Phàm Nhân Tu Tiên Chi Tiên Giới Thiên (Phàm Nhân Tu Tiên 2)

Tác giả: Vong Ngữ

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Tên gốc: 凡人修仙之仙界篇
Tên khác: Phàm Nhân Tiên Giới Thiên

Phàm nhân tu tiên, phong vân tái khởi
Xuyên qua không gian và thời gian, luân hồi nghịch chuyển
Kim Tiên Thái Ất, Đại La Đạo Tổ Tam thiên đại đạo, pháp tắc chí tôn.

《 Phàm Nhân Tu Tiên Truyện 》 Tiên Giới Thiên là tích xưa về một Hàn Lập khuynh đảo Tiên Giới, một tiểu tử người phàm tu tiên đến cảnh giới Bất Diệt trong truyền thuyết.

Mục lục:

Chương 1: Nữ hồ Ly
Chương 2: Thạch Đầu ca ca
Chương 3: Đi xa
Chương 4: Gắn bó
Chương 5: Mã thú
Chương 6: Thiếu niên bạch bào
Chương 7: Dư phủ
Chương 8: Bạch Thạch chân nhân
Chương 9: Pháp trận
Chương 10: Nguy cơ
Chương 11: Thức tỉnh
Chương 12: Ta là Hàn Lập
Chương 13: Ma Quang
Chương 14: Gặp biến
Chương 15: Lệnh bài

Chương 16: Tuyệt vọng
Chương 17: Diệt nhị tu
Chương 18: Thỉnh cầu
Chương 19: Chất tôn của Hóa Thần
Chương 20: Mời
Chương 21: Nguyên Anh dị biến
Chương 22: Phong Vân song sát
Chương 23: Tranh đấu
Chương 24: Nghiền ép
Chương 25: Lục Nhai
Chương 26: Tung tích địch nhân
Chương 27: Gánh ngũ nhạc, áp ngũ quỷ
Chương 28: Kinh sợ
Chương 29: Dãy núi Linh Diễm
Chương 30: Nâng ruộng
Chương 31: Thông Dịch cốc
Chương 32: Nghịch Đan Quyết
Chương 33: Tiên Thiên tử khí
Chương 34: Kẻ trộm
Chương 35: Man thiên quá hải*
Chương 36: Thâu lương hoán trụ*
Chương 37: Thoát thân
Chương 38: Liễu ám hoa minh*
Chương 39: Dặn dò
Chương 40: Không giải quyết được gì
Chương 41: Chưởng Thiên tiểu bình
Chương 42: Mất mà được lại
Chương 43: Đại thù được báo
Chương 44: Cách Nguyên Pháp Liên
Chương 45: Điều đó không có khả năng
Chương 46: Hai biện pháp
Chương 47: Thăm dò
Chương 48: Bắt cóc
Chương 49: Áp chế
Chương 50: Phá Tháp Mà Ra
Chương 51: Tiểu Na Di Không Gian Thuật
Chương 52: Đến lượt ta

Chương 53: Ma diễm thiêu nhân
Chương 54: Thôn phệ ma diễm
Chương 55: Đàm phán
Chương 56: Thiên Quỷ xuất thế
Chương 57: Kinh trập biến
Chương 58: Từ chối thì bất kính
Chương 59: Mượn Tinh Đài
Chương 60: Truy nã
Chương 61: Sóng ngầm
Chương 62: Khác thường
Chương 63: Rải đậu thành binh
Chương 64: Đồng loạt ra tay
Chương 65: Sợi thừng màu vàng đen
Chương 66: Linh Anh Kiếm Phù
Chương 67: Bách Mục Thiên Quỷ
Chương 68: Truy sát
Chương 69: Ngân Nguyệt chi biến
Chương 70: Thiên Ngoại phi đậu
Chương 71: Niết Bàn Thánh Thể
Chương 72: Thu phục Đại Thừa
Chương 73: Diệt môn
Chương 74: Đã xảy ra chuyện
Chương 75: Nghe ngóng
Chương 76: Truyền kỳ
Chương 77: Hai kiện dị bảo
Chương 78: Bắc Đẩu dị tượng
Chương 79: Phá vỡ không gian
Chương 80: Bọt khí thần bí
Chương 81: Tên khổng lồ Một mắt và dị thú nửa người nửa ngựa
Chương 82: Giao phong
Chương 83: Cái khó ló cái khôn
Chương 84: Pho tượng
Chương 85: Tổ thần
Chương 86: Đánh lui kẻ địch
Chương 87: Địa Tiên
Chương 88: Hoá thân Địa Chích
Chương 89: Tiên khí

Chương 90: Tìm kiếm
Chương 91: Thử nghiệm
Chương 92: Đạo xiềng xích thứ chín
Chương 93: Hai điều kiện tiên quyết
Chương 94: Di ngôn của Tổ Thần
Chương 95: Tiểu bình mất linh
Chương 96: Lục dịch tái hiện
Chương 97: Ba gã Tổ Thần
Chương 98: Bị nhốt
Chương 99: Thừa nhận thân phận
Chương 100: Mặt nạ đầu trâu
Chương 101: Vô Thường Minh
Chương 102: Đến trễ
Chương 103: Hồng Nguyệt Đảo chủ
Chương 104: Triều Thánh
Chương 105: Thương lượng
Chương 106: Không gian máu
Chương 107: Thoát khốn
Chương 108: Quỷ dị
Chương 109: Sơ thám thành Hồng Nguyệt
Chương 110: Manh mối
Chương 111: Thiên tuyển
Chương 112: Manh mối tiếp theo
Chương 113: Tính toán
Chương 114: Mạng đổi mạng
Chương 115: Tái chiến Cửu Ngũ
Chương 116: Kinh sợ nhị tiên thối lui
Chương 117: Lại rơi vào cảnh nguy khốn
Chương 118: Mồi nhử
Chương 119: Hồng Nguyệt
Chương 120: Huyết chiến với Đảo chủ
Chương 121: Tiến cử
Chương 122: Thí luyện
Chương 123: Hắc Hải Trọng Thủy Kinh
Chương 124: Thổ Tôn Quả và Ngưng Hải Tinh
Chương 125: Cô đọng hóa thân
Chương 126: Bức hiếp

Chương 127: Ngoài dự kiến
Chương 128: Phá xích (1)
Chương 129: Phá xích (2)
Chương 130: Như đã từng quen
Chương 131: Linh dịch hóa tinh hạt
Chương 132: Trọng Thuỷ
Chương 133: Ba đại pháp tắc chí tôn
Chương 134: Linh vật nghịch thiên
Chương 135: Bản Mệnh Bát Linh Hang
Chương 136: An bài
Chương 137: Hắc Phong Thành
Chương 138: Tiên Nguyên Thạch cùng Địa Đan Sư
Chương 139: Tiên giới Luyện Đan Sư
Chương 140: Đan Đạo
Chương 141: Luyện Đan khảo thí
Chương 142: Không thể cùng một lúc
Chương 143: Tìm người
Chương 144: Ái nữ Đảo chủ mất tích
Chương 145: Truy tìm dấu vết
Chương 146: Nhị tu đảo Thanh Vũ
Chương 147: Đoạt công
Chương 148: Đấu Tam Sát
Chương 149: Đại Đấu giá hội
Chương 150: Đấu giá
Chương 151: Trọng Thuỷ Lôi Châu
Chương 152: Sơ kiến Đạo Đan
Chương 153: Tìm hiểu Lôi Châu
Chương 154: Chúc Long Đạo
Chương 155: Rời khỏi
Chương 156: Tiên đồ Khó lường
Chương 157: Tiên sạn
Chương 158: Lên đường
Chương 159: Một đường hướng Đông
Chương 160: Cam Cửu Chân
Chương 161: Vây đấu
Chương 162: Tặng Phù
Chương 163: Hiểm họa Thú Triều

Chương 164: Cường giả ẩn giấu
Chương 165: Như đã từng quen
Chương 166: Pháp tắc Tốc độ
Chương 167: Thù phong ấn Nguyên Anh
Chương 168: Truy đuổi
Chương 169: Phản kích
Chương 170: Dê tế thần
Chương 171: Bất đắc dĩ phải làm
Chương 172: Chấm dứt
Chương 173: Như thật như ảo
Chương 174: Chủ mưu đằng sau
Chương 175: Lôi Chu vượt biển
Chương 176: Lôi bạo
Chương 177: Con trai khổng lồ Dưới biển sâu
Chương 178: Cướp ngọc trước miệng trai
Chương 179: Đặt chân trên đại lục mới
Chương 180: Cảm ứng
Chương 181: Thiên Ma đoạt xá
Chương 182: Tế Thiên
Chương 183: Trừ ma trên đỉnh Thái Nga
Chương 184: Một điều thỉnh cầu
Chương 185: Mới đến Chúc Long Đạo
Chương 186: Dự định
Chương 187: Tư chất thấp
Chương 188: Kim tiên thu đồ đệ
Chương 189: Động phủ và thú thủ sơn
Chương 190: Vô Tướng Chân Luân Kinh
Chương 191: Người hầu của Chân tiên
Chương 192: Chọn người hầu
Chương 193: Linh thú thủ sơn
Chương 194: Khí tức lại hiện
Chương 195: Hỏa mạch xuất hiện
Chương 196: Bố trí
Chương 197: Chân Ngôn Hóa Luân Kinh
Chương 198: Vận khí phân chó
Chương 199: Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn
Chương 200: Bảo Luân sơ thành

Chương 201: Xuất hiện dị thường
Chương 202: Trọng Thủy Chân Luân
Chương 203: Tiến vào Điện Thái Huyền
Chương 204: Phe nhóm cạnh tranh
Chương 205: Nghịch Nguyên Thạch Kiếm
Chương 206: Nắm chắc chừng mực
Chương 207: Thanh kiếm đá thứ tư
Chương 208: Khu mộ Thiên Kiếm
Chương 209: Thiên Phong Tụ Linh
Chương 210: Quần kiếm loạn vũ
Chương 211: Nghịch chuyển
Chương 212: Phá không
Chương 213: Trở về
Chương 214: Sáu đạo
Chương 215: Bầy khỉ lạy Tiên
Chương 216: Tiếng chuông vang lên
Chương 217: Lão đầu lôi thôi
Chương 218: Trùng hợp
Chương 219: Tỏ rõ sức mạnh
Chương 220: Thuận đường hành động
Chương 221: Rượu say luận đạo
Chương 222: Tửu phùng tri kỷ
Chương 223: Dấu vết
Chương 224: Di họa Giang Đông
Chương 225: Lại thấy Tôn Khắc
Chương 226: Tiên tục
Chương 227: Ba tuyến đường
Chương 228: Khác biệt
Chương 229: Bị nhốt
Chương 230: Nói nhiều
Chương 231: Trọng Thủy ra uy
Chương 232: Giải thích nghi vấn
Chương 233: Gieo trồng đậu binh
Chương 234: Hầu Nhi tửu
Chương 235: Hầu vương hiến vật quý
Chương 236: Lần đầu luyện Tiên đan
Chương 237: Pháp tắc luyện đan

Chương 238: Xấu hổ vì ví rỗng
Chương 239: Cuồng nhân
Chương 240: Kim Tiên nghị sự
Chương 241: Lận Cửu đưa tin
Chương 242: Nấu vàng đúc kiếm
Chương 243: Cực hàn
Chương 244: Nhận định
Chương 245: Nhập cốc
Chương 246: Nhiên Anh Huyết Đan
Chương 247: Né tránh mũi nhọn
Chương 248: Một quyền suýt chết
Chương 249: Chọc phải Tiên Cung
Chương 250: Thân hãm tuyệt cảnh
Chương 251: Kéo dài
Chương 252: Kim Tiên uy hiếp
Chương 253: Rước lấy phiền toái
Chương 254: Tranh lò đan
Chương 255: Tránh đầu sóng ngọn gió
Chương 256: Việc của người khác
Chương 257: Trả nhân tình
Chương 258: Mở hộp
Chương 259: Bận rộn
Chương 260: Luyện kiếm
Chương 261: Phù Sơn dị biến
Chương 262: Xuất quan
Chương 263: Thử nghiệm Chân Luân
Chương 264: Phó thác hậu sự
Chương 265: Trải nghiệm cực hạn
Chương 266: Năm nghìn điểm thưởng
Chương 267: Bạch Tước
Chương 268: Niệm Vũ
Chương 269: Chân thực chi nhãn
Chương 270: Thời không bổ khuyết
Chương 271: Chân nhãn chi thực
Chương 272: Nghịch chuyển Chân Luân
Chương 273: Kinh ngạc
Chương 274: Tăng nhân tai to giảng đạo

Chương 275: Trộm đạo đại giới
Chương 276: Bế quan trăm năm
Chương 277: Pháp Ngộn Thiên Địa
Chương 278: Hồi tưởng
Chương 279: Mẫu đậu nảy mầm
Chương 280: Đậu binh dị biến
Chương 281: Thánh Khôi Môn
Chương 282: Đóng giữ ba năm
Chương 283: Bạch gia lão tổ
Chương 284: Một thế lực ngầm khác
Chương 285: Phá trận tiến công
Chương 286: Căng thẳng hết sức
Chương 287: Hai đấu ba
Chương 288: Viện thủ
Chương 289: Đàm phán không thành
Chương 290: Yên lặng theo dõi kỳ biến
Chương 291: Nhanh chóng cứu viện
Chương 292: Cứu viện
Chương 293: Giải thích nghi hoặc
Chương 294: Cấm địa và Kim Tiên khôi lỗi
Chương 295: Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công
Chương 296: Đao kiếm gặp nhau
Chương 297: Oan gia ngõ hẹp
Chương 298: Xu thế suy sụp
Chương 299: Động thoáng một cái thử xem
Chương 300: Không rõ
Chương 301: Sát
Chương 302: Đối chiến gay gắt
Chương 303: Khiếp sợ
Chương 304: Linh Sát Tinh Ti
Chương 305: Tung hết thủ đoạn
Chương 306: Không có cũng được
Chương 307: Tiên khôi lỗi
Chương 308: Cải tạo
Chương 309: Tiến giai Hậu Kỳ
Chương 310: Hai gốc hoa
Chương 311: Trồng mẫu đậu vào khôi lỗi

Chương 312: Lôi Đậu
Chương 313: Một lối đi riêng
Chương 314: Dung hợp
Chương 315: Đệ nhất Đạo chủ
Chương 316: Kỳ Lương mời
Chương 317: Thiên Hạt Lệnh
Chương 318: Trao đổi hội
Chương 319: Tin tức
Chương 320: Đấu giá hội dưới mặt đất
Chương 321: Cộng Sinh Văn
Chương 322: Tranh đoạt giá trên trời
Chương 323: Người biết hàng
Chương 324: Luyện hoá
Chương 325: Một hơi mười khối
Chương 326: Lần lượt trình diện
Chương 327: Thiên nhân có ngũ suy
Chương 328: Mơ mơ màng màng
Chương 329: Tội phạm quan trọng Luân Hồi Điện
Chương 330: Hỗn loạn
Chương 331: Giết gà thịt chó
Chương 332: Lòng đất dị động
Chương 333: Cự thủ (đầu to)
Chương 334: Vây khốn Long
Chương 335: Nghiệp Hoả quy thân
Chương 336: Nhớ tới gì đó
Chương 337: Cực Sơn lại xuất hiện
Chương 338: Bảo Luân hiển uy
Chương 339: Đồng tử to lớn
Chương 340: Dụ địch
Chương 341: Luyện Anh
Chương 342: Rời tông
Chương 343: Ý định
Chương 344: Thu hoạch
Chương 345: Tránh đầu sóng ngọn gió
Chương 346: Treo giải thưởng đuổi giết
Chương 347: Danh ngạch
Chương 348: Nói bóng nói gió

Chương 349: Ý vị sâu xa
Chương 350: Phong thành
Chương 351: Trên đường gặp phân tranh
Chương 352: Bại lộ thân phận
Chương 353: Trở về Ô Mông đảo
Chương 354: Chọn địa điểm
Chương 355: Phong Đảo
Chương 356: Vạn Luân Đan
Chương 357: Một bước cuối cùng
Chương 358: Trư Đồn Thú tặng thạch
Chương 359: Trả lời
Chương 360: Gom góp
Chương 361: Đan Kiếp
Chương 362: Thiên Tư Hồi Lự
Chương 363: Kiếp đến
Chương 364: Được ăn cả ngã về không
Chương 365: Mạch nước ngầm
Chương 366: Sớm phát tác
Chương 367: Phục đan
Chương 368: Người đã tỉnh
Chương 369: Sư cùng đồ
Chương 370: Duyên nhân quả
Chương 371: Khó phân biệt thật giả
Chương 372: Thu hoạch ngoài ý muốn
Chương 373: Tin tức
Chương 374: Giao dịch
Chương 375: Nửa bộ sau
Chương 376: Luân Hồi chi tử
Chương 377: Giải thích những nghi vấn
Chương 378: Địa bảng
Chương 379: Giam lỏng
Chương 380: Tai hoạ ngầm
Chương 381: Thế lực khắp nơi
Chương 382: Phương án thay thế
Chương 383: Rời đi
Chương 384: Dị thường
Chương 385: Vô tình gặp lại

Chương 386: Cảnh giác
Chương 387: Loạn cục
Chương 388: Xâm nhập Kinh Phong
Chương 389: Sương mù trùng trùng điệp điệp
Chương 390: Đầu quỷ to lớn
Chương 391: Xuất thủ tương trợ
Chương 392: Tiên Phủ lâm thế
Chương 393: Vòng vèo trở về
Chương 394: Tạm biệt
Chương 395: Cải tạo
Chương 396: Chuẩn bị
Chương 397: Cẩn tắc vô ưu
Chương 398: Gần tới
Chương 399: Một tin tức khác
Chương 400: Tập hợp
Chương 401: Giấu đầu hở đuôi
Chương 402: Cửa vào
Chương 403: Phong toả
Chương 404: Giằng co
Chương 405: Tề tụ
Chương 406: Mời vào
Chương 407: Một điều thỉnh cầu
Chương 408: Nhập phủ
Chương 409: Thất lạc
Chương 410: Tuyết Sư
Chương 411: Quen mắt
Chương 412: Đi theo
Chương 413: Đồn đại
Chương 414: Bại lộ
Chương 415: Một lời không hợp
Chương 416: Liên thủ
Chương 417: Truy binh
Chương 418: Leo núi
Chương 419: Cấm đấu
Chương 420: Lên đỉnh
Chương 421: Đại thiên thế giới
Chương 422: Lặp lại chiêu cũ

Chương 423: Mồi nhử
Chương 424: Nắm tay một kích
Chương 425: Tìm kiếm bảo vật
Chương 426: Bích hoạ
Chương 427: Dược viên
Chương 428: Đoạn thụ
Chương 429: Khô Đằng
Chương 430: Truy binh
Chương 431: Động Thiên khác
Chương 432: Xuyên Giới Bia
Chương 433: Kiếm Tông tuyệt tích
Chương 434: Giải kiếm
Chương 435: Kiếm hải
Chương 436: Mê ly
Chương 437: Thù cũ
Chương 438: Kiếm đấu
Chương 439: Cực hạn
Chương 440: Luyện kiếm
Chương 441: Một kiếm khuấy vòm trời
Chương 442: Sụp đổ
Chương 443: Nghìn cân treo sợi tóc
Chương 444: Rỗng tuếch
Chương 445: Biển cát vô tận
Chương 446: Đại kiếp nạn sinh tử
Chương 447: Tiên Thiên Linh Hồ
Chương 448: Gió nổi mây vần
Chương 449: Lớp lớp Thận Ảnh
Chương 450: Đã chậm một bước
Chương 451: Cung điện
Chương 452: Giam cầm
Chương 453: Trở giáo
Chương 454: Tương trợ
Chương 455: Nữ đồng
Chương 456: Thành nhỏ
Chương 457: Lo lắng
Chương 458: Năm trăm năm
Chương 459: Đệ tam suy

Chương 460: Lôi trì tẩy Anh
Chương 461: Pháp tắc chi áo
Chương 462: Rung động
Chương 463: Có càn khôn khác
Chương 464: Kỳ tài ngút trời
Chương 465: Hạch tâm
Chương 466: Chênh lệch
Chương 467: Ngưng sát phá cảnh
Chương 468: Linh vực
Chương 469: Chớp mắt
Chương 470: Xuất thủ
Chương 471: Vực đấu
Chương 472: Trảm linh
Chương 473: Kiểm kê
Chương 474: Đây là của ta
Chương 475: Muốn chết
Chương 476: Mạch nước ngầm
Chương 477: Dị tượng
Chương 478: Cửa Điện
Chương 479: Nhìn lén
Chương 480: Quá vội không chuẩn bị kịp
Chương 481: Lại trò hay
Chương 482: Xem tiếp đi
Chương 483: Vực linh
Chương 484: Liên thủ ngự Linh
Chương 485: Ngoài dự đoán của mọi người
Chương 486: Nữ đồng Kim Tiên
Chương 487: Kim Vân Đan kiếp
Chương 488: Tiên sứ
Chương 489: Thế giới sau cửa
Chương 490: Ta tin
Chương 491: Diễn biến trong Động Thiên
Chương 492: Giấu diếm
Chương 493: Chặn đan
Chương 494: Giết chết
Chương 495: Ra tay
Chương 496: Phân tranh

Chương 497: Lẻn vào
Chương 498: Đoạt đan
Chương 499: Giằng co
Chương 500: Hỗn chiến
Chương 501: Quy hồn
Chương 502: Xuất hiện
Chương 503: Đã muộn
Chương 504: Hiệp lực
Chương 505: Khí ảnh
Chương 506: Tội tình gì
Chương 507: Muốn giết người nào
Chương 508: Cơ hội tốt
Chương 509: Công gấp
Chương 510: Trảm Thái Ất
Chương 511: Không nghĩ tới
Chương 512: Biệt ly
Chương 513: Thu hoạch
Chương 514: Hòm bí bảo nặng
Chương 515: Phất nhanh
Chương 516: Chỉ có vào chứ không ra
Chương 517: Xác minh
Chương 518: Tinh Hà kiếm trận
Chương 519: An bài
Chương 520: Đục nước béo cò
Chương 521: Theo sau
Chương 522: Vui gặp lại
Chương 523: An ủi phong trần
Chương 524: Chuyện cũ chốn phàm trần
Chương 525: Không đáy
Chương 526: Báo thù
Chương 527: Mất tích?
Chương 528: Đi ra gặp ta
Chương 529: Tới cửa
Chương 530: Điều kiện trao đổi
Chương 531: Bộ công pháp thứ ba
Chương 532: Sơ lâm nguyên hoang
Chương 533: Chuyện ở Man Hoang

Chương 534: Biển cát
Chương 535: Mê tung
Chương 536: Nam tử Yêu tộc
Chương 537: Lên đường
Chương 538: Khí tức lạ lẫm
Chương 539: Dị thú biển cát
Chương 540: Tiến vào Man Hoang
Chương 541: Kiếm bảo
Chương 542: Núi xương nơi hoang trạch
Chương 543: Phân tranh
Chương 544: Lưu lại?
Chương 545: Khách quý
Chương 546: Man hoang đại tộc
Chương 547: Dừng chân
Chương 548: Tam đại công pháp
Chương 549: Tỉnh mộng Chân Ngôn Môn
Chương 550: Bí mật cay đắng
Chương 551: Khí tức quen thuộc
Chương 552: Cùng chung kẻ thù
Chương 553: Ác chiến
Chương 554: Tiếng trống trận thứ nhất
Chương 555: Chiến đấu kịch liệt
Chương 556: Không kịp chuẩn bị
Chương 557: Tính sai
Chương 558: Túc lục
Chương 559: Con rệp
Chương 560: Vương
Chương 561: Bất đắc dĩ
Chương 562: Kinh sợ thối lui
Chương 563: Mưu đồ Bí mật
Chương 564: Bát Linh tụ hợp
Chương 565: Xâm nhập
Chương 566: Loại thứ ba
Chương 567: Đuổi tới
Chương 568: Cướp đường chạy
Chương 569: Bất nhân bất nghĩa
Chương 570: Huyết tẩy

Chương 571: Hoạ thuỷ đông dẫn
Chương 572: Thiêu đốt Bản Nguyên
Chương 573: Theo đuổi không bỏ
Chương 574: Gần như cực hạn
Chương 575: Tuyệt cảnh
Chương 576: Chấp niệm nhân quả
Chương 577: Tiến thối lưỡng nan
Chương 578: Dò xét phía dưới
Chương 579: Trầm luân
Chương 580: Nhân hoạ đắc phúc
Chương 581: Tiên tụ
Chương 582: Được ăn cả ngã về không
Chương 583: Đáy động
Chương 584: Hai thi thể
Chương 585: Phân hồn
Chương 586: Biến nguy thành an
Chương 587: Chia ra ăn
Chương 588: Đánh cược một lần
Chương 589: Thức tỉnh
Chương 590: Chuẩn bị cuối cùng
Chương 591: Kiếm trong hồ Lô
Chương 592: Mãnh liệt tới
Chương 593: Dụ địch xâm nhập
Chương 594: Chém
Chương 595: Liều chết chiến đấu
Chương 596: Liều mạng
Chương 597: Ngươi chết ta sống
Chương 598: Cắt đứt nhân quả
Chương 599: Đệ ngũ suy
Chương 600: Đối kháng
Chương 601: Ngộ biến tòng quyền
Chương 602: Đi ra ngoài một chút
Chương 603: Đánh cờ
Chương 604: Nhàn vân dã hạc
Chương 605: Ở ẩn
Chương 606: Đại đạo quy nhất
Chương 607: Dòng sông thần bí

Chương 608: Đoạn ngắn ký ức
Chương 609: Tiến vào Tụ Côn thành
Chương 610: Tấm lụa khó cầu
Chương 611: Thân phận thật sự
Chương 612: Tin tức nho nhỏ
Chương 613: Phàm vật giá tiên
Chương 614: Xuất hiện sự tình khác thường
Chương 615: Một thú cốt khác
Chương 616: Kinh ngạc
Chương 617: Cạm bẫy
Chương 618: Siêu trộm
Chương 619: Chân dung
Chương 620: Xem kịch
Chương 621: Thì ra là hắn
Chương 622: Hoa điểu ngư trùng
Chương 623: Đảo nhỏ giữa hồ
Chương 624: Hoa Chi
Chương 625: Nhị Chỉ Thiền
Chương 626: Sắp xếp
Chương 627: Tìm phương pháp khác
Chương 628: Thử nghiệm
Chương 629: Thiên Ma đấu
Chương 630: Giằng co
Chương 631: Lợi thế
Chương 632: Ma vực
Chương 633: Luyện đồng
Chương 634: Sự tình kỳ lạ
Chương 635: Xảy ra chuyện
Chương 636: Dung hợp kiếm
Chương 637: Tránh đầu sóng ngọn gió
Chương 638: Tiên khí phân cửu phẩm
Chương 639: Nhiệt Hỏa gặp nạn
Chương 640: Không tìm nhầm người
Chương 641: Tìm tới cửa
Chương 642: Không tham gia náo nhiệt
Chương 643: Đi rồi quay lại
Chương 644: Chờ xuất phát

Chương 645: Ung dung tự tại
Chương 646: Chuẩn bị một chút
Chương 647: Thành dưới mặt đất
Chương 648: Bến đò
Chương 649: Tông môn thất lạc
Chương 650: Xuất hiện
Chương 651: Trở lại chốn cũ
Chương 652: Chữa trị
Chương 653: Rục rịch
Chương 654: Ra tay trước
Chương 655: Loạn lưu
Chương 656: Tử thành
Chương 657: Kịch đấu Thuỷ Diễn Cung
Chương 658: Bốn người đi
Chương 659: Năm con đường
Chương 660: Thi Mị
Chương 661: Đồng thi đầu to
Chương 662: Mồi nhử
Chương 663: Hành động bất đắc dĩ
Chương 664: Không để ý tín nghĩa
Chương 665: Niềm vui ngoài ý muốn
Chương 666: Tinh liên
Chương 667: Hoả Tuế Huỳnh Trùng
Chương 668: Loạn lưu
Chương 669: Duyên pháp giữa thiên địa
Chương 670: Bất động
Chương 671: Đã chết
Chương 672: Kinh Thiên chỉ
Chương 673: Người quen
Chương 674: Lo lắng
Chương 675: Vô đề
Chương 676
Chương 677: Thi hài
Chương 678: Sát thai
Chương 679: Khúc Không Linh Trúc
Chương 680: Quái nhân
Chương 681: Sinh vật Hôi Giới

Chương 682: Lộ ra manh mối
Chương 683: Chân Ngôn Cung
Chương 684: Mất liên lạc
Chương 685: Mất hết sáu giác quan
Chương 686: Trọng bảo hiện
Chương 687: Không tin
Chương 688: Dùng đạo kia
Chương 689: Nhận ra
Chương 690: Hiểm chiến
Chương 691: Tinh quan
Chương 692: Bí mật diệt tông
Chương 693: Dị biến
Chương 694: Ngưng kết
Chương 695: Không đề
Chương 696: Kiểm kê
Chương 697: Nuốt đan sa
Chương 698: Ước định
Chương 699: Bộ lạc
Chương 700: Biểu diễn kỹ xảo
Chương 701: Khiêu khích (Chúc mừng năm mới 2019)
Chương 702: Giáo huấn
Chương 703: Giá chênh lệch
Chương 704: Thơm lây
Chương 705: Nội loạn
Chương 706: Được mời
Chương 707: Kiểm kê
Chương 708: Gặp gỡ
Chương 709: Hoàn cảnh lưỡng nan
Chương 710: Tẩy sát trì
Chương 711: Mạo hiểm
Chương 712: Song thủ hồ đao
Chương 713: Lạt mềm buộc chặt
Chương 714: Rút đao
Chương 715: Đao nhập vỏ
Chương 716: Sơ nhập Hắc Xỉ Vực
Chương 717: Đến Cửu U Vực
Chương 718: Gợn sóng

Chương 719: Đều có tư tâm
Chương 720: Điên Đảo Nhai
Chương 721: Bí mật đi
Chương 722: Tập hợp lại
Chương 723: Dòm ngó
Chương 724: Chia ra hành động
Chương 725: Giương đông kích tây
Chương 726: Cấp bách
Chương 727: Tin đồn
Chương 728: Giả làm địch nhân
Chương 729: Động thủ
Chương 730: Gặp biến cố
Chương 731: Tình thế nguy hiểm
Chương 732: U Lao
Chương 733: Vô Gian Ngục
Chương 734: Thất bại trong gang tấc?
Chương 735: Thực trùng
Chương 736: Không thể giải thích
Chương 737: Rốt cuộc là người nào?
Chương 738: Trải qua gập ghềnh
Chương 739: Thoát khốn
Chương 740: Ước định
Chương 741: Mất liên lạc
Chương 742: Hợp lực đẩy lui quân địch
Chương 743: Theo đuổi không bỏ
Chương 744: Xông vào cấm địa
Chương 745: Liều chết đánh cược một trận
Chương 746: Lại bị giam cầm
Chương 747: Nước cờ nguy hiểm
Chương 748: Dị thú thái cổ
Chương 749: Xuất thế
Chương 750: Giải phong ấn lần hai
Chương 751: Minh tranh ám đấu
Chương 752: Kinh người ngoài ý muốn
Chương 753: Bốn màu lôi cấm
Chương 754: Thiên Hồ Lão tổ
Chương 755: Tiên khí tam phẩm

Chương 756: Giao dịch
Chương 757: Tiến vào Lôi Trì
Chương 758: Không phá thì không thể xây
Chương 759: Chém xích
Chương 760: Thần niệm phân thân
Chương 761: Tình thầy trò
Chương 762: Giấc mộng Nam Kha (*)
Chương 763: Chém lôi liên thứ hai
Chương 764: Liều mạng đánh cược
Chương 765: Chiến đấu với Đại La
Chương 766: Chiến đấu với Đại La (2)
Chương 767: Sát Vực
Chương 768: Xuất kỳ chế thắng
Chương 769: Gác lại tranh luận
Chương 770: Tiến hoá
Chương 771: Lửa sém lông mày
Chương 772: Cực kỳ nguy hiểm
Chương 773: Đại nạn không chết
Chương 774: Tẩy rửa Ngọc Thể
Chương 775: Tiến giai Thái Ất
Chương 776: Tìm kiếm hồng nhan
Chương 777: Đại hoàng tử
Chương 778: Chặn đường
Chương 779: Kiếm giết quần hung
Chương 780: Trảm thảo trừ căn
Chương 781: Bao vây chặn đánh
Chương 782: Chiến Song Vũ
Chương 783: Nói về kinh nghiệm
Chương 784: Liều mạng chạy trốn
Chương 785: Xua hổ nuốt sói
Chương 786: Một lòng hướng tục
Chương 787: Trắng trợn thu mua
Chương 788: Giao dịch ngoài ý muốn
Chương 789: Gương mặt thật
Chương 790: Hoàng tước phía sau
Chương 791: Trong nháy mắt phá địch
Chương 792: Nhận chủ

Chương 793: Về nhà mà không vào
Chương 794: Giải thích điều khó hiểu
Chương 795: Vạn vật đều ẩn chứa thời gian
Chương 796: Lấy khỏe ứng mệt
Chương 797: Đồng thể song hồn
Chương 798: Địa bàn nhà mình
Chương 799: Nuốt không gian mà đi
Chương 800: Thương đô Ma Vực
Chương 801: Vắng mặt
Chương 802: Phản bội?
Chương 803: Dị thường
Chương 804: Thủ đoạn quỷ dị
Chương 805: Trúng chiêu
Chương 806: Phong hồn
Chương 807: Lực phá Hoa Kính
Chương 808: Rời thành
Chương 809: Cường địch
Chương 810: Ngầm đến Sở Vũ thành
Chương 811: Đường cùng
Chương 812: Bồi luyện
Chương 813: Nảy mầm
Chương 814: Trấn nhỏ sơn dã
Chương 815: Dị thú Bàn Sơn
Chương 816: Ngũ Phẩm Tiên Đăng
Chương 817: Che giấu tai mắt
Chương 818: Âm hồn bất tán
Chương 819: Thần niệm tiểu kiếm hiển uy
Chương 820: Tại sao lại là ngươi?
Chương 821: Tuyển cử đại điển
Chương 822: Trị thế
Chương 823: Bát hoàng tử
Chương 824: Bất động
Chương 825: Giải vây
Chương 826: Huynh đệ tình thâm
Chương 827: Điểm duyệt
Chương 828: Sơ thám phường thị
Chương 829: Không cần đi theo

Chương 830: Tuệ nhãn nhận chân giả lấy được
Chương 831: Tìm thầy hỏi thuốc
Chương 832: Xuất quan
Chương 833: Yết kiến
Chương 834: Châm ngòi ly gián
Chương 835: Miễn lễ
Chương 836: Ban thưởng
Chương 837: Đường đường chính chính
Chương 838: Thân thể nhập cảnh
Chương 839: Thì ra là vậy
Chương 840: Đấu Chiếu Cốt lần thứ hai
Chương 841: Cứu chủ
Chương 842: Hai tin tức
Chương 843: Vì hồng nhan
Chương 844: Đắc tội
Chương 845: Lưu đày
Chương 846: Mạo hiểm
Chương 847: Có vào không ra
Chương 848: Đường dài đằng đẵng
Chương 849: Ba người đi bắt chim 😂
Chương 850: Diệu dụng
Chương 851: Hoàn toàn không có tung tích
Chương 852: Manh mối
Chương 853: Giải Đạo Nhân bị bắt
Chương 854: Không đánh nhau thì không quen biết
Chương 855: Gia nhập Huyền thành
Chương 856: Đánh không lại thì chạy
Chương 857: Thanh Dương thành
Chương 858: Khảo thí
Chương 859: Có an bài khác
Chương 860: Huyền đấu sĩ và Huyền đấu trường
Chương 861: Chuyển hóa hấp thu
Chương 862: Tiếng hò hét vang khắp nơi
Chương 863: Không thể đánh tiếp rồi
Chương 864: Ngoài dự liệu
Chương 865: Huyết trì
Chương 866: Âm thầm hãm hại

Chương 867: Khiêu chiến tiếp
Chương 868: Hoặc sống hoặc chết
Chương 869: Thanh danh lên cao
Chương 870: Cốt Thiên Tầm mời
Chương 871: Trên trận xem thực hư
Chương 872: Đánh cược
Chương 873: Tai họa ngầm
Chương 874: Mặt sẹo chết
Chương 875: Thuật bế khiếu
Chương 876: Trao đổi công pháp
Chương 877: Trùng kích bình cảnh
Chương 878: Phong thư và cái bình
Chương 879: Không phải thủ đoạn thông thường
Chương 880: Hắc kiếp thạch
Chương 881: Đến giờ
Chương 882: Ngươi làm cái gì vậy?
Chương 883: Điên cuồng hấp thu
Chương 884: Báo thù
Chương 885: Đều có mục đích riêng
Chương 886: Liên thủ
Chương 887: Không thu hoạch được gì
Chương 888: Pho tượng thần bí
Chương 889: Mưu nghịch
Chương 890: Thiên sát trấn ngục công
Chương 891: Đột nhiên tăng mạnh
Chương 892: Năm thành hội võ
Chương 893: Đi đến Huyền thành
Chương 894: Tiểu bạch kiếm (mặt trắng nhỏ)
Chương 895: Rung chuyển
Chương 896: Tìm hỏi Lục Hoa phu nhân
Chương 897: Canh cửa
Chương 898: Thu đồ đệ
Chương 899: Bàn chuyện làm ăn
Chương 900: Động viên
Chương 901: Trước giờ
Chương 902: Tu La trường
Chương 903: Trọng thưởng

Chương 904: Sát tâm
Chương 905: Một kích mất mạng
Chương 906: Vòng thi đấu tiếp theo
Chương 907: Kịch đấu
Chương 908: Khiêu khích trước mặt mọi người
Chương 909: Tinh khí
Chương 910: Có gì bản lĩnh?
Chương 911: Bộc lộ tài năng
Chương 912: Kinh sợ bốn thành
Chương 913: Tinh khí trong truyền thuyết
Chương 914: Đột nhiên gián đoạn
Chương 915: Có mục đích riêng
Chương 916: Sợ bóng sợ gió một hồi
Chương 917: Đại Khư
Chương 918: Nghi hoặc
Chương 919: Xâm nhập hiểm cảnh
Chương 920: Hợp tác
Chương 921: Đặc lập Độc Hành (Hành động khác biệt)
Chương 922: Cùng tạo Tinh Chu
Chương 923: Thân hình màu tím
Chương 924: Giải Đạo Nhân tới hỏi
Chương 925: Phương pháp bổ túc
Chương 926: Lung lạc
Chương 927: Gặp riêng
Chương 928: Xuất phát
Chương 929: Rung chuyển phập phồng
Chương 930: Hữu kinh vô hiểm
Chương 931: Đột nhiên xuất hiện
Chương 932: Tiến vào Đại Khư
Chương 933: Oan gia ngõ hẹp
Chương 934: Huynh đệ tương tàn
Chương 935: Chân tướng?
Chương 936: Đối đầu
Chương 937: Thánh Hài
Chương 938: Dị động
Chương 939: Cửa khẩu trùng điệp
Chương 940: Chiếc chìa khóa màu máu

Chương 941: Bao vây chặn đánh
Chương 942: Thoát khốn
Chương 943: Toà tế đàn thứ hai
Chương 944: Thần Niệm chém Phù linh
Chương 945: Lại dắt tay
Chương 946: Đều có tư tâm
Chương 947: Chiếc chìa khoá thứ hai
Chương 948: Bộc phát xung đột
Chương 949: Đột nhiên xuất hiện
Chương 950: Giải trừ mối hoạ về sau
Chương 951: Các hoài quỷ thai (*)
Chương 952: Thần vật Huyền tu
Chương 953: Huyết môn
Chương 954: Hố sâu ngũ giác
Chương 955: Nơi giấu hài cốt
Chương 956: Vào Huyết trì
Chương 957: Thủ vệ Lân Hống
Chương 958: Khấp Huyết trận đồ
Chương 959: Phát sinh đột biến
Chương 960: Nội đấu
Chương 961: Đối đầu sinh tử
Chương 962: Vận sức chờ phát động
Chương 963: Không đơn giản
Chương 964: Vào trận tiếp kiến
Chương 965: Chiếm đoạt chủ quyền
Chương 966: Dẫn lôi
Chương 967: Ân oán
Chương 968: Đừng quấy rầy ta :D
Chương 969: Dị dạng trong trận
Chương 970: Chiếm giữ
Chương 971: Thủ đoạn lôi đình
Chương 972: Thù oán cá nhân
Chương 973: Truy tìm
Chương 974: Thân phận Ma Quân
Chương 975: Vong Ngữ
Chương 976: Lấy tim
Chương 977: Đại hoàng tử trả thù

Chương 978: Nhiệm vụ hoàn thành
Chương 979: Chủ nhân của Giải Đạo Nhân
Chương 980: Hồng nhan khuynh thế
Chương 981: Tới lượt ngươi
Chương 982: Cho ngươi mượn dùng một lát
Chương 983: Hồi sinh
Chương 984: Nhìn lại, dường như đã trải qua mấy đời
Chương 985: Gặp lại như biệt ly
Chương 986: Trầm tâm tĩnh khí
Chương 987: Đột nhiên tăng mạnh
Chương 988: Tụ biến
Chương 989: Đạo thiên đại kiếp
Chương 990: Nguyên nhân Hoàng Kim Giải
Chương 991: Bất lực
Chương 992: Bí cảnh mê tung
Chương 993: Trận chiến năm đó
Chương 994: Là ta?
Chương 995: Tạm biệt, bảo trọng
Chương 996: Ban đêm xông vào Dạ Dương Thành
Chương 997: Bên trong thối rữa
Chương 998: Ước định
Chương 999: Hậu hội vô kỳ
Chương 1000: Sắp sẵn một chiêu
Chương 1001: Chỉ có năng lực như vậy?
Chương 1002: Tay nâng quyền rơi
Chương 1003: Tạo hoá tinh viên
Chương 1004: Vùng đất hỗn loạn
Chương 1005: Tiện tay mà thôi
Chương 1006: Từ biệt nhiều năm
Chương 1007: Có động thiên khác
Chương 1008: Cốt nhục tình thâm
Chương 1009: Thi cứu
Chương 1010: Cội nguồn
Chương 1011: Người không tưởng tượng nổi
Chương 1012: Trùng hợp lại tụ vào cùng một người
Chương 1013: Lời khó nói
Chương 1014: Chủ động báo cáo

Chương 1015: Diệt tộc
Chương 1016: Vừa đi liền quay về
Chương 1017: Chờ người
Chương 1018: Tìm tới cửa
Chương 1019: Mời địch vào trận
Chương 1020: Phản công
Chương 1021: Bẩm báo lên trên
Chương 1022: Đơn độc xông vào Tiên Cung
Chương 1023: Tan đàn xẻ nghé
Chương 1024: Diệt Ngũ Ác
Chương 1025: Diệt cỏ tận gốc
Chương 1026: Một chút phong ba
Chương 1027: Theo đuổi không bỏ
Chương 1028: Dòng suối kỳ quái
Chương 1029: Tìm kiếm bí mật
Chương 1030: Kim Chúc thú
Chương 1031: Thú tao nhã
Chương 1032: Nghe mà kinh sợ
Chương 1033: Dị tượng trùng thiên
Chương 1034: Các phương tụ tập
Chương 1035: Thái Tuế phủ
Chương 1036: Mở phong ấn
Chương 1037: Khua chiêng gióng trống
Chương 1038: Không lý giải nổi
Chương 1039: Muốn bắt phải thả
Chương 1040: Dốc sức khuyển mã
Chương 1041: Một màn mạo hiểm
Chương 1042: Phá trận
Chương 1043: Phát hiện kẻ địch
Chương 1044: Chọn đường không hối hận
Chương 1045: Do dự
Chương 1046: Xung phong
Chương 1047: Không biết điều
Chương 1048: Bộ mặt thật
Chương 1049: Phá băng
Chương 1050: Truy tung
Chương 1051: Bại lộ?

Chương 1052: Chạy trốn nhanh nhất
Chương 1053: Do dự
Chương 1054: Mỗi người một ngả
Chương 1055: Thi triển thủ đoạn
Chương 1056: Ổ trùng
Chương 1057: Không thể lui được nữa
Chương 1058: Ngục tháp
Chương 1059: Mười tám tầng
Chương 1060: Thần lôi ngự quỷ
Chương 1061: Đại La Quỷ Vương
Chương 1062: Chui đầu vào lưới
Chương 1063: Tái đấu Kỳ Ma Tử
Chương 1064: Cảnh tượng huyền ảo
Chương 1065: Dùng trí
Chương 1066: Trận chiến đã định
Chương 1067: Tình cờ gặp
Chương 1068: Ra tay
Chương 1069: Lợi Kỳ Mã
Chương 1070: Một đường tiến tới phía trước
Chương 1071: Điều kiện trao đổi
Chương 1072: Luyện tơ
Chương 1073: Tăng vọt
Chương 1074: Huyễn vật
Chương 1075: Phá huyễn
Chương 1076: Tin tức đặc biệt về Thần Đăng
Chương 1077: Tầng thứ sáu
Chương 1078: Nói thật
Chương 1079: Một lời đã định
Chương 1080: Một quyền ước hẹn
Chương 1081: Xả thân cứu giúp
Chương 1082: Trọng phạm
Chương 1083: Tình thế đảo ngược
Chương 1084: Tư thông
Chương 1085: Đẩy lui cường địch
Chương 1086: Cổ kiếm
Chương 1087: Hành động khác thường
Chương 1088: Rút kiếm Đại Hoang

Chương 1089: Ngoài dự liệu
Chương 1090: Kinh sợ thối lui
Chương 1091: Chuyện phong ấn ma khi xưa
Chương 1092: Toà tế đàn thứ hai
Chương 1093: Đã chậm
Chương 1094: Lui Ma
Chương 1095: Hợp tác
Chương 1096: Đều mang tâm tư
Chương 1097: Chia ra ba đường
Chương 1098: Đơn độc xông vào
Chương 1099: Đánh lén
Chương 1100: Âm thầm hành động
Chương 1101: Thực lực tăng mạnh
Chương 1102: Do dự chuyện Thần Đăng
Chương 1103: Hậu thủ
Chương 1104: Xông vào kiếm trận
Chương 1105: Thông Thiên kiếm trận
Chương 1106: Nắm tay
Chương 1107: Tìm trụ cột trận
Chương 1108: Tranh giành trận đồ
Chương 1109: Đạo binh trận
Chương 1110: Cùng nhau chống Ngũ Hành
Chương 1111: Đoạt Thần Đăng
Chương 1112: Đạo Dận chân nhân
Chương 1113: Vây giết
Chương 1114: Vô cùng thê thảm
Chương 1115: Đột phá
Chương 1116: Nguy hiểm tột cùng
Chương 1117: Hoàn toàn tỉnh ngộ
Chương 1118: Tính sổ
Chương 1119: Hắc Thiên Cuồng Ma
Chương 1120: Điên khùng
Chương 1121: Tìm kiếm vợ con
Chương 1122: Lấy đèn
Chương 1123: Đánh
Chương 1124: Tàn linh Thái Tuế
Chương 1125: Truy sát Kỳ Ma Tử

Chương 1126: Ác chiến Kỳ Ma Tử
Chương 1127: Tự sa bẫy
Chương 1128: Thần đăng vào tay
Chương 1129: Thiên Nhân cảnh
Chương 1130: Chạy thoát
Chương 1131: Hi sinh và bảo toàn
Chương 1132: Thù lao khác
Chương 1133: Sinh linh đồ Thán
Chương 1134: Kim Đồng bị bắt
Chương 1135: Phân chia tiên vực
Chương 1136: Luân Hồi điện chủ
Chương 1137: Quái vật khổng lồ
Chương 1138: Gió cuộn mây vần
Chương 1139: Bài danh tăng vọt
Chương 1140: Bị phát hiện rồi
Chương 1141: Đạp không mà đi
Chương 1142: Diệu Pháp đích thân đến
Chương 1143: Tai kiếp khó thoát
Chương 1144: Cơ hội duy nhất
Chương 1145: Lại bị cầm tù
Chương 1146: Binh Linh hiện thân
Chương 1147: Trở lại Chân Ngôn môn
Chương 1148: Một màn quen thuộc
Chương 1149: Đệ tử thứ bảy
Chương 1150: Căn cơ Chân Ngôn Môn
Chương 1151: Nhiều loại thần thông
Chương 1152: Bái sư
Chương 1153: Nhập man hoang
Chương 1154: Huyết mạch Bát Vương
Chương 1155: Ấu thú
Chương 1156: Vô tình gặp Tiểu Bạch
Chương 1157: Thu hoạch
Chương 1158: Phục sinh thần đăng
Chương 1159: Một cuộc giao dịch
Chương 1160: Đan kiếp hàng lâm
Chương 1161: Kinh sợ thối lui
Chương 1162: Bát hoang

Chương 1163: Ngăn trở
Chương 1164: Tín vật
Chương 1165: Mảnh lân phiến thứ hai
Chương 1166: Gặp lại cố nhân
Chương 1167: Chuyện cũ Thiên Hồ
Chương 1168: Căm thù
Chương 1169: Xem thường như vậy
Chương 1170: Thức tỉnh
Chương 1170: -2: Thức tỉnh 2
Chương 1171: Bồ Đề thịnh yến
Chương 1172: Đúc trận
Chương 1173: Huyết Tự đại hội
Chương 1173: -2: Huyết Tự đại hội 2
Chương 1174: Leo núi
Chương 1175: Tới đỉnh
Chương 1176: Ngươi cũng nhập điện
Chương 1177: Tân vương
Chương 1178: Tu La huyết môn
Chương 1179: Hoán Linh
Chương 1180: Biến số lan tràn
Chương 1181: Tự tin
Chương 1182: Truyền thừa
Chương 1183: Mở ba cửa
Chương 1184: Ta muốn thử một chút
Chương 1185: Tiến vào
Chương 1186: Truyền thừa
Chương 1187: Xuất quan
Chương 1188: Từ chối nhã nhặn
Chương 1189: Ước hẹn hai trăm năm
Chương 1190: Ngũ quang lôi trì
Chương 1191: Luyện kiếm
Chương 1192: Không nắm chắc
Chương 1193: Hỗn loạn dần nổi lên
Chương 1194: Tiến giai Đại La
Chương 1195: Thiên Nhân cảnh
Chương 1196: Khốn đốn
Chương 1197: Chớp mắt vạn năm

Chương 1198: Vạn Bảo Tiết
Chương 1199: Không kịp nhìn
Chương 1200: Đấu giá
Chương 1201: Lộ ra manh mối
Chương 1202: Âm thầm theo dõi
Chương 1203: Đại La chi tranh
Chương 1204: Ngạc nhiên liên tục
Chương 1205: Kinh sợ thối lui
Chương 1206: Phá lệ
Chương 1207: Mặt nạ màu đen
Chương 1208: Đi cùng thuyền
Chương 1209: Không gian chênh lệch
Chương 1210: Mười tám vạn năm
Chương 1211: Thiên tai
Chương 1212: Tiểu đỉnh ba chân
Chương 1213: Nhân quả
Chương 1214: Sơ lâm Cửu Nguyên thành
Chương 1215: Di đồ
Chương 1216: Nhiệm vụ mới
Chương 1217: Rất hợp ý ta
Chương 1218: Trước giờ
Chương 1219: Trận đầu
Chương 1220: Nắm bắt thời cơ
Chương 1221: Chiến đấu kịch liệt
Chương 1222: Ngày thứ ba
Chương 1223: Tiên hạ thủ vi cường
Chương 1224: Ẩn giấu thực lực
Chương 1225: Xích Mộng tới mời
Chương 1226: Hữu kinh vô hiểm
Chương 1227: Dị động trong quan
Chương 1228: Không thể tin
Chương 1229: Bại lộ
Chương 1230: Có mưu đồ Khác
Chương 1231: Hang hổ tiềm hành
Chương 1232: Nhập quan
Chương 1233: Truy tìm tung tích
Chương 1234: Thâm nhập dưới đất

Chương 1235: Ngoài dự liệu
Chương 1236: Quỷ trận
Chương 1237: Ác đấu Quỷ Linh Tử
Chương 1238: Kiếm trấn Phán Quan
Chương 1239: Tuyệt sát
Chương 1240: Trảm thi tiên phù
Chương 1241: Bản ác tranh đấu
Chương 1242: Kế tạm thời
Chương 1243: Họa phúc tương y
Chương 1244: Mê trận trùng điệp
Chương 1245: Nhị Kim tranh đấu
Chương 1246: Cảnh cũ tái hiện
Chương 1247: Có mục đích khác
Chương 1248: Cướp đường mà chạy
Chương 1249: Người thân nhất
Chương 1250: Tái chiến Diệu Pháp
Chương 1251: Hỗn chiến trong điện
Chương 1252: Tình thế giằng co
Chương 1253: Một kiện hàng fake
Chương 1254: Người trong mộng
Chương 1255: Bàn tay vô hình
Chương 1256: Không sai biệt lắm
Chương 1257: Không nể mặt
Chương 1258: Đoạn nhân quả
Chương 1259: Đồ dỏm
Chương 1260: Đề Hồ Sơn
Chương 1261: Lửa sém lông mày
Chương 1262: Liều mạng
Chương 1263: Gần như tan vỡ
Chương 1264: Trở về Bát Hoang
Chương 1265: Thiên Ngoại Thiên
Chương 1266: Thiên Ma loạn thần
Chương 1267: Không chốn dung thân
Chương 1268: Bình cảnh trảm thi
Chương 1269: Sáng đi chiều đến
Chương 1270: Trở lại nơi này
Chương 1271: Thuyết phục chính mình

Chương 1272: Chuẩn bị thoả đáng
Chương 1273: Trảm Thi
Chương 1274: Thoát ly khống chế
Chương 1275: Quỷ môn
Chương 1276: Tẩy dương vào thành
Chương 1277: Bị phát hiện
Chương 1278: Tình huống bất thường
Chương 1279: Dò xét U Minh
Chương 1280: Tượng đá trên cầu
Chương 1281: Chuyện ma quỷ
Chương 1282: Chuyển Luân Vương
Chương 1283: Lại tới một tên
Chương 1284: Tam Vương
Chương 1285: Đồng hành cùng quỷ
Chương 1286: Đại trận quỷ dị
Chương 1287: Trèo lên đỉnh núi, ta là đỉnh
Chương 1288: Ân tình sau cuối
Chương 1289: Rời phủ
Chương 1290: U Minh gặp ma
Chương 1291: Tái tụ họp
Chương 1292: Thân phận không ngờ
Chương 1293: Hoang hồn và chuyển thế
Chương 1294: Hình thú chi nộ
Chương 1295: Nại Hà Trúc làm thuyền
Chương 1296: Quỷ điện trong đảo
Chương 1297: Luân Hồi
Chương 1298: Cốt Hoàng
Chương 1299: Thiên cơ
Chương 1300: Luân Hồi tranh đấu
Chương 1301: Lâm nguy xuất thủ
Chương 1302: Liên thủ
Chương 1303: Điện chủ xuất hiện
Chương 1304: Không đường về
Chương 1305: Một ta khác?
Chương 1306: Nhất thì nhị sinh
Chương 1307: Lựa chọn
Chương 1308: Luân Hồi nhất niệm

Chương 1309: Mỗi người một nơi
Chương 1310: Tâm tình không tốt
Chương 1311: Hải chi lực
Chương 1312: Bế quan thiên ngoại
Chương 1313: Thiện đã mất
Chương 1314: Du lịch thiên hạ
Chương 1315: Một luồng thiện niệm
Chương 1316: Làm việc thiện bố thí
Chương 1317: Ẩn thế
Chương 1318: Trong nháy mắt trăm năm
Chương 1319: Ngồi xuống luận đạo Thiện - Ác
Chương 1320: Quy túc
Chương 1321: Biến đổi liên tục
Chương 1322: Áp chế và lựa chọn
Chương 1323: Chân thân cự nhãn
Chương 1324: Lôi Hải luyện kiếm
Chương 1325: Huyền Thiên Kiếm Linh
Chương 1326: Sắp chia tay
Chương 1327: Phó ước
Chương 1328: Một kích thành công
Chương 1329: Tìm đến tận cửa
Chương 1330: Đại đạo chi tranh
Chương 1331: Thiếu nữ sừng rồng
Chương 1332: Đại kiếp nạn tiên giới
Chương 1333: Trùng phùng
Chương 1334: Chuyện cũ rành rành
Chương 1335: Sinh tử cùng nhau
Chương 1336: Khuynh sào
Chương 1337: Trùng triều hộ chủ
Chương 1338: Trùng tổ
Chương 1339: Thiên trùng đại chiến
Chương 1340: Ta là Hàn Lập
Chương 1341: Phá đạo
Chương 1342: Mặt không đổi sắc
Chương 1343: Hoá Đạo
Chương 1344: Tới như ảnh
Chương 1345: Quyết định thật nhanh

Chương 1346: Thế nào là bản ngã
Chương 1347: Ma luyện vạn năm
Chương 1348: Cố hương gặp cố tri
Chương 1349: Vẫn là Hô Ngôn kia
Chương 1350: Phù vân
Chương 1351: Trảm niệm
Chương 1352: Cách hết thảy chư tướng
Chương 1353: Nửa quẻ dòm thiên cơ
Chương 1354: Một mình dự tiệc
Chương 1355: Thập Phương Vạn Tiên Trận
Chương 1356: Quần anh hội tụ
Chương 1357: Khốn cục
Chương 1358: Khách không mời mà đến
Chương 1359: Khai tiệc
Chương 1360: Nguyện chúng sinh nhập niết
Chương 1361: Ân oán tình thù
Chương 1362: Thế cục biến đổi
Chương 1363: Giương cung bạt kiếm
Chương 1364: Hết sức căng thẳng
Chương 1365: Trớ chú (nguyền rủa)
Chương 1366: Nghịch chuyển
Chương 1367: Dự mưu kinh thiên
Chương 1368: Chất vấn
Chương 1369: Xuất Thủ
Chương 1370: Mua chuộc
Chương 1371: Từng bước ép sát
Chương 1372: Thoát khốn
Chương 1373: Chuẩn bị phía sau
Chương 1374: Trò hay trình diễn
Chương 1375: Thiên Đạo chung yên
Chương 1376: Cơ hội cuối cùng
Chương 1377: Thiên đạo khó lường
Chương 1378: Hỗn Độn
Chương 1379: Nửa đường giết ra
Chương 1380: Hợp lực
Chương 1381: Khởi tử hồi sinh
Chương 1382: Đạo Thiên Đại Kiếp

Chương 1383: Kim mạch ngọc cốt
Chương 1384: Biến số
Chương 1385: Đại đạo quy nhất
Chương 1386: Thắng bại một đường
Chương 1387: Đoạt bình
Chương 1388: Đền tội
Chương 1389: Tiễn ngươi đi
Chương 1390: Hiệu lệnh quần tiên
Chương 1391: Bỏ đạo
Chương 1392: Tự do
Chương 1393: Không tiếc
Chương 1394: Phi Vũ (Đại kết cục)
Chương 1395: Cảm nghĩ của tác giả và dịch giả khi hoàn thành bản PNTT2

------oOo------

Chương 1: Nữ hồ Ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: tieukinh, nila32*

***Nhóm:** Phàm Nhân Tông*

Trên một vùng đất hoang không dấu chân người.

Nhìn ra xa, trên vùng đất màu vàng úa này ngoài bụi cây và cỏ dại ra còn vô số tảng đá to nhỏ, hình dạng khác nhau.

Vầng mặt trời trên cao tỏa ánh nắng chói chang thiêu đốt mặt đất, cả không trung tràn ngập bụi đất bay lả tả.

Trong trời đất bao la đó, một thân ảnh gầy yếu, đang ra sức chạy cật lực về phía trước dần dần hiện rõ.

Chỉ thấy một bé gái khoảng sáu bảy tuổi, trên chiếc áo the vàng nhạt thêu từng đóa hoa mai màu hồng, mái tóc đen búi thành hai búi, đôi mắt đen lúng liếng, dưới chiếc mũi nhỏ xinh là cặp môi hồng, khuôn mặt cực kỳ xinh xắn.

Tay phải bé gái đang nắm chặt một chiếc trống lắc tay.

Chiếc trống này hẳn là đã cũ, hai mặt đã lên màu vàng, trên mặt trống vẽ hình mấy con thanh xà, hai chiếc dùi trống dính liền trên thân trống chốc chốc gõ lên mặt trống phát ra mấy tiếng trống nhẹ.

Bé gái tuổi nhỏ nhưng thân pháp linh hoạt, sau mấy lần trồi lên hụp xuống đã đến được một mảnh đất trống trước một bụi cỏ cao ngang đầu người.

Có lẽ do chạy nhanh nên trên trán nó đã đầy mồ hôi, phần trán bên trái mồ hôi chảy thành dòng xuống tới cổ. Nó vươn tay lau khuôn mặt đỏ bừng nhìn

như một quả táo chín nhưng chân vẫn không ngừng chạy.

“Yêu nghiệt, chạy đâu cho thoát!”

Ngay lúc này, xa xa phía sau truyền đến một tiếng quát của nam nhân.

Bé gái nghe thấy thì hơi sững lại, sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch, tay phải nắm chặt trống lắc giơ lên ra sức xoay, khóe môi mấp máy mấy lần.

Mặt trống lập tức tỏa ra một tầng thanh quang nhàn nhạt, theo nhịp gõ của dùi trống phát ra một tiếng trống nhẹ, đạo thanh quang phóng tới một bụi cỏ trước mặt.

Trên thân đám cỏ cũng tỏa ra thanh quang, nhưng tầng thanh quang này chỉ chợt lóe lên rồi tắt, giống như chưa bao giờ tồn tại.

Tay phải bé gái liên tiếp lắc mấy lần, hai mặt trống lại tỏa thanh quang rồi chiếu tới đám cỏ như trước, lại khiến đám cỏ mấy lần lóe lên thanh quang.

Sau khi làm xong chuyện này, vẻ mặt bé gái càng trắng hơn mấy phần. nhưng nó không dám nghỉ, vội vàng nhảy vào đám cỏ trước mặt.

Sau khi bé gái nhảy vào không lâu, hơn mười trượng phía sau bốc lên bụi mù, một thân ảnh bay vọt tới trước đám cỏ.

Đây là một đại hán râu quai nón hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, một tay cầm một thanh phác đao sáng quắc, nhìn có vẻ như hung thần ác sát.

Y nhìn thấy trước đám cỏ có mấy dấu chân nhỏ liền định cầm đao xông vào.

Kết quả, ngay lúc này đám cỏ tỏa ra thanh quang lập lòe rồi từ đó phóng ra năm sáu con thanh xà há miệng đớp tới đại hán.

Đại hán sững người, tay trái lấy ra một tấm phù dán lên người, lập tức một tầng quang tráo màu trắng liền xuất hiện, đồng thời tay phải hơi rung, thanh phác đao trong tay phát ra tiếng ầm ầm chém tới.

Rẹt rẹt!

Một đạo hàn quang dài mấy thước từ thanh phác đao bắn ra, thanh quang lóe lên liền có ba con thanh xà bị chặt thành hai khúc bay ra, tiếp đó " binh binh" hai tiếng, hai con thanh xà còn lại cũng bị quang tráo màu trắng trên người đại hán đánh bật lại. Ánh đao lóe lên, chúng cũng bị chém thành hai khúc.

Mấy con thanh xà vừa giáp công đã bị đại hán giải quyết, liền hiện nguyên hình là mấy cọng cỏ.

Đại hán hừ một tiếng, đang định tiếp tục xông vào bụi cỏ thì đột nhiên đổi nét mặt, thu lại phác đao rồi đứng nguyên chỗ cũ.

Sau lưng có tiếng sột soạt, hai bóng người dắt tay nhau tiến đến.

Trong đó có một đạo sĩ trẻ tuổi cao gầy, trường bào màu xám có vẻ hơi rách nát, trong tay cầm phất trần lông đuôi ngựa trắng, người kia là một gã lùn mặt ngựa có vẻ tinh anh, trên mặt có mấy chỗ màu xanh, tóc tai rối bù.

"Hai vị đạo hữu không sao chứ?"

Đại hán râu quai nón quay đầu hỏi.

"Yêu nghiệt này không hổ là nữ hồ ly, quả thực rất giảo hoạt. Ban nãy ta và Tề đạo hữu đuổi gấp, trong lúc không cẩn thận gặp chút phiền toái nhưng không đáng ngại. Yến đạo hữu sao lại đứng đây, yêu nghiệt kia đâu?"

Gã mặt ngựa xua tay, có chút nghi hoặc hỏi.

Đại hán râu quai nón không đáp, đưa tay chỉ trước bụi cỏ, nơi đó vẫn có thể thấy rõ ràng mấy dấu chân nhỏ nhắn.

"Vậy còn đợi cái gì? Chúng ta hãy bắt nó lại"

Gã mặt ngựa thấy vậy liền định xông vào bụi cỏ.

“Yêu nghiệt này chạy một ngày một đêm chắc đã cùng đường, có điều nó giỏi thi triển huyễn thuật mộc thuộc tính, nấp trong bụi cỏ này có thể nói như cá gặp nước, nếu mạo muội xông vào e là không ổn.” Đạo sĩ họ Tề nheo mắt nói.

“Lẽ nào để mặc nó chạy thoát? Yêu nghiệt này còn nhỏ đã giảo trá như vậy, nếu để nó lớn há chẳng phải lưu lại hậu hoạn sao.” Gã mặt ngựa hơi do dự nhưng cũng dừng lại, không cam lòng nói.

“Chúng ta là nhân sĩ chính đạo, trừ yêu hàng ma là chuyện phải làm, yêu hồ này đã bị chúng ta tìm được thì không thể nào thả hổ về rừng”

Đại hán râu quai nón nói với vẻ hiên ngang lẫm liệt.

“Nghe lời Yến đạo hữu thì xem ra đã có đối sách?” Đạo sĩ họ tề đảo mắt hỏi.

“Đồng cỏ này rất rộng, nếu ba người chúng ta mù quáng đuổi theo tuy sau cùng có thể bắt được nó nhưng cũng phải tốn không ít thời gian. Nghe nói Mã đạo hữu gần đây mua được một tấm hỏa vân phù, mà dẫn phong thuật của Tề đạo hữu có thể nói là đã tới cảnh giới lư hỏa thuàn thanh, hai người phối hợp thì có thể đốt sạch đồng cỏ này, yêu hồ kia cũng không thể trốn được nữa.”

Đại hán râu quai nón chậm rãi nói.

“Hỏa vân phù...cũng không phải là không thể. Có điều bắt được nó xong thì da lông thuộc về ta, những cái khác ta không lấy, thế nào?” Gã mặt ngựa trầm ngâm một chút rồi nói.

“Không được, yêu hồ này phải bắt sống.” Đại hán râu quai nón lắc đầu, dứt khoát cự tuyệt.

“Yến đạo hữu nói vậy là sao? Hỏa vân phù của ta là sơ cấp trung giai, ta phải tốn một khoản lớn mới mua được.” Gã mặt ngựa sa sầm nét mặt, ngữ khí đã bắt đầu lạnh lùng hơn.

“Mã đạo hữu đừng nóng, nếu ta đoán không nhầm, Yến đạo hữu là Huyết Đao Hội ngoại đường đệ tử, gần đây trong hội giao nhiệm vụ, nếu có thể bắt sống yêu hồ này thì không chỉ có thể trở thành nội đường đệ tử mà còn được một viên Sất Huyết Đan và một nghìn linh thạch.” Đạo sĩ họ Tề nhìn đại hán râu quai nón nói đầy thâm ý.

“Không ngờ Tề đạo hữu tin tức linh thông, lại biết không ít việc của Huyết Đao Hội. Người ngay không nói lời ám muội, nếu hai vị có thể giúp ta bắt sống yêu hồ này, thì số linh thạch ta được thưởng sẽ chia đều cho hai vị, thế nào?” Đại hán râu quai nón mặt không đổi sắc nhìn hai người nói.

“Yến đạo hữu đã nói vậy thì bần đạo không có ý kiến.” Đạo sĩ họ Tề đem phất trần tùy tiện gác lên tay.

“Nếu đã như vậy thì không nên chậm trễ, động thủ đi.” Gã mặt ngựa nói rồi lấy ra một tấm phù, nhìn một cái có vẻ tiếc nuối rồi ném ra phía trước, miệng niệm chú.

Lá bùa kia lập tức trở nên đỏ rực sau đó nổ tung, hóa thành ngọn lửa đỏ rực thoạt nhìn giống như một đám mây lửa ập xuống bụi cỏ.

Hô!

Bụi cỏ bên dưới chạm phải mây lửa, lập tức bốc cháy nghi ngút.

Đạo sĩ họ Tề thấy vậy, lập tức tụng niệm Vô Lượng Thiên Tôn sau đó hất mạnh phất trần trong tay.

Trong chốc lát, chỉ nghe tiếng nổ lớn vang vọng, vài đạo sương mù lăng không hiện ra đồng thời tản ra bốn phía theo hình cánh quạt.

Gió trợ thế lửa, lửa mượn sức gió như sóng viển cuộn dâng, nhanh chóng lan ra khiến cho bầu trời ngập tràn khói đen, tro bụi bốc lên nghi ngút.

Ba người đại hán râu quai nón nhìn chằm chằm biển lửa đối diện đến không chớp mắt.

“Đằng kia!” Đột nhiên, đạo sĩ họ Tề quát lớn một tiếng.

Thân hình như mũi tên bắn ra với tốc độ cực nhanh, quanh người nổi lên thanh quang rực rỡ.

Đại hán râu quai nón và nam tử mặt ngựa nghe vậy lập tức chấn động, theo sát phía sau đạo sĩ họ Tề.

Chỉ thấy cách đó hai ba mươi trượng, từ trong bụi cỏ đang bị biển lửa ăn mòn, một thân ảnh xinh xắn thình lình thoát ra, bất ngờ chính là nữ đồng đã trốn vào đây lúc trước. Lúc này, y phục trên người nàng đã bị tổn hại nhiều chỗ, khuôn mặt trắng nõn thì bị khói lửa hun đến đen kịt.

Vốn dĩ sau khi trốn vào đồng cỏ rộng lớn này, nữ đồng này đã lẳng lặng thay đổi phương hướng chạy trốn, lại nghe sau lưng không còn âm thanh truy đuổi nên tưởng có thể thả lỏng một chút. Nào ngờ đối phương lại dùng biển lửa để ép nàng hiện thân.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ đồng tràn đầy hoảng sợ. Không chút do dự, nàng chạy như điên về phía trước, bộ dáng hốt hoảng, không ngừng ho khan.

Nào ngờ chưa được bao xa, chỉ thấy sau lưng gió lốc ập tới, vô số tóc xanh theo đó hiện ra. Gần như cùng lúc, trên đầu nữ đồng truyền đến âm thanh “Xuy xuy”, một tấm lưới lớn đen kịt theo đó rơi xuống.

Nữ đồng gần như tuyệt vọng thế nhưng khi vừa nhìn đến gốc cây cách đó chừng hơn mười trượng, ánh mắt ảm đạm lại bất thần trở nên sáng ngời, nàng cắn mạnh đầu lưỡi.

“Bắt được rồi!”

Nam tử mặt ngựa là người chậm nhất nhưng nhìn thấy đại hán râu quai nón cùng đạo sĩ họ Tề chặn kín đường lui của nữ đồng, vẻ mặt không khỏi vui mừng.

Chỉ thấy vô số tóc xanh dài chừng mấy trượng bắt đầu thu lại, mang theo nữ đồng đang bị trói chặt. Lưới đen phía trên cũng phủ lên nghiêm mật.

Nhưng ngay lúc này, thân hình vốn không cách nào cử động đột nhiên sáng lên ánh sáng màu xanh, biến thành một thân cây mảnh khảnh.

“Mộc độn!” Đại hán râu quai nón cùng đạo sĩ họ Tề sau khi đáp xuống mặt đất, nhìn thấy biến cố phát sinh lập tức trầm mặt.

“Ở đó!” Nam tử mặt ngựa vội vàng chỉ đến một chỗ cách đó không xa.

Thân cây mảnh khảnh sau một thoáng mơ hồ đã trở lại hình dạng nữ đồng. Sau khi quay đầu nhìn lại một thoáng, nàng liền tranh thủ cơ hội tiếp tục bỏ trốn.

“Đuổi theo!”

Có lẽ vì mới thúc giục mộc độn, khuôn mặt nữ đồng trở nên trắng bệch, bước chân lảo đảo, tốc độ vì thế chậm hơn rất nhiều. Khoảng cách với ba người phía sau nhanh chóng bị rút ngắn.

“Ôi!”

Nữ đồng đột nhiên hét lên kinh hãi. Trong lúc sơ sẩy, nàng bị tảng đá dưới chân khiến cho vấp ngã, cả người bổ nhào về trước, đâm sầm lên một vách đá xám trắng cao hơn một trượng.

“Còn muốn trốn sao!”

Ba người phía sau thấy vậy lập tức giảm bớt tốc độ, từ từ tạo nên xu thế bao vây. Nam tử mặt ngựa liếm liếm đầu lưỡi, cất giọng âm trầm.

Ba người liên thủ, đuổi theo cô gái kia gần trọn một ngày một đêm, lại còn ăn phải không ít thiệt thòi tạo thành oán giận khó kiềm lại được, nhất là nam tử mặt ngựa vì thế mới sử dụng đến tấm Hỏa Vân Phù kia.

Nữ đồng xinh xắn lanh lợi thấy ba người kia lại gần lập tức dựa sát vào

vách đá, ánh mắt tràn đầy oán hận.

Chứng kiến vẻ mặt của nữ đồng, ba người không chút để ý. Nam tử mặt ngựa còn bước tới trước, vung tay nói ra;

"Tuy rằng không thể hạ sát nhưng hôm nay lão gia cũng phải hảo hảo giáo huấn yêu nghiệt nhà ngươi một phen!”

Nhưng vào lúc này, một cảnh tượng vượt ngoài dự liệu của mọi người bất ngờ xảy ra.

Chỉ nghe một tiếng “Rắc”!

Khối đá mà nữ đồng dựa vào đột ngột vỡ ra vô số khe nứt. Không ít đá nhỏ lăn xuống, vung vãi khắp người khiến nàng giật mình.

“Ồ..”

Nam tử mặt ngựa thấy vậy, tấm tắc kêu lạ. Tay phải đang giơ lên cao cũng không hạ xuống. Hai người còn lại cũng tạm thời chuyển sự chú ý về phía vách đá sau lưng nữ đồng.

Răng rắc!

Chỉ thấy vết nứt trên mặt vách đá lan ra như mạng nhện. Không ít cự thạch bong ra từng mảng, rơi xuống mặt đất.

“A!”

Nữ đồng hiển nhiên không ngờ cự thạch sau lưng xuất hiện dị biến như vậy, sợ tới mức nhắm tịt mắt lại, hai tay ôm đầu, không dám cử động mảy may.

Ầm!

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, cự thạch vỡ vụng. Đá lớn bắn ra tung tóe, rơi xuống mặt đất, nhấc lên bụi mù nghi ngút.

Ba người đàn ông càng thêm hoảng sợ, biến sắc lui về phía sau mấy bước, sáu mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía vách đá.

“Cái này… Chuyện gì xảy ra?” Nam tử mặt ngựa khẽ động, thốt lên kinh ngạc.

Xuyên qua bụi mù nghi ngút, có thể nhận ra vách đá ban nãy đã không còn lại gì. Thay vào đó là một thân ảnh nam tử cao lớn.

Người này vận y phục xanh, tóc phủ lên mặt, giống như trước giờ kẹt trong cự thạch. Tướng mạo của y hết sức bình thường, làn da hơi đen, hai mắt nhìn thẳng về trước, thoạt nhìn có chút đờ đẫn nhưng thân hình ít nhất cao hơn đại hán râu quai nón một cái đầu.

Chứng kiến cảnh tượng bất ngờ này, nữ đồng cùng ba người đai hán râu quai nón đều phải há mồm trợn mắt.

------oOo------

Chương 2: Thạch Đầu ca ca

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

---

thơ đề tự của Cà Rốt

tảng đá nứt ra hiện một người

cao to đen bóng cỡ đôi mươi

sắc xanh y phục quen thuộc thế

nhấc nhẹ tay ba gã chết tươi

"Thạch Đầu ca ca!"

Ngay lúc ba gã nam tử còn đang kinh ngạc thì một thanh âm giòn giã mang theo vẻ vui mừng vang lên.

Cô bé đã lồm cồm bò dậy từ lúc nào, lúc này nó đang ôm chặt thanh niên cao lớn mới xuất hiện ở chỗ táng đá lớn.

Cô bé vốn dĩ rất xinh xắn và lanh lợi, nó chỉ cao chưa tới thắt lưng thanh niên kia, lúc này hai bàn tay trắng trẻo nhỏ xinh đang ôm chắc đùi thanh niên, hơn nửa người đứng núp phía sau, đôi mắt to ngập nước mắt đang nhìn thanh niên cao lớn không ngừng.

Bọn đại hán râu quai nón nghe thấy vậy thì hết sức ngạc nhiên, ba gã liếc mắt nhìn nhau rồi sáu ánh mắt cùng nhìn về phía thanh niên cao lớn. Chỉ thấy thanh niên kia sau khi nghe thấy tiếng kêu của cô bé thì sắc mặt cũng không hề thay đổi, vẫn là ánh mắt đờ đẫn nhìn thẳng vè phía ba gã. Cả ba gã đều hiện lên vẻ nghi hoặc.

Cô bé đang tỏ ra rất khẩn trương, nó vừa ôm đùi thanh niên vừa lắc lắc rồi khóc òa lên:

"Thạch Đầu ca ca, cuối cùng Nhạc Nhi cũng tìm thấy ca! Mấy người xấu này muốn bắt Nhạc Nhi đó, ca ca mau nện cho chúng một trận đi!"

Lúc này thanh niên cao lớn hình như mới nghe thấy cô bé nói, hắn từ từ cúi đầu xuống.

Cô bé vội ngước nhìn mặt thanh niên, khi thấy đôi mắt đờ đẫn của hắn thì trong lòng nó cảm thấy vô cùng hồi hộp..

Tuy nhiên khi ba gã kia thấy cảnh này thì trong lòng cũng khẽ động. Bọn gã đã sớm dùng thần thức đảo qua người thanh niên kia, kết quả là không thấy bất kỳ sự dấu hiệu pháp lực nào. Trường hợp này có 2 khả năng: 1 là đối phương chỉ là phàm nhân, 2 là đối phương có bí thuật đặc thù hoặc có mang trên người Pháp khí giúp ẩn pháp lực.

Nhìn vào tình huống quỷ dị khi nãy, cộng với việc cô bé mới gọi "Thạch Đầu ca ca" thì ba gã đều cảm thấy khả năng thứ 2 là rất cao, nói không chừng đây cũng là một tên yêu tộc.

Gã đạo sĩ họ Tề đang vắt cây phất trần qua tay, ánh mắt nhìn về phía thanh niên và cô bé với vẻ nghi hoặc, không biết là gã đang suy tính gì trong đầu.

Gã mặt ngựa lúc này cũng thu tay phải lại, im lặng rút lui về phía sau mấy bước đừng ngang hàng với gã râu quai nón và gã đạo sĩ, trong ống tay trái của gã đang nắm chặt một cái gì đó, mắt nhìn chằm chằm về phía cô bé.

"Không biết các hạ tên họ là gì? Tại hạ là Yến Thừa của Huyết Đao Hội, đang cùng với hai vị đạo hữu liên thủ đuổi bắt con Yêu hồ này, nếu như các

hạ không liên can gì tới chuyện này thì xin hãy tránh qua 1 bên." Sau khi đưa mắt hội ý với 2 gã đồng bọn, gã râu quai nón hỏi thăm dò.

Cô bé nghe vậy thì càng lo lắng hơn, nó dùng ánh mắt van lơn nhìn thanh niên.

Thanh niên cao lớn chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phái gã đại hán với ánh mắt đờ đẫn, hắn không thốt ra một lời.

Trong mắt đại hán râu quai nón hiện rõ vẻ bực tức, tuy nhiên gã vẫn kiềm chế được, gã nhắc lại thêm 1 lần nữa với giọng nói to hơn trước.

Cô bé đang há hốc miệng, nó chưa nói thêm câu nào nhưng hai bàn tay nhỏ xinh bám vào quần thanh niên có rõ ràng đang toát mồ hôi lạnh.

Thanh niên cao lớn vẫn không có chút phản ứng nào cả.

"Tên này xem ra rất khả nghi, chắc là có vấn đề rồi...chúng ta đừng phí thời gian nữa, hãy..." Gã mặt ngựa khẽ nghiêng người, miệng mấp máy truyền âm cho đồng bọn.

"Trong bán kính nghìn dặm quanh đây, khi nghe danh Huyết Đao Hội mà vẫn trấn định như vậy thì 1 là hắn có tu vi thông thiên, 2 là tên đần thực sự. Tuy nhiên dù là thế nào thì chỉ cần với hành động che chở cho yêu nghiệt thì nếu chúng ta giết hắn cũng chẳng ai nói được gì. Tất nhiên quyết định thì vẫn do 2 vị" Gã đạo sĩ híp mắt nhìn rồi truyền âm lại.

"Thái độ của các hạ thật coi thường 3 người bọn ta!" Gã râu quai nón khẽ gật đầu, gã thầm tính toán cây phác đao trong tay rồi bỗng thét lên 1 tiếng.

Tiếng thét chói tai ở trong mảnh đại địa mênh mông tạo thành từng tiếng vọng ông ông khắp bốn phương.

Nghe thấy âm thanh, gương mặt nhỏ nhắn của cô bé lộ rõ vẻ hốt hoảng, hay tay nó buông khỏi ống quần thanh niên, cầm chặt chiêc trống bỏi.

Thanh niên cao lớn thì vẫn như kẻ điếc, không hề có chút phản ứng nào với

diễn biến mới.

"Được lắm, các hạ không nên làm bạn với yêu nữ kia thì hơn, đã như vậy thì: Ra tay..." Hung quang lóe lên trong mắt gã đại hán, thanh phác đao trong tay bỗng nhiên phát ra ánh sáng chói mắt màu trắng, tay gã vung mạnh ra.

Một đạo hắc quang bay vụt ra, quay tít trên không nhiều vòng rồi biến thành 1 tấm lưới lớn màu đen chụp thẳng xuống.

Cô bé kinh hãi vội lui về phía sai, tuy nhiên do khoảng cách 2 bên quá gần nên đã đã không kịp.

Tấm lưới như 1 đám mây đen phủ xuống rồi khép chặt lại nhốt nó và thanh niên ở bên trong, trên mỗi mắt lưới phát ra ánh hàn quang rồi hiện lên một thanh loan câu màu ánh vàng lóng lánh, lộ vẻ sắc bén vô cùng.

Cô bé thét lên 1 tiếng, há miệng phun ra một đám huyết vụ, đồng thời tay cầm trống lắc mạnh.

Tùng!

Một tiếng trống bang lên, thanh quang bao phủ cô bé chớp lên, bóng người tan biến hóa thành một khúc gỗ.

Phù Phù!

Bên ngoài hơn mười trượng, thân hình cô bé lóe lên rồi hiện ra, sau đó nó ngã vật ra đất, tay chân bị hơn chục vết thương do loan câu trong lưới cắt phải, máu tươi đang liên tục trào ra.

Nó cố nốt tàn lực bò dậy, tuy nhiên chỉ lê được 1 bước thì toàn thân lại nhũn ra rồi ngã xuống, sắc mặt tái nhợt, miệng thở dốc liên tục.

Lúc này bọn đại hán râu quai nón đã coi cô bé chỉ còn nước khoanh tay chờ chết, bọn chúng tập trung bấm niệm pháp quyết túm chặt thanh niên cao lớn.

Đúng lúc này 1 tiếng xé gió vang lên, gã đạo sĩ họ Tề phóng mình lên không rồi vung tay ra, hơn mười đạo phi châm màu xanh óng ánh liền bắn thẳng tới thanh niên đang bị khốn trong lưới.

"Coi chừng!"

Cô bé ở cách đó không xa nhìn thấy vậy nhưng bất lực, chỉ có cách kêu to lên cảnh báo.

Keng...Keng...Keng...

Những tiếng kim loại va chạm vang lên, đám phi châm màu xanh chạm vào cơ thể thanh niên đều bị dội ngược ra như va phải tảng đá.

"Làm sao lại như vậy?" gã đạo sĩ họ Tề lúc này đã hạ xuống đất, gã thốt lên với giọng nghẹn ngào.

Cho dù đối phương thực sự là người đá thì với chiêu công kích của đám phi châm vừa rồi cũng dễ dàng bị xuyên thủng người mới đúng.

"Vèo!"

Một đạo kim quang bên cạnh gã đạo sĩ bỗng bay vụt tới đâm thẳng vào yết hầu thanh niên.

"Ha ha...trúng một đòn Kim Phong Chùy của ta thì dù bất tử cũng khó mà..." Gã mặt ngựa đứng cạnh đang nở nụ cười lạnh lẽo, hai tay hạ xuống.

Tuy nhiên tiếng cười của gã chưa dứt thì một tiếng "ầm" vang lên, ngọn trùy màu vàng dính trên cổ thanh niên bỗng dưng tự phát nổ hóa thành muôn điểm tàn ảnh kim quang rớt cả xuống.

"Không thể như vậy!"

Biểu hiện của gã mặt ngựa lúc này giống như đang gặp quỷ.

Gã râu quai nón cũng nhìn chằm chằm về phía thanh niên với ánh mắt lộ rõ vẻ không thể tin nổi.

Đám loan câu ở những mắt lưới có thể cắt sắt như cắt bùn mà khi chém vào cơ thể thanh niên kia lại không gây xây xát gì.

Ngay lúc ba gã đang cảm thấy hoảng hốt, thanh niên to lớn bị tấn công tới tấp nãy giờ rút cục đã có phản ứng.

Hắn từ từ cúi đầu xuống, liếc nhìn mớ lưới đang mắc trên người, hình như cảm giác vướng víu, hắn chậm rãi thò tay túm lấy tấm lưới.

Xoẹt...!

Tấm lưới màu đen lóe lên chút linh quang tồi tắt ngấm, nó bị xé rách dễ dàng như xé tờ giấy, hai mảnh lưới rớt xuống đất.

Gã mặt ngựa và gã đạo sĩ thấy cảnh này thì bốn con ngươi như muốn lòi ra.

Cô bé ở cách đó không xa cũng há hốc miệng vì ngạc nhiên, cơn đau đớn trên người dường như cũng ngưng lại.

"Ngươi...Ngươi dám hủy pháp khí của ta!" Gã râu quai nón mắt thấy cảnh vừa rồi thì như đứt từng khúc ruột, gã hét lên.

Tấm lưới đen kia là một kiện trọng bảo, gã đã phải hao tốn không ít tiền để mượn một vị hảo hữu trong hội. Nay vô duyên vô cớ bị hủy ở đây như vậy đương nhiên làm cho gã vô cùng kinh hoảng.

Gã râu quai nón trợn mắt nghiến răng nhìn chằm chằm vào thanh niên cao lớn, một đạo phù lục màu tím đột nhiên xuất hiện trong hai ngón tay gã. Miễng gã tụng niệm lẩm bẩm, tay vung mạnh ném tấm Phù ra bay thẳng tới đỉnh đầu thanh niên.

"Bụp" một tiếng, tấm phù vỡ vụn ra tạo thành một đám mây đen.

Mấy tiếng sấm sét nối đuôi nhau vang lên, ở chính giữa đám mây đen lóe

lên ánh sáng, một tia sét màu vàng to cỡ chén ăn cơm phóng ra từ đám mây.

"Ầm!" 1 tiếng nổ rất lớn vang lên.

Tia sét đánh thẳng vào người thanh niên, vô số tia lửa điện bắn ra tung tóe khắp mặt đất xung quanh tạo thành một cái hố to sâu hoắm.

Cô bé bị những tiếng sấm sét dọa sợ nhắm tịt mắt lại, cũng không biết sức lực ở đâu ra mà nó chống tay lết người ra xa vài bước, tránh được sự nguy hiểm của mấy tia lửa điện rơi vãi cung quanh.

Trong tâm đang vô cùng sợ hãi, khi giương mắt nhìn thấy kết quả trước mặt thì nó như muốn cắn lưỡi: Thanh niên to lớn vẫn lẳng lặng đứng yên trên mỏm đất, ngay cả một vết xước trên người cũng không có!

Gã râu quai nón vô cùng kinh hãi nhưng động tác cũng không hề dừng lại, miệng gã lẩm bẩm, tay bắt pháp quyết:

"Kết!"

Đám tia lửa điện mới rớt xuống đất liền có biến đổi, chúng hóa thành những xiềng xích lôi điện nhanh chóng trói chặt quanh người thanh niên.

"Hai vị đạo hữu, còn chần chờ gì nữa hả?"

Gã đại hán gầm lên 1 tiếng, vung tay quét ngang thanh đao về phía trước tạo thành một luồng sáng màu đỏ, cả cơ thể cũng lao lên chém thẳng vào mặt thanh niên.

Gã mặt ngựa thấy tia sét bổ xuống mà không làm gì được thanh niên kia thì rất hoảng, lúc này thấy tình hình như vậy vội mừng thầm, 1 tay bấm niệm pháp quyết, cả người biến thành 1 cơn lốc xoáy biến mất tại chỗ.

Sau đó chốc lát, cơn cuồng phong cuốn tới làm thanh niên bị nghiêng người, gã mặt ngựa ló ra từ cơn lốc, trong tay gã cầm một sợi xích màu đen, trên sợi xích ánh lên những phù văn màu trắng, gã bổ thẳng tới vai thanh niên kia.

Gã đạo sĩ họ Tề khẽ chớp mắt, gã không theo sát hai đồng bọn mà lại lui về phía trước và vung tai tay lên, một đám huyết quang bay vụt ra từ tay áo rồi nhanh như chớp cuộn thành một vòng tròn trên không, âm thầm đánh thẳng tới sau gáy thanh niên.

Ba gã tuy ra tay vào những thời điểm khác nhau nhưng lại vô cùng ăn ý, rõ ràng đây không phải lần đầu chúng liên thủ với nhau.

Ánh mắt của thanh niên vẫn ngốc trệ như thường, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không nhìn thấy mấy đòn tấn công kia.

Gã đại hán râu quai nón thấy vậy thì mừng thầm trong lòng, nhát đao chém tới như được tăng cường thêm ba phần sức mạnh.

Tuy nhiên ngay sau đó gã cảm thấy cả người như cứng ngắc lại, cả cơ thể như bị tóm bởi một bàn tay khổng lồ cứng như thép, thanh phác đao cũng như đông cứng lại không thể chém xuống thêm chút nào, cả người đang đà lao tới cũng khững đứng lại, không thể tiến thêm chút nào nữa.

Thanh niên chỉ khẽ thò năm ngón tay chụp tới như năm cái móc câu liền túm ngay được cổ tay cầm đao của gã, động tác nhanh tới mức không thể nhìn rõ.

Gã râu quai nón xuất ra toàn lực mà lú này cơ thể cứ như mọc rễ tại chỗ, không thể nhúc nhích chút nào, trong lòng gã đã lạnh ngắt lại, tuy nhiên trên miệng bỗng xuất hiện một nụ cười tàn khốc.

"Ầm!"

"Ầm!"

Cái xích của gã mặt ngựa cũng với đám huyết quang của gã họ Tề đồng thời đánh tới vai và gáy của thanh niên, lúc này một thứ phát ra ánh sáng chói mắt, một thứ thì nổ tung ra tạo thành một đám huyết vụ bao phủ kín đầu thanh niên, đồng thời một mùi máu tanh nồng nặc nổi lên.

"Ha ha..."

Gã mặt ngựa cười 1 tràng cuồng tiếu, đột nhiên chỉ 1 chút sau đó gã bỗng cảm thấy năm ngón tay của mình nóng bừng lên, một lực lượng như sóng dữ từ cơ thể thanh niên truyền qua sợi xích ập tới người gã.

"Không...!"

Gã mặt ngựa lộ rõ vẻ hoảng sợ, gã chỉ kịp thét lên 1 tiếng rồi cả người bị mất tự chủ, bắn ngược ra sau. Khi người gã đập xuống đất có thể nghe rõ những tiếng xương gãy vụn, máu tươi cùng với ruột gan phèo phổi vỡ nát bắn tung tóe khỏi miệng gã. Cả người gã lúc này nát bấy như cái bao tải rách, mọi khí tức đều đã biến mất.

"Không thể như vậy...ngươi...Á..."

Gã râu quai nón vô cùng hoảng sợ, gã còn chưa kịp có hành động gì cứu đồng bọn thì đã thấy năm ngón tay đăng túm gã khẽ rung lên, một cỗ lực lượng quỷ dị truyền tới cơ thể gã làm cho xương cốt toàn thân lập tức nát bấy, nỗi đau đớn thống khổ còn hơn bị phanh thây xé xác, gã đại hán chỉ kịp hét lên 1 tiếng thảm thiết...

"Vèo" 1 tiếng!

Gã đại hán râu quai nón bị ném bay lên không, cơ thể rơi xuống đập vào 1 tảng đá lớn ở cách đó không xa.

"Ầm!"

Tiếng thét của gã đại hán vẫn còn văng vẳng nhưng cơ thể gã đập vào tảng đá lúc này đã nổ tung tạo thành mớ xương thịt vụn bắn tung tóe khắp nơi.

Mấy động tác trên nhanh như ánh sáng, tất cả sự việc diễn ra trong nháy mắt.

Gã đạo sĩ họ Tề thấy mấy cảnh này thì mặt xám như tro, gã bỗng xoay người, móc ra năm, sáu tấm phù rồi vỗ lấy vỗ để lên người, âm mưu trốn

chạy thật nhanh.

Tuy nhiên gã cũng chỉ chạy được vài bước chân, không khí xung quanh cơ thể như siết lại, bao nhiêu linh quang hộ thể chỉ lóe lên chút rồi biến mất, 1 tiếng "ầm" vang lên, cơ thể như 1 món đồ chơi bị một bàn tay khổng lồ vô hình bóp nát trên không tạo thành một cơn mưa máu, máu thịt bay tứ tung.

Một tiếng thở ra "hít hà"!

Đám huyết vụ nồng đậm phủ kín đầu thanh niên lúc này hóa thành từng tia máu chui vào miệng hắn, khuôn mặt đờ đẫn của hắn lại 1 lần nữa hiển lộ ra...

------oOo------

Chương 3: Đi xa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Thơ đề tự của Cà Rốt:

Địch nhân đã bị giết sạch rồi

Một lớn một bé rời đi thôi

Thanh niên ngây ngốc,hồ ly nhỏ

Huynh muội từ đây nghĩa giao bôi

Sự việc mới xảy ra trước mắt làm cô bé vẫn còn ngơ ngẩn, miệng còn chưa khép lại, dường như tinh thần nó còn chưa hồi phục sau những khiếp sợ mới trải qua.

Ánh mắt nó nhìn về phía ba cỗ tàn thi của bọn 3 gã đại hán râu quai nón với vẻ thẫn thờ, cơ thể vẫn nhũn ra, ngồi phịch xuống tại chỗ, hai hàng nước mắt lăn dài trên má.

Tiếng khóc òa lên như đê vỡ phá tan sự im lặng của không gian hoang địa, như một khúc ca bi ai đứt từng khúc ruột, như ai như oán với trời cao.

Không biết bao lâu sau, tiếng khóc mới nín bặt.

Cô bé đã đứng dậy, hai tay nắm chặt, nước mắt đã gột rửa toàn bộ tro than và vết máu làm lộ ra gương mặt xinh xắn, chỉ khác lúc trước là đôi mắt nó

có vẻ to hơn một chút.

Đột nhiên nó cất bước chạy về phía 1 tảng đá lớn màu xám trắng. Ngay phía dưới tảng đá là một thi tể nát bấy nằm trong vũng máu, tuy nhiên vẫn có thể lờ mờ nhận ra đó chính là xác của gã đại hán râu quai nón đã chết từ lâu. Cách tảng đá mấy trượng là một cái xác lúc này như một đống bầy nhầy, đó chính là xác của gã mặt ngựa.

Còn tên đạo sĩ họ Tề, sau khi trúng 1 quyền cách không của thanh niên thì toàn bộ cơ thể đã nổ tung, giờ thi cốt chẳng còn mảnh nào, chỉ có mấy đám máu thịt nát vương vãi xung quanh.

Cô bé đi tới dưới tảng đá, hay tay nó vung lên, mười móng tay bỗng dài ra thành mười cái vuốt màu xanh, nó vung tay cào cấu lên cỗ tàn thi của gã râu quai nón.

Máu tươi văng tung tóe, cái xác vốn đã nát như tương giờ nhanh chóng biến thành một đống máu thịt be bét. Dường như còn chưa hết giận, nó há miệng phun ra một ngọn lửa xanh biếc đốt cháy mớ máu thịt kia thành tro tàn.

Sau đó nó lặp lại hành động trên với cái xác của gã mặt ngựa rồi mới chịu ngưng.

Sau khi làm xong mọi chuyện, hai đầu gỗi của nó mềm nhũn ra, lại ngồi phịch xuống thở hồng hộc. Chút pháp lực mới được khôi phục trong cơ thể lúc này đã hao hết sạch.

"Cha, mẹ, đại ca, nhị tỉ...Bọn ác tặc Huyết Đao Hội đã có 1 tên phải chết, tuy không phải chính tay hài nhi giết chết nhưng cũng coi như báo được 1 chút đại thù. Mọi người cứ yên tâm, chỉ cần hài nhi còn lại 1 hơi thở thì sớm muộn cũng đánh lên Huyết Mang Sơn, xóa xổ đám Huyết Đao Hội." Trong lòng cô bé dường như được an ủi đôi chút, nó xoay người qua 1 hướng khác rồi quỳ xuống, miệng thì thào vài câu.

Nói xong mấy câu đó, hai mắt cô bé lại đỏ lên, nước mắt chực rơi, nó định khóc tiếp nhưng rồi cũng cố nhịn.

"Không được khóc, cha vẫn thường nói mấy đứa hay khóc nhè là con nít, ta phải lớn mau mau mới được!" Sau 1 hồi kìm nén thì cô bé cũng nén được cảm xúc rơi lệ xuống, nó đứng lên và nhìn liếc qua ba túi trữ vật của 3 gã kia.

Sắc mặt nó tuy còn chút căm hận, nhưng sau khi do dự đôi chút thì nó cũng thu về mấy món đó.

Mặt trời ngả dần về Tây, ánh sáng ảm đạm dần, gió thổi mạnh ông ông, nhiệt độ hạ thấp dần. Nhìn qua không gian bao la tứ phía, cô bé không phát hiện ra mối đe dọa nào, nó xốc lại thân thể rồi chạy lại gần sinh vật sống duy nhất còn lại là thanh niên cao lớn.

Thanh niên sau khi đánh ra 1 quyền thì bộ dáng lại trở về với vẻ ngốc trệ ban đầu, hắn đứng yên tại chỗ với vẻ đờ đẫn, hai mắt nhìn xuống chân, tất cả hành động của cô bé đều như không để trong mắt.

"Này...Thạch Đầu ca ca..." Cô bé không dám lại gần quá, nó khẽ kêu lên.

Thanh niên cao lớn vẫn không có phản ứng gì hết.

"Thạch Đầu ca ca, tên muội là Liễu Nhạc Nhi, cảm ơn ca ca đã giết 3 gã lưu manh kia. Tuy ca cũng là Nhân tộc nhưng cha muội từng nói Nhân Tộc cũng có nhiều người tốt." Cô bé cất lời, vẻ mặt hiện lên vẻ nhút nhát e dè.

Thanh niên rốt cục cũng có phản ứng, hắn khẽ nhúc nhích cái đầu quay qua liếc nhìn Liễu Nhạc Nhi.

Hình bóng cô bé đang phản chiếu trong đôi mắt hắn, 1 ánh hào quang như lóe lên trong mắt, ngay sau đó lại khôi phục vẻ ngốc trệ. Hắn đứng lên với vẻ đờ đẫn như trước nhưng ánh mắt vẫn đang nhìn Liễu Nhạc Nhi.

Điều đó làm cô bé kêu lên 1 tiếng ngạc nhiên rồi vội thối lui mấy bước. Tuy nhiên thanh niên cao lớn chỉ đứng im nhìn nó chứ không hề nhúc nhích cử động.

Liễu Nhạc Nhi khẽ cất tiếng thở dài, nó gần như chắc chắn thanh niên này

đầu óc gặp vấn đề, nó đánh bạo tiến lại gần hơn để quan sát đánh giá.

Lúc nãy gấp gáp không kịp nhìn kỹ, giờ lại gần rồi Liễu Nhạc Nhi mới có dịp quan sát kỹ càng.

Thanh niên này rất cao to, ngón tay thon dài, những thớ cơ bắp cuồn cuộn trên người tạo cho người ta 1 cảm giác rất mạnh mẽ.

Hai con mắt hắn tuy mờ mờ nhưng 2 con ngươi lại đen kịt, nhìn lâu vào đó sẽ có cảm giác hồn phách như bị hút cả vào trong. Làn da đen bóng loáng, sau trận kịch đấu lúc nãy cũng chẳng có chút xây xát nào.

Bộ quần áo xanh hắn mặc nhìn có vẻ bình thường, nhưng vừa rồi bị sét đánh, đao chém cũng chẳng tổn thương mảy may.

Lạ nhất là hành động hút hết đám huyết vụ vào miệng của hắn, chỉ với 1 hành động đó có thể khẳng định hắn không phải kẻ tầm thường, đương nhiên càng không phải phàm nhân.

Nếu là người thường làm sao có thể hạ sát liên tiếp 3 gã tu sĩ có trang bị pháp khí.

Cô bé âm thầm đánh giá thanh niên còn hắn vẫn ko có phản ứng gì nên nó nhanh chóng bình tĩnh lại, sau khi thoát khỏi kiếp nạn, tính hiếu kỳ trẻ con lại nổi lên, nó đi một vòng quanh thanh niên cao lớn.

Ánh mắt thanh niên vẫn không rời khỏi Liễu Nhạc Nhi, dường như cô bé có 1 cái gì đó hấp dẫn hắn.

Có lẽ vì thanh niên xuất hiện giúp nó thoát kiếp nạn, lại còn giúp nó hạ sát 3 gã cừu nhân nên nó cảm giác thanh niên cao lớn trước mặt ngày càng trở nên thân thiết.

"Ồ!"

Liễu Nhạc Nhi khẽ kêu lên, trước ngực thanh niên lờ mờ hiện lên một món trang sức nhỏ màu xanh lá cây tỏa ra ánh sáng long lanh nhưng nó không rõ

là món gì.

Nó muốn vạch áo hắn ra để nhìn cho rõ nhưng mà lại không dám.

Lúc này, gió thổi ngày càng mạnh, cơn mưa xuất hiện với từng đám mây đen kịt dày đặc, trời sầm tối.

Ầm...Ầm!

Một tia sét nổ ngang trời chiếu sáng chói lóa, sấm chớp đùng đùng, những giọt mưa trút xuống.

"Á...!"

Liễu Nhạc Nhi thét lên kinh hãi rồi theo bản năng, nó nấp vào dưới người thanh niên, hai tay ôm chặt chân hắn, cả người lạnh run lên.

Nó chính là Yêu hồ nên trời sinh đã sợ hãi sấm sét.

Ánh mắt thanh niên cao lớn chợt lóe sáng lên, nhưng rồi lại nhanh chóng mờ đi. Không biết vô tình hay cố ý mà hắn khẽ cúi người xuống lấy cơ thể to lớn che chắn mưa gió cho Liễu Nhạc Nhi.

Trong lòng cô bé dâng lên 1 cảm giác ấm áp, sự sợ hãi mưa gió sấm sét bỗng tan biến, ngược lại lúc này nó cảm giác rất an toàn, cứ như cảm giác rúc trong lòng cha vậy.

Cơn mưa tới nhanh, tan cũng nhanh, một lúc sau mây đen tan dần, một luống khí mát mẻ dễ chịu lan tỏa khắp muôn nơi.

Liễu Nhạc Nhi lắc lắc người giũ sạch nước mưa, nó vừa cười hì hì vừa giũ quần áo của thanh niên cho nước mưa bung ra. Bộ y phục xanh của hắn ko hiểu lắm bằng chất liệu gì mà khi mưa rơi xuống như nước đổ lá sen, nước ngưng đọng xoay tròn trên bề mặt chứ ko thể thấm vô trong.

Thanh niên cao lớn ko hề có phản ứng gì trước những hành động của cô bé, hắn vẫn giữ vẻ thản nhiên như cũ.

"À đúng rồi, Thạch Đầu ca ca, Nhạc Nhi còn chưa biết tên họ của ca ca?" Liễu Nhạc Nhi khẽ kéo tay thanh niên như muốn hắn ngồi xuống.

Đúng là thanh đang từ từ ngồi xuống, tuy nhiên hắn vẫn ko mở miệng nói ra lời nào.

"Thạch Đầu ca ca, tại sao ca lại xuất hiện ở đây?"

"Thạch Đầu ca ca, 1 quyền lúc nãy thật lợi hại, ca dạy cho Nhạc Nhi nhé?"

"Thạch đầu ca ca..."

Liễu Nhạc Nhi tỏ vẻ không cam lòng, nó liên tục dùng nhiều cách để nói chuyện với thanh niên cao lớn. Tuy nhiên dù nó dùng cách gì thì thanh niên vẫn chả có phản ứng gì, sau 1 hồi thì nó cũng đứng dậy với vẻ chán nản.

"Thạch đầu ca ca, tuy rằng muội không biết ca là ai, nhưng nãy ca đã giết người của Huyết Đao Hội, hay là ca cùng với muội đi khỏi đây đi." Sau một hồi ngẫm nghĩ, rốt cục nó đã có quyết định, nó nắm bàn tay to bự của thanh niên và nói với giọng cầu khẩn.

Tuy thanh niên có vẻ ngốc trệ, mà sau một hồi Liễu Nhạc Nhi khoa chân múa tay thì dường như hắn đã hiểu ra điều gì đó. Hắn trố mắt lên nhìn nó rồi từ từ bước đi.

Hoàng hôn dần buông xuống, ánh chiều tà bao phủ lên mảnh hoang địa rộng lớn tạo thành một mảnh vàng mênh mông.

Hai bóng người một lớn một nhỏ đang từ từ cất bước về phía mặt trời, dường như trong gió vang vọng lại tiếng cười đùa vui vẻ của Liễu Nhạc Nhi.

"Thạch Đầu ca ca, muội biết ca rất lợi hại, nhưng mà đám Huyết Đao Hội còn có rất nhiều tên xấu xa."

"Không còn sớm nữa, ca đói bụng ko?"

"Đợi tới lúc thoát khỏi nơi này, Nhạc Nhi sẽ bắt mấy con chim rừng rồi nướng cho ca ăn, tay nghề của Nhạc Nhi ko tệ đâu nha!"

"Thạch đầu ca ca, từ nay về sau Nhạc Nhi sẽ coi ca ca như anh trai..."

------oOo------

Chương 4: Gắn bó

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Thơ đề tự của Cà Rốt

Cùng nhau phiêu bạt muôn nơi

Thời gian thấm thoắt đưa trôi cõi đời

Tám năm nhanh tựa tiếng cười

Nàng thành thiếu nữ dáng người thướt tha

Cả 1 vùng núi rừng hoang vu rậm rạp rộng lớn.

Gió lạnh thấu xương gào rú không ngừng, tuyết rơi đầy trời, đưa mắt nhìn ra chỉ thấy 1 màu trắng xóa.

Hoàng hôn chưa tới mà do tuyết rơi dày đặc nên ánh sáng rất yếu ớt.

Trên 1 con đường núi nhỏ ngoằn ngoèo uốn lượn, tuyết rơi phủ kín nhìn không rõ mặt đường, phía cuối con đường lóe lên ánh lửa tạo ra 1 chút ấm áp trong đất trời băng tuyết lạnh giá mênh mông.

Chỗ phát ra ánh lửa là 1 ngôi miếu thờ thần núi duy nhất trong bán kính ngằn dặm xung quanh.

Do ko có người lui tới nên nhang khói nơi đây đã lạnh tanh từ lâu. Vì bị bỏ hoang từ lâu nênphần lầu các ngoại viện và tường bao xung quanh đã sụp đổ tự lúc nào, hiện tại chỉ còn ngôi chủ điện đổ nát nằm lẻ loi.

Cánh cửa đại điện đã không còn, lúc này cửa được che tạm bằng một manh chiếu rách để chống lại gió tuyết bên ngoài.

Nhìn qua lỗ thủng của chiếu rách có thể thấy không gian bên trong điện, ngoài đám gạch đá, cỏ khô lộn xộn thì còn có 1 bóng người đang ngồi khoanh chân ở giữa điện.

Đó là một thanh niên cao lớn mặc y phục màu xanh, dù đang ngồi bệt trên mặt đất cũng có thể thấy được chiều cao bất thường của hắn, gương mặt hắn không có bất kì cảm xúc nào ngoài vẻ đờ đẫn, thật chẳng khác nào bức tượng thần đổ nát ở phía sau: Chỉ có 1 vẻ ngốc trệ, thiếu sức sống.

Thanh niên cao lớn đang khanh tay trước ngực, nằm gọn trong vòng tay hắn là một cô bé gầy gò chính là tiểu hồ yêu Liễu Nhạc Nhi.

"Ách..."

Đúng lúc này, trong lồng ngực thanh niên truyền ra 1 tiếng ho nhẹ.

Cái đầu nhỏ của Liễu Nhạc Nhi đang cọ cọ vào cánh tay thanh niên, 2 má nó vốn vùi sâu trong ngực hắn giờ này lộ ra ngoài. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lúc này đỏ gay như bị bệnh, rõ ràng nó còn đang say giấc, đôi mắt nó nhắm nghiền nhưng hai con ngươi trong mắt như đang đảo qua đảo lại, hình như nó đang gặp 1 cơn ác mộng.

"Không...Không được...Oái...Oái..."

Liễu Nhạc Nhi vừa nói mơ ú ớ, nó vừa ôm chặt cánh tay thanh niên trong vô thức.

Một chân của nó đá bung ra từ ngực thanh niên, cả cơ thể vặn vẹo như gặp chuyện không hay, khuôn mặt mới ló ra ngoài giờ này lại vùi trong ngực

thanh niên.

Thanh niên vốn dĩ đang ngồi nhìn về phía trước, lúc này hắn dường như cảm thấy gì đó nên khẽ liếc xuống, ánh mắt đờ đẫn của hắn lóe lên 1 cái như có điều gì đó khó hiểu, tuy nhiên sau đó lại trở về vẻ đờ đẫn ban đầu.

"Thạch Đầu...ca ca..."

Lại là 1 tràng nói mơ của cô bé vang lên từ trong ngực thanh niên, thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vo ve, gần như rất khó nghe thấy.

Không biết có phải do ánh lửa hồng hắt vào hay không, mà lúc này ánh mắt thanh niên trở nên ấm áp hơn vài phần, những khoảng mờ đục trong mắt lúc này dường như cũng đang sáng lên.

Hắn cũng ko hề ngồi dậy, chỉ xoay người qua bên dùng thân mình chắn gió lùa từ ngoài vô, cánh tay hắn khẽ nhấc lên đẩy cái chân cô bé vào trong lồng ngực rồi nhẹ ôm chặt thêm 1 chút.

Cô bé cọ cọ người vào ngực hắn, đầu rúc rúc sâu vào ngực, rồi từ từ ko cựa quậy nữa, hơi thở đều đều dần.

Bên ngoài điện trời đã tối đen, cứ như là đang đồng bộ với gió tuyết trong đất trời.

...

Trên 1 sườn núi xanh tươi cao chừng trăm trượng lộ ra 1 cửa động cao khoảng 3, 4 trượng, một thanh niên đang đứng thẳng người quay lưng về phía cửa động.

Liễu Nhạc Nhi đứng sau lưng thanh niên, 1 tay túm vạt áo, 1 tay ôm cứng chân hắn, nó ló mắt ra ngó về phía trước, khuôn mặt lúc này đang trắng bệch ra vì căng thẳng.

Phía trước 2 người mấy trượng, có một con gấu lớn lông xám cao chừng gấp đôi người lớn, hai chân sau đứng trên mặt đất, hai chân trước chồm lên

cao.

Trên đầu của nó nhô ra 1 cái sừng như một khúc xương trắng trông khá dữ tợn, hai mép nhe lên lộ ra 2 hàm răng trắng ởn sắc nhọn, nó đang nhe nanh gầm gừ, 2 bên mép chảy ra 2 dòng nước miếng hôi tanh.

Thanh niên vốn dĩ cao to vậy mà khi đứng trước con gấu này thì nhìn như 1 đứa trẻ.

Tuy nhiên lúc này gương mặt hắn chẳng có cảm xúc gì, hai mắt nhìn thẳng vào mặt con gấu, đôi con ngươi đen kịt mờ mờ.

Thanh niên và con gấu gườm gườm nhìn nhau 1 lát, sau đó chẳng biết tại sao con gấu bỗng tỏ ra sợ hãi, nó gầm nhẹ 1 tiếng, lùi về sau 2 bước, hạ 2 chân trước xuống rồi ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra ngoài.

Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy vậy, thần sắc nó vốn đang căng thẳng, lúc này thở ra 1 hơi, sau đó nó gãi đầu gãi tai tỏ vẻ khó hiểu rồi ngửa mặt lên nhìn thanh niên.

Nó nhìn khuôn mặt đờ đẫn của thanh niên 1 hồi cũng chả phát hiện ra điều gì khác lạ nên không khỏi cảm thấy thất vọng.

"Thạch Đầu ca ca, Nhạc Nhi biết rõ ca ko phải người thường, tiếc là huynh chả chịu nói câu nào, nếu mà chúng ta trò truyện vui vẻ có phải vui biết bao...Ai da..." Liễu Nhạc Nhi cất tiếng thở dài, sau đó nó nắm tay thanh niên kéo vào trong huyệt động.

Thanh niên vẫn không nói lời nào, ánh mắt hắn nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô bé, cả người hắn cũng bị nó lôi kéo bước vào trong động.

...

Trên 1 thảo nguyên xanh bao la, khí trời đang độ tiết xuân, mững mầm cỏ non mơn mởn mới nhú tạo thành một tấm thảm xanh khổng lồ phủ kín thảo nguyên, 1 mùi hương tươi mát lan tỏa khắp muôn nơi.

Một cô bé chừng 8, 9 tuổi đang cầm trên tay một nhành dây chi chít hoa vàng, nó ngồi ngất ngưởng trên vai 1 thanh niên cao lớn, hắn đang chậm rãi bước về phía trước.

So với thời điểm 2 năm trước, thanh niên chả có gì khác, vẫn là bộ y phục xanh như trước, còn Liễu Nhạc Nhi lúc này đã rất khác.

Chiều cao của cô bé tăng thêm ko ít, những nét trẻ thơ đang mất dần trên khuôn mắt nhỏ nhắn, hai hàng lông mi đã bắt đầu xuất hiện vẻ mềm mại đáng yêu hiếm thấy, hiển nhiên có nét của đại mỹ nhân, sau này có khi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng nên!

Mười ngón tay nó thoăn thoắt đan cái vòng hoa, miệng khẽ ngâm nga mấy khúc ca, thanh âm êm tai nghe như chim hoàng oanh hót.

"Thành công!"

Cuối cùng thì Liễu Nhạc Nhi đã ngừng tay, nó đã kết xong 1 cái vòng hoa rất xinh xắn. Nó cầm vòng hoa ngắm nghía 1 hồi rồi gật đầu với vẻ hài lòng, sau đó nó mang vẻ mặt vui tươi đặt cái vòng hoa lên đầu thanh niên 1 cách rất trịnh trọng.

Cái vòng hoa được đan rất khéo, vừa khít đầu thanh niên. Thanh niên lúc này dường như đã phát hiện ra, hắn sờ tay lên đầu đụng vào cái vòng hoa rồi lại thu tay về.

Liễu Nhạc Nhi đã quá quen với những hành động của thanh niên, nó cúi xuống nhìn sợi dây 6 màu đeo trên cổ thanh niên rồi vừa che miệng cười vừa làm bộ thò tay móc sợi dây đeo.

Thanh niên vội phản xạ ôm ngực, hắn nắm chặt món đồ trang sức màu xanh trong lòng bàn tay thật lâu ko chịu buông.

"Thạch Đầu ca ca đúng là đồ quỷ keo kiệt, lần nào cũng làm vậy, muội chỉ tò mò muốn coi 1 chút xíu thôi mà..." Liễu Nhạc Nhi phồng 2 má lên.

Miệng nó nói vậy nhưng trong lòng chẳng có ý gì, hơn 2 năm qua, vị Thạch Đầu ca ca kia chưa từng nói với nó 1 lời, ngoại trừ 1 số rất ít những lần có phản ứng với bên ngoài thì chỉ có việc liên quan tới món đồ trang sức màu xanh đeo trước ngực kia mới khiến cho hắn chủ động có hành động.

Bởi vậy nên cứ thỉnh thoảng Liễu Nhạc Nhi lại giả bộ dùng cách này để đùa giỡn.

...

Thời gian trôi qua thật nhanh, mấy năm lại trôi qua.

Một nàng thiếu nữ xinh đẹp tuổi chừng 13,14, tóc dài tới eo, diện bộ xiêm y trắng, 2 tay chắp sau lưng, chân mang giày bệt công chúa màu hồng cánh sen đang đi tản bộ trên con đường phủ đầy cát vàng.

Theo sau lưng nàng là 1 thanh niên cao lớn mặc y phục màu xanh có khuôn mặt ngờ nghệch, bước đi chậm chạp.

Tốc độ của 2 người một nhanh một chậm, nhưng bước chân thì một ngắn một dài nên thành ra khoảng cách vẫn được duy trì.

Liễu Nhạc Nhi đi phía trước, nó nhìn thấy một tòa thành lớn ở phía cuối con đường, ở khu vực cửa thành có thể nhìn thấy rất nhiều người qua lại, nhìn xa xa nhỏ bé như đàn chim sẻ.

"Minh Viễn Thành..." Liễu Nhạc Nhi nheo mắt nhìn về phía xa rồi nói chậm rãi.

Thanh niên cao lớn đi tới cạnh nàng rồi đứng lại, hắn cũng nhìn về phía tòa thành ở phía xa.

"Có vẻ đây là 1 tòa thành lớn của Nhân tộc..." Liễu Nhạc Nhi hạ thấp giọng, vẻ mặt có chút do dự.

5 năm trở lại đây, vì muốn chữa bệnh đần độn cho thanh niên nên 2 người cũng đi tới 1 số thành trấn của Nhân tộc, tuy nhiên chưa bao giờ tới 1 tòa

thành nào lớn như thế này.

"Thạch Đầu ca ca, nếu ca khỏi hẳn bệnh rồi thì có thể giúp Nhạc Nhi báo thù được ko?" Liễu Nhạc Nhi ngẩng đầu nhìn thanh niên rồi khẽ nói, không biết nàng đang hỏi hắn hay tự hỏi chính mình.

Thanh niên nghe thấy, dường như cũng cảm nhận được đôi chút, hắn thu ánh mắt đang nhìn về phía xa rồi nhìn Liễu Nhạc Nhi, nhưng miệng vẫn ko nói lời nào.

"Mình lại nói vớ vẩn rồi, tuy rằng Thạch Đầu ca ca lợi hại nhưng làm sao có thể đánh thắng được bọn Huyết Đao Hội có quá đông kẻ xấu như vậy." Liễu Nhạc Nhi suy nghĩ 1 hồi rồi lại cúi đầu xuống, vẻ mặt buồn bã, hai hàng nước mắt như hai dòng châu rơi xuống lã chã, thấm vào lớp cát vàng trên đường.

Đúng lúc này nàng cảm thấy trên đỉnh đầu có gì nặng nặng, một cảm giác ấm áp truyền tới.

Nàng ngẩng đầu lên thì thấy vị Thạch Đầu ca ca kia đang vuốt nhẹ trên đầu nàng, ánh mắt hắn hiện rõ vẻ nhu hòa.

Không hiểu sao lúc này Liễu Nhạc Nhi cảm thấy vô cùng an tâm, 1 luồng dũng khí bỗng bột phát ra từ cơ thể, dường như gặp phải khó khăn lớn cỡ nào cũng ko đáng sợ.

Nàng đưa lay lau nước mắt trên mặt, bàn tay nắm chặt bàn tay thanh niên, trên mặt lộ rõ ý chí quyết tâm, cất bước đi nhanh về phía cổng thành ở phía xa...

------oOo------

Chương 5: Mã thú

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Thơ đề tự của Cà Rốt

Minh Viễn Thành cầu thần y

Từng nhà gõ cửa xá gì gian nan

Tổn thương thần thức rõ ràng

Con đường trị bệnh lại càng khó khăn

Minh Viễn Thành là tòa thành lớn thứ 3 của Phong Quốc.

Tòa thành nằm trên 1 mảnh đất bằng phẳng có bán kính khoảng trăm dặm, phía Nam thành là 1 con sông lớn uốn khúc, hai lộ giao thông thủy bộ đều vô cùng thuận tiện, điều này làm cho thành trì sầm uất hơn.

Lúc này, nguyên 1 đám người đang xếp thành 1 hàng dài trước của thành, những tiếng ồn ào láo nháo khắp nơi.

Liễu Nhạc Nhi kéo tay thanh niên cao to nhập vào hàng người, trên vẻ mặt nàng lộ ra 1 vẻ bất an, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc về vị trí phía trên cổng thành chừng vài trượng.

Chỗ đó gắn một cái gương đồng hình bát giác hướng mặt ra ngoài.

Lúc này mặt trời đã lên cao, bộ đồ án hình bát quái trên mặt gương đang nhấp nháy không ngừng, tạo ra 1 luồng chính khí.

Thủ tục vào thành chỉ cần đưa cho bọn thủ vệ mấy đồng bạc là xong, cũng ko có gì gọi là sâm nghiêm, vì vậy rất nhanh đã tới lượt Liễu Nhạc Nhi và thanh niên.

2 người vừa đi tới chỗ cổng thành, khi đứng đối diện với gương đồng hình bát quái thì bỗng có 1 cỗ lực lượng vô hình phủ lấy cả 2.

Liễu Nhạc Nhi hơi sững người lại, cúi đầu xuống.

Thanh niên cao lớn thì vẫn đứng thẳng, hai mắt nhìn thẳng về phía gương đồng bằng 1 ánh mắt ngốc trệ, nhưng có 1 chi tiết chả ai để ý tới: Ở sâu trong con ngươi thanh niên bỗng lóe lên 1 tia sáng màu lam rồi nhanh chóng biến mất, gương đồng cũng ko hề có phản ứng gì bất thường.

"Các ngươi là người phương nào? Vào thành làm gì?" 1 tên thủ vệ là nam tử trung niên liếc qua 2 người rồi hỏi qua loa.

"Thưa các vị đại ca, huynh muội chúng tôi ở cách thành chừng ba trăm dặm về hướng Tây Bắc. Chúng tôi là người của Liễu gia, tôi tên là Liễu Nhạc Nhi còn đây là huynh trưởng Liễu Thạch, bọn tôi tới đây để tìm người chữa bệnh cho ca ca." Liễu Nhạc Nhi nở nụ cười tươi rồi nhanh chóng đáp lời.

Mấy năm nay nàng và thanh niên sống nương tựa vào nhau, tuy nhiên ko thể tránh khỏi việc tiếp xúc với người ngoài nên nàng mới đặt cho vị "Thạch Đâu ca ca" này cái tên là Liễu Thạch.

Miệng nói, tay Liễu Nhạc Nhi lập tức dúi cho tên thủ vệ mấy đồng bạc, số tiền này nhiều hơn phí tổn thông lệ vài phần.

Tên thủ vệ trung niên thấy vậy thì tỏ ra rất hài lòng, gã lẳng lặng đút tiền vô túi, sau khi liếc qua thanh niên ngốc trệ có tên Liễu Thạch 1 cái thì vội xua tay:

"Xem ra huynh muội các ngươi ko phải hạng người xấu, mau vào đi!"

Liễu Nhạc Nhi gật đầu rồi kéo tay Liễu Thạch bước nhanh vào thành, sau khi đi vào trong tới 1 chỗ vắng vẻ cách cổng thành 1 đoạn xa mới dám bước chậm lại và thở ra 1 hơi.

"May mà trên người còn có cái Dẫn Khí Phù năm xưa cha cho mới che đậy được yêu khí trên người, kính chiếu yêu cũng nhìn ko ra."

Liễu Nhạc Nhi ngó xung quanh thấy ko có bóng người, mở miệng nói lầm bầm vài câu và lấy ra một miếng ngọc phù màu xanh từ trong người.

Ngọc phù dài chừng 2 thốn, rộng cỡ 2 đốt ngón tay, trên bề mặt khắc đầy hoa văn màu xanh tạo thành 1 pháp trận có vẻ phức tạp, từng luồng sáng xanh không ngừng chuyển động cứ như những dòng nước đang chảy.

Nàng nhìn thấy vật đó, trong lòng lại trào dâng 1 niềm thương cảm, nhìn lại miếng ngọc phù lần nữa rồi mới cất đi.

Đi qua hai hẻm, 2 người đặt chân lên tuyến đường chính của Minh Viễn Thành.

Đường rất rộng, ba cỗ xe ngựa lớn chạy song song cũng dư chỗ, hai bên đường là những cửa hàng cửa hiệu kinh doanh to hoành tráng nằm san sát nhau tới khuất tầm mắt.

Vật liệu xây dựng nơi đây dùng rất ít gạch ngói, chủ yếu là dùng gỗ, lầu các cũng ko quá cao, hiếm lắm mới có 1 căn cao quá 10 trượng, tuy nhỏ nhưng lại rất tinh xảo và còn rất mới.

Lần đầu tiên được tới tòa thành lớn như Minh Viễn Thành, đám người xô bồ đông đúc ở xung quanh làm cho Liễu Nhạc Nhi có phần hơi hoảng, nàng nép sát người vào Liễu Thạch.

Dòng người xung quanh vô cùng tấp nập nhưng việc ai nấy làm, chả ai làm phiền gì 2 người, điều này làm cho nàng nhanh chóng bình tĩnh lại và cũng

rất nhanh bị hấp dẫn bởi các món đồ chơi và các quầy hàng trên phố. Nàng kéo tay Liễu Thạch đi dạo phố với vẻ mặt rất háo hức.

"Thạch Đầu ca ca nhìn bên kia coi! Muội đã nghe qua về nó, có vẻ đúng là ăn rất ngon." Liễu Nhạc Nhi đang ko rời mắt khỏi 1 gánh hàng rong chuyên bán kẹo hồ lô.

Cảnh vật náo nhiệt phản chiếu trong mắt Liễu Thạch, mặt hắn vẫn ko hề có chút cảm xúc nào, giữ nguyên vẻ thờ ơ mặc kệ hết thảy.

Liễu Nhạc Nhi đang muốn kéo hắn qua xem, lúc này thấy bộ mặt ngây ngô của hắn thì trong lòng mất cả hứng, lập tức nhớ ra mục đích chính của chuyến đi này, nàng vội nắm chặt tay thanh niên và nói:

"Thạch Đầu ca ca yên tâm đi, tòa thành lớn như vậy chắc chắn có thể tìm được đại phu trị khỏi bệnh cho ca."

Liễu Thạch nghe vậy, ánh mắt dường như có chút thay đổi.

Liễu Nhạc Nhi kéo tay Liễu Thạch vào 1 quán cơm ven đường gọi vài món ăn rồi hỏi thăm, rất nhanh chóng tìm ra 2 y quán ở gần đó.

Y quán Lý thị phía Tây thành.

Y quán Lý thị đã có thâm niên trăm năm, cũng có thể coi là lâu đời.

1 vị nam tử trung niên mặc áo xanh đang ngồi ngay ngắn trên ghế, ba ngón tay đặt lên cổ tay Liễu Thạch, tập trung hết sức vào việc bắt mạch, Liễu Nhạc Nhi đứng bên cạnh với vẻ mặt hồi hộp.

Nam tử trung niên kia tên là Lý Trường Thanh, là chủ nhân đương thời của y quán Lý thị, nổi danh xa gần với biệt hiệu Hạnh Lâm Diệu Thủ, hành nghề y đã trên 20 năm.

Sau 1 hồi bắt mạch rất lâu, Lý Trường Thanh thu tay lại.

"Lục mạch của lệnh huynh đều ổn định có lực, khí huyết dồi dào, tất nhiên

cơ thể khỏe mạnh vô cùng, vậy mà lại bị chứng mất hồn. Chứng bệnh này xuất hiện từ lúc nào? Có phải do bị nguyên nhân tác động từ bên ngoài ko?" Lý Trường Thanh khẽ nhíu mày, cất tiếng hỏi Liễu Nhạc Nhi.

"Tôi và huynh trưởng đã xa nhau nhiều năm, tôi hoàn toàn không biết gì về bệnh của huynh ấy." Liễu Nhạc Nhi lắc đầu rồi trả lời.

"Vậy thì bó tay rồi, ko biết nguyên nhân thì ko thể có cách điều trị. Xin thứ lỗi cho tại hạ y đạo còn nông cạn, hữu tâm mà đành vô lực." Lý Trường Thanh khẽ vuốt râu rồi đáp, trên mặt hiện lên vẻ áy náy.

"Đúng là ko có manh mối gì hay sao?" Liễu Nhạc Nhi vội nói.

"Lão hủ thực sự bó tay." Lý Trường Thanh lắc đầu.

Trong lòng Liễu Nhạc Nhi lộ rõ sự thất vọng, nàng cúi đầu chào Lý Trường Thanh rồi dắt Liễu Thạch rời y quán.

"Y quán trong Minh Viễn Thành còn rất nhiều, chúng ta cứ đi gõ cửa từng nhà, nhất định sẽ chữa được bệnh cho ca."

Sau 1 hồi ủ rũ, nàng cất tiếng như để động viên Liễu Thạch.

Liễu Thạch chỉ khẽ nhếch miệng cười, ko biết hắn có hiểu những lời của Liễu Nhạc Nhi hay ko.

2 người tiếp tục bước chân, sau khi đi qua 2 khu phố thì tới cửa một y quán khác.

Y quán này có tường bao xung quanh màu xám, mái lợp ngói màu đen, cổng và sân rất lớn, toát lên 1 vẻ xa hoa hoành tráng, oách hơn rất nhiều so với y quán Lý thị, lượng người tới khám cũng đông hơn rất nhiều.

"Y quán này lớn như vậy thì đại phu ở đây phải có y thuật rất cao minh mới phải!" Liễu Nhạc Nhi trong lòng đang rất hi vọng, nàng vội kéo Liễu Thạch vô trong.

Sau nửa canh giờ, 2 người bước ra ngoài, vẻ mặt nàng lại tràn đầy sự thất vọng.

"Bình tĩnh, còn rất nhiều y quán khác..." Liễu Nhạc Nhi xốc lại tinh thần nhanh chóng.

Nửa ngày sau, 2 người đã đi qua khắp các ngõ ngách, dường như đã đi qua hơn nửa số y quán trong Minh Viễn Thành, vậy mà tất cả các đại phu đều bó tay với chứng bệnh của Liễu Thạch.

....

Dã Cúc Trai ở phía Bắc thành.

2 bóng người đang từ từ bước ra ngoài, chính là Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thạch.

Vẻ mặt Liễu Nhạc Nhi đang thất thần, nàng cúi đầu xe xe gấu áo.

Dã Cúc Trai này không phải y quán lớn nhất Minh Viễn Thành, nhưng mà đại phu ở đây được đồn có khả năng chữa được rất nhiều căn bệnh quái lạ, tiếc là họ cũng ko thể tìm ra căn nguyên bệnh của Liễu Thạch.

"Tiểu cô nương, xin dừng bước!" Đúng lúc này 1 thanh âm truyền tới từ phía sau, 1 lão giả tóc bạc mặc áo bào xanh đang nhanh chân đuổi theo.

"Là Lưu đại phu!" Liễu Nhạc Nhi tỏ vẻ ngạc nhiên, nàng dừng chân.

Lão giả áo xanh chính là đại phu của Dã Cúc Trai, là người mới bắt mạch cho Liễu Thạch.

"Ngài mới phát hiện ra điều gì mới liên quan tới bệnh tình của ca ca hả?" Trong lòng Liễu Nhạc Nhi nổi lên 1 tia hi vọng, nàng vội hỏi.

"Đúng là như vậy, sau khi khám cho lệnh huynh, lão phu có đọc 1 số y điển trong hậu đường, vô tình thấy 1 ca bệnh có phần tương tự." Lão giả áo xanh gật đầu.

"Xin đại phu nói rõ!" Liễu Nhạc Nhi nghe thấy vậy thì tỏ rõ sự vui mừng.

"Theo những gì trong sách ghi lại thì bệnh tình của lệnh huynh khác xa chứng mất hồn bình thường, có thể đã bị trúng bùa chú, hoặc bị người ta hạ cấm chế làm tổn thương thần hồn. Những đại phu phàm tục không thể chữa trị thương tích đó, chỉ có thể tìm những vị tiên sư am tường chuyện này thì mới có cơ hội. Còn việc không nói được thì là chuyện nhỏ thôi, chỉ cần thần hồn được khôi phục thì lại mở miệng nói bình thường." Lão giả áo xanh nói tiếp.

Sau khi nghe xong, Liễu Nhạc Nhi cau mày lại, 1 lúc lâu sau mới hồi phục nụ cười tươi dễ thương:

"Đa tạ đại phu đã chỉ điểm!"

"Tiểu cô nương khách sáo rồi, cứu người là bổn phận của mấy kẻ làm nghề y như chúng tôi." Lão giả cười với vẻ đắc chí rồi quay về phòng làm việc.

Liễu Nhạc Nhi cùng với thanh niên rới khỏi Dã Ức Trai, vẻ mặt rầu rĩ ko vui.

"Chà...bệnh tình của Thạch Đầu ca ca...quả nhiên là bị người ta đả thương thần hồn." Nàng cất tiếng thì thào tự nhủ.

Nàng là người của tộc Hồ yêu, tuy tuổi còn nhỏ nhưng cũng có chút hiểu biết về tu tiên luyện đạo, mấy năm nay nhìn vào tình trạng của Liễu Thạch, nàng đã sớm suy đoán hắn bị ai đó đả thương thần hồn.

Muốn chữa trị chắc phải tìm sự hỗ trợ của tu tiên giả tinh thông đạo pháp liên quan tới thần hồn.

Chỉ có điều những tu tiên giả như vậy thường có thực lực khủng, chỉ với 1 miếng Dẫn Khí Phù thì nàng ko chắc có thể che giấu được đối phương.

Chuyến đi này tới Minh Viễn Thành của 2 người tìm tới các y quán cũng là mang theo 1 hi vọng mong manh là suy đoán của nàng đã sai, tuy nhiên giờ

đây kết quả thực tế là những gì không được như ý.

Liễu Nhạc Nhi đang cảm thấy phân vân.

Đúng lúc nàng còn đang cau mày suy nghĩ thì ở con đường phía trước nổi lên những tiếng động lớn, đám người trên đường tán loạn cả lên.

"Ngựa lồng!"

"Mau tránh xa!"

Một tiếng thét lớn từ xa vọng tới, đám người trở nên hỗn loạn, ai cũng nháo nhào chạy dạt về 2 bên đường.

Cách đó không xa, một cỗ xe ngựa màu bạc được kéo bởi 1 con quái mã mình phủ đầy vảy màu xanh, con quái mã đang lồng lên phi như điên, phóng thẳng về phía Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thạch.

Quái mã màu xanh hí lên điên cuồng, cái xe ngựa long lên sòng sọc, gã đánh xe mặt cắt ko còn giọt máu, gã đang cố sức kéo dây cương nhưng có vẻ chẳng phanh lại được chút nào.

Liễu Nhạc Nhi cảm thấy kinh hãi, nàng định kéo tay thanh niên né tránh qua 1 bên nhưng đã ko kịp.

1 cơn gió mang theo mùi tanh cuốn tới, con quái mã kéo theo xe ngựa đã lao tới chỉ còn cách 2 người khoảng 1 trượng, nàng đã có thể nhìn thấy từng đám bọt mép sùi ra từ cái miệng đầy răng manh của quái mã màu xanh...

------oOo------

Chương 6: Thiếu niên bạch bào

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Hắc*

Thơ đề tự của Tiểu Hắc:

Thạch Đầu tay chặn mã xa

Dư gia thất lễ đứng ra mời chào

Nhạc Nhi lấp lửng theo vào

Không hay ngõ vắng hắc bào âm mưu.

"A!"

Liễu Nhạc Nhi định thi pháp ngăn lại quái mã màu xanh, nhưng vừa mới động tâm thần thì pháp lực trong cơ thể bỗng không sao vận chuyển được. Nàng không khỏi thét lên một tiếng đầy kinh hãi.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, nàng chỉ thấy trước mắt bỗng tối sầm lại, Liễu Thạch bước ra một bước, thân thể cao lớn chắn ở phía trước, đồng thời một tay duỗi ra nhanh như tia chớp, chặn ngang cái cổ to như thùng nước của quái mã. Thân hình hắn hơi nghiêng một chút, đụng thẳng vào quái mã màu xanh.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Quái mã màu xanh ngẩng cao đầu hí lên một tiếng, như là đâm đầu vào một

bức tường kín. Thân hình khổng lồ đầy cứng rắn của nó bị chặn đứng, bởi vì thế xông quá mạnh, thậm chí những phiến đá trên đường quanh đó cũng bị gót sắt của nó đạp văng tứ tung.

Xe ngựa màu bạc dưới lực quán tính cũng đâm đầu vào sau đùi quái mã màu xanh, nghiêng ra bên cạnh mấy trượng, rồi ngã kềnh xuống mặt đất.

Chiếc xe này mặc dù không bị lật ngược, nhưng thân xe cũng biến dạng, rất nhiều đồ tạp nham vụn vặt bắn xuống đất.

Người đánh xe cũng không giữ được thăng bằng, thiếu chút nữa ngã lăn từ trên xe xuống.

Thanh niên cao lớn thì lại như một chiếc đinh, đứng im tại chỗ không xê xích gì.

Đám người phụ cận thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm. Một người nào đó trên trà lâu nhịn không được kêu lên một tiếng "Thần lực" đầy thán phục.

Liễu Nhạc Nhi sợ hãi vỗ vỗ ngực, lại nhìn thân ảnh cao lớn đứng chắn trước mặt, trong nội tâm có chút ấm áp.

Trong những năm này, mỗi khi nàng gặp chuyện nguy hiểm nào đó, "Thạch Đầu ca ca" đều như theo bản năng động thân cứu giúp.

Quan hệ giữa hai người từ lâu đã không phải chỉ là thân nhân bình thường.

Quái mã màu xanh bị Liễu Thạch ngăn lại, càng thêm điên cuồng, miệng cứ hí lên liên tục, cái đầu to lớn cúi xuống hung hăng xông tới trước ngực Liễu Thạch.

"Thạch Đầu ca ca cẩn thận!" Liễu Nhạc Nhi thấy thế cả kinh.

Liễu Thạch mặt không biểu tình, cánh tay chế trụ cổ ngựa, vận lực nhấn xuống một cái.

"Phù phù" một tiếng, bốn chân quái mã hơi cong, thân thể khổng lồ bị áp đảo, té quỵ xuống đất, những phiến đá dưới mặt đất xung quanh đều vỡ vụn.

Toàn thân nó như bị một ngọn núi chặn lại, khung xương cơ hồ đã mệt mỏi rã rời, huyết quang trong hai mắt dần tản đi, toát ra vẻ sợ hãi.

Đối mặt với Liễu Thạch có khí lực vượt xa bản thân, quái mã rốt cuộc cũng ngoan ngoãn ngã nằm trên đất không dám nhúc nhích.

"Khí lực thật lớn! Lực lượng cú huých của con mã thú này chỉ sợ không dưới 4000~5000 cân, người này lại có thể đơn giản ngăn chặn!"

"Rất giỏi!"

"Ta nói không biết xe ngựa nhà quý phủ nào lại dám tùy ý chạy băng băng giữa phố xá sầm uất, nếu không phải bị vị tráng sĩ này ngăn lại, không biết sẽ có bao nhiêu người gặp nạn!"

Phần lớn đám người xung quanh đã kịp phản ứng lại, nhao nhao lên tiếng nghị luận.

Liễu Thạch lúc này mới đờ đẫn buông tay cánh tay ra, đứng nguyên tại chỗ bất động.

Quái mã màu xanh tuy rằng không còn bị trói buộc, nhưng miệng nó vẫn thở dốc, không dám đứng lên.

"Thạch Đầu ca ca, ngươi không sao chứ?" Liễu Nhạc Nhi vội vàng tiến lên xem xét thân thể Liễu Thạch, thấy không có việc gì, nàng mới nhẹ nhàng thở ra.

Gương mặt người đánh xe sớm đã sợ hãi không còn chút máu, lúc này liền mắng chửi con quái mã đang bị chế ngự, cả người hắn cũng vô lực ngồi bệt trên càng xe.

Nhưng đúng lúc đó, cửa xe ngựa bị đẩy ra, hai người trẻ tuổi mặt trắng bệch

nhảy xuống đất.

Đi đầu một nam tử khoảng chừng hai mươi tuổi, thân vận nho bào màu xanh nhạt, mặt mũi anh tuấn.

Tên còn lại thoạt nhìn chỉ tầm mười bảy mười tám tuổi, mặt tựa mỹ ngọc, hai mắt sáng loáng, môi hồng răng trắng, mặc một bộ trường bào màu tuyết trắng, eo lưng quấn đai ngọc, đầu đội ngọc quan, phía trên khảm một viên minh châu to như trứng chim câu, phong thái vượt xa thanh niên nho bào đứng bên cạnh.

"Tên cẩu nô tài kia, ngươi đánh xe kiểu gì vậy, thiếu chút nữa ngã chết bổn thiếu gia!" Thanh niên nho bào vẫn còn chưa hết hoảng sợ, giật lấy roi ngựa trong tay người đánh xe, quật liên tiếp lên đầu đối phương.

Người đánh xe bị quất đến chảy máu cũng không dám trốn tránh, chỉ biết quỳ xuống đất cuống quít dập đầu cầu xin tha thứ.

Thanh niên nho bào thấy vậy, vẻ mặt càng thêm giận dữ, roi ngựa quất xuống lại mạnh tay hơn.

"Nhanh im ngay, là người của Dư phủ!"

"Đây không phải là chuyện chúng ta phải quản, không nói thêm gì nữa."

...

Vừa nhìn thấy chân diện mục của hai người, tiếng nghị luận xung quanh lập tức im bặt, ánh mắt mọi người nhìn về phía hai người thanh niên đều trở nên khúm na khúm núm, rõ ràng là đều nhận ra hai người này.

"Nhị ca, mà thôi. Việc này cũng chẳng trách hắn, loài Thanh Phong Mã này dù sao cũng coi như là một đầu Yêu thú cấp thấp, vốn dĩ dã tính khó thuần."

Một cánh tay đột nhiên duỗi tới, chạm vào cổ tay thanh niên nho bào, roi ngựa lập tức không quất xuống nữa. Đó chính là thiếu bạch bào nhỏ tuổi hơn kia, thanh âm của hắn tựa như tiếng suối reo, nghe cực kỳ êm tai.

Thanh niên nho bào liếc nhìn thiếu niên bạch bào, cái miệng khẽ nhếch nhếch rồi hừ một tiếng, ném roi ngựa xuống.

"Đa tạ Thất thiếu gia!" Người đánh xe cuống quít dập đầu với thiếu niên bạch bào.

"Đứng lên đi, chỗ bạc này ngươi cầm lấy, bồi thường những người và cửa hàng bị xe ngựa phá hư. Việc này xử lý tốt, sẽ giảm nhẹ tội cho ngươi." Thiếu niên bạch bào lấy ra một cái túi, đưa cho người đánh xe.

"Đúng, đúng." Người đánh xe liên tục gật đầu, nhận lấy bạc, đi về phía những người bị xe ngựa làm bị thương.

"May mắn có vị huynh đài này chế ngự Thanh Phong Mã, hai người huynh đệ ta bị thương là việc nhỏ, nếu lại đả thương những người khác, thì muôn lần chết cũng không chuộc được tội rồi." Thiếu niên bạch bào quay người nhìn về phía Liễu Thạch, mỉm cười thi lễ.

Thanh niên nho bào thấy vậy, cũng liếc nhìn Liễu Thạch, thấy khuôn mặt bình thường, làn da ngăm đen, một thân áo bào xanh đơn sơ, lộ ra vẻ bần hàn, thần tình lập tức lộ ra vài phần khinh miệt, có phần miễn cưỡng chắp tay.

Ánh mắt Liễu Thạch đờ đẫn, chẳng đáp lại một lời.

Thanh niên nho bào chưa bao giờ bị người bỏ qua như thế, bộ mặt lộ vẻ tức giận muốn phát tác, nhưng lại bị thiếu niên bạch bào giơ tay ngăn lại.

Thiếu niên tỉ mỉ dò xét Liễu Thạch vài lần, chú ý tới ánh mắt khác thường kia, nội tâm khẽ động.

Người chung quanh càng ngày càng nhiều, Liễu Nhạc Nhi trong lòng bỗng có chút bất an, kéo kéo Liễu Thạch, thấp giọng nói: "Thạch Đầu ca ca, chúng ta đi thôi."

Thiếu niên bạch bào lúc này mới chú ý tới Liễu Nhạc Nhi, thấy khuôn mặt

nàng xinh xắn dễ thương tựa như búp bê, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời, vội vàng rảo bước, ngăn lại nói:

"Nhị vị xin dừng bước."

"Có chuyện gì?" Liễu Nhạc Nhi dừng bước, nhíu mày, trừng mắt hỏi.

"Ta tên là Dư Thất, vừa rồi xe ngựa của ta không khống chế được, thiếu chút nữa đụng bị thương nhị vị, tại hạ cảm thấy thật có lỗi." Thiếu niên bạch bào vẻ mặt tươi cười nói.

"Chúng ta không có việc gì, ngươi tránh ra." Liễu Nhạc Nhi xị mặt xuống nói.

"Chuyện hôm nay may mà có vị huynh đài này viện thủ, nếu không báo đáp, trong lòng tại hạ thật khó có thể bình an. Nơi này cách Dư phủ cũng không xa, có thể mời nhị vị đến chỗ ta làm khách, để tại hạ tận tình địa chủ hữu nghị?" Dư Thất chậm rãi nói.

"Khỏi cần, việc vừa rồi chỉ là tiện tay mà thôi, huynh muội chúng ta còn có chuyện trong người." Nhạc Nhi không chút do dự lắc đầu, định kéo Liễu Thạch lách qua người trước mặt.

"Chậm đã, cái gọi là chuyện quan trọng, chẳng lẽ là vì lệnh huynh muốn cầu y sư?" Dư Thất thân hình nhoáng một cái đã chắn trước mặt hai người, liếc nhìn thanh niên cao lớn rồi cất tiếng hỏi.

"Ngươi... Làm sao ngươi lại biết việc này?" Nhạc Nhi lại càng hoảng sợ, bất giác lộ ra vẻ giật mình.

"Ta trời sinh có cái mũi rất linh mẫn, trên người các vị mang có một ít mùi thảo dược, có lẽ mới vừa từ phụ cận Dã Cúc Trai đi ra. Vị huynh đài này tuy rằng thần lực kinh người, nhưng xem ra hẳn là thần tuệ có vấn đề, vì vậy ta mới đoán như thế, xem ra có lẽ không sai." Dư Thất nhìn về phía Dã Cúc Trai cách đó không xa, nhoẻn miệng cười nói. Hắn mặc dù là nam tử nhưng nụ cười này cũng lộ ra vẻ vũ mị khác người.

Dù cho Nhạc Nhi là một tiểu nữ nhi còn nhỏ tuổi hơn, nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ. Nhưng nàng lập tức theo bản năng quay đầu lại nhìn Liễu Thạch bên cạnh, thấy vẻ mặt "Thạch Đầu ca ca" vẫn không chút biểu tình, trong lòng mới hơi hơi buông lỏng.

Lúc này thiếu niên bạch bào đã thu lại nụ cười đầy "kinh diễm", tiếp tục nói:

"Tiểu muội muội, Dư gia chúng ta tại Minh Viễn Thành này cũng có chút thế lực, nhận biết không ít danh y, nếu muốn cầu y sư, có lẽ ta có thể giúp đỡ."

"Không sai, chúng ta đến Minh Viễn Thành chính vì muốn cầu y sư, nhưng bệnh của ca ca thì không phải đại phu bình thường có thể trị được." Liễu Nhạc Nhi lắc lắc đầu.

"Như thế xem ra, bệnh tình của lệnh huynh cũng không bình thường. Bất quá không quan hệ, Dư gia chúng ta có một vị tiên sư khách khanh, y thuật rất tốt, không phải đại phu thế tục bình thường có thể so sánh, không bằng mời hắn nhìn xem bệnh tình của lệnh huynh, tiểu muội muội thấy có được không?" Dư Thất đầu tiên khẽ nhíu mày, nhưng sau khi liếc nhìn Liễu Thạch và Nhạc Nhi, lại lần nữa vỗ tay cười cười.

"Tiên sư..." Đôi mắt Liễu Nhạc Nhi sáng lên, có vài phần chần chờ.

"Lệnh huynh muội ngàn vạn lần không nên từ chối, để tại hạ góp chút sức mòn mới được. Không phải là ta khoe khoang, toàn bộ Minh Viễn Thành này tuy rằng còn có tiên sư khác, nhưng nếu luận y đạo cao minh, vị tiên sư trong Dư phủ nếu nói thứ hai, thì không ai dám nói thứ nhất." Hai mắt Dư Thất khẽ chuyển, lại ngạo nghễ nói.

"Được rồi, hai người chúng ta có thể đi với ngươi. Nhưng nếu vị tiên sư này không thể trị hết bệnh cho huynh trưởng của ta thì chúng ta cũng sẽ lập tức rời đi." Liễu Nhạc Nhi rốt cuộc bị câu nói cuối cùng của thiếu niên bạch bào đả động, miễn cưỡng lên tiếng đáp ứng.

"Điều này là tự nhiên, đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo danh tính nhị vị?" Dư

Thất thấy Liễu Nhạc Nhi đồng ý thì rất vui mừng, lập tức đuổi theo hỏi thêm một câu.

Liễu Nhạc Nhi do dự một chút, cuối cùng cũng báo ra danh tính của mình và Liễu Thạch.

"Nguyên lai là Nhạc Nhi muội muội cùng Liễu Thạch huynh." Dư Thất liên tục gật đầu.

"Thất đệ, hai người này không rõ lai lịch, ngươi sao có thể tùy tiện đưa về nhà, còn muốn mời chân nhân xem bệnh cho hắn?" Thanh niên nho bào kia bị gạt ra hồi lâu, sắc mặt khó coi, lúc này nhịn không được mở miệng chen vào nói.

"Không sao, việc này ta tất có chừng mực, nhị ca không cần phải lo lắng." Dư Thất khoát tay áo, thản nhiên đáp.

Thanh niên nho bào tựa hồ có chút sợ hãi đối với vị đệ đệ Dư Thất này, bờ môi mấp máy vài cái như còn muốn nói điều gì, cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Lúc này, mấy người ăn mặc sáng sủa, hông giắt đao kiếm chính là hộ vệ đường phố vội vã chạy tới.

Những người xung quanh thấy vậy liền tản đi, tựa hồ rất sợ hãi những người này.

Mấy tên hộ vệ cũng không để ý đến mọi người xung quanh, hấp tấp tiến lên khom người thi lễ đối với hai người Dư Thất.

"Thất thiếu gia, Nhị thiếu gia, chúng ta tới trễ, xin hai vị thiếu gia trách tội."

"Chúng ta không có việc gì, không cần sợ hãi như vậy. Mấy người các ngươi trước mang xe ngựa trở về, chuyện này không được phô trương ra." Dư Thất thản nhiên nói.

"Vâng!"

Mấy cái hộ vệ khúm núm, lập tức ba chân bốn cẳng dắt theo quái mã màu xanh, vội vã ly khai.

"Nhị vị, xin mời đi theo ta." Thiếu niên bạch bào xử lý xong những chuyện này, quay người cười nói đối với hai người Liễu Nhạc Nhi, đi phía trước dẫn đường.

Liễu Nhạc Nhi lại liếc nhìn Liễu Thạch, nắm thật chặt cánh tay của hắn, đi theo đằng sau Dư Thất.

Thanh niên nho bào kia thấy mấy người đi xa, sắc mặt càng tỏ ra khó coi, đứng nguyên tại chỗ một hồi, rồi mới dậm chân hừ lạnh một tiếng, cất bước đi theo.

...

"Ha ha, có chút ý tứ! Nàng này chính là người mà vị Tể Tướng Phong Quốc kia nói có được tư chất tu luyện không tệ, chuẩn bị dốc sức đưa vào Lãnh Diễm Tông a." Cách đó không xa, trong một góc rẽ tầm thường, bỗng nhiên xuất hiện hai người. Phía trước là một gã thanh niên mặc áo đen, hai mắt hẹp dài, nhìn về hướng đám người Dư Thất rời đi, miệng cất giọng nói, vẻ mặt tràn đầy một loại tà khí không diễn tả được.

"Sư đệ cẩn thận một chút, nghe nói Dư phủ cũng có tán tu tọa trấn, hơn nữa cũng không phải chỉ một người đâu, không thể quá mức khinh thường." Một gã nam tử áo xám gầy như que củi, bên hông gắt mấy cái túi da căng phồng, ngồi phía sau thanh niên áo đen, cũng nhìn về phía bóng lưng đám người Dư phủ, chậm rãi nói.

"Phạm sư huynh, ta biết rõ nên làm thế nào. Nhưng chuyến đi Dư phủ lần này, là nhiệm vụ thí luyện đầu tiên của ta, ngươi chỉ là người được phái tới phụ trợ ta thôi. Không có nguyên nhân đặc thù thì không cần xuất thủ. Ta sẽ xử lý tốt hết thảy mọi việc." Thanh niên mặc áo đen nghe vậy, lại không cho là đúng, đáp.

Nam tử áo xám thấy vậy, cười khổ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Hắn hiểu rõ bản tính của vị sư đệ này, tuy rằng tu vi không cao, nhưng ở trong tông lại có trưởng lão gia tộc làm chỗ dựa, luôn luôn không đem sư huynh đệ đồng lứa đặt ở trong mắt.

Đang khi nói chuyện, thân hình hai người bỗng trở nên mơ hồ, biến mất ngay tại chỗ.

------oOo------

Chương 7: Dư phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi*

Thiếu niên áo bào trắng khéo léo nói những chuyện đồn đại trong thành cho Liễu Nhạc Nhi nghe, có điều hình như thiếu nữ chẳng tập trung lắm, chỉ thỉnh thoảng đáp lời đôi câu mà thôi.

Mấy người mau chóng đi qua mấy con đường, tiến vào trung tâm thành Minh Viễn. Nơi này tương đối yên tĩnh, đường xá sạch sẽ, hai bên hầu như không có cửa hàng nào cả, thay vào đó là các tòa nhà lớn san sát vào nhau, hiển nhiên là nơi cư trú của các thế gia phú hào trong thành.

Đi thêm một đoạn nữa, mấy người mới dừng lại bên ngoài một tòa phủ đệ sơn son đẹp đẽ. Khác với những tòa nhà khác, tòa phủ đệ này cực kỳ rộng lớn, cổng chính sơn đỏ cao chừng hai trượng, nom cực kỳ có khí thế. Hai bên cổng và sân là hai đầu sư tử đá cao hơn một trượng, trên cánh cửa gắn đầy đinh đồng tỏa sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời. Hai bên cửa chính có hai thị vệ áo giáp, trang phục của họ tương đối giống với các thị vệ khác, chỉ có điều hai người này cầm trường mâu, nghiêm túc canh gác.

Hết thảy mọi thứ ở đây đều thể hiện rõ nét quyền thế và địa vị của chủ nhân tòa nhà.

Bên trên cửa chính treo một tấm biển cực lớn, viết hai chữ "Dư phủ" mạ vàng thật to.

Liễu Thạch ngẩng đầu liếc Dư phủ một cái rồi hờ hững thu hồi ánh mắt.

Liễu Nhạc Nhi kinh ngạc nhìn tòa phủ đệ trước mặt, trong lòng hơi cảm thấy bất an. Nàng chưa từng thấy tòa phủ đệ nào lớn như vậy. Song chỉ nhìn cổng chính nàng cũng đoán được địa vị của Dư phủ này tại thành Minh Viễn là cực cao, xem ra có quan hệ mật thiết với triều đình Phong Quốc.

"Sao vậy? Liễu muội muội?" Thiếu niên áo trắng dường như nhìn ra điều gì, ôn nhu hỏi.

"Dư phủ thật lớn, lại có nhiều hộ vệ như thế, xem ra không phải gia đình bình thường rồi." Liễu Nhạc Nhi miễn cưỡng cười nói.

"Liễu muội muội thật thông mình, gia phụ chính là tể tướng Phong Quốc nên trong phủ mới có vài thị vệ, nếu không sao có thể mời được một tiên sư ở lại trong nhà được." Dư Thất nói.

Liễu Nhạc Nhi nghe thế không khỏi trừng to mắt.

Thanh niên nho bào thấy vậy, gương mặt lại tỏ vẻ ngạo mạn như lúc trước.

"Thất công tử, Nhị công tử!" Thấy mấy người đi tới, hai thủ vệ vội vàng tiến tới nghênh đón, khom mình hành lễ.

Dư Thất khẽ gật đầu với hai người rồi dẫn đám người Liễu Nhạc Nhi đi vào.

"Thất đệ, ngươi dẫn hai ngoại nhân vào phủ, cẩn thận phụ thân biết được sẽ nổi giận, lúc đó đừng trách ta không nhắc nhở ngươi." Sau khi vào Dư phủ, thanh niên nho bào hừ lạnh một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi.

"Đừng để ý đến hắn, xin mời hai vị đi theo ta." Dư Thất cười một tiếng, dẫn Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thạch đi theo một hướng khác.

Diện tích bên trong Dư phủ rất lớn, nhìn đâu cũng thấy đinh đài lầu các, hành lang hoa viên đẹp đẽ. Ngay cả mặt đất cũng dát các loại ngọc thạch thượng đẳng như bạch ngọc, thanh ngọc.... bóng loáng như gương, cứng rắn như sắt, càng làm cho nơi này thêm xa hoa.

Xem ra địa vị Dư Thất này tại Dư phủ rất cao, các gia đinh người hầu gặp y trên đường đều cúi xuống hành lễ, có người còn quỳ một chân xuống đất.

Liễu Nhạc Nhi thấy vậy liếc Dư Thất một cái, đôi con mắt linh động đảo

qua mấy cái, không biết đang nghĩ điều gì. Nãy giờ nàng và Liễu Thạch đi theo Dư Thất nên đương nhiên cũng khiến cho không ít người chú ý, có điều hình như những người này e sợ uy nghiêm của y nên không dám nhìn nhiều.

Không lâu sau, ba người đã đi tới một hành lang. Phía trước, một nha hoàn cao gầy mặc váy áo màu xanh lá bước tới.

"Thiếu gia, ngài đã trở về." Nha hoàn áo xanh thấy Dư Thất thì vui vẻ cười, bước nhanh qua.

"Tiểu Vũ, có khách quý tới chơi, đừng không có quy củ như thế." Dư Thất trầm giọng khiển trách.

Nha hoàn áo xanh Tiểu Vũ khác hẳn những người hầu vừa rồi, nghe thế cũng không sợ hãi mà chỉ thè lưỡi cười.

Dư Thất bất đắc dĩ lườm nàng một cái mới nói: "Tiểu Vũ, ngươi tới thật đúng lúc, hai vị này là khách quý ta mời tới, Liễu Nhạc Nhi muội muội và Liễu Thạch huynh. Ngươi cho người dọn dẹp một viện bên Tây sương phòng đi, họ sẽ nghỉ ngơi ở đó."

Lúc này Tiểu Vũ mới chú ý tới hai người đứng sau lưng Dư Thất. Vẻ đờ đẫn khác người của Liễu Thạch làm nàng thấy kinh ngạc, nhưng khi nhìn sang Liễu Nhạc Nhi thì đôi mắt nàng sáng rực lên. Nàng cười hì hì nói: "Ôi, thật là một tiểu muội muội xinh đẹp!"

"Liễu muội muội là khách quý của ta, ngươi không được vô lễ! Hai vị, Tiểu Vũ là nha hoàn thân cận của ta, nàng ăn nói không suy nghĩ, hai vị chớ trách." Dư Thất quát lớn một tiếng rồi quay người áy náy cười với Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thạch.

"Biết rồi." Tiểu Vũ qua loa nói, nhưng thừa dịp Dư Thất không để ý, nàng vẫn quay sang làm mặt quỷ với Liễu Nhạc Nhi.

Liễu Nhạc Nhi bị điệu bộ này của nàng chọc cười, không nhịn được cười khúc khích, nhưng lại vội vàng lấy tay che miệng lại, có điều cảm giác hồi

hộp khi nãy đã tiêu tan không ít.

"Đúng rồi, mấy ngày nay ta đều ra ngoài, trong phủ...." Dư Thất nhìn xung quanh một chút rồi mới lại gần Tiểu Vũ thì thầm.

Lúc này, thân thể hai người sát lại gần nhau, thần thái thân mật, mà Tiểu Vũ cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên chút nào. Liễu Nhạc Nhi thấy vậy, khẽ nhếch miệng, chút hảo cảm với thiếu niên áo trắng phút chốc giảm đi nhiều.

Hai người xì xào bàn tán hồi lâu, Tiểu Vũ mới gật đầu, quay người rời đi.

"Hai vị, mời." Dư Thất nói, tiếp tục bước về phía trước.

Một lát sau, hai người đi tới một tiểu viện, Tiểu Vũ đã đứng ở cửa nghênh đón từ khi nào. Tuy nói đây là tiểu viện nhưng diện tích không hề nhỏ. Đường đi vào được rải đá cuội, bên trái có một gốc tùng, bên phải là một khóm trúc xanh biếc. Gió nhẹ thổi qua, cành lá va vào nhau, không khí cực kỳ thanh tĩnh. Trang trí trong phòng cũng tương đối đơn giản, song bàn ghế đều chế tác rất cầu kỳ. Phòng ốc sạch sẽ, không thấy cả một hạt bụi, xem ra vừa có người quét dọn qua.

"Hai vị có vẻ còn mệt, vậy trước hết hãy nghỉ ngơi một lát, sau đó ta sẽ đích thân thiết yến chiêu đãi lệnh huynh muội." Thiếu niên áo trắng nhìn Liễu Nhạc Nhi cười nói.

"Chiêu đãi thì không cần. Ta chỉ muốn biết khi nào ngài có thể thỉnh vị tiên sư kia xem bệnh cho ca ca ta?" Liễu Nhạc Nhi nhìn xung quanh.

"Nếu như hai vị không thích xã giao thì lát nữa ta sẽ nói Tiểu Vũ mang bữa tối tới. Còn về tiên sư thì chắc ngày mai mới có thể mời tới được." Dư Thất nghĩ một lát mới nói.

"Vậy cũng được." Liễu Nhạc Nhi thất vọng nói.

"Đúng rồi, nếu hai vị có cần gì thì cứ phân phó Tiểu Vũ nhé. Giờ hai vị nghỉ ngơi trước đi, ta cáo từ." Dư Thất nói, mắt nhìn Liễu Thạch một cái.

Liễu Nhạc Nhi không để ý, chỉ khẽ gật đầu.

...

"Thiếu gia, bọn họ là ai? Nhìn trang phục thì bọn họ chỉ là người bình thường, vì sao ngài lại khách khí với họ thế?" Bên ngoài tiểu viện, Tiểu Vũ hỏi.

"Ngươi thì biết cái gì. Hôm nay xe ngựa của ta và nhị ca bị chấn kinh, sau đó tên Liễu Thạch kia một tay chế ngự được Thanh Phong Mã, chặn lại xe ngựa đó." Dư Thất ngả ngớn nâng cằm Tiểu Vũ, cười nói.

"Thanh Phong Mã! Một tay! Tên Liễu Thạch kia... đúng là thần lực!" Tiểu Vũ giật mình.

"Đúng thế, loại dị nhân thân mang thần lực này nếu thu phục được thì sau này rất có tác dụng. Huống hồ nha đầu Nhạc Nhi kia nếu lớn thêm vài tuổi nữa thì chính là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, ta sao lại cam lòng để nàng chịu khổ bên ngoài chứ? Nên ta đành mang bọn họ về phủ. Ngươi phân phó xuống dưới, bảo phải chiêu đãi thật tốt với họ, không được coi thường." Thiếu niên áo trắng tươi cười đi ra, vừa đi vừa nói.

"Vâng." Không biết Tiểu Vũ nghĩ tới điều gì, gương mặt đỏ lên, vội vàng đáp ứng.

...

Tiểu viện, trong phòng.

Liễu Nhạc Nhi đã đi suốt một ngày, lại bị sợ hãi một trận nên giờ này đã thấm mệt, bèn kéo Liễu Thạch vào phòng nghỉ ngơi. Tuy rằng nam nữ hữu biệt, nhưng mấy năm gần đây hai người sống bên ngoài màn trời chiếu đất đã quen, đều cùng ăn cùng ở nên Liễu Nhạc Nhi hoàn toàn không thấy gì không ổn cả.

Trời vừa tối, Tiểu Vũ đã mang một bàn đồ ăn tối phong phú tới.

Nhìn qua những món ăn thơm ngào ngạt, Liễu Nhạc Nhi khẽ nuốt nước bọt. Nàng chưa từng nếm qua những món ăn ngon thế này nên tuy đang ở trong phủ tể tướng xa lạ làm nàng hơi bất an nhưng vẫn không nhịn được ăn thật nhanh.

Bên kia, Liễu Thạch lại hoàn toàn không có phản ứng gì với chúng cả.

Bóng đêm dần buông, vầng trăng tròn treo cao.

Liễu Nhạc Nhi nằm trên giường, lăn qua lăn lại mãi vẫn không ngủ được, trong đầu toàn nghĩ về việc xem bệnh ngày mai.

"Thạch Đầu ca ca, ca nói xem vị tiên sư kia có thể chữa bệnh cho ca không?" Liễu Nhạc Nhi nhích người ra bên ngoài, khẽ nói.

Liễu Thạch không nằm xuống, chỉ nhắm mắt khoanh chân ngồi bên giường.

Mấy năm này, đêm nào hắn cũng vậy, chưa bao giờ nằm xuống ngủ cả.

Liễu Thạch vẫn lạnh nhạt, đôi mắt cũng chẳng thèm mở ra, giống như hoàn toàn không nghe thấy thiếu nữ nói vậy.

"Thạch Đầu ca ca yên tâm đi, nếu vị tiên sư này không trị được hết cho ca, vậy thì chúng ta sẽ đi nơi khác, chắc chắn có thể trị tốt cho ca được." Liễu Nhạc Nhi đã quen với chuyện này, nàng thì thào nói thêm rồi mới an tâm cười, chậm rãi nhắm mắt, bước vào giấc mộng

Liễu Thạch không nhúc nhích, giống như một pho tượng sừng sững trong đêm đen.

Không biết bao lâu sau, hắn chợt mở mắt, nhìn về một hướng nào đó trong Dư phủ, đồng thời đôi tay theo bản năng vuốt ve món đồ trang sức màu xanh sẫm treo trên cổ.

...

Cùng thời gian đó, trong mật thất nằm dưới đất Dư phủ, nơi thanh niên cao

lớn vừa nhìn sang.

Bốn vách tường của mật thất khắc những đạo phù văn đỏ sẫm, chúng hội tụ ở trung tâm căn phòng. Bên trong bày một lò luyện đan đen thui, dưới đáy là một hỏa trì đang đốt lên những đóa hỏa diễm đỏ rực.

Lúc này, lò luyện đan đang tản ra hào quang đen kịt, nắp lò rung rung như sắp bay lên.

Một lão giả đứng bên cạnh lò đan, khẩn trương nhìn vào trung tâm lò. Người này đầu đội liên hoa quan, thân phủ một bộ đạo bào màu xám trắng, hốc mắt trũng sâu, hai gò má gầy, dưới cằm là một bộ râu dài trắng tuyết, xem qua khoảng hơn bảy mươi tuổi, mang cho người ta chút cảm giác tiên phong đạo cốt.

Ngay lúc này, một tiếng trầm đục từ trong lò đan phát ra kèm theo mùi khét lẹt.

Lão đạo thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, đánh ra một đạo pháp quyết dập tắt lò lửa, sau đó phất tay một cái, nắp lò bay lên.

Lão không thèm để ý lò vừa luyện xong, lập tức thò tay vào. Ngay sau đó, gương mặt lão trầm xuống, lấy ra một đám bột phấn đen sì.

Nồng đậm mùi thuốc xen lẫn mùi khét từ trong đám bột bay ra.

Lão giả thấy vậy, sắc mặt xanh mét, thở hổn hển, miệng mắng to mấy câu.

------oOo------

Chương 8: Bạch Thạch chân nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi*

(Đề tự của ca vuongtuphuong)

Thất tiểu thư hết lòng xin lão đạo

Bạch chân nhân thi pháp trị Thạch đầu

Sáng sớm hôm sau, bên ngoài Tây Sương phòng Dư phủ chợt vang lên mấy tiếng bước chân. Trong hành lang gấp khúc màu đỏ son dẫn tới biệt viện, có ba người đang chậm rãi đi đến. Đi đầu là hai người, đó là một lão đạo già nua mặc đạo bào màu xám, đầu đội Liên hoa quan. Người còn lại là một nữ tử vận cung trang màu vàng nhạt, phong thái hiên ngang hào hùng không thua nam tử. Phía sau hai người là một thiếu nữ mặc trang phục nha hoàn, tay xách một hộ cơm ba tầng sơn son.

Chỉ thấy lão đạo chắp tay đi, lông mi trắng khẽ chau, gương mặt dường như đang không vui, đôi mắt tuy nhìn thẳng phía trước, song tâm tư lại không biết ở nơi nào rồi. Nữ tử mặc cung trang bên kia xem ra tuổi không lớn lắm, chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Mặc dù vẫn chưa phát triển hoàn toàn, nhưng vẫn rất cân xứng, tóc đen búi cao, ngũ quan thanh lệ, mày kiếm khí khái, đôi mắt sáng tựa sao, làm cho người gặp một lần đều khó mà quên được. Nàng điểm thêm chút phấn son, làm gương mặt vốn trắng nõn không tỳ vết đỏ ửng lên, nhìn càng thêm động lòng người.

"Bạch Thạch chân nhân, thật xấu hổ, lại quấy rầy việc luyện đan của ngài rồi." Nữ tử vừa đi vừa xụ mặt nói.

"Xem một chút cũng không sao cả. Chỉ là lão đạo hơi tò mò, tại sao Thất tiểu thư lại nhờ lão đạo xem bệnh cho một phàm nhân ngu ngốc vậy?" Lão đạo nghe thế thì không nghĩ chuyện khác nữa, lạnh nhạt hỏi.

"Chân nhân không biết đó thôi, hôm qua người này...."

Nữ tử cung trang khẽ cười, kể lại qua loa chuyện gặp Liễu Thạch chặn ngựa cứu người hôm qua.

Lão đạo vừa nghe vừa xoa xoa tay. Khi nghe tới đoạn Liễu Thạch chỉ dựa vào sức lực một tay đã có thể cản lại Thanh Phong Mã đang điên cuồng xông tới, hàng mi trắng hơi chớp.

"Nếu người này đã có ân với tiểu thư, vậy lão đạo xem một chút cũng được." Lão đạo nghe xong, buông hai bàn tay xuống, lạnh nhạt nói

Nữ tử cung trang nghe thế chỉ cười khẽ, hơi khom người thi lễ với lão đạo kia.

Nha hoàn theo sau thấy vậy, tay cầm hộp cơm chặt hơn, rất quy củ theo sau hai người, không phát ra một tiếng động nào cả.

Bên trong Tây Sương phòng, Liễu Nhạc Nhi đã ăn mặc chỉnh tề, đang nói chuyện với Liễu Thạch, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

"Nhạc Nhi muội muội, tiểu thư nhà ta dẫn tiên sư tới gặp hai người." Nha hoàn kia không chờ tiểu thư nhắc nhở, đã bước tới trước gõ nhẹ vào cửa, thấp giọng nói.

Liễu Nhạc Nhi đứng dậy, không vội vã mở cửa mà nghi ngờ hỏi: "Tiểu thư nhà các ngươi là?"

"Nhạc Nhi muội muội, là ta."

Nghe âm thanh quen thuộc vang lên ngoài cửa, Liễu Nhạc Nhi trợn trừng hai mắt, gương mặt lộ vẻ nghi hoặc. Nàng hơi chần chừ một lát, song vẫn bước tới mở cửa phòng ra.

Khi hai cánh cửa vừa mở ra, nàng đã ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của vị thuốc, và thấy ba người đang đứng ngoài cửa. Nàng nhìn về phía lão đạo,

thầm xác nhận vị thuốc quả thật xuất phát từ người này rồi mới nhìn sang nha hoàn bên cạnh, thấy cô ấy chính là người mà nàng gặp hôm qua, Tiểu Vũ, nha hoàn thân cận của Dư Thất công tử. Cuối cùng nàng mới nhìn sang nữ tử vận cung trang vàng nhạt, gương mặt vốn ngạc nhiên thì nay càng kinh hãi hơn.

"Ngươi là... Thất công tử!" Liễu Nhạc Nhi che miệng kêu lên.

"Là ta. Nhạc Nhi muội muội có thể gọi ta là Thất tiểu thư, hoặc là Thất tỷ tỷ cũng được." Nử tử cung trang thấy vẻ kinh ngạc của thiếu nữ thì cười nói.

"Trách không được hôm qua ta còn cảm thấy Thất công tử hơi..." Liễu Nhạc Nhi nghe vậy cũng cười.

"Hơi gì?" Lông mày Dư Thất khẽ nhướng hỏi.

"Hơi.... không giống đàn ông." Liễu Nhạc Nhi nghĩ một lát mới uyển chuyển đáp.

"Khi hành tẩu bên ngoài, mặc nam trang sẽ tránh được rất nhiều phiền toái không cần thiết. Vài năm nữa Nhạc Nhi muội lớn hơn sẽ hiểu." Nữ tử cung trang vừa nhìn gương mặt xinh đẹp của Liễu Nhạc Nhi vừa nói.

Liễu Nhạc Nhi nghe vậy, tuy cảm giác không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu, dẫn ba người vào trong phòng.

"Nhạc Nhi muội muội, vị này chính là tiên sư mà ta đã nói với muội, Bạch Thạch chân nhân. Chân nhân, đây là Liễu Nhạc Nhi, bên kia là Liễu Thạch, huynh trưởng của nàng." Thất tiểu thư hơi ngiêng mình, vừa nhường chỗ cho lão vừa đạo nói.

"Bái kiến tiên sư đại nhân." Liễu Nhạc Nhi vốn đã đoán được vài phần, nhưng nghe thế vẫn không khỏi giật minh, vội vàng cúi đầu, khom người thi lễ, không dám nhìn thẳng vào mặt lão đạo kia.

Liễu Thạch vẫn ngồi bên mép giường, gương mặt vô cảm nhìn mấy người vừa tới, hoàn toàn không thèm nhúc nhích.

Bạch Thạch chân nhân liếc qua Liễu Nhạc Nhi một cái, sau đó mới nhìn sang Liễu Thạch. Lão bước từ từ tới gần hắn, ngồi xuống một bên, sau đó lại nhìn bên kia, xem xét kỹ càng từ trên xuống dưới, cuối cùng mới nhìn về mi tâm Liễu Thạch.

Lát sau, hai mắt lão đạo khép lại, nâng bàn tay lên, hai ngón tay đột nhiên phóng tới mi tâm Liễu Thạch.

"A a a a...." Liễu Nhạc Nhi thấy thế thì vô cùng hoảng sợ, không nhịn được hô lớn một tiếng.

Hai ngón tay lão dạo cứng lại, lão quay người, không vui liếc Liễu Nhạc Nhi một cái.

"Nhạc Nhi muội muội, đừng ngạc nhiên, chân nhân chỉ đang kiểm tra giúp ca ca ngươi thôi." Thất tiểu thư vội vàng kéo tay Liễu Nhạc Nhi nói.

"Thực xin lỗi, tiên sư đại nhân, ta không cố ý..." Liễu Nhạc Nhi tự biết sai, vội vàng xin lỗi.

Lão đạo nghe vậy mới đỡ giận, tiếp tục nâng tay chỉ hướng mi tâm Liễu Thạch.

Theo hướng hai ngón tay chỉ, nơi mi tâm Liễu Thạch chợt hiện ra một quang mang màu xanh. Từng vòng từng vòng gợn sóng hình tròn lan ra, tựa như mặt nước bị cục đá bay xuống.

Một lát sau, lão đạo khẽ "Ồ" một tiếng, thu lại hai ngón tay rồi mới mở mắt.

"Thế nào vậy? Thạch Đầu ca ca có thể chữa khỏi không?" Liễu Nhạc Nhi vội vã hỏi.

Bạch Thạch chân nhân chỉ lườm nàng một cái, không thèm nói gì nữa. Dư Thất bước lên, kéo kéo tay Liễu Nhạc Nhi, đồng thời nhắc nàng đừng nóng lòng.

Tuy rằng Liễu Nhạc Nhi không hề truy vấn, nhưng ánh mắt vẫn để trên thân Liễu Thạch.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Liễu Nhạc Nhi. Liễu Thạch mới nhìn lại, nuốt nốt chỗ bánh ngọt, cười khẽ.

Bạch Thạch chân nhân chỉ trầm ngâm một lát, bàn tay vừa lật đã lấy ra một mặt kính bằng đồng xanh cũ kỹ.

"Đi."

Lão quát khẽ một tiếng, ánh sáng trên mặt kính lóe lên, bồng bềnh trôi nổi trong căn phòng, bay tới đỉnh đầu Liễu Thạch mới dừng lại.

Lúc này Bạch Thạch chân nhân mới khẽ niệm chú, ngón tay vẽ vào hư không, tựa như đang vẽ một đạo phù văn bí ẩn.

Một lát sau, lão mới dừng lại, ngón tay chỉ vào một chỗ khác.

Mặt kính bay lên trời, rung chuyển mạnh mẽ, dường như bên trong ánh sáng xanh đã xảy ra biến hóa làm mặt gương càng trơn bóng hơn.

Liễu Nhạc Nhi khẩn trương nhìn vào mặt kính, chỉ thấy ánh sáng xanh bên trong hơi biến hóa một chút, còn lại vẫn rất mờ, hoàn toàn không thấy rõ thứ gì bên trong.

Lúc này, dường như Liễu Thạch cảm thấy không thích bị mặt kích che trên đỉnh đầu, bèn giơ tay lên xua nhẹ, tuy chưa quét phải mặt kính, cũng có thể làm cho ánh sáng xanh trong đó chập chờn muốn tắt. không gian càng hỗn độn hơn.

"Không thể! Đây là..."

Bạch Thạch chân nhân thấy thế, sắc mặt đại biến, tập tức vung tay về phía tấm gương cổ. Tấm gương mau chóng bay về, chui vào tay áo lão, trong phút chốc đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Liễu Nhạc Nhi thấy cảnh này, gương mặt nhỏ nhắn lập tức tỏ ra nét ân cần.

"Chân nhân đã nhìn ra điều gì rồi? Có thể trị hết hay không?" Thất tiểu thư hỏi.

"Ngũ ngũ chi sổ, chưa chắc đã không thể, chỉ có điều..." Bạch Thạch chân nhân thay đổi sắc mặt một lúc rồi do dự đáp.

"Cầu tiên sư đại nhân cố gắng chữa trị cho huynh trưởng ta." Liễu Nhạc Nhi vui vẻ, vội mở miệng cầu xin.

"Nếu chân nhân đã có cách, vậy xin chân nhân hãy chữa trị cho Liễu Thạch huynh, phí tổn ta sẽ chịu." Thất tiểu thư cũng nói.

Liễu Nhạc Nhi nghe thế, cảm kích nhìn Dư Thất một cái.

"Nếu như Thất tiểu thư đã mở miệng, vậy lão đạo chỉ còn cách cố gắng hết sức. Có điều ta phải nói trước, thần hồn của người này không biết tại sao lại bị phong bế, nếu muốn mạnh mẽ cởi ra tất sẽ có nguy hiểm. Phải lập trận pháp Hoán Linh thì may ra mới có thể trị hết được. Lão đạo còn cần ở với hắn trong tĩnh thất, toàn lực làm mới được." Bạch Thạch chân nhân nhìn thanh niên cao lớn hồi lâu mới như quyết định điều gì, chậm rãi nói.

"Thế khi tiên sư trị liệu, Nhạc Nhi có thể đứng bên cạnh không?" Liễu Nhạc Nhi hơi do dự rồi khẽ hỏi.

"Ngươi đứng đó làm chi? Vướng chân vướng tay. Sao? Tiểu oa nhi ngươi không tin lão đạo ư?" Bạch Thạch chân nhân đột nhiên cao giọng hỏi.

Liễu Nhạc Nhi giật mình, vội vàng khoát tay: "Không phải không phải, Nhạc Nhi chỉ muốn ở cạnh huynh trưởng, Nhạc Nhi chỉ đứng một bên nhìn thôi, cam đoan sẽ không làm phiền ngài đâu."

"Tùy ngươi. Trận pháp Hoán Linh này có chỗ không binh thường, cần chuẩn bị vài thứ, lão đạo đi về trước vậy." Bạch Thạch chân nhân nhìn Dư Thất nói.

"Làm phiền chân nhân." Thất tiểu thư khom minh thi lễ.

Liễu Nhạc Nhi cũng vội vàng khom người thi lễ với Bạch Thạch chân nhân. Có điều chưa chờ nàng đứng dậy, lão đạo đã sóm rời đi rồi.

Sau khi lão đi, nữ tử cung trang chỉ an ủi Liễu Nhạc Nhi không cần lo lắng máy câu, an tâm ở lại rồi cũng đi ra.

------oOo------

Chương 9: Pháp trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

Buổi chiều ngày thứ ba.

Nha hoàn Tiểu Vũ đi vào sương phòng phía tây, báo cho hai người Liễu Nhạc Nhi biết Bạch Thạch chân nhân đã chuẩn bị xong, có thể chữa trị cho Liễu Thạch.

Được Tiểu Vũ dẫn đường, Liễu Nhạc Nhi cùng Liễu Thạch đi qua một đoạn hành lang dài hẹp, khúc khuỷu. Ba người xuyên qua bốn toà sân vườn tiểu viện, đi qua một cái cổng vòm, rút cuộc đi tới hậu viện của Dư phủ.

Đi một đoạn hành lang gấp khúc rẽ trái rẽ phải bảy tám lần đã khiến Liễu Nhạc Nhi sợ hãi, thán phục không dứt, khi nàng nhìn thấy hậu viện được che kín bởi lá sen rút cuộc mới nhận thức được Dư phủ rộng lớn cỡ nào.

Liễu Nhạc Nhi vốn là tiểu hồ ly, cũng chỉ bái kiến vài cái sông lớn mà thôi, kỳ thật mảnh hồ này đã rộng tới ba bốn trăm trượng, so sánh với hồ nước của những gia đình giàu có bình thường quả là một trời một vực.

“Nhạc cô nương, chỗ đó chính là nơi luyện đan và thanh tu của Bạch Thạch chân nhân”. Tiểu Vũ giơ tay lên chỉ vào một hòn đảo nhỏ nói ra.

Liễu Nhạc Nhi nhìn theo ngón tay Tiểu Vũ, chứng kiến một cái cầu đá cẩm thạch xuyên thẳng qua ruộng lá sen nối liền đảo nhỏ với bờ hồ.

Diện tích đảo nhỏ không lớn, nhưng cây cối ở trên đảo lại tươi tốt rậm rạp, mây mù lượn quanh khiến cho người ta nhìn không được rõ lắm.

Vừa nghĩ tới người ở trên đảo có thể chữa trị cho “Thạch Đầu ca ca”, khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được nét hưng phấn, tâm tư cũng phập phồng

không yên.

“Nơi chân nhân thanh tu, hạ nhân như chúng ta không được phép tiến vào. Nhạc Nhi cô nương đành phải tự đi vậy.” Tiểu Vũ thấy Liễu Nhạc Nhi thất thần, hi hi cười nói.

“Cám ơn Tiểu Vũ tỷ tỷ.” Liễu Nhạc Nhi khôi phục tinh thần, vội vàng nói cám ơn.

Liễu Nhạc Nhi gọi một tiếng “Tỷ tỷ” ngọt ngào khiến cho Tiểu Vũ vui mừng, khoát tay áo, quay người rời đi.

Thiếu nữ nhìn sương mù lượn lờ quanh đảo nhỏ, một tay vịn lan can cầu đá, không vội bước lên cầu, chẳng biết tại sao, trong lòng lại nảy lên một ý niệm kỳ lạ.

“Thạch Đầu ca ca nếu khỏi bệnh, có thể hay không sẽ không ở bên cạnh mình nữa?”

Nghĩ tới đây nàng có chút lo được lo mất, nhưng nhìn lại khuôn mặt quen thuộc của thanh niên cao lớn dị thường, nàng lại an tâm.

“Thạch Đầu ca ca, chúng ta đi thôi.”

Thiếu nữ sải bước trên cầu đá, nắm lấy tay Liễu Thạch dẫn hắn đi tới đảo nhỏ.

Đi trên cầu đá, càng tới gần đảo nhỏ, Liễu Thạch Nhi lại cảm thấy có chút khẩn trương lo lắng, ngược lại Liễu Thạch vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, thỉnh thoảng bị vài con cá ngoi lên mặt nước hấp dẫn, liếc mắt nhìn quanh.

Đi tới gần đảo nhỏ, Liễu Nhạc Nhi phát hiện sương mù không quá dày đặc, không có tiếng chim chóc, lộ ra đặc biệt u nhã yên tĩnh.

Đi hết cầu đá là tới một con đường mòn lát đá xanh, uốn lượn dẫn tới chỗ sâu trong đảo nhỏ.

Hai người Liễu Nhạc Nhi đi dọc theo đường mòn, không có lối rẽ, trực tiếp tiến đến một toàn đạo quán ngói đen có phong cách cổ xưa.

Bạch Thạch chân nhân đang đứng chờ tại trước cửa đạo quán, nhìn thấy hai người chỉ nói một câu cộc lốc "Vào đi" liền quay người đi vào hậu điện.

Hai người theo lão đạo xuyên qua đại điện, đi tới hậu viện của đạo quán, bên trong có một tòa non bộ cự đại.

Bạch Thạch chân nhân đi tới trước một vách núi, đưa tay nhấn một cái, một cánh cửa đá trầm trọng mở ra, lộ ra một cái cửa động cao ngang người.

Hai người cùng lão đạo tiến vào trong động, cửa đá sau lưng chậm rãi đóng lại.

Sơn động càng về sau càng rộng, không gian bên trong lớn đến không tính được, so với phòng của bọn hắn ở Tây Sương lớn hơn không ít. Trên vách tường có đính mấy cái đèn, cũng không biết đốt bằng dầu gì, không thấy có chút khói nào.

Trên mặt đất có khắc một hình bát giác đồ án, giống như bát quái, rõ ràng lại như bất đồng.

Đồ án được khắc rất sâu, bên trong chẳng những có một ít đồ văn chim thú kỳ dị, còn có một ít đường cong tạo hình cổ quái, nàng mơ hồ như đã từng thấy qua, có lẽ là chữ cổ triện.

Mà tại từng góc của hình bát giác còn cắm một cái tiểu kỳ hình tam giác màu đỏ sậm, ở trên đồng dạng cũng vẽ một ít đường vân kỳ dị.

"Còn đứng ngây ngô làm gì, khiến hắn ngồi vào trong pháp trận." Bạch Thạch chân nhân liếc qua Liễu Nhạc Nhi, lạnh lùng nói.

"Vâng"

Liễu Nhạc Nhi vội vàng thu hồi ánh mắt, dẫn thanh niên cao lớn đờ đẫn vào giữa pháp trận.

“Thạc Đầu ca ca, ngươi nhất định sẽ tốt hơn, Nhạc Nhi ở ngay chỗ này phụng bồi ngươi.” Liễu Nhạc Nhi nhìn chằm chằm vào mắt Liễu Thạch, nghiêm túc nói. Sau đó nàng bước ra khỏi pháp trận, đứng dán vào một bên thạch bích, nét mặt khẩn trương quan sát lão đạo.

“Hiện tại ngươi ở nguyên tại chỗ, không được lên tiếng, cũng không được di chuyển nửa bước khi lão đạo thi pháp, hiểu chưa?” Bạch Thạch chân nhân trịnh trọng phân phó.

Liễu Nhạc Nhi vội vàng gật gật đầu.

Lúc này Bạch Thạch chân nhân đi lên trước, vốn là tay đang dựng thẳng, tạo một cái đạo ấn, tiếp theo đi quanh pháp trận một vòng, trong miệng ngâm tụng chú ngữ khó hiểu.

Theo tiếng ngâm tụng của lão vang lên, tám cái tiểu kỳ xung quanh pháp trận sáng lên hào quang rực rỡ màu vàng, tràn lan ra bốn phía, bao trùm toàn thân Liễu Thạch.

Liễu Thạch nguyên bản đang tò mò nhìn xung quanh, khi được kim quang bao phủ, thân thể như bị điện giật, đột nhiên chấn động ngồi thẳng tắp.

Liễu Nhạc Nhi thấy vậy, trong lòng đồng thời nhảy dựng, có chút lo lắng, đồng thời cũng chút ít chờ mong.

Chỉ thấy kim quang lưu chuyển quanh thân Liễu Thạch, mơ hồ bắt đầu ngưng tụ thành từng miến kim văn quỷ dị, đồng thời trong mắt cũng có chút ít kim quang, thoạt nhìn có chút kì quái.

Âm thanh ngâm tụng chú ngữ của Bạch Thạch chân nhân bỗng nhiên dừng lại, pháp quyết đột nhiên biến đổi, miệng hét lớn một tiếng.

“Trấn”

Kim quang vừa rồi còn lượn quanh thân thể Liễu Thạch bỗng nhiên ngưng tụ, dường như một tầng giấy vàng, bao vây hắn lại.

Xuyên thấu qua kim quang, có thể chứng kiến khuôn mặt Liễu Thạch nhăn lại, lộ ra có chút thống khổ.

“Xì xì” một tiếng nổ lớn!

Tám cây tiểu kỳ xung quanh trận pháp phát ra từng đợt ánh sáng mãnh liệt màu đỏ, từng đạo sương mù màu xám đen chảy ra tụ tập vào bên trong pháp trận.

Liễu Nhạc Nhi ở một bên thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, chẳng biết tại sao khi đám sương mù màu đen xuất hiện, nàng lại cảm nhận được một cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Đột nhiên, Liễu Thạch kêu lên một cách buồn bực, cơ mặt run rẩy một cái.

“A”

Liễu Nhạc Nhi không khỏi kinh sợ hô lên, nhưng lập tức lấy tay che miệng lại, sắc mặt trắng nhợt.

“Câm miệng! Nếu quấy rầy lão đạo thi pháp, ngươi có gánh chịu được hậu quả sao?” Bạch Thạch chân nhân nghiêm nghị quát lớn, tay vẫn bắt quyết.

Liễu Nhạc Nhi run lên, không dám nói nửa câu, nhưng vẻ kinh hoàng trong mắt lại không tiêu tan chút nào.

Chỉ thấy chút ít sương mù kia như vật sống, tạo thành từng cái xúc tu, tùy ý bao phủ toàn thân Liễu Thạch.

Tiếp theo lão đạo lại bấm niệm pháp quyết, chú ngữ âm trầm tiếp tục vang lên.

Sương màu màu đen càng ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm.

Trong sương mù, thanh niên cao lớn có chút hoang mang vậy mà mí mắt sụp xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, trực tiếp ngủ yên.

Lão đạo thấy vậy, mặt lộ vẻ vui mừng pháp quyết trong tay lần nữa biến đổi, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, hóa thành từng điểm huyết quang, trực tiếp chui vào trong đám sương mù màu đen.

Lập tức trong sương mù truyền tới một mùi máu tanh nồng đậm, từng miến huyết sắc phù văn điên cuồng hiện lên.

“Không đúng”

Liễu Nhạc Nhi thấy vật, sắc mặt biến đổi, trực giác mách bảo có điều gì đó không đúng, nhưng vì bị cảnh cáo trước đó, khiến nàng có chút chần chờ.

Nhưng tại lúc này, sau khi lão đạo khẽ quát một tiếng.

Đám sương mù màu đen bỗng nhiên từ từ hạ xuống, hóa thành một khối băng đen, đem thanh niên bao phủ tại chính giữa.

“Mau dừng lại, ngươi đang làm gì đó?” Liễu Nhạc Nhi rốt cuộc khẳng định vị này Bạch Thạch chân nhân không có chữa chị cho Liễu Thạch. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nàng kêu to một tiếng, sải bước đi vào trong pháp trận. Hào quang trong tay lóe lên, một cái lúc lắc liền xuất hiện trong tay, nàng sẽ đánh nát khối băng để cứu người.

------oOo------

Chương 10: Nguy cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Thơ đề tự của Cà Rốt

Lập pháp trận, Bạch Thạch âm mưu biến người thành Hồn Linh khôi lỗi

Hóa hồ ly, Nhạc Nhi gắng hết sức mình đặng giải cứu ca ca

Không cho thiếu nữ kịp phát động pháp khí trong tay, tay áo lão đạo vung lên, miệng hô lên một tiếng: "Nhanh!"

Một đạo kim ảnh bắn ra với tốc độ nhanh như điện, chỉ thấy lóe lên một cái liền hóa thành một sợi dây thừng mào vàng óng, lập tức lao vụt tới quấn quanh, trói chặt thiếu nữ.

"Rầm" một tiếng!

Liễu Nhạc Nhi bị mất trụ, cả người đổ rầm xuống mặt đất.

"Lão tặc kia, rốt cục ngươi định làm gì hả?"

Thiếu nữ nhìn chằm chằm vào Bạch Thạch chân nhân với ánh mắt căm hận, cơ thể nàng đang cố giãy dụa, tuy nhiên sợi dây thừng màu vàng cứ như cảm nhận đươc những hành động của nàng, kim quang lóe lên lập lòe, dây trói nghiến lại ngày càng chặt.

"A..."

Sự đau đớn làm khuôn mặt thiếu nữ biến dạng, nước mắt chảy ra từ đôi mắt đẹp, nàng cắn chặt răng để không hét to lên.

Lúc này, hai tai nàng đột nhiên biến mất, trên đầu xuất hiện hai cái tai cáo nhọn chồi lên từ mái tóc đen.

Một cỗ cấm lực mạnh mẽ truyền tới từ sợi dây thừng, phong bế toàn bộ pháp lực trong cơ thể nàng.

"Ha ha...Làm gì hả? Con tiểu hồ ly này, ngươi cho rằng chỉ với một kiện pháp khí mà có thể giấu giếm chân thân trước mặt ta hả? Đúng là mơ mộng hão!" Bạch Thạch chân nhân liếc mắt nhìn thiếu nữ đang ngã trên mặt đất rồi nói bằng giọng điệu lạnh lùng.

"Xem ra ngươi đã nhận ra thân phận của ta từ sớm rồi!" Trong lòng thiếu nữ đã cảm thấy run, nhưng trên mặt vẫn thể hiện sự cứng rắn quật cường.

"Ha ha, tới lúc này rồi mà ngươi còn hỏi mấy câu như vậy! Hồ tộc là một thế lực không nhỏ của Yêu tộc ở Linh Hoàn giới, ngươi lại được Thất tiểu thư đưa về phủ, ban đầu ta vốn định nhắm mắt làm ngơ bỏ qua cho ngươi. Nhưng mà có khối kẻ đang thèm muốn một món bảo bối đã hóa hình như vậy."

Sau khi đáp lại vài câu, Bạch Thạch chân nhân quay người nhìn về phía Liễu Thạch đang bị nhốt trong khối băng màu đen, ánh mắt lão lộ rõ vẻ vẻ hưng phấn, thèm thuồng.

"Ngươi...ngươi định làm gì Thạch Đầu ca ca?" Nhìn thấy vẻ mặt Bạch Thạch, Liễu Nhạc Nhi hỏi bằng giọng run run.

"Yên chí đi, ta cũng không nỡ giết tên ca ca ngốc của ngươi, tuy nhiên hắn là loại Hồn Linh thể trời sinh đã có thần hồn cường đại, trăm năm hiếm gặp. Tuyệt ở chỗ là thần thức lại đang bị thương nên mới si ngốc ngáo ngơ như vậy. Chỉ cần lão đạo dùng bí thuật tế luyện một chút, xóa bỏ toàn bộ thần trí còn sót lại của hắn, tin chắc rằng có thể tạo ra một Hồn Linh khôi lỗi có tiềm lực vô cùng lớn." Bạch Thạch chân nhân như là đang trả lời, cũng như

là đang tự nói với chính mình, trên mặt lão ngập tràn vẻ hả hê.

Sau khi nghe xong, trên mép Liễu Nhạc Nhi bỗng phun ra máu, hai con ngươi trong mắt bỗng lộ ra vẻ điên dại, một quầng ánh sáng màu đỏ máu quỷ dị hiện lên trên mặt. Cả người bật lên một cái thật mạnh, miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ của dã thú, hai con ngươi trong mắt lóe lên như hai ngọn lửa màu u lục, một bộ lông màu trắng hiện lên trên cơ thể và ngày càng mọc dài ra.

Mỗi cọng lông đều tỏa ra hào quang lấp lánh và vô cùng cứng rắn, cả người nàng nhanh chóng giống như một con nhím trắng đang xù lông, trên bộ lông đuôi đang chớp ẩn từng tia điện hồ màu trắng.

Bộ lông trắng bỗng dựng đứng lên, lập tức dợi dây trói được nới lỏng ra vài phần, cái đuôi cũng xù lên tỏa ra hào quang màu trắng lấp lánh.

"Chiu...chiu chiu..."

Vô số sợi lông bắn ra như muôn vàn chiếc phi châm phát ra tiếng xé gió chói tai, đánh thẳng tới khối băng màu đen.

"Muốn chết!"

Bạch Thạch chân nhân liền xoay người lại, miệng quát to, đồng thời tay vung lên tế ra một tấm khiên màu đen, một luồng sáng đen bắn ra với tốc độ cực nhanh, vừa kịp vượt qua đám phi châm lông cáo, lao tới che chắn khối băng màu đen.

Tấm khiên xuất hiện rồi phình to nhanh chóng, che lấp khối băng đen ở phía sau.

"Ầm...ầm...ầm!" Một loạt âm thanh vang lên.

Đám phi châm bằng lông cáo đập thẳng vào tấm khiên đen, tấm khiên chỉ bị rung lắc một hồi, cuối cùng đã ngăn chặn toàn bộ đám phi châm.

Nhìn thấy vậy, luồng sáng xanh trong mắt Liễu Nhạc Nhi lóe lên, nàng

đang định sử dụng chiêu khác. Đúng lúc này sợi dây thừng màu vàng bỗng phát ra kim quang rực rỡ, lực trói chặt như tăng lên gấp đôi, cả sợi dây siết lại ép đám lông trắng xuống, bề mặt sợi dây lóe lên từng đạo kim quang hóa thành từng cái châm sắc nhọn dài cỡ ngón tay đâm sâu vào cơ thể nàng.

"A!"

Máu tươi nhanh chóng tuôn ra nhuộm đỏ cả bộ lông trắng. Tuy nhiên nàng vẫn cắn răng chịu đựng, mặc cho máu chảy như rót, nàng dùng hết tàn lực quất mạnh đuôi một lần nữa.

"Chiu...chiu chiu..."

Một đám phi châm bằng lông lại bay vụt ra, lần này đám phi châm bay tới từ bốn phía như tiên nữ tán hoa, lao thẳng tới khối băng màu đen.

Tấm khiên màu đen tuy có khả năng phòng ngự rất mạnh nhưng gặp đám phi châm bằng lông lao tới từ khắp bốn phía thì cũng phải bó tay.

"Yêu nghiệt, sao ngươi dám!"

Bạch Thạch chân nhân quát lên tức giận rồi há miệng phun ra một luồng sáng đen, đó là một thanh phi kiếm hình dạng con rắn được bao phủ trong tầng hắc quang, nó lóe lên rồi lao thẳng tới phía trên khối băng màu đen.

"Vù...vù!"

Phi kiếm xoay một vòng trên không, huyễn hóa ra từng đạo kiếm khí màu đen rồi hóa thành một màn kiếm ảnh bao trùm khối băng.

Tấm khiên đen cũng phát ra hòa quang đại thịnh, phình to ra gấp ba lần, phối hợp cùng màn kiếm ảnh bảo vệ khối băng.

Những âm thanh lang keng như tiếng kim loại va chạm vang lên liên tục.

Phần lớn đám phi châm bằng lông bị tấm khiên và màn kiếm ảnh chặn lại, tuy nhiên vẫn có một số xuyên qua màn kiếm ảnh, đánh mạnh vào bề mặt

khối băng màu đen.

Khối băng chấn động mạnh, trên bề mặt xuất hiện nhiều lỗ thủng, vài vết nứt bắt đầu xuất hiện rồi lan rộng nhanh chóng.

Đúng lúc này, một bóng người lóe lên, thân ảnh Bạch Thạch chân nhân hiện ra bên cạnh khối băng, hai tay lão vung lên, một đám hắc khí lớn cuồn cuộn bay ra từ hai tay áo, một phần chui vào bên trong khối băng, còn đại bộ phận ngưng tụ thành một lớp bảo vệ bao phủ toàn bộ khối băng.

Mấy vết nứt đang lan rộng lập tức ngưng lại rồi nhanh chóng khép kín lại như cũ, chỉ sau thời gian mấy hơi thở thì khối băng màu đen đã khôi phục nguyên trạng.

Sau một tiếng thở phào, Bạch Thạch chân nhân quay lại nhìn Liễu Nhạc Nhi bằng ánh mắt vô cùng giận dữ.

Lúc này, thiếu nữ đang nằm sóng soài trên mặt đất với vẻ mặt không cam tâm.

Bộ lông cáo màu trắng trên người nàng đã biến mất, khí tức thì suy yếu, hiển nhiên là do hai đòn tấn công liên tiếp vừa rồi đã làm cho nguyên khí của nàng bị tổn hao gần hết.

"Đúng là ta đã có phần xem thường nhà ngươi!" Bạch Thạch chân nhân cất giọng lạnh lùng, vừa rồi nếu như lão chỉ chậm một tích tắc thì sợ rằng khối băng màu đen đã bị Liễu Nhạc Nhi phá vỡ.

Nói xong lão vung mạnh tay lên, một cái xích màu đen hiện ra trong tay rồi lao thẳng tới Liễu Nhạc Nhi.

Thân hình nhỏ nhắn của thiếu nữ lập tức bị đánh tung lên, va mạnh vào bức tường của mật thất, miệng nàng ộc lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người ngã vật ra mặt đất.

Toàn thân nàng nhuộm máu, tóc tai bù xù, sắt mặt tái nhợt không chút huyết sắc, nhìn qua đã thấy vô cùng thê thảm.

Nếu Bạch Thạch chân nhân không có ý định bán nàng thu về Linh thạch thì một kích vừa rồi đã đoạt mạng nàng.

"Thạch Đầu ca ca..." Liễu Nhạc Nhi gắng sức ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía khối băng nhốt Liễu Thạch, miệng thì thầm vài chữ, cả người run lên một cái rồi ngất đi.

Bạch Thạch chân nhân thấy vậy chỉ lẳng lặng vung tay ném ra một tấm phù lục bay tới mặt đất xung quanh chỗ Liễu Nhạc Nhi đang nằm.

Phù lục phát ra một đám hắc quang rồi ngưng tụ thành một quang cầu nhốt Liễu Nhạc Nhi ở bên trong.

Làm xong hết thảy, lão đạo mới quay người ngắm ngía khối băng màu đen, trên mặt lộ rõ vẻ đắc chí, nở nụ cười tươi.

"Hồng Bào Thượng Nhân, Quế Yêu Tử, chờ tới lúc ta luyện thành Hồn Linh khôi lỗi, lúc đó các ngươi lấy gì ra đấu với ta!"

Nụ cười tắt trên môi Bạch Thạch thượng nhân, hai tay lão vung lên, tám miếng phù lục bay ra rồi rơi xuống mặt đất xung quanh khối băng màu đen.

"Ầm!"

Một đám hắc quang lớn tỏa ra từ tám miếng phù lục tạo thành một pháp trận nâng cả khối băng lên cao chừng một xích.

Lão đạo thấy vậy liền lật tay lấy ra một cái hồ lô màu đen.

Trên mặt hồ lô có khắc những phù văn màu xanh da trời, phát ra ánh sáng nhàn nhạt u lãnh, bên trong phát ra những âm thanh của chất lỏng đang sóng sánh.

Lão mở nắp rồi nghiêng hồ lô xuống, một đám chất lỏng đen như mực chảy ra, một mùi xú uế nồng nặc lập tức tỏa ra.

Trong đám chất lỏng kia có thể thấy những quang điểm lấp lánh màu đen, dường như là những con gì đó còn sống đang không ngừng ngọ nguậy...

------oOo------

Chương 11: Thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Thơ đề tự của Cà Rốt

lão đạo cứ tưởng dễ xơi

ai dè Liễu Thạch là người ghớm ghê

một khi tỉnh khỏi cơn mê

sẽ tiễn họ Bạch đi về nơi xa

vẫn câu hỏi lớn đặt ra

đây là Hàn Lập hay là Khỉ cưng?

lão Vong mở chuyện ngập ngừng

làm bao đạo hữu tưng bừng dự ngôn

Vẻ mặt Bạch Thạch chân nhân trở nên nghiêm nghị, lão có vẻ rất cẩn trọng khi dùng chất lỏng màu đen kia. Lão phất ống tay tạo thành một đoàn hắc quang bao trùm lên đám chất lỏng rồi đưa chúng tới khối băng màu đen.

Chất lỏng vừa chạm vào bề mặt khối băng liền lập tức thấm vô trong, khối băng màu đen vốn dĩ trong suốt lúc này đen kịt hơn, khó có thể nhìn thấy mặt thanh niên bên trong.

Trên mặt lộ rõ vẻ hài lòng, lão đạo thu hồi hồ lô rồi khoanh chân ngồi xuống.

Chất lỏng kia được lão luyện chế từ hơn chục loại nguyên liệu quý hiếm, có tên là Hắc Thi Hủ Hồn Thủy, nó có khả năng xâm nhập vô thần thức của tu sĩ làm suy yếu thần hồn, đúng là vô cùng âm độc.

Hai tay Bạch Thạch chân nhân bấm niệm pháp quyết, những quang điểm màu đen bên trong khối băng như nhận được lệnh điều khiển, một bộ phận nhỏ bắt đầu từ từ xâm nhập vô đầu Liễu Thạch.

Ý định của lão là mỗi lần chỉ dẫn động một chút Hắc Thi Hủ Hồn Thủy, từ từ phế bỏ thần trí của thanh niên, làm như vậy sẽ hạn chế tối đa khả năng phản phệ, đảm bảo cẩn trọng không chút sơ hở.

Mấy quang điểm vừa chạm vào da đầu thanh niên liền lóe lên rồi chui ngay vào trong.

Không những thế, toàn bộ quang điểm bên trong khối băng bỗng dao động liên hồi, gần như chúng không còn nhận lệnh điều khiển nữa mà đang lao thẳng tới người thanh niên rồi chui hết vô trong.

"Không hay rồi!"

Lão đạo biến sắc, bấm niệm pháp quyết một cách điên cuồng như muốn điều khiển lại đám quang điểm kia, nhưng tất cả đã quá trễ.

Trong chớp mắt, toàn bộ đám Hắc Thi Hủ Hồn Thủy đã biến mất, tuy nhiên cơ thể thanh niên trong khối băng cũng không có gì thay đổi, cứ như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

"Chuyện quái gì vậy? Hắc Thi Hủ Hồn Thủy của ta đâu mất rồi?" Bạch Thạch chân nhân đứng bật dậy, trên mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ, đồng thời lão thả ra thần thức dò xét khắp người Liễu Thạch.

Tuy nhiên dù lão cố gắng đến mấy thì cũng không phát hiện ra bất kì điều

gì bất thường.

Lão giả nhìn chằm chằm về phía Liễu Thạch, sau khi hít vô một hơi thật sâu, vẻ hoảng sợ trên mặt đã biến mất, lão chau mày lại.

"Trên người tên kia không hề có chút chấn động của pháp lực, chắc chắn không phải tu sĩ! Chẳng lẽ trước đây đã từng được phục dụng một loại thiên địa linh dược nào đó, hoặc có dị bảo hộ thân thì vừa rồi mới có thể khắc chế được Hắc Thi Hủ Hồn Thủy của ta..."

Những suy đoán xuất hiện liên tục trong đầu lão giả, ánh mắt lão nhìn về phía trước ngực ngay dưới cổ thanh niên, ở đó bỗng lờ mờ xuất hiện một quầng sáng màu xanh sẫm đang chớp chớp.

Lão đạo có vẻ phân vân, ý định giải thoát thanh niên khỏi khối băng mới xuất hiện trong đầu liền dằn ngay lại, dù sao pháp trận này đã được kích phát rồi, đâu thể bỏ ngang một cách dễ dàng như vậy.

Sau một hồi trầm ngâm, lão lật tay lấy ra một cái hồ lô màu xanh biếc rồi phất tay áo đánh ra một đạo pháp quyết, một đám ánh sáng xanh lóe lên trên miệng hồ lô, hơn chục con trùng màu xanh lá bay vèo ra.

Mỗi con trùng dài cỡ nửa xích, to bằng sợi tóc, vừa bay ra đã phát ra những tiếng kêu chi chi, chúng lập tức hóa thành từng đạo lục quang chui vào khối băng rồi nhắm thẳng tới đỉnh đầu thanh niên, định chui vô trong.

Những âm thanh "cọt kẹt" quái dị truyền ra từ trong khối băng.

Đám trùng màu xanh dù rất nỗ lực cũng không có cách nào chui vào đầu thanh niên.

Trên đầu Liễu Thạch dường như có một cỗ lực lượng vô hình nào đó đang cản trở đám trùng, không cho chúng chui vô.

Bạch Thạch chân nhân biến sắc, lộ rõ vẻ hoài nghi.

"Hừ! Ta không tin là không thể đối phó với một tên đần như ngươi." Sau

một hồi trầm mặc, trên mặt lão lộ rõ vẻ tàn ác điên cuồng.

Lão phất tay áo thu hồi đám trùng vô trong hồ lô, sau đó khẽ cắn răng, miệng tụng lẩm bẩm.

Một đạo ánh sáng xám từ trên người lão bay lên trên đỉnh đầu rồi biến thành một cây quạt nhỏ màu xám, cây quạt đang to ra không ngừng.

Phía trên cây quạt có khắc chi chít nhiều tầng phù văn cấm chế, mới nhìn vô hoa cả mắt, tuy nhiên đám phù văn lúc này không hề phát ra chút ánh sáng nào.

Bạch Thạch chân nhân cắn lưỡi, phun ra một ngụm máu vào cây quạt, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo hắc quang lập tức chui vào trong cây quạt xám, mặt cây quạt liền sáng rực lên, những phù văn bắt đầu phát sáng tạo thành một quầng sương mù màu xám.

Âm thanh "vù vù" phát ra, cây quạt biến to ra thành cỡ gần trượng, từng đạo ánh sáng lóe lên tạo thành những hư ảnh khô lâu bay vụt ra, tổng cộng có bảy, tám cái, mỗi cỗ khô lâu đều mang tới cảm giác ớn lạnh, chúng ầm ầm đánh thẳng về phía Liễu Thạch ở trong khối băng.

Những thanh âm của bách quỷ dạ hành lập tức vang vọng khắp mật thất.

Hai mắt Bạch Thạch chân nhân lúc này đã xuất hiện đầy những tia máu, lão nhìn chằm chằm vào mấy hư ảnh khô lâu kia.

Đúng lúc này, xuất hiện một cảnh khủng khiếp:

Ngay thời điểm đám khô lâu chuẩn bị đâm vào bề mặt khối băng, cái bóng của thanh niên in trên mặt đất bỗng nhiên xuất hiện những gợn sóng lăn tăn thật quỷ dị, ngay sau đó một cái gì đó màu đen kịt bay ra, sau khi xoay tít một vòng trên không nó hóa thành một cái đầu lâu ác quỷ vô cùng dữ tợn, mặt xanh nanh vàng, phía đỉnh đầu có hai cái sừng.

Cái đầu lâu ác quỷ to cỡ cái chậu rửa mặt, miệng nó phát ra những tiếng cười quái dị không ngừng, hai ngọn lửa xanh trong mắt chớp động liên hồi,

sau khi liếc qua đám khô lâu một cái, nó há miệng phun ra một đoàn ngân quang.

"Phốc...Phốc!"

Đám hư ảnh khô lâu dường như gặp đúng khắc tinh, chúng không thể né tránh đám ngân quang đang lóe lên, tất thảy bị cuốn vào bên trong đám ngân quang rồi chui cả vào miệng của đầu lâu ác quỷ kia.

Đầu lâu ác quỷ sau khi xử lí xong chuyện thì chép chép cái miệng đầy răng manh lởm chởm, có vẻ nó vẫn chưa đã thèm, hai ngọn lửa xanh trong mắt lóe lên một cái rồi nó bỗng xoay mình, phun ra một đám vụ khí màu xanh đen xuống phía dưới rồi từ từ biến mất dạng.

Đám vụ khí màu xanh đen bay tới đầu thanh niên rồi lẳng lặng chui sạch vào bên trong.

Mọi diễn biến xảy ra vô cùng nhanh, Bạch Thạch chân nhân còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã xong.

"Chuyện này...?"

Lão tự thấy từ khi Kết đan tới giờ, kiến thức cũng tương đối rộng, vậy mà khi chứng kiến sự việc quái dị trước mắt thì cũng chỉ biết trợn mắt há mồm, chẳng hiểu mô tê chi hết.

Đúng lúc này, những tiếng "tạch...tạch" liên tục vang lên.

Bề mặt khối băng màu đen bỗng xuất hiện hàng loạt vết nứt, hai mí mắt của thanh niên cao lớn ở trong khối băng bỗng giật giật rồi hắn từ từ mở mắt ra.

Hai mắt hắn đã trong hơn rất nhiều chứ không mờ đục như trước.

Sau khi quét ánh mắt một vòng, hắn khẽ chau mày rồi lắc nhẹ hai vai.

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên.

Cả khối băng nổ tung từ trong ra ngoài tạo thành một cơn mưa những mảnh băng vụn màu đen, rơi xuống mặt đất ầm ầm.

Thanh niên cao lớn ngẩng đầu nhìn lão đạo, ánh mắt hắn lóe lên như đang định nói điều gì đó, nhưng đột nhiên sau đó, hai mắt hắn lại bị mờ đục, hai tay ôm đầu hét lên một tiếng thê thảm.

Trong cơ thể hắn truyền ra những thanh âm lốp rốp của xương cốt, chân tay phình to ra, trong nháy mắt cả người đã phình ra gấp mấy lần, trên da nổi lên những vảy lân màu vàng to cỡ đồng tiền, trên cổ, má...cũng đều xuất hiện đám vảy.

Đám vảy như làm bằng vàng ròng, phát ra hàn quang lạnh lẽo, nhìn liếc qua đã thấy vô cùng cứng rắn, khó có thể phá vỡ.

Bạch Thạch chân nhân lúc này trợn mắt há hốc mồm, trong đầu thầm nghĩ dù chuyện gì mới xảy ra thì cũng là chuyện không ổn, sự tình đã vượt khỏi tầm khống chế của lão.

Sau khi trấn tĩnh lại, vẻ mặt của lão lại hóa thành vẻ tàn ác, lão cắn lưỡi phun ra một ngụm máu tươi chụi vào trong cây quạt.

Hào quang lại tỏa ra từ bề mặt cây quạt màu xám, đám phù văn lúc này chuyển động như những vật sống, sau những chấn động liên tiếp, nó bất ngờ hóa thành một con rết màu xám dài năm, sáu trượng.

Lão đạo vỗ vào Túi trữ vật ở bên hông, bảy, tám quả cầu đen nhánh bay vụt ra, trên mặt cầu tỏa ra hắc khí lượn lờ, tỏa ra một mùi xú uế, không hiểu đó là vật gì.

Con rết màu xám kêu lên tê tê tỏ vẻ vui sướng, cái miệng to há ra, đớp trọn mấy quả cầu nuốt vô bụng, bộ giáp xác bên ngoài của nó lập tức xuất hiện từng mảng màu đen lan nhanh rộng ra nhanh chóng, trong nháy mắt cả người nó đã biến thành đen bóng, cứ như là được đúc bằng vàng đen vậy, mỗi bộ phận cơ thể đều sáng loáng, có vẻ rất dữ.

Con rết kêu to với vẻ hưng phấn, đôi mắt nó phát ra ánh sáng đỏ rực, cơ thể

to lớn khẽ đi lại trong sơn động, một chân nó như lưỡi liềm chém thử vào vách núi, kết quả là vách núi cứng rắn như vậy mà bị chém dễ dàng như chém đậu hũ, tạo thành từng rãnh sâu hoắm. Xung quanh vết chém hóa thành máu đen kịt, phát ra một mùi xú uế, đương nhiên là có kịch độc ở chân.

"Lên! Giết hắn đi!"

Bạch Thạch chân nhân chỉ tay về thanh niên cao lớn là Liễu Thạch đang đứng trước mặt, miệng quát lên một tiếng...

------oOo------

Chương 12: Ta là Hàn Lập

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Hắc*

Trải bao trắc trở, nhờ ngô công Lập đen thức tỉnh

Pháp lực mong manh, cứu Nhạc Nhi Hàn lão nhu tình.

vuongtuphuong

Hắc sắc ngô công hít lên một tiếng, thân mình lắc lư một cái rồi hóa thành một bóng đen lao tới trước thân thể kia. Nó há rộng miệng, lộ ra hàm răng nhọn trắng toát như những chiếc dao găm, toát ra hàn khí khiếp người, cắn thẳng vào bả vai Liễu Thạch.

Thanh niên cao lớn vẫn ôm đầu kêu thảm thiết, không chút để ý đến tình hình xung quanh. "Răng rắc" một tiếng, bả vai thanh niên vừa bị ngô công cắn một cái.

Bạch Thạch chân nhân thấy thế, khóe miệng lộ ra một vẻ tàn nhẫn.

Hắn vô cùng rõ ràng sự lợi hại của con ngô công này, pháp khí bình thường nó cũng có thể cắn được. Huống hồ điểm lợi hại nhất của con ngô công này chính là kịch độc trên toàn thân nó, độc này có thể ăn mòn linh tính, gặp máu là mất mạng.

Nhưng một khắc sau, nét tươi cười trên gương mặt lão đạo đã ngưng lại.

Hắc sắc ngô công đột nhiên hét thảm lên một tiếng, cái miệng của nó buông lỏng, bên trong có máu tươi chảy ra, từng chiếc răng sắc nhọn cũng đều vỡ vụn.

Mà lân phiến màu vàng trên bờ vai thanh niên không hề lưu lại một vết

xước.

Hắc sắc ngô công tuy bị trọng thương, nhưng hung tính của nó vì vậy mà được khơi dậy. Sau khi kêu thảm một tiếng, thân hình nó cuộn lên như một con độc xà quấn chặt thanh niên vào bên trong, cái bụng sắc bén trướng lên, thừa cơ cắt xuống một cái.

Leng keng leng keng!

Tia lửa tung tóe, lân phiến trên người thanh niên vẫn không tổn hao chút nào.

Lão đạo thấy thế, hai tròng mắt thiếu chút nữa đã rớt xuống.

"Đúng rồi, ta nhớ rồi... ta... ta là Hàn Lập, đệ nhất tu sĩ Nhân tộc, Linh giới đệ nhất Đại Thừa!"

Tiếng kêu thảm thiết của thanh niên chợt dừng lại, cái đầu đang cúi gằm chợt ngẩng lên, rống to một tiếng, ánh mắt của hắn hết sức thanh minh, không còn mê man chút nào nữa.

Hắn chính là người mà năm đó đã trải qua trăm cay ngàn đắng mới có thể từ Linh giới phi thăng lên Tiên giới - Hàn Lập. (Xem《Phàm Nhân Tu Tiên Truyện》).

Hàn Lập cũng chẳng thèm nhìn con ngô công quấn trên người mình, cánh tay hắn chỉ khẽ động, lập tức một bàn tay trông như cương xoa đâm thẳng vào trong cái lưng nhìn như cứng rắn của ngô công. Hắn hơi khẽ dụng lực, liền dễ dàng kéo hắc sắc ngô công từ trên thân mình ra.

Hắc sắc ngô công liên tục hít khà mấy tiếng, dốc sức liều mạng vặn mình nhưng căn bản vô pháp giãy giụa.

"Phanh" một tiếng!

Năm ngón tay của thanh niên đâm vào trong thân thể ngô công chỉ khẽ rung lên, tỏa ra một cỗ man lực chấn động vô hình.

Hắc sắc ngô công gào thét thảm thiết một tiếng, sau chấn động vô hình đó thì thân hình nó rũ xuống, vô lực giãy giụa.

"Xoẹt!"

Cánh tay kia của Hàn Lập cũng đâm vào trong thân thể ngô công, cả hai tay đồng thời phát lực, trực tiếp xé cự trùng trong tay thành hai đoạn, rồi tiện tay ném đi.

Hai đoạn thân thể tàn phế của ngô công trên mặt đất văn vẹo một cái, lần nữa hóa thành hai mảnh quạt nhỏ bị tàn phá, linh quang bên ngoài biến mất, hiển nhiên nó đã hoàn toàn bị hủy.

Những động tác liên tiếp này nhanh như tốc độ ánh sáng, tất cả phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Bạch Thạch chân nhân đứng ngơ ngác tại chỗ, khóe miệng hơi nhếch lên, trong lúc nhất thời không cách nào khép lại được.

Lúc này, Hàn Lập mới quay đầu liếc nhìn Bạch Thạch chân nhân.

Lão đạo tiếp xúc với ánh mắt băng lãnh của thanh niên, trong lòng giật thót một cái, trái tim như chìm vào trong băng động, cả người run rẩy sợ hãi.

"Vây khốn cho ta!"

Sau khi Bạch Thạch chân nhân biến sắc, bỗng hắn hét lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Pháp trận màu đen trong mật thất lập tức phát ra ánh sáng rực rỡ, thanh âm ông ông nổi lên. Một đám sương mù màu xám đen lần nữa điên cuồng lao tới thanh niên cao lớn.

Cùng lúc đó, lão đạo giơ tay áo lên, một chiếc phi toa màu trắng nhạt bay ra, nâng hắn lên rồi xoay một cái, lao về phía đại môn, bộ dạng muốn bỏ trốn mất dạng.

"Muốn đi!"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, lân phiến màu vàng trên cánh tay chợt ánh lên hào quang, rồi tung một quyền đánh xuống mặt đất.

"Oanh!"

Đá vụn dưới đất tung tóe khắp nơi, lộ ra một cái hố to, pháp trận màu đen đã không còn bóng dáng, toàn bộ sương mù cũng tiêu tán không còn sót lại chút gì.

Bạch Thạch chân nhân nghe được thanh âm pháp trận sau lưng vỡ vụn, thân thể run lên một cái. Có điều lúc này hắn đã chạy đến bên cạnh đại môn sơn động, sắp sửa phá cửa chạy được ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, bỗng có một bóng người nhoáng lên một cái chắn trước cửa đá, ngay sau đó có một tiếng nổ đùng vang lên.

"Vèo" một tiếng!

Lão đạo như một chiếc bao tải bị đánh bay ra ngoài, đâm đầu vào bức tường đá gần đó, phát ra một tiếng ầm vang thật lớn.

"Oa!"

Bạch Thạch chân nhân há mồm phun ra một ngụm máu tươi, uể oải té ngã trên mặt đất, khuôn mặt đầy sợ hãi, phi toa dưới chân không biết đã bay đi nơi nào.

Trước đại môn, Hàn Lập đứng thẳng người, rồi chậm rãi thu hồi quyền trái. Thân ảnh của hắn nhoáng lên một cái, liền xuất hiện trước mặt Bạch Thạch chân nhân một cách đầy quỷ mị, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương.

"Tiền bối tha mạng! Tiểu nhân có mắt như mù, kính xin người khoan hồng độ lượng, tiểu nhân nguyện ý đem toàn bộ gia sản dâng cho tiền bối!" Toàn thân Bạch Thạch chân nhân run rẩy, miễn cưỡng đứng lên, gỡ túi trữ vật

bên hông ra, dâng lên trước mặt thanh niên, rồi cuống quít dập đầu cầu xin tha thứ.

Vẻ mặt thanh niên cao lớn không chút biểu tình, cũng không nhìn túi trữ vật chút nào.

"Ngoại trừ những thứ này, tiểu nhân còn có một ít trân bảo đặt ở chỗ khác, tất cả đều có thể hiến cho tiền bối. Tiểu nhân chính là khách khanh của phủ Tể Tướng, còn biết cả Tàng Bảo các của phủ Tể Tướng, chỉ cần tiền bối gật đầu, vãn bối lập tức dâng toàn bộ thứ này cho tiền bối." Bạch Thạch lão đạo thấy đối phương không lên tiếng, trong lòng căng thẳng, liền tiếp tục cầu khẩn.

Vì mạng sống, hắn cũng bất chấp tất cả.

Hàn Lập nghe vậy, vẻ mặt hiện lên một tia khác thường, tựa hồ đã bị lời của đối phương đánh động, kim quang trên thân cũng thu liễm lại.

Lão đạo thấy vậy thì đại hỉ, nhưng còn chưa kịp mở miệng nói tiếp thì Hàn Lập đã bất chợt đưa tay ra hướng dưới thân hút một cái, một đoàn hắc khí từ trên thân hắn bay ra, rồi hắn lật tay bắn đoàn hắc khí ấy vào gương mặt lão đạo, sau đó đoàn hắc khí đã biến mất không thấy.

"Tiền bối tha mạng."

Lão đạo trong lòng hoảng hốt, vội vàng dò xét tình huống trong thân thể mình. Nhưng hắn không tài nào phát hiện được chút dị thường, điều này làm tâm thần của hắn càng sợ hãi hơn.

"Ngươi yên tâm, ta tạm thời sẽ không giết ngươi, đây cũng là lấy gậy ông đập lưng ông mà thôi. Ta chỉ cần khẽ động tâm niệm, đoàn hắc sát trong người ngươi sẽ lập tức nổ tung, hậu quả là gì thì ngươi biết rồi đó. Mặt khác ta đã nhớ lại mọi thứ, ta không phải họ Liễu mà là họ Hàn." Hàn Lập thản nhiên nói, thân thể cao lớn cũng bắt đầu co rút lại, đồng thời lân phiến trên thân cũng nhanh chóng biến mất.

Vẻ mặt Bạch Thạch chân nhân xám như tro tàn, bất quá nghe được Hàn Lập

sẽ không lập tức giết hắn, trong lòng hắn liền thở ra một hơi, miệng liên tục vâng vâng dạ dạ.

"Phanh!"

Hàn Lập túm lấy cổ áo lão đạo, nhấc bổng hắn lên, đồng thời ngón trỏ điểm lên mi tâm, trên đầu ngón tay bắn ra một cỗ hắc quang, chui vào mi tâm lão đạo.

"Tiền bối..." Bạch Thạch chân nhân vô cùng hoảng sợ, cho rằng đối phương lật lọng. Bất quá hắn còn chưa dứt lời, ánh mắt đã trở nên mờ mịt.

Khóe môi Hàn Lập khẽ nhếch lên, trên trán lấm tấm mồ hôi, sắc mặt dần dần trở nên trắng bệch.

Một lúc lâu sau, hắn thở ra một hơi, ngón tay hơi động, hắc quang trên đầu ngón tay liền tiêu tán.

Con mắt lão đạo đảo một vòng, rồi lâm vào hôn mê.

Hàn Lập phất tay quẳng Bạch Thạch chân nhân xuống đất, hít sâu vài hơi, lúc này sắc mặt mới khôi phục lại, nhưng gương mặt hắn đầy vẻ âm tình bất định.

Vừa rồi, hắn đã thi triển Sưu hồn thuật, từ chỗ Bạch Thạch chân nhân tra xét được những sự tình mà mình muốn biết.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chuyển, dừng lại trên người Liễu Nhạc Nhi đang hôn mê dưới đất, trong mắt hắn hiện lên một tia ôn nhu. Sợi dây thừng màu vàng trên thân nàng không còn pháp lực chèo chống, đã tự động thả lỏng, thể nhưng vẫn bị màn hào quang màu đen bao bọc.

Thân hình Hàn Lập lóe lên, xuất hiện bên cạnh Liễu Nhạc Nhi, cánh tay giơ lên, đấm ra một quyền.

Hào quang màu đen răng rắc vỡ vụn.

Hàn Lập nhìn thân thể chồng chất vết thương của thiếu nữ, thở dài một hơi, Sau khi do dự một chút, hắn mới bấm niệm pháp quyết, há mồm phun ra một ngụm thanh khí mỏng manh, nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể Liễu Nhạc Nhi.

Khuôn mặt tái nhợt của Liễu Nhạc Nhi dần trở lên hồng nhuận, vết thương trên người dùng mắt thường cũng thấy được đang nhanh chóng khôi phục.

"Tiểu nha đầu, mấy năm này cũng thật vất vả cho ngươi rồi. Bất quá bởi như vậy, pháp lực trên người ta cũng không còn nhiều lắm." Hàn Lập nhìn thiếu nữ, lầm bầm một câu. Sau đó hắn đến bên người Bạch Thạch chân nhân, cầm lấy túi trữ vật của đối phương, hai tay mạnh mẽ xé rách, lập tức từ trong túi trữ vật rơi ra một đống đồ vật.

Mấy thứ này phần lớn là tài liệu, nhưng cũng có một ít đan dược.

Hàn Lập cẩn thận quan sát một chút, thuận tay lấy ra hai chiếc bình, đổ ra được một viên đan dược màu xanh cùng một viên đan dược màu đỏ, rồi cẩn thận cho Liễu Nhạc Nhi ăn vào.

------oOo------

Chương 13: Ma Quang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch & Đề tự: *Cà Rốt*

---

sau khi thức tỉnh hoàn toàn

kiểm kê tài sải bàng hoàng xót xa

ngoài cái Chưởng Thiên Bình ra

chỉ còn Thiên ngoại ma đầu Ma Quang

nơi đây là giới Linh Hoàn

phi về Tiên giới vẫn còn khó khăn

trước hết củng cố bản thân

những chuyện sau đó vẫn cần thời gian

Hàn Lập quan sát thấy hơi thở của Liễu Nhạc Nhi đang dần đều đặn, khí tức cũng đã ổn định, lúc đó hắn mới an tâm ngồi xuống.

Sau đó hắn thò tay vô trong ngực áo lục lọi rồi móc ra cái vật trang sức vẫn thường đeo trên cổ, đó là một cái bình nhỏ thon dài màu xanh nhạt.

Trên thân bình có những hoa văn màu xanh lá rất sống động, tinh tế.

Tay Hàn Lập vuốt ve cái bình một cách nhẹ nhàng, một cảm giác rất quen

thuộc ập về, trong lòng hắn trào dâng cảm xúc gì đó.

Sau một hồi trầm ngâm, sắc mặt hắn hơi sa sầm lại, hắn cất cái bình rồi hắng giọng quát lên một tiếng: "Ma Quang!"

Sơn động yên lặng không hề có tiếng động nào khác ngoài tiếng vọng cộng hưởng của giọng nói Hàn Lập do đập vào vách đá.

Nhưng sau đó một lát, cái bóng của hắn in trên mặt đất bỗng nổi lên một hồi ba động, nó đang dài ra thêm mấy phần.

Mấy âm thanh "rào rào" vang lên.

Một bóng người đen thui chui lên từ phần kéo dài của cái bóng rồi từ từ đứng dậy.

Bóng người kia vận y phục màu đen, da thịt cũng đen như mực, khuôn mặt có vài nét hao hao giống Hàn Lập, mái tóc đen không buộc gọn lên mà rủ lòa xòa xuống vai, trên người phát ra một cỗ khí tức suy yếu.

"Lâu lắm rồi mới thấy Hàn đạo hữu." Bóng người kia nhìn Hàn Lập rồi mở lời với giọng điệu còn hơi đơ đơ.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy Ma Quang? Sao bộ dạng nhà ngươi lại biến thành thế này?" Hàn Lập chau mày lại, hắn hơi gằn giọng.

"Không rõ, ta cũng mới thức tỉnh sớm hơn ngươi vài năm thôi. Lúc ta tỉnh lại liền phát hiện linh tính gần như đã mất sạch, chỉ còn lại một đám tàn hồn. Cũng vì đã kí kết khế ước Thiên Ma nên ta cũng chỉ còn cách trốn trong cơ thể ngươi, nếu không được ngươi triệu hoán hoặc gặp tình huống có kẻ tấn công làm thương tổn ngươi thì ta cũng không có cách nào hiện thân ra ngoài." Giọng điệu của nam tử đen thui vẫn không đổi, hắn đáp lời giống như một cái máy vậy.

"Ngươi có nhớ được chuyện gì đã xảy ra trước khi bị rơi vào tình trạng ngủ say không?" Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Lập hỏi tiếp.

"Những chuyện lúc trước khi ngươi phi thăng thì ta đều nhớ rõ từng chi tiết, nhưng sau khi phi thăng thì ta chỉ nhớ ngươi cùng với gã Tiên nhân tên là Cao Thăng cùng rời khỏi Phi Tiên Đài, sau đó thì ta không nhớ gì hết." Nam tử đen thui trả lời một cách từ tốn.

"Đúng vậy, ký ức của ta và ngươi đều dừng lại ở thời điểm rời khỏi Phi Tiên Đài. Xem ra muốn tìm hiểu rõ ngọn ngành coi chuyện gì đã xảy ra thì chỉ còn cách tìm gã Cao Thăng kia. Tuy nhiên tình hình hiện tại của chúng ta cũng không ổn lắm, theo những tin tức vừa thu được từ việc sưu hồn: Ta và ngươi đang ở một hạ giới trực thuộc tiên vực Bắc Minh có tên là Linh Hoàn giới, hơn nữa đã ba trăm năm trôi qua rồi, như vậy chúng ta đã bị mất trí nhớ suốt ba trăm năm qua." Hàn Lập vừa chớp mắt vừa nói.

"Đúng là không ổn chút nào! Hàn đạo hữu có kế sách gì chưa?" Nam tử tên là Ma Quang kia hỏi một câu với vẻ ngáo ngơ.

"Tuy ngươi chỉ còn một đám tàn hồn, nhưng nguyên bản vốn là do Thiên Ngoại ma đầu biến thành, bao nhiêu thần thông khi xưa cũng phải còn tí chút chứ?" Hàn Lập khẽ chau mày rồi hỏi ngược lại.

"Pháp lực của ta lúc này còn lại không tới hai, ba phần trăm, thần thông cũng mất đi tám, chín phần mười rồi, giờ chỉ có khả năng thi triển một vài bí thuật cấp thấp thôi." Ma Quang trả lời bằng vẻ cay đắng.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lại có cảm giác nhẹ nhõm hơn, hắn gật đầu rồi nói.

"Chà, so với dự liệu của ta thì như vậy vẫn còn tốt chán. Tình hình của ta cũng chả có gì khá hơn ngươi đâu. Ta mới kiểm tra một vòng và phát hiện ra bao nhiêu pháp bảo, đan dược trước kia, cả pháp lực cũng chỉ còn rất ít, cơ thể và thần hồn cũng đã từng bị trọng thương, hiện nay chưa bằng một phần mười lúc đỉnh phong. May là ta đã tỉnh táo lại, giờ chỉ cần tìm những Linh dược phù hợp rồi vận công điều dưỡng, có lẽ sẽ khôi phục nhanh thôi. Còn nữa, theo như hồn khế của Giải Đạo Nhân và Phệ Kim Trùng Vương thì ta đã cảm nhận được sự tồn tại của bọn họ, tuy nhiên chính xác đâng ở đâu thì ta cũng không rõ, đành chờ sau này thu hồi lại sau vậy!"

"Như vậy xem ra Hàn đạo hữu gặp rắc rối to rồi. Muốn tìm ra gã Cao Thăng thì trước tiên phải quay lại tiên vực Bắc Minh. Nếu ta nhớ không nhầm thì từ hạ giới trực thuộc phi thăng lên Tiên giới tuy dễ dàng hơn nhiều nhưng vẫn cần phải có điểm Phi Tiên Đài tiếp dẫn, và còn phải có đại pháp lực hộ thân mới có thể cưỡng ép phá vỡ giới diện." Ma Quang suy nghĩ một hồi rồi nói.

"Việc trở lại Tiên giới cũng không cần vội vàng, còn nhiều thời gian để tính toán. Tuy nhiên có thể khẳng định một điều chắc chắn: Kẻ hại Hàn mỗ ra nông nỗi này cho dù là bất kì ai thì về sau ta cũng phải gặp hắn nói chuyện phải trái!" Hàn Lập đáp lời bằng giọng lạnh lùng, tuy thần sắc hắn vẫn bình tĩnh như không nhưng lời nói chắc như đinh đóng cột.

Thấy vậy, Ma Quang cũng không nói thêm.

"Ma Quang đạo hữu có muốn rút lại ý định tiếp tục theo Hàn mỗ hay không? Ngươi nhìn thấy rồi đó, tình cảnh của ta lúc này rất thê thảm, nếu ngươi muốn bỏ đi thì ta cũng không cản."

"Đạo hữu còn thử ta làm gì? Linh tính của ta tuy bị hủy gần hết, chỉ còn một đám tàn hồn nhưng khế ước Thiên Ma vẫn còn nguyên hiệu lực, tình trạng của ta lúc này càng không thể có đủ lực để vi phạm khế ước. Với tình hình hiện nay của ta, rời bỏ đạo hữu còn gặp nguy hiểm nhiều hơn." Ma Quang trả lời như một cái máy.

"Tốt lắm, đạo hữu đã nói vậy thì ta cũng không bạc đãi ngươi đâu, chỉ cần ta khôi phục lại toàn bộ pháp lực thì nhất định sẽ nghĩ cách tu bổ lại toàn bộ thần hồn linh tính cho đạo hữu. Lúc này việc đầu tiên cần làm là phải thu thập ngay ít tài nguyên và tin tức ở giới này, coi làm cách nào khôi phục lại pháp lực." Nghe vậy, Hàn Lập nở nụ cười trên môi.

"Đạo hữu cứ toàn quyền làm chủ mọi chuyện. Hiện giờ ta cũng không nên hiện thân ra ngoài quá lâu, ta quay lại tu dưỡng tiếp đây." Ma Quang đáp lời một cách bình tĩnh, ngay sau đó bóng người loáng lên rồi hóa thành một làn khói đen chui vào cái bóng Hàn Lập in trên mặt đất, nhanh chóng mất dạng.

Hàn Lập nén một hơi thở dài, sau khi liếc mắt nhìn về phía Liễu Nhạc Nhi

đang ngủ say, hắn từ từ nhắm mắt điều tức.

Sau đó nửa ngày, Liễu Nhạc Nhi mới thức tỉnh lại.

Sau khi mở mắt, nàng thấy Hàn Lập đang ngồi khoanh chân ở bên cạnh, còn lão đạo lúc trước âm mưu làm hại bọn nàng thì đang đứng gần đó như đứng hầu.

"Nàng tỉnh rồi hả..." Cũng đúng lúc đó, Hàn Lập mở mắt, nở nụ cười rồi nói.

Cả người Liễu Nhạc Nhi sững lại, nàng nhìn chăm chú vào hai mắt Hàn Lập, thần sắc thay đổi liên tục, hồi lâu sau mới nói líu ríu:

"Thạch Đầu ca ca, huynh...huynh đã khỏi bệnh rồi..."

"Nhạc Nhi, tên của ta là Hàn Lập, từ nay về sau nàng có thể gọi ta là Hàn đại ca." Hàn Lập nói nhẹ nhàng.

"Hàn...Hàn đại ca." Sau khi nghe thấy vậy, sắc mặt Liễu Nhạc Nhi biến đổi liên tục, vẻ chán nản xuất hiện, nàng nói bằng vẻ bất đắc dĩ.

Nàng cảm thấy thanh niên cao lớn lúc này có mấy phần lạ lẫm.

Tất cả những biến đổi trên sắc mặt nàng đều không qua khỏi mắt Hàn Lập, hắn mỉm cười:

"Nàng yên tâm đi, tuy ta đã tỉnh lại nhưng chuyện mấy năm qua ta vẫn nhớ y nguyên, ta sẽ vẫn là Thạch Đầu ca ca của nàng, điều này sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!"

Nghe được câu này, thiếu nữ vô cùng vui mừng, nước mắt chực trào ra, nàng hức lên một tiếng "Thạch đầu ca ca" rồi bay thẳng vào trong lòng Hàn Lập.

"Ta biết trong lòng nàng còn rất nhiều nghi vấn, tuy nhiên giờ không phải là lúc để giải thích. Sau này tới lúc thích hợp, ta sẽ nói rõ mọi chuyện cho

nàng." Hàn Lập vuốt vuốt đầu thiếu nữ bằng vẻ cưng chiều, hắn nói với giọng ôn nhu.

Liễu Nhạc Nhi gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không hỏi thêm câu nào. Lúc này nàng liếc mắt nhìn lão đạo đang run cầm cập ở gần đó, nét hoảng sợ lại thoáng hiện lên trong mắt...

------oOo------

Chương 14: Gặp biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki*

***Biên**: nila32*

“Từ giờ Bạch Thạch đạo hữu đã là người một nhà rồi. Về sau có cho thêm mười lá gan hắn cũng không dám ra tay với nàng nữa đâu.” Hàn Lập đứng dậy, vừa cười vừa nói, ánh mắt làm như vô tình liếc nhìn Bạch Thạch chân nhân.

Thân thể lão đạo theo đó run rẩy, liên tục gật đầu như gà mổ thóc, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa sau lưng.

Liễu Nhạc Nhi thấy vậy mới cảm thấy có chút buông lỏng

"Đi, chúng ta ra ngoài thôi."

Hàn Lập nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Liễu Nhạc Nhi, đi đến trước cánh cửa mật thất bên hòn non bộ sau đó nâng tay đặt lên cánh cửa đá.

Đang lúc muốn mở cửa, động tác của hắn đột nhiên chậm lại, lông mày khẽ nhíu.

Liễu Nhạc Nhi cũng cảm thấy sự khác thường của Hàn Lập, ngẩng đầu nhìn hắn, nét mặt lộ vẻ khó hiểu.

"Thật trùng hợp!"

Hàn Lập ho hắc hắc một tiếng, không chần chừ nữa liền đẩy cửa đá rồi nhanh chân bước ra ngoài.

Bên ngoài, bầu trời u ám, rõ ràng bây giờ đã là buổi tối, nhưng nhìn từ phía

đảo nhỏ thì toàn bộ Dư phủ lúc này lại đang chìm trong ánh lửa ngút trời, lửa cháy sáng rực như ban ngày.

Những âm thanh la hét vang lên từ phía trước viện truyền đến làm lòng người khiếp sợ, ở chính giữa phủ còn truyền lại những tiếng nổ cực lớn.

Trong Dư phủ, khắp nơi đều có từng cột khói to bay lên, nhìn giống những con rồng khổng lồ màu xám đen đang bay thẳng lên nhập vào bầu trời đêm u ám.

Cho dù ba người bọn Hàn Lập đang đứng trên đảo nhỏ, cách khá xa Dư phủ, nhưng cũng cảm thấy rõ ràng mùi máu tanh dị thường ngập tràn trong không khí.

“Chuyện này là sao… đã có chuyện gì xảy ra?” Liễu Nhạc Nhi nhìn ánh lửa đang nổi lên bốn phía Dư phủ, mặt đầy vẻ khó tin, thốt lên.

"Bạch Thạch, ngươi có biết chuyện gì xảy ra ở đây không?" Hàn Lập hỏi một câu nhàn nhạt.

"Vãn bối cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, có thể là kẻ thù của Dư gia tìm tới báo thù." Bạch Thạch chân nhân chần chờ một chút rồi trả lời, nói xong lại cung kính nhìn Hàn Lập tựa như chờ hắn đưa ra quyết định.

Hàn Lập nhìn thoáng qua phía Liễu Nhạc Nhi ở bên cạnh, thấy cô bé này cũng đang chăm chú nhìn về phía bên kia bèn im lặng một lát rồi nói:

“Ta có thể tỉnh lại được thì cũng coi như là thiếu của vị Thất tiểu thư này một cái nhân tình, không thể cứ thế mà bỏ đi như vậy được, qua đó nhìn xem một chút."

Dứt lời, ba người đi ra khỏi đạo quán, men theo một cây cầu đá xuống núi, rồi chạy tới phía trước Dư phủ.

Càng tới gần, phía trước càng truyền đến từng tiếng chém giết rõ ràng hơn. Khi ba người vừa bước qua một cái cổng vòm, thì trước mặt họ liền hiện ra một khung cảnh kinh khủng như ở địa ngục Tu La.

Phía bên trong tiểu viện phía sau cổng vòm là từng đống xác chết máu thịt bầy nhầy xếp chồng tầng tầng lớp lớp, phần lớn trong đó đều mang trang phục hộ vệ của Dư phủ, chỉ có một số ít là khoác lên người y phục dạ hành màu đen.

Ánh lửa chiếu sáng rõ trong sân, tại một góc hẻm nhỏ gần tiền viện, có một màn sáng mảnh hình nửa cánh cung đang được căng ra, ngăn chặn hơn mười tên áo đen ở bên ngoài.

Lúc này, từ chính giữa phía trên cao, một quả chùy lửa dài hình đinh ốc và to bằng cánh tay người lớn do mấy tên áo đen đang bắn ra, bay về phía trên cao cách màn sáng mấy trượng, sau đó đầu chùy chợt đổi hướng chúc xuống phía dưới, giống như một con rồng lửa đang nhanh chóng xoay tròn rồi lao về phía màng sáng phía dưới.

"Oanh", một tiếng nổ lớn vang lên!

Cây chùy lửa hình đinh ốc nện xuống phía trên màn sáng, khiến màn sáng vốn còn chưa định thì lại lụi tắt đi, sau một tiếng nổ “Đùng”, thì vỡ vụn hoàn toàn.

"Giết!"

Một tiếng nói trầm thấp vang lên ngay sau đó.

Hơn mười tên áo đen lập tức vung đao, lao về phía con hẻm mà giết tới.

"Cứu người!"

Hàn Lập không hề ra tay, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Bạch Thạch chân nhân từ bên cạnh này lập tức sải bước vào trong viện, rồi đột nhiên há miệng phun ra một đoàn hắc quang.

Trên không trung lóe lên một tia hắc quang, một chuôi phi kiếm hình con rắn trong chớp mắt đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu mấy tên áo đen kia.

Chỉ nghe có thấy một tiếng "Boong" sắc nhọn vang lên.

Thanh phi kiếm trên không trung bỗng chấn động, hơn mười đạo kiếm khí giống như những con rắn đen nhanh chóng bay ra từ trên thân kiếm sau đó chợt bắn thẳng xuống.

Trong sân, vô số âm thanh "Phốc phốc" không ngừng vang lên, xen lẫn từng tràng kêu khóc cùng tiếng rú thảm thiết hòa trong những tiếng nổ lớn.

Hơn mười tên áo đen, ngoại trừ một gã râu ngắn kịp thời phản ứng biến ra bên ngoài cách xa mấy trượng, những kẻ còn lại đều bị diệt sát.

"Là ai to gan?" Nam tử râu ngắn quát lên nghiêm nghị.

Bạch Thạch chân nhân cũng không thèm để ý,mà một ngón tay vung lên, phi kiếm đang lở lửng ở giữa không trung lập tức phóng xuống, đâm thẳng vào ngực đối phương.

Gã râu ngắn biến sắc, không kịp suy nghĩ nhiều mà vội vung tay áo lên. Một tấm khiên nhỏ màu xanh từ ống tay áo bay ra, chiếc tiểu bay lên xoay tròn rồi to dần, biến thành một cái khiên lớn che chắn ở trước người gã.

Đồng thời, những tên áo đen bên kia cũng đồng loạt giơ tay lên,"Hô" lên một tiếng, ngọn lửa trên thân chiếc chùy hình đinh ốc bỗng bùng lên dữ dội, rồi nhanh chóng hướng phía thanh phi kiếm màu đem mà đánh tới.

Một tiếng "Phanh" thật lớn vang lên!

Chỉ thấy trên không trung, những tia lửa đỏ bay khắp nơi, chiếc chùy lửa thì đã nổ thành năm bày miếng, hóa thành từng chùm lửa rơi xuống mặt đất.

Về phần chuôi phi kiếm màu đen thì hắc quang tiếp tục lóe lên,rồi trực tiếp đâm xuyên lồng ngực của tên nam tử râu ngắn, tấm khiên máu xanh trước người gã thì như một tờ giấy mỏng, không thể phát huy một chút ít tác dụng nào.

"Là tu sĩ Kết Đan..." Nam tử râu ngắn thốt lên một cách khó khăn, máu từ mũi miệng trào ra.

Bạch Thạch chân nhân phất tay thu hồi phi kiếm, khinh thường nói: “Chỉ là một gã Trúc Cơ mà dám đối đầu với bổn Đạo gia…”

Lão còn chưa nói hết, liền lập tức im miệng, có chút sợ hãi, vội vàng liếc trộm nhìn Hàn Lập đang đứng phía sau lưng.

Thế nhưng họ Hàn cũng không có phản ứng gì khác, chỉ mang theo Liễu Nhạc Nhi đi tới góc hẻo lánh trong cái sân nhỏ, ở đó đang có hai người đang ngồi co dúm, run rẩy.

Một trong hai người là một thanh niên mặc thanh sam đã nhuốm máu, tóc tai rối bù, mặc dù hắn có tu vi Trúc Cơ kỳ, nhưng giờ phút này thì khí tức đã rất yếu nhược, hiển nhiên đã kiệt lực sắp không trụ được nữa rồi.

Phía sau lưng người thanh niên này là một thiếu nữa mặc quần áo và trang sức kiểu của nha hoàn, trên thân cũng nhuốm máu, đang run rẩy, không dám ngẩng đầu nhìn lên.

"Tiểu Vũ tỷ tỷ phải không?" Liễu Nhạc Nhi sau khi nhìn rõ ràng khuôn mặt của người nha hoàn, đầu tiên thì sững sờ, nhưng ngay lập tức thử lên tiếng dò hỏi.

Thân thể cô gái kia cứng đờ, chậm chậm ló đầu ra từ phía sau người thanh niên nhìn Liễu Nhạc Nhi, rồi sau đó lập tức "Oa" khóc lên thành tiếng.

Liễu Nhạc Nhi vội vàng tiến lên, đỡ nàng đứng lên.

Người thanh niên kia sau giây lát chần chừ, cũng gắng gượng chống tay đứng dậy, khẩn thiết nói với Bạch Thạch chân nhân: "Chân nhân... Nhanh, nhanh đi cứu Thất tiểu thư mau."

Bạch Thạch chân nhân nghe vậy thì cũng sững sờ, nhưng không có trả lời, mà lén nhìn về phía Hàn Lập.

"Thất tiểu thư đang ở nơi nào?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi lại.

Người thanh niên kia rõ ràng không biết Hàn Lập, nghe vậy thì sửng sốt một chút, nhưng vẫn đáp lời:

"Lúc ta cùng với Tiểu Vũ chạy đến đảo giữa hồ cầu viện, thì Thất tiểu thư và những người khác được vài tên cung phụng bảo hộ trong phủ, hiện đang ở phía bên kia. Nhưng mà địch nhân tấn công hung mãnh, chỉ sợ bọn họ cũng không chống đỡ được bao lâu nữa."

"Ngươi ở đây chữa thương đi. Tiểu Vũ, ngươi quen thuộc địa hình Dư phủ nhất, đi phía trước dẫn đường đi." Hàn Lập phân phó một cách hời hợt.

Tiểu Vũ được Liễu Nhạc Nhi an ủi thì đã ngừng khóc, ngước nhìn Hàn Lập với ánh mắt nghi ngờ.

Nàng không thể tưởng tượng được, người thanh niên vốn có vẻ đờ đẫn trước kia, hiện tại lại đột nhiên thành người chỉ đạo và ra lệnh cho tất cả.

Người thanh niên kia cũng cảm thấy có chút nghi ngờ và sợ hãi!

Lúc này hắn đã nhìn ra, trong mấy người này thì Hàn Lập mới là người cầm đầu, Bạch Thạch chân nhân thường ngày vốn cao cao tại thượng trong Dư phủ, giờ lại hoàn toàn như một gã Thiên Lôi đợi người ta chỉ đâu thì đánh đó.

"Hừ, được. Các ngươi đi theo ta."

Tiểu Vũ gật gật đầu một cách vô thức, tinh thần đã ổn định lại, thì vội quay người chạy về hướng khu viện phía trước, ba người Hàn Lập cũng đi theo ngay sau.

Dư phủ bị tập kích đã qua một đoạn thời gian, toàn bộ bên trong phủ đệ và tiền viện khắp nơi đều ngổn ngang chất đầy thi thể xác chết, trong đó có võ sĩ hộ vệ, và cả nha hoàn, nô bộc. Rõ ràng những kẻ áo đen kia đã hạ quyết tâm tận diệt toàn bộ Dư phủ.

Cản tượng dọc đường khiến Liễu Nhạc Nhi không khỏi kinh hồn bạt vía. Tuy sớm nhận thức về việc Nhân tộc tàn nhẫn thích giết chóc nhưng khi thấy những cảnh này, nàng càng hiểu rõ hơn về chủng tộc này.

Trên đường đi ngoại trừ bên ngoài khắp nơi đều có xác chết, thì bọn Hàn Lập cũng gặp phải vài nhóm sát thủ áo đen, nhưng hầu như vừa gặp mặt thì đều bị Bạch Thạch chân nhân nhanh chóng ra tay giết sạch.

Thi thoảng cũng có gặp một vài tên tu sĩ chỉ huy, nhưng phần lớn cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ, căn bản không phải đối thủ của lão đạo.

Bốn người cứ như vậy chạy một mạnh từ phòng ngoài, qua hành lang, rồi đi thẳng tới chỗ trú ẩn của gia chủ.

------oOo------

Chương 15: Lệnh bài

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki*

***Biên:** nila32*

Dư phủ bị đánh tới nhà

ngàn cân sợi tóc ngỡ là vô phương

bị dồn tới sát chân tường

tiểu thư chợt lấy ra chương lệnh bài.

(Cà Rốt)

Tại chỗ ở của gia chủ Dư gia

Vốn trước kia là một vườn hoa tươi xinh đẹp, nay đã trở thành một đống đổ nát, vách tường xiêu vẹo, đưa mắt nhìn quanh thì toàn xác chết, máu tươi lênh láng khắp nơi, mùi máu tanh nồng nặc khiến người ta chỉ muốn nôn mửa.

Những người trong Dư gia còn may mắn sống sót hầu hết đều đã tụ tập ở chỗ này, cả già lẫn trẻ cũng chỉ còn khoảng hơn hai mươi người, Thất tiểu thư và Nhị thiếu gia của Dư gia cũng ở trong đám này.

Tất cả đều mang vẻ mặt kinh hoàng, vài vị phu nhân thân thể còn run rẩy không ngừng, Chỉ có vị Thất tiểu thư và một vài người khác là còn giữ được một chút bình tĩnh.

Lực lượng của bên áo đen ở chỗ này thì đông hơn, khoảng hơn ba mươi tên, bọn chúng vây kín ba mặt, dồn đám người Dư gia vào bên trong trạch viện,

chúng thành từng nhóm nhỏ ba đến năm tên, phần lớn sử dụng các loại pháp khí, hầu hết đều là tu sĩ.

Tuy nhiên, may mắn là còn mấy tên cung phụng của Dư gia đã đến, bọn họ đã hạ xuống các loại pháp thuật bảo vệ xung quanh đám người Dư gia.

Dù sao thì Dư gia nói sao cũng là dinh thự của Tể Tướng ở Phong Quốc, đã chiêu nạp và nuôi dưỡng không ít tu sĩ cung phụng có thực lực không tầm thường ở trong nhà, mà hiện tại đứng che chắn phía trước đám người Dư gia là một tên tu sĩ trung niên mặc hồng bào, tên này mặt rỗ, hình dáng xấu xí không có gì đáng chú ý, nhưng toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ, lờ mờ phát ra Linh áp khổng lồ của một tu sĩ Kết Đan kỳ.

Trên đỉnh đầu hắn có lơ lửng một pháp bảo Hỏa Châu màu đỏ thắm, còn có một số quả cầu lửa bay quanh thân, khí thế rất kinh người.

Mặt khác, bên phía Dư gia còn có ba gã cung phụng khác, hai nam một nữ, tu vi tuy không cao như tên kia, nhưng nhìn qua cũng không phải là hạng tầm thường. Trong số đó có một thiếu phụ với khuôn mặt thanh tú, mặc đồ đen, trên đầu có lộ một vết sẹo, một tên khác là một gã trung niên dáng người cao gầy, hốc mắt hõm sâu, hai người này phân ra đứng hai bên gã tu sĩ mặc áo hồng bào.

Người cuối cùng là một lão già gầy, chân tay thô ráp, làn da ngăm đen nhìn như một lão nông dân, lão đứng ở vị trí lùi lại phía sau một chút.

Mặc dù có tu sĩ Kết Đan ở đây, nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ có bốn người, mà còn phải phân tâm chú ý bảo vệ những người khác của Dư gia, trong phút chốc khiến tình hình giữa hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

“Cứ tiếp tục như thế này không phải là biện pháp tốt, các ngươi bảo vệ bọn người Thất tiểu thư, đợi thời cơ đến thì tranh thủ chạy thoát ra ngoài!”. Tên tu sĩ Kết Đan mặc áo hồng bào sau khi quát hỏi đám áo đen xung quanh mà không thấy kẻ nào trả lời, thì quay lại nói với ba gã cung phụng còn lại, sau đó liền bấm niệm pháp quyết, há miệng phun ra một đạo hồng quang, chui vào bên trong Hỏa Châu đỏ thẫm ở trên đỉnh đầu.

Hỏa Châu lập tức tăng tốc độ quay nhanh hơn,dần trở nên mơ hồ.

Mấy tiếng “Phốc phốc” phát ra trên không trung, rồi hơn mười khối cầu lửa khổng lồ xé gió lao ra, sau đó hợp lại thành một con rồng lửa khổng lồ dài hơn mười trượng.

“Rống”

Toàn thân con rồng bao phủ lửa đỏ, trên thân hiện rõ từng phiến lân giáp, nó gầm lên giận dữ, rồi giương nanh múa vuốt nhào về phía đám người áo đen.

Rầm rầm!

Mấy tên áo đen đứng đầu tiên, không kịp đề phòng, bị con Rồng lửa đánh bay, có hai tên ngay lập tức bị hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, con rồng lửa khổng lồ vung đuôi hất lên, tạo ra một làn sóng lửa, đám người áo đen phía sau thấy thế, vội vàng nhao nhao lui lại tránh né.

Sau một hồi rối loạn, đám tu sĩ áo đen ngay tức khắc phản ứng lại, rồi các loại pháp khí, pháp thuật được phóng ra, bay như mưa rơi xuống thân con Rồng lửa.

Thân thể Rồng lửa to lớn bị đánh cho giãy giụa liên hồi, nhưng cũng không gây ra tổn thương nghiêm trọng gì cho nó, ngọn lửa trên thân nó vẫn cháy hừng rực, những tên áo đen xung quanh thì vẫn liều xông lên chém chết, nhưng chỉ sau mấy hơi thở, hơn một nửa đám áo đen nếu không chết cũng bị thương mà ngã xuống.

“Đi”

Gã tu sĩ mặc hồng bào vội hét lớn, ra hiệu cho đám người thiếu phụ áo đen đang ở phía sau.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng “Vèo” vang lên, một tia hắc quang mơ hồ vụt lao nhanh đến, như một tia chớp màu đen, rồi mạnh mẽ đâm vào vị trí

giữa bụng con Rồng lửa.

Phốc phốc!

Tia hắc quang kia bất ngờ đâm sâu vào trong thân thể con Rồng lửa, nhìn kỹ thì đó là một mũi tên dài màu đen, trên thân có khắc những hoa văn màu đen lờ mờ.

“Oanh”

Mũi tên có hoa văn màu đen kia đột nhiên bùng lên một đoàn hắc quang,rồi nổ tung, âm thanh như một tiếng sét đánh, từ chỗ đó tuôn ra một đám mây hai màu đen đỏ dày đặc, mặt đất xung quanh rung lên dữ dội.

Bụng con rồng lập tức bị vỡ ra một cái động lớn, quanh thân bùng lên ánh lửa.

Thấy tình hình như thế, gã tu sĩ áo bào hồng cùng ba gã cung phụng khác của Dư gia đều bị rung động!

Ở bên cánh cửa lớn cách đó không xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một tên áo đen khác, tay hắn cầm một cây cung lớn màu đen, khói đen lượn lờ xung quanh, tu vi rõ ràng là Trúc cơ kỳ đỉnh phong.

Không khí phía sau tên cầm cung chợt kẽ dao động, lại có thêm bốn gã áo đen khác bước đi ra, tất cả đều có tu vi Trúc Cơ kỳ đỉnh phong, trên tay mỗi tên đều cũng cầm một cây cung lớn màu đen, cả bốn tên áo đen đồng loạt lắp tên giương cung, và bắn ra bốn mũi tên.

Sưu sưu sưu sưu!

Bốn mũi tên đen kịt bay vụt tới, như sao băng bay qua bầu trời đêm, mang theo từng cơn giá lạnh, nghe như giông sét đang ập đến.

Gã tu sĩ mặc hồng bào thấy vậy liền biến đổi pháp quyết, điều khiển con Rồng lửa tránh né, nhưng tiếc là do thân thể nó quá lớn,còn tiễn pháp của mấy tên kia lại cực kỳ chuẩn xác, khiến cho con rồng chỉ có thể tránh né

được một mũi tên, ba mũi tên còn lại đều đâm trúng nó.

Ầm ầm!

Ba mũi tên lần lượt nổ tung!

Trên thân thể Rồng lửa lập tức xuất hiện ba cái hố lớn, con rồng không thể tiếp tục duy trì hình dáng, nhanh chóng tán loạn thành từng đám tàn lửa bay đầy trời, rồi sau đó biến mất hoàn toàn.

Gã tu sĩ mặc hồng bào buồn bực kêu lên một tiếng, thân hình khẽ lắc lư một cái.

Nhưng ngay lúc này, lại có một âm thanh gào khóc thàm thiết khác vang lên, từ trong bóng tối bắn ra một tia bạch quang, tốc độ của nó còn nhanh hơn mấy mũi tên kia mấy lần, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt gã tu sĩ mặc hồng bào.

Gã tu sĩ mặc hồng bào hốt hoảng, lập tức bắn khối Hỏa Châu trên đầu xuống chặn đón tia bạch quang kia, còn bản thân thì bay ngược về phía sau, đồng thời nhanh chóng giơ tay, phát ra một đạo lam quang và một đạo hồng quang, đó là một thanh tiểu kiếm màu lam và một chiếc phi xoa màu đỏ thẫm, ba món đồng thời đánh về phía tia bạch quang đang bắn tới.

Tia bạch quang chớp sáng, hiện ra hình dáng là một thanh cốt đao, dài ba xích, có từng cỗ âm phong bao quanh.

Thanh cốt đao kêu lên ong ong, một mảng chỉ đen đột nhiên hiện ra ở phía trên, quấn chặt lấy đám Hỏa Châu, tiểu kiếm và phi xoa.

Linh quang của ba kiện Pháp bảo trở nên ảm đạm, tốc độ chậm lại, lung lay như sắp đổ.

Thanh cốt đao lại chớp sáng, rồi đâm xuyên qua cả ba kiện Pháp bảo ở trên không trung, sau đó lại như một chia chớp, đột ngột hiện ra ngay bên cạnh đầu gã tu sĩ mặc hồng bào, rồi chém ngang một đao.

“A…”

Gã tu sĩ mặc hồng bào hét thảm một tiếng, rồi im bặt, đầu nghiêng sang bên, rơi từ trên cổ xuống.

Một dòng máu phun ra mãnh liệt, bắn lên cao mấy trượng, còn thi thể không đầu lắc lư một cái rồi ngã lăn ra mặt đất.

“Hồng Bào thượng nhân!”

Mọi người trong Dư gia kinh hãi hô lớn.

Ba người đám thiếu phụ áo đen và mấy gã cung phụng còn lại cũng hốt hoảng, vội lui lần lượt lui lại phía sau mấy bước, bối rối không biết nên làm gì tiếp theo.

Ngay sau đó, từ trong đám người áo đen, một thanh niên mặt đầy tà khí chầm chậm bước ra, chính là kẻ lúc trước đã âm thầm cho người theo dõi ở Minh Viễn Thành, có điều là bây giờ không nhìn thấy gã hán tử áo xám bên cạnh đâu.

Những tên áo đen khi thấy gã thanh niên mặt đầy tà khí kia bước ra, thì lập tức dừng tay, rồi khom người đứng tại chỗ.

Tên thanh niên mặt đầy tà khí khẽ vẫy tay, thanh cốt đao màu trắng lập tức bay ngược trở về, mang theo ba kiện pháp bảo của gã tu sĩ mặc hồng bào.

Ánh mắt hắn quét qua ba kiện Pháo bảo, tỏ vẻ khinh thường, nhưng cũng vẫn quơ tay thu lại, rồi mới đưa mắt nhìn về phía đám người Dư gia, lạnh lùng nói:

“Giết toàn bộ, không để lại bất kỳ kẻ nào sống sót”

“Tuân lệnh!” những tên áo đen kia vội vàng đáp lời, rồi bước về phía trước.

Sắc mặt ba gã cung phụng của Dư gia trở nên vô vùng khó coi, nhưng cũng không ra tay ngăn cản.

Đám phụ nữ và trẻ em của Dư gia thấy như thế thì lớn tiếng khóc lóc nỉ non, người thì toàn thân cứng đờ nằm trên mặt đất, kẻ thì không tự chủ được mà đờ đẫn đứng bất động.

“Chậm đã!”

Một âm thanh dễ nghe vang lên, một người từ trong đám người Dư gia bước ra ngoài, đó chính là vị Thất tiểu thư.

Bây giờ, nàng lại ăn mặc kiểu trang phục của nam nhân, tuy nhiên lại không thể che dấu được hết vẻ mềm mại đáng yêu trên hàng lông mày của nàng.

“Là ngươi sao”

Ánh mắt của tên thanh niên mặt tà khí chợt sáng lên, gã liên tục đưa cặp mắt dâm dục nhìn khắp nơi trên thân thể của vị Thất tiểu thư.

Sắc mặt của Thất tiểu thư tái nhợt, nhưng vẫn gắng gượng cố giữ vẻ bình tĩnh, nàng kìm nén không lao vào mà móc tròng mắt bẩn thỉu của đối phương xuống, nàng đưa tay lấy từ trong người ra một tấm lệnh bài màu vàng, sáng ngời.

Trên tấm lệnh bài có khắc một đồ án hình ngọn lửa màu tím, nhìn rất sống động.

“Rốt cuộc các ngươi là người phương nào, dám đến giết chóc Dư gia nhà ta, chẳng lẽ các ngươi không coi Lãnh Diễm Tông ra gì sao!”

------oOo------

Chương 16: Tuyệt vọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki*

"Thì ra là lệnh bài tiếp dẫn của Lãnh Diễm Tông. Còn vị này chẳng phải là Thất tiểu thư, đệ nhất mĩ nhân của thành Minh Viễn hay sao, tại hạ vốn mang lòng ngưỡng mộ từ lâu, hôm nay được gặp mặt, quả thực là người đẹp như ngọc". Thanh niên có vẻ mặt âm hiểm liếc nhìn tấm lệnh bài, nhếch miệng lên cười, rồi lại nhìn về phía Thất tiểu thư, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ta không cần biết các ngươi là ai, mau cút khỏi Dư phủ, nếu không thì chính các ngươi công khai đối địch với Lãnh Diễm Tông". Thất tiểu thư thấy đối phương nhận ra lệnh bài trên tay mình, thì trong lòng cảm thấy tự tin lên mấy phần.

"Thì ra Thất tiểu thư chính là người được Lãnh Diễm Tông tuyển trúng!" Vốn mấy người phiếu phụ áo đen và hai tên tu sĩ cung phụng khác đang định bỏ mặc đám người Dư gia, khi nhìn thấy tình hình như vậy, thì tinh thần lại rung động.

Trong lòng đám người Dư gia cũng dấy lên một tia hi vọng.

"Ha ha! Lãnh Diễm Tông thì giỏi lắm sao?" Gã thanh niên thấy vậy, bống cười lên ha ha như điên.

"Ngươi dám coi thường Lãnh Diễm Tông sao!". Sắc mặt Thất tiểu thư trầm xuống, quát lên lạnh lẽo.

"Coi thường? Hừ, chưa nói đến việc ngươi không phải đệ tử chính thức của Lãnh Diễm Tông mà chỉ có cái lệnh bài tiếp dẫn này mà thôi, cho dù ngươi thực sự là đệ tử chính thức thì đã làm sao?" Gã thanh niên vẻ mặt âm hiểm cười lạnh lùng, rồi gã lật tay lấy ra một tấm lệnh bài nhỏ bằng kim loại

khác, nhìn tương tự như tấm của Thất tiểu thư, trên bề mặt có khắc họa một đồ án hình đầu lâu màu bạc.

“Cái này là...là lệnh bài của đệ tử nội môn ở Thiên Quỷ Tông! Các người là người của Thiên Quỷ Tông sao?” Khuôn mặt Thất tiểu thư biến sắc.

“Có phải Thiên Quỷ Tông cùng nổi danh nganh với Lãnh Diễm Tông không!?”

Ba người bọn thiếu phụ áo đen nghe thấy vậy, thì thấp thỏm, hít vào một hơi khí lạnh, quay sang nhìn nhau, tất cả đều trầm mặc không nói một lời nào.

“Cứ coi như các ngươi là đệ tử của Thiên Quỷ tông đi, nhưng Lãnh Diễm Tông cũng là thế lực khống chế ở Phong Quốc, các ngươi liều lĩnh xâm nhập sang đây, chẳng lẽ lại muốn khơi mào đại chiến giữa hai tông môn sao!?” Thất tiểu thư dường như nhớ ra điều gì đó, huyết sắc trên mặt cũng lại hồng hào lên mấy phần.

“Ha ha, lời nói của Thất tiểu thư quả thực là chính xác, nhưng đáng tiếc, có một chuyện ngươi đã nói sai rồi” Gã thanh niên nói với vẻ khinh miệt.

Thất tiểu thư nghe như vậy, thì cảm thấy hơi bối rối.

“Ta nói cho ngươi biết một sự thật, lần trước Lãnh Diễm Tông thi đấu với bổn tông bị thua trận, và đã giao toàn bộ quyền khống chế Phong Quốc cho bổn tông rồi, hiện nay toàn bộ Phong Quốc đều thuộc thế lực của Thiên Quỷ Tông chúng ta” Gã thanh niên lộ ra vẻ tàn nhẫn, vừa cười vừa nói.

Dư Thất tiểu thư nghe xong, thì như bị sét đánh, cả người hoàn toàn ngây dại.

Trên mặt của đám thiếu phụ áo đen và mấy tu sĩ cung phụng khác của Dư gia đều toát lên vẻ khiếp sợ, vô thức lui lại phía sau mấy bước, cố gắng đứng ra xa tách khỏi đám người Dư gia còn lại.

Lúc này, sắc mặt đám người Dư gia đều rất khó coi, tâm trạng cả đám đều

trùng hẳn xuống.

Mặc dù bọn họ không biết gì nhiều về chuyện của tiên giới, nhưng khi nghe Thất tiểu thư nói chuyện cùng gã thanh niên mặt âm hiểm kia, thì cũng lờ mờ hiểu ra một chút.

“Phải rồi, còn một việc ta quên chưa nói, ta nghĩ Thất tiểu thư cũng sẽ cảm thấy hứng thú với việc này”. Ánh mắt của gã thanh niên hiện ra vẻ khác thường, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười bất thiện.

“Là chuyện gì?” trong lòng Dư tiểu thư cảm thấy nặng nề, linh tính mách bảo rằng lời gã thanh niên sẽ chẳng có gì tốt lành cả, nhưng vẫn không nhịn được mà cất tiếng hỏi.

“Hoàng thất Phong Quốc cùng mấy tên quan quân khác to gan, dám chống đối lại mệnh lệnh của Thiên Quỷ Tông, đã bị bọn ta cho người bắt lại, phán cho tội mưu phản, rồi đem chém đầu để răn đe dân chúng ở kinh đô, trong đám đó dường như có tên Dư Tương, cùng với hai đứa con đang làm quan văn của hắn”. Gã thanh niên nhìn chằm chằm vào mắt Thất tiểu thư, từ từ nói ra từng chữ.

"Phụ thân! Đại Ca, Tam ca!" Thất tiểu thư nghe thấy thế thì trước mắt chợt tối sầm lại, thân thể lung lay, ngã vật xuống đất, tấm lệnh bài trong tay cũng rơi ra, lăn trên mặt đất kêu “Lạch cạch”.

Những người khác của Dư gia nghe nói như thế, ai cũng lộ vẻ tuyệt vọng, mấy vị phu nhân vốn lúc trước vẫn cố giữ vẻ ung dung, giờ cũng không kìm nén được mà bật tiếng khóc thút thít, toàn thân như tê liệt ngồi bệt trên mặt đất.

Chỉ phút trước, bọn họ còn mang trên mình thân phận tôn quý của phủ tể tướng, địa vị cao quý, được người đời ngưỡng mộ, kính trọng, thế mà chỉ sau giây lát, mọi thứ đều tan biến, Tể tướng bị giết, nhà cửa tan nát, bản thân thì như cá nằm trên thớt đợi người làm thịt.

“Ha ha.. Ha ha!”

Gã thanh niên trông thấy dáng vẻ Thất tiểu như thế, thì mặt hắn đỏ bừng lên, ánh mắt lộ vẻ vô cùng hưng phấn, cười to như điên không ngừng.

Việc dồn ép con người ta vào bước đường cùng, rồi thưởng thức dáng vẻ suy sụp bất lực của họ, chính là chuyện mà gã thích làm nhất.

Gã thanh niên cười điên cuồng một lúc, mặt dần bớt đỏ,rồi hắn vung tay lên, lạnh lùng hạ lệnh:

“Giết sạch bọn chúng, chỉ chừa lại vị Thất tiểu thư này cho ta”.

Bọn người áo đen xung quanh đồng thanh hô lên tuân lệnh, rồi vừa cười vừa đi về phía đám người Dư gia

Ba tên tu sĩ cung phụng của Dư gia lúc này đã cúi đầu lui qua đứng yên lặng một bên, chỉ mong thấy có cơ hội là tìm cách bỏ trốn khỏi chỗ này, gã thanh niên mặt âm hiểm thấy thế thì cười đắc ý, cũng không thèm ngăn trở bọn hắn.

“Hắc hắc, Tề thiếu gia thật có đôi mắt tinh tường, mặc dù cô gái này chưa từng tu luyện, nhưng nếu đã được Lãnh Diễm Tông phát lệnh bài, chuẩn bị thu nạp thành môn hạ, hẳn là có tư chất không tệ, rất hợp trở thành lô đỉnh cho ngài.” Một người áo đen tiến đến bên cạnh gã thanh niên mặt âm hiểm, cất lời nịnh nọt.

Gã thanh niên mặt âm hiểm nghe thấy vậy, lại cười lên một trận điên cuồng.

Thân thể Thất tiểu thư run rẩy, ánh mắt đã khôi phục vại vẻ tinh nhanh, trên mặt lộ vẻ kiên quyết, vung tay trái lên một vòng từ bên hông, trên tay có đã có thêm một thanh dao găm sáng như tuyết, mạnh mẽ đâm vào ngực mình.

Nụ cười của gã thanh niên mặt âm hiểm chợt cứng lại, hắn rõ ràng không ngờ đối phương lại can đảm như vậy, gã muốn ra tay ngăn cản thì đã không kịp.

CHÍU...U..U!!

Một tiếng xé gió vang liên, một ngọn gió sắc nhọn bay vụt tới đánh lên con dao găm trên tay Thất tiểu thư.

“Leng keng”, dao gặm lập tức bị đánh bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

VIU....VIU... CHÍU...U...U!! Tiếp tục lại có mấy tiếng xé gió khác vang lên, bắn về phía mấy tên áo đen đang định tiến đến chém giết mấy người nhà họ Dư.

Mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, mấy ngọn gió như thế mà lại có uy lực cực lớn, mấy tên áo đen bị trúng gió, trực tiếp phun máu tươi, bay ra ngoài.

Những tên khác kinh hãi, lập tức dừng bước.

“Là kẻ nào!?”

Gã thanh niên mặt âm hiểm quát lên một tiếng chói tai, rồi đột nhiên quay người nhìn về phía một cái ngã tư cách đó không xa.

Mọi người chung quanh cũng quay nhìn sang.

Mấy tiếng bước chân vang lên, vài bóng người chậm rãi bước dần tới, chính là đám người bọn Hàn Lập, Bạch Thạch chân nhân mới đến.

Gã thanh niên mặt âm hiểm hơi híp mắt lại, nhìn về phía mấy người, ánh mắt hắn chỉ lướt qua người Hàn Lập một chút, rồi tiếp tục đảo qua, sau đó dừng lại trên người Bạch Thạch chân nhân.

"Là Bạch Thạch chân nhân!"

"Chân nhân, xin cứu mạng!"

Mọi người trong Dư gia vốn đã tuyệt vọng, chỉ còn biết ngồi chờ chết, lúc này lại thấy Bạch Thạch chân nhân xuất hiện, thì như chết đuối vớ được cọc, ý chí ham sống lại trỗi dậy.

“Tiểu thư!”

Tiểu Vũ không thèm để ý đám người áo đen xung quanh, mà chạy như bay đến bên Thất tiểu thư, đem nàng đỡ đứng lên.

“Tiểu Vũ”

Thất tiểu thư mang vẻ mặt phức tạp nhìn về phía lão đạo ở cách đó không xa.

Mặc dù Bạch Thạch chân nhân là cao thủ Kết Đan kỳ, nhưng Hồng Bào thượng nhân kia cũng có tu vi Kết Đan kỳ, mà lại bị thanh niên có vẻ mặt âm hiểm đang đứng trước mặt đây một chiêu giết chết, chỉ sợ Bạch Thạch chân nhân cũng không đánh lại được gã địch nhân này.

Ánh mắt nàng bồng chợt sáng lên, nhìn về phía Hàn Lập.

Hình dạng của Hàn Lập so với lúc trước thì không có gì thay đổi, nhưng ánh mắt lại không còn chút mờ mịt nào, toàn thân còn tràn đầy một loại cảm giác ung dung nhẹ nhàng.

“Ngươi chính là Bạch Thạch chân nhân sao? Hừ! Ta thành thật khuyên ngươi một câu, nếu muốn sống lâu một chút, thì đừng có dại mà xen vào việc của người khác!” Gã thanh niên mặt âm hiểm nhìn chằm chằm Bạch Thạch chân nhân, tầng hắc quang quanh thân đột nhiên bùng lên, khuếch tán ra một cỗ uy áp khổng lồ.

Mấy cơn gió sắc nhọn có uy lực vô cùng lớn vừa nãy, cứ liên tục hiện ra từ hư không, bất ngờ xuất hiện mà không rõ phát là ra từ đâu.

Tuy rằng gã thanh niên mặt âm hiểm cũng có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không đoán ra được là mấy cơn gió kia sinh ra như thế nào, bất giác gã sinh ra một tia kiêng kị đối với mấy người đứng ở con đường phía xa, do đó hắn mới liền tỏa ra Linh áp, muốn dọa mấy người kia thấy khó mà lui.

Thân thể Bạch Thạch chân nhân chợt run lên một cái, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Uy áp mà gã thanh niên kia mới tỏa ra, rõ ràng đã đạt đến Kết Đan Trung kỳ, còn hắn cùng lắm cũng mới chỉ là Kết Đan Sơ kỳ mà thôi, còn lâu mới là đối thủ của người ta, rồi lão đạo không nhịn được từ từ đưa mắt sang nhìn về phía Hàn Lập.

Người khác thì không biết, chứ lão thì nhìn thấy rõ ràng, mấy cơn gió lúc nãy chính là do vị "Hàn tiền bối" này tiện tay bắn ra vài đạo chỉ phong mà thôi.

Biểu tình trên mặt Hàn Lập như cười như không, đứng đó mà không nói gì.

Trong lòng lão đạo chợt thấy lạnh lẽo, ngay lập tức đưa ra quyết định, rồi cất giọng nghiêm trang đầy chính nghĩa, quát: "Hừ! Ta đây thân là cung phụng trong Dư phủ, sao có thể khoanh tay đứng nhìn được! Các người thật to gan lớn mật, dám đến đây giết chóc, quả thực trời đất không dung!"

Vẻ mặt gã thanh niên mặt âm hiểm kia trở nên dữ tợn, quát lên giân dữ: "Tốt lắm, ngươi đã ngoại sống lâu, thế thì sớm đầu thai đi kiếp khác đi!"

Vừa dứt lời, gã khoát tay, thanh cốt đao màu trắng bắn vụt ra, chém về phía Bạch Thạch chân nhân.

Đồng thời, tay kia cũng liên tục bấm pháp quyết, thanh cốt đao đột nhiên bùng lên một quầng bạch quang khổng lồ, bên trong hiện ra rất nhiều ảo ảnh hình đầu lâu dữ tợn, cùng tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không ngừng, thanh thế cực kỳ to lớn.

------oOo------

Chương 17: Diệt nhị tu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch & đề tự: *Cà Rốt*

Tà tu hai gã kết đan

ngông cuồng ngu xuẩn lá gan bằng trời

một thằng bị đấm nát người

một thằng định chạy mà rồi cũng toi.

(Cà Rốt)

"Chân nhân hãy cẩn thận, thanh cốt đao kia rất lợi hại, lúc nãy Hồng Bào thượng nhân đã mất mạng dưới đao này!" Thất tiểu thư cất lời cảnh báo.

Chừng kiến uy thế của thanh cốt đao, Bạch Thạch chân nhân vốn đã khiếp sợ, nay nghe Thất tiểu thư cảnh báo thì mặt càng trắng bệch ra, tuy nhiên chợt nghĩ tới Hàn Lập, lão cắn răng một cái rồi há miệng phun ra một thanh phi kiếm hình xà, hai tay vội thúc giục pháp quyết.

Một tiếng "Xuy" vang lên!

Hắc quang trên thân kiếm phóng đại lên, cảm giác như một con rắn cực lớn màu đen đang quấn lấy thanh cốt đao.

Thanh niên âm hiểm chỉ khẽ nhếch miệng cười khẩy, tay gã biến đổi pháp quyết, một ngón tay điểm tới.

Ánh sáng trên thanh cốt đao đại thịnh, cả thanh đao vặn mạnh một phát.

"Ầm" một tiếng, kiếm quang màu đen nát bấy, thanh phi kiếm hình xà bị gãy thành mấy khúc và rơi cả xuống.

Bạch Thạch chân nhân vội vã vung hai tay lên, một tấm khiên tròn màu xanh trông hơi giống đồng tiền bắn ra ghênh đón.

Quang mang của cốt đao hơi mờ đi một chút nhưng uy áp thì không giảm chút nào, bổ thẳng vào mặt tấm khiên.

Rắc...Rắc!

Dù cũng có chút khó khăn, nhưng rồi cốt đao cũng chém tấm khiên thành hai mảnh, nó khựng lại giây lát rồi ánh đao lại đại thịnh, lao tới chém thẳng vào lão đạo.

Lão đạo vô cùng kinh hãi, tranh thủ lúc tấm khiên còn có chút tác dụng ngăn cản, thân hình lão lóe lên rồi núp ngay sau lưng Hàn Lập.

Nếu là trước đây thì dù lão không thể địch lại gã thanh niên âm hiểm kia nhưng cũng có thể quấn chân gã một lúc, tuy nhiên do lúc giao thủ với Hàn Lập, món pháp bảo hộ thân của lão đã gần như bị hủy nên giờ đây không thể nào ngăn cản thanh cốt đao.

Ánh đao bừng lên, chỉ nháy mắt đã bay tới ngay trước người Hàn Lập, một cỗ hàn quang lạnh lẽo ập tới, cứ như thể sắp chém Hàn Lập và Bạch Thạch chân nhân thành bốn khúc.

"Tiền bối..." Bạch Thạch chân nhân hô khẽ một tiếng.

Vẻ mặt Hàn Lập vẫn lạnh băng, hắn chỉ khẽ nhấc tay lên, một quầng sáng màu vàng kim lóe lên từ bàn tay, xuất hiện một mảng vảy lân vàng kim, năm ngón tay chộp tới nhanh như điện.

"Cạch!" Một tiếng động nhỏ vang lên!

Hào quang chói lóa cùng với những âm thanh gào góc thê lương đều biến

mất, hiện ra một con dao găm màu xám trắng nằm gọn trong tay Hàn Lập, nó đang cố sức giãy dụa vùng vẫy như một con cá bị tóm trong tay, tuy nhiên không thể thoát ra được.

"Làm sao có thể..."

Con ngươi của thanh niên âm hiểm như lòi ra khỏi tròng mắt, gã không tin nổi những chuyện đang xảy ra trước mặt.

Thanh cốt đao kia nhìn có vẻ tầm thường nhưng thực ra được một vị trưởng bối trong tộc của gã chịu hao tốn rất nhiều tài liệu trân quý mới luyện chế thành, nó được phỏng chế theo thanh "thiên qủy đao" là vật chí bảo của tông môn. Cốt đao có uy lực cực lớn, ngay cả cao thủ Kết đan hậu kì cũng không dám trực diện đối đầu, vậy mà giờ đây lại bị người ta tóm lấy bằng tay không.

Toàn bộ đám người tại đương trường đều trợn mắt há mồm, miệng há hốc ra như thể không ngậm lại được nữa.

"Liễu Thạch..." Vẻ mặt Thất tiểu thư lúc này cũng ngập tràn vẻ hoảng sợ, đôi mắt đẹp hấp háy liếc nhìn về phía Hàn Lập.

Vẻ mặt Bạch Thạch chân nhân cũng đang đần thối ra, lão đã đoán trước là Hàn Lập sẽ cản được thanh cốt đao nhưng không tưởng tượng nổi là chỉ bằng một cú chộp tay nhẹ nhàng như vậy.

Vị "Hàn tiền bối" này rút cục lợi hại tới nhường nào?

Tuy kinh hãi nhưng lão cũng thầm nghĩ mình đã rất may mắn. Lúc trước giao thủ với Hàn Lập, may mà hắn nương tay nếu không thì tính mạng của lão làm gì còn tới lúc này.

Vẻ mặt Liễu Nhạc Nhi thì ngoài sự hưng phấn khoái chí ra, cũng không có vẻ ngạc nhiên lắm. Trong mắt nàng, "Thạch Đầu ca ca" lợi hại vô cùng, vậy nên dù làm chuyện gì cũng không có gì là lạ.

"Lâu lắm rồi ta không đụng tay tới loại tà bảo cấp thấp như vậy!" Hàn Lập

khẽ liếc vật đang nằm trong bàn tay, hắn lẩm bẩm mấy chữ rồi bóp năm ngón tay lại.

"Ầm" một tiếng.

Thanh cốt đao bị nổ tung tạo thành một đám bụi màu xám rớt xuống mặt đất.

"Không!"

Sắc mặt thanh niên âm hiểm tái nhợt lại, gã hộc ra một bụm máu.

Thanh đao kia vốn là bản mệnh pháp bảo của gã, đao bị hủy cũng tương đương với việc gã bị cụt mất một tay.

"Dám hủy chí bảo của ta, ngươi hãy đền mạng đi!" Ánh mắt thanh niên ngập tràn vẻ oán độc, hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng hét lên một tiếng. Một cỗ hắc khí tuôn ra cuồn cuộn từ cơ thể gã rồi nhanh chóng ngưng tụ thành một đám mây đen kịt, bên trong có thể thấy lờ mờ những bóng quỷ ảnh.

Không chỉ có vậy, thanh niên vội vỗ vào ngực ba phát liên tục phun ra ba ngụm máu, mỗi ngụm máu phun ra làm cho sắc mặt gã tái nhợt thêm một chút, sau khi phun xong ba ngụm máu thì mặt gã đã trắng bệch như tờ giấy, không còn một chút huyết sắc nào.

Tinh huyết phun ra, ngay lập tức đón gió tăng trưởng hóa thành một đám huyết vụ nồng đậm rồi nhập chung vào đám mây đen.

Hắc vân liền biến thành huyết vân, ngày càng cuồn cuộn, phình to ra gấp mấy lần, đám quỷ ảnh mơ hồ bên trong như hóa thành thực, không ngừng gào thét thê lương.

Thanh niên âm hiểm bỗng khom người lại rồi âm thầm chui tọt vào đám huyết vân.

Sự tình kể ra thì dài dòng nhưng thực tế chỉ trong chớp mắt.

Từ khi đám huyết vân xuất hiện ở trạch viện, không khí như trong hầm băng, nhiệt độ hạ nhanh chóng.

Với tu vi của Bạch Thạch chân nhân mà cũng phải rùng mình, lão vội phát động một kiện bảo vật là một miếng ngọc bội chớp lên ánh sáng trắng bao phủ cơ thể lão và Liễu Nhạc Nhi ở gần đó, sau đó từ từ thối lui về phía sau.

Đám hắc y nhân, bọn người Dư gia và đám cung phụng lúc này đều lạnh tới mức mặt trắng bệch, cả người run lẩy bẩy.

Liễu Nhạc Nhi mới cảm thấy lạnh lẽo mà chỉ giây lát sau lại thấy ấm áp hẳn lên, cơ thể được bao bọc trong một quầng sáng như một đám hơi nước màu trắng. Bạch Thạch chân nhân không biết tự lúc nào đã xuất hiện ở bên cạnh nàng, lão phát động bảo vật có hình dạng miếng ngọc bội tạo ra quầng sáng trắng bao phủ nàng.

Thấy thiếu nữ nhìn mình, lão đạo vội nở nụ cười nịnh bợ, lão lấy thân che chắn cho nàng thối lui ra sau mấy chục trượng.

Hàn Lập quan sát đám huyết vân trên không, mặt hắn xuất hiện một tia dị sắc, sau đó hắn chợt vung tay tung ra một quyền vào hư không.

"Ầm!"

Một bóng quỷ ảnh bị chấn động văng ra từ trên không, giữa không trung vang lên một thanh âm gào thét rồi xuất hiện một đám sương mù màu xám phụt ra.

Dưới chân Hàn Lập vang lên những tiếng xùy xùy, mấy sợi xích như mấy con rắn độc bắn vụt ra rồi trói chặt chân hắn.

Một gã nam tử áo xám hai tay đang bấm niệm pháp quyết bỗng trồi lên từ lòng đất ở gần đó, đúng là gã đồng bọn của thanh niên âm hiểm lúc trước đi cùng nhau ở Minh Viễn Thành.

Khí tức tỏa ra từ người gã này vượt trội hơn thanh niên âm hiểm, cả người

gã được bao phủ trong một quỷ ảnh màu đen, cứ như là cả hai hòa chung làm một, bóng người gã cũng như hư ảnh mờ mờ, cứ như thể sẽ tan biến vào hư không bất kì lúc nào.

"Ha ha, Phạm sư huynh tới thật đúng lúc, hãy mau phối hợp cùng ta tiêu diệt tên kia!" Một tràng cười của thanh niên âm hiểm vang lên từ trong đám huyết vân, ngay sau đó là những tiếng chú ngữ lầm rầm.

Gió tanh nổi lên, đám huyết vân cuồn cuộn xô tới như sóng vỗ bờ.

Trên mặt Hàn Lập vẫn không có biểu cảm gì, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, đám huyết vân ập tới bao phủ hoàn toàn cơ thể hắn.

Những quỷ ảnh trong đám huyết vân mắt sáng rực lên lộ rõ vẻ thèm thuồng khát máu, cả lũ nhe răng ra cùng nhao nhao đớp tới, cứ như là muốn phanh thây xé xác ăn thịt Hàn Lập.

Nhìn thấy cảnh này, thanh niên âm hiểm vô cùng vui mừng.

Đám huyết hồn kia đều được tế luyện ra bởi các bí pháp đặc thù, bọn chúng nằm ở giai đoạn trung gian giữa thực thể và linh thể, rất khó bị tiêu diệt. Một khi bọn chúng đã bu vào người thì sẽ quấn lấy dai như đỉa, chỉ còn con đường chết mà thôi!

"Không cần quan tâm ngươi là ai, dám cả gan đối nghịch với Thiên Quỷ Tông thì tất phải thần hồn câu diệt!"

Gã đàn ông áo xám tuy bị giật mình khi Hàn Lập phát hiện ra đám quỷ vật ẩn thân, nhưng lúc này cũng lộ rõ vẻ tàn ác trong lời nói.

Ngay sau đó thân hình gã nhoáng lên một cái rồi xuất hiện ngay phía trên Hàn Lập ở trong đám huyết vân, hai tay gã vỗ mạnh tạo thành một quỷ trảo màu đen cực lớn, trên những ngón trảo phát ra những quầng sáng màu u lục, tỏa ra mùi xú uế, xem ra chúng có chứa kịch độc, quỷ trảo bổ xuống một cách hung bạo.

"Ca ca...!" Nhìn thấy cảnh này, Liễu Nhạc Nhi định dốc sức liều mạng lao

tới.

"Không cần chạy qua! Hàn tiền bối thần thông quảng đại, chắc chắn sẽ có cách thoát khốn." Bạch Thạch chân nhân vội kéo Liễu Nhạc Nhi lại.

Miệng nói như vậy nhưng trong lòng lão cũng đang run lên, một gã cường địch lợi hại hơn gã ban đầu bỗng nhiên xuất hiện, không hiểu vị "Hàn tiền bối" kia có ứng phó nổi hay không.

Ở đằng xa, sắc mặt Thất tiểu thư cùng ba tên cung phụng hiện rõ vẻ hốt hoảng, có gì đó từ trong lòng trào lên nghẹn họng.

Hàn Lập buông tiếng cười hắc hắc, không thấy hắn có bất kì hành động gì, chỉ thấy vang lên một loạt thanh âm như pháo nổ từ trong cơ thể, cả người hắn bỗng phình to ra, một lớp vảy lân màu vàng kim xuất hiện trên da.

"Rắc...Rắc!"

Hắn lắc nhẹ vai một phát, cả đám xích màu đen đang quấn chặt trên người đều đứt tung ra, hai tay hắn nhẹ nhàng đưa lên, một đám quyền ảnh màu vàng kim dày đặc bung ra tấn công xung quanh như sấm rung chớp giật.

Những âm thanh "bịch bịch" vang lên liên hồi.

Quỷ trảo màu đen vừa chạm nhẹ vào quyền ảnh vàng kim liền bị vỡ nát, phát ra những thanh âm như tiếng gốm sứ bị đập vụn. Gã nam tử áo xám bị vô số quyền ảnh đánh trúng, quỷ ảnh màu đen lập tức bị đánh tan, cả người gã bị đánh tung ra ngoài như một cái bao tải rách, máu thịt bung bét tung tóe khắp nơi, cả thân thể lẫn thần hồn đều tan xác, không còn có bất kì tiếng động nào nữa.

Cùng lúc đó, toàn bộ đám quỷ ảnh và cả đám huyết vân đều bị những quyền ảnh vàng kim quét sạch, một tiếng nổ như tiếng sấm vang lên, bóng người thanh niên âm hiểm hiện rõ ra.

Mặt gã lúc này ngây ra như phỗng, sau khi liếc thấy ánh mắt lạnh như băng của Hàn Lập, cả người gã giật bắn lên, không nói lời nào vội vàng thay đổi

pháp quyết trên hai tay, cơ thể tỏa ra một đám hắc vân rồi quay đầu chạy thẳng về phía xa.

Nhìn thấy cảnh này, hai mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại, hắn hít vào một hơi, lồng ngực phồng lên, rồi há miệng phun ra một phát.

"Vèo" một tiếng, từ miệng hắn bắn vụt ra một đạo bạch quang, trong nháy mắt đã bay tới chui vào trong đám hắc vân.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, sau đó đám hắc vân tan rã, một cái xác có một lỗ thủng to màu đỏ máu ở gáy rớt xuống từ trên cao, chính là gã thanh niên âm hiểm!

Toàn trường im ắng tuyệt đối, có thể nghe rõ cả tiếng kim rơi!

"Kiếm tu..." Một thanh âm nho nhỏ của ai đó phát ra...

------oOo------

Chương 18: Thỉnh cầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Hàn lão ma uy hiếp, điều tra Thiên Quỷ Tông

Thất tiểu thư cầu xin, kính hiến Giao Nguyên Châu.

(vuongtuphuong)

Từ lúc nam tử áo xám thình lình xuất hiện, liên thủ với thanh niên âm hiểm hai mặt giáp công Hàn Lập đến khi họ Hàn ra tay diệt sát cả hai trước sau không đến hai ba nhịp thở.

Hai gã Kết Đan mạnh mẽ vô bì lại vẫn lạc dễ dàng như vậy khiến cho tất cả mọi người chung quanh gồm cả người nhà họ Dư và đám người áo đen đều bị dọa đến trợn mắt há mồm.

Nhất là đạo bạch quang bay từ trong miệng Hàn Lập ra ban nãy, tới vô ảnh thoái vô tung. Chỉ trong chớp mắt đã diệt sát thanh niên tà đạo vốn đã tẩu thoát đến tận chân trời, cộng thêm hai chữ "Kiếm tu" không biết là ai thốt ra đã khiến đám người áo đen không dám nấn ná thêm nữa. Cả đám nháo nhào tế ra pháp khí, mưu đồ thoát khỏi Dư phủ.

Phải biết rằng, kiếm tu tại Linh Hoàn giới có thể dễ dàng nghiền chết tu sĩ cùng giai. Hơn nữa tốc độ phi kiếm cực nhanh, giết người trong vô hình. Lúc này mà còn không đi, về sau cũng đừng mơ tưởng thêm nữa.

Trong lúc nhất thời, bên trong khuôn viên nhà họ Dư, hào quang pháp khí nổi lên bốn phía. Hơn mười đạo phi toa đồng loạt phóng thẳng lên trời, bỏ chạy bốn phương tám hướng.

Hàn Lập không thèm liếc nhìn những kẻ bỏ trốn dù chỉ một cái mà khẽ nhướng mày quan sát thi thể của thanh niên âm hiểm, khuôn mặt như đang nghĩ ngợi gì đó.

Nhóm người Dư gia thấy vậy chỉ biết nhìn nhau, không ai dám lên tiếng quấy rầy. Về phần ba gã cung phụng càng không dám thở mạnh một cái.

Ngược lại, Bạch Thạch chân nhân sau một thoáng trộm nhìn Hàn Lập, chỉ do dự một chút rồi lập tức vung mạnh tay phải về phía đám người áo đen bỏ trốn.

Chỉ thấy ống áo của lão khẽ vụt lên, một sợi dây thừng màu vàng theo đó vút ra như độc xà sau đó cuộn lại giữa không trung rồi mới bay vụt trở về.

Một tiếng "Bành" vang lên.

Một gã tu sĩ cao gầy bị dây thừng trói nghiến như cái bánh chưng, rơi bịch xuống trước mặt Hàn Lập.

"Tha mạng… Xin tha mạng…" Tu sĩ áo đen té lăn ra đất nhưng vẫn bất chấp đau đớn mà lập tức cầu xin Hàn Lập tha thứ.

"Ngươi biết Thiên Quỷ Tông này sao?" Hàn Lập không để ý đến tu sĩ áo đen đang bò rạp dưới đất mà chỉ quay đầu hỏi Bạch Thạch chân nhân một câu.

"Thiên Quỷ Tông và Lãnh Diễm Tông đều là đại tông số một số hai tại Linh Hoàn giới." Bạch Thạch chân nhân nhìn sang Thất tiểu thư một cái sau đó trả lời một cách cẩn thận.

"Lần này Thiên Quỷ Tông phái bao nhiêu người đến thành Minh Viễn?" Hàn Lập gật đầu, cúi đầu nhìn về phía nam tử áo đne.

"Khởi… Khởi bẩm tiền bối, theo ta được biết, chỉ có những người đã đến Dư phủ ban nãy." Tu sĩ áo đen gắng gượng ngồi dậy, trả lời không chút ngưng nghỉ.

Nào ngờ chưa nói hết câu, gã đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh giống như rơi vào hầm băng.

Chỉ thấy ánh mắt thanh niên cao lớn trước mặt đột nhiên trở nên vô cùng băng lãnh. Đôi ngươi đen nhánh bất chợt trở nên vô cùng sâu rộng, tựa như hai vòng xoáy hun hút. Chỉ cần gã có can đảm tự cho là thông minh nói dối nửa câu, bản thân sẽ lập tức bị nuốt chửng.

Tuy cảm giác này chỉ là thoảng qua nhưng vẫn khiến lông tóc toàn thân tu sĩ áo đen dựng đứng. Y phục trên người cũng bị mồ hôi lạnh khiến cho ướt sũng.

"Tiền bối bớt giận, những điều tại hạ nói đều là sự thật! Vãn bối chỉ là đệ tử ngoại môn phụng mệnh đến phủ Tể tướng làm việc. Về việc trong thành còn nhân thủ khác của bổn tông hay không, ta thật sự không biết." Tu sĩ hận không thể quỳ xuống dập đầu nhưng bị dây thừng trói buộc nên chỉ có thể cúi xuống thật sâu.

"Phụng mệnh hành sự! Là lệnh của hắn?" Hàn Lập chỉ về phía thi thể của thanh niên âm hiểm rồi hỏi.

"Đúng vậy, hắn… hắn tên là Tề Minh Hạo, là đệ tử nội môn của bổn tông. Thiên tư cực tốt, rất được coi trọng. Hắn còn có một thúc tổ đồng tộc là trưởng lão bổn tông. Có chỗ dựa như vậy nên bọn vãn bối thật sự không thể không nghe theo mệnh lệnh của hắn. Nếu sớm biết Dư phủ nhận được sự che chở của tiền bối, dù cho vãn bối có một trăm cái mạng cũng không dám bước vào nơi đây nửa bước." Tu sĩ áo đen gật đầu liên tục, tiếp tục cầu khẩn.

Thất tiểu thư chẳng biết từ lúc nào đã đi tới, hai mắt ửng đỏ: "Những điều Tề Minh Hạo nói lúc trước, đều là sự thât? Cha ta đã…"

"Sự tình Phong Đô, đệ tử ngoại môn không có tư cách tham dự nhưng theo ta được biệt, sự tình cụ thể cũng không sai biệt lắm." Tu sĩ áo đen trả lời một cách e dè.

Dư Thất nghe vậy, hai mắt khép lại, đôi lệ theo đó nhanh chóng chảy xuống.

Phụ nữ và trẻ em nhà họ Dư cũng đau buồn khóc rống lên.

“Thiên Quỷ Tông các ngươi đã tiếp quản Phong Quốc, không chế hoàng thất, vì sao còn phải tận diệt Dư thị nhất tộc chúng ta?” Thất tiểu thư lần nữa mở mắt, vẻ mặt đau khổ.

“Đây là lệ cũ trong tông. Để hoàn toàn khống chế Phong Quốc, toàn bộ thần tử cùng hoàng thất có liên quan đến Lãnh Diễm Tông trước kia đều phải bị huyết tẩy. Dư gia cũng nằm trong danh sách này. Chư vị… chư vị chớ trách ta lắm miệng. Tề trưởng lão nổi tiếng là người bao che khuyết điểm. Lần này cháu trai bị giết, lão nhất định truy cứu đến cùng. Dù là đệ tử ngoại môn bọn ta cũng nhất định sẽ bị hành hạ đến chết.” Tu sĩ hắc y đột nhiên nghĩ đến gì đó, run giọng trả lời, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi.

Người nhà họ Dư nghe gã nói vậy không khỏi kinh nghi. Ba vị cung phụng còn sống sót sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

“Thất muội, nhiều lời với hắn làm gì, chúng ta cũng nên mau chóng rời đi thôi. Không phải muội còn có một vị sư phụ ở Lãnh Diễm Tông hay sao? Đến tìm sư phụ muội, nàng ấy nhất định sẽ thu dụng chúng ta.” Đường đường nhị thiếu gia của Dư phủ, lúc này nào còn bộ dáng thanh y đạo mạo, vọng tộc thế gia lúc trước. Nước mắt giàn giụa, mặt mày nhem nhuốc, giọng nói gần như nức nở.

Thất tiểu thư không để ý đến hắn mà chỉ khẽ nâng tay áo lau đi nước mắt sau đó tiến đến trước mặt ba người Hàn Lập, Liễu Nhạc Nhi và Bạch Thạch chân nhân, thi lễ rồi nói: “Đa tạ ơn cứu mạng của ba vị.”

Hàn Lập không nói gì, bộ dáng vô cùng thản nhiên.

Bạch Thạch chân nhân cũng chỉ gật nhẹ đầu, không nói gì thêm.

“Thất tiểu thư…”

Liễu Nhạc Nhi vốn đã trải qua thảm cảnh thân tộc chết thảm, lúc này khó tránh khỏi có chút đồng cảm nên muốn lên tiếng an ủi vài câu nhưng lại không biết nói gì. Lời đang nói ra đành phải dừng lại.

Thất tiểu thư gật nhẹ với nàng một cái rồi khẽ cười mỉm...

Sau đó, nàng lại trở nên trầm mặc. Thần sắc bi thương chán nản dần được thu hồi, khuôn mặt theo đó trở nên cương nghị, dường như thoáng cái từ Thất tiểu thư trở lại thành Thất công tử.

Trong tay nàng lóe lên một thanh dao găm sáng loáng như tuyết, đúng là vũ khí bị Hàn Lập tước đi, không nói hai lời đâm vào ngực tu sĩ áo đen.

“Xin tha mạng…”

Theo tiếng kêu thảm vang lên, dao găm dài hơn thước đã ngập đến tận chuôi.

Tu sĩ áo đen nằm trong vũng máu, thân thể run rẩy vài cái sau đó không còn động đậy gì nữa.

Lúc này, Thất tiểu thư nhìn lại chừng hơn mười người còn sống sót, dứt khoát nói ra:

“Dư phủ gặp nạn đã là sự thật, dù có Lãnh Diễm Tông làm chỗ dựa cũng không thể khôi phục ngày một ngày hai. Phàm nhân có quan hệ với Dư gia, hãy theo ta đến Lãnh Diễm Tông. Những người còn lại, chốc nữa hãy vào trong phủ thy lấy tiền bạc rồi đi đi.”

Gia quyến nhà họ Dư lúc này đã bình tĩnh hơn, không còn nức nở nữa mà dần an tĩnh trở lại.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nhìn kĩ cô gái này hơn một chút.

“Về phần chư vị cung phụng, hôm nay liều chết bảo vệ gia quyến Dư phủ, chính là đại ân bằng trời. Nếu chư vị muốn rời đi, có thể tùy ý lựa chọn vài món bảo vật trong phủ. Nhược bằng chư vị nguyện ý tiếp tục hộ tống bọn ta

đến Lãnh Diễm Tông, ngày sau tất có thâm tạ.” Sau đó, Thất tiểu thư đưa mắt nhìn sang nhóm người thiếu phụ áo đen rồi nói.

Nghe vậy, bọn họ nhìn nhau, khuôn mặt lộ vẻ do dự, ánh mắt đều vô ý hữu ý nhìn sang hai người Hàn Lập và Bạch Thạch chân nhân.

Thất tiểu thư thấy thế cũng không khỏi nhìn sang Hàn Lập, nội tâm chợt cảm thấy giật mình. Sau khi suy nghĩ thật nhanh, nàng liền véo áo thi lễ rồi nói:

“Liễu đại ca, tuy rằng tiểu muội chưa biết lai lịch của thật sự của các hạ nhưng có thể khẳng định huynh là một tiền bối cao nhân chân chính. Bảo vật tầm thường chỉ sợ khó có thể lọt vào pháp nhãn của huynh. Ta nguyện ý dùng Giao Nguyên Châu gia truyền để làm thu lao, hy vọng các hạ có thể hộ tống bọn ta đến Lãnh Diễm Tông.” Thất tiểu thư nhìn thẳng về phía Hàn Lập, thành khẩn nói ra.

Giao Nguyên Châu!

Bạch Thạch nghe vậy không khỏi nhíu mày. Đáy mắt hiện ra một tia tham lam nhưng sau khi liếc nhìn Hàn Lập, ý nghĩa này lập tức tan thành mây khói.

“Thất muội, ngươi điên rồi sao? Giao Nguyên Châu sao có thể dùng để trao đổi?” Nhị thiếu gia nhà họ Dư nghe vậy không khỏi giật mình, vội vàng kêu lên.

“Nếu Dư phủ không còn, một viên Giao Nguyên Châu có nghĩa lý gì cơ chứ? Chỉ cần Liễu đại ca đáp ứng, tiểu muội lập tức mang bảo vật này tới, thế nào?” Thất tiểu thư không chút để ý mà vẫn nhìn thẳng về phía Hàn Lập rồi nói.

------oOo------

Chương 19: Chất tôn của Hóa Thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: minhnetxua*

***Biên**: nila32*

"Giao Nguyên Châu có thể giúp tu sĩ Kết Đan đột phá bình cảnh, quả thật không phải là vật tầm thường. Có điều tại hạ lại không cần đến, Thất tiểu thư không cần hao tổn tâm tư thêm nữa." Hàn Lập vừa lắc đầu vừa nói.

"Nếu Liễu đại ca có yêu cầu khác, cứ việc nói ra, chỉ cần ở trong khả năng của mình, tiểu muội sẽ không chối từ." Thất tiểu thư nghe vậy không khỏi có chút bất ngờ nhưng khẽ cắn nhẹ môi, vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Lại nói tiếp, sở dĩ ta có thể tỉnh táo trở lại, quả thật thiếu cô một phần nhân tình. Có điều ban nãy ta đã ngăn cô tự sát, lại giúp cô diệt sát hai gã Kết Đan kỳ của Thiên Quỷ Tông cũng xem như trả lại ân tình khi đó. Bình thường không nói nhưng ta vừa mới tỉnh lại, còn có sự tình cần phải giải quyết, e rằng không thể hộ tống các vị đến Lãnh Diễm Tông." Hàn Lập trả lời một cách thản nhiên.

Thất tiểu thư nghe vậy, khuôn mặt lộ vẻ buồn bã nhưng vẫn ôm lấy một tia hi vọng cuối cùng, dùng ánh mắt khổ sở nhìn về phía Liễu Nhạc Nhi khiến họ Liễu có chút không đành lòng nhìn lại một cái, thần sắc do dự nắm lấy ống tay áo Hàn Lập, mở miệng muốn nói gì đó.

Hàn Lập tự nhiên hiểu tâm tư của cô bé này, thò tay xoa nhẹ đầu của nàng, sau đó lại không chút để ý nhìn lướt qua hướng khác ở ngoài viện, bình tĩnh nói: "Yên tâm đi, cho dù ta không ra tay tương trợ cũng sẽ có những người khác ra tay."

Thất tiểu thư nghe vậy lập tức hơi ngẩn ra, hiển nhiên không hiểu ý của Hàn Lập.

Đúng vào lúc đó, tiếng phá không "Vèo vèo" từ xa truyền đến.

Nhóm người Dư gia bao gồm Thất tiểu thư không khỏi kinh hãi, đồng loạt nhìn đến nơi phát ra âm thanh. Bạch Thạch đạo nhân cùng Hắc y thiếu phụ cùng vài tên tu sĩ, lập tức một lần nữa lấy ra Pháp Khí.

Kết quả trước mắt mọi người, liên tiếp một bóng đen cắt qua phía chân trời, từ phía bên ngoài tiến vào. "Phốc phốc" đáp trên mặt đất, lăn mấy lần, một đầu người máu chảy đầm đìa.

Nhìn qua đúng là đám tu sĩ áo đen chạy trốn ban nãy, khuôn mặt bọn chúng đều lộ rõ sự hoảng sợ.

Mọi người giật nảy mình, Liễu Nhạn Nhi khẩn trương nắm chặt ống tay áo Hàn Lập.

Thế nhưng từ đầu đến cuối, vẻ mặt của hắn vẫn rất bình thường, quay đầu nhìn về phía nào đó.

Bạch quang chợt lóe, bỗng nhiên một cái thân ảnh màu trắng bồng bềnh nhẹ dàng đáp vào trong sân.

Chỉ thấy một mỹ phụ cao lớn, chừng ba mươi mấy tuổi, dáng vẻ thướt tha, tay cầm trường kiếm cùng vỏ kiếm đen nhánh, toàn thân tỏa ra sát khí sắc bén ít khi có ở nữ nhân.

"Sư tôn!" Thất tiểu thư thấy rõ người vừa tới bèn kinh ngạc gọi lớn một tiếng sau đó phi thân lao tới.

"Mộng Hàn, ngươi không sao chứ? Sư phó yên tâm rồi." Mỹ phụ giữ chặt tay Thất tiểu thư, khẽ vuốt tóc hai bên trán của nàng, săc mặt có chút buông lỏng, ánh mắt thoáng hiện yêu thương.

Người nhà họ Dư nghe được cuộc nói chuyện của hai người, biết đây không

phải là kẻ địch, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Thạch chân nhân cùng Hắc y thiếu phụ cùng mấy người sắc mặt buông lỏng đồng thời lần lượt nhìn về phía ống tay áo của người phụ nữ xinh đẹp kia.

Bất ngờ nơi đó có thêu một ngọn lửa xinh xắn giống hết họa tiết trên lệnh bài mà Thất tiểu thư lấy ra.

Mấy người nhất thời lộ ra vẻ kính trọng

Liễu Nhạn Nhi dường như có chút sợ hãi, co lại trốn sau lưng Hàn lập, giữ chặt tay áo của hắn.

"Có ta ở đây, không cần lo lắng." Hàn Lập tự nhiên biết được suy nghĩ của Liễu Nhạn Nhi.

Nghe vậy cô gái này mới nhẹ dàng thả lỏng, khẽ gật đầu.

"Sư tôn, người làm sao tới được đây?" Dư Mộng Hàn lau nước mắt rồi hỏi.

"Ta ở tông môn nghe nói Quỷ Tông Khả năng sẻ ra tay Dư phủ bèn cấp tốc chạy tới, chẳng may trên đường lại bị bọn chúng giở trò ngăn cản nên mới đến muộn, cũng may là vẫn còn kịp." Mỹ phụ áo trắng nhẹ nhàng nói.

Liễu Nhạn Nhi nghe vậy cũng yên tâm, gật đầu.

"Đều dựa vào cung phụng của Dư phủ liều bảo vệ, còn có Liễu đại ca ra tay tương trợ, Mọi người, vị này chính là Sư tôn của ta. Sư tôn, đây là bốn vị cung phụng của Dư phủ, còn đây là Liễu Thạch Liễu công tử. Chính huynh ấy ra tay đánh chết hai tên Kết Đan kỳ của Thiên Quỷ tông, tương trợ Dư phủ." Dư Mộng Hàn cười, lôi kéo Hàn Lâp trong đám người tới trước mặt, giới thiệu một phen, cố ý nhấn giọng khi giới thiệu về hắn.

"Thất tiểu thư, tại hạ tên thật là Hàn Lập, Liễu Thạch chỉ là tên giả mà thôi." Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, tựa tiếu phi tiếu nói với Dư Mộng Hàn.

"A, thì ra là Hàn đại ca." Dư Mộng Hàn khẽ giật mình, lập tức cười nói.

"Thiếp thân là Cổ Vận Nguyệt của Lãnh Diễm Tông. Đa tạ Hàn đạo hữu cứu mạng gia đình tiểu đồ, không biết các hạ là đệ tử của môn phái nào?" Mỹ phụ biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt sắc bén như mũi kiếm.

Làn da đám người Bạch Thạch như bị kim đâm, nỗi kính sợ trong lòng càng lớn.

Mỹ phụ khẽ quét về phía đám người Bạch Thạch, Liễu Nhạn Nhi, ánh mắt dừng trên người Hàn Lập, vẻ mặt chậm rãi thay đổi, dần dần trở nên ngưng trọng.

Trên người Hàn Lập khí tức như có như không, với thần thức của nàng cũng không thể nhìn thấu. Điều này khiến nữ tu sĩ này không khỏi rùng mình.

"Hàn mỗ không môn phái, chỉ là một tán tu. Vừa rồi ra tay cũng là vì Thất tiểu thư từng có ân với tại hạ, có qua có lại mà thôi." Hàn Lập ánh mắt an tĩnh.

Với thần thức mạnh mẽ của hắn, thản nhiên liếc nhìn đã biết đối phương là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ.

"Thì ra Hàn đạo hữu là tán tu..." Mỹ phụ không khỏi có chút bất ngờ.

Nhân vật có thể đơn giản đánh chết hai gã tu sĩ kết đan, tu vi tuyệt đối không thấp. Thế nhưng trong giới tán tu chưa từng có tu sĩ vượt quá Nguyên Anh kỳ.

"Mộng Hàn, hiện tại Phong quốc đã là phạm vi thế lức của Thiên Quỷ Tông, nơi đây không nên ở lâu. Chúng ta cần phải lập tức rời đi." Cổ Vận Nguyệt nhìn lại Hàn Lập một cái, thấy đối phương không muốn nói thêm bèn khẽ gật đầu sau đó nói với Mộng Hàn.

Mọi người Dư gia đã sớm không muốn nghĩ ở tại chỗ này, nghe thấy lời này

đều lộ vẻ vui mừng.

"Sư tôn chờ đã, đệ tử có chuyện muốn muốn nói qua với người một chút." Dư Mộng Hàn vừa nói vưa lôi kéo Cổ Vận Nguyệt đi tới gần thi thể thanh niên âm hiểm.

"Di! Tề Minh Hạo! Sao hắn lại ở đây?" Mỹ phụ nhẹ ồ lên một tiếng, khuôn mặt có chút biến sắc.

"Sư tôn, người cũng nhận ra kẻ này? Thúc tổ của hắn thật sự là Trưởng lão của Thiên Quỷ tông?" Dư Mộng Hàn quan sát vẻ mặt Cổ Vận Nguyệt, trong lòng máy động, nhẹ giọng hỏi.

"Không sai. Thúc tổ Tề Huyền hắn là Trưởng lão Thiên Quỷ Tông, tu vi đã đạt đến cảnh giới Hóa Thần. Người này cực kỳ bao che khuyết điểm, nếu biết cháu trai bị giết chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ." Cổ Vận Nguyệt chậm rãi trả lời.

"Cảnh giới Hóa Thần!" Dư Mộng Hàn sắc mặt đại biến, hít sâu một hơi.

Đám người Bạch Thạch chân nhân đều tỏ vẻ hoảng sợ.

Đại tu sĩ Hóa Thần, đây chính là cảnh giới vượt xa tồn tại Nguyên Anh. Một ngón tay của lão cũng có thể nghiền nát bọn họ.

"Là ai xuống tay với Tề Minh Hạo?" Cổ Vận Nguyệt hỏi, ánh mắt từ sớm đã nhìn về phía Hàn Lập.

Thế nhưng họ Hàn vẫn rất từ tốn đi tới thi thể của nam tử áo xám cách đó không xa, tùy tiện nhặt lấy cái túi trữ vật, không chút để ý xem xét đồ vật bên trong.

"Chính Hàn đại ca ra tay đánh chết hắn ta." Dư Mộng Hàn thấy vậy gật đầu xác nhận.

Mỹ phụ nghe vậy sắc mặt biến đổi

"Sư Tôn, Tề Huyền lão liệu có tức giận đến mức tự mình ra tay khi biết cháu trai vẫn lạc?" Dư Mộng Hàn có chút bất an.

"Địa vị Tề Huyền ở Quỷ Tông cao, hơn nữa con nói dõi đông đão, hẳn sẽ không vì một gã chất tôn mà rời bỏ tông môn, nhiều nhất chỉ phái môn hạ đệ tử điều tra việc này." Cổ Vận Nguyệt suy nghĩ một chút sau đó lắc đầu nói ra.

Dư Mộng Hàn nghe vậy, sắc mặt buông lỏng.

"Tuy vậy cũng không thể chủ quan. Mộng Hàn, ngươi phải lập tức lên đường cùng ta, cần phải nhanh chóng trở về Lãnh Diễm Tông trước khi Tề Huyền phái người đuổi tới." Mỹ phụ áo trắng tỏ vẻ ngưng trọng.

Dư Mộng Hàn nghe vậy không khỏi biến sắc, Mỹ phụ áo trắng dường như chỉ định mang một mình nàng rời đi, vội nói: "Sư tôn, con có thể đưa người nhà tới nương nhờ Lãnh Diễm Tông có được không?"

Gia quyến Dư gia nghe vậy đều nhìn phía Cổ Vận Nguyệt.

Bạch Thạch cùng với mấy cung phụng cũng trong lòng ao ước, chờ đợi nhìn về phí Cổ Vận Nguyệt.

Nếu có thể mượn cơ hội này gia nhập Lãnh Diễm Tông, dù chỉ là đệ tử ngoại môn vẫn tốt hơn làm tán tu, đặt biệt dưới tình huống đã đắc tội với Thiên Quỷ Tông.

------oOo------

Chương 20: Mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch và đề tự: KenSeki

Biên: nila32

Sau khi mọi việc xong xuôi

Nàng liền cất tiếng mời anh về nhà

Đang lúc anh không có nhà

Nên đành đồng ý theo nàng về luôn

"Không thể được. Lãnh Diễm Tông chúng ta sao có thể thu nhận phàm nhân cơ chứ. Gia quyến của ngươi hãy để cho mấy vị cung phụng kia hộ tống đến Khê quốc tạm lánh nạn đi." Cổ Vận Nguyệt lắc đầu, cương quyết từ chối.

Khê Quốc là một quốc gia thế tục khác nằm ở phía Đông Bắc Phong Quốc, hiện tại vẫn nằm trong phạm vi thế lực của Lãnh Diễm Tông.

Nhóm tu sĩ cung phụng của Dư phủ không khỏi tỏ ra thất vọng, nhưng trước mặt Cổ Vận Nguyệt thì tự nhiên không dám nói "Không".

Gia quyến Dư gia cũng lấy làm sợ hãi, vội vàng hướng ánh mắt cầu khẩn nhìn Dư Mộng Hàn.

"Nếu đám người Thiên Quỷ Tông lại tìm đến, chẳng phải chúng ta chỉ còn đường chết cả sao. Thất muội, dù đã gia nhập tiên môn ngươi cũng không thể bỏ mặc bọn ta như vậy…" Dư nhị thiếu gia càng tỏ ra gấp gáp, vội gào

to.

“Câm miệng!” Dư Mộng Hàn sa sầm nét mặt, trầm giọng quát lên.

Dư nhị thiếu gia khẽ run rẩy, mấy lời cứng rắn định nói ra vội nuốt trở lại.

“Sư tôn, để người thân của con đến Khê Quốc sẽ không có chuyện gì thật chứ? Thiên Quỷ Tông có thể dễ dàng tìm được bọn họ.” Tuy miệng Dư Mộng Hàn thì quát mắng Dư nhị thiếu gia nhưng đồng thời trong lòng cũng lo lắng cho sự an nguy của những người khác trong nhà.

"Đồ nhi không cần lo lắng. Theo quy củ của Linh Hoàn Giới, chỉ cần ngươi chính thức trở thành đệ tử nội môn của Lãnh Diễm Tông, bọn chúng sẽ không dám ra tay đối với người nhà của ngươi ở thế tục, nếu không sẽ vi phạm cấm kỵ của giới này. Nếu bọn họ có can đảm dám đuổi giết người nhà của ngươi, về sau khi tu vi của ngươi đại thành có thể dựa vào lý do này để xuống tay với người nhà của các đệ tử Thiên Quỷ Tông khác. Lúc trước bọn chúng cố tình ra vẻ không biết ngươi có lệnh bài tiếp dẫn của bổn tông, nên mới ra tay với Dư Phủ. Nhưng hiện tại vi sư đã trực tiếp ra mặt, tình huống tự nhiên sẽ khác. Lúc này, việc quan trọng nhất là đưa ngươi về đến Lãnh Diễm Tông một cách an toàn." Cổ Vận Nguyệt cất giọng thâm trầm.

Dư Mộng Hàn nghe như thế, thần sắc mới thả lỏng.

Trong lòng những người Dư Phủ cũng cảm thấy yên tâm, không nói thêm gì nữa.

"Chân nhân, cùng ba vị cung phụng Vương, Sa, Lâm, người nhà của ta đành trông cậy chư vị bảo vệ giúp vậy. Sau này, tiểu nữ tu luyện thành công, chắc chắn sẽ không quên ơn của các vị.” Dư Mộng Hàn dịu dàng thi lễ với ba người Bạch Thạch cùng ba người tu sĩ cung phụng của Dư gia.

"Thất tiểu thư nói vậy là khách sáo quá rồi, chúng ta dù sao cũng là cung phụng trong Dư phủ, được Dư tướng quân cùng tiểu thư đối xử rất tốt, ngày hôm nay Dư phủ gặp phải tai họa như thế này, tất nhiên chúng ta phải có trách nhiệm bảo vệ người nhà của tiểu thư rồi." Đám người thiếu phụ áo đen tự nhiên nhận lời, không dám chậm trễ, còn luôn miệng hứa hẹn sẽ bảo

vệ cẩn thận cho mọi người trong Dư phủ.

Mặc dù bọn họ không đến được Lãnh Diễm Tông, nhưng Dư Mộng Hàn dù sao cũng là đệ tử nội môn của đại tông này. Chỉ cần xây dựng tốt mối quan hệ này, tất nhiên về sau sẽ có nhiều lợi ích không nhỏ.

Bạch Thạch chân nhân tỏ vẻ bối rối, theo bản năng lén nhìn về phía Hàn Lập.

"Bạch Thạch đạo hữu, ngươi đã ở Dư phủ lâu như thế, cũng nên đi theo bọn họ một chuyến thì hơn." Hàn Lập đang chơi đùa với chiếc túi trữ vật, chợt ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Thạch chân nhân, vừa cười vừa nói.

Lúc này Bạch Thạch chân nhân mới tươi cười, vui vẻ đáp ứng.

"Mộng Hàn xin đa tạ bốn vị." Dư Mộng Hàn ra vẻ không nhìn thấy chuyện vừa rồi, cúi người thi lễ tạ ơn đối với bốn người.

Sau khi mọi việc đã được quyết định, mọi người Dư gia lập tức bắt đầu thu dọn, gom góp toàn bộ vàng bạc, trân bảo trong nhà.

Hàn Lập bỏ chiếc túi trữ vật vào trong ngực áo sau đó đi đến bên thi thể của thanh niên âm hiểm, nhặt lấy một cái túi trữ vật khác.

Còn phần những món đồ trên những tên áo đen còn lại, hắn chẳng thèm để mắt đến.

Đám người Bạch Thạch chân nhân thấy vậy, tự nhiên vui mừng đem đồ vật trên người đám áo đen thu lấy.

"Không biết Hàn đạo hữu có kế hoạch gì tiếp theo không?" Cổ Vận Nguyệt đến bên cạnh Hàn Lập, nhẹ nhàng hỏi.

"Lần này Hàn mỗ đến thành Minh Viễn hoàn toàn là ngoài ý muốn, bây giờ lại va chạm với đám người Thiên Quỷ Tông, tất nhiên là muốn rời xa nơi này một chút.” Hàn Lập trả lời lạnh nhạt.

"Hiện tại đạo hữu đã nhúng chân vào vũng nước đục này, lại còn giết chết Tề Minh Hạo. Nếu muốn thoát thân, chỉ sợ không phải là việc dễ dàng. Với thế lực của Thiên Quỷ Tông, sẽ nhanh chóng tìm ra đạo hữu thôi." Cổ Vận Nguyệt cười hắc hắc một tiếng sau đó trả lời.

"Cổ tiên tử nói như vậy là có ý gì?" Hàn Lập không mảy may dao động mà chỉ hỏi lại.

"Nếu Hàn đạo hữu không chê, chi bằng gia nhập Lãnh Diễm Tông? Lãnh Diễm Tông chúng ta luôn hoang nghênh các cường giả tán tu gia nhập. Có thể đơn giản giết tu sĩ Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ, hoàn toàn có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh trưởng lão ngoại môn. Thiếp thân rất vui lòng tiến cử đạo hữu.” Cổ Vận Nguyệt chăm chú nhìn Hàn lập sau đó trả lời.

"Sư phụ ta nói rất đúng. Nếu Hàn đại ca có thể gia nhập Lãnh Diễm Tông, đối với Nhạc Nhi muội muội cũng có lợi nhiều lắm." Dư Mộng Hàn nghe đến đó, trong lòng khẽ động, đánh tiếng khuyên nhủ.

Hàn Lập nhìn thoáng qua thiếu nữ bên cạnh, có chút do dự.

Liễu Nhạc nhi chớp chớp cặp mắt đen to tròn, có chút mơ màng.

"Nếu như thiếp thân không nhầm, khí tức của Hàn đạo hữu lúc này có chút bất ổn, hình như trên người có thương tích. Vừa lúc thiếp thân có mang theo một viên "Vọng Tê Đan ", đây chính là thánh dược chữa thương nổi tiếng tại Linh Hoàn Giới.” Cổ Vận Nguyệt tỏ rõ thâm ý.

Đối với Cổ Vận Nguyệt, lần này đã giết chết hai gã tu sĩ Kết Đan kỳ của Thiên Quỷ Tông, trong đó còn có con cháu của một tu sĩ Hóa Thần kỳ, chắc chắn sẽ bị đối phương chặn giết trên đường trở về Lãnh Diễm Tông.

Mặc dù người thanh niên trước mặt có chút thần bí, nhưng nếu có thể cùng đi, nhất định sẽ là một trợ giúp cực lớn.

"Nhạc Nhi, ngươi có bằng lòng đến Lãnh Diễm Tông cùng ta?" Hàn Lập sờ lên cái cằm, bỗng nhiên quay lại hỏi Liễu Nhạc Nhi.

Với tu vi của Cổ Vận Nguyệt, thì phân phận hồ yêu của Liễu Nhạc Nhi rõ ràng không thể giấu được.

Bất quá lúc trước khi hắn sưu hồn Bạch Thach chân nhân, biết được rằng mặc dù hai tộc Nhân yêu tại Linh Hoàn Giới rất xa cách, nhưng trong một vài đại tông môn,những cao giai tu sĩ đều mang theo một ít Yêu tộc bên người chuyện rất bình thường, do đó Liễu Nhạc Nhi đi Lãnh Diễm Tông không có vấn đề gì cả.

"Ta nghe theo ca ca." Liễu Nhạc Nhi hết nhìn Cổ Vận Nguyệt, rồi lại Dư Mộng Hàn, sau đó rụt rè trả lời.

"Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không ai dám bắt nạt ngươi đâu." Hàn Lập nghe vậy thì cười cười, xoa nhẹ đầu thiếu nữ.

"Ta biết ca ca sẽ bảo vệ muội mà." Thiếu nữ gật gật đầu,thở ra nhẹ nhõm, nhoẻn miệng nụ cười.

"Vậy thì Hàn mỗ xin làm phiền, Cổ tiên tử xin dẫn đường, tuy nhiên không biết tiên tử có thể đưa ra viên "Vọng Tê Đan" như đã hứa hay không?" Hàn Lập nhìn Cổ Vận Nguyệt, không khách khí trả lời.

"Đương nhiên không thành vấn đề." Trong lòng Cố Vân Nguyệt vui vẻ, không chút do dự, lấy ra một bình ngọc màu trắng, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận bình ngọc, rồi khẽ mở nắp, đặt dưới mũi hít nhẹ một hơi sau đó gật nhẹ đầu.

Cổ Vận Nguyệt thấy vậy, vui vẻ tươi cười.

Mọi người Dư gia giờ phút này đã thu thập xong, ngoại trừ đại lượng châu báu, còn dẫn theo mấy cỗ xe ngựa.

Lúc này đám người Bạch Thạch chân nhân cũng đi tới.

“Hàn tiền bối, ta..." Bạch Thạch lão đạo đi đến bên cạnh Hàn Lập, chần

chờ, muốn nói gì đó.

“Ngươi chuyên tâm bảo hộ người nhà họ Dư là được, những chuyện khác không cần phải xen vào, ngoài ra ta còn có việc cần ngươi đi làm..." Hàn Lập phất tay về phía đối phương, rồi khẽ mấp máy môi, truyền âm nói gì đó.

Bạch Thạch lão đạo nghe xong thì khẽ giật mình, gật đầu liên tục.

Lúc này, Dư Mộng Hàn cũng đi tới bên cạch Cổ Vận Nguyệt, nhẹ giọng nói:

"Sư tôn, giờ này có lẽ cửa thành đã đóng, làm phiền người ra tay giúp đưa các nàng ra khỏi thành."

Cổ Vận Nguyệt nhẹ gật đầu, vung áo bào.

Lập tức, một mảnh sương trắng bỗng nhiên xuất hiện, rồi ngưng tụ thành một đám mây trắng lớn, nhấc tất cả mọi người cùng bay lên trời.

Phần lớn đám người Dư gia chưa bao giờ trải qua chuyện thần kỳ như thế này, liền vội vàng bám chặt vào chiếc xe ngựa, vài người non gan thì sợ hãi la hét không thôi.

Trong chớp mắt, đám mây trắng bay vút ra ngoài thành, rồi đáp vững vàng xuống con đường bên ngoài thành.

"Mẫu thân, thẩm thẩm... " Giây phút sắp phải chia ly, mặc dù Dư Mộng Hàn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng không tránh hỏi xúc động, đau buồn, đứng lại ôm người thân tiễn biệt.

Gia quyến cùng mẫu thân của Dư tiểu thư rưng rưng nước mắt, ân cần khuyên bảo Dư Mộng Hàn phải chăm sóc bản thân thật tốt.

Một lúc lâu sau, các nàng mới lưu luyến chia tay.

Bốn người Bạch Thạch chân nhân hộ tống mọi người Dư gia đi về hướng

Đông, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Dư Mộng Hàn ngơ ngẩn nhìn thân nhân đi xa, một lúc lâu sau mới thu hồi ánh mắt rồi khẽ thở dài.

"Chúng ta cũng nên tranh thủ thời gian lên đường thôi." Cổ Vận Nguyệt đợi một lúc, rồi phất tay lên, phóng ra một chiếc Linh thuyền màu xanh nhạt.

Linh thuyền dài bốn năm trượng, hình dạng có chút kỳ lạ, vừa cong cong như vầng trăng lại có hình dáng như chim phượng, thân thuyền khắc chữ linh văn màu xanh, phát ra dao động linh lực nhạt nhạt, rõ ràng không phải phàm vật bình thường.

Hàn Lập kéo Liễu Nhạc Nhi lên Linh thuyền, Dư Mộng Hàn hít một hơi thật sâu bình ổn tâm tình bình rồi cũng bước lên Linh thuyền.

Cổ Vận Nguyệt phất tay phóng ra một đạo pháp quyết. Linh thuyền lập tức tỏa ra một tầng hào quang màu trắng, phóng lên trời, hóa thành một đạo bạch quang bay đi xa.

------oOo------

Chương 21: Nguyên Anh dị biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch và đề tự: KenSeki

Biên: nila32

Trải qua một đoạn phong ba,

Kiểm tra đạo quả chỉ còn Nguyên Anh.

Nguyên Anh lại chẳng an lành,

Làm anh khôi phục một đường gian nan.

Bên trong Linh thuyền.

Hàn Lập đang nhắm mắt khoanh chân, dựa lưng vào một bên vách tường. Liễu Nhạc Nhi ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, tò mò nhìn ngắm xung quanh, từ đồ trang trí trên Linh thuyền, đến cảnh vật bên ngoài đang trôi nhanh về phía sau.

Cổ Vận Nguyệt đứng trước điều khiển Linh thuyền, đồng thời thì thầm nói chuyện gì đó với Dư Mộng Hàn bên cạnh.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, từ từ mở mắt, sắc mặt trầm tư suy nghĩ.

Từ lúc tỉnh lại, hắn đã phát hiện bản thân không có cách nào thu nạp thiên địa nguyên khí vào cơ thể mình, càng không thể nào trực tiếp thông qua thổ nạp mà khôi phục pháp lực, lúc trước do vừa khôi phục thần thức, lại vẫn còn đang chút sợ hãi vì mới bị mất trí nhớ, cho nên chưa kịp kiểm tra kỹ

việc này.

Hôm nay, sau khi thử kiểm tra lại lần nữa, họ Hàn nhận ra tình trạng vẫn giống lúc trước, bản thân không cách nào hấp thu được thiên địa nguyên khí.

Hàn Lập suy nghĩ một hồi, rồi khẽ lật tay, lấy ra một bình ngọc màu trắng. Vừa mở nắp bình, mùi thuốc cực kỳ nồng đậm lập tức xông thẳng lên mũi, khiến tinh thần hắn khẽ rung động.

Hàn Lập đổ ra một viên đan dược màu xanh, dùng hai ngón tay cầm lên, giơ lên trước mặt xem xét.

"Đây là Vọng Tê Đan sao? Hy vọng thực sự có chút tác dụng." Hàn Lập lầm bầm mấy tiếng, rồi cho viên đan dược vào miệng, sau đó lập tức nhắm mắt lại, bắt đầu điều tức.

Liễu Nhạc Nhi thấy thế thì cũng biết ý, không quấy rầy hắn. Nàng thấy Cổ Vận Nguyệt và Dư Mộng Hàn đang chuyện trò với nhau bèn đứng dậy đi về phía hai người, rồi cũng ngồi xuống khe khẽ nói chuyện cùng.

Một lát sau, dược lực dần dần lan tỏa, lông mày Hàn Lập bỗng khẽ nhíu lại, từ đan điền ở phía dưới bụng từ từ sinh ra một cỗ khí ôn hòa như dòng nước ấm, rồi tự động chảy dọc theo kinh mạch toàn thân.

Sau khi hoàn thành một vòng chu thiên, hắn cảm thấy toàn thân thư thái hơn rất nhiều. Cơ thể vốn luôn trống rỗng, bấp bênh không có điểm tựa lúc trước nay đã cảm thấy một chút thay đổi. Đan điền đã sinh ra một chút pháp lực, mặc dù rất nhỏ bé không đáng kể, nhưng cũng khiến hắn vui mừng đôi chút.

Hàn Lập từ từ mở mắt ra, bàn tay nắm chặt lại đặt trên hai đầu gối, sau khi nghỉ một chút, lại ngửa bàn tay lên, trong lòng bàn tay lại đã có thêm hơn mười khỏa đan dược khác.

Những đan dược này một số là do Bạch Thạch chân nhân cướp được ở bên ngoài, còn lại một ít là đồ còn sót lại trên người tên Tề Minh Hạo, hầu hết

đều là đan dược dùng để khôi phục pháp lực, chất lượng tốt xấu lẫn lộn, kém xa viên Vọng Tê Đan ban nãy.

Hàn Lập vê vê một viên, cho vào miệng, rồi lại từ từ nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên lại mở mắt ra, mặt có vẻ nghi ngờ, sau đó lập tức cầm một viên khác, nuốt vào bụng.

Lại sau một lúc, hắn mở mắt ra lần nữa, ánh mắt có chút ảm đạm.

Vừa rồi, hắn nuốt liên tục hai viên đan dược, nhưng lại như trâu đất xuống biển, không hề có chút động tĩnh gì, không hề cảm thấy có dược lực tỏa ra, cũng không thấy có thêm chút pháp lực nào được hồi phục cả.

Hàn Lập trầm ngâm, liên tục phục dụng mấy loại đan dược khác nhau.

Chẳng mấy chốc, trong tay hắn chỉ còn lại một viên đan dược màu vàng, to bằng ngón tay cái.

Phẩm chất của viên đan dược này không thấp, cũng không thua kém gì viên Vọng Tê Đan kia, có thể đây chính là viên đan dược mà tên Tề Minh Hạo định dùng để cứu mạng lúc nguy khốn.

Hàn Lập nhìn viên thuốc, mặt không biểu tỉnh, rồi ném luôn vào miệng.

Quả thật viên đan dược này không làm hắn thất vọng, ngay sau khi nuốt viên đan dược màu vàng này xuống, thì dược lực bắt đầu từ từ lan tỏa, hóa thành một luồng linh lực, chảy vào trong đan điền của hắn, làm pháp lực trong người chậm rãi tăng lên một ít.

Lúc này tinh thần Hàn Lập mới thoải mái hơn một chút.

Chỉ cần đan dược có tác dụng, thì việc khôi phục pháp lực không còn là việc khó khăn gì nữa. Còn về việc đan dược không có tác dụng, thì khả năng rất lớn là do cấp bậc của chúng quá thấp.

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp đột ngột vang lên trong đầu hắn:

“Chúc mừng Hàn đạo hữu, vậy là đã có hi vọng khôi phục lại pháp lực rồi.”

“Chẳng đáng kể gì, chỉ là như cây không gốc, nước không nguồn mà thôi, tác dụng vô cùng nhỏ bé!” Hàn Lập cười miễn cưỡng, dùng thần niệm trả lời.

“Ít vẫn hơn không, pháp lực của Hàn đạo hữu khôi phục được phần nào, thì ta và ngươi cũng có thêm một phần hy vọng trở lại Tiên Giới.” Ma Quang nhàn nhạt đáp lại.

“Đạo hữu nói không sai tuy vậy cũng không dễ dàng như thế đâu.” Hàn Lập chậm rãi trả lời.

“Đan dược thì như vậy, thế còn linh thạch thì sao?” Ma Quang lại hỏi.

“Không cần đạo hữu nhắc, ta cũng đang muốn thử qua một lần đây.” Hàn Lập cười cười, trả lời.

Nói xong, hắn liền lật tay, lấy ra mấy khối linh thạch màu xanh, có to có nhỏ, hai tay nắm chặt, mấy khối linh thạch lập tức phát sáng, tỏa ra một vầng ánh sáng màu xanh lờ mờ.

Liễu Nhạc Nhi và Dư Mộng Hàn ngó thấy từ chỗ Hàn Lập phát ra ánh sáng màu xanh, thì tò mò quay đầu nhìn lại, còn Cổ Vận Nguyệt ở đầu thuyền thì lại không phản ứng gì.

Linh lực màu xanh từ linh thạch từ từ chảy ra, xoay tròn trên lòng bàn tay Hàn Lập một chút, rồi dần dần chở nên mờ nhạt dần.

Một lát sau, đoàn ánh sáng màu xanh dần dần dịu xuống, rồi biến mất trong không khí.

Hàn Lập buông tay ra, mấy khối linh thạch đã chở nên ảm đạm, không chút ánh sáng, ánh mắt Hàn Lập hiện lên vẻ phân vân, im lặng suy nghĩ một lúc.

“Như thế nào rồi, không thể hấp thu linh lực từ linh thạch sao?” Giọng của

Ma Quang lại vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập trầm mặc một lúc, rồi đáp: “Có lẽ cũng giống như đan dược, cấp bậc của mấy viên linh thạch này quá thấp, không có đủ linh lực tinh thuần, không thể chuyển hóa thành pháp lực được.”

“Nếu là như vậy, thì chỉ cần dùng một lượng lớn đan dược cao giai và linh thạch cực phẩm, thì khả năng khôi phục lại pháp lực đã nằm trong tầm tay của đạo hữu rồi.” Ma Quang ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp.

“Không phải đơn giản như thế. Cực phẩm linh thạch có tác dụng hay không thì phải thử qua mới biết được. May là thân thể và thần thức của ta đã tạm ổn định, kể cả không có cách nào thu nạp được thiên địa nguyên khí, thì cũng từ từ cũng sẽ tự khôi phục lại được.” Hàn Lập thở dài, có chút buồn bực, nói.

“Hàn đạo hữu lại khiêm tốn rồi, như tại hạ chứng kiến, nếu chỉ nói thân thể và thần thức của đạo hữu mới hơi vừa tạm ổn định, cũng đã không có đối thủ ở giới diện này rồi. Nếu đạo hữu đã có phương pháp, mong sớm hồi phục lại như cũ.” Ma Quang thong thả nói mấy câu sau đó im lặng không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, lúc trước nhặt được mấy túi trữ vật, nhưng lại không có một viên cực phẩm linh thạch nào, nếu không thì đã có thể thử ngay bây giờ.

Tiếp đó hắn kiểm tra cẩn thận lại pháp lực trên người một lần nữa, thấy tu vi hiện tại chỉ tương đương tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ. Nếu muốn tăng trưởng trở lại, thì phải khôi phục được khả năng thu nạp thiên địa nguyên khí, hoặc là trực tiếp sử dụng cao giai đan dược để khôi phục pháp lực.

Nghĩ đến đó, Hàn Lập nhíu mày, nhanh chóng sử dụng thần niềm quan sát bên trong cơ thể, tập trung vào một chỗ sâu trong đan điền.

Chỉ thấy toàn bộ đan điền dường như bị bao phủ bởi một mảng sương mù dày đặc, vô cùng vô tận, mà ở sâu trong đám sương mù dày đặc, có một một quầng kim quang mỏng nhấp nháy, giống như một chiếc đèn màu vàng

được thắp sáng trong đêm tối.

Hàn Lập phóng thần niệm tới, nhìn thấy một hình người tí hon toàn thân màu vàng đang tỏa ra hào quang óng ánh, ngồi khoanh chân ở chính giữa đám sương mù dày đặc, hình dáng và thần thái giống Hàn Lập y như đúc, đúng là Nguyên Anh của hắn.

Khuôn mặt của Nguyên Anh bình tĩnh, hai mắt khẽ nhắm, hai tay rủ xuống bên thân, thoạt nhìn như đang ngủ say.

Có lẽ việc hắn không thể hấp nạp thiên địa nguyên khí có liên quan lớn đến tình trạng lúc này của Nguyên Anh. Khi vừa tỉnh lại, hắn đã dùng thần thức kiểm tra qua, nhưng lại không cách nào tiến lại gần Nguyên Anh, càng không thể làm nó thức tỉnh chút nào.

Nếu không phải là sâu trong lòng vẫn mơ hồ còn một tia thần hồn liên hệ với Nguyên Anh, thì hắn suýt nửa tưởng Nguyên Anh của mình là ngoại vật nào đó.

Lúc này, trong đầu Hàn Lập điểm qua một loạt các loại bí thuật, sau cùng, một tay bấm niệm pháp quyết, thúc giục một ít pháp lực mới hồi phục ở trong đan điền, hóa thành một tấm phù văn màu bạc, từ từ bay đến dán lên thân thể Nguyên Anh.

Mấy tiếng "Phốc" "Phốc" trầm đục vang lên.

Đám phù văn màu bạc vừa chạm vào da thịt người tí hon màu vàng, thì liền nổ tung thành một quầng sáng bạc, tản mát ra xung quanh.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, cũng không thấy có gì bất ngờ, ngay lập tức lại thay đổi pháp quyết, từ đan điền lại xuất hiện một tia sáng màu trắng ngà bao quanh bốn phía người tí hon, từ từ trói lại…

Mấy canh giờ sau.

Hàn Lập trợn tròn hai mắt, hít mạnh một hơi, nuốt ngược trở lại một ngụm máu nóng chực chờ trào lên cổ họng.

Vừa rồi, hắn không tiếc pháp lực thi triển bí thuật Luyện thần thuật của Tiên giới, cưỡng ép thần niệm xâm nhập vào Nguyên Anh ở trong cơ thể, kết quả là từ bên trong Nguyên Anh phát ra một cỗ uy năng khủng bố, khiến cho thần niệm bắn ngược trở lại. Pháp lực nghịch chuyển đã khiến họ Hàn bị bí thuật cắn trả.

Cũng may là thân thể và thần thức của hắn vô cùng mạnh mẽ. Nếu là người khác, nhẹ thì kinh mạch đứt đoạn, nặng thì thần thức phản phệ mà biến thành si ngốc luôn rồi.

Sau trận giày vò này, pháp lực của Hàn Lập lại bị tiêu hao một phần, tu vi từ Nguyên Anh trung kỳ bị đánh rớt xuống còn Nguyên Anh sơ kỳ, khiến hắn càng thêm phiền não.

------oOo------

Chương 22: Phong Vân song sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Cổ Vân Nguyệt hé lộ tiên nhân - quan hệ tông môn

Hàn lão ma cảnh báo địch thủ ẩn trong mây trắng.

(vuongtuphuong)

Trong lúc Hàn Lập đau đầu suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề cảnh giới của mình, Cổ Vận Nguyệt đứng ở đầu thuyền đã cảm nhận được chấn động pháp lực mà hắn lộ ra khi bị công pháp cắn trả, nội tâm có chút cả kinh.

"Quả nhiên là Nguyên Anh trung kỳ!" Nàng ta thì thào một tiếng, sau một chút do dự liền quay người đi tới.

Hàn Lập thấy vậy bèn gác chuyện đang suy nghĩ sang bên, đứng dậy.

"Xem ra Vọng Tê Đan quả thật có ích với Hàn đạo hữu. Thương thế của các hạ lúc này đã tốt hơn nhiều." Vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt Cổ Vận Nguyệt biết mất hơn nửa, giọng nói cũng có chút ôn hòa.

"Đều nhờ vào linh đan của đạo hữu." Hàn Lập cũng trả lời một cách khách khí.

Thời gian tiếp theo, mỹ phụ họ Cổ dường như có ý lôi kéo Hàn Lập do đó không ngừng bắt chuyện tán gẫu với hắn nhằm thu hẹp khoảng cách hai bên.

Hàn Lập cũng từ đó biết được một ít thông tin về Linh Hoàn Giới.

Dù sao hắn hiểu rất rõ, kiến thức của trưởng lão Nguyên Anh hiển nhiên vượt xa lịch duyệt của một tu sĩ Kết Đan như Bạch Thạch lão đạo.

Khi thiếu phụ hỏi đến xuất thân của mình, họ Hàn đều trả lời qua loa đại khái.

Nhận thấy biểu hiện không muốn tiết lộ quá nhiều của Hàn Lập, Cổ Vận Nguyệt cũng thức thời cũng hỏi sâu thêm.

“Đúng rồi, Cổ đạo hữu có thể nói cho tại hạ một ít sự tình liên quan đến Lãnh Diễm Tông được không? Dù sao hiểu biết của Hàn mỗ đối với quý tông chỉ dừng lại ở mức một vài tin đồn nghe được mà thôi.” Hàn Lập chợt hỏi.

“Ha ha, dù Hàn đạo hữu không hỏi, thiếp thân cũng định kể rõ cho các hạ.” Cổ Vân Nguyệt nghe vậy không khỏi có chút bất ngờ bèn uyển chuyển thay đổi chủ đề.

“Bổn tông là một đại tông nổi danh ở Linh Hoàn Giới, lịch sử sáng lập môn phái đến nay có trên trăm vạn năm với hơn mười vạn đệ tử nội môn. Không kể đến đẳng cấp Kết Đan, Nguyên Anh, bổn tông có hơn mười vị trưởng lão Hóa Thần, Luyện Hư. Trên đó còn có ba vị đại năng Hợp Thể kỳ cùng một lão tổ Đại Thừa tọa trấn.”

Nói đến đây, thần tình của Cổ Vận Nguyệt không thể giấu được vẻ tự hào.

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng khẽ động.

Có tu sĩ Đại Thừa tọa trấn, thực lực của Lãnh Diễm Tông quả thật mạnh mẽ, hầu như có thể sánh với một đại tộc ở Linh giới.

“Tổ sư khai phái, Lãnh Diễm lão tổ đã phi thăng Tiên giới vào hơn trăm vạn năm trước. Đến nay, bổn tông vẫn có thể thông qua phương pháp đặc thù, câu thông với vị Tiên nhân tổ sư này. Lão nhân gia thỉnh thoảng còn ban cho bổn tông một ít linh đan diệu dược, công pháp bí kĩ. Những môn phái nhỏ căn bản không thể sánh bằng. Hàn đạo hữu gia nhập Lãnh Diễm Tông

ta, nhất định sẽ không thất vọng.” Cổ Vận Nguyệt liếc nhìn Hàn Lập, sau đó cười nói.

Hàn Lập nghe thấy hai chữ “Tiên nhân” rốt cuộc để lộ chút ít dao động.

Không ngờ Lãnh Diễm Tông cũng có chỗ dựa ở Tiên giới!

Hơn nữa Lãnh Diễm lão tổ sau khi phi thăng vẫn có thể duy trì liên lạc với hạ giới!

Hắn chưa từng nghe qua chuyện này trước đây. Từ đó xem ra, tình huống của Linh giới và nơi đây có sự khác nhau rất lớn.

Nhận ra biến hóa trên khuôn mặt Hàn Lập, Cổ Vận Nguyệt không khỏi có chút hài lòng, bộ dáng tươi cười đắc ý.

“Không thể ngờ được Lãnh Diễm Tông lại mạnh mẽ đến thế, khó trách có thể trấn áp một phương. Chẳng hay tình huống của Thiên Quỷ Tông thì như thế nào?” Hàn Lập gật đầu.

“Thiên Quỷ Tông không chênh lệch lắm so với Lãnh Diễm Tông chúng ta, cũng có lão tổ phi thăng Tiên giới. Ngoài ra, còn một môn phái có lão tổ phi thăng Tiên Giới là Cảnh Nguyên Quan. Ba đại tông môn tồn tại song song ở Linh Hoàn giới, địa vị ngang nhau.” Cổ Vân Nguyệt thu lại dáng vẻ tươi cười, thần sắc có phần ngưng trọng.

“Tuy nói địa vị ngang nhau nhưng thực lực tất nhiên vẫn phân cao thấp. Không biết trong ba tông phái, nhà nào xếp ở vị trí cao nhất?” Hàn Lập sờ cằm rồi hỏi.

“Cái này… Thực lực cơ bản của ba đại tông phái không khác nhau quá nhiều. Có điều lịch sử sáng lập của Thiên Quỷ Tông vượt xa Lãnh Diễm Tông và Cảnh Nguyên Quan, hơn nữa bọn họ từng có ba vị phi thăng Tiên giới, thực lực vì thế cao hơn một chút. Lãnh Diễm Tông ta và Cảnh Nguyên Quan thì không hơn kém nhau bao nhiêu.” Cổ Vận Nguyệt suy nghĩ một thoáng sau đó trả lời một cách uyển chuyển.

Xem ra thực lực của Thiên Quỷ Tông vượt xa Lãnh Diễm Tông, chỉ là nàng ta không chịu thừa nhận mà thôi.

Hàn Lập suy tính một hồi, quả thật có chút hứng thú với Lãnh Diễm Tông.

Nếu như bọn họ thật có liên hệ với Tiên giới, căn cơ tất nhiên thâm hậu, rất có khả năng tìm được phương pháp giải quyết vấn đề Nguyên Anh của hắn.

Sau khi hỏi thêm một ít sự tình, cả hai kết thúc trò chuyện. Hàn Lập đi đến bên cạnh khoanh chân ngồi xuống.

Không bao lâu sau, thân thể hắn dần dần nổi lên từng sợi quang mang màu xanh. Có điều khí tức này nhanh chóng thu liễm, cuối cùng hoàn toàn biến mất, không còn cảm nhận được chút pháp lực nào cả.

Cổ Vận Nguyệt trở lại đầu thuyền, tiếp tục điều khiển phi chu nhưng khi cảm nhận biến hóa pháp lực trên người Hàn Lập, trong lòng không khỏi tấm tắc kêu lạ.

Sắc trời chung quanh dần dần sáng lên.

Phi chu xuyên mây phá sương. Phía trước xuất hiện một dãy nũi mênh mông trùng điệp. Thân núi thẳng tắp, hơn nữa còn có màu đỏ sậm. Từ trên nhìn lại giống như một khu rừng đỏ cực lớn.

Nhìn thấy cảnh này, Cổ Vận Nguyệt không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Dãy núi trước mắt đã là biên giới Phong quốc.

Quãng đường vừa qua, nàng đã tận lực tránh xa những nơi mà Thiên Quỷ Tông dễ dàng dò xét. Hiện tại có lẽ đã an toàn hơn rất nhiều.

Có điều vì để đảm bảo an toàn, Cổ Vận Nguyệt vẫn cho phi chu đề thăng độ cao, chui vào tầng mây giữa không trung.

Lúc này, mây trời cũng không dày đặc, thậm chí nhiều chỗ vô cùng thưa thớt. Có điều nhìn chung chui vào bên trong vẫn có tác dụng che giấu hành

tung nhất định.

Dư Mộng Hàn cùng Liễu Nhạc Nhi dần trở nên quen thuộc với phi chu, không còn sợ hãi như trước bèn đứng dậy thưởng thức cảnh đẹp, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười thanh thúy dễ nghe.

Dãy núi bên dưới nhanh chóng lui về phía sau. Khi một mảnh bình nguyên ló hiện ở phương xa, Cổ Vân Nguyệt chậm rãi buông bỏ một chút lo lắng cuối cùng.

“Cẩn thận!”

Hàn Lập vốn luôn nhắm mắt tĩnh tọa bất chợt quát lớn một tiếng.

Liễu Nhạc Nhi và Dư Mộng Hàn nghe vậy đều khẽ giật mình.

Cổ Vận Nguyệt bỗng nhiên biến sắc, không chút do dự bấm niệm pháp quyết. Một đạo bạch quang bắn ra từ lòng bàn tay, chui vào bên trong phi chu.

Linh chu phát sáng rực rỡ, đột nhiên ngừng lại sau đó nhanh chóng bắn ngược về sau.

Đúng lúc này, một đóa mây trắng phía trước thình lình trở nên đen kịt, hóa thành mặt quỷ dữ tợn màu đen to lớn há miệng cắn xuống. Có điều phi chu thối lui quá nhanh khiến nó đớp vào không khí.

“Ồ!” Một tiếng ồ nhẹ truyền ra từ trong mặt quỷ.

Từ đó một đóa mây đen hiện ra mang theo hai bóng người mơ hồ.

Bên trái là một lão già lưng còng, mặt mày nhăn nheo, tóc vàng lưa thưa. Bộ dáng già yếu như thanh gỗ mục.

Bên phải là một nam tử trẻ tuổi, mặt ngựa miệng rộng, xấu xí không chịu nổi, ánh mắt lóe hiện hung quang.

Hai người đều mặc hắc bào, phía trên có thêu một cái mặt quỷ dữ tợn tản ra hắc khí mơ hồ. Trên người bọn họ tỏa ra Linh áp thình lình đạt đến cảnh giới Nguyên Anh.

Thanh niên mặt ngựa giống với Cổ Vận Nguyệt, đều là tu sĩ trung kỳ. Lão già lưng còng cao hơn một tầng, bất ngờ đạt đến hậu kỳ.

“Phong Vân song sát!” Cổ Vận Nguyệt nheo mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

------oOo------

Chương 23: Tranh đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32, KenSeki*

“Ha ha, không ngờ Cổ Vận Nguyệt đạo hữu cũng biết danh tiếng nho nhỏ của hai huynh đệ chúng ta, thật là vinh hạnh!” Giọng nói của lão già lưng còng vô cùng khản đặc, tựa như hai miếng sắt ma sát vào nhau khiến người nghe cực không thoải mái.

Thanh niên mặt ngựa ngược lại chỉ giữ im lặng, đôi mắt phiếm hồng chậm rãi đánh giá đám người Hàn Lập. Khi nhìn đến Dư Mộng Hàn và Liễu Nhạc Nhi, mắt gã sáng lên, cái lưỡi lè ra liếm liếm môi dày.

Liễu Nhạc Nhi vội vàng trốn ra sau lưng Hàn Lập.

Dư Mộng Hàn nhìn thấy bộ dáng đối phương như thế đồng dạng cảm thấy sợ hãi.

Cổ Vận Nguyệt trong lòng hơi loạn. Tuy rằng đoán được Thiên Quỷ Tông sẽ không từ bỏ ý đồ đối với việc Dư phủ thế nhưng nàng không nghĩ tới đối phương đuổi đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là hai gã có hung danh hiển hách, không dễ giải quyết.

Tuy vậy họ Cổ dù sao cũng là tu sĩ trải qua không ít tranh đấu vì thế nhanh chóng khôi phục sự bình tĩnh, lạnh lùng đáp trả: "Nhị vị đột nhiên hạ sát thủ với thiếp thân ở nơi biên cảnh như vậy, về tình về lý đều nên có lời giải thích. Chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn dấy lên đại chiến giữa hai tông?”

“Hắc hắc, người quang minh chính đại không nói lời mờ ám. Chắc hẳn đạo hữu biết rõ mục đích bọn ta đến đây. Hai người bọn ta được lệnh của Tề trưởng lão đuổi giết hung thủ sát hại Tề sư điệt và nữ nha đầu họ Dư.” Lão già lưng còng cười gằn một tiếng, ánh mắt hữu ý vô ý liếc nhìn Hàn Lập và Dư Mộng Hàn.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không chút dao động. Dư Mộng Hàn thì sợ đến trắng bệch.

Cổ Vận Nguyệt hừ một tiếng, không vội lên tiếng nhưng trong đầu không ngừng suy tính các ý niệm khác nhau.

“Cổ đạo hữu, ngươi và huynh đệ chúng ta không thù không oán. Chỉ cần giao nộp hai người bọn họ, bọn ta cam đoan để cho đạo hữu rời đi an toàn, thế nào?” Lão già lưng còng rung đùi đắc ý, thoạt nhìn giống như một thầy đồ phàm nhân.

Cổ Vận Nguyệt có địa vị không thấp ở Lãnh Diễm Tông. Nếu có thể, bọn họ cũng không nghĩ tới việc ra tay với nàng.

“Hàn đạo hữu hiện tại đã là ngoại môn khách khanh trưởng lão của Lãnh Diễm Tông ta. Dư Mộng Hàn cũng là đệ tử nội môn của bổn môn. Muốn thiếp thân giao bọn hắn ra, hai vị không xem Lãnh Diễm Tông ra gì nữa ư?” Thần sắc Cổ Vận Nguyệt bỗng nhiên lạnh xuống, giọng nói quả quyết.

“Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Ngươi đã muốn chết, huynh đệ chúng ta cũng vui lòng tiễn chân một đoạn!” Lão già lưng còng dựng đứng chân mày hừ lạnh một tiếng.

Thanh niên mặt ngựa sớm đã mất kiên nhẫn, mắt thấy đàn phán không thành lập tức động thủ. Tay áo của gã vung lên, mảng lớn hỏa diễm màu trắng lập tức bắn ra.

Lại thấy ngón tay của gã khẽ động, ngọn lửa xám trắng lập tức tụ lại một chỗ, tạo thành vòng xoáy hỏa diễm cùng màu.

Tiếp đó, một đạo quỷ trảo lớn bằng căn phòng bỗng nhiên thò ra khỏi vòng xoáy, chộp xuống đám người Hàn Lập.

Cổ Vận Nguyệt sớm có chuẩn bị. Linh Nguyệt phi chu bừng sáng rực rỡ, bắn ngược về sau.

Đồng thời, tay nàng đưa lên, trường kiếm màu đen bên người lập tức bắn ra, hóa thành một đạo cầu vồng dài bảy tám trượng chém tới quỷ trảo, tạo nên âm thanh kim loại giao kích.

Cổ Vận Nguyệt khẽ động ánh mắt, ngón tay biến ảo pháp quyết.

Kiếm quang đột nhiên co rụt lại, kích thước nhỏ hơn phân nửa thế nhưng hào quang càng thêm chói mắt.

“Phốc phốc” một tiếng!

Kiếm quang bất ngờ xuyên thủng quỷ trảo khiến nó nổ tung, hóa thành tàn lửa đầy trời. Vòng xoáy trắng xám ở giữa không trung cũng theo đó tiêu tán.

Khuôn mặt thanh niên mặt ngựa trở nên đỏ rực, gã há mồm phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt đỏ rực như máu, thanh niên mặt ngựa gầm lên một tiếng, lật tay lấy ra một cuốn đồng màu đen tựa như một bức tranh bình thường.

Đồng thời, thân thể gã tuôn ra hào quang xám trắng chói mắt khiến người ngoài không thể thấy rõ hành động bên trong.

Lão già lưng còng lúc này bất chợt nhún chân, thân thể tỏa ra hào quang đen sì như mực. Uy áp khổng lồ của Nguyên Anh hậu kỳ cũng theo đó tán ra.

Cổ Vận Nguyệt biến sắc, phất tay triệu hồi phi kiếm màu đen xoay quanh đỉnh đầu. Thần thức chăm chú quan sát thanh niên mặt ngựa và lão già lưng còng.

“Hàn đạo hữu, hai kẻ này thành danh đã lâu, thực lực rất mạnh. Một khi tình huống không ổn, các hạ hãy dẫn tiểu đồ và lệnh muội đi trước, ta sẽ cản phía sau.” Thiếu phụ nhanh chóng truyền âm cho Hàn Lập.

Tuy rằng xuất kỳ bất ý áp chế thanh niên mặt ngựa thế nhưng nàng tự nhận

không thể địch lại lão già lưng còng, lại thêm Hàn Lập chưa rõ thực lực, hai người liên thủ cũng chưa chắc có thể chống lại đối phương vì vẫy đã sớm nghĩ đến phương án tẩu thoát.

Hàn Lập vẫn đứng yên đó chứ không nói gì.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên bên tai Cổ Vận Nguyệt:

“Muốn chạy trốn sao, các ngươi có trốn được không?”

Cổ Vận Nguyệt lập tức rùng mình.

Một tiếng “Phốc” vang lên, đột nhiên, một màn hắc quang bùng lên xung quanh lão giả lưng còng, thân ảnh ở trong hắc quang cũng trở nên mơ hồ sau đó hóa thành thành một bộ hài cốt màu xám.

Cổ Vận Nguyệt thấy thế, khẽ giật mình. Hàn Lập đứng bên cạnh, ánh mắt cũng hơi lóe lên.

Ngay lúc đó, ở trên không trung, Linh Nguyệt phi chu cũng đột nhiên rung lắc kịch liệt, từ bên trong bất ngờ phun ra một chùm hào quang đen kịt, thân hình lão giả lưng còng lơ lửng xuất hiện trong màn hắc quang.

Hai tay lão vung lên, trước người lóe lên một đạo kim quang, từ hư không xuất hiện một tòa cự tháp màu vàng cao hơn mười trượng, hung hăng nện xuống Linh Nguyệt phi chu.

Một cỗ uy áp đáng sợ ầm ầm rơi xuống, Linh quang bên ngoài phi chu rung rẩy kịch liệt như sắp vỡ vụn.

Cổ Vận Nguyệt buồn bực kêu lên, hai tay bấm niệm pháp quyết nhanh như chớp, từng đạo kiếm quyết chui vào trường kiếm màu đen.

Trường kiếm rung lắc kịch liệt, vô số kiếm ảnh đan xen chằng chịt hiện ra, chém về phía cự tháp đang lao tới.

Ầm ầm!

Vô số tiếng nổ vang lên!

Kiếm ảnh dày đặc va chạm với cự tháp ở trên không, lập tức đều tan nát rồi biến mất, không hề lưu lại được bất cứ dấu vết gì trên thân tháp.

Tuy vậy, đà lao xuống của cự tháp cũng bị chậm lại một chút.

Thừa cơ hội này, Cổ Vận Nguyệt khẽ quát lên một tiếng, từ trong tay nàng bắn ra một dải ánh sáng màu trắng bạc, là một chiếc khăn gấm màu bạc,chiếc khăn nhanh chóng bay lên đón gió, phát ra hào quang chói mắt.

Trên mặt chiếc gấm mơ hồ hiện ra ảo ảnh của núi sông, tản mát ra một lượng Linh khí khổng lồ, chặn lại phía dưới cự tháp, để làm giảm thế xuống của nó.

Sắc mặt Cổ Vận Nguyệt hơi tỏ ra căng thẳng, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng, tay kết kiếm quyết.

Phi kiếm màu đen lập tức quay tít một vòng. Hắc quang điên cuồng phóng lớn, sau chớp mắt hóa thành một thanh cự kiếm màu đen dài năm sáu trượng, chém về phía lão giả lưng còng một cách chớp nhoáng.

Lão giả chỉ cười lạnh lùng, phất tay áo, đánh ra một đạo pháp quyết.

Dưới đáy cự tháp màu vàng phát ra một tiếng nổ lớn, từ đó hở ra một lỗ thủng màu đen phóng xuất kim quang chói mắt, tạo nên một khe hở màu vàng rất lớn.

Một lực hút đáng sợ bất ngờ phát ra từ bên trong khiến cho không khí trong phạm vi khoảng mười trượng như bị hút về phía đó.

Cự kiếm màu đen lập tức dừng lại, như chịu tải cả nghìn cân, lảo đảo một vòng, rồi bay về hướng cái động màu vàng dưới đáy cự tháp.

Cổ Vận Nguyệt cố gắng hết sức, liều mạng bấm pháp quyết, ý định giữ

chắc Cự Kiếm lại, tuy nhiên lại không mang lại chút tác dụng nào, chỉ sau hai ba nhịp thở, Cự Kiếm "vèo" một cái bị cự thấp hút vào trong.

Sắc mặt Cổ Vận Nguyệt tái nhợt, liên hệ tinh thần với phi kiếm hoàn toàn bị chặt đứt.

Cự tháp màu vàng tỏa ra kim quang càng thêm chói mắt, phát ra những âm thành ầm ầm, từ từ hạ xuống, rồi không chậm chễ ép đến

Chiếc khăn gấm bạc mơ hồ bị lõm xuống, lúc cụ tháp màu vàng phát ra lực hút, những ảo ảnh núi sông trên bề mặt cũng bị biến hình méo mó, gần như cũng sắp bị cự tháp hút vào.

Cổ Vận Nguyệt vội vàng niệm pháp quyết, hai tay đỡ lấy khăn gấm, pháp lực trong cơ thể ào ào tuôn ra.

Hình ảnh sông núi phía ngoài khăn gấm phát sáng rồi biến lớn, phát ra từng hồi âm thanh cộng hưởng, rồi lại một lần nữa ổn định trở lại.

Lão giả lưng còng cười lạnh lùng, đưa tay lên định làm gì đó.

Oanh!

Từ đằng xa truyền đến một âm thanh trầm đục, hào quang màu xám trắng xung quanh thanh niên mặt ngựa bỗng bùng lên mãnh liệt, rồi hiện ra một thân hình, phía trước người có một cuốn tranh đang trôi lơ lửng, chính là đồ vật mà gã lấy ra lúc trước, bây giờ đã được bày ra, mặt ngoài cuốn tranh có vẽ chi chít đồ hình bách quỷ, tỏa ra hắc quang mãnh liệt.

"Tiện nhân kia! Cả gan làm ta bị thương! Đại ca, ngươi đừng ra tay, ta muốn cho nàng nếm thử cảm giác sống không bằng chết!" Trong mắt thanh niên mặt ngựa tràn đầy oán độc, trừng mắt nhìn Cổ Vận Nguyệt, gằn giọng nói.

------oOo------

Chương 24: Nghiền ép

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

***Biên**: nila32*

Lão giả lưng còng nghe vậy lập tức nhướng mày. Động tác cũng dừng lại đôi chút thế nhưng ánh mắt không hề rời khỏi Cổ Vận Nguyệt.

Trong lúc đó, thanh niên mặt ngựa lật tay lấy ra một thanh Chủy thủ màu đen, rạch mạnh một nhát lên cánh tay.

Lượng lớn máu tươi tuôn ra hóa thành sương máu nồng đậm dung nhập vào trong Bách Quỷ Đồ.

Họa quyển màu đen tản mát ra hắc khí cuồn cuộn, xung quanh xuất hiện từng trận âm phong. Tiếng quỷ khóc sói tru ghê rợn nổi lên, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ.

Rống rống!

Hai đầu Quỷ vật dữ tợn thình lình nhảy ra từ họa quyển Bách Quỷ. Hơn nữa, kích thước của chúng còn nhanh chóng tăng lên, đạt đến bốn năm trượng.

Hai đầu Quỷ vật này có nửa trên giống với Viên Hầu, với bộ lông ngắn màu lục sắc, răng nanh trong miệng trắng như tuyết, nhô hẳn ngoài. Đôi tay viên hầu tráng kiện, mười ngón mọc dài ra đỏ quạch như máu.

Nửa dưới của chúng bị một cỗ sương mù màu đen bao phủ, tựa như không có thân thể.

Âm phong xung quanh họa quyển càng tăng lên, hắc khí cuồn cuộn. Tiếp đó

một đầu Quỷ vật hung lệ từ đó bay ra.

Trong chớp mắt đã có hơn trăm đầu Quỷ vật xuất hiện.

Phân nửa trong số chúng chỉ có tu vi Trúc Cơ, thế nhưng trong đó cũng có năm sáu đầu Quỷ vật hình thể to lớn hơn, tản ra khí tức đạt đến Kết Đan kỳ.

"Giết!" Thanh niên mặt ngựa nhe răng cười, chỉ vào đám người Cổ Vận Nguyệt.

Hống hống hống!

Trên trăm đầu Quỷ vật nhào đến Linh Nguyệt, khí thế cực kỳ kinh người.

Cổ Vận Nguyệt thần sắc đại biến, thu lại khăn gấm về tay sau đó vỗ lên túi trữ vật bên hông. Bốn đạo bạch quang từ đó bay ra, rơi vào chung quanh. Chỉ thấy một đám bạch ngọc Khôi Lỗi hình người cao hơn một trượng, mặc áo giáp, cầm trong tay cờ trắng rộng thùng thình, phía trên lập loè linh quang.

Đại kỳ trong tay bốn bộ Khôi Lỗi đung đưa một chút. Thân thể Khôi Lỗi phát ra bạch quang sáng lạn, nhanh chóng tụ lại một chỗ, hình thành một pháp trận trắng toát, bao phủ Linh Nguyệt phi chu vào trong.

Pháp trận vừa thành hình, cùng lúc là trăm đầu Quỷ vật đánh tới, vây kín pháp trận vào giữa.

Rống rống!

Những hung lệ Quỷ vật gào to từng trận, tay bắt miệng cắn, dốc sức liều mạng công kích pháp trận.

Nhất là vài đầu quỷ vật Kết Đan, không ngừng phun ra từng đạo lục quang, oanh kích bề mặt pháp trận.

Bạch sắc pháp trận lập tức run rẩy kịch liệt.

Cổ Vận Nguyệt vội vàng bấm niệm pháp quyết. Từng đạo bạch quang rơi vào trên người bốn bộ Khôi Lỗi. Pháp trận lúc này mới dần dần ổn định lại.

Thanh niên mặt ngựa thân ảnh nhoáng một cái, cũng bay vụt đến phụ cận của bạch sắc pháp trận, trong miệng niệm quyết, trên người lần nữa hiện ra mảng lớn bạch sắc hỏa diễm, hình thành một biển lửa lớn vài chục trượng.

Gã vung tay chụp vào khoảng không. Bạch sắc hỏa diễm lập tức tách ra một khối nhỏ, ngưng tụ thành hai thanh trường mâu bằng lửa dài chừng vài trượng.

Thanh niên mặt ngựa vung cánh tay lên. Hỏa diễm trường mâu lập tức phóng nhanh như điện, phát ra tiếng rít chói tai, hung hăng đâm vào pháp trận bạch sắc.

“Ầm ầm” hai tiếng vang lớn!

Trường mâu bằng lửa vỡ vụn. Có điều bạch sắc pháp trận cũng hứng chịu công kích nặng nề khiến Cổ Vận Nguyệt đang đứng bên trong cũng bị ảnh hưởng, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Thanh niên mặt ngựa không ngừng cười lạnh. Từng thanh trường mâu từ tay phóng ra, liên tục oanh kích bề mặt pháp trận.

Pháp trận vốn dĩ rộng chừng bảy tám trượng. Lúc này, hào quang nhanh chóng tối đi rồi thu nhỏ lại, không lâu lắm đã thu lại chưa đầy ba trượng.

Sắc mặt Cổ Vận Nguyệt càng thêm tái nhợt, vầng tráng lấm tấm mồ hôi, thân thể run lên nhè nhẹ.

Bầu trời bên trên pháp trận, lão giả lưng còng chứng kiến thần sắc của Cổ Vận Nguyệt liền cười ha hả đồng thời vỗ lên túi trữ vật bên hông. Mười hai đạo hắc quang từ đó bắn ra, chính là mười hai chuôi cốt xoa.

Cốt xoa đón gió biến lớn, mặt ngoài xoẹt xoẹt dâng lên hỏa diễm đen kịt, tản mát ra một luồng khí tức u lãnh thấu xương bay vụt xuống, đâm tới pháp trận.

Trước khi bọn họ đến đây, Tề Huyên đã có dặn dò. Nếu ai có thể hạ sát Cổ Vận Nguyệt, xem như lập được đại công.

Cổ Vận Nguyệt lúc này đã là nỏ mạnh hết đà, lão giả lưng còng lập tức ra tay đoạt công.

Thanh niên mặt ngựa trong lòng giận dữ, có điều lão giả có tu vi cao hơn so với gã, nên chỉ có thể nén giận.

Cổ Vận Nguyệt nhìn thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một đạo nhân ảnh từ bên trên Linh chu phóng lên trời, nhoáng một cái, trực tiếp xuyên qua pháp trận bạch sắc, sừng sững giữa không trung, chính là Hàn Lập.

Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng trái nhoáng phải một cái, bỗng nhiên huyễn hóa ra mấy đạo tàn ảnh, sau đó hợp lại làm một với tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Mười hai chuôi cốt xoa cứ vậy biến mất một cách quỷ dị.

Lão giả lưng còng buộc phải nhìn lại sau đó lập tức biến sắc.

Hàn Lập từ từ mở hai tay ra. Mười hai chuôi cốt xoa thình lình đều nằm ở đó. Tay chà xát vào nhau, ngọn lửa bên trên mười hai miếng cốt xoa đồng loạt tán loạn, để lộ bản thể.

Hắn nhìn những mười hai chuôi cốt xoa, phất tay thu lấy, từ đầu đến cuối mặt không biểu tình, tựa như làm một việc nhỏ bình thường không có ý nghĩa.

"Ngươi, ngươi..." Lão giả lưng còng chỉ tay về phía Hàn Lập, giọng nói run rẩy.

Đám Quỷ vật ngửi được khí tức Nhân loại trên người Hàn Lập, lập tức bỏ

qua rồi bạch sắc pháp trận, chuyển sang tấn công hắn, trong miệng phát tiếng gào hưng phấn.

"Ồn ào quá!"

Hàn Lập nhíu mày, thân hình lần nữa nhoáng một cái, hóa thành bóng xanh mơ hồ xông thẳng vào đám Quỷ vật.

Những nơi mà hắn đi qua, đám Quỷ vật kia tựa như bọt nước, lập tức nổ vụn, thịt nát xương tan.

Trong chớp mắt, gần trăm đầu Quỷ vật đã như lá vàng bị gió thu cuốn lấy, bỏ xác tại chỗ.

Thanh niên mặt ngựa trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc quan sát cảnh tượng diễn ra trước mắt.

Bóng người nhoáng lên, Hàn Lập đã xuất hiện trước mặt gã, hơn nữa còn tung ra một quyền.

"Oanh" một tiếng!

Thanh niên mặt ngựa ngay đến hét thảm cũng không kịp, thân thể đã bị đánh vỡ, rơi vào kết cục thịt nát xương tan. Ngay đến Nguyên Anh cũng không có cơ hội thoát khỏi.

"Không ổn!"

Lão giả lưng còng thấy vậy hoảng hốt, vội vàng vung mạnh tay áo. Vô số phi châm màu xanh lá hiện ra, số lượng đạt chừng mấy trăm. Mỗi cây đều có dài hơn thước, thân trâm dấy lên ngọn lửa màu xanh lục.

Châm nhỏ đầy trời hướng lao vút về phía Hàn Lập tựa mưa bay, phát ra âm thanh xèo xèo dày đặc.

Trong lúc đó, thân thể lão già lưng còng toát ra Lục diễm cuồn cuộn. Lão xoay người phi độn về phía xa xa, ngay cả cự tháp màu vàng cũng bị bỏ lại.

Hàn Lập thấy vậy vẫn đứng y nguyên tại chỗ cũ, chỉ há miệng ra thình lình hít sâu một hơi.

Ầm ầm!

Một cỗ hấp lực to lớn đột nhiên xuất hiện tại hư không trước người hắn. Không khí trong phạm vi mười trượng như chợt chảy ngược, không gian ông ông tác hưởng không thôi.

Phi châm bắn xuống lập tức bị hấp lực cuốn đi, tựa như gió thu quét lá rụng đều chui vào trong miệng Hàn Lập.

Miệng hắn nhấm nuốt, tạo nên từng tràng răng rắc, đầu hơi ngửa ra trực tiếp nuốt xuống.

Cổ Vận Nguyệt nhìn thấy cảnh này liền khẽ nhếch miệng, sững sờ ngây ngốc.

Trên phi chu cách đó không xa, Dư Mộng Hàn và Liễu Nhạc Nhi chỉ kịp thấy bầu trời trước mắt một hồi hỗn loạn, căn bản không biết rõ ràng chuyện gì xảy ra mà hai gã cùng hung cực ác ban nãy đã một chết một chạy, vì vậy không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Lúc này, Hàn Lập nhìn thoáng qua lưng còng lão giả đã biến thành lục quang đi xa, thần sắc lạnh nhạt. Cánh tay chợt lóe lên kim quang nhàn nhạt, một quyền oanh ra.

Tiếng xé gió vừa vang lên!

Hư không sau lưng lão già lưng còng lóe lên. Một đạo quyền ảnh màu vàng lớn cỡ đầu người xộc đến với tốc độ nhanh gấp mấy lần độn tốc của lão.

"A!"

Lão già lưng còng biến sắc, thân thể run lên. Ngoài thân hiện ra một mảnh hắc quang, nhưng sau một khắc đã bị quyền ảnh màu vàng hung hăng đánh

trúng.

Oanh!

Quỷ Hỏa Màu xanh lá bạo liệt ra, nhưng không có chút máu thịt nào, chỉ có một đống xương trắng không ngừng rơi rụng.

Cùng lúc đó, tại một chỗ cách nơi đây ngoài mấy chục dặm, mảng lớn hắc quang thình lình xuất hiện, bên trong lảo đảo bay ra một bóng người, chính là lão già lưng còng.

Lão mặt mũi tràn đầy sợ hãi quay lại nhìn về phía sau một cái sau đó há mồm phun ra một đạo lục quang, hóa thành lục diễm cuồng cuộn bao trùm thân thể, biến mất tại phía chân trời trong chớp mắt.

Hàn Lập đã sớm khuếch tán thần thức bao bọc phạm vi mấy chục dặm, tự nhiên biết rõ mọi chuyện. Khi hắn đang cười hắc hắc định ra tay tiếp chợt cúi đầu nhìn thoáng qua thanh quang trên người mình. Rõ ràng nó đã tối đi một ít so với lúc trước.

Hàn Lập nhướng mày, lập tức bỏ qua ý định tiếp tục đuổi giết. Thay vào đó, hắn phất tay phát ra một cỗ thanh quang, thu lấy túi trữ vật của thanh niên mặt ngựa rồi quay người bay về Linh Nguyệt phi chu.

Liên tục chiến đấu, tuy rằng chủ yếu dựa vào sức mạnh thân thể thế nhưng Pháp lực của hắn vẫn bị tiêu hao không ít.

------oOo------

Chương 25: Lục Nhai

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

***Biên**: nila32*

"Ca ca!"

Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy Hàn Lập trở lại phi chu vội vàng ra đón, giọng nói có chút lo lắng.

Tuy rằng tận mắt chứng kiến "Thạch Đầu ca ca" nhẹ nhàng thủ thắng thế nhưng cô gái nhỏ này chưa từng thấy qua trận chiến với uy thế lớn như vậy cho nên không khỏi có chút lo sợ.

Hàn Lập cười khẽ rồi lắc nhẹ đầu, ý bảo không cần lo lắng sau đó tiện tay cất túi trữ vật đi.

Cự tháp màu vàng của lão già lưng còng không còn sự không chế chủ nhân dần dần trở nên ảm đạm, xoay tròn rơi xuống.

Cổ Vận Nguyệt vừa khẽ vung tay thu lấy kim tháp vừa nhìn Hàn Lập cách đó không xa. Thấy hắn không có ý định ngăn trở, nàng mới an tâm cất kim tháp vào trong túi trữ vật bên hông.

Pháp bảo này có uy năng không tầm thường, hơn nữa còn có thể vây khốn Pháp bảo của người khác. Có nó trong tay, về sau lâm trận đối địch nàng đã có thêm một đòn sát thủ, thực lực tăng nhiều. Chỉ là Phong Vân song sát dù sao cũng do Hàn Lập ra tay tiêu diệt, về tình về lý chiến toàn bộ lợi phẩm nên thuộc về hắn. Cũng may đối phương tựa hồ đồng ý hành vi của nàng.

"Vừa rồi nhờ có Hàn đạo hữu ra tay tương trợ. Tuy sớm đoán được đạo hữu không phải tu sĩ tầm thường nhưng quả thật thiếp thân vẫn đánh giá thấp

thực lực của đạo hữu." Cổ Vận Nguyệt lấy lại bình tĩnh, tiến đến trước mặt Hàn Lập. Thần sắc thoạt nhìn không đổi nhưng sâu trong ánh mắt ẩn chứa một tia kính sợ không thể giấu diếm họ Hàn.

Tuy nàng có thể trả giá để chống lại đối thủ cùng giai là thanh niên mặt ngựa, nhưng chắc chắn không thể nhẹ nhàng diệt sát đối phương đến mức ngay cả Nguyên Anh cũng không có cơ hội trốn thoát, huống chi bên cạnh còn có một cao thủ hậu kỳ là lão già lưng còng.

"Hai kẻ đó đến lấy tánh mạng của Hàn mỗ, ta tự nhiên muốn sớm đưa tiễn bọn chúng lên đường." Hàn Lập mỉm cười rồi nói.

Dư Mộng Hàn đang đứng bên cạnh Cổ Vận Nguyệt, nghe vậy hé miệng nhoẻn cườim để lộ một chút phong tình thiếu nữ. Chỉ là ánh mắt của nàng nhìn về phía Hàn Lập bất giác mang theo một chút kính sợ, thần sắc mê ly phức tạp.

Trong suy nghĩ của nàng, sư tôn họ Cổ đã là Thần Tiên cao nhân thật sự. Ngay đến Bạch Thạch chân nhân mà phụ thân của nàng đối đãi một cách cung kính cũng không dám thở mạnh trước mặt sư tôn. Thế nhưng người tên Hàn Lập trước mắt lúc mới gặp gỡ chỉ là một thanh niên cao lớn đờ đẫn ngốc trệ, lúc này hiển lộ thực lực ngay đến sư tôn của nàng cũng phải ngước nhìn.

Hàn Lập trong tâm tưởng của Thất tiểu thư lúc này tựa như một màn sương trắng, tuy rằng đứng ở bên cạnh hắn nhưng cảm giác giống như ngăn cách một đường Tinh Hà.

"Vốn tưởng chỉ cần rời khỏi lãnh thổ Phong Quốc là có thể tránh được sự đuổi giết của Thiên Quỷ Tông, không nghĩ tới bọn chúng lại đến nhanh như vậy." Cổ Vận Nguyệt khẽ thở dài.

"Dù sao trước mắt nơi đây cũng là phạm vi thế lực của Thiên Quỷ Tông." Hàn Lập trả lời một cách lơ đãng, vẻ mặt không có bao nhiêu lo lắng.

"Cần phải tiến vào phạm vi thế lực của Lãnh Diễm Tông nhanh hơn nữa mới có thể thoát khỏi sự truy sát của Thiên Quỷ Tông." Cổ Vận Nguyệt nhẹ

gật đầu, nhưng đột nhiên sắc mặt hơi chậm lại, nhìn về phía Hàn Lập trong ánh mắt hiện lên một tia quái dị.

Mặc dù chỉ là lóe lên tức thì, nhưng Hàn Lập nhận ra rất rõ.

Tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng nội tâm của hắn lại có vài phần phiền muộn. Trận chiến vừa rồi, hắn chỉ thúc giục chút ít Linh quang hộ thể mà thôi, nào ngờ pháp lực đã từ Nguyên Anh trung kỳ rớt xuống sơ kỳ.

Cổ Vận Nguyệt nhận ra sự thay đổi trong khí tức của hắn nên mới có biểu cảm như vậy. Họ Hàn tự nhiên sẽ không đi hao tâm tổn trí giải thích.

...

Trong một gian mật thất tĩnh mịch tại Thiên Quỷ Tông.

Bốn vách xung quanh cắm hơn mười bó đuốc thô to. Ánh lửa vàng rực rung rung khe khẽ, chiếu sáng toàn bộ mật thất.

Chính giữa mật thất, trước bàn đá hình tròn, một lão già tóc bạc mặc trường bào đen tuyền, một tay để lên trên bàn đá, tay kia ngón tay nhịp nhịp trên đầu gối.

Mũi lão tương đối cao, hốc mắt hãm sâu, đôi ngươi nhìn chằm chằm về phía trước. Khuôn mặt gầy gò chằng chịt nếp nhăn dưới ánh lửa chiếu rọi lộ vẻ âm tình bất định.

Ngay phía trước, trong hư Không lơ lửng một gương đồng bên trong là một mặt người, chính là lão già lưng còng, thành viên Phong Vân song sát may mắn sống sót.

Trong gương đồng, cái lưng vốn còng của lão ta càng thêm trĩu nặng, đầu cúi xuống đất, không dám ngửa lên nửa phần.

"Nói như vậy, hai người các ngươi chẳng những không thể mang hung thủ về mà còn tổn thất một thành viên?" Lão giả gầy còm ngừng nhịp gõ tay, mở miệng hỏi.

Tiếng nói khàn khàn dị thường, lộ ra mười phần thô lệ.

Thân thể lão giả lưng còng rõ ràng run lên, vội vàng đáp: "Khởi bẩm Tề sư bá, lần này không phải là đệ tử vô năng, thật sự là người nọ quá mức quỷ dị cường hãn. Hắn ban đầu tựa hồ cố ý ẩn tàng khí tức, thoạt nhìn cùng phàm nhân không khác bao nhiêu. Mà khi đột nhiên ra tay, thoáng cái liền biến thành Nguyên Anh trung kỳ, ta còn chưa nhìn rõ ràng động tác của hắn, mười hai chuôi Hàn Diễm Cốt Xoa đã bị hắn thu vào tầm tay, sau đó..."

Lão chưa kịp nói hết đã bị lão già họ Tề cắt đứt: "Tu vi của hắn thấp hơn nhưng lại dễ dàng đoạt lấy pháp bảo của ngươi?"

"Là... Đúng vậy. Không chỉ có như thế, thân thể của người này cũng cực kỳ mạnh mẽ Quỷ vật mà sư đệ nuôi dưỡng trong Bách Quỷ Đồ như con tò le bằng đất sét, bị thân thể hắn đụng phải lập tức hóa thành bột mịn. Đã vậy cả Phệ Cốt Âm Châm cũng bị đối phương hút lấy sau đó há miệng cắn nuốt đến vỡ nát." Lão già lưng còng khẽ run, lòng còn sợ hãi.

Gầy còm lão giả nghe vậy, ngón tay phục lại gõ lên đầu gối, tựa hồ lâm vào trong suy tư.

Lưng còng lão giả một mực không dám ngẩng đầu, nhưng thấy lão giả gầy còm cả buổi không có âm thanh vang lên, trong lòng sợ hãi càng lớn, nhịn không được ngã xuống đất, run giọng nói ra:

"Tề sư bá, những điều đệ tử vừa nói... đều là thật ạ, tuyệt không một chút phóng đại lừa gạt."

Lão già gầy còm vẫn giữ trầm mặc, một lúc lau sau mới ung dung nói ra: "Theo lời ngươi nói, người này hơn nửa là một lực tu cao giai cực kỳ hiếm thấy, hoàn toàn không phải là kẻ mà ngươi có thể đối phó. Mà thôi, việc này không cần ngươi quản nữa."

Dứt lời, lão già họ Tề không buồn nhìn đến lão giả lưng còng, ống tay áo tại trong hư không tùy ý phất một cái. Gương đồng trước mặt thu lại hình ảnh sẽ theo mặc dù tối sầm lại, biến mất không thấy gì nữa.

"Dám giết Hạo Nhi, ngươi là cao giai lực tu thì như thế nào? Lão phu vẫn muốn rút hồn luyện phách nhà ngươi để an ui vong hồn đứa cháu tội nghiệp của ta." Lão giả gầy còm bỗng nhiên ngồi thẳng người, mặt lộ vẻ dữ tợn, nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Sau nửa ngày sau đó, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên gương đồng, trong miệng một hồi vang lên ngâm tụng thanh âm, một tay bấm niệm pháp quyết hướng về phía gương đồng Hư Không chỉ một cái.

Chỉ thấy trên mặt kính bỗng nhiên như là nước hợn sóng, nhộn nhạo lên từng trận rung động, ngay sau đó liền lại hiển lộ ra một hình ảnh một người.

Trong đó là trung niên hán tử hình thể có chút cường tráng, bên trong cùng với không gian một mảnh núi rừng xanh tươi, một tay vuốt râu ngắn, cười mỉm mà hỏi thăm:

"Tề huynh, lần trước từ biệt, đã lâu không gặp, hôm nay đột nhiên truyền tin, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Lục Nhai lão đệ, hôm nay ta không hàn huyên khách sáo với ngươi mà thật sự là có việc muốn nhờ." Lão giả gầy còm sắc mặt ngưng trọng, thanh âm khàn khàn.

Hán tử cường tráng nhận ra đồng bạn không có ý tứ vui đùa bèn nghiêm túc trở lại, trịnh trọng hỏi: "Như thế nào, đã xảy ra chuyện gì?"

Lão già gầy còm thở dài, nói qua toàn bộ sự tình của Tề Minh Hạo và Phong Vân song sát.

"Quân khốn kiếp, dám sát hại hậu nhân của Tề huynh, quả thật đáng chết!" Hán tử cường tráng tên là Lục Nhai sau khi nghe xong hừ thấp một tiếng.

"Ta hôm nay vướng bận tông môn, tạm thời không thể xuất thân. Lục lão đệ ngươi ở gần Phong Quốc, cho nên hy vọng có thể thay ta ra tay tiêu diệt kẻ này." Lão giả gầy còm trầm giọng nói ra.

"Lực tu lấy thân thể tu luyện làm chính, có thể đơn giản nghiền ép bình thường tu sĩ nhưng rất khó tu luyện đột phá bình cảnh. Người này có thể tu đến cao giai, chỉ sợ cũng không phải thường nhân?" Lục Nhai suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi.

"Theo lời môn hạ của ta, người này là ngoại môn trưởng lão Lãnh Diễm Tông mới chiêu nạp, trước mắt vẫn chưa chính thức nhập môn, vì vậy Lục lão đệ không nên để trong lòng quá. Chỉ cần thay ta giết chết người này, viên Nguyên Linh Đan kia xem như tạ lễ của ta." Gầy còm lão giả thật sâu nhìn thoáng qua Lục Nhai, trầm giọng nói ra.

Hán tử cường tráng trong mắt hiện lên vẻ vui mừng nhưng rất nhanh liền che giấu, mở miệng nói ra: "Đã như thế, tính mạng kẻ này sẽ do ta thay mặt Tề huynh thu lấy rồi."

Lão già gầy còm chợt nhớ tới một chuyện, sắc mặt âm trầm: "Đúng rồi, ta tạm thời chưa muốn lấy mạng nha đầu họ Dư, có thể bắt sống mang về là tốt nhất."

Lục Nhai nghe vậy thoạt tiên sững sờ sau đó lẳng lặng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

------oOo------

Chương 26: Tung tích địch nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

***Biên**: nila32*

Trên một sa mạc cách Phong Quốc mấy vạn dặm, một chiếc Linh chu tỏa ánh bạch quang hướng phía chân trời, bay đi một cách nhanh chóng.

Lúc này bầu trời quang đãng, mây trắng như những mảnh bông vải. Đúng là một khung cảnh đẹp tạo cho người ta cảm giác vui vẻ và thoải mái. Chỉ là những người có mặt trên Linh Nguyệt phi chu hiển nhiên đều không có tâm tình thưởng thức.

Hàn Lập khoanh chân ngồi ở đuôi thuyền, hai mắt hắn nhắm nghiền, làn da ngăm đen mơ hồ có một tầng kim quang lưu chuyển.

Liễu Nhạc Nhi ngồi bên cạnh Hàn Lập, trên thân lục quang lượn lờ, hiển nhiên cũng đang tu luyện.

Cổ Vận Nguyệt cùng Dư Mộng Hàn đứng ở đầu thuyền. Họ Dư thỉnh thoảng ánh mắt lại liếc về phía đuôi thuyền, thần tình tựa hồ có chút phức tạp. Người còn lại tựa hồ tâm tình cũng không tệ lắm vừa thao túng phi chu, khóe miệng ẩn hiện nụ cười thản nhiên.

Suốt hai ngày nay, bọn họ chạy suốt ngày đêm, trên đường cũng may mắn không gặp phải nguy hiểm, khoảng cách đến Lãnh Diễm Tông càng ngày càng gần, tính an toàn tự nhiên càng ngày càng cao.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập nhướng mày mở mắt. Kim quang rực rỡ trên người lập loè một hồi sau đó thu lại.

Hai ngày này hắn đã thử qua nhiều loại phương pháp nhằm cởi bỏ phong ấn

cho Nguyên Anh, đáng tiếc không hề có chút tiến triển nào, lại còn tiêu hao không ít pháp lực.

Lúc trước tuy tìm được trong túi trữ vật của thanh niên mặt ngựa hai khỏa đan dược có phẩm chất không hề thua kém "Vọng Tê Đan" thế nhưng chẳng biết tại sao không có chút tác dụng nào.

Xem ra tình hình thương thế của hắn phức tạp hơn nhiều so với dự đoán.

Hắn lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ ra khỏi đầu sau đó liếc nhìn nha đầu Liễu Nhạc Nhi bên cạnh.

Khí tức trên người tiểu nữ hồ này có chút tiến triển, gần đến thời điểm đột phá cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, tất nhiên việc này cũng phải cảm ơn đan dược trong túi trữ vật của thanh niên mặt ngựa.

Hàn Lập âm thầm nhẹ gật đầu. Hắn không định quấy rầy quá trình tu luyện của tiểu nha đầu này bèn đứng dậy đi đến bên cạnh thuyền, quan sát chung quanh.

"Hàn đạo hữu, tiếp tục đi về hướng Tây, không đến nửa tháng là có thể về đến bổn môn. Đến lúc đó các trưởng lão trong tông sẽ an bài một động phủ tốt nhất cũng như cung cấp đan dược giúp đạo hữu khôi phục thương thế." Cổ Vận Nguyệt vừa tiến về phía cuối thuyền vừa cười nói.

Dư Mộng Hàn ở phía sau lưng sư phụ không nói thêm một lời.

"Vậy phải làm phiền đạo hữu rồi." Hàn Lập gật đầu, thản nhiên nói.

Cổ Vận Nguyệt đang muốn nói, bỗng nhiên một thanh âm mơ hồ từ phía trước thuyền truyền đến.

Ba người Hàn Lập nghe vậy bèn nhìn về hướng phát ra âm thanh. Chỉ thấy phía trước thấy một mảnh đen kịt, mấy cái vòi rồng kéo dài đến tận chân trời, quét sạch qua, tiếng sấm nổ thỉnh thoảng từ trong đó truyền ra, mờ nhạt che khuất cả bầu trời.

Cổ Vận Nguyệt cau mày, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Linh Nguyệt phi chu lập tức dừng lại.

Lúc này, Liễu Nhạc Nhi cũng giật mình bừng tỉnh, vẻ mặt kinh ngạc đi tới bên cạnh Hàn Lập.

"Hình như là bão cát, có cái gì không ổn sao?" Hàn Lập phóng mắt ra xa rồi hỏi.

"Hàn đạo hữu có chỗ không biết, mảnh sa mạc này gọi là Hoàng Lan Cổ Mạc, đơn giản sẽ không xuất hiện bão cát, một khi xuất hiện, trong khoảng thời gian ngắn sẽ bao phủ toàn bộ sa mạc, vả lại hiện tượng này sẽ kéo dài ít nhất một tháng." Cổ Vận Nguyệt trả lời với vẻ nghiêm trọng.

"A, nếu cứ đi qua thì sao, bão cát mặc dù quy mô không nhỏ, nhưng dường như không thể tạo thành ảnh hưởng quá lớn đối với chúng ta?" Hàn Lập nêu lên nghi vấn.

"Bão cát tất nhiên không hề đáng lo, chỉ là nơi đây có một loại thượng cổ kỳ trùng gọi là "Âm Nghiệt Phi Nghĩ " vốn luôn sinh sống bên trong lòng đất Cổ Mạc. Có điều một khi bão cát nổi lên chúng sẽ ra ngoài tàn sát. Bản thân mỗi con Phi Nghĩ không thể tạo thành uy hiếp gì lớn thế nhưng loại kỳ trùng này thường tụ tập thành ngàn vạn con xuất hiện cùng nhau. Cộng thêm tốc độ cực nhanh của chúng, một khi bị kia quấn lấy, ngoại trừ Pháp bảo Ma đạo ra, tất cả pháp bảo đều bị sương mù dơ bẩn của Phi Nghĩ ăn mòn. Vì vậy dù là tu sĩ đẳng cấp cao cũng phải cảm thấy đau đầu với chúng." Cổ Vận Nguyệt giải thích cặn kẽ.

"Không còn đường vòng nào khác sao?" Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Hiện tại pháp lực của hắn càng dùng càng ít nên dĩ nhiên không muốn lãng phí ở địa phương thế này.

"Chỉ sợ nếu đi đường vòng thì mất một tháng." Cổ Vận Nguyệt suy nghĩ một chút, trả lời.

Hàn Lập sờ nhẹ lên cằm, trầm mặc không nói.

Cổ Vận Nguyệt nhìn phản ứng của Hàn Lập, cũng không nói gì, hiển nhiên là muốn hắn quyết định hành động.

"Hàn đạo hữu, Âm Nghiệt Phi Nghĩ ngươi không cần phải lo lắng, giao cho ta ứng phó là được." Một thanh âm đột nhiên bên trong người Hàn Lập vang lên, đúng là Ma Quang.

"A, ngươi có thể nắm chắc?" Hàn Lập trong lòng khẽ động, thông qua tâm thần hỏi.

"Phi Nghĩ là loại Thượng cổ kỳ trùng sống trong lòng đất do lực lượng âm sát kết hợp với khí tức vong linh oán nghiệt sinh ra, có nhiều điểm tương tự với Thiên Ngoại ma đầu bọn ta, không ngờ ở Linh Hoàn Giới này cũng có loại kỳ trùng này. Phi Nghĩ tuy rằng khó chơi nhưng lại hết sức e ngại công kích nhiếp hồn Ma Âm. Tuy ta chỉ phát huy được một phần thần thông nhưng dùng để ứng phó với đám Âm Nghiệt Phi Nghĩ này thì không thành vấn đề." Ma Quang cười hắc hắc, nói.

"Tốt, vậy phải nhờ cậy đạo hữu rồi." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi mới hồi âm.

"Ta và ngươi hiện tại đồng tâm hiệp lực, tất nhiên tận lực xuất thủ." Ma Quang hời hợt nói một câu, thanh âm dần dần yên lặng.

"Đường vòng thật sự quá xa, chúng ta sẽ đi xuyên qua bão cát. Nếu gặp Âm Nghiệt Phi Nghĩ, Hàn mỗ tự có biện pháp đối phó." Hàn Lập thần sắc không thay đổi, quay đầu hướng Cổ Vận Nguyệt nói ra.

"Hàn đạo hữu nắm chắc vậy sao?" Cổ Vận Nguyệt khẽ giật mình nói.

"Như thế nào, Cổ đạo hữu không tin Hàn mỗ sao?" Hàn Lập mỉm cười.

"Thiếp thân tuyệt không ý này, nếu như đạo hữu nói như vậy, tự nhiên là đã tính trước rồi." Cổ Vận Nguyệt vội vàng cười, cũng không nói cái gì nữa,

trong tay bấm niệm pháp quyết.

Linh Nguyệt phi chu hào quang đại phóng, ngưng tụ thành một vòng bảo hộ màu trắng, hướng về phía bão cát đâm tới.

Sau một khắc, tất cả mọi người chợt cảm thấy chung quanh ánh sáng tối sầm lại, lọt vào trong tầm mắt là tiếng cuồng phong gào thét, xen lẫn cát bụi đầy trời, hung hăng oanh kích vào hộ thuẫn phi thuyền.

Linh Nguyệt phi chu lập tức hơi hơi lay động.

Cổ Vận Nguyệt trong tay pháp quyết biến đổi, đánh ra một đạo bạch quang, lóe lên tức thì chui vào một chỗ đầu thuyền.

"Xoẹt" một tiếng, phi chu phát sáng, màu trắng vòng bảo hộ lập tức sáng ngời gấp mấy lần, ổn định lại, hướng phía phía trước mà đi.

Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn mới đầu nhìn thấy bão cát gào thét bên ngoài, còn có chút bận tâm, nhưng theo thời gian sau, tận mắt nhìn thấy bão cát căn bản đột nhiên không phá được vòng bảo hộ Linh Nguyệt phi chu, tâm tình tự nhiên dần dần buông lỏng xuống, nhìn qua màu trắng quang thuẫn mà thưởng thức cảnh sắc kỳ dị bên ngoài.

Cổ Vận Nguyệt chuyên tâm điều khiển phi chu, cẩn thận tránh né những cột vòi rồng, tốc độ cũng không chậm đi bao nhiêu.

Trong nháy mắt, đã một hai canh giờ, vận khí của bọn hắn tự nhiên không tệ, cũng không có gặp Âm Nghiệt Phi Nghĩ.

Hàn Lập hai tay để sau lưng, thần sắc bình tĩnh đứng ở đầu thuyền, nhưng bỗng nhiên kia trong mắt lam mang lóe lên, hướng phía trước nhìn thoáng qua.

"Hàn đạo hữu, làm sao vậy?" Cổ Vận Nguyệt nhận thấy thần sắc Hàn Lập có chút biến hóa, lập tức cả kinh.

"Cổ đạo hữu, xem ra có chút phiền tìm tới trước cửa," Hàn Lập nhìn Cổ

Vận Nguyệt cười nhạt.

Cổ Vận Nguyệt khẽ giật mình, nhất thời không biết Hàn Lập đang nói chuyện gì.

Ầm ầm!

Đúng vào lúc này, một vòi rồng xoay tròn lấy ù ù tiến về phía trước, vừa đúng đối diện lấy phi chu.

Vòi rồng này dị thường rất khác với các cơn lốc khác, hầu như kéo dài tới chân trời, ầm ầm tiến tới, một lực cuồng phong cực lớn quét sạch tới, hầu như đem Linh Nguyệt phi chu cuốn vào.

Cổ Vận Nguyệt biến sắc, bất chấp suy nghĩ những điều Hàn Lập vừa mới nói, mãnh liệt một giậm chân một cái.

Phi chu hào quang tỏa sáng, hướng về phía trước mà chạy đi, trong chốc lát bay ra gần trăm trượng, hiển nhiên đã thoát khỏi nguy hiểm của cột lốc xoáy vòi rồng.

Bất quá không chờ Cổ Vận Nguyệt thở ra, bốn phía mặt đất đột nhiên vỡ ra, từng đạo cột sáng màu vàng bên trong, tiếng nổ vang phóng lên trời.

Những cột sáng màu vàng lập tức đan xen lẫn nhau, trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một cái đại trận màu vàng.

Thực tế mặt đất hiện ra một trận đồ khổng lồ, chừng kích cỡ trăm trượng, phức tạp vô cùng.

"Trận pháp!" Cổ Vận Nguyệt đại biến sắc mặt.

Nàng chỉ cảm thấy hoa mắt, chung quanh cảnh sắc biến đổi, xuất hiện ở một mảnh ánh sáng, chung quanh là từng ngọn núi, bầu trời cùng mặt đất rồi lại lóe ra óng ánh hoàng mang.

Một linh áp khổng lồ từ bốn phương tám hướng vọt tới, hướng phía Linh

Nguyệt phi chu mà đến.

Trên phi chu màu trắng vòng bảo hộ lập tức ken két rung động, hiện ra vô số vết rạn nứt, mắt thấy liền muốn vỡ vụn.

Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn thấy thế, lập tức nghẹn ngào.

Hàn Lập thấy vậy, bình tĩnh vươn tay, tế ra một cái Tiểu Chung Pháp bảo màu đồng thau, tạo thành một vòng bảo hộ, che chở Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn.

Đây là một kiện pháp bảo phòng ngự lấy được từ túi trữ vật của thanh niên mặt ngựa, giờ phút này đúng lúc phát huy công dụng.

Gần như cùng lúc, màn hào quang màu trắng trên Linh chu thình lình vỡ vụn, áp lực khổng lồ ầm ầm tới.

Hàn Lập cùng Cổ Vận Nguyệt trên thân Linh quang lóe lên, đón nhận áp lực.

Mặt ngoài Tiểu Chung màu đồng thau "Ông ông" vang lên, bình yên vô sự.

"Chẳng lẽ lại là người của Thiên Quỷ Tông tìm tới?"

Cổ Vận Nguyệt tuy vẫn tỏ ra trấn định, nhưng từ khí thế kinh người mà pháp trận phô bày, có thể thấy được địch nhân không phải tu sĩ Nguyên Anh bình thường, trong lòng không khỏi có chút bối rối và sợ hãi.

"Thiên Quỷ Tông sao? Bọn chúng thật đúng là âm hồn bất tán mà!" Hàn Lập nghe xong chợt cười khẽ một tiếng.

------oOo------

Chương 27: Gánh ngũ nhạc, áp ngũ quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

Hàn Lập vừa dứt lời thì không gian xung quanh đột nhiên phát sinh biến hóa.

Trong hư không trong những cơn mưa cát, từng khối lớn nhỏ bất chợt hiện lên, chừng hai mươi ba mươi khối, xếp xen lẫn nhau, đem Linh Nguyệt Phi Chu bao vây kín không một khe hở.

Cổ Vận Nguyệt trong lòng có một chút hồi hộp, chưa kịp suy nghĩ nhiều, thì những cự thạch có mặt ngoài sáng lấp lóe đều nhanh chóng chuyển động mang theo tiếng xé gió gào thét, hướng về phía Phi Chu đánh tới.

Cổ Vận Nguyệt kinh hãi, thúc dục bảo kiếm trong lòng bàn tay, một đạo kiếm quang màu đen từ trên người phóng lên cao, hai bên chặn lại, trong nháy mắt trở lên to lớn, hóa thành một thanh cự kiếm màu đen cao vài chục trượng.

Cự kiếm vừa chuyển động vừa quay tròn, rồi đột nhiên tách ra tạo thành những tia kiếm quang, mơ hồ ngưng tụ thành một dài hình, đầu sắc nhọn, chém về phía tảng đá lớn gần nhất.

“Ầm” Một tiếng vang thật lớn!

Cự thạch bị kiếm quang chém nát, bất quá hắc sắc cự kiếm cũng bị bắn ngược trở về, bên ngoài kiếm quang đều tan vỡ.

Cổ Vận Nguyệt thân thể lập tức chấn động, liên lục lui về phía sau mới có thể đứng vững được, trong mắt tràn đầy tia hoảng sợ.

Lực lượng của viên cự thạch vừa rồi, hầu như có thể so sánh với một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh, việc phải đối mặt với xung quanh mình hai mươi ba cự thạch, nàng không khỏi thân thể phát lạnh!

Nhưng đúng lúc này, thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập vang lên bên tai:

"Bảo vệ tốt mấy nha đầu, ở đây giao cho ta."

Cổ Vận Nguyệt chỉ cảm thấy phía trước mắt mình một thân ảnh từ Linh Nguyệt Phi Chu nhảy lên hiện ra trước hư không, hai tay kim quang lập lòe, thân hình chuyển động, hướng về phía hư không một quyền đánh ra.

"Bang bang" tiếng nổ từ hư không truyền tới, tất cả cự thạch trong cùng một lúc bị một cỗ lực lượng đánh trúng, tất cả đều vỡ ra, đá vụn đầy trời.

"Hừ, quả nhiên là lực tu!"

Một tiếng hừ lạnh của nam tử giữa hư không truyền đến, thanh âm như có như không.

Cổ Vận Nguyệt nghe được thanh âm, lúc này mới phục hồi lại tinh thần, hướng bốn phía hư không muốn tìm ra nơi phát ra thanh âm.

Hàn Lập nghe vậy, khóe miệng hiện lên một tia châm chọc, xoay người ngón tay búng một cái, một đạo kiếm khí màu xanh xuất hiện, chém về một phía, hư không một góc lập tức vỡ vụn.

Ầm ầm!

Nơi đó hư không chấn động kịch liệt, một Huyền Y Đại Hán loạng choạng hiện ra.

Người này hình thể có chút cường tráng, mặt chữ điền râu ngắn, vẻ mặt ngưng trọng.

"Nghĩ không ra, ngươi còn là một kiếm tu. Lấy tu vi Nguyên Anh mà có thể

khám phá nơi Lục mỗ ẩn thân, hẳn không phải là hạng người vô danh mới phải. Ngươi tên là gì, sư phụ là ai?" Đại hán thần sắc rất nhanh khôi phục lại, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Ta là ai không quan trọng, bởi vì kẻ chết thì không cần biết quá nhiều." Hàn Lập cười lạnh nói.

"Nực cười! Vừa ta chỉ bày ra trận pháp có chút uy lực mà thôi, ngươi liền tự đại. Hảo! Kích tiếp theo Lục mỗ sẽ cho ngươi hình thần câu diệt!" Huyền Y Đại Hán giận dữ, một tay bấm niệm pháp quyết, trên người nổi lên những gợn sóng màu vàng, đột nhiên toàn thân biến mất.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt xuất hiện một tia ngoài ý muốn.

Trận pháp này có chút tinh diệu, lúc này hẳn là bên trong pháp trận, với thần thức của hắn hiện tại căn bản không thể phát hiện chính xác.

Nhưng lập tức hắn hừ một tiếng, toàn thân đều nổi lên kim quang, định phá trận làm cho đối phương không còn chỗ nào trốn.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Toàn bộ bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, năm quái vật lớn bằng hắc khí hiện ra đem Linh Nguyệt Phi Chu vây vào giữa.

Hàn Lập con ngươi hơi co rụt lại, trong mắt một tia lam mang chớp động.

Hắc khí bao vây bên dưới, hiện rõ là năm Cự quỷ màu đen cao chừng ba mươi bốn mươi trượng. Năm Cự quỷ có diện mạo giống nhau, nếu trên đầu không có một đôi sừng, diện mạo chúng liền rất giống Viên Hầu. Toàn thân bao phủ một lớp lông đen ngắn, mặt xanh nanh vàng, hai mắt đỏ như máu, thoạt nhìn dữ tợn cực kỳ, bất quá thần tình lại phi thường đờ đẫn.

Trong tay mỗi Cự quỷ là một tòa núi màu đen dị thường.

Nếu đem so sánh thì Hàn Lập so với chúng tựa vô cùng nhỏ bé.

Cổ Vận Nguyệt tức khắc sắc mặt đại biến!

Năm Cự quỷ tản mát ra cỗ khí tức khủng bố, mỗi con có thể đơn giản nghiền nát nàng. Trong nháy mắt một tầng mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán.

Về phần Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn, căn bản không thể chịu đựng được khí thế kinh người của Cự quỷ cho nên đã trực tiếp hôn mê.

Rống rống rống!

Năm con Cự quỷ cùng phát ra tiếng gào thét, đôi mắt đỏ lộ rõ tia hung bạo, huy động cánh tay ném năm tòa cự sơn khổng lồ hướng Phi chu ném tới.

Năm ngọn núi hắc quang linh quang đại phóng, trong nháy hóa thành ngọn núi hơn trăm trượng, gào thét hướng phía Hàn Lập nện xuống.

Ngọn núi khổng lồ chưa đến, khí thế kinh người, cuồng phong nổi lên.

Cổ Vận Nguyệt run sợ, tế ra vô số pháp bảo đem mình cùng hai nha đầu đang hôn mê bảo vệ.

Hàn Lập nhướng mày, hai tay kim quang lóe lên hướng về phía ngọn núi hời hợt đẩy đi.

“Rầm rầm” liên tục năm tiếng, âm thanh long trời lở đất!

Toàn bộ không gian chấn động.

Không gian rốt cục cũng không chịu được, "Phanh" một tiếng vỡ vụn ra, không gian vỡ vụn, hiện lên một vùng sa mạc, vô số ánh sáng khuyếch tán ra.

Dư âm của cuộc chấn động lan ra khắp sa mạc tạo nên những cơn bão quay cuồng che khuất bầu trời.

Hoàng sắc không gian tuy rằng vỡ vụn tan biến, bất quá đây chẳng qua chỉ là pháp trận biến ảo mà thành, thế nhưng tuy mặt đất vỡ vụn nhưng đại trận

vẫn còn.

Năm con Cự quỷ đứng giữa không trung, bất quá thần tình lại khôi phục dáng vẻ đờ đẫn lúc ban đầu.

Huyền Y Đại Hán hiện ra giữa không gian, trên mặt hiện ra một tia cười đắc ý.

Công pháp Ngũ Quỷ Bàn sơn bí thuật, ngay cả tu sĩ Hóa thần hậu kỳ cũng khó lòng có thể chống đỡ.

Nhưng sau một khắc, nụ cười trên mặt Đại hán ngưng lại, mở to hai mắt, không thể tin được.

Khi những cơn bão cát điên cuồng lắng xuống, chỉ thấy phía trước năm ngọn núi to lớn xếp chồng lên nhau, mà ở phía dưới, Hàn Lập lại bình tĩnh ở trên không trung một tay nâng năm ngọn núi, bộ dạng nhẹ nhàng.

Trên Linh Nguyệt Phi Chu, Cổ Vận Nguyệt các nàng đều bình yên vô sự.

Không chờ Đại hán kịp phản ứng, Hàn Lập há mồm thổi một hơi, một khí lưu màu trắng từ trong miệng bay ra.

Năm ngọn núi tựa như lông hồng, tất cả đều bị khí lưu màu trắng bao phủ.

Bên ngoài năm ngọn núi hắc quang lập lòa, rồi đột nhiên thu nhỏ lại.

Hàn Lập năm ngón tay gẩy về phía trước, giống như đang chơi đùa.

"Xuy xuy" tiếng xé gió truyền ra.

Năm tòa núi hướng về phía Huyền Y Đại Hán, tốc độ nhanh như chớp, lóe lên liền trước mắt hắn.

Huyền Y Đại Hán biến sắc, trên người hắc quang đại phóng, mạnh mẽ hướng xuống đất, hiển nhiên là muốn tránh.

Hàn Lập thân ảnh mơ hồ, quỷ mỵ vậy xuất hiện phía trước năm tòa cự sơn, ngón tay lần nữa gẩy, năm tòa núi lập tức ngừng lại.

Thân thể hắn chuyển động, hai chân đá vào hai tòa núi về hai hướng khác nhau.

Hai tòa cự sơn lập tức hóa thành hai đạo tàn ảnh, hướng xuống đất, nhanh hơn gấp đôi so với lúc trước.

Hai ngọn núi hắc quang lóe ra, hình thể thình lình lần nữa biến lớn, trong nháy mắt hóa thành hai ngọn núi cao trăm trượng, mang theo tiếng nổ mạnh.

Trong đó một ngọn núi hướng phía đại trận phía dưới ném tới, còn lại hướng về phía Huyền Y Đại Hán bay đi.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Ngọn núi phía trước hung hăng nện vào trận pháp.

Đại trận lập tức nổi lên những tia sáng chói mắt, ý định ngăn cản, bất quá lại bị cự sơn ẩn chứa sức mạnh kinh người đơn giản xé rách.

"Phanh" một tiếng hóa thành vô số lưu quang vỡ ra.

Đại trận vỡ vụn, Linh Nguyệt Phi Chu khôi phục lại tự do bất quá bị cỗ cuồng phong cuốn đi.

Ngọn núi còn lại hướng về phía Huyền Y Đại Hán, đối phương còn chưa chạm đất, liền bị cự sơn đuổi theo.

Huyền Y Đại Hán hoảng hốt, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, trên thân quang mang màu đỏ bao phủ, thân thể rung lên một cái, hóa thành một đạo quỷ dị độn tốc tự nhiên nhanh hơn gấp mấy lần.

Ầm ầm!

Cự sơn nện vào mặt đất, bụi mù che phủ.

Trong nháy mắt cự sơn chạm đất thì thân ảnh quỷ dị lướt qua, lóe lên xuất hiện ở cách đó ngoài trăm trượng, hiện ra lên thân ảnh đại hán trên mặt đã đầy mồ hôi lạnh.

Không đợi hắn thở phào, một tiếng gào thét hướng vào lỗ tai hắn nổ vang.

Huyền Y Đại Hán trên đỉnh đầu tối sầm lại, cự sơn cấp tốc nện xuống, hắn vừa ngẩng đầu, cự sơn đã gần trong gang tấc, muốn né tránh căn bản không kịp.

------oOo------

Chương 28: Kinh sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki; QuanML*

***Biên**: KenSeki*

Đại hán quát lên một tiếng, hai tay mạnh mẽ vung lên.

Bắn ra hai đạo hào quang một đen một vàng nghênh đón ngọn núi lớn màu đen, đó chính là một cây quải trượng màu đen có hắc quang bao bọc bên ngoài, cùng một đại ấn màu vàng trên mặt ngoài có vô số phù văn uốn lượn.

Hai kiện pháp bảo này phát ra dao động linh lực kinh người, rõ ràng là hắn còn ẩn giấu thủ đoạn khác.

Hai tay Huyền y đại hán liên tục bấm niệm pháp quyết, rồi không do dự quát lên một tiếng.

Oanh! Oanh! Hai tiếng nổ cực mạnh phát ra!

Hai quầng sáng khổng lồ một đen một vàng bất ngờ bùng lên, ánh lửa sáng bốc lên cuồn cuộn từ phía dưới, chống lại thế rơi của ngọn núi lớn màu đen, khiến nó bị khựng lại một chút.

Gã đại hán chớp lấy cơ hội, vội vàng phi thân bắn lùi lại phía sau.

Nhưng hai luồng quang diễm cũng chỉ chống cự được trong nháy mắt, đại hán khó khăn lắm mới bay ra xa được khoảng vài chục trượng, hắc quang bên trên ngon núi lượn lờ, lập tức đè bẹp hai luồng quang diễm kia, rồi nện xuống mặt đất, bắt tung lên một mảng bụi đất.

Bóng người gã Huyền Y đại hán đi ra từ trong đám bụi, tuy nhiên lúc này gã không còn nhanh nhẹn như trước nữa, sắc mặt gã đã trắng bệnh như tờ

giấy, nửa người dẫm máu, cánh tay trái mềm oặt, rũ xuống bên thân.

Tuy vừa rồi hắn tránh né rất nhanh, nhưng tốc độ của ngọn núi lại nhanh hơn rất nhiều, trong lúc hốt hoảng thì một bên thân thể vẫn bị sượt qua một chút, lập tức gã bị thương không nhẹ.

Phốc!

Gã đại hán phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân thể liền ngã ra đất, mặt mũi còn tràn đầy vẻ sợ hãi, nhưng gã vẫn cắn răng cố phất một tay lên, lấy ra một tấm phù lục màu trắng, phía trên tầm phù có vẽ phù văn chằng chịt, nhìn vô cùng phức tạp, tản mát ra dao động không gian mãnh liệt.

Miệng gã Huyền y đại hán lẩm bẩm niệm chú, cố gắng ngưng tụ chút pháp lực còn sót lại, muốn nhanh chóng kích phát tấm phù lục.

Chỉ có điều, ngay lúc này, trên đỉnh đầu hắn lại chợt tối sầm lại, một tiếng xé gió gào thét vang lên bên tai gã, lại là một ngọn núi lớn khác bay vụt đến nện xuống, tốc độ còn nhanh hơn cả ba ngọn núi lúc trước.

Sắc mặt gã Huyền y đại hán biến đổi kịch liệt, muốn kích phát tấm Không gian phù lục này thì còn cần một chút ít thời gian nữa.

Tay phải của gã vội vàng bấm kết một pháp quyết quỷ dị, hắc quang trên người tăng vọt, ngay lập tức ngưng tụ thành một pháp trận màu đen.

Đồng thời bên trong pháp trận phát ra từng đợt ba động, từ lỗ hổng không gian ở giữa lại chui ra năm đầu Cự Quỷ giống như một khắc trước, bây giờ lại xuất hiện rồi chia ra xung quanh bảo vệ gã đại hán ở giữa.

Giờ phút này huyết quang trong mắt năm con Cự Quỷ đều tăng, cùng lúc rống lên một tiếng, mười cái cự trảo đồng loạt bắn ra hắc mang về phía ngọn núi màu đen đang rơi xuống.

Phanh phanh phanh!

Những hắc mang kia vừa đụng vào ngọn núi khổng lồ, lập tức đứt đoạn,

nhưng tốc độ rơi của ngọn núi cũng bị chậm lại một chút, chỉ có điều là trong chốc lát lại tiếp tục hung hăng nện xuống.

Ngũ quỷ nhất tề kêu to một tiếng, hắc khí bên ngoài thân thể bốc lên cuồn cuộn, thân thể bành trướng, hiện ra cơ bắp rắn chắc như là nham thạch, đặc biệt là trên hai tay và hai chân.

Mười cánh tay thô to cùng lúc vươn ra, can đảm không sợ chết nâng đỡ ngọn núi khổng lồ màu đen.

Nhưng mà mười cánh tay vừa chạm vào ngọn núi, thì lập tức vỡ vụn dưới sức ép khổng lồ kia, nhưng ngũ quỷ vẫn tiếp tục gào thét, dùng thân thể chống lại ngọn núi khổng lồ màu đen, không chịu lui lại chút nào.

Ngọn núi khổng lồ màu đen hung hăng nện lên thân mình của Ngũ Quỷ, liên tiếp phát ra những âm thanh nghiền nát, huyết nhục văng tung tóe.

Nhưng rốt cuộc ngọn núi khổng lồ cũng ngừng lại.

Nửa thân trên của Ngũ Quỷ đã bị nghiền nát vụn, nhưng mà phần thân còn lại vẫn đứng vững vàng thẳng tắp, chân cắm sâu vào sa mạc, giống như năm cây cột to lớn nâng đỡ một ngọn núi khổng lồ.

Huyền Y đại hán ở phía dưới thở ra một hơi nhẹ nhàng, pháp lực còn sót lại trong cơ thể tiếp tục tuôn ra, rót vào tấm phù lục màu trắng.

Thấy tấm phù lục chậm rãi hiện lên một tầng ánh sáng màu trắng, sắc mặt gã cuồng hỉ.

Nhưng mà đúng lúc này, lại một âm cực lớn vang lên.

Một ngọn núi khổng lồ cuối cùng từ trên trời giáng xuống, nện lên trên ngọn núi thứ tư lúc trước.

Một cỗ lực lượng cực kỳ đáng sợ đột nhiên đè ép xuống, thân thể tàn phế của Ngũ Quỷ lập tức nổ tung, hóa thành bột mịn.

Huyền Y đại hán chỉ cảm thấy không khí xung quanh bị xiết chặt, làm gã không cách nào nhúc nhích được.

Hai ngọn núi khổng lồ ầm ầm hạ xuống, đè lên thân gã.

Đại hán không kịp kêu lên tiếng nào, thân thể lập tức bị nghiền thành thịt nát.

"Vèo" một tiếng.

Dưới chân ngọn núi khổng lồ đang bốc lên cát bụi mịt mù, bỗng bắn ra một đạo kim quang, chớp lóe lên một cái, rồi bắn nhanh về phía xa, bay đi.

Hai mắt Hàn Lập chăm chú, nhìn thấy rõ một người tí hon màu vàng cao chừng ba tấc, khuôn mặt giống y hệt Huyền y đại hán, chỉ có điều là búi tóc trên đầu thì rối tung, vẻ hoảng sợ vô cùng, hai tay ôm chặt một cái vòng tay trữ vật màu bạc, hướng phía tây mà bay vội đi.

Đúng là Nguyên Anh của gã Huyền y đại hán.

"Đi"

Hàn Lập hời hợt vung tay lên, tung ra một trảo vào hư không, một đạo hắc quang lóe lên bay ra khỏi tay hắn, nhằm phương hướng chạy trốn của Nguyên Anh gã đại hán đuổi theo.

Cách đó không xa, Cổ Vận Nguyệt đang thi pháp khó khăn lắm mới ổn định được Linh Nguyệt phi chu, vừa đúng lúc ngẩng đầu lên trông về phía này, chỉ nghe thấy một âm thanh bén nhọn như mũi tên xé gió vang lên, ánh mắt không kịp nhìn ra quỹ đạo bay của tia hắc quang kia.

Sau một khắc, từ phía chân trời xa xa, vang lên một tiếng nổ "Đùng đùng", Nguyên anh của gã đại hán đã bị nổ thành một quầng kim quang.

Rồi một vật đen xì to cỡ bằng bàn tay rơi xuống phía dưới, nhìn kĩ thì ra chỉ là một khối Thiết Tinh bình thường.

Còn về phần vòng trữ vật của gã đại hán thì bị Hàn Lập vẫy tay thu về,nhẹ nhàng rơi trên lòng bàn tay hắn, sau đó thân hình hắn chớp động mấy cái, đem năm ngọn núi thu nhỏ rồi thu lại. Tiếp đó mới tung người nhảy một cái về phía Linh Nguyệt phi chu.

Cổ Vận Nguyệt ngơ ngác nhìn Hàn Lập, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Lúc trước, trong lúc bối rối nàng còn chưa kịp suy nghĩ ra lai lịch của gã Huyền Y đại hán kia, nhưng sau đó hồi tưởng lại dựa vào công pháp và bí thuật của đối phương, thì nàng đã nhận ra thân phận của gã này. Người này là một trưởng lão Hóa Thần Sơ kỳ của Thiên Quỷ Tông, tên là "Lục Nhai", sở trường là khu quỷ thuật, nghe nói từ hơn mười năm trước, ở Cảnh Nguyên Quan, gã đã từng đấu pháp cùng hai gã tu sĩ đồng giai khác mà không rơi xuống hạ phong, từ một trận chiến đó mà thành danh.

Một gã tu sĩ Hòa Thần kỳ tiếng lắm lừng lẫy như thế, thế mà ở trước mặt Hàn Lập liền bị hắn phẩy tay mấy cái hóa kiếp trong phút chốc, việc này thật sự là vượt quá sức tưởng tượng của người thường.

Rốt cuộc, bây giờ nàng đã biết thực lực của nàng so với Hàn Lập thì đúng là một trời một vực, có thể tưởng tượng nàng cảm thấy sợ hãi đến độ nào.

"Hàn.. Hàn đạo hữu, ngươi thật sự chỉ là tu sĩ Nguyên Anh kỳ sao?" cuối cùng tinh thần Cổ Vận Nguyệt cũng hồi phục lại một chút, gượng cười một cái, rồi hỏi, trên mặt vẫn còn vẻ kính sợ, ai cũng có thể nhìn rõ.

“Hàn...Hàn đạo hữu, ngươi thật sự chỉ là Nguyên Anh tu sĩ sao?”, Cổ Vận Nguyệt cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, cười khổ một tiếng mà hỏi, nhưng trên mặt lại ẩn dấu một tia kinh sợ khó thấy.

“Hàn mỗ có phải Nguyên Anh tu sĩ hay không, không lẽ đạo hữu không nhận ra được sao?”, Hàn Lập có vẻ lảng tránh, hỏi lại một câu.

“Thiếp thân dĩ nhiễn nhận ra khí tức cùng tu vi của đạo hữu nhưng mà thực lực của đạo hữu thực sự là bất khả tư nghị. Cho dù là trưởng lão Hoá Thần kỳ của bổn tông chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có thể đơn giản

chém chết tu sĩ cùng giai như vậy.”, Cổ Vận Nguyệt thở dài đáp.

“Chẳng qua là ta có tu tập luyện thể thuật, nên thân thể cường đại một chút mà thôi, sao dám đánh đồng cùng cường giả của Lãnh Diễm Tông.”, Hàn Lập lắc đầu, không nói thêm gì nữa mà nhìn xuống Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn đang nằm hôn mê trên phi chu, tay áo run lên, một cỗ thanh khí chứa Linh quang mờ mịt phóng ra, đảo qua trên người hai nữ nhi.

Hai người trong miệng “Ưm” một tiếng, hai mắt từ từ mở ra, rốt cục cũng tỉnh lại, chẳng qua là còn chút mê mang.

Liễu Nhạc Nhi dù sao cũng đã đạt tới Trúc Cơ, lại vừa nghĩ tới điều gì đó, lập tức cả kinh ngồi thẳng người lại.

“Thạch đầu ca ca! Vừa rồi...”

“Yên tâm, đã không sao, chúng ta có thể tiếp tục lên đường.”, Hàn Lập ôn hoà nói, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.

...

“Phong chủ, theo như tin tức mà Cổ sư điệt truyền lại, vị tán tu Hàn Lập này tuyệt đối không phải là tu sĩ Nguyên Anh Kỳ đơn giản như vậy. Không nghĩ tới chuyến xuất môn lần này của Cổ sư điệt lại mang tới thu hoạch ngoài ý muốn.”

Lãnh Diễm Tông, trong một toà đại điện ở ngọn núi nào đó, một gã đại hán tướng mạo thô kệch bẩm lại với vị trung niên đạo sĩ trước mặt.

Vị trung niên đạo sĩ này mặt thì trắng, lại không có râu, đầu đội khăn trùm của văn sĩ, mặc một chiếc áo đạo sĩ màu xanh, trong tay cầm một cuộn sách cổ xanh biếc, thoạt nhìn từ bên ngoài như là một văn sĩ nho nhã.

“Có thể chỉ dựa vào lực lượng thân thể mà vượt cấp đánh chết tu sĩ Hoá Thần sơ kỳ, xem ra không thể nghi ngờ, hắn thực sự là một cao giai luyện thể tu sĩ”, nam tử mặc áo đạo gật đầu.

“Hắc hắc, bất luận như thế nào, việc Thiên Quỷ Tông tự nhiên lại mất đi một tên Hoá Thần trưởng lão thật làm cho người ta hả hê mà. Ta cảm thấy thật hứng thú với tên tán tu này đấy.”, đại hán thô kệch cười hắc hắc, sắc mặt lộ rõ vẻ khoái chí.

Trung niên đạo sĩ nghe vậy cũng lộ ra vài phần vui vẻ, nói:”Đã như vậy, đến lúc đó ngươi tự mình tiếp đãi hắn đi. Nên làm như thế nào thì ngươi hẳn rõ hơn ai hết.”

“Vâng”, đại hán tràn đầy thoả mãn đáp.

------oOo------

Chương 29: Dãy núi Linh Diễm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: chưa biên*

Cùng một thời gian, trong đại sảnh của một tòa động phủ nào đó.

Một lão già mặc trường bào ngồi ở chủ tọa, tay cầm một chén trà chậm rãi thưởng thức. Đứng trước mặt lão là một tên trung niên mắt nhỏ đứng khoanh tay, vẻ mặt cung kính.

“Tính toán thời gian, có lẽ Lục Nhai đã làm xong việc.” Lão già gầy còm không ngẩng đầu, chậm rãi nói ra.

“Có Lục trưởng lão ra tay, tất nhiên là không có tý sơ hở nào. Cũng chỉ có lão tổ mới có thể điều động được Lục trưởng lão rồi.” Người trung niên cung kính nói.

“Ài, hậu bối trong tộc đều không nên thân, cũng chỉ có mình tên Hạo Nhi là hợp lòng ta, đáng tiếc...Hừ, tên Hàn tiểu tử, thật là muốn giết hắn muôn ngàn lần mới giải hết mối hận trong lòng ta.” Lão già gầy còm tức giận quát, bóp nát chén trà nhỏ trong tay.

“Lão tổ bớt giận, bất kể như nào, Dư Mộng Hàn cũng là một niềm vui ngoài ý muốn, thần công của lão tổ có hi vọng đại thành rồi.” Người trung niên thấy lão già nổi giận, gấp gáp nói.

“Lại nói tiếp, Hạo Nhi chết, nàng cũng cũng không tránh khỏi quan hệ, vì linh thể của nàng tạm thời lưu lại một mạng vậy.” Sắc mặt lão già gầy còm hơi hòa hoãn xuống nói.

Vừa dứt lời, thần sắc lão khẽ động, quay đầu nhìn về phía đại môn của động

phủ.

Một lát sau, truyền đến một loạt tiếng vước chân, một tên thị nữ xuất hiện ở cửa lớn, khom người nói:

“Bẩm Tề trưởng lão, Mặc trưởng lão đến cầu kiến!”

Còn chưa đợi lão già gầy còm nói, một âm thanh bất âm bất dương đã truyền đến từ ngoại động phủ.

“Tề Huyên trưởng lão thật sự là nhàn rỗi, giờ khắc này vẫn còn tâm tư để thưởng thức trà.”

Ngay sau đó, xuất hiện một tên nam tử trung niên, toàn thân mặc trường bào màu đen, đầu đội mũ quan, vẻ mặt hờ hững ở ngoài cửa lớn.

Lão già gầy còm Tề Huyên cau mày, dùng ánh mắt ý bảo cho thị nữ kia lui, cũng không động thân, mở miệng hỏi: “Mặc Thần, ta và các ngươi Chấp Pháp điện từ trước đến nay, nước sông không phạm nước giếng, ngươi đến chỗ ta làm gì?”

“Trước đây không lâu, Hồn bài của Lục Nhai trưởng lão đột nhiên vỡ vụn, không biết Tề trưởng lão có gì muốn nói?” Mặc Thần không trả lời vấn đề của lão già mà hỏi ngược lại một câu.

“Ngươi nói cái gì?” Tề Huyên đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt mà quát.

“Theo lời người đi cùng Lục trưởng lão kể lại, gã được ngươi nhờ vả đi chặn giết một nhóm người, chính vì thế mới vô cớ bỏ mình. Xin hỏi Tề trưởng lão, ngươi mời hắn chặn giết người nào?” Mặc Thần lạnh lùng hỏi.

“Tuyệt không có khả năng này! Chỉ là hai gã Nguyên Anh tu sĩ, tại sao lại có thể giết chết Lục Nhai được!” Tề Huyên với vẻ mặt thật không thể tin được nói.

“Hắc hắc, giết chết một tên Hóa Thần sơ kỳ, liền Nguyên Anh cũng không để chạy thoát, phải cần thực lực như nào, chẳng lẽ Tề trưởng lão ngươi

không chịu suy nghĩ một chút sao? Chỉ trông mong Tề trưởng lão đừng vì thù oán cá nhân mà đưa tới cho tông môn một cường địch. Bất luận như thế nào, kính xin Tề trưởng lão theo Mặc mỗ đi một chuyến Chấp Pháp điện." Mặc Thần cười lạnh một tiếng, sau đó âm thanh đột nhiên phát lạnh nói.

....

Mấy ngày về sau, đám người Hàn Lập rút cuộc cưỡi phi chu bay khỏi Hoàng Lan Cổ Mặc.

Dọc theo đường này, ngoài tao ngộ Âm Nghiệt Phi nghĩ tập kích, bị Hàn Lập cùng Ma Quang giải quyết, không còn gặp truy binh của Thiên Quỷ Tông.

Mà đã có tiền lệ giết chết tu sĩ Hóa Thần, Hàn Lập có thể đánh lui Âm Nghiệt Phi Nghĩ, Cổ Vận Nguyệt coi như nhìn đã quen không còn quá kinh ngạc nữa.

Mấy ngày liên tiếp bôn tẩu, khiến Dư Mộng Hàn cùng Liễu Nhạc Nhi đều có chút mệt mỏi, hai người cùng nhau dựa vào một bên Linh thuyền, đều đã ngủ say.

Hàn Lập tức thì ngồi khoanh chân ở phần đuôi của Linh Thuyền, lông mày hơi nhíu lại, thần sắc có chút khác thường. Trước mặt hắn, bày ra bảy tám cái bình ngọc màu xanh cùng bình sứ màu trắng, tất cả đều rỗng tuếch.

"Hàn đạo hữu, như thế nào đây?" Thanh âm Ma Quang lại vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Những đan dược này mặc dù được lấy từ tên tu sĩ Hóa Thần Kỳ, trong đó cũng có một ít phẩm giai tương đối cao, nhưng lại không có một chút tác dụng nào." Hàn Lập khẽ thở dài một cái nói.

Trận chiến lúc trước, hắn mặc dùng chỉ vận dụng lực lượng của thân thể, mượn nhờ Ngũ nhạc, lấy xu thế vạn quân giết đối phương, cũng không mất bao nhiêu pháp lực. Nhưng pháp lực trong cơ thể chỉ có giảm chứ không tăng, tiếp tục như vậy cũng không thể kéo dài.

“Viên cực phẩm linh thạch thì sao?”

“Cũng giống như vậy, hoàn toàn không thể hấp thu.” Hàn Lập cười khổ một tiếng, buông lỏng bàn tay, để lộ ra một viên linh thạch đã trở nên u ám không có ánh sáng.

“Xen ra chỉ có những đan dược đặc thù mới có hiệu quả.” Ma Quang đờ đẫn nói.

“Có lẽ vậy. Lúc trước chỉ có miếng Vọng Tê Đan, cùng miến đan dược màu vàng của Tề Minh Hạo mới có hiệu dụng. Tóm lại, chờ đến Lãnh Diễm Tông, tìm cách kiếm một quả Vọng Tê Đan để nghiên cứu một chút vậy.” Hàn Lập sờ lên bình nhỏ ở trong ngực, lạnh nhạt nói.

....

Sau nửa tháng, trên một mảnh núi non trùng điệp, một chiếc Linh Thuyền hình thù kỳ lạ đang từ từ bay đến.

Trên Linh Thuyền có đứng một nam ba nữ, đúng là đám người Hàn Lập bốn người.

“Hàn đạo hữu, Mộng Hàn, Nhạc Nhi, mảnh Linh Diễm sơn mạch này chính là sơn môn của Lãnh Diễm Tông rồi.” Cổ Vận Nguyệt vẻ mặt vui vẻ, ánh mắt quyét khắp núi rừng phía dưới nói ra.

“Linh mạch vững chắc, Linh khí mờ mịt, quả nhiên là động thiên phúc địa khó gặp.” Hào quang lưu động trong mắt Hàn Lập, hắn gật đầu nói.

Dư Mộng Hàn vốn là vui vẻ trong lòng nhưng sau khi nhìn quanh mọi nơi, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Cổ Vận Nguyệt.

Đôi tay tiểu hồ nữ vịn lan can của Linh thuyền, thò thân thể ra ngoài để nhìn, nhưng cũng chỉ thấy rừng cây xanh um, không thấy bất kỳ một kiến trúc nào của tông môn, nhịn không được hỏi.

“Ca ca, ta cũng hiểu được chỗ này Linh khí đậm đặc, thế nhưng sao không thấy bất kì một cái gì của tông môn vậy?”

“Phàm là tông môn đại phái, đều có hộ phái đại trận che đậy, chúng ta bây giờ đang đứng ở ngoài pháp trận, tự nhiên không nhìn thấy kiến trúc ở bên trong rồi.” Hàn Lập cười nói.

Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn nghe vậy, cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Hàn đạo hữu đợi chút, ta lập tức truyền tin.” Cổ Vận Nguyệt đối với Hàn Lập nói ra.

Dứt lời, lòng bàn tay nàng vừa lật, xuất hiện một lệnh bài màu vàng, bên trên có đồ văn hỏa diễm.

Một đạo quang mang nổi lên từ lệnh bài, đoàn hỏa diễm đột nhiên lắc lư, dường như một ngọn lửa đang bốc cháy bình thường vậy.

Một đạo quang mang bắn đi từ trên lệnh bài, xông thẳng về phía sơn mạch.

Sau một lát, chỉ thấy phía dưới Linh thuyền bỗng nhiên lay động một gợn sóng, một tầng như có như không màn sáng hình tròn màu vàng nổi lên.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy kéo dài mấy trăm dặm sơn mạch Linh Diễm, hầu như đều được màn sáng bao phủ.

“Không hổ là một trong những đại tông của một giới, hoàn toàn chính xác không tầm thường.” Hàn Lập nhìn qua, như tán thưởng nói.

Liễu Nhạc Nhi cùng Dư Mộng Hàn giờ phú này đều đứng ở mạn thuyền, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, thật không thể tin nổi bốn mắt nhìn tới nhìn lui khắp cả sơn mạch.

Chỉ thấy phía dưới màn sáng màu vàng là từng toà cung điện, lầu các đình đài nối nhau chen chúc không ngớt.

Trong đó có những tòa trên vách đá dựng đứng, có chỗ liên kết thành một quần thể, có nơi được xây dựng trong một khe rãnh hay thung lũng, cũng có chỗ được xây một nửa trong lòng núi hình thành những kiến trúc độc đáo, đẹp mắt.

Mà tại trung tâm sơn mạch tức thì có hơn mười ngọn núi cao không thấy đỉnh, sương mù bao phủ đỉnh núi, thi thoảng còn có hồng quang nhảy lên, nhìn rất có khí thế của một Tiên gia phúc địa.

“Thật sự là đẹp...” Dư Mộng Hà nhịn không được buột miệng tán thưởng.

Liễu Nhạc Nhi cũng liên tục gật đầu, sâu sắc đồng ý.

“Hàn đạo hữn, Lạc trưởng lão đã đi khỏi Vân Phong chờ chúng ta, chúng ta nên đi qua đi.” Trở lại tông môn, tâm tình của Cổ Vận Nguyệt thật tốt, vẻ mặt hiện rõ nét vui vẻ nói ra.

Hà Lập gật đầu.

Ngay tại thời điểm linh thuyền đi quan màn sáng, hắn liền cảm nhận được một cỗ thần thức dò xét, hẳn là của vị Lạc trưởng lão kia rồi.

------oOo------

Chương 30: Nâng ruộng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

“Bái kiến sư bá.” Sau khi thu hồi phi chu, Cổ Vân Nguyệt tiến lên vài bước, cung kính thi lễ với đại hán thô kệch.

“Cổ sư điệt một đường khổ cực rồi. Vị này hẳn là Hàn đạo hữu?” Đại hán nhẹ gật đầu sau đó nhìn sang Hàn Lập rồi hỏi.

“Tại hạ Hàn Lập.” Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

“Hôm nay, Nam Cung phong chủ vốn muốn tự mình nghênh đón, chỉ là trong tông có chút việc gấp không thể rời đi, nên Lạc Quân ta thay mặt ngài ấy đến đây, mong Hàn đạo hữu bỏ qua cho.” Đại hán thô kệch cười tủm tỉm nói.

“Đạo hữu khách khí rồi.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

“Cô nương đây hẳn là đệ tử mà Cổ sư điệt mới thu nhận, không tệ, không tệ! Ánh mắt của sư điệt thật sự rất tốt.” Lạc Quân nhìn sang Dư Mộng Hàn, ánh mắt có chút sáng ngời.

“Vãn bối Dư Mộng hàn, bái kiến Lạc trưởng lão.” Dư Mộng Hàn vội vàng tiến đến thi lễ.

“Đứa nhỏ này chỉ cần dụng tâm tu luyện, thành tựu ngày sau tất không dưới ta.” Cổ Vân Nguyệt ý cười đầy mắt.

Sau đó, Lạc Quân cũng bắt chuyện với Liễu Nhạc Nhi. Khi biết được nàng và Hàn Lập là huynh muội, vẻ mặt thoáng hiện một chút khó hiểu sau đó không nói thêm gì.

“Hàn đạo hữu có thể vượt cấp hạ sát tu sĩ Hóa Thần, hộ tống sư đồ Cổ sư diệt an toàn trở về bổn tông, thực lực và chiến tích như vậy nghiễm nhiên hội đủ tiêu chuẩn trở thành trưởng lão ngoại môn tại Xuất Vân Phong chúng ta. Hiện nay, có hơn mười tòa động phủ để trưởng lão tân nhiệm lựa chọn, chỉ là không biết Hàn đạo hữu có yêu cầu gì đặc biệt hay không? Lạc mỗ nhất định sắp xếp chu đáo.” Lạc trưởng lão nhìn lại Hàn Lập với ánh mắt tán dương sau đó chợt hỏi.

“Thực không dám giấu, Hàn mỗ hiện có thương thế chưa lành, tốt nhất là có một vị trí tương đối tĩnh lặng để tiện an dưỡng. Ngoài ra, Hàn mỗ còn hiểu biết một chút về thuật luyện đan, nếu xung quanh động phủ có linh điền để gieo trồng một ít linh dược thì càng tốt.” Hàn Lập cũng không khách khí mà chỉ trả lời một cách từ tốn.

“Cũng thật không may, trong số hạn ngạch còn sót lại, những chỗ yên tĩnh như yêu cầu của đạo hữu lại không có linh điền. Tất cả ruộng vườn trên Xuất Vân Phong đều do chúng đệ tử quản lý, cơ bản nằm ở sườn núi phía Đông, vị trí không thể xem là yên tĩnh.” Lạc Quân nghe vậy thoạt tiên sững sờ, sau đó cau mày trả lời với vẻ do dự.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

“Không bằng như vậy đi, Hàn đạo hữu hãy chọn một mảnh linh điền. Ta sẽ sai người dựng nên một tòa động phủ mới ngay trên đó, thế nào?” Lạc Quân nhận thấy biểu hiện của Hàn Lập, bèn suy nghĩ một chút sau đó đưa ra đề nghị.

“Ha ha! Cần chi chi phiền toái như vậy. Nếu nơi động phủ không có sẵn linh điều, Hàn mỗ chỉ cần chuyển một mảnh đến đó. Chỉ là không biết làm vậy có hợp quy củ hay không?” Hàn Lập bỗng nhiên cười to rồi nói.

Cổ Vân Nguyệt và Dư Mộng Hàn nghe vậy đều ngạc nhiên, thần tình có chút không hiểu cho lắm.

“Ha ha, ta không theo núi, ngược lại khiến núi phải theo ta, khí phách của Hàn đạo hữu thật sự lớn đấy! Làm vậy có gì không được? Mời đạo hữu theo ta.” Lạc Quân không nghĩ tới Hàn Lập sẽ trả lời như vậy, lập tức bật cười tỏ

vẻ hứng thú.

Thời gian kế tiếp, dưới sự hướng dẫn của Lạc Quân, bọn họ đi tới một tòa sơn cốc nằm bên sườn Đông. Ở đó có nhiều khoảnh linh điền đang được nô bộc chăm sốc cẩn thận, diện tích tổng cộng ước chừng gần mẫu.

“Hàn đạo hữu, linh điền ở đây trước kia đều thuộc về một vị ngoại môn trưởng lão. Có điều vài năm trước đây, vị đạo hữu này không may vẫn lạc vì vậy linh điền hiện đều do ta quản lý, chưa phân phối lại cho ai. Nếu đạo hữu cảm thấy vừa ý cứ lấy về dùng.” Lạc Quân tùy ý chỉ trỏ một hồi sau đó nói với Hàn Lập như có thâm ý.

“Đa tạ Lạc trưởng lão, đã vậy Hàn mỗ cũng không khách khí.” Hàn Lập nhìn qua một vòng, khóe môi tựa tiếu phi tiếu.

Lạc Quân thấy vậy, không biết tại sao trong long mơ hồ cảm thấy lo lắng.

Chỉ thấy Hàn Lập tiến về phía trước, hít một hơi thật sâu sau đó cúi người nâng quyền nện xuống mặt đất.

Một tiếng ầm vang thật lớn!

Toàn bộ sơn cốc đột nhiên run lên. Nơi quyền hạ xuống lập tức bị đánh thủng thành cái động lớn, tuy không rộng lắm nhưng thoạt nhìn sâu không thấy đáy.

Dự Mộng Hàn lập tức mất thăng bằng. Nếu không nhờ Cổ Vận Nguyệt đỡ lấy, nàng đã ngã nhào xuống đất.

Liễu Nhạc Nhi cũng bị lảo đảo một hồi, vội vàng thi pháp đứng vững trở lại.

Phần lớn nô bộc đang chăm linh điều chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, không biết chuyện gì vừa mới xảy ra đều thét lên kinh hãi, cuống quít bỏ chạy tứ tán.

Lạc Quân lúc này đã định thần lại, hai mắt chợ động quan sát Hàn Lập, không nói một lời.

Hàn Lập rảo bước dọc theo linh cốc, cứ đi mười trượng lại cúi người nện xuống mặt đất.

Trong một nén nhang sau đó, nhiều tiếng nổ vang không ngừng vang vọng sơn cốc. Hàn Lập rốt cuộc đã đi qua một lượt, lúc này trở về trước mặt đám người Lạc Quân.

Họ Lạc nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của hắn không khỏi miệng lưỡi khô khốc, không nói nên lời.

Hàn Lập cũng không nhiều lời, chợt ngồi xổm xuống, xoa xoa đôi bàn tay.

Chỉ thấy song thủ của hắn đột ngột đâm vào mặt đất như hai lưỡi đao.

“Lên!”

Hàn Lập chợt quát một tiếng đồng thời nâng lên.

Ầm ầm!

Tiếng nổ không ngừng vang vọng sơn cốc. Mặt đất lập tức nứt ra từ chỗ hai tay của Hàn Lập, hơn nữa còn không ngừng lan ra xung quanh.

Những lỗ thủng mà họ Hàn đục thành ban nãy lúc này được các kẽ nứt nối thành một mạch, vây bọc sơn cốc.

Liễu Nhạc Nhi lúc này mới hiểu ca ca của nàng đang làm gì, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tràn đầy vẻ sung bái.

“Cái này…” Cổ Vân Nguyệt há to miệng, cả buổi không nói ra lời.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên, Hàn Lập đã nhấc trọn khối linh điền lên cao.

Từ xa nhìn lại, có cảm tưởng mảnh linh điền này đang lơ lửng ở giữa không trung.

Dư Mộng Hàn nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn ngẩn ra, há miệng không biết nói gì.

“Đi thôi, Lạc trưởng lão, đến xem động phủ mới của ta đi.” Hàn Lập thần tình thong dong, quay sang vừa cười vừa nói với Lạc Quân.

Lạc trưởng lão nhìn thấy toàn bộ linh điền bị đào đi, chỉ còn sơn cốc hoang tàn, không khỏi cảm thấy dở khóc dở cười.

Y vốn tưởng rằng nhiều lắm Hàn Lập chỉ chọn một khối linh điền sau đó sử dụng bí thuật, pháo bảo gì đó để chuyển chúng đi. Không nghĩ đối phương lại dựa vào sức mạnh cơ thể, đào lấy tất cả bưng đi.

Có điều vừa rồi y đã nói người ta tùy ý lựa chọn vì vậy lúc này cũng không thể nói gì nữa đành phải cười khổ một tiếng, dẫn đường leo lên sườn núi.

Hàn Lập cứ vậy mang theo gần mẫu linh điền, đi qua đi lại hơn nửa canh giờ ở Xuất Vân Phong, cuối cùng chọn được một tòa động phủ vắng vẻ ở gần đỉnh núi.

------oOo------

Chương 31: Thông Dịch cốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Chứng kiến Hàn Lập giơ tay nhấc chân, đào quanh động phủ vắng vẻ của mình một cái hố to gần mẫu để đặt khối linh điền trên vai xuống, Lạc Quân thở ra một hơi sau đó bật cười ha hả:

"Ha ha, Hàn đạo hữu thần lực cái thế, vượt xa dự liệu của ta. Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, Lạc mỗ bội phục!"

"Lạc đạo hữu quá lời rồi. Nếu như tại hạ đã qua khảo nghiệm, chúng ta có thể nói vào chuyện chính rồi chứ?" Nghe đối phương tán thưởng như vậy, Hàn Lập tựa tiếu phi tiếu hỏi ngược lại.

"Khục! Hàn đạo hữu chớ đùa. Sao Lạc mỗ có ý như vậy được chứ? Được rồi, khách khanh trưởng lão của bản tông kỳ thật không cần thực hiện đại sự gì cả, hằng năm đều được phân phối năm vạn linh thạch cùng một ít đan dược phục vụ cho việc tu luyện. Có điều đợt phân phối đan dược của năm nay đã qua, đạo hữu chờ đến năm sau vậy. Đây là lệnh bài của các hạ, bên trong ghi lại địa đồ của bổn tông cùng giới thiệu sơ lược về sơn mạch này. Ngoài ra còn có linh thạch năm nay dành cho cung phụng. Tổng cộng tám vạn linh thạch, phần dư ra là một chút tâm ý của Nam Cung phong chủ." Lạc Quân ngượng ngùng cười cười sau đó uyển chuyển thay đổi chủ đề, đồng thời lấy ra một tấm lệnh bài sắc vàng rực rỡ cùng một túi trữ vật màu xanh, giao cho Hàn Lập.

Cổ Vân Nguyệt nghe vậy, ánh mắt dành cho Hàn Lập có chút phức tạp cùng mong mỏi. Những gì Lạc trưởng lão đề cập đều là đãi ngộ dành cho nội môn trưởng lão cấp Hóa Thần.

Dựa vào biểu hiện của Hàn Lập trong thời gian qua, hắn quả thật có tư cách này.

“Đa tạ. Không biết Vọng Tê Đan ngoài được tông môn cấp cho thì còn cách nào để thu thập hay không? Hàn Lập cảm ơn một tiếng, nhận lấy lệnh bài và linh thạch sau đó thuận miệng hỏi lại.

“Tông môn đôi lúc cũng sẽ cấp phát Vọng Tê Đan. Tuy vậy thứ này dù có hiệu quả chữa thương cực tốt nhưng không có nhiều tác dụng với việc tinh tiến tu vi do đó vẫn có đem ra giao dịch tại phường thị. Có điều phần lớn đan dược như vậy đều được bán hết nhanh chóng, không dễ lấy được.” Lạc Quân trả lời một cách quen thuộc.

“Xem ra Hàn mỗ chỉ có thể thử vận may của mình mà thôi.” Hàn Lập như có điều suy nghĩ.

Lạc Quân cũng không nán lại quá lâu. Sau khi chuyện phiếm vài câu, y liền dẫn Cổ Vận Nguyệt và Dư Mộng Hàn rời đi.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập khai mở toàn bộ cấm chế bên trong động phủ, sau đó dẫn Liễu Nhạc Nhi dạo quanh một vòng, chọn cho cô bé này một phòng ngủ thật tốt rồi mới rời đi.

Sau một nén nhang, họ Hàn đã xuất hiện ở một sơn cốc cách Xuất Vân Phong vài dặm.

Nơi hắn đang đứng có một đền thờ bằng đá trắng, bên trên khắc ba chữ to sơn son thiếp vàng “Thông Dịch cốc”. Ngay dưới đền thờ là một con đường đá xanh, kéo dài vào trong.

Thông Dịch cốc này chính là phường thị mà Lạc Quân nhắc đến. Chưa vào trong cốc, âm thanh huyên náo như chợ phiên thế tục đã truyền đến bên tai.

Hàn Lập đứng ở cốc khẩu một lúc sau đó cất bước tiến vào. Vừa đến bên dưới đền thờ, phân nửa cảnh tượng trong cốc đã lọt vào tầm mắt của hắn.

Đường vào nơi này men theo sườn dốc, lại có xu hướng kéo dài lên trên. Hiệu buôn hai bên mọc lên san sát. Tất cả cửa hàng đều xây dựa lưng vào núi. Bên ngoài treo đầy tinh kỳ ngụy trang, thoạt nhìn tựa như phố xá sầm

uất bình thường.

Lúc này vừa qua chính ngọ, nơi nơi hối hả, người người đi lại như thoi đưa. Kẻ ra người vào cửa hàng rất là náo nhiệt.

Hàn Lập tùy ý bước vào một hang thuốc có chút khí phái. Nào ngờ chỉ qua một lát, hắn đã dửng dưng bỏ đi tìm đến hiệu khác.

Liên tục tìm vào năm sáu cửa hàng không nhỏ thế nhưng không thể tìm thấy tung tích của Vọng Tê Đan. Chỉ biết cửa hàng gần nhất có bán loại đan dược này đã là chuyện của hai tháng trước nhưng toàn bộ đã bị người ta mua hết trong ngày.

Kết quả bỏ ra gần nửa ngày trời, hầu như đi khắp non nửa Thông Dịch Cốc, Hàn Lập như cũ không thu hoạch được gì.

Sau khi rời khỏi một cửa hàng nhỏ, hắn không rời khỏi sơn cốc mà lại tiến đến một cây đại thụ cách đó không xa, cất giọng lạnh lùng:

“Không lâu sau khi ta vào sơn cốc, các hạ đã theo sát không rời, không biết có gì chỉ giáo?”

“Đạo hữu đừng giận, chỉ là hiểu lầm.” Một tiếng cười gượng vang lên sau cây, một lão già áo xám bước đến trước mặt Hàn Lập.

Người này râu tóc bạc phơ, khuôn mặt hồng hào, thoạt nhìn có chút khí chất xuất thần.

“Hiểu lầm?” Cảm nhận được tu vi Hóa Thần của đối phương, Hàn Lập vẫn không động dung.

Lão già râu trắng trả lời một cách thản nhiên: “Tại hạ Cao Bất Lận, trưởng lão Lạc Hà Phong, vừa rồi biết được đạo hữu muốn tìm Vọng Tê Đân nên mới đi theo.”

“Lạc Hà Phong? Nếu ta nhớ không lầm, đây là chi phái chuyên luyện chế đan dược trong tông. Các hạ đã nói như vậy, chẳng lẽ trong tay thật có

Vọng Tê Đan hay sao?" Hàn Lập chau mày hỏi lại.

"Hắc hắc, tại hạ quả thật đang có một khỏa Vọng Tê Đan trong tay nên muốn đem ra giao dịch, chỉ là không biết đạo hữu có vật ta cần không thôi?" Cao Bất Lận nhìn ngó túi trữ vật bên hông Hàn Lập sau đó tủm tỉm.

"Không biết Cao trưởng lão tìm kiếm vật gì?" Hàn Lập bất động thanh sắc.

"Đừng vội, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Cao Bất Lận không vội ra giá mà mở miệng hỏi.

"Tại hạ Hàn Lập, khách khanh ngoại môn của Xuất Vân Phong. Hiện tại Cao trưởng lão có thể nói ra điều kiện trao đổi rồi chứ?" Hàn Lập trả lời một cách thong dong.

"Khách khanh ngoại môn của Xuất Vân Phong? Đạo hữu thần thông cao minh, Cao mỗ không thể nhìn ra tu vi cảnh giới! Có điều chuyện này không cần nói đến. Hàn Âm Huyền Thủy, Lam Tinh Minh Sa, Thiên Hà tinh thạch hoặc Lan Lăng Hoa hay Mặc Hương Thảo ba nghìn năm tuổi trở lên… Không biết Hàn đạo hữu có những thứ này hay không? Bất cứ loại nào trong đó cũng có thể đổi lấy Vọng Tê Đan của tại hạ." Cao Bất Lận vân vê chòm râu rồi hỏi.

"Cao trưởng lão nói đùa hay sao. Những thứ tài liệu đạo hữu cần đều là thiên địa linh vật cực kỳ quý hiếm. Đổi lại là các hạ liệu có bằng lòng đổi lấy Vọng Tê Đan hay không?" Hàn Lập sa sầm nét mặt hỏi ngược lại.

Lão già râu bạc nghe vậy lập tức ngây ra, khuôn mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

"Đạo hữu đưa ra yêu cầu thực tế hơn đi, nếu không Hàn mỗ có thể sử dụng linh thạch để trao đổi." Hàn Lập gợi ý.

Vừa rồi tuy hắn không mua được gì nhưng đã xé chẵn ra lẻ, chia nhỏ tài liệu thu được lúc trước đẻ bán, thu về không ít linh thạch. Cộng thêm những gì Lạc Quân gửi tặng tạo thành gia sản không nhỏ, còn chưa kể đến vài viên cực phẩm linh thạch thu được lúc trước.

“Được rồi, nếu Hàn đạo hữu đã nói như vậy, chúng ta cứ lấy linh thạch ra giao dịch vậy, xem như Cao mỗ kết giao một vị bằng hữu. Một viên Vọng Tê Đan đổi lấy hai viên cực phẩm linh thạch, thế nào?” Cao Bất Lận suy nghĩ một chút sau đó thở dài đáp lại.

“Cao trưởng lão, đạo hữu định giở công phu sư tử ngoạm ở đây hay sao? Dù Vọng Tê Đan có chút khan hiếm ở phường thị nhưng giá tiền cao chưa từng vượt qua sáu mươi vạn linh thạch.” Hàn Lập nhướng mày, bộ dáng có chút không vui.

“Tại hạ lại thấy như vậy không có gì vô lý, dù sao đây chỉ là giá cả ở phường thị tông môn. Nếu đem ra ngoài tin chắc sẽ thu được con số cao hơn rất nhiều.” Cao Bất Lận không nhanh không chậm trả lời.

“Như vậy đi, tuy rằng Hàn mỗ không có những thứ Linh tài mà các hạ nêu ra nhưng lại nắm trong tay thứ khác phẩm chất không kém. Không biết đạo hữu có hứng thú xem qua?” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vật khác? Nếu Hàn đạo hữu nói đến pháp bảo, linh tài bình thường thì không cần lấy ra, cứ dùng linh thạch cho dễ nói chuyện.” Cao Bất Lận bật cười.

“Thanh Minh Tinh, trận đồ Vạn Âm Khốn Linh Trận, Phách Âm Chi, không biết những thứ này có được xem là bình thường?” Hàn Lập lại hỏi.

Những thứ này đều nằm trong túi trữ vật của gã trưởng lão Hóa Thần họ Lục từ Thiên Quỷ Tông. Tuy rằng phẩm giai không tệ nhưng lại không có tác dụng với hắn.

Lão già lộ vẻ do dự, sau một lúc mới trả lời với vẻ bất đắc dĩ: “Hai thứ trước thì thôi đi nhưng Phách Âm Chi có chút hiệu dụng với Cao mỗ, có điều niên đai ít nhất phải hơn ngàn năm. Cộng thêm ba mươi vạn linh thạch, Vọng Tê Đan là của đạo hữu.”

Hàn Lập nghe vậy, không chút chần chờ quay người bỏ đi.

“Hàn đạo hữu, xin dừng bước!”

Cao Bất Lận thấy hắn đột nhiên rời đi, lập tức không còn giữ được bình tĩnh, vội vàng gọi theo.

Họ Hàn đương nhiên không phải bỏ đi thật sự. Sau khi đi được vài bước, nghe đối phương gọi thuận thế dừng lại nhưng vẫn không vội nói gì mà chỉ đứng yên nhìn lại lão giả.

Cao Bất Lân vội vã thu hẹp khoảng cách, cười làm hòa: “Hàn đạo hữu đừng vội. Giá cả còn có thể thương lượng. Chỉ là ta muốn xem qua Phách Âm Chi được chứ?”

Hàn Lập cũng không nói thêm gì, bàn tay khẽ đảo. Một cái hộp gỗ theo đó xuất hiện. Nắp hộp hé mở.

Cao Bất Lận sử dụng thần thức quét qua, đôi mày không khỏi nhảy lên một cái nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

------oOo------

Chương 32: Nghịch Đan Quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch và đề tự: Cà Rốt

Biên: nila32

Phách Chi Âm đổi Vọng Tê Đan

Huyễn Linh Thiên Biến truyền cho nàng

An bài xong xuôi qua đan thất

Nghịch Đan Quyết thử nghiệm tách đan

"Chậc chậc... Cơ duyên của Hàn đạo hữu quả là không hề nhỏ. Gốc Phách Chi Âm này ít nhất cũng hai ngàn ba...Không, hai ngàn bốn trăm năm tuổi, dùng nó đổi lấy Vọng Tê Đan tất nhiên là dư sức rồi..." Cao Bất Lận miệng nói, hai mắt không ngừng liếc qua liếc lại.

"Gốc Phách Chi Âm này đổi lấy hai khỏa Vọng Tê Đan." Hàn Lập lên tiếng cắt ngang câu nói của Cao Bất Lận.

"Cái này... Hàn đạo hữu, tại hạ chỉ có một viên này mà thôi." Nghe vậy, Cao Bất Luận cười gượng rồi đáp.

"Trưởng lão các Phong khác thì có lẽ không có nhưng trưởng lão của Lạc Hà Phong chuyên về luyện đan mà trong tay không có nổi hai khỏa Vọng Tê Đan thì tại hạ không thể tin nổi. Nếu Cao trưởng lão có gì khó xử thì tại hạ cũng sẵn sàng chờ thêm vài ngày nữa, tin chắc rằng với một tông môn lớn như vậy thì không thể có chuyện không có ai bán Vọng Tê Đan." Hàn Lập đáp lại từ tốn.

Hai hàng bạch mi của Cao Bất Lận nhăn tít lại, quả thật lão đang phân vân do dự, sau khi lăn tăn một hồi lâu, cuối cùng lão cũng vỗ mạnh tay rồi nói:

"Thành giao!"

Hàn Lập nhận lấy một hộp ngọc màu trằng từ tay Cao Bất Lận, sau khi khẽ dùng thần thức quét qua, trên môi hắn nở nụ cười.

Trên người đối phương phát ra nhiều mùi hương của các loại thảo dược khác nhau, điều này chẳng khác gì lão tự tiết lộ cho hắn biết thân phận luyện đan sư.

Một gốc linh dược hai, ba ngàn năm có thể xem là quý hiếm với nhiều người nhưng với hắn thì không là gì cả, tất nhiên tác dụng thua xa hai khỏa Vọng Tê Đan đang nằm trong tay.

Cao Bất Lận cầm hộp gỗ rồi đưa lên mũi ngửi một lúc lâu, lúc này mới lộ rõ vẻ hài lòng. Lão thở ra một hơi sau đó cất vào túi trữ vật đại với thái đội vui vẻ, lão quay qua nói với Hàn Lập một câu: "Khi nào có thời gian mời tới Lạc Hà Phong một chuyến!" sau đó cáo từ và đi luôn.

Sau đó, Hàn Lập chưa vội rời khỏi phường thị mà lại tiếp tục đi dạo lòng vòng trong cốc, sử dụng phân nửa Linh thạch trong tay để đổi lấy mấy loại đan dược cao giai tương tự Vọng Tê Đan rồi mới rời khỏi Thông Dịch Cốc, bay thẳng về Xuất Vân Phong.

Về tới động phủ, Hàn Lập thấy Liễu Nhạc Nhi đang ngồi một mình, tay chống cằm dường như đang chìm đắm trong suy tư gì đó.

"Nhạc Nhi, đang suy nghĩ gì vậy?" Hàn Lập tiến tới ngồi đối diện Liễu Nhạc Nhi rồi cất tiếng hỏi.

"Ca ca..." Lúc này tiểu hồ nữ mới nhận ra Hàn Lập đã về bèn reo lên vui mừng.

"Tại sao lại ngồi ngẩn người ra vậy?" Hàn Lập mỉm cười với vẻ ôn nhu.

"Nhạc Nhi đang suy nghĩ lại từ lúc gặp ca ca và những chuyện phát sinh sau đó, cảm giác giống như một giấc mơ vậy." Liễu Nhạc Nhi đáp với vẻ khá nghiêm túc.

Hàn Lập thoáng giật mình, chỉ biết cười cười.

"Nếu đây là giấc mộng thì Nhạc Nhi chỉ hi vọng sẽ không bao giờ tỉnh lại. Trên đời này, trừ cha mẹ ra thì chỉ có ca ca đối tốt với Nhạc Nhi. Muội chỉ mong ca ca sẽ mãi mãi ở bên cạnh muội." Tiểu hồ nữ cảm giác sống mũi cay cay, nàng nhẹ nhàng nói.

Chứng kiến bộ dáng lúc này của Liễu Nhạc Nhi, Hàn Lập hơi do dự một chút, sau đó hắn bỗng vung tay lên, hai ngón tay đặt lên mi tâm của nàng.

Liễu Nhạc Nhi chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nàng hơi hoảng sợ nhưng cũng không hề né tránh.

"Nhắm mắt lại!" Hàn Lập nói nhẹ nhàng.

Liễu Nhạc Nhi nghe vậy liền không chút do dự, hai mắt nhắm chặt lại.

Hàn Lập khẽ lắc đầu cười cười rồi cũng nhắm mắt lại, miệng hắn lẩm nhẩm ngâm tụng.

Thời gian chừng một nén nhang trôi qua, Hàn Lập mở mắt ra.

Liễu Nhạc Nhi ngồi đối diện với hắn lúc này sắc mặt đã trắng bệch ra, mồ hôi lấm tấm trên hai bên thái dương.

Hàn Lập thu tay lại rồi nói: "Tốt rồi, muội có thể mở mắt ra!"

Hai hàng lông mi cong vút của Liễu Nhạc Nhi khẽ rung rung, nàng từ từ mở mắt ra và nhìn về phía Hàn Lập với mộ vẻ chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

"Ta mới khắc vào thức hải của muội môn công pháp Huyễn Linh Thiên Biến. Đây là một bộ công pháp cao giai của Yêu tộc năm xưa ta vô tình

đoạt được. Với thân phận yêu hồ của muội thì tu luyện nó rất phù hợp." Hàn Lập khẽ mỉm cười.

Nghe thấy vậy, Liễu Nhạc Nhi liền nhắm mắt lại và cảm nhận, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hiện ra vẻ mê man.

"Tất nhiên ta sẽ tận lực bảo vệ cho muội nhưng vạn nhất những thời điểm ta không ở bên cạnh thì muội cũng phải tự bảo vệ mình, ít nhất cũng phải cố chèo chống tới khi ta tìm được muội." Hàn Lập từ tốn giải thích một cách nghiêm túc.

Sau khi nghe xong, Liễu Nhạc Nhi ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu liên tục, nàng nói với Hàn Lập bằng vẻ rất nghiêm túc: "Dạ, Nhạc Nhi nhất định sẽ tu luyện bộ công pháp kia thật tốt!"

Lúc này Hàn Lập mới gật đầu hài lòng.

...

Trong một tòa đại điện nghị sự trên Xuất Vân Phong.

"Phong chủ, người nọ đúng là lực tu cao giai, hôm nay đã được sắp xếp thỏa đáng, cũng không kinh động người của các Phong khác. Cổ sư điệt cũng được trọng thưởng theo đúng lệnh của ngài, ngoài ra nàng cũng được dặn dò phải giữ kín chuyện người nọ đã vượt qua việc sát hạch chém Hóa Thần vượt cấp, quyết không được tiết lộ mảy may ra ngoài." Lạc Quân nói với trung niên khoác đạo bào ngồi ghế chủ tọa với vẻ kính cẩn.

"Tốt! Người nọ thân thể quả là mạnh mẽ, Nguyên Anh kỳ mà có lực trảm Hóa Thần, đương nhiên sau này sẽ còn nhiều hữu dụng với bản Phong. Ngươi hãy chăm nom cho kỹ, hắn có yêu cầu gì thì cứ thoải mái đáp ứng." Nam Cung phong chủ khẽ gật đầu.

"Dạ!" Lạc Quân đáp.

"Xuống dưới đi!" Nam Cung phong chủ khoát tay.

Lạc Quân thi lễ xong liền lui ra.

"Hàn Lập..." Nam Cung phong chủ tự lẩm bẩm một câu, hắn nhắm mắt tĩnh tọa chốc lát rồi đứng lên đi thẳng về phía sau.

...

Tất nhiên Hàn Lập không hề biết gì về cuộc nói chuyện giữa Nam Cung phong chủ và Lạc Quân.

Lúc này, hắn đang ngồi khoanh chân trong mật thất ở động phủ, trên mặt bàn phía trước mặt có bày hơn chục bình ngọc đủ loại.

Hắn lấy một cái bình nhỏ màu đỏ, mở nắp bình đổ ra một khỏa đan dược màu đỏ, một mùi dược hương nồng đậm liền bốc lên. Sau khi quan sát kỹ càng, hắn ngửa cổ nuốt khỏa đan rồi nhắm mắt lại, dò xét những phản ứng xảy ra trong cơ thể.

Sau một lát, hắn mở mắt ra, hai hàng lông mày nhăn tít lại.

Khỏa đan dược màu đỏ kia có cùng phẩm giai với Vọng Tê Đan nhưng lại không hề có chút tác dụng nào với hắn.

Hàn Lập cũng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, hắn lại với bình đan dược thứ hai, đổ ra một khỏa đan màu vàng óng rồi nuốt vào bụng.

Đan dược hòa tan hết trong bụng, tuy nhiên cũng không sinh ra chút pháp lực nào.

Sau một lúc, Hàn Lập mở mắt ra, mặt hắn không có chút cảm xúc nào, tiếp tục cầm lên bình đan thứ ba...

Rất nhanh sau đó, hắn đã phục dụng hơn một nửa số đan dược trên bàn, rất tiếc là đều không có chút hữu dụng nào, lúc này trên bàn chỉ còn lại một hộp ngọc màu tím và một bình sứ màu xanh.

Hàn Lập lộ rõ vẻ do dự, trong lòng hắn không khỏi phát sinh sự buồn bực.

Xem ra muốn tìm ra loại đan dược phù hợp với bản thân khó khăn hơn tưởng tượng rất nhiều, tuy nhiên từ khi có mặt ở Lãnh Diễm Tông, hắn đã nắm rất rõ tình hình Linh Hoàn giới, các loại tài nguyên tu luyện ở giới này rất phong phú, chỉ cần bỏ công sức ra thì không sợ không có thu hoạch.

Sau khi suy nghĩ thông, Hàn Lập với lấy hộp ngọc màu tím, dùng ngón tay kẹp một khỏa đan màu xám rồi ngửa cổ nuốt.

Lúc này, trong nội tâm Hàn Lập mới khẽ dao động, trên mặt hắn cuối cùng cũng hiện ra chút vui mừng.

Hắn cảm nhận được một tia pháp lực nhỏ bé tỏa ra từ khỏa đan dược, sau khi lưu chuyển một vòng kinh mạch thì nhập vào đan điền và giúp cho pháp lực của hắn dường như tăng thêm được chút xíu.

Tuy khỏa đan dược màu xám này còn thua xa Vọng Tê Đan, nhưng dù sao thì tìm ra được một loại đan dược hữu dụng cũng là một chuyện rất may mắn rồi.

Còn đan dược trong bình sứ màu xanh, sau khi hắn nếm thử thì đã không có thêm kết quả bất ngờ: Nó không hề có chút hiệu quả nào!

Hàn Lập thở ra một hơi, hắn lấy ra thêm một khỏa đan dược màu xám từ hộp ngọc tím và nắm trong tay.

Đan dược này có tên là Ô Vân Đan, có tác dụng cố bản hồi nguyên, rất hợp với tu sĩ tu luyện công pháp thuộc tính Thủy, tuy nhiên nó còn kém xa so với Vọng Tê Đan.

Sau chút trầm ngâm, Hàn Lập bỗng đứng dậy và đi ra ngoài mật thất.

Đi ngang qua phòng Liễu Nhạc Nhi, hắn dừng chân lại.

Tuy ngăn cách bởi cánh cửa phòng nhưng Hàn Lập vẫn cảm nhận được linh khí bên trong đang cuồn cuộn, hẳn nhiên là nàng đang khổ tu.

Hắn tỏ vẻ hài lòng, khẽ gật đầu rồi bước nhanh ra ngoài, đi thẳng tới luyện đan thất.

Luyện đan thất là căn phòng không lớn lắm, chu vi chỉ chừng bốn, năm trượng, mặt đất có màu xanh đen, trong phòng có một cái đôn tròn cao khoảng nửa xích, trên mặt đôn khắc những đường vân màu đỏ sậm tạo thành một pháp trận.

Trung tâm pháp trận có hai cái lỗ màu đen, ẩn ẩn thấy ánh lửa chớp động, một cỗ khí tức nóng rực tỏa ra từ đó.

Ở trung tâm cái đôn tròn là một lò đan cao cỡ nửa người, linh khí tỏa ra xung quanh, đúng là có chút bất phàm.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua một vòng, sau đó hắn ngồi xuống một cái bồ hoàn bên cạnh lò đan rồi phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Pháp trận màu đỏ lập tức sáng bừng lên, một cỗ địa hỏa đỏ tươi phun ra từ hai cái lỗ, bao trùm toàn bộ lò đan.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, cỗ địa hỏa dưới sự điều khiển của pháp quyết lập tức chuyển động rồi tách ra thành tám phần, chui vào trong lò đan. Một mùi dược hương nồng đậm liền phát ra từ trong lò.

Hai tay Hàn Lập thay đổi pháp quyết liên tục, cỗ dược hương kia nhạt dần.

Sắc mặt hắn không đổi, hai tay vẫn liên tục thi pháp.

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua, mùi dược hương trong lò lúc này gần như đã hết, ngược lại phát ra nhiều mùi hỗn tạp khác nhau.

Hàn Lập dừng tay, hắn đánh ra thêm một đạo pháp quyết, hỏa diễm liền dập tắt.

Hắn phất tay mở nắp lò đan, lúc này Ô Vân Đan đã biến mất, trong lò chỉ còn một đám bột đủ màu sắc.

Hàn Lập đánh giá sơ qua tình hình, một cỗ lục quang phát ra từ tiểu tâm cuốn hết chỗ bột mịn kia đưa ra ngoài.

Lục quang khẽ rung động rồi phân ra thành muôn vàn sợi tơ mỏng li ti, cứ như là trăm ngàn cánh tay nhỏ đang khuấy đám bột mịn.

Rất nhanh sau đó, đám bột mịn được chia thành hơn mười phần có màu sắc khác nhau.

Hàn Lập khẽ gật đầu, hắn chuẩn bị sẵn hơn mười cái hộp ngọc nhỏ để đựng hơn mười phần bột mịn có màu sắc khác nhau kia.

Bí thuật vừa được hắn thi triển có tên là Nghịch Đan Quyết, đó là một thiên bí thuật năm xưa hắn ngẫu nhiên có được ở Linh giới, nó có tác dụng nghịch hướng luyện chế đan được, phân giải đan dược thành các thành phần cấu tạo.

Năm xưa người sáng tạo ra bí thuật này với mục đích phân giải các loại đan dược của người khác để phỏng đoán ra đan phương.

Tuy nhiên đáng tiếc là cuối cùng người đó thất bại, Nghịch Đan Quyết có điểm hạn chế, nó không thể lần ra đan phương rõ ràng mà chỉ có thể đạt tới mức phân tích ra các loại tài liệu cấu thành khỏa đan mà thôi.

Hàn Lập sau khi đoạt được bí thuật này thì thấy nó cũng có nhiều cái mới lạ ngay cả với trình luyện đan cấp tông sư của mình, lúc đó hắn liền ghi nhớ lại và hôm nay chính là lần đầu tiên thi triển.

Rất may là Ô Vân Đan chỉ là đan dược cấp Nguyên Anh, đẳng cấp không cao, nếu không thì chưa chắc chỉ với một lần thi pháp mà hắn đã thu được thành công...

------oOo------

Chương 33: Tiên Thiên tử khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt & Tiểu Thanh Dương*

***Biên**: nila32*

Phân tách đan kết quả rõ ràng

tìm Cao lão hỏi han mấy điều

Vân Hạc Thảo định mục tiêu

Tiên thiên tử khí bao nhiêu cho vừa.

(Cà Rốt)

Hàn Lập để hơn mười hộp ngọc chứa các loại bột mịn khác nhau qua một bên rồi mới phất tay đánh ra một đạo pháp quyết tiếp tục kích hoạt pháp trận lò đan, sau đó hắn lấy ra một khỏa Vọng Tê Đan.

Sau khi nghĩ ngợi đôi chút, hắn phất tay ném Vọng Tê Đan vào lò rồi lại thi triển Nghịch Đan Quyết.

Chưa tới nửa canh giờ sau, Vọng Tê Đan cũng được tách thành hơn mười loại tài liệu khác nhau và cũng được hắn cất vào trong những hộp ngọc.

Sau đó hắn bày hết những loại tài liệu của hai loại đan dược mới phân tích ra và tiến hành kiểm tra kỹ lưỡng.

"Ồ!"

Sau một lát, Hàn Lập khẽ ồ lên một tiếng, khuôn mặt hiện rõ nụ cười vui mừng.

Hai khỏa đan dược được cấu thành bởi những loại tài liệu khác nhau. Phần lớn trong số đó không liên quan gì tới nhau, chỉ có một loại bột màu lam là giống hệt nhau cả về hình thái lẫn màu sắc, hiển nhiên là cùng loại.

Tuy nhiên số lượng bột lam ở Vọng Tê Đan hơn gấp nhiều lần so với Ô Vân Đan.

Hai loại đan dược này đều có ích lợi với hắn, tuy rằng chưa chắc chắn là do hiệu dụng của chất bột màu lam kia, nhưng hẳn nhiên phải có can hệ mật thiết.

Hàn Lập chấm một chút bột màu lam đưa lên mũi ngửi rồi lại đưa vào miệng nếm thử, sau khi kiểm tra cẩn thận, lông mày hắn hơi nhíu lại.

Từ khi bắt đầu con đường tu luyện, hắn luôn gắn chặt với việc luyện đan, cho dù là Nhân hay Linh giới thì hầu như tất cả các loại tài liệu luyện đan hắn cũng có hiểu biết, thậm chí các loại tài liệu luyện đan ở các giới diện khác hắn từng đọc qua, vậy mà lúc này hắn lại không có bất kỳ manh mối nào khi đối mặt với thứ bột màu lam kia.

"Không lẽ đây là loại tài liệu đặc thù của Linh Hoàn giới?"

Hàn Lập suy đoán thầm, sau khi ngẫm nghĩ một lúc, hắn chợt đứng lên và bước nhanh rời khỏi động phủ.

Lúc này trời đã tối mịt.

Một luồng sáng xanh lóe lên trên người Hàn Lập, hắn bay vụt đi.

Sau một lát, họ Hàn đã có mặt ở một tòa động phủ thuộc Lạc Hà Phong ở cách đó mấy chục dặm.

Động phủ này có vẻ hơi hoang vắng, xung quanh đó không có bóng người nào.

Hàn Lập quét hai mắt một vòng rồi đi tới chỗ cửa động phủ, hắn lật tay lấy ra một tấm phù truyền âm, nói khẽ vào hai câu rồi vung tay lên.

Truyền âm phù liền hóa thành một đạo bạch quang và bay vào trong động phủ.

Sau một lát, cảnh cửa lớn mở phát ra những tiếng ầm ầm.

"Cao trưởng lão, Hàn mỗ tới làm phiền!" Hàn Lập vừa ôm quyền vừa nói.

"Không sao! Không ngờ Hàn đạo hữu tới thăm nhanh như vậy, mời vào!" Cao Bất Lận nở nụ cười tươi, mời Hàn Lập vào động phủ.

Động phủ của Cao Bất Lận lớn hơn của Hàn Lập một chút, nhưng đồ đạc lại rất đơn sơ. Mùi thuốc nồng đậm trùm khắp động phủ.

"Cao trưởng lão, Hàn mỗ xin đi thẳng vào vấn đề, lần này tại hạ tìm tới đây là có một số vấn đề cần thỉnh giáo các hạ." Sau khi an tọa, Hàn Lập nói ngay.

"Hàn đạo hữu muốn hỏi chuyện gì cứ nói thẳng ra." Cao Bất Lận hơi giật mình một chút rồi đáp.

Hàn Lập thò tay lấy ra hộp ngọc chứa loại bột màu lam, đưa tới cho lão Cao và nói: "Cao trưởng lão kiến thức uyên bác, không biết có nhận ra vật này hay không?"

Cao Bất Lận ồ lên một tiếng, lão tiếp nhận hộp ngọc, ánh mắt ngưng lại quan sát kỹ càng.

Lão lấy ngón tay chấm một chút bột rồi đưa lên lưỡi nếm, hai hàng bạch mi khẽ dựng lên, dường như lão nhìn Hàn Lập với một thâm ý.

"Xem ra Cao trưởng lão đã nhìn ra rồi!" Hàn lập khẽ mỉm cười và nói.

"Ha ha... Chuyện này... Coi như Hàn đạo hữu đã hỏi đúng người rồi. Tuy

nhiên..." Cao Bất Luận cười hắc hắc, giọng điệu mang theo ngụ ý gì đó.

Hàn Lập cũng không nói thêm, lập tức lấy ra một khối Linh thạch thượng phẩm, ném cho đối phương.

Cao lão đầu nhanh chóng tiếp lấy linh thạch, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi, tiếp tục nói: "Không dối gạt đạo hữu, đây thật ra là bột của Vân Hạc Thảo. Loại cỏ này nó là một trong những tài liệu quý hiếm của bổn tông. Hơn nữa bột phấn này tựa hồ đã qua xử lý, nếu không phải ta nhiều năm kinh nghiệm luyện đan và đã quá quen thuộc các loại Linh tài địa bảo thế nên mới miễn cưỡng có thể nhận ra."

"Thì ra là thế... Về dược tính của Vân Hạc Thảo, Cao trưởng lão có thể nói rõ một chút?" Hàn Lập nhẹ gật đầu, lập tức lại hỏi.

Cao lão đầu không nói, chỉ cười hắc hắc đầy gian xảo, hai ngón miết miết vào nhau.

Hàn Lập lại ném cho đối phương một khối Thượng phẩm Linh thạch.

Cao lão đầu vui cười hớn hở thu Linh thạch, rung đùi đắc ý một phen rồi mới chậm rãi nói: "Vân Hạc Thảo này còn được gọi là Biến Sắc thảo. Cỏ này trăm năm tỏa ra ánh sáng màu trắng, nghìn năm là màu lam, ba nghìn năm sau bắt đầu đỏ lên, một vạn năm thì là đỏ thẫm, ba vạn năm trở lên thì là đỏ tía. Cái đặc biệt nhất của Linh thảo chính là có thể thu nạp năng lượng của ánh sáng, trăm năm sau sẽ sản sinh ra một tia Tiên Thiên tử khí. Chẳng những có thể tu luyện được công pháp quỷ dị thì cũng có thể trực tiếp chuyển hóa thành Tiên Thiên Linh lực, có hiệu quả tẩy kinh phạt tủy. Niên đại càng lâu, Tiên Thiên tử khí càng trở nên tinh thuần, hiệu quả lại càng kinh người."

"Tiên Thiên tử khí... Không biết có thể tìm được loại cỏ này ở đâu?" Hàn Lập trong lòng khẽ động nói.

"Hoàn cảnh sinh trưởng của loài cỏ này vô cùng hà khắc, theo như ta được biết cũng chỉ có vài nơi may mắn có thể phát hiện ra. Tuy nhiên những địa phương này đều thuộc phạm vi quản lý của các thế lực lớn. Hiện tại Vân

Hạc Thảo tuổi trên ngàn năm gần như đã tuyệt tích ở bên ngoài, chắc chắn đều đã nằm trong tay các đại tông môn." Cao trưởng lão gãi đầu tiếp tục nói.

Nghe xong lời nói của Cao Bất Lận, Hàn Lập cơ bản đã có kết luận Tiên Thiên tử khí tám chín phần mười có thể giúp hắn khôi phục pháp lực tám chín phần mười.

"Không biết ngoại trừ Vọng Tê Đan ra còn có loại đan dược nào luyện chế bằng Vân Hạc Thảo?" Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Cao Bất Lận lần này thật không gây khó khăn gì thêm mà trực tiếp trả lời: "Ngoại trừ Vọng Tê Đan ra thì Ô Vân Đan cũng có dùng đến chút ít loại cỏ này. Mặt khác, Dưỡng Linh Đan cùng Nguyên Hư Đan cũng dùng Vân Hạc Thảo tuy nhiên do niên đại thấp nên lượng Tiên Thiên tử khí ẩn chứa bên trong thật không đáng kể."

Sau khi từ biệt Cao Bất Lận, Hàn Lập đi thẳng đến Thông Dịch cốc một chuyến, bỏ ra một viên cực phẩm linh thạch mua một số loại đan dược cũng mua thêm vài gốc Vân Hạc Thảo có niên đại đã trăm năm sau đó lập tức quay về Xuất Vân Phong.

Bên trong mật thất.

Hàn Lập khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, trước mặt là một số đan dược và Vân Hạc Thảo vừa mới mua về.

Đầu tiên, hắn mở bình sứ màu trắng ra, lấy một khỏa Ô Vân Đan đưa lên miệng. Lập tức, một dòng nước ấm hiện lên trong đan điền nhè nhẹ đem linh lực từ đan dược tan ra, dần dần chuyển hóa làm pháp lực lưu giữ trong đan điền.

Trong lòng của hắn vui vẻ, lại cầm lấy Vân Hạc Thảo, đưa vào trong miệng nhấm nháp vài cái rồi mới nuốt xuống.

Qua chừng thời gian một chén trà, đan điền một lần nữa ấm lên, một tia pháp lực hòa nhập vào trong Đan Điền được lưu giữ.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, lộ ra một tia vui vẻ. Rốt cục hắn đã khẳng định Tiên Thiên tử khí chính là mấu chốt giúp mình khôi phục pháp lực

Cứ như vậy đã một ngày một đêm trôi qua.

Sau khi sử dụng hơn nửa số đan dược cùng Vân Hạc Thảo, tu vi của Hàn Lập rất nhanh đã khôi phục ngang mức Nguyên Anh hậu kỳ.

Đang lúc hắn đang vui mừng, định phục dụng hết đan dược còn lại thì thần sắc của hắn đột nhiên khựng lại.

Lúc trước trong cơ thể hắn vẫn chưa hoàn toàn chuyển hóa dược lực, giờ phút này thì cuối cùng cũng biến thành pháp lực đổ về đan điền.

Nhưng mà trong đan điền của hắn như đã đựng đầy nước rút cuộc cũng không thể tồn trữ được nửa điểm Pháp lực.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn những pháp lực kia dừng lại một chút ở đan điền rồi liền tiêu tán thành hư ảo.

Hàn Lập thở dài, hắn hiểu rõ chuyện này hơn phân nửa có liên quan tới những biến dị của Nguyên Anh trong cơ thể, giờ có phục dụng thêm nhiều đan dược nữa thì sợ rằng cũng vô ích mà thôi.

Nguyên nhân thực sự ra sao thì hắn chỉ còn cách chờ tới khi thân thể và thần thức khôi phục lại mới có đáp án rõ ràng.

Hiện nay hắn không có cách nào dựa vào việc tu luyện để đề thăng pháp lực, dùng đan dược thì cũng chỉ hồi phục tới Nguyên Anh hậu kì, vấn đề hàng đầu hiện nay là tìm cách thúc đẩy nhanh hơn quá trình hồi phục của thân thể và thần thức.

Nghĩ tới đây, hắn cảm thấy khá váng đầu, ngón trỏ tì nhẹ lên mi tâm, trầm tư suy nghĩ.

Sau một lát, dường như nghĩ ra cái gì đó, hắn ngẩng đầu lên, cổ tay khẽ đảo

lấy ra tấm lệnh bài trưởng lão khách khanh.

Hàn Lập dùng thần thức xâm nhập vào bên trong lệnh bài, một tấm địa đồ Lãnh Diễm Tông được tạo thành từ ánh sáng màu vàng kim hiện lên rõ ràng trước mắt hắn.

Ánh mắt hắn quét qua tấm địa đồ một lúc, cuối cùng nhìn thẳng vào điểm đánh dấu có ghi ba chữ nhỏ "Tàng Kinh Các"...

------oOo------

Chương 34: Kẻ trộm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương (Tiểu Hàn)*

***Biên**: nila32*

Tại sườn ngọn núi Xuất Vân Phong mây trắng như tuyết.

Một đệ tử trẻ tuổi mặc trên mình trường bào màu trắng theo hướng sườn núi mà đi lên. Gã vừa nhấc chân định bước lên thềm đá thì đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Tiếp đó, gã đột nhiên đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy. Thần thức cũng theo đó trở nên mơ hồ.

Một bóng người chợt nhoáng hiện cạnh đệ tử trẻ tuổi này. Chỉ thấy một thân ảnh cao lớn hiện ra, chính là Hàn Lập.

"Kể lại tỉ mỉ tình huống bên trong Tàng Kinh Các cho ta." Đôi ngươi Hàn Lập chớp động quang mang màu lam kỳ lạ, nhìn thẳng vào ánh mắt của thanh niên đối diện, giọng nói quỷ dị mà khoan thai.

"Tàng Kinh Các nằm trên núi Tập Thánh được chia làm hai gian trong và ngoài. Gian ngoài được mở ra cho tất cả đệ tử và trưởng lão trong tông. Còn gian trong thì chỉ cho phép nội môn đệ tử cùng các vị nội môn trưởng lão mới được phép tiến vào... " Đệ tử áo trắng đờ đẫn đáp lại như một con rối, ánh mắt vô hồn.

Sau khi nghe đệ tử trẻ tuổi này nói rõ, Hàn Lập thoạt nhìn vẫn duy trì vẻ bình thản tuy nhiên ở sâu bên trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ.

Với tư cách là một trong những khu vực trọng yếu nhất, công tác quản lý của Lãnh Diễm Tông đối với Tàng Kinh Các hiển nhiên vô cùng chặt chẽ.

Bình thường, bất kỳ đệ tử tông môn cùng các Trưởng lão muốn đổi lấy điển

tịch không những phải trả một lượng lớn Linh thạch mà còn phải có điểm cống hiến cho tông môn.

Điểm cống hiến trong tông môn tức là cân nhắc các trình độ cống hiến của đệ tử nội môn cùng các trưởng lão đối với tông phái, thông thường có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ do tông môn giao xuống. Tất nhiên, nhiệm vụ càng gian khổ thì sẽ có khả năng đạt được điểm cống hiến càng cao. Nếu không có thời gian gom góp điểm tích lũy thì căn bản sẽ không có khả năng đổi lấy công pháp cùng bí thuật cấp cao.

Bởi vậy không thiếu người săn lùng nhiệm vụ, tìm kiếm lối đi khác nhau.

Tuy nhiên đã từng có không ít tán tu trong lòng mang ý xấu mượn danh nghĩa gia nhập Lãnh Diễm Tông, trở thành ngoại môn trưởng lão để lén lút lẻn vào bên trong Tàng Kinh Các ăn cắp điển tịch. Kết quả tất nhiên đều bị phát hiện, kết cục thê thảm vô cùng.

Bởi vì Tàng Kinh Các được bảo vệ quá mức nghiêm ngặt, bọn họ căn bản không có cơ hội lẻn vào.

Theo lời đệ tử áo trắng nơi này lúc nào cũng có Luyện Hư trưởng lão canh giữ. Ngoài ra còn có lực lượng tuần tra ngày đêm cùng với vô số cấm chế cường đại khiến cho tu sĩ bình thường căn bản không thể tới gần. Hàn Lập trầm ngâm tại chỗ một lúc lâu rồi mới thu lại ngón tay đang đặt trên mi tâm của đệ tử áo trắng. Thân thể quỷ dị trong chốc lát đã biến mất không thấy gì nữa.

Đệ tử áo trắng giơ lên bàn chân đã được một thời gian dài, lúc này mới đạp chân bước lên.

Người gã lảo đảo, thiếu chút té ngã.

Sau khi ổn định thân hình, gã vuốt vuốt lên bắp chân đã tê dại, mờ mịt nhìn quanh bốn phía có chút khó hiểu rồi lắc đầu, tiếp tục lên núi.

Ước chừng sau một nén nhang.

Thân ảnh của Hàn Lập đã xuất hiện trên đỉnh Tập Thánh Phong. Hắn đứng dưới một gốc cây cao lớn xanh ngắt mà nhìn về phía xa xa là một tòa lầu các hai tầng hình bát giác.

Chỉ thấy lầu các này cao chừng chín trượng, tám mặt đều là hình bát giác nhưng chỉ hướng phía Nam mới mở ra một lối vào.

Bức tường lầu các trên nóc nhà, đều khắc một loại hỏa và lôi phù văn xen lẫn phức tạp.

Hai đội tuần tra tu sĩ đi quanh hai bên lầu các, đi qua xen kẽ thay phiên nhau tuần tra.

Đứng tại đó nhìn một hồi lâu, Hàn Lập trên mặt lộ ra một chút suy nghĩ, thân ảnh mơ hồ biến mất tại chỗ.

Ban đêm.

Lãnh Diễm Tông ở trong một sơn cốc, nơi này là một đại điện màu đá xanh, chung quanh thỉnh thoảng có rất nhiều đội tuần tra đệ tử đi qua, ước chừng có khoảng bảy tám đội, tất cả đội trưởng đều có tu vi Hóa Thần kỳ. Hiển nhiên là nơi đây vô cùng trọng yếu.

Một tiểu đội tuần tra từ cửa vào yên lặng bay qua. Đội trưởng của họ là một Đại hán áo xanh. Y tựa hồ có chút buồn ngủ, len lén ngáp dài một cái.

Vào lúc này bên ngoài cách đó hơn mười trượng, một tiểu đội tuần tra khác bay tới hướng phía phương hướng bất đồng mà bay đi.

Đại Hán thấy vậy không khỏi nhếch miệng.

Thiên Phù Đường mặc dù là nơi trọng địa của Lãnh Diễm Tông nhưng mà an bài nhiều đệ tử tuần tra ban đêm như vậy thật sự có phần cẩn thận quá mức.

Nơi đây không chỉ có vị trí bí mật mà ở bên ngoài còn có tông môn đại trận bao phủ bảo vệ thì có thể có thể lẻn vào được sao.

Những suy nghĩ này hắn tất nhiên sẽ không dám nói ra khỏi miệng, ngược lại truyền âm mệnh lệnh cho các đệ tử sau lưng cẩn thận cảnh giác, đang muốn bay vào nội cốc.

Đúng vào lúc này, một tòa cung điện cách Đại hán áo xanh không xa đột nhiên vang lên một tiếng nổ mạnh sau đó bộc phát ra một mảnh điện quang màu tím và ngay lập tức khôi phục lại sự im lặng.

Thanh y Đại hán khẽ giật mình, tựa hồ chưa kịp phản ứng.

"Ai!"

"Không tốt, có kẻ lẻn vào Thiên Phù Đường!"

Tiếng kinh hô của đệ tử tuần tra ban đêm vang lên sau lưng đại hán.

Lúc này, y cũng kịp thời phản ứng, kinh hãi run rẩy mà hướng về một phía, trong nháy mắt bay đến chỗ bên ngoài đại điện.

"Kẻ nào to gàn xông vào Thiên Phù Đường, mau mau thúc thủ chịu trói!" Đại hán chợt quát một tiếng trong tay cầm Pháp bảo vung lên.

Đệ tử tuần tra sau lưng y lập tức chia ra vây kín đại điện.

Vút vút!

Các nhóm tuần tra khác cũng lập tức bay vụt tới. Trên trăm người từ bảy tám đội nhóm khác nhau vây chặt đại điện như nêm cối. Một con ruồi cũng đừng nghĩ có thể bay ra ngoài.

Trong đại điện tối sầm, không có chút động tĩnh nào.

Toàn bộ đại điện ở đây đều có cấm chế bao phủ, thần thức căn bản không thể thăm dò bên trong.

Các đội trưởng liếc nhìn nhau. Bọn họ đều đang suy nghĩ có nên xông vào

hay không.

Bọn họ dù là đệ tử tuần tra ban đêm nhưng lại không có tư cách đặt chân vào đại điện.

"Xảy ra chuyện gì?" Một đạo bạch quang bay vụt tới rơi vào bên ngoài đại điện, hiện ra thân ảnh của một lão già tóc bạc.

"Phạm đại sư ngài đã tới, vừa rồi có kẻ xâm nhập Thiên Phù Đường! Chúng đệ tử đang muốn đi vào bên trong đại điện lùng bắt, bất quá dựa theo quy củ thì tự nhiên không có tư cách đó." Một gã đội trưởng đi đến bên cạnh lão giả, nhanh chóng kể rõ sự tình.

"Cái gì! Một lũ ngu xuẩn, thời điểm này mà còn quy củ gì chứ, xông vào nhanh lên!" Lão già tóc bạc nghe xong, lập tức tức sùi bọt mép hét lớn một tiếng, hướng phía trong đại điện phóng đi.

Đám đội trưởng thấy vậy, phân nửa lập tức đuổi theo thế nhưng vẫn có hai người lưu lại bên ngoài.

Quan sát cửa đại điện, lão già tóc bạc khẽ giật mình.

Cấm chế trên cửa chính đại điện không bị tổn hại chút nào.

Lão giả tấm tắc kêu lạ có điều không kịp nghĩ nhiều, lấy ra một cái lệnh bài, một đạo bạch quang bay ra rơi vào trên cửa đại môn.

Trên cửa chính một hồi hào quang lập loè, két… một tiếng mở ra.

Đám người lập tức xông vào trong đại điện, lão già tóc bạc phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Trong đại điện ánh sáng bạch quang bao phủ đem khắp nơi trong điện chiếu sáng.

Tất cả mọi người sững sờ, bên trong đại điện được bày biện rất đơn giản chỉ bầy đặt mười cái giá bạch ngọc, liếc qua cũng có thể nhìn thấu.

Nơi đây vậy mà không có một bóng người nhưng trên mặt đất có vài dấu vết cháy đen.

"Không có ai? Chẳng lẽ là đã chạy thoát rồi?" Đám đội trưởng nhìn thấy vậy không khỏi đưa hai mắt nhìn nhau.

Bên trong điện, hai mắt Thanh y Đại Hán trợn tròn xoe thần sắc tràn đầy vẻ không thể tin được.

Lúc y canh gác bên ngoài đại điện, ánh mắt tuyệt đối không hề rời đi, người nọ làm sao có thể ly khai?

"A! Thiên Ảnh Thạch! Quan Nguyệt Thảo!" Lão già tóc bạc lại gần một cái giá bằng bạch ngọc, sắc mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy.

Những cái giá bạch ngọc từng được đặt phía trên đều đổ đầy vô số tài liệu bên cạnh đều có cấm chế bao phủ thế nhưng lúc này đã có cấm chế bị giải trừ. Nhìn qua cũng có thể thấy được tài liệu trên đó thiếu đi không ít.

"Lưu Lan Mộc, Thiết Tâm Vũ!" Lão giả lại chạy đến cái giá bên cạnh đấm ngực giậm chân, bộ dáng vô cùng đau khổ.

Sắc mặt của đám đội trưởng Hóa Thần kỳ cũng vô cùng khó coi.

"Đuổi theo cho ta, huy động hết thảy đệ tử tuần tra, nhất định phải bắt đạo tặc về đây cho ta!" Lão già tóc bạc cực kỳ tức giận giơ chân hét lớn.

Rất nhiều tài liệu trân quý tại Thiên Phù Đường đã bị trộm đi. Việc này nhấc lên một cơn sóng lớn tại Lãnh Diễm Tông. Vô số đệ tử tuần tra được xuất động truy tìm cho ra kẻ trộm.

Hành động bắt trộm từ nửa đêm đến bình minh diễn ra ầm ĩ tự nhiên khiến cho không ít đệ tử ngoại môn cũng bị đánh thức, gia nhập đại quân truy tìm thủ phạm.

Kết quả toàn bộ Linh Diễm sơn mạch cơ hồ bị lật lên nhưng không có chút

tung tích của gã đạo tặc.

Việc này rất nhanh kinh động đến cao tầng trong tông môn. Một trưởng lão Luyện Hư hậu kỳ lão am hiểu truy tung tự mình tìm đến Thiên Phù Đường để điều tra sau đó kết luận kẻ trộm đã dùng một loại Lôi Điện truyền tống pháp trận để chạy trốn. Một chút dấu vết cũng không để lại khiến không có cách nào truy tung.

Ngay đến trưởng lão Luyện Hư hậu kỳ cũng tìm không ra kẻ trộm thế nhưng vì việc nhỏ này làm sao có thể kinh động thái thượng trưởng lão Hợp Thể kỳ. Do đó, Phạm đại sư của Thiên Phù Đường bất đắc dĩ đành phải hậm hực thu tay lại, đình chỉ hành động truy bắt.

Tuy rằng thoạt nhìn quá trình truy bắt đã bị đình chỉ thế nhưng tông môn tự nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Đại trận phòng hộ chung quanh sơn mạch Linh Diễm không có dấu vết xâm nhập. Thủ phạm hiển nhiên vẫn còn lưu lại nơi này.

Lãnh Diễm Tông đã phái cao thủ lẳng lặng tìm kiếm.

Sau sự việc này, phòng vệ các nơi bên trong Lãnh Diễm Tông càng thêm nghiêm ngặt so với trước.

------oOo------

Chương 35: Man thiên quá hải*

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương (Tiểu Hàn)*

**Man Thiên Quá Hải: Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẩn trốn, một trong ba mươi sáu kế của quân sự Trung Quốc cổ đại.*

Trong nháy mắt đã ba ngày trôi qua.

Lại là ban đêm.

Tàng Kinh Các bên trong Lãnh Diễm Tông.

Từ sau vụ Thiên Phù Đường xảy ra cách đây không lâu thì số người tuần tra nơi này đã được tăng lên gấp đôi.

Tại một chỗ trong rừng rậm cách nơi này mấy trăm trượng, một bóng người màu bạc nhạt mờ ảo chậm rãi hiện ra, dưới màn đêm u ám không thể nhìn rõ vẻ mặt, chỉ có thể lờ mờ thấy được dung mạo.

Bóng người ngẩng đầu nhìn về phía một tòa lầu các hình bát giác lộ vẻ bí hiểm trong màn đêm, sau một lúc lâu hắn lật tay lấy ra một tấm phù lục màu tím nhạt dán lên người.

Phù lục màu tím lập tức im ắng vỡ vụn ra hóa thành một đám phù văn mơ hồ giống như nòng nọc, sau khi bay múa khắp toàn thân của thân ảnh thì tan biến vào trong cơ thể hắn.

Chung quanh thân ảnh mơ hồ hiện ra một cỗ sương mù màu tím, trong nháy mắt che mất bóng người rồi tiêu thất trong hư không.

Thật ra thân ảnh tự nhiên là không có biến mất mà là hóa thành một đoàn hư vô không bỏ qua đám người đang tuần tra mà hướng về phía Tàng Kinh

Các mà bay tới.

Đám đệ tử đang tuần tra ánh mắt đảo quanh khắp nơi, thần thức cũng quét quanh mọi góc nhưng bất quá lại hoàn toàn không cách nào phát hiện đạo nhân ảnh kia đang tồn tại.

Cũng không mất nhiều thời gian thân ảnh thần bí đã đi đến cổng vào của Tàng Kinh Các.

Giờ phút này đã là đêm khuya, Tàng Kinh Các sớm đã đóng cửa, ánh sáng nhạt nhè nhẹ bao quanh cổng đại điện rộng lớn này hiển nhiên nơi này có cấm chế tồn tại.

Bóng người trong miệng vừa lẩm bẩm vừa vung tay bấm niệm pháp quyết, há mồm phun ra một đoàn Thanh Khí trong suốt vô hình nhằm về hướng đại môn.

Nếu đem Thanh Khí phóng đại lên gấp trăm lần, liền có thể chứng kiến thấy bên trong Thanh Khí được cấu tạo bằng vô số phù văn xen kẽ nhau hung hăng đụng vào cấm chế bảo vệ, những phù văn bé nhỏ này bay vào.

Màn ánh sáng cấm chế dường như đã bị ăn mòn làm xuất hiện một cái động lớn tức thì thân ảnh lập tức im hơi lặng tiếng bay vào.

Không còn có cấm chế ngăn trở, thân ảnh nhoáng lên một cái chui vào bên trong cửa đá.

Ánh sáng cấm chế bên ngoài nhấp nhoáng hiện lên lập tức liền khôi phục bộ dạng như lúc ban đầu.

Ánh sáng rất nhanh đã khôi phục, bên ngoài đệ tử tuần tra không có một chút nào phát hiện ra dị thường.

Sau khi bóng người nọ tiến vào Tàng Kinh Các thì một đại điện hình tròn hiện lên trước mắt hắn.

Đại điện rất lớn, cao khoảng hai mươi ba mươi trượng và có chừng hơn

mười con đường từ trong đại điện kéo dài không biết đi thông đến nơi nào.

Cái sâu nhất thì thấy xuất hiện một cầu thang màu đen uốn lượn ở phía trên trước mặt.

Bóng người khẽ liếc ánh mắt quét qua rồi lặng lẽ hướng về một phía mà bay đi.

Thông đạo không hề dài, hắn nhanh chóng đã đi hết và phía trước là một cánh cửa thạch thất đóng kín.

Trên cánh cửa thạch thất này cùng bên ngoài giống nhau đều được bao trùm một tầng cấm chế màu trắng.

Trên cửa đại môn có khắc hai dòng chữ "Công pháp"

Bóng người trong mắt lóe lên tia sáng vui mừng liền há mồm phun ra một cỗ Thanh Khí, cấm chế màu trắng liền bị ăn mòn hình thành lên một cái động lớn, bóng người lập tức bay vào trong đó.

Bên trong đại môn là một căn phòng bằng đá bên trong đặt hàng trăm kệ và được phủ lên bằng một lớp ánh sáng màu đỏ.

Mỗi kệ được chia thành nhiều lưới ô vuông và từng ô vuông trong đó đều để một khối ngọc giản.

Mỗi ô vuông đều được đánh dấu, nội dung ghi chép bên trong mỗi ngọc giản là một loại công pháp.

Bóng người tùy ý chạy đến trước một kệ sách lại hành động tương tự dùng Thanh khí đem màn sáng màu đỏ bao quanh kệ sách ăn mòn và thuận tay phát ra một cỗ hấp lực, đem mấy khối ngọc giản bên trong thu vào trong lòng bàn tay, thần thức theo đó mà rót vào.

Sau một lát, hắn nhíu mày đem mấy khối ngọc giản này ném trở về kệ sách.

Trong ngọc giản chủ yếu ghi chép công pháp cho tu sĩ Kết Đan, thậm chí có

cả công pháp Nguyên Anh kỳ tuy nhiên tựa hồ cũng không được người này để ở trong mắt.

Thân ảnh tại trong thạch thất bốn phía đi đi lại lại, cũng không lâu lắm, liền đem toàn bộ ngọc giản dò xét một lần, lắc lắc đầu bộ dáng rất là thất vọng.

Người này không chút chần chờ liền quay người hướng phía bên ngoài bay đi, rất nhanh xuyên qua cửa đá, sau một lát lại trở về đại điện.

Hắn lập tức tiến nhập vào bên trong một thông đạo khác bên cạnh và cuối thông đạo lại là một thạch thất.

Trên đỉnh thạch thất là một phiến đá màu trắng viết hai chữ "Thuật pháp".

Bóng người rất nhanh một lần nữa phá giải cấm chế tiến nhập vào bên trong.

Cũng không mất quá nhiều thời gian bóng người một lần nữa trở ra và tiếp tục tiến nhập vào bên trong thông đạo thứ ba.

Trong nháy mắt đã hơn một canh giờ trôi qua, hơn mười thông đạo đã được xem qua ít nhất một lần, mà còn lại trước mặt hắn là một cầu thang đen kịt hắn hướng lên phía trên nhìn một cái rồi từ từ bay lên.

Cầu thang không hề dài và hắn rất nhanh đã bay đến phía trước là một đại môn khổng lồ.

Xung quanh hai bên là hai người đang ngồi trên đỉnh các.

Tay trái là một người mặt trắng khá mập mạp tai to mặt lớn, người mặc áo cà sa màu tím tựa hồ là một tăng nhân còn bên tay phải là một người cao gầy, da mặt khô vàng bộ dạng như mang bệnh.

Tuy nhiên trên đỉnh đầu hai người này đều có ẩn hiện quang hoa, trên thân toả ra khí tức sâu như biển và rất rõ ràng là hai gã cường giả cấp bậc Luyện Hư kỳ!

Hai người nhắm mắt tĩnh tọa tu luyện đối với mọi việc xung quanh không hề có phát giác.

Thân ảnh liếc nhìn hai người, ánh mắt rất nhanh dời đi rơi vào trên cửa đá phía sau.

Phía trên cửa đá xuất hiện làn sóng ánh sáng, phản chiếu những tia sáng đầy màu sắc, nhìn rõ ràng là so với cấm chế vừa rồi thì còn muốn lợi hại hơn rất nhiều.

Nếu như hắn đoán được không nhầm thì sau cánh cửa đá này hơn phân nửa chính là nội các của Lãnh Diễm Tông. Tàng Kinh Các là một nơi tồn trữ những quyển điển tịch tinh diệu nhất của tông môn cho nên muốn phá giải cấm chế nơi này xem ra không dễ dàng.

Bóng người ánh mắt híp lại, dừng lại một lát rồi liền di chuyển về phía trước, thân hình như có như không rơi vào trước cửa đại môn, cách hai gã Luyện Hư khoảng cách không đến một trượng.

Bên tay trái gã tăng nhân mặt trắng mập mạp đột nhiên lông mày khẽ nhướng lên mở mắt ra liếc nhìn chung quanh.

"Làm sao vậy, Linh Tê huynh?" Bên phải nam tử cao gầy cũng hai mắt mở ra, mở miệng hỏi.

"Không có gì." Tăng nhân mặt trắng quay đầu nhìn về phía nội các, thì thào tự nói.

Hắn cũng không phải là thực sự phát hiện ra cái gì, chỉ là đã tu luyện qua một bí thuật đã tạo cho hắn một cảm ứng, bất quá thuật này xác xuất thành công cũng không cao, gã tăng nhân vừa nghĩ tới cấm chế cùng với hắn hai người ngày đêm làm nhiệm vụ, đừng nói là Hợp Thể Kỳ tu sĩ cho dù là đại năng Đại Thừa kỳ nếu là muốn ngấp nghé nơi này cũng quyết không có khả năng làm được mà không một chút tiếng động.

Nghĩ đến đây tăng nhân lại chậm rãi khép hai mắt lại.

Nam tử cao gầy thấy vậy cũng không để ý, cũng nhắm mắt tu luyện.

Bóng người từ đầu đến cuối đứng nguyên chỗ vẫn không nhúc nhích, cho đến khi hai gã Luyện Hư kỳ tu sĩ nhắm mắt lại, lúc này đây mi tâm hắn hơi hơi động, một lực lượng thần thức cường đại từ trong mắt tản mát ra nhanh chóng bao trùm ở cả tòa đại môn, mơ hồ ngưng tụ thành một bức tường ngăn cách.

Sau đó, hắn há mồm phun ra một cỗ Thanh Khí, rơi vào phía trên ánh sáng cấm chế.

Ánh sáng cấm chế lập tức hào quang lóe lên tựa hồ như đang chống lại sự xâm nhập, tản mát ra cỗ pháp lực chấn động thế nhưng bởi vì thân ở bên trong bình phong ngăn cách thần thức cho nên hai gã Luyện Hư kỳ tu sĩ lại không hề phát hiện điều gì.

Thân ảnh hai tay pháp quyết biến đổi, lượng Thanh Khí chợt giảm mà phân tán đi theo mọi hướng, cùng với màn sáng cấm chế tranh đấu làm cho ánh sáng khu vực trung tâm dần trở nên nhạt đi vài phần.

Bóng người không nói hai lời thân hình nhoáng lên một cái chui vào.

Tất cả tuy nhìn có vẻ phức tạp thế nhưng hắn từ lúc ra tay phá vỡ cấm chế đến lúc thân hình chui vào bên trong, trước sau bất quá chỉ một hai cái hô hấp công phu. Lúc này bức tường ngăn cách thần thức mới lặng yên không một tiếng động tiêu tán.

"Ồ"

Tăng nhân mặt trắng đôi lông mày nhíu lại một lần nữa mở ra hai mắt, đột nhiên quay đầu lại hướng phía đại môn mà nhìn lại.

Đại môn mặt ngoài ánh sáng cấm chế lăn tăn, tản mát ra hào quang mờ mịt, cũng không có hiện ra chút nào dị thường.

Nhưng vừa rồi trong lòng rõ ràng lại hiện ra một cảm giác không hiểu thấu, tuy rằng vẫn là lóe lên tức thì, nhưng làm trong lòng không khỏi có điểm

khả nghi bùng phát mà lên.

"Linh Tê huynh không phải là đã phát hiện được chuyện gì chứ?"

Nam tử cao gầy lúc này cũng tựa hồ phát hiện có cái gì đó không đúng, vội vàng đứng dậy quay đầu lại nhìn thoáng qua đại môn sau đó một lần nữa nhắm hai mắt lại, một cỗ thần niệm khổng lồ hướng bốn phương tám hướng nhanh chóng quét tới.

"Khánh Đào hiền đệ, ngươi vừa phát hiện có cái gì đó không đúng?" Tăng nhân mặt trắng đi đến trước đại môn, cẩn thận dò xét hỏi.

"Trừ phi... Có người có thể trong hai ba khắc phi độn chạy ra phạm vi bên ngoài Tàng Kinh Các mấy trăm dặm hoặc là... phá vỡ cấm chế Lưu Ly Huyền Thủy trận do Lãnh Diễm lão tổ tự mình bố trí, tiến nhập vào trong nội các." Nam tử cao gầy giờ phút này đã mở hai mắt ra, lắc lắc đầu, trong miệng chậm rãi nói.

Hắn vừa rồi cũng phát ra thần niệm tìm kiếm thế nhưng cũng không có thu hoạch được gì.

"Điều này sao có thể? Xem ra cảm giác của ta bị sai à" Tăng nhân mặt trắng nghe vậy, không khỏi cười khổ một tiếng lắc đầu.

Muốn trong hai ba khắc phá vỡ Lưu Ly Huyền Thủy trận và trong chốc lát không một tiếng động khôi phục như thường thì sợ là căn bản Đại Thừa kỳ Thái Thượng Trưởng Lão trong tông cũng chưa chắc có thể làm được à.

...

------oOo------

Chương 36: Thâu lương hoán trụ*

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangphu*

***Biên**: nila32*

**Thâu lương hoán trụ: trộm xà thay cột, một trong ba mươi sáu kế của quân sự Trung Quốc cổ đại.*

Trong lúc hai tu sĩ Luyện Hư vẫn đang nghi thần nghi quỷ, bóng người kia đã xuất hiện trong một tòa điện phủ màu đen.

Không gian trong điện đường này không lớn, chỉ khoảng hai ba mươi trượng, chính giữa có một cây cột đá bằng bạch ngọc khá to, trên cột chạm khắc vô số phù văn. Hào quang màu vàng nhu hòa đang lan tỏa từ trên đỉnh của cột đá, tạo thành một cái màn sáng giống như cái bát lật úp, bao phủ một khu vực vào trong. Từ bên ngoài có thể lờ mờ nhìn thấy bên trong màn sáng có mười mấy cái tủ đá đang tỏa ra ánh sáng màu đỏ mịt mờ, lại không thấy rõ đồ vật để bên trong, thoạt nhìn có chút thần bí.

Bóng người đứng yên tại chỗ, không có cất bước tiến lên, nhìn kỹ màn sáng màu vàng trước mắt, hai mắt ẩn hiện lam mang.

Một lát sau, bóng người vung tay lên, hơn mười đạo ánh sáng màu đen bắn ra, lại là từng cây từng cây trận kỳ màu đen, rất chính xác mà rơi vào xung quanh vòng bảo hộ màu vàng. Tiếp đó hai tay của bóng người vừa bấm pháp quyết, từng đạo cột sáng màu đen từ trong những trận kỳ vừa rồi bay ra, nối thành một mảnh trên không trung, hình thành một cái màn sáng màu đen nhạt có hình bán cầu càng lớn hơn nữa, bao phủ toàn bộ màn hào quang màu vàng vào trong.

Màn hào quang màu vàng vốn đã chiếm cứ gần nửa không gian trong đại điện, màn sáng màu đen nhạt càng là hầu như tràn ngập toàn bộ đại điện.

Bóng người há mồm phun ra một cỗ Thanh Khí lên màn hào quang màu vàng, định dùng cách cũ phá vỡ ra một cái lỗ như lần trước.

Kết quả vượt ra ngoài ý định là ngay khi Thanh Khí thật khó khăn ăn mòn ra một cái lỗ thủng cỡ lòng bài tay, bề mặt màn hào quang lập tức tỏa sáng hào quang, vô số ánh sáng màu vàng mịt mờ bỗng nhiên xuất hiện, bất ngờ bao vây đoàn Thanh Khí này lại.

Cùng lúc đó, những phù văn được chạm khắc trên trụ đá bằng bạch ngọc giữa màn hào quang đột ngột sáng ngời.

Mặt ngoài của màn hào quang màu vàng có ánh sáng lóe lên, vô số tia sáng cực nhỏ màu vàng chói mắt hiển hiện, quấn lấy đoàn Thanh Khí kia, sau đó hung hăng siết chặt.

Thanh Khí lập tức bị cắt vụn thành vô số khối bay tán loạn ra, mà ánh sáng màu vàng mịt mờ cũng nhanh chóng biến mất, lỗ thủng vừa mới xuất hiện cũng bị lấp đầy như lúc ban đầu.

Bóng người trông thấy cảnh này vậy mà thờ ơ, dường như không có kinh ngạc chút nào, ánh mắt của bóng người nhìn chằm chằm vào trụ đá bằng bạch ngọc hồi lâu, lại lật tay lấy ra hơn mười cán trận kỳ màu sắc khác nhau.

Bóng người vung tay lên, toàn bộ trận kỳ đều lơ lửng giữa không trung, xếp đặt thành một cái trận thế quái dị có hình bầu dục, nhìn như lộn xộn, nhưng lại ẩn chứa huyền diệu.

Tùy theo hai tay của bóng người nhanh chóng bấm pháp quyết, trong tay có ánh sáng màu đen lóe lên không ngừng.

Hơn mười cán trận kỳ cũng tùy theo nở rộ các loại ánh sáng màu sắc khác nhau, giống như từng đạo mũi thương, nhao nhao đánh lên màn hào quang màu vàng. Những ánh trận kỳ này giống như những cây đinh vậy, chui vào trong màn hào quang màu vàng, quây thành một khu vực cỡ hơn một trượng.

Ánh sáng trên bề mặt màn hào quang màu vàng nhấp nháy, khiến cho tốc độ tiến tới của trận kỳ bị cản trở thật lớn, đồng thời một cỗ Pháp lực chấn động có chút mãnh liệt cũng lan ra. Nhưng những chấn động này hơi chạm một chút lên màn sáng nhạt màu đen bên ngoài lại tựa như trâu đất xuống biển vậy, biến mất vô tung, không có chút nào có thể toả ra bên ngoài được.

Theo âm thanh chú ngữ mờ ảo trong miệng của bóng người truyền ra, hào quang trên bề mặt của hơn mười cán trận kỳ sáng ngời, tốc độ tăng thêm, rốt cuộc hoàn toàn ghim vào trong màn hào quang.

Sau một khắc, khu vực cỡ hơn một trượng bị trận kỳ bao phủ, tia sáng màu vàng trên bề mặt nhanh chóng yếu ớt đi.

Bóng người lập tức há mồm phun ra một cỗ Thanh Khí lên phiến khu vực này.

Màn hào quang ảm đạm không còn sức ngăn cản, trong nháy mắt bị Thanh Khí ăn mòn hơn phân nửa.

Nhưng mà toàn bộ phù văn trên trụ đá bằng bạch ngọc chính giữa giờ phút này lại đều bắt đầu lóe lên, những khu vực khác trên màn hào quang màu vàng cũng đều tỏa sáng hào quang, càng nhiều nữa ánh sáng màu vàng mịt mờ hiện lên, giống như sóng dữ đánh tới khu vực đang bị hơn mười cán trận kỳ bao phủ, thế nhưng lại bị trận kỳ ngăn chặn gắt gao.

Pháp lực chấn động kịch liệt lan ra, bị màn sáng màu đen ở chung quanh ngăn lại, có điều Pháp lực chấn động lần này thực sự quá kịch liệt, màn sáng màu đen cũng tùy theo "Ông ông" run rẩy lên, hơn nữa càng ngày càng nghiêm trọng, dường như có chút chịu không nổi.

May mà, sau hai ba cái hô hấp, mảnh khu vực cỡ hơn một trượng kia đã bị Thanh Khí ăn mòn ra một cái động lớn.

Bóng người vội vàng phóng nhanh như điện vào trong, rơi vào gần trụ đá bằng bạch ngọc, há mồm phun ra một cỗ khí đen nồng đậm bao trùm cột đá, đồng thời hai tay bấm pháp quyết, từng đạo pháp quyết màu đen bắn ra, rơi

lên cột đá.

Hắc khí nhanh chóng lan tràn trên cột đá, nhuộm những đồ án phù văn ở bên trên thành màu đen.

Hào quang trên cột đá lập tức nhanh chóng ảm đạm, ánh sáng mịt mờ đang kích động mãnh liệt trên màn hào quang màu vàng cũng chậm rãi biến mất, hết thảy khôi phục như lúc ban đầu.

Bóng người vung tay khẽ vẫy, hơn mười cán trận kỳ từ trong màn hào quang xông ra, bay vụt trở về trong tay người này, bị hắn thu vào.

Ngay lập tức bóng người lại lật tay lấy ra một xấp trận kỳ màu vàng, hóa thành hơn mười đạo ánh sáng bắn ra, từ phía trong đánh lên màn hào quang màu vàng.

Những trận kỳ này không chút trở ngại mà chui vào trong màn hào quang, biến mất không thấy gì nữa.

Toàn bộ màn hào quang màu vàng hơi hơi gợn sóng một cái, lập tức khôi phục như lúc ban đầu, lỗ thủng hơn một trượng vừa bị Thanh Khí ăn mòn lúc nãy cũng nhanh chóng phục hồi như cũ.

Lúc này bóng người mới quay đầu, nhìn về phía hơn mười cái tủ đá phân bố tại chung quanh cột đá kia.

Từng tủ đá rõ ràng đều bị một tầng màn hào quang màu đỏ thẫm bao phủ.

Bóng người đi đến trước một cái tủ đá, không chút do dự há mồm phun ra một cỗ Thanh Khí lên bề mặt màn hào quang, khu vực đó lập tức chấn động kịch liệt, ánh sáng màu đỏ nhanh chóng nhạt đi, mắt thấy đã sắp bị phá bỏ.

Vào thời khắc này, trên bề mặt của màn ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên hiện ra tinh quang màu trắng lốm đốm, hào quang hai màu đỏ trắng hoà lẫn, lập tức chặn sự ăn mòn của Thanh Khí lại.

Cùng lúc đó, sâu trong đại điện vang lên một hồi tiếng chuông chói tai.

Hư không chung quanh bóng người chấn động một trận, dường như cũng bị giật mình.

Nhưng sau một khắc, có tiếng chú ngữ rì rầm trong miệng hắn truyền ra, bàn tay bắt đầu biến hóa liên tục.

Đoàn Thanh Khí kia lập tức bắt đầu cuồn cuộn, biến ảo ra các loại hình dạng, nhanh chóng tấn công vào cấm chế hai màu đỏ trắng. Thế nhưng mặc cho Thanh Khí biến ảo ra sao cũng không cách nào đột phá.

Bóng người chợt vẫy tay một cái, quyết đoán triệu hồi Thanh Khí, sau đó hai ngón tay điểm lên mi tâm một cái, mi tâm đột nhiên xuất hiện một vệt màu đen, sau đó vỡ ra, hiện ra một cái con mắt đen sì như mực.

Con mắt xoay tròn một chút, bên trong ẩn hiện phù văn màu đen.

HƯU...U...U!

Một đường ánh sáng màu đen to bằng ngón tay từ trong con mắt bắn ra, lóe lên lập tức đụng vào cấm chế bên ngoài tủ đá.

Cấm chế hai màu đỏ trắng gặp phải ánh sáng màu đen này lại giống như giấy vậy, lập tức bị xuyên thấu, "Phanh" một tiếng vỡ vụn ra.

Mi tâm của bóng người lóe lên tinh quang, tản mát ra một cỗ lực lượng thần thức khổng lồ, hơn nữa phân chia ra thành hơn mười phần, mỗi phần chui vào trong một khối ngọc giản, nhanh chóng dò xét nội dung bên trong.

Mà theo tiếng chuông vừa rồi vang lên, cấm chế bên ngoài Tàng Kinh Các lập tức bắt đầu điên cuồng lóe lên, phát ra trận trận thanh âm cảnh báo.

"Không tốt! Có người xâm nhập Tàng Kinh Các rồi!"

"Là ai to gan lớn mật như vậy, đúng là muốn chết!"

"Chẳng lẽ là kẻ trộm vừa lẻn vào Thiên Phù Đường ba ngày trước?"

Tùy theo từng tiếng gào thét truyền đến, từng cái thân ảnh từ mọi hướng hội tụ tới Tàng Kinh Các.

Đã có vết xe đổ là Thiên Phù Đường, những kẻ tuần tra này không chút do dự, một mặt phái người truyền tin cho cao tầng trong tông môn, mặt khác mấy tên đội trưởng có thực lực mạnh nhất lập tức xông vào Tàng Kinh Các.

Trong đêm tối, các nơi trong Lãnh Diễm Tông cũng nhao nhao có hào quang sáng lên, bắt đầu trở nên bạo động.

Kẻ trước nhất kịp phản ứng thật ra là trong các trước cửa hai gã tu sĩ Luyện Hư kia.

Cảnh báo vừa vang lên, hai người lập tức nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra vừa kinh sợ vừa phẫn nộ.

Vậy mà thực sự có người tại dưới mí mắt của bọn họ lẻn vào trong các!

"Chẳng lẽ thật sự là tu sĩ Đại Thừa kỳ?"

Cái ý niệm này bất chợt lóe lên trong đầu hai người một cái, nhưng giờ phút này cũng bất chấp mọi thứ, mỗi người lập tức lấy ra một khối ngọc phù, một khối hình dạng như loan nguyệt, một cái khối khác lại có hình vừa tròn lại dẹp.

Hai khối Ngọc Phù ghép lại với nhau tạo thành một cái hình tròn nguyên vẹn, không nói hai lời dán lên một chỗ trên cửa lớn.

Cấm chế như nước gợn trên cửa lập loè hào quang, nhanh chóng biến mất, cửa đá ầm ầm mở ra, hai người không nói hai lời bay vụt mà vào.

Trông thấy màn sáng màu đen nhạt ở bên trong, hai người đúng là khẽ giật mình.

Tăng nhân mặt trắng nhanh chóng suy tính, bất chợt cắn răng một cái, lật tay lấy ra một cái pháp bảo giống như tấm kính hình tròn.

Tay gã bấm pháp quyết, ánh sáng màu xám trên kính tròn lóe lên phun ra một chùm tia sáng màu xám trắng thật to, đánh lên màn sáng màu đen, tiếng nổ vỡ đinh tai nhức óc chợt vang lên.

Màn sáng lập tức cuồn cuộn kịch liệt, giống như nước gợn phập phồng kịch liệt, thế nhưng lại không có lập tức bị đánh tan.

Hầu như là cùng một lúc, trên thân nam tử cao gầy cũng có bốn chuôi phi kiếm màu xanh bay ra, xoay quanh một cái, biến thành bốn đóa hoa sen màu xanh.

Vô số Kiếm Khí màu xanh bất chợt từ trong bốn đóa hoa sen màu xanh bắn ra, nhao nhao chém lên màn sáng màu đen.

Phốc phốc!

Cuối cùng màn sáng màu đen cũng chống đỡ không nổi, bị xé nứt ra, lộ ra tình huống bên trong.

"Lớn mật tặc tử!"

Hai gã tu sĩ Luyện Hư trông thấy bóng người màu bạc nhạt như ẩn như hiện ở bên trong, trong lòng buông lỏng, đồng thời không khỏi vừa thẹn vừa giận.

Khí tức toả ra từ bóng người này, chẳng qua chỉ là Nguyên Anh kỳ mà thôi!

Nhưng mà người này lại không có chút nào để ý tới hai cái tu sĩ Luyện Hư bên ngoài, giờ phút này hắn vừa mới xem xong những ngọc giản trong cái tủ đá thứ nhất, thân ảnh nhoáng một cái, đi tới một cái tủ đá khác ở bên cạnh.

Hắn y theo cách cũ, trong con mắt trên mi tâm bắn ra một đạo ánh sáng màu đen, đánh nát cấm chế chung quanh tủ đá, sau đó hết sức thong dong thả ra thần thức, lần nữa thăm dò vào những ngọc giản trong tủ đá.

------oOo------

Chương 37: Thoát thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Luyện Hư chịu bó tay

Hợp Thể xám mặt mày

Ung dung trong mật thất

Bí tịch về tới tay.

(Sweeti3)

"Tiểu tặc láo toét!"

"Có gan đến trộm bí tịch của Lãnh Diễm Tông, chịu chết đi!"

Tăng nhân trắng mập và nam tử cao gầy trừng mắt gầm lên giận dữ. Tăng nhân lấy ra một khối ngọc bài màu vàng, ném mạnh một cái.

Xoẹt!

Mặt ngoài ngọc bài bắn ra một đạo hoàng mang phủ lên bề mặt kim tráo.

Màn sang lập tức chia ra từ giữa, lộ ra thông đạo rộng chừng hai trượng.

Hai người lao tới đạo thân ảnh kia.

Nhưng vào lúc này, bóng người chợt khoát tay, tụng niệm chú ngữ, một ngón đưa ra.

Một đạo hắc quang theo đầu ngón tay bắn ra, đánh vào ngọc trụ màu trắng khiến phù văn cấm chế sáng rực như pháo hoa. Vô số hào quang màu vàng lóe lên, cuốn lấy hai tu sĩ Luyện Hư ở giữa không trung với tốc độ nhanh như tia chớp.

Cả hai nhất thời như sa vào vũng lầy. Thân thể trở nên nặng nề gấp trăm lần khiến việc giơ tay nhấc chân thoáng chốc trở nên vô cùng khó khăn.

"Không tốt, trận pháp đã bị động tay động chân!" Nam tử cao gầy thốt lên kinh hãi.

"Ngươi cuối cùng là người phương nào? Làm sao có thể điều khiển cấm chế ở đây?" Tăng nhân mặt trắng diện mục âm trầm, quát lên giận dữ.

Bóng người không để chút nào. Thần thức nhanh chóng tiến vào ngọc giản. Hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, đánh vào cột đá màu trắng.

Hào quang màu vàng cuộn lên như một cơn lốc, lấy hai tu sĩ Luyện Hư làm trung tâm, giam cầm bọn họ vào giữa.

Hai người gầm lên giận dữ, ra sức giãy giụa đồng thời huy động Pháp bảo đánh ra từng đạo hào quang cùng kiếm khí nhằm thoát khỏi trói buộc. Thế nhưng mặc họ tấn công mạnh mẽ thế nào cũng không thể rời đi nửa bước.

Cả hai vừa tức vừa vội. Cấm chế màu vàng kia vốn dùng để đối phó với kẻ thù xâm nhập, hôm nay chẳng biết tại sao lại trở thành phiền toái thật lớn trói buốc bọn họ.

Đúng vào lúc này, bảy tám thân ảnh từ ngoài xông vô, chính là nhóm đội trưởng Hóa Thần đang đi tuần tra.

Nhìn thấy tình huống bên trong, cả đám không khỏi há mồm trợn mắt.

Có điều bọn họ cũng phản ứng rất nhanh, đồng loạt tế ra từng kiện pháp bảo công kích cấm chế hoàng hà, ý đố phá vây giải thoát cho hai tu sĩ Luyện Hư.

“Dừng tay, đừng tấn công!” Tăng nhân trắng mập biến sắc, vội vàng la lớn.

Có điều đã muộn, ngay khi bảy tám đạo hào quang đánh tới, cấm chế lập tức rung động.

Chỉ nghe vài tiếng “Phốc phốc”, bảy tám tia sáng bắn ra như chớp, quấn lấy bọn họ sau đó giật mạnh, kéo tuột cả bọn vào trong màn sáng.

Những người này tu vi không bằng hai vị trưởng lão Luyện Hư, lúc này bị hào quang phủ lên càng không thể cựa quậy.

“Đáng chết!” Tăng nhân trắng mập gào thét.

“Các ngươi đã báo lại tình huống ở đây chưa?” Nam tử cao gầy hỏi nhóm đội trưởng tuần tra.

“Đã… truyền tin…” Nhóm tu sĩ Hóa Thần mở miệng cũng rất khó khăn.

Hai vị tu sĩ Luyện Hư nghe vậy mới khẽ thở ra, quay đầu quan sát bóng người bên ngoài.

Hắc y bí ẩn vẫn đang phá vỡ cấm chế tủ đá để xe từng khối ngọc giản, tốc độ cực nhanh. Chỉ qua một lát, hắn đã xem qua phân nửa điển tịch.

Hai người dù rất lo lắng thế nhưng đang bị cấm chế vây khốn, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn, thúc thủ vô sách.

“Người phương nào lớn mật như thế!”

Đúng vào lúc này, một tiếng thét tựa như sấm rền từ ngoài truyền đến với khí thế bài sơn đảo hải khiến cho đại điện rung lắc dữ dội. Hào quang màu vàng cũng bị tiếng thét này làm cho rung chuyển.

Bóng người đứng trước tủ đá dừng lại đôi chút. Sau khi nhìn thoáng qua tình hình bên ngoài, mắt hắn đại phóng hắc quang.

U… u…!

Mấy đạo ô quang bắn ra, đồng loạt đánh nát cấm chế ở ba tủ đá hắn chưa đọc tới.

Oanh!

Một bóng người màu đỏ từ đại môn vụt đến, là một đại hán tóc đỏ.

Người này thân cao hai trượng, hùng tráng như một Thiết tháp. Y vận pháp bào đỏ thẫm, phía trên bừng lên hỏa diễm hừng hực khiến cho nhiệt độ bên trong đại điện tang vọt trong nháy mắt.

Uy áp khổng lồ trên người đại hán lan ra, rõ ràng là một đại năng Hợp Thể kỳ.

“Tặc tử, nạp mạng đi!”

Đại hán tóc đỏ quét mắt nhìn qua bóng người. Ánh mắt tựa như thiếu đốt, trong miệng gầm lên giận dữ.

Tay y vung trảo, một thanh cự kiếm bắn ra, nhoáng cái phóng lớn tầm hơn mười trượng, mang theo khí thế dời núi lấp biển đánh lên vòng bảo hộ màu vàng.

Vô số hào quang bắn ra, ý đồ đón đỡ cự kiếm thế nhưng lập tức bị ngọn lửa trên kiếm thiêu đốt.

“Phiền toái!”

Cự kiếm chém mạnh xuống vòng bảo hộ, để lại vô số vết nứt nhưng một kích này chưa không thể đánh vỡ hoàn toàn quang tráo.

Đúng vào lúc này, bóng người thần bí phất tay lên, phát ra một cỗ hấp lực.

Ngọc giàn trên ba tủ đá lập tức bay vụt đến, rơi vào tay hắn.

Đại hán tóc đỏ thấy vậy không khỏi giận dữ, lập tức bấm niệm pháp quyết. Cự kiếm hỏa diễm đột nhiên biến lớn, hỏa diễm bùng lên càng thêm dữ dội.

Vòng bảo hộ màu vàng kêu "Phanh" một tiếng, hoàn toàn vỡ vụn.

Hai tu sĩ Luyện Hư cùng nhóm tu sĩ Hóa Thần rốt cuộc cảm thấy nhẹ nhõm, khôi phục tự do.

Cự kiếm hỏa diễm chỉ thoáng dừng lại sau đó tiếp tục chém xuống bóng người màu đen.

Bóng người ngẩng lên, mi tâm phát sáng, bên trong hiện ra vô số phù văn màu đen. Một đạo ô quang thô to bắn ra, đánh lên cự kiếm.

Phanh!

Ô quang bạo liệt!

Cự kiếm lập tức bị chặn đứng. Không gian chung quanh ông ông rung động, khiến cho cự kiếm cách nào rơi xuống.

"Phá Diệt Pháp Mục!" Đại hán tóc đỏ cả kinh.

Bóng người bấm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm. Thân thể hiện lên mảng lớn điện quang màu tím, lan rộng ra xung quanh, tạo thành một pháp trận lôi điện. Pháp trận phát sáng rực rỡ đồng thời truyền ra tiếng sấm nổ mạnh khiến cho bóng người dần trở nên mơ hồ.

"Chạy đi đâu!"

Đại hán tóc đỏ gầm lên giận dữ. Cự kiếm hỏa diễm lần nữa bùng lên. Thân kiếm khẽ run, một phân thành hai.

Một đạo kiếm ánh giống hệt cự kiếm thình lình chém xuống phá trận, tốc độ nhanh gấp mấy lần so với bản thể.

Ầm!

Ánh sáng màu đỏ bạo liệt. Một luồng khí lưu cuồng bạo tỏa ra chung quanh.

Hai tu sĩ Luyện Hư loạng choạng phải lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững trở lại. Bảy tám đội trưởng Hóa Thần trực tiếp quỳ phục xuống đất. Linh quang hộ thể không ngừng run rẩy, căn bản không thể đứng yên.

Ánh sáng màu đỏ tán đi, mặt đất bị chém thành cái rãnh thật lớn. Có điều bóng đen cũng đã biến mất.

Tất cả mọi người biến sắc, hai mặt nhìn nhau, nhìn lại đại hán tóc đỏ.

Chỉ thấy mặt y trở nên xanh mét, lửa giận trong mắt bốc lên ngùn ngụt.

Vào lúc này, bên trong động phủ của Hàn Lập.

Trên mặt đất có khắc một đại trận màu tím. Điện mang từ đó xẹt ra xung quanh. Họ Hàn nhắm nghiền hai mắt, khoanh chân ngồi bên đại trận.

Đại trận màu tím đột nhiên sáng ngời, tản ra điện quang chói mắt. Một bóng người đen kịt từ đó hiện ra.

Hàn Lập mở mắt, tỏ vẻ vui mừng, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Hắc khí nhanh chóng tiêu tán, lộ ra một giáp sĩ lập lòe ngân quang, hai mắt đờ đẫn, lại là một đạo phù binh.

Thân thể giáp sĩ lúc này đã bị đánh nát hơn nửa, khí tức yếu ớt gần như chuẩn bị tan vỡ.

Hàn Lập vẫy tay, hai ba mươi khối ngọc giản từ thân giáp sĩ bắn ra, rơi vào tay hắn.

Họ Hàn thu lấy tất cả sau đó điểm lên mi tâm của nó.

Chỉ thấy hắc quang lóe lên. Một viên ngọc màu đen lớn bằng quả trứng gà

từ đó bay ra, bên trong ẩn chứa khí lưu màu bạc chậm rãi lưu động.

Cùng lúc đó, thân thể giáp sĩ sáng lên. Hình thể tan vỡ, hóa thành một tấm phù ục màu tím không còn nguyên vẹn rơi xuống.

Phù lục màu bạc chính là Giáp Nguyên Phù còn lá bùa màu tím chính là Thái Nhất Hóa Thanh Phù. Là thứ Hàn Lập lấy trộm tài liệu ở Thiên Phù Đường mấy ngày trước để luyện thành.

Đáng tiếc Giáp Nguyên Phù đã bị hư tổn quá nặng, không thể sử dụng được nữa.

------oOo------

Chương 38: Liễu ám hoa minh*

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

***Biên**: nila32*

**Liễu ám hoa minh: là chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.*

Hàn Lập một tay thu hồi hai tấm phù lục sau đó khoanh chân ngồi xuống và khẽ dùng hai ngón tay kẹp lấy hạt châu màu đen áp vào giữa trán.

Từng sợi khói màu bạc từ thân ngọc bài bay ra, quay quanh mi tâm của hắn sau đó chui vào bên trong.

Nếu nhìn kỹ có thể nhận ra những sợi khói màu bạc kia rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều so với ruồi muỗi. Chính là những điển tịch công pháp bí thuật mà Giáp Nguyên Phù nhìn trúng ở Tàng Kinh Các được Lãnh Diễm Tông tích lũy trong nhiều năm qua.

Nội dung ẩn chứa bên trong rất nhiều. Dù lực lượng thần hồn của Hàn Lập vô cùng mạnh mẽ nhưng cũng không thể đọc hết toàn bộ ngay tức khắc.

Có điều hắn cũng không vội mà vẫn từ từ nghiên cứu.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Hàn Lập từ đầu đến cuối tĩnh tọa bất động, hắn đã ngồi vậy suốt ba ngày ba đêm.

Cho đến sáng sớm ngày thứ tư, họ Hàn mới chậm rãi mở to hai mắt đồng thời khẽ nhíu mày.

Những điển tịch này mặc dù có chút tinh diêu, một số ý tưởng khiến cả Hàn Lập cũng không nhịn được phải gật gù tán thưởng thế nhưng những thứ này lại không có nhiều tác dụng với hắn lúc này.

Hàn Lập lắc đầu thu hồi hạt châu màu đen sau đó vung tay áo một cái. Mặt đất xuất hiện ba mươi bốn mươi khối ngọc giản chính là những thứ mà Giáp Nguyên khôi lỗi đã lấy được.

Ánh mắt của hắn chầm chậm đảo qua số ngọc giản này, thần sắc có chút phức tạp. Hắn hy vọng có thể tìm được cái gì đó hữu dụng.

Nghĩ như vậy Hàn Lập liền cầm lên một khối ngọc giản, thần thức từ từ thăm dò vào bên trong.

Một ngày nhanh chóng trôi qua.

Khi thần thức của Hàn Lập đảo qua khối ngọc giản cuối cùng, ánh mắt của hắn lộ ra một tia thất vọng không thể che giấu.

Ba mươi bốn mươi khối ngọc giản này phần lớn ghi chép một ít cao giai công pháp huyền ảo thế nhưng không có cái nào mang lại tác dụng với hắn.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, bản thân mạo hiểm xâm nhập cấm địa của Lãnh Diễm tông, lấy đi vô số điển tích khiến cho toàn bộ tông môn chấn động thế nhưng kết quả vẫn là tay trắng.

Hắn lắc đầu, khẽ vỗ tay áo, chuẩn bị tiêu hủy số khối ngọc giản này đi.

Mặc dù hắn đã kiểm tra qua, số ngọc giản này không có cấm chế truy tung gì cả. Thế nhưng Linh Hoàn giới này là nơi xuất hiện Tiên Thiên Tử Khí cổ quái kỳ lạ cho nên chẳng thể đảm bảo không có đồ vật kỳ lạ nào đó mà ngay đến hắn cũng không thể phát hiện được.

Cách tốt nhất là nên hủy đi.

"Ồ!" Hàn Lập khẽ giật mình.

Hơn ba mươi khối ngọc giản biến thành một đống bột mịn thế nhưng một tấm ngọc giản trong đó lại không tổn hại chút nào.

Hắn suy nghĩ một chút, hiếu kỳ cầm lấy ngọc giản trên tay nhìn kỹ hơn.

Cái phất tay hời hợt vừa của hắn có thể đánh nát một khối tinh thiết vậy mà một khối ngọc giản nho nhỏ vẫn có thể không chút hư hao.

Có điều ngọc giản này cũng không có gì kỳ lạ mà chỉ là một miếng ngọc được chế tạo vô cùng bình thường bên trong có ghi lại nội dung một loài công pháp mà hắn cũng đã nhìn qua. Chẳng qua chỉ là một công pháp Luyện thể thích hợp với tu sĩ Luyện Hư mà thôi.

Hàn Lập nhìn khối ngọc giản trên tay đồng thời vận sức bóp nhẹ.

Bề mặt ngọc giản chợt xuất hiện ánh sáng nhàn nhạt chặn lại lực đạo của bàn tay hắn.

Ánh mắt hắn hơi sáng lên dừng tay lại, tinh quang kia cũng lập tức biến mất theo.

Vật này quả nhiên có điều huyền diệu.

Hắn có thể cảm ứng được tinh quang kia cũng không phải là cấm chế dùng để truy tung.

Hàn Lập nhìn qua ngọc giản trong tay, tâm niệm vừa động, thần thức lại một lần nữa thăm dò.

Ngọc giản này hẳn có bí mật nào đó. Nhiều khả năng bên trong ghi lại công pháp không phải tầm thường mà hắn không phát hiện ra.

Kết quả, dù đã nhiều lần xem kỹ nội dung bên trong từ đầu tới cuối, thậm chí còn thử tu luyện một chút, hắn vẫn không thể phát hiện được gì.

"Chẳng lẽ mình đã suy nghĩ quá nhiều..."

Hàn Lập lẩm bẩm nhưng chưa từ bỏ ý định. Mi tâm lóe hiện tinh quang, một cỗ thần thức khổng lồ bắn ra bao quanh ngọc giản tỷ mỉ tra xét từng tý một.

Ngay lúc này, trên ngọc giản tinh quang lần nữa hiển hiện, tản mát lực hút không ngừng thôn phệ thần thức khổng lồ của hắn.

Ngay sau đó trên bề mặt ngọc giản hiện ra một chút kim quang.

Hàn Lập thoạt tiên giật mình sau đó chuyển sang vui mừng, không vội thu hồi thần thức, mặc cho ngọc giản này thôn phệ.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt của hắn dần dần có chút kinh nghi.

Ngọc giản trước mặt tựa như cái động không đáy, cắn nuốt gần như một phần năm thần thức của hắn nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Kim quang tỏa ra cũng đã bắt đầu thay đổi kích thước.

Tuy rằng thần thức của hắn bị hao tổn, chỉ còn lại chừng một thành so với lúc toàn thịnh nhưng vì tu luyện công pháp đặc thù nên vẫn không kém Tiên Nhân tầm thường bao nhiêu vậy mà khối ngọc giản này lại có thể thôn phệ lực lượng thần thức nhiều như vậy.

Tuy không tránh khỏi bỏ ra không ít thời gian để khôi phục nhưng sau một hồi suy tính hắn vẫn tiếp tục để cho ngọc giản tiếp tục cắn nuốt.

Một lát sau, một màn kinh người xuất hiện!

Kim quang xung quanh ngọc giản càng ngày càng nhiều, cũng tràn ngập đầy cả khối ngọc và dần dần tạo thành đồ án hình Bắc Đẩu Thất Tinh màu vàng óng.

Cũng ngay lúc này, ngọc giản tản ra cỗ lực lượng thôn phệ cũng đột nhiên kết thúc.

Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra thần sắc vui mừng cầm lấy ngọc giản mới này thần thức lại một lần nữa thăm dò vào bên trong khiến hắn không khỏi trợn

tròn hai mắt.

Trong ngọc giản, giờ phút này nội dung bên trong cũng hoàn toàn cải biến, ban đầu có vô số chữ nhỏ màu vàng giờ đây đã thay thế bằng kiểu chữ màu vàng lớn.

"Cái này..." Hàn Lập khẽ giật mình, vội vàng nhanh chóng đọc.

Trọn vẹn sau một khắc đồng hồ, hắn mới ngẩng đầu lên trong ánh mắt tràn đầy vui mừng.

Trong ngọc giản ghi lại là một môn bí pháp Luyện thể, tên là "Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công".

Theo nội dung mà Lãnh Diễm lão tổ lưu tại thì công pháp này vốn không thuộc về Linh Hoàn giới mà có nguồn gốc từ công pháp Tiên gia, là thứ mà y tìm ra sau khi phi thăng nên đã cố ý truyền về hạ giới.

Đáng lưu ý là, phương pháp tu luyện của nó không dựa vào thiên địa linh lực mà là thông qua việc ngưng tụ lực lượng tinh quang rèn luyện thân thể.

Toàn bộ công pháp chia làm bảy tầng, mỗi khi luyện thành một tầng liền có thể ngưng tụ thành ra một huyền khiếu. Sau khi viên mãn bảy tầng lập tức có thể ngưng tụ bảy đại huyền khiếu và luyện thành Chân Cực Chi Khu từ đó tu thành Huyền Tiên được nhắc đến trong truyền thuyết.

Giờ phút này, biến dị của Nguyên Anh khiến hắn không cách nào sử dụng thiên địa linh khí để tu luyện thế nhưng nếu là lực lượng tinh quang có lẽ có thể thử qua một lần.

Có điều Lãnh Diễm lão tổ cũng cảnh báo khi lấy lực lượng tinh quang tôi luyện, mỗi thời khắc đều phải chịu thống khổ đau đớn mà nó gây ra.

Lại thêm công pháp này cũng không phải công pháp chính thống. Tuy rằng có thể nhanh chóng cường hóa nhục thân thế nhưng pháp lực tu vi thì không một chút tinh tiến. Nếu không phải là kẻ tìm đường sống trong chỗ chết thì không có ai nguyện ý tu luyện. Hơn nữa, về sau còn phải đi theo con đường

Huyền Tiên, vốn dĩ gian nan nhiều lần so với Tiên nhân bình thường.

Quan trọng nhất, công pháp này không chỉ yêu cầu nhục thân mạnh mẽ làm cơ sở mà còn cần đến vào thần thức cường đại để dẫn dắt lực lượng tinh quang nhập thể cho nên tu sĩ với thần thức không đủ cường đại cũng không có cách nào tu luyện công pháp này.

Lãnh Diễm lão tổ thời điểm lưu truyền công pháp này từ Tiên giới đã thiết lập cấm chế đặc thù bên trong ngọc giản nên chỉ có người có thần thức đủ mạnh mới có thể nhìn thấy nội dung của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Hàn Lập nắm chặt ngọc giản, trong lòng có chút hưng phấn, rất có cảm giác buồn ngủ lại gặp chiếu manh.

Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công này phảng phất giống như tạo ra là để cho hắn, mặc dù trên ngọc giản nói tu luyện dị thường thống khổ thế nhưng vẫn không khiến hắn do dự chút nào.

Nhưng vào thời khắc này ngọc giản trong tay chợt vỡ vụn ra, hóa thành một đoàn kim quang chói mắt.

Hàn Lập thấy vậy, con ngươi chợt co rụt lại, ngẩng đầu nhìn lên.

Kim quang lơ lửng giữa không trung, hơi vặn vẹo, hóa thành một bóng người vàng óng giống một nam tử trung niên khôi ngô, khuôn mặt đoan chính, có chút râu quai nón tạo cho người ta một loại cảm giác trang nghiêm.

Hàn Lập không khỏi giật mình. người trước mắt này chính là Lãnh Diễm lão tổ mà hắn nhìn thấy từ bức họa chân dung!

"Tốt! Tốt! Tốt! Một phen tâm huyết của ta cuối cùng không uổng phí, rốt cục đã có người có thể phá giải cấm chế này! Ngươi là đệ tử của ngọn núi nào? Tên gọi là gì?" Lãnh Diễm lão tổ nhìn về phía Hàn Lập, mỉm cười hòa ái.

"Tại hạ..." Hàn Lập suy nghĩ, ý định tạm thời nói cho qua chuyện.

Người trước mắt này hiển nhiên chỉ là phân thân do thần thức biến thành thế nhưng cũng tạo cho hắn có cảm giác áp bách không nhỏ, chỉ sợ chiến lực không thể coi thường.

"Ồ!" Lãnh Diễm lão tổ chợt động khẽ một tiếng, cắt đứt lời nói của Hàn Lập, ánh mắt dò xét theo đó trở nên lạnh lẽo

"Trên người của ngươi tại sao không có khí tức công pháp bản tông? Hẳn là không phải nội môn đệ tử đích truyền?" Giọng nói của Lãnh Diễm lão tổ lạnh thêm vài phần.

"Khởi bẩm tiền bối, tại hạ vừa mới gia nhập tông môn làm Khách khanh trưởng lão, chưa kịp tu luyện qua bất kỳ công pháp nào của tông môn." Hàn Lập trong lòng khẽ động vội vàng đáp lại.

"Khách khanh trưởng lão? Ngoại môn trưởng lão sao lại có được ngọc giản Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công?" Lãnh Diễm lão tổ lạnh giọng quát lớn.

Hàn Lập không khỏi nhất thời nghẹn họng.

Lãnh Diễm lão tổ xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía dưới chân Hàn Lập.

Nơi đó có một đống bột phấn óng ánh.

Hàn Lập thấy vậy tuy ngoài mặt không chút thay đổi thế nhưng trong lòng thầm hô một tiếng không xong.

...

------oOo------

Chương 39: Dặn dò

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Thần niệm lão tổ rõ tặc nhân

Kim quang phóng xuất chẳng phân trần

Ngờ đâu đạo tặc Chân Tiên cứng

Thỏa hiệp chút tình, hộ cố nhân!

(thíchtócquăn)

Hư ảnh do Lãnh Diễm lão tổ biến thành vung tay. Một cỗ hào quang màu vàng tuôn ra cuốn lấy vụn nát trước người Hàn Lập, tạo thành một đoàn kim quang trôi nổi trước mặt.

“Những thứ này đều là công pháp bí truyền của bổn tông, sao lại rơi vào tay các hạ. Chẳng lẽ ngươi lẻn vào Tàng Kinh Các trộm đồ hay sao?” Lãnh Diễm lão tổ đột nhiên ngẩng đầu, lạnh giọng hỏi.

Tuy rằng số ngọc giản kia đã bị Hàn Lập đánh nát nhưng đối với lão, chỉ cần một chút dấu vết là đủ đoán ra nội dung bên trong.

“Lãnh Diễm đạo hữu không cần tức giận, ta nhất định sẽ cho các hạ một câu trả lời thỏa đáng cho chuyện này.” Hàn Lập nghĩ nghĩ một chút sau đó dõng dạc nói ra.

“Lớn mật, lại dám xưng hồ ngang hàng với lão phu!”

Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy lập tức giận dữ. Không biết lão làm thế nào, mi tâm đột nhiên đại phóng kim quang. Vô số gợn sóng cuộn tròn, trong nháy

mắt ngưng tụ thành một đóa hoa lớn chừng một trượng.

Kim hoa chậm rãi xoay tròn. Trung tâm nụ hoa lóe hiện hào quang, bắn ra một cột sáng màu vàng gần như trong suốt về phía Hàn Lập với tốc độ nhanh không tưởng nổi.

Những nơi mà nó đi qua, hư không vốn như mặt nước phẳng lặng bắt đầu nổi lên từng đợt dao động.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không buồn tránh né, chỉ khẽ ngẩng đầu. Mi tâm lóe hiện tinh quang, đồng dạng bắn ra gợn sóng vô hình, đón đỡ cột sáng màu vàng kia.

Một tiếng "Phốc" khe khẽ.

Hư không rúng chuyển, nổi lên một vòng gợn sóng.

Cột sáng màu vàng như bị đập tan, tầng tầng gợn sóng vụn vỡ tán loạn.

Tất cả diễn ra chỉ trong nhát mắt.

Quần áo trên người Hàn Lập chỉ thoáng lay động vài cái, còn lại thân thể không bị tổn hại chút nào. Khóe miệng nở ra ý cười nhàn nhạt.

"Làm sao có thể? Các hạ cũng là Chân Tiên?" Lãnh Diễm lão tổ có chút run rẩy, giọng nói lộ rõ sự ngạc nhiên.

Tuy đây chỉ là hư ảnh do đạo thần niệm của lão biến thành, hơn nữa một kích ban nãy vẫn chưa sử dụng toàn lực thế nhưng dù là tu sĩ Đại Thừa cũng không có khả năng đón đỡ một cách nhẹ nhàng như vậy, nói gì đến tu sĩ Nguyên Anh.

Điều này chỉ rõ một vấn đề, thần thức của Hàn Lập gần như không thua gì lão!

"Lãnh Diễm đạo hữu, hiện tại có thể nghe tại hạ nói một hai câu không?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi lại.

“Các hạ nói xem, vì sao đã thành tiên nghiệp lại đến hạ giới đánh cắp điển tịch lão phu truyền lại.” Lãnh Diễm lão tổ suy nghĩ một lúc, mặc dù có chút không vui thế nhưng ngữ khí đã trở nên hòa hoãn không ít.

“Hàn mỗ bởi vì một chút duyên cớ, ngẫu nhiên lạc đến Linh Hoàn giới này, không hề có ác ý với quý tông. Chỉ là tại hạ hiện mang thương tích bên người, trong tay lại không có đan dược phù hợp, mới đến nơi đây mượn xem một ít điển tịch để tham tường đôi chút.” Hàn Lập từ tốn giải thích.

“Thì ra là như vậy. Không biết Hàn đạo hữu trước kia là nhân sĩ nơi nào ở Tiên giới?” Lãnh Diễm lão tổ ngoài miệng nói vậy thế nhưng ánh mắt lập lòe, hiển nhiên vẫn không hoàn toàn tin tưởng lý do của hắn.

“Hàn mỗ tạm thời cư trú ở đây, sẽ không gây ra chuyện gì bất lợi với quý tông. Về phần lai lịch của tại hạ, đạo hữu cũng không nên hỏi đến làm gì.” Hàn Lập tựa tiếu phi tiếu đáp lại.

Lãnh Diễm lão tổ hừ nhẹ một tiếng. Hàn Lập, một vị tiên nhân không rõ lai lịch đột nhiên xuất hiện ở Linh hoàn giới, làm sao lão có thể không hỏi cặn kẽ cho được. Nhưng nếu đối phương không nói, chỉ dựa vào phân thân do thần niệm biến thành này cũng căn bản không biết làm sao.

“Đạo hữu yên tâm, lần này tại hạ coi như nhận của đạo hữu một phần nhân tình. Hàn mỗ có thể cam đoan, nếu Lãnh Diễm Tông gặp phiền toái gì, ta sẽ ra tay tương trợ một lần.” Hàn Lập nói ra một cách điềm tĩnh.

“Hàn đạo hữu nói thật chứ?” Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy không khỏi động tâm.

Tuy lão thân ở Tiên giới nhưng vẫn vô cùng lưu luyến Lãnh Diễm Tông mà mình một tay sáng lập, phát dương quang đại. Nếu không những năm này đã chẳng tốn công ban thưởng đan dược, công pháp.

Lại nói, tông môn này mặc dù nhìn như phong quang vô hạn, mạnh mẽ vô bì ở Linh Hoàn giới thế nhưng cũng không thật sự vô lo.

Chỉ là lão đã là người Tiên giới, mặc dù có lòng nhưng không trợ giúp được nhiều. Nếu có một vị Chân Tiên như Hàn Lập ra, nhiều chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

...

Hai ngày sau, hậu sơn Thánh Hỏa Phong, Lãnh Diễm Tông.

Sâu trong rừng trúc giữa đám sương tím lượn lờ, có một tiểu viện ngói xanh thanh nhã.

Rừng trúc phân bố dày mỏng, nhìn như bình thường, kỳ thực ẩn giấu huyền cơ.

Mỗi khóm trúc ở đây đều không bàn mà hợp tạo thành một đầu pháp trận. Ngàn vạn khóm trúc liên miên bất tận hợp nên trận pháp thiên địa.

Trúc trồng ở đây cũng không phải loại trúc bình thường mà là chủng loại có thể hấp thu lực lượng Địa Hỏa, Phổi Viêm Trúc. Quan sát cẩn thẩn có thể nhìn bên dưới lớp vỏ màu tím là vô số đường vân đỏ sậm như lửa.

Nhờ có trận pháp do rừng trúc tạo thành, khu vực này mới trở thành địa phương nồng đậm linh khí nhất dãy núi Linh Diễm, cũng là nơi tập trung Địa Hỏa nhiều nhất.

Bốn căn tiểu viện ngói xanh tường trắng xây ngay vị trí mắt trận.

Vào lúc này, bên trong tiểu viện, một nam tử áo tím đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt tu luyện.

Người này tóc dài xõa vai. Mái đầu trắng muốt như tuyết, dung mạo tuấn tú, mi tâm có một ấn ký tím biếc hình ngọn lửa, tuổi tác thoạt nhìn không quá lớn thế nhưng quanh thân tử khí lượn lờ, tỏa ra khí tức hùng hồn khiến người ta sợ hãi.

Treo trên vách tường gần đó là một họa trước lớn hơn một xích, phía trên có vẽ một nam tử trung niên.

Họa đồ cẩn mật lại hết sức sinh động, nhân vật trong tranh ngũ quan đoan chính, hai mắt sáng ngời, bộ râu quai nón. Dáng người thẳng tắp, áo bào hơi hơi phồng lên tạo nên khí thế đường đường.

Đúng lúc này, trung niên tóc trắng bỗng mở mắt ra, vẻ mặt có chút kinh ngạc nhìn về phía họa trục trên tường.

Chỉ thấy bức tranh đột nhiên truyền đến chấn động kỳ dị. Từng vòng dập dìu như sóng nước nhộn nhạo lan ra. Người trong tranh vẽ tựa như sống lại, thân hình nhoáng cái từ giấy bước ra.

Trung niên tóc trắng vội vàng đứng dậy, quỳ lạy xuống đất, thanh âm cung kính: "Cung nghênh lão tổ hàng lâm."

"Đứng lên đi, hôm nay ta cử hóa thân xuống là có chuyện muốn dặn dò." Người nọ khoát tay nói ra.

Trung niên tóc trắng lúc này mới đứng lên, cung kính xuôi tay đứng bên đợi chỉ thị.

"Sự tình có người đột nhập vào Tàng Kinh Các cách đây mấy ngày ta đã biết." Lãnh Diễm lão tổ chậm rãi nói ra.

Trung niên tóc trắng nghe vậy, nội tâm càng thêm khẩn trương, thái dương tuôn ra từng giọt mồ hôi. Khi y đang định mở miệng giải thích đã nghe đối phương nói tiếp: "Việc này dừng ở đây thôi, không cần tiếp tục tra xét."

"Lão tổ, điều này…" Trung niên tóc trắng nghe vậy không khỏi sửng sốt, nhịn không được mà chần chờ nói ra.

Nào ngờ, Lãnh Diễm lão tổ đã vẫy tay cắt nang, bờ môi mấp máy.

Trung niên tóc trắng nghe vậy lập tức biến sắc, thoạt tiên vô cùng ngạc nhiên sau đó chuyển thành kinh gạc, cuối cùng vừa mừng vừa sợ.

...

------oOo------

Chương 40: Không giải quyết được gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangphu*

Ngày đó sau giờ ngọ.

Trên đỉnh Thánh Hỏa phong, trên không của một mảnh quảng trường bạch ngọc rộng rãi, một đường cầu vồng màu trắng từ đằng xa phá không tới, nghiêng nghiêng hạ xuống.

Sau khi độn quang thu vào, hiện ra một gã nam tử trung niên mặt trắng không râu, đầu đội khăn chít đầu của văn sĩ.

Người này một thân áo đạo tung bay từ từ rơi xuống, vừa rơi xuống đất, chợt nghe sau lưng truyền đến giọng nói của một nam tử:

"Nam Cung huynh"

Trung niên nhân mặc áo đạo vừa quay đầu lại, chỉ thấy ngoài mấy trăm trượng có một gã đạo nhân râu đen, đầu đội mũ ngũ nhạc, thân mặc đạo bào vải xanh đang đi về phía hắn.

Thoạt nhìn người nọ bước đi cũng không nhanh, nhưng sau lưng lại mang theo tàn ảnh liên tiếp, mỗi một bước đều có thể lướt qua tầm hơn mười trượng, trong nháy mắt đã đến trước người.

"Trang lão đệ, cùng đi đi." Trung niên nhân mặc áo đạo mỉm cười nói với đạo nhân râu đen.

"Một lần huy động nhiều người giống như lần này có lẽ xảy ra đã cách đây hơn mười năm về trước rồi a." Đạo nhân râu đen gật gật đầu, tầm mắt nhìn

về chân trời xa xa, nơi đó có mấy đạo độn quan mơ hồ đang chạy như bay mà đến, nói ra.

Hai gã trung niên nhân áo đạo và đạo nhân râu đen này đúng là hai gã Phong chủ của Xuất Vân Phong và Lạc Hà Phong, Nam Cung Trường Sơn và Trang Tự Du.

"Chắc có lẽ là vì chuyện Tàng Kinh Các mất trộm lúc trước, e rằng khó tránh khỏi phải bị truy cứu trách nhiệm một phen." Nam Cung Trường Sơn lắc đầu, khẽ thở dài.

"Mặc dù lúc trước ta bận luyện một lò đan dược, nhưng cũng có nghe nói một chút về chuyện này, đa phần đều nói lần mất trộm này có chút quỷ dị... Tên trộm kia vậy mà có thể xuyên qua cấm chế dày đặc lọt vào nội các, cuối cùng ngay cả Hô Duyên trưởng lão ra tay cũng không thể bắt hắn lại." Sắc mặt của Trang Tự Du cũng hết sức ngưng trọng.

"Việc này thật có chút ly kỳ, có lẽ chút nữa trong lúc hội họp, Thái Thượng Trưởng Lão cũng sẽ nói tỉ mỉ một chút a." Nam Cung Trường Sơn nhẹ gật đầu.

Đang khi nói chuyện, bọn hắn đã đi qua quảng trường, tới trước một tòa cung điện màu son khí thế to lớn, hai người đều hết sức ăn ý im lặng trở lại, kề vai bước lên bậc thang đi vào đại điện.

Trong điện, nơi chủ vị ở giữa cao hơn mặt đất ba thước, trên đó đặt một chiếc ghế dựa lớn rộng rãi được chạm khắc đẹp đẽ, ở vị trí hai bên chiếc ghế kia đều có một hàng ghế ngồi được đặt đối diện nhau.

Trên những lương trụ (xà nhà và cột nhà) phía sau ghế dựa đều nạm vàng chạm ngọc, điêu khắc các loại chim quý thú lạ.

Trên cái ghế cuối cùng bên trái gần chủ vị, có một gã đại hán tóc đỏ mặc pháp bào đỏ thẫm đang ngồi, thân hình gã này thoạt nhìn tựa như thiết tháp, sắc mặt âm trầm như nước, quanh thân tản ra một cỗ khí thế khiến người hoảng sợ.

Nam Cung Trường Sơn và Trang Tự Du liếc nhau, chọn lấy hai cái vị trí liền nhau ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Chờ giây lát sau đó, liên tiếp có người bên ngoài đại điện đi vào, chỉ chốc lát sau đã ngồi kín toàn bộ chỗ ngồi có trong đại điện.

Tất cả mọi người đều có tu vi Luyện Hư kỳ, không hề có một gã tu vi từ Hóa Thần Kỳ trở xuống.

Nhưng mà lúc này sắc mặt bọn họ đều không quá tự nhiên, tối đa chỉ là nhìn nhau gật đầu coi như là chào hỏi, dường như không ai có hứng thú nói chuyện.

Bầu không khí trong cả đại điện đều lộ vẻ nặng nề và có chút áp lực.

Đến khi cả đại điện hầu như không còn chỗ ngồi, lại qua thời gian chừng nửa nén hương, mới lại có hai đạo nhân ảnh từ trong nội đường của đại điện đi ra.

Trong điện mọi người thấy vậy, lập tức nhao nhao đứng dậy, ngay cả gã đại hán tóc đỏ kia cũng không ngoại lệ, toàn bộ đều khom mình hành lễ, cùng cất tiếng nói:

"Tham kiến Thái Thượng Trưởng Lão, tham kiến Chưởng môn!"

Gã nam tử dung mạo tuấn tú mặc áo bào tím đi ở phía trước, đúng là Thái Thượng Trưởng Lão duy nhất của Lãnh Diễm Tông, Tư Mã Kính Minh. Tên trung niên đội cao quan có khuôn mặt nghiêm nghị uy nghi đang đi cạnh gã này thì là Chưởng môn Lãnh Diễm Tông Lưu Kính Trúc.

Tư Mã Kính Minh đi đến trước chủ tọa, cũng không có ngồi xuống mà là đứng yên đảo mắt qua tất cả mọi người phía dưới.

Khí tức trên thân của gã không lộ ra chút nào, nhưng chỉ là tùy ý đứng yên như vậy lại có một loại cảm giác áp bách, khiến cho người ta cảm thấy run cầm cập. Tất cả mọi người nhao nhao cúi đầu xuống, ngay cả thở mạnh cũng không dám, không ai dám cùng gã này đối mặt mảy may.

Sau một lúc lâu, vị Thái Thượng Đại Thừa kỳ của Lãnh Diễm Tông này mới chậm rãi mở miệng:

"Vài ngày trước, Thiên Phù Đường và Tàng Kinh Các lần lượt đã xảy ra một việc, hôm nay mời chư vị Phong chủ tới đây, cũng là vì việc này." Thanh âm không lớn, nhưng tràn đầy một cỗ cảm giác uy nghiêm khó nói lên lời.

Trong lòng tất cả mọi người căng thẳng, đều im lặng không nói, chờ đợi Thái Thượng Trưởng Lão trách móc.

Kết quả vị Đại Thừa kỳ đại năng này lại dùng một loại ngữ khí nghiêm túc, nói ra một câu khiến cho tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm:

"Việc này dừng ở đây, đình chỉ toàn bộ việc tra xét tìm kiếm trong tông, không cần phải điều tra đến cùng."

Nghe được lời ấy, mọi người trong sảnh quả thực có chút không dám tin tưởng vào lỗ tai chính mình, cũng không khỏi quay mặt nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, không có ai dám trực tiếp mở miệng chất vấn.

"Tư Mã sư huynh, việc mất trộm ở Tàng Kinh Các không phải việc nhỏ, ta..." Vẫn là đại hán tóc đỏ đứng ở phía trước nhất nhịn không được bước lên nửa bước, chắp tay phá vỡ yên lặng.

Hắn còn chưa nói hết lời đã bị Tư Mã Kính Minh lạnh lùng cắt ngang: "Hô Duyên sư đệ, lời của ta còn cần phải nói lần thứ hai sao?"

Dứt lời, gã đã hất ống tay áo, quay người trực tiếp đi vào nội đường, để lại đại hán tóc đỏ và các vị Phong chủ đang có chút bối rối tại trong đại điện.

Nhưng vào lúc này, Chưởng môn Lưu Kính Trúc cũng mở miệng:

"Tan họp"

Hắn chỉ nói hai chữ này, rồi cũng phất tay áo lướt nhẹ mà đi.

Một lát sau, trên quảng trường bạch ngọc bên ngoài đại điện.

"Đình chỉ điều tra? Tàng Kinh Các bị mất nhiều điển tịch trân quý như vậy, chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy?" Trang Tự Du dường như vẫn chưa phục hồi tinh thần lại, nhịn không được hỏi Nam Cung Trường Sơn.

"Điển tịch mất đi còn không có sao, trong tông vẫn còn có bản sao, vấn đề là nếu như những bí tịch này truyền ra bên ngoài, vậy thì rất là không ổn. Thái Thượng Trưởng Lão quyết định như vậy, đương nhiên có ý đồ khác, chúng ta cũng không nên phỏng đoán linh tinh nữa." Nam Cung Phong chủ cười cười nói.

Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng mà nghi ngờ trong lòng vẫn không có giảm bớt chút nào.

...

Cũng không lâu lắm, toàn bộ đệ tử Lãnh Diễm Tông đều phát hiện một việc khiến người khó hiểu.

Trong tông hai nơi quan trọng bị trộm, vậy mà trong tông lại đột nhiên ngừng toàn bộ tra xét và tìm tòi.

Tuy rằng tất cả mọi người đều bàn tán, nhưng toàn bộ Phong chủ các phong đều rất cẩn thận khi đề cập đến việc này, dường như là đều không muốn bàn nhiều đến nó vậy.

Kết quả là, chuyện lớn động trời gây khiếp sợ toàn bộ sơn môn cứ thế bị bỏ qua, không giải quyết được gì.

Mà người gây ra tất cả những chuyện này là Hàn Lập lại không hề hay biết chút nào, từ đầu đến cuối nấp trong động phủ nghiền ngẫm Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên Công.

Lúc trước chỉ vội vàng xem, lúc này hắn càng nghiên cứu càng cảm thấy

công pháp này huyền diệu khó lường, trong lòng cũng cực kỳ hưng phấn.

Lại nói tiếp, từ khi hắn bước vào Tu Tiên Giới đến nay, cũng tiếp xúc qua không ít công pháp Luyện Thể, có công pháp chủ yếu rèn luyện cơ bắp, có công pháp luyện xương cốt, lại có công pháp rèn luyện lục phủ ngũ tạng, tựa như hắn đã từng tu luyện Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công vậy.

Nhưng mà bộ Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên Công này lại có lối tu luyện khác hẳn, tu luyện lại là "huyền khiếu".

Huyền khiếu là gì?

Hàn Lập không hiểu ra sao, trong Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công cũng không có nói tỉ mỉ, nhưng mà trên điển tịch ghi chép quá trình tu luyện lại huyền diệu vô cùng. Lấy kiến thức và tầm nhìn của hắn cũng phải bỏ thời gian hồi lâu mới khó khăn lắm mà hiểu thấu đáo.

Đơn giản mà nói, công pháp này nếu có thể tu luyện tới đại thành, lực lượng một quyền cũng đủ đấm vỡ hư không, thực lực so với Tiên Nhân bình thường càng là không có thua kém chút nào.

Thế nhưng mà tai hại ngược lại cũng không ít.

Đầu tiên chính là quá trình tu luyện công pháp này vô cùng đau đớn, người nào tâm chí chưa đủ vững vàng căn bản sẽ không cách nào kiên trì đến cuối cùng.

Tiếp theo là tiếp dẫn lực lượng tinh quang cực kỳ khó khăn, dù sao ngôi sao vốn là ở xa tít trong thời không, quá mức xa xôi, cho nên tu luyện công pháp này cũng cực kỳ mất thời gian.

Hàn Lập đối với vấn đề này không thèm để ý, lúc này đang định bắt đầu tu luyện.

Trước tiên hắn ra ngoài một chuyến, cho đến ngày hôm sau mới lại trở về, lúc này hắn mở ra toàn bộ cấm chế trong động phủ.

Tiếp đó, hắn đi một vòng trong động phủ, tuyển một gian mật thất thích hợp, lại mở ra một cái lỗ thủng lớn trên đỉnh mật thất để có thể quan sát bầu trời.

Sau khi làm xong tất cả những việc này, Hàn Lập lập tức khoanh chân mà ngồi, bắt đầu lẳng lặng thổ nạp điều tức.

Tu luyện loại công pháp truyền xuống từ Tiên Giới này, đương nhiên cần khôi phục thể xác - tinh thần - pháp lực đến trạng thái tốt nhất, nhằm ứng phó với bất cứ loại tình huống nào có thể xảy ra.

------oOo------

Chương 41: Chưởng Thiên tiểu bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Bày pháp trận hội tụ tinh quang hầu luyện thể

Nhìn tiểu bình đọng giọt sương trong lộ bí mật.

(vuongtuphuong)

Vào một đêm của mấy hôm sau,

Bầu trời không một áng mây, trăng tròn lơ lửng giữa thiên không trong trẻo đầy sao. Thỉnh thoảng lại có một đạo lưu tinh vụt qua.

Trong mật thất động phủ, Hàn Lập nhắm nghiền hai mắt xếp bằng tĩnh tọa. Từng sợi tinh quang xuyên qua giếng trời phía trên mà buông xuống, khiến cho toàn bộ thân thể hắn như chìm trong ánh sáng trắng nhàn nhạt.

Dưới chỗ hắn ngồi là một pháp trận có chút huyền ảo.

Trận này được tạo nên dựa theo đồ hình của bảy chòm sao lớn, có lớn có nhỏ, chiếu sáng rạng rỡ, cùng nhau hợp thành Thất Tinh Bắc Đẩu vì vậy có tên là Bắc Đẩu Tụ Nguyên Trận.

Trận pháp này không có trong nội dung của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công mà do Hàn Lập quan sát sao trời những ngày qua, kết hợp với tạo nghệ cùng kiến thức của mình để diễn hóa lại.

Tinh tú trên cao ngày qua tháng lại nhìn như không đổi kỳ thật có sự khác biệt giữa ngày và đêm, có lực lượng tinh thần thiên về âm lãnh lại có những sức mạnh thuộc về chí dương. Thậm chí bầu trời khi mờ khi tỏ cũng không thể đánh đồng với nhau.

Lại nói việc tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công cần đến lực lượng tinh thần của Thất tinh Bắc Đẩu. Thất tinh phân âm dương, chia bốn mùa, ứng với ngũ hành. Bên trong ẩn chứa huyền cơ, hằng hà biến hóa.

Trận pháp được Hàn Lập dựng nên dựa theo đặc điểm của bày chòm sao để hỗ trợ việc tiếp nhận sức mạnh của Thất tinh Bắc Đẩu.

Nơi hắn ngồi hiện tại chính là viên thứ nhất của đại trận Thất Tinh.

Chỉ thấy Hàn Lập bỗng nhiên giương to đôi mắt, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ô…ô…n…g!

Đại trận bắt đầu vận chuyển. Thất tinh đột nhiên phát sáng rực rỡ. Trong đó, hào quang của ngôi thứ nhất đặc biệt rạng rỡ, bạch quang chớp động tràn ngập bốn phía, mơ hồ tạo thành vô trận đồ tinh tú.

Hàn Lập ngồi giữa trời sao, thân hình như ẩn như hiện, có chút mông lung mờ ảo.

Trong miệng lẩm bẩm, hai tay mười ngón không ngừng biến hóa, pháp quyết Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công vận hành chậm rãi.

Sau một nén nhang, chỉ thấy hai đầu lông mày của hắn chớp động tinh quang. Lực lượng thần thức kinh người từ đó cuộn ra, quay tít một vòng sau đó tụ lại trên đỉnh đầu hắn tạo nên vòng xoáy vô hình.

Hàn Lập biến đổi pháp quyết trên tay.

Vòng xoáy trên đầu theo đó trải ra, chậm rãi biến hóa tạo thành đồ án tinh vân, ẩn hiện thất tinh Bắc Đẩu có xu hướng hô ứng với đại trận bên dưới.

Hàn Lập ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua giếng trời bên trên để quan sát bảy điểm rực rỡ giữa không trung sau đó nhanh chóng nhìn đến chòm sao thứ nhất, tỏng miệng thốt ra một câu chú ngữ tối nghĩa.

Oanh!

Thiên khu tựa hồ có chút sáng lên, vô số lực lượng tinh quang từ trên vọt tới giống như thác nước màu bạc trên cao giáng xuống, xuyên qua giếng trời, bao phủ Hàn Lập bên dưới. Lực lượng tinh thần mênh mông chung quanh cũng bắt đầu khởi động.

Thần sắc của Hàn Lập cũng theo đó trở nên ngưng trọng.

Quá trình tiếp nhận lực lượng sao trời vốn dựa vào cường độ của thần thức. Tuy rằng lúc này thần thức của hắn đã có thể so với Tiên nhân, sớm đủ điều kiện tu luyện công pháp này nhưng vẫn không thể chủ quan.

Bàn tay họ Hàn bấm niệm pháp quyết, vận chuyển công pháp.

Lực lượng tinh quang bốn phía lập tức nhấc lên sau đó đồng loạt tụ lại một chỗ, hóa thành vô số tia sáng nhỏ như kim châm xoay tròn dưới sự bao bọc của thần thức sau đó rơi xuống như mưa, chui vào thân thể hắn.

Chỉ thấy Hàn Lập run lên bần bật, lông mày cau lại.

Những cây kim li ti không ngờ lại là thực thể, trực tiếp đâm rách da thịt tiến vào người hắn, tựa như vạn kiếm xuyên qua huyết nhục.

Thân thể Hàn Lập lúc này từ trên xuống dưới lỗ chỗ li ti, máu tươi từ đó rỉ ra nhanh chóng nhuộm đỏ người hắn.

Trước khi tắt hẳn, số tinh quang này lại như vô số thanh đao xoắn động trong cơ thể hắn, đau tận xương cốt.

Nếu không nhờ vào thân thể mạnh mẽ vô bì, chỉ sợ hắn kêu lên thành tiếng rồi.

Nhưng sau một lát, lông mày của Hàn Lập dần dần giãn ra bởi hắn cảm giác rõ rằng sau khi phân giải, só tinh quang kia đã chuyển hóa thành sức mạnh tinh thuần nhất, tiến vào các nơi của thân thể.

Hàn Lập không khỏi vui mừng!

Hắn hít một hơi thật sâu, đè nén cảm giác phấn khích xen lẫn đau đớn, toàn lực vận công.

Lực lượng tinh thần buông xuống theo đó tăng lên, đâm vào người hắn, được sự dẫn dắt của công pháp không ngừng vận chuyển.

Nhục thể của Hàn Lập bị thương rất nặng lúc trước không thể hấp thụ nguyên khí nên tình hình tiến triển rất chậm, lúc này tiếp xúc nguyên khí sao trời tinh thuần, lập tức thôn phệ để khôi phục tổn thương.

Vết thương do Kim châm tinh quang tạo nên nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không thể khiến hắn bị thương thật sự.

Thời gian dần trôi qua, đau đớn vạn kiếm xuyên da cũng dần được hắn thích nghi, hoàn toàn tập trung vào việc tu luyện.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã là bảy ngày.

Hàn Lập vẫn đang khoanh chân ngồi trên ngôi sao thứ nhất của trận pháp. Toàn thân tản mát ánh sáng âm u. Từng thớ thịt trên người bắt đầu nổi lên hào quang như sao trên trời, xương cốt cũng hiện điểm điểm tinh quang.

Kỳ lạ nhất là bụng dưới của hắn nở rộ một chút ánh sáng màu lam, cực kỳ dễ thấy.

Quang điểm lam sắc phồng lên xẹp xuống, tựa như hít thở bình thường.

Phân nửa lực lượng chung quanh hội tụ về đây đều bị thứ này thôn phệ.

Khuôn mặt của Hàn Lập đã không còn chút thống khổ nào, chỉ có bình thản

và yên lặng.

Trong lúc đó, lực lượng tinh thần quanh người hắn chấn động một hồi.

Quang điểm lam sắc trên bụng đột nhiên nở rộ quang huy chói mắt, cuồn cuộn không ngớt.

Lam quang lóe lên, bên trong hiện ra phù văn ngôi sao huyền ảo.

Sau khi xoay tròn một lát, phù văn lập tức ẩn vào bên trong cơ thể của hắn.

Dựa vào thân thể và thần thức mạnh mẽ, Hàn Lập chỉ mất mấy ngày để luyện thành tầng thứ nhất của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, thành công ngưng tụ viên khiếu thứ nhất.

Có điều hắn cũng không vội xuất quan mà vẫn nhắm chặt hai mắt ngồi yên tại chỗ, ý định củng cố thành quả vừa qua.

Mấy ngày về sau, vào một đêm sao trời thưa thớt.

Trong mật thất, Hàn Lập nhíu mày mở mắt sau đó giơ tay đình chỉ quá trình vận chuyển Bắc Đẩu Tụ Nguyên trận. Lực lượng tinh không cùng quang điểm trắng xóa chung quanh lập tức rút đi như thủy triều.

Hắn vội vàng đứng dậy, tiến lên phía trước cách đó không xa, cúi người nhặt lấy một cái bình nhỏ cổ xưa màu xanh lá cây, đưa tới trước mặt.

Chỉ thấy bình nhỏ lúc này đang được một tầng quang mang lục sắc bao bọc. Mặt ngoài nổi lên vô số ký tự cổ quái vàng kim óng ánh, thập phần cổ xưa.

Nhưng sau một khắc, lục quang xung quanh tựa như hòa va hoa văn màu xanh lá trên bình, chỉ có chút ít ký tự màu vàng vẫn nằm lại đó, hơi lồi ra khỏi thân bình.

Bên trong bình nhỏ, có thể nhìn một giọt chất lỏng lớn cỡ đậu tằm tùy thời lay động.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập không khỏi mỉm cười.

Những ngày vừa qua, trong lúc tu luyện, hắn đều đặt bình nhỏ xuống mô đất trước mặt.

Vào một thời khắc đặc biệt nào đó, mặt ngoài bình nhỏ sẽ nổi lên bạch quang nhàn nhạt.

Nếu như quan sát cẩn thận có thể nhận ra bạch quang kia là do vô số quang điểm li ti màu trắng tạo thành, giống như vật sống, chen nhau tiến vào trong bình đến khi được bình nhỏ hấp thụ hoàn toàn.

Chỉ là dị tượng như vậy cũng không kéo dài quá lâu, mỗi đêm đều chỉ thoáng qua một canh giờ đặc biệt sau đó lập tức biến mất.

Cách mỗi hai ngày, bạch quang bên ngoài bình nhỏ đều sẽ thu lại, tạo nên một tầng lục quang cùng một giọt lục dịch trong bình.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, ngón tay vuốt ve hoa văn phiến lá trên bình nhỏ. Động tác cẩn thận mà ôn nhu, tựa như vuốt ve khuôn mặt người thương vậy.

Cảm thụ phần lồi trên thân bình, tinh thần Hàn Lập không khỏi có chút xung động.

Trong thoáng chốc, hắn như trở về Thất Huyền Môn, về lại dược viên nhỏ nhỏ tại Thần Thủ Cốc, khi hắn còn là thiếu niên tò mò tiến hành thí nghiệm đối với lục dịch bên trong tiểu bình. Tâm thần bất định lại có chút ít chờ mong.

Hàn Lập hiểu rõ nếu không có cơ duyên xảo diệu ngày để hắn phát hiện đặc tính thúc giục Linh dược của lục dịch, hắn căn bản không thể bước vào đại đạo tu tiên. Càng không có khả năng bằng vào thân phận người phàm một đường phất lên như diều gặp gió, trở thành đệ nhất tu sĩ mà vạn chúng Nhân tộc kính ngưỡng, cũng không trở thành Hàn Thiên Tôn đứng đầu Linh giới.

Nếu phải kể ra một vật bồi bạn với hắn trên suốt con đường tu luyện, không

rời nửa bước, không thể nghi ngờ chính Chưởng Thiên tiểu bình trước mặt.

Cho dù trải qua ba trăm năm hôn mê sau khi tiến vào Tiên giới, hắn bị mất đi Giải Đạo Nhân, Phệ Kim Trùng và rất nhiều quân bài áp rương nhưng trong tiềm thức hắn vẫn cẩn thận bảo hộ thứ này, chưa từng để nó rời xa nửa bước.

Với tiểu bình này, hắn có một thứ tình cảm phức tạp không thể nói rõ.

Đột nhiên Hàn Lập nhíu mày, đình chỉ động tác vỗ về bình nhỏ. Khuôn mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

Hắn tập trung mở nắp bình ra, nhìn vào bên trong, thần tình trên mặt càng thêm kỳ quái, giống như có chút kinh ngạc, lại có chút ít vui sướng.

Sau một khắc, hắn đóng kín tiểu bình sau đó xoay người ra khỏi mật thất.

------oOo------

Chương 42: Mất mà được lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

Tưởng chừng như đã mất

Lại dưới đáy Chưởng thiên

Hỏa điểu đôi cánh phất

Về bên cạnh Hàn tiên

*(Lời đề tựa của **Hàn Gia Gia**)*

Động phủ, bên trong phòng luyện đan.

Hàn Lập mở nắp Chưởng Thiên Bình ra, đặt bên cạnh lò đan, sau đó lui về phía sau vài bước, giơ tay lên liền đánh ra một đạo pháp quyết, kích hoạt một hồi pháp trận khiến cho bên trong lò đan lửa cháy cuồn cuộn dâng lên.

Sau một lúc khá lâu, hắn hít sâu một hơi rồi duỗi một ngón tay trắng nhẹ nhàng chỉ về phía bên trên lò đan.

"Hô" một tiếng, một đoàn hỏa diễm màu đỏ thắm từ dưới đáy lò mà bay ra, ở giữa không trung quay tít một vòng rồi lại hóa thành một đầu rắn nhỏ giống như một đoạn dây kim tuyến cháy rực. Sau đó, dưới sự điều khiển của hắn toàn bộ đều hướng về cái tiểu bình màu xanh đậm.

Chỉ thấy tiểu bình bên trong lập tức có ánh sáng lóe lên màu đỏ, tiếp theo đó là bên ngoài màu ngọc bích lập tức bị chiếu rọi, rất minh bạch, hóa thành từng mảnh hoa lá bên trong lộ ra từng điểm có màu đỏ đậm và lóe lên như

có một tia sinh mạng.

Hàn Lập ánh mắt híp lại một cái, đứng tại nguyên chỗ nửa ngày sau cũng không hề động đậy.

Sau đó, ánh sáng màu đỏ bên trong bình đột nhiên thu vào và biến mất không thấy gì nữa.

Tiểu bình màu xanh lại một lần nữa khôi phục bộ dáng ban đầu, giống như chưa có bất kỳ phát sinh chuyện gì.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập vẫn không có chớp mắt lấy một cái, nhìn chằm chằm vào cái bình nhỏ này, dường hắn đang mong đợi điều gì đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ước tầm đã trôi qua một khắc, hắn một lần nữa giơ tay lên, từ bên trong lò đan lấy ra vài phần hỏa diễm, hướng về phía tiểu bình mà chui vào bên trong.

Như lúc trước giống nhau, trong bình lại một phen ánh sáng màu đỏ lập loè và một lần nữa yên lặng.

Chỉ lần này, thời gian trôi qua dường như dài hơn trước.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia trầm ngâm.

Tiếp theo đó, hắn bắt chước làm theo tiếp tục đưa lửa vào bên trong lọ và hơn nữa là khoảng cách càng lúc càng ngắn.

Nếu như theo sở liệu của hắn, ánh sáng màu đỏ lập loè bên trong tiểu bình thời gian càng ngày càng dài.

Không biết đã qua bao lâu, lúc Hàn Lập lần nữa đem một đoàn hỏa diễm lò đan dẫn vào bên trong bình nhỏ, ánh sáng màu đỏ lại lập loè và lần này trôi qua là trọn vẹn một khắc đồng hồ xem ra cũng không có chút ý nào dừng lại cả.

Hàn Lập ánh mắt dần dần sáng lên.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu thanh thúy từ bên trong tiểu bình vang lên một tiếng, bên trong bắt đầu nổi lên một hồi ngân quang nhè nhẹ, và lấy mắt thường có thể thấy được đã đem hết thảy ánh sáng màu đỏ thôn phệ hầu như không còn tý gì.

Sau một khắc, "Vèo" một tiếng, một đoàn ngân quang chói mắt từ chỗ miệng bình bắn ra, bay thẳng hướng trên đỉnh của mật thất.

"Bành" một tiếng trầm đục.

Ngân quang đụng vào đỉnh của mật thất rồi hướng phía bên dưới mà rơi xuống và phát ra ánh sáng ngân quang màu kim sắc, lập tức chiếu sáng toàn bộ Luyện đan thất.

Hàn Lập ngửa mặt nhìn qua đám ngân quang, bên trong một tia lam mang thoáng hiện trong ánh mắt, trên mặt lộ ra một tia vừa mừng vừa sợ, nhưng tiếp theo sau đó hắn lại khẽ cau mày.

Đoàn ngân quang ở giữa không trung xoay tròn vài vòng, lập tức một hồi co rút lại và biến ảo thành một con Ngân sắc Hỏa Điểu, hai cánh mở ra, trực tiếp hướng về phía hắn mà bay xuống.

Hàn Lập một ngón tay vừa nhấc, Ngân sắc Hỏa điểu cách bàn tay hắn nửa xích thì đột nhiên dừng lại, sau đó hai cánh lại mở ra bay múa xung quanh ngón tay hắn trong miệng còn không ngừng phát ra tiếng kêu vui sướng, thập phần phấn khích.

Hỏa Điểu này không hẳn là của hắn, chẳng qua chỉ là Tinh Viêm Chi Hỏa ra đời một tia Linh tính sau biến thành cái này Tinh Viêm Hỏa Điểu mà thôi!

Lúc đó, hắn lúc còn ở Nhân giới, lấy Càn Lam Băng Diễm cùng hàn khí của Lục Dực Sương Công phun ra mà tu luyện ra Tử La Cực Hỏa, sau đó lại đem Tử La Cực Hỏa sáp nhập vào bên trong Thái Âm Chân Hỏa. Sau đi tới Linh giới, lại thông qua Thái Âm Chân Hỏa cắn nuốt một lượng lớn hỏa diễm, cuối cùng mới tạo ra một luồng Tinh Viêm Chi Hỏa.

Loại hỏa này không chỉ được trời sinh có thể thôn phê muôn loài hỏa diễm mà còn khắc chế hiệu quả đối với linh thú thuộc tính Hỏa lúc đó hắn tung hoành khắp nơi ở Linh giới nó được xem là một trong những trợ giúp quan trọng nhất đối với hắn.

Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, thu hồi lại suy nghĩ, cánh tay hơi hơi nhấc lên, lập tức chim lửa này có chút nhu thuận hai cánh thu lại, rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Cũng không biết là duyên cớ nào, từ sau khi thức tỉnh, hắn vẫn cảm ứng không ra bởi vậy hắn nguyên bản còn tưởng rằng đã mất thế nhưng lại không ngờ rằng chẳng những không có mất đi, ngược vẫn an toàn ở bên trong Chưởng Thiên Bình.

Vừa rồi trong mật thất, thần thức hắn sinh ra một kia cảm ứng trong lòng liền trùng xuống lập tức đi đến Luyện đan thất, ý muốn dùng hỏa lò làm vật dẫn đem Hỏa Điểu thức tỉnh nhưng hắn không nghĩ rằng lại có thể nhanh chóng thành công.

Hắn nhìn vào Ngân sắc Hỏa Điểu trong lòng bàn tay tâm tình chợt động, sắc mặt tại ngân sắc hào quang chiếu rọi hiện lên chút ít âm tình bất định.

Chim này hôm nay còn cao ba tấc, quanh thân hỏa lực lộ ra vẻ suy yếu so với lúc trước kia uy thế đâu chỉ kém gấp mười lần.

Điều này làm cho hắn không thể nhịn được, phẫn nộ, tức giận trong hắn theo đó lại tăng thêm vài phần.

Không cần phải nói, Hỏa Điểu có bộ dáng như hôm nay, chắc chắn cùng với việc hắn mất trí nhớ mười phần liên quan.

Hàn Lập trong lòng âm thầm thề, bất kể là ai đã khiến hắn lưu lạc đây, hắn cũng sẽ thanh toán đầy đủ.

Sau một lát, hắn thu liễm lại tâm thần, sắc mặt dần dần bình tĩnh trở lại, phất tay áo màu xanh lên, liền đem Ngân sắc Hỏa Điểu thu nhập vào bên trong cơ thể, không còn thấy bóng dáng.

Xem ra trong cơ thể hắn mà từ từ nuôi dưỡng thì mới có thể khôi phục được vài phần nguyên khí.

Ước chừng sau một nén nhang, Hàn Lập lần nữa trở ra động phủ, đi tới một mảnh ngóc ngách của Linh điền hướng tây bắc.

Hắn thả ra cỗ thần thức hướng mọi nơi mà quét qua, xác nhận không có cái gì khác thường, một tay vừa nhấc, cổ tay liễn tiếp huy động, một cây cán tam giác tiểu kỳ theo thứ tự mà bay ra, tại bên trên Linh điền tạo thành một khu vực hình tròn không lớn cũng chẳng nhỏ.

Sau đó trong miệng thấp giọng niệm chú ngữ, một tay liền một cái bấm niệm pháp quyết, vòng tròn làm bằng tiểu kỳ hình tam giác nhàn nhạt hiện lên một hào quang màu tím, ở giữa ánh sáng mơ hồ, đem khu vực bên trong này bao vây lại.

Làm xong đây hết thảy việc này, hắn lúc này mới cất bước vào, màn sáng hào quang màu tím liền theo đó mà biến mất, triệt để ẩn nấp dung nhập vào trong bóng đêm...

Giờ phút này, nếu có người đi tới gần phạm vi động phủ của hắn, chỉ cần kẻ đó tu vi chưa đạt tới Hóa Thần Kỳ, liền căn bản không thể phát hiện cái gì khác thường, còn nếu là tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở lên, thì sẽ tại trước lúc bị phát hiện, cũng sẽ kịp thời mà ứng phó.

Bên trong màn sáng, Hàn Lập bàn tay vung lên, hơn hai mươi cái hộp gỗ đẹp đẽ nhưng trống rỗng xuất hiện, lơ lửng phía trước người hắn.

Hắn tiện tay nhấc lên một cái, nắp hộp gỗ liền nhao nhao mở ra, từ trong bay ra mùi thuốc nồng.

Chỉ thấy hơn mười gốc rễ cây các loại Linh dược màu trắng, từ bên trong hộp mà bay ra, hướng xuống đất mà rơi xuống mà bén rễ.

Những thứ này ngoại hình so với người bình thường thì có vài phần tương tự, tất nhiên chính là một loài Linh dược và đúng là Vân Hạc Thảo có tuổi

thọ trăm năm.

Ban ngày, hắn đi vài chuyến đến Thông Dịch cốc, đem những loài cỏ này ở bên trong cốc thu mua lại hầu như không còn.

Và để làm cho người khác không chú ý, hắn còn cố tình tu vi biến mất và một phen thay đổi hình dạng.

Hàn Lập liếc qua Linh thảo màu trắng một lần nữa và từ trong lòng hắn lấy ra một tiểu bình màu xanh.

Hắn hít một hơi thật sâu, mở nắp và nhẹ nhàng lắc nhẹ nó, sau đó nghiêng chiếc bình của hắn xuống Vân Hạc Thảo ở phía bên dưới.

Lục dịch dọc theo chai mà dần xuống hạ xuống, rơi ở phía trên Linh dược.

Nhìn Lục dịch chậm rãi rơi xuống trên gốc Linh thảo, Hàn Lập khóe miệng hơi hơi nhếch lên, mỉm cười và lập tức quay người hướng về phía màn sáng mà đi.

...

------oOo------

Chương 43: Đại thù được báo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Thanh Dương*

Xuân đi thu đến, thấp thoáng đã hai năm trôi qua.

Tại phía tây bắc Phong Quốc là địa phận của Huyết Mang sơn mạch, kéo dài liên miên mấy ngàn dặm, nơi đây Linh khí thiếu thốn, núi rừng hoang vu âm u sương mù bao quanh.

Một tòa sơn mạch đỏ thắm ở bên trong sơn cốc, chằng chịt những kiến trúc được xây dựng trên núi đá, thỉnh thoảng có một số tu sĩ huyết bào bay qua vội vã đi vào và ra khỏi những kiến trúc này.

Tong sơn cốc ở phía sâu trong đại điện, một tên trung niên áo lam đầu báo có chút nôn nóng đi qua đi lại, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về một phía đại điện tại nơi đó có một cái cửa đá khổng lồ.

Cửa đá đóng chặt, phía bên trên màu huyết sắc ánh huỳnh quang lưu chuyển liên tục.

"Đại Ca còn vẫn chưa xuất quan sao?" Bên ngoài cửa điện thanh âm một nam tử truyền đến, tiếp theo một tráng hán mặt tràn đầy vết sẹo từ bên ngoài đi vào.

"Có lẽ nhanh thôi, lão Tam, sự tình an bài thế nào rồi?" Trung niên áo lam có chút vội vàng hỏi.

"Đã có đội ngũ của chín phân đà đi đến, còn lại bốn có lẽ cũng đang ở trên đường rồi, nội đường đệ tử ở bên ngoài, cũng không sai biệt lắm đều đã gọi trở về... Nhị ca, chúng ta là đã cố hết sức rồi?" Vết sẹo tráng hán có chút chần chờ nói.

"Ngắn ngủn trong vòng mười ngày, sáu phân đà bị san thành bình địa, liền đà chủ ở bên trong cũng chỉ trong vòng một đêm đã bốc hơi biến mất, chút nào dấu vết cũng không có lưu lại. Lão Tam, ngươi cảm thấy bằng thực lực của ta và ngươi, có thể hay không làm được?" Áo lam trung niên nhân thở dài, hỏi ngược lại.

"Làm sao có thể! Chỉ là kể từ khi đó, các phân đà đều bắt đầu chết toàn bộ, tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Ta lo lắng Đại ca vì chúng ta tự tiện chủ trương mà tức giận trách tội..." Trạng hán mặt sẹo cười khổ một tiếng nhưng lại chợt tựa hồ nghĩ tới điều gì, thân thể khẽ run rẩy.

"Ta làm sao không biết. Nhưng nếu là hơi chút trì hoãn, bản hội sợ là đại thương nguyên khí. Ngươi cũng đừng quên, những tiểu gia tộc bình thường đối với chúng ta cung kính, kỳ thật là muốn đẩy chúng ta Huyết Đao Hội vào con đường chết. Đến lúc đó, thậm chí ngay cả Yêu tộc cũng sẽ không bỏ qua cơ hội." Trung niên nhân áo lam trên mặt biểu lộ một tia sợ hãi, lập tức lắc đầu, trầm giọng nói ra.

"Bọn hắn dám, kẻ nào mà không biết thủ đoạn của đại ca! Nhớ năm đó, Vu gia - Lãng Châu đệ nhất gia tộc, bọn chúng dám xoi mói hoạt động của chúng ta, kết quả trong tộc hơn một nghìn ba trăm người bị đại ca trong vòng một đêm hóa thành xương khô, ngay cả phàm nhân cũng không ngoại lệ. Hôm nay đại ca đã đột phá Hóa Thần trung kỳ, chỉ cần hắn xuất mã nhất định sẽ đem kẻ láo toét đã phá hủy phân đà bản hội xé xác thành vạn đoạn!" Tráng hán mặt sẹo hai mắt hung quang lóe lên, bực tức nói.

"Việc này sợ là không có đơn giản như vậy. Ngươi còn không biết, hơn một tháng trước, Thạch đường chủ hộ tống đám Ảnh Miêu Tộc nữ tử thì một phát hắn và hơn hai mươi người đột nhiên mất tích, đến nay tung tích không rõ. Khả năng cả hai lần đều có mười phần liên qua. Ngươi xem, Thạch đường chủ cùng với ta và ngươi đều có tu vi Nguyên Anh trung kỳ, hắn vậy mà ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát vậy đủ để thấy lai giả bất thiện rồi." Trung niên áo lam trầm ngâm nói.

"Có việc này sao! Xem ra thực lực đối phương chỉ sợ là không thua kém đại ca. Không thể nói trước, xem ra lần này phải kinh động đến vị kia ở Thiên Quỷ Tông rồi." Tráng hán mặt sẹo hít một hơi khí lạnh nói.

"Két" một tiếng.

Bên ngoài cửa đá huyết quang thu vào, tiếp theo từ hai bên mở ra, một nam tử áo trắng chậm rãi đi ra.

Người này nhìn xem chỉ khoảng ba mươi tuổi, dung mạo anh tuấn, mặt trắng không râu, làm cho người ta một loại cảm giác tao nhã.

"Cung nghênh đại ca xuất quan!" Trung niên áo lam cùng tráng hán mặt sẹo thấy thế, vội vàng quỳ lạy lên trên mặt đất.

"Ha ha, nhị vị huynh đệ, các ngươi thân là phó hội chủ của bản hội, không cần đa lễ, đứng lên mà nói." Nam tử nho nhã chậm rãi đi tới trước mặt hai người, ha ha cười nói.

Hai gã liên tục cảm ơn, lúc này mới đứng lên.

"Đại ca, ta..." Trung niên áo lam tiến lên nửa bước, muốn nói cái gì đó.

"Phùng Tùng, ngươi ngày trước đưa tin, ta đã hiểu, nếu không cũng sẽ không sớm xuất quan. Thời gian không nhiều lắm, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì?" Nam tử nho nhã ngắt lời trung niên áo lam mà nói.

"Bẩm đại ca, ba ngày trước, phân đà ở Tùy Châu cũng cũng đều bị thủ đoạn làm cho hơn hai trăm người không một ai may mắn còn sống sót. Kết hợp sự tình Thạch đường chủ trước đây thì ta cùng lão Tam phỏng đoán, đối phương tối thiểu là có tu vi Hóa Thần trở lên, vả lại sở trường là sử dụng bảo vật hoặc công pháp Hỏa thuộc tính." Phùng Tùng hơi lau cằm dưới, toát mồ hôi lạnh, nói ra.

"Chỉ là việc này? Hầu như không ai sống sót, vậy là, một ai đó đủ may mắn để sống sót rồi. Phùng Tùng, ngươi khi nào học được cách xảo ngôn vậy hả?" Nam tử nho nhã liếc nhìn Phùng Tùng, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng thì không cười nói.

"Đại ca thứ tội! Hắn đang ở bên ngoài đại điện, ta liền sai người đưa hắn

tới." Phùng Tùng trong lòng căng thẳng, vội vàng nói.

Nam tử nho nhã không có phản đối, hắn vội vàng quay người hướng ngoài điện gọi một tiếng, mà lúc này kia quần áo sau lưng hắn, sớm đã ướt sũng mồ hôi lạnh rồi.

Không bao lâu sau, một thanh niên cơ bắp bước nhanh vào trong đại điện, nhìn thấy trong điện ba người, vội vàng quỳ xuống hành lễ nói:

"Bái kiến hội chủ cùng hai vị phó chủ!"

"Không cần giữ lễ tiết, đứng lên đi. Nói một chút coi, tình huống lúc đó thế nào." Nam tử nho nhã ôn hòa cười cười nói.

"Bẩm... khởi bẩm hội chủ, ba ngày trước đêm khuya, bản đà bị đánh lén vào ban đêm, đối phương dung mạo… tiểu nhân... tiểu nhân không thể nhìn thấy rõ ràng, chỉ là hắn thi triển thần thông hỏa diễm, trực tiếp đem trọn phân đà biến thành tro tàn... không người còn sống, Dư đà chủ cũng không may mắn thoát khỏi." Thanh niên cơ bắp không dám đứng dậy, có chút cà lăm nói.

"Nếu như nói là không có người sống sót vậy ngươi là người ngoại lệ hay sao?" Nam tử nho nhã lại hỏi.

"Thuộc hạ có sự tình ra ngoài, sự việc xảy ra lúc thuộc hạ trở về nên mới may mắn tránh được một kiếp." Thanh niên cơ bắp trong lòng còn sợ hãi nói.

"Còn có gì bỏ sót không?" Nam tử nho nhã lông mày cau lại.

"Không có... Không có..." Thanh niên cơ bắp thấy vậy, hơi khẩn trương lên.

Nam tử nho nhã vậy mà cười nhạt một tiếng, chợt một tay trảo về phía hư không, thanh niên thân thể bị xiết chặt, đỉnh đầu lập tức hiện ra những tia hắc quang như những con rắn hướng phía kia đầu hắn mà chui vào.

Thanh niên phát ra một tiếng thê lương kêu lên thảm thiết, thất khiếu chảy

ra máu tươi, bất quá thanh âm rất nhanh liền thấp xuống, thân thể mềm liệt nằm trên mặt đất.

"Xem ra hắn trung thực." Nam tử nho nhã thả tay xuống, nhẹ gật đầu, trên mặt hiện lên một tia suy nghĩ.

Phùng Tùng cùng tráng hán mặt sẹo từ lúc thanh niên đi vào, liền một mực cúi đầu, không dám phát ra lấy một cái thở mạnh.

Nhưng vào lúc này, "Oanh" một tiếng vang thật lớn đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, còn kèm theo tiếng kinh hô, toàn bộ đại điện lắc lư.

Nam tử nho nhã sắc mặt trầm xuống, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo điện quang, hướng phía đại điện bên ngoài bay đi.

Phùng Tùng cùng tráng hán mặt sẹo cũng lập tức vội vàng đuổi theo.

Sơn cốc màu đỏ giờ phút này, thình lình bị một tầng mây dày đặc bao phủ, mà phía bên trên, xuất hiện ba tòa cự sơn màu đen dài trăm trượng, xung quanh hắc quang lượn lờ.

Huyết quang và hắc quang đan xen lẫn nhau, liên tục giằng co.

Trong cốc, vô số nhân ảnh bay ra, chừng hơn ngàn người tất cả nhao nhao ngẩng đầu lên nhìn về phía không trung, sắc mặt lập tức đại biến.

"Oanh "

Lại một tòa cự sơn màu đen thình lình từ trên trời giáng xuống, lúc này đây màn sáng mặt ngoài huyết quang kịch liệt cuồn cuộn, sau đó rốt cuộc chống đỡ không nổi mà ầm ầm vỡ vụn.

Bốn cự sơn màu đen ù ù rơi xuống, đem phía dưới đại điện bên trong cái sơn cốc này mà hướng tới.

Tất cả mọi người lập tức tạo thành một mớ hỗn loạn, hướng phía bốn phương tám hướng mà né tránh.

Chỉ là cự sơn thế kinh người, những người này nhao nhao lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, một bóng người xuất hiện tại trên không trung của đại điện, hắn chính là nam tử áo trắng nho nhã.

Hắn không nói hai lời liền giơ tay lên, phía trước hắn xuất hiện một cây huyết sắc đại phiên quay tít một vòng rồi tăng vọt lên, từ bên trong tạo ra một màng vòng ánh sáng màu đỏ bảo vệ, che chắn bốn tòa cự sơn đang ầm ầm lao tới.

Cả hai ầm ầm chạm vào nhau!

Huyết sắc đại phiên hào quang tỏa sáng, run rẩy không thôi, bất quá vẫn đem bốn tòa cự sơn giữ vững.

"Hội trưởng uy vũ!"

Phía dưới phát ra một tiếng hoan hô của đám đệ tử.

Bất quá không cho bọn họ phát ra tiếng hoan hô thứ hai, thì trên bầu trời bóng đen lóe lên, lại thêm một ngọn núi khổng lồ ầm ầm nện xuống.

Xoẹt một tiếng!

Huyết sắc hào quang bị năm tòa cự sơn áp bách, ầm ầm một tiếng, phía dưới huyết sắc đại phiên cũng bắt đầu vỡ ra. Năm tòa cự sơn này đã không còn vật ngăn cản liền rơi xuống với tốc độ kinh người!

Năm ngọn núi khổng lồ hầu như đã đem bầu trời sơn cốc toàn bộ chiếm cứ, trong cốc đen kịt một mảnh.

Nho nhã nam tử biến sắc, không chút do dự thân hình nhoáng lên một cái, ngay tại lúc năm ngọn núi rơi xuống đất hắn đã kịp thời bay ra ngoài.

Ầm ầm!

Năm ngọn núi ầm ầm rơi xuống đất, bụi mù dâng lên, mặt đất kịch liệt lắc lư, tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tiếp vang lên cùng với tiếng nổ mạnh bao phủ.

Trên sơn cốc, một tia ánh sáng lóe lên, thân ảnh nam tử nho nhã hiển hiện ra, sắc mặt tái nhợt mà nhìn về một hướng cách đó không xa.

Chỗ đó trôi lơ lửng một chiếc Thanh ngọc phi chu, đứng bên trên là một già một trẻ, một lão đạo tuổi già mặc đạo bào xám trắng, một thiếu nữ dung mạo thanh lệ hai mắt linh động.

Đúng là Bạch Thạch đạo nhân cùng Liễu Nhạc Nhi.

"Hai vị cuối cùng đến từ phương nào?" Nam tử nho nhã hai mắt híp lại, chậm rãi mà hỏi.

"Đến để giết ngươi!" Liễu Nhạc Nhi thanh âm phát lạnh.

"Ồ, Vân Hồ tộc nhân? Ta đã nhớ, ngươi chính là tiểu yêu hồ năm đó may mắn chạy thoát. Không nghĩ tới mấy năm nay cũng đã đạt đến tu vi Kết Đan kỳ. Bất quá, lại nói tiếp Thanh Vân Khâu Vân Hồ nhất tộc da lông là tài liệu thượng đẳng pháp bảo phòng ngự, năm đó thực khiến Cổ mỗ kiếm được một khoản lớn đấy." Nam tử nho nhã khẽ động, lập tức nhớ ra cái gì đó khẽ cười một tiếng nói.

"Cổ Nhân, ta giết ngươi!"

Liễu Nhạc Nhi vành mắt đỏ lên, mười ngón thon dài xoay tròn một hồi giống như đang biến hóa, ngân quang đột nhiên lóe lên, bay ra một hỏa cầu màu bạc, quay tít một vòng, liền biến thành Ngân sắc Hỏa Điểu nhỏ bằng lòng bàn tay, hướng phía nam tử nho nhã mà đánh tới.

Cổ Nhân trong lúc nói chuyện, sớm đã đem thần thức thả ra bên ngoài khu vực phạm vi mấy trăm dặm mà quét một lần, cũng không có phát hiện bất luận cái gì.

Hắn liền nhìn tới Ngân sắc Hỏa Điểu, hơi ngẩn ra, lập tức trong mắt hiện ra một tia cười nhạo:

"Nực cười, hai tiểu bối Kết Đan mà cũng dám cùng ta nói chuyện!"

Nói xong, hắn há miệng ra, phun ra một quả cầu màu đen, quay tít một vòng, đột nhiên hóa lớn thành quái thú màu đen cao trăm trượng.

Con thú này giống như sư tử hổ báo, tản mát khí tức cuồng bạo, bốn chân đạp mạnh Hư Không, hướng về phía Ngân sắc Hỏa Điểu.

Cả hai thể tích chênh lệch quá lớn, quả thực là cách biệt nhau một trời một vực.

Kết quả là ngân quang lóe lên, Ngân sắc Hỏa Điểu trong nháy mắt xuyên qua cơ thể quái thú màu đen này và tạo thành một lỗ thủng.

Quái thú màu đen thân thể cứng đờ, sau đó "Oanh" một tiếng, bạo liệt tan vỡ.

Cổ Nhân trừng to hai mắt, quả thực không dám tin tưởng vào hai mắt của mình, bất quá cũng lập tức kịp phản ứng, không nói hai lời xoay người bỏ chạy, trên thân hào quang lập loè, toàn thân lập tức hiện lên khôi giáp màu đỏ bao bọc thân hắn chật như nêm cối.

Chỉ là Ngân sắc Hỏa Điểu tốc độ cực nhanh, hầu như trong nháy mắt liền đuổi theo hắn, lóe lên xuyên thủng thân thể của hắn, khôi giáp màu đỏ cũng không thể ngăn cản được.

"Không..."

Cổ Nhân chỉ tới kịp hô lên một tiếng "Không", thân thể liền biến thành một quả cầu lửa, hừng hực thiêu đốt mọi thứ bao gồm pháp bảo và pháp khí trên người hắn rất nhanh đều đã biến thành tro tàn.

Ngân sắc Hỏa Điểu bay một vòng trên không trung rồi lại há miệng ra, hướng xuống phía dưới sơn cốc phun ra một mảnh ngân diễm.

Ngân diễm nhanh chóng mở rộng, biến thành một biển lửa màu bạc, bao trùm lên toàn bộ sơn cốc màu huyết hồng này.

Bị năm cự sơn trấn áp, trong cốc nhất thời nửa khắc không có ai khả năng chạy ra.

Giờ phút này Liễu Nhạc Nhi nhìn xuống phía dưới nơi biển lửa đang hừng hực cháy, nước mắt chảy ra.

"Phụ thân, mẫu thân, ca ca, tỷ tỷ... Nhạc Nhi hôm nay rốt cuộc cũng chính tay mình giết chết cừu nhân, tiêu diệt Huyết Đao Hội, báo thù cho các người rồi." Nàng thì thào tự nói.

"Liễu đạo hữu, chúc mừng đại thù đã được báo!" Sau một lúc lâu, Bạch Thạch đạo nhân mới chắp tay nói ra.

"Việc này nhờ có Bạch Thạch đạo hữu những năm này làm hết thảy sự tình, ca ca nói, hắn sẽ nhớ kỹ đấy." Liễu Nhạc Nhi lau nước mắt, hướng về phía Bạch Thạch đạo nhân vén áo thi lễ.

"Không dám, Hàn tiền bối phân phó, tại hạ tự nhiên là làm việc hết sức." Bạch Thạch đạo nhân vội vàng nói.

------oOo------

Chương 44: Cách Nguyên Pháp Liên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

Cùng một thời gian.

Xuất Vân Phong, Linh Diễm sơn mạch.

Tại mật thất ở một động phủ vắng vẻ nào đó, ánh sáng lập lòe, sáng như ban ngày.

Một cái kén tằm to lớn hình người màu trắng dựng thẳng trong mật thất. Cái kén được kết từ từng đoàn, từng đoàn ánh sáng màu trắng, chồng chất lên nhau tầng tầng lớp lớp.

Trong lúc đó, pháp trận ở dưới đất, ánh sáng mãnh liệt, đặc biệt chỗ một ngôi sao được vẽ ngay dưới cái kén ánh sáng càng phát ra bạo liệt, chói mắt hơn. Toàn bộ mật thất được bao phủ bởi thứ ánh sáng màu trắng này.

Những tia sáng bao bọc xung quanh cái kén như vật sống, liên tục di động, đột nhiên vô số phù văn màu trắng lấy tốc độ cực nhanh hiện lên xung quanh, liên tục bành trướng.

Cái kén co rụt một hồi, liền bạo liệt mà mở.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, trong mật thất hiện ra một gã thanh niên đang ngồi xếp bằng, nhắm mắt, nửa người trần trụi.

Thân hình hắn cao lớn, dung mạo bình thường, toàn thân bị bạch khí cuồn cuộn bao bọc.

Đúng là Hàn Lập.

Hắn bỗng nhiên trừng mắt, lam mang chớp động, một cỗ khí tức kinh nhân bộc phát, đem bạch khí xung quanh thành thể phiêu tán đi.

Ở ngực và bụng của hắn xuất hiện năm quang điểm chói mắt, bên trong mỗi quang điểm xuất hiện một phù văn có hình dạng kì dị của một ngôi sao, xoay tròn bất định.

Mà bên dưới da thịt của hắn, cốt cách cũng mơ hồ có ánh sáng lưu chuyển, tinh mang chớp động, dường như cất giấu ngàn vạn ngôi sao bên trong trong vậy.

Sau một lát, những phù văn có hình ngôi sao kia dần biến mất, những quang mang cũng tùy theo dần dần ẩn đi không thấy gì nữa.

Hàn Lập mở hai mắt ra, thở dài một hơi, không khỏi kích động trong lòng.

Qua hai năm khổ cực, rút cuộc tu luyện ra huyền khiếu thứ năm, tu thành Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên công.

Tốc độ của hắn so với dự tính trong công pháp phải nhanh hơn không chỉ gấp trăm lần!

Mà để cho hắn hưng phấn nhất chính là thương thế của thân thể rốt cuộc đã triệt để khôi phục, thần hồn cũng khôi phục được ba phần so với lúc đỉnh phong.

Trong lòng hắn chợt nghĩ, khẽ đảo bàn tay, một cây dược thảo như cây nhân sâm hiện ra, Linh thảo được hắn đưa vào miệng trực tiếp nhai nuốt.

Cảm thụ Pháp lực tràn đầy trong đan điền, Hàn Lập không khỏi cười khổ một tiếng.

Hai năm qua, hắn không ngừng dùng bình nhỏ để trồng linh thảo, hắn đã có không ít Vân Hạc Thảo năm sáu trăm tuổi dùng để tu luyện.

Với hắn, số lượng dược thảo như vậy đã thừa để tu luyện rồi, có trồng thêm cũng chỉ để lãng phí mà thôi.

Thậm chí trước đây, hắn trực tiếp trồng một cây lên tới hơn vạn năm tuổi, trực tiếp ăn vào, kết quả dược lực vượt qua Pháp lực của Nguyên Anh kỳ, giống như trước, Pháp lực sẽ tự đông tiêu tán, không có tác dụng khôi phục tu vi.

Hàn Lập lắc đầu, thu liễm tâm thần, nhắm hai mắt, nội thị kiểm tra tình huống của thân thể hiện tại. Hắn phát hiện sương mù bao phủ trong đan điền rõ ràng mờ nhạt đi rất nhiều.

Hắn vui vẻ trong lòng, men theo thân thể Nguyên Anh phát ra kim quang, đem Thần Niệm bắt đầu xuyên qua sương mù, chỉ thấy tiểu nhân màu vàng óng vẫn nằm im, một bộ dạng ngủ say.

Gặp tình hình này, Hàn Lập suy nghĩ một chút, thúc giục Thần Niệm Lực cùng Pháp lực ở đan điền, từng đám nhỏ tinh ti hiển hiện, quấn quanh thân thể tiểu nhân màu vàng.

Tới gần tiểu nhân, những tinh ti kia bỗng nhiên tăng tốc, giống như từng đạo cương châm đâm thẳng qua.

Đúng lúc này, "Oanh" một tiếng thật lớn, một đạo hắc quang hình vòng cung từ bên trong cơ thể tiểu nhân quét ra, ngăn chặn tất cả tinh ti.

Thân thể Hàn Lập chấn động một cái, kêu lên một tiếng đau đớn, vùng đan điền kịch liệt chấn động.

Thần sắc hắn biến đổi, cắn răng quyết định thúc giục Luyện Thần Thuật.

Oanh một tiếng, Thần Niệm Lực trải rộng trong đan điền, số lượng tinh ti bỗng nhiên tăng gấp bội, hóa thành một mảnh óng ánh, bài sơn hải đảo đập vào hắc quang hình cung.

"Phốc" một tiếng!

Hắc quang hình cung chỉ lóe lên vài cái rốt cuộc không chống đỡ nổi hóa thành một cỗ khói đen, lượn lờ tiêu tán đi.

Mảng lớn tinh ti óng ánh lập tức bao phủ tiểu nhân màu vàng, Thần Niệm của Hàn Lập rốt cuộc như nguyện xâm nhập được vào Nguyên Anh trong cơ thể.

Kết quả, sau một khắc, sắc mặt hắn trở nên cực kì khó coi.

Trong cở thể Nguyên Anh có tám đạo xiềng xích bằng ánh sáng đen kịt, giăng khấp nơi trong cơ thể.

Những thứ xiềng xích này hầu như xuyên khắp cả người Nguyên Anh, có cái liên thông tới tứ chi, cái thì chạy suốt từ trên đầu của Nguyên Anh xuống, xung quanh xiềng xích có sương mù màu đen lượn lờ, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Càng làm cho hắn kinh hãi chính là những xiềng xích này lại tản mát ra một loại lực lượng pháp tắc nào đó.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập cau lại, điều khiển Thần Niệm ngưng thành một chuôi búa nhỏ óng ánh, trực tiệp bổ xuống một căn xiềng xích màu đen.

"Boong" một tiếng.

Búa nhỏ bổ lên xiềng xích, đột nhiên chấn động, bị một cỗ lực lượng kỳ dị đẩy bắn ra ngoài, tán loạn ở giữa không trung thành từng điểm tinh quang.

Hàn Lập hơi chấn động tâm thần, có chút ngừng lại, rồi lần nữa thức giục pháp quyết.

Đại lượng Pháp lực được Thần Niệm điều kiển hóa thành từng đoàn khói xanh, ngưng mà không tản, bao phủ một đoạn xiền xích màu đen, sương mù màu xanh sền sệt bám vào xiềng xích, ý đồ muốn hòa tan nó.

Nhưng mà khi khói xanh tiếp xúc với xiềng xích trong nháy mắt, dây xích

lập tức lay động, từng sợi sương mù màu đen bỗng nhiên tăng nhiều, rất nhanh bao lấy khói xanh, đem chúng nuốt vào.

Hàn Lập thấy vậy, vẫn không muốn buông tha, lần nữa biến đổi pháp quyết...

.....

Cùng lúc đó, một chỗ nào đó của Tiên Giới.

Một mảnh sa mạc bao la bát ngát, bầu trời âm trầm u ám, không khí tràn ngập một loại mùi gay mũi, cuồng phong gào thét xung quanh, giống như vạn quỷ kêu rên, nổi lên tầng tầng bão cát, che đậy bầu trời.

Ở phía chân trời hơn mười căn vòi rồng cuốn đầy cát vàng, hợp thành một đường, giống như một bức tường cao bằng cát quán thông thiên địa, cuồn cuộn tiến về phía trước, càng đi càng lớn.

Nhưng mà khi chuyển động đến một nơi trong sa mạc, rõ ràng không có đụng phải bất kì cái gì ngăn cản, đột nhiên như là đâm vào một tòa núi lớn, ầm ầm tán loạn, cát bụi tứ tán vung vãi.

Chỉ thấy tại nơi đó, có một tòa cao hơn mười trượng đại điện lẳng lặng đứng đó, toàn thân điện thờ màu vàng đất, bên ngoài không có bất kỳ hoa văn trang chí nào, tựa như được xây từ cát vàng bình thường vậy, toàn bộ điện thờ tản ra một cỗ khí tức cổ sơ, thê lương.

Không gian trong điện khá lớn, bốn phía phân bố mười căn trụ to lớn, bên trên vách tường treo hơn mười đầu chậu than, phát ra hào quang ảm đạm màu xanh mơn mởn khiến cho đại điện có chút âm trầm u ám. Ở sâu bên trong đại điện chỉ có trơ trọi một cái ghế lớn đen kịt.

Làm cho người kỳ quái chính là, bên ngoài điện gió bão gào thét, nhưng bên trong lại cực kỳ u tĩnh, không hề có một âm thanh nào cả.

"Thương Lang Lang"

Chỉ thấy ở trên cái ghế lớn đen kịt có một nam tử trung niên đang ngồi. Gã hơi hơi nâng bàn tay khô héo lên, khiến cho những xiềng xích màu xanh đen quấn quanh cánh tay phát ra một tràng âm thanh leng keng.

Gương mặt người này hãm sâu, khuôn mặt khô héo, miệng khép hờ, lộ ra hàm răng trắng lành lạnh, người này mặc một kiện áo khoác trắng như tuyết. Da thịt trên thân từ màu tím xanh biến thành màu đen, thoạt nhìn giống như một đầu Cương thi mặt xanh nanh vàng.

Nhìn kỹ lại, ở dưới lớp áo khoác, trên thân người ngày quấn chằng chịt một sợi xích to như cánh tay màu xanh đen, dây xích rủ xuống đất, tỏa ra, hầu như phủ kín toàn bộ đại điện.

Lúc này nam tử Cương thi đang đóng chặt hai mắt, bỗng nhiên mở, khuôn mặt màu xanh đen lộ ra một tia khác thường.

"Người tới!"

Nam tử Cương thi khẽ quát một tiếng, âm thanh khàn khàn trầm thấp, giống như yết hầu bị cát nhồi chật ních.

Mặt đất cách không xa phía trước mặt nam tử Cương thi bỗng rung động, một ụ cát từ từ phồng lên, sau một hồi vặn vẹo huyễn hóa ra một gã nam tử khôi ngô mặc áo giáp cũ kỹ màu đồng xanh.

Sắc mặt nam tử cũng màu xanh đồng giống như bộ giáp gã mặc, quỳ lạy trên mặt đất, cung kính:

"Lão tổ"

"Sau gần ngàn năm, môn hạ đệ tử của bổn tọa có người nào vận dụng Cách Nguyên Pháp Liên do ta tự mình ban thưởng?" Nam tử Cương thi khàn khàn hỏi.

"Khởi bẩm lão tổ, ba trăm năm trước, Phương Bàn đại nhân đảm nhiệm chức vụ tại Tiên Cung gặp phải cường địch, đã từng vận dụng một lần Pháp Liên để giết chết đối thủ, còn lại không một ai từng dùng qua." Nam tử giáp

đồng lập tức đáp.

Nam tử Cương thi nghe vậy, thấp giọng lẩm bẩm: "Nguyên lai là lão Thất..."

Gã suy tư một chút, sau đó mở miệng nói: "Đưa tin cho Phương Bàn nói rằng, địch nhân mà năm đó hắn sử dụng Pháp Liên chưa vẫn lạc, hiện tại lần nữa kích phát Pháp Liên trong đó ẩn chứa lực lượng pháp tắc."

"Dạ, lão tổ." Nam tử đồng giáp đáp.

"Mặt khác, nói cho hắn biết, mau chóng đem người này giải quyết, nếu không trăm năm nữa, bổn toạ sẽ đích thân động thủ, thu hồi lực lượng pháp tắc trong Pháp Liên." Nam tử Cương thi chậm rãi nhắm mắt lại, mặt không thay đổi bổ sung.

------oOo------

Chương 45: Điều đó không có khả năng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: nila32*

Trong động phủ.

Hàn Lập từ từ mở hai mắt, rút thần thức ra khỏi cơ thể, thần sắc uể oải.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lật tay lấy ra một cây Vân Hạc Thảo bỏ vào miệng bắt đầu nhai nuốt, sắc mặt lộ vẻ do dự.

Một lát sau hắn thở dài, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Ma Quang đạo hữu, có thể ra đây một chút được không?”

Tiếng nói vừa dứt, Ảnh Tử vặn vẹo một hồi trước người, hiện ra một bóng người toàn thân đen kịt, dung mạo có chút tương tự hắn. Là một nam tử tóc dài, làn da ngăm đen.

Nam tử nhìn Hàn Lập, im lặng không nói gì.

“Ma Quang, ngươi từng thấy qua loại pháp tắc nào có thể cấm chế Nguyên Anh của người khác chưa?” Hàn Lập trực tiếp hỏi.

“Nguyên Anh của đạo hữu bị phong ấn có liên quan hệ đến lực lượng pháp tắc?”

Qua hai năm tĩnh dưỡng, Ma Quang cũng đã khôi phục không ít, nhưng khi nói chuyện vẫn còn cứng nhắc.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói qua tình hình hiện tại của Nguyên Anh với Ma Quang.

“Căn cứ vào phán đoán của ta, tình huống của đạo hữu, chỉ sợ trước tiên phải khôi phục pháp lực, tu vị sau đó sử dụng bí thuật thúc giục Nguyên Anh tự hành thoát khỏi phong ấn. Thế nhưng vấn đề lại là Nguyên Anh của ngươi chính vì những xiềng xích pháp tắc này mà không thể tu luyện, chưa kể phải khôi phục tu vi. Tự nhiên tạo thành một vòng lặp mâu thuẫn.”

“Những điều ngươi nói, ta cũng đại khái suy đoán được, thậm chí tình huống theo ta còn khó khăn hơn không ít. Dù hiện tại ta tự bạo, tìm một cơ thể khác cho cho Nguyên Anh đoạt xá cũng căn bản không thoát khỏi trói buộc.” Hàn Lập nhướng mày.

“Đạo hữu trước đây không lâu đã đi một vòng Tàng Kinh Các của tông môn này, có phát hiện được gì không?” Ma Quang lại hỏi.

Z

“Đã xem không ít điển tịch, nhưng hầu như không có gì dùng được.” Hàn Lập bất đắc dĩ thở dài.

“Nói như vậy, bí thuật của giới diện này chưa đủ cấp bậc để giải quyết nan đề. Chỉ sợ phải nghĩ cách trở lại Tiên Giới, mới có thể tìm được biện pháp phá giải phong ấn.” Ma Quang im lặng một lát, rồi trả lời.

...

Nơi nào đó tại Tiên giới, có một khu rừng rậm không rõ tên.

Trong rừng sương mù bao phủ, mây mù lượn quanh, lọt vào tầm mắt là từng gốc cây cao hơn trăm trượng, xanh tươi phồn vinh, có cây lại héo rũ suy bại, có một số toàn thân đỏ tía, thập phần kỳ dị.

Sâu trong rừng rậm, một gò đất ước trừng rộng mấy ngàn trượng, hầu như không có một cây lớn cao to nào, chỉ có từng phiến bụi cỏ thấp nhỏ, thoạt

nhìn hoàn thoàn đối xứng với cảnh vật xung quanh.

Ở giữa khu vực này lại mọc một gốc cây cổ thụ kỳ dị cao vút tận trời xanh.

Cây màu xanh đen, đường kính tối thiểu phải hơn trăm trượng. Thân cây thẳng tắp, không có chạc cây, cũng không sinh ra bất kỳ mảnh lá cây nào, hoàn toàn trụi lủi, khác hẳn với những cây cổ thụ chọc trời khác.

Càng thêm đặc biệt khi trên ngọn cây có bảy tám chạc cây mọc cùng một chỗ có một tổ chim cực lớn màu xám, nhìn từ xa giống như một cái mũ rơm cũ nát treo ngược.

Một con chim cổ quái khổng lồ đang nằm trong tổ, không ngừng thấp giọng kêu rên, bộ dáng hết sức thống khổ.

Cả người được bao phủ bở lông vũ giống như mũi tên. Phần đầu vô cùng lớn, cần cổ lại có phần nhỏ bé, Nơi cổ tiếp giáp với ngực có một cái túi khổng lồ khi co khi giãn thuận theo nhịp thở.

Trong lúc này, cổ chim bỗng duỗi thẳng, cái đầu ngẩng cao, hai mắt cảnh giác nhìn tới một chỗ, tần suất co giãn của túi ở trước ngực tăng nhiều.

Chợt vang lên tiếng xé gió!

Chỉ thấy khu vực biên giới của mô đất, từ ba hướng bất đồng, cây rừng rung động kịch liệt, có ba đạo nhân ảnh nhảy dựng lên, bay thẳng tới tổ chim.

Ba người này đều mặc trang phục màu đen, nhảy ra cơ hồ đồng thời một lúc, động tác cũng không khác nhau là mấy. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn đó là ba người này có dáng người, dung mạo cũng giống nhau như đúc, đều là vẻ mặt của một thanh niên tuấn lãng phi phàm, ánh mắt lăng lệ ác liệt.

Ba người lấy tốc độ không cách nào nói rõ bay tới gần tổ chim, lưu lại một loạt tàn ảnh ở giữa không trung, nhưng cuối cùng thân hình lại đột nhiên biến mất.

“Trù thu!”

Quái điểu kinh hãi, cái túi trước ngực phồng lên. Nó quay về phía đông nam đột nhiên há miệng, phát ra một tiếng kêu rung trời.

Chỉ thấy sóng âm cuồn cuộn, một cỗ khí thế vô cùng cuồng bạo, cuốn theo vô số đạo Phong Nhận rậm rạp chằng chịt màu xanh từ thụ cao lớn quét về phía rừng rậm.

Oanh long long!

Giống như Thiên Lôi oanh động, vô số Phong Nhận hợp thành một bức tường hình cung, những nơi đi qua bụi cỏ đều bị nhổ tận gốc, xoắn thành từng mảnh vụ, những gốc cây cao to đều bị bẻ gãy cắt nát.

Trong hư không ở hướng Đông Nam, vừa rồi hai đạo bóng người màu đen biến mất, nương theo sóng khí bụi mù mà ra, cấp tốc rơi xuống mặt đất.

Đồng thời trên thân nổi lên ánh sáng màu xanh, thân hình lại lập trức trở nên mơ hồ, tốc độ lên tăng lên gấp bội, thoát ẩn thoát hiện trong không trung.

Phô thiên cái địa Phong Nhận lại không cách nào chạm tới những thân ảnh kia.

Chim khổng lồ điên cuồng hét lên, không ngừng có từng trận sóng âm lôi kéo theo Phong Nhận dày đặc quét tới bốn phương tám hướng.

Thế nhưng hai đạo thân ảnh kia, cứ nhàn nhã như dạo chơi xuyên thẳng qua tầng tầng lớp lớp Phong Nhận, không bị ảnh hưởng chút nào bay thẳng tới tổ chim khổng lồ.

Mắt thấy hai người tới càng gần, chim khổng lồ cúi đầu nhìn thoáng qua dưới thân, trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ kéo dài.

Túi thịt dưới cổ phồng lớn thêm, trong chốc lát đã trở nên gần bằng thân thể khổng lồ của nó, hơn nữa còn không ngừng tăng vọt.

Một gã thanh niên mặc áo đen thấy thế, lập tức giận dữ:

“Nghiệt súc, còn muốn tự bạo? Nằm mơ!”

Vừa dứt lời, lúc trước một thân ảnh thứ ba một mực biến mất, không hề có dấu hiệu báo trước đột nhiên xuất hiện ở phía trên đỉnh đầu của con chim khổng lồ.

Tay gã cầm một thanh trường đao ngăm đen, cổ tay hơi run, ô quang lóe lên, trong nháy nhắt xẹt qua yết hầu của con chim khổng ***

Chỉ nghe “Phốc” một tiếng nổ lên, một cỗ khí kình mạnh mẽ phun ra, mang theo lượng lớn huyết dịch màu xanh phun ra như suối cao tới hơn mười trượng.

Đợi đến lúc suối máu màu lam ngừng phùn, túi thịt khổng lồ trước ngực cũng tùy thời co rút lại như lúc ban đầu, con chim khổng lồ ngã xuống trong tổ lớn bị nhuộm đầy máu xanh.

Bên dưới thân thể đồ sộ của có một quả trứng khổng lồ màu trắng, nghiêng nghiêng tựa vào phần bụng, cực kỳ đơn lẻ.

Ba gã thanh niên không thay đổi sắc mặt, hạ xuống xung quanh thân thể con chim khổng lồ, phân biệt đi tới bên dưới của hai cánh, tiến tới phần đuôi, tìm kiếm trong đám lông chim rồi rút ra một căn lông chim có lưu quang lóe lên.

Đúng lúc này, bên hông một người bỗng sáng lên một đoàn ánh sáng màu vàng, kèm theo một hồi âm thanh ông ông.

Hai người còn lại thấy thế, lập tức nhoáng một cái đi tới bên cạnh thanh niên mặc áo đen, thân ảnh ba người một hồi mơ hồ, vậy mà dung hợp thành một thể.

Ngay sau đó thanh niên áo đen lấy ra từ bên hông một khối pháp bàn đưa tin hình tròn. Sau khi sử dụng thần thức đảo qua, gã lập tức biến sắc, lông

mày nhíu chặt kêu lên:

“Sao có thể...”

Dứt lời, trong mắt gã hiện lên vẻ âm tàn, phất tay đem quả trứng khổng lồ thu lại, thân hình tung lên, hóa thành một đạo cuồng phong gào thét bay đi xa.

------oOo------

Chương 46: Hai biện pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: nila32*

Trong mật thất.

Hàn Lập nhìn Ma Quang dần dần biến mất, trong lòng cười khổ một tiếng, không suy nghĩ nhiều đến sự tình phong ấn Nguyên Anh nữa.

Hắn ngẩng đầu, nhìn qua giếng trời của động phủ, nhìn ngắm trời đêm với đầy tinh vân.

Sau một lát, hắn đứng dậy đi đến hình vẽ của ngôi sao thứ sáu Khai Dương tinh trên Bắc Đẩu Tụ Nguyên Trận, lần nữa ngồi xếp bằng, hai tay bắt quyết, đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết. Pháp trận lập tức được kích hoạt.

Hàn Lập điều tức một chút, sau đó hắn nhắm hai mắt lại, thân thể bất động.

Gần nửa canh giờ về sau, trong lúc thúc giục khẩu quyết của tầng thứ sáu Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, một việc ngoài ý muốn bất ngờ phát sinh.

Không biết vì sao, lực lượng tinh không được dẫn dắt xuống bỗng tăng gấp mấy lần so với khi tu luyện các tầng trước. Trong vài hơi thở, đã có sáu đạo Tinh Quang thô to thành hình.

Xa xa nhìn lại, ở phía trên động phủ, dường như có sáu đạo cột sáng mơ hồ hạ xuống, lực lượng Tinh Quang mênh mông chấn động, khuếch tán ra từ đó, thoạt nhìn khí thế bất phàm.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cả kinh.

Khi tu luyện năm tầng đầu tiên, tuy rằng cũng có một ít dị tượng thế nhưng xa xa không hề bắt mắt như lúc này. Lúc đó, hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao tại Linh Hoàn Giới cũng có không ít tu sĩ tu luyện công pháp tinh thần, lúc tu luyện dẫn đến một ít dị tượng cũng là bình thường.

Nhưng hôm nay, dị tượng kinh người như vậy, muốn không người chú ý sợ là không dễ dàng.

Hắn lắc đầu, cũng không để trong lòng, tiếp tục tĩnh tâm tu luyện.

....

Bên trên động phủ nào đó, một đại hán thô kệch đứng giữa hư không, nhìn sáu quang trụ cực lớn, vẻ mặt có chút bất ngờ cùng ngưng trọng.

Sau một khắc, lưu quang lưu chuyển quanh thân, cả người y hóa thành một đạo u ảnh mơ hồ bắn ra, nhanh chóng tiếp cận động phu của Hàn Lập một cách yên ắng.

Càng tới gần, y càng cảm nhận rõ ràng lực lương Tinh Quang vô cùng khổng lồ ẩn chứa bên trong cột sáng, như từng đợt thủy triều khuếch tán ra xung quanh.

Sau một thoáng do dự, đại hạn quyết định mạo hiểm thi pháp dò xét một chút.

“Lạc Quân, chờ một chút.” Một âm thanh đột nhiên vang lên bên tai Lạc Quân.

Y chỉ cảm thấy hoa mắt, một nam tử theo đó đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Chính là Phong chủ Xuất Vân Phong, Nam Cung Trường Sơn.

“Phong chủ.”

Lạc Quân hơi ngẩn ra, sau đó hắc quang quanh thân chấn động một chút, chậm rãi tiêu tán hiển lộ chân thân. Y mấp máy môi định nói gì đó.

Thế nhưng Nam Cung Trường Sơn khoát tay chặn lại, cắt ngang lời nói của đối phương.

“Đi theo ta rồi hãy nói.”

Y cũng không đợi Lạc Quân suy nghĩ. Linh quang màu trắng đại phóng, cả người hóa thành một đạo bạch hồng bay về phía đỉnh núi.

Lạc Quân há to miệng như muốn nói gì nhưng thấy Nam Cung Trường Sơn đã đi xa, cũng chỉ có thể hóa thành một đạo hắc quang bám theo.

Một lát sau, bên trong đại điện trên đỉnh núi.

Lạc Quân vừa hạ xuống đất, nhìn thấy Nam Cung Trường Sơn hai tay chắp sau lưng đi sâu vào bên trong đại điện. Gã không thể đợi được nữa tiến lên vài bước rồi nói:

“Phong chủ, Hàn Lập đưa tới dị tượng lần này tuyệt không phải tu luyện công pháp bình thường. Dù sao lai lịch người này có chút khả nghi, nếu không dò xét rõ ràng, vạn nhất trong tông truy cứu tới, chúng ta làm sao có thể nói rõ?”

“Là Thái Thượng Đại trưởng lão truyền âm, muốn chúng ta không quản đến việc này.” Nam Cung phong chủ vẫn bước liên tục, trong miệng như thế nói.

“Đại trưởng lão! Vì sao lão nhân gia lại...” Lạc Quân khẽ giật mình, lộ vẻ khiếp sợ, bất quá lại có chút nghi ngờ hỏi.

“Đại trưởng lão làm việc đều có đạo lý của người, chúng ta phụng mệnh là được.”

Nam Cung phong chủ đột nhiên dừng bước, xoay người lại nói.

“Nếu như Thái Thượng Đại trưỡng lão đã ra lệnh, ta tự nhiên nghe theo.” Lạc Quân nghe vậy bèn nhẹ gật đầu.

“Còn nữa, ngươi truyền lệnh xuống, nếu có kẻ nào không tầm thường lại gần động phủ của Hàn Lập, cũng không được làm phiền!” Nam Cung phong chủ tiếp tục dặn dò.

“Vâng!” Lạc Quân tiếp lệnh, đi ra ngoài điện.

“Hàn Lập... Ngươi rốt cuộc là nhân vật thê nào, lại có thể khiến Thái Thượng Đại Trưởng lão quanh năm bế quan không màng thế sự chú ý...” Nam Cung phong chủ thì thào tự nói một câu, dần dần lâm vào trầm tư.

....

Dị tượng phía trên động phủ của Hàn Lập cũng không kéo dài quá lâu, ước chừng hơn một canh giờ, sáu cột sáng lớn đều tán loạn mờ dần, biến mất không thấy.

Có điều, động tĩnh lớn như vậy, từ đầu đến cuối, toàn bộ tông môn lại như không một ai để ý đến, thật giống như mọi người không có phát hiện ra vậy.

Trong động phủ, Hàn Lập vẫn ngồi khoanh chân như trước, hai mắt mở ra, sau một lúc lâu hắn cũng không nhúc nhích, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Độ khó của tầng thứ sáu của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công hơn xa dự liệu của hắn. Nội dung so với tầng thứ năm tối nghĩa khó hiểu hơn không chỉ vài lần. Quan trọng nhất là nhu cầu về lực lượng Tinh Quang tăng lên rất nhiều.

Lấy thần thức của hắn hiện tại, vốn cũng đủ để ứng phó thế nhưng vận dụng lực lượng thần thức cũng tiêu hao không ít pháp lực, lúc trước khi hắn tu luyện có thể phục dụng Vân Hạc Thảo miễn cưỡng chèo chống. Hiện tại tu luyện tầng thứ sáu, mặc dù liên tục dùng bình nhỏ thúc giục Linh thảo, vẫn không chắc có thể tu luyện liên tục không ngừng.

Dựa theo tiến độ hiện tại, Hàn Lập cần đến ít nhất mười năm để tu thành

tầng thứ sáu.

Nghĩ đến thời gian tu luyện, họ Hàn không khỏi nhíu mày.

Hắn phải trở lại Tiên giới thật nhanh. Mười năm với hắn là quá lâu, không thể đợi được.

Kỳ thật mà nói, trong vòng mười năm tu thành tầng thứ sáu của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, tốc độ này đã vô cùng kinh khủng. Chỉ sợ vị Lãnh Diễm lão tổ ở Tiên giới biết được không chừng ngạc nhiên đến mức há to miệng rơi mất cằm cũng nên.

Hàn Lập sờ cằm, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

Hắn lập tức nhắm mắt lại, hồi tưởng tư liệu điển tịch lúc trước từng xem qua.

Sau một lát, đuôi lông mày nhảy lên, hắn mở to mắt, khóe miệng lộ ra một tia cười nhạt.

Lãnh Diễm Tông không hổ là một trong ba đại tông của Linh Hoàn Giới, từ những điển tịch bên trong Tàng Kinh Các, hắn tìm được hai biện pháp.

Thứ nhất, biện pháp này có liên quan đến Cảnh Nguyên Quan một đại tông khác cùng nổi danh với Lãnh Diễm Tông.

Cảnh Nguyên Quan có rất nhiều truyền thừa, có không ít thần thông tu luyện lực lượng tinh thần, nghe nói tổ sư sáng lập ra môn phái là một gã tu sĩ tinh thông công pháp tinh thần.

Bên trong tông môn Cảnh Nguyên Quan có một tòa “Tụ Tinh Đài” được chế tạo từ vô số tài liệu trân quý, bên trên có khắc một đại trận tinh thần từ thời Thượng cổ.

Trận này chính là vị tổ sư Tiên nhân kia tự mình bố trí, vượt xa Bắc Đẩu Tụ Nguyên trận mà Hàn Lập tự mình thiết lập thông qua lĩnh ngộ.

Tại nơi đại trận phụ trợ, có thể đơn giản dẫn dắt lực lượng Tinh Quang mạnh gấp bốn năm lần bình thường, nổi tiếng toàn bộ Linh Hoàn giới.

Bất quá đài này được Cảnh Nguyên Quan cực kì coi trọng, trong tông môn, cũng chỉ có đệ tử hạch tâm cùng trưởng lão mới có thể sử dụng, người ngoài phải vô cùng khó khăn để được sử dụng.

Về một biện pháp khác, được một cái ngọc giản ghi lại, một phương pháp luyện chế Pháp bảo đặc thù, có tên là "Tinh Nguyệt Bảo Kính".

Tinh Nguyệt Bảo Kính cũng không phải linh bảo có tính công kích, chỉ là một kiện Pháp bảo phụ trợ, chỉ cần cực ít pháp lực thúc giục, pháp bảo này có thể dẫn xuống rất nhiều năng lượng Tinh Quang.

Phương pháp luyện chế này có từ mấy vạn năm trước, do một vị trưởng lão cấp Hợp Thể của Lãnh Diễm tông ngẫu nhiên đoạt được từ trong bí cảnh.

Bởi vì trong tông cũng không có nhiều công pháp tinh thần, hơn nữa luyện chế bảo vật này cần vô số tài liệu trân quý, cơ hồ gấp mười lần Pháp bảo bình thường. Vì vậy, tuy rằng ngọc giản này trân quý nhưng cho tới nay không một người nào đụng tới.

Tài liệu luyện chế mấu chốt nhất của pháp bảo này lại là "Âm Thần Thạch", một tài liệu đặc thù. Khoáng thạch này cực kì quý hiếm, hơn nữa lại được Thiên Quỷ Tông coi như tài liệu căn bản của tông môn.

Nghe nói tu luyện công pháp trấn tông của Thiên Quỷ Tông, "Thiên Quỷ Đại pháp", đến mấy tầng cuối cùng phải tiêu hao lượng lớn Âm Thần Thạch.

Những mỏ khoáng Âm Thần Thạch đã được phát hiện tại Linh Hoàn Giới đều nằm trong tay Thiên Quỷ Tông.

Có thể nói, bất kể Tụ Linh Đài hay Tinh Nguyệt Bảo Kính, muốn thu đến tay không phải chuyện dễ.

Bất quá sau một lát suy tính, Hàn Lập đứng lên đi ra khỏi động phủ.

------oOo------

Chương 47: Thăm dò

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: nila32*

Hiện tại đang là giữa đêm, không gian yên tĩnh.

Hàn Lập đi ra khỏi động phủ, quang mang hiện lên quanh thân, xác định một phương hướng rồi phá không bay đi.

Vừa mới bay không bao lâu, hắn bỗng cảm thấy bầu trời phía trước đột nhiên u ám. Một đạo cự chưởng mờ sương im ắng xuất hiện, vừa vặn hạ xuống.

"Xuy xuy" tiếng nổ lớn vang lên, vô số hoa lửa màu trắng rơi xuống như mưa, vô số cánh sen quay tít, rơi hạ xuống, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, khiến Hàn Lập không thể tránh né.

Nhiệt độ không khí đột ngột hạ xuống, thậm chí vài ngọn núi xung quanh bắt đầu xuất hiện từng tầng băng sương óng ánh.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, tiếp theo đưa tay đánh vào hư không một quyền, mang theo một luồng man lực vô hình.

Ba tiếng"Rầm rầm rầm" vang lên liên tiếp.

Hầu như tất cả hoa lửa màu trắng giống như bọt biển đồng loạt tiêu tán, hóa thành từng điểm ánh sáng giăng khắp không trung.

Cự chưởng màu trắng cũng bị cỗ lực lượng này ép tới khiến cho Linh quang run rẩy điên cuồng, hư không ở phụ cận vặn vẹo liên hồi, phát ra âm thanh vù vù.

Chủ nhân của cự chưởng tựa hồ có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị, vội vàng ẩn vào hư không biến mất.

Tiếp theo một chỗ hư không phía xa chấn động, hiện ra một cái thân hình bị một tầng bạch quang bao phủ toàn thân, thấy không rõ mặt. Người này cầm trên tay một ngọc xích màu lam, mặt ngoài hiện lên từng đạo huyền ảo hoa văn giống như đường chỉ tay.

Bóng người vừa xuất hiện, bàn tay khẽ đảo, ngọc xích bay lên không trung.

Chỉ thấy thân ảnh được bao quanh bởi bạch quang giơ tay lên.

Tiếng xé gió vang lên vun vút!

Lúc này cự xích hóa lớn lên, mang theo một tiếng sấm nổ mạnh chém tới chỗ Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, ống tay áo khẽ động, một bàn tay năm ngón thò ra một phần, tung trảo chộp vào hư không.

Trảo chưa nắm chặt thế nhưng một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải đã liền tóm lấy cự xích khiến cho linh quang mặt ngoài của nó run rẩy điên cuồng, không cách nào hạ xuống.

Cự xích màu lam rung động lắc lư, lần nữa đè xuống.

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, thúc giục Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công trong cơ thể, lập tức ở bụng năm điểm sáng lóe lên, hiện ra một cái đồ án Thất Tinh Bắc Đẩu, bất quả chỉ có năm ngôi sao sáng chói, còn lại hai ngôi sao ảm đạm không sáng.

Hắn thò ra năm ngón tay, bỗng nhiên hợp lại, hư không phụ cận vặn vẹo một hồi.

Hư ảnh quái long ở mặt ngoài cự xích gào thét, "Phanh" một tiếng tán loạn ra.

"Hàn đạo hữu, tại hạ Tư Mã Kính Minh, kính xin hạ thủ lưu tình!" Thân ảnh bạch sắc thấy thế vội vàng hô lên.

Lời nói vừa dứt, bạch quang thu lại, lộ ra một nam tử áo trắng đầu tóc bạc phơ.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, bàn tay đang muốn nắm lại ngừng lại đôi chút.

Tư Mã Kính Minh nhanh như chớp bấm niệm phát quyết, cự xích màu lam nhanh chóng thu nhỏ lại, lóe lên, hạ xuống chui vào trong tay áo.

Lúc này y mới nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi thu hồi linh bảo, y có thể cảm giác được một trảo cuối cùng của đối phương có bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu đáng sợ. Chỉ cần chậm hơn một chút, linh bảo của y chắc chắn sẽ bị phá hủy.

Tuy rằng y không sử dụng toàn lực thế nhưng dựa vào cử chỉ thong dong vừa rồi, đối phương hiển nhiên đồng dạng không xuất toàn lực.

"Tư Mã đạo hữu làm vậy là có ý gì?"

"Hàn đạo hữu bỏ qua cho, tại hạ cũng không có ý mạo phạm, chỉ muốn thử thực lực của đạo hữu một chút mà thôi. Dù sao ước định của các hạ với lão tổ là chuyện cực kỳ trọng yếu đối với bổn tông. Ta cũng muốn nhìn xem tích góp trăm vạn năm qua của tông môn đổi được cái gì."

Tư Mã Kính Minh lật tay thu hồi ngọc xích, vừa cười vừa nói.

"Hiện tại đạo hữu cảm thấy như thế nào?" Hàn Lập nhướng mày, vẻ mặt tựa tiếu phi tiếu.

"Thực lực của Hàn huynh mạnh vượt xa dự đoán của tại hạ, vả lại trong thời gian ngắn có thể tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công đến cảnh giới như thế, thực khiến người ta mở rộng tầm mắt. Bổn tông trước kia cũng có người tu luyện công pháp này, nhưng đáng tiếc cũng chỉ học được chút ít

da lông mà thôi." Tư Mã Kính Minh than nhẹ một tiếng, khen ngợi từ tận đáy lòng.

"Tư Mã đạo hữu quá khen." Hàn Lập mỉm cười rồi nói.

Hắn hơi dừng lại một chút rồi nói: "Về những ngọc giản điển tịch mà ta thu lấy trong Tàng Kinh Các, Hàn mỗ sau khi đi chuyến này về nhất định tả lại quý tông."

"Hàn đạo hữu khách khí, những điển tịch trong Tàng Kinh Các đều có bản dự phòng. Chỉ là sự tình mà các hạ đáp ứng lão tổ, mong rằng hết sức lưu tâm cho." Tư Mã Kính Minh chắp tay với Hàn Lập.

"Sự tình mà Hàn mỗ đã đáp ứng, tự nhiên sẽ không bao giờ thay đổi." Hàn Lập thản nhiên nói ra.

"Tốt, có những lời này của đạo hữu, tại hạ yên tâm. Hàn huynh xem ra còn có việc, tại hạ sẽ không quấy rầy." Tư Mã Kính Minh lần nữa ôm quyền với Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không nói gì thêm, linh quang màu xanh lóe lên quanh thân, trong chớp mắt liền biến mất không thấy tung tích.

…

Tiên Giới, Bắc Hàn tiên vực.

Một tòa núi cao hơn ngàn trượng xanh tươi, xung quanh được bao phủ bởi nồng đậm Linh khí. Trên đỉnh núi có một tòa đại điện màu vàng lộng lẫy lẳng lặng đứng, được ánh sáng mặt trời chiếu rạng rỡ.

Lúc này, trong đại điện, một lão già râu dài mặc đạo bào màu tử kim, đầu đội mũ quan, ngồi ở một cái ghế dựa lớn, trên tay đang cầm một chén trà nhỏ được làm bằng phỉ thúy. Lão khẽ nhấp một ngụm, sau đó ngẩng đầu, nhìn một người đang đứng trước mặt.

Người nọ ước chừng khoảng hai ba mươi tuổi, mặc trang phục màu đen,

cung kính thi lễ với lão già nói: "Thông Hư tiên trưởng, vãn bối Phương Bàn, hôm nay mạo muội tới chơi, hy vọng tiên trưởng sử dụng thiên cơ bí thuật giúp ta tìm kiếm một người."

"Ngươi là ai, lão phu không quan tâm nhưng ngươi đã biết quy củ của Thông Hư Các rồi chứ?" Lão giả nhẹ nhàng đặt chén trà nhỏ xuống bàn bên cạnh, lạnh nhạt nói ra.

"Một cây Hư Hải Tử Dương Hoa vạn năm, hai khỏa thượng phẩm Kim Đồng Long Nhãn Thạch, cộng thêm một lọ Bạc Dương Hồi Âm Thủy, không biết đã đáp ứng quy củ chưa?" Thanh niên mặc áo đen lập tức tiến lên nửa bước rồi nói.

Nói xong, hư không trước người hiện ra hai cái hộp tinh xảo màu tím, cùng một cái bình ngọc màu trắng, nắp hộp cùng bình đều được mở sẵn, lộ ra vật được cất bên trong.

Lão giả quét mắt một cái, đôi mắt hơi sáng lên khẽ vuốt cằm nói: "Coi như có chút thành ý. Nói đi, ngươi muốn tìm ai?"

"Người này là kẻ địch trước kia của vãn bối, tưởng rằng ba trăm năm trước đã chết dưới tay ta, nhưng gần đây khả năng hắn vẫn còn sống, chỉ là không biết hôm nay trốn ở nơi nào, mong rằng tiên trưởng giúp đỡ." Thanh niên mặc áo đen mở miệng nói ra.

"Có những vật tương quan với huyết mạch hoặc là da lông, lân giáp của kẻ đó không?" Lão giả hỏi.

Thanh niên mặc áo đen do dự một lát, lấy ra một bình sứ màu trắng, đưa tới nói ra.

"Huyết mạch của người này có chút đặc biệt, năm đó khi giao chiến ta đã lấy được một giọt tinh huyết, tiên trưởng nhìn một chút xem có dùng được hay không?"

Lão giả tiếp nhận bình sứ, lắc nhẹ một cái thì thấy bình sứ rất nặng, vừa mở nắp bình ra, thoáng ngửi qua, lập tức biến đổi thần sắc.

"Kỳ quái, thật không thể tin được, người này cuối cùng thuộc chủng loại nào? Bên trong huyết mạch chứa nhiều loại Chân Linh chi lực như vậy?" Thông Hư tiên trưởng kinh ngạc kêu lên.

"Cái này... Không dối gạt tiên trưởng, người này là một tu sĩ phi thăng từ hạ giới, trên người mang nhiều loại dị thuật thần thông, thực lực không yếu. Vãn bối năm đó phải dựa vào may mắn mới đánh bại được hắn." Thanh niên mặc áo đen chần chờ một chút rồi nói.

"Tu sĩ phi thăng từ hạ giới... Mà thôi đi theo ta."

Thông Hư tiên trưởng trầm ngâm một lát, đứng dậy, một tay để sau lưng đi tới hậu đường của đại điện.

Thanh niên áo đen thuận theo đi qua một tấm bình phòng đẹp đẽ, xuyên qua hậu đường, đi tới một gian mật thất.

Trong mật thất thập phần rộng rãi, trên mặt đất khắc lấy ba vòng dày chữ viễn, hiển nhiên là một trận phá đồ văn cực kỳ phức tạp nào đó. Trong phong không có bất cứ vật gì, chính giữa có một cái vò gốm lớn màu đồng xanh.

Vò gốm lớn cao chừng ba thước, quanh thân đồng dạng cũng được khác những đường vân kì dị cổ xưa, liên kết chặt chẽ với những đường vân trên mặt đất thành một khối.

Thanh niên mặc áo đen đi theo Thông Hư tiên trưởng đến bên cạnh vò gốm, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên trong vò gốm đựng đầy chất lỏng màu đen, mặt chất lỏng phản chiếu ra thân ảnh hai người.

Lão giả mở bình sứ ra, lắc nhẹ, đổ giọt tinh huyết ra.

Leng keng!

Mọt giọt huyết dịch màu vàng chảy xuống từ trong bình, rơi vào trong hũ, phát ra một tiếng vang nhỏ, làm gợn nên từng gợn nhỏ trên mặt chất lỏng

màu đen.

Ngay sau đó, Phương Bàn nhìn thấy chất lỏng đen sì bên trong lò gốm lập tức rung động, lan truyền ra bốn phía, trong chớp mắt vò gốm trở nên trống rỗng.

Bên trong vò gốm cũng được khắc từng vòng tròn đồ văn.

Thông Hư tiên trưởng thấy thế, môi mấp máy, niệm lên một loạt chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

"Mở!"

Sau một lúc lâu, chỉ nghe một tiếng quát chói tai, một ngón tay đâm tới chỗ mi tâm, tiếp theo lại chỉ tới vò gốm màu đồng xanh.

"Ô...ô...ô...n...g" vang lên một tiếng trầm đục.

Vò gốm màu đồng xanh đột nhiên chấn động, những đường vân trên vò gốm phát ra quang mang mãnh liệt màu xanh.

Sau đó, những tia sáng màu xanh thuận theo phù văn lan tràn hạ xuống, bao phủ trọn pháp trận trên mặt đất.

Phương Bàn còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị một mảnh thanh quang bao phủ.

Trong thoáng chốc, gã phát hiện bản thân đang đứng giữa một mảng lớn thủy lực, mọi nơi nhìn lại là một sơn mạch xanh tươi.

"Nơi đây là... trong vò gốm!" Chỉ chốc lát về sau, thanh niên mặc áo đen có chút giật mình thì thào.

------oOo------

Chương 48: Bắt cóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32, Tiểu Hàn Lập*

“Không cần nhìn chung quanh, ngươi chỉ có thời gian năm tức!”

Lúc này, giọng nói của Thông Hư tiên trưởng đột nhiên vang lên như sấm rền cuồn cuộn khiến Phương Bàn không khỏi có chút giật mình.

Gã vội vàng tập trung quan sát mọi thứ. Chỉ thấy ngoại trừ núi non trùng điệp, xung quanh không còn gì khác.

Nhưng ngay sau đó, linh tính mách bảo Phương Bàn cúi đầu xuống. Chỉ thấy dưới chân có một tia máu màu vàng nhạt kéo dài trong nước.

Phương Bàn ngưng thần nhìn lại, phát hiện dưới mặt nước, ẩn hiện bóng người màu xanh mờ mờ tỏ tỏ, khi xa khi gần, như thực như ảo. Dù gã muốn nhìn thật kỹ nhưng không cách nào làm được.

Khi họ Phương định cúi sát hơn nữa, thậm chí đưa đầu vào nước để quan sát thật kỹ thì huyết tuyến dưới chân đột nhiên tán loạn, biến mất không thấy.

Gã hơi ngẩn ra, chưa kịp suy nghĩ, trời đất chung quanh đã chợt quay cuồng, bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Đến khi Phương Bàn tỉnh táo trở lại, phát hiện bản thân đang đứng bên cạnh vò gốm đồng xanh. Cả người cúi thấp, đôi tay vịn bên miệng vò.

“Nói đi, ngươi nhìn thấy gì.” Giọng nói nhàn nhạt của lão già râu dài tuyền đến.

“Vãn bối hổ thẹn, giống như không thể thấy rõ cái gì… Chỉ cảm thấy thân

ảnh của đối phương như xa như gần, có chút mơ hồ, nhìn không được rõ." Thanh niên áo đen lắc đầu, kể lại tỉ mỉ tình huống quan sát được.

"Cái gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Sở dĩ Thiên Cơ Úng bày ra cảnh tượng như vậy hơn phân nữa là bởi chủ nhân cua giọt máu hiện tại không có tại Bắc Hàn Tiên Vực mà đã tiến vào bí cảnh bị che giấu tại Tiên Vực, hoặc… một tiểu giới lệ thuộc trực tiếp của Tiên Vực nào đó." Thông Hư tiên trưởng suy nghĩ một hồi sau đó đưa ra suy đoán.

"Tiên trưởng có thể điều tra rõ hơn, người nọ rốt cuộc lưu lạc đến bí cảnh hoặc hạ vị giới diện nào không?" Phương Bàn nghe vậy, nhịn không được hỏi dồn.

"Hoang đường! Ngươi cho rằng không có bất kỳ manh mối nào, chỉ dựa vào một giọt tinh huyết là có thể tìm kiếm tung tích của người khác trên khắp Tiên giới rộng lớn cùng vô số tiểu giới nhỏ bé kia một cách dễ dàng vậy sao?" Thông Hư tiên trưởng hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ không vui.

Phương Bàn thấy vậy, vội vàng chắp tay nói ra: "Là do vãn bối đường đột, kính xin tiên trưởng chớ nên trách tội."

Một lát sau, bên ngoài ngọn núi xanh tươi.

Phương Bàn chắp tay sau lưng đứng giữa không trung, ánh mặt lạnh lùng, vẻ mặt có chút âm tình bất định.

"Hừ! Dù có chạy đến chân trời góc biển, ta cũng nhất định đem ngươi bằm thây vạn đoạn!"

Nói xong, gã thò tay xuống hông lấy ra một khối trận bàn đưa tin, lẩm bẩm tụng niệm vài câu mật chú say đó đặt lên mi tâm. Một quầng sáng rực rỡ theo đó hiện giữa bàn tay.

Trên màn sáng là thân ảnh của một thanh niên cao lớn mặc áo bào xanh, khuôn mặt bình thường.

Theo Phương Bàn vung tay lên, màn sáng kia cũng thu nhỏ lại bay vào trận

bàn đưa tin, biến mất không thấy gì nữa.

…

Mấy ngày sau.

Trong một hạp cốc vắng vẻ ở phía Tây Bắc Phong quốc, sương mù nồng đậm, cuồn cuộn không thôi.

Thỉnh thoảng lại có âm thanh va chạm của Pháp khí truyền ra từ biển sương.

Đột nhiên, theo một tiếng nổ mạnh vang lên, sương mù tán ra xung quanh, một đạo độn quang màu lục từ trong bắn ra.

Bên trong độn quang là một thiếu nữ áo lục, quanh người trôi nổi ba khối ngọc bài phát sáng rực rỡ, dưới chân là một kiện ngọc toa xanh biếc.

Thiếu nữ dung mạo thanh lệ, môi hồng răng trắng, đúng là Liễu Nhạc Nhi.

Nàng bay chưa được bao xa thì sương mù trong cốc đã lần nữa dâng lên cuồn cuộn. Năm đạo độn quang từ trong bắn ra, nhanh chóng đuổi theo.

Khí thế của nhóm người này không hề tầm thường, thình lình đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Tuy rằng Liễu Nhạc Nhi đã toàn lực thúc giục phi toa dưới chân thế nhưng tốc độ độn quang vẫn chậm hơn đối phương vài phần.

Không quá một nén nhang, khoảng cách hai bên đã không còn đến ba mươi trượng.

“Các vị cuối cùng là ai, tại sao đuổi sát không rời tiểu nữ như vậy?” Liễu Nhạc Nhi thúc giục pháp quyết để cho độn quang dừng lại sau đó quay người quát khẽ một tiếng.

Độn quang màu đen đi đầu, hiện ra một đại nán râu quai nón. Mắt gã nhìn

chăm chú phi toa dưới chân thiếu nữ, vẻ mặt không thể che giấu được sự tham lam:

“Hắc hắc, không cần hỏi nhiều, biết điều thì ngoan ngoãn chịu trói, như vậy có thể tránh được đau đớn về thể xác.”

Bốn đạo độn quang còn lại cũng chia ra hai bên trái phải, bao vây Liễu Nhạc Nhi vào giữa.

Độn quang thu lại, hiện ra bốn thân ảnh. Theo thứ tự là một lão già mặt đỏ, một thiếu phụ áo tím cùng hai thanh niên áo đen giống nhau như đúc, có lẽ là song sinh.

“Nhiều người như vậy lấy lớn hiếp nhỏ, chẳng lẽ cho rằng đệ tử Lãnh Diễm Tông dễ bị bắt nạt vậy sao?” Liễu Nhạc Nhi lạnh lùng nhìn qua bọn họ rồi nó.

“Một hậu bối Kết Đan lại có khẩu khí không nhỏ. Tới đây nếm thử một chút lợi hại của lão phu!” Lão già mặt đỏ quát khẽ một tiếng, tay áo vung mạnh lên.

Ánh sáng đỏ lóe lên, một vòng tròn cùng mày theo đó bay ra, hóa thành xiềng xích trùng điệp cuốn tới Liễu Nhạc Nhi.

Ngoại trừ đai hán râu quai nón, ba người còn lại cũng lần lượt lấy ra một kiện bảo vật, thúc giục pháp quyết hóa thành ba đạo công kích màu sắc khác nhau, giáp công từ nhiều phía.

Liễu Nhạc Nhi có chút biến sắc thế nhưng sớm có chuẩn bị, lúc này vẫy nhẹ hai tay đồng thời lẩm bẩm tụng niệm. Ba khối ngọc bài màu xanh đột nhiên xuất hiện quanh người sau đó phóng lớn tạo nên tầng tầng ảo ảnh che chở nàng vào giữa.

Oanh long long!

Bốn quang đoàn chói mắt nổ văng tung tóe.

Hào quang bên ngoài ngọc bài chợt tối đi, xen lẫn âm thanh vỡ nát. Linh quang của chúng ảm đạm hơn nữa thế nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ công kích của bốn người.

Điều này khiến cho đám người đại hán râu quai nón không khỏi giật mình.

“Nơi đây không thích hợp lưu lại quá lâu, phải tốc chiến tốc thắng, chú ý không được làm hại tính mạng của con bé kia.”

Sau khi trầm giọng phân phó một tiếng, đại hán râu quai nón giơ tay lên. Vật gã đang cầm theo đó rời tay, xoay tít một vòng, phóng lớn chừng hơn mười trượng, gia nhập trận chiến.

Năm gã Nguyên Anh kỳ liên thủ, thế công mạnh hơn, linh quang mặt ngoại thanh bài nhanh chóng tắt ngóm.

Nào ngờ ngay khi ngọc bài vỡ nát, Liễu Nhạc Nhi lại điềm tĩnh giơ tay lên, tế ra một pháp bảo hình dải lụa với phẩm giai tựa hồ không thấp hơn đồ vật ban nãy.

Dải lụa khẽ quấn quanh đỉnh đầu Liễu Nhạc Nhi. Linh quang chớp động, tầng tầng hào quang trắng noãn hiện ra, bao bọc thân ảnh của cô gái này vào đó, như ẩn như hiện.

Đám người đại hán râu quai nón vừa sợ vừa giận, hiển nhiên không ngờ một tu sĩ Kết Đan lại có nhiều Pháp bảo đẳng cấp cao như vậy.

Có điều bọn họ không phải lần đầu liên thủ, không hẹn mà cùng gia tăng pháp lực truyền vào Pháp bảo!

Tiếng nổ vang lên bốn phía.

Hào quang màu trắng lập tức run rẩy kịch liệt, có điều vẫn chưa có dấu hiệu tan vỡ trong thời gian ngắn.

Liễu Nhạc Nhi được rang mây trắng bao bọc, vội vàng phục dụng một khỏa đan được sau đó nhanh chóng bấm niệm pháp quyết trong tay. Khuôn mặt

nhỏ nhắn căng thẳng, nội tâm cực kỳ khẩn trương.

Đây là lần đầu tiên họ Liễu đối mặt với kẻ địch có tu vi vượt xa bản thân. Ngày đó sở dĩ cô gái này có thể hạ sát tu sĩ Hóa Thần như Cổ Nhân cũng là nhờ vào Tinh Viêm Hỏa Điểu do Hàn Lập sử dụng thủ đoạn đặc thù phong ấn trong cơ thể cộng với việc phục dụng một viên Tụy Linh Đan tạm thời đề thăng Pháp lực để có thể phát huy triệt để uy năng của Hỏa Điểu từ đó đánh ra một kích tất sát.

Lúc này, sở dĩ có thể chèo chống đến tận bây giờ cũng là dựa vào Pháp bảo phòng thân cùng với đan dược mà Hàn Lập ban tặng lúc trước. Dù vậy, tình hình của Liễu Nhạc Nhi cũng thật không ổn chút nào.

“Không, ta không thể xảy ra chuyện gì! Ta đã đáp ứng ca ca phải tự chăm sóc bản thân thật tốt!”

Thiếu nữ cắn chặt hàm rang, khuôn mặt trắng bệch có chút chớp đông. Tay trái nhấc lên, bấm niệm pháp quyết.

Pháp trận huyền ảo trên cánh tay trái bỗng nhiên sáng lên.

Nương theo một tiếng thanh minh, hỏa điểu ngân sắc có phần nhỏ hơn so với trước đây đột ngột bắn ra, giương rộng đôi cánh, lao ra khỏi ráng mây trắng.

Hai tiếng “Phốc phốc” hầu như vang lên đồng thời!

“A, điều này… Đây là cái gì!”

“Không…”

Hai thanh niên áo đen kêu gào thêm thảm. Thân thể bị hỏa diễm màu bạc bao bọc trong nháy mắt.

Tình huống phát sinh quá mức bất ngờ, khiến cho ba người còn lại căn bản không kịp phản ứng đã thấy đồng bạn biến thành khói đen, ngay đến Nguyên Anh cũng không chạy thoát, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lại qua một lúc, ánh sáng trắng đã lan đến lão già mặt đỏ. Người lão bị lửa bạc cắn nuốt khiến cho Linh quang hộ thể cũng không có tác dụng mảy may.

Đại hán râu quai nón và thiếu phụ áo tím sớm đã khiếp sợ rốt cuộc phản ứng kịp tời, không nói hai lời chia nhau bỏ chạy.

Đại hán có tu vi cao hơn thiếu phụ vài phần, tốc độ cũng tự nhiên nhanh hơn một chút.

Thế nhưng hỏa điểu ngân sắc căn bản không cho hai người cơ hội. Ngọn lửa lao đến nhanh như tia chớp, thoáng chốc vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuyên qua thân thể thiếu phụ áo tím, biến ả thành một quả cầu lửa rơi thẳng xuống.

“Sư phụ, cứu…”

Không lâu sau đó, một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong khoảnh khắc sau đó im bặt, thân thể của đại hán râu quai nón đã bị ngọn lửa màu bạc bao phủ.

Tia sáng trắng lóe lênmột cái đã dung nhập trở lại cánh tay của thiếu nữ sau đó biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Liễu Nhạc Nhi trong lòng buông lỏng nhưng sắc mặt sớm đã trắng bệch như tờ giấy. Thân hình lảo đảo, đứng cũng không vững.

Nàng vội vàng lấy ra một quả Linh Đan mà phục dụng vào, sắc mặt theo đó hồng hào trở lại một chút.

Nhưng vào lúc này, dị biến bỗng phát sinh!

Hư không trên đầu nàng ột nhiên chấn động. Một đạo ma trảo đen kịt bỗng nhiên xuất hiện, chộp mạnh xuống dưới.

Mặc dù chưa chạm tới nơi, thế nhưng đã khiến cho hư không phía dưới

chấn động một hồi rồi một cỗ Linh áp vô hình trực tiếp hướng thiếu nữ mà đè xuống.

Xoẹt!

Dải lụa màu trắng vốn đã có chút bất ổn, dưới sức ép của Linh áp rốt cuộc tán loạn!

Thiếu nữ quá sợ hãi, vội vàng huy động Linh lực, thi triển độn thuật bỏ chạy.

Nhưng sau một khắc, nàng chỉ cảm thấy quanh thân xiết chặt. Đừng nói đến việc bấm niệm pháp quyết, ngay cả nhúc nhích một ngón tay cũng không thể, chỉ có thể trơ mắt nhìn ma trảo bay ra từng sợi hắc quang, ngưng tụ thành một cái lưới màu đen to lớn, trói nghiến thân thể mình lại.

Ma trảo đen kịt loé lên rồi biến mất tại trong hư không, cách đó không xa tại giữa không trung, một lão già áo đen, tóc bạc râu đen, thân hình gầy còm lẳng lặng hiện ra.

------oOo------

Chương 49: Áp chế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

"Thật không ngờ, một Yêu hồ nhỏ bé như ngươi lại mang bên mình Thiên Địa dị hỏa bậc này. À… Ta hiểu rồi, ắt hẳn là do tiểu tử họ Hàn kia tặng cho ngươi, khó trách kẻ này lại khó chơi như vậy. Có điều xem như ta đã gặp được một niềm vui bất ngờ. Cơ duyên của lão phu đã đến rồi đây! Ha ha…" Lão già áo đen vừa nhìn chằm chằm phong ấn màu bạc trên cánh tay trái của Liễu Nhạc Nhi vừa vỗ tay cười ha hả.

Liễu Nhạc Nhi lúc này bị lưới đen trói lại như một đòn bánh chưng, căn bản không thể nhúc nhích mảy may. Sau khi nghe thấy đối phương nói vậy lập tức giật mình nhớ đến điều gì đồng thời nghẹn ngào thốt lên:

"Ngươi là Tề Huyên của Thiên Quỷ Tông!"

"Đúng vậy, lão phu chính là Tề Huyên. Xem ra ngươi cũng đã rõ mục đích của ta lần này!" Tề Huyên thu lại dáng vẻ tươi cười, khuôn mặt thoáng chốc trở nên dữ tợn.

"Muốn dùng ta để dụ ca ca đến sao, mơ tưởng!"

Liễu Nhạc Nhi hét lên một tiếng, khuôn mặt trắng bệch hiện lên dáng vẻ kiên quyết.

Tiếp đó, đôi mắt của nàng đột nhiên sáng lên hào quang u lục. Mi tâm lóe hiện từng điểm lục quang óng ánh.

Lão già thấy thế bèn vung tay bắn ra một đạo hắc quang về phía mi tâm của Liễu Nhạc Nhi, khiến cô bé này chưa kịp phản ứng đã rơi vào hôn mê.

"Hừ! Chưa phải lúc để ngươi chết. Chờ lão phu bắt được Hàn Lập, sẽ dùng

Địa Quỷ chi hỏa luyện hóa các ngươi thành tro bụi, vĩnh viễn không thể siêu sinh để trả thù trước linh vị chất tôn của ta!”

Tề Huyên lầm bầm vài câu oán độc sau đó lần nữa nhìn sang cánh tay trái của nữ hồ. Sau khi suy nghĩ một chút, lão liền lấy ra một cái bình tròn đỏ rực, bên trên khắc đầy phù văn không rõ danh tự.

Chỉ thấy bình tròn lơ lửng trước người, lão tụng niệm chú ngữ gì đó, mười ngón như bay, chậm rãi kết thành ấn quyết.

Sau một lúc lâu, Tề Huyên quát khẽ một tiếng, một tay chỉ vào bình tròn.

Phốc!

Phù văn trên bình lập tức sáng lên, bắn ra một cỗ hào quang đỏ rực.

Vô số tinh ti cùng màu từ đố bay ra, chui vào phong ấn trên tay thiếu nữ sau đó phát lực kéo mạnh.

Kít..ít…t!

Phong ấn màu bạc lập tức tỏa sáng rực rỡ. Dưới sự lôi kéo của tinh ti, từng đốm lửa bạc bắt đầu hiện ra.

Tề Huyên tỏ ra vui vẻ, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Hào quang phun ra từ miệng bình lập tức trở nên nồng đậm gấp nhiều lần. Càng nhiều tinh ti từ đó chui ra, đua nhau xông vào phong ấn màu bạc.

Liễu Nhạc Nhi khẽ run lên, tay trái co quắp. Đau đớn khiến nàng rên khẽ một tiếng.

Ngân diễm bị kéo ra càng ngày càng nhiều, mơ hồ hợ thành hình dạng hỏa điểu màu bạc chỉ là khí tức của nó vô cùng suy yếu, tựa như đang chìm vào giấc ngủ.

Đúng vào lúc này, phong ấn nổi lên một hồi thanh quang như muốn đòi lại

hỏa điểu sắp bị cướp đi.

Tề Huyên thấy vậy khuôn mặt nở ra nụ cười khinh miệt. Lão há miệng phun lên bình tròn. một ngụm máu tươi.

Lập tức thân bình đại phóng hồng quang. Tất cả tinh ti nhanh chóng ngưng tụ thành hai sợi xích óng ánh khóa chặt phần cổ của hỏa điểu màu bạc.

Chỉ thấy ngân quang lóe lên, hỏa điểu lại bất ngờ thức tỉnh vào lúc này.

Tựa như chú ý đến xiềng xích trên cổ, nó hót lên một tiếng phãn nộ. Đôi cánh giang rộng, ngọn lửa bùng lên, trong miệng cũng bắn ra một đạo hỏa trụ màu bạc.

Xiềng xích óng ánh vừa tiếp xúc với ngân diễm đã bị đốt thành tro bụi. Tốc độ hỏa trụ không giảm, trực tiếp xuyen qua bình tròn, vọt tới Tề Huyên.

Bởi vì sự tình quá mức đột nhiên, lại thêm tốc độ mau lẹ kinh người của hỏa trụ khiến lão căn bản không kịp phản ứng.

Tề Huyên âm thầm kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều phất tay tế ra một chiếc tiểu thuẫn màu xanh, đồng thời thân hình bắn ngược về sau mười trượng, để lại đạo đạo tàn ảnh. Thế nhưng cánh tay trái đã bị ngọn lửa liếm phải, thình lình biến thành tro tàn.

Nếu không phải ngọn lửa vừa rồi hậu lực chưa đủ, chỉ sợ lão nếu không chết cũng bị thương nặng.

Tề Huyên hít sâu một hơi, lấy ra một khỏa đan dược đỏ quạch như máu, cho vào trong miệng. Miệng vết thương điên cuồng nhúc nhích, sinh ra thịt mới với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau mấy hơi thở, cánh tay trái của lão đã mọc trở lại.

Họ Tề lúc này mới có chút hốt hoảng nhìn lại Liễu Nhạc Nhi.

Bình tròn đỏ rực và tiểu thuẫn xanh biếc sớm bị ngân diễm thôn phệ sạch

sẽ. Lúc này, hỏa điểu đã chui trở lại cánh tay của nữ hồ, không thấy bóng dáng.

Tuy rằng trong lúc không đề phòng, lão đã ăn phải thiệt thòi nho nhỏ thế nhưng như thế chỉ khiến ngọn lửa tham lam trong mắt lão càng thêm bỏng rát.

…

Giữa một sơn mạch uốn lượn xanh ngắt, sương mù nghi ngút, Linh khí tràn ngập. Khắp nơi phân bổ từng căn lầu các cung vũ tinh tế.

Trên không phía xa, bảy tám bóng người lướt tới, đáp xuống cốc khẩu.

Cầm đầu bọn họ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi vận y phục trắng như tuyết, dung mạo tuấn lãng, ngạo khí mười phần.

Thiếu niên này vừa đáp xuống đất đã lập tức nói với những người còn lại: "Lập tức vào cốc, nhất định không được để nó chạy thoát."

"Vâng!"

Đám người đồng thanh đáp ứng sau đó xông vào sơn cốc.

Chỉ còn lại một lão bà tóc trắng áo xám tựa như không nghe thấy mệnh lệnh, một tay chống quải trượng màu tím tạo hình kỳ dị, đi tới bên người thiếu niên.

"Tôn bà bà, bà cũng nên đi cùng bọn họ. Tử Vân Điêu này rất giảo hoạt, không có bà rat ay, bọn họ e rằng không làm được việc." Thiếu niên nhìn thoáng qua lão bà bên cạnh rồi nói như thế.

"Thiếu chủ, lão phụ phụng mệnh quán chủ bảo hộ cho ngươi chu toàn, không thể tự ý rời khỏi cương vị." Bà lão tóc trắng lắc đầu.

"Chỉ nói bà vào sơn cốc trước một bước để bắt Tử Vân Điêu mà thôi, sao có thể xem là tự ý rời bỏ cương vị." Thiếu niên cau mày.

“Quán chủ lệnh cho ta không được rời khỏi thiếu chủ nửa bước. Chẳng may có gì sai sót, lão phụ chết muôn vạn lần cũng khó thoát tội.” Lão bà vẫn không muốn tuân lệnh.

Thiếu niên hiển nhiên không vui: “Hồ Lô cốc này thuộc địa phận của Cảnh Nguyên Quan cúng ta, khoảng cách đến tông môn cũng không quá. Cuồng đồ nào lại dám đến đây lỗ mãng, chẳng phải là ngại mạng mình quá dài hay sao?”

“Tuy nói như vậy, nhưng…”

Không đợi bà nói hết, thiếu niên đã cắt ngang:

“Không cần nhiều lời, chậm thêm chút nữa Tử Vân Điêu chạy mất, ta sẽ nói lão tổ hỏi tội bà.”

Sắc mặt lão bà có chút khó coi thế nhưng bộ dáng chần chờ không muốn động thân.

“Còn không mau đi!”

Thiếu niên thấy thế, giận đến tím mặt.

Lão bà tóc trắng đành phải cắn răng vung mạnh quải trượng, hóa thành một đạo cầu vồng, lao vào sơn cốc.

Thiếu niên nhìn theo bóng lưng của bà lão, vẫn có chút bực mình, phẩy tay cất bước về trước.

Nào ngờ vừa mới đi được hai bước, gã đã cảm thấy sau lưng có chút khác thường bèn quay lại tho vô thức. Chỉ thấy hai đạo lam mang sâu thẳm khiến tâm thần người khác hoảng hốt, thần thức của gã lập tức trở nên mơ hồ.

Thân ảnh áo xanh của Hàn Lập chậm rãi hiện ra, lam mang trong mắt chớp động, ngón tay còn kẹp một tấm phù lục màu tím.

Sau khi từ tốn thu hồi Thái Nhất Hóa Thanh Phù, họ Hàn cười nhạt tiến tới trước mặt thiếu niên.

Lúc này hai mắt thiếu niên vô thần, vẻ mặt ngốc trệ, đứng yên không nhúc nhích.

“Tụ Tinh Đài của Cảnh Nguyên Quan nằm ở đâu?” Hàn Lập hỏi thẳng.

“Trên đỉnh… Cửu Cung Phong…” Thiếu niên đáp lại.

“Vì sao không phải là trên chủ phong Kính Thiên Phong?” Hàn Lập nghe vậy, có chút nghi ngờ hỏi lại.

“Cửu Cung Phong thế núi cao nhất, tầm nhìn cũng là tống trải nhất, có lợi cho việc tiếp nhận lực lượng Tinh Thần, cho nên tổ tiên mới thiết hạ trận pháp ở đó.” Thiếu niên trả lời không chút do dự.

“Tụ Tinh Đài do ai đóng giữ, tu vi như thế nào?” Hàn Lập gật nhẹ đầu, hỏi tiếp.

“An bài bên trong…” Thiếu niên mặt không biểu tình, thành thật kể rõ mọi việc.

Cửu Cung Phong cũng là trọng địa gần ngang với Kính Thiên Phong cho nên cũng có lượng lớn đệ tử và trưởng lão tông môn tu hành ở đó.

Đặc biệt vị trí của Tụ Tinh Đài trên đỉnh núi càng là cấm địa quan trọng của Cảnh Nguyên Quan. Ngoại trừ một ít trưởng lão nội môn và đệ tử hạch tâm, những người khác bình thường không được tiến vào.

Theo lời thiếu niên kể lại, bên ngoài Tụ Tinh Đài thiết hạ cấm chế cường đại. Tuy rằng không rõ số lượng trưởng lão đóng giữ thế nhưng có thể chắc chắn là có ít nhất một vị trưởng lão cấp Hợp Thể tọa trấn.

Sau một hồi suy nghĩ, Hàn Lập nhẹ nhàng điểm lên mi tâm của thiếu niên sau đó thân hình biến mất tại chỗ như sương khói.

Thiếu niên áo trắng lúc này mới tỉnh táo trở lại, nhớ đến cảm giác kỳ lạ sau lưng bèn quay đầu nìn lại nhưng không thấy ai.

Sau một thoáng nghi hoặc, gã lắc lắc đầu đi vào trong cốc.

Bên kia, Hàn Lập xuất hiện sau một gốc cây, nhấc chân định bay đi.

Lúc này, bên hông thình lình sáng lên, một tấm phù lục triệu hóa bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Hàn Lập vừa thấy vật này, lập tức cau mày.

Một tiếng "Phốc" vang lên.

Một đốm lửa bùng lên giữa không trung, phù lục bốc cháy hừng hực.

Trong tàn lửa, hư ảnh mơ hồ xuất hiện dần dần trở nên rõ ràng.

Có thể thấy được một thiếu nữ áo lục ngã xuống bàn đá, khuôn mặt không chút huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền.

Cổ tay trắng ngần của nàng đang bị một cánh tay khô gầy chế trụ chặt chẽ.

Chủ nhân của cánh tay kia là một lão già tóc bạc râu đen, y phục đen kịt, thân hình gầy còm, vẻ mặt âm độc đang nhìn về phía hắn.

"Ngươi là Tề Huyền!" Hàn Lập nhìn qua y phục trên người đối phương sau đó nghĩ tới điều gì bèn nói.

"Hừ! Hàn tiểu tặc, hai năm trước ngươi không chỉ giết chết chấn tôn Hạo Nhi của ta, còn dám tính kế với hảo hữu của bổn tôn là Lục Nhai về sau lại co đầu rút cổ tại địa bàn của Lãnh Diễm, khiến cho lão phu tốn biết bao nhiêu công sức. Hôm nay tiểu hồ này rơi vào tay ta, ngươi muốn cứu nó không?" Lão già cười gằn rồi hỏi, vẻ mặt ẩn hiển sát khí.

"Các hạ muốn thế nào?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi lại.

“Trong một tháng, hãy đến U Quỷ Phong thuộc dãy núi Phong Âm tại Thiên Quỷ Tông của ta. Nhớ kỹ, chỉ cho phép ngươi đến một mình. Nếu như ngươi không xuất hiện, đừng trách lão phu vô tình độc ác.” Tề Huyên bỗng nhiên gằn giọng.

Nói xong, lão liền xiết chặt cổ tay của Liễu Nhạc Nhi. Cơn đau khiến cho thiếu nữ đang rơi vào hôn mê cũng phải nhíu mày, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

Hàn Lập thấy vậy, khuôn mặt trầm xuống, im lặng không nói.

Nương theo tràng cười đắc thắng của Tề Huyên, hỏa quang trước mặt biến mất không chút tăm tích, chỉ còn lại tro tàn bị gió núi thổi bay.

------oOo------

Chương 50: Phá Tháp Mà Ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: minhnetxua, Tiểu Hàn Lập*

Nữa tháng sau

Phong Âm Sơn Mạch.

Trên không của ngọn sơn phong thẳng đứng cao ngất, bao phủ một tầng mây màu xám đen, thế nên đến tận buổi trưa,mặt trời rọi xuống khắp nơi không có được bao nhiêu, một cơn mưa sắp đến hiện ra mang bộ dáng âm u.

Rừng cây trải rộng trên ngọn núi, cũng không còn có màu xanh tươi bình thường nữa, mà hơi mang vẻ màu xanh đen trầm trọng, thoạt nhìn khiến cho cả ngọn núi, giống như đi ra từ bức tranh Thủy Mặc* được phát thảo ra từ bút mực.

Đúng lúc này trong mây đen trên bầu trời, đột nhiên bị phá từ một đường vét rách, từ đó bắn ra một đạo độn quang,hiện ra một thân ảnh của thanh niên áo bào xanh.

Chính là Hàn Lập.

Hắn đang treo lơ lửng trên hư không, sau đó nhìn một chút về bốn hướng, liền nhắm mắt lại, đem thần thức chậm rãi thả ra, quét về phía sơn phong.

Một lát sau, hai mắt đột nhiên mở, lộ ra vẻ cổ quái, sau đó nhúng người, chớp động về phía sau mấy cái, hướng về phía có mảnh sương mù lượn lờ trong khu núi rừng, nhẹ nhàng đáp xuống.

Sau khi hắn hạ thân hình xuống, đi về phía trước không bao xa, vòng qua gốc cây cổ thụ tráng kiệt, liền chứng kiến bên trong mảnh sương mù mịt mờ

phía trước, phía trước một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, đang dựa vào bên trên một thân nữa đoạn cây khô màu xám trắng, không nhúc nhích.

"Nhạc Nhi"

Lông mày hắn nheo lại, mở miệng kêu một tiếng.

Thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn nghe được âm thanh, đầu vai hơi rung động, lông mi khẻ động, hai mắt đang nhắm nhẹ nhàng mở ra.

Ngay lúc thấy Hàn Lập, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xám của nàng ta, lập tức hiện ra sắc mặt vui mừng, khóe miệng cũng miễn cưỡng lộ ra vẻ cười tươi, há miệng muốn nói gì, miệng lưỡi tựa hồ như bị phong cấm, chỉ có thể phát ra âm thanh hàm hồ "Ừ ừ a a".

"Ta đến rồi, đừng sợ." Hàn Lập an ủi một câu, chậm rải đi đến về phía trước.

Liễu Nhạc Nhi thấy thế, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên vẻ kinh hoàng, hướng về Hàn Lập lắc đầu liên tục.

Thấy Hàn Lập bước tới không ngừng, nàng quẩy người một cái, giống như muốn ngồi thẳng người, đột nhiên quanh người rung động một hồi "đồm độp".

Từng đạo xiềng xích mang điện hắc sắc lóe ra, xuất hiện ngoài người của nàng, đem từ đầu tới chân trói rắn chắc, chỉ cần nàng hơi nhúc nhích, liền có điện hắc sắc lóe ra, hung hăng đánh lên người.

Mắt thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Nhạc Nhi toát ra vẻ thống khổ, thần sắc trên mặt của Hàn Lập cũng không thay đổi, sâu trong đáy mắt hiện lên tia sát ý lạnh thấu xương, chân bước không ngừng.

Ngay lúc hắn bước ra về phía trước bước tiếp theo, thời điểm chân chưa chạm xuống dưới đất, liền phát sinh dị biến.

Nguyên bản sương mù trắng như tuyết trong khu rừng, lúc đó trở nên đen

kịt vô cùng, cũng kịch liệc nổi lên dử dội, tiếp theo là cuồng phong gào thét, sương mù lập tức biến thành vòng xoáy khổng lồ.

Nhiệt độ bốn phía chợt hạ, "Ô ô " tiếng quỷ khóc sói tru nổi lên từ bốn phía!.

Hàn Lập thân ở trung tâm vòng xoáy, chỉ cảm thấy tối sầm, tiếp theo là một luồn hấp lực vô hình từ vòng xoáy truyền ra, tựa hồ như muốn lôi kéo xuống.

Hàn Lập hừ một tiếng, vẫn một cước đạp xuống, đi nhanh về hướng Liễu Nhạc Nhi, không chút bộ dạng trở ngại nào.

Nhưng vào lúc này, "Ầm ầm " một tiếng trầm đục từ dưới đất truyền đến!.

Hai bên trái phải mặt đất run rẩy một hồi, ầm ầm vỡ vụng, một Quỷ Thủ gai nhọn khắp người mang đôi quạt hương bồ dài, đột nhiên chui lên từ mặt đất, một trái một phải bắt lấy hai chân Hàn Lập.

Cơ hồ vào lúc đó, hướng phía trên sương mù màu đen tứ tán mà ra, một cổ áp lực vô hình từ bầu trời giáng xuống, hùng hổ hướng về phía dưới chúi xuống.

"Oanh" một tiếng động lớn long trời đất lở!.

Một tòa cự tháp ám tử sắc bát giác giống như là Thái Sơn ấp đỉnh từ trên trời giáng xuống, đem Hàn Lập úp vào bên trong.

Cự tháp cao tới năm mươi sáu mươi trượng, trải rộng Linh Văn màu tím, tản ra một loại khí tức trầm ấm không nói ra được.

Liền phát sinh điện quang thạch hỏa, không đợi Hàn Lập làm ra chút phản ứng nào, đã hãm người hắn.

"Ô ân..."

Liễu Nhạc Nhi trơ mắt nhìn xem một màn này, trong miệng lập tức phát ra

tiếng vang mơ hồ, thân hình không ngừng giằng co kịch liệt.

Nhưng mà, nàng càng giãy dụa, xiềng xích trên thân thể càng trói chặc, từng đạo hắc sắc điện quang đi lại, khiến cho nàng đau đớn trên trán đầm đìa mộ hôi lạnh.

Quỷ vụ chung quanh cự thấp hồi rung động, bốn đạo hư ảnh chia từ bốn phía hiện ra.

Một người trong đó mang áo đen, hình thể gày còm, tóc bạc râu đen, chính là Tề Huyền.

Đón hắn là một người, đang mặc trường bào màu vàng, hình thể cường tráng, là đại hán mặt chử điền, mà phía bên ngoài hai người đang đi tới là, một trung niên đội mũ bạc, gầy còm, cùng thân ảnh một mỹ phụ trung niên mang trường bào màu đỏ.

Không ngoại lệ bốn người, đều là Hóa Thần Kỳ tu sĩ, trên tay đồng dạng bấm pháp quyết, đi thẳng bên cạnh cự tháp, mới thu tay vào.

" Ha ha, Điền trưởng lão, lần này nhờ có ngươi có thể mượn Tử Minh Tháp tới chỗ này, cuối cùng hành động đem tiểu tặc một lần bắt lại rồi ", Tề Huyền cười ha ha một tiếng, hướng về phía đại hán mặt điền chắp tay trả lời.

"Tề trưởng lão nói quá lời. Bất quá nói lại, ngươi không tiếc một giá lớn để cho ta mượn bí bảo thành danh của sư tôn lão nhân gia, nhưng chỉ dùng để đối phó với một gã tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, không cảm thấy có chút chuyện bé xé ra to sao? " Đại hán mặt chữ điền lộ ra vẻ tự đắc, nhìn thoáng qua cự tháp, hỏi lại.

"Ta chỉ cẩn thận một chút, cũng là vì lấy phòng ngừa vạn nhất, dù sao Lục Nhai trưởng lão chính là chết dưới tay kẻ này, vì vật mà ta chịu không ít đau khổ tại Chấp Pháp Điện." Tề Huyên thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vô luận như thế nào, nếu như Tề huynh đã bắt sống được tên này, thì cũng đừng quên đã đáp ứng cho chúng ta một số bảo vật đấy." Mỹ phụ áo hồng

che miệng cười một tiếng, hàm ý nói ra.

"Ha ha, đó là tự nhiên, chư vị xin cứ việc yên tâm..."

Tề Huyên lời còn chưa nói hết, cự tháp phía trước người hắn đột nhiên chấn động, toàn bộ đại địa cũng theo đó mà lung lay, làm cho hắn khẽ giật mình một cái, lời hắn đang nói phải nhanh chóng nuốt trở lại.

"Cái này là..." Mỹ phụ áo hồng lông mày nhỏ nhắn nhảy lên, kinh ngạc hỏi.

Ở phía đối diện trung niên nhân đội mũ bạc lại "Hắc hắc" cười một tiếng, không thèm để ý chút nào tiếp tục nói: "Không cần để ý, là của ta: Hủ Mãng Quỷ, thử nghĩ xem tiểu tử này ở bên trong đó xem ra cũng không được an phận mà phải nếm thêm chút khổ sở."

"Không thể tưởng tưởng được, La huynh lại nuôi dưỡng Quỷ vật có thể làm rung chuyển Tử Minh Tháp, thật khiến tiểu muội có chút ngoài ý muốn rồi." Mỹ phụ áo hồng một tay áp chế ở trên bộ ngực đẫy đà, nhẹ nhàng thở ra mà nói.

Nàng vừa dứt lời, bên trong cự tháp màu tím lại một tiếng "Oanh" trầm đục, uy thế lớn hơn trước vài phần.

Lần này, Tề Huyên bốn người đều cảm giác mặt đất rung mạnh, lại mơ hồ có chút cảm giác thân hình không được vững vàng.

Lại nhìn xuống dưới chân, trong phạm vi mười trượng quanh cự tháp, thình lình xuất hiện từng khe nứt sâu không thấy đáy nếu so với màng nhện thì cũng không sai biệt lắm.

"La huynh, chẳng lẽ là Quỷ vật đang hành động?" Mỹ phụ áo hồng sắc mặt biến hóa, quay đầu hỏi trung niên mũ bạc.

Hắn định mở miệng nói gì đó nhưng đột nhiên rên lên một cái, khóe miệng đã tràn ra một tia máu tươi.

"Làm sao có thể... Hủ Mãng Quỷ của ta, bị giết rồi..." Họ La lau vết máu

trên khóe miệng, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi.

Lời vừa nói ra, Tề Huyên cùng mỹ phụ áo hồng đều cả kinh.

"Xem ra Tề trưởng lão đoán không lầm, cái này họ Hàn tiểu tặc thân thể chi lực quả nhiên không thể khinh thường. Bất quá các ngươi cũng không cần kinh hoảng, Tử Minh Tháp là Thông Thiên Linh Bảo, mặc dù Luyện Hư tu sĩ bị nhốt vào trong đó mà muốn thoát khốn cũng không phải việc dễ dàng, một Nguyên Anh lực tu mà cũng muốn lật đổ sao?" Đại hán mặt chữ điền lấy lại bình tĩnh, thập phần tự tin nói.

"Lời tuy là như vậy, dù sao đây cũng là bảo vật của tiền bối Hợp Thể, chúng ta bốn người liên thủ mới có thể miễn cưỡng thúc giục, hiệu dụng tất nhiên sẽ giảm đi. Theo ý ta, chúng ta không bằng hiện tại liền toàn lực hành động, thúc giục bảo vật lập tức đem kẻ này diệt sát đi." Tề Huyên lông mày cau lại, vẫn là có chút không yên, đề nghị nói.

"Tề huynh nói có lý, hay vẫn là lập tức diệt sát, để tránh sinh biến. Đến lúc đó chỉ còn lại Nguyên Anh tất nhiên sẽ mặc cho chúng ta xử trí." Họ La trên mặt lộ vẻ ngoan độc, cũng lập tức phụ họa nói.

Bốn người đã có quyết định, bàn tay thu lại một lần nữa, miệng cùng một lúc ngâm tụng.

Bên trên cự tháp, Linh văn màu tím từng vòng sáng lên, vô số phù văn huyền ảo hiển hiện, trên thân tháp có từng sợi tử khí tràn ra, khí âm hàn chung quanh cứ thế tăng lên rất nhiều, khiến cho nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống, trong hư không "Rắc" lên một tiếng nổ lớn, mơ hồ biến thành từng mảnh hàn băng.

Đồng thời, cả tháp lún sâu vào trong lòng đất, dường như đã nặng thêm một vài phần.

Nhưng mà, còn không đợi mấy người thở ra một hơi.

Cự tháp lại lần nữa "Oanh" một tiếng chấn động, phía dưới Linh văn chợt hiện, kịch liệt mà biến lớn.

"Không tốt!"

Đại hán mặt chữ điền sắc mặt đại biến, nhưng không chờ bốn người bọn hắn có cử động gì thêm, "Đùng" thân tháp rung động, lại cứ thế mà xuất hiện từng kẽ nứt to lớn.

Oang long long.

Tiếp theo âm thanh đổ vỡ vang lên, trước ánh mắt kinh hãi của Tề Huyên bốn người, cự tháp cứ thế mà nổ một tiếng, sương mù màu tím cuồn cuộn mà ra.

Cường đại sóng khí quét qua bốn hướng, bốn người mặc dù đã thi pháp, nhưng vẫn là không chịu được mà liên tục lui lại, Liễu Nhạc Nhi ở xa xa cũng là theo gió mà dựng lên, bay ra ngoài.

Mảnh vỡ rơi đầy đất, bụi mù dần dần thu lại, trên mặt đất hiện hiện ra một cái Cự quỷ đen xì, chừng kích cỡ năm sáu trượng, mà nằm trên mặt đất bên trên, chỗ ngực xuất hiện một cái động lớn, phun đầy huyết dịch màu đen tanh hôi và dơ bẩn.

Bên trên đầu Cự quỷ, Hàn Lập một thân áo xanh, mặt không biểu tình nhìn thoáng qua Liễu Nhạc Nhi, thấy không có gì đáng lo, sau đó ánh mắt lạnh đảo qua hướng bốn người.

"Chẳng lẽ ngươi..."

Bốn người khiếp sợ, trong nội tâm không hẹn mà đều có ý niệm khó có thể tin.

Hàn Lập không nói hai lời vù vù hai quyền đánh ra.

Hắn một quyền đánh về phía gã trung niên mũ bạc ở gần nhất, một quyền khác thì hướng về phía mỹ phụ mà đánh tới.

Hai người chỉ cảm thấy một không khí phụ cận xiết chặt, thân thể trùng

xuống muốn tránh né căn bản đã không còn kịp.

Trung niên mũ bạc dưới tình thế cấp bách, áo bào phồng lên, ống tay áo giống nhau mà rộng mở, tuôn ra hắc khí cuồn cuộn.

Trong hắc khí, năm khối đầu lâu đầy máu Ác quỷ, miệng mở lớn, đón sóng khí mà đi.

Theo sát phía sau, một ngọc tỷ bên trên khắc đầy chữ chìm màu đỏ như máu Quỷ Tỷ, cũng tại trong hư không biến lớn, hóa thành một màn chắn to lớn, chắn ở phía trước người.

Bên kia mỹ phụ áo hồng sớm đã mặt không còn chút máu, cuống quít một cái, cổ tay liên tục huy động, mười ba chuôi Bạch Cốt phi kiếm không ngừng hiện ra, mang theo tiếng rít quỷ hướng phía trước mà đánh tới.

Năm ngón tay tạo thành hình cái móc, hơi nghiêng cánh tay một chút hung hăng hướng phía trước trảo một cái, lập tức tạo thành mấy vết máu khủng bố, những huyết trùng kích thước hạt gạo từ bên trong leo ra, lập tức ngay tại kia trước người ngưng tụ thành một tấm thuẫn màu đỏ.

...

*(*Tranh Thủy Mặc chủ yếu chỉ là mực và nước mài ra*)

------oOo------

Chương 51: Tiểu Na Di Không Gian Thuật

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: minhnetxua*

***Biên**: chưa biên*

"Phanh phanh" âm thanh liên tục không dứt, đồng thời theo hai bên truyền đến!

Phương hướng từ năm khối đầu lâu vừa xuất hiện, nổ tựa như cái trái dưa hấu chín mọng, huyết hồng Quỷ Tỉ cũng hóa thành bột mịn văng tung tóe.

Mười ba chuôi cốt kiếm bên kia cũng mấy tiếng " Phốc phốc " vỡ vụn từng khúc, biến thành những mẩu vụn xương, huyết sắc khiên tròn giống như giấy mỏng bình thường, cũng theo sau phá vở, nổ tang tành.

Hai tiếng kêu thảm gần như đồng thời vang lên,thân thể người trung niên ngân quan cùng với mỹ phụ mang áo bào hồng bị hai cổ quyền phong quét xuống, bạo liệt trong nháy mắt.

Ánh sáng tím lóe lên!

Hai Nguyên Anh cao lớn toàn thân màu tím, lộ ra vẻ tràn đầy hoảng sợ bay ra từ thi thể tàn phế, làm bộ dáng phải bỏ chạy.

Trên thân ảnh chỉ mới sáng lên ánh sáng màu tím, Hàn Lập đã im hơi lận tiếng tới phụ cận, đột nhiên từ bên cạnh thò ra đại thủ, đem một trong hai người bắt được, bóp trong tay.

Nguyên Anh màu tím điên cuồng vặn vẹo, liều mạng muốn giãy dụa, bàn tay kia chỉ nhẹ nhàng một cái, liền " Phốc " một tiếng đã thành tro bụi.

Nguyên Anh mỹ phụ áo bào hồng không dám bay lên trời, trong nháy mắt thừa dịp Hàn Lập bóp vở Nguyên Anh trung niên ngân quân, mà cấp bách bay ra, tháo chạy hướng sát mặt đất vào sâu khu núi rừng.

Bổng nhiên Hàn Lập quay đầu lại, há miệng ra, phun ra một đường bạch khí, ngưng tụ thành bộ dáng phi kiếm, lóe lên rồi biến mất.

Khu núi rừng phía trước vang lên một mảnh âm thanh "ù ù", từng gốc cây cổ thụ che trời ầm ầm sụp đổ.

Chổ sâu khu rừng, lóe lên bạch quang, Nguyên Anh của mỹ phụ áo bào hồng trực tiếp tách thành hai nửa, một thân hào quang ảm đạm nhanh chóng.

Hết thẩy nhìn như phức tạp, nhưng thực tế chẳng qua xảy ra trong nháy mắt!.

Mà Đại hán mặt chữ điền cùng Tề Huyên, thừa cơ lập tức thi triển bí thuật,đồng thời hướng phía trái ngược nhau mà bỏ chạy.

Đại hán lúc này chân đạp lên Cốt điểu khổng lồ thân trắng như tuyết, vỗ xuống một cái cốt cánh cực lớn, đã thoát ra xa hai trăm ba trăm trượng, tốc độ mau kinh người.

Ở sau lưng Tề Huyên vỗ xuống đôi Huyết Dực dài hơn một một trượng, tốc độ so với người phía trước nhanh hơn vài phần, đã sớm bay ra bên ngoài ngàn trượng.

Cảm nhận được khí tức đồng bạn sau lưng nháy mắt biến mất, trong lòng hai người hoảng hốt.

Không nói hai lời cổ tay Đại hán vung lên, tế ra gương đồng bát giác hai màu đỏ thẫm, mặt ngoài hào quang đỏ thẫm chớp động, chắn sau lưng.

Tựa hộ hắn vẫn còn lo lắng, cái tay khác run lên, lóe lên hiện ra trước mặt chín tiểu kỳ màu đen, hỗ trợ lẫn nhau giữa không trung, trong chớp mắt

hình thành một tầng hào quang tối om dày đặc, bảo vệ chặt chẻ cẩn thận toàn thân.

Đồng thời trong cớ thể rung động một hồi ken két, làn da xé rách, nghiền nát quần áo, ra từng đám gai xương nhọn giống như bụi cây có gai, dung hợp ngoài thân, tạo thành một bộ giáp xương màu trắng, bao trùm lên bộ phận quan trọng như ngực bụng.

Mà phương hướng khác, trên mặt Tề Huyên hiện lên tần nhẫn, nâng lên tay phải, chặt một cổ tay rơi xuống, gọn gàng đem một tay của bản thân chặt đứt.

Một luồn lớn máu tươi bắn ra, hóa thành một cổ huyết vụ đem thân thể bao bọc trong đó, đột nhiên bản thân hóa thành một đoàn huyết quang, lấy tốc độ không thể nghĩ hướng về phía chân trời bắn nhanh mà chạy.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không đuổi theo lập tức, mà khoát tay, hướng về phía Liễu Nhạc Nhi cách đó không xa.

Ánh sáng màu xanh một đường bắn ra, tức thì lóe lên chui vào cơ thể của nàng.

Xiềng xích trên thân hiện ra hắc sắc điện quang, lập tức phát ra "Phanh" nhao nhao vỡ vụn một tiếng.

" Ca ca! " Liễu Nhạn Nhi kêu lên thấp giộng một tiếng, lộ ra vẻ vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười, ra tay một chiêu nhẹ nhàng.

Một đạo phù lục toát ra ánh sáng màu đen ảm đạm theo trên người thiếu nữ bay ra, được nữa đường " Phanh " vỡ ra một tiếng, từ trong đó bay ra năm ngọn núi màu đen không phân biệt, rơi ổn định vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tầm mắt nhìn về phía hai người phi độn, cánh tay hơi mơ hồ.

Ô ô!

Trong đó hai ngọn núi không phân biệt rời khỏi tay, hóa thành hai đạo bóng đen mơ hồ, phân biệt hướng về phía Tề Huyên cùng hướng Đại hán bay tới, lấy tốc độ kinh người bay gần tới khoảng cách hai người.

Mặt ngoài hai ngọn núi lập lóe hắc quang, trên đường phát triển lớn nhỏ đến hơn mười trượng, những nơi đi qua, phụ cận hư không nổi lên từng vỏng rung động vô hình.

Phương hướng Đại Hán cùng với Tề Huyên cảm nhận một cổ lực lượng dời núi lấp biển đáng sợ quét từ phía sau lưng, trong lòng thoáng cái không khỏi hồi hộp.

Người phía trước chợt bấm niệm pháp quyết trong tay, muốn làm cái gì, bất quá đã muộn.

Ngọn núi màu đen gào thét lao tới, hung hăng đụng phải.

Bát giác gương đồng, tiểu kỳ màu đen sở hữu bảo vật hộ thân va chạm vào ngọn núi, liền đùng đùng không dứt rối loạn một trận, đều vở vụn.

Dưới bàn chân hắn là Cốt điểu cũng gào thét, toàn thân nổ tung, hóa thành mảnh xương vỡ vô số.

Toàn bộ người Đại hán bị ngọn núi đánh trúng, áo giáp xương trên thân nghiền nát, thân thể cũng " Phanh" một tiếng, hóa thành một bãi huyết nhục mơ hồ.

Thần hồn còn chưa kịp thoát ra, liền bị ngọn núi mang theo man lực vô hình nháy mắt nghiền nát.

Giờ phút này Tề Huyên thân đã ở bên ngoài bảy tám dặm, quay đầu chứng kiến cảnh này ở xa xa, sợ tới mức hồn bay lên trời.

Lúc này một tòa ngọn núi màu đen khác bay tới như gió điện chớp.

Tình huống nghìn cân treo sợi tóc, trong miệng hắn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên hai mắt trở nên huyết hồng, trong nháy mắt bên ngoài thân hiện ra

một cỗ huyết sắc, làn da hiện ra vô số gân xanh, thân thể bình thường phát triển nhanh chóng thổi phòng.

" Phanh" vang thật lớn một tiếng!

Thân hình chợt nổ tung toàn bộ. hóa thành một đoàn huyết sắc quang cầu cực lớn, từng vòng huyết hồng gợn sóng lan truyền về hướng phía chung quang mà đi.

Ngọn núi màu đen bay tới, bị ảnh hưởng của huyết quang. tốc độ hơi hơi chậm một chút.

Một Nguyên Anh cực giống Tề Huyên cao hai ba tấc từ trong huyết quang bắn ra, sau khi linh quang hộ thể lóe lên, thoáng cái biến mất vô tung vô ảnh, một khắc sau, liền xuất hiện ở cách đó hơn trăm trượng, tiếp theo há mồm phun ra một ngụm máu, hóa thành huyết quang bao quang bản thân.

Lập tức hắn hóa thành một cầu vồng máu, lấy tốc độ khó tin, nhanh chóng hướng về phía xa xa hết sức bay đi.

Hai mắt Hàn Lập híp lại một cái, hướng phía dưới một tay ra một chiêu.

Cánh tay trái Liễu Nhạc Nhi lóe lên tia anh sáng bạc, truyền ra một tiếng chim hót, tiếp đó toát ra từng ngọn lửa bạc, ngưng tụ biến hóa thành Hỏa Điểu màu bạc nhỏ nhắn.

Hai cánh chim mở ra, liền lóe bay vào trong tay Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, đột nhiên Hỏa Điểu màu bạc phát triển lớn gấp mấy lần, bỗng nhiên biến đổi, kéo dài nhanh chóng, hóa thành cung lửa màu bạc, xung quanh thân cung có vô số phù văn màu bạc toát ra.

Hắn cũng chẳn lấy mũi tên làm gì, tay kia cầm dây cung, kéo một phát nhẹ nhàng.

" Phần phật " một tiếng!

Hào quang từ cung lửa màu bạc chói mắt vô cùng, hướng phía chung bắn ra từng đạo lửa màu bạc, hội tụ lên dây cung, trong nháy mắt ngưng tụ thành hỏa tiễn màu bạc,chỉ về hướng xa xa phía Nguyên Anh Tề Huyên.

Giờ phút này Nguyên Anh của Tề Huyên đã bay ra xa trong vòng hơn mười dặm, nhưng thời khắc này, sau lưng vẫn cảm thấy một cổ lạnh lẽo đánh tới, trong lòng cảm thấy dự cảm không ổn. khuôn mặt gày gò đại biến.

"Dừng tay! "

Vào thời khắc đó, một tiếng hét giống như tiếng sấm từ đằng xa truyền đến.

Cuối chân trời, chẳng biết lúc nào xuất hiện hắc quang, chớp mắt biến thành một đám mây đen, nhanh như chớp hướng phía nơi này bay tới.

Nguyên Anh của Tề Huyên lộ ra vui mừng, lập tức chuyển hướng phi độn, bay về phía đám mây đen.

Hàn Lập không để ý đến âm thanh quát tháo đó, buông lỏng ngón tay.

Hỏa tiễn màu bạc chợt sáng ngời, sau đó biến mất.

Sau lưng Nguyên Anh của Tề Huyên vang tiếng chói tai sắc bén, mũi tên màu bạc bổng nhiên xuất hiện, xuyên thủng qua Nguyên Anh.

" Phanh " một tiếng, ngay giữa tiếng kêu gào thê thảm của Nguyên Anh, liền bị ngọn Hỏa diễm màu bạc cuốn vào trong đó, trong chớp mắt biến thành ánh huỳnh quang màu đen.

Ngay lúc này, đám mây đen cũng đã bay vụt tới trước mặt, cuốn về hướng Nguyên Anh màu đen, đáng tiếc là chỉ bắt được oánh quang tan biến.

" Lớn mật!"

Trong đám mây đen vang lên lôi minh từng trận, rỏ ràng người ở bên trong tức giận vô cùng.

" Xoẹt " một tiếng, một cái Ô hắc quỷ trảo lớn như một tiểu sơn từ đám mây xuất ra, mang theo âm phong từng đợt, nhắm về phía thẳng đầu Hàn Lập đánh tới.

Quỷ Trảo chưa đánh xuống, trên đầu năm ngón tay phun ra từng cổ Quỷ Diểm, hóa thành hỏa cầu màu đen vô số, đánh bay xuống như mưa.

Hàn lập bất vi sở động, màu sắc hai mắt lạnh lẽo hiện lên, nắm chặt một tay, chợt đánh ra một quyền hường về phía không trung.

Một cổ man lực vô hình phóng lên trời, những nơi đi qua, nổi lên âm thanh âm phong gào thét.

" Đùng" rồi loạn một lúc!

Cự trảo đen thui bị cổ cự lực đánh làm dừng lại ở giữa không trung, sau đó mặt ngoài hắc quang nhanh chóng ảm đạm, ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số hắc khí, lung lây rồi tan biến.

Ù ù Cương phong cuốn thẳng lên, hóa thành một vòi rồng phóng lên trời, cuốn về phía dưới, đem đám mây đen giữa không trung cuốn lấy.

Hiện ra thân ảnh lảo giả hắc bào mặt khuôn mặt cưu diện*, hơi lung lây thân thể một cái, nhưng lập tức ổn định thân hình, lộ ra vẻ kinh nghi.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn vê phía Cưu diện lão giả, sắc mặt bình tĩnh, nhưng khóe miệng hiện ra vẻ trào phúng.

Cưu diện lão giả thấy thế, sắc mặt trầm xuống, không nói gì lật tay lấy ra một khối ngân quang rực rỡ, bổng nhiên giơ tay tay lên.

"Rít" một tiếng, xuất ra món đồ vật màu bạc, trực tiếp đánh về hướng Hàn Lập.

Bấ quá mới bay được nửa đường, liền " Lạch cạch " một tiếng, tự động vở vụn.

Phanh!

Trận bàn bạo phát ra vô số hào quang màu bạc, bao phủ phạm vị hơn trăm trượng,đem cả bản thân Hàn Lập với Liễu Nhạc Nhi bao phủ vào trong.

Vô số hào quang phù văn màu bạc nháy mắt xuất hiện, phát ra tiếng Phạm Âm.

" Đây là... " Hàn Lập nhớ ra cái gì đó,đang muốn làm gì đó.

Vào thời khắc đó, một tiếng gió lạnh lẽo vang lên, tia sáng từ trong đạo hắc quang hiện ra, nhanh chóng đánh về phía Liễu Nhạc Nhi không xa.

Thân ảnh Hàn Lập thoáng cái biết mất, sau một khắc xuất hiện trước người Liễu Nhạc Nhi, vung lên cánh tay.

" Phanh " một tiếng, hắn tiện tay đánh bay hắc quang, lộ ra một thanh phi đao màu đen.

Ngay lúc đó, đột nhiên hào quang màu bạc sáng lên, che tầm mắt của hắn.

Thân thể Hàn Lập bị một cổ lực lượng bao phủ, phong cảnh trước mắt nhanh chóng biến đổi.

Rất nhanh, tầm mắt hắn liền khôi phục, xuất hiện ở mảnh đất trốn trải.

"Tiểu Na Di không gian thuật!" Hàn Lập khẽ nhìn xung quanh, âm thanh hơi trầm xuống.

Nơi này là một đại sơn cốc được mây đen lớn che phủ, mây đen hai bên là từng tòa ngọn núi khổng lồ, phía trên có chút kiến trúc mơ hồ.

Giờ phút này, chính bản thân hắn và Liễu Nhạc Nhi đang ở chổ quảng trường khổng lồ, còn lão giả cưu diện thì trôi nổi giữa không trung.

Diện tích quảng trường bao phủ mấy trăm mẫu, phủ kín ngọc thạch màu đen, từng cổ hắc khí từ ngọc thạch màu đen phun ra, ngay mặt đất quảng

trường tạo thành một tầng khói đen, ngưng mà không tán.

Toàn bộ quang trường, giống như Vân hải màu đen thông thường.

Phía trước quảng trường là một tòa cung điện cực lớn, nguy nga cao ngất, tòa đại điện cao lớn nhất có treo tấm biển đen xì, phía trên viết ba chử to " Thiên Quỷ Điện ".

------oOo------

Chương 52: Đến lượt ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: nila32*

Gần như ngay khi Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi xuất hiện ở quảng trường, dị biến phát sinh!

Mặt đất bốn phía quảng trường khồng lồ ầm ầm chấn động. Chín cây cột đá đen kịt từ dưới đất chui lên, tạo thành vòng tròn vây bọc khu vực trung tâm.

Tất cả cột đá đều to cỡ người ôm, cao vài chục trượng. Bề mặt cột đá minh ấn vô số trận văn. Mặt ngoài còn khảm thật nhiều tinh thạch đặc thù nào đó có màu đen lóng lánh, lóe hiện hắc quang.

Ngoài ra, trên đỉnh mỗi cột đá còn có một pho tượng Quỷ vật lè lưỡi, sau lưng mọc ra hai cánh. Mỗi con một vẻ nhưng đều vô cùng sống động, dữ tợn dị thường khiến người nhìn tay lạnh chân run.

Hắc quang chói mắt tỏa ra từ thân thể tượng quỷ nhanh chóng tụ lại một chỗ, tạo thành màn sáng hình bán cầu.

Mặt ngoài màn sáng là vô số phù văn đen kịt liên tục chớp động, mang theo sát khí cuồn cuộn. Vô số quỷ ảnh trùng điệp theo đó biến ảo mà ra, gầm rú thê lương, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy cảnh này, âm thầm run rẩy, nhích lại bên cạnh Hàn Lập.

Dù không còn là tiểu hồ nữ chưa trải sự đời như năm đó nhưng nàng chưa từng thấy qua trận chiến lớn đến như vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Hàn Lập thấy vậy bèn liếc nhìn cưu diện lão giả. Một tay phất lên, ngân sắc hỏa điểu từ lòng bàn tay bay ra. "Phần phật" một cái hóa thành một tấm lưới lửa màu bạc, che chở Liễu Nhạc Nhi vào trong.

"Cứ đứng ở đó, không cần sợ." Liễu Nhạc Nhi nghe Hàn Lập nói như vậy, lập tức cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Nhưng vào lúc này, tiếng xé gió từ bốn phía nổi lên. Từ bốn phương tám hướng, độn quang liên tiếp thoáng hiện, vây kín quảng trường này. Tất cả đều mặc hắc bào biểu thị cho đệ tử Thiên Quỷ Tông.

Không bao lâu, quảng trường rộng lớn như vậy đã tụ tập hơn trăm người, tạo nên cảnh tượng huyên náo ầm ĩ. Hơn nữa, bốn phía không ngừng có người chạy đến.

Trong lúc đó, Hàn Lập không chút để tâm đến động tĩnh lớn như vậy. Hai mắt chớp động lam mang, điềm tĩnh đánh giá chín cột đá cùng màn sáng màu đen xung quanh.

Khi tập trung đến đây, đệ tử Thiên Quỷ Tông vốn tưởng có cường địch xâm nhập tông môn nào ngờ chỉ thấy trên sân rộng trong đại trận, chỉ có một thanh niên hơn hai mươi tuổi khuôn mặt bình thường cùng một tiểu cô nương chừng mười mấy tuổi. Bọn họ không ai bảo ai đều cảm thấy khó hiểu thế nhưng nhìn tới sắc mặt âm trầm của Cưu diện lão giả, tự nhiên không ai dám thắc mắc cái gì.

Cưu diện lão giả cũng không để ý đến đám đông bốn phía, thân hình nhoáng một cái đáp xuống một cột đá màu đen, miệng lẩm bẩm, vung tay áo lấy ra chín trận bàn màu đen, nhanh chóng một hồi bấm niệm pháp quyết.

Chín trận bàn nhao nhao bắn ra, lần lượt rơi xuống vị trí của chín cây cột đá khổng lồ.

Màn sáng màu đen lập lòe một hồi, có thêm thật nhiều phù văn màu đen phủ xuống, số lượng hơn nửa so với trước. Lúc đầu vốn chỉ là chút quỷ ảnh mơ hồ, nay dần trở nên ngưng thực rõ ràng.

Cưu diện lão giả thấy vậy, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, có điều pháp quyết trong tay vẫn không hề dừng lại.

Vào thời khắc này, hai đạo độn quang mạnh mẽ từ đằng xa bay vụt tới, trong chớp mắt đi đến phương hướng quảng trường. Độn quang thu vào, để lộ hai đạo thân ảnh.

Một trong số đó là một lão già tóc trắng xoá, mặt đỏ như máu. Người còn lại là một đại hán da ngăm đen.

Giống với Cưu diện lão giả, bọn họ đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ.

Chúng đệ tử Thiên Quỷ Tông thấy ba vị nội môn trưởng lão đồng thời xuất hiện. Âm thanh huyên náo im bặt trong khoảnh khắc.

Lão già tóc bạc cùng đại hán da ngăm đen vừa hiện thân đã lập tức trao đổi với gì đó Cưu diện lão giả đồng thời phóng xuất thần thức kiểm tra hai người Hàn Lập hai người phía dưới, cũng thuận tiện đem chung quanh hư không quét qua.

"Khương trưởng lão, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao phải vận dụng Tiểu Na Di Hư Linh Bàn thuấn di hai tên tiểu bối vào tận tông môn, hơn nữa còn khởi động Cửu Đại Quỷ Vương Thiên Trụ? Trận này mỗi lần khởi động đều phải tiêu hao một lượng tài nguyên không nhỏ." Lão già tóc bạc nhìn về phía Cưu diện lão giả, trầm giọng hỏi.

Đại hán da ngăm đen cũng nhìn theo, hiển nhiên trong lòng cũng rất khó hiểu.

"Hai người tới thật đúng lúc, nhanh giúp ta một tay, thúc giục đại trận, luyện hóa hai kẻ dưới kia." Cưu diện lão giả vừa bấm niệm pháp quyết, vừa gấp giọng nói ra.

"Thúc giục đại trận luyện hóa hai gã tu sĩ cấp thấp? Quỷ Vương Thiên Trụ trận này thậm chí có thể vây khốn đại năng Hợp Thể. Khương huynh, ngươi không nói đùa đấy chứ?" Đại hán da ngăm đen khẽ cười một tiếng, không

có ý định làm theo lời của đối phương.

Lão già tóc bạc cũng không vội ra tay.

Chúng đệ tử gần đó cũng bàn tán xôn xao một hồi, chẳng qua vì có cưu diện lão giả nên không dám phát ra thanh âm quá lớn.

Không ít người đã sớm nhìn ra sự khó hiểu. Trong trận pháp kinh khủng kia chỉ có một nam một nữ. Nam nhân có tu vi Nguyên Anh kỳ, còn cô bé bất quá chỉ là tu sĩ Kết Đan. Dù là trong số đệ tử ở đây cũng có thể tìm ra rất nhiều người có thể diệt sát đối phương một cách dễ dàng. Đằng này, cưu diện lão giả đường đường một tu sĩ Luyện Hư kỳ, lại luôn mồm muốn khởi động Cửu Đại Quỷ Vương Thiên Trụ trận tiếng tăm lừng lẫy tại Linh Hoàn Giới. Nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ trò cười cho người trong thiên hạ.

"Đừng xem thường bọn họ, tuy rằng tu vi của tiểu tử áo bào xanh kia có phần thấp kém thế nhưng hắn thực chất chính là một gã lực tu cực kỳ cường đại." Cưu diện lão giả vội la lên.

"Lực tu cường đại..." Đại hán da ngăm đen vẫn đang cười khẩy.

Lão già tóc bạc cúi đầu nhìn thoáng qua Hàn Lập thân ở bên trong màn sáng hết nhìn Đông tới nhìn Tây, thậm chí có chút ít bộ dáng thản nhiên tự đắc, lông mi trắng của lão hơi nhíu, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Vào thời khắc này, Hàn Lập thình lình nhướng mày, ánh mắt dừng dao động, trong miệng thì thào tự nói một tiếng:

"Nếu như đã đến nơi này, vừa vặn giải quyết tất sự tình một lúc."

Vừa dứt lời, thân hình hắn nhoáng một cái, mang theo tàn ảnh liên tiếp xuất hiện ở trước màn sáng. Tiếp đó ngón tay trắng nõn duỗi ra, nhìn như tùy ý, gõ vào một chỗ trên màn sáng.

Cảnh tượng không ai ngờ tới xuất hiện!

Chỉ nghe một tiếng "Phốc phốc" khe khẽ, màn sáng màu đen bỗng nhiên

chấn động kịch liệt. Toàn bộ màn sáng bắt đầu run rẩy. Quỷ ảnh vốn đang giương nanh múa vuốt bất ngờ trở nên tán loạn như người mất hồn.

Nụ cười trên mặt đại hán da ngăm chợt đông cứng lại, hai mắt trợn tròn.

Cưu diện lão giả theo đó run rẩy, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hai tay bấm niệm pháp quyết giống như bánh xe, ý đồ gắng gượng ổn định trận pháp.

"Không tốt! Mau chóng gia trì đại trận, không thể để cho hắn phá trận mà ra!" Lão già tóc bạc hét lớn một tiếng, thân hình bắn ra, đáp vào một cột đá màu đen.

Đại hán da ngăm đen cũng kịp phản ứng, trong lòng khiếp sợ muốn bay về phía một cột đá khác nhưng đã muộn.

Chỉ thấy mặt ngoài màn sáng màu đen ánh sáng âm u lóe lên, hết thảy quỷ ảnh lóe lên rồi tan biến, tiếp theo mặt ngoài màn sáng của chín cột đá đồng thời hiện ra chín cái mặt quỷ cực lớn, trên mặt lộ vẻ thống khổ, há miệng phát ra tiếng thét dữ tợn chói tai.

Tiếng thét này giống như kim châm chói tai, trên quảng trường đệ tử nhao nhao ôm đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết, một ít đệ tử tu vi nhỏ từ tai mũi trực tiếp chảy ra máu tươi.

Sau tiếng thét lớn, vô sồ phù văn màu đen tuôn ra từ chín cái mặt quỷ sau đó trực tiếp tan vỡ.

Toàn bộ màn sáng phát ra từng trạng "Răng rắc", giống như thủy tinh bị nghiền nát tán loạn, hóa thành vô số oánh quang màu đen phiêu tán!

Không chỉ như vậy, chín cột đá màu đen với các pho tượng Quỷ vật phía trên cũng hiện ra vô số kẽ nứt, kêu lên "Phanh" "Phanh", lập tức vỡ vụn.

Giờ phút này Hàn Lập, cũng đã thu ngón tay về, bình thản chắp tay sau lưng. Quang điểm màu đen tung bay, bao quanh Liễu Nhạc Nhi cách đó không xa.

Liễu Nhạc Nhi đang được lửa bạc bảo vệ tỏ ra vui vẻ. Nếu không phải lúc này xung quanh có rất nhiều địch nhân, nàng đã hò reo vui vẻ.

Ba người Cưu diện lão giả thấy đại trận tông môn lại bị đối phương phá vỡ một cách đơn giản, nội tâm như bị trọng kích, khiếp sợ muôn phần.

Chung quanh mấy trăm đệ tử Thiên Quỷ Tông càng là hoàn toàn choáng váng, ngơ ngác nhìn hết thảy trước mắt.

"Dám hủy bảo trận của bổn tông! Nhận lấy cái chết!"

Cưu diện lão giả trong miệng hét lớn một tiếng, há mồm phun ra một đạo bạch quang, hóa thành một chuôi cốt đao màu trắng, trên sống đao khảm nạm chín cái vòng bạc to lớn.

Hai tay mười ngón giống như bánh xe biến hoá, liên tiếp đánh ra năm sáu đạo pháp quyết.

Cốt đao chín vòng bạc phát ra thanh âm leng keng, khiến cho người nghe tâm thần mê loạn, mặt ngoài cốt đao đột nhiên hiện ra vô số huyết sắc phù văn, tách ra ánh đao huyết hồng chói mắt gần trăm trượng, chém xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Cùng một thời gian, cánh tay lão già tóc bạc nhanh như tia chớp vung lên, tế ra một cái quải trượng màu đen phong cách cổ xưa, trên đỉnh minh ấn đầu rồng màu đen.

Sau khi quay tít một vòng ở giữa không trung, quải trượng đón gió biến lớn, hóa thành quái giao một đầu màu đen sau lưng mọc lên hai cánh.

Giao Long miệng rộng mở ra, "Phốc phốc" một tiếng, phun ra mảng lớn hỏa diễm màu đen xông lên hạ xuống.

Đại hán da ngăm đen cũng không chút do dự lật tay lấy ra một Vũ Phiến màu xám, tựa hồ dùng lông của một loại Linh cầm nào đó chế tạo thành, pháp lực trong cơ thể ồ ạt rót vào trong Vũ Phiến, sau đó hung hăng quạt

một cái.

Thiên địa lập tức biến sắc, một cơn gió màu xám tro âm trầm gào thét xuất hiện, sau đó hóa thành bảy tám đầu Phong Long màu xám, tấn công Hàn Lập.

Mắt thấy ba người cưu diện lão giả động thủ, chung quanh đệ tử Thiên Quỷ Tông cũng không do dự nữa, tế ra các loại Pháp bảo, trong miệng lẩm bẩm pháp quyết.

Trong chốc lát, Linh quang các màu liên tiếp hiện ra.

Hàn Lập thấy vậy, mi tâm tinh quang lóe lên, một cỗ thần thức khổng lồ từ trong bắn ra, nhanh như chớp, trong nháy mắt bao phủ ở toàn bộ quảng trường.

Ô...ô...ô...n...g!

Lực lượng thần hồn mạnh mẽ không cách nào nói rõ ép xuống.

Tất cả mọi người đang có mặt tại quảng trường chỉ cảm thấy đầu óc nặng đi.

Đệ tử Thiên Quỷ Tông tựa như sao trời lập lòe, đồng loạt rơi xuống từ trên cao, la liệt trên đất, không cách nào nhúc nhích.

Vô số Pháp bảo mất đi khống chế, cũng lập tức rơi rụng xuống đất.

Ba người Cưu diện lão giả vốn có Luyện Hư, thần hồn đã có chút không tầm thường, thân thể run lên một chút, sau đó lập tức hồi phục.

Ba người thi triển Pháp bảo không ngừng công kích, ánh đao, hắc diễm, Phong Long, trong chớp mắt vọt tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn không nhúc nhích tựa như không hề có ý định tránh né.

"Rầm rầm rầm" ba tiếng nổ!

Ánh đao huyết hồng chấn động kịch liệt, nổ văng tung tóe, hóa thành một chuôi cốt đao màu trắng bắn ngược trở về. Hắc diễm cùng phong long cũng trực tiếp tán loạn, không thể tạo thành chút tổn thương nào cho Hàn Lập, thậm chí không thể chạm đến vạt áo của hắn.

Về phần Liễu Nhạc Nhi, bởi vì phần lớn công kích đã bị Hàn Lập ngăn cản, lại có ngân diễm bảo vệ nên vẫn bình an.

"Làm sao có thể!" Ba người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, tựa như không thể tin được mắt mình.

"Hiện tại cũng nên đến lượt ta!"

Hàn Lập ngẩng đầu, nhàn nhạt nói ra.

------oOo------

Chương 53: Ma diễm thiêu nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Vừa nói xong, Hàn Lập đã biến mất tại chỗ.

“Cẩn thận…”

Cưu diện lão giả hốt hoảng, vội vàng hét lớn.

Nào ngờ chưa kịp nói xong, lão đã cảm thấy một đạo thân ảnh mơ hồ hiện lên trước mắt. Thân thể như bị một ngọn cự sơn đâm phải, văng ngược về sau như bịch bông, va mạnh vào vách núi, dính chặt vào đó, sống chết không rõ.

“Phanh phanh” hai tiếng trầm đục!

Lão già đầu bạc và đại hán ngăm ngơ ngác nhìn theo thân hình bay đi của cưu diện lão giả, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra đã thấy trước mắt hoa lên. Thân thể bay đi đằng vân giá vũ, đâm vào vách núi.

Toàn bộ quảng trường lập tức lặng ngắt như tờ.

Liễu Nhạc Nhi nhìn qua pháp bảo đủ hình đủ dạng ngổn ngang trên đất, cái miệng nhỏ nhắn há to lúc lâu không khép lại được.

Dù biết Thạch Đầu ca ca của nàng vốn rất lợi hại nhưng khi nhìn thấy cảnh này vẫn có cảm giác không thể tưởng tượng, giống như đang mơ vậy.

Khi nàng vẫn đang xuất thần, Hàn Lập đã đến bên cạnh, ân cần quan tâm:

“Nhạc nhi, thương thế trên người ổn chứ?”

“May có số bảo vật mà ca ca ban tặng nên không có gì trở ngại. Tề Huyên tâm địa khó lường, không chỉ ngấp nghé Linh Diễm của ca ca mà còn muốn dùng muội để dụ huynh đến đây. Có điều ngoài bị giam cầm, lão cũng không hành hạ gì ta.” Liễu Nhạc Nhi lắc đầu, giọng nói vẫn còn đôi chút sợ hãi.

Hàn Lập gật đầu sau đó ngồi xuống, lấy ra một khỏa đan dược màu trắng, cho vào miệng.

Thủ đoạn công kích thần hồn ban nãy dù đã cố ý giảm bớt uy lực nhưng với Pháp lực hiện giờ của hắn lúc này cũng đã gần như cạn kiệt.

“Ca ca, không phải chúng ta nên nhân cơ hội này để đi sao?” Liễu Nhạc Nhi ngẩn ra, nhìn quanh bốn phía, giọng nói có chút lo lắng.

Hàn Lập tạo nên động tĩnh lớn như vậy, tất nhiên đã kinh động đến toàn bộ Thiên Quỷ Tông. Vô số độn quang đang tụ tập đến nơi này.

“Nếu như đã đến, há tất vội rã rời đi.” Hàn Lập mỉm cười sau đó trả lời với vẻ đương nhiên.

Chỉ một lát sau, tiếng xé gió vun vút, lại có mấy đạo độn quang mạnh mẽ bay đến. Sáu thân ảnh hiện ra, khí tức của họ không

kém ba người cưu diện lão giả chút nào.

Những người có mặt quan sát tình hình, trong lúc kinh hãi, ánh mắt đều tập trung lên người Hàn Lập.

Tuy rằng bọn họ đều có chút bất an nhưng sau khi phóng xuất thần thức kiểm tra, cả đám nhìn nhau một lúc rồi cùng tế ra Pháp bảo.

Tiếng gầm rú vang trời, sáu đạo hào quang màu sắc khác nhau đồng loạt giáng xuống, tấn công Hàn Lập với khí thế kinh người.

Họ Hàn vẫn không đứng dậy mà vẫn giữ tư thế như trước. Thân hình quay tít tại chỗ, cánh tay mơ hồ, lần lượt tung ra sáu quyền lên không.

Vài tiếng “Oanh oanh”!

Bốn phía chấn động, nổi lên từng vòng gợn sóng lan ra chung quanh.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên bốn phía. Công kích của Pháp bảo như đâm phải vách tường vô hình, nổ ra linh đoàn cực lớn tạo thành thanh thế giống như toàn bộ đồng loạt vỡ vụn.

Hào quang thu lại, Hàn Lập vốn đang đả tọa lại bất ngờ không thấy tung tích.

Sáu người không khỏi giật mình. Họ Hàn chợt xuất hiện trước mặt một nam tử trung niên, không nói hai lời tung ra một quyền.

Bốp!

Nam tử trung niên căn bản chưa kịp phản ứng đã bị cự lực đánh văng thật xa.

Trong lúc lơ lửng giữa không trung, y chợt nghe năm tiếng nổ liên tiếp truyền đến. Khi chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, hai mắt đã trở nên tối đen, bất tỉnh nhân sự.

Sau khi tung quyền đánh văng năm tu sĩ Luyện Hư còn lại, Hàn Lập lần trở về chắp tay đứng cạnh Liễu Nhạc Nhi.

Lúc này, đệ tử Thiên Quỷ Tông tụ tập đến đây vừa vặn chứng kiến cảnh này, đồng loạt thu hồi độn quang, ngơ ngác nhìn nhau tựa như không biết phải làm thế nào.

Những trưởng lão Luyện Hư thường ngày cao cao tại thượng hôm nay lại giống ruồi nhặng bị một tu sĩ Nguyên Anh vẻ ngoài bình thường tiện tay đánh bay. Có người rơi xuống quảng trường tạo thành một cái hô sâu, đá vụn bắn ra tung tóe; lại có kẻ nện đổ một tòa đại điện gần đó.

Nhất là mấy trăm đệ tử bị đánh bất tỉnh cùng pháp bảo rơi rụng càng khiến

người ta giật mình.

Nhưng vào lúc này, một đạo bạch hồng từ xa phóng nhanh tới, đáp xuống Thiên Quỷ Điện đã bị đánh sập phân nửa. Từ đó hiện ra một nam tử khôi ngô, y phục gấm vóc.

Người này thoạt nhìn chỉ chừng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt ngay ngắn, dưới hàm mọc ra một chòm râu ngắn tím biếc, khí thế có chút hùng hồn.

“Thái Thượng trưởng lão…”

“Lư trưởng lão đã đến, thật là tốt quá…”

Quảng trường truyền đến tiếng kêu than đầy đất. Tất cả mọi người vừa thấy đại hán xuất hiện đều tỏ ra mừng rỡ, đồng loạt hô lớn như vừa tìm được cọng cỏ cứu mạng.

Người nọ đưa mắt nhìn thẳng về phía Hàn Lập, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, hai tay kết ấn trước người.

“Tu sĩ Hợp Thể kỳ…”

Hàn Lập liếc nhìn người nọ, khóe miệng nhếch lên. Một ngọn núi đen xuất hiệ trong lòng bàn tay.

Tay hắn vung mạnh, tiểu sơn theo đó bắn đi.

Bay được nửa đường, ngọn núi đã lớn đến hơn mười trượng, đập thẳng vào mặt nam tử râu tím.

Thế bay chưa hết, khí thế kinh người đã kéo tới cuồn cuộn.

Nam tử râu tím vẫn trấn định như thường, tốc độ bấm niệm pháp quyết vẫn được duy trì nhanh đến mức khó tin.

Tưởng như ngọn núi cao hơn trăm trượng kia sẽ đập phải thân thể của nam tử râu tím thế nhưng động tác của y bỗng nhiên dừng lại.

Chỉ thấy thân thể vị tu sĩ này đột nhiên sáng lên một đạo hào quang tím biếc. Phù văn trải rộng che giấu trận pháp bỗng nhiên hiện ra, nhanh chóng bao bọc y vào giữa.

Đỉnh núi đánh hụt một kích, lập tức lao xuống đống đổ nát bên dưới.

Cùng lúc đó, dưới chân Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi cũng chợt nổi lên trận pháp giống y hư vậy. Một mảnh tử quang hạ xuống, nuốt chửng cả hai trong thoáng chốc.

…

Trong một sơn cốc bí ẩn tại dãy núi Phong Âm.

Không gian chật chội, ánh sáng lờ mờ. Cả cốc tràn ngập khói đen. Hai bên đều là vách đá cao hơn trăm trượng, trên đó có khắc một ít đồ văn cổ quái cùng phù chú Quỷ đạo khó hiểu.

Bốn phía sơn cốc có dựng những cây cột đá phủ đầy phù văn, thoạt nhìn vô cùng cổ xưa.

Nhưng vào lúc này, mặt đất thâm đên đột nhiên lóe lên tử quang. Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi đồng thời xuất hiện trong cốc.

Liễu Nhạc Nhi vẫn được Hỏa điểu màu bạc che chở nhưng đột nhiên bị truyền tống đến đây, không khỏi có chút đầu váng mắt hoa. Thân hình lắc lư vài cái nhưng không có gì trở ngại.

Hàn Lập vừa mới đứng vững đã lập tửng ngẩng đầu quanh sát bốn phía chung quanh.

Nam tử râu tím ban nãy chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên một cột đá màu xanh. Trên ba cột đá còn lại là bat u sĩ khác đang nhắm mắt tĩnh tọa, hai nam một nữ.

Nữ tử đang mặc quần lụa mỏng màu đỏ, thân thể đẫy đà, dung mạo xinh

đẹp. Niên kỷ thoạt nhìn cũng không quá lớn thế nhưng lại có cảm giác thành thục, hàm súc thú vị.

Hai người còn lại theo thứ tự là một cự hán độc nhãn và một lão già lưng còng.

Cả ba đều có khí tức không kém, đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Ba người cảm nhận dị động trong cốc, đồng thời mở mắt ra. Sau khi có chút khó hiểu nhìn qua hai người Hàn Lập, bọn họ đều nhìn sang nam tử râu tím.

“Lư trưởng lão, không phải ngươi đi xử lý phiền toái tại Thiên Quỷ Điện hay sao? Cớ gì lại quay lại đây nhanh như vậy, lại còn mang theo hai ngoại nhân tiến vào cấm địa?” Nữ tử xinh đẹp khẽ nhăn đôi mi thanh tú, mở miệng chất vấn.

“Không có thời gian giải thích tường tận, người kia là một lực tu Hợp Thể kỳ, mau mau thúc gục đại trận Quỷ Trấn Hồn!” Nam tử râu tím sắc mặc ngưng trọng, ngữ khí dồn dập.

Ba người nghe vậy lập tức cả kinh, tuy rằng biểu hiện khác nhau nhưng đều không chút do dự lấy ra một tấm lệnh bài đen kịt.

Tính cả nam tử râu tím, bốn người đồng loạt quát khẽ một tiếng. Cổ tay vung lên, ném lện bài ra ngoài.

Bang bang bang bang!

Bốn tiếng kim loại va chạm vào nhau vang lên. Số lệnh bài kia bay vụt bốn phía Hàn Lập sau đó chui vào mặt đất trong nháy mắt.

“Nhanh!”

Tiếng thét quanh quẩn trong cốc.

Hàn Lập chỉ cảm thấy dưới chân rung lắc kịch liệt. Từng tiếng trầm đục như sấm rền liên tục truyền ra.

Trong phạm vi trăm trượng, bùn đất bị xới tung lên, nham thạch bắn ra tung tóe. Bốn tòa cổng chào quỷ dị từ dưới đất chui lên, vây bọc họ Hàn và Liễu Nhạc Nhi vào giữa.

Những thứ này đều cao chừng năm sáu mươi trượng. Thân trụ phủ đầy xương trắng. Mái hiên lại treo một cái đầu lâu đỏ quạch như máu, đong đưa qua lại.

Chính giữa cổng chào lại có một cái đầu lâu ác quỷ cực lớn. Trong đó, có một cái đầu lâu một sừng, mắt như chuông đồng, có cái khóe miệng còn vương máu người, thoạt nhìn giống nhau như đúc.

Hàn Lập thấy vậy, đang định ra tay thì thấy bốn con cự quỷ kia tự như sống lại. Tám con mắt khổng lồ đồng loạt nhìn về phía hắn.

Ầm ầm!

Bốn đôi mắt quỷ đồng loạt bắn ra mảng lớn huyết quang đan xen giữa không trung, hóa thành hư ảnh biển máu hạ xuống phạm vi trăm trượng, bao phủ Hàn Lập vào trong.

Thân trong biển máu, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy sức nặng ngàn cân bỗng nhiên áp xuống hai vai. Y phục trên người dính sát vào da thịt. Việc giơ tay nhấc chân cũng trở nên trì trệ vài phần.

Hai mắt của hắn lóe hiện lam quang. Cơ thể truyền ra từng tràng ầm ầm như pháo nổ, lung lay một chút sau đó lập tức vững vàng trở lại. Vẻ mặt không chút khác thường.

Lưới bạc đang che chở cho Liễu Nhạc Nhi cũng bị sức nặng đè nén, thậm chí phần cao nhất còn lõm xuống một lỗ. Thế nhưng sau khi hàn lập thi triển pháp quyết gia trì, nó đã ổn định trở lại. Liễu Nhạc Nhi vốn dĩ có chút cả kinh cũng cảm thấy an tâm hơn vài phần.

Nữ tử nhìn qua hai người Hàn Lập vẫn đang bình an vô sự bèn thốt lên với vẻ khó tin:

“Sao lại có thể như vậy?”

“Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp kẻ này rồi. Trận này tối đa chỉ có thể tạm thời cầm chân hắn mà thôi. Có điều chúng ta có thể mươn dùng sức mạnh Cửu Thiên ma diễm mà Cốt Diễm lão tổ lưu lại trong cốc để luyện hóa bọn chúng.” Nam tử râu tím tựa như đã hạ quyết tâm, ánh mắt hiện vẻ tàn khốc.

“Động thủ!”

------oOo------

Chương 54: Thôn phệ ma diễm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Hắc diễm cuồn cuộn, sóng lửa mịt mờ.

Hắc diễm quỷ dị khiến cho nhiệt độ trong cốc bị đẩy lên cao như đang đứng trong một cái lò lửa. Hơn nữa còn có từng trận Ma khí đen sì như mực dần dần lan ra, ẩn chứa khí tức khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Nơi Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi đang đứng càng phải hứng chịu sức nóng cao đến rợn người, không khí xung quanh dường như cũng bị đốt đến vặn vẹo.

Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy ma diễn bốc lên hừng hực liền sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu.

Nhưng sau một khắc, nàng chợt nhớ ra bản thân đang được màn lửa màu bạc che chở. Ma khí nóng rát xung quanh như bị lực hút mạnh mẽ nào đó, nhao nhao chui vào ngân diễm khiến cho không khí chung quanh trở nên mát mẻ vô cùng.

Hàn Lập dù không có sự bảo hộ của ngân diễm nhưng đối mặt với biển lửa xung quanh, thần sắc vẫn cực kỳ bình tĩnh, đến mắt cũng không chớp cái nào.

Ngay khi ma diễm sắp chạm đến người mình, họ Hàn bỗng nhiên há miệng hít vào một hơi thật mạnh.

Ma diễm đen kịt chung quanh liền bị lực hút này cuốn lấy, tựa như thủy triều rót vào trong miệng của hắn.

Chỉ sau hai ba nhịp thở, đã có phân nửa hắc diễm chui vào trong bụng Hàn

Lập khiến cho thế lửa trong cốc lập tức trở nên uể oải.

Cảnh tượng này khiến cho trong mắt của bốn vị tu sĩ Hợp Thể thiếu điều muốn rớt ra ngoài, vội vàng đình chỉ pháp quyết trong tay.

Kể từ đó, hỏa liên màu đen mặt ngoài vách đá chung quanh lập tức mờ đi, khôi phục nguyên dạng. Có điều những đồ văn kia so với lúc trước đã trở nên ảm đạm không ít.

Hàn Lập không hề dừng lại mà vẫn tiếp tục thôn phệ toàn bộ hắc diễm sau đó ợ ra một tiếng tựa hồ chưa hài lòng lắm.

"Làm sao có thể!"

"Cửu Thiên ma diễm có thể thiêu đốt vạn vật lại bị hắn…"

"Kẻ này rốt cuộc là loại quái vật gì!"

"Chư vị, thần thông của người này thật sự không thể tưởng tượng nổi. Thừa dịp đối phương vẫn đang ở trog đại trận Quỷ Trấn Hồn, chúng ta cần tìm biện pháp dự phòng nếu không hậu hoạn vô cùng!" Nam tử râu tím lớn tiếng hô hào.

Nói xong, y liền giơ tay tế ra một chiếc đèn cổ màu đồng đỏ cao chừng nửa xích đồng thời lầm rầm tụng niệm chú ngữ.

Phốc!

Cổ đăng dấy lên ngọn đăng diễm màu tím nhạt. Đồng thời thân đèn xuất hiện vô số phù văn lớn bằng hạt gạo, nhanh chóng lượn lờ.

Một luồng sương tím theo đó bốc lên, trong chớp mắt ngưng tụ thành một con cự hổ màu tím trông rất sống động. Cự hổ gầm rú một hồi sau đó lao thẳng về phía Hàn Lập.

Nữ tử xinh đẹp đang đứng trên cột đá chợt tụng niệm chú ngữ gì đó khiến cho đồng tử nổi lên một tầng hồng mang.

Chỉ thấy y phục trên người nàng không gió mà bay, tựa như tiên nữ hạ phàm. Bắp thit trên người đột nhiên co rút lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Bàn tay mọc ra móng dài màu đen tạo thành bộ vuốt vô cùng dữ tợn. Da thịt trên khuôn mặt mỹ miều chảy xệ, chỉ còn lại một bộ hồng phấn khô lâu!

Ả ta nhẹ nhàng đáp xuống, tốc độ nhanh đến kinh người. Trong thoáng chốc, vô số tàn ảnh đã xuất hiện ở bên Hàn Lập, một đạo trảo thủ chộp mạnh xuống.

Không trung trên đầu họ Hàn chấn động. Một đạo cốt trảo trắng ớn thò ra. Năm ngón tay như lưỡi đao sắc bén mang theo tiếng gió bén nhọn cùng sát khí xám trắng từ đó quét ra.

Cốt trảo tựa như không bị hư ảnh Huyết Hải cản trở chút nào!

Hàn Lập đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích, chỉ giơ tay lên ném một ngọn núi bay đi, đập thẳng về phía cốt trảo.

“Oanh” một tiếng!

Ngọn núi màu va phải cốt trảo lập tức vỡ tan thành từng mảnh. Có điều cốt trảo cũng “Răng rắc” vài tiếng sau đó vỡ tung.

Sát khí đầy trời theo đó tan thành mây khói, chỉ còn lại vô số vụn xương.

Khi hồng phấn khô lâu đang định làm gì đó, thì một cỗ sóng khí tựa như bài sơn đảo hải đã ập tới trước mặt khiến cho thân thể của ả như liễu tơ trước gió, không thể chống cự mảy may, đâm sầm vào một vách núi, để lại một đống xương trắng.

Đúng vào lúc này, tiếng hổ gầm truyền đến!

Cự hổ màu tím phá không lao tới, há miệng phun ra cột sáng màu tím.

Hàn Lập vung tay thành trảo. Một luồng man lực vô hình theo đó quét qua.

Cột sáng màu tím lập tức tan biến. Thế nhưng trảo lực vẫn không dừng lại, mà thuận thế chộp tới phần bụng của cự hổ.

Chỉ thấy hai tay họ Hàn nhanh như chớp giật. Một tay giữ lấy phần đầu của đối phương, tay kia bắt được chân sau. Cơ bắp trên tay phồng lên, giống như hai cái kìm lớn, mặc cho cự hổ giãy giụa điên cuồng cũng không thể xê dịch mảy may!

Ngay khi Hàn Lập định giang tay xé đôi thân thể cự hổ thì mặt đất bỗng lóe lên bốn đạo cự mâu màu đen, xuyên qua Huyết Hải cuồn cuộn, đâm tới ngực bụng của hắn.

“Boong” một tiếng ngân vang!

Bốn thanh cự mâu như vừa va phải tường đồng vách sắc, bị lực phản chấn đẩy rụt về sau.

Xoẹt xoẹt!

Một tiếng động kỳ lạ vang lên. Đất đá vun vãn, để lộ một con nhện đen khổng lồ.

Trên đầu của nó có hai hàng mắt trắng muốt, tám cái chân dài như ngọn giáo, dưới bụng còn có túi thịt lủng lẳng màu xám.

Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt, phát hiện túi thịt kia bất ngờ chính là lão già lưng còng. Còn con nhện kia giống như một khối thịt thừa mọc ra từ lưng của lão, vô cùng quỷ dị.

Nhện đen vừa hiện thân, đôi chân sắc bén đã lần nữa hành động. Trên đó nổi lên ánh sáng đỏ rực như máu, thoạt nhìn giống như một cái kéo lớn bị nung đỏ, kẹp thẳng đến cổ của Hàn Lập.

Chỉ là lần này, Hàn Lập không hề cho nó nửa phần cơ hội. Hai tay vẫn nắm chặt cự hổ màu tím. Thân thể lao xuống với khí thế vạn quân, chân phải quét ngang mà ra.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn!

Hai cái chân trước của nhện đen bị đánh gãy thành từng khúc. Người nó còn bị cự lực trùng kích, văng ra thật xa, nện lên một bước tường đá, sau đó còn bị cự thạch đè lên.

Hàn Lập vừa đáp xuống đất, hai tay đã vân sức xé toạc cự hổ thành hai nửa.

Sự tình ngoài ý muốn xảy ra!

Cự hổ màu tím vỡ ra thành đám sương tím nhưng không tản đi mà lại bất ngờ bao vây Hàn Lập vào giữa. Sương mù tản ra mùi hương đậm đặc kỳ lạ, hiển nhiên là một loại độc được hiếm có với khả năng ăn mòn thần trí của tu sĩ.

“Ca ca!” Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy tình thế không ổn, vội vàng kêu lên thất thanh.

“Hắc hắc, thân thể mạnh mẽ thì sao chứ, cũng không thoát khỏi Thực Hồn Quỷ Vụ của Lư trưởng lão…” Bộ xương do Hồng Phấn

Khô Lâu vỡ thành cách đó không xa run rẩy đứng lên, trong miệng phát ra một hồi cười nhạo.

Nào ngờ ả chưa nói hết chợt nghe âm thanh gào rú tê tâm phế liệt truyền đến từ đỉnh cách đó không xa.

Chỉ thấy na tử râu tím lăn lộn trên đất, vẻ mặt vô cùng thống khổ. Cổ đăng lúc trước lúc này bị vứt sang bên.

Tử vụ do cự hổ biến thành tán loạn, lộ ra thân ảnh của Hàn Lập. Chỉ thấy hắn vẫy nhẹ tay, cổ đăng liền bị đoạt lấy. Sau khi xem qua, họ Hàn liền cất nó vào túi trữ vật.

Cùng lúc đó, tinh quang lóe lên, một đạo tinh ti thật nhỏ lóe lên chui ngược trở lại mi tâm của nam tử râu tím.

Chỉ thấy y xoay chuyển ánh mắt, nhìn sang cổng chào bên trái hỏi to một câu:

“Vẫn chưa tìm được cơ hội đánh lén hay sao?”

Y vừa nói xong, một thân ảnh theo đó hiện ra, cấp tốc lui ngược về sau. Chính là cự hán một mắt nãy giờ vẫn chưa ra tay.

Lúc này, quanh người gã là một bộ giáp gai xương, bàn tay nắm chặt một thanh cự phủ đỏ rực, thoạt nhìn hẳn là một kiện Pháp bảo cực phẩm với uy năng không nhỏ.

Sau khi đứng vững trở lại, gã ta chỉ cảnh giác nhìn lại Hàn Lập chứ không có ý định liều mạng xông lên.

Vừa rồi tận mắt nhìn thấy họ Hàn hạ gục ba tu sĩ Hợp Thể, hơn nữa còn khiến đối phương không có khả năng chống trả. Vả lại từ đầu, có thể thấy rõ hắn chưa tung ra hết sức của mình.

Cảm giác bất lực khi đứng trước mặt đối thủ như thế này đã lâu lắm rồi gã mới gặp phải.

Hàn Lập nhìn thấy cự hán hiện thân lập tức thu hồi ánh mắt, quay người bước tới cổng chào trước mặt.

Dựa vào nếp gấp trên y phục của Hàn Lập, có thể nhìn ra trọng lực do huyết hải tạo thành vẫn đang đặt hết tên người hắn. Tuy hắn di chuyển không nhanh nhưng không hề có cảm giác mệt nhọc miễn cưỡng.

Đến trước cổng chào, Hàn Lập bỗng nhiên cong người ôm lấy một cây cột ở đó. Cánh tay phát lực nhấc bỗng nó lên.

Mặt đất ầm ầm chấn động, đầu lâu cự quỷ bên trên tựa như sống dậy, khuôn mặt lộ ra một tia hoảng sợ!

Chỉ thấy toàn bộ cổng chào lắc lư, bị nhấc càng ngày càng cao, cuối cùng bị rút hoàn toàn ra khỏi mặt đất.

Sau đó, chỉ nghe đầu lâu cự quỷ hét lên một tiếng. Ô quang xung quanh cổng chào bỗng nhiên co rút lại, hóa thành một tấm lệnh bài màu đen rơi vào trong tay Hàn Lập.

Huyết hải bao trùm phạm vi trăm trượng cũng theo đó rút đi không ít.

Hàn Lập cất lệnh bài đi sau đó tiến đến một cổng chào khác.

Lúc này, lão già lưng còng và nam tử râu tím đã cùng bò dậy. Nữ tử hóa thành hồng phấn khô lâu cũng đã trở lại diện mạo xinh đẹp như trước.

Bốn vị tu sĩ Hợp Thể của Thiên Quỷ Tông lúc này chỉ biết trở mắt quan sát Hàn Lập phá đi từng cái cổng chào. Vẻ mặt vô cùng phức tạp nhưng đều vô cùng ăn ý không hề ra tay ngăn cản.

Bọn họ đều không nói một lời, tựa như đang chờ đợi gì đó.

Sau nửa nén hương, sau khi thu hồi tấm lệnh bài cuối cùng, Hàn Lập đột nhiên khẽ nhướng mày, khuôn mặt hiện lên một tia dị sắc.

“Cuối cùng cũng đến.”

Sau khi thì thào một tiếng, hắn chợt há miệng phun mạnh một cái.

Phần phật!

Lượng lớn hỏa diễn tuôn ra, chính là ma diễm bị hắn thôn phệ lúc trước.

Ma diễm phóng lên trời, tụ lại giữa không trung thành từng đám mấy lửa xoay tròn như bánh xe sau đó hợp thành bốn con hỏa mảng dài chừng vài trượng chia ra tấn công đám người đại hán râu đỏ.

Bốn người thấy vậy lập tức sợ hãi, đồng loạt tế ra vài kiện pháp bảo phòng ngự, bảo vệ bản thân.

------oOo------

Chương 55: Đàm phán

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Bốn gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ mặc dù liên tiếp tế ra rất nhiều thủ đoạn phòng ngự, nhưng sau lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Bốn đầu Hỏa Mãng màu đen chỉ khoảng ba bốn trượng, nhưng lại được tạo nên từ việc áp súc tất cả Cửu Thiên ma diễm ở trong cốc. Thân là tu sĩ đẳng cấp cao của Thiên Quỷ Tông, bốn gã là kẽ biết rõ sự lợi hại của loại ma diễm này.

Mặc dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ, chỉ cần không cẩn thận một chút cũng phải chịu không ít đau khổ.

Bọn hắn thực không nghĩ tới có một ngày phải nếm trải cảm giác thân hãm Cửu Thiên ma diễm.

Vào thời khắc này đột nhiên vang lên tiếng xé gió!

Một đạo bạch quang lóe lên xuất hiện bên trong hạp cốc, nhập lại rồi lại phân ra làm bốn hạ xuống, tốc độ cực nhanh, dường như thuấn di xuất hiện trước mặt bốn gã.

Rõ rằng là bốn đạo kiếm quang óng ánh lóng lánh lấp lánh!

Kiếm quang chớp động, quay tít một vòng, hóa thành một vòng ánh sáng có đường kính hơn một trượng.

Hầu như sau một khắc, bốn đầu Hỏa Mãng vừa đánh tới.

“Oanh long long” một loạt tiếng nổ lớn vang lên!

Mặt ngoài của bốn vòng sáng do kiếm quang tạo thành bốc cháy dạt dào, từng vòng chấn động lan ra hư không xung quanh.

Bốn đầu Hỏa Mãng màu đen hung hăng lao tới, lại trong nháy mắt tiêu tán, biến thành từng cỗ khói đen tán loạn.

Không trung ở trên hạp cốc chấn động, xuất hiện một gã nam tử hơn bốn mươi tuổi ngũ quan đoan chính, dung mạo nho nhã, hai hàng lông mày như kiếm làm cho người ta có cảm giác xơ xác tiêu điều.

Bốn đạo kiếm quang óng ánh lần nữa hóa thành bốn đạo bạch quang lóe lên quay về, chui vào trong cơ thể nam tử kia.

"Đoàn sư thúc!"

Nam tử râu tím buông lỏng tinh thần, chứng kiến thân ảnh giữa không trung lập tức đại hỉ.

Hàn Lập đứng im tại chỗ, đồng tử hơi co lại, nhìn thẳng đối phương.

Người tới không cần giới thiệu cũng biết là Đoàn Nhân Ly, một trong hai gã Đại Thừa của Thiên Quỷ Tông.

Đoàn Nhân Ly quét mắt nhìn bốn phía, thấy Ma Diễm Cốc, cấm địa của tông môn bị tàn phá, bốn gã tu sĩ Hợp Thể thì chật vật, thần sắc không thay đổi nhưng khóe mắt hơi quắp lại một cái.

Đầu của hắn hơi hơi cúi xuống, nhìn Hàn Lập, cũng không thấy gã có bất kì hành động nào, chỉ là duỗi ra một bàn tay, năm ngón tay chỉ xuống phía dưới.

Năm ngón tay của gã đột nhiên trở nên óng ánh dị thường, Linh quang ở đầu ngón tay chớp động liên tục.

"Vù vù" âm thanh liên tiếp vang lên!

Từng đạo bạch quang bay ra từ năm ngón tay, nhao nhao đón gió biến lớn,

sau đó biến thành hơn trăm thanh bạch cốt phi kiếm dài hơn trượng mang theo tiếng rít lao tới chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ có một tay hơi bấm niệm pháp quyết, lập tức trong cơ thể vang lên từng tiếng nổ trầm thấp, thân hình đột nhiên lớn thêm một phần. Bên ngoài thân thể, kim quang đại phóng, từng miếng lân phiến màu vàng mọc ra, trong nháy mắt bao phủ toàn thân.

Vô số cốt kiếm màu trắng ngay lập tức bay tới, đánh vào cơ thể hắn, bộc phát ra hào quang vàng trắng giao nhau, vang lên âm thanh như mưa rào.

Từng vòng sóng khí lan tràn ra xung quanh, quét tới bốn phương, hư không mười trượng xung quanh liên tiếp xuất hiện ánh chớp nhỏ quỷ dị màu trắng bạc.

Cùng lúc đó, trên khung trung gần trăm trượng chấn động, xuất hiện một tòa tiểu ấn, nhanh chóng biến lớn như một tòa lầu các, kéo theo vạn đạo hắc quang giáng xuống từ trên trời.

Chưa thực rơi xuống, một cỗ Linh áp khủng bố làm người hít thở không thông khiến cho hư không vặn vẹo, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Toà Ấn dừng lại cách mặt đất khoảng hơn một trượng, không cách nào hạ xuống được nữa.

Vừa rồi tuy rằng nam tử thi triển hai loại thần thông, nói thì chậm nhưng thực chất cũng chỉ hai ba cái hô hấp, lúc này bạch quang thu lại lộ ra tình hình phía dưới.

Chỉ thấy Hàn Lập vẫn đứng vững vàng, không chút tổn hao, cánh tay phải được phủ đầy Kim Lân đang nâng tòa ấn màu đen kia, hai chân hắn lún vào mặt đất, xung quanh nứt ra từng khe hở dài hẹp.

Hắn nhìn Đoàn Nhân Ly trên không trung, nhếch miệng cười, lộ ra hàm trắng như tuyết, cánh tay phải vừa động.

Một tiếng đinh tai nhức óc lập tức vang lên, tòa ấn nặng như Thái Sơn lại giống như mảnh gỗ bị hắn ném đi, lấy một tốc độ không thể tin nổi bay ra ngoài, không thấy bóng dáng.

Hai chân hắn đạp một cái, bay lên trời, một cái chớp động liền xuất hiện quỷ dị trước người Đoàn Nhân Ly không xa, một cánh tay mơ hồ đánh ra một quyền về phía đối phương.

Người này thấy thế mặt vẫn không đổi sắc chỉ là híp hai mắt lại.

Nhưng lúc này, hư không sau lưng Hàn Lập lóe lên, một cái vòng tròn màu bạc im hơi lặng tiếng hiện ra.

Hắn dường như đã biết trước, nhanh chóng quay người lại, nhẹ nhàng chặt một chặt, vòng tròn bị trảm làm hai.

Xuất hiện một màn quỷ dị!

Hai đoạn vòng bạc hiện lên phù văn, đột nhiên tiêu thất vào hư không.

Sau một khắc lại xuất hiện quỷ dị hai bên thân Hàn Lập.

“Leng keng” một tiếng vang nhỏ!

Hàn Lập chỉ cảm thấy thân thể bị xiết chặt, hai đoạn vòng màu bạc đột nhiên hợp lại, lần nữa hóa thành một vòng tròn nguyên vẹn, khóa cơ thể của gã lại.

Linh quang trên vòng tròn đại thịnh, đột nhiên thu nhanh lại, truyền đến tiếng cọ sát cọt kẹt với Kim Lân, bắn ra tia lửa. Thân thể của hắn dường như sẽ bị cỗ cự lực này trực tiếp nghiền nát vậy.

“Ca ca!” Liễu Nhạc Nhi sớm đã trốn đến một góc của hạp cốc, thấy tình hình như vậy, lập tức kinh hô.

Đám người nam tử râu tím thấy thế thì vui vẻ trong lòng.

Hàn Lập không kinh hoảng chút nào, lúc này cắn răng một cái, khẽ quát một tiếng.

Trong cơ thể lần nữa vang lên tiếng nổ đùng đùng ngực, bụng bỗng hiện lên năm quang điểm màu lam, cơ bắp khắp cơ thể phồng lên, thân thể lại lớn thêm một phần nữa.

Hắn khẽ động hai tay, mặt ngoài của vòng tròn màu bạc hiện ra vô số phù văn điên cuồng nhảy lên, "Rặc rặc" một tiếng, vòng tròn vỡ vụn.

Đoàn Nhân Ly lúc này mới có biểu hiện ngưng trọng, thân hình cấp tốc lùi lại phía sau, hai tay áo rung động tựa hồ muốn thi triển thần thông nào đó.

Sau một khắc, gã đã lui lại hơn trăm trượng, nhưng sau lưng hắn đột nhiên lóe lên thân ảnh Hàn Lập, không nói hai lời, đánh ra một quyền.

Nắm đấm lập lòe kim quang, phảng phất được đúc từ vàng ròng, những nơi quyền phong đi qua, kéo lê một đạo vết rách trong hư không.

Đoàn Nhân Ly mãnh liệt quay người, há mồm phu ra một đoàn Huyết vân, ngưng tụ hóa thành một huyết sắc quang thuẫn, ngăn cản trước người.

"Oanh" một tiếng!

Một quyền của Hàn Lập đánh lên huyết thuẫn. Huyết thuẫn lõm vào, sau đó bạo liệt, nắm đấm trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Đoàn Nhân Ly.

Nhưng hắn không vui vẻ chút nào, ngược lại hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy toàn thân Đoàn Nhân Ly trong nháy mắt tan biến giống như bọt biển, toàn bộ người hóa thành một khung xương màu trắng, mắc vào cánh tay của Hàn Lập.

Hư không ngoài trăm trượng chấn động, thân ảnh Đoàn Nhân Ly hiện ra, thoạt nhìn như không hao tổn gì, nhưng sắc mặt có chút trắng.

Biến cố xảy ra liên tiếp khiến cho đám người nam tử râu tím không khỏi liếc nhìn nhau, đều thấy được vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương.

“Thật không thể tin nổi, ta bế quan có vài trăm năm, bản giới lại xuất hiện một vị lực tu có thể so với Đại Thừa kỳ. Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của các hạ?” Đoàn Nhân Ly đánh giá Hàn Lập, dường như xác nhận lại suy nghĩ của bản thân, chậm rãi nói ra.

“Đoàn đạo hữu quá khen, tại hại họ Hàn tên Lập.”

Hàn Lập mỉm cười, đem khung xương tùy ý ném qua một bên, Kim Lân quanh thân từ từ tán đi, cũng không tiếp tục ra tay.

“Nguyên lai là Hàn đạo hữ, bất quá các hạ đã có thực lực cường đại tại sao lại đến Thiên Quỷ Tông sinh sự, lấy lớn hiếp nhỏ. Đạo hữu phải cho ta một cái công đạo chứ?” Thanh âm Đoàn Nhân Ly bỗng nhiên trầm xuống.

“Hắc hắc, Thiên Quỷ Tông quả nhiên giỏi ăn nói. Các ngươi bắt người của ta trước, sau lại thi triển bí thuật cưỡng ép Tuyền Tống đến nơi này, ta mới phải là người đòi công đạo chứ.” Hàn Lập co giật khóe miệng một cái, cười lạnh nói.

Đoàn Nhân Ly nghe vậy, ngẩn ra, ánh mắt nhìn tới nam tử râu tím nói.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Mấy người nhìn nhau, ba người còn lại đều nhìn về phía nam tử râu tím.

“Bẩm Đoàn sư thúc. Ta thu được thông tin đưa tới có người tự tiện xông vào sơn môn liền đi ra thì gặp chuyện này. Vị này Hàn đạo hữu thần thông lợi hại, liền thúc giục cấm chế đem Truyền Tống đến tận đây. Về phần người này vì sao tới Thiên Quỷ Tông, còn chưa biết nguyên nhân.” Nam tử râm tím chần chừ một chút nói.

“Lập tức điều tra việc này!” Đoàn Nhân Ly nghe vậy, nghiêm túc phân phó.

“Vâng.” Nam tử râu tím vội vàng đáp ứng bay ra ngoài hạp cốc.

Đoàn Nhân Ly nhìn Hàn Lập, không nói.

Hàn Lập nhìn xuống Liễu Nhạc Nhi, ánh mắt ý bảo không cần lo lắng, liền nhàn nhạt cười nhìn đối phương.

Ước chừng thời gian một nén nhang, nam tử râu tím đã quay lại, cung kính truyền âm với Đoàn Nhân Ly.

Đoàn Nhân Ly khẽ cau mày, lập tức khôi phục như thường.

Nam tử râu tím vội vàng lui qua một bên.

"Nguyên lai Hàn đạo hữu đến từ Lãnh Diễm Tông?" Đoàn Nhân Ly ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Không sai." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Không nghĩ tới quý tông như vậy kín kẽ, xuất hiện một vị lực tu cường đại mà chưa bao giờ lộ ra phong thanh, thật đúng là điều đáng mừng." Đoàn Nhân Ly chớp mắt, có chút ngoài cười trong khóc mà nói.

"Đoàn đạo hữu chớ nói chuyện khác thì tốt hơn." Hàn Lập cười nhạt một tiếng nói.

"Sự tình cơ bản đã rõ, các hạ cùng một gã ngoại môn trưởng lão có chút ân oán, mọi sự sau đó đều là hiểu lầm. Nếu như người nọ đã chết, sự tình cũng rõ, ta và đạo hữu nếu tiếp tục đánh, chẳng được gì cả. Không bằng dừng tay, ta cho người tiễn đưa đạo hữu cùng đồng bạn ly khai, như thế nào?" Đoàn Nhân Ly trầm mặc một lát rồi nói.

Hiện tại, Hàn Lập tu vi không cao nhưng hiển nhiên vận dụng thủ đoạn nào đó ẩn tàng thực lực, hôm nay một vị Đại Thừa khác không ở tông môn, nếu tiếp tục đánh cái được không bù nổi cái mất.

"Như đổi lại là các hạ, vô duyên vô cớ bị đưa tới tông môn, bị toàn bộ lực lượng tông môn vây công, sau đó chỉ một câu hiểu lầm đã muốn như không

có chuyện gì xảy ra sao, Đoàn đạo hữu sẽ đồng ý chứ?” Hàn Lập nhìn chằm chằm vào đối phương, cười mà như không cười nói.

------oOo------

Chương 56: Thiên Quỷ xuất thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

"Các hạ nói ra điều kiện của mình đi." Đoàn Nhân Ly hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lóe lên dị quang.

"Một trăm cân Âm Thần Thạch đã qua tinh luyện." Hàn Lập mỉm cười, trả lời không chút do dự.

Hắn vừa nói xong, toàn bộ sơn cốc lập tức rơi vào tình huống an tĩnh khó tả.

"Âm Thần Thạch, còn muốn một trăm cân?"

"Phá hủy đại trận cấm chế của, nhiễu loạn cấm địa của bản tông, bây giờ còn dám đưa ra yêu cầu trắng trợn đến vậy!"

"Si tâm vọng tưởng!"

Sau một thoáng trầm mặc, Đoàn Nhân Ly còn chưa lên tiếng, bốn người nam tử râu tím đã đua nhau lớn tiếng thóa mạ, ngữ khí trần đầy giận dữ.

"Công phu sư tử ngoạm của đạo hữu quả thật đáng nể. Mỗi quặng Âm Thần Thạch một năm cũng chỉ có thể tinh luyện một cân Âm Thần Thạch mà thôi. Hàn đạo hữu một hơi yêu cầu cả trăm cân, không thấy quá đáng hay sao?!" Đoàn Nhân Ly sắc mặt không đổi thế nhưng ngữ khí đã thêm một phần băng lãnh.

"Hàn mỗ không cho rằng Thiên Quỷ Tông trải qua lịch sử lâu đời như vậy mà ngay cả chút Âm Thần Thạch này cũng không bỏ ra nổi." Hàn Lập cười nhạt một tiếng rồi nói.

“Xem ra các hạ vốn dĩ chủ tâm sinh sự. Nếu không tình nguyện rời đi vậy hãy lưu lại nơi này vĩnh viễn!” Đoàn Nhân Ly trở nên dữ tợn giống như đã bị thái độ của Hàn Lập chọc giận hoàn toàn.

Vừa dứt lời, người y đột nhiên hiện ra mảng lớn huyết quang, chiếu rọi chung quanh đỏ rực một mảnh. Đồng thời, linh áp khủng bố tản ra khiến cho mọi thứ trở nên trì trệ. y há miệng phun ra một lá cổ phiên huyết hồng dài chừng mấy tấc.

Lá cờ xoay tít một vòng, sau đó đột nhiên phóng lớn. Sát khí lượn lờ, hiện rõ đồ hình cự quỷ hai sừng dữ tợn mặt xanh nanh vàng, hai mắt nhắm nghiền.

Theo từng tràng chú ngữ kỳ lạ, huyết quang trên mặt cự phiên lưu chuyển, nhấc lên từng đợt gió tanh mưa máu. Đầu quỷ dữ tợn há to cái miệng đỏ lòm như huyết thố, bắn ra một đạo huyết quang khí thế hùng hổ cuồn cuộn bay tới Hàn Lập.

Hào quang chưa đến, mùi máu tanh tưởi đã tràn ngập hẻm núi, khiến cho nhiệt độ chung quanh bất chợt hạ đi mấy lần.

Hàn Lập thấy vậy, thân hình ở giữa không trung chỉ thoáng lui về phía sau tiếp đó thình lình hóa thành hư ảnh, khiến cho hào quang màu máu vồ hụt.

Sau một khắc, sau lưng Đoàn Nhân Ly bất chợt phát sinh chấn động. Họ Hàn bỗng nhiên xuất hiện. Nắm đấm phủ đầy lân phiến vàng nhạt hóa thành vô số hư ảnh đánh ra, tựa như hàng trăm nắm đấm bộc phát trong nháy mắt.

Trong chốc lát, tiếng rít đại tác!

Cự lực kinh người nương theo quyền ảnh bạo xuất. Những nơi mà nó đi qua, hư không tựa như bị đánh nứt gãy.

Đối mặt với công kích kinh người như vậy thế nhưng Đoàn Nhân Ly chỉ duỗi một ngón tay ra, tuy chậm mà nhanh chỉ tới cự phiên màu máu trước người.

Mặt cờ lập tức phun ra mảng lớn sương máu, tạo thành huyết vân bao trùm phạm vi mấy chục trượng quanh người lão, thân ảnh như ẩn như hiện.

Quyền ảnh màu vàng rơi xuống như mưa lại như đánh vào bịch bông. Uy năng lớn lao ẩn chứa bên trong tựa như trâu đất xuống biển, biến mất không chút tăm tích, vô cùng quỷ dị.

Hơn nữa, một đạo quyền ảnh chui vào lại khiến huyết vân tựa như lớn thêm mấy phần.

Hàn Lập khẽ nhíu đôi mày, lập tức thu hồi cánh tay. Thân thể hóa thành một đạo hư ảnh bắn ngược về sau

Huyết vân tràn ngập chung quanh lập tức sóng lớn tràn đê, nhanh chóng lan ra hai bên, từ đó ngưng tụ thành một vòng xoáy huyết sắc. Từng vòng từng vòng khí lãng tản ra như một cơn lốc, khiến cho không gian xung quanh cũng phải vặn vẹo, biến hình.

Tiếng ầm vang liên tiếp. Hàn Lập cảm thấy không khí bốn phía xiết chặt. Một luồng sức mạnh to lớn tuôn ra từ bốn phía khiến cho thế lui của hắn có chút chậm lại.

Nhưng vào lúc này, hai mắt của cự quỷ trên mặt cổ phiên bỗng nhiên mở ra, tựa như hai vầng thái dương lóe hiện, cực kỳ chí mắt, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng!

Hàn Lập chỉ kịp cảm thấy hoa mắt. Tiếp đó cảnh vật bốn phía thình lình trở nên mơ hồ. Sau đó hắn đã xuất hiện bên trong không gian huyết sắc một cách quỷ dị.

Thiên không trên cao cũng trở nên đỏ quạch, phía dưới lại là huyết hải vô tận. Mặt biển phiêu đãng một tầng huyết vụ hơi mỏng, tản mát một mùi tanh tưởi hôi thối.

“Động Thiên Chi Bảo!” Hàn Lập tỏ vẻ kinh ngạc.

“Không ngờ ngươi cũng có chút hiểu biết. Không sai, Xích Huyết Thiên

Quỷ Phiên vốn là một kiện Động Thiên Chi Bảo, cũng là bí bảo trấn tông của bổn môn. Hôm nay có thể táng thân ở đây, cũng xem như là phước đức ba đời của ngươi đó." Đoàn Nhân Ly vận áo bào đen, chắp tay lơ lửng giữa không trung. Y phục tung bay, quanh người lượn lờ sương máu.

"Thật vậy sao?" Hàn Lập lãnh đạm hỏi lại một câu.

Hắn vừa nói xong, bốn phương tám hướng bỗng nhiên vang lên từng tràng quỷ khóc.

Âm thanh vang lên liên tiếp tựa như vô số quỷ vật điên cuồng vẫy gọi.

Mí mắt Hàn Lập nặng trĩu, tâm trí chẳng ngờ có hút hốt hoảng, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác khát máu bực bội giống như chỉ có bằng cách lập tức xông lên phía trước, chém giết quỷ vật mới có thể tiêu giảm.

Không chút chần chờ, họ Hàn lập tức bấm niệm pháp quyết, thúc giục một luồng lực lượng thanh lương vọt ra từ chỗ đan điền, trong nháy mắt chảy kỳ kinh bát mạch.

Ý niệm điên cuồng trong đầu nhanh chóng biến mất không chút tăm tích mà tiếng quỷ khiếu cũng lặng đi vô ảnh vô tung.

Đoàn Nhân Ly chứng kiến Hàn Lập chỉ bị ảnh hưởng một chút sau đó lập tức khôi phục như thường, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Huyết vụ mê hồn tỏa ra từ Huyết Hải Phiên tụ tập oán niệm của thiên hồn vạn quỷ, đủ để mê hoặc tâm trí người khác, dẫn phát sát niệm cùng dục vọng ở đáy lòng tu sĩ. Dù là bản thân y dưới tình huống không phòng bị cũng nhất định lạc vào trong đó.

Vậy mà tên lực tu trước mắt lại không bị ảnh hưởng chút nào. Chẳng lẽ thần thức của hắn còn mạnh mẽ hơn y hay sao?

Kể từ đó, sát chiêu mà họ Đoàn chuẩn bị cũng không cách nào thi triển.

Mà lúc này, tinh quang trong mắt Hàn Lập chớp lên, thân thể mơ hồ bắn ra,

lao thẳng đến vị trí của đối thủ trước mặt.

Đoàn Nhân Ly hừ lạnh một tiếng, bấm niệm pháp quyết.

Oanh!

Huyết hải bên dưới quay cuồng kịch liệt, bỗng nhiên dâng lên sóng máu khổng lồ giúp y biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập thấy vậy bèn dừng phắt lại. Hai mắt nhắm chặt, thần thức cường đại tỏa ra.

Không gian ở đây dường như vô hạn vô biên. Huyết hải bên dưới lại vô cùng quỷ dị. Dựa vào thần thức của hắn mà chỉ có thể xâm nhập vài chục trượng, chứ đừng nói tìm ra được vị trí của đối phương.

Sau khi suy nghĩ một chút, họ Hàn thi triển thần thông Minh Thanh Linh Mục, con ngươi lóe hiện lam mang.

Lập tức, mấy chục trương bên dưới đều trở nên rõ ràng. Có điều khi nhìn xa hơn nữa, cảnh vật lại trở nên mơ hồ, không thể nhìn rõ.

Ngay lúc hắn ăn vào một gốc Vân Hạc Thảo, thôi động phân nửa linh lực trong cơ thể quán chú vào đôi mắt để thi trienr toàn bộ thần thông Linh Mục thì dị biến đột nhiên xảy ra!

Mặt biển huyết sắc đột nhiên quay cuồng kịch liệt, hình thành vòng xoáy khổng lồ, bên trong ẩn ản truyền đến âm thanh trầm thấp.

Hàn Lập thấy vậy, không chút do dự lao vút đi hơn trăm trượng rồi mới cúi đầu nhìn xuống hết thảy.

Trung tâm vòng xoáy nổi đầy bọt nước, một bộ hài cốt khổng lồ từ đó trồi lên.

Bộ xương này cao chừng trăm trượng. Xương cốt toàn thân có màu đỏ rực giống như được chế tác từ huyết ngọc, phía trên minh ấn vô số phù văn.

Trên hộp sọ lớn như quả núi, chính giữa hai cái sừng cong cong là Nguyên Anh đỏ sậm nhắm mắt xếp bằng, ngũ quan gần như giống hệt Đoàn Nhân Ly.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nheo lại.

Nguyên Anh bỗng nhiên mở to mắt, há miệng phun ra bảy đám tinh huyết. Đồng thời hay tai bấm niệm pháp quyết, trong miệng vang lên chú ngữ khó hiểu.

Tinh huyết nổ vang, hóa thành bảy luồng huyết vụ mềm dẻo như linh xà. Theo tiếng thét truyền ra từ miệng Nguyên Anh, huyết vụ tản mát huyết quang quỷ dị.

Cảnh tượng kỳ lạ xuất hiện!

Huyết quang đột nhiên trầm xuống, chui vào bên trong hộp sọ của bộ xương.

Hốc mắt trống rỗng đột nhiên hiện ra hai đoàn huyết quang. Phù văn trên người bộ xương đột nhiên sáng lên.

Vòng xoáy truyền ra huyết quang sền sệt, giống như một đạo xoắn ốc phóng thẳng lên trời, bao phủ toàn bộ hài cốt.

Xuyên qua cột máu, có thể thấy được kích thước của nó không ngừng tăng lên.

Cột máu như thủy triều rơi xuống. Hài cốt to lớn biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là quỷ vật đáng sợ lớn hơn trăm trượng, mặt xanh nanh vàng, trên đầu mọc ra cặp sừng cực lớn. Hai mắt đỏ như máu, toàn thân mọc đầy lông tóc đỏ quạch. Tứ chi dài hơn người thường rất nhiều, sau lưng là bộ cánh dơi tím đen.

Quỷ vật vừa mới hiện thân, ba động trên người liền khiến không khí chung quanh run rẩy kịch liệt.

“Đây chính là U Minh Xích Huyết Thiên Quỷ trong truyền thuyết? Ngược lại có có chút ý tứ!” Hàn Lập quan sát cự quỷ trước mặt, trong miệng thì thào một tiếng.

Xoẹt!

Xích Huyết Thiên Quỷ khẽ nhấc một tay, lòng bàn tay hiện ra mảng lớn hỏa diễm huyết sắc chộp thẳng về phía Hàn Lập.

Đỉnh đầu họ Hàn tối sầm lại, một đạo quỷ trảo lớn gần mãu hiện ra. Quỷ trảo quấn đầy huyết diễm nóng rát, hung hang vồ xuống.

Cự trảo chưa đến, một luồng kình phong đã đè ép xuống, khiến cho huyết hải chung quanh dậy sóng kịch liệt.

Hàn Lập đưa tay đấm mạnh lên không.

Ầm!

Hứng chịu man lực vô hình, quỷ trảo lập tức vỡ vụn, hóa thành tàn diễm đầy trời.

Hàn Lập cũng phải đạp lui mấy bước mới có thể đứng vững trở lại, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Uy năng ẩn chứa bên trong cự trảo huyết sắc lớn đến kinh người, có chút vượt quá dự liệu của hắn!

Tàn diễm bạo liệt cũng không biến mất mà bỗng tụ lại, hóa thành huyết đoàn lớn chừng mấy trượng, vây chặt Hàn Lập vào giữa.

Họ Hàn chưa kịp phản ứng đã thấy Quỷ Vương vẫy tay một cái. Vòng tròn màu máu lập tức trói gô hắn lại, bị quỷ trảo huyết sắc bắt gọn vào tay, chỉ lộ cái đầu ra ngoài.

“Xem ngươi chạy được đi đâu!” Xích Huyết Thiên Quỷ nhe răng cười một

tiếng, một đạo quỷ trảo khác đã theo đó ập đến.

Hàn Lập cảm thấy một luông sức mạnh dời núi lấp biển xông tới khiến xương cốt toàn thân vang lên ken két. Lấy trình độ nhục thân của hắn cũng có chút không chịu nổi.

------oOo------

Chương 57: Kinh trập biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Xích huyết thiên quỷ thấy lực lượng đủ bạt sơn chấn hải của mình không bóp vỡ được Hàn Lập, hiện lên một tia kinh ngạc trong mắt.

“Hừ, không biết tự lượng sức mình!”

Miệng nó khẽ quát một tiếng, bên ngoài thân hiện lên từng đám huyết văn vừa thô vừa to, hai tay đột nhiên phồng to lên một phần, lần nữa dùng hết toàn lực hung hăng nắm vào, lực lượng bài sơn hải đảo tiếp tục ép xuống.

Lần hành động này chỉ khiến Hàn Lập lộ một tia đau đớn trên mặt, thân thể lại như một khối tinh thết, mặc cho nó dùng sức như thế nào cũng ko thể bóp vỡ.

Nhưng vào lúc này, một đoàn kim quang bộc phát trên thân Hàn Lập, bên ngoài thân thể hắn liện lên từng miếng lân phiến màu vàng nhạt, phần ngực bụng hiện lên năm đoàn ánh sáng chớp động màu lam.

Hắn khẽ quát một tiếng, hai tay mãnh liệt vùng vẫy, một cỗ lực lượng lớn gấp mấy lần của Thiên quỷ bộc phát.

Xích huyết thiên quỷ cả kinh, cả mười đầu ngón tay của nó bị Hàn Lập đẩy ra từng chút một.

Chỉ thấy thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, hóa thành một đạo kim ảnh phi thân ra từ Quỷ Trảo, trên đường phi hành nhanh chóng biến lớn. Toàn thân kể cả bộ mặt hắn nhanh chóng mọc ra lông mao thô cứng màu vàng kim óng ánh, hai khỏa răng nanh trắng như tuyết mọc ra từ trong miệng.

Trong chớp mắt, hắn hóa thành một đầu Cự Viên màu vàng cao hơn mười

trượng.

Một cỗ khí tức bạo ngược tản ra xung quanh, lại có chút khí tức hung thần vờn quanh thân thể của hắn.

“Đây là... Sơn Nhạc Cự Viên trong truyền thuyết!” Xích huyết thiên quỷ có chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập biến thành Cự Viên, thân hình nhoáng một cái đứng lại trong không trung hơn trăm trượng, hai tay đấm vào lồng ngược, cảm thụ được lực lượng tràn đây trong cơ thể, phát ra một tiếng thét dài.

Tuy rằng Nguyên Anh của hắn bị phong ấn, bất quá trong cơ thể luyện hóa nhiều loại Chân Linh huyết mạch, thân thể được khôi phục, rốt cuộc có thể sử dụng Kinh Trập bí quyết.

Lần nữa thi triển ra môn thần thông này khiến Hàn Lập xúc động trong lòng.

“Khó trách ngươi có Thần lực kinh người, thì ra có quan hệ với Chân Linh này. Thật sự tìm hoài không thấy, ngươi lại tự dẫn tới cửa, nếu như xích huyết quỷ phiên có được Chân Linh chi huyết, lần nữa tế luyện, chắc chắn sẽ tiến giai, uy năng bạo tăng!” Xích huyết thiên quỷ dữ tợn cười lớn một tiếng, thân hình cực lớn bay nhào tới.

Hữu trảo nhanh chóng nắm thành quyền, một nắm đấm cỡ toà phòng ốc đập tới Cự Viên, bộc phát ra hào quang màu đỏ như máu ở xung quanh.

Cự Viên màu vàng hừ lạnh một tiếng, đồng dạng đánh ra một quyền, bộc phát ra mảng lớn kim quang ở xung quanh nắm đấm.

Hai nắm đấm lớn nhỏ không đều ầm ầm đụng vào nhau.

Một tiếng nổ Sơn Băng Địa Liệt truyền ra, vang vọng cả phiến thiên không, dẫn tới Huyết Hải phía dưới cuồn cuộn, sóng máu ngập trời.

Thân thể Xích huyết thiên quỷ chấn động, bị đánh bay ra ngoài, cánh tay

phải bạo liệt, huyết nhục văng tứ tan, hóa thành huyết vụ, lộ ra xương cánh tay óng ánh như ngọc.

Rầm rầm!

Thiên quỷ bị đánh nhập vào Huyết Hải, nhấc lên trận trận sóng máu ngập trời.

Cự Viên màu vàng chỉ hơi động một chút liền ổn đinh thân hình, đầu lâu hơi cúi nhìn xuống dưới.

Mặt biển cuồn cuộn một chút rồi khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Nhưng sau một khắc, "Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Huyết Hải sau lưng Cự Viên nổ tung, cuồn cuộn sóng máu nổi lên, xích huyết thiên quỷ bay ra từ bên trong, cánh tay lúc trước vỡ vụn đã được khôi phục, hai mắt huyết quang đại thịnh, tựa hồ đã bị kích động toàn bộ hung tính trong người.

Chỉ thấy nó trảo vào hư không, mảng lớn sóng máu cuồn cuộn nhấc lên, ngưng tụ hóa thành một căn trường mâu dài ba bốn mươi trượng màu máu. Huyết sắc trường mâu được nó nắm trong tay, tiếp theo cánh tay vừa động, cự mâu đánh tới Cự Viên màu vang đang đứng giữa không trung.

Cự Viên bỗng quay đầu lại, không lùi mà tiến, một bàn tay phủ đầy lông vàng đưa ra, giống như một cái bồ cực lớn giáng từ trên trời xuống, đập tới trường mâu.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Huyết sắc trường mâu vừa mới hình thanh không lâu liền bị đập tan, vỡ vụn thành từng khúc, lần nữa hóa thành một đoàn huyết tương.

Xích huyết thiên quỷ giật mình, chưa kịp tránh né, Cự Viên màu vàng đã xông tới trước người chưa tới trăm trượng, hai nắm đấm màu vàng mơ hồ hạ xuống.

Thiên quỷ không chịu yếu thế, nâng cánh tay trái lên không trung đón đỡ.

Một tiếng vang thật lớn!

Thân thể cực lớn của nó bị đánh trúng, bay rớt ra ngoài, nửa người bên trái huyết nhục mơ hồ, dường như tất cả đều bị chấn vỡ, lộ ra cốt cách óng ánh.

Ngay tại thời điểm Cự Viên gầm nhẹ, chuẩn bị tiếp tục đuổi tới, huyết hải phía dưới nổi lên dị biến.

Huyết hải mãnh liệt nhấc lên một con sóng lớn, vặn vẹo biến hình hóa thành con huyết long cực lớn vô cùng dữ tợn. Huyết long mở rộng miệng khẽ hợp, lấy xu thế sét đánh nuốt Cự Viên vào bụng.

Tiếp theo huyết long giương nanh múa vuốt, bay lượn phía trên huyết hải, thân hình nó dài hơn trăm trượng, huyết quang lưu chuyển toàn thân, toát ra cuồn cuộn huyết vụ.

Cách đó không xa, thiên quỷ đã ổn định lại thân hình, phù văn chớp động bên ngoài thân thể của nó, từng đạo tia máu sền sệt bay ra từ Huyết Hải tiến vào phần thân bên trái của nó. Lấy tốc độ mắt thường có thể trông thấy, thân thể của nó đang khôi phục không ngừng.

Mắt thấy Cự Viên bị huyết long nuốt vào trong bụng, nó nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm nhẩm đọc chú ngữ tối nghĩa.

Hai mắt cự long lóe lên huyết quang, thân thể cực dài cuộn tròn, trong nháy mắt hóa thành một huyết cầu cực lớn. Mặt ngoài hiện lên huyết quang chói mắt, chợt hiện chợt tắt, thể tích cũng nhanh chóng phát triển lớn.

Xích huyết thiên quỷ vừa dừng pháp quyết, trong miệng phát ra một chữ "Phá".

Nói thì chậm nhưng xảy ra cực nhanh, huyết cầu cực lớn bị vô số tơ vàng xuyên thủng từ trong ra, mãnh liệt khuấy đảo, ngay sau đó "Phanh" một tiếng vang thật lớn, một đạo kim quang bắn ra từ bên trong, phóng tới chỗ

thiên quỷ.

Kim quang bao bọc bên trong là Cự Viên do Hàn Lập biến thành.

Hắn vừa mới bay ra ngoài khoảng hai ba trượng, “Oanh” một tiếng long trời lở đất, huyết cầu cực lớn nổ tung, hóa thành vầng sáng huyết sắc khổng lồ, lóe lên rồi khuếch tán ra xung quanh.

Từng vòng sóng khí ngập trời hiện ra, cuồng phong gào thét, quét sạch diện tích hơn mười dặm, mặt biển hiện ra sóng dữ cuồn cuộn. Thậm chí hư không xung quanh cũng nổi lên từng vòng gợn sóng, dùng mắt thường có thể quan sát được.

Cự Viên màu vàng tuy rằng kịp thời lao ra, nhưng vẫn bị liên lụy một ít, bộ lông màu vàng óng bị hao tổn mấy chỗ, nhìn qua được vài vết thương nhẹ, nhưng không nghiêm trọng lắm. Nếu không nhanh lao ra ngoài, mặc dù lấy cường độ thân thể của hắn, khó tránh khỏi đại thương nguyên khí.

Xích huyết thiên quỷ nhìn thấy Cự Viên bay tới chính mình, sau lưng nó hiện ra một đôi cánh dơi, quạt một cái, thân hình khổng lồ của nó như vậy hóa thành một vùng huyết ảnh mơ hồ. Huyết ảnh nhanh chóng thối lui, kéo dài khoảng cách với Cự Viên.

Lực lượng của Cự Viên cường đại đã vượt xa tưởng tượng của nó, vì vậy nó cũng không muốn trực tiếp giao phong với đối phương.

Hàn Lập biến thành Cự Viên thấy vậy, sắc mặt trầm xuống.

Cự Viên chính là lấy man lực làm chủ, tốc độ xác thực không thể nào bằng đối phương, căn bản không thể đuổi kịp.

Trong lúc đó, thiên quỷ rít lên.

“Phốc phốc” thanh âm vang lên!

Xung quanh Cự Viên, từ dưới huyết hải nhô lên mấy cái huyết trụ, tiếp thep từng đạo huyết ảnh từ trong xông ra, rậm rạp chằng chịt, có tới mấy trăm

đạo lao tới Cự Viên.

Đó là từng con huyết sắc Quỷ vật, đầu mọc sừng, hai mắt xanh biếc, mười ngón sắc nhọn, huyết vụ lượn lờ quanh thân.

Thân hình Cự Viên dừng lại, kim quang quanh thân đại phóng, thân thể cực lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, bị huyết vụ xung quanh bao phủ.

Sau một khắc, một tiếng kêu to rõ ràng truyền ra, tiếp theo vạn đạo thanh mang chói mắt phá tan huyết vụ mà ra. Vô số cuồng phong màu xanh lăng không hiển hiện, đem huyết vụ xung quanh lần nữa thổi bay.

Vèo!

Một đạo thanh ảnh cự đại bắn ra, nhưng là một đầu chim lớn màu xanh.

Thân chim chừng bảy tám trượng, lông chim trên thân hiện ánh sáng màu xanh, đầu mọc hai mào, hai cánh rộng thùng thình, so với thân thể còn dài hơn không ít.

Ba căn lông vũ ở đuôi kéo dài, thoạt nhìn cực kì thần tuấn.

Chim lớn màu xanh mãnh liệt vỗ hai cánh, vô số cuồng phong gào thét mà ra, trong gió hiện lên từng đạo ánh sáng thật dài màu xanh, bay nhào tới đám Huyết Quỷ.

Phốc phốc!

Lúc này liền có vài chục đầu Huyết Quỷ đơn giản bị chém thành mấy mảnh, hóa thành từng đoàn huyết vụ.

Chim lớn màu xanh lần nữa mở ra hai cánh, lập tức hóa thành một đạo thanh ảnh mơ hồ, linh hoạt cực kỳ lao ra khỏi vòng vây của đám Huyết Quỷ, nhanh chóng bay tới chỗ xích huyết thiên quỷ.

“Thánh cầm Thanh Loan! Ngươi đến cùng là người nào?” Xích huyết thiên quỷ đại biến, hai cánh một quạt lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng mà tốc độ của thanh ảnh cực nhanh, trong chớp mắt bay vụt tới bên cạnh thiên quỷ, ánh sáng màu xanh chợt lóe.

Phốc phốc!

Huyết quang hiện ra trước ngực của xích huyết thiên quỷ, ngực nó xuất hiện ba đạo vết thương cực lớn sâu đủ thấy xương, máu tươi vẩy ra.

Thiên quỷ bỗng nhiên xoay người một cái, hai tay vừa nhấc định làm điều gì đó, đạo thanh ảnh lại không biết như thế nào nhoáng lên xuất hiện ở sau lưng.

Phốc phốc!

Lại xuất hiện bao đạo vết thương cực lớn ở sau lưng thiên quỷ, một cái cánh dơi đã bị chém đứt, máu tươi cuồn cuộn mà ra.

“Rống!”

Huyết quang trong mắt xích huyết thiên quỷ đại thịnh, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía thanh ảnh, trong miệng gầm lên giận dữ, Quỷ trảo mãnh liệt bổ ra.

Vô số móng vuốt màu máu sắc nhọn hiện ra, tạo thanh một mạng lưới móng vuốt chắn trước người.

Kết quả thanh ảnh lại lần nữa mơ hồ rồi biến mất, sau một khắc dường như thuấn di, xuất hiện phía trên bên phải của thiên quỷ, lần nữa như điện nhào tới.

Phốc phốc!

Lại lần nữa xuất hiện ba đạo vết thương cực lớn sâu đủ thấy xương trên cánh tay phải của thiên quỷ, máu tuôn ra như suối.

Xích huyết thiên quỷ gào thét liên tục, muốn phản kích.

Đáng tiếc nó không thể nào theo kịp tốc độ của thanh ảnh, thậm chí ngay cả cái bóng cũng không thể bắt được.

Từng đạo thanh ảnh mơ hồ quỷ dị bay múa xung quanh người thiên quỷ, căn bản không nhìn thấy thật thể.

Thân thể thiên quỷ trong chớp mắt trở nên huyết nhục mơ hồ, hành động dần bị chậm lại.

Nếu không có cốt cách cứng rắn vô cùng, Thanh Loan công kích không cách nào chặt đứt được, nó sớm đã bị cắt thành bô số khối.

Trong mắt thiên quỷ rốt cuộc hiện lên một tia sợ hãi, hai tay ôm đầu, hạ xuống Huyết Hải, đồng thời từ dưới Huyết Hải bay lên một cột máu đón lấy thân thể thiên quỷ.

Một tiếng kêu rõ to vang lên!

Thanh ảnh nhoáng một cái lần nữa tăng tốc, hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng vô cùng vờn quanh thân thể thiên quỷ.

Ầm ầm!

Bầu trời phụ cận bạo khởi cuồng phong, trong gió hiện lên vô số đạo vết tích màu xanh, tràn ngập trong phạm vi vài dặm, điên cuồng thiết cắt hết thảy.

Huyết trụ vừa mới dâng lên từ trong huyết hải lập tức bị hơn mười đạo vết tích màu xanh chém trúng, ầm ầm tán loạn rơi xuống.

------oOo------

Chương 58: Từ chối thì bất kính

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Phốc phốc phốc!

Vô số thanh ti vây kín Xích Huyết Thiên Quỷ tựa như một cái kén tằm màu xanh. Thanh ti không ngừng chém lên người nó, máu tươi bắn ra tung tóe.

Thiên Quỷ điên cuồng vũ động hai tay thế nhưng cũng chỉ tốn công vô ích. Da thịt trên cơ thể không ngừng bị xoắn nát.

Mỗi lần nó định lợi dụng lực lượng huyết hải để chữa trị vết thương đều bị Hàn Lập ngăn cản.

Từ lúc Thanh Loan hiện thân đến nay chưa đến hai ba nhịp thở thế nhưng Thiên Quỷ đã bị đánh cho trở lại hình dạng ban đầu, chỉ còn lại một bộ xương khô màu máu. Ngoại trừ phần đầu, thân thể không còn chút máu thịt nào.

Mà đám Huyết Quỷ như ong vỡ tổ kéo đến từ xa bở vì không được pháp lực gia trì, chưa kịp bay đến đã hoàn toàn tan rã.

“Đáng chết!”

Thiên Quỷ gầm lên giận dữ. Bộ xương to lớn xoay tròn giữa không trung như muốn bất chấp tất cả để chui xuống biển.

Nào ngờ tốc độ của Thanh Loan càng lúc càng nhanh. Thanh ti kéo đến theo đó cũng ngày một nhiều, khiến Thiên Quỷ chẳng những không thể rơi xuống mà còn bị gió lốc ngăn cản, kéo lên trên không.

Răng rắc!

Từng đạo thanh ti chém lên bộ xương tạo nên âm thanh dày đặc như vũ đả ba tiêu, khiến cho hào quang quanh bộ hài cốt ngày càng trở nên yếu ớt.

Khi một đạo thanh quang thô to chém qua, một tiếng "Răng rắc" vang lên khe khẽ. Cánh tay của Thiên Quỷ rốt cuộc xuất hiện một vết nứt nhỏ.

"Dừng tay, ta nhận thua!"

Thiên Quỷ như hạ quyết tâm, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Gió lốc chung quanh tựa như nghe được lời này, đồng loạt ngừng lại. Cự cầm màu xanh cách đó mười trượng cũng từ từ khép cánh. Đôi mắt lấp lánh ngân quang nhìn chằm chằm Thiên Quỷ khô lâu.

Vô số thanh ti lập tức tiêu tán, cuồng phong tản đi!

Thiên Quỷ thấy vậy mới khẽ thỏ ra một hơi, thân thể lập tức chui vào huyết hải.

Sau một lát, một nam tử áo đen từ đó chui ra, chính là Đoàn Nhân Ly.

Sắc mặt của y tái nhợt, lại có vài phần tiều tụy. Hiển nhiên trận chiến vừa rồi đã khiến vị tu sĩ này hao tổn không ít nguyên khí.

Thanh Loan thấy vậy, thanh quang trên người lóe lên, thân thể khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ, hiển lộ thân hình Hàn Lập.

Hai người đối mắt nhìn nhau.

Hàn Lập tươi cười còn Đoàn Nhân Ly nhăn nhó có chút khó coi.

…

Bên trong Ma Diễm cốc.

Bốn người nam tử râu tím đều tề tụ ở đây. Liễu Nhạc Nhi thì được ngọn lửa

màu bạc bao phủ, đứng ở góc khác.

Bọn họ đều ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Giữa mảnh huyết vân quay cuồng gần như che kín toàn bộ dãy núi, có một cây huyết phiên khổng lồ như ẩn như hiện, chìm nổi không chừng, thỉnh thoảng lại có vài đạo huyết quang chấn động tâm can từ đó truyền ra.

Liễu Nhạc Nhi có chút lo lắng, sắc mặt đầy vẻ khẩn trương.

Đám người nam tử râu tím ngược lại có chút nhẹ nhõm. Thỉnh thoảng lại có ánh mắt bất hảo nhìn qua thiếu nữ khiến nàng càng thêm bất an.

Thân là tu sĩ cấp cao của tông môn, bọn họ biết rõ uy năng cường đại của Xích Huyết Thiên Quỷ Phiên.

Bảo phiên này là vật truyền thừa của Cốt Diễm lão tổ, tu sĩ phi thăng tiên giới của Thiên Quỷ Tông năm đó. Bên trong phong ấn Thiên Quỷ, tục truyền là do một vị Tiên Nhân thượng giới lạc đến U Minh chi địa vẫn lạc ở đó biến thành Quỷ Vương, truyền lại cho đại trưởng lão các đời. Sau đó được những tu sĩ này sử dụng máu tươi của mình nuôi dưỡng, đồng thời trải qua không biết bao lần tinh luyện bằng tinh huyết đặc thù, sớm đã không còn là thứ mà pháp bảo bình thường có thể sánh được.

Thực lực của Đoàn Nhân Ly so với rất nhiều tu sĩ Đại Thừa ở Linh Hoàn Giới chỉ có thể xem là trung đẳng thế nhưng bên trong không gian Huyết Phiên thì lại khác hẳn.

Hàn Lập kia mặc dù thân thể cực kỳ mạnh mẽ thế nhưng một khi tiến vào không gian Huyết Phiên, thắng bại xem như đã định.

“Đã qua gần nửa canh giờ. Hàn Lập kia lúc này chỉ sợ đã thành huyết thực cho Thiên Quỷ. Tiểu yêu hồ nhìn chướng mắt quá, không bằng giết quách nó đi.” Nam tử râu tím quay đầu nhìn lại Liễu Nhạc Nhi ở phía xa xa, chậm rãi lên tiếng.

Hàn Lập không chỉ lấy đi một kiện dị bảo của vị tu sĩ này mà còn khiến gã

bêu xấu trước mặt Đoàn Nhân Ly. Gã tự nhận không thể bắt đền Hàn Lập nên mới giân lây sang Liễu Nhạc Nhi.

“Lư trưởng lão chớ vội. Theo ý ta nên chờ sư thúc đi ra, mời người định đoạt.” Nữ tử xinh đẹp suy nghĩ một chút rồi nói.

“Thi Y tiên tử nói không sai. Ta vừa quan sát một chút, ngân diễm trên người tiểu yêu hồ kia không hề tầm thường, có thể thôn phệ Cửu Thiên Ma Diễm, tựa hồ là một loại chân diễm biến dị nào đó. Chúng ta nên chờ một chút.” Lão già lưng còng tựa như có điều suy nghĩ.

Cự hán một mắt khoanh tay, tập trung quan sát huyết vân trên cao, giống như không hề nghe thấy đồng bạn nói chuyện.

Nam tử râu tím thấy vậy, tuy không đồng ý nhưng vẫn gật đầu nhè nhẹ.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ không hề thi pháp cách âm vì vậy đều bị Liễu Nhạc Nhi nghe thấy. Thân thể nhỏ nhắn có chút run rẩy, tựa vào vách đá. Khuôn mặt thanh tú trở nên trắng bệch.

Cự hán một mắt đột nhiên lên tiếng:

“Xem ra đã có kết quả.”

Gã vừa nói xong, những người còn lại lập tức nhìn lên không trung.

Chỉ thấy huyết vân xao động kịch liệt sau đó thình lình phân thành hai nửa, để lộ toàn bộ Huyết Phiên bên trong.

Bốn người nam tử râu tím thấy vậy, sắc mặt đều có chút khó coi.

Mặt ngoài huyết phiên tuy vẫn tỏa ra huyết quang chói mắt thế nhưng quỷ thủ khổng lồ bên trên lá cờ đã ảm đạm đi nhiều so với lúc trước.

Không đợi bọn họ suy nghĩ kĩ càng, mặt ngoài huyết phiên đã lóe hiện quang mang. Hai đạo hào quang từ đó lóe lên, rơi xuống mặt đất.

Quang mang đồng thời thu lại, chính là Hàn Lập và Đoàn Nhân Ly đang đối diện nhau.

Đoàn Nhân Ly mặt không biểu tình chắp tay đứng đó, ánh mắt lạnh lùng quan sát Hàn Lập.

Ở phía đối diện, khuôn mặt họ Hàn mang theo nụ cười nhàn nhạt, thần sắc ung dung.

“Ca ca!”

Liễu Nhạc Nhi khẽ giật mình, lệ rơi đầy mặt, bất chấp tất cả chạy như bay đến bên cạnh Hàn Lập.

Có lẽ là do sợ hãi quá mức hoặc do pháp lực tiêu thoát, bước chân của nàng có chút không vững. Khi còn cách họ Hàn một đoạn, nàng bỗng vấp phải gì đó, cả người nhoài ra.

Đúng vào lúc này, một luồng sức mạnh ôn nhu lập tức đỡ lấy tiểu hồ, đưa nàng đến bên Hàn Lập.

Họ Hàn phất tay áo một cái. Lưới lửa màu bạc bao phủ Liễu Nhạc Nhi lập tức co lại, lần nữa hóa thành hỏa điểu cùng màu bay vụt trở về, chui vào thể nội của thiếu nữ.

Tiểu hồ yêu há hốc mồm, vốn định nói gì đó thế nhưng nhận ra không khí chung quanh có chút cổ quái lập tức im lặng, ngoan ngoãn đứng một bên.

Nhìn thấy Hàn Lập đáng ra phải bị thần hồn câu diệt vẫn sống sờ sờ ra đó lại mang bộ dáng thong dong từ tốn, đám người nam tử râu tím không khỏi há mồm trợn mắt, đứng sững một chỗ.

Sau hồi lâu, bọn họ mới kịp phản ứng, hai mặt nhìn nhau, vừa muốn tiến lên hỏi thăm kết quả thế nào, lại vừa có chút không dám.

Nhưng vào lúc này, thanh âm của Đoàn Nhân Ly từ từ vang lên:

“Đi lấy một trăm cân Âm Thần Thạch.”

Ngữ khí nhẹ nhàng, thanh âm không lớn nhưng truyền vào tai bốn người nam tử râu tím lại như sấm động trời quang.

Mặc dù bọn họ đã sớm đoán được thế nhưng nghe lão nói vậy vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Ý tứ của Đoàn Nhân Ly đã nói rất rõ: lão thua.

Đường đường một trong hai Thái Thượng đại trưởng lão của Thiên Quỷ Tông, cũng là tu sĩ Đại Thừa có thể hô phong hoán vũ ở Linh Hoàn giới lại bại dưới tay nam tử trẻ tuổi khuôn mặt bình thường, niên kỷ không lớn trước mặt.

Hơn nữa, lão còn thất bại ngay trong không gian huyết hải của Xích Huyết Thiên Quỷ Phiên.

“Muốn ta nói lại lần thứ hai hay sao?” Giọng nói của Đoàn Nhân Ly vẫn rất bình tĩnh.

“Vâng!” Bốn người thức thời vội vàng xoay người bay đi.

“Đoàn đạo hữu quả thật khảng khải, nếu Hàn mỗ từ chối thì thật bất kính.” Hàn Lập cười nhẹ một cái đồng thời chậm rãi nói ra.

“Ngươi giỏi lắm.” Đoàn Nhân Ly nhìn thật sau vào mắt Hàn Lập sau đó gằn ra từng chữ.

Tiếp đó, lão vẫy tay thu hồi cự phiên huyết sắc ở giữa không trung rồi biến thành một đạo hắc quang biến mất không còn bóng dáng.

…

Sau đó không lâu,

Bên trong chủ điện Xuất Vân Phong tại Lãnh Diễm Tông.

“Dù sớm đoán được người này không phải tầm thường thế nhưng thật không thể nào nghĩ tới hắn lại sở hữu thần thông kinh người như vậy. Ngay đến Đoàn Nhân Ly của Thiên Quỷ Tông cũng không phải là đối thủ.” Nam Cung Trường Sơn ngồi ở ghế chủ vị, cười khổ rồi nói.

“Cũng may hắn không phải là địch nhân của Lãnh Diễm Tông chúng ta.” Lạc Quân thở dài một hơi, giọng nói cùng ánh mắt có chút phức tạp.

“Vụ trộm ở Thiên Phù Đường và Tàng Kinh Các đều xảy ra sau khi vị Hàn trưởng lão này tiến nhập Xuất Vân Phong chúng ta. Xem chừng phân nửa chính là do hắn gây ra. Chỉ là lúc đó, bất kể thế nào cũng không thể nghi ngờ hắn được.” Nam Cung Trường Sơn suy nghĩ một chút rồi nói.

Đại hán thô kệch nhẹ gật đầu, hiển nhiên cũng đã đoán được việc này.

Có điều, y không bàn nhiều về chủ đề này mà uyển chyển nói sang việc khác:

“Dù Thiên Quỷ Tông một mực kín tiếng thế nhưng động tĩnh ngày đó lớn đến như vậy làm sao có thể giấu diếm được. Bây giờ toàn bộ Linh Hoàn giới đã bị việc này chấn động, nghe nói đã có không ít thế lực phụ thuộc hai đại tông môn kia bắt đầu muốn gây dựng mối quan hệ với chúng ta.”

“Không sai, Dữu cốc chủ của Phong U cốc và Triệu sơn chủ của núi Vô Vi đều cử thân tín đến tìm tông chủ mật đàm. Kỳ thật những người này đều muốn nhân cơ hội gặp qua Hàn trưởng lão một lần, xác định thực thực lực của hắn rồi mới quyết định đầu nhập Lãnh Diễm Tông chúng ta. Đáng tiếc Hàn trưởng lão trở về không bao lâu đã lập tức bế quan. Thái thượng đại trưởng lão cũng truyền xuống dụ lệnh không cho phép ai quấy rầy.” Nam Cung Trường Sơn cười cười.

Trong điện trầm mặc một lát, Nam Cung Trường Sơn bỗng nhiên lại hỏi:

“Lạc trưởng lão, theo ý của ngươi, vị Hàn trưởng lão này là người thế nào?”

Lạc Quân nghe vậy, sắc mặt có chút thay đổi. Nếu là lúc trước y có thể nói

thẳng suy nghĩ của mình thế nhưng hiện giờ quả thật không thể tùy tiện lên tiếng.

Cân nhắc một lúc lâu, họ Lạc mới trả lời một cách nghiêm túc.

“Ta và Hàn trưởng lão tiếp xúc không lâu. Khi Cổ sư chất dẫn hắn nhập môn, ngoại trừ xác minh Hàn trưởng lão là một vị lực tu, cũng không thấy người này có điểm gì đáng chú ý. Hiện tại hồi tưởng một cách cẩn thận lại phát hiện người này tâm tư kín đáo, làm việc không một kẽ hở. Có điều người này này cũng không phải hạng người vô tình, bỏ trước quên sau.”

“Sao lại nói vậy?” Nam Cung Trường Sơn nhíu mày hỏi lại.

“Chẳng phải trước đây chưởng môn đã từng đề nghị Hàn trưởng lão di chuyển động phủ lên Thánh Hỏa phong đến cạnh nơi ở của Thái Thượng trưởng lão nhưng đều bị hắn từ chối một cách khéo léo, nói là tương đối hài lòng với động phủ hiện tại, không muốn phiền phức. Ta lại cảm thấy, đây là đối phương cố ý trả cho Xuất Vân Phong chúng ta một phần nhân tình. Dù sao nếu có đại năng bậc này tọa trấn, địa vị của bản phong trong tông cũng sẽ tăng lên rất nhiều.” Lạc Quân giải thích.

“Đúng là như vậy. Công đầu thuộc về Cổ sư chất khi giới thiệu Hàn trưởng lão gia nhập bổn tông. Về sau hãy tăng gấp đôi số lượng tài nguyên tu luyện cung cấp hằng năm cho nó.” Nam Cung Trường Sơn nghe vậy lập tức tán thành.

“Vâng.” Lạc Quân vội đáp.

------oOo------

Chương 59: Mượn Tinh Đài

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Bạch Kiểm*

***Biên**: nila32*

Sau mấy ngày, nơi hoa viên của một động phủ tại sườn núi Xuất Vân Phong.

Một cung trang thiếu nữ da dẻ trắng mịn như tuyết, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chậm rãi theo sau một mỹ phụ áo trắng có thân hình cao lớn.

Hai nữ tử này không phải người nào xa lạ mà chính là thầy trò Dư Mộng Hàn và Cổ Vân Nguyệt.

"Hôm nay ta chợt nghĩ lại những lời ngươi nói ngày trước, thân phận lai lịch của vị Hàn trưởng lão quả thật thần bí. Lúc trước song hành cùng y, dựa vào cử chỉ, lời nói và hành động của đối phương, vi sư vốn đã nghĩ đến những dự đoán lớn mật nhất có thể, nào ngờ chúng ta vẫn đánh giá thấp hắn." Cổ Vân Nguyệt cười khổ rồi nói.

"Cũng không biết được đến năm tháng nào, ta mới có thể đạt tới cấp độ như vậy." Dư Mộng Hàn buồn bã thở dài một tiếng, ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm.

"Nhân Đạo mịt mờ, Tiên Đạo rộng lớn, thọ nguyên của chúng ta có hạn nhưng lại truy cầu Thiên Đạo, âu cũng là hành động nghịch thiên. Không chỉ là vấn đề về tư chất, mà còn là cơ duyên tạo hóa. Đây cũng chính là lí do vì sao rất nhiều tu sĩ cả đời cũng chưa chắc có thể đạt thành Trúc Cơ, đừng nói đến việc ngưng kết Kim Đan. Vi sư tu hành đến nay hơn năm trăm năm, kẹt ở cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ cũng quá trăm năm. Việc tiến giai lên cảnh giới Hóa Thần còn có một chút hi vọng, vê phần cảnh giới Luyện Hư thì lại cực kì xa vời. Càng không nói đến cảnh giới Đại Thừa chỉ

cách tiên nhân một bước ngắn ấy, vi sư nghĩ cũng không dám nghĩ tới." Cổ Vận Nguyệt dừng bước chân lại, ngẩng đầu nhìn trời, biểu hiện có chút thất thần.

Dư Mộng Hàn nghe vậy, nội tâm cũng có chút buồn bã, ánh mắt hiện ra một tia ảm đạm.

Mỹ phụ nhìn về phía cung trang nữ tử, lắc đầu cười nói:

"Vi sư tư chất có hạn, nếu không có cơ duyên đặc biệt, thành tựu của ta cũng chỉ đạt được như vậy mà thôi. Nhưng Mộng hàn à, bản thân ngươi có Linh Thể thiên phú, ngộ tính lại cực cao. Ngươi nhập môn mới có hai năm, vậy mà đã Trúc Cơ thành công. Nếu không có gì thay đổi, thành tựu tương lai chắc chắn sẽ cao hơn vi sư, chưa chắc không thể đạt tới cảnh giới Luyện Hư hay những cấp độ cao hơn."

"Đều do sư tôn dốc lòng dạy bảo, không tiếc ban thưởng rất nhiều đan dược chân quý, Mộng Hàn vô cùng cảm kích." Dư Mộng Hàn nói ra từ tận đáy lòng.

"Nhờ vào phúc đức của Hàn trưởng lão, một thời gian rất dài sau này, ngươi cũng không cần lo đến vấn đề tài nguyên, đan dược." Cổ Vân Nguyệt vung tay áo, trực tiếp nói.

Dư Mộng Hàn nghe vậy, đôi mắt đẹp lập tức trở nên vui vẻ.

"Nói về Hàn trưởng lão, trong khoảng thời gian hai năm qua, sư phụ có tới bái phỏng Hàn trưởng lão một chuyến thế nhưng hiện tại khu vực động phủ của hắn đã bị... được quản lý, trở thành một cấm địa của bản tông, thời gian sau này muốn đến cũng không được nữa." Cổ Vân nguyệt nói xong, thở dài một hơi, sắc mặt có vài phần tiếc nuối.

.....

Sau đó không lâu, Lãnh Diễm Tông Xuất Vân Phong đột nhiên thu nhận một gã tán tu làm đệ tử ngoại môn. Người này tư chất bình thường, tuổi tác đã không còn nhỏ, tu vi cũng chỉ đạt đến cảnh giới Kết Đan, về cơ bản đã

không đạt đủ điều kiện để được tuyển nhận. Vậy nên nhất thời, việc này tạo nên một hồi nghị luận không nhỏ trong hàng ngũ đệ tử.

Sau này mọi người mới biết được, vị đệ tử này có tên là Bạch Thạch, lại là bạn cũ của vị Hàn trưởng lão kia, việc này mới dần dần yên tĩnh xuống. Không ngừng có rất nhiều người, thậm chí ngay cả Phong trưởng lão tu vi vượt xa Bạch Thạch, cũng bắt đầu tạo mối quan hệ với lão.

Đương nhiên những việc này là chuyện về sau.

Lại trải qua hơn một tháng.

Với tư cách là ngọn núi chính của Cảnh Nguyên Quan, hậu sơn Kính Thiên Phong có một ao nước nhỏ hình bầu dục, tường vây màu Phỉ Thúy. Trong ao, Linh Khí nồng đậm, tỏa ra một cỗ sương mù màu trắng dày đặc. Ngay ở giữa thỉnh thoảng lại thấy từng con cá chép to mọng, tỏa ra ánh vàng rực rở, nhảy khỏi mặt nước.

Trên đồng cỏ và mấy tảng đá cạnh ao nhỏ, hơn mười con Tiên Hạc, thần thái sáng lạng, đang vui vẻ chơi đùa, mổ Linh thảo sinh trưởng trên mặt đất một cách tán loạn, thỉnh thoảng lại ngửa cổ vui mừng kêu lên vài tiếng.

Vèo!

Một đạo độn quang màu tím bỗng nhiên từ trên không trung đáp xuống cạnh bờ ao nhỏ.

Quang mang dần giảm đi, hiện ra một gã nam tử cao lớn, đầu đội kim quan, mặc đạo bào màu tím có viết Kim văn, mới nhìn vào khoảng bốn mươi, năm mươi tuổi, trên mặt có để ba sợi râu dài màu đen, có vài phần phong thái Thần Tiên.

Gã vừa mới hạ xuống, thoáng nhìn qua bầy Tiên Hạc một chút, rồi di chuyển ánh mắt về phía ao nước nhỏ bên kia cùng thạch bích màu xanh đen, phía trên mọc đầy rêu và dương sỉ.

Chỉ thấy tại bàn tay trong tay áo hắn, quang mang khẽ lóe lên, một chiếc

Truyền Âm Phù liền "Vèo" một tiếng, bắn ra khỏi ống tay áo, bay vào bên trong thạch bích, biến mất không còn tăm tích.

Sau một lát, phía trên thạch bích, một tầng Kim Quang nhàn nhạt khoan thai xuất hiện, liền lộ ra một cửa động cao hơn một người.

Đạo sĩ áo bào tím không một chút do dự, thân hình chợt lóe lên, lập tức bay vào bên trong cửa động.

Ở bên trong thạch bích là một căn thạch thất có diện tích vô cùng rộng lớn.

Ở giữa thạch thất là một đài cao có ba tầng, mỗi một tầng đều được khắc đầy Đồ Văn huyền diệu, phía trên còn đặt chằng chịt hàng loạt chén nhỏ màu vàng đèn sáng, có hình dáng kỳ dị, cùng nhau tạo thành một cái đại trận kỳ lạ, từ bên trong truyền ra từng cỗ linh lực chấn động kinh người.

Ở giữa tầng cao nhất của đài cao, một gã mặc áo bào màu vàng óng ánh rộng thùng thình, đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhìn từ phía xa tựa như một tòa núi nhỏ làm bằng thịt.

"Bẩm Thái Thượng Đại trưởng lão, hôm nay bên phía Lãnh Diễm Tông vừa mới truyền tin, một vị tự xưng là Hàn trưởng lão muốn mượn Tụ Tinh Đài của chúng ta để tu luyện, kèm theo hứa hẹn sẽ hậu tạ đầy đủ. Chúng ta có nên..." Đạo sĩ áo bào màu tím lễ một cái về phía "núi thịt", cung kính nói ra.

Trên mặt gã nam tử mặc áo vàng nhìn như núi thịt ấy, thịt mỡ khẽ run lên, không trả lời, thay vào đó, nói ra chậm rãi: "Lúc trước ta giao cho ngươi điều tra về thân phận và lai lịch của người này, như thế nào rồi?"

Âm thanh vô cùng vang dội, "ông ông" quanh quẩn bên trong thạch thất.

"Chỉ biết được, người này đột nhiên xuất hiện ở Phong Quốc hai năm trước, không bao lâu sau đã tiến nhập Lãnh Diễm Tông, trở thành một vị trưởng lão ngoại môn. Tuy nhiên người này lại xuất hiện rất ít, không truyền ra ngoài bất cứ sự việc khác thường nào. Thế nên thám tử của chúng ta ở bên trong Lãnh Diễm Tông, cũng đến lúc Thiên Quỷ Tông gặp chuyện không may mới biết được về sự tồn tại của người này." Đạo sĩ áo bào tím trầm

ngâm đáp.

"Mà thôi, nếu ta là lão hồ ly Tư Mã Kính Minh kia, khẳng định cũng sẽ nghiêm cẩn phong tỏa tin tức kinh người này. Gần đây, Thiên Quỷ Tông bên kia có động thái như thế nào?" Nam tử áo bào màu vàng hỏi tiếp.

"Toàn bộ Thiên Quỷ Tông sau khi việc này xảy ra, môn nhân đệ tử vô cùng ít xuất hiện, không để lộ ra nửa điểm bất mãn hay muốn trả thù một chút nào." Đạo sĩ áo bào tím suy nghĩ một chút rồi nói ra.

"Ta biết rất rõ tính nết hai lão bất tử kia. Cả hai đều là dạng có thù tất báo, tuyệt đối sẽ không nén giận như vậy. Yên lặng theo dõi kỳ biến là được." Nam tử áo bào màu vàng cười xùy, hiển nhiên không mấy tin tưởng điều này.

"Vậy về việc mượn Tu Tinh Đài..." Đạo sĩ áo bào tím chần chờ hỏi lại.

"Đối phương đã có thực lực cấp Đại Thừa, chúng ta tất nhiên không tiện trở mặt, tạm thời đáp ứng đi." Nam tử áo bào màu vàng sau một lúc trầm mặc liền nói ra.

Lông mày đạo sĩ áo bào màu tím nhíu chặt, sau một chút do dự liền nói:

"Không dám dối gạt Đại trưởng lão, mấy vị Thái Thượng trưởng lão trong tông đối với việc này có chút lo lắng, lo sợ người này sau một phen tu luyện trong Tụ Tinh Đài, thực lực sẽ tăng thêm một cấp. Đến lúc đó, Cảnh Nguyên Quan chúng ta sẽ bị Lãnh Diễm Tông chèn ép. Mặt khác, việc tiêu hao Hoán Tinh Thạch khi mở ra Tụ Tinh Đài thật sự không nhỏ, chúng ta vốn đã phải tính toán tỉ mỉ dùng để bồi dưỡng đệ tử tinh nhuệ, nếu phải lãng phí tại người ngoài, thật sự có chút đáng tiếc..."

"Buồn cười! Đã đạt đến cấp độ Đại Thừa, thực lực nào có thể tăng lên một cách như vậy? Tuy nhiên, nếu hắn đã muốn sử dụng, chúng ta không thể cung cấp tiêu hao phẩm cần thiết. Toàn bộ đều do Lãnh Diễm Tông bọn họ đền bù gấp bội." Nam tử áo bào màu vàng cười nhạt một tiếng, lơ đễnh nói.

"Vâng!" Đạo sĩ áo bào tím cung kính đáp.

Hai tháng sau, tại Cảnh Nguyên Quan.

Núi non chập trùng, bên trong hàng nghìn đỉnh núi xanh biếc, mây lãng đãng trôi, trên không thỉnh thoảng có Tiên Hạc Linh Cầm bay qua, lộ ra quang cảnh tiên sơn phúc địa, khí thế của một đại phái.

Trung tâm sơn mạch, có một ngọn núi khổng lồ, cao vút tận mây, vượt xa những ngọn núi xung quanh.

Trên đỉnh núi, cự thạch chồng chất, linh khí tràn đầy, hơn nữa lại không bị quá nhiều thực vật bao phủ. Ở chính giữa có một đài cao chín tầng, hình dáng tựa Viên Tháp, toàn thân trắng muốt, giống như được như gọt giũa từ mỹ ngọc mà ra.

Mỗi phía xung quanh bốn góc của đài cao đều có một gã lão giả mặc hạt bào, nhắm nghiền hai mắt, khoanh chân tĩnh tọa.

Gần lúc chạng vạng tối, ánh chiều tà nghiêng nghiêng hạ xuống, chiếu thẳng lên mặt đá trên đỉnh núi, tỏa ra ánh sáng nhu hòa màu hồng quất, chiếu vào Đài Cao bạch ngọc, phản chiếu ra một mảnh hào quang kì dị, khiến cho lòng người đắm say.

Đúng lúc này, ở phía xa xa trên không trung, bỗng có hai luồng hồng quang song song cùng nhau bay tới, khi đáp xuống phía Đài Cao bạch ngọc liền lộ ra hai đạo nhân ảnh, một béo, một gầy.

Bốn lão giả mặc hạt bào đang ngồi xung quanh bốn phía đào cao thấy vậy liền lập tức đứng dậy, đi về phía hai người, cung kính thi lễ với nam tử áo bào màu vàng béo ị như núi thịt:

"Tham kiến Thái Thượng Đại trưởng lão."

Vừa dứt lời, mấy người ánh mắt khẽ chuyển sang bên cạnh, đánh giá thanh niên lạ lẫm đứng cạnh nam tử áo bào màu vàng.

Người này thân hình cao lớn, dụng mạo bình thường, chính là Hàn Lập,

người đến đây để mượn Tụ Tinh Đài.

Nam tử áo bào màu vàng phẩy phẩy bàn tay to tựa như chiếc quạt của mình, không có nói gì.

Bốn người lập tức hiểu ý, lặng lẽ lui xuống, ngồi về vị trí cũ.

"Hàn đạo hữu, bốn người bọn họ chính là nhân sĩ trấn thủ Tụ Tinh Đài này. Mặc dù chỉ có một vị tu sĩ Hợp Thể, ba người còn lại đều là Luyện Hư, nhưng phối hợp cùng nhau đã nhiều năm, tâm trí tương thông, việc hộ pháp cho đạo hữu, tuyệt đối không có chút sơ hở nào." Nam tử áo bào màu vàng mỉm cười, nói với thanh âm vang dội.

Hàn Lập đương nhiên không muốn có người của Cảnh Nguyên Quan hộ pháp, nhưng hắn cũng biết việc này không có cách nào cự tuyệt, liền nói ra với nét vui vẻ trên mặt không hề giảm: "Vậy phải đa tạ Hạp Sơn đạo hữu rồi."

"Trời đã tối, ta sẽ không làm mất thời giờ tu luyện của Hàn đạo hữu. Nếu còn cần điều gì khác, đạo hữu cứ hỏi những người kia." Nam tử áo bào màu vàng ngẩng đầu nhìn sắc trời, liền nói như vậy.

Vừa dứt lời, gã hơi chắp tay về phía Hàn Lập, liền quay người, hóa thành một đạo Phi Hồng rời đi, trong giây lát đã biến mất không còn tăm tích.

Sau khi ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía đối phương rời đi, đảo qua mọi nơi, rồi quay người đi về phía trước cầu thang của Tụ Tinh Đài, từ tốn trèo lên.

Bốn người xung quanh đài cao vội vàng bấm pháp quyết, từng trận thanh âm được ngâm tụng truyền ra.

Dưới thân bốn người, từng vòng phù văn được ẩn giấu trước đó lập tức sáng lên từng cái. Một màn sáng kim sắc phủ kín toàn bộ Tụ Tinh Đài bất chợt hiện ra.

Cùng lúc đó, Hàn Lập liền xuất hiện tại phía trước cửa vào hẹp, chỉ cao có một người.

Ánh lam quang lóe lên trong mắt hắn rồi biến mất, phát hiện màn sáng trước mắt mặc dù linh lực chấn động không nhỏ nhưng cũng chỉ là một loại pháp trận phòng hộ. Hắn liền đi nhanh qua màn sáng, tiến vào bên trong.

Hàn Lập vừa mới tiến vào, màn sáng sau lưng liền khép kín lại rồi dung nhập vào trong không khí, biến mất không còn tăm tích.

Hắn bước lên cầu thang, một cỗ linh lực kì dị lập tức chấn dộng, từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Hàn Lập cảm thấy có chút bất ngờ, ánh mắt nhìn mọi nơi xung quanh.

Hắn chỉ thấy phía trên thềm đá dưới chân và mặt đất xung quanh là một loạt hố nhỏ được phân bố rậm rạp, chằng chịt. Nếu không quan sát cẩn thận, cơ bản là sẽ không chú ý tới.

Hắn dùng Linh mục thần thông chăm chú nhìn một lát, liền phát hiện có nhưng điểm ngân quang chớp động yếu ớt dưới đáy những chiếc hố, chính là dấu vết lưu lại theo năm tháng do tiếp xúc với lực lượng Tinh Thần.

Bề mặt của Tụ Tinh Đài còn khắc rất nhiều vòng tròn cùng những đường cong kết nối đồ án, có ba đến năm cái đồ án liên tiếp, hình dáng cực kì đơn giản, lại có hơn mười cái đồ án liên tiếp khác, hình dáng cực kì phức tạp, cùng nhau kết nối, tạo thành một chữ "Giếng".

Hàn Lập đi tới, xem qua một vài tấm đồ án, liền dần dần hiểu được. Những đồ án này đều là Tinh Đồ ứng với tinh tú trên bầu trời.

------oOo------

Chương 60: Truy nã

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

Hàn Lập đi dọc theo bậc đá bước lên, đi thẳng tới đỉnh của Tụ Tinh Đài, ở chính giữa của đài hắn nhìn thấy Bắc Đẩu Thất Tinh đồ.

Hắn quan sát một chút, sau đó khoanh chân ngồi xuống, ngửa mặt nhìn trời, bầu trời đã chuyển xanh, vài điểm tinh quang đã hiện bắt đầu xuất hiện.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, lẳng lặng thổ nạp.

Ước chừng một nén hương.

Mí mắt Hàn Lập hơi động, hắn mở hai mắt ra, bờ môi khẽ mở, nhổ ra hai chữ:

“Bắt đầu!”

Bốn gã lão già mặc áo màu nâu nghe thế, lật tay lấy ra một khối Hoán Tinh Thạch màu ngà sữa cỡ lớn, khảm trên mặt đất trước mặt.

“Két” vang lên một tiếng nhỏ.

Bốn khối đá đồng thời vỡ vụn, từng đạo hào quang màu trắng từ bên trong sáng lên, theo phù văn trên mặt đất chảy xuôi, rất nhanh đi đến Tụ Tinh đài.

Toàn bộ chín tầng đài cao được hào quang bao phủ, trở nên óng ánh lóng lánh, một vài bức tinh đồ được điêu khắc ở trên bộc phát ra ánh sáng chói mắt. Xa xa nhìn lại Tụ Tinh đài nhìn như một mảnh tinh không thu nhỏ, đẹp tươi vô cùng.

Giờ khắc này, Tinh Đấu đầy trời hòa cùng hào quang, khiến cho không gian

càng trở nên sáng tỏ. Vô số quang mảng màu bạc rơi xuống từ trong màn đêm, như là sương mù màu bạc, che phủ cả Tụ Tinh đài.

Hàn Lập ở giữa, giống như ngồi xếp bằng trong một mảnh đậm đặc tinh thần, chỉ cảm thấy một cỗ Tinh Thần lực ôn hòa bao phủ bốn phía.

Hắn hơi thu lại tâm thần, bấm pháp quyết trên tay, trong miệng thấp giọng ngâm tụng, vận chuyển Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng trầm đục.

Sáu đạo cột sáng màu trắng to như vạc nước rủ xuống từ trong bầu trời đêm, bao quanh thân thể Hàn Lập. Trong từng cột sáng, tinh thần lực tràn đầy, truyền ra trừng trận chấn động.

Rậm rạp chằng chịt tia sáng óng ánh truyền ra từ bên trong cột sáng, bỗng nhiên thẳng như băng, giống như vô số cây cương châm đâm thẳng vào thân thể Hàn Lập.

Cùng lúc đó, sương mù màu bạc bao phủ toàn bộ Tụ Tinh đài cũng như nhận được kích thíc, cấp tốc lưu chuyển.

Vô số mảnh ánh sáng màu bạc tụ tại phía trên Tụ Tinh đài, tạo thành một cột xoáy ánh sáng cao hơn mười trượng.

Nội tâm Hàn Lập khẽ động, vừa rồi còn ôn hòa cực kì, giờ phút này Tinh Thần lực trở nên cực kỳ cuồng bạo.

Đối lập với lúc nãy, Hàn Lập giờ phút này chịu thống khổ cực kỳ, tuyệt không phải khi tu luyện mới tầng đầu có thể so sánh được.

Quần áo bên ngoài cơ thể hắn thẫm đẫm máu tươi, đại lương tinh tinh tinh thân như cương châm đâm rách làn da hắn. Huyết dịch chảy ra bị lực lượng của vòng xoáy ngân quang dẫn dắt tạo thành một mảnh huyết vụ mông lung, bọc lại toàn bộ thân hình.

Bốn lão già mặc áo nâu xung quanh Tụ Tinh Đài thấy thế đều chấn động

tinh thần, bọn lão chấn giữ nơi này không biết bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên chứng kiến Tinh Thần chi lực cuồng bạo, cũng chưa từng gặp qua phương pháp quán thể thô bạo như vậy.

Giờ phút này cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ tiến vào cũng chỉ đủ miễn cưỡng bảo vệ tính mạng.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập mặc dù toàn thân đẫm máu, xung quanh bỗng sáng lên hào quang, bay ra sáu mặt kính hình tròn cỡ bàn tay màu đen, phân biệt bay tới từng cột sáng tiến vào trong đó.

Hắc khí lượn lờ xung quanh kính tròn, phong cách cổ xưa, phù văn ẩn hiện trên mặt kính, đúng là những Âm Thầm Thạch hắn lấy từ Thiên Quỷ Tông đã được luyện chế thành Tinh Nguyệt Bảo Kính.

Sáu mặt bảo kính vừa ta ra, hắc quang lưu chuyển, một đám phù văn kì dị nhỏ như con kiến tuôn ra, hộ tự thành từng đạo cột sáng chói mắt phóng thẳng lên trời.

“Rõ ràng còn muốn gia tăng Tinh Thần chi lực, thật đúng là không thể tin nổi!” Tên Hợp Thể Kỳ kia kinh ngạc, thì thào lẩm bẩm.

Lời lão còn chưa dứt, hào quang của sáu khối tinh thần Bắc Đẩu Thất Tinh bỗng nhiên tăng vọt, một mảnh ngân quang sáng chói bỗng nhiên hiện ra trong hư không. Mảnh hào quang như là Ngân Hà rủ xuống vậy, mảnh liệt chạy vào vòng bên trong vòng xoáy màu bạc.

.....

Nửa năm sau, một gian thạch thật phía sau núi Kính Thiên Phong.

Hạp Sơn Đạo Nhân mặc áo bào vàng đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trên đài cao, tay kết pháp quyết, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Trong lúc đó, pháp quyết dừng lại, lão vội vàng đứng lên.

Một đợt quái phong lăng không hiển hiện trong phòng, những nơi đi quan,

mấy chục chén nhỏ màu vàng nhao nhao sáng lên, từng sợi khói trắng lượn lờ, giữa không trung tụ thành mảnh quang vụ.

Mặt ngoài quang vụ mơ hồ một chút hiện ra mọt tên lão già tóc trắng đầu đội mũ quan hoa sen màu tím, thân hình lão không cao, gầy gò, mặc một bộ đạo bào màu vàng.

“Cung nghênh Tịnh Minh lão tổ.” Hạp Sơn Đạo Nhân thấy thế, thân thể núc ních mõ vội vàng quỳ xuống, thanh âm cung kính vang lên.

“Đứng lên đi. Hôm nay bổn tọa hàng lâm, có vài sự tình muốn ngươi làm.” Lão đạo đầu đội mũ tử quan vung tay nói.

“Kinh xin lão tổ phân phó.” Hạp Sơn Đạo Nhân lúc này mới đứng dậy, khoanh tay nói.

“Việc thứ nhất, Hạo Nguyên Thạch ngươi cung phụng không tệ, trong mười năm tiếp theo cần ngươi thu thập thêm nữa.” Lão đạo đầu đọi tử quan phân phó.

“Vâng.”

“Bổn tạo năm đó sáng chế ra Tham Tinh Chuyển Huyền Công, hôm nay tâm tình bất đồng, có chút cải tiến với công pháp, ngươi cầm lấy đưa vào Tàng Kinh Các...”

Lão đạo không ngừng nói, liên tiếp phân phó vài chuyện quan trọng, Hạp Sơn Đạo Nhân không chút do dự đáp ứng từng việc.

Cuối cùng lão đạo nói thêm:

“Mặt khác, còn có một chuyện khẩn yếu, ngươi cần cẩn thận đi làm.”

Hạp Sơn Đạo Nhân nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị tập trung nhìn lão đạo, lẳng lặng chờ đợi phân phó.

Lão đạo vung tay áo lên, màn sáng lập tức rung rung, một tờ giấy thếp vàng

khoảng một xích xuyên quan màn sáng, phiêu phiêu tới trước người.

“Nếu có tin tức của người này, lập tức bẩm báo.” Lão đạo dùng ngữ khí ôn hòa, chân thật nói ra.

Hạp Sơn Đạo Nhân tiếp được tờ giấy, bên trên vẽ hình một thanh niên, bộ dáng không phải ai khác chính là Hàn Lập.

“Như thế nào, có gì không ổn sao?” Lão đạo nhàn nhạt hỏi.

“Khởi bẩm lão tổ, người này... Người này hiện tại đang ở trong Quan của chúng ta.

“Ngươi xác định chính là người này?” Lão đạo mặt không đổi sắc nói, có vẻ gấp gáp hơn vài phần.

“Trong tranh đúng là vẻ người này, mặc dù dáng người gầy hơn rất nhiều, nhưng thần thái, bộ dáng hoàn toàn giống nhau, chính là hắn.”

Hạp Sơn Đạo Nhân suy nghĩ một lát, sau đó chắc chắn nói.

“Người này tại sao lại ở bên trong Cảnh Nguyên Quan?” Lão đạo gật gật đầu nói.

“Lão tổ thứ tội, người là một gã trưởng lão của Lãnh Diễm Tông...” Hạp Sơn Đạo Nhân trước nhận lỗi, sau đó báo cáo thông tin mà lão có được về Hàn Lập.

Lão đạo nghe xong, mặt lộ vẻ do dự, hồi lâu không thấy nói gì.

Trên chán của Hạp Sơn Đạo Nhân xuất hiện một ít mồ hôi lạnh, thực sự không dám thở mạnh, chỉ có thể im lặng chờ đợi.

“Người này rất có lai lịch, hơn phân nửa là Tiên Giới Trích Tiên, hôm nay lại được một số người ở Tiên Giới treo giải thưởng lớn. Ngươi không được đánh rắn động cỏ, đợi an bài của bổn tọa. Trước đó, vô luận như nào cũng phải hắn lại bên trong Cảnh Nguyên Quan.” Lão đạo nghiệm mặt nói.

“Tuân mệnh.” Hạp Sơn Đạo Nhân lập tức đáp.

...

Tiên Giới, một chỗ hải vực không biết tên.

Nước biển nơi đây có màu đen kịt, phảng phất giống như mực. Mặt biển màu đen dài vô biên vô hạn, sóng cả mãnh liệt, duỗi thẳng kéo dài bất tận.

Trên không của hắc hải, lở lửng gầm trăm tòa núi màu đen, phía trên có từng toàn cự tháp hình bát giác màu đen.

Tuy rằng những cự tháp có cao có thấp, cao có chừng vạn trượng, thấp thì chỉ hơn trăm trượng, nhưng ngoại hình toàn bộ giống nhau như được, toàn thân đen kịt hình bác giác, mái ngói công.

Một toàn hắc tháp loại nhỏ, trên đỉnh của nó có một lão đạo đầu đội tử quan khoanh chân ngồi, phía trước có một pháp đàn hình vuông. Chính là Tự Minh Chân Nhân.

Bên trên pháp đàn lơ lửng một cái trận pháp màu trắng, tản mát ra ánh sáng màu trắng.

Lão đạo phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, trận pháp màu trắng lập tức đình chỉ vận chuyển.

Sau đó nhắn nhìn về trước, người không động đậy, ảnh mắt không ngừng lập lòe, tựa hồ đang do dự cái gì đó.

Thật lâu về sau, lão đạo cắn răng tựa hồ đã quyết định một điều gì đó. Lão lạt ay lấy ra một hạt châu óng ánh sáng long lanh to cỡ ngón tay, ném ra cho lơ lửng trước người.

Theo một đạo pháp quyết chui vào, mặt ngoài hặt châu lập tức dâng lên rất nhiều chuỗi phù văn trong suốt như thuỷ tinh. Chuỗi phù văn ngưng tự thành một phát trận cỡ một xích, nhẹ nhàng xoay tròn.

Qua một hơi thở thời gian, trận pháp liền chấn động một chút.

Sau một khắc chuông, pháp trận vẫn chưa có biến hóa gì.

Lão đạo cũng không lộ vẻ sốt ruột, tĩnh tâm ngồi đợi.

Lại qua nửa khắc chuông, pháp trận lúc này mới sáng lên, một cái hư ảnh tiểu nhân đen kịt xuất hiện ở bên trong, là một gã nam tử mặc áo đen. Nam tử có trán rộng, nhưng nhìn như cây khô, sắc mặt vàng như nên, bộ dang như bệnh tật nguy kịch.

“Cốt Diễm Tán Nhân, nghìn năm không gặp, đạo hữu nhìn như phong độ hơn xưa.” Tịnh Minh Chân Nhân ôm quyền, lộ ra vẻ mặt tươi cười ấm áp nói.

“Tinh Minh lão đạo có chuyện gì, nói ngắn gọn.” Cốt Diễm Tán Nhân đối mặt với lão đạo lại không có biểu hiện gì, có chút mất kiên nhẫn nói.

“Không biết đão hữu hôm nay có ở tại thành Hắc Thủy? Bần đạo có một cơ duyên lớn lao muốn chia sẻ?” Tinh Minh Chân Nhân thu lại dáng tươi cười, có chút thần thần bí bí nói.

“Ngươi nói ta nghe một chút.” Cốt Diễm Tán Nhân không đổi thần sắc nói.

“Thập Phương Lầu lệnh truy nã, chắc đạo hữu đã nhận được?” Tinh Minh Chân Nhân chậm rãi nói.

“Đây là ý gì? Chẳng lẽ ngươi biết được tin tức của hắn?” Cốt Diễm Tán Nhân khẽ nhướng lông mày.

“Không sai, người này hiện tại ở Linh Hoàn Giới!” Trong mắt Tịnh Minh Chân Nhân lóe lên tinh quang, nói ra tin tức kinh người.

“Chuyện này là thật?” Sắc mặt Cốt Diễm Tán Nhân có chút động, cẩn thận hỏi lại.

“Là thật hay giả, đạo hữu chỉ cần liên lạc với đệ tử ở hạ giới, rất nhanh liền có thể biết” Tịnh Minh Chân Nhân vừa sờ cằm vừa gật gù đắc ý nói.

“Nghe ý của ngươi, chẳng lẽ muốn...” Con mắt Cốt Diễm Tán Nhân sáng ngời.

“Không sai, người nọ lại trốn ở giới này, chính là cơ hội ngàn năm có một. Ta và ngươi liên thủ hai tông đem bắt lại, thù lao của Thập Phương Lầu chia đều, như thế nào?” Tịnh Minh Chân Nhân cười hắc hắc nói.

------oOo------

Chương 61: Sóng ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

"Người nọ nếu bị Thập Phương Lầu truy nã, thực lực tất nhiên không kém, coi như tại hạ giới bị giao diện chi lực áp chế, cũng không phải kẻ mà vài tên đại thừa có thể đối phó."

"Điểm này đạo hữu có thể yên tâm, theo tin tức bần đạo có được, người này đã bị trọng thương, thực lực giảm nhiều, nhiều nhất mạnh hơn tu sĩ Đại Thừa vài ba lần mà thôi." Tinh Minh Chân Nhân hơi khoát tay nói.

"Để cho tông môn ở hạ giới đối phó một gã Chân Tiên, hành động lần này có chút mạo hiểm, chi bằng đợi người này ly khai Linh Hoàn Giới, chúng ta mấy người tự mình ra tay sẽ tốt hơn." Cốt Diễm Tán Nhân im lặng một lát, sau đó nói.

"Bần đạo cho rằng, việc này nên làm sớm, chậm ắt sinh biến. Thập Phương Lầu có thể đưa ra thù lao kếch xù như vậy, nói rõ người này chắc chắn nắm giữ bí mật. Mặc dù không có, giải thưởng lớn như vậy cũng đáng để chúng ta đánh cược." Tịnh Minh Chân Nhân chậm rãi nói ra, trong lời nói tràn đầy lực hấp dẫn.

Cốt Diễm Tán Nhân im lặng, ánh mắt lập lòe, dường như bị Tịnh Minh Chân Nhân thuyết phục.

Sau một lát, lão mới chậm giãi mở miệng: "Tốt, việc này ta sẽ nhớ kỹ. Nếu tất cả sự việc như ngươi nói, hai tông của ta và ngươi sẽ liên thủ hành động. Về phần công việc cụ thể, chờ ta phản hồi Hắc Thủy Thành rồi bàn tính lại."

"Diễm huynh sáng suốt." Tịnh Minh Chân Nhân cười nói.

....

Mấy ngày sau, tại Linh Hoàn Giới, một tòa đại điện ở sâu bên trong Cảnh Nguyên Quan.

Trong điện không có vật gì, ở chính giữa chỉ có một toà bình đài được làm từ bạch ngọc, phía trên có một tòa truyền tống pháp trận vài chục trượng đang vận chuyển, bạch quang chói mắt đại thịnh.

Hạp Sơn Đạo Nhân đang đứng cạnh pháp trận, mặt không biểu tình nhìn pháp trận, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Một lát sau, bạch quang phát ra từ truyền tống pháp trận đột nhiên co rụt lại, từng vòng phù văn hiện lên ở bên ngoài, lượn lờ bay múa, tách ra từng tia sáng chói mắt.

Bên trong hào quang, xuất hiện hai bóng người một cao một thấp, sau khi hào quang được thu lại, hiện ra chân dung.

Người thấp lùn là một lão hói đầu mặc áo đen, hai tay để sau lưng, lưng hơi còng xuống, cao chưa tới vai tên còn lại. Sắc mặt lão ngăm đen, phảng phất như được làm từ than, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức âm hàn khó nói rõ.

Tên còn lại là một gã nam tử trung niên, khuôn mặt nho nhã, chính là Đoàn Nhân Ly.

“Đồng đạo hữ, còn có Đoàn đạo hữu nữa, hai vị đại giá quang lâm, Cảnh Nguyên Quan của ta thật lấy làm vinh hạnh. Nhiều năm không gặp, nhị vị vẫn phong thái như xưa. Nhất là Đồng đạo hữu, tựa hồ còn tăng tiến tu vi không ít, thật là sự tình đáng để ăn mừng!” Hạp Sơn Đạo Nhân chắp tay cười nói.

Lão hói đầu chính là một Đại Thừa khác của Thiên Quỷ Tông, Đồng Nhân, không chỉ có tu vi cao nhất Thiên Quỷ Tông mà tại toàn bộ Linh Hoàn Giới cũng được xưng tụng đệ nhất tu sĩ.

Bất quá người này lại có tính tình quái gở, quanh năm không ở trong tông, cũng không ai biết bình thường lão ở nơi nào.

Lão già chẳng qua là khẽ gật đầu với Hạp Sơn Đạo Nhân một cái coi như là chào hỏi.

“Hạp Sơn đạo hữu, đã lâu không gặp.” Đoàn Nhân Ly hoàn lễ với Hạp Sơn Đạo Nhân, cười nhạt một tiếng nói.

“Hai vị đạo hữu, nơi này không tiện nói chuyện, kính xin dời bước tới Thiên Điện.” Hạp Sơn Đạo Nhân ha ha cười một tiếng, làm tư thế mời, sau đó đi trước dẫn đường.

Một lát sau, ba người đi vào một gian đại sảnh, phân biệt chủ khách ngồi xuống.

“Hạp Sơn đạo hữu, Hàn Lập hiện tại đang ở chỗ nào?” Đồng Nhân vừa ngồi xuống, liền đi thẳng vào vấn đề.

Thanh âm của hắn khàn khàn chói tai, giống như tiếng hai miếng sắt đập vào nhau, tựa hồ rất lâu không nói chuyện với người khác.

“Không dối gạt hai vị, vị Hàn Chân tiên này, hôm nay đang tu luyện tại Tụ Tinh Đài. Sau khi tiến vào đó chưa từng ly khai, tính toán đã ở đó nửa năm rồi.” Hạp Sơn Đạo Nhân bình thản nói.

“Hắn đường đường là một gã Chân Tiên, lại muốn mượn dùng Tụ Tinh Đài, Hạp Sơn Đạo Hữu có lẽ biết nguyên do?” Đoàn Nhân Ly giật mình, thận trọng hỏi.

“Điểm này ta cũng từng nghĩ đến, mấy lần trong đêm khuya quan sát, còn để cho bốn gã trưởng lão của bản Quan lấy lý do hộ pháp, ngày đêm giám sát. Từ khi hắn tu luyện, dẫn phát Thiên Tượng, hẳn là tu luyện một loại thần thông cần đặc thù Tinh Thần chi lực để Luyện thể.” Hạp Sơn Đạo Nhân suy nghĩ một chút, nói như thế.

“Thân thể người này vốn đã mạnh mẽ không thể tưởng tượng được, mà lại

có thể thi triển bí thuật cổ quái biến hóa thành Sơn Nhạc Cự Viên cùng Thanh Loan. Hiện tại lại tiếp tục tu luyện thân thể, phải chăng hắn là một gã Huyền Tiên?" Đoàn Nhân Ly hình như có vài phần suy đoán nói.

"Có lẽ vậy, văn cứ Tịnh Minh Tổ Sư kể lại, người này bị trong thương đã mất đi Tiên Thể, hôm nay thân ở Linh Hoàn Giới cũng bị áp chế không nhỏ, miễn cưỡng có thể xem như một gã Bán Tiên." Hạp Sơn Đạo Nhân từ chối cho ý kiến, gật đầu nói.

"Cho dù là Bán Tiên, một Đại Thừa bình thường cũng không thể so sánh được, phải thật thận trọng." Đồng Nhân trầm giọng nói ra.

"Đồng đạo hữu nói rất đúng, việc này hết sức quan trọng, lại liên lụy tới hai tông, cần phải suy nghĩ một sách lược hợp lý. Đây cũng là lý do mà ta mời hai vị tới đây." Hạp Sơn Đạo Nhân nghe vậy, thần sắc ngưng trọng gật đầu.

"Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Hạp Sơn đạo hữu, đối với hành động lần này, hẳn phải có uy tính trước, nguyện được nghe cao kiến." Đồng Nhân nhìn về phía Hạp Sơn Đạo Nhân, như có thâm ý nói.

"Hắc hắc, Đồng đạo hữu khách khí. Ta chỉ có chút kiến giải, vẫn phải cần hai vị bổ sung không ít." Hạp Sơn Đạo Nhân cười hắc hắc.

....

Lúc nửa đêm.

Bên trong Cảnh Nguyên Quan mọi nơi đều yên tĩnh, tất cả lầu các đều được màn đêm bao phủ. Duy nhất chỉ có đỉnh núi Cửu Cung Phong sáng trưng như ban ngày.

Sáu cột sáng to lớn rủ xuống từ trên tinh không, bạch quang chớp động ở giữa, tựa hồ đang từ từ giảm đi, hóa thành từng điểm ngân quang tiêu tán.

Cả tòa Tụ Tinh Đài tràn ngập từng mảnh bạch quang giống như sương mù.

Trên đỉnh đài, Hàn Lập đang khoanh chân, nhắm mắt, toàn thân trong suốt,

da thịt có ngân quang lưu động, toàn thân tản mát ánh sáng sáng bóng của kim loại. Mỗi bắp thịt đều giống như tinh thiết, cứng cỏi vô cùng.

Tại ngực bụng của hắn có sáu quang điểm màu lam lập lòe bất định, bắt mắt dị thường.

Nhưng vào lúc này, sáu đạo hắc quang tán loạn, bay nhanh ra khỏi cột sáng, tụ vào hóa thành những bảo kính màu đen phong cách cổ xưa nhập vào cơ thể Hàn Lập.

Sau một lúc, Hàn Lập chậm rãi mở mắt, thở dài một cái.

Tại Tụ Tinh Đài, được Tinh Nguyệt Bảo Kính gia trì, tầng thứ sáu của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công cuối cùng cũng đại thành.

“Còn kém một bước nữa.”

Hàn Lập thì thào tự nói, sau đó đứng dậy bước một bước kéo dài ra trong hư không.

Chỉ nghe “Oanh” một tiếng thật lớn.

Toàn bộ Tụ Tinh Đài chấn động, thân thể hắn cũng lảo đảo, đúng là một cước nhưng lại giẫm thủng bậc đá, lún sâu tới nửa cái bắp chân.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi cười khổ, không nghĩ tới tu thành tầng thứ sáu, thân thể vậy mà xuất hiện biến hóa rõ ràng.

Vừa rồi hắn chỉ chưa quen thân thể, lỡ một cước đạp xuống, vậy mà có lực phá hoại kinh người.

May mà hắn đạp hỏng một lỗ không nằm trong phạm vi của Tụ Tinh Đài, không gây ảnh hưởng gì, bằng không khó mà giải thích được.

Vừa nghĩ đến đây hắn không khỏi đưa tay sờ mũi.

Bốn tên trưởng lão của Cảnh Nguyên Quan cảm nhận được chấn động kịch

liệt, khẽ giật mình, sau đó ba người nhao nhao nhìn về phía lão già Hợp Thể Kỳ.

“Không có việc gì, không cần để trong lòng.” Lão già râu bạc thoáng đánh giá một chút, liền truyền âm nói với ba người còn lại.

Từ khi Hàn Lập tới đây tu luyện, đối với vị lực tu có thể so với tu sĩ Đại Thừa, hầu như lão đã tập mãi thành quen. Một người có thể quán chú lực lượng khổng lồ Tinh Thần chi lực luyện thân, còn có cái gì không thể làm đây?

Mà Thái Thượng Đại trưởng lão đã lệnh cho lão, nghiêm mật theo dõi người này, tận lực không được tiếp xúc.

Bên trên Tụ Tinh Đài, Hàn Lập hít một hơi dài, cổ tay lật qua, lấy ra một tấm thuẫn màu xám dài khoảng hai thước.

Thuẫn này thu được khi hỗn chiến ở Thiên Quỷ Tông, là một kiện Pháp bảo phòng ngự, thật xui xẻo cho gã tu sĩ Luyện Hư nào đó. Toàn thân thuẫn được làm bằng sắt, trộn lẫn một tí Luyện Tinh, trên mặt thuẫn khắc không ít huyền ảo phù văn, phía trên có lưu quang lưu động, hiển nhiên có phẩm giai không thấp.

Hắn rót vào trong thuẫn một chút Pháp lực, khiến Linh quang ở mặt ngoài chớp động không thôi, khởi động toàn bộ cấm chế ẩn chứa bên trong, tiếp theo hắn cầm thuẫn bằng hai tay giơ lên cao.

“Phốc” một tiếng, Linh quang ở mặt ngoài của tấm thuẫn ảm đạm, tiếp theo “Bang Bang” liên tiếp vang lên, cả khối thuẫn màu đen vặn vẹo biến hình, giống như tượng đất bị xoắn thành một đoàn.

Hàn Lập thấy vậy, vui vẻ trong lòng.

Theo như ước tính của hắn, lực lượng thân thể hôm nay đã tăng gấp đôi so với thân thể của hắn ở thời kì đỉnh phong.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, tâm tình dần bình phục, lần nữa ngồi vào Bắc Đẩu

Thất Tinh tinh đồ, nhắm mắt điều tức.

Ước chừng một canh giờ sau.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trong miệng tiếp tục tụng niệm khẩu quyết của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên công tầng thứ bảy.

Bắc Đẩu Thất Tinh ở chỗ sâu trên vòm trời, đột nhiên sáng rõ, phát ra ánh hào quang khác hẳn với những quần tinh xung quanh, hào quang có màu bạc, lúc sáng lúc tối.

Lần này, trong màn đêm có tới bảy đạo cột sáng màu bạc tráng kiện vô cùng, giống như thực chất rủ xuống từ trên trời, oanh kích lên Tụ Tinh Đài.

Trên đài, tất cả tinh đồ, hầu như đồng thời đại phóng ngân quan, sáng óng ánh một mảnh.

Xa xa nhìn lại, toàn bộ đài cao giống như được bao phủ bởi một tầng nhũ bạc.

Chỉ nghe "Ầm ầm" vang lên thật lớn.

Cả tòa Cửu Cung Phong chấn động, mảng lớn ngân quang quét qua, một cỗ uy thế gấp mười lần lúc trước ngân quang tản mát ra xung quanh, điên cuồng xoay tròn trên đài.

Tầng quang tráo phòng hộ xung quanh Tụ Tinh Đài bị cỗ cuồng phong Tinh Thần chi lực cuốn vào, lập tức vỡ vụn, hóa thành từng điểm kim quang tiêu tán không thấy.

Bốn gã trưởng lão trấn thủ nơi đây luống cuống không kịp chuẩn bị, thậm chí một gã trưởng lão Luyện Hư còn bị đánh rớt bay ra ngoài.

Tên trưởng lão Hợp Thể phát hiện tình thế không ổn sớm hơn chút ít, một hơi tế ra vài món Pháp bảo phòng ngự, miễn cưỡng chống được sự trùng kích của cỗ Tinh Thần chi lực. Hắn lui lại hơn trăm trượng trong hư không

mới ổn định thân hình, nhìn về phía Cửu Cung Phong tràn đầy kinh hãi cùng hoảng sợ.

------oOo------

Chương 62: Khác thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh một ngọn núi phía xa ngoài mấy trăm dặm, ba đạo nhân ảnh đứng sóng vai, đúng là ba người Hạp Sơn đạo nhân, Đồng Nhân Ác và Đoạn Nhân Ly.

Giờ phút này, bọn họ đều đang nhìn lên màn đêm mênh mông. Ở phía xa, một đạo bạch quang chói mắt vút lên trời cao.

Chỗ đó đúng là phương hướng của ngọn núi Cửu Cung.

Cả ba đều im lặng không nói, ngoại trừ từng ngọn sơn phong thỉnh thoảng lướt qua nhẹ nhàng khiến các góc áo bay lên phất phơ, còn lại xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, bầu không khí có chút ngưng trọng.

Sau một lúc lâu, sự yên tĩnh này đã bị một người phá vỡ.

"Hạp Sơn đạo hữu, người gọi đây là sách lược vẹn toàn sao chứ? Để mặc người này bình yên tu luyện, thực lực tăng tiến lớn như vậy sao?" Đoạn Nhân Ly chậm rãi mở miệng nói.

"Tại ta cân nhắc không chu toàn. Xem ra hắn đã tìm ra được phương pháp khôi phục thương thế." Hạp Sơn đạo nhân thở dài, trả lời với vẻ bất đắc dĩ.

"Việc này không nên trì hoãn nữa." Đồng Nhân Ác lạnh lùng tiếp lời.

"Đồng đạo hữu nói rất có lý. Chúng ta vốn đã chuẩn bị hoàn chỉnh, chỉ là vẫn muốn cân nhắc cẩn thận thêm một chút thế nhưng bây giờ thật sự không thể đợi thêm nữa." Giọng nói của Hạp Sơn đạo nhân trầm xuống.

"Đáng ra phải động thủ từ sớm." Đoạn Nhân Ly thì thào nói một tiếng, trong tay áo song quyền nắm chặt, đôi mắt sáng lên vài phần kích động.

...

Sáng sớm hôm sau.

Phía sau Thánh Hoả Phong tại Lãnh Diễm Tông, bên trong tiểu viên ngói xanh trong lòng Tử Trúc Lâm, Tư Mã Kính Minh khoanh tay đứng trước cái bàn xung quanh đàn hương lượn lờ, trên vách tường là bộ ba bức họa. Y đang cung kính bẩm báo cái gì đó.

Lúc này trên bức họa oánh quang lưu chuyển, một đạo nhân ảnh hiện ra, lăng không đứng, gương mặt ngay ngắn, hai mắt long lanh, đúng là Lãnh Diễm lão tổ.

"Ngươi nói Hàn Lập hôm nay đã bắt đầu tu luyện tầng thứ bảy của công pháp?" Lãnh Diễm lão tổ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi hỏi.

"Theo như thiên địa dị tượng hôm qua truyền lại, quá nửa là như vậy. Lão tổ, người này đến cùng thân phận là như thế nào, tốc độ tu luyện như thế thật là không thể tưởng tượng nổi..." Tư Mã Kính Minh thoạt tiên khẳng định sau đó lại có chút phân vân.

"Hắc hắc, thân phận gì ta không rõ lắm, nhưng ta vừa biết được, bây giờ vị Hàn đạo hữu này đạng bị một tổ chức lớn trên Tiên Giới treo thưởng lùng bắt. Giải thưởng rất lớn, đến ta cũng có chút động tâm. Tịnh Minh lão đạo quanh năm bế quan không hề xuất hiện vậy mà gần đây đã khởi hành đến thành Hắc Thủy để gặp Cốt Diêm lão quỷ. Theo ta thấy, e rằng Thiên Quỷ Tông cùng Cảnh Nguyên Quan đã không muốn an phận rồi." Lãnh Diễm lão tổ hắc hắc một tiếng, không nhanh không chậm nói.

"Vậy chúng ta có nên..." Tư Mã Kính Minh nghe vậy cả kinh, vẻ mặt lập tức lộ ra một tia cổ quái.

"Có nên hùa theo toan tính của hai phái kia, cũng tới kiếm một chén canh

phải không?" Lãnh Diễm lão tổ trực tiếp ngắt lời.

Tư Mã Kính Minh biết mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

"Vị Hàn đạo hữu này, Tịnh Minh lão đạo cùng Diêm lão quỷ đều chưa tự mình gặp, thế nhưng bản thân ta đã từng giao thủ qua. Người này tuyệt không đơn giản! Vừa nãy nghe ngươi nói hắn đã tu thành tầng thứ sáu Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên Công, ta càng thêm vững tin điều này. Chỗ tốt mặc dù khiến người động tâm, nhưng cũng phải có mạng để hưởng mới được." Lãnh Diễm lão tổ thâm ý sâu sắc nói.

"Xin nghe lời dạy bảo." Tư Mã Kính Minh nghe vậy, vội vàng đáp.

...

Đêm khuya, trên đỉnh Tụ Tinh Đài.

Hàn Lập ngồi xếp bằng, toàn thân đắm chìm vào trung tâm của vòng xoáy ngân quang được tạo thành do bảy đạo cột sáng màu bạc rủ xuống.

Lực lượng tinh thần mênh mông từng giây từng phút từ bốn phương tám hướng hướng chen chúc chui vào cơ thể, rèn luyện cho thân thể của hắn.

Thân hình hắn vẫn không nhúc nhích, trong nội tâm lại dùng phương pháp nhất tâm nhị dụng suy nghĩ sự việc hiện tại.

Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên Công lúc tu luyện đưa tới thiên cơ dị tượng kinh người, lực lượng tinh thần cuồng bạo quét sạch phía dưới, khiến cho cấm chế phòng hộ chung quanh Tụ Tinh Đài nứt vỡ. Bốn gã trưởng lão Cảnh Nguyên Quan bị đánh bay nhưng sau khi rời đi lại không xuất hiện nữa, mà vị Hạp Sơn đạo nhân đối với sự tình này chẳng hề quan tâm, tựa hồ đối với hắn yên tâm quá mức.

Việc này vốn cũng không có gì, nhưng thời gian gần đây hắn rõ ràng cảm ứng được, trong phạm vi một hai trăm dặm phụ cận Tụ Tinh Đài, tu sĩ Cảnh Nguyên Quan bất ngờ lần lượt ly khai động phủ, không hề trở lại.

Mới đầu hắn không nghĩ gì, dù sao tông môn có người ra ngoài du lịch hoặc chấp hành nhiệm vụ trường kỳ không về, cũng là sự việc bình thường, nhưng loại tình huống này về sau tiếp tục diễn ra rốt cuộc khiến hắn phải chú ý, lòng cảnh giác không khỏi tăng lên một phần.

Mà ngay mới vừa rồi, hắn chẳng biết tại sao trong lòng mơ hồ có chút bất an, có một loại cảm giác không ổn âm thầm nhói lên.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, triệt tiêu một phần lực lượng tinh thần buông xuống sau đó sử dụng thần thức nhanh chóng tìm tòi mọi thứ trong vòng phạm vi mấy trăm dặm.

Vào thời khắc này, toàn bộ hư không phía trên đột nhiên mơ hồ, tiếp theo một đường trắng bạc vô cùng to dài im hơi lặng tiếng hiển hiện ra, giống như đem khoảng trời xung quanh xé toạc thành hai nửa, cực kỳ quỷ dị.

Xuy xuy xuy!

Phù văn màu bạc rậm rạp, chằng chịt từ trong đường trắng bạc tuôn ra, cuồn cuộn không dứt, vô cùng vô tận. Phù văn vừa xuất hiện, liền quay tít một vòng, hóa thành vầng sáng bao quanh một Mặt trăng bạc từ từ lộ ra, hầu như nhuộm trắng toàn bộ không gian xung quanh.

Những vầng sáng màu bạc giao hoà vào nhau, một vầng trăng bạc cực lớn ngưng hiện, vô cùng cường đại, tản mát ra ánh sáng chói lọi, khiến cho hết thảy chung quanh biến sắc trở nên ảm đạm.

Nói ra thì rất dài dòng, nhưng kỳ thật chỉ là sự tình trong chốc lát, ngay khi ngân nguyệt to lớn trong nháy mắt hình thành, ánh sáng đầy trời khiến toàn bộ tinh quang cũng biến mất.

Hàn Lập thấy vậy, không nói gì, thân hình nhoáng một cái, trong chớp mắt rời khỏi phạm vi ngọn núi Cửu Cung, chớp động mấy cái, liền bay bên ngoài hai ba mươi dặm.

Vào thời khắc này, dị biến lại phát sinh!

Tại khoảng cách ngoài mấy chục dặm của Cửu Cung Phong "Oanh" một tiếng, cự thạch lăn xuống, mặt ngoài hiện ra một phù văn màu trắng khổng lồ chừng trăm trượng, cũng phóng ra một cột sáng màu trắng vừa thô vừa to, bay thẳng đến chân trời.

Ngay lúc đó, một hướng khác của ngọn núi cũng chấn động mạnh một cái, phóng lên một đạo lục quang vô cùng to lớn.

"Ầm ầm" liên tục tám tiếng nổ!

Bên trong phương viên trăm dặm của Cửu Cung Phong, nhìn không chút gì thu hút, tại thời khắc này đồng thời truyền ra tiếng nổ mạnh, ở bên trong phù văn phóng ra các cột sáng cực lớn màu sắc khác nhau.

Phù văn các màu chằng chịt tại cột sáng hiện ra xung quanh, sau đó vô cùng nhanh chóng kết nối lại, trong chớp mắt ngưng tụ thành một màn sáng vô cùng lớn, lấy phương viên phạm vi trăm dặm của ngọn núi cửu cung làm trung tâm đem bao phủ vào bên trong.

Trên màn sáng, phù văn đủ mọi màu sắc lưu động không thôi, phát ra những tiếng vang sắc nhọn quái dị "Xuy xuy", cách rất xa cũng có thể cảm nhận được ở trên đó sự chấn động của linh lực cực kỳ kinh người.

Bên trong màn sáng, ở một chỗ trong hư không, Hàn Lập thu lại độn quang, thân hình dừng lại, nội tâm có chút trầm xuống.

Tuy rằng không biết Cảnh Nguyên Quan có mưu đồ gì, bất quá xem ra cuối cùng đã sinh ra ác ý đối với mình.

Hắn đưa mắt quan sát chung quanh, đôi ngươi hiện ra một tầng lam mang, tuy nhiên hắn khẽ cau mày.

Cấm chế khổng lồ này huyền diệu khó lường, vượt xa Quỷ Vương Thiên Trụ trận của Thiên Quỷ Tông ngày đó. Với kiến thức của hắn, nhất thời nửa khắc cũng chưa nhìn được nhược điểm gì.

Lúc này thân hình Hàn Lập không chút do dự bắn ra, trong chớp mắt đi tới

trước màn sáng năm màu, sáu đoàn ánh sáng màu lam chỗ ngực bụng lóe lên, một quyền lập tức hướng một chỗ trên màn sáng hung hăng đánh ra.

Một tiếng vang long trời lở đất!

Mặt ngoài màn sáng run lên, hào quang chợt hiện, hiện ra một vết lõm của dấu quyền cực lớn. Xung quanh vết lõm, ngũ sắc phù văn chằng chịt, nhao nhao lao tới, khiến cho bằng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ khôi phục của vết lõm.

Vết lõm chưa kịp khôi phục hoàn toàn, "Oanh" lại một quyền đánh vào đúng vị trí chỗ lõm, màn sáng kịch liệt run rẩy, tựa hồ sau một khắc muốn tan vỡ.

Ngay tại thời điểm quyền thứ ba của Hàn Lập giơ lên, chưa kịp đánh ra, ở giữa không trung, Ngân Nguyệtcực lớn bỗng nhiên sáng ngời, từ trong vạn luồng ngân quang xuất ra, bên trong xen lẫn vô số phù văn màu bạc, cuồn cuộn hội tụ một chỗ, hình thành một cột sáng cực lớn đủ để bao trùm phương viên trăm dặm.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang lóe lên, sau một khắc liền khôi phục như ban đầu, nhưng bản thân mình đã xuất hiện ở một cái thế giới xa lạ.

Đây là một sa mạc hoang vu, rộng lớn, vô luận từ phương hướng nào nhìn đến cũng đều là chỉ một mảnh hoang vu, khắp nơi trên mặt đất đều là những tảng đá lớn màu xám, thỉnh thoảng còn có một hố sâu cực lớn, tựa hồ do bị thiên thạch va chạm vào.

Bầu trời dày đặc những đám mây màu xám tro bay lơ lửng nhưng rất thấp, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ép xuống, làm cho người ta có một loại cảm giác bị đè nén cực kỳ.

"Lại là Động Thiên Pháp Bảo sao?" Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, lập tức thả thần thức ra.

Kết quả những nơi thần thức đi qua, ngoại trừ mặt đất hoang vu, chính là hố

sâu, cự thạch, trừ những cái đó ra, không còn gì khác.

Hắn suy nghĩ một chút, thần thức ngưng tụ, thăm dò bên trong đám máy màu xám tro.

Nhưng khi thần thức mới tiến vào, lại có một cảm giác rất gian nguy, bốn phía hỗn loạn, mặc dù hắn thúc giục Luyện Thần Thuật thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng cảm ứng được xa hơn mười trượng, thế nhưng tình hình đại khái giống nhau.

Đám mây màu xám tro không biết là thứ cổ quái gì, lấy thần thức mạnh mẽ của hắn cũng không thể xuyên thấu hoàn toàn.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, vừa thu lại thần thức, tại thời điểm hắn có ý định dùng thủ đoạn khác dò xét, đám mây xám tro trên đỉnh đầu đột nhiên kịch liệt cuồn cuộn, ù ù rung động.

Sau một khắc, từng đạo hoàng mang như mưa rơi từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt đất.

Mỗi một đạo hoàng mang sau khi hạ xuống, bốc lên thành một quả cầu nhanh chóng bành trướng, mơ hồ biến hình, hóa thành một đại hán màu vàng kim óng ánh.

Những đại hán này cùng người bình thường không khác nhau bao nhiêu, làn da màu vàng kim óng ánh, bề mặt mơ hồ có vầng sáng màu vàng lưu chuyển, eo quấn khăn vàng, cầm trong tay các loại vũ khí, giống ý hệt như Hoàng Cân lực sĩ trong truyền thuyết.

Bọn chúng tuy rằng cùng người bình thường thoạt nhìn giống nhau, bất quá trên thân thể không có chút khí tức nào của vật sống, trên mặt biểu hiện vẻ khô khan, giống như khôi lỗi bình thường.

Không đến một lát sau, xung quanh liền xuất hiện gần ngàn tên lực sĩ, đông như quân Nguyên, bao vây Hàn Lập vào giữa.

Cảnh tượng bất ngờ này khiến hắn có chút ngẩn ra.

------oOo------

Chương 63: Rải đậu thành binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Thân hình của những Hoàng Cân lực sĩ cực kỳ linh hoạt. Chúng cầm trong tay các loại binh khí như đao, thương, kiếm, búa… Cả đám đáp xuống từ giữa không trung, hai chân đạp đất nhảy lên như những con chim lớn màu vàng sau đó lại chạy như điên về phía trước, truyền ra những tiếng vù vù đinh tai nhức óc.

Trong chốc lát, đại quân lực sĩ từ bốn phương tám hướng che kín bầu trời ào ạt tấn công Hàn Lập, tạo nên thanh thế khiến người ta sợ hãi đến cùng cực.

Hàn Lập vẫn đứng nguyên tại chỗ, bình tĩnh quan sát mọi phía.

Sau một khắc, một gã Hoàng Cân lực sĩ đầu tiên đã lao tới, một thanh trường thương trên tay gã đâm đến, huyễn hóa ra đạo đạo thương ảnh, phát ra tiếng rít chói tai, bao phủ hơn nửa thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ cau mày, không những không lùi mà còn xông thẳng về phía những thương ảnh kia, sau đó đột nhiên xoè tay bắt lấy một thanh trường thương với tốc độ nhanh như chớp giật.

Một luồng cự lực mạnh mẽ từ cánh tay vọt tới, khiến thân thể gã lực sĩ kia không khỏi rung lên nhưng rất nhanh nó đã có thể đứng vững trở lại. Điều này khiến cho Hàn Lập không khỏi có chút ngạc nhiên.

Sức mạnh của Hoàng Cân lực sĩ quả thực kinh người!

Cánh tay bắt lấy trường thương hướng phía sau kéo một cái, lập tức khiến

tên lực sĩ lảo đảo, tay kia của Hàn Lập vung quyền đánh ra.

Phanh!

Trường thương rời khỏi tay tên lực sĩ, người nó bắn ngược trở lại, va mạnh vào l mười mấy tên Hoàng Cân lực sĩ phía sau một đoạn mới dừng lại được.

Tên lực sĩ trở mình một cái, lập tức đứng lên, trước ngực hiện ra một vết lõm của quyền ảnh.

Động tác của nó chậm hơn so trước đây một chút nhưng vẫn lì lờm hợp sức với đám lực sĩ còn lại tiếp tục lao đến tấn công Hàn Lập.

Hàn Lập cầm trong tay trường thương tiện tay ném về phía sau, đánh bay một đám lực sĩ. Nhưng khi hắn quay đầu lại, mắt thấy cảnh này liền nheo lại, vừa mới rồi một quyền kia của hắn dùng tới năm thành công lực, đủ để đánh nát một ngọn núi, vậy mà không thể đánh chết được một gã Hoàng Cân lực sĩ.

Lúc này, số lượng lớn Hoàng Cân lực sĩ đã chen chúc lao tới.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, bước chân xê dịch, thân thể mang theo liên tiếp tàn ảnh di chuyển, đồng thời hai nắm tay vung lên, đột nhiên trở nên mơ hồ. Vô số quyền ảnh hiện ra, hướng bốn phương tám hướng đánh tới.

Lập tức một tiếng nổ lớn "Phanh phanh"!

Từng tên Hoàng Cân lực sĩ đều bị một vết quyền ảnh lõm sâu trước ngực, lập tức bắn ngược trở lại đụng vào các lực sĩ đằng sau ngã thành một mảnh, thế công hung hăng kinh người mới chịu dừng lại một chút.

Những tên lực sĩ phía sau bị ngã xuống đất trở mình một cái, rồi lần nữa nhao nhao đứng lên.

Ánh mắt Hàn Lập trở nên lạnh lẽo, thân ảnh nhoáng một cái, xuất hiện trước mặt đám Hoàng Cân lực sĩ vừa mới bị đánh bay, không chút chần chừ đánh một quyền đánh vào đúng vị trí dấu quyền trên ngực tên lực sĩ.

Rặc rặc!

Thân thể Hoàng Cân lực sĩ run lên, bên ngoài thân hiện ra từng vết rạn, từ trong bắn ra từng đạo ánh sáng màu vàng, thân thể gã ầm ầm vỡ vụn ra, hóa thành hoàng vụ phiêu tán đầy trời.

Hàn Lập dừng lại một chút, thân thể của Hoàng Cân Khôi Lỗi tuy rằng cứng rắn, nhưng cũng không phải là không thể đánh chết.

Hoàng Cân lực sĩ xung quanh một lần nữa giống như thủy triều, chen chúc lao tới.

Hàn Lập hít nhẹ một hơi. Ngực, bụng lóe lên ánh sáng màu lam, hiện ra sáu cái quang điểm. Thân thể theo đó trương phòng mãnh liệt, sau đó trái phải nhoáng một cái, huyễn hóa ra vài đạo thân ảnh mơ hồ.

Phanh phanh phanh!

Thân thể của bảy tám tên Hoàng Cân lực sĩ phía trước bị hất ngược trở lại, sau đó lập tức nổ tung.

Hai tay Hàn Lập múa thành một cỗ vòi rồng, những nơi đi qua hiện ra từng đạo quyền ảnh rậm rạp, chằng chịt.

Những tiếng vang mãnh liên tiếp nổ ra khắp nơi!

Những tên lực sĩ trong phạm vi vài chục trượng xung quanh hắn đều bị đánh bay ra ngoài, thân thể nhao nhao vỡ vụn, hoá thành một đám hoàng vụ bồng bềnh.

Dù thân thể những tên lực sĩ này dù vô cùng cứng rắn nhưng dưới sức mạnh của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công căn bản không đáng nói.

...

Tại một hải vực đen kịt, bao la bát ngát trên Tiên Giới.

Trên mặt biển, Âm Phong gào thét, khói đen tràn ngập, từng đạo sóng đục ngập trời cao hơn mười trượng, không ngừng xoáy lên.

Tại chỗ khói đen nồng đậm nhất trong hải vực, có một tòa thành trì to lớn màu đen lơ lửng ở trên, bốn bề yên tĩnh.

Thành này cao hơn trăm trượng, rộng chừng trăm dặm, trên cửa chính phía bắc khắc ba chữ cổ to "Hắc Thủy Thành".

Ngoại thành vô cùng rộng lớn được xây từ những viên đá vuông màu đen khổng lồ. Dưới ánh mặt trời chiếu rọi phản xạ ra như thủy tinh sáng bóng. Bên trong thành lại bình thường như thế tục, cũng có dòng sông, đồng ruộng, thảm thực vật, cây rừng, cũng có đường đi ngang dọc, cửa hiệu buôn bán khắp nơi.

Trong đó có thể thấy rất nhiều người đi lại trên đường như nước chảy.

Nội thành cũng không phải là vùng đất bằng phẳng, càng tới gần nội thành, địa thế lại càng cao, kiến trúc phân bố lại càng chặt chẽ, cung điện lầu các cũng càng to lớn.

Tại chỗ địa thế cao nhất của toàn bộ đại thành có một tòa thành nhỏ bên trong, xung quanh có một dòng sông màu đen tạo thành ranh giới ngăn cách với bên ngoài.

Trong nội thành này, có đình đài, lầu các lung linh, tinh xảo, lại có những căn thủy tạ tú lệ, tĩnh mịch. Bên trong thỉnh thoảng phân bố từng hòn non bộ ở chỗ hoa viên. Tại vị trí trung tâm là một bình đài rộng lớn, trên đài là một toà lầu các ba tầng mái hiên sừng sững, được làm bằng gỗ, màu đỏ son đấu củng giao thoa, ngói vàng lưu ly che đỉnh, trên có điêu khắc rồng phượng, vô cùng tinh xảo, hoa mỹ.

Trong tầng cao nhất, cửa sổ bốn phía đều mở rộng, nhìn khắp mọi nơi, tầm mắt cực kỳ rộng lớn, chẳng những đem phong cảnh nội thành thu hết vào mắt, mà còn đem một vùng lớn hải vực màu đen ngoại thành nhìn một lượt là thấy hết.

Bên trong lầu các, bày biện rất đơn giản, ở giữa đặt một bàn trà hình vuông, còn có một cái bồ đoàn hình tròn bằng tơ

Ở phía trên bàn trà là một cái minh thú lư hương bằng đồng màu đỏ sẫm, khói xanh bay lượn lờ khắp nơi, mùi thơm tràn ngập cả gian phòng.

Phía bên phải trên bồ đoàn, một lão giả gầy gò, râu tóc xám trắng đầu đội mũ quan có hoa sen tím đang khoanh chân ngồi, trên tay đang cầm một chén trà nhỏ rất đẹp đẽ, nhẹ nhàng thưởng thức.

Bên trong chén trà nhỏ, màu nước trà xanh biếc, đẹp hơn cả ngọc phỉ thúy, hương thơm chỉ thoang thoảng, còn bị mùi đàn hương lấn át nhưng khi vào miệng lại vị cực kỳ tinh tế, linh khí nồng đậm, làm cho người ta vô cùng dễ chịu.

Lão giả gầy gò chậm rãi buông chén trà nhỏ, thật lòng tán thưởng nói: "Cốt Diễm đạo hữu, linh trà Hắc Thủy quả nhiên danh bất hư truyền."

"Tịnh Minh Đạo đạo hữu quá khen. Nếu đạo hữu thích, chi bằng lấy một chút mang về." Đại hán trán rộng, mặt vàng như nến, hình dáng tiều tụy phía đối diện đáp lại một cách lạnh nhạt.

"Lúc trước bởi vì còn vướng tông môn dưới hạ giới, ta cùng Diêm huynh ít khi qua lại, sau này nên chăng hợp tác nhiều hơn một chút, cùng nhau phát triển mới phải." Khuôn mặt Tịnh Minh đạo nhân lộ vẻ tươi cười ấm áp.

"Nếu lần này có thể bắt được người kia, dĩ nhiên sẽ cùng hợp tác tìm kiếm bí mật có thể giấu trên người hắn." Cốt Diễm tán nhân gật đầu đáp lại.

"Lại nói tiếp, người này rốt cuộc có thân phận như thế nào, Diêm huynh đã từng dò xét ra chưa?" Tịnh Minh Đạo nghiêm mặt một chút, mở miệng hỏi.

"Sau khi nhận được thông tin từ đạo hữu, ta có tìm hiểu qua nhưng cũng không thu được tin tức gì. Còn ngươi thì sao, có phát hiện được gì không?" Cốt Diễm tán nhân lắc đầu, hỏi ngược lại.

"Cũng giống đạo hữu, ta không tìm được thông tin chi tiết về người này. Thập Phương Lầu để lộ rất ít tin tức, chỉ biết là người này lai lịch không nhỏ, nhưng cụ thể thế nào thì không nói rõ." Tịnh Minh Đạo khẽ thở dài một tiếng.

"Càng là như thế, ta càng cảm thấy hứng thú đối với bí mật có khả năng được che giấu trên người hắn. Xem ra chỉ có thể tra hỏi kỹ càng một phen." Cốt Diễm đạo nhân hắc hắc một tiếng nói.

"Hặc hặc, xem ra Diêm huynh rất tự tin với việc bắt được hắn, chắc là huynh có bí bảo ban cho môn hạ đệ tử sử dụng rồi?" Tịnh Minh lão đạo tỏ vẻ cởi mở, cười cười, hỏi dò.

"Còn đạo hữu chẳng lẽ không ban vật áp rương?" Cốt Diễm tán nhân lườm lão giả gầy gò nói.

Lão kia không thèm để ý, cười cười nói: "Để tránh xảy ra sai sót, tự nhiên là có rồi."

"Mới đây, dưới cơ duyên xảo hợp ta tìm được một ít Binh đậu, nửa tháng trước mới thành công chuyển hóa thành đạo Binh. Lần này vừa vặn dùng đến nên đã ban cho bọn chúng." Cốt Diễm tán nhân thấy đối phương không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều nữa, tùy ý nói ra.

Gầy gò lão giả nghe vậy, thần sắc liền biến đổi, lộ ra vẻ giật mình.

"Không ngờ lại là đạo Binh... Diêm đạo hữu thật đúng là có phúc, tạo hóa kinh người."

"Cái đó chỉ là đạo Binh dưới tam phẩm trong Hoàng Cân đạo binh mà thôi, không đángnhắc tới." Cốt Diễm tán nhân quơ quơ tay áo, thể hiện bộ dạng không để ý, chỉ là ở sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ tự đắc không dễ phát hiện.

"Cho dù là đạo Binh dưới tam phẩm cũng đã vượt xa pháp bảo bình thường. Có bảo vật này, họ Hàn dù có ba đầu sáu tay cũng sẽ bị bắt như trở bàn tay." Tịnh Minh đạo nhân nói ra, giọng nói lộ rõ sự hâm mộ không hề che giấu.

Cốt Diễm tán nhân nghe vậy, cười mà không nói.

Lúc này, Tịnh Minh Đạo bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện, nhíu mày hỏi: "Đúng rồi, tên Hàn Lập này trên danh nghĩa còn là ngoại môn Trưởng lão của Lãnh Diễm Tông, tên Lãnh Diễm kia sẽ không tự nhiên chen ngang, cản trở chứ?"

"Nếu hắn không sợ từ nay về sau Linh Hoàn giới chỉ còn lại hai đại tông môn đỉnh cấp thì có thể tới thử một lần." Sắc mặt Cốt Diễm tán nhân phát lạnh, cười gằn rồi nói.

Tịnh Minh Đạo gật gật đầu, gương mặt gầy gò cũng thoáng lộ ra vẻ tươi cười.

...

Trong không gian thần bí, tại một chỗ màu xám dày đặc trên tầng mây, có ba bóng người đứng thẳng trong hư không. Đúng là Đồng Nhân Ác, Hạp Sơn đạo nhân và Đoàn Nhân Ly.

Trên tay Đoàn Nhân Ly lúc này là một cái hồ lô vàng. Miệng lão lẩm nhẩm.

Hồ lô lớn chừng nửa người, mặt ngoài sáng lên từng vòng kim quang. Mặt ngoài khắc đầy phù văn li ti lập loè. Từ miệng hồ lô thoát ra vô số chữ nhỏ màu vàng cùng loại, phiêu động không thôi đồng thời tản mát một cỗ khí thế xuất thần.

Miệng lão phát ra từng trận chú ngữ huyền ảo tối nghĩa, tại miệng hồ lô một cỗ hào quang màu vàng lượn lờ, từ trong bay ra từng hạt giống như đậu màu vàng, nhao nhao hướng phía dưới bay đi.

Những hạt đậu này vừa chạm vào tầng mây thì trên tầng mây lập tức hiện ra từng cái vòng xoáy nhỏ tinh tế, kéo vào sau đó liền thôn phệ, không còn thấy bóng dáng.

"Đây chẳng lẽ là... rải đậu thành binh! Không nghĩ tới quý tông có thể thi

triển tiên thuật trong truyền thuyết như thế!" Hạp Sơn đạo nhân nhìn hồ lô màu vàng trong tay Đoàn Nhân Ly, vẻ mặt cực kỳ hâm mộ.

"Kiến thức của Hạp Sơn đạo hữu quả thật bất phàm. Chẳng qua tu vi nông cạn của chúng ta làm sao có thể nắm giữ hoàn toàn bí thuật Tiên gia, Chỉ là dựa vào tiên bảo này do tổ sư ban thưởng mới có thể miễn cưỡng triệu hồi ra một ít đạo binh mà thôi." Đồng Nhân Ác trả lời một cách bình thản.

------oOo------

Chương 64: Đồng loạt ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

"Thì ra là thế. Thân thể của tên Hàn Lập kia cực kỳ cứng rắn, thủ đoạn bình thường không dễ đối phó. Dùng Hoàng Cân Đạo Binh xuất thủ trước, đầu tiên tiêu hao khí lực của hắn. Hành động này rất hay!" Hạp Sơn đạo nhân gật gù tỏ vẻ tán dương.

"Phối hợp cùng với Động Thiên Chi Bảo của Hạp Sơn đạo hữu cũng chỉ là tuỳ theo hoàn cảnh mà giải quyết thôi. Hiện giờ, tuy đã đạt được bước nhưng muốn kẻ này chịu tội thì không thể nói trước được, có khi cả ba người chúng ta còn phải đồng loạt xuất thủ." Đồng Nhân Ác trầm ngâm nói.

"Cũng đã đến lúc, Hạp Sơn đạo hữu có thể cho chúng ta xem tình hình trong đó như thế nào chứ?" Đoàn Nhân Ly dừng niệm chú ngữ, quay đầu nhìn lại.

Hạp Sơn đạo nhân gật đầu, giơ tay lên, một đạo tia sáng trắng bay ra, bên trong mơ hồ có một viên ngọc màu bạc to bằng quả trứng gà.

Viên ngọc quay tít một vòng, rồi xuất hiện trong hư không trước mặt ba người.

"Phốc" một tiếng, viên châu bạo liệt, một đoàn khói mù màu bạc tràn ngập phía dưới, ngưng tụ thành một tấm kính màu bạc lớn bảy tám trượng, lúc đầu hơi mơ hồ rồi sau đó dần huyễn hóa ra trên bề mặt một bức họa.

Ba người nhìn tình hình trong bức họa, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ thấy trong hình, từng Hoàng Cân lực sĩ từ trên trời lao xuống, tựa như

thủy triều tấn công thanh niên cao lớn ở chính giữa từ bốn phương tám hướng.

Thanh niên cao lớn khẽ động thân hình, cũng không dùng quá nhiều động tác.

Từng đạo quyền ảnh đánh ra bốn phía.

Hoàng Cân lực sĩ xung quanh như bù nhìn, đụng vào quyền ảnh liền bị lăng không đánh bay đi, nổ tung thành ánh sáng màu vàng, căn bản trong phạm vi mười trượng không cách nào tới gần người thanh niên.

Từ đầu tới giờ bất quá mấy hơi thở công phu, đã tầm bảy tám chục Hoàng Cân lực sĩ bị đánh cho tan nát.

Thần sắc thanh niên thong dong, động tác không có chút nào chậm chạp, tựa hồ đánh nát những Đạo Binh này căn bản không hao phí bao nhiêu khí lực.

Đúng lúc này, "Phốc" một tiếng, mặt kính màu bạc vặn vẹo một hồi rồi tán loạn, một lần nữa hóa thành mảng khói mù lớn rồi tiêu tán.

"Điều này... Điều này sao có thể xảy ra!" sắc mặt Đoàn Nhân Ly có chút khó coi.

"Những Hoàng Cân Đạo Binh này tuy rằng không hiểu bất cứ bí thuật công pháp gì, nhưng thân thể đều rất cứng rắn, có thể so với lực tu đẳng cấp cao. Nếu chúng ta bị hơn trăm tên vây quanh cũng cảm thấy khó giải quyết, nhưng tên Hàn Lập như thế nào lại có thể tự nhiên ứng phó, xem ra chúng ta đã đánh giá thấp hắn." Đồng Nhân Ác nhăn mặt.

"Chẳng lẽ thương thế của hắn đã khôi phục sao?" Hạp Sơn đạo nhân trầm giọng nói ra, trong lòng không khỏi có chút bồn chồn.

"Nếu có thể dễ dàng phục hồi như cũ, hắn cần gì phải rời Tiên Giới mà đi tới Linh Hoàn giới này? Việc đã đến nước này, hoặc là không làm, còn nếu đã làm thì phải làm cho xong. Dựa theo kế hoạch bàn bạc lúc trước, ba

người chúng ta tự mình động thủ, để tránh đêm dài lắm mộng." Đồng Nhân Ác lạnh lùng nói.

...

Bên trong không gian Động Thiên.

Hàn Lập nhoáng một cái đã tránh được mấy tên Hoàng Cân lực sĩ giáp công, cánh tay phải hơi vung, bảy tám đạo quyền ảnh hiện ra, mỗi một quyền đều chuẩn xác đánh vào đầu từng gã lực sĩ.

Phanh phanh phanh!

Đầu cả bảy tám tên lực sĩ bạo liệt, thân thể bắn ra ngoài, "Phốc" một tiếng, hóa thành một đám hoàng vụ.

Một loạt động tác đều như nước chảy mây trôi, rất gọn gàng, chỉ trong thời gian ngắn gần hai mươi tên lực sĩ bị đánh tan.

Trải qua một đoạn thời gian quần chiến, hiện giờ những Hoàng Cân lực sĩ này đã không đáng để trong mắt, lực sĩ từ bốn phương tám hướng hiện lên đã bị hắn giết với tốc độ nhanh hơn rồi.

Số lượng lực sĩ xung quanh đã giảm hơn phân nửa, hai mắt Hàn Lập lam mang chớp động, hướng phía tầng mây màu xám nhìn lên, chuẩn bị tìm chút ít manh mối. Hắn tùy thời mỗi lần hành động phá tan tầng mây để tìm ra một chút huyền cơ.

Cùng lúc đó, trên bầu trời hoàng mang dừng lại, ở một chỗ đám mây xám rung động mạnh, từ không trung tách ra một lỗ hổng rộng hơn mười trượng, từ trong đó ba đạo độn quang giáng xuống, nhập lại rồi tản ra lơ lửng trên không trung.

Hào quang thu lại, lộ ra ba người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, hai mắt hắn híp lại một cái.

Ngoại trừ Hạp Sơn đạo nhân to như ngọn núi, trên tay còn nâng hồ lô màu vàng và Đoàn Nhân Ly, bên cạnh còn có một lão hói, thấp bé, áo đen.

"Hạp Sơn đạo hữu, xem ra ngươi đã liên thủ với Thiên Quỷ Tông rồi. Thật có chút đáng tiếc." Hàn Lập nói ra một cách bình thản.

"Hàn đạo hữu, điều này không thể trách bần đạo được. Thật sự là ngươi đắc tội với người không nên đắc tội. Bần đạo cũng là có chút bất đắc dĩ phải theo thôi." Hạp Sơn đạo nhân nhàn nhạt nói ra.

"A? Xem ra da mặt Đoàn đạo hữu cũng không mỏng!" Hàn Lập mơ hồ nghĩ tới điều gì, nhưng mặt không đổi sắc nhìn về phía Đoàn Nhân Ly, mỉa mai.

"Hàn đạo hữu có được thực lực bực này, tại Linh Hoàn giới có thể hô mưa gọi gió. Nếu chỉ vì trăm cân Âm Thần Thạch mà nói thì Thiên Quỷ Tông ta như thế nào lại gây chiến?" Lão hói áo đen gượng cười, nói vài tiếng.

"Nếu ta đoán không sai, các hạ hẳn là đệ nhất tu sĩ Thiên Quỷ Tông Đồng đạo hữu rồi. Không biết cuối cùng tại hạ đã đắc tội với người phương nào, để phiền ba vị đồng thời ra tay vậy?" Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía lão giả nói.

"Khục! Hàn đạo hữu nếu muốn kéo dài thời gian, chỉ sợ phải thất vọng. Động thủ!"

Lời nói Đồng Nhân Ác còn chưa dứt, tay áo gã đã run lên tế ra một quyển Cổ thư tối tăm mờ mịt, tay còn lại hướng Cổ thư chỉ vào.

Cổ thư lập tức "sàn sạt" nhanh chóng lật qua lật lại, từng đạo lưu quang màu xám trắng từ trong trang sách nhanh chóng bắn ra, lập tức hóa thành một quái điểu đầu ưng, có đuôi bò cạp trên lưng, to chừng sáu bảy trượng, xoay tròn trong chớp mắt liền có vài chục đầu quái điểu hiện ra, hai cánh dang rộng bay lượn ở trên không.

"Hàn đạo hữu, đắc tội!"

Hạp Sơn đạo nhân nói xong, một tay đơn giản giơ lên, một kiện Pháp bảo

hình tròn màu lam nhạt bay ra rất nhanh, tức thì lóe lên chui vào bên trong đám mây xám trên không trung.

Tiếp theo, y duỗi một ngón tay hướng không trung rồi ngưng thần một chút.

Oanh long long!

Tầng mây dày đặc lập tức cuồn cuộn, phát ra ánh sét kinh thiên, từng đạo điện mang màu xám đen, to lớn hiện ra trong tầng mây, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Đoàn Nhân Ly lẩm nhẩm niệm chú, mặt ngoài hồ lô trong tay y lượn lờ phù văn màu vàng, phát ra tiếng gào rít sắc nhọn, hàng trăm hạt đậu màu vàng từ miệng hồ lô bắn ra, mỗi hạt rơi xuống hóa thành một Hoàng Cân lực sĩ.

Ba người tựa hồ như đã trao đổi, đồng loạt thi triển thủ đoạn.

Động tác trong tay Hàn Lập vẫn không dừng, ánh mắt hắn nhìn vào cái hồ lô màu vàng kia, hiện ra một chút ngạc nhiên.

Thì ra đám Hoàng Cân lực sĩ ban nãy đều đến từ đó!

Ý nghĩ này trong đầu hắn chỉ lướt qua, sau một khắc tay kia run lên, quyền ảnh rậm rạp, chằng chịt hiện ra, quét ngang xung quanh phóng ra, một hơi đem Hoàng Cân lực sĩ trong phạm vi vài chục trượng đánh bay, tiếp đến thân hình hắn nhảy lên, lao nhanh về phía Đoàn Nhân Ly.

Đối phương khổ công giam hắn vào trong không gian Động Thiên chi bảo, tất nhiên đã có chuẩn bị chu đáo, tuyệt sẽ không chỉ có những thủ đoạn bên ngoài này, hắn nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung con quái điểu lượn quanh một vòng, liền có hơn mười đầu, hai cánh dang rộng, hướng chỗ Hàn Lập đáp xuống.

Thân hình chưa đến, đuôi bò cạp trên lưng quái điểu hướng về phía Hàn Lập bắn đến.

Ầm ầm! Một tiếng nổ lớn!

Vô số hắc tuyến vô cùng nhỏ như mưa rào, gió bão bắn xuống, đem Hàn Lập ở dưới bao phủ vào trong đó.

Hàn Lập gặp tình hình này, nhẹ nhàng lắc đầu vai một cái, mang theo liên tiếp tàn ảnh biến mất, khiến toàn bộ công kích của quái điểu đều thất bại.

Thân hình hắn vừa mới đứng vững ở cách đó không xa lại vung quyền đánh bay hai gã lực sĩ về phía sau. Phía trên, tiếng xé gió tái khởi, thình lình lại mấy chục đầu quái điểu hướng xuống hắn xông tới.

Cùng lúc đó, trên không trung một tiếng sấm sét giữa trời quang, một đạo Điện Xà màu nâu đen thô to, khí thế vô cùng mãnh liệt từ trên trời giáng xuống.

Hàn Lập nhíu mày, kim quang bên ngoài thân lóe lên, từng miếng lân phiến màu vàng nhạt hiện ra, trong khoảnh khắc bao trùm toàn thân, đem một quyền đánh lên trên.

"Oanh long long" một tiếng nổ mạnh!

Điện Xà màu nâu đen vỡ vụn, một đoàn điện quang màu nâu đen vô cùng chói mắt bạo liệt.

Nắm đấm của Hàn Lập tuy rằng không hư hao chút nào, nhưng thân hình hắn nhoáng một cái, lùi về sau một bước.

"Đinh đinh đang đang" một tiếng nổ lớn!

Những công kích của quái điểu đuôi bò cạp bắn lên bề mặt lân phiến, hắc quang nổi lên lốm đa lốm đốm, nhưng cũng không lưu lại mảy may một dấu vết nào cả.

"Phanh" một tiếng!

Do cất cánh không kịp sau khi công kích, một đầu quái điểu bị Hàn Lập tiện

tay dùng một gã Hoàng Cân lực sĩ đập trúng, dường như lập tức một cỗ man lực khó có thể ngăn cản vọt tới, đầu quái điểu phát ra một tiếng gào thét rồi cùng với lực sĩ vỡ vụn tán loạn.

Ngay sau đó, giữa không trung, một tiếng nổ vang mãnh liệt!

Từng đạo tia chớp màu nâu đen vô dùng dày đặc đánh xuống, như là cơn mưa lôi điện, từng đạo điện quang chói mắt, xé rách không gian màu xám bao la mờ mịt xung quanh, uy thế kinh thiên động địa.

Quái điểu ở giữa không trung bay lượn thỉnh thoảng tận dụng phát động công kích xuống phía dưới.

Thân hình Hàn Lập di chuyển biến hóa, tiện tay phóng quyền, đem những tia chớp không cách nào né tránh từng cái đánh tan, thỉnh thoảng cũng có quái điểu bị đánh rơi. Hắn vẫn đang ứng phó rất tự nhiên.

Có điều cũng vì như vậy, hắn nhất thời nửa khắc chưa có cách nào ra tay được với Đoàn Nhân Ly.

Từ trong hồ lô, hạt đậu màu vàng liên tiếp không ngừng bay ra. Tốc độ tiêu diệt lực sĩ bị giảm mạnh, Hoàng Cân lực sĩ xung quanh hắn ngày càng nhiều.

Qua mấy nhịp thở, tu tập xung quanh hắn thình lình lên đến ba bốn nghìn Hoàng Cân lực sĩ.

Tuy nhiên, điều làm trong lòng hắn bất an chính là, hơn phân nửa Hoàng Cân lực sĩ bên ngoài lúc này lại không nóng lòng hướng hắn phát động công kích, mà lại chạy nhanh về phía sau, rồi đột nhiên đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

"Pháp trận!"

Hai mắt Hàn Lập đồng tử co rụt, trong đầu nghĩ ngay đến.

------oOo------

Chương 65: Sợi thừng màu vàng đen

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Hàn Lập suy nghĩ một lúc, một quyền vừa định đánh ra liền biến thành trảo, mạnh mẽ chộp lấy một tên Hoàng Cân lực sĩ ném về đám còn lại.

Rầm!

Một tên lực sĩ đang đứng bất động bên ngoài vừa vặn bị ném trúng, một cỗ cự lực phát ra toán loạn, tạo thành một cơn sóng khí vô hình cuốn lấy vài tên Hoàng Cân Khôi Lỗi đẩy chúng ngã lăn trên ra đất.

Tiếng xé gió nổi lên!

Thân hình Hàn Lập biến ảo, hai tay như múa nhấc bổng từng tên Hoàng Cân lực sĩ nhìn như không có sức phản kháng sau đó ném đi tạo thành những đường vòng cung trên không trung bay về phía đám lực sĩ bên ngoài.

Về phần những tia chớp màu nâu đen không cách nào né tránh cùng với công kích của quái điểu thì hắn không thèm quan tâm.

Không quá qua hai ba nhịp thở, đại quân Hoàng Cân lực sĩ ở bên ngoài lập tức lộn xộn, ngã ngổn ngang khắp nơi rồi trở nên hỗn loạn.

"Không chần chờ nữa, tốc chiến tốc thắng!" Khuôn mặt trầm xuống, Đồng Nhân Ác lạnh giọng quát lên.

Vừa nói xong, gã khẽ lật tay, lấy ra một cái lệnh bài màu đen vàng, loang lổ

vết rỉ sét. Tay còn lại bấm niệm một pháp quyết cổ quái, trong miệng nhanh chóng lẩm nhẩm. Mặt ngoài lệnh bài lập tức hiện ra màn sáng vàng vô cùng chói mắt.

Hàn Lập khẽ nghiêng đầu, ánh mắt đột nhiên co rụt!

Tuy rằng không biết lệnh bài kia là vật gì, nhưng lúc lão giả tế ra vật đó khiến nội tâm của hắn bỗng nhiên sinh ra một chút kinh hãi.

Có điều không đợi họ Hàn kịp có hành động, lệnh bài màu đen vàng trong tay Đồng Nhân Ác đã bay vụt ra, hóa thành một màn sáng vàng chói mắt, lơ lưng trên không trung chỗ đỉnh đầu của Hàn Lập, rồi xoay tròn. Từng vòng linh văn cổ quái màu đen vàng theo đó sáng lên.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy mấy nghìn tên Hoàng Cân lực sĩ đang đứng bất động bên ngoài liền giơ cao hai tay lên quá đầu, chụm vào nhau, như kiểu ngọn lửa. Trên thân các lực sĩ đột nhiên hiện ra tia sáng màu vàng cực kỳ chói mắt, vô cùng nhanh chóng hội tụ đến chỗ chụm lại của hai tay rồi phóng lên trời.

Trên không trung, những ánh sáng màu vàng chói mắt kết nối và mở rộng tràn ngập xung quanh, tựa như một màn sáng bao trùm phạm vi ngàn trượng xung quanh Hàn Lập trong tích tắc.

Khoảnh khắc bản thân bị màn sáng màu vàng bao phủ, Hàn Lập cảm thấy thân thể đột nhiên trầm xuống như bị ngọn núi khổng lồ cao vạn trượng đè lên, trở nên cực kỳ nặng nề.

Nhưng vào lúc này, thanh âm “Phốc, phốc" liên tiếp vang lên!

Tại khu vực màn sáng vàng bao trùm trên mặt đất, từng sợi sương mù màu đen vàng từ dưới đất bốc lên, đan quấn vào nhau tạo thành một sợi dây thừng màu đen vàng, giống như linh xà nhào đến chỗ hắn đồng thời quấn chặt thân thể hắn lại.

Sợi thừng trói chặt thân thể Hàn Lập thậm chí cả tay và chân, khiến hắn

không thể cử động.

Hàn Lập thầm kêu không tốt, điên cuồng thúc giục pháp quyết Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, sáu đoàn ánh sáng màu lam chợt hiện trên ngực bụng, thần lực trong cơ thể bộc phát ra, thân thể uốn éo, đột nhiên hai tay hắn khẽ cử động. Những sợi thừng đen vàng quấn trên thân lập tức bị kéo căng ra, ở chính giữa vài chỗ dãn mỏng rung rung không thôi, tuy rằng vẫn buộc chặt lấy hắn nhưng không thể hoàn toàn khống chế động tác của hắn nữa.

Cùng lúc đó, chẳng biết từ lúc nào Đoàn Nhân Ly tay cầm hồ lô màu vàng, đã bay tới đỉnh đầu hắn, đứng lơ lửng bất động. Đoàn Nhân Ly há miệng phun ra mấy ngụm máu, lầm nhẩm chú ngữ trầm thấp.

Giữa không trung, ánh sáng vàng trên bề mặt hồ lô toả ra rực rỡ, điên cuồng đón gió biến to như một gian phòng, ở miệng hồ lô phù văn màu vàng cũng trở nên to như lòng bài tay, lượn lờ phiêu động, tản mát ra màn sáng vàng chói mắt.

Vút vút!

Vô số hạt đậu màu vàng từ miệng hồ lô điên cuồng bắn ra tung tóe như vỡ đê Hoàng Hà.

Những tên Hoàng Cân lực sĩ mới này chạy một đoạn rồi đứng yên, cũng chụm hai tay vào nhau quá đầu, phóng ra ánh sáng màu vàng chói mắt, nhập vào bên trong màn sáng màu vàng phía trên.

Tại chỗ bị sợi thừng màu đen vàng kéo xuống, Hàn Lập nắm chặt hai tay, liên tiếp đánh từng tên lực sĩ và quái điểu trước mặt nổ tung, nhưng động tác trở nên chậm chạp.

Dường như cứ nhiều thêm một tên lực sĩ là màn sáng phía trên lại hiện thêm một tia, đồng thời sương mù dưới đất cũng nhiều thêm một tia.

Kể từ đó, trên mặt đất sương mù màu đen vàng bốc lên càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đậm, khiến cho sợi dây thừng quấn quanh trên người hắn

càng lúc càng dày và chắc chắn.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể trở nên vô cùng nặng nề, dường như hai tay đang phải nâng mấy tòa núi lớn, càng lúc cử động càng khó khăn, mà những sợi dây thừng màu đen vàng không ngừng trói chặt, quần áo bên ngoài bị siết chặt hiện ra một vết hằn dài hẹp và sâu hoắm.

Lúc này, kim quang bên ngoài thân chớp động, hắn quát khẽ một tiếng, từng sợi lông vàng từ da thịt mọc ra, qua trong giây lát biến thành Kim Mao Cự Viên, thân thể cũng điên cuồng lớn lên.

Hắn thình lình một lần nữa thi triển Kinh Trập quyết, hóa thân Sơn Nhạc Cự Viên!

Đồng Nhân Ác với Hạp Sơn đạo nhân chứng kiến sự tình trước mắt Cự Viên tăng vọt to đến hơn mười trượng, đều ngẩn ra.

Bọn hắn tuy rằng từ Đoàn Nhân Ly biết được Hàn Lập có loại bí thuật quỷ dị này, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn bị khí tức từ trên thân thể Cự Viên toả ra làm cho kinh sợ.

"Hạp Sơn đạo hữu, còn đứng ngây ra đó làm gì?" Đồng Nhân Ác khẽ quát một tiếng, đem Cổ thư trước người thu lại, sau đó tập trung hết sức thúc giục đại trận phía dưới.

Hạp Sơn đạo nhân lập tức phục hồi lại tinh thần, cũng không hề thúc giục ánh sét màu xám đen, mà thần sắc hắn ngưng trọng, miệng lẩm nhẩm, đồng thời hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân đột nhiên phù văn màu vàng quỷ dị tuôn ra rậm rạp, chằng chịt thành một tầng kim hà to lớn.

Khi Hàn Lập biến thành Cự Viên, số lượng Hoàng Cân lực sĩ xung quanh đã nhiều hơn vạn tên.

Màn sương màu đen vàng vô cùng vô tận từ mặt đất tuôn ra, quấn quanh thân thể Kim Mao Cự Viên đã bị trói vào bên trong, làm cho sợi dây thừng đen vàng càng trở nên to lớn, chắc chắn, không còn chút dấu hiệu sắp đứt

nào nữa.

"Rống" một tiếng gào thét vang lên ngút trời!

Trong cơ thể Cự Viên một hồi âm thanh "đùng, đùng", cơ bắp toàn thân phồng to, lông vàng toàn thân trở nên như những cây kim châm vô cùng cứng rắn, thân hình hắn lại lần nữa tăng vọt gấp đôi, to lớn đến hơn ba mươi trượng.

Tuy nhiên, sợi dây thừng màu đen vàng quấn quanh hắn cũng chớp động ánh sáng màu vàng nhanh chóng tăng vọt theo, cũng trở nên càng thêm chắc chắn, cứng cỏi, lại như trước mà buộc chặt lấy hắn.

Đúng lúc này, trên thân Cự Viên bỗng nhiên hào quang sáng ngời, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, cao dưới mười trượng.

Gần như đồng thời, sợi dây màu đen vàng như giòi trong xương, cũng phát sinh biến hóa như vậy, thu nhỏ lại theo.

Mặc cho Cự Viên biến lớn nhỏ, sợi dây thừng vẫn vừa vặn đem hắn trói buộc, quả thực giống như cũng là làm theo yêu cầu của hắn, khiến hắn trước sau đều không thể giãy giụa.

"Bây giờ còn muốn trốn thoát, thực là si tâm vọng tưởng!" Đoàn Nhân Ly thấy cảnh này, không khỏi cười to một tiếng.

"Hạp Sơn đạo hữu, bây giờ còn chưa động thủ thì còn đợi đến khi nào?" Đồng Nhân Ác nhìn về phía Hạp Sơn đạo nhân cách đó không xa, nhíu mày quát.

Gã kia không trả lời, tay áo bào màu vàng vung lên, từ trong đó một đạo kim quang bắn đến không gian phía trên đỉnh đầu của Kim Mao Cự Viên, hiện ra một quyển trục phong cách cổ xưa, màu nâu xanh.

Hạp Sơn đạo nhân chỉ về phía quyển trục xa xa một cái, hét lớn một tiếng:

"Nhanh!"

Kim hà quanh thân y hóa thành một đạo Kim Hồng chui vào bên trong quyển trục phong cách cổ xưa. Ánh sáng màu xanh trên quyển trục lóe lên, lập tức lắc lư vài cái, "Phần phật" trải ra.

Chỉ thấy một mảnh sáng vàng chói mắt từ mặt ngoài quyển trục sáng lên, một hư ảnh Nguyên Anh màu vàng, lớn tầm năm sáu tấc từ trong bay ra.

Tiểu nhân này đầu đội mũ quan hoa sen, mặc đạo bào màu vàng, dung mạo già nua, thần sắc bình tĩnh, không ngờ lại trông rất giống với lão tổ Cảnh Nguyên Quan - Tịnh Minh đạo nhân.

Cùng lúc đó, Hạp Sơn đạo nhân vẫn không ngừng niệm chú, từ ánh sáng vàng bên trong quyển trục, từng ký tự cổ màu vàng không ngừng bay ra, nhao nhao nhảy vào bên trong hư ảnh Nguyên Anh.

Thân thể tiểu nhân màu vàng bỗng nhiên bị kim quang bao bọc, nhập vào một lúc rồi biến hình thành một thanh kim quang Cự Kiếm dài hơn mười trượng.

Thân kiếm khắc dày đặc phù văn màu vàng kỳ dị. Từng vòng phù văn lượn lờ toàn thân kiếm, từ trong truyền ra âm thanh làm người ta kinh hãi, chấn động.

Ngay lúc nhìn thấy kim quang Cự Kiếm hiện ra, Đồng Nhân Ác và Đoàn Nhân Ly đều không nhịn được nhìn nhau một cái, từ đó phát hiện trong mắt đối phương đều có một tia hoảng sợ.

Hàn Lập biến thành Cự Viên cực lớn ngửa đầu nhìn lên.

Bỗng nhiên hắn nắm chặt hai tay, sáu đạo ánh sáng màu lam cực lớn trên ngực bụng đồng thời sáng lên, cơ bắp trên cánh tay cuồn cuộn, cố hết sức co lại để chuẩn bị đón đánh Cự Kiếm phía trên.

Dù sợi dây thừng màu đen vàng quấn quanh cánh tay lập tức toả ra hào quang mãnh liệt, cứng như sắt thép không ngừng trói buộc, nhưng bị cánh tay của hắn kéo về trước ngực từng chút một.

"Không tốt, nhanh!" Đoàn Nhân Ly hét lớn một tiếng.

Sắc mặt Đồng Nhân Ác tái nhợt, mười ngón đã sớm như bánh xe xoay nhanh, không ngừng đánh ra từng đạo pháp quyết.

Giữa không trung, lệnh bài màu đen vàng xoay tròn với tốc độ chóng mặt!

Phía dưới, ánh sáng màu vàng nổiở trên thân của hơn một vạn tên Hoàng Cân lực sĩ cũng sáng chói, màn sương mù màu đen vàng từ mặt đất bốc lên ngày càng nhiều khiến cho sợi dây thừng màu đen vàng trói buộc Kim Mao Cự Viên càng thắt chặt với sức mạnh càng lớn.

Thân thể Cự Viên đột nhiên run lên, khó khăn lắm cánh tay mới co được đến trước ngực lại lập tức bị kéo trở về.

"Nhanh!"

Hạp Sơn đạo nhân rốt cuộc hoàn tất việc thi pháp, hét lớn một tiếng.

Toàn thân Kim quang Cự Kiếm ở không trung ầm ầm chấn động, hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng đánh xuống đỉnh đầu Kim Mao Cự Viên.

Oanh oanh oanh!

Kim quang Cự Kiếm chém vỡ tầng tầng hư không, phát ra từng trận sấm rền nổ vang, những nơi đi qua hiện ra từng kẽ nứt màu xám trắng hết sức nhỏ bé, từ trong truyền ra trận trận chấn động không gian vô cùng mãnh liệt.

Khu vực bị kiếm quang bao bọc, ánh sáng vặn vẹo trở nên mơ hồ, tầng mây bên trên đều có chút biến hình, hai trăm ba trăm quái điểu bay lượn trên không đã không kịp né tránh, một tiếng gào thét vang lên, trực tiếp diệt vong, hóa thành hư vô.

Lúc này thân thể Kim Mao Cự Viên không cách nào giãy giụa do bị sợi thừng màu đen vàng trói buộc nên căn bản cũng không thể né tránh.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, Cự Viên đột nhiên ngẩng đầu hét lên một tiếng, toàn thân lập tức kim quang đại phóng, từng miếng lân phiến màu vàng hiện ra toàn thân, đỉnh đầu trong chốc lát mọc ra một cái sừng màu xanh.

Ngay khi Cự Kiếm chém xuống trong nháy mắt, thân thể Cự Viên thoáng nghiêng về phía sau rồi đột nhiên dùng đầu hướng lên trên húc tới.

"Ầm ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Mũi nhọn của Cự kiếm màu vàng cắm vào đúng mũi sừng màu xanh trên trán Cư Viên. Toàn bộ kiếm quang phát ra trên thân kiếm trong nháy mắt nổ tung, hóa thành cơn mưa vàng đầy trời, vung vãi khắp nơi.

Hư không đều điên cuồng lay động, phụ cận kiếm quang xuất hiện hơn mười kẽ nứt xám trắng lóe lên tức thì. Xung quanh Cự Viên gần trăm trượng, Hoàng Cân lực sĩ cũng không thể chống đỡ nổi, thân thể ầm ầm tán loạn.

Trong thân kiếm đang mãnh liệt rung lên, một mảnh hào quang sáng chói từ bên trong phóng ra thành một đường cong cực lớn, làm cho người ta líu lưỡi, bắn xuống phía dưới, bay ngược lại rồi sụp đổ.

Mà thân thể Cự Viên màu vàng chỉ hơi lung lay, rồi lập tức khôi phục. Trên thân không tổn thương chút nào.

"Làm sao có thể thế được!"

Hạp Sơn đạo nhân thấy thế, không khỏi la lên thất thanh.

Vẻ mặt của hai người Đồng Nhân Ác với Đoàn Nhân Ly tràn đầy khiếp sợ, miệng há to, không nói nên lời.

...

------oOo------

Chương 66: Linh Anh Kiếm Phù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

Trên bầu trời, ánh sáng vàng trên thân cự kiếm tán loạn. Cự kiếm bay ngược ra sau hơn trăm trượng, một lúc sau mới ổn định.

Nhưng không chờ Hạp Sơn đạo nhân thôi động pháp quyết, do kiếm này thông linh nên phù văn bên ngoài bỗng nhiên từng vòng từng vòng sáng rõ, ánh sáng vàng lại tăng vọt, một lần nữa hướng cự viên lướt đến, thanh thế so với lúc trước còn mãnh liệt hơn một bậc.

Bởi vì số lượng Hoàng Cân lực sĩ xung quanh đã giảm làm cho áp lực đối với Kim Mao Cự Viên cũng giảm theo. Thân thể Cự Viên vặn vẹo, chuẩn bị đón đỡ cự kiếm trước mặt. Cự Viên đột nhiên hít một hơi, lồng ngực phồng to, lam mang trong mắt sáng rực, cái miệng to như chậu máu bỗng nhiên há ra, gào lên một tiếng kinh thiên động địa.

"Gừ…rào "

Mắt thường cũng có thể nhìn thấy một gợn sóng trong suốt từ trong miệng Cự Viên tuôn ra, cuồn cuộn hướng về phía trên dũng mãnh lao tới.

Giống như thiên thạch đâm vào trái đất, gợn sóng làm hư không phía trên trở nên vặn vẹo, lõm sâu hơn mười trượng khiến cảnh vật phụ cận trở nên mơ hồ.

Tiếng hống này không phải tầm thường. Chính là Hàn Lập biến thân Sơn Nhạc Cự Viên sử dụng đại thần thông "Kim Cương Hống", là một loại công pháp âm thanh với sức lực mạnh mẽ của hắn bây giờ thi triển thì uy năng lớn không thể tưởng tượng, có khả năng phá toái hư không.

"Ầm ầm "

Lại một tiếng vang thật lớn, cự kiếm lấy sức mạnh như vạn tấn lao vào bên trong gợn sóng trong suốt nhưng lập tức trở nên chậm lại, không thể tiến thêm được nữa.

Trong âm thanh chấn động của gợn sóng, tiếng “ken két” vang ra, ánh sáng vàng chói mắt của cự kiếm như mặt gương vỡ vụn. Bề mặt cự kiếm hơi lồi lên, hiện ra một người mặt mũi già nua, chính là Tịnh Minh chân nhân.

Ngay sau đó, thân kiếm xuất hiện rất nhiều vết rạn nứt, một trận “bang bang” phát ra. Cự kiếm đứt thành từng khúc, hoá thành một vệt vàng tiêu tán.

Nói thì dài dòng nhưng thực tế diễn ra chỉ trong chốc lát.

Hư ảnh Nguyên Anh của Tịnh Minh chân nhân từ trong ánh sáng vàng lóe ra, một lần nữa hiện ở không trung.

Hào quang trên thân gã có chút ảm đạm, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ kinh ngạc. Hư ảnh lập tức chuyển hướng tới họa trục đang lơ lửng trên không trung, chớp động một cái liền biến mất.

Gần như đồng thời, giữa hai đầu lông mày Cự Viên đột nhiên nứt ra một vết máu hẹp, dài. Một đoàn khí đen từ đó bay ra, trong nháy mắt huyễn hóa ra một con mắt đen có thể xuyên thủng hư không "Phá Diệt Pháp Mục".

Từ trong con mắt dựng đứng màu đen, một tia sáng màu đen bắn ra, loé lên rồi biến mất vào hư không, không thấy bóng dáng.

Một tiếng "Bành"!

Ở chỗ không xa quyển trục phong cách cổ xưa, tia sáng màu đen đột nhiên thoáng hiện, lại mạnh mẽ biến vào hư không một lần nữa rồi xuất hiện phía trên hư ảnh Nguyên Anh.

Hư ảnh Nguyên Anh lập tức thét lên một tiếng hoá thành một đoàn ánh sáng vàng tiêu tán. Còn quyển trục kia cũng “đằng” một tiếng rồi bốc cháy

hừng hực nhanh chóng hoá thành tro bụi.

"Đây là... Phá Diệt Pháp Mục!" Đồng Nhân Ác thấy thế, sắc mặt hoảng sợ.

Bảo vật được Tiên Nhân lão tổ Cảnh Nguyên Quan ban tặng lại bị Cự Viên do Hàn Lập biến thành hai ba lần đánh bại, thậm chí một tia Nguyên Thần tích chứa trong đó cũng bị tiêu diệt khiến sắc mặt gã trở nên tái nhợt.

"Cái gì! Sao hắn lại có khả năng phá được thần thông thuấn di?"Trong lòng Hạp Sơn đạo nhân vô cùng khiếp sợ, đã không còn tâm trí nào để ý đến pháp bảo đươc lão tổ ban thưởng nữa. Sắc mặt gã trở nên cực kỳ khó coi.

Mà liền lúc này, một màn phát sinh càng làm cho mấy gã hồn vía bay lên mây!

Quanh thân Cự Viên do Hàn Lập biến thành lóe lên ánh bạc, ngọn lửa lớn màu bạc đột nhiên từ bộ lông phát ra rồi bùng lên, bao trọn toàn bộ thân thể.

Những sợi thừng vàng đen tưởng như không thể đứt đang quấn quanh thân hắn gặp đoàn khói bạc từ trên thân Cự viên bốc lên thiêu đốt bừng bừng. Bên trong ngọn lửa bạc, từng sợi thừng nóng chảy rồi đứt rời.

Cự Viên thoát khỏi trói buộc, hai tay đập một cái vào ngực, lăn một vòng tại chỗ, ngọn lửa bạc biến mất, thay vào đó là vô số tia điện màu bạc bắn ra.

Từ bên trong màn điện lượn lờ, một cự điểu màu bạc dài hơn mười trượng bỗng nhiên giương cánh bay ra. Lông vũ cứng như thép, móng vuốt như câu liêm, giống y hệt Chân Linh Côn Bằng trong truyền thuyết.

Chính là một trong mười hai biến Kinh Trập, Chân Linh Côn Bằng.

"Không tốt..." Đồng Nhân Ác thấp giọng hô, tay nhanh chóng bấm pháp quyết.

Lệnh bài vàng đen điên cuồng quay tròn, sương mù vàng đen trên mặt đất một lần nữa điên cuồng tuôn ra, hướng đến quấn quanh Lôi Bằng.

Đoàn Nhân Ly cũng lập tức biến hóa pháp quyết, hồ lô màu vàng trên không trung tiếp tục phun ra hạt đậu vàng hóa thành Hoàng Cân lực sĩ nhưng không bay vào pháp trận nữa mà nhào về phía cự điểu với khí thế khủng bố.

Nhưng cự điểu chỉ lắc hai cánh liền biến thành một cơn gió lốc bạc, biến mất tại chỗ khiến cả sợi dây thừng cùng đám lực sĩ đều vồ hụt.

Không chờ ba tên tu sĩ Đại Thừa kịp thời phản ứng, trên bầu trời một tia điện bạc bỗng nhiên hiện lên. Thân ảnh Lôi Bằng màu bạc đột nhiên hiện ở phía trên hồ lô màu vàng, cặp móng vuốt vờn vờn rồi chộp nó vào trong.

Chỉ thấy trên không trung, một trận ánh sáng lấp lóe, hình thể Lôi Bằng cùng hồ lô đồng thời thu nhỏ lại.

Trong chốc lát, Hàn Lập một lần nữa trở về hình người, trong tay còn nâng một cái hồ lô màu vàng, cao khoảng một thước.

Thấy cảnh này, thần sắc Hạp Sơn đạo nhân vô cùng ảm đạm, cắn răng nói "Chúng ta không phải đối thủ của hắn. Chạy mau", rồi hóa thành một đạo lưu quang hướng nơi xa phi độn chạy trước.

Hai người Đồng Nhân Ác cũng không dám do dự, lập tức thúc giục độn quang đuổi theo, bỏ lại cả lệnh bài vàng ở không trung.

Hàn Lập ngắm nghía hồ lô trong tay một chút, đột nhiên tay sáng lên ánh sáng xanh. Sau khi dùng sức chà xát vào mặt ngoài của hồ lô khiến cho phù văn màu vàng trở nên mơ hồ, tiếp đó hắn giơ tay gạt một cái khiến những phù văn kia hoàn toàn ảm đạm rồi biến mất.

Gần như đồng thời, bất luận trên mặt đất nơi bài bố trận pháp, hay chỗ tấn công Hàn Lập trước đó, tất cả đám Hoàng Cân lực sĩ đều giống như là bị mất hết sức lực, nhao nhao ngã xuống, ánh sáng vàng quanh thân loé lên rồi biến thành những hạt đậu vũng vãi khắp nơi trên mặt đất. Đại trận màu vàng trong nháy mắt sụp đổ, tan thành mây khói.

Hắn lật bàn tay thu hồi hồ lô lại, liếc về phía ba người đang bỏ chạy trên

bầu trời cười lạnh một tiếng, trên thân ánh điện bạc "xoẹt" một tiếng, một lần nữa hóa thành Lôi Bằng, lắc hai cánh một cái liền biến mất tại chỗ.

Lúc này, Đoàn Nhân Ly đang liều mạng chạy thoát thân, chỉ cảm thấy yết hầu chan chát, trong lòng buồn khổ.

Lúc trước bởi vì gã điều khiển hồ lô cùng Hoàng Cân Đạo Binh, cho nên pháp lực trong người tiêu hao cực kỳ nghiêm trọng, giờ phút này độn tốc rõ ràng không theo kịp hai người Hạp Sơn cùng Đồng Nhân Ác, bị bỏ lại một đoạn xa.

Gã đang không ngừng âm thầm kêu khổ, bỗng nhiên bên tai có tiếng "tư tư". Gã nghĩ tới điều gì đó, lập tức như rớt vào hầm băng, cảm thấy khắp người phát lạnh.

Nhưng vào lúc này, ở khoảng cách không tới trăm trượng trên đầu đỉnh gã, một chỗ rung động, từ trong ánh điện bạc bỗng nhiên một cặp móng vuốt to lớn, sắc bén phá không nhô ra.

Vô số tia điện màu bạc bắn ra vây quanh móng vuốt có ánh sét kinh người, dần dần hình thành một cái lưới điện hình tròn cực lớn, hướng đầu hắn chụp xuống.

Đoàn Nhân Ly có thể tu đến cảnh giới Đại Thừa, tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường nên gã sớm đã chuẩn bị. Trên thân gã hiện ra mảng huyết quang lớn, mồm phun một cây cờ cổ màu đỏ như máu, cao mấy tấc, trong nháy mắt biến thành một cây cờ lớn, cao khoảng một trượng.

Trên lá cờ, huyết quang lưu chuyển, gió tanh toả ra, huyết vụ lan tràn khắp nới hóa thành một đám mây máu đem gã bao phủ lại.

Nhưng khi thân hình gã chưa hoàn toàn biến mất, ánh sáng bạc phía trên chớp động, toàn thân Lôi Bằng toả ra điện mang mạnh mẽ, thu lại cặp móng vuốt rồi như một viên thiên thạch trong nháy mắt tiến vào trong đám mây máu.

Một trận nổ “ầm ầm”!

Trong đám mây máu, ánh điện bạc toả ra cuồn cuộn, vô cùng mãnh liệt.

Chỉ nghe một tiếng rú vang lên, Lôi Bằng trực tiếp đem đám mây máu xé rách thành hai nửa, từ đó bay ra.

Bên trong cặp móng vuốt sắc nhọn là một người nhìn như con sâu róm đang giãy dụa kịch liệt. Thần sắc trên mặt gã vô cùng hoảng sợ, từ thất khiếu máu đen chảy ra, nhìn vô cùng thê thảm.

Lúc này, Lôi Bằng màu bạc đột nhiên há mỏ nói tiếng người, nghe như tiếng sấm:

"Đoàn đạo hữu, lúc trước Hàn mỗ đã hạ thủ lưu tình vì không muốn phiền phức. Không nghĩ tới, ngươi như vậy lại không biết trời cao đất rộng. Đã thế thì đừng trách ta hạ thủ vô tình."

Nói xong, quắp chặt móng vuốt lại, lập tức bên trong sáng lên một luồng ánh sáng bạc loá mắt, vô số tia điện ầm ầm nổ tung.Đoàn Nhân Ly kêu thảm một tiếng, một nửa thân thể bên trong ánh điện bạc vỡ vụn.

Ngay sau đó, một tiểu nhân màu đỏ sậm với sắc mặt hoảng sợ từ bên trong thân thể bị tàn phá lóe lên rồi bay ra. Nhưng còn chưa kịp trốn xa, nó liền bị một sợi tơ điện màu bạc bắn trúng, trong nháy mắt hóa thành một cỗ khói xanh, một tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra, tiêu tán trong hư vô.

Một tên tu sĩ Đại Thừa kỳ tại Linh Hoàn giới kêu mưa gọi gió không biết đã bao nhiêu vạn năm vậy mà cứ như vậy bị thần hồn câu diệt, không còn lại trên thế gian một vết tích nào.

Từ khi Hàn Lập biến thành Lôi Bằng đến tiêu diệt Đoàn Nhân Ly, các sự việc liên tiếp như ánh điện, hỏa thạch, chỉ là sự tình diễn ra trong vài hơi thở.

Đồng Nhân Ác cùng Hạp Sơn đạo nhân hiển nhiên không có ý định cứu giúp đồng bọn, giờ phút này sớm đã trốn xa không biết tung tích.

...

Trên Tiên giới, bên trong Hắc Thủy Thành.

Tại tầng ba của toà lầu các, Tịnh Minh chân nhân cùng Cốt Diễm tán nhân đang ngồi thưởng trà, nói chuyện phiếm, rồi dần dần dẫn đến trao đổi về tâm đắc trong tu luyện.

Trong lúc hai người đang vô cùng cao hứng thì sắc mặt của Tịnh Minh chân nhân trở nên trắng nhợt, miệng phun ra một ngụm máu huyết, tựa hồ nguyên khí bị hao tổn không nhẹ.

"Tịnh Minh đạo hữu, sao thế?" lông mày Cốt Diễm tán nhân nhíu lại, vội hỏi.

"Linh Anh Kiếm Phù mà ta ban cho thuộc hạ đã bị phá!" sắc mặt Tịnh Minh chân nhân âm trầm như nước, thốt ra từng câu từng chữ.

"Không có khả năng, tại sao có thể như vậy! Linh Anh Kiếm Phù có thể tương đương với một kích toàn lực của ngươi, cho dù là ta cũng không dám trực tiếp đón đỡ, huống hồ còn có Hoàng Cân Đạo Binh của ta hỗ trợ, chẳng lẽ vẫn không thể tiêu diệt được hắn?" Cốt Diễm tán nhân nghe vậy, cũng không khỏi biến sắc.

Sắc mặt Tịnh Minh chân nhân rất khó coi, không nói gì.

...

------oOo------

Chương 67: Bách Mục Thiên Quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Bên trong không gian màu xám,

Đồng Nhân Ác và Hạp Sơn Đạo Nhân hóa thành hai đạo hư ảnh phá không toàn lực phi độn.

Với tu vi của hai người bọn họ, trong khoảnh khắc đã bay được chừng hơn vạn dặm.

Nhất là sau khi khí tức của Đoàn Nhân Ly biến mất trong chớp mắt, cả hai càng không tiếc tổn hao Nguyên khí, thúc giục bí thuật nhằm đề cao độn tốc.

Cảm giác hồn vía lên mây thế này đã lâu bọn họ chưa phải nếm lại. Phải biết, số tu sĩ có tu vi sánh được với hai người ở Linh Hoàn Giới chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hơn nữa những kẻ đạt đến cấp độ như vậy cũng không tùy ý đấu pháp với nhau.

“Hạp Sơn đạo hữu, tranh thủ lúc này thi pháp khai mở thông đạo không gian. Nếu không rời khỏi nơi đây, hai chúng ta chỉ có một con đường chết!” Đồng Nhân Ác vừa ngoái lại phía sau vừa hổn hển nói ra.

“Được!”

Hạp Sơn đạo nhân gật đầu một cái. Sau đó, một tay khẽ đỏa, lấy ra một cái mâm tròn màu bạc lớn cỡ bàn tay. Chỉ thấy thanh quang lóe lên, rơi xuống mâm bạc. Tiếng chú ngữ lầm rầm vang lên.

Một tia sáng bạc trắng lập tức nở rộ, dần dần trở nên chói mắt. Vô số phù văn màu bạc theo đó hiện ra.

Sau một khắc, mười mấy đạo ngân hà bàng bạc đồng thời phun ra, đan xen hội tụ phía trước hai người sau đó dần dần biến thành đồ án mịt mờ ngân quang, hơn nữa còn tản mát một tia chấn động không gian.

Đúng vào lúc này, một tiếng sấm sét mơ hồ truyền đến sau lưng bọn họ.

Hai người nghe thấy âm thanh này, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy một điểm sáng bạc lóe lên đuổi đến từ phía sau. Quang điểm không ngừng lớn lên, hơn nữa tốc độ của nó còn vượt xa bọn họ.

“Còn bao lâu nữa?” Đồng Nhân Ác thấp giọng quát hỏi.

“Mười… Không, tám hơi thở!” Hạp Sơn đạo nhân không ngừng bấm niệm pháp quyết, vội vàng đáp lại.

“Ta đến ngăn cản hắn, ngươi phải nhanh lên!” Đồng Nhân Ác suy tính thật nhanh sau đó cắn răng nói ra.

Nói xong, y lầm rầm tụng niệm chú ngữ đồng thời vung tay xé rách hắc bào trên người, để lộ thân trên trần trụi.

Trên lồng ngực nhìn nhi gầy yếu của Đồng Nhân Ác có một hình xăm Quỷ vật đỏ sậm tản mất hào quang đỏ rực như máu không ngừng chớp tắt bất định, tựa như một sinh vật cuồng bạo không ngừng giãy giụa.

Trên thân quỷ vật có vài món đồ màu trắng tản ra bạch quang nhàn nhạt, mơ hồ ngăn chặn huyết quang bộc phát.

Đồng Nhân Ác hít sâu một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết sau đó nhanh chóng chỉ lên những đồ vật màu trắng kia.

Từng đạo bạch quang chói mắt lần lượt sáng lên, mang theo một đám phù văn kỳ lạ cùng màu. Phù văn đồng loạt bắn ra, tạo thành mười ba cốt đinh màu trắng trọn vẹn.

Cốt đinh vừa được tháo đi, hình xăm quỷ vật lập tức gào lên hưng phấn, tựa như ác ma đáng sợ rốt cuộc thoát khỏi gông xiềng.

Huyết quang chói mắt bắn ra từ ngực họ Đồng, bao phủ thân thể của y, tạo thành mười mấy cột sáng màu máu vừa thô vừa to. Sức mạnh đáng sợ từ đó tuôn ra, khiến cho không gian xung quanh cũng trở nên nhộn nhạo.

Bên trong huyết quang, Đồng Nhân Ác tỏ ra đau đớn, buồn bực hừ nhẹ một tiếng.

Cơ thể y truyền ra từng tràng rung động "Ken két". Cơ bắp trên người như vật mang sự sống không ngừng nhúc nhích sau đó nhanh chóng biến lớn.

Trong nháy mắt, Đồng Nhân Ác đã hóa thành quỷ vật to lớn mặt xanh nanh vàng cao chừng trăm trượng.

Quỷ vật này có chút tương tự với Xích Huyết Thiên Quỷ mà Đoàn Nhân Ly gọi ra lúc trước, cũng là một đầu Thiên Quỷ khác nhưng lại đáng sợ hơn.

Mặt ngoài thân thể cự quỷ hiện ra hai đường đỏ thẫm thần bí. Quỷ dị hơn là, ngực bụng, cánh tay, thậm chí hai chân của nó đều có vô số con mắt, số lượng đạt hơn trăm cái, không ngừng nhấp nháy, tản mát hắc quang u u khiến người nhìn bất giác nổi hết gai ốc

Thực ra, ngay giữa trán y còn có một con mắt khổng lồ đặt dọc, nằm sát rìa trong hai bên lông mày, thoạt nhìn càng thêm dữ tợn.

Chỉ là con mắt này hiện đang đóng chặt.

Bách Mục Thiên Quỷ vừa mới hiện thân, một luồng khí tức mạnh mẽ hơn xa lúc trước lập tức lan ra, khiến cho không gian chung quanh cũng phải run rẩy từng đợt.

Nhưng vào lúc này, lôi quang màu bạc lóe lên!

Lôi Bằng màu bạc lớn hơn hai mươi trượng đã bay đến nơi. Nhìn thấy Bách Mục Thiên Quỷ do Đồng Nhân Ác biến thành, ánh mắt không khỏi lộ ra

một chút kinh ngạc.

Lôi Bằng lập tức giang rộng hai cánh. Lôi minh vang lên, bên ngoài thân thể đã hiện ra vô số lôi điện màu bạc. Một đạo bằng trảo đột nhiên chộp mạnh về phía trước.

Vun vút!

Cự trảo khổng lồ thình lình xuất hiện, chộp xuống phần đầu của Bách Mục Thiên Quỷ.

Cự trảo còn chưa hạ xuống, một luồng man lực đáng sợ đã ầm ầm kéo tới khiến cho không gian xung quanh như đặc quánh lại.

Đối mặt với công kích như vậy, Bách Mục Thiên Quỷ không hề tỏ ra sợ hãi. Hai tay bấm niệm pháp quyết, phân nửa số mắt trên người đồng thời sáng lên, bắn ra từng đạo hắc quang.

Hơn mười đạo hào quang đan xen một chỗ, hình thành quang võng màu đen, ngăn chặn lôi trảo.

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng chấn động hơi yếu của pháp tắc thình lình sinh ra từ quang võng màu đen.

Lôi trảo nhoáng cái biến mất tại chỗ, tiếp đó tựa như thuấn di xuất hiện cách đó mấy trăm trượng.

Một tiếng ầm vang, cự tảo đánh xuống, vô số lôi điện màu bạc nổ tung, khiến cho không gian xung quanh rung lắc dữ dội.

“Ồ!”

Lôi Bằng tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó lần nữa giang rộng đôi cánh.

Hai đạo sấm sét từ đó bắn ra, xuất hiện hai bên Thiên Quỷ, trái phải giáp công.

Bách mục trên người Thiên Quỷ lần nữa sáng lên, bắn ra hai đạo hắc quang, một trái một phải đón đỡ tia chớp hình quạt.

Pháp tắc nhàn nhạt lần nữa tỏa ra. Công kích của Côn Bằng lần nữa biến mất giữa không trung sau đó xuất hiện cách đó mấy trăm trượng, va vào nhau nổ văng tung tóe.

Cách đó không xa, Hạp Sơn đạo nhân nhìn thấy cảnh này không khỏi mừng thầm.

Lúc này đã qua hai ba nhịp thở, y đang toàn lực thi pháp, khiến cho đồ án trên cao dần dần trở nên ngưng thực.

Côn Bằng do Hàn Lập biến thành tạm dừng công kích, tựa như không để ý đến Hạp Sơn đạo nhân, mà chợt nói với Bách Mục Thiên Quỷ trước mặt:

“Không ngờ tại Linh Hoàn Giới lại có thể nhìn thấy một tu sĩ sử dụng lực lượng Không Gian. Các hạ quả thật xứng danh đệ nhất Đại Thừa giới này.”

“Hàn đạo hữu, ta và ngươi kỳ thật không oán không cừu, vốn dĩ không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy. Việc này vốn có nguyên nhân từ Thượng giới, bọn ta cũng chỉ phụng mệnh hành sự. Hôm nay, Đoàn Nhân Ly đã chết, các hạ cũng nên hả giận mới phải. Mặc dù đạo hữu thần thông quảng đại nhưng nếu thật sự khiến cho Linh Hoàn Giới trời long đất lở, Thượng giới nhất định sẽ không ngoảnh mặt làm ngơ.” Bách Mục Thiên Quỷ tỏ vẻ cảnh giác, ngữ khí nửa phần uy hiếp nửa phần cầu hòa.

“Hắc hắc, xem ra việc này quả nhiên có liên quan đến lão tổ hai nhà các ngươi. Có điều bọn hắn đang ở Tiên giới cao cao tại thượng, đối với sự tình hiện tại, có chút vượt ngoài tầm với rồi.” Lôi Bằng cười lạnh rồi nói.

“Ngươi dám…” Bách Mục Thiên Quỷ khẽ giật mình.

Không chờ y nói hết, Lôi Bằng đột nhiên ngẩng đầu hót lên một tiếng bén nhọn.

Quang điện màu bạc quanh người nó lần nữa sáng lên, tụ lại hai móng, tản

mát lôi quang kinh người, hình thành một tấm lưới điện khổng lồ hình tròn.

Cùng lúc đó, một đám phuv văn màu bạc lóe lên, nhao nhao chui vào lưới điện.

Quang điện trên đó đột nhiên đồng loạt tan biến, từ đó bộc phát ánh sáng rực rỡ màu bạc ngưng tụ thành hai lôi cầu lập lòe ngân quang.

Mặt ngoài lôi cầu phủ kín một tầng phù văn màu bạc, chung quanh lóe lên từng tia điện quang nhè nhẹ. Tiếng nổ trầm thấp từ đó truyền ra, mang theo khí tức hủy diệt tất thảy cực kỳ đáng sợ.

Chính là Tế Lôi chi thuật!

Lôi điện bên trong quả cầu chính là lực lượng lôi điện màu bạc của Côn Bằng, cho nên không hoàn toàn giống Ích Tà Thần Lôi mà hắn thi triển trong quá khứ.

Bách Mục Thiên Quỷ gầm nhẹ một tiếng. Phù văn đỏ đen trên người đồng loạt nở rộ. Sau đó, tất cả con mắt trên người y đều chợt sáng lên.

Lôi Bằng giơ hai móng lên. Lôi cầu lập tức bắn ra, bay vụt đến chỗ Thiên Quỷ sau đó nổ tung.

Ầm!

Không trung đột nhiên nhiều thêm hai vầng kiêu dương màu bạc. Điện quang lập lòe, vô số phù văn bang bạc bay múa mang theo khí tức hủy thiên diệt địa áp xuống.

Dù sớm đoán được uy lực của một kích do Hàn Lập đánh ra thế nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn khiến Đồng Nhân Ác đại biến sắc mặt.

Thiên Quỷ do y biến thành hét lên một tiếng. Bách mục đồng thời mở lớn, khóe mắt như muốn nứt ra, tròng mắt giăng đầy tơ máu.

Vút vút!

Từng đạo hắc quang với kích thước gấp đôi lúc nãy bắn ra, đan xen tạo thành một tấm lưới đen thật lớn.

Cùng lúc đó, con mắt khổng lồ giữa trán Thiên Quỷ đột nhiên mở ra, để lộ con ngươi đen sì như mực.

Vèo!

Hắc quang bắn ra, chui vào bên trong lưới đen.

Tấm lưới theo dó sáng lên, huyễn hóa thành một tầng quang võng màu đen, che kín cơ thể Thiên Quỷ từ trên xuống dưới.

Hai vầng kiêu dương hạ xuống, oanh kích màn sáng màu đen.

Hắc võng sáng ngời, tỏa ra chấn động pháp tắc mãnh liệt.

Phân nửa hào quang của lôi cầu lập tức ngưng tụ như bị đóng băng thế nhưng một nửa còn lại không bị ảnh hưởng, tiếp tục đánh xuống.

Màn sáng màu đen run rẩy, mặt ngoài chợt lóe hào quang, có điều vẫn không hoàn toàn tiêu tán.

Hai bên rơi vào trạng thái giằng co.

Đúng vào lúc này, một tiếng nổ lớn truyền ra. Màn sáng màu đen đột nhiên phóng lớn, mặt ngoài hiện ra vô số phù văn màu đen.

Hai vầng kiêu dương lóe lên sau đó biến mất tại chỗ, xuất hiên phía xa.

Ầm ầm!

Hai quả lôi cầu nổ văng tung tóe, hóa thành hai cột lôi trụ kình thiên phóng thẳng lên trời, dễ dàng xuyên mây xám trên cao. Nửa dưới của nó lại chui thật sâu vào đất, tạo thành hai miệng vực sâu hoắm.

Sức mạnh khổng lồ do lôi trụ mang đến lan rộng trong vòng mười dặm, nhấc lên từng đạo vòi rồng khổng lồ.

Nhưng vào lúc này, màn sáng màu đen cũng đã tán loạn, để lộ thân ảnh Bách Mục Thiên Quỷ.

Chỉ thấy người y tả tơi cực điểm, không ngừng há miệng thở dốc. Hơn trăm con mắt trên người nửa mở nửa khép. Hắc quang tỏa ra cực kỳ ảm đạm, bộ dáng đại thương nguyên khí.

Chứng kiến cảnh này, Hạp Sơn đạo nhân không khỏi hoảng hốt. Có điều pháp quyết trên tay y đã thi triển đến bước cuối cùng.

Theo mấy đạo pháp quyết đánh ra, đồ án trên cao đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. Hình dạng cũng trở nên ngưng thực rõ ràng, chính là một bộ Ngân Nguyệt Ánh Không Đồ.

------oOo------

Chương 68: Truy sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki*

Hạp Sơn Đạo Nhân mừng rỡ, hai tay biến đổi pháp quyết, đồng thời há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, lóe lên một cái rồi dung nhập vào trong Ngân Nguyệt đồ.

Bên trong Ngân Nguyệt đồ, vầng trăng tròn màu bạc thấp thoáng mờ ảo bỗng nhiên phun ra từng đám mây trắng, xoay tròn một lúc rồi tụ lại một chỗ, tạo thành một vòng xoáy lập lòe ánh sáng màu bạc.

Bên trong vòng xoáy phát ra từng đợt chấn động của Không Gian Chi Lực, còn kèm theo cả tiếng sấm rền vang, từ chỗ sâu nhất bên trong vòng xoáy mơ hồ hiện ra một điểm sáng màu trắng.

Ngay khi thông đạo không gian mở ra, thì Bách Mục Thiên Quỷ và Lôi Bằng do Hàn Lập biến thành cùng lúc nhìn sang, người trước thì tỏ vẻ vui mừng, người sau thì trong mắt chợt hiện lên ánh sáng màu lam lập lòe.

Ánh mắt Hạp Sơn Đạo Nhân chỉ lướt nhanh qua Bách Mục Thiên Quỷ, rồi ngay lập tức dừng lại trên người Lôi Bằng, trong lòng cảm thấy run sợ, rồi vội vàng quay người như một con thỏ, chui nhanh vào trong vòng xoáy màu bạc.

Sau đó vòng xoáy rung động một chút, rồi lập tức tiêu tán như bọt biển biến thành từng điểm ánh sáng màu bạc, chớp sáng mấy cái rồi biến mất không dấu vết.

Chỉ còn để lại một chút chấn động không gian mờ nhạt trong hư không.

Từ lúc thông đạo không gian mở ra cho đến lúc đóng lại chỉ chưa đầy một nhịp thở.

“Hạp Sơn lão đạo!”

Bách Mục Thiên Quỷ nhìn thấy Hạp Sơn Đạo Nhân không chỉ bỏ trốn một mình, mà còn đóng luôn cả thông đạo không gian lại, thì không thể kìm được giận tím cả mặt.

Mà lam mang trong mắt Lôi Bằng do Hàn Lập biến thành cũng được thu lại, ánh mắt hiện vẻ như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, thế mà hắn đã nắm bắt được tất cả biến hóa từ lúc mở ra đến khi đóng lại của vòng xoáy không gian.

“Đồng đạo hữu, hiện tại ở đây chỉ còn lại ta và ngươi thôi, như vậy cũng tốt, chúng ta cùng giải quyết hết mọi ân oán giữa ta với quý tông một lần nhé.” Sau khi Lôi Bằng thu lại ánh mắt, thì lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, điện quang màu bạc trên thân đột nhiên sáng ngời, phát ra một tiếng sét nổ lớn, thân hình khổng lồ đang đứng đó liền biến mất không thấy đâu.

Trong lòng Bách Mục Thiên Quỷ cảm thấy vô cùng kinh hãi, đè nén phẫn hận đối với Hạp Sơn Đạo Nhân lại, đồng tử vội co rụt, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từ trong cơ thể tuôn ra vô số hắc khí đặc sệt, rồi hóa thành mười cái xúc vừa thô vừa to, quanh thân cũng nổi lên từng trận cuồng phong.

Nhưng phía sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng sét đánh, ngân quang lóe sáng, thân ảnh Lôi Bằng hiện ra, hai cái cự trảo nhoáng lên một cái hóa thành hai cái tàn ảnh mơ hồ, vồ một cú cực nhanh vào hậu tâm phía sau lưng Thiên Quỷ.

Thế nhưng những cái xúc tu màu đen sau lưng Thiên Quỷ phản ứng cũng nhanh không kém, chúng khua vội một vòng nhanh như chớp giật, ngay lập tức quấn lấy Lôi Bằng.

Trong mắt Lôi Bằng tỏ vẻ bất ngờ, lập tức quang điện màu bạc quanh thân

đại thịnh, xung quanh vùng quang điện cũng hiện ra rất nhiều phù văn màu bạc.

Phanh phanh phanh!

Những phù văn này liên tục nổ tung, bắn ra vô số tia sét màu bạc, đem những xúc tu màu đen kia nổ tung tóe, thủng lỗ chỗ như tổ ong, rồi bị hóa thành vô số hắc khí bên trong Lôi quang, hoàn toàn tiêu tán.

Sau lưng Bách Mục Thiên Quỷ cũng bị lôi điện màu bạc ảnh hưởng, nó bị một tia hồ quang điện thô to đánh trúng, khiến cho bảy tám cặp mắt bị vỡ vụn, máu đen từ đó chảy ra ròng ròng.

Hắn kêu lên một tiếng đau khổ, thân hình nhoáng lên rồi vội vàng bắn nhanh về phía trước bay đi.

"Oanh long long" từ sau lưng lại truyền đến một tiếng nổ rất lớn.

Hai móng của Lôi Bằng chụp một cái vào hư không, quang điện quanh thân tụ lại, đột nhiên lại ngưng tụ thành hai quả Lôi cầu màu bạc.

Nó giơ hai móng lên, hai quả Lôi cầu đột ngột phóng lên trời, rồi chui vào bên trong đám mây xám trên không trung.

Trong tầng mây lập tức phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, điện quang màu bạc sáng chói xé rách đám mây, phóng xuống những tia sáng màu bạc vô cùng chói mắt.

Đột nhiên có hai cột Lôi trụ màu bạc thô to từ trên tầng mây được phóng ra, xung quanh được bao phủ bởi rất nhiều phù văn màu bạc, nhanh chóng hướng đánh về phương hướng mà Bách Mục Thiên Quỷ đang chạy trốn.

Thiên Quỷ hoảng hốt, hắc quang trên người bùng lên, những cặp mắt xung quanh gắng gượng mở to ra một lần nữa, hắc quang trong mắt lập lòe, muốn lập tức thi triển pháp tắc Không Gian.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng hừ lạnh lùng như băng rét đến thấu

xương vang lên trong tai Bách Mục Thiên Quỷ.

Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu hắn, giống như có người cầm dùi đâm mạnh một phát vào não, thần hồn đột ngột bị xé rách đau đớn vô cùng.

Bỗng nhiên Thiên Quỷ hai tay ôm đầu, phát ra tiếng kêu hét thảm thiết, thất khiếu trên mặt đều chảy ra máu đen.

Hắc quang bên trong gần trăm con mắt của hắn trở nên hỗn loạn, rồi tiêu tán hết.

Trong lúc đầu óc hắn còn đang bị tiếng sét đinh tai làm cho choáng váng, thì có hai đạo Lôi trụ màu bạc đánh xuống, trúng ngay trên thân thể Bách Mục Thiên Quỷ.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên!

Trong miệng Bách Mục Thiên Quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết và thê lương, thân hình ngay lập tức bị Lôi trụ xuyên thủng tạo ra hai cái hố lớn, một trong số đó lại nằm ở ngay trước ngực.

Thân hình Thiên Quỷ gần như bị đánh đứt thành hai đoạn, máu tươi đỏ thẫm tuôn ra ào ào, thân thể tàn tạ ầm ầm rơi từ trên không trung xuống, đập lên mặt đất.

Hồi tràng tiếng kêu “ken két” trầm đục vang lên, thân hình Bách Mục Thiên Quỷ nhanh chóng thu nhỏ lại, trong chớp mắt đã hóa thành hình dạng của một lão già đầu hói thấp bé, dưới bụng và trước ngực có hai cái lỗ thủng lớn, thương tích nhìn cực kỳ nghiêm trọng.

Từ trong miệng Đồng Nhân tuôn ra rất nhiều máu tươi, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, thần sắc trong mắt vô cùng ảm đạm.

Nhưng chỉ sau một khắc, trên mặt lại hiện lên vẻ dữ tợn, hai tay nhanh chóng bắt quyết.

Vòng tinh quang màu đen quanh thân di động hỗn loạn, thân hình gầy nhỏ lại điên cuồng bành trướng.

“Tự bạo!”

Ở giữa không trung, trong miệng Lôi Bằng thì thào một tiếng, móng vuốt dưới bụng bung lên, hồ quang điện màu bạc chói mắt lại một lần nữa hiện ra, sau đó cuồn cuộn tụ lại, trong nháy mắt đã hóa thành một quả Lôi cầu màu bạc, nhanh chóng bắn xuống.

Oanh long long!

Đồng Nhân lại nhanh hơn một bước, hoàn thành tự bao rồi nổ tung, chấn động kịch liệt khiến cho không gian xung quanh bị xé nứt ra, từ trong đó tuôn ra những đoàn hắc quang đen thui, làm cho đà lao xuống của quả Lôi cầu màu bạc cũng bị chậm lại.

“Vèo” một tiếng, một cái Nguyên Anh cao vài tấc lao ra từ trong hắc quang, lóe lên một cái rồi thuấn di biến mất, sau chớp mắt đã biến ra ngoài hơn mười trượng, Linh quanh hộ thể chợt hiện lên, hóa thành đạo hắc quang, lại muốn truyền tống một lần nữa.

Sự việc kể ra thì chậm nhưng thực tế xảy ra rất nhanh, đột nhiên Lôi cầu màu bạc nổ tung, hóa thành một mặt trời màu bạc vô cùng to lớn, đồng thời lập tức khuếch tan ra bốn phương tám hướng, trong khoảnh khắc đã bao trùm cả Nguyên Anh của Đồng Nhân vào trong.

“Vèo” một tiếng, từ bên trong ngân quang bay vụt ra một vật, lóe lên, rồi bay về phía Lôi Bằng ở trên không.

Một lát sau, vầng mặt trời cũng chậm rãi tiêu tán đi, để lộ ra trên mặt đất một cái hỗ to đen kịt.

Còn Đồng Nhân thì hoàn toàn biến mất, không để lại một chút dấu vết nào.

Điện mang màu bạc lóe lên, Lôi Bằng biến mất, rồi thân ảnh của Hàn Lập hiện ra, một tay cầm lấy một cái túi màu đỏ đang phát ra một ánh sáng màu

hồng nhàn nhạt.

Sau khi liên tiếp biến thân kịch chiến, giờ phút này sắc mặt Hàn Lập cũng đã biến thành xám ngắt, vô cùng nhợt nhạt, và tất nhiên là pháp lực trong đan điền cũng cạn kiệt đến tận đáy.

Hắn đem cái túi hồng vừa lấy cất đi, sau đó lại lấy ra một cây Vân Hạc Thảo nghìn năm ăn vào, rồi ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trong miệng lầm bầm, tay áo vung lên.

Bảy đạo hắc quang bay ra, và dừng lại ở giữa không trung, đó là bảy tấm Tinh Nguyệt Bảo Kính do hắn luyện chế từ Âm Thần Thạch lúc trước, chúng mơ hồ xếp lại theo hình Thất Tinh Bắc Đẩu.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, lần lượt từng đạo hào quang rơi lên trên bảy mặt kính.

Lập tức Tinh Nguyệt Bảo Kính chuyển động xoay tròn, tỏa ra hào quanh tinh thần chói mắt, rất nhiều phù văn màu đen từ đó bắn ra, nhảy vào trong tinh quang.

Pháp quyết trong tay hắn liên tục biến ảo, Tinh Nguyệt Bảo Kính khẽ vang lên những tiếng kêu ông ông, hào quang tỏa ra càng ngày càng sáng, nhưng lại không ngừng rung động, càng ngày càng bất ổn.

“Bạo!”

Miệng Hàn Lập khẽ quát, và thúc dục pháp quyết trong tay.

Phanh phanh phanh!

Bảy mặt quang kính tỏa ra ánh sáng rực rỡ,rồi đồng loạt phát nổ, hóa thành bảy quầng sáng rất lớn.

Sắc mặt Hàn Lập căng thẳng, hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết.

Dưới sự thúc giục của pháp quyết, bảy quầng tinh quang mau chóng ngưng

tụ lại, sau một lát hóa thành bảy khối ảo ảnh Tinh Thần cực lớn, thoạt nhìn có vẻ chính là Thất Tinh Bắc Đẩu.

Nhìn thấy tình hình như thế, Hàn Lập đột nhiên thay đổi pháp quyết trên tay.

Hào quang của bảy khối ảo ảnh Tinh Thần đột nhiên nối liền lại với nhau, mơ hồ hình thành nên một cái Tinh Thần đại trận.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, hai tay kết thành một cái thủ ấn kỳ lạ.

Xoẹt xoẹt!

Đột nhiên Tinh Thần đại trận sáng bừng lên, tiếp theo giống như bị hai bàn tay to lớn xé rách kéo ra hai bên, rồi một khe hở đen kịt xuất hiện, tỏa ra hào quang hắc ám đậm đặc.

Nhưng từ nơi sâu nhất bên trong chỗ hắc ám kia, dường như có thêm một điểm ánh sáng đang phát sáng.

…

Trên không trung Cảnh Nguyên Quan-Tụ Tinh Đài, Ngân Nguyệt to lớn đang chấn động kịch liệt, ở chính giữa đột nhiên vỡ ra, tạo thành một vết nứt không gian, rồi một bóng người màu xanh từ đó bắn ra, lơ lửng giữa không trung, đó chính là Hàn Lập.

Lúc này, cấm chế pháp trận trong phạm vi trăm dặm lấy Tụ Tinh Đài làm trung tâm kia vẫn còn, Ngân Nguyệt to lớn phía trên tỏa ra ánh bạc sáng ngời, cùng với màn sáng bảy màu ở bốn phía hòa lẫn lại, đem không gian bên trong phản chiếu thành một thế giới sặc sỡ sắc màu.

Mà Hạp Sơn Đạo Nhân trốn ra ngoài lúc trước đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái đã xuất hiện trước màn sáng, đấm ra ba quyền liên tiếp, đánh ra một cái động trên màn sáng, sau đó tung người bắn

vào, qua màn sáng bay ra bên ngoài.

Cảnh vật bên ngoài Cảnh Nguyên Quan vẫn yên tĩnh, bóng đêm đang bao phủ toàn bộ, không có bất kỳ một biểu hiện khác thường nào.

Hàn Lập nhíu mày, thả thần thức quét xuống phía dưới, bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn về một ngọn núi cao chọc trời phía xa xa.

Một khắc sau, thân hình hắn hóa thành một đạo thanh hồng, nhanh như chớp bay về phía ngọn núi kia.

Nhưng đúng lúc này thì xảy ra dị biến!

Mặt đất xung quanh ngọn núi cao kia đột nhiên chấn động, hơn mười cột sáng màu vàng thô to từ dưới đất bắn lên, kích thước mỗi cột đều to đến bốn năm trượng, cao đến tận mây.

Bên trên cột sáng màu vàng tràn ngập Linh văn, tỏa ra chấn động Linh lực cuồn cuộn.

Cột sáng đột nhiên phát ánh sáng ngời, tỏa ra màng sáng màu vàng dày đặc, cùng lúc đó, tạo thành một màn ánh sáng màu vàng dày đặc, từ xa nhìn lại, giống như một đám mây màu vàng đậm đặc cực lớn, bao phủ toàn bộ ngọn núi cao chọc trời ở phía dưới.

Trong đại điện bên trên ngọn núi, có một tòa ngọc đài cao ba tầng, toàn bộ đều dùng một loại tinh thạch màu vàng chế tạo thành.

Ngọc đài có hình dáng nhỏ dần từ dưới lên trên, tầng dưới cùng có phạm vi vài chục trượng, tầng cao nhất chỉ rộng khoảng hai ba trượng, phía trên có khắc đầy những phù văn màu vàng.

Xung quanh ngọc đài, mấy trụ ngọc màu vàng đứng sừng sững, bên trên cũng khắc vô số phù văn chằng chịt.

Hạp Sơn Đạo Nhân đột nhiên xuất hiện ở đây, khoanh chân ngồi trên tầng ngọc đài thứ ba, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng sâu trong đáy mắt vẫn hiện rõ

một tia kinh hoàng, bán đứng tâm tình thực sự của lão.

Miệng lão lẩm bẩm, hai bàn tay mười ngón biến hóa liên tục, lập tức bắn ra từng đạo pháp quyết.

Mấy chục cây ngọc trụ xung quanh ngọc đài không ngừng lóe lên ánh sáng màu vàng, phối hợp cùng đại trân bên ngoài một cách nhịp nhàng.

Lúc này, có bảy tám tên tu sĩ Hợp Thể kỳ của Cảnh Nguyên Quang cũng đang khoang chân ngồi ở tầng hai của ngọc đài, trong miệng cũng đang lẩm bẩm, rót Pháp lực từ cơ thể vào bên trong ngọc đài.

Phía nên ngoài ngọn núi cao chọc trời, có một đạo thanh hồng đang phá không bay tới, nó lóe lên một cái, dừng lại ở bên ngoài đại trận, sau đó thì thân ảnh Hàn Lập hiện ra.

Hắn nhìn lướt qua màn hào quang màu vàng bao phủ toàn bộ ngọn núi trước mặt, mắt hơi nheo lại, hít sâu một hơi, sau đó âm thanh đùng đùng từ trong thân thể truyền ra, thân hình nhanh chóng biến lớn, bên ngoài thân thể hiện ra từng đám lông mao như khỉ màu vàng, nháy mắt đã biến thân thành hình thái Sơn Nhạc Cự Viên cao vài chục trượng.

------oOo------

Chương 69: Ngân Nguyệt chi biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: KenSeki& Tiểu Hàn Lập*

Hai tay Kim Mao Cự Viên đấm mạnh vào lồng ngực, bộc phát ra một cỗ khí thế vô cùng cuồng bạo, Hoàng Vân Đại Trận ở sát bên cạnh cũng bị làm cho trấn động kịch liệt.

Bên trong Kinh Thiên Phong, Hạp Sơn đạo nhân và đám người Cảnh Nguyên Quan đang theo dõi qua Hoàng Vân Quang Mạc, nhìn thấy Cự Viên đáng sợ kinh khủng như thế thì tất cả đều cảm thấy kinh sợ.

Trán Hạp Sơn Đạo Nhân dường nhu toát ra một ít mồ hôi, hai tay lão liên tục điểm vào các ngọc trụ xung quanh, trong miệng cuống cuồng tụng niệm chú ngữ.

Màn sáng màu vàng trên các cột ngọc ngày càng sáng lên, mà lớp ánh sáng vàng bao phủ bên ngoài ngọn núi cũng dày thêm một tầng, càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

Kim Mao Cự Viên ngẩng đầu hú dài một tiếng, rồi dùng nắm đấm đầy lông lá đập mạnh xuống phía dưới.

Nắm đấm khổng lồ mang theo ánh sáng màu vàng chói mắt, có sức mạnh tựa vạn quân xung trận, xẹt qua hư không, rồi tạo thành một cái vòi rồng màu vàng mù mịt, điên cuồng đánh lên trên lớp Hoàng Vân Quang Mạc.

Một tiếng nổ lớn tựa núi lở!

Bỗng nhiên, hai vòng sáng màu vàng bốc lên, giống như hai mặt trời va chạm vào nhau kịch liệt, phát ra ánh sáng chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng vào đó.

Màn ánh sáng bên ngoài bị chấn động kịch liệt, nơi bị đánh trúng lõm xuống thành một số hố sâu, âm thanh của tiếng xé rách truyền ra không dứt, xung quanh xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, lại còn đang nhanh chóng lan ra khu vực lân cận.

Ở trên Kinh Thiên Phong, ngọc đài ba tầng và những cột ngọc xung quanh rung lắc không ngừng, màn ánh sáng quanh ngọc đài cũng rung động kịch liệt, thậm trí trên cầu thang ngọc đài còn xuất hiện một vài vết nứt nhỏ.

Mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ cảm thấy bên trong đan điền cũng đang chấn động kịch liệt cùng với ngọc đài, đồng loạt phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Thiên Khôi Hậu Thổ Trận này đã bảo vệ Kinh Thiên Phong không biết bao nhiêu năm nay, mấy tên trận pháp tông sư ở trong tông được sự chỉ bảo của Tịnh Minh lão tổ, đã phải mất cả trăm năm với bố trí xong trận pháp này, thế mà vừa rồi suýt chút nữa bị người ta dùng một quyền phá tan.

Thân hình Hạp Sơn Đạo Nhân chấn động, khuôn mặt hơi nhăn nhó, quát.

“Tất cả ổn định lại cho ta!”

Trong mắt lão thoáng một chút hoảng hốt, rồi cắn răng, há miệng phun mạnh ra một ngụm máu, hóa thành một đoàn huyết vân dung nhập vào trong ngọc trụ ở bên cạnh, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn truyền vào trong ngọc đài.

Mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ ở xung quanh nhìn thế vậy, cũng đồng thời thi pháp theo.

Mười cột sáng cực lớn ở trong đại trận đột nhiên phát sáng rực rỡ, hiện ra những hình họa tiết hình mây vàng, những vết nứt do bị Kim Mao Cự Viên đánh thì nhanh chóng khôi phục như cũ.

Kim Mao Cự Viên phát ra một tiếng hừ lạnh lùng, một cách tay khác cũng phát ra kim quang sáng ngời, rồi điên cuồng đập xuống.

Ầm Ầm!

Nắm đấm màu vàng khổng lồ lại đánh trúng vào vị trí lúc trước, tạo thành từng làn sóng khí màu vàng nổi lên và lan ra bốn phía, dường như có thể nuốt chửng tất cả vào trong.

Đại trận chấn động kịch liệt, đám mây vàng bên ngoài cuồn cuộn dâng lên từng cột khí màu vàng, rồi bắn loạn xạ ra xung quanh.

Màn sáng bên trên trận pháp đột nhiên bị lõm sâu vào gấp đôi lúc trước, những vết rạn nứt lại tiếp tục lan ra xung quanh, hơn nữa vết nứt mỗi lúc một sâu hơn.

"Phanh" một tiếng, rốt cuộc thì toàn bộ trận pháp khổng lồ cũng hoàn toàn sụp đổ.

Bên trên Kinh Thiên Phong bị rung lắc kịch liệt, cái ngọc đài ba tầng phát ra những âm thanh răng rắc, sau đó hiện ra một ke nứt rất lớn, sau đó ngọc đài đã bị chia thành hai nửa.

Mặt đất phía dưới ngọc đài cũng vỡ vụn, xuất hiện khoảng bảy tám khe nứt lớn.

Lúc này, thân thể đám tu sĩ Hợp Thể kỳ run rẩy như cái sàng, sau đó lập tức gục ngã xuống ngọc đài, miệng phun máu tươi, khí tức trên người suy sụp nhanh chóng.

Sắc mặt Hạp Sơn Đạo Nhân cũng trắng bệch, lão đột nhiên đứng dậy.

Trong lúc lão đang định hành động tiếp, thì nghe thấy một tiếng nổ vang rất lớn, tòa trận pháp cấm chế được gắn trên nóc đại điện xuất hiện vô số vết rạn nứt, rồi ầm ầm sụp đổ, vỡ ra thành từng mảng.

Một nắm đấm to bằng cái phòng nhỏ từ trên trời giáng xuống, nhằm thẳng vào đầu Hạp Sơn Đạo Nhân.

Tiếng rung lắc ông ông vang lên!

Hạp Sơn Đạo Nhân lật một tay lấy ra một cây phất trần màu bạc, sau đó vung lên bắn ra vô số sợi tơ màu bạc.

Tay kia của lão bấm quyết, những sợi tơ bạc đang bay đầy trời lập tức tụ lại một chỗ, hóa thành một ảo ảnh hình Kỳ Lân màu bạc, rồi va chạm với bóng quyền màu vàng.

Toàn bộ đại điện triệt để bị phá hủy thành từng mảnh nhỏ, những tên tu sĩ Hợp Thể kỳ kia cũng bị cuồng phong cuốn phăng bay ra ngoài, may mắn là bọn hắn đều phản ứng lại rất nhanh, tế xuất ra các loại pháp bảo để bảo vệ toàn thân, nên không bị thương quá nặng.

Một bóng người to lớn bị cuồng phong thổi bay ngược ra ngoài, chính là Hạp Sơn Đạo Nhân, trên tay cầm cây phất trần chỉ còn một nửa, sâu trong đáy mắt còn hiện rõ sự sợ hãi, vội vàng hô lên:

“Hàn đạo hữu chậm đã...”

Hạp Sơn đạo nhân còn chưa nói xong, kim ảnh đã lóe lên, thân hình khổng lồ của Kim Mao Cự Viên liền một hồi quỷ mị xuất hiện ở trước người hắn, bàn tay màu vàng trông như một căn nhà khổng lồ, cự chưởng cứ như vậy mà vỗ xuống.

Cự chưởng lúc nhanh lúc chậm, tản mát ra một cỗ man lực tựa như có thể nghiền nát trọn vẹn cái hư không này, tiếng phát nổ bùng bùng vang lên.

Hạp Sơn đạo nhân thần tình hoảng hốt, miệng liền há ra, phun ra một đoàn bạch quang, hiện ra trước mắt là một tấm hắc sắc Cổ nghiên mực.

Mặt ngoài nghiên mực này ẩn ẩn oánh quang lưu động, nhìn qua thì thấy chính là một kiện bảo vật kiên cố, phẩm giai tự nhiên không thấp.

Cổ nghiên mực quay tít một vòng, rồi lớn lên, từ bên trong xuất hiện vô số phù văn hiển hiện mà lên, đồng thời một cột sáng màu đen vừa thô vừa to từ bên trong lao ra, tiến lên chống đỡ lại cự chưởng.

Hắn thừa cơ bắn ngược thân hình trở lại, hướng phía phương xa mà chạy trốn, đồng thời trong tay bạch quang lóe lên một cái liền theo đó mà hiện lên một thanh Bạch Ngọc Như Ý.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, năm ngón tay của Sơn Nhạc Cự Viên hướng phía trước mà trảo qua, lòng bàn tay hiện ra từng đạo Linh văn màu vàng.

Trong chốc lát, một cỗ lực lượng so với lúc trước cường đại còn hơn gấp hai, gấp ba lần đột nhiên theo cự chưởng bộc phát ra, đơn giản đem cái cột sáng màu đen kia mà bóp nát, sau đó một tay bắt lấy Cổ nghiên mực màu đen, liền dùng sức nắm chặt.

“Phanh” một tiếng đổ vỡ [của Cổ nghiên mực] vang lên!

Sau đó, thân thể này lại một hồi mơ hồ và một lần nữa quỷ dị xuất hiện phía sau lưng Hạp Sơn đạo nhân đang ở cách đó không xa, một mao thủ màu vàng nhanh như tia chớp xuất hiện, mặt ngoài màu vàng Linh văn bỗng nhiên sáng rõ, lúc này một cỗ sóng khí màu vàng hướng phía trước một quyền đi ra.

Hạp Sơn đạo nhân bỗng nhiên xoay người lại, cánh tay hung hăng vung lên.

Bạch quang lóe lên, Bạch Ngọc Như Ý đã bị hắn ném đi, mặt ngoài xuất hiện ba màu hào quang: đỏ, vàng, xanh thay phiên nhau lưu chuyển, một cỗ Tam sắc Linh Diễm hỗn tạp phóng lên trời, hướng chính giữa mà ngưng tụ lại, trong nháy mắt đã hóa thành một đầu Tam Sắc Phượng Hoàng với kích thước hơn mười trượng, hung hăng đỡ một quyền đánh tới của Cự viên.

Ánh sáng ba màu rực rỡ co rụt lại theo trên thân Hỏa Phượng bộc phát mà ra, chiếu sáng hơn phân nửa màn trời và trong giờ khắc này, mọi thứ xung quanh đều ảm đạm phai mờ.

Oanh long long!

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa theo hướng không trung truyền đến, trong khoảnh khắc vang dội toàn bộ khu vực Cảnh Nguyên Quan, khiến cho vô số nội đệ tử sợ hãi mà nhao nhao bay ra ngoài, một hồi rối loạn, tất cả

với thần sắc khác nhau mà hướng phía phương hướng xa xa là Kinh Thiên Phong mà trông lại.

Giờ khắc này, khắp bầu trời đã chia làm hai khu vực, một bên kim sắc quang mang, bên kia mang màu đỏ, vàng, xanh tam sắc hào quang tiếp tục tác động lẫn nhau và phát ra từng tiếng nổ mạnh như sấm rền.

Trong vòng ngàn dặm, mặt đất Kinh Thiên Phong đều kịch liệt chấn động, từng đạo lốc xoáy Cửu Tiêu trống rỗng mà xuất hiện, hướng phía chung quanh mà khuếch tán.

Phụ cận Kinh Thiên Phong cây cối đều bị nhổ, một ít cự thạch cũng bị cuồng phong cuốn đi, mặt đất tựa hồ như đã bị tróc đi một mảng, khuấy vỡ nát.

Hai cỗ lực lượng đáng sợ giao phong, giằng co trong mấy nhịp thở, kim sắc quang mang liền nhanh chóng áp đảo tam sắc Linh quang, và dễ dàng nhanh chóng bị xoắn nát.

Tam sắc Hỏa Phượng liền phát ra một tiếng gào thét, thân hình thình lình bị kim quang nghiền ép, triệt để tán loạn.

Thân thể Hạp Sơn đạo nhân tại sóng khí kinh người này mà bay ngược trở ra, trong tay cầm một khối Thúy Lục Như Ý, bịch một tiếng liền bạo liệt.

Hắn bay thẳng ra xa vài dặm, hung hăng mà đâm vào một ngọn núi, sau đó cùng đá vụn đầy trời mà rơi xuống phía dưới.

Oanh!

Thân hình cực lớn của Sơn Nhạc Cự Viên từ trên trời giáng xuống, tại phía trước cách không xa Hạp Sơn đạo nhân mà rơi xuống, mặt đất kịch liệt lắc lư, đá vụn bắn ra, trên mặt đất liền xuất hiện hai hố bằng bàn chân to lớn.

Cự Viên cúi thấp xuống, đồng tử màu vàng băng lãnh nhìn lên thân ảnh to lớn trên mặt đất.

“Hàn đạo hữu, không... Hàn tiền bối, kính xin nghe tại hạ giải thích, sự tình cũng không phải là những gì ngươi suy nghĩ đâu!”

Hạp Sơn đạo nhân sợ tới mức hồn bay lên trời, gặp lúc Cự viên chưa có hạ sát thủ liền vội vàng mở miệng nói.

Trong lòng hắn hối hận không thôi sớm đã biết như thế, hắn nên theo hướng bên trong Động Thiên mà đi lập tức thoát ly khỏi Cảnh Nguyên Quan, như vậy có lẽ hắn còn có một tia sinh cơ.

Nhưng vào thời khắc này, đột nhiên phát sinh dị biến!

Liên tục mấy tiếng nổ ù ù từ đằng xa không trung truyền đến, rõ ràng là từ phía Tụ Tinh Đài.

Kim Mao Cự Viên lông mày nhíu lại, quay đầu nhìn sang.

Hạp Sơn đạo nhân trong lòng giật mình một cái, cũng hướng phía Tụ Tinh Đài mà nhìn lại.

Chỉ thấy phụ cận Tụ Tinh Đài tám ngọn núi ù ù lắc lư, đỉnh núi trực tiếp bạo liệt mà sụp đổ, phía trên dâng lên tám đạo cột sáng lóe lên rồi biến mất.

Màn sáng trận pháp bao quanh liền lóe lên một cái, sau đó thình lình tan vỡ ra.

Bất quá trên không, vầng Ngân Nguyệt to lớn kia lại không có biến mất, ngược lại còn muốn chói mắt hơn so với ánh mặt trời, cũng đột nhiên chấn động.

Từng cỗ, từng cỗ một sóng khí vô hình hướng bốn phương tám hướng phía dưới quét sạch, phạm vi hư không khoảng mấy trăm dặm một lần nữa kích động, cây cối vỡ vụn, sơn phong liền sụp đổ.

Sau đó, mặt ngoài Ngân Nguyệt tán phát quang mang rồi hướng phía dưới mà hội tụ, cũng liền mãnh liệt chuyển một cái, hóa thành một cái vòng xoáy to lớn. Khu vực chung quanh lúc thì đỏ thẫm, khi thì lại biến thành màu

xanh lam, tất cả quang mang đủ màu sắc liền thay phiên nhau xuất hiện, thậm chí nhiều loại hào quang lập loè đan xen vào, hư không liền chấn động kịch liệt.

Đệ tử chung quang từng cái, từng cái một trợn mắt há hốc mồm im hơi lặng tiếng khi chứng kiến dị tượng này.

Kim Mao Cự Viên nhìn qua vòng xoáy khổng lồ trong không trung, trong mắt lam mang liền lập loè, chợt phất tay một trảo, phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ.

“Tha mạng...”

Hạp Sơn đạo nhân quát to một tiếng giãy giụa đứng lên, bất quá vẫn là không có lực để mà phản kháng rồi, liền bị Cự Viên đơn giản hút vào trong bàn tay, một thanh nắm chặt.

Cự Viên há miệng phun ra, Ngân Sắc Hỏa Điểu hiện lên phía trước, đúng là Tinh Viêm Hỏa Điểu, lóe lên hóa thành một đầu dây thừng bằng lửa màu bạc, nhanh như tia chớp đem Hạp Sơn đạo nhân thân thể quấn quanh vài vòng.

Sau đó vung tay lên, đem Hạp Sơn đạo nhân ném đi, ngay lập tức xoay người lại một lần nữa mà nhìn về phía vòng xoáy không gian giữa không trung, trên mặt hiện ra vẻ mặt ngưng trọng.

Hạp Sơn đạo nhân trùng trùng điệp điệp rơi xuống đất, chợt cảm thấy mắt liền nổi đom đóm.

Hắn cảm thụ được dây thừng màu bạc này bên trong ẩn chứa lực lượng hỏa diễm đáng sợ, trong lòng không khỏi rùng mình, nhưng cũng chỉ được ngoan ngoãn nằm ở một bên, không dám nhúc nhích chút nào, bớt chọc giận đối phương.

...

------oOo------

Chương 70: Thiên Ngoại phi đậu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Trên bầu trời, vòng xoáy quanh bề mặt của Ngân Nguyệt đã lớn hơn gấp đôi.

Tại chỗ sâu nhất của vòng xoáy, mơ hồ có thể nhìn thấy một tầng Tinh Bích mờ mờ, đằng sau làm một màn trắng xoá, phảng phất như đến từ thế giới khác.

Trong lúc đó, hào quang của tầng Tinh Bích lóe lên, giống như bị đụng vào một vật thể từ phía bên kia.

Ầm ầm!

Ngân Nguyệt to lớn khẽ run lên, vòng xoáy ở mặt ngoài tầng Tinh Bích nứt ra một khe hở.

"Vèo" một tiếng.

Một cột sáng vàng chói mắt từ trong bắn ra, vô cùng nhanh chóng rơi xuống phía dưới.

Tầng Tinh Bích trong nháy mắt khép lại như lúc đầu, theo vòng xoáy đột nhiên thu nhỏ lại rồi biến mất.

"Đó là..."

Lam quang trong hai mắt của Kim Mao Cự Viên do Hàn Lập biến thành loé lên, lập tức nhìn thấu mọi vật trong màn sáng vàng rất rõ ràng.

Đó là một hạt đậu vàng óng, giống hệt hạt đậu vàng trong hồ lô mà Đoàn Nhất Ly phóng ra trước đây nhưng lại lớn hơn rất nhiều, mặt ngoài còn có vô số phù văn huyền ảo.

Hạt đậu lớn này đột nhiên dừng lại trên không trung, quay tít một vòng tuôn ra vô số phù văn màu vàng lượn lờ xung quanh. Hào quang của nó phủ khắp phạm vi lên đến mười trượng thành một màn sáng vàng lập loè, vặn vẹo, nhìn như một hồ nước vàng lơ lửng giữa trời.

Ngay sau đó vang lên một tiếng "két", hạt đậu giống như nảy mầm với tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, từ lúc mọc rễ phát triển đến lúc thành hình.

Một trượng, mười trượng, năm mươi trượng, một trăm trượng...

Chỉ trong một hơi thở, hạt đậu vàng ban đầu như hột đào đã biến thành một một tên Hoàng Cân cự nhân cao hơn trăm trượng, toả ra ánh sáng vàng tản mát trong phạm vi mấy trượng quanh thân.

Cự nhân này không khác là bao so với Hoàng Cân lực sĩ. Nửa trên trần trụi, eo quấn khăn vàng, tay không tấc sắt. Cơ bắp nơi tay và đùi nổi lên cuồn cuộn, trông như được đúc từ Tinh Cương, tạo cho người ta một cảm giác bị trấn áp.

Sau một lát, mặt ngoài Ngân Nguyệt lại run lên lần nữa bắt đầu tuôn ra vô số điểm vàng rậm rạp, chằng chịt, thình lình chính là những hạt đậu màu vàng tưởng như bị thất lạc ở Động Thiên Pháp Bảo vung vãi rơi xuống như mưa.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Những hạt đậu vàng này vừa chạm vào ánh sáng vàng quanh cơ thể Hoàng Cân cự nhân lập tức như bị một lực hút nào đó kéo về phía cơ thể nó.

Mỗi một hạt đậu rơi vào bên ngoài thân Cự Nhân, liền im hơi lặng tiếng nhập vào khiến thân thể Cự Nhân một lần nữa cao lên.

Thân thể to lớn kia hấp thụ hàng nghìn hạt đậu vàng càng trở nên to lớn, tăng vọt cao tới chừng ngàn trượng, sừng sững giữa trời đất, khiến cho các ngọn núi nguy nga ở xung quanh dường như bé lại.

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên cơ thể tên Cự nhân liền toả ra bốn phương tám hướng.

"Ôi! Điều này... Đây là thứ gì vậy?"

"Thứ này cũng thật to lớn quá mức!"

"Đã đến thì không có ý tốt. Ta vừa thấy Thái Thượng Đại trưởng lão sắp bị Kim Mao Cự Viên đánh bại, tại sao đột nhiên lại xuất hiện tên này..."

"Bây giờ nói những điều này làm gì, quan trọng hơn là tranh thủ thời gian chạy thoát chết đi!"

Đệ tử Cảnh Nguyên Quan trong phạm vi nghìn dặm nhìn thấy cảnh này bị doạ đến hồn phi phách tán. Nhiều kẻ bất chấp mọi thứ nhao nhao phóng xuất độn quang bỏ chạy toán loạn. Tuy nhiên, cũng có không ít tên to gan, cho rằng từ xa nhìn cũng không có nguy hiểm gì nên ở lại. Trong số này, phần lớn là đám tu sĩ cấp Luyện Hư kỳ, thậm chí cả Hợp Thể Kỳ nhưng thần sắc mỗi tên một khác.

Lúc này, giữa không trung, ánh sáng bạc của Ngân Nguyệt to lớn chớp liên tục, nhanh chóng thu nhỏ lại, không lâu sau bé như một cái khay bạc, còn hơn mười trượng. Sau đó, Ngân Nguyệt nhỏ bé như một tờ giấy dán trên đồ quyển màu bạc bị xé, nhẹ nhàng rơi xuống rồi hừng hực bốc cháy.

Xung quanh lúc đầu bị ánh hào quang của các vì Tinh tú bao phủ nay lại thấy ánh sáng mặt trời không ngừng chớp động.

Kim Mao Cự Viên không để ý đến sự biến hoá của Ngân Nguyệt to lớn mà từ đầu đến cuối, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào tên Hoàng Cân Cự Nhân đứng ở giữa không trung. Mắt hắn đã không còn chớp sáng lập loè nữa.

Nếu như hắn đoán không lầm, tên Hoàng Cân Cự Nhân do hạt đậu vàng hóa thành kia rất có khả năng đến từ Tiên Giới, thậm chí còn có chút quan hệ với ba vị Chân Tiên lão tổ của Thiên Quỷ Tông.

Điều này cũng có chút ý vị sâu xa.

Hàn Lập suy nghĩ trong đầu, bỗng có chút kích động, nội tâm cuộn lên như sóng biển.

Nhưng vào lúc này, vẻ mặt Hoàng Cân Cự Nhân thoáng động, mơ hồ hiện ra hư ảnh mặt người có sắc mặt vàng như nến, dùng ánh mắt băng lãnh nhìn về phía Kim Mao Cự Viên. Thân hình cực lớn lập tức như thiên thạch lao thẳng tới, lóe lên đã đến trước người Cự Viên, tay phải mãnh liệt vừa nhấc đã xuất ra nắm đấm to lớn màu vàng đánh đến.

Một đạo sóng khí màu vàng như cơn sóng lớn hướng bốn phía khuếch tán, những nơi sóng khí đi qua, cỏ cây, núi đồi xung quanh đều như bọt biển tan vỡ.

Kim Mao Cự Viên hét lớn một tiếng, thân thể nhanh chóng tăng vọt đến trăm trượng, ánh sáng bạc sáng rực hai tay, vô số Linh văn màu bạc hiện ra, hội tụ thành từng tầng văn trận màu bạc che kín toàn bộ cánh tay, một cỗ man lực đáng sợ đột nhiên phát ra.

Theo tiếng hét, một quyền đánh ra kèm theo một đạo vòi rồng màu bạc mờ mịt!

Hai nắm đấm, một vàng một bạc với kích thước vô cùng chênh lệch ầm ầm va chạm.

Một tiếng nổ kinh thiên!

Hai màu hào quang bỗng nhiên sáng rực, sau đó bạo liệt khiến hư không xung quanh một hồi vặn vẹo, lắc lư, phát ra âm thanh “ông, ông” rung động.

Thân thể Kim Mao Cự Viên bị chấn động mạnh, ánh sáng bạc trên tay ầm

ầm vỡ vụn. Thân thể lớn trăm trượng bị hất ngược ra sau, sau mấy tiếng "phang phang" là ba bốn ngọn núi nhỏ cản đường đã bị phá vụn, chỉ đến khi đâm vào sườn của một ngọn núi khổng lồ cao hơn nghìn trượng, bị lún sâu hơn mười trượng thì thân thể hắn mới miễn cưỡng dừng lại được.

Ngọn núi khổng lồ kịch liệt run rẩy, vô số đá vụn như mưa rơi xuống, cơ hồ như sắp sập. Những đình đài, lầu các, thậm chí cả động phủ, dược viên trên ngọn núi hay trên sườn núi đều bị cỗ cự lực kia biến thành một đống đổ nát.

Trong tích tắc, từ vết lõm trong vách núi Kim Mao Cự Viên bay ra, rung hết bụi đất trên người. Tuy toàn thân không có vết thương nào nhưng trong mắt hắn hiện lên vẻ hoảng sợ.

Tuy rằng, pháp lực trên cơ thể hắn vẫn còn nông cạn, chưa cách nào phát huy được toàn bộ uy lực của Sơn Nhạc Cự Viên nhưng sức mạnh của Hoàng Cân cự nhân trước mắt quả thật cực kỳ đáng sợ, ngay cả hắn cũng có cảm giác không thể địch nổi.

"Oanh" một tiếng!

Phía xa hơn mười dặm, Hoàng Cân Cự Nhân sau khi bị đẩy lùi cũng đã dừng lại, hai chân vừa hạ xuống khiến mặt đất chấn động nổ vang một tiếng.

Sau đó, đầu gối tên này trùng xuống, thân thể hơi khom về sau.

Một tiếng "Oanh"!

Hư không phát ra một tiếng nổ mạnh, từng vòng gợn sóng mắt thường có thể nhìn thấy được khuếch tán ra. Hoàng Cân Cự Nhân như một đạo lưu tinh lao thẳng tới Kim Mao Cự Viên, trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu, hai bàn tay khổng lồ màu vàng bất ngờ trảo xuống.

Hàn Lập biến thành Cự Viên tuy có chút kinh ngạc với tốc độ mau lẹ của đối phương nhưng không hề tỏ ra bối rối. Một màn sáng xanh đột nhiên từ trên thân hiện ra, thân hình lộn một vòng hoá thành một con chim màu xanh, lớn tầm bốn mươi, năm mươi trượng.

Đầu phượng, đuôi dài màu xanh, đúng là biến thân Thanh Loan!

Hai cánh Thanh Loan giang rộng, chớp mắt biến mất vô ảnh vô tung, làm cho Hoàng Cân Cự Nhân chụp vào hư không.

Một hồi "Oanh long long" vang vọng đất trời truyền đến!

Do Cự nhân thu thế không kịp, hai bàn tay khổng lồ màu vàng chụp trúng vào đỉnh núi cao ngàn trượng sau lưng vị trí Cự Viên trước đây, mãnh mẽ đem đỉnh ngọn núi khổng lồ bóp vỡ.

Đất đá từ mấy trăm trượng trên đỉnh núi bị đập vỡ rơi xuống đem hai ngọn núi khác phía sau nghiền nát, lại một lần nữa khiến mặt đất trong phạm vi mấy trăm dặm một hồi rung chuyển.

Một tiếng "vèo"!

Sau lưng Cự Nhân, hư ảnh màu xanh lóe lên, thân hình Thanh Loan xuất hiện, hai cái móng vuốt cực lớn sắc bén, có lớp lớp ánh sáng màu xanh quấn quanh, hung hăng chộp vào sống lưng Cự nhân.

Xoẹt!

Trên lưng Hoàng Cân Cự Nhân tức bị hiện ra vài vết thương rất dài nhưng không sâu, đối với thế thân thể khổng lồ như thế xem như không tính đến.

Cự Nhân tưởng chậm mà rất nhanh đã vung ngược tay lại.

Một cỗ man lực cuồng bạo khí thế bạt núi lấp biển quét ra, hư không phát ra tiếng nổ vang liên hồi.

Hai cánh Thanh Loan khẽ động, thân hình hóa thành một đoàn thanh ảnh một lần nữa biến mất, sau một khắc xuất hiện ngay phía trước Cự nhân, một cánh hung hăng đánh ra.

Mấy trăm sợi lông chim thình lình bắn ra, quay tít một vòng, hóa thành mấy

đạo Phong Nhận màu xanh lớn vài chục trượng, ở phía rìa mỗi một đạo Phong Nhận đều lóe ra sắc nhọn, vô cùng nhanh chóng chém lên thân thể to lớn.

Xoẹt!

Ngực, bụng bị chém ra thành mấy vết thương khiến Hoàng Cân Cự Nhân vô cùng giận dữ. Gã lập tức nhanh chóng xoay đầu lại, cánh tay hướng phía trước múa tít, bất quá lại chỉ đập trúng tàn ảnh Thanh Loan, tạo ra từng trận sóng khí vô hình.

Hào quang trong mắt Thanh Loan lập loè, thân hình lập tức huyễn hoá làm từng đạo tàn ảnh mơ hồ, vờn quanh Cự Nhân ở bên trong, tìm cơ hội tiêu diệt.

Hoàng Cân Cự Nhân có sức mạnh quả thực không thể tưởng tượng nhưng may mắn là khả năng phòng ngự lại không xuất chúng, khi Thanh Loan công kích vẫn có thể bị thương. Tuy rằng thương thế nhìn như rất nhỏ nhưng góp gió thành bão, nhìn chung đã có thể uy hiếp được đối phương.

Vào thời khắc này, trên ngực Hoàng Cân Cự Nhân chợt lóe lên, từng tia sáng màu vàng hiện ra, nhanh chóng lan khắp toàn thân.

Khi tia sáng màu vàng đi qua, vết thương sau lưng cùng trước ngực nhanh chóng khép lại, qua mấy hơi thở liền biến mất, không thấy gì nữa.

Thanh Loan thấy cảnh này, lập tức ngẩn ngơ.

Lập tức, mắt chim hơi híp lại, phát ra kêu lên một tiếng bén nhọn, tốc độ tăng tới cực hạn, vây quanh Hoàng Cân Cự Nhân cao thấp bay múa, thỉnh thoảng phát ra từng đạo công kích Phong thuộc tính lặng lẽ, vô cùng ác liệt.

Tuy rằng, sức mạnh của Hoàng Cân Cự Nhân vô cùng lớn nhưng mà tốc độ thì còn xa mới theo không kịp được tốc độ được truyền tụng của Thanh Loan. Hai tay gã vung vẩy điên cuồng, nhưng cũng không thể sờ tới hư ảnh của đối phương, tuy nhiên lại khiến cho trong phương viên trăm dặm, những ngọn núi cao hơn trăm trượng đều bị một một cước đạp cho vỡ nát,

còn những ngọn núi cao hơn mọt chút thì lại bị một quyền đấm cho sụp đổ.

Một đạo thanh ảnh bay quanh thân thể Hoàng Cân cự nhân, rất nhanh đánh cho cự nhân thương tích đầy mình.

Bất quá, khi ngực Cự Nhân hiện ra màn sáng vàng mỏng, bất kể vết thương dạng gì trong mấy hơi thở đều có thể khỏi hẳn.

Không chỉ có như thế, động tác của Hoàng Cân Cự Nhân từ từ trở nên linh mẫn, dường như đã nắm giữ được quỹ tích thân pháp nhanh chóng của Thanh Loan, dần dần có thể đuổi theo được tốc độ quỷ mị của Thanh Loan.

Hai người không ngừng di chuyển chiến trường, bên trong Cảnh Nguyên Quan từng tòa núi vỡ nát, vô số kiến trúc sụp đổ ầm ầm.

Trong lúc nhất thời, bên trong Cảnh Nguyên Quan tiếng nổ liên tiếp vang lên, bốn phía bụi mù, làm cho những tên tu sĩ cấp cao thấy vậy, dù có can đảm đến mấy cũng không dám liều lĩnh ở lại mà hướng bốn phương tám hướng bỏ trốn hết.

Hạp Sơn đạo nhân nằm trên mặt đất, trơ mắt nhìn tông môn to lớn như vậy trong nháy mắt dần trở nên tan nát, trong lòng không khỏi có cảm giác vô cùng đau đớn.

Cứ theo đà này, cơ nghiệp trăm vạn năm dựng lên có thể bị phá huỷ hoàn toàn chỉ trong chốc lát!

Nhưng khi ngẩng đầu, nhìn thấy hai con quái vật khổng lồ một lớn một nhỏ trước mắt, y đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt, im lặng cười khổ trong lòng.

...

------oOo------

Chương 71: Niết Bàn Thánh Thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một tiếng oanh minh đinh tai nhức óc truyền đến!

Phía dưới kim quang lượn lờ, một cự chưởng màu vàng to vài mẫu từ trên trời cứ thế giáng xuống, không một chút dừng lại hướng về phía thanh ảnh mơ hồ kia mà hung hăng vỗ một cái, bất quá thanh ảnh nhanh chóng uốn éo với động tác cực kỳ quỷ dị, men theo cự chưởng mà chạy thoát.

Oanh!

Tựa như Thái Sơn áp đỉnh, cự chưởng cứ như vậy nện vào phía trên một ngọn núi.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cả ngọn núi nhanh chóng triệt để bạo liệt sụp đổ xuống.

Thanh ảnh lóe lên, trong chớp mắt phía sau cánh tay phải Hoàng Cân Cự Nhân cùng cự chưởng tương liên, thanh quang trên đỉnh đầu đại thịnh, quanh người tản mát ra hào quang màu xanh lóa mắt và cũng trong nháy mắt này đều đã hội tụ vào một đôi móng vuốt sắc bén, hung hăng hướng phía dưới mà vung xuống.

"Xùy xùy" một tiếng xé gió truyền ra!

Mấy chục đạo móng vuốt nhọn hoắt màu xanh nên đã tạo thành một tấm võng lớn, hung hăng chụp tới cánh tay phải của Cự Nhân, những nơi đi qua, hư không đơn giản bị cắt hiển hiện ra từng dấu vết đen kịt khắp nơi.

Đầu của Hoàng Cân Cự Nhân hướng lên, nhưng cánh tay phải còn chưa kịp thu hồi nên căn bản sẽ không kịp né tránh.

Âm thanh kim loại liên tiếp va chạm lẫn nhau tạo thành tiếng nổ mạnh, hai

màu quang mang xanh và vàng, thì đột nhiên ở giữa mạng lưới vóng vuốt và cánh tay phải cự nhân lóe lên một cái rồi sau đó liền biến mất. Móng vuốt nhọn hoắt chỉ là hơi hơi dừng lại, giống như một tờ giấy mảnh kim quang cứ như vậy vỡ ra.

"Phốc xuy" một tiếng, mạng lưới móng vuốt màu xanh của cánh tay phải Cự Nhân tại phía trước liền đơn giản bị cắt xuống, dường như nó làm bằng đậu hủ vậy.

Hàn Lập biến thành Thanh Loan liền hiện lên ánh mắt vui vẻ, nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Cái tay lớn bị cắt đứt xuống kia, mặt ngoài từng đạo màu vàng Linh văn hào quang tỏa sáng, cũng trong nháy mắt đó liền bạo liệt, một mảng lớn sương mù Huyền Hoàng ầm ầm khuếch tán ra mà hóa thành một đoàn đám mây màu nâu đen cự đại này liền bao trùm hơn mười mẫu.

Thanh Loan mặc dù đã phát hiện ra điều không hợp lý hai cánh nó chấn động định xoay người mà đi, nhưng tiếc rằng đám mây thực sự quá khổng lồ, vẫn bị một chút bao khỏa trong đó.

Nó chỉ cảm thấy không khí chung quanh chợt xiết chặt, thân hình liền lập tức trở nên vô cùng trì trệ.

Tràn ngập bốn phía, bên trong Huyền Hoàng sương mù này thình lình xuất hiện từng đạo tơ mỏng màu vàng, hung hăng hướng tới mà trói chặt lại tứ chi.

Một tiếng thanh minh trong miệng Thanh Loan phát ra, đang muốn vỗ cánh giãy giụa, sợi tơ vàng khẽ run một cái, từ đó lập tức vô số phù văn màu vàng tuôn trào ra.

Nó lập tức cảm giác chung quanh hư không một lần nữa trầm xuống, cả người tựa hồ bị một tòa núi khổng lồ ấp trụ, nhúc nhích một chút cũng là khó khăn vô cùng.

Nhưng sau một khắc, một mảng lớn ngân sắc hỏa diễm đột nhiên bay ra,

đem toàn thân nó bao bọc bên trong.

Một tiếng "Xì xì" vang lên, tơ mỏng màu vàng không ngừng bị nóng chảy, tán loạn, nhưng bốn phương tám hướng vẫn còn vô số tơ mỏng chen chúc mà tới. Người trước ngã xuống, người sau tiến lên và một lần nữa liền đem nó một mực trói lại.

Bất quá, trong lúc tơ mỏng không ngừng tụ hợp lại thì Thanh Loan nó đã tranh thủ được một cơ hội hoạt động.

Hai mắt nó một hồi lam mang chớp động, muốn tìm cánh thoát ra, bốn phía hư không đột nhiên ảm đạm đồng thời một cỗ chi lực vô hình phủ xuống.

"Không tốt!" Hàn Lập trong lòng thầm kêu một tiếng.

Ngay sau đó, tại bốn phương, đột nhiên một bàn tay to lớn vô cùng quỷ dị xuất hiện, gần trong gang tấc, cơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo vân tay vừa thô vừa to, hướng ở giữa mà không nói một câu hung hăng nắm tới.

Hàn Lập dưới tình thế cấp bách, quanh thân kim quang lóe lên, trong khoảnh khắc biến thành Sơn Nhạc Cự Viên toàn thân lông màu vàng.

"Oanh" một tiếng!

Bàn tay khổng lồ năm ngón tay đột nhiên hợp lại, một tay của nó chộp tới.

Kim Mao Cự Viên nhe răng trợn mắt, chỉ cảm thấy từng đợt vô hình cự lực như như bài sơn đảo hải hung dữ hướng về thân hắn mà đè ép, phát ra một tiếng nổ lớn, may mà nhục thân nó cường hãn, trong lúc nhất thời còn còn có thể chèo chống.

Mà làm cho hắn hoảng sợ chính là tinh viêm ngân diễm đối với cự chưởng này lại không tạo ra một chút tổn thương nào.

Huyền Hoàng sương mù ở xung quanh ầm ầm cuồn cuộn trở về làm lộ ra thân hình Hoàng Cân Cự Nhân khổng lồ đang ở cách đó không xa, trên mặt vàng như nến nhe răng cười một cái, tay trái chính một mực bắt lấy thân thể

Cự Viên.

Chỉ thấy lồng ngực Cự Nhân, ánh sáng màu vàng chói mắt chớp động vài cái, sau đó một màn kinh người xuất hiện.

Huyền Hoàng sương mù nhao nhao hướng miệng vết thương do cánh tay bị đứt của nó mà hội tụ lại, một hồi cuồn cuộn, một cánh tay mới lập tức hiện ra và cũng chẳng nói hai lời liền nhấc dựng lên, năm ngón tay nắm lại, vẫn còn như một tòa núi nhỏ, hướng phía đầu Cự Viên mà hung hăng nện xuống.

Cự quyền chưa chạm đến mục tiêu tuy nhiên bên trên ẩn chứa một man lực đáng sợ đã làm cho phụ cận hư không phạm vi gần trăm trượng nổ vang một tiếng, bỗng nhiên xoắn lên.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành thấy vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Mặc dù bản thân thân thể cường đại, nhưng bị một cái cự quyền trực tiếp nện vào ở trên đầu, mặc dù không chết, cũng phải bị trọng thương.

"Chỉ có thể như vậy!"

Hàn Lập thì thào tự nói một câu, trong lòng thúc giục pháp quyết, bỗng nhiên tử quang trên thân đại phóng.

"Phanh" một tiếng!

Hoàng Cân Cự Nhân quyền trái ầm ầm rơi xuống, nhưng sau một khắc, trên mặt nó hiện lên một tia kinh ngạc.

Quyền trái này cũng giống như không có đoán trước vậy, đem đầu Cự Viên phía dưới đập vỡ, ngược lại trên mu bàn tay "Ầm" một tiếng, đã bị trực tiếp một đạo tử quang xuyên thủng, còn bàn tay khác cũng là năm ngón tay vòng lại, giống như đã bị bẻ gãy.

Hào quang màu tím cuộn cuồn rồi đột nhiên thu nhỏ lại, lộ ra một thân thể cao hơn hai trăm ba trăm trượng, chính là Kim sắc Cự Viên.

Tuy nhiên bất đồng chính là, trên thân Cự Viên được bao trùm vô số màu tím lân phiến, trên đỉnh đầu mọc ra một căn Độc Giác màu xanh, đầu vai hai cùng sườn bộ còn phân biệt mọc ra hai cái đầu lâu Cự Viên cùng bốn cánh tay dài lông xù màu tử kim.

Hàn Lập thình lình thi triển ra ẩn giấu thần thông của mình, chính là "Niết Bàn Thánh Thể"!

Hoàng Cân Cự Nhân nhìn qua trước mặt Lục Tí Cự Viên, sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng hồi phục thương thế hai tay, cũng ông ông tác hưởng lại.

Trên hai tay hắn hiện lên vầng sáng màu vàng, bên trong kim sắc phù văn to lớn bay vụt ra, quay tít một vòng, sau đó lóe lên dung nhập ở bên trong nắm đấm, trong chốc lát đã bành trướng gấp bội, một cỗ man lực đáng sợ giống như trong một cỗ núi lửa chuẩn bị phun ra, tuy rằng còn chưa có bộc phát ra, nhưng mà ảnh hưởng đã dẫn tới phụ cận hư không một hồi rung động lắc lư.

Lục Tí Cự Viên sau khi biến thân mắt thấy cảnh này, trong miệng hét lên một tiếng dài, lùi về một bước, đột nhiên xuất hiện ở trước người Hoàng Cân Cự Nhân cao mấy trăm trượng, "Vù vù" hai quyền đảo ra, trên nắm tay tử kim hào quang tỏa sáng.

Hoàng Cân Cự Nhân thấy vậy, không chút lựa chọn vung quyền tiếp lấy nghênh đón.

Ầm ầm!

Bốn cái nắm đấm ầm ầm chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh, phía phụ cận hư không lập tức ông ông vang lớn, một cỗ mênh mông cuồn cuộn khoảng cách lập tức nhộn nhạo ra!

Lúc này đây, thân hình Lục Tí Cự Viên lù lù bất động, Hoàng Cân Cự Nhân thân thể lại chấn ngược bay ra ngoài.

Không chỉ có như thế, hắn hai cái nắm đấm mặt ngoài một mảnh mơ hồ huyết nhục, hai cái cánh tay lấy một góc độ quỷ dị mà uốn lượn, không ngờ triệt để bị bẻ gãy.

Cự Nhân trong mắt tràn đầy hào quang không thể tin được, thân thể cực lớn của hắn cứ như vậy bay ngược lại và đâm sầm vào một ngọn núi.

Ầm ầm!

Ngọn núi như giấy mỏng đã trực tiếp bị đụng sập.

Hoàng Cân Cự Nhân không ngừng chút nào, tiếp tục hướng sau bay đi, liên tiếp đụng ngã mấy ngọn núi, rồi mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Nhưng ngay lúc này, ánh tử kim lóe lên, Lục Tí Cự Viên đã Như Ảnh Tùy Hình đuổi theo.

Hoàng Cân Cự Nhân cả kinh, nhưng cũng không bối rối, ngực liên tục không ngừng tuôn ra mảng lớn hào quang, nhanh chóng lan tràn đến trên hai tay đã đứt gãy, cấp tốc chữa trị thương thế ở chỗ đó, đồng thời đùi phải quét ngang, giống như một chuôi cự đao, hung hăng chém về bên hông Cự Viên.

Một cỗ man lực mãnh liệt tuôn trào ra, tạo thành một đoàn song khí vừa thô vừa to.

Lục Tí Cự Viên thân hình đột nhiên trùng xuống, cực kỳ khó coi như con lật đật lười lăn lăn, hắn tránh thoát Cự Nhân một cước này, nhưng thân hình hắn bắn ra, mãnh liệt, ngang ngược vô cùng đâm vào trên thân thể cự nhân, phía dưới cùng hai cánh tay tử kim hung hăng bao quát, gắt gao ôm lấy lớn thân thể cự nhân, một lần nữa đem thân thể đánh bay.

Hoàng Cân Cự Nhân sắc mặt kinh hãi, toàn thân hoàng mang đại phóng, không kịp chữa trị cánh tay và đã phải nâng lên ra sức giãy giụa.

Chính giữa cánh tay Cự Viên, giống như thép nguội hướng hai tay Cự Nhân hung hăng bắt lấy, "răng rắc" một tiếng bẻ gãy, đồng thời trên cùng một chỗ

hai cái cánh tay tử kim hào quang lóe lên, thình lình hiện ra một tầng kim loại sáng bóng, hung hăng đảo hướng về phía ngực Cự Nhân.

Phốc xuy!

Hai cái cánh tay thình lình xuyên qua thân thể cự nhân, cũng quấy nhiễu một hồi, động tác Hoàng Cân Cự Nhân lập tức dừng lại, trong mắt thần thái nhanh chóng ảm đạm cực kỳ, hai tay cũng tùy theo thế mà dừng lại.

Một sắc thái cuồng nộ xuất hiện trên khuôn mặt hư ảnh vàng như nến kia, lập tức "Đùng" một tiếng, vỡ vụn rồi biến mất.

Hàn Lập hai cái cánh tay run lên, lấy ra từ trong thân thể Hoàng Cân một quả hạt đậu màu vàng, tản mát ra tia sáng chói mắt.

Hoàng Cân Cự Nhân thân thể run lên, theo Hàn Lập cánh tay rút ra, trên thân tất cả kim quang đều tiêu tán, hai chân theo bản năng lui về phía sau mấy bước, thân thể cao ngàn trượng này mặt ngoài liền hiện ra vô số vết rạn, sau đó rất nhanh vỡ vụn, biến thành đoàn khói mù màu vàng, theo gió phiêu tán.

Cơ hồ là cùng một thời gian, Lục Tí Cự Viên khí thế trên người thẳng xuống, trên thân tử kim hào quang lóe lên, một lần nữa biến thành hình người, sắc mặt tái nhợt cực kỳ.

Hắn tranh thủ thời gian lật tay lấy ra một cây Vân Hạc Thảo, lập tức phục dụng, sắc mặt lúc này mới dễ nhìn hơn một ít.

Nhìn khói mù màu vàng trước mắt dần dần tiêu tán, Hàn Lập thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia may mắn.

Hoàng Cân Cự Nhân mặc dù không có pháp thuật thế nhưng thân thể cực kỳ mạnh mẽ, một thân man lực chỉ sợ so với cái được gọi là "Huyền Tiên", cũng không kém bao nhiêu đấy, nếu hắn không thi triển biến thân Niết Bàn thì căn bản sẽ không phải là đối thủ.

Nhưng điều kiện phải có thân thể cường hãn, đồng thời cũng cần tiêu hao

Pháp lực khá lớn, lấy Pháp lực của hắn hôm nay, vốn căn bản không thể chống đỡ nổi.

Lại nói tiếp, điều này còn phải nhờ có Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công tầng thứ sáu đại thành, vốn cần thu nạp đại lượng thiên địa linh khí mới có thể khôi phục lại một chút công hiệu uy năng của Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công, khiến cho trong lục phủ ngũ tạng cũng có thể tồn trữ bộ phận Pháp lực.

Tuy rằng cử động lần này cần hao phí mấy chục lần Tiên Thiên tử khí, tuy không có lợi, nhưng hắn tại phát hiện Cảnh Nguyên Quan có cử động khác thường, liền không chút lựa chọn đem tất cả Vân Hạc Thảo trên thân đều phục dụng.

Dù vậy, cũng vẻn vẹn miễn cưỡng đủ chèo chống trong một thời gian nhất định mà thôi, vả lại không thể nào mà đạt được đến đỉnh phong.

May mắn Hoàng Cân Cự Nhân không kịp phản ứng, nếu không lúc hắn vừa mới biến thân, lập tức xoay người đào tẩu, chỉ cần tranh thủ một chút ít thời gian, giờ phút này kẻ vẫn lạc xem ra chính là hắn.

Theo dược lực Vân Hạc Thảo liên tục không ngừng chuyển hóa thành Pháp lực, Hàn Lập sắc mặt nhanh chóng khôi phục lại, liếc nhìn hạt đậu trong tay, đuôi lông mày khẽ nhướng, liền lật tay một cái thu vào.

...

------oOo------

Chương 72: Thu phục Đại Thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32, Cubihu*

Trong một khuôn viên rộng rãi tại thành Hắc Thủy trên Tiên giới.

Cốt Diễm tán nhân và Tịnh Minh chân đang đứng cạnh nhau, không ai nói gì.

Khuôn mặt vốn vàng như nến của Cốt Diễm tán nhân lộ vẻ khó chịu. Lệ khí trên thân tỏa ra như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ khác.

Sắc mặt của Tịnh Minh chân nhân cũng không khá hơn là bao. Sau một lúc lâu, y mới chậm rãi nói ra: "Cũng không biết người này rốt cuộc là thần thánh phương nào. Không chỉ Linh Anh kiếm phù của ta không làm gì được hắn, ngay đến Diêm huynh…"

Nói đến đây, y không nhịn được thở dài một tiếng nhưng cũng không nói gì thêm.

"Thật không nghĩ tới, Hoàng Cân Đạo Tương có thực lực xấp xỉ Huyền Tiên của ta lại bị một gã trích tiên đánh bại!" Cốt Diễm tán nhân vốn đang tiếc hận nghe vậy nghiến răng thốt ra.

Lần này, lão không tiếc trả giá phá vỡ không gian, tạm thời mở ra thông đạo gửi xuống một hạt mẫu đậu. Nào ngờ không lâu sau đó lại mất liên hệ với nó, điều này khiến lão tiếc đến hộc máu.

"Xem ra, nếu không phải tin tức của Thập Phương Lầu có vấn đề thì Hàn Lập này đã gặp cơ duyên đặc biệt gì đó nên đã khôi phục thực lực vốn có. Chỉ là nếu như vậy, tông môn của ta và đạo hữu ở hạ giới e rằng sẽ gặp phiền toái. Phải mau chóng nghĩ ra biện pháp mới được." Tịnh Minh chân nhân nghĩ đến gì đó, cất giọng trầm ngâm.

“Hừ, việc này không thể cho qua đơn giản như vậy!” Ánh mắt Cốt Diễm tán nhân càng thêm âm trầm.

…

Linh Hoàn Giới, Cảnh Nguyên Quan.

Hạp Sơn đạo nhân nhìn thấy Hàn Lập lạnh lùng bước tới, thân thể không khỏi xiết lại, thịt mỡ toàn thân đều khẽ run lên.

Nếu không vì cấm chế vây khốn, y đã sớm bỏ chạy giống đám đệ tử kia, thậm chí bỏ chạy nhanh hơn.

Hàn Lập dừng lại, quan sát Hạp Sơn một chút sau đó nhấc tay chỉ tới mi tâm đối phương.

“Hàn tiền bối tha mạng! Vãn bối đều chỉ phụng mệnh làm việc, thật sự có chút bất đắc dĩ.” Hạp Sơn mồ hôi lạnh đầm đìa sau lưng, gấp gáp kêu lên.

“Ngươi nói bản thân phụng mệnh của ai?” Hàn Lập nhíu mày, đình chỉ động tác trên tay, cười nhạt rồi hỏi.

“Mọi chuyện vừa qua đều là phụng mệnh Tổ sư trên thượng giới, nếu không vãn bối nào dám làm chuyện đại nghịch như vậy.” Hạp Sơn đạo nhân không chút nghĩ ngợi, vội vàng đáp.

“Lão tổ của Cảnh Nguyên Quan các ngươi vì sao lại đưa ra mệnh lệnh như vậy, chẳng lẽ lão quen biết ta?” Hàn Lập tiếp tục hỏi.

“Điều này… Theo lời tổ sư, vừa có một tổ chức bí ẩn trên Tiên giới treo giải thưởng cho người bắt được tiền bối. Phần thưởng phong phú đến mức một tiểu tu sĩ như ta có thể tưởng tượng. Cốt Diễm lão tổ của Thiên Quỷ Tông biết đươc tin này, bèn tới dụ dỗ lão tổ bổn môn, mới dẫn đến cơ sự này… Thật sự oan uổng.” Hạp Sơn suy nghĩ một chút, vội vàng đáp.

“Oan uổng? Ngươi nói đơn giản quá đấy! Cốt Diễm tán nhân nhận được

lệnh truy nã, chẳng lẽ Tịnh Minh chân nhân nhà các ngươi không biết được chắc?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng sau đó cất giọng châm chọc.

Hạp Sơn đạo nhân cứng họng nhưng vẫn cố gắng đối đáp: "Có lẽ hai lão tổ cùng nhau định ra kế sách, hậu bối như tiểu nhân thật sự không rõ lắm chi tiết trong đó. Mệnh lệnh của lão tổ, vãn bối mặc dù muốn đối nghịch với người cũng chỉ có thể tuân theo mà thôi."

Hàn Lập nghe vậy nhưng vẫn im lặng. Sau khi suy nghĩ một lát, hắn mơ hồ đã có suy đoán.

Hạp Sơn đạo nhân thấy họ hàn trầm mặc không nói, cho là hắn đang do dự có nên lấy mạng của mình hay không vì vậy càng thêm sợ hãi bèn cắn răng nói:

"Tiền bối thần thông cái thế, Hạp Sơn ta từ nay về sau nguyện nhận người làm chủ. Tất cả tài liệu đan dược đều dâng tặng tiền bối. Về sau, toàn bộ Cảnh Nguyên cũng suy người làm chủ, để mặc tiền bối sử dụng…"

"Nhận ta làm chủ… Ngươi cũng là kẻ thức thời." Hàn Lập thoáng chút sững sờ, trong lòng không nhịn được cảm thấy buồn cười.

Lấy tính cách của hắn, sự tình đã đến nước này, hắn vốn không định lưu lại tính mạng cho đối phương. Nào ngờ còn chưa sưu hồn, vị Đại Thừa kỳ này đã thành thật khai báo hết thảy, hơn nữa còn tự nguyện nhận hắn làm chủ. Kể từ đó giảm đi không ít phiền toái.

Dù sao bản ý của Hàn Lập cũng không muốn nhấc lên phong ba quá lớn tại Linh Hoàn Giới nho nhỏ này.

Nói đi cũng phải nói lại, ở Linh Giới trước kia, hắn từng gặp qua không ít tu sĩ Đại Thừa nhưng chưa có ai giống với Hạp Sơn đạo nhân trước mặt. Người này khiến hắn nhớ đến một vị cố nhân trước kia là 'Tôn nhị cẩu'.

"Đa tạ đại ân của tiền bối!" Hạp Sơn đạo nhân thấy Hàn Lập không có ý cự tuyệt bèn cất giọng cung kính.

“Ta không có hứng thú với Cảnh Nguyên Quan các người, cũng lười làm chuyện đập tổ cướp trứng. Ngày sau chỉ cần nghe ta dặn dò, thay ta làm chút sự tình là được. Có điều trước đó, ta muốn thiết hạ một ít cấm chế.với ngươi.” Hàn Lập khoát tay áo nói ra.

Dứt lời, hắn thẳng một tay, trong miệng tụng niệm chú ngữ gì đó. Năm ngón tay chợt sáng bừng lên. Từng đám tinh ti theo đầu ngón tay kéo dài ra, phiêu đãng giữa không trung.

Khi Hàn Lập dựng tay lên, số tinh ti này lập tức trở nên thẳng tắp dị thường.

Hạp Sơn đạo nhân nhìn thấy cảnh này, thân thể lập tức run lên, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt nhưng vẫn bày ra tư thế mặc người xử lý.

Ánh mắt Hàn Lập có chút hài lòng. Bàn tay mở ra, tinh ti theo đó bắn ra nhằm thẳng về phía mi tâm của đối phương.

Khi tinh ti nhập vào cơ thể, Hạp Sơn đạo nhân chỉ cảm thấy thức hải đau đớn như bị kim châm khiến y không nhịn được kêu lên khe khẽ, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Thế nhưng từ đầu đến cuối, y không phản kháng chút nào.

“Đám tinh ti này do Thần niệm của ta biến thành, đã gieo vào sâu trong thần hồn của ngươi. Ngày sau nếu ngươi dám có nửa điểm dị tâm, chỉ cần một ý niệm của ta cũng có thể khiến ngươi hồn phi phách tán. Ngươi rõ rồi chứ?” Hàn Lập vung tay lên, thu hồi ngân diễm trước người sau đó từ tốn nói ra.

“Vãn bối hiểu rõ. Ngày sau nhất định dốc sức hầu, tuyệt đối không dám hai lòng!” Hạp Sơn đạo nhân từ dưới đất bò dậy, cúi đầu tỏ vẻ phục tùng.

“Không cần bày tỏ lòng trung thành nữa, mau nói cho ta biết trận pháp câu thông với Tiên giới nằm ở nơi nào?” Hàn Lập dứt khoát nói sang chuyện khác.

“Tất cả đều ở phía sau Kính Thiên Phong, vãn bối sẽ dẫn người đi.” Hạp Sơn đạo nhân trả lời không chút do dự.

Giữa bầu trời cao, hai đạo hồng quang bay vút lên. Một trước một sau bay về phía xa.

Không bao lâu sau, Cảnh Nguyên Quan vốn đã khôi phục sự yên tĩnh bỗng truyền đến hai tiếng ầm vang, trước sau không đến một nén nhang.

Cảnh tượng này khiến không ít đệ tử vừa mới trở lại tông môn lần nữa hồn vía lên mây. Nhưng ngoại trừ hai tiếng nổ lớn, không còn dị tượng gì khác nên họ cũng cảm thấy an tâm.

Dù sao, một đêm vừa qua, quá nhiều sự tình đã phát sinh. Hơn một phần ba Cảnh Nguyên Quan đã bị thay đổi hoàn toàn. Thái Thượng Đại trưởng lão không rõ tung tích, còn việc gì không thể xảy ra nữa đây.

Sau chừng nửa canh giờ, sâu trong một ngọn núi ở Cảnh Nguyên Quan, hai thân ảnh một béo một gầy từ xa bay tới, trực tiếp tiến vào đại điện.

Trung tâm đại điện có một bình đài bạch ngọc, phía trên khắc rõ từng vòng minh văn phức tạp, rõ là một tòa pháp trận.

“Đây là Truyền tống trận đến Thiên Quỷ Tông?” Hàn Lập quay đầu lại nhìn pháp trận trước mặt rồi hỏi.

“Vâng. Nơi này thông đến tận núi Hắc Phong của Thiên Quỷ Tông. Dù không thể tiến vào khu vực hạch tâm của họ những cũng đã vào đến sơn môn.” Hạp Sơn vội đáp.

“Vừa hay, ngươi hãy theo ta một chuyến.” Hàn Lập nghe vậy cười nói.

“Vâng!”

Tại Tế U Phong thuộc Thiên Quỷ Tông.

Trong đại điện tĩnh mịch, một gã nam tử trung niên mặc trường bào gấm

màu đỏ ngồi chủ toạ ở phía trên. Gã có đôi mắt như hoa đào, gương mặt hoà ái nhưng da trắng như tuyết y như người bị bệnh, nhìn qua có vẻ mềm yếu.

Tuy nhiên, giờ phút này, thần sắc trên mặt gã vô cùng khó coi, một tay nắm chặt vào thành ghế, âm thanh khàn khàn nói ra: “Ngày hôm qua, trong Ti Hồn Điện phát hiện ra hồn bài của hai vị Thái Thượng Đại trưởng lão một trước một sau vỡ vụn, thông qua bí thuật để liên hệ nhưng cũng không thấy có tín hiệu trả lời. Đối với việc này, các người thấy thế nào?”

Tuy rằng, hai bên trái phải phía dưới đại điện đường là hơn mười tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ đang ngồi nhưng thần sắc đều ngưng trọng, không nói một lời.

Trong điện lặng ngắt như tờ, hoàn toàn tĩnh mịch.

Sau một thời gian yên lặng rất lâu, rốt cuộc một Đại hán râu quai nón không nhịn được đứng lên nói: "Tông chủ, nhất định là hồn bài xảy ra vấn đề. Đồng đại trường lão là đệ nhất tu sĩ Linh Hoàn Giới, thử hỏi trong giới này ai có thể làm người vẫn lạc được chứ?"

"Đúng vậy, nhất định là có lầm lẫn ở đâu đó..."Lập tức có người trong điện đồng ý nói theo.

"Phó trường lão, hồn bài này là từ một đám phân hồn cùng một phần tinh huyết của tu sĩ dùng bí thuật luyện chế. Vài vạn năm đến nay đã từng xuất hiện sai sót chưa vậy?" Một gã mặc quần lụa mỏng màu đỏ, dung mạo xinh đẹp như nữ tử đứng dậy, rồi cau mày hỏi ngược lại.

Đại hán râu quai nón nghe vậy ngẩn ra, há hốc miệng định phản bác nhưng lại không biết nói gì.

"Hồn bài chắc chắn là không sai. Nhưng hai người Đồng đại trường lão tuyệt đối không có khả năng đơn giản mà vẫn lạc. Liệu có hay không việc bị một trận pháp đặc thù vây khốn, chặt đứt liên hệ với hồn bài?" Một gã lưng còng trong đám trưởng lão mở miệng nói ra.

"Tông chủ, mặc kệ xảy ra tình huống gì, hai vị Thái Thượng Đại trưởng lão

đi Cảnh Nguyên Quan đến nay đều không có tin tức. Vì phòng ngừa tình huống bất thường, chúng ta nên đem tất cả các cấm chế phòng ngự trong tông mở ra, đồng thời mau chóng liên hệ với lão tổ thì mới là hợp lý." Một gã nam tử trung niên có khuôn mặt rõ nét với chùm râu quai nón màu tím đứng dậy, đối diện với nam tử áo đỏ ngồi ở vị trí chủ toạ nói ra.

Gã nam tử dừng việc sờ tay lên trán rồi nói: "Ta cũng đang có ý này, việc mở cấm chế giao cho Lư trưởng lão ngươi đi làm, còn việc liên hệ lão tổ thì ta sẽ..."

Lời nói chưa hết, chợt nghe thấy một tiếng vang lớn "Ầm ầm", toàn bộ đại điện đều bị chấn động.

"Xảy ra chuyện gì?"

Mọi người đều cả kinh, đồng thời hơn mười đạo hồng quang cùng một lúc lao ra bên ngoài đại điện phóng tới quảng trường.

Lúc này, trên bầu trời bên ngoài điện hiện lên một màn sáng màu đen bao trùm phạm vi mấy trăm dặm. Đúng là toà đại trận hộ tông của Thiên Quỷ Tông.

Màn sáng bao phủ hơn mười ngọn núi ở dưới, chính là khu vực trung tâm của Thiên Quỷ Tông, hầu như những chỗ quan trọng của tông môn đều ở trên đó.

Chỉ thấy lúc này trên màn sáng màu đen, ánh sáng âm u di động khắp nơi, phù văn tán loạn, lộ ra tình trạng không còn chút vững chắc nào nữa.

Phía bên ngoài màn sáng, một con Kim Mao Cự Viên cao tầm hơn mười trượng đang vung cao tay, chuẩn bị đập xuống màn sàng màu đen đang lung lay sắp đổ.

------oOo------

Chương 73: Diệt môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32, sakerprond*

"Ầm" "Ầm" hai tiếng nổ mạnh.

Khi nắm đấm khổng lồ của Kim Mao Cự Viên nện xuống, màn sáng màu đen lập tức nhộn nhạo. Nơi trúng quyền lõm sâu, thậm chí phát ra từng tràng xèo xèo chói tai.

"Nghiệt súc ở đâu lại khí lực khủng khiếp như vậy!"

"Nghiệt súc này có chút giống chân linh Sơn Nhạc Cự Viên trong truyền thuyết, chẳng lẽ…"

"Bất kể thế nào, yêu nghiệt dám đến Thiên Quỷ Tông diễu võ giương tất phải bắt lại răn đe!" Đại hán râu quai nón họ Phó cầm đầu bảy tám tu sĩ Hợp Thể nhìn thấy Kim Mao Cự Viên bên ngoài đại trận, thoạt tiên khẽ giật mình. Sau khi đưa ra suy đoán khác nhau, cả bọn đồng loạt tế xuất Pháp bảo, tấn công cự viên.

Lư trưởng lão đang muốn tung người bay lên, ánh mắt bỗng nhiên hiện lên một tia dị sắc, thân hình ngừng lại. Cũng không vội vàng ra tay giống gã, ngoại trừ tông chủ Thiên Quỷ Tông, còn có lão già lưng, nữ tử xinh đẹp và đại hán độc nhãn.

Bốn người bọn họ chính là những kẻ đã dùng Cửu Thiên ma diễm đối phó Hàn Lập tại Ma Diễm Cốc ngày đó. Lúc này, cả bọn liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia khiếp sợ.

Cùng lúc đó, từ những ngọn núi xung quanh của Thiên Quỷ Tông, vô số độn quang thoáng hiện. Hầu như tất cả đệ tử, trưởng lão đều bay đến đây, nghi hoặc quan sát tình hình.

Kim Mao Cự Viên làm như không thấy đám người đang vọt tới, không chỉ không dừng lại, mà còn gầm lên giận dữ. Song quyền chợt hiện kim quang, vung quyền như điên về phía màn sáng màu đen.

“Ầm ầm” một hồi nổ mạnh!

Màn sáng màu đen run rẩy kịch liệt, trở nên méo mó dị dạng, đến khi không thể tiếp tục gánh chịu áp lực, lập tức vỡ thành từng mảnh.

Thân hình đồ sộ của cự viên xuyên qua đại trận vỡ nát, rơi xuống đỉnh núi.

Cùng lúc đó, nhóm trưởng lão Hợp Thể tại Tế U Phong cũng đã xông ra nghênh chiến.

Xông lên đầu tiên là Phó trưởng lão. Gã gầm lên giận dữ, huyết vụ đỏ tươi cuồn cuộn quanh người ngưng tụ thành một cự quỷ huyết giáp cao chừng năm sáu mươi trượng,

Cự quỷ nắm chặt một thanh Khai Sơn cự phủ đầm đìa máu tươi, bổ xuống thủ cấ của cự viên.

Những nơi cự phủ đi qua hiện ra vô số vòng xoáy huyết sắc, từ đó truyền đến lực hút cực kỳ mạnh mẽ như muốn nuốt chửng tất cả vật thể chung quanh về phía cự phủ.

Theo sau cự nhân huyết sắc là mấy kiện pháp bảo quỷ đạo với màu sắc, hình dạng khác nhau. Có thứ mang theo khói đen cuồn cuộn, có thứ nhấc lên huyết hà dậy sóng, che đậy phân nửa bầu trời, khí thế vô cùng hung hãn.

Tức khắc, thiên không truyền đến âm thanh rít gào giận dữ. Huyết khí dày đặc giống như vạn quỷ gào khóc, âm hồn đòi mạng, khiến cho nhiệt độ chung quanh cũng bị hạ thấp.

Kim Mao cự viên hừ nhẹ một tiếng. Thế rơi không giảm. Cánh tay giơ cao, tát tới quỷ vụ, huyết hà.

Bốp bốp!

Sóng khí cường đại không cách nào diễn tả tựa như tường cao trăm trượng, dễ dàng đè xuống như trở bàn tay.

Cự nhân huyết giáp do Phó trưởng lão biến thành đứng mũi chịu sào. Cự phủ màu máu bị sóng khí quấn lấy, lập tức vỡ tan.

Ngay sau đó, thân thể của gã như bị cự thạch va phải, lập tức hóa thành huyết quang nổ văng tung tóe.

Mây đen, huyết vụ phía sau chưa kịp tiếp xúc sóng khí đã bị man lực vô hình đánh tan hơn nửa. Cốt kiếm, khô lâu, các loại pháp bảo ẩn nấp trong đó đều bị đánh cho vỡ vụn.

Không trung không ngừng truyền đến từng tràng gào thét. Bổn mạng pháp bảo bị hủy, liên tục có kẻ miệng phun máu tươi, rơi xuống từ giữa không trung.

Những kẻ còn lại vì quá kinh hãi, cuống quyết bỏ chạy tứ tán.

Sau một khắc, thân hình khổng lồ của kim sắc cự viên rơi thẳng xuống như một khối thiên thạch. Đại địa chấn động, bụi mù bóc lên, phân nửa ngọn núi lập tức sụp đổ.

Những kẻ đứng gần nơi đó không ngừng kinh hô. Mấy trăm quang ảnh cấp tốc phi độn bốn phương tám hướng.

Lúc này, bên trong một mảnh huyết quang hỗn loạn ở giữa không trung. Một Nguyên Anh cao chừng vài tấc đột nhiên lao vút đi. Dung mạo của nó rất giống trưởng lão họ Phó. Vẻ mặt vô cùng hoảng sợ, làm bộ bỏ chạy về phía xa xa.

Nào ngờ, Nguyên Anh vừa mới miễn cưỡng phát ra hào quang, bên cạnh đã có một thân ảnh đồ sộ lẳng lặng đến gần. Chính là Hạp Sơn đạo nhân!

Hạp Sơn mặt không đổi sắc vỗ xuống một chưởng. Nguyên Anh kia chỉ

thấy không khí xung quanh, chưa kịp kêu rên một tiếng đã hóa thành ánh sáng đỏ rực ầm ầm tán loạn.

Trên Tề U Phong, tông chủ Thiên Quỷ Tông chứng kiến một kích liên thủ của bảy tám trưởng lão Hợp Thể lại bị Cự viên một tát phá vỡ, tinh thần đã bị chấn động cực độ, lúc này lại thấy Hạp Sơn đạo nhân đột nhiên xuất hiện, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

“Hạp Sơn tiền bối, ngươi làm gì vậy?” Y cố trấn định bản thân, cao giọng chất vấn.

Hạp Sơn liếc nhìn Kim Mao Cự Viên ở phía xa xa sau đó lắc đầu tiếc rẻ: “Thạch tông chủ, thực không dám giấu. Hai vị Đại trưởng lão của quỷ tông đều đã vẫn lạc trong tay Hàn tiền bối. Thiên Quỷ Tông, hết rồi.”

Thanh âm không lớn nhưng rơi vào tai Thạch tông chủ cùng trưởng lão Hợp Thể chung quanh lại sấm sét giữa trời quang, chấn động đến cực độ.

Bốn người Lư trưởng lão lập tức tỏa ra sầu thảm.

Vừa rồi bọn họ đã cảm thấy khí tức trên người cự viên có chút quen thuộc, lúc này nghe được Hạp Sơn đạo nhân nói vậy lập tức khẳng định chân linh hung hãn kia chính là Hàn Lập, từ đó hiểu ra đối phương không phải nói ngoa.

Lư trưởng lão hít sâu một hơi, mấp máy truyền môi cho Thạch tông chủ.

Thạch tông chủ vốn còn có chút không đành cũng phải cắn răng thi lễ với Hạp Sơn đạo nhân lơ lửng trên cao:

"Hạp Sơn tiền bối, nếu như khí số của Thiên Quỷ Tông đã tận, bọn ta cũng không bỏ mạng cùng nó như vậy. Tiểu bối nguyện ý quy hàng, ngày sau nhất định làm thân trâu ngựa cho Hàn tiền bối."

"Hắc hắc, chuyện dốc sức đã có Cảnh Nguyên Quan bọn ta là đủ rồi. Thiên Quỷ Tông các ngươi cứ việc đón nhận lửa giận của Hàn tiền bối đi." Hạp Sơn đạo nhân lộ ra một chút kinh ngạc, sau đó cười nhẹ nói ra.

Vừa dứt lời, lão liền vung tay áo lên. Một thanh cổ kiếm làm bằng gỗ đào hiện ra giữa không trung, kiếm gỗ điên cuồng biến lớn hóa thành một luồng kiếm quang dài hơn mười trượng. Trên thân kiếm vô số phù văn huyền ảo lượn lờ tỏa ra mổt tầng kim quang chói mắt.

Cự kiếm liền hóa thành một đạo kinh hồng trảm đến đám người bọn Thạch tông chủ.

Hư không vang lên từng gồi chấn động liền bị chém ra một cái khe hở cực lớn màu đen kịt. Thạch tông chủ cùng năm người còn lại nhất thời kinh hãi, thân hình cả bọn đồng thời bắn ngược về mấy phương hướng. Trên người cả bọn các sắc quang mang nhao nhao sáng lên, sau đó phất tay tế ra không ít thủ đoạn phòng ngự

Trong lúc bọn người này đang tranh đấu với nhau, kim sắc cự viên đã xuất hiện tại ngọn núi khổng lồ lúc trước. Cự viên điên cuồng gào thét, song quyền vung lên cuồng loạn đánh lên vách núi.

Ầm, ầm! Một tiếng nổ lớn vang lên.

Vách núi bị tấn công điên cuồng lập tức rạn nứt từng khúc, vết nứt lan tràn dày đặc giống như mạng nhện sau đó cả ngọn núi ầm ầm sụp đổ. Từng đạo bụi mù cực lớn tựa nhp những con hoàng long cuồn cuộn bay lên.

Đúng lúc này một bóng người cao lớn bỗng nhiên từ trong bụi mù hiện ra, không phải ai khác chính là Hàn Lập đã khôi phục lại hình người.

Ánh mắt của hắn hướng về bốn phía quét qua, chỉ thấy khắp nơi đều có độn quang lập lòe. Gần như tất cả trưởng lão, đệ tử Thiên Quỷ Tông đều chạy trốn tứ tán khỏi nơi này.

Bên phía Tế U Phong cũng là hào quang lập lòe, tiếng nổ mạnh không ngừng. Hạp Sơn Đạo Nhân tựa hồ đang giao phong kịch liệt cùng tông chủ và mấy tên trưởng lão Hợp Thể kỳ của Thiên Quỷ Tông.

Hàn Lập khép hờ hai mắt, trong miệng thì thầm chú ngữ su đó há miệng

phun ra.

Một hỏa cầu màu bạc thoát ra giữa không trung hóa thành một đầu ngân sắc hỏa điểu lớn hơn một xích.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, ngón tay nhẹ điểm về phía ngân sắc hỏa điểu.

Ngân sắc hỏa điểu mãnh liệt ngẩng cao đầu sau đó phát ra một tiếng thanh minh. Thân thể nó lấy tốc độ bất khả tư nghị nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt đã to gần bằng một ngọn núi lớn. Hai cánh nó vung lên bay về một khu kiến trúc dày đặc.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Ngân sắc hỏa điểu lao thẳng vào trung tâm khu kiến trúc. Lập tức biến thành một biển lửa đem hết thảy mọi thứ xung quanh thôn phệ.

Hàn Lập thấy vậy, thân hình liền xoay chuyển hướng một ngọn núi khác ngoài mấy trăm dặm bay đến.

Hắn đã sớm được Hạp Sơn đạo nhân cho hay ngọn núi này tên là Tàng U Phong, chính là một trong những ngọn núi quan trọng nhất của Thiên Quỷ tông. Tàng Kinh Các cùng Đan Khí Điện chính đang đặt ở chỗ này.

.....

Mấy ngày sau.

Phía sau Tử Trúc Lâm trên đỉnh Thánh Hoả phong lãnh Diễm Tông. Tư Mã Kính Minh đang nắm trong tay một khối pháp bàn truyền tin. Khuôn mặt tràn đầy vui sướng, y thong thả đi đi lại lại trong phòng.

Thời gian tu hành của vị tu sĩ này cũng đã trải qua vô số năm tháng, với công phu hàm dưỡng tu luyện được đáng nhẽ không nên biểu hiện như thế. Nhưng quả thật là bây giờ y đã có chút kìm nén không được.

Đúng lúc này bức họa trên tường bỗng sáng lên, thân ảnh Lãnh Diễm Lão Tổ từ từ hiện ra.

"Cung nghênh lão tổ! " Tư Mã Kính Minh thấy vậy lập tức dừng lại khom người làm lễ.

"Sao rồi, việc kia đã có kết quả chưa! " Lãnh Diễm Lão Tổ lạnh nhạt hỏi.

"Khởi bẩm lão tổ, có một tin vô cùng tốt!" Đôi mắt Tư Mã Kính Minh phát sáng nói ra.

Lãnh Diễm Lão Tổ nge vậy, lông mày hơi cau lại, cũng không mở miệng nói chuyện.

Tư Mã Kính Minh lập tức hiểu ra bản thân vì vui mừng quá đỗi nên đã có chút thất thố vội vàng xin lỗi, sau đó nghiêm mặt bẩm báo: "Lão tổ thứ tội! Hôm nay Hàn tiền bối đột nhiên truyền tin đến đây nói Thiên Quỷ Tông đã bị xóa tên khỏi Linh hoàn Giới. Hắn muốn chúng ta tiếp quản lại một phần lãnh thổ và thế lực của Thiên Quỷ Tông, xem như đền bù cho tổn thất công pháp cùng điển tịch bị hắn hủy đi lúc trước."

"Một phần... Vậy Cửu Nguyên Quan thì sao?" Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy nhưng không hề tỏ ra vui mừng mà tỉnh táo hỏi lại.

"Tuy Hàn tiền bối không đề cập đến nhưng theo tin tức truyền về: Cửu Nguyên Quan mặc dù tổn thất không nhẹ nhưng cũng không có như gặp họa diệt môn như Thiên Quỷ Tông."

Lãnh Diễm Lão Tổ nghe xong khẽ nhíu đôi mày sau đó im lặng một lúc lâu mới lẩm bẩm: "Cứ tưởng Hàn Lập này trong lúc giãy chết sẽ khiến hai tông phái kia tổn thương trầm trọng. Không ngờ hắn chỉ dựa vào sức lực bản thân lại có thể khiến Cửu Nguyên Quan thiệt hại nặng nề, thậm chí nhẹ nhàng xóa sổ Thiên Quỷ Tông. Đúng là lúc trước đã đánh giá thấp về hắn."

"Lão tổ! Sau khi việc này qua đi, Lãnh Diễm Tông chúng ta nhất định trở thành đệ nhất tông môn tại Linh Hoàn Giới rồi." Tư Mã Kính Minh không nhịn được nói ra.

"Nhất định không vì đắc ý mà hồ đồ, tận lực chú ý động tĩnh cửa Cửu Nguyên Quan. Đúng rồi họ Hàn dường như còn có một muội muội đang ở trong tông chúng ta, từ bây giờ nhất định phải trọng đãi. Mặt khác cấp cho những người có quan hệ với hắn cũng đãi ngộ cao hơn, nhất định phải ra sức giao hảo." Lãnh Diễm Lão Tổ nhắc nhở.

------oOo------

Chương 74: Đã xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Tại một tòa động phủ trên sườn núi Xuất Vân Phong.

Trong đêm, ánh trăng lành lạnh xuyên qua cửa sổ, chiếu vào gian phòng, rọi lên người một cung trang thiếu nữ, da trắng như tuyết, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc này nàng đang ngồi trên một chiếc ghế, khuôn mặt biểu lộ tâm tình vui vẻ, hạnh phúc dù có hai hàng nước mắt trong suốt đang chảy dài trên gương mặt.

"Phụ thân, ca ca, Thiên Quỷ Tông đã bị Hàn... Hàn đại ca tiêu diệt. Phong Quốc một lần nữa sẽ do Lãnh Diễm Tông quản lý, đại thù của Dư gia chúng ta đã được báo, người trong tộc ít ngày nữa sẽ trở về quê hương. Phụ thân và ca ca ở trên trời có linh thiêng đã có thể yên nghỉ." Thiếu nữ gạt lệ trên mặt, thấp giọng tâm sự.

Thiếu nữ này chính là Dư Mộng Hàn, giờ phút này vì đại thù đã được báo nên nàng vui mừng đến phát khóc, thế nhưng nàng không thể ngăn được hình bóng người thanh niên cao lớn hiện ra trong đầu khiến tâm tình của nàng trở nên phức tạp.

"Hàn đại ca…" nàng lẩm nhẩm trong lòng.

...

Gần nửa tháng sau, tại Cửu Cung Phong của Cảnh Nguyên Quan.

Hàn Lập trong bộ trang phục màu xanh, đang đem một khối Tinh Thạch cuối cùng ấn xuống đất.

Một tiếng "Két" nhỏ vang lên.

Toàn bộ Tụ Tinh Đài bỗng nhiên sáng rõ, một màn ánh sáng bạc mông lung từ trên không trung hạ xuống như sương mù, phủ trọn cả đài.

Tại thời điểm này, tất cả các điểm trên tinh đồ đều sáng lên.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên các ngôi sao đang toả sáng, giăng đầy trời đêm. Hắn bước dọc theo bậc thang, bình tĩnh chậm rãi đi lên Tụ Tinh Đài.

...

Trên Tiên giới.

Tại một chỗ không biết tên cạnh hải vực Vô Ngân, từ mặt biển nổi lên một ngọn núi cực lớn, cao hơn ngàn trượng như chiếc mỏ nhọn của loài chim ưng.

Trên đỉnh núi là một toà thành trì hùng vĩ, có diện tích cực lớn.

Tường của toà thành này cao hơn trăm trượng được làm từ nham thạch Tinh Cương khiến toàn bộ toà thành đều một màu đen hoà cùng một thể với ngọn núi.

Khi tới gần chỗ tiếp giáp với biển rộng, trên bề mặt bức tường hiện lên các dấu vết bị ăn mòn. Đó là do khi bão tố, các con sóng lớn cao hơn ngàn trượng từ biển đánh vào, trải qua bao năm tháng mà lưu lại dấu vết.

Bên trong thành trì, từ bốn con đường lớn thẳng tắp toả ra không ít các con đường nhỏ, hẹp hơn. Các toà nhà và các cửa hiệu buôn bán lớn bé mọc lên trên những con đường đó.

Dân số trong thành không ít, trên đường lớn ngựa xe như nước, còn trên đường nhỏ thì chỗ nào cũng hối hả, vô cùng náo nhiệt.

Ở phía Tây Nam của thành là một tảng đá xan sừng sững chật cả con phố. Bên trong các cửa hàng mái ngói bày biện đủ thứ, cái gì cũng có. Hai bên đường khắp nơi đều cắm cờ bay phấp phới, người dân đi lại không ngừng khiến con đường khá ầm ĩ.

Bên cạnh gốc cây cổ thụ Thanh Dương chỗ tảng đá xanh cuối phố là một toà lầu các ba tầng nhỏ được xây dựng không có chút nào thu hút. Tường được làm bằng gạch xanh, trụ là gỗ đỏ, mái ngói bát giác màu xanh. Ở phía trước sát với con đường có treo một cây cờ màu xanh đề chữ “Dược”, trông hết sức bình thường.

Trong hành lang của toà lầu, mấy tên tiểu nhị đi lại bận rộn, phục vụ các thương khách mua Linh dược. Một số ít khách hàng được chưởng quầy hướng dẫn đi dọc theo cầu thang lên trên lầu hai.

Đi dọc hết hành lang lầu hai có một một cửa gỗ màu xanh để ngăn cách với lầu ba phía trên.

Lúc này, trong một gian phòng khách trên lầu ba bày biện một sập có đệm êm. Trên sập đặt một bàn trà màu tím. Xung quanh gian phòng, khói đàn hương bay lượn lờ, mùi thơm tràn ngập.

Ở hai bên bàn trà có hai người ngồi đối diện, tay đang nâng tách trà thơm.

Trong đó, một tên là thanh niên, mặc trang phục đen, dung mạo anh tuấn, trông rất sắc sảo. Đó đúng là Phương Bàn.

Tên còn lại ước chừng bốn năm mươi tuổi, hơi mập, mặc bộ trang phục bằng tơ lụa in hoa văn tiền tài, hai tay đang lồng trong tay áo. Trên mặt gã mang theo vẻ vui vẻ, ấm áp, nhìn qua đúng là dáng điệu của một thương gia giàu có.

Sau khi liếc nhìn bốn phía gian phòng, thấy ánh quang lập loè là một tầng cấm chế màn sáng vàng bao phủ, Phương Bàn mở miệng, nói:

"Chỉ vì muốn ẩn giấu, quý lầu thiết lập cơ sở cư ngụ cùng với thế tục loại

người tại thành trì sầm uất này. Thật có chút ý tứ”

"Hặc hặc... Thập Phương Lầu có là gì so với tông môn đại phái ở trên đâu. Do đặc thù nghề nghiệp cần tai mắt, tất nhiên không thể thiết lập tại nơi tiên sơn phúc địa ít người lui tới rồi."Nam tử trung niên vừa cười, vừa nói.

"Lúc trước các người đưa tin là có tin tức của người nọ. Chuyện này có thật không?” Phương Bàn lựa lời, xoay chuyển hỏi.

"Điều đó là tất nhiên, chúng ta gọi các hạ tới cũng là vì muốn hoàn thành vụ giao dịch này." Nam tử trung niên cười cười, nói ra.

Phương Bàn nghe vậy, không nói hai lời, lật cổ tay lấy ra một cái túi trữ vật màu xanh để lên bàn.

Nam tử trung niên cầm lấy túi trữ vật, thần thức hơi quét qua, vẻ vui mừng trên mặt ngày càng rõ, gật đầu nói: "Người mà ngươi muốn tìm hiện đang ở Linh Hoàn Giới."

Dứt lời, tay kia vung lên, một cái bát to tròn, màu vàng tím đựng đầy nước xuất hiện trên bàn trà.

Nam tử trung niên nhấc một ngón tay, nhẹ nhàng gõ lên trên thành bát.

"Coong..."

Nước trong bát lập tức rung động một lát, rồi một màn ánh sáng màu xanh hiện lên. Bên trong hiện ra hình ảnh trận giao chiến kịch liệt giữa một bên là Cự Viên với một bên là Hoàng Cân Cự Nhân.

Phương Bàn vừa liếc mắt thấy được hình ảnh Kim Sắc Cự Viên to như núi kia, ánh mặt lập tức ngưng trọng, lộ ra sát khí lạnh khấu xương, không hề che giấu.

Gã trung niên có bộ dạng thương nhân giàu có thấy thế nhưng sắc mặt không hề thay đổi, vẫn như cũ, chỉ mỉm cười ôn hoà.

Sau một lát, ngón tay gã lại nhẹ nhàng vẽ một vòng trên chiếc bát vàng tím, hào quang trong bát chợt tắt, hình ảnh bên trong cũng lập tức biến mất.

"Người này hiện tại vẫn còn ở một tông môn có tên là Cảnh Nguyên Quan tại Linh Hoàn Giới. Hắn sẽ không sớm rời đi đâu." Nam tử trung niên chậm rãi nói.

"Làm phiền quý lầu rồi." Phương Bàn nói một câu cảm tạ, nhưng trong lòng đã có tính toán đi Linh Hoàn Giới như thế nào rồi.

"Không cần cảm tạ. Ta lấy tiền tài, cho người biết địa điểm là bình thường. Ngày sau khi nào có việc cần, ngươi đừng quên quay lại lầu là được." Nam tử trung niên càng vui vẻ hơn, chắp tay nói.

Phương Bàn đang muốn mở miệng nói chuyện tiếp, bỗng nhiên ánh sáng vàng bên hông gã loé lên, dừng một chút rồi lại không ngừng lóe lên.

Nam tử trung niên kia thấy thế, lập tức đứng dậy, cung kính nói: "Nơi này có cấm chế ngăn cách nên tuyệt đối không có vấn đề. Ngươi là khách quý nếu đã cần chút thời gian thì tại hạ sẽ không quấy rầy."

Dứt lời, gã liền thi lễ một chút rồi đi ra khỏi gian phòng, không hề quay đầu lại.

Chờ tên kia đi hẳn, Phương Bàn phất tay một cái bên hông, trong lòng bàn tay gã hiện ra lệnh bài màu vàng có trang trí hoa văn cực kỳ đẹp mắt.

Gã nhìn ánh sáng loé lên trên lệnh bài, hơi do dự một chút, rồi hai mắt nhắm lại, đem thần thức tiến vào bên trong lệnh bài.

Lúc này, thân ảnh của gã xuất hiện ở trong một tòa đại điện lộng lẫy vàng son. Trong điện hầu như không bày biện bất kỳ thứ gì, chỉ là trên vách đá bốn bên đều chạm khắc rất nhiều bức tranh hoa vô cùng hoa mỹ với đường vân tinh xảo.

Trong đại điện, ngay phía trước, một vị cung trang nữ tử trên mặt phủ một tấm lụa mỏng màu trắng khi thấy thanh niên mặc áo đen, liền mở miệng

nói:

"Phương Bàn, gần đây bên trong Vân Phù Giới, Ẩn Thú Đại Triều nghìn năm một lần bạo phát khiến mấy trăm thành trì ở đó bị tàn sát, hơn mười tông phái chịu thảm cảnh diệt môn. Nay đặc biệt lệnh cho ngươi tiến vào Vân Phù Giới để xử lý việc này."

Thanh niên mặc áo đen nghe vậy, sắc mặt lập tức có chút cứng ngắc. Gã do dự một chút, sau đó mới lên tiếng nói:

"Tiên sứ, nếu muốn hoàn toàn dẹp loạn Ẩn Thú Đại Triều, ít nhất cần mất thời gian mấy năm, mà thuộc hạ còn có một chút sự tình khẩn yếu, không thể không lập tức đi xử lý. Xin hỏi có thể hay không đổi một người khác chấp hành nhiệm vụ lần này?"

"Thuộc hạ dưới trướng của ta đều đã có nhiệm vụ, không ai nhàn rỗi. Chỉ có ngươi từ khi hoàn thành nhiệm vụ lần trước đến bây giờ vẫn chưa nhận nhiệm vụ mới." Bạch y tiên tử lắc đầu nói.

"Tiên sứ, thế nhưng..."

"Phương Bàn, ngươi đừng quên chức trách của bản thân cũng như quy định của Tiên Cung." Phương Bàn còn muốn giải thích, thế nhưng khi gã chỉ mới nói được một nửa, đã bị bạch y tiên tử cắt ngang.

"Không dám, Phương Bàn nhận lệnh." Tuy trong lòng gã rất không muốn, những cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp vậy.

Sau đó, gã thu hồi thần thức khỏi lệnh bài, sắc mặt trở nên âm trầm, rồi âm thầm cắn răng nói: "Coi như tiểu tử ngươi gặp may mắn, cho ngươi sống thêm vài năm nữa."

...

Ba năm sau tại Cảnh Nguyên Quan.

Ban đêm, bên trên Cửu Cung Phong ánh sáng bạc chiếu rọi rực rỡ, phảng

phất giống như ban ngày.

Toàn bộ Tụ Tinh Đài đều được bao phủ bởi bảy cột sáng màu trắng bạc cực kỳ to lớn. Một cỗ lực lượng tinh tú hợp thành một vòi rồng cực lớn, vây quanh cột sáng, thoạt nhìn tựa như là có một bức tường cực lớn bên ngoài, không thể nào vượt qua được.

Giờ phút này, trên đài cao, Hàn Lập ngồi khoanh chân ở trung tâm, dường như bị ánh sáng tinh tú rót đầy cơ thể. Toàn bộ người hắn tỏa sáng, có thể nhìn thấu qua, gần như trong suốt.

Tại chỗ ngực bụng của hắn có sáu điểm sáng màu xanh lam phân bố như hình cái muỗng, lóe ra ánh sáng rạng rỡ. Tại điểm cuối, điểm sáng màu xanh lam thứ bảy mặc dù có chút chưa tỏ, khá mông lung những cũng đã hiện rõ hơn rồi.

Lúc này, lông mi Hàn Lập rung rung, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, pháp quyết trên tay hắn vừa thu lại lập tức hào quang của bảy cột sáng đang bao phủ Tụ Tinh Đài liền tản ra, rồi dần dần biến mất.

Giữa không trung, bảy đạo ánh sáng màu đen lượn vòng quanh hóa thành bảy chiếc Tinh Nguyệt Bảo Kính rơi vào trong tay Hàn Lập, rồi bị hắn thu hồi.

Lúc trước ở trong Cảnh Nguyên Quan, khi trong Bí Cảnh tìm cách thoát thân, hắn đã từng đem bảo kính tự bạo. Sau đó khi đến Thiên Quỷ Tông, hắn đã thu được số lượng lớn Âm Thần Thạch, nên một lần nữa tế luyện ra liền bảy chiếc.

Hắn mỉm cười, thì thào: "Rốt cuộc cũng sắp ngưng tụ ra huyền khiếu thứ bảy rồi."

Đối với Huyền Tiên, bản thân hắn trước đây cũng không có quá nhiều cảm nhận. Tuy nhiên, từ ba năm trước đây sau khi đánh một trận với Hoàng Cân Cự Nhân, hơn nữa khi tu luyện, cảm ngộ đến tầng này của Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công hắn đã có chút ít nhận thức xác thực hơn về Huyền Tiên.

Hắn tin tưởng, khi hắn đạt thành tựu cực hạn về thân thể, gặp lại loại đối thủ như Hoàng Cân Cự Nhân có lẽ không cần phải vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công nữa rồi, chỉ bằng vào sức mạnh thân thể cũng đủ để áp chế đối phương.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lật tay một cái thì trong lòng bàn tay có một hạt đậu vàng lớn chừng hột đào.

Đúng là hạt đậu lấy ra từ trong lồng ngực của tên Hoàng Cân Cự Nhân.

Từ khi biết được tin tức có một tổ chức bí mật trên Tiên Giới treo giải thưởng về hắn cho đến gần đây, Hàn Lập quá bận rộn tu luyện để tăng cường thực lực nên bây giờ là lần đầu tiên hắn cẩn thận xem xét hạt đậu này.

Hắn nâng bàn tay, tập trung quan sát một lát, liền phát hiện hạt đậu này ngoại trừ lớn hơn gấp mấy lần so với hạt đậu vàng bình thường, còn lại thì không có gì đặc thù.

Nhưng mà, khi hắn đem thần thức thăm dò vào bên trong hạt đậu vàng này thì lập tức cả kinh.

Chỉ thấy ở trong hạt đậu này tràn ngập một cỗ quang mang màu xanh nồng đậm. Nếu không tận mắt nhìn thấy, mà chỉ là nhắm mắt cảm thụ, Hàn Lập thậm chí còn cho là mình đang ở trước một mảnh rừng rậm rộng lớn, bên trong tràn đầy sinh lực khiến người ta kinh ngạc.

"Sở hữu sự sống mạnh mẽ như thế, vật này quả thật không phải bình thường." Hàn Lập mở hai mắt ra, không khỏi cảm thán.

Từ hạt đậu màu vàng này, hắn chỉ thấy được dùng để ngưng tụ thành Hoàng Cân Cự Nhân và hắn lại cũng không hiểu được cách hoá giải như thế nào nên muốn lấy vật ẩn chứa sinh cơ này để nghiên cứu, không thể nói trước ngày sau sẽ có khi dùng tới.

Trầm ngâm một lát rồi hắn vung cổ tay lên, đem hạt đậu thu lại, lập tức

đứng dậy, dọc theo thềm đá cạnh Tụ Tinh Đài bước xuống dưới.

Lúc này, từ phía chân trời trong màn đêm bỗng nhiên có một đạo ánh sáng vừa thô vừa to bay đến, rơi vào trước người hắn.

Một thân hình theo độn quang hiện ra Hạp Sơn đạo nhân. Trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng, gã vội vàng thi lễ với Hàn Lập rồi nói:

"Hàn tiền bối, đã xảy ra chuyện."

...

------oOo------

Chương 75: Nghe ngóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi, Cubihu*

***Biên**: nila32*

"Sao vậy?" Hàn Lập khẽ nhíu mày hỏi.

"Tư Mã đạo hữu vừa truyền tin từ Lãnh Diễm Tông tới, nói là... nói là... Liễu cô nương bị... bị bắt đi..." Hạp Sơn đạo nhân ấp úng trả lời.

"Nói đi, cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?" Hàn Lập trầm mặt rồi nói.

Vừa thấy Hàn Lập tỏ vẻ bất thiện, Hạp Sơn đạo nhân đã vội vàng mở miệng giải thích:

"Khoảng chiều tối nay, một nữ tử vận bạch y đã phá vỡ cấm chế, xông vào Linh Diễm sơn mạch, tấn công Xuất Vân Phong rồi bắt Liễu cô nương đi mất."

"Người nọ công khai bắt Nhạc Nhi đi như thế mà Lãnh Diễm Tông lại không có ai xuất thủ ngăn cản ư?" Hàn Lập suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp.

"Tư Mã đạo hữu nói hắn định ngăn lại, song vừa ra tay thì đã bị nữ tử kia đánh lùi một cách dễ dàng. Hơn nữa đối phương chỉ tùy ý phất tay một cái đã đánh bay hắn đi rồi, nên hắn không thể ngăn cản được. Nhưng có vẻ như cô gái này cũng không có ý đả thương bọn họ mà chỉ nói rằng mình là người cùng tộc với Liễu cô nương rồi mang người đi." Hạp Sơn đạo nhân khom người đáp.

"Vung tay áo là có thể đánh lui Tư Mã Kính Minh ư..." Hàn Lập khẽ giật mình, vẻ mặt trầm ngâm.

"Tư Mã đạo hữu đã kể lại như vậy. Hàn tiền bối, có cần ta phái đệ tử Cảnh Nguyên Quan đi dò hỏi về tung tích của Liễu tiểu thư không. Về phương diện tìm người, Cảnh Nguyên Quan của ta vô cùng..." Hạp Sơn đạo nhân dè dặt đề nghị.

"Theo ngươi thì trong giới diện này có người chỉ cần phất tay một cái là có thể đẩy lùi một tu sĩ Đại Thừa không?" Hàn Lập nhìn đối phương, vừa mở miệng đã cắt đứt lời y đang nói.

"Cái này... chắc là không có." Hạp Sơn đạo nhân hơi ngẩn ra.

"Được rồi, việc này ta đã biết, ngươi lui ra đi." Hàn Lập nghe vậy chỉ nói.

Hạp Sơn đạo nhân cung kính vâng theo rồi rời khỏi Tụ Tinh Đài.

Hàn Lập nhìn theo bóng Hạp Sơn đạo nhân rời đi, chỉ trầm mặc một lát sau đó vung tay lên, một màn sáng bạc hiện ra che phủ toàn bộ Tụ Tinh Đài.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Bóng dáng to béo của Hạp Sơn đạo nhân đã xuất hiện trước Cửu Cung Phong, cung kính thi lễ về hướng Tụ Tinh Đài, cao giọng nói.

"Vãn bối là Hạp Sơn, bái kiến Hàn tiền bối!"

Kỳ thật suốt ba năm nay, ngày nào y cũng tới đây đưa tin và báo cáo cho Hàn Lập tình hình Linh Hoàn giới, từ phương hướng của tông môn hay các quyết định lớn của Lãnh Diễm Tông, bất kể gió mưa, chưa từng gián đoạn.

Tuy rằng đa số thời gian Hàn Lập dùng để bế quan tu luyện, lúc ấy y chỉ cần cung kính bẩm báo một tiếng rồi chờ chừng một canh giờ, sau đó lại cung kính cáo biệt một tiếng mới rời đi. Trong suột quá trình, y đều vô cùng thành tâm, không tỏ vẻ mất kiên nhẫn chút nào.

Thế nên, một thời gian sau, các đệ tử của Cảnh Nguyên Quan dần dần phát

hiện ra rằng vị Thái Thượng Đại trưởng lão Đại Thừa Kỳ ngày thường đều ru rú trong nhà, trăm năm khó gặp này nay đôi khi đã xuất hiện bên ngoài, tuy rằng đều chỉ nhìn thấy từ xa, song đối với các đệ tử cấp thấp thì điều này đã làm họ cảm thấy vô cùng phấn khích rồi.

Đương nhiên là gần như tất cả trưởng lão Hợp Thể kỳ hoặc Luyện Hư kỳ đều có biết ít nhiều về sự tình trong đó, song đều ngậm chặt miệng coi như chưa từng biết chuyện gì xảy ra.

Ngày nọ, Hạp Sơn đạo nhân đang cung kính khoanh tay đứng trong không trung cách Cửu Cung Phong hơn trăm trượng, vừa nhìn Tụ Tinh Đài bị màn sáng bạc bao phủ vừa cảm thấy buồn bực. Trước kia xung quanh nơi Hàn Lập tu luyện đều tràn ngập lực lượng tinh thần, hay ít nhiều gì cũng phải có chút động tĩnh, sao hôm nay lại bình yên vậy? Thế nhưng dù có nghi hoặc, y cũng chẳng dám tùy tiện quấy rầy. Bởi có lẽ Hàn Lập đang ở bên trong tu luyện một loại pháp thuật khác cũng không chừng. Thế nên y đành ngoan ngoãn chờ đợi, một lúc lâu sau mới cáo từ rời đi.

Kết quả, thời gian ngày lại ngày trôi qua. Mỗi ngày y đều tới đây, và đều không thấy chút động tĩnh nào truyền từ bên trong Tụ Tinh Đài ra cả.

Chỉ nháy mắt đã hai tháng trôi qua, Hạp Sơn đạo nhân cũng dần đánh mất kiên nhẫn.

Hôm nay, sau khi đợi trọn vẹn nửa ngày, y vẫn không phát hiện chút biến hóa nào bên ngoài Tụ Tinh Đài, tất cả chỉ là một màn sáng bạc chập chờn liên tục.

"Hàn tiền bối, về chuyện Liễu Nhạc Nhi, tại hạ đã tìm được một chút manh mối, không biết hiện người có rãnh không?" Hạp Sơn đạo nhân hít sâu một hơi rồi mở miệng hỏi.

Song màn sáng vẫn không phản ứng chút nào.

"Hàn tiền bối!" Hạp Sơn đạo nhân gọi to hai tiếng, vậy mà người bên trong màn sáng vẫn không đáp lại.

"Chẳng lẽ..." Y biến sắc, dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng phất tay bắn ra một đạo kim quang vào màn sáng bạc.

Rắc!

Màn sáng lập tức vỡ vụn ra, bên trong rỗng tuếch, không còn bóng dáng Hàn Lập đâu nữa.

Nơi mặt bàn, có đặt một khối ngọc giản màu trắng.

Hạp Sơn đạo nhân cầm lên, thần thức vừa thăm dò vào trong thì gương mặt nung núc thịt đã run rẩy liên hồi, lộ ra thần sắc kích động. Bởi trong ngọc giản, chính là phương pháp giải trừ cấm chế trong cơ thể y.

"Đa tạ Hàn tiền bối!"

Y thu lại thần thức, nhìn về chân trời phía xa, cúi người thi lễ một cái, không cần biết đối phương có cảm ứng được hay không.

...

Tại Linh Diễm sơn mạch.

Ở một tòa, bên trong đại điện, sau khi Tư Mã Kính Minh cùng tông chủ và vài vị trưởng lão Hợp Thể kỳ họp bàn xong, mọi người đều cáo từ rời đi.

Lúc này trong đại điện chỉ còn lại một mình Tư Mã Kính Minh.

Y thở ra một hơi nhè nhẹ, sắc mặt lộ ra có chút mệt mỏi.

Đã mấy năm trôi qua từ khi đệ nhất tông môn một thời tại Linh Hoàn Giới là Thiên Quỷ Tông bỗng bị diệt môn chỉ trong một đêm, để tranh đoạt địa bàn của họ, thế lực khắp nơi vẫn luôn tranh đấu không ngớt. Lãnh Diễm Tông với tư cách là một trong ba đại tông môn và là thế lực duy nhất không bị hao tổn lực lượng lúc này đang rất bận rộn.

Tư Mã Kính Minh dù là tu sĩ Đại Thừa nhưng cũng không có thời gian

thanh tu, cả ngày ở đây xử lý sự vụ.

Trong một thời gian rất dài trước đây, y cơ bản chỉ lo bế quan tu luyện, rất hiếm khi để ý tới công việc của môn phái, vậy mà hiện tại bỗng nhiên phải quản lý sự vụ trong môn, thật sự có chút không quen.

Đương nhiên y chấp nhận làm vậy cũng vì tưởng rằng Cảnh Nguyên Quan đại thương nguyên khí. Không ngờ đối phương không chỉ không bị tổn hại thực lực, mà còn lấy được không ít chỗ tốt từ thế lực cũ của Thiên Quỷ Tông.

Tại sao lại như thế, y biết rất rõ nhưng lại không thể nào nói ra được.

Có điều cũng nhờ thế lực Lãnh Diễm Tông khuếch trương, Lãnh Diễm lão tổ ở Tiên Giới cực kỳ cao hứng, đã liên tiếp ban thưởng mấy lần.

Có những phần thưởng này, về sau y chỉ cần tập trung bế quan thì thực lực lại có thể tiến thêm một bước.

Đến khi đó đạt thành viên mãn, việc phi thăng Tiên Giới cũng trở nên không phải là không thể với tới rồi.

Tư Mã Kính Minh âm thầm cao hứng, đứng lên, đang định đi vào phía sau đại điện.

"Tư Mã đạo hữu." Một thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên.

Tư Mã Kính Minh lập tức biến sắc.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, một nam tử mặc áo bào xanh đã xuất hiện trong đại điện. Đúng là Hàn Lập.

Hắn khép tay lại trong tay áo, một đạo ánh sáng bạc chớp động, hư ảnh phù lục màu tím hiện lên.

Tư Mã Kính Minh thấy rõ người tới, đồng tử co rụt lại, trong nháy mắt chuyển qua vô số ý niệm trong đầu, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, chắp

tay nói: "Thì ra là Hàn tiền bối, mấy năm không gặp, phong thái tiền bối ngày càng cao hơn lúc trước. Thật sự là đáng mừng."

"Tư Mã đạo hữu khách khí rồi." Ngữ khí của Hàn Lập có chút lãnh đạm.

"Hàn tiền bối, xin mời ngồi."

Trong lòng Tư Mã Kính Minh máy động, vội vàng mời Hàn Lập ngồi tại chỗ thủ tọa, bản thân thì ở bên cạnh tương bồi.

"Hàn mỗ hôm nay đến đây, cũng không có chuyện gì. Chỉ là nghe nói Liễu muội tử của ta bị người mang đi khỏi Lãnh Diễm Tông, không biết có phải là thật hay không?" Sau khi ngồi xuống, Hàn Lập lập tức mở miệng nói ra.

"Vâng... Đều do vãn bối chăm sóc không được chu đáo, để cho người ta mang Liễu cô nương đi. Tuy nhiên, trong đó còn có ẩn tình khác..." Tư Mã Kính Minh nói ra với tinh thần bất an.

"Việc người nọ mang Nhạc nhi đi, Tư Mã đạo hữu có đầu mối gì không, ngày đó nữ tử kia đã nói gì?" Mặt Hàn Lập không chút biểu hiện, đã cắt đứt lời nói của đối phương.

"Bẩm tiền bối, người nọ là một bạch y nữ tử trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp, tự xưng là đồng tộc với Liễu Nhạc Nhi, nhờ chuyển lời tới Hàn tiền bối, nói đa tạ người đã chiếu cố Nhạc nhi. Về phần lai lịch của nữ tử này, vãn bối khẳng định chưa từng gặp qua. Sau đó dù đã từng phái đệ tử trong tông tìm hiểu nhiều nơi nhưng không hề có tiến triển cho nên vãn bối đã có một chút suy đoán..." Tư Mã Kính Minh nói ra xong có chút do dự khi nói câu cuối.

"Nói ta nghe một chút." Hàn Lập khẽ nhướng mày.

"Vãn bối suy đoán, nàng này hẳn không phải là người ở bên trong Linh Hoàn Giới vì có thực lực cực kỳ mạnh mẽ khiến vạn bối cũng không thể nào tiếp được ngay cả một chiêu. Thậm chí vãn bối còn suy đoán, nữ tử này chính là một vị Chân Tiên đến từ thượng giới."

"Chân Tiên!" Trong lòng Hàn Lập sớm đã dự đoán nên khi nghe Tư Mã

Kính Minh nói thế thì cũng không có gì kinh ngạc mà chỉ nhíu mày trầm ngâm.

Theo như hắn biết, Liễu Nhạc Nhi xuất thân từ Vân Hồ tộc, chỉ là một nhánh yêu hồ xuống dốc, nếu không năm đó cũng sẽ không bị Huyết Đao hội tiêu diệt, tại sao có thể đột nhiên xuất hiện Chân Tiên.

Chẳng lẽ là tổ tiên tộc này có người phi thăng Tiên Giới, vừa đúng lúc này lại phản hồi Linh Hoàn Giới, hoặc là Liễu Nhạc Nhi vẫn còn giấu hắn một số chuyện...

"Nếu như Tư Mã đạo hữu đã cố hết sức, Hàn mỗ tự nhiên cũng không thể trách ngươi. Nếu như may mắn, người nọ đúng là đồng tộc với Nhạc nhi, có lẽ không gây bất lợi cho nàng." Hàn Lập suy nghĩ một chút sau đó thở dài.

Tư Mã Kính Minh thấy Hàn Lập không có tức giận, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, rồi gã mới phát hiện là sau lưng không ngờ đã toát ra mồ hôi lạnh.

"Đúng rồi, Hàn mỗ tới đây còn có một sự tình muốn thỉnh giáo Tư Mã đạo hữu một chút." Hàn Lập trầm mặc một lát, rồi đột nhiên mở miệng nói ra.

"Không dám, không dám! Hàn tiền bối có chuyện mời nói, vạn bối nhất định không biết không nói, biết gì nói nấy." Tư Mã Kính Minh vội vàng nói.

"Không biết Lãnh Diễm đạo hữu của quý tông có cùng ngươi nói về sự tình phi thăng Tiên Giới không? Từ Linh Hoàn Giới phi thăng Tiên Giới có kiêng kị gì sao?" Hàn Lập không khách khí, trực tiếp hỏi đối phương.

Tư Mã Kính Minh nghe vậy kinh hãi lắp bắp. Gã hít một hơi thật sâu rồi mới cung kính đáp:

"Hàn tiền bối khi đạt mức cao nhất của lực tu trở thành Chân Cực Chi Khu, thân thể sẽ bị lực lượng giới này bài xích, nếu như muốn phi thăng, cần phải có lực lượng phá không."

"Thì ra là thế."

Hàn Lập có chút giật mình nhẹ gật đầu, khó trách khi tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công càng tiếp cận viên mãn, hắn càng phát giác được một cỗ lực lượng vô hình không rõ áp chế, khiến cho khi thi pháp phi độn đều bị ảnh hưởng một ít.

"Linh Hoàn Giới gần Bắc Hàn Tiên Vực, vì vậy từ nơi này phi thăng đến Tiên Giới nhiều khả năng qua một chỗ Phi Tiên Đài tiếp dẫn đến Bắc Hàn Tiên Vực, không có gì kiêng kị cả. Trái lại, bởi vì linh lực dưới hạ giới mỏng manh, phàm là người có thể phi thăng thành công đều có thiên tư cực cao, tâm tính kiên định, nên được Tiên Giới rất mực coi trọng." Tư Mã Kính Minh không giấu giếm, tự mình biết gì đều nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào, nhưng trong lòng thì ý niệm trong đầu cuồn cuộn.

Thái độ của Tiên Giới cư xử với Tiên Nhân phi thăng, bất kể là từ Linh Giới trước kia hay Linh Hoàn Giới hôm nay đều giống nhau. Chỉ là hiện tại hắn đang bị thế lực nào đó hoặc người nào đó trên Tiên giới theo dõi nên không hy vọng khiến cho đối phương để ý.

------oOo------

Chương 76: Truyền kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: nila32*

“Đúng rồi, ngoại việc dựa vào sự tiếp dẫn của Phi Thăng Đài, kỳ thật Linh Hoàn Giới còn truyền lưu một phương pháp nhập cư trái phép, khi phi thăng Tiên Giới sẽ không đi qua Phi Thăng Đài.” Tư Mã Kính Minh thấy Hàn Lập im lặng, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì vội bổ sung thêm.

“A, có thể nói một chút.” Hàn Lập khẽ động, nhìn như tùy ý hỏi một câu.

“Phương pháp này nói trắng ra là tìm kiếm tiếp điểm không gian yếu ớt giữa Tiên Giới và Linh Hoàn Giới, cứng rắn phá vỡ không gian, dựa vào khoảng nối giữa hai giới để tiến vào Tiên Giới.” Tư Mã Kính Minh suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chỉ sợ làm vậy sẽ gặp không ít khó khăn.” Hàn Lập vừa nói vừa âm thầm cười khổ không thôi.

Phương pháp này hắn đã từng dùng để nhập cư trái phép vào Linh Giới.

Có điều Linh Hoàn Giới và Tiên Giới hẳn nằm ở rất gần nhau, vì vậy có thể sử dụng phương pháp này được.

“Tiền bối sáng suốt. Phương pháp này cực kỳ nguy hiểm, không gian giữa hai giới diện cực kỳ nguy hiểm, mặc dù có thể may mắn đi qua. Nhưng khi tiến vào Tiên Giới rất có thể sẽ được truyền tống đến những địa điểm nguy hiểm. Không gian tiếp điểm giữa hai giới không có nơi nào tốt lành cả. Hơn nữa phi thăng theo phương pháp này sẽ không được tiên ao rèn luyện thân thể, cũng không nhận được tiên bài chứng nhận thân phận cùng những chỗ tốt kèm theo, về sau cũng gặp không ít khó khăn ở Tiên Giới.” Tư Mã Kính

Minh thành thật trả lời.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, thần sắc như thường, nhưng trong lòng lại có chút hưng phấn.

Sự tình phi thăng Tiên Giới vốn như cái gai trong lòng hắn, hôm nay rút cuộc đã tìm ra biện pháp giải quyết.

Về phần nguy hiểm như Tư Mã Kính Minh đề cập, lấy thực lực của họ Hàn lúc này, chỉ cần chuẩn bị thật tốt thì không cần phải lo lắng.

“Đa tạ Tư Mã đạo hữu.” Hàn Lập gật đầu cảm tạ.

“Hàn tiền bối ngàn vạn lần không nên khách khí với vãn bối. Tiền bối đem đến cho bổn tông ngàn vạn chỗ tốt. Lão tổ đã dặn dò, phải có lời cảm tạ đối với tiền bối.” Tư Mã Kính Minh thành khẩn nói.

“Thật sao, không nghĩ tới Lãnh Diễm đạo hữu còn nhớ đến Hàn mỗ.” Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói một câu đầy thâm ý.

“Hàn tiền bối nói đùa, lão tổ...” Tư Mã Kính Minh giật mình, vội vàng giải thích.

“Được rồi, Tư Mã đạo hữu không cần nói thêm.” Hàn Lập nói một tiếng, bỗng nhiên quay người, hóa thành một đạo thanh hồng, bay đi xa.

Mắt nhìn đoàn thanh hồng biến mất ở cuối chân trời, Tư Mã Kính Minh không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

....

Sau khi rời khỏi Lãnh Diễm Tông, Hàn Lập tựa như hoàn toàn biến mất, không thấy hiện thân ở Linh Hoàn Giới.

Có điều một ít sự tích về hắn chẳng biết tại sao lại được thêm mắm dặm muối thành nhiều phiên bản, biến hắn trở thành nhân vận mang đậm màu sắc truyền kỳ tại Linh Hoàn Giới.

Bởi lẽ, trong vòng vài năm tiến vào nơi đây, hắn đã khiến cho Linh Hoàn Giới vốn đang duy trì trạng thái cân bằng xuất hiện từng trận gió tanh mưa máu.

Có người nói hắn là một kẻ quanh năm bế quan không xuất hiện, có người nói hắn là một gã Trích Tiên, có người lại nói hắn là hậu duệ của một lão Yêu Chân Linh nào đấy.

Dư luận khen chê về hắn trên khắp Linh Hoàn Giới cũng không đồng nhất. Có người kẻ cho hắn là một Đại Ma Đầu giết người không chớp mắt, người lại nói hắn là người tốt diệt trừ Thiên Quỷ Tông ngang ngược, mang lại an bình cho Linh Hoàn Giới.

Tóm lại, có rất nhiều cách nói về hắn.

Thế nhưng sự kiện quái vật khổng lồ như Thiên Quỷ Tông bị diệt lại dẫn đến tranh đấu hỗn loạn kéo dài đến mấy trăm năm sau. Tất các các thế lực lớn nhỏ trải qua thật nhiều huyết chiến sinh tử, vô số tu sĩ vẫn lạc mới dần dần ổn định lại.

Đương nhiên những thứ này đều để nói sau.

Vài tháng sau khi Liễu Nhạc Nhi bị bắt cóc, một ngày đẹp trời, mặt trời chiếu rọi.

Tại một vùng biển vô biên được bao phủ bởi khói đen ở phương bắc của Linh Hoàn Giới, được gọi là Hắc Hải.

Linh lực tại hải vực này có chút nồng đậm, có không ít hải thủ sinh sống ở đây, càng xuất hiện nhiều loại Linh tài, cho nên không ít tu sĩ tới đây tìm kiếm Linh tài, săn giết yêu thú.

Chỗ sâu bên trong Hắc Hải, bên cạnh một đảo hoang, âm thanh ầm ầm ù ù vang lên không dứt. Sóng cả cuồn cuộn trên mặt biển, cao tới vài chục trượng, lan tràn ra bốn phương tám hướng. Khói đen nồng đậm trên mặt biển cũng bị cỗ lực lượng đó kéo theo xoay tròn, tạo thành vòng xoáy cực

lớn.

Trong vòng xoáy là một thiếu phụ mặc áo xanh, một lão giả áo đen, cùng một đạo sĩ trung niên đang kịch chiến với một đầu Hải Ngưu.

Ba người này đều có tu vi Hóa Thần sơ kỳ, tuy rằng tu luyện công pháp khác nhau nhưng lại phối hợp vô cùng ăn ý, hiển nhiên không phải lần đầu liên thủ.

Hào quang pháp bảo của ba người kết nối với nhau, hình thành một vòng tròn lớn, bao vây Hải thú vào giữa, sau đó tầng tần lớp lớp tấn công.

Hải Ngưu toàn thân xanh thẫm, sống lưng có hai đường vân màu đen, kéo dài từ trên trán đến tận đuôi, thoạt nhìn vô cùng kỳ dị.

Miệng nó thỉnh thoảng phát ra tiếng rống kì quái, bên ngoài thân, ánh sáng màu lam lập lòe, lôi cầu màu lam hiện hiện rậm rạp, gan góc chống lại từng đợt tấn công. Ngoài ra, miệng nó phu ra từng đạo ánh sáng màu lam vừa thô vừa to tới ba người ở trên.

Kịch chiến kéo dài nửa canh giờ, hộ thể hào quang của Hải Ngưu rốt cuộc bị phá, đầu nó bị một đạo lốc xoáy kiếm quang của lão giả áo đen xuyên thủng, tạo thành một lỗ máu lớn.

Hải Ngưu kêu lớn môt tiếng, vùng vẫy vài cái rồi nằm im bất động.

“Hặc hặc, Phệ Hồn Toản Tâm Kiếm của Tần đạo hữu quả nhiên lợi hại, tầng tần lớp lớp phòng ngự của đầu Hải Ngưu trưởng thành này cũng không ngăn nổi.” Đạo sĩ trung niên hặc hặc cười khen.

“Khô Mộc đạo hữu quá khen.” Lão giả áo đen hiện vẻ đắc ý, khẽ vẫy một tay thu hồi thanh kiếm màu đen lại, là một thanh xà kiếm, nhìn như hai con độc xà quấn lấy nhau, tản mát ra hắc quang băng lãnh âm u.

Lão giả phất tay thu kiếm vào một cách cực kì cẩn thận.

Lão phải hao phí hơn nửa tích góp của cả đời mới có thể thu được, uy lực

so sánh được với Linh Bảo bình thường, nó còn có thần thông phá giáp, chính để đối phó với một ít Hải thú da dày thịt béo.

Ba người nhanh chóng phân tách thi thể của Hải Ngưu, chia đều chiến lợi phẩm. Thu hoạch không nhỏ.

“Theo ta thấy, ba người chúng ta liên thủ, đối mặt với Hải thú Hóa Thần hậu kỳ, mặc dù không dám chắc thắng nhưng vẫn có thể rút lui an toàn. Không bằng đi sâu hơn một chút?” Thiếu phụ mặc áo xanh nhìn về phía sâu của Hắc Hải, đề nghị.

Ánh mắt của đạo sĩ trung niên nhảy lên, tựa hồ cũng muốn tiến sâu vào bên trong Hắc Hải.

“Vạn lần không được, nhị vị vừa tới Hắc Hải chưa lâu nên còn chưa biết. Cách nơi này không xa chính là hung địa Tinh La Hải Nhãn. Đáy biển nơi đó có vô số mắt biển sâu đến vô cùng, bên trong sinh sống toàn là Hải thú lợi hại. Phần lớn Hải thú trong đó đều có tu vi Luyện Hư, thậm chí là Hợp Thể kỳ. Ta còn nghe đồn tại mắt biển sâu có một đầu Hải thủ có thể so sánh với Đại thừa kỳ. Trừ một ít Hợp Thể đại năng còn lại không ai dám tới gần chỗ đó cả. Nói thật, chúng ta đuổi theo đầu Hải Ngưu này tiến vào tới đây đã là rất nguy hiểm, không thể đi tiếp, phải lập tức quay lại.” Lão giả áo đen vội vàng nói, thần sắc ngưng trọng.

“Hải thú Đại Thừa kỳ! Thật không thể tin nổi!” Đạo sĩ trung niên hít một hơi khí lạnh.

Thiếu phụ áo xanh lục cũng bộc lộ vẻ mặt không thể tin.

“Đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, nghe nói đầu Ngũ Trảo Mặc Long đã sống hơn mười vạn năm, lần cuối cùng xuất hiện là vài ngàn năm trước. Nó đã đạt tới tu vi Hợp Thể kỳ đỉnh phong, nhiều năm như vậy nếu không hết thọ nguyên, có lẽ đã tiến giai Đại Thừa. Dù thế nào, nơi đây nguy hiểm trùng trùng, tranh thủ rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt.” Lão giả áo đen lắc đầu, có chút lo lắng nói.

Đạo sĩ trung niên cùng thiếu phụ áo xanh vội vàng gật đầu, bà người đang

muốn bay về, vào thời khắc này, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên ở hải vực phía trước.

Nghe thanh âm thì cách xa vô cùng, nhưng âm thanh lại thẳng tới ba người, hơn nữa hải vực phụ cận kịch liệt rung lên một cái.

Ba người biến sắc.

Không chờ ba người có phản ứng gì, âm thanh nổ mạnh lần nữa truyền đến, đồng thời còn có một cỗ Linh áp khổng lồ, hỗn loạn truyền tới, tạo nên từng cơn lốc xoáy.

Ba người hoảng hốt, ngay lập tức quay người bỏ chạy, nhưng đã muộn, còn chưa kịp chạy đã bị vòi rồng bắt kịp cuốn bay ra ngoài.

Cũng may vòi rồng bay đi không xa liền suy yếu, ba người vội vàng vận chuyển công pháp, ổn định thân hình, sắc mặt bị hù đến trắng bệch.

Nhưng vào lúc này, một tiếng nổ rầm trời vang lên!

Mặt biển phía trước vài trăm dặm đột nhiên nổ tung, một bóng đen cực lớn bay lên từ dưới mặt nước. “Oanh” một tiếng, trùng trùng điệp đập vào hoang đảo cách đám người lão giả không xa, khiến cho cả tòa hoang đảo rung lên kịch liệt, tạo thành từng vòng sóng khí, làm mặt biển sóng trào cuồn cuộn.

Bóng đen rõ ràng là một đầu Giao Long cực lớn màu đen, thân dài chừng hai ba trăm trượng. Toàn thân được bao trùm bởi lân giáp màu đen, trên đầu mọc hai cái sừng giống như san hô óng ánh.

Tại ngực, bụng của Giao Long mọc ra bốn cái Long trảo, từng cái móng vuốt giống như năm thanh cự kiếm, lóe lên hào quang khiến cho người ta không rét mà run.

Khí tức khổng lồ trên người Ngũ Trảo Mặc Giao tản mát ra.

Cảnh tượng này càng khiến ba người sợ hãi tột cùng. Nhất là lão giả áo đen,

vốn không phải tán tu mà là đệ tử nội môn của tông môn không nhỏ, bên trong còn có một tên lão tổ Hợp Thể kỳ tọa trấn.

Thế nhưng khí tức của Ngũ Trảo Mặc Giao còn lớn hơn vị lão tổ Hợp Thể kỳ kia.

"Chẳng lẽ truyền thuyết kia là thật?" Lão giả rúng động mạnh trong lòng, không khỏi suy đoán.

Ngũ Trảo Giao Long giãy giụa thân mình, lần nữa khiến cho mặt đất rung động một hồi.

Lão giả áo đen kinh hãi, vội vàng rút lui hơn trăm trượng, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy ngực của Giao Long vỡ ra một cái động lớn, máu tươi chen chúc mà ra, nhuộm hồng cả một mảnh đất của hoang đảo.

"Vèo" một tiếng!

Một đạo bóng người màu xanh bắn ra từ mặt biển, tốc độ cực nhanh, chỉ có thể nhìn thấy một vệt ánh sáng màu xanh lướt tới bên cạnh Ngũ Trảo Giao Long.

Một đạo hàn quang lạnh lẽo hiện lên!

Thân thể Giao Long ngừng động đậy, sau đó một cột máu vừa thô vừa to phóng thẳng lên trời, hoang đảo giống như đang xuất hiện một trận mưa máu vậy, một mùi tanh hôi tràn ra xung quanh.

Oanh!

Thân thể Giao Long ầm ầm rơi xuống, run rẩy vài cái, rốt cuộc bất động.

Nhưng vào lúc này một đạo hắc quang bao lấy một tiểu hắc giao lóe lên lao ra từ bên trong thân thể Giao Long, vội vàng hấp tấp chạy trốn đi xa.

Bóng người màu xanh như biết trước, thân hình nhoáng một cái chắn đường của tiểu hắc giao, há mồm phun ra một đám hào quang màu xanh, bao lấy

tiểu hắc giao, kéo nó quay về, tiện tay nhốt vào một cái bình ngọc.

Ba người bọn lão giả mặc áo màu đen trợn mắt há hốc mồm nhìn xem, đứng thẳng bất động cách đó không xa, thiếu phụ áo lục còn theo bản năng nuốt nước miếng.

Thanh ảnh lóe lên, hiện ra một gã có dáng người cao lớn mặc áo bào xanh lam, thoạt nhìn chỉ hai lăm hai sáu tuổi, dung mạo bình thường, làn da ngăm đen.

------oOo------

Chương 77: Hai kiện dị bảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Nam tử áo xanh không hề để ý đến ba người lão giả áo đen, ung dung tiến đến bên cạnh Ngũ Trảo Giao Long khổng lồ. Hắn nhấc tay lên, nắm năm ngón chộp vào hư không.

Một tiếng "Phụt"!

Cái đầu nổ tung, một viên tinh hạch màu đen lớn bằng nắm đấm bay ra, trên bề mặt có từng đạo vằn đen huyền diệu. Đó chính là yêu đan của Ngũ Trảo Mặc Giao.

Thanh niên mặt không đổi sắc, dò xét vật này một chút rồi mới thu lại. Sau đó, năm ngón tay của hắn hợp lại thành một thủ đao mờ mờ.

Mấy tiếng "Két két" giòn vang, bốn đạo móng vuốt của Giao Long đã bị chém rụng. Sau khi thu hồi số móng vuốt này, hắn lại nhìn tới phần cổ Cự Giao.

Ở đó có một cái lân phiến tròn màu bạc to gần trượng, xung quanh có vảy đen rất khác biệt cùng mấy cái xương gai màu hơi bạc, tản mát ra sóng linh lực dao động kinh người. Bên trên lân phiến cùng xương gai có ẩn hiện hoa văn tương tự như trên yêu đan.

Thanh niên cẩn thận lấy vảy màu bạc cùng xương gai, rồi lại lấy mấy thứ trên Giao Long. Sau đó, hắn mới đứng lên, quay đầu nhìn ba người lão giả mặc áo đen ở gần đó.

Mặc cho ánh mắt của hắn không hề có chút ác ý, ba người lão giả vẫn

không nhịn được có chút hồi hộp, mồ hôi lạnh túa ra như mưa, tay chân luống cuống.

Nam tử mặc áo xanh không để ý đến ba người bọn họ mà lại thu hồi ánh mắt, thân hình hóa thành một đạo thanh hồng bay đi.

Chờ khi hắn hoàn toàn biến mất ở phía xa, lúc này ba người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Con... Giao Long kia chẳng lẽ chính là Ngũ Trảo Mặc Long chúng ta vừa nahwcs đến?" Đạo sĩ trung niên nhìn thân thể màu đen của Giao Long đã bị xẻ nát rồi nói.

"Đúng rồi, hơn nữa ta thấy con Giao Long này rất có khả năng đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa!" Giờ phút này, lão giả áo đen đã dần bình tĩnh trở lại bèn gật đầu nói.

Thiếu phụ áo xanh lục cùng đạo sĩ trung niên nghe vậy, hít vào một hơi.

"Vị tiền bối kia tay không có thể chém giết Giao Long, hơn nữa nhìn bộ dáng của người tựa hồ không dùng nhiều sức, hẳn cũng là một vị đại tu sĩ Đại Thừa? Ta từng thấy qua Tư Mã tiền bối của Lãnh Diễm Tông và Hạp Sơn tiền bối của Cảnh Nguyên Quan nhưng xem ra không phải một trong hai người bọn họ." Thiếu phụ áo xanh lục vẫn còn có chút sợ hãi, giọng nói mang chút nghi ngờ.

"Chẳng lẽ là thay đổi hình dáng?" Đạo sĩ trung niên nghĩ đến một khả năng.

"Chắc không phải đâu. Nhìn vết thương vừa rồi của Mặc Long thì vị tiền bối kia hẳn là một vị lực tu thuần tuý, tám chín phần không phải là hai vị tiền bối kia." Lão giả mặc áo đen lắc đầu.

"Không phải hai người bọn họ, ở Linh Hoàn giới còn có tu sĩ Đại Thừa kỳ khác sao?" Thiếu phụ áo xanh lục hơi kinh ngạc.

"Còn có một người... Chẳng lẽ nhị vị đã quên mấy năm trước, Hàn Lập tiền bối trong vòng một đêm đã hủy diệt Thiên Quỷ tông. Vị tiền bối ấy dường

như cũng là một gã lực tu!" Lão giả mặc hắc bào nói đến đây, không tự chủ được hạ thấp giọng xuống mấy lần.

"Hàn tiền bối trong truyền thuyết... Không sai, thế nhâu đều nói trông người rất trẻ. Chắc hẳn đúng là tiền bối rồi!" Đôi mắt của thiếu phụ áo xanh lục không khỏi sáng lên.

"Trong truyền thuyếtm vị Hàn tiền bối này chính là một vị Trích tiên đến từ Tiên giới. Người chính là Tiên Nhân chân chính!" Đạo sĩ trung niên cũng có chút kích động nói.

Ba người nói chuyện, xong ánh mắt rất nhanh nhìn vào thân thể Ngũ Trảo Mặc Long, trong mắt đều nổi lên tia ham muốn nóng bỏng.

Thân thể Giao Long đã bị xẻ nát này dù Hàn Lập không để vào mắt mà bỏ lại, nhưng đối với ba tu sĩ Hóa Thần Kỳ mà nói thì cho dù là một khối huyết nhục nhỏ của Giao Long chỉ sợ cũng đủ để gây nên một trận tranh đấu không nhỏ rồi.

Phải biết rằng đây chính là huyết nhục của Yêu thú Đại Thừa kỳ!

...

Từ khi Thiên Tinh môn được sáng lập đến nay cũng đã trải qua lịch sử hai ba mươi vạn năm, mặc dù còn kém siêu cấp đại tông Lãnh Diễm tông, Cảnh Nguyên quan, nhưng trong môn phái cũng có mấy tu sĩ Hợp Thể kỳ tọa trấn, thực lực tuyệt đối không được khinh thường.

Chỉ là tông này trước sau hành động khiêm nhường nên danh tiếng ở Linh Hoàn giới cũng không lớn.

Lúc này, tại một võ trường to lớn bên trong Thiên Tinh môn.

Ánh sáng vàng loá mắt hiện lên, phát ra tiếng vang như sấm rền!

Một lão giả mặc áo màu bạc như con diều đứt dây bay ngược lại, đâm vào cấm chế đã được mở ra xung quanh võ trường. Chỉ nghe một tiếng “ộc”, lão

đã há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ vạt áo trước người.

Một cái bình bát màu màu vàng nhạt nhanh như chớp xoay một vòng bay ngược về, linh quang bề mặt ảm đạm, tựa hồ đã bị tổn hao không nhẹ.

Đối diện lão giả trong hư không là một tu sĩ áo xanh chắp tay đứng thẳng, khuôn mặt được bao phủ bởi một tầng sáng xanh khiến người ta không thể thấy rõ dung mạo. Hắn chậm rãi thu tay lại.

Vây quanh bên ngoài võ trường là ba tu sĩ Hợp Thể kỳ. Cả đám thấy cảnh này đều vô cùng sợ hãi, vội vàng huỷ bỏ cấm chế, bay vụt tới chỗ mà lão giả mặc áo bạc rơi xuống. Mặt mũi cả bọn tràn đầy vẻ đề phòng, nhìn chằm chằm về phía tu sĩ áo xanh ở xa.

"Đại trưởng lão, người không sao chứ?"

"Ta không sao, vị đạo hữu này đã hạ thủ lưu tình." Lão giả mặc áo màu bạc lấy ra một viên đan dược vàng óng ăn vào, sắc mặt từ từ tốt lên một chút.

Lời vừa nói ra, lập tức khiến ba người xung quanh khẽ giật mình.

"Thực lực của các hạ thật siêu phàm, ngay cả một chiêu của các hạ mà lão hủ cũng không tiếp nổi. Thật đáng hổ thẹn." Lão giả mặc áo màu bạc chắp tay hướng tu sĩ áo xanh, cười khổ nói.

"Nếu các hạ đã nhận thua, dựa theo ước định, hãy giao Bát Bảo Linh Lung Ngọc ra đây." Tu sĩ áo xanh bình thản nói ra, giọng nói có vẻ còn trẻ.

Lão giả áo bạc bất đắc dĩ nói một tiếng với đại hán Hợp Thể kỳ bên cạnh.

Mặc dù tỏ vẻ không cam lòng thế nhưng đại hán vẫn giậm chân bắn đi.

Sau một lát, gã bay trở về, tay nâng hộp ngọc màu trắng dài vài thước, rộng nửa thước đưa cho lão giả áo bạc.

Lão giả khẽ vuốt ve hộp ngọc trên tay, mắt lóe lên một tia không nỡ nhưng sau đó tay phất ra một vệt sáng vàng bao lấy hộp ngọc đưa tới trước người

tu sĩ áo xanh.

Tu sĩ áo xanh đưa tay tiếp lấy hộp ngọc, ánh sáng xanh từ ngón tay lóe lên, điểm lên trên hộp ngọc.

Một tiếng "Bộp bộp" rất nhỏ vang lên, hộp ngọc màu trắng tự động từ từ mở ra. Bên trong là mấy khối ngọc thạch màu trắng lớn nhỏ, mặc dù nhìn như bình thường nhưng trên bề mặt mơ hồ có linh quang tám màu không ngừng lưu chuyển, có chút kỳ lạ.

Tu sĩ áo xanh khẽ gật đầu, đậy nắp hộp lại rồi lật tay thu vào.

"Mấy mỏ Linh Lung Ngọc Tủy của bản môn sau vạn năm mới tích lũy ra được những khối Bát Bảo Linh Lung Ngọc cực phẩm này, hi vọng đạo hữu sử dụng thích đáng." Lão giả mặc áo bạc thở dài, nói ra.

"Các hạ yên tâm, ta nhất định không để Linh Lung Ngọc bị mai một." Tu sĩ áo xanh cười ha ha rồi bấm tay gảy nhẹ.

Một đạo sáng trắng bắn ra, rơi xuống trước người lão giả mặc áo bạc là một cái vòng tay trữ vật.

"Bản nhân cũng sẽ không lấy không đồ vật của quý tông. Đồ vật trong đó hẳn là đủ để đền bù những Bát Bảo Linh Lung Ngọc này." Tu sĩ áo xanh lạnh nhạt nói một câu, sau đó thân hình thoắt một cái hóa thành một đạo thanh hồng, lóe lên rồi biến mất ở chân trời.

Lão giả mặc áo bạc dùng thần thức dò xét vòng tay trữ vật, thần sắc lập tức giật mình.

Bên trong thình lình là số lượng lớn linh thạch, ngoài ra còn có linh thảo vạn năm cùng một chút vật liệu Yêu thú cực kỳ trân quý.

Luận về giá trị không những không dưới Bát Bảo Linh Lung Ngọc kia mà thậm chí còn vượt xa mấy phần.

...

Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, các nơi ở Linh Hoàn giới liên tiếp xuất hiện một vài sự tình ly kỳ.

Các tài liệu trân quý của mấy tông môn có thể là bí thuật công pháp hoặc tông môn điển tịch… liên tiếp bị một người thần bí lấy đi.

Người này không biết từ đâu đến, tu vi cực cao, bất quá hắn lại làm việc khá thỏa đáng. Các tông môn bị đoạt bảo vật đều được bồi thường không ít, cho nên cũng không gây ra sự công phẫn của các đại tông môn tại Linh Hoàn giới. Ngược lại còn lưu truyền rất nhiều chuyện khiến tán tu và các tông môn đệ tử bàn luận say sưa.

Người này đột ngột xuất hiện, hành động trong vòng mấy tháng, rồi lại đột nhiên mai danh ẩn tích, không còn xuất hiện nữa.

Trong nháy mắt lại hơn nửa năm trôi qua.

Tại khu vực Đông Nam Linh Hoàn giới, nơi có một dãy núi màu đỏ vô cùng to lớn, kéo dài mấy chục vạn dặm, tên là Hỏa Vân sơn mạch.

Trong dãy núi nhiều nhất là những ngọn núi lửa to lớn mọc liên tiếp nhau. Quanh năm từ lòng đất phun ra nham tương cực kỳ nóng bỏng. Trong không khí vô cùng nóng cũng tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi.

Tất cả ngọn núi cơ hồ đều có màu đỏ thẫm, phảng phất như những tảng đá bị nung đỏ và cả tầng mây trên trời quanh năm cũng hiện ra sắc hồng rực rỡ là những thứ làm nên tên gọi Hỏa Vân sơn mạch.

Đây được coi là Hỏa Linh chi địa lớn nhất Linh Hoàn giới, cũng là một trong mấy hung địa trứ danh của giới này. Cho dù là tu sĩ có tu vi cao thâm thì cũng ít người dám can đảm xâm nhập.

Trong một vực sâu vô cùng lớn của Hỏa Vân sơn mạch tại chỗ sâu nhất có một con sông nham tương lớn, cuồn cuộn chảy, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Bề mặt nham tương lấp lóe ánh hồng, tựa hồ như có vô số ngọn lửa thiêu

đốt.

Nhiệt độ nơi đây cao đến mức khiến cho không khí xung quanh nhìn như mơ hồ không rõ, vặn vẹo ra những gợn sóng nhè nhẹ.

Tại một vách núi cách sông nham tương không đến trăm trượng, có người đã đào ra một sơn động lớn, bên trong lóe ra các loại ánh sáng, thỉnh thoảng còn phát ra các loại âm thanh sắc nhọn.

Một hôm, từ trong sơn động truyền ra một tiếng thét dài như rồng ngâm rồi lập tức một cột sáng màu trắng vô cùng thô to từ trong đó phóng thẳng lên trời.

Trong cột sáng có thể mơ hồ nhìn thấy hư ảnh hai đầu Giao Long cùng một cái áo giáp bằng xương cực lớn, sau một hồi lâu mới chậm rãi tiêu tán.

Trong sơn động, một nam tử mặc áo xanh đang ngồi khoanh chân. Chính là Hàn Lập, giờ phút này mặt mũi hắn tràn đầy vui mừng.

Trôi lơ lửng trước người hắn là hai kiện bảo vật lóe ra linh quang. Một kiện là áo giáp xương trắng có hình dáng cổ xưa khắc tám bộ đồ án như là khiên, giáo và các loại hình đồ vật. Một kiện nữa là một đôi quyền giáp màu bạc dữ tợn, bên trên đôi giáp có những gai xương màu bạc, nhìn phảng phất đôi quyền giáp giống hai cái đầu Giao Long.

Hai kiện pháp bảo đều tản mát ra sóng linh lực dao động doạ người.

Ánh mắt Hàn Lập chậm rãi đảo qua bề mặt hai kiện pháp bảo, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng.

Bộ giáp xương trắng gọi là Bát Bảo Linh Lung Cốt Giáp, còn đôi quyền giáp có tên là Phá Thiên Quyền Giáp.

Phương pháp luyện chế hai pháp bảo này hắn đều tìm từ trong điển tịch của Thiên Quỷ Tông. Đây cũng không phải là loại pháp bảo bình thường, theo một ý nào đó thì đây là pháp bảo được luyện chế chuyên dành cho lực tu, cần có sức mạnh thân thể cực lớn mới phát huy được hết uy lực cường đại.

Nếu Tư Mã Kính Minh đã nói phương pháp lén lút phi thăng vô cùng nguy hiểm thì để đảm bảo an toàn hắn mới dùng hết tâm tư góp nhặt vật vô số kỳ trân dị bảo, luyện chế ra hai kiện pháp bảo kia.

Hàn Lập há miệng phun ra một ngụm ánh sáng xanh, đem áo giáp và quyền giáp thu lại, lật tay lấy ra một quyển sách ngọc màu xanh vẽ bản đồ chi tiết Linh Hoàn giới.

Trên bản đồ của sách ngọc có mấy địa phương được cố ý ghi rõ.

Từ các tông môn điển tịch, hắn tìm tới các vị trí không gian tiết điểm yếu kém. Ngoài ra, cũng có những vị trí hắn tự mình tìm kiếm.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi nhìn về một chỗ đánh dấu tại khu vực Đông Nam trên bản đồ của sách ngọc. Ánh mắt hắn chớp động mấy lần.

Sau một lát, một đạo cầu vồng màu xanh từ hẻm núi bắn ra, bay về phía trời xa.

...

------oOo------

Chương 78: Bắc Đẩu dị tượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

***Biên**: nila32*

Trên đỉnh một ngọn tuyết sơn cao hơn vạn trượng tại Linh Hoàn Giới.

Bầu trời cuồn cuộn mây đen truyền ra từng tiếng sấm rền ầm ầm, thỉnh thoảng lại chớp lên ánh sét ẩn sâu bên trong.

Bên dưới, cuồng phong rít lên điên cuồng, cuốn lấy tuyết trắng đang rơi đầy trời, phủ lên toàn bộ ngọn núi một màu trắng xóa mênh mông.

Ở địa phương cách xa ngọn núi này hơn trăm dặm chỉ có trăng sáng, sao thưa, vô cùng yên lặng tạo nên cảnh tượng hoàn toàn tương phản.

Đỉnh núi tuyết không biết từ lúc nào đã được người ta sử dụng pháp lực khổng lồ gạt phẳng, tạo thành một bình đài lớn chừng trăm trượng.

Trên bình đài, có vài chục cột đá màu đen cao tới mười trượng dựng đứng nhìn như lộn xộn, kì thực ẩn chứa huyền cơ. Chúng tạo thành pháp trận rất lớn gồm hai vòng tròn trong ngoài lồng nhau.

Ở chính giữa pháp trận, mặt đất được khắc từng đạo linh văn tinh vi, phức tạp. Trên đỉnh của từng cột đá xung quanh đều đặt khối linh thạch chứa linh lực cực kỳ tinh thuần.

Lúc này, một thân ảnh cao đang ngồi khoanh chân ở trung tâm của trận pháp, nghênh đón gió tuyết đầy trời.

Đó là một thanh niên áo xanh, mặt mũi bình phàm, chỉ riêng có đôi mắt giống như hai ngôi sao, sáng ngời thâm sâu, nhìn thấu lòng người. Đúng là

Hàn Lập.

Chỉ thấy hai mắt của hắn từ từ nhắm lại, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thấp giọng tụng niệm một tràng chú ngữ tối nghĩa, Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên Công trong cơ thể lập tức vận chuyển.

Trong chốc lát, đỉnh núi bừng lên rực rỡ.

Vô số tinh quang màu trắng bạc trực tiếp phá tan mây đen, từ trên phóng xuống, hóa thành bảy cột sáng màu trắng bạc vô cùng to lớn, bao phủ cả ngọn núi.

Tuyết rơi đầy trời vẫn bị gió cuốn bay nhưng khi chạm vào ánh sáng bạc lập tức toàn bộ tan chảy, bốc hơi rồi biến mất.

Hàn Lập đưa hai tay qua đỉnh đầu bấm niệm pháp quyết hướng lên trời. Bên hông hắn lập tức lóe lên ô quang, bảy cái Tinh Nguyệt Bảo Kính bay ra, mỗi cái bay vào bên trong một cột sáng, phóng ra hào quang sáng lạn.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hàn Lập xuất hiện một vòng xoáy kì dị, làm trung tâm hấp dẫn bảy mặt của bảy bảo kính hướng vào.

Vòng xoáy càng lúc càng lớn, lực hút truyền ra cũng càng lúc càng mạnh khiến cho bảy mặt bảo kính đều không tự chủ được, dịch chuyển vào.

Mà cột sáng to lớn cũng bị cỗ lực lượng này dẫn dắt, nhao nhao dịch chuyển, hội tụ dần vào trung tâm.

Một tiếng "Rầm" vang như sấm rền.

Bảy cột sáng màu bạc rốt cuộc hợp nhất, dung hợp thành một cột sáng cực lớn to hơn trăm trượng bao phủ cả ngọn núi, xuyên thấu trời đất.

Lúc này, hào quang ở chỗ sâu của Bắc Đẩu Thất Tinh sáng tỏ, bắt đầu xảy ra biến hóa kinh người.

Chỉ thấy bảy khối tinh thạch theo thứ tự bắt đầu từ Thiên Xu, Thiên Tuyền,

Thiên Cơ, Thiên Quyền, lần lượt sáng lên hào quang màu tím.

Mấy hồi sau đó, Bắc Đẩu Thất Tinh tự nhiên di chuyển vị trí, ban đầu xếp theo hình cái muôi, rồi dịch chuyển thành một đường thẳng tắp, tiếp theo uốn lượn biến thành một vòng tròn.

Ngay sau đó, có một đạo ánh sáng hỗn hợp vàng bạc tím to lớn từ trong vòng tròn tuôn ra, dường như vượt qua triệu dặm xuyên qua bầu trời đêm vô tận, trực tiếp lao vào cơ thể Hàn Lập.

Bộp!

Khi ánh sáng hỗn hợp vàng bạc tím chạm vào, quần áo trên người Hàn Lập trong nháy mắt hóa thành tro.

Quanh thân da thịt lập tức chiếu ra hào quang màu vàng bạc tiếp đó trở nên trong suốt.

Xuyên qua da thịt của hắn có thể nhìn thấy cơ bắp cùng xương cốt bắt đầu phát sinh biến hóa, trước kia được bao trùm chỉ là một tầng sáng bóng màu bạc nhàn nhạt nhưng bây giờ đã là một tầng chất lỏng màu vàng bạc.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ lớn "Ầm ầm" trên đỉnh núi tuyết.

Vô số hạt bé tí màu bạc thay thế cho những bông tuyết ban đầu bay lả tả, rơi rụng khắp nơi, hóa thành một màn sáng hình cầu vô cùng lớn bao phủ trọn cả ngọn núi, từ trong truyền ra tiếng linh lực chấn động vô cùng khủng khiếp.

Làn sóng linh lực này dao động ngày càng tăng khiến cả ngọn núi kịch liệt đung đưa rồi dần dần xung quanh toàn bộ sơn mạch cũng đều trở nên cực kỳ không ổn định.

Cả vùng đồi núi trong vòng ngàn dặm không ngừng lắc lư, không ít địa phương nứt ra từng khe đất hẹp, dài, vặn vẹo, uốn lượn, thậm chí có chỗ còn tạo thành lòng sông khiến cho thay đổi cả dòng chảy của con sông lớn.

Trong khu rừng nguyên thủy bên cạnh, khắp nơi đất vàng cuồn cuộn bụi mù, vô số dã thú nổi giận, hoảng sợ, chạy toán loạn, phát ra những tiếng gào rú điên cuồng. Bên trên, vô số chim muông đập cánh phành phạnh bay ra khỏi rừng, đông nghịt, rậm rạp che kín cả một vùng trời.

Ầm ầm!

Xa xa cách đó mấy trăm dặm, một ngọn núi lửa cao lớn đã ngừng phun hơn vạn năm, giờ đây do bị ảnh hưởng chấn động liên tục, lại một lần nữa phun trào.

Một dòng dung nham màu đỏ cực lớn cuốn theo khói đen dày đặc từ miệng núi lửa phun thẳng lên không cao đến ngàn trượng.

Vô số nham thạch bị thiêu đốt đỏ rực bắn lên cao rồi rất nhanh rơi xuống như trận mưa lưu tinh lửa trong màn đêm kéo lê thành một vệt dài xuyên qua tầng tầng bụi lửa mà ập xuống núi rừng.

Cả cánh rừng rộng lớn bị thiêu cháy, lửa bốc hừng hực, tỏa khói cuồn cuộn đem nửa bầu trời đêm chiếu lên đỏ rực.

Bên trong ngọn núi, có hơn mười mấy đạo lưu quang từ các chỗ khác nhau liên tiếp bay ra, rồi cả bọn đều thấp thỏm dừng lại ở cách màn sáng hình cầu màu bạc trên bầu trời hơn mấy trăm dặm.

Những người này, người thì có tướng mạo công tử trẻ tuổi, tuấn tú, người lại có tướng phu nhân trung niên, tư thái yểu điệu. Nhưng đông hơn vẫn là các lão giả trên tám mươi tuổi, phần lớn đứng một mình, số ít thì túm năm tụm ba.

Đám người này tất cả đều là tán tu, ẩn núp tại ngọn núi này, thực lực cao thấp không đều, trong đó người yếu nhất có tu vi Kết Đan hậu kỳ, người mạnh nhất có tu vi cũng không quá Luyện Hư trung kỳ.

Tuy nhiên ngoài đám người này ra, còn có một kẻ tướng mạo có chút kỳ lạ, có đường vân dài lộng lẫy trên người, cơ thể bọc một lớp da nham nhở, đầu mãnh thú. Rõ ràng là một yêu tu.

Nhưng bất luận là tu sĩ Nhân tộc hay tu sĩ Yêu tộc, giờ phút này tất cả đều hoảng sợ, nghi ngờ nhìn lên đỉnh núi tuyết nhưng không có ai dám can đảm lại gần dò xét.

"Uy thế như vậy, chẳng lẽ là tu sĩ Đại Thừa kỳ sắp sửa độ kiếp phi thăng?" Một thanh niên áo trắng nhìn các loại dị tượng trên núi tuyết, kinh nghi nói.

Cùng đứng chỗ này, một lão giả gầy gò lắc đầu, nói:

"Ta thấy không phải, nhìn qua đâu có dấu hiệu gì cho thấy lôi kiếp chuẩn bị giáng xuống đâu chứ. Xem ra là có người tu luyện công pháp cực kỳ huyền diệu, sắp đại thành mới dẫn tới hiện tượng trời đất kỳ lạ như vậy"

"Tu luyện công pháp? Điều này sao có thể…"

Thanh niên áo trắng hít một hơi sâu. Gã thật không thể tin được, chỉ bằng vào tu luyện công pháp có thể dẫn đến dị tượng thiên địa ở phạm vi lớn như vậy.

Đúng lúc này, trên đỉnh ngọn núi bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét rung trời, một cỗ sóng khí vô cùng mạnh mẽ lấy núi tuyết làm tâm vòng tròn quét sạch xung quanh.

Ở ngoài xa mấy trăm dặm, đám người thấy thế, nhao nhao hóa thành lưu quang bay ngược về sau bỏ chạy. Có một tên yêu tu đạo hạnh còn thấp chưa kịp chạy liền bị sóng khí tràn qua, lập tức toàn thân rách nát, máu tươi chảy lênh láng. Chỉ vì chậm một bước mà phải nhận cái kết thân tử đạo tiêu.

Cả đám chạy trốn tiếp hơn trăm dặm, sau đó mới dừng lại, sợ hãi quay đầu nhìn.

Chỉ thấy màn sáng hình cầu bao phủ cả ngọn núi tuyết đã khuếch trương gấp đôi, bao phủ phạm vi rộng lớn hơn nhiều khiến ngọn núi tuyết chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ.

...

Cùng lúc đó.

Trên Cửu Cung Phong của Cảnh Nguyên Quan, Hạp Sơn đạo nhân béo như núi thịt đang đứng ở Tụ Tinh Đài, nhìn bầu trời đêm phía xa phát sinh dị biến Bắc Đẩu Thất Tinh, thần tình phức tạp khó hiểu.

Lúc trước dưới áp lực của Hàn Lập, lão bị ép phải phá hủy trận pháp kết nối với Tiên Giới bên trong môn, coi như là đã hoàn toàn phản bội Tịnh Minh chân nhân.

Bây giờ họ Hàn sắp rời đi, sau này nếu lão tổ ở Tiên Giới vận dụng thủ đoạn để truy cứu tới cùng thì lão làm như thế nào ứng phó đây. Đúng là sự tình cần xem xét kỹ lưỡng.

Ngoài ra, những năm gần đây Lãnh Diễm Tông phát triển mạnh mẽ, thu phục không ít thế lực lớn nhỏ, xu thế sẽ cân sức ngang tài với Cảnh Nguyên Quan. Một khi Hàn Lập rời đi, e rằng Linh Hoàn Giới sẽ không yên ổn...

Hạp Sơn đạo nhân nghĩ đến đấy, không khỏi thở dài một hơi.

...

Nhưng y không phải là người duy nhất đau đầu suy tính.

Tại quảng trường trên đỉnh Thánh Hỏa Phong của Lãnh Diễm Tông.

Giờ phút này, Tư Mã Kính Minh mặc áo khoác tím đang vịn tay lên lan can bạch ngọc, ngửa đầu nhìn phía xa xa trên bầu trời đêm, thần sắc trên mặt cũng có chút phức tạp.

Sau nửa ngày, y thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng, thầm nói:

"Hàn tiền bối, người rốt cuộc đã có ý định rời đi..."

Cho dù hiện tại Lãnh Diễm Tông thu phục Thiên Quỷ Tông khiến thực lực tăng mạnh, nhưng Hàn Lập ở đây vẫn như một tòa núi lớn vô hình ở trong

lòng y.

Tuy nói Lãnh Diễm Tông cùng Hàn Lập không trở mặt, ngược lại có chút hòa hợp thế nhưng sự tồn tại của nhân vật chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể hủy diệt một tông môn, không khác gì việc đặt bên mình một phù lục tùy thời có thể nổ tung. Dù là ai chăng nữa cũng cảm thấy không thoải mái.

...

Giờ phút này, ở một chỗ vắng vẻ bên trong động phủ trên Xuất Vân Phong

Cạnh bàn đá trong một sân vườn nhỏ, Cổ Vận Nguyệt áo trắng đang ngồi đối diện Dư Mộng Hàn mặc cung trang.

Họ Dư nghiêng nghiên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn Bắc Đẩu Thất Tinh hóa thành vòng tròn trong bầu trời đêm cùng cột sáng kim ngân cổ quái màu tím mà hiện lên vẻ mê ly trong ánh mắt.

"Vị Hàn trưởng lão này đối xử với ngươi cũng không bình thường, chẳng những để lại động phủ cho ngươi, mà còn vô số Pháp bảo cùng đan dược như vậy. Những thứ tài nguyên này tính toán ra cũng không ít hơn tài sản của một tông môn cỡ nhỏ. Dù cho ngươi dùng để tu luyện đến Hóa Thần Kỳ cũng vẫn dư xài." Cổ Vận Nguyệt nhìn đệ tử của mình với ánh mắt ôn hòa, vui vẻ, giọng nói lại có vài phần trêu chọc.

Dư Mộng Hàn nghe vậy sững sờ, rồi giật mình phục hồi lại tinh thần, bèn đáp lại:

"Hàn trưởng lão chắc là nhớ sự tình năm đó đệ tử dẫn hắn cùng Nhạc Nhi muội muội vào phủ nên mới ưu ái như thế. Kỳ thật thì điểm ân tình này cũng được trả đủ từ sớm. Ngược lại đệ tử... thiếu nợ Hàn trưởng lão nhiều hơn."

Cổ Vận Nguyệt nghe vậy, mặt lộ vẻ tươi cười, lắc đầu không nói.

Hai thầy trò đã quá hiểu nhau nên đều không nói nhiều nữa. Tiểu viện lần nữa trở nên yên ắng.

...

Trong một động phủ giữa sườn núi của Xuất Vân Phong.

Một lão đạo đầu đội mũ Liên Hoa, mặc đạo bào xám trắng ngồi khoanh chân trong mật thất. Đúng là Bạch Thạch đạo nhân.

Trước người lão để một quyển sách cổ, trang giấy màu xanh đã ố vàng, bìa ghi năm chữ "Huyền Thủy Luyện U Lục" thật to kiểu cổ.

Quyển cổ tịch này chính là một bộ công pháp quỷ đạo thượng thừa của Thiên Quỷ Tông, là bí tịch trọng yếu, bình thường tuyệt đối không truyền ra ngoài. Cho nên khi Hàn Lập đột nhiên hiện thân sau đó tiện tay ban tặng khiến lão hầu như không thể tin được.

Từ đó, lão bèn nghiên cứu tỉ mỉ, bây giờ đã tu luyện đến tầng thứ hai. Sau nhiều năm khốn đốn, bình cảnh Kết Đan sơ kỳ rốt cuộc đã có dấu hiệu nới lỏng, mang lại cho lão một tia hy vọng.

Điều này khiến Bạch Thạch vô cùng sung sướng, đồng thời cảm thấy bản thân vô cùng may mắn mới có phúc duyên đi theo Hàn Lập trong thời gian ngắn.

------oOo------

Chương 79: Phá vỡ không gian

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Đêm khuya.

Vòm trời đen xịt, những ánh sao đêm ảm đạm dị thường, chỉ còn lại vòng tròn Bắc Đẩu Thất Tinh, phảng phất giống như một mặt trời màu tím bạc chiếu ánh sáng rực rỡ.

Cột sáng màu bạc tím to hơn trăm trượng từ trên phóng xuống nhanh chóng thu lại, rồi biến mất.

Một tiếng vang "Ầm ầm" rất lớn!

Màn sáng hình cầu bao phủ tòa núi bỗng nhiên bùng nổ, vô số ánh bạc như những con đom đóm bay múa đầy trời, lan tỏa hơn nửa bầu trời đêm.

Xa xa nhìn lại, phảng phất như là chín tầng Ngân Hà rơi xuống nhân gian.

Nhưng cảnh đẹp này cũng không duy trì lâu. Sau một lát, ánh bạc như bị gọi về, nhanh chóng thu lại trên đỉnh núi tuyết, sau đó toàn bộ chui vào cơ thể thanh niên rồi chiếu rọi quanh người hắn.

Người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Dù từng đợt ánh bạc mãnh liệt tuôn tới liên tiếp, Hàn Lập vẫn duy trì tư thế bấm niệm pháp quyết, hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích.

Không biết sau bao lâu, lông mi hắn run run. Hai mắt bỗng nhiên mở ra, hiện lam mang lập lòe, trong suốt vô cùng, rồi thình lình chiếu ra ngàn vạn tinh thần.

Sau một khắc, hắn quát nhẹ một tiếng, phun ra một mảnh ánh bạc như sương mù, lập lòe một lát, rồi dần dần biến mất trong không khí.

Bảy điểm sáng xanh trên ngực bụng của hắn chiếu hào quang lóng lánh, sáng rực.

Huyền Khiếu thứ bảy rút cuộc đã ngưng tụ thành công!

Ánh sáng bạc xung quanh người hắn cũng đang dần dần thu lại. Bên ngoài da thịt hắn có một tầng hơi mỏng, mờ mờ, bề mặt còn mơ hồ có từng sợi màu bạc nhạt, lưu quang di chuyển không ngừng.

"Cái này là biểu tượng Chân Cực Chi Mô, Chân Cực Chi Khu! Khi Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công đạt viên mãn, quả nhiên thân thể lập tức đạt được thành tựu như thế này!"

Hàn Lập rất vui mừng, giơ cánh tay lên, đánh giá màng sáng bao bọc toàn thân này. Hắn phát hiện là không cần tiêu hao pháp lực để duy trì nó, sờ vào hơi mát, cũng không có cảm giác kỳ lạ gì, phảng phất như là một phần của thân thể mình.

Hắn khẽ động thần thức, màng sáng liền lập tức co rút lại, như dán trên da thịt. Một lúc sau, nó sáng lên rồi nhập vào trong cơ thể của hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc hắn dùng tâm niệm thúc giục, màng sáng vừa nhập vào cơ thể lại lập tức hiện lên.

Sau mấy lần thử nghiệm, Hàn Lập mừng rỡ không thôi vì việc thu thả Chân Cực Chi Mô rất tự nhiên. Đồng thời, hắn còn phát hiện, sức mạnh thần thức của hắn đã khôi phục hoàn toàn.

Bây giờ luận riêng về sức mạnh thần thức thì Chân Tiên bình thường còn xa mới bằng hắn.

Đối với kế hoạch phản hồi Tiên Giới của hắn thì không thể nghi ngờ gì nữa đây là tin tức vô cùng tốt.

Đến tận bây giờ, dị động trong vòng ngàn dặm mới dần dần lắng xuống. Ngọn núi lửa bộc phát phun trào cũng dần dần ổn định mà ngừng lại.

Chỉ có trận cháy rừng vẫn đang lan toả, không cách nào dập tắt trong chốc lát.

Cách mấy trăm dặm, một đám tán tu đang lơ lửng trên không trung, nhìn về phía ngọn núi mà không biết nên làm gì.

Tên thanh niên áo trắng bị toát mồ hôi thấm ướt lưng, cảm thấy mờ mịt, lẩm bẩm nói: "Cái này là... Đã xong rồi sao?”

"Có lẽ vậy..." Mặt lão giả gầy gò lộ vẻ chần chờ, lưỡng lự nói.

Lúc này trong gió tuyết, Hàn Lập không còn biểu lộ chút mừng rỡ nào. Ngược lại, ánh mắt hắn trầm tĩnh, thần sắc có chút ngưng trọng.

Chỉ có hắn mới biết, thử thách thực sự giờ mới bắt đầu!

Vừa rồi, ngay khi Chân Cực Chi Khu thành tựu, trong tích tắc, lực bài xích giao diện cũng đã xuất hiện, giống như bóng với hình đã áp bách tới hắn.

Hiện tại, hắn cảm thấy không khí xung quanh đang lưu động lập tức trở nên nặng nề, dường như cơ thể đang bị ngập trong vũng lầy, đến cả hô hấp cũng có chút khó khăn.

Hắn cũng không lạ gì lực bài xích. Thời điểm phi thăng Linh Giới, hắn đã cảm thụ qua nhưng lúc ấy do mải bận ứng phó Lôi Kiếp nên cũng không quá lưu ý.

Hắn hít một hơi sâu, hai tay bấm niệm pháp quyết, môi khẽ mở, trong miệng truyền ra từng trận thanh âm chú ngữ.

Một tiếng “Ô..ô..n...g” vang lên.

Hơn mười đạo hào quang xung quanh đồng thời sáng lên, từng dòng linh

lực nồng đậm từ linh thạch trên đỉnh cột đá như suối chảy xối xả theo đường vân trên cột đá vào bên trong trận pháp.

Phù văn trên mặt đất và trên cột đá lập tức tỏa sáng hào quang, rất nhanh hóa thành trận đồ quang văn màu bạc vô cùng tinh xảo và cực kỳ phức tạp.

Trận này gọi là "Giới Không Linh Văn Trận". Đây là loại trận pháp không gian mà hắn tìm thấy trong một bộ trận pháp cổ tịch ở Tàng Kinh Các của Cảnh Nguyên Quan.

Tuy rằng trận này cũng không thể đạt đến trình độ phá vỡ không gian nhưng có thể loại bỏ bộ phận cách trở không gian. Đối với hắn như thế cũng đã là một trợ giúp đắc lực.

Một tiếng “oanh” vang lớn!

Trong gió tuyết, hơn mười cột sáng màu bạc đồng thời phóng lên trời, xuyên qua không trung, đâm vào mây đen.

Khi cột sáng đâm vào, mây đen lập tức hóa thành một vòng xoáy to lớn hình đinh ốc, rồi nhanh chóng xoay tròn quanh các cột sáng, đồng thời cuốn lấy gió tuyết xung quanh điên cuồng chuyển động.

Từng đạo lôi điện to lớn xuất hiện như những con Giao Long màu xám không ngừng vặn vẹo bốn phía, phát ra từng đợt âm thanh ù ù nặng nề.

Đám tán tu ở xa xa xung quanh thấy tình hình này lập tức cả kinh, sợ lại có dị tượng phát sinh, vội vã bay ra ngoài ngàn dặm, mới tạm bớt lo sợ mà dừng lại.

Mà lúc này, ở trong trận Hàn Lập đứng dậy, vung tay lên, hơn mười đạo ô quang từ trong tay áo, thì ra là gần trăm chiếc Tinh Nguyệt Bảo Kính, bay đến bên trong cột sáng ở bốn phía.

Trước đây để luyện chế Tinh Nguyệt Bảo Kính có chút ít pháp lực không gian, hắn đã tiêu hao hết không chỉ số Âm Thần Thạch cất trữ trong Thiên Quỷ Tông, mà còn hết luôn cả số lấy được trong túi trữ vật của Đồng Nhân

Ác.

Chỉ thấy các Tinh Nguyệt Bảo Kính bay vào bên trong cột sáng, lập tức theo hào quang bay thẳng lên, rồi chui vào bên trong mây đen.

Tay Hàn Lập bấm động pháp quyết, miệng niệm một hồi, đột nhiên lam quang trong mắt lóe lên, liền hét lớn một tiếng "Nổ".

"Đùng đùng đùng..."

Mấy chục tiếng nổ chấn động đất trời liên tiếp vang lên, vô số tinh quang màu bạc ở trên trời nổ tung ra, rồi kết thành một miền sáng màu bạc ở bên trong vòng xoáy mây đen.

Lúc này, hào quang trên thân Hàn Lập sáng ngời. Hắn bỗng nhiên nhảy lên, rồi phi thân chui vào bên trong miền sáng bạc đó.

Bên trong vòng xoáy vô cùng hỗn độn, xung quanh đều tràn ngập sương mù tối tăm mờ mịt, hàng trăm hàng ngàn kẽ nứt không gian màu xám trắng hoặc dài hoặc ngắn hiện ra lộn xộn khắp nơi khiến miền sáng bạc trong tình trạng cực kỳ không ổn định.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua, chỉ thấy từ trong những kẽ nứt thỉnh thoảng bay ra một lưỡi dao ánh sáng rất nhỏ, màu xám trắng.

Mây đen ở xung quanh vừa tiếp xúc lập tức bị lưỡi dao ánh sáng cắt vụn, thậm chí cách đó không xa ngay cả một tia sét vừa thoáng hiện bị chém trúng lập tức hóa thành hai đoạn, tiêu tán.

Xung quanh mọi nơi, lưỡi dao ánh sáng xám không ngừng thoáng hiện khiến vô số tinh quang kết thành miền sáng bạc cũng bị ăn mòn với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, diện tích miền ánh sáng bạc không ngừng thu nhỏ lại.

Thấy thêm một mảng lớn của miền ánh sáng bạc một lần nữa bị mây đen nuốt hết, Hàn Lập không chần chừ nữa, miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, quanh thân tỏa ánh vàng rực rỡ, cơ thể kịch liệt to lên, biến thành một Cự

Viên màu vàng, cao vài chục trượng.

Sau khi hắn hít một hơi sâu, giữa hai đầu lông mày Cự Viên nứt một vết máu, từ đó một đoàn khí đen bay vọt ra, một con mắt lập tức xuất hiện.

Ở chỗ sâu trong đồng tử của con mắt lóe lên ánh sáng đen, từ đó bắn ra một tia sáng mảnh màu đen.

Tia sáng màu đen vừa mới bắn ra, run lên kịch liệt, rồi bỗng nhiên biến thành một cột sáng đen kịt to cỡ miệng bát. Cột sáng đen kịt lóe lên, rồi chui vào hư không biến mất, không thấy bóng dáng.

Nhưng sau một khắc, ở chỗ sâu trong vòng xoáy mây đen bỗng nhiên truyền ra một hồi nổ vang.

Ngay sau đó, khắp bầu trời đều đột nhiên yên tĩnh, phảng phất giống như cả không gian đều bị đóng băng. Toàn bộ vòng xoáy mây đen cùng gió tuyết xung quanh đều dừng lại.

Ở chỗ sâu trong vòng xoáy mây đen, một bức tường ánh sáng màu xám trắng hình dáng kỳ quái, to không đến mười trượng, có chút mơ hồ hiện ra.

Trong mắt Cự Viên lam mang chớp lóe, hắn vừa nắm hai tay, đột nhiên hiện ra hai đạo ánh sáng bạc to như núi sáng chói tạo thành một đôi quyền giáp dữ tợn có gai xương màu trắng bọc lấy hai nắm đấm.

Sau một tiếng rống to rung trời, pháp lực toàn thân Cự Viên phát ra ánh vàng nhè nhẹ rồi chạy theo cánh tay nhập vào bên trong quyền giáp màu bạc.

Quyền giáp lập tức phát ra ánh bạc rực rỡ, phồng to lên gấp đôi.

Cùng lúc đó, bảy điểm sáng màu lam ở ngực bụng Hàn Lập bỗng nhiên sáng rõ, toàn thân cơ bắp phồng lên lần nữa, hai cánh tay lại càng to lớn hơn.

Chỉ thấy hắn đột nhiên vung tay đánh một quyền vào bức tường ánh sáng

màu xám trắng.

Một đoàn sáng bạc đột nhiên từ đầu quyền lao ra, ở giữa không trung nhanh chóng biến lớn thành một hư ảnh giao long màu bạc, to như một căn phòng, trực tiếp chui vào trong chỗ sâu của vòng xoáy.

Một tiếng “Ruỳnh ruỳnh" rất lớn!

Khắp bầu trời chấn động kịch liệt, ở chỗ sâu của vòng xoáy, trên bức tường ánh sáng màu xám trắng phát ra từng đợt ánh sáng như mặt kính bị phá vỡ, rồi từng kẽ nứt dày đặc như mạng nhện lan khắp toàn bộ mặt tường.

Dù vậy, bức tường ánh sáng màu xám trắng vẫn không vỡ tan ra, ngược lại miền sáng bạc bị chấn động kịch liệt, bên trong ầm ầm nứt vỡ.

Mây đen vốn đang tĩnh lặng lại điên cuồng chuyển động, vô số kẽ nứt không gian dần dần mở rộng tụ tập tới phía Cự Viên.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành thấy thế lập tức thi triển bộ pháp trong hư không, chớp động mấy cái liền xuất hiện quỷ mị ngay trước bức tường ánh sáng màu xám trắng.

Một lần nữa, pháp lực toàn thân hắn lại khởi phát. Hào quang trên cánh tay lưu chuyển. Bộ lông màu vàng bỗng nhiên nổi lên lân phiến màu vàng, cơ bắp nhanh chóng phồng lên gấp đôi, bảy chỗ Huyền Khiếu trước ngực tỏa ánh sáng rực rỡ, Phá Thiên Quyền Giáp trên tay càng sáng chói.

Một hư ảnh Giao Long màu bạc dần dần hiện lên, truyền ra từng tiếng rồng gầm nhè nhẹ.

"Phá cho ta!"

Cự Viên màu vàng hét ra tiếng người, vang như sấm, một quyền màu trắng đập tới bức tường ánh sáng.

Một tiếng “Rầm” rất lớn vâng lên.

Trên quyền giáp bên phải của Cự Viên, từng chiếc gai xương trắng bạc gãy thành từng khúc. Hư ảnh Giao Long cùng quyền giáp cùng một lúc vỡ tung.

Chỉ thấy vòng ánh sáng bạc trên trời bỗng nhiên sáng lên, tỏa ra vạn ánh hào quang sáng chói đến mức người ta không thể nhìn thẳng, rồi tách ra phủ trọn bức tường ánh sáng màu xám trắng vào bên trong.

Ngay sau đó, một tiếng thanh thúy "choang" giống như âm thanh của đồ sứ bị vỡ vang lên!

Bức tường ánh sáng màu xám trắng lập tức vỡ vụn, tạo thành một lỗ hổng cao chừng hơn một trượng, lộ ra một mảnh không gian tối tăm, mờ mịt phía sau.

Cùng lúc đó, bên trong lỗ hổng truyền đến một cỗ chấn động không gian cực kỳ mãnh liệt mà Hàn Lập chưa bao giờ cảm nhận qua.

Ánh mắt của hắn chớp liên hồi, ánh sáng vàng trên người lập tức lóe lên, biến lại thành hình người, rồi chui vào bên trong lỗ hổng.

Khi hắn vừa đi qua, hơn mười kẽ nứt không gian cùng mây đen sau lưng liền nuốt chửng bức tường ánh sáng màu xám trắng.

Một lúc sau, hào quang trên cột sáng màu bạc thu lại, dần dần trở nên ảm đạm. Trên bầu trời, vòng xoáy cũng dần dần tán loạn, các kẽ nứt không gian xen lẫn trong đó cũng đã được lấp đầy.

Trên đỉnh núi, tuyết lại rơi đầy trời. Trừ tiếng gió gào thét thì mọi thứ lại trở về bình yên.

------oOo------

Chương 80: Bọt khí thần bí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Trong tầm mắt của hắn, đủ mọi loại ánh sáng màu sắc khác nhau chiếu rọi, điên cuồng khuấy động không theo một trật tự nào. Từng mảng lớn ánh sáng hội tụ với nhau cuốn tới theo các hướng, va chạm phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Thỉnh thoảng còn có những cột hơi nước phun ra từ vết nứt không gian, ánh sáng cũng hiện lên từ trong đó. Trong khe nứt truyền đến lực hấp dẫn kinh người, phát ra âm thanh ô ô.

Cho dù là tu vi thông thiên, tu sĩ Đại Từa Kỳ, hoặc là một số yêu thú đẳng cấp cao có thân thể Bất Diệt, lúc này chỉ hơi không cẩn thận một chút, tất cả đều bị thần hồn câu diệt, liền chuyển thế Luân Hồi cũng không có cơ hội.

Nơi đây chính là khoảng cách giữa hai giới diện!

Lúc này Hàn Lập giống như một người không biết bơi bị ném vào một vùng biển xa lạ với vô số sóng lớn.

Hắn mặc dù có thể đoán trước được nguy hiểm trong không gian khoảng cách giữa hai giới diện, nhưng không nghĩ tới sẽ nguy hiểm như thế này.

Không gian phong bạo tràn ngập bốn phía, so với không gian phong bạo khi hắn từ Nhân giới phi thăng lên Linh giới mạnh hơn gấp bội. Nếu hôm nay hắn không tu thành Chân Cực Chi Khu, vả lại nuốt qua vô số linh tài cũng như tu luyện rất nhiều công pháp luyện thể, chỉ sợ chỉ trong nháy mắt khi tiến vào đây đã bị nghiền thành bột phấn.

Toàn thân hắn được một kiện giáp làm bằng xương trắng có phong cách cổ xưa bao phủ, cũng là món tụ tập nhiều thiên tài đại bảo nhất của Linh Hoàn

Giới. Thân thể hắn dựa vào Bát Bảo Linh Lung Cốt giáp, ở giữa lực hấp dẫn của các khe nứt không gian vẫn có chút lung lay bất định.

Hắn hít sâu một hơi, xương giáp phát ra bạch quang chói mắt, phía trên đoàn bạch quang biến thành một cái dù, đằng trước là một tấm thuẫn, tất cả đồ án trên bảo giáp đều tỏa sáng, phát ra tiếng kêu gào sắc nhọn. Cái dù cùng tầm thuẫn do bảo giáp biến ra quay tròn xung quanh Hàn Lập.

Mấy thứ này quay tít một vòng, đột nhiên hòa làm một thể, hóa thành một tầng bảo hộ như thực chất, bao phủ quanh thân thể hắn. Vòng bảo hộ phát ra bạch quang chói mắt dường như có tác dụng ngăn cách chấn động không gian ở xung quanh.

Thân hình Hàn Lập lúc này mới ổn định.

Hắn nhìn bảo giáp, nhẹ gật đầu hài lòng.

Lúc trước luyện chế Bát Bảo Linh Lung Cốt Giáp chính để đói phó với không gian phong bạo ở bên trong không gian khoảng cách giữa hai giới diện, vì vậy tài liệu sử dụng đều có chút thuộc tính không gian, hôm nay quả nhiên không làm hắn thất vọng.

Lam mang chớp động vài cái trong mắt hắn, sau đó thúc giục độn quang bay về phía trước.

Phong bạo không gian vọt tới một luồng sóng, nhưng đều vị Bát Bảo Linh Lung Cốt Giáp ngăn trở.

Kết quả, sau một nén nhang, lông mày Hàn Lập lần nữa nhíu lại.

Đã có bảo giáp hộ thể, mặc dù tạm thời không ngại, nhưng tốc độ xuyên qua gió lốc không gian lại quá chậm, từ khi bắt đầu đến giờ chỉ sợ bay được hơn trăm dặm mà thôi.

Nếu chỉ tiêu hao thời gian thì cũng không ngại, nơi đây dù sao cũng là tọa độ không gian tiếp điểm yếu nhược, chậm rãi đi thẳng, một ngày nào đó sẽ tiến vào Tiên Giới. Nhưng hắn có thể cảm giác được, bảo giáp sau mỗi lần

ngăn trở sóng phong bạo không gian lại mất đi một chút Linh lực.

“Vốn muốn lưu lại chút ít khí lực để ứng phó với tình huống bất ngờ, xem ra không được rồi.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, thì thào tự nói một câu.

Sau một khắc, toàn thân hắn tản mát ra hào quang bảy màu, thoáng như ánh mặt trời lòe loẹt lóa mắt.

Một tiếng phượng gáy cao tận chín tầng trời vang lên, hắn quay tít một vòng, biến thành một đầu Cự điểu dài hơn mười trượng.

Đúng là Thiên Phượng biến thân trong Kinh Chập Thập Nhị Biến!

Bát Bảo Linh Lung Cốt Giáp tự động phân giải ra, hóa thành từng khối cốt phiến, dán tại các nơi trên thân thể của Thiên Phượng. Màn hào quang màu trắng không hề bị ảnh hưởng khi biến thân.

Thiên Phượng mở hai cánh ra, hóa thành một đạo huyễn ảnh bảy màu, phi độn vô cùng nhanh chóng về phía trước, tốc độ nhanh gấp bội so với lúc trước.

Một luồng sóng không gian phong bạo kéo tới từ bên cạnh, bất quá vừa va chạm với thân thể Thiên Phượng, lập túc bị hào quang bảy màu đẩy ra, những phong bạo kia tự động trượt qua.

Chân Linh Thiên Phượng có thiên phú điều khiển Không Gian Chi Lực, phi hành bên trong không gian phong bạo đúng là như cá gặp nước.

Hàn Lập lộ một tia hưng phấn trong mắt, thét dài một tiếng, lần nữa tăng tốc lên, xuyên thẳng qua vô số không gian phong bạo, nhanh chóng bay đi.

Thời gian trôi đi từng chút một, khoảng cách giữa hai giới diện không có ngày đêm, nhưng mà ước chừng hắn đã bay đi được khoảng một ngày.

Một ngày này, hắn nhiều lần gặp gian nguy, so với một năm bên ngoài thì dài dằng dặc.

Không gian giữa hai giới diện không chỉ có không gian phong bạo, còn ẩn núp vài loại nguy hiểm bất ngờ, thậm chí còn có một số loại sinh linh cổ quái sinh sống, mấy lần tập kích hắn bất ngờ.

May mà Hàn Lập có Minh Thanh Linh Mục sớm dò xét được, tăng thêm khả năng điều khiển lực lượng không gian của Thiên Phượng, hắn mới hữu kinh vô hiểm vượt qua.

Lúc này, hào quang bảy màu quanh người Thiên Phượng so với lúc đầu nhạt đi rất nhiều, trong mắt nó cũng hiện vẻ uể oải mệt mỏi.

Thời gian dài duy trì biến thân, tiêu hao lực lượng của thân thể không nhỏ, bất quá điều khiến cho Hàn Lập lo lắng lại là bảo giáp trên thân.

Mặt ngoài của áo giáp đã hiện từng vết rạn, vòng bảo hộ màu trắng được hình thành xung quanh đã bị mỏng đi không ít, còn không bằng một phần ba khi mới hình thành.

“Sớm biết như thế, cố nán lại một đoạn thời gian, lại luyện chế thêm một vài kiện bảo vật...”

Hàn Lập cười khổ trong lòng một tiếng, cuối cùng ném ý niệm trong đầy này đi, dù sau bây giờ nói cái gì đều đã muộn.

Hắn hít một hơi thật sâu, hào quang bảy màu ngoài thân lần nữa đại thịnh, lại lần nữa tăng thêm tốc độ phi hành.

Kết quả bay về phía trước không xa, ánh mắt hắn chợt sáng ngời, nhẹ ồ lên một tiếng.

Ở phía trước xuyên qua không gian phong bạo xuất hiện một chút bạch quang, tuy rằng yếu ớt, nhưng vững chắc bên trong phong bạo.

“Chẳng lẽ...”

Hàn Lập khẽ giật mình, trong lòng hiện lên một suy đoán, hắn tăng tốc độ độn quang lần nữa, nhanh chóng bay tới gần những điểm bạch quang.

Càng tiến lại gần, bạch quang càng ngày càng sáng, một cỗ khí tức cao quý tản phát ra từ bên trong, dường như là một Thánh Địa, cao cao tại thượng, xa không thể với tới.

Loại khí tức này hắn vẫn nhớ kỹ, đúng là khí tức của Tiên Giới!

"Rốt cuộc..." Hàn Lập kích động trong lòng, cũng thở phào một hơi dài.

Tuy rằng thân thể có chút mệt mỏi, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng làm hắn chấn động tâm thần.

Chỉ cần phản hồi Tiên Giới, hắn tự nhiên có biện pháp tìm ra tổ chức lớn đã ra lệnh truy nã bản thân, sau đó tìm nguồn gốc vì sao bản thân lại bị mất trí, trọng thương.

"Ồ!"

Bay về phía trước một khoảng, Hàn Lập hơi ngẩn ra, phi độn chậm lại.

Hắn thấy cách không xa, bên trong không gian loạn lưu, lơ lửng một quả cầu màu vàng, có đường kính khoảng mấy trăm trượng, nhìn như một bọt khí khổng lồ vậy.

Cuồng phong không gian xung quanh đụng đến bọt khí lập tức bị bắn ra, không thể gây hao tổn gì.

Bên trong bọt khí thần bí không phải là không có vật gì, có thể mơ hồ nhìn thấy đồ vật gì đó bên trong.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tầng lam mang, Ngưng Thần nhìn lại, rất nhanh sắc mặt hắn khẽ biến thành hơi trầm.

Minh Thanh Linh Mục của hắn vậy mà cũng không nhìn thấu được bọt khí, bên trong có lực lượng quỷ dị, ngăn cách tầm mắt của hắn!

Trong lòng Hàn Lập nổi lên hiểu kỳ, nhưng rất nhanh lại lắc đầu.

Bọt khí này có chút quỷ dị, Thiên Phượng do Hàn Lập biến thành mở hai cánh ra, ngoặt qua bọt khi màu vàng, phi độn qua bên cạnh nó.

Vào thời khắc này, không gian phong bạo xung quanh hắn chợt chấn động kịch liệt.

Oanh!

Một lực lượng khổng lồ tuôn ra từ bên cạnh, hung hăng đập vào thân thể Thiên Phượng.

“Cái gì!” Hàn Lập cả kinh.

Cỗ lực lượng này lớn vô vùng, có thể mạnh hơn một kích toàn lực của hắn.

Thân thể Thiên Phượng bị đụng phải, thân bất do kỉ đâm vào bề mặt của bong bóng khí.

Có thể đơn giản đẩy không gian phong bạo ra, khi va chạm với Thiên Phượng chẳng những ko đem hắn bắn ra, ngược lại “Phốc xuy” một tiếng vang nhỏ, thân thể của hắn lại bị nuốt vào bên trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, ngay sau đó hai cánh vỗ nhẹ vài cái, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Kết quả làm hắn giật mình khi quét mắt quan sát phía dưới.

Nơi này là một thế giới màu vàng hết sức yên bình, không gian loạn lưu bên ngoài không hề ảnh hưởng tới trong này. Không gian tràn ngập tia sáng màu vàng, mà ở dưới lơ lửng một khối lục địa rộng mấy trăm dặm như một hòn đảo vậy.

Nơi này, thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, so với Linh địa tốt nhất của Linh Hoàn giới còn đậm hơn gấp trăm lần. Trên bền mặt của lục địa rừng rậm xanh tươi, mỗi khỏa đại thụ thoạt nhìn tối thiểu cũng phải hơn nghìn năm tuổi thọ.

Trong rừng các loại Linh tài có rất nhiều, hơn nữa đều là hơn nghìn năm tuổi, thậm chí hơn vạn năm cũng không ít, hầu như tất cả hắn đều không nhận ra được.

Khắp cả lục địa tất cả đều là bảo.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, hào quang bảy màu trên thân lóe lên, lần nữa trở về hình người, lật tay lấy ra một viên đan dược màu xanh óng, ăn vào.

Đan dược này tên là Thiên Tinh đan, chính là đan dược của Cảnh Nguyên Quan bí mật chế tạo được, thu nạp bộ phận lực lượng "tinh thần", có tác dụng rất lớn với người tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công.

Thiên Tinh đan hóa thành một dòng nước ấm, chảy khắp toàn thân.

Mọi mệt mỏi của thân thể đều được xua tan, nhanh chóng khôi phục.

Hàn Lập buông lỏng sắc mặt, không có tùy tiện hạ xuống đất, thúc giục Minh Thanh Linh Mục bắt đầu đánh giá xung quanh.

Hắn cảm giác cú va chạm vừa rồi có chút kỳ quặc, tựa hồ là có người cố ý đẩy hắn vào.

Kết quả, vào lúc này, từng tiếng gào thét chấn vang vạn dặm truyền đến từ bên dưới.

Toàn bộ hòn đảo ù ù run lên, một mảnh Hoàng Vân cực lớn dâng lên từ trong rừng rậm, bay tới chỗ Hàn Lập, nhanh như điện, trong chớp mắt đã bay tới trước người hắn.

Có thể chứng kiến một bóng Cự Nhân cực lớn ở bên trong Hoàng Vân.

Oanh!

Một nắm đấm cực lớn thò ra từ bên trong Hoàng Vân, mặt ngoài có làn da khô héo màu vàng, giống như rễ cây, thô ráp cực kỳ.

Nắm đấm vừa xuất hiện đã mang theo một cỗ man lực đáng sợ không cách nào nói rõ được, đánh tới Hàn Lập.

Nắm đấm chưa đến, hư không ở phụ cận đã nổi lên những gợn sóng.

Đồng tử trong mắt Hàn Lập co lại, bảy điểm sáng trên bụng bỗng nhiên đại thịnh, Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công được toàn lực vận dụng.

Toàn thân hắn mơ hồ như một ngôi sao, bảy đạo tinh quang vừa thô vừa to quấn quanh thân thể hắn, cũng đánh ra một quyền.

Sau khi tu luyện viên mãn Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, mặc dù không biến thân, một quyền này ẩn chưa man lực có thể so sánh với một kích của Hoàng Cân Cự Nhân khi trước.

Hai nắm đấm đụng vào nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hư không chung quanh bị bóp méo, sau đó bộc phát ra vô số sóng khí, trong nháy mắt tạo thành từng căn vòi rồng bay vụt ra xung quanh.

Hàn Lập bị cỗ cự lực chấn bay ra ngoài, bay ra hơn trăm trượng mới miễn cưỡng ngừng lại được.

Cự Nhân bên trong Hoàng Vân cũng bị chấn động, lui lại về sau hai bước, sau đó mới đứng vững thân hình.

Ngay sau đó, Hoàng Vân xung quanh Cự Nhân bị vòi rồng quét sạch, lộ ra thân ảnh bên trong.

------oOo------

Chương 81: Tên khổng lồ Một mắt và dị thú nửa người nửa ngựa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập lắc mình một cái, màng ánh sáng màu bạc nhạt đang bao trùm cơ thể hơi lưu chuyển, tức thì thân hình ổn định lại.

Một quyền của đối phương ẩn chứa sức mạnh khổng lồ khiến cho hắn có phần kinh sợ nhưng với năng lực phòng ngự kinh người của Chân Cực Chi Khu thì quyền đó không thể tạo ra tổn thương cho thân thể hắn được.

Hắn nheo mắt lại khi vừa liếc nhìn xuống phía dưới.

Ở ngoài mấy trăm trượng là một gã khổng lồ da vàng, cao chừng hai ba trăm trượng đang đứng. Toàn thân gã hiện đầy linh văn cổ, mặt mũi thì vô cùng xấu xí, mũi tẹt, miệng rộng. Kỳ lạ nhất là gã không có hai mắt mà chỉ có một con mắt dựng dọc, to lớn, bên trong vẩn đục, tối tăm mờ mịt.

Nhìn gã khổng lồ có bộ dạng đần độn nhưng Hàn Lập mơ hồ cảm thấy được khí tức to lớn của Chân Tiên khiến khoé mắt hắn không khỏi giật giật.

Điều này không quan hệ gì đến tu vi nông sâu của đối phương mà hoàn toàn do hắn cảm nhận bằng trực giác.

Gã khổng lồ một mắt thấy Hàn Lập tiếp được một quyền mà không có chút tổn thương nào liền ngẩn người ra, dường như là ngoài dự đoán. Sau đó, gã gầm lên giận dữ, một mảng màu vàng hiện quanh thân, rồi chạy như điên trên không trung phóng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy liền lẩm nhẩm niệm chú, ánh sáng vàng trên thân nhanh chóng toả sáng rực rỡ, loáng một cái đã biến thân thành Kim Mao Cự Viên

cao hơn mười trượng.

Đồ án của bảy vì tinh tú màu xanh hiện lên trên ngực bụng sáng lóng lánh, tản mát ra tinh quang cùng hoà lẫn với ánh sáng vàng bên ngoài cơ thể khiến cho thân thể Cự Viên phồng lớn lên vài phần.

Cự Viên nắm năm ngón tay lại thành một nắm đấm lớn rồi vung cánh tay thô to đấm về phía tên khổng lồ một mắt đang bay đến.

Hư không phía trước kịch liệt vặn vẹo, một quyền ảnh màu vàng mờ mờ, to như ngọn núi hiện ra xen lẫn tinh quang nhè nhẹ khiến quyền ảnh trông thật rõ.

Tên khổng lồ gầm lên giận dữ, chân bước tới, nhanh như tia chớp đấm ra một quyền nghênh đón quyền ảnh màu vàng.

Một tiếng nổ "rầm rầm" rung chuyển đất trời!

Lúc này đây, thân thể to lớn của tên khổng lồ bị đánh bay ngược lại, giống như thiên thạch từ trên trời lao xuống, ầm ầm đập vào một ngọn đồi.

Toàn bộ ngọn đồi lắc lư kịch liệt, bị lõm thành một cái hố to, bụi bay mù trời.

Thân hình Kim Mao Cự Viên nhoáng một cái đã xuất hiện ở phía trên hố to. Hai cánh tay Cự Viên vung lên mơ hồ, huyễn hóa ra vô số quyền ảnh màu vàng chồng chất lên nhau, chen chúc đánh xuống phía dưới.

Tên khổng lồ một mắt khó khăn lắm mới nhảy lên được mặt đất, nhìn qua cũng không bị thương nhưng vẻ mặt gã tràn đầy tức giận, gầm nhẹ một tiếng, chân đạp mạnh xuống đất.

Bên ngoài thân gã thình lình hiện ra từng đạo hoa văn quỷ dị màu vàng, tản mát ra một tia sáng màu vàng óng ánh, còn nhanh chóng lan tràn ra mặt đất xung quanh.

Tạch tạch tạch!

Tại chỗ mảng màu vàng óng ánh lan tràn, mặt đất vỡ vụn biến thành vô số hạt cát vàng óng ánh Hoàng Sắc Tinh Sa, rồi như có linh tính cuồn cuộn bay lên, quấn từng vòng quanh cơ thể của gã, trong thời gian ngắn đã hình thành quanh cơ thể gã một bộ giáp cát vàng Hoàng Tinh Sa Khải Giáp vô cùng cứng cỏi.

Từng tiếng nổ liên tiếp như tiếng mưa rơi bỗng nhiên vang lên!

Vô số quyền ảnh màu vàng ầm ầm lao đến cơ thể tên khổng lồ một mắt, tạo ra vầng sáng màu vàng rậm rạp, chằng chịt bị vỡ vụn.

Tinh Sa Khải Giáp không hư hao chút nào, còn thân thể tên khổng lồ một mắt càng không bị chạm tới.

Hàn Lập biến thành Kim Mao Cự Viên thấy vậy, hơi ngẩn ra, thân hình đang dừng vội vàng bắn ngược lại.

Tên khổng lồ một mắt nhìn lạnh về phía Cự Viên trên không trung, chân đạp mạnh xuống đất, linh văn màu vàng quanh thân gã loé sáng.

Một tiếng "Ô...ô...n...g", từng vòng gợn sóng màu vàng khuếch tán ra, trong thời gian ngắn bao phủ hơn mười dặm xung quanh.

Thân thể Cự Viên đang lùi chỉ cảm thấy bị trầm xuống, trọng lực xung quanh đột nhiên tăng lên gấp mấy lần, như bị một cái bàn tay vô hình hung hăng kéo xuống khiến hắn không thể đứng vững trên không trung mà từ từ rơi xuống.

"Điều khiển trọng lực!" trong đầu Hàn Lập chợt nhớ tới.

Nhưng trong đầu vừa mới hiện lên ý nghĩ này thì Cự Viên do hắn biến thành đã rơi rầm xuống đất, tiếp tục bị lún xuống. Loáng một cái, hai chân hắn đã lún sâu dưới mặt đất mấy trượng, vô số đá vụn bắn ra.

Chỉ sau một khắc, thân hình tên khổng lồ một mắt đã tới, một cự quyền màu vàng mang khí thế long trời lở đất, không thể né tránh đánh về phía Cự

Viên.

Cự quyền tạo ra một luồng gió mãnh liệt như một thanh đao lớn màu trắng bạc kéo lê trong hư không.

Hai tay Kim Mao Cự Viên đan chéo, trong nháy mắt lân phiến màu vàng dày đặc bao trùm cơ thể.

Một tiếng "Ầm" vang lên rất to!

Cự Viên cảm thấy một lực lượng mạnh mẽ xuôi theo hai tay truyền đến toàn thân, thân thể rung mạnh rồi bị lún sâu đất xuống hơn một trượng.

Thân hình tên khổng lồ một mắt hơi rung lên, hai nắm đấm như mơ hồ tạo ra vô số quyền ảnh cực lớn như gió táp mưa rơi đánh tới Cự Viên.

Cự Viên như bị rơi vào đường cùng, hai tay chỉ có thể liên tục khua khoắng, kiệt lực chống đỡ. Trong lòng hắn không khỏi âm thầm kêu khổ.

Tuy hiện nay thân thể hắn cứng cỏi, không sợ công kích của đối phương nhưng do bị trọng lực kéo xuống nên trong khoảng thời gian ngắn cũng chưa có cách nào thoát được. Thân hình hắn không ngừng lún xuống, đến bây giờ hắn đã bị lún sâu xuống tận thắt lưng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ là đối phương sẽ chôn sống hắn dưới đất.

Đúng lúc này, đột nhiên dị biến xảy ra!

Một chỗ trong hư không phía sau tên khổng lồ một mắt hơn trăm trượng chấn động, một quái thú nửa người nửa ngựa cao hơn trăm trượng đột nhiên lặng lẽ nhảy ra, toàn thân được bao quanh một luồng gió xanh.

Toàn thân con thú này màu đen, nửa dưới là thân ngựa nhưng không có lông mà bao trùm một tầng lân phiến màu xanh dày đặc, nửa trên là thân thể trần của một nam tử cường tráng, ngạc nhiên nhất chính là trên vai hiện ra ba cái đầu giống hệt nhau.

Nó vừa xuất hiện, thân hình còn trên không trung mà một cánh tay cơ bắp cuồn cuộn đã giơ lên, trong tay nắm một lôi giáo màu lam dài chừng mười trượng ném về phía hậu tâm của tên khổng lồ một mắt.

Trên lôi giáo, hồ quang điện màu lam như nước sôi điên cuồng nổi lên. Trên không trung hào quang loé lên, lôi giáo liền đâm đến sau lưng tên khổng lồ.

Tên khổng lồ vốn đang tập trung vào việc giao chiến với Cự Viên do Hàn Lập biến thành, lúc cảm nhận được sau lưng có biến cố muốn né tránh nhưng đã không kịp.

Chỉ thấy miệng gã chợt quát một tiếng, linh văn quanh thân đồng thời sáng rực ánh vàng, mặt đất trong phạm vi vài dặm đột nhiên rung rung, Hoàng Sắc Tinh Sa trên mặt đất phía sau lưng gã đột nhiên bay lên, cuộn đan vào nhau hóa thành một bức tường cát màu nâu chắn cho gã.

Một tiếng "Phập" vang nhỏ.

Lôi giáo màu lam dễ dàng xuyên qua bức tường cát, đâm thẳng vào cơ thể tên khổng lồ một mắt.

Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng "Oanh" rất lớn!

Hào quang trên lôi giáo màu lam toả ra mãnh liệt, vô số hồ quang điện bắn ra, rồi nổ tung.

Tên khổng lồ một mắt thét lên một tiếng vô cùng thê thảm, tại một vị trí hơi chếch lên trên bụng nổ tung thành một cái lỗ lớn. Từ miệng vết thương, rất nhiều máu tươi màu nâu đỏ bắt tung toé khắp nơi.

Thân hình dị thú nửa người nửa ngựa lập tức loé lên rồi hiện ra ở ngoài mấy trăm trượng phía sau. Trên ba cái mặt đều lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng chỉ một lát sau liền cau lại.

Bởi vì nó phát hiện không như dự tính lôi giáo sẽ đâm vào trái tim của tên khổng lồ mà thực tế lại đâm xuyên vào vị trí chếch lên trên bụng, dù cho nổ tung nhưng cũng không làm cho đối phương mất mạng được.

Nguyên do, khi lôi giáo đâm thủng bức tường cát, trong nháy mắt tên khổng lồ một mắt đã thông qua việc khống chế Tinh Sa nâng mặt đất lên mấy trượng nên dù rất khó khăn nhưng đã tránh được bị đâm vào chỗ hiểm.

Nhưng dù như vậy thì tên khổng lồ vẫn bị thương không nhẹ, giờ phút này khóe miệng gã phun đầy máu tươi, trên thân một mảng lớn Tinh Sa rớt xuống, lộ ra từng khối thịt lốm đốm có hình dạng kì quái, khiến cho khi gã nhìn qua bức tường bị ăn mòn, mặt gã phảng phất như là mặt một ông già tổn thương tinh thần sau khi trải qua một trận phong sương.

Bởi vì tình huống bất thình lình này mà trọng lực xung quanh đột nhiên buông lỏng, Cự Viên do Hàn Lập biến thành ngay lập tức nhảy lên, lắc mình vài cái đã bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Ánh mắt hắn đảo qua dị thú nửa người nửa ngựa thì đồng tử co rút lại.

Từ khí tức toả ra trên thân đối phương cùng với năng lực ẩn nấp đặc thù, việc khi trước bản thân bị đẩy vào bóng khí rồi rơi vào trong không gian này thì hắn đoán hơn phân nửa có quan hệ tới nó.

Hắn cũng chưa hành động vội vàng, mà tập trung nhìn về hai tên quái vật phía trước.

Lúc này, dị thú nửa người nửa ngựa tung bốn vó nhảy lên, luồng gió quanh thân bốc lên thì thân hình bỗng nhiên phóng tới tên khổng lồ, hai tay một lần nữa ngưng tụ ra một cây lôi giáo, nhanh như chớp đâm về phía hậu tâm của tên khổng lồ.

Trong mắt tên khổng lồ hiện lên vẻ tàn bạo, miệng thét lên một tiếng, hào quang trên mặt toả ra mãnh liệt.

Vô số Hoàng Sắc Tinh Sa từ bốn phía tràn ngập khắp nơi rồi nhanh chóng tụ lại. Khi dị thú nửa người nửa ngựa tiến gần thì trong nháy mắt Hoàng Sắc Tinh Sa hoá thành mấy trăm cái gai nhọn ố vàng đâm đến.

Tiếng xé gió mãnh liệt!

Sáu con mắt của dị thú nửa người nửa ngựa hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh sáng màu xanh vòng quanh mặt toả sáng, lôi giáo trong tay quét ngang, vô số tia điện quang bắn ra, trong nháy mắt hoá thành một tấm lưới lôi điện khổng lồ ngăn trước người.

"Keng keng keng..."

Gai nhọn màu vàng không ngừng đụng vào lưới điện màu lam, tiếng nổ vang lên liên tiếp. Dị thú nửa người nửa ngựa bị cỗ lực lượng này đánh tới khiến thân thể liên tục bị lui xa trăm trượng.

Còn sau một kích này, tên khổng lồ một mắt cũng không chịu được, hé miệng phun ra một ngụm máu tươi màu nâu đỏ. Trong mắt gã toát lên một tia phẫn nộ, hận chí tăng thêm một vài phần.

Gã cảnh giác liếc nhìn về phía Kim Mao Cự Viên do Hàn Lập biến thành. Thân hình khổng lồ hơi chút thay đổi, lùi về phía sau hơn trăm trượng, cùng với Cự Viên và dị thú nửa người nửa ngựa tạo thành thế chân vạc.

Tại cái lỗ trên bụng, một vòng xoáy lưu quang màu vàng đất từ từ hiện ra, xoay tròn bên trong, màu đỏ máu thịt ở xung quanh miệng vết thương dần dần chuyển thành đen, giống như nham thạch, tản mát hoà quang âm u.

Không chỉ có thế, vòng xoáy lưu quang không ngừng xoay tròn thì diện tích màu đen của vết thương càng lúc càng lớn, giống như mặt hồ kết băng, nhanh chóng đem cái lỗ kia nhét vào.

Hàn Lập thấy vậy, ánh sáng vàng trên thân loé lên, cơ thể lập tức thu nhỏ lại biến thành hình người. Cổ tay hắn lật một cái bỗng nhiên xuất hiện một tấm phù màu tím mịt mờ, chính là Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Nương theo đạo ánh sáng tím vừa loé lên, thân hình hắn dần dần trở nên mơ hồ không rõ, rồi biến mất ngay tại chỗ.

Tên khổng lồ một mắt thấy thế hơi ngẩn ra.

Dị thú nửa người nửa ngựa thấy Hàn Lập đột nhiên mất tích, sáu con mắt quay tròn một vòng, đồng thời hiện ra một tia khác thường. Ngay sau đó, sáu mắt chuyển hướng, nhìn thẳng tên khổng lồ một mắt, ánh lên vẻ hung dữ.

...

------oOo------

Chương 82: Giao phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Cự nhân một mắt cảm nhận được ánh nhìn bất thiện của dị thú nhân mã bèn mặc kệ Hàn Lập, lạnh lùng nửa ngồi xuống đất bày ra tư thế phòng thủ.

Hai mắt trên đầu chính giữa của nhân mã chớp động điện mang. Lân phiến màu xanh trên người rực sáng lôi điện. Từng đạo quang điện màu lam bắn ra, vờn quanh người nó.

Xoẹt!

Một thanh lôi kích xuất hiện trong tay nó. Lôi điện quấn quanh thân kích. Điện quang ngưng thực, kèm theo thật nhiều đường vân kỳ dị, thoạt nhìn giống như một kiện Pháp bảo với uy năng to lớn, vượt xa trường mâu lôi điện lúc trước.

Chỉ thấy đôi chân sau của Nhân mã đạp mạnh xuống, thân hình bắn ra như sấm, trực tiếp nhào tới vị trí của cự nhân một mắt.

Cự nhân quát khẽ một tiếng. Chân trước đột nhiên giơ lên, giẫm mạnh xuống đất khiến cho đại địa lập tức chấn động. Vô số bụi mù xen lẫn tinh sa hoàng sắc bay lên giống như một vệt sáng vàng xoay tròn rơi xuống tay nó. Hoàng quang ngưng tụ, hóa thành trường côn dài gần trăm trượng.

Cự nhân nắm chặt trường côn. Thân côn lập tức nổi lên ánh vàng rực rỡ, phóng nhanh về trước, nghênh đỡ lôi kích đang quét tới,

Trong thoáng chốc, côn ảnh dày đặc đã che kín nửa phiến hư không, hoàn toàn bao phủ lôi kích vào giữa.

Ầm ầm ầm!

Âm thanh đì đùng vang lên liên tiếp. Lôi kích với khí thế hung hãn đồng loạt vỡ vụn giữa côn ảnh, hóa thành điện mang màu lam lập lòe dần dần tiêu tán.

Đúng lúc này, côn ảnh dày đặc như tuyết rơi đột nhiên lộ ra một vết rách. Một thanh lôi kích bén nhọn từ đó phóng ra, đâm thẳng vào yết hầu cự nhân.

Nào ngờ cự nhân một mắt tựa như đã sớm dự liệu từ trước, lập tức thu côn khiến màn côn ảnh bao bọc quanh thân, đẩy văng lôi kích.

Lôi kích xẹt thành một đạo vòng cung giữa không trung sau đó lần nữa đâm ngược về phía cự nhân.

Trong lúc đó, hai tay Nhân mã không ngừng kết ấn. Vô số lôi kích tựa như du long, phô thiên cái địa nhào tới cự nhân.

Chỉ thấy giữa biển kích ảnh mênh mông, vô số quang điện không ngừng nảy lên khiến cho không khí truyền đến một mùi cháy khét.

Cự nhân một mặt điều khiển hoàng côn tạo thành hoàng ảnh mịt mờ, tựa như côn bằng giương cánh, đón đỡ lam kích nhào tới.

Trong lúc nhất thời, âm thanh "Đùng đùng" nối liền không dứt. Hoàng quang, điện mang đan xen vào nhau, giằng co không dứt.

Không trung thỉnh thoảng truyền đến từng trận ầm vang. Không phải là hoàng quang bỗng nhiên nứt vỡ thì là điện mang ầm ầm nổ tung. Từng vòng sóng khi cực lớn lan ra bốn phương tám hướng khiến cho hư không vặn vẹo chấn động một hồi.

Trận chiến bao phủ một vùng cực lớn bên trong bóng khí, tựa như cuồng phong quét sạch bốn phía. Mặt ngoài của nó nổi lên từng đợt chấn động kịch liệt, giống như có thể thay đổi hình dạng bất cứ lúc nào.

Hàn Lập ẩn nấp thân hình, đã sớm duy trì khoảng với hai quái vật khổng lồ

kia chừng bốn năm trăm trượng, tập trung quan sát kịch chiến trước mắt.

Vốn dĩ hắn định thừa dịp chúng đang đánh nhau để âm thầm bỏ chạy, rời khỏi bóng khí thần bí sau đó nhanh chóng trở lại Tiên giới thế nhưng ngay khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, hắn lại để lộ đôi chút do dự.

Sau một hồi suy nghĩ, họ Hàn rốt cuộc quyết định không vội rời đi.

Vô số tiếng nổ giằng co không biết bao lâu. Quang ảnh trên trời vốn dĩ cân sức ngang tài rốt cuộc bắt đầu xuất hiện một ít thay đổi.

Cự nhân một mức tựa như bị thương thế lúc trước ảnh hưởng. Thể lực dần dần không thể tiếp tục chống đỡ, tốc độ vung côn chậm đi vài phần.

Ngược lại, dị thú Nhân mã càng đánh càng hang. Lam kích bắt đầu chiếm được chủ đông, dần dần lấn áp côn ảnh bên kia.

Chỉ thấy giữa giữa ánh sáng hỗn loạn, bàn chân của cự nhân một mắt chợt bừng sáng hoàng quang.

Nó quát lớn một tiếng. Mặt đất dưới chân lập tức run lắc dữ dội. Tinh sa bốc lên cuồn cuộn, lập tức hóa thành màn cát cao mấy trăm trượng, bốc thẳng lên trời.

Chỉ thấy kích ảnh rợi trời bị màn cát đánh trúng, lập tức tán loạn. Dị thú Nhân Mã dưới tình huống không kịp chuẩn bị, cũng bị màn cát ngăn cách.

Cự nhân một mắt thấy thế, vội vàng bỏ trốn.

Ngay sau đó, màn cát đại phóng hoàng quang, trở nên vô cùng ngưng thực!

Ba đầu của dị thú Nhân mã tỏ ra khinh thường sau đó đầu trái hơi nghiên nhìn sang một hướng.

Đôi mắt nó lập lòe hào quang hai màu thanh, lam. Ánh mắt giao hội, hư không lập tức sinh ra chấn động mãnh liệt.

Từng sợi điện mang lăng không hiện ra. Vô số phong nhận tương hỗ, ngưng kết, nhanh chóng ngưng tụ thành một lôi cầu hai màu lớn chừng bảy, tám trượng.

Lôi cầu lóe lên một chút sau đó bỗng nhiên tấn công màn cát màu vàng.

Màn cát bị lôi cầu chạm phải, lập tức nghiêng về phía sau nhưng không tan vỡ như vậy mà vẫn cản trở công kích của đối phương.

Nhưng vào lúc này, lôi cầu bộc phát hào quang chói mắt, đồng thời ầm ầm nổ mạnh.

Một tiếng rung trời!

Từng đạo quang điện màu lam xuyên thẳng qua, giống như giao long thạt nhỏ mang theo phong nhận sắc điên cuồng lan ra bốn phía, đánh thủng màn cát một lỗ hổng lớn chừng mười trượng trong nháy mắt.

Dị thú Nhân Mã khẽ nhoáng thân hình, xuyên qua màn cát, đuổi theo với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã chạy được chừng mấy trăm trượng.

Chỉ sau một khắc, nó chợt ngẩn ra. Trên mảnh đất bằng phẳng trước mặt, nào có tung tích của cự nhân một mắt?

Nhưng vừa lúc đó, tinh sa mịt mờ phía sau bỗng nhiên dâng lên như mặt trời kiêu ngạo, bộc phát quang mang chói mắt. Cự nhân một mắt theo đó hiện ra, khí tức có chút suy bại, gương mặt xấu xí lộ vẻ dữ tợn.

Nó căn bản không hề chạy trốn mà chỉ thu liễm khí tức, trốn sau màn cát, dẫn dụ đối phương đuổi theo.

Thứ đang phát sáng lúc này, chính con mắt đục ngầu trên đầu của nó.

Dị thú Nhân Mã chợt cảm thấy không ổn, lập tức xoay người ném bay lôi kích về phía cự nhân.

Gần như cùng lúc, độc nhãn của cự nhân lóe sáng hòa quang, từ đó bắn ra

một đạo bạch quang.

Lôi kích chạm phải bạch quang lập tức biến mất không còn tăm tích, sau đó thình lình xuất hiện trước người cự nhân một mặt, đâm xuyên qua ngực nó. Vô số quang điện bắn ra, theo lỗ máu lớn, chui ngược về sau.

Hầu như đồng thời, bạch quang lóe lên, đánh lên thân thể dị thú Nhân mã khiến nó như bị lực lượng kỳ dị nào đó bao phủ, không thể cử động mảy may. Pháp lực vận chuyển trong cơ thể thình lình trì trệ hơn trước trăm lần!

Nghĩ đến đây, dị thú Nhân mã không khỏi cảm thấy khẩn trương, dốc sức liều mạng thúc giục Pháp lực tỏng cơ thể, ý đồ phá tan trói buộc quỷ dị.

Chỉ tiếc, chấn động này nhìn như yếu ớt nhưng lại có chút quỷ dị. Dựa vào pháp lực sâu thẳm như vực của nó cũng không thể phá vỡ.

Đúng vào lúc này, hư không phía sau chợt động. Một đầu Kim Mao Cự Viên từ đâu nhảy ra. Hai tay tỏa sáng rực rỡ, tấn công hai đầu của Nhân Mã với tốc độ nhanh như chớp giật.

Dị thú Nhân Mã kinh hãi, hai cái đầu còn lại co rụt lại như muốn trốn tránh.

Đồng thời, gió lốc bao phủ bên ngoài cơ thể của nó bỗng nhiên rời đi, hóa thành phong long màu xanh đậm trông rất sống động, trên đầu mọc ra một cái sừng nhọn, tấn công Kim Mao Cự Viên.

Nào ngờ Cự viên không hề có ý định trốn tránh. Cơ thể nổi lên một tầng mờ mờ màu bạc nhạt. Song quyền ầm ầm rơi xuống.

Hai tiếng nổ vang!

Dị thú Nhân Mã bởi vì động tác chậm đi quá nhiều, không kịp né tránh. Hai đầu trài phải bị quyền đánh trúng lập tức vỡ vụn. Máu tươi lẫn với óc trắng vấy ra.

Lúc này, phong long màu xanh cũng đã nhào tới trước người cự viên. Sừng nhọn trên đầu phát sáng rực rỡ, vô số phù văn màu xanh hiện ra.

Xoẹt!

Tầng bạc lờ mờ bị sừng nhọn đâm thủng. Ngực của cự viên lập tức bị rạch một vệt thật dài, máu tươi tuôn ra ồ ạt.

Cự viên rên khẽ một tiếng tỏ vẻ đau đớn. Một tay che chắn trước ngực, một tay vồ tới cái đầu còn lại của Nhân mã.

Dị thú Nhân Mã lộ vẻ hoảng sợ. Hai mắt lóe hiện hắc quang. Vô số phù văn hiện ra, vây quanh thân thể của nó.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Thân hình của nó lóe lên, thình lình biến mất tại chỗ.

Cự viên vồ hụt lập tức không chút chậm trễ khuếch tán thần thức. Đồng thời, hai mắt của nó hiện lên một tầng lam quang kiểm tra xung quanh.

Nào ngờ đồng thời sử dụng Minh Thanh Linh Mục và thần thức vẫn không tìm được tung tích của dị thú Nhân Mã, cứ như nó đã thật sự biến mất.

Phong long màu xanh thừa cơ uốn lượn quanh người cự viên, để lại trên người nó thêm vài vết thương.

Kim Mao Cự Viên cuồng vũ hai tay, bảo vệ các nơi hiểm yếu. Lam mang trên mắt lóe lên, mi tâm nứt ra. Hắc khí vọt ra hóa thành Yêu mục đen kịt.

Chính là Phá Diệt Pháp Mục.

Minh Thanh Linh Mục cùng Phá Diệt Pháp Mục đồng thời tỏa sáng rực rỡ, bắn ra ba đạo linh quang hai lam một đne.

Ba đạo linh quang tụ lại làm một giữa không trung, hóa thành quang cầu xanh đen lớn cỡ nắm tay, óng ánh long lanh, có chút kỳ lạ.

------oOo------

Chương 83: Cái khó ló cái khôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Phá!"

Kim Mao Cự Viên há mồm phun ra một cỗ Thanh Hà, ngay lập tức nó lóe lên rồi chui vào trong quang cầu màu xanh đen khiến cho linh quang trên bề mặt quang cầu sáng ngời, hiện ra vô số phù văn hai màu xanh đen xoay tròn.

Một tiếng "Ô...ô...n...g"!

Từ trong quang cầu, từng tia sáng xanh đen phun ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đan thành một mạng lưới xanh đen khổng lồ, bao trùm phạm vi vài dặm.

Đây là do trước kia Hàn Lập ngẫu nhiên tìm hiểu, sử dụng thần thông Minh Thanh Linh Mục kết hợp với Phá Diệt Pháp Mục. Tuy nhiên, khi sử dụng loại thần thông này thì pháp lực trong cơ thể trong nháy mắt hầu như bị hút sạch.

Tại một chỗ trên mạng lưới xanh đen khổng lồ vừa hình thành đột nhiên nhấp nhô, tựa hồ va chạm vào vật gì đó.

Thân hình Cự Viên lập tức lắc một cái hoá thành một đạo kim ảnh, bỏ qua Phong Long màu xanh, nhanh như điện bay về phía chỗ đó.

Phong Long màu xanh nổi giận gầm lên một tiếng, đuổi theo sát Cự Viên.

Thân hình Cự Viên như cơn gió, trong chớp mắt đã xuất hiện ở chỗ dị thường trên mạng lưới khổng lồ. Không chờ đến khi Phong Long theo kịp, một bàn tay ánh vàng rực rỡ hung hăng vỗ xuống chỗ vật đang ngọ nguậy

tìm đường ra.

Trong hư không một tiếng vang rất lớn, sóng gió kịch liệt nổi lên.

Một mảng phù văn màu đen hiện ra, sau đó tán loạn. Một bóng người rất lớn loạng choạng ngã ra, đúng là dị thú Nhân Mã, trên cái đầu còn sót lại hiện ra vẻ mặt cực kỳ sợ hãi.

Nó chưa kịp có phản ứng gì thì lại bị một cự quyền lông lá khác có ánh vàng bao phủ đập xuống!

Dị thú Nhân Mã dù động tác vẫn chậm chập nhưng cũng vội vàng giơ chéo hai tay lên để bảo vệ đầu.

Nhưng vào lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Cự Viên truyền ra.

Dị thú chỉ cảm thấy dường như bị cái dùi đâm mạnh vào đầu, hét thảm một tiếng, động tác lập tức cứng đờ.

Trong nháy mắt, nắm đấm vàng xuyên qua khoảng cách giữa hai tay dị thú đánh xuống cái đầu còn lại.

Bùm!

Cái đầu cuối cùng của con thú này lập tức nổ tung như quả dưa hấu. Thân thể cực lớn co quắp, rơi xuống đất. Phong Long màu xanh khó khăn lắm mới theo kịp Cự Viên định dùng sừng nhọn đâm vào tim đối phương nhưng chỉ kịp thét lên một tiếng, thân thể liền đứt thành từng khúc, tán loạn.

“Vù”, một thanh ảnh trong cơ thể dị thú không đầu phóng ra.

"Ồ!"

Ánh mắt Cự Viên do Hàn Lập biến thành lóe lên, khẽ kêu lên.

Thanh ảnh này được cơn lốc màu xanh bao bọc giống hệt dị thú Nhân Mã ba đầu, nhìn qua thì đã ngưng thực thành hình chứ không phải là thần hồn,

xem ra tương tự Nguyên Anh của tu sĩ.

Một cái đầu của bản thể Dị thú loé lên hắc quang, hắc quang quanh thân cũng sáng rực nhanh chóng kéo theo tàn ảnh chui vào hư không, biến mất.

Cự Viên quát khẽ một tiếng. Hắc quang giữa hai đầu lông mày lóe lên biến thành Phá Diệt Pháp Mục. Con mắt khẽ rung một cái liền bắn ra một sợi chỉ đen vô cùng nhỏ chui tọt vào trong hư không.

Ở chỗ cách hơn trăm trượng trong hư không run lên, bản thể dị thú Nhân Mã loạng choạng hiện hình. Cả ba khuôn mặt đều hiện lên vẻ kinh hãi.

Đột nhiên, khắp xung quanh loé lên ngân quang. Từng sợi dây xích lửa bạc hiện ra giăng khắp nơi. Trong nháy mắt đã hình thành một tấm lưới lửa bạc cực lớn, chụp xuống chính giữa rồi nhanh chóng thu lại.

Đầu bên trái của bản thể Dị thú loé lên ánh sáng xanh, lập tức cơn gió màu xanh quanh thân thể quay tít hoá thành cơn lốc xoáy màu xanh bảo vệ cơ thể bên trong khiến cho lưới lửa bạc không cách nào khép ngay lại được.

Tuy nhiên, Cự Viên đã phá không bước đến, cánh tay vừa vung, một tiếng như băng vỡ vang lên, một quyền nhanh như tia chớp đánh vào cơn lốc xoáy màu xanh.

Một tiếng "Ầm"!

Một cự quyền phá không lao tới. Trong nháy mắt, cơn lốc xoáy màu xanh bị phá tan dễ như trở bàn tay. Bản thể Dị thú chỉ kịp kêu một tiếng thê lương thảm thiết, sau đó một tiếng "bụp", bị nghiền nát như quả trứng gà.

Lúc này, toàn thân Kim Mao Cự Viên đẫm máu, hơn phân nửa thân thể bị nhuộm đỏ nhưng thân hình bỗng nhiên lắc một cái, không ngừng lại chút nào, đánh về phía Cự nhân một mắt đang nằm dưới đất cách đó không xa.

Do bị dị thú Nhân Mã dùng lôi kích xuyên thủng nên chỗ trái tim Cự Nhân bị thương rất nặng. Tuy nhiên, sức sống của Cự nhân lại vô cùng kiên cường, dẻo dải đến giờ vẫn chưa vẫn lạc.

Giờ phút này, tại lỗ máu ở ngực bị một tầng Hoàng Sắc Tinh Sa phủ lên, khí tức đang vô cùng yếu ớt, cử động nhẹ tựa như cũng có vấn đề.

Khi thấy Kim Mao Cự Viên bay nhào đến, trên mặt Cự Nhân lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, hét lớn một tiếng. Mảng lớn Hoàng Sắc Tinh Sa từ bốn phía nhanh chóng ngưng tụ, hoá thành một chiếc Sa thuyền, miễn cưỡng đem thân thể bay đi, đồng thời con mắt giữa trán sáng lên bạch quang.

"Vèo"!

Một chùm tia sáng trắng bắn ra, nhằm thẳng vào đầu Kim Mao Cự Viên.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành khẽ rùng mình. Mặc dù không biết bạch quang là thứ công kích gì nhưng nhớ lại lúc trước tình cảnh của Dị thú sau khi bị nó đánh trúng nên hắn biết rõ tuyệt đối không được chạm phải thứ ấy.

Dù đang cân nhắc nhưng trên thân hắn vẫn loé lên ánh vàng, thân hình đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, biến trở về hình người.

Cự Nhân khẽ nhếch mép, bạch quang trong mắt chớp lên.

Chùm tia sáng trắng run lên, như vật sống thay đổi phương hướng, tiếp tục vọt tới phía Hàn Lập với tốc độ kinh người.

Trong lòng Hàn Lập hoảng hốt, muốn lướt nhanh trốn tránh, nhưng đã không còn kịp.

Trước một khắc ngay khi ánh sáng sắp chạm đến hắn thì cái khó ló cái khôn. Trong đầu bỗng nhiên loé lên linh quang, hắn thò tay giật Chưởng Thiên Bình đang đeo trên cổ xuống, rồi ném về phía chùm tia sáng trắng đang phóng tới.

Một tình huống ngoài dự đoán xuất hiện!

Ánh sáng trắng vừa mới chạm đến Chưởng Thiên Bình, lóe lên rồi chui vào trong đó như trâu đất lao xuống biển. Mặt ngoài của tiểu bình không có chút

phản ứng nào.

Hàn Lập thấy thế khẽ nhếch mép, tiếp theo vui mừng ra mặt, một tay khẽ vẫy thu tiểu bình lại nhưng cũng không xem xét mà tiếp tục phóng về phía Cự Nhân.

Lúc này, con mắt duy nhất của Cự Nhân mở trừng trừng, hoàn toàn không thể tin nổi tình huống vừa rồi. Nhưng gã lập tức phục hồi lại tinh thần, thúc giục pháp lực còn sót lại trong cơ thể rót vào thuyền. Hoàng Tinh Sa thuyền toả ánh vàng rực rỡ, tốc độ tăng vọt bay nhanh về nơi xa.

Trên đường đuổi theo, Hàn Lập lại lần nữa hóa thân thành Kim Mao Cự Viên, gầm lên mãnh liệt.

G… rào!

Một tiếng gào kinh thiên động địa vang lên!

Lập tức, một cỗ hơi nước trắng mịt mờ như gợn sóng tuôn ra. Những nơi gợn sóng đi qua, hư không biến hình vặn vẹo, trong nháy mắt bao phủ phạm vi mấy trăm trượng phía trước.

Với khoảng cách sóng âm xa như thế tất nhiên không cách nào tạo ra quá nhiều tổn thương đối với tên Cự Nhân da dày thịt béo nhưng lại khiến cho Sa thuyền dưới cơ thể gã không thể nào chịu nổi, ầm ầm chấn vỡ.

Thân hình Cự Nhân lập tức mất thăng bằng, từ không trung rơi xuống.

Lúc này ánh vàng lóe lên, Kim Mao Cự Viên phi thân tới, đột nhiên đấm lên một quyền thẳng tắp, đập thẳng vào đầu Cự Nhân phía trên.

“Bùm”!

Đầu Cự Nhân hóa thành một mảng lớn màu đỏ trắng văng tung tóe.

Vèo!

Một tia sáng vàng có chút ảm đạm từ trong cơ thể gã bắn ra, đúng là Nguyên Anh của Cự Nhân một mắt.

Tại phương hướng vừa xuất hiện, phía trên lóe lên ngân quang. Một tấm lưới lửa bạc đón đầu phủ xuống, bao khỏa Nguyên Anh vào trong, rồi mãnh liệt thu lại.

Vô số phù văn màu bạc bắn ra, kề sát trên thân Nguyên Anh rồi trong nháy mắt tạo thành một cái phong ấn màu bạc, khiến cho Nguyên Anh không thể động đậy, lơ lửng ở giữa không trung.

Tất cả những hành động trên diễn ra nhanh như tốc độ ánh sáng, khiến Nguyên Anh của Cự Nhân còn chưa kịp thi triển bất kỳ thủ đoạn nào thì đã bị rơi vào bẫy rồi.

Gã không nghĩ tới là Hàn Lập muốn tránh vết xe đổ vừa nãy, cho nên trước đó đã thả ra Tinh Viêm Hỏa Điểu, chỉ còn chờ đến lúc gã chui đầu vô lưới thôi.

"Bùng"!

Thi thể Cự Nhân rơi xuống đất, linh văn toàn thân ảm đạm. Sau đó, thân hình khổng lồ lại biến thành giống như nham thạch, sau một hồi "Két két" giòn vang, biến thành vô số Hoàng Sắc Tinh Sa vô cùng nhỏ bé.

Tuy nhiên, con mắt tối tăm mờ mịt của gã vẫn còn đang lăn tròn trên mặt đất.

Cách đó không xa, một đạo thanh ảnh từ từ hạ xuống, đúng là Hàn Lập đã trở lại hình người.

Giờ phút này hắn đang cúi đầu nhìn Lục sắc tiểu bình trong tay, ánh mắt bất định, tựa hồ suy nghĩ điều gì đó.

Sau một lúc lâu, hắn ngẩng đầu, vung tay về phía trước, con mắt màu xám liền bị một cỗ hấp lực hút lại, rồi rơi vào tay hắn.

Hiện tại, thoạt nhìn con mắt giống như một viên Thạch Châu bình thường không có chút khí tức nào. Tuy nhiên, nếu đã có thể bắn ra tia sáng có chứa pháp tắc thời gian thì hiển nhiên không phải vật tầm thường.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, ma xui quỷ khiến thế nào cầm con mắt chạm nhẹ một cái vào Chưởng Thiên Bình.

Một tiếng "Keng" giòn vang.

Tuy nhiên, cả con mắt và Chưởng Thiên tiểu bình đều không có chút dị biến nào.

Hắn thấy thế bèn lắc đầu cười cười. Lúc này hắn cũng không định làm gì nữa, đeo lại Lục sắc tiểu bình lên cổ và cất kỹ. Sau đó, hắn tiện tay lấy ra một cái hộp ngọc màu xanh biếc, cẩn thận từng li từng tí để con mắt vào trong đó rồi thu lại.

Lúc này, ngọn lửa bạc phong bế Nguyên Anh của Cự Nhân mười phần linh tính bay đến trước người hắn.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Nguyên Anh của Cự Nhân, mặt lộ ra một tia trầm ngâm.

Tên này có tu vi vượt xa Đại Thừa, có thể so với quái thú cấp Chân Tiên nên cuối cùng Nguyên Anh có tác dụng gì thì trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng không có cách nào xác định. Tuy nhiên, hắn có thể khẳng định là dù tại Tiên Giới thì nó cũng là thứ vô cùng quý giá.

Chẳng qua hiện nay hắn cũng không có thời gian quan tâm nhiều đến việc này. Tay áo hắn rung lên, lập tức quanh thân Nguyên Anh của Cự Nhân bị dán liên tiếp mấy cái phù lục. Sau đó, hắn mới thu hồi Tinh Viêm Hỏa Điểu, rồi để Nguyên Anh vào một hộp gỗ, xong thu lại.

Sau đó hắn đi đến thi thể dị thú Nhân Mã cách đó mấy trăm trượng, giống như trước lại thu túi trữ vật vào trong tay.

Làm xong hết thảy mọi việc, hắn mới thở dài một hơi.

Phen này kịch chiến, khiến hắn mệt mỏi không ít, cũng may có lo sợ nhưng không nguy hiểm, dù bị thương ngoài da không ít nhưng cũng không đáng lo.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện sau trận chiến hòn đảo nhỏ đã trở nên hoang tàn. Khắp nơi vô số cây cối gãy đổ, trên đại địa gồ ghề hiện đầy mảnh vụn.

Chỉ có vài chỗ ở xa hơn, không bị trận chiến ảnh hưởng đến, mới miễn cưỡng giữ được hình dáng ban đầu.

Hai mắt Hàn Lập hơi khép lại, thả thần thức ra bao phủ toàn bộ khu vực lục địa trong nháy mắt.

Sau một lát, lông mày hắn cau lại, mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hắn đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ một lúc. Sau đó, thân hình khẽ động, lướt đến chỗ rừng sâu.

...

------oOo------

Chương 84: Pho tượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Trong rừng rậm tĩnh mịch, rất nhiều cây cổ thụ đẹp và xanh um tươi tốt.

Hàn Lập đi xuyên thẳng vào rừng. Với kiến thức lịch duyệt của hắn vậy mà bây giờ trong lòng cũng dâng lên cảm giác chưa từng gặp qua, vô cùng kinh ngạc.

Lọt vào trong tầm mắt là rất nhiều kỳ hoa dị thảo sinh trưởng; thậm chí có một số loại nếu ở Linh Giới là thuộc về cực phẩm linh tài trăm năm khó gặp, hôm nay lại tùy ý có thể thấy được; không những thế phần lớn không phải là cây ít năm mà đa số đều đã ngoài ngàn năm, thậm chí còn có một vài cây vài vạn năm trở lên.

Ngoài ra, còn có một vài cây linh dược. Tuy rằng hắn không biết, nhưng phần lớn ẩn chứa linh lực kinh người hoặc có mùi vị và vẻ ngoài kỳ lạ. Tự nhiên, hắn không chút khách khí, hiện lên ý muốn sở hữu.

Mặc dù, khi hắn vừa bước vào không gian bong bóng thần bí, đã dùng thần thức quét qua một lần, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn khiến trong lòng sợ hãi, thán phục không thôi. Hắn âm thầm nghĩ bản thân thật may mắn khi mới vừa rồi không vội vã rời đi.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, thân ảnh Hàn Lập dừng ở một khu vực tương đối rộng rãi trong rừng rậm, nơi đây cây rừng thưa thớt, cũng không có linh dược sinh trưởng, lộ ra có chút hoang vu.

Tại một chỗ trước người hắn hơn trăm trượng là một huyệt động cực lớn, rộng hơn trăm trượng, giống như là một bao tải khổng lồ, cửa động tối đen như mực.

Hàn Lập đứng tại chỗ, đánh giá qua mọi nơi, sau khi xác nhận cũng không có dị thường, hắn mới đi đến trước huyệt động, nhìn vào bên trong.

Huyệt động này không phải dốc thẳng đứng xuống, mà là dốc chéo vào lòng đất, kéo dài xuống dưới, bên trong không ngừng truyền ra tiếng gió "ù ù".

Ánh sáng màu lam trong mắt Hàn Lập chớp động, rất nhanh lướt vào bên trong huyệt động.

Trong động lờ mờ có chút ẩm ướt, từ trên đỉnh động cùng hai bên vách đá đều có tiếng nước nhỏ xuống, giẫm lên mặt đất cũng thấy rất xốp.

Sau ước chừng một khắc đồng hồ từ lúc hắn đi vào, huyệt động đột nhiên chuyển hướng dốc xuống dưới. Hơn nữa, bốn phía thành động là nham thạch lại xuất hiện xen lẫn từng khối Tinh Thạch tản mát ánh sáng trắng quạnh quẽ.

Mới đầu thưa thớt nhưng càng đi xuống, Tinh Thạch ngày càng dày đặc, dần dần chiếu sáng cả lối đi.

Sau một khắc đồng hồ tiếp tục đi, hắn rốt cuộc đi tới cuối huyệt động, hiện ra một cái cống, phía dưới là một khu vực rộng lớn có phạm vi mấy trăm trượng.

Đỉnh phía trên miệng cống có chằng chịt vô số Tinh Thạch, phát ra hào quang màu trắng lành lạnh, sáng cả không gian huyệt động.

Dưới đáy cống có tiếng nước chảy róc rách. Đúng là có một mạch nước ngầm chảy qua, đã tích thành một hồ nước nhỏ ở chỗ này. Xung quanh hồ nước là một vùng đất cát được tạo thành từ Hoàng Sắc Tinh Sa.

Ánh sáng trắng hoà lẫn với gợn sóng trên mặt hồ khiến bốn phía thành động hiện lên những gợn sóng ánh sáng lăn tăn, có cảm giác đẹp một cách kỳ dị.

Lúc này, Hàn Lập cũng không có tâm trí để thưởng thức cảnh đẹp. Ánh mắt hắn một mực tập trung tại chính giữa cống, một khối đá cực lớn nhô lên

trên mặt hồ.

Bề mặt phẳng trên khối đá rộng ước chừng hơn ba mươi trượng, mọc lên một cái cây kỳ dị, cao chừng mười trượng.

Thân cây gần giống với cây đào trên trần thế, nhưng hoàn toàn trụi lủi, không mọc ra lá cây nào. Tuy nhiên, trên cành lại mọc ra các trái cây giống trái đào.

Hàn Lập nhảy xuống gần gốc cây. Hắn bắt đầu cẩn thận đánh giá cây này.

Hắn phát hiện trên bề mặt thân cây có phân bố các đường vân huyền diệu chưa bao giờ thấy qua, không phải do được khắc lên mà giống như được tự nhiên sinh ra.

Trái cây còn đặc biệt kỳ lạ hơn, bề mặt dày đặc đường vân uốn éo tạo ra hình thù phảng phất như mặt người cổ quái, lần lượt có hình như mặt lão già trên tám mươi tuổi, có hình như hài nhi mới sinh, rồi có hình lại giống như là phu nhân trung niên. Tất cả các hình thù đều không giống nhau.

Nhưng mà mặc kệ đường vân thế nào, những hình người trên bề mặt trái đào đều không ngoại lệ, tản mát ra từng cỗ nguyên khí thuộc tính thổ mức độ kinh người.

Lúc trước cũng vì phát hiện ra cỗ nguyên khí này, hắn mới bị hấp dẫn đến nơi đây.

Hàn Lập sờ cằm, trên mặt như nghĩ tới một cái gì đó, trong lòng đã có suy đoán mơ hồ.

Không gian bong bóng thần bí này vốn thuộc về Cự Nhân một mắt, nhưng dị thú Nhân Mã chính vì gốc cây đào kỳ dị này mà không tiếc thân đánh một trận sống chết.

Tuy rằng hắn không cách nào nhận ra lai lịch cây này cùng những trái đào, nhưng có thể khẳng định, khiến cho hai quái thú có tu vi có thể so với cấp bậc Chân Tiên đánh nhau, tuyệt không đơn giản. Chắn hẳn phải là một thiên

địa linh bảo không biết tên nào đó.

Nhưng điều này đã không còn là trọng yếu, hiện giờ tất cả mọi thứ ở đây đều thuộc về một mình hắn sở hữu rồi.

...

Tiên Giới.

Trên không trung tại một sơn mạch không biết tên, mây đen che kín, cuồng phong gào thét cùng với tuyết đang không ngừng rơi xuống, cuốn bay đầy trời. Cả trời đất đều tối tăm mờ mịt.

Trên sơn mạch có hơn mười ngọn núi, khu vực dưới sườn núi còn có thể nhìn thấy cây cối lẻ tẻ bị phủ một lớp tuyết thật dầy. Một mảnh trắng như tuyết mọc lên, hoàn toàn bị đóng băng.

Giữa trời đất, ngoại trừ tiếng cuồng phong gào rít giận dữ, chính là tiếng tuyết rơi tuôn xuống đất. Trừ những thứ đó ra thì không còn động tĩnh nào khác, càng không thấy bất kỳ dấu vết của vật gì còn sống.

Thế nhưng vào lúc này, ở toà tuyết phong tại chỗ sâu trong lòng ngọn núi cao lớn nhất, chợt có một đạo thanh âm sắc nhọn của phụ nữ, xuyên qua tầng tầng màn tuyết, không chút nào bị ảnh hưởng của cuồng phong truyền ra:

"Là ai? Là ai lớn gan như vậy, dám giết Linh sủng của ta? Bất luận là người nào, ta sẽ tìm ra ngươi đem bầm thây vạn đoạn, rút thần hồn trấn áp dưới núi này, cho ngươi mãi mãi không được luân hồi!"

Thanh âm tràn đầy phẫn nộ, truyền ra lay động cả cuồng phong khiến bên trong tòa tuyết phong đều chấn động, run lên.

Vô số khối tuyết cực lớn không biết tích lũy bao nhiêu năm tháng nứt gãy ra, từ trên vách đá dựng đứng rào rào rơi xuống, cuốn theo vô vàn tuyết đọng, lao ầm ầm xuống dưới núi, vang lên thanh âm "bùm bùm" giống như đánh trống trận.

...

Tai một vùng xanh thẳm trong hải vực của Bắc Hàn Tiên Vực.

Một vòng tròn ánh sáng mặt trời toả ra trên bầu trời lồng lộng, như sau cơn mưa bầu trời quang đãng, từng đám mây trắng mỏng bay lững lờ. Trên mặt biển, gió thổi nhè nhẹ, từng trận thủy triều không ngừng dâng lên êm đềm.

Trên mặt biển sóng vỗ rì rào, có một hòn đảo màu đen rộng mấy ngàn dặm. Tại chỗ tiếp giáp với biển bị vô số đá ngầm màu đen hình thù kỳ quái bám vào, hình dáng không theo quy tắc nào. Nhưng từ trên cao quan sát, hình dạng của đám đá ngầm này lại giống như một tán lá cây vô cùng lớn.

Tại một bến cảng phía bắc hòn đảo, giờ phút này có rất nhiều đội thuyền thả neo nhưng trên bờ lại trống vắng, không có ai.

Từ bến cảng đi vào đảo là một con đường đá xanh rộng rãi, kéo dài một mạch tiến vào rừng rậm.

Cuối con đường là một thôn xóm có kiến trúc mang phong cách cổ xưa, thấp thoáng ở giữa có cây cổ thụ cao lớn như che trời.

Giờ phút này, bên trong thôn xóm ánh lửa nổi lên bốn phía, khắp nơi khói đặc cuồn cuộn tỏa ra. Tiếng la hét rung trời liên tiếp, không ngừng từ các nơi truyền đến, hào quang pháp bảo tràn ngập, trong không khí nồng nặc mùi máu.

Tại một mảnh hỗn độn, đổ nát thê lương ở bên trong, gần nghìn tu sĩ đang chém giết hỗn loạn, mơ hồ phân thành hai phe. Số lượng hai bên thoạt nhìn không hơn kém nhau nhiều.

Trong đó, một bên tu sĩ dường như không phải là Nhân tộc. Từng tên có thân hình cao lớn, răng nanh, da xanh, phần lớn tay cầm một pháp bảo binh khí là chùy bổng, bao trùm quanh thân là một tầng quang mang màu trắng.

Ngoài ra, trong đám này còn có một ít tu sĩ dị tộc mặc áo giáp màu vàng

như chiến sĩ cao lớn có răng sói, tay cầm đại bổng. Toàn thân chúng vàng như nến, thoạt nhìn không giống người sống, phảng phất như tượng sáp.

Tu sĩ ở bên kia thì phần lớn là Nhân tộc có một ít binh sĩ mặc áo giáp huyết hồng cổ quái. Những binh sĩ mặc huyết giáp có màu da giống màu áo giáp, mặt mũi chất phác, khi giao chiến cũng không biểu lộ cảm xúc, thoạt nhìn như là cỗ Khôi Lỗi.

Tại một điểm trên cao, một tên binh sĩ huyết giáp cầm trường mâu huyết hồng nhảy xuống, chạy như điên lên phía trước rồi mãnh mẽ đâm mâu vào một tên chiến binh vàng như nến.

Mũi thương của huyết mâu đâm tới, một vòng xoáy màu máu bỗng nhiên nổ bung, vô số tia máu bắn ra.

Một tiếng "Oanh" vang lên.

Lồng ngực tên chiến binh vàng như nến nổ tung tạo thành một lỗ thủng lớn như cái vạc, nước màu vàng sáp không ngừng chảy ra. Thân hình gã không khỏi lui lại mấy bước.

Nhưng sau một khắc, hai chân gã hơi cong, nhanh như điện nhảy lên, tay đột nhiên vung Lang Nha Bổng hiện ra vô số bổng ảnh hoá thành một vòi rồng màu vàng to lớn, cuốn thẳng đến binh sĩ huyết giáp.

"Bụp"!

Binh sĩ huyết giáp không kịp đề phòng, đầu lập tức nổ tung, nhưng vào một khắc cuối cùng, trường mâu trong tay mãnh liệt ném ra, hóa thành một đạo huyết ảnh trực tiếp đâm xuyên qua đầu chiến binh vàng như nến.

Hai tên hầu như đồng thời ngã xuống đất, một tên hóa thành một vũng máu loãng, tên khác tức thì biến thành một vũng nước sáp.

Ở một chỗ khác, trên một bức tường thành đột nhiên quỷ dị loé lên hiên ra một thân ảnh lão giả ục ịch, tay cầm một cái bình ngọc màu máu, miệng bình úp xuống, hướng đến bên ngoài hơn mười trượng, nơi một tên binh sĩ

đang đuổi giết một tên tu sĩ Dị tộc khác.

Tay lão giả vỗ nhẹ vào đáy bình, miệng bình lóe lên huyết quang, tơ máu rậm rạp chằng chịt phun ra, đan vào nhau, quấn thành một cột sáng màu máu, im hơi lặng tiếng vọt thẳng tới hậu tâm tên Dị tộc.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Cột sáng màu máu hơi chạm đến tầng bạch quang bên ngoài thân Dị tộc, lập tức dừng một chút, dù chưa hoàn toàn triệt tiêu, thế nhưng uy lực tựa hồ như trong nháy mắt giảm ba phần.

“Huỵch"!

Tên Dị tộc tuy bị đánh ngã loạng choạng, máu tươi trong miệng điên cuồng phun, nhưng căn bản như không chờ cơn đau đến, ngược lại xoay người một cái, rống lên giận dữ phóng về phía lão giả.

Tình cảnh tương tự ở các nơi trong thôn thỉnh thoảng diễn ra.

Bất luận là chiến binh vàng như nến hay là binh sĩ huyết giáp, lúc chém giết đều dũng mãnh dị thường, rất hung hãn không sợ chết, khí thế như bất chấp ngọc nát đá tan. Tuy nhiên vì số lượng tương đương, thực lực cũng không kém bao nhiêu, tự nhiên chưa cách nào phân định thắng thua.

Bên tu sĩ dị tộc vì có bạch quang quỷ dị che chở trên thân, thế nên uy năng của bất kỳ pháp bảo hay pháp thuật nào đánh lên người đều yếu đi ba phần. Trên chiến trường, chúng rất nhanh chiếm được thế thượng phong, bức bách tu sĩ nhân tộc không ngừng lùi lại, hội tụ dần về phía trung tâm thôn xóm.

Cùng lúc đó, trên một quảng trường đá trắng tại trung tâm thôn xóm, mười mấy người mặc áo khoác đen yên lặng bao quanh một pho tượng đang ngồi khoanh chân khổng lồ nhưng miệng lẩm nhẩm chú ngữ cổ quái khó hiểu.

Những người này gồm cả nam, nữ, lão ấu, sắc mặt lộ vẻ tái nhợt. Từng người một kéo tay áo ra, để cánh tay trước người.

Khi cổ tay từng người bọn họ vung lên đều có một sợi máu mảnh tuôn ra. Từng giọt máu đỏ chảy ra, nhỏ xuống mặt đất trước người.

Trên mặt đất, có các rãnh được khắc sâu nửa chỉ, kết nối với nhau tạo thành một đồ văn trận pháp tương đối phức tạp, liên thông giữa chỗ này và pho tượng.

Pho tượng cao chừng mười trượng, được điêu khắc theo hình ảnh một thanh niên nho sinh, đầu đội khăn chít, tay cầm quyển sách, mắt hướng về phương xa.

Nếu Hàn Lập ở đây thì sẽ rất kinh ngạc vì mặt mũi pho tượng này rất giống hắn, chỉ là về kích thước thì Hàn Lập cao lớn hơn một chút.

Trước Pho tượng, một lão giả tóc trắng khoác trường bào màu xám, hai tay giao nhau lấy ôm lấy hai vai của mình, vẻ mặt tràn đầy thành kính, hướng về phía pho tượng khẩn cầu:

"Tổ Thần Vĩ đại! Kính mong lắng nghe người trung thành trong huyết mạch triệu hoán, xin Người hãy hàng lâm!"

------oOo------

Chương 85: Tổ thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu*

Các rãnh trên mặt đất xung quanh pho tượng nam tử trẻ tuổi sớm đã lấp đầy máu tươi, tất cả huyết dịch như các dòng nước nhỏ tụ tập phía dưới pho tượng.

Dựa theo tiếng run rẩy của lão giả tóc trắng, tầng huyết quang nhàn nhạt trên mặt ngoài pho tượng cũng phồng lên, xẹp xuống theo. Tại chỗ vạt áo bào rủ xuống, một vòng xoáy màu máu xoay tròn không thôi và truyền ra từng trận sóng âm kỳ dị.

“Ông" một tiếng dị hưởng!

Trong vòng xoáy màu máu lóe lên quang mang, một tên binh sĩ huyết giáp hiện ra, ánh mắt chất phác nhìn ra phía một lát, rồi thân hình phóng lên cao, trực tiếp bay đến chiến trường ở phía ngoài quảng trường.

Một lát sau, trong vòng xoáy màu máu lại lóe lên quang mang, lại có một binh sĩ huyết giáp nữa hiện ra, rồi tham gia vào trận chém giết bên ngoài.

Đúng lúc này, một nữ đồng áo khoác đen đang ngồi xếp bằng ở xung quanh đột nhiên lắc lư thân hình, rồi nghiêng ngả, ngã xuống.

Sắc mặt nữ đồng trắng bệch như tờ giấy, ngay cả môi cũng vô cùng nhợt nhạt. Nhưng chỗ vết rách ở cổ tay lại không có nửa giọt máu tươi nào chảy ra.

Lão giả tóc trắng thấy thế, lộ vẻ bất nhẫn, nhưng cũng chỉ có thể phất phất tay.

Trong hơn mười người phục vụ lập tức có một tên đại hán áo vải đi ra phía

trước, bế nữ đồng xuống dưới, rồi lấy một đan dược màu đỏ cho uống.

Tại vị trí nữ đồng bỏ trống rất nhanh có một thiếu nữ tuổi không lớn lắm đi đến điền vào.

Thiếu nữ nhìn có vẻ nhát gan nhưng không có chút nào trì hoãn nào, bó gối ngồi xuống. Cũng như những người khác, nàng kéo ống tay áo bên trái lên, rút ra một thanh tiểu đao sáng loáng dí vào cổ tay.

Nàng sợ hãi nhắm hai mắt lại, răng khẽ cắn bờ môi, rồi ấn tiểu đao cắt xuống.

Một tơ máu bắt mắt lập tức nổi lên, một dòng máu đỏ sẫm như chuỗi trân châu đỏ chảy xuống.

...

Tế đàn nơi đây mặc dù toàn lực vận hành, cách một hồi liền có binh sĩ huyết giáp sinh ra rồi tham gia chiến đấu, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản được thế thất bại của Nhân tộc được.

Cũng không lâu sau, tiếng la hết kịch ngày càng gần. Trên quảng trường, sắc mặt mọi người cũng trở nên vô cùng khó coi, trong ánh mắt dần dần toát ra vẻ tuyệt vọng.

Trên quảng trường, tế đàn này lấy pho tượng thanh niên làm trung tâm pháp trận, được truyền thừa trong bộ tộc này, một khi bị dị tộc công hãm, pho tượng Tổ Thần bị hủy thì xem như là bị diệt tộc.

Giờ phút này, càng ngày càng nhiều tu sĩ Nhân tộc bị dị tộc từ bốn phương tám hướng buộc lùi sát bên ngoài quảng trường, hình thành một vòng phòng ngự, sắp rơi vào cảnh chó cùng rứt giậu.

Từ trên trời cao không ngừng truyền đến tiếng nổ rất to. Mấy đám hồng quang va chạm kịch liệt, hiện ra hơn mười bóng người.

Trong đó sáu người là dị tộc da xanh có mặt mũi dữ tợn, mắt lộ rõ vẻ hiếu

chiến cuồng nhiệt, răng nanh thì lóe hàn quang lạnh thấu xương.

Dáng người dị tộc da xanh vốn cao lớn, vậy mà tên nam tử áo tím cầm đầu bọn chúng so với đồng tộc còn cao hơn hai cái đầu, nhìn phảng phất như một tòa tháp đứng sừng sững ở giữa không trung.

Khí tức trên thân y vô cùng hùng hậu, rõ ràng là một tên tu sĩ Đại Thừa kỳ. Năm tên dị tộc đi theo sau lưng y đều có tu vi Hợp thể trung hậu kỳ.

Trên thân bọn chúng cũng bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng, nhưng so với dị tộc bình thường thì rõ nét hơn rất nhiều.

Cách đó không xa là năm vị tu sĩ Nhân tộc. Ngoại trừ một nam tử nho nhã nhưng hơi béo mặc áo xanh có tu vi Hợp Thể hậu kỳ. Còn mấy người khác thì chẳng qua là Hợp Thể sơ kỳ, hiển nhiên không phải là đối thủ của những tên kia.

Nguy cơ diệt tộc đến gần khiến giờ phút này trong lòng nam tử nho nhã có nỗi khổ không nói được lên lời, chỉ có thể liếc nhìn pho tượng khổng lồ trên quảng trường, âm thầm cắn răng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên dị biến xảy ra!

Một đoàn bạch quang sáng tỏ đột nhiên hiện ra ở phía trước đám người nam tử nho nhã, như ánh mặt trời ầm ầm nổ tung đồng. Vô số tia sáng bắn ra, lập tức như nuốt sống cả đám.

"Rầm rầm rầm "

Một cỗ khí lãng vô cùng cường đại từ trung tâm vụ nổ tỏa ra, lập tức tạo thành vòi rồng cuồng bạo quét sạch bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy mấy thân ảnh mơ hồ, đột nhiên từ trong bạch quang nhanh chóng bắn ra, rơi xuống phía quảng trường.

Một tiếng “oanh” vang lên rất lớn.

Mặt đất dọc theo quảng trường nứt vỡ, lập tức lún xuống dưới một hố to sâu tới hơn mười trượng.

Nhưng rất nhanh, từ trong hố có mấy đạo hồng quang bay ra, hiện ra thân ảnh mấy vị tu sĩ Nhân tộc. Giờ phút này áo quần cả đám đều rách nát, khí tức thì đại loạn.

Mà mặt vị nam tử nho nhã như tờ giấy vàng, tay nắm tấm khiên có huyết văn bị tàn phá, khóe miệng không ngừng chảy máu tươi.

Vừa rồi đúng là gã kiệt lực xuất thủ mới bảo đảm an toàn cho cả đám nên không có người nào mất mạng, nhưng chính gã lại phải bỏ ra một cái giá không nhỏ.

"Tộc trưởng..."

Nhân tộc xung quanh thấy thế, vô cùng kinh hoảng, nhao nhao kêu lên.

Nam tử nho nhã dùng ống tay áo lau vết máu trên khóe miệng, rồi khoát tay về phía đám người ra hiệu mình không sao.

Gã ngửa đầu nhìn không trung, thấy những tên dị tộc kia không có lập tức đuổi theo, liền bước đến chỗ pho tượng, dùng ánh mắt hỏi lão giả tóc trắng.

Lão giả lắc đầu, thần sắc đau thương nói: "Tổ Thần vẫn không hề đáp lại."

Nam tử nho nhã cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: "Tổ Thần đại nhân, chẳng lẽ ngài thật muốn vứt bỏ con dân của ngài, vứt bỏ tôi tớ của ngài sao?"

Đúng lúc này, tên dị tộc áo bào tím dẫn mấy tên cùng tộc bay vào quảng trường. Ở trên không, y cười lớn, nói:

"Ha ha ha... Lạc Phong, đến bây giờ các ngươi vẫn còn cầu xin cái tên Tổ Thần vô dụng kia sao? Không bằng thay đổi chuyển sang thờ phụng Tổ Thần của Hàn Tinh Tộc chúng ta?"

"Đồ Cáp, ngươi đừng ăn nói tùy tiện! Năm đó, Tổ Thần các ngươi cũng chỉ là bại tướng của Tổ Thần Ô Mông đảo chúng ta mà thôi." Nam tử nho nhã nổi giận nói.

"Hắc hắc, khuất nhục nhất thời năm đó đáng gì? Cái đó gọi là thắng làm vua thua làm giặc. Hiện na, Tổ Thần chúng ta vẫn như cũ che chở bản tộc, không có gì bất lợi. Không như các ngươi đâu. Thử hỏi Tổ Thần các ngươi từ vạn năm trước khi bị thương nặng ngủ say đã từng thức tỉnh lại chưa? Chỉ sợ sớm đã vẫn lạc mất rồi?" Tên dị tộc áo bào tím Đồ Cáp chỉ chỉ bạch quang trên người mình, vừa nhìn về phía pho tượng tỏ vẻ xem thường, nói ra.

Lạc Phong nghe vậy cũng im lặng, muốn mở miệng phản bác nhưng lại không phản bác được, bởi vì điều đối phương nói cũng không có gì là không đúng.

Gần vạn năm qua, vị Tổ Thần trong tộc gã hoàn toàn chính xác vẫn luôn trong trạng thái mê man, cơ hồ đã không có liên hệ cùng tộc nhân, nhất là gần ngàn năm gần đây, càng là không có phản ứng chút nào đối với sự kêu gọi của tộc nhân

Lần này đại địch mới bắt đầu xâm lấn, bọn hắn đã kiên trì, dựa vào tinh huyết tộc nhân để Tổ Thần mà nếm thử tỉnh lại nhưng đến nay vẫn không có nửa điểm hồi âm.

Mặc dù còn có thể thông qua pho tượng do Tổ Thần lưu lại gọi ra một ít binh sĩ bảo vệ, nhưng cũng chỉ như hạt cát trong sa mạc, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản một chút, căn bản không thay đổi được đại cục.

"Lạc Phong, chỉ dựa vào việc triệu hoán ra đạo binh huyết giáp mà muốn ngăn cản bộ tộc chúng ta, quả thực là si tâm vọng tưởng. Nếu còn không ngoan ngoãn đầu hàng, ta liền đồ sát toàn tộc các ngươi" Đồ Cáp đột nhiên đề cao ngữ điệu, nghiêm giọng quát.

Vừa dứt lời, y vung tay lên, Hàn Tinh tộc xung quanh ùa lên, thế công lập tức mãnh liệt gấp bội.

Bên Ô Mông đảo cơ bản đã ở vào thế yếu, giờ phút này càng tràn ngập thêm nguy hiểm, vài chỗ phòng tuyến bị công phá, có thể thấy địch nhân sắp đánh vào trong sân rộng.

Thân thể Lạc Phong run rẩy, sắc mặt cực kỳ khó coi, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Vào thời khắc này, một trận ô ô trầm thấp không biết từ chỗ nào đột nhiên truyền đến. Pho tượng màu xanh chợt chấn động, phát ra âm thanh ùng ùng.

Sau đó pho tượng tản mát ra ánh sáng màu đen vô cùng loá mắt, càng ngày càng sáng.

"Đây là... Tổ Thần... Tổ Thần hiển linh!"

Ở khoảng cách gần tế đàn nhất, lão giả tóc trắng phát hiện dị biến đầu tiên, đại hỉ hô.

Đám người bên Ô Mông đảo đầu tiên là ngạc nhiên, sau khi nghe được lời của lão giả, lập tức đều lộ vẻ vui mừng như điên, sĩ khí tăng vọt, phòng tuyến lúc đầu sắp sụp đổ lại có một tia dấu hiệu ổn định.

Thần tình tiến công của Hàn Tinh tộc hoàn toàn trái ngược, trong lòng chúng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Nếu Tổ Thần đối phương thật sự có thể hiển linh, cho dù là tộc trưởng Đại Thừa kỳ của chúng căn bản cũng không phải là đối thủ.

"Không có khả năng!"

Ánh mắt tên tộc trưởng Đồ Cáp gắt gao nhìn chằm chằm pho tượng phía dưới, không dám tin kêu lên.

Pho tượng tán phát quang mang càng ngày càng sáng, sau đó bỗng nhiên lóe lên, cả tòa pho tượng ầm vang vỡ ra, hóa thành mảng quang mang lớn, đen như mực.

Hắc quang lóe lên vài cái rồi hóa thành một vòng xoáy màu đen lớn mấy chục trượng.

Trong vòng xoáy, từng đạo hồ quang điện đen kịt chớp động, xé rách hư không, phát ra tiếng sấm đinh tai nhức óc.

Bầu trời đang sáng tỏ khi vòng xoáy màu đen xuất hiện thì cũng hiện ra từng đám mây đen, mơ hồ cũng hiện lên từng đạo điện mang trong đó.

Linh khí trời đất trong phương viên mấy trăm dặm như nước sôi trào, quay cuồng kịch liệt.

Mắt thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt hai bên giao chiến đều đại biến, sinh ra kiêng kỵ, vội vàng ngừng tay.

Trong vòng xoáy, hồ quang điện màu đen nhanh chóng tăng nhiều, sau đó ngưng tụ một chỗ, hóa thành một điện cầu màu đen cực lớn, rung động "xùy xùy".

Phốc phốc!

Điện cầu màu đen đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, sau đó kéo dài, hóa thành một vết nứt không gian đen kịt, dài mười mấy trượng.

Sưu!

Từ bên trong, một bóng người có chút lảo đảo bắn ra, hơi lay động liền ổn định giữa không trung. Một thân ảnh nam tử mặc thanh bào hiện ra.

Vết nứt không gian cuồng thiểm mấy lần, chậm rãi khép kín, biến mất không còn tăm tích.

Sau một khắc, giữa không trung vòng xoáy màu đen cũng chầm chậm tiêu tán, thiên địa linh khí đang khuấy động rất nhanh khôi phục, mây đen trên không trung cũng biến mất theo.

Nam tử mặc thanh bào nhìn có chút chật vật nhưng thần sắc lại tỏ vẻ vui

mừng.

Nhưng khi thân hình ổn định, ánh mắt hướng xung quanh phía dưới nhìn, nhìn thấy xung quanh đang vây ép một đám người, khẽ chau mày.

Người này chính là Hàn Lập, hắn tốn sức thủ đoạn toàn thân, rốt cục xuyên qua thành công khe hở giữa giới diện.

Bất quá lúc này, pháp lực thể nội của hắn cơ hồ hao hết, sức mạnh cơ thể cũng hao tổn rất lớn, Bát Bảo Linh Lung Cốt Giáp cũng hoàn toàn bị tan vỡ ở bên trong không gian phong bạo.

Chỉ là, một màn này trước mắt lại là chuyện gì xảy ra?

"Tổ Thần đại nhân! Ngài rốt cục trở về!"

Tộc trưởng Lạc Phong nhanh chóng đánh giá nam tử mặc thanh bào, trong mắt vô cùng nhanh chóng chỉ thoáng qua vẻ khác lạ, trên mặt hiện ra cuồng hỉ vô cùng, quỳ gối cúi người trước nam tử mặc thanh bào.

...

------oOo------

Chương 86: Đánh lui kẻ địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

"Tổ thần! Tổ thần đại nhân!"

Cư dân Ô Mông đảo, nhất là những người trẻ tuổi, nhìn thấy biểu hiện của Tộc trưởng lập tức vui đến phát khóc, reo hò vang dội sau đó lui về sau quỳ gối bái kiến Hàn Lập.

Thế nhưng những tộc nhân lớn tuổi cùng các nguyên lại bày ra vẻ mặt cổ quái, tựa như có chút chần chờ.

"Đứng ngây ra đó làm gì, không mau bái kiến Tổ thần!" Lạc Phong trừng mắt nhìn những nguyên lão kia sau đó trầm giọng quát.

"Bái… kiến Tổ thần!" Đám người kia giật mình, vội vàng khom mình hành lễ.

"Tổ Thần?" Hàn Lập làm như bình nhưng trong lòng có chút giật mình.

Sau một thoáng lờ mờ, với kiến thức và kinh nghiệm của hắn, tự nhiên có thể nhìn rõ thế cục lúc này. Nhân tộc do nam tử nho nhã cầm đầu đang bị dị tộc do tráng hán tử bào dẫn dắt vây công. Tình thế của Nhân tộc quả thật không tốt, thậm chí gần như bại trận đến nơi.

Không nghĩ đến bản thân vất vả trở về Tiên giới lại đúng lúc gặp phải chuyện này. Nếu không phải ở đây chỉ có một tu sĩ Đại Thừa, hơn nữa trong vòng ngàn dặm tựa hồ không có tồn tại đủ sức uy hiếp sự hiển hữu của mình, họ Hàn đã không chút do dự bỏ đi thật xa.

Dù sao tranh đấu đầu rơi máu chảy ở đây cũng không liên quan gì đến hắn.

Ở giữa không trung cách đó không xa, Đồ Cáp nhìn thấy Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Mắt thấy chuẩn bị tiêu diệt chút ít Nhân tộc còn lại trên Ô Mông Đảo, nào ngờ phút cuối cùng lại xuất hiện một chút biến có.

"Tộc trưởng, làm sao bây giờ, có cần về xin chỉ thị." Một đại hán râu cá trê có tu vi Hợp Thể truyền âm hỏi ý Đồ Cáp.

"Khó khăn lắm mới ép đám Nhân tộc kia đến mức độ này, nhất định không thể bỏ dở nửa chừng. Truyền lệnh xuống, huyết chiến đến cùng!" Đồ Cáp có chút do dự, cắn răng truyền âm.

"Thế nhưng nếu người kia thật sự là Tổ thần của Ô Mông đảo, e rằng…" Đại hán râu cá trê có chút lo lắng.

"Hừ! Người này xuất hiện có chút quỷ dị, thoạt nhìn có chút trẻ tuổi, có thật là Tổ Thần của Ô Mông đảo hay không vẫn chưa biết được. Ta thấy khí tức của hắn suy yếu, thương thế nhất định không nhẹ, căn bản không đủ tạo thành uy hiếp. Chúng ta đồng loạt ra tay, diệt sát tiểu tử kia, Ô Mông đảo xem như xong đời!" Đồ Cáp dường như đã hạ quyết tâm, lạnh giọng truyền âm.

Nói xong, y lập tức tung người bay lên cao hơn, lạnh lùng quan sát Hàn Lập.

Đại hán râu cá trê cùng ba tu sĩ Hợp Thể của Dị tộc cũng lập tức theo sát phía sau, bao vây họ Hàn vào giữa.

Hàn Lập lúc này để hai tay sau lưng, ung dung đối diện Đồ Cáp, không hề lộ ra chút khác thường nào.

Song phương chưa có hành động gì khác thế nhưng Hàn Tinh tộc nhân đã hò hét vang đội, lần nữa phát động tấn công.

Ô Mông Đảo bên kia lập tức nghênh chiến, có điều cũng do Hàn Lập xuất hiện nên sĩ khí của họ theo đó tăng lên không ít.

Lạc Phong nhìn quanh một vòng sau đó ngập ngừng định nói gì đó với Hàn Lập thế nhưng Đồ Cáp đã chợt ra tay.

Chỉ thấy người y hiện lên mảng lớn lam quang. Sau lưng xuất hiện hư ảnh một con mãng xà cùng màu lớn như ngọn núi, trên đầu có một cái sừng cong cong.

Cự mãng một sừng vừa mới thành hình, đột nhiên phùng mang, há miệng tấn công Hàn Lập một cách hung tợn.

Một luồng hàn lực màu lam lan ra, tạo nên từng tràng răng rắc cũng những mảnh băng tuyết không giống nhau lan ra xung quanh, khiến cho không khí như đông cứng lại.

Đồng thời, Đồ Cáp tung trảo vào hư không. Lập tức, vô số quang hà xoay tít một vòng, thoáng phát biến ảo thành hai thanh đoản thương màu lam bay ra, mang theo mảng lớn băng diễm màu lam hóa thành một đôi băng long dài vài chục trượng, một trái một phải đánh tới Hàn Lập.

Gần như ngay khi Đồ Cáp rat ay, bốn gã dị tộc Hợp Thể kỳ cũng đồng loạt thúc giục pháp bao trong tay, tấn công Hàn Lập.

Họ Hàn thấy vậy, bình tĩnh đưa tay, tung ra một chưởng về phía gợn sóng màu lam

Ầm!

Một luồng sức mạnh đáng sợ hóa thành từng trận sóng khí đối chọi với gợn sóng màu lam.

Một hồi đùng đùng giòn vang, gợn sóng màu lam bị đánh tan một cách dễ dàng, nhanh chóng biến mất.

Đúng lúc này, một đòn tập kích lạnh lẽo thấu xương ập tới, thì ra là hai con băng long từ hai bên trái phải của hắn.

Hàn Lập không chút động dung. Tay kia vung lên. Hư không nổi lên tầng tầng gợn sóng như có một bàn tay khổng lồ tạt qua.

Hai tiếng “Rắc” “Rắc”, đôi băng long gào to một tiếng sau đó lập tức vỡ vụng, trở lại nguyên hình đoản thương màu lam bị Hàn Lập tóm gọn trong tay.

Đồ Cáp nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trở nên trắng nhợt, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

Ầm ầm ầm!

Công kích do bốn gã dị tộc Hợp Thể lúc này cũng đánh lên người Hàn Lập. Thế nhưng chỉ thấy thân hình của hắn hiện lên màn sáng hơi mờ màu bạc, dễ dàng đánh bay công kích cùng Pháp bảo đang tới, thân thể không bị ảnh hưởng mảy may.

“Làm sao có thể!” Bốn người biến sắc, trong miệng kinh hô, lập tức cảm giác không ổn.

Nhưng không chờ bọn họ phản ứng. Hàn Lập phất mộ tay lên. Hai thanh đoản thương trong tay lập tức hóa thành hai đạo lam ảnh bay đi, xuyên thủng lồng ngực đại hán râu cát trê và một gã dị tộc khác.

Vừa bị lam ảnh đâm trúng, thân thể bọn họ lập tức nổi lên bạch quang chói mắt chỉ là không thể ngăn cảnh chút nào, trực tiếp bị xuyên thủng. Đoản thương mang theo khí kình quấy nát thân thể của chúng, ngay đến Nguyên Anh cũng không kịp chạy thoát, vẫn lạc tại chỗ.

Gần như chỉ trong nháy mắt sau đó, hư không trước người hai gã dị tộc còn lại xuất hiện hai đạo quyền ảnh mơ hồ với tộc độ nhanh như thiểm điện.

Cả hai căn bản không kịp phản ứng, chỉ kịp gọi ra mộ tầng bạch quang tạo thành quang thuẫn đón đỡ quyền ảnh.

Rầm rầm!

Quang thuẫn bị đánh nát một cách dễ dàng, sau đó quyền ảnh đánh lên thân thể cả hai.

Hai tiếng nặng nề vang lên, thân thể cả hai lập tức nổ tung, để lại máu thịt đầy trời.

Từ lúc Đồ Cáp ra tay đến khi Hàn Lập giơ tay nhấc chân diệt sát bốn gã Hợp Thể dị tộc, trước sau không tới một nhịp hô hấp.

Lúc này, Đồ Cáp đã sớm tỉnh lại từ trong khiếp sợ, không nói hai lời hóa thành một đạo hồng quang màu trắng bắn nhanh về phía xa xa với tốc độ mau đến kinh người.

Đồng thời cổ tay của y tỏa sáng hào quang, tạo nên mấy tầng quang tráo bao quanh, thân thể thì được phủ lên bộ gáp u lam óng ánh.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập đột nhiên hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy Đồ Cáp vốn đã bay xa mấy trăm trượng đột nhiên cảm thấy đầu đau dữ dội, khiến cho độn quang ngừng lại, thân thể loạng choạng rơi xuống từ giữa không trung.

Nhưng ngay sau đó, một tấm ngọc bội phỉ thúy nhìn như bình thường vỡ vụn, hóa thành vô số thanh châm chui vào trong đầu của y.

Đồ Cáp lập tức cảm thấy đầu óc mát lạnh, tỉnh táo trở lại.

Thế nhưng trước người y chợt nhoáng lên một một đạo thân ảnh. Thì ra Hàn Lập nhân cơ hội vừa rồi vượt qua khoảng cách trăm trượng, tiến đến trước mặt đối phương. Ngực bụng sáng lên bảy đạo lam quang. Cánh tay cũng trở nên thô to, nắm tay đánh về phía trước.

Đồ Cáp hoảng hốt, hầu như không cần suy nghĩ, huy động đại đao màu lam che chắn trước người.

Choang!

Thân thể của y lập tức bị đánh bay như một cái bao rách. Đại đao trong tay gãy thành từng khúc. Mấy tầng quang tráo trên người cũng ầm ầm tán loạn. Ngay đến áo giáp Hàn Tinh trên người cũng chợt xuất hiện vô số vết nứt.

Hàn Lập nhướng mày tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng thân hình lập tức trở nên mơ hồ, lần nữa xuất hiện trước người Đồ Cáp, tung ra một quyền hung mãnh.

Man lực đáng sợ ầm ầm kéo tới khiến cho hư không trở nên run rẩy.

Rắc rắc!

Áo giáp trên người Đồ Cáp cùng với bạch quang ngưng thực tựa như trứng gà vỡ vụn. Y không kịp kêu thảm dù chỉ một tiếng, thân thể cùng Nguyên Anh đã bị đánh cho nát bấy.

Một cái vòng tay màu lam óng ánh bay vụt trở về, rơi xuống bàn tay Hàn Lập.

Sau khi phóng xuất thần thức kiểm tra một lượt, hắn lập tức cho vào túi trữ vật sau đó mới khoan thai nhìn lại bên dưới.

Chỉ thấy đám đông lố nhố trên quảng trường lúc này lặng ngắt như tờ. Hai bên Hàn Tinh tộc và Ô Mông đảo trọn mắt há mồm ngây ngốc tại chỗ, sớm đã đình chỉ chiến đấu.

“Tổ thần uy vũ! Giết, đánh đuổi toàn bộ dị tộc ra khỏi Ô Mông đảo!” Lạc Phong đại hỉ, cũng là người phản ứng nhanh nhất, cất giọng hoan hô.

“Tổ Thần uy vũ!”

Nhân thủ Ô Mông Đảo lúc này cũng đã khôi phục tinh thần, hô to vang trời, khí thế như cầu vồng liều chết xung phong tấn công Hàn Tinh tộc.

Số lượng dị tộc tuy rằng đông hơn một chút thế nhưng tộc trưởng cùng bốn người có chiến lực cao nhất đã bị giết chết khiến cho cả đám như rắn mất đầu, không còn chiến ý, liên tiếp bại lui.

Hàn Lập tự nhiên không them để ý đến việc truy sát tàn binh của Hàn Tinh tộc. Thân hình nhoáng cái trở xuống quảng trường, lần lượt thu lấy túi trữ vật của đám Hợp Thể dị tộc.

Lúc này, trên quảng trường, ngoại trừ tộc nhân đuổi theo kẻ địch chưa kịp quay về, hầu như tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập. Không biết là ai đột nhiên gào to:

"Cung nghênh Tổ Thần đại nhân hàng lâm!"

Xoạt xoạt!

Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống mặt đất, không ngừng hò reo. Tộc trưởng Lạc Phong cũng cung kính bái lạy trên đất.

Những người sống sót sau đại nạn đều tỏ ra vui sướng. Thậm chí có không ít người còn không kìm được, thấp giọng sụt sùi.

Thế nhưng phần lớn đều tỏ ra sùng bái cùng kính sợ khi nhìn Hàn Lập, tựa như người phàm đối đãi với thần nhân.

Hàn Lập nhìn qua mọi người, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Hắn không lập tức tuyên bố bản thân không phải là Tổ Thần, cũng không tùy tiện thừa nhận việc này mà chỉ mấp máy bờ môi, truyền âm vài câu với tộc trưởng Lạc Phong.

Họ Lạc nghe vậy, đang quỳ trên đất lập tức đứng lên, cẩn thận dặn dò đám đông xung quanh:

"Hồ trưởng lão, ngươi chịu trách nhiệm cứu chữa người bị thương cùng thống kê tổn thất trong tộc. Tề trưởng lão lo việc cảnh giới, phòng trường hợp đam dị tộc kia ngóc đầu trở lại. Ta muốn theo Tổ Thần đại nhân tiến về Tổ Thần Các. Không có lệnh của ta, không kẻ nào được phép đến gần."

Mọi người đều cung kính lĩnh mệnh.

------oOo------

Chương 87: Địa Tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: nila32*

"Tổ Thần đại nhân, mời đi bên này."

Lạc Phong hơi cúi người xuống, bày ra tư thế "mời" sau đó dẫn Hàn Lập đi về phía sau pho tượng không trọn vẹn. Tộc nhân bốn phía thấy thế, vội vàng khom người lùi lại nhường ra một lối đi.

Hai người vừa đi không xa, trên quảng trường các tộc nhân không hẹn mà cùng hô lên:

"Cung tiễn Tổ Thần đại nhân!"

Thanh âm vang dội dị thường, đều và lặp lại liên tiếp vài lần cho đến khi thân ảnh hai người dần dần khuất sâu về phía núi rừng mới ngừng lại.

Cả quá trình đó, Hàn Lập không hề quay đầu lại, bộ pháp cũng không có chút trì trệ.

Dọc theo một con đường mòn bằng đá uốn lượn trong rừng, hai người đi tới trước một tòa đại điện có kiến trúc cổ xưa trên đỉnh núi.

Điện thờ này cao chừng hơn mười trượng, so với cung điện bình thường cũng không phải là cao lắm. Bức tường bốn bên đen xì, tựa hồ làm từ vật liệu là đá ngầm ở trên đảo, phía trên hiện đầy dấu vết ăn mòn lưu lại theo năm tháng. Nhưng nước sơn trên cửa sổ, cột trụ, hành lang của điện vẫn thập phần tươi đẹp, hiển nhiên là vẫn được định kỳ duy tu, bảo dưỡng.

Trước điện có một quảng trường không lớn cùng hành lang thềm đá ở dưới

đều được quét dọn sạch sẽ đến mức hầu như không còn chút lá rụng nào.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn thoáng qua cửa điện, chỉ thấy chỗ đó treo một tấm biển đen, viết chữ to màu vàng bằng cổ ngữ: "Tổ Thần Các".

Lạc Phong bước nhanh đến phía trước, cung kính vái lạy một cái, sau đó đẩy cửa phát ra một tiếng "Két". Y nghiêng thân mình, mời Hàn Lập tiến vào trong các.

Tiến vào trong điện, Hàn Lập thấy tượng đá màu đen của một chân nhân, nếu chỉ nhìn riêng thần tình khuôn mặt một cách đơn thuần thì có đến ba phần giống hắn.

"Nếu như nơi đây chỉ có hai người ta và ngươi, ta sẽ nói thẳng. Ta cũng không phải là Tổ Thần cái gì đó như ngươi đã nói. Hôm nay xuất hiện ở đây cũng là có chút ngoài ý muốn mà thôi." Hàn Lập quan sát một lúc sau đó thu hồi ánh mắt, quay người nhìn về phía nam tử nho nhã sau lưng, nói thẳng vào vấn đề.

Lạc Phong nghe vậy, trên mặt liền hiện lên vẻ sợ hãi, vội vàng lại quỳ xuống đất, nói:

"Tổ Thần đại nhân, hôm nay nếu không phải chân thân người hàng lâm, Ô Mông Đảo chúng ta nhất định không tránh khỏi hoạ diệt tộc. Nhưng bây giờ, ngàn vạn lần người không thể vứt bỏ chúng ta! Toàn tộc chúng ta trên dưới vạn năm nay đều một mực thành kính cung phụng, mong rằng người tiếp tục che chở chúng ta!"

"Hôm nay nếu không vì những tên kia tự nhiên gây sự với ta thì ta cũng sẽ không ra tay, ngươi cũng không cần vì việc này mà mang ơn. Ngươi thân là tộc trưởng, ta không phải là Tổ Thần các ngươi, chính lòng dạ ngươi biết rõ, đừng vọng tưởng ta thay các ngươi ngăn trở tai hoạ trước mắt." Hàn Lập lạnh lùng nói tiếp.

Thân hình Lạc Phong run lên, lúc đầu lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng sau đó bất đắc dĩ cười khổ nói:

"Kỳ thật mặc kệ tiền bối là ai đều không sao cả, chỉ cần người nhận lời tiếp tục mang thân phận Tổ Thần ở lại, giúp chúng ta vượt qua nguy cơ lần này, chúng ta nguyện đem lực lượng cả tộc toàn lực cung phụng tất cả tài nguyên tu luyện mà người cần."

"Ngươi nói trước đi, Tổ Thần mà các ngươi nói rút cục là người nào?" Thần sắc Hàn Lập thoáng nổi lên một tia biến hóa, không vội đáp lời, ngược lại đột nhiên hỏi tới sự tình có liên quan tới Tổ Thần.

"Tổ Thần mà chúng ta cung phụng quả thật mấy mươi vạn năm trước tu luyện thành một vị tiên nhân, đời đời che chở bổn tộc và nơi bổn tộc đặt chân đến này." Lạc Phong nghe vậy hơi ngẩn ra, nhưng vẫn cẩn thận giải thích.

"Nói cách khác, hôm nay những tên Dị tộc xâm phạm các ngươi cũng có Tổ Thần cung phụng? Tầng bạch quang bao phủ bên ngoài thân thể bọn chúng, chẳng lẽ có liên quan với vị Tổ Thần che chở kia?" Hàn Lập nghe đối phương nói xong, sau khi suy nghĩ một chút, hỏi lại.

"Không sai, bất quá lão tổ của Hàn Tinh Tộc bọn hắn hơn mười vạn năm trước mới tu thành đại đạo thành một Địa Tiên, thực lực theo ta biết trong số rất nhiều Tổ Thần chỉ thuộc loại mạt hạng, thậm chí lúc trước còn thua dưới tay Tổ Thần chúng ta ở Ô Mông Đảo." Lạc Phong tỏ vẻ oán hận.

"Địa Tiên là như thế nào?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại.

"Người không biết Địa Tiên... Chẳng lẽ, ngươi là vừa từ hạ giới phi thăng lên đây sao?" Lúc này đây, đến phiên Lạc Phong có chút giật mình.

Hàn Lập không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn thẳng đối phương.

Lạc Phong thức thời không dám nói gì nữa, ngược lại giải thích: "Thực ra Địa tiên là thông qua khu vực mình che chở, hấp thu Tín niệm lực của tín đồ để tu luyện Tiên lực, nói chung, khu vực che chở càng lớn, càng nhiều người tín ngưỡng cung phụng, tốc độ tu luyện càng nhanh, thần thông cũng sẽ càng mạnh."

"Nói cho ta thêm một chút tình huống về Hàn Tinh Tộc đi." Hàn Lập như có điều gì suy nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu, xoay chuyển lời nói hỏi.

Dù trong lòng hắn nổi lên hứng thú không nhỏ về sự tình Tổ Thần Địa Tiên nhưng thời điểm này vẫn tập trung truy vấn ngọn nguồn.

"Khởi bẩm tiền bối, Hàn Tinh Tộc với bổn tộc giống nhau, đều là tiểu tộc ở biên giới hải vực Hắc Phong Hải, hòn đảo của chúng tương đối gần Ô Mông Đảo chúng ta, vì tranh đoạt tài nguyên mà từ trước đến nay cùng bổn tộc có không ít mâu thuẫn. Vào thời kì bổn tộc cường thịnh, chúng tự nhiên không dám lỗ mãng. Hiện nay gặp lúc Tổ Thần bổn tộc an nghỉ chưa hồi tỉnh, chúng lại nổi lên lòng tham." Lạc Phong kính cẩn trả lời.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, lúc này đây không có sốt ruột mở miệng hỏi lại ngay, mà lâm vào trầm tư.

Lạc Phong thấy vậy, tự nhiên không dám nói thêm gì, chỉ là đứng ở một bên cúi đầu.

"Theo như ngươi nói thì khoảng cách Hắc Phong Hải với Bắc Hàn Tiên Vực thế nào?" Sau một lúc lâu, Hàn Lập mới mở miệng hỏi lại.

"Điều này... Theo vãn bối biết, Hắc Phong Hải thuộc về một phần Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng chỉ là một khu vực bé nhỏ vắng vẻ. Đúng rồi, đây là địa đồ Hắc Phong Hải kính tiền bối tham khảo." Lạc Phong thoáng chần chừ một chút, sau đó lấy ra một viên châu màu trắng lớn chừng hột đào, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập thò tay tiếp nhận viên châu, hai mắt khép hờ, thần thức khẽ động nhập vào trong viên châu.

Một lát sau, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, trong đôi mắt hiện lên một chút phức tạp, trầm ngâm một lúc lâu sau, mới mở miệng nói ra:

"Nếu muốn ta che chở Ô Mông Đảo các ngươi cũng có thể được nhưng có mấy lời ta muốn nói trước."

"Tiền bối cứ nói, xin đừng ngại." Lạc Phong nghe vậy trong lòng vui vẻ, nói gấp.

"Lúc trước ngươi nói không sai, ta quả thật vừa mới tiến vào Tiên Giới, vả lại cũng không trải qua Phi Tiên Đài tiếp dẫn. Nếu đúng là các ngươi vì thế mà cố kỵ, ta cũng sẽ không so đo, coi như không có việc này là được." Hàn Lập không có giấu giếm, nói thẳng.

"Không dám! Tiền bối có thể thẳng thắn như vậy, vãn bối cũng đã cảm kích muôn phần rồi." Lạc Phong liên tục khoát tay nói ra.

"Đã như vậy, để ổn định tộc tâm của mọi người, về sau trước mặt người khác ngươi cứ lấy tiếng Tổ Thần xưng hô với ta đi. Còn không có ai, ngươi kêu ta một tiếng Liễu tiền bối là được. Nếu Hàn Tinh Tộc có gan xâm phạm lần nữa, ta sẽ ra tay, đến lúc đó đừng quên sự tình ngươi đồng ý cung phụng là được." Hàn Lập nghe vậy, lạnh nhạt nói.

Lạc Phong nghe vậy lập tức vô cùng vui mừng, trong miệng liền nói: "Đó là điều tất nhiên, đó là điều tất nhiên..."

"Tốt rồi, sắp xếp cho ta một chỗ yên tĩnh, ta cần nghỉ ngơi một phen." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

"Liễu tiền bối, mời đi theo ta."

Lạc Phong dứt lời, lúc này đưa Hàn Lập xuyên qua Nội Đường Tổ Thần Các, tiến về hậu viện.

Ra khỏi hậu viện, hai người xuyên qua một rừng trúc tràn ngập sương mù tím, sau đó đi tới trước một tòa tiểu viện bốn vách tường trắng, ngói đen.

"Chỗ nhỏ này là nơi lúc trước vãn bối tu luyện khi gặp bình cảnh, tiến hành bế quan. Không có ai dám tới quấy rầy nên tiền bối có thể an tâm ở chỗ này." Lạc Phong nói vậy.

Hàn Lập đánh giá qua cái sân nhỏ trước mắt, nhẹ gật đầu, đi trước vào trong nội viện.

...

Ước chừng gần nửa ngày sau.

Ở một hải vực màu xanh đậm cách mấy vạn dặm bên ngoài Ô Mông Đảo, bên trên một hòn đảo là một tòa màu trắng cao mấy trăm trượng.

Diện tích của đảo này tương đương với Ô Mông Đảo nhưng lại hết sức hẹp, dài, nhìn như một chiếc lá liễu.

Ở trên đảo, thảm thực vật thưa thớt, trên mặt đất khắp nơi đều lộ ra nham thạch xám trắng lồ lộ, phản xạ ánh mặt trời.

Trên hòn đảo, từng tòa màu trắng kiến trúc mái vòm, dựa vào thế núi mà phân bố dày mỏng, càng trên đỉnh núi số lượng lại càng ít, phân bố cũng càng thưa thớt.

Ở chỗ địa thế cao nhất trên đảo, không có phân bố bất luận kiến trúc gì, chỉ có dọc theo lưng núi xây dựng một quảng trường hình thoi rộng mấy trăm trượng.

Trên mặt đất tại quảng trường khắp nơi đều khắc một đường vân dài hẹp hình cung hoặc vòng tròn, kết nối chằng chịt với nhau, hợp thành một đồ văn pháp trận vô cùng đẹp đẽ.

Đứng giữa pháp trận là một pho tượng màu xám trắng cao chừng hơn mười trượng, hình thể khôi ngô, mặc trên người một kiện áo giáp thêu hoa văn đẹp đẽ, trên mặt cũng bao trùm một tầng giáp hở mặt, hai răng nanh uốn lượn từ hai bên mặt giáp kéo dài ra, đầu cuốn tóc dài để trên sau vai, thoạt nhìn thần tuấn dị thường.

Giờ phút này, xung quanh pho tượng đang có một vòng tộc nhân Lam Tinh quỳ rạp xuống đất, tất cả đều cúi đầu xuống, hai tay giao nhau ôm vai, miệng yên lặng ngâm tụng, tiến hành nghi thức nào đó.

Sau một lát, trước mặt giáp pho tượng xám trắng bỗng nhiên có hai luồng

ánh sáng màu lam sáng lên, ngay sau đó, thì có một hồi âm thanh "Ông ông" nói chuyện, truyền đến:

"Mọi chuyện sao rồi... Ồ, vì sao không thấy Đồ Cáp?"

Một gã trưởng lão Lam Tinh tộc thân hình hơi mập, mặt tràn đầy vẻ bi thống tiến lên một bước, chắp tay nói: "Khởi bẩm Tổ Thần đại nhân, lúc trước..."

Sau nửa ngày, gã lấy tay áo lau mồ hôi hai bên thái dương, nói: "Đại khái sự việc diễn ra là như vậy, tộc trưởng Đồ Cáp cùng mấy vị trưởng lão đều đã tử trận. Tổ Thần đại nhân, người phải làm chủ cho chúng ta."

Sau một hồi lặng im, trong pho tượng xám trắng âm thanh “ông, ông” lần nữa truyền ra:

"Ngươi nói chân thân Lạc Mông hàng lâm... Điều này tuyệt đối không có khả năng! Nếu thật sự sau lần trọng thương từ vạn năm trước, giờ y khôi phục lại thì với tính nết của y, tuyệt đối sẽ không để các ngươi chạy trốn trở về. Huống hồ, căn cứ sự miêu tả của các ngươi, tên nọ thậm chí ngay cả lực lượng thủ hộ cũng chưa từng phóng thích."

"Tổ Thần đại nhân, nếu đã như vậy, có cần chúng ta một lần nữa tổ chức lực lượng lại đi đánh Ô Mông Đảo không?" Tên trưởng lão Lam Tinh hỏi.

"Không cần, người nọ tuy rằng không phải Lạc Mông, nhưng có thể đơn giản đánh chết mấy người Đồ Cáp tự nhiên cũng không phải hạng bình thường. Các ngươi đến đó chẳng khác nào tự tìm đường chết. Lui xuống trước đi, sự tình sau này ta tự có sắp xếp." Ánh sáng màu lam phía trên pho tượng lập loè, âm thanh "Ông ông" nói chuyện lần nữa truyền ra.

"Tuân lệnh." Tên trưởng lão Lam Tinh tộc mập mạp lập tức cung kính cúi đầu, dẫn theo một đám tộc nhân lui xuống.

Sau khi đám đó đi xa, một hồi thanh âm phía trên pho tượng bỗng nhiên lại vang lên, giống như than nhẹ, tự nói với chính mình:

"Hắc hắc... Hộc Cốt, Hỗ Đột, Lục Khôn, các ngươi dòm ngó khối thịt Ô Mông Đảo này đã lâu, muốn đến kiếm một chén canh, tự nhiên cũng phải xuất ra một phần khí lực. Có điều, đồ vật kia chỉ có thể thuộc về một mình ta, dù sao ta có thể tiến giai bước tiếp theo thành công hay không, chỉ có thể toàn lực đặt trên vật này rồi..."

Thanh âm này trên không trung dần dần nhỏ lại thì hai luồng lam quang trên pho tượng cũng dần dần biến mất, không thấy gì nữa.

...

------oOo------

Chương 88: Hoá thân Địa Chích

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Giữa bốn phía tiểu viện.

Hai tay Hàn Lập bắn ra liên tục từng đạo ánh sáng màu xanh, chính là từng cây trận kỳ màu xanh cắm vào xung quanh nội viện, chợt lóe lên rồi biến mất. Một màn sáng màu xanh nhạt lập tức như ẩn như hiện hiện ra, bao phủ cả tòa tiểu viện.

Sau khi làm xong hết thảy, hắn liền khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Thời gian trôi đi, sắc trời dần tối, màn đêm đã bắt đầu hiện lên từng ngôi sao sáng lấp lánh.

Hàn Lập mở mắt, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tinh Không, sau đó lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào. Sau đó, hắn hít một hơi sâu, pháp quyết Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công trong cơ thể bắt đầu vận chuyển. Trên ngực bụng hiện ra bảy điểm mơ hồ màu xanh là đồ án Tinh Thần.

Từ bầu trời đêm, đạo đạo lực lượng tinh quang hội tụ, hình thành bảy cột tinh quang từ trên trời giáng xuống, chui vào trong cơ thể hắn khiến cho sắc mặt hắn có chút tái nhợt chậm rãi khôi phục lại.

Thời gian một đêm đảo mắt đã qua.

Lúc sáng sớm, Hàn Lập mở mắt, thở dài một cái.

Giờ phút này, không chỉ cảm giác mỏi mệt của cơ thể đã không còn, mà tổn thương bị gây ra lúc thông qua khoảng cách giới diện cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn vận động thân thể một chút, sau đó quay người đi đến một gian phòng bên cạnh trong nội viện. Không bao lâu, hắn đứng ở trong phòng.

Không gian nơi đây không lớn chỉ tầm bảy tám trượng, ngoại trừ ở hai bên có một cái tủ trúc xanh cùng mấy cái bàn gỗ, còn ở chính giữa chỉ có một cái bồ đoàn. Tuy nhiên, mọi thứ lại rất gọn gàng, sạch sẽ, nhìn như không có một hạt bụi.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, lật tay lấy ra một hộp ngọc, sau khi mở ra, bên trong là một vật to như trái hạch đào màu vàng.

Hoa văn mặt ngoài hạch đào mơ hồ tạo thành một mặt người, tản mát ra linh khí thuộc tính thổ kinh người đang dao động. Đấy chính là trái hạch đào trên cây quái dị mà lúc trước hắn lấy được trong bong bóng thần bí.

Lúc đó vì vội vàng, hắn không có thời gian cẩn thận xem xét, cuối cùng hiện tại đã có thời gian rảnh để từ từ phỏng đoán rồi.

Lúc này hắn thả thần thức ra, thăm dò vào bên trong hạch đào, tra xét rõ ràng.

Nhìn qua bên trong, lại làm cho trong lòng hắn cả kinh.

Linh khí thuộc tính thổ ẩn chứa trong đó thình lình đạt đến tình trạng rợn cả người, rồi lại bị áp súc đến mức tận cùng, thu gọn vào bên trong hạt trái cây này.

Bởi vì cơ duyên Chưởng Thiên Bình, đối với việc phân biệt các loại Linh thảo, Linh tài, Hàn Lập coi như có không ít tâm đắc, nhất là khả năng phán đoán dược tuổi.

Tuy rằng hắn không thể nhận biết hạch đào này, nhưng mà hắn biết muốn khiến cho thiên địa linh khí ẩn chứa trong đó đạt tới tình trạng như thế này, tối thiểu dược tuổi cũng phải mười vạn năm trở lên.

Bất quá chỉ bằng vào điểm này, tựa hồ còn chưa đủ hấp dẫn để làm cho hai

yêu thú cấp Chân Tiên tranh đoạt.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy nên dùng thần thức tiếp tục tra xét từng tấc bên trong hạch đào thật tỉ mỉ, rõ ràng.

"Ồ!"

Sau khi hắn dò xét trọn vẹn mười mấy lần, rốt cuộc đã phát hiện một tia khác thường.

Linh khí thuộc tính thổ bên trong hạch đào vô cùng nồng đặc, nhìn như hỗn loạn không trật tự, giống như từng đạo sóng cả liên miên, trập trùng, đan chéo, nhưng mơ hồ ở đó lại tồn tại quy luật nào đó.

Tựa hồ qua mỗi một đoạn thời gian, những Linh khí dao động này sẽ hiện ra một trạng thái đan chéo, dung hợp, có chút quỷ dị. Hơn nữa sẽ có một tia khí tức đặc thù cực nhỏ từ trong chỗ chấn động này lan ra.

"Điều này chẳng lẽ là..." Tim Hàn Lập đập thình thịch vài cái.

Khí tức đặc thù này tựa hồ có chút cùng loại với lực lượng pháp tắc, bất quá lại không quá giống nhau.

Hắn lại tra xét tỉ mỉ một lần nữa nhưng trong chốc lát vẫn không cách nào vững tin vào điều hắn nghĩ.

Suy nghĩ một chút, hắn lật tay lấy ra một cái hộp gỗ.

Mở nắp hộp ra, một tiểu nhân màu vàng xuất hiện bên trong, có mấy cái phù lục dán trên thân, đúng là chủ nhân trước đây của không gian bong bóng khí thần bí kia, Nguyên Anh của Cự Nhân một mắt. Cái mắt duy nhất nửa khép nửa mở, nhìn có chút ngốc nghếch.

Một tay Hàn Lập nắm lấy Nguyên Anh, một đạo hắc quang hiện ra trên ngón tay bên kia trực tiếp chui vào trong đó.

Sưu hồn!

Nếu muốn biết chính xác bí mật hạch đào có mặt người quỷ dị thì trực tiếp sưu hồn là nhanh nhất.

Trên mặt Nguyên Anh của Cự Nhân đang đờ đẫn, xuất hiện thần tình chấn động giãy giụa một chút, rồi hiện ra một tầng hoàng mang trên thân, lóe lên nhanh chóng.

Hàn Lập nhíu mày, trong Nguyên Anh dường như tồn tại lực lượng quỷ dị nào đó trói chặt thần hồn, khiến cho lực lượng thần trí của hắn rất khó thẩm thấu đi vào.

Hắn hừ lạnh một tiếng, hào quang hắc mang trong tay sáng ngời, từng điểm từng điểm bắt đầu tăng mạnh cấp độ sưu hồn.

Hoàng mang trên thân Nguyên Anh bỗng nhiên sáng ngời, lóe lên kịch liệt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần tình thống khổ, thét lên nhưng do bị phù lục áp chế nên không thể phát ra âm thanh.

Trong lòng Hàn Lập hơi vui vẻ, Thần Niệm Lực rốt cuộc đột phá tầng lực lượng phong tỏa quỷ dị bên trên Nguyên Anh, chạm đến thần hồn ở bên trong.

Bất quá vào thời khắc này, sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi. Bên ngoài thân thể hắn bỗng nhiên bị một tầng màng mỏng hơi mờ bao vây.

Cơ hồ là sau một khắc, một cỗ hoàng mang vô cùng chói mắt từ trong Nguyên Anh bộc phát, sau đó một tiếng "Oanh" hóa thành một vùng sáng ánh mặt trời màu vàng, đem thân hình Hàn Lập bao phủ.

Hoàng mang thu lại, hóa thành vô số lưu quang màu vàng nhạt phiêu tán, rồi ộ ra thân hình Hàn Lập vẫn ở tại chỗ.

Giờ phút này, toàn thân hắn từ trên xuống dưới không tổn hao gì, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Hắn không nghĩ tới cỗ lực lượng bên trên Nguyên Anh Cự Nhân một mắt

kia lại bá đạo như thế. Sau khi bị Thần Niệm Lực đột phá, nó lập tức tự bạo nổ tung. Thế nên hắn căn bản không thể dò xét được bao nhiêu tin tức, chỉ thấy được một chút đoạn thời gian ngắn ngủi và vụn vặt trước kia của Cự Nhân, tựa hồ sau hơn vạn năm bôn ba, được nuốt một hạch đào trước mặt sẽ rất có ích đối với tu luyện.

Hàn Lập khe khẽ thở dài, nhìn hạch đào mặt người một lát, rồi lật tay đem thu vào.

Sau này xem ra, chỉ có thể phải tìm phương pháp khác mới biết rõ ràng lai lịch thứ này. Hiện tại, hắn vừa mới trở về Tiên Giới, còn có chuyện trọng yếu hơn cần xử lý.

Hắn lấy lại bình tĩnh, sau đó đứng lên, đi ra tiểu viện.

"Tham kiến Liễu tiền bối." Một gã nam tử nho bào đứng bên ngoài tiểu viện, đúng là Lạc Phong.

"Lạc tộc trưởng, tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn, bình tĩnh hỏi.

"Tại hạ sang đây để xem xem tiền bối có quen với chỗ ở này không... Đúng rồi, những thứ này là bổn tộc dựa theo yêu cầu của tiền bối ngày đêm thu thập được một ít tài nguyên tu luyện. Vì thời gian cấp bách nên chỉ thu tập được vài phần, những thứ khác tộc đã mau chóng phái người đến các nơi tập hợp. Kính xin tiền bối thứ lỗi." Mặt Lạc Phong hiện lên vẻ lấy lòng, rồi lấy ra một cái vòng tay màu đen, hai tay dâng lên.

Hàn Lập thò tay nhận lấy, thần thức quét qua bên trong vòng tay, nhẹ gật đầu.

Lạc Phong thấy vậy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

"Ngươi tới thật đúng lúc, ở đây có lẽ các ngươi có chỗ tương tự Tàng Thư Các, ta muốn tìm đọc một vài thứ." Hàn Lập đưa tay thu vòng vào, rồi nói.

"Có, Liễu tiền bối xin mời đi theo ta." Lạc Phong vội vàng nói, rồi bay đi

trước, hướng về phía xa.

Hàn Lập phóng lên trời, theo sau.

Ánh mắt của hắn hướng xung quanh nhìn một lượt. Đại chiến hôm qua tạo ra rất nhiều chỗ bị ảnh hưởng cần sửa chữa, những kiến trúc bị sụp đổ cũng đã bắt đầu được xây dựng lại.

Bến cảng không có một bóng người. Xa xa xung quanh hòn đảo còn có một ít thành trấn, ở bên trong xuất hiện rất nhiều phàm nhân không có pháp lực.

Trận đại chiến hôm qua gây tổn hại trên phạm vi rộng nhưng đối với thành trấn của những người phàm tục lại không bị ảnh hưởng gì đáng kể.

Giờ khắc này, những phàm nhân trong thành trấn và còn có một ít tu sĩ đều tụ tập đến một chỗ, thực hiện nghi thức với một pho tượng Tổ Thần Ô Mông Đảo giống như nghi thức vái lễ.

"Tại các hòn đảo nơi hải vực Hắc Sa đều có không ít phàm nhân sinh hoạt. Tất cả các gia tộc trên đảo đều nhờ tu sĩ che chở. Thời điểm đại chiến hôm qua bọn họ đều đã được che giấu, bảo vệ. Ở từng hòn đảo tuy rằng giữa các tu sĩ không ngừng tranh đấu nhưng bình thường sẽ không xuất thủ đối phó phàm nhân." Lạc Phong chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, giải thích.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, tình hình nơi này làm cho hắn nhớ tới Loạn Tinh Hải năm đó.

Sau một lát, hai người tới trước một tòa lầu các hai tầng có kiến trúc chiếm diện tích khá lớn.

"Tổ Thần đại nhân!"

"Tộc trưởng!"

Có vài tên tu sĩ Luyện Hư Kỳ canh chừng lầu các, thấy Lạc Phong lại cùng Hàn Lập hạ xuống, lại càng hoảng sợ, vội vàng tới hành lễ, thần tình cực kỳ cung kính.

Lạc Phong không để ý đến chúng, đưa Hàn Lập tiếp tục đi thẳng vào.

Trong tầng thứ nhất Tàng Thư Các, từng dãy giá sách nhìn ngay ngắn, trật tự, bầy các loại sách, quyển trục, còn có một ít ngọc giản.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, phát hiện kích thước Tàng Thư Các này không lớn, so với Tàng Kinh Các của Lãnh Diễm Tông còn nhỏ hơn không ít.

"Tiền bối, thực lực bổn tộc nhỏ yếu, thu thập được số lượng điển tịch cũng tương đối ít, làm cho tiền bối chê cười. Tầng thứ nhất này chủ yếu là công pháp tu luyện cùng dã sử. Tầng hai thì là một ít điển tịch về pháp bảo, đan dược." Lạc Phong tỏ vẻ áy náy nói.

"Không sao, tự mình ở đây là được. Ô Mông Đảo giờ phút này trăm nơi bị tàn phá chờ phục hưng, ngươi đi làm chuyện của mình đi, không cần giúp ta ở chỗ này." Hàn Lập cũng không thèm để ý, nói.

"Vâng."

Lạc Phong khẽ giật mình đáp ứng, rồi quay người đi ra lầu các.

Hào quang trên người gã lóe lên, đang muốn phi độn ly khai, nhưng ánh mắt nhất động, thân hình ngừng lại, đi đến bên cạnh Tàng Thư Các, khoanh tay đợi.

Tại từng tòa giá sách Hàn Lập chậm rãi xem. Dựa vào lực lượng thần thức vô cùng cường đại của mình, hắn tìm đọc điển tịch với tốc độ cực nhanh.

Ô Mông Đảo thu thập điển tịch có chút lộn xộn, đủ loại. Điển tịch tại tầng thứ nhất này so với lời của Lạc Phong thì không kém nhiều, đều là về hải vực Hắc Phong, còn có một chút điển tịch tu luyện cảnh giới Đại Thừa Kỳ.

Tư liệu chính mà Hàn Lập muốn tìm hiểu là về Địa Tiên, đáng tiếc nơi đây tư liệu về Tiên Nhân lại rất ít.

Nhưng quả nhiên, ông trời không phụ lòng người, sau khi hắn lật tung cả

tầng thứ nhất, cuối cùng đã tìm được mấy khối ngọc giản cũ kỹ, có một chút chuyện giới thiệu về Địa Tiên.

Gần nửa canh giờ sau, Hàn Lập buông khối ngọc giản cuối cùng ra, rồi mở mắt.

Tuy rằng nội dung trong mấy khối ngọc giản không nhiều lắm, nhưng cuối cùng làm cho sự hiểu biết của hắn về sự tình Địa Tiên, Tổ Thần đã tương đối rõ ràng.

Loại Địa Tiên mà như lúc trước Lạc Phong nói, cũng là một loại trong quần tiên trên Tiên Giới, chỉ là về phương thức tu luyện có chút đặc thù.

Căn cứ theo điển tịch, Địa Tiên có thể dựa vào Tín đồ Tin niệm lực để ngưng tụ lực lượng pháp tắc.

Chỉ bất quá, loại phương pháp này dựa vào ngoại lực để ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc có hạn chế rất lớn. Chính là Địa Tiên chỉ có thể ở vùng thuộc khu vực tín niệm mới có thể thi triển lực lượng pháp tắc, một khi rời khỏi khu vực này, khả năng ngưng tụ ra lực lượng pháp tắc sẽ gần như hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Bởi vì duyên cớ cần ngưng tụ Tín Niệm Lực, tất cả Địa Tiên đều dùng tài liệu đặc thù luyện chế một pho tượng. Trong pho tượng đều chứa đựng cùng luyện hóa Tín Niệm Lực, tạo thành một cỗ hóa thân Địa Chích đặc biệt thuộc Địa Tiên. Hóa thân này sử dụng lực lượng pháp tắc, uy lực thậm chí so với bản thể càng mạnh hơn.

Trong tình huống bình thường, bản thể Địa Tiên đều ẩn nấp, chỉ để hóa thân Địa Chích ở bên ngoài hành động. Một khi hóa thân này bị hủy, bản thể Địa Tiên cũng bị thương nghiêm trọng, thậm chí còn có thể đánh mất khả năng sử dụng lực lượng pháp tắc, làm cho tất cả tích lũy trước đây bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

------oOo------

Chương 89: Tiên khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

"Địa tiên... Pháp tắc lực lượng..."

Ánh mắt Hàn Lập lập lòe, miệng thì thào nói một tiếng.

Mặc dù trở thành Địa Tiên bị hạn chế khu vực hành động, bất quá có thể thông qua Tín Niệm Chi Lực để nắm giữ pháp tắc, vẫn làm cho hắn có chút hồi hộp.

Trước kia tại Linh Giới, hắn không chỉ một lần được chứng kiến uy lực của lực lượng pháp tắc, giống như thúc giục Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm vậy, ẩn chứa pháp tắc của thiên địa. Hắn đã tự mình cảm thụ qua loại lực lượng cường đại này, dù công pháp hay bí thuật tương đồng, thậm chí Linh Bảo đều không thể địch nổi loại lực lượng này.

Có thể nói, lĩnh ngộ pháp tắc lại là một loại có thể thể ngộ nhưng không thể cầu, mặc dù tìm hiểu những vật có ẩn chứa lực lượng pháp tắc, có khi cả đời cũng không thu được lợi ích gì. Mà Địa Tiên có thể khống chế lực lượng pháp tắc, cũng chỉ có thể xem như một hình thức mượn ngoại lực để điều khiển pháp tắc.

Đủ loại dấu hiện cho thấy vị Tổ Thần của Ô Mông Đảo bảy tám phần đã vẫn lạc, nếu hắn muốn thay thế đối phương, trở thành Địa Tiên của nơi này, có lẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Trong đầu hắn xẹt qua một suy nghĩ, chợt khẽ vẫy ta một cái.

Ảnh Tử dưới chân hắn hơi động, một bóng đen chui ra từ trong đó, huyễn hóa thành thân ảnh một thanh niên, đúng là Ma Quang.

“Nơi đây là... Hàn đạo hữu, chúc mừng ngươi rốt cuộc trở lại Chân Tiên giới. Bất quá thiên địa ngyên khí có chút mỏng manh, chẳng lẽ ngươi bay lên một nơi cực kỳ hẻo lánh?” Ma quang sau khi xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn xung quanh, đờ đẫn chúc mừng một tiếng.

“Đứng vậy, ta và ngươi hôm nay đang ở Hắc Phong Hải Vực, là một chỗ cực kỳ vắng vẻ của Bắc Hàn Tiên Vực.” Hàn Lập bình tĩnh nói.

“Hắc Phong Hải Vực... Trước kia tựa hồ đã từng nghe nói qua, bất quá không có ấn tượng gì cả, xem ra đúng là một vùng đất hoang. Bất quá ở đây cũng không tệ, ít nhất tạm thời không cần lo lắng bại lộ thân phận, không bị kẻ thù ở Tiên Giới phát hiện.” Ma Quang không có cảm tình nói ra.

“Ngộ biến tùng quyền mà thôi” (tùy cơ ứng biến???”) Hàn Lập cười khổ một tiếng nói. Nơi này vắng vẻ cũng là lý do mà ta quyết định tạm thời lưu lại một khoảng thời gian.

“Lần này Hàn Đạo hữu gọi ta đi ra, có chuyện gì vậy?” Ma Quang nhìn chằm chằm vào Hàn Lập hỏi.

“Về Địa Tiên, không biết Ma Quang đạo hữu hiểu rõ bao nhiêu?” Hàn Lập cũng không khách khí, trực tiếp hỏi đối phương.

“Địa Tiên? Ta có hiểu rõ đôi chút, loại Tiên Nhân này thông qua Tín Niệm Chi Lực ngưng tụ pháp tắc, là tồn tại cực kỳ thưa thớt ở Tiên Giới, Hàn Đạo hữu vì sao hỏi cái này?” Ma Quang chớp động ánh mắt, hỏi ngược lại.

“Cực kỳ thưa thớt? Chẳng lẽ Địa Tiên ngoại trừ bị hạn chế khu vực, còn có nhược điểm nào khác?” Hàn Lập không có trả lời Ma Quang mà hỏi lại.

“Địa Tiên mặc dù có thể thông qua Tín Niệm Lực, ngưng tụ ra pháp tắc, nhưng loại phương pháp này hạn chế rất nhiều, ngoại trừ không thể ly khai địa vực. Pháp lực tinh thuần kém xa so với Tiên Nhân cùng cấp bởi vì bị trộn lẫnTín Niệm Lực. Hơn nữa vì ngưng tụ Tín Niệm Lực vô cùng chậm, khiến cho tốc độ tu luyện của Địa Tiên chậm hơn rất nhiều so với Tiên Nhân bình thường.” Ma Quang đờ đẫn hồi đáp.

“Nếu như thế, xác thực không ít hạn chế...” Hàn Lập như có suy nghĩ nói.

Địa Tiên ở Hắc Phong Hải Vực cũng không ít, nhưng mà có lẽ do hoàn cảnh địa lý đặc thù ảnh hưởng.

Từ trong điển tịch, hắn biết được toàn bộ khu vực Hắc Phong Hải Vực bị một màn Hắc Phong cực lớn bao phủ, hầu như tách biệt hoàn thoàn với khu vực bên ngoài. Cực ít Tiên Nhân ngoại giới có thể xâm nhập vào đây, chỉ có một toà truyền tống trận ở trung tâm hòn đảo mới có thể đi ra ngoại giới.

Hoàn cảnh đặc thù như thế, dẫn đến tu sĩ của Hắc Phong Hải vực và phàm nhân đã quen với Địa Tiên cũng như loại Tổ Thần Địa Tiên.

“Mặc dù là Tán Tiên cũng có cực ít người nguyện ý chuyển tu thành Địa tiên.” Ma Quang bỗng nhiên lại xen vào một câu.

“Tán Tiên? Là cái gì vậy, chẳng lẽ giống như Tiên Nhân sao?” Hàn Lập nghe vậy, giật mình hỏi.

“Người hạ giới đồng dạng cho rằng trên Tiên Giới đều là Chân Tiên, nhưng kỳ thật tại Chân Tiên Giới, có thể được xưng hô Chân Tiên chỉ là những Tiên Nhân nắm giữ lực lượng pháp tắc. Những Tiên Nhân không nắm giữ lực lượng pháp tắc chỉ được gọi là Tán Tiên, số lượng Tán Tiên rất nhiều, “Thập Tiên Cửu Tán” có ý là như vậy. Tán Tiên không thể nào lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc, chỉ dựa vào việc khổ tu Tiên Linh Lực để tiến giai, nhưng mà không có lực lương pháp tắc hộ thể, Tán Tiên Độ Kiếp tiến giai khó khăn hơn rất nhiều so với Chân Tiên.” Ma Quang không mang theo bất kì tâm tình gì nói.

“Tán Tiên, Chân Tiên...” Hàn Lập nghe những lời này, thì thào tự nói.

“Nói trở lại, ngươi hôm nay đi theo con đường Huyền Tiên, cũng là man lực tiên nhân, coi như là một loại Tán Tiên. Huyền Tiên cũng không cần nắm giữ lực lượng pháp tắc, mà chủ yếu tu luyện nhục thể, lấy lực lượng cơ thể mà tiến giai. Coi như một loại Tán Tiên đặc biệt, số lượng cực ít, thậm chí còn ít hơn cả Địa Tiên.” Ma Quang tiếp tục nói.

“Thì ra là thế, đa tạ Ma Quang đạo hữu giải thích nghi hoặc.” Hàn Lập chậm rãi gật nhẹ đầu.

“Ta tuy rằng thần hồn không còn nguyên vẹn, nhưng với sự tình ở Tiên Giới vẫn còn nhớ kỹ đấy, đạo hữu có gì nghi hoặc cứ tới hỏi ta là được.” Ma Quang nói xong, thân hình nhoáng một cái, không đợi Hàn Lập nói thêm gì nữa, dung nhập vào Ảnh Tử của Hàn Lập.

Hàn Lập đứng im một chỗ, ánh mắt híp lại, từ từ tiêu hóa những thông tin vừa thu được.

Sau một lát, hắn thở nhẹ ra, đi tới tầng hai của Tàng Kinh Các.

“Hễ là Tiên Khí, sử dụng lực lương pháp tắc của Thiên Địa, có những biến hóa quỷ thần khó lường, bao hàm vạn pháp, không biết khôn cùng, có thể phá vạn vật, đấng tân sinh, biết được chuyện xưa...”

Hàn Lập đọc thầm một đoạn trên điển tịch, trong đầu vẫn nhớ tới Huyền Thiên Như Ý Nhận và Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo mà hắn đã từng sử dụng tại Linh Giới.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm với tư cách là một trong ba kiện bảo vật đứng đầu của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, có thể bỏ qua pháp tắc thiên địa của giới diện, chỉ cần điểm này thôi đã có vài phân tương tự với Tiên Khí.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lại tiếp tục đọc kĩ từng chữ một trên trang sách.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, hắn khép bản điển tịch lại, cuối cùng cũng hiểu rõ khái niệm về Tiên Khí.

Theo như trong sách, Huyền Thiên Chi Bảo đều là một loại bảo vật do cảm ứng với lực lượng giới diện, vốn thuộc một loại Tiên Khí, trong Tiên Giới được gọi là Thiên Tiên Khí.

Bảo vật kia thường thường xuất hiện tại thời điểm sơ khai của thế giới, hơn nữa thường hiện ra dưới trạng thái của mộc linh.

Mộc linh sau này cảm thụ tinh hoa thiên địa mới có thể bỏ qua pháp tắc thiên địa, kết xuất Linh hoa hoặc Linh quả, một thế giới bình thường cũng chỉ có nhiều nhất bốn năm kiện, tất cả đều là vật cực kì quý hiếm.

Những linh mộc này cực kỳ đặc biệt, phần lớn mười vạn năm, thậm chí hơn mười vặn năm mới đơm hoa kết trái, nhưng thời gian đơm hoa kết trái lại cực kỳ ngắn dài thì một hai ngày, ít thì chỉ trong khoảnh khắc đã lụi tàn.

Chu kỳ sinh trưởng quá dài, cộng thêm thời gian lụi tàn quá nhanh, khiến cho người ta muốn lấy được Linh hoa Linh quả hầu như là không thể.

Căn cứ thông tin trên sách, ngoại trừ loại Tiên Thiên Tiên Khí, còn có một loại Hậu Thiên Tiên Khí, không phải do thiên địa uẩn dưỡng sinh ra, mà là Hậu Thiên bị Tiên Nhân tạo nên từ bảo vật ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Đương nhiên, bất kể là Tiên Thiên Tiên Khí hay là Hậu Thiên Tiên Khí đều là bảo vật hiếm thấy ở Tiên Giới, Tán Tiên cũng có thể có Tiên Khí nhưng số lượng cực kì ít, mà Tiên Nhân có thể tạo Hậu Thiên Tiên Khí lại càng như phượng mao lân giác.

Nhìn đến đây, Hàn Lập có chút hoài niệm Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ngày trước.

Trong lòng hắn hơi động một chút, bờ môi khẽ mở, truyền âm vài câu.

Sau một lát, Lạc Phong xuất hiện ở tầng hai của Tàng Kinh các, chắp tay thi lễ với Hàn Lập, mở miệng hỏi.

“Liễu tiền bối, có gì phân phó?”

Hàn Lập quay đầu lại, đi thẳng vào vấn đề: “Các ngươi trên Ô Mông Đảo có kiện Tiên Khí nào không?”

“Tiên Khí... Loại bảo vật này chúng ta không có duyên nắm giữ, ngày xưa Tổ Thần đại nhân từng có một lần muốn thu một kiện, thế nhưng vẫn không được như ý. Kỳ thật, đừng nói Ô Mông Đảo, chính là toàn bộ Hắc Phong Hải Vực cũng chỉ có rải rác vài kiện Tiên Khí.” Lạc Phong nghe vậy, cười

khổ nói.

Hàn Lập vốn cũng không hy vọng nhiều, nhưng nghe được câu trả lời, cũng có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh bình thường trở lại, hỏi lại: “Mới đọc trong sách cổ, Tổ Thần có thể tích lũy Tín Niệm Lực để ngưng tụ lực lượng pháp tắc, Tổ Thần của các ngươi năm đó có lẽ cũng từng nắm giữ qua, không biết là loại pháp tắc nào?”

Lạc Phong nghe vậy, hơi ngẩn ra, trên mặt lộ một tia khó xử, nhưng rất nhanh liền biến mất, mở miệng đáp.

“Lạc Mông đại nhân nắm giữ pháp tắc thông thường Thủy Chi Lực, những Tổ Thần ở phụ cận đa số nắm giữ loại lực lượng pháp tắc này.”

“Thủy Chi Lực...”

Hàn Lập trầm ngâm một lát, chợt nhớ tới một chuyện, lại thích thú hỏi tiếp:

“Lúc trước, trên đường đến Tàng Thư Các, chứng kiến không ít tộc nhân thăm viếng một pho tượng Tổ Thần, pho tượng này là Địa Chích hóa thân của Ô Mông Đảo sao?”

“Pho tượng Tổ Thần kia... Giống như trên các đảo khác, chỉ là vật dùng để thu thập Tín Niệm Chi Lực, tuy rằng có thể câu thông với Tổ Thần, nhưng lại không phải hóa thân Địa Chích. Với tư cách Địa Chích hóa thân của Tổ Thần, ở trên đảo chỉ có một cái, hiện đang phong cấm ở cấm địa trong tộc.” Lạc Phong có chút chần chừ nói.

“Cấm địa ở nơi nào? Mang ta đi xem.” Hàn Lập hiển nhiên có hứng thú, lập tức hỏi.

“Thực không giám giấu giếm, hóa thân Địa Chích của Tổ Thần đã bị cường địch đánh trọng thương, hôm nay chỉ còn lại một cái đầu lâu. Liễu tiền bối nếu như muốn xem, ta liền dẫn người qua.” Lạc Phong thoáng chần chờ một chút, sau đó mở miệng nói ra.

“Dẫn đường đi.” Hàn Lập gọn gàng dứt khoát nói.

------oOo------

Chương 90: Tìm kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Ở hướng tây bắc Ô Mông Đảo, bất ngờ có một vách núi muôn phần hiểm trở, cao hơn trăm trượng, phía dưới có đầy đá ngầm màu đen dữ tợn, lởm chởm.

Từng cơn sóng biển lớn vỗ bờ, không ngừng tung bọt biển trắng xóa giống như những bông hoa sóng.

Mặt ngoài vách đá như cái tổ ong, hiện vô số lỗ thủng xâm thực rậm rạp chằng chịt, lớn nhỏ không đều, hình thái khác nhau. Phần lớn xung quanh hiện đầy màu xanh của rong biển cùng màu trắng do nước muối đọng lại, thoạt nhìn như một mảnh pha tạp, thỉnh thoảng có một vài con cua biển màu trắng bị nước biển dũng mãnh cuốn vào trong vách.

Lúc này, trên mặt biển thân hình hai người Hàn Lập với Lạc Phong bay lơ lửng, mặt hướng phía sườn dốc này.

"Liễu tiền bối, nơi đây chính là nơi bộ hài cốt hóa thân Địa Chích của Tổ Thần Lạc Mông." Lạc Phong đưa tay chỉ vào một lỗ thủng xâm thực nhìn như bình thường lớn mấy trượng trên bờ núi, rồi mở miệng nói ra.

Lỗ thủng thoạt nhìn chỉ hơi lớn một chút, bên trong tối như mực, tựa hồ cũng không bất cứ chỗ nào dị thường. Khi Hàn Lập thả thần thức thăm dò, lập tức phát hiện có huyền cơ ở đó.

Hắn phát hiện khi thần thức quét về phía lỗ thủng này lại bị một cỗ lực lượng kỳ dị nhỏ bé đến mức hầu như không thể thấy kéo tới bên trên một thạch bích.

Nếu thần thức hắn không vượt xa thường nhân, thậm chí sẽ không thể phát

hiện thần thức bị quấy nhiễu, còn tưởng rằng trong lỗ thủng thật sự chỉ là thạch bích mà thôi.

"Có ý tứ!"

Hàn Lập thì thào một tiếng, hai đồng tử lóe lên ánh sáng màu lam. Lúc này, hắn thúc giục Minh Thanh Linh Mục, nhìn lại vào trong lỗ thủng kia.

Chỉ thấy ở sâu trong lỗ thủng, một vòng xoáy hơi nước màu trắng nhạt chầm chậm xoay tròn, từ bên trong truyền đến một tia khí tức pháp tắc vô cùng yếu ớt.

"Sau vạn năm Tổ Thần Ô Mông bị trọng thương ngủ say, không thức tỉnh lại, chỗ phong ấn Thủy Nguyên này cũng trở nên dần dần suy yếu. Hơn nghìn năm tiếp qua đi, chỉ sợ phong ấn cũng không cách nào che lấp nơi này." Lạc Phong một mặt thở dài, một mặt phi thân tiến nhập lỗ thủng kia.

Chỉ thấy hai tay trước người y giao thoa một chút, lập tức liên tiếp bắn ra pháp quyết màu lam. Chúng chớp động vài cái, sau đó, liền nhao nhao chui vào trong vòng xoáy hơi nước ở sâu bên trong lỗ thủng.

Bên trong vòng xoáy khẽ chấn động, hơi nước mịt mờ lập tức đảo chiều một hồi, rồi từ trong lòng mở ra một lối đi hình tròn cao bằng người.

"Tiền bối, xin mời đi theo ta."

Lạc Phong nói một tiếng. Sau đó, thân ảnh lóe lên, biến mất vào thông đạo trong vòng xoáy, không thấy gì nữa.

Hàn Lập đi theo phía sau, thân hình cũng nhảy lên một cái, bay vào trong đó.

Thông đạo tương liên với vòng xoáy chính là một đường hành lang u ám làm từ đá xanh xếp lên mà thành, uốn lượn khúc chiết, kéo dài xuống đất, nhìn không thấy đầu cuối. Trên thông đạo cứ cách mỗi mấy trượng lại gắn một khối thạch trắng ánh huỳnh quang, chiếu sáng con đường phía trước.

Hàn Lập tự kiềm chế thần thông, cũng không có gì lo lắng, im lặng theo Lạc Phong tiến đến phía trước.

Đường hành lang càng hướng xuống, xung quanh càng ẩm ướt, thủy linh lực càng dày đặc.

Hai người rời đi trọn vẹn một khắc đồng hồ. Hàn Lập tính nhẩm đã thâm nhập ít nhất vài dặm dưới đất. Hướng phía trước cuối cùng đã tới cuối hành lang, rốt cuộc xuất hiện một cánh cửa đá màu xanh.

Lạc Phong lấy ra một khối lệnh bài xanh, hơi lắc. Một đạo ánh sáng xanh bắn ra, chui vào cửa đá.

Vài tiếng "xoẹt xoẹt" giòn vang, cửa đá từ từ mở ra, lộ ra một thạch thất hình vuông lớn chừng vài chục trượng.

Nói là thạch thất cũng không thỏa đáng. Mặt đất cùng vách tường nơi đây đều gập ghềnh, tựa hồ là cải biến từ một hang động đá vôi sâu mà thành. Từng chùm đá măng từ đỉnh động rủ xuống, hơi nước mờ hiện ra màu lam, phảng phất như lưu ly.

Thậm chí, bốn phía trên vách là chất liệu tương tự, nhìn xuyên thấu qua có thể thấy mơ hồ từng đạo hải lưu lúc chảy lúc ngưng ở bên ngoài. Bởi vậy, có thể đoán có lẽ nơi đây là ở chỗ sâu trong đáy biển.

Hàn Lập quét mắt, liếc nhìn thạch thất, phát hiện nơi đây trống rỗng, hầu như không có bày biện bất kỳ thứ gì. Ở vị trí giữa chỉ có một bệ đá màu đen cao cỡ nửa người.

Mặt ngoài bệ đá khắc từng cái rãnh hết sức nhỏ, khúc chiết, uốn lượn, một mực kéo dài xuống, phủ kín toàn bộ thân bệ đá.

Trên mặt bệ bầy một pho tượng đầu lâu, lớn không khác gì đầu người thường, có dung mạo ba phần tương tự Hàn Lập. Đúng là đầu của Lạc Mông - Tổ Thần Ô Mông Đảo.

Bất quá, cùng những pho tượng hắn từng thấy lúc trước có khác biệt. Toàn

bộ đầu lâu này hiện lên màu lam, tựa hồ là dùng tinh thạch đặc thù nào đó điêu khắc thành. Ở xung quanh là châu óng ánh chiếu rọi tia màu trắng ánh sáng long lanh. Một cỗ linh lực thuộc tính Thủy từ đó tản mát ra, nồng đậm đến cực điểm.

Bộ mặt bóng loáng trong như gương kia thoạt nhìn trông rất sống động nhưng chỗ cổ lại vô cùng đáng sợ, tựa như từ trên thân thể trước đây bị cưỡng bức cắt ra.

Hàn Lập đứng cách đầu lâu một bước ngắn, không những không rời mắt, mà còn nhìn chằm chằm vào nó. Trong lòng hắn đột nhiên có một loại cảm giác cực kỳ cổ quái.

Cảm giác như pho tượng đầu lâu trước mắt thực sự không phải là một vật chết, mà thực chất là một vật còn sống, có thể hô hấp thổ nạp.

Hai mắt hắn từ từ nhắm lại, bỗng nhiên buông thần thức ra, trong nháy mắt liền phủ kín cả thạch thất.

Lạc Phong vẫn đứng phía sau hắn, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng thần thức khổng lồ khó nói lên lời, đột nhiên lao tới từ bốn phương tám hướng, nuốt sống cả người y vào. Thân mình y không tự chủ được lay động một hồi, thái dương lập tức toát mồ hôi lạnh, chảy dòng dòng.

Hàn Lập không để ý đến Lạc Phong, chỉ là chuyên tâm phóng thần thức đến pho tượng đầu lâu kia.

Lúc này hắn đột nhiên phát hiện, ở xung quanh đầu lâu màu lam đó đang có một cỗ năng lượng mà mắt thường không cách nào trông thấy, tụ tập phóng vào bên trong đầu lâu.

Loại năng lượng này thoạt nhìn thập phần yếu ớt, mỗi một đạo đều mỏng như tơ nhện, phảng phất vung tay lên có thể đánh tan nhưng số lượng lại rất nhiều, rậm rạp chằng chịt tràn đầy toàn bộ thạch thất.

Giờ phút này phía trên đầu lâu lại có một cỗ hào quang mà trước kia dùng mắt thường không cách nào thấy, đang lóe ra, quy luật vận động cực kỳ

giống tu sĩ hô hấp thổ nạp, ở giữa lúc tỏ lúc mờ, thu nạp từng chút từng chút một năng lượng yếu ớt xung quanh.

"Xem ra đây chính là Tín Niệm Lực..."

Hàn Lập thu hồi thần thức, suy nghĩ rồi chậm rãi lẩm nhẩm.

Ở sau lưng hắn, mặt Lạc Phong sớm đã tái nhợt, rồi như trút được gánh nặng mà thở dài một cái. Mới một lát công phu, quần áo sau lưng y đã hoàn toàn ướt thẫm.

Y hít một hơi sâu, tiến lên vài bước, vỗ vài cái vào một cây đá măng nước lam treo ngược nhìn như bình thường.

Mặt đất "Ken két" rung động liên tiếp, một bệ đá nhỏ chậm rãi từ mặt đất chồi lên, bên trên đặt một cái hộp đá.

Lạc Phong mở hộp đá, lấy ra một quyển sách ngọc cũ kỹ.

"Liễu tiền bối, bản điển tịch này có lẽ có ích với ngài, kính xin tiền bối vui lòng nhận." Tay Lạc Phong nâng sách ngọc đi đến trước mặt Hàn Lập, hai tay dâng lên và nói.

"Đây là điển tịch...!" Hàn Lập tiện tay nhận lấy, đọc qua một chút, lập tức sắc mặt khẽ biến.

"Đây là công pháp trước kia Tổ Thần Lạc Mông đã tu luyện, Vạn Thủy Tiên Quyết. Vãn bối từng nghe nói Tiên Nhân từ dưới giới phi thăng mà tu luyện công pháp Chân Tiên chuyển hóa Pháp lực trong cơ thể thành Tiên Linh Lực. Có lẽ tiền bối nhập cư trái phép vào Tiên Giới bây giờ không có công pháp thích hợp, Vạn Thủy Tiên Quyết này có lẽ có ích đối với ngài." Lạc Phong nói thế.

"Thì ra là thế, tộc trưởng Lạc Phong có lòng rồi." Hàn Lập liếc nhìn ánh mắt mong mỏi của Lạc Phong, nhẹ gật đầu.

"Tiền bối khách khí. Nơi đây chính là chỗ linh mạch giao hội dưới đáy biển

sâu, lực lượng Thủy chi linh nồng đậm. Nếu tiền bối muốn tu luyện Vạn Thủy Tiên Quyết, có thể ở chỗ này bế quan." Lạc Phong mỉm cười, biết rõ mục đích dâng điển tịch cuối cùng đã đạt được, thần sắc trên mặt không ít nhẹ nhõm.

Hàn Lập không nói gì, cẩn thận đọc qua sách ngọc trong tay, sau một lát liền hiểu đại khái nội dung.

Vạn Thủy Tiên Quyết này là một môn công pháp Chân Tiên thuộc tính Thủy, có thể tu luyện tới hậu kỳ Chân Tiên cảnh.

Chỉ tiếc, công pháp này cùng công pháp hắn tu luyện xung đột không nhỏ, vả lại khả năng đạt tới thành tựu mà hắn mong muốn có chênh lệch không ít.

Một nghĩ đến đây, hắn đưa trả lại sách ngọc cho Lạc Phong.

"Liễu tiền bối, điều này là..." Lạc Phong thấy vậy, có chút ngạc nhiên.

"Vạn Thủy Tiên Quyết này tuy rằng cũng không tệ lắm, đáng tiếc ta lại không thích hợp công pháp thuộc tính Thủy. Không biết hải vực Hắc Phong này còn ở đâu có thể lấy công pháp Chân Tiên?" Hàn Lập lắc đầu, có chút tiếc nuối hỏi.

"Hải vực Hắc Phong chỗ chúng ta vắng vẻ, truyền lưu cực ít công pháp Tiên gia, cơ bản đều ở trong tay những Tổ Thần nắm giữ, sẽ không cho người khác biết, dù sao công pháp mình tu luyện rơi vào trong tay người ngoài có khả năng lộ nhược điểm của mình. Nếu như nói chỗ nào có thể đến để lấy công pháp Tiên gia e rằng chỉ có tiến vào đảo Hắc Phong ở trung tâm hải vực. Chỗ đó cách mỗi trăm năm đều cử hành một lần đại hội đấu giá, có khả năng công pháp Tiên gia xuất hiện trong đó." Lạc Phong suy nghĩ một chút, rồi nói thế.

"Đại hội đấu giá... Không biết còn bao lâu cử hành đại hội đấu giá lần tới?" Hàn Lập dùng tay phải sờ nhẹ lên cằm, thì thào tự nói, trong mắt hiện ra vẻ hứng thú.

"Đại khái thời gian còn hơn mười năm. Tuy nhiên đồ vật tương tự loại này xuất hiện tại đại hội đấu giá đều cực kỳ đắt đỏ." Lạc Phong suy nghĩ một chút, sau đó nói.

"Hơn mười năm... Ta hiểu. Đúng rồi, ta có chuyện này cần ngươi hỗ trợ." Nghe vậy, Hàn Lập chậm rãi gật đầu, xoay chuyển lời nói hỏi.

"Tiền bối cứ việc phân phó." Thần sắc Lạc Phong chấn động, vội vàng đáp.

...

Trong nháy mắt, bốn năm tháng đi qua.

Trong lúc này, Hàn Tinh Tộc cũng không đến báo thù. Điều này làm cho tất cả mọi người Ô Mông Đảo thở ra nhẹ nhàng.

Trong đại điện, tộc trưởng Lạc Phong có chút bất an, nôn nóng đi tới đi lui, thỉnh thoảng tới cửa, nhìn xa xa, thần tình có chút lo lắng.

Mấy tháng nay, căn cứ yêu cầu của Hàn Lập, y phái người thu thập khắp nơi một ít bí thuật hoặc công pháp có quan hệ tới việc giam cầm Nguyên Anh.

Bất quá loại bí thuật này tương đối hiếm thấy. Mấy tháng qua, mới tìm được rải rác ba bốn loại nhưng sau khi đưa Hàn Lập xem qua, hắn đều không hài lòng.

Điều này làm cho Lạc Phong có chút lo lắng.

Rơi vào đường cùng, y đành phải phái một gã trưởng lão Hợp Thể Kỳ trong tộc, cho mang theo một số lớn Linh Thạch tiến đến Hắc Phong đảo là hòn đảo trung tâm hải vực Hắc Phong.

Nơi đó là địa phương phồn hoa nhất hải vực Hắc Phong. Nếu như tu sĩ ở các đảo khác muốn tìm thứ gì thì cơ bản đều đi vào đó tìm kiếm.

Nhưng ngày hôm nay đã là ngày thứ ba sau ngày dự định về rồi mà vị

trưởng lão kia vẫn chưa về.

Vào thời khắc này, bầu trời xa xa hiện ra một đạo bạch quang, nhanh chóng phóng tới gần.

Lạc Phong vô cùng mừng rỡ, đi ra đại điện.

Bạch quang rất nhanh đã đến gần, hạ trước Chủ Điện, hiện ra thân ảnh một nam tử trung niên.

"Hán Lương trưởng lão, cuối cùng ngươi đã trở về. Công việc như thế nào rồi?" Lạc Phong liền vội vàng hỏi.

"Trên đường gặp chút ít phiền toái, phải đi đường vòng một chút, tốn hơn phân nửa linh thạch. Cuối cùng, may mắn không làm nhục mệnh." Nam tử trung niên nói qua rồi lấy ra một hộp ngọc có hơn mười khối ngọc giản bên trong.

"Hảo, ngươi khổ cực rồi, nhanh đi nghỉ ngơi." Lạc Phong thở ra nhẹ nhàng, nói với nam tử trung niên một câu. Sau đó, không thể chờ đợi được, y cầm hộp ngọc, bước nhanh tới chỗ ở của Hàn Lập.

...

------oOo------

Chương 91: Thử nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Trong một gian mật thất của tứ hợp tiểu viện.

Từng tờ giấy bị vo viên, ném lộn xộn khắp nơi trên mặt đất, cả trên mặt bàn.

Có thể thấy các loại phù văn dày đặc chằng chịt của các trận pháp huyền ảo phức tạp trên mỗi tờ giấy.

Hàn Lập ngồi ở cạnh bạn, hắn đang cầm bút nhanh chóng vẽ lên tờ giấy trắng từng đoạn phù văn.

Sau một lát, hắn ngẩng đầu, thở dài, buông bút trong tay xuống.

Mấy ngày qua hắn vắt não, kết hợp với kiến thức uyên thâm về trận pháp của hắn, cùng tất cả kinh nghiệm bản thân, muốn tìm hiểu Pháp Tắc Chi Liên, đáng tiếc không thể tìm hiểu được cái gì.

Tuy rằng hắn tìm ra vài suy đoán có thể phá vớ Pháp Tắc Chi Liên, nhưng phần lớn chỉ trên lý thuyết, không thể thực hiện được, chỉ hơi suy nghĩ lại một chút lại thấy thấy những điều không tưởng trong thực tế.

Vấn đề lớn nhất của hắn, chính là không biết quá nhiều về Pháp Tắc Chi Liên, nếu có thể tìm hiểu những sợi xích này ẩn chứa loại pháp tắc nào, có lẽ còn có hy vọng.

Vào thời khắc này, một đạo bạch quang bay vụt đến từ bên ngoài, hóa thành một cái phù lục Truyền Âm.

Hàn Lập vung tay lên, bắt lấy Truyền Âm phù, đưa thần thức vào trong đó,

lập tức nét mặt lộ vẻ vui mừng, đứng dậy đi ra ngoài.

Sau một lát, hắn quay trở lại, trong tay nhiều hơn một cái hộp ngọc, bên trong có khoảng mười cái ngọc giản.

Hắn lấy ra từ trong đó một khối ngọc giản, dán lên trán, đưa thần thức vào bên trong.

Sau một lát, hắn nhíu mày, buông ngọc giản, rồi lại lấy một khối khác ra, tiếp tục dò xét.

Rất nhanh, hơn mười khối ngọc giản bị hắn xem xét hơn phân nửa, lông mày hắn càng ngày càng nhíu chặt.

Những ngọc giản này, đều chứa bí thuật phong ấn Nguyên Anh, tuy rằng cao minh hơn trước đây không ít, nhưng só với Pháp Tắc Chi Liên vẫn không giúp ích được gì. Chỉ sợ với thế lực nhỏ của Lạc Phong thu thập được những thứ này đã đạt đến cực hạn.

Dù sao trước đây hắn lệnh cho Lạc Phong tìm kiếm, cũng chỉ mang tâm tư cầu may mắn.

“Xem ra qua một đoạn thời gian nữa, phải đích thân đi một chuyến Hắc Phong Đảo rồi.”

Trong lòng hắn nghĩ vậy, rồi tiếp tục cầm một khối ngọc giản dán lên trán.

Kết quả, hắn xem qua một chút, lập tức nét mặt trở nên ngưng trọng.

Thật lâu sau, hắn mới thở dài một hơi, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Khối ngọc giản này tên là “Cách Nguyên Thiên Tâm Luyện”, bí thuật này không phải nhằm vào thần thông của Nguyên Anh, mà là giam cầm pháp lực. Nhưng mà có chút tương tự với tám sợi xích đang khốn trụ nguyên anh của hắn.

Thông tin cuối cùng của ngọc giản cho biết loại bí thuật này được diễn

luyện từ một loại pháp tắc là Cách Nguyên Pháp Liên.

“Cách Nguyên Pháp Liên... Chẳng lẽ những sợi xích xung quanh Nguyên Anh chính là...” Hàn Lập thì thào tự nói.

Tuy rằng không cách nào xác định, nhưng hắn nhất định phải tìm hiểu bí thuật này, có lẽ có thể tìm ra cách tháo được dây xích xung quanh Nguyên Anh.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, cầm lấy những ngọc giản còn lại, tiếp tục dò xét, đáng tiếc những ngọc giản còn lại, tất cả đều chứa thông tin không có tác dụng.

Hắn hít sâu một hơi, đem những ngọc giản này ném vào vòng trữ vật, lần nữa lấy ngọc giản có ghi chép “Cách Nguyên Thiên Tâm Luyện” dán lên trán, xem xét thật kĩ.

Mấy ngày sau, Lạc Phong nhận được phân phó thu thập tài liệu cho Hàn Lập.

Điều này làm cho Lạc Phong nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù đối phương sai khiến hắn tìm kiếm tại liệu có giá trị xa xỉ, nhưng may mắn số lượng không nhiều lắm, vả lại về cơ bản đều là tài liệu có thể thu thập.

Nửa tháng sau.

Nguyên bản tứ hợp tiểu viện đang yên tĩnh, đột nhiên truyền ra tiếng nổ trầm đục liên tiếp.

Sau đó, bốn phía nội viện dâng lên hơn mười cột sáng màu trắng như nhũ, sau đó hóa thành một tầng hơi nước mờ mịt, bao phủ trọn vẹn cái sân nhỏ.

Biến hóa cũng không dừng lại ở đó, xung quanh tiểu viện hiện lên mảng lớn hoàng mang, sau đó ngưng kết ra một màn hào quang màu vàng, bao phủ màn sương mù màu trắng, tính cả tiểu viện.

Sau đó một loạt tiếng rít gào sắc nhọn, xung quanh tiểu viện hiện lên bảy tám lá cờ khổng lồ màu bạc, hơi lay động, vô số phù văn màu bạc hiện lên, lập tức hóa thành mảng lớn mây mù màu bạc, vây kín tiểu viện lại.

Giờ phút này, trời đã về chiều, ánh chiều chiếu rọi khắp Đảo Ô Mông.

Lạc Phong cùng vài tên trưởng lão đứng ở trên đài cao, nhìn thấy đám sương mù cuồn cuộn bao phủ tứ hợp tiểu viện, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Liễu tiền bối muốn làm cái gì... Làm sao mà tạo động tĩnh lớn như vậy?” Hán Lương, trước đấy phục mệnh đi tới Hắc Phong Đảo tìm kiếm bí thuật không nhịn được hỏi.

“Liễu tiền bối muốn làm gì, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, càng không nên nhiều miệng hỏi.” Lạc Phong âm trầm nói.

“Vâng.” Lạc Hán Lương tuy rằng mang theo nghi hoặc, nhưng vẫn đáp ứng.

“Chư vị Trưởng lão, tuy rằng Lam Tinh tộc hiện tại chưa có động tĩnh gì, nhưng đây cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, huống hồ các ngươi cũng rõ, các tộc khác cũng đều ngấp nghé chúng ta. Hôm nay, an nguy của bổn tộc phụ thuộc tất cả vào Liễu tiền bối, không được làm bất cứ điều gì khiến hắn tức giận.” Lạc Phong quay đầu nhìn mấy người, thần sắc nghiêm nghị nói.

Những người khác nghe vậy, rùng mình đáp ứng.

“Các ngươi truyền lệnh xuống, từ hôm nay, phong bế tất cả cửa ra vào trên đảo, đồng thời tăng cường dò xét, không cho kẻ nào quấy nhiễu Liễu tiền bối. Trên đảo gần đây xuất hiện không ít kẻ khả nghi, phải chú ý hơn, không được để lộ thân phận Liễu tiền bối.” Lạc Phong suy nghĩ một chút rồi phân phó.

Mấy người đồng thanh đáp ứng, riêng phần mình bay vụt đi, rất nhanh nơi đây chỉ còn lại một người Lạc Phong, nhìn tứ hợp tiểu viện không biết suy nghĩ cái gì.

Lúc này, trên một khoảng đất trống trong tiểu viện, một cái pháp trận thật lớn đang chậm rãi vận chuyển, trên mặt đất có vô số đường vân màu bạc đan xen, lúc sáng lúc tối. Xung quanh pháp trận được bố trí bảy cây cột khắc đầy phù văn, xếp đặt theo dạng Thất Tinh Bắc đẩu, thoạt nhìn có vài phần tương tự như Tụ Tinh Đài của Cảnh Nguyên Quan.

Hàn Lập ngồi khoanh trân ở giữa của trận pháp, bất động không nhúc nhích.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trời chiều rất nhanh chuyển tối, hắc ám bao phủ cả tòa hải đảo.

Tối nay, các ngôi sao sáng ngời dị thường, chớp động liên tục.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, vẻ mặt hiện nét cười, trong miệng nói lẩm bẩm, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết vào trận pháp.

Ông ông!

Đại trận hiện lên hào quang chói mắt, từng cỗ Linh lực cực lớn chấn động, nhộn nhạo tuôn ra, mặc dù hắn bố trí ba tầng cấm chế, cũng không cách nào ngăn trở chấn động của linh lực.

Lúc này Hàn Lập cũng không rảnh để quản những thứ này, hai tay để trước người nhanh chóng kết quyết.

Đại trận đột ngột tăng tốc vận chuyển, Bắc Đẩu Thất Tinh trên trời sáng ngời, từng đạo tinh quang bắt đầu rủ xuống, hội tụ đến tiểu viện, tạo thành bảy quang trụ sáng ngời.

Phốc phốc phốc! Liên tục bảy tiếng trầm đục vang lên!

Bảy mắt trận của đồ án bắn ra bảy đạo tinh quang, rót vào bụng dưới, ngực mi tâm, bảy chỗ trên thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, xuất hiện một tia đau đớn trên mặt, trên bụng hiện ra

bảy đoàn hào quang của bảy ngôi sao.

Lực lương tinh quang rót vào trong cơ thể hắn lóe lên rồi hóa thành một đạo tơ mỏng manh, di động trong kinh mạch.

Cùng lúc đó, Pháp lực trong đan điền cũng chậm rãi di chuyển trong kinh mạch.

Tơ mỏng tinh quang và Pháp lực cùng chuyển động trong kinh mạch, hòa hợp không xung đột.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết, hai tay tản mát ra hào quang nhè nhẹ.

Trong kinh mạch xuất hiện vô số phù văn màu trắng.

Pháp lực cùng lực lương tinh quang và những phù văn màu trắng đồng thời sáng ngời, chậm rãi hòa với nhau thành một thể, thình lình hóa thành một sợi tơ chớp sáng màu bạc, hết sức nhỏ bé, bay nhanh tán loạn trong kinh mạch.

Một cỗ khí tức đặc biệt tản mát ra từ quang tia.

Những quang tia này là thứ vì phá giải tỏa liên của Nguyên Anh mà hắn dùng lực lượng tinh quang dung hợp với Pháp lực, dự vào một môn bí thuật diễn hóa từ thần thông đặc thù.

“Hy vọng là có ích.” Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng.

Từng quang tia màu bạc chạy vòng quanh cơ thể theo kinh mạch, cuối cùng hội tụ tại Đan Điền, những quang tia đan chéo lấy nhau, tạo thành một tấm lưới ánh sáng bao phủ Nguyên Anh, sau một khác bắt đầu xiết chặt lại.

Nhưng lúc này, Hàn Lập đồng thời vận chuyển Luyện Thần Thuật.

“Oanh” một tiếng!

Thần Niệm Lực mênh mông toàn bộ được đưa vào đan điền, lập tức hòa thành vô số tinh ti Thần Niệm, xuyên qua khe hở của lưới ánh sáng, vọt tới Nguyên Anh.

Ngay tại thời điểm lưới ánh sáng cùng tinh ti Thần Niệm sắp chạm đến Nguyên Anh, "Ô...ô...n...g" một tiếng, hắc quang lóe lên ở mặt ngoài Nguyên Anh, tám sợi xích màu đen hiện ra.

Tựa hồ cảm giác được uy hiếp, hắc sắc tỏa liên rung động kịch liệt, vô số sương mù màu đen hiện ra.

Màu bạc quang tia cùng tinh ti Thần Niệm đâm vào đám sương mù màu đen, "bùm bùm đùng đùng" vang lên liên tiếp, cả hai thứ đều tiêu hao nhanh chóng.

Trải qua không biết thời gian bao lâu, màu bạc quang tia cùng tinh ti Thần Niệm không ngừng xuất hiện và công kích, màn sương mù màu đen cuối cùng bị xé nứt ra.

Hắc sắc tỏa liên rung động, lắc lư kịch liệt, hắc quang ở ngoài nhanh chóng biến mất.

Hàn Lập thấy vậy, vui vẻ trong lòng.

Loại quang tia màu bạc này quả nhiên có tác dụng với hắc sắc tỏa liên.

Tâm niệm thúc giục, tinh ti Thần Niệm hơi lóe lên, hóa thành một lưỡi đao óng ánh màu đen, hung hăng trảm lên hắc sắc tỏa liên.

Leng keng leng keng, tiếng nổ lớn vang lên!

Lưỡi đao óng ánh trảm lên toản liên, lập tức vỡ vụ, tán loạn thành từng điểm óng ánh, nhưng mà hắc sắc tỏa liên rung động lắc lư càng kịch liệt.

Vào thời khắc này, tám đầu tỏa liên lay động kịch liệt, phát ra tiếng rầm rầm, sau đó sáng ngời mãnh liệt.

Vô số phù văn màu đen thật nhỏ xuất hiện, một cái thình lình chặn lại trảm kích của tinh ti Thần Niệm.

Quang tia màu bạc cũng bị vô số phù văn màu đen bao phủ, phảng phất như bị hòa tan, nhanh chóng tán loạn, hắc sắc tỏa liên nguyên bản mờ đi vài phần, nhanh chóng khôi phục.

------oOo------

Chương 92: Đạo xiềng xích thứ chín

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Một màn xuất hiện bất thình lình trước mắt, làm Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, bất quá, hắn nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Xiềng xích màu đen xuất hiện quỷ dị, tình huống này vẫn nằm trong dự liệu của Hàn Lập

Hắn thở ra một hơi, trong lòng mãnh liệt thúc giục pháp quyết, vô số tia sáng màu bạc dầy đặc hơn so với trước kia tràn vào đan điền, hướng về phía xiềng xích màu đen mà oanh kích.

Đồm độp thanh âm đại tác!

Tia sáng màu bạc đụng đến phù văn màu đen liền bị đánh tan, nhưng mà, màu đen của phù văn cũng bị tiêu hao không ít.

Thần niệm tinh ti biến thành lưỡi đao, cũng tiếp tục trảm phách xuống.

Một luồng sóng của tia sáng màu bạc cùng với thần niệm tinh ti oanh kích, xiềng xích chung quanh phù văn màu đen càng phát ra ảm đạm hơn.

Nhưng mà, thần sắc của Hàn lập không có lộ ra bát kì sự vui mừng nào.

Màu đen của phù văn đúng là đã giảm bớt, nhưng mà Pháp lực trong cơ thể hắn lúc này cũng đã đến giới hạn.

Mặc dù lúc trước hắn đã chuẩn bị đầy đủ, khiến cho lục phũ ngũ tạng và đan điền đều chứa cực hạn Pháp lực, nhưng mà xem ra trước tình huống

này, vẫn không đủ.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, hắn mãnh liệt thúc giục tất cả pháp lực còn sót lại trong cơ thể, khiến cho tia sáng màu bạc trong đan điền loé sáng lên, biến thành tám luồng ngân quang hình bàn tay, thoáng một cái liền xuyên thấu phần còn sót lại của phù văn màu đen, bắt được tám cây xiềng xích màu đen, mãnh liệt ra sức kéo một phát.

Xiềng xích màu đen lập tức bị kéo căng, một hồi đau nhức kịch liệt truyền ra từ Nguyên Anh.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, nhưng nội tâm lại khẽ động

Từ khi Nguyên Anh bị xiềng xích màu đen phong ấn, một chút liên hệ cũng chẳng có, nhưung giờ phút này, hắn đã cảm thấy được sự liên hệ giữa bản thân và Nguyên Anh.

Hắn không nói hai lời, thúc giục Luyện Thần Thuật, tất cả thần niệm thình lình đều tràn vào đan điền, một chia thành hai, tinh mang lóe lên, thình lình hóa thành hai thanh Cự Phủ óng ánh

Từng đạo hồ quang điện màu bạc tràn ra từ tia chớp ở hai bàn tay, quấn quanh Cự Phủ, hung hăng trảm xuống xiềng xích màu đen đang bị kéo căng.

Một tiếng vang lớn!

Xiềng xích màu đen bị kéo căng kịch liệt run rẩy, xuất hiện từng đạo rạn nứt tại vị trí bị trảm.

Hàn Lập mừng rỡ trong lòng, huy động Cự Phủ lần nữa chém xuống.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Từ trong hư không xung quanh người hắn bỗng chấn động, một đoạn xiềng xích màu đen thình lình xuất hiện từ hư không, không đợi Hàn Lập làm ra bất kỳ phản ứng nào, lóe lên rồi chui vào trong cơ thể hắn và biến mất.

Trận pháp tinh quang chung quanh tựa hồ không thể ngăn cản nổi.

"Két" một tiếng!

Xiềng xích màu đen quấn quanh Nguyên Anh của Hàn Lập đe, tám đầu xiềng xích lẫn nhau tại một chỗ.

Ô...ô...n...g!

Chín cây xiềng xích màu đen mặt ngoài hiện ra vô số phù văn màu đen, phía dưới quay tròn chuyển động, hào quang bắn ra bốn phía, khiến cho hai bàn tay màu bạc đang chộp vào xiềng xích bên trên lập tức bị từng đạo hắc quang chói mắt xuyên thấu, tiêu tán ra.

Khanh khanh!

Đại phủ óng ảnh chém lên bên trên xiềng xích, cũng lập tức nứt vỡ, hóa thành một mảnh oánh quang tiêu tán.

...

Cùng một thời gian, tại một đại điện nằm sâu trong sa mạc ở Tiên Giới

Cương Thi nam tử một tay vươn về trước, toàn thân bị hắc quang chói mắt bao phủ, vô số phù văn màu đen nhảy nhót lập loè ở bên trong.

Xiềng xích quanh người hắn rung động ken két, phảng phất như vô số xúc tu đang quay cuồng, đánh vào mặt đất cùng đại điện trên vách tường, phát ra từng trận nổ mạnh.

Cương Thi nam tử buông xuống nâng lên cánh tay, trên người hắc quang nhanh chóng tiêu tán, xiềng xích điên cuòng cũng rất nhanh yên tĩnh, rơi trên mặt đất

"Lão Thất, nể tình tình cảm thầy trò giữa ta và ngươi, sư phụ sẽ giúp ngươi lần cuối." Cương Thi nam tử trong miệng thì thào tự nói, lập tức liền nhắm

mắt lại.

...

Trong tiểu viện, Hàn Lập bỗng nhiên đứng lên, hai mắt lam mang chớp động hướng về chung quanh nhìn lại, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Đồng thời, thần thức cũng không chút do dự thả ra, lập tức bao trùm xung quanh Ô Mông Đảo và phạm vi mấy ngàn dặm hải vực, kết quả lại không thể phát hiện cái gì.

Sau một lúc lâu, hắn sắc mặt âm tình bất định chậm rãi ngồi xuống.

Xiềng xích màu đen vừa mới xuất hiện kia, tất nhiên là thần thông cực kì cao cường của một người thi pháp cách không truyền đến.

Hôm nay xem ra, bên trên Nguyên Anh của hắn bị người gia tăng phong ấn, tu vi người đó khủng khiếp hơn hắn suy đoán.

Trong lúc đó, Hàn Lập trong lòng xẹt qua rồi một cái ý niện, vội vàng thúc giục thần niệm.

Ông ông một hồi nhẹ vang lên!

Thần thức khổng lồ tràn vào đan điền, hình thành một tầng tinh quang, đem Nguyên Anh bao trùm tầng tầng lớp lớp trong đó.

Làm như thế tuy rằng chưa hẳn hữu dụng, bất quá hắn hy vọng có thể che đậy một chút sự liên hệ của ngoại giới.

Làm xong hết các việc, Hàn Lập lần nữa khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra một cây Vân Hạc Thảo nghìn năm, đưa vào trong miệng bắt đầu nhai nuốt từng miếng lớn.

Lần này thử nghiệm tuy rằng cuối cùng vẫn bị thất bại, cũng may lại để cho hắn vui mừng chính là, phương pháp này hoàn toàn chính xác có khả năng rung chuyển xiềng xích màu đen.

Tuy rằng cuối cùng xuất hiện xiềng xích màu đen từ hư không làm hư kế hoạch, dẫn đến cử động lần này thất bại trong gang tấc. Nếu là hắn có đầy đủ Pháp lực chèo chống, dù cho nhiều hơn nữa ra một cái xiềng xích, hắn cũng chưa chắc không thể cưỡng ép đem phá huỷ.

...

Một tháng sau, tại một khu vườn yên tĩnh trên Ô Mông đảo

Trong đêm, bảy cột sáng màu trắng to lớn từ trên không trung phủ xuống, đem trọn tất cả tiểu viện đều bao phủ ở trong đó.

Hàn Lập mặc một bộ áo xanh, hai mắt đang nhắm nghiền, khoanh chân ngồi tại chính giữa khu vườn tại tiểu viện.

Bên cạnh hắn, vô số đốm trắng phát ra hào quang, như là vô số đom đóm trắng, vây quanh hắn hắn chậm rãi bay múa, thỉnh thoảng đụng nhẹ thoáng qua làn da của hắn, rồi lại rất nhanh bắn lên, một lần nữa bay xuống trên không trung.

Sân vườn trong tiểu viện, ánh sáng trắng mỏng như là lồng lấy một tầng lụa trắng, bên trong truyền ra từng trận Tinh thần lực nồng đậm nhưng mà ôn hoà.

Đúng lúc này, chỗ bảy đoàn hào quang màu xanh trên thân Hàn Lập dần dần biến mất, bạch quang bao phủ xung quanh bỗng sáng ngời, tiếp theo tự động tiêu tán một chút, bảy cột sáng xuyên trời tiếp theo cũng tự động biến mất.

Hắn chậm rãi mở hai mắt ra, ngửa đầu nhìn về phía lóe lên tinh không, thần tình trên mặt có chút bất đắc dĩ, cười khổ một tiếng nói: "Quả nhiên vẫn chưa được..."

Suốt 1 tháng qua, hắn thử nhiều loại phương pháp gia tăng Pháp lực trong cơ thể, nhưng tất cả đều không ngoại lệ, không có chút nào hiệu quả.

Mấy ngày gần đây, hắn bắt đầu tiếp tục tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, thử tìm phương pháp để cho Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công uy năng lại đề thăng một chút.

Nhưng mà Tinh Thần chi lực mặc dù như cũ sẽ phải chịu tác độn, có thể trong cơ thể hắn bảy đại Huyền Khiếu lại đã sớm trọn vẹn, rốt cuộc không cách nào thu nạp thêm nhiều Tinh Thần chi lực nữa rồi.

Hàn Lập thở dài một hơi, ngắm nhìnBắc Đẩu Thất Tinh trên bầu trời, ánh mắt dần dần trở nên bắt đầu mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy trong đó mấy viên ngôi sao, hào quang lập lòe giữa, trở nên lờ mờ, tựa hồ muốn trùng hợp ở một chỗ.

Đúng lúc này, hắn trong lòng tim đập mạnh một cú, trong đầu đột nhiên Linh quang lóe lên toát ra một cái ý niệm trong đầu đến: Nếu như bản thân trong cơ thể Pháp lực không cách nào gia tăng, vì sao không tu luyện một cỗ hóa thân?

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập đưa tay sờ sờ cái cằm, cẩn thận suy nghĩ đứng lên.

Dùng hóa thân để tu luyện tích góp từng tí một Pháp lực, dĩ nhiên là có thể lách qua tình huống Nguyên Anh bị phong cấm trong cơ thể hắn, chỉ cần hóa thân có thể vì hắn cung cấp Pháp lực sung túc, cũng liền có thể giải quyết những phiền toái từ xiềng xích màu đen rồi.

Thế nhưng là, hoá thân này đến từ gì đây?

Hàn Lập trước tuy rằng tu luyện qua Huyền Mẫu Hóa Anh Đại Pháp, đã từng dùng đến Mộc Linh Anh tu thành, nhưng loại pháp thuật này yêu cầu nhất định phải cô đọng ra Đệ Nhị Nguyên Anh.

Mà đều muốn cô đọng Đệ Nhị Nguyên Anh, không chỉ có yêu cầu hà khắc, càng là cần tiêu phí đại lượng tinh lực cùng thời gian, mà hắn hôm nay không muốn lãng phí thời gian của hắn nhất.

Hắn có hiểu biết một số thuật hoá thân, tuy nhiên cũng đều không có ngoại

lệ, cần tiêu phí rất nhiều thời gian, cũng đồng dạng không thể thực hiện.

Ngay tại thời điểm hắn do dự, trong nội tâm không khỏi nghĩ đến pho tượng đầu lâu trong cấm địa viên Ô Mông Đảo, lập tức hai mắt sáng ngời.

"Đúng rồi, Địa Chích hóa thân, cũng là hóa thân..."

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lập tức đứng lên, một tay phất lên, trong tay áo liền có một đạo hào quang bay ra, hướng về một nơi trong đảo mà rơi xuống.

...

Ước chừng nửa khắc chuông sau, tại một cấm địa nằm dưới đáy biển ở Tây Bắc Ô Mông Đảo xuất hiện hai thân ảnh.

Một người trong đó đang mặc thanh sam, thân hình cao lớn, chính là Hàn Lập, mà ở phía sau hắn, một gương mặt nam tử tràn đầy nghi hoặc mặc nho bào, dĩ nhiên là là Lạc Phong rồi.

Vừa rồi hắn đang trong động phủ tu luyện, đột nhiên nhận được Hàn Lập Truyền Âm Phù, liền lập tức chạy đến nơi này, lúc này đang có chút ít như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì).

"Liễu tiền bối, ngài để cho ta tới nơi này trongcấm địa, là có cái gì chuyện quan trọng hơn để phân phó?" Lạc Phong nhịn không được hỏi.

"Một lát có một số việc muốn hỏi ngươi." Hàn Lập chẳng qua là đơn giản nói một câu, không có giải thích thêm mấy thức khác.

Sau khi nói xong, hắn liền trực tiếp đi đến bệ đá phía trước, thò tay đem đầu lâu pho tượng màu xanh nâng lên.

Đặt ở trước mắt quan sát sau một lát, hai mắt hắn lam quang lóe lên, một tay cùng nhau chỉ hướng về mi tâm trên đầu lâu điểm xuống.

Lạc Phong thấy thế, trong lòng nhảy dựng mãnh liệt, vô thức liền muốn

ngăn cản, nhưng cuối cùng hắn thực sự cái gì cũng không có làm, chẳng qua là thân thể trước đưa ra, khẽ nhếch miệng rồi ngừng tạichỗ.

Đầu ngón tay Hàn Lập đụng đến mi tâm của đầu lâu, lập tức, một luồng hào quang mà mắt thường không thể nào thấy được từ phát ra từ đầu lâu pho tượng, như là sóng nước giống nhau nhộn nhạo ra.

Cỗ hào quang này tuy không mãnh liệt, cũng không có bao nhiêu lực phá hoại, nhưng lúc chạm đến, khiến cho Hàn Lập thân hình chấn động mạnh một cái, trên mặt của hắn cũng toát ra thần sắc bất khả tư nghị.

Hắn kinh ngạc phát hiện, Nguyên Anh của mình bị xiềng xích trong cơ thể, vậy mà cùng cái cỗ hào quang đã xảy ra sự đồng cảm, giờ phút này đang lấy hào quang từng trận chấn động, đung đưa. biên độ nhỏ

Hàn Lập một phen suy nghĩ, trong tay thanh sắc quang mang đột nhiên sáng ngời, một đám tinh thuần Pháp lực từ đầu ngón tay bắn ra, tiến nhập pho tượng đầu lâu bên trong.

Chỉ thấy bên trong đầu lâu, lập tức phảng phất phong bạo xoáy lên, vô số tín niệm chi lực điên cuồng chuyển động thẳng đứng, trong đó bỗng nhiên có mấy đạo màu lam nhạt Pháp lực từ đó tuôn ra, trực tiếp va chạm vào luồng pháp lực màu xanh Hàn Lập đưa vào.

Tuy rằng, pháp lực màu xanh tinh thuần nhưng chỉ là một nhúm vô cùng nhỏ bé nên vừa xông lên liền lập tức như sương mù tiêu tán.

Hàn Lập nhìn vài luồng pháp lực màu lam, trong lòng mừng rỡ, ngón tay đặt trên đầu pho tượng bỗng nhiên thu lại rồi quay người về phía Lạc Phong hỏi:

"Lạc tộc trưởng, năm đó hóa thân Địa Chích của Tổ thần Ô Mông đảo các ngươi ngoài việc có thể sử dụng lực lượng pháp tắc, còn có thần thông nào khác không?"

Lúc này, tất cả dị trạng cùng chấn động bên trên đầu pho tượng đều đã biến mất, không thấy gì nữa.

Lạc Phong thấy đầu pho tượng không có gì đáng ngại, mới hơi yên lòng. Sau khi nghe Hàn Lập hỏi lên như vậy, y lập tức mở miệng đáp:

"Hóa thân Địa Chích của đại nhân Lạc Mông mặc dù không có Nguyên Anh nhưng có thể thông qua tín niệm lực chuyển hóa thành Pháp lực, cho nên cũng có thể sử dụng pháp thuật khác."

------oOo------

Chương 93: Hai điều kiện tiên quyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994 & cubihu*

"Quả nhiên là thế..."

Hàn Lập nghe được lời của Lạc Phong, vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm.

Xem ra, khi Hoá thân Địa Chích hấp thụ, tín niệm lực không những có thể dùng để ngưng tụ lực lượng pháp tắc, mà còn được thúc giục cung cấp để chuyển thành Pháp lực.

Nói cách khác, nếu hiện tại hắn bắt đầu chuyển sang con đường tu luyện Địa Tiên, luyện chế ra Hoá thân Địa Chích của mình, rồi tích góp đầy đủ Pháp lực từng chút một thì có thể dùng nó để phụ trợ cho bản thể Nguyên Anh hoàn toàn thoát khỏi trói buộc của những xiềng xích thần bí kia.

Mà vừa rồi tín niệm lực bên trong đầu pho tượng cùng với Nguyên Anh bị xiềng xích trong cơ thể xuất hiện một tia đồng cảm. Xem ra, luyện chế Hoá thân Địa Chích để thoát khốn có lẽ còn có tác dụng khác không thể tưởng được.

Bất quá, nếu thật muốn thực hiện kế hoạch này mà nói, vẫn có thể còn một ít phiền toái.

Dù sao thì một khi bước lên con đường của Địa tiên, trong cơ thể liền tồn tại Pháp lực bị tín niệm lực làm ô nhiễm, nếu mạo hiểm mà không cẩn thận, hắn có thể vĩnh viễn biến thành một Địa tiên.

Nhưng nếu đợi đến lúc Nguyên Anh thoát khỏi trói buộc, khi mà Pháp lực còn chưa bị Tín niệm lực làm cho ô nhiễm, liền chấm dứt con đường tu

luyện này, một lần nữa theo con đường tu luyện khác thì cũng chưa chắc là không thể thực hiện được.

Sắc mặt Hàn Lập nhìn thì bình tĩnh, nhưng nội tâm đang không ngừng giằng xé

"Trong Tàng Thư Các có không ít điển tịch về Địa Tiên. Đa phần chỉ là giới thiệu sơ qua, nhưng lại không có nói rõ như thế nào mới có thể trở thành Địa Tiên, không biết là Lạc tộc trưởng đối với vấn đề này có hiểu rõ hay không?" Sau một lúc lâu, Hàn Lập hướng về Lạc Phong và nói.

"Liễu tiền bối, chẳng lẽ ngài cũng muốn tu luyện theo con đường Địa tiên?" Lạc Phong nghe vậy, có chút kinh ngạc hỏi.

"Tạm thời ngươi nói một chút cho ta biết" Hàn Lập từ chối cho ý kiến, hỏi lại.

"Dưới tình huống bình thường, đa số các Địa Tiên trước đây đều lựa chọn trở thành một vị tồn tại giống như Tổ Thần bổn tộc. Thông qua việc không ngừng sinh sôi nảy nở để sinh tồn, chính mình sinh hạ mấy đời, thậm chí mấy chục đời con cháu hậu bối. Rồi thông qua đám con cháu cung phụng lâu dài từ năm này qua tháng nọ, tích luỹ từng chút tín niệm lực. Đến lúc thích ứng được tín niệm lực bên người, cũng đã tích luỹ tín niệm lực ở mức nhất định, sau đó dung hoà thì mới có thể chính thức bước lên con đường tu luyện Địa Tiên... " Lạc Phong thấy vậy, liền chậm rãi nói.

"Nhất định phải là con cháu hậu bối mới có thể cung cấp tín niệm lực sao?" Hàn Lập cau mày hỏi.

"Người bình thường cũng không phải là hoàn toàn không được, nhưng cung cấp tín niệm lực sẽ tương đối hỗn tạp làm cho ở giai đoạn Tổ thần của Địa tiên hầu như không có cách nào ngưng tụ được. Tín niệm lực của chính con cháu hậu bối là thành tín nhất, độ phù hợp cũng là cao nhất. Thời gian trôi qua, số lượng con cháu ngày càng tăng, cho nên đa số Tổ thần muốn đi theo con đường này đều lựa chọn tiêu phí một ít thời gian, gầy dựng gia tộc của chính mình" Lạc Phong giải thích.

"Thì ra là thế, ngươi nói tiếp đi." Hàn Lập nhẹ gật đầu.

"Bởi vì tốc độ tu luyện của Địa tiên cùng với tốc độ ngưng tụ lực lượng pháp tắc mạnh hay yếu có ít nhiều liên quan với tín niệm lực, cho nên muốn vậy thì phải nhanh chóng gia tăng thực lực, cũng như không ngừng mở rộng khu vực khống chế và tranh đoạt thật nhiều tài nguyên. Chỉ có như thế thì mới có thể bồi dưỡng ra càng nhiều tộc nhân hơn, làm cho quần tộc của mình mau chóng khuếch trương..."

Hiện tại với tư cách là người có tu vi cao nhất Ô Mông tộc, cũng như có nhiều thời gian tu luyện tại hải vực Hắc Phong nên Lạc Phong hiểu khá rõ việc trở thành cũng như phát triển tiếp theo như thế nào của một vị Địa tiên.

Nhưng mà, sau khi nghe xong đối phương thao thao bất tuyệt giảng giải, trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút thất vọng.

Con đường trở thành Địa Tiên cũng không có dễ dàng như trong tưởng tượng, đối với tình huống trước mắt của hắn, cơ bản không có khả năng tốn nhiều thời gian để đi bồi dưỡng một gia tộc lớn mạnh.

Về phần kế tiếp là khuếch trương, tất nhiên là sẽ chạm đến lợi ích của Tổ Thần khác, sẽ không thể tránh né mà dính vào việc phân tranh cùng chém giết đến vô tận. Đây là điều hắn tuyệt đối không muốn phát sinh.

"Lạc tộc trưởng, ngươi vừa mới nói đó là tình huống bình thường, chẳng lẽ còn có phương pháp khác?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Cái này... Thật ra còn một phương pháp khác, có thể không đi con đường Tổ thần mà là trực tiếp tu luyện thành Địa Tiên." Lạc Phong chần chờ một chút rồi nói.

"Phương pháp này chắc là cần một ít điều kiện đặc thù" Hàn Lập suy nghĩ rồi hỏi.

"Không sai, phương pháp trực tiếp tu luyện thành Địa Tiên này mặc dù được lưu truyền rộng rãi ở Hải Vực Hắc Phong, đa số tu sĩ cấp cao đều nghe qua, nhưng hiếm có người thành công. Bởi vì phương pháp này cần

phải thỏa mãn hai điều kiện tiên quyết". Lạc Phong cười khổ một tiếng nói.

"Nói ta nghe một chút." Hàn Lập không biến sắc nói.

"Đầu tiên là, người tu luyện sử dụng Hoá thân Địa Chích không thể dùng tài liệu bình thường mà nhất định phải dùng thiên tài địa bảo có ẩn chứa lực lượng pháp tắc. Thứ hai, chính là công pháp Địa Tiên tu luyện phải có khả năng nhảy qua giai đoạn Tổ Thần. Nói cách khác, đó là công pháp Địa tiên cao cấp có thể trực tiếp ngưng tụ tín niệm lực hỗn tạp của người bình thường." Lạc Phong ngưng trọng giảng giải.

"Tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc... Công pháp Địa tiên cao cấp..." Hàn lập thì thào nói, chân mày cau lại

"Không dám dối gạt Liễu tiền bối, công pháp Địa tiên cao cấp thì tộc của ta không thể nào có, ngay cả toàn bộ Hải Vực Hắc Phong, chỉ sợ cũng không có mấy bộ đâu... Về phần tài liệu, trước đây Tổ Thần Lạc Mông từng lưu lại trong tộc một ít tài liệu, chẳng qua tại hạ kiến thức nông cạn, phần lớn đều không thể nhận biết được, không biết bên trong có tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc hay không. Tiền bối tự mình đi kiểm tra một chút xem sao." Lạc Phong thấy vậy liền nói thẳng.

"Tốt, vậy nhờ Lạc tộc trưởng dẫn đường" Hàn Lập gật gật đầu.

Hai người rất nhanh rời khỏi cấm địa, sau một lát, xuất hiện tại một mật thất bí ẩn dưới đất ở trong Thiên Điện.

Diện tích mật thất này không lớn, đặt hơn mười cái giá gỗ, phía trên chất đầy tài liệu, có tài liệu yêu thú, cũng có một ít linh thảo, khoáng thạch...

Những vật này mặt dù nhìn thưa thớt nhưng cũng chỉ đáng nói với tu sĩ cấp bậc Luyện Hư, Hợp Thể thôi.

Lạc Phong hiển nhiên biết điều này, trực tiếp dẫn Hàn Lập vào tận cùng bên trong, đến bên cạnh một cái giá ngọc xanh biếc. Giá ngọc này được bao phủ bởi một tầng cấm chế màu xanh, có thể mơ hồ thấy có đặt một ít đồ vật.

"Liễu tiền bối, vật của Tổ Thần đại nhân trước kia đều lưu tại nơi đây." Lạc Phong hướng Hàn Lập nói.

Nói xong, y liền lấy ra một lệnh bài màu xanh, lắc một cái về phía cấm chế màu xanh, bắn ra một đạo ánh sáng xanh.

Một tiếng "Bụp", cấm chế xanh xung quang giá ngọc lập tực tiêu tán.

Ở trên giá phần lớn là một ít khoáng thạch màu đen hình tròn, tản mát ra một cỗ chấn động cực kì âm hàn, tựa như là một loại tài liệu đặc thù.

Ngoài những khoáng thạch này, trên giá còn một ít đồ vật tạp nham, mấy khối vật liệu gỗ màu cam tản mát ra hương thơm, một khối khoáng thạch màu vàng nhạt, còn có hai kiện giáo ngắn pháp bảo tàn phiến, cuối cùng là một ngọc bài màu trắng to cỡ bàn tay.

Hàn Lập đem những vật này từng cái cầm lấy, cẩn thận kiểm tra một lần, rồi không khỏi lắc đầu.

Hắn nhận biết được Vật liệu gỗ màu da cam cùng khoáng thạch màu vàng. Đó là hai loại tài liệu luyện khí trân quí. Tuy nhiên, hắn không thể nhận biết được khối khoáng thạch màu đen, nhưng trong đó chắc chắc không có ẩn chứa bất kì lực lượng pháp tắc nào.

Về phần đôi giáo ngắn, trước kia chắc là một kiện Linh bảo có uy lực không nhỏ, đáng tiếc chẳng biết tại sao linh tính bị hao tổn đã lâu, bây giờ không thể trọng dụng rồi

Lạc Phong thấy thần sắc Hàn Lập như thế, không khỏi khẽ thở dài.

Y hy vọng Hàn Lập có thể tu luyện Địa Tiên, như vậy sẽ không cách nào ly khai hải vực này. Do đó có thể che chở lâu dài cho Lạc gia nhất mạch của y rồi. Chỉ cần có đủ thời gian, Lạc gia chắc chắn có thể sản sinh ra một gã Tổ Thần mới.

Nếu không phải như thế, y tuyệt đối sẽ không dễ dàng dẫn Hàn Lập tới đây.

Vào lúc này, một tiếng kêu kinh ngạc truyền đến.

Hàn Lập đang cầm một khối ngọc bài màu trắng, cẩn thận xem xét.

"Liễu tiền bối, ngọc bài này có gì đặc biệt sao?" Lạc Phong nao nao hỏi.

Y không biết đã lật xem qua bao nhiêu lần những vật nơi đây. Khối ngọc bài này cũng như vậy nhưng y cũng không phát hiện vật ấy có gì dị thường.

Hàn Lập không trả lời Lạc Phong ngay. Sau một lúc lâu cẩn thận đánh giá ngọc bài, hắn mới chậm rãi nói: "Ta nhất thời cũng không rõ lắm. Ngọc bài này tựa hồ có chút cổ quái. Ta mang về nghiên cứu một chút."

"Không có vấn đề." Lạc Phong lập tức nói ra.

"Về phần tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc cùng công pháp Địa Tiên cao cấp, ta còn muốn phiền ngươi giúp ta lưu ý một chút. Có bất cứ tin tức gì lập tức báo cho ta biết." Hàn Lập phân phó.

"Liễu tiền bối cứ yên tâm, vãn bối lập tức an bài xong xuôi." Lạc Phong đáp ứng.

...

Sau một lát, trong mật thất của tứ hợp tiểu viện.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, ánh mắt chớp động không thôi, mặt lộ vẻ vẻ do dự.

Trước mắt xem ra, nếu muốn trong thời gian ngắn giải quyết vấn đề Nguyên Anh bị phong ấn, chỉ có tìm cách đi theo con đường Địa Tiên không như bình thường rồi.

Chẳng qua là phải giải quyết được hai cái điều kiện tiên quyết kia mới được.

Hải Vực Hắc Phong vô cùng rộng rãi, phong phú. Có mấy chỗ trong đó

cũng giống bí cảnh, tuy rằng bốn bề nguy hiểm nhưng mà nuôi dưỡng một chút thiên tài địa bảo, yêu thú kì dị... Không chừng có thể tìm được tài liệu có ẩn chứa một chút lực lượng pháp tắc.

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lật tay lấy ra một vật. Chính là Độc Mục còn sót lại hắn thu được sau khi đánh chết tên Cự Nhân một mắt trong bong bóng thần bí ngày trước.

Độc Mục này phóng ra ánh sáng có thể làm cho động tác người ta trì trệ, đã để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Trước đây, mặc dù hắn cũng đã tra xét nhưng lúc ấy thời gian cấp bách nên không có tra xét rõ ràng. Hiện tại cần phải từ từ nghiên cứu một phen.

Nếu có một tia lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó sẽ khiến hắn giảm đi không ít công sức.

Miệng Hàn Lập lẩm nhẩm, hai mắt lập lòe lam quang, đồng thời mi tâm vỡ ra một đạo hắc văn, hiện ra một con mắt đen nhánh. Chính là Phá Diệt Pháp Mục.

Ba con mắt đồng thời sáng ngời, mỗi con mắt bắn ra một đạo hào quang.

Ba đạo hào quang, hai lam một đen, hội tụ đến một chỗ, chậm rãi dung hợp.

Hàn Lập lẩm nhẩm, tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Ba đạo hào quang rất nhanh dung hợp hoàn toàn, lóe lên hóa thành con mắt xanh đen, tản mát ra từng vòng ánh sáng xanh đen quỷ dị, bao phủ Độc Mục trong tay hắn.

Đồng thời, hắn cũng phát ra thần thức, từng đạo thần niệm vô cùng nhỏ bé hiện ra, bọc lại Độc Mục, thẩm thấu vào bên trong.

"Thứ này là..."

Một lát sau, nội tâm Hàn Lập vui vẻ.

Thần thức không ngừng dò xét, quả nhiên đã phát hiện ra một chút ít.

Ở sâu bên trong Độc Mục mơ hồ hiện ra mấy cái quang điểm màu trắng cực kì nhạt.

Nội tâm Hàn Lập khẽ động, tia thần niệm lần nữa biến đổi, hóa thành dạng sương mù. Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng mấy điểm trắng đó.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên mở to mắt, thần thái lóe lên.

Tuy rằng vô cùng yếu ớt nhưng hắn vẫn có thể khẳng định, bên trong điểm trắng này xác thực ẩn chứa một chút ít chấn động pháp tắc.

------oOo------

Chương 94: Di ngôn của Tổ Thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994 & cubihu*

Hàn Lập kềm chế nội tâm hưng phấn, ý niệm trong lòng quay cuồng.

Xem ra quả nhiên hắn đoán không sai, lúc trước Cự nhân một mắt phát ra ánh sáng có chứa năng lực gây hiệu quả trì trệ, chính là ẩn chứa một loại lực lượng pháp tắc công kích nào đó.

Chỉ là Độc Mục này tản mát ra đến tột cùng là loại pháp tắc nào thì hắn không dám xác định.

Tuy nhiên, Cự nhân này thi triển phần lớn thủ đoạn là thuộc tính Thổ, lại từng thi triển qua một loại thần thông nào đó tăng trọng lực lên đối thủ. Chẳng lẽ, bên trong con mắt này ẩn chứa pháp tắc có thuộc tính Thổ cùng pháp tắc có thuộc tính Trọng lực?

"Có lẽ vậy..."

Hàn Lập lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa.

Mặc kệ là ẩn chứa pháp tắc gì, hắn chỉ cần biết đây là tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc là đủ rồi.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, con mắt xanh đen trước người lóe lên rồi tiêu tán. Mặt hắn lộ ra một vẻ mệt mỏi.

Hắn lật tay lấy ra một gốc Vân Hạc Thảo, nuốt vào, sau một lát mới khôi phục lại.

Hàn Lập đem Độc Mục thu hồi trong pháp khí trữ vật, rồi lật tay lấy ra một vật là viên hạch đào mặt người mà trước đây hắn đã dùng thần thức tra xét

qua.

Miệng Hàn Lập mấp máy lẩm nhẩm lập tức hai mắt cùng Phá Diệt Pháp Mục ở mi tâm lóe lên lần nữa rồi bắn ra ba đạo quang mang, ngưng tụ ra con mắt màu xanh đen.

Gợn sóng xanh đen bao phủ hạch đào mặt người. Thần niệm tinh ti cũng xuất hiện cùng thẩm thấu vào bên trong hạch đào.

Thời gian từng giờ trôi qua, Hàn Lập khẽ nhếch miệng rồi mở mắt.

Con mắt xanh đen lóe lên tiêu tán, thần niệm tinh ti cũng rời khỏi hạch đào.

Hắn lần nữa lấy ra một gốc Vân Hạc Thảo ăn vào. Sau đó hắn đùa giỡn hạch đào trong tay, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ.

Mặc dù rất yếu ớt nhưng lần này hắn xác thực cảm ứng được bên trong hạch đào ẩn chứa một tia Pháp Tắc có chút thuần túy thuộc tính Thổ.

Trong thời gian kế tiếp, hắn lại lấy ra mấy hạch đào mặt người khác, dò xét từng cái một, quả nhiên đều giống nhau.

Xem ra vận khí của hắn quả thực là không tồi, ngẫu nhiên ở bên trong khoảng cách giữa giới diện lại lấy được đồ vật bất phàm như thế.

“Trước mắt xem đã giải quyết xong vấn đề thứ nhất trong hai vấn đề tu luyện Địa Tiên. Nhưng lựa chọn như thế nào giữa Độc Mục cùng Hạch Đào thì cần phải hiểu rõ ràng mới được”. Hàn Lập thở phào một hơi, hai mắt híp lại, trầm ngâm.

Căn cứ từ tin tức lấy được từ chỗ Lạc Phong, hóa thân Địa Chích ngưng tụ pháp tắc loại nào có quan hệ không nhỏ đến loại lực lượng pháp tắc nào ở bên trong tài liệu luyện chế ra bản thân pho tượng.

Hắn muốn luyện chế ra loại Hoá thân Địa Chích đặc thù thì càng có liên quan trực tiếp tới loại lực lượng pháp tắc nào ẩn chứa bên trong tài liệu.

Hàn Lập nhanh chóng lắc đầu.

Hiện tại xem ra cân nhắc vấn đề này còn khá sớm. Việc cấp bách trước mắt là phải tìm được Công pháp Địa tiên cao cấp rồi hãy tính tiếp.

Hắn đem hạch đào mặt người cẩn thận từng li từng tý cất đi, rồi lần nữa lật tay lấy ra một vật, chính là miếng Ngọc Bài màu trắng.

Hai mắt Hàn Lập hiện ra ánh sáng màu lam, thi triển Minh Thanh Linh Mục.

Khi hắn nhìn vào thì mặt ngoài của Ngọc Bài đang bị bao phủ bởi một tầng nước có ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Ánh sáng màu xanh lam này làm cho Hàn Lập có cảm giác kì quái, cũng không phải là một cấm chế đơn giản.

Giữa lam quang mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều làn sóng giống như hư ảnh, ẩn chứa ba động nhè nhẹ của một tia Thủy thuộc tính. Hiển nhiên người thi triển cấm chế trên Ngọc Bài này chính là Tổ Thần Lạc Mông.

Bất quá, bọn người Lạc Phong tựa hồ không phát hiện được lam quang trên Ngọc Bài.

Hàn Lập nhìn Ngọc Bài trong tay, mắt hiện ra một tia hiếu kỳ, ngón tay búng ra liên tục.

Hơn mười đạo ánh sáng trắng bắn ra xung quanh hiện thành mười mấy cán trận kỳ màu trắng.

Trận kỳ hiện ra ánh sáng trắng chói mắt rồi ngưng tụ thành một pháp trận hình hoa sen trắng, “ong ong” vận động không ngừng.

Hàn Lập phất tay ném Ngọc Bài màu trắng ra, lập tức bị pháp trận hoa sen trắng khống chế, lơ lửng giữa không trung.

Hai tay hắn bấm niệm, đánh ra từng đạo pháp quyết.

Hào quang xung quanh bên trong pháp trận hoa sen lưu chuyển, hiện ra vô số phù văn màu trắng theo pháp quyết của Hàn Lập, rồi hội tụ và thẩm thấu vào bên trong Ngọc Bài.

Vầng sáng xanh nhạt trên Ngọc Bài lập tức sáng lên, ngăn cản phù văn màu trắng xâm nhập. Bất quá những phù văn màu trắng này được Hàn Lập điều khiển, biến hoá khôn lường, từng chút một đột phá khỏi sự phong tỏa của vầng sáng xanh lam, thâm nhập vào bên trong Ngọc Bài.

Cấm chế bất phàm trên Ngọc Bài màu trắng muốn cưỡng ép tiêu trừ thật không dễ dàng. May mà Hàn Lập có hiểu biết rất sâu đối với trận pháp cấm chế, cộng thêm lực lượng thần thức cường đại cùng Minh Thanh Linh Mục củng cố, đã nhìn ra được một ít manh mối, cũng không phải là không thể tiêu trừ được.

Thời gian từng giờ trôi qua, vầng sáng xanh lam trên Ngọc Bài phát ra càng ảm đạm, rất nhanh chỉ còn lại có một lớp mỏng manh.

"Đi!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đột nhiên hai tay bấm niệm pháp quyết nhanh hơn.

Pháp trận Bạch liên bỗng nhiên sáng ngời, hiện ra vô số phù văn màu trắng, hội tụ vào một chỗ, hình thành mười mấy cây dùi nhọn trắng, hung hăng đâm vào Ngọc Bài.

Tách!

Tầng lam quang cuối cùng trên Ngọc Bài lấp lóe kịch liệt mấy lần, rốt cục vỡ vụn ra. Trong lòng Hàn Lập vui mừng, đang muốn phất tay bắt lấy Ngọc Bài.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Một ít phù văn trên Ngọc Bài đột nhiên nhuyễn động, phảng phất như là

một vật sống.

Bạch quang từ trên Ngọc Bài vô cùng loá mắt lan ra, ngưng tụ thành từng đoàn từng đoàn ráng mây màu trắng, phát ra âm thanh ầm ầm như sấm rền.

"Đây là cái gì!" Hàn Lập giật mình, đứng dậy.

Chỉ thấy từ Ngọc Bài không ngừng phun ra một mảng mây trắng lớn, quay tròn xung quanh Ngọc Bài, hình thành một vòng xoáy quỷ dị lớn vài trường.

Trung tâm vòng xoáy xuất hiện một cái lỗ đen thui, lúc đầu chỉ lớn chừng nắm tay nhưng theo chuyển động của vòng xoáy thì càng lúc càng lớn. Sau mấy hơi thở, nó hóa lớn bằng cái cối xay, từ đó kịch liệt khuếch tán ra chấn động không gian. Thoạt nhìn thông đạo đen nhánh, sâu không lường được, không biết đi thông tới nơi nào.

Hàn Lập nhìn thông đạo kỳ dị trước mắt, rất nhanh tỉnh táo lại, nhắm hai mắt, thả thần thức dò xét trong đó.

Bất quá sau một lát, hắn mở to mắt, có chút bất đắc dĩ cười khổ một tiếng.

Bên trong lối đi này tựa hồ có một loại lực lượng kỳ dị, đã cách trở thần thức của hắn, khiến cho hắn không cách nào thăm dò kỹ càng tình huống bên trong.

Cỗ lực lượng này cũng không yếu, nếu hắn muốn cưỡng ép thăm dò, lấy lực lượng thần thức của hắn tự nhiên có thể làm được, chỉ là hiện nay một nửa lực lượng thần thức của hắn dùng để ngăn cách Nguyên Anh liên hệ cùng ngoại giới, cơ bản là không có cách nào sử dụng toàn lực.

Sau nửa ngày đứng nguyên tại chỗ, dù còn chút do dự, cuối cùng hắn vẫn lắc mìn một cái, nhảy vào thông đạo đen nhánh.

Bên trong là một thông đạo phạm vi hơn một trượng, bốn phía đều được bạch quang chiếu sáng. Ở ngoài trăm bước, một cánh cửa đen ngòm hiện ra trong hư không.

Vừa đi xuyên qua cửa động, một cỗ hương thơm kì dị lập tức ập đến.

Hàn Lập vô thức cau mũi, nhíu mày, liếc nhìn bốn phía. Chỉ thấy xung quanh là một cánh rừng cổ thụ xanh um, tươi tốt, phạm vi gần một dặm. Sương mù bao phủ dày đặc bốn phía, nhìn tựa hồ là một tiểu bí cảnh. Sau khi quan sát một chút, hắn liền phát hiện thiên địa linh khí nơi đây tựa hồ cùng hải vực Hắc Phong không sai biệt lắm, cũng không giống là động thiên phúc địa.

Cổ thụ xung quanh đều cao hơn trăm trượng, thân cây thẳng tắp, tới gần ngọn mới phân ra rất nhiều chạc cây, tạo thành một tầng tán cây xanh ngắt, kết nối với nhau che kín cả mặt đất, khiến cho toàn bộ khu rừng đều có vẻ hơi u ám.

Trong rừng ít có bụi cây sinh trưởng, cũng không thấy được bất kỳ động vật gì, nhìn rất tĩnh mịch, không có bao nhiêu sinh khí.

Hàn Lập nhìn xuyên qua khoảng cách giữa các cây cổ thụ thì thấy ở sâu bên trong rừng cây có một khu vực tương đối rộng rãi, tựa hồ như là một quảng trường

Hắn chậm rãi đi xuyên qua rừng cây, liền phát hiện nơi đó thực sự không phải là quảng trường, chỉ là một nơi có phạm vi mười trượng mà không có một cây cổ thụ nào, có chút trống trải.

Tại gò đất trung tâm ở nơi này, một cây kỳ dị có hoa màu tím sinh trưởng lẻ loi. Bông hoa hình dáng như là mẫu đơn, to như lá sen, toàn thân tím sậm, lá có chút giống với lá chuối, nhuỵ hoa lại giống như mào gà, nhìn có chút yêu dị.

Vừa rồi mùi hương kì dị mà hắn ngửi được chính là phát ra từ bông hoa này.

Ở chỗ cách mấy trượng bên ngoài cây hoa này có một tòa lầu gỗ hai tầng, cao không quá ba trượng. Bởi vì không được tu sửa trong một thời gian dài, cửa chính, cửa sổ đều đã mục nát, mái hiên cũng đã sụp xuống hơn phân

nửa, khắp nơi trên tường đều mọc đầy rêu xanh, nhìn qua mười phần rách nát.

Trong lầu gỗ phía cửa ra vào bên trái, có một bộ thi hài màu xám trắng, nửa thân trên ngồi tựa vào bức tường. Hai bàn tay của bộ xương giơ cao trước người như là đang chụm lại mà hướng của ngón tay chỉ lại chính là gốc hoa màu tím.

Ánh mắt Hàn Lập dò xét thi hài một lát, đột nhiên đôi mắt sáng ngời, hiện lên vẻ kinh ngạc. Hắn lập tức bước nhanh về phía trước, ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát thi hài.

Áo quần của thi hài này sớm đã mục nát, rách mướp khắp nơi, nhìn tựa như từng mảnh nước bùn. Trên xương cốt của thi hài thì bám vào một tầng bùn đất dày đặc cùng bụi bặm.

Nhưng mà nhìn xuyên qua bụi bặm, lại có thể nhìn thấy ở phía trên xương cốt tựa hồ còn lưu chút ánh quang nhè nhẹ, nhìn có chút kỳ lạ. Nhiều khả năng khi còn sống cũng là người tu hành đắc đạo.

Hàn Lập thò tay vung nhẹ, một cơn gió màu xanh lá trong nháy mắt thổi qua, quét sạch bụi đất cùng quần áo trên bộ xương khô, lộ ra một bộ xương cốt trắng như tuyết óng ánh.

"Xoạch "

Từ bộ xương khô truyền ra một âm thanh nhẹ. Mấy khối ngọc giản cùng một cái nhẫn trữ vật rơi xuống dưới.

Hàn Lập tiện tay nhặt lên khối ngọc giản, đánh giá một lát. Sau đó đặt lên mi tâm, thần thức của hắn liền chìm vào trong đó.

Trong ngọc giản không có vật khác, chỉ có mấy lời tâm sự:

“Nếu như hậu nhân Lạc gia của ta có duyên nhập cảnh này, không cần ngạc nhiên. Ta là Tổ Thần Lạc Mông, lúc trước hóa thân bị thương nặng, bế quan đã hơn chín ngàn năm... Vốn muốn bồi dưỡng Đản Hồn hoa, đúc lại Hoá

thân Địa Chích, chỉ còn cách hơn ba ngàn ngày nữa là thành công thì lại gặp phải cường địch, mặc dù ta đã tiêu diệt được nhưng bản thân cũng bị trọng thương, bệnh tích trữ lâu ngày khó chữa, sợ đã không kịp, sau ngày rằm..."

Sau một lát, hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên mở ra, không khỏi có chút thổn thức trong lòng, Lạc Mông như vậy mà đã vẫn lạc hơn nghìn năm trước, ngay cả người trong tộc cũng không biết.

Bất quá, có lẽ cũng chính là bởi vậy, mới không có mảy may tin tức nào truyền ra, khiến cho các thế lực đối địch của Hàn Tinh tộc dù sớm đã ngấp nghé, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đến những năm gần đây mới bắt đầu đối phó với Ô Mông đảo.

Đây cũng được gọi là may mắn trong bất hạnh.

------oOo------

Chương 95: Tiểu bình mất linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập không có đem ngọc giản trong tay cất đi mà đem đặt lại cạnh thi hài của Lạc Mông.

Y dù sao cũng đã từng là Tổ thần của Ô Mông đảo, măc dù đã chết do kiếp nạn của hắn đã tới, nhưng cuối cùng cũng để lại di ngôn, còn về phần kia…, bởi vì trong tộc không có bất kì tu sĩ Đại Thừa nào mà y cố ý không cho tộc nhân biết, dùng kế này để hoãn bình, rốt cuộc cũng không xác định được.

Bất quá, tại di ngôn cũng đã đề cập, nếu như ngày sau thật sự có tộc nhân có thể Độ kiếp thành công, lấy những tài liệu mà y lưu lại để luyện chế Địa Chích hóa thân, trở thành Tổ Thần mới của Ô Mông đảo, tiếp tục che chở tộc nhân về sau.

Tuy nói đại đạo vô tình, nhưng loại tu luyện lấy huyết mạch hậu nhân cung cấp tín niệm làm căn cơ Tổ Thần trong con đường tu luyện Địa Tiên, so với con đường tu tiên bình thường thì có thêm một chút vướng bận, cũng như vài phần Yên Hóa khí ở nhân gian.

“Lạc Mông đạo hữu, mặc dù ta không thể trở thành Tổ thần mới của Ô Mông đảo, nhưng nếu ta đủ khả năng, thì sẽ chú ý để bảo vệ tộc nhân của ngươi một chút. Những tài liệu này của ngươi xem như là thù lao cho ta.” Hàn Lập đối với thi hài nhàn nhạt nói ra.

Dứt lời, hắn thu hồi ánh mắt, tiện tay cầm lấy một trong ba khối ngọc giản còn lại trên mặt đất, dán vào mi tâm.

Sau một lát, khóe miệng của hắn không khỏi hơi hơi nhếch lên.

Bên trong cái ngọc giản này ghi chép phương pháp chuẩn xác để luyện chế

Địa Chích hóa thân.

Hắn trước mắt đang rất muốn tìm hiểu một chút về cái phương pháp luyện chế này.

Căn cứ theo lời kể bên trong, luyện chế Địa Chích hóa thân không chỉ có trình tự luyện chế cực kì phức tạp ra, hơn nữa cũng cần rất nhiều loại tài liệu pha tạp, hỗn tạp khác nhau, cực kì khó tìm, mà tài liệu đặc thù nhất và cũng không thể thiếu được nhất chính là một loại Linh tài tên là "Đản Hồn Hoa. "

Lúc luyện chế Địa Chích hóa thân, nguyên liệu phải có là một cây Đản Hồn Hoa nguyên vẹn, từ đó lấy ra Đản hồn Dịch thể, sau đó cho thêm các tài liệu khác vào, cùng nhau luyện chế mới có thể thành công.

Hoa này càng lâu năm thì hiệu quả luyện chế càng tốt, linh trí của hóa thân cũng càng cao, nhưng tối thiểu phải từ vạn năm trở lên, nếu không không có cách nào đạt được hiệu quả trong việc ngưng hồn, nếu hoa này từ mười vạn năm trở lên, đạt được hiệu quả ngưng hồn có thể nói là gần như hoàn mỹ.

Ở phần cuối cùng của ngọc giản, cũng có giới thiệu và mô tả sơ qua về Đản Hồn Hoa, hoa này sinh trưởng dưới trăm năm có lá không có hoa, trăm năm mới có thể nở ra một đóa hoa trắng, ngàn năm sau thì màu sắc và hoa văn từ trắng chuyển sang đỏ, năm ngàn năm sau chuyển từ đỏ sang tím, tám ngàn năm thì màu sắc càng đậm, sẽ sinh ra một nhụy hoa hình dạng mào gà, đến lúc hoa được vạn năm, trên cánh hoa sẽ xuất hiện một đạo kim văn, cứ cách vạn năm sẽ xuất hiện thêm một đạo. Về phần từ mười vạn năm trở lên, hoa có xuất hiện bất kì biến hóa gì hay không cũng không thấy có bất kì ghi chép gì trong ngọc giản, có lẽ bởi vì nó quá mức hiếm thấy.

Hoa này ngoại trừ dùng để luyện chế Địa Chích hóa thân ra còn lợi ích giúp Địa Tiên đột phá tiến giai khi gặp bình cảnh, nhưng quá trình chăm sóc lại cực kì khó khăn, nghe nói có thể tìm được một cây đã ngoài ngàn năm đã là phượng mao lân giác, cho nên trên thị trường tại toàn bộ Hắc Phong Hải Vực, đừng nói có Đản Hồn Hoa hơn vạn năm, mà là năm nghìn năm cũng thập phần hiếm thấy, căn bản chính là có muốn cũng không được.

Bên cạnh Hàn Lập cách đó không xa, dĩ nhiên chính là Đản Hồn hoa không thể nghi ngờ, xem hình dáng của nó ít nhất cũng đã hơn tám nghìn năm, nếu đem bán tại Hắc Phong Hải, tuyệt đối đủ khiến cho một gia tộc Địa tiên đồng dạng táng gia bại sản.

Hàn Lập trong lòng suy nghĩ, lấy một cái ngọc giản khác cầm lên.

Kết quả là, nội dung bên trong khối ngọc giản có chút đặc thù, cách sử dụng từ ngữ có chút khác biệt so với bình thường, mang hàm nghĩa hàm nghĩa thập phần tối nghĩa thâm ảo.

Ngay từ đầu hắn thấy có chút không rõ ràng cho lắm, nhưng khi hắn nghiên cứu một lúc sau đó, liền kinh hỉ phát hiện, ngọc giản này ghi chép phương pháp luyện hóa Tín niệm lực

Trong đó bao gồm cách sử dụng Tín niệm lực cho bản thân, cũng như làm sao chuyển hóa làm Pháp lực cùng với cách ngưng tụ lực lượng pháp tắc.

Về phần còn lại trong ngọc giản, ghi chép một ít tâm đắc của Lạc Mông trong quá trình tu luyện hằng ngày cùng với một ít giải thích phân tích đối với cách tu luyện Tổ Thần.

Hàn Lập nhìn qua loa một chút, không nghiên cứu cẩn thận, bất quá, trong ngọc giản có nhắc đến một ít nội dung khiến hắn có chút để tâm

Bởi vì vị trí địa lý Hắc Phong Hải Vực khá đặc thù, diện tích hải dương rộng lớn hơn xa cả lục địa, ở nơi này thiên địa nguyên khi chảy xuôi bên trong, dĩ nhiên là Thủy thuộc tính là sung túc nhất.

Cho nên ở chỗ này, nếu ngưng tụ cùng tu luyện Thủy pháp tắc sẽ dễ dàng hơn nhiều so với tu luyện các loại pháp tắc lực lượng khác, hơn nữa bởi vì thiên thời địa lợi, nếu cùng với người khác tranh đấu tại đây, sử dụng Thủy thuộc tính sẽ tăng thêm ba phần công lực so với loại pháp tắc khác.

Cũng chính bởi vì điểm này, nếu muốn tìm Địa Tiên điển tịch có chứa Thủy pháp tắc ở nơi này sẽ dễ dàng không ít, tuy nhiên, điều này cũng khiến cho tất cả tài nguyên lực lượng có chứa thủy pháp tắc đều rất khan hiếm, một

khi xuất hiện sẽ lập tức bị người điên cuồng tranh đoạt.

Hàn Lập đem ba khối ngọc giản thu hồi, ánh mắt chú ý lên nhẫn trữ vật, tìm tòi trong đó.

Quả nhiên, bên trong nhẫn trữ vật toàn là tài liệu luyện chế Thủy thuộc tính hóa thân Địa Chích đã được nhắc ở trong ngọc giản, trong đó bao gồm cả pho tượng đầu lâu bằng Lam tinh thạch mà lúc trước hắn đã gặp qua.

Hàn Lập không khách khí thu lấy toàn bộ đồ vật bên trong túi trữ vật, sau đó nhìn về gốc Đản Hồn Hoa cách đó không xa.

Suy nghĩ một lúc lâu, hắn tiến đến vài bước, đem Chưởng Thiên Bình hắn thường hay đeo trước ngực lấy xuống, mở nắp bình, cẩn thận đem một giọt lục dịch trong bình, rót xuống.

Đây là số lục dịch hắn đã ngưng tụ được trước khi rời khỏi Linh Hoàn Giới, kể từ lúc hắn đặt chân đến Hắc Phong Hải Vực này, tâm tư hắn đặt trên việc thoát khỏi xiềng xích nên không có cơ hội sử dụng, lưu lại lục dịch đến bây giờ.

Hiện tại có bình này đem hoa kia thúc dục sinh trưởng đến hơn vạn năm là không khó, nếu như thời gian cho phép, hắn còn tính toán đem hoa này thúc dục sinh trưởng lên đến mười vạn năm.

Trong thời gian tiếp theo, hắn tìm tòi toàn bộ khu rừng cũng như lầu gỗ qua một lần cũng không có phát hiện chỗ nào đặc biệt, liền từ không gian thông đạo quay trở về mật thất.

Lúc hắn vừa mới bay ra khỏi thông đạo, trong nháy mắt, lối đi ông ông rung động lắc lư, tản mát ra một chùm quang mang màu trắng rộng lớn, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất vô tung.

Ngọc bài màu tắng một lần nữa lại hiện ra, bên ngoài Linh quang lập lòe, lơ lửng trên không, tản mát ra từng đợt không gian chấn động yếu ớt.

Hàn Lập thò tay thu Ngọc bài về, đem cất vào vòng tay trữ vật của hắn.

Cái ngọc bài này xem ra chính là chìa khóa mở ra bí cảnh của Lạc Mông Tổ thần

Hôm nay, cấm chế của vật ấy đã bị hắn phá vỡ, về sau liền giống như bản thân đang mang theo một kiện Động Thiên Chi Bảo, làm chuyện gì cũng tiện lợi rất nhiều.

Hàn Lập nghĩ vậy, liền khoanh chân ngồi xuống, đem khối ngọc giản ghi lại phương pháp luyện chế Địa Chích hóa thân ra tìm hiểu.

Thời gian trôi qua, sắc trời dần tối, trên không Ô Mông Đảo hiện ra một vòng trăng tròn sáng tỏ, đã đến thời gian buổi tối.

Vốn tại trong mật thất khoanh chân tìm hiểu Hàn Lập, bỗng nhiên đứng dậy, lóe lên phía dưới, bỗng nhiên xuất hiện ở ngoài viện.

Hắn ngẩng đầu nhìn qua ánh trăng to lớn trên không trung, thò tay đem Chưởng Thiên Bình trên cổ gỡ xuống, để trên mặt đất.

Không bao lâu, từng đạo bạch quang từ phía trên không thả xuống, hội tụ phía trên tiểu bình, hình thành từng quang điểm màu trắng, xung quanh bình hiện ra một khe hở màu trắng thật lớn, có chút chói mắt.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, trong lòng khẽ động.

Động tĩnh mà Chưởng Thiên Bình hấp thụ Nguyệt Hoa tại Tiên Giới so với lúc ở Linh Hoàn giới muốn lớn hơn rất nhiều, lúc trước chỉ cần ánh trăng sung túc, liền có thể ngưng tụ ra một giọt lục dịch sau hai ngày, còn tình huống trước mắt, chẳng lẽ liền có thể ngưng tụ ra một giọt trong một ngày?

Hàn Lập có chút hưng phấn nghĩ đến, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Một chùm ánh sáng màu xanh hiện lên, bao trùm dị tượng xung quanh Chưởng Thiên Bình

Sau đó, hắn dứt khoát khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, lấy ra ngọc giản

lúc trước, tiếp tục tham ngộ.

Một đêm trôi qua.

Hàn Lập mở to mắt, phất tay xua tán ánh sáng màu xanh, cầm lấy Chưởng Thiên Bình, biểu tình hơi ngẩn ra.

Nắp bình căn bản không có cách nào mở ra, nói cách khác, trong bình cũng không có ngưng tụ ra lục dịch.

"Có lẽ vẫn phải là hai ngày..."

Hàn Lập có chút bất đắc dĩ thì thào một tiếng, không có quá mức để trong lòng, ngồi nguyên tại chỗ tiếp tục nhắm mắt tìm hiểu.

Cho đến khi màn đêm buông xuống, thời điểm dị tượng khi tiểu bình hấp thu Nguyệt Hoa xuất hiện, hắn mới lần nữa thi pháp che lại dị tượng.

Kết quả buổi sáng ngày hôm sau, hắn lần nữa cầm lấy Chưởng Thiên Bình, sắc mặt có chút khó coi.

Bởi vì tiểu bình như trước không có cách nào mở ra!

"Chẳng lẽ thiên địa linh khí ở Tiên Giới không có nồng đậm như ở Linh Hoàn Giới sao?"

Trong đầu Hàn Lập xuất hiện ý niệm có chút hoang đường, liền lập tức bị hắn bác bỏ.

Đêm hôm đó, hắn một lần nữa đem Chưởng Thiên Bình đặt ở trong tiểu viện, lúc này đây, hắn không có nhắm mắt tìm hiểu ngọc giản, chăm chú nhìn chằm chằm vào tiểu bình không chớp mắt.

Kết quả thu được là tình huống tiểu bình hấp thu ánh sáng Nguyệt Hoa không có bất kì biến hóa nào, nhưng mà đến sáng sớm hôm sau, lục dịch không có xuất hiện.

Điều này làm cho tâm tình Hàn Lập có chút nôn nóng.

Phải biết rằng, sở dĩ hắn có thể đi đến được như hôm nay, ngoại trừ việc chú ý cẩn thận ở bên ngoài, có thể nói phần còn lại đều nhờ vào công lao của Chưởng Thiên Bình, nếu như bình này đã mất khả năng ngưng tụ lục dịch, chính là hắn đã mất đi chỗ dựa lớn nhất rồi

Như trước mắt, nếu muốn làm Đản Hồn Hoa sinh trưởng đến vạn năm, chỉ sợ là một sự tình cực kì khó giải quyết.

Chẳng qua hiện tại nếu đưa ra kết luận thì còn khá sớm, dù sao nơi này là Chân Tiên giới, không giống như Linh Hoàn Giới hoặc Linh Giới.

Hắn mang theo vài phần hy vọng, tiếp tục thử nghiệm

Ngày thứ tư, lục dịch vẫn không có xuất hiện.

Ngày thứ năm, giống như trước.

Ngày thứ sáu...

Nháy mắt, đã qua hơn mười ngày.

Ban đêm, Chưởng Thiên Bình vẫn hấp thụ bạch quang như trước đây, nhưng mà sự xuất hiện của thần bí lục dịch vẫn không có chút dấu vết nào.

Bên trong mật thất, Hàn Lập nhìn Chưởng Thiên Bình trước mắt, thần sắc có chút âm trầm.

Nhớ ngày đó tại Nhân giới, bất quá cũng tầm bảy tám ngày là ngưng tụ được một giọt lục dịch, hôm nay đã gấp đôi thời gian so với trước kia, trong bình vẫn trống không, chuyện này đó giờ chưa từng phát sinh làm cho hắn có cảm giác trở tay không kịp.

Trải qua những ngày này suy nghĩ, hắn cũng nghĩ đến hai khả năng.

Thứ nhất, bởi vì nguyên nhân nằm ở Chân Tiên giới.

Căn cứ lời lúc trước của Chân Tiên Mã Lương khi hạ giới đã nói, Chưởng Thiên Bình chính là vật thuộc về Cửu Thiên Quan, một thế lực lớn ở Tiên Giới.

Giờ phút này tiểu bình trở về Tiên Giới, trong đó hẳn đã phát sinh một chút biến hóa mà hắn đã không thể nhận ra.

Thứ hai, lúc ở bên trong giới diện, cùng với Độc Mục Cự Nhân chiến đấu một trận, bình này đã hấp thụ một đạo pháp tắc ẩn chứa lực lượng trì trệ ánh sáng, đã sinh ra một ít ảnh hưởng đến bình.

Hàn Lập thở nhẹ thở ra một hơi, thần tình chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

Chưởng Thiên Bình mặc dù là bảo vật quan trọng nhất của hắn, bất quá cũng cũng không có nghĩa là nếu thiếu nó, hắn liền không cách nào sinh tồn.

Hơn nữa, tình huống của Chưởng Thiên Bình hôm nay, cũng cũng không có nghĩa là không có cách nào sinh ra lục dịch, tối thiểu, mỗi lúc trời tối nó còn có thể hấp thu bạch quang.

Đi từng bước xem từng bước vậy.

...

------oOo------

Chương 96: Lục dịch tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

***Biên**: nila32*

Hàn Lập cất Chưởng Thiên tiểu bình đi, dự định sau này vẫn tiếp tục cho bình nhỏ hấp thu Nguyệt Hoa vào mỗi tối, từ từ theo dõi sự biến hóa của nó.

Về phần Đản Hồn Hoa cần cho việc luyện chế hóa thân Địa Chích, chỉ có thể tìm biện pháp khác thôi.

Nghĩ vậy, Hàn Lập xoay người trở về mật thất, đứng trước bàn gỗ.

Trên bàn lúc này có một khay ngọc nhỏ, bên trên có đựng một món đồ màu xanh lớn cỡ đầu người, chính là phần đầu của hóa thân Địa Chích được thờ phụng tại cấm địa Ô Mông đảo trước đây.

Cách đó vài ngày, khi hắn đi tìm Lạc Phong, có thuận tay mượn tạm phần đầu mang về, cũng đã tiến hành nghiên cứu qua một tí.

Hắn lấy đầu lâu đặt trong khay ngọc ra, đặt trên mặt đất, sau đó khoanh chân ngồi lên bồ đoàn, miệng nói lẩm bẩm.

Một tầng ánh sáng xanh tỏa ra xung quanh thân hắn, sau đó tách ra rồi bao lấy đầu lâu màu xanh, khiến nó lơ lửng giữa không trung.

Hai tay Hàn Lập chuyển động cực nhanh, tư thế quỷ dị. Động tác cổ quái thoạt nhìn giống như động tác tế trời của Man tộc chưa được khai hóa, trong miệng hắn lẩm bẩm một số chú ngữ thâm sâu khó hiểu.

Theo động tác của hắn, mặt ngoài đầu lâu xuất hiện một vầng sáng màu

xanh quỷ dị. Vầng sáng lập lòe bất định. Bên trong truyền ra vô số âm thanh nhỏ, mơ hồ, giống như là âm thanh tụng niệm.

Hư không chung quanh thỉnh thoảng hiện ra từng điểm thanh quang không ngừng tụ lại bên trong đầu lâu.

Những đốm sáng xanh này chính là lực lượng Tín Niệm của con dân khắp nơi trên đảo được đầu lâu hóa thân Địa Chích ngưng tụ về đây.

Một luồng sức mạnh vô hình lan ra khắp nơi theo sự lập lòe của ánh sáng màu xanh. Trong hư không, nổi lên từng trận rung động mà mắt thường có thể nhìn thấy được, thậm chí ngay cả mật thất giữa tiểu viện cũng bắt đầu rung lắc.

Hàn Lập không đổi sắc mặt, chú ngữ trong miệng phát ra càng thêm dồn dập.

Lam quang do đầu lâu phát ra nhảy lên vài cái, sau đó mới từ từ ổn định lại.

Sức mạnh này quả thật sự không phải tầm thời. Ẩn chứa bên trong là sức mạnh tín niệm đã được tích góp từng chút một trong suốt gần mười vạn năm qua. Chỉ tiếc Lạc Mông đã vẫn lạc, không có cách nào điều khiển được luồng sức mạnh tập trung ở bên trong đầu lâu hóa thân Địa Chích

Hắn cũng chỉ là dựa theo phương pháp đã được ghi chép lại ở trong ngọc giản, chậm rãi tìm hiểu thử nghiệm cùng với cảm thụ một chút Tín Niệm Lực, chuẩn bị đôi chút cho giai đoạn tu luyện hóa thân Địa Chích của mình.

Lúc này, thần sắc trên mặt Hàn Lập khẽ đồng, một tay đánh vào hư không, hào quang cấm chế xung quanh mật thất lập tức nứt ra một khe hở, xuất hiện một phù lục bạch quang.

Hắn chộp lấy phù lục, đảo thần thức qua, sau đó đặt đầu lâu màu xanh trở lại khay ngọc rồi mới rời khỏi mật thất.

Bên ngoài sân nhỏ của tứ hợp viện, Lạc Phong cung kính khoanh tay đứng đợi hắn.

"Lạc tộc trưởng, ngươi cầu kiến ta gấp như vậy, không lẽ là có tin tức của công pháp cao cấp Địa tiên?” Không chờ đối phương mở miệng, Hàn Lập hỏi.

"Liễu tiền bối đoán không sai, chính xác là có một ít manh mối về công pháp cao cấp Địa Tiên. Hôm qua, trong lúc tụ hợp với vài đạo hữu quen biết, vãn bối vô tình biết được một tin tức, nghe nói tại Đại hội Đấu giá lần kế tiếp của đảo Hắc Phong Đảo, sẽ có công pháp cao cấp Địa tiên xuất hiện, cho nên lập tức quay về thông báo cho tiền bối." Lạc Phong chắp tay thi lễ với Hàn Lập, vẻ mặt tràn đầy vui mừng.

"Lạc tộc trưởng có lòng rồi. Đại hội Đấu giá lần kế tiếp còn khoảng mười mấy năm nữa... Lúc này, còn muốn nhờ tộc trưởng tiếp tục nghe ngóng một chút, ngoài tin tức về công pháp cao cấp Địa tiên ra thì có bất kì tin tức gì về Đản Hồn Hoa hay không?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng khẽ động, gật đầu nói.

"Được, Liễu tiền bối cứ việc yên tâm, ta đây liền phân phó cho tộc nhân thăm dò." Lạc Phong gật đầu đáp, bộ dạng muốn rời khỏi đây.

"Lạc tộc trưởng, chờ một chút." Hàn Lập bỗng nhiên gọi Lạc Phong lại.

"Liễu tiền bối, còn có chuyện gì?" Lạc Phong xoay người lại, hơi ngẩn ra.

"Không có gì, chỉ là những ngày qua vì chuyện của ta, khiến cho các ngươi hao tâm tổn trí, Hàn mỗ ghi tạc vào lòng..." Hàn Lập há miệng muốn nói, nhưng khóe mắt hiện lên một tia kì dị, thôi không nói tiếp.

"Liễu tiền bối nói quá rồi, đây đều là những việc mà chúng ta nên làm." Lạc Phong mừng rỡ trong lòng, vội vàng khoát tay.

Hai người rãnh rỗi tán gẫu một hai câu, sau đó, Lạc Phong lập tức rời đi.

Hàn Lập nhìn theo bóng dáng Lạc Phong rời đi, sau đó, quay người trở về mật thất.

Lúc nãy, hắn tính báo cho y biết về sự tình bên trong bí cảnh, về thi hài của Lạc Mông. Nhưng, hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn ở đây nên đành im lặng.

Việc này liên lụy rất nhiều người, nhất là về sự tồn tại của gốc Đản Hồn Hoa, nếu hắn nói ra bây giờ, không biết sẽ có phát sinh thêm bất kì sự cố nào không. Đợi tới thời cơ chín muồi, hắn sẽ nói ra cho bọn họ biết vậy.

...

Nửa tháng sau, vào lúc sáng sớm.

Mặt trời đỏ tươi chậm rãi mọc lên từ đường chân trời phía xa. Tia sáng ấm áp của mặt trời xuyên thấu màn đêm, báo hiệu bình minh, chiếu sáng từng tia sóng lăn tăn trên mặt biển.

Toàn bộ Ô Mông đảo được bao phủ bởi một vầng hào quang ấm áp. Trên đảo, tại mấy chỗ đặt pho tượng của Lạc Mông, dân cư trên đảo cùng tu sĩ tụ tập đông đảo. Tất cả đều tiến hành cùng một nghi thức, đó là cầu nguyện.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên tứ hợp trong tiểu viện, khiến nó sáng bừng lên.

Giờ phút này, tại mật thất bên trong tiểu biện, Hàn Lập đang nhắm mắt điều tức, chậm rãi mở hai mắt. Trong mắt hiện lên một tia tinh mang.

Trải qua một khoảng thời gian tìm hiểu, kết hợp với việc nghiên cứu đâu lâu Địa Chích của Lạc Mông để lại, hắn đã có một ít tâm đắc với việc ngưng tụ cũng như chuyển hóa sức mạnh Tín Niệm.

Nói cách khác, nếu có hóa thân Địa Chích của riêng mình, cũng như sở hữu công pháp tu luyện Địa Tiên cao cấp thích hợp kết hợp với việc chuyển hóa lực lượng Tín niệm lực thu nhận từ cư dân trên Ô Mông đảo, Hàn Lập nắm chắc năm sáu phần có thể khiến cho Nguyên Anh thoát khỏi trói buộc của những xiềng xích thần bí kia, khôi phục tu vi.

Chỉ là, Chưởng Thiên Bình không có cách nào ngưng tụ ra lục dịch như

trước đây. Đối với Đản Hồn Hoa vạn năm cùng công pháp Địa Tiên cao cấp, xem ra chỉ còn trông chờ vào Đại hội Đấu giá mười năm sau tại Hắc Phong Đảo rồi.

"Hơn mười năm, vẫn còn một đoạn thời gian..."

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa lẩm bẩm. Hắn rời khỏi mật thất như một thói quen, đi đến một nơi trong tiểu viện, khom người nhặt lấy tiểu bình màu xanh lá cây. Vừa cầm lấy tiểu bình, hắn khẽ nhướng lông mày, trên tay truyền đến một cảm giác khác thường. Tiểu bình có vẻ nặng hơn lúc trước rất nhiều.

Trong lòng hắn khẽ động, lấy tay để lên nắp bình, thử mở. Nắp bình liền được mở ra mà không tốn một chút công sức nào

Hàn Lập nhanh chóng đặt tiểu bình lại gần trước mắt, đưa mắt nhìn vào trong bình. Khi nhìn xuống đáy bình, trong lòng hắn không khỏi vui mừng.

Dưới đáy tiểu bình, một giọt chất lỏng màu xanh lá cây nhỏ như một hạt đậu men theo thân bình chảy xuống.

Lục dịch đã một lần nữa ngưng tụ trở lại!

Có điều, trạng thái lục dịch có chút khác biệt so với lúc trước. Màu sắc có vẻ đậm hơn, hơi muốn chuyển sang màu đen. Sắc xanh chỉ còn le lói đôi chút.

Hàn Lập cầm tiểu bình nhìn đi nhìn lại nhiều lần, tâm tình dần trở nên bình tĩnh.

Mặc dù hắn đã tính đến tình huống xấu nhất, nhưng tận sâu trong lòng hắn vẫn luôn ôm một tia hy vọng. Nếu tiểu bình thật sự mất linh, đó quả thật là đả kích lớn nhất mà hắn phải gánh chịu, còn hơn cả việc bị mất đi tất cả Pháp bảo.

Cũng may, ông trời không phụ lòng người, thiệt là Liễu Ám Hoa Minh.

Tuy nhiên, so với trước kia, thời gian ngưng tụ lục dịch có vẻ hơi dài, đến tận một tháng. Tốn nhiều thời gian như vậy, không biết là lục dịch ngưng tụ ra sẽ có công dụng gì?

Mới nghĩ đến đây, Hàn Lập không khỏi có chút mong chờ, bèn quay về ngay mật thất. Hắn thả ra tất cả các cấm chế, bàn tay vung lên lấy ra miếng Ngọc bài màu trắng, mở ra thông đạo tiến vào Bí cảnh.

Bên trong bí cảnh, mọi thứ đều như cũ.

Gốc Đản Hồn Hoa yêu dị vẫn đứng lẻ loi tại đó, chỉ có điều, hài cốt của Lạc Mông đã được Hàn Lập chôn bên cạnh nhà gỗ với một phần mộ nho nhỏ.

Hàn Lập lại gần bông hoa màu tím sau đó không chút do dự mở nắp Chưởng Thiên bình, nhỏ lục dịch xuống nhụy hoa. Hắn nhìn chằm chằm vào giọt lục dịch rơi vào nhụy hoa của Đản Hồn Hoa, tâm tình thấp thỏm không yên.

Cảm giác này cũng giống năm đó khi họ Hàn mới biết công dụng của lục dịch. Trong lúc tiến hành thí nghiệm lần đầu, tâm tình của hắn vừa có chút kích động vừa có chút mong chờ.

Sau một ngày một đêm chờ đợi, sáng sớm hôm sau, Hàn Lập tiến vào Bí cảnh, trực tiếp đi đến Đản Hồn Hoa.

Chỉ mới có một ngày trôi qua mà gốc Đản Hồn Hoa kia đã xuất hiện biến hóa kinh người, khiến hắn cảm thấy có chút bất nogwf. Trên mặt cánh hoa, đã xuất hiện một đạo kim văn, nhỏ như tơ nhện, chạy dài xung quanh cánh hoa. Cả bông hoa giống như là được thêu một đường viền màu vàng.

Theo lời Lạc Mông lưu lại trong ngọc giản, từ sau vạn năm, trên mặt cánh hoa sẽ sinh ra một đạo kim văn, cứ cách một vạn năm sẽ có thêm một đạo, kéo dài đến mười vạn năm.

Gốc Đản Hồn Hoa này đã được tám ngàn năm, theo như cảnh tượng phát sinh trước mắt, công hiệu của giọt lục dịch này ít nhất cũng có thể giúp hoa tăng trưởng thêm hai ngàn năm.

Kết luận này làm cho Hàn Lập có vẻ hài lòng.

Trước mắt, khi trở về Tiên Giới, lục dịch thu thập được khá chậm chạp, thế nhưng công hiệu của một giọt này lại hơn hẳn lúc ở Linh Hoàn Giới gấp mấy chục lần.

Sau đó, Hàn Lập lại chờ thêm một tháng để xác nhận rằng Chưởng Thiên Bình quả thật có thể tiếp tục ngưng tụ được một giọt lục dịch. Cuối cùng, tâm trạng nặng nề như bị hòn đá treo trước người, đã được gỡ xuống.

Nhưng hắn cũng không có buông lỏng bản thân mà tập trung nghiên cứu phương pháp luyện chế hóa thân Địa Chích, thỉnh thoảng sẽ lấy đầu lâu pho tượng ra, cẩn thận nghiên cứu một phen.

Trong nháy mắt, ba tháng lại trôi qua.

Trong suốt thời gian này, mỗi ngày hắn đều suy diễn trình tự luyện chế hóa thân Địa Chích một cách kỹ càng.

Hàn Lập lúc này đã nghiên cứu phương pháp luyện chế đến mức thấu triệt. Chỉ cần đợi đến lúc Đản Hồn Hoa thành thục cũng như thu thập đầy đủ tài liệu, hắn nhất định có thể một lần luyện chế thành công hóa thân Địa Chích.

Dưới sự thúc dục sinh trưởng của lục dịch trong tiểu bình, tất cả các cánh hoa của Đản Hồn Hoa đã sinh ra đạo kim văn thứ hai.

Theo hắn tính toán, cần thời gian một tháng tại Tiên Giới mới có thể ngưng tụ ra một giọt lục dịch, công hiệu thúc đẩy sinh trưởng trong khoảng ba ngàn năm. Nếu mọi chuyện đều thuận lợi, trong vòng ba bốn năm nữa, hắn sẽ có được một cây Đản Hồn Hoa hơn mười vạn năm tuổi.

------oOo------

Chương 97: Ba gã Tổ Thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Trời chiều ngả bóng về tây.

Dưới ánh chiều tà vàng óng bao phủ trọn vẹn, đảo Ô Mông nổi bật một màu vàng óng ả trên mặt biển đen.

Ở trên đảo, bên trong giữa rừng núi thấp thoáng một vài thôn xóm phàm nhân, từng làn khói bếp bốc lên lượn lờ. Đội thuyền neo đậu trên bến cảng càng ngày càng nhiều.

Ở trên đảo, có vài tên tu sĩ Ô Mông Đảo đang dò xét bốn phía, nhìn về một căn nhà, trên mặt đều tràn đầy vẻ thỏa mãn.

Trận đại chiến hơn nửa năm trước thiếu chút nữa khiến Lạc gia bị diệt tộc, giờ có thể bình yên vượt qua đều dựa vào vị lão tổ tông trong nhà kia che chở.

Bọn họ hôm nay cũng không có hy vọng xa vời nào khác, chỉ hy vọng có thể ở chỗ này lặng lẽ tu luyện, giữ vững vị trí Tổ Tiên truyền xuống trên phần đất này.

"Ồ"

Thần sắc của gã tu sĩ cầm đầu khẽ động, nhìn về phía hải vực xa xa.

"Có chuyện gì vậy?" Những người khác thấy vậy, cũng vội vàng dừng lại.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy mặt biển xa xa dâng cao lên, rồi một cơn sóng cao vài chục trượng cùng gió ù ù động trời cuồn cuộn lao về đảo Ô Mông.

Không chỉ một vùng hải vực phía trước mà toàn bộ mặt biển trong tầm mắt mấy người đều thấy dâng lên từng cơn sóng lớn, đang mãnh liệt kéo đến.

Theo đó, bốn phía mặt đất đều rung động, truyền đến từng trận ù ù trầm đục.

Mấy người thấy vậy, sắc mặt kịch biến.

Người cầm đầu nọ vội vàng lấy ra từ trên thân một vòng tròn có hình cái bọc, kéo một phát thì có một đạo hào quang sáng lạn phóng lên trời.

Nhưng bọn họ không biết là lúc này phạm vi trăm dặm bên trong hải vực xung quanh đảo Ô Mông giống như đang sôi trào, dâng lên liên tiếp từng đạo sóng lớn, rồi từ bốn phương tám hướng ập tới đảo.

Một đạo nhân ảnh bắn ra từ bên trong Chủ Điện của Lạc gia, rồi hiện ra thân ảnh Lạc Phong.

Thần thức của y sớm đã bao trùm hải vực xung quanh hòn đảo, sắc mặt trở nên khó coi.

Vài tiếng "vèo" "vèo", lại có mấy đạo thân ảnh từ bốn phía ở trên đảo khác bay vụt tới, rồi xuất hiện ở xung quanh Lạc Phong là vài Trưởng lão Hợp Thể Kỳ.

Mấy người này hiển nhiên cũng phát hiện ra dị thường xuất hiện ở xung quanh hòn đảo, sắc mặt đều trở nên trắng bệch.

Vào thời khắc này, kịch biến lần nữa phát sinh!

Sóng lớn mãnh liệt ập đến bỗng nhiên hội tụ cùng nhau, ngưng tụ thành một màn nước vô cùng to lớn, từ xung quanh hòn đảo đồng thời từ từ dâng lên, rồi hội tụ ở phía trên trung tâm hòn đảo.

Trong nháy mắt, một màn nước trong suốt vô cùng lớn xuất hiện, bảo phủ trọn đảo Ô Mông vào bên trong.

Đám người Lạc Phong gặp tình hình này, hết sức kinh hoàng.

"Tộc trưởng, đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ..." Một gã Trưởng lão ấp úng hỏi.

"Là địch nhân đến, vả lại địch nhân lần này cường đại chưa từng có! Nhanh đi mời Liễu tiền bối!" Sắc mặt Lạc Phong xanh mét, lớn tiếng ra lệnh cho một gã Trưởng lão bên cạnh.

Người nọ không nói hai lời, lập tức độn quang bay về phía chỗ ở của Hàn Lập.

"Lệnh xuống dưới, lập tức mở tất cả cấm chế trên đảo!" Lạc Phong lại nhanh chóng hạ lệnh tiếp.

Sau mấy hơi thở, các nơi phụ cận Chủ Điện lập loè hào quang, mở ra một đại trận cấm chế bao phủ các nơi trọng yếu.

Vào thời khắc này, ba đạo độn quang vô cùng sáng ngời từ đằng xa phía chân trời lóe lên rồi hiện ra, lấy tốc độ không thể tương tượng bay tới phía Chủ Điện Lạc gia.

Chỉ trong nháy mắt đã đến đại điện rồi hiện ra ba thân ảnh.

Người đi đầu là một gã đại hán khôi ngô mặc áo giáp trắng khắc hoa văn, mặt nạ bao trùm, che khuất hầu hết, chỉ hé phần mặt, miệng lòi ra hai cái răng nanh uốn lượn, toát lên vẻ hung ác.

Bên cạnh đại hán áo giáp trắng là một lão giả áo đen, da hơi ngăm đen, mắt lóe ra ánh sáng màu lam nhàn nhạt, óng ánh.

Người thứ ba là nữ tử áo lam, thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi, dung mạo thuỳ mị, nhưng cái mũi hơi nhọn, ngoài ra hình dáng gày gò và hơi còng.

Quỷ dị là vẻ mặt ba người đều có chút ngốc nghếch, rất ít linh hoạt, phảng phất giống như ba con rối hình người được chế tác cực kỳ tinh xảo.

"Ngươi... Các ngươi!"

Lạc Phong nhìn xuyên thấu qua màn nước thấy ba người này, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt, thân thể cũng không tự chủ được mà run rẩy, phảng phất giống như gặp phải quỷ.

Các trường lão khác, một ít tu sĩ lớn tuổi cũng giống như vậy, như gặp quỷ, thần tình vừa quái dị, lại vừa sợ sợ.

Phần lớn những tu sĩ Lạc gia trẻ tuổi không nhận biết được ba người trên không trung nhưng chứng kiến thần tình tộc trưởng và các trưởng lão thì biết rõ lai lịch ba người này nhất định rất lớn, sắc mặt cũng trở nên bất định, tinh thần bất an.

"Tổ thần Lạnh Khâu... Tổ thần Lục Khôn... Tổ thần Hộc Cốt!"

Lạc Phong thở dài, chậm rãi nói, phảng phất muốn vứt bỏ nỗi sợ hãi trong lòng.

Đám tu sĩ Lạc gia trẻ tuổi nghe được câu đó, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Hai người Lục Khôn cùng Hộc Cốt đều là Tổ Thần ở hai cái hải đảo có khoảng cách tương đối xa Ô Mông Đảo, song phương cũng không có xuất hiện quá nhiều tranh chấp. Nhưng mà Tổ thần Lạnh Khâu trước đây không lâu xâm chiếm Ô Mông Đảo cùng với Tổ Thần Hàn Tinh nhất tộc và Lạc gia Ô Mông Đảo có thể nói là đại địch vạn năm sinh tử.

Ba người Tổ thần Lạnh Khâu đều tách ra khoảng cách hơn trăm trượng, từ trên cao nhìn xuống thấy ánh mắt nơm nớp lo sợ của mọi người Ô Mông Đảo phía dưới khiến ánh mắt vốn là có chút ít ngốc nghếch lại lộ ra vẻ lạnh lẽo.

"Đạo hữu Lạnh Khâu, ngươi xác định tên Lạc Mông đã vẫn lạc? Thế nhưng ta nghe nói, vài ngày trước Lam Tinh Tộc các ngươi bị tổn binh hao tướng mà về là sao?" Mắt lão giả áo đen khẽ động sắc lạnh, rồi nói. Trong lời nói còn có ý chất vấn.

"Hừ, nếu là Lạc Mông còn sống, sao có thể trong gần vạn năm chưa bao giờ lộ diện trước mặt người khác? Về phần vài ngày trước tộc của ta bị nhục là vì gần đây Ô Mông Đảo có một vị Tiên Nhân nữa tới tọa trấn." Đại hán áo giáp trắng hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nói ra.

"Cái gì? Đạo hữu Lạnh Khâu! Về việc này trước giờ ngươi cũng không có đề cập qua với chúng ta! Chẳng lẽ cố ý khi dễ?" Nữ tử áo lam có chút kinh sợ, chất vấn.

Lông mi hoa râm trên mặt lão giả áo đen nhíu một cái, cũng có chút bất mãn nhìn đại hán áo giáp trắng.

"Hai vị an tâm. Chớ vội. Ta đã tra ra chi tiết người nọ. Chỉ là một tu sĩ hạ giới vừa mới phi thăng mà thôi, không biết như thế nào lại đến nơi này, căn bản không đáng để lo. Mà cũng phải nói lại, nếu như giờ phút này Ô Mông Đảo không có người tọa trấn, Lạnh mỗ cần gì phải mời nhị vị." Lạnh Khâu bình thản nói.

"Tu sĩ hạ giới vừa mới phi thăng..." Nữ tử áo lam nghe chuyện đó, sắc mặt hơi dịu đi vài phần nhưng trong lời nói có vài phần lưỡng lự.

Đuôi lông mày lão giả áo đen chau lên, làm ra vẻ trầm ngâm nhưng cũng không lập tức tỏ thái độ.

"Như vậy đi, sau khi chuyện này thành công, ngoại trừ thù lao lúc trước đã thương lượng xong, Lạnh mỗ nguyện ý đưa cho hai vị mỗi người thêm một viên Tử Ngọ Minh Thần đan, coi như là đền bù tổn thất do trước đó Lạnh mỗ không có nói rõ. Nhị vị hài lòng chưa?" Lạnh Khâu thấy vậy, còn cười cười nói.

"Hắc hắc, nếu như Lạnh đạo hữu có thành ý như thế, ta cùng đạo hữu Hộc Cốt tự nhiên sẽ không ngờ vực vô căn cứ thêm nữa." Lão giả áo đen cười hắc hắc, nói.

Nữ tử áo lam cũng chậm rãi gật đầu.

"Nhị vị nghĩ như vậy là đúng rồi. Chỉ là một tên tiểu tu sĩ vừa mới phi thăng mà thôi, sao có thể đỡ nổi ba người chúng ta liên thủ." Lạnh Khâu cười to nói.

"Nếu như thế liền động thủ ngay, tránh đêm dài lắm mộng." Lão giả áo đen nói một câu, xuất thủ trước tiên.

Gã vung tay lên, hải vực phía dưới lập tức ầm vang một tiếng, dâng lên hơn mười cột nước vô cùng lớn, mỗi một cột đều có kích thước vài chục trượng, như liền trời tiếp đất.

Những cột nước chợt đan chéo, rồi ngưng tụ, hòa làm một thể, hóa thành một bàn tay chống trời khổng lồ cao chừng mấy trăm trượng, vỗ một cái phô thiên cái địa xuống chỗ đám người Lạc Phong.

Bàn tay khổng lồ chưa tới, một cổ cuồng phong đã ầm ầm lao đến, các nơi trên vòng bảo hộ cấm chế kịch liệt run rẩy, cơ hồ bị cuồng phong thổi nứt ra. Một số chỗ hơi ít cấm chế liền "rắc" một tiếng, trực tiếp hóa thành từng điểm ánh sáng nhọn bị phá vỡ ra.

Sắc mặt đám người Lạc Phong đại biến, đều muốn tránh né nhưng căn bản không kịp, mắt thấy bị bàn tay khổng lồ sắp nghiền nát.

Vào thời khắc này, một tiếng thét dài từ đằng xa truyền đến nhưng chỉ trong giây lát có một đạo độn quang màu xanh nhanh như điện bay vụt đến, nhoáng một cái xuất hiện ở trước đám người Lạc Phong.

Bóng người màu xanh trong hư không đánh ra một quyền.

Một cỗ man lực vô hình xé rách hư không, phát ra tiếng rít gào kinh thiên, những nơi hư không đi qua nổi lên từng vòng gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, đập vào bàn tay nước biển khổng lồ.

"Ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bàn tay nước biển khổng lồ bị quyền lớn đánh nát, nổ tung, hoá thành bọt nước đầy trời, bắn ra tung toé khắp bốn phương tám hướng.

Một cỗ sóng khí phảng phất giống như sóng cả tràn qua mọi nơi. Những nơi sóng khí đi qua đều nổi lên vòi rồng, bất kể là núi đá hay cây cối khi bị cuồng phong cuốn qua thì hoặc là vỡ vụn từng khúc, hoặc là biến thành bột phấn.

May mắn phụ cận không có phàm nhân nên cũng không tạo ra thương vong.

Ánh sáng màu xanh quanh bóng người trên không trung tiêu tán, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Thần sắc ba người Lạnh Khâu biến đổi.

"Tổ Thần đại nhân!" mọi người Ô Mông Đảo vô cùng vui mừng, kêu lên giống như hoan hô vì sống sót sau tai nạn.

Lạc Phong cũng thở nhẹ nhưng trên mặt lại chợt hiện ra vài phần lo lắng.

Tuy rằng thực lực Hàn Lập cường đại thế nhưng là đối phương có ba vị Tổ Thần!

"Ba vị đạo hữu là cao nhân phương nào, đến Ô Mông Đảo của ta muốn làm gì?" Hàn Lập thu hồi cánh tay, ánh mắt đảo qua ba người trên không trung, trầm giọng quát hỏi.

"Liễu tiền bối, ba người này là Tổ Thần ở các hòn đảo phụ cận khác. Đại hán áo giáp trắng đứng chính giữa là Tổ Thần Hàn Tinh Tộc – Lạnh Khâu, lão giả áo đen bên cạnh là lão tổ Lục Khôn, nữ tử trung niên được xưng là Phu nhân Hộc Cốt." Lạc Phong bay đến bên cạnh Hàn Lập, truyền âm nói.

Hàn Lập nghe nói những điều này, trong lòng khẽ động, thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào.

"Lạnh Khâu đạo hữu, sự tình cùng lời ngươi nói xem ra không giống nhau. Người này đúng là Huyền Tiên, không phải như người nói là loại yếu kém đâu." Ánh mắt Lục Khôn lộ ra một tia hàn ý, nhìn về phía Lạnh Khâu

truyền âm.

Sắc mặt Phu nhân Hộc Cốt cũng có chút không dễ coi.

"Theo ta được biết, người này phi thăng đến nay còn chưa đủ một năm, coi như là Huyền Tiên. Trong cơ thể Pháp lực tất nhiên còn chưa hoàn toàn chuyển hóa thành Tiên Linh Lực. Căn bản không đủ gây nguy hiểm!" Nhưng Lạnh Khâu ngược lại rất trấn định, mỉm cười truyền âm lại.

Lão tổ Lục Khôn cùng phu nhân Hộc Cốt nghe lời này, liếc nhìn nhau, đều không nói gì.

"Các hạ chính là Liễu đạo hữu, ba người chúng ta là ai, không cần phải nói chắc hẳn các hạ cũng có thể đoán được. Ô Mông Đảo cùng ba nhà chúng ta chính là kẻ thù truyền kiếp. Hôm nay ba người chúng ta tới đây, thề diệt Lạc gia. Việc này cùng các hạ không có quan hệ, đạo hữu tốt nhất đừng tham gia vào vũng nước đục, lập tức rời đi. Trước đây vài ngày, sự tình các hạ tiêu diệt mấy tên tộc nhân bổn tộc, ta có thể bỏ qua chuyện cũ." Ánh mắt Lạnh Khâu loé hàn quang, trầm giọng nói.

Lạc Phong nghe những lời này, liền chột dạ, tâm thần có chút bất định, vội liếc về phía Hàn Lập.

Thần sắc đám người Lạc gia xung quanh đều đại biến. Tộc nhân lớn tuổi thì kinh sợ với tình huống trước mắt, còn những tộc nhân trẻ tuổi hơn thì kinh sợ khi nghe lời Lạnh Khâu nói ra.

Lạnh Khâu xưng hô vị Tổ Thần là Liễu đạo hữu, tộc nhân trẻ tuổi Lạc gia không khỏi nhớ tới trong tộc vẫn âm thầm lưu truyền một lời đồn đại là bây giờ Tổ Thần cũng không phải là Lạc Mông, mà là người khác.

Trưởng lão trong tộc một mực nghiêm khắc phủ nhận lời đồn đại này, cũng nghiêm cấm tộc nhân nói chuyện. Bất quá bây giờ xem ra, việc này rất có khả năng là sự thật.

"Ha ha, chỉ sợ làm các hạ thất vọng rồi, nếu như ta đã đáp ứng bảo hộ Ô Mông Đảo thì sẽ không nuốt lời. Ba vị đạo hữu cứ như vậy mà thối lui đi,

tránh để tổn thương hòa khí." Hàn Lập bình thản nói, không chút nào để ý tới ý uy hiếp trong lời nói đối phương.

...

------oOo------

Chương 98: Bị nhốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994 & cubihu*

"Yêu cầu chúng ta thối lui? Một tên tiểu tử hạ giới vừa mới phi thăng như ngươi, cũng quá kiêu ngạo rồi đấy!”.

Hàn Khâu vừa nghe lời đó, sắc mặt hơi trầm xuống, chỉ tay về phía Hàn Lập. Ánh sáng trắng lóe lên rồi trước người y bỗng nhiên hiện ra một màn sương mù trắn.

Sương mù cuồn cuộn, đan xen chồng chéo lẫn nhau.

Một âm thanh xé gió truyền ra, một cây băng chùy trắng cao vài trượng hiện ra. Toàn thân bạch quang chớp nháy liên tục, từ đó mơ hồ biến hóa, từ một hóa thành hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám…

Trong nháy mắt, hiện ra vô số băng chùy trắng chằng chịt, số lượng thật phô thiên địa cái, che kín nửa bầu trời, đồng loạt phóng về phía Hàn Lập.

Vô số băng chùy đang bay đầy trời phát ra một luồng khí cực kỳ âm hàn khiến nhiệt độ xung quanh đột nhiên trở nên cực lạnh. Trong hư không, ngưng tụ ra rất nhiều tảng băng óng ánh, như là muốn đóng băng hoàn toàn khu vực này.

Ngay khi Hàn Khâu ra tay, Lão tổ Lục Khôn cùng với phu nhân Hộc Cốt cũng đồng thời ra tay.

Lão tổ Lục Khôn đánh ra một chưởng được bao phủ ánh sáng xanh xuống mặt biển, lòng bàn tay hiện ra từng điểm sáng xanh óng ánh, phát ra âm thanh vù vù.

Ầm ầm!

Trên mặt biển, đột nhiên xuất hiện một xoáy nước khổng lồ, cuồn cuộn phóng lên, liên tục không ngừng mở rộng. Một âm thanh lớn bỗng vang lên như tiếng vó của hơn một vạn con ngựa. Bên trong xoáy nước mơ hồ có thể thấy lập lòe ánh sáng xanh.

Hai mắt phu nhân Hộc Cốt hơi khép lại, tay bấm niệm pháp quyết. Ánh sáng đen bên ngoài thân khẽ chớp, bay ra một đám khói đen chui vào đám mây trắng trên bầu trời.

Trong chốc lát, mây trắng trở nên đen sì như mực, cuồn cuộn không ngớt. Một cỗ chấn động không rõ truyền ra. Những chỗ hơi nước nồng đậm trong vòng ngàn dặm nhanh chóng lao về phía đám mây đen, ngưng tụ rồi bành trướng.

Lúc này, ở phía dưới, Hàn Lập thấy không ổn. Lập tức quanh người lưu chuyển ánh sáng xanh, rồi hắn phóng lên trực tiếp lao qua băng chùy đang bay đầy trời, bay về phía Hàn Khâu và hai người kia.

Trong nháy mắt, trên ngực và bụng hắn lóe lên Bắc Đẩu tinh quang. Cơ thể Hàn Lập rung rung, rồi đột nhiên, cơ thể hắn phình to gấp ba lần bình thường. Trên hư không, hắn đánh ra một quyền.

Một luồng man lực đáng sợ tuôn trào ra. Cả hư không đều kịch liệt rung chuyển, sau đó nổ tung.

Vô số gợn sóng màu trắng hiện ra tầng tầng lớp lớp mà mắt thường có thể nhìn thấy được từ trung tâm quyền ảnh khuếch tán ra xung quanh.

Băng chùy xanh từ khắp nơi lao vụt đến va vào gợn sóng trắng, lập tức phát ra tiếng nổ liên tiếp không dứt, rồi vỡ tung, hóa thành vô số mảnh băng vụn bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Hàn Khâu thấy vậy, sắc mặt không thay đổi, hai tay nhanh chóng bấm niệm, liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp quyết.

Từng mảnh băng vụn lại “bùm” một tiếng, một lần nữa vỡ tung thành màn

sương băng màu trắng, tràn ngập xung quanh. Trong khoảnh khắc, màn sương bao phủ xung quanh Hàn Lập trong phạm mấy trăm trượng, rồi mãnh liệt tuôn ra một luồng chấn động pháp tắc.

Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía là một màn sương băng. Hắn vung tay áo, một đạo cuồng phong xuất hiện, quét sạch màn sương xung quanh. Nhưng mà, cho dù hắn làm thế nào đi chăng nữa thì màn sương màu trắng này chỉ tiêu tán một chút liền xuất hiện trở lại, không có cách nào thổi bay hoàn toàn.

Hàn Lập không tiếp tục để ý đến màn sương băng này nữa, trực tiếp lao thẳng vào bên trong nó.

Màn sương băng xung quanh hắn giống như một vật sống, lập tức nhao đến quấn quanh cơ thể hắn. Nhưng đối với trình độ của hắn mà nói, độ lạnh của màn sương băng này không đáng lo ngại.

"Vèo" một tiếng, Hàn Lập trong nháy mắt liền bay khỏi phạm vi sương băng bao phủ. Ánh sáng xanh bao quanh thân thể hắn trở nên đậm hơi, cánh tay nâng lên định đánh một kích lôi đình về phía ba người Hàn Khâu.

Nhưng sau đó hắn biến sắc, trước mặt trống không. Ba người Hàn Khâu đột nhiên biến mất vô tung.

Hắn dừng lại, đảo mắt nhìn xung quanh. Con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Ba người Hàn Khâu bình thản đứng phía xa, cách hắn khoảng mấy trăm trượng.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua xung quanh, chợt giật mình.

Không phải ba người Hàn Khâu đột nhiên di chuyển vị trí, mà lúc hắn xuyên qua màn sương trắng, giác quan có chút đảo loạn thay đổi phương hướng mà là bay chếch về một phía của màn sương trắng.

Ngay sau đó, hắn nhăn mày, cúi đầu nhìn xuống. Chỉ thấy hai chân, bụng dưới, các loại bộ vị bị từng sợi sương trắng nhỏ như sợi tóc quấn quanh.

Từng đợt khí âm hàn quỉ dị xuyên qua những sợi sương mù thẩm thấu vào cơ thể khiến toàn thân hắn chết lặng, cảm giác giống như bị đông cứng.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, khẽ quát một tiếng. Tinh tú đồ án trên ngực bụng hắn bỗng nhiên sáng ngời, bên ngoài thân thể liền được bao phủ bởi một tầng ánh sáng mỏng manh, lập tức ngăn cản những sợi sương trắng quỷ dị lại, không cho tiếp cận cơ thể hắn.

Những chuyện này nói rất dài dòng nhưng sự tình thật sự chỉ diễn ra trong chốc lát mà thôi.

Nhưng mà, không chờ cho hắn có bất cứ hành động nào khác. “Rầm” một tiếng. Một quái vật khổng lồ từ xoáy nước dưới mặt biển bắn ra.

Đó là một Cự nhân màu lam cao vài chục trượng. Cơ thể giống như tạo thành từ nước biển, thoạt nhìn có chút xấu xí. Đầu lớn thân nhỏ, kích thước tay chân dài ngắn không đều, giống như được người ta tùy ý dùng mì nặn ra.

Thủy Cự nhân màu lam bay lên, thân hình to lớn chắn trước Hàn Lập. Bàn tay màu lam to như một căn phòng vỗ về phía Hàn Lập.

Bàn tay khổng lồ còn chưa đến, đã xuất hiện vòi ròng mãnh liệt gào thét lao đến. Những nơi vòi rồng đi qua, không khí trở nên vặn vẹo, thanh thế to lớn, khiến cho thân thể Hàn Lập cũng bị thổi lắc lư.

Hàn Lập trong chớp mắt ổn định lại thân hình, bàn tay nắm lại, không tránh né, hung hăng đánh ra một quyền.

Một cỗ man lực vô hình bắn ra, hư không phát ra từng tiếng nổ đùng đùng chói tai, vặn vẹo không ngừng.

Vô số gợn sóng trắng xuất hiện lần nữa, quay tròn rồi ngưng tụ lại, hóa thành một quyền ảnh trắng cực lớn, mịt mờ hơi nước, phát sau mà đến trước, đánh đến thân Thủy Cự nhân màu lam.

Một cảnh tượng xuất hiện khiến Hàn Lập giật mình!

Chỗ thân trên của Cự nhân bị đánh trúng lập tức xuất hiện từng vòng gợn sóng, hình thành một vòng xoáy.

Quyền ảnh màu trắng lóe lên rồi xuyên qua vòng xoáy, một lúc sau, xuất hiện ở phía bên kia, tiếp tục bay về phía trước, đánh vào hư không. “Đùng Đùng”, hư không vang lên một hồi tiếng nổ trầm đục không dứt.

Vòng xoáy trên thân Cự nhân trong chớp mắt lấp đầy như ban đầu, bộ dạng không có chút nào hư hao.

Lúc này, cự chưởng màu lam đã xuất hiện trước người hắn.

"Phanh" một tiếng!

Hàn Lập muốn tránh né cũng không kịp, thân thể hắn như bị thiên thạch đâm vào, bắn ra ngoài, bay đi thật xa.

Tuy nhiên, hắn liền ổn định lại thân hình, sắc mặt tuy có chút tái nhợt nhưng cũng không có bị tổn thương gì.

Nhưng Thủy Cự nhân màu lam lại một lần nữa lao đến hắn.

"Đạo hữu Lục Khôn, không ngờ mới hơn hai vạn năm không gặp, người đã dùng Nhu Thủy Pháp tắc ngưng tụ được Vô Tướng Thủy Quỷ, đem ra sử dụng càng phát huy hiệu quả, đúng là khắc tinh của man lực Huyền Tiên." Hàn Khâu đứng giữa không trung, cười ha ha nói.

"Đạo hữu Hàn Khâu quá khen, Hàn Băng pháp tắc của ngươi cũng không kém, xem ra đã chạm sát đến ngưỡng cửa Hư Vực rồi." Lão tổ Lục Khôn khiêm tốn nói nhưng trên mặt không khỏi lộ ra một chút đắc ý.

"Hắc hắc, chỉ là một chút cỏn con mà thôi, còn rất xa mới đến trình độ Hư Vực. Kế tiếp, xem đạo hữu Hộc Cốt thi triển thần uy rồi." Hàn Khâu ngẩng đầu nhìn lại lên không trung, nhếch miệng cười nói.

Trong lúc Hàn Lập bị hai gã vây đánh, đám mây đen ở giữa không trung đã

phình to ra hơn mười dặm, từng đạo điện quang như những con rắn bạc lấp lóe tán loạn bên trong đám mây.

Đúng lúc này, sắc mặt của Phu nhân Hộc Cốt trở nên nghiêm nghị, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, lôi quang lóe lên, toàn bộ đám mây đen chấn động kịch liệt.

Rầm rầm!

Vô số hạt mưa dày đặc từ trên trời rơi xuống, to như trút nước.

Hạt mưa vô cùng dày đặc, hơn nữa lại rất quỷ dị, xâu chuỗi lẫn nhau vào một chỗ, hình thành từng đạo mưa bụi phô thiên cái địa rơi xuống.

Hàn Lập vừa mới lách mình tránh khỏi một quyền của Thủy Cự nhân màu lam, qua khe hở nhìn tới không trung, nhíu mày.

Từ trên trời, từng đạo mưa bụi rơi xuống, vừa chạm vào thân thể hắn liền lập tức trở thành một sợi dây nhỏ quấn quanh.

Trong nháy mắt, trên thân thể hắn đã bị mấy trăm đạo mưa bụi quấn quanh.

Hàn Lập ra sức vung hai tay lên. Bên ngoài cơ thể, ngân quang của Chân Cực Chi Mô lưu chuyển, bứt những đạo mưa bụi quấn quanh thân hắn ra thành từng mảnh, phát ra âm thanh phanh phanh trầm đục không thể nghe thấy.

Tuy nhiên, những sợi mưa bụi này cực kì mềm dẻo. Nếu chỉ có mười sợi, trăm sợi đối với hắn mà nói thì không có gì, nhưng mà đằng này là bị mấy nghìn, mấy vạn sợi mưa bụi vây khốn, hậu quả không thể tưởng tượng được.

Sắc mặt Hàn Lập trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi. Ánh sáng màu xanh xung quanh cơ thể rực sáng, rồi hắn bay ra phía ngoài phạm vi bao phủ của đám mây đen.

Lam ảnh lóe lên. Thủy Cự nhân màu lam ngăn cản trước Hàn Lập. Hai bàn

tay to lớn mãnh liệt chụp đến.

Hàn Lập đánh ra hai quyền vào hư không

Ầm ầm hai tiếng!

Hai cỗ man lực vô hình trên hư không kéo theo hai đạo trắng bạc đánh vào hai chưởng của Cự nhân.

Song chưởng của Cự Nhân lóe lên ánh lam, liền xuyên thấu qua hai luồng man lực mà không bị một chút tổn thương nào.

Vù vù!

Hai cự chưởng không ngừng lại, lao về phía Hàn lập mà chụp tới.

"Đáng chết!"

Hàn Lập tức giận khẽ quát một tiếng, thân hình nhoáng một cái lướt ngang sang bên cạnh.

Chỉ trong vài khắc ngắn ngủi, trên người hắn lần nữa bị hàng trăm sợi mưa bụi quấn quanh, khiến cho động tác bị trì hoãn rất nhiều, nhưng vẫn miễn cưỡng tránh thoát được cự chưởng đánh ra.

Thủy Cự nhân màu lam há to miệng, bắn ra hơn mười thủy cầu màu lam to như cối xay, bên trong lóe lên ánh sáng màu xanh chói mắt, tản mát ra lực lượng chấn động kịch liệt, phóng thẳng đến Hàn Lập.

Đồng thời thân thể gã lắc một cái, lần nữa nhào tới như điện xẹt.

Hàn Lập bị Thủy Cự nhân không cách nào đánh tan gắt gao bám lấy nên không có thời gian để bứt đứt những sợi mưa bụi trên thân khiến cơ thể bị trói càng lúc càng nhiều, hành động càng lúc càng khó khăn.

Lúc này, nếu quan sát cẩn thận, hào quang trên thân ba người Hàn Khâu ảm đạm hơn lúc đầu không ít, nhất là hai người Lục Khôn cùng Hộc Cốt.

Mấy hơi thở sau, một kén tằm màu lam óng ánh xuất hiện giữa không trung, mơ hồ có thể thấy được thân ảnh Hàn Lập ở bên trong. Cơ thể hắn không cách nào nhúc nhích được.

Thủy Cự nhân màu lam giờ phút này cũng ngừng công kích, đứng không nhúc nhích, chỉ trôi nổi bên cạnh kém tằm màu lam.

"Nhị vị đạo hữu khổ cực rồi, tiếp theo xem Hàn mỗ!"

Trong mắt Hàn Khâu lóe lên tia vui mừng, miệng khẽ quát một tiếng, vô số phù văn màu trắng từ trong bạch quang bên ngoài cơ thể gã hiện ra, tản mát ra một cỗ pháp tắc chấn động vô cùng mãnh liệt, sáp nhập vào trong sương mù màu trắng.

Cùng lúc đó, bạch quang bên ngoài thân thể gã dùng mặt thường có thể thấy được cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Sương mù màu trắng lập tức rung chuyển, cuồn cuộn đánh tới Hàn Lập ở phía xa, bao phủ kén tằm cùng Hàn Lập ở bên trong, hình thành một quả cầu khói lửa màu trắng rất lớn.

Một cỗ pháp tắc chấn động mãnh liệt tràn ngập lạnh lẽo từ bên trong quả cầu hiện ra.

Két két!

Sương mù màu trắng tan biến, hiện ra một quả băng cầu lớn màu trắng, có đường kính tầm hơn mười trượng. Thân thể Hàn Lập hoàn toàn bị đông cứng ở trong đó.

...

------oOo------

Chương 99: Thừa nhận thân phận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Nhìn cầu băng to lớn lơ lửng trên mặt biển cùng thân ảnh không cách nào nhúc nhích ở trong đó khiến lão tổ Lục Khôn cùng phu nhân Hộc Cốt không khỏi thở nhẹ.

Vừa rồi giao thủ, tuy rằng trước sau chỉ ngắn ngủn mười mấy hơi thở nhưng đối phương đã thể hiện man lực có thể thực hiện làm cho bọn họ không ngừng âm thầm kinh hãi, may mà hợp lực của ba người cuối cùng đã chế trụ được đối phương.

Cùng lúc đó, tộc người Lạc gia trải rộng trên đảo Ô Mông tức thì nhao nhao sợ hãi, nổi lên một hồi náo loạn, phần lớn lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

"Liễu tiền bối..." Lạc Phong hô nhỏ, trong mắt y không khỏi toát ra một ít tuyệt vọng.

Chuyện y lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Chỗ dựa duy nhất trong tộc là Hàn Lập hôm nay bị thua, tiếp theo thì toàn bộ vận mệnh Lạc gia tựu như cá nằm trên thớt làm y không cách nào dám tưởng tượng, cũng không dám suy nghĩ đến.

Từ bạch quang có chút ảm đạm phát ra một câu tán thưởng.

"Lục đạo hữu quá khen, người này có thể lấy một thân man lực đối chiến chúng ta thi triển lực lượng pháp tắc, xác thực vượt qua suy đoán lúc trước. May mắn được hai vị tương trợ, nếu không lúc này đây Hàn mỗ sợ là đã chịu thua thiệt lớn." Hàn Khâu ha ha cười nói.

"Tránh đêm dài lắm mộng, sớm làm nốt đi." Phu nhân Hộc Cốt chậm rãi nói

ra...

"Đạo hữu Hộc Cốt nói rất đúng."

Hàn Khâu đáp lời, mắt lóe lên lạnh lẽo. Một bàn tay cùng bạch quang hời hợt vung về hướng băng cầu ở cách đó không xa.

Giữa không trung xuất hiện một vòng bạch quang hiện ra một thanh loan nguyệt đao, trên bề mặt có khắc phù điêu trắng hình rồng, toàn thân lóe lên tinh quang. Một cỗ chấn động pháp tắc hiện ra.

"Vèo"!

Lưỡi đao trắng run lên, hóa thành một đạo bạch quang bắn nhanh ra, rồi lóe lên tức thì chui vào bên trong băng cầu, với tốc độ không giảm chút nào chém tới Hàn Lập bên trong.

Vào thời khắc này, một màn làm cho tất cả mọi người không tưởng được xuất hiện!

Bên trong băng cầu, lúc đầu Hàn Lập không hề nhúc nhích mảy may bỗng con mắt hơi động đậy, sau đó bên ngoài thân từ trên xuống dưới đột nhiên bộc phát ra vạn đạo kim quang, trong lúc nhất thời cả khối băng cầu trong ánh sáng chói mắt trở nên rực rỡ, vô cùng tươi đẹp, giống như một vầng mặt trời mới mọc, đang nhô lên.

"Rắc" “rắc” vài tiếng!

Cả khối băng cầu mãnh liệt rung động lắc lư, mặt ngoài hiện ra từng vết rạn to lớn, sau đó "Ầm ầm" nổ tung, hóa thành hàn vụ đầy trời xen lẫn vô số băng vụn bắn ra bốn phương tám hướng.

Một Kim Mao Cự Viên cao hơn mười trượng nhảy ra, toàn thân kim quang sáng rực, một bàn tay lông lá đang cầm một thanh loan nguyệt đao màu trắng.

Lưỡi đao trắng run rẩy điên cuồng một hồi, muốn trốn thoát mà không

được. Lưỡi đao sắc bén trong lòng bàn tay Cự Viên ra sức giãy giụa làm văng tia lửa ra khắp nơi, phát ra âm thanh leng keng leng keng. Tuy nhiên, mặt ngoài cự chưởng được bao trùm một tầng màng mỏng mờ mờ, cũng không có để lại chút vết thương nào.

"Đây là thứ gì?!" Ba người Hàn Khâu vô cùng sợ hãi.

Phía dưới ở trên đảo, Lạc Phong cầm đầu một đám tộc người Lạc gia chứng kiến đột nhiên Cự Viên phá băng mà ra, cũng đang vô cùng sững sờ.

Nhưng chỉ có trong mắt Lạc Phong hiện lên một tia vui mừng không dễ thấy.

"G...rào!"

Từ miệng Kim Mao Cự Viên truyền ra một tiếng phảng phất như hung thú thời thượng cổ Hồng Hoang gào rú. Sau đó, năm ngón tay vừa dùng lực bóp chặt lưỡi đao.

"Keng" một tiếng.

Cuối cùng lưỡi đao đã bị bàn tay cứng rắn bóp vỡ, hóa thành một đám vụn óng ánh.

Thân thể Hàn Khâu chấn động, Bản Mệnh Pháp bảo của gã bị hủy, khí tức trên thân thoáng cái liền suy giảm ba thành.

Lão tổ Lục Khôn cùng phu nhân Hộc Cốt liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương vẻ hoảng sợ.

Lúc này, thân hình khổng lồ của Thủy Cự nhân màu lam đánh tới Kim Mao Cự Viên, hung hăng tung ra song quyền.

Ánh sáng màu lam trên song quyền sáng rực. Hai luồng quyền ảnh màu lam to như căn phòng bắn ra, những nơi đi qua đều khiến hư không chấn động.

Cự Viên không tung quyền đón đánh mà mãnh liệt hít vào khiến lồng ngực

căng lên, rồi há miệng quát một tiếng lớn.

Một cỗ sóng lớn trong suốt cuồn cuộn tuôn ra, những nơi đi qua cũng khiến hư không vặn vẹo, biến hình, nổi lên từng gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, thậm chí còn hiện ra từng vết nứt không gian màu đen.

Hai quyền ảnh màu lam vừa chạm vào cỗ sóng lớn lập tức đứt gãy thành từng khúc.

Sau một khắc, sóng khí trong suốt với khí thế không hề giảm bao phủ Thủy cự nhân màu lam.

Toàn thân Thủy cự nhân run rẩy kịch liệt, thân hình khổng lồ không ngừng vặn vẹo. Ánh sáng màu lam trên bề mặt chợt hiện lên không dứt, từng đạo thủy quang thô to từ trong cơ thể gã bắn ra tung tóe xung quanh.

"Không tốt!"

Sắc mặt Lão tổ Lục Khôn đại biến, hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết, từng đạo ánh sáng màu lam bắn ra, chui vào trong cơ thể Thủy Cự nhân.

Nhưng hết thảy xem ra chỉ là phí công, thân thể Thủy cự nhân chấn động càng lúc càng mạnh, rốt cuộc "ầm" một tiếng nổ tung ra, hóa thành bọt nước bay đầy trời, dưới chấn động của sóng lớn trong suốt hóa thành từng đám hơi nước tiêu tán không còn.

Lão tổ Lục Khôn kêu một tiếng buồn bực, ánh sáng màu lam mãnh liệt trên thân đã mờ đi rất nhiều.

Kim Mao Cự Viên rống một tiếng. Sau đó, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo kim ảnh, phóng đến mây đen giữa không trung, cánh tay phất một cái, kim quang trên nắm tay tỏa sáng vô cùng chói mắt.

Một tiếng nổ mạnh phá không!

Một quyền ảnh màu vàng to như núi phóng lên trời, chui thẳng vào trong mây đen, một cỗ man lực cường đại đến mức sợ hãi không thể tả cuốn đến,

rồi hóa thành một cỗ vòi rồng màu vàng quét sạch bốn phía.

Phu nhân Hộc Cốt cả kinh, định động thủ nhưng đã muộn.

Bầu trời mây đen đùng đùng một hồi không dứt, giòn vang, như trở bàn tay dễ dàng vỡ ra, sau đó nhao nhao chấn động rồi tự nổ tung ra.

Mây đen đầy trời trong nháy mắt biến thành hư ảo.

Phu nhân Hộc Cốt kêu một tiếng ảo não, thân thể lảo đảo lui về phía sau một bước, khí tức trên thân chấn động kịch liệt một hồi. Hắc quang bên ngoài thân thể cũng ảm đạm vô cùng.

Kim Mao Cự Viên bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt nhìn xuống ba gã Tổ Thần, cuối cùng dừng ở Hàn Khâu, mắt hiện lên một tia hỏa kim quang.

Ngay sau đó, thân ảnh cực lớn đột nhiên hóa thành một huyễn ảnh màu vàng, lao xuống chỗ ba gã đó.

Không biết là cố ý hay vô tình, lão tổ Lục Khôn và phu nhân Hộc Cốt cùng bắn ngược về phía sau bên trái, tách ra khỏi chỗ Hàn Khâu.

Kim Mao Cự Viên lao xuống không thay đổi phương hướng chút nào, thậm chí còn tăng tốc thêm vài phần.

Hàn Khâu lùi về một bên, đồng thời mười ngón tay biến hóa một hồi. Bạch quang trên thân đột nhiên sáng rực, ẩn ẩn ngưng tụ thành một tầng hào quang trắng, che mất thân thể gã.

Từng đợt pháp tắc chấn động mãnh liệt từ trong hào quang trắng tỏa ra, rồi từ đó cuồn cuộn bay ra vô số phù văn màu trắng, dài ngắn bất định.

Thình lình gã há mồm phun ra một đoàn băng tinh màu trắng tinh xảo đặc sắc, quay tít một vòng, tất cả phù văn trắng nhao nhao bay đi, đan chéo quấn quanh vào nhau, trong chớp mắt hóa thành một con Băng Long màu trắng, lớn vài chục trượng, giương nanh múa vuốt xông đến trước Kim Mao Cự Viên nghênh chiến.

Kim Mao Cự Viên hừ lạnh, đánh ra một quyền.

Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn như tiếng sấm, một đoàn hào quang ánh vàng rực rỡ từ tay hắn bắn ra, lóe lên, hóa thành một quyền ảnh màu vàng lớn như ngọn núi đánh tới Băng Long màu trắng.

Băng Long trắng há to miệng, phun ra một cột sáng trắng vừa thô vừa to.

Từng vòng khí lạnh màu trắng như sóng to gió lớn điên cuồng tỏa ra mọi nơi, những nơi đi qua hư không nổi lên thanh âm “rắc rắc”, hóa thành từng mảnh hàn băng lăng không hiện lên.

Quyền ảnh và cột sáng chạm vào nhau, truyền ra tiếng nổ kinh thiên “ầm ầm”!

Cột sáng màu trắng không chịu nổi một kích trực tiếp nổ tung ra.

Quyền ảnh màu vàng dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đánh vào thân thể Băng Long màu trắng.

"Oanh" một tiếng rất lớn vang lên!

Băng Long màu trắng trực tiếp nổ tung, hóa thành những mẩu băng vụn đầy trời. Một cỗ lực lượng vô hình nổ tứ tung khi cỗ sóng khí vô hình cuốn đến.

Lúc này bạch quang trên thân Hàn Khâu giống như một tầng giấy mỏng khi bị cỗ man lực cuốn đến, trực tiếp bay ngược lại, như một viên thiên thạch từ trên trời nghiêng nghiêng nện xuống, cắm vào hải vực, tóe lên mảng bọt nước to lớn.

Thân hình Kim Mao Cự Viên nhoáng một cái, đang định tiếp tục đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, phụ cận trên bầu trời một âm thanh nam tử truyền đến:

"Liễu đạo hữu, có chuyện gì thì cũng từ từ, khoan hãy động thủ!"

Ánh mắt Kim Mao Cự Viên nhất động, ngừng thân hình lại, ngẩng đầu nhìn đến phía trên không.

Hai bóng người từ trên không bay tới, dừng cách Cự Viên không xa, đúng là lão tổ Lục Khôn cùng phu nhân Hộc Cốt.

"Ha ha, không thể tưởng được thực lực các hạ cường đại như thế. Bội phục, bội phục!" Lão tổ Lục Khôn cười ha hả, chắp tay nói ra.

"Đạo hữu đã có thực lực như thế, dựa theo quy củ hải vực Hắc Phong, chúng ta nguyện ý thừa nhận quyền quản lý của các hạ đối với đảo Ô Mông. Trận chiến hôm nay coi như là hiểu lầm, tiếp tục nữa đối với mọi người đều không tốt, không bằng dừng ở đây đi. Không biết ý đạo hữu như thế nào?" Phu nhân Hộc Cốt nhìn Cự Viên và nói thế.

Ánh mắt Kim Mao Cự Viên nhíu lại, bên trong hiện lên một tia sáng màu lam, lông mày hơi cau một chút, không nói gì.

"Rầm một tiếng!

Ở mặt biển xa xa bắn đến một bóng người, đúng là Hàn Khâu.

Khí tức trên thân gã uể oải, hiển nhiên là dáng vẻ bị thương không nhẹ.

"Hàn đạo hữu, hiện tại ngươi cũng đã lĩnh giáo thần thông Liễu đạo hữu, ta tin đối với quyền quản lý đảo Ô Mông Đảo cũng sẽ không phản đối nữa?" Lão tổ Lục Khôn nhìn về phía Hàn Khâu nói ra.

Hàn Khâu đã trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười hặc hặc, nói: "Thực lực Liễu đạo hữu quả thực làm Hàn mỗ mở rộng tầm mắt, trong lòng vô cùng bội phục. Liễu đạo hữu có thể quản lý đảo Ô Mông, Hàn mỗ tự nhiên sẽ không có bất kỳ ý kiến gì."

Kim Mao Cự Viên nhìn Hàn Khâu thật sâu, ánh mắt lập tức lại liếc tới hai người kia. Kim quang trên thân lóe lên, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành hình người.

"Liễu mỗ vừa nãy cũng đã nói, ta vốn vô tình động thủ cùng ba vị. Nếu như ba vị nguyện ý ly khai, xin mời đi ngay." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, mở miệng nói như thế.

Áp lực của bầu không khí xung quanh theo nụ cười của Hàn Lập liền hòa hoãn vài phần.

"Liễu đạo hữu, chúng ta coi như không đánh không quen biết. Thế lực các nơi hải vực Hắc Phong đấu đá không ngừng, khoảng cách bốn đảo chúng ta cũng gần mà trước đấy lúc đạo hữu Lạc Mông vẫn còn đều luôn luôn dắt tay cùng nhau tiến thối. Liễu đạo hữu hôm nay kiểm soát đảo Ô Mông, về sau cùng chúng ta còn qua lại nhiều hơn." Lão tổ Lục Khôn khẽ mỉm cười nói.

"Thật ra ta, ngươi và các đạo hữu này đều không có tiền bối cao nhân chỉ điểm, chỉ có thể một mình khổ tu, do đó cần trao đổi nhiều hơn. Thường cứ cách một đoạn thời gian, mấy người chúng ta đều tập trung cùng nhau, trao đổi tâm đắc tu luyện, hoặc là tổ chức hội trao đổi nho nhỏ. Đạo hữu tuổi còn trẻ mà đã tu luyện tới cảnh giới như thế, ngày sau hi vọng có thể đột phá cảnh giới Kim Tiên nên đối với lực lượng pháp tắc cũng cần hiểu rõ nhiều hơn mới được." Hàn Khâu nhẹ gật đầu, trong giọng nói còn mang theo vài phần nịnh nọt.

"Liễu mỗ nếu có rảnh, tất nhiên sẽ tham gia." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, gật đầu nói.

...

------oOo------

Chương 100: Mặt nạ đầu trâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Liễu đạo hữu, việc hôm nay đã quấy rầy nhiều, xin phép được cáo từ." Phu nhân Hộc Cốt nhàn nhạt mở miệng, lập tức xoay người hoá thành một đạo bóng đen, hướng phía xa xa nhanh chóng rời đi.

"Liễu đạo hữu, sau này còn gặp lại!" Lão tổ Lục Khôn hướng Hàn Lập cùng Hàn Khâu phân biệt chắp tay, cũng quay người bay đi.

Trong nháy mắt, phía trước Hàn Lập chỉ còn một mình Hàn Khâu, y đứng nguyên tại chỗ, còn chưa ly khai.

"Hàn đạo hữu, chẳng lẽ các hạ còn có chuyện gì?" Hàn Lập thấy vậy, thanh âm hơi trầm xuống hỏi.

"Liễu đạo hữu, lúc trước Hàn mỗ có nhiều mạo phạm, kính xin Liễu đạo hữu thứ lỗi." Hàn Khâu đột nhiên hướng Hàn Lập liền ôm quyền nói.

Hàn Lập nhíu mày, trong mắt xuất hiện một tia khác thường, im lặng không nói gì.

"Đạo hữu nói không sai, kỳ thật Hàn mỗ quả thật có một chút chuyện, muốn trao đổi cùng với Liễu đạo hữu." Hàn Khâu chần chờ một chút liền nói

"Hàn đạo hữu, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi." Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Theo tại hạ biết được, Lạc Mông đạo hữu năm đó đã ngẫu nhiên nhận được một cây Đản Hồn Hoa. Hôm nay, có lẽ hoa này đã rơi vào tay của Liễu đạo hữu. Nếu Liễu đạo hữu đã đi trên con đường của Huyền Tiên, chắc hẳn sẽ không dùng đến hoa này. Không biết Liễu đạo hữu có thể đem hoa này chuyển nhượng lại cho tại hạ được hay không? Về phần giá cả, Liễu

đạo hữu không cần phải lo lắng, tất nhiên sẽ không làm ngươi thất vọng." Hàn Khâu lúc nói đến đây, trên mặt lộ ra vài phần hy vọng.

"Thật có lỗi vô cùng, Liễu mỗ không có tìm được hoa đó trên đảo này, làm cho Hàn đạo hữu thất vọng rồi." Hàn Lập nghe vậy, thần sắc như thường trả lời.

Bộ dạng tươi cười của Hàn Khâu trở nên cứng đờ, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Hặc hặc, thì ra là thế, vậy Hàn mỗ đành cáo từ trước." Hàn Khâu hặc hặc cười cười, hướng Hàn Lập nhẹ gật đầu, hóa thành một đạo trắng hồng, hướng phía xa xa bay đi, lóe lên biến mất ở phía chân trời.

Hàn Lập đưa mắt nhìn Hàn Khâu biến mất ở phía xa, lúc này mới quay người hướng phía Ô Mông Đảo, hạ xuống.

Màn nước bao xung quanh hòn đảo, chẳng biết từ lúc nào đã biến mất vô tung. Mặt biển xung quanh trăm dặm đã trở nên tĩnh lặng như trước, tựa như không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra.

"Liễu tiền bối!"

Lạc Phong đi đầu, dẫn theo mấy tên tu sĩ Hợp thể Kỳ của Lạc gia vẻ mặt kích động, chạy ra chào đón hắn, xung quang cũng không thiếu các tu sĩ từ Luyện Hư trở xuống.

"Hôm nay may mắn mà có Liễu tiền bối, nếu không, Lạc gia chúng ta sợ sẽ không tránh khỏi kết cục diệt tộc." Sắc mặt Lạc Phong nghiêm nghị, cung kính nói với Hàn Lập rồi hành một đại lễ.

"Đa tạ đại ân của Liễu tiền bối!"

Những tộc nhân khác của Lạc gia cũng ngay ngắn khom mình, hướng về Hàn Lập hành lễ.

"Lạc tộc trưởng khách khí, lúc đầu ta đã đáp ứng với ngươi che chở Ô Mông đảo, chống cự kẻ thù bên ngoài thì tự nhiên sẽ không nuốt lời." Ánh

mắt Hàn Lập ánh mắt chớp lên, rồi nhàn nhạt nói.

Xem ra, những người ở đây cải biến cách xưng hô đối với hắn, chắc hẳn đối với thân phận của hắn, Lạc Phong đã giải thích qua.

Như vậy cũng tốt, dù sao việc này vốn giấu giếm cũng không được bao lâu, bản thân có thể không pháp cho những thứ này tộc nhân gây cái gì che chở lực lượng.

Đám người Lạc Phong còn muốn tiếp tục cảm tạ nhưng Hàn Lập lại lấy cớ cần phải nghỉ ngơi sau trận đại chiến, lập tức ly khai, rất nhanh đã trở về tứ hợp tiểu viện.

...

Mấy tháng sau,

Cạnh ngôi nhà gỗ bên trong Bí Cảnh, Hàn Lập mặc một bộ thanh y, cúi người đứng bên cạnh gốc Đản Hồn Hoa, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, ngắm nghía bông hoa.

Kim văn ở trên Đản Hồn Hoa so với trước đây lại nhiều hơn một đạo, đã biến thành ba đạo viền xung quanh mặt tất cả các cánh hoa từ ngoài vào trong.

Sau ba vạn năm, mỗi năm hoa này từ màu tím dần dần đổi sang màu vàng. Lúc trước, hoa làm cho người ta có một loại cảm giác hết sức diêm dúa, lẳng lơ. Hiện tại thì khí tức lại trở nên vài phần tôn quý hơn trước.

Ánh mắt Hàn Lập di chuyển xung quanh cánh hoa, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nghĩ đến tình cảnh giao thủ với hoá thân Địa Chích của ba đại Tổ thần lúc trước.

Tuy rằng lần đó khiến ba người kia bị thua phải rời đi, nhưng đã làm cho hắn có thêm nhận thức đối với lực lượng pháp tắc. Hơn nữa, việc nắm giữ một lực lượng thần kì như vậy cũng khiến hắn sinh ra rất nhiều hứng thú.

Một lát sau, hắn chậm rãi thu tay về, đứng lên.

Đang muốn quay người tới ranh giới, khoé mắt hắn liếc thoáng qua, bỗng nhiên hào quang sáng ngời phát ra từ phần mộ của Lạc Mông bên cạnh ngôi nhà gỗ, lặng lẽ bay ra một vật.

Hắn tập trung nhìn vào, phát hiện là đầu của pho tượng Địa Chính của Lạc Mông loé ra ánh sáng màu xanh, lơ lửng giữa không trung

Lúc trước, mỗi lần hắn thử tìm hiểu về tín niệm lực bên trong đầu pho tượng, trong các lần xuất hiện dị tượng lớn nhỏ, thì mãnh liệt nhất chính là lần khiến cho bức tường xung quanh tiểu viện của hắn chấn động, xuất hiện một vết nứt.

Để thuận lợi dò xét, hắn liền sửa chữa lại nhà gỗ bên trong Bí cảnh. Trong một tháng gần đây, ngoại trừ buổi tối phải ra ngoài để cho tiểu bình ngưng tụ lục dịch ra, phần lớn thời gian hắn đều ở đây.

Đầu của pho tượng dĩ nhiên cũng bị hắn mang theo từ mật thất đến đây.

Trong quá khứ, chỉ cần hắn không dựa theo phương pháp ghi lại trong ngọc giản để tìm hiểu Tín niệm lực bên trong cái đầu thì nó sẽ nằm im như một vật chết.

Còn việc cái đầu chủ động bay ra như trước mắt hắn, đây là tình huống xuất hiện lần đầu.

Hàn Lập lông mày cau lại, đang muốn tiến lên xem xét, nhưng nội tâm đột nhiên xuất hiện cảm giác vô cùng nguy hiểm, vô thức nhảy lùi về phía sau né tránh.

Chỉ nghe một tiếng "rầm" rất lớn!

Một chùm ánh sáng xanh ở giữa không trung ầm ầm nổ ra, một luồng sóng khí vô cùng cuồng bạo lập tức lan ra quét sạch xung quanh, trùng kích bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thoáng liếc nhìn vị trí phát nổ, thấy nó cách không xa đoá hoa lớn màu tím, trong lòng thầm kêu một tiếng "Không tốt", thân hình bỗng nhiên lóe lên, liền đi tới phía trước Đản Hồn Hoa.

Hai tay trước người vén ra, Pháp lực quanh thân bắt đầu xuất hiện, trước người hắn xuất hiện một màn sáng màu xanh, ngăn cản sóng khí trùng kích lại

"Oanh oanh oanh "

Từng trận sóng khí trùng kích liên tiếp không ngừng lên phía trên màn sáng màu xanh, sau đó, chấn động ra hai bên, lập tức bụi mù mãnh liệt bao quanh khu rừng, những cổ thụ nằm gần trong phạm vi mười khoả chỉ nhao nhao đứt gãy, ngược lại đều đổ sụp xuống

Chỉ nghe một âm thanh "Oanh" vang lên.

Nhà gỗ vừa mới được sửa lại cũng không chịu được sóng khí trùng kích, lần nữa ầm ầm sụp xuống, so với lúc trước càng thêm rách nát không tả nổi.

Đầu pho tượng nổ tung, trùng kích chấn động không ngừng. Qua một hồi lâu, mới dần dần trở nên suy yếu, chỗ ánh sáng màu xanh bên trong cũng dần dần trở nên ảm đạm.

Đúng lúc này, một mặt nạ đầu trâu to cỡ đầu người xuất hiện thình lình từ trong lam quang, trực tiếp lao đến Hàn Lập.

Mặt nạ màu xanh đen, phía trên trải rộng một loại hoa văn cổ quái mà Hàn Lập chưa bao giờ nhìn thấy qua, từng trận chấn động kì dị không ngừng truyền ra từ đám hoa văn. Ngay chỗ mi tâm, còn có một loại ký tự cổ quái, theo như cách viết mơ hồ giống như hai chữ "Nhất" và "Ngũ"

Hàn Lập vô thức đánh ra một quyền hướng về mặt nạ cổ quái.

Sau một hồi hư hóa, theo kia nắm đấm cùng trên cánh tay mặc tới, trực tiếp dừng lại ở trước gốc Đản Hồn Hoa

Hàn Lập hơi ngẩn ra, lập tức quay người, chỉ thấy trên mặt nạ đầu trâu đột nhiên ánh sáng màu xanh lóe lên, từ đó truyền ra từng đợt chấn động màu xanh nhạt mà mắt thường có thể thấy được.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Trên mặt nạ, những đường cong cứng ngắc ngay vị trí miệng, lại đột nhiên hơi hơi rung động, phát ra tiếng người:

"Giao Thập Ngũ, ngươi đã có mấy ngàn năm chưa từng chấp hành nhiệm vụ bện trong liên minh, trước đó lần thứ nhất giao nạp cung phụng được miễn nay đã mất hiệu quả. Tiếp theo trong một tháng, nhất định lập tức đi đến Hải Dong Đảo cùng Giao Tam tụ hợp. Đến lúc đó, y sẽ dẫn ngươi hoàn thành nhiệm vụ lần này. Nếu như quá hạn không đến, đem trục xuất ngươi ra "Vô Thường Minh". Tất cả hậu quả, tự ngươi một người gánh chịu."

Tiếng nói càng lúc càng nhỏ dần, chấn đồng trên mặt nạ đã biến mất. Tuy nhiên, nó không có rơi xuống đất, mà là vẫn loé ra hào quang như trước, lơ lửng giữa không trung.

Hàn Lập nét mặt không thay đổi, bỗng nhiên ánh mắt trở nên lãnh lẽo, hướng về gốc Đản Hồn Hoa nhìn lại.

Trong miệng hừ lạnh một tiếng, hai tay khẽ động, xuất hiện một pháp quyết kì dị. Bỗng nhiên, hắn thò bàn tay, đưa tay về phía trước, một đám tinh ti lập tức từ đầu ngón tay bay ra, trực tiếp đâm vào nhuỵ hoa nhìn giống mào gà của Đản Hồn Hoa.

Theo bàn tay của hắn chậm rãi thu hồi, tinh ti rung rung phía dưới, từ trong Đản Hồn Hoa lôi ra một đám sương mù màu đen đang đang điên cuồng vặn vẹo.

Khi sợi khí đen vừa rời khỏi nhuỵ hoa, liền kịch liệt vặn vẹo giữa không trung một hồi, cuối cùng ngưng tụ lại thành một người tí hon cao cỡ vài tấc.

Người tí hon màu đen kia mặt mày bộ dạng cùng thân thể vậy mà giống pho tượng Lạc Mông y như đúc, mà khí tức Hàn Lập xem trên thân người tí hon

cùng khí tức còn sót lại của đầu lâu pho tượng, cơ bản là giống nhau.

"Ngươi là... Lạc Mông..."

Hàn Lập quét mắt qua một cái, lông mày không khỏi nhíu lên, có chút ngoài ý muốn lẩm bẩm nói.

Người tí hon màu đen lộ ra vẻ mặt kinh hoảng, miệng không ngừng khép mở nhưng không có chút âm thanh nào truyền ra. Thân hình mới vừa ngưng tụ được lại xuất hiện từng sợi khí đen nhè nhẹ tản ra trong không khí, thoạt nhìn có chút dấu hiệu muốn tán loạn tiêu tán.

Hàn Lập thấy thế, lông mày hơi hơi nhăn lại.

Người tí hon màu đen trước mắt tựa hồ chỉ là một đám thần hồn khí tức của Lạc Mông biến thành, không phải là thần hồn chính thức, thậm chí còn không hơn cả tàn hồn. Dưới tình hình trước mắt như vậy, có lẽ sẽ chốgn đỡ không được bao lâu, lần nữa sẽ tiêu tán.

Hàn Lập lưỡng lự một lát, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm. Mấy đạo pháp quyết màu xanh từ trong tay hắn bay ra, trực tiếp đánh vào đám thần hồn khí tức của Lạc Mông.

Bên ngoài thân người tí hon màu đen, ánh sáng màu xanh loé lên, lập tức có một mành màn sngs màu xanh xuất hiện, giống nhưng một tầng quang mang bình thường, bao bọc xung quanh người tí hon màu đen.

Những sợi tơ đen sắptiêu tán kia bị tầng quang mang ngăn cản lại, không cách nào thoát ra được,thân hình người tí hon màu đen mới miễn cưỡng ổn định lại.

Chỉ thấy bờ môi kia rung rung, một hồi sau phát ra âm thanh khàn khàn yếu ớt như tiếng ruồi muỗi, từ đó truyền ra: "Đa tạ đạo hữu..."

"Không vội nói lời cảm tạ, đám thần hồn khí tức của ngươi ẩn núp bên trong Đản Hồn Hoa,rốt cuộc có mục đích gì?" Hàn Lập mặt không biểu tình, lạnh giọng hỏi.

"Đạo hữu cũng không phải là tộc nhân của ta... Lại có thể trực tiếp kêu được tục danh của ta, tự nguyện ra tay giúp ta củng cố âm hồn, nghĩ đến chắc hẳn không phải là kẻ địch của Ô Mông Đảo ta. Chẳng qua là vì sao... Đạo hữu lại xuất hiện ở bên trong Tiểu Bí Cảnh của ta?" Người tí hon màu đen không đáp, ngược lại mở miệng hỏi.

"Ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua nơi này, cứu Ô Mông đảo nhất mạch cách ngươi từ trong tay Hàn Tinh Tộc, hiện tại bởi vì có chút nguyên nhân tạm thời ở tại chỗ này mà thôi." Hàn Lập cũng không có giấu giếm, thản nhiên đáp.

"Nói như vậy, là Ô Mông Đảo ta thiếu nợ đạo hữu một phần ân tình rồi... Nhưng không biết... Bọn người Lạc Phong hôm nay ở chỗ nào?" Âm hồn Lạc Mông chần chờ một chút, mở miệng nói ra.

"Mặc kệ ngươi có tin hay không lời ta vừa nói. Trước tiên, thành thật trả lời vấn đề của ta, việc khác bàn lại sau." Hàn Lập trong hai tròng mắt bỗng nhiên bắn ra hai đạo hàn quang lạnh thấu xương, lạnh giọng nói ra.

...

------oOo------

Chương 101: Vô Thường Minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Đạo hữu ngàn vạn lần đừng tức giận, kỳ thật việc lúc trước ngươi đề cập đến… Cụ thể là chuyện gì xảy ra, tự bản thân ta cũng không rõ lắm… Ta chỉ nhớ rõ lúc trước bị trọng thương tái phát, lưu lại di ngôn, không bao lâu sau, liền bất tỉnh nhân sự. Rồi… cho đến mấy ngày trước, Linh thức mới đột nhiên tỉnh lại, mới phát giác bản thân không ngờ vẫn lạc, biến thành một tia âm hồn, bám vào trong Đản Hồn Hoa này..." Âm hồn Lạc Mông đối mặt với sự quát hỏi của Hàn Lập khẽ run lên, nhưng sau đó thở dài một hơi, nói.

"Ngươi mấy ngày trước đã thanh tỉnh, vì sao không hiện thân, còn muốn lén lén lút lút trốn ở trong Đản Hồn Hoa?" Hàn Lập không đổi sắc mặt, tiếp tục hỏi.

"Cái này... Thứ nhất là bởi vì khí tức ta thật sự có chút suy yếu, tuy rằng vốn cũng không duy trì được bao lâu nhưng một khi ly khai Đản Hồn Hoa thì có thể trong nháy mắt tiêu tán. Thứ hai là bởi vì... có chút kiêng kị sự hiện hữu của Liễu đạo hữu." Âm hồn Lạc Mông hơi chần chờ, nói.

"Ngươi nhận ra ta?" Hàn Lập nghe vậy, lông mày hơi nhăn lại.

"Kỳ thật không dối gạt đạo hữu... Ta tự mình tỉnh dậy, sau đó cũng có thể tại thời điểm tộc nhân cầu nguyện thăm viếng, miễn cưỡng thông qua một tia liên hệ yếu ớt với pho tượng còn sót lại bên trên hòn đảo, biết được một ít chuyện gần đây phát sinh ở trên đảo... Cho nên đối với sự tình lúc trước đạo hữu che chở Ô Mông Đảo, ta cũng biết được một ít." Âm hồn Lạc Mông dừng một chút, sau đó trả lời như thế.

Mắt Hàn Lập lạnh nhìn tiểu nhân màu đen trước mắt, không nói một lời, ý niệm trong đầu chuyển động.

Căn cứ đủ loại dấu hiệu trước mắt, xem ra đối phương nói chắc hẳn là sự thực. Hơn phân nửa là y đã tới ranh giới vẫn lạc, một ít khí tức bản thể thần hồn không biết tại sao lại được Đản Hồn Hoa tụ họp hồn cho hấp thu vào, lại trộn lẫn với nhau mới khiến cho bản thân hắn không phát giác được chút nào.

Hôm nay sau khi hoa này bị hắn thúc giục đến trình độ nhất định khiến cho năng lực tụ họp hồn tăng cường, làm cho khí tức đối phương một lần nữa ngưng tụ thành tia âm hồn này, lại được chính hắn gia trì mặc dù có thể tạm thời củng cố, nhưng từ bộ dạng đối phương nói chuyện đứt quãng, chỉ sợ cũng không kiên trì được bao lâu.

Âm hồn Lạc Mông thấy Hàn Lập im lặng không nói, có chút ngượng ngùng nói:

"Lúc trước có ý lừa dối, vượt qua kiểm tra của đạo hữu, cũng là hành động bất đắc dĩ. Mong đạo hữu đừng trách... Ta cũng biết Liễu đạo hữu muốn đi nhanh theo con đường Địa Tiên... Không dám hy vọng xa vời việc đạo hữu giúp ta khôi phục chân thân, chỉ cần đạo hữu có thể đáp ứng sau này tiếp tục che chở tộc nhân của ta thì ta liền nguyện ý nói thật ra hết tất cả những điều mà đạo hữu muốn biết."

"Nói lại trước đây khi tới Ô Mông Đảo, về sau ta cũng chịu ân huệ của Lạc gia nhất mạch. Nếu đủ khả năng thì ta sẽ che chở một chút cho Lạc gia." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Lạc mỗ tin tưởng Liễu đạo hữu là người trọng chữ tín. Đạo hữu có gì nghi hoặc cứ hỏi đi, tại hạ nhất định không biết không nói." Âm hồn Lạc Mông gật gật đầu nói.

"Trước tiên nói một chút về việc mặt nạ này vừa rồi đề cập đến Vô Thường Minh. Rốt cuộc là chuyện gì" Hàn Lập liếc mặt nạ đầu trâu còn lơ lửng trên không trung, mở miệng hỏi.

"Điều này... Vô Thường Minh... Nói như thế nào đây, có thể nói là một tổ chức cực kỳ thần bí. Về tình hình cụ thể của tổ chức này thì ta cũng không

rõ ràng lắm vì năm đó ta cũng là trong lúc vô tình mới gia nhập... Tuy nhiên, ngày sau ta có thể thành tựu, trên thực tế tất cả cũng đều là do Bái Thử Minh ban tặng..." Âm hồn Lạc Mông tựa hồ do dự một chút, sau đó mới hồi đáp.

"A, chỉ giáo cho?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, có chút nghi ngờ hỏi.

"Tại hạ vốn tư chất bình thường, tuy có chút ít cơ duyên tạo hóa, một đường phấn đấu, tiến giai đến Hợp Thể Kỳ. Nhưng từ đó vẫn bị khốn tại bình cảnh, mọc rễ tại đấy, vốn vô vọng đại đạo... Về sau dưới sự trợ giúp của Vô Thường Minh, đã nhận được các loại tài nguyên tu luyện cùng chỉ điểm công pháp nên từ đó phảng phất giống như hiểu ra, tu vi đột nhiên tăng mạnh, một bước tiến giai Đại Thừa. Cuối cùng Độ Kiếp thành công, đắc đạo thành Tiên... Về sau, đã trải qua không biết bao nhiêu vạn năm khổ tu, nhận thấy việc tìm hiểu lực lượng pháp tắc trợ nên vô vọng nên lúc này mới chấp nhận dưới sự trợ giúp của Minh, từ nay về sau đi trên còn đường Địa Tiên này."

"Vô Thường Minh giúp đỡ ngươi rất lớn, không phải là không có ràng buộc chứ?" Hàn Lập như suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu, lại hỏi.

"Đó là tất nhiên... Trở thành Tiên Nhân, về sau căn cứ theo ước định, để hoàn lại hao tổn của cải dùng để tu luyện lúc trước, ta phục vụ không công cho Vô Thường Minh trong vài vạn năm. Lúc này mới được khôi phục tự do... Bất quá về sau, để tiếp tục duy trì tư cách hội viên, ta liền như trước lưu lại trong Minh." Âm hồn Lạc Mông khẽ thở dài, tiếp tục nói.

"Chẳng lẽ sau khi thành Tiên vẫn tiếp tục giữ lại thân phận thành viên Minh Hội này còn có chỗ tốt to lớn gì khác hay sao?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại.

"Liễu đạo hữu nói không sai, Vô Thường Minh này thần bí cùng cường đại, vượt xa khả năng người thường có thể tưởng tượng... Hơn nữa, nguyên tắc trong Minh là vô luận địa vị cao thấp, hết thảy tất cả mọi người thờ phụng đều có thể trao đổi...Năm đó ta bị trọng thương, về sau muốn cải tạo hoá thân Địa Chích, cũng là thông qua Minh này, mới có thể một lần nữa đổi được một cây Đản Hồn Hoa." Âm hồn Lạc Mông chậm rãi nói ra.

"Này cũng có điểm ý tứ..." Hàn Lập sờ lên cằm, trầm ngâm nói.

"Có thể nói, chỉ cần chịu trả giá lớn tương ứng, trong Vô Thường Minh hầu như có thể đạt được hết thảy đồ vật mong muốn... Thậm chí... Còn có thể mời cường giả đến, trợ giúp giết chết địch nhân." Âm hồn Lạc Mông tựa hồ nhớ lại rất nhiều sự tình ngày xưa, ngữ khí trở nên có chút kích động.

"Ta cũng không tin trên thế gian mua bán mà không quan tâm đến vốn lãi. Tiếp tục ở lại trong Vô Thường Minh có nhiều chỗ tốt như vậy, cái giá phải trả chỉ sợ cũng không nhỏ?" Hàn Lập xoay chuyển lời nói.

"Xác thực như thế... Vô Thường Minh vốn cũng không phải là muốn lưu lại là có thể lưu lại. Bên trong Minh, quy củ rất nghiêm, muốn duy trì tư cách hội viên, hoặc là đúng hẹn, giao nạp cho Minh rất nhiều tài nguyên... Hoặc là, phải đi hoàn thành một ít nhiệm vụ cấp trên giao phó... Nếu không, không chỉ là bị trục xuất khỏi Minh, mà còn có thể phải trả một cái giá cực kỳ xa xỉ, không cách nào lường được..." Lạc Mông cười khổ một tiếng.

"Nhiệm vụ dạng gì?" Hàn Lập mở trừng hai mắt, sau đó lộ ra thần sắc cảm thấy hứng thú.

"Nói ra thật xấu hổ, trong liên minh nhiệm vụ ta chỉ chấp hành qua một lần... Có thể nói, từ “muôn phần hung hiểm” để hình dung cũng không đủ. Chính là trong nhiệm vụ lần đó, hoá thân Địa Chích của ta đã thay cho bản thể ngăn một kích trí mạng, rồi bị huỷ, cuối cùng chỉ còn lại một cái đầu hỏng. Bởi vậy bản thể ta cũng bị trọng thương nặng nề, may mắn thoát được một mạng." Âm hồn Lạc Mông lắc đầu nói.

"Ngươi chính là sau lần nhiệm vụ đó, liền trốn vào chỗ này bên trong Bí Cảnh, một mặt tu dưỡng để khôi phục, một mặt đào tạo Đản Hồn Hoa." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó nói.

"Đúng vậy... Cũng là từ đó về sau, ta liền không còn tham gia trong Minh bất luận nhiệm vụ gì... Trong mấy nghìn năm, ta đều một mực nghiến răng dựa vào giao nạp tài nguyên để cương quyết tránh, duy trì thân phận trong Minh..." Âm hồn Lạc Mông đáp.

"Theo lời ngươi nói như vậy, tại sao ngươi lại vẫn lạc? Theo ta được biết, mặc dù hóa thân Địa Chích của ngươi hoàn toàn sụp đổ, cũng không trở thành việc sẽ ảnh hưởng đến tính mạng. Huống chi hóa thân này của ngươi vẫn còn giữ lại được cái đầu, có thể tiếp tục tiếp nhận Tín Niệm Lực." Hàn Lập có chút chưa hiểu được, hỏi.

Âm hồn Lạc Mông nghe vậy, hồi tưởng chuyện cũ, không khỏi rơi vào trầm mặc.

Thật lâu sau, y mới lắc đầu, có chút sầu não nói: "Thương thế trên thân thể ta tự nhiên sớm đã khôi phục như lúc ban đầu, nhưng hóa thân bị hủy nên việc thúc giục sử dụng lực lượng pháp tắc có giới hạn, do đó ta né trong Bí Cảnh chừng hơn tám nghìn năm... Nhưng vào lúc này, một gã cừu địch lại không biết như thế nào tìm lên cửa. Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể bí mật chui ra, lấy bản thể ứng chiến, cuối cùng liều mạng chấp nhận trọng thương để tiêu diệt đối phương... Sau đó mặc dù có thể trở lại Bí Cảnh nhưng tổn thương mới và hiểm hoạ cũ cùng nhau phát tác khiến cho cuối cùng vẫn là vô lực xoay chuyển trời đất rồi..."

"Nhiệm vụ nguy hiểm như thế, người chấp hành tất nhiên cũng sẽ không phải là loại bình thường. Chẳng lẽ bên trong Vô Thường Minh này, tất cả hội viên cấp dưới đều giống ngươi, đều là dạng tồn tại Tổ Thần cấp một?" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Cái này... Ta cũng không rõ rồi..." Âm hồn Lạc Mông lắc đầu.

"Ngươi đã chấp hành qua nhiệm vụ một lần, cho dù ở trong Minh không có người quen, nhưng tóm lại cũng phải gặp qua những thành viên khác trong Minh chứ?" Hàn Lập lại hỏi.

"Đạo hữu có chỗ không biết... Giữa các thành viên Vô Thường Minh sẽ chỉ gặp mặt trong lúc chấp hành nhiệm vụ, còn thường ngày thì không có bất kỳ liên hệ nào... Hơn nữa thời điểm tụ hợp, tất cả mọi người đều đeo một mặt nạ đặc thù do liên minh phát ra." Âm hồn Lạc Mông giải thích.

"Cái này chính là mặt nạ mà ngươi nói? Vật này đích xác là có chút kỳ lạ.

Bản thể ngươi đã sớm vẫn lạc, chỉ để lại một đám thần hồn cũng không tính là âm hồn. Ta tự nghĩ Thần Niệm cường đại đều không thể phát hiện, vậy mà nó vẫn có thể cảm ứng được." Hàn Lập thò tay chỉ vào mặt nạ đầu trâu, nói ra.

"Chỗ kỳ dị của mặt nạ này không chỉ có như thế... Chẳng những có thể che đậy hết thảy khí tức cùng chân dung của người đeo, đồng thời còn là bí bảo tiến hành câu thông giữa các thành viên... Một khi người đeo mất đi tư cách hội viên, mặt nạ này lập tức sẽ tự động tự tiêu hủy." Âm hồn Lạc Mông chậm rãi đáp.

"Về sự tình lúc trước của mặt nạ này, ngươi tính toán xử trí như thế nào?" Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, rồi hỏi.

"Đạo hữu nói đùa, hôm nay ta bộ dáng này, tự nhiên là không cách nào theo như ước hẹn đi rồi... Trong Minh mặc dù muốn tới truy cứu thì sợi tàn hồn của ta đã tiêu tán vô ảnh vô tung từ lâu... Chỉ là vạn nhất... Bọn họ giận lây sang bổn tộc, mong rằng đạo hữu có thể thủ tín, hết sức giúp đỡ một chút." Tiểu nhân màu đen cười thảm một tiếng, lập tức nghĩ tới điều gì, mặt có chút dò xét, nói.

"Các hạ tính toán giỏi nhỉ. Vô Thường Minh đúng như lời ngươi nói, cường đại như thế, bằng một mình ta sao lại có thể giữ được Ô Mông Đảo này?" Hàn Lập cười lạnh nói.

"Tại hạ tự nhiên không dám yêu cầu xa vời việc các hạ dùng sức mạnh với đối phương, nhưng cầu các hạ có thể lưu lại một chút huyết mạch tộc nhân Ô Mông Đảo, tại hạ cũng là vô cùng cảm kích." Âm hồn Lạc Mông bắt đầu hướng Hàn Lập đau khổ cầu khẩn.

"Có lẽ còn có một biện pháp khác, chỉ là không biết có thông được hay không thôi." Hàn Lập liếc mắt nhìn y, ý vị sâu xa, nói.

"Cái biện pháp gì?" Âm hồn Lạc Mông nghe vậy, liền vội vàng hỏi.

"Ta thay thế ngươi đi tham gia nhiệm vụ lần này, ngươi cảm thấy như thế nào?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, chậm rãi nói ra.

"Liễu đạo hữu, lúc trước ta đã đề cập qua... Thường là trong Minh phát nhiệm vụ cho phía dưới làm, không có chỗ nào mà không phải là sự tình cực kỳ hung hiểm. Ngươi thật muốn đi?" Âm hồn Lạc Mông nghe vậy khẽ giật mình, có chút khó có thể tin nổi, nói.

"Ta cũng không gạt ngươi. Vừa rồi nghe ngươi kể lại, Vô Thường Minh với ta mà nói tựa hồ có chỗ rất hữu dụng. Vì vậy, chính là ta cần một thân phận lưu lại trong đó. Nếu như mặt nạ này có thể che đậy hết thảy khí tức cùng chân dung người đeo nó, dù cho ta thay thế ngươi đi thì cũng sẽ không có người phát hiện ra mới đúng chứ." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó mới nói.

...

------oOo------

Chương 102: Đến trễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Nếu nói như vậy thì vừa đúng... Trên thực tế, giữa các thành viên Vô Thường Minh đều chỉ nhận mặt nạ, không nhận người đấy... Cho dù là biết rõ dưới mặt nạ, cá nhân thành viên đã thay đổi nhưng chỉ cần mặt nạ không bị hủy diệt thì vẫn được hội chấp nhận... Hơn nữa... Bởi vì trong Minh nghiêm cấm các thành viên tiết lộ thân phận của nhau... Vì vậy, chuyện thay người càng khó bị phát hiện..." Âm hồn Lạc Mông cười nói nhưng lời nói đứt quãng, lộ ra có chút suy yếu.

Sau đó thấy một đám sương mù màu đen cực kỳ nhỏ từ nơi bả vai y chậm rãi chảy ra, giống như ngọn cỏ lay động trong không trung.

"Liễu đạo hữu, sợi tàn hồn này của ta đã nhanh chống đỡ... chống đỡ không nổi rồi. Nếu như ngươi còn có vấn đề gì... hãy tranh thủ thời gian hỏi đi..." Tiểu nhân màu đen quay đầu liếc nhìn sương mù màu đen trên bờ vai, cười khổ nói.

Vừa dứt lời, chỗ bắp chân của hắn cũng bắt đầu có một đám sương mù màu đen bật ra.

"Ta không có gì muốn hỏi nữa. Nếu như ngươi còn có nguyện vọng gì chưa xong thì cứ nói đi. Nếu đủ khả năng, ta sẽ không từ chối." Hàn Lập nhìn Âm hồn Lạc Mông, lắc đầu nói.

Âm hồn Lạc Mông ngửa đầu nhìn lên trời, lẩm bẩm nói:

"Sự tình lúc trước cầu mong, đạo hữu có thể làm được thì được... Không dám, còn có hy vọng xa vời khác... Nếu Lạc thị nhất tộc ta ngày sau còn có thể lại lần nữa hưng thịnh thì nguyện ước thế là đủ..."

Theo âm thanh dần dần yếu đi, thân ảnh của y cũng dần dần vặn vẹo hư hóa, hóa thành từng sợi hắc khí lượn lờ trên không, cuối cùng hoàn toàn tiêu tán ở giữa thiên địa.

Hàn Lập nhìn chỗ hư không nơi Âm hồn Lạc Mông biến mất, có chút suy nghĩ xuất thần. Phần truyền thừa huyết mạch này ràng buộc sâu xa, làm hắn không thể không rung động.

Sau nửa ngày, hắn mới hồi phục lại tinh thần, bàn tay cách không một trảo, liền đem mặt nạ đầu trâu kéo lại.

Lúc này đây, mặt nạ không có hư hóa, mà là thành thành thật thật rơi vào trong tay của hắn.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, đánh giá đường vân kỳ dị trên mặt nạ, lại một lần nữa lâm vào trầm tư.

...

Hơn nửa tháng sau.

Tại một hải vực ở khoảng cách không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài đảo Ô Mông, mây đen màu xám chì che kín toàn bộ bầu trời. Trên mặt biển, cuồng phong cuồn cuộn, cuốn theo từng cơn sóng gió động trời.

Một ánh sáng màu xanh phảng phất như bảo kiếm vô cùng sắc bén, xuyên qua trùng trùng điệp điệp sóng lớn, tách chúng thành hai nửa, tóe lên vô số sóng hoa màu bạc giống như trân châu.

Bên trong ánh sáng màu xanh là một nam tử áo bào xanh, thân hình cao lớn, mang trên mặt một cái mặt nạ màu u lam, không nhìn thấy dung mạo. Hai con ngươi xuyên thấu qua lỗ thủng trên mặt nạ, phát ra ánh sáng bóng rạng rỡ.

Người này không phải là ai khác, chính là Hàn Lập, thay thế Lạc Mông tiến đến đảo Hải Dong.

Phía trước hắn ở ngoài mấy chục dặm trên mặt biển nổi một hòn đảo hình tròn phạm vi cùng lắm là gần dặm, đứng từ xa nhìn như một chiếc lá sen xanh biếc hơi hơi đong đưa theo sóng biển dập dềnh. Đó đúng là địa phương theo mục đích chuyến đi này của hắn.

Hàn Lập giảm tốc độ, bay tới gần hơn mười dặm. Lúc này, hình dáng đảo nhỏ trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ thấy ở trên đảo rất nhiều cây Hải Dong sinh trưởng, cành lá rậm rạp, xanh tươi, tán cây cực lớn liên tiếp, đan xen lẫn nhau, che đậy toàn bộ đảo nhỏ. Vô số cái chạc cây trưởng thành, kích thước bằng cánh tay, tầng tầng lớp lớp giao thoa lẫn nhau tạo thành một bức tường gỗ màu xanh dày đặc.

Nơi cành cây dày đặc còn sinh ra vô số rễ con dài nhỏ, có cái cắm vào trong bùn đất, có cái rủ xuống biển, rậm rạp chằng chịt nối thành một mảng, thoạt nhìn phảng phất như chòm râu của lão già trên tám mươi tuổi.

Hàn Lập bay đến trước đảo Hải Dong, đứng lơ lửng, nhìn vào trong đảo. Chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất của đảo nhỏ đều là phân chim màu xám trắng, trong rừng thì lại không nhìn thấy nửa cái bóng dáng chim biển nào.

Hơn nữa, bên tai của hắn ngoại trừ tiếng "Ô ô" khi gió biển xuyên qua chạc cây thì không thấy một chút âm thanh bên ngoài nào. Toàn bộ đảo nhỏ có vẻ yên tĩnh bất thường.

Đúng lúc này, một tiếng nói có chút lạnh như băng lại đột nhiên vang lên bên tai Hàn Lập:

"Giao Thập Ngũ, nếu như đã đến, vì sao còn không lên đảo?"

Trong lòng Hàn Lập hơi quái lạ, bởi vì thanh âm vừa rồi này không phải từ trong đảo truyền ra, mà là từ bên trong mặt nạ hắn đeo vang lên.

Hắn lập tức khẽ động thân hình, từ từ hạ xuống đảo.

Ở trên đảo, bùn đất rất xốp, một chân vừa đạp lên đã thành một cái hố trũngHàn Lập cứ một bước ngắn một bước dài như vậy xuyên qua rừng

rậm, đi tới khoảng giữa bên trong đảo nhỏ.

Tại trung tâm đảo nhỏ có một gốc cây Hải Dong cực lớn, ba người ôm hết, rễ con rủ xuống bốn phía đã bị chém gọt sạch sẽ, tạo ra một mảnh đất trống tương đối rộng rãi.

Trên mảnh đất trống đã có mấy đạo nhân ảnh hoặc ngồi hoặc đứng phân bố ở bố phía thân cây.

Ánh mắt Hàn Lập quét tới, lập tức nhìn ngay người nam tử mặc áo đỏ đang ngồi ngay ngắn ở phía trước cây Hải Dong.

Người này đeo một cái mặt nạ đầu rồng màu đỏ thắm, phía trên cũng điêu khắc rất nhiều phù văn kỳ dị. Tại mi tâm của mặt nạ này cũng có khắc ký tự cổ quái là chữ "Tam".

"Giao Tam"

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, trầm ngâm không nói.

Nam tử đeo mặt nạ đầu rồng chỉ tùy ý liếc nhìn Hàn Lập đánh giá, rồi thu hồi ánh mắt, không có chút bộ dạng nào muốn cùng hắn nói chuyện.

Hàn Lập tất nhiên cũng không để ý tới, mà ánh mắt xoay chuyển nhìn sang mấy gã khác.

Chỉ thấy trong đó, một ngã thân hình hơi gù, mặc trên người áo bào tím rộng thùng thình, đeo một cái mặt nạ đầu dê màu lam, phía trên khắc chữ “Cửu".

Gã đó một mực ngồi chồm hỗm trên mặt đất, ánh mắt nhìn chằm chằm xuống đất, cũng không biết đang nhìn cái gì, căn bản không có ý ngẩng đầu nhìn Hàn Lập.

Cách bên cạnh gã không xa là một nam tử cao lớn đang đứng, đeo mặt nạ đầu hổ màu lam, hơi khẽ gật đầu với hắn một cái.

Hàn Lập không nói gì, ánh mắt nhìn trên trán gã là con số "Nhất Lục", rồi cũng khẽ gật đầu.

Ở bên trái thân cây có một nữ tử mặc quần lụa mỏng, đeo mặt nạ con cú mèo, thân thể thướt tha dựa lưng vào cây Hải Dong, hai tay mảnh khảnh khoanh trước ngực, hơi hơi ghé mắt nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt nạ của ả là con số "Nhị Nhất".

Ở sau lưng phía bên kia cây Cây Hải Dong có một gã đeo mặt nạ đầu chim ưng màu u lam, có khắc hai chữ "Nhị Ngũ" dò xét đi ra, liếc nhìn Hàn Lập từ trên xuống dưới, rồi lại thôi.

Trên cành ngang bên phải cây Hải Dong có một thâ ảnh gầy gò, đeo cái mặt nạ đầu Viên Hầu, phía trên có khắc một chữ "Bát".

Mắt thấy Hàn Lập dò xét bản thân gã thì hai con mắt màu vàng đất của gã cũng qua lỗ thủng mặt nạ nhanh như chớp mà nhìn lại, cũng đánh giá Hàn Lập.

Ở phía dưới gã này còn có một nam tử gầy mặc áo dài lam, đeo mặt nạ đầu gấu, ngồi nghiêm chỉnh, nhắm mắt dưỡng thần. Chỗ mi tâm trên mặt nạ có khắc hai chữ "Nhất Tam".

Không biết có phải do trở ngại vì quy củ Vô Thường Minh, hay còn do nguyên nhân gì khác mà tất cả mọi người không hề mở miệng nói chuyện với nhau, thậm chí ngay cả tên nam tử áo đỏ đeo mặt nạ Giao Tam kia cũng không có nói thừa nửa chữ cùng những người khác.

Hàn Lập thấy vậy, cũng chọn lấy miếng đất ưng ý rồi ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Thời gian trôi đi, đã qua tám ngày.

Trong lúc này cũng không có người đến, mà mọi người ở đây cũng không có người nào nói chuyện, cũng không có người nào ly khai.

Bầu không khí nơi này quỷ dị, có gan cũng không nói ra được.

Cho đến sáng sớm ngày thứ chín, thời gian tia sáng mặt trời đầu tiên trên mặt biển chiếu vào trên đảo nhỏ. Nam tử áo đỏ một mực tĩnh tọa tại cây Hải Dong bỗng hơi nhấc đầu, rồi đứng lên trên mặt đất.

Một âm thanh hơi có vẻ đông cứng từ trên mặt nạ đầu rồng truyền ra:

"Đã đến giờ rồi..."

Mọi người nghe tiếng, vội vàng đứng lên trên mặt đất. Nam tử gầy gò đeo mặt nạ đầu Viên Hầu vẫn một mực ở trên cành cây, cũng lập tức từ phía trên nhảy xuống.

Đúng lúc này, bên ngoài đảo nhỏ đột nhiên có một đạo lưu quang phóng tới, như là cự thạch từ trên không trung lao thẳng xuống, đập vào trên đảo nhỏ.

Toàn bộ hòn đảo ầm ầm chấn động, tất cả nhánh cây đều kịch liệt đung đưa.

Chỉ thấy tại chỗ độn quang thu lại, lộ ra một đạo thân ảnh khôi ngô đeo mặt nạ đầu Dã Trư.

Tên kia vừa mới lên đảo, liền hấp tấp lao đến phía trung tâm hòn đảo, nhánh cây bộ rễ ven đường đều bị hắn không tránh không né, trực tiếp đụng gãy.

Đi đến trước mặt mọi người, người này nhìn quét qua một vòng. Sau đó, trực tiếp giật giọng từ cuống họng, quát: "Ai là Giao Tam?"

Nói xong, ánh mắt gã không hề cố kỵ quét trên thân mọi người ở đây, cuối cùng đã cũng nhìn tới trên thân tên nam tử áo đỏ đeo mặt nạ đầu rồng.

"Hoá ra, ngươi chính là Giao Tam. Tranh thủ thời gian công bố nhiệm vụ đi cho được việc. Sau đó, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm." nam tử mặt nạ Dã Trư nhìn đối phương từ trên xuống dưới đánh giá, rồi lớn tiếng nói.

"Giao Tam Thập Nhị, ngươi đến muộn." Nam tử áo đỏ nhìn qua nam tử khôi ngô, ngữ khí đạm mạc nói.

"Còn chưa tới nửa nén hương, cũng đáng nhắc tới sao? Tranh thủ thời gian nói chuyện chính đi, đừng chậm trễ thời gian." Nam tử khôi ngô khoát tay áo, không nhịn được nói.

Hàn Lập đứng ở một bên, nhưng trong lòng đột nhiên không biết sao lại nhảy dựng lên, vô thức liền thối lui về phía sau một bước.

Sau một khắc, một màn làm cho mọi người kinh ngạc xuất hiện.

Quanh thân nam tử áo đỏ đột nhiên sáng lên một tầng ánh sáng màu đỏ, "Hô" một cái dâng lên một mảnh hỏa diễm đỏ thẫm, bao vây quanh thân lại, một cỗ sóng khí nóng bỏng lập tức từ trên thân hắn bốc ra, bức mọi người xung quanh nhao nhao lui về phía sau.

Nhưng chỉ thấy thân hình gã mãnh liệt một nghiêng về phía trước, bàn tay như đao, đâm tới phía lồng ngực nam tử khôi ngô đeo mặt nạ Dã Trư.

Đối mặt với đòn xuất thủ không hề báo trước của nam tử áo đỏ, nam tử khôi ngô phản ứng cũng cực nhanh, lùi về phía sau một bước, hai tay trước người rất nhanh kết ấn, bên ngoài thân lập tức sáng lên một tầng quang mang màu trắng.

Cùng lúc đó, một cái thuẫn hình bát giác màu trắng óng ánh cũng hiện ra trước người y.

Chỉ thấy trên mặt thuẫn trải rộng hoa văn hình lục lăng, mặt ngoài lóe lên một tầng hào quang màu trắng chói mắt, từ đó truyền ra từng đợt chấn động pháp tắc.

Mặc dù chỉ là thủ đoạn vội vàng ứng đối nhưng Hàn Lập lại phát hiện cỗ chấn động pháp tắc này tựa hồ so với của Hàn Khâu trước đây còn mạnh hơn vài phần.

Chỉ nghe một tiếng "Phốc" trầm đục.

Thanh thế va chạm kịch liệt cường đại không có trong dự liệu, cũng không

có trong tưởng tượng. Hai gã này chỉ là giao thủ một kích, rồi trong nháy mắt phân ra thắng bại.

Mọi người hoảng sợ chứng kiến, bàn tay Giao Tam đã xuyên thấu cái thuẫn bát giác óng ánh trước mặt, trực tiếp đâm vào ngực nam tử khôi ngô.

Ở miệng chỗ vỡ trước ngực y tỏa ra đạo đạo khói trắng, cơ bắp xung quanh đã bị bỏng, trở thành dịch nhầy, như là đốt dầu nhờn, tí tách chảy xuống.

"Bất tuân điều lệnh, lùi lại báo danh, hủy bỏ tư cách hội viên Giao Tam Thập Nhị Vô Thường Minh." Giao Tam chậm rãi rút bàn tay về, lạnh lùng nói.

Lời nói vừa dứt lời, phù văn mặt nạ Dã Trư trên mặt nam tử khôi ngô liền sáng rõ, "Phanh" một tiếng vỡ vụn ra hóa thành bột mịn, tiêu tán trong không khí.

Dưới mặt nạ lộ ra gương mặt dữ tợn, với hai con mắt trợn lên, miệng mở lớn. Dường như y đến chết căn bản cũng không thể tin, thậm chí ngay cả một kích đối phương bản thân cũng đỡ không nổi, rồi cứ như vậy trong nháy mắt bị đánh chết.

...

------oOo------

Chương 103: Hồng Nguyệt Đảo chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Một tiếng "Phốc xuy”!

Thiên Linh cái của thi thể nam tử khôi ngô bỗng nhiên mở ra. Nguyên Anh màu xanh từ đó nhảy ra, trên mặt tràn đầy sự sợ hãi, hào quang trên thân sáng ngời, nhanh chóng hướng bên ngoài đảo trốn đi.

Nam tử mặc hồng bào cũng không thèm liếc qua, tiện tay búng một cái, một đoàn hỏa diễm như viên đạn bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất trong hư không, không thấy dấu vết gì cả.

Cách hơn mười dặm bên ngoài đảo, một đạo hồng sắc hỏa tuyến trong nháy mắt đang đuổi theo đoàn ánh sáng màu xanh kia.

Một tiếng “Phanh”, Nguyên Anh của “Giao Tam Thập Nhị” trực tiếp bị nổ tung, hóa thành một mảnh oánh quang, biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người xung quanh thấy thế, đều im lặng không nói gì. Bởi vì, tất cả bọn hắn đều mang mặt nạ nên không thể thấy được sắc mặt của nhau như thế nào.

Ánh mắt Giao Tam lần lượt đảo qua từng người một. Trong đôi mắt y, không có bất kì ý tứ đe dọa hay cảnh cáo gì, chỉ là ánh mắt lạnh lùng của y nhìn mọi người cứ y như là vật đã chết.

Trobg mắt hắn, mọi người xung quanh giống như là mấy tảng đá, mấy gốc cây, hoặc cùng lắm chỉ là một vài công cụ cho y sử dụng mà thôi.

“Ta tuyên bố nhiệm vụ vào lúc này, đó chính là tiến đến Hồng Nguyệt đảo, tiêu diệt Đảo chủ Công Thâu Hồng.” Nam tử mặc hồng bao thu hồi ánh mắt, giọng điệu lạnh lùng như băng nói.

“Cái gì… Đúng là người này?”. Khi y vừa dứt lời, có một tên nhẹ giọng hoảng sợ nói

"Điều này..."

Mấy người khác cũng nhao nhao, rợn hết da gà, đều có chút chần chờ.

Dưới mặt nạ đầu trâu, lông mày của Hàn Lập cũng không khỏi nhíu lên. Lúc trước, hắn đã được Lạc Phong đề qua tục danh của Công Thâu Hồng, tên đó cũng không phải là một kẻ đơn giản gì.

Nghe nói, tên đó là một Địa Tiên với tu vi Chân Tiên trung kì cực kì cường đại. Hắn tu luyện chính là Thủy pháp tắc cùng với huyết chi lực lượng, vô cùng hiếm thấy. Ngày thường đã quen với việc giết chóc, nổi lên hung danh hiển hách tại toàn bộ Hắc Phong Hải Vực.

Lẽ ra đối với một kẻ hung lệ như thế, cừu gia tử địch chắc chắn không phải ít. Nhưng mà, bởi vì thực lực của hắn quá mạnh mẽ, cộng với việc tu luyện lực lượng pháp tắc cũng quá mức quỷ dị, nên có rất ít người dám chủ động đi trêu chọc hắn. Không ngờ, mục tiêu lần này của bọn họ lại chính là Công Thâu Hồng.

“Đại nhân Giao Tam…Theo ta được biết, Hồng Nguyệt Đảo luôn có chút gì đó thần bì, rất hiếm giao tiếp cùng với các đảo khác. Vả lại, từ ngàn năm trước đây, cũng chẳng biết tại sao mà đảo này lại Bế quan tỏa cảng. Ngoại trừ có việc cần phải liên hệ với bên ngoài ra, còn cấm tất cả tu sĩ khác đặt chân lên đảo. Đã thế còn ra tuyên bố, hễ là người một mình lén xâm nhập đảo, giết chết không tha…” Giao Bát, người mang mặt nạ đầu dê có chút chần chờ nói.

"Cái này không cần các ngươi lo lắng, lúc trước trong minh đã phái người thâm nhập đảo này, cũng đã thu thập được không ít tin tức truyền về. Căn bản là có thể đợi nắm giữ rõ ràng tình huống sự tình bên trong Hồng

Nguyệt Đảo, rồi tiến hành ra tay một lần nữa. Nhưng mà, nửa tháng trước, cao tầng bên trong minh nghiêm lệnh truyền đạt, cần phải mau chóng tiêu diệt Đảo chủ Công Thâu Hồng của Hồng Nguyệt Đảo." Giao Tam liếc qua Giao Bát, chậm rãi nói ra.

“Nghe nói bài danh thực lực của Hồng Nguyệt Đảo chủ tại toàn bộ Hắc Phong Hải Vực cũng gần bằng với vài tên đảo chủ cường đại ở các hòn đảo trung tâm. Dưới trướng hắn còn có mấy tên Tán tiên, thực lực như thế không thể khinh thường được.” Mặt nạ đầu hổ Giao Thập Lục suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

Liền sau đó, một đạo âm thanh hết sức nhỏ vang lên, là nữ tử thướt tha mang mặt nạ con cú mèo, vừa tiến lên vừa nói:

“Đúng vậy, huống hồ gì tên kia còn là Địa Tiên. Ở trên Hồng Nguyệt Đảo, hắn đã chiếm ưu thế về địa lợi. Chúng ta tùy tiện tiến đến như vậy, chỉ sợ…”

“Nực cười! Cái gọi là Địa Tiên chẳng qua chỉ là biết một chút thủ đoạn bàng môn tà đạo mà thôi! Không cần quan trọng về đạo hạnh của hắn. Tại nơi chật hẹp bé nhỏ như Hắc Phong Hải Vực các ngươi, hắn mới có cơ hội hô mưa gọi gió.” Giao Tam nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

Hàn Lập đang một mực thờ ơ lạnh nhạt, lúc này lại mơ hồ để ý đến Giao Cửu cùng với Giao Bát có chút ít mất tự nhiên, thẳng người nhún vai, tựa hồ đối với lời nói của Giao Tam vừa rồi có chút không vui.

Bất quá cũng chỉ làm vậy, hai người cũng không có làm gì nhiều để tỏ rõ sự bất mãn.

“Ta cảnh cáo trước, lần này truy sát Công Thâu Hồng, nếu kẻ nào có ý định lâm trận rút lui, hãy xem Giao Tam Thập Nhị như là tấm gương.” Giao Tam lạnh lùng cảnh cáo.

Tuy rằng bọn hắn ai cũng mang mặt nạ, có mấy người nhịn không được đứng lên mặt đối mặt, xuyên thấu qua ánh mắt, cũng đều tìm hiểu tâm lẫn nhau, chỉ có thể là tự cầu nhiều phúc.

Giao Tam cũng mặc kệ phản ứng của mọi người, nhấc một tay vung lên không trung. Trên bầu trời, một đạo hồng quang bỗng sáng lên.

Bên trong hào quang, hình như có tiếng long ngâm, một chiếc phi chu hình rồng dài ước chừng hai ba mươi trượng hiện ra từ bên trong.

Phi chu toàn thân đỏ như lửa, mũi tàu có một pho tường đầu rồng. Những đường cong uốn lượn xung quanh tràn đầy Linh văn màu vàng, phía trên còn khắc nhiều đồ án Hỏa Vân, thoạt nhìn có chút bất phàm.

Giao Tam nhảy lên, thân hình y bồng bềnh đáp xuống Linh thuyền đầu tiên. Một âm thanh có chút khô cứng lần nữa truyền ra:

“Còn thất thần làm gì?”

“Đây là… Hậu Thiên Tiên Khí, quả nhiên là thủ bút của thượng tiên…” Mặt nạ đầu dê màu lam Giao Cửu, ngửa mặt nhìn qua Linh thuyền đỏ rực, nhịn không được đành tán thưởng một tiếng, sau đó nhảy lên đứng mũi chịu sào.

Mọi người nhao nhao phi thân lên, ánh mắt đều biến đổi. Trong ánh mắt toát ra vẻ hâm mộ.

Đa số những người này đều là Tán Tiên, hiển nhiên không có người nào có được Tiên Khí. Từ khi bước lên con đường tu tiên đến nay, chỉ sợ thấy qua cũng chưa được mấy lần.

Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn, nhịn không được, nhiều lần đánh giá phi chu.

Mọi người nhao nhao leo lên Linh thuyền. Một lúc sau, Giao Tam hai tay đặt trước người, bấm một đạo pháp quyết, miệng nhẹ phát ra chữ ”Nhanh”.

Dưới thân Linh thuyền, ánh sáng màu đỏ lập tức sáng rỡ. Từng chùm hỏa diễm tuôn ra bốn phía thành từng mảng, như là vài con Hỏa long tranh nhau bay lên, nhờ chở Linh thuyền, "Oanh" một cái, liền nhảy lên đến cuối chân

trời.

Tốc độ cực nhanh, quả thực có thể dùng nhanh như điện để hình dung.

...

Mấy ngày sau.

Tại một hải vực sóng biển cuồn cuộn xanh thẳm. Trên không, một đạo hào quang đỏ như lửa bay nhanh tới, dừng trên cao giữa không trung, lộ ra một chiếc màu phi chu hình rồng đỏ lửa.

Trên Linh thuyền, có mấy thân ảnh đang đứng, đều mang mặt nạ kỳ lạ, thoạt nhìn bộ dạng rất cổ quái.

Toàn bộ đều là thành viên Vô Thường Minh đang trên đường tiến đến Hồng Nguyệt Đảo.

Giờ phút này, Hàn Lập đang đứng một bên trên phi chu, nhìn xa xa về một hòn đảo lớn cách đó hơn trăm dặm.

Tuy nói là hòn đảo, nhưng nó lại lớn hơn Ô Mông Đảo không biết bao nhiêu lần, thoạt nhìn liền tưởng là một lục địa rộng lớn.

“Đây là một ít tình huống của Hồng Nguyệt Đảo, các ngươi tự mình nhìn qua một chút đi.” Giao Tam lạnh lùng nói

Dứt lời, bàn tay vung lên. Mấy miếng ngọc giản màu trắng bay ra từ trong tay hắn, hướng về bọn Hàn Lập.

Hàn Lập bắt lấy ngọc giản, nhìn về mọi người ở đối diện. Chỉ thấy, có mấy người trực tiếp cầm lấy ngọc giản, đặt lên mi tâm của mặt nạ.

Hàn Lập bắt chước làm theo. Hắn đặt ngọc giản lên mi tâm của mặt nạ. Một lúc sau, lập tực xuất hiện một chút tranh vẽ cùng với chữ viết lơ lửng bên trong thức hải của hắn

Sau khi xem xong, lông mày Hàn Lập có chút nhăn lên. Hắn phát hiện, diện tích của Hồng Nguyệt đảo so với dự đoán của hắn còn muốn lớn hơn nhiều, có thể chính thức xem nó là một lục địa.

"Đại nhân Giao Tam, trên bản đồ trong ngọc giản này có đánh dấu sáu bảy vị trí. Chắc hẳn những chỗ này chính là những nơi mà Hồng Nguyệt Đảo chủ có thể xuất hiện? Chúng ta có thể đi đến một chỗ để thăm dò cho nó chính xác thỏa đáng?" Đầu dê Giao Cửu mở miệng hỏi.

“Để mau chóng xác định chính xác vị trí của hắn, chúng ta sẽ chia thành ba hướng, phân biệt thành phía Đông, phía Tây và phía Nam của hòn đảo để lẻn vào. Trước hết, sẽ dò xét khu vực của mình, sau đó nhanh chóng đẩy mạnh dò xét về phía trung tâm hòn đảo, cho đến khi chính thức xác nhận được vị trí của hắn”. Đầu rồng Giao Tam hầu như không chút nghĩ ngợi trực tiếp đáp.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng khẽ động, loại an bài này vốn trong dự liệu của hắn. Trên thực tế, hắn cũng mong bọn họ chia ra nhiều hướng, tốt nhất là chính hắn có thể đơn độc dò xét một hướng, nhưng mà, chuyện đó hiển nhiên là không thể nào xảy ra được.

Quả nhiên, hắn nghe Giao Tam mở miệng nói:

"Giao Bát, Giao Thập Tam, Giao Nhị Thập Nhất, ba người các ngươi tạo thành một đội, phân cho Giao Bát dẫn đội, lẻn vào theo sườn đảo phía Đông, dò xét mấy vị trí được đánh dấu tại phía Đông.

"Vâng."Nam tử gầy gò mang mặt nạ Viên vừa chắp tay, lên tiếng.

Nam tử trầm mặc mang mặt nạ đầu gấu cùng nữ tử thướt tha mang mặc nạ cú mèo cùng đồng thời gật nhẹ đầu, không nói một lời đi về đứng sau nam tử mang mặt nạ Viên Hầu.

Giao Tam quét ánh mắt về những người còn lại, nói ra: "Giao Cửu, Giao Thập Ngũ, Giao Thập Lục, ba người các người tạo thành đội thứ hai, phân cho Giao Cửu dẫn đội, theo hướng Tây lẻn vào đảo dò xét.

“Giao Cửu nhất định dốc hết sức để hoàn thành nhiệm vụ, quyết không phụ lòng mong đợi của Giao Tam đại nhân”. Đầu dê Giao Cửu lập tức tiến lên, cúi đầu, cung kính nói.

Hàn Lập cùng với nam tử cao lớn mang mặt nạ đầu hổ tức thì liếc nhau, lập tức đi đến sau lưng Giao Cửu.

Giao Tam không liếc nhìn Giao Cửu, quay đầu nhìn về người còn lại, là một gia hỏa mang mặt nạ chim ưng, thuận miệng phân phó một câu:

"Giao Nhị Thập Ngũ, ngươi hãy theo ta trực tiếp hướng phía Nam mà lên đảo."

Người nọ có chút khàn giọng lên tiếng, không nói thêm gì trực tiếp đứng sau lưng Giao Tam.

"Công Thâu Hồng tinh thông Huyết chi pháp tắc, đối với việc cảm ứng khí tức cực kỳ mẫn cảm. Ở trên đảo, các nơi đều bày ra một ít cấm chế dò xét. Chúng ta mặc dù được nội tầng của Minh ban thưởng mặt nạ che đậy khí tức, bình thường không cần phải lo lắng bị phát hiện. Thế nhưng, nếu là tùy ý sử dụng thần thức dò xét, lập tức có khả năng tức sẽ bị phát hiện. Vì nguyên do đó, lúc lên đảo, nếu không phải việc cần phải sử dụng thần thức. Tuyệt đối không được tùy ý sử dụng thần thức." Giao Tam ánh mắt đảo qua mọi người, giọng điệu có chứa ý vị cảnh cáo mãnh liệt.

"Vâng." Mọi người cùng đáp ứng.

"Cuối cùng nhắc nhở một câu. Sau khi lên đảo, nếu các người phát hiện hồng Nguyệt Đảo chủ trước ta, không được hành động thiếu suy nghĩ, lập tức báo cho ta biết qua mặt nạ. Nhớ kỹ, sử dụng mặt nạ có khả năng bị phát hiện, tuy rằng tỉ lệ không lớn nhưng cũng không thể sử dụng nhiều, chỉ liên hệ khi có tình trạng nguy cấp." Giao Tam âm thanh trầm đục dặn dò.

"Hết thảy mọi chuyện nghe theo phân phó của Giao Tam đại nhân." Giao Cửu lập tức cung kính đáp.

Hàn Lập thò tay sờ sờ mặt nạ trên mặt, đột nhiên nhớ lại thời gian đến Hải

Dong Đảo mấy ngày trước. Giao Tam thông qua mặt nạ truyền âm cho hắn, mặt nạ hoàn toàn chính xác có vài phần thần bí.

"Bắt đầu hành động!"

Giao Tam phân phó một tiếng, sau đó phất tay đem Linh thuyền đỏ lửa thu vào.

Sau đó, hắn giơ tay đánh một trảo, liền kéo Giao Nhị Thập Ngũ lại trước người, hai đạo hồng quang đồng thời vụt sáng, hơi lệch về phía Nam của Hồng Nguyệt Đảo vội vã mà đi.

Trên thân bọn người Giao Bát cũng là nhao nhao hào quang sáng lên, bay khỏi chỗ.

Mặt nạ đầu dê Giao Cửu liếc nhìn về hai người Hàn Lập, hời hợt mà nói một câu "Đi thôi", thân ảnh liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, chuyển lệch hướng Tây vội vã mà đi.

Hai người Hàn Lập cũng đồng thời hóa thành hồng quang, cùng nhau mà đi, chỉ là tốc độ so với mấy người lúc trước, rõ ràng là chậm hơn một tí.

------oOo------

Chương 104: Triều Thánh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Không lâu sau đó, Hàn Lập và hai người nữa đi tới địa điểm chỉ định, tại bãi biển phía Tây của Đảo Hồng Nguyệt.

Điều khiến ba người kinh ngạc chính là khu vực này lại có chút hoang vu tiêu điều không có người ở. Nhưng suy nghĩ một chút, Đảo Hồng Nguyệt đã bế quan tỏa cảng mấy ngàn năm, khu vực này hoang vắng cũng là một điều bình thường.

Một vài cấm chế được bố trí, tuy rằng có thủ đoạn ẩn nấp xảo diệu, nhưng đối với ba gã Chân Tiên, bọn hắn tự nhiên có thể nhẹ nhàng tránh được.

Mặc dù vậy, ba người cũng không giám có chút chủ quan nào, tiếp tục ẩn nấp khí tức, theo lộ tuyến định sẵn bay tới địa điểm đánh dấu đầu tiên, chính là một toàn thành tên Thiên Thủy.

Hàn Lập vừa phi hành, vừa quan sát hoàn cảnh hòn đảo.

Khu vực phía Tây của Đảo Hồng Nguyệt phần lớn là bình nguyên, trải rộng trên mặt đất là những thảm thực vật tươi tốt, rừng rậm kéo dài liên miên không ngớt.

Không biết có phải vì cấu tạo và tính chất của đất đai trên đảo, tất cả cây cối sinh trưởng đều có màu đỏ sẫm.

Gió biển thổi qua lá cây rì rào, lay động, giống như nhảy múa giữa một biển lửa, cảnh tượng thực sự rất hùng tráng.

Ba người bay qua rừng rậm, tiến vào bình nguyên, cách cánh rừng hơn mười dặm, có một tòa thành không nhỏ, xa xa nhìn lại có thể đọc được tên

của tòa thành được ghi trên cổng là “Phong Hải Thành”.

Giao Cửu đeo mặt nạ hình Giao chợt khoát tay, dừng lại.

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục đeo mặt nạ hình hổ lập tức dừng lại theo.

“Có chuyện gì vậy?” Giao Thập Lục hỏi, ánh mắt quét khắp nơi xung quanh.

“Chúng ta từ lúc tiến vào đảo đến giờ, đây là lần đâu tiên gặp một tòa thành, không bằng xác nhận vị trí hiện tại. Dù sao bản địa đồ của Giao Tam đại nhân cũng không chính xác, cẩn thận kẻo đi lệch hướng.” Giao Cửu trầm giọng đáp.

“Cũng tốt.” Giao Thập Lục nghe nói chuyện đó, nhẹ gật đầu.

Hàn Lập tự nhiên là không có ý kiến gì, dù sao đã bay đi gần nửa ngày, xác thực cần xác định lại phương hướng di chuyển.

Ba ngươi từ không trung hạ xuống một cách yên lặng không một tiếng động, đi tới thành trì.

Kết quả lại làm cho ba người ngạc nhiên, đều ngẩn ra.

Tòa thành chỗ này không hề nhỏ, nhưng mà không chỉ cửa hàng đóng cửa, tất cả đều yên lặng, không có một tiếng động nào truyền ra, dường như bên trong không có một bóng người!

“Lưu ý, có thể là cạm bẫy của địch nhân!” Giao Cửu truyền âm với hai người Hàn Lập.

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục khẽ gật đầu, lặng lẽ tới gần thành trì, xác nhận bên ngoài thành không có cấm chế gì, mới từ từ đi lên trên tường thành.

Bởi vì Giao Tam dặn dò, nên ba người không thả ra thần thức, tất cả đều vận dụng các thủ đoạn khác nhau để tìm tòi, đều không phát hiện bất cứ

điều gì dị thường trong tòa thành.

“Xem ra chỉ là một tòa thành trống mà thôi, nhưng mà có chút không đúng rồi.” Giao Cửu lẩm bẩm nói.

“Kỳ quái, tòa thành này không có vẻ gì cổ xưa cho lắm, không lâu trước đây có lẽ còn có người ở chứ, cũng không giống gặp địch nhân tập kích, tại sao lại không còn một bóng người?” Giao Thập Lục nghi hoặc nói.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cũng có chút nghi hoặc.

Hắn vừa vận dụng thần thông Linh Mục, chứng kiến không ít nhà cửa trống rỗng, cửa hàng hay nhà trọ cũng đóng cửa, nhưng tất cả đều còn sót lại dấu vết của người ở, có lẽ cách đây không lâu vẫn còn người.

Gió lùa theo từng con đường vắng, một vài cửa sổ không được đóng kĩ, va đập tạo thành tiếng ken két, thỉnh thoảng có vài con mèo, chó hoang chạy qua, tất cả tạo nên một loại cảm giác quỷ dị.

“Sự tình nơi đây không có quan hệ gì với chúng ta. Vị trí của chúng ta hiện tại đã được xác nhận trên bản đồ, liền rời đi thôi, nhiệm vụ quan trọng hơn.” Giao Cửu mở miệng nói, hiển nhiên không muốn quản chuyện nơi đây.

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục gật gật đầu, cũng không có lòng dạ nào mà quản chuyện bao đồng.

Ba người bay qua tường thành, tiếp tục di chuyển theo hướng ban đầu.

Địa hình tiếp theo càng ngày càng bằng phẳng, không bao lâu sau, một mảnh thảo nguyên xanh tươi hiện ra trước mặt ba người. Bọn hắn có thể nhìn thấy không ít dê bò đang thong dong ăn cỏ, tuy nhiên lại không thấy một bóng người nào quanh đây.

Thậm chí tại một vài thôn trấn trên thảo nguyên, cũng không thấy bất kì một bóng người nào.

Tại phần cuối của thảo nguyên, lại xuất hiện một tòa thành trì.

Ba người vừa gặp một tòa thành trống, mặc dù không có tính toán lưu lại nơi này, nhưng vẫn theo bản năng nhìn xuống dưới.

Kết quả lại một lần nữa làm ba người kinh ngạc.

“Ồ trong thành cũng không có một bóng người nào, tại sao đây cũng là một tòa thành trống.” Giao Thập Lục cảm thấy kỳ quái hỏi.

“Không cần để ý, có lẽ gần đây khu vực này đã xảy ra chuyện gì đó, vì thế mọi người đã rời đi.” Giao Cửu suy nghĩ một chút rồi nói.

“Nếu tòa thành tiếp theo cũng như vậy, ta cảm thấy cần phải thông báo với những người khác một tiếng.” Hàn Lập nói.

“Nhìn trên bản đồ, phía trước khoảng hai nghìn dặm, còn có một tòa thành lớn.” Giao Cửu gật đầu nói.

Quả nhiên, một lát sau, một tòa thành khác đã xuất hiện trước mắt ba người.

Thành này tên An Thành, diện tích khá lớn, phạm vi chừng mấy trăm dặm.

Vượt qua dự đoán của đám người Hàn Lập, thành này hoàn toàn bình thường, dòng người ra vào đông như đi hội. Bên trong thành cửa hàng như rừng, phi thường nào nhiệt, ngoại trừ phàm nhân còn có không ít những tu si cấp thấp, hoàn toàn khác biệt với hai tòa thành vừa rồi.

“Hắc, người trong tòa thành này không ít, không lẽ những người ở hai tòa thành lúc trước đều tới đây hết?” Giao Thập Lục thả lỏng tinh thần, dùng một giọng điệu trêu trọc nói.

“Hai vị đạo hữu, thời gian chúng ta khá là đầy đủ, hai tòa thành trống có chút quái dị, có lẽ nên điều tra thoáng một chút. Thuận tiện có thể thu thập một chút thông tin về đảo Hồng Nguyệt.” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi đề nghị.

“Giao Thập Ngũ nói có lý, chỉ cần cẩn thận một chút thôi.” Giao Thập Lục nhìn Hàn Lập, gật đầu nói.

“Nếu như nhị vị có ý kiến như vậy, chúng ta tiến vào trong thành điều tra một chút, nhưng phải hết sức cẩn thận.” Giao Cửu nói qua, thò tay chỉ tới một quảng trường ở trung tâm của nội thành.

Một pho tượng màu huyết hồng lẳng lặng đứng đó, tản ra hào quang nhàn nhạt màu đỏ, bao phủ phạm vi hơn trăm trượng xung quanh.

Những người ở xung quanh, vô luận là phàm nhân hay tu sĩ đều tỏ thái đọ vô cùng tôn sùng. Tất cả khi đi qua bức tượng đều khom mình hành lễ, chỉ có điều những tu sĩ ở trong thành có tu vi không cao lắm, cao nhất cũng chỉ đến Kết Đan Kỳ.

Hàn Lập tự nhiên cũng đã sớm để ý tới pho tượng này, chính là một pho tượng bình thường dùng để thu thập Tín Niệm Lực.

Đảo chủ đảo Hồng Nguyệt Công Thâu Hồng chính là một gã Địa Tiên, sắp đặt pho tượng của gã ở các nơi cũng là điều bình thường.

Nhưng dựa vào tin tình báo của Vô Thường Minh, Công Thâu Hồng tu luyện công pháp có chút đặc thù, dường như có thể cảm nhận được những điều xảy ra xung quanh pho tượng. Chính vì vậy, bọn họ lẻn vào toà thành này cũng không thể lỗ mãng làm càn.

Hàn Lập với điều này, vẫn còn có chút hoài nghi trong lòng.

Trong một đoạn thời gian trước đây, hắn đã cố gắng tìm hiểu những tài liệu về pho tượng phổ thông dùng để thu thập tín niệm lực. Những pho tượng này không phải là Địa Chích Hóa thân, bản thân nó cũng không có ngũ giác.

Nhưung nếu Vô Thường Minh đã nói như vậy, hắn tự nhiên không rảnh đem thân ra làm thí nghiệm.

Mặc dù có mặt nạ che đậy khí tức, ba người đều tận lực thu liễm khí tức

bản thân.

Nhìn xung quanh náo nhiệt, Hàn Lập có chút cảm khái trong lòng, hồi tưởng khoảng thời gian ở Linh Hoàn Giới, cùng Liễu Nhạc Nhi hành tẩu giang hồ.

Lúc ấy, hắn mặc dù chưa khôi phục thần chí, nhưng khoảng thời gian này hắn vẫn nhớ kĩ.

Tại tu tiên giới tàn khốc, lãnh huyết vô tình, tiểu cô nương này đã coi hắn thực sự trở thành ca ca, hết lòng chăm sóc, điều này thực sự khó gặp, hắn mơ hồ có thể thấy một chút hình ảnh tiểu muội Ảnh Tử trên người đối phương.

Hiện tại, nàng bị một người được coi là đồng tộc mang đi, không biết là đi tới nơi nào.

Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên vang lên thanh âm truyền âm của Giao Thập Lục.

“Phía trước có một tửu lâu, không bằng đi vào đó một chút.”

Hàn Lập khôi phục lại tinh thần, thuận theo lời đối phương nhìn về phía trước, xuất hiện một quán rượu ba tầng.

Ba người vừa mới vào cửa, một tiểu nhị đã rất lanh lợi ra chào đón.

“Cho chúng ta một gian phòng cao cấp, yên tĩnh.” Không đợi tiểu nhị mở miệng, Giao Thập Lục đã mở miệng phân phó.

“Tốt, mời ba vị quan khách theo tiểu nhân.” Tiểu nhị liên tục gật đầu, dẫn ba người lên lầu hai, tiến vào một căn phòng sang trọng hào nhoáng.

“Đi hâm nóng hai bầu rượu, làm mấy món nhắm ngon nhất của quán các ngươi. Làm nhanh lên một chút, bạc này dùng để thanh toán, còn thừa cũng không cần trả lại.” Giao Thập Lục sau khi ngồi xuống, rất quen thuộc lấy ra một thỏi bạc ném cho tiểu nhị.

Hàn Lập nghe vậy, liếc mắt nhìn Giao Thập Lục, với dáng vẻ của hắn, có lẽ thường xuyên qua lại quán rượu của thế tục.

Giao Cửu lúc này cũng nhìn về phía Giao Thập Lục.

Tiểu nhị thấy bạc, lập tức vui vẻ cười nói, miệng vâng dạ liên tục, bước nhanh ra ngoài.

“Ha ha, làm cho hai vị chê cười. Tại hạ mặc dù sớm đã Ích Cốc không biết bao nhiêu năm, nhưng với rượu cùng thức ăn của thế tục, một mực không dứt bỏ được.” Giao Thập Lục thấy ánh mắt khác thường của hai người còn lại, có chút ngượng ngùng giải thích.

“Đạ hữu không cần ngại, mỗi người mỗi sở thích. Lại nói tiếp, ta cũng có một khoảng thời gian hưởng thụ những món ngon của thế tục, hôm nay lại hưởng thụ một lần nữa, thoả mãn cái cám giác được ăn uống.” Giao Cửu cười hặc hặc nói.

Tiểu nhị rất nhanh mang đến từng đĩa thức ăn, bày biện rượu cùng thức ăn lên bàn.

Tay nghề của đầu bếp tại tửu lầu quả nhiên không tầm thường, mùi đồ ăn cùng mùi rượu làm cho người ta chảy nước miếng.

Giao Thập Lục rót cho mỗi người một chén rượu đầy, không khách sáo uống liền một lúc hai chén, lộ vẻ thỏa mãn.

Hàn Lập thấy cảnh này, mỉm cười, cũng cầm lấy chén rượu hơi nhấp một chút.

“Ba vị quan khách chậm dùng, tiểu nhân xin phép cao lui.” Tiểu nhị nói, đang định quanh người bước ra ngoài.

“Chờ một chút, tiểu nhị.” Giao Cửu đột nhiên mở miệng, gọi tiểu nhị lại.

“Khách quan có gì phân phó?” Tiểu nhị dừng chân, xoay người lại cung

kính hỏi.

“Ba người chúng ta là thương gia vừa mới tới từ phương Nam. Trước đây vày ngày có đi qua Phong Hải Thành cùng Mặc Lâm Thành, chỗ đó tại sao lại không một bóng người, các ngươi ở An Thanh chắc cũng biết chút tin tức chứ.” Giao Cửu mỉm cười hỏi.

“A vị khách quan này hỏi chính là.... Bọn họ trước đây không lâu đều bị gọi đi Triều Thánh tại Hồng Nguyệt Thành rồi, tự nhiên tất cả đều đã đi, vườn không nhà trống.” Tiểu nhị vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 105: Thương lượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Quyển 2: Trở lại Tiên giới

Convert: Tiểu Hàn Lập

"Triều Thánh?" Giao Thập Lục đặt chén rượu xuống, hỏi mà không nghĩ ngợi.

Giao Cửu nhướng mày, trừng mắt nhìn Giao Thập Lục.

Sắc mặt Giao Thập Lục lộ ra chút ảo não, hiển nhiên cũng đã ý thức được chuyện gì.

"Triều Thánh, tất nhiên là đi..." Tiểu nhị đang muốn trả lời, sắc mặt chợt biến đổi.

"Ngươi, các ngươi vậy mà không biết Triều Thánh... Các ngươi từ bên ngoài đến..." Tiểu nhị nghiêm nghị quát, đang định làm gì đó.

Bỗng nhiên có hai đạo tinh quang lóe lên, rồi chui vào đầu Tiểu nhị.

Âm thanh của Tiểu nhị bỗng dưng im bặt, thần sắc trở nên mơ màng, lập tức bị khống chế thần hồn.

Hai mắt Hàn Lập hiện ra tinh quang nhàn nhạt, nhìn thẳng vào mắt Tiểu Nhị.

Một khắc trước khi Tiểu nhị kịp hét lớn, hai tay Giao Cửu chuyển động liên tục, làm cho toàn bộ căn phòng được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu lam, một chút âm thanh cũng không thể truyền ra ngoài được.

"Thật có lỗi, ta..." Sắc mặt Giao Thập Lục ửng đỏ.

"Không sao, cũng may Giao Thập Ngũ ra tay nhanh." Giao Cửu khoát tay áo.

"Nói đi, cái gì là Triều Thánh?" Trong mắt Hàn Lập tinh quang lập loè.

Đây là một loại tiểu pháp thuật mê hồn, bởi vì không thể sử dụng lực lượng thần hồn nên uy lực rất yếu. Nhưng mà, đối với người phàm như tiểu nhị thì cũng đủ xài rồi.

“Triều Thánh là truyền thống kéo dài từ xưa đến nay. Cứ cách 60 năm một lần, cư dân trong thành dưới sự dẫn dắt của Thành chủ, sẽ chia thành từng nhóm tiến về Thánh thành Hồng Nguyệt, lắng nghe Thánh chủ đại nhân dạy bảo. Năm này cũng được gọi là năm Triều Thánh.” Tiểu nhị đáp một cách máy móc.

“Nếu như chỉ là đi gặp mặt Thánh chủ, tại sao phải mang theo tất cả tiền tài, nữ trang châu báu? Giống như là di dân vậy?” Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Bởi vì, tất cả mọi người đều muốn trở thành người được chọn. Những người may mắn đó sẽ được Thánh chủ ban thưởng cho họ thêm nhiều đất đai phì nhiêu”. Tiểu nhị không chút do dự trả lời.

“Người được chọn thì sao? Những người không được chọn thì sao?” Hàn Lập lại hỏi.

“Những người được chọn đều là những tín đồ sùng bái nhất, đây chính là… một bước lên mây… Còn về những người không được chọn, chỉ có thể trở về trong thành.” Tiểu nhị nói đến đây, vẻ mặt lộ ra chút hâm mộ.

Ba người Hàn Lập nghe chuyện đó, liếc mắt nhìn nhau. Từ trong ánh mắt của đối phương đều thấy vài phần kinh ngạc.

Nguyên nhân có những tòa thành trống kia là như vậy.

Vị Thánh chủ trong lời của Tiểu nhị chắc hẳn tám chín phần là Công Thâu Hồng, Đảo chủ Hồng Nguyệt rồi.

“Ngươi còn biết gì về Thánh chủ không?” Giao Cửu hỏi.

"Thánh chủ đại nhân ban cho chúng ta đất đai phì nhiêu, bảo hộ chúng ta đời đời được bình an…" Tiểu nhị nói không ngừng nghỉ, nhưng đều là những tin tức vô dụng đối với bọn người Hàn Lập.

“Các ngươi có vẻ rất căm thù người từ ngoài đến, đây đều do Thánh chủ dạy bảo ư?” Hàn Lập lắc đầu, cắt đứt lời nói của Tiểu nhị, tiếp tục hỏi.

“Vâng! Những người đến từ bên ngoài đều là tà ma hải ngoại. Thấy đất đai của đảo Hồng Nguyệt chúng ta dồi dào liền có ý muốn xâm chiếm. Một khi phát hiện, phải lập tức truyền tin cho Thánh chủ, đem bọn chúng giết sạch.” Tiểu nhị tiếp tục mờ mịt nói, trong lời nói lộ ra một chút khí tức nghiêm nghị, lạnh lùng.

Giao Thập Lục khẽ hừ một tiếng, mặt Giao Cửu thì trầm ngâm.

Mắt Hàn Lập hơi nheo, rồi suy nghĩ trở lại, tiếp tục hỏi thăm những vấn đề về Hồng Nguyệt đảo chủ, cũng chính là Thánh chủ. Đáng tiếc, tiểu nhị chỉ là người phàm tục, sự tình biết rõ cũng không nhiều lắm, cũng không thể hỏi thêm được bao nhiêu thứ.

Hàn Lập có ý bảo Giao Cửu thu lại màn hào quang màu lam bên trong gian phòng trang nhã lại, hắn thấp giọng niệm vài câu chú ngữ, tinh quang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Thân thể tiểu nhị chấn động mạnh một cái, ánh mắt lập tức khôi phục vẻ thanh minh nhưng nhìn xung quanh có chút ngơ ngác.

"Tốt rồi, nơi đây không có chuyện của ngươi, đi xuống đi." Hàn Lập bình thản nói.

Hắn vừa mới làm phép xóa đi một ít trí nhớ vừa rồi của tiểu nhị.

“Vâng, mời ba vị khách quan từ từ thưởng thức.” Tiểu nhị có chút mông lung, cười làm lành một tiếng, lui ra ngoài.

“Nguyên nhân sự việc những tòa thành trống là như vậy, chúng ta đã suy nghĩ quá nhiều.” Giao Thập Lục cười cười, nói ra.

“Từ trong miệng của tiểu nhị cũng có một chút tin tức đáng giá. Nếu tất cả dân cư trong thành đều khởi hành đi triều Thánh. Điều đó có nghĩa là, Đảo chủ Hồng Nguyệt hiện nay có lẽ đang ở bên trong nơi được gọi là Thánh thành Hồng Nguyệt, tiếp nhận triều Thánh?” Giao Cửu trầm ngâm nói.

Hàn Lập đang suy tư, nhẹ gật đầu. Trong đầu hắn không khỏi hiển hiện lên bản đồ của đảo Hồng Nguyệt được ghi chép bên trong ngọc giản của Giao Tam lúc trước phân phối cho bọn hắn.

Bản đồ rất giản lược, đánh dấu các vị trí thành trì không nhiều. Quả thật, bên trong có một tòa thành trì tên là thành Hồng Nguyệt, chỉ là cách thành Thiên Thủy khá xa.

Chỉ sợ những phàm nhân này nếu muốn đi triều Thánh, chắc chắn phải có tu sĩ tu vi cao cấp thông qua một vài thủ đoạn đặc thù nào đó mà mang bọn họ đi. Nếu không, lấy tốc độ của phàm nhân, cả đời cũng chưa chắc đến được đó.

“Theo ý các người, chúng ta có nên thông báo một tiếng cho những người khác?” Sắc mặt Giao Thập Lục vui vẻ, hiển nhiên cũng nghĩ đến tình huống như vậy.

“Theo ta thấy, chúng ta đến đây dễ dàng thu thập được tin tình báo như vậy, người của Vô Thường Minh không lẽ không thể biết được tin này. Tin của bọn họ báo về có khả năng Đảo chủ Hồng Nguyệt sẽ xuất hiện ở mấy nơi nhưng lại không đánh dấu ở thành Hồng Nguyệt, có lẽ là có duyên cớ. Dù sao, lời của tiểu nhị vừa nói cũng có thể chỉ là lời đồn đãi trong dân gian mà thôi." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chúng ta cứ dựa theo kế hoạch, đi đến thành Thiên Thủy, tìm được nội gián của Minh rồi tính tiếp”. Giao Cửu gật đầu nói.

Ba người thương lượng một phen, rất nhanh lặng yên rời khỏi thành An.

Trong suốt hành trình, ba người lại thấy không ít thành trấn ở ven đường. Số lượng thành trống không ít, hầu như chiếm hai phần ba số lượng thành trấn mà bọn họ thấy qua.

Đã biết được nguyên nhân của những tòa thành trống này, ba người tiếp tục đi, không có dừng lại ven đường.

Ba ngày sau, tại một bình nguyên kéo dài ngàn dặm, sừng sững xuất hiện một tòa thành trống, màu đen, cao hơn mười trượng.

Phía xa ngoài thành, có đồng ruộng mênh mông được một con sông lớn phân ra thành nhiều nhánh sông nhỏ bao quanh, phân chia thành từng khu ruộng lớn nhỏ không đồng đều.

Một nhánh chính của con sông được người ta dẫn hướng, xuyên qua một ruộng lúa xanh tươi, lượn quanh cả tòa thành, tạo thành một con sông đào rộng hơn mười trượng bảo vệ tòa thành.

Giờ phút này đang là sáng sớm, cầu treo đi vào thành chưa hạ xuống. Ngoài thành, dân chúng tụ tập đông đúc hàng trăm hàng ngàn người. Bọn họ tay xách nách mang hoặc là xa phu chở giúp rất nhiều túi hàng hóa, đang đợi cổng thành mở ra.

Giữa đám người, có ba kẻ mặc áo vải, đầu đội mũ rộng vành, đang đứng cạnh nhau, thoạt nhìn tựa như là nông dân, cực kì tầm thường.

Ba kẻ đó không phải ai khác, chính là ba người Hàn Lập đã biến đổi dung mạo, thần thần bí bí đến đây.

Mặt trời vừa mọc, chiếu rọi những tia sáng lên ba chữ “Thành Thiên Thủy” được điêu khắc rõ to trên tường thành. Bên trong thành liền vang lên một hồi chuông vang dội.

Liền sau đó, trong tường thành vang lên từng hồi âm thanh “ruỳnh ruỳnh”

của bộ máy truyền động. Dây xích sắt trên cầu treo bắt đầu chuyển động, hạ xuống từ từ.

Mọi người đã chờ đợi từ lâu, bắt đầu bước lên cầu treo, nối đuôi nhau mà đi vào trong thành.

Dưới thành, có một cổng tò vò. Hai bên, có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ canh giữ. Đội trưởng là một gã tu vị Hóa Thần kỳ, mặc trường bào màu lam, có thêu một vòng Huyết sắc loan Nguyệt trước ngực.

Hàn Lập tuy không thể sử dụng thần thức để dò xét nhưng biết rõ trong thành nhất định có người có tu vi cao hơn trấn giữ.

Qua vài lần quan sát các tòa thành khác, những tòa thành ở đây giống với các hòn đảo khác, tu sĩ cùng người phàm sinh sống cùng nhau bên trong thành. Những người phàm này cũng đã quen với sự tồn tại của tu sĩ.

Trên đảo Hồng Nguyệt, tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên tựa hồ đều mặc cùng một loại áo lam Huyết Nguyệt, thoạt nhìn giống như là cùng một môn phái nào đó.

Sau khi đi qua cổng, Hàn Lập thấy có ánh sáng xanh nhạt sáng lên trên đỉnh đầu. Hắn ngửa đầu đánh giá một chút thì thấy ở phía trên gạch đá có điêu khắc một đồ án trận pháp hình bát giác, ở giữa còn khảm một gương đồng hình tròn.

Bên trong gương đồng có một đạo hào quang đỏ nhạt, mông lung rọi xuống, chiếu qua một lượt từng người đang đi vào.

Nhìn lướt qua, Hàn Lập có thể đoán được đại khái tác dụng của trận pháp này. Nó dùng để dò xét các tu sĩ cố ý che giấu tung tích, đề phòng người ngoài lén vào trong thành.

Đối với Hàn Lập mà nói, trận pháp này không có chút gì phức tạp, còn chưa nói đến mức cao minh. Nếu tu sĩ Đại Thừa kỳ trở lên có chút ít công phu, có thể che giấu để không bị phát hiện.

Nhưng mà, khí tức của tu sĩ Đại Thừa kỳ trở lên quá lớn, nếu không sử dụng Pháp bảo đặc thù che giấu thì chỉ sợ không cần đến kính này, chỉ cần mới đặt chân lên đảo này, đã lập tức bị phát hiện.

Tu vi của bọn người Hàn Lập vốn cao cường, hơn nữa trên mặt lại đeo thêm mặt nạ huyền diệu, không có chút lo lắng về vấn đề này.

Ba người thản nhiên theo dòng người đang chen chúc, đi vào trong thành. Trải qua một chút thời gian phía dưới trận pháp, hào quang trong gương đồng chỉ thoáng nhúc nhích nhẹ, liền lập tức khôi phục lại như thường. Hiển nhiên là xem bọn người Hàn Lập như người bình thường rồi.

Đi vào bên trong thành, dòng người bắt đầu chuyển hướng phân ra trái phải, cảnh tượng bên trong thành dần hiện ra trước mắt bọn người Hàn Lập.

Trên đường cái trước mặt bọn họ, vô số hiệu buôn trải rộng, thương nhân đông đúc. Hai bên đường, khắp nơi đều trang trí, treo cờ xí Thương gia để mời chào.

Bất quá, bởi vì lúc này còn khá sớm, rất nhiều cửa hàng chưa mở cửa đón khách. Trên đường cái và vỉa hè ngoại trừ dân chúng bên ngoài vừa mới vào thành, cũng không có quá nhiều người.

Chỉ có một số cửa hàng điểm tâm sáng đã quét dọn sạch sẽ, mở rộng cửa tiệm để tiếp đón thực khách.

Bất luận thứ gì trong thành Thiên Thủy so với các tòa thành khác đều lớn hơn. Hai trục đường cái Đông Nam cùng Tây Bắc trải dài, chia tòa thành làm bốn khu vực lớn.

Ba người Hàn Lập dọc theo đường cái đi vào khu vực phía nam tòa thành. Sau đó, rẽ vào một con đường nhỏ, tiếp tục đi hơn nửa canh giờ, liên tục quẹo trái rồi rẽ phải mà đi đến một ngõ hẻm vắng vẻ.

Bên trong ngõ hẻm cực kì yên tĩnh, các dinh thự đều cửa đóng then cài, không có chút âm thanh, cũng không thấy bóng người nào.

Bọn hắn đi đến một dinh thự phổ thông nằm sâu nhất bên trong ngõ hẻm, bước chân dừng lại.

“Chính là bên trong này.” Giao Cửu liếc mắt đánh giá một lượt cánh cửa lớn màu đỏ sậm của dinh thự, gật đầu nói.

Đây là dinh thự của thành viên Vô Thường Minh lúc trước lẻn vào đảo Hồng Nguyệt, thành lập một căn cứ bí mật. Bọn họ đi vào nơi này, chính là tới nơi tụ họp cũng như là thu thập tin tình báo.

Giao Thập Lục nghe vây, tiến lên vài bước, gõ cửa giống như là người dân bình thường. Gã đưa tay cầm lấy cái vòng đồng mà đầu thú được điêu khắc trên cửa ngậm, gõ nhẹ hai nhịp ngắn, một nhịp dài.

Âm thanh nặng nề vang vọng. Nhưng sau đó trong nội viện không có chút âm thanh nào đáp lại.

Hàn Lập thấy lạ, định lấy thần thức dò xét một phen nhưng nhớ lại lời cảnh cáo lúc trước của Giao Tam không thể tùy tiện sử dụng thần thức nên thôi.

Giao Thập Lục cùng Giao Cửu đương nhiên cũng phát hiện sự tình tựa hồ có chút không thích hợp nhưng hiển nhiên cũng có băn khoăn giống Hàn Lập nhưng không có ý định sử dụng thần thức trong đầu.

Giao Thập Lục xoay người lại, ánh mắt do dự liếc nhìn hai người phía sau.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại một cái, không nói gì.

Giao Cửu tức thì suy nghĩ một chút, dùng tay ra hiệu cho hai người còn lại chuẩn bị tác chiến.

Ngay trước khi ba người chuẩn bị hành động, bên trong dinh thự lại đột nhiên truyền đến một hồi âm thanh lục lạc đang lay động, là ba dài một ngắn như đã ước định.

Ba người hơi ngẩn ra, theo âm thanh nhìn về phía cửa lớn.

Giao Thập Lục suy nghĩ một chút, sau đó thoáng tăng thêm lực đạo trên tay, rất nhanh đập cửa ba cái.

Một lát sau, cửa lớn màu đỏ sậm kêu "Két" một tiếng, mở vào bên trong một khe hở rộng cỡ một người, từ đó lộ ra trước mặt một gã nam tử trung niên.

"Vào đi "

Người nọ đánh giá ba người ngoài cửa một chút, hạ giọng nói ra.

...

------oOo------

Chương 106: Không gian máu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập đánh giá tên nam tử trung niên mặt to, liền phát hiện bộ mặt của gã hiển nhiên cũng là do mặt nạ Vô Thường Minh huyễn hóa ra.

Dùng cái mặt nạ biến ảo dung mạo mặc dù nhìn như thường nhân, không có đặc biệt gì nhưng với người cùng mang mặt nạ trước mặt, hắn lại có thể cảm thấy mặt nạ có một tia liên hệ yếu ớt, giống như sự liên hệ giữa các thành viên Vô Thường Minh với nhau.

Giao Cửu cùng Giao Thập Lục cũng phát hiện điểm này, lập tức theo thứ tự từ khe hở cánh cửa bước vào trong viện.

Hàn Lập thoáng do dự, rồi cũng đi vào theo.

Nam tử mặt to sau khi thấy ba người đều tiến vào viện, liền thò đầu ra bên ngoài cửa nhìn quanh một lượt, rồi mới khép cửa lại.

Gian viện này ước chừng lớn hơn trăm trượng, bên trong trừ việc trồng một cây già khô héo thì cũng chỉ đặt một bộ bàn ghế đá màu xanh nâu xếp dưới tàng cây.

Trừ xung quanh gốc cây già là bùn đất, các chỗ khác đều lát gạch xanh mới tinh, phía trên sạch sẽ, không có đến một chiếc lá khô.

Càng tiến sâu vào bên trong, đối diện cửa lớn là một gian nhà chính. Hai bên còn có vài gian sương phòng, lúc này đều đóng cửa.

Nam tử mặt to một mặt đi trước dẫn đường, một mặt quay đầu lại nói với ba người: "Biết bên trên phái người đến, tại hạ ở đây chờ đã lâu, không biết lần này là vị đại nhân nào chủ trì?"

Hàn Lập từ khi tiến vào viện đến bây giờ vẫn quan sát người trước mặt. Ngay khi đối phương hỏi vấn đề này thì trong mắt của hắn đột nhiên ánh lên vẻ lạnh lẽo, nhấc một quyền đập tới hậu tâm của tên này.

Tên này hiện lên vẻ sợ hãi nhưng tựa hồ sớm có dự phòng, sau lưng đột nhiên sáng lên một mảnh hồng quang, huyễn hóa ra một mặt khiên tròn mịt mờ ánh bạc chắn lại.

Chỉ nghe "Bành" một tiếng trầm đục.

Khiên tròn ánh bạc ầm ầm nổ tung. Tên này bị nện bắn ra ngoài, ngã xuống thềm đá trước nhà chính, miệng phun ra mấy ngụm máu tươi, khí tức lập tức uể oải không ít.

Hai người Giao Cửu hiển nhiên cũng đã nhận ra không đúng. Ngay tại thời điểm ba người đang định tiến lên thì dị biến phát sinh!

Chỉ nghe một âm thanh "Ô...ô...n...g" vang lên.

Hư không bốn phía mơ hồ bắt đầu vặn vẹo một hồi. Lấy tiểu viện làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm trượng đồng thời sáng lên từng đạo hồng quang ngút trời. Tiếp theo giữa không trung hiện ra một hư ảnh trận đồ màu máu to lớn, mặt ngoài vô số phù văn màu máu lượn lờ bất định.

Không chờ ba người Hàn Lập kịp phản ứng, trung tâm trận đồ lóe lên hồng quang. Lập tức, ba người cùng cả tên nam tử mặt to cùng xuất hiện bên trong một không gian màu máu.

Không gian này thoạt nhìn không giống thế giới thật, nhìn khắp mọi nơi phảng phất như vô biên vô hạn.

Ở không trung phía trên đỉnh đầu mọi người đều có một tầng mây màu máu dày đặc, đất ở dưới chân là một mảnh đỏ thẫm, phảng phất thấm đầy máu tươi, cùng với không khí xung quanh cũng tràn ngập mùi máu tanh, cực kỳ khó chịu.

Ngay lúc mấy người còn chút kinh nghi, chưa kịp quan sát bốn phía thì toàn bộ không gian màu máu bỗng nhiên chấn động mạnh một cái. Mặt đất xung quanh lập tức nứt ra mấy trăm kẽ nứt lớn nhỏ không đều, rồi từ đó bốc lên từng cỗ sương mù màu máu nồng đặc.

Từ bên trong sương mù, từng đạo thân ảnh mơ hồ đi ra.

Âm thanh quỷ khóc nổi lên!

Xuất hiện từng con toàn thân đầm đìa máu tươi, phảng phất như người vừa bị lột da. Những Huyết Quỷ hình người đang từ trong kẽ nứt không ngừng leo lên trên mặt đất.

Những con Huyết Quỷ dữ tợn này vừa mới leo ra, liền phát ra từng tiếng kêu khàn khàn cổ quái, nhao nhao đánh tới chỗ mấy người Hàn Lập.

"Nhị vị đạo hữu cẩn thận, không nên chỉ chú ý những con Huyết Quỷ đó. Khí tức nơi này cũng không bình thường." Ánh mắt Giao Cửu đảo qua trên người những con Huyết Quỷ kia, tiếp theo vừa liếc nhìn bầu trời máu, vừa nhắc nhở hai người Hàn Lập.

Hàn Lập tất nhiên cũng phát hiện, mùi máu tanh tràn ngập toàn bộ không gian này tựa hồ ẩn chứa một loại lệ khí quỷ dị, có thể xâm nhập thẳng đến thức hải con người, làm cho ở sâu trong đáy lòng người ta sinh ra một loại cảm giác cuồng bạo.

Bất quá, với thần hồn cường đại của hắn thì cấp độ ảnh hưởng tầm đó không đáng để lo.

Giao Cửu nhắc nhở qua hai người, rồi bàn tay khẽ đảo lấy ra một khối mỹ ngọc trắng muốt được sợi kim tuyến buộc xuyên qua, đeo lên cổ. Bạch ngọc lóe lên oánh quang, tản mát ra một mảnh hào quang óng ánh, bao phủ cả người y.

Tiếp theo, y vung bàn tay kia lên, lam quang lập lòe trước người. Một làn sóng nước màu lam cuồn cuộn tuôn ra, lập tức tràn đến trước người hơn mười con Huyết Quỷ, rồi cuốn vào trong đó, xé thành nát bấy, hóa thành

từng đoàn huyết vụ tiêu tán.

Giao Thập Lục cũng không nói một lời mà lấy ra một phù lục màu tím dán lên chỗ mi tâm của mình. Tử quang lóe lên, phù lục biến mất. Tiếp theo, y khẽ quát một tiếng, trong cơ thể truyền ra tiếng vang ken két, cơ bắp trên cánh tay cùng ngực bụng bắt đầu nhanh chóng phồng lên.

Chỉ thấy thân hình y cao lớn lên tựa như một vì sao, rồi lao như cự thạch nhập vào trong đại quân Huyết Quỷ phía trước, lập tức nện bảy tám đầu Huyết Quỷ thành nát bấy.

Hàn Lập thấy vậy, cũng giả vờ giả vịt mà lấy ra một viên đan dược ăn vào, rồi đi nhanh về phía trước. Hắn nhảy tới, hai quyền phanh phanh ném hai con Huyết Quỷ gần đó bay ra ngoài.

Hai con Huyết Quỷ trên đường bay đi còn đập vào hơn mười con Huyết Quỷ đang vọt tới. Sau mấy tiếng trầm đục phanh phanh liên tiếp, tất cả bọn chúng đều hóa thành một mảnh huyết vụ.

Ba người phát hiện rất nhanh. Bọn Huyết Quỷ này giống như thủy triều từ bốn phương tám hướng vọt tới mặc dù nhìn như hung thần ác sát nhưng cũng không khó đối phó, thậm chí có thể nói là không chịu nổi một kích.

Nhưng phiền toái là bọn chúng giống như là vô cùng vô tận. Đánh bại xong một đám, rất nhanh sẽ có Huyết Quỷ từ kẽ nứt trên mặt đất xuất hiện càng nhiều, tiêu diệt như thế nào cũng không hết. Xung quan ba người rất nhanh bị hàng trăm con Huyết Quỷ vây quanh, chật như nêm cối.

Mà ở một bên, tên nam tử mặt to bị Hàn Lập đánh thương, trong hai mắt gã có chút phiếm hồng, mang bộ mặt kinh hoàng giống như ban ngày trông thấy ma. Gã không ngừng tế ra các loại Pháp bảo, lấy ra một bộ trận kỳ bố trí ở xung quanh, tiếp theo lại tế ra một bảo kính, treo ở trên đỉnh đầu, trên người lóe lên hồng quang lóe, liền hiện ra một bộ áo giáp huyết hồng trên người.

Chỉ thấy một tầng tiếp một tầng quang tráo phòng hộ, không ngừng hiện ra bốn phía, tầng tầng lớp lớp bao bọc lấy gã. Huyết Quỷ bên ngoài xông tới

nhưng trong lúc nhất thời không gần được thân gã, chỉ có thể điên cuồng mà vung vẩy quỷ trảo, công kích tới bảy tám tầng quang tráo phòng hộ.

Nam tử mặt to tựa hồ vẫn là có chút không yên lòng, tay nắm một thanh trường kiếm màu máu, ánh mắt nhìn quanh mọi nơi, lộ ra vẻ nôn nóng, bất an.

Hiển nhiên là mặc dù gã có thể dùng Pháp bảo, pháp trận ngăn cản số Huyết Quỷ nhưng không cách nào ngăn trở mùi máu tanh xâm nhiễm thần hồn.

Quả nhiên, cũng không lâu lắm, hai mắt gã đỏ rực màu máu, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, như là mất đi lý trí, tay vung vẩy huyết kiếm chém loạn xạ.

Do không còn sự khống chế của gã, uy lực Pháp bảo pháp trận xung quanh giảm nhiều, tầng ngoài cùng quang tráo rất nhanh đã bị Huyết Quỷ xé rách thành nhiều mảnh nhỏ.

Cách đó không xa đang chém giết Huyết Quỷ, Hàn Lập thấy một màn như vậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì, nhanh chóng truyền âm với hai người Giao Cửu:

"Quỷ vật này giết càng nhiều sẽ khiến mùi máu tanh nơi đây càng dày đặc."

"Không sai! Chúng ta nhất định mau rời khỏi đây. Nếu không một lúc sau, khó đảm bảo sẽ không bị ảnh hưởng." Giao Cửu cũng có chút giật mình nói.

"Nhị vị đạo hữu, ta có biện pháp có thể phá vỡ không gian nơi này nhưng cần hai vị hộ pháp cho ta một lát." Giao Thập Lục đánh bay mấy con Huyết Quỷ trước mặt, rồi trả lời nhưng ngữ khí có chút dồn dập.

"Tốt! Đạo hữu cứ việc thi pháp."

Hàn Lập nói, rồi hai tay như thiểm điện vung một trảo trước người, lập tức hai con Huyết Quỷ bị ném về phía bên trái Giao Thập Lục, đập vào một đám Huyết Quỷ.

Giao Cửu bên kia một hơi đánh bay mấy con Huyết Quỷ ngăn trước người, rồi thân hình nhảy về phía bên phải Giao Thập Lục. Hai tay Giao Thập Lục bấm niệm pháp quyết, trong miệng cũng đồng thời vang lên âm thanh ngâm tụng.

Nương theo lấy một hồi âm thanh trầm thấp "Ù ù", một đoàn hơi nước hào quang màu lam ngưng tụ trước người Giao Cửu, từ đó truyền ra từng trận Thủy chi lực nồng đậm.

Chỉ nghe trong miệng y quát một tiếng "Đi", hai tay lập đẩy mạnh về phía trước.

"NGAO..."

Một hồi âm thanh Long ngâm vang lên, từ phía trước tầng hơi nước trong lập tức lao ra một con Thủy Long màu u lam, giương nanh múa vuốt phóng về đại quân Huyết Quỷ phía bên phải Giao Thập Lục.

Một hồi “Oanh oanh oanh" rền vang.

Sóng nước văng khắp nơi, trong chớp mắt liền có mấy chục con Huyết Quỷ bị Thủy Long xông đến quật ngã, loạn cả quân đoàn.

Cùng lúc đó, thân hình Hàn Lập đã xuất hiện phía bên trái Giao Thập Lục, không ngừng xuyên thẳng qua bên trong Huyết Quỷ, song quyền đại khai đại hợp đem lũ Huyết Quỷ từng con đánh bay, hai mắt chớp động lam quang quét tới bốn phía.

Giao Thập Lục thấy vậy, thân hình nhanh nhẹn khôi phục nguyên trạng, rồi khoanh chân ngồi xuống chỗ này, vung bàn tay lên, trước người liền hiện ra một đạo ba lăng hình dáng thiết trùy màu đen, mũi nhọn hướng lên trên, chỉa thẳng vào vòm trời.

Mặt ngoài vật này trải rộng từng vòng phù văn tối nghĩa rất nhỏ, truyền ra từng trận không gian chấn động, thoạt nhìn tựa hồ là một kiện Hậu Thiên Tiên Khí cấp thấp ẩn chứa một tia lực lượng pháp tắc.

Một màn này để lại trong mắt hai người Hàn Lập cùng Giao Cửu một tia kinh ngạc.

Dù sao bên trong toàn bộ hải vực Hắc Phong, người có được Tiên Khí số lượng không nhiều lắm, huống chi Giao Thập Lục chỉ là một gã Tán Tiên.

Chỉ thấy hai tay Giao Thập Lục vén trước người, âm thanh chú ngữ trầm thấp từ trong miệng điềm tĩnh truyền ra.

Sau một lát, âm thanh ngâm tụng trong miệng y dừng lại, thò bàn tay vòng ra bên trên thiết trùy trước người, lập tức trong lòng bàn tay rách ra một vết, máu tươi chảy ra ồ ồ.

Khi nhiễm máu tươi, thiết trùy lập tức rực rỡ hào quang, phảng phất như bốc cháy, trở nên đỏ thẫm. Chấn động không gian phía trên truyền ra càng trở nên mãnh liệt.

Nhưng vào lúc này, một chỗ tại không gian màu máu đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

Hàn Lập cùng Giao Cửu lập tức nhìn về phía âm thanh truyền.

Chỉ thấy vòng bảo hộ xung quanh tên nam tử mặt to đều đã bị xé nát. Toàn thân gã cũng đã bị Huyết Quỷ rậm rạp chằng chịt bao phủ ở bên trong.

Nhưng sau một khắc, đột nhiên từ đó sáng lên một đoàn hồng quang, tiếp theo lóe lên từ bên trong Huyết Quỷ nhanh chóng vọt ra. Đó là Nguyên Anh nam tử mặt to, trong tay cầm một thanh huyết sắc tiểu kiếm, trên mặt đầy vẻ điên cuồng mà xông lên trên trời.

Nhưng mà, còn không đợi Nguyên Anh bay ra xa, dị biến tái sinh!

Trên bầu trời một mảnh huyết vân đột nhiên nứt ra một vết rách, từ đó bay ra một cái bát tròn màu tím.

Bát tròn quay tít một vòng, truyền ra một hấp lực vô cùng cường đại, lập

tức thoát một cái liền hút cả cơ thể lẫn Nguyên Anh không có lý trí vào trong đó.

Nguyên Anh vừa mới vào bát, một cỗ lực lượng quỷ dị liền lập tức nhào tới, xoắn nó thành nát bấy, hóa thành một mảnh hồng quang óng ánh chui vào bên trong bát.

Sau đó mặt ngoài thân bát hiện ra một đám phù văn khó hiểu, mơ hồ hắc quang, giống như khắc sâu ở trên đó.

------oOo------

Chương 107: Thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Ngay lúc bát tròn thôn phệ Nguyên Anh, một gã trung niên tầm hơn năm sáu mươi tuổi, mặc áo bào Huyết Nguyệt màu tím bỗng bay ra từ bên trong huyết vân. Hắn không nói hai lời, khoát tay chỉ vào bát tròn đang lơ lửng giữa không trung.

Chỉ nghe một tiếng "Ô...ô...n...g".

Những phù văn ở mặt ngoài bát tròn bỗng hiện lên những hắc quang sáng rõ, đan xen với nhau hóa thành vô số đường vân tỉ mỉ. Liền sau đó, một đạo hắc quang to cỡ bát ăn cơm, được ngưng tụ lại bên trong bát, hướng về chỗ của Giao Thập Lục đang đứng phía dưới mà bắn ra.

Tốc độ bắn ra còn nhanh hơn tốc độ chạy trốn của Nguyên Anh, hai người Hàn Lập thì đang bị hai con Huyết Quỷ cản trở, muốn ra tay ngăn cản cũng không kịp.

Giao Thập Lục đang ở thời khắc cuối cùng của quá trình thi pháp, khi đối mặt với tình huống đột ngột này, có muốn tránh cũng không thể đươc.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Giao Thập Lục đành phải chuyển hướng của tiêm chùy, hướng về phía đạo hắc quang đang bay tới, thay vì đâm thẳng lên vòm trời như dự tính ban đầu.

Phía trên, thiết trùy đã trở nên đỏ thẫm, bỗng một đạo hào quang lóe sáng lên, hắn chưa kịp bắn ra tiêm chùy thì đã bị đạo hắc quang kia đập trúng.

Một tiếng nổ tung "Ầm ầm" phát ra

Chỉ thấy, trước người của Giao Thập Lục đột nhiên xuất hiện một vòng ánh

sáng mặt trời, hào quang đỏ thẫm tỏa sáng chói mắt. Một cỗ sóng khí vô cùng cuồng bạo xuất hiện, quét sạch bốn phương tám hướng, đem đám huyết vụ xung quanh đẩy ra một khoảng mấy trăm trượng.

Huyết Quỷ rậm rạp đông đúc bị vòi rồng quét sạch, thổi tung bay ra ngoài. Hàn Lập cùng với Giao Cửu cắn rang nương theo sóng khí trùng kích, phóng về phía Giao Thập Lục.

Nhưng chưa kịp hướng về phía Giao Thập Lục, đã thấy từng tia xích mang thu lại, hai người ánh mắt khẽ giật mình.

Hai mắt Giao Thập Lục nhắm nghiền, toàn thân tê liệt ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh. Trên tứ chi và thân thể của y, bị mấy đạo cột sáng màu đen hóa thành khoen sắt trói lại, cố định y trên mặt đất. Mơ hồ có thể thấy từng đợt pháp tắc chấn động truyền ra từ trên đó.

Ngay sau đó, bầu trời truyền ra âm thanh sấm chớp liên tục dày đặc.

Thân hình hai người Hàn Lập khựng lại, lập tức nhảy lùi về phía sau.

Oanh long long!

Từng đoàn Lôi Hỏa đỏ thẫm to như cối xay đánh xuống, nhao nhao nổ tung, lập tức Lôi quang chói mắt đem vị trí hai người Hàn Lập vừa đứng bao phủ.

Hàn Lập cùng Giao Cửu ổn định thân hình lại, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên tay tên lão giả áo bào tím đang nâng cái bát tròn. Gương mặt gầy gò của y bị một tầng ánh sáng hồng quỷ dị bao phủ. Xung quanh y là từng đám mây máu màu đen, bên trong hiện ra từng luồng điện quang.

“Hắc hắc, lão phu đã sớm nghi ngờ những kẻ kia nhất định còn có đồng lõa, không ngờ lại đến đây là ba gã Chân Tiên. Làm cho lão phu có chút thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lại lo sợ). Các người nếu không muốn mất đi thần trí hoàn toàn, thì ngoan ngoãn giơ tay chịu trói đi!” Lão giả thấy hai người Hàn Lập nhìn, hắc hắc một tiếng nói.

“Các hạ nếu là kẻ thức thời, tranh thủ thời gian mà thả chúng ta ra ngoài.” Giao Cửu lạnh lẽo nói.

“Chậc chậc, sắp chết đến nơi mà còn dám phát ngôn bừa bãi. Đã như thế, để lão phu chiêu đãi các vị một phen.” Lão giả áo bào tím cười lạnh một tiếng nói.

Vừa dứt lời, bát tròn từ trong tay y bay ra, quay tít một vòng. Bên trong đám mây máu màu đen, lập tức lôi minh mãnh liệt. Hàng trăm đạo Lôi Hỏa đỏ thẫm bay xuống, như là mưa sao băng lửa, hướng về hai người Hàn Lập chụp xuống.

"Oanh long long!"

Liên tiếp từng tiếng nổ rung trời vang lên, khiến cho toàn bộ không gian đều kịch liệt rung chuyển.

Mỗi khi một đoàn Lôi Hỏa rơi xuống, sẽ để lại trên mặt đất một cái hố to. Từ đó, nổ bung từng bồng huyết sắc hỏa diễm, bắn tung tóe khắp bốn phía.

Chốc lát sau, bên trong phạm vi vài dặm ở cả vùng đất, khắp nơi trong tầm mắt bọn người Hàn Lập đều là từng đoàn huyết sắc hỏa diễm màu sắc u ám, thoáng như là từng đóa sen lửa đẹp đẽ tràn ngập cả đại địa, truyền ra từng luồng nhiệt độ nóng kinh người.

Không biết lão giả cố ý hay là vô tình, mà những chỗ Lôi Hỏa rơi xuống đều không trúng vị trí của Giao Thập Lục đang bị khống chế. Chỉ có điều, không ít hỏa diễm bắn tung tóe trúng khắp người của hắn, đem hắn từ trong trạng thái hôn mê phải tỉnh lại, toàn thân bị bỏng, gương mặt tràn đầy vẻ đau đớn, liên tục rên rỉ không ngừng.

Hai con ngươi Hàn Lập lam quang lập lòe, thân hình không ngừng chuyển động né tránh Lôi Hỏa đang bay đầy trời cùng với bọn Huyết Quỷ, nhưng hắn cũng không thể tránh được, bị ngọn lửa bắn tung tóe lên người.

Thân thể của hắn đến ngày hôm nay, vẫn có cảm giác bỏng nhẹ từ ngoài da

truyền đến. Mà càng quỷ dị hơn chính là hắn cảm thấy máu huyết trong cơ thể mình trở nên sôi trào theo ngọn lửa này. Trong nội tâm hắn, một tia ý chí cuồng bạo nổi lên.

Dưới sự thúc giục của tâm niệm, một luồng ý chí mát lạnh từ Đan điền bay lên, chuyển động một vòng khắp đầu hắn, lập tức tia ý chí cuồng bạo đột ngột tan thành mây khói.

Cách đó không xa, trong tay Giao Cửu chẳng biết lúc nào đã xuất hiện ra thêm một hồ lô màu lam, đang phun ra từng cỗ thủy quang màu lam. Xung quanh hắn xuất hiện một màn nước màu xanh, giúp hắn tạm thời có thể tránh được huyết diễm xâm nhập. Nhưng lúc, Lôi Hỏa rơi xuống tràn ngập bốn phía cùng với Huyết Quỷ vây đánh, có chút cảm giác chống đỡ không nổi.

Một khắc sau, xung quanh không gian đã cơ hồ bị huyết sắc hỏa diễm bao trùm, không gian để hai người bọn Hàn Lập có thể trốn tránh càng ngày càng nhỏ.

Trong lúc này, Huyết Quỷ tuôn ra tại kẽ nứt trên mặt đất càng ngày càng nhiều. Bọn chúng có vẻ hoàn toàn không bị ảnh hưởng của huyết diễm, ngược lại, nhờ huyết diễm nên bọn chúng càng trở nên nhanh nhẹn mạnh mẽ, hung hãn không sợ chết hướng về bọn Hàn Lập vây đánh giết tới.

Thân hình Giao Cửu nhoáng cái né tránh mấy đoàn Lôi Hỏa, lập tức chung quang không ít Huyết Quỷ xông tới.

Ánh mắt của hắn ngưng trọng, đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, há mồm phung ra một chút tinh huyết, lóe lên rồi đột nhiên thẩm thấu vào trong hồ lô màu lam trên tay hắn.

Lam mang phía trên hồ lô bỗng phình to, vô số phù văn màu lam thoáng hiện ra. Bên trong hồ lô, một hồi âm thanh như tiếng nước sông lớn chảy nhanh vang lên.

Rầm rầm!

Sóng nước cuồn cuộn trào ra từ miệng hồ lô, hóa thành từng tên thủy binh mặc giáp xanh, tay cầm băng mâu, ngênh chiến Huyết quỷ bốn phương tám hướng.

Làm xong mọi việc, Giao Cửu môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho Hàn Lập đang đứng cách đó không xa:

“Giao Thập Ngũ, nhanh chóng kết thúc chuyện này thôi. Ta nghĩ cách kiềm chế lão giả kia, người nhanh đi cứu Giao Thập Lục thoát khỏi nguy khốn, sau đó giúp ta phá vỡ không gian nơi này.”

Nói xong, một tia hồng quang trong mắt Giao Cửu lóe lên, toàn thân hóa thành một đạo cầu vồng óng ánh lao thẳng đến lão giả áo bào tím đang ở giữa không trung.

Hàn Lập tỏ vẻ thờ ơ, tựa như không nghe thấy lời của Giao Cửu, cũng không trả lời y.

Hắn đang đưa tay đánh ra mấy quyền kích lên mấy con Huyết Quỷ đang bao vây xung quanh, sau đó thân hình chớp động xuất hiện bên cạnh mấy đoàn Lôi Hỏa. Nhưng đột nhiên, hắn thay đổi phương hướng, bay vòng qua, hướng về một chỗ hư không vội vã bay đi.

Thật khó khăn để Giao Cửu kiềm chế được lão giả áo bào tím. Thấy tình hình vậy, Giao Cửu nao nao, lập tức thở hổn hển, phẫn nộ quát:

"Giao Thập Ngũ, ngươi muốn đi đâu?"

Chưa kịp dứt lời, một đạo hắc quang ngưng thực phá không lao tới, chính là lão giả áo bào tím thúc giục bát tròn trong tay thực hiện công kích, hướng đỉnh đầu Giao Cửu nhanh chóng bắn xuống.

Hắn vội vàng thúc giục hồ lô màu lam trước người. Từ hồ lô, mấy đạo lam quang phun ra, cuồn cuộn một hồi hóa thành một vòng xoáy màu làm khổng lồ trước người Giao Cửu.

Chỉ nghe một âm thanh "Bành" vang lên.

Đạo hắc quang rơi vào trung tâm của vòng xoáy, một đoàn hắc quang nổ tung từ bên trong, vòng xoáy màu lam phát ra âm thanh ù ù rồi cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Nhưng vào lúc này, tiếng xé gió đại tác!

Thình lình mấy đạo hắc quang ngưng thực từ bên trong bát tròn ra, làm cho Giao Cửu lúc này không để tâm đến Hàn Lập, thúc giục hồ lô màu lam puhn ra lam quang không ngừng, dốc sức liều mạng ngăn cản lại.

Giờ phút này, hồng quang trong mắt hắn càng lúc càng đậm, chỗ miếng bạch ngọc đeo trước ngực trở nên ảm đạm, không sáng óng ánh long lanh như lúc trước.

“Ha ha, đồng bọn của ngươi đã vứt bỏ người mà đi rồi! Bất quá ngươi cứ yên tâm, hắn căn bản không có khả năng thoát khỏi Huyết Mang không gian này đâu!” Lão giả áo bào tím không thèm nhìn đến Hàn Lập, thúc giục bát tròn trong tay, cuồng tiếu nói.

Lúc này, Hàn Lập cũng đã nhân cơ hội mà xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng, cũng không nói hai lời nâng nắm tay lên, hướng về một chỗ phía trước đánh xuống một quyền.

Một tiếng "Ầm ầm" thật lớn vang lên!

Toàn bộ không gian màu máu bỗng nhiên chấn động, một đạo ánh sáng sáng ngời tại chỗ Hàn Lập đánh ra. Sau đó, liền hóa thành một đạo kẽ nứt màu trắng kéo dài mấy ngàn dặm.

Một hồi âm thanh giống như mặt kính bị vỡ vụn vang lên, toàn bộ không gian màu máu lập tức nứt gãy từ chỗ khe nứt màu trắng, tiếp theo đó liền hóa thành vô số mảnh vỡ, biến mất.

Bốn phía bỗng nhiên sáng ngời.

Thân ảnh đám người Hàn Lập lại một lần nữa xuất hiện trên không tại dinh

thự ở thành nam Thiên Thủy. Mà ngay lúc này, ở trong con đường tắt ngoài dinh thự, có tám gã tu sĩ mặc áo lam Huyết Nguyệt nằm ngổn ngang lộn xộn, bên cạnh còn rải rác một ít trận bàn.

Bọn họ chính xác là bọn đã triệu hồi cùng với khống chế pháp trận không gian màu máu. Tất cả đều là tu sĩ Hợp Thể kỳ. Lúc Hàn Lập đánh vỡ không gian, tựa như bọn họ gặp phải một loại phản phệ, làm cho thất khiếu chảy máu, trở nên hấp hối.

Mà ở trong sân, thân thể Giao Thập Lục toàn thân cháy đen, không cử động, nằm cạnh gốc cây khô héo.

Quang thiên màu đen trên người đã biến mất không thấy gì, khí tức toàn thân của hắn cũng lộ ra có chút bất ổn. Nhưng mà, cũng không có gì nguy hiểm đến tính mạng.

Một tiếng "Oanh" thật lớn vang lên!

Trên không tiểu viện nổ tung tạo ra một mảng sáng chói mắt, hai đạo thân ảnh từ đó bay ra, bắn về hai phía.

Hướng của nhà chính là Giao Cửu, hào quang màu đỏ trong hai mắt cũng dần dần rút đi, thần thức một lần nữa trở nên tỉnh tháo. Trong mắt hắn hiện lên một tia vui mừng.

Hướng còn lại chính là lão giả áo bào tím, sắc mặt lão lúc này đã trở nên hết sức khó coi. Một chút kinh hãi xuất hiện. Hắn nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt lộ ra cực kì oán độc.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, người thoạt nhìn có thực lực yếu nhất trong ba người chính là Hàn Lập lại có thể phát hiện được điểm yếu của đại trận, lại chỉ dùng sức của một mình Hàn Lập mà có thể đánh được cả tòa đại trận chỉ trong một lần.

Phải biết rằng, không gian Huyết Mang cực kì vững chắc hơn so với các đại trận bình thường khác. Tiên nhân phổ thông cho dù có thể phát hiện ra điểm yếu, cũng chưa chắc có thể một kích công phá được.

Ý nghĩ này của lão lóe lên rồi biến mất. Lão liền dùng tay vỗ mạnh một cái vào đáy của bát tròn. Từng vòng chấn động kì dị mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khuếch tán ra.

Bên trong ngõ hẻm, lập tức truyền ra từng âm thanh “Phốc phốc” liên tiếp vang lên.

Những cái đầu của các tu sĩ Hợp Thể kì kia thi nhau nổ tung, Nguyên Anh xuất hiện bị cỗ chấn động này hấp dẫn, hóa thành từng đạo huyết quang, lóe lên rồi chui vào trong bát tròn, lập tức bị xoắn thành nát bấy rồi biến mất.

Kỳ lạ thay, một người trong đó trên người lại tỏa ra một tầng bạch quang, tựa hồ như là có bảo vật gì đó đang chặn lại cỗ quỷ dị chấn động này, đầu của hắn cũng không có nổ tung. Điều này làm cho lão giả áo bào tím cảm thấy nao nao, hắn cũng không thèm quản, lần nữa thúc giục pháp quyết.

Phù văn màu đen bên trên bát tròn lần nữa sáng rõ, hai đạo hắc quang vừa thô vừa to hơn trước lập tức bắn nhanh ra, phân biệt hướng của hai người Hàn Lập, bắn vọt đến.

Giao Cửu thấy vậy, khiến cho Linh văn mặt ngoài của hồ lô hắn đang cầm trong tay lóe lên, miệng phun ra một cột nước óng ánh to cỡ thùng nước.

Chỉ nghe một âm thanh "Oanh" vang lên.

Hào quang hai màu xanh đen bỗng nhiên nổ tung, vô số bọt nước bắn ra khắp nơi.

Thân hình Giao Cửu bị dư chấn của tiếng nổ, chấn động bay ngược ra xa vài chục trượng, liền ổn định lại thân hình.

Bên kia, Hàn Lập vì né tránh công kích của hắc quang, cũng không khỏi chuyển động thân hình vài cái.

Chờ cho hắn lần nữa ổn định thân hình. Lúc nhìn lên bầu trời, chỗ lão giả áo bào tím vừa đứng chẳng còn ai, đã gió êm sóng lặng, giống như chẳng có

chuyện gì xảy ra.

...

------oOo------

Chương 108: Quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi thân hình thoắt một cái đi tới trước người Giao Thập Lục bị tê liệt ngã xuống ở chỗ cây khô, đỡ y dậy, lấy ra một viên đan dược để y nuốt vào.

"Đa tạ."

Người này thụ thương không nhẹ, nhẹ gật đầu về phía Hàn Lập, rồi không nói một lời khoanh chân ngồi xuống, yên lặng chuyển hoá dược lực, trị thương cho chính mình.

Một bên khác, Giao Cửu từ chỗ phát hiện lão giả áo tím biết mất, thân hình bỗng nhiên nhoáng một cái đi xung quanh ngõ nhỏ, đến trước người một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ vẫn còn đang hấp hối.

Không chờ đối phương mở miệng, tay Giao Cửu như thiểm điện, năm ngón như móc câu chộp lấy đầu đối phương, lòng bàn tay lấp lóe lam quang. Tên tu sĩ Hợp Thể liền chớp mắt, rồi bất tỉnh nhân sự.

Cũng không biết, gã thực hiện loại bí pháp nào, ngay chỗ bị lam quang bao bọc, Nguyên Anh bị tách rời ra từ thể nội. Mặt Nguyên Anh màu đỏ nhạt, nhanh chóng tràn đầy vẻ hoảng sợ, hai mắt chỉ hơi mở, trông có vẻ rất uể oải, suy sụp.

Giao Cửu cầm Nguyên Anh trong tay đi vào trong tiểu viện. Đầu tiên là gã nhìn lướt qua Giao Thập Lục đang nhắm mắt điều tức, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía Hàn Lập đứng ở một bên.

"Không nghĩ tới đạo hữu trên phương diện trận pháp cấm chế lại có tạo nghệ không cạn. Lúc trước, tại hạ còn nghĩ lầm đạo hữu sợ chiến mà chạy,

đúng là có lòng tiểu nhân. Mong đạo hữu chớ trách." Giao Cửu khẽ gật đầu với Hàn Lập, rồi nói.

"Các hạ quá khen rồi, làm gì có cái gì gọi là tạo nghệ trận pháp. Bất quá chỉ là trùng hợp tìm được điểm yếu của chỗ không gian kia thôi. Cũng may mà đạo hữu thần thông quảng đại, có thể kiềm chế tên Tán Tiên kia thì ta mới có cơ hội đi phá trận." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Giao Cửu nghe vậy cũng không nhiều lời, ánh mắt chuyển hướng nhìn Nguyên Anh trong tay mình. Ánh mắt gã chợt chuyển lạnh, tay kia vung ra một chưởng.

Một tiếng "Phốc". Một chùm sợi chỉ đen tinh tế từ lòng bàn tay bay ra, chui vào trong đầu Nguyên Anh.

Thân thể Nguyên Anh run lên, miệng phát ra tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

Giao Cửu không nhúc nhích, từ lòng bàn tay, chỉ đen liên tục phun ra không ngừng, càng ngày càng nhiều, mạnh mẽ lao vào trong đầu Nguyên Anh.

Tiếng kêu thảm thiết của Nguyên Anh càng ngày càng yếu, thần sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dần dần trở nên ngây ngốc, ánh mắt tan rã.

Giao Cửu khẽ chau mày nhưng mặt không đổi, lòng bàn tay gã lại lóe lên chỉ đen.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài thân Nguyên Anh đột nhiên hiện ra một tầng tinh quang, khiến cho thân thể nó trở nên mờ đi.

"Không tốt..." Hàn Lập thấy vậy, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội vàng mở miệng.

Nhưng lời còn chưa dứt, Nguyên Anh liền "bụp" một tiếng vỡ vụn, hóa thành một mảnh oánh quang, phiêu tán ra.

Khóe miệng Giao Cửu khẽ nhúc nhích, sắc mặt có vẻ hơi khó coi.

"Xem ra thần hồn Nguyên Anh tên này bị hạ cấm chế nào đó. Một khi sưu hồn chạm đến một ít ký ức sẽ lập tức phát động cấm chế. Không biết Giao Cửu đạo hữu đã dò xét được cái gì?" Hàn Lập khẽ thở dài, hỏi.

"Không tìm được tin tức gì hữu dụng, lấy thân phận tên này, sự tình y biết chỉ sợ vốn cũng không có gì. Bất quá nhân viên Vô Thường Minh ở nơi đây, xác thực đã bị bọn chúng giết." Giao Cửu lắc đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, cau mày lại.

"Vậy bước kế tiếp chúng ta làm sao bây giờ?" Giờ phút này do thương thế trên người khôi phục được một chút, Giao Thập Lục đứng dậy hỏi.

"Trước tiên đem toà thành Thiên Thủy này từ từ điều tra một chút. Nếu chúng ta đã bại lộ, vậy cũng không cần cố kỵ nữa." Ánh mắt Giao Cửu lấp lóe, trầm giọng nói ra.

...

Cùng lúc đó.

Ở giữa tầng mây trên không trung cách mấy vạn dặm bên ngoài Thành Thiên Thuỷ, một chiếc lâu thuyền màu đỏ sậm giống như “theo gió vượt sóng” lao vụt vụt về phía trước.

Lâu thuyền chia làm hai tầng, mỗi một tầng đều có mấy căn phòng độc lập, thân thuyền chung quanh khắc rõ đồ án mấy đôi cánh, huyễn hóa ra tám đôi cánh ráng hồng to lớn, phần phật nhanh chóng.

Trong một gian phòng trên tầng cao nhất của lâu thuyền, tên lão giả áo tím trước đây giao chiến cùng bọn người Hàn Lập đang ngồi xếp bằng, sắc mặt âm trầm.

Y suy nghĩ một chút, rồi lật tay lấy ra một khối ngọc bàn lớn chừng bàn tay, nhìn vào trong đó mấy lần, lập tức từ phía trên nổi lên mảng hồng quang lớn, tiếp đó có một thanh âm hơi khô chát từ trong truyền ra:

"Cừu Ngũ, tình hình như thế nào?"

"Ta đã giao thủ qua với người do Vô Thường Minh phái tới." Mặt lão giả áo tím mặt không thay đổi, nói ra.

"Ha ha, quả là thế, xem ra ta đoán không sai." Gã bên trong ngọc bàn cười đắc ý.

"Hừ! Thực lực của những tên tới so với dự tính của ngươi cao hơn không ít. Hai tên Tán Tiên, còn có một tên Địa Tiên, chừng ba tên Chân Tiên! Nếu không vì ta còn có chút thủ đoạn, thiếu chút nữa thì thua trong tay bọn chúng. Đáng tiếc có một tên thủ hạ bị rơi vào trong tay chúng." Lão giả áo tím nổi giận đùng đùng nói ra.

"A, tên thủ hạ kia có biết thứ gì không?" Âm thanh trong ngọc bàn lại phát ra.

"Một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ, có thể biết bao nhiêu thứ cơ chứ." Lão giả áo tím khinh thường nói.

"Vậy là tốt rồi. Riêng nơi đó có đến ba tên Chân Tiên, xem ra lần này Vô Thường Minh đúng là “kẻ đến không thiện”. Nếu bọn chúng biết khó mà lui thì cũng bỏ qua. Còn nếu là không biết mà tiếp tục dây dưa, tự Thánh Chủ sẽ cho chúng biết... Tốt, lần này ngươi vất vả, về trước đi." Âm thanh trong ngọc bàn thanh đầu tiên là cười lạnh một tiếng, rồi xoay chuyển lời, nói ra.

Lông mày lão giả áo tím nhíu lại, hiển nhiên đối với khẩu khí vênh mặt, hất hàm sai khiến của đối phương như vậy có vẻ hơi bất mãn, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, kết thúc việc đưa tin.

Y phất tay bấm niệm pháp quyết, hồng quang lâu thuyền rực rỡ, tăng tốc thêm lần nữa, mau chóng bay về phía trước.

...

Trong một gian thạch điện nào đó ở thành Thiên Thuỷ.

Gian này có diện tích khá lớn, nhưng hơi trống rỗng. Hai bên có từng cây cột đá sừng sững, trên đỉnh có đặt từng chậu than nhưng không đốt lửa.

Giờ phút này, ba người Hàn Lập đang đứng tại cửa đại điện, đã khôi phục mặt nạ đeo trên đầu.

Lấy tu vi thần thức của bọn hắn, do không phải cố kỵ gì, đã rất nhanh chóng triệt để dò xét toàn bộ Thành Thiên Thuỷ một lần, phát hiện nội thành cũng không có tu sĩ cấp cao Luyện Hư kỳ trở lên, cũng không phát hiện cái gì dị thường, tại thành Nam ở một chỗ hẻo lánh, bọn hắn phát hiện căn thạch điện này.

Ở trung tâm điện có ba bộ thi thể được bày biện chỉnh tề, toàn thân da thịt đều héo khô, bộ mặt vặn vẹo biến hình, tựa như khi còn sống nhìn thấy sự tình cực kỳ khủng bố, bên cạnh còn để mấy cái mặt nạ xanh biếc, so với những cái mấy người Hàn Lập đeo thì không giống lắm.

Nhìn bộ dáng thi thể khô cạn của những người này, tựa như huyết dịch toàn thân bị rút khô chỉ trong nháy mắt.

Đối phương đường hoàng bày thi thể những người này chỉnh tề ở chỗ này, hiển nhiên là có ý khiêu khích.

"Những người này hẳn là những nhân viên trong Minh vào làm nội gián." Giao Cửu kiểm tra một chút thân thể cùng mặt nạ của những người này, chậm rãi nói ra.

"Một tên Đại Thừa, hai tên Hợp Thể, xem ra vừa mới giao thủ liền bị người giết, ngay cả Nguyên Anh đều không thể đào thoát... Hẳn là tên Tán Tiên trước kia hạ thủ, nhưng hình như người này có vẻ có thể sử dụng một chút lực lượng pháp tắc." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua ba bộ thi thể, như có điều suy nghĩ, nói ra.

"Lão hồ ly Công Thâu Hồng này, xem ra đã sớm chuẩn bị. Cấm chế trước đó rất giống một cái bẫy được thiết kế tỉ mỉ, dẫn dụ chúng ta từng bước một chui vào." Giao Thập Lục uất hận nói ra.

"Đừng để ý những thứ này. Bên trong toà Thành Thiên Thuỷ này xem ra không tra được đầu mối gì nữa. Trước khi rời đi, ta nên thông tri Giao Tam đại nhân tình huống nơi này, rồi thương nghị một chút xem nên hành động như thế nào." Giao Cửu mở miệng nói.

Gã nói xong lời này, một tay liền bấm niệm pháp quyết. Mặt nạ đầu dê màu lam đang đeo nổi lên một tầng gợn sóng màu lam, lấp loé không yên, rồi bỗng nhiên sáng lên.

Lúc này hai mắt Giao Cửu nhắm lại, bờ môi khẽ mấp máy.

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục đứng ở một bên, không lên tiếng quấy rầy.

Sau một lát, quang mang trên mặt nạ Giao Cửu thu vào, tiêu tán ra. Gã cũng mở mắt.

"Giao Tam đại nhân nói thế nào?" Giao Thập Lục vội vàng hỏi.

"Ngài phân phó cho chúng ta bây giờ lập tức đi thành Long Hồ để tập hợp." Giao Cửu chậm rãi nói ra.

"Bọn họ phải chăng cũng bị tập kích?" Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.

"Giao Tam đại nhân cùng một đội đạo hữu khác cách khá xa thành trì mục tiêu, giờ phút này còn chưa đuổi kịp. Bất quá xem tình huống chúng ta nơi này, nhân viên liên hệ của bọn họ hơn phân nửa cũng dữ nhiều lành ít. Bây giờ đối phương sớm có chuẩn bị, bọn họ còn muốn đánh lén, chỉ sợ cũng không dễ dàng nữa." Giao Cửu trầm giọng nói ra.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, không tiếp tục hỏi nhiều.

"Nơi này đã không còn manh mối nữa, đi thôi." Giao Cửu phất tay phát ra một cỗ lam quang, thu mấy cỗ thi thể trên mặt đất vào, rồi đi ra phía bên ngoài.

Ba người rất nhanh chóng đi khỏi căn thạch điện này, rồi lặng yên rời

Thành Thiên Thuỷ, đi tới một cánh đồng bát ngát.

Giao Thập Lục đang muốn thi triển bí thuật ẩn nấp, che dấu hình thể thì bên tai lại truyền đến thanh âm của Giao Cửu:

"Không cần. Giao Tam đại nhân nói nếu địch nhân đã biết sự hiện hữu của chúng ta thì không cần hao tâm tổn trí hành động tiềm ẩn nữa. Chúng ta cứ trực tiếp tiến đến Thành Long Hồ."

Gã nói xong, tay áo vung lên, bốn phía cuồn cuộn sóng nước cuốn lên, ở bãi đất trống phía trước xuất hiện một chiếc phi thuyền lam tinh dài hơn mười trượng. Hình giọt nước hiện lên toàn thân thuyền, sáng óng ánh long lanh, linh quang bốn phía.

Giao Thập Lục vung vẩy tay chân, trong ánh mắt gã khi nhìn về phía phi thuyền toát ra thần sắc mấy phần hâm mộ.

"Toàn thân thuyền này do Vân Lam Thiên Tinh chế tạo thành, mặc dù không tính là Tiên khí nhưng cũng không chênh lệch là bao." Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, cảm thán nói.

"Các hạ quá khen, một cái phi thuyền nho nhỏ cấp bậc Linh Bảo, nào có khoa trương như vậy." Giao Cửu cười ha ha nói.

Lúc trước Hàn Lập cùng kẻ địch giao phong đã thi triển thực lực, để gã rửa mắt mà nhìn nên trong lời nói cũng khách khí lên mấy phần.

"Phi thuyền này rất nhanh, chúng ta dùng nó đi đường cho tiện. Giao Thập Lục, ngươi mau mau khôi phục thương thế, sau này sợ là ác chiến không thiếu đâu." Giao Cửu nói, thân hình thoắt một cái hạ xuống phi thuyền phía trước.

Giao Thập Lục nhẹ gật đầu, cùng Hàn Lập một trước một sau bay người lên trên phi thuyền.

Giao Cửu phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, phi thuyền lóe lên lam quang, hóa thành một đạo quang ảnh màu lam bay về phía trước.

...

Toàn bộ Thành Long Hồ có quy mô so Thành Thiên Thuỷ lớn hơn nhiều. Trong thành có một hồ nước chiếm diện tích ngàn mẫu trở lên, nối liền với mấy con sông lớn, một mạch kéo dài từ nội thành ra ngoài thành.

Lúc này là sáng sớm, trong thành dòng người như thoi đưa, lộ ra vẻ phồn hoa.

Khi ba người Hàn Lập "một đường ngựa không ngừng vó" đến một trang viện vắng vẻ ở thành Tây. Lúc bọn hắn đến nơi thì Giao Tam cùng Giao Bát đeo mặt nạ khỉ dẫn đầu đội khác đã đến.

Bất quá, xem ra ba người Giao Bát cũng là vừa mới đến nơi đây.

Dưới sự phân phó của Giao Tam, Giao Cửu nói rõ một lượt chi tiết việc trải qua mai phục tại Thành Thiên Thuỷ. Sau đó, gã vung tay lên, lấy thi thể nhân viên Vô Thường Minh trước đó làm nội gián trong thành đặt ra ngoài.

Giao Tam nhìn qua từng bộ thi thể khô kiệt trên mặt đất, ánh mắt lạnh lẽo. Mấy người còn lại thấy vậy, sắc mặt cũng khẽ biến.

------oOo------

Chương 109: Sơ thám thành Hồng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Thời điểm phát hiện thì bọn họ đã là bộ dáng như vậy rồi. Mấy người chúng ta phỏng đoán chắc là tên Tán Tiên phục kích chúng ta đã hạ thủ." Giao Cửu đeo mặt nạ đầu dê sau khi nhìn thi thể trên đất, nói.

"Khi biết được tình huống các ngươi, ta cùng nhóm Giao Bát cũng chạy tới nơi mục tiêu của mình thì không ngoài dự liệu, những người lẻn vào trước đây đều không ngoại lệ, toàn bộ mất tích." Giao Tam trầm giọng nói ra.

"Dọc theo con đường này, ngoại trừ trong thành không có một bóng người, nghe nói là con đường bên ngoài tiến đến thành Thánh để Triều Thánh tựa hồ cũng không phát hiện những dị thường khác. Về phần Triều Thánh, kết quả điều tra của chúng ta cùng nhóm Giao Cửu không sai biệt lắm, có lẽ thuộc về một loại phương thức thu thập Tín Niệm Lực của Công Thâu Hồng." Giao Bát mặt nạ khỉ suy nghĩ một chút, rồi nói ra.

"Các ngươi có từng chú ý những người tham gia Triều Thánh không. Nghe nói sau khi Triều Thánh có một vài tín đồ ngoan đạo bị chọn trúng, bản thân không trở về thành trì ban đầu?" Hàn Lập đột nhiên nói ra.

"Quả thật có chuyện như thế, nói là bị dời đi thì càng có thêm nhiều thành trì. Khả năng chỉ là Công Thâu Hồng muốn tăng cường sự tin tưởng của tín đồ và là một loại thủ đoạn nào đó... Nói trở lại, ta cùng Giao Tam đại nhân cũng không có gặp đối phương phục kích, xem ra y đối với Vô Thường Minh chúng ta sớm có đề phòng. Trước kia việc thành viên bên trong Minh lấy được những tin tức có độ chuẩn xác, cũng nên cân nhắc lại một chút." Giao Bát có chút lơ đễnh, xoay chuyển nói.

"Đúng vậy, khả năng đối phương đã nắm giữ được một ít hành tung của những người này bên chúng ta, cố ý đưa tin tức giả, thiết lập thế trận dẫn chúng ta tiến vào, chỉ là có chút phán đoán sai lầm thực lực chúng ta mà thôi. Những thứ khác tạm thời chưa bàn đến nhưng Công Thâu Hồng tuyệt đối sẽ không ở sáu bảy địa phương lúc trước rồi, ngược lại có mấy phần khả năng ở bên trong cái gọi là thành Thánh Thành Hồng Nguyệt. Không bằng cứ đi thẳng tới nơi đó điều tra một chút, có lẽ sẽ có thu hoạch gì." Giao Cửu cười khổ một tiếng, sau đó đề nghị.

"Nói đến sự tình này, đảo Hồng Nguyệt có hai mươi tám cái châu lớn nhỏ, tựa hồ từng châu đều có một tòa thành, đều được gọi là thành Hồng Nguyệt." Giao Bát nghe vậy, lắc đầu nói.

"Chuyện này là thật?" Giao Cửu hơi ngẩn ra.

"Trong bản đồ trước kia lấy được, tuy có một nơi được xưng là thành Hồng Nguyệt nhưng khi chúng ta đi ngang qua một tòa thành nào đó, trong lúc vô tình lại phát hiện nơi chúng gọi là thành Hồng Nguyệt lại ở một địa phương khác. Mới đầu chúng ta cũng không quá để ý nhưng sau đó lại phát hiện sự thật đúng là không phải là như thế. Chúng ta tuy chỉ đi ngang qua mấy châu nhưng tận lực lưu ý, từng châu đều có một thành Hồng Nguyệt." Giao Bát nói qua, giơ tay áo lên, năm cái ngọc giản phân biệt bay về phía trước đám năm người Giao Tam, Hàn Lập.

Đám người Hàn Lập tiếp được ngọc giản, rồi nhao nhao thả ra thần thức dò xét bên trong đó.

Địa đồ trong ngọc giản so với trước kia được đánh dấu nhiều hơn không ít. Ngoại trừ tòa thành Hồng Nguyệt phía trước này thì ở bên trong mấy châu, thình lình cũng đánh dấu một tòa thành Hồng Nguyệt.

Diện tích lãnh thổ từng cái châu đều hết sức bao la, hẳn là tu sĩ cấp cao tận lực giấu giếm, còn phàm nhân thậm chí tu sĩ cấp thấp căn bản không khả năng phát phát hiện điểm này.

"Ở dọc đường trong thành đều chỉ bán địa đồ một khu vực nào đó trên đảo, chưa bao giờ có địa đồ toàn đảo bán ra. Hiện tại xem ra điểm này hẳn là do

Công Thâu Hồng cố ý gây nên. Mà dưới tay y, có lẽ những tu sĩ kia đều bị cấm chế đặc thù nào đó, cho nên không thể lộ ra việc này, nếu không sẽ gặp thần hồn bạo liệt mà chết. Thậm chí có khi lúc trước chúng ta lấy được tấm bản đồ kia, cũng là đối phương cố ý tiết lộ cho chúng ta." Giao Cửu gật gật đầu, chậm rãi nói ra.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trầm mặc xuống.

Dù sao xem manh mối trước mắt, hành tung Công Thâu Hồng, mục tiêu của chuyến đi này lại trở nên mơ hồ, đích xác có chút khó giải quyết.

Hàn Lập chợt như nghĩ tới điều gì, vừa mới buông ngọc giản xuống, lại dính vào trán, trong mắt hiện lên vẻ kinh dị.

"Hiện tại nếu như không có có đầu mối khác, bắt đầu điều tra từ những thành Hồng Nguyệt kia đi. Tất cả mọi người các ngươi hành động chung, dò xét một lượt từng thành Hồng Nguyệt." Giao Tam bỗng nhiên mở miệng nói.

"Giao Tam đại nhân, người không đi cùng chúng ta sao?" Giao Cửu khẽ giật mình.

"Ta tự mình hành động. Các ngươi tra được cái gì, truyền tin tức cho ta là được." Giao Tam liếc nhìn mọi người, sau đó trên thân lóe lên ánh sáng màu đỏ, toàn bộ khí tức trên người lại không hề che giấu chút nào, phóng lên trời, bay đi.

"Xem ra Giao Tam đại nhân rõ ràng là đi tìm tên Công Thâu Hồng rồi. Chúng ta liền theo phân phó của Ngài xử lý đi. Đây là thành Hồng Nguyệt ở Lan Châu, cách nơi này không quá xa." Giao Bát mặt nạ khỉ ho nhẹ một tiếng, nói như thế.

Những người khác lúc này nhao nhao biến ảo dung mạo, rời chỗ đình viện này, lẫn trong đám người, đi ra ngoài thành.

"Chư vị chờ tại hạ một lát, ta có chút việc vặt, trì hoãn mọi người một chút thời gian." Dọc đường một con phố, Hàn Lập chợt mở miệng.

Nói xong lời đó, hắn không chờ mọi người đáp lại, đi nhanh đến một cửa hàng buôn bán các loại sách ven đường.

Những người khác hơi ngẩn ra, bất quá nhìn nhau một cái, rồi cũng không nói gì nhiều.

Cũng không lâu lắm, Hàn Lập liền đi ra, trong tay cầm mấy bộ thư tịch, thoạt nhìn là về hoàn cảnh địa lý đảo này.

"Đợi lâu." Hàn Lập nhẹ gật đầu với mấy người, ở trước mặt mấy người, thu thư tịch vào.

Một đoàn người rất nhanh ra thành Long Hồ, đi đến một chỗ nơi yên tĩnh, sau đó thi triển thủ đoạn phóng lên trời.

Giao Cửu lại lần nữa sử dụng chiếc thuyền Lam Tinh, hai người Giao Thập Lục còn chưa hoàn toàn khôi phục nguyên khí cùng Hàn Lập đã ở trên đó còn vì cử động này của gã làm cho đám người Giao Bát choáng váng.

Hàn Lập đứng ở trên linh thuyền, nhìn xuống con sông lớn phụ cận Thành Long Hồ một cái, rồi khoanh chân ngồi xuống, lấy ra từng quyển điển tịch, cẩn thận lật lên.

Giao Thập Lục có chút kỳ lạ với hành động của Hàn Lập nhưng cũng không để ý tới, tự mình vận công khôi phục.

Hàn Lập rất nhanh chóng lật xem xong những thứ điển tịch này, suy nghĩ một chút, rồi lần nữa lấy ra khối ngọc giản lúc trước Giao Bát đưa cho, thần thức dò xét vào trong đó.

Giờ phút này sắc trời dần dần ảm đạm, bầu trời hiện ra đầy sao chấm chấm.

Nhóm bảy người bay rất nhanh, hơn nửa ngày sau, mới ngừng độn quang ở trước một tòa thành lớn.

Thành này đúng là thành Hồng Nguyệt ở Lan Châu, diện tích lớn hơn nhiều

so với thành Long Hồ. Một con sông rộng mấy trăm trượng từ trong thành uốn lượn chảy qua.

Cả tòa thành trì bị một tầng cấm chế màu lam to lớn bao phủ, phía trên thỉnh thoảng nổi lên từng trận nước gợn oánh quang, có chút thần bí, xuyên thấu qua ánh sáng màu lam chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng thành trì ở bên trong.

Bất quá, ở lối vào bốn cửa thành Đông Tây Nam Bắc, ánh sáng màu lam cấm chế đều lưu lại bốn lỗ hổng để dòng người ra vào.

Bốn cửa thành đều có một ít tu sĩ mặc lam bào Huyết Nguyệt trông coi, kiểm tra người đi đường ra vào.

"Nếu ta đoán không sai, đây chính là thiên Huyễn Sóng Cấm Quang đại danh đỉnh đỉnh có năng lực giống cấm chế phòng hộ, ngoài ra cực kỳ mẫn cảm đối với thần thức." Giao Bát nhìn cấm chế màu lam, tự lẩm bẩm một tiếng.

"Thành này phòng thủ nghiêm mật như vậy, chẳng lẽ nơi này chính là hang ổ của đảo Hồng Nguyệt?" Giao Nhị Thập Nhất đi sau lưng Giao Bát vui vẻ, nói ra.

Nghe chuyện đó, ánh mắt mấy người khác đều sáng ngời.

"Bất kể có phải hay không, cứ vào xem trước rồi hãy nói. Chư vị cần chú ý hơn, tận lực thu liễm thần thức, không cần chạm đến trận pháp cấm chế." Giao Bát trầm giọng dặn dò.

Nghe khẩu khí Giao Bát như ra lệnh, trong mắt Giao Cửu hiện lên vẻ bất mãn, nhưng không nói gì thêm.

Bảy người hạ xuống chỗ hẻo lánh ở ngoài thành, hoà vào đám người vào thành.

Cửa thành tuy rằng cũng có tu sĩ cấp bậc Hóa Thần trông coi, bất quá bọn chúng tất nhiên nhìn không thấu đám người Hàn Lập ngụy trang. Bảy người

thuận lợi vào thành.

Trên mặt đất trong thành đều lát đá xanh, gọn gàng sạch sẽ. Cửa hàng hai bên đường phố như rừng, thoạt nhìn rất phồn hoa.

Hai con đường lớn rộng rãi liên thông bốn cửa thành, chia tòa thành trì làm bốn bộ phận. Trung tâm thành trì có một cái sân cực rộng, ở giữa sừng sững một pho tượng khổng lồ.

Lúc này, người trong thành đứng kín hết chỗ. Ở trung tâm của quảng trường khổng lồ cực kỳ đông đúc. Các nơi trên đường phố cũng giống như vậy, tối thiểu cũng có mấy triệu người.

Giờ phút này, thần sắc tất cả mọi người đều cung kính hướng về pho tượng Địa Chích chính giữa quảng trường khấn vái. Cả tòa thành trì tràn ngập bầu không khí trang nghiêm.

"Đây là..." Chứng kiến tình hình trong thành như vậy, Hàn Lập khẽ giật mình.

Những người khác cũng đều kinh ngạc nhưng lập tức hiểu rõ.

Một màn trước mắt này chỉ sợ đúng là cái gọi là Triều Thánh rồi.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe ánh sáng màu lam, nhìn xung quanh, rồi nhíu mày.

Trong thành tuy nhiều người nhưng đại đa số đều là phàm nhân không có pháp lực. Tuy rằng cũng có tu sĩ nhưng đều là tu sĩ cấp thấp Luyện Khí, Kết Đan.

Dù trong thành cũng có một ít tu sĩ lam bào Huyết Nguyệt nhưng tu vi cũng không cao, cùng những tên thủ vệ cấp độ cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, Hóa Thần Kỳ, một tu sĩ Luyện Hư kỳ cũng không có.

Nơi này thoạt nhìn không hề giống địa phương mà bọn hắn muốn tìm.

Những người khác giờ phút này hiển nhiên cũng chú ý tới điều này, sắc mặt trầm xuống.

"Bất kể như thế nào, trước hết chúng ta dò xét kỹ thành này một lần, nói không chừng có thể tìm ra chút ít manh mối." Giao Bát nói.

Những người khác nghe vậy, đều gật đầu, thương nghị một chút, sau cùng quyết định phân tán hành động.

Diện tích thành trì quá lớn, nếu mọi người dùng thần thức ở quy mô rộng thì không tốt. Hơn nữa, tất cả mọi người đều trong thành, dù nơi này có địch nhân mai phục, cũng kịp thời tiếp ứng lẫn nhau.

Thương nghị xong, từng người tách ra rất nhanh.

Hàn Lập đi dọc theo một con phố, trong mắt lập loè ánh sáng màu lam, dò xét hết thảy xung quanh.

Thân hình hắn giờ phút này trở nên như có như không, cùng cảnh vật xung quanh hòa làm một thể.

Đám đông trên đường phố đều đang yên lặng khấn vái, một thân một mình hành tẩu bốn phía sẽ bị mọi người chú ý. Do đó, hắn dứt khoát thi pháp ẩn nặc thân hình.

Một lát sau, Hàn Lập xuất hiện ở trước một cửa hàng bên đường, đúng là một tiệm buôn bán điển tịch.

Giờ phút này, cả tòa thành trì đều trong lễ Triều Thánh, những cửa hàng này mặc dù đang mở cửa đón khách nhưng cũng không có khách nhân bên trong, chỉ có một chưởng quầy trung niên trông ở trong tiệm.

Thân hình Hàn Lập thoắt một cái bay vào, sau một lát lại đi ra.

Tiếp theo hắn không trì hoãn nhiều nữa, nghiêm túc dò xét các nơi trong thành trì.

Diện tích thành Hồng Nguyệt không nhỏ, bỏ ra trọn vẹn gần nửa ngày, bảy người mới dò xét được một lượt cả tòa thành trì, rồi tập trung một nơi yên tĩnh trong thành.

Đáng tiếc, tất cả mọi người đều không phát hiện được bất kỳ dị thường nào.

Thành Hồng Nguyệt này tựa hồ chỉ là một thành lớn bình thường, không có bất kỳ điểm gì đặc biệt.

"Xem ra nơi này không phải là hang ổ của đảo Hồng Nguyệt. Nếu như thế, lúc này chúng ta cũng không cần tiếp tục lãng phí..." Giao Bát mở miệng nói.

"Đạo hữu Giao Bát, chờ một chút, dưới đất chỗ này có chút cổ quái." Một thanh âm đột nhiên vang lên, cắt lời Giao Bát, chính là Giao Nhị Thập Ngũ nói ra.

Gã đang ngồi chồm hỗm trên mặt đất, từng vòng gợn sóng màu vàng mà mắt thường có thể thấy từ trên thân tản mát ra, rồi chui vào lòng đất.

...

------oOo------

Chương 110: Manh mối

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Giao Nhị Thập Ngũ, có phát hiện gì dưới mặt đất à?" Giao Bát ánh mắt vui mừng, vội hỏi.

"Mọi người có thể cảm ứng chỗ sâu bên dưới trăm trượng một chút" Giao Nhị Thập Ngũ đứng lên, liền nói.

Đám người nghe được lời này liền nhao nhao thả ra thần thức, hướng sâu vào trong lòng đất quét qua, rất nhanh con mắt đều sáng lên.

Ở sâu dưới lòng đất, thình lình xuất hiện một khoảng đất trống rỗng, diện tích khá lớn, hiển nhiên là do người tạo thành.

"Cũng may là ngươi cẩn thận, nếu không là đã bỏ lỡ một địa điểm khả nghi rồi." Giao Bát con mắt híp híp, trong miệng tán dương.

"Đều là do tại hạ tu luyện công pháp đặc thù, cho nên tình huống dưới mặt đất có cảm giác linh mẫn một chút." Giao Nhị Thập Ngũ khiêm tốn cười một tiếng.

"Đi, đi đến cung điện dưới đấ kia nhìn thử xem." Giao Bát cũng không nói thêm gì, dẫn đầu mọi người tiềm nhập vào lòng đất.

Hai thành viên còn lại của tiểu đội Giao Bát lập tức đuổi theo gã, Giao Nhị Thập Ngũ cũng theo sau, tiềm nhập mặt đất.

Rất nhanh, trên mặt đất chỉ còn lại ba người Hàn Lập.

Sắc mặt Giao Cửu có vẻ không vui, không có lập tức đi theo đám người kia tiềm nhập lòng đất.

Giao Thập Lục cùng Hàn Lập thoáng nhìn nhau, cũng đứng yên tại chỗ.

Bảy người mặc dù cùng nhau hành động, nhưng bởi vì lúc trước được Giao Tam phân chia, đã tách ra thành từng nhóm nhỏ hoạt động riêng.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Giao Cửu trầm mặc một chút, thân hình tỏa ra lam quang, cũng bắt đầu tiềm nhập vào trong lòng đất.

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục cũng thi pháp tiến vào trong lòng đất, sau một lúc liền đi đến chỗ không gian nằm trong lòng đất.

Diện tích không gian trong lòng đất cực lớn, chu vi tối thiểu cũng cỡ mấy ngàn trượng

Mặt đất lộ ra vuông vức mười phần, toàn bộ đều được lát bởi những phiến đá màu xanh đen, tạo thành hình dạng một quảng trường hình tròn dưới mặt đất, có chút vắng vẻ giống như từ lâu đã không có người đến.

Mọi người mắt thấy cảnh này, có chút hai mặt nhìn nhau.

Hàn Lập hướng mắt nhìn về một nơi khác trong thạch thất, mũi nhẹ nhàng hít hà.

Hơi nước trong thạch thất này rất nặng, mà trong đó lại tản mát ra một mùi máu tanh, bao quanh bởi một luồng khí âm hàn rất nhạt.

Hắn ngồi xổm xuống, một âm thanh nhỏ bỗng vang lên, năm ngón tay cắm vào một khối đá. Sau khi hắn rút tay ra, phía dưới lộ ra mặt đất màu đỏ sậm.

Kì lạ là trên lớp bùn đất màu đỏ sâm này lại nhiễm một tầng màu đen nhàn nhạt.

Hàn Lập nắm lên một nắm bùn đất, nhìn một lát, phất tay ném đi.

"Giao Thập Ngũ, ngươi có phát hiện gì không?" Giao Thập Lục đi tới, hỏi.

“Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy thạch thất này có chút gì đó quỷ dị, mùi máu tanh hòa cùng âm khí lởn vởn xung quanh, giống như là đã có không ít người chết ở đây. Bùn đất dưới phiến đá này đều đã biến thành Âm Thổ.” Hàn Lập trầm ngâm nói.

“Nơi đây chắc hẳn là nơi đối phương chuyên xử trí địch nhân." Giao Thập Lục nói như thế.

Hàn Lập chậm rãi lắc đầu. Nếu muốn giết người thì chỗ nào cũng được, cần gì phải tốn công đưa đến nơi dưới lòng đất này, còn cố ý xây dựng một tòa thạch thất?

Mặc dù trong lòng hắn cảm thấy việc này có chút quỷ dị, nhưng trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra là tại sao.

Cùng lúc đó, mấy người Giao Bát cũng đang nghị luận ầm ĩ, đang suy đoán về công dụng của không gian trong lòng đất này.

"Cũng là không cần phiền não, muốn biết tại sao nơi này lại có một không gian trong lòng đất như vậy, chỉ cần bắt một người tra khảo chút liền biết.” Giao Cửu chợt mở miệng, phất tay đánh ra một cỗ hoàng mang, là một cây tiểu kỳ màu vàng, lóe lên chui vào đỉnh thạch thất không thấy bóng dáng.

Tại một nơi nào đó bên ngoài quảng trường thành Hồng Nguyệt, một tu sĩ trung niên Nguyên Anh Kỳ mặc áo bào Huyết Nguyệt màu xanh đang tuần tra các nơi trong nội thành để bảo đảm an ninh trật tự.

Vào thời khắc này, mặt đất dưới chân hắn hoàng mang lóe lên, một bàn tay lớn màu vàng nhanh như điện nhô ra, bắt lấy đôi chân của hắn kéo vào trong lòng đất.

Mặt đất dưới chân nam tử trung niên hiện ra từng vòng gợn sóng màu vàng, mặt đất cứng rắn giống như bị biến thành bùn.

Một tiếng “Sưu”, thân thể nam tử trung niên trong nháy mắt chui vào trong lòng đất, biến mất không còn tăm tích. Gợn sóng màu vàng trên mặt đất cũng biến mất theo.

Mọi người xung quanh đang chuyên tâm lo Triều Thánh, không người nào phát hiện chuyện vừa mới xảy ra.

Trên đỉnh chóp của quảng trường dưới mặt đất, hoàng mang lóe lên. Một cỗ hoàng quang bao phủ nam tử trung niên đang rơi xuống. "Bịch", âm thanh gã rớt xuống đất vang lên.

Nam tử nhìn thấy bọn người Hàn Lập, trở nên biến sắc.

Bất quá, gã đang bị hoàng mang giam cầm, không thể cử động cũng không thể phát ra được âm thanh nào.

Giao Cửu một phát bắt được đầu của nam tử, hắc quang trong lòng bàn tay phóng lớn ra, hóa thành đạo chỉ đen, trực tiếp chui vào đầu nam tử.

Cơ bắp trên mặt nam tử trung niên trở nên vặn vẹo, ngũ quan chảy máu.

Thần sắc Giao Cửu lạnh lùng, chỉ đen trong lòng bàn tay không ngừng tuôn ra liên tục.

Vào thời khắc này, thân thể nam tử trung niên rung lên bần bật, trong đầu bỗng nghe một tiếng "Phịch" trầm đục, giống như có cái gì đó mới nổ tung.

Thần thái trong mắt của nam tử lập tức ảm đạm, không còn khí tức.

Giao Cửu sầm mặt lại.

Tình huống của người này giống như tình huống ngày trước tại thành Thiên Thủy bắt được tu sĩ Hợp Thể kỳ kia, thần hồn bị thiết hạ cấm chế, một khi sưu hồn đạt được một ít ký ức liền sẽ tự động nổ tung.

"Coi như là có thể sưu hồn, thì những tu sĩ cấp thấp Nguyên Anh kỳ này biết sự tình cũng sẽ không nhiều. Tiếp tục lưu lại nơi này cũng chẳng còn ý nghĩa gì, mau chóng đi tới một tòa thành Hồng Nguyệt khác." Giao Bát thấy vậy, mang theo mấy phần trào phúng nói.

Nói xong lời này, thân hình hắn phóng lên trời cao, ba người bên cạnh gã cũng lập tức đuổi theo.

"Hừ, chúng ta cũng đi thôi." Giao Cửu hừ lạnh, quay đầu nhìn lại Hàn Lập cùng Giao Thập Lục nói, ba người cũng phóng lên trời cao.

Nhóm bảy người lập tức rời đi thành này rất nhanh, ngựa không ngừng vó hướng về tòa thành Hồng Nguyệt tiếp theo

...

Mấy ngày sau, bảy người đi tới một tòa thành trì nằm cạnh một hồ nước to lớn, đang bị cấm chế màu xanh lam to lớn bao phủ.

Nói là hồ nước, nhưng thật ra hồ này thông ra biển lớn, là biển nằm trong đất liền.

Ngoài thành là một bến cảng, hàng trăm hàng ngàn thuyền đang ra vào liên tục, cảnh tượng thật tráng lệ.

Thành này chính là thành Hồng Nguyệt của Phụng Châu.

Đây là tòa thành Hồng Nguyệt thứ sáu mà bọn hắn đã ghé qua trong mấy ngày gần đây.

Mỗi tòa thành đều giống với thành Hồng Nguyệt ở Lan Châu, có cư dân trên đảo đang tiến hành Triều Thánh cùng với không gian trong lòng đất. Trừ những điểm đó ra thì không có chỗ nào khác thường cả.

Bảy người hạ xuống ở ngoài thành, sau đó cũng xâm nhập vào bên trong thành trì

Bên trong thành chia thành hai hướng chính, liên thông với bốn cửa thành xung quanh. Trung tâm tòa thành là một quảng trường hình tròn cực lớn.

Bên trong thành lúc này dầy đặc người giống như là hết chỗ, trên quảng trường thì đông đúc tín đồ từ bốn phương tụ tập về Triều Thánh.

Hàn Lập dùng Minh Thanh Linh Mục quét qua, con mắt nhắm lại.

Nơi này giống với những tòa thành Hồng Nguyệt trước đây, bên trong thành căn bản không có tu sĩ cao cấp, chỉ sợ lần này lại là một chuyến tay không, không có thu hoạch gì, tòa thành này cũng chỉ là một tòa thành bình thường mà thôi.

Giao Bát khẽ nhếch miệng, đang muốn nói cái gì, gió nhẹ thổi qua bên người. Giao Cửu đã mang theo Hàn Lập cùng Giao Thập Lục hướng phía bên trong thành mà đi.

Giao Bát mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, cũng không thèm nói lại gì, mang theo ba người còn lại hướng về một con đường khác mà đi.

Một lát sau, ba người Giao Cửu đi tới một nơi hẻo lánh.

Thời điểm đang chuẩn bị chia ra hành động, Giao Cửu đột nhiên hướng về Hàn Lập cùng Giao Thập Lục nói ra: “Trong nhiệm vụ của Minh có một quy định bất thành văn, trong lúc làm nhiệm vụ, người nào phát huy tác dụng trọng yếu đều sẽ được khen thưởng thêm, phần thưởng thì cực kỳ phong phú. Mặc dù bây giờ chưa có nhiều manh mối, nhưng các ngươi nhất định không thể phớt lờ, không được để những chỗ tốt này rơi vào tay bọn người Giao Bát.”

Hàn Lập cùng Giao Thập Lục nghe nói lời này, ngơ ngác một chút, lập tức hướng Giao Cửu chắp tay nói:

"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm."

Giao Cửu nhẹ gật đầu, hướng về một hướng mà đi.

Giao Thập Lục lên tiếng chào Hàn Lập một tiếng, sau đó bước nhanh về một hướng khác mà đi, thần sắc ra vẻ nôn nóng.

Hàn Lập thì quay người hướng về một con đường khác hai người còn lại, con mắt đảo quanh cửa hàng hai bên đường, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Giờ phút này, Triều Thánh bên trong thành đang sắp kết thúc. Trong thành, không ít người đang đi lại, Hàn Lập vẫn di chuyển bình thường, không có ẩn nấp thân hình.

Sau một lát, Hàn Lập bước nhanh đi vào một cửa hàng bên đường, hóa ra là một cửa hàng chuyên bán điển tịch.

Cửa tiệm quy mô không nhỏ, tổng cộng có bốn tầng, tầng thứ nhất có ba gian phòng, mỗi một phòng đều rộng khoảng bốn, năm trượng, bên trong chứa đầy giá sách.

Bởi vì đang trong Triều Thánh nên cửa hàng khá vắng vẻ, không có bao nhiêu khách hàng.

"Vị khách quan, ngài cần điển tịch gì?" Nhìn thấy Hàn Lập tiến đến, một nam tử trung niên mập mạp với bộ râu cá trê trên môi, vẻ mặt tươi cười tiến lên đón, thoạt nhìn giống như chưởng quỹ nơi này.

"Nơi này của ngươi có địa đồ cổ xưa hoặc là điển tịch địa lý, niên đại càng xa càng tốt.” Hàn Lập thoáng nhìn qua giá sách bên trong tiệm, nói.

"Địa đồ... Dĩ nhiên là có, bất quá niên đại đều không phải là rất xa xưa." Nam tử trung niên mập mạp trong mắt lóe lên một tia dị dạng, lập tức liền khôi phục, thong dong nói.

Mặc dù dị sắc trong mắt nam tử trung niên chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, bất quá cũng không thể thoát khỏi con mắt của Hàn Lập.

Trong lòng của hắn khẽ động, hai con ngươi hiện ra một tầng tinh quang.

Trung niên nhân mập mạp ngơ ngác nhìn con mắt Hàn Lập, thần sắc lập tức trở nên ngây dại ra.

“Đem địa đồ cùng với điển tịch địa lý cổ xưa nhất của các ngươi lấy ra đây.” Hàn Lập từ tốn nói.

"Vâng." Trung niên nhân mập mạp chất phác nói, xoay người đi vào bên trong.

Hàn Lập cất bước đi theo.

Sau một lát, hắn đi ra khỏi cửa hàng, trong tay liếc nhìn một quyển sách có trang bìa màu nâu, chất sách tựa hồ làm từ một loại da thú nào đó, nhìn cực kỳ cổ xưa.

"Quả nhiên..." Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ hưng phấn, tự lẩm bẩm.

Gần nửa ngày sau, một nhóm bảy người lần nữa tụ tập, sắc mặt đều trở nên cực kì âm trầm.

Tại tòa thành này, bọn hắn vẫn không có chút phát hiên nào. Không gian trong lòng đất vẫn trống rỗng như cũ, không có chút manh mối nào.

“Công Thâu Hồng này đến cùng là trốn ở chỗ nào? Chẳng lẽ muốn mấy tên Chân Tiên như chúng ta một mực tìm kiếm trong lòng đất ở đảo này?” Giao Bát nhìn thủ hạ là Giao Nhị Thập Nhất, nhịn không được liền phàn nàn.

“Không cần phải gấp gáp, mặc dù Công Thâu Hồng đã trốn đi, nhưng nơi này chính là nơi ở của hắn. Thành Hồng Nguyệt chỉ có hai mươi mấy tòa thành, chúng ta tìm qua từng cái một, chắc chắn sẽ có thể phát hiện một chút manh mối. Tiếp theo, chúng ta đi đến thành Hồng Nguyệt ở Tàng Châu.” Giao Bát nói, liền muốn quay người rời đi.

"Giao Bát đạo hữu, chờ một chút, vấn đề về chỗ trốn của Đảo chủ Hồng Nguyệt, ta có khả năng tìm được một chút manh mối.” Một thanh âm đột nhiên vang lên, lại là Hàn Lập.

Nghe được lời này, mọi người nhất thời giật mình, tất cả đều nhìn về phía Hàn Lập.

"Thật chứ? Manh mối như thế nào?" Giao Cửu trong lòng vui mừng, liền vội vàng hỏi.

Hàn Lập bấm tay một chút, một mảnh thủy quang nổi lên, ngưng tụ thành mặt thủy kính, phía trên hiện ra một đồ án.

"Mời chư vị xem." Hàn Lập nói ra.

Ánh mắt mọi người nhao nhao rơi vào trên thủy kính, phía trên là địa đồ hòn đảo, so với địa đồ hòn đảo mà Giao Bát lúc trước cho mọi người xem cơ bản là giống nhau, chỉ khác là có vài phần kỹ hơn.

"Địa đồ này không phải là địa đồ lúc trước của đạo hữu Giao Bát đã bổ sung thêm à, chúng ta đã sớm nhìn qua." Giao Nhị Thập Ngũ hừ một tiếng, có chút khinh thường nói.

Trong mắt người khác cũng nhao nhao hiển hiện vẻ nghi hoặc.

"Ồ!"

"Ồ!"

Nhưng vào lúc này, hai tiếng kêu nhẹ truyền ra, là đến từ Giao Bát cùng Giao Cửu.

------oOo------

Chương 111: Thiên tuyển

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Xem ra hai vị đạo hữu cũng chú ý. Bản đồ lúc trước nhìn như không có vấn đề gì nhưng rõ ràng là có ý đồ không vẽ các hòn đảo nằm bên trên các con sông lớn chảy qua vì địa đồ công khai bán ra trong thành đều không có đánh dấu những dòng nước này, mà bản thân chúng ta đi cùng nhau, thấy được rõ ràng có rất nhiều trường giang đại hà. Ta cũng đều đã đánh dấu lên." Hàn Lập cười cười, nói ra.

Những người khác nghe chuyện đó, nhao nhao như có điều gì suy nghĩ, rồi một lần nữa nhìn về phía địa đồ kia.

Quả nhiên như Hàn Lập nói, địa đồ tuy rằng tường tận nhưng mà có rất ít dòng chảy của các con sông, mặc dù có thì cũng chỉ là một ít con sông nhỏ.

Ánh mắt mọi người khi trước đều bị hấp dẫn bởi những thành trì nên không chú ý tới điểm ấy.

"Mấy ngày nay đến mỗi một thành trì, ta đều góp nhặt một ít tư liệu hoàn cảnh địa lý trên đảo, nhất là một ít địa đồ cổ xưa. Cuối cùng đã tìm được một ít tư liệu về dòng chảy của các con sông lớn." Hàn Lập nói qua, đưa một ngón tay ra.

Bên trên Thủy kính nhấp nháy quang mang, một vài khu vực trên bản đồ hiện ra từng con sông lớn.

"Điều này là..." Mọi người nhìn Thủy kính, liền biến sắc.

"Bởi vì thời gian vội quá, ta chỉ thu thập được tư liệu dòng chảy có thế thôi. Cái gọi là “nhìn cây thấy rừng” thì chư vị cũng phát hiện rằng những thành Hồng Nguyệt mà chúng ta đi ngang qua thì các thành trì lớn đều tọa lạc tại

phụ cận các dòng chảy lớn. Mấy ngày nay ta tự mình chứng kiến cũng kiểm chứng điều này là đúng." Hàn Lập chậm rãi giải thích.

Những người khác hồi tưởng mấy tòa thành trì đã đến lúc trước, xác thực mỗi một tòa đều ở phụ cận sông lớn hoặc hồ nước. Giờ phút này, chỗ Thành Hồng Nguyệt mà mọi người đang đứng cũng thế.

"Cái này cũng không có gì đâu. Gần đại giang đại hà thì vận chuyển tự nhiên tiện lợi nhiều hơn. Không chỉ ở đảo Hồng Nguyệt mà ở một ít hòn đảo khác, thành trì lớn cũng đều được tính toán xây ở phụ cận sông lớn." Giao Thập Tam nói ra.

“Tuy nói như thế, bất quá ta vừa mới thi triển Thuật mê hồn với chưởng quầy buôn bán điển tịch ở thành này. Từ đó được biết một tin tức là ở trên đảo bất luận điển tịch gì đều nghiêm cấm vẽ hướng các dòng chảy hội tụ. Vả lại mệnh lệnh này là của Thánh chủ, chính là Công Thâu Hồng tự mình phát ra, hiển nhiên nhằm che giấu điều gì." Hàn Lập tiếp tục nói.

"Điều này..." Khẩu khí Giao Thập Tam trì trệ lại.

"Mặc dù không biết vì sao vị Hồng Nguyệt đảo chủ này phải làm như thế nhưng ta đã vẽ ra hướng dòng chảy của những con sông phân bố này hội tụ. Chỗ giao hội của tất cả dòng chảy là nơi đây." Hàn Lập chỉ ngón tay hướng đến một tòa thành trì trên bản vẽ.

Chỗ đó, đúng là Thành Hồng Nguyệt ở Khôn Châu.

"Những thứ này đều chỉ là phỏng đoán mà thôi. Ngươi có thể xác định tên Công Thâu Hồng là ở chỗ đó không?" Giao Nhị Thập Ngũ nghi ngờ nói.

"Tại hạ tự nhiên không dám khẳng định. Bất quá chúng ta cũng chẳng có đích đến để tìm kiếm y, không bằng đến nơi đây xem trước, khả năng cũng lớn hơn một chút." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Bờ môi Giao Nhị Thập Ngũ giật giật, tựa hồ muốn phải phản bác vài câu nhưng rồi lại không tìm thấy lời để bác bỏ.

"Nói rất có lý! Đạo hữu Giao Thập Ngũ, nhờ ngươi phát hiện điểm này, nếu không chúng ta đến bây giờ còn mù mịt, không thấy manh mối." Giao Cửu cười ha ha một tiếng, vỗ tay nói.

Sau khi cùng nhau hành động, gã luôn luôn cảm giác bị Giao Bát chèn ép, giờ phút này rốt cuộc đã hãnh diện, tâm tình trở nên khoan khoái, dễ chịu.

"Không sai, thật sự nếu tìm khắp một lượt hơn hai mươi tòa thành Hồng Nguyệt thì chỉ sợ đến lúc đó Công Thâu Hồng đã sớm nhận được tin tức, không biết trốn đi đâu!" Giao Thập Lục cũng hơi tự đắc nói ra.

"Hai vị quá khen, chỉ ngẫu nhiên phát hiện ra mà thôi." Hàn Lập khiêm tốn cười cười.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ suy đoán rất có lý, chúng ta lập tức đi Khôn Châu." Giao Bát trầm mặc một chút, rồi cũng cười hắc hắc nói.

...

Mấy ngày sau, trong một đêm.

Trên không một mảnh rộng lớn bình nguyên ở trung tâm đảo Hồng Nguyệt, hai đạo độn quang vừa thô vừa to phá rách bầu trời đêm lao xuống phía dưới một cánh rừng giáp ranh.

Quang mang thu lại, hiện ra hai chiếc phi thuyền có hình dạng khác nhau. Từ phía trên, sáu bảy đạo nhân ảnh đi xuống, từng người đội trên đầu mặt nạ thú cổ quái. Đúng là đám người Hàn Lập.

"Phía trước chính là thành Hồng Nguyệt ở Khôn Châu rồi, xem ra trong thành tựa hồ cũng đang tiến hành nghi thức Triều Thánh." Giao Bát đưa tay chỉ hướng xa xa trong màn đêm, mở miệng nói.

Hàn Lập theo phương hướng tay gã chỉ, nhìn thấy một tòa thành trì cực lớn sừng sững, đèn đuốc sáng choang, cách ngoài mười dặm trong đêm tối.

Khắp nơi trong thành lóe lên hỏa đăng đỏ ngầu, quang mang toả rọi lên trên

tầng mây của bầu trời đêm, nhuộm một màu đỏ ngầu, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Bên ngoài cả tòa thành trì bao phủ màn hào quang của một tầng cấm chế màu xanh lam nhưng dưới ánh đèn đuốc chiếu rọi, màu sắc có chút biến đổi, ẩn ẩn vẻ hơi đỏ sậm.

"Kích thước tòa thành này không nhỏ, xem ra thực sự có thể là hang ổ của Công Thâu Hồng rồi." Ánh mắt Giao Cửu chớp động một cái, chậm rãi nói ra.

"Không nên chậm trễ, vào thành đi. Giống như trước, sau khi vào thành, chư vị chớ dùng thần thức ở phạm vi rộng." Giao Bát nói.

Nghe lời này của gã, Giao Cửu tự nhiên là lựa chọn bỏ qua, còn những người khác thì nhẹ gật đầu, yên lặng, không nói gì thêm.

Sau một lát, mọi người lấy mặt nạ ra đổi dung mạo, rồi đều đổi sang mặc áo choàng màu đen dạ hành, trầm mặc tiến đến phía thành Hồng Nguyệt.

Lúc này tại thành Hồng Nguyệt ở Khôn Châu, cửa thành bốn phía đều mở rộng. Trong thành trên tuyến đường chính yếu đi thông trung tâm quảng trường, hai bên đều treo từng chiếc từng đèn lồng màu lửa đỏ, khiến cả tòa thành trì được chiếu rọi một mảng sáng ngời.

Trên con đường ngoài bốn phía cửa thành, có mấy người thưa thớt đi đường, đang vội vả chạy vào thành. Bọn họ cũng đều là người hành hương, đang đi vào bên trong Thành Hồng Nguyệt, chỉ vì các nguyên nhân khác nhau nên mới bị muộn một chút.

Đám người Hàn Lập liền phân hai đội, xen lẫn trong những người này, qua cửa thành tiến vào Thành Hồng Nguyệt.

Hàn Lập với hai người Giao Cửu theo cửa phía Nam hoà vào dòng người đi vào trong thành.

Bầu không khí trong thành có vẻ hơi nghiêm túc, người đi đường xung

quanh cũng đều hết sức yên tĩnh. Tất cả đều để hai tay giao nhau ôm trước ngực, lặng yên đi dọc theo đường, tiến đến phía trung tâm thành trì.

Càng đến gần trong thành càng có từng đợt âm thanh ngâm tụng có ngữ điệu kỳ dị truyền ra, giống như sóng biển vỗ bờ liên tục, không ngừng mà quanh quẩn truyền vào trong tai ba người, tạo ra một cảm giác đặc biệt.

Giờ phút này, trong trung tâm thành trên một quảng trường khổng lồ cùng đường lớn phụ cận đã dày đặc mấy triệu người chen chúc. Đám người Hàn Lập đi tới đoạn lớn giữa phố ở phía nam cũng đã bị đám đông ngăn cản ở bên ngoài.

Ba người Hàn Lập giống như cá chạch, chậm rãi lách qua đám người, gian nan vượt qua để đi trong sân rộng, thỉnh thoảng làm những người xung quanh trợn mắt nhìn.

Bất quá, bởi vì đại đa số người nơi này cũng chỉ là phàm nhân, đều bận rộn ngâm tụng khẩn cầu, không muốn so đo với bọn hắn. Do đó chỉ cần đơn giản chen lấn, nhích từng chút một đến quảng trường thì dù bọn hắn không đến được chính giữa trung tâm nhưng cũng đã nhích tới cực kỳ gần.

Thân hình Hàn Lập vốn cao lớn, đứng ở trong đám người, đầu hơi nghển lên là đã có thể nhìn thấy khu vực chính giữa quảng trường phía trước là một pho tượng khổng lồ đứng nghiêm, cao tới hơn trăm trượng.

Cũng không biết bởi do tính chất của bản thân vật liệu tạo ra hay là do ánh đèn chiếu rọi xung quanh khiến pho tượng kia lộ ra một mảng huyết hồng, có vẻ hơi quỷ dị.

Trong hư không phía trước ngực pho tượng có bảy đạo nhân ảnh đang lơ lửng. Tất cả bọn chúng đều mặc trường bào tơ lụa màu xanh đen, chỗ ngực áo có thêu một đồ án trăng khuyết màu máu.

Ở xung quanh quang ảnh chiếu rọi phía sau pho tượng còn có vài đạo thân ảnh đứng lơ lửng giữa trời giống như Thần minh, quanh thân đều tản mát một cỗ khí tức kỳ dị.

Nhưng tu vi thực của mấy tên này cũng không phải là cao, ngoại trừ một lão giả tóc bạc có khuôn mặt hòa ái đứng giữa là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, còn lại cũng chỉ là tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà thôi.

Bất quá, đối với tu sĩ phía dưới cao nhất chỉ là tu sĩ Kết Đan Kỳ cùng người thường mà nói thì bọn họ chính là Thần minh cao cao tại thượng.

Giống như tất cả đại chúng, lúc này bảy người cũng khẽ sờ cằm, thấp giọng ngâm tụng khẩn, thần sắc vô cùng thành kính.

Khi Hàn Lập đang đánh giá mấy tên phía trên thì trong tai đột nhiên vang lên tiếng Giao Thập Lục truyền âm: "Các ngươi xem chúng ta có nên bắt mấy người kia lại trước hay không?"

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt Giao Cửu cũng đang trầm ngâm, nhìn về hắn có vẻ hơi do dự.

Nhưng vào lúc này, trên bầu trời, vầng trăng khuyết đã chậm rãi khuất đi, âm thanh ngâm tụng xung quanh cũng lập tức dần dần nhỏ xuống.

Chỉ thấy giữa không trung, lão giả hoà nhã chậm rãi đưa ánh mắt đảo qua quảng trường, như là quan lớn trên trần dò xét dân chúng, rồi từ từ mở miệng nói:

"Thánh chủ ban ân, ân huệ cho chúng sinh. Chứng giám cho bọn ngươi thành tâm sẽ được hưởng vinh quang của Thiên Tuyển. "Giáp Tử Thiên Tuyển" sắp bắt đầu, các ngươi tập trung thành tâm cầu nguyện Thánh chủ coi trọng đi."

Y vừa dứt lời, trong đám người lập tức vang lên một hồi hoan hô như “sơn hô hải tiếu”.

Nhưng bất quá một lát, liền an tĩnh trở lại. Tất cả mọi người khẽ sờ cằm, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong, hai tay vén trước người nắm chặt, cầu nguyện.

Ba người Hàn Lập không rõ ràng cho lắm nên cũng bắt chước theo.

Đúng lúc này, trên quảng trường đột nhiên hơi chấn động một chút, giống như là có trận pháp cổ xưa nào đó khởi động. Xung quanh bốc lên một loại khí tức thập phần kỳ dị.

Hàn Lập hơi cúi đầu, lam mang trong đôi mắt sáng ngời, xuyên qua khoảng cách giữa đám người nhìn xuống đất.

Chỉ thấy đá trắng trên mặt đất bỗng nhiên sáng lên từng đạo hoa văn lít nhít, phức tạp mắt thường không cách nào nhìn thấy, giao thoa lẫn nhau, kéo dài bốn phương tám hướng.

Chỉ nghe một âm thanh "Ô...ô...n...g" vang lên.

Trên toàn bộ quảng trường bỗng nhiên có mấy trăm cột sáng đỏ thẫm từ các nơi trên mặt đất phóng lên trời, rồi bao phủ, chụp một vài người dân Đảo Hồng Nguyệt vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập quét tới, lập tức cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy những người bị chụp kia chẳng những không có nửa điểm kinh hoảng mà ngược lại trên mặt mỗi người lộ vẻ mừng như điên, có người thậm chí vui đến phát khóc, lau nước mắt không ngừng.

Mà những người xung quanh nếu có quen biết những người kia cũng nhao nhao lộ vẻ vui thích, còn người không quen biết cũng tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ, thậm chí có chút ghen tỵ.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn hai người Giao Cửu, thấy trong mắt bọn họ cũng là vẻ nghi hoặc, hiển nhiên cũng không rõ nội tình.

Dù sao các sự tình đã chứng kiến hết thảy lúc trước bên trong các Thành Hồng Nguyệt thì sự tình này cũng chưa từng phát sinh qua.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, lông mày bỗng nhiên nhảy lên, truyền âm tới hai người:

"Chẳng lẽ những người này chính là người được Thánh chủ chọn trúng lưu

lại?"

"Phải... Đi theo những người này có lẽ có thể tìm được tin tức của Hồng Nguyệt đảo chủ. Chỉ là không biết những người này bị mang đi nơi nào?" Giao Cửu trầm ngâm trong chốc lát, rồi truyền âm lại.

Hàn Lập cười cười trả lời: "Cái này không thành vấn đề, không biết các ngươi có phát hiện ra không, những người bị truyền tống đi tuy rằng trong đó có nam, nữ, lão, ấu… nhìn như không có quy luật gì nhưng kì thực lại không phải vậy."

...

------oOo------

Chương 112: Manh mối tiếp theo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Những người này tựa hồ đều là tiểu tu sĩ cấp thấp, hoặc là những người có được Linh căn!" Giao Thập Lục nghe vậy, bỗng nhiên nói ra.

"Quả thật như thế! Vậy ý của ngươi là, chúng ta giả trang thành tu sĩ cấp thấp, theo bọn họ truyền tống đi vào?" Giao Cửu truyền âm nói.

"Đúng vậy, dù sao với tu vi của chúng ta, đều là Man Thiên Quá Hải, không biết là sẽ có vấn đề gì khác không?"Hàn Lập trả lời như thế.

"Chỗ Truyền tống đến có lẽ sẽ có quan hệ với Công Thâu Hồng, chúng ta có nên truyền tin cho bọn người Giao Bát?" Giao Thập Lục hơi do dự một chút nói.

"Chúng ta vẫn chỉ là nghĩ cách lẻn vào thôi, thời điểm có phát hiện khác rồi nói cũng được." Giao Cửu ngữ khí có chút lãnh đạm trả lời.

Dứt lời, Giao Cửu đưa tay lên hai gò má trên trán điểm nhẹ một cái, một cỗ chấn động vô hình lập tức nhộn nhạo từ trên thân.

Khuôn mặt vẫn không có bất kì thay đổi nào, thế nhưng khí tức trên thân nhanh chóng biến hóa, trong chớp mắt đã trở thành trình độ Trúc Cơ trung kỳ.

Hai người Hàn Lập thấy thế, cũng bắt chước làm theo, trước sau đều đem khí tức của bản thân điều chỉnh về Trúc Cơ Kỳ.

Sau đó, ba người tập trung, chờ đợi đạo hồng quang từ dưới chân bay lên.

Qua nửa khắc đồng hồ, chung quanh không ngừng có cột sáng màu đỏ sáng

lên, chỉ có điều là từ đầu đến cuối không có sáng lên tại chỗ bọn người Hàn Lập

"Vì sao không có Truyền Tống? Chắc không phải là do ngươi phan đoán sai, có điều “Thiên Tuyến” này là tiến hành tùy ý?" Giao Cửu sắc mặt do dự, nhịn không được truyền âm hỏi.

“Tạm thời đừng gấp gáp, chúng ta nên chờ một chút. Nếu mà “Giáp Tử Thiên Tuyến” chấm dứt mà chúng ta cũng không bị Truyền tống đi, liền sử dụng thần niệm kiểm tra một chút trong phạm vi nhỏ cũng tốt.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, trả lời.

Giao Cửu sau khi nghe xong, không nói gì nữa, chỉ là cẩn thận quan sát xung quanh thêm vài lần.

Đúng lúc này, dưới chân của Giao Cửu bỗng nhiên quang mang sáng ngời, một đạo hồng quang bỗng nhiên xuất hiện, bao phủ lấy gã, ánh mắt của những người xung quang trong nháy mắt bỗng chốc đều hướng về gã.

Còn không đợi gã làm ra phản ứng gì, tia sáng kia liền trong nháy mắt thu lại, thân ảnh của gã cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Bên trong đám người xung quanh, lập tức vang lên tiếng nghị luận khen ngợi, trong miệng tất cả mọi người đều tỏ vẻ cực kì hâm mộ nhưng có phảng phất chút tiếc nuối cho bản thân mình.

Nhưng mà, không để cho âm thanh của mọi người xung quanh yên lặng liền lại có hai đạo hồng quang bỗng nhiên sáng lên, chợt lóe lên phía dưới, liền đem theo hai người lúc đầu ở đấy đi rồi.

Hai người này dĩ nhiên chính là Hàn Lập cùng Giao Thập Ngũ.

Hàn Lập chỉ cảm thấy quang ảnh xung quanh xoay tròn một hồi, thân mình trên hư không không thể tự chủ được, đong đưa một chút, liền lại một lần nữa trở về thực tại.

Hắn ngó xung quanh, phát hiện bên cạnh vô số người đang đứng chen lấn

với nhau. Đứng cách hắn ở một chỗ không xa chính là Giao Thập Luc, vẻ mặt của y vô cùng nghi hoặc. Còn Giao Cửu thì nhất thời không thể nào nhìn thấy gã được

Chỗ bọn họ đứng lúc này là một chỗ cực kì rộng lớn bên trong một cung điện khổng lồ. Bốn phương tám hướng khắp nơi đều là người, căn bản là không thấy được vách tường của cung điện dưới lòng đất, chỉ có thể ngước lên nhìn đến đỉnh nóc cung điện cùng với xung quang từng cột đá lớn tráng kiện như từng đám cây.

Phía trên tất cả đều treo một đám chậu than thật to, bên trong không biết đang đốt cái gì, không thấy có chút khói nào bay lên, chỉ có ngọn lửa đỏ ngầu không ngừng toán loạn.

Cùng lúc đó, ánh sáng màu đỏ không ngừng sáng lên xung quanh, đợt này nối tiếp đợt kia, pham nhân cùng tu sĩ cấp thấp từng lượt được đưa đến nơi đây.

So với bầu không khí nghiêm túc ở trên quảng trường, nơi đây có chút ầm ĩ. Tất cả mọi người bị Truyền Tống đến đây đều không thể tự kiềm chế mình, sắc mặt tràn đầy hưng phấn, đầu vai rung động, nhón chân lên quan sát xung quanh.

Xung quanh Hàn Lập ngoại trừ mấy tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ cùng với Luyện Khí Kỳ ra thì phần còn lại đều là người pham. Đối với việc đột nhiên bị Truyền Tống đến nơi đây, tự nhiên cảm thấy giống như là kỳ tích, nguyên một đám người càng thành kính, không ngừng thấp giọng bắt đầu ngâm tụng khẩn cầu.

Các loại âm thanh dung hợp lẫn nhau, không ngừng vang vọng khắp nơi trong cung điện dưới lòng đất, âm thanh “Ông ông” vang lên không ngừng.

Hàn Lập lắng nghe một chút ít âm thanh, trong nội tâm hắn chẳng biết tại sao lại cảm thấy có chút cảm giác đồng ý áp lực.

Bất quá, loại cảm giác này cũng không tiếp tục lâu, rất nhanh liền biến mất. Mà trong không khí xung quanh có chút đục ngầu, xuất hiện một mùi máu

tươi nhàn nhạt, không biến mất.

Hắn khẽ khịt mũi một cái, cúi đầu nhìn thoáng qua lớp đá màu xanh dưới chân, phát hiện thấy một tầng mỏng trên cùng gần như biến thành màu đen, phần còn lại chuyển tiếp sang đỏ nhạt, có vẻ như quanh năm bị máu tươi thấm đẫm, mới tạo thành màu sắc như vậy.

Nhìn cảnh tượng này, trong đầu Hàn Lập không khỏi nhớ tới phát hiện Âm Thổ dưới phiến đá bên dưới địa cung tại thành Hồng Nguyệt ở Lan Châu, lông mày nhin không được liền nhíu lại.

Lúc này, Giao Thập Lục gian nan vượt qua biển người, đến bên cạnh Hàn Lập, hạ thấp giọng hỏi:

"Như thế nào, có phát hiện được gì không?"

“Tựa hồ có chút manh mối, nhưng mà còn không thể xác định được, hay là chúng ta trước tiên đi tìm đạo hữu Giao Cửu rồi nói tiếp.” Hàn Lập lắc đầu nói.

Dứt lời, hắn liền truyền âm cho Giao Cửu, hỏi vị trí của gã.

Sau một hồi truyền âm mới biết được, vị trí Giao Cửu bị truyền tống đi cách chỗ bọn người Hàn Lập không gần, ở vị trí gần trung tâm của cung điện dưới lòng đất này.

Vì vậy, hai người Hàn Lập mặc kệ đám người đang ồn ào tụng niệm bên trong, im lặng di chuyển về trung tâm của cung điện, trên đường di chuyển khiến cho một số người tỏ ý phàn nàn trách cứ.

Càng gần đến trung tâm của cung điện dưới lòng đất, Hàn Lập liền phát hiện bản thân có thể ngửi được mùi huyết tinh càng lúc càng nồng đậm, những phiến đá dưới chân, màu đen càng ngày càng đậm.

Lúc hắn đến gần trung tâm của địa cung, màu sắc trên phiến đá dưới đất đã trở thành gần như là màu tím rồi.

Hàn Lập hơi ngẩng đầu, liền thấy phía trước một pho tượng cao ba trượng đứng trang nghiêm, đúng là Đảo chủ Công Thâu Hồng của Đảo Hồng Nguyệt.

Mà khu vực gần pho tượng, có một bệ đá chu vị mười trượng, cao hơn mặt đất vài phần, phía trên trống rỗng. Chỉ thấy đứng gần đấy là một đại hán cường tráng nhưng không cao cho lắm (đại hán lùn).

Đại hán mặc một bộ trường bào màu tím, chỗ ngực thêu một đồ án Huyết Nguyệt.

Hai mắt hắn khép hờ, đem tinh quang trong mắt che lấp hơn phân nửa, toàn thân khí tức trầm ổn thu vào bên trong, là một gã Tán Tiên thâm trầm kín đáo.

Hai người Hàn Lập đi đến chỗ giáp ranh, cũng dừng lại, ánh mắt nhìn về gã Tán Tiên ở đằng xa một lúc, sau đó liền hướng mắt nhìn về pho tượng.

Chỉ thấy trong đám người, có một người đang chen lấn để tiến về trước, lộ ra nửa người, đúng là Giao Cửu.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy hai người Hàn Lập, đang muốn tranh thủ thời gian để di chuyển qua chỗ bọn hắn, thì đột nhiên thấy tên Tán Tiên ngẩng đầu lên, ánh mắt quét một vòng xung quang từ trái sang phải.

Sau một lát, đại hán lùn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước, mở miệng nói:

"Các vị..."

Âm thanh vang lên, lúc này tất cả tiếng huyên náo xung quanh bỗng dưng im lặng, cả một cung điện trong lòng đất trở nên cực kỳ yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều hướng về phía vị đại hán.

Không khí xung quanh lập tức trở nên có chút ngưng trọng.

Giao Cửu thấy vậy, cũng dừng lại, hướng mắt nhìn về tên Tán Tiên.

“Nghi thức Thiên Tuyển đã chấm dứt, các vị ở đây bởi vì thành tâm thờ phụng Thánh chủ nên được Thánh chủ coi trọng, nên mới có thể thu được vinh quang vô thượng như vậy.” Đại hán lùn cao giọng nói.

Mọi người nghe vậy, lập tức cực kì vui mừng, không khỏi hoan hô một hồi.

Hàn Lập quét mắt nhìn bốn phía, liền phát hiện ở trong địa cung, quả nhiên là ánh sáng màu đỏ đã không còn sáng lên, cũng không có người bị Truyền Tống vào.

Đại hán lùn nâng hai tay lên trước người, ấn xuống vài cái trong hư không, tiếng hoan hô liền dần dần nhỏ xuống, bên trong cung điện dưới lòng đất lại lần nữa trở nên yên tĩnh.

Đại hán lùn lại mở miệng nói:

"Thánh chủ nhân hậu, nguyện mở tiên môn, quyết định bên trong các người, lựa chọn người có tiên duyên, thiên tư hơn người để truyền thụ bí pháp tu tiên, lưu lại làm tùy tùng bên cạnh Thánh chủ. Các người cần thành tâm cầu nguyện, để Thánh chủ hàng lâm”.

Mọi người trong điện nghe được lời này, liền chắp tay trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, làm thành bộ dạng đang cầu nguyện.

Giao Thập Lục sau khi nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, truyền âm cho hai người Hàn Lập:

"Hai vị đạo hữu, nếu như đã biết Công Thâu Hồng muốn hàng lâm nơi này, chúng ta có nên lập tức truyền âm cho đại nhân Giao Tam?"

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt ngưng lại mà nhìn về Giao Cửu ở đối diện, rồi lại thấy vẻ mặt đối phương có chút do dự

Đúng lúc này, pho tượng ở giữa cung điện dưới lòng đất, bỗng nhiên rung động mạnh, trong đôi mắt sáng lên hai đạo huyết hồng quang mang.

Bọn người Hàn Lập thấy thế, ánh mắt cũng nhao nhau hướng về pho tượng.

"Cung nghênh Thánh chủ hàng lâm."

Đại hán lùn trở lại, hướng về pho tượng cúi gập người, vô cùng cung kính nói.

Mọi người thấy thế, lập tức làm theo đại hán lùn, xoay người xá một xá thật sâu, trong miệng cũng thì thầm: "Cung nghênh Thánh chủ hàng lâm."

Hàn Lập cũng hơi hơi cúi người, ánh mắt hết quan sát pho tượng lại chuyển sang tên đại hán lùn tướng mạo xấu xí.

Chỉ thấy hai tay trước người đại hán lùn người nọ bấm niệm pháp quyết, đôi môi không ngừng nhúc nhích, tựa hồ đang yên lặng ngâm tụng cái gì.

Pho tượng sau lưng mọi người, huyết hồng quang mang trong mắt đột nhiên lóe lên, trực tiếp hóa thành hai cột sáng màu hồng phóng về phía trước.

"Tạch tạch tạch "

Theo pho tượng chậm rãi chuyển động, hai đạo cột sáng huyết hồng cũng không ngừng đảo qua đám người.

------oOo------

Chương 113: Tính toán

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

“Địa cung chỗ này cùng với địa cung ở các thành Hồng Nguyệt khác cũng giống nhau, đều có mùi màu tanh ngưng tụ không tan. Mặt đất đã hình thành Âm Thổ, hiển nhiên là một hung địa quanh năm chuyên tàn sát sinh linh. Mà, những người bị mang vào bên trong cung điện dưới mặt đất, ngoại trừ tu sĩ bên ngoài, chính là những người phàm có Linh căn khí huyết sung túc, chỉ sợ sẽ bị biến thành tế phẩm để hiến tế.” Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, vừa nói vừa giải thích.

"Công Thâu Hồng tu luyện chính là Huyết chi pháp tắc, chẳng lẽ phương pháp này lại tà dị như thế, cần lấy máu huyết của sinh linh để tu luyện?" Giao Thập Lục hơi kinh ngạc nói.

"Nếu thực sự là như thế, tại sao bọn họ không lập tức phát động huyết tế mà còn phải tiến hành sàng lọc tuyển chọn một lần nữa?" Giao Cửu có chút bán tín bán nghi hỏi.

"Theo ta suy đoán, sở dĩ bọn họ trước tiên chọn ra những người có tư chất tu luyện thượng giai là để bồi dưỡng thành tu sĩ cao cấp mặc áo bào đỏ, để cho Công Thâu Hồng sử dụng. Ngoài ra, để phòng ngừa những người này tiết lộ bí mật, bọn họ hẳn sẽ hạ cấm chế nào đó lên thần hồn của những người kia. Còn về phần những người còn lại… Chỉ sợ đợi đến lúc quá trình chọn lựa kết thúc, chính là lúc hiến tế bắt đầu." Hàn Lập trầm ngâm đáp.

"Theo tình hình này suy xét, hẳn còn chút thời gian đủ để cho chúng ta bắt người này rồi rời khỏi nơi đây.” Giao Cửu liếc qua gã đại hán lùn Tán Tiên kia, truyền âm nói.

Ngay lúc Giao Cửu vừa dứt lời, không gian chung quanh bỗng phát ra âm thanh vù vù mãnh liệt.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Phía trên vách tường xung quanh bỗng hiện ra từng đường vân huyết sắc giăng khắp nơi, giống như là mạng nhện. Những đường vân nhanh chóng trải rộng ra, chẳng mấy chốc đã hiện đầy xung quanh tất cả các vách tường.

Vài đường vân huyết sắc liền lóe lên, giống như là những đóa hoa đang nở rộ, hiện ra rất nhiều ánh mắt huyết quang mơ hồ, giống như là vật còn sống, liên tục nhúc nhích, nhìn cực kỳ quỷ dị, làm cho người ta sởn hết cả gai ốc.

Trên người mọi người bị chiếu rọi trở nên hồng hào, không khí chung quanh bên trong địa cung tràn ngập mùi vị máu tanh, cực kì nồng nặc.

Dưới mặt đất trong địa cung, mọi người thấy tình cảnh diễn ra trước mắt, không ít người mặt bắt đầu hiện ra vẻ sợ hãi.

Giao Cửu miệng khẽ động, đang muốn nói gì đó.

Xung quanh lại nghe một tiếng "Ô…ô…n…g" vang lên, những con mắt màu đỏ kia đột nhiên quang mang đại phóng, từng luồng hào quang màu máu dày đặc như mưa bắn ra từ những con mắt màu đỏ kia, bao phủ toàn bộ không gian dưới mặt đất, căn bản là không thể trốn thoát được.

Bên trong mỗi một vệt ánh sáng màu máu đều tản mát ra từng đợt pháp tắc không rõ chấn động.

Trong lòng ba người Hàn Lập cả kinh.

Mặc dù không biết ánh sáng màu máu này là cái gì, nhưng hiển nhiên là vật không có lợi đối với bọn hắn.

Hàn Lập quyết định nhanh chóng thúc giục tâm niệm, bên ngoài làn da toàn thân hiện ra một màng ánh sáng óng ánh.

Hắn đồng thời vung tay lên, tế ra một viên kính màu vàng và một thanh Như ý màu xanh. Hai quầng sáng màu vàng, xanh lóe lên rồi bao phủ thân

thể hắn.

Hai kiện Pháp bảo kia chính là chiến lợi phẩm của hắn thu được trên người của Đồ Cáp, gã tu sĩ Đại Thừa Kỳ của Hàn Tinh Tộc bị hắn đánh chết. Sau đó đã tế luyện qua một lần, liền trở thành Pháp bảo hộ thân.

Giao Cửu cũng phản ứng cực kỳ nhanh, hai tay bấm niệm pháp quyết, từng đạo gợn nước màu xanh hiện ra xung quanh, bao bọc tầng tầng lớp lớp thân thể, bảo vệ toàn thân gã.

Giao Thập Lục lập tức phất tay tế ra một thanh dù lớn màu xanh, quay tròn phía trên đỉnh đầu y, từng đạo thanh quang chói mắt theo mặt dù rũ xuống, hình thành một quả cầu ánh sáng màu xanh, bao phủ toàn thân y lại.

"Tại sao lại như vậy? Rõ ràng thời gian còn chưa đến…" Gã đại hán Tán Tiên lùn kia nhìn những con mắt đỏ ngòm nhanh như chớp xuất hiện bốn phương tám hướng. Trong mắt gã hiện lên một tia kinh ngạc, xung quang vô số huyết quang bay vụt tới.

Thân hình gã run lên, tựa hồ đối với huyết quang này có chút sợ hãi. Gã há miệng, phun ra một cây Huyết Phiên. Huyết Phiên quay tít một vòng bỗng nhiên hóa thành một cái lồng ánh sáng đỏ ngòm bao phủ thân thể gã lại.

Huyết quang từ bên trong những con mắt màu đỏ bay ra với tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt liền rơi trúng thân thể mọi người đang ở trong không gian dưới lòng đất.

Quang mang của Pháp bảo đang bao phủ đám người Hàn Lập bỗng trở thành thùng rỗng kêu to. Huyết quang bỗng lóe lên một cái liền dễ dàng xuyên qua tất cả tầng phòng ngự của mọi người, trực tiếp chui vào trong cơ thể bọn họ.

Hàn Lập đám người quanh người Pháp bảo quang mang bỗng nhiên thùng rỗng kêu to, huyết quang lóe lên phía dưới liền đơn giản xuyên thấu tất cả mọi người phòng ngự, chui vào trong cơ thể của bọn họ.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, lập tức thúc dục thần thức trải rộng ra toàn thân.

Nhưng quỷ dị là huyết quang khi sau khi chui vào thân thể của hắn, lại biến mất không thấy tung tích gì, làm cho trong lòng hắn không khỏi hơi hồi hộp một chút.

"Phanh phanh... Phanh phanh..."

Vào thời khắc này, một cỗ chấn động kỳ quái đột nhiên vang lên bên tai Hàn Lập.

Chẳng biết tại sao, trái tim của hắn đột nhiên trở nên mất kiểm soát, đập liên hồi, hơn nữa có khuynh hướng đập càng lúc càng nhanh.

Huyết dịch bên trong cơ thể cũng theo đó mà chuyển động nhanh hơn gấp mấy lần, hơn nữa, gân mạch toàn thân trở nên vô cùng nóng bức. Pháp lực trong Đan Điền cũng bị ảnh hưởng của nhịp tim đập, bắt đầu trở nên bất ổn.

Giao Cửu cùng Giao Thập Lục cũng kinh hô một tiếng, hiển nhiên là tình huống cũng giống như Hàn Lập.

"Đây là chuyện gì!”

"Ta thật là khó chịu..."

"Không chịu nổi..."

"A!"

Những âm thanh trầm đục xen lẫn những tiếng kêu thê lương thảm thiết liên tiếp truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Đám người Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy những người phàm xung quanh cùng tu sĩ cấp thấp, thân thể bị huyết quang đánh trúng, làn da toàn thân lập tức trở nên đỏ như máu, không ngừng run rẩy.

Một tiếng "Phanh" vang lên, thân thể bọn họ trực tiếp phình to ra sau đó liền nổ tung, hóa thành từng cơn mưa máu sền sệch.

Qua mấy đợt hô hấp, mấy trăm ngàn người trong không gian điều bị nổ tung, hóa thành vô số cơn mưa máu, tràn ngập toàn bộ mặt đất.

Con mắt màu đỏ chuyển động, những cơn mưa máu trong không gian nhanh chóng hội tụ lại với nhau, hóa thành từng mảng mây máu. Mặt đất trong không gian vốn chật chội đã trở nên vắng vẻ, tầm mắt trở nên thoáng đãng.

Ở một chỗ cách khá xa ba người Hàn Lập, bỗng nhiên còn bốn thân ảnh đứng vững, toàn bộ đều được bao phủ trong một tầng hào quang, đúng là đoàn người Giao Bát.

Chẳng biết là bọn họ lẻn vào đây từ lúc nào.

Giao Cửu với Giao Thập Lục thấy tình hình này, trong lòng hơi vui sướng.

Bất kể như thế nào, trong lúc gặp tình hình quỷ dị như vậy mà còn có thể gặp được đồng bạn thì luôn làm cho con người ta phấn chấn một chút. Bảy tên Chân Tiên hợp lực, chắc chắn sẽ có biện pháp phá giải tình hình trước mặt.

Ánh mắt Hàn Lập nhanh chóng lướt nhìn qua đám mây máu trên không trung, trong lòng trầm xuống, thanh quang trên thân đại phóng, kiệt lực vận chuyển Pháp lực bên trong cơ thể, đồng thời thi triển một ít bí pháp với ý đồ đánh tan những dị biến bên trong cơ thể hắn.

Đáng tiếc, cho dù hắn thi triển bất kỳ thủ đoạn gì cũng đều không thể khiến cho tình huống bên trong cơ thể có chút chuyển biến tốt đẹp. Nhịp đập của trái tim càng lúc càng nhanh.

Một cỗ lực lượng vô hình đang nhốn nháo bên trong cơ thể của hắn, hướng về phía trung tâm, nơi có trái tim, ép tới.

Thân thể của hắn thì hoàn toàn ngược lại, bị một cỗ lực lượng khác cố gắng

nhét đầy, nhanh chóng khiến cho cơ thể hắn căng phồng lên.

Làn da trên cơ thể hắn hiện ra một tầng huyết hồng quỷ dị, chỉ có điều màu sắc vô cùng nhạt.

Hàn Lập động tâm. Trong đầu hắn không khỏi hiện ra cảnh tượng những người phàm cùng với những tu sĩ cấp thấp bị nổ tung cơ thể lúc nãy.

Cùng một lúc, Giao Cửu cùng Giao Thập Lục, thậm chí đám người Giao Bát ở phía xa, giờ phút này, làn da toàn thân cũng hiện ra một tầng huyết hồng quỷ dị.

Nhưng khiến cho bọn hắn chú ý là gã đại hán lùn mặc áo bào tím trên đài cao, cũng gặp tình huống tương tự như bọn hắn, biểu tình dữ tợn, có chút đau đớn.

Nhưng vào lúc này, bọn hắn tự nhiên cũng không rãnh để đi quản gã này.

Đến giờ phút này, tình huống đã rõ ràng.

Bọn hắn tự cho rằng đã thành công lẻn vào trong, nhưng thật ra đã sớm bị Công Thâu Hồng phát hiện, liền tương kế tựu kế vây lấy bọn hắn ở không gian trong lòng đất này. Mà đối phương vì không muốn để lộ bất kì dấu vết gì ra ngoài, sẵn sàng hi sinh gã Tán tiên dưới trướng của mình.

Đang cân nhắc, những con mắt màu đỏ xung quanh không ngừng chuyển động, từng vệt hào quang màu máu tiếp tục bắn ra.

Mọi người tuy rằng dốc hết sức để trốn tránh, nhưng mà vẫn như cũ, không ngừng bị huyết quang đánh trúng.

Mỗi một lần bị huyết quang xâm nhập vào trong cơ thể, sẽ gặp phải một cỗ pháp tắc quỷ dị xâm nhập, khiến cho nhịp tim trong cơ thể họ đột nhiên tăng nhanh một khoảng thời gian.

Giữa mấy nhịp thở, vẻ mặt mọi người đều lộ ra sự thống khổ. Trái tim trong lồng ngực cuồn cuộn như sấm, giống như muốn nhảy ra khỏi cơ thể bọn họ.

Trong bảy người, tình huống của Hàn Lập có vẻ khả quan nhất. Hắn đã tu luyện thành công Chân Cực Chi Khu, toàn thân trên dưới không thể bị phá vỡ. Trái tim cũng như vậy, cứng rắn hơn nhiều so với tu sĩ bình thường.

Trái tim trong cơ thể hắn tuy đập càng lúc càng nhanh, nhưng hắn vẫn còn có thể chịu đựng được.

Sắc mặt Giao Cửu trở nên âm trầm. Đến giờ phút này, gã cũng không thèm che giấu Pháp lực bản thân nữa, trong miệng gã lẩm bẩm vài câu, vô số phù văn màu lam chằng chịt trên người hắn bắn ra ngoài, đan xen ngưng tụ ra một vòng bảo hộ thật mỏng.

Vòng bảo hộ này tuy rằng nhìn mỏng manh, nhưng bên ngoài thủy quang lưu chuyển, tản mát ra từng cỗ Thủy pháp tắc chấn động mãnh liệt.

Huyết quang xung quanh bay vụt đến công kích vào vòng bảo vệ màu làm, tuy rằng vẫn có thể dễ dàng xuyên thấu, nhưng rõ ràng là huyết quang đã bị tiêu diệt không ít.

“Thì ra là thế, pháp tắc chi lực phải dùng pháp tắc chi lực thì mới có thể ngăn cản…” Hàn Lập mắt thấy cảnh này, trong lòng thầm nói.

Hàn Lập cùng Giao Cửu thoạt nhìn tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng tình huống của Giao Thập Lục thì không được như vậy, có chút hỏng bét.

Giờ phút này, Giao Thập Lục đã tung hết thủ đoạn ra, nhưng bị mấy luồng huyết quang xâm nhập, cơ thể hơi phồng lên, làn da đỏ tươi như máu, ngũ quan không ngừng tuôn ra huyết dịch.

Hắn giờ phút này mặc dù cũng thủ đoạn ra hết, nhưng bị mấy tầng màn hào quang phủ xuống cơ thể hơi phồng lên, làn da đỏ tươi như máu, ngũ quan chảy máu không ngừng.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu, trước tiên nghĩ cách rời khỏi nơi này!" Giao Cửu trầm giọng quát, ánh sáng màu lam trên thân hóa thành độn quang, hướng thẳng lên trời bắn ra.

Giao Thập Lục không nói hai lời lập tức đuổi kịp.

Hàn Lập tuy bị huyết quang ảnh hưởng ít nhất, nhưng quả thật nơi này thật sự rất quỷ dị, hắn dĩ nhiên cũng không muốn ở lại đây bị người mưu hại, cũng lập tức đuổi theo.

Đám người Giao Bát ở nơi xa cũng hiển nhiên nghĩ đến điều gì đó, cũng nhao nhao hóa thành độn quang cùng nhau bay đi.

Trên không trung, cánh tay của Giao Cửu mãnh liệt vung lên, một thanh thủy phi đao màu lam bắn ra, lóe lên rồ hóa thành một cây đao khổng lồ dài mười mấy trượng, phát ra âm thanh Phong Lô ù ù, hung hăn chém đỉnh không gian trên thạch bích.

Ngay lúc cây đao khổng lồ màu lam đụng đến vách tường không gian dưới đất, đột nhiên xảy ra dị biến!

Một mảng lớn huyết quang đột nhiên xuất hiện trên vách tường, hình thành một màn ánh sáng màu đỏ, bên trong ẩn chứa vô số phù văn, lượn lờ bất định.

Một âm thanh lớn “Keng” vang lên!

Cây đao khổng lồ màu lam như chém vào kim loại chứ không phải là chém vào đá, màn ánh sáng màu đỏ bình yên vô sự không hao tổn gì, đứng yên như núi.

Giao Cửu biến sắc!

Ầm ầm!

Vào thời khắc này, một tiếng oanh minh cực lớn truyền đến.

Chỉ thấy một cái hắc trùy ba mặt được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, bay ra từ một nơi ngay gần thân thể Giao Thập Lục.

Trong mắt Giao Thập Lục ẩn hiện một chút háo sắc, một ngụm tinh huyết phun ra, lóe lên rồi chui vào bên trong hắc trùy biến mất.

Hắc trùy lập tức quang mang đại phóng, nhanh chóng xoay tròn. Mặt ngoài hiện ra vô số phù văn thật nhỏ, từng đạo tia chớp màu đen như rắn quấn quanh thân trùy, phát ra tiếng sấm kinh thiên.

Tia chớp màu đen hướng đến chỗ nào, hư không liền kịch liệt chấn động, thậm chí hiện ra từng vết nứt màu đen.

------oOo------

Chương 114: Mạng đổi mạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Đi!"

Giao Thập Lục điểm ra một chỉ, chùy đen ba cạnh phát ra một tiếng nổ vang dội, nhanh chóng bắn ra một tia chớp màu đen, hung hăng đâm vào màn sáng màu đỏ ở bên trên.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc dục pháp quyết mãnh liệt của Giao Cửu, mặt ngoài của cây trường đao màu xanh hiện ra từng đạo phù văn, quang mang trở nên chói mắt. Bên cạnh đó, song quyền của Hàn Lập thì biến thành vô số quyền ảnh, cũng nhanh chóng công kích lên trên màn sáng màu đỏ.

Tiếng nổ vang dội!

Bề ngoài màn sáng màu đỏ tỏa hào quang, lõm sâu xuống nhưng mà không có chút dấu hiệu nào cho thấy sắp bị vỡ.

Vào thời khắc này, những đường vân màu máu trên những bức tường xung quanh đột nhiên tỏa ra huyết quang rực rỡ, truyền ra những âm thanh lộc cộc quái dị.

Đám mây máu khổng lồ kia đột nhiên quay cuồng, bỗng phân ra thành từng làn sương máu, di chuyển khắp bốn phương tám hướng, bị những đường vân màu máu hút vào bên trong tường, giống như là cá voi hút nước.

Trong nháy mắt, mây máu bay đầy trời đã biến mất không còn nhìn thấy gì, không gian dưới đất càng lộ ra vẻ vắng vẻ.

Những đường vân màu màu trên bức tường đột nhiên trở nên thô và to gấp nhiều lần so với trước. Những con mắt quỷ dị màu đỏ cũng theo đó phồng

to lên nhiều lần, thoạt nhìn giống như là đang trừng mắt nhìn, rất dữ tợn, đáng sợ.

Làm cho bọn người Hàn Lập ngạc nhiên chính là màn sáng màu đỏ ngăn cách tại vách đá trước đỉnh chóp cũng theo đó trở nên rắn chắc thêm, chỗ bị ba người bọn hắn hợp sức công kích lõm xuống, càng tỏa ra huyết quang chói mắt.

Một tiếng "Phanh"!

Chùy đen ba cạnh cùng trường đao màu xanh lam bị bắn ra ngoài.

Hàn Lập cũng bị dính lực phản chấn, thân hình lảo đảo, trong mắt hắn lóe lên vẻ hoảng sợ.

Không chờ cho bọn hắn làm thêm gì nữa, những con mắt màu đỏ ở bốn phía tản ra huyết quang cực lớn. Quang mang màu máu chói mắt trong chớp lát đã bao phủ toàn bộ không gian dưới đất lại, biến nơi này trở thành một thế giới màu huyết hồng.

"Thình thịch, thình thịch... "

Hàn Lập nhướng mày, hắn có thể cảm nhận rõ ràng được một luồng lực lượng pháp tắc mãnh liệt hơn nhiều so với trước, theo huyết quang xuyên thấu qua, không ngừng tràn vào bên trong thân thể khiến cho nhịp tim hắn đột nhiên đập nhanh hơn mấy lần.

Cho dù thân thể cứng cỏi như hắn cũng có chút cảm giác không chịu nổi.

Hàn Lập kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức dốc toàn lực sử dụng Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, phần trên cơ thể hắn nổi lên đồ án bảy điểm tinh quang, một luồng tinh quang bao phủ thân thể hắn lại.

Tất cả gân cốt, cơ bắp trong cơ thể hắn lập tức trở nên cứng như sắt. Bên ngoài trái tim nổi lên một tầng tinh quang khiến cho nhịp tim đập cuối cùng cũng chậm lại được mấy phần.

Mặt mày Giao Cửu sớm đã trở nên không còn một giọt máu. Gã không nói hai lời, tay bắt pháp quyết. Quang mang thủy lam quanh người lóe lên. Một đạo hắc quang từ bên trong cơ thể bay ra, cũng nhanh chóng phồng lớn, hóa thành một lão giả mặc áo bào đen, toàn thân bị vầng sáng thủy lam chói mắt bao phủ.

Bên trong những vầng sáng xanh lam là vô số phù văn màu xanh chuyển động, tản mát ra từng đợt lực lượng pháp tắc mãnh liệt.

Hai tay Giao Cửu bấm niệm pháp quyết, sau đó phất tay tung ra một chiêu.

Vầng sáng xanh lam bao quang lão giả áo bào đen lập tức bắn ra, dung nhập vào bên trong cơ thể gã.

Lam quang quanh người Giao Cửu phóng lớn, lực lượng pháp tắc hình thành một vòng bảo hộ sáng gấp mấy lần, liền chặn lại huyết quang đang ăn mòn xung quanh.

Trong ba người thì Giao Thập Lục vốn không có cơ thể cường tráng mạnh mẽ như Hàn Lập và là Tán Tiên cũng không có cách nào thi triển lực lượng pháp tắc bảo vệ cơ thể được, nên khi từng luồng huyết quang mãnh liệt bao phủ xuống xung quanh, sắc mặt gã trong nháy mắt liền trở nên trắng bệch.

Một luồng lực lượng pháp tắc không ngừng điên cuồng tràn vào bên trong cơ thể gã, hóa thành một luồng lực lượng quỷ dị, hung hăng công kích vào tim gã.

Trái tim gã nhanh chóng đập nhanh, cuối cùng một tiếng “bốp” trầm đục vang lên trong lồng ngực. Giao Thập Lục liên tục phun ra máu tươi, xen lẫn bên trong đó là những mảnh vỡ nội tạng. Một tiếng “Bịch” vang lên, thân thể gã ngã xuống mặt đất

Quang mang trên cây chùy đen ba cạnh bỗng tiêu tán, một tiếng “Keng” vang lên, cây chùy đen rơi xuống mặt đất.

Trong mắt Giao Thập Lục tràn đầy vẻ không cam tâm, giơ tay ra phía trước giống như đang muốn bắt lấy cái gì đó. Nhưng mà, thân thể gã đột nhiên

phồng to lên giống như bị thổi. Một tiếng "bùm" vang lên. Thân thể gã nổ tung, hóa thành một mảng lớn huyết vụ vô cùng kiều diễm, tản mát ra Linh lực chấn động kinh người.

Nguyên Anh bên trong cơ thể gã không kịp thoát ra, bị cỗ Huyết pháp tắc ăn mòn, cũng nổ tung, đã bị diệt.

Mà đám huyết vụ mới vừa biến thành kia giống như đang bị ai đó điều khiển. Nó vừa mới hình thành liền lập tức quay cuồng một hồi, sau đó chia nhỏ thành mấy chục phần chui vào bức tường xung quanh rồi biến mất. Giống như những đám mây máu trước đó, đều bị bức tường xung quanh hấp thụ.

Biến cố này phát sinh chỉ trong chớp mắt. Những bức tường xung quanh hấp thụ huyết vụ của Giao Thập Lục, lập tức luồng lực lượng pháp tắc tràn ngập trong không gian trở nên mạnh mẽ hơn.

Hàn Lập bỗng cảm thấy âm thanh trái tim đập thình thình lại vang lên ở bên tai. Mặc dù kinh sợ nhưng hắn vẫn hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn đã chọn con đường Huyền Tiên để tu Tiên, với những vấn đề liên quan đến cơ thể, đã nghiên cứu cực kì thấu đáo. Trái tim chính là chỗ căn bản trên cơ thể người, dĩ nhiên hắn càng hiểu kỹ.

Mà quỷ dị ở đây chính là âm thanh của nhịp tim, tuyệt đối không phải một lúc đập mạnh rồi bỗng đập nhanh, mà bên trong chắc chắn có ẩn chưa một quy luật nào đó.

Vừa rồi lúc cơ thể của Giao Thập Lục nổ tung, trong nháy mắt, có vẻ như hắn mơ hồ đã biết được điều gì đó.

Mặt khác, sau khi Giao Thập Lục chết, mũi miệng của Giao Cửu bỗng chảy ra máu tươi, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Giao Cửu cũng ý thức được, lực lượng Huyết pháp tắc ở bốn phía xung quang bỗng nhiên mạnh mẽ hơn, rất có thể có liên quan đến cái chết của

Giao Thập Lục.

Nhưng mà hôm nay, gã đã thu hồi hóa thân Địa Chính chứa Tín Niệm lực cùng với lực lượng pháp tắc vào bên trong cơ thể. Đáng tiếc vẫn là không có cách nào ngăn cản được luồng pháp tắc quỷ dị bên trong huyết quang.

Thình! Thình! Thình!...

Gã có thể cảm nhận được, tốc độ của nhịp tim đã gần như đến cực hạn mà thân thể gã có thể chịu được.

"Không, ta tuyệt đối không cam tâm!"

Nội tâm Giao Cửu gào thét, đáng tiếc là hữu tâm vô lực. Ngay cả lời nói gã còn không thể thốt lên được, thâm chí còn trơ mắt đứng nhìn luồng ánh sáng pháp tắc đang bảo vệ thân thể dần dần trở nên ảm đạm. Trong mắt gã lộ ra một vẻ tuyệt vọng.

Một tiếng “bùm”!

Một nắm đấm không biết từ đâu thình lình xuất hiện, xuyên qua vòng bảo vệ thân thể gã, đánh vào sau lưng, chỗ trái tim gã.

Một luồng quyền kình thẩm thấu vào cơ thể, lập tức phát huy tác dụng lên trái tim gã.

Luồng quyền kình này cực kỳ xảo diệu, như sợi bông vải, nhấp nhô không ngừng. Chỉ một thoáng sau, liền khiến cho nhịp tim đập bình thường trở lại, sau đó luồng quyền kình công kích mạnh mẽ lên luồng pháp tắc quỷ dị trong cơ thể gã, khiến cho nó lập tức tiêu tán hơn phân nửa.

Phụt!

Giao Cửu há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên bình thường. Gã quay đầu nhìn lại, phát hiện Hàn Lập không biết từ đâu đã ở phía sau, đang chậm rãi thu cánh tay lại.

Gã cảm thấy nao nao, mặc dù không rõ tại sao một quyền của Hàn Lập lại có thể phá giải được sự ăn mòn của lực lượng pháp tắc. Nhưng mà, gã vẫn cảm kích, gật đầu nhẹ với Hàn Lập.

Lúc này, những con mắt màu đỏ trên tường chẳng biết tại sao lại bắt đầu từ từ khép lại. Huyết quang tràn ngập toàn bộ không gian dưới lòng đất cũng theo đó nhanh chóng mà tiêu tán.

Nhưng những đường vân màu máu còn lại ở tầng huyết quang trên vách đá vẫn như trước không có tiêu tán.

Nhịp tim của Hàn Lập cùng Giao Cửu đã khôi phục lại như bình thường, thở phào nhẹ nhõm nhưng cảm giác giống như đã trải qua mấy đời.

Ở đằng xa, một bóng người đang rơi từ trên trời xuống, nhìn thân hình thì hóa ra là Giao Bát. Giờ phút này, toàn thân gã đều đẫm máu, có chút thê thảm, hiển nhiên là đã bị đại thương nguyên khí. Nhưng mà có thể ngăn cản được luồng Huyết pháp tắc cuồng bạo xâm nhập thân thể, dĩ nhiên gã cũng có tìm hiểu về lực lượng pháp tắc và cũng có vài phần đặc biệt.

Ngoại trừ ba người bọn hắn ra thì trong cái không gian to lớn dưới mặt đất, chẳng còn ai sống sót cả. Trong không khí tràn ngập một mùi máu tanh làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Vừa rồi, bọn hắn phải tự lo cứu lấy bản thân, không có thời gian rảnh để đi quan sát tình huống xung quanh. Đối với tình huống của đám người Giao Bát như thế nào, cũng không có chú ý kỹ.

Xem ra, bốn người bọn Giao Bát, hiển nhiên cũng là tung ra hết các thủ đoạn để tìm cách xông ra khỏi không gian này. Nhưng rất tiếc lại không có kết quả, cuối cùng thì chỉ còn một mình Giao Bát còn sống, ba người còn lại chắc hẳn đã chết.

Nói cách khác, sau trận này, bốn tên tu sĩ cấp bậc Chân Tiên đã chết ngay tại chỗ, thậm chí có thể nói là hình thần câu diệt.

Trừ việc đó ra, tên đại hán lùn áo bào tím đứng trên đài cao ở trung tâm

không gian huyết sắc kia cũng biến mất không rõ tung tích. Nơi y đứng chỉ còn một cây đại phiên màu máu, linh quang ảm đạm, lẻ loi trơ trọi cắm vào mặt đất.

Hàn Lập không có chút vui mừng nào với cái chết của đại hán lùn mặc áo bào tím. Ngược lại, lông mày hắn còn đang nhíu lại.

Thiết lập cạm bẫy nơi đây chính là Công Thâu Hồng đảo chủ của đảo Hồng Nguyệt. Người này quả nhiên tâm ngoan thủ lạt. Vì để dẫn dụ bọn người Hàn Lập đến đây, mà y sẵn sàng hy sinh một tên Tán Tiên dưới trướng mình, điều đó có nghĩ là y đã có ý định muốn giết hết bọn hắn.

Ý niệm trong lòng Hàn Lập điên cuồng chuyển động, lấy ra một ít đan dược ăn vào, nhanh chóng vận công để luyện hóa.

Hắn cũng không cho rằng đối phương có thể dễ dàng buông tha cho bọn hắn.

“Giao Thập Ngũ, đa tạ ân cứu mạng lúc nãy. Ta vô cùng cảm kích.”

Giao Cửu giờ phút này cũng một hơi ăn mấy viên đan dược, vội vàng chắp tay với Hàn Lập, nói lời cám ơn.

Nói rồi, gã giơ một tay lên, lão giả áo bào đen đứng bên cạnh gã nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong cơ thể gã.

"Mọi người khi gặp nguy hiểm, theo lý phải hỗ trợ lẫn nhau. Đạo hữu Giao Cửu không cần phải khách khí.” Hàn Lập hiển nhiên sớm đã phát hiện ra đối phương khi gã thả hóa thân Địa Chích ra nhưng thần sắc trên mặt hắn không đổi, thản nhiên nói.

Hắn không những nhận biết được Hóa thân kia, mà còn đã từng giao thủ qua. Chính là hóa thân của Lão tổ Lục Khôn lúc trước cùng với Hàn Khâu đến Đảo Ô Mông.

Không nghĩ đến người này lại là một thành viên lâu năm của Vô Thường Minh, lại thật trùng hợp cùng chấp hành nhiệm vụ với mình.

Lúc này, Giao Bát cũng từ phía xa bay tới, đến bên cạnh hai người Hàn Lập, chắp tay về phía hai người, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ, nói:

“Xem ra chúng ta đã chậm một bước, bị Công Thâu Hồng tương kế tựu kế rồi.”

“Công Thâu Hồng tu luyện công pháp tà dị như vậy, lại còn tàn sát vô số tu sĩ cùng với người phàm. Quả thực điên rồ.” Giao Cửu hung hăng nói.

“Hai vị, hiện tại chúng ta vẫn chưa thoát khỏi tình huống nguy hiểm. Hay là, trước tiên suy nghĩ một chút, tìm cách thoát khỏi nơi này đã.” Hàn Lập quét mắt nhìn xung quanh, miệng chậm rãi nói.

Hắn vừa dứt lời, một tiếng cười quái dị khằng khặc truyền đến:

"Hắc hắc, không nghĩ tới ba vị vẫn có thể sống sót. Vô Thường Minh quả nhiên là nơi Ngọa hổ tàng long!”

Ngay sau đó, ở chỗ đài cao trong không gian, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đài cao sụp đổ, vỡ vụn, lộ ra một hang động lớn.

Một đoàn mây máu từ đó bắn ra, hơi chấn động liền biến mất, rồi hiện ra ba bóng người.

Một người trong đó chính là người phục kích Hàn Lập tại thành Thiên Thủy. Chính là lão giả áo bào tím. Trong hai người còn lại, một người mặc áo bào tím Huyết nguyệt là một đại hán trung niên, thân hình cường tráng, râu quai nón, đôi mắt lóe tinh quang.

Người còn lại là một thiếu phụ mặc váy đen, thân thể mập mạp, ngũ quan dẹt, da đen như đáy nồi, nói chung rất là xấu xí.

Khí tức ba người này tản ra, đều là Chân Tiên.

Trong ba người, khí tức mạnh nhất là gã đại hán trung niên. Hai người còn lại tựa hồ cũng coi đại hán trung niên là người cầm đầu.

Ánh mắt đại hán râu quai nón âm trầm nhìn ba người Hàn Lập, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh.

------oOo------

Chương 115: Tái chiến Cừu Ngũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Hàn Lâm Nhi & cubihu

Edit: wait

"Trước kia tại thành Thiên Thủy, chính tiểu tử này là người đã phá vỡ không gian Huyết Mang của ta. Ngày đó ta cứ cho là trùng hợp nhưng giờ xem lại thì thấy kẻ này quả có chút tà môn." Lão giả áo tím nheo mắt, chỉ vào Hàn Lập nói.

"Cừu Ngũ, xem ra ngươi có hứng thú với hắn. Vậy giao hắn cho ngươi, bọn ta sẽ thu thập hai kẻ còn lại." Sửu phụ váy đen khàn giọng nói.

(*Sửu phụ = người phụ nữ xấu xí)

"Chính hợp ý ta." Cừu Ngũ cười hắc hắc nói.

Khi ba người đại hán râu quai nón đang phân chia, ba người bên Hàn Lập cũng quan sát đối phương, sắc mặt trầm hẳn lại.

Đối phương là ba tên Tán Tiên Chân Tiên cảnh sơ kỳ, theo lý thì thực lực không bằng nhóm Hàn Lập, nhưng nay ngoài họ Hàn ra thì hai người đều bị thương không nhẹ, nếu lúc này liều mạng đấu có lẽ cũng không thể thoát thân ngay được.

"Xem ra ba người này chính là ba thủ hạ Tán Tiên của Công Thâu Hồng." Giao Bát liếm môi, truyền âm cho hai người Hàn Lập.

"Nơi này cực kỳ quỷ dị, lát nữa sợ là sẽ có chuyện xấu xảy ra." Hàn Lập liếc qua những đường vân màu máu nhạt trên vách tường, truyền âm trả lời.

"Phải tốc chiến tốc thắng, đừng giấu giếm thủ đoạn nào nữa." Giao Cửu hít

một hơi thật sâu nói.

Tiếng còn chưa dứt, ba tên kia đã lao tới.

Chưa thấy bọn chúng có động tác gì, không gian phía trước ba người Hàn Lập đã chấn động rồi hiện ra hàng trăm Quang Nhận màu máu lao về phía ba người Hàn Lập.

Thấy thế, đôi mắt Hàn Lập sáng lên, mau chóng lùi về sau nửa bước, thu quyền ở hông tụ lực rồi đánh ra.

Một cỗ man lực tuôn ra, va chạm vào đám quang nhận tạo thành những âm thanh như mưa rơi xuống lá chuối. Xong quang nhận chỉ dừng lại một chút, sau đó chợt nổ tung, hóa thành vô số sợi tơ màu máu tan đi nhanh chóng.

Không chờ màn sáng tan đi, ba tên Cừu Ngũ đã xông tới, lao về phía đối phương.

Giao Bát nhìn đại hán râu quai nón đang lao về phía mình, sắc mặt trầm xuống, vội giơ tay bấm pháp quyết, bất chấp thương thế trên người.

Chỉ thấy quanh thân gã sáng lên, một đạo thanh quang bay ra, hóa thành một nam tử gầy gò mặc áo bào trắng đứng bên cạnh gã. Nam tử này tương đối giống với Giao Bát, chỉ là da màu xanh biếc, trên thân được phủ một vầng hào quang xanh biếc, chính là Địa Chích hóa thân của gã. Địa Chích vừa hiện ra đã nhào tới trước người Giao Bát, khẽ khom người hít mạnh một hơi.

Ngay sau đó, từng cơn gió lớn ập tới, vô số luồng khí lưu màu trắng điên cuồng lao lên, hóa thành một dòng xoáy trắng xóa chui vào miệng hóa thân làm bụng nó phồng lên. Một lát sau, nó há miệng.

Ầm!

Một luồng sóng khí màu xanh phun ra, rồi hóa thành một con rồng màu xanh biếc, giương nanh múa vuốt bay ra.

Đại hán râu quai nón thấy vậy chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm tụ lực, chỉ giơ tay đập về phía trước.

Chỉ thấy phía trước nắm đấm của y xuất hiện một bộ quyền giáp bằng bạch cốt. Lúc này, một đạo quyền ảnh hình ác quỷ dưới lớp hào quang bay ra, nghênh đón đầu rồng đang lao tới.

Một tiếng động cực lớn vang lên!

Đầu rồng va chạm trực diện với ác quỷ, vô số đạo phong nhận bắn ra khắp nơi.

"Boong boong boong "

Tiếng vang sắc nhọn bên trong địa cung không ngừng vang lên. Mặt đất, bức tường cùng cột đá như là đậu hũ, nhao nhao bị phong nhận cắt ra thành từng lỗ thủng sâu hoắm.

Đại hán râu quai nón đánh ra một quyền, trên thân hiện ra một tầng huyết quang nhàn nhạt, không tránh né mà vọt thẳng vào bên trong tầng phong nhận dày đặc, tiếp tục phóng đến phía Giao Bát.

Những phong nhận đánh đến huyết quang ở trên người y liền phát ra tiếng phốc phốc nhưng không mảy may xâm nhập được.

Giao Bát cắn răng, đưa hóa thân Địa Chích nhảy lên nghênh đón.

Bên kia, Sửu phụ váy đen va chạm một kích mãnh liệt với Lục Khôn trên hư không. Sau đó, trên thân ả được khói đen dày đặc lôi cuốn về phía sau, rồi nhẹ nhàng hạ xuống.

Nhưng mà, còn chưa dẫm được chân lên mặt đất vững chắc thì lông mày ả lại đột nhiên nhíu lại.

Chỉ thấy trong hư không dưới chân lóe lên hắc quang, đột nhiên hiện ra một Hắc Vụ Liên Hoa.

Mũi chân ả vẫn vô tư giẫm mạnh lên Hắc Liên, rồi thân mình nhảy lên, hạ xuống chỗ khác.

Chỗ mặt đất mà ả vốn định giẫm chân tràn đầy máu ở bên trong nhưng đột nhiên nhộn nhạo lên một hồi rung động. Một thân ảnh màu đen trong tay cầm một thanh Thủy Kiếm màu lam, hiện ra là hóa thân Địa Chích của Lục Khôn.

Lục Khôn xuất ra một ám chiêu nhưng không đạt hiệu quả nên sắc mặt trầm xuống. Một mặt gã gọi hóa thân lão giả áo đen ra, đồng thời hiện thân tấn công về phía thiếu phụ váy đen.

Cách đó không xa, mắt Cừu Ngũ nhìn về phía Hàn Lập, lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, lần trước chú ý đến ngươi. Quả không đơn giản, không ngờ còn là một gã Huyền Tiên. Vừa vặn ta luyện chế Huyết Khôi đang thiếu một thân thể thích hợp. Thân thể ngươi là Chân Cực Chi Khu vừa vặn thích hợp đấy."

Hàn Lập nhìn hắn, nhếch miệng, không thèm trả lời, chỉ hơi nhấc tay nắm chặt thành nắm đấm.

Lão giả áo tím thấy thế, khóe mắt mãnh liệt run rẩy, trong ánh mắt sát ý lập tức trở nên lạnh thấu xương.

Chỉ thấy bàn tay y lật lại, trong lòng bàn tay lập tức lóe lên hắc quang, hiện ra một cái bát tròn màu tím đen, bên trong chớp động ánh sáng màu đỏ, nhộn nhạo không thôi, tựa như toàn là máu tươi đỏ thẫm.

Âm thanh ngâm tụng từ trong miệng Cừu Ngũ vang lên làm cho ánh sáng màu đỏ trong bát tròn lập tức mãnh liệt, lúc đầu chỉ là dòng máu hơi nhộn nhạo rung động nhưng lúc này lại như điên cuồng sôi trào.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy dòng máu tươi dâng lên kia lại như lộ ra nguyên một đám gương mặt ác quỷ giãy giụa gào khóc, tranh nhau tìm kiếm lối ra bên ngoài bát, phảng phất như muốn trốn thoát ra ngoài.

"Nhanh "

Cừu Ngũ ra lệnh một tiếng, quang mang phía trên bát tròn lập tức rực rỡ, dốc toàn bộ lực lượng tạo ra một mảng lớn huyết dịch ở giữa không trung bao trùm phạm vi trăm trượng thành ngập trời huyết lãng, phô thiên cái địa quét tới phía Hàn Lập.

Một mùi tanh hôi đến cực điểm lập tức tràn ra, nhiều tiếng thê lương gào rú không ngừng quanh quẩn, Âm khí xung quanh lập tức đại thịnh, giống như Minh giới hàng lâm.

Phảng phất như tất cả tu sĩ cùng phàm nhân đã chết tại nơi này vào lúc này đều hồi hồn, mạnh mẽ phóng thích ra oán niệm cùng sát ý.

Cảm thụ được cỗ máu tanh cùng khí tức âm hồn, lông mày Hàn Lập không khỏi khẽ cau lại.

Cổ tay hắn vung lên, bay ra trước mặt một kính tròn màu vàng. Mặt kính sáng ngời, phóng ra một mảnh quang mang màu vàng, hóa thành một màn sáng tròn, bao trùm xung quanh hắn.

Phía màn sáng khẽ phồng hiện ra chỗ mảnh huyết lãng trùng trùng điệp điệp đánh ở trên.

"Oanh" một thanh âm vang lên.

Màn sáng màu vàng đột nhiên run lên, tiếp theo lại vững chắc.

Nhưng sau một khắc bị nhiễm huyết lãng khiến mặt ngoài màn sáng "Xèo xèo" tiếng nổ lớn, toát ra mảng khí trắng lớn, thoạt nhìn như mặt hồ nóng chảy. Kính tròn màu vàng lơ lửng ở giữa không trung cũng không ngừng rung rung.

Chỉ nghe "choang" vang lên một tiếng thanh thúy. Kính tròn vỡ vụn ra, mất hết linh quang, rơi xuống đất.

Đã không còn màn sáng màu vàng ngăn cản, huyết lãng mãnh liệt đánh tới như một phiên quyển bao cả thân hình Hàn Lập vào.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên huyết quang, cả người nhất thời ở trong biển máu mênh mông, vô cùng sền sệt khiến cho thân hình hắn lập tức chịu áp lực.

Ngoài ra, ngâm trong máu, tầng Chân Cực Chi Mô bên ngoài cơ thể tuy rằng vẫn như trước, tản ra quang mang nhàn nhạt, nhưng hắn vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được, màng ánh sáng cũng đang bị một cỗ lực lượng rất nhỏ nhưng cực kỳ dơ bẩn không ngừng xâm nhập.

Mà ở trong biển máu, xung quanh bỗng nhiên có từng thân ảnh dữ tợn tới lui tra xét liên tục.

Bọn chúng mặc kệ là già hay trẻ, là nam hay nữ, giờ phút này đều có bộ dạng hung thần ác sát, giương nanh múa vuốt lao tới hắn cắn xé.

Hắn khẽ quát một tiếng, hai tay vung lên mơ hồ, lúc sau nổi lên vô số quyền ảnh rậm rạp chằng chịt, đánh tới hơn trăm đạo nhân ảnh xung quanh, đồng thời quanh thân hiện lên từng mảnh Kim Lân. Thân hình hắn lăng không phóng đi, chính là muốn nỗ lực tột cùng từ trong vũng máu thoát ra.

"Còn muốn chạy trốn, nằm mơ!"

Cừu Ngũ thấy vậy, miệng quát to một tiếng, huyết quang trong tay y vừa hiện đánh vào bát tròn, lập tức phù văn rậm rạp chằng chịt từ đó cuồn cuộn bay ra, nhao nhao vây khốn Hàn Lập trong biển máu.

Hàn Lập chỉ cảm thấy vũng máu xung quanh ầm ầm chấn động, nhanh chóng xoay tròn theo một hướng, độ nóng kịch liệt tăng cao như nước đang sôi trào lên.

Chỉ chốc lát sau, nhiệt độ trong vũng máu đã có thể so với dung nham rừng rực nóng bỏng trong núi lửa rồi.

Thân ảnh Hàn Lập trong vòng xoáy máu đang sôi trào đung đưa kịch liệt. Làn da bên ngoài thân cùng Kim Lân đều trở nên đỏ rực mà lực kéo của vũng máu tăng lên không chỉ gấp mấy lần khiến hắn nhất thời giữa lúc này

không cách nào thoát thân ra được.

Mặt hắn đanh lại, bàn tay vung lên, một tiếng thanh minh lập tức vang lên. Tinh Viêm Hỏa Điểu lập tức từ trong thân thể hắn bay ra, hóa thành ngọn lửa màu bạc bao hắn lại.

Đã có ngọn lửa này ngăn cách, những dòng máu nóng bỏng kia không cách nào tới gần hắn nửa bước.

Thậm chí, nhiệt độ của ngọn lửa bạc khiến vùng máu xung quanh Hàn Lập bốc hơi rất nhanh.

Chỉ chốc lát sau, ngay bên cạnh hắn tạo thành một vòng chân không, lực kéo không còn sót lại chút gì.

"Không có thời gian lãng phí với ngươi!"

Hàn Lập dứt lời, thân hình lập tức xông lên, những vùng máu nguyên bản sền sệt nóng bỏng khi chạm vòng bảo hộ do Tinh Viêm Hỏa Điểu biến thành, nhao nhao tán loạn.

Lúc này, hắn từ trong vòng xoáy của biển máu phóng lên trời. Sau đó không nói hai lời, hắn khoát tay, hung hăng đánh một quyền tới Cừu Ngũ.

Tên kia trong lòng kinh hãi, hai tay vội vàng hướng một chiêu trước người, vung ra một pháp quyết.

Cái bát tròn lập tức phát triển lớn mấy lần, phù văn trên bề mặt bát lập tức sáng rõ, tản mát ra từng vòng quang mang màu đen, chắn trước người y.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang rất lớn!

Quang mang màu đen trước người lão giả áo tím chạm vào quyền ảnh đánh xuống lập tức nổ tung, hóa thành vô số mảnh vỡ, phân tán bốn phía. Quang mang phía trên bát tròn màu đen lập tức tối sầm lại, nứt ra mấy đường giống như mạng nhện, rồi rút về bé như ban đầu.

Ngực bụng Cừu Ngũ chấn động, rên lên một tiếng khó chịu, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Y thu hồi bát tròn, bàn tay khẽ run sờ lên phía trên kẽ nứt, trong mắt khiếp sợ nói ra: "Điều này sao có thể..."

Lời nói chưa dứt, chợt nghe một tiếng hú gọi bén nhọn vang lên. Một con Hỏa Điểu màu bạc, mang theo cái đuôi lửa rất dài như một mũi tên bắn nhanh qua phía y.

------oOo------

Chương 116: Kinh sợ nhị tiên thối lui

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: khongpit

Edit: wait

Chứng kiến Ngân Sắc Hỏa Điểu xuất hiện, Cừu Ngũ lộ vẻ kinh hoàng, nhưng sự tình cho đến bây giờ, hắn chỉ có thể cắn răng, phun ra ba ngụm tinh huyết vào viên bát ở trong tay.

Tinh huyết dính vào mặt ngoài của viên bát, tất cả không trừ một giọt đều được hấp thụ sạch sẽ, ngay lập tức viên bát rung động ông ông. Huyết quang phía dưới đại thịnh, từng vòng phù văn nổi lên, một cột máu dần hình thành, một con Giao Long bay ra từ trong đó.

Giao Long vừa mới lao ra khỏi cột máu, liền mở miệng, phún ra một dòng máu như thác đổ, hóa thành một cơn sóng màu tràn đến chỗ Ngân Sắc Hỏa Điểu (chim lửa màu bạc).

Sóng máu sền sệt, bên trong xen lẫn từng tia hắc khí, tỏa ra một loại mùi hôi tanh kinh khủng khiến người ta nôn mửa.

Ngân Sắc Hỏa Điểu thấy vậy, thân hình không ngừng lại, khẽ vỗ hai cánh, lập tức hiện lên ngân quang quanh thân, tạo ra vô số ngân sắc hảo cầu (hỏa cầu màu bạc), trực tiếp nghênh đón cơn sóng máu đang lao đến.

“Phốc phốc” vài tiếng nổ lớn vang lên!

Mỗi một quả cầu lửa màu bạc rơi vào sóng máu đều tạo thành một vụ nổ

lớn, hóa thành mảng lớn ngân diễm lan tràn ra xung quanh, những nơi ngân diễm tràn tới đều phát ra âm thanh xì xì, hơn phân nửa cơn sóng máu bị những hỏa cầu làm bốc hơi thành từng sợi khói trắng.

Chỉ trong khoảnh khắc, sóng máu bị thủng như tổ ong, tại trung tâm, sóng máu bị ngân diễm phá thành một cái lỗ thủng tới hai ba mươi trượng.

Ngân Sắc Hỏa Điểu hóa thành một đạo ngân hồng, xuyên thủng qua lỗ thủng, lao thẳng đến chỗ Cừu Ngũ đang ở phía sau.

Cừu Ngũ thấy thế, chợt cắn răng, mười ngón tay nhanh chóng bấm động, huyết mang quanh thân huyết giao đại phóng, có thể mơ hồ nhìn thấy vô số phù văn óng ánh hiện lên bên trong. Huyết giao dũng mãnh lao tới Ngân Sắc Hỏa Điểu.

Lam mang trong mắt Hàn Lập lóe lên, hình như nghĩ tới điều gì đó, chợt rùng mình, vội vàng thúc giục pháp quyết, muốn triệu hồi Hỏa Điểu quay lại.

Nhưng ngay tợi thời điểm đó, phù văn ở mặt ngoài của huyết giao tỏa ra tinh quang càng sáng tỏ hơn, đột nhiên nổ tung, hóa thành mảng lơn huyết vụ, vừa vặn bao phủ Ngân Sắc Hỏa Điểu chưa kịp trở về.

Nhưng, sau đó, truyền ra một tiếng thanh minh, một quả cầu lửa màu bạc bay ra từ bên trong huyết vụ, hóa thành Ngân Sắc Hỏa Điểu, bay nhanh tới chỗ Hàn Lập.

Hỏa Điểu nhìn có chút ảm đạm, bên ngoài còn bị không ít huyết vụ bám vào, hiển nhiên bị vụ nổ khi huyết giao tự bạo ảnh hưởng không ít.

Hàn Lập, bấm niệm đem huyết vụ bám ngoài thân hỏa điểu cho bốc hơi hết, sau đó để cho Hỏa Điểu bay vào tay áo, biến mất.

Đối phương triệu hoán huyết giao, vậy mà có một tia pháp tắc lực ẩn chứa trong đó, mang theo khả năng ăn mòn Linh tính cực cao. May mắn hắn làm ra quyết định nhanh chóng triệu hồi Hỏa Điểu, nếu không sợ rằng Linh tính của nó sẽ bị ăn mòn không ít.

Sắc mặt Cừu Ngũ có chút tái nhợt, hiển nhiên một phen thi pháp vừa rồi cực kỳ hao tốn Nguyên Khí, mắt thấy Hàn Lập vẫn bình yên vô sự, trong mắt hiện lên vẻ oán độc.

Một màn làm cho người ta rợn tóc gáy xuất hiện!

Chỉ thấy hai tay lão xé rách áo bào, lộ ra phần bụng bị thủng một lỗ dài, da thịt co lại, làm cho lỗ thủng càng ngày càng lớn.

Viên bát màu tím phát ra ô quang mãnh liệt, giống như cộng hưởng lóe lên bay vào bên trong lỗ thủng đó.

Cùng lúc đó, huyết vụ tạo thành do huyết giao tự nổ, cùng với cơn sóng máu ầm ầm quay ngược lại, tất cả đều chui vào lỗ thủng trên bụng, tiến vào trong người Cừu Ngũ.

Mà thân hình lão cũng theo đó mà cao lớn hơn, hai con ngươi biến mất, thay vào đó là hai viên đá quý màu đỏ.

Quần áo trên người lão giờ phú này đề bị nghiền nát, làn da mọc lên từng cái vảy đỏ, lão biến thành một cái Cự Nhân cao bảy tám trượng toàn thần màu huyết hồng, sáng bóng lấp lánh.

Hàn Lập híp mắt lại, không lùi mà tiến, vọt thẳng tới cự nhân.

Cừu Ngũ biến thành Cự Nhân thấy vậy, phát ra một tiếng cười khằng khặc quái dị, giơ chưởng lên vỗ tới đỉnh đầu Hàn Lập một chưởng, những nơi đi qua hư không run rẩy.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ nặng tựa Thái Sơn giáng xuống, thân hìn trầm xuống, hai chân vậy mà phải đạp lên mặt đất, trong chớp mắt nửa người của hắn lún vào trong lòng đất.

Thế nhưng huyết tinh Cự Nhân sau khi đánh ra một chưởng này, thân hình

lại chấn động mạnh, có chút bất ổn lùi về sau mấy bước mới ổn định được thân hình.

Vào lúc này, Hàn Lập nhảy ra khỏi mặt đất, bay lên tới đỉnh động, hai chân đạp một cái vào đỉnh động, thân hình một chuyển, như lưu tinh trụy lạc (sao băng rơi xuống), lao thẳng tới huyết tinh Cự Nhân.

Ở ngực Hàn Lập sáng lên bay đốm sáng màu lam, ánh sáng màu lam lan tới cánh tay phải khiến cho nắm đấm cũng sáng lấp lánh như tinh quang, đập vào cự quyền của huyết tinh Cự Nhân.

"Oanh long long" một loạt tiếng nổ lớn vang lên không ngớt.

Phảng phát như sơn băng địa liệt (núi rung đất chuyển) huyết quang ở mặt ngoài của cự quyền tán loạn, sau đó từng khúc, từng khúc một vỡ ra, biến thành từng khối tinh thạch rơi xuống.

Hàn Lập thế như chẻ tre, nắm đấm như lưỡi dao sắc bén, đánh cho cự nhân vỡ vụn thành từng khúc, đem nửa người phía trên đánh vụn.

Huyết tinh Cự Nhân bất động, huyết quang ở hai mắt ảm đạm, sau đó hóa thành từng khối Tinh Thạch ầm ầm rơi xuống, tạo thành một đống Tinh Thạch màu đỏ.

Một khối tinh thạch ở đan điền, Hàn Lập thấy được một người tí hon màu vàng ảm đạm, rõ ràng là Nguyên Anh của Cừu Ngũ.

Tựa hồ do sử dụng bí thuật nên bị phong cấm tạm thời bên trong đó, không thể chạy đi.

Hàn Lập thò tay, định đem viên tinh thạch đó thu lại, Nguyên Anh bên trong đột nhiên phát nổ, "bành" một tiếng, hóa thành một chùm huyết vụ, trực tiếp lao vào bên trong huyết tương, biến mất không thấy bóng dáng.

Từ lúc Cừu Ngũ xuất thủ, đến khi Hàn Lập đánh chết gã, trước sau bất quá hơn mười hơi thở công phu, điều này khiến cho bốn người còn đang đánh nhau kịch liệt ở không xa đó, nhao nhao kinh hãi.

Nhưng biểu hiện của bốn người lại hoàn toàn trái ngược nhau, Giao Bát Giao Cửu kinh hỉ, còn đám người đại hái râu quai nón lại kinh sợ.

Dị sắc lóe lên trong mắt của Sửu phụ (người phụ nữ xấu xí đến mức ma chê quỷ hờn -_-) váy đen, lúc này không dây dưa với Lục Khôn nữa, thừa dịp mọi người không chú ý, thân hình chớp động một cái, đã bay tới đài cao trong địa cung.

Hầu như cùng một thời điểm, đại hán râu quai nón cũng có hành động tương tự, thân hình gã đã xuất hiện trên đài cao ngay cạnh sửu phụ.

Sau một khắc, thân hình hai người mờ dần, rồi hóa thành một đoàn Huyết Vân bay vào một cái động lớn trên đài cào.

Hai người thấy không ổn lập tức rời đi, không dây dưa dài dòng, không một lời thừa.

Giao Bát cùng Lục Khôn thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau, nhao nhao thu hồi thần thông, thân hình thoắt cái bay tới bên cạnh Hàn Lập.

Mặc dù chỉ giao phong trong thời gian ngắn, thương thế hai người nặng càng thêm nặng.

“Lúc trước tại hạ thật là hồ đồ, không nhìn ra được thực lực của đạo hữu, chỉ trong nháy mắt chém giết một gã Tán Tiên.” Lục Khôn nhìn qua Hàn Lập, ánh mắt có chút phức tạp.

“Lúc này đây, nếu không có thủ đoạn sét đánh của đạo hữu giết một người, chấn lui hai người, chúng ta sợ rằng sẽ ăn đủ đau khổ. Ta sẽ báo cáo việc này với Giao Tam đại nhân.

“Chính là vậy, bất quá trước tiên chúng ta phải tìm cách thoát khỏi nơi này đã.” Lục Khôn cũng nhẹt gật đầu, nhìn xung quanh, vẫn còn chút sợ hãi nói ra.

“Lúc trước Giao Thập Lục từng vận dụng Tiên Khí để phá trừ cấm chế,

chẳng những không có hiệu quả, ngược lại còn kích phát công kích quỷ dị của những huyết quang kia. Chắc hẳn, sử dụng man lực không thể được rồi, chắc phải nghĩ biện pháp khác thôi." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Ta thấy hai người kia cũng chỉ tạm thời thối lui, sau lưng bọn họ còn có Công Thâu Hồng, tuyệt đối sẽ không cho chúng ta nhiều thời gian." Giao Cửu lộ vẻ sầu lo nói.

"Giao Thập Ngũ, lúc trước tại Thiên Thủy Thành ngươi có thể phá vỡ Không Gian Huyết Sắc, chắn hẳn không phải chỉ dựa vào may mắn chứ, ngươi thử tìm hiểu một chút trận pháp này xem. Ta thử liên lạc với đại nhân Giao Tam xem sao, bẩm báo với hắn tình hình nơi này." Lục Khôn nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta sẽ thử một lần." Hàn Lập nhẹ gật đầu.

Lục Khôn thấy vậy, hai mắt nhấp nháy, mặt nạ đầu Dê lần nữa xuất hiện trên mặt, mặt ngoài xuất hiện từng gợn sóng màu lam.

Giao Bát thấy vậy, thân hình một chuyển, thu thập tất cả túi trữ vật bên trong địa cung.

Hàn Lập chỉ liếc mắt, cũng không lên tiếng, trong mắt nổi lên ánh sáng màu lam, bắt đầu đánh giá chi tiết từng điểm xung quanh.

Chỉ thấy mặt đất bốn phía đỏ thẫm, huyết tương tích tụ thật dày, tàn thi của tất cả mọi người đều ngâm trong đó, bốn cột đá cùng vách tường xung quanh đều bị máu đỏ văng tung tóe, phảng phất giống như từng đóa hoa hồng quỷ dị, làm cho người ta sợ hãi.

Cách đó không xa, pho tượng của vị đảo chủ giống như một Tà Thần bị máu tươi nhuộm đỏ toàn thân, giờ phút này lại có chút bắt mắt, càng khiến cho không gian dưới này lộ vẻ âm trầm giống như địa ngục.

Nhưng bất kể những bức tường hay pho tường này, cũng không thấy điểm gì đặc biệt.

Sau một lát, Lục Khôn chậm rãi mở mắt, lắc đầu trầm giọng nói:

“Giao Tam đại nhân không có hồi đáp.”

“Cả toà địa cung có chút quỷ dị, hình như trong cấm chế ẩn chứa Huyết Chi Pháp Tắc, qua năm dài tháng rộng được uẩn dưỡng bằng máu tươi, đã tự tạo thành một không gian, nhất thời nửa khắc không dễ để tìm ra khe hở.” Hàn Lập cũng hơi nhíu mày nói.

Đang nói chuyện, Giao Bát đi trở về, nói với hai người.

“Hai vị đạo hữu, túi trữ vật mấy vị đạo hữu Vô Thường Minh cùng pháp khí của hai tên gia hỏa kia đều ở chỗ này, chúng ta chia nhau đi, chuyến này hung hiểm dị thường, đằng sau lành dữ khó liệu, có thể thêm vài phần đảm bảo cũng tốt.”

Lúc này hắn cầm trong tay mấy cái túi trữ vật, một tay nắm hai cái vòng tay trữ vật.

Ba người kiểm kê một chút, phát hiện tích góp của sáu gã tiên nhân thực sự không ít, bất kể Linh Đan hay Linh tài hay như Linh Bảo Pháp Khí, đều rất phong phú, phân phối cho ba người, cũng được tương đối khá.

Xét thấy thực lực cũng như đóng góp của Hàn Lập, trong số bảo vật này có duy nhất một món Tiên Khí, chính là thiết trùy của Giao Thập Lục, dĩ nhiên thuộc về Hàn Lập.

Kỳ thật, hai người Giao Bát làm sao lại không muốn được chứ, chẳng qua bọn hắn lại không muốn bảo bối rơi vào tay đối phương, nên cuối cùng làm một cái quyết định thuận thủy nhân tình (thuận nước giong thuyền), phân cho Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên cũng hiểu được, nhận lấy vật ấy xong có chút nhượng bộ khi phân phối tài liệu khác, điều này làm cho hai người lộ vẻ thỏa mãn.

------oOo------

Chương 117: Lại rơi vào cảnh nguy khốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Ba người Hàn Lập nhanh chóng đem chiến lợi phẩm ra phân chia. Sau đó ba người lại một lần nữa tách ra tìm đường rời khỏi nơi này.

Nếu không thoát khỏi chỗ không gian quỷ dị dưới đất này, bọn hắn thực sự không thể an tâm được.

Hàn Lập đứng tại một khoảng đất trống cách xa pho tượng hơn trăm trượng, thi triển Minh Thanh Linh Mục, tra xét rõ ràng các nơi trong không gian này.

Giao Bát và Lục Khôn sau khi đã khôi phục được một chút, liền tự động tách riêng ra thi triển bí thuật dò xét xung quanh.

Thời gian trôi qua, ba người bọn họ vận dụng mọi loại thủ đoạn, những cũng không tìm được manh mối giúp thoát khỏi không gian này. Hàn Lập tuy vẫn còn có thể trấn tĩnh, nhưng hai người Lục Khôn bắt đầu có chút mất bình tĩnh.

Lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Toàn bộ không gian bỗng chấn động, kịch liệt rung chuyển.

Ba người thấy tình huống đó, trong lòng đều giật mình.

Nhưng chưa kịp để cho ba người làm ra hành đồng gì, không gian dưới mặt đất đột nhiên nổ tung, vỡ vụn hoàn toàn.

Ục ục!

Một mảng mây máu sền sệt đột nhiên tuôn ra từ trong lòng đất, bỗng nhiên tăng mạnh, nhanh như chớp bao phủ hoàn toàn thân thể ba người Hàn Lập. Sau đó co rút lại, kéo bọn hắn chui vào mặt đất vỡ vụn phía dưới.

Trước mắt Hàn Lập thấy trời đất quay cuồng, nhưng đám mây máu đang vây quanh thân thể bọn hắn đang một mực cuốn đi.

Đến khi bọn người Hàn Lập ổn định lại thân hình, liền phát hiện bản thân đã xuất hiện bên trong một không gian khổng lồ khác.

Nơi này thoạt nhìn là một động quật dưới mặt đất, so với không gian trước đó thì to gấp mấy lần, nhưng bị một hồ nước khổng lồ chiếm hơn phân nửa diện tích mặt đất. Nước hồ có màu đỏ như máu, lại có vẻ sền sệt, bọt khí không ngừng thoát ra từ cái hồ, sau đó vỡ tung.

Mỗi một bọt khí vỡ ra liền có một mảng sương mù huyết hồng thoát ra. Toàn bộ động quật dưới mặt đất, khắp nơi đầu tràn ngập huyết vụ nhàn nhạt.

Ở trung tâm của hồ nước màu đỏ, có một mảnh đất vuông vức nổi lên tạo thành một hòn đảo, lớn chừng trăm dặm, hình dáng lờ mờ giống như một quảng trường khổng lồ.

Lúc này, ba người Hàn Lập đang đứng ở trên quảng trường.

Trong khoảng sân rộng sừng sững một tòa cung điện khổng lồ, xung quanh bị những đám mây máu nồng đậm bao phủ. Từ bên ngoài, chỉ có thể thấy mơ hồ hình dáng của cung điện.

Động quật khổng lồ dưới mặt đất, bốn bề tĩnh lặng một cách đáng sợ, không một bóng người. Chỉ có những âm thanh bọt khí vỡ vụn phát ra liên tục trong hồ nước.

Hai gã Tán Tiên lúc trước đào tẩu cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Hàn Lập liếc nhìn xung quanh, quan sát tất cả cảnh vật trong tầm mắt. Lúc hắn vừa mới chuẩn bị thả thần thức ra để dò xét tình hình bốn phía, miệng bỗng nhiên khẽ “Ồ” lên một tiếng.

Bên trong sương mù màu máu tràn ngập một luồng lực lượng kỳ dị, làm cho thần thức của hắn không thể thoát khỏi cơ thể để tiến hành dò xét.

Sắc mặt Giao Bát cùng Lục Khôn cũng trầm xuống, hiển nhiên bọn họ cũng đã phát hiện ra tình huống này. Bọn họ giơ một tay ra trước, thả ra hóa thân Địa Chích của mình.

Miệng Lục Khôn khẽ nhúc nhích, đang muốn nói gì đó.

"Cẩn thận phía dưới!" Hàn Lập đột nhiên hét lớn một tiếng.

Chưa kịp dứt lời, mặt đất dưới chân ba người đột nhiên vỡ ra, mấy cái cốt trảo huyết hồng to lớn xuất hiện, chụp vào chân của bọn hắn.

Thân hình ba người lập tức nhảy lên, bay lơ lửng giữa không trung, làm cho những cốt trảo kia bắt hụt.

Phốc phốc phốc!

Mặt đất không ngừng nứt ra, từng bộ khô lâu to lớn màu đỏ như máu không ngừng leo ra từ bên trong. Nháy mắt, đã xuất hiện mấy trăm bộ khô lâu.

Mỗi một bộ khô lâu đều tản mát ra khí tức cường đại không kém tu sĩ Hợp Thể kỳ chút nào.

Những bộ khô lâu phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân hình nhanh chóng bắn về phía ba người Hàn Lập đang lơ lửng giữa không trung.

Cùng lúc đỏ, hòn đảo xung quang huyết hồ cũng quay cuồng một hồi, lập tức từng con quái vật đỏ như máu nhảy ra từ bên trong.

Những quái vật này với phần trên là cơ thể nữ tử tóc dài, máu me chảy đầy đầu, phía sau lưng mọc ra một đôi cánh dơi rộng thùng thình, phần dưới lại

là cơ thể rắn.

Những quái vật nửa người nửa rắn này lập tức tản ra khí tức cũng không kém so với những khô lâu kia. Vừa mới bay ra khỏi huyết hồ, lập tức hóa thành một đạo huyết ảnh, đánh tới ba người Hàn Lập đang ở giữa không trung.

Trong khoảnh khắc, gần một ngàn khô lâu cùng xà nữ vây lấy xung quanh ba người chật như nêm.

Ba người bọn hắn thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi.

Giao Bát hừ lạnh một tiếng, cũng không làm bất kỳ động tác nào. Thân thể hóa thân Địa Chích bên cạnh gã tỏa ra một luồng thanh quang lóa mắt, giống như ánh sáng mặt trời. Hai tay Hóa thân vung lên, thanh quang quanh người bắn ra, lóe lên rồi chia ra thành bốn đầu Phong Long màu xanh, bay đi bốn phía.

Ầm ầm!

Mười mấy con khô lâu, xà nữ đang bay đến bị Phong Long đụng trúng, đánh bay ra ngoài. Hơn phân nửa đám quái vật bị đánh trúng, thân thể chia năm xẻ bảy tan nát.

Nhưng vẫn còn một phần nhỏ, mặc dù nhìn qua đã bị hao tổn, nhưng mà sương mù màu máu xung quanh như có linh tính, lập tức tràn vào cơ thể bọn chúng. Có thể dễ dàng nhìn thấy vết thương đang được hồi phục, qua mấy hơi thở liền lập tức khỏi hẳn.

Tình huống này khiến cho Giao Bát không khỏi nhíu mày.

Bốn đầu Phong Long này nhìn có vẻ bình thường, nhưng thật ra mỗi một đầu đều do gã thi triển lực lượng pháp tắc ngưng tụ ra, sức mạnh của một kích nếu không phải tu sĩ Đại Thừa Kỳ thì cũng không thể chống đỡ nổi. Thân thể của đám khô lâu và xà nữ nhìn như vậy mà vô cùng cứng rắn, hơn nữa lại còn có năng lực tự chữa trị mạnh mẽ.

Lục Khôn không có sử dụng hóa thân Địa Chích, gã muốn giữ lại Tín Niệm lực. Gã vung tay lên, tế ra tám cây phi đao màu xanh lam, nương theo gió phồng to lên, biến thành tám cây cự nhận màu xanh lam, quay tròn nhảy múa xung quanh.

Mỗi một cây cự nhận màu xanh làm đều mơ hồ hiện lên báy tám đạo quang ảnh. Tám cây cự nhận trong chốc lát đã huyễn hóa ra mấy chục quang ảnh to lớn màu xanh, nhanh như chớp chém ra bốn phương tám hướng xung quanh, phát ra từng đợt âm thanh ù ù như sóng dữ.

Trong chớp mắt, trong phạm vi trăm trượng đều là đao mang sáng như tuyết, tràn ngập hàn quang, uy thế ngập trời.

Có hơn mười con khô lâu cùng xà nữ bị chém trúng, thân thể lập tức tan vỡ.

Thủ đoạn của Hàn Lập nếu so sánh với thủ đoạn của Giao Bát cùng Lục Khôn thì rất bình thường, không có gì lạ. Chỉ là một quyền tiếp lấy một quyền đánh tới xung quanh.

Mỗi một quyền đánh ra, hư không xung quanh liền chấn động kịch liệt.

Bất cứ kẻ địch nào có ý định tấn công hắn đều bị đánh nát bởi một quyền, không có bất kì ngoại lệ.

Qua mấy nhịp thở, tính ra đã có hàng trăm khô lâu cùng với xà nữ đã bị ba người tiêu diệt.

Nhưng mà, số lượng khô lâu và xà nữ liên tục được sinh ra để vây đánh ba người. Nhìn chung, số lượng quái vật không có giảm bớt chút nào.

"Hai vị đạo hữu, tung tích của Giao Tam bây giờ không rõ, còn Công Thâu Hồng thì rất có khả năng đang ở bên trong tòa cung điện màu máu kia. Địch trong tối, chúng ta ngoài sáng. Cứ tiếp tục như vậy tuyệt đối không phải là kế sách hay." Hàn Lập thông qua Minh Thanh Linh Mục nhìn quanh bốn phía, sử dụng mặt nạ truyền âm cho hai người còn lại, băn khoăn nói.

"Không lẽ ngươi đã tìm được phương pháp thoát khỏi nơi này?" Lục Khôn

sắc mặt vui mừng hỏi.

Giao Bát cũng nhìn lại.

Động quật này nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng mà hai người Lục Khôn có thể rõ ràng cảm ứng được, toàn bộ động quật bị một luồng lực lượng pháp tắc cường đại bao phủ, muốn thoát ra ngoài tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.

“Tìm được mấy chỗ khả nghi, nhưng mà, nếu muốn phá vỡ cần một chút thời gian. Bọn khô lâu cùng xà nữ này rất vướng víu tay chân.” Hàn Lập truyền âm nói.

“Những quái vật này để ta đối phó cho, ta có cách có thể vây khốn bọn chúng được một lát. Ngươi mang theo Lục Khôn, mau chóng nghĩ cách tìm được lối ra.” Giao Bát hơi trầm ngâm, nói.

"Tốt, đành phải làm phiền các hạ rồi."

Hàn Lập liền nói, lập tức đánh ra quyền kích liên hoàn, bảy tám quyền ảnh vô hình bắn ra, sau đó bỗng nhiên nổ tung.

“Ầm ầm” Một tiếng nổ tung kinh thiên động địa vang lên.

Một nguồn sức mạnh đáng sợ đột nhiên nổ tung, phá vỡ vây khô lâu và xà nữ ở xung quang, tạo ra một lỗ hổng.

Thanh quanh toàn thân Hàn Lập đại thịnh, tranh thủ bắn xuyên qua lỗ hổng trong vòng vây, bay đến đỉnh chóp nào đó ở trong động quật.

Khô lâu cùng xà nữ khựng lại một chút, bỗng nhiên đồng thanh phát ra một tiếng rống to. Hơn phân nữa đám quái đang vây khốn, liền bỏ qua Giao Bát và Lục Khôn, trực tiếp hướng về Hàn Lập công kích.

Giao Bát hừ lạnh một tiếng, ngón tay liền chuyển động. Hóa thân Địa chích tách ra thêm một lần nữa, thanh quang càng thêm cực kì chói mắt so với lúc trước. Từng vòng thanh quang khuếch tán ra xung quanh, trong khoảnh

khắc đã bao phủ hơn một nửa không gian động quật.

Ong ong!

Hư không đột nhiên truyền ra một đợt âm thanh run rẩy quỷ dị. Nơi bị thanh quang chiếu qua, thiên địa nguyên khí liền run rẩy. Trong hư không, thình lình xuất hiện từng đạo tơ mỏng màu xanh, quấn chặt lấy khô lâu cùng với xà nữ, khiến cho tốc độ của bọn chúng lập tức trở nên chậm chạp.

Hàn Lập thấy vậy, tiếp tục bay không ngừng một khắc nào. Nháy mắt, hắn đã bay đến một nơi nào đó gần phụ cận đỉnh động, đánh ra một quyền.

Vào lúc này, nơi đỉnh động bỗng hiện liên hoa ảnh bóng người, hai thân ảnh từ bên trong bay ra. Chính là hai người đại hán râu quai nón và sửu phụ váy đen đã đào tẩu trước đó.

Đại hán râu quai nón không nói gì, xông tới Hàn Lập, đột nhiên tung ra một quyền công kích hắn.

Trên nắm tay gã, bộ quyền giáp bằng bạch cốt nhìn khá dữ tợn đột nhiên bộc phát quang mang, một đạo quyền ảnh hình ác quỷ khổng lồ bắn ra.

Hắc quang trong tay sửu phụ váy đen lóe lên, xuất hiện thêm một cây Lang Nha bổng thô to màu đen. Nhoáng một cái đã huyễn hóa ra côn ảnh màu đen trùng trùng điệp điệp, hóa thành một ngọn núi lớn màu đen, đánh về phía Hàn Lập.

Một tiếng ầm vang lên giống như bang thiên địa liệt!

Quyền ảnh hình ác quỷ ầm ầm vỡ vụn ra, ngọn núi lớn màu đen cũng bỗng nhiên lập tức vỡ ra.

Thân thể của đại hán râu quai nón và sửu phụ váy đen bỗng nhiên chấn động mạnh, bị đánh bay ra ngoài, mạnh mẽ bắn vào vách tường trên đỉnh động. Toàn bộ động quật ù ù rung chuyển, khuôn mặt hai người bọn chúng tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Lúc trước, nhìn qua trận chiến của Hàn Lập cùng Cừu Ngũ, mặc dù đã biết lực lượng thân thể Hàn Lập không thể coi thường. Nhưng mà, tới lúc giao thủ rồi mới biết, lực lượng thân thể của hắn vượt xa hơn hẳn so với dự liệu của chúng.

Thân thể Hàn Lập cũng bị chấn động, lùi về sau hai bước. Lúc này, mới giữ vững thân thể.

"Giao Thập Ngũ, ta đến giúp ngươi một tay!"

Một đạo lam quang bắn ra xuất hiện ở phía sau, lóe lên rồi hiện ra thân ảnh hai người, là Lục Khôn và hóa thân Địa Chích của gã không biết đã được gọi ra từ khi nào.

Gã khẽ quát một tiếng, há miệng phun ra một ngụm lam quang, chui vào trong hóa thân bên cạnh.

Lập tức, Hóa thân Địa Chích lam quang đại thịnh, há miệng phun một phát.

Sưu sưu!

Hai đoàn quang mang thủy lam bắn ra, bên trong chứa đựng vô số phù văn màu xanh lập lòe, tản mát ra Thủy Pháp tắc chấn động mãnh liệt.

Chùm sáng thủy lam lóe lên, thình lình mọc ra đầu và tứ chi, hóa thành hai Thủy nhân màu lam, phân biệt hướng đại hán râu quai nón và sửu phụ váy đen, nhanh chóng đánh tới.

Biến hóa liên tiếp xuất hiện nhìn hơi phức tạp, nhưng thật ra hoàn thành trong nháy mắt.

Đại hán râu quai nón giờ phút này vừa mới ổn định lại thân hình, mắt thấy Thủy nhân màu lam bay vụt đến, con ngươi liền co rút lại, lật tay đem quyền giáp trên tay ném ra ngoài, há to miệng phun ra một ngụm tinh huyết, lóe lên hóa thành một cỗ huyết vụ dung nhập vào trong quyền giáp.

Trên quyền giáp lập tức hiện ra một tầng huyết sắc, một tiếng nổ to vang

lên. Mơ hồ đằng sau, thình lình hóa thành một đầu quỷ huyết hồng dữ tợn to cỡ một tòa lầu các.

Hai mắt đang nhắm của đầu quỷ vừa mở, trong mắt đại phóng huyết quang, miệng máu bỗng nhiên há to, bắn ra huyết diễm cuồn cuộn đánh tới bóng người màu xanh lam.

...

------oOo------

Chương 118: Mồi nhử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Bên kia, Sửu phụ váy đen đối mặt với khí thế to lớn của Thủy Nhân màu lam, một tay vội vàng thúc giục pháp quyết.

"Bùm" một tiếng!

Lang Nha Bổng màu đen trong tay ả tỏa ra hắc quang rực rỡ, bên ngoài hiện ra từng đường vân màu máu quanh co. Một ngọn lửa màu đỏ lòm quấn lấy cây bổng.

Ả khẽ quát một tiếng, vung bổng về hư không phía Thủy Nhân màu lam.

Lập tức từ không trung truyền ra tiếng nổ đùng đoàng liên miên bất tuyệt. Sau đó, một mảnh bổng ảnh phảng phất như núi cao cực lớn hiện ra một lần nữa. Trên mỗi bổng ảnh đều có ngọn lửa màu đỏ ngòm quấn quanh.

Những nơi bổng ảnh đi qua, hư không nổi lên từng vòng rung động vặn vẹo mà mắt thường có thể thấy được, giống như sôi trào.

Hai thân ảnh màu lam hầu như cùng lúc va chạm với ngọn lửa màu đỏ lòm cùng bổng ảnh nhưng bên ngoài thân chỉ chớp động ánh sáng màu lam, rồi trực tiếp bị xuyên qua. Có vẻ ngọn lửa và bổng ảnh uy thế kinh người đều không thể mảy may ảnh hưởng đến chúng.

Nhưng nếu nhìn kỹ có thể phát hiện hình thể hai Thủy nhân màu lam so với trước đều rút nhỏ lại một vòng. Tuy nhiên, tốc độ của chúng đột nhiên tăng lên xông đến trước người đại hán râu quai nón cùng Sửu phụ váy đen.

Sắc mặt hai tên đại hán râu quai nón hoảng hốt, đang muốn hành động gì đó nhưng ánh sáng màu lam vô cùng chói mắt từ hai Thủy nhân bạo phát ra.

"Rầm" "rầm" hai tiếng!

Hai Thủy nhân lại vô thanh vô tức bạo liệt ra, hóa thành dòng nước cực lạnh màu lam to lớn như phô thiên cái địa tách ra phân biệt đánh về phía hai tên Đại hán râu quai nón.

Âm thanh thanh thúy vang lên!

Trên người của hai tên này hiện ra một tầng tinh băng màu lam, nhanh chóng lan tràn ra, trong chớp mắt hóa thành hai khối tinh băng màu lam cao mấy trượng đóng băng bọn chúng lại ở bên trong.

Tinh băng màu lam này hiển nhiên không tầm thường. Hai tên bị nhốt ở bên trong băng không thể động đậy chút nào, trên mặt vẫn còn nét hoảng sợ nhưng sau một khắc, bên ngoài thân chúng sáng ngời huyết quang. Tinh băng rắc một tiếng, bắt đầu hiện ra từng vết rạn giống mạng nhện trên bề mặt.

Lúc này sắc mặt Lục Khôn trắng nhợt, ánh sáng màu lam bên ngoài thân của hóa thân Địa Chích ở bên cạnh gã so với trước kia ảm đạm không ít, hiển nhiên lần thi pháp này tiêu hao không nhỏ.

Mắt thấy hai tên đại hán râu quai nón muốn phá băng ra, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, có bóng người lóe lên. Thân hình Hàn Lập xuất hiện quỷ dị sau lưng hai tên này. Song quyền hiện ra một tầng vảy vàng như giao long quật đến vù vù, đánh lên người chúng.

Oanh oanh!

Tinh băng màu lam vỡ vụn, thân thể đại hán râu quai nón cùng Sửu phụ váy đen ở bên trong cũng theo đó bị chia năm xẻ bảy.

Hai Nguyên Anh từ trong tinh băng vỡ vụn bắn ra. Bên ngoài thân đều bao trùm một tầng huyết quang nhàn nhạt. Thân hình mơ hồ rồi như thuấn di xuất hiện trước cửa cung điện ở trên đảo. Những thanh ti tràn ngập bốn phía không cách nào ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Hàn Lập muốn xuất thủ ngăn trở nhưng cũng không kịp.

Bên ngoài thân hai Nguyên Anh lóe lên huyết quang, muốn bay vào trong cung điện.

Nhưng đúng lúc này, đám mây máu nguyên bản bao phủ cung điện bỗng nhiên kịch liệt cuồn cuộn một hồi, tiếp theo từ trong đó là hai bàn tay máu to lớn duỗi năm ngón tay ra. Trong lòng bàn tay lưu chuyển huyết quang mà thân hình hai Nguyên Anh không cách nào nhúc nhích đã bị nắm vào trong bàn tay.

"Thánh chủ tha mạng!"

Mặt Nguyên Anh lập tức không còn chút máu, đau khổ cầu khẩn.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh như băng đột nhiên từ cung điện trong đảo truyền ra, khô khốc khó nghe, phảng phất như hai thanh sắt cọ vào nhau.

Ba người Hàn Lập ở trên đảo nghe thế thì mặt cũng hơi biến sắc. Trong mắt Giao Bát hiện lên vẻ kinh ngạc, lúc này không nói hai lời, thu lại pháp quyết, rồi mang theo hóa thân bên cạnh phóng lên trời, hạ xuống bên cạnh hai người Hàn Lập.

Khắp bầu trời thanh ti tản ra sạch, thế nhưng những Khô Lâu màu máu cùng Xà Nữ cũng không đuổi theo. Ngược lại thân hình chúng giống như bị hòa tan, hóa thành từng đạo huyết quang sền sệt, từ bốn phương tám hướng nhao nhao sáp nhập vào bên trong đám mây máu ở gần cung điện.

Ngay sau đó, một thân ảnh cao lớn từ trong cung điện chậm rãi đi ra, toàn thân bị một tầng huyết quang bao phủ, chỉ có thể mơ hồ thấy hình dạng ngũ quan.

Sau lưng người này, còn lơ lửng hai luồng huyết diễm lớn chừng cái đấu, phát ra âm thanh tí tách.

Huyết diễm có chút cổ quái, tầng ngoài cùng là màu huyết hồng, nhưng ở

trong lại là một tím một trắng.

Hỏa diễm tím trắng ở bên trong hiện ra hai khuôn mặt, chính là tên đại hán lùn áo bào tím trước kia cùng Cừu Ngũ.

"Thánh chủ minh giám, hai người ta nhất thời vô ý để thân thể bị hủy, chỉ cần tìm một thân thể thích hợp là được tiếp tục thuần phục Thánh chủ!"

"Mong Thánh chủ khai ân....!"

Nguyên Anh của đại hán râu quai nón và Sửu phụ nhìn thấy bóng người màu đỏ ngòm xuất hiện, lần nữa nói to cầu xin.

"Những năm này các ngươi khổ cực rồi, chuyện kế tiếp, bổn tọa tự mình sẽ xử lý."

Công Thâu Hồng chỉ chậm rãi nói một câu, rồi đơn giản giơ tay lên. Hai bàn tay máu khổng lồ bóp năm ngón tay lại, lập tức phát ra hai tiếng gào thảm thiết. Sau đó, hai luồng huyết diễm quỷ dị từ trong bàn tay khổng lồ bay ra, bề ngoài ngọn lửa là màu huyết hồng nhưng bên trong lại là một xanh một đen.

Bên trong ngọn lửa màu xanh ẩn hiện gương mặt vặn vẹo của đại hán râu quai nón, còn bên trong ngọn lửa màu đen kia hiện ra Sửu phụ váy đen, nhìn cực kỳ tà dị.

Hai luồng huyết diễm lóe lên, rồi rơi trước người Công Thâu Hồng.

Bốn ngọn lửa tím, trắng, xanh, đen giống như treo ở bốn phía, chầm chậm xoay, nhìn vô cùng quỷ dị.

Giữa không trung, ba người Hàn Lập nhìn qua màn phát sinh trước mắt, không khỏi nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt của đối phương thấy được vẻ hoảng sợ.

"Bốn tế phẩm trước kia bổn tọa hết sức hài lòng. Giờ tăng thêm mấy người các ngươi, Quy Nguyên huyết diễm của bổn tọa lại có thể tiến thêm một

bước, đến lúc đó không cần nhốt ở đảo Hồng Nguyệt này rồi." Lúc này Công Thâu Hồng mới ngẩng đầu nhìn lên không trung chỗ ba người, chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, trong tay của y thúc giục pháp quyết, bốn ngọn lửa tím, trắng, xanh đen quay chung quanh thân y lóe lên rồi chui vào trong huyết quang ở bên ngoài cơ thể y không thấy bóng dáng. Khí tức trên thân y cũng theo đó không ngừng tăng cao.

"Công Thâu Hồng e là sắp đột phá hậu kỳ, như thế thì khó giải quyết." Bên ngoài cơ thể Hàn Lập lóe lên tinh quang, hiện ra một tầng ánh sáng, miệng trầm giọng nói.

"Sự tình bây giờ, chỉ có thể huyết chiến."

Lục Khôn nói, rồi lật tay một cái, trong tay có một bình ngọc màu tím. Gã đổ ra một viên đan dược màu tím lớn chừng ngón tay cái, không chút nghĩ ngợi ngửa đầu nuốt vào.

Đồng thời hóa thân Địa Chích bên người gã giơ tay lên. Một mảng thủy quang lớn cuốn ra, hóa thành từng vòng thủy quang bảo hộ bao thủ toàn thân Lục Khôn từ trên xuống dưới vào bên trong.

Giao Bát cũng không nhàn rỗi, liên tiếp sử dụng vài kiện bảo vật bắn ra linh quang bốn phía che kín toàn thân.

"Tốt, các ngươi lên đi."

Trên thân Công Thâu Hồng cuồn cuộn huyết quang, chỉ một lát sau liền dần dần bình thường. Y thở ra một hơi dài, rồi chậm rãi nâng hai tay lên, lòng bàn tay hiện ra hai luồng huyết quang chói mắt.

Ngay tại thời điểm y sắp ra tay, đột nhiên xảy ra dị biến!

Chỉ thấy hư không sau lưng y chấn động. Đồng thời, một bàn tay được ngọn lửa bao phủ xuất hiện. Nó từ phía sau lưng đâm vào thân thể y, "bụp" một tiếng rồi xuyên qua trước ngực y.

Giữa không trung, ba người Hàn Lập thấy thế, rất vui mừng.

Từ bàn tay này hiện lên khí tức thì đúng là của Giao Tam đã biến mất rất lâu.

Huyết quang bên ngoài thân Công Thâu Hồng run lên, một tiếng “bùm” nổ ra, hóa thành bảy tám đạo huyết quang bắn ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Những huyết quang này trong hư không bên ngoài hơn trăm trượng một lần nữa hội tụ, lóe lên ngưng tụ thành hình người, bất quá quang mang bên ngoài thân mờ đi vài phần.

Bàn tay được ngọn lửa bao phủ cùng cánh tay phía sau lóe lên ánh lửa, thân hình Giao Tam hiện ra. Giờ phút này, toàn thân gã được ngọn lửa màu đỏ bao khỏa.

Thân hình gã thoắt một cái liền hóa thành một ánh lửa sáng lạn bay vụt đi, đánh về phía Công Thâu Hồng.

Ầm ầm!

Ngọn lửa quanh người Giao Tam đột nhiên bùng lên dữ dội, một ngọn lửa vừa thô vừa to phóng ra, lóe lên hóa thành một Hỏa Giao sáng ngời rực rỡ, há to miệng đớp lấy bóng người màu đỏ lòm.

Một cỗ chấn động pháp tắc từ trong Hỏa Giao tràn ngập, bạo ngược lan ra. Những nơi nó đi qua, huyết vụ nhàn nhạt xung quanh đều bị bốc hơi, biến mất.

"Hừ, Hỏa Pháp Tắc!" Bóng người màu đỏ lòm hô lạnh một tiếng. Hai àn tay huyết quang trước người hợp lại.

Một tiếng “phần phật”. Một con huyết diễm Hỏa Mãnh từ giữa hai bàn tay huyết quang phi ra, nghênh đón Hỏa Giao.

“Ầm” một tiếng nổ mạnh!

Cả hai con vật cuồn cuộn cắn xé, rồi cùng bạo liệt, hóa thành từng đoàn ánh lửa chói mắt.

Thừa cơ, thân hình Giao Tam mơ hồ xuất hiện ở đỉnh đầu Công Thâu Hồng. Trong tay gã chẳng biết lúc nào đã cầm một thanh đại kiếm toàn thân đỏ ngầu, mặt ngoài khắc hoa văn hình rồng, tản mát ra linh áp kinh khủng. Rõ ràng là một kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

Chỉ thấy cánh tay gã rung lên, đại kiếm màu đỏ đột nhiên mơ hồ chém xuống.

Hơn mười đạo ánh sáng Hỏa diễm kiếm gào thét phóng ra, thuấn di hội tụ đến một chỗ, hóa thành một đạo ánh sáng Hỏa diễm kiếm khổng lồ, dài trăm trượng nhằm đầu Công Thâu Hồng chém xuống.

Hai tay Công Thâu Hồng lóe lên huyết quang, lăng không hiện ra hai móng vuốt huyết hồng vung lên.

"Xùy xùy" tiếng nổ lớn. Mười đạo trảo mang huyết hồng hình bán nguyệt bắn ra, đụng vào kiếm quang khổng lồ, liền phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kiếm quang cùng trảo mang đồng thời vỡ vụn!

Chỗ Giao Tam đã mất tích từ lâu vừa hiện thân liền kịch chiến cùng Công Thâu Hồng.

Nhất thời, tất cả chỗ quang mang đan chéo va chạm nhau liền phát ra liên tiếp tiếng nổ to, dẫn tới hư không phụ cận kịch liệt chấn động. Cả hang động dưới đất cũng theo đó sáng ngời không ngừng.

"Chỉ sợ Giao Tam từ khi vừa mới bắt đầu, liền tính toán dùng mấy người chúng ta đi trước làm mồi dẫn dụ Công Thâu Hồng hiện thân." Lục Khôn nhìn lên không trung, có chút cười khổ nói ra.

"Vô Thường Minh vốn là hiện thực như vậy. Muốn có được cái người khác không có được thì nhất định phải tùy thời bất chấp hy sinh." Thanh âm Giao Bát cũng có chút ảm đạm.

"Hai vị đạo hữu, bây giờ nói những điều này không còn tác dụng gì nữa. Chỉ có trợ giúp Giao Tam mau chóng tiêu diệt Công Thâu Hồng, mới có một chút hi vọng sống." Hàn Lập nhìn hai người, nói.

Lục Khôn với Giao Bát nghe vậy, im lặng, rồi nhẹ gật đầu.

Lúc này ba người định kế, rồi cùng hai cỗ hóa thân Địa Chích vọt tới chỗ Giao Tam đang giao chiến.

"Hừ, đúng là lũ con sâu cái kiến mà cũng dám lỗ mãng!" Công Thâu Hồng cũng không thèm liếc nhìn mấy người kia, chỉ vung tay về phía bọn họ.

"Hô..."

Một cỗ gió tanh mãnh liệt đập vào mặt, đám mây máu nguyên bản bao trùm phía trên cung điện đột nhiên tuôn trào ra một vùng huyết vụ to lớn, giữa hư không biến thành máu, hoàn toàn mờ mịt, bao phủ ba người Hàn Lập cùng hai cỗ hóa thân Địa Chích vào bên trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy chung quanh nồng đậm mùi tanh, có chút hôn mê, nhưng chợt một cỗ ý mát lạnh ở trong đầu hiện lên, thần trí lập tức khôi phục lại bình thường.

Hai mắt hắn chớp động ánh sáng màu lam, đang định từ trong sương mù máu rời đi thì nghe thấy từ cách đó không xa truyền đến một tiếng kêu thảm.

Hắn vội vàng nhìn về phía tiếng kêu, đã thấy cỗ hóa thân Địa Chích của Lục Khôn bị mãnh liệt đập xuống mặt đất phía dưới. Sau lưng nó còn có một đạo Ảnh Tử đang bay nhanh đuổi theo.

Thân ảnh kia thực sự không phải là Lục Khôn, mà là một quái nhân toàn

thân trần trụi màu máu.

Thân hình tên này không khác người thường nhưng mặt mày thì hoàn toàn mơ hồ, căn bản không thấy mũi miệng và các khí quan, chỉ có đôi mắt tản ra ánh sáng đỏ thắm.

...

------oOo------

Chương 119: Hồng Nguyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập thấy vậy, thân hình nhoáng một cái, nhanh chóng thoát khỏi huyết vụ, phóng xuống mặt đất. Khi mũi chân sắp tiếp xúc mặt đất, lập tức trong mắt hắn đột nhiên lóe lên hàn quang, giơ cánh tay lên đánh một quyền đến một chỗ huyết vụ trên không trung.

Chỉ thấy một bóng người huyết hồng từ trong huyết vụ lóe lên phóng ra. Một cánh tay thò ra, xòe năm ngón tay chụp xuống đỉnh đầu Hàn Lập. Năm đạo nhuệ khí màu máu từ đầu ngón tay phóng ra, vừa vặn va chạm cùng quyền ảnh của Hàn Lập.

"Rầm" một tiếng vang rất lớn!

Chúng vừa mới tiếp xúc, liền run lên, rồi nhao nhao tán loạn. Cánh tay của quái nhân màu máu ầm ầm bạo liệt. Thân ảnh nó chịu lực phản chấn của một cỗ man lực bay ngược trở lại, rồi một lần nữa biến mất trong huyết vụ.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, khó khăn lắm đứng vững vàng. Cách đó không xa trong huyết vụ bỗng nhiên truyền đến liên tiếp âm thanh hú gọi ầm ĩ.

Chỉ thấy từ chỗ thanh âm truyền đến phát ra vô số phong nhận màu xanh quét ra bốn phương tám hướng cắt cả vùng huyết vụ lớn thành những mảnh nhỏ, hình thành một mảng không gian trống rỗng.

Giao Bát cùng hóa thân của gã đang quần chiến với một quái nhân màu máu. Tuy nhiên, bên ngoài thân thể hóa thân của gã đã đầy vết thương chồng chất, tựa hồ chịu thiệt thòi không ít.

Mà hóa thân Lục Khôn rơi xuống đất lúc nãy đã trở lại, cùng không biết từ

đâu xuất hiện cùng một chỗ với bản thể Lục Khôn chiến đấu với một quái vật màu máu khác.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung cuồn cuộn huyết vụ, quái vật màu máu bị Hàn Lập đánh bay khi nãy một lần nữa phi thân ra, chẳng qua là cánh tay lúc trước của nó bị đánh tan thì giờ cũng đã hoàn hảo, không tổn hao gì.

Nó vừa mới hiện thân, liền một lần nữa hóa thành một đạo huyết ảnh bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập không lùi mà tiến tới nghênh đón, một lần nữa đánh liên tiếp mấy quyền đến thân thể đối phương, phá thành những mảnh nhỏ bắn ra ngoài.

Nhưng mà miệng vết thương của quái vật màu máu này lại nhanh chóng nổi lên từng sợi chỉ đỏ màu máu, lôi kéo lẫn nhau dung hợp ở một chỗ, cuồn cuộn huyết vụ quanh vết thương một hồi, lại khôi phục như lúc ban đầu.

Trước sau bất quá mấy hơi thở, một con quái vật màu máu hoàn hảo, không tổn hao gì lần nữa lao đến Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày không khỏi có chút nhăn lại.

Con quái vật màu máu này cùng Thủy cự nhân lúc trước Lục Khôn triệu hoán như cùng chủng loại, có vài phần tương tự. Thực tế nó ở chỗ này chiếm cứ thiên thời địa lợi, căn bản không sợ loại công kích dựa vào sức mạnh phổ thông, hầu như đạt đến trình độ bất tử bất diệt.

Cứ như thế tiếp tục giằng co, mặc dù hắn còn có thể chống đỡ nhưng hai người Lục Khôn cùng Giao Bát đã bị trọng thương, sợ là căn bản không kiên trì được bao lâu.

Cùng lúc đó, giữa không trung vang lên tiếng hổ gầm bên tai không dứt.

Công Thâu Hồng có huyết khí lượn lờ quanh thân, cùng sáu đầu huyết vụ biến thành Cự Hổ lượn vòng trước người, say sưa kịch chiến với Giao Tam.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân còn phải điều khiển đồng thời cả ba con quái vật màu máu, giờ phút này huyết quang quanh thân y lộ ra có chút ảm đạm. Khi Giao Tam cầm đại kiếm đỏ thẫm công kích đến, những Vụ Hổ màu máu mệt mỏi ứng phó, lại mơ hồ cảm giác có chút yếu thế hơn.

"Ngươi đúng là hóa thân ly thể rồi. Đi chết đi!" Giao Tam cười lạnh một tiếng, khí tức trên người bỗng nhiên điên cuồng tăng lên gấp mấy lần, thoáng một cái trở nên có chút cuồng bạo.

Chỉ thấy bên ngoài toàn thân gã đỏ thẫm, tỏa sáng hào quang, rồi nhanh chóng hiện ra từng cái lân phiến đỏ thẫm. Trán gã cũng mọc ra hai cái sừng rồng vừa thô vừa to. Trong miệng lộ ra răng nanh. Toàn thân gã lập tức biến thành hình dạng nửa người nửa Giao, hai cánh tay trở nên vô cùng tráng kiện.

Đồng thời, đại kiếm màu đỏ trong tay gã tuôn ra phù văn, lưu chuyển bất định khiến toàn bộ thiên địa nguyên khí trong động quật dưới mặt đất điên cuồng nổi lên sóng gió. Vô số quang điểm lăng không hiện lên, giống như thủy triều tràn vào trong kiếm, sau đó hai tay gã nắm chặt kiếm hung hăng chém Công Thâu Hồng.

Một tiếng nổ “Đùng” trong hư không!

Một đạo kiếm quang hình cung dài gần trăm trượng lóe lên bổ đến. Mặt ngoài phát ra một vầng sáng đỏ thẫm hoa mỹ, một tia hỏa diễm pháp tắc lực vô cùng táo bạo từ đó mơ hồ phóng ra. Những nơi nó đi qua để lại một sợi dây nhỏ đỏ rực, hư không cung quanh đều bắt đầu trở nên vặn vẹo.

Công Thâu Hồng thấy vậy, vội vàng bắn ngược về sau, đồng thời hai tay giơ lên. Hai cái phi trảo màu máu rời tay y bắn ra, lập tức đón gió phát triển đến tầm hơn mười trượng, phát ra hào quang chói mắt giao nhau ngăn trước người y.

Đồng thời, sáu đầu Vụ Hổ màu máu trước người cũng nhao nhao bay ra. Trong miệng chúng phun ra từng cột sáng màu máu sáng long lanh, sền sệt lao như tốc độ ánh sáng nghênh đón sợi dây nhỏ đỏ thẫm.

Một tiếng vang nhỏ!

Sợi dây nhỏ đỏ rực đơn giản chặt đứt hai cái phi trảo, rồi đụng vào cột sáng màu máu.

Một hồi "tinh tinh tinh" giòn vang!

Những cột sáng kia nhao nhao bạo liệt, hóa thành mảng lớn huyết vụ, mà sáu đầu Vụ Hổ màu máu cũng bị quang hà màu đỏ trong kiếm quang quét qua mà diệt.

Sợi dây nhỏ đỏ rực mơ hồ một cái, sau một khắc phảng phất như thuấn di xuất hiện ở trước người Công Thâu Hồng.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài thân Công Thâu Hồng hiện ra một tầng tinh quang màu máu, hóa thành một cái áo giáp óng ánh, sáng long lanh.

Nhưng mà sợi dây nhỏ đỏ rực dễ xé rách áo giáp óng ánh ở bên ngoài thân dễ như trở bàn tay, rồi tiếp tục chém vào trong cơ thể y.

Oanh long long!

Ngọn lửa màu đỏ đột nhiên bộc phát chói mắt, xen lẫn pháp tắc trùng trùng điệp điệp chấn động, lập tức bao phủ Công Thâu Hồng. Hư không xung quanh trong vòng phạm vi mấy trăm trượng bắt đầu kịch liệt vặn vẹo, tựa hồ cũng bị thiêu đốt.

Mà sau một kiếm này chém ra, khí tức trên người Giao Tam cũng thoáng một cái suy giảm tới năm sáu thành.

Vèo!

Một đạo huyết ảnh mơ hồ không rõ bỗng nhiên từ trong ngọn lửa cuồn cuộn bắn ra, nhoáng một cái xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng.

Huyết quang quanh người tiêu tán, lộ ra một tên nam tử trung niên cao gầy,

ước chừng bốn mươi tuổi cao gầy, có mái tóc khô vàng, dung mạo tiều tụy, toàn thân hầu như chỉ là da bọc xương, chỉ có đôi mắt tán phát ra từng trận huyết quang.

Khí tức trên người y lộ ra vài phần hỗn loạn. Một bên cánh tay trái bị đứt đến sát vau nhưng quỷ dị là miệng vết thương không có một giọt máu tươi nào chảy ra.

"Hừ, Thuật thế mạng!"

Giao Tam thấy vậy, cười lạnh một tiếng. Đại kiếm màu đỏ trong tay lần nữa hiện ra chấn động pháp tắc đáng sợ, trảm về phía đối phương.

Ầm ầm!

Lại là một đạo kiếm quang hùng vĩ bắn ra, pháp tắc chấn động cùng một chỗ. Kiếm quang lần nữa lóe lên hóa thành một đạo tinh ti đỏ rực giống như sợi dây nhỏ, dùng tốc độ nhanh như điện chớp, phóng thẳng đến Công Thâu Hồng.

Nhưng lần này, Công Thâu Hồng không hề né tránh, cũng không ra tay ngăn cản, ngược lại khóe miệng còn nổi lên một tia cười quỷ quyệt.

Vào thời khắc này, một tiếng ầm vang nổ mạnh phía dưới mặt hồ!

Một đạo cột sáng màu máu vừa thô vừa to từ trong huyết hồ dâng lên, trong khoảnh khắc chắn giữa sợi dây nhỏ đỏ rực và Công Thâu Hồng.

Sợi dây nhỏ đỏ rực trảm vào bên trên cột sáng huyết hồng, phát ra âm thanh nổ đùng đùng.

Cột sáng màu máu kịch liệt run rẩy, tựa hồ như lập tức nứt vỡ ra, nhưng mà trong huyết hồ hiện ra từng đạo huyết quang, ùn ùn rót vào bên trong cột sáng, khiến cho cột sáng miễn cưỡng ổn định lại, gắt gao ngăn lại sợi dây nhỏ đỏ rực.

Sợi dây nhỏ đỏ rực nhanh chóng ảm đạm hào quang, mấy hơi thở sau rút

cuộc phịch một tiếng, tiêu tán vô tung.

Giao Tam thấy vậy, đồng tử có chút co rụt, hiển nhiên có chút không tin nổi một màn vừa phát sinh trước mắt.

"Thời gian không sai biệt lắm..." Công Thâu Hồng cười nhẹ một tiếng, cánh tay phải hoàn hảo nhấc lên, trong miệng truyền ra âm thanh chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

“Rào rào” một tiếng!

Từ dưới huyết hồ lần nữa dâng lên rồi một đạo huyết trụ đinh ốc vừa thô vừa to, ở giữa không trung cuốn ngược xuống, hóa thành một tầng mây máu sền sệt, dung nhập vào thân thể y.

Khí tức trên người y nhanh chóng khôi phục, chỗ cánh tay trái đứt gãy hiện ra từng tia huyết hồng, nhanh chóng quẩn quanh, trong nháy mắt mọc ra một cánh tay hoàn toàn mới.

Tiếp theo, một màn càng kinh người xuất hiện!

Huyết hồ kịch liệt cuồn cuộn, một đạo tiếp một đạo cột sáng màu máu vừa thô vừa to hiện ra, chừng gần trăm đạo liên tiếp, đan xen hình thành một trận pháp vô cùng to lớn.

Huyết quang chói mắt lập tức tràn ngập toàn bộ động quật, mùi vị máu tanh trong không khí nồng nặc hơn gấp mười lần, đồng thời một cỗ lực lượng pháp tắc quỷ dị bao trùm toàn bộ động quật.

Thình thình thình!

Đang quần chiến cùng quái vật màu máu, Hàn Lập chỉ cảm thấy trái tim lần nữa kịch liệt nhảy nhót, khí huyết toàn thân cuồn cuộn, chảy ngược về hướng trái tim. Động tác của hắn lập tức chậm lại.

Tuy nhiên thân hình hắn chỉ nhoáng một cái, rồi lần nữa ổn định nhưng trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bên kia, Lục Khôn cùng Giao Bát cũng bị ảnh hưởng do Huyết pháp tắc đột nhiên xuất hiện. Trong nội tâm bọn họ rùng mình, cảm giác có chút luống cuống tay chân nhưng cũng may hai người phản ứng thần tốc, lại được hóa thân Địa Chích hỗ trợ, cũng không bị đối thủ thời cơ lợi dụng được nhiều.

Chẳng qua là giờ phút này mặt ngoài hóa thân hai người hào quang ảm đạm, hiển nhiên là tín niệm lực tích góp từng chút một đã không còn đủ, mà nơi đây lại cách tương đối xa hòn đảo của họ nên không cách nào kịp thời bổ sung.

Giữa không trung, Giao Tam đang định bay ra thì thân hình dừng lại. Trên mặt gã nổi lên một tầng huyết sắc, hiển nhiên Huyết pháp tắc cũng có ảnh hưởng không nhỏ tới gã.

Nhưng hai tay trước người gã bấm niệm pháp quyết một chút, rồi hít sâu một hơi khiến sắc mặt gã liền nhanh chóng khôi phục nguyên dạng. Tuy nhiên ở chỗ sâu trong đáy mắt gã lại hiện lên một tia kinh hãi.

Không gian ngay dưới mặt đất đồng thời phát sinh dị biến. Trên mặt đất của tòa thành Hồng Nguyệt ở Khôn châu cũng ù ù rung động, giống như động đất bình thường.

Một dòng sông dài hẹp kéo dài từ ngoài thành vào trong thành chẳng biết từ lúc nào không ngờ lại hiện ra màu đỏ máu, phảng phất là máu tươi chảy trong đó.

Trong thành, giờ phút này cư dân vẫn đang trong lễ Triều Thánh thấy tình hình này, mặt nhao nhao lộ vẻ vẻ kinh hoảng, không biết xảy ra chuyện gì.

Không chờ đến lúc bọn họ hết khiếp sợ, âm thanh "rào rào" lập tức liên tiếp truyền đến!

Gần trăm đạo cột sáng màu máu đột nhiên từ xung quanh thành Huyết Nguyệt dâng lên, bao phủ toàn bộ thành trì, hình thành một màn sáng to lớn màu máu.

Một bầu không khí đầy mùi máu tanh bao phủ toàn bộ thành trì.

"Đây là chuyện gì?"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Không riêng gì dân chúng bình thường, giờ phút này sắc mặt những tên tu sĩ cao giai mặc áo lam Huyết Nguyệt cũng nhao nhao đại biến, mờ mịt không biết làm sao.

Bên trên màn sáng màu máu lóe lên, hiện ra vô số đồ án hình con mắt, lớn nhỏ không đều, cũng nhao nhao nháy động.

Viu viu viu!

Vô số huyết quang từ trong đó bắn ra, lao xuống thành, như một cơn mưa máu đang rơi.

Huyết quang rơi vào đám người trong thành khiến toàn thân họ trở thành đỏ máu, tiếp theo thân thể phồng lên, một tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, cứ như vậy nhao nhao nổ tung.

Chỉ một lát sau, nguyên bản trong thành Huyết Nguyệt đông đúc nay đã không có nổi một vật còn sống. Máu tươi chảy tràn trên mặt đất trong thành nhưng rất nhanh biến mất, nhập vào lòng đất, tựa hồ như bị hút vào.

Mà ở Nhạc châu, Thanh châu phụ cận Khôn châu và các châu khác, trong thành Hồng Nguyệt giờ phút này thình lình cũng hoàn toàn giống nhau. Toàn bộ các thành trì bị các màn sáng màu máu to lớn bao phủ. Trong thời gian ngắn ngủi, tất cả sinh linh trong thành đều nổ tung, hóa thành từng cỗ máu tươi, nhập vào lòng đất.

Nếu giờ phút này, từ trên không trung đảo Hồng Nguyệt đảo quan sát thì sẽ phát hiện cảnh tượng quỷ dị như vậy xảy ra ở khắp đảo.

Toàn bộ các dòng sông chủ yếu của đảo Hồng Nguyệt hiện nay đều biến thành màu đỏ như máu, giăng khắp nơi, đan lẫn nhau nhưng cuối cùng đều

chỉ chảy tới chính giữa tòa thành Hồng Nguyệt ở Khôn châu.

Giờ phút này, đảo Hồng Nguyệt giống như một vầng Hồng Nguyệt màu đen trên mặt biển.

------oOo------

Chương 120: Huyết chiến với Đảo chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Edit**: thường xuyên*

Dưới mặt đất trong động quật.

Bốn phía trên vách núi đá chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn mười cái cửa hang đen sì. Một cỗ huyết thủy như thác nước từ đó không ngừng tuôn ra liên tục, rầm rầm tụ hợp vào trong huyết hồ phía dưới, khiến cho huyết thủy xoay tròn không ngớt.

Giữa không trung, do cột sáng màu máu tạo thành trận pháp to lớn vận hành, "Phốc phốc" tiếng nổ lớn. Vô số ngọn lửa từ các nơi trong trận pháp nổi lên, cháy hừng hực. Từng tia, từng tia lực lượng pháp tắc từ đó tràn ngập ra, dẫn tới thiên địa nguyên khí phụ cận sôi trào.

Lực lượng pháp tắc tràn ngập không gian phảng phất như uống thuốc đại bổ, trong nháy mắt tăng lên mấy lần không dừng.

Trên mặt Giao Bát cùng Lục Khôn tái nhợt, đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể chấn động khẽ lảo đảo đi về sau, khí tức trên thân cũng nhanh chóng uể oải.

Cơ hồ sau một khắc, hai vệt huyết quang lóe lên, phân biệt hướng cả hai phóng đến. Lại là hai con quái vật màu máu trước đó giao phong cùng hai người!

Trong lòng Giao Bát run sợ, há miệng phun ra một cỗ kình phong xanh mờ mờ, hóa thành một đạo phong nhận Loan Nguyệt lóe lên trên không trung, liền biến mất, lưu lại một vệt trắng thô to, từ đó truyền ra trận trận không gian ba động mãnh liệt.

Quái vật kia không hề tránh né bị phong nhận Loan Nguyệt chém chính giữa thành hai nửa.

Hai nửa thân thể của nó không giảm tốc độ hóa thành hai đạo huyết hồng vọt thẳng đến trước người Giao Bát. Từ thân thể gã, nó xuyên thấu qua sau lưng rồi lần nữa hợp hai thành một, hóa thành quái vật màu máu. Trong tay nó nắm một tiểu nhân cao mấy tấc, có thần sắc uể oải. Chính là Nguyên Anh của Giao Bát.

Con quái vật màu máu kia khặc khặc nhe răng cười một tiếng, không nói hai lời há miệng ra, cầm Nguyên Anh trong tay nuốt xuống.

Cùng một thời gian, khi thân hình Lục Khôn hạ xuống, chỉ cảm thấy pháp lực thể nội không hiểu sao ngưng trệ mất linh, trái tim như ngừng đập.

Mắt thấy con quái vật màu máu nhanh chóng tới gần, có tránh cũng không thể tránh kịp, gã chợt cắn răng một cái, tâm niệm thúc giục. Ở khoảng cách không xa, đầu lâu cùng thân thể hóa thân Địa Chích của gã bỗng nhiên tách ra. Tiếp đó thân thể hóa thân rực rỡ lam quang, ầm vang vỡ ra. Một cỗ vòng xoáy hơi nước màu lam giống như cuồng quyển xoay tròn, từ đó truyền ra một cỗ hấp lực to lớn khiến cho thân hình quái vật màu máu kia trì trệ, tốc độ giảm nhiều.

Còn đầu lâu hóa thân của gã lại hóa thành một đạo lam quang, bay đến chỗ Lục Khôn. Nó cũng mang theo một cỗ xung lực mang theo cả gã cấp tốc lao xuống, phù phù một tiếng, rồi chui vào trong huyết thủy, không thấy bóng dáng.

Lúc Giao Bát cùng Lục Khôn không chịu nổi ảnh hưởng của lực lượng pháp tắc, nhao nhao thất bại, thì tại một chiến trường khác tiếng vang không ngừng. Hai đạo nhân ảnh đan xen vào nhau, chính là Hàn Lập cùng con quái vật màu máu thứ ba.

Sắc mặt Hàn Lập mặc dù có chút ửng hồng nhưng hành động tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Giữa không trung, Công Thâu Hồng thấy cảnh đó, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không dễ nhận thấy.

Nhưng vào lúc này, một tiếng duệ khiếu truyền đến, tiếp đó một đạo kiếm mang như sợi dây nhỏ đỏ rực cuồn cuộn bay tới, tản mát ra chấn động pháp tắc đáng sợ khiến cho hư không rung động ầm ầm.

Công Thâu Hồng cười lạnh một tiếng, vung ống tay áo lên.

Từng đạo huyết quang từ trong cột sáng xung quanh bay vụt đến, cùng với ngọn lửa màu máu dâng lên từ trong huyết hồ phía dưới đan xen lẫn nhau, rồi dung hợp trong nháy mắt ngưng tụ thành mười mấy tầng màn sáng màu đỏ rất dày ngăn trước người y.

Oanh!

Kiếm mang đỏ lửa trảm một vệt trên màn sáng màu đỏ, phù một tiếng, kiếm mang một đường đánh màn sáng vỡ ra.

Trong âm thanh xoẹt giòn vang lên, màn sáng màu đỏ bị xé rách một tầng lại một tầng.

Kiếm mang đỏ rực cũng theo đó không ngừng thu nhỏ, ảm đạm dần. Cuối cùng tại tầng màn sáng màu đỏ thứ chín bị trảm phá, kiếm mang ảm đạm đến cực hạn, lấp lóe mấy lần, rồi tán loạn biến mất.

Cách đó không xa, tay Giao Tam lần nữa nâng đại kiếm màu đỏ quá đỉnh đầu, một cỗ khí tức cực nóng Hỏa Pháp Tắc từ trên thân gã tỏa ra, ngăn cách huyết quang xung quanh ở bên ngoài.

Không chờ kiếm chém xuống, dị biến chợt hiện!

Ầm ầm!

Toàn thân những cột sáng màu máu xung quanh đột nhiên lóe lên, tiếp đó nhao nhao một cái mơ hồ, gần trăm đạo cột máu trong chớp mắt hình thành một cái lồng giam cực lớn màu máu, bao phủ Giao Tam vào bên trong.

Giao Tam mặc dù kinh hãi nhưng chưa loạn, trên thân ánh lửa vẫn tăng, hỏa hồng đại kiếm trong tay mơ hồ một cái, hóa thành một đóa Hỏa Liên nở rộ, rung lên hướng bốn phía phun ra mấy đạo kiếm ảnh dài hơn thước giăng khắp nơi, chém lên lồng giam màu máu.

Quang mang lồng giam cuồng thiểm, từng đạo cột máu không ngừng bị chém đứt, nhưng ở trong cột máu xung quanh lại phun ra huyết thủy sền sệt cuốn tới, trong khoảnh khắc lại lấp đầy như lúc ban đầu.

Trong mắt Công Thâu Hồng lóe lên một tia trào phúng, miệng lẩm nhẩm, lần nữa phất tay bấm niệm pháp quyết.

Huyết hồ phía dưới quay cuồng phun trào, sau đó lại lần nữa dâng lên từng đạo cột máu to lớn. Ngọn lửa màu máu ở mặt ngoài thiêu đốt lên hừng hực, phảng phất như những cái xúc tu, quấn quanh lồng giam to lớn màu máu.

Mực nước của Huyết hồ nhanh chóng hạ xuống, mặc dù có huyết thủy từ bốn phía không ngừng tràn vào bổ sung nhưng trong nháy mắt cơ hồ vẫn thấy đáy.

Mà trên lồng giam màu máu bị một tầng huyết diễm rất dày bao phủ, cháy hừng hực, lại biến thành một cái đỉnh lô màu máu, bắt đầu chầm chậm xoay.

Trong đỉnh lô màu máu, Giao Tam ngồi xếp bằng, hai mắt lần nữa trở nên có chút ửng hồng, máu trong cơ thể sôi trào, phảng phất như bị thiêu đốt.

Huyết diễm xung quanh quay cuồng, truyền ra trận trận nhiệt lực kỳ dị, không cách nào nói rõ bao phủ toàn thân gã, thẩm thấu vào trong máu thịt gã, tựa như muốn luyện hóa huyết nhục toàn thân gã.

Miệng gã khẽ quát một tiếng, hai tay mười ngón trước người biến hóa một trận như bánh xe. Từng đoàn hỏa diễm từ bên ngoài thân bay cuộn lên, bay múa xoay quanh, chống lên thành một không gian hỏa diễm lớn vài trượng.

Trên mặt Giao Tam màu đỏ máu hơi giảm, bất quá vẫn không thể ngăn cách

hoàn toàn Huyết Pháp Tắc từ bên ngoài xâm nhập.

"Hắc hắc, bản tọa sẽ từng điểm từng điểm luyện hóa ngươi. Xem ngươi có thể kiên trì đến khi nào!" Ở bên ngoài đỉnh lô huyết diễm, Công Thâu Hồng cười lạnh một tiếng, tay kết động pháp quyết không ngừng, ánh mắt nhất thời lại chuyển hướng nhìn về phía Hàn Lập ở phía dưới.

Thời khắc này trong hư không tràn ngập ảnh hưởng của lực lượng Huyết Pháp Tắc, Hàn Lập vẫn có thể bảo trì ánh mắt thanh minh, giao thủ cùng quái vật màu máu mà không chút nào rơi xuống hạ phong.

Công Thâu Hồng nhướng mày, tâm niệm chợt động.

Viu viu!

Hai con quái vật màu máu khác bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết ảnh, bay tới chỗ Hàn Lập, đồng thời quái vật màu máu đang giao thủ cùng Hàn Lập lại xoay thân hình thoắt một cái bay về phía sau.

Hàn Lập thấy vậy, thân hình bay ngược về sau một khoảng cách, ánh mắt nhanh chóng quét đến chỗ Công Thâu Hồng ở bên trên, sau đó lần nữa nhìn đến phía trước, cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Vượt quá dự liệu của hắn, hai con quái vật màu máu kia không có phát động công kích, mà là cùng con quái vật màu máu bay ngược lao vào nhau.

Cảnh tượng khó tin xuất hiện, thân thể ba con quái vật màu giống như huyết thủy, có thể lẫn với nhau hòa thành một thể, biến thành một nam tử cao gầy, toàn thân huyết hồng, ngũ quan nghiễm nhiên không khác Công Thâu Hồng chút nào.

Oanh!

Huyết quang chói mắt từ trên thân y tản ra, từng vòng từng vòng hướng phía xung quanh khuếch tán, tản ra khí tức phóng đại.

"Nguyên lai đây là hóa thân Địa Chích của Công Thâu Hồng!" Khóe mắt

Hàn Lập giương lên một cái, vẻ mặt nghiêm túc mấy phần.

Hóa thân Công Thâu Hồng điên cuồng gào thét, tiếp đó bên ngoài thân chớp động huyết quang. Đại lượng huyết dịch từ bên ngoài thân phun ra một cái, trong nháy mắt trước người y xen lẫn ngưng tụ một đoàn, rồi hóa thành một huyết cầu to bằng vại nước, mang theo trận trận gió tanh bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập với tốc độ nhanh như điện chớp.

Ầm!

Hàn Lập vừa nhấc một cánh tay lên, một nắm đấm ánh vàng rực rỡ, trải rộng Kim Lân va chạm cùng huyết cầu, phát ra một tiếng trầm đục to lớn. Hư không phụ cận bỗng nhiên lắc một cái, nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

"Phốc phốc" một tiếng, huyết cầu quay tít một vòng ầm vang vỡ ra, hóa thành mảng huyết vụ lớn, một cỗ lực lượng pháp tắc mãnh liệt tràn ra.

Con ngươi Hàn Lập co rụt, thầm kêu một tiếng "Không tốt", đầu vai hắn liền nhoáng một cái bắn ngược về sau.

Hết thảy như thế tựa hồ có chút đã muộn!

"Sưu sưu sưu"

Huyết vụ kịch liệt lăn xuống, hóa thành mười mấy Tỏa Liên màu máu, giống như thuấn di, cuốn một cái, liền quấn quanh thân thể tứ chi Hàn Lập gắt gao trói buộc ngay tại chỗ.

Bên ngoài thân Hàn Lập đã sớm bao trùm lân phiến màu vàng lít nha lít nhít, song quyền nắm chặt muốn thoát trói buộc, nhưng giãy dụa càng kịch liệt những Tỏa Liên màu máu này càng bóp chặt. Tỏa liên cùng Kim Lân bên ngoài thân hắn ma sát với nhau phát ra liên tiếp âm thanh "két két".

Hóa thân Công Thâu Hồng hắc hắc một tiếng, hai tay thúc giục pháp quyết. Huyết thủy từ bốn phía trong động tuôn ra, lập tức phân ra, một nửa cuồn cuộn bay tới chỗ Hàn Lập, cũng hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, có

đường kính gần trăm trượng, bao phủ thân hình Hàn Lập vào trong đó.

Nhưng ngay sau một khắc, "G...rao" một tiếng gầm từ trong vòng xoáy vang lên.

Chỉ thấy hai cánh tay vô cùng tráng kiện màu vàng óng bỗng nhiên từ trong vòng xoáy nhô ra, năm ngón tay thành móc câu hung hăng trảo vào hai bên vòng.

"Bành" một tiếng vang thật lớn.

Vòng xoáy màu máu kia lại ầm vang vỡ vụn ra, hóa thành vô số đạo huyết lưu hỗn loạn, bắn ra bốn phương tám hướng.

Tiếp đó, một bóng người vàng óng, cao mấy chục trượng nhảy ra, chính là Sơn Nhạc Cự Viên do Hàn Lập hóa thành. Cánh tay cùng chỗ ngực bụng của hắn có vài chỗ máu me đầm đìa.

Cự Viên vừa mới hiện thân, bỗng nhiên nhấc một cánh tay lên. Năm ngón tay nắm một cái rồi mở ra, lòng bàn tay phần phật, hiện ra một ngọn lửa màu bạc, tiếp theo nhanh chóng kéo dài, hóa thành một cây cự mâu màu bạc, dài hơn mười trượng.

Đầu tiên, hóa thân Công Thâu Hồng khẽ giật mình, rồi y vẫy tay một cái, mảng huyết diễm lớn trong huyết hồ phía dưới lao vùn vụt tới trước người, hóa thành một Huyết diễm Hỏa Luân có đường kính chừng mười trượng.

Một tiếng hú gọi bén nhọn vang lên. Cự mâu màu bạc từ trong tay Cự Viên bắn ra, phía trên bừng bừng lửa bạc, mang theo một cỗ khí thế cường hãn đốt giết vạn vật mau chóng bay tới hóa thân Công Thâu Hồng.

Cơ hồ cùng một thời gian, Huyết Diễm Hỏa Luân kia cũng "Hô hô" luân chuyển, như một vầng kiêu dương màu máu, lao vùn vụt ra.

"Ầm ầm" một tiếng vang rất lớn, Huyết Diễm Hỏa Luân lập tức vỡ ra.

Chỉ thấy mảng huyết diễm lớn xen lẫn từng tia, từng tia lửa bạc, tứ tán bay

vụt ra, hóa thành một cỗ khí lãng nóng rực, vô cùng cuồng bạo, cuốn ra tám phương, thổi thẳng đến toàn bộ động quật làm chấn động không thôi, toàn bộ lãng khí huyết hồ ngập trời.

Mà thế lao đi của thanh cự mâu màu bạc kia không hề giảm, ngược lại tại chỗ cỗ khí lãng kia trùng kích vào, càng kịch liệt hơn bắn nhanh tới hóa thân Công Thâu Hồng, cơ hồ chỉ là một cái chớp động, liền trực tiếp xuyên qua toàn bộ lồng ngực của y.

Công Thâu Hồng gọi ra hóa thân để đối phó Hàn Lập, rồi về sau toàn lực thôi động lên đỉnh lô màu máu, muốn mau chóng luyện hóa Giao Tam. Lúc này thân thể y lại đột nhiên chấn động, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

"Không..." Y cúi đầu xuống, ánh mắt quét qua xuống dưới, lập tức há miệng gầm thét.

Chỉ thấy cự mâu màu bạc cắm ở lồng ngực Hóa thân Công Thâu Hồng bỗng nhiên hóa thành một Ngọn lửa màu bạc chói mắt, trực tiếp nuốt sống hóa thân của y vào.

...

------oOo------

Chương 121: Tiến cử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ngay lúc hóa thân Địa Chích của mình bị hủy, khí tức của Công Thâu Hồng lập tức trở nên bất ổn, thình lình một tiếng rống to cuồng bạo kèm với tiếng gầm trắng xóa to lớn truyền đến, như là sóng lớn vỗ bờ cuồn cuộn quét qua.

Chính là Hàn Lập biến thành Kim Mao Cự Viên thi triển một đòn "Kim Cương Hống".

Những nơi mà gợn sóng màu trắng đi qua, hư không trở nên mơ hồ, thậm chí còn biến thành vặn vẹo, phảng phất giống như toàn bộ không gian đang muốn sụp đổ.

Lô đỉnh màu máu lơ lửng giữa không trung, bị gợn sóng trùng kích vào bên ngoài dẫn đến chấn động kịch liệt, ung dung lay động, một luồng lực lượng pháp tắc chấn động truyền ra, xuất hiện dấu hiệu một tia hỗn loạn.

Lúc này, một tiếng long ngâm cuồng bạo truyền ra từ bên trong lô đỉnh màu máu.

Một tiếng ầm vang lên, hồng qaung phía trên lô đỉnh run lên rồi vỡ ra, hóa thành một đám sương máu lớn. Một con Hỏa Diễm Trường Long dài hơn mười trường xuyên qua huyết vụ phóng lên trời cao. Con trường long thân thể uốn lượn giữa không trung, sau đó hướng về phía Công Thâu Hồng lao xuống.

"Các người thật can đảm khi dám phá hủy hóa thân Địa Chích của ta, làm hỏng căn cơ tu hành của ta, ta muốn các người đồng quy vu tận…" Công Thâu Hồng sắc mặt cực kì kinh sợ, hét lớn một tiếng, gương mặt gã trở nên điên cuồng.

Gã vừa dứt lời, huyết quang quanh thân trở nên đại thịnh, thân thể nhanh chóng phình to, bành trướng kịch liệt giống như bọt khí. Bên trong tràn ra

từng luồng khí tức hủy diệt khiến cho người ta phải sợ hãi.

Hàn Lập thấy thế, trong mắt hiện ra một tia ngưng trọng, thân hình lập tức khôi phục hình dáng con người, phất tay mang Tinh Viêm Hỏa Điểu thu vào.

Giao Tam đang biến thành Hỏa Long, thấy tình hình như vậy bèn chuyển động thân hình, lách qua một bên né tránh Công Thâu Hồng.

Hào quang lân phiến quanh thân Hàn Lập bùng nổ, hỏa diễm xích hồng vô tận mãnh liệt tràn ra, lập tức bảo phủ toàn bộ hòn đảo huyết hồ. Từng đóa Hỏa Diễm Hồng Liên bỗng xuất hiện từ hư không, thi nhau nở rộ.

Một luồng lực lượng pháp tắc nóng rực chấn động, trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi trong động quật dưới mặt đất, một lần nữa xuất hiện một khu vực thiên địa độc lập.

"Linh Vực!"

Hàn Lập cảm nhận được sự biến hóa ở xung quanh, đôi mắt lập tức sáng lên.

Nhưng vào lúc này, trong lòng đất đột nhiên bùng nổ một đạo quang mang sáng lạn như ánh mặt trời. Thân thể Công Thâu Hồng bên trong tia sáng này tăng thêm mấy chục lần, huyết sắc giống như băng tuyết, từng điểm tan rã ra.

"Ầm ầm..."

Từng đợt âm thanh nổ tung không ngừng kịch liệt vang lên, hòn đảo trung tâm huyết hồ bị đóng băng từ từ, trong khoảnh khắc bị quang mang trực tiếp chiếu vào liền hóa thành bột mịn, tiêu tán biến mất.

Sóng khí cuồng bạo trùng kích tứ tán, từng vòng sóng xung kích chấn động xung quang, khiến cho nham thạch trong hang động vỡ nát, sụp đổ xuống. Bốn phía bắt đầu bị mảng lớn nước hồ tràn vào.

Phía trên hang động, sớm đã không còn ai sống sót ở thành Hồng Nguyệt. Một trận âm thanh ù ù vang lên, sụp đổ hoàn toàn, trở thành một vùng phế tích.

Bên trong động quật, có một khu vực được lục quang bao phủ, hoàn toàn không bị tổn hại một chút nào.

Ở phía trên khu vực này, lơ lửng tám mảnh mai rùa hình thoi to lớn, ghép lại với nhau hóa thành một màn sáng hình bầu dục, màu xanh sẫm. Bên trong không bị một chút ảnh hưởng nào từ luồng sóng khí chấn động cuồng bạo kia.

Trong màn sáng, Hàn Lập đang vận dụng huyết mạch Huyền Vũ, thân hình đang mặc một bộ áo giáp màu xanh lá có hình ảnh mãng xà bao phủ khắp nơi trên áo giáp, thần sắc tự nhiên đánh giá xung quanh.

Toàn bộ khắp nơi trong không gian, khí tức nóng rực không giảm đi chút nào, khắp nơi đều có Hỏa Diễm Hồng Liên đang nở rộ, bên trong truyền ra từng trận khí tức kì dị chấn động, đang cùng với cỗ lực lượng cuồng bạo triệt tiêu lẫn nhau.

Cách đó không xa, Giao Tam đã trở lại bộ dạng con người, cũng đang xếp bằng bên trên một đoàn Hỏa Diễm Hồng Liên to lớn, quanh thân bao phủ một tầng quang mang vàng hồng, áo bào trên thân gã bay phấp phới, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, sắc mặt nghiêm nghị, toàn lực thúc giục Linh Vực.

Một lát sau, chấn động bên trong động quật mới chậm rãi ổn định lại. Hồng Liên khắp nơi đã biến mất hơn phân nữa, Linh Vực do Giao Tam thúc dục cũng châm rãi tán loạn biến mất.

Khi đóa Hỏa Liên cuối cùng trong không gian tiêu tán, thần sắc của Giao Tam có chút mệt mỏi, rơi xuống đất.

Hàn Lập thấy thế, cũng lập tức thu hồi lại mai rùa ở xung quanh, hướng về Giao Tam, chắp tay nói:” Chúc mừng Đại nhân Giao Tam đã thành công tiêu diệt Đảo chủ Công Thâu Hồng của Hồng Nguyệt đảo.”

“Giao Thập Ngũ, lần này có thể giết được kẻ này, ngươi có một nửa công lao trong đó.” Giao Tam nghe vậy, nhìn Hàn Lập thật sâu một chút, rồi nói.

Trong ánh mắt Giao Tam lúc này đã không còn sự hờ hững như lúc đầu, mà thay vào đó là tràn đầy sự tán thưởng.

“Đại nhân Giao Tam quá khen rồi, tại hạ chỉ hơi tận sức mọn mà thôi. Việc đáng phải làm, không dám giành công.” Hàn Lập nghe vậy, lại khẽ mỉm cười nói.

"Không cần quá khiêm tốn. Vô Thường Minh vốn coi trọng thực lực, thực lực không đủ lại đi ham lợi quá sức mình, cho dù phải bỏ mình cũng không thể trách người khác, ngươi có hiểu không?” Giao Tam khoát tay áo, thâm ý sâu sắc nói một câu.

"Tại hạ ghi nhớ lời dạy bảo của các hạ, tại hạ hiểu rõ." Hàn Lập kính cẩn đáp.

"Rất tốt! Ta có thể tiến cử ngươi trở thành thành viên cao cấp, ngươi có đồng ý hay không?” Giao Tam nhẹ gật đầu, nói như thế.

“Không biết là thành viên cao cấp có điểm gì đặc biệt? Nếu phải chấp hành thêm nhiều nhiệm vụ gian khổ như vậy, tại hạ cũng không dám tùy tiện đáp ứng.” Hàn Lập nao nao, chợt bất động thanh sắc nói ra.

“Vấn đề khác tạm thời không nói đến. Nếu ngươi thành công thăng cấp, ngươi liền có thể tự động tuyên bố nhiệm vụ riêng như ta, ngoài ra còn có tư cách cùng với các thành viên đồng cấp tiến hành trao đổi tài nguyên.” Giao Tam ngữ khí nhàn nhạt giải thích nói.

“Nếu là như vậy, đành phải làm phiền Đại nhân Giao Tam.” Hàn Lập nghe vậy trong lòng vui mừng, chắp tay nói cám ơn.

“Ta tuy có tư cách tiến cử ngươi, nhưng việc này thành hay bại là chuyện khác. Trong Minh sẽ phái ra đặc sứ, sẽ khảo sát ngươi một phen, đến lúc đấy, ngươi còn cần phải hoàn thành thêm một nhiệm vụ thí luyện. Ta tin

tưởng, nếu lấy thực lực của ngươi, nắm chắc chính thành vượt qua được.” Giao Tam bổ sung một câu.

Hàn Lập không tiếp tục nói lời cảm tạ, chỉ là khẽ khom người thi lễ.

"Tốt. Việc nơi này đã xong, ta còn cần phải lưu lại trên đảo thêm một khoảng thời gian, làm chút công việc còn lại. Từ lúc đảo Hồng Nguyệt truyền thừa đến nay, tích lúy khá nhiều tài nguyên phong phú, ngươi có thể thử tìm kiếm một phen. Nhưng, không được lưu lại ở đây quá lâu.” Giao Tam tiếp tục nói.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, lên tiếng cáo từ, quang mang trên thân lóe lên, hướng một chỗ phía xa bay đi.

Một khắc sau, một đạo thanh quang từ dưới mặt đất phụ cận Khôn Châu thành Hồng Nguyệt bay lên, hiện ra thân ảnh của Hàn Lập.

Nhìn qua thành trì phía dưới đã biến thành phế tích, hắn không khỏi khẽ thở dài.

Ngày đó, bảy người cùng nhau vào thành, bây giờ chỉ còn một mình hắn. Nhiệm vụ của Vô Thường minh vô cùng hung hiểm, có thể thấy được lốm đốm.

Tuy nói Công Thâu Hồng tu luyện có thành tựu, lại không tiếc lấy trăm vạn sinh linh để huyết tế, thậm chí cũng không tiếc hy sinh bốn tên Tán Tiên đã đi theo gã thật lâu, thật xứng đáng là “tâm ngoan thủ lạt”. Nhưng mà, nhiệm vụ lần này người dẫn đầu là Giao Tam, cũng là một kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình.

Bất quá, Giao Tam nói cũng không sai, tu tiên là con đường lợi ích cùng nguy hiểm tồn tại song hành với nhau. Từ trước đến giờ không tồn tại con đường nào bằng phẳng cả, có thể nói, từ lúc bước vào con đường tu tiên, bản thân phải giác ngộ chuyện này.

Hàn Lập vừa nghĩ đến đây, lắc đầu.

Sau một hồi phân biệt phương hướng, cả người hắn liền hóa thành một đạo thanh hồng hướng về một nơi phía xa bay đi, không có dừng lại chút nào, cũng không có đi tìm kiếm cái được gọi là tài nguyên của đảo Hồng Nguyệt.

Lúc trước, hắn đã lặng im đem túi trữ vật pháp khí của Giao Bát thu vào, thêm nữa trước đó lấy được vật phẩm, cũng coi là thu hoạch tương đối khá rồi.

Về phần tài nguyên quan trọng trên đảo, lúc trước luôn ở bên cạnh Công Thâu Hồng. Hiện tại gã đã chết, tài nguyên tự nhiên rơi vào tay Giao Tam. Những địa phương khác dù còn lại một số, nhưng cũng bất quá là số lẻ, hắn cũng lười vì một chút ít đồ lại phải hao tâm khổ trí.

Hai tháng sau.

Một đạo thanh quang lóe lên xuất hiện tại phụ cận Ô Mông Đảo, hiện ra thân ảnh Hàn Lập bên trong.

Nhìn đảo nhỏ trước mặt, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

Lần này ra ngoài, mặc dù trải qua khó khăn trắc trở, nhưng cuối cùng vẫn bình an trở về, cũng có thể coi như đã đạt được mục đích mong muốn.

Một đạo độn quang bắn ra từ trên đảo, hiện ra thân ảnh Lạc Phong, tiến ra đón hắn.

"Liễu tiền bối!" Lạc Phong vẻ mặt vui mừng.

Tin tức Hàn Lập ra ngoài, chỉ nói cho một mình gã biết. Những ngày qua, gã ngày đêm chờ đợi, chỉ sợ Hàn Lập xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một đi không trở lại. Giờ phút này, nhìn thấy Hàn Lập bình an trở về, nỗi lo lắng trong lòng gã cuối cùng đã biến mất.

“Những ngày ta rời khỏi đây, không có chuyện gì phát sinh chứ?” Hàn Lập nhẹ gật đầu với Lạc Phong, liền hỏi.

“Nhờ hồng phúc của tiền bối, mọi chuyện trên đảo đều bình thường." Lạc Phong vội vàng nói.

Hàn Lập ừ một tiếng, bay về phía tiểu viện của mình. Lạc Phong bay ở phía sau, đem những tin tức ở phụ cận hải vực những ngày qua, một mực báo cho hắn biết không chút giấu giếm.

Trong đó, chỗ hòn đảo của Lục Khôn, giờ phút này hình như có dị biến phát sinh, bế quan phong đảo.

Hàn Lập trong lòng hơi động, nhưng cũng không nói lời nào.

Tại thời khắc sống còn, Lục Khôn mang theo đầu lâu không trọn vẹn của hóa thân Địa Chích, rơi vào huyết hồ bên trong động quật. Cho đến cuối cùng cũng chưa trở ra, không rõ sống chết.

Nhưng mà, nếu theo tình hình lúc ấy, Lục Khôn cho dù không chết, sợ là nguyên khí cũng bị hao tổn nhiều.

Hàn Lập nghĩ như thế, liền bảo Lạc Phong rời đi. Hắn trở về căn phòng bên trong nội viện, nằm xuống giường, đánh một giấc o o.

Ngày thứ hai, tinh thần hắn đã phấn chấn trở lại, bèn rời khỏi giường, lật tay lấy ra một đống đồ vât.

Có đồ chứa pháp khí, vài kiện Linh Bảo, còn muốn có một bộ hóa thân Địa Chích bị tàn phá, chính là của Giao Bát.

Đầu tiên, hắn quan sát một chút hóa thân không trọn vẹn của Giao Bát, phát hiện hơn phân nửa vật liệu chế tạo không sai biệt nhiều so với Lạc Mông. Điểm khác biệt quan trọng nhất chính là Giao Bát dùng không ít tài liệu Phong thuộc tính trân quý.

Mặc dù dùng những tài liệu này đem dung nhập thành hóa thân Địa Chích rồi thì không thể nào sử dụng được nữa, nhưng mà sau vài ngày hắn nghiên cứu kỹ lưỡng, hắn vẫn thu được một số lợi ích, đối với việc ngưng tụ hóa thân của mình, hắn càng có thêm vài phần nắm chắc.

Hàn Lập nghĩ như thế, đem hóa thân cất kỹ, lại tiếp tục cầm những Linh Bảo kia bắt đầu đánh giá.

Bên trong mấy kiện bảo vật này, trừ thiết chùy màu đen của Giao Thập Lục có vẻ như là một kiện Ngụy Tiên khí đê giai, các bảo vật khác đều không có chỗ gì đặc biệt. Thiết chùy màu đen mặc dù bề ngoài không có nghiêm trọng nhưng không biết tại sao, bên trong có cảm giác như đã bị hao tổn quá nhiều, một tia lực lượng pháp tắc ẩn chứa bên trong chậm rãi trôi.

Dựa theo tốc độ này, mấy trăm năm sau tia lực lượng pháp tắc này sẽ hoàn toàn biến mất.

Khó trách, lúc Giao Thập Lục thi triển bảo vật này, uy lực khá yếu

Kể từ đó, hứng thú trong lòng hắn càng nhạt dần, đối với những bảo vật còn lại chỉ xem qua một chút, sau đó liền cất đi.

Dù sao lấy hắn bây giờ tình huống, cũng không cần đến những vật này.

Cuối cùng, Hàn Lập lại cầm lên những pháp khí trữ vật, thả thần thức dò xét bên trong.

Một lát sau, hắn mở mắt, hiện lên vẻ vui mừng.

Những Chân Tiên cấp bậc này cất giấu quả nhiên không để cho hắn thất vọng, tài liệu bên trong rất nhiều, bỏ xa so với tài liệu Ô Mông Đảo tích trữ được.

Thậm chí nhiều món trong đó hắn không thể nhận biết được, nhưng mà xác định tuyệt đối đều là vật trân quý.

Có những vật này, hắn cũng không cần vì sự thiếu hụt tài nguyên mà lại phát sầu ở giai đoạn này.

Hắn hít một hơi thật sâu, đem những đồ vật bên trong phân loại rồi cất kỹ, lại phất tay láy ra một khối ngọc giản.

Đây là bộ công pháp tu luyện Địa Tiên, tên là “Thanh Phong Huyền Cương Quyết”. Căn bản không có gì sai, nhưng vẫn phải cẩn thận làm từng bước. Trước tiên tu luyện thành Tổ Thần, sau đó mới có thể trở thành Địa Tiên. Đối với hắn, mặc dù không có chút tác dụng to lớn gì, bất quá cũng có thể lấy ra tham khảo một chút.

...

------oOo------

Chương 122: Thí luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Loki1994*

Trong nháy mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Ngày hôm nay, Hàn Lập đang khẽ nhắm mắt trong mật thất, thân hình không nhúc nhích, khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Đột nhiên, mí mắt hắn khẽ động, mở mắt ra. Thân hình thoắt cái xuất hiện trên không trung của tứ hợp tiểu viện, trên đầu xuất hiện một mặt nạ đầu trâu màu xanh.

Hắn hơi chần chờ một tí, liền hóa thành một đạo độn quang thanh hồng, hướng về một phía khác nhanh chóng bay đi.

Gần nửa ngày sau, tại một nơi cách Ô Mông đảo không biết bao nhiêu vạn dặm, trên một hòn đảo vô danh, một đạo thanh quang lóe lên rồi biến mất từ đằng xa chân trời, bay nhanh đến. Thanh mang bay quanh hòn đảo mấy vòng, sau đó quang mang thu lại, Hàn Lập mang mặt nạ đầu trầu lơ lửng giữa không trung, cạnh một ngọn núi thấp.

Khi hắn vừa hiện thân, cách đó không xa, hư không bỗng nhiên nổi lên một trận gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được. Một bóng người màu xám bước ra từ bên trong.

Trên mặt người này mang một mặt nạ xích hồng, toàn thân bao phủ một tầng ánh sáng màu xám, khí tức trên thân lúc có lúc không. Mặc dù người này đứng ở trước mặt, nhưng lại tạo cho Hàn Lập một loại cảm giác vô cùng xa xôi, vô luận như thế nào cũng không thể nhìn rõ được.

Con ngươi Hàn Lập có chút co lại.

Lúc đối phương xuất hiện, trực giác của hắn mách bảo rằng tu vi của người này còn cường đại hơn cả Giao Tam.

“Giao Thập Ngũ, Giao Tam tiến cử ngươi trở thành thành viên cấp Thanh. Căn cứ theo cống hiến của ngươi trong quá khứ, còn rất xa mới có thể thăng cấp. Nhưng mà, có người không tiếc, liền hao phí một lần lấy tư cách tiến cử ngươi, ta cũng sẽ không nói gì, nhưng nhiệm vụ thí luyện, ngươi nhất định phải hoàn thành.” Bóng người màu xám đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một chút, liền đi thẳng vào vấn đề, nói ra.

Thanh âm người đó có chút mông lung không rõ, không thể xác định được là nam hay nữ, già hay trẻ.

"Tại hạ hiểu rõ." Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

“Đây là danh sách nhiệm vụ, ngươi tùy ý chọn một cái đi.” Bóng người màu xám nói xong, lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu đỏ.

Ngón tay hắn khẽ động, đường vân cổ quái trên lệnh bài sáng lên, vô số phù văn nhỏ bé hiện ra, lập tức đan xen quấn quanh nhau, biến thành một màn sáng màu đỏ dài mấy trượng.

Hào quang trên màn sáng lưu chuyển, từng hàng văn tự nhỏ bé hiện ra, rõ ràng chính là miêu tả của từng nhiệm vụ.

Hàn Lập im lặng không nói thêm gì, di chuyển ánh mắt nhìn vào màn sáng, ngưng thần bắt đầu đánh giá.

Nội dung của những nhiệm vụ này đủ loại, có cái phải tọa trấn tại một địa vực nguy hiểm nào đó vạn năm, cũng có thể là tiêu diệt yêu quái cực kì cường đại đang chiếm giữ một khu vực nào đó cực kì xa, hoặc là thu thập một loại trong các loại thiên tài địa bảo hiếm thấy.

Những nhiệm vụ này đều không có ngoại lệ, độ khó cũng không nhỏ, có không ít nhiệm vụ khá giống với nhiệm vụ truy sát Đảo chủ Hồng Nguyệt đảo.

Hàn Lập thấy tình hình này, ý niệm trong lòng không muốn tiếp nhận những nhiệm vụ này nổi lên.

Những nhiệm vụ này, với thực lực của hắn bây giờ, nếu muốn hoàn thành cũng không phải không có khả năng, nhưng căn bản là phải tốn khá nhiều thời gian. Mà hiện tại, thứ hắn đang thiếu nhất, chính là thời gian.

Đừng nói ngàn năm vạn năm, cho dù là mười năm trăm năm, hắn cũng không muốn đơi.

Dù sao, bản thân hắn ở Chân Tiên giới, không chỉ nguy cơ trùng trùng khắp nơi, lại tồn tại một số thế lực mà hắn còn không hiểu rõ lắm đã biến hắn trở thành mục tiêu đuổi giết, nếu không thì hắn cũng không bị mất đi ký ức ba trăm năm, rồi xuất hiện lại ở Linh Hoàn Giới.

Hắn thầm nghĩ như thế, ánh mắt băn khoăn nhìn lướt qua danh sách nhiệm vụ. Đột nhiên, ánh mắt của hắn lóe lên khi thấy một nhiệm vụ, nội dung ghi đại khái:

“Trong vòng trăm năm, hồi sinh một hạt giống linh dược không biết tên.”

Mặc dù hắn không biết đó là hạt giống của loại linh dược gì, nhưng miễn là hắn có Chưởng Thiên Bình, muốn hoàn thành nhiệm vụ này cũng không khó lắm.

“Đặc sứ đại nhân, không biết nhiệm vụ hồi sinh hạt giống linh dược này, có thể nói rõ cụ thể hơn một chút không?” Hắn vừa nghĩ đến đây, tay chỉ về một nơi nào đó trên màn sáng, thần sắc bình thường, mở miệng hỏi.

“Ồ, ngươi muốn chọn nhiệm vụ này sao?” Quang mang trên thân bóng người màu xám khẽ chớp động, ngạc nhiên hỏi.

“Nhiệm vụ này có gì đó bất thường sao?” Hàn Lập nao nảo hỏi lại.

“Thế thì không có. Nhiệm vụ này do một vị trưởng lão trong Minh tuyên bố, gã ngẫu nhiên nhận được hạt giống linh dược, đáng tiếc là không thể nhận biết được chủng loại của hạt giống. Bên trong hạt giống không còn

sinh cơ, theo gã suy đoán, chỉ cần đạt tới một cấp độ nào đó của Mộc Pháp tắc, mới làm cho hạt giống hồi sinh được.” Bóng người màu xám chậm rãi giải thích.

“Tại hạ liền nhận nhiệm vụ này.” Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

Bóng người màu xám đánh giá Hàn Lập một chút, cũng không hỏi thêm gì, thu lại lệnh bài màu đỏ vừa cầm trong tay. Sau đó, lấy ra một đồ vật màu trắng giống như trận bàn, giao cho Hàn Lập rồi nói tiếp:

“Vật này tên là Truyền Vật Bàn. Mấy ngày sau, sẽ có người dùng vật này đem hạt giống kia truyền tống cho ngươi. Nếu ngươi có thể đem hạt giống kia hồi sinh được, dùng vật này truyền tống lại cho người bên kia. Như vậy liền xem như là ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ thí luyện.”

"Vật này tên là Truyền Vật Bàn. Mấy ngày về sau, sẽ có người đem viên hạt giống kia dùng vật này truyền tống cho ngươi, ngươi nếu có thể đem hắn phục sinh, lại dùng vật này đem hắn truyền tống về đi là được, liền coi như là ngươi hoàn thành nhiệm vụ tập luyện."

"Vâng, đa tạ đặc sứ đại nhân." Hàn Lập tiếp nhận trận bàn màu trắng, trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ. Hóa ra, Tiên giới lại có đồ vật tiện lợi như vậy.

Bóng người màu xám không có chờ lâu bên trong. Sau khi đưa cho Hàn Lập nhiệm vụ, liền lập tức giơ cánh tay lên, một luồng ánh sáng màu xám bay ra, hư không xoay tít một vòng.

Xoẹt!

Không gian vỡ ra tạo thành một cái khe, lập tức xuất hiện một không gian thông đạo tối tăm mờ mịt, xung quang tản mát ra quang mang yếu ớt.

Bóng người màu xám không nhìn Hàn Lập, quay người bước vào bên trong thông đạo, biến mát không thấy gì nữa. Không gian thông đạo sau khi bóng người áo xám bước vào, liền lóe lên rồi khép lại.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, trong lòng có chút chấn kinh.

Bên trong ánh sáng xám kia, là một đạo phù lục nhìn như bình thường, bên ngoài có một ít hoa văn huyền diệu màu vàng.

Vật này có thể tùy tiện phá vỡ không gian, mơ hồ có thể cảm ứng được một tia lực lượng pháp tắc đặc thù tản ra chấn động, dĩ nhiên không phải là vật bình thường. Đối phương chỉ sử dụng cho việc tạo thông đạo, thiệt là có chút xa xỉ.

Hàn Lập lắc đầu, không nghĩ ngợi nhiều, hóa thành một đạo độn quang hướng một chỗ phía xa bay đi.

Đêm đến.

Thần sắc Lạc Phong vội vã đi vào chỗ ở của Hàn Lập trong tứ hợp tiểu viện. Y vừa mới bước vào, liền hướng về Hàn Lập đang đứng chắp tay ở một phía xa xa trong nội viên, nói:

"Lạc Phong bái kiến Liễu tiền bối."

“Ngươi hãy giúp ta tìm một vài nơi linh thổ thích hợp để trồng linh thảo cao cấp. Mỗi loại linh thổ không cần quá nhiều, nhưng phải hết sức tìm một số linh thổ đặc biệt.” Hàn Lập phân phó nói.

"Vâng." Lạc Phong nao nao, nhưng bất quá không có hỏi nhiều, lập tức đáp ứng nói.

...

Ba ngày sau.

Hàn Lập đang khoanh chân ngồi trong mật thất, trước người đang lơ lửng một vật màu trắng giống như trận bàn, đang không ngừng xoay trong, từng trận âm thanh ông minh truyền ra từ bên trong.

Một lúc sau, trong trận bàn nổi lên từng mảng bạch quang lớn lóa mắt, vô số phù văn màu bạc từ đó tuôn ra, vây lấy trận bàn làm thành một vòng

xoáy, nhao nhao chui vào trung tâm, hinh thành một chùm sáng màu trắng.

Chùm sáng máu trắng phồng lên rồi co lại, lập tức tản ra, một hộp ngọc màu Thương Thanh lớn chùng một bàn tay đang treo ở phía trên trận bàn.

Hàn Lập thấy vậy, vẫy tay một cái, thu lấy hộp ngọc màu thương thanh về trong tay. Hắn quan sát một chút, xác nhận không có vấn đề gì, liền mở nắp hộp ra.

Trong hộp, một hạt giống khô quắt màu vàng nâu lớn chừng ngón tay cái đang nằm im. Hình dáng giống hạt đào, nhìn rất bình thường, không có gì lạ.

Hàn Lập dùng hai ngón tay cẩn thận gắp lấy hạt giống, đưa đến trước mắt, quan sát tỉ mỉ.

Sau một hồi lâu, hắn lắc đầu.

Giống như vị đặc sứ đại nhân kia đã nói, bên trong hạt giống không cảm nhận được sự tồn tại của sinh cơ.

Hắn cũng thật sự nhìn không ra, hạt giống này đến tột cùng là có điểm gì đặc biệt mà khiến cho một vị Trưởng lão địa vị không thấp trong Minh lại dốc hết công sức để hồi sinh nó.

Hắn suy nghĩ một chút, lấy ngọc bài mở ra cửa vào Tiểu Bí Cảnh. Thân hình hắn thoắt một cái liền tiến vào bên trong, trực tiếp đi đến căn phòng nhỏ ở trên mảnh đất trống. Hắn lật tay lấy ra một cái ngọc bồn đặt trên mặt đất, bên trong là một chút linh thổ đủ mọi màu sắc, tản mát ra chấn động linh lực nồng đậm.

Đây đều là linh thổ mà hắn yêu cầu bọn người Lạc Phong đi thu thập, sau đó tự tay hắn chế biến ra một loại linh thổ năm màu.

Linh thổ này mặc dù không dám nói là có thể bồi dưỡng được tất cả các loại linh thảo, linh dược. Nhưng mà, phần lớn linh thảo đều có thể sinh trưởng bên trong linh thổ năm màu này.

Hàn Lập đem hạt giống vùi sâu vào trong linh thổ, sau đó lấy ra Chưởng Thiên Bình.

Những ngày qua, hắn không sử dụng đến tiểu bình, bên trong đã sớm ngưng tụ ra một giọt lục dịch.

Hắn cẩn thân đem lục dịch nhỏ vào trong linh thổ, lục dịch nhanh chóng thấm vào trong.

Hàn Lập lập tức ngồi xuống xếp bằng, thả ra thần thức rót vào hạt giống bên trong linh thổ, nhắm mắt lại.

Thời gian từng giờ trôi qua, ước chừng gần nửa ngày sau, hắn bỗng nhiên mở to mắt, ánh mắt lộ ra một tia mừng rỡ.

Sau khi lục dịch nhỏ vào trong linh thổ chừng hai ba canh giờ, bên trong hạt giống màu vàng nâu, không ngoài dự liệu của hắn đã hiện lên một tia sinh cơ, đồng thời cũng đang chậm rãi tăng trưởng.

Hàn Lập thấy vậy, mới quay người rời khỏi bí cảnh. Hắn đi vào trong tiểu viện, bày ra tầng tầng cấm chế, sau đó lấy ra tiểu bình đặt xuống đất.

Giờ phút này đang là đêm khuya. Trên bầu trời đêm tinh quang sáng chói, chiếu lấp lánh.

Ngàn vạn tinh quang lập tức hội tụ, dung nhập vào bên trong thân bình…

Thời gian thấm thoát thoi đưa, trong nháy mắt đã qua một tháng, bên trong tiểu bình lại lần nữa sinh ra một giọt lục dịch.

Hàn Lập lúc này đem lục dịch nhỏ vào trên hạt giống.

Lúc này, trên vỏ của hạt giống màu vàng nâu, bắt đầu hiện ra từng tia màu xanh lá nhàn nhạt…

Năm tháng sau.

Sau khi giọt lục dịch thứ sáu nhỏ xuống, sinh cơ bên trong hạt giống đã khôi phục được gần một phần năm, bề ngoài màu vàng nâu cũng đã thay đổi thành nửa vàng nâu nửa xanh lá.

Lại ba tháng trôi qua.

Sau khi Hàn Lập nhỏ xuống một giọt lục dịch nữa, một tiếng "Két" nhỏ vang lên, vỏ của hạt giống đã nứt ra một khe hở nho nỏ, một chồi non dài gần một tấc đang đâm chồi.

Mấy cây tơ mỏng giống như trắng nõn sợi rễ cũng từ hạt giống phía dưới toát ra, mọc rễ vào ngũ sắc linh nhưỡng bên trong...

Hàn Lập nhìn mầm non màu xanh lục trước mắt, ánh mắt chớp lên.

Mặc dù không biết đây là hạt giống gì, nhưng mà với tình huống trước mắt, nếu hạt giống này lớn lên, chắc chắn không thể coi thường được.

Trong hạt giống này căn bản không có chút sinh cơ nào, mà để đủ khả năng sinh ra một tia sinh cơ cũng cực kỳ khó khăn gian khổ. Bây giờ, sinh cơ bên trong đã khôi phục gần như một phần tư, cũng dần dần vững chắc, căn bản đã có thể coi là sống lại. Về sau, chỉ cần để trong linh thổ, sau đó dựa vào Mộc thuộc tính thích hợp, sử dụng dụng linh dịch từng chút một dốc lòng chăm sóc, vấn đề khôi phục sinh cơ hoàn toàn chỉ là vấn đề thời gian.

Dĩ nhiên, nếu không có lục dịch mà nói thì thời gian tốn kém chắc phải gấp mấy chục ngàn lần. Bất quá, đây không phải là vấn đề mà Hàn Lập quan tâm. Hắn tự nhiên cũng không có ý định để hạt giống này khôi phục sinh cơ hoàn toàn, tránh phải rước lấy phiền toái không đáng có.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ, trong chốc lát đã về tới mật thất trong tiểu viện.

Hắn mang mặc nạ đầu trên lên, sau đó lật tay lấy ra trận bàn màu trắng. Hàn Lập đem mầm non cùng với ngọc bồn để cùng một chỗ bên trên, phất tay thúc giục cấm chế.

Ông!

Một tia sáng trắng từ trong ngọc bàn nổi lên, bao phủ lại ngọc bồn.

Quang mang lóe lên, ngọc bồn lúc này biến mất vô ảnh vô tung

------oOo------

Chương 123: Hắc Hải Trọng Thủy Kinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập cứ như vậy lẳng lặng nhìn không chớp mắt ngọc bàn ở trước người.

Sau một lúc lâu, ngọc bàn lại vù vù một tiếng, từ bên trong từng đạo bạch quang nở rộ ra, ngưng tụ thành một trận trận pháp màu trắng.

Một hư ảnh màu xám nhìn không rõ dung mạo đang đứng trong trận pháp. Chính là gã đặc sứ Vô Thường Minh truyền nhiệm vụ trước đó.

"Giao Thập Ngũ, thật không nghĩ tới ngươi lại có thể làm hạt giống kia sống lại, thậm chí chỉ tốn thời gian không đến một năm. Vị trưởng lão trong Minh rất muốn biết nên đã nhắn ta hỏi thăm là ngươi dùng phương pháp gì. Lão ta nguyện ý trao đổi phương pháp này cùng ngươi, điều kiện như thế nào ngươi có thể đưa ra trước." Bóng người màu xám mở miệng nói.

"Điều này... Chỉ sợ làm vị trưởng lão kia thất vọng. Trước kia, tại hạ do gặp được cơ duyên chiếm được một bình nhỏ chứa chất lỏng không biết tên, rồi dựa vào một loại Ngũ sắc Linh thổ, trải qua thí nghiệm có thể làm cho linh dược gần như khô héo khôi phục một chút cơ hội sống, cho nên tại hạ mới dám nhận nhiệm vụ này. Chất lỏng trước đó chỉ còn lại có một vài giọt, vì hoàn thành nhiệm vụ lần này đã được sử dụng hết sạch. Còn về phần phương pháp pha trộn ra Ngũ Sắc Linh Thổ, nếu vị trưởng lão kia cảm thấy hứng thú, tại hạ nguyện ý trao đổi." Hàn Lập cười khổ một tiếng, có chút tránh nặng tìm nhẹ nói ra.

"Đáng tiếc! Nếu về sau còn có cơ hội lấy được loại chất lỏng này, ngươi có thể liên hệ với ta bất cứ lúc nào. Vị trưởng lão kia đã nói trước rằng có thể

dùng một kiện Tiên khí trao đổi. Tốt! Ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ thí luyện, kể từ hôm nay, chính thức trở thành thành viên Thanh cấp của bổn minh. Đây là mặt nạ mới, ngươi hãy cất kỹ." Bóng người màu xám trầm ngâm một lát, rồi không hỏi nhiều, chuyển chủ đề.

Nói xong, gã vung tay lên, một đạo thanh quang từ trong ngọc bàn bay ra, rơi vào trong tay Hàn Lập. Lại là một tấm mặt nạ đầu trâu màu xanh, bộ dạng bên ngoài ngoại trừ màu sắc từ màu lam chuyển thành màu xanh, còn dường như không có gì khác biệt. Thậm chí ngay cả tiêu chí ở chỗ mi tâm, số hiệu "Nhất" và "Ngũ" cũng không có gì thay đổi.

"Đa tạ đặc sứ đại nhân." Hàn Lập cầm mặt nạ màu xanh, khom người thi lễ với bóng người màu xám trong trận pháp.

Bóng người màu xám không nói gì nữa, chỉ vung cánh tay lên.

"Bụp" một tiếng, thân ảnh của gã chợt biến mất, không còn tăm tích. Trận pháp màu trắng cũng tiêu tán ra.

Mọi thứ trở lại bình thường.

Hàn Lập vỗ nhẹ lên trên mặt nạ có dày đặc đường vân, cảm thụ được từ trên đó truyền đến từng đợt dao động kỳ dị. Trong đầu hắn hơi suy nghĩ một chút, rồi tháo mặt nạ màu lam ra, sau đó nhẹ nhàng đeo mặt nạ mới che lên mặt.

Sau khi đeo xong, trên mặt nạ lập tức rung rung lên một trận quang mang lăn tăn như gợn sóng. Mà cái mặt nạ đầu trâu màu u lam vừa mới lấy xuống không có chút dấu hiệu nào đã tan vỡ ra.

Sau một khắc, trong đầu Hàn Lập hiện lên một đoạn văn tự vàng óng ánh.

Đoạn chữ viết này chính là ghi lại phương pháp sử dụng rất nhiều các chức năng của tấm mặt nạ này. Ngoài các chức năng cũ như dùng mặt nạ dịch dung, cải biến khí tức cùng bí mật truyền âm, còn có một số chức năng mới như là cách tuyên bố nhiệm vụ, cách tiến hành trao đổi tài nguyên với các thành viên cùng giai khác.

Hàn Lập ghi nhớ kỹ những điều này trong lòng, rồi đưa hai ngón đặt vào chỗ mi tâm của mặt nạ, miệng bắt đầu yên lặng ngâm tụng một bài chú ngữ kỳ dị.

Âm thanh vừa dứt, trên mặt nạ liền sáng lên ánh xanh dìu dịu, như là cơn gió nhẹ thổi qua, lại như sóng nước lưu chuyển, bập bềnh, sáng rợp cả mật thất.

Ở chỗ ánh sáng xanh bao phủ, một khối hư ảnh trận bàn to lớn chiếm gần hết một mặt tường mật thất hiện lên phía trước người Hàn Lập.

Trận bàn hiện lên có hình vuông, bề mặt mờ mịt ánh sáng xanh, phù văn trận pháp phức tạp trải ra bốn phía, ở trung tâm có một vòng xoáy hình tròn lớn như miệng giếng, chầm chậm xoay tròn, truyền ra từng trận dao động không gian.

Lấy vòng xoáy hình tròn làm ranh giới thì toàn bộ trận bàn được chia làm hai khu vực, bên trái và bên phải. Chỗ trên cùng của hai bên, một bên ghi chữ "Nhiệm vụ", một bên ghi chữ "Dịch vật".

Lúc Hàn Lập đang quan sát tỉ mỉ, mặt ngoài trận bàn lại sáng lên một vệt kim quang, phía trên hiện ra rất nhiều văn tự màu vàng, chủ yếu là ghi chép quy tắc cần tuân thủ lúc giao dịch.

Bởi vì giao dịch trong minh cần vượt giới để tiến hành, cho nên vật phẩm dùng cho giao dịch đều được chuyên gia Vô Thường Minh xem xét về phẩm cấp nào, chỗ ưu khuyết, thậm chí nơi xuất xứ. Phần lớn đều sẽ được ghi chú ở bên trong phần giới thiệu tóm lược. Điều này cũng là hướng tới bảo đảm tính công bình trong giao dịch một mức độ nào đó.

Đồng thời, một khi xuất hiện tình huống bội tín thất ước trong giao dịch, người thất tín sẽ phải nhận trừng phạt nghiêm khắc từ trong Minh ban ra, thậm chí nghiêm trọng sẽ là vĩnh viễn mất đi tư cách hội viên.

Sau khi xem xong, những văn tự này lập tức biến mất, không còn gì nữa.

Hàn Lập hít sâu một hơi, rồi một lần nữa đánh giá trận bàn.

Chỉ thấy phần “Nhiệm vụ” ở bên trái trận bàn viết từng đoạn chữ nhỏ thẳng hàng, phần lớn đều là ghi lại một chút tường thuật tóm lược về nhiệm vụ một cách đơn giản. Phần sau thì ghi chú khi hoàn thành thành nhiệm vụ, có thể có được thù lao gì.

Hàn Lập nhìn qua một chút, những nhiệm vụ trong này như thông báo tìm kiếm người, mời làm sát thủ, chiêu mộ tu sĩ tham gia tổ đội tìm kiếm bí cảnh... Nội dung rất hỗn tạp, thù lao cũng tương ứng cao thấp khác nhau.

Ở phần “Dịch vật” ở bên phải trận bàn, nội dung trình bày tương đối phức tạp hơn một chút.

Trong đó vật phẩm để trao đổi được phân thành mấy mục lớn như là "Linh dược”, “linh tài”, “pháp bảo”, “phù lục”, “điển tịch". Mỗi một mục lớn căn cứ theo đẳng cấp khác nhau lại phân thành một số mục nhỏ ở phía dưới.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua những mục đó, rồi dừng lại ở mục “điển tịch”, cẩn thận xem xét tỉ mỉ nội dung bên trong.

Bên trong mục “điển tịch” gồm không ít loại, trong đó đại đa số đều là công pháp tu luyện, chủng loại rất nhiều, vàng thau lẫn lộn.

Nhưng liên quan tới điển tịch công pháp nhất mạch tu luyện Tổ Thần lại không nhiều, thậm chí chủng loại còn không nhiều bằng ở thị trường trên hải vực Hắc Phong. Còn về phần điển tịch tu luyện Địa Tiên cao giai thì càng là càng ngày càng ít.

Hàn Lập tìm kiếm trong đó đến ba canh giờ sau, đôi mắt đột nhiên sáng lên, thấy được một bộ tên công pháp Địa Tiên Thổ thuộc tính là « Hỗn Nguyên Luyện Thổ Quyết ».

Xem bản tóm tắt cơ bản kèm theo công pháp này thì phẩm giai của nó quả thực không thấp. Sau khi tu luyện thành, chí ít cũng có thể đạt tới cấp độ Kim Tiên.

Nhưng khi hắn nhìn thấy yêu cầu nền tảng của công pháp này thì trong lòng nhất thời nguội lạnh vì điều kiện cần có lại là một viên Hỏa Nguyên Long Nha Quả thành thục.

Theo miêu tả thì quả này là quả của một loại cây ăn quả Thiên Địa linh vật ẩn chứa lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính. Cây này sinh trưởng tại khu vực cực kỳ khó tìm, từ khi quả xanh phải trải qua mấy chục ngàn năm mới chín, có vẻ cùng loại với Huyền Thiên Quả Thực trước đây.

Từ khi quả mới bắt đầu hình thành đã tiết ra mùi thơm nồng nặc, thường thì không đợi đến khi chín đã bị Linh thú ăn mất, cho nên quả chín rất khó có mà có tiền cũng không mua được.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải từ bỏ công pháp này, tiếp tục tìm kiếm điển tịch khác.

Khoảng nửa canh giờ sau, hắn tìm được một bản công pháp Địa Tiên tên là «Tiêu Sơn Hàn Băng Quyết », phẩm cấp không bằng « Hỗn Nguyên Luyện Thổ Quyết» lúc trước nhưng là công pháp Băng thuộc tính thuộc hành Thuỷ. Tại hải vực Hắc Phong mà nói thì nó cũng có mấy phần địa lợi.

Nhưng mà, yêu cầu của nó cũng rất hà khắc là người muốn lấy phải chấp hành một nhiệm vụ là tới một chỗ hiểm địa của Bắc Hàn Tiên Vực để tìm một vật.

Nhiệm vụ này kéo dài trong vòng trăm năm, bất kể có thể tìm được hay không thể tìm được đồ vật cần thiết thì chỉ cần không vẫn lạc, sẽ có thể thu được công pháp này.

Hàn Lập xem xong, tất nhiên là chau mày, lắc đầu liên tục.

Qua ròng rã một ngày một đêm, khi hắn cơ hồ đã lật tận đấy tất cả các công pháp tu luyện, ngoại trừ hai bộ công pháp Địa Tiên cao giai lúc trước thì cuối cùng hắn cũng chỉ phát hiện được một bộ công pháp tên là «Hắc Hải Trọng Thủy Kinh».

Công pháp này cũng có chút kỳ lạ, chẳng những có thể mượn Tín niệm lực

ngưng tụ lực lượng Thủy Pháp Tắc, mà còn có thể từ trong nước biển để luyện ra Trọng Thủy. Mà trong quá trình tinh luyện Trọng Thuỷ cũng chính là quá trình người tu luyện công pháp này tăng cường Tiên linh lực, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Dựa theo bản tóm lược, công pháp tinh luyện Trọng Thủy này gồm tổng cộng có chín tầng. Theo lý thuyết là có thể trợ giúp người tu luyện đột phá cảnh giới Chân Tiên, đạt tới cảnh giới cao hơn một tầng là Kim Tiên.

Sở dĩ nói theo lý thuyết có thể đạt tới là bởi vì thực tiễn từ trước tới nay chưa có người nào chân chính thành công. Đây cũng không phải là do bộ công pháp này quá mức thâm ảo nên khó tu mà ngược lại độ khó về tu luyện còn thấp hơn so với hai bộ công pháp trước đó nhiều.

Chỉ là tu luyện công pháp này, quá trình tiến hành tinh luyện Trọng Thủy không dễ dàng, tốn rất nhiều thời gian.

Đồng thời, sau đó tầng tu luyện càng cao thì càng cần thời gian dài.

Vị Địa Tiên sáng tạo ra môn công pháp này luyện ra Trọng Thuỷ là một dòng suối nhỏ so với mức độ ở tầng thứ ba thì đã hao phí trọn vẹn gần 50 vạn năm, cuối cùng mới miễn cưỡng tiến nhập Chân Tiên trung kỳ nên lúc đó đã biến thành trò cười của đồng đạo.

Về sau, chính lão ta cũng không chịu nổi tiến cảnh tinh luyện Trọng Thủy chậm chạp sau đó nên đã đổi tu sang những công pháp khác. Dựa theo lão ta tính toán là muốn tu luyện đạt đến tầng thứ sáu thì thời gian cần thiết chỉ sợ có thể cần đến ngàn vạn năm.

Ngược lại, Hàn Lập đối với điều này lại không quá chú ý vì dù sao hắn cũng không muốn một lòng đi theo con đường Địa Tiên. Sở dĩ hắn muốn tu luyện công pháp Địa Tiên là do lâm vào hoàn cảnh phải dùng nó làm thủ đoạn để khôi phục pháp lực mà thôi.

Huống hồ, chính bởi vì công pháp này tồn tại một chút thiếu hụt nên điều kiện cần để đạt được nó so với hai bộ công pháp lúc trước cũng đơn giản hơn rất nhiều. Đó là chỉ cần dùng một loại vật liệu tùy ý có ẩn chứa lực

lượng pháp tắc để trao đổi là đủ.

Sau khi hạ quyết tâm, hai ngón Hàn Lập ở chỗ mi tâm lại động một chút, từ đó lập tức bắn ra một sợi thanh quang đến vị trí «Hắc Hải Trọng Thủy Kinh» bên trên trận bàn.

Sau khi chờ đợi ước chừng một chén trà, trên trận bàn mới lóe lên quang mang, phóng ra một chùm hào quang màu xanh ở bên trong mật thất.

Chỗ thanh quang rơi xuống hiện ra một hư ảnh nam tử đầu đội mặt nạ màu xanh Ly Miêu. Gã có dáng người cao lớn dị thường, thân thể rất cường tráng, nhưng mặc trang phục hết sức kỳ lạ của dị tộc, nhìn không giống của Nhân tộc.

"Vị đạo hữu này lại chọn trúng bộ «Hắc Hải Trọng Thủy Kinh» này của ta?" Nam tử ôm quyền hướng Hàn Lập, rồi nói.

Âm thanh to rõ ràng nhưng giọng điệu lại khá ôn hòa.

"Không sai. Căn cứ lời các hạ giới thiệu, dùng một loại vật liệu tùy ý có ẩn chứa lực lượng pháp tắc để đổi là được nhưng cũng không nói rõ số lượng cần thiết. Làm phiền đạo hữu nói tỉ mỉ hơn một chút." Hàn Lập đáp lễ một chút, rồi trực tiếp hỏi.

...

------oOo------

Chương 124: Thổ Tôn Quả và Ngưng Hải Tinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi*

"Ha ha, công pháp điển tịch có phân chia cao thấp, tài liệu chứa lực lượng pháp tắc cũng có ưu nhược điểm khác nhau. Còn số lượng tỷ lệ đổi cụ thể thì phải xem phẩm chất vật phẩm mà đạo hữu đưa ra chứ?" Nam tử cao lớn vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nghe thế, chỉ suy nghĩ một chút, tay áo khẽ vung, trong lòng bàn tay liền hiện ra một quả hạch đào hoa văn mặt người kỳ dị.

Vật này vừa xuất hiện, không gian liền tràn ngập khí tức thuộc tính thổ nồng đậm.

"Đạo hữu xem thử vật này trao đổi có được không?" Hàn Lập liếc bóng dáng nam tử kia một cái rồi nói.

Nam tử kia thấy thế thì khẽ giật mình, vô thức bước về phía Hàn Lập nửa bước, sau đó chợt dừng lại, bâng quơ nói:

"Thổ Tôn Quả này quả có chứa một chút lực lượng pháp tắc, nhưng cũng chẳng nhiều nhặn gì. Nếu đạo hữu muốn dùng vật này để trao đổi thì ít nhất cũng cần mười quả."

"Thì ra vật này tên là Thổ Tôn Quả..." Hàn Lập nghĩ thầm, nhưng trên mặt không chút biến sắc, cũng không mở miệng, chỉ bình tĩnh liếc nam tử kia, không nói một lời.

Nam tử kia thấy vậy thầm than một tiếng, cho rằng việc lúc nãy lỡ không nhịn được bước tới nửa bước đã bị Hàn Lập nhìn ra, đành đổi lời nói:

"Nếu đạo hữu có Thổ Tôn Quả phẩm chất tốt hơn thì đưa ra năm quả, tại hạ đành miễn cưỡng đồng ý vậy."

Hàn Lập nghe vậy chỉ khẽ cười một tiếng, thò hai ngón tay ra, lạnh nhạt nói: "Hai quả."

"Đạo hữu làm thế cũng quá bất cận nhân tình rồi. Mặc dù Hắc Hải Trọng Thủy Kinh của tại hạ có chút khiếm khuyết, nhưng cũng là công pháp Địa Tiên thật sự, hai Thổ Tôn Quả này chắc chắn không thể đổi được." Bóng nam tử nghe thế vội khoát tay lia lịa nói.

"Công pháp này nhìn thì không tệ, nhưng có thật là chỉ có chút khiếm khuyết không thì sợ rằng trong lòng đạo hữu hiểu rõ hơn ai hết phải không? Vậy nên, ta lấy hai quả Linh quả quý hiếm đổi lấy một thứ vô dụng cũng là đủ chứ?" Hàn Lập cười nói.

"Hai Thổ Tôn Quả này thực sự là không đủ. Hay đạo hữu thêm một quả đi, lấy ba quả để đổi có được không?" Nam tử kia nghe thế, suy nghĩ thêm một lát rồi do dự nói.

"Thêm một quả cũng được, có điều đạo hữu cần trả lời tại hạ một vấn đề trước đã." Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Chỉ trả lời một vấn đề?" Nam tử kia hơi ngẩn ra, nghi hoặc hỏi.

"Đúng, ta tin rằng đạo hữu biết được đáp án vấn đề này." Hàn Lập cười nói.

"Đạo hữu xin hỏi." Nam tử kia nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu nói.

"Thật không dám giấu diếm, mặc dù tại hạ ngẫu nhiên được mấy quả Thổ Tôn Quả này, nhưng còn chưa biết nhiều về công hiệu của nó, mong rằng đạo hữu có thể giải thích một chút." Hàn Lập nói.

Bóng dáng kia nghe vậy hơi sững lại một chút, sau đó mới gượng cười nói: "Xem ra đạo hữu hỏi đúng người rồi. Quả này chính là một loại linh quả tương đối đặc thủ chứa thuộc tính thổ, cây của nó gặp đất mà lên, mười vạn

năm mới nảy mầm, trăm vạn năm mới được cây, mười vạn năm mới ngưng thành quả. Đây chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế Tiên Khí thuộc tính thổ hoặc Đạo Binh đẳng cấp cao."

"Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu chỉ giáo. Chúng ta hoàn thành giao dịch thôi." Hàn Lập khẽ cười nói.

Nam tử kia không nói gì nữa, chỉ khẽ giật đầu.

Tiếp đó, hai người đồng thời giơ tay lên, bắn một cái bọc bay thẳng vào trung tâm trận bàn kia.

Bất đồng chỉ là, bên Hàn Lập là ba quả hạch đào mặt người tản ra ánh sáng màu vàng đất, còn bên kia là một bản sách cổ.

Ba quả hạch đào bay vào trong vòng xoáy, hào quang chỉ lóe lên đã biến mất không thấy đâu nữa. Lát sau, trận bàn lại lóe lên một cái, hiện ra một cuốn sách cổ màu xanh đen, từ từ bay ra khỏi vòng xoáy.

Hàn Lập thò tay tóm lấy cuốn sách, thần niệm khẽ động, tra xét qua không thấy bất cứ dị thường nào mới nhìn lại bóng nam tử kia.

Lúc này đối phương cũng vừa kiểm tra xong, khẽ ôm quyền nhìn về hướng Hàn Lập, không nói gì nữa, bóng dáng hơi nhòe đi rồi mất hẳn.

Hàn Lập cười cười, biết rằng đối phương cảm thấy bị thiệt thòi nên hơi bực mình, nhưng hắn cũng chẳng để tâm, chỉ thu cuốn sách lại rồi tiếp tục nhìn về phía trận bàn.

Công pháp Địa Tiên cấp cao đã có, giờ hắn chì cần tìm tài liệu luyện chế hóa thân Địa Chích mà thôi.

Vốn dĩ Hàn Lập định dùng Thổ Tôn Quả này làm tài liệu chính để luyện chế hóa thân Địa Chích, có điều hiện giờ nếu đã quyết định tu luyện Hắc Hải Trọng Thủy Kinh thì không thể dùng chúng nữa, hắn cần tìm tài liệu chứa pháp tắc thuộc tính Thủy mới được.

Hiện giờ xem ra cái này cũng không khó lắm.

Hắn chỉ tay vào mục đổi vật, sau đó thả Thổ Tôn Quả lên, ghi chú yêu cầu đổi lấy tài liệu pháp tắc thuộc tính Thủy.

Từ những thứ hắn quan sát được thì tuy rằng Vô Thường Minh này thần bí, nhưng phạm vi thế lực chắc chắn không chỉ giới hạn ở hải vực Hắc Phong, và thành viên trong minh cũng không ít, nếu không tuyệt đối không thể hình thành quy mô giao dịch rộng lớn và đa dạng như vậy được.

Nói cách khác thì đổi Linh quả thuộc tính Thổ trân quý như Thổ Tôn Quả lấy tài liệu ẩn chứa pháp tắc thuộc tính Thủy cũng không phải chuyện khó.

Sau khi xong việc, Hàn Lập phất tay thu lại hư ản trận bàn, sau đó ngồi xếp bằng xuống, lật tay lấy cuốn Hắc Hải Trọng Thủy Kinh kia ra, cẩn thận tìm hiểu.

Kết quả đúng với dự liệu của hắn, chỉ bảy tám ngày sau đã có mấy người liên hệ tỏ ý muốn trao đổi.

Hàn Lập cũng không lập tức giao dịch mà đợi thêm mấy ngày, so sánh hơn mười loại tài liệu rồi mới quyết định chọn một thứ tên là Ngưng Hải Tinh.

Vật này ẩn chứa pháp tắc thuộc tính Thổ cực kỳ nồng đậm, vô cùng phù hợp với công pháp Hắc Hải Trọng Thủy Kinh. Nghe nói một khối lớn cỡ móng tay đã ngưng tụ tinh hoa của đại dương ngàn dặm, nên mức độ trân quý của vật này còn hơn cả Thổ Tôn Quả, vậy nên hắn đành sử dụng hết số quả còn lại, thêm một số Linh tài khác mới tạm đủ giao cho đối phương.

Sau khi chuẩn bị hết nguyên liệu, Hàn Lập bắt đầu tiến hành bế quan.

Xuân đi thu tới, hơn một năm trôi qua đối với Chân Tiên giới chỉ như một cái búng tay mà thôi.

Lúc này, một bên Hàn Lập vẫn dùng lục dịch đào tạo Đản Hồn Hoa, một bên tìm hiêu Hắc Hải Trọng Thủy Kinh, cố gắng chuẩn bị bước cuối cùng để luyện chế hóa thân Địa Chích.

Một này nào đó, tại một đáy biển cách Ô Mông Đảo hơn vạn lý.

Đáy biển nơi này cao thấp không giống nhau, có những dãy núi nham thạch dựng đứng, giống như một vùng núi trùng điệp vậy. Nham thạch này màu đỏ sậm, mặt ngoài gồ ghề, rõ ràng là do nóng chảy gặp lạnh tạo nên. Ngoài ra bên dưới còn thấy những lỗ thủng đen thẫm không biết thông tới nơi nào. Đây là một dãy núi lửa dưới đáy biển vẫn thường phun trảo nên hầu như không có mấy người tới.

Trên một nơi tương đối bằng phẳng, có một vòng bảo hộ màu lam hình cầu ngăn cách nước biển, không thể nhìn rõ bên trong. Trong đó là một người áo bào xanh đang khoanh chân ngồi, chính là Hàn Lập.

Xung quanh, hơn mười trụ đá đứng sừng sững, ở giữa là một pháp trận thuộc tính hỏa được khắc bởi những phù văn đỏ thẫm.

Một lúc lâu sau, hắn mới từ từ mở mắt, gương mặt trầm tĩnh lẩm bẩm khe khẽ.

Lập tức pháp trận đỏ rức kia ông ông vận chuyển, các cột đá xung quanh phóng ra một màn hào quang đỏ thẫm xuyên qua màn bảo hộ chiếu sáng toàn bộ vài dặm xung quanh.

Hắn mau chóng bấm niệm pháp quyết, trận pháp từ từ vận chuyển làm mặt đất bắt đầu rung động.

Một lát sau, hắn quát lên một tiếng.

Rắc!

Chính giữa trận pháp, khu vực rộng hơn một trượng không khắc trận văn chợt hiện ra từng vết nứt, sau đó lộ ra một cái động lớn. Bên trong mà một không gian đỏ rực, từ trên nhìn xuống có thể thấy nham thạch đang cuồn cuộn chảy và lửa hừng hực cháy. Những ngọn lửa này không giống với Địa Hỏa bình thường do nham thạch sinh ra mà được nhuộm màu vàng óng ánh, chính là dị hỏa của Địa Hỏa dưới đáy biển sâu, có thể tồn tại được trong

nước biển, uy lực mạnh hơn lửa binh thường không chỉ mấy lần.

Một làn khí nóng trản ra, làm nước biển xung quanh gào thét kinh khủng hơn.

Hàn Lập thoắt một cái đã xuất hiện nơi cửa động, tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, mười ngón tay thoăn thoắt điểm vào không trung.

Trận pháp xung quanh lập tức vận chuyển nhanh hơn mấy lần, tản mát ra ánh sáng đỏ chói mắt, không ngừng tràn vào trong động.

Nham thạch nóng cháy dưới đất cũng trào lên, từ từ dâng tới cửa động.

Một tiếng "Phốc!" vang lên, đột nhiên một ngọn lửa màu vàng kim lớn phun ra khỏi cửa động, xoay tròn theo hướng đinh ốc rồi lao ra cao tới bảy tám trượng, tựa như đang điên cuồng, lúc nào cũng có thể nổ tung ra.

Hàn Lập nghiêm mặt, pháp quyết trong tay càng nhanh hơn, hào quang trận pháp tạo ra càng đậm hơn, từng tia sáng đỏ từ trận pháp bắn ra bao phủ lấy ngọn lửa kia.

Một lát sau, Địa Hỏa dần mềm mại đi, tựa một chú ngựa hoang đang từ từ bị thuần phục, theo ngón tay Hàn Lập mà biến thành các hình dạng khác nhau.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt mới thả lỏng đôi chút, vung tay lên, một loạt các loại tài liệu đủ màu liền hiện ra.

Dùng pháp lực hiện giờ của hắn thì không thể luyện hóa các tài liệu này được. Vì thế hắn mới nghĩ tới cách mượn lực lượng của Địa Hỏa dưới biển sâu này.

Tiếp đó hắn vung tay, một phần khoáng thạch óng ánh bay ra, rơi xuống ngọn lửa.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, không ngừng điều khiển hỏa diễm bao phủ tài liệu này.

Không biết bao lâu sau, khoáng thạch kia từ từ tan ra, hóa thành một đám chất lỏng màu trắng đục.

Hắn quan sát thêm một chút mới vẫy tay bắn ra một phần tài liệu khác rơi xuống ngọn lửa...

Trong nháy mắt, lại một tháng trôi qua.

Hầu hết số tài liệu xung quanh Hàn Lập đã qua hỏa diễm Địa Hỏa, bị luyện chế xong, lại trộn với nhau tạo thành một viên cầu màu xanh to cỡ cái thớt, khẽ chuyển động trong hỏa diễm.

Sắc mặt Hàn Lập hơi tái đi, hắn lật tay lấy một cây Vân Hạc Thảo ra bỏ vào miệng, chờ khi đỡ mệt mỏi mới lấy một viên tinh thạch màu xanh đậm lớn cỡ miệng bát ra.

Từ ngoài nhìn vào viên tinh thạch óng ánh này có thể thấy được bên trong nó ẩn chứa ánh sáng lam tinh thuần cực kỳ tựa như nước rung động, đồng thời có chấn động pháp tắc thuộc tính Thủy nồng đậm tuôn ra.

Vật này chính là Ngưng Hải Tinh.

Hàn Lập nhìn kỹ viên tinh thạch trong tay, hít một hơi thật sâu rồi vung tay, thả vật này vào địa hỏa hừng hực cháy.

Dưới sự khống chế cẩn thận của hắn, địa hỏa dần dần bao bọc lấy viên tinh thạch kia.

Nhưng đúng lúc này, mặt ngoài tinh thạch chợt hiện ra một màn hào quang màu lam nhạt, chuyển động liên tục làm nó giống như một đám nước trong sáng sạch sẽ.

Địa Hỏa nơi biển sâu có thể dong kim hóa thiết vậy mà lại bị màn nước này ngăn lại, không thể xâm nhập được chút nào vào trong.

...

------oOo------

Chương 125: Cô đọng hóa thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi*

Hàn Lập nhìn miếng Ngưng Hải Tinh chẳng thay đổi chút nào kia, không tỏ vẻ kinh ngạc chút nào, trái lại trong lòng còn thêm vài phần mong đợi. Hắn lẩm bẩm mấy tiếng, hai tay bỗng vung lên.

Những tiếng "xoẹt xoẹt" chợt vang lên không dứt, mấy chục cây trận kỳ bắn ra từ người hắn, rơi xuống các nơi khác nhau, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

Một lúc sau, từng tia sáng rực rỡ bắn ra rồi vỡ tung tóe, hào quang đỏ của đại trận đậm đặc hơn tới mấy lần, vô số phù văn đỏ tươi bay ra, hóa thành một dòng nước đỏ rực nhập vào trong địa hỏa. Một luồng khí nóng bốc lên, nhiệt độ khắp nơi tăng vọt, mà địa hỏa vốn màu vàng nhạt cũng dần hóa thành màu vàng sậm hơn.

Ngưng Hải Tinh bị địa hỏa bao phủ, màn nước bên ngoài cuối cùng cũng lưu chuyển chậm lại, dần mờ hơn.

Không biết bao lâu sau, màn nước kia mới nhạt hơn rồi bắt đầu tan đi.

Thấy cảnh này, Hàn Lập mới khẽ thở ra, pháp quyết trong tay càng bấm nhanh hơn.

Theo thời gian trôi qua, Ngưng Hải Tinh chậm rãi biến hóa, thoạt nhìn thì đã nhỏ hơn một vòng, biến thành một hình trái tim. Màu sắc của nó vẫn thanh khiết như thế, nhưng bên ngoài đã phát ra một màn hào quang màu lam rực rỡ.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ suy nghĩ một lúc rồi giơ một tay lên, những tài liệu khác lập tức bay tới, đồng thời tay kia đánh ra một đạo pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Một đại trận thuộc tính Thủy khác trên mặt đất lập tức khởi động, hào quang tỏa sáng, ngưng tụ thành một đồ án bát quái màu lam cực lớn, từ từ vận chuyển.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Nước biển phạm vi mấy trăm dặm quanh đó bắt đầu sống dậy, trên mặt biển xuất hiện vô số vòng xoáy lớn nhỏ va chạm vào nhau, tạo ra những tiếng nổ lớn.

Một luồng lam quang từ trong nước biển lao ra, cuốn về hướng Hàn Lập. Bên trong nó tản mát ra một cỗ thủy nguyên lực vô cùng nồng đậm.

Hàn Lập giơ tay bấm niệm pháp quyết, vô số tia sáng lam ùa tới, lao thẳng vào viên cầu màu lam theo hướng tay của hắn.

Viên cầu màu lam lập tức vang lên những tiếng xùy xùy, mặt ngoài hiện ra những bóng nước lớn nhỏ rồi mau chóng mất đi. Viên cầu từ từ dài ra, dần hóa thành một hình người màu lam, có điều tay chân còn chưa xuất hiện, gương mặt cũng không có ngũ quan gì cả.

Thấy vậy, Hàn Lập nghiêm mặt lại, mau chóng đọc mấy câu chú ngữ, đồng thời hai tay bắn ra từng đạo pháp quyết.

Hình người màu lam chậm rãi biến hóa, tay chân mọc ra, biến thành một con người hoàn chỉnh, gương mặt cũng hiện rõ ngũ quan giống Hàn Lập tới bảy tám phần.

Hàn Lập bỗng quát khẽ một tiếng, một luồng sáng màu lam bắn ra, dừng lại bên cạnh Ngưng Hải Tinh, từ từ chui vào ngực của hình người màu lam.

Ầm ầm!

Một màn sáng màu lam từ hình người phóng thẳng lên trời, nhanh tới mức

địa hỏa xung quanh cũng không thể ngăn cản nổi.

Đồng thời, từng đường cong hiện ra, xuất phát từ trái tim của hình người rồi mau chóng lan ra toàn thân theo đường đi của mạch máu và kinh mạch.

Những tia sáng lam xuất hiện ngày càng nhiều, mau chóng chui vào thân thể người kia, làm thân hình y dần trở nên vững chắc.

Không lâu sau, một nam tử màu lam đã xuất hiện trên không trung.

Hàn Lập thấy vậy, gương mặt mới hiện chút vui mừng.

Đến giờ mới chỉ tới giai đoạn đắp nặn hoàn tất, quá trình cũng tương đối thuận lợi.

Cũng may mà lúc trước hắn có hỏi thăm Lạc Mông và tìm hiểu hóa thân không trọn vẹn của Giao Bát nên giờ mới có thể trôi chảy như thế.

Có điều đây chỉ là bước luyện chế sơ bộ, hiện giờ còn cần dùng địa hỏa nung khô để củng cố hình dáng nữa.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết.

Địa hỏa lại cuồn cuộn dâng lên, bao phủ hóa thân, tạo thành một hỏa cầu, dần dần nung khô thứ bên trong.

Thơi gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Hàn Lập bỗng mở to mắt, tay bắn ra một đạo pháp quyết.

Hỏa diễm bên ngoài dần tản đi, lộ ra hóa thân bên trong.

Lúc này, hóa thân đã nhỏ hơn trước rất nhiều, nhưng càng cô đọng hơn, toàn tản ra một màu lam đậm. Đây chính là dấu hiệu của việc đúc thành công, nhưng nhìn qua vẫn chỉ là một khối xác không, còn chưa có chút linh tính nào cả.

Tiếp theo chính là bước cuối cùng để luyện chế hóa thân, khai linh trí.

Hàn Lập nghĩ đến đây, đôi mắt nhìn qua xung quanh một chút. Một lúc lâu sau hắn mới lấy ra một vật nhìn như trái tim của loài yêu thú nào đó, đặt trên mặt đất cạnh đó.

Mùi máu nồng đậm xen lẫn mùi thơm kỳ dị từ trong trái tim dần tản ra.

Đáy biển cách nơi Hàn Lập đứng hơn ngàn dặm, trong một cái động sâu hút dưới đáy vực, giống như sào huyệt của một loài yêu thú biển nào đó.

Một tiếng ầm vang lên, rung chuyển cả không gian.

Nước biển cuộn trào, một bóng đen cực lớn từ trong động bay ra, nhìn kỹ lại thì thấy đó là một đầu ngư yêu dài hơn mười trượng.

Yêu thú này toàn thân trắng noãn như ngọc, đầu hình mặt người, miệng có hai hàm răng nanh trắng ởn, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Ngư yêu hít sâu một hơi, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, nó quẫy mạnh một cái, thân thể đã hóa thành một bóng trắng phóng đi. Dùng tốc độ này của nó, trong chốc lát đã thấy nó ngừng lại cách đó ngàn dặm.

Cách chỗ nó đứng hơn mười dặm, có thể thấy một vầng hào quang màu lam lập lòe, mùi hương mê người là từ nơi đó truyền tới, chính là mùi mà nó thích nhất, Trư Sa Thú.

Có điều bên đó lại có một thanh niên nhân tộc, tuy rằng khí tức yếu ớt, nhưng ngư yêu lại cảm giác được đối phương khó đối phó, trong lòng lại có chút chần chờ.

Thanh niên kia chính là Hàn Lập, hắn cũng không ngẩng đầu lên, khóe miệng chỉ hơi nhếch một chút, thân hình chỉ nhoáng một cái đã biến mất.

Một khắc sau, nước biển cạnh ngư yêu chợt chấn động, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện trong hư vô, một tay phóng tới, năm ngón cong lại, chụp về phía ngư yêu.

Một cỗ lực lượng đáng sợ tuôn ra, làm nước biển cũng rung chuyển kịch liệt, tràn ra hai bên, lộ ra một không gian trống rỗng.

Ngư yêu cực kỳ kinh sợ, hào quang màu lam quanh thân sáng lên, đồng thời hai chân trước vung lên.

Nước biển xung quanh sôi trào, một cột nước cực lớn bắn về phía Hàn Lập.

Bên trong cột nước là vô số tia sáng màu lam, liên tục phát ra những tiếng nổ lớn, không biết là loại thần thông gì.

Cột nước va vào quyền ảnh của Hàn Lập, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc.

Cột nước màu lam lập tức vỡ tung tóe, từng đạo hồ quang điện màu lam bên trong nhằm hướng Hàn Lập bắn tới. Những đạo hồ quang điện này cũng không phải lôi điện thực sự mà là một loại thủy lôi, uy lực còn mạnh hơn lôi điện mấy phần.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cũng không thèm tránh né mà còn bay về phía ngư yêu.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Đám hồ quang điện oanh kích lên người hắn đều nổ tan tành, căn bản không thể tạo thành chút tổn thương nào cả.

Ngư yêu thấy thế thì giật mình tỏ ra sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập chỉ nhoáng một cái đã xuất hiện sau lưng ngư yêu, không chờ đối phương phản ứng kịp, hắn lập tức tung một quyền vào đầu ngư yêu.

Phanh!

Đầu của ngư yêu lập tức vỡ nát ra, máu thịt não bộ bắn ra xung quanh, nhuộm đỏ cả một phiến hải vực quanh đó.

Một tia sáng lam từ đó bắn ra, mau chóng bỏ chạy về phía xa.

Bóng lam còn chưa chạy được bao xa thì một thân ảnh hiện lên, giơ tay tóm lấy nó, lộ ra tinh phách của ngư yêu.

Tinh phách không ngừng giãy dụa nhưng đáng tiếc không đạt được hiệu quả nào cả.

Hàn Lập liếc qua tinh phách trong tay, nhoáng một cái đã xuất hiện bên trong pháp trận.

Ngư yêu này tên là La Phụ Yêu, là một loài thủy yêu hiếm thấy.

Bước cuối cùng để luyện chế hóa thân chính là khai linh trí. Muốn thực hiện điều này trước hết cần đánh chết yêu thú này tại chỗ, dùng tinh phách của nó làm vật dẫn.

Lúc trước Hàn Lập đã mất không ít thời gian tìm kiếm, cuối cùng mới tìm được một con ở đây nên mới đặt chỗ tế luyện ở nơi này.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, hóa thân cũng ngồi đối diện với hắn.

Hắn há miệng phun ra một đoàn sáng xanh, bao bọc tinh phách trong tay rồi bay lên đỉnh đầu hóa thân, đồng thời hay tay liên tục đánh ra các đạo pháp quyết.

Nơi mi tâm của hắn sáng lên, tạo thành một màn sáng chói lóa che khuất cả khuôn mặt hắn.

Từng giọt mồ hôi chảy ra trên trán Hàn Lập, hắn vô cùng chú tâm, một chút qua loa cũng không dám bởi ngay cả hắn cũng không chắc chắn thi pháp thành công.

"Hừ!" Hắn bấm pháp quyết một lúc lâu, sau đó đột nhiên mở to mắt.

Hai luồng tinh quang từ đôi mắt hắn bắn ra, nhìn vô cùng lạnh lẽo làm người ta phải khiếp sợ.

Hàn Lập tiếp tục niệm pháp quyết, một tia sáng lục từ mi tâm bắn ra, chính là một tiểu nhân màu xanh lá cây, chính là một phần nhỏ thần hồn của hắn.

Muốn khai linh trí cho hóa thân, thì hắn cần làm giống như luyện chế thân ngoại hóa thân vậy, phân liệt một phần thần hồn để chiếm giữ hóa thân mới có thể điều khiển tự nhiên được.

Tiểu nhân màu xanh lá chỉ lóe lên một cái đã chui vào trong tinh phách nơi đỉnh đầu hóa thân, sau đó lập tức phát ra một luồng sáng màu xanh, bao phủ lấy tinh phách như muốn đồng hóa nó.

Tinh phách màu lam lập tức phản kích, nó há miệng cắn vào tiểu nhân màu xanh lá, có điều lại bị tiểu nhân vung quyền đánh bay vào màn hào quang xung quanh, khí tức suy giảm nhiều.

Tiếp đó tiểu nhân phất tay, kéo tinh phách qua, sau đó há to miệng cắn tinh phách, xé xuống một phần tinh phách.

Tinh phách màu lam thét lên một tiếng thê lương, nó giãy dụa muốn trốn thoát nhưng đáng tiếc tiểu nhân kia mạnh hơn nó nhiều, làm nó lại bị cắn một cái.

Chỉ trong nháy mắt, tinh phách kia đã bị tiểu nhân cắn nuốt không còn.

Lúc này, trên người tiểu nhân đã hiện ra vô số tia sáng màu lam xen lẫn màu lục, nó khoanh chân ngồi xuống đỉnh đầu của hóa thân, hai tay bắt đầu bấm quyết, từ từ chui xuống đầu của hóa thân.

Đôi mắt hóa thân từ từ mở ra, trong đôi mắt đã hiện ra một chút thần thái.

Đôi mắt Hàn Lập sáng lên, pháp quyết trong tay càng nhanh hơn.

Từng đạo tinh quang liên tục bắn ra từ mi tâm của hắn rồi chui vào trong đầu hóa thân, mà mỗi khi thêm một đạo tinh quang, thần thái trong mắt hóa

thân càng sinh động hơn một chút.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi khẽ gật đầu, tính tới giờ, quá trình cô đọng hóa thân diễn ra hết sức thuận lợi. Tiếp theo hắn cần tiếp tục thi pháp, rót dịch thể của Đản Hồn Hoa vào để củng cố phân hồn trong hóa thân là xong.

Đây là bước mấu chốt nhất, hóa thân có thành công không gần như phụ thuộc hoàn toàn vào bước này.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập khẽ lật tay lấy ra một hộp ngọc màu xanh lá cây,

Hắn mở nắp hộp ra, một vầng sáng vàng chói mắt tràn ra, bên trong đặt một đóa linh hoa hình mẫu đơn màu vàng nhạt.

Nhưng đúng lúc này, biến cố phát sinh.

Bỗng năm sáu đạo độn quang xuất hiện gần đó, các đạo độn quang này dùng tốc độ cực nhanh phóng tới phía Hàn Lập.

Mà khí tức phát ra từ những đạo độn quang kia đều là cấp Chân Tiên!

------oOo------

Chương 126: Bức hiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập gặp tình huống này, đậy hộp ngọc trong tay lại, đồng tử hơi co rụt.

Với lực lượng thần thức của hắn, khi đối phương hiện thân, trong nháy mắt đã xác định rành mạch.

Tên bay đến đầu tiên là một gã đại hán khôi ngô, mặc áo giáp trắng thêu hoa văn, đeo mặt nạ. Đúng là hóa thân Địa Chích Tổ Thần Hàn Khâu lúc trước đã từng giao thủ qua.

Dù có mặt nạ ngăn cách nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sát ý lành lạnh trong mắt y.

Năm tên khác theo sát phía sau, dung mạo rất sống động nhưng thần tình có vẻ đờ đẫn, xem ra cũng đều là Hóa thân.

Ngoại trừ một gã nam tử áo giáp màu đen và một lão giả râu vàng, còn có hai đạo sĩ áo bào xanh có dung mạo giống nhau như đúc, phảng phất như song sinh. Những tên này tuy Hàn Lập chưa thấy qua nhưng từ tin tức do Lạc Phong cung cấp, có thể đoán được đại khái cũng là Tổ Thần ở mấy hòn đảo phụ cận.

Về phần kẻ đi sau cùng là mỹ phụ áo lam, lại là một gương mặt quen. Chính là phu nhân Hộc Cốt đợt trước đi cùng với Hàn Khâu.

Sáu tên này dường như đã sớm dùng thủ đoạn cao minh nào đó để thu liễm khí tức, mật phục Hàn Lập ở hải vực phụ cận cách mấy ngàn dặm, thế nên lúc trước Hàn Lập không phát hiện ra.

Khoảng cách mấy ngàn dặm đối với Chân Tiên mà nói, chỉ đến trong chốc

lát.

Hàn Khâu, kẻ đứng mũi chịu sào, khẽ động cánh tay. Một đạo bạch quang từ trong tay bắn ra, hiện lên một thanh liêm đao, mặt ngoài quang mang kỳ lạ chớp động một cái, liền điên cuồng phóng lớn tới trăm trượng, hung hăng chém thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Liêm đao này mặc dù không phải là Tiên khí nhưng cũng là một kiện dị bảo ẩn chứa uy năng khổng lồ. Ánh đao chưa đến, nước biển phụ cận đã tràn đầy hàn quang lành lạnh, cuồn cuộn tách dần ra hai bên.

Giờ phút này, Hàn Lập đang ở thời khắc mấu chốt tế luyện phân hồn hóa thân, đứng lên còn không được, chứ đừng nói đến việc xuất thủ ngăn cản.

Bất quá, trên mặt hắn không hề có vẻ kinh hoảng chút nào, một tay bấm niệm pháp quyết, chỉ vào một chỗ.

Một vệt sáng xanh từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên rồi chui vào trong màn ánh sáng màu xanh lam xung quanh.

Ô...ô...n...g!

Màn ánh sáng màu xanh lam đại phóng quang mang, biến thành vô cùng rõ ràng, mặt ngoài hiện ra vô số hư ảnh sóng lớn, phát ra âm thanh ào ào.

Màn sáng này hiển nhiên là một loại trận pháp cấm chế cực kỳ cao minh.

Khi màn sáng màu xanh lam khó khăn lắm mới hình thành thì liêm đao màu trắng đã chém vào.

"Leng keng" một tiếng nổ mạnh giống như kim loại đập vào nhau!

Đốm lửa bắn ra tứ tung, liêm đao trực tiếp bị đẩy lùi, màn ánh sáng màu xanh lam tuôn ra hư ảnh sóng to tràn trên mặt đất, rung lắc kịch liệt nhưng cũng không bị phá vỡ.

Cùng lúc đó, năm tên phu nhân Hộc Cốt cũng sử dụng các loại pháp bảo

của mình công kích. Nam tử áo giáp màu đen dùng là một thanh như ý màu ô kim, lão giả râu vàng dùng là một đại ấn màu vàng đất, hai đạo sĩ áo bào xanh dùng là hai cây mác dài màu lam, còn phu nhân Hộc Cốt dùng là một thanh kiếm dài màu đen.

Năm kiện pháp bảo toả hào quang ngút trời, gần như ngay sau liêm đao đồng thời đánh vào màn sáng màu xanh lam.

Âm thanh rất lớn liên tiếp nổ ra khiến cho nước biển xung quanh cuồn cuộn quay cuồng một hồi!

Tuy nhiên, những pháp bảo này cũng giống như liêm đao trước đây đều bị màn ánh sáng màu xanh lam ngăn lại, rồi bị bật ngược ra ngoài.

Màn ánh sáng màu xanh lam phảng phất như cây liễu trong gió, điên cuồng rung động lắc lư. Bề mặt một lần nữa mãnh liệt gợn sóng, phảng phất hết đợt sóng lớn này đến đợt sóng lớn khác cuốn lên nhưng cũng rất nhanh một lần nữa ổn định lại. Tuy nhiên, hào quang màu lam toả ra đã ảm đạm đi hơn một nửa.

Tuy rằng từ bên ngoài vẫn không có cách nào nhìn rõ tình hình bên trong màn sáng, nhưng đã có thể mơ hồ nhìn thấy hai bóng người đang ngồi xếp bằng.

"Đạo hữu Hàn Khâu, ân oán lần trước giữa ta và ngươi đã xong. Ngươi tới đây là có ý gì?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Hắc hắc, muốn trách thì trách tiểu tử ngươi quá tham lam. Nếu như ngươi thực sự không tìm được bụi cây Đản Hồn Hoa của Lạc Mông, sao lại có thể bắt đầu bắt tay vào luyện chế hóa thân Địa Chích? Tuy rằng bụi linh hoa đó còn kém vạn năm hỏa hầu nhưng miễn cưỡng cũng đủ." Hàn Khâu hắc hắc một tiếng, rồi nói.

"Đạo hữu thành Tiên đã lâu, đối với quá trình luyện chế hóa thân quả nhiên hiểu biết vô cùng. Lần này không tiếc chờ đợi lâu như vậy, vào đúng thời điểm ta ở bước cuối cùng luyện chế hóa thân, ngươi hiện thân. Đoán chắc là tại hạ lúc này vô pháp dừng lại." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Các hạ quả nhiên là người thông minh. Hiện tại đưa ra cho ngươi hai con đường, một là giao Đản Hồn Hoa ra, chúng ta lập tức rời đi, ngươi đại khái có thể tiếp tục làm Đảo chủ Ô Mông của ngươi, chúng ta cũng sẽ không can thiệp. Về con đường thứ hai, ta nghĩ dù không nói, ngươi cũng vô cùng rõ ràng." Hàn Khâu cười lạnh nói.

"Phu nhân Hộc Cốt và các vị đạo hữu, Liễu mỗ cùng các ngươi không thù không oán. Vậy mà, chư vị muốn cùng với đạo hữu Hàn Khâu liên thủ đưa tại hạ vào chỗ chết sao?" Hàn Lập không trả lời Hàn Khâu, ngược lại nói với những tên kia.

"Ta cùng Liễu đạo hữu tuy rằng chỉ có duyên gặp mặt một lần, cũng miễn cưỡng coi như quen biết nên khuyên đạo hữu không nên chống cự. Ngươi đã tu luyện theo con đường Huyền Tiên, thành tựu thân thể vô cùng to lớn, hà tất lại chuyển sang con đường Địa Tiên? Chỉ cần đạo hữu nguyện ý hợp tác cùng bọn ta, chúng ta có thể bảo đảm vị trí Đảo chủ Ô Mông của ngươi." Phu nhân Hộc Cốt chậm rãi nói.

"Hợp tác? Hoá ra là các ngươi muốn Liễu mỗ ta làm Đảo chủ bù nhìn, mặc cho người định đoạt chăng." Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

"Hặc hặc! Ngươi rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Các vị đạo hữu, chỉ cần tiêu diệt kẻ này, điều kiện trước đây Hàn mỗ tuyệt đối nói được thì làm được." Hàn Khâu cười một tiếng quái dị, tay thúc giục pháp quyết. Liêm đao lần nữa hóa thành một vệt ánh đao, chém tới phía trước.

Năm tên kia cũng không nói thêm gì nữa. Cả đám thúc giục pháp bảo của mình, lần nữa hóa thành từng đạo ánh sáng màu đỏ ngay ngắn đánh vào màn ánh sáng màu xanh lam.

Ầm ầm ầm!

Màn ánh sáng màu xanh lam điên cuồng run rẩy, tuy rằng một lần nữa chặn được công kích của sáu tên nhưng màn sáng đã vô cùng ảm đạm, chỉ còn lại một lớp mỏng manh.

Bên trong cấm chế màu xanh lam, Hàn Lập trầm mặc không nói, cũng không biết hắn đang làm những gì.

Hàn Khâu đột nhiên hét lớn một tiếng, hai tay đánh ra một pháp quyết.

Cự liêm màu trắng lóe lên quang mang, hiện ra xung quanh tám hư ảnh cự liêm giống nhau như đúc, xoay tròn xung quanh bản thể cự liêm màu trắng, trông phảng phất như một đóa hoa sen trắng nở rộ, phát ra âm thanh vô cùng chói tai, đánh vào màn ánh sáng màu xanh lam.

“Ầm” một tiếng nổ vang rung trời!

Màn ánh sáng màu xanh lam rốt cuộc "Răng rắc" vỡ vụn, hóa thành vô số lưu quang màu lam phiêu tán, lộ ra thân ảnh Hàn Lập ngồi đối diện với hóa thân ở bên trong.

Năm pháp bảo xung quanh hóa thành hồng quang lập tức cùng đánh tới chính giữa chỗ Hàn Lập.

Nhưng vào lúc này, xung quanh Hàn Lập một lần nữa hiện ra từng điểm ánh sáng màu lam, rồi có tiếng nước chảy rất lớn, từng màn nước hình bán cầu màu lam lần nữa xuất hiện, không sai biệt lắm so với màn nước trước đây, tuy có vẻ hơi yếu nhược hơn một ít nhưng lại dày hơn mấy chục tầng.

Hào quang màu xanh da trời từ các tầng màn nước toả ra rực rỡ, trông cực kỳ thần bí.

Năm đạo hồng quang đụng vào quầng sáng ở trên, răng rắc một tiếng, một tầng màn nước màu lam phía ngoài cùng lập tức bị trảm phá, nhưng những đạo hồng quang kia cũng nhao nhao bị phản chấn, đánh bay trở lại.

Nhưng vào lúc này, mặt khác, màn ánh sáng màu xanh lam lại “ông ông” chuyển động. Ánh sáng màu lam phía trên như gợn sóng bắt đầu khởi động, từng đạo ánh sáng màu lam từ nước biển xung quanh bắn ra. Màn nước màu lam vừa bị tan vỡ trong nháy mắt một lần nữa ngưng tụ lại.

Ánh mắt Hàn Khâu nhìn chòng chọc màn nước màu lam nhiều tầng, sắc

mặt trở nên có chút khó coi. Năm tên kia cũng thế.

Hàn Lập ở trong trận pháp, thần sắc không thay đổi chút nào.

Tế luyện hóa thân Địa Chích vô cùng mạo hiểm, hắn sao có thể không biết. Vì vậy, hắn sớm từ Vô Thường Minh không tiếc dùng số tiền lớn đổi lấy bộ "Thiên Trọng Minh Đào Trận" này để phòng ngừa vạn nhất.

Trận này mặc dù không có được thủ đoạn công kích gì nhưng lại hơn ở lực phòng ngự kinh người. Mặc dù Hàn Khâu mang theo năm tên Chân Tiên cùng tới nhưng nếu muốn bài trừ trận này cũng sẽ phải tốn nhiều công sức.

Lúc này, trong tay Hàn Lập chẳng biết từ lúc nào đã có một bình ngọc chứa chất lỏng màu vàng kim nhạt. Hắn bắt đầu đổ chất lỏng trong bình vào mi tâm của hóa thân Địa Chích ngồi đối diện.

Bên ngoài trận pháp màu lam, Hàn Khâu cùng bọn kia cũng chưa lập tức động thủ. Mấy tên còn lại đều nhìn Hàn Khâu.

"Đạo hữu Hàn Khâu, người này xem ra cũng không đơn giản là Huyền Tiên thông thường. Lại có trận pháp hộ thân lợi hại như thế, nếu muốn bài trừ cũng không dễ dàng." Sắc mặt lão giả râu vàng trầm xuống.

"Cát đạo hữu kỳ thật không cần phải lo lắng. Hắn ta đã vọng tưởng dùng Đản Hồn Hoa có tám nghìn năm hỏa hầu để củng cố phân hồn, chỉ sợ không tốn một ngày một đêm căn bản không thể nào làm được. Thời gian dài như vậy, chúng ta lại nhiều người như vậy, chẳng lẽ không phá vỡ được cấm chế này?" Phu nhân Hộc Cốt cười lạnh nói.

"Dù là Đản Hồn Hoa vạn năm hỏa hầu mà không có hai ba canh giờ, cũng không thể nào thành công." Một tên đạo sĩ áo bào xanh trong đó cũng gật đầu nói.

"Hai vị nói rất đúng. Chư vị, toàn bộ chúng ta mau giết tiểu tặc này, chia đều tài nguyên đảo Ô Mông!" Hàn Khâu hét dài một tiếng.

Pháp bảo liêm đao màu trắng toả hào quang rực rỡ như hoa, lần nữa nở rộ

một đóa sen trắng, chém tới màn nước.

Đồng thời, một tay y nắm vào trong hư không một cái, hiện ra một tinh thể tiểu kiếm màu lam óng ánh, không chút lưỡng lự chém về phía trước.

Phốc xuy!

Một đạo kiếm quang màu lam dài chừng mười trượng cuộn xoắn mênh mông hiện ra. Một cỗ khí tức cực hàn xen lẫn một ít lực pháp tắc chém tới màn nước thủy lam trước mặt.

Quang mang của tầng màn sáng thứ nhất chợt hiện, hơn phân nửa thủy quang bị đông kết thành băng.

Hoa sen màu trắng thừa cơ chém xoáy xuống, nhất thời đem tầng màn nước màu lam này xoắn nát, trảm phá.

Năm tên kia cũng thi triển thủ đoạn của riêng mình, trong nháy mắt đã phá trừ mấy tầng màn nước.

Mắt Hàn Khâu thấy cảnh này, khóe miệng nổi lên một tia trào phúng, rung cổ tay, lập tức một mảng kiếm khí màu lam nổi lên, hóa thành một tòa kiếm sơn, cuồn cuộn chém về phía màn nước màu lam.

Tiếng xèo xèo nổi lên!

Màn nước màu lam lần nữa kịch liệt chấn động, sau một lát lần nữa ầm ầm vỡ vụn ra.

Trong chốc lát, sáu tên đã liên tục phá vỡ hơn mười tầng màn nước.

Tuy rằng, Thiên Trọng Minh Đào Trận này có năng lực tự động phục hồi như cũ nhưng mà dưới toàn lực công kích của sáu tên, lại ra tay cực kỳ nhanh chóng, căn bản không đủ thời gian tự động khôi phục.

Chỉ là phá vỡ màn nước càng nhiều, bọn chúng bỗng nhiên phát hiện màn nước trước mặt càng ngày càng chắc chắn, muốn phá vỡ tốn hao thời gian

càng dài.

Sắc mặt bọn Hàn Khâu dần dần ngưng trọng, đã không còn dễ chịu như lúc đầu. Cả đám liền thi triển ra thủ đoạn cuối cùng, điên cuồng oanh kích vào tầng tầng màn nước.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt đã qua hơn một canh giờ.

Mấy chục tầng màn nước đã bị phá hơn phân nửa, còn lại khoảng bảy tám tầng.

Nhưng mà bảy tám tầng màn nước này lại vô cùng chắc chắn. Bọn Hàn Khâu công kích lên chỉ có thể làm cho lay động không thôi, lập loè thủy quang nhưng trong nhất thời nửa khắc không hề có dấu hiệu bị nghiền nát.

Ánh mắt Hàn Khâu có chút nôn nóng, qua màn sáng trong đã từ từ có thể nhìn thấy thân hình Hàn Lập rõ ràng hơn nhưng không biết như thế nào, đột nhiên y có chút bất an.

Y chợt dừng tay, lật tay lấy ra một vật là một quả cầu lớn chừng quả trứng gà, màu đỏ sậm, mặt ngoài mơ hồ có thể thấy rất nhiều tơ hồng.

Một cỗ khí tức vô hình từ quả cầu này toả ra.

...

------oOo------

Chương 127: Ngoài dự kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

“Mau rút lui!” Hàn Khâu hét lớn một tiếng.

“Huyết Cương Âm Lôi!” Hộc Cốt phu nhân nhìn thấy quả cầu đỏ sậm, sắc mặt kinh sợ, lập tức cùng mấy người khác lui về phía sau. Tất cả quang mang trên người bọn họ đồng loạt sáng lên, hiện ra một đám vòng bảo hộ đủ màu sắc khác nhau.

Hàn Khâu liền ném quả cầu đỏ sẫm, nó hóa thanh một đạo hồng ảnh, mạnh mẽ đâm vào màn nước.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Một mặt trời Huyết Hồng mấy trăm trượng đột nhiên xuất hiện, sau vài khắc, bỗng hóa thành từng mảnh hào quang huyết sắc quét sạch tất cả mọi thứ ở bốn phương tám hướng, rồi tan vỡ.

Màn nước màu xanh da trời đang bảo hộ Hàn Lập lâp tức bị quả cầu Huyết Cương Âm Lôi công phá, phá hủy mấy tầng bảo hộ. Khi chỉ còn một tầng bảo hộ cuối cùng, hư ảnh sóng lớn trên mặt đất hiện ra, bên trong là Hàn Lập ngồi đối diện với hóa thân đã có chút rõ ràng.

Dưới ảnh hưởng của của huyết quang, mặt đất đã xuất hiện một cái hố sâu khổng lồ. Vô số nham tương đỏ thẫm tràn ra, bắn khắp xung quanh, làm cho nhiệt độ nước biển ở xung quanh đột nhiên tăng cao, giống như bị đun sôi.

Nhưng đối với bọn người Hàn Khâu mà nói, cũng chẳng có ảnh hưởng gì.

Chỉ cần thi triển thủ đoạn liền chặn lại được nham tương và nhiệt độ cao ở bên ngoài.

“Không hổ là Huyết Cương Âm Lôi! Không ngờ trong tay Hàn đạo hữu còn có vật ấy. Chỉ cần thêm một viên nữa, liền có thể phá vỡ triệt để trận pháp này rồi!” Nam tử áo giáp đen cực kì vui mừng, nói.

“Ta chỉ còn có một viên thôi. Tại Đấu giá hội của Hắc Phong đảo mấy trăm năm trước, ta không tiếc một số tiền lớn mới có thể đổi được.” Hàn Khâu hừ một tiếng, có chút đau lòng nói.

“Vẫn còn đủ thời gian. Chỉ còn một tầng cấm chế cuối cùng, chúng ta toàn lực ra tay thì sẽ phá vỡ được!" Hộc Cốt phu nhân mở miệng nói.

Kết quả ả vừa dứt lời, một tiếng thét dài từ trong màn nước màu xanh da trời truyền ra.

Lam quang bao quanh Hàn Lập cùng hóa thân đồng thời tách ra, hình thành một cột sáng xuyên thẳng trời xanh.

Từng trận âm thanh thanh minh truyền ra từ bên trong Lam quang. Trong vòng nghìn dặm, nguyên khí hệ thủy cuồn cuộn hội tụ đến, hình thành Linh Khí Tuyền Qua khổng lồ, sát nhập vào bên trong hóa thân Địa Chích.

Màu sắc lam quang tách ra từ hóa thân Địa Chích càng ngày càng chói mắt.

Giữa lam quang, hóa thân Địa Chích cử động tứ chi giống như đang luyện tập để cho gân cốt giãn ra. Thần thái trên mặt linh hoạt, nhìn giống y như người binh thường.

"Đã hoàn thành?"

"Chuyện đó không có khả năng!"

Bọn người Hàn Khâu trừng to mắt, há hốc mồm, không thể tin được chuyện xảy ra trước mắt, thất thanh nói.

Hàn Lập lạnh nhạt quay đầu nhìn về bọn người Hàn Khâu đang ở bên ngoài màn nước, khẽ nhếch miệng. Hắn giơ tay điểm lên màn nước màu xanh da trời một cái.

Màn nước cuối cùng cũng lóe lên rồi tan vỡ, hóa thành vô số sợi tơ ánh sáng màu xanh da trời mỏng.

Một tiếng nổ lớn "Xuy Xuy"!

Vô số sợi tơ mỏng màu xanh da trời chằng chịt bắn ra, nhanh như chớp lao đến bọn người Hàn Khâu.

Bọn người Hàn Khâu đang kinh hoàng khiếp sợ, thấy tình huống này, không dám đỡ đòn mà nhanh chóng lui về sau trốn đi.

Vào lúc này, hóa thân Địa Chích ở bên cạnh Hàn Lập, hai tròng mắt lóe lên lam quang, sử dụng hai tay, trong miệng phát ra một tiếng hét lớn.

Lam quang bao quanh người hóa thân bỗng nhiên sáng ngời, phảng phất như sóng dữ đang cuồn cuộn kịch liệt. Thoáng một cái, một luồng pháp tắc hệ Thủy lóe lên trong lam quang rồi biến mất.

Nước biển trong phạm vi mấy trăm dặm đột nhiên cuồn cuộn, hình thành từng cơn sóng dữ cực lớn, từ bốn phương tám hướng mãnh liệt lao về hóa thân Địa Chích.

Bọn người Hàn Khâu đang tránh né, không kịp đề phòng liền bị nước biển cuồn cuộn vỗ trúng. Một luồng đại lực quỷ dị áp bức khiến thân hình bọn họ lập tức trì trệ.

Nhưng mà, bọn họ dù sao cũng là Địa Tiên, hào quang trên người lóe lên, phá vỡ nước biển cuồn cuộn, tiếp tục bay về phía trước.

Chỉ có Hộc Cốt phu nhân động tác tựa hồ chậm hơn một nhịp, thân thể đột nhiên bị sợi tơ mỏng màu xanh da trời quấn lấy. Ả biến sắc, đang muốn thi triển thần thông giãy giụa khỏi những sợi tơ.

Những sợi tơ mỏng kia tốc độ nhanh hơn, hơn nữa còn giống như là vật sống, nhanh chóng lan ra khắp cơ thể, bao phủ cơ thể ả tầng tầng lớp lớp, hình thành một cái kén tằm khổng lồ màu xanh da trời.

Một khắc sau, bên ngoài kén tằm xuất hiện một hoa ảnh bóng người, chính là Hàn Lập. Sắc mặt hắn lạnh lùng, đánh ra một quyền.

Quyền phong còn chưa kịp đến, một luồng khí tức hủy diệt thiên địa đáng sợ đã cuốn ra, hướng đến Hộc Cốt phu nhân đang bị nhốt.

Thân thể nàng bị quấn quanh, mặc dù có chút hoảng loạn, nhưng vẫn lẩm bẩm niệm chú ngữ.

Ông!

Một cây trường kiếm màu đen lóe lên xuất hiện bên ngoài kén tằm màu xanh da trời, hóa thành một đường kiếm hình cầu voognf rất lớn, chém về phía Hàn Lập. Một luồng Kiếm Ý lăng lệ ác liệt không cách nào diễn tả được phát ra theo kiếm quang màu đen.

Đường kiếm màu đen hình cầu vồng không chém trúng thân thể Hàn Lập, nhưng Kiếm Ý lành lạnh đã rót vào trong óc hắn, giống như có thể đem thần hồn của hắn trực tiếp chém ra.

Hộc Cốt phu nhân hiển nhiên nhìn ra Hàn Lập vừa mới tế luyện hóa thân Địa Chích, thần hồn bị hao tổn, không thể chịu được kiếm này.

Hàn Lập không có ý định né tránh, tinh quang bên ngoài thân lập lòe, hiện ra một màn mỏng trong suốt. Nắm đấm không ngừng chút nào hóa thành kim ảnh, rắn chắc, công kích lên kén tằm màu xanh da trời.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong kén tằm truyền ra. Một tiếng trầm đục, kén tằm mạnh mà một cỗ, tiếng kêu thảm thiết im bặt.

Cùng lúc đó, một tiếng “Khanh” thật lớn vang lên. Đường kiếm màu đen hình cầu vồng chém xuống vai Hàn Lập.

Chân Cực Chi Khu bên ngoài thân thể hắn run lên liên hồi, lập tức liền khôi phục như thường. Chân Cực Chi Khi ngăn cản một kiếm long trời lở đất lại, Kiếm Ý lành lạnh tính chui vào bên trong đầu hắn, liền giống như trâu đất xuống biển nhưng lại không có một tiếng động nào, thậm chí còn không khiến cho hắn biến sắc.

Mọi chuyện xảy ra trong chớp mắt từ khi bọn người Hàn Khâu chần chờ, đang định lao đến cứu thì hóa thân Địa Chích của Hộc Cột phu nhân đã không còn truyền ra bất kì khí tức gì.

Hàn Lập chậm rãi thu hồi cánh tay, sau đó phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, những sợi tơ mỏng màu xanh da trời dần tiêu tán. Bên trong kén tằm, hiện ra một hóa thân Địa Chích đã bị phá hủy thành vô số mảnh, linh quang bên ngoài cực kì ảm đạm, giống như là mấy khối đá bị nghiền nát.

Năm người Hàn Khâu đang đứng nhìn, thấy vậy bèn nhìn nhau, đều thấy một sự kiêng kị trong mắt đối phương.

Nhất là ánh mắt của bốn người còn lại nhìn Hàn Khâu, trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận và chất vấn.

Nếu bọn họ sớm biết người mà bọn họ phải đối phó là một gã Huyền Tiên chỉ dùng một quyền đánh vỡ hóa thân Địa Chích trong nháy mắt, thì cho dù có hứa hẹn gì thì bọn họ cũng không dám đến đây.

Hàn Lập chậm rãi khẽ vẫy cánh tay, đem trữ vật pháp khí trên người hóa thân của Hộc Cốt phu nhân cùng với trường kiếm thu vào, đồng thời, hóa thân của hắn cũng biến thành một đạo lam ảnh, lóe lên rồi lập tức chui vào cơ thể hắn, biến mất không thấy bóng dáng.

Làm xong mọi việc, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt chậm rãi quét qua bọn người Hàn Khâu, cuối cùng ngừng lại ngay Hàn Khâu.

Tuy chỉ là liếc nhìn binh thường, nhưng lại làm cho nội tâm của Hàn Khâu lộp bộp một cái, tự dưng một cảm giác hãi hùng khiếp vía trỗi dậy.

Cùng lúc đó, thân hình của Hàn Lập trở nên mơ hồ, biến mất tại chỗ.

"Coi chừng!" Hàn Khâu thần sắc nghiêm trọng, hét lớn một tiếng

Gã chưa kịp dứt lời, đột nhiên trong miệng liền lẩm bẩm, vung hai tay áo lên, một mảng khí lớn màu trắng khói tuôn ra từ bên trong, hình thành một đám sương mù màu trắng rộng khoảng vài trượng.

Bốn người kia đã muốn rút lui, gặp tình cảnh này, liền kinh hãi tế ra pháp bảo của riêng mình, hoặc là thi triển bí thuật, khiến cơ thể được tầng tầng lớp lớp bảo hộ.

Hư không lóe lên, thân ảnh Hàn Lập từ hư vô quỷ mị xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Khâu, nắm tay đã hiện ra một lớp lông khỉ kim sắc vừa thô vừa to, kim quang vô cùng chói mắt, đánh ra.

Hắn khẽ quát một tiếng, một quyền từ xa xa bay ra.

Oanh một tiếng!

Trên đỉnh đầu Hàn Khâu, hư không bỗng nổi lên sóng gió, một vòng xoáy mịt mờ trống rỗng màu vàng xuất hiện, chuyển động điên cuồng, phát ra âm thanh tê tê.

Chỉ có thể thấy một quyền ảnh màu vàng cực lớn bắn ra từ bên trong, một luồng sóng lực khổng lồ cực kỳ khủng bố truyền ra từ bên trong quyền ảnh, đánh xuống phía dưới, sương mù màu trắng khói quanh người Hàn Khâu kịch liệt chấn động phiên cổn, mơ hồ liền muốn tán loạn.

Hồn vía Hàn Khâu muốn bay lên trời. Uy lực của một quyền này còn hơn xa so với thần thông mà lần trước gã nhìn thấy Hàn Lập thi triển!

Dưới tình thế cấp bách, hắn bỗng nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt.

Một luồng khí tức cực hàn đột nhiên bộc phát ra từ sương mù màu trắng, nước biển xung quanh lập tức bị đóng băng. Một ngọn núi băng màu trắng xuất hiện phía trên đỉnh đầu Hàn Khâu, tản mát ra một chút xíu pháp tắc

lực.

Đỉnh núi băng sắc nhọn vô cùng, giống như một thanh kiếm băng cực lớn, hướng về quyền ảnh màu vàng đỡ lấy.

Cả hai va chạm ầm ầm vào nhau, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Núi băng màu trắng chấn động mạnh một cái, lập tức ầm ầm vỡ vụn ra, hóa thành vô số tảng băng văng ra xung quanh.

Quyền ảnh màu vàng không giảm tốc độ mà tiếp tục lao xuống, hung hăn đánh về phía Hàn Khâu.

Trước tình huống nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Khâu lấy ra một Ô Kim thiết bài, tản mát ra bên trong một luồng pháp tắc chấn động không rõ, hóa thành một tầng ô quang, chặn lại quyền ảnh màu vàng trong chớp mắt.

Nhưng mà, quyền ảnh liền đè sập ô quang dễ như trở bàn tay, ô quang trong chớp mắt liền vỡ vụn ra.

Ngay lúc đấy, Hàn Khâu đã hóa thành một đạo lam quang, bay về sau tránh né, nhưng mà không kịp né quyền phong đến gần, cánh tay trái của gã không cánh mà biến mất.

Trong nội tâm Hàn Khâu tràn đầy sự hoảng sợ, thâm chí cũng không dám nhìn về sau lưng.

Vào lúc này, một âm thanh tức giận “hừ” lạnh như băng vang lên bên tai gã, lập tức đầu óc gã bỗng nhiên đau nhức, giống như bị một thanh dao găm nung nóng đâm trúng.

Thân hình gã lập tức ngừng lại, ôm đầu kêu thảm thiết.

Một bóng người xuất hiện trước người hắn, Hàn Lập hiện thân ra, không nói hai lời đánh một quyền.

Phanh!

Hóa thân Địa Chích của Hàn Khâu, cũng giống như của Hộc Cốt phu nhân lúc trước, nổ tung biến thành một đống đá vụn.

Bốn người còn lại thấy cảnh này, vẻ khó tin cùng hoảng sợ biểu lộ ra. Vốn lúc trước đã có ý định muốn rút lui, giờ phút này liền không chần chờ, hóa thành bốn đạo độn quạng, hướng nơi xa xa bay đi, không dám quay đầu nhìn lại.

Hàn Lập nhìn bốn người kia bay đi, không có đuổi theo, mà hắn lấy trữ vật pháp khí của hóa thân Hàn Khâu cùng với pháp bảo thu vào, không chút hoang mang liền thả ra thần thức thăm dò bên trong.

Bốn người kia một hơi chay trốn hơn mấy vạn dặm, mắt thấy Hàn Lập không có đuổi theo, thở phù nhẹ nhõm, chậm rãi ngừng lại.

“Đáng chết! Lần này thật sự đã mắc bẫy to. Cái thằng Hàn Khâu kia lại đi mời chúng ta đối phó với một nhân vật lợi hại như vậy!”. Lão giả râu vàng vừa thở hổn hển, vừa tức giận nói.

Ba người khác sắc mặt cũng rất là khó coi.

“Dựa vào thân thông người nọ vừa mới thi triển, có vẻ là Huyền Tiên. Khó trách, thực lực cường đại như vậy.” Nam tử áo giáp đen ông ông mở miệng, âm thanh có chút sợ hãi

"Huyền Tiên!" Hai đạo sĩ áo bào xanh sắc mặt có chút biến hóa.

Hai người bọn họ trở thành Tổ Thần mới vài vạn năm, thực lực còn yếu, nghe hai người kia nói chuyện, trong lòng càng thêm bất an.

“Hàn Khâu tự tìm đường chết thì không nói, vậy mà còn muốn kéo theo chúng ta. Chúng ta đắc tội với người nọ, chỉ sợ ngày sau sẽ bị hội trả thù!” Lão giả râu vàng trên mặt tràn đầy lo lắng.

Bọn hắn thân là Tổ Thần, chạy khỏi hòa thượng cũng chạy không khỏi

miếu (tránh được nhất thời nhưng không trốn được cả đời).

Bởi vì nguyên nhân như thế nên Tổ Thần, Địa Tiên làm việc cực kì cẩn thận, không dám tự tiện đắc tội người khác. Lần này, bọn họ vì lợi dục huân tâm (tối mắt vì lợi), đồng thời cho rằng dễ ăn nên sau khi cân nhắc một phen nên đã đồng ý lời mời của Hàn Khâu, không nghĩ đến lại có kết cục như vậy.

Bốn người nhìn nhau, trong mắt tràn đầy hoang mang lo sợ.

Bọn họ cũng chỉ là Tổ Thần nhỏ nhỏ, căn bản không có ai chống lưng phía sau, nếu như ngày sau đối phương đến tận nơi báo thù, bọn họ không có khả năng chống đỡ.

------oOo------

Chương 128: Phá xích (1)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập mở to mắt, thu hồi lại thần thức trong pháp khí chứa đồ.

Thật ra, Đản Hồn Hoa hắn chuẩn bị đã đạt được 10 vạn năm, ở bước cuối cùng, ngưng tụ phân hồn chỉ tốn một khoảng thời gian gần một nén nhang thì đã thành công ngưng tụ, gần như hoàn mỹ, có thể tự nhiên điều khiển.

Sở dĩ hắn phải chờ hơn một canh giờ, một mặt là vì che giấu tai mắt đối với người khác, mặt khác là muốn cho đối phương tiêu hao thêm một chút thủ đoạn. Dù sao thì những ngày qua, khi cô động hoá thân Địa Chích, hắn hao phí tinh lực cũng không ít, vừa vặn nhờ đó có thể khôi phục được vài phần.

May mắn là hắn không có hiện thân trước tiên, nếu không một đòn của Huyết Cương Âm Lôi, hắn cũng không kịp đề phòng để đỡ đòn, sợ là sẽ chịu thiệt thòi không nhỏ.

Giờ phút này, khi luyện thành hoá thân Địa Chích, hắn còn có việc cực kì quan trọng muốn làm, nên bốn tên Tổ Thần kia bất quá chỉ là chuyện nhỏ, để cho bọn họ chạy trốn cũng không có vấn đề gì to lớn.

Hàn Lập nghĩ như thế, phất tay đem dụng cụ bày trận đang ở trên mặt đất thu vào, sau đó hướng về Ô Mông Đảo mà bay đi.

Mấy ngày sau, một buổi sáng sớm.

Ô Mông đảo được bao phủ dưới ánh mặt trời sáng rực rỡ, giống như là được dát những miếng vàng lá sáng bóng, toàn bộ hòn đảo đều tản ra một loại ánh sáng ôn thuận nhu hoà.

Ở các nơi đặt các pho tượng Tổ Thần trên đảo, cư dân tụ tập đông túc. Sắc

mặt mọi người đều tràn đầy nghiêm túc, mặt mũi đầy vẻ thành kính, hai tay đặt trước ngực như đang cầu nguyên, trong miệng không ngừng tụng niệm.

Lạc Phong đang mặc một bộ áo nho màu xanh, đang đứng trên quảng trường ở trung tâm đảo, ngửa đầu nhìn qua pho tượng Tổ Thần vừa được sửa chữa lại.

Y cũng không có tiến hành nghi thức cầu nguyện giống như các cư dân khác của đảo đang làm. Y buông thả hai tay, cả người giống như đang trầm tư.

Ngay lúc này, trên hư không bỗng nhiên xuất hiện một đạo độn quang từ đằng xa bắn nhanh đến, đáp xuống bên cạnh Lạc Phong

"Liễu tiền bối!" Lạc Phong lập tức khom người hướng về người kia hành lễ, lớn tiếng nói.

Người kia chính là Hàn Lập vừa mới tu luyện thành công hoá thân Địa Chích, trở về Ô Mông Đảo.

Cư dân của Ô Mông Đảo thấy thế, cũng đều lập tức hoãn lại nghi thức cầu nguyện, đồng loạt hướng về Hàn Lập, cung kính hành lễ.

"Đi theo ta."

Hàn Lập lạnh nhạt nói một câu, thân hình lần nữa phóng lên trời, hướng về phía tứ hợp tiểu viện của hắn bay đi

Lạc Phong cũng lập tức độn quang đuổi theo.

Thân ảnh hai người, một trước một sau, đi đến sân vườn trong tiểu viện.

Trong sân vườn, Hàn Lập đang ngồi bên cạnh cái bàn đá, vẫy tay ra hiệu cho Lạc Phong ngồi đối diện mình, sau đó hắn liền đi thẳng vào vấn đề, nói ra:

"Tộc trưởng Lạc Phong, có một chuyện mà trước đây ta luôn giấu kín,

không nói cho người biết. Hiện tại thì chẳng cần phải giấu nữa, ta liền nói cho ngươi biết chuyện này. Tổ Thần Lạc Mông của Ô Mông đảo các ngươi, thật ra đã chết hơn ngàn năm nay rồi."

"Thật ra, không cần tiền bối nói thì ta cũng đã đại khái đoán được chuyện này. Mấy vị Trưởng lão khác đều có suy nghĩ này, mọi người không muốn cho cư dân trên đảo hoang mang, chỉ là ngầm hiểu vấn đề này trong nội bộ mà thôi. Nhưng mà... Mong rằng những ngày sau, Liễu tiền bối có thể tiếp tục phù hộ cho Ô Mông đảo của ta một chút, tại hạ vô cùng cảm kích." Lạc Phong nghe vậy, sắc mặt hơi tái, liền cười khổ môt tiếng rồi nói.

"Cái này ngươi có thể yên tâm. Chuyện mà ta đã đáp ứng với ngươi, tuyệt đối sẽ không nuốt lời. Bây giờ, ta đã thành công luyện chế ra hoá thân Địa Chích, cũng tìm được công pháp tu luyện Địa tiên cao cấp. Tiếp theo, ta cần ngươi ở trên đảo giúp ta xây dựng tượng thần hoá thân, bắt đầu thu thập Tín niệm lực." Hàn Lập sắc mặt lạnh nhạt, chậm rãi nói ra.

"Tiền bối cứ việc yên tâm, tại hạ sẽ mau chóng thu xếp cho thoả đáng." Lạc Phong sau khi nghe được, hơi có chút kinh ngạc, ôm quyền đáp lại.

"Chỗ này có một chút pháp bảo điển tịch. Ngươi hãy nhận lấy để mà bồi dưỡng đám hậu bối có tư chất hơn người trên đảo. Đây mới chính là việc giúp cho Ô Mông đảo ngày sau có thể hưng thịnh được."

Hàn Lập nói xong, vung tay áo, một cái vòng trữ vật liền bay ra, xuất hiện trước người Lạc Phong.

Y cẩn thận cầm lấy, sau đó liền xem xét một chút. Sắc mặt y lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ. Bên trong vòng tay trữ vật này có vô số đồ vật với giá trị cao, vượt quá sự tưởng tượng của y.

Có thể nói, bên trong cái vòng tay trữ vật này cất giấu điển tịch pháp bảo cùng với linh tài đan dược, đã vượt xa sự tích cóp vài vạn năm qua của Ô Mông đảo bọn họ.

Lạc Phong không biết rằng đây chỉ là một phần nhỏ trong chiến lợi phẩm mà Hàn Lập thu hoạch được trong chuyến hành trình đến Hồng Nguyệt đảo

trước đây. Dù sao, đối với một tên Chân Tiên cảnh, dù chỉ là Tán Tiên, thì vật phẩm tích trữ cũng tuyệt đối không phải số lượng nhỏ.

"Đại ân của Liễu tiền bối, Ô Mông đảo vĩnh viễn không quên..." Lạc Phong hai tay dâng vòng trữ vật lên, khẽ run rẩy, cuối cùng liền quỳ mọp xuống đất, thốt ra những lời từ tận đáy lòng.

"Không cần làm như vậy. Ta chuẩn bị bế quan. Nếu không có chuyện gì quan trọng, đừng đến tìm ta." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

"Vâng."

Lạc Phong trịnh trọng lên tiếng. Y nhận mệnh lệnh, rời khỏi tiểu viện.

Nửa tháng sau, toàn bộ tượng thần trên Ô Mông đảo đều đã bị dỡ bỏ sạch sẽ. Thay vào đó là từng pho tượng mới tinh, đặc dày đặt khắp nơi trên hòn đảo.

Những pho tượng mới nặn có dung mạo tương tự ba phần so với pho tượng Tổ Thần ban đầu, điều đó chứng tỏ là đã không phải cùng một người.

Mỗi ngày, từ sáng sớm đến chạng vạng tối, phía dưới những pho tượng của Hàn Lập, vô số cư dân trên đảo đều tụ tập lại, từng trận âm thanh cầu nguyện vang lên, giống như trước đây.

Buổi tối một ngày nọ, trên không trung Ô Mông đảo đột nhiên truyền đến một tiếng "Oanh" vang thật lớn. Ngân quang óng ánh khắp nơi rơi xuống từ trên bầu trời đêm, như là Ngân Hà rũ xuống, dung nhập vào bên trong toà tứ hợp tiểu viện trên đảo.

Bốn phía xung quang tiểu viện dựng lên bảy, tám cây đại phiên màu bạc, hào quang toả sáng, toàn bộ tiểu viện được bao phủ bên trong một tầng sương mù màu bạc dày đặc không thấy gì.

Giờ phút này, Hàn Lập đang mặc một bộ áo xanh đang ngồi khoanh chân ngay chính giữa khoảng sân trống trải. Hoá thân Địa Chích của hắn ngồi đối diện với bộ mặt nghiêm nghị.

"Bắt đầu đi." Hàn Lập ánh mắt có chút chớp động, mở miệng nói.

Nói rồi, hắn nhắm hai mắt lại, thần thức liền chìm vào trong Đan điền.

Bên trong Đan điền, Nguyên Anh màu vàng vẫn như cũ, hai mắt nhắm nghiền, chỉ có thần sắc trên mặt không thể nhìn ra là có thống khổ hay không.

Bên ngoài Nguyên Anh bị một tầng tinh quang sáng loáng bao phủ. Chính là do Hàn Lập sử dụng lực lượng thần thức để che đậy những xiềng xích màu đen.

Theo tâm niệm hắn khẽ động, tinh quang bên ngoài Nguyên Anh lập tức sáng rõ, giống như dòng nước, nhao nhảo chảy về trong đầu hắn.

Ngay sau đó, hắc quang bỗng loé lên bên ngoài Nguyên Anh của hắn, chín cái xiềng xích đen như mực xuất hiện, xung quang cũng bắt đầu có những mảng lớn sương mù màu đen.

Trong tiểu viện, tinh quang sáng chói, trên ngực bụng Hàn Lập cũng lập tức sáng lên bảy lam mang tinh điểm loá mắt. Hoá thân Địa Chích của hắn đang ngồi đối diện, thấy thế lập tức giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết, hướng về Đan điền của hắn hạ một chỉ.

Theo hai ngón tay hạ xuống, Hàn Lập cảm thấy vùng Đan điền lập tức nóng lên, một dòng nước ấm pháp lực màu bạc ôn hoà cuồn cuộn lao đến như trường giang đại hải, không ngừng chui vào bên trong cơ thể hắn.

Ngay lúc đó, Tinh thần lực bên trong cơ thể hắn cũng bắt đầu nhanh chóng vận chuyển, hoá thành từng sợi tơ mỏng màu bạc, chuyển động xuôi theo tứ chi bách mạch của hắn.

Pháp quyết trên tay Hàn Lập kết động, hai luồng lực lượng không gặp chút trở ngại nào liền dung hợp vào trong Đan điền, hoá thành từng sợi tia sáng màu bạc tinh tế, nhanh như chớp, lao thẳng đến Nguyên Anh.

Tình huống lần này có chút khác biệt so với lần trước. Số lượng tia sáng màu bạc không những nhiều hơn gấp trăm lần mà khí tức trên đó còn mạnh hơn gấp trăm lần so với trước.

Trong khí tức, Hàn Lập cảm nhận được lực lượng pháp tắc xuất hiện ở từng tia từng sợi mà trước đây không có.

Một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, bên trong Đan điền Hàn Lập vang lên tiếng nổ như sấm set.

Tia sáng màu bạc bay nhào tới giống như là sa trường đục trận kỵ binh, lấy khí thế như vạn tấn đụng vào mảng sương mù màu đen nồng đậm ở bên trong.

Ngay sau đó, trong Đan điền Hàn Lập vang lên âm thanh "Lốp bốp" đại tác.

Mảng sương mù màu đen trực tiếp bị xé nứt ra, rất nhanh liền tiêu tán biến mất, lộ ra bên trong là những xiềng xích màu đen.

Tia sáng màu bạc không có ý định bỏ qua, tiếp tục nhào tới.

Lần này, Hàn Lập không có nóng vôi, hắn không đem tia sáng phân chia đến phía trên tất cả xiềng xích. Hắn chọn một cái trong số đó, mang tất cả tia sáng màu bạc quấn quanh sợi xích.

"Xì xì ti "

Một âm thanh giống như là khối sắt bị nung nóng ném vào trong thùng nước. Xiềng xích màu đen lập tức xuất hiện từng luồng khói đen, kịch liệt rung động, hắc quang nhanh chóng bị tiêu tán.

Ngay lúc đó, vô sô phù văn nhỏ bé màu đen nổi lên trên xiềng xích, muốn bổ sung hắc quang bao phủ bên ngoài xiềng xích đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Trong tia sáng màu bạc, tản ra một tầng hào quang khí tức pháp tắc màu xnah nước biển, dung hợp với phù văn màu đen, làm cho việc chữa trị xiềng

xích của phù văn trở nên yếu ớt, hiệu quả giảm cực kì rõ rệt so với lần trước

Hàn Lập thấy thế, tâm niệm thúc giục, Luyện Thần Thuật lập tức lại vận chuyển.

Luyện Thần Thuật bên trong thức hải sớm đã chuẩn bị lực lượng thần thức bàng bạc, lập tức hoá thành vô số thần niệm tinh ti, chỉ trong nháy mắt đã đi đến bên trong Đan điền của Hàn Lập.

Dưới sự thúc dục của tâm niệm Hàn Lập, từng sợi thần niện tinh ti óng ánh, đan xen quấn quít lại với nhau, hoá thành một cây phủ khổng lồ bằng thần niêm sáng long lanh óng ánh. Cự phủ bay vọt lên, hướng về phía xiềng xích màu đen có hắc quang ảm đạm, chém xuống.

Nếu tinh ti màu bạc lúc trước là sa trường đục trận kỵ binh, thì lúc này cây phủ khổng lồ bằng thần niệm chính là phá trận trọng giáp bộ binh, sau khi được kỵ binh xông vào mở ra vị trí hiểm yếu, liền cho kẻ thù một đòn trí mạng

Chỉ nghe một tiếng "Tranh" duệ minh vang lên, xiềng xích màu đen chấn động kịch liệt, cây phủ khổng lồ bay ngược về.

Âm thanh một luồng lực xuyên thấu cực mạnh giao tranh với kim thạch vang lên từ Đan điền Hàn Lập, hướng thẳng đến thức hải của hắn, khiến cho thần thức của hắn nhói lên.

Nhưng mà giờ phút này, hắn chẳng thèm quan tâm, toàn bộ sự chú ý đều hướng về xiền xích màu đen đang nằm trong Đan điền.

Chỗ xiêng xích bị cây phủ khổng lồ chém trúng, lộ ra một vết nứt ngắn cực kì rõ ràng.

Hàn Lập thấy vậy, tràn đầy sụ tin tưởng, hắn không thèm quan tâm đến việc thần thức đau nhức, tiếp tục lấy cây phủ khổng lồ chém vào xiềng xích màu đen

"Tranh... Tranh..."

Một lần, hai lần, ba lần...

Khi Hàn Lập bổ nhát thứ bảy xuống, một tiếng vang trầm "Bành" truyền đến, xiêng xích màu đen trực tiếp đứt đoạn, hoá thành một mảng tinh quang màu đen.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Những tinh quang này không tiêu tán đi mà hướng về tám cái xiềng xích còn lại, loé lên rồi dung nhập vào bên trong.

Tinh quang màu đen vừa mới biến mất, thì quang mang của tám cái xiềng xích còn lai lập tức sáng lên, phù văn màu đen bên ngoài lập tức tăng lên, hắc quang cũng trở nên đậm hơn.

Hàn Lập nao nao, chợt nở nụ cười khổ.

Nếu là mỗi lần một cây xiềng xích đứt gãy, đều sẽ dung nhập vào những xiềng xích còn lại. Như vậy thì xiềng xích càng về sau càng kiên cố, càng khó chém đứt.

...

------oOo------

Chương 129: Phá xích (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Bên trong một đại điện trên một mảng sa mạc cách xa Hắc Phong Hải Vực không biết bao nhiêu vạn dặm, ngay lúc Hàn Lập khó khăn lắm mới có thể phá vỡ được một cái xiềng xích đang quấn lấy Nguyên Anh của hắn, thần sắc của nam tử tiều tuỵ đang ngồi trên cái ghế đen đặt ngay ngắn bên trong điện đột nhiên khẽ nhúc nhích, hai con mắt chậm rãi mở ra, lộ ra một đôi mắt đục ngầu giống như là bị một tầng nhãn ế che lại.

Xiềng xích màu xanh đen đang phủ kín khắp nơi trong đại điện, lập tức lơ lửng cách mặt đất, nhao nhao phát ra âm thanh chiến minh.

Sắc mặt nam tử có chút trầm ngâm, sau đó liền cười lạnh một tiếng. Gã không làm bất kỳ động tác gì khác, chậm rãi nhắm mắt lại một lần nữa.

Trong đại điện, từng sợi xiềng xích rơi nhẹ nhàng xuống đất, đại điện lại một lần nữa trở nên tĩnh lặng.

...

Bên trong tứ hợp tiểu viện ở Ô Mông đảo.

Hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, dùng toàn bộ tâm niệm thúc dục tia ánh sáng màu bạc, bay về phía cây xiềng xích màu đen, quấn quanh lại.

Lúc này, lông mày của hắn bỗng nhiên nhíu lại, trong thức hãi bỗng nhộn nhạo lên một hồi gợn sóng không lớn không nhỏ.

Hắn có thể cảm nhận được khi mà bản thân vừa chém đứt được sợi xiềng xích thứ nhất, một tồn tại khủng bố nào đó có thể đã cảm ứng được sự việc này.

Chuyện này khiến cho nội tâm hắn không khỏi trở nên khẩn trương, sợ một sợi xiềng xích màu đen khác đột nhiên xuất hiện không chút dấu vết bên trong Đan điền giống như lần trước.

May mắn là đã qua một lúc, phía trên Nguyên Anh không có xuất hiện bất kỳ dị tượng gì, hắn mới thấy an tâm một chút, liền bắt đầu đem toàn bộ chú ý đặt lên sợi xiềng xích thứ hai.

Pháp lực của hắn cùng với Tinh thần lực ngưng tụ lại thành tia sáng màu bạc, nhanh chóng mang sợi xiềng xích thứ hai bao bọc lại.

Bên ngoài xiềng xích cũng giống như trước, âm thanh "Ti ti" vang lên cùng với từng luồng khói đen bay lên, hắc quang cũng bắt đầu ảm đạm đi.

Nhưng mà, tốc độ tan biến của hắc quang lúc này rõ ràng là chậm hơn một chút so với trước, điều đó cũng đồng nghĩa là Hàn Lập phải sử dụng thêm nhiều tia sáng màu bạc hơn.

Trong lúc nhất thời, lại có chút ít giằng co.

...

Buổi tối, mấy ngày sau.

Một tiếng "Oanh" vang lên. Cột sáng màu bạc bên trong tứ hợp tiểu viện bỗng nổ tung, hoá thành từng điểm sáng màu bạc tiêu tán.

Hai mắt Hàn Lập chậm rãi mở ra, nhìn hoá thân Địa Chích đang ngồi ở đối diện, trong mắt lộ rõ vẻ uể oải.

Trải qua mấy ngày công kích liên tuc, phù văn màu đen bên trên sợi xiềng xích thứ hai đã bị tiêu hao khá nhiều, liền bị hắn dùng cây rìu khổng lồ bằng thần niệm bổ xuống mấy chục nhát, đã đứt gãy.

Nhưng mà, trải qua lần này, Pháp lực ít ỏi bên trong cơ thể Hàn Lập cùng với Pháp lực được hoá thân Địa Chích chuyển hoá từ Tín niệm lực đều đã

tiêu hao gần hết, đành phải ngưng lại tạm thời.

"Xem ra là phải đánh một trận lâu dài rồi..."

Hàn Lập thở dài, sau đó lật tay lấy ra một viên đan dược cho vào trong miệng, nhắm mắt điều tức.

Bên cạnh hắn, hoá thân Địa Chích đang ngồi khoanh chân tĩnh toạ, vẻ mặt bình tĩnh. Toàn thân hoá thân loé lên hào quang màu xanh, chậm rãi hấp thu Tín niệm lực được các pho tượng khắp nơi trên Ô Mông Đảo truyền đến.

...

Cùng lúc đó, Vân Phù giới.

Trên bầu trời xanh vạn dặm, khắp nơi đều lơ lửng từng đám mây cực lớn với đủ hình dáng khác nhau, chuyển động lúc nhanh lúc chậm.

Mặt trời trên cao không ngừng di chuyển, ánh mặt trời chiếu xuống thay đổi góc độ liên tục làm cho những đám mây trắng bị chiếu trúng có sự thay đổi, hoá thành những đám mây màu xanh, lam, vàng, đỏ khác nhau.

Bên dưới một đám mây năm màu khổng lồ giống như Loan Phượng, một sơn mạch xanh tươi kéo daì hơn ngàn dặm, núi có hình dáng giống như Giao Long đang ẩn núp, khí thế có chút không tầm thường.

Ở chính giữa sơn mạch, một ngọn núi cao hơn ngàn trượng cô phong siêu quần xuất chúng một cành, cao hơn hẳn những ngọn núi xung quanh, ngạo nghễ độc lập.

Từ dưới chân núi đến sườn núi là một thảm thực vật rậm rạp dồi dào sức sống. Còn phía trên đỉnh núi, thực vật thưa thớt, khắp nơi đều lộ ra nham thạch màu trắng.

Trên đỉnh núi, một quảng trường rộng lớn màu trắng được xây dựng, phía sau quảng trường, tựa vào vách núi là một toà Đại điện màu vàng đứng sừng sững, toả ra khí thế bàng bạc.

Giờ phút này, bên trong đại điện, tụ tập mười mấy người đang mặc quần áo tu sĩ. Đám người này giống như là quan viên đang tham gia triều kiến, sắc mặt kính cẩn đứng chia ra hai bên đại điện.

Những người này, đủ mọi thành phần lứa tuổi. Có lão giả trên tám mươi tuổi, lại có thiếu nữ trẻ tuổi, nho sĩ trung niên, đại hán tục tằng... Tất cả đều là tu sĩ Đại Thừa kỳ, không có ngoại lệ.

Ngay ghế chủ toạ ở giữa đại điện, một gã thanh niên nam tử mặc trang phục màu đen đang ngồi. Thoạt nhìn, bộ dạng gã cỡ hai, ba mươi tuổi, tướng mạo khôi ngô kiệt xuất, ánh mắt lại lăng lệ ác liệt dị thường. Gã chính là Phương Bàn, người bị phái đi Vân Phù giới dẹp loạn thú triều.

"Phương Tiên sứ, toàn bộ tu sĩ hai phái Phụng Tiên Môn cùng với Trác Viêm Tông hợp lực đã quét sạch toàn bộ thú triều ở đại lục Đông Lưu và đại lục Tây Xuyên, đã áp chế được thú triều. Tin rằng không bao lâu nữa, có thể hoàn toàn quét sạch được thú triều." Một lão giả râu dài mặc áo bào màu xám trắng, tiến lên một bước, cung kính bẩm báo với thanh niên mặc áo đen.

Đối với vị tiên sứ đại nhân đến từ Tiên giới, mọi người trong điện đều tràn đầy sự kính sợ. Một mặt là bởi vì thực lực gã này cực kì thâm hậu, mặt khác chính là phong cách hành xử của gã quá tàn nhẫn.

Từ khi hắn đến Vân Phù giố, liền đã ban bố nhiều biện pháp dùng để đối phó thú triều cực kì lôi lệ phong hành địa. Gã không những yêu cầu tất cả các đại tông môn nghiêm khắc chấp hành, còn tự mình chịu trách nhiệm vi hành giám sát.

Mấy tên Trưởng lão của các đại tông môn trong điện, bởi vì từng làm việc không có lợi, bị hắn ra tay chém giết quyết đoán.

Nhưng mà, đa số mọi người trong điện cũng không vì chuyện như vậy mà sinh ra nửa điểm oán hận đối với vị Phương tiên sứ này.

Một phần tự nhiên là bọn họ không dám, phần còn lại chính là cực kỳ

nghiêm túc trong việc đối phó thú triều. Nếu so với những người ở Vân Phù giới này, thì hắn còn nghiêm túc hơn mấy lần.

Bọn họ từng nhiều lần tận mắt thấy Phương tiên sứ tự mình nhảy vào bên trong thú triều, mang từng con thú mẹ hung hãn đang ẩn nấp bên trong chém giết.

Phương Bàn nghe xong lão giả báo cáo, khẽ gật đầu. Gã đang muốn mở miệng nói gì đó thì đột nhiên có một luồng hoàng quang sáng lên, đi kèm là một hồi âm thanh ông ông dồn dập.

Thần sắc gã hơi đổi, lấy ra một cái pháp bàn đưa tin hình tròn ở bên hông, thần thức khẽ động, quét qua trận bàn.

Sau một lát, sắc mặt gã trở nên có chút âm tình bất định. Cuối cùng, biến thành cực kì âm trầm.

Mọi người trong điện thấy thế, liền lập tức khẩn trương trong lòng, không dám biểu lộ ra một chút khí thế to lớn gì cả.

Sau khi thu hồi lại pháp bàn, Phương Bàn nhìn về mọi người đang ở trong đại điện, trầm giọng quát:

"Tất cả các ngươi lập tức khởi hành. Ra lệnh cho tông môn của mình huy động toàn bộ lực lượng. Ta muốn dùng thời gian ngắn nhất đem dư nghiệt của thú triều trên hai đại lục này quét thật sạch sẽ. Ai vi phạm, giết!"

Mọi người nghe vậy, lập tức khiếp sợ không ngừng, không dám có chút dị nghị nào. Tất cả đều đồng loạt nhận mệnh lênh, rút lui khỏi đại điện.

Trong chốt lát, cả toà đại điện trở nên vắng vẻ, chỉ còn một mình Phương Bàn ngồi lại.

Gã phất tay lấy ra một bình sứ Bạch Ngọc có đường vân hơi mờ, cầm lên đưa đến trước mắt. Gã nhìn một giọt máu màu vàng chậm rãi chảy dọc xuống theo thân bình, miệng thì thào lẩm bẩm:

"Cho dù ngươi có thể cởi bỏ được Cách Nguyên Pháp Liên thì như thế nào? Ngươi đã trở lại Tiên giới thì ta có thể dùng giọt tinh huyết cuối cùng này để xác định chính xác vị trí của người. Chỉ cần sự tình ở nơi này hoàn thành, khi ta trở về sẽ tự tay mình tiêu diệt ngươi mang xương cốt ngươi nghiền thành tro bụi, lần này ta tuyệt đối không để cho ngươi trốn thoát..."

Nói xong, hai đầu lông mày của gã nhíu lại nhìn rất dữ tợn, hai mắt gã lại toát ra một tia cực kì âm tàn.

...

Thời gian nhanh chóng trôi, chẳng mấy chốc lại một năm nữa đã trôi qua.

Trong một năm này, mỗi buổi tối trên Ô Mông đảo, đều có cột sáng màu bạc rũ xuống từ bầu trời đêm, trong lòng đất còn có từng trận dị động vang lên.

Tất cả cư dân trên đảo điều biết nguyên nhân là do vị Tổ Thần che chở Ô Mông đảo đang bế quan tu luyện.

Lúc đầu, bọn họ không có chút thích ứng với hoàn cảnh này, nhưng lâu dần riết cũng thành quen. Bây giờ, nếu một ngày mà không có dị động, bọn họ ngược lại là ăn không ngon ngủ không yên.

Nhưng mà đêm nay, dị tượng trên đảo có hơi quá lớn, mơ hồ khiến cho hòn đảo rung động không ngừng. Hải vực phụ cận hòn đảo cũng vì thế mà bị ảnh hởng, từng cơn sóng gió động trời dâng lên.

Rất nhiều cư dân trên đảo không thể nào ngủ ngon được, liền kéo nhau đi đến các nơi đặt pho tượng Tổ Thần, thành tâm cầu nguyện.

Ở tứ hợp tiểu viện tại trung tâm hòn đảo, Hàn Lập mặc bộ thanh y, đang ngồi khoanh chân bên trong một mảng tinh quang trắng muốt. Hai mắt hắn nhắm nghiền, thần sắc gương mặt tràn đầy ngưng trọng.

Ngồi đối diện với hắn chính là hoá thân Địa Chích, hào quang màu xanh nước biển đang loé lên quanh thân, không ngừng thu thập Tín niệm lực

đang dung nhập vào trong cơ thể để chuyển hoá thành Pháp lực.

Giờ phút này, trong Đan điền của Hàn Lập, khắp nơi đều tràn đầy Tinh thần lực trắng muốt, một hình người nhỏ xíu màu vàng đang lơ lửng ở giữ bạch quang.

Tám sợi xiềng xích đen kịt đang quấn lấy Nguyên Anh của hắn giờ phút này không thấy bóng dáng ở đâu cả. Mà chỉ có một sợi xiềng xích kéo dài theo bụng của hắn, giống như một sợi xiềng xích thật sự màu xanh đen.

Sợi xiềng xích này chính là tám sợi xiềng xích còn lại, sau khi bị Hàn Lập phá huỷ, liền ngưng tụ vào sợi xiềng xích cuối cùng còn lại.

Hàn Lập mượn nhờ đại trận, sử dụng Tinh thần lực cùng với Pháp Lực, đem tinh quang bao phủ khiến sợi xích bốc lên khói đen suốt hơn ba tháng ròng rã, mới có thể lau sạch hắc quang, để lộ ra bản thể của sợi xích.

"Hô "

Tâm niệm Hàn Lập vừa đồng, một cây rìu khổng lồ óng ánh do thần niệm ngưng tụ lập tức xuất hiện trong Đan điền. Cây rìu bỗng nhiên nâng lên, sau đó hướng về xiềng xích bổ xuống liên tục.

"Oanh" một tiếng, phảng phất một đạo sấm sét nổ vang bên trong Đan điền của Hàn Lập.

Chỉ thấy cây rìu khổng lồ xa xa bay ngược về, hoá thành tinh quang tí tí tán loạn. Phía trên sợi xiềng xích vẫn trơn bóng như trước, không có bất cứ vết nứt nào.

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, hắn đã sớm dự liệu sẽ có tình huống này xuất hiện.

Hắn khẽ quát một tiếng, Pháp lực bên trong cơ thể lập tức ngưng tụ lại, lao đến Đan điền, dung nhập với Tinh thần lực. Hai luồng lực ngưng tụ lại hoá thành một bàn tay ngân quang, giơ ra chộp vào xiềng xích.

Cùng lúc đóm dưới sự vận chuyển của Luyện Thần Thuật, trong thức hải của hắn cũng nhấc lên cuồng phong sóng lớn, Thần thức lực bàng bạc tuôn ra, hướng về Đan điền, hoá thành một bàn tay khổng lồ óng ánh, cũng chộp vào xiềng xích.

Hai bàn tay khổng lồ nắm chặt xiềng xích, ra sức kéo một phát.

Tiếng "keng keng keng" của sợi xiềng xích màu đen vừa vang lên, lập tức bị kéo căng cứng, một hồi đau đớn kịch liệt theo đó cũng truyền ra từ Nguyên Anh của hắn.

Hàn Lập cắn chặt răng, thúc dục Thần thức lực chảy liên tục không ngừng vào Đan điền, đồng thời, hai bàn tay khổng lồ không ngưng lại, liều mạng kéo mạnh.

Nhưng mà, xiềng xích màu đen đang căng cứng, âm thanh "Boong boong" không ngừng, nhưng lại không có chút dấu hiệu buông lỏng.

------oOo------

Chương 130: Như đã từng quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Nhưng mà, xiềng xích màu xanh đen đột nhiên sáng lên một luồng ánh sáng xanh mời, từng miếng phù văn màu xanh đen thật nhỏ lơ lửng hiện ra, làm ra chấn động pháp tắc quỷ dị.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai bàn tay khổng lồ óng ánh do thần thức biến thành đang nắm chặt sợi xiềng xích đột nhiên bị một luồng lực lượng cường đại hấp thụ. Pháp lực cùng với Thần niệm lực nhanh chóng bị hao hụt, giống như là bị kéo vào phong ấn bên trong sợi xiềng xích.

Trong lòng của hắn âm thầm kinh sợ, mở to hai mắt, tâm niệm vừa động, hóa thân Địa Chích biến đổi pháp quyết trên tay, hai tay cùng lúc chỉ vào Đan điền của hắn.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng Thủy pháp tắc lập tức nhảy vào trong Đan điền của hắn, hóa thành một màn sáng màu lam, bao phủ lấy xiềng xích màu xanh đen.

Phù văn màu xanh đen phía trên xiềng xích lập tức bị ánh sáng màu lam ngăn trở, từng đợt chấn động quỷ dị cũng lập tức yếu đi.

Đúng lúc này, hào quang trong mắt Hàn Lập bỗng nhiên lóe lên. Trong thân thể hắn đột nhiên truyền ra từng đợt âm thanh gào thét thanh minh.

Mấy mảng kim quang bay ra thật nhanh từ bên trong cơ thể hắn, chuyển động một chút liền biến ảo trực tiếp thành hư ảnh của Cự Viên, Thải Phượng, Lôi Bằng, Khổng Tước lớn cỡ lòng bàn tay. Hư ảnh ở bốn phía xoay tròn một chút rồi lập tức xông vào bên trong Đan điền của hắn, trở nên mơ hồ.

Mấy luồng hư ảnh xông vào lập tức kéo dài quang ảnh, hóa thành một bàn tay lớn hào quang lập lòe, chộp lấy xiềng xích xanh đen.

"Đi ra cho ta!"

Nguyên Anh của Hàn Lập truyền ra từng trận đau nhức kịch liệt, hắn cắn răng chịu đựng, quát một tiếng thật lớn, hào quang của bàn tay khổng lồ trong Đan điền lập tức phát ra mãnh liệt hơn, đồng thời sử dụng sức, nắm lấy xiềng xích kéo ra ngoài.

"Leng keng leng keng..."

Một đợt âm thanh giống như các bánh răng đang chuyển động không ngừng vang lên.

Dưới lực lượng lôi kéo không thể chống đỡ được, phù văn màu đen bên ngoài sợi xích đã bắt đầu nổ tung liên tiếp, từng tấc xiềng xích màu xanh đen từ từ bị kéo ra khỏi Nguyên Anh của Hàn Lập.

Xiềng xích vừa rời khỏi Nguyên Anh trong cơ thể hắn, lập tức giãy giụa kịch liệt giống như vật sống, không muốn rời khỏi mà tìm cách để chui vào bên trong một lần nữa.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, mấy bàn tay đang cầm chặt xiềng xích lóe lên hào quang, lại một lần nữa biến thành hư ảnh của Cự Viên, Thải Phượng, Lôi Bằng. Từng cái hư ảnh, một là dùng tay để kéo, hai là dùng miệng để ngậm, cầm chặt xiềng xích màu đen kéo xuyên qua bụng của hắn ra ngoài.

Xiềng xích bị kéo ra khỏi cơ thể Hàn Lập, thoạt nhìn chỉ to bằng cánh tay trẻ con, dài khoảng hơn một trượng. Phù văn màu xanh đen bên ngoài đã không còn bao nhiêu, nhưng mà vẫn có từng đợt chấn động giống như là từng đợt pháp tắc chấn động không ngừng tuôn ra.

Hắn thấy thế, lập tức phất tay lấy ra một cái hộp ngọc trắng tinh đã sớm chuẩn bị cho ngày hôm nay, nhấc xiềng xích lên để vào trong hộp.

Chỉ nghe một tiếng "Đùng" giòn vang, nắp hộp bị chế trụ gắt gao.

Liền sau đó, Hàn Lập lại lấy ra một phù lục màu bạc, dán lên hộp ngọc.

Một tia sáng trắng dịu dàng lóe lên, bao phủ toàn bộ hộp ngọc lại, đồng thời cũng mang khí tức của sợi xiềng xích bên trong hộp phong bế triệt để, cắt đứt tất cả liên hệ giữa hắn với ngoại giới.

Làm xong hết mọi chuyện, Hàn Lập mới thở dài một tiếng, vẫy tay về mấy cái hư ảnh Chân Linh đang quay quanh cơ thể hắn. Những hư ảnh Chân Linh lập tức biến thành quang mang, chui vào bên trong cơ thể hắn, biến mất không thấy dấu vết.

Lúc này, Hàn Lập cảm thấy có một dòng nước ấm đang dâng lên trong Đan điền, dung nhập lại với nhau rất ôn hòa, nhưng không hiểu sao lại mang đến cho hắn một cảm giác rất quen thuộc

"Đây là..."

Hắn có chút kinh ngạc, liền sử dụng thần thức quan sát Đan điền. Hắn phát hiện người tí hon màu vàng luôn trong tình trạng ngủ say đã tỉnh lại, đang mở to hai mắt nhìn xung quanh.

Trên thân người tí hon, kim quang hơi ảm đảm, có vẻ như là do biến cố lúc trước mà đã chịu nhiều hao tổn.

Giờ phút này, dưới thân thể của người tí hon, từng vòng bọt nước giống như gợn sóng màu xanh đang sáng lên, thoạt nhìn liền giống như mắt, đang ồ ồ tỏa ra bọt nước như suối.

Hàn Lập biết rõ, đây chính là Pháp lực của hắn bị phong ấn lâu nay!

Tuy rằng nhìn ôn hòa yếu ớt, nhưng mà cũng đã chảy ra được một ít như một vũng nước, chắc chắn không cần nhiều thời gian, có thể sẽ tràn đầy toàn bộ Đan điền.

Xiềng xích phong cấm Nguyên Anh đã được tháo ra, nội tâm Hàn Lập đã được giải thoát khỏi tảng đá đã đè nặng bấy lâu nay. Hắn chậm rãi mở hai

mắt, ngửa đầu lên nhìn trời. Trên mặt tràn đầy sự vui vẻ, nội tâm cực kỳ sảng khoái.

Mấy ngày đã trôi qua, đại phiên màu bạc xung quanh tứ hợp tiểu viện sớm đã thu hồi lại, thân ảnh Hàn Lập từ đầu đến cuối không có đi ra ngoài sân vườn.

Giữa trưa một ngày nọ, bỗng nhiên có một đạo độn quang cấp tốc phóng lên từ Ô Mông đảo, trong chớp mắt đã bay đến chân trời phía xa. Trên đảo, mặc dù có không ít người có thể cảm nhận được, nhưng không ai thấy rõ người độn quang là ai.

Đạo độn quang kia bay đến một hải vực không một bóng người, cách rất xa Ô Mông đảo. Độn quang bỗng nhiên chậm lại, hiện ra một bóng người bên trong.

Người này đang mặc bộ trường sam màu xanh, vóc người cao lớn, dung mạo bình thường. Chính là Hàn Lập.

Quần áo hắn đón gió, bay phấp phới. Toàn thân toát ra một luồng khí tức cường thịnh khiến cho người khác kinh sợ, tu vi hắn đã đột phá đến Chân Tiên cảnh Sơ kì.

Ngày hôm đó, ngay thời điểm hắn phát hiện trong Đan điền có dòng nước ấm chảy trở về. Vốn tưởng là Pháp Lực đang dần dần khôi phục, có thể đến hôm nay là đã khôi phục bình thường. Nhưng mà, hắn đột nhiên phát hiện, ẩn chứa bên trong cơ thể không phải là Pháp lực, mà chính là Tiên Linh Lực thuần khiết.

Quá đỗi vui mừng, hắn mang chút tâm tư, liền trốn khỏi Ô Mông đảo, xuất hiện tại nơi này.

Trong miệng hắn vang lên một tiếng hú thật sảng khoái, trên gương mặt hắn loé lên ánh bạc, điện mang óng ánh khắp nơi lập tức bắn ra từ bên trong cơ thể, bao phủ phạm vi trăm trượng xung quang lại.

"Xì xì xì "

Hồ quang điện màu bạc tràn ngập hư không, tán loạn điên cuồng khắp nơi, có cái bay lên cao trăm trượng rồi bắn xuống nước biển.

Nước biển lập tức như sôi trào, dâng lên từng cơn sóng cao vài chục trượng, sóng gió động trời.

Hàn Lập thấy thế, tay bỗng tìm kiếm. Hắn tháo cái bình nhỏ màu xanh đeo trước ngực xuống, ném lên cao.

Chỉ thấy lục quang trên bình nhỏ bùng nổ, đón gió biển quay tít một vòng. Bỗng nhiên loé lên rồi biến mất giữa không trung không thấy gì nữa.

Một lát sau, cuồng phong đột nhiên gào thét điên cuồng trên mặt biển, từng mảng Ngũ sắc Linh vân hiện ra giữa không trung.

"Ầm ầm "

Đột nhiên có sấm sét giữa không trung!

Một cái miệng bình khổng lồ giống như che khuất cả bầu trời, giống như đang cùng với Giao Long dò xét, lơ lửng hiện ra giữa không trung cùng với Linh Vân. Hơi chao đảo một chút, liền có vô số phù văn màu xanh sẫm phun ra từ bên trong miệng bình.

Những phù văn này đang bay ra, trong nháy mắt liền lập tức hoá thành một màn sương mù màu xanh bao quanh, lập tức vỡ ra.

Trong chớp mắt, cả phiến hải vực đã bị một cỗ phái nhiên vô cùng chấn động pháp tắc chụp xuống.

Tiếp theo, một tiếng “Ầm ầm ầm” thật lớn vang lên!

Toàn bộ hư không xung quang đều hơi chấn động một chút, không khí trong phạm vi mấy trăm trượng lập tức trở nên căng thẳng, vô số hồ quang điện màu bạc nhanh chóng co rút lại, hướng về phía Ngũ sắc Linh vân mà hội tụ.

Ngay sau đó, trên mặt biển cũng bắt đầu nổi lên từng cơn sóng gió kịch liệt động trời. Từng cột trụ chống trời khổng lồ thô ráp bằng nước biển, giống như là Giao Long bay lên không, vặn vẹo thân thể bay về phía bầu trời.

Nhưng mà, bất kể là lôi điện hay nước biển, không quan tâm số lượng to lớn như thế nào, nhưng một khi đến gần xung quanh miệng bình trong phạm vi hơn nghìn trượng, liền bị chấn động hoá thành bột phấn, bị một luồng lực lượng vô hình hấp thụ gần như không còn.

Trong chốc lát, lôi điện màu bạc đầy trời cũng đã bị hút vào hoàn toàn, chỉ còn lại mấy trăm cái vòng rồng khổng lồ bằng nước đang không ngừng dũng mãnh lao thẳng tới bầu trời.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt hiện lên một chút suy tư.

Hắn khẽ vẫy tay, Ngũ sắc Linh vân trên bầu trời lập tức trở nên mơ hồ rồi dần dần biến mất không còn nhìn thấy gì nữa. Trên hư không, chỉ còn một cái bình nhỏ màu lục, từ từ rơi xuống.

Đồng thời, những cái vòi rồng khổng lồ bằng nước biển đang lao thẳng đến bầu trời, liền mất đi lực lượng dẫn dắt, lập tức tản ra, kéo nhao rơi xuống, lập tức làm cho xuất hiện từng đợt sóng lớn cao trăm trượng, rất lâu sao mới bình lặng lại.

Sau khi thu hồi bình nhỏ, ngón cái của Hàn Lập nhẹ nhàng chà xát lên hoa văn hình lá trên thân bình. Hắn cảm giác như là đang nhớ lại chuyện gì đó, trong lúc nhất thời liền rơi vào trầm tư.

Nửa ngày sau, sắc mắt hắn đột nhiên trở nen quái dị, tự lẩm bẩm:

“Nếu là đã có Tiên Linh Lực, hay là thử xem một chút. Biết đâu lại có thể khôi phục lại một chút trí nhớ đã bị mất...”

Dứt lời, trong Đan điền của hắn lập tức dâng lên một luồng nhiệt lưu, luồng Tiên Linh lực chảy xuôi theo kinh mạch lưu chuyển trong cơ thể. Tiên Linh Lực rất nhanh chảy đến tay hắn, rót vào bên trong bình nhỏ.

Lòng bàn tay hắn lập tức phát ra một luồng hào quang màu xanh sẫm, ban đầu có chút ảm đạm, nhưng càng ngày càng trở nên sáng hơn.

Hào quang của bình nhỏ dần dần đại phóng, kéo theo đó là toàn bộ thân bình bắt đầu run rẩy liên tục.

Một lát sau, tia sáng kia cũng đã xuyên ra, hoá thành một mặt trời màu xanh lá, khiến cho hơn phân nửa hải vực đều ánh lên sắc xanh như ngọc bích.

Hào quang của bình nhỏ càng ngày càng nhiều, lực lượng rung động lắc lư cũng càng lúc càng thêm mãnh liệt, phảng phất như muốn giãy giụa thoát khỏi bàn tay Hàn Lập để trốn đi.

Ngay lúc Hàn Lập có cảm giác không thể nào cầm chặt được bình nhỏ, thuý quang bên trong miệng bình bỗng nhiên loé lên, phun ra ngoài một mảng lớn phù văn màu xanh lá cây.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ nhíu mày, cẩn thận quan sát những phù văn kia.

Những phù văn kia là một đoạn khẩu quyết Kim Triện Văn, trôi lơ lửng ở giữa lục quang, giống như được điêu khắc từ ngọc thạch, bên trong truyền ra từng đợt khí tức kì dị.

Hàn Lập nhìn xem những khẩu quyết này, vẻ mặt càng lúc càng quái dị, nhịn không được cười hắc hắc, lẩm bẩm nói:

“Quả nhiên là rất quen thuộc. Xem ra, trước khi mất đi trí nhớ, ta cũng đã sớm làm như vậy.”

Dứt lời, hắn liền không chần chừ, ngón tay vuốt nhẹ một vòng miệng bình, những phù văn màu xanh sẫm bỗng nhiên hoá thành một luồng Thanh khí, chảy về bên trong bình nhỏ.

Sau đó, Hàn Lập cầm bình nhỏ ném lên cao, môi khẽ mấp máy, hắn tụng niệm khẩu quyết lúc nãy.

Ngay lúc đó, hắn giơ ngón tay điểm một chỉ về miệng bình đang ở xa xa

giữa không trung, tiếp tục rót Tiên Linh Lực vào trong bình nhỏ.

Theo khẩu quyết hắn đang ngâm tụng, thiên địa nguyên khí xung quang Hải vực dường như bắt đầu chuyển động, bị một luồng chấn động cực kì quỉ dị, tới xa xa hô ứng.

Một màn sáng màu xanh quỷ dị giống như một quả cầu ánh sáng màu xanh,chậm rãi hướng về bốn phương tám hướng không ngừng phình ra, mang phạm vi mấy trăm dặm xung quanh bao phủ lại, ngăn cản với bên ngoài.

Vào lúc này, trên thân Hàn Lập bỗng nhiên xuất hiện một luồng hào quang màu xanh nước biển, không tự chủ được bắn ra cách hắn không xa, hoá thành hình dạng con người. Chính là hoá thân Địa Chích của hắn.

Trên đỉnh đầu hoá thân, ánh sáng màu xanh lập lờ, hiện ra từng sợi tơ màu lam vô cùng nhỏ, bên trong truyền ra từng đợt chấn động pháp tắc rõ ràng.

...

------oOo------

Chương 131: Linh dịch hóa tinh hạt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập thấy những thay đổi trên người hóa thân trước mặt, không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của hắn lóe lên, phát hiện trên miệng bình nhỏ lơ lửng trên không trung có một giọt linh dịch xanh rờn đang chậm rãi nhỏ xuống.

Chỉ thấy giọt linh dịch kia đang rơi xuống lại bị một luồng lực lượng kỳ lạ nâng lên, lờ lững trên bầu trời, không rơi nữa.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy bề mặt bình nhỏ bỗng nhiên lóe lên ánh bạc, hiện ra hai vệt màu đen, tiếp đó lại tách ra thành hai con mắt to tròn, giống hệt mắt người, chỉ là con ngươi có màu bạc.

Nó vừa mới xuất hiện, linh hoạt nhìn về phía Hàn Lập, rồi lập tức con ngươi tỏa hào quang rực rỡ, bỗng nhiên phóng ra hai luồng hào quang màu bạc chiếu rọi vào giọt linh dịch.

Sau một tích tắc, phía dưới hai con mắt trên bình nhỏ bỗng hiện ra một cái miệng, từ bên trong phun ra một ngọn lửa mờ ảo, bao trùm giọt linh dịch lại.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên một âm vang như tiếng sấm giữa trời, trong không khí xuất hiện chấn động bí ẩn mà mắt thường khó có thể phát hiện.

Hàn Lập quét mắt qua, con ngươi bỗng co rụt lại.

Mặt biển phía dưới vậy mà cũng bị ảnh hưởng bởi cỗ chấn động kỳ dị. Những cơn sóng lớn vốn được tạo thành bởi gió bão thì giờ phút này đều bị luồng chấn động kia làm cho vỡ vụn, rồi hiện lên lớp lớp bọt biển trắng xóa trên mặt biển.

Đồng thời trong tiếng gió viu viu xung quanh, trong không khí đột nhiên hiện ra từng tia sáng óng ánh, ẩn chứa thiên địa nguyên khí như những con cá mờ ảo bơi lượn tới.

Lúc đầu chỉ vẻn vẹn mấy trăm tia mà mắt thường có thể thấy nhưng sau đó số lượng tăng rất nhanh, thành mấy ngàn mấy vạn tia lít nha lít nhít chen chúc đến.

Chỉ sau một ít thời gian, Hàn Lập đã không thể nào xác định được số lượng những tia sáng giống đàn cá đang bơi này bởi vì thực sự quá nhiều, đến mức không thể nào đếm xuể. Chúng chồng chất, chen chúc, xen lẫn nhau liên miên không dứt, rồi hóa thành một mảng quang mang óng ánh nhanh chóng lao tới giọt linh dịch ở giữa không trung.

Số lượng tia sáng lao tới càng ngày càng nhiều, tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến thiên địa nguyên khí ngưng tụ thành một vòng xoáy to lớn, có đường kính chừng mấy trăm dặm, trông như một tòa tháp lớn hình xoắn ốc nối trời liền đất, lừng lững trên vùng biển chốn này.

Bầu trời đang quang đãng thì đột nhiên gió nổi mây phun tụ tập thành một đám mây rộng lớn, kéo dài mấy trăm dặm che kín một vùng hải vực.

Trong vòng vạn dặm, thiên địa nguyên khí như trong nồi nước sôi trở nên vô cùng hỗn loạn, rồi như cái phễu tất cả đều điên cuồng lao tới khu vực chỗ Hàn Lập.

Mà vài hòn đảo cách mấy vạn dặm xung quanh nơi này cũng bị ảnh hưởng. Các tu sĩ ở trên đảo cũng vô cùng kinh hãi. Hàng trăm hàng ngàn đạo thân ảnh từ hòn đảo của mình liên tiếp bay ra, nhìn về phương hướng hải vực

chỗ Hàn Lập.

Cách mấy trăm dặm chỗ màn ánh sáng màu xanh có mấy gã tu sĩ Chân Tiên đang đứng lơ lửng trên không trung.

Những gã này có vẻ cũng quen nhau. Khi nhìn nhau, sắc mặt chúng vừa lo lắng, vừa nghi hoặc.

Bọn chúng ban đầu còn tưởng rằng nơi đây có dị bảo xuất thế, trong lòng trở nên kích động, vội vàng từ trong đảo hào hứng bay tới nhưng gần đến nơi mới phát hiện ra rằng căn bản không phải là vậy.

"Tần đạo hữu, trong mấy người chúng ta, từ trước đến nay là ngươi có thần thức cường đại nhất, ngươi cũng là đầu tiên tới đây. Vậy, người có biết rốt cuộc nơi đây đã xảy ra chuyện gì không?" Một thanh niên đẹp trai, mặc y phục trắng như tuyết có ống tay áo thùng thình, nói với lão giả trên 80 tuổi bên cạnh.

"Màn sáng trước mắt này che đậy hết thần thức dò xét nên ta cũng chưa có cách nào tìm hiểu ngọn ngành. Nhưng xem ra là có người ở đây... tế luyện pháp bảo lợi hại nào đó." Lão giả trên 80 tuổi lắc đầu, nói.

"Chư vị chẳng lẽ không cảm thấy là có người ở đây luyện chế hóa thân Địa Chích à?" Một tên nam tử mặc áo hồng, vẻ mặt nữ tính, mắt vừa dài vừa híp, suy đoán.

"Ta thấy không phải đâu, mà lời Tần đạo hữu có khả năng hơn."

"Ta cũng cảm thấy như vậy..."

"Ở đây đoán già đoán non làm gì, đến tận nơi mà xem chẳng phải sẽ biết hay sao! Mấy người chúng ta liên thủ, chẳng lẽ còn sợ kẻ nào?" Một tên đại hán da đen, không giống Nhân tộc, mặt mũi xấu xí, quát khẽ.

Gã ta ngoài miệng thì nói như vẻ không nhịn nổi mà lao đến xem nhưng thực tế thì thân hình không hề nhúc nhích.

Lão giả trên 80 tuổi thấy thế, cười lạnh một tiếng, nói:

"Có thể bố trí cấm chế để ngăn cách thần thức như vậy thì không phải là người mà đảo Tần Uyên ta có thể trêu chọc. Nếu các ngươi muốn tìm hiểu hư thực thì cứ việc, còn lão phu không quan tâm."

Nói xong, lão ta không nói thêm, lập tức hóa thành một vệt đỏ phóng đi.

Còn lại mấy người liếc nhìn nhau, trên mặt họ đều có chút xấu hổ. Bọn họ có thể nói đều là những lão hồ ly sống không biết bao nhiêu năm rồi, lời nói gió bay nên tự nhiên không quan trọng, Nào có ai dám đứng làm con chim đầu đàn?

Thấy lão giả trên 80 tuổi đã rời đi, mấy người còn lại cũng đều không nói nữa, ngay cả tâm tư tìm hiểu thêm cũng không có, vội vã nói vài câu bông phèn, rồi từng tên bỏ đi hết.

Dù sao từ nơi này để phán đoán tình hình thì có đến tám chín phần mười không phải là dị bảo xuất thế. Còn nếu đúng như lão giả họ Tần kia suy đoán, lại là một vị tiền bối có thực lực siêu nhiên tế luyện pháp bảo ở đây thì khó đảm bảo rằng y không để ý việc bọn chúng lúc này đang vây xem, sau đó bọn chúng đến thì tính sổ.

Chỉ cần vị tiền bối này tế luyện xong, rồi tự động rời đi, bọn chúng tự nhiên cũng không hơi đâu quan tâm đến việc này.

Đối với những phỏng đoán cẩn thận này của bọn chúng, tất nhiên Hàn Lập hoàn toàn không biết. Trên thực tế, giờ phút này hắn căn bản cũng không để ý tới những điều đó.

Bởi vì ngay lúc vừa rồi, vòng xoáy nguyên khí vô cùng to lớn kia bỗng nhiên hội tụ, hóa thành một cột sáng to lớn nối thẳng lên trời, như xuyên lên đến chín tầng mây, cuồn cuộn điên cuồng, không ngừng xoay tròn.

Đúng lúc này, quanh thân Hàn Lập đột nhiên sáng lên ánh xanh mịt mờ, hắn còn chưa kịp biết nguyên do thì Tiên linh lực trong cơ thể đã bị một lực hấp dẫn rất lớn mà mạnh mẽ tuôn ra bên ngoài như thủy triều, rồi trút vào giọt

linh dịch màu xanh lá đang bị ngọn lửa màu bạc bao phủ.

Hắn vô cùng sợ hãi, lập tức dựng thẳng một bàn tay lên, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Thanh quang quanh thân lập tức run run, Tiên linh lực trong cơ thể mới tuôn ra chậm lại mấy lần.

Mà vừa rồi hóa thân Địa Chích tự động hiện thân. Hiện giờ trên thân nó cũng tỏa ra một tầng thanh quang, pháp lực trong cơ thể do tín niệm lực chuyển hóa thành chỉ sau mấy hơi thở gần như cạn sạch.

Hàn Lập vẫy tay một cái, thu hóa thân vào nhưng sắc mặt trầm xuống.

Hắn mặc dù kiệt lực khống chế, làm cho Tiên linh lực còn lại trong cơ thể dù không ngừng chảy ra nhưng với tốc độ chảy so với trước giảm đi rất nhiều.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi lật tay một cái, lấy ra mấy viên đan dược nuốt vào trong miệng.

Khi linh lực ẩn chứa trong đan dược dần chuyển hóa thành Tiên linh lực trong cơ thể mới khiến Hàn Lập cảm thấy hơi hóa giải được một chút cảnh khốn cùng trong đan điền.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía giọt linh dịch màu xanh sẫm trên bầu trời, ánh mắt lại càng trở nên phức tạp.

Ròng rã sau năm ngày, dị trạng trên vùng biển này cũng không có thay đổi gì. Hàn Lập ở vị trí trung tâm nhất đang cuống cuồng đau khổ trong lòng.

Nếu có người quen biết ở đây, khi nhìn thấy bộ dáng của hắn bây giờ chỉ sợ là bị dọa cho hết hồn.

Lúc này, hốc mắt của hắn quầng sâu, da vàng như nến, môi vừa trắng bệch như da chết, vừa khô đến nứt nẻ, tinh khí tiêu hao kịch liệt, chỉ còn lại đôi mắt vẫn lóe lên vẻ minh mẫn.

Sở dĩ như thế là vì liên tục mấy ngày, Tiên linh lực trong cơ thể hắn không

ngừng tiết ra, giờ đã hết sạch. Không ít đan dược cấp cao mà trước đây hắn tích lũy cũng đã tiêu hao không ít.

Nhưng lúc này, hắn lại phát hiện bản thân phục dụng đan dược chỉ tạo ra hiệu quả cực kỳ nhỏ, khiến hắn gần như sắp chống đỡ không nổi.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, trong lòng của hắn có một âm thanh không hiểu nổi một mực nói với bản thân là chỉ cần kiên trì, nhất định sẽ có chỗ tốt cực lớn.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, lật tay lấy ra mấy viên đan dược, âm thầm cắn răng, hai tay trước người đánh ra một pháp quyết kỳ dị, môi khô ráo có chút mấp máy, lại bắt đầu niệm khẩu quyết.

Theo âm thanh chú ngữ truyền ra, làn da trên người hắn lại đột nhiên trở nên hồng nhuận, hốc mắt cũng bắt đầu khôi phục như lúc đầu.

Cả người hắn nhìn như một cây già khô héo, sắp chết đột nhiên đã trải qua một trận như nắng hạn gặp mưa rào, bỗng nhiên hồi phục, xanh tốt trở lại.

Nhưng mà chỉ có hắn biết, chẳng qua là do hắn thi triển một phương pháp bí ẩn thông qua thiêu đốt tinh huyết, để toả ra sự sống, gia tăng Tiên linh lực trong cơ thể mà thôi.

Thực hiện nó tốn kém cực kỳ to lớn, hơn xa rất nhiều khả năng người thường có thể tưởng tượng được.

...

Trong nháy mắt, ba ngày ba đêm lại trôi qua.

Quang cầu màu xanh bao phủ trong vòng mấy trăm dặm ở vùng biển này đột nhiên không có dấu hiệu nào nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ mất mười mấy hơi thở đã thu nhỏ chỉ còn phạm vi hơn một trượng, bao khỏa giọt linh dịch đã trở nên gần như trong suốt ở bên trong đó.

Mà ở bên trong phạm vị một trượng này, đại lượng thiên địa nguyên khí vô

cùng đậm đặc, với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được mạnh mẽ lao vào bên trong giọt linh dịch kia.

Chỉ nghe một tiếng "bùm" vang lên.

Màn ánh sáng màu xanh một lần nữa co lại khiến cho thiên địa nguyên khí tinh thuần cùng với giọt linh dịch kia bị ép vào một chỗ đến cực hạn.

Giọt linh dịch trong nháy mắt bị cô hóa, biến thành một viên tinh hạt hơi mờ, bé như giọt nước từ giữa không trung rơi xuống.

Lúc này, một bàn tay thon dài, khô quắt đột nhiên từ bên cạnh thò ra, tóm lấy viên tinh hạt kia vào trong tay.

Chủ nhân của bàn tay dĩ nhiên chính là Hàn Lập, chỉ là giờ phút này, cơ hồ hắn đã gầy đến mức không còn là hình người. Toàn thân da bọc xương, xương cốt trên người trơ ra, hiện ra lồ lộ làm người ta phát sợ. Quần áo trên thân hắn rủ xuống, rộng thùng thình.

Nhìn người hắn như một cây treo quần áo đang phơi một bộ y phục màu xanh.

Bất quá, mặc dù hắn tổn hao rất nhiều nguyên khí, nhưng lúc này trên mặt vẫn giữ vẻ vui mừng. Trong đôi mắt dù khó nén được vẻ mệt mỏi nhưng vẫn lộ ra thần thái sáng ngời.

Hắn ngẩng đầu nhìn bình nhỏ vẫn lơ lửng ở trên trời như trước thì phát hiện ra màu xanh sẫm nguyên bản của nó đã không còn, hai con mắt cùng cái miệng hiện ra trước đó cũng đã biến mất. Giờ phút này, bình nhỏ lại như ẩn như hiện, dường như không thể nào thấy rõ được hình dáng.

Nhìn thấy hình dáng bình nhỏ như vậy, mặc dù cũng có chút ngoài ý muốn nhưng hắn không hề lo lắng. Bởi vì dựa theo cảm giác quen thuộc trong đầu, hắn tin tưởng chỉ cần thu nạp ánh trăng trong mấy ngày, bình nhỏ sẽ khôi phục trở lại.

------oOo------

Chương 132: Trọng Thuỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập phất tay thu hồi bình nhỏ lại, sau đó liền quan sát tỉ mỉ viên tinh hạt đang nằ trong lòng bàn tay.

Mặc dù viên tinh hạt này mang đến cho hắn một cảm giác cực kì quen thuộc, nhưng hắn không thể nào nhớ ra được công dụng của nó là gì.

Nội tâm của hắn khẽ động, liền nhắm hai mắt lại. Một sợi tơ óng ánh bay ra từ mi tâm, quấn quanh tinh hạt lại.

Một lát sau, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, sắc mặt cực kỳ quái dị.

"Tại sao lại có thể như vậy?" Hàn Lập tự lẩm bẩm.

Dưới sự dò xét của hắn, phát hiện được viên tinh hạt này lại ẩn chứa một loại lực lượng pháp tắc thiên địa linh tài. Lực lượng pháp tắc bên trong không hiểu như thế nào lại giống y như đúc của con mắt của Độc mục Cự nhân.

Nhưng mà, sức mạnh của lực lượng pháp tắc trong tinh hạt lại chỉ bằng một phần mười con mắt.

Hàn Lập nghĩ đến các loại thần thông ẩn chứa bên trong bình nhỏ cùng với sụ xuất hiện của đủ loại dị tượng, nội tâm hắn đã xác định là loại lực lượng pháp tắc này hơn phân nửa không phải là lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính.

Nhưng mà cụ thể là cái gì, hắn cũng không thể kết luận được. Hắn tính trở lại đảo Ô Mông, sau đó thông qua trận bàn đi vào bên trong Vô Thường Minh, có thể sẽ tìm được một ít tin tức gì đó.

Hàn Lập vừa suy nghĩ, vừa lấy mấy viên đan dược ra ăn. Dược lực hoà tan hoá thành một luồng nguyên khí tinh thuần, dung nhập khắp cơ thể, sắc mặt hắn liền trở nên hồng hào một chút.

Hắn nhìn xung quanh một chút, sau đó hoá thành một đạo độn quang bay về đảo Ô Mông.

Hàn Lập yên lặng trở về đảo, không có kinh động bất kỳ ai, lập tức bay về mật thất bên trong tiểu viện.

Không lâu sau, thiên địa linh khí trong ngàn dặm xung quanh giống như nổi lên sóng gió, rất nhanh hội tụ về phía tiểu viện, hoá thành một vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Trên đảo Ô Mông bây giờ, bất kể là tu sĩ hay phàm nhân, đều đã không còn cảm thấy kinh ngạc đối với bất kỳ tình huống gì phát sinh từ nơi Hàn Lập cư ngụ, không ai thèm nói đến tình huống mới xảy ra.

Hiện tượng linh khí hội tụ tiếp tục diễn ra đến tối mới chậm rãi biến mất.

Sau đó không lâu, từng tia Bắc Đẩu tinh quang lực rơi xuống từ bầu trời, hình thành bảy cây trụ tinh quang khổng lồ, hạ xuống bên trong tiểu viện.

Buổi sáng linh khí hội tụ, buổi tối tinh quang hạ xuống. Tình huống này kéo dài suốt một tháng.

Trong mật thất, một luồng tinh quang sáng tỏ đang bao trùm một thân ảnh, chậm rãi chuyển động.

Thanh quang loé lên rồi biến mất, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện bên trong. Hôm nay, hắn đã thần hoàn khí túc, thân thể đã khôi phục lại như ban đầu.

Thần thức của hắn dò xét khắp nơi trong cơ thể một lần nữa, sau đó sắc mặt thả lỏng.

May mắn là đã tu luyện Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, khiến cho căn cơ

thân thể của hắn vô cùng vững chắc. Nhờ nó mà thân thể lần trước bị hao tổn nguyên khí như vậy lại có thể khôi phục hoàn toàn.

Bình nhỏ Chưởng Thiên đã hấp thụ Tinh nguyệt lực được một khoảng thời gian. Đúng như hắn dự đoán, đã khôi phục lại hình dạng như trước.

Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, lại lấy ra viên tinh hạt do lục dịch hoá thành. Hắn dùng hai ngón tay gắp lấy, đưa lên quan sát, trên mặt hiện lên một chút trầm ngâm.

Một hồi sau, hắn phất tay lấy ra con mắt của Độc Mục Cự Nhân, nhắm mắt lại, thả thần thức ra dò xét bên trong.

Quả nhiên là như hắn suy nghĩ, lực lượng pháp tắc ẩn chứa bên trong tinh hạt giống y như đúc với con mắt.

Nhưng mà, bên trong con mắt này ẩn chứa lực lượng pháp tắc gì, đến bây giờ Hàn Lập vẫn còn không biết rõ.

Hai mắt hắn mở ra, trong lòng đã có quyết định nào đó.

Vì tinh hạt này, hắn gần như bị hút hết Tiên Linh lực lẫn tinh huyết, dù cho như thế nào đi nữa, hắn cũng muốn làm rõ chuyện này.

Nghĩ đến chuyện này, Hàn Lập bèn lấy mặt nạ của Vô Thường minh mang lên mặt, điểm một chỉ lên mi tâm, nói lẩm bẩm.

Trong chốc lát, ánh sáng màu xanh nước biển hiện ra trên mặt nạ, ngưng tụ thành hư ảnh trận bàn to lớn.

Hắn đi thẳng đến khu vực Nhiệm vụ, tuyên bố ra một nhiệm vụ tìm kiếm. Hắn miêu tả đại khái ngoại hình của Độc Mục Cự Nhân để mọi người có thể hình dung được mà tìm kiếm, hứa hẹn thù lao cho việc này có chút phong phú.

Sau khi làm xong việc này, Hàn Lập thu hồi mặt nạ cùng với tinh hạt lại. Hắn đi ra tiểu viện, hoá thành một đạo độn quang màu xanh bay đi.

Một mảnh hải vực nào đó gần đảo Ô Mông, tiếng sóng oanh mình bên tai liên tục không dứt. Một vòng xoáy khổng lồ lớn chừng trăm dặm xuất hiện rõ ràng, bọt nước quay cuồng không ngừng, đem mọi thứ trên mặt biển hấp thụ vào trong.

Thân ảnh Hàn Lập loé lên, không chậm trễ chút nào liền lao thẳng vào giữa vòng xoáy, rất nhanh đã xuống đến đáy biển.

Một bóng người màu xanh lam đang ngồi ngay ngắn xếp bằng trên một tảng đá lớn dưới đáy biển. Ngũ quan của gương mặt giống Hàn Lập như đúc, chính là hoá thân Địa Chích của hắn.

Hoá thân khoanh tay trước ngực, quang mang thuỷ hoa màu đen loé lên quanh người, đang tu luyện Hắc Hải Trọng Thuỷ Kinh.

Một luồng Tín niệm lực từ hư không truyền đến, dung nhập vào bên trong cơ thể hoá thân Địa Chích. Trên đỉnh đầu hoá thân hiện ra một sợi tơ, tản mát ra chấn động của Thuỷ Pháp tắc.

Hàn Lập nhìn qua sợi tơ pháp tắc kia, âm thầm gật đầu.

Con đường tu luyện Địa Tiên, lấy Tín niệm lực hấp thu được đem đi cô đọng lại thành lực lượng pháp tắc quả nhiên có vài chỗ thần kỳ. Chỉ mới là cư dân trên đảo Ô Mông cung cấp Tín niệm lực thôi mà đã có thể khiến cho hoá thân Địa Chích nhanh chóng ngưng tụ ra được một sợi tơ pháp tắc rồi.

Pháp lực bên trong cơ thể hoá thân cũng khá lớn, nhưng mà bởi vì bị ảnh hưởng của Tín niệm lực, nên đã bị ô nhiễm.

Hàn Lập tu luyện Địa Tiên cùng với những Địa Tiên bình thường thì có chút khác biệt. Hắn dùng hoá thân Địa Chích để hấp thụ Tín niệm lực từ các tín đồ, nên Pháp lực của bản thân không bị nhiễm một chút Tín niệm lực nào.

Bởi vì như vậy, nên hắn không có cách nào hưởng lợi được từ việc ngưng tụ Tín niệm lực thành lực lượng pháp tắc. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại,

cũng bởi vì như thế, nên Tiên Linh lực bên trong cơ thể của hắn cũng sẽ không chịu ảnh hưởng gì khi mà nhiễm phải Tín niệm lực.

Dù sao thì mục đích mà hắn tu luyện hoá thân Địa Chích này, là dùng để phá giải phong ấn Nguyên Anh mà thôi.

Ánh mắt của Hàn Lập di chuyển đến hai tay của hoá thân Địa Chích, khẽ nhíu mày.

Bên trong hai tay của hoá thân, một quả cầu nước màu đen nhỏ chừng một nắm tay của đứa bé sơ sinh đang lơ lửng, loé lên hắc quang thăm thẳm, tản ra từng đợt thuỷ khí, nhìn có chút đặc biệt.

Hóa thân hai tay bên trong lơ lửng anh hài lớn chừng quả đấm một đoàn màu đen thủy cầu, lóe ra thăm thẳm ánh sáng màu đen, tiêu tán ra trận trận thủy khí, nhìn có chút đặc biệt.

Tốc độ tu luyện Hắc Hải Trọng Thuỷ Kinh thật xứng đáng danh xưng "Chậm chạp" của nó.

Sau khi hắn trở về đảo Ô Mông không được bao lâu, liền mang hoá thân ra nơi này để tu luyện, bắt đầu ngưng luyện một tầng Trọng Thuỷ.

Đã hơn một tháng trôi qua, mới chỉ ngưng luyện ra được một chút Trọng Thuỷ.

Khó trách, gã sáng lập ra Hắc Hải Trọng Thuỷ Kinh, chỉ mang một dòng suối nhỏ đi luyện hoá thành ba tầng Trọng Thuỷ, liền mất năm mươi vạn năm.

Hàn Lập phất tay một cái, đoàn Trọng Thuỷ kia bay tới, rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Mặc dù Trọng Thuỷ này không lớn, nhưng rơi vào tay lại giống như một ngọn núi nhỏ, có chút nặng nề.

Hàn Lập đánh giá một lát bèn gật đầu nhẹ, cất Trọng Thuỷ vào bên trong

một cái bình ngọc. Hắn không muốn tốn nhiều thời gian chờ đợi, lập tức hoá thành một đạo độn quang, phóng lên trên mặt biển, đang muốn bay về tiểu viện trên đảo.

Vào lúc này, thiên địa trên không tại đảo Ô Mông đột nhiên xuất hiện dị tượng.

Thiên địa linh khí trong phạm vi vạn dặm kéo đến tạo thành một vòng xoáy linh khí cực kỳ khổng lồ.

Từng sợi tia sáng giống như linh khí đang rũ xuống từ trong vòng xoáy, hình thành một cái thác nước thật lớn, dung nhập vào bên trong một toà cung điện trên đảo Ô Mông.

Cung điện đó chính là chỗ ở thường ngày của Lạc Phong.

Xung quang cung điện, một luồng ngũ sắc quang mang đang bao phủ lại, hoá thành một mảnh quang hải to lớn. Từng luồng quang mang nhanh chóng chuyển động bất định, phát ra tiếng vang ầm ầm.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về cung điện ở xa xa, thoắt một cái liền biến mất tại chỗ.

Động tĩnh to lớn như vậy khiến cho toàn bộ cư dân trên đảo đều nghe thấy, nhưng cũng không có gây nên bất kì bạo động nào. Chỉ có những người Lạc gia, đặc biệt là những tu sĩ Luyện Hư kỳ, Hợp Thể kỳ, trên mặt tràn đầy vẻ kích động.

Dị tượng này xảy ra lúc tu sĩ Hợp Thể kì tiến giai lên cảnh giới Đại Thừa!

Trong cung điện, Lạc Phong đang ngồi xếp bằng, quang mang quanh người chuyển động điên cuồng, khí tức chấn động cực lớn. Sắc mặt của y lúc vui lúc buồn, giống như đang trải qua một loại khảo nghiệm gì đó.

Một bóng xanh loé lên, hàn Lập xuất hiện thình lình bên cạnh y, lẳng lặng đứng yên.

Khí tức chấn động trên người Lạc Phong càng lúc càng mãnh liệt. Gương mặt của y tràn đầy mồ hôi, sắc mặt biến ảo, có cảm giác đang bị hãm sâu vào ảo cảnh bên trong.

Ngũ sắc quang hải xung quanh cung điện có chút run rẩy bất ổn, thỉnh thoảng lại có từng luồng quang mang bắn ra hỗn loạn khắp nơi.

Ầm ầm!

Mặt đất xung quanh đại điện bị nổ tung thành từng cái hố sâu, những người đang tập trung ở đây vội vàng lui lại né tránh.

Hàn Lập thấy vậy, cong ngón tay lại búng ra một cái.

Một tia tinh quang nhu hoà bắn ra, chui thẳng vào mi tâm Lạc Phong.

Sắc mặt Lạc Phong lập tức thả lỏng, quang mang chuyển động điên cuồng bên ngoài thân thể y dần ổn định lại. Ngũ sắc quang hải bên ngoài cũng hết run rẩy.

Càng ngày càng nhiều tia sáng linh khí từ trên trời rơi xuống, ngũ sắc quang hải xung quanh cung điện cũng theo đó mà dần dần biến hoá, hoá thành một quang kén khổng lồ.

Thời gian trôi qua từng giờ, không biết đã qua bao lâu.

Quang kén chợt run lên, một mùi hương kỳ lạ từ bên trong truyền ra, khiến cho mọi người đang trông ngóng đều chấn động.

Một tiếng "Răng rắc", quang kén lộ ra một vết nứt.

Từng chùm kim quang hiện ra, lập tức hoá thành từng đoá kim hoa kèm theo xung quanh phát ra đừng đợt phạn âm thiên nhạc.

Mọi người Lạc gia đang đứng gần cung điện thấy cảnh này, nhất là mấy gã tu sĩ Hợp Thể kỳ trên mặt lộ ra sự kích động, đều phát ra âm thanh reo hò kinh thiên động địa, ở cách xa trăm dặm vẫn còn nghe được.

Trong cung điện, Thân thể Lạc Phong được Chu Thanh quang quấn lấy, làn da óng ánh như ngọc, nhìn có vẻ trẻ hơn trước một chút.

Hắn chậm rãi mở mắt, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lần này đột phá Đại Thừa, thật ra y cũng không nắm chắc khả năng thành công. Trong quá trình đột phá, bởi vì không chuẩn bị tốt nên mém chút nữa đã không thể vượt qua Tâm ma kiếp. Cũng bởi vì đột nhiên xuất hiện ngoại lực hỗ trợ, lúc này mới ổn định được tâm thần, bình an đột phá.

Lạc Phong đang muốn đứng lên, đột nhiên thấy Hàn Lập đang đứng ở một bên.

"Liễu tiền bối... Đa tạ tiền bối vừa mới xuất thủ tương trợ!" Lạc Phong ngẩn ngơ, lập tức hiểu rõ, khom người hướng về Hàn Lập hành lễ.

"Thuận tay mà thôi. Không ngờ, ngươi có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới Đại Thừa, thật sự đáng mừng!" Hàn Lập đánh giá đối phương một chút, khẽ vuốt cằm nói ra.

"May mắn nhờ những tài nguyên tu luyện mà tiền bối ban cho lúc trước, ta mới có thể tiến lên một bước được." Lạc Phong trong lòng tràn đầy cảm kích, cung kính trả lời.

"Chỉ cần ngươi ngày sau có thể tận tâm vì ta làm việc, một chút tài nguyên, không cần phải nói." Hàn Lập khoát tay áo.

Ban đầu, tu vi Hợp Thể kỳ của Lạc Phong quá thấp, nên hắn không thể nhờ vả gì. Nhưng bây giờ y đã đột phá cảnh giới Đại Thừa, mới có thể bắt đầu giúp hắn làm một vài chuyện.

...

------oOo------

Chương 133: Ba đại pháp tắc chí tôn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi*

"Tiền bối yên tâm, Lạc gia ta có ngày hôm nay đều nhờ sự bồi dưỡng của tiền bối. Ngày sau toàn tộc ta nhất định sẽ lấy tiền bối như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tuyệt không hai lòng." Lạc Phong trịnh trọng nói.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, định nói thêm gì nữa thì bỗng nhiên thần sắc khẽ động.

"Tộc trưởng nói quá lời. Nay ngươi đã tiến giai Đại Thừa, là việc mừng của toàn đảo, hãy đi gặp mặt các tộc nhân đi." Hắn nhẹ nhàng nói, thân ảnh chỉ nhoáng một cái đã biến mất không thấy đâu nữa.

Lạc Phong sớm đã quen với việc thoắt ẩn thoắt hiện của vị "Liễu tiền bối" này nên chỉ nhìn về hướng Hàn Lập vừa đứng khi nãy thi lễ một cái, sau đó sửa sang lại quần áo, bước ra ngoài đại điện.

Một bóng người lóe lên trước tứ hợp viện, thân hình Hàn Lập hiện ra, không nói một lời mà bước vội về phía mật thất.

Hắn vừa đi vừa lật tay lấy chiếc mặt nạ đầu trâu xanh đội lên, bên trên đang có một điểm bạch quang chớp nháy liên tục.

Hàn Lập búng ngón tay, đạo bạch quang trên mặt nạ bay ra, hóa thành một vòng xoáy trắng không ngừng chuyển động.

Một bóng người cũng đội mặt nạ hiện ra, người này nhìn không rõ thân hình, chỉ thấy gã có một đôi mắt màu lam nhạt.

"Các hạ tiếp nhiệm vụ của ta, không lẽ biết lai lịch của Độc Mục Cự Nhân kia ư?" Hàn Lập hỏi thẳng vào vấn đề, không thèm khách sáo dài dòng gì cả.

"Tại hạ có tìm hiểu qua về các loại kỳ trân dị thú. Theo ta thì Độc Mục Cự Nhân mà các hạ yêu cầu hẳn là một loại Linh thú thuộc tính Thổ hiếm thấy. Có điều trên nhiệm vụ lại không miêu tả kỹ càng nên ta còn chưa chắc chắn. Nếu các hạ có thể nói thêm về nó thì tại hạ sẽ càng nắm chắc hơn." Giọng nói của người kia mờ ảo truyền tới.

"Kiến thức của các hạ quả nhiên bất phàm, hình dáng tướng mạo của con thú này là như vậy..." Hàn Lập nghĩ một chút rồi kể lại chi tiết về Độc Mục Cự Nhân.

Nếu đối phương chỉ dựa vào giới thiệu giản lược của mình đã đoán được thuộc tính Thổ của nó thì xem ra kiến thức của y thực bất phàm, có lẽ thực sự hiểu biết về con thú này.

"Xem ra dự liệu lúc trước của ta không sai, Độc Mục Cự Nhân mà các hạ nói tới chính là dị thú Thái Phỉ." Hư ảnh nghe vậy, chậm rãi gật đầu nói.

"Thái Phỉ... phiền các hạ nói rõ hơn." Hàn Lập nao nao.

"Đây là một loại Linh thú vô cùng hiếm thấy. Ta cũng mới chỉ nghe về nó, còn chưa được nhìn thấy bao giờ... Con thú này sinh ra trong hỗn độn, trời sinh tinh thông pháp tắc thuộc tính Thổ, có thể ngự Thổ tự nhiên. Khi nó trưởng thành sẽ có thực lực ngang Chân Tiên cảnh..." Hư ảnh chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, không biết ngoài ra, con thú này còn có gì đặc biệt?" Hàn Lập như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, lại hỏi.

"Nếu nói chỗ đặc biệt của con thú này... chính là mắt của nó có thể sinh ra biến dị, đó là sinh ra một tia pháp tắc Thời gian mà tất cả tiên nhân phải điên cuồng. Có điều Thái Phỉ biến dị này vô cùng ít, gần như một vạn không được một. Mà mỗi lần xuất hiện biến dị này đều gây ra một trận đại loạn." Hư ảnh nghĩ ngợi một hồi mới nói.

"Pháp tắc Thời gian..." Hàn Lập thì thào nói, sắc mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng đang cuồn cuộn dậy sóng.

Lúc trước hắn đã nghi ngờ thần thông mà đầu Thái Phỉ kia thi triển liên quan tới pháp tắc Thời gian, hôm nay nghĩ lại, xem ra đầu Thái Phỉ kia chính là Thái Phỉ biến dị mà đối phương nhắc tới.

"Không sai, chính là một trong Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn - pháp tắc Thời gian, nếu không cũng không đến mức cứ xuất hiện Thái Phỉ biến dị là gây chấn động lớn đến thế." Hư ảnh khẽ cười một tiếng rồi nói.

"Ba loại pháp tắc chí tôn?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

Hư ảnh kia nghe thế hơi ngạc nhiên, liếc mắt đánh giá Hàn Lập vài lần mới mở miệng nói: "Sao thế? Ngay cả Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn mà các hạ cũng không biết ư?"

"Tại hạ kiến thức nông cạn, để cho các hạ chê cười, kính xin chỉ giáo đôi điều." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

"Chỉ giáo thì không dám, điều này vốn là thường thức mà ai cũng biết. Cái gọi là Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn chính là pháp tắc Thời gian, pháp tắc Không gian và pháp tắc Luân hồi. Nghe nói ba đại pháp tắc này là vạn pháp chi nguyên, ba ngàn đại đạo đều từ đó mà ra cả. Chí tôn pháp tắc cũng là pháp tắc thưa thớt khó lường nhất mà ngay cả Thánh Tổ cũng không có mấy người nắm được, còn những tiên nhân phía dưới Thánh Tổ thì ngay cả cơ hội tiếp xúc với Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn cũng không có nữa là." Hư ảnh lắc đầu, ao ước nói.

"Ba ngàn đại đạo..." Hàn Lập nghe vậy, thì thào tự nói.

"Đúng thế, ba ngàn đại đạo... trong truyền thuyết, mỗi loại pháp tắc lại đại diện cho một đại đạo, mà mỗi loại đại đạo đều có thể đạt đến cảnh giới Đạo Tổ, các loại pháp tắc được ghi lại tại tiên giới có ba ngàn nên cũng có ba ngàn đại đạo." Hư ảnh vẫn mơ ước nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập thì thào một tiếng, ý niệm trong đầu thay đổi liên

tục.

"Trên Tiên giới này, tài liệu ẩn chứa ba đại pháp tắc vốn là trân bảo mà có tiền cũng không mua nổi, hơn nữa cũng không thể mua nổi theo con đường bình thường được. Mấy năm gần đây, ngay cả tung tích của Thái Phỉ cũng có người dùng cái giá cực lớn để nghe ngóng. Nếu các hạ có manh mối thì có thể bán cho thành viên trong minh, tin rằng sẽ có nhiều người chịu trả giá lắm." Hư ảnh thâm ý nói.

"Ha ha, sao tại hạ lại có tung tích của Thái Phỉ cơ chứ. Chỉ là mấy ngày trước thấy tư liệu liên quan đến nó nên tại hạ mới tò mò hỏi thôi." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Ha ha, năm đó tại hạ thấy bài viết về con thú này cũng cảm thấy rất hứng thú." Hư ảnh chớp mắt, khẽ cười nói.

"Đa tạ các hạ giải thích nghi hoặc, hiện giờ ta không còn gì muốn hỏi nữa, sẽ chuyển thù lao đến cho các hạ sau." Hàn Lập gật đầu nói.

Hư ảnh kia cũng chỉ gật đầu, không hỏi thêm gì, thân hình chỉ lóe lên đã không thấy đâu nữa.

Hàn Lập phất tay lấy thù lao ra, đặt ở nơi truyền tống vật phẩm, hào quang chỉ chớp một cái dã biến mất.

Làm xong hết thảy mọi chuyện, hắn mới tháo mặt nạ xuống, trên mặt không khỏi hiện nét tươi cười.

Nụ cười của hắn không phải vì chuyện Thái Phỉ, mà là viên châu được hình thành khi Chưởng Thiên Bình thôn phệ Tiên Linh Lực của hắn sinh ra,

Mặc dù không thí nghiệm lần nữa, nhưng hắn nghĩ năng lực này của bình nhỏ chắc là giống với lục dịch, tức là không phải chỉ sinh ra một lần mà thôi.

Mà nếu như vậy thì theo lý thuyết, hắn có thể có được vô hạn vật chứa lực lượng pháp tắc, mà lại là pháp tắc Thời gian hiếm thấy ư?

Hắn cẩn thận suy nghĩ, nếu bình này có thể thúc dục linh dược sinh trưởng, vậy viên cầu do linh dịch luyện hóa thành kia dù có mang pháp tắc thuộc tính Mộc hay Thời gian cũng chẳng có gì lạ cả.

Có điều nghĩ tới đây, thần sắc của hắn lại nghiêm túc lại.

Linh vật chứa đựng lực lượng pháp tắc Thời gian tại Tiên giới quý trọng như thế, vậy phải giữ bí mật tuyệt đối về chuyện này.

Mà ngày sau cho dù vạn bất đắc dĩ phải lấy vật ấy ra để trao đổi cũng phải cam đoan thân phận của mình không bị tiết lộ mới được.

Dù sao thì một khi việc này bị phát giác, với một chút tu vi của mình thì nguy cơ vẫn lạc tại Tiên giới vẫn cực kỳ cao.

Hàn Lập nghĩ thế, chợt sắc mặt trầm xuống, nghĩ tới một chuyện.

Việc trí nhớ mấy trăm năm của hắn mất đi liệu có liên quan tới tinh viên này không?

Vừa nghĩ tới đây, hắn bỗng đứng thẳng lên, đi tới đi lui trong mật thất, càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này không nhỏ. Thế nên hắn lại lấy tinh viên ra, tiếp tục khoanh chân ngồi xuống, nghiên cứu kỹ càng và dùng thần thức thăm dò tinh viên.

Thần thức dò xét cả buổi, nhưng vẫn không có thu hoạch gì cả.

Một tay Hàn Lập điểm vào mi tâm, một tia ô quang bắn ra, hiện ra một con mắt đứng thẳng, chính là Phá Diệt Pháp Mục. Đồng thời hai mắt Hàn Lập sáng lên, bắn ra hai tia sáng xanh.

Ba tia sáng dung hợp lại với nhau.

Hàn Lập lẩm bẩm mấy câu, hai tay bấm niệm pháp quyết, tinh quang nơi mi tâm lóe lên, một cỗ thần thức khổng lồ bắn ra, hợp nhất với ba đạo linh quang kia.

Ba đạo linh quang từ từ biến hóa, tạo thành một con mắt xanh đen nhìn về tinh viên kia.

Chính là bí thuật kết hợp Phá Diệt Pháp Mục và Minh Thanh Linh Mục.

Một vầng hào quang xanh đen bắn ra, bao phủ tinh viên.

"A!"

Hàn Lập vui vẻ hẳn lên.

Ngay tại trung tâm của tinh viên có một sợi tơ màu vàng nhạt mỏng manh, nếu không phải hắn thi triển bí pháp kết hợp kia thì không thể phát hiện được nó.

Nửa tháng sau, các đảo gần Ô Mông Đảo.

Một nơi bên ngoài hải vực, sóng cuộn dâng, một vòng xoáy cực lớn đang từ từ chuyển động.

Trên đảo, Hàn Lập khoanh chân ngồi, nhắm mắt trầm tư suy nghĩ điều gì đó, tinh viên kia vẫn bị hắn đặt lên trán.

Căn cứ vào ghi chép điển tịch mà hắn đọc thì việc dựa vào tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc để lĩnh ngộ lực lượng pháp tắc là chuyện không thể, nhưng sau này nếu tu luyện loại pháp tắc này thì kinh nghiệm vẫn có ưu thế nhất định.

Đương nhiên đấy là do người có kinh nghiệm tu luyện kể lại. Còn có ưu thế gì, trợ giúp được bao nhiêu thì bản thân phải tìm hiểu.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập mở to mắt, bỏ tinh viên xuống, khẽ lắc đầu.

Hắn đã cảm ngộ nhiều ngày như thế, thử các loại phương pháp thử cảm ứng tia pháp tắc Thời gian kia nhưng vẫn không thu hoạch được gì, có điều đây

cũng không phải ngoài ý muốn của hắn.

Hắn vuốt ve tinh viên trong tay, mắt liếc nước biển, nhíu mày nhìn Địa Chích hóa thân đang tu luyện dưới đáy biển.

Tinh viên trong tay hắn nhìn thì không thay đổi gì, thực ra lực lượng pháp tắc Thời gian đang yếu bớt, mà sợi tơ chứa lực lượng pháp tắc Thời gian đang ngày càng mờ đi. Theo tốc độ này, chắc khoảng nửa tháng nữa, lực lượng pháp tắc trong tinh viên này sẽ biến mất, sợi tơ cũng sẽ không còn nữa.

Chuyện này không khỏi làm hắn thấy thất vọng.

Nên xem ra, chuyện bán tinh viên cho người khác để đổi lấy tài nguyên đã khó thực hiện được rồi.

Hắn thu lại ánh mắt, nhìn về tinh viên trong tay, đôi mắt chớp động liên tục.

"Mặc kệ, dù sao cũng phải thử nghiệm xem sao. Dù gì hiện giờ ta cũng có thể khống chế được một chút pháp tắc thuộc tính Thủy rồi." Hàn Lập thì thào nói, tiếp đó vung tay ra.

Hải vực quanh đó chợt sôi trào, sau đó mới dần yên tĩnh trở lại, tiếp đó một bóng lam lóe ra, dừng lại bên cạnh hắn. Hào quang của bóng lam biến mất, lộ ra thân ảnh của Địa Chích hóa thân.

Hàn Lập phất tay, ném tinh viên qua.

Hóa thân kia tóm lấy tinh viên, hắc quang trên người lóe lên, một sợi tơ pháp tắc bay tới, nhập vào trong tinh viên để tìm kiếm.

Muốn dò xét lực lượng pháp tắc trong tinh viên thì cũng phải dùng tới lực lượng pháp tắc. Có điều dù gì thì pháp tắc Thời gian cũng là chí tôn, nên việc này vẫn là khá mạo hiểm.

Nhưng nếu như không nếm thử một chút, Hàn Lập sẽ không cam lòng. Hắn chỉ hy vọng chuyện này sẽ không tạo thành tổn thương quá lớn cho Địa

Chích hóa thân mà thôi.

Hắn đang suy nghĩ. Sợi tơ pháp tắc kia đã chui vào trong tinh viên.

Ô...ô...n...g!

Hào quang trong tinh viên sáng lên, tản ra kim quang chói mắt.

Hàn Lập thấy vậy thì vô cùng vui vẻ, nhưng hắn chưa kịp cảm ứng kỹ thì chợt dị biến phát sinh.

------oOo------

Chương 134: Linh vật nghịch thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Chỉ nghe thấy một tiếng "bùm" rất lớn!

Viên tinh hạt đột nhiên nổ tung khiến hư không gần đó lập tức tràn ngập vô số bụi sóng li ti chằng chịt mờ ảo, lấp loáng nhấp nháy, rồi nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Bởi vì đứng quá gần, lại bị bất ngờ nên dù bên ngoài thân đã lập tức ngưng hiện một tầng Chân Cực Chi Mô nhưng Hàn Lập cũng không kịp lách mình để tránh đi. Thân thể hắn lập tức bị một luồng man lực cứng rắn vô hình đâm vào.

Thân thể hắn như bị trúng đòn nặng bắn ra xa. Khí huyết trong cơ thể nhộn nhạo, hắn không kìm được phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi ổn định thân hình ở khoảng cách ngoài mấy trăm trượng, hắn nhìn lại thì thấy các hòn đảo dưới chân hóa thân Địa Chích biến mất không thấy đâu, còn nước biển xung quanh cũng bị gạt thành một khu vực chân không rộng mấy trăm trượng, một lúc sau mới trở lại như ban đầu.

Hóa thân của hắn mặc dù trước đó đã thi triển Thủy pháp tắc tạo thành màn sáng hộ thân nhưng hiện tại cánh tay phải cùng gần một nửa người đã bị vụ nổ làm cho hoàn toàn thay đổi, nhìn qua có chút thê thảm.

Cũng may chỉ là bị thương hơi nặng một chút, chứ không tổn thương đến căn cơ bên trong.

"Ồ"

Hàn Lập khẽ kêu lên, mắt nhìn vào sợi tơ pháp tắc trên đỉnh đầu của Hóa

thân.

Chỉ thấy sợi tơ pháp tắc thuộc tính Thủy đang ở trên không trung ban đầu có màu lam đang lại trở nên to dài hơn một chút, bề mặt có thêm một ít màu vàng nhạt chớp động hào quang, mơ hồ tản mát ra pháp tắc có một chút khí tức cùng loại với pháp tắc Thời gian.

Hắn kiềm chế sự ngạc nhiên trong lòng, gọi Hóa thân tới trước người, đồng thời há mồm phun ra một ngọn lửa bao bọc Hóa thân vào bên trong. Sau đó, hắn vung tay áo ra, tức thì từng kiện linh tài vù vù bay ra, hòa vào trong ngọn lửa dần dần biến đổi...

Sau một ngày một đêm.

Ở sâu trong đáy biển, Hàn Lập nhìn Hóa thân Địa Chích đã khôi phục như ban đầu, ánh mắt có chút chớp động, tâm niệm thúc giục.

Hóa thân Địa Chích liền khoanh chân ngồi xuống, hai tay ôm trước ngực. Sợi tơ pháp tắc trên đỉnh đầu lay động, rồi phát ra ánh hào quang màu lam rực rỡ, sáng ngời hơn trước rất nhiều.

Toàn bộ mặt biển cuồn cuộn, khắp nơi dâng lên từng cơn sóng lớn cao vút, dần dần hình thành một xoáy nước to lớn hơn cái trước đây rất nhiều. Những con sóng lớn dâng lên khiến cho đảo Ô Mông dù cách xa mấy ngàn dặm vẫn bị ảnh hưởng.

Cả hòn đảo rung lắc, phảng phất như bị động đất khiến cho bất cứ ai dù là người thường hay tu sĩ đều vô cùng sợ hãi. Không ít tu sĩ cấp Luyện Hư kỳ trở lên vội vã bay lên không trung để dò xét tìm hiểu nguyên nhân.

Nhưng không lâu sau, tất cả các tu sĩ như đều nhận được chỉ đạo, không nói gì mà vội vàng bay về. Các nơi trên đảo sau đó được một màn sáng bao phủ khiến những rung động thay đổi theo cách không ai biết mà dần dần bình yên trở lại.

Lúc này, Hàn Lập ở dưới đáy biển sâu cũng vô cùng ngạc nhiên.

Hóa thân Địa Chích trước người hắn nhắm nghiền hai mắt, hai tay ôm phía trước nhưng dòng Trọng Thủy màu đen to cỡ hạt mè đang quay tít, rồi biến hóa to dần mà mắt thường cũng có thể thấy được.

Lớn bằng hạt gạo!

Lớn bằng hạt đậu!

Lớn bằng ngón cái...

Chỉ sau một canh giờ, dòng Trọng Thủy màu đen to bằng quả trứng gà xuất hiện trước mặt Hàn Lập, bốn bên vẫn có nước chảy vào ầm ầm, tiếp tục biến lớn.

Hàn Lập hít một hơi sâu, từ ngạc nhiên biến thành vui mừng.

Nhưng lúc ánh mắt hắn nhìn dịch lên phía trên thì khẽ nhướng mày.

Trên đỉnh đầu Hóa thân, ánh vàng trên sợi tơ pháp tắc cùng màu vàng trong viên tinh hạt lại cùng nhau từ từ nhạt đi, mờ dần.

“Chẳng lẽ...”

Ánh mắt hắn chớp động, trong đầu thoáng xuất hiện một suy nghĩ.

Thời gian trôi. Nửa tháng thoáng một cái đã qua.

Ở dưới đáy biển sâu, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi. Ở phía trước cách hắn không xa, ánh vàng trên sợi tơ trên đỉnh đầu Hóa thân Địa Chích đã cực kỳ ảm đạm.

Dù vậy, tốc độ Hóa thân Địa Chích tinh luyện Trọng Thủy chưa vì điều đó mà chậm lại.

Vào lúc này, sợi tơ pháp tắc chợt run lên. Ánh vàng phía trên hoàn toàn biến mất.

Đúng thời điểm ánh vàng tiêu tán hết, dòng nước biển đang chảy rất xiết xung quanh Hóa thân đột nhiên chậm lại đến hơn chín lần. Còn vòng xoáy khổng lồ trên mặt biển cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ còn kích thước mấy trăm dặm như trước đây.

Tốc độ tinh luyện Trọng Thủy thoáng một cái trở lại tốc độ ban đầu.

Hàn Lập nhìn dòng Trọng Thủy lớn màu đen, trầm ngâm suy nghĩ.

Nếu như theo dự đoán, viên tinh hạt kia ẩn chứa một tia lực lượng pháp tắc Thời gian không biết bằng cách nào được Hóa thân kết hợp cùng sợi tơ pháp tắc khiến về sau tốc độ tinh luyện Trọng Thủy của Hóa thân tăng mạnh mẽ. Tuy nhiên, quá trình kết hợp này cũng không ổn định, lực lượng pháp tắc Thời gian không ngừng mất đi, đến khi biến mất hoàn toàn thì tốc độ tinh luyện Trọng Thủy cũng giảm mạnh theo.

Dù thế nào chăng nữa, bây giờ cuối cùng đã biết được tác dụng của viên tinh hạt. Dựa theo tốc độ lúc trước, hắn biết muốn tinh luyện một tầng Trọng Thủy như vậy tối thiểu cũng phải cần đến một nghìn năm trăm năm.

Vật nghịch thiên này quả không uổng công lúc trước hắn thiếu chút nữa bị hút thành xác khô rồi.

Hàn Lập nghĩ xong, rồi lấy ra Chân Thủy Đại, thu Trọng Thủy trước mặt lại.

Sau khi cất Chân Thủy Đại, hắn không dừng lại ở đây thêm nữa mà hóa thành vệt xanh vạch nước phóng lên, bay về đảo Ô Mông. Còn Hóa thân Địa Chích ở lại chỗ này tu luyện, tiếp tục tinh luyện Trọng Thủy.

Nửa tháng sau.

Trên một mảnh đất trống ở một hòn đảo hoang cách đảo Ô Mông tương đối xa, mặt đất bị khắc từng đạo Linh văn huyền ảo có chút phức tạp. Bốn phía có chín cột đá màu bạc cũng khắc đầy Linh văn và có rất nhiều quang điểm màu bạc như những ngôi sao.

Hiển nhiên là một trận pháp huyền ảo.

Hàn Lập nhắm mắt, khoanh chân ngồi ở trung tâm trận pháp. Bên cạnh hắn có tầm chục cái bình ngọc, hộp gỗ... là các loại dụng cụ đựng đan dược. Tuy đều được đậy nắp rất kín nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được mùi thuốc tinh thuần tỏa ra.

Sau một lúc lâu, hắn thở nhẹ một hơi, rồi mở mắt, lật tay tức thì trong lòng bàn tay đã hiện ra bình Chưởng Thiên.

Khi trên người hắn hiện lên từng gợn ánh sáng xanh thì Tiên linh lực trong cơ thể bắt đầu chạy dọc theo cánh tay, liên tục rót vào trong bình.

Hoa văn màu xanh sẫm trên bề mặt bình lập tức sáng lên, nhanh chóng trở nên vô cùng rực rỡ, giống như trong tay hắn đang là một đoàn lục quang chói mắt.

Một lát sau, vèo một tiếng, bình nhỏ từ trong tay hắn bay lên rồi lơ lửng ở giữa không trung.

Theo mười ngón tay Hàn Lập liên tục bắn ra, từng vệt ánh sáng xanh lóe lên rồi chui vào thân bình biến mất. Thiên địa linh khí xung quanh bắt đầu chấn động. Giọt lục dịch trong bình cũng từ từ nhỏ xuống.

Mặt ngoài của bình một lần nữa lại hiện ra hai con mắt và cái miệng bạc phun ra ngọn lửa bạc như ráng mây bao phủ lục dịch cháy trong đó. Thiên địa linh khí xung quanh cũng hội tụ tới, hình thành một cột sáng to lớn bao bọc bình nhỏ, sừng sững giữa đất trời.

Không lâu sau, thân hình Hàn Lập lại rung lên. Tiên linh lực trong cơ thể không cách nào kiềm chế, do bị giọt linh dịch hút vào mà mãnh liệt tuôn ra.

Tình huống này không làm hắn kinh sợ mà ngược lại còn mừng rỡ. Hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi đưa một tay ra bấm niệm pháp quyết. Một luồng ánh xanh bắn vào đại trận ở xung quanh.

Ầm ầm!

Đại trận lập tức khởi động. Từng vòng Linh văn trên mặt đất sáng lên, tỏa ra hào quang màu trắng rực rỡ. Đại trận nhìn mơ hồ như một quả cầu màu trắng, lớn vài chục trượng bao phủ thân thể Hàn Lập rồi cả hai cùng chầm chậm xoay tròn.

Thiên địa linh khí ở xung quanh hội tụ lại rồi tràn vào bên trong quả cầu màu trắng.

Bên trong quả cầu màu trắng, các tia linh quang lượn lờ bất định, linh khí cũng nhanh chóng trở nên nồng đậm, gấp mấy lần so với bên ngoài. Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập nhanh chóng tiêu hao do không ngừng cung cấp bổ sung vào bình.

Hắn lúc này đồng thời cầm bình ngọc xanh ở bên cạnh đổ ra một viên đan dược màu xanh mơn mởn, lớn tựa Long Nhãn.

Đan dược này có tên Thanh Hoa Đan, là loại đan dược khôi phục tốt nhất mà hắn có lúc này.

Tuy rằng, Tiên linh lực trong cơ thể hắn giờ phút này tiêu hao không phải quá nghiêm trọng nhưng hắn vẫn không hề do dự ngửa cổ nuốt viên đan dược này, rồi vận công luyện hóa.

Vẫn còn còn chưa xong, hắn lại liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp quyết vào bên trên chín cột đá ở xung quanh. Mặt ngoài chín cột đá lập tức tỏa ra hào quang màu bạc, cuồn cuộn tuộn ra vô số phù văn hình ngôi sao dẫn động Tinh thần lực từ trên bầu trời đêm giáng xuống, hóa thành bảy cột tinh quang chui vào cơ thể hắn, dung nhập vào tất cả xương cốt toàn thân...

Kết quả không tới năm ngày, sắc mặt Hàn Lập lại bắt đầu trở nên có chút khó coi.

Tuy rằng đã chuẩn bị đan dược tốt nhất, lại còn dùng trận pháp Tụ linh phụ giúp nhưng những ngoại lực trợ giúp này có vẻ hơi phí công.

Hom nay, Tiên linh lực trong cơ thể hắn không ngờ lần nữa lại thấy đáy.

Trong lòng hắn cười khổ, đành phải như trước, thúc giục ra bí thuật thiêu đốt tinh huyết chuyển hóa thành Tiên linh lực để cho giọt linh dịch hấp thụ.

Thế nên mấy ngày về sau, bộ dạng của hắn lại biến thành da bọc xương. Chẳng qua nhìn tổng thể thì khí huyết so với trước có tốt hơn một chút.

May mà lúc này giọt lục dịch kia một lần nữa đã cô hóa, biến thành một viên tinh hạt mờ mờ.

Nhìn tinh hạt trong tay, Hàn Lập cười khổ một tiếng nhưng ở sâu trong đáy mắt vẫn hiện lên vẻ vui mừng.

Mấy ngày sau.

Trên một khối đá ngầm ngoài biển ở gần đảo Ô Mông, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân, có mấy vòng Linh bảo bao bọc quanh thân để bảo hộ. Trước người hắn, một viên tinh hạt đang trôi nổi ở yên trong hư không.

Hóa thân Địa Chích phía trước hắn cũng đang ngồi khoanh chân, xung quang cũng có vài vòng Linh bảo hộ thể.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi xuất ra một chiêu. Sợi tơ pháp tắc trên đỉnh đầu Hóa thân bay đến, chậm rãi chui vào bên trong viên tinh hạt.

Lúc này, hắn nghĩ phải tự mình cảm ứng lực pháp tắc Thời gian một lần.

Dù sao, đây chính là lực pháp tắc chí tôn, Hóa thân đã có thể thông qua dung hợp một tia lực pháp tắc này mà tăng tốc độ luyện chế Trọng Thủy. Vậy thì, thử qua trên người mình có lẽ cũng sẽ phát sinh biến hóa không tưởng được cũng không biết chừng.

Kết quả lúc sợi pháp tắc chui vào viên tinh hạt lại không xuất hiện việc nổ tung như trong dự liệu.

“Chuyện gì xảy ra nhỉ?” Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm kinh ngạc.

Viên tinh hạt trước mặt cùng viên tinh hạt ngưng tụ lần trước không có bất kỳ khác biệt, cũng ẩn chứa lực pháp tắc Thời gian ở bên trong. Nhưng khi chính bản thân hắn điều khiển lực lượng pháp tắc thuộc tính Thủy thì dường như không thể nào dung hợp được cùng viên tinh hạt này.

Đối với kết quả này, đương nhiên hắn chưa từ bỏ ý định ngay mà lại tiếp tục thử bốn năm lần nữa nhưng về sau kết quả vẫn giống trước y như đúc.

Lông mày Hàn Lập cau lại, sau khi suy nghĩ một lúc, hắn lại phất một tay lên. Sợi tơ pháp tắc thuộc tính Thủy bay trở lại đỉnh đầu Hóa thân, tiếp theo hắn vung tay ném viên tinh hạt tới.

Hóa thân Địa Chích tiếp được viên tinh hạt, liền thúc giục sợi tơ pháp tắc thuộc tính Thủy chui vào trong đó.

Ầm ầm!

Viên tinh hạt lập tức nổ tung, chấn động mãnh liệt khuyếch tán ra xung quanh.

Nhưng lần này cả Hàn Lập cùng Hóa thân đều chuẩn bị phòng hộ đầy đủ nên không hề bị thương gì.

Bên trong sợi tơ pháp tắc lại một lần nữa nhiễm một chút màu vàng.

“Xem ra vật này tựa hồ chỉ có ích đối với Hóa thân. Còn với bản thể lại chẳng có chút phản ứng nào...” Hàn Lập thấy quá trình đang diễn ra, không khỏi cười khổ một tiếng, thì thào trong lòng.

------oOo------

Chương 135: Bản Mệnh Bát Linh Hang

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Trong lòng Hàn Lập mặc dù có chút thất vọng, nhưng mà, đây cũng chỉ là ý niệm mới chợt lóe lên trong đầu mà thôi.

Hắn cũng biết là lấy lục dịch này cô đọng thành tinh hạt để cho hóa thân có thể trực tiếp gia tăng tốc độ tu luyện Trọng Thủy, đã có thể gọi là nghịch thiên. Nếu như bản thể có thể trực tiếp sử dụng được, đó là một hy vọng xa vời.

Dĩ nhiên, nếu như sau này chính mình có thể có cơ duyên tham ngộ được sự huyền bí của Pháp tắc Thời gian, thì cũng chưa chắc không thể sử dụng trực tiếp lên bản thể.

Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng của hắn có chút nóng như lửa đốt.

Nhưng mà, việc này chỉ có thể từ từ suy ngẫm mà thôi.

Đừng nói là bản thân có thể nắm giữ được pháp tắc Thời gian, một trong ba pháp tắc Đại Chí tôn. Đến ngay cả việc nắm giữ được một trong số 3000 đại đạo, chính thức trở thành Chân tiên, đối với phần lớn tán tu mà nói, đó cũng không phải là một tình huống dễ dàng gì cả.

Huống hồ hắn mặc dù đã miễn cưỡng được coi là đã khôi phục lại tu vi, nhưng mà những khó khăn nguy hiểm đang bủa vây không có được giải trừ chút nào.

Dưới tình huống này, việc cấp bách hắn phải làm là bằng tốc độ nhanh nhất phải tăng cường thực lực của bản thân, cũng phải mau chóng đi tìm lại ký

ức cùng với bảo vật đã bị mất, để tránh việc vô duyên vô cớ bị người khác hạ độc thủ.

Hắc Phong hải vực này mặc dù là một nơi vắng vẻ, nhưng dù sao cũng không phải là nơi có thể ở lâu được. Nếu sau này, kẻ thù của hắn tìm được manh mối gì đó mà mò đến tận đây, coi như là phiền phức lớn rồi. Chưa kể, lúc trước giải phóng Nguyên Anh khỏi phong ấn, không chừng đã bị người nào đó cảm ứng được đại khái vị trí của hắn rồi.

Làm cách nào để tìm lại được ký ức bị mất thì hắn cũng không biết. Trước mắt, hắn chỉ mới có được hai manh mối mà thôi.

Thứ nhất, phải trở lại Phi Tiên Đài mà hắn đã phi thăng lên đây, tìm tiếp dẫn sứ lúc ấy là Cao Thăng. Hỏi thăm gã về sự tình sau khi rời khỏi nơi đó, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, Bắc Hàn Tiên Vực cực kỳ rộng lớn, làm sao hắn có thể tìm được người này? Nếu như hắn tìm được, thì trong lời nói của Cao Thăng, có bao nhiêu phần mà hắn có thể tin tưởng được? Cũng rất khó nói trước được điều gì.

Với lại, đối phương lại là một gã Chân Tiên Hậu kỳ. Trên người hắn bây giờ cũng không có bất cứ thứ gì có thể đảm bảo an toàn được cho bản thân. Nếu như tùy tiện tìm đến, cũng không phải là thượng sách.

Manh mối còn lại, chính là Lệnh Truy nã được Tiên giới thông báo cùng với đoạn xiềng xích màu xanh đen thần bí đang bị hắn phong ấn trong hộp ngọc.

Không biết tại sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy có một mối liên hệ gì đó giữa hai thứ này. Hắn tin rằng, người tuyên bố ra lệnh truy nã cũng có thể chính là chủ nhân của sợi xích kia. Nếu hắn có thể tìm được người này, chắc chắn sẽ có thể có được những manh mối quan trọng để tìm lại ký ức.

Nhưng mà, nếu dựa vào manh mối này để vén tấm màn bí ẩn của 300 năm trước, hắn cần phải có thực lực cường đại để bảo vệ bản thân.

“Xem ra, để mau chóng tăng cường thực lực, biện pháp nhanh nhất bây giờ là đi tìm lại pháp bảo đã mất cùng với bọn người Kim Đồng, Giải Đạo Nhân…” Hàn Lập lắc đầu, ngậm ngùi thở dài.

Ngoại trừ việc đó ra, cần phải chuẩn bị chút thủ đoạn. Chính là để hóa thân có thể tận dụng hết khả năng để nhanh chóng luyện chế ra một lượng lớn Trọng Thủy.

Dựa theo miêu tả về Trọng thủy bên trong Hắc Hải Trọng Thủy Kinh, cho dù chỉ là tầng một thì nếu số lượng Trọng Thủy đủ nhiều cũng có thể trở thành đòn sát thủ để nghiền ép cường địch.

Hắn mặc dù liên tục sử dụng lục dịch để cô đọng thành tinh hạt, nhưng nếu muốn đạt tới được trình độ được đề cập bên trong điển tịch, thì cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được.

Một tháng sau, một buổi sáng sớm.

Trong sân vườn của Tứ hợp tiểu viện, chẳng hiểu từ lúc nào đã xuất hiện một cái vạc lớn tám cạnh màu xanh đồng, hình dáng cổ xưa.

Mỗi mặt xung quanh của vạc đều khắc một con dị thú đang há miệng. Có con giống Kỳ Lân, có con tựa như Thao Thiết, còn con khác lại hao hao giống Quỳ Ngưu… Sắc mặt của từng con đều cực kỳ dữ tợn, biểu cảm không giống nhau.

Bốn phía của dị thú đều điêu khắc từng chuỗi hoa văn hình khuyên cổ quái, phía dưới còn viết tám cái cổ triện phù văn bằng nhũ vàng to cỡ đầu người.

Bàn đá xanh phía dưới chân vạc, điêu khắc một trận văn tám mảnh hình quạt lớn gần một trượng. Từ trên nhìn xuống, giống như một đóa hoa đang nở rộ thỏa thích.

Bên trong vạc đựng đầy nước màu xanh dương. Mặt nước trơn nhẵn, không có chút gợn sóng.

Hàn Lập đang mặc áo xanh, đứng bên cạnh cái miệng của vạc lớn màu

đồng xanh. Một tay đặt lên thân vạc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ba ngày trước, hắn dùng một lượng lớn linh tài địa bảo để đổi vạc này với một tu sĩ trong Giao Dịch trận của Vô Thường Minh. Tên của nó là Bản Mệnh Bát Linh Hang.

Vạc này không phải là vật dùng để phụ trợ chiến đấu hay là trợ giúp tu tu luyện Pháp bảo gì cả. Công dụng chính của nó là dùng để tìm kiếm người khác và dò tìm dị bảo.

Nói đến, vật này cũng không phải là cái gì phụ trợ chiến đấu có thể là trợ giúp tu luyện pháp bảo, mà là một kiện chuyên môn dùng để tìm người và dò xét dị bảo.

Vạc này có chút khác biệt đối với các loại pháp bảo binh thường khác. Nó chỉ có thể tìm kiếm dựa vào sự tồn tại huyết mạch lẫn nhau, có thể là thần hồn liên hệ người hoặc vật

Sở dĩ Hàn Lập không tiếc đại giới chính là dự định sử dụng vạc này để tìm kiếm bản mệnh phi kiếm, Phệ Kim trùng và các loại đồ vật của bản thân.

Hắn ngẩng đầu nhìn một chỗ đang có từng tia nắng chiếu xuống bên ngoài tường viện, khẽ đảo cổ tay. Lòng bàn tay hiện ra mấy viên cực phẩm linh thạch lớn cỡ trái nhãn, tản mát ra từng đợt hào quang xanh biển và vàng đất.

Hắn mang theo hai loại linh thạch Thủy Thổ thuộc tính đi một vòng quang vạc, khảm từng viên linh thạch lên miệng tám con dị thú.

Làm xong mọi việc, hắn mới bay trở về vị trí cũ. Miệng hắn nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại như đang thôi diễn gì đấy, ánh mắt cũng dần dần trở nên có chút nóng rực.

Tia sáng mặt trời đầu tiên vượt qua tường viện, chiếu lên phía trên vạc nước. Mặt nước bên trong vạc lập tức phản xạ lại một mảnh quang mang màu vàng kim nhàn nhạt.

Hắn thấy thế, liền đặt hai tay lên vạc, ánh mắt trầm xuống, miệng khẽ mở.

Bắt đầu ngâm tụng một đoạn chú văn khó hiểu.

Theo từng đợt âm thanh ngâm tụng vang lên, trận văn hình quạt phía dưới vạc lớn lập tức sáng lên hào quang màu xanh, tám cái cổ triện phù văn cũng lập tức bùng nổ quang mang.

Ngay lúc đó, mặt nước vốn trơn nhẵn như gương bắt đầu xuất hiện từng tầng gợn sóng. Những con dị thú xung quang vạc đồng cũng đồng loạt hiện lên quang mang sáng rõ.

Hai quang mang màu xanh biển và vàng đất, phân biệt từ vạc vách tường hai bên xuyên suốt tiến đến, mang mặt nước bên trong vạc chiếu rọi thành Thái Cực Âm Dương Đồ màu vàng xanh.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng, nâng lên một bàn tay, đi đến bên cạnh vạc nước.

Một tia sáng nhạt hiện ra trên ngon tay trỏ, hóa thành một giọt tinh huyết vàng óng ánh, chậm rãi rơi xuống mặt nước.

"Đoong"

Một âm thanh giống như đến từ sâu bên trong thức hải, vang lên trong lòng Hàn Lập.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào trong vạc nước. Giọt tinh huyết kia sau khi rơi vào bên trong vạc nước, không có chút dấu hiện tan rã nào, ngược lại còn chuyển động xoay tròn nhanh như con thoi.

Dưới sự lôi kéo của giọt tinh huyết, toàn bộ nước bên trong vạc cũng bắt đầu xoay tròn nhanh chóng. Quang mang hai màu xanh vàng vốn phân biệt rõ ràng, cũng không biết như thế nào lại dung hợp với nhau tạo ra một đường cong kỳ dị với hình dạng núi non sông ngòi.

Hàn Lập thấy thế, tiếp tục ngâm tụng.

Giọt tinh huyết đang xoay tròn bỗng nhiên dừng lại, giống như được ra

lệnh. Quang mang lóe lên, văn vẹo biến hóa một hồi, hóa thành một tiểu kiếm màu vàng kim nhỏ vô cùng.

Nhìn hình dạng của nó thì giống với bản mệnh phi kiếm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập y như đúc

"Đi!"

Hàn Lập ra lệnh một tiếng, tiểu kiếm màu vàng kim trên mặt nước lập tức rung động nhanh chóng. Tiếp theo, thay đổi phương hướng, nhanh chóng bay về phía đông.

Vạc lớn màu xanh diện tích có hạn, tiểu kiếm lại lao đi với tốc độ cực kì nhanh, rất nhanh liền đâm vào vách đá trên vạc.

Nhưng thực tế là mũi kiếm của tiểu kiếm từ đầu đến cuối đều duy trì khoảng cách cỡ một xích với vách đá của vạc, không có va chạm.

Nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện hình dáng núi non sông ngòi trên vạc lớn đang không ngừng chuyển động. Từ đó làm nổi bật ra trôi nổi trên đó tiểu kiếm màu vàng kim không ngừng trước cướp chi cảnh.

Chừng một khắc sau, hình dáng núi non sông ngòi mới dần dần ngừng lại, tiểu kiếm màu vàng kim lơ lửng tại một nơi hoàn toàn mơ hồ, không thể xác định được.

Hàn Lập nhìn không ra địa hình của nơi này, chỉ có thể khẳng định là bên ngoài Hắc Phong Hải vực, đã thế lại ở một chỗ phía đông cực kì xa xôi.

Nhìn qua một lát, hắn bèn giơ ngón tay lên, hướng về tiểu kiếm màu vàng kim trên mặt nước. Hắn muốn cảm nhận rõ thêm một chút tình huống của bản mệnh phi kiếm.

Khi ngón tay hắn chạm đến tiểu kiếm màu vàng kim. Nháy mắt, thức hải của hắn bỗng nhiên có chút rung động, thần hồn cảm ứng được một tia khí tức quen thuộc cực kỳ yếu ớt.

"Đây chẳng lẽ là..."

Hàn Lập suy nghĩ một chút, lập tức nhắm hai mắt, tập trung ý chí, cẩn thận cảm thụ.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, trên mặt hiện ra một chút sợ hãi lẫn vui mừng, nhịn không được mở miệng nói:

"Quả nhiên không sai, chính là thần hồn khí tức của Giải Đạo nhân…”

Thế nhưng, hắn rất nhanh liền nảy ra chút nghi ngờ. Chẳng lẽ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở cùng với Giải Đạo nhân, hay chỉ là do khoảng cách không xa mà có sự trùng hợp như vậy?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Lập lại hiện ra một ý niệm khác, tự lẩm bẩm: "Không biết Kim Đồng... Có ở cùng với bọn họ hay không?"

Sau khi nói xong, hắn tiếp tục ngâm tụng chú ngữ, bàn tay phẩy nhẹ lên mặt nước.

Tiểu kiếm màu vàng kim trong mặt nước co rút lại, hóa thành giọt tinh huyết.

"Đi!" Sau khi ngâm tụng xong chú ngữ, Hàn Lập khẽ quát một tiếng.

Giọt tinh huyết hơn chấn động một chút, liền hóa thành hình dạng một con ruồi không có đầu, di chuyển bên trong vạc lớn.

Sau một lát, đột nhiên trầm xuống, chui vào dưới đáy mặt nước, biến mất không thấy đâu.

Khi giọt tinh huyết kia biến mất, linh thạch xung quanh vạc lớn cũng giống như đèn hết dầu, quang mang dần dần phai nhạt. Dị cảnh trong vạc cũng lập tức biến mất không thấy gì, nước bên trong lại trở về màu xanh biển.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi thở dài.

Không biết là có phải do khoảng cách cực kỳ xa hay là do nguyên nhân gì khác mà tinh huyết trong vạc đồng không thể cảm ứng được vị trí của Phệ Kim Trùng Vương. Thậm chí, ngay cả phương hướng đại khái, cũng không thể xác định được

Nếu không phải sâu bên trong nội tâm Hàn Lập còn sót lại một tia liên hệ thần hồn với Phệ Kim Trùng Vương, thì hắn cũng muốn xem như là nó đã chết rồi.

Nhưng mà cũng may đã có tin tức của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng Giải Đạo Nhân, mặc dù chỉ là phương hướng thôi, nhưng cũng không thể không tính là không có thu hoạch.

Hắn tin rằng chỉ cần tìm kiếm ở hướng mà Bát Linh Hang chỉ dẫn. Nếu khoảng cách đủ gần, chỉ cần dựa vào huyết mạch cùng với thần thức để cảm ứng, liền không khó mà tìm được đến chỗ bọn chúng.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập hận không thể ngay lập tức lên đường được.

Hắn vô cùng rõ ràng, cho dù muốn đi, cũng phải nhất định đem mọi chuyện ở đây thu xếp ổn thỏa mới được.

------oOo------

Chương 136: An bài

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hơn nửa tháng sau.

Tại một chỗ hiếm ai biết trong Hắc Phong Hải Vực, phân bố lẻ tẻ hơn trăm hòn đảo nhỏ màu xám trắng.

Những hòn đảo này lớn nhỏ khác nhau, nhưng diện tích đều không quá vạn dặm, thoạt nhìn giống như những chuỗi hạt trân châu được khảm nạm trên phỉ thúy màu ngọc bích.

Trên đảo, rừng rậm thưa thớt, linh khí mỏng manh, không có bất cứ sinh vật nào tồn tại. Thậm chí, ngay cả tung tích của các loài chim biển cũng chẳng thấy đâu. Thật sự cô đơn tĩnh mịch.

Thực tế, quần đảo này đều bị một màn sáng gần như trong suốt bao phủ. Nếu ở bên ngoài màn sáng, chỉ có thể thấy được một mảng hải vực xanh thẳm, cho dù là tu sĩ Chân Tiên kỳ bình thường chủ động sử dụng thần thức để tra xét thì cũng không phát hiện được bất kỳ chấn động nào ở nơi này.

Lúc này, bên trong một hòn đảo, một gian mật thất được xây dựng bí mật trong lòng núi, thân ảnh một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau ở một cái bàn đá hình tròn.

Nam tử dáng người khôi ngô, mang một cái mặt nạ che kín mặt, đó chính là Tổ thần Hàn Khâu của Hàn Tinh tộc. Đối diện gã là một mỹ phụ áo xanh, chính là người nhiều lần cùng gã liên thủ đối phó với Hàn Lập, Hộc Cốt phu nhân.

“Hàn Khâu đạo hữu, ngươi nói người nọ thật sự sẽ không tìm được nơi này?” Hộc Cốt phu nhân hai tay siết chặt chén trà đã nguội lạnh từ lâu, hỏi.

“Hộc Cốt đạo hữu cứ yên tâm. Bộ Huyễn Cách trận này ta phải tốn gần như hơn phân nửa gia sản mới đổi được từ chỗ của Huyễn Quang Chân nhân, cho dù là tu sĩ Chân Tiên Hậu kỳ cũng không thể phát hiện được. Người đó bất quá cho dù là một gã Huyền Tiên, liền càng không đáng để nhắc đến rồi… Với lại, nếu có người thật sự đặt chân vào mảng hải vực này, chỉ cần không thể phá được mắt trận, lập tức liền trở nên u mê đần độn bay ra ngoài lần nữa. Căn bản là sẽ không phát hiện được chúng ta.” Hàn Khâu trong miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại có vẻ hơi lay động.

“Lúc trước thật không nên… Không nên đi trêu chọc tên sát tinh này… Hiện tại, lại rơi vào kết cục có nhà không dám quay về, hóa thân thì lại bị hủy. Nếu không như vậy, giờ phút này ta vẫn còn tiêu diêu khoái hoạt ở Xương Ưu Sầu đảo đấy!” Hộc Cốt phu nhân thở dài một tiếng nói.

“Bây giờ nói những thứ này còn có tác dụng gì. Mặc dù chúng ta đã thành Địa Tiên, trước mặt người khác là phong quang vô hạn, nhưng mà tại Hắc Phong Hải vực, đều thuộc hàng con tôm cái tép. Cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu không có được cơ duyên tạo hóa, chỉ sợ trong mười vạn năm, chúng ta sẽ trở thành cái xác không hồn. Lần này ta tính sai rồi, nhưng mà chỉ cần ở đây né tránh một khoảng thời gian, tế luyện lại hóa thân thì sẽ có một ngày đông sơn tái khởi mà thôi!” Hàn Khâu trầm giọng nói ra.

“Tế luyện lại hóa thân, ngươi nói có vẻ dễ dàng lắm nhỉ. Theo ta thấy, chúng ta nên tìm một ít biện pháp, rời khỏi Hắc Phong hải vực là được.” Hộc Cốt phu nhân buông chén trà trong tay ra, bèn nói.

“Hoang đường! Không nói đến việc chúng ta không có phương pháp để rời khỏi đây. Nếu có cơ hội trốn ra khỏi Hắc Phong Hải vực, thì những Tổ Thần như chúng ta sẽ bị mất đị lực lượng pháp tắc che chở, chỉ sợ đánh không lại một tên tán tu bình thường. Như vậy có gì gọi là tốt?” Hàn Khâu hừ lạnh một tiếng

Hộc Cốt phu nhân nghe vậy, thần sắc trở nên buồn bã, không muốn nói gì nữa.

Đột nhiên, cả người Hàn Khâu nhảy dựng lên như bị kim đâm trúng, lớn

tiếng kêu lên:

"Không thể nào! Làm sao có thể..."

Hắn vừa dứt lời, một tiếng “Ầm ầm” kinh thiên động địa vang lên.

Màn sáng trong suốt bao phủ hết quần đảo, ầm ầm chấn động.

Chỉ thấy bụi bay đầy trời, mặt đất từng hòn đảo hiện lên từng cái hào sâu không thấy đáy. Vô số đá vụn bị moi lên bắn ra khắp nơi, như những cơn mưa đá rơi xuống mặt biển, phát ra những âm thanh “Ầm ầm” liên tiếp không ngừng.

Theo sau đó là sóng biển điên cuồng gào thét, tiếng gần rung trờ. Từng hòn đảo một bắt đầu sụp đổ, chìm xuống đáy biển.

Trong khói bụi mit mờ, có hai nhân ảnh phóng lên trời, nhanh chóng bay về hướng Tây trốn đi, không thèm dừng lại.

Hai người bọn họ mới bay ra ngoài được ngàn dặm, bỗng một đạo độn quang xuất hiện trước mặt họ.

Hai người nhìn về thanh niên cao lớn đứng ở phía trước cách họ không xa, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Hàn Khâu kiên trì, thả lỏng hai tay đặt bên người. Gã khom người một cái, mở miệng hỏi:

“Liễu tiền bối! Thật sự không thể tha cho hai người chúng ta một con đường sống sao?”

Hàn Lập khẽ híp mắt, không có ra tay, chỉ cười không nói.

“Hai người chúng ta nguyện ý dâng lên phần của mình trong tất cả tích góp trong tộc. Chỉ cầu tiền bối tha cho chúng ta một mạng.” Hàn Khâu thấy Hàn Lập không đáp lời, tiếp tục dè dặt nói.

Hai tay gã lồng bên trong tay áo, một tay năm chặt một khối ngọc quyết màu xanh, tay kia thì đang bấm niệm pháp quyết một cách lén lút.

Hộc Cốt phu nhân bên cạnh mặc dù không có mở miệng nói chuyện, hai tay ả đã sớm thu vào trong tay áo một cách im lặng không một tiếng động.

Nhưng vào lúc này, ánh sáng màu xanh quanh thân Hàn Lập đột nhiên sáng ngời, bước về phía hai người.

Hai người kia thấy thế, đồng thời khẽ quát một tiếng, ánh sáng màu xanh óng ánh đồng loạt sáng lên trong tay áo, đan xen liên kết lẫn nhau, bao phủ hai người lại.

Tích tắc, thân ảnh hai người biến mất tại chỗ không thấy gì.

Một hơi thở sau, ở một nơi cách đó mấy vạn dặm. Trong hư không bỗng lóe lên hào quang, thân ảnh hai người Hàn Khâu liền xuất hiện lại lần nữa.

“Chúng ta chịu nhiều thiệt thòi, cũng may đã sớm chuẩn bị “Thần Hành Quyết”. Tin chắc rằng nếu hắn lấy thân thể Huyền Tiên mà thi triển độn thuật, không thể nào đuổi theo được chúng ta.” Hàn Khâu quan sát bốn phía chung quanh một vòng, lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

“Thần Hành Quyết này thật sự thần dị. Chỉ có điều thời gian thi pháp quá dài, hơn nữa lại còn cần phải có hai người chúng ta đồng thời thúc giục. Lúc nãy chỉ còn tí xíu nữa là đã không thể trốn được rồi. Nơi này vẫn không an toàn, tốt nhất là mau chóng rời khỏi đây.” Hộc Cốt phu nhân có chút lo lắng nói.

Hàn Khâu nghe vậy vừa định trả lời, chợt nghe từ xa truyền đến một âm thanh trong:

“Nhị vị đạo hữu, khả năng đào tẩu của hai người nhanh hơn một chút so với hóa thân đấy.”

Hai người Hàn Khâu nghe được lời này, lập tức như bị sét đánh ngang tai. Bọn họ muốn thi triển Thần Hành Quyết một lần nữa, nhưng thân ảnh Hàn

Lập ở sau lưng bọn họ ở phía xa chân trời, vừa mới lóe lên một cái đã xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Hắn độn tốc... Làm sao có thể?" Hộc Cốt phu nhân gần như tuyệt vọng, âu sầu nói.

Trong ánh mắt Hàn Khâu cũng là thập phần sợ hãi.

Hàn Lập xoay cổ tay một cái, trong tay hiện ra một thanh trường kiếm màu đen, chính là vũ khí lúc trước của Hộc Cốt phu nhân.

Kiếm phong trên tay phóng ra một đường kiếm ảnh vô cùng to lớn, giống như một ngọn núi đứng sừng sững, đem tầng mây trên bầu trời chia tách ra.

Hàn Khâu và Hộc Cốt phu nhân thấy cảnh này, thần hồn nát thần tính. Nhưng bọn họ vẫn sử dụng phần dung khí còn sót lại, gọi ra Pháp bảo ẩn giấu.

Người phái trước giơ tay áo lên, băng luân mặt trăng màu trắng óng ánh hiện ra trước người, phía trên nổi lên vô số băng thứ, tản mát ra từng luồng khí lạnh màu trắng.

Người còn lại lập tức đưa hai tay ra trước người. Hư không xuất hiện một con rối màu xám, lóe lên hào quang rồi lập tức hư hóa, chui vào bên trong cơ thể ả.

Hàn Lập nhìn cảnh này, cổ tay đột nhiên chuyển động.

Một tiếng phá không vang lên, kiếm ảnh như ngọn núi khổng lồ lập tức rơi xuống, hướng về hai người kia đè xuống.

Hàn Khâu lập tức há miệng, phun ra một ngụm tinh huyết. Tinh huyết lóe lên một cái rồi chi vào Băng luân mặt trăng màu trắng biến mất.

Băng luân mặt trăng bị nhuốm máu, như là được hồi sinh, bắt đầu xoay tròn, phát ra một tiếng “Hi..i..iiii” bén nhọn. Sau đó liền hóa thành Băng Phượng óng ánh khổng lồ, công kích lên kiếm ảnh.

Quanh thân của Hộc Cốt phu nhân cuồn cuộn tuôn ra sương mù dày đặc, mang theo khí tức ăn mòn nồng đậm nhào tới kiếm ảnh.

Sau một khắc, kiếm ảnh màu đen lại đột nhiên tăng vọt lên, che khuất cả bầu trời.

Sương mù màu xám dày đặt lập tức bị tan biến, Băng Phượng óng ánh cũng đầu một nơi thân một nẻo. Thân ảnh hai người Hàn Khâu bị kiếm ảnh bao phủ vào bên trong.

...

Cùng một thời gian, hóa thân Địa Chích của Hàn Lập cùng với Lạc Phong đồng thời đi đến hòn đảo của Hàn Tinh Tộc.

Hai người đem mấy tên trưởng lão cùng tộc trưởng của đối phương đánh chết, sau đó đập bể các pho tượng Hàn Khâu đặt trên đảo như gió thu cuốn hết lá vàng. Cuối cùng mới tuyên bố Hàn Khâu đã chết. Sau này, toàn bộ Lam Tinh đảo đều thuộc về Ô Mông đảo.

Tất cả Lam Tinh tộc nhân đều không tin rằng Tổ Thần của mình đã chết. Đến khi không thấy tung tích của Hàn Khâu và màn ánh sáng Tổ Thần dùng để che chở bọn họ mất đi. Bọn họ mới không thể không thần phục.

Sau đó, hai người Lạc Phong lại đi đến hòn đảo của Hộc Cốt phu nhân, cũng làm những việc tương tự như vậy, mang tộc nhân của Hộc Cốt phu nhân thu phục.

Hơn một tháng sau, vị Tổ thần Liễu Thạch mới lên của Ô Mông đảo, uy danh hiển hách, lan truyền khắp nơi xung quanh trong mảnh hải vực. Những Tổ thần của các hòn đảo trước đó trở mặt với hắn, lập tức chạy trốn, không dám trở về.

Mà những Tổ thần của các hòn đảo khác chưa từng tiếp xúc với Ô Mông đảo thì kéo đến đây yết kiến, với mục đích cùng Hàn Lập giao hảo.

Thậm chí, có hai gã Tán Tiên gia nhập Ô Mông đảo, trở thành Cung phụng ngoại tôc, bị Hàn Lập sai đi trấn giữ hòn đảo của Hộc Cốt phu nhân và Hàn Khâu.

Trong lúc nhất thời, Ô Mông đảo trở thành chúa tể một phương.

Bất quá, Hàn Lập chỉ ra tay đánh chết hai người Hàn Khâu, những chuyện còn lại đều do hóa thân cùng với Lạc Phong thực hiện.

Mấy tháng sau, bên trong mật thất tại tứ hợp tiểu viện trên Ô Mông đảo.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, sắc mặt nghiêm túc. Lạc Phong tức thì hơi cong người lại, đứng trước mặt của hắn.

"Vài ngày nữa, ta lại muốn bế quan một lần nữa, thời gian sợ rằng sẽ rất dài. Hóa thân của ta cũng bận tu luyện, mọi việc trong đảo giao cho ngươi toàn quyền xử lý.” Hàn Lập mở miệng nói.

"Tiền bối cứ an tâm bế quan. Chuyện trong tộc, Lạc Phong tuyệt không dám thất lễ." Lạc Phong vội vàng nói.

"Ta sẽ bố trí một đại trận bên ngoài khu nhà nhỏ này, bất cứ một ai cũng không thể đến gần. Sau này, nếu như có bất kỳ chuyện gì không giải quyết được, cứ đến tìm hóa thân của ta, không cần đến hỏi thăm ta." Hàn Lập tiếp tục phân phó nói.

"Tuân mệnh." Lạc Phong không chần chờ, lập tức đáp.

Chờ cho Lạc Phong rời khỏi nơi này, trên thân Hàn Lập xuất hiện một đường thủy lam, bỗng lóe lên hào quang. Hóa thân Địa Chích xuất hiện bên cạnh hắn.

Hàn Lập đứng dậy, xoay cổ tay, hắc quang bỗng lóe lên trong lòng bàn tay, hiện ra hai cái trận bàn màu đen giống nhau như đúc, hắn đưa một cái trận bàn cho Địa Chích Hóa Thân.

Trận bàn lớn như một cái bàn cờ, bên trên có vô số điểm nhỏ màu trắng rậm

rạp chằng chịt. Bên ngoài có khắc Cửu Cung tinh

cách cùng với 16 hướng, thoạt nhìn có chút kỳ dị.

Vật này tên là Tinh Di Tử Mẫu Bàn, là một pháp bảo trận bàn dùng để truyền tống xuyên không. Hắn phải dùng một số tiền lớn để đổi được bên trong Vô Thường Minh.

Nửa tháng sau, một buổi tối.

Một thân ảnh che đậy khí tức vô cùng tốt, lặng yên ly khai khỏi Ô Mông đảo.

Tại một mảnh hải vực trống trải sau khi bay khỏi Ô Mông đảo mấy chục dặm, quang mang màu xanh quanh thân Hàn Lập bùng nổ, hóa thành một đạo độn quang, vội vã bay nhanh về trung tâm của Hắc Phong Hải vực.

------oOo------

Chương 137: Hắc Phong Thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hắc Phong đảo với tư cách là hòn đảo trung tâm của Hắc Phong Hải vực, diện tích của nó vô cùng rộng lớn. Nếu phải nói nó là Hắc Phong Đại lục thì còn có vẻ hợp lý hơn là Hắc Phong đảo.

Ngoại trừ đảo chính Hắc Phong ra, còn có hơn mười hòn đảo lớn nhỏ khác nhau chi chít bao quanh đảo chính lại.

Linh mạch của Hắc Phong Đảo bố trí nghiêm mật, thiên địa linh khí nồng đậm, đất đai rộng lớn, sản vật phong phú, tài nguyên dồi dào. So với các đảo khác đều hơn xa vài phần, đã thế còn có Truyền Tống trận duy nhất để đi ra bên ngoài.

Mỗi ngày, không biết có bao nhiêu tu sĩ cùng với phàm nhân, các loại tài nguyên tu luyện cùng với vật tư từ khắp các nơi trong Hắc Phong Hải vực đều hội tụ về đây giống như trăm sông đổ về biển lớn vậy. Bên cạnh đó, cũng có vô số thiên tài địa bảo từ bên trong trải qua quá trình trao đổi, sau đó lưu truyền ra bốn phương tám hướng, độ hưng thịnh phồn vinh khó có thể tưởng tượng.

Thậm chí, có người còn nói hơn phân nửa tinh hoa của Hắc Phong Hải vực đều có thể tìm được ở Hắc Phong đảo.

Đảo chính Hắc phong nằm ở phía nam của Tân Hải chi địa. Có một toà thành trì vô cùng khổng lồ giống như một con cá voi khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất. Chỉ riêng tường thành thôi mà đã cao mấy trăm trượng, giống như một dãy núi.

Bên trong thành là những toà kiến trúc hùng vĩ được xây lên, nối tiếp san sát với nhau. Đường sá rộng rãi sạch sẽ thông suốt bốn phía. Trên đường,

dòng người đi lại đông đúc.

Giữa không trung, lơ lửng từng toà kiến trúc, từng luồng độn quang xuyên thẳng qua lại trên không.

Thành này chính là Hắc Phong Thành, toà thành khổng lồ lớn nhất Hắc Phong đảo. Truyền Tống trận đi ra bên ngoài nằm trong thành này.

Mặt trời chiếu rọi ánh sáng xuống dưới, toàn bộ Hắc Phong Thành sớm đã vang lên những âm thanh náo loạn.

Hắc Phong Thành chính là thành trì giáp biển. Ngoài thành xuất hiện vô số thể loại bến tàu, từng đội thuyền lớn nhỏ khác nhau vượt biển mà đến đây. Đa số các đội thuyền đều là của người phàm.

Tại một bờ biển cách Hắc Phong Thành hơn mười dặm là một bến tàu rộng lớn với phong cách thiết kế đặc trưng. Bến tàu dài khoảng mấy trăm trượng, rộng khoảng hai ba mươi trượng. Toàn bộ bến tàu sử dụng ngọc thạch màu trắng để xây dựng, bên trên có vô số đồ vật được khắc chữ và phù văn, toả ra từng đợt quang mang.

Bến tàu Bạch Ngọc cao hơn mặt nước biển khá nhiều, nơi đặt bến tàu nhìn xa xa giống như một cánh tay của người khổng lồ đang duỗi thẳng.

Hiện tại, trên bến tàu đang đứng đầy người. Mọi người đều hướng nhìn về một nơi xa xa, giống như đang chờ đợi gì đó.

Một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, nước da hơi đen, không chút thu hút nào đang đứng lẫn vào trong đám người.

Mộ Tuyết hít nhẹ một hơi, mùi gió biển tràn đầy sự tanh mặn của nước biển tràn ngập trong lỗ mũi, khiến cho gã phải nhíu mày.

Y vốn sinh ra và lớn lên trong đất liền. Mặc dù đã đến Hắc Phong đảo được hai năm, nhưng vẫn không thể chịu được mùi gió biển.

"Ồ! Tiểu Mộ, hôm nay ngươi đến sớm thế." Một âm thanh truyền tới.

Mộ Tuyết ngẩng đầu nhìn lại, một gã đại hán ngang tàng đã đi đến, khuôn mặt hào phóng với chùm râu quai nón, thoạt nhìn có chút hung ác.

“Triệu đại ca lại giễu cợt tiểu đệ, tiểu đệ có bao giờ đến sớm bằng ngươi.” Mộ Tuyết cười nói.

Gã đại hán tên gọi là Triệu Hổ, gương mặt có chút gì đó khiến cho người khác phải sợ hãi. Nhưng thật ra, tính nết của gã rất tốt, làm người hiền hoà. Gã với Mộ Tuyết đều là tán tu, hai bên xem nhau như kẻ thù, nhưng mà sau khi trở lại Hắc Phong thành kiếm sống, mối quan hệ của hai bên trở nên tốt hơn.

Triệu Hổ cười ha ha hai tiếng, liền đứng chung với nhau, hàn huyên tâm sự trong lúc rãnh rỗi.

"Tiểu Mộ, tháng này thu hoạch như thế nào?" Triệu Hổ hạ thấp giọng hỏi.

“Gần đây chẳng có gì. Mấy ngày nay chắc sẽ không tìm được mối làm ăn nào cả. Triệu đại ca, còn ngươi thì sao?" Mộ Tuyết nhíu mày lắc đầu, gần đây vận khí của y có chút không tốt.

"Hôm qua kiếm được một mối làm ăn lớn, được một ít tiền lời.” Trên mặt Triệu Hổ có chút đắc ý, nhưng mà cũng không phải đang khoe khoang hay gì cả.

“Mấy ngày nay, ca ca muốn cố gắng một chút. Tranh thủ trước khi hết năm gom góp đủ Linh Thạch, mua một lọ Hoá Anh Thuỷ.”Triệu Hổ thoả thuê mãn nguyện nói.

"Vậy thì thật là đáng mừng, đối với tư chất Linh căn của Triệu đại ca, nếu có Hoá Anh Thuỷ hỗ trợ thì quá trình ngưng kết Nguyên Anh sẽ dễ dàng nắm chắc hơn. Đến lúc đó, có thể đi theo hội săn ra biển săn bắt Yêu thú, có thể kiếm được nhiều tiền hơn so với bây giờ!” Sắc mặt Mộ Tuyết cực kỳ hâm mộ, bèn nói.

Y vừa mới ngưng kết Kim Đan, để đến được Nguyên Anh kỳ còn phải cần

một khoảng cách khá xa.

Triệu Hổ nghe được lời này, vẻ tươi cười trên mặt càng tăng thêm, vỗ vào bả vai của Mộ Tuyết, nói: “Tiểu Mộ! Ngươi còn trẻ, nếu lấy thành tựu của ngươi bây giờ so với ta lúc trước, thì ngươi chắc chắc còn tiến xa hơn cả ta.”

Vào lúc này, truyền đến một tiếng nổ nặng nề vang lên từ đằng xa chân trời

Thần sắc của Mộ Tuyết cùng Triệu Hổ bỗng trở nên chấn động. Hai bên ngưng hàn huyên với nhau, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đằng xa.

Bên trên bầu trời xanh thẳm, từng đám mây trắng bị tiếng nổ ảnh hưởng, trôi dạt ra.

Một đoàn bạch ảnh cực lớn xuất hiện ở phía chân trời xa xa, tốc độc cực nhanh, trong mấy hơi thở đã đến gần, hoá thành một con thuyền màu trắng vô cùng to lớn.

Thuyền lớn dài chừng ngàn trượng cao gần trăn trượng, giống như một ngọn núi đang lơ lửng giữa không trung.

Kiến trúc trên thuyền gồm hai ba mươi tầng chồng lên nhau. Mỗi tầng đều có vô số lối đi nhỏ, nhưng đều là cửa sổ của vô số gian phòng.

Thuyền lớn đến gần bến tàu liền nhanh chóng giảm tốc độ lại, rất nhanh sau đó liền dừng lại, vững vàng ở trên không.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Linh văn trên bến tàu đột nhiên nở rộ, toả ra Linh quang đặc biệt, hội tụ lại với nhau hình thành nên một cột sáng thô to phóng thẳng lên trời, tiếp xúc với thuyền lớn đang ở giữa không trung.

Dưới đáy thuyền lớn cũng lập tức hiện ra vô số Linh Văn, tạo thành một đám trận pháp. Các sắc quang mang bên trong cột sáng đều đồng loạt chui vào bên trong những Linh văn dưới đáy thuyền.

Cột sáng giống như một sợi dây neo xiềng xích khổng lồ, mang thuyền lớn trên không trung cùng với bến tàu dưới mặt đất nối lại với nhau.

Dưới sự Tiếp dẫn của cột sáng, thuyền lớn màu trắng chậm rãi hạ xuống, ngừng lại ngay tại bến tàu Bạch Ngọc.

Thuyền lớn đang lơ lửng này tên là Vân Chu, uy danh hiển hách khắp Hắc Phong Hải vực.

Hắc Phong Hải vực tuy chỉ là vùng đất biên thuỳ, đối với toàn bộ Chân Tiên giới, chẳng qua chỉ là muối bỏ biển. Thậm chí nếu nói ở Bắc Hàn Tiên vực, thì cũng chỉ là một góc nhỏ xa xôi.

Nhưng mà, đối với tu sĩ ở đây mà nói thì diện tích của Hắc Phong Hải vực rộng lớn đáng sợ.

Cho dù là Chân Tiên thì nếu muốn bay qua Hắc Phong Hải vực, cũng không biết là sẽ tiêu tốn bao nhiêu thời gian.

Các đảo lớn nhỏ trong Hắc Phong Hải vực đều phân bố rải rác. Dưới biển lại có các loại Yêu Thú đang sinh sống, nguy hiểm bốn bề. Nếu không tính một ít tu sĩ cấp bậc Chân Tiên, thì để cho tu sĩ đi thăm các hòn đảo khác cực kỳ không tiện.

Thương hội lớn nhất Hắc Phong đảo nhận ra điểm mấu chốt này để tiến hành kinh doanh, liền hao phí một món tiền khổng lồ để chế tạo nên chiếc Vân Chu lơ lửng này. Chiếc thuyền có thể chở được vạn người, đi khắp các nơi Đông Tây Nam Bắc trong hải vực.

Vân Chu lơ lửng dùng các thủ pháp đặc thù để luyện chế. Tốc độ của nó cực nhanh, nếu so với tốc độ của Tiên nhân cấp bậc Chân Tiên thì nó còn muốn nhanh hơn nhiều.

Thuyền này tốc độ nhanh, lại khá an toàn. Tuy rằng thu phí có hơi đắt đỏ, nhưng vẫn được tu sĩ các đảo lớn nhỏ lựa chọn để sử dụng.

Ầm ầm!

Bên trên Vân Chu lơ lửng nổi lên mảng lớn bạch quang, sau đó ngưng tụ hoá thành một hành lang thật dài, phóng đến bên cạnh bến tàu.

Nguyên một đám thân ảnh của tu sĩ bay ra từ hành lang bên trong, đã xuất hiện trên bến tàu.

Trên mặt Mộ Tuyết cùng Triệu Hổ lộ ra vẻ tươi cười, lập tức lao ra nghênh đón.

"Vị tiền bối này, có phải là muốn đi Hắc Phong Thành? Tiểu nhân quanh năm sống bên trong thành, đối với các tình huống bên trong đó nắm rõ như lòng bàn tay. Tiền bối nếu muốn đi chỗ nào hoặc cần làm bất cứ chuyện gì, tiểu nhân nhất định có thể giúp đỡ người." Mộ Tuyết nhiệt tình chào mời đối với một nam tử áo đen vừa mới xuất hiện.

Triệu Hổ cũng hướng về tên còn lại mà nghênh đón, nói lời tương tự với Mộ Tuyết.

Những người bên cạnh hai người Triệu Hổ cũng mời chào như vậy.

Nam tử áo đen không để ý chút nào đến Mộ Tuyết, lập tức bay về Hắc Phong Thành ở phía đằng xa.

Mộ Tuyết không nhụt chí chút nào, gương mặt y lập tức tươi cười nghênh đón người kế tiếp, nhưng mà, người này cũng không thèm để ý, thoắt cái liền bay đi.

Phía trên Vân Chu, rất nhanh liền đã có hơn phân nửa hành khách đã bay xuống.

Đến bây giờ, vẫn không có người nào đồng ý thuê Mộ Tuyết.

"Dạ dạ, tiền bối an tâm. Vãn bối tất nhiên sẽ làm tốt việc này cho ngài." Triệu Hổ bên cạnh đã được một hành khách chấp nhận thuê gã.

Người đó là một tu sĩ Hợp Thể kỳ, gã phất tay một cái, một luồng lam quang hiện ra, quấn lấy thân thể Triệu Hổ, bay về Hắc Phong Thành.

Trên mặt Mộ Tuyết hiện lên chút lo lắng. Có vẻ bởi vì tuổi hắn còn quá nhỏ, không đủ sức, nên chuyện làm ăn một mực không tốt.

Vào thời điểm này, một nam tử mặc áo bào xanh bay xuống nhẹ nhàng từ trên Vân Chu. Hắn không có lập tức bay đi Hắc Phong Thành mà đảo mắt nhìn xem phong cảnh xung quanh.

“Tiền bối, có phải người lần đầu đến Hắc Phong Thành? Không dối gạt gì người, diện tích của Hắc Phong Thành quá lớn, đường sá thì cực kỳ phức tạp. Hơn nữa, bên trong thành còn bố trí vô số cấm chế hạn chế. Nếu không có người quen dẫn dắt thì thật sự rất phiền toái. Tiểu nhân chính là người sinh ra và lớn lên trong Hắc Phong Thành, đối với các nơi bên trong thành cực kỳ quen thuộc, nhất định có thể giúp được cho tiền bối.” Mộ Tuyết lập tức nghênh đón.

"Người dẫn đường..." Nam tử áo bào xanh liếc nhìn Mộ Tuyết.

"Đúng, đúng. Tiểu nhân làm việc này đã bốn năm năm nay. Tiền bối chỉ cần trả năm khối Trung phẩm Linh Thạch là được.” Mộ Tuyết thấy có hi vọng, nội tâm lập tức vui mừng, liền hạ giá thấp xuống một chút so với bình thường.

“Được rồi. Ta xác nhận là lần đầu tiên đến Hắc Phong thành, cần một người dẫn đường.” Nam tử áo bào xanh nhẹ gật đầu, phất tay phát ra một luồng ánh sáng màu xanh, nâng hai người lên bay về Hắc Phong Thành.

“Ngươi tên gì?” Nam tử áo bào xanh liếc nhìn Mộ Tuyết, trong lòng khẽ đánh giá, trong mắt dường như hiện lên một chút khác thường, liền hỏi.

"Tiểu nhân tên là Mộ Tuyết." Mộ Tuyết vội vàng trung thực đáp.

"Mộ Tuyết? Nghe như tên của một đứa con gái." Nam tử áo bào xanh cười nhạt một tiếng.

“Tên do mẹ tiểu nhân đặt, khiến cho tiền bối chê cười rồi.” Mộ Tuyết gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói.

“Ngươi vừa mới nói là ngươi sinh ra và lớn lên ở Hắc Phong Thành? Người lớn lên ở vùng biển, quanh năm bị gió biển thổi qua, khiến cho làn da trở nên rám nắng, nhưng bên trong lại hồng hào khoẻ mạnh. Nếu so với màu da của ngươi thì khác nhau rất lớn, nhìn bộ dạng của ngươi, chắc hẳn ngươi phải lớn lên ở vùng núi.” Nam tử áo bào xanh nói, giọng giống như cười mà không phải là cười.

Mộ Tuyết sắc mặt cứng đờ, lập tức cúi đầu nói: "Con mắt tiền bối quả nhiên tinh tường, tiểu nhân đúng là lớn lên ở một sơn thôn. Lúc nãy nói dối với người, thật có lỗi vô cùng. Tiểu nhân là người đến từ bên ngoài, muốn trở thành người dẫn đường ở Hắc Phong Thành để kiếm miếng cơm, đành phải đi nói dối một chút.”

“Không sao, những chuyện này cũng không có gì quan trọng. Chỉ cần ngươi có thể chỉ đường tốt là được.” Nam tử áo bào xanh trong mắt hiện ra một đoạn hồi ức, khoát tay áo nói ra

Nam tử áo bào xanh này chính là Hàn Lập. Hắn sử dụng Vân Chu lơ lửng trong hai tháng mới có thể đi tới được Hắc Phong Thành.

Hàn Lập nhìn thành trì trước mắt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thành trì thật lớn, sử dụng lực lượng trong con mắt của hắn cũng không thể nhìn đến mặt bên kia của toà thành. Toà thành bị một trận pháp thật lớn bao phủ. Dưới sự vận chuyển của trận pháp, bắn ra chấn động Linh lực vô cùng cường đại, dĩ nhiên là một trận pháp cực kỳ lợi hại.

Hai người rất nhanh bay đến bên cạnh Hắc Phong Thành. Trên tường thành mở ra hơn mười cái cổng thành lớn nhỏ khác nhau.

“Tiền bối, những cái cổng này dành cho những thành phần khác nhau đi vào bên trong thành. Nếu là cư dân địa phương hoặc tu sĩ thì sẽ không cần phải nộp phí tổn gì cả. Đối với phàm nhân hoặc thương đội thì phải nộp ngân

lượng mới có thể vào thành... Nếu tiền bối là tu sĩ lần đầu tiên đến đây thì đi cửa bên kia." Mộ Tuyết nói xong, chỉ một cánh cửa ở bên trái.

------oOo------

Chương 138: Tiên Nguyên Thạch cùng Địa Đan Sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập nghe xong lời của Mộ Tuyết, không nói thêm gì, liền bay về cổng tò vò.

Tu sĩ từ bên ngoài muốn vào trong thành phải đi qua cổng này. Lúc hắn đến, hàng người đã xếp thành một hàng dài. Mấy thân hình mặc áo bào tu sĩ màu đen đang canh chừng cửa thành, thu phí vào thành đối với hàng người.

Mấy tên này ngoại hình giống tu sĩ y như đúc, nhưng lại không phải là người, hình như là đạo binh Địa Tiên.

Một bên cửa thành khắc mấy hàng chữ to, là phí vào thành dành cho các cấp bậc tu sĩ. Nhưng mà, chỉ thu đến Luyện Hư kỳ, tu vi Hợp Thể kỳ trở lên cần phải giao nộp bao nhiêu Linh Thạch thì không có ghi.

"Tại sao chỉ viết đến tu sĩ Luyện Hư kỳ? Chẳng lẽ từ Hợp Thể kỳ trở lên không cần giao nộp lệ phí vào thành?" Hàn Lập đảo mắt nhìn qua những hàng chữ kia, tùy ý hỏi.

"Tiền bối nói đúng, tu sĩ Hợp Thể kỳ trở lên thân phận cao quý nên vào thành không cần phải giao nộp bất kỳ phí tổn gì cả." Mộ Tuyết cười đáp.

"Thì ra là thế." Hàn Lập cười cười.

Một lát sau, hai người đã đến sát cửa thành.

Hàn Lập không lấy ra bất kỳ Linh Thạch nào, ung dung chắp hai tay sau lưng đi vào bên trong thành.

Linh quang trong tay hai đạo binh thủ vệ thành lóe lên, quét qua thân người Hàn Lập. Thủ vệ đạo binh vẫn đứng yên một chỗ, không nhúc nhích.

Mộ Tuyết có vẻ kinh ngạc, nhưng lại lập tức lấy ra hai khối hạ phẩm linh thạch, giao cho đạo binh. Gã vội vàng đuổi theo Hàn Lập, thần sắc trên mặt càng cung kính.

Phía sau cửa thành là những con đường rộng khoảng bảy tám trượng, được lát bằng đá xanh. Đường phố rộng rãi, nhìn gọn gàng sạch sẽ.

Trên đường, xe ngựa như nước, người đi lại như thoi đưa. Có thể dễ dàng thấy được tu sĩ có chứa Pháp lực, thậm chí, số lượng tu sĩ cấp cao cũng không ít.

Hai bên đường là từng dãy cửa hàng rộng rãi sáng ngời, không có một chút cảm giác dơ dáy bẩn thỉu. Các cửa hàng đều kinh doanh các loại tài liệu Tu tiên, chất lượng cũng không tệ.

Trong thành cũng không có cấm chế cấm bay, chỉ cần không bay quá cao thì sẽ không ai chú ý.

Hàn Lập phi thân lên không trung, đảo mắt nhìn quanh một vòng.

Từ bên ngoài nhìn vào không có chút cảm giác gì. Nhưng mà, khi vào trong thành, trải rộng tầm mắt hắn là một sự phồn hoa khắp nơi, cửa hàng đông đúc như nêm, người phàm và tu sĩ sống cùng nhau. Tiếng người huyên náo, ồn ào náo động bốn phương tám hướng.

Cảnh tượng phồn hoa thinh vượng như thế, quả thật khiến cho hắn có chút run động.

"Không biết lần này tiền bối đến Hắc Phong Thành là muốn mua đồ vật gì? Hay là muốn làm sự tình nào đó?" Mộ Tuyết đi tới bên cạnh Hàn Lập, dè dặt hỏi.

"Ta nghe nói, Truyền Tống trận ra khỏi Hắc Phong Hải vực nằm bên trong

Hắc Phong Thành?" Hàn Lập quay người nhìn về Mộ Tuyết, tùy tiện hỏi một câu.

"Đúng thế. Truyền Tống trận kia nằm ở tháp Thiên Tinh ở ngay giữa thành này. Tiền bối,... chẳng lẽ người muốn rời khỏi hắc Phong Hải vực?" Mộ Tuyết do dự một chút, hỏi.

Hàn Lập không nói gì, khẽ gật đầu.

"Chuyện này... Tiền bối, không phải là vãn bối muốn làm người thất vọng. Hằng năm, đều có rất nhiều người đến Hắc Phong Thành, muốn rời khỏi Hắc Phong Hải vực. Nhưng mà, không ai có thể thành công rời đi cả. Muốn dựa vào Truyền tống trận kia để rời khỏi đây, trên thực tế... Vô cùng khó khăn." Mộ Tuyết cười khổ, muốn nói tiếp nhưng lại ngừng lại.

"Khó khăn như thế nào?" Hàn Lập thần sắc không thay đổi, hỏi.

"Truyền Tống đại trận ở đây nối với một Cổ Truyền Tống trận. Hiện tại, truyền tống trận do Đảo chủ đại nhân khống chế. Cứ trăm năm, mở ra một lần Truyền tống, nhưng số lượng danh ngạch có hạn và phải được Đảo chủ chỉ định. Nói cách khác, để được truyền tống ra ngoài, đầu tiên cầm tới danh ngạch, sau đó là phải chịu một khoản phí tổn cực kỳ đắt đỏ. Ngay cả những Tiên nhân kia, cũng không có mấy người có thể lấy ra được con số ấy." Mộ Tuyết chậm rãi nói ra.

"Ngươi có biết lần kế tiếp mở ra Truyền tống trận là khi nào không?" Hàn Lập nghe vậy, lông mày hơi hơi nhăn lại.

"Chắc không còn lâu nữa đâu. Mỗi lần đại trận mở ra đều là trăm năm một lần, sau khi diễn ra Đại Đấu giá hội. Hiện tại đã sắp đến Đại Đấu giá hội cho nên trong thành mới càng thêm náo nhiệt so với ngày thường." Mộ Tuyết trả lời.

"Thế còn danh ngạch của Đảo chủ, làm thế nào mới có được nó?" Hàn Lập trong lòng hơi thả lỏng, lại hỏi.

"Danh ngạch... Do tiểu nhân có tu vi quá thấp, việc này lại được che giấu

nên là không rõ lắm..." Mộ Tuyết sắc mặt cứng đờ, gãi đầu một chút rồi nói.

"Ngươi vừa nói là phải tốn một khoản phí tổn đắt đỏ, rốt cuộc là cần bao nhiêu Linh Thạch?" Hàn Lập cũng không có chỉ trích Mộ Tuyết, hỏi một vấn đề khác.

"Phí tổn mà Đảo chủ đại nhân yêu cầu không phải là Linh Thạch, mà là Tiên Nguyên Thạch. Đã thế lại còn là năm viên." Mộ Tuyết lắc đầu nói.

"Tiên Nguyên Thạch? Đó là vật gì vậy?" Hàn Lập trong lòng hơi động, hỏi.

"Nghe nói Tiên Nguyên Thạch là một loại Tinh thạch mà Tiên nhân sử dụng phương pháp đặc thù nào đó để rót nguyên khí từ trong cơ thể vào, hình thành một loại tiền chuyên dụng cho Tiên nhân." Mộ Tuyết suy nghĩ một chút, liền nói.

"Khối đá này rất trân quý sao? Nếu là tiền thì chỉ cần có đầy đủ Linh Thạch, vẫn có thể đổi được chứ?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, tiếp tục hỏi. Cái tên Tiên Nguyên Thạch này là lần đầu tiên hắn nghe nói đến.

"Tiên Nguyên Thạch cũng không phải là một loại tiền bình thường. Nghe nói, đối với Tiên nhân, nó cực kỳ trân quý. Hơn nữa, bọn họ sẽ không lấy ra để giao dịch với người khác, dẫn đến là loại tiền này không có lưu thông trên thị trường. Tiểu nhân đến Hắc Phong thành này đã nhiều năm, chỉ nghe nói mấy chục năm trước, Thương hội của Hắc Phong Thành vì trao đổi một viên Tiên Nguyên Thạch với Tiên nhân mà phải bán đi mấy cái cửa hàng cùng vô số tài nguyên thiên nhiên trên đảo mới có thể gom gần đủ số lượng Linh Thạch." Mộ Tuyết có chút thổn thức nói.

Hàn Lập như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu, có chút hứng thú với cái gọi là Tiên Nguyên Thạch.

Sau đó, hắn cũng không có hỏi thăm cái gì nữa.

Hắn cũng không nghĩ rằng có thể đơn giản rời khỏi được Hắc Phong Hải vực. Việc này để sau rồi tính tiếp, hiện tại hắn đang rất tò mò đối với Hắc Phong thành này.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập đi về một hướng bên trong thành.

Mộ Tuyết đi sát theo sau hắn, giới thiệu sơ qua các tình huống bên trong Hắc Phong thành.

Hai người đi dạo xung quanh hết gần nửa ngày, Hàn Lập mới thỏa mãn ngừng lại.

Gần nửa ngày nghe giới thiệu cũng như được tận mắt chứng kiến đã khiến cho hắn mở rộng tầm mắt.

Nhất là khu vực trung tâm của Hắc Phong thành, nơi đây cửa hàng chuyên bán các loại đan dược, tài liệu cùng với Pháp bảo tầng tầng lớp lớp, khiến cho Hàn Lập có chút hoa mắt.

Nhưng mà, theo như lời Mộ Tuyết nói, bọn hắn mới chỉ đi dạo chưa được một phần của Hắc Phong thành mà thôi.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi cảm thán, Hắc Phong Thành quả nhiên không hổ danh là tòa thành lớn nhất Hắc Phong Hải vực, thật sự là các tòa thành ở những nơi khác không thể so sánh được với nơi này.

Hắn chợt dừng bước, nhìn về một cửa hàng cao lớn ven đường.

Cửa hàng này cao năm tầng, với cổng và sân vườn to lớn, được trang trí hoa lệ nhưng không có thô tục, ngược lại mang một cảm giác cực kỳ cổ xưa, là một cửa hàng đan dược cực kì lớn.

"Tiền bối, đây là Thiên Dược Trai, có thể xem như là cửa hàng đan dược tốt nhất tại Hắc Phong thành. Nghe nói, cửa hàng này có chút quan hệ với Đảo chủ. Bên trong, có rất nhiều loại đan dược trân quý, giá cả cũng không phải quá đắt. Chưa bao giờ nghe qua chuyện chặt chém giá ở đây." Mộ Tuyết liền vội vàng giới thiệu.

Hàn Lập khẽ gật đầu, cất bước vào trong cửa hàng.

Trên người hắn bây giờ, không có nhiều loại đan dược khôi phục, ngoài ra, các loại đan dược chữa thương, giải độc thì càng ít hơn nữa. Sau này, hắn còn phải rời khỏi Hắc Phong Hải vực, tiến về phía Đông tìm kiếm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thì những đan dược cần thiết như vậy cần phải chuẩn bị càng sớm càng tốt.

Mộ Tuyết đi theo sau.

Trong cửa hàng rộng rãi sắp xếp chừng vài chục quầy hàng, phía trên bày nhiều loại đan dược khác nhau, còn có một chút quầy hàng bán các loại Linh tài luyện đan.

Hiện tại, khách bên trong cửa hàng rất nhiều, đang lần lượt xem qua các quầy hàng.

"Hai vị khách quý, hoan nghênh đến với Thiên Dược Trai của chúng ta, xin hỏi hai vị cần đan dược gì?" Mắt thấy Hàn Lập bước đến, một gã người hầu mặc áo vàng chạy ra tiếp đón.

Hàn Lập nhìn qua xung quanh một lát, khẽ nhíu mày.

Đan dược bày bán ở những quầy hàng xung quanh tuy rằng không tê, nhưng mà không có cái nào lọt được vào mắt hắn.

"Đan dược nơi đây của các ngươi chỉ có những loại này thôi sao? Có đan dược nào cao cấp hơn không?" Hàn Lập hỏi như thế nói.

Người hầu áo vàng nghe nói như thế, liền quan sát qua Hàn Lập một chút, gã đang phán đoán giá trị của Hàn Lập, bèn nói: "Đan dược của cửa hàng chúng ta là tốt nhất ở Hắc Phong thành. Đan dược cao cấp hơn dĩ nhiên là có, nhưng mà, giá cả thì..."

"Thật không biết phải trái! Ngươi lui ra, để ta tiếp đón vị tiền bối này." Một lão giả lông mi trắng, khuôn mặt gầy gò, mặc áo bào màu vàng bước nhanh tới, trầm giọng quát.

Nhìn quần áo và trang sức trên người lão, có lẽ là một loại quản sự của cửa

hàng.

Nội tâm người hầu áo vàng khẽ giật thót, khúm núm hành lễ với Hàn Lập, cúi đầu lui xuống.

"Hạ nhân có chút không hiểu chuyện, xin tiền bối chớ trách." Lão giả áo bào vàng chắp tay hành lễ với Hàn lập, vẻ mặt áy náy.

"Không sao, đan dược cao cấp của các ngươi đang ở đâu, mau mang ta tới đó xem thử." Hàn Lập cũng không thèm để ý, bèn nói.

"Có, mời tiền bối cùng vị tiểu ca này lên trên lầu." Lão giả áo bào vàng duối một cánh tay ra, có chút khách khí với Mộ Tuyết.

Mộ Tuyết vội vàng đáp lễ lại.

"Tại là là quản sự Lư Bình của Thiên Dược Trai, không biết cao danh quý tánh của tiền bối?" Lão giả áo bào hỏi trong lúc đi lên lầu.

"Liễu Thạch."

"Hóa ra là Liễu tiền bối. Những tầng dưới của Thiên Dược Trai chúng ta đều buôn bán đan dược bình thường do Luyện Đan Sư luyện chế, dĩ nhiên là không lọt vào mắt xanh của tiền bối. Nếu lần sau tiền bối đến đây, mời lên thẳng tầng cao nhất, đan dược chỗ đó đều do Hách Đại Sư luyện chế, hy vọng sẽ có ích với tiền bối." Lư quản sự nhiệt tình nói.

Hàn Lập vì che giấu tai mắt của người khác, đã mang tu vi của hắn hạ xuống Đại Thừa kỳ. Đối phương là một tu sĩ Hợp Thể kỳ, dĩ nhiên là có thể cảm ứng được khí tức trên thân hắn.

"Tiền bối, Hách Đại Sư là một trong ba đại Luyện Đan sư có tiếng tại Hắc Phong Hải vực, nghe nói tài nghệ luyện đan đã đạt tới Địa giai Ất đẳng." Mộ Tuyết đến gần bên tai Hàn Lập, vừa giải thích rõ ràng, vừa nói nhỏ.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi đến tầng năm.

Tầng này không có quầy hàng, chỉ có mấy cái giá gỗ chạm trổ tinh xảo. Số lượng giá gỗ không nhiều, chỉ có ba cái, bên cạnh có vài tên người hầu đang đứng, nhưng không có bất kì vị khách nào, rất là thanh tịnh.

"Thiên Dược Trai chúng ta cùng với Hách Đại Sư có quan hệ mật thiết. Đa số đan dược mà lão nhân gia luyện chế đều mang đến nơi này. Có rất nhiều loại đan dược. Chỗ này là đan dược tinh tiến tu vi, bên kia là các loại đan dược khôi phục, còn lại là đan dược dùng để chữa thương và giải độc." Lư quản sự giải thích công dụng của các loại đan dược trên giá gỗ qua một lần.

Hàn Lập nhìn về phía những giá đựng đan dược, hai mắt không khỏi sáng lên.

Không hổ danh là cửa hàng đan dược số một Hắc Phong Thành. Những đan dược trước mắt hắn đều cực kỳ không tồi. Nếu so với đan dược hắn đổi được trong Vô Thường Minh thì có mấy loại đan dược còn muốn mạnh hơn vài phần.

Theo như đối thoại lúc trước, người có thể luyện ra đan dược giúp tiến giai lên Chân Tiên hoặc những đan dược có ích với Chân Tiên thì được gọi là Địa giai Luyện Đan Sư. Còn nếu Luyện Đan Sư luyện chế ra những đan dược bình thường cho tu sĩ sử dụng có lẽ được gọi là Nhân giai Luyện Đan Sư. Đây chắc có lẽ là phân chia đẳng cấp Luyện Đan Sư trên Tiên Giới.

Còn chuyện có phải như vậy hay không, chắc phải tìm một cơ hội để tìm hiểu rõ ràng rồi.

------oOo------

Chương 139: Tiên giới Luyện Đan Sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua những loại đan dược tăng tiến tu vi và giải độc chữa chương mà trực tiếp đến chỗ loại đan dược khôi phục ở giá gỗ bên cạnh.

Mỗi loại đan dược trên kệ đều có phần chú thích ghi rõ đặc tính của đan dược và giá cả.

Ánh mắt hắn chậm rãi lướt qua rồi rất nhanh nhìn vào lọ linh đan Quy Nguyên Đan.

Đan dược này uống vào có thể đại bổ nguyên khí, tăng cường khí huyết. Hiện tại, mỗi lần hắn cô đọng viên tinh hạt ẩn chứa pháp tắc Thời gian thì không khỏi mất đi rất nhiều khí huyết. Đan dược này vừa vặn dùng rất phù hợp, có thể giảm bớt không ít thời gian điều dưỡng, khôi phục.

“Cho ta năm bình Quy Nguyên Đan!” Hàn Lập nói.

Linh đan này tuy giá rất cao nhưng trong mỗi bình chỉ vẻn vẹn có ba viên, cần tới ba mươi khối cực phẩm Linh Thạch nhưng hắn đã đoạt được từ những tên Địa Tiên, Tán Tiên bị hắn tiêu diệt không ít cực phẩm linh thạch nên hắn cũng không quá xót.

“Vâng!” Sắc mặt Lư quản sự mừng rỡ, lấy ra một lệnh bài.

Từ lệnh bài bắn ra một vệt trắng nhập vào vòng bảo hộ xung quang quầy hàng, liền mở ra một lỗ hổng. Trong đó có một người hầu đang ngồi chờ, dâng lên năm bình ngọc xanh biếc.

Hàn Lập lại tìm kiếm tiếp một lượt, rồi lựa chọn một loại đan dược giúp gia tăng tốc độ thu nạp thiên địa linh khí trong thời gian ngắn là Vọng Nguyên Đan và một loại đan dược dịch dung, có thể giấu giếm được thần thức của tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ là Chỉnh Cốt Tán.

Cả hai loại này đều không rẻ, khiến cho hầu như linh thạch cực phẩm hắn mang trên người đều tiêu hết phân nửa.

Bởi vì những việc mạo hiểm phải đối phó sau này không thể đoán trước nên tất nhiên là hắn chấp nhận dốc sạch vốn.

Lư quản sự thấy thế, mặt mày rất hớn hở vì dù sao thì vụ giao dịch này đối với gã quả thực không hề nhỏ chút nào.

Ngay khi gã định giới thiệu thêm với Hàn Lập một số loại linh dược khác thì có tiếng bước chân truyền đến. Sau đó, có hai thân ảnh cũng lên tới tầng năm.

Người đi trước là một thiếu nữ tầm mười tám, mười chín tuổi, áo trắng như tuyết, nét mặt thanh tú, dáng người yểu điệu, không vướng chút bụi trần nào, giống như Tiên nữ trên Cung trăng giáng trần.

Bên cạnh thiếu nữ áo trắng là một gã thanh niên áo lam tầm hơn hai mươi tuổi, tướng mạo anh tuấn nhưng vẻ mặt kiêu ngạo, khó ưa.

“Lư Bình, linh tài lần trước ngươi đã chuẩn bị thỏa đáng chưa”. Thanh niên áo lam vừa lên, nhìn lướt qua Hàn Lập một cái rồi không chút khách khí nói với Lư quản sự.

“Hóa ra là Đại tiểu thư và Phương đại sư giá lâm, không kịp đón tiếp, mong được lượng thứ. Phương đại sư, đồ vật ngài muốn đã chuẩn bị xong, tại hạ sẽ mang ra ngay.” Lư quản sự bước nhanh tới nghênh đón, trong lúc nói chuyện, liếc nhìn Hàn Lập có chút áy náy.

“Đại sư...” Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhìn qua thanh niên áo lam thì thấy trên cổ áo gã có một cái đồ án tiểu đỉnh màu đỏ.

“Tiền bối, đó là ký hiệu chỉ có Đan Sư có. Người này là Giáp đẳng Nhân Đan Sư”. Mộ Tuyết ở bên cạnh khẽ nhắc.

Hàn Lập nghe xong, như suy nghĩ đến điều gì đó rồi nhẹ gật đầu, không nhìn gã kia nữa mà xem các loại đan dược khác.

Lúc này, Lư Bình kêu hai người hầu đến tiếp hai người thiếu nữ áo trắng, còn bản thân mình đi xuống lầu dưới.

Thiếu nữ áo trắng có vẻ lo lắng nhưng vẫn giữ được nét tiêu sái dạo bước đến chỗ giá gỗ đặt các loại đan dược chữa thương giải độc để xem xét.

“Mặc huynh phúc lớn mệnh lớn, thực lực không tầm thường nên chắc vì vô ý mà rơi vào cấm chế hoặc không gian đặc thù nào đó có thể ngăn cách được Nguyên Thần Đăng cảm nhận thôi. Dù sao thì loại sự việc như vậy không phải là chưa từng xuất hiện... Nàng cũng đừng lo lắng quá mức.” Thanh niên áo lam đi sau thiếu nữ áo trắng, nhẹ nhàng an ủi.

“Ta cũng không tin Đại ca xảy ra chuyện. Lần này kiểu gì cũng phải tìm đến kẻ đó.” Thiếu nữ áo trắng khẽ gật đầu, lời cất lên như tiếng chim oanh vàng.

Hàn Lập không quan tâm đến chuyện hai người kia, rất nhanh xem xét tất cả các đan dược ở đây qua một lượt nhưng không tìm được thứ mà hắn mong muốn.

“Đi thôi!” Hắn nói với Mộ Tuyết, rồi quay người đi xuống lầu.

Ra khỏi Thiên Dược Trai, Hàn Lập nhìn dòng người hối hả trên đường, quay đầu hỏi Mộ Tuyết:

“Ở trên đảo Hắc Phong này có tòa động phủ nào yên tĩnh cho thuê ở tạm không?”

“Bẩm Tiền bối, chỗ Dậu Sơn Dương ở ngoài thành năm trăm dặm là do Đại nhân Đảo chủ sáng lập ra, chính là chỗ để phục vụ cho các tu sĩ vãng lai đến

thuê. Nếu Tiền bối muốn đi, vãn bối xin dẫn đường. Đợt trước, vãn bối cũng đưa mấy vị khách qua đó nên rất quen đường.” Mộ Tuyết nghe xong, trả lời ngay.

“Không cần! Ngươi nói đại khái cho ta biết vị trí, tự mình ta đi là được rồi.” Hàn Lập khoát tay nói.

“Tiền bối đi dọc theo đường lớn trong thành ra cửa phía Bắc, rồi cứ đi thẳng hướng Bắc là đến.” Mộ Tuyết có vẻ hơi thất vọng nhưng cũng lập tức trả lời.

Hàn Lập nhấc cổ tay ném ra một khối tinh thạch màu xanh cỡ Long Nhãn theo hình vòng cung bay tới trước ngực Mộ Tuyết.

Gã vội vàng đỡ lấy trong tay, nhìn vào thì phát hiện ra là một khối linh thạch cực phẩm. Mặt gã hiện lên vẻ vừa sợ hãi, vừa vui mừng nhưng ngay lập tức gã có chút sợ hãi đưa hai tay dâng linh thạch trở về, mở miệng nói:

“Tiền bối cho quá nhiều, chỉ cần năm khối linh thạch trung phẩm là đủ.”

“Yên tâm nhận đi. Khối linh thạch này cũng không cho không ngươi, ta có việc cần phiền ngươi đi nghe ngóng giúp ta một lần.”

“Xin tiền bối cứ nói.” Mộ Tuyết nghe vậy, hơi nao nao nhưng cũng không vội vã cất khối Linh thạch trên tay mà mở miệng hỏi.

Hàn Lập thấy thanh niên này phản ứng như vậy có chút hài lòng, nhẹ gật đầu rồi nói:

“Ta muốn ngươi thay ta nghe ngóng xem làm như thế nào để vào được danh ngạch cho phép ly khai đảo Hắc Phong. Chỉ cần ngươi thăm dò được tin tức có ích, ta tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Tiền bối yên tâm, vãn bối nhất định sẽ làm hết sức.” Mộ Tuyết lộ vẻ mừng rỡ, gật đầu lia lịa rồi quyết tâm.

Sau khi hai người tạm biệt, mỗi người một ngả, đi tới hai hướng.

Hàn Lập chậm rãi đi dọc theo đường lớn trong thành, vừa đi vừa quan sát cửa hàng hiệu buôn bốn phía, rất là thong thả, nhàn nhã như đi dạo chơi ra khỏi thành.

Ra đến ngoài thành, đi thêm một đoạn rồi bỗng nhiên thân ảnh hắn lóe lên rồi biến mất.

Khoảng cách năm trăm dặm đối với Hàn Lập chỉ trong nháy mắt là đến. Hắn nhanh chóng đáp xuống phía trước một ngọn núi tuyệt đẹp, tú lệ cao mấy trăm trượng.

Phóng mắt nhìn thì thấy cả ngọn núi tuy không cao nhưng rừng cây xum xuê, xanh ngát, mây mù lượn lờ trên sườn núi, cũng có chút vẻ thần tiên của Tiên gia.

Ngoài ra, mắt người phàm không thể nhìn thấy còn hắn phát hiện ra một tầng linh lực kỳ lạ, rung động yếu ớt như một cái lưới lớn ở trên trời che phủ cả ngọn núi bên trong.

Ngắm nhìn một lát, hắn mới dừng lại rồi đi tới cửa tòa đại điện ngói đỏ.

Đi vào trong điện, hắn liền nhìn thấy ngay phía trước là môt cái bình phong vẽ mười hai đảo to lớn dựng thẳng đứng. Bên trên thêu bằng kim tuyến hình ảnh toàn bộ Dậu Dương Sơn, trông mười phần hoa mỹ.

Trước tấm bình phong bày một trương án kỷ rộng lớn bằng gỗ màu đỏ tía, bề mặt sáng bóng, trơn nhẵn như gương. Phía góc bên phải là một cái lư hương đầu thú, bên trên đang tỏa khói xanh lượn lờ.

Sau làn khói xanh là một lão giả mặc áo xanh theo phong cách nhà Nho, tay phải cầm một quyển sách cổ màu xanh, đang say sưa đọc, dường như không nhìn thấy Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn bốn phía, thấy trong điện ngoài lão này ra không còn ai thì liền tiến tới rồi ho nhẹ một tiếng.

Lúc này, lão giả kia mới chậm rãi ngẩng đầu lên đánh giá qua Hàn Lập một lượt. Trong mắt lão ta không khỏi toát lên vẻ thất vọng, không chút hứng thú.

“Đến thuê động phủ ở à?” Lão giả mở miệng hỏi.

“Còn động phủ nào có vị trí vắng vẻ một chút, không bị người khác quấy rầy không?” Hàn Lập hỏi.

Lão giả liếc mắt nhìn hắn, không chịu được nói:

“Lời này lão phu nghe đến chai cả lỗ tai rồi. Mười người tới thì chín người đều nói thế. Nào có nhiều động phủ yên tĩnh như vậy cho các ngươi chọn, cả đám các ngươi đều cho mình là Chân Tiên hả?”

Lão ta vừa dứt lời, một luồng linh áp vượt xa tu sĩ Đại thừa kỳ từ trên thân Hàn Lập bộc phát ra. Khí thế động trời khiến thân hình lão giả lảo đảo, tý nữa thì té khỏi ghế.

Lão giả áo xanh vô cùng sợ hãi vội đứng dậy, vừa khom người thi lễ, vừa liên tục hô: “Vãn... vãn bối có mắt như mù, không nhìn ra Tiền bối. Xin người thứ tội, thứ tội...”

Khí thế trên thân Hàn Lập thu lại, chẳng thèm so đó với lão ta, vứt ra một túi linh thạch nhỏ rồi nói: “Tìm cho ta một động phủ yên tĩnh. Tiền thừa không cần thối lại.”

“Vâng, vâng... Động phủ Giáp đẳng chữ Cang ở cạnh đỉnh núi Vọng Nhật Nhai là một trong số không nhiều động phủ Giáp đẳng yên tĩnh nhất. Không biết tiền bối có hài lòng hay không? Lão giả áo xanh thò tay nhận lấy túi linh thạch, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, một tay vừa chỉ vào một chỗ trên bình phong to lớn phía sau lưng, miệng vừa nói.

Hàn Lập ngẩng nhìn, chỉ thấy ở một đỉnh núi vẽ trên bình phong sáng lên một quang điểm, có vị trí hoàn toàn vắng vẻ, khoảng cách với các động phủ phụ cận khác đều rất xa.

“Chỗ đó tốt” Hàn Lập nhẹ gật đầu rồi nói.

Lúc này, lão giả mới thu túi linh thạch vào, rồi đưa cho Hàn Lập một thẻ trong màu đen.

Một lúc sau, ở bên ngoài đại điện.

Hàn Lập rót pháp lực vào thẻ tròn, lập tức nó sáng lên một tầng hào quang màu vàng kim nhàn nhạt.

Theo lời lão giả kia nói, cái thẻ tròn này không chỉ là chìa khóa mở cửa động phù, mà còn là giấy thông hành để hắn tiến vào đại trận hộ sơn của Dậu Dương Sơn.

Chỉ cần có thẻ tròn này trên người, hắn có thể tự do phi hành trên Dậu Dương Sơn. Nếu không có sẽ bị đại trận phát hiện, trấn áp như người xâm nhập.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thấy trời đã dần dần lặn về phía tây, thân hình hắn lóe lên rồi phi độn tới đỉnh núi.

Không lâu sau, Hàn Lập đã ở bên trong một tòa động phủ rộng rãi.

Tuy nơi này đã bày ra cấm chế nhưng hắn vẫn bày tiếp ra mấy tầng cấm chế nữa thì lúc đó hắn mới yên tâm.

Sau khi làm xong, hắn đi vào mật thất, khoanh chân ngồi xuống. Ánh mắt hắn lập lòe, sáng ngời nhìn về hư không phía trước, có vẻ cực kỳ không bình tĩnh.

Ngày hôm nay, sau khi chứng kiến tất cả những việc ở trong tòa thành lớn nhất hải vực Hắc Phong thì có quá nhiều việc làm cho hắn chấn động.

“Ma Quang” Hàn Lập trầm tư một lúc rồi chợt mở miệng gọi.

Phía dưới một bóng người chớp lên, vặn vẹo một hồi. Một cái bóng đen sì xông ra, hiện lên thân ảnh Ma Quang. Thần sắc của gã vẫn ngây ngốc như

lúc trước.

“Đạo hữu Ma Quang, không biết ở Tiên giới, Luyện Đan Sư được phân cấp bậc như thế nào?” Hàn Lập trực tiếp hỏi.

“Theo ta được biết, Luyện Đan Sư ở Tiên giới được chia làm ba bậc là Nhân giai, Địa giai và Thiên giai” Ma Quang trả lời.

------oOo------

Chương 140: Đan Đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Trên Địa giai Luyện Đan Sư quả nhiên còn có Thiên giai Luyện Đan Sư. Nếu ta đoán không nhầm thì Nhân Đan Sư là luyện đan sư có khả năng luyện chế đan dược cho tu sĩ phổ thông, còn Địa Đan Sư là luyện đan sư có khả năng luyện chế đan dược phục vụ Tiên Nhân. Không rõ Thiên Đan Sư thì có chỗ gì đặc biệt vậy?" Hàn Lập như có điều gì suy nghĩ, nhẹ gật đầu, rồi hỏi tiếp.

"Phân chia Nhân Đan Sư và Địa Đan Sư như ngươi nói không có sai biệt lắm. Về phần Thiên Đan Sư còn có tên Đạo Đan Sư là luyện đan sư có địa vị tối cao trên Tiên giới. Chỉ có một căn cứ xác định là có khả năng luyện chế ra Đạo Đan hay không thôi." Ma Quang chậm rãi nói.

"Không biết Đạo Đan khác đan dược khác ở chỗ nào?" Hàn Lập khẽ giật mình, truy vấn.

"Đạo Đan chính là đan dược ẩn chứa lực lượng thiên địa pháp tắc." Ma Quang đáp.

"Ẩn chứa lực pháp tắc... Chẳng lẽ sau khi uống đan dược này là có thể trực tiếp cảm ngộ lực pháp tắc sao?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Ở Tiên giới, người độ kiếp thành Tiên đều muốn nắm giữ lực pháp tắc để thành Chân Tiên, chủ yếu thông qua hai con đường. Loại thứ nhất là thông qua tu luyện điển tịch công pháp, không ngừng cảm ngộ trong thời gian tu luyện dài dằng dặc cùng trời đất, cuối cùng có cơ hội lĩnh ngộ lực pháp tắc. Loại thứ hai dùng các loại linh tài ẩn chứa lực thiên địa pháp tắc luyện chế thành Đan Đạo để uống vào, rồi cảm ngộ." Ma Quang không biểu lộ cảm xúc, tiếp tục nói.

“Đan Đạo có công hiệu như thế chẳng phải chỉ cần uống vào là giảm bớt vài vạn năm, thậm chí mất chục vạn năm khổ tu tìm hiểu sao?” Trong nội tâm Hàn Lập đã sớm nổi lên bão táp nhưng rồi hắn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh hỏi.

“Cũng không phải như thế. Mặc dù có duyên đạt được Đan Đạo thì tỷ lệ lĩnh ngộ lực pháp tắc có liên quan cũng cực thấp. Nhưng dù là như vậy thì về sau tìm hiểu pháp tắc cũng thuận lợi hơn rất nhiều.” Ma Quang lắc đầu, nói.

“Tỷ lệ lĩnh ngộ lực pháp tắc chắc có quan hệ với phẩm cấp của Đạo Đan?” Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi hỏi thêm.

“Tất nhiên. Thông thường mà nói, Đan Đạo thì chắc chắn ẩn chứa lực pháp tắc, ngược lại đan dược ẩn chứa lực pháp tắc không nhất định là Đan Đạo. Tiêu chuẩn phán đoán cụ thể là nhìn đan dược sau khi luyện chế thành công có Đích Đạo Văn trong truyền thuyết trên bề mặt hay không. Hơn nữa, căn cứ vào số lượng Đạo Văn mà phán đoán phẩm cấp đan dược.” Ma Quang chậm rãi giải thích.

“Đạo Văn... Vậy đạo hữu có biết Đạo Đan phẩm cấp cao nhất có bao nhiêu đạo văn không?” Hàn Lập yên lặng ghi nhớ, rồi tiếp tục hỏi.

“Tối đa là chín đạo đan văn. Chính là Đạo Đan cửu phẩm, dường như là vật chỉ có trong truyền thuyết mà thôi. Dù là Đạo Đan nhất phẩm cũng đã là linh vật đoạt tạo hóa của Thiên địa rồi, ở Tiên giới cực kỳ trân quý, khó gặp.” Ma Quang nói.

“Thì ra là thế... Khó trách Thiên Đan Sư ở Tiên giới có địa vị cao như thế.” Hàn Lập nhẹ gật đầu.

“Ta biết Hàn đạo hữu ở Linh giới cũng là một vị Luyện đan sư có tạo nghệ không tầm thường. Hôm nay hỏi về điều này hẳn là với Thiên Đan Sư cũng có chút ý tứ. Nhưng theo ta biết, trong hơn ngàn vị Nhân Đan Sư mới xuất hiện một vị Địa Đan Sư, mà trong mười vạn vị Địa Đan Sư cũng chưa chắc có được một vị Đạo Đan Sư. Về phần Thiên Đan Sư luyện chế Đạo Đan

phẩm cấp cao đã ít lại càng ít hơn rồi.” Ma Quang tựa như có thâm ý nói ra.

“Ha ha.. luyện đan cần dựa vào kinh nghiệm mà linh tài ẩn chứa lực pháp tắc thiên địa vốn quý hiếm dị thường thì lấy đâu ra nhiều tài liệu như vậy để luyện tập chứ.” Hàn Lập cười nhạt, không có chút gì ngoài ý muốn.

“Ngươi nói đúng một nguyên nhân. Còn một nguyên nhân nữa chính là đan phương Đạo Đan cũng rất hiếm thấy. Tất cả đều do các đại thế lực ở Tiên giới nắm trong tay. Tiên giới Thiên Đan Sư và Linh giới Luyện Đan Sư giống nhau ở chỗ phần lớn đều ở trong các đại thế lực, người ngoài căn bản khó mà gặp.” Ma Quang nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày.

“Đúng rồi, về Đạo Đan còn có một lời đồn đại là đan phương Đạo Đan chỉ có thể được một số lượng Thiên Đan Sư nhất định lĩnh ngộ. Nếu đã đủ số người lĩnh ngộ rồi thì người sau này sẽ không có cách nào lĩnh ngộ phương pháp luyện chế đan này.” Ma Quang nhớ lại, rồi bổ sung.

“Còn có loại chuyện này sao? Quả là quá mê hoặc rồi.” Hàn Lập nao nao.

“Về lời đồn là thật hay giả thì chưa có người kiểm chứng. Tuy nhiên, tất cả mọi người thà tin là có thật còn hơn là không. Nên bình thường khi đã được một loại đan phương Đạo Đan nào là kiên quyết không truyền ra bên ngoài.” Ma Quang nói.

Hàn Lập khẽ cười khổ. Đối với điểm này thì hắn hoàn toàn hiểu vì đổi lại là hắn thì cũng sẽ làm như vậy.

“Đối với Đạo Đan và Thiên Đan Sư ta chỉ biết đến thế. Hy vọng có thể giúp Hàn đạo hữu.” Ma Quang nhàn nhạt nói, thân hình nhoáng một cái định chui vào cái bóng.

“Đa tạ đạo hữu Ma Quang. Chờ một chút, ta còn muốn hỏi một chuyện.” Hàn Lập chợt nghĩ tới một việc, gọi Ma Quang lại.

“Ồ, Hàn đạo hữu còn có chuyện gì?” Ma Quang nói.

“Là về Tiên Nguyên Thạch, mời đạo hữu chỉ giáo một chút.” Hàn Lập nói.

“À, Tiên Nguyên Thạch là vật rất có ích, có thể dùng để bổ sung nhanh chóng Tiên linh lực cho cơ thể trong lúc giao chiến, cũng có thể dùng để tăng tốc độ tu luyện. Dù ở đâu thì cũng là vật khan hiếm.” Ma Quang nói.

“Khó trách có thể dùng như tiền. Không biết cô đọng một khối Tiên Nguyên Thạch cần mất thời gian bao lâu?” Hàn Lập hỏi.

“Điểm này thì tùy vào tu vi từng người. Thông thường, Chân Tiên hậu kỳ cô đọng một khối tốn một năm; Chân Tiên trung kỳ tốn mười năm; Chân Tiên sơ kỳ thì cần tốn đến trăm năm trở lên.” Ma Quang suy nghĩ một chút, rồi nói.

“Trăm năm...” Hàn Lập cau mày.

Phí tổn của Truyền Tống Trận cần tới năm khối Tiên Nguyên Thạch. Kế hoạch ban đầu của hắn là nếu như cô đọng một khối Tiên Nguyên Thạch tốn thời gian không lâu thì hắn vất vả một chút tự mình cô đọng cũng không sao. Hiện giờ xem ra kế hoạch này không thực hiện được rồi.

“Tiên Nguyên Thạch mà ta vừa mới nói vẫn chỉ là loại hạ phẩm. Cũng giống như Linh thạch, Tiên Nguyên Thạch chia làm bốn cấp bậc: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Tiên Nguyên Thạch phẩm chất cao thì thông thường cũng chỉ có Tiên Nhân cấp cao mới có thể cô đọng được.” Ma Quang tiếp tục nói.

“Vật này ngoại trừ việc là cần phải không ngừng rót Tiên Linh Lực từ bên ngoài vào thì còn có mặt hạn chế nào khác không?” Hàn Lập hỏi.

“Lúc cô đọng Tiên Nguyên Thạch thì không thể tu luyện được, cho nên trừ phi là bất đắc dĩ còn Tiên Nhân sẽ không tự nguyện làm cái việc tổn hại lớn đến mình như thế. Cho nên ở Tiên giới dù Tiên Nguyên Thạch có phẩm cấp gì cũng đều rất ít, vô cùng trân quý.” Ma Quang nói.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu nhưng trong lòng cười khổ không thôi.

Nếu mà nói như thế thì việc hắn muốn đổi lấy Tiên Nguyên Thạch có rất ít hy vọng.

Ma Quang thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, cũng không nói thêm mà thân ảnh nhoáng một cái sáp nhập vào bên trong bóng Hàn Lập, biến mất.

....

Đêm khuya, trăng sáng trên cao.

Trên đỉnh Dậu Dương Sơn, một đạo độn quang bỗng nhiên vọt lên, như tia chớp lóe một cái rồi biến mất.

Không bao lâu, ở một nơi vắng vẻ bên trong hải vực cách xa hơn mười vạn dặm, hiện ra một thân ảnh lơ lửng trên mặt biển.

Người này khoác áo bào xanh, thân hình cao lớn. Chính là Hàn Lập.

Chỉ thấy hai mắt hắn sáng như sao, hắn thò tay vào ngực rồi ném vào không trung, sau đó môi khẽ lẩm nhẩm.

Theo tiếng chú ngữ vang lên, bình nhỏ lơ lửng trên bầu trời bắt đầu rung lắc mạnh. Thiên địa nguyên khí xung quanh hải vực cũng bắt đầu có chút biến động.

Một vầng ánh sáng màu xanh hình cầu bắt đầu mở rộng ra, bao phủ bốn phương tám hướng. Mặt biển cũng âm thầm từ từ nổi sóng lớn...

Trong chớp mắt đã bảy ngày bảy đêm.

Một viên tinh hạt nho nhỏ gần như trong suốt từ bình nhỏ ở trên không chậm rãi rơi xuống. Mặt biển cũng trở lại bình thường, sóng yên biển lặng.

Bởi vì phục dựng sớm một viên Quy Nguyên Đan khiến cho hắn không như mấy lần trước bị hút đến mức da bọc xương nhưng lúc này thần sắc hắn vẫn có chút uể oải. Hắn lấy ra một bình ngọc xanh biết rồi đổ vào một viên

Vọng Nguyên Đan vào trong miệng.

Cổ họng hắn lúc đầu cảm thấy mát lạnh nhưng khi viên đan dược chậm rãi vào bụng thì luồng cảm giác mát mẻ nhanh chóng biến thành một dòng nước ấm áp đi khắp xương cốt tứ chi rồi cuối cùng tập trung hòa tại Đan Điền.

Đan điền nóng lên một chút, tiếp đó cảm giác thu nạp thiên điện linh khí đột nhiên tăng mạnh. Linh lực liên tục, không ngừng tiến vào đan điền, sau đó chuyển hóa thành từng cỗ Tiên linh lực vô cùng tinh thuần.

Lúc trước nghe Lư quản sự nói về điểm độc đáo của đan dược cao cấp nhưng trong lòng hắn cũng chưa có nhiều cảm nhận. Lần này phục dụng, hắn mới phát hiện hiệu quả so với lần phục dụng đan dược lúc trước khác nhau rất lớn.

Dù sao đan dược giúp tu sĩ Chân Tiên cảnh trong thời gian ngắn có thể tăng tốc độ khôi phục một số lượng lớn Tiên Linh lực. Nếu lúc cô đọng Tiên Nguyên Thạch phục dụng thì có thể tăng tốc độ cô đọng. Vậy có thể thấy độ trân quý của đan dược là như thế nào rồi.

Ở tại chỗ điều tức một lúc rồi Hàn Lập độn quang bắn nhanh đến hướng thành Hắc Phong.

Lúc thân ảnh Hàn Lập một lần nữa xuất hiện tại đại đường của Thiên Dược Trai, Lư quản sự đang tiếp một vị khách quen, liếc nhìn thấy hắn thì có chút hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng thông báo với vị khách kia một tiếng rồi tươi cười ra nghênh đón.

“Tiền bối đại giá quang lâm, không đón tiếp từ xa...” Lão ta vừa chắp tay hành lễ, vừa cười nói.

“Lúc trước có mua một chút đan dược nơi đây, khi phục dụng có hiệu quả không tệ nên ta muốn xem thêm một chút.” Hàn Lập khẽ mỉm cười đáp.

“Bất cứ khi nào tiền bối tới bản dược trai đều được hoan nghênh. Xin mời tiền bối theo tại hạ.” Lư quản sự càng thêm tươi cười, vội vã đưa Hàn Lập

một lần nữa lên lầu.

Tình hình giống như mấy ngày trước, tầng năm hoàn toàn thanh tịnh, trừ mấy người hầu, còn không có một vị khách nhân nào.

“Không biết tiền bối muốn mua thêm một ít Vọng Nguyên Đan hay là thử qua một loại đan dược khác?” Lên đến tầng năm, Lư quản sự liền mở miệng hỏi.

“Không cần vội. Ta có vấn đề muốn thỉnh giáo một chút, rồi sẽ nhìn xem mua thêm loại đan dược nào.” Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

“Xin tiền bối cứ hỏi.” Lư quản sự nao nao một chút, rồi gật đầu nói.

“Đan dược quý trai chẳng những tốc độ chuyển hóa cực nhanh, dược liệu phi phàm. Chắc hẳn có liên quan không ít tới phẩm cấp linh dược sử dụng và tạo nghệ luyện đan của Luyện Đan Sư rồi.” Hàn Lập hỏi.

“Chính xác là như thế. Hay tiền bối cũng là người trong nghề Đan Đạo.” Lư quản sự cười nói.

“Không dám xưng là người trong nghề. Chẳng qua là đã từng trải qua một chút luyện đan thuật mà thôi.” Hàn Lập khoát tay nói.

“Xin hỏi tiền bối là Luyện Đan Sư ở đẳng cấp nào?” Lư quản sự nghe xong, có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi.

“Thực không giấu giếm. Lúc trước ở một góc trời, xa rời thực tế nên cũng chưa bao giờ cùng Luyện Đan Sư bên ngoài luận bàn hay so sánh qua. Nếu như hôm nay trùng hợp đến đây, mong là quý trai mời một vị Luyện Đan Sư đến khảo hiệu ta một lần để cho ta biết rõ trình độ luyện đan chính thức của mình thì cũng tốt.” Hàn Lập nghe vậy, ra vẻ xấu hổ nói.

------oOo------

Chương 141: Luyện Đan khảo thí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

Lư quản sự nghe Hàn Lập nói như vậy, lông mày kín đáo khẽ chau lại một chút, bất quá rất nhanh liền khôi phục tự nhiên.

"Lư chưởng quỹ xin cứ yên tâm, hết thảy phí tổn cần thiết cho khảo thí sẽ đều do tại hạ gánh chịu." Hàn Lập nói bổ sung.

"Nếu tiền bối đã nói như vậy, chúng ta Thiên Dược trai đương nhiên sẽ không làm mất hứng của tiền bối, xin mời." Lư quản sự sau khi nghe xong, liền không còn do dự nói.

Dứt lời, hắn liền đi trước một bước ra cửa phòng, mang theo Hàn Lập xuống lầu, từ hậu đường lầu một đi ra ngoài, dọc theo một nhánh hành lang đi đến hậu viện.

Cuối hành lang là một cái cổng vòm hình tròn, đem tiền viện và hậu viện cô lập ra.

Dù chưa đi đến chỗ cổng vòm, Hàn Lập đã cảm thấy hư không phía trong cổng có một tầng màn sáng trong suốt, từ đó rõ ràng truyền đến từng đợt không gian ba động, có vẻ như đây là một truyền tống trận.

Đi tới gần, vị Lư quản sự kia dừng bước, quay sang nói với Hàn Lập: "Tiền bối ở đây chờ một lát, ta đi trước thông báo một tiếng."

Nói xong, hắn liền lật tay lấy ra một lệnh bài màu tím, hướng về phía hư không trong cổng vòm nhoáng một cái, trong cổng lập tức sáng lên một vầng hào quang.

Hắn liền bước một bước dài vào trong cổng vòm, lập tức thân ảnh biến mất

không thấy.

Hàn Lập đánh giá cảnh vật chung quanh một lát, chỉ thấy trong cổng vòm ánh sáng lại nổi lên, đồng thời từ đó truyền đến thanh âm của Lư quản sự:

"Tiền bối, xin mời tiến đến."

Hàn Lập nghe tiếng, liền cất bước đi vào trong cổng vòm.

Vừa tiến vào trong, hắn liền cảm thấy quanh thân nóng lên, trong mũi cũng ngửi được mùi linh dược nồng đậm mà hỗn tạp ở xung quanh.

Hắn ngắm nhìn bốn phía trước sau, liền phát hiện bọn hắn tựa hồ đang đứng ở trong đại sảnh của một tòa tương tự như địa cung, chung quanh là những hành lang rộng rãi thông tới cả bốn hướng.

Trên vách tường hai bên từng cái hành lang là những cánh cửa màu thanh đồng cao khoảng một trượng, bên trong như ẩn hiện lộ ra ánh lửa.

Không đợi Hàn Lập quan sát hết cảnh vật chung quanh, Lư quản sự liền mang hắn đi vào một trong những hành lang đấy, tới thẳng một gian phòng khách rộng rãi.

Trong phòng có một vị lão giả tóc đỏ thân mang áo ngắn màu tím đen, vóc người trung đẳng, đang ngồi một tay nâng chén trà, một tay dùng nắp chén khuấy nhẹ lá trà.

Hàn Lập liếc mắt qua, liền phát hiện người này khí tức hùng hậu, rõ ràng là một tên Đại Thừa kỳ tu sĩ.

Mắt thấy hai người tiến đến, lão giả tóc đỏ kia liền buông chén trà xuống, chậm rãi đứng lên.

Lư quản sự thấy thế cũng liền hướng Hàn Lập giới thiệu mà nói:

"Tiền bối, vị này là Chư đại sư từ Thiên Dược trai chúng tôi, chính là một vị Nhân giai Giáp đẳng Luyện Đan đại sư, hắn đáp ứng tới giúp người khảo

thí lần này."

"Vậy liền đa tạ Chư đại sư." Hàn Lập nghe vậy, hướng tới vị kia thi lễ mà nói.

Lão giả tóc đỏ kia trong lòng biết Hàn Lập tu vi không kém gì mình, cũng không dám lãnh đạm mà đáp lễ lại, hơi mở miệng nói ra:

"Đạo hữu nếu muốn kiểm nghiệm trình độ Đan Đạo của chính mình, có thể thi với tại hạ cùng lúc luyện chế ra Hoa Dương Đan, một dạng đan chuyên khôi phục pháp lực. Thông qua chất lượng tương đối của đan dược, liền có thể xác định trình độ của đạo hữu như thế nào."

"Hoa Dương Đan? Đan phương của Đan được này ta còn chưa biết được, không biết quý trai có thể bán ra?" Hàn Lập hỏi ra, lông mày có chút nhăn lại.

"Ồ?"

Lão giả tóc đỏ nghe vậy, thoáng có chút kinh ngạc, tựa hồ không nghĩ tới Hàn Lập thậm chí ngay cả đan phương này cũng không biết, trong lòng không khỏi có mấy phần coi thường hắn.

"Mua sắm thì không cần, Hoa Dương Đan mặc dù thuộc vào Nhân giai đan dược, phẩm giai khá cao, nhưng đan phương của nó tại phụ cận hải vực lưu truyền khá rộng rãi, rất nhiều nơi có thể bán ra, mà giá trị cũng không có bao nhiêu tiền. Hiện tại ta có thể đưa cho đạo hữu cũng không sao."

Lão giả tóc đỏ nói xong, cổ tay rung lên, một cái ngọc giản màu trắng liền nhẹ nhàng bay đến trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập nhận lấy rồi dùng thần thức quét qua, trong lòng liền không khỏi thở dài một tiếng.

Đan phương này là có thể không cần tiền, nhưng dược liệu sử dụng ở trong toa thuốc này lại không có chỗ nào mà không phải là đồ vật đắt đỏ, mà hắn còn phải móc tiền ra mua sắm hai phần. Lần này đúng là một phen chi tiêu

không ít.

Sau đó, lão giả tóc đỏ kia liền bắt đầu điềm đạm giải thích cho hắn về một chút hạng mục cần chú ý khi luyện chế Hoa Dương Đan.

Hàn Lập một bên kỹ càng nghe lấy, một bên khẽ gật đầu, đem tất cả đều yên lặng ghi lại, đồng thời trong lòng thì bắt đầu căn cứ theo kinh nghiệm mà cân nhắc tới vấn đề hỏa hầu cũng như trình tự tăng thêm linh dược.

Nửa khắc đồng hồ về sau, Hàn Lâp và lão giả tóc đỏ mỗi người nhận từ Lư quản sự một cái túi trữ vật sớm đã được chuẩn bị xong, trong đấy chứa đầy đủ linh dược cần thiết cho luyện chế Hoa Dương Đan, rồi mỗi người đi vào trong một gian phòng luyện đan riêng biệt.

Chỉ nghe một tiếng "Bang lang" vang lên, cánh cửa thanh đồng nặng nề đóng lại.

Hàn Lập quan sát một chút hoàn cảnh trong phòng, liền phát hiện phòng luyện đan này so với bản thân trải qua ở Linh giới, hoàn toàn chính xác có chút không giống.

Trong phòng cơ hồ không có bày biện gì, chỉ ở ở trung tâm trưng bày một cái lò luyện đan bằng đồng tía (tử đồng) cao bằng một người, trên mặt đất không có đường dẫn lửa, thân lò phía trên cũng không có phù văn để nhóm lửa. Bốn phía vách tường cùng trên mặt đất, thì đều khắc hoạ những đạo phù văn phức tạp, nhìn tựa hồ là một loại cấm chế nào đó có thể ngưng tụ cùng phong tỏa linh khí trong phòng.

Hắn chỉ nhìn một lát, liền thu liễm lại tâm thần, chuẩn bị bắt đầu luyện đan.

Chỉ thấy bàn tay hắn vừa nhấc, một tiếng vỗ tay "Đùng" phát ra, một đạo trắng bạc hỏa diễm tựa như chim bay cũng cùng lúc bay vào trong lò đan.

"Hô" một thanh âm vang lên.

Bên trong lò luyện đan, lập tức dâng lên một ngọn lửa bạc hừng hực.

Qua thời gian ước chừng một chén trà, đợi sau khi nhiệt độ trong lò đan lên đủ cao, Hàn Lập mới bắt đầu trực tiếp đưa linh dược vào trong lò. Nương theo lấy từng cây linh dược bay vào trong lò, toàn bộ trong phòng luyện đan liền bắt đầu mờ mịt lên một mùi thuốc kỳ dị.

Qua ước chừng một canh giờ, chỉ nghe bên trong lò luyện đan truyền đến "Phốc" một tiếng vang nhỏ, Hàn Lập liền nhìn thấy trong đỉnh chóp của lò đan bắt đầu dâng lên một đoàn màu tím nhạt sương mù, tụ tại ở phần trên lò đan, ngưng tụ không tan, hết sức kỳ lạ.

Dựa theo trước đó lão giả tóc đỏ kia có nói, lúc này liền nên đem Hóa Vân Thảo gia nhập vào trong lò.

Nhưng khi Hàn Lập đem gốc kia màu trắng nhạt linh thảo cầm trong tay, hắn lại có chút do dự.

Hắn từ Nhân Giới đến Linh giới, luyện chế qua không biết bao nhiêu đan dược, về việc sử dụng linh dược tài nguyên đã quy nạp lại thành một thuyết là "Quân thần tá sử", trong đó quân làm chủ dược, thần làm phụ dược, tá là các loại phụ dược, còn sử là các dạng dược liệu có tác dụng điều hòa.

Cái này Hóa Vân Thảo cũng không phải là linh dược chỉ có ở Tiên giới, hắn tại Linh giới liền từng dùng đến qua, biết thuốc này dược tính ôn hòa, thường bị dùng để làm sử dược, đưa đến tác dụng điều hòa dược tính của các dược liệu khác, đối với phương thuốc Hoa Dương Đan này tự nhiên cũng không nên ngoại lệ.

Mà lúc này, trong lò đan vừa mới dâng lên sương mù tím, chứng tỏ dược tính của các dược liệu đưa vào trước mới bắt đầu phát tán, chưa đến thời điểm cần điều hòa, lúc này tuyệt đối không phải thời cơ tốt nhất để đưa Hóa Vân Thảo vào, cho nên hắn mới có chút do dự như vậy.

Bất quá rất nhanh hắn liền đưa ra quyết định, sẽ kiên trì theo nhận định của mình.

Lại qua nửa canh giờ, chờ đến thời điểm sương mù tím trong lò đan từ nhạt chuyển thành đậm, Hàn Lập mới lập tức dốc lên nắp lò, đem Hóa Vân Thảo

gia nhập trong đó.

Theo từng trận mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, trong mắt Hàn Lập cũng lộ ra một tia thần sắc mừng rỡ.

Lúc này, chỉ thấy chung quanh trên vách tường đột nhiên có quang mang sáng lên, trận văn khắc họa trên đó vậy mà lại tự hành vận chuyển.

Trong toàn bộ phòng luyện đan lập tức hình thành một dòng xoáy cỡ nhỏ, lôi cuốn lấy linh lực tiêu tán đi ra từ trong đan dược, hướng phía trong lò đan tụ tập mà đi.

...

Hết hai canh giờ, tên lão giả tóc đỏ kia đã đi ra phòng luyện đan, cùng Lư quản sự đứng chung một chỗ, chờ tại bên ngoài phòng luyện đan của Hàn Lập.

Lại qua ước chừng thời gian một khắc đồng hồ, cửa thanh đồng phía Hàn Lập cũng từ từ mở ra, trong tay hắn nắm một cái bình sứ màu trắng, chậm rãi đi ra.

Lư quản sự thấy thế, cười nói:

"Xem ra tiền bối cũng đã luyện chế thành công, chúc mừng chúc mừng a."

"Còn không biết phẩm cấp như thế nào, còn xin Lư quản sự cùng Chư đại sư thay mặt đánh giá một phen." Hàn Lập đem bình sứ đưa tới, mở miệng nói ra.

Lư quản sự tiếp bình rồi mở nắp, một cỗ mùi thuốc nồng nặc lập tức từ đó tiêu tán mà ra.

Tên lão giả tóc đỏ kia sau khi ngửi được, thần sắc lập tức hơi đổi, không khỏi tiến tới bên cạnh Lư quản sự, đánh giá đan dược do Hàn Lập luyện chế ra.

Lúc này, trên tay trái và tay phải Lư quản sự mỗi bên có ba viên Hoa Dương Đan, do hai người bọn họ riêng biệt luyện chế ra. Mới nhìn bên ngoài hai bên cũng khác biệt không quá lớn, chỉ là đan dược của Hàn Lập nhìn tựa hồ muốn càng nhỏ hơn một chút.

Hàn Lập đưa ánh mắt về phía tên lão giả tóc đỏ kia, đang muốn mở miệng hỏi thăm, chỉ thấy hắn im lặng thở dài một tiếng, rồi cứ thế trực tiếp quay người rời đi.

Lư quản sự thấy vậy, cũng không có ngăn cản, đợi sau khi bóng lưng của lão giả biến mất tại cuối hành lang, mới hướng tới Hàn Lập mà nói, sắc mặt mang theo mấy phần vẻ cổ quái:

"Tiền bối chớ trách, cái này Chư đại sư là... là... Có chút chịu đả kích đấy."

Hàn Lập nghe vậy, liền đã minh bạch ý tứ của hắn, khoát tay áo cười nói:

"Vậy thì mời Lư quản sự đến bình giám đi."

"Nếu thật như tiền bối lúc trước nói, trước đó cũng không tiếp xúc qua Tiên giới cao giai đan dược, tiền bối liền thật sự là có tài trong việc luyện đan. Tiền bối đối với hỏa hầu khống chế quả nhiên là tinh chuẩn đến cực điểm, có thể đem ba viên Hoa Dương Đan này tận trừ tạp chất bên trong, mà không chút nào thương tổn tới dược lực... Phẩm chất đan dược so với của Chư đại sư luyện chế ra, càng là cao hơn một bậc." Lư quản sự lập tức chậm rãi nói ra. Vị này mặc dù không có sở trường luyện đan, nhưng đối với Đan Dược tựa hồ có vài phần nghiên cứu.

"Như vậy không biết dùng việc này xem xét, ta đã ứng ở vào trình độ cỡ nào ở trong Tiên giới Luyện Đan sư?" Hàn Lập mỉm cười, hỏi như thế nói.

"Mặc dù chỉ là luyện chế được Hoa Dương Đan, nhưng lấy phẩm chất đan này mà đánh giá, có thể không ngại mà nói tiền bối đã là Nhân giai Giáp đẳng Luyện Đan sư " Lư quản sự trịnh trọng nói ra.

Hàn Lập sau khi nghe xong nhẹ gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Kỳ thật để luyện chế ra tới phẩm cấp dạng này, mặc dù hắn còn chưa có phát huy toàn bộ trình độ của chính mình, nhưng xét độ phức tạp của đan phương cùng độ khó khi luyện chế, đã là không kém những đỉnh giai đan dược ở Linh giới. Nếu theo suy tính này, chỉ sợ tay nghề luyện đan mà chính hắn từng vẫn lấy làm kiêu ngạo, tại Tiên giới cũng chỉ tương đương với một tên Địa giai Bính đẳng Luyện Đan sư mà thôi.

"Kỳ thật lấy tiền bối tạo nghệ luyện đan hiện nay, ngày sau chưa hẳn không thể trở thành một vị Địa giai Luyện Đan sư." Lư quản sự thấy Hàn Lập cũng không lộ ra chút hưng phấn nào, trong lòng không khỏi khẽ động, mang theo mấy phần nịnh nọt mà nói.

"Ha ha, vậy liền mượn Lư đạo hữu lời chúc lành." Hàn Lập trong miệng trả lời như vậy, còn trong lòng lúc này âm thầm hạ quyết tâm.

Hắn tương lai nhất định phải trở thành một tên Thiên Đan sư, tới trình độ này chỉ cần tìm được đan phương của đạo đan thích hợp, liền có thể đem chủng loại tinh hạt thần bí do bình nhỏ sản xuất, luyện chế thành đạo đan.

Dù sao đối với hắn mà nói, pháp tắc linh tài vốn trân quý dị thường, hắn lại có thể thu hoạch tinh hạch không mấy khó khăn.

"Không biết tiền bối có dự định sống tại Hắc Phong thành này, hay là chỉ là tạm thời lưu lại?" Lư quản sự hơi do dự một chút, mở miệng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày không khỏi có chút nhăn lại.

Lư quản sự thấy thế, vội vàng giải thích:

"Tiền bối không nên hiểu lầm, vãn bối chỉ là muốn mời tiền bối gia nhập Thiên Dược trai chúng tôi, làm một tên cung phụng Đan sư. Vãn bối tin rằng với tiền bối tiêu chuẩn luyện đan, khẳng định liền rất nhanh có thể trở thành một vị gần với Hách đại sư cao đẳng cung phụng, đến lúc đó..."

Hàn Lập khoát tay áo, ngắt lời: "Tại hạ chỉ là tạm thời dừng lại ở chỗ này, sẽ không mỏi mòn chờ đợi, ý tốt của đạo hữu, cũng chỉ có thể tâm lĩnh."

Lư quản sự thấy thần sắc của hắn không giống giả mạo, liền đành phải than nhẹ vài tiếng đáng tiếc, như vậy coi như thôi.

Sau đó Hàn Lập lại mua một chút Vọng Nguyên Đan, rồi tính cả phí tổn luyện chế Hoa Dương Đan cùng nhau thanh toán, liền cũng không ở lại thêm, cáo từ rời đi.

Đương nhiên, hắn cùng tên lão giả tóc đỏ kia luyện chế ra tới sáu mai Hoa Dương Đan, Hàn Lập tự nhiên cũng thu sạch lại mang đi.

------oOo------

Chương 142: Không thể cùng một lúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Sau khi rời Thiên Dược Trai, Hàn Lập cũng không sốt ruột quay về động phủ tạm thời ở Dậu Dương Sơn ngay, mà đi dạo, tìm kiếm một vài cửa hàng có quy mô lớn hơn.

Lúc trước mua sắm những đan dược cao cấp, hắn đã tiêu gần hết số Linh Thạch đã tích góp lúc trước.

Mà trong thời gian tới lại không thể thiếu Linh thạch để sử dụng nên hắn tạm thời phải bán ra một ít tài liệu Pháp bảo không cần đến để đổi lấy một ít Linh Thạch cực phẩm.

Hòa vào một dòng người đi lại như mắc cửi trên đường phố chính, khi qua ước chừng hai con phố, Hàn Lập thấy một tòa lầu cao chiếm vị trí đắc địa nhất trên con đường.

Tòa lầu cao ba tầng, xây bằng gạch đỏ Hỏa Nê, trước cửa là mái cong sáu cạnh được chống bởi hai cây cột trụ sơn son thiếp vàng thẳng đứng, phía trên lợp ngói xanh Lưu Ly, còn có mái hiên màu vàng tô điểm, thoạt nhìn vô cùng hoa mỹ.

Trên cửa treo một tấm biển to có nền đỏ viền vàng, đề ba chữ "Vưu Bảo Trai" to lớn, nhũ vàng, rất khí thế.

"Vưu Bảo Trai, tức là trai có bảo..." Hàn Lập đọc thầm trong miệng tên cửa hàng, cảm thấy có chút buồn cười, rồi cất bước đến thềm đá, qua cánh cửa, tiến vào đại sảnh của cửa hàng.

Trong nội đường, có không ít khách nhân, tốp năm tốp ba đang vây quanh trước quầy gỗ lim, chỉ trỏ các loại pháp bảo đồ vật được bày trên khay chứa đồ phía sau quầy.

Ở cạnh họ là một gã áo bào xanh có dáng vẻ phục vụ hoặc là luôn miệng tươi cười giảng giải gì đó, hoặc là lấy một pháp bảo từ bên trên khay chứa đồ ra cho họ xem.

Hàn Lập lướt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, liền phát hiện những pháp bảo bày bên trên khay chứa đồ vật tuy rằng đều có đẳng cấp không cao, cùng lắm có một vài pháp bảo thích hợp cho tu sĩ Hóa Thần Kỳ sử dụng nhưng về phẩm chất so với các đồ cùng cấp lại là loại thượng hạng.

Lúc này, gã phục vụ áo xanh cũng chú ý tới hắn, vội vàng đánh tiếng mời chào với người khách quen bên cạnh, rồi mặt mũi niềm nở tiến lên nghênh đón, mở miệng nói:

"Vị khách quan, ngài muốn tìm đồ gì? Hay để tiểu nhân giới thiệu qua một lần?"

"Ta không đến mua đồ, mà là tới bán đồ." Hàn Lập cười cười nói.

"Vậy xin mời khách quan đi theo tiểu nhân. Việc thu mua ở Vưu Bảo Trai từ trước đến nay là do Hải đại sư và Hồ đại sư phụ trách. Tiểu nhân xin dẫn ngài đi gặp họ." Gã phục vụ áo xanh nghe xong khẽ giật mình, rồi lập tức đáp.

Hàn Lập không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Theo sự dẫn dắt của gã phục vụ áo xanh, Hàn Lập đi đến cầu thang uốn lượn bằng gỗ, lên tới lầu ba.

Thiết kế trên lầu ba cùng đại sảnh lầu một hoàn toàn khác nhau, không giống như là mặt tiền cửa hàng, mà giống như là căn phòng trong khách sạn, ngăn thành từng gian độc lập.

"Hải đại sư, Hồ đại sư, có khách đến." Đi đến trước cửa một gian phòng, gã

phục vụ áo xanh gọi to.

Một tiếng “Két” khẽ vang, cửa phòng mở ra.

Hàn Lập thấy bên trong phòng đang có hai người ngồi đối diện. Trước người họ là cái bàn to, hình vuông, bên trên bày một bàn cờ, xếp mấy chục quân cờ đen trắng.

Hai người ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hàn Lập đang bước qua cửa, thấy khí tức của hắn không kém, liền lập tức đứng dậy, thi lễ với hắn.

Gã trung niên mặc áo bào xanh, dáng vẻ nho sĩ ở chính giữa liền phất phất tay, ý bảo tên phục vụ áo xanh lui ra, rồi sau đó nói:

"Tại hạ Hải Vô Lượng, vị bên cạnh chính là đồng liêu Hồ Đại Du, không biết xưng hô đạo hữu như thế nào?"

Lão giả râu ngắn bên cạnh còn mê mẩn với ván cờ chưa xong, mắt vẫn chưa hoàn toàn dời khỏi bàn cờ, dù gã tỏ ra vui vẻ nhưng không tập trung, nhẹ gật đầu với Hàn Lập.

"Tại hạ Liễu Thạch." Hàn Lập đáp.

"Ở trong Vưu Bảo Trai thì hai người chúng ta được coi như là có mắt một chút nên trong việc thu mua luôn chịu trách nhiệm phân biệt. Nếu như Liễu đạo hữu đã tới đây hẳn là có bảo vật muốn bán ra?" Nho sĩ trung niên vui vẻ ôn hòa, hỏi.

"Đúng vậy, trong tay tại hạ có một cái chuông xinh đẹp, làm phiền hai vị đánh giá, rồi ra một cái giá." Hàn Lập vừa cười, vừa nói.

Dứt lời, cổ tay hắn đảo một cái, trong lòng bàn tay liền hiện ra một cái chuông nhỏ màu lam, cỡ cái bát, toàn thân sáng óng ánh, long lanh, bề mặt khắc phù văn dày đặc, phía trên có mấy đạo lưu quang hình rồng mơ hồ lượn lờ.

Hải Vô Lượng vừa thấy vật đó, chợt cảm thấy hai mắt sáng lên, còn ánh

mắt lão giả râu ngắn rút cuộc đã hoàn toàn dời khỏi bàn cờ.

Hai người bọn họ cẩn thận tiếp lấy cái chuông xinh đẹp, đánh giá một lúc, thoáng trao đổi với nhau qua ánh mắt, rồi một người mới mở miệng nói:

"Pháp bảo này phẩm cấp không thấp, ít nhất cũng phải là tu sĩ Đại Thừa kỳ mới có thể sử dụng, nhưng tựa như thực sự không có tác dụng công kích hoặc phòng thủ, mà là vật dùng để phong tỏa linh khí một khu vực."

Món pháp bảo này chính là sau khi tiêu diệt Hàn Khâu, Hàn Lập lấy được từ trong vòng tay trữ vật của y, công năng giống như lời lão giả râu ngắn, vô cùng đơn nhất.

Cho nên kiện đầu tiên Hàn Lập xuất ra chính là vật này.

"Lời Đạo hữu nói không sai, công dụng của vật này xác thực chỉ có thế. Tuy nhiên, với một ít tu sĩ chuyên tu công pháp Thủy thuộc tính thì đều muốn có nơi che đậy linh vật Thủy thuộc tính. Vật này chính là thứ tốt hiếm có rồi. Ta tin tưởng quý trai hẳn có thể ra được một cái giá đủ hợp lý." Hàn Lập dừng một chút, vừa cười vừa nói.

"Ba khối Linh thạch cực phẩm, đạo hữu xem cái giá này thế nào?" Hồ Đại Du trầm ngâm một lúc, rồi mở miệng nói ra.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy coi như công bằng, liền gật đầu.

Sau đó, cổ tay hắn đảo một cái, trong lòng bàn tay lại đột nhiên hiện ra một viên châu màu trắng, phía trên để lộ ra khí âm hàn nhè nhẹ mà mắt thường có thể thấy được.

Vật ấy vừa xuất hiện, toàn bộ nhiệt độ trong phòng chợt hạ xuống, trong chén trà hai người Hải Vô Lượng đặt ở bên cạnh bàn cờ chợt vang lên tiếng "Ken két" rất nhỏ. Nước trà bên trong lập tức đã bị đông lại thành đá.

Hai người thấy thế, trong mắt cùng hiện lên vẻ vui mừng, cẩn thận đánh giá viên châu...

Qua ước chừng nửa canh giờ, từ trong Vưu Bảo Trai, Hàn Lập chậm rãi đi ra. Hai người Hải Vô Lượng một mực từ lầu ba tiễn hắn ra tận bên ngoài cửa tiệm.

Sắp tới lúc chia tay, lại một lần nữa dặn dò nếu như sau này hắn còn có bảo vật thì hãy mang tới đây, bọn họ nhất định sẽ ra cái giá rất vừa ý.

Hàn Lập cười đồng ý, rồi quay người đi ra ngoài đường.

Hai người kia một mực đưa mắt nhìn cho đến khi thân ảnh của hắn biến mất, mới quay người trở về Vưu Bảo Trai. Khách hàng và gã phục vụ áo xanh trong nội đường nhất thời nhìn thấy thì kinh ngạc không thôi.

Bọn họ từ trên tay Hàn Lập thu về năm kiện Pháp bảo cùng Linh tài, tự cho là đã kiếm được một số lớn rồi nên trong lòng vui sướng không thôi.

Còn trên thực tế, bảo vật mà bọn họ mua được bất quá chỉ chiếm một hai phần mười số bảo vật mà Hàn Lập muốn bán ra mà thôi.

Về sau, Hàn Lập lại tiếp tục dạo qua một lượt mấy cái cửa hàng có quy mô lớn nhất trong thành. Cho đến lúc gần chạng vạng tối, hắn mới rời đi tới thành Hắc Phong Thành, chạy về động phủ tạm thời ở Dậu Dương Sơn.

Hắn mở cả cấm chế vốn có ở động phủ lẫn cấm chế do hắn bố trí, rồi đi thẳng vào trong mật thất.

Trong mật thất, Hàn Lập đảo cổ tay một cái, lấy ra cái mặt nạ đầu trâu màu xanh, đeo lên mặt.

Song chỉ của hắn điểm tại mi tâm, miệng niệm chú ngữ, tức thì một đạo thanh quang từ trên mặt nạ bay ra, hóa thành một cái trận bàn to lớn trên vách tường.

Ánh mắt của hắn quan sát phía bên phải của trận bàn một lát, rồi cổ tay hắn liên tục huy động.

Chỉ thấy từng đạo hào quang liên tiếp bay ra, liền có mấy loại Pháp bảo bay

lên không trung, rồi rơi vào thanh quang phía trên trận bàn. Lúc trước, Hàn Lập đều dùng diện mạo khác nhau để phân ra bán mấy loại Pháp bảo Linh tài có trong tay ra bên ngoài. Tuy nhiên, hắn vẫn giữ lại mấy cái bảo vật quý hiếm nhất, kể cả thiết trùy màu đen của Giao Thập Lục.

Mấy thứ bảo vật này cơ bản đều là lúc trước trong hành trình ở đảo Hồng Nguyệt, Hàn Lập thu thập trên thi thể của một vài thành viên Vô Thường Minh khác, mà phần lớn lại là Pháp bảo thiếp thân của họ. Nếu vạn nhất ở chỗ này lưu truyền ra, rất có thể sẽ tạo ra những phiền toái không cần thiết.

Cho nên hắn liền có ý định gửi bán tất cả chúng trong Vô Thường Minh.

Sau đó, Hàn Lập chợt nhớ tới một chuyện, ánh mắt lại nhìn về phía bên trái trận bàn, ngón tay viết vào hư không.

Khi một loạt ký tự ánh xanh bay vào bên trong trận bàn, một nhiệm vụ tìm kiếm tin tức của đan phương Đạo Đan rất nhanh xuất hiện ở phía bên trái trận bàn.

Sau khi làm xong hết mọi việc, hắn liền thu hồi mặt nạ, nhắm mắt điều tức.

...

Thời gian trôi rất nhanh, loáng một cái đã qua vài ngày.

Hàn Lập lúc đầu tưởng rằng tin tức đan phương Đạo Đan cần thời gian rất lâu mới có thể có hồi âm, không nghĩ rằng phản hồi sớm nhất nhận được lại chính là về vật ấy.

Bất quá, hắn lấy được cũng không phải đan phương Đạo Đan cụ thể, mà là được cho biết bởi vì vật ấy thực sự quá trân quý nên trong tình huống giao dịch bình thường cơ bản sẽ không xuất hiện.

Chỉ khi trở thành thành viên có thân phận cao hơn một tầng nữa ở trong Vô Thường Minh thì mới có thể ngẫu nhiên gặp được người chủ động xuất ra đan phương để trao đổi. Tuy nhiên, hơn phân nửa đều là yêu cầu điều kiện cực kỳ hà khắc, hầu như không có người nào có thể đạt được.

Mặt khác, người giao dịch còn nói, nếu có danh xưng Thiên Đan Sư và vật thế chấp thì lúc đó muốn đạt được đan phương sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thậm chí, đến lúc đó không cần chủ động tìm kiếm, sẽ có thành viên tự mình xuất ra đan phương cùng tài liệu để hỗ trợ luyện chế Đạo Đan.

Sau đó, Hàn Lập lại hỏi thăm một chút về Tam Đại Chí Tôn pháp tắc thì được cho biết điển tịch Tiên giới được xưng là có thể tu luyện chí tôn pháp tắc mặc dù có không ít, nhưng phần lớn do một ít thế lực lớn nắm trong tay, tuyệt đối không đơn giản truyền ra.

Về phần một ít điển tịch lưu lạc bên ngoài thì hoặc là pháp quyết không được đầy đủ; hoặc là chính công pháp đó có chỗ thiếu hụt, căn bản không đáng tin cậy, cho nên cũng sẽ không có người dám đơn giản cầm lấy đi tu luyện.

Trừ việc đó ra, mấy ngày nay, mấy pháp bảo mà Hàn Lập đặt ở trong Vô Thường Minh để gửi bán cũng đều liên tiếp được bán hết.

Cộng thêm lúc trước bán ra một ít Pháp bảo Linh tài trong thành Hắc Phong, Hàn Lập đã tích lũy được hơn sáu trăm khối Linh thạch cực phẩm.

Tuy rằng, Hàn Lập biết đối với tu sĩ bình thường mà nói tài phú trên cũng được coi là con số cực kỳ lớn nhưng để ứng đối với bất luận là đấu giá đại hội ba năm sau, hay là thanh toán phí tổn khủng khiếp để ly khai hải vực Hắc Phong thì đều ở tình trạng giật gấu vá vai, nghèo rớt mồng tơi.

Hắn thật sự cũng không lo lắng quá mức về việc này. Chẳng qua là lại tăng thêm một hàng ở mục nhiệm vụ bên trong Vô Thường Minh là nhiệm vụ tìm kiếm hạt giống Đản Hồn Hoa thôi.

Theo như hắn tính toán, chỉ cần có linh dịch của bình nhỏ, trước khi đấu giá hội tại hải vực Hắc Phong được tổ chức, việc bồi dưỡng ra một đóa Đản Hồn Hoa vạn năm trở lên tất nhiên là không thành vấn đề.

Đến lúc đó có vật ấy ra trận, hơn phân nửa là hắn có thể đổi lấy được đồ vật

mình cần.

Chẳng qua là, nếu muốn dùng linh dịch thúc Đản Hồn Hoa thì việc hóa thân Địa Chích tinh luyện Trọng Thủy sẽ không thể bình thường được mà phải chịu ảnh hưởng một chút.

Bất quá, việc này cũng là không thể tránh né. Dù sao cá và bàn tay gấu* không thể cùng lúc được.

*Cá là món ta thích, bàn tay gấu cũng là món ta thích, nếu không có được cả hai thì bỏ món cá giữ lại món tay gấu" - Mạnh Tử đã nói như thế khi biểu đạt yêu cầu đối với mỹ thực, mỹ vị trong "Cáo Tử thượng".

Câu nói tuy đơn giản nói về ẩm thực nhưng lại mang hàm nghĩa sâu xa. Đó là khi đến thời điểm cần thiết, anh phải lựa chọn điều gì cần thiết cho mình. Có đôi lúc, sự tham lam là căn nguyên dẫn tới việc mất tất cả.

------oOo------

Chương 143: Tìm người

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Mấy ngày sau.

Hàn Lập đang ngồi tĩnh tọa tu luyện trong mật thất của động phủ tạm thời, bỗng nhiên thần sắc khẽ động, mở mắt ra, rồi đứng dậy đi ra ngoài. Hắn phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Cửa lớn động phủ ầm vang mở ra, một thân ảnh có làn da ngăm đen đang đứng ở bên ngoài. Chính là Mộ Tuyết.

"Liễu tiền bối, sự việc ngài phân phó vãn bối hỏi thăm đã có một ít manh mối." Mộ Tuyết vội vàng cung kính thi lễ với Hàn Lập, rồi nói.

"Vào đi rồi hãy nói." Hàn Lập nhẹ gật đầu, để cho Mộ Tuyết đi vào động phủ.

"Tiền bối, căn cứ tin tức trước mắt vãi bối sưu tập được thì có hai phương pháp chính thống có thể đạt được danh ngạch truyền tống." Sau khi đi vào, Mộ Tuyết không chậm trễ, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

"Ồ, hai phương pháp nào? Hãy nói ta nghe một chút." Hàn Lập nói.

"Phương pháp thứ nhất là cần tu vi đạt Chân tiên cảnh trở lên, đảm nhiệm làm Khách Khanh ở Đảo Chủ Phủ, phục vụ trong vòng trăm năm thì có thể đạt được danh ngạch. Còn một phương pháp nữa là hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên do Đảo Chủ Phủ ban hành, bên trong những nhiệm vụ này có khi sẽ ban thưởng danh ngạch truyền tống." Mộ Tuyết nói.

Hàn Lập nghe xong, liền trầm mặc.

Với phương pháp thứ nhất, tất nhiên hắn sẽ không cân nhắc.

Việc Thập Phương Lâu truy nã công thêm việc xiềng xích thần bí trói buộc Nguyên Anh khiến hắn vẫn như bị nghẹn ở cổ họng. Đó cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm hắn phải vội vã rời hải vực Hắc Phong. Thời gian trăm năm thực sự quá lâu, e sẽ phát sinh biến cố.

Phương pháp thứ hai là hoàn thành một nhiệm vụ mà loại nhiệm vụ để có thể có được danh ngạch truyền tống chỉ sợ độ khó tuyệt đối không thấp. Tuy nhiên, so với phương pháp thứ nhất lại thích hợp với hắn hơn một chút. Đến lúc thực hiện nhiệm vụ có thể chú ý cẩn thận một chút.

"Tiền bối, ngoại trừ hai phương pháp, vãn bối còn thăm dò được, danh ngạch truyền tống cũng có giao dịch ngoài chợ đen nhưng giá tiền... quả thực không ít." Mộ Tuyết thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, hạ giọng báo cáo tiếp.

"Là bao nhiêu?"

"Tối thiểu nhất cũng cần năm khối Tiên Nguyên Thạch, nghe nói còn không dễ mua được."

Hàn Lập lắc đầu, cộng với phí tổn truyền tống thì chính là mười khối Tiên Nguyên Thạch.

Một tu sĩ Chân tiên sơ kỳ cho dù không tu luyện, cũng phải tốn ròng rã thời gian một ngàn năm mới có thể luyện chế ra đủ.

Lúc trước, hắn nghe ngóng bên trong Vô Thường Minh là có thể đổi được một ít Tiên Nguyên Thạch, chẳng qua một khối Tiên Nguyên Thạch cần tới khoảng một trăm linh thạch cực phẩm. Mà thường thường có tiền cũng chưa chắc mua được vì Tiên Nguyên Thạch vừa xuất hiện là ngay lập tức sẽ có người đổi lấy.

Trông tình hình này hiển nhiên là khống chế việc xuất nhập đảo Hắc Phong thuộc quyền lực của Đảo chủ, hẳn là không muốn có người bỏ mặc, tự do rời nơi này.

"Tốt, ta đã biết. Vất vả cho ngươi." Hàn Lập nói, rồi lật tay lấy ra một khối linh thạch thượng phẩm đưa cho Mộ Tuyết.

"Đa tạ tiền bối! Sau này có bất cứ chuyện gì, cứ việc phân phó cho vãn bối." Mộ Tuyết rất vui mừng, cảm kích nói.

Hàn Lập cười cười, đuổi Mộ Tuyết rời đi.

Sau đó, hắn để hai tay sau lưng bắt đầu thong thả đi đi lại lại bên trong động phủ suy nghĩ. Sau một lát, hắn rời động phủ, bay về một hướng.

Khu vực trung tâm thành Hắc Phong có một khu kiến trúc màu đen rộng lớn.

Những tòa kiến trúc màu đen này hoàn toàn tách biệt với xung quanh, mỗi một viên gạch, tấm ngói đều dùng vật liệu đá tinh xảo để làm. Khu vực này chiếm diện tích khá rộng, bố trí cực kì tinh xảo, đình đài lầu các, vườn hoa, dòng suối bên trong cái gì cũng có. Hiển nhiên là một tòa phủ đệ vô cùng to lớn.

Cả tòa phủ đệ tản mát ra một cỗ khí đen nhè nhẹ, nhìn từ bên ngoài phảng phất như bị một tầng khói đen che phủ.

Người đi đường khi đi ngang qua nơi này đều tránh thật xa, hoặc vội vàng bước nhanh qua, không dám tới gần.

Đây chính là phủ đệ Đảo chủ đảo Hắc Phong "Đảo Vương Phủ".

Trước cổng chính Phủ đệ là một quảng trường có diện tích khá lớn. Giáp quảng trường là một tòa cung điện màu đen cao lớn sừng sững. Bên trên cổng vào đại điện treo một tấm biển, đề ba chữ to "Phù Tín Điện".

Nơi đây có chút náo nhiệt, thỉnh thoảng có người đi lại, tu vi đều không thấp, tối thiểu là Hợp thể kỳ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài tu sĩ Đại thừa.

Một đạo độn quang màu xanh từ đằng xa bay vụt đến, hạ xuống bên ngoài đại điện, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu nhìn đại điện trước mặt, cất bước đi vào.

Trong đại điện vắng vẻ, chỉ có một vách đá màu xanh, cao mười mấy trượng dựng đứng ở chính giữa, phía trên có vài hàng văn tự.

Hai nam tử áo đen, một trái một phải đứng ở hai bên vách đá. Nhìn y phục trên thân chắc là người của Đảo Vương Phủ.

Lúc này có mười tu sĩ đứng ở các nơi trong điện, ngẩng đầu nhìn vách đá, thỉnh thoảng thấp giọng đàm luận một chút với người quen về nội dung nhiệm vụ.

Hàn Lập đứng gần vách đá, ngẩng đầu nhìn.

Số lượng nhiệm vụ ở phía trên không ít, chừng hai ba mươi cái. Phần miêu tả nhiệm vụ và ban thưởng đều viết khá chi tiết.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua một chút, rồi bắt đầu tìm kiếm nhiệm vụ có phần thưởng là quyền sử dụng truyền tống trận. Hắn phát hiện rất nhanh hai cái.

Một cái là tìm kiếm một loại linh tài tên là Thanh Hồng Phỉ Ngọc; còn một cái là nhiệm vụ cần có tu vi Chân tiên trở lên, tọa trấn ở một hòn đảo trong vòng trăm năm.

Hàn Lập cau mày.

Về Thanh Hồng Phỉ Ngọc, lúc trước ở đảo Ô Mông, hắn đã từng xem trong điển tịch. Chính là một loại linh tài trong truyền thuyết có ẩn chứa lực lượng pháp tắc thiên địa, trong lúc nhất thời biết đi đâu mà tìm.

Mặc dù có người có thể tìm thấy linh tài này nhưng có đáng để đem đi đổi lấy một lần cơ hồi truyền tống hay không thì chỉ sợ còn phải cân nhắc kỹ.

Về phần nhiệm vụ tọa trấn cần trăm năm kia thì đối với hắn mà nói càng không cần cân nhắc.

"Ồ"

Hàn Lập đang có chút phiền muộn nhưng khi quan sát tiếp, bỗng con mắt sáng lên.

Ở trên cùng của vách đá có một nhiệm vụ có chút đặc biệt.

Là nhiệm vụ tìm người nhưng lại không nói rõ là tìm kiếm người nào. Tuy nhiên, phần thưởng cho nhiệm vụ này lại không thể coi thường. Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ thì có thể đưa ra một yêu cầu hợp lý với Đảo chủ.

Thời gian tuyên bố nhiệm vụ này cách đây không lâu, mà có đánh dấu đằng sau nhiệm vụ là nhất định phải có tu vi Chân tiên cảnh trở lên.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động.

Nhiệm vụ tìm người này thần thần bí bí, mặc dù biết cũng sẽ không dễ dàng gì, nhưng so với hai nhiệm vụ kia thì coi như đáng tin cậy hơn một chút.

Hắn suy nghĩ một lát, rồi đi đến trước vách đá.

"Vị tiền bối này, ngài muốn nhận nhiệm vụ phải không?" Một nam tử áo đen thi lễ với Hàn Lập, rồi cung kính nói.

"Ta tiếp nhận nhiệm vụ này nhưng có tư liệu rõ ràng hơn không?" Hàn Lập chỉ vào nhiệm vụ tìm người.

Đám người xung quanh đều nháo nhác nhìn sang, ánh mắt khác nhau.

"Vâng, xin mời tiền bối đi theo tiểu nhân." Mắt nam tử áo đen sáng lên, đi ra phía bên ngoài đại điện. Hàn Lập cất bước đi theo.

"Tu sĩ Chân tiên cảnh?"

"Nói nhảm, dám nhận nhiệm vụ này đương nhiên là Chân tiên. Không thể nghi ngờ."

"Bất quá nhìn người này rất lạ. Chắc là từ nơi khác tới."

Hàn Lập cùng nam tử áo đen một trước một sau đi ra đại điện. Tiếng nghị luận từ phía sau truyền đến không dứt.

Đảo Hắc Phong mặc dù là khu vực tụ tập của tu sĩ từ các nơi nhưng Chân tiên là tu sĩ đỉnh giai, dù sao cũng là tồn tại hiếm thấy. Trước đó, những người kia hiển nhiên không phát hiện gã thanh niên trước mắt có vẻ ngoài xấu xí này lại đúng là một Chân tiên.

Hàn Lập không để ý đến người ta nghị luận sau lưng, đi theo nam tử áo đen về phía Đảo Vương Phủ.

Thủ vệ ở cổng Đảo Vương Phủ cũng không ngăn cản để hai người thuận lợi vào phủ. Sau khi đi xuyên qua các hành lang quanh co hành lang, thì hai người tới đại sảnh.

Lúc này trong sảnh đã có hơn mười người ngồi, quần áo khác nhau, cả nam và nữ.

Nghe thấy tiếng bước chân, phần lớn mọi người đều nhìn tới, đánh giá vài lần rồi dời mắt, lại làm việc của mình.

Những người này có khí tức khổng lồ, không ngờ cũng đều là Chân tiên.

Nét mặt Hàn Lập vẫn như thường nhưng trong lòng có chút kinh ngạc. Hắn nghĩ không ra trên đảo Hắc Phong lại có nhiều Chân tiên đến như vậy.

"Tiền bối, mời ngồi chờ ở chỗ này, lát nữa sẽ có người tới giảng giải nội dung nhiệm vụ." Nam tử áo đen nói.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, tìm một địa phương không gây chú ý ở trong sảnh, rồi ngồi xuống.

Một tên hầu áo xanh đi tới, dâng cho hắn một chén linh trà lượn lờ hơi trắng, tản mát ra hương trà thấm vào tận ruột gan.

Hàn Lập cầm chén trà lên, mượn cơ hội âm thầm dò xét đám người trong sảnh.

Những người này hiển nhiên giống như hắn, đều là tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm Ái nữ của Đảo chủ, tu vi không kém bao nhiêu. Đại bộ phận đều là một thân một mình, phân tán ngồi, dù tập trung ngồi lẫn ở giữa nhưng cũng không giao lưu, có người thậm chí còn nhắm mắt nhập thần.

Tuy nhiên, cũng không phải là không có người kết bè kết đảng thành từng nhóm.

Trong đại sảnh, ở một vị trí tương đối dễ thấy, có ba người ngồi sóng vai.

Một đại hán khôi ngô, một thiếu phụ trên mặt đeo hắc sa và một thanh niên dáng người gầy gò. Ba tên này đang đàm luận ồn ào, dù người ngoài có đàm tiếu.

"Vị đạo hữu này, tại hạ Quản Vĩnh, hữu lễ."

Hàn Lập đang ngồi tại chỗ đánh giá mọi người thì có một thanh âm vang lên. Một thanh niên mặt tròn, có dáng người hơi mập tự nhiên xán đến, nở nụ cười.

"Tại hạ Liễu Thạch, Quản đạo hữu khách khí." Hàn Lập đặt chén trà xuống, nhẹ gật đầu.

"Hóa ra là Liễu huynh, đạo hữu trông có vẻ lạ mặt, không phải là vừa mới đến đảo Hắc Phong chứ?" Quản Vĩnh làm như có quen biết, lập tức bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

"Không sai, đúng là mấy ngày trước, Liễu mỗ vừa mới đến đảo Hắc Phong. Quản huynh làm thế nào biết vậy?" Hàn Lập hơi nhíu lông mày, đáp.

"Tại hạ tính tình ưa bay nhảy, thích nhất là đi thăm bạn bè. Tu sĩ Chân tiên

trong thành Hắc Phong không có bao nhiêu, cơ bản ta đều nhận ra." Quản Vĩnh ha ha cười nói.

"Thì ra là thế, Quản huynh giao lưu bằng hữu rộng rãi. Liễu mỗ bội phục." Hàn Lập gật đầu nói.

Quản Vĩnh cứ thế mà thao thao bất tuyệt, liên miên không dứt, lải nhải không ngừng.

Lúc này, Hàn Lập cũng chẳng có việc gì nên cùng gã đó nói chuyện phiếm một hai câu, thuận tiện nghe ngóng tình hình của mọi người xung quanh, thậm chí còn nghe được không ít thứ.

Thời gian từng giờ trôi đi, trong nháy mắt đã qua gần nửa ngày, lại có hai tên Chân tiên đi vào đại sảnh.

Vào giữa trưa, có tiếng bước chân từ đằng sau đại sảnh truyền đến, rồi xuất hiện một nam tử trung niên mặc cẩm bào màu đen, đầu đội mão uy nghiêm.

Người này vừa mới hiện thân, trong điện lập tức yên tĩnh, ngay cả nhóm ba tên kia trước đó không coi ai ra gì thì giờ phút này cũng câm như hến.

Hàn Lập nhìn người trước mắt, con ngươi có chút co rụt lại.

Nam tử cẩm bào này cứ đứng ở đó nhưng cả người y phảng phất như một ngọn núi cao sừng sững trước mắt, rồi như có một cỗ khí thế vô hình đập vào mặt khiến cho trong lòng của hắn cũng vì thế mà nao nao.

"Đảo chủ!" Gã Quản Vĩnh đứng lên đầu tiên, thi lễ với nam tử trung niên mặc cẩm bào.

Hàn Lập cũng theo đám người chắp tay hành lễ nhưng ánh mắt lại tinh tế dò xét con người trước mắt mà trên danh nghĩa được xưng tụng là có tu vi và thế lực mạnh nhất hải vực Hắc Phong.

------oOo------

Chương 144: Ái nữ Đảo chủ mất tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Chư vị không cần khách sáo, đều ngồi xuống đi.” Nam tử trung niên mặc cẩm bào khoát tay áo. Tuy thần sắt trên mặt y bình tĩnh như nước nhưng ở sâu trong ánh mắt vẫn có một chút nôn nóng mà người khác không dễ nhận ra.

Đám người Hàn Lập nghe thế liền thi lễ một cái rồi mới đồng loạt ngồi xuống.

“Ta cũng không nói vòng vo, người mà ta mời chư vị tìm kiếm lần này chính là tiểu nữ Vũ Tình. Hai ngày trước, nó cùng vài đứa bạn đột nhiên mất tích. Đây là một ít mạnh mối của nó sau khi mất tích mà ta tìm được, chư vị chỉ cần thay ta tìm tiểu nữ về, tất có thâm tạ.” Lục Quân đi thẳng vào vấn đề, giơ tay áo lên. Mười mấy khói ngọc giản bắn ra, rơi vào bàn trà bên cạnh mọi người.

Hàn Lập tiếp lấy ngọc giản, đặt lên trán, thần thức thăm dò vào bên trong.

Ngọc giản bắt đầu là hình ảnh của Lục Vũ Tình, một thiếu nữ tầm mười tám, mười chín tuổi, mặt đẹp như tranh vẽ, áo trắng như tuyết.

Hàn Lập có chút giật mình, con gái đảo chủ Lục Vũ Tình không phải chính là thiếu nữ áo trắng mà trước đây không lâu hắn đã gặp trong Thiên Dược Trại sao.

Sau hình ảnh của nàng còn có hình ảnh của mấy nhân vật nữa, đều là những người bị mất tích cùng Lục Vũ Tình, bên cạnh ghi rõ thân phận của họ.

Một người đi đầu chính là thanh niên áo lam bên cạnh thiếu nữ ngày ấy, có tên là Phương Lãnh.

Gã này là Nhân giai Luyện Đan Sư, dường như là đồ đệ của một tên Địa Đan Sư khá có danh tiếng tại hải vực Hắc Phong.

Còn mấy tên khác đều là hộ vệ của Lục Vũ Tình.

Hai ba ngày trước, những người này dùng Truyền Tống Trận rời khỏi đảo Hắc Phong, rồi sau đó không rõ tung tích.

Tư liệu tiếp theo là vài chỗ mà nhóm người Lục Vũ Tình có thể đi tới.

Tư liệu không nhiều lắm, Hàn Lập xem xong rất nhanh, ánh mắt hiện lên vẻ suy nghĩ.

“Đảo chủ, vì sao tiểu thư Vũ Tình đột nhiên mất tích. Ngài có đầu mối hoặc suy đoán gì không?” Người đầu tiên cất tiếng lần này là gã đại hán khôi ngô trong nhóm ba tên kia.

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người đều nhìn gã.

Ánh mắt Hàn Lập cũng nhìn gã đại hán. Theo như lời Quản Vĩnh kể lại, ba tên này cùng xuất thân ở một địa phương thuộc hải vực Hắc Phong có tên là Thiều Sơn Đảo nên được gọi là Thiều Sơn Tam Sát.

Tục danh của ba tên này không ai biết, chỉ dùng danh xưng là Sát Đại, Sát Nhị và Sát Tam. Tên đại hán khôi ngô chính là Sát Đại trong Tam Sát.

Thiều Sơn Tam Sát đều là Tán Tiên, ba tên này liên thủ, không ở một nơi cố định, làm việc ngang ngược nên có danh tiếng không nhỏ tại hải vực Hải Phong, có rất ít người dám trêu chọc bọn chúng.

“Mấy năm trước, tiểu nhi Lục Mặc ra ngoài rồi từ đó về sau một đi không trở lại. Nguyên Thần Đăng trong phủ cũng bị hủy. Đến nay vẫn chưa điều tra ra được kẻ nào làm chuyện này. Vũ Tình cùng huynh trưởng của nó luôn thân thiết nên hai năm qua vẫn thăm dò, tìm kiếm nguyên nhân cái chết của

Mặc Nhi dù đều bị ta quát bảo dừng lại. Lần này, nó đột nhiên mất tích có khả năng liên quan với việc này.” Trong mắt Lục Quân như hiện ra một tia thương cảm nhưng ngay lập tức đã khôi phục bình tĩnh, chậm rãi nói.

Nghe xong chuyện này, thần sắc mọi người khác nhau nhưng nhất thời đều trầm mặc lại.

Ánh mắt Hàn Lập có chút chớp động, không khỏi hiện lên trong đầu cuộc nói chuyện của Lục Vũ Tình và Phương Lãnh tại Thiên Dược Trai. Câu chuyện đúng là có đề cập tới tên huynh trưởng kia.

“Nếu như thế, tư liệu về công tử Lục Mặc không biết Đảo chủ có thể cung cấp cho chúng ta một chút, hẳn có trợ giúp đối với việc tìm kiếm tiểu thư Vũ Tình.” Sát Đại cùng hai tên còn lại trao đổi nhanh qua ánh mắt, rồi nói.

“Ngươi nói cũng có lý.” Lục Quân nhẹ gật đầu.

Y lấy ra một khối ngọc giản, sau đó lại lấy ra mười mấy khối ngọc giản trống, hoàn thành việc sao chép rất nhanh, rồi giao cho đám người Hàn Lập mỗi người một khối.

Thần thức Hàn Lập thăm dò vào trong. Các loại tư liệu bên trong chưa được sắp xếp lại nên có chút lộn xộn.

“A” Lúc hắn nhìn vào một phần tư liệu, trong nội tâm không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Đó là hình ảnh một cái mặt nạ đầu hổ màu lam, dù có chút mơ hồ.

Cái mặt nạ này tương tự mặt nạ của thành viên Vô Thường Minh, hơn nữa Hàn Lập nhìn có chút quen mắt.

“Cái này là... Giao Thập Lục!”

Hắn suy nghĩ một lúc, nhớ tới lúc chấp hành nhiệm vụ đảo Hồng Nguyệt trước đây cùng hành động với Giao Thập Lục. Mặt nạ của gã chính là mặt nạ đầu hổ.

“Chẳng lẽ Lục Mặc chính là Giao Thập Lục...” Hàn Lập thầm suy đoán nhưng chưa dám khẳng định.

Bỗng lúc này, Đảo chủ Lục Quân lại phất tay. Mười mấy khối lệnh bài màu đen bắn ra, rơi xuống bên cạnh mọi người.

“Những cái này là Hắc Phong Lệnh. Lúc thi hành nhiệm vụ này, chư vị có thể tùy ý sử dụng Truyền Tống Trận được bố trí ở các nơi trên đảo Hắc Phong.” Lục Quân nói.

“Đa tạ Đảo chủ.” Sắc mặt mọi người trở nên vui vẻ.

Truyền Tống Trận trên đảo Hắc Phong liên thông với không ít hòn đảo phụ cận. Chẳng qua, bởi vì khoảng cách giữa các hòn đảo cực kỳ xa nên phí tổn Truyền Tống Trận rất đắt đỏ. Nếu có Hắc Phong Lệnh có thể tiết kiệm không ít Linh Thạch.

“Còn về nội dung nhiệm vụ này, các ngươi không được truyền ra bên ngoài một chút nào, nếu không chớ trách Bản đảo chủ không nể mặt. Tại hải vực Hắc Phong này, nếu ta muốn giết một người thì dù kẻ đó ẩn náu ở chỗ nào cũng tuyệt đối không thể trốn thoát!” Sắc mặt Lục Quân đột nhiên trở nên lạnh như băng, như một người hoàn toàn khác, gằn giọng nói ra từng câu từng chữ.

“Đảo chủ yên tâm, chúng ta tuyệt đối không tiết lộ nửa câu!” Mọi người biến sắc, vội vàng đáp ứng.

Sau khi thần sắc trên mặt chậm rãi khôi phục lại, Lục Quân nói tiếp: “Chỉ cần có người có thể mang tiểu nữ về an toàn, ta nhất định thực hiện như lời đã nêu trong nhiệm vụ, hoàn thành một yêu cầu của người đó. Tuyệt đối không hai lời.”

“Nếu đã như thế, chúng tôi sẽ bắt đầu đi điều tra luôn. Cáo từ!” Sát Đại chắp tay chào Lục Quân, rồi cùng Sát Nhị, Sát Tam đi ra bên ngoài.

Hàn Lập cùng những người khác cũng nhanh chóng rời đi. Trong đại sảnh

chỉ còn một mình Lục Quân.

Đúng lúc này, bên cạnh y lóe lên, hiện ra một thân ảnh lão giả áo đen. Lão này râu tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại mịn màng như trẻ con, khí tức khổng lồ, rõ ràng là một tồn tại cường đại, Chân Tiên trung kỳ.

“Chỉ dựa vào những tên này có thể cứu được Vũ Tình sao?! Đảo chủ, hãy để ta hoặc lão Tam đi?” Lão giả áo đen mở miệng nói.

“Không được! Thanh Vũ Đảo gần đây liên tiếp có hành động, tựa hồ sẽ có động tác gì lớn. Thời điểm này, chúng ta đều không thể rời đảo Hắc Phong. Vũ Tình chỉ có thể giao cho những người này. Ta đã đồng ý thâm tạ, tin tưởng họ sẽ làm việc tận tâm tận lực.” Lục Quân lập tức lắc đầu, thở dài nói.

“Có thể...” Lão giả áo đen định mở miệng nói tiếp thì Lục Quân gạt tay ngăn lại.

“Sự việc có nặng nhẹ. Việc Vũ Tình chỉ có thể như thế trước đã.” Lục Quân khoát tay áo, trong giọng nói mơ hồ để lộ ra vẻ mệt mỏi.

“Ài, nha đầu Vũ Tình cũng thật là... Thời điểm này lại chạy đi.” Lão giả áo đen thở dài, dường như đã chấp nhận.

“Đều là do ta trước đây quá mức chiều chuộng nó nên mới khiến cho nó tùy ý làm bậy như thế. Lần này chờ nó trở về, ta nhất định sẽ quản giáo nó thật chặt.” Lục Quân hừ lạnh một tiếng.

“Cũng không thể trách Vũ Tình hết được. Đã nhiều năm rồi, chúng ta không thể tra ra nguyên nhân cái chết của Mặc nhi. Khó trách Tình nhi sốt ruột.” Lão giả áo đen lắc đầu nói.

Lục Quân giống như có chút buồn bực, đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, đi qua đi lại trong đại sảnh.

Y đi vài bước, rồi đứng lại, nói: “Nếu Vũ Tình chỉ là nhất thời mất tích thì không nói. Ta lo lắng nhất là nó không cẩn thận để bại lộ thân phận, rơi vào

trong tay bọn Thanh Vũ Đảo thì rất phiền toái.”

“Mặc dù Vũ Tình có chút đơn thuần nhưng vẫn có tính cẩn thận. Huống hồ trên người Tình nhi còn có linh bảo, có lẽ không có chuyện gì.” Lông mày lão giả áo đen cau lại nhưng miệng vẫn nói thế.

“Hy vọng là ta đa tâm.” Lục Quân chậm rãi nói.

...

Bọn Hàn Lập rời khỏi Đảo Vương Phủ quỷ dị, rồi tất cả cùng bay đến một chỗ. Trên đường đi, mọi người đều im lặng không nói gì.

Sau một lát, mọi người hạ xuống trước một tòa thành to lớn, có kiến trúc hình thoi, hoàn toàn được xây bằng gạch xanh.

Ở đại điện tầng một có hơn mười cái Truyền Tống Trận lớn nhỏ, tỏa ra hào quang trắng mơ hồ. Bên cạnh mỗi trận pháp đều ghi điểm đến là mười mấy hòn đảo phụ cận đảo Hắc Phong.

Hàn Lập thấy vậy, thoáng kinh ngạc.

Hắn ở đảo Hắc Phong đã mấy ngày đều xử lý các sự tình khác bên ngoài nhưng bù lại là nắm được tình hình đảo Hắc Phong và còn cả hải vực phụ cận.

Bên trong Đại điện Truyền Tống đánh dấu một vài hòn đảo, kỳ thật đều coi như thuộc phạm vi thế lực của đảo Hắc Phong.

So với đảo Ô Mông thì các đảo nhỏ xa xôi này có khác biệt. Đảo Hắc Phong nằm ở trung tâm hải vực Hắc Phong, có thực lực cường đại nên phạm vi thế lực không chỉ ở trong đảo mà một ít đảo nhỏ ở phụ cận cũng phải phụ thuộc vào, hình thành Liên minh.

Đảo Hắc Phong bởi vì có liên tiếp các Không gian Truyền Tống Trận ra ngoại giới, chiếm hết thiên thời địa lợi nên vô cùng phồn hoa.

Tuy nhiên, cũng chính bởi vì sự phồn hoa này mà bị không ít đảo phụ cận nhắm trúng, liên minh ghen ghét, nên có rất nhiều thế lực đối địch. Cuộc tranh giành giữa các bên chưa bao giờ dừng lại.

May mắn là Đảo chủ Hắc Phong có thực lực cường đại, tu vi đã đạt đến Chân Tiên hậu kỳ, Khách khanh, thủ hạ môn nhân đông đảo đủ để chấn nhiếp nên mới bảo vệ được đảo Hắc Phong được yên ổn. Các thế lực khắp nơi xung quanh cũng có trình độ nhất định nên duy trì hải vực Hắc Phong đến bây giờ tương đối bình yên.

Hàn Lập nghĩ đến những chuyện này, liền lắc đầu.

Cuộc tranh đấu này không liên quan gì đến hắn. Chỉ cần tìm được Lục Vũ Tình, hắn sẽ lập tức rời khỏi hải vực Hắc Phong này.

Lúc này, những người khác có lẽ đối với động tĩnh của Lục Vũ Tình cũng đều không có manh mối nào, nhưng trong lòng hắn lại mơ hồ thấy có chút ít manh mối.

Nghĩ tới đây, miệng hắn lộ nét tươi cười, mắt nhìn vào bên trong đại điện Truyền tống trận.

Trong đại điện lúc này trống rỗng, trừ mấy tu sĩ điều khiển ở bên cạnh mỗi cái Truyền tống trận, còn không có khách nhân nào cả.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn đến một cái Truyền tống trận, rồi cất bước đi tới.

Truyền tống trận này được đề cập bên trong tài liệu, chính là cái mà Lục Vũ Tình dùng để rời khỏi đảo, đến một địa phương có tên Ngưng Tụy Đảo.

Những người khác cũng có cùng suy nghĩ, sau khi dừng lại một lát thì đều đi tới chỗ đó.

“Chư vị tiền bối muốn dùng Truyền tống trận phải không?” Lão giả tóc xám đứng bên cạnh Truyền tống trận thấy đám người Hàn Lập đi tới, khẽ giật mình, rồi cung kính hỏi.

“Nói nhảm. Tới đây không muốn truyền tống thì muốn gì? Còn không nhanh lên, lão tử đang có việc gấp!” Sát Đại hừ lạnh một tiếng, lấy ra Hắc Phong Lệnh giơ lên, rồi cất bước vào trận pháp.

Những người khác cũng vội vã lấy ra Hắc Phong Lệnh, rồi đứng vào trận pháp.

“Vâng, vâng.” Lão giả tóc xám thấy Hắc Phong Lệnh trong tay mọi người, liền không dám chậm trễ, vội vàng phất tay đánh ra pháp quyết.

Trận pháp “ông ông” khởi động, hiện ra hào quang trắng chói mắt, khẽ quấn lấy thân hình đám người Hàn Lập biến mất, vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 145: Truy tìm dấu vết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập mới vừa cảm thấy trước mắt bị hào quang màu trắng loá mắt bao phủ, thì thoáng một cái đã xuất hiện trong một tòa thạch điện màu xanh, dưới chân là truyền tống trận.

“Sưu sưu sưu”!

Đám người vừa ra khỏi truyền tống trận, lập tức đã có mấy người hóa thành độn quang bay ra đại điện, phóng nhanh đi xa, trong đó bao gồm cả nhóm ba tên đại hán khôi ngô.

Nhiệm vụ này nói cho cùng chỉ có một người có thể hoàn thành nên cạnh tranh vô cùng kịch liệt.

Hàn Lập cùng mấy người còn lại nhìn nhau vài lần, rồi im lặng đi ra đại điện.

Ngoài điện là một bãi đất, đưa mắt nhìn bốn phía có thể lờ mờ thấy phía dưới là những con đường tỏa đi khắp nơi, người người bé như hạt vừng đang đi lại.

Nơi này hiển nhiên là một tòa thành trì, mặc dù nhìn cũng phải là nhỏ, cũng có chút phồn hoa nhưng so với thành Hắc Phong thì không đáng là gì.

"Nhìn dáng vẻ Liễu huynh hình như đã có kế hoạch rồi. Không lẽ huynh đã có đầu mối?" Quản Vĩnh đi tới, cười ha ha hỏi.

"Khổ nỗi Liễu mỗ ngay cả việc vị Lục tiểu thư kia có thể sẽ đi địa phương nào cũng còn chưa có đầu mối gì. Hay Quản huynh đã nghĩ ra manh mối gì?" Hàn Lập cười khổ một tiếng, hỏi ngược lại.

"Ta cũng không có đầu mối. Xem ra chỉ có thể từ từ tìm kiếm thôi." Quản Vĩnh thở dài, nói ra.

Hai người hàn huyên hai ba câu, rồi chia tay. Những người khác sớm đã ai đi đường nấy rồi.

Hàn Lập lật tay lấy ra một khối ngọc giản, chứa bản đồ chi tiết hải vực Hắc Phong, thả thần thức vào trong đó thăm dò, rất nhanh xác định vị trị của đảo Ngưng Tụy này.

"Quả nhiên là thế."

Trong mắt của hắn hiện lên vẻ như đã nghĩ tới điều gì, rồi hóa thành một đạo thanh quang mau chóng bay ra khỏi đảo Ngưng Tụy. Tại hải vực phụ cận bay lòng vòng một lúc, sau khi biết rõ là không có người theo dõi thì tay hắn bấm niệm pháp quyết.

"Xoẹt" một tiếng!

Trên người hắn hiện ra vô số hồ quang điện màu bạc, phía dưới lập tức lóe lên, hóa thành một trận pháp lôi điện hình tròn đường kính vài chục trượng, có vô số phù văn màu bạc ở bên trong lấp loé liên hồi.

Rồi một tiếng vang kinh thiên động địa truyền đến, trận pháp màu bạc biến mất không còn tăm tích, chỉ có mấy đạo hồ quang điện màu bạc còn sót lại trên không trung chớp động, rồi cũng tiêu tán đi rất nhanh.

Mấy ngày sau.

Ở một nơi nào đó của hải vực Hắc Phong lóe lên điện quang, một trận pháp màu bạc nổi lên giữa hư không, rồi lập tức tiêu tán, lộ ra thân ảnh Hàn Lập, sắc mặt mang theo mấy phần mỏi mệt.

Hắn nhìn khắp xung quanh một lượt, chỉ thấy ở một chỗ rất xa trên đường chân trời mơ hồ có một điểm đen, dường như là một hòn đảo.

"Cuối cùng đã đến."

Miệng hắn tự lẩm nhẩm một câu, rồi hắn không tiếp tục sử dụng Lôi Truyền Tống Trận nữa, mà hóa thành một đạo độn quang màu xanh, bay đến hòn đảo.

Với độn tốc hiện tại của hắn thì rất nhanh đã đến gần hòn đảo.

Hòn đảo trước mắt này quả thực là quỷ dị, cả mặt đất, cây cối cùng thảm thực vật cơ hồ đều một màu đỏ. Không ngờ đây đúng là nơi trước đây khi hắn chấp hành nhiệm vụ của Vô Thường Minh đã tới qua một lần, đảo Hồng Nguyệt.

Trong phạm vi thế lực của đảo Hắc Phong đến đảo Ngưng Tụy thì nơi có khoảng cách gần nhất chính là đảo Hồng Nguyệt, cộng với cái mặt nạ của Lục Mặc.

Những đầu mối này hết thảy đều chỉ về một hướng, đó là Lục Mặc có khả năng vô cùng lớn chính là Giao Thập Lục. Lục Vũ Tình rất có thể sau một phen tìm kiếm đã tra ra được những đầu mối này nên tìm tới đảo Hồng Nguyệt.

Mặc dù những điều trên cũng chỉ là Hàn Lập suy đoán, nhưng hiện tại hắn cũng chẳng có manh mối, cùng mục tiêu nào khác.

Hàn Lập nhìn đảo Hồng Nguyệt phía trước, nhíu mày.

Diện tích của đảo Hồng Nguyệt này quá lớn, với thần thức cường đại của hắn mà muốn dò xét toàn bộ một lượt cũng không biết phải tốn thời gian bao lâu.

Suy nghĩ một chút, rồi thân hình hắn đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng bay đến thành Hồng Nguyệt ở Khôn Châu, nơi Giao Thập Lục vẫn lạc.

Đồng thời, hắn dốc hết toàn lực khuếch tán thần thức, cảm ứng tình huống xung quanh.

Nếu không cách nào dò xét toàn bộ thì cũng chỉ có thể dò xét địa phương có khả năng lớn nhất mà thôi.

Bây giờ với tu vi đã khôi phục cùng toàn lực phi độn, vừa mới qua nửa ngày, hắn đã bay được gần nửa đường, nhưng dọc đường cũng không dò xét được mảy may vết tích nào.

"Ồ!"

Giống như chợt phát hiện ra cái gì, thân hình hắn dừng lại, hạ xuống phía dưới.

Tại một chỗ trong rừng rậm phía dưới, trên mặt đất có một vết chém rất dài, chừng mấy trăm trượng. Bùn đất phảng phất như đã trải qua một trận lửa lớn đốt cháy, hiện ra màu đen nhánh.

"Dấu vết chiến đấu này còn rất mới, hẳn là sự việc diễn ra cách đây không lâu." Mắt Hàn Lập sáng lên, thì thào nói.

Trong bùn đất đen kịt, mơ hồ còn có một chút tia ấm áp còn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Nhìn vết tích này thì xem ra người xuất thủ tối thiểu cũng có tu vi Đại Thừa.

Hàn Lập không lưu lại ở đây lâu, thân hình thoắt một cái đằng không, tiếp tục lao vùn vụt về phía trước.

Sau khi tận lực lưu ý phía dưới, quả nhiên sau đó phát hiện trên đường có không ít vết tích chiến đấu tương tự.

Sau gần nửa canh giờ, Hàn Lập đứng ở một chỗ trên thảo nguyên.

Mặt đất phía trước cháy đen một mảnh, hiện ra vô số hố to, sâu chừng mấy trăm trượng. Hiển nhiên là nơi này cách đây không lâu đã trải qua một trận chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Hàn Lập khuếch tán thần thức, tiếp đó một tay đưa ra, hất lên một cái.

Một chỗ trong hố bùn đất lớn phía trước khẽ động, một tấm vải màu đen bay ra, rơi vào trong tay hắn.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn vào tấm vải, trong đầu không khỏi hiện ra trang phục màu đen của những tên hộ vệ trên đảo Hắc Phong, vật liệu cùng tấm vải này giống nhau y hệt.

Vừa nghĩ đến đây, thân hình hắn bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh hồng, lóe lên, rồi biến mất phía chân trời.

Bất quá, sau hai ba nhịp hô hấp, phía trên hố to lại lóe lên điện mang màu bạc, hắn đã lại bay trở về.

Ở phía trước, hắn cũng không phát hiện thêm được vết tích chiến đấu nào.

Mặc dù không biết kẻ địch của Lục Vũ Tình là ai, nhưng hiển nhiên nàng cùng đồng bạn bên cạnh đã bị kẻ địch đánh bại hoàn toàn, chỉ là không biết hiện tại nàng sống hay chết mà thôi.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, hai mắt đột nhiên phóng lam quang rực rỡ, đồng thời hắc quang ở mi tâm lóe lên, hiện ra Phá Diệt Pháp Mục.

Ba đạo hào quang gồm hai lam một đen lập tức hội tụ trước người, ngưng tụ thành một mắt dọc khổng lồ, có màu hắc lam đan xen, tỏa ra lớp lớp quang mang hắc lam, khuếch tán ra xung quanh.

Trong hư không xung quanh, thiên địa linh khí hiện ra vô cùng rõ ràng, phảng phất có vô số điểm sáng bay ra, hình thành từng đạo quỹ tích tia sáng, trông vô cùng hỗn loạn.

Tuy nhiên, trong vùng hỗn loạn của những điểm sáng này, hắn lại thấy có một chút quang mang màu đỏ lưu lại, mơ hồ phiêu đãng theo một phương hướng nào đó.

Trong lòng của hắn khẽ động, không nói hai lời, phóng đi theo phương hướng đó, độn tốc tăng lên tới cực hạn, mơ hồ một cái đã biến mất ở nơi chân trời xa.

Sau khi bay đi không bao xa, Hàn Lập đột nhiên nhíu mày lại, ngừng độn quang, rồi bay theo một phương hướng khác.

Tại chỗ đó, kẻ lưu lại khí tức đã thay đổi phương hướng.

Sau mấy lần liên tiếp thay đổi phương hướng, khí tức lưu lại đó mới không thay đổi nữa, bắt đầu bay thẳng theo một hướng.

Hàn Lập thấy vậy, từ trong cơ truyền ra một tiếng sét đùng đoàng, bên ngoài thân hiện ra từng đạo hồ quang điện màu bạc.

Sau một tiếng sấm rền vang, thân ảnh của hắn liền từ từ biến mất vô tung. Sau một khắc, hắn liền xuất hiện ở ngoài mấy trăm dặm, rồi điện mang lại lóe lên, lần nữa biến mất.

Mỗi lần dùng Lôi độn thuật, hắn không dám truyền tống quá xa, sợ đối phương lại thay đổi phương hướng.

Tuy nhiên dù có như vậy, hắn vẫn dùng tốc độ không thể tưởng tượng mau chóng đuổi theo phía trước.

Khí tức lưu lại phía trước càng lúc càng rõ, khoảng cách giữa hai bên cũng đang rút ngắn nhanh chóng.

Trên không trung một chỗ hải vực phụ cận đảo Hồng Nguyệt, một đạo hồng quang chói mắt với tốc độ cực nhanh lao nhanh về phía trước. Trong hồng quang bao khỏa một chiếc phi thuyền màu đỏ lửa.

Trên phi thuyền có ba thân ảnh đang đứng, một nam tử trung niên mặt vuông, một lão giả râu hoa râm, đều mặc áo khoác lông màu xanh, trên ống tay áo thêu đồ án một đôi thanh vũ.

Đứng cạnh hai người là một thiếu nữ áo trắng, dung mạo cực kỳ xinh đẹp đang bị một sợi xiềng xích ánh hồng trói toàn thân, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn hận.

"Tốc độ tăng nhanh thêm một chút." Lão giả mặc vũ bào thỉnh thoảng nhìn xung quanh, lông mày hoa râm nhíu chặt, thúc giục.

"Kỳ huynh, đây đã là tốc độ cao nhất của phi thuyền Long Vũ rồi. Nếu cưỡng ép tăng tốc sẽ làm tổn thương tới linh tính của phi thuyền. Mà chúng ta đã xử lý hết bọn người đảo Hắc Phong, cũng lượn quanh rất nhiều đường rồi, chẳng lẽ còn có người có thể đuổi tới hay sao?" Nam tử mặt vuông có chút xem thường nói.

"Chưa trở về đảo Thanh Vũ thì không thể chủ quan. Tiếp tục tăng tốc, phi thuyền mà bị tổn thương thì để ta thay ngươi xử lý." Lão giả mặc vũ bào trầm giọng nói.

"Được." Nam tử mặt vuông nhún vai một cái, rồi tay đánh ra từng đạo pháp quyết.

Xung quanh Phi thuyền đột nhiên hiện ra vô số phù văn màu đỏ, lăn tăn như gợn sóng.

Tốc độ phi thuyền màu đỏ đột nhiên nhanh hơn khoảng ba phần mười, như điện chớp bay về phía trước. Hết thảy mọi thứ xung quanh trở nên vô cùng mơ hồ.

Lão giả mặc vũ bào thấy vậy thì sắc mặt mới khẽ dãn ra, lật tay lấy ra một cái trận bàn, đang định bấm niệm pháp quyết khởi động.

Vào thời khắc này, sắc mặt y bỗng nhiên biến đổi, quay người nhìn lại phía sau lưng.

"Kỳ huynh, thế nào?" Nam tử mặt vuông có chút nghi ngờ hỏi.

"Không tốt, có người đuổi tới!" Sắc mặt lão giả mặc vũ bào trở nên âm trầm, quát khẽ.

Nam tử mặt vuông lập tức quay đầu nhìn về sau lưng, lập tức cũng biến sắc.

Chỉ thấy tại một chỗ rất xa sau lưng, mơ hồ hiện ra một chút điện quang màu bạc, chớp động không thôi.

Nhưng đạo điện quang này mỗi lần chớp động thì lôi quang màu bạc liền tăng lớn mấy phần, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

"Độn tốc thật nhanh!" Con ngươi lão giả mặc vũ bào co rụt lại.

Thiếu nữ áo trắng thấy tình hình này, trong đôi mắt đẹp lại hiện ra một tia mừng rỡ.

"Đáng chết!"

Nam tử mặt vuông cắn răng một cái, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, hóa thành một đoàn huyết quang dung nhập vào phi thuyền, tay bấm niệm pháp quyết.

Phốc!

Phi thuyền đột nhiên phun ra những ngọn lửa màu huyết hồng. Toàn bộ thân thuyền phảng phất như bị thiêu đốt, tốc độ một lần nữa lập tức tăng nhanh lên gấp đôi, hóa thành một huyễn ảnh màu đỏ bắn về phía trước.

Mặc dù phi thuyền tăng tốc, nhưng so với điện quang màu bạc phía sau hiển nhiên còn chậm hơn một chút. Khoảng cách hai bên từ từ rút ngắn lại. Sau một lát, khoảng cách chỉ còn mấy chục dặm.

Lão giả mặc vũ bào sầm mặt lại, thanh quang lấp lóe trên thân, đang định hành động.

Đúng lúc này, lôi điện màu bạc phía sau bỗng nhiên sáng lên, bộc phát ra lôi quang vô cùng loá mắt, rồi biến mất không còn tăm tích.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu hai người vang lên một tiếng sét đùng đoàng,

hiện ra một tia lôi quang màu bạc.

Lại một tiếng nổ vang trời!

Một đạo hồ quang điện màu bạc to cỡ thùng nước bỗng nhiên hiện ra, từ trên trời mạnh mẽ bổ xuống phi thuyền.

------oOo------

Chương 146: Nhị tu đảo Thanh Vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: *cubihu*

Lão giả mặc vũ bào rùng mình, giơ một tay lên bắn ra một tia hào quang đen kịt, là một lá cờ nhỏ màu đen.

Cờ nhỏ phần phật, tỏa ra hào quang màu đen vô cùng chói mắt. Trong khoảnh khắc lẫn trong hắc quang hiện ra một cái đầu lâu ác quỷ mặt xanh nanh vàng, há cái miệng lớn đớp luồng điện quang màu bạc đang lao tới.

Bề mặt điện quang màu bạc đột nhiên hiện ra một tầng phù văn màu bạc, tốc độ đột nhiên tăng vọt, lóe lên, rồi chui vào trong miệng ác quỷ màu đen.

Lão giả mặc vũ bào gặp tình hình này, tựa hồ nghĩ tới điều gì, biến sắc.

Y không kịp phản ứng, một tiếng vang rất lớn truyền đến, đầu lâu ác quỷ mãnh liệt nổ tung, hóa thành khí đen đầy trời.

Đạo điện quang màu bạc đã co lại thành rất nhỏ bay ra từ trong khí đen, tiếp tục phóng điện, rồi hung hăng đánh vào mũi phi thuyền đỏ thẫm.

"Ầm" một tiếng, phi thuyền màu đỏ nổ tung.

Vào lúc này, lão giả mặc vũ bào cùng đại hán đã mang theo Lục Vũ Tình chạy trốn khỏi phi thuyền, xuất hiện ở trong hư không ngoài mấy trăm trượng.

Trong không trung, lôi quang màu bạc lập lòe vài cái, rồi tiêu tán, hiện ra thân ảnh Hàn Lập. Ánh mắt hắn liếc qua lão giả mặc vũ bào, rồi cuối cùng nhìn vào Lục Vũ Tình đang bị xiềng xích hồng quang trói quanh thân.

Thấy nàng chẳng qua là bị chế ngự, còn tính mạng cũng không đáng lo nên trong nội tâm hắn thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Các hạ là ai? Dám can đảm nhúng tay vào việc của Đảo Thanh Vũ, lá gan cũng không phải nhỏ!" Sắc mặt lão giả mặc vũ bào hơi trắng, nhìn Hàn Lập từ đầu xuống chân, trầm giọng quát.

"Đảo Thanh Vũ..." Lông mày Hàn Lập cau lại, ánh mắt nhìn vào đồ án trên ống tay áo của lão giả mặc vũ bào.

Đảo Thanh Vũ tại hải vực Hắc Phong có tiếng tăm lừng lẫy, trừ đảo Hắc Phong ra thì là một trong mấy hòn đảo có thế lực lớn nhất. Uy danh đảo chủ Thanh Vũ Chân Nhân cũng không hề thua kém đảo chủ Hắc Phong, không biết bao nhiêu vạn năm trước tu vi đã đạt đến Chân Tiên trung kỳ đỉnh phong. Hiện tại, y đã tiến thêm một bước nữa hay không thì cũng không ai biết.

Đến ngày hôm nay, thế lực đối địch lớn nhất của đảo Hắc Phong chính là đảo Thanh Vũ rồi.

Nhất là mấy năm gần đây, đảo Thanh Vũ không ngừng lôi kéo các thế lực khác ở xung quanh hải vực, mơ hồ tạo ra vị thế ngang đảo Hắc Phong.

Những ý niệm này chẳng qua chỉ lóe lên trong đầu Hàn Lập rồi biến mất. Sau một khắc, trên người hắn lại lóe lên điện mang màu bạc, một lần nữa biến mất ngay tại chỗ, cũng không có chút ý tứ nào muốn trả lời hai tên kia.

Trong nháy mắt, thân hình Hàn Lập xuất hiện ở hư không cách không xa phía sau lưng hai người lão giả mặc vũ bào một cách quỷ mị. Lôi điện màu bạc quấn quanh toàn thân, bàn tay hắn đánh một trảo ra hư không phía trước.

Một đạo hồ quang điện màu bạc tạo thành đại thủ xuất hiện trên đỉnh đầu hai tên kia, rồi mạnh mẽ chụp xuống.

Oanh!

Đại thủ chưa đến, một cỗ lực lượng đáng sợ giống như bài sơn đảo hải đánh xuống.

Lúc này, bên trên làn da lão giả mặc vũ bào thình lình được bao trùm bởi từng đạo ma văn màu tím. Hai luồng ma diễm màu tím đen chẳng biết từ lúc nào hiện ra, đan xen lẫn nhau, rồi quấn quanh tạo thành một hỏa trụ ngút trời màu tím đen bao phủ thân thể của y vào bên trong.

"Ầm ầm" một tiếng!

Đại thủ lôi điện màu bạc chộp vào bên trên hỏa trụ màu tím đen. Tại chỗ tiếp xúc, hai đạo hào quang màu bạc tím đột nhiên bộc phát ra như sóng khí, tràn khắp bốn phía.

Đại thủ lôi điện tuy mãnh liệt nhưng tựa hồ cũng bị ngăn cản lại.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa trên người nam tử mặt vuông liên tục chớp động hào quang đỏ. Gã đã sớm tế ra mười ba đoản đao màu đỏ đón gió biến lớn đến hơn mười trượng. Thân đao đỏ thẫm lượn lờ hỏa diễm.

Tiếp theo vài tiếng "viu viu"!

Mười ba hỏa diễm cự đao bắn nhanh ra, thừa dịp đại thủ lôi điện bị ngăn lại, lập tức hung hăng trảm lên phía trên, chém thật sâu vào trong đó.

Ầm ầm ầm!

Bên trên đại thủ, điện mang màu bạc chợt hiện, rồi mãnh liệt nổ tung, hóa thành vô số điện mang màu bạc quét ra bốn phương tám hướng, biến phạm vi tầm hơn mười trượng xung quanh thành một mảnh lôi hải màu bạc.

Vụ nổ sinh ra gió mạnh tàn sát bừa bãi khiến lão giả mặc vũ bào cùng nam tử mặt vuông không kịp đề phòng, thân hình không khỏi lùi lại mấy bước.

Nhưng vô luận là điện quang màu bạc hay là gió mạnh đều không mảy may chạm đến người Lục Vũ Tình đứng cách hai tên đó không xa vì khi sắp

chạm đến thân thể nàng thì lập tức giống như là cá bơi lách sang hai bên mà qua.

Điều này làm cho nàng lúc đầu sợ tới mức không dám mở mắt thì lúc này thần sắc thoáng buông lỏng.

Nhưng ngay sau đó, lôi quang đang bay tán loạn đột nhiên ngừng lại, rồi giống như là cá voi hút nước, mãnh liệt hội tụ lại với nhau, ngưng tụ thành một lôi trận màu bạc bao phủ nàng lại.

"Hỏng bét!"

Nam tử mặt vuông khó khăn lắm mới ổn định thân hình, thét một tiếng kinh hãi. Cánh tay gã vung lên, một đạo đao quang màu đỏ như hỏa điểu bay ra, bổ vào Lôi trận.

Cùng lúc đó, một ngọn ma diễm màu tím đen từ bên cạnh bay vụt đến, giao nhau rồi cùng phóng tới Lôi trận.

Nhưng đã muộn, phía trên trận pháp lóe lên lôi quang màu bạc, thân ảnh Lục Vũ Tình ở bên trong biến mất vô tung. Sau một khắc, thân ảnh nàng xuất hiện ở bên cạnh Hàn Lập, những xiềng xích hồng quang trên người đã không còn sót lại chút nào.

Nam tử mặt vuông thấy cảnh này, sắc mặt cứng đờ.

Hỏa trụ màu tím đen ở bên cạnh cuốn lại rồi quay về, hiện ra thân ảnh lão giả mặc vũ bào. Ma văn trên người đã lặn hết, mặt y không có biểu lộ gì nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ vô cùng giận dữ.

"Đa tạ các hạ xuất thủ cứu giúp! Không biết xưng hô như thế nào?" Trong nội tâm Lục Vũ Tình vừa mừng vừa sợ, không ngớt lời cảm ơn Hàn Lập.

"Tại hạ Liễu Thạch, phụng mệnh lệnh tôn đến đây cứu người." Hàn Lập thản nhiên nói, ánh mắt vẫn chưa nhìn nàng.

"Phụ thân..." Lục Vũ Tình khẽ giật mình.

Không chờ nàng định nói gì, đột nhiên Hàn Lập vung cánh tay lên. Trận pháp lôi điện màu bạc lập tức hiện ra, bao phủ cả hai người, rồi lóe lên điện quang, lập tức thân ảnh hai người biến mất ngay tại chỗ.

Oanh oanh!

Vô số cự đao được hỏa diễm bao bọc từ trên trời giáng xuống, chém vào chỗ hai người vừa mới đứng, tự nhiên thành chém vào hư không, nhao nhao chui vào phía dưới hải vực.

Toàn bộ mặt biển lập tức như sôi trào, rồi ù ù trắng xóa, nổi lên từng cơn sóng dữ.

Trong hư không cách đó không xa, Hàn Lập đứng sóng vai cùng Lục Vũ Tình. Giờ phút này, nàng mới phản ứng kịp với chuyện vừa mới xảy ra, bộ dạng còn vô cùng sợ hãi.

"Ngươi lui xa một chút." Hàn Lập trầm giọng nói.

"Vâng... Ngươi cẩn thận." Lục Vũ Tình nghe vậy, biết không nên chậm trễ, vội vàng bay về phía xa.

Vù vù!

Vô số hỏa diễm cự đao kèm theo sóng lửa cực nóng một lần nữa gào thét lao tới, nhằm đầu Hàn Lập chém xuống, hầu như phong tỏa tất cả đường lui của hắn.

Hàn Lập thấy vậy, không nói hai lời, nhấc hai tay. Mấy đạo hồ quang điện màu bạc to lớn bị trúng chưởng tâm liền bắn ra. Mặt ngoài của chúng lóe ra vô số phù văn lôi điện màu bạc, ngưng tụ thành mấy quả Lôi cầu màu bạc cực lớn, nghênh đón hỏa diễm cự đao.

Mặt ngoài Lôi cầu lập lòe vô số phù văn màu bạc, tỏa ra tán loạn điện mang cực nóng, xì xì rung động.

Thình lình đúng là Tế Lôi Thuật mà Hàn Lập nắm giữ được khi ở Linh Giới.

Hôm nay, hắn dùng Tiên Linh Lực thúc giục Lôi Bằng lực, chẳng những nhanh gấp mấy lần so với trước, mà khi thi triển ra các loại bí thuật cũng càng là dễ dàng, thuận buồm xuôi gió.

Ầm ầm ầm!

Lôi cầu và diễm đao va chạm vào nhau, liên tiếp truyền đến tiếng nổ long trời lở đất, hiện ra mấy vầng mặt trời, khiến cho hư không gần đó một hồi ông ông chớp lên. Từng vệt dấu vết di chuyển mà mắt thường có thể thấy được hiện ra.

"Viu viu" vài tiếng!

Vô số hỏa diễm đoản đao ở trung tâm nổ tung, rồi bắn ngược trở về. Linh quang trên bề mặt chúng trở nên ảm đạm, hiển nhiên bị hao tổn không nhẹ. Mà thân hình nam tử mặt vuông thì lảo đảo, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng nhợt.

Tất cả diễn ra nhanh như tốc độ ánh sáng. Lúc này, ở cách đó không xa, toàn thân lão giả mặc vũ bào tỏa ra hào quang ma văn màu tím sáng rực. Sau lưng y chẳng biết từ lúc nào hiện ra một ma ảnh ba đầu sáu tay to lớn màu tím đen, khuôn mặt nhìn không rõ, chỉ có thể nhìn thấy sáu cái đầu lóe ra con mắt màu tím dữ tợn, tóe hung mang.

Ma ảnh bỗng nhiên ngửa đầu gào lên một tiếng. Sáu bàn tay to lớn ấn vào hư không.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hư không xung quanh truyền đến một tiếng nổ đùng, tiếp theo, cả không gian phảng phất như sụp đổ. Sáu vòng xoáy to lớn đen kịt lăng không hiện ra, bao bọc tất cả khu vực trên dưới, trái phải.

Hai hàng lông mày của hắn cau lại, trên người hiện ra điện quang màu bạc, định một lần nữa thi triển lôi độn thuật.

Đúng lúc này, vô số hào quang màu đen từ bên trong vòng xoáy màu đen cuốn ra nhanh như điện, cuồn cuộn một hồi, thành từng vòng trói thân thể Hàn Lập vào trong đó.

Ngay tại thời điểm hắc hà quấn người, điện quang màu bạc quanh thân thể Hàn Lập cùng linh quang hộ thể đều tiêu tán, thậm chí Tiên linh lực đang vận hành trong cơ thể hắn cũng trở nên chậm chạp.

"Xen vào việc của người khác, đi chết đi!" Trong mắt lão giả mặc vũ bào lóe lên vẻ lạnh lẽo. Tay y liền biến đổi pháp quyết.

Ma ảnh to lớn há mồm phun ra một ngọn ma diễm to lớn màu tím đen, liền hóa thành một cây hoả mâu màu tím đen.

Vèo một tiếng!

Hỏa mâu phóng nhanh như điện, hóa thành tàn ảnh tím đen, hung hăng đâm vào ngực Hàn Lập. "Bùm" một tiếng nổ tung. Một ngọn lửa lớn tỏa ra vầng sáng lòe loẹt, lóa mắt...

Lục Vũ Tình ở chỗ xa xa thấy cảnh này, ngọc dung biến sắc, nhưng cũng không vì thế mà quay người bỏ chạy.

Hai người lão giả mặc vũ bào cùng nam tử mặt vuông thấy nàng như vậy thì thần sắc buông lỏng, nhưng tiếp theo, sắc mặt lại đồng thời đại biến.

Diễm quang tan hết, một điểm dấu vết trên ngực Hàn Lập cũng không có. Toàn thân hắn từ trên xuống dưới được một tầng quang mang nhàn nhạt bao bọc, ngăn cách hào quang màu đen ở bên ngoài.

"Cái này là..."

Ánh mắt lão giả mặc vũ bào lộ ra vẻ không dám tin, lập tức nhìn vào quang mang ngưng tụ bên ngoài thân Hàn Lập. Trong nội tâm y lộp bộp, rơi vào hoảng loạn.

"Chúng ta không phải là đối thủ của hắn. Chạy mau!" Nam tử mặt vuông

kinh sợ, hô to.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, trên bụng hiện ra đồ án bảy ngôi sao. Thân thể ra sức giãy giụa, một cỗ lực lượng đáng sợ bộc phát, hư không phụ cận ù ù chấn động.

Rắc rắc rắc!

Hắc hà quấn quanh thân thể hắn lập tức đứt đoạn, sáu vòng xoáy màu đen cũng biến mất theo.

Vừa mới quay người chạy đi không bao xa, ma ảnh sáu tay sau lưng lão giả mặc vũ bào sau không hề có dấu hiệu, đột nhiên nổ tung. Ma ảnh to lớn chớp liên tục vài cái, rồi cũng tiêu tán theo.

Trên mặt lão giả hiện lên một tia đỏ ửng bất thường, buồn bực hừ một tiếng, thân hình loạng choạng ngã.

Sau lưng y nhoáng lên một thân ảnh, hiện ra Hàn Lập. Hắn không nói hai lời, đánh ra một quyền.

Trên người lão giả mặc vũ bào lóe lên hắc quang, hiện ra một bộ ma giáp đen kịt, mặt ngoài khắc trận văn phức tạp, lóe ra u u hào quang đen giống như kim loại.

Đồng thời trên tay y sáng lên hắc quang, tựa hồ còn định làm gì đó.

Vào thời khắc này, “hừ” một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên vang lên trong tai lão giả.

Trong đầu y phảng phất như bị cái dùi đâm mạnh một phát, không khỏi hét thảm một tiếng, hắc quang trong tay lập tức tán loạn.

Nắm đấm của Hàn Lập hóa thành một tia chớp, đánh vào bên trên ma giáp màu đen, xé rách dễ như trở bàn tay, rồi xuyên qua ngực lão giả.

"Bụp" một tiếng!

Thân thể lão giả mặc vũ bào lập tức chia năm xẻ bảy, thành mảng lớn huyết vũ phiêu tán, thậm chí Nguyên Anh của y cũng không kịp thoát ra, liền bị một cỗ man lực chấn vỡ.

------oOo------

Chương 147: Đoạt công

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

Cùng lúc, một đạo độn quang màu đỏ vội vã bay đi, lóe lên liền biến mất ở nơi xa.

Bên trong độn quang, chính là nam tử mặt vuông, giờ phút này, vẻ mặt gã tràn đầy sợ hãi.

Hàn Lập cũng không thu hồi nằm đấm, điện quang màu bạc lần nữa lóe lên quanh thân, thân hình biến mất ngay tại chỗ.

Oanh long long!

Mấy tiếng nổ mạnh truyền tới từ chân trời phía xa, rồi bộc phát ra hào quang vô cùng chói mắt, chợt hiện rồi tắt, liền khôi phục như thường, đạo độn quang màu đỏ cũng tùy theo biến mất không thấy.

Cách đó không xa, Lục Vũ Tình thấy tình hình này, đôi mắt nàng trợn lớn, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng với những biến cố vừa xảy ra.

Mấy hơi thở đi qua, một đạo thanh hồng bay vụt về, hào quang thu vào, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Lục Vũ Tình nhìn qua khuôn mặt hắn, một khuôn mặt bình thường, thoạt nhìn không chút nào thu hút, biểu hiện của nàng có chút phức tạp, tựa hồ không biết nói gì cho phải.

“Lục tiểu thư, phụ thân ngươi đang chờ, chúng ta đi thôi.” Hàn Lập nói.

Lục Vũ Tình nghe vậy, im lặng không nói gì, chỉ quay lại nhìn về phía đảo Hồng Nguyệt, thần sắc tựa hồ có chút do dự.

“Ở đây gần đảo Thanh Vũ, chưa chắc chỉ có hai tên kia. Về chuyện của lệnh huynh, tin tưởng lệnh tôn sẽ xử lý tốt.” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

“Làm sao ngươi biết...” Lục Vũ Tình trợn đôi mắt đẹp.

“Lúc trước xuất phát cứu người, lệnh tôn đã nói chuyện này cho chúng ta biết.” Hàn Lập giải thích.

“Các người?” Lục Vũ Tình sững sờ.

“Trừ tại hạ ra, còn có hơn mười đạo hữu khác đều đang tìm kiếm ngươi, chẳng qua Liễu mỗ gặp vận khí tốt, vừa vặn ở gần đây. Lệnh tôn đại nhân vì muốn ngươi bình an trở về đã phải bỏ một cái giá không nhỏ.” Thần sắc Hàn Lập như thường nói ra.

“Được rồi, ta về cùng người.” Lục Vũ Tình khẽ thở dài, u buồn nói.

...

Trên không trung của một mảnh hải vực bao la bát ngát, hai đạo hồng quang cùng nhau phóng đi, tốc độ nhanh cực điểm, trong chốc lát đã qua mấy trăm dặm.

Bên trong hào quang là hai nhân ảnh, một nam một nữ. Một người mặc áo bào xanh, một người mặc y phục trắng như tuyết, chính là Hàn lập cùng Lục Vũ Tình.

Sắc mặt Lục Vũ Tình có chút trắng xám, nghiêng đầu nhìn thoáng qua thanh niên cạnh nàng không xa một cái, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Không cần lo lắng. Phía trước sắp tới đảo Ngô Tùng rồi, chỗ đó có Truyền Tống Trận truyền tống về gần đảo Hắc Phong.” Hàn Lập không nhìn nàng, mở miệng an ủi.

“Tốt... Lần này làm phiền Liễu đại ca rồi.” Thiếu nữ khẽ gật đầu.

Nàng khi trước vốn chịu một chút tổn thương, sau đó tuy rằng phục dụng qua đan dược trị thương, nhưng mấy ngày nay liên tục di chuyển, hao lực nhiều, đến cùng vẫn có chút khó chịu đựng nổi.

Hàn Lập khoát tay áo không nói gì thêm.

Trên thực tế, vì chiếu cố nàng, hắn đã cố ý giảm tốc độ phi hành. Dù sao thì cũng do hắn không có Pháp bảo phi hành phù hợp để có thể mang nàng cùng đi.

Ngay khi hai người bay được hơn một nghìn dặm, khó khăn lắm mới bay qua một quần đảo, Hàn Lập bỗng cau mày lại, dừng thân hình, miệng khẽ quát một tiếng.

“Chờ một chút”

Lục Vũ Tình khẽ giật mình, miệng khẽ nhếch định hỏi.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói ra thì phía chân trời bỗng xuất hiện ba đạo độn quang bay tới.

“Đây là...”

Lục Vũ Tình sợ hãi, vừa định kêu thành tiếng, nhưng thấy Hàn Lập đưa hai tay đến chắn trước người mình với vẻ điềm tĩnh thì trong nội tâm nàng không khỏi buông lỏng một chút.

Chỉ thấy ba đạo độn quang bay tới cách hai người mấy trăm trượng thì thu lại hào quang, hiện ra ba nhân ảnh, hai nam một nữ.

Trong đó, cầm đầu là một gã nam tử khôi ngô, đi theo sau lưng là một thiếu phụ che mặt bằng lụa đen cùng một thanh niên cơ bắp.

Ba tên này chính là bọn Thiều Sơn Tam Sát mà Hàn Lập đã gặp ở Phù Tín Điện.

“Hắc hắc, vị đạo hữu này khổ cực rồi, giao Lục đại tiểu thư lại cho chúng ta. Hành trình tiếp theo chúng ta sẽ hộ tống nàng bình yên trở về đảo Hắc Phong.” Đại hán khôi ngô nhìn thiếu nữ áo trắng sau lưng Hàn Lập, sắc mặt vui mừng, cười khanh khách nói.

“Mấy vị đạo hữu có ý gì?” Thần sắc Hàn Lập như thường, mang vẻ nghi hoặc hỏi.

“Tiểu tử, ngươi thức thời thì không nên hỏi nhiều như vậy. Nhân dịp tâm tình chúng ta không tệ lắm, lập tức cút ra khỏi phiến hải vực này.” Thanh niên cơ bắp cười hắc hắc nói.

“Khuyên các hạ một câu, tuy rằng Lục đảo chủ đã đồng ý điều kiện rất mê người, nhưng cũng phải có mạng mới hưởng được.” Thiếu phụ che mặt cũng tham gia khuyên nhủ.

“Lục tiểu thư là do tại hạ tìm thấy trước, mấy vị đạo hữu làm như vậy, không cảm thấy có chút quá mức sao?” Hàn Lập cau mày, dùng vẻ cười mà như không cười, nói.

“Quá mức? Hình như là có chút... Nếu đạo hữu đã nói như vậy thì cùng lưu lại ở đây. Chúng ta chịu trách nhiệm tiễn ngươi về nhà.” Sắc mặt đại hán trầm xuống, lạnh giọng nói, nhấn mạnh hai chữ “về nhà”.

Hàn Lập nghe vậy, không hề biến sắc. Ngược lại, thiếu nữ áo trắng đứng đằng sau lại sốt ruột, lo lắng, quyết định tiến lên phía trước.

“Ba vị tiền bối, đừng làm khó Liễu đại ca được không? Trên đường về tiếp theo còn gặp nhiều khó khăn, tại sao ba vị không cùng hợp tác để hộ tống ta trở về. Đến lúc đó ta chắc chắn sẽ thỉnh cầu phụ thân trọng thưởng ba vị ngang bằng.” Lục Vũ Tình cân nhắc một chút, rồi nói.

Đại hán khôi ngô nghe vậy, lộ vẻ do dự, tựa hồ đang suy tính thiệt hơn.

Thiếu phụ che mặt cũng giữ im lặng, không nhìn thấy chút thay đổi nào trên khuôn mặt.

Ngay tại thời điểm thiếu nữ cho rằng lời mình nói ra có tác dụng, thanh niên cơ bắp lộ vẻ giảo hoạt mở miệng nói ra.

“Công hộ tống cứu người tuy lớn, nhưng ban thưởng cũng có hạn. Đương nhiên ít một người thì chỗ tốt sẽ nhiều hơn một phần rồi.”

Đại hán khôi ngô nghe vậy, khẽ nhướng lông mày, đáy mắt hiện lên một tia sát ý.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi đưa tay sờ cằm.

“Liễu đại ca, hảo hán không vì thiệt thòi trước mắt, tạm thời người hãy rời đi. Đợi đến lúc về đảo Hắc Phong, ta sẽ tự mình báo cáo phụ thân tình hình thực tế.” Đúng lúc này, Lục Vũ Tình lại đột nhiên truyền âm cho Hàn lập.

“Nhiệm vụ mà Lục đảo chủ tuyên bố chẳng qua là tìm được ngươi, hoặc là mang ngươi trở về an toàn, cũng không có yêu cầu mang về từ trong tay ai. Cho nên dù bọn chúng giết ta, sau đó dẫn ngươi trở về thì coi như hoàn thành nhiệm vụ, phụ thân ngươi cũng không thể không hiểu. Huống hồ, lúc đó ván đã đóng thuyền, phụ thân ngươi cũng sẽ không vì một người xa lạ như ta, lại đi truy cứu ba gã Tán Tiên.” Hàn Lập quay đầu nhìn nàng mỉm cười, lắc đầu, rồi nói.

Lục Vũ Tình nghe vậy, không khỏi sững sờ, hiển nhiên nàng lúc trước cũng không có nghĩ tới điều này.

“Huống hồ, ngay từ đầu ba người bọn chúng cũng không có ý định thả ta đi. Thiều Sơn Tam Sát, ta nói không sai chứ?” Hàn Lập nhìn ba người, cao giọng hỏi.

“Chậc, chậc, vốn không muốn ra tay trước mặt Lục tiểu thư, xem ra là không được rồi.” Đại hán khôi ngô lại không hề do dự, thẳng thắn thừa nhận.

Lục Vũ Tình nghe vậy, sắc mặt rút cuộc trở nên khó coi. Nàng bước lên một bước, ngăn trước người Hàn Lập, mở miệng nói.

“Liễu đại ca có ân cứu mạng ta, nếu như các ngươi nhất định phải giết chàng, trước hết phải bước qua ta rồi hãy nói.”

Ba người đại hán khôi ngô nghe vậy, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

Hàn Lập nhìn thân ảnh nhỏ nhắn đứng trước người, cũng có hơi chút động dung.

“Liễu mỗ vốn không có thói quen trốn sau lưng nữ nhân...” Hắn thò tay vỗ nhẹ lên vai thiếu nữ, nhẹ nhàng kéo nàng ra phía sau lưng, rồi nói.

Vừa mới dứt lời, thân hình hắn đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp theo trong nháy mắt, một mảnh lôi điện màu bạc “Hí...iiiii” một tiếng hiện lên sau lưng thanh niên cơ bắp, tiếp sau “ầm ầm” nổ tung.

Một lưới điện màu bạc lập tức trải rộng hơn trăm trượng, cùng vô số hồ quang điện tứ tán ra, một đạo thanh ảnh mơ hồ xuyên qua lưới điện.

Chỉ nghe bên trong điện quang vang lên một tiếng kêu thảm, một đạo nhân ảnh được bao phủ bởi băng tinh màu đen lao vọt ra, hạ xuống bên cạnh đại hán khôi ngô.

“Tam đệ...”

Đại hán khôi ngô cùng thiếu phụ che mặt đều cả kinh, hiển nhiên không dự liệu được Hàn Lập ra tay quyết đoán với tốc độ lại cực kỳ nhanh như vậy.

Hầu như chỉ là một cái chớp động, đã đánh trúng tên thanh niên cơ bắp.

Lục Vũ Tình đứng đó cũng bị màn này làm cho sững sờ, sợ hãi không ít. Bất quá, nàng liền nhớ tới thực lực Hàn Lập lúc cứu mình, tâm tình bình tĩnh hơn vài phần.

“Tạch tạch tạch....”

Sau một loạt tiếng băng tinh vỡ vụn rơi xuống, tên thanh niên cơ bắp lần

nữa hiện ra thân hình. Toàn thân gã cháy đen, quần áo rách tả tơi, trên đỉnh đầu còn bốc lên từng sợi khói đen, thoạt nhìn có chút chật vật.

“Đại ca, Nhị tỷ, một lát đừng giết hắn ngay, ta muốn lột da hắn, lại có một mặt trống mới!” Thanh niên cầm mấy miếng đan dược ăn vào, nghiến răng nghiến lợi nói.

Dứt lời, bàn tay vung lên, ô quang lập tức lóe lên trước người, hiện ra một cái trống màu đen to bằng vò gốm.

Thân trống rất tròn, bên ngoài được che bởi một lớp da trống màu vàng như nến, thoạt nhìn không có gì kỳ dị, nhưng nếu cẩn thận nhìn kĩ có thể làm cho người ta sởn da gà.

Chỉ thấy bên cạnh phần thân trống lại có một gương mặt già nua, hai hốc mắt và miệng đều trống không, thoạt nhìn giống như là một bộ da mặt bị lột nguyên vẹn vậy.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày có chút nhăn lại, cổ tay hơi đảo. Một thanh trường kiếm màu đen lập tức hiện ra trong tay hắn.

Chỉ thấy hắn điểm mũi chân vào hư không, vung kiếm chém xuống thanh niên cơ bắp.

Trong hư không lập tức bạo khởi mấy trăm đạo kiếm ảnh màu đen, như sóng lớn vỗ bờ, chồng chất đập xuống.

“Keng...”

Đúng lúc này, giữa không trung vang lên tiếng thanh thúy.

Một loạt gợn sóng lan truyền trong hư không mà mắt thường không thể thấy được, hóa thành từng cỗ sóng âm liên miên không dứt, chấn vỡ màn kiếm ảnh màu đen, rồi triệu tiêu lẫn nhau.

Chỉ thấy đại hán khôi ngô chẳng biết từ lúc nào chắn trước người thanh niên cơ bắp. Một tay gã nâng một cái khánh cổ màu xanh đen, tay kia nắm

một cái chày đồng điêu khắc đầu thú cổ quái.

Ở cách gã không xa, ả thiếu phụ đã ôm trong ngực một cây đàn tỳ bà làm bằng xương trắng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lên dây đàn màu đen.

------oOo------

Chương 148: Đấu Tam Sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

“Người này có chút cổ quái, đừng có nhẹ tay, nhanh sử dụng chiêu đó đi.” Lông mày của đại hán khôi ngô cau lại, mở miệng nói.

"Tùng tùng tách..."

Không thấy hai người còn lại đang ở đâu, chỉ có một hồi âm thanh vang lên dồn dập giống như đang hành quân gấp gáp vậy.

Trên mặt biển, sóng to gió lớn đột nhiên nổi lên dữ dội.

Mây mù trên bầu trời nhanh chóng tụ lại, hoá thành một đám mây đen như mực rộng mấy trăm dặm, che kín cả mặt biển phía dưới khiến cho ánh nắng chợt trở nên u ám, giống như là hoàng hôn.

"Tranh tranh tranh..."

Một hồi âm thanh từ dây cung đàn Tỳ Bà vang lên, bỗng nhiên sáng lên hai luồng bạch quang từ bên trong đám mây đen, giống như là hai toà tháp khổng lồ phá tan mây đen phóng xuống.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy mây đen đang từ từ bay lên, chính giữa có một cái gì đó mơ hồ giống như một con quái vật khổng lồ đang từ từ hiện ra.

Hắn hướng mắt nhìn thoáng qua Lục Vũ Tình đang ở trên hư không, mặt mũi nàng tràn đầy vẻ kinh sợ. Hắn suy nghĩ một lát, đột nhiên vung ống tay áo lên.

Chỉ nghe một âm thanh “Hô” vang lên.

Một luồng khí lưu màu xanh bay ra, bao bọc lấy thiếu nữ áo trắng.

Không đợi cho nàng kịp làm bất kỳ phản ứng gì, luồng thanh phong này đã cuốn lấy nàng bay về một phía cách nơi này hơn ngàn dặm.

Sau khi giải quyết xong chuyện này, Hàn Lập nhanh chóng cầm lấy thanh kiếm, mũi chân đạp mạnh xuống hư không, lao nhanh lên trời, bay về phía ba người kia.

Từng tiếng “Keng” vang vọng từ hư không.

Mây đen bỗng nhiên cuồn cuộn tách ra hai bên, bầu trời bị vỡ ra tạo thành một khe hở lớn, giống như là Thiên Môn xuất hiện, mơ hồ mang theo hồng thuỷ ngập trời hạ xuống.

Một khắc sau, một luồng bạch quang loé lên, một cây cốt đao màu trắng dài mấy trăm trượng xuất hiện từ bên trong mây đen, hung hăng chém xuống.

Trên thân đao đang bị bạch diễm hừng hực thiêu đốt trở nên gần như trong suốt, truyền ra nhiệt độ cao vô cùng nóng rực. Những nơi cây đao đi qua, hư không vang lên tiếng nổ long trời lở đất liên tiếp không dừng.

Thân hình Hàn Lập dừng lại một chút, cổ tay cầm kiếm vòng một cái, cầm kiếm ngược lại, chuyển hướng mũi kiếm từ đâm thẳng thành xiên chéo, chém lên bầu trời.

Một mảng kiếm ảnh màu đen giống như sương mù chồng chất với nhau lại thành một ngọn núi cao, bay đến cốt đao màu trắng.

“Oanh long long "

Một trận chấn động kinh thiên động địa xuất hiện, tầng tầng lớp lớp kiếm ảnh liên tiếp nứt vỡ, hoá thành vô số mảnh vỡ nhỏ màu trắng rơi tán loạn, giống như Tiên Nữ rải hoa.

Một hồi thiên dao động địa chấn, tầng tầng kiếm ảnh nhao nhao nứt vỡ, hóa

thành vô số mảnh vỡ, đầy trời trắng Hỏa tứ tán rơi vãi, như Thiên Nữ tán hoa.

Còn cốt đao màu trắng thì chấn động liên tục, bay ngược về bên trong đám mây đen.

Thân hình Thiều Sơn Tam Sát triệu hoán ra mây đen bạch cốt đột nhiên nhoáng lên một cái, khẽ phát ra một tiếng rên.

Ở bên kia, Hàn Lập cũng bị kéo xuống dưới gần trăm trượng mới có thể ổn định lại thân hình.

Trên mặt biển xung quanh, vô số bạch diễm rơi vào nước không bị tắt ngấm, giống như Bạch Liên chứa đựng, chập chờn sinh tư thế. Trong khoảnh khắc, khiến cho mặt biển phía dưới hoá thành một mảnh thảo nguyên đầy tuyết trắng.

Hàn Lập nhìn lại trường kiếm màu đen trong tay mình, phía trên nó dính từng sợi bạch diễm, đang không ngừng nung nóng thân kiếm.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lật tay lấy ra Kim Lân đặt trong lòng bàn tay, tay còn lại cầm chặt thân kiếm, dùng Kim Lân nhẹ nhàng chùi sạch.

Những sợi tơ bạch sắc hoả diễm lập tức giống như là cặn bã bình thường, bị hắn chà sạch không còn một chút nào.

"Oanh long long..."

Giữa không trung đột nhiên vang lên tiếng trống rền vang như sấm.

Ngay sau đó, âm thanh dây cung đột nhiên gảy nhanh, khiến cho âm thanh bùng nổ lên.

Mây đen đầy trời chuyển động cuồn cuộn, một bàn chân xương màu trắng khổng lồ giống như sơn phong đạp mạnh xuống từ trên không, giống như đỉnh núi Thái Sơn giẫm đạp xuống Hàn Lập.

Hàn Lập dựng kiếm lên, Thanh Nguyên Kiếm Quyết trong người nhanh chóng vận chuyển. Áo bào trên người hắn bay phấp phới mặc dù không có gió.

Khi mũi chân của hắn giẫm mạnh xuống dưới, một luồng sóng khí vô cùng cuồng bạo lập tức ép xuống, khiến cho mặt biển bên dưới bị lõm xuống thành một hình cung rộng vài trăm trượng, làm cho cả người hắn nhanh như chớp phóng thẳng lên trời

"Vù vù vù "

Một hồi cuồng phong xuất hiện, phạm vi mười dặm bên ngoài thân thể hắn nhanh chóng xuất hiện từng luồng kiếm ảnh to như ngọn núi giống như nấm mọc sau mưa. Kiếm ảnh bay theo hắn, bắn lên trời xanh.

Bàn chân xương khổng lồ màu trắng được bao phủ bởi bạch diễm cuồn cuộn khiến cho không khí rung chuyển vang lên âm thanh “Đồm độp” như bị bỏng. Nó mang theo một luồng khí thế nóng bỏng và hung hãn cuồng bạo, ầm ầm va chạm với rừng kiếm ảnh vô cùng dày đặc.

"Oanh long long "

Một tiếng nổ chấn động trời xanh vang lên, bàn chân xương khổng lồ màu trắng ầm ầm nổ tung, làm cho thân hình của Bạch cốt Cự Nhân cao hơn ngàn trượng trong mây đen đột nhiên lảo đảo, rơi ầm xuống mặt biển, khiến cho vô số cơn sóng lớn ngập trời xuất hiện.

Kiếm ảnh màu đen đầy trời cũng liên tiếp nứt vỡ, cùng với bạch sắc hoả diễm rơi tứ tán khắp nơi.

Mặt biển bị sóng nhiệt làm cho bốc hơi, hoá thành một mảnh khí trắng mơ hồ tràn ngập xung quanh.

Thân ảnh Hàn Lập loé lên rồi xuất hiện từ bên trong sương mù, tay hắn nắm lấy trường kiếm màu đen. Không biết là do bị bạch sắc hoả diễm nung nóng chảy hay là do khong thể thừa nhận Kiếm khí kinh người của Thanh Nguyên Kiếm Quyết mà hiện tại trường kiếm đã gãy làm đôi.

Hắn thở dài một hơi, thu hồi tàn kiếm. Nội tâm có chút hoài niệm về Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn.

"Ngao..."

Hắn đột nhiên há miệng hét lên một tiếng thét vô cùng cuồng bạo. Cơ bắp trên người hắn nhanh chóng bành trướng, thân thể tăng vọt, rất nhanh sau đó liền biến thành Kim Mao Cự Viên to lớn không thua kém Bạch Cốt Cự Nhân một chút nào

Ba người đại hán khôi ngô thấy vậy, sắc mặt vốn đã có chút trắng bệch đột nhiên càng trở nên khó coi. Miệng bọn họ liên tục ngâm tụng pháp quyết, ngón tay gảy đàn càng lúc càng nhanh.

Theo từng đợt âm thanh cổ quái phát ra, thân hình Bạch cốt Cự Nhân đứng dậy, tay cầm cốt đao màu trắng, chém tới Kim Mao Cự Viên.

Cự Viên nắm chặt nắm đấm, nhảy tới đón lấy cốt đao.

Một đao phá không bay tới, một quyền đánh lên trời, hai bên va chạm ầm ầm vào nhau.

"Oanh oanh oanh..."

Theo hai thân ảnh to lớn không ngừng chém vào nhau, khắp nơi trong hải vực bắt đầu xuất hiện từng con sóng lớn cao động trời.

Lúc này, ở một nơi cách xa mấy ngàn dặm, Lục Vũ Tình mặc dù không bị ảnh hưởng của luồng lực chiến đấu còn sót lại, nhưng mà nàng vẫn có thể cảm nhận được thiên địa nguyên khí trong mảnh hải vực kịch liệt chấn động. Nội tâm nàng không khỏi cảm thấy kinh sợ.

Đôi mắt của Bạch cốt Cự Nhân đột nhiên loé lên bạch quang sáng ngời. Hai luồng Hoả Long bạch diễm vô cùng to lớn bay ra, giãy giụa thân hình giữa không trung, công kích về phía Kim mao Cự Viên.

Cự Viên gào thét một tiếng, song quyền giơ lên cao hướng về phía Hoả Long đang bay đến, nện xuống liên tiếp.

Một âm thanh "Oanh" vang lên.

Đầu lâu của hai con Hoả Long bị song quyền của Cự Viên đánh nổ tung, hoá thành bạch diễm đầy trời, mang phần còn lại của thân thể nuốt sống.

Dưới sức nóng khủng khiếp của hoả diễm, làn da thuỷ hoả bất xâm của Cự Viên xuất hiện từng sợi khói trắng, xung quanh tràn ngập một luồng mùi hương da lông bị đốt cháy khó ngửi.

Kim Mao Cự Viên giống như không phát hiện ra điểm bất thường, toàn thân bị bạch diễm lượn lờ. Nó đột nhiên vọt tới trước, nhảy lên cao, giơ nắm tay phải lên, hướng về đầu lâu của Bạch Cốt Cự Nhân đập xuống liên tục.

Bạch Cốt Cự Nhân hơi khuỵ xuống, vội vàng dùng hai tay nâng cốt đao lên đón đỡ nắm đấm

Chỉ nghe một tiếng "Két" vang thật lớn.

Nắm đấm của Cự Viên mang theo sức mạnh của thiên quân vạn mã đập mạnh vào trên cốt đao, khiến cho cốt đao vỡ thành từng mảnh văng ra khắp nơi.

Thiều Sơn Tam Sát đang sử dụng toàn bộ sức lực điều khiển Bạch Cốt Cự Nhân đột nhiên thân thể chấn động kịch liệt."Phốc" một tiếng, bọn họ đồng thời phun ra một ngụm máu tươi.

Kim mao Cự Viên vẫn không chịu bỏ qua, một bước liền bắt kịp, tay năm tay mười, song quyền đánh liên tục lên lồng ngực của Bạch Cốt Cự Nhân như là người đang đánh trống.

"Phanh phanh phanh..."

Từng tiếng vang to lớn vang lên liên tiếp không ngừng. Xương khớp trên người Bạch cốt Cự Nhân nứt ra thành từng khe hở, từng mảng xương vỡ rơi

xuống không ngừng, cơ thể trở nên rách mướp, lung lay sắp đổ xuống.

"Nhanh! Thúc giục Phần thiên Huyết diễm!" Đại Sát chẳng thèm quan tâm đến máu tươi trên khoé miệng, nhanh chóng lau đi rồi quát lớn.

Dứt lời, gã duỗi tay lấy ra một cái cổ Khánh, sau đó đột nhiên dập đầu một cái, một đoạn ngón tay bị chém đứt rơi vào bên trong Khánh, màu xanh đen trên thân khánh đột nhiên sáng lên một mảnh hồng quang.

Cùng lúc đó, thiếu phụ lụa đen dùng dây đàn cắt đứt ngón tay, bôi máu tươi lên phía trên Tỳ Bà. Còn thanh niên cơ bắp thì đem ngón tay đặt vào bên trong miệng của mặt người trên cái trống của gã.

Ba người đồng thời cho ba kiện Pháp Bảo tinh huyết của mình.

Có thể thấy Kim mao Cự Viên đang muốn dùng một quyền để đập nát Bạch Cốt Cự Viên. Nhưng đột nhiên một luồng hồng quang vỡ tung, thân thể bạch cốt chuyển từ trắng sang hồng trong thoáng chốc.

Bao phủ trên người Cự Viên đang là bạch diễm, lập tức chuyển thành huyết diễm. Màu sắc ngọn lửa cũng chuyển thành màu máu.

"NGAO..."

Một trận bỏng đau đớn kịch liệt truyền đến, Cự Viên phát ra một tiếng gào thét, thân hình bèn lui về phía sau.

Kim Lân đột nhiên xuất hiện tầng tầng lớp lớp bên ngoài cơ thể Cự Viên, đem ngọn lửa huyết sắc ngăn cản bên ngoài thân thể. Nhưng mà, không có chút tác dụng nào, đau đớn kịch liệt vẫn như cũ, không ngừng truyền đến nội tâm hắn.

Theo sự xuất hiện của huyết diễm, nhiệt độ khắp nơi trong hải vực đột nhiên tăng mạnh đến một mức độ khủng bố kinh người, một mảng lớn hải vực bị sóng nhiệt làm cho bốc hơi, hoá thành khí trắng tiêu tán.

Kim mao Cự Viên cùng Bạch cốt Cự Nhân đang nằm dưới mặt biển, tiếp

theo liền gượng dậy.

Cự Viên bị huyết diễm công kích bên trong, còn bên kia thì khí thế quanh thân Bạch cốt Cự Nhân bỗng nhiên phóng lớn. Những chỗ bị tổn thương trên cơ thể, đang hồi phục lại với một tốc độ mà mắt thường có thể dễ dàng nhìn thấy được.

Trong hư không, bàn tay cương kia vuốt nhẹ một cái, một thanh cốt đao đỏ nhu máu liền hiện ra từ hư không. Bàn tay khổng lồ của Cự nhân nắm chặt cây đaoc đột nhiên quét ngang về phía Cự Viên.

Một tiếng "Oanh" vang thật lớn.

Phần bụng của Kim mao Cự Viên bị dính phải công kích, cảm thấy giống như bị va chạm với núi cao, liền bắn ra ngoài. Trên mặt biển xuất hiện một vệt sóng nước to lớn.

Không đợi cho Cự Viên đứng dậy, Huyết cốt Cự Nhân đã nhảy lên thật cao, hai tay cầm đao hướng xuống phía dưới. Cự Nhân rơi thẳng xuống từ không trung, hướng về phía đầu lâu của Cự Viên mà bổ xuống.

Tinh quang trong mắt Cự Viên bỗng loé lên, thân thể trong nước biển nhanh chóng nhảy lùi về phía sau, khó khăn lắm mới tránh thoát được cốt đao, sau đó liền tiếp tục lui về sau.

Cùng lúc đó, quanh thân Cự Viên nổi lên ngân quang, một luồng hoả diễm màu bạc bắt mắt lập tức lan ra từ trên bả vai của hắn, bao phủ toàn thân lại.

Chỉ nghe âm thanh “Phốc phốc” nổ tung trên người, là do mảng lớn ngân diễm đang bao phủ lại những huyết sắc hoả diễm, điên cuồng thôn phệ bọn chúng.

Ngay lập tức, một tiếng hú gọi của cự điểu bỗng vang lên.

Ngân diễm quanh thân Cự Viên bay ra, hoá thành một con cự điểu khổng lồ màu bạc, “Oanh" một phát, đập vào trên lồng ngực của Huyết Cốt Cự Nhân.

Chỉ thấy một đoàn lớn ngân diễm tản ra khắp nơi, hoá thành vô số đốm lửa nhỏ màu bạc, trải dài quanh thân Cự Nhân.

Không đợi cho Cự Nhân kịp phản ứng, những đốm lửa nhỏ màu bạc liền tràn ra giống như là lửa cháy lan ra đồng cỏ, hoá thành một Hỏa y màu bạc to lớn, bao vây toàn bộ Huyết Cốt Cự Nhân lại.

Những huyết diễm đang bám vào quanh thân Cự Nhân nhanh chóng lui về phía sau, kịch liệt co rút lại. Nhưng vẫn không có chút tác dụng gì, bị ngân diễm nhào tới thôn phệ.

------oOo------

Chương 149: Đại Đấu giá hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Đây là thứ quỷ quái gì vậy?"

Đại hán khôi ngô nhìn ngân diễm phía trên, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệt. Hai người còn lại cũng lộ ra sắc mặt giống như vừa gặp phải quỷ, bộ dạng đầy uất ức, hận không thể lập tức chạy trốn.

"Rống..."

Quanh thân của Kim mao Cự Viên có nhiều vết cháy, khí tức dữ tợn bên trong hai con mắt càng lúc càng nồng đậm. Ngay vị trí ngực bụng của Cự Viên sáng lên bảy điểm tinh quang hơi mờ. Hai tay nó đột nhiên vung lên một quyền khổng lồ hướng đến vị trí của Huyết cốt Cự Nhân.

Quyền ảnh to lớn màu vàng bên trong có chứa bạch quang mờ mịt mang theo thế như vạn tấn gào thét bay ra, đập ầm ầm vào lồng ngực của Huyết cốt Cự Nhân.

"Ầm ầm", một tiếng vang thật lớn!

Vô số xương cốt huyết sắc nổ tung, hoá thành xương vụn bay đầy trời, rơi xuống khắp nơi.

Một nửa Huyết cốt Cự Nhân còn lại, thân thể tàn phế lung lay lay sắp ngã. Cuối cùng, không chịu được nữa liền đổ sập xuống biển, toát ra một mảng khí trắng, tan rã không còn chút dấu vết.

Cùng lúc đó, Pháp bảo trống to làm bằng da người, tỳ bà làm bằng xương trắng và khánh cổ xanh đen trong tay ba người Thiều Sơn Tam Sát cũng đồng loạt vỡ ra, hoá thành ba vầng sáng chói mắt. Từng luồng gợn sóng mà

mắt thường có thể thấy được, giống như sóng to gió lớn lan ra quét sạch khắp bốn phương tám hướng. Những nơi nó đi qua, hư không đều vang lên tiếng oanh minh không ngừng.

Từng luồng trùng kích kịch liệt khiến cho ba người Thiều Sơn Tam Sát bị chấn động chảy ra máu tươi lênh láng, thân người bị bắn ra xa ngoài trăm trượng.

Tại một chỗ khác, thân hình của Cự Viên dần dần thu nhỏ lại, trở về hình dạng con người.

Hàn Lập phất tay đánh ra một chiêu, lập tức Ngân diễm Hoả điểu vừa mới lập được đại công, thu hồi đôi cánh lại chao liệng một vòng rồi bay về, chui vào bên trong tay áo của hắn rồi biến mất.

Thông qua sự liên hệ bởi thần hồn, Hàn Lập phát hiện Tinh Viêm Hoả Điểu hình như bởi vì lúc nãy được ăn huyết diễm no nê mà có vẻ hơi hưng phấn, hắn nghĩ hơn phân nửa là sẽ có thu hoạch được gì đó.

"Đi mau!"

Trong hư không, cách đó hơn trăm trượng, Đại Sát vừa mới ổn định được thân hình liền hét lên một tiếng, hai người còn lại thần sắc hoảng sợ bay vọt tới trước người của gã.

Bọn họ một tay đồng thời bấm niệm một cái pháp quyết kỳ dị, mặt khác lại cho nổ tung một cánh tay của mình, hoá thành một chùm huyết vụ, bao phủ lấy ba người bọn họ.

Ba người bị huyết vụ cuốn lấy, loé lên một cái liền hoá thành một luồng độn quang huyết hồng kinh thiên động địa bắn thẳng lên trời với tốc độ nhanh kinh người, trong nháy mắt đã vượt qua hơn nghìn dặm.

Hàn Lập thấy vậy, bên trong cơ thể khẽ rung động, từng luồng lôi điện màu bạc trong chớp mắt lan ra toàn bộ cơ thể hắn. Một tiếng sấm rền vang, cả người hắn liền biến mất ngay tại chỗ.

Tại một nơi cách đó hơn vạn dặm, thân hình ba người Thiều Sơn Tam Sát thoáng cái hiện ra, sắc mặt tái nhợt như tàu lá chuối, đã dần bình tĩnh lại.

Bọn họ vừa định sử dụng một chút đan dược, điều dưỡng hô hấp thì liền nghe phía trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng sét đùng đoàng rền vang.

Từng luồng hồ quang điện màu bạc cỡ cái chén ăn cơm cuồng thiểm, sau đó liền đan xen quấn lấy nhau tạo thành một trận bàn lôi quang điện đường kính hơn 10 trượng.

Ở trung tâm lôi trận là thân ảnh Hàn Lập đang lơ lửng, sắc mặt hững hờ.

Bỗng nhiên hắn giơ tay ra đánh một trảo vào hư không.

Hồ quang điện màu bạc ở xung quang còn chưa kịp tan đi liền lập tức ngưng tụ lại với nhau, hóa thành một viên lôi cầu trắng tinh phát ra từng tiếng oanh minh liên tiếp, nằm gọn trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, ném lôi cầu trong tay xuống dưới.

Một tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên dữ dội.

Ba người Thiều Sơn Tam Sát cảm nhận được một cảm giác sợ hãi áp bức kinh người từ trên trời giáng xuống, hồn vía đều bay lên trời.

Bọn họ nguyên khí đã tổn thương khá nhiều, căn bản là không có cách nào trốn thoát được, chỉ có thể sử dụng tay còn lại nhanh chóng bấm niệm pháp quyết khiến cho quang mang quanh thân cuồng thiểm, tế luyện tất cả các Pháp bảo để tăng thêm khả năng bảo vệ thân thể.

Ầm ầm!

Một luồng lôi trụ màu bạc to như vạc nước từ trên chín tầng trời bắn thẳng xuống, nuốt lấy thân ảnh ba người bọn họ.

Từng tiếng nổ tung vang dội kéo theo từng âm thanh kêu gào thảm thiết vang lên, Thiều Sơn Tam Sát ở bên trong Tế Lôi Thuật, thần hình câu diệt!

Hàn Lập liếc nhìn đám tro tàn đang rơi xuống mặt nước. Sau đó, điện quang lóe lên quanh thân, thân hình hắn từ từ biến mất.

...

Khoảng nửa tháng sau.

Bên trong điện Quân Thiên tại phủ Đảo Vương, thành Hắc Phong.

Một nam tử mặc cẩm bào khí thế hùng hồn, đang ngồi ngay ngắn trên đại ỷ khắc hoa, tay khẽ vuốt cằm nhìn qua nam tử mặc áo bào màu xanh. Trong mắt nam tử cẩm bào lộ ra vẻ tán thưởng không chút che giấu.

"Liễu đạo hữu, lần này tiểu nữ Vũ Tình có thể bình yên trở về Hắc Phong đảo, công lao của ngươi là lớn nhất. Lúc trước ta có nói sẽ có hậu tạ, ngươi muốn cái gì thì cứ việc nói ra." Nam tử tươi cười, cao giọng nói ra.

Nam tử mặc áo bào xanh đứng trong điện chính là Hàn Lập.

"Lục đảo chủ, sỡ dĩ tại hạ nhận nhiệm vụ này không phải vì bất cứ kì trân dị bảo gì. Chỉ là hy vọng có thể có được một danh ngạch, đợi đến lúc mở ra Truyền Tống Đại trận có thể thuận lợi rời khỏi Hắc Phong Hải vực là được rồi." Hàn Lập bình tĩnh đáp.

"Chỉ thế thôi?" Lục Quân khẽ giật mình, có chút không dám tin hỏi.

"Chỉ thế thôi." Hàn Lập xác nhận nói.

"Lúc ngươi cứu được tiểu nữ và hộ tống về đây, Vũ Tình có nói với ta một chút chuyện về ngươi. Quả thực không giấu giếm, ta cũng là người quý trọng người tài, dự định để cho ngươi ở lại đây, trở thành một trong những Phó đảo chủ ở Hắc Phong đảo này cũng không phải là chuyện khó khăn gì." Lục Quân suy nghĩ một chút liền nói.

"Đa tạ đảo chủ nâng đỡ, tại hạ có nguyên do không thể không rời khỏi nơi này. Đành phải phụ lòng tốt của đảo chủ rồi." Hàn Lập có chút áy náy nói

ra.

Lục Quân nghe vậy, thần sắc có chút thất vọng không giống như đang giả vờ chút nào.

"Đã như vậy thì ta cũng không thể cưỡng ép ngươi được. Danh ngạch truyền tống lần này, ngươi có một chỗ. Ngoài ra, ta còn có một chút lễ vật coi như tạ lễ, mong rằng ngươi không từ chối."

Nói rồi, gã vung tay lên, một cái túi trữ vật màu xanh biển liền bay ra, rơi xuống trước người Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không từ chối, lấy tay bắt lấy. Hắn cảm tạ một tiếng, sau đó liền cáo từ rời khỏi điện.

Sau khi hắn rời khỏi đây, Lục Vũ Tình lúc này đã thay bộ quần áo mới tinh mới bước ra từ phía sau đại điện. Nàng đi đến bên cạnh Lục Quân, sắc mặt tràn đầy vẻ thất vọng.

"Phụ thân, tại sao người không thử giữ lại Liễu đại ca một chút nữa? Chẳng lẽ người không tin lời nói của con hay sao?" Nàng có chút thất vọng, nói ra.

"Hoàn toàn không phải vậy. Ta cảm thấy thực lực của người này, nếu so với lời nói lúc trước của con, còn muốn cao hơn một bậc." Vẻ mặt Lục Quân có chút trịnh trọng, nói ra.

"Nếu là như vậy, tại sao phụ thân còn để..."

Lục Vũ Tình chưa kịp nói xong, liền bị Lục Quân khoát tay áo làm cho im bặt.

"Thứ nhất, người không phải là vật trong ao, cũng không muốn lưu lại Hắc Phong Hải vực này. Thứ hai, ta cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn, giữ bên người chưa chắc là chuyện tốt. Cho nên, hắn có thể rời khỏi nơi này, đó mới chính là lựa chọn tốt nhất."

"Thế nhưng mà..."

Lục Vũ Tình còn muốn nói thêm gì đó, đột nhiên nghe Lục Quân trầm giọng nói tiếp:

"Vũ Tình! Bây giờ, Hắc Phong đảo của chúng ta gặp phải tình huống cực kỳ phức tạp mà ngươi không thể tưởng tượng nổi đâu. Sự tình của đại ca ngươi ta rất mệt rồi, nếu lần này ngươi không được Liễu Thạch kịp thời cứu về, ngươi có biết sẽ tạo ra hậu quả nghiêm trọng như thế nào không?"

"Con... Thật xin lỗi, phụ thân." Lục Vũ Tình nghe vậy, sắc mặt trở nên ảm đạm, rưng rưng nước mắt, yếu ớt nhận sai.

Lục Quân thở dài, không đành lòng trách móc nặng, ôm lấy con gái vào lòng, vỗ nhè nhè vào bờ vai của con mình.

Cùng lúc đó, Hàn Lập sau khi rời khỏi phủ Đảo chủ, trực tiếp bay ra khỏi Hắc Phong thành, hướng về Dậu Dương Sơn.

Trở lại động phủ, hắn đi qua khỏi nhà chính, đến hậu viện.

Sau khi hắn đánh ra mấy đạo pháp quyết để mở trận pháp che giấu, một vườn thảo dược nho nhỏ liền xuất hiện trước mắt hắn.

Ở chính giữa vườn thảo dược, một mầm non thực vật màu tím đen đang đứng lẻ loi trơ trọi, nếu so với cỏ dại ở ven đường thì không có chút khác biệt gì, nhìn nó rất bình thường.

Nhưng mà, trên thực tế, mầm non này chính là hạt giống của Đản Hồn hoa được hắn đổi từ bên trong Vô Thường Minh. Hàn Lập chăm sóc tỉ mỉ lắm mới có thể mọc lên được mầm non.

Hiệu suất nảy mầm của hoa này cực kỳ thấp. Mặc dù hắn có rất nhiều hạt giống, nhưng sau khi sử dụng hơn phân nửa, mới có thể chăm sóc ra được một mầm non như vậy.

Hắn thấy hoa này không gặp chút trở ngại nào mới yên lòng một chút. Sau đó, Hàn Lập bố trí lại trận pháp che giấu, đi về trong phòng mình.

Hàn Lập lấy ra túi trữ vật được Hắc Phong đảo chủ cho, cũng không vội vàng mở ra mà dùng thần thức để tra xét rõ ràng bên trong.

Sau khi xác nhận không có gì kỳ quái, hắn mới mang đi luyện hóa, lấy ra đồ vật bên trong túi.

Đồ vật trong túi trữ vật rất ít, ngoại trừ một cái lệnh bài màu đen lớn chừng bàn tay ra thì chính là một đống nhỏ Cực phẩm Linh thạch.

Hàn Lập đếm qua một chút, ước chừng có khoảng 200 khối, cũng coi như là thu hoạch không tồi.

Hắn tiện tay thu hồi Linh thạch, sau đó đem miếng lệnh bài kia đánh giá cẩn thận.

Lệnh bài này cầm hơi nặng tay, phía trên trải đầy linh văn, một bên mặt khắc lấy hai chữ "Hắc Phong", mặt còn lại là hai chữ "NA Di".

Thấy như thế, nội tâm hắn thở ra nhẹ nhàng.

Chuyến đi này, mặc dù gặp phải một chút trắc trở, nhưng cuối cùng cũng đạt được mục đích.

Xuân qua đông đến, trong nháy mắt đã trôi qua hơn ba năm.

Hiện tại, số lượng tu sĩ bên trong Hắc Phong thành, nhất là tu sĩ cấp cao từ Hợp Thể kỳ trở lên càng ngày càng nhiều. Trong thành, khắp nơi đều treo đèn kết hoa, giống như đang muốn tiến hành một sự kiện trọng đại gì đó.

Đại Đấu giá hội ở Hắc Phong thành cứ trăm năm một lần sắp được tổ chức, quả thực có thể xem như một sự kiện trọng đại!

Mỗi lần diễn ra Đại Đấu giá hội đều sẽ xuất hiện các loại tài liệu cực kỳ trân quý, điển tịch công pháp cao cấp, các loại cực phẩm đan dược, thâm chí có chút trân bảo sẽ chỉ xuất hiện ở Đại Đấu giá hội mà thôi.

Tất cả tu sĩ cao cấp ở Hắc Phong Hải vực giống như đều đang tụ tập ở đây. Thậm chí một số thế lực đối địch với Hắc Phong đảo cũng tạm dừng giao đấu, ký kết hiệp nghị đình chiến, cử người đến Hắc Phong đảo tham gia thịnh hội.

Trên đỉnh núi Dâu Dương, tại một tòa động phủ nào đó đang yên lặng bên vách núi.

Cửa lớn đóng chặt từ từ mở ra, Hàn Lập từ từ đi ra. Nhưng mà, giờ phút này, hắn không có sử dụng gương mặt thật của mình mà dùng mặt nạ của Vô Thường Minh để huyễn hóa thành một đại hán râu quai nón với làn da đen thui.

Đứng từ động phủ ở Dậu Dương sơn, có thể thấy rõ ràng tình cảnh bên trong Hắc Phong thành giờ phút này cực kỳ náo nhiệt.

Hàn Lập mỉm cười, đối với Đại Đấu giá hội trăm năm một lần này, nội tâm của hắn cũng có chút mong chờ.

Nghĩ như vậy, thân hình hắn nhoáng lên, hóa thành một đạo thanh quang bay về bên trong thành.

Khu vực trung tâm Hắc Phong thành, một tòa cung điện hùng vĩ màu vàng đứng im đang lơ lửng giữa không trung.

Cung điện này cao chừng trăm trượng, diện tích cực kỳ lớn, sử dụng ngọc thạch màu vàng để xây dựng, tản ra một tầng oánh quang màu vàng, nhìn cực kỳ đẹp đẽ hoa mỹ.

Trên cửa chính của cung điện có tấm biển viết ba chữ lớn "Kim Vân Các", như rồng bay phượng múa.

Ngoại trừ cửa chính để vào Đại điện, thì ở ba hướng còn lại cũng đều có một cửa ra vào.

Bốn cái cầu thang màu vàng to lớn duỗi ra từ cung điện nối với mặt đất ở mỗi cạnh. Thỉnh thoảng, có từng luồng độn quang đáp xuống cầu thang, đi

vào bên trong Kim Vân các.

Kim Vân các này chính là hội trường diễn ra Đại Đấu giá hội.

------oOo------

Chương 150: Đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Bên ngoài Kim Vân Các, một đạo thanh quang từ đằng xa bay tới, hạ xuống bậc cầu thang trước cung điện, hiện ra thân ảnh một đại hán râu quai nón. Chính là Hàn Lập sau khi thay đổi dung mạo.

Hắn quan sát cung điện hùng vĩ trước mắt qua một lượt, đi nhanh tới hướng cửa điện đang mở.

Hai bên cửa điện có rất nhiều vệ sĩ áo đen đang đứng, tiếp đón các tu sĩ tới.

"Tiền bối tới tham gia đại hội đấu giá này phải không?" Thấy Hàn Lập đi tới, một tên vệ sĩ áo đen lập tức tươi cười tiến đến nghênh đón.

"Hôm nay tới đây không tham gia đại hội đấu giá thì làm gì?" Hàn Lập nhướng mày, có chút không hài lòng.

"Kính xin tiền bối chớ trách. Đại hội đấu giá lần này cùng những năm trước có chút thay đổi, cho nên vãn bối cần giải thích cho tiền bối một chút." Vệ sĩ áo đen cười làm lành nói.

"Nói cho ta nghe?" Hàn Lập hỏi.

"Nhân số tham gia đấu giá hội lần này so với những năm qua nhiều hơn rất nhiều. Để khống chế nhân số nhằm ngăn chặn một ít khách nhân tới xem náo nhiệt mà không có ý định đấu giá, đại hội quy định người tham gia đấu giá hội cần giao nạp một số Linh Thạch, xem như Phí vào bàn. Bất quá, chỉ cần tiền bối tại hội đấu giá đấu được bất luận bảo vật gì thì sau đó chúng ta sẽ trả lại cho Người khoản Linh Thạch này." Vệ sĩ áo đen cung kính nói.

"Ồ, còn có quy định này. Cần bao nhiêu Linh Thạch?" Hàn Lập có chút lơ

đễnh nói.

Vệ sĩ áo đen đang định nói tiếp…

"Láo xược! Sao dám ăn nói như thế với tiền bối. Lui xuống!" Một nam tử trung niên có vẻ là quản sự bước nhanh tới, quát vệ sĩ áo đen này lui xuống.

Hàn Lập nhìn nam tử trung niên một lượt. Tên này là một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ.

"Tên thủ hạ này không hiểu chuyện, kính xin tiền bối chớ trách. Đây chỉ là chút ít quy định đối với khách nhân bình thường, còn như tiền bối là Đại tu sĩ Chân Tiên cảnh, có thể đi theo lối dành riêng cho khách quý, tất nhiên không cần giao nạp Linh Thạch. Tuy nhiên, ở ngoài này thì giống nhau, mời Người vào bên trong." Nam tử trung niên cung kính nói.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi cười một tiếng.

Xem ra vô luận tại bất kỳ địa phương nào, đều coi thực lực là số một. Tu vi hơn người sẽ hưởng đãi ngộ khác rất nhiều.

Hắn nghĩ như vậy, khẽ gật đầu với đối phương, bước vào đại điện màu vàng.

Từ bên ngoài không cảm thấy gì như khi vừa tiến vào trong điện thì hắn mới cảm giác được không gian bên trong thật sự lớn kinh người.

Trong điện chia làm ba lầu. Lầu một dưới cùng là một đại sảnh vô cùng to lớn, quả thực giống như một quảng trường khổng lồ, vô cùng rộng rãi.

Khu vực chính giữa có một cái bàn đấu giá lớn, giờ phút này hay vẫn chưa có ai.

Bốn phía đại sảnh sắp xếp vô số chỗ ngồi, theo hình bậc thang. Lúc này đã kín chỗ hơn phân nửa, nhìn qua có chút ồn ào, chen chúc.

"Phía dưới này là chuẩn bị cho tu sĩ bình thường. Xin mời tiền bối đi theo

vãn bối. Lầu hai có gian dành riêng cho khách quý." Nam tử trung niên nói, rồi dẫn Hàn Lập đi tới cầu thanh lên lầu hai ở bên cạnh.

Nơi này chỉ có thưa thớt mấy trăm chỗ ngồi rộng lớn, khoảng cách giữa các chỗ ngồi rất thoáng. Cạnh chỗ ngồi còn có bàn trà, bên trên đặt Linh trà và một ít trái cây. So với chỗ ngồi trong đại sảnh phía dưới thì đãi ngộ hoàn toàn khác.

Lúc này đã có không ít người đến ngồi, đều là tu sĩ Chân Tiên cảnh. Thậm chí, Hàn Lập còn mơ hồi thấy được vài tên đã từng gặp qua tại Phủ Thành Chủ.

Hàn Lập ngồi xuống chỗ mà nam tử trung niên mời.

Từ chỗ này quan sát thì tầm mắt vô cùng thoáng, có thể thấy rõ bàn đấu giá phía dưới, tạo ra cảm giá cao cao tại thượng, ưu việt hơn nhiều so với tu sĩ trong đại sảnh phía dưới.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, rồi ngẩng đầu nhìn lên lầu ba, hỏi: "Không biết khách nhân ở lầu ba là những ai?"

Lầu ba gồm nhiều gian phòng độc lập, còn có thêm cấm chế, từ bên ngoài căn bản không thể biết tình hình bên trong, đãi ngộ so với lầu hai này rõ ràng tốt hơn không ít.

Hắn cũng không vì không được mời lên lầu ba mà bất mãn, chỉ là có chút hiếu kỳ.

"Lầu ba là vị trí của các đại Đảo chủ." Nam tử trung niên nói.

Hàn Lập ồ một tiếng, thu hồi ánh mắt, không hỏi thêm nữa.

Nam tử trung niên có chút bận rộn nên đã điều một thị nữ xinh đẹp đến hầu hạ Hàn Lập, còn bản thân gã xin lỗi một tiếng, rồi lui xuống.

Hàn Lập không để ý việc vặt này, lẳng lặng ngồi chờ hội đấu giá bắt đầu.

Thời gian trôi qua, đại sảnh rất nhanh được lấp đầy. Chỗ ngồi trên lầu hai này hầu như cũng không còn chỗ trống.

Hơn một canh giờ sau.

Keng keng keng!

Ba tiếng chuông vang lên lanh lảnh, vọng khắp đại điện.

Tiếng chuông lớn khiến hội trường đang náo động lập tức trở nên an tĩnh. Một lão giả mặt đỏ, râu bạc trắng đi lên bàn đấu giá, tựa hồ là Giá Quan của đại hội đấu giá này.

"Ôn đại sư!"

Một hồi ông ông nghị luận vang lên trong đại sảnh.

Thần sắc Hàn Lập hơi động, lão giả mặt đỏ này chẳng lẽ chính là Ôn Hoa, một trong ba Đại Địa giai Đan Sư huyền thoại của đảo Hắc Phong, cũng là Khách khanh của Đảo chủ Hắc Phong?

"Ha ha, hôm nay chính là đại hội đấu giá trăm năm một lần, long trọng nhất hải vực Hắc Phong, hiếm khi nào thấy nhiều chư vị như vậy đến ủng hộ. Hôm nay, Ôn mỗ thân là Đấu giá quan, cảm giác thật vô cùng vinh hạnh." Lão giả mặt đỏ cất giọng nói, thanh âm vang dội khắp hội trường.

Sau khi mọi người nghe giọng nói vang vọng của lão giả, tiếng nghị luận ồn ào, rầm rĩ liền dừng lại, hội trường lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

"Ở đây có không ít chư vị quen mặt, đương nhiên cũng có một vài bằng hữu lần đầu tới tham gia đấu giá, bây giờ trước hết Ôn mỗ nói một chút về quy củ đại hội. Đấu giá ra giá, lấy Linh thạch cực phẩm làm đơn vị. Nếu không có đủ Linh Thạch thì có thể dùng Tiên Nguyên Thạch, dựa theo tỷ giá chuyển đổi 1:100; hoặc là dùng vật phẩm thay thế, về giá trị vật thay thế là bao nhiêu thì sẽ do ba vị này định giá." Ôn Hoa dừng một chút, rồi tiếp tục nói.

Lời vừa dứt, có ba vị tu sĩ trang phục bồng bềnh tiến lên bàn đấu giá, trong đó có một lão giả mi trắng mặc áo xám lông, một đại hán cường tráng mặc áo ngắn màu lam và còn có một phu nhân trung niên, phong thái ung dung. Cả ba bất ngờ đều có tu vi Chân Tiên cảnh.

Ba người này không nói một lời, đi đến một cái tràng kỷ bên cạnh đấu giá hội, rồi cùng ngồi xuống.

"Chắc hẳn không ít người nhận ra ba vị này. Họ là trưởng lão của thương hội Trường Hưng, thương hội Huyền Nguyệt và thương hội Thái Bạch, kiến thức rộng rãi, lúc định giá sẽ không có thiên vị ai, chư vị có thể tuyệt đối yên tâm. Về phần an ninh, thành Hắc Phong nghiêm cấm tranh đấu, một khi phát hiện, sẽ bị nghiêm trị! Tốt rồi, cũng không trì hoãn thời gian của mọi người nữa, hội đấu giá bắt đầu!" Sau khi Ôn Hoa giới thiệu sơ lược vài câu, rồi phất một tay lên, tuyên bố.

Chỉ thấy một tên lực sĩ áo đen bưng ra một hộp lớn trắng noãn, rồi mở ra. Bên trong hộp có một khối tinh thạch màu đỏ, lớn chừng đầu người, mặt ngoài có hoa văn hình ngọn lửa. Dù ở khoảng cách mấy trăm trượng, vẫn có thể cảm nhận được từ trong đó, chấn động Hỏa linh lực tản mát ra từng đợt kinh người.

"Đây là cả một khối Hỏa Văn Hoàng Ngọc thượng phẩm, chính là Linh tài thượng giai để luyện chế Linh bảo đỉnh cấp. Giá khởi điểm là hai mươi khối Linh thạch cực phẩm, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một khối Linh thạch cực phẩm!" Ôn Hoa cất giọng nói.

"Hai mươi khối Linh thạch cực phẩm!"

"Hai mươi mốt khối "

"Hai mươi lăm!"

…

Phía dưới hội trường ô...ô...n...g một tiếng, truyền ra từng tiếng thán phục sợ hãi. Ánh mắt của rất nhiều người sáng lên, lập tức đã có người ra giá.

Hàn Lập ngồi trên ghế, nhìn hết thảy phía dưới, ánh mắt bình thản.

Khối Hỏa Văn Hoàng Ngọc này tuy là đồ tốt nhưng vẫn chưa lọt vào mắt hắn.

Giá cả Hỏa Văn Hoàng Ngọc tăng vọt, tăng rất nhanh tới năm mươi khối Linh thạch cực phẩm, cuối cùng không có người tiếp tục ra giá nữa.

"Thành giao!" Ôn Hoa tuyên bố kết quả, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Vật đấu giá đầu tiên có thể chạm tới cái giá này, vượt quá sự mong đợi của y, xem ra là dấu hiệu tốt.

Cũng không lâu lắm, vật đấu giá thứ hai cũng được cầm đến, là một cây Linh thảo ba vạn năm, cuối cùng cũng chạm tới một giá cao.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, từng vật đấu giá đã được bưng ra, thuận lợi như nước chảy.

Đều là các loại tài liệu, đan dược, còn có chút Linh bảo, tuy rằng trân quý nhưng hiển nhiên chỉ là chuẩn bị cho những tu sĩ Hợp Thể, Đại Thừa phía dưới.

Hàn Lập nhìn có hơi mất hứng thú, tuy cũng có một ít tu sĩ Chân Tiên lầu hai ra giá.

Thời gian qua rất nhanh rồi sau hai ba canh giờ, giá trị vật đấu giá cũng bắt đầu dần dần nâng lên. Một ít trân bảo không tầm thường bắt đầu xuất hiện, trong đó không thiếu Thông Thiên Linh Bảo tinh phẩm, Linh bảo đan dược dùng lúc Độ Kiếp, còn có một chút đan dược tiến giai... khiến cho các tu sĩ Chân Tiên lầu hai cũng bắt đầu không kìm nén được, nhao nhao ra tay đấu giá.

Không bao lâu, lại một vật đấu giá được đưa lên là một khối ngọc thạch cực lớn, hiện ra màu đỏ sậm, bên trên tinh thạch có thể thấy hồng văn màu máu tươi, mơ hồ tạo thành một đồ án Hỏa Phượng, tản mát ra chấn động Hỏa

pháp tắc mãnh liệt.

"Món bảo vật tiếp theo này chính là khối Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh. Chính là tinh huyết trong cơ thể của Chân linh Hỏa Phượng Chân Tiên hậu kỳ sau khi vẫn lạc biến thành, ẩn chứa một tia pháp tắc Hỏa thuộc tính, chính là tài liệu tuyệt hảo chính hiệu để luyện chế Hậu Thiên Tiên Khí! Ra giá hai trăm Linh thạch cực phẩm, mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn mười khối Linh thạch cực phẩm." Ánh mắt Ôn Hoa vốn chậm rãi nhìn một vòng xung quanh, nhận thấy ánh mắt mọi người nhao nhao tập trung nhìn vào ngọc thạch thì mới chậm rãi giới thiệu.

Nội tâm Hàn Lập khẽ động, khối Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh này ẩn chứa pháp tắc lực không tầm thường, làm hắn cũng muốn mua nhưng trên người hắn cũng không có quá nhiều Linh Thạch nên sau khi suy nghĩ một chút thì kiềm chế lại được.

"Hai trăm mười."

"Hai trăm bốn mươi khối Linh thạch cực phẩm!"

"Ta ra hai trăm tám mươi!"

"Ba trăm!"

Rất nhiều người coi trọng Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh này nhưng cơ bản đều là các tu sĩ Chân Tiên ở lầu hai. Những người ở lầu một dù có đỏ mắt, cũng không thể nào chịu nổi giá tiền như thế.

Giá tiền Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh nhảy rất nhanh lên tới bốn trăm năm mươi, do một đại hán đầu trọc mặc áo bào hồng ở lầu hai báo.

Giá tiền này vừa ra, trên lầu hai cũng thoáng an tĩnh. Một vài người lúc đầu có chút kích động, cũng không còn nhao nhao ra giá nữa.

Gã đại hán đầu trọc thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Năm trăm!"

Đúng lúc này, thanh âm từ một sương phòng trên lầu ba truyền ra, có chút phiêu hốt, nghe như giọng nữ nhân, thoáng một cái đã tăng giá năm mươi khối Linh thạch cực phẩm.

Tên tán tiên áo bào hồng khẽ giật mình, trong mắt hiện lên một tia giận dữ, nhưng thần sắc trên mặt sau một hồi biến đổi thì tay vừa mới nâng lên lại chậm rãi hạ xuống, không tiếp tục tăng giá nữa.

"Năm trăm Linh thạch cực phẩm. Thành giao!" Ôn Hoa vui vẻ, tuyên bố kết quả.

Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh được cầm rất nhanh xuống dưới, rồi được chuyên gia đưa đến sương phòng ở lầu ba kia.

Hàn Lập liếc nhìn sang chỗ đó, rồi thu hồi ánh mắt. Trong nội tâm hắn biết rằng giá tiền này hơi mắc.

------oOo------

Chương 151: Trọng Thuỷ Lôi Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Đại đấu giá hội tiếp tục diễn ra, một kiện rồi lại một kiện càng lúc càng quý hiếm mang lên bàn đấu giá. Tinh thần mọi người xung quanh càng trở nên kích động.

Đương nhiên quân chủ lực tranh đoạt bây giờ hầu như toàn là tu sĩ Chân Tiên cảnh trở lên ở lầu hai, lầu ba. Còn những tu sĩ lầu một thì đại khai nhãn giới, cho thêm kiến thức mà thôi.

Lúc này, trên đài đấu giá để một cái hộp ngọc vuông vức, bên trong là một quyển ngọc sách màu tím.

"Vật đấu giá tiếp theo là một bộ công pháp Chân Tiên cao giai "Tử Tiêu Chính Lôi Quyết", công pháp Lôi thuộc tính cực kỳ hiếm thấy. Nếu tu đến viên mãn, có thể đồng thời đả thông ba mươi sáu Tiên khiếu quanh thân, đột phá Chân Tiên cảnh, trở thành một vị Kim Tiên! Nói lên lai lịch của nó chỉ sợ tất cả mọi người sẽ không lạ lẫm gì. Mấy trăm vạn năm trước Tử Tiêu Thượng Nhân quét ngang toàn bộ hải vực Hắc Phong chính là dựa vào công pháp này, liên tục chém giết ba tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ từ bên ngoài đến!" Ôn Hoa chậm rãi nói.

Lời vừa nói ra, bốn phía lập tức xôn xao nghị luận, thậm chí ngay cả trong phòng trên lầu ba cũng truyền đến vài tiếng kêu nhẹ.

Hàn Lập nghe Ôn Hoa đề cập đến "Tiên khiếu" thì trong nội tâm khẽ động.

Tuy rằng sau khi hắn khôi phục tu vi, Tiên Linh Lực trong cơ thể đã chuyển hóa hoàn tất, tu vi tạm thời ổn định tại Chân Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng bởi vì mất trí nhớ nên cùng chưa tu luyện công pháp phù hợp. Từ một góc độ nào đó như nói ở trên thì nghĩa là hắn còn chưa chính thức bắt đầu tu luyện.

Bất quá, thông qua lúc trước tiếp xúc một ít công pháp Địa Tiên, hắn lại mơ hồ biết Tiên khiếu cùng cảnh giới tu luyện sau này tăng lên có quan hệ mật thiết, tựa hồ đả thông ba mươi sáu Tiên khiếu, liền có thể thành Kim Tiên.

Chẳng qua là tu luyện pháp môn Địa Tiên chú trọng thu thập tín niệm lực cùng ngưng tụ pháp tắc lực hơn. Đề cập về vấn đề Tiên khiếu rất ít, tựa hồ phải mất thời gian tính bằng đơn vị hàng vạn tuế nguyệt, mới có thể nước chảy thành sông, chậm rãi đả thông Tiên Khiếu. Dù là bên trong "Hắc Hải Trọng Thủy Kinh" cũng nói như thế.

"Ha ha, Tử Tiêu Thượng Nhân mặc dù đã mất tích trăm vạn năm nhưng bộ công pháp kia vẫn lưu truyền. Nhưng nói trước, điều kiện tu luyện có chút hà khắc, cần người mang Linh căn đỉnh cấp Lôi thuộc tính, hoặc là có được các loại thể chất Tiên Thiên Lôi thuộc tính như: Ngũ Lôi Chi Thể, Lôi Tủy Chân Thể... mới có thể tu luyện công pháp này tới đại thành. Nếu không cuối cùng chỉ là uổng phí công sức một đời... Tốt rồi, lời không nói nhiều, giá công pháp này là năm trăm khối Linh Thạch cực phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười khối." Ôn Hoa thấy phản ứng của mọi người thì có chút thỏa mãn, mỉm cười, rồi chậm rãi giới thiệu một lần, sau đó mới tuyên bố đấu giá bắt đầu.

Nghe đến công pháp Chân Tiên cao cấp, hơn nữa xưng là công pháp dùng uy lực Lôi thuộc tính làm cho rất nhiều con mắt ở đây sáng lên.

Ở hải vực Hắc Phong, tuy nhiều Địa Tiên, thêm cả tán tu nữa nhưng cái thiếu nhất chính là công pháp cao cấp tốt để tu luyện.

Bất quá sau khi nghe điều kiện tu luyện hà khắc, lập tức không ít người lộ vẻ thất vọng. Tuy nhiên, vẫn có không ít ánh mắt cực nóng, không chịu nổi.

Hiện tại, Hàn Lập cũng thiếu công pháp tu luyện, trong nội tâm hơi động một chút nhưng cũng lập tức bởi vì điều kiện tu luyện mà đành lắc đầu, nuối tiếc.

"Năm trăm mười!"

"Năm trăm ba mươi!"

"Năm trăm tám mươi!"

Hàn Lập không ra tay nhưng có rất nhiều người khác thèm muốn, lập tức kịch liệt tranh đoạt, đẩy giá rất nhanh lên tới bảy trăm khối Linh Thạch cực phẩm.

"Tám trăm!" Một thanh âm có chút lười biếng vang lên, nhưng là từ một sương phòng trên lầu ba truyền xuống, trực tiếp bỏ thêm một trăm.

Người ra cái giá bảy trăm khối linh thạch cực phẩm lúc trước là một trung niên nho sinh ở lầu hai. Sau khi ngơ ngác một chút, gã ta cắn răng tăng giá: "Ta ra tám trăm năm mươi khối linh thạch cực phẩm!"

"Chín trăm!" Thanh âm lười biếng kia tựa hồ có chút không kiên nhẫn, lạnh lùng nói, ra vẻ trọc phú. Hiển nhiên nếu có người tăng giá nữa, y sẽ không để ý mà tăng giá lên đến một nghìn.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nhếch miệng.

Hiện nay, gia sản của hắn thêm ban thưởng của Đảo chủ cùng với những thứ đoạt được trên người Tán tiên đảo Thanh Vũ và Thiều Sơn Tam Sát cộng lại cũng chỉ có khoảng một nghìn khối linh thạch cực phẩm mà thôi.

Đối với đấu giá hội lần này, trước đó hắn đã phái Mộ Tuyết nghe ngóng nhiều nơi, biết có thể sẽ xuất hiện một ít đồ vật mà mình mong muốn.

Hắn vốn cho là tiền tài trong tay mình coi như đã đủ, đối với vật mình mong muốn thì cơ bản có thể lấy được. Hiện tại xem ra hắn đúng là có chút ếch ngồi đáy giếng rồi. Thân gia những lão gia hỏa tu hành không biết bao nhiêu vạn năm này quả thực kinh người.

Khi thanh âm lười biếng kia ra giá đến chín trăm khối linh thạch cực phẩm, trung niên nho sinh ở lầu hai dù tràn đầy không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ buông thôi.

Tử Tiêu Chính Lôi Quyết xuất hiện xem như một đường ranh giới, chính thức đẩy đấu giá hội lên cao trào.

Tiếp theo là một ít bảo bối tuy rằng kém so với Tử Tiêu Chính Lôi Quyết, nhưng trong bầu không khí náo nhiệt của đấu giá hội, mọi người bắt đầu tới tấp ra tay.

Lại một kiện đấu giá được mang ra, là một cái chùy màu vàng kim.

Đầu chùy to cỡ đầu người, có hình bát giác, chuôi chùy có gắn bốn xích, ngoại hình không có gì kỳ lạ. Nhưng trọng chùy này lại làm cho người ta có một cảm giác uy hiếp to lớn, phảng phất như có một cơn cuồng phong kình thiên áp bách đến.

"Món bảo vật này là một kiện Hậu Thiên Tiên Khí, tên gọi "Kình Sơn Chùy". Chính là từ Đồng Tinh vạn năm kết hợp Huyền Kim Hàn Thiết chế tạo thành, ẩn chứa Kim pháp tắc, nhuệ khí nội liễm. Uy lực của một chùy đủ có thể chấn núi liệt sông! Bất quá bảo vật này nặng dị thường, đạo hữu bình thường chỉ e khó có thể điều khiển tự nhiên. Chư vị đạo hữu cân nhắc nhiều hơn một chút. Tóm lại bắt đầu đấu giá, giá sáu trăm khối linh thạch cực phẩm, tăng giá biên độ mười khối!" Ôn Hoa tuyên bố.

Con mắt Hàn Lập sáng mãnh liệt, bàn tay thoáng nắm thật chặt.

Mục tiêu của hắn chính là Hậu Thiên Tiên Khí này.

Sau này muốn đi tìm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có không biết bao nhiêu gian nguy trong đó. Trong tay hắn lúc này cũng không có linh bảo gì dùng được nên nhu cầu cấp bách cần một hai kiện vừa tay.

Kình Sơn Chùy này ẩn chứa Kim pháp tắc tuy rằng hắn không thúc giục được nhưng với thân Huyền Tiên của hắn thì bảo vật này vẫn là vô cùng vừa tay.

"Sáu trăm mười!"

"Sáu trăm ba mươi!"

"Sáu trăm sáu mươi!"

Mặc dù có chút yêu cầu đặc thù, nhưng nhìn trúng Kình Sơn Chùy này không chỉ có một mình Hàn Lập. Hắn còn chưa kịp mở miệng thì không ít người đã nô nức tấp nập ra giá, rất nhanh đem giá tiền tăng vọt đến bảy trăm linh thạch cực phẩm.

"Chín trăm!" Hàn Lập không chút do dự hô, trực tiếp tăng giá hai trăm.

Không ra giá cao thoáng chèn ép một lần, cứ tiếp tục để như vậy, giá còn không biết sẽ bị kéo lên tới mức độ nào.

Người xung quanh cả kinh, nhao nhao nhìn lại.

"Một nghìn!" Một thanh âm từ lầu ba truyền ra, nhưng rất lạ lẫm, nghe như là giọng lão giả, không biết là thế lực lão đại nào.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, ánh mắt lóe lên.

Trên người hắn trừ Linh Thạch bên ngoài, cũng không phải là không có chuẩn bị một ít những bảo vật khác. Đương nhiên chủ yếu nhất vẫn là gốc Đản Hồn Hoa có giá trị xa xỉ kia vì những năm qua hắn đã thúc đến ba vạn năm rồi.

"Một nghìn hai trăm!" Hàn Lập còn chưa có mở miệng, lại một thanh âm vang lên, chính là thanh âm lười biếng lúc trước, một hơi bỏ thêm hai trăm.

"Một nghìn năm trăm!" Thanh âm già nua kia hừ một tiếng, lần nữa tăng giá, thoáng cái bỏ thêm ba trăm.

"Một nghìn tám!" Thanh âm lười biếng không chút nào lùi bước.

Nhìn qua hai cái sương phòng lầu ba tiếng người cách không ra giá, động một tí tăng giá tính ra hàng trăm khối linh thạch cực phẩm. Không chỉ có mấy vạn tu sĩ lầu một nhìn mà trợn mắt há mồm, thậm chí ngay cả tu sĩ lầu hai cũng nhao nhao hít một hơi khí lạnh, tặc lưỡi không thôi.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Hai thanh âm kia đấu giá với nhau, rất nhanh ra giá vượt qua hai nghìn khối linh thạch cực phẩm. Cuối cùng bị thanh âm già nua kia dùng hai nghìn ba trăm khối linh thạch cực phẩm áp xuống.

Thời gian trôi nhanh, trong nháy mắt gần nửa ngày đi qua.

Thời điểm này, đại đấu giá hội cũng đã tiến những vòng cuối. Càng nhiều kỳ trân dị bảo nhao nhao xuất hiện, các loại tài liệu ẩn chứa pháp tắc lực, công pháp cao cấp Địa Tiên, tiên thảo, một ít dị thú hiếm quý, thậm chí còn có một quả trứng Cửu Thủ Hàn Long.

Cửu Thủ Hàn Long với tư cách Chân Linh, trời sinh có thể điều khiển Thủy pháp tắc, đạt đến thành thục, sau này thực lực có thể so với đại năng Chân Tiên trung kỳ. So với việc Hàn Lập đã từng gặp dị thú Thái Phỉ thì còn lợi hại hơn rất nhiều.

Vật bất phàm như thế đương nhiên không thiếu người mua. Cuối cùng bị một người ở sương phòng lầu ba dùng giá cao hơn hai nghìn lấy đi.

Cái này mới thật sự là bảo vật!

Đến giờ khắc này, tuy rằng tu sĩ phổ thông chỉ có thể trông mà thèm, nhưng trong lòng không ít người thì thầm hô cho đã nghiền. Còn không ít người ở lầu hai tự biết vô duyên với vật đấu giá cũng dần dần tâm bình khí hòa.

Hàn Lập nhìn tình cảnh náo nhiệt trước mắt, cũng có chút không tập trung.

Những vật này đều không phải là vật hắn cần. Tuy rằng cũng có một ít linh bảo uy lực cường đại, thậm chí có một kiện Huyền Thiên Chi Bảo xuất hiện nhưng cùng hắn không xứng đôi nên hắn cũng không ra giá.

"Bảo vật tiếp theo là ba khối Trọng Thủy Lôi Châu. Bảo vật này chính là do cao nhân tinh thông Thủy pháp tắc dùng Trọng Thủy tầng ba cô đọng mà thành. Vật này dù là loại bảo vật tiêu hao nhưng uy lực cực lớn, nếu bị Lôi

châu này đánh trúng chính diện thì dù là tu sĩ Chân Tiên trung kỳ cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra." Ôn Hoa vừa nói chuyện, vừa đặt ba cái hộp ngọc màu lam xếp lên.

Bên trong từng hộp đều có một hạt châu màu đen cỡ Long Nhãn, mặt ngoài mơ hồ có chút hắc vụ lượn lờ, thoạt nhìn bình thường, không chút nào thần kỳ.

"Ba khối Trọng Thủy Lôi Châu, giá năm trăm khối linh thạch cực phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười khối." Ôn Hoa nhẹ nhàng tuyên bố giá tự nhiên như cưỡi xe nhẹ trên đường quen, rồi không nói gì nữa.

Chúng tu sĩ phía dưới lại một hồi bạo động, không ít người lộ vẻ hưng phấn.

Trọng Thủy Lôi Châu với tư cách linh bảo sử dụng duy nhất một lần, tuy rằng giá đắt đến kinh người, nhưng có được uy lực có thể trọng thương Chân Tiên trung kỳ vẫn rất đáng mua.

"Trọng Thủy Lôi Châu!" Hàn Lập thì thào một tiếng, sờ lên Chân Thủy Đại bên hông, ý niệm trong đầu khẽ động.

Khi hắn đang cân nhắc, đấu giá đã bắt đầu, trải qua một phen đấu giá của người lầu hai và lầu ba, giá cứ một đường đi lên, trong nháy mắt liền đến bảy trăm khối linh thạch cực phẩm.

"Bảy trăm năm mươi!" Hàn Lập đưa tay ra giá.

Cái giá này đã khá cao, bên trong số người tham gia đấu giá lập tức có một số người trầm mặc lại.

"Bảy trăm sáu mươi!" Một thanh âm truyền đến từ một thanh niên tóc đỏ cách đó không xa.

"Tám trăm!" Hàn Lập nhìn thoáng qua về phía thanh niên tóc đỏ, không chút do dự tăng giá lần nữa.

Thanh niên tóc đỏ chần chừ một chút, không có hô giá lên cao hơn.

"Tám trăm năm mươi!" Một thanh âm khác đột ngột vang lên, nhưng là từ một đại hán đầu trọc lầu hai.

"Chín trăm!" Hàn Lập không nói hai lời, lập tức tăng giá.

"Một nghìn!" Đại hán đầu trọc nhìn thoáng qua Hàn Lập, trong đôi mắt thoạt nhìn có chút dữ tợn, trên mặt hiện lên một tia cười lạnh, khoan thai báo giá.

Lúc trước cạnh tranh Kình Sơn Chùy, gã ta kỳ thật ở đây âm thầm quan sát người ra giá xung quanh, phán đoán thân gia mọi người. Hàn Lập đương nhiên cũng nằm trong phạm vi quan sát của gã ta.

------oOo------

Chương 152: Sơ kiến Đạo Đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Ba khỏa Trọng Thủy Lôi Châu được thét giá lên tới một nghìn khối linh thạch cực phẩm, làm cho hầu như tất cả mọi người ở đây trầm mặc lại, không phải là không ai có thể xuất ra cái giá tiền này, mà là tất cả mọi người nghĩ cái giá tiền này không đáng.

Dù sao đây là bảo vật tiêu hao một lần mà một nghìn khối linh thạch cực phẩm nếu đặt ở hoàn cảnh bình thường có khả năng mua được một kiện bảo vật Hậu thiên tiên khí phẩm cấp không tệ.

Kết quả là ánh mắt của mọi người ở giữa qua lại dò xét Hàn Lập và đại hán đầu trọc, hoàn toàn với vẻ tập trung xem náo nhiệt.

Đương nhiên người cao hứng nhất lúc này không ai khác chính là người chủ trì buổi đấu giá, Ôn Hoa.

Vật đấu giá có thể đạt tới mức giá càng cao thì tiền thuê và danh vọng của y đạt được cũng càng cao theo, như kiểu nước lên thì thuyền lên.

"Một nghìn khối linh thạch cực phẩm, lần thứ nhất! Còn có đạo hữu nào muốn ra giá không?" Ôn Hoa hắng giọng một cái, miệng thì nói thế còn ánh mắt thì nhìn trực tiếp về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này đang cau mày lại, trầm mặc không nói.

Đại hán đầu trọc thấy vậy, trong mắt loé lên vẻ đắc ý. Ánh mắt gã liếc nhìn toàn bộ xung quanh.

Những người khác chứng kiến đều có vẻ im lặng, không có ai ra giá. Mà khi trong miệng Ôn Hoa hô lên "Lần thứ hai" thì trong mắt đại hán vẻ đắc ý

càng rõ.

Trên đài đấu giá, Ôn Hoa thấy không có người ra giá, đang muốn gõ chốt.

"Trên người tại hạ thiếu linh thạch, mấy vị đạo hữu nhìn giúp tại hạ vật này có giá bao nhiêu?" Một âm thanh đột nhiên vang lên, chính là từ Hàn Lập.

Lời vừa nói ra, toàn hội trường "Ồ" lên.

Đại hán đầu trọc cũng hơi khựng lại, nhưng sau đó khoé miệng lại nổi lên một tia khinh thường, cười nhạt.

Chỉ thấy đại hán râu quai nón do Hàn Lập biến thành lắc mình, lấy ra một hộp ngọc, giao cho thị nữ bên cạnh.

Thị nữ kia hơi giật mình một chút, tay vội vã cầm hộp ngọc, dưới ánh mắt chú ý của mấy vạn người, vội vội vàng vàng đi tới bên cạnh đài đấu giá, đặt hộp ngọc trong tay lên trên bàn dài phía trước ba người lão giả áo xám.

Đại hán áo lam và phụ nhân trung niên ngồi yên không nhúc nhích, hiển nhiên không cảm thấy hứng thú đối với vật mà Hàn Lập lấy ra thế chấp.

Dù sao, bọn họ vốn là kiến thức uyên bác, tại đấu giá hội tiến hành ở đây đã giám định vô số bảo vật. Tuyệt đại đa số chỉ là vật bình thường, đáng giá nhất bất quá cũng chỉ là một miếng nhỏ Hải Hồn Thạch có chứa một tia Thuỷ thuộc tính, cho ra cái giá bốn trăm tám mươi khối linh thạch cực phẩm.

Lão giả áo xám thấy hai vị đồng bạn thờ ơ có chút không thèm đếm xỉa gì tới, lão đành thò tay cầm hộp ngọc lên, rồi khẽ mở nắp hộp, lộ ra một khe hở.

"Ồ" Lông mày lão giả đột nhiên tung bay phất phơ, miệng không khỏi kêu lên một tiếng kinh ngạc. Sau đó liếc nhìn về phía Hàn Lập, đồng thời đưa hộp ngọc cho đại hán áo lam bên cạnh.

Đại hán chứng kiến thần sắc biến hoá của lão giả lông mày trắng, không

khỏi có chút hồ nghi. Tay gã mở hộp ngọc ra, qua khe hở nhất thời cả kinh. Sau khi trầm ngâm một chút, gã lại đưa hộp ngọc cho phụ nhân trung niên.

Sau khi phụ nhân trung niên xem, trong mắt cũng loé lên vẻ kinh ngạc nhưng cũng chỉ liếc nhìn về phía Hàn Lập, yên lặng, không nói gì thêm.

Ba người họ truyền âm, thượng nghị vài câu. Lão già áo xám ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Hàn Lập nói: "Đạo hữu! Vật đó ta tính giá là một nghìn khối linh thạch cực phẩm. Đạo hữu có bằng lòng hay không?"

Lời kia vừa thốt ra, nét mặt đại hán đầu trọc đang tươi cười liền đông cứng lại. Hội trường cũng nổi lên một làn sóng thượng nghị không nhỏ.

"Cái gì?"

"Ta không nghe lầm chứ. Đấy là vật gì mà có giá trị một nghìn khối linh thạch cực phẩm?"

"Chẳng lẽ là một kiện Hậu thiên tiên khí... Nhìn bề ngoài có vẻ không giống!"

"Chẳng lẽ là linh đan gì?"

...

Căn cứ quy củ đấu giá hội, người giám định cũng không nhất định phải công bố vật thế chấp đến tột cùng là vật gì. Vì vậy, những người ở tầng một nghị luận ầm ĩ, còn ở tầng hai có không ít người quen biết nhau cũng bắt đầu châu đầu ghé tai nhau truyền âm, suy đoán.

"Tại hạ tăng giá một trăm linh thạch, lên thành một ngàn một trăm linh thạch."

Lông mày Hàn Lập đang cau lại thành một đường nhưng sau đó đã dãn ra. Lão già áo xám gật đầu tỏ vẻ tán thành, rồi trực tiếp mở miệng hô mức giá mới.

Vật trong hộp ngọc đúng là vật mà hắn bồi dưỡng, gốc Đản Hồn Hoa ba vạn năm. Vật này ở hải vực Hắc Phong tuyệt đối là thứ đưa ra sẽ tranh nhau giành giật mua nên kỳ thật trong lòng hắn đối với giá tiền này còn chưa thoả mãn. Nhưng hôm nay thứ nhất là hắn cần linh thạch, thứ hai linh dược hiếm có này đối với hắn mà nói lại không đáng kể chút nào. Do đó sau khi tự định giá một chút, hắn cũng đồng ý.

"Một nghìn một trăm năm mươi!" Đại hán đầu trọc hơi chần chờ, rồi cũng báo một cái giá.

"Một nghìn hai trăm."

"Một nghìn ba trăm!"

"Một nghìn năm trăm." Hàn Lập bình tĩnh hô.

"Hừ" Đại hán đầu trọc nghe vậy, sắc mặt có chút oán độc, sau một hồi biến hoá, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, khoanh tay dựa vào ghế, không báo giá tiếp nữa.

"Ba khoả Trọng Thuỷ Lôi Châu", một ngàn năm trăm khối linh thạch cực phẩm. Thành giao!" Lúc này, sắc mặt Ôn Hoa vô cùng vui vẻ, tuyên bố.

Ngay sau đó, một thiếu phụ áo đen đi tới bên cạnh chỗ Hàn Lập, cười duyên, nhẹ nhàng nói:

"Tiền bối, ngài thực hiện giao dịch luôn hay là chờ đến khi đấu giá hội chấm dứt? Nếu là giao dịch ngay thì cần ngài dời bước tới phòng riêng một chút."

"Giao dịch luôn đi." Hàn Lập không chút nghĩ ngợi nói, rồi đứng dậy theo thiếu phụ áo đen đi về phía bên cạnh hội trường.

Tại một gian sương phòng ở lầu ba, Đảo chủ Hắc Phong Lục Quân đang ngồi thẳng, bên cạnh y là một thiếu nữ áo trắng, vô cùng xinh đẹp, chính là Lục Vũ Tình.

Lục Vũ Tình nhìn tới phía lô ghế phía dưới, ánh mắt nhìn vào chỗ Hàn Lập, chân mày hơi nhăn lại.

"Vũ Tình, ngươi sao vậy?" Lục Quân thấy vậy, hỏi.

"Không có gì ạ. Chỉ là người kia chẳng biết tại sao lại cho con một cảm giác quen mắt." Lục Vũ Tình nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Nhìn quen mắt. Chẳng lẽ ngươi đã gặp qua người này sao?" Lục Quân nhìn theo hướng đó, liếc về phía Hàn Lập. Lúc này, Hàn Lập vừa bước vào một gian phòng ở bên cạnh.

"Không có gì. Có thể chỉ là ảo giác." Lục Vũ Tình lắc đầu, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Lúc này, đấu giá hội tiếp tục tiến hành. Vật đấu giá tiếp theo xuất hiện, ánh mắt nàng lập tức bị hấp dẫn.

Bên trong căn phòng, lão giả áo đen khoanh chân ngồi ngay ngắn, trong tay là một hộp ngọc.

"Mời đạo hữu ngồi." Lão giả đứng lên, môi hơi nở nụ cười, chắp tay nói.

Hàn Lập đến phía đối diện ngồi xuống, không nói gì, một tay phất lên, một đống linh thạch cực phẩm xuất hiện ở trên bàn, đúng là năm trăm khối.

"Ha ha, đạo hữu thực là người sảng khoái." Lão giả áo đen cười ha ha, vung tay lên, ba cái hộp ngọc xuất hiện trên bàn.

Hàn Lập giương tay áo lên, ba nắp hộp ngọc mở ra, nhìn thấy ba khoả Trọng Thuỷ Châu nằm yên bên trong, lúc này mới hài lòng, gật đầu.

Giao dịch hoàn thành, hắn nhìn lão giả gật đầu, không có ý định tiếp tục nói chuyện, đứng dậy định đi ra ngoài.

"Vị đạo hữu này, xin chờ một chút." Lão giả áo đen cũng vội vã đứng lên, gọi Hàn Lập lại.

"Không biết các hạ còn có gì chỉ giáo?" Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Chỉ giáo thì không dám. Chỉ là lão phu được một người nhờ, muốn hỏi đạo hữu xem còn có Đản Hồn Hoa không? Ngoài hai vạn năm cũng được. Bản hội nguyện ý mua đắt, về phương diện giá cả tự nhiên có thể thương lượng được." Lão giả áo đen vội vàng nói.

"Ha ha. Nếu như tại hạ có nhiều hơn một gốc Đản Hồn Hoa thì thời gian trước khi bán đấu giá cũng đã lấy ra rồi. Sao lại bỏ qua trân bảo trước mắt chứ? Một gốc như thế cũng chỉ là cơ duyên xảo hợp, ngẫu nhiên mà đoạt được thôi." Hàn Lập lắc đầu, có chút tự giễu nói.

Lão giả áo đen nghe nói thế, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối.

Hàn Lập xoay người định rời đi, nhưng vừa quay người một nửa thì thân hình chợt xoay lại hỏi: "Lại nói tiếp, tại hạ cũng có một chuyện muốn thỉnh giáo đạo hữu. Không biết đạo hữu có biết ba khoả Trọng Thuỷ Lôi Châu này do người phương nào luyện chế không?"

"Ba khoả lôi châu cũng tại phòng đấu giá chúng ta ngẫu nhiên mua được. Do người phương nào luyện chế cũng không rõ lắm nhưng theo tại hạ biết thì chắc chắn là cao nhân bên ngoài hải vực Hắc Phong." Lão giả áo đen ngẩn ra, rồi đáp như thế.

Hàn Lập lặng lẽ gật đầu, rồi cất bước đi ra khỏi phòng nhỏ, về tới chỗ ngồi ở đấu giá hội, ngồi xuống.

Hắn lần này làm cho không ít người xung quanh để ý, không ít ánh mắt vô tình hay hữu ý bắt đầu nhìn về phía hắn.

Đối với việc này, tất nhiên là hắn không quan tâm, thản nhiên ngồi tại chỗ.

"Bảo vật kế tiếp là một đôi sừng của dị thú Liệt Thiên Hống Chân tiên hậu kỳ, được bảo tồn hoàn hảo, không bị xói mòn một tia linh tính nào. Giá khởi điểm là sáu trăm khối linh thạch cực phẩm. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn mười khối." Trên đài đấu giá, Ôn Hoa vung tay lên, hiện ra

một đôi sừng có ánh sáng tím lưu chuyển, toả ra hào quang màu tím rực rỡ.

Bên trong đại sảnh, các tu sĩ vô cùng nhiệt tình, bắt đầu tranh đoạt kịch liệt.

Hàn Lập tất nhiên là không có ý định tham gia, chỉ là thần sắc bình tĩnh nhìn đầu giá hội tiến hành mấy vòng, cũng không sớm rời đi.

Sau hơn một canh giờ.

"Chư vị đạo hữu đợi đã lâu! Kế tiếp, đó là vật áp trục của đại hội lần này!" Thần sắc Ôn Hoa mơ hồ có chút kích động, phất tay lấy ra một vật đặt trên đài đấu giá.

Đó là một cái hộp gỗ màu đỏ sẫm, trên mặt hộp dán phù lục phong ấn cực kỳ nghiêm mật.

Bất quá, dù có như thế thì xung quanh hộp gỗ, thiên địa linh khi vẫn mơ hồ nổi lên sóng gió, hiện ra từng vòng quang mang hoả diễm.

Con người Hàn Lập co rút lại, ở sâu trong đáy mắt cũng hiện lên một tia hiếu kỳ.

Những tu sĩ khác càng là không kịp chờ đợi, phóng xuất từng đạo thần niệm, nỗ lực tra xét bên trong hộp gỗ, nhưng đều bị phù lục phía trên ngăn lại.

Ôn Hoa đối với hành động tra xét của mọi người, cũng không tỏ vẻ gì bất mãn, trên mặt lô ra vẻ tươi cười, miệng lẩm nhẩm, phát tay đánh ra từng đạo pháp quyết.

Phù lục phía trên hộp gỗ lần lượt bay ra, khi một lá phù lục cuối cùng bay lên thì nghe "cạch" một tiếng, hộp gỗ tự động mở, lộ ra ở bên trong là một viên đan dược tròn vo màu đỏ đậm.

Đan dược chỉ lớn chừng ngón cái, toàn thân đỏ như lửa, tản mát ra hoả diễm nhè nhẹ, từng vòng sáng mờ màu đỏ toả ra xung quanh.

Mặt ngoài viên đan dược này có một đạo văn màu đỏ có chút bắt mắt, nhìn kỹ tựa hồ là do vô số ký hiệu ngưng tụ mà thành, tạo ra cảm giác thiên đạo huyền diệu, không có gì sánh được.

Chỉ một thoáng, vô số tiếng kêu kinh hãi vang lên liên tiếp. Toàn bộ hội trường phảng phất như nổ tung.

"Chư vị nhìn không sai. Đó chính là một viên Đạo Đan, xưng danh là Vua của Đan dược!" Ôn Hoa nói đến đây, trong giọng nói cũng có vẻ kích động.

Bản thân lão là một Địa cấp Đan sự, nên đối với lão, Đạo Đan là truy cầu và mơ ước. Đối với người bình thường thì không thể nào hiểu được.

"Mong rằng trong lòng chư vị đối với giá trị của Đạo Đan đều biết rõ. Ta cũng không cần nói thêm gì nữa. Đây là một Đạo Đan nhất phẩm Hoả thuộc tính. Trong chư vị, nếu có người tu luyện công pháp Hoả thuộc tính thì bằng vào đan lực của Đạo Đan này, nói không chừng có thể một bước nắm giữ được Hoả pháp tắc! Đan dược này có giá hai nghìn khối linh thạch cực phẩm, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm khối!" Trong giọng nói Ôn Hoa tràn đầy ý mê hoặc, rồi linh hoạt, gọn gàng báo ra mức giá khởi điểm.

------oOo------

Chương 153: Tìm hiểu Lôi Châu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

---- Chương này đang được edit ----

Hàn Lập nghe Ôn Hoa trong miệng nói ra "Hai nghìn cực phẩm Linh Thạch", nhịn không được nhếch nhếch miệng, trong nội tâm cười khổ một tiếng.

Giá bắt đầu đã cao như thế, Đạo Đan này thật đúng là đắt kinh người, ít nhất dùng thân gia của chính mình trước mắt đúng là hy vọng xa vời.

Mà sau khi Ôn Hoa tuyên bố, trong đại sảnh đại bộ phận người cũng nhao nhao ngậm miệng lại, nín hơi nhìn chăm chú xem thế nào, thậm chí nghĩ xem Đạo Đan này, kết quả cuối cùng sẽ hoa rơi vào nhà nào.

"Hai nghìn cực phẩm Linh Thạch!"

Thời gian ngắn ngủi yên lặng qua đi, rút cuộc có người lên tiếng phá vỡ yên lặng, nghe thanh âm là một lão giả đến từ một sương phòng tầng ba góc Đông Nam.

Lại nói tiếp, hôm nay nơi đây tụ tập toàn bộ các đại thế lực Hắc Phong Hải Vực, thân gia phong phú, đối với Đạo Đan này vẫn có khối người cảm thấy hứng thú, lập tức liền có những người khác bắt đầu báo giá.

"Hai nghìn hai trăm!"

"Hai nghìn năm trăm!"

...

Đều không ngoại lệ chính là, những người báo giá đều đến từ các sương phòng tầng ba.

Bất quá sau mười mấy hơi thở công phu, trải qua bảy tám lần báo giá, giá cả Nhất phẩm Đạo Đan này dễ dàng bị đẩy tới ba nghìn cực phẩm Linh Thạch.

"Bốn nghìn!"

Bỗng có một thanh âm nữ tử phiêu hốt đột nhiên vang lên, đồng dạng là từ sương phòng tầng ba nào đó truyền đến, lại để cho mọi người tại đây trợn mắt há hốc mồm, cũng thoáng cái đem tất cả thanh âm đều tạm thời đè ép xuống.

Toàn bộ hội trường đấu giá, lần nữa lâm vào hoàn toàn yên tĩnh.

Hàn Lập đuôi lông mày khẽ động, đối với cái thanh âm này trong lòng có chút ấn tượng, tựa hồ chính là tu sĩ đã đoạt lấy Phượng Huyết Viêm Ngọc Tinh trước kia.

"Bốn nghìn hai trăm!" Một thanh âm khác vang lên, cũng là từ tầng ba truyền đến.

Vừa dứt lời, giọng nữ phiêu hốt bình thản báo ra một cái giá làm cho người ta khó có thể tin:

"Năm nghìn!"

Một thanh âm chần chừ một lúc, lại không có báo ra giá cao hơn.

Toàn trường sôi trào, hầu như ánh mắt mọi người đều tụ tập đến sương phòng phía đó, tựa hồ muốn nhìn một chút xem người này đến tột cùng là người nào.

"Năm nghìn cực phẩm Linh Thạch, lần thứ nhất!"

"Năm nghìn cực phẩm Linh Thạch, lần thứ hai, chư vị nếu như còn có động

tâm, cần phải nắm bắt! Bỏ qua hôm nay, sợ là đợi hơn một nghìn năm, đều chưa hẳn có cơ hội này!"

"Thành giao! Chúc mừng vị đạo hữu này!"

Theo âm thanh dứt khoát của Ôn Hoa, cuối cùng Đạo Đan này bị thần bí tu sĩ kia đoạt lấy.

Điều này cũng có nghĩa là, đại hội đấu giá trăm năm một lần tại Hắc Phong Hải Vực, rút cuộc đến hồi kết thúc.

Ôn Hoa lại nói tiếp một phen ngôn ngữ khách sáo, rất nhanh cũng tuyên bố đấu giá hội chấm dứt.

Hàn Lập theo đám người hỗn loạn, chậm rãi hướng đi ra ngoài điện.

Chung quanh mọi người vẫn còn ông ông nghị luận đấu giá hội, được xem nghe thấy tận mắt, đối với các loại đồ vật mới nghe lần đầu càng là nói chuyện say sưa không thôi, nhất là Nhất phẩm Đạo Đan cuối cùng trong truyền thuyết kia, càng là trở thành đề tài bàn tán của tuyệt đại đa số người.

Hàn Lập nghe tiếng rì rào bàn luận xung quanh cùng nét mặt hưng phấn của mọi người, trong nội tâm đối với Đạo Đan trân quý hiếm thấy này, càng thêm nhiều phần lý giải khắc sâu.

Trở lại động phủ, Hàn Lập lập tức mở ra tất cả cấm chế, sau đó tiến vào mật thất.

Trong mật thất, hắn một tay đảo một cái, đem ba miếng Trọng Thủy Lôi Châu lấy ra, dùng hai ngón tay vê lên một quả, đặt ở trước mắt cẩn thận đánh giá.

Một quả viên châu màu đen này nhìn như bình thường không có gì lạ, lớn bất quá cũng giống như long nhãn, mặt ngoài thủy chung quanh quẩn lấy từng sợi sương mù màu đen tụ mà không tán, nhưng lại có một chút khí tức đặc thù, làm cho người nhìn không ra nông sâu.

Bất quá Hàn Lập tin tưởng, trên đấu giá hội mọi người tranh nhau, Trọng Thủy Lôi Châu nho nhỏ này ẩn chứa uy lực, tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của hắn.

Đương nhiên, hắn sở dĩ không tiếc hao phí một cái giá lớn như thế để lấy vật này, chỗ coi trọng cũng không hoàn toàn tại điểm này, mà là muốn từ trong đó, tìm tòi ra phương pháp Trọng Thủy.

Dù sao hắn hôm nay tuy rằng có thể thúc giục Trọng Thủy, nhưng nếu như không tìm được phương pháp, uy năng sợ là còn không bằng một kiện Linh bảo phổ thông.

Hàn Lập đem viên châu đặt ngang lòng bàn tay, mười ngón khép lại, cẩn thận vuốt ve phía trên đường vân, cảm thụ tính chất hoa văn kia.

Hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi buông tay ra, trên mặt hiện ra một vẻ kỳ dị.

Trọng Thủy Lôi Châu này từ chất liệu nhìn lại, cùng Địa Chích hóa thân luyện chế ra Trọng Thủy cũng không khác nhau, mà ngón tay chạm đến chỗ kia, lại còn có thể phát hiện một ít khe rãnh hết sức nhỏ, xen kẻ lẫn nhau cấu tạo thành từng đạo đồ văn kỳ dị.

Dùng kiến thức rộng rãi của hắn, cũng nhìn không ra nửa điểm đầu mối.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, hai mắt khép hờ, chỗ mi tâm một đám tinh ti bỗng nhiên thò ra, vươn vào bên trong màu đen sương mù, tiếp theo thăm dò vào trong viên châu.

Chỉ thấy bên trong viên châu phảng phất tự thành một phiến thiên địa, bên trong mới nhìn một mảnh đen kịt, cẩn thận quan sát một lúc lại có thể chứng kiến từng điểm màu đen tinh quang, thỉnh thoảng còn có từng sợi tím xanh hai màu điện mang không ngừng chớp động.

Cùng lúc đó, hắn còn có thể cảm nhận được bên trong quanh quẩn lấy một tia pháp tắc chi lực.

Cái này ba loại lực lượng nhu hòa cùng một chỗ, hẳn là thập phần hài hòa

vững chắc, liên hệ lẫn nhau, ẩn mà không phát, phảng phất một đầu tích góp lấy toàn bộ lực lượng như Mãnh Hổ, chỉ đợi cũi thú mở ra, liền bỗng nhiên bộc phát, đại khai sát giới.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, rút cuộc lông mi Hàn Lập khẽ run lên mở ra hai mắt.

Hắn lắc đầu, thở dài một tiếng, tiếp theo đem ba miếng Trọng Thủy Lôi Châu thu hồi, bỗng nhiên tiến ra động phủ, hóa thành một đạo hồng quang hướng một chỗ thẳng lướt mà đi, trong chớp mắt liền biến mất ở cuối chân trời.

...

Khoảng cách mấy vạn dặm bên ngoài Hắc Phong Đảo không một bóng người, cuồng phong thổi cuốn, sóng vỗ ngập trời.

Một đạo lưu quang màu xanh lóe lên, lơ lửng trên bầu trời, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Thần thức hắn bỗng nhiên mở rộng ra, trong khoảnh khắc liền đem phạm vi trong vòng vạn dặm ở trong hải vực tất cả đều bao phủ vào trong, tra xét rõ ràng.

Kiểm tra chung quanh không có gì dị thường, tạm thời không tu sĩ nào khác, bàn tay hắn đảo một cái, một lần nữa lấy ra một quả Trọng Thủy Lôi Châu.

Trong lòng bàn tay thanh quang sáng ngời, một đám Tiên Linh Lực liền rót vào bên trong viên châu.

Chỉ thấy mặt ngoài viên châu thanh quang sáng ngời, chữ khắc vào đồ vật ở trên dày đặc Linh văn cũng thoáng lóe lên, rồi lập tức ảm đạm xuống.

Bàn tay Hàn Lập lập tức ném về phía trước, viên châu màu đen liền bắn nhanh mà ra, không mang theo bất luận khí tức chấn động gì, lóe lên liền văng ra mấy ngàn trượng phía xa.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Trọng Thủy Lôi Châu bỗng nhiên bạo liệt ra, một đoàn kiêu dương màu đen to như núi cao đột nhiên xuất hiện, mấy trăm đầu lôi điện tím xanh dài hơn trăm trượng hiển hiện mà ra, phát ra từng trận thanh âm "Đồm độp", như là từng đạo roi điện từ Thiên Thần vung vẩy, tùy ý quất lấy bốn phương tám hướng, trong đó để lộ ra một cỗ pháp tắc chi lực làm lòng người kinh hãi.

Mỗi một đạo lôi điện quật qua, hư không đều một hồi kịch liệt vù vù, điên cuồng vặn vẹo rung rung, tựa hồ cũng bị vỡ ra.

Màu đen kiêu dương làm hải vực phía dưới xuất hiện một cái hố sâu to lớn, bên trong hải ngư thủy thú trực tiếp đều biến thành bột mịn.

Sau một khắc, màu đen kiêu dương lần nữa bạo liệt ra, hóa thành từng mảnh hào quang màu đen, hướng bốn phương tám hướng cuồng quyển mà đi.

Quanh thân Hàn Lập sớm bị một tầng Chân Cực Chi Mô bao trùm, trong đôi mắt lam quang lập lòe, cẩn thận quan sát từng chi tiết Lôi Châu bạo liệt.

Màu đen hào quang trong nháy mắt lan đến gần trước người hắn, đồng tử hắn đột nhiên co rụt lại, hướng đằng sau bắn ngược mà chạy.

Bất quá đã không còn kịp, khoảng cách bay ra không xa, liền bị màu đen hào quang đuổi kịp.

Xùy xùy xùy!

Vô số thanh âm mưa gió vang lên, trong hào quang màu đen thình lình có vô số lông mao hắc châm nhỏ yếu, đâm vào bên ngoài thân Chân Cực Chi Mô của hắn.

Chân Cực Chi Mô hào quang chợt hiện, một hồi lâu mới ổn định lại, mặt ngoài hiện ra vô số điểm trắng.

Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra, may mắn là Chân Cực Chi Mô kiên cố vô cùng, không có vỡ nứt, nếu không giờ phút này hắn chỉ sợ đã bị ngàn vạn hắc châm xuyên thủng.

Những hắc châm kia đều là Trọng Thủy ngưng tụ mà thành, lực xuyên thủng kinh người, mặc dù là thân thể của hắn, nếu như không có gia tăng phòng hộ, chỉ sợ cũng chống cự không được.

Phía dưới hải vực kịch liệt cuồn cuộn, lõm xuống một hố sâu to lớn phạm vi gần nghìn trượng.

Thần thức Hàn Lập khuếch tán ra, trong nội tâm lần nữa cả kinh.

Lấy Trọng Thủy Lôi Châu làm trung tâm bạo tạc, phạm vi trong vòng hơn mười dặm hết thảy đều bị những châm nhỏ Trọng Thủy xuyên thủng, tất cả Hải thú toàn bộ chết hết.

Uy lực như thế chỉ là bị ảnh hưởng, nếu là bị kiêu dương màu đen kia trực tiếp đánh trúng, dù là hắn cũng muốn trọng thương a.

Lúc này, Hàn Lập cũng rút cuộc minh bạch vì sao vật ấy tại đấu giá hội vừa xuất hiện, liền đưa tới nhiều người điên cuồng tranh đoạt như vậy.

Lại qua ước chừng mấy hơi thở, phong ba sinh ra từ bạo tạc mới dần dần tiêu tán.

Cảm nhận được cỗ khí tức pháp tắc chi lực hoàn toàn biến mất, thân hình Hàn Lập mới lóe lên, một lần nữa bay trở về trung tâm vụ nổ của Trọng Thủy Lôi Châu.

Trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức cùng loại với mùi đốt than cốc, kéo dài không tiêu tan.

Phía dưới hải vực bên trên hố sâu, nước biển lại chảy trở về, nhưng vẫn có thể chứng kiến một dòng xoáy mãnh liệt khó yên.

Một quả Trọng Thủy Lôi Châu giá trị mấy trăm cực phẩm Linh Thạch, cứ

như vậy đã dùng xong, nếu là có mặt những người tham gia trận đấu giá hội kia, sợ là kinh hãi liền tròng mắt đều muốn rớt xuống.

Nhưng mà lúc này trên mặt Hàn Lập lại không có chút nào đau lòng, khẽ gật đầu, trầm mặc không nói.

Hồi lâu về sau, hắn mới hình như có chút ngộ mà thì thào lẩm bẩm:

"Cái này tựa hồ là dùng pháp tắc chi lực, đem lôi điện chi lực cưỡng ép phong ấn vào bên trong Trọng Thủy, tiếp theo thông qua Tiên Linh Lực thúc giục, rồi đột nhiên thả ra, thế nhưng..."

Tựa hồ là nghĩ tới một ít chỗ không thông, lời của hắn liền ngừng lại, toàn thân lâm vào trầm tư.

Với kết quả của Trọng Thủy Lôi Châu phóng thích vừa xem, nếu chỉ thuần túy là phóng thích lôi điện tồn trữ cùng pháp tắc chi lực, tuyệt đối không có khả năng uy lực lớn như vậy.

Hàn Lập nhắm hai mắt, trong đầu đem hình ảnh vừa mới cẩn thận nhớ lại một lần nữa, đột nhiên linh quang chợt hiện, đối với các mấu chốt trong đó suy nghĩ minh bạch một ít.

Trọng Thủy Lôi Châu tại lúc phóng thích, phía trên ẩn chứa Linh văn cấm chế bị kích hoạt, khiến cho lôi điện đánh tan Trọng Thủy, hóa thành hơi bụi ẩn chứa một tia pháp tắc chi lực, không ngừng xông tới khu vực xung quanh.

Chỉ cần rơi vào bên trong phiến khu vực này, sẽ gặp lôi điện Trọng Thủy cùng pháp tắc chi lực đồng thời công kích, chẳng những thân hình bị áp chế không cách nào đào thoát, dù là Chân Tiên bình thường cũng không cách nào chống cự trùng kích liên tục.

Tuy rằng tựa hồ đã minh bạch nguyên lý bên trong nó, Hàn Lập vẫn không khỏi cười khổ một tiếng.

Lúc trước vì không muốn bị tín niệm chi lực ô nhiễm pháp lực bản thân,

hắn liền chưa từng tiếp nhận qua pháp tắc chi lực của Địa Chích hóa thân, hiện tại muốn dùng luyện chế Trọng Thủy Lôi Châu này, tự nhiên là không cách nào làm được.

Bất quá, hắn cũng là không phải không có thu hoạch, thông qua phen này quan sát, hắn đối với cách sử dụng Trọng Thủy, cũng có không ít cảm ngộ.

Suy nghĩ một lát, thân hình Hàn Lập lại lần nữa lướt đi, bay vào không trung.

Bay ra mấy trăm dặm, hắn lại hướng về một tòa đảo nhỏ san hô, phạm vi bất quá vài dặm mà nhìn.

Sau đó bàn tay khẽ đảo, Trọng Thủy Châu lại xuất hiện trong tay.

Ba năm nay, hắn một bên dùng bình nhỏ linh dịch thúc giục Đản Hồn Hoa, một bên luyện chế tinh viên, trợ giúp Địa Chích hóa thân cô đọng Trọng Thủy.

Cho tới bây giờ, cũng chỉ tích góp từng tí một ra tương đương với hơn phân nửa dòng suối nhỏ của Trọng Thủy.

------oOo------

Chương 154: Chúc Long Đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi vung tay lên, một chùm Trọng Thủy kích cỡ như dưa hấu được phun ra từ miệng của Chân Thủy Đại, sau đó hắn dùng Tiên Linh Lực bao lại, làm cho nó lơ lửng giữa không trung.

Trọng thủy màu đen chuyển động không ngừng. Nhìn nó không có gì đặc biệt nhưng sức nặng lại có thể so với một ngon sơn phong cao mấy trăm trượng.

Hai mắt hắn nhắm lại, mang ý nghĩ trong đầu cẩn thận cân nhắc thêm một lần nữa, sau đó mở mắt ra.

Hắn nắm hờ bàn tay, đánh ra một trảo vào hư không. Một luồng lôi điện màu bạc tuôn ra từ trong lòng bàn tay, hóa thành một mảng lưới điện màu bạc, lượn lờ xung quanh bàn tay.

Hắn đẩy hai tay về phía trước, lưới điện màu bạc giống như vật sống, lao đến phía trên chùm Trọng Thủy và lan ra xung quanh.

Từng sợi lưới điện nhè nhẹ quấn quanh đoàn Trọng Thủy, khiến nó đột nhiên bị kích thích một cách mãnh liệt, kịch liệt vùng vẫy

Hàn Lập vội vàng ngưng tụ Tiên Linh Lực, dung nhập vào bên trong Trọng Thủy.

Theo sự dung nhập một số lượng lớn Tiên Linh Lực, chùm Trọng Thủy mới dần dần ổn định lại, nhưng mà chấn động bên ngoài vẫn không ngừng bị ảnh hưởng.

Hàn Lập thấy vậy, tay kia không ngừng đánh xuống, mang một tia Lôi điện

lực rót vào bên trong Trọng Thủy.

Một tia điện mang như con dao găm vô cùng sắc bén đâm vào Trọng Thủy, khiến cho mặt ngoài của nó hiện ra vô số khe hở thật nhỏ, theo đó mà thẩm thấu từng chút một vào bên trong.

Dựa theo số lượng lớn đại mang đang thẩm thấu vào thì chùm Trọng Thủy bắt đầu chậm rãi co rút lại, hình dáng càng ngày càng nhỏ.

Thấy tình hình diễn ra như vậy, trong lòng Hàn Lập không khỏi vui mừng.

Nhưng mà, ngay lúc hắn vừa mới lơ đểnh, chợt nghe một tiếng "Bành" vang lên.

Chùm Trọng Thủy cùng với lôi điện đồng thời nổ tung. Một luồng khí lưu mãnh liệt ào tới, khiến cho cả người hắn bị chấn bay ngược ra ngoài, ngã ùm xuống biển.

Một lát sau, hắn lồm cồm bò lên lại đảo san hô, tận mắt thấy được gần phân nửa hòn đảo nhỏ đã bị nổ tung chìm xuống đáy biển. Thần sắc Hàn Lập có chút cười khổ.

Sau khi chỉnh sửa lại quần áo trên người, hắn lại lấy ra Chân Thuỷ Đại, sau đó lại chiết ra một chùm Trọng Thuỷ.

Một tiếng “Xoẹt” vang lên, một đám lôi điện màu bạc lần nữa xuất hiện.

...

Không lâu sau, một tiếng “Ầm ầm” trầm muộn vang lên, điện quang nổi lên khắp nơi xung quanh đảo nhỏ.

Lần này, Hàn Lập đã có sự phòng bị từ trước nên hắn không bị thổi bay ra ngoài. Nhưng mà, lông mày của hắn lúc này đang bắtbđầu nhíu lại.

Bàn tay của hắn vẫy nhẹ một cái, từng sợi tơ mỏng Tiên Linh Lực như hạt bụi uốn lượn xuất hiện, góp nhặt từng chút một từng hạt nhỏ Trọng Thuỷ rải

rác trong không khí lại với nhau.

Hắn không muốn lãng phí một chút Trọng Thuỷ nào cả, vì nó vốn không phải thứ có thể dễ dàng ngưng tụ ra được.

Ba ngày ba đêm trôi qua nhanh chóng.

Sáng sớm ngày hôm nay, thân hình Hàn Lập đột nhiên bay khỏi hòn đảo, lơ lửng giữa không trung

Quần áo bay phất phới, trên mặt của hắn lộ ra chút mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn còn rất tinh anh. Ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, bao trùm quanh thân hắn tạo thành một vầng hào quang.

Hắn đang nắm một quả cầu đen sì trong lòng bàn tay. Quả cầu lớn chừng nắm tay, bề mặt bên ngoài có vô số ám văn màu trắng bạc, thoạt nhìn cực kì giống với đường vân của lôi điện.

Đây chính là Trọng Thuỷ Lôi Cầu được chế tạo dựa trên Trọng Thuỷ Lôi Châu. Hắn tốn không biết bao nhiêu lần thất bại, lại trải qua liên tục mấy ngày liền mới có thể chế ra được.

Vẻ ngoài của Lôi Cầu có sự khác biệt rõ ràng với Lôi Châu. Đường kính to hơn Lôi Châu khá nhiều, bên ngoài cũng không có hắc vụ lượn lờ, chỉ có những đường vân màu bạc dễ làm cho người khác chú ý. Do vậy, nó được Hàn Lập gọi là Trọng Thuỷ Lôi Văn.

Trong lòng hắn biết rõ, bởi vì không có Pháp tắc lực tham gia cô đọng nên khiến cho Trọng Thuỷ ngưng tụ ra không được tinh thuần, làm cho Lôi Cầu có đường kính to hơn, lôi điện phong ấn bên trong cũng không đủ dầy đặc.

Nhưng mà, trước mắt cũng chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Để tìm được tỉ lệ điều phối Trọng Thuỷ cùng với Lôi điện, hắn cũng đã ăn không ít đau khổ. Nguyên nhân là do Trọng Thuỷ vốn rất khó điều khiển, nếu phong ấn lực lượng lôi điện vào quá ít thì sẽ dẫn đến uy lực không đủ. Còn nếu phong ấn vào bên trong lưuc lượng lôi điện quá nhiều thì sẽ dẫn

đến tình trạng không ổn định, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Đến hôm nay, sau bao nhiêu khó khăn vất vả mới có thể luyện chế ra được một viên khiến cho hắn hài lòng tương đối, dĩ nhiên liền muốn thử xem uy lực của nó như thế nào mới được.

Hàn Lập thúc giục một luồng Tiên Linh Lực dung nhập vào bên trong quả cầu, sau đó vung tay lên ném quả cầu ra ngoài.

Trọng Thuỷ Lôi Văn bay theo một quỹ đạo vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung, rơi xuống biển.

Sau khi bay được một khoảng tầm bốn, năm trăm trượng, đột nhiên ngân văn bên ngoài Lôi Văn sáng lên, phát ra một tiếng nổ "Ầm Ầm"

Ngay lập tức, một vòng hồ quang điện màu bạc vô cùng cuồng bạo lập tức khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao phủ một phạm vi hơn trăm trượng.

Hàn Lập sớm đã lùi lại hơn ngàn trượng, ánh mắt của hắn vẫn gắt gao theo dõi diễn biến nơi này.

Cũng cực kỳ giống với tình cảnh Trọng Thuỷ Lôi Châu bạo phát nổ tung, hải vực giống như xuất hiện một vầng mặt trời màu đen lớn gần trăm trượng, ở chính giữa là ngân quang lóng lánh, lôi điện nổ vang.

Nhưng mà, Lôi Văn lần này có chút khác biệt chính là ở bên trong vầng mặt trời, không có một lực lượng pháp tắc chấn động khủng bố nào khiến cho hắn cảm thấy tim mình đập nhanh cả.

Vầng mặt trời nổ tung khiến cho sóng biển nứt vỡ, nước biển bốc hơi, giống như đang bị trọng lực áp bức hãm xuống dưới tạo thành một cái hố to. Nước biển xung quanh tạo thành một cái xoáy nước cao vài chục trường, sóng lớn ngập trời, mãnh liệt quét qua bốn phương tám hướng.

Một lúc sau, trên mặt biển tuy vẫn còn sóng to gió lớn ngập trời, nhưng mà đã không còn bộ dạng cuồng bạo đáng sợ như trước kia.

Hàn Lập bay lại vị trí Lôi Văn nổ tung, hắn cẩn thận cảm nhận được không khí xung quanh có xảy ra một chút biến hoá. Hắn xoè mười ngón tay, từng tia Tiên Linh Lực nhỏ như sợi tóc đang tuôn ra.

Không khí có chút chấn động, một chút bụi màu đen mà mắt thường khó có thể phân biệt được đang được những sợi Tiên Linh Lực dẫn dắt, bay về hội tụ lại trong lòng bàn tay của Hàn Lập.

Qua một lúc lâu sau mới ngưng kết ra được hai luồng chất lỏng màu đen lớn chừng quả đấm. Đó chính là Trọng Thuỷ ẩn chứa bên trong Lôi Văn.

"Không có Pháp tắc lực tham gia, quả nhiên vẫn còn chưa được, uy lực còn chưa được một phần mười so với Trọng Thuỷ Lôi Châu..." Hàn Lập khẽ thở dài, thì thào lẩm bẩm.

Ngoài miệng thì nói thế thôi, nhưng trong lòng thì vẫn tương đối hài lòng với hiệu quả của Trọng Thuỷ Lôi Văn.

Dù sao thì Lôi Văn vẫn còn bảo lưu lại hiệu quả "Che giấu không nổ, nhưng khi nổ lại khiến người khác kinh sợ" của Trọng Thuỷ Lôi Châu. Lúc ném nó ra thì không có thu hút ai cả, nhưng chỉ khi phát nổ mới thể hiện lực phá hoại kinh người.

Ngoài ra, sau khi Lôi Văn nổ tung tạo thành những hạt bụi Trọng Thuỷ, hắn có thể thu về được, cho nên có thể nói là cũng không có hao tổn gì lớn cả.

Mấu chốt nhất chính là nó có thể tái sử dụng được nhiều lần, chứ không phải như Trọng Thuỷ Lôi Châu. Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn có thể không ngừng luyện chế ra Lôi Văn. Nếu là trong một lần có thể ném ra ngoài mấy chục, thâm chí mấy trăm miếng Lôi Văn, uy lực chắc chắn rất khủng bố.

Đột nhiên, lông mày hắn khẽ nhíu lại. Bàn tay đảo một cái, lấy ra một cái mặt nạ màu xanh đeo lên mặt.

Sau một khắc, một mảnh hào quang mơ hồ màu xanh xuất hiện trước mắt,

một thanh quang trận bàn to lớn xuất hiện trước người hắn.

Một hồi chấn động từ bên trong thanh quang phát ra. Hư ảnh một người mang mặt nạ kền kền màu xanh, mặc trường bào khá rộng hiện ra, lơ lửng trước người Hàn Lập.

"Đạo hữu đưa tin cho tại hạ, báo là có một chút thông tin liên quan đến nhiệm vụ mà tại hạ tuyên bố?" Hàn Lập trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, tại hạ có một chút tin tức." Hư ảnh mở miệng nói, âm thanh có chút lảnh lót, nghe không ra là nam hay nữ.

"Chỉ là một chút tin tức?" Lông mày hàn Lập nhăn lại.

"Đạo hữu nói đùa. Vật đạo hữu yêu cầu, không kể là Đan phương Đạo đan hay là Công pháp có liên quan đến Pháp tắc Thời Gian, căn bản là không thể tìm được? Mỗi ngày, trong Minh có vô số người tìm kiếm hai vật này rất nhiều, nhưng lại không có bao nhiêu người có thể có được." Hư ảnh khẽ cười rồi nói.

"Lúc ta tuyên bố nhiệm vụ cũng như thù lao trong Minh có yêu cầu là tin tức phải rõ ràng. Nếu chỉ là một chút tin tức vụn vặt không liên quan thì tốt nhất nên dẹp đi." Hàn Lập nói như thế.

"Đạo hữu, nếu không ngại có thể nghe thử tin tức của tại hạ trước, sau đó mới quyết định xem những tin này có đáng giá với thù lao của đạo hữu hay không?" Hư ảnh cười hắc hắc, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập im lặng, nhẹ gật đầu.

"Không biết đạo hữu có từng nghe nói qua Thương Lưu Cung, Chúc Long Đạo cùng Phục Lăng Tông?" Hư ảnh hỏi.

"Thương Lưu Cung là đại tông tu tiên tiếng tăm lừng lẫy tại Bắc Hàn Tiên Vực. Tại hạ đã từng nghe sơ qua, nhưng còn hai cái tên kia, tại hạ chưa từng nghe qua bao giờ" Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Thế lực ba nhà này đều nằm ở bên trong Bắc Hàn Tiên Vực. Sở dĩ tại hạ nói như thế, bởi vì đạo hữu cảm thấy hứng thú với Công pháp Pháp tắc Thời Gian, trong ba nhà này đều có truyền thừa." Hư ảnh nói.

"Xin lắng tai nghe." Nội tâm Hàn Lập hơi động một chút, nhưng thần sắc không thay đổi chút nào.

"Ba nhà này... Hiện tại thì Thương Lưu Cung là thế lực lớn nhất, Phục Lăng Tông là bí ẩn nhất, Chúc Long Đạo là truyền thừa lâu nhất. Nhưng mà, đối với Pháp tắc Thời gian, một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc thì ba nhà này đều có thời gian nghiên cứu dài đến mấy trăm vạn năm. Theo ta được biết, bí điển trấn tông "Huyền Thần Bảo Điển" của Phục Lăng Tông nếu tu càng cao thì sẽ có cơ hội tìm hiểu pháp tắc Thời Gian. Còn công pháp truyền thừa "Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết" của Thương Lưu Cung cũng có chút quan hệ với pháp tắc Thời Gian. Với Chúc Long Đạo thì cũng có một loại công pháp tương tự như vậy, nhưng tên của nó thì ta cũng không rõ lắm." Hư ảnh mỉm cười, tiếp tục nói.

"Đạo hữu có biết ưu, khuyết của những công pháp này như thế nào không?" Hàn Lập như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu, lại hỏi.

"Cái này đều thuộc về bí mật của các phái, tại hạ không thể biết được." Hư ảnh đáp.

"Không biết vị trí của ba đại tông môn này ở đâu? Chắc cái này đạo hữu phải biết chứ." Hàn Lập nhướng mày.

"Cái này thì ta biết. Thương Lưu Cung ở Điểm Thương sơn mạch trên Thượng A Đại Lục, phía Nam Tiên Vực. Phục Lăng Tông thì ở Tiểu Thiên U Cảnh, phía Bắc Tiên Vực. Còn về Chúc Long Đạo thì ở Chung Minh sơn mạch trên Cổ Vân Đại Lục, phía Đông Tiên Vực.

"Đạo hữu có biết cách nào mới có thể gia nhập Chúc Long Đạo?" Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc một chút rồi hỏi.

Những năm nay hắn ở Hắc Phong Đảo cũng hiểu rõ một chút tình huống nơi này. Hắc Phong Hải vực nằm lệch về phía Tây Nam của Bắc Hàn Tiên

Vực, nếu tính ra thì khoảng cách đến Chúc Long Đạo và Thương Lưu Cung cũng tương đối khá gần.

Mục đích hàng đầu của chuyến đi này là để tìm lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Giải Đạo Nhân. Theo như Bản Mệnh Bát Linh Hang chỉ ra thì vị trí của bọn họ vừa vặn ngay tại phía Đông. Nếu như vậy, thì Chúc Long Đạo dĩ nhiên là nhất cử lưỡng tiện rồi.

Hư ảnh kia nghe hỏi, không có trực tiếp trả lời, mà chỉ chậm rãi hỏi lại:

"Đạo hữu hiện tại cảm thấy như thế nào? Tin tức tại hạ cung cấp có đáng giá chút nào với thù lao của đạo hữu?"

"Nếu chỉ là một chút tin tức như vậy, ta chỉ cần tốn chút thời gian cũng có thể đi tìm hiểu được. Nếu đạo hữu không có thêm bất kì tin tức hữu dụng nào khác, thì đừng có làm mất thời gian của nhau nữa." Hàn Lập lạnh lùng nói ra.

"Ha ha, đạo hữu đừng có coi thường tin tức mà tại ha cung cấp. Nếu không tin ngươi có thể đi đến Chúc Long Đạo, nhưng tối đa thì ngươi cũng chỉ có thể trở thành một vị Khách khanh Ngoại môn. Nếu muốn tìm đọc bí tịch nội môn, cũng đừng si tâm vọng tưởng." Hư ảnh cũng không tức giận, lạnh nhạt trả lời.

------oOo------

Chương 155: Rời khỏi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Đạo hữu xin hãy chỉ giáo?" Hàn Lập nghe vậy, bình tĩnh hỏi.

"Theo ta được biết, Chúc Long Đạo đối với các loại công pháp điển tích quản lý rất nghiêm ngặt, chỉ cho Nội môn Đệ tử cùng với Trưởng lão xem, nhưng cần phải được Nội môn Trưởng lão trong tông dẫn đến mới được. Nếu không thì cho dù tu vi có là Chân Tiên cảnh đi nữa thì cũng chỉ có thể trở thành Ngoại môn Khách khanh. Sau một thời gian chịu đựng đau khổ và trải qua thời gian khảo nghiệm cực kỳ dài, mới có một cơ hội có thể tiến vào Nội môn." Hư ảnh nói như thế.

"Nói như thế, đạo hữu có thể tìm được người dẫn tại hạ vào?" Hàn Lập nhướng mày.

"Thật không dám giấu giếm, tại hạ không có khả năng làm được chuyện này. Nhưng mà, trùng hợp ta lại biết được một biện pháp có thể giúp đạo hữu đạt được tín vật của một vị Nội môn Trưởng lão Chúc Long Đảo. Chỉ cần có vật ấy, đạo hữu có thể dễ dàng trở thành Nội môn Chúc Long Đạo rồi." Hư ảnh lắc đầu, nói thêm.

"Đạo hữu đã biết rõ thì xin hãy nói thẳng đi. Tin tức này đủ để ta trả tiền thù lao rồi." Hàn Lập nhoẻn miệng cười, nói ra.

"Lúc trước tại hạ từng nhận một nhiệm vụ trong Minh. Nhiệm vụ đó yêu cầu là phải trợ giúp gia tộc hậu bối của một vị Nội môn Trưởng lão Chúc Long Đạo giải quyết một vấn đề khá khó khăn. Thù lao của nhiệm vụ chính là Nội môn Tín vật của Chúc Long Đảo mà vị Trưởng lão này lưu lại tại gia tộc. Hiện tại, ta có thể đem nhiệm vụ này chuyển giao qua cho ngươi." Hư ảnh nhìn qua Hàn Lập nói ra.

"Thù lao của nhiệm vụ này không phải là thấp. Chỉ sợ độ khó của nhiệm vụ cũng sẽ không nhỏ. " Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Nói thật, trong nhiệm vụ cũng không muốn tiết lộ ra sự tình cụ thể, chỉ nói là cần phải có tu vi Chân Tiên cảnh mới có khả năng hoàn thành được. Còn về chi tiết cụ thể thì chắc phải đi đến cái gia tộc kia, tìm được hậu nhân của vị Trưởng lão kia thì mới có thể biết được rồi." Hư ảnh không có nói ra một cách cụ thể, nhưng vẫn cố ý để lộ ra một chút tin tức mà gã biết được.

"Nhiệm vụ này có giới hạn thời gian hay không?" Hàn Lập suy nghĩ, hỏi lại.

"Không có. Người tiếp nhận nhiệm vụ này được cung cấp cho một miếng ngọc giản. Chỉ cần ngọc giản không bị nghiền nát, thì nhiệm vụ này vẫn còn hiệu lực." Hư ảnh lắc đầu nói ra.

"Được rồi, ta tiếp nhận nhiệm vụ này. Đạo hữu vui lòng đem ngọc giản và mấy thứ nhận được chuyển giao qua cho ta." Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ đánh giá một chút về thù lao của tin tức này, rồi mới đồng ý tiếp nhận nhiệm vụ này.

Dứt lời, hắn giơ bàn tay lên, một túi trữ vật màu xanh nước biển lăng không bay lên, rơi vào bên trong thanh quang trận bàn.

Cùng lúc đó, một miếng ngọc giản màu trắng cũng chậm rãi bay ra từ bên trong trận bàn.

Sau khi tiếp nhận ngọc giản, Hàn Lập cầm lên có chút hơi nặng, liền thả ra thần thức dung nhập vào bên trong.

Nhiệm vụ ghi lại bên trong ngọc giản hoàn toàn chính xác với những lời tóm tắt của gã kia, ngoài ra còn có bổ sung thêm một tấm bản đồ.

Dựa theo đánh dấu trên bản đồ, đây là một phần địa đồ của Cổ Vân đại lục.

Nhưng mà, sau khi xem xét cẩn thận, hắn liền phát hiện địa đồ này có chút giản lược, chỉ có khu vực phụ cận Chung Minh sơn trên Cổ Vân đại lục

được vẽ chi tiết, các khu vực còn lại đều trống rỗng.

"Đây là một phần của địa đồ. Các hạ chỉ cần đến phụ cận Chung Minh Sơn trên Cổ Vân đại lục, sau đó đi theo con đường ngắn nhất ở giữa là sẽ đến nơi." Hư ảnh kiểm tra túi trữ vật Hàn Lập đưa qua, nhắc nhở.

"Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu." Hàn Lập gật nói.

Hư ảnh kia chắp tay với Hàn Lập một cái, thân ảnh trở nên mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa. Trận bàn đang lơ lửng trên mặt biển cũng nhoáng lên một cái, thanh quang nhạt dần rồi tiêu tán mất.

Hàn Lập thu hồi lại mặt nạ, thân hình dần trở nên mơ hồ, hoá thành một luồng trường hồng, bay về Hắc Phong đảo.

Mấy ngày sau.

Không khí náo nhiệt của Đại Đấu giá hội trăm năm diễn ra một lần vẫn còn tiếp tục, toàn bộ Hắc Phong đảo trở nên cực kỳ nào nhiệt. Không ít cửa hàng tranh thủ cơ hội lần này mà ra sức liều mạng mời chào khách hàng, thu hút tu sĩ trên đảo cùng tu sĩ vãng lai.

Trên đường, ngựa xe đi lại như nước, biển người đi lại giống như thuỷ triều, giữa không trung cũng có rất nhiều thân ảnh lăng không bay tới bay lui. Dòng người di chuyển đến những kiến trúc khắp nơi trên mặt đất cũng như đang lơ lửng trên trời.

Trên con đường lớn đi đến trung tâm toà thanh, một gã thanh niên nam tử hình dáng bình thường mặc áo bào xanh đang chậm rãi di chuyển, bên cạnh hắn là một thiếu niên làn da ngăm đen nhìn cũng khá bình thường. Chính là hai người Hàn Lập và Mộ Tuyết.

"Liễu tiền bối, trước đây ta vẫn cảm thấy ngài không phải là người bình thường. Thật không nghĩ tới ngài có thể lấy được một danh ngạch truyền tống của Thiên Tinh Tháp." Thiếu niên ngăm đen cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười nói.

Hàn Lập cười cười, không có giải thích gì cả.

Mộ Tuyết thấy vậy cũng không tiếp tục nhiều lời. Trong lòng gã có chút kính sợ đối với vị cao nhân tiền bối tính tình không xấu này, cũng có một chút hy vọng ẩn sâu bên trong có thể trở nên giống với người đó.

"Ngươi có nghĩ tới việc sau này sẽ rời khỏi Hắc Phong đảo, đi xem thế giới bên ngoài?" Hàn Lập nhìn mọi người xung quanh muôn hình muôn vẻ, đột nhiên hỏi gã.

"Đi ra ngoài? Hắc Phong đảo đã là nơi giàu có nhất tại Hắc Phong Hải vực rồi, tán tu như ta nếu đi nơi khác sợ rằng sống tạm cũng rất khó khăn đấy." Mộ Tuyết có chút sững sờ, mang theo chút phiền muộn nói ra.

"Trời đất bao la, cũng không phải chỉ có mỗi một Hắc Phong Hải vực. Tư chất tu hành của ngươi không tệ, chỉ là tài nguyên tu luyện có hơi kém mà thôi." Hàn Lập cười cười nói.

"Tư chất tu hành của vãn bối sao có thể lọt được vào pháp nhãn của tiền bối. Chỉ hy vọng sau này gặp được khách thuê giống như tiền bối, giúp vãn bối tích luỹ thêm chút ít Linh thạch. Có lẽ như vậy vãn bối mới có thể tiếp tục tu hành lên thêm được một tí." Mộ Tuyết cười giễu mình, nói ra.

Hàn Lập nhìn thiếu niên có vài phần giống mình. Hắn thầm nghĩ, năm đó khi mình bước vào con đường tu tiên, tư chất còn kém hơn gã nhiều. Nếu như không phải vô tình nhặt được bình nhỏ, chỉ sợ là tu luyện còn không bằng với gã đấy chứ.

Hắn mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Theo sự chỉ dẫn của Mộ Tuyết, hai người đi đến Thiên Tinh Tháp.

Khoảng nửa canh giờ sau, hai người đi đến cuối đại lộ, trước mắt liền xuất hiện một quảng trường làm bằng đá trắng, diện tích chừng ngàn trượng.

Trên quảng trường, chỉ có lưa thưa mấy người đều đang vội vàng bước đi về một toà thạch tháp hình tròn nằm ở chính giữa quảng trường.

Hàn Lấp ngước đầu nhìn, toà thạch tháp kia cao chừng hơn trăm trượng, toàn thân trắng như tuyết. Phía trên phân bố từng đạo nông sâu không giống nhau, hình dạng đường nét khác nhau, thoạt nhìn giống như là một loại trận văn đặc thù.

"Tiền bối, phía trước chính là Thiên Tinh Tháp. Vãn bối đã đưa ngài đến nơi được yêu cầu." Mộ Tuyết hướng về phía Hàn Lập, cúi đầu thật sâu, cung kính nói ra.

Lúc gã ngẩng đầu lên, liền phát hiện bóng người phía trước đã biến mất. Ánh mắt lộ ra sự buồn bã không biết tại sao.

Đúng lúc này, trong lòng của gã đột nhiên lại vang lên một giọng nói quen thuộc:

"Mộ Tuyết, đừng có xem thường bản thân quá mức như vậy. Trong túi trữ vật có Linh thạch cùng với một quyển Công pháp xem như là lễ vật chia tay của ta. Nếu ngươi siêng năng tập luyện, chắc chắn sẽ có ngày tiếng tăm lừng lẫy."

Mộ Tuyết sững sờ một lát liền sờ vào bên hông, mới phát hiện là chỗ đó không biết từ lúc nào đã có thêm một cái túi trữ vật.

Ánh mắt của gã đảo qua xung quanh tìm kiếm một lát, sau đó thấy được một thân ảnh cao lớn màu xanh đang ở gần tháp tròn.

Thiếu niên nhìn thấy thân ảnh này, trong lòng nổi lên một luồng nhiệt lưu. Gã cúi đầu khom người thật lâu một lần nữa, không muốn đứng dậy.

Hàn Lập không quay đầu nhìn lại gã, vẫn tiếp tục bước về Thiên Tinh Tháp.

Toàn thân Thiên Tinh Tháp tròn trịa mà mắt thường có thể thấy được, xung quanh cũng không có bất kì cổng tò vò nào để ra vào.

Hắn còn đang nghi hoặc thì một luồng Linh lực chấn động kì dị từ bên trong truyền ra. Hào quang trong tay áo của hắn loé lên, lâph tức có một vật bay ra.

Hắn liếc mắt nhìn qua thì thấy chính là miếng lệnh bài được Lục Quân Đảo chủ cho hắn đang ung dung bay vào thân tháp, loé lên hào quang rồi biến mất không thấy bóng dáng

Một luồng không gian chấn động đột nhiên xuất hiện, thân ảnh hắn bỗng nhiên biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, liền xuất hiện lại bên trong tháp.

Hàn Lập đảo mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy bên trong tháp tròn giống như một cái ly úp ngược.

Bốn phía trên tường điêu khắc rậm rạp chằng chịt phù văn trận pháp, đường vân giao với tiếp điểm bên trên còn khảm lấy từng khối Cực phẩm Linh thạch.

Bạch ngọc được trải khắp mặt đất, khắc hoạ từng vòng trận văn, từ đó truyền ra từng trận chấn động không gian hơi yếu.

Lúc này, bên ngoài trận văn có ba bốn mươi người đang tụ họp lại với nhau. Trong đó có tu sĩ Nhân tộc bình thường, cũng có cả Dị tộc, thần sắc của mọi người đều khác nhau, nhưng khí tức toả ra lại không kém nhau chút nào.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám người này một chút, nhìn vào một nữ tử đang mặc váy dài màu đỏ, sau đó đảo mắt đi nhưng mà lại nhịn không được đành nhìn thêm một chút nữa.

Dung mạo tuyệt sắc của nữ tử khiến cho người ta nhìn vào làm xao xuyến, tim đập thình thịch. Bộ váy dài như một ngọn lửa hồng khéo léo kết hợp với một thân hình yểu điệu lại càng tăng thêm sức quyến rũ, phác hoạ lên những đường cong lung linh gần như hoàn mỹ.

Ngũ quan của nàng tuy rằng tinh xảo nhưng gương mặt lại có vẻ hơi hẹp và dài, khiến cho nàng mang một vẻ đẹp lạnh lùng lãnh cảm. Gương mặt lạnh lùng cùng với thân hình nóng bỏng, quả thật tương phản rất lớn, nhưng mà không hiểu sao lại không mang đến cho người khác cảm giác khó chịu.

Không ít người xung quanh đều len lén đánh giá nàng. Trong mắt họ tuy có chút ít khinh nhờn nhưng lại không có người nào dám quá mức láo xược.

Hàn Lập nhịn không được cũng phải nhìn mấy lần. Không phải trong nội tâm hắn có ý nghĩ cuồng nhiệt gì, chỉ là hắn phát hiện không cách nào có thể cảm nhận được tu vi khí tức của nàng. Cho nên trong nội tâm sinh ra thêm vài phần cảnh giác mà thôi.

Đối với những người bên ngoài đang dò xét mình thì nữ tử váy đỏ làm như không thấy gì cả. Hai tay nàng khoanh trước người, đang gật đầu suy tư về một vấn đề gì đó.

Nàng đột nhiên nhận ra một cái gì đó, liền ngẩng đầu nhìn thoáng qua về phía Hàn Lập, thấy ánh mắt của hắn đang nhìn đi nơi khác, chợt lại im lặng dời sang chỗ khác

“Đã khiến chư vị đạo hữu đợi lâu. Thời gian Truyền tống đã đến. Chư vị cầm Phù lục này trong tay, sau đó liền có thể đi vào trận.” Đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh già nua vang lên.

Hàn Lập đảo mắt nhìn lại, chỉ thấy một lão giả mặc áo xám đang khoanh chân nghiêng người ngồi trong trận pháp đã đứng dậy. Trong tay lão giả chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái trận bàn hình tròn.

Lão giả phất tay áo lên, lập tức hơn mười đạo lam mang bay ra. Mỗi một đạo đều bay chính xác đến một người đang ở đây.

Hàn Lập phất tay xuất chiêu, nắm gọn lam mang đang bay tới trong lòng bàn tay. Lam mang thu hồi lại liền xuất hiện một Phù lục có chút huyền ảo, phía trên mơ hồ có hơn mười cái phù văn màu bạc đang chớp động, chắc hẳn là Ngân Khoa Linh văn.

Những người còn lại cũng nhao nhao nắm lấy Phù lục ở trong tay. Không ai nói gì, nhao nhao đi đến bên trong của trận văn vòng tròn được vẽ trên mặt đất.

Hàn Lập dĩ nhiên cũng đi theo mọi người, bước chân vào trong trận.

Đợi cho mọi người dừng di chuyển, lão giả một tay cầm vòng, một tay bấm niệm pháp quyết, hướng về bên trên trận bàn trùng trùng điệp điệp nhấn một cái, nhanh chóng ngâm tụng khẩu quyết.

Chỉ nghe một tiếng "Ô...ô...n...g" một tiếng vang lên!

Hào quang phù văn trên bốn vách tường xung quang tháp tròn bùng nổ, tất cả Linh Thạch nổ tung phát ra hào quang chói mắt, ẩn chứa bên trong là Linh lực, tuôn ra liên tục giống như thuỷ triều.

Trận văn dưới chân mọi người phát ra một mảng hào quanh chói mắt màu trắng, loé lên một cái liền bao phủ lấy mọi người, chợt biến mất không thấy gì cả.

------oOo------

Chương 156: Tiên đồ Khó lường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Hàn Lập chỉ cảm thấy bạch quang tràn ngập trước mắt, sau đó là một cảm giác trời đất quay cuồng kịch liệt, bên tai vang lên từng tiếng "Ô ô" gào thét xé gió, lúc xa lúc gần.

Đồng thời, bốn phương tám hướng giống như có từng cơn gió mạnh quét tới, nhưng trước khi kịp chạm đến thân thể đã bị một lực lượng vô hình nào đó ngăn cản lại.

Không biết qua bao lâu, cái cảm giác khác thường này đột nhiên biến mất, ánh mắt cũng dần dần nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Hắn đảo mắt nhìn qua xung quanh, phát hiện đám người bọn hắn đã bị truyền tống đến một huyệt động dưới mặt đất cực kỳ to lớn. Bốn vách tường cùng với mặt đất của huyệt động giống với bên trong của Thiên Tinh Tháp, đều khắc những phù văn và khảm Linh thạch giống nhau.

Nhưng mà cái Phù Lục hắn nắm trong tay thì đã biến mất từ lúc nào không biết được.

Thấy vậy, hắn không khỏi cười khổ một tiếng. Bản thân đang muốn nghiên cứu cái Phù Lục này một chút, nhưng mà không nghĩ đến nghi thức của Truyền tống trận trăm năm diễn ra một lần có chút nhanh như gió, chưa đợi cho hắn kịp phản ứng thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Lúc này, trên khu đất trống bên ngoài pháp trận, có một lão giả Tán tiên tóc bạc, gương mặt hồng hào đang ngồi khoanh chân. Sau lưng gã, có hai ba mươi người đang ngồi đợi, trang phục bọn họ không giống nhau, có không ít người bộ dạng không phải là người của Hắc Phong Hải Vực.

Lúc đám người Hàn Lập đi ra khỏi pháp trận bên trong huyệt động thì những người kia cũng bắt đầu đứng lên chuẩn bị.

Lúc đi lướt qua đám người này, lập tức trong lòng Hàn Lập không hiểu sao có chút cảnh giác, hắn khẽ liếc mắt nhìn mấy người trong đó.

Mấy người nay, nam có nữ có, hình dạng thoạt nhìn bình thường, khí tức trên người thập phần vững chắc, thần sắc trên mặt cũng không có bất cứ điểm gì kỳ quái. Nhưng mà, không biết tại sao, Hàn Lập vô duyên vô cơ lại cảm thấy trên người mấy người này toát ra một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, làm cho khoé mắt của hắn không khỏi giật giật vài cái.

Lúc này, một gã đại hán da xanh khôi ngô trong đám người Truyền Tống đến đây cùng với Hàn Lập bước ra, đi đến trước mặt tên lão giả Tán Tiên kia, hành lễ, nói ra:

"Dịch lão, khổ cực cho ngươi rồi. Trăm năm kế tiếp, tại hạ đến để thay cho ngươi."

"Hặc hặc! Ta còn tưởng Đảo chủ sẽ phái người nào khác đến đây, không thể ngờ lại là Lô lão đệ. Vậy thời gian kế tiếp liền giao cho người rồi, hảo hảo hưởng thụ một khoảng thời gian nhàn rỗi đi nhé. Ta về trước phục mệnh đây." Lão giả vừa cười hặc hặc vừa nói. Sau đó đứng lên, lật tay lấy ra một cái trận bàn hình tròn.

Đại hán khôi ngô tiếp nhận trận bàn. Hai người nhìn nhau rồi chào tạm biệt. Lão giả Tán Tiên liền đi vào trong pháp trận.

Chốc lát sau, bạch quang trong huyệt động mãnh liệt hơn, lần nữa mang những người bên trong pháp trận truyền tống về Hắc Phong Đảo.

Hắn tận mắt thấy những người kia biến mất, chút cảnh giác bên trong nội tâm mới dần dần buông lỏng.

Lúc này, tên đại hán da xanh khôi ngô thu hồi lại trận bàn, quay lại nói với mọi người:

"Hết hôm nay, Truyền tống Đại trận tại Hắc Phong Động sẽ phong bế trong vòng trăm năm. Chư vị nếu muốn quay về Hắc Phong Hải vực, vui lòng đợi đến trăm năm sau quay lại nơi này, nhớ phải chuẩn bị đầy đủ Tiên Nguyên Thạch. Ra khỏi động, men theo con đường ven biển ở phía Bắc hơn vạn dặm, có một toà thành tên là Lâm Hải Thành. Những đạo hữu mới đến Hoang Lan đại lục, có thể đi đến nơi này trước tiên để xem xét tình hình. Chúc các vị thuận buồm xuôi gió.

Mọi người nghe vậy, ôm quyền hướng về đại hán, sau đó lục tục đi ra khỏi huyệt động.

Hàn Lập đi theo mọi người đi ra khỏi huyệt động. Một mùi tanh trong không khí theo gió biển thổi qua, bay thẳng vào mặt mọi người.

Thân hình hắn nhoáng cái đã bay lên không trung, lơ lửng giữa bầu trời. Tầm mắt của hắn trải rộng ra khắp nơi, thấy được bản thân mình đang ở trên một vùng biển rộng lớn, bao la bát ngát.

Phía trước mặt hắn là một vùng biển sóng to gió lớn xanh thăm thẳm, còn sau lưng hắn thì là một bãi biển xanh biếc uốn lượn. Vị trí huyệt động mà hắn mới bước ra nằm ẩn trên một vách núi đá sát bờ biển.

Mọi người không có dành nhiều thời gian dừng lại ở nơi này, liền thi nhau hoá thành từng đạo độn quang bay tứ tán. Nữ tử váy đỏ cũng không thấy bóng dáng ở đâu.

Sau khi suy tính một chút, trên người Hàn Lập lập tức sáng lên quang mang, xoay người bay theo con đường ven biển ở phía Bắc.

Lúc đầu, nơi này có một chút hoang vu, nhưng sau khi bay được một thời gian ngắn, liền bắt đầu xuất hiện một mảng lớn rừng rậm.

Cây cối trong khu rừng cao lớn khác thường. Chỉ một gốc cây bất kỳ thôi cũng đã cao gần trăm trượng, giống như ngọn núi cao thăng tắp vậy. Trong rừng, một tầng lá rụng dày đặc, khắp nơi đều mọc lên những bụi cỏ dại. Cảnh tượng giống như Man Hoang, mơ hồ từ thời Tuyên Cổ đến nay chưa có ai đặt chân đến khu rừng này.

Man Hoang rừng rậm này kéo dài tới tận đường chân trời, mơ hồ truyền đến một hai tiếng hí kéo dài từ thật xa, giống như có Yêu Thú nào đó.

Cảm nhận được khí tức Man Hoang ở nơi này, trong lòng Hàn Lập có chút hưng phấn mà lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Sau khi tiếp tục bay về phía trước gần nửa canh giờ, một toà thành giáp biển dần dần xuất hiện trước mắt hắn.

Diện tích toà thành này cũng không lớn, chỉ khoảng mấy trăm trượng, được một tầng cát vàng thật dày giống như màn sáng, bao phủ lấy toàn bộ thành trì. Nhìn từ xa giống như một cái mai rùa khổng lồ màu vàng sáng. Trên cửa thành, có khắc ba chữ cổ "Lâm Hải Thành".

Màn sáng màu vàng hé mở ra một cái thông đạo để ra vào ở cửa thành. Chỗ này có chút náo nhiệt, thỉnh thoảng có tu sĩ đi ra, hoặc là một mình, hoặc là kết bè kết đội bay vào rừng rậm phía trước.

Đồng thời, cũng có tu sĩ bay ra từ trong rừng rậm, bay vào trong nội thành. Tuy rằng trên mặt đều có chút mệt mỏi, thậm chí có người còn có vết mết, nhưng thần sắc đa số đều có chút hưng phấn.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt loé lên một cái rồi đáp xuống.

Hắn đã thu liễm khí tức trên người từ lâu, nguỵ trang thành một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường, lẫn vào dòng người đang vào trong thành.

Hai bên lối vào thành có hai đội hộ vệ mặc áo bào xanh đang đứng, tu vi bọn họ đều là Luyện Hư kỳ. Đội trưởng là một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Bất quá, những hộ vệ này không có đặt ra nghi vấn gì đối với tu sĩ muốn vào thành. Mặc dù khuôn mặt Hàn Lập xa lạ, nhưng chỉ cần nộp một ít Linh thạch liền có thể đi vào trong thành.

Trong thành, đường phố rộng rãi, trải dài khắp thành, hai bên đường có vô số các loại cửa hàng.

Số lượng người bên trong thành không nhiều lắm, đa số đều là tu sĩ. Hơn nữa, tu vi cũng không phải là thấp. Người phàm thì ngược lại, rất ít khi thấy.

Cửa hàng hai bên đường không có hoa mỹ chút nào, thậm chí nhìn có chút đơn sơ. Đồ vật bên trong đều là các loại Linh thảo, Khoáng thạch, tài liệu Yêu Thú,... đều ở dạng thô.

"Ồ!" Hàn Lập hơi đánh giá, trong miệng nhẹ ồ lên một tiếng.

Những cửa hàng này thoạt nhìn có chút bình thường, nhưng những đồ vật trưng bày bên trong đều có phẩm chất không tệ. Nếu so với các cửa hàng cao cấp trong Hắc Phong thành thì không kém chút nào.

Lâm Hải Thành nếu nói là một toà thành thì cũng đúng, nhưng mà nếu nói đó là nơi cung cấp tiếp tế cho tu sĩ thì càng đúng hơn.

Hắn dừng chân xem xét một vài cửa hàng trên đường phố. Một lát sau, đi đến một cửa hàng tạp hoá.

Bên trong cửa hàng không có khách, chỉ có một nam tử mặt mũi đầy mụn khá xấu xí đang ngồi phía sau quầy. Gã nhìn thấy Hàn Lập bước vào, vội vàng đứng lên.

"Vị tiền bối, ngài muốn mua cái gì? Tiểu điếm tuy rằng không lớn nhưng đồ vật bên trong đều đầy đủ. Nhất định sẽ không để cho ngài thất vọng." Nam tử xấu xí là một tu sĩ Hoá Thần kỳ, cảm nhận được khí tức Hợp Thể kỳ trên thân Hàn Lập, thái độ vô cùng cung kính.

"Chỗ ngươi có bán địa đồ không?" Hàn Lập trực tiếp hỏi.

"Có. Chỗ ta có địa đồ đầy đủ nhất của toàn bộ Mê Táng sâm lâm. Nếu tiền bối muốn săn giết loại Yêu Thú gì, hoặc là thu thập loại Linh thảo nào, cũng có thể tìm được vị trí trên địa đồ này." Nam tử xấu xí xoa xoa bàn tay, cười nói, sau đó lật tay lấy ra một khối ngọc giản màu xanh.

"Mê Táng sâm lâm..." Nội tâm Hàn Lập khẽ động, lập tức hiểu được.

Mê Táng sâm lâm chính là mảnh Man Hoang rừng rậm bên ngoài Lâm Hải Thành này.

"Ta không cần Mê Táng sâm lâm địa đồ. Trong tiệm của ngươi có địa đồ của Hoang Lan đại lục không? Nếu có địa đồ của những đại lục kế bên thì cũng lấy ra đi." Hàn Lập lắc đầu nói.

Nam tử xấu xí nghe vậy, sửng sốt một chút. Ánh mắt của gã có chút cổ quái liếc nhìn Hàn Lập.

"Như thế nào? Không có à?" Hàn Lập nhíu mày.

"Có, có." Nam tử xấu xí vội thu hồi lại thần sắc, lật tay lấy ra hai khối ngọc giản, một vàng, một xanh.

Hàn Lập cầm lấy khối ngọc giản màu vàng, hắn thả Thần thức ra thăm dò bên trong.

"Đây là địa đồ của Hoang Lan đại lục ở tiệm ta. Cái ngọc giản màu xanh thì là địa đồ của khu vực xung quanh. Tiền bối đến tiểu điếm để mua địa đồ là đã tìm đúng chỗ rồi. Gia tộc tiểu nhân các đời đều buôn bán ngọc giản địa đồ. Địa đồ Hoang Lan đại lục còn dễ có, nhưng mà địa đồ của mấy đại lục kế bên thì không có nhiều. Toàn bộ Lâm Hải Thành này, cửa hàng có bán chỉ sợ chỉ có mỗi cửa hàng của tiểu nhân mà thôi." Nam tử xấu xí có chút đắc ý nói.

Nam tử xấu xí không có tự biên tự diễn chút nào, bên trong ngọc giản màu vàng ghi chép nội dung so với các địa đồ bình thường còn muốn phong phí hơn nhiều. Không chỉ đơn giản là vẽ ra địa hình các nơi ở Hoang Lan đại lục, mà còn đánh dấu và giải thích kỹ càng về một vài địa vực đặc thù trên đại lục này.

Trong đó, Mê Táng sâm lâm bên ngoài Lâm Hải Thành, diện tích rừng rậm khoảng chừng mấy vạn dặm. Bên trong có vô số loại Yêu thú đang sinh sống, thậm chí, sâu bên trong còn có một ít Yêu thú cấp bậc Chân Tiên

đang cư ngụ, đúng là một vùng đất cực kỳ nguy hiểm.

Ngoài ra, trong rừng cũng có các loại thiên tài địa bảo, cho nên trong phạm vi mấy vạn dặm xung quanh xuất hiện không ít người chạy đến nơi này săn đuổi Yêu thú. Dĩ nhiên, sau khi tiến vào bên trong rừng rậm, kết quả là sống hay chết, hay bị Yêu thú đánh chết, hay là bị người khác đưa vào chỗ chết, không có ai quan tâm.

Những địa phương nguy hiểm ở Hoang Lan đại lục có rất nhiều, Mê Táng sâm lâm chỉ là một trong số đó.

Nếu so sánh với nơi này thì Hắc Phong Hải vực có thể được xem là một khu vực vô cùng an toàn.

Thần thức của Hàn Lập rất nhanh rời khỏi ngọc giản màu vàng, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Tuy rằng, hắn đã có chút chuẩn bị cho bản thân. Nhưng mà xem ra, mức độ nguy hiểm của Tiên giới bên ngoài Hắc Phong Hải vực còn muốn vượt quá dự liệu của hắn. Nếu lấy thực lực của hắn bây giờ, cũng không dám chắc là có thể an toàn vượt qua Hoang Lan đại lục. Có thể nói là tiền đồ khó lường.

Ánh mắt Hàn Lập loé lên một cái, sau đó cho Thần thức chui vào bên trong ngọc giản màu xanh.

Sau một lát, Thần thức của hắn rời khỏi, thở dài một cái.

Ngọc giản này tuy nói là địa đồ của mấy cái đại lục bên cạnh, nhưng lại không có đánh dấu kỹ càng như địa đồ Hoang Lan đại lục. Chỉ có một số vị trí quan trọng mới được đánh dấu mà thôi.

Nhưng mà, đúng với dự đoán của hắn. Hoang Lan đại lục và các đại lục khác bị ngăn cách bởi một số hải dương. Chúc Long Đạo trên Cổ Vân đại lục nằm ở phía Đông của Hoang Lan đại lục. Giữa hai đại lục là một hải vực tên là Lôi Bạo hải dương.

Chỗ hắn đang ở lúc này là Lâm Hải Thành, nằm gần sát biên giới phía Tây

của Hoang Lan đại lục. Nếu muốn đến Cổ Vân đại lục, đầu tiên phải đi ngang qua toàn bộ Hoang Lan đại lục, sau đó phải vượt qua Lôi Bạo hải dương mới được.

Dựa theo đánh dấu bên trên địa đồ, Lôi Bạo hải dương quanh năm tràn ngập Lôi điện Phong bạo cuồng bạo, là một hải vực cực kỳ nguy hiểm do thiên nhiên tạo thành.

------oOo------

Chương 157: Tiên sạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

“Tiền bối... người không sao chứ?”

Nam tử xấu xí thấy Hàn Lập cầm hai khối ngọc giản sau đó ngẩn người một lúc lâu, không đợi được lên tiếng hỏi.

“Hai khối ngọc giản này bao nhiêu linh thạch?” Hàn Lập khôi phục lại từ trong trầm tư, nói.

Nam tử xấu xí báo một cái giá không quá đắt, Hàn Lập thanh toán đủ số Linh Thạch.

“Ngươi vừa nói gia tộc ngươi nhiều thế hệ dùng việc sản xuất ngọc giản bản đồ làm kế sinh nhai, hẳn là hiểu rất rõ đại lục Hoang Lan. Ta có chút vấn đề cần thỉnh giáo, nếu như ngươi có thể trả lời làm thỏa mãn ta, phần Linh Thạch này sẽ thuộc về ngươi.” Hàn Lập lật tay lấy ra một phần Linh Thạch đặt lên quầy.

“Tiền bối có vấn đề gì xin cứ hỏi, vãn bối tri vô bất ngôn!” Nam tử xấu xí nhìn những Linh Thạch thượng phẩm kia một cách tham lam, vỗ ngực nói.

“Từ thành Lâm Hải muốn đi ngang qua đại lục Hoang Lan, có những phương pháp nào an toàn? Ví dụ như Truyền Tống Trận chẳng hạn?” Hàn Lập chậm rãi hỏi.

“Tiền bối tựa hồ hiểu biết rất ít về đại lục Hoang Lan, phiến đại lục này rất vắng vẻ, đại bộ phận đều là vùng man hoang. Mặc dù có chút ít thành trì, trong thành cũng không có nhiều người, hoang vu vô cùng, nên rất ít thành trì sắp đặt Truyền Tống Trận. Thành Lâm Hải là một tòa tiểu thành ở ven biển, càng không có khả năng có Truyền Tống Trận, nếu muốn đến nơi

khác chỉ còn cách trực tiếp bay qua.” Nam tử xấu xí gãi đầu, nói như thế.

Hàn Lập nghe chuyện đó, nhướng mày.

“Đúng rồi, cũng không phải phi hành hoàn toàn. Thành Lâm Hải xác định không có Truyền Tống Trận, nhưng mà đi sâu vào trung tâm đại lục, chỗ đó phồn vinh hơn nơi đây nhiều, không thiếu thế lực thiết lập Truyền Tống Trận. Nhưng nghe đồn phí tổn mỗi lần truyền tống là cực kỳ đắt đỏ.” Nam tử xấu xí thấy Hàn Lập nhăn mặt, đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng giải thích thêm.

“Thành trì nào có Truyền Tống Trận, các hạ đều rõ chứ?” Hàn Lập trầm ngâm nhẹ gật đầu, hỏi lại.

“Bản đồ đại lục Hoang Lan, các thành trì có Truyền Tống Trận đều được đánh dấu, tiền bối có lẽ không chú ý tới, chính là tiêu ký vòng xoáy màu trắng đánh dấu trên bản đồ.” Nam tử xấu xí cười cười giải thích.

Hàn Lập khẽ giật mình, thần thức lần nữa đưa vào trong ngọc giản, rất nhanh phát hiện một số thành trì ở trung tâm đại lục Hoang Lan cùng một số thành trì ở phía Đông, quả thật có đánh dấu vòng xoáy màu trắng bé như con muỗi.

“Thì ra là thế.” Hàn Lập rút thần thức khỏi ngọc giản.

Như vậy cũng có không ít thành trì có Truyền Tống Trận, chỉ cần đi tới được trung bộ của đại lục Hoang Lan là có thể sử dụng Truyền Tống trận.

“Tiền bối chẳng lẽ thực muốn đi ngang qua đại lục Hoang Lan?” Nam tử xấu xí có chút chần chờ mà hỏi.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, nhẹ gật đầu.

“Không dối gạt tiền bối, dọc theo đường đi, có không ít nguy hiểm, nhất là đi một mình, có một số sự tình không thể tính toán. Theo vẫn bối, tiền bối có thể vào trong Tiên Sạn nhìn một chút.” Nam tử xấu xí thần sắc cẩn trọng, uyển chuyển đề nghị.

“Tốt, đa tại ngươi đã giải thích nghi hoặc, chút ít Linh Thạch này thuộc về ngươi” Hàn Lập nghe vậy, có chút suy nghĩ gật đầu.

Mặc dù hắn biết rất nhanh sẽ phải giao tiếp với Tiên Cung sau khi rời khỏi Hắc Phong Hải Vực, nhưng không nghĩ tới vừa mới ra ngoài không bao lâu đã phải tiếp xúc rồi.

Cái gọi là Tiên Sạn, hắn tại thành Hắc Phong cũng đã từng đọc qua tin tức, là một nơi mà Tiên Cung xây dựng ở các thành trì, nơi công bố nhiệm vụ của Tiên cung, cũng có thể dùng để cá nhân công bố nhiệm vụ.

Đối phương nói rất rõ ràng, với tu vi Hợp Thể kỳ mà Hàn Lập thể hiện muốn đi qua đại lục Hoang Lan là cực kỳ nguy hiểm, nên tìm một nhiệm vụ thuận đường sẽ ổn thỏa hơn.

Dùng tu vi của hắn hôm nay, nếu muốn đi qua một mình có thể làm được, nhưng hắn lại chưa quen thuộc hoàn cảnh nơi đây, hơn nữa, các loại pháp bảo của hắn hiện tại không biết tung tích, đương nhiên đi theo tổ đội là ổn thỏa nhất.

Ý niệm trong đầu chuyển động không ngừng, Hàn Lập gật đầu với nam tử xấu xí, quay người đi ra đường.

Thành Lâm Hải không có cấm chế cấm bay, Hàn Lập đi dọc theo từng con đường trong thành, bay tới phía trước một đoạn, xuất hiện một tòa kiến trúc màu vàng.

Kiến trúc này là một tòa tháp trên núi, toàn thân kim quang lóng lánh, phảng phất được đúc bằng vàng ròng, kỳ lạ nhất là trên nóc của nó được điêu khắc một cái phù điêu Kim Long to lớn ngửa mặt lên trời gào thét, tràn ngập uy nghiêm, cao cao tại thượng.

Toàn bộ kiến trúc màu vàng, nhìn có vẻ cùng loại với Hoàng Cung của thế tục, mà phàm nhân đi qua nơi đây, đều nhìn với một ánh mắt cung kính.

Phía trên đại môn của cung điện màu vàng có có viết hai chữ triện cổ to

“Tiên Sạn”.

Hàn Lập đứng tại cửa ra vào một lúc, sau đó mới nhấc chân tiến vào trong.

Đập vào mắt hắn trước tiên là một cái đại sảnh rộng hơn nghìn trượng, mọi người đi lại tấp nập, ăn mặc khác nhau, đều là tu sĩ có tu vi từ Hóa Thần Kỳ trở xuống, tu sĩ Luyện Hư trở lên không có mấy.

Một cửa hàng lớn ở bên trái đại sảnh, đặt các loại đan dược, Pháp bảo, còn có những loại Linh tài khác, mới nhìn một chút, những thứ này tốt hơn một chút so với các cửa hàng ở trong thành, hấp dẫn không ít tu sĩ ghé qua.

Phía bên phải của đại điện, chỉ có một cái bàn đá dài, thoạt nhìn là một cửa hàng chuyên môn thu mua đồ vật, cũng có rất nhiều tu sĩ xếp hàng đứng ở chỗ này, bán ra các loại tài liệu của bản thân.

Cả tòa đại sảnh giống như một tòa thành loại nhỏ, náo nhiệt hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Ở chính giữa đại sảnh là một vách tường bằng ngọc xanh, phía trên có viết các loại nhiệm vụ, có từng nhóm nhỏ thỉnh thoảng ghé tai thìm thầm vài câu, giống như đánh giá từng cái nhiệm vụ có đáng để nhận hay không.

Hàn Lập nhìn cửa hàng hai bên một chút, không để ý tới, trực tiếp đi tới trước thạch bích, đứng ở phía sau đám người, ngửa đầu quan sát.

Nhiệm vụ có rất nhiều, không ngừng luân chuyển, hiện ra, mất đi, nội dung cũng không giống nhau.

Bất quá ở phía trên đỉnh của thạch bích, những chữ nhỏ màu vàng thì không biến mất, những nhiện vụ luân phiên biến mất lại là những chữ nhỏ màu trắng.

Hàn Lập nghe mọi người xung quanh bàn luận, cũng hiểu rõ một phần.

Những chữ vàng kia là nhiệm vụ của Tiên Cung ban bố, những chứ màu trắng là nhiệm của tu sĩ bình thường ban bố.

Đã minh bạch cái này, hắn trầm xuống, ánh mắt quét qua một loạt các nhiệm vụ.

Quả nhiên có những nhiệm vụ di chuyển phù hợp với tuyến đường của hắn, có khá nhiều nhiệm vụ như vậy, có nhiệm vụ thuần túy là kết bạn đồng hành, một ít là nhiệm vụ hộ tống, làm bảo tiêu tới thành trì khác.

Những nhiệm vụ này yêu cầu tu vi không giống nhau, nhưng thường đều cần tu vi Hóa Thần, thậm chí Luyện Hư Kỳ trở lên, bất quá như vậy cũng là điều bình thường. Đại lục Hoang Lan, trừ một số ít khu vực an toàn, còn lại đa phần đều là những nơi nguy hiểm rình rập, thậm chí có những nơi hàng mười vạn dặm đất hoang không có dấu chân người, tu vi chưa đủ đi qua vùng đất như thế, chẳng khác nào tự sát.

Hắn đi ra từ cửa hàng của gã nam tử xấu xí, đã tìm được tòa thành tiếp theo cần tới đó là thành Minh Khâu, một tòa thành gần khu vực trung tâm của đại lục Hoang Lan.

Chỗ đó gần thành Lâm Hải nhất, lại có truyền tống trận.

Ánh mắt Hàn Lập dò xét, rất nhanh đã tìm thấy được ba nhiệm vụ phù hợp.

Một cái đơn giản là tìm tu sĩ kết bạn di chuyển, một cái là hộ tống thương đội, còn một nhiệm vụ là hộ tống một người nào đó.

“Ta muốn tiếp nhiệm vụ số hai trăm năm mươi.” Hắn đi đến phụ cận thạch bích, nói với một gã trung niên nam tử đang ngồi tại đó.

Đây là một nhiệm vụ hộ tống thương đội, hai nhiệm vụ kia xuất phát hơi muộn, chỉ có nhiệm vụ này ba ngày tới sẽ xuất phát.

“Lấy Tiên Lệnh ra.” Trung niên mặc áo vàng lấy ra một quyển sách, không thèm ngẩng đầu lên nói.

“Tiên Lệnh?” Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức hiểu được, hẳn là một loại lệnh bài chứng minh thân phận dùng để xác nhận nhiệm vụ.

“Các hạ còn chưa nhận Tiên Lệnh? Có thấy căn phòng ở kia không, qua đó nhận Tiên Lệnh đi.” Nam tử áo vàng nhíu mày, nhưng vẫn thò tay chỉ một cánh cửa màu xanh ở chỗ sâu nhất của đại sảnh, nói.

Hàn Lập cảm ơn một tiếng, cất bước đi tới.

Hàn Lập ảo hóa ra một thân hình hoàn toàn khác, hy vọng những người khác không phát hiện được.

Hiện tại đang bị Thập Phương Lầu truy nã, tuyệt đối không muốn lưu lại hình ảnh chân thật tại Tiên Cung, tổ chức rộng khắp toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực.

Hàn Lập đi tới cánh cửa màu xanh, nhẹ thở ra một hơi, gõ cửa.

Cánh cửa két một tiếng, tự động mở ra, bên trong là một gian phòng lớn, một lão giả mặc áo vàng đang ngồi, chỉ có tu vi Hợp Thể kỳ.

Hàn Lập thấy vậy, nội tâm buông lỏng một phần, lấy thần thức của đối phương, khả năng phát hiện hắn biến đổi dung mạo là rất thấp.

“Đạo hữu đến lấy Tiên Lệnh, tới đây a.” Lão giả áo vàng vẫy vẫy tay với Hàn Lập.

Hàn Lập chắp tay với đối phương, cất bước đi tới.

“Báo ra danh tính, xuất thân từ nơi nào.” Lão giả nhanh nhẹn lấy ra một quyển sách cùng một cây bút cự đại màu bạc, hỏi.

“Liễu Thạch, xuất thân Hắc Phong Hải Vực.”

Lão giả nhẹ gật đầu, cầm bút trong tay viết vài chữ vào quyển ngọc sách, lập tức lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu vàng, hơi lay động.

Một đạo kim quang bắn ra từ đó, bao phủ thân thể Hàn Lập.

Hàn lập căng thẳng những vẫn bảo trì nét bình tĩnh trên mặt.

Kim quang lóe lên rồi lập tức thu lại, trên lệnh bài hiện lên hình ảnh của Hàn Lập hiện tại.

Ngân bút trong tay lão giả viết lên lệnh vài vài nét, lệnh bài sáng ngời kim quang rồi lập tức mờ đi.

“Tiên Lệnh là vật ngươi dùng để xác nhận nhiệm vụ cùng nhận thù lao, cần phải bảo quản thỏa đáng.” Lão giả mạc áo bào màu vàng ném lệnh bài cho Hàn Lập, dặn dò một câu.

Hàn Lập thò tay tiếp nhận, thần sắc có chút ngạc nhiên.

Đạo kim quang vừa rồi tựa hồ không có tác dụng dò xét, chỉ là lấy hình ảnh của hắn mà thôi, lệnh bài thân phận này làm ra quá mức lỏng lẻo.

Hoặc mặt nạ của Vô Thường Minh có thể giấu giếm được bí thuật dò xét thân phận của Tiên Cung.

“Tin tức của chư vị, Tiên Cung chúng ta không có ý định muốn biết quá nhiều, càng không muốn phân biệt thật giả.” Lão giả mặc áo bào màu vàng chợt trừng mắt nhìn, mang theo thâm ý nói.

Đuôi lông mày nhảy lên, Hàn Lập nhẹ gật đầu với lão giả, quay người đi ra ngoài.

Nhìn đám người trước mặt, hắn có chút ngộ ra.

Chỉ sợ chính vì khối Tiên Lệnh này làm ra có chút đơn giản, mới có thể thu hút nhiều người tụ tập ở đây như vậy.

Đã có Tiên Lệnh, Hàn Lập rất nhanh tiếp nhận nhiệm vụ.

Theo pháp quyết của nam tử trung niên, kim quang lóe lên, Tiên Lệnh của Hàn Lập liền hiện ra một tin tức, để cho hắn đến một khách sạn ở bên trong thành.

Hẳn là đi gặp người tuyên bố nhiệm vụ.

Hàn Lập không có ở lâu trong Tiên Sạn, trực tiếp đi ra ngoài, thần thức khuếch tán, phân biệt phương hướng, sau đó hóa thành một đạo thanh quang bay đi xa.

------oOo------

Chương 158: Lên đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

Khách sạn Bạch Vân, Lâm Hải Thành.

Đây là một cái khách sạn cỡ lớn không có gì đặc biệt, nó giống như bất kỳ cái khách sạn nào trong toà thành này. Khách sạn vừa tiếp đãi người phàm, vừa tiếp đãi tu sĩ.

Dĩ nhiên, đa số khách thuê loại khách sạn này đều là tu sĩ, tu vi không cao. Mà cũng bởi vì lý do an toàn cho nên phải giả dạng làm người phàm. Thật ra, đây cũng chính là một loại quy định bất thành văn. Nếu để cho khách thuê biết được kế bên phòng mình là một gã Tiên nhân có thể phi thiên độn địa, hô phong hoán vũ, thử hỏi buổi tối có thể yên giấc được sao.

Hôm nay, khách sạn Bạch Vân có chút náo nhiệt. Nguyên nhân bởi vì mấy ngày trước toàn bộ khách sạn đã được bao hết. Đến cả chưởng quầy cùng với tiểu nhị cũng tạm thời bị đuổi về quê. Giờ phút này, tất cả mọi người trong khách sạn, từ trên xuống dưới đều vô cùng bận rộn.

Từ bên ngoài tiền sảnh đến hậu viện, khắp nơi trong khách sạn đều đặt mấy cái rương lớn, bên trong đựng đầy các loại hàng hoá.

Ở bên ngoài khách sạn, có mấy chiếc xe chở hàng do Mã thú kéo đang đỗ lại, trên xe chất đầy các loại hàng hoá. Đây chính là loại xe vận chuyển thường thấy nhất ở Hoang Lan đại lục.

Một nam tử trung niên phúc hậu đang không ngừng đi lại, đốc thúc thủ hạ sửa soạn lấy hàng hoá trên thú xa, sau đó khiêng lên một chiếc phi chu màu trắng đang đậu trong khách sạn.

Vừa bận rộn nhưng thỉnh thoảng nam tử trung niên phúc hậu vẫn lộ ra vẻ

mặt tươi cười. Gã vốn là người chịu trách nhiệm ở khu vực này của Thừa Toàn thương hội, một trong ba thương hội lớn nhất ở Bắc Hàn Tiên Vực. Theo chỉ thị thì trong vòng một trăm năm phải thu mua được một vài loại Linh tài đặc biệt ở đây cũng như các khu vực xung quanh. Đại lục này cực kỳ nguy hiểm, nhưng chỉ cần có thể vận chuyển hàng hóa an toàn đến Minh Khâu Thành ở trung tâm đại lục, lợi nhuận đạt được có thể tăng gấp mấy lần.

Chỉ có điều, công việc lần này không thể hoàn thành một cách mỹ mãn. Do bên trong những hàng hoá này có một nhóm Linh tài với yêu cầu cực kỳ cao, bắt buộc phải là vật còn sống. Điều đó khiến cho gã không có cách nào có thể để được vào bên trong Pháp khí trữ vật được, phải sử dụng phi chu để vận chuyển nó.

Hiện tại, điều duy nhất làm cho gã lo lắng chính là sự an toàn trong suốt cuộc hành trình này.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên gã băng ngang qua đại lục này, gã biết rõ sự nguy hiểm luôn rình rập xung quanh hai bên đường. Gần đây nhất, các thương hội ở đại lục cũng đã xảy ra liên tiếp tình huống, thậm chí khiến cho vài tên cung phụng cấp bậc Luyện Hư kỳ phải vẫn lạc. Điều đó càng làm cho gã không dám khinh thường.

Gã chẳng qua cũng chỉ là một tu sĩ Hoá Thần kỳ, bên trong thương hội có không ít Khách khanh cung phụng, nhưng tu vi Hợp Thể kỳ thì cũng chỉ có hai người. Cho nên, sau khi gã suy đi nghĩ lại, bèn quyết định thông qua Tiên Sạn bên trong thành, mở hầu bao chiêu mộ hai tu sĩ Hợp Thể kỳ hộ tống đoàn người.

Lúc này, một tia thanh quang từ trên trời giáng xuống xuất hiện tại cửa khách sạn. Một gã đại hán râu quai nón, làn da ngăm đen, chính là hình dạng sau khi cải trang của Hàn Lập.

Nam tử trung niên phúc hậu chú ý đến động tĩnh ở bên ngoài, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Gã cảm nhận được khí tức của Hàn Lập, con ngươi lập tức mở to. Vẻ mặt

gã tươi cười rạng rỡ, nhanh chóng bước đến chỗ Hàn Lập, chắp tay hành lễ:

“Ha ha, không biết xưng hô với tiền bối như thế nào? Ngài có phải là người tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống của tại hạ?”

“Ta là Liễu Thạch. Chắc hẳn các hạ là Khấu đạo hữu phải không?” Hàn Lập nhìn nam tử phúc hậu trước mặt, bình thản nói.

“Chính là tại hạ.”

Nam tử phúc hậu nhẹ gật đầu, sau đó ân cần mời Hàn Lập vào trong khách sạn, liền sai thủ hạ bưng lên một tách Linh trà.

“Mặc dù có chút mạo muội... Nhưng mà, không biết tiền bối có thể đưa cho vãn bối xem Tiên Lệnh của ngài được không?” Nam tử đợi cho Hàn Lập ngồi vào chỗ của mình, có chút ngập ngừng hỏi.

Hàn Lập không nói gì, lật tay lấy ra Tiên Lệnh đưa cho nam tử.

Nam tử họ Khấu kiểm tra một chút, liền xác nhận không sai. Vẻ mặt tươi cười càng rạng rỡ thêm vài phần, nói ra:

“Đã làm phiền tiền bối rồi. Thời gian xuất phát là hai ngày sau. Trong lúc này, Liễu tiền bối có thể nghỉ ngơi tại phòng thượng hạng ở khách sạn này.”

Hàn Lập khẽ gật đầu, không có từ chối gì cả.

Nam tử họ Khấu lập tức sai người dẫn Hàn Lập đi đến một căn phòng thượng hạng trên tầng hai của khách sạn.

Hắn bố trí một cái trận pháp trong phòng. Sau đó liền ngồi lên giường, khoanh chân lại, lật tay lấy ra một vài quyển điển tịch thật dày.

Mấy quyển điển tịch này hắn vừa mới mua được ở bên trong thành. Trong này có một ít thư tịch giới thiệu về Hoang Lan đại lục. Hắn bắt đầu đọc từ từ chậm rãi.

Hai ngày trôi qua nhanh chóng.

Đêm khuya, một chiếc phi chu màu trắng đang lơ lửng khá thấp giữa không trung trong tiểu viện, tất cả hàng hoá đều đã vận chuyển hết lên phi chu.

Trên khoang thuyền, mỗi đầu của phi chu đều có hơn mười tên tu sĩ đang đứng đấy. Hàn Lập cũng đứng lẩn vào bên trong.

Những người này đa phầm đều là người do nam tử họ Khấu quản lý trong thương hội. Trừ hai tu sĩ Hợp Thể kỳ được thuê từ bên ngoài ra thì tu vi đám người còn lại cũng không cao lắm.

Lúc này, Hàn Lập đang đứng trên khoang tàu, hơi nghiêng người, ánh mắt nhìn lướt qua bên kia khoang, ánh mắt chớp nháy.

Tại vị trí gần mũi tàu, một nữ tử váy đó, dáng người yểu điệu đang đứng trên khoang tàu, lưng tựa vào lan can.

Dựa theo quan sát của hắn, nữ tử này không phải ai khác, mà chính là nữ tử truyền tống ra khỏi Hắc Phong Hải Vực cùng với hắn. Nhưng mà, giờ phút này, nàng đang mang một miếng hồng sa che khuất dung nhan.

Lúc trước không thể nào kiểm tra được tu vi của nàng, nhưng mà giờ phút này, khí tức nàng phát ra rõ ràng tu vi là Hợp Thể Sơ kỳ.

Nhưng mà, do hắn đã thay đổi dung mạo của bản thân, cho nên đối phương không có phát hiện ra hắn chính là người truyền tống ra khỏi Hắc Phong Đảo cùng với nàng.

"Hai vị tiền bối cùng với chư vị, an toàn trên suốt hành trình này đành phải trông cậy vào mọi người." Trước khi chuẩn bị khởi hành, nội tâm của nam tử họ Khấu bắt đầu thấp thỏm không yên, ôm quyền hành lễ.

Đám người Hàn Lập đều khẽ gật đầu.

Nam tử họ Khấu nhìn Hàn Lập cùng với nữ tử váy đỏ một cái, nội tâm của gã có chút an lòng. Gã phất tay, dưới đáy phi chu lập tức hiện lên vô số

Linh văn màu trắng, hào quang tỏa sáng rồi phun ra từng mảng sương mù màu trắng, bao phủ toàn bộ cái phi chu.

Từ bên ngoài nhìn lại, phi chu nhìn giống như một đám mây trắng đang trôi lơ lửng giữa không trung, che giấu rất tốt.

"Vèo" một tiếng, mây trắng bay thẳng lên trời. Tranh thủ trời còn chưa sáng liền phi độn đi về một phía xa, tốc độ khá nhanh.

"Dọc theo lộ trình này, tại hạ có chuẩn bị một chút. Hai vị tiền bối cùng với hai vị cung phụng trong thương hội sẽ chia làm hai nhóm, một nhóm sẽ bảo vệ phi chu, nhóm còn lại sẽ nghỉ ngơi. Cứ mỗi nửa tháng sẽ luân phiên thay đổi một lần, các vị cảm thấy thế nào?" Nam tử họ Khấu nói ra

"Tất cả dựa theo sự an bài của các hạ." Hàn Lập gật đầu nói, nữ tử váy đỏ cũng không nói gì mà chỉ khẽ gật đầu.

Hai người còn lại vốn là cung phụng của thương hội nên đương nhiên là không có ý kiến gì.

"Được! Nửa tháng này, mời hai vị tiền bối nghỉ ngơi một chút. Đành phải khiến hai vị cung phung vất vả rồi." Nam tử họ Khấu nhìn về hai tên tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhẹ gật đầu.

Hai người không nói gì liền đi đến lối vào phi chu, tách ra hai bên, khoanh chân ngồi xuống.

Dưới sự an bài của nam tử họ Khấu, Hàn lập và nữ tử váy đỏ đi về gian phòng của mình trên thuyền.

Gian phòng này không nhỏ, có đủ mọi thứ từ phòng khách đến phòng ngủ. Thậm chí còn có một cái mật thất cỡ nhỏ.

Hàn Lập vốn chẳng có bất kỳ yêu cầu gì với gian phòng cả. Hắn vung tay bắn ra hơn mười tia thanh quang, rơi xuống các nơi trong gian phòng, tạo thành một cái màn sáng màu xanh.

Làm xong chuyện này, hắn đi vào trong mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Còn nửa tháng nữa mới đến lượt hắn phải trực. Trong khoảng thời gian này, không thể để lãng phí được.

Hắn trầm mặc một lát, chợt đánh ra một chiêu.

Một miếng Trọng Thủy màu đen từ trong không gian Chân Thủy Đại bay ra, lơ lửng trước người hắn.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên nghiêm nghị, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết. Từng tia lôi điện màu bạc xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, sau đó chui vào bên trong Trọng Thủy.

Trọng Thủy màu đen như bị kích thích, căng phồng mãnh liệt, hình dạng không ngừng biến hóa, mơ hồ giống như đang muốn nổ tung. Nhưng mà bị thanh quang trong tay hắn cưỡng ép bọc lại.

Mười ngón tay của hắn chuyển động nhanh chóng như là đánh đàn, từng tia pháp quyết thi nhau bắn ra.

Lôi điện màu bạc bên trong Trọng Thủy lập tức bị thuần phục, hóa thành từng tia lôi điện màu bạc. Bên trong Trọng Thủy cũng xuất hiện thanh quang mờ ảo, khiến cho Trọng Thủy màu đen đang chuyển động kịch liệt cũng chậm rãi bình tĩnh lại. Hai bên dần dần dung hợp lại với nhau...

Không biết qua bao lâu, chùm Trọng Thủy trong tay Hàn Lập đã biến mất không thấy bóng dáng, thay vào đó là một viên châu màu đen lớn chừng một nắm đấm, bên ngoài có Lôi Văn màu bạc đang chớp động. Đó là một viên Trọng Thủy Lôi Văn.

Hàn lập thở phào nhẹ nhõm. Đến hôm nay, việc luyện chế Trọng Thủy Lôi Văn đã có chút thành thạo. Hắn cầm viên Lôi Văn chơi đùa một chút, sau đó liền cất vào.

Lập tức, hắn phất tay tiếp tục lấy ra một chùm Trọng Thủy, đặt vào trong lòng bàn tay.

Lôi điện màu bạc xuát hiện trong tay hắn, cùng với Trọng Thủy dung hợp lại với nhau...

Tuy rằng uy lực của Trọng Thủy Lôi Văn không phải là rất lớn, nhưng nếu lấy số lượng bù cho chất lượng thì vẫn xứng đáng là một lực lượng cường đại.

Hiện tại, hành trình chưa có gì nguy hiểm, nhưng mà sau đó thì không biết có gì phát sinh hay không, nên tốt nhất hắn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Thoáng chốc một tháng đã trôi qua, việc đổi ca canh gác đã diễn ra hồi tuần trước. Mọi chuyện đến bây giờ đều là sóng yên gió lặng.

Trong mật thất, vẻ mặt Hàn Lập có chút mệt mỏi, nhưng mà trong mắt tràn đầy sự mừng rỡ.

Trải qua một thời gian tích lũy, hắn đã mang số lượng Trọng Thủy trên người luyện chế thành bảy, tám viên Trọng Thủy Lôi Văn.

Một viên Lôi Văn tuy có uy lực không lớn, nhưng nếu gom thành một số lượng lớn để sử dụng thì tuyệt đối là một lực lượng vô cùng cường đại. Nếu cho nó nổ tung cùng một lúc, thì tu sĩ Chân Tiên Hậu kỳ chưa chắc có thể bảo toàn tính mạng được.

Vừa nghĩ đến chuyện này, hắn liền thu viên cầu màu đen vào trong vòng tay trữ vật, sau đó lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào. Sau một thời gian điều tức, hắn liền mở mắt ra, vẻ mệt mỏi trên mặt đã không còn.

Tiếp đó, hắn lật tay lấy ra một cái trận bàn màu đen, chính là Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Một tháng trước, hắn mới vừa truyền tống đi một viên tinh hạt. Hôm nay chính là lúc hóa thân Địa Chích truyền tống Trọng Thủy đến cho hắn.

Hắn phất tay đánh ra một cái pháp quyết, bên trên Tinh Di Tử Mẫu Bàn lập

tức hiện ra một mảng lớn hắc quang, ông ông rung chuyển.

Hàn Lập bấm tay chỉ một cái, trận bàn không chỉ xoay tròn mà hắc quang càng ngày càng đậm.

"A..." Sắc mặt hắn có chút biến hóa.

Hắc quang trên trận bàn lóng lánh, nhưng ở chính giữa thì trống rỗng, Trọng Thủy không có xuất hiện giống như thường ngày.

Không lẽ, có vấn đề gì đó xảy ra chỗ hóa thân Địa Chích?

Hàn Lập bỗng nhiên đứng dậy.

Đúng lúc này, hào quang màu đen trong trận bàn lưu chuyển một lát, một mảnh nhỏ Trọng Thủy chậm rãi hiện ra.

Hắn thấy tình huống này, liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn ngồi xuống, khoanh chân lại, phất tay thu hồi mảnh nhỏ Trọng Thủy.

Hào quang màu đen phía trên trận bàn tiếp tục lưu chuyển, một lát sau, một mảnh nhỏ Trọng Thủy tiếp tục xuất hiện.

Sắc mặt Hàn Lập vừa mới bình tĩnh lại liền trở nên nghiêm túc, ánh mắt của hắn trầm ngâm nhìn Tinh Di Tử Mẫu Bàn,

Theo tình huống vừa mới phát sinh, thật ra không phải là hóa thân Địa Chích ở bên kia xảy ra vấn đề gì, mà là do Tinh Di Tử Mẫu Bàn có vấn đề. Không hiểu sao truyền tống Trọng Thủy đến đây lại khó khăn hơn trước rất nhiều.

Hắn nghĩ như vậy, liền lấy trận bàn màu đen ra kiểm tra cẩn thận, nhưng vẫn không có phát hiện bất kỳ vấn đề gì.

Ở giữa trận bàn có khảm tám khối Linh Thạch màu xanh đen tên là Di Tinh Thạch. Nó ẩn chứa Không Gian lực, là vật chủ yếu trong việc vận chuyển truyền tống của Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Tám khối Di Tinh Thạch lóe lên hào quang màu xanh đen nhàn nhạt, năng lượng bên trong cũng không có thiếu hụt gì cả, Tinh Di Tử Mẫu Bàn của hóa thân Địa Chích bên kia hẳn là cũng không có xảy ra vấn đề gì.

Tại sao lại như vậy?

Hàn Lập nhíu mày rơi vào trầm tư.

Không lâu sau, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, nghĩ đến một vấn đề có thể có ảnh hưởng đến khả năng của trận bàn, chính là khoảng cách.

Hiện tại, hắn dùng Truyền Tống trận đi khỏi Hắc Phong Hải Vực, đi đến Hoang Lan đại lục cũng thẳng tiến về phía Đông. Khoảng cách đối với hóa thân Địa Chích là rất xa. Chẳng lẽ Tinh Di Tử Mẫu Bàn này có giới hạn khoảng cách trong việc truyền tống vật phẩm?

------oOo------

Chương 159: Một đường hướng Đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập càng nghĩ càng cảm thấy sự việc Tinh Di Tử Mẫu Bàn phát sinh vấn đề khác thường có quan hệ với khoảng cách.

Tinh Bàn này về mặt nguyên lý cấu thành thì có lẽ cùng với Truyền Tống Trận có chút tương tự. Khoảng cách càng xa, Truyền Tống càng khó khăn.

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn trầm lại.

Lúc này, hắn vừa mới đến Đại lục Hoang Lan, khoảng cách tới Chúc Long Đạo còn xa. Vậy mà, bây giờ truyền tống Trọng Thủy tới đây đã khó khăn như vậy thì lúc đến Chúc Long Đạo, chỉ sợ Tinh Di Tử Mẫu Bàn này sẽ không sử dụng được rồi.

Tuy nhiên, cũng không thể vì Tinh Di Tử Mẫu Bàn không thể truyền tống Trọng Thủy mà đình chỉ hành trình đi Chúc Long Đạo.

Hàn Lập lắc đầu, vấn đề này chỉ có thể đợi đến khi tới Chúc Long Đạo, mới nghĩ biện pháp giải quyết vậy.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, toàn lực thúc giục Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Lúc này nếu như vẫn còn có thể miễn cưỡng truyền tống, vậy thì hắn phải nhanh chóng lấy Trọng Thủy về.

Hoá thân Địa Chích ngưng luyện ra Trọng Thủy trong vòng một tháng. Khi ở Hải Vực Hắc Phong, chỉ cần một lát là có thể truyền tới.

Nhưng mà ở chỗ này, hết trọn vẹn ba ngày, mới truyền tới được toàn bộ.

Hàn Lập nhìn Tinh Di Tử Mẫu Bàn trong tay.

Lúc này, tám khối Di Tinh Thạch trở nên hơi mờ, hiển nhiên linh lực bên trong bị tiêu hao hơn phân nửa.

Lúc trước, truyền tống rất nhiều lần dù tiêu hao linh lực nhưng cộng lại dường như cũng không nhiều bằng lần này.

Hắn cười khổ một tiếng, thu Tinh Bàn vào. Một tay hắn dẫn một đoàn Trọng Thủy trong Chân Thủy Đai bay ra, lòng bàn tay phóng ra từng tia hồ quang điện màu bạc, bắt đầu luyện chế Trọng Thủy Văn Lôi một lần nữa.

Nửa tháng đảo mắt đã qua, lại đến lượt thay phiên.

Hàn Lập đi ra khỏi phòng, ánh mắt tùy ý nhìn lướt qua xung quanh thì phát hiện những nơi phi chu đi qua vẫn là một mảnh rừng rậm xanh um tùm.

Ở cách đó không xa, nữ tử quần đỏ nhẹ nhàng bước ra.

Hai người chỉ nhìn nhau một cái, rồi không nói một lời mà đi về phía mũi thuyền.

"Hiện tại đã dần dần tiến vào sâu trong Mê Táng Sâm Lâm, có không ít Yêu thú loài chim đẳng cấp cao, hai vị cẩn thận một chút." Lúc này, trên mặt hai gã cung phụng Hợp Thể bên Thương hội mang theo vẻ mệt mỏi, dặn dò hai người một tiếng.

"Phiên kế tiếp, nhờ hai vị tiền bối rồi." Lúc này, nam tử họ Khấu cũng đến sàn tàu, chắp tay hướng tới hai người Hàn Lập, rồi nói.

Gã này dường như không yên tâm nghỉ ngơi trên đường, thỉnh thoảng lên sàn tàu quan sát hoàn cảnh bốn phía. Lúc này trông gã so với trước kia có vẻ tiều tụy hơn, hai mắt còn hiện tơ máu.

"Các hạ yên tâm, nếu như ta tiếp nhận nhiệm vụ này, tự nhiên sẽ cố gắng

hết sức." Hàn Lập nhẹ gật đầu với nam tử, thân hình thoắt một cái đến bên trái mũi tàu, rồi ngồi xuống.

Nữ tử quần đỏ không nói thêm gì, chỉ khẽ vuốt cằm, thân thể mềm mại tung bay về phía bên phải.

Phi chu màu trắng tiếp tục vững vàng bay về phía trước, nhưng bay không bao lâu thì nghe thấy một hồi thanh âm ríu rít từ trong rừng rậm phía dưới truyền đến. Đó là một đám mây màu đỏ, đang nhanh chóng lao tới phi chu, căn bản không có bị mây trắng xung quanh phi chu mê hoặc.

"Đây là..."

Hai mắt Hàn Lập lóe lam mang, lập tức thấy rõ thứ trong mây đỏ là từng con Cự điểu cổ quái, toàn thân màu đỏ.

Những quái điểu này bề ngoài giống như chim ưng, mỗi con đều lớn tầm một trượng, lông trên thân không nhiều nên lộ ra những mảng da lớn nhăn nheo, màu đỏ thẫm. Trên đầu chúng có một cái mào giống như mào gà, cũng màu đỏ thẫm và một cặp móng to lớn thô kệch. Kết hợp với hình dáng rất không cân đối nên trông chúng vô cùng xấu xí.

"Không tốt, Kê Quan Điêu!" Nam tử họ Khấu không đi nghỉ ngơi nên lúc này hô lên một tiếng sợ hãi.

Những con quái điểu màu đỏ phi hành với tốc độ cực nhanh, chỉ mấy hơi thở đã bay đến gần, ước chừng lên đến gần nghìn con. Mỗi một con đều tản ra khí tức không kém tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

"Cạc cạc!"

Quái điểu màu đỏ kêu lên vẻ hưng phấn, rồi há mồm phun ra từng hỏa cầu màu đỏ, phô thiên cái địa bắn tới phi chu.

Đồng thời, phía trên móng vuốt toả ra ánh sáng đỏ rực rỡ, bắn ra từng trảo mang màu đỏ hình liêm đao, phát ra tiếng xé gió dày đặc, chói tai, chém vào phi chu màu trắng.

"Nhanh, mở ra vòng phòng hộ!" Nam tử họ Khấu hét lớn.

Ô...ô...n...g!

Xung quanh phi chu màu trắng đột nhiên sáng ngời Linh văn, nổi lên từng đạo tinh quang màu trắng, ngưng tụ thành vòng bảo vệ màu trắng rất dày.

Tiếng “đùng đùng” không dứt!

Hoả diễm màu đỏ cùng trảo mang màu đỏ đánh lên trên vòng bảo hộ, phát ra tiếng nổ mạnh ù ù.

Vòng bảo vệ màu trắng khá chắc chắn, chỉ lay động không ngừng, chứ không có dấu hiệu tan vỡ.

Lúc này, Hàn Lập sớm đã phi thân lên trên, một tay phất ra.

Viu viu viu!

Chín đạo ánh sáng trắng từ trên người hắn bắn ra, chính là chín phi kiếm màu trắng giống như đúc, thoạt nhìn có vẻ là một bộ.

Trên thân mỗi một phi kiếm lấp loé ánh sáng trắng, bốc lên khí lành, đều là phi kiếm cấp Linh Bảo.

Bộ phi kiếm này là hắn tìm được từ trong túi trữ vật của Đại Sát, hiện giờ trong tay hắn không có Pháp bảo nào thích hợp mà bộ phi kiếm chín thanh này có chút tương tự với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nên hắn giữ lại.

Hàn Lập vừa bấm bí quyết tức thì chín thanh phi kiếm toả sáng rực rỡ, lóe lên rồi bỗng nhiên hóa thành mấy trăm tia kiếm màu trắng, tung hoành khắp nơi tạo thành một cái võng kiếm màu trắng rất lớn, bao phủ trước người trong phạm vi mấy trăm trượng.

Những con quái điểu màu đỏ kia ùn ùn kéo tới, chạm vào võng kiếm màu trắng, lập tức bị chém thành hai đoạn, hóa thành từng cơn mưa máu rơi

xuống.

Tiếng kiếm rít “xì, xì” ở bên trong, trong nháy mắt vài chục quái điểu bị chém chết tại chỗ.

Nữ tử quần đỏ phía bên kia lúc này cũng không có rảnh rỗi, chỉ thấy trước người nàng là một con Hỏa Long rực lửa, lớn gần trăm trượng, trông rất sống động. Miệng nó phun ra từng luồng lửa vô cùng to lớn, những nơi ngọn lửa đi qua thì những con Quái điểu màu đỏ hỏa thuộc tính cũng không thể chống đỡ nổi, đều bị biến thành tro tàn.

Những Quái điểu màu đỏ này tuy nhiều, nhưng thực lực không mạnh, liền bị hai người Hàn Lập nhanh chóng chém giết hơn phân nửa. Lũ còn lại vỗ cánh ầm ầm bỏ chạy, trong nháy mắt bỏ trốn hết sạch.

Hàn Lập phất tay bấm niệm pháp quyết, chín thanh phi kiếm bay vụt về.

Phi chu màu trắng tiếp tục bay đi, nhưng không bay được bao lâu, phía trước lại truyền đến một hồi vù vù. Lại là một đám quái phong màu đen tập kích.

Hàn Lập vội vàng khôi phục tinh thần, một lần nữa phất tay thả ra chín thanh phi kiếm.

Sau khi xâm nhập vào Mê Táng Sâm Lâm, các loại Yêu thú loài chim có rất nhiều nên dù phi chu có thần thông ẩn nấp nhưng vẫn đang bị rất nhiều Yêu thú phát hiện ra.

Đôi khi trong vòng một ngày bị tập kích đến hơn mười lần.

May mắn là nam tử họ Khấu quen thuộc địa hình trong rừng rậm. Những chỗ mà yêu thú cấp cao chiếm giữ đều đi vòng qua, cho nên yêu thú tấn công đều không là loại phi thường lợi hại, ngoài ra tu vi Hàn Lập cùng nữ tử quần đỏ ở đây đều vượt xa Hợp thể kỳ, tự nhiên đều hữu kinh vô hiểm, thuận lợi giải quyết xong.

Nam tử họ Khấu thấy vậy, tâm lí dần dần buông lỏng.

Chỉ là có nhiều đợt sóng Yêu thú tập kích, khiến cho phi chu phải vừa đi vừa nghỉ nên tốc độ bay cũng không nhanh.

Thời gian trong nháy mắt đã qua hơn mười ngày.

Từng tia kiếm màu trắng xoay tròn tít mù, hóa thành một vòng xoáy màu trắng to lớn, bao phủ kín mít quái thú màu xanh to như quả núi lại ở bên trong.

Quái thú màu xanh gào thét liên hồi, bên ngoài thân hiển hiện hào quang màu xanh đen như kim loại, bao phủ thân thể, ngăn cản vô số kiếm quang chém tới.

Đồng thời, miệng nó phun ra một luồng quái phong màu xanh, định phá vỡ vòng xoáy kiếm quang.

Tuy nhiên, tia kiếm màu trắng thật sự rất lợi hại, xoay tròn chém không ngừng vào bên trong, nhanh chóng chém vỡ hắc quang bên ngoài thân Quái thú màu xanh, rồi đâm vào trong cơ thể nó.

Bụp bụp!

Quái thú màu xanh bên trong không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, đã bị vô số tia kiếm chém tới hoá thành một đống thịt nát.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, tức thì vô số màu trắng tia kiếm liền hội tụ, hóa thành chín phi kiếm màu trắng, bay vào ống tay áo.

Bên cạnh phi chu còn có vài đầu Quái thú màu xanh khác nhưng cũng rất nhanh chóng đều bị tiêu diệt.

Giữa không trung, phi chu tiếp tục lao vùn vụt về phía trước.

Lúc này, rừng rậm xanh um tùm phía dưới dần dần trở nên thưa thớt, lộ ra mảng đất lớn, dường như rốt cuộc đã bay ra khỏi Mê Táng Sâm Lâm.

Tiếp tục bay về phía trước gần nửa ngày, hầu như rừng rậm xanh um phía dưới đã hoàn toàn biến mất.

Mặt đất phía trước bắt đầu biến thành màu đen, phía trên có chút đá vụn màu đen. Một khu vực sa mạc hoang vu xuất hiện ở trước mắt.

Phi chu màu trắng đột nhiên chậm rãi ngừng lại, nam tử họ Khấu cùng hai gã cung phụng Hợp Thể bay tới, giải trình:

"Phía trước chính là sa mạc Hắc Nham, lúc này trời đã tối, không phù hợp tiếp tục bay. Chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở ngay chỗ này, đợi ngày mai trời sáng mới tiếp tục đi. Hai vị tiền bối khổ cực rồi!"

Hàn Lập nghe cái tên sa mạc Hắc Nham, lập tức nghĩ tới lúc trước đã thấy trên một bản điển tịch có đề cập qua.

Sa mạc này cũng là một chỗ hiểm địa, nghe nói bởi vì mạch khoáng dưới đất ảnh hưởng tới lực nguyên từ ở địa tâm sa mạc khiến cho trọng lực nơi này so với nơi khác nặng hơn gấp mấy lần.

Hơn nữa ở sâu trong sa mạc Hắc Nham có một ít thú đêm cực kỳ lợi hại sinh sống. Vào ban ngày, chúng đều tiềm phục trong lòng đất, ban đêm mới ra ngoài hoạt động.

Cũng may là diện tích sa mạc này cũng không quá lớn, vì vậy những ai đi qua nơi này đều chọn cách dốc toàn lực bay qua vào ban ngày.

Phi chu màu trắng từ từ hạ xuống đất. Tất cả mọi người trên thuyền có chút mệt nhọc. Ngoại trừ hai gã cung phụng Hợp Thể chia ra ở hai bên ngoài của phi chu, những người còn lại rất nhanh quay về chỗ ở của mình để nghỉ ngơi.

Đêm đến. Màn trời xanh đậm dần dần chuyển thành đen kịt. Trăng tròn huyền ảo trên trời cao.

Trên không trung khắp sa mạc không có một chút mây, chỉ có vô số ngôi sao sáng chói rải rác khắp trời, rồi từng ngôi sao lấp loé, nhấp nháy sáng

ngời quang mang.

Phi chu dừng sát trên một khối nham thạch khổng lồ một màu đen kịt, chỉ có một số gian phòng lẻ tẻ vẫn sáng ánh đèn lồng, thành mảnh ánh sáng nhu hòa trong màn đêm.

Lúc này, ở trên thuyền, một cánh cửa phòng mở ra không một tiếng động. Một bóng người cao lớn bay nhanh ra, mũi chân điểm nhẹ trên thân thuyền, rồi sau mấy cái chớp động liền hạ xuống một bãi đá gập ghềnh ở sa mạc bên ngoài.

Đúng là Hàn Lập.

Thân hình hắn giống như chim Yến không ngừng bay vút giữa sa mạc. Sau mấy động tác mau lẹ, khi đã cách xa phi thuyền, hắn mới độn quang, bay vút đi xa.

Sau khi bay thẳng hơn mười vạn dặm, Hàn Lập mới thu lại độn quang, hạ xuống một vùng ốc đảo.

Ốc đảo trong sa mạc này có diện tích bất quá chỉ mấy trăm dặm, ở chính giữa phần lớn đều là những loài cây chịu được lạnh và hạn hán như Sa Dương và Hồ Liễu sinh trưởng. Những cây này bình thường cao không quá mấy trượng. Mặt trời chiếu rọi cùng cuồng phong cuốn tới khiến cành lá trên cây thưa thớt, nghiêng ngả.

Ở giáp ranh ốc đảo này còn có một hồ nước nhỏ hình trăng lưỡi liềm. Khi ánh trăng chiếu rọi hiện ra sóng nước trong veo, làm hắn vừa thấy, đã rất vui mừng.

Hàn Lập chậm rãi đi đến cạnh hồ cạnh, lấy tay múc một bụm nước. Vừa uống vào, một dòng mát lạnh tư vị ngọt ngào lập tức tràn đầy hàm răng.

Hắn ngồi xuống đất, bỗng nhiên mắt chớp quang mang, thần thức buông ra, bao phủ phạm vi mấy vạn dặm vào trong.

Sau một lát, hắn lại đưa tay vào trong vạt áo trước ngực, cầm tiểu bình màu

xanh sẫm lấy ra ngoài, cẩn thận đặt ở trước người.

Nương theo ánh trăng chiếu xuống, tiểu bình lập tức tỏa sáng. Đường vân hình chiếc lá cũng theo đó sáng lên, toàn bộ thân bình trở nên trong suốt óng ánh. Một vùng điểm sáng màu trắng xung quanh thân bình thân hình thành, rồi hóa thành một vòng ánh sáng màu trắng to lớn, phát ra tia sáng chói mắt.

Một bên hồ nước chiếu rọi bóng sáng trắng, trong nháy mắt toàn bộ bị nhuộm thành trắng như tuyết.

Từ xa thoạt nhìn như là đột nhiên đến ngày trời đông giá rét khiến mặt hồ bị đông kết thành băng.

...

------oOo------

Chương 160: Cam Cửu Chân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khongpit*

Hai mắt Hàn Lập lim dim, hai tay bấm niệm pháp quyết, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Nhưng sau một lát, hắn đột nhiên mở mắt ra, hiện vẻ cảnh giác, thò tay ra trước người, nhanh chóng thu hồi tiểu bình, giấu vào trong lòng.

Hắn đứng dậy, phóng ra ngoài, thu liễm thần thức, ẩn nấp khí tức bản thân, thân hình lóe lên, đã trốn vào phía sau một gốc cây ven hồ.

Sau một lát, ở trên đỉnh đầu hắn xuất hiện một thân ảnh nhẹ nhàng vượt qua, bay đi, im hơi lặng tiếng, thậm chí còn không phát ra một tia linh lực ba động, giống như một gã phàm nhân vừa đi qua vậy.

"Ồ lại là nàng sao?"

Lam mang lóe lên trong mắt Hàn Lập, đúng là nữ tử lúc trước cùng truyền tống với hắn ra khỏi Hắc Phong Hải Vực, sau lại cùng gia nhập đội ngũ hộ tống, nữ tử váy hồng.

Mắt thấy nàng này không phải nhắm vào hắn, Hàn Lập vốn không có ý định nhiều chuyện, ngược lại nàng kia phi độn không nhanh, tựa hồ muốn giấu kín khí tức, có vẻ lén lén lút lút, không khỏi khiến Hàn Lập sinh lòng cảnh giác.

"Đã trễ như thế, nàng này một thân một mình, muốn làm cái gì đây?"

Hắn suy nghĩ một chút, cổ tay đảo một cái lấy ra một tấm Thái Nhất Hóa Thanh Phù màu tím.

Ngay sau đó một tia sáng màu tím lóe lên ở đầu ngón tay, thân hình của hắn trở nên mơ hồ không rõ, hoàn toàn bị che đậy lại.

Mặc dù có phù lục che đậy khí tức, Hàn Lập cũng không theo quá gần, bảo trì khoảng cách với thiếu nữ váy hồng khoảng hơn trăm trượng.

Người này tự nhiên không biết mình bị theo dõi, vẫn liên tục bay lướt đi, sau một nén nhang, trực tiếp bay vào phạm vi của ốc đảo.

Hàn Lập cũng một mực đi theo, thấy nàng này không có ý đồ gì với hắn, đang muốn quay đầu ly khai.

Thân hình thoáng trì trệ một chút, đứng lại ở trên không, đang muốn phản hồ lại chỗ hồ nước ban nãy.

Nhưng vào lúc này, mi tâm hắn đột nhiên nhảy dựng, thấy phía trước ở hơn nghìn trượng, xuất hiện lưu quang mãnh liệt, từ đó hiện ra bao đạ cự đại bóng ma, ngăn cản đường đi của nữ tử váy hồng.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, hắn thấy được ba đạo cự đại bóng ma, là ba con tuyết thiềm màu trắng như tuyết to bằng toà núi nhỏ.

Mỗi lần thân thể tuyết thiềm trở nên trong suốt, tứ chi cùng hai gò má đều xuất hiện một đám sương tuyết thật dầy, phần bụng liền xuất hiện một đám băng tinh, ở trong màn đêm cực kỳ bắt mắt.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, thân thể của tuyết thiềm cao lớn như vậy, không biết khi trước ẩn núp như nào, lấy thần thức của hắn vậy mà không phát hiện được sớm.

“Ùng ục ục.... Ùng ục ục...”

Theo từng tiến kêu to trầm thấp, ba con tuyết thiềm mở miệng lớn, lộ ra một cái lưỡi màu tím đậm, từ đó tỏa ra từng luồng hàn khí lành lạnh.

Một người có da trắng như tuyết, dung mạo thanh tú, đang mặc một bộ trường bào, ngực lại có chút bằng phẳng, khó mà phân biệt được là nam hay

nữ. Tên còn lại là một gã nam tử xấu xí, mập mạp mặt mày dữ tợn.

“Cam Cửu Chân, còn nhớ hai huynh đệ chúng ta chứ?”

Tên dung mạo thanh tú, chỉ nữ tử váy hồng nói, âm thanh lại có một loại hương vị âm nhu, rất khó nói.

“Một tên bất nam bất nữ, không đáng để cho ta phải ghi nhớ?” Nữ tử váy hồng nhíu mày hừ lạnh một tiếng, giọng nói mang theo một tia chán ghét không hề che giấu.

“Ngươi...” Nam tử âm nhu kia chỉ tay, gương mặt đỏ bừng tức giận nói không nên lời.

“Tục danh của hai người chúng ta ngươi không biết cũng được, chỉ cần biết ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi.” Tên nam tử mập mạp xấu xí đột nhiên mở miệng, trầm giọng nói.

Nữ tử váy hồng tên Cam Cửu Chân cảm thấy hai người này quá mức lằng nhằng, nhiều chuyện, nét mắt hiện vẻ khinh bỉ, không nói hai lời, động thủ trước.

Chỉ thấy nàng rung cổ tay, vòng tay màu đỏ thẫm đeo trên cổ tay xuất hiện ánh sáng màu đỏ, như đột nhiên sống lại.

“Ngao...”

Một tiếng long ngâm vang chín tầng trời, vòng tay đỏ thẫm sáng ngời, một đoàn lửa đỏ xuất hiện, trực tiếp vặn vẹo biến hình, hóa thành một con hỏa long dài hơn trăm trượng, hung hăng vọt tới hai người phía trước.

Nam tử âm nhu hơi đổi sắc mặt, môi khẽ nhúc nhích, cúi người vỗ nhè nhẹ tuyết thiềm.

“Cô cô cô”

Chỉ nghe tiếng vang liên tiếp không ngừng, ba đầu tuyết thiềm cự đại đồng

thời há miệng phun một cái.

“Rầm rầm”

Từng cái băng trụ óng ánh không ngừng tuôn ra từ trong miệng, xếp thành một tòa băng sơn cự đại, ép tới đoàn lửa đỏ.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn!

Hỏa Long ầm ầm đâm vào tòa băng sơn.

Ánh lửa văng khắp nơi, từng mảng băng tinh bị hòa tan, hóa thành vô số bọt nước, hỏa long cũng không duy trì được hình thái ban đầu, tiêu tán từng mảng lớn.

Nhất thời, ánh lửa ngút trời, vụn băng tung tóe, chỗ cả hai va chạm, hơi nước mờ mịt, che đậy nửa phiến tinh không.

Hàn Lập đứng ở đằng xa quan sát, cuối cùng vẫn quyết định không nên nhiều chuyện, thân hình đổi hướng muốn ly khai.

Mà khi hắn vừa mới quày người, liền cảm nhận một cỗ sóng linh lực mãnh liệt truyền đến.

Hắn rùng mình, theo bản năng giơ hay tay chắn trước người.

Ngay sau đó, hắn bị một cỗ man lực va phải, bị đập bắn ngược tới chỗ của nữ tử váy hồng, Thái Nhất Hóa Thanh Phù bị đập cho mất tác dụng.

Thân hình hắn dừng lại giữa không trung, nhìn thấy tại vị chí cũ của hắn xuất hiện lưu quang chập chờn. Lần nữa xuất hiện ba con tuyết thiềm màu trắng to lớn, giống hệt ba con ngăn chặn Cam Cửu Chân khi nãy.

Trong lòng hiện lên một loại dự cảm không tốt, đang cân nhắc, ngoài thân lóe lên thanh quang ổn định thân hình ngay gần nữ tử váy hồng.

“Ha ha, nếu là người tới giúp đỡ, tại sao phải ẩn nấp? Nếu không phải ta có

những bảo bối này, một con Kim Tình Biến Chủng, còn không phát hiện được.” Nam tử âm nhu cười vũ mị, mở miệng nói.

Hàn Lập lúc này mới chú ý đến con tuyết thiềm dưới chân hai người có chút khác biệt với mấy con còn lại, con mắt của nó có một tầng màu vàng óng bao phủ.

“Tại hạ chỉ là trùng hợp đi ngang qua, cũng không tính tham dự vào việc của các người.” Hàn Lập liếc hai người, lạnh nhạt nói.

Cam Cửu Chân lúc này lại rung cổ tay, con hỏa long đang giằng co với tòa núi băng lập tức quay về, vờn quanh nàng.

Nàng hơi nghiêng đầu ánh mắt ngưng trọng nhìn Hàn Lập, ánh mắt vốn đang nghi ngờ, lập túc biến thành đề phòng, nhưng từ đầu tới cuối lại không mở miệng.

“Mặc kệ ngươi đi nang qua hay là có ý giúp đỡ, nếu như tiến vào Lục Thiềm Dung Hỏa Trận, cũng đừng nghĩ có thể đi ra ngoài được, chịu chết đi! Trên đường xuống hoàng tuyền có đôi có bạn cũng tốt!” Nam tử xấu xí mập mạp cười dữ tợn nói.

Gã vừa dứt lời, sáu đầu tuyết thiềm vây quanh hai người Hàn Lập sáng lên bạch quang quanh thân, hư không xung quanh chấn động kịch liệt.

Sau một khắc, một tầng Tinh Bích to lớn màu trắng nổi lên, đem Hàn Lập cùng Cam Cửu Chân vây vào chính giữa.

Tinh Bích vừa mới hiện, Hàn Lập liền cảm thấy nhiệt độ đột ngột giảm xuống, một cỗ hàn ý thấu xương tủy không ngừng ập tới.

Cùng lúc đó, hư không xung quanh vang lên tiếng “Ken két” không ngừng, bắt đầu xuất hiện những bông tuyết sáu cánh, ngay cả không khí cũng có chút bị đông cứng.

Hàn Lập thấy vậy, sầm mặt lại, thúc giục pháp quyết.

Thanh quang sáng ngời quanh thân, Tiên Linh Lực lập tức chảy xuôi từ Đan Điền, hóa thành một cỗ lực lượng ấm áp bao trùm toàn thân, như một cái áo bông chống lại hàn khí.

Nhưng rất nhanh hắn liền phát hiện hành động vừa rồi không có tác dụng gì.

Hàn lưu kỳ dị vậy mà có xen lẫn từng sợi pháp tắc, có thể dễ dàng xuyên qua lớp Tiên Linh Lực, mà Chân Cực Chi Mô có khả năng phòng ngự trọng kích của ngoại lực, đối với cái này lại không hề có tác dụng.

Ngay tại thời khắc Hàn Lập phát hiện từng tia hàn khí len lỏi qua phòng ngự thẩm thấu vào trong đan điền của hắn. Đang muốn gọi ra Tinh Viêm Hỏa Điểu để chống đỡ, trên thân lại sáng lên một tầng hỏa diễm màu đỏ, lập tức đem từng tia hàn khí kia trục xuất ra khỏi cơ thể.

Hắn nhìn qua nữ tử áo hồng cách đó không xa, toàn thân nàng được bao phủ vởi lửa đỏ, trên cổ tay có một đạo hỏa tuyến kéo dài, hoàn toàn tương đồng với đám lửa bao quanh thân thể.

Mà khí tức của nàng hiện giờ cũng hoàn toàn bộc phát, đã đạt tới Chân Tiên Cảnh trung kỳ.

“Liễu Thạch đạo hữu, mặc kệ ngươi lúc trước là vô tình hay cố ý đi ngang qua, hiện tại ta hỏi ngươi một câu, có nguyện ý liên thủ với ta không?” Lúc này, thanh âm của Cam Cửu Chân vang lên bên tai của Hàn Lập.

“Nói như vậy, Lục Thiềm Dung Hỏa Trận có chút khó giải quyết?” Hàn Lập hơi nhíu mày, truyền âm trả lời.

“Có thể hòa tan Chân Hỏa, ngươi nói trận pháp này không khó giải quyết sao?” Cam Cửu Chân lạnh như băng hồi đáp.

Hàn Lập đang dự, liền phát hiện hỏa diễm màu đỏ bao phủ quan thân dần nhỏ đi, cảm giác nhiệt đột ngọn lửa cũng đang dần hạ xuống.

“Hai người này bố trí trận pháp là nhằm vào ta, ta chưa chắc có thể trụ được

quá lâu. Một khi bị công phá, hàn khí nhập thể gây tắc nghẽn kinh mạch, đông kết đan điền, ta và ngươi cũng chỉ như cá trên thớt, mặc người chém giết."

Cam Cửu Chân một bên gia sức thúc giục Tiên Linh Lực, đem ngọn lửa quanh thân cũng như trên người Hàn Lập tăng cường vài phần, vừa mở miệng nói, thanh âm hết sức bình thản, tựa như đang nói một chuyện hết sức bình thường.

"Hảo, ta và ngươi liên thủ." Hàn Lập nghe vậy, đáp.

Hai người vừa đồng ý kết minh, chợt nghe thanh âm ngâm tụng của nam tử âm nhu.

"Oa oa..."

Chỉ nghe sáu đầu tuyết thiềm đồng thời há miệng, phát ra tiếng the thé chói tai.

Lưỡi dài màu tím trong miệng không ngừng run run, một cỗ hàn khí màu bạc trắng được phun ra từ đó, hóa thành một đám sương mù màu trắng, không ngừng mở rộng, sát nhập vào vách đá óng ánh.

Trong màn đêm, tiếng nổ lớn "ken két" vang lên không ngớt, tầng Tinh Bích màu trắng bạc ngày càng dầy, không ngừng lan tới phía trung tâm, làm cho không gian của hai người Hàn Lập không ngừng thu nhỏ lại. Nhiệt độ càng ngày càng hạ thấp xuống, mặt đất đã sớm đóng băng trắng xóa.

Hàn Lập lấy mắt thường cũng có thể nhìn thấy từng sợi hàn khí không ngừng tấn công tầng lửa đỏ hộ thân, một tia hàn khí rét thấu xương bắt đầu nhập vào cơ thể.

"Liễu đạo hữu, nếu như ta toàn lực giúp ngươi chống cự hàn khí, ngươi có biện pháp phá vỡ trận này chứ?" Cam Cửu Chân một bên thúc giục pháp quyết, một bên truyền âm hỏi.

------oOo------

Chương 161: Vây đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: loki1994*

"Nếu Cam đạo hữu có thể tin tại hạ, tại hạ liền thử một lần.” Hàn Lập lúc này đây không do dự, trực tiếp trả lời.

Cam Cửu Chân không nói thêm gì, bấm niệm pháp quyết nhanh hơn, lập tức hỏa diễm quanh thân mạnh lên một chút.

Hàn Lập lập tức phát hiện, sợi hỏa tuyến kết nối hai người bọn họ bỗng nhiên to thêm. Xích viêm đang bao lấy thân hắn bỗng nhiên nhiều hơn, trở nên mãnh liệt, khiến cho cái lạnh xung quanh giảm bớt đi vài phần.

Lam mang trong mắt hắn chớp động, nhanh chóng quét qua Tinh Bích ở bốn phía. Thân hình của hắn lập tức nhanh như chớp, phóng nhanh về phía trước. Cơ thể được một tầng hỏa diễm màu đỏ bảo vệ nên những hàn khí ngập tràn thiên địa cũng không thể tạo ra quá nhiều ảnh hưởng đến hắn.

Đột nhiên, thân hình của hắn dừng lại ở một chỗ trước Tinh Bích, nhấc một tay, Kim Lân liền xuất hiện trên cánh tay, đánh ra một quyền.

Chỉ nghe một tiếng “Ầm ầm” vang lên thật lớn!

Nắm đấm của Hàn Lập được bao phủ bởi một ngọn lửa mãnh liệt, liên tiếp đấm lên Tinh Bích.

Một trận chấn động mãnh liệt xuất hiện, Tinh Bích trước mặt hắn đột nhiên rung động, phát ra từng luồng quang mang màu trắng chói mắt. Nhưng mà, nó không có vỡ vụn, thậm chí cũng không có bất kì vết nứt nào cả.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện!

Trên Tinh Bích, một luồng ngân quang bắn nhanh ra ngoài, sau đó nhanh chóng bành trướng ra nuốt lấy hắn. Trong chớp mắt, Hàn Lập cùng với hỏa diễm đỏ thẫm đang bao quanh cơ thể, bị đóng thành băng.

"Quả nhiên là thế..."

Cam Cửu Chân nhìn thấy Hàn Lập bị biến thành tượng băng, sắc mặt cũng không có biểu lộ ra ngạc nhiên gì, giống như là chuyện này vốn không ngoài ý muốn, ngược lại có chút suy nghĩ, lẩm bẩm nói.

Dường như nàng đã sớm đoán trước chuyện sẽ xảy ra, cố ý biến Hàn Lập thành con tốt thí để thăm dò hàn khí của Tinh Bích.

Nhưng mà, nàng còn chưa kịp nói dứt lời thì một tiếng nổ "Bành" vang lên.

Kim quang quanh thân Hàn Lập mãnh liệt, chấn nổ lớp băng bao quanh người, thoát ra ngoài.

"Liễu đạo hữu, lực lượng thân thể của ngươi manh mẽ như vậy, xem ra ngươi là tu sĩ pháp thể song tu, lúc trước đã xem thường đạo hữu rồi." Cam Cửu Chân thấy vậy, có chút kinh ngạc, lập tức tán thưởng từ tận đáy lòng, nói ra.

"Nếu như có lần sau nữa, đừng trách Liễu mỗ trở mặt vô tình." Hàn Lập lạnh giọng trả lời.

Nữ tử váy đỏ vẻ mặt thản nhiên, khẽ gật đầu một cái. Nàng không có chút cảm giác nào về việc mình vừa gây ra.

"Một khi bị ngọn lửa có hàn khí làm cho đóng băng, Pháp lực ở Đan điền sẽ đông lại, làm sao hắn có thể…" Bên ngoài Tinh Bích, gã ái nam ái nữ nhăn mày, có chút không thể tin được, kêu lên

"Nếu ta đoán không sai, gã này hơn phân nửa là Huyền Tiên rồi. Nếu sớm biết như thế, sẽ không đi trêu chọc hắn. Nhưng mà, một khi đã làm rồi thì phải làm cho tới cùng, chắc phải sử dụng thử chiêu đó." Trong mắt nam tử béo ú xấu xí lóe lên một tia hung ác, trầm ngâm nói.

Vừa dứt lời, thân hình gã khẽ động, nhẹ nhàng đi đến gần Tinh Bích, đưa ra một bàn tay.

Bàn tay kia vừa chạm vào Tinh Bích, thì trong miệng gã cung vang lên từng đợt âm thanh ngâm tụng dày đặc.

Chỉ nghe một âm thanh "Ô...ô...n...g" kỳ lạ.

Toàn thân nam tử xấu xí tỏa ra một mảng lớn lưu quang màu xanh, giống như là vô số ánh sáng màu xanh kéo dài ra từ hai bên cơ thể, thoạt nhìn vô cùng đẹp rực rỡ.

Hàn Lập đang bị vây khốn bên trong Tinh Bích trận, nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi có một chút bất an. Đôi lông mày thanh tú của Cam Cửu Chân cũng nhăn lại.

Ngay sau đó, trên Tinh Bích xuất hiện một tia ngân quang mãnh liệt, cùng với quang mang màu xanh dung hợp lại với nhau trông rất nổi bật. Sau đó, bắt đầu hiện ra từng trận văn hình tròn to như một cái cối xay.

"Nhanh "

Nam tử béo ú xấu xí ra lệnh.

Những trận văn hình tròn lập tức tỏa ra hào quang mãnh liệt, hàn khí bên trong Tinh Bích cũng thi nhau ngưng kết lại, trong nháy mắt, hóa thành vô số ngọn giáo băng bén nhọn dài hơn một trượng, bắn thẳng đến hai người Hàn Lập với số lượng phô thiên địa cái.

"Phốc phốc phốc "

Những tiếng bay xé gió rất nhanh liền xuất hiện bên trong Tinh Bích, mấy trăm cây giáo băng đã đến trước mặt hai người trong nháy mắt.

Hàn Lập liên tiếp đánh ra song quyền trước người, tạo thành mấy trăm quyền ảnh màu vàng rậm rạp chằng chịt, va chạm với những cây giáo băng

kia.

Ở bên kia, cổ tay Cam Cửu Chân rung lên, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một thanh đại kiếm màu đỏ.

Một tay nàng bấm niệm pháp quyết, một tay múa kiếm khiến cho vô số kiếm ảnh màu đỏ bay đầy trời ghép lại thành một mảng, phảng phất giống một vầng mặt trời màu đỏ đang mọc lên. Bên trong mặt trời có những ngọn hỏa diễm màu đỏ đang không ngừng nhảy múa, chuẩn bị nghênh đón những cây giáo băng.

"Oanh oanh oanh "

Những tiếng nổ vang lên liên tiếp giữa không trung, quyền ảnh màu vàng không ngừng tán loạn mà ngọn lửa đỏ thẫm thì không ngừng nổ tung. Còn về phần những cây giáo băng kia thế mà lại không bị nứt gãy, chỉ là trúng phải công kích nên lui về, dừng một chút giữa không trung rồi sau đó tiếp tục phóng về hai người bọn hắn.

Hai tay Hàn Lập không ngừng vung quyền ngăn cản lại công kích của giáo băng. Đôi mắt của hắn cũng không có rãnh rỗi, thúc giục Minh Thanh Linh Mục nhìn quét qua mọi nơi.

Hắn phát hiện được phía trên mũi giáo của những cây giáo băng, có sợi tơ Pháp tắc cực kỳ mảnh khảnh đang bám vào, cho nên khiến cho giáo băng trở nên cực kỳ chắc chắn cũng như là lực xuyên thấu đều vượt xa bình thường. Nếu thân thể Huyền Tiên của hắn bị đâm trúng, sợ rằng cũng phải ăn tí đau khổ.

Nhưng mà, làm cho hắn không rõ nhất chính là tu vi của hai tên này quá lắm cũng chỉ là Chân Tiên Sơ kỳ, tại sao trong một lần có thể sử dụng được nhiều sợi tơ Pháp tắc được như vậy?

Ngoài ra, cây đại kiếm màu đỏ trong tay của Cam Cửu Chân, cũng đột nhiên khiến cho hắn có chút kinh ngạc.

Sau một hồi nghĩ ngợi, trong lòng Hàn Lập lập tức hiện lên một cái tên đặc

biệt, hay phải nói là một cái danh hiệu đặc biệt, “Giao Tam”.

“Không lẽ… Nàng chính là Giao Tam?”

Trong lòng hắn khẽ giật mình, vốn không nghĩ rằng người dẫn đầu một đám tu sĩ Chân Tiên đi tiêu diệt Đảo chủ Hồng Nguyệt đảo, lại là một nữ tử.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc giục không ngừng của tên ái nam ái nữ, độ dày của Tinh Bích không ngừng gia tăng, hàn khí bên trong càng lúc càng dày đặc khiến cho không gian hoạt động của hai người Hàn Lập ở bên trong càng ngày càng bị thu hẹp.

“Liễu đạo hữu, nếu cứ tiếp tục như vậy thì không sớm thì muộn, chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm. Nếu mà chúng ta sử dụng hết Pháp lực để ngăn cản công kích của giáo băng, thì sẽ bị hàn khí xâm nhập cơ thể, đông cứng chúng ta lại.” Trong đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của Cam Cửu Chân có chút nghiêm trọng, truyền âm đến Hàn Lập.

“Không lẽ Cam đạo hữu có biện pháp gì?” Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hỏi.

Hắn cũng hiểu rõ chuyện này, đã sớm cho Tinh Viêm Hỏa Điểu bảo vệ những chỗ trọng yếu bên trong cơ thể, đề phòng hàn khí quấy nhiễu. Đối với tình huống ở bên ngoài thì có thể chịu được trong một thời gian ngắn. Nhưng mà, nếu như sau đó không có cách nào thoát khỏi đây, tình huống chắc chắn sẽ không ổn.

“Ta có một cách để phá trận pháp này. Nhưng mà cần phải nhờ đạo hữu bảo vệ ta một chút.” Cam Cửu Chân liền nói.

“Được.” Hàn Lập nhanh chóng đáp.

Thời điểm hắn nhận ra Cam Cửu Chân có khả năng chính là Giao Tam, hắn cũng cố tình che giấu đi thực lực của bản thân, không muốn phải ra tay nhiều lần. Nghe được lời nói ấy của nàng, dĩ nhiên là lộ ra vẻ mặt cực kỳ cam tâm tình nguyện.

Nói xong, hắn liền nhanh chóng đánh ra một quyền bắn đến những cây giáo băng. Thân hình hắn khẽ động, nhảy đến bên cạnh Cam Cửu Chân, hai tay vung lên trước người, mấy tiếng xé gió "Hưu… Hưu… HƯU… U… U" liên tiếp vang lên.

Chín cây phi kiếm màu trắng bay ra từ trong tay áo của hắn, từng luồng kiếm ảnh lóe lên hào quang kéo dài khiến cho người khác chói mắt.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, hai tay đánh ra mấy đạo kiếm quyết, phi kiếm màu trắng đang bay lượn giữa không trung lập tức chuyển động vù vù hóa thành vô số sợi kiếm màu trắng bay đầy trời, đan xen giăng kín khắp nơi, tạo thành một cái võng kiếm màu trắng rộng hơn mười trượng, bao phủ lấy hắn và Cam Cửu Chân vào bên trong.

Cam Cửu Chân thấy thế, lập tức hai tay đan lại, thu hồi đại kiếm màu đỏ, khoanh chân ngồi xuống.

Trong lòng bàn tay của nàng xuất hiện một ngọc bội hình vuông màu đỏ sậm. Trên bề mặt phủ đầy lân văn, điêu khắc hình dạng mấy con dị thú dữ tợn, phía trên mơ hồ tản mát ra một chút khí tức Man Hoang không xác định được.

Gã nam tử béo ú xấu xí bên ngoài Tinh Bích thấy vậy, đôi mắt liền lóe lên hàn mang, gã khẽ mấp mấy miệng, truyền âm cho tên tên ái nam ái nữ. Tên đó sau khi nghe xong, cũng mấp máy truyền âm đáp lại.

Pháp quyết trên tay hai người liền đồng loạt biến hóa.

Đột nhiên, sáu con Tuyết Thiềm đang trấn giữ xung quanh hú hét không ngừng, toàn thân tỏa ra hào quang mãnh liệt. Sương tuyết đang bám bên ngoài thân bỗng nhiên tan ra, lộ ra thân thể màu đen óng ánh bên trong.

Cùng lúc đó, quanh thân nam tử xấu xí béo ú đồng thời tỏa ra hào quang to lớn. Hai tay lớn đang đặt trên Tinh Bích trở nên đen sì như mực, từng sợi màu đen to như mạch máu bắt đầu kéo nhau bò ra ra ngoài, trong nháy mắt phủ đầy Tinh Bích

Hàn Lập thấy vậy liền bắt đầu cảnh giác, cổ tay bên trong tay áo khẽ rung lên, mấy viên Trọng Thủy Lôi Văn màu đen hiện ra.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp ném đống Lôi Văn thì cảm thấy cơ thể bỗng nhiên cứng đờ, không thể cử động được chút nào.

Ngọc bội màu đỏ sậm trong tay Cam Cửu Chân đã tỏa ra hào quang đỏ như máu. Đã chuẩn bị đến bước quan trọng cũng bị đông cứng ngay tại chỗ.

"Đây là Pháp tắc Trọng lực… Không phải, còn có Pháp tắc hệ Băng!"

Trong nháy mắt, Hàn Lập bỗng nhiên hiểu rõ, hắn đã bị gia tăng thêm lực lượng pháp tắc, làm cho đóng băng.

Nội tâm hắn khẽ động, sử dụng Thần niệm điều động Tinh Viêm Hỏa Điểu với mục đích giúp cho cơ thể hắn có thể cử động lại được.

Nhưng mà, bên trong thức hải của hắn không ngừng truyền đến âm thanh gào thét của Hỏa Điểu. Dĩ nhiên là hành động của nó cũng bị lực lượng pháp tắc này phong tỏa, không có cách nào có thể giúp hắn được.

Cùng lúc đó, vô số giáo băng bao phủ khắp nơi đều đã chuyển thành màu đen, mang theo càng nhiều pháp tắc chấn động cường đại hướng về phía hai người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Dựa vào thân thể Huyền Tiên của hắn thì có thể sẽ chịu được một chút, nhưng mà Cam Cửu Chân thì có thể là lành ít dữ nhiều.

Một khi nàng bị đánh chết, thì dĩ nhiên sẽ tới lượt hắn dính vào cuộc ác chiến mà chẳng có lợi lộc gì.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, hắn không tiếc hao phí tinh huyết để thúc giục Tiên Linh Lực bên trong cơ thể. Nhưng mà, hắn chỉ có thể điều động được chưa đến một phần ngàn số lượng Tiên Linh Lực cho vật đang được giấu sẵn bên trong tay áo.

Một viên Trọng Thủy Lôi Văn dưới sự thúc giục của một lượng nhỏ Tiên Linh Lực bỗng nhiên sáng lên một đường điện mang. Ngay lúc rơi ra từ bên trong tay áo Hàn Lập xuống đất, Linh quang đã hiện ra.

Chỉ nghe một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Một vầng mặt trời màu đen cách chỗ Hàn Lập đang đứng hơn một xích bỗng nhiên xuất hiện, bên trong lóe lên một mảng lớn ngân quang lập lòe. Hắc quang của mặt trời tỏa ra bao phủ lấy toàn bộ cơ thể Hàn Lập.

Cam Cửu Chân cũng ở cách đó không xa, cũng bị mảng hắc quang nuốt vào bên trong.

"Oanh long long..."

Một trận âm thanh lôi điện nổ tung vang lên liên tiếp không ngừng, vô số hạt bụi nhỏ màu đen bay tứ tán khắp bốn phương tám hướng, hóa thành một cơn sóng khí cuồn cuộn quét đi. Những nơi sóng khí đi qua, hư không đều bị đè ép dẫn đến chấn động không ngừng.

Những cây giáo băng đang bay đến dày đặc cũng bị lực lượng cuồng bạo này ép xuống. Chúng chống đỡ tới tấp nhưng cuối cùng cũng bị nứt gãy, toàn bộ không gian trở nên vô cùng hỗn loạn.

------oOo------

Chương 162: Tặng Phù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Trong nháy mắt, một luồng lực cuồng bạo lan tỏa đến Tinh Bích đang bao phủ xung quanh, truyền ra tiếng chấn động ầm ầm, vang lên đinh tai nhức óc.

Lúc này toàn thân sáu con Tuyết Thiềm khổng lồ sừng sững như núi đang lắc lư liên hồi. Tuy rằng, thân hình đứng yên nhưng từ trong sáu cặp mắt to lớn chảy ra dòng máu tươi màu đen, khí tức của chúng nhanh chóng suy bại.

Không chờ cho đến khi hết chấn động, bên trong Tinh Bích đột nhiên lại vang lên tiếng gầm rú của Giao Long.

Ngay sau đó, ánh sáng đen bên trong còn chưa tan hết thì một ngọn lửa lớn sáng lên đến bỏng mắt. Một con Hoả Giao ba đầu do ngọn lửa lớn ngưng tụ thành từ bên trong vọt ra. Trong miệng nó, lửa cháy cuồn cuộn. Rồi đột nhiên, nó xông đến chỗ Tinh Bích đã hiện lên xung quanh đầy vết nứt màu đen.

Một tiếng "Oành" một lần nữa vang lên.

Tinh Bích màu đen đột nhiên chấn động, mặt ngoài bốc lên một làn khói đen, rồi lập tức tan rã.

Trên bầu trời đêm, chỉ nghe tiếng nổ “xì xì” vang lên. Hoả Giao màu máu ba đầu đã ăn mòn thành một lỗ lớn trên Tinh Bích màu đen, rồi từ trong phóng ra. Nó quay quanh một hồi rồi hoá thành một huyết diễm trường hà cuồn cuộn chảy xuống chỗ hai tên nam tử âm nhu.

Tên đại hán béo ú đã bay trở về đỉnh đầu của con Kim Tình Tuyết Thiềm. Hai tên này thấy đại trận bị phá thì vô cùng sợ hãi, nhanh chóng cùng nhau bấm niệm pháp quyết.

Trong tích tắc, sáu con Tuyết Thiềm cùng há miệng, phun ra một luồng khí lạnh màu đen to lớn, rồi ngưng tụ ở giữa không trung thành một bức tường băng, nghênh đón huyết diễm trường hà.

Lúc này, thân hình Hàn Lập từ một chỗ gần Tinh Bích trước đây phóng ra. Quần áo trên người hắn rách bươm, trông hắn có chút chật vật nhưng kỳ thật thì chẳng qua là lục phủ ngũ tạng trong cơ thể hắn phải chịu chút chấn động, chứ không có gì đáng lo.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía huyết diễm trường hà đang hửng hực cháy kia, trong mắt hắn hiện lên vẻ phức tạp.

Bên trong Huyết diễm trường hà không chỉ đơn thuần có lực pháp tắc Hoả thuộc tính mà trong đó còn trộn lẫn cả lực lượng Huyết pháp tắc, mơ hồ hiện ra khí tức giống như khí tức của đảo chủ đảo Hồng Nguyệt đã vẫn lạc trước đây.

Hắn dời mắt, nhìn về phía Cam Cửu Chân. Lúc này quần áo của nàng nhiều chỗ rách nát, lộ ra da thịt mềm mại, trắng nõn như ngọc. Vì hồng sa trên mặt đã không còn nên lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng lạnh lùng đang tái nhợt.

Trong đôi mắt nàng không hề có một chút yếu đuối, hoàn toàn chỉ có sát ý lạnh thấu xương. Tay nàng nắm chặt miếng ngọc bội hình vuông đang toả ra hào quang rực rỡ. Phù văn bên trên nó lấp loé không theo quy tắc nào, màu huyết hồng vẫn còn nhưng nhạt đi rất nhiều rồi.

Lúc này, trong nội tâm Hàn Lập đã có thể xác định chính xác nàng là Giao Tam, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc trước, sau khi hắn ra khỏi đảo Hồng Nguyệt, Giao Tam có nói còn phải xử lý hậu quả, chắc hơn phân nửa chính là vơ vét bảo vật của Công Thâu

Hồng còn sót lại.

"Xoẹt xoẹt xoẹt "

Trên không trung âm thanh liên tục vang lên. Một mảng sương mù màu đen to lớn từ chỗ giao nhau giữa Băng Hoả không ngừng bốc lên, như là mây đen che kín nửa bầu trời.

Lúc này, hai tên nam tử âm nhu đã không còn bộ dạng ung dung như trước.

Tu vi bọn chúng vốn không cao bằng Cam Cửu Chân, chủ yếu dựa vào Lục Thiềm Dung Hoả Trận. Giờ trận bị phá, chúng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương có ý muốn rút lui.

Ba con Tuyết Thiềm khác đã bị bọn chúng gọi trở lại, nhưng dù cả sáu con dị thú đặt song song một chỗ cùng phun ra khí lạnh thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được thế ăn mòn của Huyết Diễm mà thôi.

Cam Cửu Chân thấy thế, hừ lạnh một tiếng, hé miệng phun ra một bụm máu, làm cho sắc mặt của nàng lại tái thêm vài phần.

Ngón tay nàng búng ra, bụm máu tươi kia vặn vẹo một hồi rồi biến thành một con giao long nhỏ. Nó loé lên một cái rồi chui vào ngọc bội trong tay nàng.

Ngay sau đó, lại một tiếng long ngâm khác vang lên.

Phía trên ngọc bội, hào quang màu máu càng sáng. Đầu thứ tư của con Xích Diễm Huyết Giao từ bên trong phóng vút ra, nháy mắt đã chui vào bên trong Huyết Diễm Trường Hà, khiến cho luồng lửa cuồn cuộn tăng lên mãnh liệt, khí thế hơn trước rất nhiều.

Cùng với diễn biến trên thì màu sắc của ngọc bội cũng bị phai nhạt đi nhiều.

Ánh sáng màu đỏ giữa không trung toả ra rực rỡ, biến thành một biển lửa cuồn cuộn, toả ra khí tức làm cho người ta kinh hãi.

Hai tên nam tử âm nhu cảm thấy tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, máu trong huyết quản giống như không thể khống chế mà điên cuồng sôi trào.

Bọn chúng cả kinh, vội vàng dùng Tiên linh lực củng cố tinh thần. Sáu con Tuyết Thiềm lúc này không được bọn chúng cung cấp Tiên linh lực khiến cho khí lạnh do sáu con phun ra nhanh chóng yếu đi.

Thanh thế của Huyết Diễm càng mạnh mẽ, lập tức cuồn cuộn phủ xuống phía dưới, che kín cả đám Tuyết Thiềm cùng hai tên kia.

Hai tiếng rú thảm từ bên trong Huyết Diễm truyền ra.

Chỉ thấy bên trong Huyết Diễm thỉnh thoảng có hào quang của pháp bảo sáng lên nhưng chỉ chớp một cái rồi sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Lúc này, Hàn Lập mới thu hồi chín thanh phi kiếm màu trắng. Sau đó, bàn tay hắn khoa lên hư không. Từng sợi Tiên linh lực từ đầu ngón tay uốn lượn phóng ra, bắt đầu chậm chạp thu hồi hơi bụi Trọng Thuỷ của viên Trọng Thuỷ Văn Lôi đang rơi lả tả bốn phía trở lại.

Sau một lúc lâu, cuối cùng bên trong Huyết Diễm không còn một chút động tĩnh nào.

Cam Cửu Chân đánh ra một pháp quyết kỳ dị, vẫy tay ra phía trước một cái, lập tức Huyết Diễm cuồn cuộn hoá thành Huyết Giao bốn đầu phóng lên trời rồi chui vào trong miếng ngọc bội, biến mất không thấy.

Giữa không trung chỉ còn lại hai cái thi thể đã bị tàn phá khủng khiếp, không có gì nâng đỡ liền rơi xuống đất.

Còn những con Tuyết Thiềm kia tuy là dị thú, nhưng thân thể không giống như Tiên nhân nên hài cốt đã bị luyện hoá hoàn toàn.

Cam Cửu Chân lật tay lấy ra mấy viên thuốc uống vào, rồi vung tay về phía xa. Hai vòng tay trữ vật liền lăng không bay lên, rơi vào trong tay nàng.

Nhưng nàng cũng không nhìn chúng mà ném luôn một vòng tay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không chần chờ, trực tiếp khoát tay nhận lấy.

“Liễu đạo hữu, lúc vừa rồi ngươi ra tay, ta vẫn có một nghi hoặc. Trước lần đồng hành này, chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào chưa?” Cam Cửu Chân nhìn Hàn Lập, hỏi.

“Đạo hữu xinh đẹp như Tiên nữ, nếu tại hạ mà nhìn thấy nhất định vẫn nhớ rõ như in. Tuy nhiên, cũng không nhớ là đã xuất hiện cùng đạo hữu lần nào.” Hàn Lập không biến sắc, lạnh nhạt trả lời.

Cam Cửu Chân nghe thế, đôi mắt đẹp thoáng nheo lại, hiển nhiên không tin tưởng lời Hàn Lập nói.

Bất quá, nàng cũng không có ý tiếp tục truy vấn, chậm rãi nói ra:

"Bất luận như thế nào, chuyện hôm nay ngươi có ân với ta. Mà Cam Cửu Chân ta sinh ra đã không muốn thiếu nợ ân tình ai cả. Lá Thanh Phong Tỏa Tiên Phù này coi như là lễ tạ."

Dứt lời, cổ tay nàng vung lên, một lá Linh phù màu tím từ trong tay áo nàng lững lờ bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập giơ tay lên, khẽ vẫy. Phù Lục liền rơi vào trong tay. Hắn liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy trên linh phù giăng đầy đường vân màu bạc vô cùng huyền ảo. Hiển nhiên đây là một lá Phù lục cao giai dùng Ngân Khoa Văn vẽ lên.

Linh lực phía trên sung mãn, nhảy nhót trên giấy. Thoạt nhìn thì dường như phẩm cấp còn cao hơn cả Thái Nhất Hoá Thanh Phù và Nguyên Giáp Phù.

“Đa tạ Cam đạo hữu” Hàn Lập hơi chắp tay, rồi thu Phù lục vào. Hắn định sau này rảnh rang nghiên cứu một phen.

“Chuyện lén theo đuôi lúc trước, ta có thể không tính toán. Nhưng nếu còn

có lần sau thì cũng đừng trách ta ra tay vô tình." Nữ tử váy đỏ thấy vậy, cũng không dài dòng, buông ra một câu rồi xoay người rời đi.

Hàn Lập nhìn về hướng thân ảnh nàng biến mất, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ. Nhưng lập tức hắn cũng không dừng lại lâu, thân hình lướt về một hướng mà bay đi.

Không bao lâu, hắn đã về tới chỗ Phi chu.

Vừa rồi, địa điểm chiến đấu ở cách rất xa, cũng không có người nào trên phi chu phát hiện ra. Hai gã cung phụng Hợp thể của Thương hội vẫn đang ngồi ngay ngắn hai bên boong thuyền phía trước phi chu.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, hoá thành hư vô, không một tiếng động quay trở về gian phòng của mình trên thuyền.

Thời gian một đêm đảo mắt đã qua.

Hôm sau, trời vừa mới tờ mờ sáng, Phi chu lập tức lên đường.

Việc nữ tử váy đỏ Cam Cửu Chân mất tích, không lâu sau tất nhiên bị nam tử họ Khấu phát hiện ra.

Trên phi chu, ngoại trừ Hàn Lập thì những người khác không ai biết trong đêm đó xảy ra chuyện gì. Tất nhiên, Hàn Lập cũng không nói ra sự việc đêm đó, cũng đành tỏ vẻ không biết.

Nam tử họ Khấu tuy có chút nghi hoặc nhưng cũng không có biện pháp tìm hiểu. Dù sao chưa đi tới đích, mà gã cũng chưa trả tiền thù lao. Tính ra, gã làm cho đối phương hộ tống không công một đoạn đường không ngắn thì cũng coi là không lỗ.

Khác với Mê Táng Sâm Lâm, sa mạc Hắc Nham này vô cùng hoang vu, một vật sống cũng không thấy.

Phi chu màu trắng tăng tốc nhanh nhất, thậm chí ngay cả cấm chế sương trắng che giấu xung quanh cũng không thi triển, tất cả linh lực đều tập trung

để tăng tốc độ.

Phi chu hóa thành một đạo bóng trắng, vô cùng nhanh chóng lao về phía trước.

Tuy rằng, xung quanh không có dấu hiệu Yêu thú tập kích nhưng do nam tử họ Khấu thỉnh cầu, Hàn Lập cùng với hai gã cung phụng Hợp thể kỳ đứng ở các nơi trên phi chu cảnh giới.

Thời gian gần nửa ngày qua đi rất nhanh. Phi chu dần dần tiến vào sâu trong sa mạc Hắc Nham.

Hàn Lập đứng ở một bên Phi chu, nhìn xuống dưới.

Ngay lúc nhìn, hắn liền phát giác Trọng lực dưới mặt đất bắt đầu gia tăng.

Phi chu màu trắng cũng bị ảnh hưởng một chút, ánh sáng bên trên bắt đầu nhấp nháy không theo quy tắc nào để ngăn cản Trọng lực kéo xuống. Vì thế, tốc độ Phi chu cũng bị chậm lại một ít.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi phóng thần thức khổng lồ chui vào sâu trăm trượng trong lòng đất.

“Đúng là tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú. Bên trong có không ít mỏ Nguyên Từ Huyền Thiết, khó trách có thể sinh ra lực hút mạnh như vậy…” Hắn có chút kinh ngạc, rồi thì thào.

Trừ việc đó ra, trong phạm vi trăm trượng trong lòng đất cũng không phát hiện ra Thú đêm ẩn nấp, trừ phi chúng núp sâu hơn.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thần thức tiếp tục lan sâu xuống phía dưới.

Sau một khắc, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc.

Nguyên nhân là do càng vào sâu, các loại mạch khoáng Nguyên Khí và Trọng lực trong lòng đất trộn lẫn với nhau đã chặn thần thức của hắn xâm nhập tiếp.

Hắn gặp tình huống này cũng không cưỡng ép dò xét tiếp mà khuếch tán thần thức ra xung quanh.

"Ồ!"

Không lâu sau, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn đến phía trước, miệng khẽ kêu một tiếng.

Nhưng sau một phen suy tính, hắn cũng không lộ ra. Hai mắt hắn lại chớp động lam quang.

Một lát sau, sắc mặt một gã cung phụng Hợp thể kỳ ở một bên phi chu khẽ động, bỗng nhiên đứng dậy.

Thần thức của gã cảm ứng được phía trước xuất hiện một ít Tích Dịch màu đen.

Gã này đã nhiều lần đi qua nơi này nên khá quen thuộc với sa mạc Hắc Nham. Gã lập tức nhận ra đây là một loại Thú đêm thông thường ở sa mạc Hắc Nham, có tên là "Hắc Bối Thiết Tích"*. Toàn thân nó cứng hơn sắt thép, nhưng thực lực không quá mạnh mẽ. Những con phía trước cũng chỉ có thực lực Trúc Cơ kỳ.

Thiết Tích: thằn lằn sắt

Điều quan tâm duy nhất với các loại Yêu thú nói chung cũng đúng với loại Thiết Tích này chính là số lượng của chúng thường nhiều đến mức phải dùng đơn vị ức* để tính toán. Nếu không cẩn thận gặp phải thì vô cùng phiền toái.

Ức: mười vạn

Mà theo gã biết, loài Thiết Tích này không hoạt động vào ban ngày mới đúng.

------oOo------

Chương 163: Hiểm họa Thú Triều

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong + Độc Hành*

Trong mắt tên cung phụng Hợp Thể kỳ hiện lên một chút nghi hoặc, lập tức lắc đầu.

Nhưng mà, mấy con này chỉ là Hắc Bối Thiết Tích cấp thấp mà thôi, còn không khiến cho gã để tâm.

Tên cung phụng còn lại cũng rất nhanh phát hiện ra tung tích của Hắc Bối Thiết Tích, nhưng mà cũng giống như tên kia, sau khi suy nghĩ một lát, cũng không thèm để tâm chú ý.

Phi chu tiếp tục bay về phía trước, sắc mặt hai tên cung phụng Hợp Thể kỳ dần dần trở nên nghiêm trọng.

Thiết Tích xuất hiện ở phía trước càng lúc càng nhiều. Lúc đầu chỉ có mấy con lẻ tẻ, nhưng càng về sau thì là từng nhóm, thực lực cũng càng ngày càng mạnh. Những con Thiết Tích tu vi ngoài Kết Đan kỳ, thân thể to như thùng nước đã bắt đầu xuất hiện.

"Lục đạo hữu, ta cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng lắm." Tên cung phụng đứng ở bên trái trầm giọng nói.

"Ý của Kỳ đạo hữu là…" Tên cung phụng họ Lưu ở bên phải giống như đang nghĩ đến điều gì đó, muốn nói ra nhưng lại im lặng.

Mặc dù thần thức của đám người còn lại trên phi chu màu trắng không bằng hai tên cung phụng, nhưng đến giờ phút này cũng dần dần phát hiện có vô số Hắc Bối Thiết Tích đang di chuyển xung quanh.

Thấy tình huống có vẻ khác thường, nội tâm bọn họ có chút bất an.

“Hai vị cung phụng, Liễu tiền bối. Có chuyện gì xảy ra với đám Thiết Tích ở nơi này vậy?” Nam tử họ Khấu bay đến, vội vàng hỏi.

“Hiện tại thì chưa xác định được. Hắc Bối Thiết Tích là loài ám thú hoạt động về đêm. Chuyện bọn chúng hoạt động vào ban ngày như vậy, bọn ta cũng đã từng gặp qua. Theo ta thấy, chúng ta tranh thủ thời gian, nhanh chóng tăng tốc bay khỏi nơi này, chắc sẽ không có gì bất trắc đâu.” Hai tên cung phung nhìn nam tử họ Khấu rồi nói.

“Phân công xuống dưới, bay hết tốc độ về phía trước!” Nam tử họ Khấu nghe vậy, vung tay nói lớn.

Hàn Lập đứng một bên, từ đầu đến cuối cùng không nói gì, ánh mắt hắn nhìn khắp nơi dò xét.

Nội tâm của nam tử họ Khấu có chút bất mãn với thái độ thờ ơ của Hàn Lập, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài, chỉ hơi lắc đầu.

Chuyến hành trình này, gã thuê hai tên tu sĩ Hợp Thể kỳ. Một tên thì không biết tại sao lại đột nhiên biến mất không thấy tung tích, tên còn lại thì không rành địa hình xung quanh. Gã chỉ có thể khấn cầu đừng xuất hiện bất cứ biến cố gì, hy vọng có thể thoát khỏi khu vực nguy hiểm phía trước.

Phi chu tiếp tục bay tới, Trọng Lực bên dưới mặt đất theo đó càng lúc càng lớn.

Phi chu màu trắng tuy rằng phẩm chất không thấp, nhưng mà do thể tích của nó quá lớn nên bị ảnh hưởng của Trọng Lực không nhỏ. Tốc độ phi hành càng lúc càng chậm.

Số lượng Hắc Bối Thiết Tích ở phía trước càng lúc càng đông. Có một vài con Thiết Tích ở phía xa đang hướng về Phi chu gào thét không thôi, giống như đang có ý định muốn công kích.

Ở xung quanh, bắt đầu xuất hiện những con Thiết Tích hình dạng khá lớn, tu vi Nguyên Anh kỳ. Lúc này, vẻ mặt của hai tên cung phụng trên tàu đã

không còn bình tĩnh.

“Hai vị, tình huống có chút không ổn. Hay là chúng ta quay lại, chờ hai ba ngày nữa rồi hãy bay qua Hắc Diễm sa mạc. Mặc dù tốn thêm vài ngày, nhưng mà an toàn vẫn là trên hết.” Nam tử họ Khấu cũng đã chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, nói ra.

Gã vừa dứt lời, hai tên cung phụng Hợp Thể kỳ liền hơi do dự.

Bọn họ tiến vào trong Hắc Nham sa mạc cũng không phải là quá lâu. Nếu quay về theo đường cũ, có lẽ còn kịp.

Đúng lúc tên cung phụng họ Lưu đang định mở miệng nói gì đó, đột nhiên xuất hiện dị biến.

Một tiếng nổ mạnh từ phía trước truyền đến, khiến cho mặt đất xung quanh trong trăm dặm kịch liệt rung chuyển. Phi chu cũng bị ảnh hưởng, lắc lư một chút.

Trên Phi chu, tất cả mọi người đều chạy về mũi tàu, nhìn thấy một cảnh khiến cho nguyên đám phải trợn mắt, há hốc mồm.

Ở một chỗ rất xa ở phía trước, từng luồng cột trụ màu đen thô to giống như ngọn núi, từ dưới đất chui lên đang phóng thẳng lên trời.

Cột trụ màu đen lập tức thi nhau ầm ầm sụp đổ, hóa thành vô số viên bi màu đen giống như là một đại dương mênh mông màu đen, bay nhanh mãnh liệt về phía Phi chu.

Thần thức của đám người cảm nhận được những điểm đen đó đều là Hắc Bối Thiết Tích

Trong chốc lát, tầm mắt phía trước của mọi người đều bị một mảng đen ngòm bao phủ. Số lượng rất phô thiên địa cái, che khuất cả bầu trời.

“Không xong… Đây à Thiết Tích Thú triều!” Cung phụng họ Kỳ hoảng sợ nói.

Vẻ mặt của nam tử họ Khấu cùng với những người khác lập tức trở nên tái nhợt không còn chút máu. Lông mày của Hàn Lập cũng nhíu lại

Lúc trước, hắn xem qua điển tịch, thấy có đề cập đến Thú triều ở Hắc Nham sa mạc cực kỳ nguy hiểm, đến Tiên nhân cũng có khả năng vẫn lạc.

"Nhanh! Nhanh quay thuyền lại!" Nam tử họ Khấu toát hết mồ hôi lạnh, không ngừng quát to.

Phi chu trở nên cực kỳ hỗn loạn, mọi người hối hả chạy tới chạy lui.

Phi chu màu trắng tỏa ra bạch quang mạnh mẽ, vội vàng hãm lại, sau đó liền nhanh chóng thay đổi phương hướng, quay đầu bỏ chạy.

Nhưng mà chưa kịp bay xa, một tiếng nổ mạnh lần nữa vang lên ở phía trước. Mặt đất bỗng nhiên vỡ ra, vô số Hắc Bối Thiết Tích từ bên trong chui ra, chắn dày đặc ở phía trước.

Một trước, một sau, Phi chu màu trắng đang nằm ở giữa bị vô số Thiết Tích bao vây.

Hai bên trái phải tuy hiện giờ vẫn còn chút khe hở, nhưng số lượng Thiết Tích ở hai đầu rất nhiều. Hơn nữa, bọn chúng còn đang nhanh chóng tràn về hai bên, khiến cho bốn bề đều bị vây kín.

Phi chu màu trắng đã rơi vào bước đường cùng!

Trên phi chu, sắc mặt mọi người lập tức trở nên trắng bệch. Với số lượng Hắc Bối Thiết Tích như vậy mà công kích, cho dù phi chu có chắc chắn thì cũng sợ là sẽ không chống đỡ được bao lâu.

"Ba vị tiền bối, chúng ta nên làm gì đây…?" Mặt mũi nam tử họ Khấu đổ đầy mồ hôi lạnh, toàn thân run rẩy nhìn về Hàn Lập và hai tên cung phụng.

Hai tên cung phụng Hợp Thể kỳ sắc mặt trở nên khó coi. Đã đến bước này rồi, chỉ có thể tử chiến đến cùng thôi.

Lấy tu vi của hai người bọn họ, nếu bỏ trốn khỏi phi chu thì có khoảng năm phần có thể bình yên thoát khỏi tình huống nguy hiểm này. Nhưng mà, bản thân bọn họ vốn là cung phụng của Thừa Toàn Thương hội, một trong ba Thương hội lớn nhất ở Tiên Vực, nhiệm vụ của bọn họ là phải bảo vệ hàng hóa của Thương hội trong trường hợp nguy hiểm. Nếu như mới vừa vào trận mà đã bỏ chạy, từ đó về sau sẽ mang vết nhơ, không thể kiếm sống được Đại lục này, thậm chí là toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nhưng hắn vẫn còn bình tĩnh. Hắn nhìn về hai bên trái phải, chợt ồ nhẹ một tiếng.

“Liễu đạo hữu, ngươi phát hiện được gì à?” Cung phụng họ Lưu gặp phải tình huống này liền vội vàng hỏi hắn.

“Các ngươi nhìn kỹ xem, mục tiêu của bọn Thiết Tích hình như không phải là chúng ta”. Ngón tay Hàn Lập chỉ ra, rồi nói.

Những người khác nghe vậy bèn vội vàng nhìn lại, ai nấy cũng khẽ giật mình. Vẻ mặt của hai tên cung phụng nửa vui nửa buồn.

Thiết Tích ở hai bên trái phải đã hợp lại với nhau, sau đó liền điên cuồng cắn xé, chém giết lẫn nhau giữa không trung.

Hơn nữa, nếu để ý kỹ, mọi người mới phát hiện Thiết Tích ở phía trước và sau có vài điểm khác nhau. Làn da của Thiết Tích ở phía trước có một chút hoa văn đỏ sậm, còn Thiết Tích ở phía sau thì đen tuyền. Hình như là hai loài khác nhau.

“Ta biết rồi. Đây là hai đàn Hắc Bối Thiết Tích đang tranh đoạt lãnh địa, khó trách việc bọn chúng xuất hiện vào ban ngày.” Cung phụng họ Kỳ lập tức giật mình quát to.

“Mặc kệ nó, nếu mục tiêu của bọn chúng không phải là chúng ta, thì nên tranh thủ thời gian nghĩ cách mà trốn đi. Nếu không cũng sẽ bị liên lụy đó.” Cung phụng họ Lưu trầm giọng nói.

Nam tử họ Khấu lập tức gật đầu, hắn liên tục phân công xuống dưới. Lập tức, phi chu màu trắng tỏ ra ánh sáng màu trắng mạnh mẽ, bay về bên trái.

Lúc này, hai đàn Thiết Tích rất nhanh đã tiếp xúc hoàn toàn với nhau, bắt đầu trận chém giết điên cuồng.

Những con Thiết Tích đang chém giết đến đỏ mắt, thấy sự xuất hiện ngoài ý muốn của phi chu màu trắng, tự nhiên cảm thấy chướng mắt, có không ít con bay đến công kích.

Bên trên Phi Thuyền lập tức dâng lên màn sáng phòng hộ, ngạnh kháng vô số công kích của Thiết Tích, gian nan tiến lên.

Thấy tình hình này, Hàn Lập cùng với hai tên cung phụng lập tức ra tay.

Cung phụng họ Lưu tụng niệm chú ngữ, mười ngón tay bấm quyết nhanh chóng, một mảng lớn hỏa diễm màu đen lập tức tuôn ra từ cơ thể.

Theo pháp quyết trong tay gã bấm niệm, hỏa diễm màu đen hóa thành từng sợi tơ màu đen, phía trên có hắc viêm đang lập lòe.

Những sợi tơ màu đen đan xen quấn lấy nhau, hóa thành một tấm lưới lửa rộng khoảng mấy trăm trượng, vô cùng to lớn. Tấm lưới lửa quăng tới đại quân Thiết Tích ở phía trước, lập tức cản được một số lượng lớn Thiết Tích.

Ầm ầm!

Tấm lưới lửa màu đen nổ tung mạnh mẽ làm cho hư không lắc lư rung động. Một luồng sóng lửa lan ra khắp bốn phía, trong nháy mắt đã biến thành một biển lửa màu đen rộng vài dặm, bốc cháy hừng hực.

Những con Hắc Bối Thiết Tích ở bên trong chỉ cần hơi chạm nhẹ đến liền bị nổ tung, chia năm xẻ bảy, lập tức bị hắc viêm thiêu đốt thành thi thể cháy đen, rơi xuống đất như mưa.

Cung phụng họ Kỳ thì bấm niệm pháp quyết, lam quang quanh người gã lóe lên, hóa thành hai con mãng xà điện màu xanh lam cực lớn. Mỗi một con

dài vài chục trượng, quấn quanh thân thể là tia chớp màu xanh lam chói mắt đang không ngừng rung động khiến cho người khác phải sự hãi, công kích Thiết Tích Thú triều.

Vừa đụng vào đám Thiết Tích, mãng xà điện màu xanh lam lập tức nổ tung, tiếng nổ đùng đùng vang lên, vô số luồng hồ quang điện to cỡ cái chén bắn tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

Thân thể những con Thiết Tích bị hồ quang điện đụng trúng lập tức nổ tung, vô số mảnh vụn thi thể rơi xuống như mưa.

Còn về Hàn Lập thì vẫn giống như lần trước, hắn phất tay áo tế ra chính thanh phi kiếm, hóa thành vô số kiếm ảnh li ti, chém ngang cắt dọc. Những nơi kiếm ảnh đi qua, Thiết Tích bị chém giết tạo thành một mảng lớn.

Mỗi người đứng một bên trên phi chu, sử dụng toàn bộ sức lực để chém giết đại quân Thiết Tích đang bay đến.

Nhưng mà, số lượng Thiết Tích xung quang thật sự quá nhiều. Ba người mặc dù đã toàn lực ra tay nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản được một phần. Vẫn còn vô số Thiết Tích đang điên cuồng đâm sầm vào phi chu.

Trong lúc nhất thời, từng tiếng nổ "Bang bang" vang lên không dứt bên tai!

Phi chu màu trắng bị vô số Thiết Tích bao vây xung quanh, giống như là một con thuyền nhỏ đang trong sóng dữ, xóc nảy không thôi. Mọi người trên thuyền nhìn thấy màn sáng bảo vệ đang điên cuồng run rẩy, sắc mặt đều trở nên hoảng sợ kinh hoàng.

"Rống!"

Đúng lúc đó, một tiếng gầm rú khàn khàn hùng vĩ từ phía trước truyền đến, âm thanh giống như là tiếng một miếng sắt bị ma sát, cực kỳ khó nghe. Mặc dù tiếng chém giết ầm ĩ khắp xung quanh, nhưng vẫn truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng.

Bọn người nam tử họ Khấu cảm thấy có chút đau đớn bên trong đầu, giống

như bị cương châm đâm vào. Sắc mặt bọn họ vốn đã bớt tái, liền lập tức trở nên trắng bệch.

Hai tên cung phụng Hợp Thể kỳ nghe được âm thanh này, trong lòng cũng chấn động.

Phía trước hơn nghìn trượng, một con Thiết Tích khổng lồ, cao khoảng năm mươi sáu mươi trượng đang chui lên từ dưới đất. Toàn thân nó đen tuyền, trên sống lưng có mấy cây gai mọc ngược màu đen vừa to vừa thô. Răng nanh thô to lòi ra khỏi miệng. Bộ dạng nhìn cực kỳ dữ tợn.

------oOo------

Chương 164: Cường giả ẩn giấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: khongpit*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Một cỗ khí tức khổng lồ từ con thiết tích ở phía trước tản phát ra, lại đạt đến trình độ Hợp Thể kỳ!

"Rống!"

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại một tiếng thét cực lớn từ phía sau truyền tới.

Mặt đất nổ tung, cùng lúc đó một con cự tích hình thể to lớn như con Hắc Bối thiết tích Hợp Thể kỳ vừa nãy từ trong lòng đất chui lên. Trông nó vô cùng hung ác, dữ tợn, trên sống lưng có từng vệt hoa văn đỏ tươi, trên đầu còn có một đôi sừng rất dài, màu đỏ sậm.

Con cự tích có hoa văn đỏ trên lưng này cũng có tu vi Hợp Thể Kỳ!

"Đây là Thiết Tích Vương! Khó trách có nhiều thiết tích xuất động như vậy." Đồng tử gã cung phụng họ Lưu co rụt lại. Gã hít một hơi sâu, rồi thì thào lẩm bẩm.

"Bắt giặc thì bắt vua trước. Nếu Thiết Tích Vương bị tiêu diệt thì trận chiến này sẽ dừng lại?" Nam tử họ Khấu nghe vậy, ánh mắt sáng lên nói.

"Tuy nói thế nhưng hai bên bọn chúng thực lực ngang nhau, sợ là không thể phân thắng bại trong thời gian ngắn. Nếu lúc bình thường, hai người bọn ta tung ra hết các thủ đoạn hoặc có thể nghĩ cách chém giết hai con Thiết Tích Vương này, nhưng bây giờ..." Tên cung phụng họ Kỳ nhìn lướt qua một đám thiết tích số lượng phô thiên cái địa đang chém giết không ngừng, lắc

đầu thở dài.

Khi hai tên đang nói chuyện thì hai con Thiết Tích Vương nhìn nhau một cái rồi lao thẳng vào nhau nhanh như điện.

Oành!

Giữa không trung ở khoảng cách không xa phi thuyền, hai thân hình khổng lồ ầm ầm đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ lớn trầm đục, sau đó đánh nhau điên cuồng.

Tiếng nổ lớn vang lên không ngớt.

Sóng khí cuồng bạo khuếch tán ra bốn phương tám hướng, xen lẫn từng trận quang mang đỏ thẫm chói mắt.

Những con thiết tích nhỏ ở xung quanh bị bắn ra ngoài, thậm chí có con còn bị sóng quang mang xé nát.

Phi thuyền màu trắng cũng bị sóng khí cuồng bạo ảnh hưởng. Vòng quang mang bảo hộ rung động không ngừng. Ở xung quanh trận chiến của những con thiết tích nhỏ càng ngày càng kịch liệt, khiến cho phi thuyền đung đưa, lui lại một đoạn lớn.

“Không được, phi thuyền sắp không chịu nổi! Liễu tiền bối, hai vị cung phụng, mau nghĩ biện pháp...!” Nam tử họ Khấu nhìn màn sáng bảo hộ phi thuyền đang càng ngày càng mỏng, gấp gáp nói.

Nhưng mà hai gã cung phụng Hợp Thể lúc này cũng chỉ thi triển thủ đoạn, tận lực chém giết những con thiết tích đánh tới phi thuyền, dần dần trở nên khó khăn, yếu thế, hiển nhiên, không thể làm thêm gì khác.

Nhưng lúc này, bỗng Hàn Lập nâng tay, búng một cái.

Ô...ô...n...g!

Bạch quang vô cùng chói mắt không biết phát ra từ chỗ nào, tràn tới tầm

mắt mọi người, khiến cho bọn họ không thể nào mở mắt ra được.

Ở bên trong bạch quang lại xuất hiện chấn động kỳ lạ khiến thần thức của mọi người dường như bị giam cầm, không thể phóng xuất ra ngoài.

Sau một khắc, trên thân Hàn Lập lóe lên ánh điện màu bạc. Hắn biến mất, ngay sau đó xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng, ngay trên đầu của hai con cự tích.

Hai nắm đấm của hắn lóe lên ánh vàng, rồi đột nhiên biến thành màu vàng kim óng ánh, đập mạnh vào đầu hai con cự tích.

Hai con cự tích không kịp phản ứng gì.

Bụp bụp!

Hai cái đầu giống như quả trứng gà, nổ tung. Óc xen lẫn với máu tươi văng ra tung tóe.

Ầm ầm!

Hai con cự tích không kịp kêu thảm nổi một tiếng cũng, biến thành hai bộ thi thể khổng lồ từ trên không trung rơi xuống, rầm rầm đập lên mặt đất.

Trên thân Hàn Lập lại loé lên ánh điện. Hắn biến mất tại chỗ, trong chớp mắt quay trở lại vị trí lúc trước trên phi phuyền.

Toàn bộ quá trình chỉ trong một nhịp thở, toàn bộ quang mang màu trắng đang tràn ngập không trung lóe lên, rồi tiêu thất vô tung như chưa từng xuất hiện.

Tất cả mọi người trên phi thuyền đều ngẩn rả.

“Vừa mới có chuyện gì xảy ra vậy... Bạch quang?” Có người không nhịn được hỏi.

Không có ai trả lời. Hai gã cung phụng Hợp Thể kỳ giống như chú nhóc

hòa thượng với tay tự xoa đầu mình, cũng chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

“Ồ, hai con thiết tích kia...” Một gã cung phụng Hợp Thể kỳ ồ lên kinh ngạc.

Đám thiết tích xung quanh đột nhiên dừng chém giết, ánh mắt khát máu, hung ác biến mất, thay vào đó là vẻ kinh hoàng.

Sau một khắc, trong đám thiết tích vang lên vài tiếng hí. Hai tốp thiết tích tách ra, rồi như thủy triều rút nhanh chóng chui vào trong lòng đất. Trong nháy mắt, số lượng chỉ còn một nửa.

Một màn này giống như "bát vân trục nhật".

“Mau nhìn, hai con Thiết Tích Vương đã bị đánh chết!”

Có người nói, chỉ tay vào hai cỗ thi thể của Thiết Tích Vương cách mấy trăm trượng. Lúc này thi thể của chúng đang được mấy con thiết tích nhỏ đem vào lòng đất.

Những người khác kinh hãi, còn hai gã cung phụng Hợp Thể kỳ nhìn nhau, cũng biến sắc.

“Khấu đạo hữu, mặc kệ chuyện gì vừa xảy ra. Theo ý ta, trước tiên rời khỏi nơi đây rồi hãy nói!” Hàn Lập chậm rãi mở miệng.

“Đúng đúng, chúng ta đi mau!” Nam tử họ Khấu liên tục gật đầu, quay người đi.

Phi thuyền màu trắng tỏa sáng hào quang, bay hết tốc lực về phía trước, thoát khỏi khu vực này.

Mắt thấy những con thiết tích còn lại không đuổi theo, mọi người mới thở nhẹ.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?”

“Không biết, bạch quang vừa xuất hiện thì sau đó hai con Thiết Tích Vương đã bị đánh chết.”

“Theo ta thấy có lẽ là một vị đại năng chi sĩ giấu mặt. Ngài ra tay tiêu diệt hai con Thiết Tích Vương nhưng không muốn chúng ta biết nên đã sử dụng bạch quang để che mắt.”

“Đừng có đùa, điều này sao có thể! Ta thấy thì hơn phân nửa là tiên nhân đi ngang qua tiện tay làm. Trong nháy mắt đã có thể đánh chết hai con yêu thú Hợp Thể kỳ, người bình thường sao có thể làm được!”

“Nếu như là cao thủ qua đường, vì sao phải tạo ra bạch quang để che dấu!”

Mọi người trên phi thuyền tụ tập thành từng nhóm, xì xào bàn tán khiến bầu không khí trở nên có chút quỷ dị.

Lúc này, hai gã cung phụng Hợp Thể kỳ cũng đứng trên boong của phi thuyền. Ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng dò xét mọi người xung quanh, dường như đã phán đoán được ai là vị cao thủ giấu mặt kia.

Bất quá hai người cũng không dám quá phận mà dò xét.

Việc người đó đánh chết hai con Thiết Tích Vương trong nháy mắt, chứng tỏ phải có tu vi Đại Thừa kỳ trở lên, thậm chí có thể là Chân Tiên trong truyền thuyết nên bọn chúng không dám chọc giận đối phương.

Lúc này, Hàn Lập lại khoanh chân ngồi điều tức, thỉnh thoảng thấy có ánh mắt dò xét nhưng hắn không thèm để ý.

Đoạn đường kế tiếp là phi thường thuận lợi, đến khi chiều muộn thì bay ra khỏi sa mạc Hắc Nham nhưng không hề bị tập kích thêm lần nào nữa. Điều này khiến cho mọi người an tâm.

Bay qua sa mạc Hắc Nham, xuất hiện một vùng thảo nguyên xanh bao la bát ngát.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi đi.

Mọi người cực kì hiếu kỳ về cao thủ thần bí kia, nhưng theo thời gian cũng dần dần nhạt đi. Tình hình trên phi thuyền nhanh chóng trở lại bình thường như trước.

Trong nháy mắt, nửa năm trôi qua.

Phi thuyền màu trắng đang bay nhanh trên một sa mạc hoang vu.

Thành Minh Khâu đã ở rất gần, chỉ cần bay qua sa mạc này là có thể đến nơi.

Trên đường còn lại thì mọi thứ đều thuận lợi. Tuy rằng gặp phải một ít nguy hiểm, nhưng cũng không gặp lại tình huống nguy hiểm suýt chết như khi bay qua sa mạc Hắc Nham.

Giờ phút này, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân trong phòng của mình.

Mười ngón tay hắn đang bấm niệm pháp quyết, giữa hai tay có một mảng thủy lôi quang đan xen nhau, chậm rãi dung hợp thành một thể.

Một quả cầu màu đen xuất hiện, đúng là một quả Trọng Thủy Lôi Văn.

Hắn lộ vẻ vui mừng, lật tay thu vào.

Dọc đường, lúc nào Hàn Lập cũng bận rộn luyện chế Trọng Thủy Lôi Văn. Sau khi tiêu hao non nửa Trọng Thủy, lúc này hắn đã có ba mươi mấy quả Trọng Thủy Lôi Văn.

Hắn phủi quần áo, ròi đứng lên đi ra ngoài, nhìn xuống biển cát màu vàng phía dưới.

Sa mạc phía dưới giống như một biển cát bao la bát ngát, diện tích cực lớn, nhưng mà lại có rất ít yêu thú, hơn nữa thực lực còn rất yếu. Đúng là một khu vực vô cùng an toàn.

Lúc này, Hai gã cung phụng Hợp Thể kỳ cũng không ở trên thuyền để cảnh

giới.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, dọc theo con đường này thật sự là tốn không ít thời gian.

Bất quá khi tới thành Minh Khâu đã có Truyền Tống Trận, kế tiếp có thể di chuyển rất nhanh rồi.

“Liễu tiền bối.” Nam tử họ Khấu vừa vặn đi tuần một vòng, nhìn thấy Hàn Lập, đi tới chào một tiếng.

Hàn Lập nghe thấy quay đầu lại, khẽ gật đầu với đối phương.

“Tiền bối chỉ còn hơn nửa ngày nữa là tới thành Minh Khâu. Người đã lao tâm phí tâm lực trên đường rồi.” Lúc này, nam tử họ Khấu có chút hưng phấn, miệng nói lời cảm tạ.

“Khấu đạo hữu nói quá lời, Liễu mỗ nếu như tiếp nhận nhiệm vụ, tự nhiên phải tận tâm làm việc rồi.” Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

“Không biết Liễu tiền bối sau khi đến thành Minh Khâu, có tính toán gì không?” Nam tử họ Khấu lại hỏi.

“Liễu mỗ...” Hàn Lập đang nói đột nhiên dừng lại, nhìn sang phía bên phải.

Xa xa phía chân trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một bóng đen, một loạt âm thanh ô ô vô cùng bé từ nơi đó truyền tới.

Hắn phóng thần thức ra, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“Liễu tiền bối, làm sao vậy... Đúng là cương phong! Nhanh! Dừng thuyền lại, đào một cái động lớn, giấu Phi Thuyền vào trong đó!” Nam tử họ Khấu nhìn theo ánh mắt của Hàn Lập, cũng khuếch tán thần thức ra, sắc mặt đại biến, quát lớn.

Hàn Lập không biết nạn cương phong là gì. Hắn chưa từng thấy qua trong điển tịch, nhìn thần sắc của nam tử họ Khấu, có lẽ không phải chuyện đùa.

Mọi người trên phi thuyền đại loạn. Rất nhanh đã có người chú ý tới biến hóa ở phía chân trời, cũng lập tức biến sắc.

Phi thuyền màu trắng lập tức dừng lại.

Viu viu!

Hai đạo nhân ảnh bắn ra, đúng là hai gã cung phụng Hợp Thể kỳ.

Sắc mặt gã cung phụng họ Kỳ ngưng trọng, không nói hai lời, lật tay lấy ra một cái đại phiên màu vàng, thúc giục pháp quyết. Đại phiên đột nhiên biến lớn hơn mấy chục lần, tản mát ra hào quang chói mắt.

Gã vung tay lên, một cái đại phiên khổng lồ khác có ánh sáng màu vàng bắn ra, rơi xuống biển cát phía dưới.

Uỳnh uỳnh rầm rầm!

Mặt đất trong phương viên hơn mười dặm bắt đầu rung chuyển, đột nhiên vỡ ra, tách làm đôi.

Mấy hơi thở về sau, một khe nứt thật sâu xuất hiện, giống như một cái Thâm Uyên, sâu chừng mấy trăm trượng.

Giờ phút này, điểm đen phía cuối chân trời đã tời gần, rõ ràng là một đám mây đen cực lớn, phát ra tiếng gầm vang dội.

Xung quanh phi thuyền, cuồng phong gào thét, cát bay đầy trời.

“Nhanh!” Nam tử họ Khấu thấy vậy, vội vàng thúc giục.

Phi thuyền lập tức phi xuống khe nứt to, rồi rất nhanh chui vào trong đó.

Gã cung phụng họ Kỳ vung đại phiên trong tay, khe nứt ù ù lắc lư, lần nữa khép kín lại.

Phi thuyền màu trắng lơ lửng giữa huyệt động to lớn trong lòng đất.

Lúc này, trên mặt đất từng trận cuồng phong cực lớn màu vàng quét qua, như tất cả vòi rồng đang gào rít, che khuất bầu trời.

Biển cát trên mặt đất bị thổi tung, xen lẫn vào trong cuồng phong khiến toàn bộ trời đất trở nên mờ ảo, hỗn độn.

Cuồng phong như cây roi của người khổng lồ, hung hăng quật xuống mặt đất, phát ra tiếng nổ mạnh ù ù.

Dù phi thuyền đã ở chỗ sâu dưới đất mấy trăm trượng nhưng mọi người vẫn có thể nghe thấy âm thanh bên trên.

------oOo------

Chương 165: Như đã từng quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Thật may mắn vì Liễu tiền bối đã phát hiện sớm, nếu không đến lúc trời tối thì quá nguy hiểm." Lúc này nam tử họ Khấu đứng ở bên cạnh Hàn Lập, vui mừng nói.

"Khấu đạo hữu, không biết nạn cương phong* mà ngươi nói rốt cuộc là gì?" Hàn Lập nhíu mày, mở miệng hỏi.

*cương phong: gió mạnh trên cao, bão cát, bão gió.

"Do Liễu tiền bối không biết, chứ nạn cương phong này là một loại dị tượng mới có trên hoang mạc này. Đó giờ nó ít xuất hiện, nhưng một khi bắt đầu nổi gió thì chỉ chốc lát, khu vực mấy chục vạn dặm trong hoang mạc sẽ bị cuồng phong lướt qua thổi bay mọi thứ. Phải chui ngay vào sâu trong lòng đất ẩn nấp, đợi nó qua đi thì mới tiếp tục lên đường được." Nam tử họ Khấu nói thế, trong mắt hiện rõ vẻ kiêng kị nạn cương phong quỷ dị này.

"Đúng vậy, ta đã đi qua sa mạc này không dưới trăm lần rồi, đây là lần thứ hai ta gặp được nó. Lúc trước, ta chỉ có thể trơ mắt chứng kiến một chiếc phi chu còn chưa kịp chui vào trong lòng đất, trong nháy mắt liền bị cuồng phong phá tan thành những mảnh nhỏ rồi hóa thành bột mịn." Gã cung phụng họ Kỳ còn có chút sợ hãi nói.

"Tương truyền rằng, trước đây hoang mạc này vốn là một tòa thành trì. Nhưng không biết như thế nào, đột nhiên một ngày cuồng phong quét qua. Cả tòa thành trì trong tích tắc biến thành hư ảo, nên mới có hoang mạc này." Gã cung phụng họ Lưu dường như nghĩ tới điều gì, bổ sung.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

"Ài, lần này hành trình thật đúng là xui xẻo. Rõ ràng là đã sắp đến nơi rồi mà lại gặp phải nạn cương phong này. Xem ra chúng ta phải chờ ở đây thêm mấy ngày rồi." Nam tử họ Khấu lắc đầu, lại thở dài nói.

Gã nói xong, cũng không dừng lại lâu, đứng dậy đi kiểm tra hàng hóa ở các nơi trên phi chu xem có hư hỏng gì không.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Giờ phút này, chỗ bọn Hàn Lập thì đang bị cương phong tàn phá bừa bãi, nhưng mà ở cách đó mấy mươi vạn dặm, biển cát mênh mông lại sóng êm gió lặng.

Một dãy núi kéo dài nghìn vạn dặm, bốn phía là núi rừng xanh um tươi tốt, ở giữa xen lẫn thôn xóm, thành trấn.

Tại trung tâm dãy núi là một toà thành cực lớn màu xanh đứng sừng sững. Tường thành cao hơn trăm trượng, trên cửa thành khắc ba chữ vàng to tướng "Thành Minh Khâu".

Thành này có diện tích rất lớn, thoạt nhìn không thể thể so sánh lớn nhỏ với thành Hắc Phong.

Trong thành, nhiều toà kiến trúc nguy nga. Phong cách thiết kế rất khác biệt với thành Hắc Phong, thô kệch hơn nhưng cũng lại hoành tráng hơn rất nhiều.

Đường phố phồn hoa, liên miên nối tiếp nhau không dứt trong tầm mắt.

Ở trung tâm thành Minh Khâu là một toà tháp màu trắng to lớn, so với các kiến trúc xung quanh thì có cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Nơi đây đúng là chỗ Truyền Tống Trận ở thành Minh Khâu. Người đi kẻ đến khiến cho chỗ lối vào toà tháp vô cùng náo nhiệt.

Nhưng vào lúc này, có hai bóng người từ chỗ cửa lớn của toà tháp màu trắng kề vai sát cánh đi ra.

Trong đó, một ông lão gần bảy mươi, ánh mắt nghiêm nghị, râu tóc bạc phơ, mặc cẩm bào ngũ sắc. Trông rất quắc thước, khí chất xuất trần.

Bên cạnh là một thanh niên mặc trang phục đen, anh tuấn, lãng tử nhưng ánh mắt cực kỳ sắc bén.

"Phương lão đệ, nếu ta nhớ không lầm, đoạn hành trình tiếp theo không có Truyền Tống Trận. Mà hải vực Hắc Phong kia ở cực Tây của đại lục. Nghe nói, muốn đi vào đó cũng không hề dễ dàng." Lão giả cẩm bào mở miệng nói.

“Còn xa như vậy, tên kia có còn ở hải vực Hắc Phong hay không cũng còn không biết. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, làm phiền Phong huynh thi pháp xác nhận lại một chút.” Phương Bàn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một cái, rồi nói.

"Cũng tốt."

Lão giả cẩm bào nhẹ gật đầu, lật tay một cái, hiện ra pháp bảo hình cái la bàn. Gã chỉ hai ngón tay vào giữa la bàn, miệng lẩm nhẩm niệm chú.

Theo tiếng khẩu quyết liên tục vang lên, ánh vàng trên la bàn toả ra rực rỡ.

Trong la bàn, ở một vị trí rất gần hiện ra một điểm sáng màu đỏ nhấp nháy không ngừng.

"Ồ!" Lão giả cẩm bào thấy vậy, không khỏi ồ nhẹ lên một tiếng.

"Chẳng lẽ tên kia đã ra khỏi hải vực Hắc Phong?" Trên mặt Phương Bàn cũng không lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Phương lão đệ nói không sai. Hơn nữa, hiện tại hắn ở không xa chỗ thành Minh Khâu này..." Mặt lão giả cẩm bào hiện lên vẻ không thể tin được.

"A, thế nhưng là ở phía Tây?" Phương Bàn khẽ giật mình, đồng tử co rút.

"Không sai. Tuy nhiên, không biết tại sao, dường như tên này đang đứng lại." Lão giả cẩm bào nhắm mắt cảm ứng, có chút nghi hoặc nói.

"Đi theo ta." Phương Bàn nói, rồi độn quang bay đến một chỗ ngoài thành.

Lão giả cẩm bào vội vàng đuổi theo.

Không bao lâu, hai tên này xuất hiện trên đỉnh một tòa núi cao ngàn trượng cách mấy trăm dặm bên ngoài thành. Bọn chúng nhìn hướng Tây chỗ thiên địa giao nhau là một mảng tối tăm mờ mịt liền trời tiếp đất, thời gian chậm rãi trôi đi.

"Xem ra tên này chắc là gặp thiên tai rồi, cho nên ẩn núp ở đó. Không đợi nữa, chúng ta trực tiếp đến đó." Phương Bàn thì thào, tự nói một tiếng.

"Phương lão đệ, chúng ta đã truy tung hắn lâu như vậy, hà tất phải nóng vội? Nhìn phương hướng thì tên này chắc chắn sẽ đến thành Minh Khâu. Bây giờ, chúng ta ở đây nên từ từ bố trí một chút, dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt). Chẳng phải như thế sẽ ổn thoả hơn sao?" Lão giả cẩm bào nhíu mày, nói thế.

"Phong huynh có thể ở đây đợi, thế nhưng Phương mỗ lại không thể đợi được!" Phương Bàn buông ra một câu như vậy, rồi thân hình bỗng nhiên từ đỉnh núi phóng lên. Ở giữa không trung, y hóa thành ảo ảnh, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Lão giả cẩm bào lắc đầu im lặng, trên người sáng lên lưu quang năm màu, thân hình cũng lập tức biến mất.

...

Cùng lúc đó.

Ở trong huyệt động dưới mặt đất, lúc này đây vẫn như cũ, có thể nghe được tiếng gió gào thét từ phía trên truyền xuống. Tất cả mọi người đều đang

ngồi xếp bằng, lẳng lặng nhắm mắt điều tức. Hàn Lập cũng không ngoại lệ.

Đột nhiên, lông mày hắn nhíu chặt lại, rồi bỗng nhiên mở mắt.

Ngay vừa mới rồi, hắn đột nhiên phát hiện, tinh huyết trong cơ thể mình lại đột nhiên trở nên náo loạn. Mạch bên trong đập điên cuồng làm hắn cảm thấy cơ thể nóng ran.

Chẳng lẽ, có thứ gì đó ở gần đây?

Cảm giác bất an mãnh liệt xông lên đầu hắn.

Sau khi suy nghĩ, hắn liền đứng dậy, khí thế bỗng nhiên trở nên căng thẳng khiến mọi người xung quanh hoảng sợ, vội vàng mở mắt ra, nhìn hắn với vẻ đề phòng.

Hắn không để ý đến phản ứng của những người này, trên người bỗng nhiên lóe lên ánh sáng màu xanh. Thân ảnh lập tức biến mất.

Đám người nam tử họ Khấu đồng hành cùng hắn liên tục kêu lên ngăn cản lại nhưng không kịp, chỉ có thể đứng đó nhìn nhau sững sờ.

Sau khi bay ra khỏi huyệt động dưới đất, cuồng phong lập tức như là trăm ngàn lưỡi dao từ bốn phương tám hướng chém tới hắn.

Ánh sáng màu xanh bao phủ quanh thân Hàn Lập, nhưng vẫn không ngăn được bão cát ảnh hưởng trên mặt hắn.

Hắn híp mắt lại, tìm đại một hướng, quang mang trên người đột nhiên sáng lên, chống đỡ luồng gió mạnh mà tiến lên phía trước.

Trong gió lốc mênh mông, không thể nhìn rõ, thân ảnh Hàn Lập trong bão cát không ngừng tiến lên. Dù không có vẻ gian nan nhưng tốc độ lại bị chế ngự mạnh mẽ. Sau nửa canh giờ, hắn cũng không thể bay được bao xa.

Ngay lúc hắn định toàn lực thúc giục Tiên linh lực để nhanh chóng thoát ra khỏi khu vực nạn cương phong thì bỗng nhiên phát hiện trong phạm vi mấy

trăm trượng cạnh hắn đột ngột xuất hiện hai luồng khí tức cường đại.

Thân hình hắn dừng lại. Ánh mắt nhìn bốn phía, thấy trong bão cát trùng trùng điệp điệp phía trước mơ hồ có hai bóng người màu đen đang đứng lơ lửng trên không trung.

Sau khi hai đạo nhân ảnh kia phóng đến phía trước tầm hơn mười trượng thì thân hình mới dần dần lộ rõ. Rõ ràng là một thanh niên áo đen, vẻ mặt lạnh lùng cùng một lão giả cẩm bào gần bảy mươi tuổi.

Trên người của hai tên này đều có một tầng quang tráo, khiến cho cuồng phong xung quanh bị ngăn lại ở đó, cùng lắm chỉ lưu lại trên đó một chút dấu vết có màu vàng nhạt.

"Nhị vị đạo hữu, vì sao cản đường tại hạ?"

Hàn Lập chậm rãi nói, đồng thời ánh mắt nhanh chóng đánh giá đối phương. Nội tâm hắn trầm xuống.

Hai tên này đều là Tiên nhân Chân Tiên Trung kỳ. Rõ ràng kẻ đến thì bất thiện rồi...!

Hơn nữa, chẳng biết tại sao, hai tên trước mắt lại khiến cho hắn mơ hồ cảm giác giống như đã từng quen biết, nhưng làm thế nào chính hắn cũng nhớ không nổi là đã gặp nhau ở nơi đâu.

Lão giả cẩm bào nghe vậy, rõ ràng hơi sửng sốt, có chút nghi ngờ liếc nhìn thanh niên áo đen.

Ánh mắt tên áo đen lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, hừ lạnh một tiếng, lớn giọng khiển trách quát:

"Hàn Lập, Hàn đạo hữu, như thế nào? Cho rằng một chút thủ đoạn thay hình đổi dạng có thể lừa gạt chúng ta sao?"

"Các ngươi đến cùng là ai?" Nghe đối phương gọi tên mình, Hàn Lập kinh ngạc. Sắc mặt cũng trở nên âm trầm, mở miệng hỏi.

"Phương lão đệ, nhìn bộ dạng hắn như vậy không giống như là giả vờ. Giống như là hắn thật sự không biết chúng ta. Chẳng lẽ… mất ký ức?" Lão giả cẩm bào nhăn mày lại, mở miệng nói.

"Quan tâm làm gì việc có phải hắn giả bộ hay không. Giết trước rồi hãy nói. Sau đó lục soát thần hồn, mọi chuyện sẽ rõ ràng." Phương Bàn lạnh lùng nói.

Dứt lời, trên người y lóe lên hắc quang, thân hình bỗng nhiên mơ hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hoa mắt, thì tên thanh niên áo đen kia đã đến trước người, trong tay y không biết từ khi nào đã có một thanh trường đao màu đen, ngay lập tức chém xuống đầu hắn.

Hắn thầm kêu "Quá nhanh", nhưng nắm đấm cũng kịp giơ lên, đỡ lưỡi đao chém tới.

Chỉ nghe "Bá" một tiếng, vậy mà thân ảnh Phương Bàn lần nữa biến mất.

Hàn Lập đánh một quyền vào hư không, khiến hư không chấn động. Thân thể của hắn cũng không khỏi dồn lên trước một bước.

Nhưng ngay sau đó, ánh mắt của hắn lóe lên, liếc thấy hắc quang sáng ngời phía dưới. Bên trên thanh trường đao màu đen này lập loè phù văn, đang chém tới cơ thể hắn theo một góc chéo cực kỳ hiểm độc.

Hắn định ngăn cản nhưng không kịp, chỉ có thể phóng ra quang mang toàn thân rực rỡ, hiện đồng thời cả Chân Cực Chi Mô cùng Phúc Thể Kim Lân ra bên ngoài thân thể.

Một tiếng "boong" sắc nhọn vang lên.

Thân hình Hàn Lập bỗng nhiên lùi mấy trăm trượng, một dòng máu đẹp như hoa bắn ra trong bão cát.

Sau khi ổn định thân hình, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm đến cực điểm. Tên thanh niên áo đen kia chém một đao nhìn như bình thường vậy mà chém rách cả Chân Cực Chi Mô cùng Kim Lân.

Tuy rằng tại thời điểm chém rách thì đao kia cũng như nỏ mạnh hết đà, không gây tổn thương gì nghiêm trọng nhưng cũng đủ làm cho hắn giật mình.

Tên thanh niên áo đen có vẻ bất ngờ, lông mày không khỏi cau lại.

Lão giả cầm bào vẫn không tiến lên tham chiến, mà một tay cầm một cái trận bàn hình tròn, một tay không ngừng chỉ trỏ trong hư không như là đang viết cái gì đó.

Trong tay áo của lão còn có một cái cờ nhỏ hình tam giác, từng luồng ánh vàng mênh mông bay ra không ngừng, rồi chui vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Ánh mắt Hàn Lập lướt nhanh qua bọn chúng, trong tay lóe lên bạch quang, xuất hiện một thanh trường kiếm màu trắng.

Chỉ thấy thân hình tên thanh niên áo đen lóe lên, sải bước về phía trước, lưu lại một tàn ảnh đứt quãng ở giữa không trung. Thân hình y bỗng nhiên lướt đi gần trăm trượng, lại một đao bổ tới hắn.

Hàn Lập nhấc tay, quét ngang ra, "Keng", chém về phía trường đao màu đen.

Nhưng mà, còn không đợi hắn có động tác khác thì xuất hiện một màn choáng váng, há hốc mồm trước mắt.

Chỉ thấy ở bên trong tàn ảnh Phương Bàn lưu lại giữa không trung chưa tản đi, bỗng nhiên lóe lên hắc quang. Từ trong đó, lại có một người lướt ra, trong tay y cũng nắm một trường đao giống như đúc trường đao màu đen, lần thứ hai quét ngang bụng hắn.

Hai kẻ này giống nhau như đúc, mà trên người lại đồng dạng tản ra khí tức Chân Tiên Trung kỳ!

------oOo------

Chương 166: Pháp tắc Tốc độ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tuỳ Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Thân ngoại hoá thân? Không đúng..."

Hàn Lập thầm kêu lên. Trong lòng hắn mặc dù hơi hoảng, nhưng mà phản ứng không chậm chút nào.

Bảy điểm bạch quang bỗng sáng rực rỡ ngay chỗ ngực bụng của hắn. Một cánh tay to lớn đột nhiên xuất hiện, trùng trùng điệp điệp đập tới bóng người thứ hai.

Một âm thanh "Oanh" vang lên!

Bóng người kia bị luồng man lực đập trúng, lập tức bị bắn ngược trở lại.

Vào lúc này, đột nhiên Hàn Lập cảm thấy mát lạnh ở sau gáy, khó khăn lắm mới nghiêng đầu được một chút. Tức thì chỗ giữa cổ và bả vai của hắn đã bị một lưỡi đao sắc bén khác chém trúng.

Một tiếng "Xoẹt" vang lên.

Mấy miếng Kim Lân giữa gáy và bả vai của Hàn Lập bị nứt vỡ, máu bắn tung toé. Toàn bộ cơ thể của hắn bị một luồng cự lực ảnh hưởng, đẩy tới phía trước.

Nhưng chỉ trong tích tắc, hắn vừa mới miễn cưỡng xoay chuyển thân hình một chút thì lập tức không biết từ lúc nào ở phía sau lại xuất hiện thêm một tên thanh niên áo đen, từ thân hình đến khí tức đều giống hai tên kia như đúc.

Hàn Lập có chút rùng mình, thân thể ở giữa không trung lộn về sau hơn trăm trượng, rồi ổn định lại. Hai mắt của hắn lập loè lam quang, thúc giục Minh Thanh Linh Mục.

Ngay lúc đó, mấy thanh phi kiếm màu trắng cũng bay đến bên cạnh hắn, múa lượn tung hoành thành một lưới kiếm dày đặc, bao phủ toàn bộ thân thể hắn vào trong.

Ba tên thanh niên áo đen thấy thế thì nhếch miệng cười khẩy, sắc mặt hiện lên vẻ châm biếm.

Đột nhiên thân hình ba tên này đồng loạt trở nên mờ ảo, rồi từ ba hướng khác nhau lao đến chỗ Hàn Lập. Mặt ngoài trường đao màu đen lượn lờ phù văn khiến cho hư không ở xung quang bắt đầu vặn vẹo.

Lam mang trong mắt Hàn Lập toả ra rực rỡ. Ánh mắt hắn nhanh chóng quan sát quỹ tích của ba cái bóng đang không ngừng lướt giữa không trung, thậm chí cả thần thái cử chỉ ba tên này cũng như là thanh trường đao màu đen trong tay chúng.

Nhưng dường như tất cả đều là tồn tại chân thật...

"Đây là... Nắm giữ pháp tắc tốc độ, rồi làm thành thuật phân thân!" Hắn chợt hiểu ra vấn đề nhưng lông mày lại càng nhíu lại.

Một tiếng "Boong" sắc nhọn vang lên!

Một cây phi kiếm màu trắng bị công kích mạnh khiến cho bay chậm lại.

Một ánh đao tranh thủ lúc lưới kiếm chưa kịp bổ sung chỗ khe hở, lập tức xuyên qua, đâm thẳng vào sau tim Hàn Lập.

Hàn Lập xoay người đánh ra một quyền, vừa kịp đánh trúng ánh đao kia.

Ngay sau đó, một hồi âm thanh "lách cách" hỗn loạn.

Hắn liếc qua thì thấy một tên nam tử áo đen cầm trường đao đang không ngừng di chuyển lấp loáng xung quanh mình, lúc chém lúc bổ, không ngừng tìm cách hoá giải lưới kiếm phòng ngự của hắn.

Sau khi Hàn Lập thi triển Minh Thanh Linh Mục, mặc dù hắn có thể nhìn kịp hành động của đối phương, nhưng mà đến khi điều khiển chín thanh phi kiếm thì lại bị châm hơn một bước. Lưới kiếm rất nhanh bị hoá giải thành những mảnh nhỏ lộn xộn.

Đồng thời, hai tên phân thân còn lại thì liên tục công kích quấy rối, tìm mọi cơ hội ra đòn chí mạng.

Chỉ sau một lát, thân thể Hàn Lập đã bị hơn mười vết thương lộ ra da thịt đỏ thẫm

May mà thân thể của hắn vốn rất mạnh mẽ, cộng với việc tu thành Chân Cực Chi Khu thật sự khác xa bình thường. Phân thân do Phương Bàn biến thành có nhiều lần chém trúng hắn, nhưng không thể nào tạo thành vết thương chí mạng được.

Nhưng hắn cũng biết, không thể kéo dài quá lâu tình hình này được.

Bởi vì, lão giả cẩm bào bố trí trận pháp đã đến giai đoạn cuối cùng.

Theo âm thanh "Ô...ô...n...g" đang vang lên, hư không trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh Hàn Lập bỗng nhiên chấn động. Từ đó, sáng lên một mảng quang mang màu vàng đất, nó lan toả ra khiến cho gió mạnh, cuồng sa khắp đất trời không khỏi chậm lại, giống như bị một lực lượng vô hình nào đó giam cầm.

Hàn Lập thấy thế thì không chút chần chờ, liền bấm niệm pháp quyết.

"Uỳnh uỳnh rầm rầm…"

Giữa không trung, lập tức vang lên tiếng nổ mãnh liệt, vô số hồ quang điện màu bạc từ cơ thể hắn bắn ra, lập tức hình thành một trận pháp Lôi quang lập loè ánh sáng bạc xung quanh hắn. Một luồng điện lớn giống như con rắn

bạc bao phủ hắn lại.

Lão giả cẩm bào thầm than "Không ổn", ngón tay lập tức điểm một cái lên trận bàn trong tay. Ánh sáng màu vàng trong đó trở nên mãnh liệt, rồi một luồng lực lượng áp bức cường đại hơn với khí thế phô thiên cái địa tràn ra.

Hàn Lập cảm thấy thân thể trì trệ, động tác thúc giục lôi trận cũng chậm một chút.

Phương Bàn không bỏ qua cơ hội này, trong mắt ba tên phân thân sáng rực vẻ độc ác, lập tức lao đến từ ba hướng. Ba thanh đao màu đen vung múa liên tục đến hoa cả mắt, rồi hợp lại thành một, chém xuống một đường.

Hàn Lập âm thầm nghiến răng, thúc giục huyết mạch Lôi Bằng đến cực hạn.

"Ầm ầm "

Giữa không trung bỗng loé lên ánh sáng bạc chói mắt. Tất cả lôi mang cùng thân ảnh Hàn Lập đồng thời biến mất, không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, một mảng ánh sáng màu vàng đất to lớn giống như là núi rừng gào thét từ bốn phương tám hướng mới quét đến!

Những ánh đao kia cũng giống như gió táp mưa rào ào ào rơi xuống, điên cuồng chém nát bốn phía chỗ vị trí Hàn Lập vừa đứng, hình thành một vòi rồng tối om phá tan ánh sáng bạc chưa tiêu tan hết thành từng mảnh.

Ngay sau đó, ba tên phân thân ở giữa không trung hợp lại thành một. Phương Bàn cầm đao, đứng lơ lửng ở chỗ Hàn Lập biến mất, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Lão giả cẩm bào thấy vậy, cũng dừng thi triển pháp thuật, bay đến bên cạnh y, thở gấp một hai cái, rồi mới mở miệng nói:

"Trong không khí có lưu lại không ít mùi máu tươi. Vừa rồi vì không muốn Lôi trận bị đánh trúng nên hắn đã cứng rắn chịu một kích hợp lực của ngươi

và phân thân. Chắc chắn ăn không ít thiệt thòi đâu."

"Hơn ba trăm năm trước, hắn không những không chết, mà hiện tại lại tu thành Huyền Tiên. Một kích vừa rồi, sợ rằng khó làm cho hắn bị trọng thương. Làm phiền Phong huynh lại tìm kiếm tung tích của hắn một lần nữa. Lần này nhất định không thể để cho hắn trốn thoát." Sau khi trầm ngâm một lát, Phương Bàn chậm rãi nói.

Lão giả cẩm bào im lặng, khẽ gật đầu. Gã bấm tay khởi động pháp quyết...

Tại một cồn cát cách đó hơn mười vạn dặm, đột nhiên trên không trung vang lên một tiếng sét đánh kinh thiên động địa.

Một luồng điện màu bạc to như vạc nước từ trên cao đánh xuống. Bên trong chớp động điện mang. Một thân hình từ bên trong chật vật bay ra, rơi trên mặt đất.

Chính là Hàn Lập chạy trốn tới đây.

Hắn vừa rơi xuống đất, liền thả ra thần thức quét qua phạm vi mấy vạn dặm xung quanh một lượt. Sau khi không phát hiện điểm gì bất thường, hắn mới lật tay lấy ra hai viên đan dược nuốt vào, nhắm mắt điều tức.

Một lát sau, khí tức của hắn dần dần ổn định lại nhưng sắc mặt vẫn như cũ, hết sức khó coi.

Hắn không có chút manh mối gì về thân phận của hai tên vừa rồi, nhưng thấy ý định giết người của chúng quá lớn, thì trong lòng của hắn cũng suy đoán được một chút.

Thứ nhất, có thể giống như lúc ở Linh Hoàn Giới, hai tên này biết được hắn bị Thập Phương Lâu truy nã nên vì giải thưởng mà tìm hắn.

Thứ hai, có khả năng vô cùng lớn là liên quan đến việc hắn bị mất đi ký ức của ba trăm năm.

Nhưng mà, hắn vẫn không nghĩ ra. Tại sao hắn sử dụng mặt nạ của Vô

Thường Minh để thay đổi dung mạo mà đối phương vẫn có thể nhận ra được.

Cho dù có một khả năng lớn như thế nhưng hiện tại hắn cũng không có cách nào để kiểm chứng được. Hai tên đó không chỉ có tu vi cảnh giới cao hơn hắn một bậc, mà thủ đoạn thì là cực kỳ cổ quái. Một tên thì biết pháp tắc tốc độ, tên còn lại thì am hiểu trận pháp cấm chế. Nếu bây giờ lấy cứng đối cứng, không phải là một biện pháp sáng suốt.

Hắn không ngừng suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy, lấy ra một tấm địa đồ của đại lục Hoang Lan.

Sau khi nhanh chóng xem xét, hắn thu hồi tấm địa đồ. Sau khi phân biệt phương hướng, hắn hoá thành một đạo độn quang bắn nhanh như chớp, trong nháy mắt liền biến mất nơi chân trời.

Nửa ngày sau, tại một sơn mạch nhấp nhô trùng điệp, một tiếng xé gió sắc nhọn vang lên giữa không trung.

Hàn Lập được bao phủ trong ánh sáng xanh với vẻ mặt ngưng trọng hạ xuống khu rừng phía dưới dãy núi.

Sau khi đáp xuống, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, vừa lấy đan dược ra uống, vừa thả ra thần thức, rồi liền nhắm mắt điều tức.

Sau thời gian một nén nhang, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Nhanh như vậy mà đã đuổi tới rồi ư?" Hắn tự lẩm bẩm, lập tức đứng dậy.

Hắn cảm giác ở gần phạm vi bao phủ của thần thức bỗng xuất hiện hai luồng khí tức cường đại, với một tốc độ nhanh đến choáng váng, đang điên cuồng bay đến chỗ hắn.

Hàn Lập không nói hai lời, lam quang quanh thân lập tức mãnh liệt. Một tiếng nổ đùng vang lên, thân ảnh lập tức phóng cực nhanh, rồi biến mất trên không.

…

Sau hai ngày, lúc sáng sớm.

Giữa không trung trên một cánh rừng nguyên thuỷ bao la bát ngát, bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng xanh mờ ảo, từ bên trong một bóng người to lớn phóng ra, rồi bị mất thăng bằng rơi thẳng xuống rừng rậm.

Một tiếng "Ầm ầm" thật lớn vang lên.

Một cây đại thụ khổng lồ đường kính khoảng năm người mới có thể ôm xuể bị bóng người này lao trúng, lập tức nứt gãy ầm ầm, vô số mảnh vụn chạc cây bắn ra tung toé.

Trong rừng rậm, tiếng động lớn khiến chim bay thú chạy tán loạn, bụi bay mù mịt.

Bóng người va phải cây đại thụ đang ngồi dậy từ trong vô số mảnh vụn cây, lấy tay lau sương sớm đã thấm ướt trên mặt. Chính là Hàn Lập.

Lúc này, dung mạo của hắn đã biến đổi một lần nữa, thoạt nhìn giống như một gã trung niên đứng đắn.

Ở chỗ sâu thẳm như giếng cổ trong đôi mắt hắn loé lên quang mang sáng ngời, nhưng khó có thể che được khí tức mệt mỏi.

Hai ngày nay, hắn không ngừng độn quang chạy trốn, Tiên linh lực trên người gần như đã cạn, nhưng vẫn không thể cắt đuôi được hai tên đang đuổi theo. Xem ra, tên thanh niên áo đen cùng lão giả cẩm bào này quyết tâm đưa hắn vào chỗ chết.

"Xem ra, chạy trốn như vậy cũng không phải là biện pháp. Ít nhất phải nghĩ cách tìm hiểu xem bọn chúng rốt cuộc là người phương nào..." Sau khi lật tay lấy ra mấy viên đan dược uống vào, Hàn Lập trầm ngâm.

Nghĩ đến đây, hắn liền nhắm mắt tĩnh tâm điều tức, mục tiêu là phải khôi

phục Tiên linh lực càng nhiều càng tốt.

Qua một khoảng thời gian uống cạn chén trà, một lần nữa hắn mở mắt ra. Thần thức hắn lại một lần nữa cảm giác được bên trong đã có một luồng Linh lực cường đại.

Nhưng mà lúc này, hắn không sốt ruột rời khỏi, mà chậm rãi đứng dậy, bay lên trên rừng rậm, lặng lẽ đứng giữa không trung, nhìn về phía chân trời xa.

Xa xa cuối chân trời, một luồng ánh sáng xanh nhanh chóng bắn đến, tốc độ cực kỳ kinh người, chỉ mấy hơi thở sau, đã đến cách hắn gần ngàn trượng.

Bên trong ánh sáng xanh, thanh niên áo đen cầm trường đao, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn. Còn lúc này thì chẳng thấy lão giả cẩm bào đâu.

"Các hạ không tiếc một số tiền lớn treo thưởng cho lệnh truy nã tại hạ ở Thập Phương Lâu tột cùng là có mục đích gì?" Lúc này, Hàn Lập nhìn thấy sát ý lạnh thấu xương trong mắt đối phương thì biết hình dáng đã không thể giấu diếm được, nên quát hỏi.

Phương Bàn nghe thấy vậy, có chút ngẩn người, nhưng không có ý định trả lời. Thân thể của y bỗng nhiên trở nên mờ ảo, hoá thành mấy cái bóng như trước đây ở giữa không trung.

Hàn Lập thấy vậy, tinh mang trong mắt lóe lên, lập tức vận chuyển huyết mạch chân linh trong cơ thể.

------oOo------

Chương 167: Thù phong ấn Nguyên Anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng, toàn thân phát ra một mảng kim quang chói mắt.

Bên trong kim quang, thân thể Hàn Lập nhanh chóng phình to. Làn da bắt đầu xuất hiện từng mảng lông màu vàng, trong nháy mắt, hóa thành Kim Mao Cự Viên cao hơn mấy trượng.

Cùng lúc đó, thân hình Phương Bàn cũng hóa thành ba phân thân giống nhau như đúc, tạo thành thế tam giác bay thẳng đến Cự Viên. Ba thanh trường kiếm màu đen liên tiếp chớp động tỏa ra hắc quang. Chúng liên kết chằng chịt lại với nhau ở giữa không trung thành một cái võng đao màu đen rậm rạp, chụp xuống Cự Viên do Hàn Lập biến thành.

Tiếng xé gió chợt vang lên, khe hở nhỏ mịn xuất hiện!

Kim Mao Cự Viên ngửa đầu rống một tiếng thật dài, sau đó hai tay múa may điên cuồng. Trong hư không xung quang, tiếng vù vù vang lên. Một luồng man lực mênh mông cuồn cuộn tràn ra.

Oanh long long!

Hơn một nửa võng đao màu đen không chịu nổi man lực kỳ lạ quét qua liền nổ tung tán loạn. Trong phạm vi mà quyền kình bao phủ, không khí đều trở nên hết sức nặng nề.

Ba phân thân do Phương Bàn biến thành cũng lập tức lóe lên, đồng thời thu hồi lại trường đao. Thân hình trở nên mơ hồ, biến mất không thấy gì.

Sau một khắc, sau lưng Kim mao Cự Viên bỗng lóe lên thanh quanh, ba phân thân của Phương Bàn cầm trường đao màu đen đồng thời xuất hiện, vung đao chém tới Hàn Lập.

Ba luồng đao quang lạnh thấu xương lập tức chém tới. Trong chớp mắt, chúng hợp lại làm một, hóa thành đao quang lượn lờ hắc quang, khiến cho không gian xung quanh mơ hồ vặn vẹo. Một tiếng xé gió chói tai vang lên!

Bởi vì tốc độ đao quang quá nhanh cho nên Kim Mao Cự Viên có muốn né tránh cũng không kịp. Hắn chỉ kịp thúc giục ra một tầng quang mang mờ ảo.

“Keng”, tiếng kim loại va chạm với nhau, đao quang màu đen hung hăng chém lên sống lưng của Cự Viên.

Đao quang lập tức vỡ vụn, một vầng mặt trời hai màu vàng đen bùng nổ tại chỗ chém xuống. Một luồng khí tức kinh người quét sạch mọi thứ điên cuồng lan ra, không khí ông ông chấn động.

Thân hình của Kim Mao Cự Viên lập tức bay về phía trước, quang mang mờ ảo bị xé rách. Lông vàng sau lưng Cự Viên bị rách toạc thành một vết thương khá lớn, khiến người ta phải giật mình.

Miệng vết thương tuy không sâu, nhưng máu tươi chảy ra lênh láng nhuộm đỏ cả đám lông màu vàng.

Sau khi bị lực phản chấn của hắc đao, thân thể Phương Bàn cũng không tự chủ được, bị bắn ra xa hơn trăm trượng thì y mới hóa giải được luồng lực lượng này mà đứng lại giữa không trung.

Y liếc nhìn Cự Viên đang ở trên mặt đất cách đó không xa, sắc mặt có chút khó coi. Hiển nhiên, y không ngờ được hóa thân Cự Viên của Hàn Lập có lực lượng thân thể mạnh như vậy, có thể trực tiếp chịu được một đao của y.

Lúc này, nội tâm của Phương Bàn có chút giật mình thì nội tâm của Hàn Lập lại có chút bình tĩnh.

May mà lúc nãy kịp thời biến thân, nếu không thì với một kích vừa rồi chỉ sợ sẽ ăn không ít thiệt thòi. Nhưng mà đáng mừng nhất chính là hắn đã sớm có chuẩn bị, cũng không phải là không có cách nào đối phó Pháp tắc Tốc độ của Phương Bàn.

Hắn đang cân nhắc, đột nhiên thân hình Phương Bàn thoáng một cái lại hóa thành ba phân thân xông tới.

Lần này, phân thân thứ ba lại một lần nữa huyễn hóa, trong chớp mắt, giữa không trung xuất hiện hơn mười huyễn ảnh khó phân biệt thật giả. Mấy ngàn đao quang màu đen phát ra, chém về phía Cự Viên.

Kim mao Cự Viên không để ý đến vết thương trên lưng, hai tay đột nhiên có chút mờ ảo, nắm thành hai nắm đấm cực lớn điên cuồng đánh ra.

Trong chốc lát, tiếng quyền phong ầm ầm!

Vô số quyền ảnh màu trắng hiện ra, quét sạch mọi thứ khắp bốn phương tám hướng.

Luồng lực lượng cuồng bạo bùng nổ, khiến cho hư không phía trước nhấp nháy liên tục, hình thành từng luồng sóng khí cuồng bạo quét sạch mọi thứ xung quanh.

Huyễn ảnh đông đúc dày đặc do Phương Bàn huyễn hóa lập tức bị vô số sóng khí mãnh liệt tràn qua. Hơn phân nửa huyễn ảnh lập tức tán loạn biến mất, chỉ còn lại ba phân thân dựa vào màn sáng để bảo vệ thân thể, ngăn cản sóng khí.

Không đợi cho Kim Mao Cự Viên thi triển thủ đoạn kế tiếp, ba phân thân của Phương Bàn đột nhiên mỉm cười quỷ quyệt, sau đó trở nên mờ ảo rồi biến mất không thấy gì.

Kim Mao Cự Viên thấy vậy, trong lòng nao nao như nghĩ tới điều gì đó.

Trên mặt đất, một luồng ánh sáng màu vàng bỗng xuất hiện dưới chân hắn.

Từng luồng hào quang màu vàng giống như những sợi dây thừng chằng chịt từ khắp mặt đất uốn lượn như Linh xà ngoi lên. Sau khi vặn vẹo một hồi, chúng trói chặt tứ chi cùng thân thể Cự Viên. Từ bên trong hào quang tỏa ra một luồng khí tức pháp tắc hùng hậu

Liền sau đó, một cây dù khổng lồ màu vàng, to khoảng trăm trượng lật ngược hiện lên trên mặt đất. Những hào quang màu vàng giống như dây thừng kia thình lình liền chui bên trong cây dù. Cự Viên bị trói chặt như nêm, phảng phất giống tay cầm của cây dù lớn.

Kim Mao Cự Viên giật mình, hét lớn một tiếng, kim quang trên thân tỏa ra rực rỡ. Cơ bắp trên người điên cuồng phồng lên như vật sống, dựng đứng tất cả lông mao, hắn ra sức giãy giụa

Hắn không ngờ những hào quang màu vàng nhìn rất bình thường vậy mà chắc chắn đến mức đáng sợ. Hắn dùng lực lượng cường đại có thể dời núi lấp biển, vẫn không thể thoát ra.

Một tiếng “Phần phật”, cây dù khổng lồ màu vàng đột nhiên gấp lại, bao lấy Kim mao Cự Viên vào bên trong.

Ngay sau đó, phía trên hư không chỗ cây dù khổng lồ có chút chấn động, hiện ra thân ảnh lão giả cẩm bào. Gã cười nói:

“Ha ha. Bị Địa Võng Tán của ta trói lại thì cho dù ngươi có ba đầu sáu tay, cũng đừng mơ tưởng có thể thoát ra!”

"Làm tốt lắm!"

Thân hình Phương Bàn lóe lên một cái rồi xuất hiện bên cạnh cây dù khổng lồ. Cánh tay của y vung lên, trong miệng bắt đầu lẩm nhẩm.

Vèo!

Một sợi xiềng xích đen kịt hiện ra giữa không trung, bên ngoài lóe lên hắc quang, mơ hồ còn có chút sương mù màu đen đang lượn lờ.

Một luồng chấn động pháp tắc đặc thù truyền ra từ sợi xích.

Trái tim của Kim mao Cự Viên ở bên trong cây dù khổng lồ đập thình thịch. Hắn rất quen thuộc với khí tức của sợi xích này, chính là khí tức của sợi xích đã giam cầm Nguyên Anh của hắn hơn ba trăm năm, khiến hắn phải chịu nhiều đau khổ, Cách Nguyên Pháp Liên.

“Kẻ phong ấn Nguyên Anh của ta năm đó, hóa ra chính là ngươi!” Từ bên trong cây dù màu vàng, vang lên tiếng Cự Viên gào thét rung trời.

“Ha ha, xem ra cuối cùng ngươi cũng đã biết. Năm đó vì khống chế tên tiểu tử nhà ngươi, khiến cho ba người chúng ta tốn không ít công sức. Tưởng rằng cái bí mật kia đã theo ngươi tan thành mây khói rồi. Không ngờ là ngươi vẫn còn sống.” Phương Bàn không nói gì, chỉ có lão giả cẩm bào đáp lại.

Kim mao Cự Viên nghe vậy, kim quang trên người lại một lần nữa phóng ra rực rỡ, giãy giụa kịch liệt để thoát khỏi cây dù.

“Ngoan ngoãn im lặng cho ta!” Lão giả cẩm bào cười lạnh, giơ tay vỗ xuống hư không.

Bên ngoài cây dù khổng lồ màu vàng lập tức bùng nổ một luồng ánh sáng màu vàng chói mắt. Vô số phù văn thi nhau xuất hiện, bao phủ lấy cây dù khổng lồ, xoay tròn một hồi khiến cho cây dù khổng lồ thu nhỏ lại, rồi khép chặt thêm vài phần.

Cùng lúc đó, Phương Bàn đang niệm chú ngữ cũng dừng lại, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Hắc quang bên ngoài sợi xích màu đen nhanh chóng sáng lên, xung quanh sợi xích bắt đầu xuất hiện vô số phù văn màu đen, nhanh chóng phóng to. Một không gian chấn động chầm chậm xuất hiện ở bên trên sợi xích.

Ngay lúc Phương Bàn sắp hoàn tất quá trình thi triển pháp thuật thì một tiếng vang thật lớn từ trong cây dù khổng lồ truyền ra

Một chuyện không thể ngờ đột nhiên xuất hiện!

Cây dù khổng lồ màu vàng lúc đầu hơi phồng lên, bỗng nhiên từ bên trong phóng ra ánh sáng đủ màu ngập trời, rồi hào quang màu vàng của cây dù theo đó cũng càng lúc càng sáng hơn.

Lão giả cẩm bào giật mình, muốn thi triển pháp thuật thúc giục cái gì đó, nhưng vừa mới há miệng, "Phốc", phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Sau một khắc, một tiếng "Oanh" vang lên thật lớn.

Cây dù màu vàng khổng lồ bị mở bung ra từ bên trong. Linh quang bên ngoài cây dù ảm đạm. Một bóng người màu vàng thoát ra, dần dần phình to ra đến hơn trăm trượng.

Chính là Kim mao Cự Viên mọc ra ba đầu sáu tay. Những hào quang màu vàng quấn quanh người hắn lúc trước đã sớm bị nứt gãy, không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, sáu tay của Cự Viên đồng thời nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Vô sô điện quang màu bạc chói mắt hiện ra, bao phủ quanh người hắn tạo thành một cái trận pháp lôi điện to lớn.

Mọi chuyện xảy ra nếu diễn tả thì hơi dài dòng, nhưng thực tế thì chỉ diễn ra trong một nhịp thở!

"Đừng có mong trốn thoát được!" Phương Bàn trợn trừng mắt, điên cuồng hét lên. Y há miệng phun ra tinh huyết, dung nhập vào trong xiềng xích màu đen trước người.

Sợi xiềng xích phát ra hắc quang sáng ngời, đột nhiên phình to lên gấp mấy lần, hóa thành hư ảnh, rồi biến mất. Một khắc sau, bỗng nhiên nó xuất hiện trước mặt Cự Viên, phần phật một tiếng liền xuyên qua ngực bụng của hắn.

Đồng thời, Lôi quang chói mắt từ bên trong trận pháp lôi điện phóng ra ngút trời, bao phủ lấy thân hình Cự Viên vào bên trong, biến mất không thấy gì nữa. Sợi xích vồ hụt vào hư không.

Phương Bàn nhìn những điện mang màu bạc còn sót lại giữa không trung đang chậm rãi tiêu tán, sắc mặt trở nên âm trầm bất định.

Hít sâu một hơi, y chậm rãi khôi phục lại thần sắc, phất tay thu hồi sợi xích màu đen về.

“Không ngờ tên này còn có loại thần thông này, có thể cưỡng ép thoát khỏi lực lượng pháp tắc của Địa Võng Tán!” Lão giả cẩm bào bay tới, sắc mặt có chút khó coi, trầm giọng nói.

“Thần thông tốt vẫn là thứ yếu. Quan trọng nhất là là trận pháp lôi điện của hắn. Nếu như không có cách nào phá giải, để cho hắn tiếp tục trốn thoát như vậy thì chúng ta không có khả năng giết chết hắn! Phong huynh, ngươi am hiểu trận pháp cấm chế, có thể có biện pháp nào không?” Phương Bàn lật tay thu hồi sợi xích màu đen, chậm rãi nói.

“Lôi điện trận pháp này ta đã nhìn qua hai lần, đối với nguyên lý hoạt động cũng hiểu rõ được chút. Nó là sự kết hợp giữa không gian lực và lôi điện lực. Nếu muốn phá giải thì cũng không có khó khăn gì, nhưng mà cần phải chuẩn bị Phù lục đặc biệt. Lần này chúng ta đi hơi vội nên…” Lão giả cẩm bào chần chừ một chút, nói ra.

“Chẳng lẽ không còn phương pháp nào khác sao? Nếu chúng ta có thể lấy được bí mật trên người hắn, thì bình cảnh vây khốn chúng ta bao nhiêu năm nay cũng không thành vấn đề” Phương Bàn nghe vậy, hình như có thâm ý chậm rãi nói ra.

“Chuyện này… Cũng không phải là hoàn toàn không có cách. Lúc trước, ta từng tu luyện một bí thuật tên là Huyết Nhiên Tức, cần phải thiêu đốt tinh huyết và nguyên khí của bản thân mới có thể sử dụng được. Khi thi triển bí thuật này thì trong một phạm vi nhất định có thể chặn được Linh lực lưu động, khiến cho trận pháp không thể hoạt động. Chắc nó có thể phá giải được Lôi trận của Hàn Lập” Lão giả cẩm bào suy nghĩ một chút rồi nói.

“Tốt! Đợi lát nữa chúng ta đuổi theo hắn, ngươi liền thi triển bí thuật này để phá vỡ lôi trận của hắn.” Phương Bàn nghe vậy, hai mắt sáng rỡ.

“Nhưng mà, thi triển thuật này tiêu hao khí huyết rất lớn. Nếu khí huyết của ta bị hao hụt nghiêm trọng, e là không có cách nào giúp ngươi đối phó với Hàn Lập rồi.” lão giả cẩm bào có chút chần chờ nói ra.

“Yên tâm, chỉ cần ngươi giúp ta phá giải Lôi trận của hắn là được. Những chuyện còn lại cứ để ta lo.” Phương Bàn ha ha cười nói.

Nói xong, y vung cánh tay lên.

Một cỗ hào quang bọc hai người lại, hóa thành một đạo quang ảnh phóng vô cùng nhanh về phía xa, rồi lóe lên liền biến mất ở phía chân trời.

------oOo------

Chương 168: Truy đuổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

Giữa không trung cách đó hơn trăm vạn dặm, tại một sơn mạch tuyết phủ trắng quanh năm, xuất hiện vô số lôi điện luân chuyển, tạo thành một cái pháp trận đang chậm rãi xoay tròn.

Tia sáng màu bạc chớp động, một bóng người to lớn xuất hiện ở bên trong pháp trận, nhìn kỹ là một con Kim mao Cự Viên ba đầu sáu tay.

Cùng với lôi điện màu bạc đang không ngừng tiêu tán, Cự Viên vừa mới xuất hiện cũng nhanh chóng thu nhỏ, trở về hình dạng con người.

Hắn lật tay lấy ra một viên đan dược nuốt vào. Sau đó liền phân biệt phương hướng, không nghỉ ngơi chút nào, hóa thành một luồng độn quang màu xanh, vận dụng toàn bộ sức lực bay về một hướng xa xa.

Loại Truyền tống cự ly xa như vậy tiêu hao lôi điện lực của Lôi Bằng không ít. Hiện tại, hắn không thể nào xác định được phương pháp truy tìm của bọn người Phương Bàn có bị giới hạn về khoảng cách hay không. Nếu gặp phải tình huống sử dụng hết lôi điện lực bên trong cơ thể mà bọn người Phương Bàn đuổi đến kịp, thì cuối cùng ngay cả đường lui cũng không còn.

Nhưng mà, hắn còn chưa kịp bay được bao xa thì liền cảm thấy Tinh huyết bên trong cơ thể đột nhiên chấn động. Hóa ra là hai người Phương Bàn lại sử dụng chiêu cũ để dò tìm vị trí của hắn.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi, lập tức thay đổi phương hướng, điên cuồng chạy trốn.

Trong khi phi độn, hắn vừa dùng toàn lực luyện hóa đan dược bên trong cơ thể, vừa dùng thần thức kiểm tra thân thể từng chút một. Hắn muốn tìm ra

được chỗ bị hạ ấn ký trên thân thể.

Nhưng mà cho dù cho hắn dò xét bằng cách nào đi chăng nữa, cũng không thể tìm ra được chút dấu vết.

Hàn Lập dùng toàn lực chạy trốn rất nhanh nhưng mà tốc độ độn quang của Phương Bàn lại quá nhanh. Chỉ hơn nửa ngày sau, hắn vẫn bị hai tên kia dần dần đuổi kịp.

Lần này, Hàn Lập không có chút ý định nào giao đấu cùng hai tên đó. Lúc đối phương vừa xuất hiện trong tầm mắt, một khắc sau, ngân quang đã bao phủ xung quanh thân thể hắn.

Đồm độp!

Vô số tia chớp màu bạc luân chuyển hiện ra, đang muốn hình thành lôi điện pháp trận một lần nữa.

Cách đó mấy trăm dặm, Phương Bàn hừ lạnh một tiếng, thét vang như sấm:

“Đừng hòng!”

Y còn chưa dứt lời, thanh quang trên bàn tay rực rỡ hơn, bên trong xuất hiện vô số phù văn màu xanh. Y vỗ vào người lão giả cẩm bào ở bên cạnh.

Một quầng sáng màu xanh lập tức xuất hiện trên người lão giả cẩm bào, bên trong có vô số phù văn đang chuyển động.

Thân hình lão giả đột nhiên biến mất, sau đó đột nhiên xuất hiện ở một chỗ cách Hàn Lập không xa.

Lúc này, Lôi điện pháp trận chỉ còn một chút xíu nữa là hoàn thành. Lôi điện màu bạc xung quanh đã ngưng tụ lại cùng một chỗ tạo thành pháp trận, không ngừng tuôn ra tia sáng màu bạc, sắp sửa bao phủ thân thể Hàn Lập.

Cùng lúc đó, trên người lão giả cẩm bào đột nhiên hiện ra vô số hỏa diễm màu đỏ. Toàn thân gã lập tức hóa thành một vầng mặt trời màu đỏ.

Huyết quang chói mắt lan ra, bao phủ lấy phạm vi vài dặm xung quanh.

Lôi điện pháp trận của Hàn Lập cũng bị huyết quang này bao phủ, liền tiêu tán giống như băng tuyết gặp phải lửa.

"Cái gì!" Sắc mặt hắn đột biến.

Vào thời điểm này, trong tầm mắt Hàn Lập đột nhiên xuất hiện một luồng đao quang sáng chói từ một nơi rất xa, nhưng trong chốc lát liền đã phóng đến trước mặt. Đao quang giống như một tia chớp sáng chói, với tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nhằm thẳng tim hắn đâm tới.

Đồng tử trong mắt hắn lập tức co lại như lỗ kim, thanh quang bao phủ toàn thân phóng ra mạnh mẽ. Hắn lách ngang qua một bên né tránh.

Huyết quang chợt hiện ra!

Thân hình Hàn Lập xuất hiện cách đó hơn mười trượng. Trên cánh tay là một vết thương rất lớn, lộ ra cả xương cốt bên trong, máu tươi liên tục chảy ra.

Sắc mặt hắn trở nên khó coi, không thèm xử lý vết thương, toàn thân lập tức phóng ra kim quang mãnh liệt, biến thành Sơn Nhạc Cự Viên. Bên ngoài làn da hiện ra vô sô lân phiến màu vàng phủ kín thân thể.

Thân hình Phương Bàn vừa rồi không biết ẩn nấp chỗ nào, bỗng xuất hiện phía sau đao quang, phất tay bắt lấy trường đao sáng như tuyết.

Gã không nói hai lời, thân hình vụt sang trái rồi sang phải.

Rào Rào Rào!

Bốn tên giống Phương Bàn như đúc hiện ra ở hai bên trái phải. Mỗi tên đều cầm một thanh trường đao sáng chói, với tốc độ nhanh như chớp đồng loạt lao thẳng đến Hàn Lập. Cả năm thanh trường đạo trong tay chúng tỏa ra năm luồng đao quang sáng lóa.

Năm phân thân của Phương Bàn đột nhiên hợp lại. Năm luồng đao quang sáng chói dung nhập với nhau thành một thể, hóa thành một đao ảnh sương mù. Đao ảnh này với tốc độ nhanh gấp mấy lần, lướt đi tạo thành tầng tầng đao ảnh chồng chất lên nhau, nhằm thẳng trái tim của Kim Mao Cự Viên mà đâm.

Không gian xung quanh vào lúc này bỗng nhiên trở nên cực kỳ chậm chạp, chỉ còn lại đao quang giống như mộng ảo

Bụp!

Đao quang như mộng ảo đâm cơ thể của Kim Mao Cự Viên, xuyên thẳng ra phía sau lưng.

Tuy nhiên không trúng tim, mà bị lệch một chút.

Kim Mao Cự Viên phun ra một ngụm máu tươi. Trong mắt hắn hiện lên vẻ khiếp sợ, sau đó giơ tay, hung hăng đập một chưởng lên ngực.

Phanh!

Thân thể Cự Viên bị bắn lui về sau, trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi, hóa thành một luồng huyết quang dung nhập vào trong thân thể hắn.

Làn da toàn thân hắn đột nhiên biến thành màu đỏ máu. Trước ngực và sau lưng hắn đồng thời hiện lên một phù văn màu máu to lớn, tản mát ra huyết quang vô cùng chói mắt.

Phanh!

Thân thể Cự Viên đột nhiên nổ tung, hóa thành một luồng huyết quang, quay cuồng rồi bắn về phía trước, lập tức thoát khỏi phạm vi bao phủ của huyết quang do lão giả cầm bào thi triển pháp thuật.

Vô số điện quang màu bạc từ bên trong huyết quang bắn ra, rồi lập tức ngưng tụ thành Lôi điện pháp trận.

Điện quang lóe lên chói mắt, trận pháp bên trong huyết quang biến mất không thấy tung tích.

Lão giả cẩm bào trợn mắt há hốc mồm.

Cả Phương Bàn và Hàn Lập đều hành động nhanh như chớp khiến gã chưa kịp phản ứng thì bóng dáng của Hàn Lập đã biến mất tại chỗ.

Năm phân thân của Phương Bàn lại nhập lại làm một. Y nhìn chỗ Hàn Lập mới vừa biến mất, sắc mặt trở nên tái mét.

Lão giả cẩm bào tụng niệm chú ngữ, ngọn lửa màu máu trên người lập tức tắt lịm. Sắc mặt lão tái nhợt, vôi vàng lấy ra một viên đan dược nuốt vào.

“Đáng chết! Lại để cho hắn chạy thoát!” Phương Bàn giận dữ nói, sắc mặt có chút nôn nóng.

Hàn Lập đã biết được lão giả họ Phong sẽ thi triển bí thuật Huyết Nhiên Tức, dĩ nhiên sẽ đề cao cảnh giác. Nếu bọn chúng muốn sử dụng bí thuật này một lần nữa để phá vỡ lôi điện pháp trận, chỉ sợ không được.

“Không thể ngờ được tên Hàn Lập này lại giảo hoạt như vậy. Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lão giả cẩm bào bay tới, sắc mặt vẫn còn hơi tái.

“Đuổi theo hắn trước, rồi nói sau!” Phương Bàn thoáng trầm mặc một chút, liền nói. Y phất tay bắn ra một luồng thanh quang, bao phủ hai người lại.

Cách đó trăm vạn dặm, Lôi điện pháp trận bỗng nhiên xuất hiện, sau đó lại tiêu tán.

Huyết quang lóe lên, thân hình Hàn Lập lảo đảo loạng choạng ngã xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bên ngực trái, cách trái tim hắn ba phân, một vết thương hở cả xương thịt bên trong vẫn còn đang chảy máu.

Hắn nhìn vết thương ngay ngực, nghĩ đến vẫn còn sợ.

Nếu như lúc nãy, hắn không lách người né tránh trong tích tắc, thì tim hắn đã bị đâm thủng nát bấy như tương rồi.

Nghĩ đến một đao như mộng như ảo kia, hắn hơi híp mắt lại.

Rõ ràng là lúc trước Phương Bàn còn ẩn giấu thực lực, tranh thủ lúc hắn không kịp đề phòng mà ra tay. Xém chút nữa là hắn đã gặp nạn rồi.

Nhưng mà, dựa theo tình huống lúc nãy, nếu đối phương muốn thi triển cái xiềng xích quỷ dị kia, thì cần một thời gian nhất định để thi pháp.

Hàn Lập suy nghĩ như thế, sau đó lật tay lấy ra một phù lục màu xanh lá, dán lên vết thương.

Phù lục phát ra một luồng lục quang nhu hòa, thẩm thấu vào trong vết thương. Máu tươi lập tức ngừng chảy, miệng vết thương cũng nhanh chóng khép lại.

Hắn tiếp tục lấy ra một viên Quy Nguyên Đan nuốt vào. Thanh quang trên người tỏa ra, hóa thành một luồng độn quang bay đi, đồng thời vận công luyện hóa đan dược.

Không ngoài dự đoán, hơn nửa ngày sau, bọn Phương Bàn lại đuổi tới lần nữa.

Dựa vào công hiệu của Quy Nguyên Đan, thương tích trên người Hàn Lập đã hồi phục bảy tám phần.

Lần này, hắn đã rút kinh nghiệm. Chỉ cần Phương Bàn cùng lão giả cẩm bào đến gần phạm vi mà thần thức của hắn có thể cảm ứng được, liền sẽ lập tức thi triển Lôi điện pháp trận truyền tống đi.

Phương Bàn rất phẫn nộ, còn trong lòng cũng trở nên nặng nề.

Nếu như y không có cơ hội tiến đến gần Hàn Lập, mặc dù còn khá nhiều

thủ đoạn nhưng mà cũng không có cách nào thi triển.

Chuyện đã đến nước này, tự nhiên y cũng không thể buông tha được.

...

Mấy ngày sau, trên không trung tại một khu rừng rậm tối thui, một luồng độn quang màu xanh lướt qua, nhanh chóng bay về một nơi ở phía xa xa.

Bầu trời trên khu rừng, mây đen chồng chất thật dày, thỉnh thoảng có từng luồng tia chớp to lớn đánh xuống. Từ xa nhìn lại giống như sấm chớp bình thường.

Bên trong độn quang, sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, vừa né tránh lôi điện, vừa bay nhanh về phía trước.

Cách bìa rừng đang bị sấm chớp mười mấy vạn dặm, hai bóng người lóe lên rồi xuất hiện. Chính là Phương Bàn cùng lão giả cẩm bào.

Mắt thấy khu rừng trước mặt bị lôi điện phủ đầy, lông mày hai người cũng nhíu lại, nhưng không hề chùn bước mà lập tức bay vào.

...

Nửa tháng sau, trên không trung tại một sơn mạch đỏ thẫm, một luồng độn quang nhanh như chớp bay nhanh về phía trước.

Khắp nơi dưới sơn mạch đỏ thẫm đều đang bị lửa thiêu đốt không ngừng, khói đen bốc lên cuồn cuộn, che khuất cả bầu trời.

Độn quang màu xanh liên tiếp né tránh khói đen cùng với lửa mạnh, bay nhanh về phía trước

Mấy chục vặn dặm phía sau, Phương Bàn cùng lão giả cẩm bào sắc mặt hơi khó coi, đang không ngừng đuổi theo.

...

Hai bên một đuổi một trốn, trong nháy mắt đã hơn một tháng trôi qua.

Trên không trung tại một khu vực đầm lầy khổng lồ, vô số hồ quang điện màu bạc hiện ra, lập tức ngưng tụ thành một Lôi điện pháp trận.

Một tiếng sét nổ vang, thân hình Hàn Lập xuất hiện ở trung tâm pháp trận. Hai hàng lông mày của hắn đang nhíu chặt.

Liên tục bị truy đuổi gần hai tháng, mặc dù sử dụng không ít đan dược để bổ sung, nhưng Lôi Bằng lực bên trong cơ thể hắn vẫn tiêu hao nhanh chóng. Hắn đã cố tình giới hạn số lần sử dụng nhưng mà vẫn không thể khôi phục được một nửa so với lúc đầu.

Mỗi lần sử dụng Lôi điện pháp trận để truyền tống thì khoảng cách cũng trở nên càng lúc càng ngắn. Đợt truyền tống vừa rồi cũng chưa được năm mươi vạn dặm.

Hai người Phương Bàn ở đằng sau dĩ nhiên cũng đã phát hiện điều này, càng đuổi theo gấp.

Sắc mặt Hàn Lập có chút âm trầm.

Tiếp tục bị động như vậy không thoát được, thì sớm muộn gì cũng bị đối phương làm cho thể xác và tinh thần trở nên vô cùng mệt mỏi.

Có điều, dựa theo quan sát và phán đoán của hắn trong suốt thời gian qua, hình như người thi pháp dò tìm vị trí của hắn không phải là Phương Bàn, mà chính là lão giả cầm bào bên cạnh y.

Lão già kia không những có thể dò tìm ra vị trí của mình, lại còn có thể thi triển pháp thuật hóa giải Lôi điện pháp trận, đã thế còn có Hậu thiên Pháp khí có thể vây khốn người khác. Chính là một mối họa lớn, nhất định phải giết.

Trong đầu Hàn Lập nhanh chóng suy nghĩ. Bỗng nhiên hắn nhíu mày lại, hóa thành một luồng độn quang, bay theo một hướng khác.

Một lát sau, phía trước truyền đến tiếng sóng vỗ bờ, phía trước xuất hiện một hải vực khổng lồ. Nước biển hơi có màu đỏ thẫm, phát ra một mùi rỉ sét gắt mũi.

Hắn nhìn qua nước biển cuồn cuộn phía dưới, suy nghĩ một chút. Sau đó liền tiếp tục bay sâu vào bên trong hải vực. Một lát sau, hắn dừng lại gần một đảo nhỏ màu đỏ thẫm, rộng hơn mười dặm.

“Chính là chỗ này.”

Hàn Lập thì thào lẩm bẩm. Hắn hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên giơ hai tay lên. Mấy chục luồng linh quang màu lam đồng loạt nhanh chóng bắn ra khắp bốn phương tám hướng, liên tiếp bay xuống dưới biển, không thấy bóng.

------oOo------

Chương 169: Phản kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Những linh quang màu lam từ trong tay Hàn Lập bay ra tứ tán chính là hơn mười cái trận kỳ, trận bàn lớn cỡ vài tấc.

Sau một khắc, từng vầng sáng màu lam từ bốn phía trong biển tuôn ra, rồi nhập lại thành từng trận pháp phù văn huyền ảo. Mỗi trận pháp lớn nhỏ không đều, xoay tròn một hồi.

Mười ngón tay Hàn Lập bắn ra các tia sáng màu xanh như những làn tóc xanh trong suốt không ngừng chui vào những pháp trận phù văn kia, khiến chúng đan vào nhau, dung hợp, một lần nữa nhập lại, rồi biến mất.

Sau trọn vẹn gần nửa canh giờ, khi tất cả trận pháp phù văn vừa nãy hiện lên đều đã biến mất, hắn không nói hai lời liền thúc giục pháp quyết. Vô số hồ quang điện màu bạc hiện ra bên ngoài thân hắn, rồi ngưng tụ thành một trận pháp lôi điện.

Điện quang lóe lên, thân ảnh Hàn Lập biến mất. Sau một khắc hắn đã xuất hiện ở ngoài hai ba mươi vạn dặm nhưng vẫn ở phía trên chỗ hải vực đỏ thẫm này.

Ở giữa không trung cách nơi này không biết bao nhiêu vạn dặm, Phương Bàn cùng lão giả cẩm bào được bao phủ trong một chùm ánh sáng màu xanh, bay nhanh như điện đến phía trước.

Lão giả cẩm bào thì một tay cầm la bàn màu vàng, tay kia bấm đốt, miệng lẩm nhẩm.

Qua mỗi một đoạn thời gian, lão ta sẽ lại thi triển bí thuật cảm ứng để nắm giữ vị trí Hàn Lập.

"Tên kia lại truyền tống một lần nữa." Sau một lúc lâu, lão giả cẩm bào khẽ kêu một tiếng.

"Hướng nào?" Phương Bàn không ngừng lại, khẽ cau mày nói.

"Hướng Đông Bắc. Nhưng khoảng cách truyền tống lần này ngắn hơn, chỉ có hơn hai mươi vạn dặm." Lão giả cẩm bào suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Tốt! Xem ra hắn không kiên trì được bao lâu nữa đâu." Phương Bàn nghe vậy thì vui vẻ, lập tức thay đổi phương hướng, phi độn tới phía Đông Bắc.

Lúc này, chỉ sau hai canh giờ, bọn chúng liền phát hiện thân ảnh Hàn Lập ở xa xa.

Sắc mặt Hàn Lập trắng bệch, có chút bối rối nhìn về phía sau, cánh tay lại vung lên. Vô số hồ quang điện màu bạc hiện ra, ngưng tụ thành một trận pháp lôi điện.

Một tiếng sét đánh vang lớn, hắn một lần nữa truyền tống đi.

Lần này khoảng cách truyền tống ngắn hơn, chưa tới hai mươi vạn.

Phương Bàn vui mừng hơn, y lấy một viên đan dược nuốt vào, khôi phục Tiên linh lực đã tiêu hao không ít. Ánh sáng màu xanh quanh người y tỏa rực rỡ rồi bắn đi nhanh hơn.

Sau hơn một canh giờ, Phương Bàn lại bắt kịp Hàn Lập thêm một lần nữa.

Sắc mặt Hàn Lập bối rối, tốc độ phi độn tăng lên cao nhất, nhưng mà so với tốc độ của Phương Bàn vẫn chênh lệch khá lớn. Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn, trong nháy mắt chỉ còn ngàn dặm.

Hàn Lập vung cánh tay lên.

Đùng đùng! Trên thân hắn một lần nữa lại hiện ra điện quang màu bạc.

Sắc mặt Phương Bàn trầm xuống. Dù Hàn Lập có tiếp tục giãy giụa thì cuối cùng cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay y, nhưng đã đuổi gần hai tháng, y hầu như đã mất hết kiên nhẫn, không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

"Khiêm Chi huynh, nhanh!" Phương Bàn khẽ quát một tiếng, ánh sáng màu xanh trong tay tỏa sáng. Vô số phù văn màu xanh vờn quanh, vỗ vào trên thân lão giả họ Phong.

Một quầng sáng màu xanh lại hiện ra.

Thân ảnh lão giả lóe lên, rồi biến mất. Sau một khắc, lão ta đã xuất hiện ở ngoài ngàn dặm gần chỗ Hàn Lập.

Bên ngoài thân lão ta đã sớm hiện ra vô số ngọn lửa màu đỏ máu, hừng hực thiêu đốt. Hào quang màu máu đột nhiên tỏa ra chói mắt, bao phủ phạm vi hơn mười dặm trong nháy mắt.

Mà lúc này, Hàn Lập còn chưa thi triển ra lôi trận nên chắc chắn là không cách nào truyền tống đi được.

Phương Bàn thấy vậy, một tay nắm chặt hư không. Một ánh đao sáng trắng như tuyết xuất hiện, quanh người y dày đặc ánh sáng màu xanh. Vô số phù văn màu xanh cũng hiện ra khiến tốc độ một lần nữa lại nhanh hơn gấp bội. Trong nháy mắt, y vượt qua khoảng cách ngàn dặm, ánh đao trong tay sáng rực.

Vào thời khắc này, điện quang màu bạc trên thân Hàn Lập ở bên trong huyết quang càng tăng lên, cuồn cuộn một hồi, rồi hóa thành một con Lôi Bằng màu bạc to hơn mười trượng.

Trên thân nó có từng vòng hồ quang điện màu bạc to lớn quấn quanh, rung động liên hồi.

Lôi Bằng giang hai cánh ra, một vệt điện quang màu bạc hiện ra. Thân ảnh nó biến mất, rồi xuất hiện tại hư không ngoài ngàn dặm phía trước

"Hừ, vây khốn con thú kia!" Phương Bàn hừ lạnh một tiếng. Thân hình y nhoáng một cái xuất hiện ở bên cạnh Phong Khiêm Chi, phất tay bọc lấy lão ta.

Ánh sáng màu xanh quanh người y chấn động một cái, bao trùm hai tên, rồi lập tức hóa thành một thanh ảnh mơ hồ đuổi theo Lôi Bằng. Trong nháy mắt, chúng đã bay qua ngàn dặm, xuất hiện ở sau lưng Lôi Bằng.

Lôi Bằng vỗ mạnh hai cánh, trên thân hồ quang điện màu bạc lưu chuyển, lần nữa như tia chớp thoát ra ngoài ngàn dặm.

Nhưng mà huyễn ảnh màu xanh do bọn Phương Bàn biến thành như giòi trong xương. Tốc độ của chúng cũng vô cùng mau lẹ, lập tức đuổi theo sát đằng sau.

Trên thân Lôi Bằng chợt hiện lên tia chớp màu bạc, liên tục thi triển lôi độn thuật. Mỗi một lần như vậy đều khó khăn lắm mới duy trì được khoảng cách với hai tên kia. Vì vậy, trong khoảng thời gian ngắn, Phương Bàn vẫn chưa thể đuổi theo kịp.

Một tia chớp màu bạc cùng một huyễn ảnh màu xanh biến ảo lao nhanh như ánh chớp trên mặt biển, truy đuổi nhau.

Huyễn ảnh màu xanh vẫn sáng ngời như lúc ban đầu, nhưng mà hồ quang điện trên thân Lôi Bằng phát ra càng lúc càng ảm đạm.

Điện quang màu bạc lóe lên, Lôi Bằng xuất hiện ở một gần một hòn đảo đỏ thẫm.

Hồ quang điện màu bạc trên thân nó đã cực kỳ ảm đạm, dường như không thể thi triển lôi độn thuật được nữa. Thân hình nó hóa thành một đạo lôi quang màu bạc, bay tới phía xa.

Mặc dù, tốc độ lôi quang nhanh nhưng so với lôi độn thuật thì chậm hơn quá nhiều.

Thanh ảnh lóe lên, bọn Phương Bàn như bóng với hình đuổi theo tới, nhìn thấy thế rất vui mừng, lập tức bám sát.

"Đợi một chút..." Phong Khiêm Chi nhìn hải vực phía trước, lông mày lão ta chợt nhíu một cái.

Nhưng mà lời lão ta còn chưa dứt, trong mắt Phương Bàn tràn đầy vẻ khao khát có thể chạm đến Lôi Bằng phía trước, nên lập tức ánh sáng màu xanh quanh thân y lại sáng ngời, tốc độ lại nhanh hơn. Y mang theo lão giả xuất hiện ở chỗ hơn trăm trượng sau lưng Lôi Bằng.

Ánh đao trong tay y rung rung, tỏa ra tầng tầng lớp lớp đao ảnh, định chém tới.

Đúng vào thời khắc này, y thấy hoa mắt, cảnh sắc xung quanh thay đổi, thân ảnh Lôi Bằng phía trước đã biến mất vô tung. Bản thân y đã ở trong một không gian màu lam.

Vừa mới vào trong không gian màu lam này, Phương Bàn lập tức cảm thấy dưới thân truyền đến một lực hấp dẫn kéo xuống giống như bị vòng xoáy hút vào. Lực hấp dẫn mạnh mẽ kia không thế nào dứt ra được, rồi lại như sóng lớn vỗ bờ liên miên không dứt, làm cho tốc độ di chuyển của y cũng chậm lại vài phần.

Thân hình y khẽ động, thân ảnh bỗng nhiên hư ảo, hóa thành một tàn ảnh sương mù, phóng cực nhanh tới phía trước.

Chỉ nghe một tiếng "Bành" vang lên.

Trong hư không bên ngoài ngàn trượng đột nhiên nhộn nhạo lên một hồi rung động kỳ dị. Một vách ngăn màu thủy lam hiện ra giữa không trung. Thân ảnh Phương Bàn đâm sầm vào, liền lộ ra chân thân.

Y không nói hai lời, nhấc một tay lên, lập tức trong tay xuất hiện trường đao màu đen bổ thẳng về phía trước. Một ánh đao màu đen vô cùng lớn bỗng nhiên hiện ra chém lên trên bức vách.

Tiếng "ầm ầm" rất lớn vang lên.

Phía trên bức vách màu lam sáng lóng lánh bỗng "tách" một tiếng, nứt ra một khe hở hẹp dài.

Phương Bàn thấy thế, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh, lại dựng đao lên, định chém tiếp một đao nhằm phá vỡ hoàn toàn.

Nhưng mà phía trước bức vách có ánh sáng màu lam lưu chuyển, trong nháy mắt lại khôi phục nguyên trạng.

Lúc này, Phong Khiêm Chi cũng đã tới, bay đến đã bên cạnh y, cau mày nói:

"Đây là một loại trận pháp cấm chế Thủy thuộc tính đẳng cấp cao, có thể điều động Thủy chi lực tràn đầy trong phạm vi vạn dặm hải vực xung quanh để không ngừng bổ sung phần tiêu hao của trận pháp. Do đó, từ trước đến nay có danh xưng là “dùng cứng khó phá”, nên khó mà chỉ bằng vào võ lực mà có thể đơn giản bài trừ.

"Tên này so với ba trăm năm trước càng thêm khó chơi." Sắc mặt Phương Bàn lạnh lẽo, nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nhưng ta thấy lôi điện lực trong cơ thể hắn tiêu hao gần khô kiệt, chỉ sợ thật sự cũng không cách nào bỏ trốn nên mới bày ra khốn trận bực này nhằm kéo dài thời gian chúng ta truy kích. Đợi ta phá trận này, không bao lâu lại có thể tiếp tục đuổi theo hắn." Phong Khiêm Chi mở miệng nói.

"Vậy làm phiền Khiêm Chi huynh rồi..." Phương Bàn gật đầu nói.

Phong Khiêm Chi phi thân lên, đi vào vị trí ở giữa không gian màu lam, đặt hai tay trước người bấm pháp quyết, miệng lão ta cũng vang lên tiếng ngâm tụng.

Vòng quanh khuôn mặt của lão ta đột nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ. Từng ngọn lửa màu đỏ máu bắt đầu bốc cháy lên.

Nhưng vào lúc này, phía trên đỉnh đầu của lão ta lại đột nhiên rung động điện quang màu bạc. "Xoẹt" từ bên ngoài trận thân ảnh Hàn Lập lại bỗng nhiên tập kích tới.

Lúc trước hoàn toàn chính xác là lôi điện lực của hắn bị tiêu hao cực lớn, nhưng lại không phải đã đến mức dầu hết đèn tắt. Sở dĩ hắn biểu hiện dáng vẻ lôi điện không tốt, trên thực tế hoàn toàn là để dụ dỗ bọn Phương Bàn mà thôi.

Chỉ thấy một tay hắn bấm niệm pháp quyết, rồi bỗng nhiên ấn xuống phía dưới. Chân thủy đai trong tay kia lập tức lay động điên cuồng, miệng túi tỏa hào quang màu đen mãnh liệt. Vô số Trọng Thủy màu đen ầm ầm tuôn ra như sông lớn bại đê, rồi bỗng nhiên hóa thành một con Trọng Thủy Giao Long, toàn thân đen kịt nhào tới phía lão giả cẩm bào.

Trọng Thủy Giao Long nặng như tòa núi, thân thể uốn lượn lao nhanh đi, làm cho hư không xung quanh ông ông tác hưởng. Toàn bộ hư không đều bị trọng lực đột nhiên xuất hiện đè ép xuống làm chấn động không thôi.

Vầng mặt trời bọc quanh thân lão giả đỏ như máu. Lão ta tiến hành bí thuật hơi thở đốt máu đã đến thời khắc mấu chốt, một khi bị cắt ngang, chẳng những lãng phí tinh huyết một cách vô ích “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”, mà còn phải chịu bí thuật cắn trả, gặp trọng thương.

Lão ta vội vàng lấy tâm thần liên hệ, gọi ra một cái bảo giáp cũ kỹ màu xanh đen che chắn thân thể, đồng thời nói to với Phương Bàn:

"Phương lão đệ, giúp ta..."

Lời còn chưa dứt, thân ảnh thanh niên áo đen bỗng nhiên hư hóa. Một phân thân đã vung tay lên, một thanh trường đao màu đen đột nhiên chém ra ngoài.

Lại có hai nhân ảnh khác nhoáng một cái chợt hiện ra, kéo lê từng vệt hư ảnh đứt quãng ở giữa không trung, cấp tốc lướt đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập như không nhìn thấy công kích của Phương Bàn, tay mạnh mẽ

thúc giục pháp quyết, điều khiển Trọng Thủy Giao Long tăng tốc lao thẳng tới Phong Khiêm Chi.

Lúc trước luyện chế Trọng Thủy Văn Lôi, cần tiến hành khống chế bất đồng về độ tinh chuẩn của Trọng Thủy mà số lượng dòng suối Trọng Thủy cần khống chế lớn gần như nửa cái hồ, nên hắn cần Tiên linh lực sung túc hơn nữa và phải toàn bộ tinh thần quán chú.

Thân thể Trọng Thủy Giao Long đen thui xông lên lao xuống, va chạm với thanh trường đao màu đen của phân thân Phương Bàn đi trước, chỉ phát ra một tiếng "Phốc" trầm đục, liền nuốt sống đao ảnh.

Sau một khắc, đầu Giao Long ngẩng cao, thoáng cái xông vào tên Phong Khiêm Chi. Lúc này từ trong cơ thể lão ta đang tuôn ra mặt trời màu đỏ máu.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang rất to.

Thân thể lão giả như bị núi cao đập vào, thân hình rơi thẳng xuống. Huyết quang toàn thân lão ta bỗng nhiên tán loạn, bảo giáp cũ kỹ trên thân tỏa sáng hào quang, vô số phù văn xanh đen ở trên áo giáp sáng lên, rồi bỗng nhiên như bạo vũ lê hoa bắn về phía Thủy Long.

"Phốc phốc phốc..."

Một hồi âm thanh liên tục nổ ra phía dưới, thân thể Trọng Thủy Giao Long ở bên trong phù văn xanh đen lượn lờ ầm ầm tán loạn.

Giữa không trung, Hàn Lập thấy thế, khóe miệng lại nhếch lên tỏ ra vui vẻ. Tuy nhiên, thân hình hắn không hề phóng vọt tới trước dù khó khăn lắm mới tránh được đuổi giết của phân thân Phương Bàn. Mà lôi quang quanh thân lóe lên, đột nhiên hắn lao vọt trở lại phía sau.

Phương Bàn thấy thế, trong lòng chợt cảm thấy không ổn. Ba đạo thân ảnh lại đồng thời lóe lên ánh sáng màu xanh, lao tới phía biên giới không gian màu lam.

Chỉ thấy thân thể Trọng Thủy Giao Long ở bên trong vừa rồi bị phá vỡ, đột nhiên không hề dấu hiệu mà hiện ra hai mươi quả cầu màu đen, lớn chừng nắm đấm, lửng lơ giữa không trung. Nhìn chúng không thấy chút Linh lực chấn động nào ở bên trong.

Mà lúc này Giao Long biến thành Trọng Thủy đầy trời, rồi tức thì hóa thành một luồng nước lũ bay tới chỗ Hàn Lập, chui vào trong cơ thể hắn không thấy bóng dáng.

Lúc này, phía trên những quả cầu đột nhiên sáng lên từng đường vân màu bạc, rồi từng sợi tia điện cực kỳ nhỏ từ bên trong đột nhiên thấp thoáng hiện ra.

------oOo------

Chương 170: Dê tế thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Phong Khiêm Chi nhìn những quả cầu đột nhiên xuất hiện ánh chớp kia thì trong lòng cảm thấy hồi hộp. Một cảm giác không ổn tràn lên đầu lão ta.

Lão ta suy nghĩ, rồi vội vàng huy động liên tục cả hai tay, quanh thân hào quang bảo vệ tỏa ra rực rỡ. Lão ta tế ra một lượt bảy, tám pháp bảo hộ thân rạng rỡ linh quang. Từng tầng quang tráo hiện ra bên ngoài cơ thể lão.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, rồi lại tiếp tục vang lên không dứt.

Hơn hai mươi quả Trọng Thủy Văn Lôi nổ liên tục như pháo.

Từng vòng hồ quang điện màu bạc cuồng bạo tràn ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, lập tức bao phủ cả phạm vi gần ngàn trượng.

Phù văn dày đặc trên bảo giáp của Phong Khiêm Chi vừa mới thoáng hiện, lập tức bị tan biến. Đồng thời, những bảo vật hộ thân khác bị một vầng mặt trời màu đen vô cùng to lớn nuốt vào.

Một luồng sóng khí cuồng bạo như bài sơn đảo hải, lớp lớp dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng, áp súc hư không đến sụp đổ. Hư không hiện ra từng vết rạn màu đen, thấy mà giật mình.

Phía dưới, những cơn sóng lớn màu đỏ trên mặt biển bị vỡ tan, mặt biển bốc lên những luồng hơi nước màu đỏ nhạt.

Toàn bộ mặt biển trong nháy mắt đều bị trọng lực áp bách xuống tạo thành một cái hố to. Nước biển xung quanh cuốn lên cao thành con sóng màu đỏ cao mấy chục trượng, cuộn xuống phía dưới. Không gian màu lam bao phủ vùng biển cũng không chịu được cự lực này mà ầm ầm vỡ nát.

Qua mấy giây sau, động tĩnh kinh người này mới dần tan hết.

Khi chấn động của không khí lắng lại, hòn đảo nhỏ phía dưới chỉ còn lại lẻ tẻ vài hòn đá vụn nham nhở lộ ra trên mặt biển. Mặt biển xung quanh còn lưu chút chấn động, vẫn chưa yên ả mà tiếp tục cuộn lên từng lớp sóng nhấp nhô.

Trên một tảng đá nhỏ, toàn thân lão giả họ Phong đầm đìa máu me, đang nằm đó. Bảo giáp của lão ta hoàn toàn bị phá tan, trên người còn lưu lại rất nhiều mảnh rách nát của pháp bảo phòng hộ. Tuy bị thương rất nặng nhưng lão ta vẫn chưa vẫn lạc.

Thân ảnh Hàn Lập đột nhiên hiện ra ở bên ngoài ngàn trượng. Ánh mắt hắn quét qua thuỷ vực phía dưới, lập tức nhìn chằm chằm vào lão giả.

Giờ phút này, lão giả họ Phong cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Lập, trong ánh mắt lão ta tràn đầy vẻ oán độc.

Hàn Lập tràn ngập sát ý, hừ lạnh một tiếng, đang định phi xuống.

Nhưng vào lúc này, hư không xung quanh đột nhiên lóe lên thanh quang. Năm đạo thân ảnh Phương Bàn giống nhau như đúc đột nhiên xuất hiện, đao quang trong tay chúng rung lên. Thân hình chúng ở giữa không trung giao thoa lại rồi phóng tới hắn.

Năm ánh đao màu đen đồng thời trở nên như mộng huyễn, tầng tầng lớp lớp đâm thẳng tới trái tim hắn.

Hàn Lập thấy vậy, thì giảm tốc độ lại.

"Rầm" một tiếng!

Đao quang như sét đánh trúng vào lưng hắn khiến Chân Cực Chi Mô lập tức vỡ vụn, máu tươi bắn ra tung tóe, lộ ra một vết thương sâu tới tận xương.

Hàn Lập mượn cự lực này mà tăng tốc phóng thẳng đến chỗ lão giả họ Phong, đồng thời hắn lắc nhẹ cổ tay một cái. Một hạt châu lớn chừng hạt nhãn từ trong tay lập tức bắn đến đỉnh đầu lão giả.

Giờ phút này, Phong Khiêm Chi không ngừng kêu khổ. Pháp bảo hộ thân của lão ta đều đã hỏng, bản thân lại bị trọng thương, trong lúc nhất thời khó mà né tránh. Mắt thấy trên hạt châu kia lại sáng lên lôi quang thì trong mắt lão ta lập tức toát lên vẻ tuyệt vọng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lão dùng tay vỗ lên đỉnh đầu. Một mảnh kim quang tỏa ra trên đỉnh đầu, hiện ra một tên tí hon. Toàn thân nó lóe lên kim quang, định thuấn di bỏ chạy.

Nhưng một tiếng nổ vang rung trời, quả Trọng Thủy Lôi Châu mà Hàn Lập đã bỏ ra giá tiền rất lớn mua được kia, lại không có dấu hiệu nào, liền nổ tung.

Một mặt trời màu đen như tòa núi lớn đột nhiên xuất hiện, hiện ra mấy trăm luồng lôi điện màu tím xanh to hơn trăm trượng, lộ ra một cỗ lực lượng pháp tắc làm người sợ hãi.

Chỉ nghe một trận âm thanh "đôm đốp" nổ vang. Các luồng lôi điện màu tím xanh phảng phất như là những sợi roi điện trong tay thiên thần, tùy ý quất ra bốn phương tám hướng. Nguyên Anh cùng nhục thân của Phong Khiêm Chi bị cuốn vào trong đó, lập tức tan thành mây khói.

Nhưng vào lúc này, một tia thanh quang đột nhiên từ trong nhục thân bị nổ tung của lão ta phóng vụt ra, lóe lên một cái rồi thuấn di biến mất. Trong nháy mắt, nó liền chui vào trong cơ thể của Hàn Lập khi hắn đang ra sức thoát khỏi vùng nổ.

Ngay lúc Hàn Lập tiêu diệt Phong Khiêm Chi, Phương Bàn lại không tiến

lên mà còn lùi lại một chút. Trước người y chẳng biết từ lúc nào hiện ra một sợi xiềng xích màu đen, mặt ngoài hiện ra từng vòng phù văn màu đen lượn lờ không thôi.

Ngay sau đó, ánh mắt của y lóe lên, thân hình chớp liên tục phóng thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Một tiếng "ầm ầm" vang rất lớn.

Vầng mặt trời màu đen to lớn kia nổ tung một lần nữa, hóa thành một mảng hào quang to lớn màu đen, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh.

Hàn Lập và Phương Bàn khó khăn lắm mới thoát ra khỏi phạm vi bao phủ của hào quang màu đen, nhưng vẫn khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Thân hình cả hai đều có chút bất ổn, phóng thẳng lên trời.

Quanh thân Phương Bàn rực rỡ ánh sáng xanh, chân bước trên không trung nhanh gấp mấy lần. Thân hình y chớp động một cách bất thường, rồi đứt quãng biến mất, một bước đã nhanh chóng đuổi kịp Hàn Lập.

Trong lòng bàn tay y sáng rực ô quang, xiềng xích đen kịt được hắc vụ bao phủ quấn quanh cổ tay y, "viu" một cái, bắn thẳng đến bụng Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vô cùng căng thẳng, muốn tránh né cũng không kịp, vội vàng há miệng, phun ra mấy ngụm máu, quay tít một vòng quanh thân thể hắn, biến thành mảng huyết vụ lớn.

Xoẹt một tiếng!

Xiềng xích đen nhánh lóe lên xuất hiện bên trong huyết vụ.

Mà gần như ngay lúc xiềng xích chui vào, huyết vụ liền quay cuồng. Từ đó, một huyết ảnh bắn ra, sau mấy cái chớp động, liền xuất hiện bên ngoài ở ngàn dặm, rồi lại loé lên, rồi biến mất không thấy.

Huyết vụ tán loạn, sợi xiềng xích kia cũng tiêu thất vô tung.

...

Bên ngoài hơn mười vạn dặm, trên không trung của một vùng hải vực màu u lam, đột nhiên xuất hiện tia chớp sáng rực. Từ trong đó, Hàn Lập toàn thân đầy vết máu lảo đảo xuất hiện, mất thăng bằng, xém chút rơi xuống biển.

Giờ phút này, sắc mặt của hắn so với lúc trước càng thêm tái nhợt.

Hơn một tháng bỏ chạy liên tục, lại thêm tình thế cấp bách vừa rồi phải thúc giục Huyết Ảnh Độn, làm cho nguyên khí của hắn bị tổn thương không ít.

Hắn hít một hơi thật sâu, ổn định tâm thần, nuốt vào một viên Quy Nguyên Đan, sắc mặt mới trở lại bình thường một chút. Sau đó, hắn nhắm mắt lại, đưa thần thức dò vào trong đan điền.

Quả nhiên, giờ khắc này ở trên Nguyên Anh của hắn một lần nữa lại xuất hiện bốn sợi xiềng xích màu đen quen mắt. Mặt ngoài của chúng chớp động u mang, còn có từng sợi sương mù màu đen lượn lờ.

Thấy tình hình này, hắn thở dài một hơi.

May mà hắn phản ứng kịp thời, mà cái xiềng xích quỷ dị này cũng chưa thi triển xong hoàn toàn. Nếu để cho đối phương lại phong ấn Nguyên Anh thì đúng là phiền phức lớn.

Dù vậy, Tiên linh lực trong cơ thể hắn lại bị phong ấn mất một nửa.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhướng mày.

Trên Nguyên Anh lai có một tia hắc quang lơ lửng lúc sáng, lúc tối. Tia này chính là từ trên thân thể tàn phế của lão giả cẩm bào trước khi vẫn lạc bắn ra.

Đây không phải là một loại cấm chế lợi hại gì được tên kia chuẩn bị trước, mà chắc là một loại tiêu ký thần hồn nào đó.

Nếu hắn có đủ thời gian, thì có thể tự tiêu trừ toàn bộ, nhưng bây giờ đối phương hiển nhiên sẽ không cho hắn nhiều thời gian như vậy.

Có chút ý vị sâu xa chính là, khí tức toát ra trên tia hắc quang này, lại không phải của lão giả cẩm bào, mà là của thanh niên áo đen.

Hàn Lập nghĩ vậy, đột nhiên trên mặt lóe lên dị sắc, ngẩng đầu nhìn về hải vực phía trước.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn liền độn quang lao đến một chỗ sâu trong hải vực.

Sau thời gian ước chừng một nén nhang, hắn đứng trên một vùng biển, ánh mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Thần thức của hắn dò xét xuống phía dưới, trong phạm vi hơn mười vạn dặm dưới hải vực đúng là bình yên lạ thường. Dưới biển sâu, không phải là ít cá tôm, nhưng yêu thú lại chỉ lác đác, không có mấy.

Vừa nghĩ đến đây, trên người hắn bỗng nhiên sáng lên độn quang, lao vút vào chỗ có yêu thú sâu bên trong hải vực. Đồng thời, hắn thu liễm lại hơi thở, cả người như biến thành một tảng đá, lặng yên không một tiếng động lặn xuống đáy biển.

Cùng lúc đó, thần thức khổng lồ của Hàn Lập tản ra, bao phủ lại ấn ký, tầng tầng lớp lớp bao bọc nó lại, tận lực áp chế nó liên hệ cùng ngoại giới.

Không lâu sau khi Hàn Lập chìm vào đáy biển, giữa không trung lóe lên thanh quang, thân ảnh Phương Bàn từ hư không xuất hiện.

Y nhắm mắt cảm ứng một chút, nhìn xuống hải vực phía dưới.

Mặc dù đạo ấn ký thần hồn mà y lưu lại bị lực lượng nào đó áp chế, nhưng y vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được một chút.

Gặp tình huống này, trên mặt y lộ ra một tia cười lạnh. Cả người y bỗng nhiên hóa thành một đạo thanh hồng, kín đáo bay thẳng xuống dưới đáy

biển.

Với độn tốc của y thì chỉ trong chớp mắt đã xuống tới đáy biển.

Bốn phía một mảnh đen kịt, yên tĩnh im ắng.

Ánh mắt của y quét nhìn bốn phía, sau đó y nhìn thấy một tảng đá lớn ở phía xa ngoài mấy trăm trượng. Y không nói hai lời, liền vọt tới, hắc quang lóe lên trong tay. Một đạo ánh đao màu đen dài mấy trăm trượng bỗng nhiên xuất hiện, hung hăng chém xuống tảng đá lớn.

Ánh đao lướt qua, toàn bộ mặt biển bị tách thành hai nửa.

Một tiếng "Oanh"!

Đao quang chém vào tảng đá lớn, nhưng tảng đá không như dự đoán sẽ bị bổ ra khiến cho Phương Bàn thấy nao nao.

Mà phía sau tảng đá lớn, đột nhiên hiện ra thân hình Hàn Lập. Hắn hóa thành một đạo hắc quang, bay ngược về phía sau, trên miệng còn mang theo một tia tiếu ý, không dễ nhìn thấy.

Hai tiếng "viu" "viu"!

Từ bên trong cơ thể Phương Bàn bay ra hai bóng người, một trái một phải. Trường đao màu đen trong tay chúng đang rung lên, lập tức hai đao quang, một trái một phải từ hai bên giao nhau, chém tới Hàn Lập.

Một ánh đao có hình chữ thập màu đen được hình thành. Trên đao chớp động khí lạnh kinh người chém về phía Hàn Lập. Những nơi nó đi qua làm cho nước biển sôi trào.

Hàn Lập dường như đã sớm chuẩn bị, hai tay dày đặc lân phiến đan chéo nhau ngăn trước người.

Một tiếng “keng” vang lên rất lớn!

Thân hình hắn bị cỗ cự lực này đánh bật ra ngoài.

Vào thời khắc này, một tiếng gầm giận dữ từ đằng xa truyền đến. Toàn bộ đáy biển lắc lư như có động đất.

Mặt đất nơi đáy biển nổ "ầm" một tiếng. Vô số đá vụn bắn ra bốn phương tám hướng. Một bóng đen khổng lồ như ngọn núi nhỏ từ dưới đất chậm rãi thoát ra, tản mát ra một cỗ khí tức cường đại làm người ta phải sợ hãi.

Mà tảng đá lớn màu đen nhìn không đáng chú ý trước đó lại chính là một u thịt bên ngoài thân của đối phương.

Phương Bàn giật mình, liền dừng truy sát Hàn Lập.

Giờ phút này, Hàn Lập nhìn về phía Phương Bàn nhếch miệng cười một tiếng. Sau đó, thân hình hắn thoắt một cái tiềm nhập vào trong một rãnh biển gần đó. Thân ảnh thậm chí ngay cả khí tức của hắn đều biến mất, vô ảnh vô tung.

Phương Bàn kêu thầm một tiếng không tốt. Trên thân thanh quang loá mắt lập tức tiêu tán, y đang định thu liễm khí tức.

Nhưng bóng đen khổng lồ đột nhiên lóe lên ánh sáng xanh, hiện ra một đôi mắt to lớn màu xanh biếc, nhìn gắt gao vào Phương Bàn. Bên trong đôi mắt xuất hiện ngọn lửa xanh lục, mang theo một cỗ sát ý đáng sợ.

Phương Bàn hơi hồi hộp một chút, xong hồi lâu cảm thấy không còn e ngại.

Giờ phút này, y đã thấy rõ bóng đen kia. Nghiễm nhiên là một con bạch tuộc màu tím đen vô cùng to lớn, chừng hơn ngàn trượng. Bên ngoài thân của nó mọc đầy các khối u màu đen to như những tảng đá lớn, lân phiến màu tím đen che kín tám cái vòi, phảng phất như cánh tay của ác ma, cuồng vũ không ngừng, khuấy cho nước biển kịch liệt quay cuồng.

Phía dưới đôi mắt màu xanh lục, nứt ra một khe hở, lộ ra một cái lỗ lớn đen nhánh, mơ hồ có thể nhìn thấy hàm răng trắng hếu. Cho dù là ai thì cũng biết một khi bị nuốt vào trong đó thì tuyệt đối không có đường sống.

"Chân Tiên cảnh hậu kỳ!" Con ngươi Phương Bàn có chút co rụt lại, tự lẩm nhẩm.

...

------oOo------

Chương 171: Bất đắc dĩ phải làm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Vèo!

Tất cả các vòi của con bạch tuộc to lớn đột nhiên thu lại chính giữa. Rồi thân hình to lớn của nó bỗng nhiên hóa thành một bóng đen mơ hồ, áp bách tới chỗ Phương Bàn.

Cảnh trên thoạt nhìn như là một ngọn núi lớn màu tím đen đang di chuyển nhanh chóng dưới đáy biển, trông vô cùng quỷ dị.

Thân hình nó còn chưa đến thì một luồng lực áp bách không cách nào nói rõ khiến nước biển xung quanh cuồn cuộn. Một con sóng vỗ tới phía Phương Bàn khiến cho ánh sáng xanh bên ngoài cơ thể y rung động điên cuồng, thân hình y lắc lư một hồi, rồi như là bị cự nỏ bắn, bay ngược ra xa.

Sau khi loạng choạng liên tiếp mấy bước, Phương Bàn mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Mà con bạch tuộc to lớn kia thình lình đã xuất hiện ở một chỗ cách y chưa tới trăm trượng. Tám cái vòi hung hăng đánh tới, xẹt qua nước biển tạo thành từng vệt sáng như tuyết, phát ra âm thanh nổ vang như sấm rền.

Phương Bàn tuy kinh nhưng chưa loạn. Ánh sáng xanh lóe lên trên người y, lập tức hóa thành năm cái thân ảnh giống nhau như đúc, phóng nhanh như điện tán loạn ra bốn phía.

Con bạch tuộc to lớn bay vụt tới nhưng tám cái vòi hơi chậm lại, dường như không ngờ Phương Bàn còn có ngón này. Nhưng chỉ sau một khắc, tám cái

vòi vẫn mang theo xu thế “vạn quân tiến đánh” ầm ầm đập xuống.

Lập tức loạn thạch bắn tung tóe, quật cho mặt đất dưới đáy biển thành mấy cái mương rất sâu, dài đến mấy trăm trượng.

Mà Phương Bàn biến thành năm phân thân thừa dịp này tránh thoát khỏi nguy hiểm do cái vòi quất tới trong chớp nhoáng, rồi phóng nhanh như điện lên trên mặt biển.

Con bạch tuộc to lớn tức giận gầm lên một tiếng, hai mắt lóe vằn lên tia xanh lục, há cái miệng lớn ra.

Một tiếng "xoẹt xoẹt", bắn ra năm luồng lôi điện màu tím đen, to cỡ thùng nước.

Năm luồng lôi điện màu tím đen nhìn bề ngoài bình thường không có gì lạ, nhưng tốc độ lại cực nhanh, hơn xa lôi điện bình thường. Chúng lóe lên đuổi theo, chuẩn xác bổ vào trên người năm phân thân Phương Bàn.

Năm tiếng nổ tung vang lên!

Trong đó, bốn phân thân Phương Bàn trong ánh điện màu tím đen vỡ vụn biến mất, chỉ còn lưu lại một chân thân ngoài cùng bên trái. Y bị bắn ra phía trước, “ộc” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Tuy nhiên, y dường như cũng không bị thương quá nặng, xoay một vòng liền ổn định lại thân thể.

Nhưng quần áo phía sau lưng y rách ra một mảng, lộ ra một kiện nội giáp màu vàng đậm, bề mặt phủ đầy lân phiến màu vàng đậm.

Giờ phút này, cái nội giáp này bị đánh lên một vệt sâu, lân phiến phía trên cũng vỡ vụn không ít, nghiễm nhiên tổn hao nhiều linh tính, nhưng cuối cùng cũng không bị đánh thủng.

Phương Bàn thấy vậy, hầu như không chút nghĩ ngợi, lại hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt, dùng tốc độ không thể tưởng tượng bay tới phía trước.

"Rống!"

Con bạch tuộc to lớn rống lên một tiếng phẫn nộ, tám cái vòi lắc lư liên tục. Thân hình nó lại một lần nữa hóa thành một bóng đen mơ hồ, gắt gao đuổi theo đằng sau đạo thanh hồng.

Tốc độ của nó ở trên biển cực nhanh, so với Phương Bàn cũng không chậm hơn nhiều.

Cả hai một đuổi một chạy, lập tức biến mất ở phía xa, nước biển chậm rãi khôi phục bình yên.

Lúc này, thân ảnh Hàn Lập mới từ trong cái khe dưới đáy biển bay ra, nhìn về hướng Phương Bàn cùng con bạch tuộc to lớn bay đi. Trong mắt hắn hiện lên vẻ chần chờ.

Ngay sau đó, hắn lại hóa thành một đạo thanh ảnh, bay theo hướng đó.

Kế hoạch trước mắt xem như thành công sơ bộ, nhưng thực lực hải thú này tuy mạnh, chưa hẳn có thể lấy được mạng Phương Bàn nên vẫn không thể khiến hắn hoàn toàn yên tâm.

Giờ phút này, độn tốc của Hàn Lập thua xa Phương Bàn cùng con bạch tuộc to lớn kia. Bây giờ, hai bọn kia cũng đã sớm bay ra phạm vi cảm ứng thần thức của hắn.

Nhưng, chấn động Tiên linh lực lưu lại thật sự quá rõ ràng.

Lần theo chút ít dấu vết này, hắn bám theo một đoạn gần nửa canh giờ.

Sau một lát, thân hình hắn dừng lại.

Ngoài mấy trăm dặm phía trước, nước biển giống như sôi trào, đang điên cuồng sùng sục. Vô số vòng xoáy cuồn cuộn không ngớt. Mặc dù hắn ở đây nhưng vẫn có thể cảm nhận được từng con sóng lớn đang vỗ bờ mang theo man lực mãnh liệt.

Mà ở trung tâm có chút ít hỗn loạn, rõ ràng lại có quang cầu lớn hơn mười dặm. Bên trên quang cầu có vô số hồ quang điện màu tím chói mắt và sương mù màu đen bốc lên.

Chỗ giao thoa giữa hồ quang điện và sương mù hình thành từng vầng sáng màu tím đen, sau đó nổ tung.

Từng luồng lực lượng hủy thiên diệt địa bắn ra bốn phương tám hướng, thậm chí ngay cả mặt đất dưới đáy biển đều không ngừng bị xé rách. Từng khối nham thạch đỏ sậm bị nóng chảy, bắt đầu chảy ra.

"Linh vực... Không, không quá giống. Hẳn là cùng một loại với thần thông linh vực." Hàn Lập cảm thụ được quang cầu to lớn đang tản mát ra linh áp đáng sợ, thì thào tự nói một câu. Trong nội tâm hắn không khỏi hiện lên vẻ nghĩ đến mà sợ.

Chính hắn dẫn xuất con hải thú khổng lồ này mặc dù có được thực lực khủng bố không thua Chân Tiên cảnh hậu kỳ, nhưng nó tựa hồ thuộc về một loại mãng hoang dị chủng, chưa triệt để mở ra linh trí. Nếu không ở thời điểm hiện thân, nó liền phát động thần thông linh vực như vậy, chỉ sợ chính hắn cũng gặp nạn theo rồi.

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu hắn rồi biến mất. Nó đã bị hắn vứt bỏ ra khỏi đầu.

Tiếp theo, hai mắt hắn nổi lên một tầng lam quang, nhìn quang cầu phía trước, mơ hồ có thể chứng kiến hai cái thân ảnh một lớn một nhỏ ở trong đó đang di chuyển nhanh chóng, thỉnh thoảng va chạm nhau giao phong.

Thân ảnh to lớn tất nhiên là con quái vật biển bạch tuộc kia, nhưng giờ phút này thân hình nó vốn như một tòa núi lớn lại thu nhỏ chỉ còn thân ảnh cao vài chục trượng, càng trở nên linh hoạt. Một thân ảnh khác chính là Phương Bàn.

Phương Bàn dường như ở trong không gian quang cầu, tốc độ bị hạn chế rất lớn nên ở vào hoàn cảnh vô cùng xấu, thỉnh thoảng y bị cái vòi đánh bay.

Giờ phút này, thoạt nhìn y vô cùng chật vật, sắc mặt trắng xám, tóc tai bù xù, ánh sáng xanh trên người đã ảm đạm.

Nhưng trên đỉnh đầu Phương Bàn có một bộ họa quyển màu bạc trôi lơ lửng, từ đó phun ra vô số phù văn màu bạc. Phù văn cuốn quanh người y tạo thành một màn sáng ngân phù, khiến cho mặc dù không ngừng bị đánh bay, nhưng y cũng không bị thương quá nặng.

Rầm!

Phương Bàn một lần nữa bị một cái vòi nhanh như điện đánh bay ra ngoài. Màn sáng ngân phù chợt sáng liên tục.

Trải qua thời gian dài chém giết, con quái vật biển bạch tuộc này giống như đã có chút không kiên nhẫn. Nó huy động vòi với tốc độ càng lúc càng nhanh, tần suất Phương Bàn bị đánh trúng cũng tăng theo.

Giờ phút này, trong lòng Phương Bàn khổ không thể tả.

Với tu vi hôm nay của y cũng không cách nào phá vỡ cái không gian quang cầu màu tím đen giống như linh vực này. Nếu cứ tiếp tục như vậy tuyệt không phải là kế lâu dài, một khi tiên khí trên đỉnh đầu bị phá, y chắc chắn sẽ vẫn lạc tại đây.

Vừa nghĩ đến đây, lòng căm hận của y đối với Hàn Lập càng mãnh liệt.

Vào thời khắc này, con quái vật biển bạch tuộc đang điên cuồng vũ động vòi thì đột nhiên ngừng lại, miệng bỗng nhiên há to.

Một dòng mực đen kịt phun ra với khí thế phô thiên cái địa.

Phương Bàn chỉ cảm thấy một mùi tanh hôi gay mũi đập vào mặt, trong óc trở nên mê muội.

Trong lòng của y run sợ, vội vàng thúc giục thần thức lực khu trừ những thứ khác thường trong đầu. Đồng thời, họa quyển màu bạc trên đỉnh đầu y

ô...ô...n...g một tiếng, tỏa sáng hào quang.

Vô số phù văn màu bạc từ đó tràn ra, xoay tròn hóa thành một quang thuẫn màu bạc hình cái mâm, phảng phất như một vầng trăng sáng, ngăn trên đỉnh đầu.

Tiếng "xì xì" vang lên!

Khi quang thuẫn màu bạc bị dòng mực màu đen chạm đến, mặt ngoài của nó lập tức bốc ra từng sợi sương mù, bị ăn mòn thành đầy những lỗ tổ ong.

Mảng mực lớn màu đen thẩm thấu vào, tiếp tục chụp xuống Phương Bàn.

Trong tình thế cấp bách, lập tức Phương Bàn biến đổi pháp quyết trong tay, miệng truyền ra vài tiếng chú ngữ tối nghĩa.

Phụt phụt!

Họa quyển màu bạc lập tức hừng hực bốc lên những ngọn lửa màu bạc, rồi lập tức bao phủ cả màn sáng ngân phù quanh người y.

Xa xa nhìn lại, toàn thân Phương Bàn biến thành một hỏa cầu màu bạc bốc cháy rừng rực.

Những dòng mực màu đen khuynh đảo kia vừa lao xuống ngọn lửa bạc, lập tức hóa thành từng sợi khói đen tán loạn ra.

Nhưng mà không chờ Phương Bàn nghỉ ngơi, tám cái vòi của con quái vật biển bạch tuộc đột nhiên dãn thẳng băng thành tám cây trường côn, thoáng một phát biến ảo thành trùng trùng điệp điệp côn ảnh từ bốn phương tám hướng ầm ầm đánh tới Phương Bàn.

Tiếng nổ động trời liên tiếp truyền đến!

Hỏa cầu màu bạc vô cùng run rẩy, mà ngọn lửa của họa quyển lơ lửng trên đỉnh đầu Phương Bàn càng ngày càng trở nên nhỏ lại, mắt y thấy chống đỡ không được bao lâu, liền sắp tán loạn hết, hoàn toàn biến mất.

"Không! Ta không cam lòng!"

Phương Bàn rú một tiếng, rồi đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó, lật tay lấy ra một viên đan dược màu xanh nhạt.

Đan dược này chỉ lớn chừng ngón cái, nhưng toàn thân tản mát ra từng đợt chấn động linh lực kinh người. Phía trên nó còn mơ hồ có rất nhiều phù văn màu xanh vô cùng nhỏ, tạo thành hình một con Giao Long nhỏ bé màu xanh, trông rất sống động.

Đan dược này có tên là Thanh Giao Đan. Vì đột phá Chân Tiên cảnh hậu kỳ, y bỏ ra số tiền rất lớn chuẩn bị một viên linh đan, tuy không phải Đạo Đan, nhưng giá trị không kém cỏi hơn chút nào so với Đạo Đan nhất phẩm bình thường.

Hiện giờ, y lấy đan này ra, đương nhiên cũng không phải là muốn đột phá cảnh giới.

Đan này có một hiệu quả kỳ diệu, chính là có thể kích phát tiềm lực người dùng thuốc trong thời gian ngắn có thể bộc phát ra chiến lực cường đại vượt xa cảnh giới của bản thân. Dùng đan này, người thể nghiệm sẽ ở cảnh giới cao hơn một tầng, có thể mạnh mẽ tăng tỷ lệ đột phá.

Phương Bàn không cân nhắc quá lâu, há miệng nuốt viên đan dược đang cầm trong tay.

Ánh sáng xanh vô cùng sẫm đậm ở bên ngoài thân của y lập tức tỏa rực rỡ. Khí tức của y vốn đã suy sụp nay lại là được nâng lên liên tiếp, trong nháy mắt không những khôi phục được trình độ trước kia, mà vẫn còn tiếp tục tăng cao.

Lúc này, toàn bộ tiềm lực trong cơ thể y dường như bị ép phải phát ra.

Chấn động Tiên linh lực từ trên người y bộc phát điên cuồng. Tia sáng màu xanh trên người y phảng phất sáng rực lên như ngọn lửa.

Một chùm quang điểm màu xanh sáng ngời hiện ra khắp nơi trên toàn thân y, nhấp nháy bất định, giống như hai mươi ba con mắt hấp háy không thôi.

Nhưng ngay sau đó, ở một chỗ trên thân thể y bỗng sáng lên một điểm ánh sáng màu xanh lạ thường.

Sau một khắc, hai mươi bốn quang điểm phảng phất như đồng cảm, đột nhiên đồng thời sáng ngời lên, khiến cho khí tức trên người y tăng nhanh lên một lần nữa, lại mờ mờ ảo ảo sắp xỉ đạt đến trình độ ngang bằng con quái thú bạch tuộc.

Phương Bàn đột nhiên cắn đầu lưỡi, há mồm phun ra một búng máu tươi, dung nhập vào trong họa quyển màu bạc trên đỉnh đầu.

Họa quyển vốn đã đến sát ranh giới bị hư hỏng, nhưng sau khi máu tươi của y dung nhập vào, ngọn lửa bạc bao bọc họa quyển đột nhiên bùng lên, hóa thành một hỏa cầu màu bạc lớn mấy trượng.

Phù văn màu bạc vốn đang bao bọc kia quanh người Phương Bàn đột nhiên đều cuồn cuộn bay về, nhao nhao dung nhập vào bên trong hỏa cầu.

Ầm ầm!

Hỏa cầu màu bạc lửa cháy ngút trời bay lên. Sau đó một tiếng vang rất lớn, phía dưới nổ tung.

Vô số ánh sáng bạc xen lẫn sóng khí cuồng bạo quét ra bốn phương tám hướng, cứng rắn ngăn cản côn ảnh to như núi do tám cái vòi bạch tuộc biến thành lại.

Phương Bàn thừa cơ hóa thành một đạo thanh ảnh mơ hồ, nhanh như điện bay ra phía mép ngoài quang cầu. Y chẳng biết từ lúc nào đã một lần nữa cầm trường đao màu đen trong tay.

Trong nháy mắt, y đã tới đến chỗ biên giới không gian quang cầu.

Y không nói hai lời, ánh sáng xanh bên ngoài thân tỏa ra rực rỡ, thoáng một

cái lại huyễn hóa thành bảy thân ảnh giống như đúc. Tay bảy tên phân thân đều cầm trường đao màu đen tỏa đao quang rực rỡ, mà trước đây khi tách ra chúng chưa từng có hào quang. Bảy phân thân đồng thời hung hăng lao đến phía trước, chém ra.

"Mở cho ta!"

Bảy đao quang màu đen lướt đến nửa đường đột nhiên hợp lại làm một, hóa thành một đao quang hùng vĩ lớn gần nghìn trượng, chém lên màn sáng màu tím ngăn trước người y.

Rặc rặc!

Màn sáng tím đen óng ánh chợt hiện ra một vết rạn rất sâu do bị chém, rồi vỡ vụn ra, thành một cái lỗ hổng lớn.

Phương Bàn lập tức hóa thành một vệt ánh sáng xanh, nhanh như chớp bắn ra.

Sự việc nói thì rất dài dòng, kỳ thật chỉ diễn ra qua một hai nhịp thở.

Đến khi con quái vật biển bạch tuộc đuổi theo, thì thân hình Phương Bàn đã bay ra ngoài rất xa, biến mất trong nước biển mênh mông.

------oOo------

Chương 172: Chấm dứt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Đáng tiếc."

Hàn Lập nhìn theo hướng Phương Bàn bỏ chay, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Tên kia bị kinh sợ một trận, cũng đã trọng thương nên mặc dù sẽ không bỏ qua cho hắn, nhưng ít ra thì trong một thời gian ngắn y có muốn nhưng cũng không đủ lực.

Hắn nghĩ như thế, nhìn con quái vật bạch tuộc đang nổi trận lôi đình, toàn thân hắn bỗng nhiên hóa thành một luồng u ảnh mơ hồ, ép sát mình xuống đáy biển bay về một phía xa xa.

Dưới đáy biển, hắn bay một hơi hơn mấy vạn dặm. Sau đi xác định con bạch tuộc kia không phát hiện ra tung tích của mình, liền lập tức phóng vọt ra khỏi đáy biển. Hắn lơ lửng giữa không trung, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Oanh long long!

Vô số hồ quang điện màu bạc xuất hiện, hóa thành một Lôi trận.

Âm thanh sét đánh vang rền, bóng dáng của hắn lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Một khắc sau liền xuất hiện cách đó mấy vạn dặm.

Hắn không dừng lại nghỉ ngơi, lại lập tức thi triển Lôi trận thêm lần nữa, tiếp tục truyền tống đến một chỗ khác cách chỗ vừa xuất hiện mấy vạn dặm.

Qua không biết qua bao nhiêu lần truyền tống liên tiếp như thế, cuối cùng Hàn Lập cũng dừng lại trên không của một hòn đảo không người có diện tích không lớn lắm.

Hắn lật tay lấy ra một đống trận kỳ, trận bàn lớn. Hắn tìm một mảng đất trống, sử dụng những món đó cùng vài thứ khác trên đảo, tốn hơn nửa ngày mới có thể bố trí ra đại trận Tinh Thần, giống hệt trận pháp Tinh Thần trên đảo Ô Mông.

Xung quang đảo nhỏ, hắn thi triển mười trận pháp phòng hộ, bao phủ tầng tầng lớp lớp lên toàn bộ hòn đảo. Phòng hộ rất chặt chẽ dù là Chân Tiên hậu kỳ đến đây, cũng phải tốn thời gian mới có thể phá vỡ được.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm. Hắn khoanh chân ngồi xuống giữa đại trận Tinh Thần trên hòn đảo.

Không lâu sau, từng tầng hào quang các màu thay phiên nhau xuất hiện, bao phủ toàn bộ hòn đảo vào bên trong, nhìn cực kỳ bắt mắt.

Nhưng cũng may là chỗ này là một hải vực vô cùng hoang vu, đến một bóng người cũng chẳng có thì không cần phải lo lắng là sẽ có người có ý xấu ngấp nghé.

Trời chuyển nhanh về đêm, các ngôi sao đã bắt đầu xuất hiện.

Trên đảo hiện ra một mảnh tinh quang sáng chói, màn sáng cấm chế xung quang cũng không thể che giấu được.

Từ trên không trung, vô số ngôi sao chiếu xuống, ngưng tụ thành bảy cột trụ sáng chói tinh quang, giáng xuống đảo.

Tiếng ù ù trầm đục vang lên trên đảo, lúc nhanh lúc chậm, âm thanh vang xa mấy chục dặm.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã hơn hai tháng.

Màn sáng bao trùm toàn bộ đảo nhỏ bỗng phát ra âm thanh "Oanh" rồi biến mất. Bóng dáng Hàn Lập hiện ra, hắn đang cầm trong tay một sợi xiềng xích màu xanh đen, dài cỡ cánh tay.

Lần này, Nguyên Anh của hắn không bị phong ấn hoàn toàn, cộng với kinh nghiệm lúc trước nên chỉ tốn gần một tháng là phá vỡ được phong ấn của sợi xích. Nhưng mà, bây giờ trên mặt hắn không có vẻ vui mừng chút nào.

Về cái ấn ký bên trong cơ thể, hắn dùng bất cứ thủ đoạn gì cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn.

Thời gian trôi qua, sau khi Phương Bàn hồi phục thương tích thì sẽ có khả năng lại đuổi theo hắn thêm lần nữa.

Nhưng mà, đến bây giờ đối phương vẫn chưa xuất hiện, làm cho trong lòng hắn mơ hồ có chút bất an, không thể diễn tả được.

Hắn im lặng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt chớp động.

Sau một lát, hắn hít một hơi thật sâu, hình như là đã quyết định làm chuyện gì đó. Hàn Lập thu hồi lại trận kỳ, trận bàn bố trí trên đảo nhỏ. Sau đó, hắn liền hóa thành một đạo thanh hồng bay về một phía xa.

…

Thời gian trôi qua nhanh chóng, nháy mắt đã hơn ba tháng trôi qua.

Trên đại lục Hoang Lan, bên trong một mảnh sơn mạch chạy dài không đứt, một tiếng thét mừng rỡ đột nhiên vang lên.

Tiếng thét đinh tai nhức óc vang dội, giống như có thể xuyên thủng trời cao.

Một khắc sau, một vệt thanh quang chói mắt lóe lên tại một chỗ bên trong sơn mạch, nhoáng một cái liền biến mất, sau đó lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện giữa không trung.

Bên trong thanh quang, là một tên thanh niên mặc trang phục màu đen, hai

mắt chớp động tinh quang.

Chính là Phương Bàn.

Lúc này, chỗ y xuất hiện, tàn ảnh của vệt thanh quang lưu lại đang chậm rãi tan đi.

“Ha ha, thật là trời giúp ta! Không nghĩ tới sử dụng viên Thanh Giao Đan trong thời khắc sinh tử lại có thể giúp ta đả thông khiếu thứ hai mươi bốn!” Phương Bàn cười điên cuồng, nói to.

Trong lúc y nói, từng luồng uy áp khổng lồ từ trên người tỏa ra.

Giờ phút này, y chỉ cần giơ tay, nhấc chân cũng đều phát ra uy thế lớn lao, cơ thể giống như là đã thoát thai hoán cốt. Y đã hoàn toàn chính thức bước vào Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

Y mừng rỡ cảm nhận biến hóa bên trong cơ thể, sau một hồi lâu mới dần bình tình trở lại, khẽ nhếch môi cười lạnh.

“Hàn Lập, cứ trốn thỏa thích đi. Cuối cùng thì ngươi cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu!”

Lời nói còn chưa kịp dứt, thì thân hình của y đã hóa thành một vệt thanh hồng mờ ảo, dùng tốc độ nhanh khủng khiếp bay về phía Đông.

Lúc này, trên không trung tại một khu rừng cách chỗ đó không biết bao nhiêu vạn dặm, một vệt độn quang đang vô cùng nhanh chóng trốn về phía trước. Chính là Hàn Lập.

Sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên cực kỳ âm trầm.

Lúc nãy, ấn ký trên Nguyên Anh trong cơ thể hắn vốn đã yên lặng rất lâu, đột nhiên xao động rồi kích phát.

“Cuối cùng đã đến… Cũng nên chấm dứt rồi…”

Hắn thì thào trong miệng, thanh quang trên người phát ra mạnh mẽ. Hắn phi độn về phía trước nhanh hơn.

Mặc dù đã sử dụng toàn lực để phi độn, nhưng mà gần nữa tháng sau, một luồng khí tức quen thuộc đột nhiên xuất hiện bên trong phạm vi cảm ứng thần thức của hắn, rồi nhanh chóng rút ngắn khoảng cách hai bên.

"Hóa ra thời gian dài lúc trước y không xuất hiện là do đột phá. Chuyện này có chút khó giải quyết…"

Hàn Lập nhướng mày, sắc mặt trở nên âm trầm bất định, nhưng tốc độ phi độn thì không chậm chút nào.

Không lâu sau, khoảng cách của hai bên còn chưa đến vạn dặm.

Giờ phút này, hai tay Hàn Lập mới bấm niệm pháp quyết, điện quang màu bạc trên người tỏa ra mạnh mẽ, có thể dễ dàng thấy được đang sắp ngưng tụ thành một Lôi trận.

Phương Bàn ở phía sau hơi híp mắt, thanh quang quanh người phát ra mạnh mẽ. Vô số phù văn màu xanh xuất hiện.

Thân hình của y đột nhiên hóa thành một huyễn ảnh màu xanh, tốc độ tăng lên gần như gấp đôi. Trong miệng y phát ra một tiếng thét dài như long ngâm.

Ô...ô...n...g!

Một tiếng thét kỳ dị nhanh chóng khuếch tán ra ngoài. Hư không hiện ra từng điểm gợn sóng, lập tức tràn ra mấy ngàn dặm xung quanh.

Hàn Lập nghe âm thanh này thì đầu óc trở nên mê man. Lôi điện màu bạc quanh người hơi dừng lại.

Tuy rằng, chưa đến một khắc hắn đã khôi phục, nhưng mà huyễn ảnh màu xanh kia đã đuổi gần đến nơi, còn cách hắn không xa lắm.

Bụp bụp!

Một đao quang sáng chói lao đến nhanh như chớp, chém lên phía trên Lôi trận.

Trận pháp màu bạc giống như là đậu hũ yếu ớt, bị đao quang màu bạc nhanh như chớp chém trúng, liền ầm ầm tan rã.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, thân hình đột nhiên hạ xuống, tránh thoát được đao quang kia xẹt qua trong tích tắc. Toàn thân hắn phóng ra ánh vàng mãnh liệt, làn da toàn thân mọc ra vô số lông vàng, hóa thành Sơn Nhạc Cự Viên.

Khó khăn lắm hắn mới có thể biến thân được thì huyễn ảnh màu xanh đã ngăn ở phía trước, run lên rồi ngưng tụ lại.

Ngay lập tức, một quyền khổng lồ màu vàng mang theo một luồng man lực đáng sợ phóng đến, khiến cho hư không xung quanh chấn động kịch liệt.

Thân hình Phương Bàn lóe lên một cái rồi lập tức lướt sang ngang mấy trượng, hời hợt tránh khỏi quyền ảnh màu vàng.

Tiếp theo, thân ảnh kia trở nên mờ ảo, liền biến thành ba tên Phương Bàn.

Một tên Phương Bàn khẽ cử động cánh tay, một vệt đao quang óng ánh hiện ra, chém xuống cách tay của Cự Viên, rồi xuyên qua nó.

Xoạt!

Một vết thương to lớn xuất hiện, máu tươi tuôn ra.

Lúc trước, phòng ngự của Cự Viên có thể ngăn cản được đao quang, nhưng hiện tại chỉ như giấy, như bùn.

Hai tên Phương Bàn còn lại thì nhanh như chớp đánh lên thân thể của Cự Viên. Hai vệt đao quang chém lên ngực và cổ của Cự Viên.

Kim Mao Cự Viên hét lớn, thân hình nhanh chóng phình to. Bộ lông toàn thân nổi lên từng ánh hào quang màu vàng giống như hồ quang điện.

Vô sô sợi lông màu vàng thình lình bay ra, hóa thành vô số tia chớp màu vàng dày đặc, bắn ra khắp bốn phương tám hướng, tiếng rít phá không đáng sợ vang lên, khiến cả hư không chấn động.

Sắc mặt ba tên Phương Bàn biến đổi, không thèm quan tâm mà vẫn tiếp tục công kích. Đồng thời, thân hình cả ba nhoáng cái bắn ngược về sau, ngưng tụ ra thanh quang quanh người, tạo thành một cái vòng bảo hộ màu xanh.

Vô số sợi lông màu vàng đâm trúng vòng bảo hộ, phát ra âm thanh liên miên không dứt như mưa rơi rào rào!

Vòng bảo hộ màu xanh bị công kích điên cuồng, nhưng không hề bị vỡ vụn. Tuy vậy, những sợi lông màu vàng có ẩn chứa sức mạnh bên trong nên vẫn đẩy vòng bảo hộ lùi lại một chút.

Kim Mao Cự Viên không tiếp tục công kích, thân thể to lớn của nó lăn một vòng, hóa thành một con Lôi Bằng có hồ quang điện màu bạc quấn xung quanh.

Hồ quang điện màu bạc sáng ngời, mội tiếng sét rền vang. Thân ảnh Lôi Bằng biến mất rồi xuất hiện ở phía trước mấy ngàn dặm.

"Đừng hòng chạy trốn!"

Phương Bàn gầm lên. Ba phân thân lập tức dung nhập làm một, hóa thành một vệt thanh ảnh đuổi sát phía sau.

Nhưng mà, Lôi Bằng màu bạc hoàn toàn không tiếc tiêu hao Lôi điện lực bên trong cơ thể, sử dụng toàn lực thi triển thuật lôi độn, nhanh như chớp mấy lần thoát khốn, miễn cưỡng bỏ xa Phương Bàn mấy vạn dặm.

Sau đó, vô số hồ quang điện màu bạc to lớn xuất hiện trên người của Lôi Bằng, ngưng tụ với nhau tạo thành một Lôi trận lập lòe ngân quang.

Xa xa phía chân trời, một vệt thanh hồng đang bay đến vô cùng nhanh chóng.

Một tiếng sét rền vang. Khi vệt thanh hồng vừa đến thì trong nháy mắt, thân ảnh Lôi Bằng bao phủ bên trong điện quang màu bạc biến mất, không thấy tung tích.

Vệt thanh hồng lóe lên, thân ảnh Phương Bàn hiện ra. Sắc mặt của y có chút âm trầm, nhưng lát sau liền cười lạnh.

Hàn Lập tiêu hao một lượng lớn Lôi điện lực bên trong cơ thể như vậy, chỉ sợ sẽ không thể dùng được bao lâu nữa, rồi cũng sẽ cạn, đến lúc đó, chỉ có nước chết.

Phương Bàn nghĩ như vậy, lập tức biến thành một vệt thanh hồng, mau chóng đuổi theo.

Ba ngày sau.

Tại một mảng rừng cây cối xanh ngắt, một ngôi miếu cổ nhỏ được xây bằng gạch xanh, khá cũ kỹ, nằm yên bình trên núi. Bên ngoài, nước sơn màu đỏ thắm trên tường đã bong tróc gần như không còn gì. Từng mảng bong tróc lật lên giống như vảy vỏ cây già.

Cửa gỗ đã bị mất một cánh từ lâu, cánh còn lại thì coi như còn sử dụng được, ở giữa có một khe hở rộng cỡ nửa người.

Nhìn xuyên qua khe hở có thể thấy được hương hỏa bên trong miếu đã sớm lụi tàn từ rất lâu. Khắp nơi trong miếu đều có bụi bặm và mạng nhện. Đá xanh trải trên mặt đất cũng mọc ra một lớp rêu xanh rất dày.

Pho tượng bên trong miếu, ngồi nghiêm chỉnh giữa nội đường, còn cái đầu thì lại ở một góc của ngôi miếu.

Phía sau đầu pho tượng, một nam tử áo báo xanh đang ngồi tựa lưng vào, sắc mặt mệt mỏi. Chính là Hàn Lập.

Đúng lúc này, hình như hắn cảm nhận được cái gì đó, hắn ngước đầu, theo vô thức nhìn lên trời qua lỗ hổng trên nóc miếu cổ. Chỉ thấy bầu trời trong xanh, nắng sớm.

Hắn không nói gì, liền bay lướt ra ngoài. Ở giữa không trung liền hóa thành một vệt điện mang màu bạc, nhanh chóng trốn đi.

Ở phía sau, cách đó hơn ngàn dặm, một vệt thanh quang cũng lập tức theo sát.

Hai vệt hào quang một bạc một xanh đang rượt đuổi nhau giữa không trung, trong chớp mắt đã bay qua mấy chục ngọn núi

Tiên linh lực bên trong cơ thể Hàn Lập cuồn cuộn tràn ra, tiêu hao nhanh chóng khiến cho tốc độ phi hành của hắn đã tăng đến cực hạn. Dưới tình huống không sử dụng Lôi điện, hắn nhanh chóng bị Phương Bàn rút ngắn khoảng cách. Trong chốc lát, hai bên chỉ còn cách nhau chưa đến hai nghìn dặm.

Nhưng vào lúc này, phía xa tầm mắt của hắn xuất hiện dãy núi hình bán nguyệt. Hắn nhìn lướt qua một lượt, rồi lao xuống một ngọn núi màu trắng.

Khi hắn đáp xuống đỉnh núi thì không bao lâu sau, từng làn sương mù màu trắng nồng đậm lập tức bốc lên đỉnh núi. Trong chốc lát, màn sương mù đã bao phủ toàn bộ ngọn núi và cả những ngọn núi gần đó vào bên trong.

------oOo------

Chương 173: Như thật như ảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hàn Lâm Nhi & Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Ở nơi tràn ngập sương mù kia, ẩn hiện những vầng hào quang bàng bạc phủ trên các tòa cung điện đình đài lầu các tinh xảo tuyệt luân. Mà ngay giữa những ngọn núi cao là những cây cầu bạch ngọc cực kỳ mỹ lệ. Chúng đan xen vào nhau tạo nên một cảnh tượng như chốn bồng lai.

Khung cảnh này vừa xuất hiện, chợt một đạo độn quang màu xanh từ xa bay tới, dừng lại ngay bên trên. Từ trong đó, thân hình Phương Bàn hiện ra, y nhìn về các cung điện sống động bên dưới, hừ lạnh một tiếng mới nói:

"Hừ, xem ra nửa năm qua ngươi cũng không nhàn rồi, ta cũng muốn xem ngươi còn chiêu trò gì!"

Nói xong, y nhảy lên, bay thẳng tới một tòa cung điện, chìm vào làn sương mù trong cơn mưa lất phất, dừng lại nơi đỉnh núi.

Phương Bàn nhắm mắt lại, con ngươi bên dưới không ngừng chuyển động.

Chỉ chốc lát sau, y khẽ ồ một tiếng rồi mở mắt ra.

Y phát hiện rằng hiện giờ y không thể cảm ứng thấy vị trí cụ thể của Hàn Lập nữa, chỉ có thể đoán được hắn đang ở gần đây mà thôi.

Tiếp đó, đôi mắt y chỉ run nhẹ, thân hình không di động, bóng dáng lại mờ dần đi. Ngay sau đó, sáu phân thân giống hệt bản thể y mau chóng bay ra.

Bảy tên Phương Bàn lập tức hóa thành bảy bóng xanh bay về bảy hướng khác nhau.

Chỉ thấy bảy tên này lao nhanh qua các tòa cung điện ngập tràn tiên khí, thân ảnh liên tục thoáng ẩn hiện, chỉ một lát sau đã về tới nơi ban đầu.

Bảy tên này tâm ý tương thông, nhưng đều không thu hoạch được gì cả.

Đúng lúc này, chợt một tên Phương Bàn hình như chú ý tới điều gì, lập tức xoay người cúi xuống, tay chạm nhẹ xuống đất.

"Đây là... Trận trong trận!" Y từ từ thu tay, đứng dậy nhíu mày nói.

Vừa dứt lời, bảy người bọn chúng chợt quay lại, đưa lưng về phía nhau, tạo thành một vòng tròn.

Tiếp đó, thân hình bảy tên khẽ động, trường đao trong tay vung ra, tạo thành bảy đạo đao quang ập xuống bốn phương tám hướng.

"Vù vù vù..."

Cuồng phong nổi lên, bảy đạo đao ảnh xoắn vào nhau, tạo thành vô số đao ảnh, tựa một đóa sen màu đen đang từ từ bung cánh hoa là những đao ảnh, rồi xoay tròn bay lên trên cao.

Không gian bên trên chợt chấn động, dưới đóa sen sắc bén kia, những tòa lâu quỳnh điện ngọc lập tức bị xé rách, hào quang chao đảo, vặn vẹo biến hình.

Ngay sau đó, những tiếng "Phốc phốc" vang lên, cung điện xung quanh mờ đi rồi biến mất hẳn, làm lộ cảnh tượng bên trong ra.

Chỉ thấy đỉnh núi dường như đã bị ai đó cắt qua, dưới đất rải những phiến đá bạch ngọc, bên trên điêu khắc những phù văn kỳ dị, mà phù văn nơi trung tâm lại khắc một đồ án hình thú quái dị.

Bốn phía là hơn mười cây cột đá màu trắng cao hơn mười trượng bên trên khảm nạm rất nhiều tinh thạch màu sắc hình dạng khác nhau, thoạt nhìn vô cùng rực rỡ và đẹp mắt.

Lúc này, bảy phân thân của Phương Bàn lại hợp làm một thể, y đảo mắt liếc những hào quang tinh thạch chói lóa kia, trên mặt hiện ra chút hoảng hốt. Y chợt xoay người lại, liền thấy Hàn Lập mặc một bộ áo xanh đứng cách đó mấy trăm trượng, trong tay cầm một trận bàn hình tròn, mau chóng điểm lên mặt trận bàn.

Dường như đã thấy ánh mắt của Phương Bàn, Hàn Lập khẽ ngẩng đầu, khóe miệng cong lên.

Hắn đang thúc giục một trận pháp tên là "Si Lãi Huyễn Quang Trận". Đây là một bộ ảo trận cấp cao mà mấy tháng trước hắn mới đổi được trong Vô Thường Minh, có điều chỉ có thể sử dụng một lần.

Vì thứ này, hắn đã không tiếc sử dụng toàn bộ linh thạch cực phẩm, lại thêm hai Thổ Tôn Quả, hai linh bảo phẩm cấp tương đối cao trong vòng tay trữ vật mà Cam Cửu Chân đưa cho để trao đổi mới thành công.

Nghe nói trận pháp này uy lực vô cùng lớn, cho dù là tiên nhân Chân Tiên hậu kỳ, kể cả đã tới cảnh giới viên mãn, chỉ cần không tu thành Kim Tiên mà rơi vào trong trận thì không có cách nào tự tỉnh táo lại được, chỉ có thể càng lún càng sâu, cuối cùng bị chìm đắm trong đó, ngay cả thần hồn Nguyên Anh cũng không thể thoát ra.

Có điều trận pháp này cũng có khuyết điểm lớn.

Thứ nhất, khởi động trận pháp này cần nhiều thời gian, cho nên trước đó hắn mới bày thêm một bộ Cửu Cung Thiên Càn Phù phủ bên ngoài đại trận.

Thứ hai, người điều khiển trận này nhất định phải biến bản thân thành một mắt trận, cầm trận bàn đứng bên trong trận, cùng khảo nghiệm trận pháp với người bị bao vây, đúng kiểu ngọc nát đá tan.

Đương nhiên, người khống chế trận pháp vẫn có ưu thế hơn, nếu may mắn tỉnh táo lại trước thì có thể điều khiển ảo trận, tấn công người bị vây khốn.

"Muốn chết!"

Thấy ánh mắt Hàn Lập nhìn lại, con ngươi Phương Bàn co rụt lại, thân hình chợt mờ nhạt, trường đao màu đen trong tay chỉ về phía trước như kiếm đâm thẳng vào ngực Hàn Lập.

Lúc này, trên trán Hàn Lập đã lấm tấm mồ hôi, ngay lúc trường đao Phương Bàn cách hắn khoảng trăm trượng, ngón tay hắn một lần nữa điểm lên trên trận bàn.

Phương Bàn cảm thấy hai mắt sáng lên, tiếp theo trên cột đá xung quanh hóa thành một đại tác phẩm hoa rực rỡ màu sắc nhưng lại có chút mơ hồ làm y ngắm say mê.

Không kịp phản ứng, thân thể y như xuyên qua một tầng vách ngăn vô hình, lảo đảo một cái liền xông vào một tòa đại điện có ánh sáng mờ mịt.

Ánh mắt y đảo qua các trụ ở bốn phía trong điện, trên đó đang treo các chậu than cũ kỹ, bên trong chậu là ngọn lửa xanh mượt, trong lòng y cảm thấy khó hiểu.

"Két két "

Tiếng xích sắt trà sát nhau đột ngột vang lên trong đại điện, một thanh âm khàn khàn trầm thấp nhưng rất uy nghiêm bỗng nhiên vang lên:

"Nghiệt đồ lớn mật, dám giương đao trước mặt ta. Ngươi định khi sư diệt tổ sao?"

Phương Bàn nghe thanh âm này giật mình một cái, theo bản năng hạ thanh đao xuống phía trước.

Y ngẩng đầu nhìn, thấy cách mười trượng phía trước có một gã trung niên mặc một cái áo khoác màu tuyết trắng, màu da tái xanh như cương thi, đang ngồi trên một cái ghế đen kịt. Miệng y thì thào kêu một tiếng "Sư tôn".

Nhưng ngay sau đó, y đột nhiên lắc đầu, ánh mắt một lần nữa trở nên lăng lệ.

"Ngươi không phải sư tôn ta, ngươi bất quá là ảo ảnh do trận pháp tạo ra mà thôi. " Y hét lớn một tiếng, giơ đao lên một lần nữa, nhắm thẳng vào gã cương thi.

Chỉ thấy thân y khẽ động, trong nháy mắt thân ảnh kéo dài, hóa thành hư ảnh mơ hồ trong đại điện.

Trong chớp mắt, hư ảnh phân thành bảy đạo thân ảnh giống nhau như đúc, từ bốn phương tám hướng vây gã cương thi lại.

"Nghiệp chướng, ngươi dám?"

Tên cương thi quát to một tiếng, không thấy gã ngâm tụng hay bấm niệm chú thuật gì nhưng quanh thân liền bộc phát ra một cỗ khí thế bàng bạc quét ra bốn phía.

"Két két…"

Tiếng kim loại lại vang lên, toàn bộ xiềng xích màu đen trong đại điện phủ kín gã cương thi đột nhiên như vật sống, rung lên liên hồi, rồi như một gợn sóng màu đen tràn ra bốn phía.

Bảy đạo phân thân Phương Bàn dù tốc độ nhanh như thế nào, cũng đều bị xích đen quét trúng. Chúng phun ra một búng máu, rồi té xuống đất.

"Bản tọa dạy dỗ ra đệ tử ngươi, giờ ngươi cũng muốn tạo phản sao?" Gã cương thi liếc mắt nhìn một tên Phương Bàn nằm rạp trên mặt đất, khinh bỉ nói.

Nghe vậy, trong lòng y không khỏi vô cùng kinh hãi, gã cương thi trước mặt kia cho dù khí tức hay thủ đoạn, ngôn ngữ hay khí độ, đều giống y chang vị sư tôn có một không hai của y.

Chẳng lẽ mới vừa rồi Hàn Lập bày ra cũng không phải ảo trận, mà là một loại truyền tống trận đặc thù nào đó?

Lòng kiên định trong lòng y lần đầu tiên xuất hiện dao động.

"Nghiệp chướng, còn không qua đây tự nhận cái chết?" Không chờ Phương Bàn nghĩ thông suốt, gã cương thi mở miệng quát lên.

Phương Bàn thấy vậy, thần sắc biến hóa liên tục, không khỏi chần chờ...

Lại nói lúc bị Phương Bàn cầm đao đâm thẳng tới, trong mắt Hàn lập cũng một hồi hồi mờ nhạt, rơi vào ảo trận.

Hắn cảm thấy bên tai vang lên tiếng gào thét, thân hình liền nhanh chóng phóng thẳng lên trời.

Mà giờ khắc này ở trên cao, một gương mặt khổng lồ vừa xuất hiện đang dần dần trở nên mờ nhạt không thấy bóng dáng. Sau đó ánh sáng màu tím lóe lên chói mắt, một khe hở màu trắng rất dài từ từ hiện ra, bên trong mơ hồ truyền ra một hồi Phạm âm.

"Tiên giới chi môn!"

Ta đang ở... Đây là Độ Kiếp phi thăng?

Hàn Lập dù thế nào cũng không thể ngờ đến, ảo cảnh mà hắn phải đối mặt lại là một lần nữa trải qua lôi kiếp phi thăng.

Đang trong lúc kinh ngạc, hắn chợt nghe một tiếng sấm sét từ trên đỉnh đầu truyền xuống, một luồng hồ quang bảy màu vô cùng lớn từ trong miệng gương mặt khổng lồ nhạt nhòa hơi rung rồi giáng xuống hắn.

Khí tức cuốn đến như muốn hủy thiên diệt địa!

Hàn Lập vô ý thức vung tay lên, lập tức tuột tay bắn ra liên tiếp lôi hỏa màu vàng, nghênh đón luồng hồ quang bảy màu kia.

Hắn vừa cúi đầu, liền thấy trong tay mình đang nắm một thanh kiếm dài màu xanh xẫm, trên thân kiếm truyền đến cảm giác gần gũi, thân thiết.

Chính là thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm!

Cảm thụ được uy áp từ đỉnh đầu truyền xuống, Hàn Lập do dự một chút liền rung cổ tay đang cầm thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm. Cả người hắn lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh sẫm lao vút lên trời nghênh đón.

"Ầm ầm" một thanh âm nổ vang đến tận chân trời.

Một vầng sáng diễm lệ che kín thiên không chợt hiện lên không ổn định, kịch liệt rung động, rồi tan biến.

Bỗng nhiên, thân hình Hàn Lập từ trên cao rơi xuống.

Giờ phút này, toàn thân hắn đau nhức không gì sánh được, như là than củi bị đốt cháy. Cả người hắn lộ ra kẽ nứt đỏ thẫm, thân thể như muốn nứt toác ra.

Thanh kiếm màu xanh sẫm trong tay hắn "bụp" một tiếng, liền vỡ vụn thành bột mịn, tiêu tan.

Mà trên bầu trời, gương mặt mờ ảo to lớn một lần nữa trở nên rõ nét, sắc mặt không buồn không vui, trong hốc mắt trống rỗng toát lên vẻ lạnh lùng coi rẻ vạn vật, sau đó liền trực tiếp nổ tung, rồi vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, cánh cửa Tiên giới vốn đã mở ra chợt khép lại, bên cạnh cũng đột nhiên hiện ra một khe nứt không gian rất lớn.

Xuyên thấu qua khe nứt, Hàn Lập thấy một bóng tối thâm sâu không gì sánh được, giống như có thể thôn phệ tất cả.

Ở trong đó, không có một chút ánh sáng nào, nhưng lại sinh ra một lực hấp dẫn vô cùng quỷ dị với hắn, làm cho hắn thấy thân thiết, kích thích hắn chỉ muốn tiến vào bên trong mà không cách nào ngăn được.

------oOo------

Chương 174: Chủ mưu đằng sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong & cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Giờ phút này, cả người Hàn Lập đã cháy đen thui, không còn sức sống, cũng không thể vận dụng được một chút pháp lực nào.

Hắn muốn khống chế cơ thể, nhưng lại phát hiện là đến cả một ngón tay cũng không có cách nào cử động được, đành để mặc cho thân thể trôi dạt tới cái khe nứt đen kịt kia mà thôi.

"Đây chỉ là ảo cảnh, không phải sự thật, tuyệt đối không phải sự thật..."

Hắn không ngừng nhắc nhở bản thân, khiến cho thức hải càng lúc càng dậy sóng, muốn tỉnh táo lại.

Nhưng vào lúc này, chỗ khe nứt trên bầu trời đột nhiên chấn động, từng đợt rung động diễn ra liên tiếp mà mắt thường có thể thấy được. Ngay sau đó, ba hư ảnh màu đen nhạt từ trong đó bay ra, trôi dạt về phía hắn.

Nhìn tưởng tốc độ trôi chậm nhưng thật ra lại nhanh không thể tin nổi khiến khoảng cách hai bên đã rất gần nhau.

Thân thể của hắn không thể nhúc nhích nhưng hai mắt vẫn có thể thấy được rõ ràng. Thân thể ba hư ảnh này đều hư hoá, mờ mịt như là những linh hồn không nơi nương tựa. Chỉ có mỗi cái đầu thoạt nhìn như là thật, gương mặt lại giống hắn như đúc.

"Đây là... Tâm ma? Không phải, đây là Vực Ngoại Thiên Ma..." Hàn Lập nhất thời rùng mình.

Nhưng sau một khắc, một hư ảnh Thiên Ma đã xuất hiện ngay chỗ hắn trong gang tấc, không nói hai lời, chạm vào người hắn.

Một tiếng "bành" vang lên.

Những vết rạn màu đỏ tươi trên người Hàn Lập sáng rực hào quang. Cả người hắn dọc theo vết rạn nứt toạc ra, giống như là một món đồ sứ cũ kỹ bị đập vỡ xuống đất, vỡ thành vô số mảnh.

Trong lòng kinh hãi nhưng mà hắn thình lình phát hiện, thân thể của mình tuy rằng nứt vỡ nhưng thần hồn lại tràn ra ngoài, hoá thành một hư ảnh thanh quang mờ ảo.

Nhưng mà hắn vẫn không có cách nào nhúc nhích được!

Ba hư ảnh Thiên Ma ở xung quang vừa thấy cảnh này, lập tức giống như mấy con cá mập bị bỏ đói lâu ngày thấy thức ăn. Lập tức, bọn chúng lượn qua lượn lại tuần tra bốn phía, sau đó há to miệng cắn xé hư ảnh của hắn.

Một tiếng "phốc" vang nhẹ.

Thanh quang trên thân Hàn Lập bị cắn xé, rồi từng mảng lớn bị chúng nuốt vào bụng.

Một cảm giác đau đớn không cách nào diễn tả được truyền đến. Hắn tự hỏi chưa bao giờ lười biếng rèn luyện khí lực, khả năng chịu đựng đau đớn cùng với sự nhẫn nại vượt rất xa người thường. Thế mà lúc này không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Loại đau đớn này không giống cảm giác rút xương lột da, càng không biết nó phát sinh ở chỗ đâu, nhưng lại phát hiện rõ ràng thần hồn của mình bị xé nát từng chút một, ý thức cũng ngày càng trở nên suy yếu.

Hắn có thể thấy được ba hư ảnh kia đang không ngừng xơi tái thanh quang trên người hắn. Mỗi một lần cắn nuốt, thân thể hư ảo của bọn chúng lại cô đọng một phần, sắc mặt tham lam càng lúc càng nồng đậm.

Đây... Vẫn là ảo cảnh sao?

Lúc này, Hàn Lập không có chút sức lực nào để phản kháng, trong lòng không khỏi nghi hoặc.

Lẽ nào ta thật sự vẫn chưa độ kiếp thành công? Lúc trước cái gì là Linh Hoàn giới, ai là Liễu Nhạc Nhi, cái gì là Hắc Phong Hải Vực, ai là Cam Cửu Chân... Đều là mộng ảo do Vực Ngoại Thiên Ma quấy phá ư?

Ta tự thấy mình thần thông quảng đại, được coi là Đệ Nhất Đại Thừa của Linh Giới. Thế mà vẫn không chống lại được Vực Ngoại Thiên Ma...

Mọi thứ trôi qua...

Ý thức Hàn Lập càng lúc càng trở nên mơ hồ, thanh quang quang thân hắn cũng càng lúc càng trở nên mờ nhạt, gần như đã sắp thành trong suốt, tiêu tan.

"Hàn đạo hữu, đừng chìm đắm trong ảo cảnh nữa. Ta, Vực Ngoại Thiên Ma nhưng không phải là như vậy đâu..."

Đột nhiên, một âm thanh lạnh như băng vang lên trong hư không, như một gáo nước lạnh hất thẳng lên người Hàn Lập.

Ánh mắt của hắn vốn mơ hồ, lại một lần nữa trở nên linh hoạt. Trong thần thức của hắn vang lên một tiếng quát lạnh buốt, lập tức âm thanh réo rắt vang lên như những cái dùi nhọn đâm thẳng vào tai hắn. Một cơ đau nhức xé rách thần hồn xuất hiện.

Cùng lúc đó, hư ảnh Thiên Ma đang cắn xé thân thể hắn đột nhiên phát ra những tiếng rít gào thê lương, nhanh chóng rút lui, biến mất vào hư không.

Trước mắt Hàn Lập đột nhiên sáng ngời, hắn đã tỉnh táo lại.

Lúc này, hắn vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, vẫn đang trong tư thế ngón tay đang ấn vào trận bàn đang cầm trong tay.

Ở ngay phía trước, Phương Bàn vẫn giữ nguyên tư thế đang chạy như cũ, mũi đao của y chỉ cách mi tâm Hàn Lập hơn một xích* mà thôi.

* xích: 0,33 cm

Các cột đá đồ sộ bốn phía tỏa ra ánh sáng lung linh, vẫn đang không ngừng lóe ra những tia sáng hấp dẫn lòng người, nhưng không cách nào tạo thành ảnh hưởng đối với Hàn Lập.

"Đạo hữu Ma Quang, đa tạ..." Hàn Lập vẫn còn sợ hãi, dùng tâm linh tương thông truyền âm.

"Ảo trận cỡ này thật sự quá lợi hại. Nếu không phải Thiên Ngoại Ma tộc ta vốn rất am hiểu thứ này, mà lực lượng thần thức của ngươi vốn tu sĩ cảnh giới Chân Tiên cũng không thể sánh bằng. Đổi lại là ta với thân thể bị trọng thương này, chỉ sợ hậu quả khó lường..." Ma Quang cũng thở dài một tiếng, trả lời.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, cũng không có nhiều lời, đưa tay ấn lên trận bàn đang lơ lửng giữa không trung. Âm thanh ngâm tụng chú ngữ từ trong miệng hắn vang lên.

Theo đại trận sáng rực hào quang năm màu, Hàn Lập liền phát hiện quang ảnh xung quanh luôn thay đổi. Thân ảnh của hắn xuát hiện ở một chỗ có tia sáng ảm đạm trong đại điện.

Trong tầm mắt của hắn, Phương Bàn đang quỳ gối trên mặt đất, sắc mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ. Y không ngừng dập đầu về phía trước xin tha thứ, liên tục kêu "Sư tôn tha mang, sư tôn tha mạng...", giống như là hoàn toàn không phát hiện sự xuất hiện của hắn.

Hàn Lập tiến đến vài bước, thấy phía trước Phương Bàn có một quang ảnh mờ ảo. Bên trong quang ảnh là một gã trung niên nhìn như cương thi, xiềng xích quấn đầy quanh thân. Gã với dáng vẻ cao cao tại thượng, ngồi trên một cái ghế tựa lớn màu đen.

"Nghiệt đồ to gan, dám tuỳ tiện dùng Cách Nguyên Pháp Liên. Có biết tội

của ngươi không?" Gã cương thi trầm giọng quát lớn.

Phương Bàn đang quỳ trên mặt đất, toàn thân run rẩy như bị sét đánh, vội vàng đáp:

"Khởi bẩm sư tôn, đệ tử sử dụng bảo vật này do tình huống bất đắc dĩ. Tại vì đệ tử phải đối phó với kẻ địch thực sự quá lợi hại. Năm đó, ba người đệ tử đi cùng với nhau, liều một trận thì một người chết, hai người còn lại tổn thương nguyên khí nặng nề. Lúc đó, nếu đệ tử không sử dụng Pháp Liên thì không có cách nào có thể trấn áp được kẻ đó."

Hàn Lập nghe thấy thế, trong lòng khẽ động.

Sau khi hít sâu một hơi, hắn chậm rãi bước tới trước người gã cương thi, xoay người lại rồi ngồi xuống chiếc ghế tựa lớn đen kịt. Thân ảnh, tướng mạo vừa khít hòa vào gã cương thi kia.

“Uhm, tên đó rốt cuộc là thần thánh phương nào. Vì sao phải cùng bọn ngươi đánh nhau sống chết?” Sau khi hắn trầm ngâm một lát, rồi dùng tư thế của gã cương thi, mở miệng hỏi.

“Dạ, tên này là Hàn Lập, chính là một tiên nhân từ hạ giới phi thăng. Tên này có một loại tinh hạt đặc thù ẩn chứa pháp tắc thời gian. Bọn đệ tử chính vì vật này mà truy sát hắn.” Phương Bàn liền vội vàng giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, thở dài một tiếng, dĩ nhiên là vì vật ấy.

“Uhm? Dĩ nhiên là vẫn còn có vật trân quý bậc này. Ngươi có biết hắn lấy được từ chỗ nào không?” Hàn Lập tiếp tục hỏi.

“Điều này… Tuy năm đó đệ tử liều chết đánh nhau nhưng vẫn không thể bắt được hắn. Vì thế, không thể thực hiện thuật sưu hồn, cho nên đệ tử cũng không biết.” Phương Bàn trả lời.

“Ngươi thật không biết?” Gã cương thi do Hàn Lập biến thành cau mày lại, lạnh giọng hỏi.

“Đệ tử thật sự không biết. Tuyệt đối không dám lừa dối sư tôn. Chuyện có như vậy mà không làm thỏa đáng nên đệ tử cùng một người khác đều đã bị khiển trách không ít.” Phương Bàn run giọng đáp.

Hàn Lập nghe vậy, nhẹ cả người. Sau khi trầm ngâm một lúc, hắn lại hỏi:

“Ai khiển trách? Chẳng lẽ ba người các ngươi phải nghe theo lệnh của một người mà làm việc này?”

“Điều này… Khởi bẩm sư tôn, vị đại nhân này có thân phận rất cao, hoàn cảnh cũng phức tạp không như bình thường. Đệ tử không dám nói bừa, mong sư tôn thông cảm…”

Phương Bàn còn chưa dứt lời thì đã bị một đòn rất mạnh vào ngực. Cả ngươi y bị văng ra ngoài, “rầm” một tiếng, đập vào trụ đá trong điện.

Chỉ thấy gã cương thi phất ống tay áo trắng như tuyết một cái. Một sợi xiềng xích màu xanh đen như con linh xà lập tức lao thẳng về phía Phương Bàn.

Một tiếng “phốc” vang nhỏ.

Ở trong điện, một vệt sáng màu máu vọt ra. Sợi xiềng xích màu xanh đen như là cây giáo dài đâm xuyên qua lồng ngực Phương Bàn.

Mặt Phương Bàn trắng bệch không thể tả. Y quỳ một chân chống cơ thể, cố gắng nôn ra một ngụm máu tươi đỏ thắm.

“Sư tôn tha mạng…” Y mở miệng cầu xin nhưng vẫn không dám tiết lộ danh tính của người kia.

“Chuyện cho tới bây giờ còn dám lừa gạt bản tọa. Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Hôm nay, bản tọa sẽ thanh lý môn hộ, diệt tên nghiệt đồ nhà ngươi.” Sắc mặt gã cương thi trở nên lạnh lẽo, đồng thời tiếng “leng keng” vang lên khắp toàn bộ trong đại điện.

Chỉ thấy, xiềng xích xanh đen đầy trên mặt đất rung lên, rồi trôi nổi giữa

không trung.

Phương Bàn chỉ cảm thấy áp lực như núi lớn cuồn cuộn từ bốn phương tám hướng kéo tới, khiến y có cảm giác như đang đối mặt với cái chết, thở cũng không thở nổi.

“Sư tôn tha mạng… Đệ tử nói, đệ tử nói…” Y vội vã hét lớn.

Hàn Lập thấy vậy, liền vung tay lên. Tất cả xiềng xích bên trong đại điện một lần nữa bình yên hạ xuống. Hết thảy mọi thứ đều khôi phục lại.

Ánh mắt gã cương thi do hắn hóa thân lặng lẽ nhìn Phương Bàn, yên lặng chờ y nói tiếp.

“Người năm đó ép buộc ba người đệ tử chính là…” Ngay tại thời điểm sắp nói ra tên người kia thì trong nháy mắt, hai gò má y đột nhiên vặn vẹo. Hai tay y ôm đầu kêu rên.

Rõ ràng một khí tức thần hồn kỳ dị không thuộc về Phương Bàn từ trên đầu y truyền ra, đánh thẳng vào ảo cảnh xung quanh một hồi, làm cho ảo cảnh sắp tiêu tan.

Hàn Lập kêu thầm một tiếng không tốt. Thân hình phóng vọt tới trước, thoát ra khỏi ảo cảnh.

Phương Bàn trước người hắn tuy vẫn duy trì tư thế cũ nhưng con mắt chuyển động cực nhanh, lập tức sẽ tỉnh táo lại.

Hàn Lập quyết định rất nhanh. Hắn sải bước tiến lên, nâng cằm của y lên, bóp miệng ép y há ra, rồi lật tay lấy một viên châu màu đen lớn chừng quả nhãn nhét vào.

Sau đó, hắn chuyển mình, không quay đầu lại, phóng thẳng lên trời.

Lúc này, sau một thời gian rơi vào ảo cảnh, rốt cuộc thì Phương Bàn đã tỉnh táo trở lại nhưng đã muộn.

Hai mắt của y vừa mở ra, liền ngay lúc đó một ánh lôi điện màu xanh tím phụt ra.

Một hồi âm thanh "đùng đùng" hủy thiên diệt địa vang lên cực kỳ khủng khiếp.

Một vầng mặt trời to lớn màu đen lập tức sáng rực lên. Trời đất bắt đầu chấn động kịch liệt, rất lâu vẫn không thể lắng lại.

Hàn Lập đứng trên cao vạn trượng, nhìn xuống phía dưới thấy những ngọn núi liên tục sụp đổ, đá bụi bốc mù mịt, trong lòng có vẻ bất an.

Trải qua một phen thăng trầm, rốt cuộc thì đã tiêu diệt được Phương Bàn nhưng hắn cũng không hề nhẹ nhõm.

Hắn triệu lần không nghĩ tới đằng sau ba người Phương Bàn còn có kẻ sai khiến, mà dường như còn là một kẻ rất có thân phận.

Mà kẻ này vẫn còn làm ấn ký lên thần hồn Phương Bàn. Chính cái ấn ký vừa rồi suýt chút nữa giúp y tỉnh lại từ trong ảo cảnh. Không rõ có vì thế mà kẻ này biết Phương Bàn xảy ra chuyện không. Sau này chỉ sợ đã cẩn thận lại càng phải cẩn thận hơn rồi.

Đến khi, dư chấn phía dưới dần tan thì Hàn Lập khẽ lắc mình, bay xuống.

Lúc này, trận pháp trên ngọn núi đã hư hỏng hoàn toàn. Thân thể Phương Bàn nát bét, ngay cả nửa điểm khí tức thần hồn cũng không còn cảm giác được.

Hàn Lập tìm thấy vòng tay trữ vật của Phương Bàn trong đống phế tích, rồi lại phát hiện cây trường đao màu đen dưới tảng đá lớn. Hắn thu tất cả lại, rồi thân hình khẽ động, biến thành một đạo cầu vồng vút đi, biến mất cuối chân trời.

------oOo------

Chương 175: Lôi Chu vượt biển

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi bay một mạch mấy vạn dặm, lúc này Hàn Lập mới thở dài một hơi.

Căn cứ theo tin tức lấy được từ Phương Bàn thì hiển nhiên chính hắn còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm. Nhưng cuối cùng thì uy hiếp khó giải quyết nhất trước mắt đã bị tiêu diệt.

Hắn lắc đầu, thả thần thức ra dò xét bốn phía một lượt, rồi thay đổi phương hướng nhanh chóng độn quang bay đến một phía.

Cũng không lâu lắm, hắn xuất hiện trước một tòa thành có quy mô không nhỏ.

Lúc này, Hàn Lập lại thay đổi dung mạo một lần nữa, hóa thành một thanh niên nho sinh hơn ba mươi tuổi, thu liễm khí tức tu vi. Hắn cầm một cây quạt giấy, cán gỗ đào trong tay, ung dung phe phẩy, theo dòng người xung quanh đi vào trong thành.

Thành này có tên là Quan Nguyệt, nằm ở khu vực phía Đông của đại lục Hoang Lan.

Lúc trước, khi trốn khỏi sự truy đuổi của Phương Bàn, phần lớn thời gian hắn chạy theo hướng Đông. Đúng là cũng không có uổng phí công sức.

Thành này so với thành Lâm Hải luôn trong tình trạng vắng vẻ, khác nhau rất nhiều. Về mức độ phồn hoa thì không kém nhiều so với thành Hắc Phong nhưng về độ rộng lớn thì vẫn còn thua xa.

Thành này khác với thành Lâm Hải chính là trong dòng người như thoi đưa ở xung quanh, hầu hết mọi người đều là phàm nhân không có chút tu vi pháp lực nào; tu tiên giả cũng không nhiều, phần lớn đều là Kết Đan kỳ, còn Nguyên Anh kỳ rất ít.

Đồng thời, những tu tiên giả này, không ai ngoại lệ, đều thu liễm khí tức, như là phàm nhân bình thường, đi lại lẫn lộn trong dòng người.

Trên đường tới đây, hắn cũng đi ngang qua không ít thành trì lớn nhỏ. Tuy nhiên, trừ thành Lâm Hải hoang sơ ở bên ngoài, còn tuyệt đại đa số các thành đều thuộc về Thế tục giới, phân theo các quốc gia.

Trong những thành trì đó, việc tu sĩ thu liễm khí tức, không cho phép phi hành như là một quy định bắt buộc bất thành văn ở trong thành.

Việc này là để giữ gìn trật tự của Thế tục giới.

Duy trì những trật tự này đương nhiên là do thế lực phía sau làm, chính là thế lực Tu tiên.

Đương nhiên, một thành có quy mô cỡ trung bình đều âm thầm thiết lập một vài khu vực làm phường thị ở bên trong để phục vụ các tu sĩ lưu lại.

Thành Quan Nguyệt là thành lớn nhất trong phương viên mấy vạn dặm xung quanh, nên tất nhiên cũng có phường thị.

Trong thành, phường thị nằm ở khu vực Đông Nam. Cấm chế nơi này trong con mắt của Hàn Lập mà nói thì đúng là thùng rỗng kêu to. Hắn đi rất nhanh, dọc theo con đường lớn có cửa hàng mọc san sát thẳng tới một tòa tháp cao, được xây bằng những viên đá lớn màu trắng.

Tháp này cao chừng mấy chục trượng, nhìn cũng có chút hùng vĩ. Khi ánh nắng chiếu rọi, toàn thân tháp tỏa ra một những tia hào quang óng ánh, vô cùng bắt mắt.

Nơi này chính là chỗ đặt đại trận truyền tống của thành Quan Nguyệt.

Ở gần tòa tháp lớn màu trắng, còn có một tòa đại điện tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Chính là tiên sạn*của thành này.

*Tiên sạn: Khách sạn của tiên nhân

Hàn Lập cất bước vào trong tháp lớn màu trắng. Ở trong đại điện tầng một, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn chính là năm cái đại trận truyền tống đứng cách nhau không quá trăm trượng, phân bố khắp cả đại điện tạo thành một vòng tròn. Bên cạnh mỗi cái đại trận đều có một tu sĩ mặc kim bào.

Trên áo bào đều thêu đồ án Kim Long, nên có thể biết những người này đều thuộc về thế lực tiên cung.

Mà bên cạnh mỗi truyền tống trận đều có mấy tu sĩ đang đứng thưa thớt, dường như đang chờ cái gì đó.

Ánh mắt Hàn Lập liếc qua một chút, rồi trực tiếp đi tới cái truyền tống trận ở giữa.

"Vị đạo hữu này, xin mời tới bên kia giao nạp linh thạch trước, rồi nhận lấy một cái truyền tống phù. Chờ đủ số lượng là có thể truyền tống." Không đợi Hàn Lập mở miệng, một thanh niên kim bào mỉm cười, nói.

Hàn Lập nhìn theo chỗ thanh niên chỉ, thấy nơi đó có một cái bàn đá rất dài. Sau cái bàn có một lão giả mặc kim bào đang ngồi, trước cái bàn còn có mấy người đang xếp hàng.

Mà lúc này người xếp đầu tiên lấy một lệnh bài màu vàng cùng một túi nhỏ linh thạch đưa ra.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi động. Lúc này, hắn quay người rời khỏi đại điện truyền tống.

Hắn đi vào một cái hẻm nhỏ không một bóng người ở gần đó, yên lặng đi dạo một vòng, đi tới lúc cả người đã biến thành một người trung niên có da mặt khô vàng, hắn liền đi thẳng vào trong tiên sạn, tới chỗ làm tiên lệnh.

"Báo danh tính, nơi xuất thân." Một lão giả hỏi đầu hỏi.

"Lệ Phi Vũ, xuất thân núi Lung Ngọc." Hàn Lập bình tĩnh đáp.

Lúc trước, hắn lấy thân phận Liễu Thạch, xuất thân từ thành Lâm Hải. Nếu có người tận lực muốn điều tra việc này, chưa chắc không thể điều tra được. Vì vậy, tiếp tục sử dụng thân phận này sẽ không an toàn, nên tốt hơn là thay đổi.

Sau một lát, Hàn Lập đi vào trong tháp lớn đá trắng một lần nữa, rồi cũng rất nhanh đã đến lượt hắn.

"Truyền tống đi nơi nào?" Lão giả mặc kim bào tiếp nhận tiên lệnh do Hàn Lập đưa tới, mặt không thay đổi hỏi.

"Thành Hồng Hồ." Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, trả lời.

...

Thành Lôi Minh ở bờ biển cực Đông của đại lục Hoang Lan, xa hơn nữa chính là Bắc Hàn Tiên Vực, tiếng tăm lừng lẫy đại dương Lôi Bạo.

Thành này chiếm diện tích cực lớn, lại là đầu mối then chốt ở bờ biển. Nếu muốn vượt qua đại dương Lôi Bạo, tiến đến đại lục khác, các tu sĩ cấp cao đều sẽ tụ tập tại đây.

Có được vị trí địa lý ưu thế như vậy, thành Lôi Minh tất nhiên là phồn hoa dị thường. Tuy không nói là đại thành đệ nhất đại lục Hoang Lan, nhưng cũng có thể xếp vào một trong năm vị trí đứng đầu.

Chịu ảnh hưởng của đại dương Lôi Bạo, bầu trời trên thành quanh năm tối đen như mực do bị rất nhiều tầng mây đen dày đặc bao trùm, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những tia chớp rất to sáng rực xuyên qua cả mây, phát ra âm thanh “đùng đùng”.

Ngoài ra, trong thành cứ cách vài dặm lại có một câyđại thụ thông thiên, mỗi một cây đều cao ngàn trượng. Toàn thân cây đều có màu tím sậm, lá

trên cành cây ẩn hiện hoa văn hình tia sét.

Cây đại thụ màu tím có cành lá vô cùng tươi tốt, phảng phất một cái dù to lớn màu tím chống lên vậy. Giữa chúng kết nối liên kết lẫn nhau khiến cho phía trên cả tòa thành trì bị những cành lá màu tím xum xuê này che kín mít.

Những cây đại thụ màu tím này tên là Cức Lôi Thụ, có năng lực hấp dẫn và dự trữ lôi điện lực, nên cũng không sợ bị sét đánh.

Phía trên đại dương Lôi Bạo quanh năm có sấm chớp mưa bão đáng sợ. Thành Lôi Minh ở gần hải vực Lôi Bạo nên cũng thường xuyên bị tác động. Nếu không có những Cức Lôi Thụ này, chỉ sợ thành Lôi Minh đã sớm bị phá hủy hầu như không còn.

Trừ cái đó ra, cây này còn có thể dùng lôi điện lực dự trữ chuyển hóa thành Lôi quang, cung cấp Lôi quang chiếu rọi tòa thành liên tục cả ngày đêm.

Cho nên, ở trong thành Lôi Minh không phân biệt ngày đêm.

Trong trung tâm thành, một đại điện trong tầng thứ nhất của tháp lớn màu tím có hơn mười cái truyền tống trận lấp loé không ngừng, truyền tống từng lớp người hoặc đến hoặc đi.

Đại điện ở tầng thứ nhất này có diện tích cực lớn, chừng mấy trăm trượng nhưng rất đông người, chen chúc nhau.

Lúc này, bên trên một cái truyền tống trận lóe lên quang mang. Mười mấy nhân ảnh hiện lên, rồi lập tức đi ra. Một người trong đó là một người trung niên da mặt khô vàng, chính là Hàn Lập huyễn hóa dung mạo.

Hắn đi theo dòng người, ra khỏi đại điện truyền tống. Hàn Lập nhìn qua một con phố rộng rãi phía trước, không khỏi thở dài ra một hơi.

Trải qua mấy tháng đi đường, cuối cùng đã đến nơi này, chỉ cần vượt qua đại dương Lôi Bạo, là có thể đến Chúc Long Đạo ở đại lục Cổ Vân.

Mặc dù phía trên có Cức Lôi Thụ che phủ nhưng thỉnh thoảng vẫn có thể nghe được tiếng sấm vang rền trên trời.

Nhưng nhìn dòng người như thoi đưa trên đường phố, thì phần lớn vẻ mặt họ vẫn như thường, hiển nhiên là sớm đã quen thuộc với việc này. Chỉ có những người lần đầu đi vào thành Lôi Minh, mới có thể bị tiếng sấm liên tiếp làm ảnh hưởng đến tâm thần mà có chút không tập trung.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không chịu ảnh hưởng của những tiếng sấm này, nhưng hắn quan sát mấy lần mà vẫn chưa có phát hiện gì về biển cây trên đỉnh đầu tản ra điện quang màu trắng.

Nhưng vào lúc này, có một giọng nói trẻ tuổi truyền vào trong tai hắn.

"Vị tiền bối này, nhìn dáng vẻ ngài, chắc hẳn là lần đầu tiên tới thành Lôi Minh rồi."

Hàn Lập nghe vậy, nhìn về phía giọng nói phát ra, thấy cách đó không xa, một chàng thanh niên có vẻ ngây thơ và chân thành đang vừa đi về phía mình, vừa chắp tay thi lễ.

Thấy Hàn Lập không nói gì, chàng thanh niên tiếp tục nói:

"Tại hạ Cố Tam Minh. Trong thành đường đi phức tạp, xử lý rất nhiều chuyện sẽ không thuận tiện. Nếu như tiền bối cần phải mua thứ gì, hoặc cần tìm một địa phương nào thì tiểu nhân có thể giúp ngài một tay."

"Phong tín tử? Cũng tốt. Ngươi có thể nói một chút là làm như thế nào mới có thể an toàn vượt qua đại dương Lôi Bạo đi." Hàn Lập nghe vậy, mặt không thay đổi, mở miệng hỏi.

"Tiền bối... Muốn vượt biển?" Thanh niên ngây thơ thấy nao nao.

"Thế nào, không được sao?" Hàn Lập chau mày.

"Không có, không có… Nếu tiền bối muốn vượt biển, vậy xem như tìm đúng người rồi! Dù tiểu nhân có tu vi thấp, nhưng ít năm trước đây có làm

việc tại thương hội Hắc Vũ. Nếu muốn vượt qua đại dương Lôi Bạo, thì cũng chỉ có Lôi Chu của thương hội Hắc Vũ là vượt biển an toàn nhất. Nếu tiểu nhân nhớ không lầm thì hơn hai tháng sau, sẽ có một chiếc Lôi Chu vượt biển xuất phát. Hiện tại chắc là còn có danh ngạch." Bởi vì Hàn Lập che giấu khí tức trên thân, nên thanh niên vốn cho rằng hắn chỉ là một tu sĩ đây du lịch, nhưng sau đó suy nghĩ lại, lập tức xoay chuyển lời nói.

"Lôi Chu vượt biển?" Hàn Lập hơi nhíu mày.

"Là tiểu nhân sơ sót, tiền bối vừa tới thành Lôi Minh tất nhiên là chưa quen thuộc tình hình nơi này." Thanh niên ngây thơ vội vàng tạ lỗi.

"Không sao, ngươi quen thuộc như thế, liền nói cho ta nhiều nhiều một chút về tình hình liên quan tới việc Lôi Chu vượt biển đi, càng kỹ càng tốt. Nếu làm ta hài lòng, tiền thưởng sẽ không thiếu." Hàn Lập thản nhiên nói.

Lúc trước trên đường, từ vài chỗ hắn có biết một chút liên quan tới cách vượt qua đại dương Lôi Bạo. Hoàn toàn chính xác là cũng đã được nghe nói về cái Lôi Chu vượt biển bất phàm này. Bây giờ đích thân tới tận nơi, vừa vặn cần phải hiểu thật rõ mới được.

Dù sao đại dương này được loan truyền là nguy hiểm như thế, nên tất nhiên hắn muốn tận lực tìm một phương thức tương đối ổn thỏa vượt đại dương.

"Đúng! Lôi Chu vượt biển là một loại phi thuyền đặc thù được chế tạo và tế luyện để chuyên dùng vượt đại dương Lôi Bạo. Quanh năm trên đại dương Lôi Bạo tràn ngập sấm sét mưa bão cực kỳ đáng sợ, thường xuyên có sóng to gió lớn, có thể so với chín tầng lôi kiếp... Phi thuyền bình thường tiến vào bên trong, sẽ nhanh chóng bị lôi điện lực đáng sợ xé nát. Nhưng riêng Lôi Chu vượt biển lại sử dụng chất liệu cực kỳ đặc thù, chính là vật liệu chịu lôi. Bên ngoài lại chế thêm một màng Cức Lôi Thụ là chất lỏng được tinh luyện từ Cức Lôi Thụ tạo thành một tầng ngăn cách đặc thù. Dù lôi bạo lớn hơn nữa cũng không thể mảy may gây thương tổn được nó. Rất an toàn xuyên qua đại dương Lôi Bạo…" Lúc này, thanh niên ngây thơ nghe vậy, cười rạng rỡ, rồi chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, Để dùng thuyền này thì cần bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập

khẽ vuốt cằm, hỏi.

"Bởi vì Lôi Chu vượt biển là an toàn nhất, cho nên tất nhiên giá tiền cũng không rẻ. Cần năm trăm khối linh thạch cực phẩm." Thanh niên ngây thơ xoa xoa đôi bàn tay, hơi chần chờ, rồi nói. Đồng thời, chàng ta dùng ánh mắt len lén đánh giá Hàn Lập, thần sắc biến hóa.

"Dẫn ta đi xem." Hàn Lập không biến sắc, nói.

"Tiền bối, xin mời đi theo tiểu nhân." Thanh niên ngây thơ nghe vậy, trong lòng vô cùng hồi hộp.

Mặc dù, chàng ta nhìn không ra được điểm gì trên khuôn mặt Hàn Lập, nhưng nếu đối phương thật sự lên thuyền thì do đã dốc sức mời mọc mà thành công nên chàng ta sẽ được thương hội ban thưởng một con số không nhỏ.

------oOo------

Chương 176: Lôi bạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Trên một vùng mặt biển đen nhánh, nước biển hiện lên màu tím nhạt quỷ dị, kéo dài vô cùng vô tận đến hút tầm mắt.

Trong đại dương bao la này, dù không có gió cũng có những ngọn sóng cao đến ba thước* nổi lên. Giờ phút này trên biển, sức gió khá lớn, cuốn lên từng lớp sóng lớn dữ dội, phát ra tiếng ầm ầm như hàng vạn con ngựa đang chạy.

*1 thước = 1 mét

Trên bầu trời, mây mù đen kịt lại rất dày, ép sát xuống chỉ còn cách mặt biển sáu bảy mươi trượng*.

*1 trượng = 10 thước

Mặt biển phía dưới sóng dâng lên rất cao, tựa như có thể chạm đến tầng mây đen trên bầu trời.

Bên trong tầng mây dày đặc thỉnh thoảng có một tia sét to lớn lóe lên ánh chớp, chiếu sáng cả hải vực, tiếng sấm nổ ầm ầm.

Lúc này, mặt biển giống như cảnh tận thế.

Nơi đây chính là đại dương Lôi Bạo, tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Hải Tiên Vực.

"Ầm ầm "

Lại một tia sấm chớp to lớn lóe lên, xé rách mặt biển mờ tối.

Ở phía xa dưới tầng mây đen, một cái bóng to lớn hiện ra, nhanh chóng bay tới. Đó là một chiếc thuyền lớn màu tím sậm, dài mấy trăm trượng, cao mười mấy trượng, vượt qua sóng gió, phóng nhanh đi.

Toàn bộ thân thuyền thoạt nhìn được chế tạo bằng gỗ. Tuy nhiên, gỗ này cũng không phải là vật liệu bình thường, mà cho người ta một cảm giác như kim loại, vô cùng kiên cố.

Trên thân thuyền khắc đầy phù văn, lóe ra ánh sáng màu tím. Kỳ lạ nhất là bề mặt toàn bộ chiếc thuyền lớn này được bao phủ bởi một màng mỏng óng ánh.

Mặc dù, chiếc thuyền lớn màu tím cố gắng bay ở tầm thấp, nhưng vẫn khó tránh khỏi sấm sét điên cuồng trên tầng mây đánh xuống.

Nhưng những tia sét uy lực cực lớn kia vừa đánh trúng màng mỏng trên chiếc thuyền lớn lập tức đều bị bắn ra, mà màng mỏng kia cũng không rung lên chút nào, vững chắc như núi.

Thoạt nhìn đây là một chiếc thuyền chuyên chở khách. Bên trong chiếc thuyền lớn là từng căn phòng độc lập với nhau. Mỗi căn phòng đều có cửa sổ hướng ra ngoài, từ cửa sổ có thể thấy rõ tình cảnh bên ngoài.

"Sớm nghe nói đại dương Lôi Bạo danh xưng là Lôi Đình Tuyệt Vực, muôn hình vạn trạng. Quả nhiên danh bất hư truyền." Bên trong một căn phòng của chiếc thuyền, một thanh niên hơi mập, khuôn mặt trắng nõn đứng bên cửa sổ ngắm nhìn từng tia sấm chớp to lớn xé rách bầu trời bên ngoài, chậc chậc tán thưởng không thôi.

Sau lưng thanh niên là một nam tử trung niên khuôn mặt khô vàng đang ngồi xếp bằng. Giờ phút này, hắn cũng nhìn về phía ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu nói: "Đây đúng là nơi hiểm cảnh kỳ lạ. Quả thực khó gặp."

Nam tử đó chính là Hàn Lập.

"Lệ huynh, ngươi có lẽ không biết. Nơi gia tộc ta ở đều là núi, khí hậu lại khô ráo, quanh năm suốt tháng đều không có mưa, nếu để bọn họ thấy cảnh này chắc sẽ rất hứng thú." Gã thanh niên hơi mập hưng phấn nói.

Hàn Lập nghe vậy, chỉ cười cười, cũng không nói tiếp.

Gã thanh niên hơi mập này có tên là Tôn Khắc, là một tu sĩ Luyện Hư kỳ. Theo gã kể thì gã chính là thiếu gia của một gia tộc có thế lực không nhỏ ở đại lục Hoang Lan.

Hai người bọn hắn kết bạn từ hơn một tháng trước. Lúc đó, Hàn Lập ở phường thị của thành Lôi Minh, đã tìm một khách sạn vắng vẻ chờ Lôi Chu xuất phát. Nhưng trước một đêm Lôi Chu xuất phát, ngẫu nhiên thấy Tôn Khắc ở cùng khách sạn bị người truy sát.

Hắn vốn dự định không xen vào việc của người khác, nhưng kẻ truy sát kia lại có tu vi Hợp Thể kỳ, định tàn sát toàn bộ người trong khách sạn để xóa dấu vết.

Hàn Lập thấy vậy, liền giơ tay nhấc chân diệt sát đối phương tại chỗ.

Tôn Khắc vô cùng cảm kích đại ân cứu mạng của Hàn Lập.

Ngày thứ hai, hai người lại gặp nhau lần nữa ở bến thuyền Lôi Chu. Tôn Khắc lại cũng đi đại lục Cổ Vân, nên đồng thời cùng lên thuyền với Hàn Lập.

Gã kể là đi ra ngoài du lịch, thì có kẻ truy sát lại chính là tên trưởng lão trong gia tộc. Tên trưởng lão này được tộc trưởng phân phó đi theo để bảo vệ gã nhưng lại bị huynh đệ cùng cha khác mẹ trong gia tộc mua chuộc, định ở trên đường thần không biết quỷ không hay ám sát gã.

May mà gã phát hiện kịp thời, được mấy tên tâm phúc liều chết bảo hộ, mới một đường chạy trốn tới nơi này.

Mà ở trên đường, gã cũng được biết hình như xuất hiện biến cố lớn trong

tộc. Nói tóm lại là bây giờ, gã không trở về được.

Để tránh đầu sóng ngọn gió, gã quyết định dứt khoát rời khỏi đại lục Hoang Lan này.

Sau khi nói chuyện, Hàn Lập phát hiện kiến thức người này rất phong phú, dường như từ xưa tới nay gã ta thích tìm hiểu các loại điển tịch, ngọc giản, tạp học, dã sử. Lúc này, hắn liền thuận nước đẩy thuyền, kết bạn đi cùng người này.

Dù sao từ khi trở lại Tiên giới đến nay, hắn ở hải vực Hắc Phong trong thời gian dài nên kiến thức lịch duyệt trên Tiên giới vẫn có chút khiếm khuyết, vừa lúc hắn mượn cơ hội này để tìm hiểu rõ hơn.

Tôn Khắc đọc đầy một bụng chính tịch dã sử, trong đầu là các loại kiến thức tạp học, lại còn có tính ưa thích khoe khoang, bình thường ở gia tộc không có người nhàn rỗi nghe gã kể chuyện. Lần này, gã gặp được Hàn Lập, đối phương lại khiêm tốn thỉnh giáo, có vẻ chăm chú lắng nghe, như gãi đúng chỗ ngứa, lại thêm ơn cứu mạng, tự nhiên là hảo cảm với Hàn Lập tăng lên nhiều.

"Nghe nói càng tiến vào sâu trong đại dương Lôi Bạo thì sấm sét càng mãnh liệt. Lúc này, chúng ta vừa mới xuất phát không lâu, sấm sét bên ngoài đã mạnh như thế, vào sâu bên trong đại dương Lôi Bạo, sợ rằng sấm sét sẽ còn mạnh gấp mười lần. Khóa Hải Lôi Chu này không có vấn đề gì chứ?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Lệ huynh yên tâm, Khóa Hải Lôi Chu này là dùng gỗ Cức Lôi mười vạn tuổi chế tác mà thành, loại gỗ này có thể chịu được sét đánh. Mặt ngoài thân tàu được bôi tầng lôi màng kia, theo ta quan sát là dùng chất lỏng được chế xuất từ gỗ Cức Lôi tối thiểu hai mươi vạn tuổi. Sẽ không có vấn đề gì đâu." Tôn Khắc tự tin nói.

"Không nghĩ tới Tôn huynh lại hiểu biết về cấu tạo của Khóa Hải Lôi Chu này như thế." Hàn Lập tán thưởng một tiếng.

"Lệ huynh quá khen. Thương hội Hắc Vũ có liên quan không ít với gia tộc

tại hạ đâu. Ôi, cũng không biết khi nào ta mới có thể được quay về gia tộc." Tôn Khắc dường như nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trở nên ảm đạm.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không có nói gì thêm, đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy cách một tầng cấm chế trên thuyền, hắn vẫn có thể cảm giác được khí thế của sấm sét bên ngoài vô cùng mãnh liệt. Huyết mạch Lôi Bằng trong cơ thể hắn mơ hồ có chút hưởng ứng.

Mặc dù nơi đây hung hiểm, nhưng đối với người tu luyện công pháp Lôi thuộc tính, tuyệt đối chính là bảo địa.

Bất quá, đại dương Lôi Bạo này cũng không phải chỉ có sấm sét đơn giản như vậy.

Từ khi bắt đầu bước vào nơi này, Hàn Lập liền phát giác nơi đây áp chế không gian bắt đầu tăng cường.

Thiên địa linh khí nơi này nồng đậm, áp chế không gian cũng cực lớn, tốc độ độn quang và phạm vi thần thức cảm ứng của hắn bị hạn chế rất nhiều.

Không nghĩ tới ở chỗ đại dương Lôi Bạo này, áp chế không gian so với địa phương khác lớn hơn mấy lần, không biết nơi đây có hoàn cảnh đặc dị gì.

"Tôn huynh, chắc ngươi cũng cảm thấy không gian nơi này bị áp chế. Ngươi có biết tại sao lại như vậy không?" Hắn nhìn Tôn Khắc bên cạnh hỏi.

"Điều này... Liên quan tới việc này, tại hạ cũng đã tìm hiểu nguyên nhân, nhưng không thể tìm ra đáp án chính xác. Có người nói là hồi xưa đây là nơi hai vị đại năng cấp Đạo Tổ kịch chiến tạo ra, cũng có người nói là trong đại dương Lôi Bạo này ẩn giấu một con Lôi Thú vô cùng to lớn. Tuy nhiên, đây đều là lời đồn, không cách nào xác định chính xác." Tôn Khắc gãi đầu, ngượng ngùng nói.

"Ha ha, thật khó có được sự tình nào mà đến ngươi cũng không biết.” Hàn Lập cười ha ha một tiếng, cũng không có truy đến cùng.

Cảnh sắc bên ngoài mới nhìn rất là rung động, nhưng nhìn lâu cũng cảm thấy tẻ nhạt. Tôn Khắc nhanh chóng không còn hào hứng thưởng thức phong cảnh nữa, liền chào Hàn Lập, rồi quay về phòng mình.

Hàn Lập phất tay bày ra một đạo cấm chế trong phòng, sau đó lấy ra Tinh Di Tử Mẫu Bàn, phất tay đánh ra pháp quyết. Trận bàn màu đen lập tức tản mát ra tia sáng chói mắt.

Sau một lúc lâu, hắn phất tay ngừng thôi động trận bàn. Tay hắn nâng lên một vòng tròn Trọng Thủy lớn chừng quả trứng gà, lộ ra nụ cười khổ.

Đến nơi này, năng lực truyền tống của Tinh Di Tử Mẫu Bàn lại tiếp tục giảm rất nhiều, trải qua thời gian lâu như thế mới truyền tống được chừng này Trọng Thủy.

Hắn lắc đầu, thu hồi trận bàn cùng Trọng Thủy, rồi lật tay lấy một bản điển tịch rất dày ra xem.

Diện tích của đại dương Lôi Bạo vô cùng lớn, muốn vượt qua cần thời gian tối thiểu là hai ba năm. Thời gian còn rất dài.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt trôi qua hơn nửa năm.

Trong tầng mây càng ngày càng dày đặc sấm chớp, điều này có nghĩa là Khóa Hải Lôi Chu đã dần tiến vào chỗ sâu nhất trong đại dương Lôi Bạo.

Hàn Lập đứng ở cửa sổ nhìn tầng mây bên ngoài, chỉ thấy từng luồng điện xà to lớn quay cuồng trong mây đen, mỗi luồng cách nhau không xa. Toàn bộ hải vực bị chiếu sáng trong suốt, không còn mờ tối như lúc trước.

Hơn phân nửa điện xà đều quay cuồng trong tầng mây, chỉ có một ít đánh xuống.

Thể tích chiếc thuyền quá lớn, thường xuyên bị sấm sét bổ trúng.

Luồng sét nơi đây to lớn hơn nhiều so với trước đây, uy lực hiển nhiên cũng

tăng nhiều. Mỗi lần bị sét đánh trúng, chiếc thuyền cũng bắt đầu run rẩy, lôi mang trên thân thuyền rung lên từng đợt nhưng không có dấu vết nứt vỡ.

Hàn Lập đứng ở cửa sổ, tập trung nhìn sấm sét tàn phá bừa bãi bên ngoài. Vẻ mặt hắn chăm chú.

Sấm sét nơi đây nhìn có vẻ lộn xộn, nhưng lại ẩn chứa một loại huyền diệu nào đó, biến hóa vô tận.

Nhìn những luồng lôi điện biến hóa, lĩnh ngộ của hắn đối với lôi pháp mơ hồ có chút tiến bộ.

Vào thời khắc này, mây đen giữa không trung đột nhiên cuộn trào, mặt biển phía dưới cũng cuồn cuộn mãnh liệt, sấm sét trong tầng mây cũng nổ kịch liệt, phát ra tiếng trầm đục vang dội, giống như có đồ vật khổng lồ va nhau.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, bất quá cũng không lộ vẻ kinh hãi. Hắn nhìn thấy cảnh tượng này quá nhiều lần trên đường rồi.

Hào quang màu tím trên Khóa Hải Lôi Chu tỏa sáng rực rỡ, lập tức thay đổi phương hướng, bay tới phía xa chạy trốn.

Dù Lôi Chu hành động nhanh, nhưng tầng mây giữa không trung biến hóa càng nhanh, trong nháy mắt tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vù vù!

Vòng xoáy tầng mây phảng phất như thu hút sấm sét đến, đều hội tụ lại. Những luồng sét tại trung tâm vòng xoáy tung tóe tán loạn, những tia sét ép gần nhau, va chạm, cháy rực hiện ra màu trắng loá mắt không thể nào nhìn thẳng.

Tiếng "ầm ầm..." đáng sợ vang lên.

Phi thuyền phóng hết tốc lực để bay khỏi phạm vi bao phủ của vòng xoáy giữa không trung.

Sau một khắc, vòng xoáy khổng lồ ở trung tâm bỗng nhiên sáng lên. Vô số hồ quang điện to lớn từ đó phun ra, đánh xuống mặt biển phía dưới, bao phủ phương viên mấy ngàn dặm.

Từng luồng sét to lớn không gì sánh được, giống như từng cây đại thụ, tạo thành một cánh rừng sét khổng lồ. Mặt biển phía dưới cũng cuồn cuộn như nồi nước sôi trào.

Cũng may lúc này, Khóa Hải Lôi Chu đã miễn cưỡng bay ra khỏi phạm vi bao phủ của vòng xoáy, cũng không bị rừng sét kia bổ trúng.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, có chút sợ hãi lẫn thán phục.

Cảnh này chính là lôi bạo nổi tiếng nhất đại dương Lôi Bạo. Lôi bạo nơi đây chia thành rất nhiều loại. Loại vòng xoáy sấm sét này cũng thường hay gặp.

------oOo------

Chương 177: Con trai khổng lồ Dưới biển sâu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Ngoại trừ vòng xoáy sấm sét này, dọc theo con đường này Hàn Lập còn hiểu biết thêm về lôi bạo sương mù, lôi bạo vòi rồng là các loại lôi bạo còn đáng sợ hơn.

Nhưng mà, theo như lời Tôn Khắc nói, chiếc Lôi chu vượt biển này chắc chắn vô cùng, tuy rằng gặp phải một ít mạo hiểm, nhưng đều hữu kinh vô hiểm bình an vượt qua.

Lôi chu vượt biển tiếp tục bay đến phía trước. Sau mấy hơi thở, nó liền bay ra mấy trăm dặm để hết thảy vòng xoáy tầng mây giữa không trung ở lại phía sau.

Sau khi qua cánh rừng phóng sấm sét, những tầng ngoài cũng của vòng xoáy tầng mây bắt đầu chậm rãi tiêu biến, rất nhanh chỉ còn lại một lỗ thủng màu đen ở giữa, cũng sắp tiêu tán.

Hàn Lập định không nhìn nữa, nhưng đúng vào lúc này, khi liếc vào giữa lỗ thủng màu đen, hắn thấy có một cái bóng mơ hồ hiện lên.

Tuy nhiên, vì khoảng cách quá xa, giữa không trung có một chút sấm sét còn sót lại quấy nhiễu, nên hắn nhìn không rõ lắm.

Tâm niệm vừa động, hắn lập tức thả thần thức ra, tràn tới phía lỗ thủng màu đen.

Nơi này đã ở sâu trong đại dương Lôi bạo, tràn ngập sương mù trong hư không, lực áp chế không gian rất mạnh. Mặc dù là thần thức của hắn thì cũng chỉ có thể tràn ra mấy trăm dặm, khó khăn lắm mới tràn được vào trong lỗ thủng màu đen kia.

Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên biến đổi, thiếu chút nữa hắn phải nhảy dựng lên.

Thần thức của hắn cảm ứng được cái bóng bên trong lỗ thủng màu đen kia rõ ràng là một con mắt khổng lồ.

Con mắt khổng lồ kia lớn chừng mấy trăm trượng, có màu da cam, giữa con ngươi to lớn có một đường vân thẳng đứng dài nhỏ, lạnh như băng, lóe lên ánh sáng chói.

Thần thức Hàn Lập phủ đến đây đã là cực hạn, không có cách nào tiếp tục tra xét toàn cảnh chủ nhân của con mắt này.

Tuy nhiên, chỉ từ độ lớn của con mắt màu da cam này, thì có thể phán đoán bản thể của nó tuyệt đối to lớn vượt xa bất cứ sinh vật nào Hàn Lập đã gặp qua trước đây.

Vào thời khắc này, con mắt màu da cam tựa hồ cảm ứng được thần thức Hàn Lập, có chút hơi giật mình, hướng về phía hắn “nhìn” lại.

Trong lòng Hàn Lập có chút hồi hộp, dâng lên một cảm giác bất an khó hiểu, đang định thu hồi thần thức, nhưng đã muộn.

Một cỗ khí tức đáng sợ cách không truyền đến, phảng phất như một cái búa tạ đập vào thần hồn của hắn.

"Bụp!" Hắn há mồm phun ra một búng máu tươi lớn. Trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch.

Thần hồn của hắn run rẩy kịch liệt phảng phất như ánh nến trong cuồng phong, lập tức muốn tán loạn ra.

Trong hoàn cảnh chỉ mành treo chuông, hắn vội vã bảo vệ chặt chẽ tâm

thần, vận hành luyện thần thuật.

Lực lượng thần thức trong đầu đều vận chuyển, hóa thành vô số sợi tơ óng ánh bao trùm thần hồn đang nhất thời không ngừng run rẩy.

Những sợi tơ óng ánh quấn vào nhau, rồi dung hợp lại, hóa thành từng sợi xiềng xích óng ánh, thành từng lớp từng lớp trói buộc thần hồn.

Một cổ lực trói buộc cường đại bao phủ xuống, rốt cục thần hồn miễn cưỡng ổn định lại.

Hắn mở to mắt, nhanh chóng lấy một đan dược ăn vào, đồng thời lật tay lấy ra một bình ngọc nhỏ. Bên trong là nửa bình chất lỏng màu tím nhạt, tỏa ra một mùi thơm ngát kỳ dị.

Lập tức Hàn Lập ngửa đầu uống một hớp lớn.

Trước đây, sau khi hắn luyện chế hóa thân Địa Chích, hắn dùng một chút nhựa còn lại của Đản Hồn Hoa chế thành một loại linh dịch dưỡng hồn. Đối với việc khôi phục thần hồn bị tổn thương có tác dụng không nhỏ.

Dưới tác dụng của đan dược và linh dịch, sắc mặt của hắn mới trở nên tốt hơn một chút.

Sau khi hít sâu một hơi, hắn liếc mắt nhìn ra bên ngoai một lần nữa.

Tốc độ phi hành của Lôi chu vượt biển cực nhanh. Lúc này, nó đã hoàn toàn bay khỏi vùng hải vực kia. Lỗ thủng màu đen cũng bị tầng mây khác che lấp, đã không thể nhìn thấy mảy may gì.

Nhưng Hàn Lập không dám khinh thường chút nào, vung cánh tay lên.

Mấy trăm tia sáng bắn ra, hạ xuống các nơi bên trong phòng, mở ra hết cấm chế đến các cấm chế khác.

Trong tay hắn lóe lên ánh sáng rực rỡ, xuất hiện một thanh trường đao màu đen. Chính là vật lấy được từ tên Phương Bàn.

Những ngày qua hắn đã kiểm tra, thanh đao này chính là một thanh Hậu Thiên Tiên Khí phẩm chất tốt, ẩn chứa một lực pháp tắc phá hoại cường đại, cho nên mới có thể phá được tầng phòng ngự cường hãn của Sơn Nhạc Cự Viên do hắn biến thân.

Tuy nhiên, trước mắt hắn hoàn toàn không hiểu rõ nó thuộc về loại pháp tắc nào.

Đồng thời, bên cạnh hắn cũng hiện ra một số món linh bảo, bay lượn vờn quanh, sẵn sàng đề phòng.

Lôi chu theo gió vượt sóng bay nhanh về phía trước. Thời gian từng giờ trôi qua, trong nháy mắt đã qua gần nửa canh giờ.

Xung quanh gió êm sóng lặng, cũng không có bất kỳ thứ gì khác thường.

Đến tận bây giờ, hắn mới chậm rãi thả lỏng, thu thanh đao màu đen và vài món linh bảo khác vào, nhưng không thu hồi cấm chế xung quanh.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại, một vầng hào quang màu xanh sáng lên, bao phủ thân thể hắn.

Mấy ngày sau, vầng hào quang màu xanh tiêu tán, hiện ra thân thể Hàn Lập.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi. Khí sắc đã tốt hơn rất nhiều, tổn thương thần hồn cũng khôi phục được non nửa.

"Con mắt khổng lồ kia rốt cuộc là cái gì..." Lúc này Hàn Lập vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Mặc dù chỉ là mới vừa hơi tiếp xúc, nhưng hắn cảm thấy rõ ràng chênh lệch giữa mình và chủ nhân con mắt khổng lồ kia cách nhau cả một khoảng trời vậy, phảng phất như con kiến và người khổng lồ. Chỉ một ánh mắt của đối phương thiếu chút nữa khiến cho hắn hồn phi phách tán.

Hắn có nghe qua Tôn Khắc nơi nào đó trong đại dương Lôi bạo có một ít

lôi thú kỳ dị sinh sống, trời sinh đã có năng lực điều khiển lôi điện lực, lợi hại phi thường.

Tuy nhiên, căn cứ theo sự miêu tả của gã, những con lôi thú này mạnh nhất cũng chỉ tương đương với tu sĩ Chân Tiên cảnh, so với chủ nhân của con mắt khổng lồ kia thì thực sự chênh lệch quá xa.

Vừa nhớ tới đấy, trong đầu hắn đột nhiên hiện ra ngày đó Tôn Khắc có nhắc đến câu nói nào đó mà trong bộ dã sử đã từng đề cập. Đại dương Lôi bạo này theo lời đồn sở dĩ xuất hiện tình cảnh có lực áp chế không gian là bởi vì có một con cự thú di thiên bỗng nhiên chiếm giữ nơi này bố trí ra.

Chẳng lẽ lời đồn này là sự thật, cự thú di thiên kia chính là bản thể của con mắt khổng lồ?

Trong đầu Hàn Lập quay cuồng, nhưng lập tức lắc đầu.

Việc này suy nghĩ nhiều vô ích, hắn vất vả lắm mới hữu kinh vô hiểm mà tránh thoát một kiếp, cũng không muốn gặp lại cự thú đáng sợ đó.

Khoảng nửa năm sau.

Trên tầng cao nhất của Lôi chu vượt biển, có một căn phòng rộng chừng mấy chục trượng.

Ở trong có bày một vài cái bàn, có một ít bồn cảnh tinh xảo, còn có bình phong ngăn cách giữa các bàn, mang dáng dấp tửu lâu của địa phương.

Cửa sổ xung quanh căn phòng vừa rộng lại vừa cao, dùng vật liệu trong suốt chế tạo, nên từ nơi này có khả năng thấy rõ tình huống bên ngoài.

Để đi qua toàn bộ đại dương Lôi bạo phải cần thời gian mấy năm, ở mãi trong phòng sẽ rất nhàm chán. Vì vậy trên Lôi chu cũng sắp đặt một chỗ như là tửu lâu, phòng trà để giải sầu.

Trải qua một ít khu vực nguy hiểm ban đầu, người trên thuyền cũng dần dần quen với việc thỉnh thoảng có sấm chớp rền vang bên ngoài, bắt đầu đã có

người ở đây uống rượu, tán chuyện phiếm.

Tại một cái bàn, Tôn Khắc và Hàn Lập ngồi đối diện nhau.

Tôn Khắc nở nụ cười, gã cầm trong tay một bình rượu tinh xảo màu đỏ thẫm, đưa chén để hai người rót rượu.

"Lệ huynh, đây là rượu Hồng Hạc nổi danh quê hương ta, mùi vị không tệ, mời nếm thử." Tôn Khắc cười nói ha hả.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói thêm gì, bưng chén rượu lên, nếm thử một ngụm.

Tôn Khắc thích rượu, trong pháp khí trữ vật chứa đủ các loại rượu ngon nhưng uống rượu chỉ có một mình thì thật vô vị nên gã thường lôi kéo Hàn Lập uống cùng.

Bởi sau khi uống rượu, Tôn Khắc thường thổ lộ một ít các loại kỳ văn dị sự tiên giới mà gã tìm hiểu trong điển tịch. Vì vậy, Hàn Lập cũng vui vẻ thỉnh thoảng bồi tiếp gã.

Rượu này thuần vị cam, uống êm, thấm sâu vào trong bụng. Sau khi uống xong, vùng đan điền hơi nóng lên, thật ra lại rất có ích đối với việc tu luyện của tu sĩ cấp trung nhưng đối với Hàn Lập mà nói thì lại không có tác dụng gì lớn.

Hắn bưng ly rượu, ánh mắt nhìn ra phía bên ngoài.

Xuyên qua cửa sổ trong suốt, có thể thấy rõ bên ngoài càng thêm dày đặc sấm chớp. Từng luồng sét to lớn sáng trắng xé rách hư không, làm cho người nhìn cũng có cảm giác rợn tóc gáy.

Nơi này đã là vùng ở sâu giữa trung tâm đại dương Lôi bạo, cấm chế bên ngoài Lôi chu vượt biển đã khuếch đại ra mạnh nhất, tốc độc bay so với lúc trước cũng chậm hơn rất nhiều.

"Cảnh thế giới Lôi Đình thật đẹp. Chỉ tiếc thực lực ta hơi yếu, bằng không

nhất định phải thăm dò thật kỹ một chút đại dương Lôi bạo này. Từng có tiên nhân lưu lại trong bút đàm có nhắc đến vùng biển này mặc dù nguy hiểm nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy mà tạo ra vô số tài liệu lôi điện quý hiếm mà ngoại giới căn bản vô duyên nhìn thấy. Thậm chí nghe nói còn có trân bảo hiếm thấy ẩn chứa pháp tắc lôi điện." Tôn Khắc cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, than thở.

"Cơ duyên tạo hóa vốn là cùng tồn tại với nguy hiểm. Chính là mạo hiểm càng lớn thì thứ đoạt được cuối cùng sẽ càng nhiều. Đương nhiên, bị ngã xuống khi mạo hiểm cũng sẽ tăng thêm." Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

"Lệ huynh nói rất đúng! Ha ha, uống rượu, uống rượu!" Tôn Khắc nghe vậy cười ha ha, vội vã đứng dậy thay Hàn Lập rót đầy.

Ầm ầm.

Vào thời khắc này, lôi vân phía ngoài đột nhiên quay cuồng lên một lần nữa. Trong tầm mắt, tất cả lôi vân đều đang chấn động với phạm vi lớn hơn trước, phảng phất như trời sắp sập.

"Lôi bạo lại nổi lên...!" Tôn Khắc thấy vậy, hơi kinh hãi.

Hàn Lập cũng theo đó đứng lên, đi đến phía cửa căn tửu lâu.

Nơi này ở trên cao nhất của Lôi chu vượt biển nên khi lôi bạo nổi lên thì chịu chấn động lớn nhất. Chính vì thế, mỗi lần lôi bạo nổi lên thì người ở đây đều phải rút khỏi.

Vô số sấm sét hội tụ, hình thành từng luồng sét giống như những con rắn lớn. Mỗi luồng đều dài mấy trăm trượng, từ trên đám mây sét trên trời mà đánh thẳng xuống hải vực phía dưới.

Ầm ầm.

Chỗ ngoài khơi bị luồng lôi xà đánh trúng trực tiếp nổ tung.

"Là Du Xà Lôi Bạo!"

Mọi người ở đây biến sắc, đều rời khỏi tửu lâu, trốn xuống phía dưới chiếc thuyền lớn.

Du Xà lôi bạo thể hiện uy lực lôi bạo lớn nhất, Lôi chu vượt biển cũng phải dừng bay, tận lực sang phải sang trái tránh né, sợ bị lôi xà to lớn trực tiếp đánh trúng.

"Thực sự là mất hứng. Lệ huynh, ta đi về trước." Tôn Khắc không còn chút hứng thú nào, lên tiếng chào Hàn Lập, rồi về phòng của mình.

Hàn Lập qua cửa sổ, nhìn ra bên ngoài sấm sét đang tàn phá bừa bãi, bản thân hắn cũng định xoay người rời đi, nhưng ánh mắt chợt chăm chú nhìn, rồi hắn phóng thần thức ra.

Chỗ cách chiếc thuyền lớn chừng năm sáu trăm dặm ở ngoài khơi đột nhiên quay cuồng, hiện ra một vòng xoáy khổng lồ.

Một vật màu xanh lam, lớn vài trăm trượng từ trong vòng xoáy hiện ra, là một con trai biển vô cùng to lớn. Vỏ trai có màu xanh nhạt hiện ra từng đường vân hình tia sét. Khí tức khổng lồ trên thân thể nó tản ra thì rõ ràng là cấp Chân tiên.

Vỏ trai khổng lồ từ từ mở ra, có hai cái vòi giống như vòi voi lấp lóe ánh tím ở sâu bên trong. Từ trong lỗ thủng phun ra từng làn sương mù màu tím.

Vèo!

Một ánh sáng tím từ bên trong vỏ trai bắn ra, là một vật lớn to cỡ đầu người.

Từng tia chớp to lớn màu tím quấn quanh vật đó, vì tia chớp màu tím sáng chói mắt nên không thể thấy rõ đồ vật bên trong, nhưng dường như là một viên châu.

Viên châu lôi điện màu tím vừa xuất hiện, lập tức sấm sét xung quanh quay cuồng.

Từng luồng sấm sét to lớn đều hội tụ về phía viên cầu,rồi dung nhập trong đó.

Càng hấp thụ nhiều luồng sấm sét, viên châu tỏa ra tia chớp màu tím càng chói mắt.

Âm thanh quái dị rất lớn liên tiếp phát ra từ trong vỏ trai, dường như là con trai khổng lồ này đang hưng phấn, gầm nhẹ.

"Ngọc trai..." Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Ở khoảng cách rất xa, thần thức của hắn miễn cưỡng lắm mới dò xét ra được đến đó nhưng lại cảm ứng được rõ ràng chấn động mạnh mẽ tản ra từ viên châu màu tím kia.

Viên châu kia không biết có phải là ngọc trai của con trai khổng lồ kia hay không, nhưng bên trong chắc chắn ẩn chứa pháp tắc lôi điện cực kỳ mãnh liệt.

Hắn hơi trầm ngâm, bước nhanh về phòng của mình, phất tay tế ra một cây trận kỳ, bày ra mấy trận pháp cấm chế ở bên trong phòng.

Lập tức thân hình hắn lóe một cái, hóa thành hư ảnh, nhanh chóng bay ra phía bên ngoài.

Xung quanh chiếc thuyền lớn tuy có một ít cấm chế nhưng tất nhiên là không có tác dụng gì với hắn.

Hàn Lập vừa rời khỏi Lôi chu, liền lật tay lấy ra Thái Nhất Hóa Thanh Phù, dễ dàng trở nên xuyên thấu, bay tới chỗ con trai khổng lồ.

------oOo------

Chương 178: Cướp ngọc trước miệng trai

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Trận Lôi bạo này thanh thế rất lớn, lại kéo dài, cho đến bây giờ còn chưa thấy có dấu hiệu dừng lại.

Chỗ trung tâm vòng xoáy, hai mảnh vỏ trai hơi mở, phun ra viên châu màu tím có từng tia hồ quang điện quấn xung quanh. Những tia hồ quang điện này đan vào nhau mơ hồ hình thành một cái miệng lôi điện rất lớn, hút lôi điện lực vô cùng vô tận ở xung quanh.

Hiển nhiên, bên trong thiên địa lôi đình uy lực rất lớn này là nơi tu luyện lý tưởng nhất.

Vào lúc này, một tiếng kêu quái dị từ xa truyền đến!

Thanh âm này rất chói tai dù trong tiếng sấm vô cùng vô tận ở xung quanh nhưng không hề bị lấn át.

Vỏ trai khổng lồ khẽ động, một điểm tròn sáng màu xanh biếc trên vỏ trai bỗng sáng lên trong bóng tối, dường như là con mắt của con trai này. Nó nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy phía chân trời xa xa, một bóng đen trong lôi bạo xuất hiện, trong nháy mắt bay đến gần.

Đó là một con cá voi màu tím, lớn như hòn đảo. Hai con mắt to lớn của nó nhìn chằm chằm vào viên châu màu tím trên đầu con trai khổng lồ, lộ vẻ

tham lam.

Phía trên thân con trai khổng lồ mơ hồ tản ra khí tức to lớn khiến người ta kinh sợ.

Con trai khổng lồ cũng không thu hồi lại viên châu màu tím ngay, mà mở rộng vỏ trai, phun ra hai luồng lôi điện to lớn màu tím, giống như hai con trường long lôi điện, hung hăng đánh về phía con cá voi khổng lồ.

Xoẹt!

Những nơi lôi điện màu tím đi qua, hư không điên cuồng rung động, một mùi khét lẹt tỏa ra, dường như hư không cũng bị lôi điện màu tím thiêu cháy rồi.

Trong mắt con cá voi hiện lên một tia ngưng trọng, dường như không dám kinh thường hai đạo lôi điện kia. Nó há cái miệng rộng ra, lộ ra đầy răng nanh to lớn trắng như tuyết, hung hắng cắn vào hai luồng lôi điện màu tím.

Bên trên hàm răng trắng như tuyết chợt hiện ra từng tia lửa điện đen kịt, sau đó chúng sập mạnh lại, cắn đứt hai luồng lôi điện ra làm đôi.

Một trận sấm sét nổ đùng đùng vang lên. Hai luồng lôi điện màu tím tán loạn.

Trên lưng con cá hiện ra một cái lỗ đen kịt, bên trong lóe lên ánh sáng đen. Một tia chớp đen kịt bắn ra, lóe lên, hóa thành một con Lôi Giao màu đen chừng mấy trăm trượng, quanh thân tiếng sấm liên hồi. Nó giương nanh múa vuốt lao tới phía con trai khổng lồ trong chớp mắt.

Con trai gầm nhẹ một tiếng, viên châu màu tím trên đỉnh đầu ngừng hút lôi điện xung quanh, vụt một cái xuất hiện ở trước người nó, rồi ầm ầm lao vào con Lôi Giao màu đen.

Một tiếng sấm nổ kinh thiên động địa!

Lôi giao màu đen vỡ tung, trong nháy mắt hóa thành từng tia chớp đen kịt

dài ngắn không đều bao phủ phạm vi mười dặm xung quanh, đồng thời cũng cuốn con trai khổng lồ vào bên trong, đến mưa gió cũng không lọt.

Từng tia chớp điện đen kịt chói mắt tán loạn. Tiếng sấm và tiếng nổ đan vào nhau tạo ra tiếng vang cực kỳ lớn.

Nhưng vào lúc này, vô số hồ quang điện đen kịt đột nhiên hội tụ đến một chỗ như cá voi hút nước, rồi trong nháy mắt liền biến mất, dường như bị thứ gì đó thôn phệ.

Thân ảnh con trai khổng lồ lại hiện ra một lần nữa, trên thân thể không có chút thương tích nào.

Viên châu màu tím trước người nó lóe lên hai tia chớp màu đen. Hiển nhiên, chính vật này đã thôn phệ lôi điện màu đen uy lực cực lớn kia.

Con cá voi khổng lồ phát ra tiếng rống to tức giận. Cái đuôi lớn của nó căng ra, toàn thân nó hiện ra từng tia chớp màu đen. Cả thân thể khổng lồ của nó giống như một khối thiên thạch hung hăng đánh về phía con trai.

Con trai khổng lồ cũng không tỏ ra yếu thế. Trên vỏ trai cũng hiện ra từng tia điện màu tím, sẵn sàng nghênh chiến.

Hai con quái vật khổng lồ chém giết nhau ở ngoài khơi. Tiếng nổ kinh thiên vang ầm ầm, sấm sét điên cuồng, hư không xung quanh rung động không ngừng, dấy lên một trận bão lớn khủng khiếp.

Hai con thú khổng lồ kịch đấu nên không chú ý tới, ở bên ngoài hơn mười dặm, trong hư không có một bóng người mơ hồ, chính là Hàn Lập đang lặng yên, bí mật đi tới.

Lúc này, Hàn Lập thu liễm khí tức toàn bộ cơ thể, lại được Thái Nhất Hóa Thanh Phù hỗ trợ thêm nên dù có người đứng ở bên cạnh hắn trong gang tấc thì trừ phi có lực lượng thần thức siêu việt, còn không thì căn bản không thể phát hiện được.

Giờ phút này, hắn nhìn không chớp mắt về phía trận kịch đấu kinh thiên

động địa trên mặt biển đằng xa.

Hắn cảm thụ được rõ ràng trong viên châu màu tím kia có pháp tắc chấn động kinh người khiến mắt hắn lóe lên một tia nóng như lửa.

Nếu hắn phán đoán không sai, trong viên châu kia tản ra chắc là pháp tắc Lôi điện. Trước đây, hắn cũng gặp một ít tài liệu trân quý ẩn chứa lực lượng pháp tắc. Nhưng bất kể là con mắt độc nhất của con thú Nhân Mã, hay Thổ Tôn Quả, Ngưng Hải Tinh, tuy có ẩn chứa lực lượng pháp tắc, thì cũng còn xa mới có thể so sánh được với viên châu này.

Vật này do con trai khổng lồ này bồi luyện, chỉ sợ hao phí không biết đã trên bao nhiêu vạn năm.

Hàn Lập hít nhẹ một hơi, kềm chế nội tâm kích động, vẫn duy trì trạng thái hư vô, chậm rãi nhích tới gần chỗ hai con thú khổng lồ.

Theo như phán đoán của hắn, thực lực con trai khổng lồ chắc là Chân tiên cảnh sơ kỳ, còn con cá voi khổng lồ là Chân Tiên cảnh trung kỳ. Đương nhiên, đây chỉ là với tu sĩ nhân tộc, bọn chúng thành Tiên linh thú bậc này bởi vì có tiên phú đặc biệt. Tiên linh lực trong cơ thể thường hơn xa so với tu sĩ nhân tộc cùng giai. Chúng hoàn toàn có khả năng đối chiến với tu sĩ cao hơn một cảnh giới mà không rơi vào thế hạ phong.

Chiến đấu với bọn chúng, mặc dù hắn không sợ nhưng cũng vô cùng phiền phức.

Làm sao có thể trong lúc hai con thú chiến đấu với tốc độ nhìn cũng không phải là nhanh có thể thu hồi được vật kia mà bình yên rời đi, chính là vấn đề trước mắt mà hắn đang suy nghĩ.

Mười dặm!

Chín dặm!

Tám dặm!

Hàn Lập từ từ tới gần nhưng hắn không chú ý tới xung quanh con trai khổng lồ tràn ngập sương mù màu tím cực kỳ nhạt nên hư ảnh của hắn hơi chạm một chút vào đó.

Đúng lúc đó, khi đang chiến đấu, thân hình con trai khổng lồ chuyển động, ánh sáng màu xanh biếc bên trong vỏ trai bỗng sáng rực, đột ngột nhìn tới chỗ Hàn Lập ẩn nấp.

Trong tích tắc, vỏ trai đột nhiên hé ra, một tia chớp màu tím to lớn với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hung hăng đánh tới phía Hàn Lập.

"Không tốt, bại lộ!"

Sắc mặt Hàn Lập lạnh lẽo, trên người hiện ra từng đạo lôi điện màu bạc, rồi bỗng nhiên hắn hóa thành một vệt hào quang lôi điện màu bạc, trong thời khắc sắp xảy ra va chạm, tránh thoát khỏi tia chớp màu tím. Trong chớp mắt, hắ xuất hiện giữa hai con thú khổng lồ, phất tay nắm lấy viên châu màu tím kia, định nhấc lên.

Hắn biến sắc. Viên châu lớn bằng đầu người này không ngờ lại vô cùng nặng, như một ngọn núi rất to lớn.

Với lực lượng cơ thể của hắn mạnh mẻ như thế mà cũng không thể cầm lên được.

Trước tình huống bất thình lình này, cả con trai và con cá voi vô cùng nổi giận, lập tức đồng thời dừng chiến đấu.

"Đùng"

Hai luồng lôi điện màu tím và một luồng lôi điện màu đen kịt cùng đánh về phía Hàn Lập.

Không chỉ có thế, viên châu màu tím cũng tỏa ra từng tia lôi quang màu tím xoắn ốc quay xung quanh, phảng phất như từng lưỡi lôi nhận màu tím chém lên bàn tay Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, không định tránh né.

Hắn khẽ quát một tiếng, toàn thân tỏa ra kim quang rực rỡ, trong nháy mắt hóa thành Cự Viên màu vàng. Bên ngoài thân hiện ra vô số lân phiến màu vàng, trong lòng bàn tay cũng viện ra từng vảy lân phiến màu vàng.

Rầm rầm rầm.

Lôi điện màu tím và lôi điện màu đen đồng thời bổ mạnh vào Cự Viên màu vàng.

Xoẹt!

Cự Viên lảo đảo, lân phiến ở chỗ bị lôi điện đánh trúng vỡ vụn, lộ ra da thịt bên trọng đã bị cháy đen nhưng vết thương không sâu.

Trên viên châu màu tím, lôi điện chém tới bàn tay của Cự Viên, cũng phá nát lân phiến, máu tươi ùn ùn chảy ra.

Cự Viên màu vàng không hề để ý tới những vết thương. Bàn tay ra sức chụp xuống, rốt cuộc đã nắm được viên châu màu tím ở trong tay. Sau đó, thân thể to lớn nhanh như chớp bắn ngược về phía sau.

Kim quang từ trong lòng bàn tay Cự Viên tỏa ra lóa mắt, chùm vào viên châu màu tím, muốn chặt đứt liên hệ cộng sinh giữa vật này và con trai khổng lồ.

Viên châu màu tím run lên kịch liệt, điện quang màu tím nhấp nháy điên cuồng, chiếu rọi bàn tay Cự Viên thành nửa màu tím trong suốt, cố gắng giãy thoát ra.

G rào g rào!

Con trai khổng lồ gầm lên điên cuồng. Thân thể khổng lồ của nó trong vong xoáy ngoài biển bay lên, rồi như tòa núi lớn xông tới chỗ Cự Viên.

Nó ở giữa không trung, mở rộng hai mảnh vỏ trai, phía trên chúng hiện ra

tia chớp màu tím chói mắt. Trong lôi vân ở giữa không trung, từng luồng sét lao xuống, hội tụ lên trên hai cái vỏ trai.

Trên vỏ trai, từng tia hào quang lưu chuyển, tất cả các tia chớp màu tím đều biến mất, hóa thành một vầng sáng màu tím sẫm, tỏa ra tia chớp màu tím nhàn nhạt, làm cho người ta nhìn mà phát sợ.

Hai vỏ trai một lần nữa khẽ động, hai tia chớp màu tím hình lưỡi liềm bắn ra. Những nơi nó đi qua, hư không giống như mặt nước hiện ra từng làn sóng rung động mà mắt thường có thể nhìn thấy được, vô cùng nhanh chóng chém về phía Cự Viên màu vàng.

Con cá voi khổng lồ cũng gào thét giận dữ đánh tới Cự VIên. Nó ngoác cái miệng rộng ra, bên trong hiện ra vô số tia lôi điện màu đen, ngưng tụ cùng nhau.

Con cá voi vừa phun ra, mười mấy lôi cầu màu tím to lớn tản mát ra khí tức lôi điện kinh người, cũng vô cùng nhanh chóng đánh về phía Cự Viên.

Con ngươi Cự Viên co rút lại, tốc độ bắn ngược lại của nó dù rất nhanh nhưng mà đòn công kích của hai con Lôi Thú kia còn nhanh hơn, trong chớp mắt đã đuổi kịp nó.

Cự Viên koong chút kinh hoàng. Kim quang trên thân thể lại tỏa ra rực rỡ, phía sau hiện ra mấy hư ảnh pháp tướng Kim Long, Thải Phượng, Lôi Bằng, Thanh Loan rất lớn, lóe lên rồi dung nhập vào trong cơ thể.

Thân thể Cự Viên điên cuồng tăng lớn lên, trong khoảnh khắc hóa thành một Ma Thần lớn nghìn trượng, hào quang màu vàng tím bên ngoài thân lưu chuyển, vô số lân phiến vàng tím nổi lên, tản mát ra sát khí cực kỳ hung hãn, làm cho lòng người run sợ.

Lực lượng cuồng bạo từ trên người hắn bộc phát ra, khiến cho tia chớp màu tím cùng lôi cầu đang bay vụt đến mà ngừng lại một chút.

Cánh tay ma thần nắm viên châu màu tím kia tỏa ra hào quang màu vàng tím sáng rực. Chỉ nghe một tiếng vỡ vụn nặng nề. Tia chớp điện trên viên

châu màu tím bị mạnh mẽ nghiền nát, lộ ra bản thể. Liên hệ cộng sinh của nó với con trai khổng lồ.

Thân thể con trai khổng lồ run lên, trong mắt hiện lên vẻ oán độc cực độ, điên cuồng gầm lên một tiếng. Hơn mười tia chớp màu tím to lớn bắn về phía Ma Thần.

Ma thần lật tay, thu hồi viên châu màu tím. Đồng thời, một tay khác lóe lên ánh sáng màu đen, hiện ra một thanh trường đao màu đen. Chính là Hậu Thiên Tiên Khí của Phương Bàn.

Ầm!

Mặt ngoài trường đao màu đen hiện ra một tầng hào quang màu đen chói mắt. Thiên địa linh khí trong hư không xung quanh run lên, đều hội tụ sáp nhập vào trong thanh đao màu đen, hình thành một vòng xoáy linh khí rất lớn.

Trường đao màu đen lập tức mơ hồ một cái, điên cuồng to lên, một hơi liền hóa thành một thanh đao lớn màu đen to trăm trượng.

Vô số phù văn đen kịt nổi lên, kín mít ở trên thân đao, lan từng lớp vầng sáng màu đen ra xung quanh, xen lẫn trong đó là lực lượng pháp tắc chấn động mãnh liệt, khiến hư không rung động.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

Tuy rằng, uy lực thanh trường đao màu đen này trong tay Phương Bàn không kém nhưng tuyệt đối không có hiện tượng kinh người như vậy. Chẳng lẽ Niết Bàn Thánh Thể của hắn và thanh trường đao màu đen này trong lực lượng pháp tắc tương hỗ lẫn nhau.

Những ý niệm này ở trong lòng Hàn Lập chỉ là tức thì thoáng qua. Cánh tay hắn lại to thêm một chút rồi bỗng nhiên dựng thẳng đứng lên, hung hăng chém ra.

Một tiếng "xoẹt" vang rất lớn!

Phù văn màu đen tuôn ra, một đao quang màu đen hình lưỡi liềm dài chừng mấy trăm trượng bắn ra, bay vùn vụt va vào tia chớp màu tím và lôi cầu.

Chỉ thấy ánh sáng màu đen lóe ra, với vẻ dễ như trở bàn tay, đao quang dễ dàng chém qua, làm tia chớp màu tím và lôi cầu biến mất.

Thế công còn lại của đao quang màu đen hình lưỡi liềm không giảm mà tiếp tục chém về phía con trai và con cá voi. Lực lượng pháp tắc khổng lồ ầm ầm tràn tới, bao phủ hai con thú khổng lồ. Hư không xung quanh đột nhiên trở nên kiên cố gấp trăm lần, phảng phất như biến thành sắt đá.

Hai con thú khổng lồ đang bay lập tức dừng lại, hình như trong lòng còn kiêng kị một kích này.

Chỉ thấy, hai vỏ trai của con trai khổng lồ khép nhanh lại, quanh thân tỏa ra điện quang màu tím rực rỡ, hình thành một quả lôi cầu màu tím rất lớn, bảo hộ cực kỳ chặt chẽ thân thể ở bên trong.

Con cá voi khổng lồ lại điên cuồng hống lên một tiếng, há to cái miệng lớn, phun ra một quả cầu màu đen to bằng cái thớt. Phía trên quả cầu là các tia điện màu đen quấn quanh, tản mát ra khí tức khổng lồ.

Quả cầu màu đen vừa bay ra ngoài, lập tức nhanh chóng phồng to ra, trong nháy mắt to bằng ngọn núi nhỏ, chắn trước người nó.

------oOo------

Chương 179: Đặt chân trên đại lục mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Ầm Ầm!

Đao ảnh màu đen hình lưỡi liềm chém vào thân con trai khổng lồ và con cá voi điện. Một vầng mặt trời màu đen vô cùng chói lóa đột nhiên xuất hiện, bao phủ hai con lôi thú.

Sau một khắc, vầng mặt trời chói lóa ầm ầm nổ tung, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, khiến cho hư không lân cận vặn vẹo một hồi.

Từng vòng gợn sóng màu đen như vật hữu hình, dập dềnh tràn ra xung quanh. Tất cả những chỗ gợn sóng đi qua đều hóa thành hư vô.

Sau một hồi lâu, những gợn sóng màu đen này đều tiêu tan, lộ ra thân ảnh con trai và con cá voi.

Lôi điện màu tím trên người con trai khổng lồ đều đã biến mất. Trên vỏ trai cũng hiện ra từng vết nứt, hình như từ trong vết rạn có dòng máu màu xanh lam chảy ra.

Con cá voi điện thì càng thê thảm hơn. Hiện tại, quả cầu màu đen đã thu nhỏ về lại kích cỡ ban đầu, cũng xuất hiện những vết rạn nứt ở bề mặt.

Trên người con cá voi điện thì chồng chất vết thương. Mấy vết thương lớn thậm chí còn kéo dài từ đầu đến đuôi. May mắn là những vết thương này cũng không sâu. Máu nhuộm đỏ cả vùng biển xung quanh.

Nhưng mà ở phía trước, thân ảnh Hàn Lập sớm đã biến mất, không còn thấy bóng dáng!

Vỏ trai mở ra một khe hở, lộ ra một vòng tròn hào quang màu xanh lá như con mắt, điên cuồng chớp động, dường như có vẻ chưa hết kinh sợ.

Tuy là vật bị mất là vật đã tốn không ít năm tháng bồi dưỡng ra nhưng cuối cùng tính mạng của nó cũng không đáng ngại. Với thọ nguyên lâu dài, nó luôn có khả năng ngưng tụ ra thêm lần nữa.

Bên kia, con cá voi điện há mồm hút quả cầu màu đen vào trong bụng. Cặp mắt khổng lồ cũng chuyển động loạn xạ, rõ ràng cũng có chút thấp thỏm, lo âu.

Cùng lúc đó, Du Xà Lôi Bạo ở xung quanh cũng chậm rãi lắng xuống.

Hai con thú khổng lồ liếc mắt nhìn nhau. Tất nhiên, lúc này chúng cũng không có ý tiếp tục tranh đấu, liền xoay người lại, chậm rãi theo hai hướng tiềm nhập vào trong hải vực.

Thời điểm này, Lôi Chu vượt biển đã bay mấy ngàn dặm. Hư không bên trong căn phòng lóe lên, một bóng người đột nhiên xuất hiện. Chính là Hàn Lập.

Ở trong phòng, hắn lại bày ra mấy tầng cấm chế. Lúc này hắn mới khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra thanh trường đao màu đen. Trong mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng.

Trận chiến hôm nay, cuối cùng hắn cũng biết thêm vài phần uy năng của thanh đao màu đen này. Tuy là không có cách nào so sánh với lực tàn phá kinh người của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, nhưng hắn cũng đã có được một kiện Tiên khí xứng tầm rồi.

Chỉ có điều, hắn và đao này chưa chính thức tâm ý hợp nhất, còn cần luyện hóa thêm một thời gian mới có thể sử dụng thành thục.

Hàn Lập vừa nghĩ tới đây, há mồm phun ra một ngọn lửa màu xanh, bọc trường đao màu đen lại, rồi nuốt vào trong bụng.

Hắn lập tức vung tay lên lần nữa, một quả cầu màu tím lớn bằng đầu người xuất hiện ở trong tay.

Quả cầu này cũng không phải hoàn toàn tròn trịa, mà là hình bầu dục. Nó trong suốt như ngọc thạch, hiện ra màu tím sẫm.

Lúc này, mặt ngoài tinh cầu màu tím cũng không có một tia lôi điện nào, mà tản mát ra một vầng sáng trong suốt, mượt mà màu tím, bên trong phát ra nhè nhẹ pháp tắc lực.

Hàn Lập nhíu mày. Hắn vốn cho rằng quả cầu này là Yêu đan của con trai khổng lồ nhưng nhìn kỹ thì dường như là không phải như vậy.

Tương truyền rằng, Yêu thú tu thành Chân Tiên thì trong cơ thể đã mất Yêu đan, cũng giống như tu sĩ Nhân tộc thường chuyển hóa thành Nguyên Anh.

Bọn chúng sau khi lĩnh ngộ pháp tắc lực, thì đại bộ phận trong số chúng sẽ đem pháp tắc lực bám vào nơi nào đó trên thân thể. Trước đây hắn đánh chết con nhân mã ba đầu và người khổng lồ một mắt thì nó liền đem pháp tắc thời gian bám vào trong con mắt duy nhất.

Chẳng qua, cũng chỉ có một ít Yêu thú Chân Tiên sau khi lĩnh ngộ pháp tắc lực biết lấy pháp tắc lực lĩnh ngộ được làm trung tâm, ngưng tụ tinh hoa thân thể, kết thành một viên Yêu hạch.

Yêu hạch đối với Yêu thú Chân Tiên mà nói không giống Yêu đan có liên quan đến tính mệnh, mà giống hình thức ban đầu của Pháp bảo được trời sinh ra.

Vì vậy, mọi Yêu hạch đều vô cùng trân quý.

Hắn lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều đến những việc này. Hai tay hắn nâng tinh cầu, chậm rãi rót Tiên Linh Lực trong cơ thể vào trong đó.

Vầng sáng màu tím bên ngoài tinh cầu hơi sáng lên một chút, sau đó không có thêm chút biến hóa nào.

Hàn Lập hơi nhíu mày, chợt suy nghĩ. Từng tia hồ quang điện màu bạc hiện ra trên hai tay hắn, nhanh chóng chui vào bên trong tinh cầu màu tím

Xoẹt xoẹt!

Hào quang màu tím của tinh cầu đột nhiên phát ra mạnh mẽ. Từng tia hồ quang điện màu tím lớn bằng cánh tay hiện lên, phát ra âm thanh như tiếng sấm rền ầm vang.

Bên trong tinh cầu cũng hiện ra từng ánh chớp màu tím mỏng manh như tơ nhện. Nếu nhìn kỹ thì rõ ràng là do vô số phù văn lôi điện hợp thành, không ngừng biến ảo, tản mát ra lực lượng pháp tắc lôi điện mãnh liệt.

"Quả nhiên..."

Sắc mặt Hàn Lập vui vẻ, lập tức con mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào phù văn lôi điện bên trong tinh cầu, cảm ngộ biến hóa của lực lượng Pháp tắc Lôi điện, với mong muốn nắm giữ được một hai phần huyền diệu của Pháp tắc Lôi điện.

Trong nháy mắt, hơn nửa năm đã trôi qua.

Đùng đùng!

Bên trong căn phòng được cấm chế bao phủ, tinh cầu màu tím có hồ quang điện lượn lờ bên trên đang trôi nổi giữa không trung, chậm rãi xoay tròn.

Phía dưới tinh cầu, Hàn Lập nhắm nghiền hai mắt, ngồi xếp bằng, con ngươi trong mắt di động không ngừng. Hắn đang dùng thần thức cảm ứng tất cả biến hóa bên trong tinh cầu.

Sau một hồi lâu, hắn mở mắt, có chút bất đắc dĩ thở dài, khẽ vẫy tay.

Hồ quang điện màu tím ở mặt ngoài tinh cầu nhất thời biến mất. Sau đó,

tinh cầu rơi vào trong tay của hắn.

Việc tìm hiểu tinh cầu ước chừng hơn nửa năm, vậy mà hắn vẫn không có chút manh mối nào về quy luật của lôi điện.

"Xem ra là ta đã quá ngây thơ rồi..." Hắn cười khổ một tiếng, tự lẩm bẩm.

Đạo pháp tắc vô cùng huyền ảo, không gì sánh được. Quá trình tìm hiểu vốn là cần thêm các loại cơ duyên tạo hóa. Tuy là hắn chiếm được một tinh cầu ẩn chứa lực lượng Pháp tắc Lôi điện nhưng không có nghĩa là hắn nhất định có thể hiểu được nó.

Tất nhiên là hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý với việc này, nhưng trong lòng không khỏi có chút hụt hẫng.

Nhưng mà nói đi nói lại, cũng không phải là hắn không thu hoạch gì.

Hiện tại, lý giải của hắn về lôi điện lực so với trước kia càng thêm thấu triệt. Thủ đoạn thao túng lôi điện và những biến hóa bên trong càng thêm tinh diệu vài phần.

Hàn Lập lật tay thả tinh cầu ở bên cạnh. Tay đặt trên Chân Thủy Đại ở bên hông, từ đó một dòng trọng thủy bắn ra, rơi vào trong tay hắn.

Hắn chỉ lên một điểm bên trên tinh cầu, bùm bùm, hiện ra một luồng hồ quang điện.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết. Một chùm hồ quang điện màu tím từ trên tinh cầu bắn ra cùng vòng trọng thủy kia dung hợp lại với nhau.

Bùm bùm!

Hai vật vừa tiếp xúc, lập tức kịch liệt bài xích lẫn nhau. Điện mang và thủy quang lồng lộn lên.

Hàn Lập không chút nào hoảng sợ. Hai tay hắn nhanh chóng bắt quyết, bắn ra đạo pháp quyết hình thành cái lồng bao phủ tia điện màu tím và trọng

thủy màu đen vào bên trong.

Theo biến ảo của pháp quyết, hai vật đó chậm rãi hòa hợp.

Ba ngày sau.

Hàn Lập vuốt vuốt một viên cầu lớn chừng nắm đấm, mặt ngoài có một chút lôi văn màu tím.

Vật này chính là Trọng Thủy Lôi Văn nhưng lúc này đây chính là hắn dùng lôi điện màu tím trong tinh cầu và Trọng Thủy trộn lẫn vào nhau để luyện chế ra.

Tuy chưa thí nghiệm qua, nhưng mà uy lực của Tử Hắc Lôi Văn này tuyệt đối hơn hẳn loại Trọng Thủy Lôi Văn lúc trước dùng Lôi Bằng lực luyện chế ra rồi.

Hàn Lập tươi cười, lật tay thu hồi Tử Hắc Lôi Văn. Ánh mắt hắn nhìn ra phía ngoài cửa sổ một chút.

Trải qua thời gian lâu như vậy, Lôi Chu vượt biển đã rời khỏi khu vực trung tâm của đại dương Lôi Bạo. Tia chớp trong tầng mây trên không trung rõ ràng đã giảm bớt rất nhiều.

Đã đi qua hơn phân nửa quãng đường, hai ba năm nữa sẽ có thể tới đại lục Cổ Vân.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia mừng rỡ. Hắn phất tay lần nữa, lấy ra một chùm trọng thủy.

Trước khi tới được đại lục Cổ Vân nên chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ.

...

Ba năm sau.

Một vách núi hình như mỏ chim ưng bị sương tuyết bao trùm, đơn độc với

bầu trời vạn trượng phía trên.

Trên vách đá, có một tòa quan ải hùng vĩ cao hơn trăm trượng xây bằng một loại nham thạch không biết tên màu đỏ sậm. Bên trên treo một tấm biển đề ba chữ to lớn màu vàng "Ưng Sầu Độ".

Bên dưới vách núi là một biển mây màu trắng kéo dài mấy vạn dặm, bên trong tỏa ra mây mù. Cứ cách tầm hơn mười dặm đều sẽ có một ngọn núi nhỏ mà đỉnh núi vượt lên trên biển mây, giống như từng hòn đảo biệt lập san sát trên biển, thoạt nhìn chỉ lớn chừng bàn tay nhưng trên thực tế không có ngọn núi nào mà không phải là ngọn núi hùng vĩ cao mấy vạn trượng.

Những ngọn núi này thuộc dãy núi Hạc Lệ tiếng tăm lừng lẫy đại lục Cổ Vân, dù chỉ là nhánh núi xa xôi nhưng cũng bao la hùng vĩ, khí thế không tầm thường.

Lúc này là sáng sớm, ánh bình minh vừa ló rạng, ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi nhuộm biển mây trong ánh vàng rực rỡ.

Trong gió núi hiu hiu lành lạnh, biển mây nổi lên cuồn cuộn những áng mây màu vàng, khí thế hào hùng, đẹp không sao tả xiết.

Gió trong núi đột ngột xen lẫn một chút thanh âm trầm thấp dường như tiếng bò kêu vậy "ùm bò ò... ùm bò ò". Thanh âm lắng xuống, rồi lại kịch liệt cao lên, vang vọng thấu cả vùng trời.

Chỉ thấy trong mây có một vật khổng lồ, phá vỡ áng mây màu vàng, chậm rãi bay đến "Ưng Sầu Độ".

Từ bên ngoài quan sát thì vật này to mấy trăm trượng, giống như một con rùa biển khổng lồ màu xanh đen. Bốn cái chân rùa như bốn cái mái chèo to lớn, chầm chậm quạt trong biển mây, khuấy từng đám mây mù lên. Theo sự chuyển động của khí lưu ở dưới, vật này không ngừng đi về phía trước.

Mà ở trên mai rùa khổng lồ màu xanh đen lại vô cùng khéo léo kiến tạo ra một chiếc bảo thuyền như một tòa lầu các có ba tầng. Phía trên rường cột chạm vàng khảm ngọc, rất tráng lệ, cực kỳ hoa mỹ.

Lúc này, ở vị trí trên boong của bảo thuyền, có mấy trăm người đang đứng. Đại bộ phận đều có vẻ thoải mái nhìn bốn phía, thưởng thức cảnh biển mây trước mắt.

Ở phía đầu mũi boong thuyền, vị trí gần đầu con rùa nhất, là một nam tử vóc dáng bình thường, mặc áo xanh, tay vịn vào vòng bảo hộ bằng gỗ mun to lớn trên mai rùa. Hắn đang đứng đón gió, ánh mắt lấp lánh nhìn về Ứng Sầu Độ phía xa.

Người này không phải là ai khác, chính là Hàn Lập từ đại lục Hoang Lan nghìn dặm xa xôi đến đây.

Trước đây, ở trên Lôi chu vượt biển quen biết Tôn Khắc, sau đó đến vùng đất liền của đại lục Cổ Vân thì hắn và Tôn Khắc mỗi người một ngả.

Lúc này dưới chỗ hắn đứng chính là dị thú rùa khổng lồ có tên là Hành Vân Ngoan, là một loại linh thú phi hành có kích thước rất lớn, tính tình ôn hòa, dễ thuần hóa. Ngoài ra, chúng còn có thể chở một khối lượng rất lớn, lại giỏi vượt qua mây mù. Vì vậy, chúng thường được một vài thương hội lớn thuần hóa nuôi dưỡng, dùng làm phương tiện vận chuyển đường dài.

Dù sao, đại lục Cổ Vân cũng không phải là địa phương mà chỗ nào cũng có Truyền Tống trận. Hắn mới bước chân lên đại lục mới, dưới tình huống chưa quen cuộc sống nơi đây, dĩ nhiên là cứ trả một ít lộ phí, cưỡi Hành Vân Ngoan này lên đường, cũng thuận tiện tìm hiểu một chút về Chúc Long Đạo ở đại lục.

"Ùm bò ò.."

Một tiếng kêu dài truyền theo Hành Vân Ngoan, mép mai rùa khổng lồ chạm sát tới bến đậu của Ưng Sầu Độ, tạo ra một chút rung động nhỏ, sau đó dần dần ổn định lại.

Quản sự của Hành Vân Ngoan Chu thành thục ra chào hỏi. Sau đó, mọi người lần lượt đi xuống dọc theo một cái thang gỗ được làm theo độ dốc của mai rùa, bước lên vách núi đơn độc với trời cao kia.

Hàn Lập cũng theo dòng người bước lên vách núi. Hắn không nhịn được, ngẩng đầu nhìn lên quan ải hùng vĩ cao lớn sừng sững một cái.

Căn cứ địa đồ ghi lại, nơi đây coi như là đã rời khỏi vùng biên cương, chính thức bắt đầu bước vào khu vực trung tâm của đại lục Cổ Vân.

------oOo------

Chương 180: Cảm ứng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Lên bờ tại đây ngoài Hàn Lập thì còn có hơn hai trăm người khác, đa số trong đó đều là Nhân tộc, còn lại thì nhìn giống như là Dị tộc. Trong đám người Nhân tộc thì chiếm một phần nhỏ là phàm nhân.

Thật ra, những người này nếu nói là phàm nhân thì cũng không đúng lắm, bọn họ giống với tu sĩ Luyện Thể ở Linh giới, rèn luyện cơ thể để tăng sức mạnh của bản thân.

Mọi người đi dọc theo con đường núi trải dài từ lối vào bến thuyền. Sau khi đi qua một cái cổng tò vò của một quan ải cao lớn, một đại sảnh rộng lớn hiện ra trước mặt mọi người.

Trong đại sảnh cực kỳ trống trãi, hầu như là không có bày biện trang trí bất cứ thứ gì, chỉ có một bộ bàn ghế rộng ba thước làm bằng gỗ tử đàn nằm ở một góc phòng. Phía trên bàn có một bộ lư hương, từng làn khói lượn lờ bay ra từ bên trong.

Hàn Lập thấy một lão giả râu tóc bạc phơ, mặc áo bào màu tím đang ngồi trên cái ghế tựa ở phía sau cái bàn. Hai mắt lão giả đang nhắm hờ, lắc đầu thật nhẹ, không biết được lão giả đó rốt cuộc là đang ngồi điều tức hay là nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khí tức trên người lão giả phát ra là một tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Ngay lúc Hàn Lập sắp dời mắt đi chỗ khác, đột nhiên lão giả kia mở mắt ra, nhìn về hắn.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Lập vang lên một âm thanh già nua:

"Vị tiền bối, tu vi của ngươi đã là Chân Tiên cảnh, lại đi áp chế xuống còn Hợp Thể kỳ, ta sẽ không hỏi lý do vì sao. Nhưng mà, các hạ đã bước vào khu vực của Chúc Long Đạo, nhất định phải tuân thủ theo quy định của chúng ta."

"Xin lắng tai nghe." Hàn Lập nhìn qua lão giả, truyền âm trả lời.

Giọng điệu đối phương có chút khách khí nhưng lại bao hàm ý tứ cảnh cáo, nhưng Hàn Lập cũng không cảm thấy có gì bất ổn cả. Chỉ có điều, trong lòng hắn có chút ngạc nhiên, không biết tại sao đối phương dùng thần thức của tu sĩ Đại Thừa kỳ lại có thể biết được chính xác tu vi của mình?

"Tiền bối cứ yên tâm, Chúc Long Đảo của chúng ta đều có thu nhận tu sĩ từ bên ngoài. Nhưng mà, tiền bối cần phải nhớ kỹ, bản thân là Chân Tiên thì không được tham gia phân tranh thế tục, không được quấy nhiễu trật tự của phàm nhân, lại càng không được đuổi giết phàm nhân." Lão giả áo bào tím truyền âm nói.

"Đa tạ đã cho biết, đúng là nên như vậy!" Hàn Lập nghe vậy, trực tiếp trả lời.

"Vậy thì, chúc tiền bối mọi chuyện đều thuận lợi." Lão giả áo bào tím thấy vậy, giọng điệu có chút khách khí nói.

Hàn Lập khẽ gật đầu, sau đó quay người lại, len lỏi vào dòng người đi ra khỏi đại sảnh.

Bên ngoài cửa điện là một quảng trường màu trắng cực kỳ rộng lớn. Trên quảng trường, có nhiều thú xa kỳ dị đang đỗ. Chúng vừa có thể leo đèo lội suối, vừa có thể bay trên trời. Bọn chúng được chuẩn bị cho những phàm nhân Luyện Thể kia.

Xa xa, đỉnh núi được bao phủ một tầng băng sương trắng muốt giống như là một đai ngọc vắt ngang bầu trời. Dưới ánh sáng mặt trời, nó phản chiếu hào quang chói mắt.

Sau khi đặt chân lên đại lục Cổ Vân, Hàn Lập rõ ràng phát hiện được nhiệt độ ở đây thấp hơn rất nhiều so với ở đại lục Hoang Lan. Cảnh vật xung quanh cũng trở nên ẩm ướt, rét lạnh hơn một tí.

Hắn hơi dậm chân xuống, đưa mắt nhìn về phía xa xa trong chốc lát. Hắn lật cổ tay, lấy ra một miếng ngọc giản, sau đó thả thần thức vào bên trong.

Bên trong ngọc giản, lúc trao đổi trong Vô Thường Minh, chỉ có dấu vết địa hình của một phần bản đồ, lại khá chung chung. Tuy nhiên, vào lúc này, địa hình trên bản đồ tuy rằng vẫn chỉ một phần, nhưng lại chi tiết, rõ ràng hơn nhiều so với lúc hắn xem xét ở hải vực Hắc Phong.

So với lúc trước, bản đồ còn có vài chỗ khác biệt. Trong bản đồ lúc này có một điểm đỏ khiến cho người ta dễ chú ý. Nếu dùng vị trí hiện tại của Hàn Lập là Ưng Sầu Độ làm điểm bắt đầu, thì chỉ cần đi theo hướng Đông Bắc là sẽ đến một nơi tên là thành Bạch Diên.

Dựa theo tình huống trên bản đồ, thành Bạch Diện nằm ở trong Bách Hữu Quốc, cách Ưng Sầu Độ khá xa.

Để thuận lợi đạt mục đích, hắn dùng thân phận tu sĩ Hợp Thể kỳ để phi hành, tầm hơn mười ngày là đến nơi.

Đại lục Cổ Vân này khác với đại lục Hoang Lan, linh khí nồng đậm tràn ngập trong trời đất, linh mạch thì trải dài khắp nơi. Điều đó khiến cho các tông môn đại phái ở nơi đây nhiều hơn rất nhiều so với ở đại lục Hoang Lan nên độ nguy hiểm trên đường cũng không lớn lắm.

Sau khi xác định rõ phương hướng, Hàn Lập thu hồi ngọc giản, hoá thành độn quang, phóng thẳng lên trời.

Khoảng bảy tám ngày sau, giữa không trung trên một khu rừng bị tuyết trắng bao phủ dày đặc, sắc mặt Hàn Lập đột nhiên khẽ động, lập tức dừng lại. Hắn lơ lửng giữa không trung, sắc mặt trở nên âm tình bất định.

Lúc vừa đến đây, thần hồn của hắn đột nhiên xuất hiện một tia dị động, hắn

cảm nhận được khí tức của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng với Giải Đạo nhân.

Nhưng mà, khí tức cảm ứng lại cực kỳ yếu ớt, nếu như thần hồn của hắn không cường đại thì cũng sẽ không chú ý đến.

Hắn suy nghĩ một chút, ánh mắt quét qua khắp nơi, sau đó bay đến một sơn cốc bị tuyết che phủ.

Sau khi đến sơn cốc, Hàn Lập bay vút lên, rồi giống như một con vượn núi cực nhanh bay nhảy vào sâu trong sơn cốc yên tĩnh. Sau một lát, hắn hạ xuống một khối đá lớn vô cùng bằng phẳng nằm sâu bên trong sơn cốc.

Hắn phất tay áo, phủi sạch sẽ lớp tuyết còn đọng lại trên tảng đá, khoanh chân ngồi xuống, nhắm hai mắt. Hai tay hắn đặt trước người nhanh chóng bấm niệm, trong miệng ngâm tụng khẩu quyết.

Bên trong thức hải của hắn cuồn cuộn sóng lớn, một luồng thần hồn liên hệ mờ ảo như một chùm sợi tơ nhỏ đang không ngừng uốn lượn tới lui như đang tuần tra trong hư không, nhằm không ngừng tìm kiếm tia liên hệ yếu ớt với của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng với Giải Đạo nhân.

Nhưng mà, ngay tại lúc liên hệ thần thức của hắn dần trở nên rõ ràng, thì sợi tơ thần hồn đang tuần tra tới lui trong hư không lại đột nhiên bị cắt đứt. Tia liên hệ thần hồn vô cùng yếu ớt mà hắn cảm ứng được cũng bị cắt đứt hoàn toàn, giống như là bị ai đó cố ý thi pháp để ngăn cách.

Lông mày hắn cau lại, thay đổi pháp quyết, sử dụng toàn lực thúc giục thần thức, đang muốn tìm lại tia cảm ứng kia.

Một lát sau, hắn bất đắc dĩ mở mắt ra, hai tay ngưng bấm pháp quyết, thở dài lẩm bẩm: "Xem ra muốn tìm các ngươi, sợ là cũng không dễ dàng như vậy..."

Trải qua chuyện vừa rồi, tâm tình Hàn Lập có chút mất mát. Hắn quyết định đi đến một chỗ sâu trong sơn cốc để tĩnh toạ. Sau khi điều chỉnh lại suy nghĩ, hắn mới lại bay lên, hoá thành một luồng độn quang bay nhanh đến

thành Bạch Diên.

Ba ngày sau.

Một toà thành màu trắng đứng sững sững ngay chỗ giao nhau của hai dòng sông trên bình nguyên. Một luồng độn quang màu xanh xuất hiện sau đó biến mất. Một thân ảnh hiện ra, từ trên không trung hạ xuống.

Thân người cao lớn, trán lồi, râu quai nón rậm rạp, khuôn mặt hơi thô kệch, nhưng hai mắt lại sáng ngời, có vẻ không hài hòa.

Người này chính là Hàn Lập sau khi cải trang.

Trước khi vào thành, hắn dùng mặt nạ của Vô Thường Minh để thay đổi gương mặt một lần nữa. Lần này, hắn quyết định áp chế hoàn toàn khí tức của bản thân, dùng thân phận phàm nhân, ngênh ngang tiến vào thành Bạch Diên.

Xung quanh thành Bạch Diên không có tuyết đọng, nhưng nhiệt độ lại giống như băng giá. Chỗ cửa thành, người đi vào không đông lắm, đa số mọi người đều mặc một cái áo bông thiệt dầy để giữ ấm.

Hai bên cửa thành có riêng một đội quân trấn giữ, phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Đối với dân vãng lai cũng không có kiểm tra quá nhiều, hình như bọn họ chỉ chịu trách nhiệm duy trì trật tự mà thôi.

Lúc đầu Hàn Lập còn cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng mà rất nhanh cũng đã hiểu ra.

Thành Bạch Diên này chẳng qua là một toà thành nhỏ xa xôi hẻo lánh trong Bách Hữu Quốc, phần lớn người dân bên trong thành đều là người bình thường. Cho nên, hơn phân nửa quản lý ở bên trên cũng thay đổi, càng thêm giống thế tục.

Sau khi vào trong thành, Hàn Lập lại xem xét bản đồ bên trong ngọc giản thêm một chút.

Lần này, đánh dấu bên trong bản đồ càng rõ ràng, cụ thể hơn. Nó chỉ hướng đến một cái tửu lâu ở phía đông toà thành.

Dọc theo con đường chính trong thành, sau khi rẽ trái quẹo phải tầm bảy tám lần, hắn đi đến một con đường cũng không phồn hoa lắm, thấy được một tửu lâu được đánh dấu, cờ xí bay phấp phới, tiếng mời chào vang vọng.

Hắn vừa đi đến cửa ra vào của tửu lâu, đã ngửi được hương vị nồng đậm của rượu được chế biến cho phàm nhân. Có lẽ, do thời gian đã quá lâu, nên hắn cảm thấy hương vị rượu có chút khác biệt so với hương vị rượu trong trí nhớ của hắn.

Hắn nhớ khi còn bé, mỗi lần Trương lão thúc đến nhà, đều mang theo một ít rượu trắng, bày một ít đồ ăn trên bàn. Lão thúc cùng với phụ thân hắn vừa ăn vừa uống.

Lúc còn nhỏ, hắn không được phụ thân cho uống nhưng mỗi lần ngửi qua, đều có cảm giác có chút gắt mũi.

Nghĩ tới những chuyện này, Hàn Lập hơi có chút thất thần, rồi hơi lắc đầu tự giễu. Hắn bước nhanh qua cánh cửa, đi vào bên trong tửu lâu.

Bên trong tửu lâu, phần lớn bàn đều trống không vì khoảng thời gian này, dựa theo sinh hoạt tập quán của thế tục, đã qua giờ cơm trưa, vẫn còn chưa đến giờ cơm tối, cộng với việc con đường này vốn không có đông người qua lại nên tửu lâu mới có tình trạng như vậy. Chỗ một cái bàn cạnh vách tường, có hai đại hán đang rảnh rỗi ngồi ăn đậu phộng muối, uống chút rượu, luôn miệng nhóp nhép.

Tiểu nhị khoác khăn lau lên vai thấy Hàn Lập bước vào, vội vàng cười thật tươi, tiến đến nghênh đón.

Gã còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì đã bị người khác kéo lại, lôi qua một bên.

"Vị này là người quen cũ do ta mời đến. Ngươi đi lo việc khác của mình đi." Một tên trung niên mập mạp bước ra từ sau lưng gã, gương mặt tươi

cười nói.

"Người quen cũ của ngươi? Tại sao ta không có chút ấn tượng gì vậy?"

Tiểu nhị thấy tên chưởng quầy to béo dẫn Hàn Lập lên lầu hai, không khỏi gãi đầu, thầm oán than vài câu, sau đó duỗi lưng một cái, lười biếng dựa người vào ghế nghỉ ngơi.

Hàn Lập không nói tiếng nào, đi theo tên chưởng quầy to béo lên lầu hai. Gã giẫm đạp "huỵch huỵch" rung động cả cầu thang. Đến nơi, gã dẫn hắn vào một gian phòng nằm cuối hàng lang.

Vừa vào cửa, chưởng quầy to béo đứng qua một bên để cho Hàn Lập bước vào trong, sau đó gã xoay người, đóng cửa phòng lại.

Ngay sau đó, gã vung tay lên, một tầng hoa quang nhàn nhạt ở bốn vách tường lập tức sáng lên, cách ly âm thanh trong phòng với bên ngoài.

"Đạo hữu, mời ngồi."

Sau khi làm xong mọi chuyện, chưởng quầy to béo lấy tay làm động tác mời. Gã dần thu nụ cười lại.

Hàn Lập lập tức ngồi xuống, liếc nhìn xung quanh. Hắn phát hiện trận pháp ngăn cách âm thanh xung quanh không cao cấp lắm. Nếu tu sĩ nào có ý định dò xét, thì ở bên ngoài khoảng mười dặm cũng có thể nghe được mọi chuyện rõ ràng.

Nhưng mà được cái, vị trí chỗ này vắng vẻ, sẽ không làm người khác chú ý, là một nơi ẩn nấp tốt nhất.

"Trên người đạo hữu chắc phải có tín vật? Có thể lấy ra để tại hạ kiểm tra một chút." Chưởng quầy to bé ngồi đối diện Hàn Lập, đi thẳng vào vấn đề.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói gì. Hắn lật tay lấy ra miếng giấy ghi chép nhiệm vụ cùng với ngọc giản chứa bản đồ truy tìm, đặt lên bàn, đẩy về chỗ chưởng quầy to béo

Chưởng quầy to béo nhận và nhắm mắt dò xét một phen. Sau đó, gã nhẹ gật đầu nói.

"Tín vật không có vấn đề. Xem ra các hạ chính là đạo hữu của Vô Thường Minh rồi."

------oOo------

Chương 181: Thiên Ma đoạt xá

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Nếu như tín vật không có vấn đề, đạo hữu cũng nên nói cho ta biết nội dung nhiệm vụ lần này là gì chứ?" Hàn Lập không lòng vòng, mà trực tiếp hỏi.

"Trước hết, tại hạ còn có một chuyện cần xác minh, sau đó mới có thể quyết định giao nhiệm vụ cho ngươi." Chưởng quầy béo xoay chuyển lời nói.

"Chuyện gì?" Hàn Lập nghe vậy, lông mày có chút nhăn lại.

"Trước tiên, tại hạ cần xác minh tu vi của đạo hữu để chắc chắn đạo hữu có đủ năng lực hoàn thành nhiệm vụ?" Chưởng quầy béo chằm chằm nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy, không áp chế khí tức bản thân nữa, trên người xuất hiện một tầng thanh quang, lập tức không hề che giấu phóng ra khí tức Chân Tiên cảnh sơ kỳ.

Tuy rằng, hắn chỉ thả ra một tia, nhưng chưởng quầy béo không kịp đề phòng, sắc mặt đại biến, vô cùng hoảng hốt. Mặt gã đỏ bừng, như không thở nổi.

Hàn Lập thấy vậy, vội vàng thu khí tức trên người lại, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Dung mạo chưởng quầy béo hiển nhiên là do mặt nạ Vô Thường Minh biến ảo ra, cho nên khí tức trên người gã cũng bị che lấp đi. Mặc dù, thần thức của hắn cường đại nhưng nếu không xâm nhập điều tra kỹ thì cũng không

tra rõ được tu vi.

Mà hắn phóng ra khí tức rất có chừng mực, chẳng qua chỉ một chút mà thôi, làm sao lại khiến đối phương phản ứng mạnh như vậy?

"Nếu tại hạ đoán không sai thì các hạ hẳn là tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ?" Giờ phút này, sắc mặt chưởng quầy béo vẫn còn tái nhợt, nhưng sau khi hít sâu vài hơi, gã cũng khôi phục một chút hồng hào, rồi nói.

Hàn Lập im lặng, nhẹ gật đầu.

"Ài... Nếu như vậy thì ta khuyên đạo hữu không nên tiếp nhận nhiệm vụ này" Trong mắt chưởng quầy béo hiện lên vẻ thất vọng, thở dài nói.

"Vì sao? Lúc trước trong nhiệm vụ nói rõ chỉ cần tu sĩ Chân Tiên cảnh là được, cũng không có yêu cầu cụ thể hơn." Hàn Lập có chút nghi hoặc hỏi.

"Không dối gạt đạo hữu, nội dung nhiệm vụ ta công bố kỳ thật là đi tiêu diệt một người. Theo ta biết, kẻ kia cũng có tu vi Chân Tiên cảnh sơ kỳ, nhưng thủ đoạn lại không tầm thường, tu sĩ cùng giai khó có thể sánh bằng. Ta sợ đạo hữu đánh không lại y, ngược lại còn bị hại đến tính mạng mình." Chưởng quầy béo lắc đầu nói.

"Nếu là tu sĩ cùng giai, tại hạ vẫn tự tin có thể tranh đấu một trận, dù không địch lại cũng không đến nỗi ném đi tính mạng. Đạo hữu cứ yên tâm giao phó nhiệm vụ này, tại hạ tâm ý đã quyết, sẽ không lùi bước." Hàn Lập nghe vậy, ý niệm trong đầu khẽ chuyển, cười cười nói.

Chưởng quầy béo thấy thái độ kiên quyết của hắn không giống giả bộ, nên không còn nghi kị nữa, mở miệng nói:

"Cái này... Được rồi. Tại hạ cần đạo hữu tiêu diệt một kẻ có tên là Bạch Tùng Thạch, chính là đương kim Thái sư Bách Hữu Quốc. Chỉ cần đạo hữu thành công thì sẽ nhận được thù lao theo thoả thuận."

“Thái sư của quốc gia phàm nhân? Không phải là Chúc Long Đạo vốn không cho phép tu tiên giả can thiệp vào sự tình thế tục hay sao? Người này

thân là Tiên nhân Chân Tiên cảnh, làm sao lại trở thành trọng thần một đất nước phàm nhân chứ?” Hàn Lập nghe vậy sững sờ hỏi.

"Đạo hữu hẳn không phải là người của đại lục Cổ Vân chúng ta?" Chưởng quầy béo không trực tiếp trả lời Hàn Lập mà hỏi ngược lại.

"Không sai." Hàn Lập thản nhiên thừa nhận.

"Vậy không trách được rồi... Đạo hữu có chỗ không biết, số lượng phàm nhân ở đại lục Cổ Vân có thể tính đến vạn ức. Các quốc gia thế tục mà họ lập nên không có đến ngàn vạn thì cũng có đến trăm vạn người. Ở Bách Hữu Quốc, bề ngoài nhìn như là do hoàng thất thế tục quản lý, nhưng thực tế sau lưng đều có một hai gia tộc tu tiên âm thầm lo liệu. Bọn họ mới thật sự là người cầm quyền." Chưởng quầy béo giải thích.

"Nói như vậy ở Bách Hữu Quốc, người cầm quyền thực sự chính là gia tộc của Bạch Tùng Thạch?" Hàn Lập suy nghĩ, nhẹ gật đầu hỏi.

"Không sai. Trên thực tế sau lưng các gia tộc tu tiên này đều được tông môn tu tiên có thế lực cao hơn chống lưng. Chẳng qua là, bởi vì một ít ước định quy củ là trừ phi có họa diệt quốc, còn bình thường các gia tộc tu tiên sẽ không can thiệp vào quốc gia thế tục. Cho nên phàm nhân căn bản ít chú ý đến ảnh hưởng của thế lực tu tiên." Chưởng quầy béo gật đầu nói.

"Nếu như vậy, ta ra tay với Bạch Tùng Thạch, chẳng phải là sẽ trêu chọc đến thế lực tông môn chống lưng y sao? Thậm chí là chọc cả đến sự chú ý của Chúc Long Đạo." Hàn Lập có chút nghi ngờ nói.

"Đối với điểm này, đạo hữu cứ yên tâm. Người mà tại hạ thuê đạo hữu tiêu diệt thực sự không phải là Bạch Tùng Thạch chân chính." Chưởng quầy béo khoát tay nói.

Hàn Lập nghe vậy có chút không hiểu, đang muốn mở miệng hỏi, chợt chưởng quầy béo tiếp tục nói:

"Người mà ta thuê các hạ tiêu diệt thực tế là một tên Vực Ngoại Thiên Ma. Thời điểm Bạch Tùng Thạch độ kiếp thăng tiên đã bị tên đó thừa dịp hư

nhược mà đoạt xá. Tên này vì không muốn người khác chú ý nên thực tế có tu vi Chân Tiên cảnh sơ kỳ nhưng vẫn áp chế ở cảnh giới Đại Thừa kỳ..."

"Tại hạ có một chuyện khó hiểu. Nếu thật sự là Thiên Ma quấy phá, tất nhiên y sẽ hành động bí mật, không lộ ra nửa điểm phong thanh. Đạo hữu làm sao có thể biết được rõ ràng như vậy?" Hàn Lập chau mày, mở miệng cắt ngang lời của gã, hỏi.

"Cái này..." Chưởng quầy béo há miệng định nói nhưng lại không cách nào nói được.

"Đạo hữu cần nói rõ vì sự tình thật sự có chút khó hiểu. Nếu không thể giải thích rõ nguyên do, xin thứ cho tại hạ khó mà tin được." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Chưởng quầy béo nghe vậy, cúi đầu lâm vào trầm tư, hồi lâu không nói.

Hàn Lập cũng không có thúc giục, yên tĩnh chờ đợi.

Sau một thời gian dài trầm mặc, chưởng quầy béo chậm rãi ngẩng đầu lên, như đã có quyết định trọng yếu. Ánh mắt gã trở nên kiên định.

Chỉ thấy hai tay gã nhẹ nhàng đưa lên hai bên má, thanh quang liền nhộn nhạo một hồi, lấy xuống một mặt nạ đầu thỏ màu xanh.

Sau khi mặt nạ dỡ xuống, trên người chưởng quầy béo đồng thời cũng sáng lên từng đợt thanh quang mơ hồ, vặn vẹo. Thân ảnh gã kịch liệt co rút lại, vòng eo càng trở nên nhỏ bé.

Trong chốc lát, chưởng quầy béo lúc trước cũng đã biến mất không thấy, thay vào đó là một thiếu nữ trẻ tuổi, tầm mười bảy mười tám.

Nàng có lông mi cong, mắt hạnh nhân, môi mỏng, mũi thanh tú, khuôn mặt xinh đẹp, gương mặt còn phảng phất chút ngây thơ tuổi mới lớn. Nàng mặc một bộ váy ngắn hoa sen màu hồng nhạt, nhìn rất trong sáng, thoát tục, xinh đẹp vô song.

Bất quá nếu nhìn kỹ khuôn mặt nàng, có thể phát hiện một vài nét khiến vẻ non nớt kia giảm đi vài phần, ngược lại hiện lên một chút vẻ đau thương.

Hàn Lập nhìn người biến hoá trước mặt, không hề biến sắc nhưng trong lòng thoáng giật mình.

Lúc này, khí tức trên người thiếu nữ phát ra chỉ mới là Hóa Thần hậu kỳ mà thôi.

Khó trách lúc trước mình chỉ phóng xuất ra một tia khí tức đã khiến cho nàng phản ứng mạnh như vậy.

Chẳng qua với tu vi như vậy thì làm cách nào nàng ta có thể gia nhập Vô Thường Minh?

Sau khi hắn cẩn thận quan sát một lúc thì phát hiện trên người thiếu nữ tựa hồ có chút không tầm thường, nhưng cụ thể không tầm thường ở chỗ nào thì hắn cũng chưa rõ.

"Trong Vô Thường Minh không cho phép thành viên tìm hiểu thân phận lẫn nhau, quy củ này có lẽ đạo hữu biết rõ? Tại hạ tin tưởng dùng chân thân cho đạo hữu biết cũng là thể hiện chút thành ý." Thiếu nữ mở miệng nói, thanh âm êm tai, dễ nghe dị thường.

Đối với vị Chân Tiên đứng trước mặt có tu vi cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, nàng ta cũng không lộ vẻ sợ hãi, vẫn trấn định, tự nhiên như cũ.

"Hay là trước mắt đạo hữu giải thích thêm một chút việc lúc trước khiến tại hạ có chút hoang mang." Hàn Lập bất động thanh sắc tiếp tục nói.

"Không dối gạt đạo hữu, tại hạ tên là Bạch Tố Viện, chính là cháu gái Bạch Tùng Thạch. Năm đó..." Thiếu nữ hít sâu một hơi, mở miệng nói.

Nghe thiếu nữ tự thuật êm tai, Hàn Lập đại khái đã biết rõ chân tướng sự tình.

Nguyên do là trước kia cha mẹ thiếu nữ ra ngoài du lịch gặp việc ngoài ý

muốn mà bất hạnh bỏ mình; còn nàng bởi vì từ nhỏ đã rất thông minh, căn cốt tu hành lại tốt, nên rất được lão tổ Bạch Tùng Thạch trong tộc yêu thích. Chính vì thế, nàng được lưu lại bên lão và được lão yêu mến vô cùng.

Về sau, lão tổ bế quan trùng kích Chân Tiên cảnh. Thời điểm lão độ kiếp hư nhược bị Thiên Ma đoạt xá, dù tất cả mọi người không thể nhìn ra, thì nàng lại là người duy nhất phát hiện được. Khi nàng nói chuyện này cho gia tộc biết, căn bản không có người nào tin, thậm chí ngay cả gia gia của nàng cũng không tin.

Ngay từ đầu tên Thiên Ma kia vì e ngại mà còn thu liễm, cũng không có quá nhiều hành động bất thường. Nhưng đến lúc đã dung hợp hoàn toàn trí nhớ của Bạch Tùng Thạch thì y bắt đầu dần dần nắm toàn bộ Bạch gia trong tay, dùng thân phận Thái sư điều khiển triều đình Bách Hữu Quốc.

Từ đó về sau, bên trong Bách Hữu Quốc xảy ra nhiều chuyện, thỉnh thoảng dân chúng của một thành trấn nào đó đột nhiên mất tích. Với tư cách thế lực tu tiên tọa trấn quốc gia này, đương nhiên Bạch gia phái người đến truy xét nhưng kết quả cũng không thu hoạch được gì.

"Về sau tên Thiên Ma này làm việc càng ngày càng cổ quái, một số người trong gia tộc rút cuộc cũng phát hiện ra dị thường trong đó nên bắt đầu điều tra. Kết quả lại bị tên Thiên Ma ra tay trước, nên từng người bị loại bỏ. Tên Thiên Ma này nhìn trúng căn cốt thiên phú của ta, muốn đào tạo ta thành lô đỉnh tu luyện, đã giam ta trong cấm địa của gia tộc. Gia gia ngay lúc cứu ta mà đã bị tên Thiên Ma giết chết..."

Bạch Tố Viện nói đến đây thì ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia đau đớn.

"Bạch đạo hữu xin nén bi thương." Hàn Lập thấy vậy, thần sắc không biến, mở miệng an ủi.

"Năm đó tại thời điểm chạy trốn, gia gia lấy trộm mặt nạ cùng tín vật của tổ tiên lưu truyền xuống giao cho ta, dặn dò ta dùng tín vật này mà gia nhập Chúc Long Đạo rồi dốc lòng tu luyện, đợi đến lúc có năng lực, trở lại thay gia tộc báo thù. Nhưng mà tu vi ta chỉ là Hóa Thần Kỳ, dù không ngủ không nghỉ mà tu luyện cũng chẳng biết đến lúc nào mới có thể chống lại

được tên ma đầu kia..." Sau một lát thiếu nữ tiếp tục nói.

"Cho nên ngươi tuyên bố nhiệm vụ trong Vô Thường Minh, tìm người giúp ngươi giết y?" Hàn Lập nhẹ gật đầu hỏi.

Đối với việc nàng kể lại, hắn có chút thông cảm. Đừng nói là Chân Tiên cảnh, dù là từ Hóa Thần Kỳ tiến giai đến Luyện Hư kỳ, cũng cần phải qua cửa ải "Ngũ Hành hợp nhất", khó khăn trong đó Hàn Lập biết rõ, chưa cần phải nói đến Thiên Kiếp Đại Thừa về sau.

"Không sai! Lúc trước do ngoài ý muốn mà từ cái mặt nạ ta biết được Vô Thường Minh nên đã ban bố nhiệm vụ kia. Mà những năm gần đây, Thiên Ma chưa bao giờ ngừng truy tìm ta, cũng nhờ vào cái mặt nạ này, ta mới có thể trốn thoát nhiều lần. Chẳng qua nếu không tìm được người tiêu diệt tên Thiên Ma này, sợ rằng ta cũng không thể trốn lâu được nữa." Lúc này, Bạch Tố Viện đã khôi phục tỉnh táo, tiếp tục nói.

------oOo------

Chương 182: Tế Thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Thì ra là vậy. Nếu mọi chuyện như vậy thì cũng có thể giải thích rõ ràng vì sao với tu vi của ngươi mà cũng có thể gia nhập Vô Thường Minh rồi. Phải rồi, ngươi nói mặt nạ và tín vật này là truyền thừa của tổ tiên ngươi?" Hàn Lập nghe Bạch Tố Viện kể lại, chậm rãi gật đầu, hỏi tiếp.

"Mặt nạ này thuộc về một vị tổ tiên của Bạch gia, chính là vị Tiên nhân đảm nhiệm vị trí trưởng lão nội môn trong Chúc Long Đạo. Bạch gia chúng ta dựa vào vị lão tổ đó mới có thể trở thành tu tiên thế gia âm thầm quản lý Bách Hữu Quốc. Về phần tín vật, dĩ nhiên cũng là của vị tổ tiên đó." Bạch Tố Viện giải thích.

"Nếu là như vậy, tại sao ngươi không đi Chúc Long Đạo tìm vị lão tổ tiên nhân này, xin lão ta tiêu diệt tên Thiên Ma đó?" Hàn Lập khẽ nhướng mày, hỏi.

"Theo gia gia ta nói, vị lão tổ này đột nhiên mất tích từ mấy nghìn năm trước, không có chút tin tức gì. Tộc đã cử mấy vị trưởng lão Hợp Thể kỳ ra ngoài tìm kiếm nhưng cũng mất tích luôn... Từ đó về sau, thế lực của Bạch gia cũng dần dần đi xuống... Bởi vậy, ông cố mới nóng lòng độ kiếp để trở thành Chân Tiên, cuối cùng lại bị Thiên Ma thừa dịp đoạt xá." Bạch Tố Viên vừa nói, vừa liên tục thở dài.

"Hiện tại, ta tạm thời không có cách nào xác thực được lời nói của ngươi. Chờ đến khi ta tận mắt thấy Bạch Tùng Thạch, nếu quả thực gã bị Thiên Ma đoạt xá, ta sẽ quyết định có ra tay hay không." Hàn Lập nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói.

Hắn cũng không hoàn toàn tin tưởng lời nói của thiếu nữ này.

Nàng là một tu sĩ Hoá Thần hậu kỳ, vậy mà có thể ẩn nấp được dưới con mắt của một gã Chân Tiên trong nhiều năm như vậy. Điều đó chứng tỏ bản thân nàng cũng không phải là người đơn giản. Trong lòng hắn bắt đầu xuất hiện một tia phòng bị.

"Chuyện này... Được rồi. Đầu tháng sau chính là đại điển Tế Thiên cầu phúc mười năm mới có một lần của Bách Hữu Quốc. Đến lúc đó, hoàng đế sẽ dẫn theo văn võ bá quan, đi đến tế đàn trên núi Thái Nga để cử hành Tế thiên. Bạch Tùng Thạch là Thái sư dĩ nhiên cũng phải đi theo. Lúc đó đã rời xa thành trì của phàm tục, có ra tay cũng giảm ảnh hưởng ở mức thấp nhất." Bạch Tố Viện chần chừ một chút, mở miệng nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập nghe vậy, nhẹ gật đầu, coi như đã quyết định mọi chuyện như vậy.

"Phải rồi, không biết xưng hô như thế nào với đạo hữu?" Đôi mắt của Bạch Tố Viện sáng ngời, mở miệng hỏi.

"Lệ Phi Vũ."

...

Ở phía Đông của dãy núi Thái Nga của Bách Hữu Quốc, thế núi hùng tráng, phong cảnh tú lệ. Đỉnh Thái Nga là đỉnh núi cao nhất trong dãy núi, được mệnh danh là "Đông Nhạc Thần Sơn", được dân chúng tại Bách Hữu Quốc rất tôn sùng. Tương truyền rằng, giữa thanh thiên bạch nhật đã có một vị Chân Tiên đắc đạo phi thăng tại đây.

Văn nhân thi sĩ ở Bách Hữu Quốc thường hay du sơn ngoạn thuỷ đỉnh Thái Nga, vì chuyện tương truyền mà ngâm thơ làm phú ca ngợi nơi đây. Đến nay, trên đỉnh núi, khắp nơi đều còn lưu lại vài câu thơ được khắc trên đá, hằng năm thu hút không ít dân chúng ngưỡng mộ cảnh đẹp mà đến tham quan.

Nhưng mà, một tháng trước, cả ngọn Thái Nga bị rất nhiều binh sĩ mặc áo

giáp vương phủ vây quanh. Bất kể là con cháu của vương công quý tộc hay là dân chúng bình thường, tất cả đều bị cấm lên núi.

Đối với chuyện này, dân chúng của Bách Hữu Quốc không có bất kỳ dị nghị nào, bởi vì họ đều biết, hoàng đế muốn đến tế thiên cầu phúc.

Tuy nói đỉnh Thái Nga bắt đầu bị phong tỏa để tổ chức tế điển cầu phúc, nhưng mấy ngày trước, dân chúng từ các quận lân cận kéo đến khiến cho quận Đông Thái dưới chân núi luôn trong tình trạng chật kít người.

Ngày diễn ra Tế điển. Trời còn chưa sáng, dân chúng đã đứng chật ních hai bên đường trải dài từ trong Quận thành đến đường lên đỉnh Thái Nga, để được nhìn thấy dung nhan của hoàng đế.

Giờ lành vừa đến, xa giá chở hoàng đế cùng với văn võ bá quan đi thẳng từ bên trong hành cung ra ngoài Quận thành. Đội Ngự Lâm Quân hộ tống xa giá đi thẳng đến đỉnh Thái Nga không ngừng nghỉ.

Ở đỉnh Thái Nga, trên một tế đàn hình tròn trống trãi, đã sớm bày biện xong bàn ghế lư hương. Trên mặt đất, tấm thảm đỏ thiêu gấm vóc trải rộng, hai bên có nhiều văn võ bá quan đang mặc lễ phục. Sắc mặt mọi người tràn đầy thành kính, chắp tay chờ đợi.

Trong đám người, một gã quan phủ có gương mặt bình thường, buông thõng hai tay. Đôi mắt của hắn không ngừng quan sát, đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập thay đổi dung mạo, ẩn nấp ở bên trong. Còn Bạch Tố Viện lại dùng một phương pháp khác để che giấu, ẩn nấp bên ngoài tế đàn.

Sau khi quan sát một lát, Hàn Lập phát hiện ngoại trừ đội tu sĩ tuần tra, thì còn có hơn mười tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ và Trúc Cơ kỳ đang ẩn nấp. Lễ bộ thượng thư bên cạnh hắn lại là một tu sĩ Hoá Thần kỳ.

Trong lòng Hàn Lập biết, phần lớn những người này là do Bạch gia ở sau lưng bố trí.

Khoảng một hai canh giờ sau, xa giá của hoàng đế cuối cùng cũng đã lên đến đỉnh Thái Nga.

Thoạt nhìn, hoàng đế không quá hai mươi tuổi, được thái giám dìu xuống xa giá. Hoàng đế cũng không nóng lòng đi vào trong tế đàn ngay, mà đứng ở một bên xa gia, giống như là đang đợi gì đó.

Sau một lúc lâu, các xe ngựa phía sau cũng lục tục chạy đến.

Một xe ngựa nhanh chóng dừng ở phía sau xa giá. Sau khi dừng lại, cửa xe mở ra, một lão giả râu tóc bạc phơ mặc áo bào màu tìm giơ một bàn tay ra. Dưới sự giúp đỡ của tuỳ tùng, lão giả run rẩy bước xuống xe ngựa.

Mặt mũi của lão thoạt nhìn cực kỳ già nua, nếp nhăn trải dài trên mặt, hai mắt đục ngầu, trên trán còn phất phơ mấy sợi tóc bạc, thân hình còng xuống, bộ dạng nhìn như gần đất xa trời.

Hoàng đế chờ lão giả kia chậm rãi đi đến bên cạnh, sắc mặt trở nên vui vẻ. Hoàng đế đi trước còn lão giả ngay đằng sau cùng đi đến tế đàn, văn võ bá quan còn lại nhanh chóng bước theo sau.

Hàn Lập lẫn trong đám người, đột nhiên sâu trong đáy mắt hắn loé lên lam mang một cái rồi biến mất. Ánh mắt hắn đảo qua lão giả, trong lòng liền xác định người này chính là lão thái sư Bạch Tùng Thạch.

Tuy rằng, người này thể hiện hành động già yếu như lão giả tám chín mươi tuổi, cũng như ẩn tàng khí tức trên người vô cùng tốt, nhưng mà vẫn không thể qua mắt được thần thức của hắn. Xem ra, người này là một tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Trừ việc y cố ý áp chế tu vi và che giấu khí tức ra, hắn không có phát hiện bất kỳ điểm gì bất ổn.

Hoàng đế cùng Bạch Tùng Thạch chậm rãi bước lên từng bậc thang, từ từ đi lên tế đàn. Văn võ bá quan chỉ đi đến chân tế đàn, rồi dừng lại.

Lão giả có bộ dạng già nua, bị Hàn Lập cải trang thành quan văn mặc lễ bộ âm thầm quan sát bỗng đi chậm lại. Ánh mắt lão ta làm như lơ đãng liếc một chỗ nào đó bên ngoài tế đàn. Trong con mắt đục ngầu của lão đột nhiên hiện lên một tia tinh quang, nhưng rất nhanh sau đó trở lại bình thường. Sau đó, lão ta lại tiếp tục đi lên trung tâm tế đàn.

Dưới sự chủ trì của một viên quan lễ bộ lớn, tế điển tiếp tục diễn ra như bình thường. Hàn Lập trầm ngâm không nói gì, trong lòng đang cân nhắc.

"Lệ đạo hữu, hình như tên ma đầu kia đã phát hiện ra ta. Tại sao ngươi còn không ra tay? Không lẽ ngươi bị Chướng Nhãn pháp của ma đầu kia mê hoặc nên bỏ qua sao?" Đột nhiên âm thanh của Bạch Tố Viện vang lên trong đầu hắn, lộ ra vài phần lo lắng.

"Đạo hữu Ma Quang có thể giúp ta nhìn một chút..." Hàn Lập nghe vậy, cúi đầu nhìn cái bóng của mình, dùng tâm thần liên hệ hỏi.

Sau một hồi trầm mặc, cũng không thấy bóng dáng của hắn có gì thay đổi, trong lòng hắn vang lên âm thanh của Ma Quang: "Hàn đạo hữu, công phu ẩn giấu khí tức của kẻ này khá cao. Nhưng mà theo ta quan sát, kẻ này chính xác thuộc một chi của Thiên Ma Ngoại Tộc"

Hàn Lập nghe vậy, thu hồi ánh mắt, cười nhếch môi.

Lúc này, dưới sự an bài của viên quan Lễ Bộ, hoàng đế đã đi đến trước tam sinh (*), kính qua ba cây nhang thơm, sau đó lui sang một bên.

(*)Tam sinh: Ba con vật giết đi để tế thần, gồm bò, dê và heo

"... Ngô Hoàng sùng đức, ngưỡng duy Thánh Thần, kế thiên lập cực... Vì thiên lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì muôn đời lập thái bình... Công hóa chi long, vĩnh cửu vô thương... Cho chi nhận thiên tự, cẩn dùng tế..."

Bạch Tùng Thạch với tư cách đứng đầu bá quan văn võ, bắt đầu quay mặt về phía quần thần, thay hoàng đế tụng niệm Kính Thiên tế văn. Thanh âm của lão khàn khàn, giống như không còn hơi sức để nói.

Hàn Lập nhìn đến đây, đột nhiên bước ra khỏi đám người.

Quan viên Lễ bộ ở bên cạnh kinh hãi, lập tức vội vàng quát bảo hắn dừng lại, nhưng chỉ thấy bóng người phía trước đột nhiên hoa lên rồi biến mất không thấy tung tích.

Trong nháy mắt, hắn đã xuất hiện ở trung tâm tế đàn.

Hắn phất tay áo, một cơn gió lốc màu xanh lập tức lao ra, như một con Thanh Long quét sạch khắp nơi. Cơn lốc xoáy bao phủ lấy Hoàng Đế cùng mọi người mang xuống dưới chân núi.

Đám tu sĩ ẩn nấp bên trong phàm nhân toả ra hào quang trên người, muốn thoát khỏi cơn gió xoáy nhưng không được, đành phải cùng với mọi người bay xuống chân núi Thái Nga.

"Ngươi là viện binh mà nha đầu kia mời tới?" Bạch Tùng Thạch ngưng niệm tế văn, xoay người nhìn về phía Hàn Lập.

Hai mắt vốn đã đục ngầu lập tức trở nên vô cùng minh mãn, thân hình vốn đang bị còng đột nhiên thẳng lên. Hai tay lão vén tóc rối bời trên trán, khí tức suy sụp trên người bị thổi bay, thay vào đó là một loại khí tức mạnh mẽ của người cầm quyền.

Hàn Lập cười lạnh, không trả lời Thân hình hắn loé lên rồi đột nhiên bay đến, đánh ra một quyền xuống đầu lão giả.

Lão giả thấy hắn phát ra khí thế như thế, khoé mắt thoáng co lại, thân hình loé lên, nhanh chóng lùi về sau hơn mười trượng.

Hàn Lập đánh ra một quyền thất bại, trúng vào tế đàn trên mặt đất.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên rất lớn. Toàn bộ tế đàn bị nứt vỡ, hoá thành một mảng bột mịn.

Bốn phía xung quang Hàn Lập đột nhiên xuất hiện hơn mười vệt lưu quang hạ xuống. Cả bọn trợn mắt nhìn hắn.

"Cuồng đồ to gan đến từ nơi nào, dám tập kích lão tổ nhà ta!" Một lão giả mặc áo bào xanh, chỉ tay về Hàn Lập, quát to.

Hàn Lập vừa đánh ra một quyền, cũng không định lại làm loạn, chẳng qua hắn nhìn chằm chằm vào Bạch Tùng Thạch ở trước mặt, không thèm để ý đến bọn người ở xung quanh.

Những người này đều là tu sĩ Bạch gia, người mạnh nhất thì tu vi cũng chỉ là Hoá Thần hậu kỳ, dĩ nhiên hắn sẽ không thèm tính toán với bọn họ.

Đúng lúc này, một thân ảnh nhỏ bé từ đằng xa nhanh chóng bắn đến, hạ xuống chỗ tế đàn đã nứt vỡ. Chính là Bạch Tố Viện, dung mạo nàng thanh tú xinh đẹp, đang mặc một bộ váy ngắn màu hồng cánh sen.

"Nhị thúc công, đại bá... Các người dừng tay. Vị này là Lệ tiền bối do cháu mời đến để tiêu diệt Thiên Ma. Các người đừng bị tên ma đầu kia đầu độc, chết một cách oan uổng." Bạch Tố Viện lớn tiếng kêu gọi.

"Im ngay, đồ nghiệp chướng. Ngươi không chỉ sát hại ông nội của mình, lại còn dám ăn nói bậy bạ, phỉ báng tộc trưởng. Thật là không biết sống chết. Hôm nay, ta thay mặt đại ca thanh lý môn hộ." Lão giả áo bào xanh được Bạch Tố Viện gọi là nhị thúc công giận tím mặt, hào quang trên người toả ra sáng ngời, đuổi giết Bạch Tố Viện.

Hàn Lập thoáng nhìn cảnh này, không thèm để ý, chỉ bước từng bước đến chỗ "Bạch Tùng Thạch”.

------oOo------

Chương 183: Trừ ma trên đỉnh Thái Nga

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bạch Tùng Thạch thấy Hàn Lập đang tiến đến gần, thì không có chút nào khinh thường nào. Thần quang trong mắt lão ta chợt ẩn chợt hiện, có vẻ run sợ.

Hai tay lão ta vung lên, hư không lập tức vang lên tiếng rít gào, rồi bỗng nhiên xuất hiện hai cái hỏa luân to lớn. Phía trên chúng có ngũ sắc quang mang lóng lánh, thỉnh thoảng còn có ngũ sắc linh diễm từ bên trong bay ra.

Đây là một kiện Linh bảo phẩm chất không tầm thương, tên là Ngũ Diễm Quang Luân!

"Các hạ đến bây giờ vẫn còn không chịu lộ diện ư?" Hàn Lập thấy vậy, cười lạnh nói.

Bạch Tùng Thạch ở phía đối diện không trả lời, vung hai tay về phía Hàn Lập, miệng tụng niệm pháp quyết.

"Vù vù vù!"

Theo từng trận gió nổi lên, hai cái Ngũ Diễm Quang Luân nhanh chóng hoá lớn giữa hư không, lập tức lớn hơn vài chục trượng, liên tục biến hoá bay sát mặt đất đến phía Hàn Lập.

"Tranh tranh tranh!"

Tiếng kim loại va chạm với đá vang lên rợn người. Núi đá trên đỉnh Thái Nga cứng rắn như vậy mà va chạm với quang luân bị rạch thành hai cái rãnh thật sâu, bên trong ngũ sắc linh diễm cháy rừng rực, nung chảy cả núi đá.

Tu sĩ Bạch gia ở xung quanh thấy tình hình đó thì liếc mắt nhìn nhau, tự biết là không thể tham gia được cuộc chiến giữa lão tổ và Hàn Lập. Dưới sự chỉ đạo của lão giả áo bào xanh, tất cả mọi người đều quay ra vây công Bạch Tố Viện.

Bạch Tố Viện dĩ nhiên không định dùng cứng đối cứng với đối phương, lập tức tế ra hai ba kiện pháp bảo phòng ngự, lập tức từng làn Hoả vân bao phủ quanh thân. Nàng bay lượn khắp nơi để tránh né, kéo theo phía sau là một đám tu sĩ Bạch gia đuổi theo.

Lại nói tiếp, thân phận của nàng so với đám người lão giả áo bào xanh thì thấp hơn không ít nhưng tư chất của nàng không tệ, dùng tu vi của Hoá Thần hậu kỳ đối phó với nhiều người cũng không có gì đáng ngại.

Hàn Lập nhìn qua hai cái quang luân đang quét đến, không thèm né tránh chút nào, ngược lại còn bước khom lên phía trước, lật tay hiện ra kim lân, hai tay cùng lúc khua đến phía trước thăm dò.

Giữa hư không, hư ảnh hai bàn tay màu vàng to lớn hiện ra, thăm dò vào trong ngọn lửa hừng hực thiêu đốt bên trên quang luân, sau đó nắm chặt Ngũ Diễm Quang Luân lại.

Khí thế lao đến của Ngũ Diễm Quang Luân lập tức hơi chậm lại, rồi bị cứng rắn ngăn cản ngay tại chỗ.

Bạch Tùng Thạch thấy thế, đồng tử hơi co rút lại, âm thanh tụng niệm vang vọng, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Ngũ Diễm Quang Luân đang bị trì trệ đột nhiên phát ra hào quang sáng hơn, chuyển động càng nhanh hơn, liệt diễm thiêu đốt trên bề mặt như mưa lửa rơi khắp nơi. Rồi Ngũ Diễm Quang Luân như sao băng bay vụt đi.

Hàn Lập cảm nhận được lực đạo to lớn đột nhiên truyền đến phía trên quang luân, rồi lại thấy hoả diễm không ngừng bay là là khắp đỉnh núi khiến lông mày hắn hơi nhíu lại. Hắn quát lớn một tiếng, phất hai tay lên làm động tác ném về phía trước.

Chỉ nghe "Hô" một tiếng!

Hai cái hoả luân to lớn kia không còn bị khống chế, bay thẳng vào hư không.

Một khắc sau, thân hình Hàn Lập loé lên, đột nhiên bay đến trước người Bạch Tùng Thạch. Hắn phất cánh tay “phật” một cái thành một vòng to lớn, nâng lên một quyền đánh lên đầu đối phương.

Bạch Tùng Thạch đã sớm có chuẩn bị, hai tay lão ta lục tìm trước người, lấy ra một cái khiên hình tròn có khảm mặt thú, che chắn trước người.

Một tiếng "Phanh" vang lên thật lớn.

Một luồng man lực bài sơn đảo hải ập đến, lập tức đánh cho cái khiên vốn có linh quang rạng rỡ lõm xuống. Bạch Tùng Thạch ở phía sau cầm thuẫn cũng bị chấn động bởi luồng lực mạnh mà bắn ngược ra ngoài.

Bạch Tùng Thạch còn chưa đứng vững, đã thấy một thân ảnh loé lên trước mắt. Hàn Lập xuất hiện như hình với bóng theo sát phía sau, đánh ra thêm một quyền nữa.

Bạch Tùng Thạch lại một lần nữa vội vàng nâng tấm khiên đã bị hư hỏng không nhẹ lên chống đỡ.

Một tiếng "Oanh"!

Lần này, tấm khiên lại sáng lên hào quang lần nữa, rồi nổ tung.

Nhưng mà, quyền ảnh của Hàn Lập không có tan biến, mà lại tiếp tục lao đến phía trước, đánh thẳng vào lồng ngực của Bạch Tùng Thạch.

Một tiếng "Bành" muộn hưởng truyền đến.

Một âm thanh như sấm rền từ trên chín tầng trời truyền xuống, thanh thế không lớn nhưng lại cực kỳ chấn động.

Lồng ngực của Bạch Tùng Thạch bị đánh lõm xuống. Nhưng đột nhiên, lão ta ngửa đầu lên trời, há to miệng. Một luồng ma khí màu đen cực kỳ nồng đậm cuồn cuộn tuôn ra, giống như là lửa cháy bốc khói lên trời.

Rất nhanh sau đó, từng luồng ma khí bao phủ toàn bộ đỉnh núi Thái Sơn lại trong phạm vi mấy trăm dặm. Bầu trời lập tức như bị hạ thấp xuống, đang từ buổi trưa như trở thành chạng vạng tối.

"Có chuyện gì vậy..."

"Dừng tay cho ta!"

"Tố Viện, chẳng lẽ lời ngươi nói là thật?"

Giờ phút này, mọi người Bạch gia vẫn còn đang vây công Bạch Tố Viện vội vàng dừng tay lại. Tất cả đều ngơ ngác nhìn lên bầu trời, thấy cái xác của lão giả không có Thiên Ma chống đỡ đang rơi xuống phía dưới thì sắc mặt họ tràn đầy vẻ khó tin.

Bạch Tố Viện đứng im tại chỗ, đã thu hồi Hoả Vân bao quanh thân thể lại, rồi nhìn lên bầu trời thì hiện lên vẻ phẫn hận.

"Nếu không muốn chết, thì mang những phàm nhân ở dưới núi rời khỏi đỉnh Thái Nga." Trên bầu trời, bỗng nhiên vang lên âm thanh lãnh đạm của Hàn Lập.

Mọi người nghe thế mới tỉnh ngộ, thu hồi di hài của Bạch Tùng Thạch, rồi vội vàng bay xuống núi.

Lão giả áo bào xanh Bạch gia chậm rãi quay đầu nhìn về phía Bạch Tố Viên, ánh mắt vô cùng phức tạp, liên tục do dự, rồi sau đó mới mở miệng nói: "Tố Viện, đi cùng với Nhị thúc công..."

"Ta muốn tận mắt nhìn thấy ma đầu kia tan thành mây khói..." Bạch Tố Viện nghe vậy, cũng không thèm liếc nhìn lão ta, cắn chặt răng nói.

Lão giả áo bào xanh chần chờ một lát, rồi thở dài một tiếng, bay xuống dưới núi.

Hiện tại, ma vân trên bầu trời đã tụ lại nồng đậm như mực. Mây mù ở giữa bỗng nhiên chuyển động, ngưng tụ thành một gương mặt khổng lồ của một tên nhân tộc đang há rất to trên bầu trời

"Dám bức ta bỏ thân thể nhân tộc, làm hỏng tu hành ma đạo của ta. Ta nhất định phải nghiền bọn ngươi ra tro!" Một âm thanh lạnh như băng từ trên trời truyền đến. Tiếng "Ông ông" vang lên khắp bầu trời.

Dứt lời, gương mặt kia đột nhiên há to miệng, một luồng khí tức nóng rực lập tức bay vọt ra, hoá thành một mảng ma diễm ngập trời phô thiên địa cái phun trào đến chỗ Hàn Lập.

Không biết từ lúc nào, Hàn Lập đã lấy ra thanh trường đao màu đen, đung đưa nhẹ nhàng.

Thấy ma diễm cuồn cuộn bay đến, Hàn Lập lập tức hành động. Trường đao trong tay hắn loé lên ô quang, chọc chéo lên phía trước, lập tức một luồng đao ảnh lớn hơn mười trượng bay ra, chém lên ma diễm đang đến.

Chỉ thấy đao ảnh và ma diễm bốn phía cuồn cuộn kịch liệt, rồi ma diễm bị khí thế của đao ảnh đánh bạt sang hai bên, tạo thành một thông lộ rộng chừng trăm trượng.

Thân ảnh của Hàn Lập từ trong thông lộ bay vút lên. Trường đao trong tay hắn không ngừng bay múa, hoá thành một mảng đao ảnh sương mù màu đen xoắn về phía gương mặt to lớn do ma vân tụ lại mà thành.

Trong không trung, hư không chấn động, đao quang tung hoành. Một mảng lớn ma vân bị chém đứt, chia năm xẻ bảy, không ngừng xoay tròn.

Từ trong miệng gương mặt khổng lồ không ngừng tuôn ra ma diễm vây quanh Hàn Lập nhưng lại bị đao quang của hắn phá vỡ nên không tạo ra được ảnh hưởng gì.

Đúng lúc này, đột nhiên ma vân co rút lại, từ phạm vi trăm dặm thu nhỏ lại còn mười dặm, rồi ngưng tụ thành một gương mặt ma to lớn, đầu có hai sừng đen nhánh, miệng há to.

Đột nhiên cái miệng lớn há to ra, xuất hiện một vòng xoáy hắc khí to lớn bên trong, từ đó truyền ra một luồng lực hấp dẫn to lớn, trong chớp mắt hút Hàn Lập vào trong.

Cái miệng khổng lồ của gương mặt ma lập tức khép lại. Thân ảnh Hàn Lập cũng biến mất không thấy gì.

Bạch Tố Viện đang ngước đầu nhìn lên đỉnh Thái Nga thấy cảnh như thế, tim đập mạnh, thần sắc trở nên có chút kỳ quái. Tay áo nàng khẽ đảo một cái, một quả cầu màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay.

Phía trên quả cầu màu vàng có phù văn trải rộng, bên ngoài mơ hồ có hồ quang điện màu vàng lập loè. Đây là vũ khí cực kỳ hiệu quả để đối phó với Thiên Ngoại Ma Đầu, tên nó là Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi.

Một lúc lâu sau, thấy bên trong gương mặt ma không hề có bất kỳ động tĩnh gì, ánh mắt của nàng toát lên vẻ kiên quyết. Hào quang trên người nàng đột nhiên sáng ngời, định bay lên.

"Xì xì xì!"

Đúng lúc này, khoé miệng của gương mặt đột nhiên sáng lên từng sợi hào quang màu trắng bạc.

Ngay sau đó, một âm thanh lôi đình đột nhiên vang lên, gương mặt ma khổng lồ lập tức nổ tung, từ bên trong lôi quang màu bạc tỏa ra đầy trời.

Một con Lôi Bằng khổng lồ, toàn thân được bao phủ bởi lôi điện màu bạc từ bên trong bay ra. Giữa không trung, nó thu lại hào quang, biến thành

hình người. Chính là Hàn Lập.

Sau khi gương mặt ma kia nổ tung, ma vân tán loạn lại tụ lại lần nữa, hoá thành một lão giả toàn thân đen kịt, nhanh chóng lao vút xuống dưới đỉnh Thái Nga, hướng đến chỗ Bạch Tố Viện

Dung mạo của lão giả giống hệt Bạch Tùng Thạch.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt ngưng trọng. Trường đao màu đen trong tay loé lên, đột nhiên chém xuống phía dưới.

Một luồng đao quang màu đen đột nhiên loé lên, lại nhanh như chớp bổ xuống lão giả đen kịt đang đuổi theo Bạch Tố Viện kia, lập tức chém lão ta ra làm đôi.

Chỉ nghe một tiếng "Két" vang thật lớn!

Luồng đao quang màu đen kia sau khi chém đôi lão giả đen kịt kia, lại không có dừng lại, chém thẳng vào phía trên thân núi đỉnh Thái Nga.

"Rầm rầm rầm!"

Một hồi âm thanh như động đất truyền ra, bụi mù toả ra khắp bốn phương tám hướng, đá lớn từ đỉnh Thái Nga lăn xuống ầm ầm, muôn loài chim kinh sợ bay tán loạn.

Kéo dài một hồi lâu, cơn chấn động mới dần biến mất.

Trong lúc hỗn loạn, Bạch Tố Viện khó khăn lắm mới ổn định được thân hình. Nàng kinh ngạc nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một cái vực sâu vạn trượng.

Cả ngọn Thái Nga thình lình đã bị Hàn Lập dùng một đao chém ra làm đôi.

Hàn Lập không biết là một đao tuỳ ý này của hắn, đã khiến cho cái tên Đỉnh Thái Nga bị xoá sổ hoàn toàn khỏi bản đồ của Bách Hữu Quốc. Từ nay về sau, dãy núi Thái Nga xuất hiện một đỉnh Lưỡng Đoạn cùng với một truyền

thuyết Tiên nhân phá núi diệt ma.

Dĩ nhiên, những chuyện này đều là sau này.

Thân thể của Thiên ma lúc này đã bị chém làm hai nửa. Một nửa nằm bên này, nửa còn lại nằm ở bên kia vực sâu.

Hàn Lập từ trên không hạ xuống, hờ hững nhìn thân thể lão giả đen kịt kia. Hắn định ra tay đập nát, nhưng đột nhiên trong đầu lại vang lên âm thanh "Đạo hữu chậm đã".

Trong khi đó, thân thể lão giả đen kịt vô cùng thê thảm đang lết trên mặt đất tới chỗ Hàn Lập. Trong mắt lão ta tràn đầy vẻ cầu khẩn, nói với hắn:

"Xin đừng giết ta. Ta nguyện cùng người ký Thiên Ma khế ước. Từ nay về sau trở thành nô bộc, mặc cho người sai khiến."

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì, trên mặt lộ ra một tia cổ quái.

Bạch Tố Viện thấy vậy, sợ Hàn Lập đáp ứng nên nhanh chóng bước đến, định mở miệng ngăn cản.

Lúc này, bóng dáng trước người Hàn Lập chớp lên một hồi, rồi đột nhiên kéo dài, từ đó hiện ra một thân ảnh đen sì như mực, chính là Ma Quang. Đúng là gã vừa mới dùng tâm thần liên hệ ngăn cản Hàn Lập.

------oOo------

Chương 184: Một điều thỉnh cầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Thứ ngu xuẩn như ngươi mà cũng dám kí kết khế ước Thiên Ma với hắn?" Ma Quang vừa hiện thân, nhìn lão giả đen kịt trên mặt đất, lạnh lùng quát một tiếng

Lão giả đen kịt vừa thấy Ma Quang, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng hoảng sợ, trên người lóe lên ô quang, thân hình bắt đầu tan biến.

Dĩ nhiên là lão ta dự định một lần nữa hóa thành sương mù bỏ chạy!

"Chạy đằng trời!"

Ma Quang không cho lão ta một chút cơ hội nào, giơ bàn tay ra, lòng bàn tay bỗng nhiên phát ra hào quang màu đen rực rỡ, hóa thành một một tấm lưới lớn màu đen như ẩn như hiện bọc xuống. Tấm lưới bao phủ lão giả đã biến thành sương mù màu đen vào trong đó, rồi co rút lại.

"Không!"

Bên trong màn sương mù màu đen truyền ra một tiếng kêu rên. Sương mù trong tấm lưới co rút lại, vặn vẹo một hồi, rồi một lần nữa cô đọng lại thành lão giả ở giữa.

Chỉ thấy Ma Quang khẽ niệm vài câu chú ngữ không ai nghe rõ, trong mắt chợt lóe hào quang màu đen, há mồm hút vào một cái. Lão giả đen thui đang ở trong tấm lưới lớn vừa thu lại, hóa thành một làn sương mù nhỏ chui vào trong miệng Ma Quang.

Nửa phần tàn thi của Thiên Ma ở bên kia vực sâu cũng không thể có may mắn mà thoát, đồng dạng hóa thành một làn sương mù nhỏ, rồi bị Ma Quang hút vào.

Một tiếng "ầm". Vòng tay trữ vật đeo trên người lão ta rơi trên mặt đất.

Trong lúc đó, Hàn Lập cũng thu hai cái linh bảo hỏa luân bị hắn đánh bay lúc trước vào. Sau đó, hắn thoắt một cái trở lại vị trí cũ.

Thân thể Ma Quang mờ nhạt, rồi lại chui vào trong cái bóng của Hàn Lập, đồng thời trong đầu Hàn Lập vang lên thanh âm:

"Hàn đạo hữu, xin ngươi giúp ta một tay tìm một chút trong pháp khí chứa đồ của tên kia. Nó là Thiên Ma hẳn là kiếm được không ít Ma Khế Thạch. Thứ đó có thể giúp ta khôi phục lại một chút."

Trong thanh âm mơ hồ toát ra một tia linh động, không còn đần độn như lúc trước.

Hàn Lập nghe vậy, một tay đánh ra phía trước một chiêu, vòng tay màu đen từ từ bay lên.

Đúng vào lúc này, một bóng trắng nhanh chóng hiện lên, vòng tay màu đen biến mất, không còn dấu vết.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày.

Bóng trắng hạ xuống cách đó không xa, hiện ra thân ảnh Bạch Tố Viện, hai tay nắm chắc vòng tay màu đen.

"Đa tạ Lệ tiền bối thay ta trừ tên ma đầu này, cho tiểu nữ một cái công đạo! Nhưng mà vòng tay này là của Bạch gia chúng ta. Người là tiên nhân, sẽ không tham đồ của Bạch gia chúng ta chứ!" Bạch Tố Viện căng mắt nhìn Hàn Lập, nói ra.

Cô gái này thấy lão giả đen kịt giả trang Bạch Tùng Thạch bị đánh chết tại chỗ, thần sắc trên mặt nhất thời khôi phục không ít, thở dài một hơi, cả khi

thấy Ma Quang đột nhiên xuất hiện, cũng không có lộ ra chút khiếp đảm nào.

"Bạch đạo hữu không nên hiểu lầm, đồ đạc Bạch gia các ngươi, Lệ mỗ sẽ không di chuyển mảy may. Chỉ là tên đó là Vực Ngoại Thiên Ma chắc hẳn là có một ít Ma Khế Thạch. Vật đó đối với ta rất trọng yếu, mong Bạch đạo hữu để ý một chút. Nếu như trong vòng tay có chứa thứ đó, Lệ mỗ nguyện ý dùng linh thạch mua lại." Hàn Lập hơi ngẩn ra, mở miệng nói.

Bạch Tố Viện nghe nói thế, lúc này trên mặt mới nở nụ cười, gật đầu, phóng thần thức vào vòng tay màu đen.

"Có phải thứ này không?"

Sau một lúc lâu, nàng vung tay lên. Trong tay nàng xuất hiện một hòn đá màu đen nhánh, có sương mù màu đen lượn quanh, tản mát ra khí tức quỷ dị.

Sau khi Hàn Lập câu thông thần hồn với Ma Quang, biết là đúng thì nói: “Không biết bên trong có bao nhiêu viên. Ta cần toàn bộ."

"Chờ ta đếm một chút... Tổng cộng hai mươi viên." Bạch Tố Viện nói.

"Lệ mỗ lấy hai mươi khối linh thạch cực phẩm trao đổi những viên Ma Khế Thạch này. Chắc là đủ chứ?" Hàn Lập lật tay lấy ra hai mươi khối linh thạch cực phẩm, nói.

"Không." Bạch Tố Viện lập tức lắc đầu, đáp.

"Bạch đạo hữu chê ít?" Hàn Lập nhíu mày lại.

"Với thân phận tiền bối đương nhiên sẽ không chiếm tiện nghi với tiểu nữ ở mấy thứ này. Huống hồ một khối linh thạch cực phẩm ở Bách Hữu Quốc chúng ta ít nhất là... tương đương với một trăm khối linh thạch thượng phẩm. Dù là Bạch gia ở thời kỳ cường thịnh thì một năm ta cũng chỉ được cung phụng ba khối linh thạch thượng phẩm mà thôi, đấy còn là do ta được lão tổ quan tâm sâu sắc." Bạch Tố Viện lắc đầu lần nữa, rồi nói.

"Bạch đạo hữu muốn gì?" Hàn Lập không nói thêm gì, vừa thu lại linh thạch trong tay, vừa hỏi.

"Ta muốn Lệ tiền bối đáp ứng tiểu nữ một điều thỉnh cầu." Bạch Tố Viện mỉm cười, giơ ngón tay trắng nõn ra dấu chữ "Nhất".

"Thỉnh cầu?" Hàn Lập nhìn Bạch Tố Viện trước mắt, phảng phất như đánh giá nàng lại một lần nữa.

Hắn mơ hồ cảm thấy, sau khi Thiên Ma bị diệt trừ, cô gái này đột nhiên như là biến thành một người khác, toát ra cảm giác tinh ranh cổ quái.

"Không sai. Còn là thỉnh cầu gì thì hiện tại tiểu nữ vẫn chưa nghĩ ra. Nhưng tiền bối cứ việc yên tâm, điều tiểu nữ thỉnh cầu tuyệt đối sẽ không vượt quá năng lực tiền bối có thể đạt được, đồng thời sẽ không có nguy hiểm gì... Chỉ là một thỉnh cầu nho nhỏ mà thôi." Bạch Tố Viện rất nghiêm túc gật đầu, rồi nói.

"Được rồi. Nhưng ta cũng chỉ cho ngươi ba ngày suy nghĩ, sau đó thì thôi." Hàn Lập hơi trầm ngâm nhưng vẫn đáp ứng.

"Đồng ý." Bạch Tố Viện nở nụ cười xinh đẹp, vung một tay lên ném cái túi nhỏ cho Hàn Lập.

"Ta đã hoàn thành nhiệm vụ ngươi ủy thác, đưa cho ta thù lao ước định đi chứ." Hàn Lập thu cái túi vào, rồi nói.

"Nơi này vừa mới xảy ra hỗn loạn không nhỏ, chúng ta vẫn cần sớm rời khỏi, rồi nói sau. Tiền bối yên tâm, nếu hoàn thành nhiệm vụ mà không đưa thù lao, thì dù tiền bối không tính toán với tiểu nữ thì Vô Thường Minh cũng sẽ không bỏ qua cho tiểu nữ đâu." Bạch Tố Viện nói, rồi nháy mắt với Hàn Lập một cái.

Ngay sau đó, nàng cũng không đợi Hàn Lập đáp lại, thân hình hóa thành một đạo bạch quang, bay về phía xa.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói gì nhiều, cũng độn quang đi theo.

Không bao lâu, hai người đã ở cách ngọn Thái Nga mấy ngàn dặm, rồi hạ xuống một sườn núi xanh ngắt.

Nơi này không gian tĩnh mịch, chân núi có một con sông dài màu trắng, khe suối chảy quanh núi, khiến người nhìn bỗng nhiên có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Trên sườn núi có một phần mộ, trên bia mộ là một tảng đá cũ kỹ có khắc vài ký tự mơ hồ, nhìn không rõ lắm, nhưng vẫn còn có thể phân biệt được chữ viết.

Thân hình Bạch Tố Viện hạ xuống trên đất trống phía trước phần mộ, nhìn bia mộ, trong đôi mắt sáng hiện ra giọt nước mắt long lanh, chậm rãi quỳ xuống trước bia mộ.

"Gia gia, tên ma đầu kia rốt cục đã chết, người trên trời có linh thiêng đã cũng có thể..." Thanh âm Bạch Tố Viện có chút nghẹn ngào, đôi vai thon gầy khẽ run rẩy.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không mở miệng thúc giục, xoay người nhìn ra phía ngoài núi.

Từ phía sau tiếng khóc đứt quãng không ngừng truyền đến, qua một đoạn thời gian mới chậm rãi dừng lại.

"Tiền bối, trong chốc lát không kềm chế được nỗi lòng, làm cho người chê cười." Bạch Tố Viện đi tới, nhẹ giọng nói.

"Bạch đạo hữu nói sai rồi. Là chuyện thường tình của con người, sao lại chê cười? Nhưng người đã mất, cũng không nên quá thương tâm." Hàn Lập xoay người lại, dùng giọng nói nhàn nhạt an ủi.

Vành mắt thiếu nữ trước mắt vẫn còn có chút ửng đỏ, khóe mắt mơ hồ còn lưu lại một chút long lanh, phảng phất như giọt sương trên mặt cánh hoa. Bất kể là thần tình hay là hơi thở đều không có chút nào giả dối.

Mặc dù Hàn Lập vẫn chưa thực sự vì đó mà rung động, nhưng hắn cũng không phải là sắt đá, tự nhiên cũng nói một vài lời lời an ủi.

"Đa tạ tiền bối." Bạch Tố Viện chậm dãi, thở dài một tiếng, lật tay lấy ra một cái lệnh bài màu xanh lớn chừng bàn tay. Một mặt lệnh bài viết hai chữ Chúc Long, một mặt khác là hình một con quái long thân dài, có hai cánh, trên đầu mọc một cái sừng.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt sáng ngời, nhìn vào lệnh bài.

"Đây là Chúc Long Lệnh vang danh nức tiếng. Tiền bối cũng không phải xuất thân từ đại lục Cổ Vân cho nên có khả năng không rõ lắm. Chúc Long Đạo thu người nhập môn đưa ra yêu cầu cực nghiêm, không những phải là tư chất tuyệt hảo mà còn phải có lý lịch trong sạch. Dù có yêu cầu đó nhưng nhờ lệnh bài này có thể làm cho một người dù có tư chất giới hạn, vẫn có thể trực tiếp bái nhập nội môn Chúc Long Đạo. Năm đó Bạch gia lão tổ vì Chúc Long Đạo mà lập được một công lớn, nhưng cũng chỉ được ban thưởng một cái lệnh bài mà thôi." Bạch Tố Viện nhẹ giọng nói, tay ngọc nhẹ nhàng xoa lên trên lệnh bài.

"Thì ra là thế, vật ấy thật trân quý." Hàn Lập gật đầu.

"Sau khi gia gia mất đi, ta vốn đã định dùng vật này bái nhập Chúc Long Đạo. Nhưng đúng là vẫn không cách nào buông bỏ cừu hận trong lòng nên lúc đó mới ban bố nhiệm vụ, lấy lệnh bài này làm phần thưởng." Bạch Tố Viện khẽ thở dài một hơi, đưa lệnh bài màu xanh tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thiếu nữ mềm yếu trước mắt, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhưng bất quá vẫn tự tay nhận lấy đưa lệnh bài.

" Tiền bối, lúc trước người bằng lòng để tiểu nữ thỉnh cầu. Chắc là còn giữ lời chứ!?" Bạch Tố Viện đột nhiên giơ một ngón tay lên nói.

"Uh, Bạch đạo hữu đã nghĩ ra chưa?" Trong lòng Hàn Lập hơi động, hỏi.

“Ta và những người khác của Bạch gia không có nhiều tình cảm. Bởi vì sự

tình trước kia ngược lại còn có chút hiểu lầm nên nơi này không thể ở lâu. Dù là không có Chúc Long Lệnh, ta vẫn có ý định đi Chúc Long Đạo, biết đâu có chút tiên duyên. Mục đích tiền bối là đạt được Chúc Long Lệnh, tất nhiên là có ý gia nhập vào Chúc Long Đạo. Vì vậy muốn xin tiền bối dẫn tiểu nữ đi theo." Bạch Tố Viện nói như thế.

Hàn Lập nghe vậy hơi ngẩn ra, dường như không ngờ tới đối phương lại có ý này.

Diện tích đại lục Cổ Vân cực kỳ lớn, từ nơi này đi Chúc Long Đạo ở dãy núi Chung Minh còn cách không biết bao nhiêu vạn dặm, ven đường mặc dù không giống như đại lục Hoang Lan khắp nơi đều là vùng man hoang nguy hiểm nhưng tuyệt cũng không phải là một con đường bằng phẳng.

Bất kể nói thế nào, cùng với cô gái có tu vi Hóa Thần kỳ này, muốn đạt được an toàn thì mạo hiểm tuyệt đối không nhỏ. Trên đường bất luận có nguy hiểm gì đều có thể dẫn đến mất mạng.

Xem ra cô nàng này nhìn như yếu đuối nhưng tâm tư lại có chút khôn khéo, trong tình huống này, hắn cũng khó mà cự tuyệt.

"Nếu như Bạch đạo hữu đã nghĩ kỹ. Lệ mỗ có thể dẫn ngươi một đoạn đường. Nhưng một khi tới dãy núi Chung Minh, thỉnh cầu coi như hoàn thành." Sau một lát tự đánh giá, Hàn Lập nói.

"Thật sao? Vô cùng đa tạ người. Chỉ cần tiền bối có thể dẫn ta tới đó, những chuyện khác tuyệt không dám làm phiền tiền bối." Trên mặt Bạch Tố Viện nhất thời hiện ra nụ cười rạng rỡ.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói gì thêm nữa, phất tay xuất ra một cái thoi ngọc màu trắng có hình phi điểu, rồi nhẹ nhàng bay lên.

Vật này hắn tìm được từ trong pháp khí chứa đồ của Phương Bàn, là một kiện linh bảo cực phẩm, sắp xỉ đạt tới tiên khí.

Bạch Tố Viện thấy vậy, cũng liền vội vàng bay tới, ngồi xuống một chỗ sát thành thoi ngọc, thu hồi nụ cười trên mặt, hơi trịnh trọng nói: "Tiền bối, ơn

cứu trợ hôm này, tiểu nữ khắc cốt ghi tâm”

Hàn Lập không nói gì, vung ra đạo pháp quyết.

Thoi ngọc tỏa ra ánh sáng màu trắng sáng lạng, hóa thành một bóng trắng hình phi điểu, bay nhanh tới phía xa.

------oOo------

Chương 185: Mới đến Chúc Long Đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu & Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Dãy núi Chung Minh ở vị trí linh mạch của đại lục nên ẩn chứa linh khí thiên địa vô cùng nhiều. Vì vậy, khí hậu nơi này mặc dù tương đối lạnh lẽo thế nhưng cây cỏ vẫn sum suê, tươi tốt, tràn đầy sức sống. Ở sâu trong dãy núi, linh thú tiên cầm đếm không hết mà linh thảo linh dược sinh trưởng cũng không ít.

Cả dãy núi liên miên không biết bao nhiêu vạn dặm, kéo dài hầu như cả một nửa đại lục Cổ Vân, thế núi phần lớn hùng vĩ cao vút, xông thẳng lên trời, phía bên ngoài thì quanh năm được sương mù màu xanh bao phủ khiến đỉnh núi như ẩn như hiện càng thêm vẻ thần bí.

Quanh năm ở các nơi trong dãy núi này phát sinh ra một vài kêu kỳ quái giống như tiếng chuông vang. Bởi vậy mà dãy núi này mới có tên là Chung Minh.

Tục truyền rằng, tiếng vang kỳ quái này chính là do địa hình đặc biệt dưới ngọn núi, là do rung động của vỏ trái đất.

Dãy núi Chung Minh tuy nổi danh thế nhưng Chúc Long Đạo chiếm giữ nơi này có danh tiếng càng thêm vang xa, tiếng tăm lừng lẫy ở cả Bắc Hàn Tiên Vực to lớn.

Chúc Long Đạo có lịch sử lâu đời, là một trong các môn phái cổ xưa nhất Bắc Hàn Tiên Vực. Tổ sư khai phái là Chúc Long chân nhân.

Từ khi lập phái đến này, Chúc Long Đạo vẫn là đệ nhất môn phái, hùng cứ đại lục Cổ Vân, đến bây giờ càng phát triển lớn mạnh, thế lực trải rộng toàn bộ đại lục Cổ Vân, đệ tử anh kiệt trong phái nhiều vô số. Ở toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực cũng được bài danh trước mấy tông môn siêu cấp.

Tại một nơi thuộc dãy núi Chung Minh, một đỉnh núi đứng sừng sững gần ranh giới dãy núi.

Ngọn núi này cao vút tới mây, giữa sườn núi có một mảnh đất bằng phẳng bao la, được kiến tạo thành một sân bạch ngọc vô cùng rộng lớn. Từng tòa kiến trúc cao lớn ở đây đều lấy màu trắng làm chủ đạo, chiếu lấp lánh khiến cho ở ngoài trăm dặm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đây là sơn môn để xử lý việc bên ngoài của Chúc Long Đạo, xưa nay được dùng làm nơi tiếp đãi phóng khách*.

Phóng khách: người qua phỏng vấn, tìm hiểu

Những địa điểm như vậy có khoảng mấy chục chỗ nằm ở dãy núi Chung Minh. Đây cũng chỉ là một biện pháp bởi vì danh khí Chúc Long Đạo quá lớn nên có quá nhiều người đến bái phỏng.

Lúc này, mấy đệ tử Chúc Long Đạo mặc trường bào màu trắng, đứng ở bên trong đình tiếp khách trên quảng trường, đang tán gẫu với nhau.

Những người này có tu vi không kém, đều trên dưới Hóa Thần Kỳ. Trên tay áo mỗi người cũng đều thêu đồ án quái long thân dài, hai cánh, một sừng.

"Đã nhiều ngày qua, có bao nhiều lượt phóng khách rồi?" Một tên thanh niên cao gầy cười nói.

"Đã có hai mươi lăm lượt rồi. Cũng không có cách nào, ai bảo danh khí Chúc Long Đạo chúng ta quá lớn." Nam tử hơi mập bên cạnh cười nói ha hả, mặt toát lên vẻ tự hào.

"Việc tiếp khách này thực sự là buồn chán. Hy vọng thời gian trực qua nhanh." Một thiếu nữ tóc tím, dung mạo xinh đẹp, vóc dáng yểu điệu, có

chút bất mãn nói.

"Tu vi Ngân sư muội đã đến Hóa Thần đỉnh phong, tiếp theo sẽ trùng kích Luyện Hư. Trước mắt lại ở nơi này thay phiên công việc, quả thực bất tiện. Không biết sư muội chuẩn bị đến đâu rồi?" Thanh niên cao gầy cười ha ha, hỏi.

"Đã chuẩn bị được một chút rồi. Nhưng chỉ nắm chắc khoảng ba phần thôi." Thiếu nữ tóc tím nhíu nhíu mày, nói.

"Sư muội có chỗ không biết, tiếp khách cũng có lợi. Nếu có thể gặp một vài cao nhân tiền bối, chỉ cần hầu hạ chu đáo thì có khi họ hào phóng xuất thủ, nói không chừng còn ban thưởng một ít Linh thạch. Nhất là sư muội có tướng mạo xinh đẹp như vậy, cơ hội đạt được so với nam nhân chúng ta còn lớn hơn." Nam tử hơi mập cười nói.

"Thật không?" Nhãn tình thiếu nữ tóc tím sáng lên.

Vào thời khắc này, ở ngoài dãy núi Chung Minh, phía chân trời xa xa hiện ra một điểm bạch quang, vô cùng nhanh chóng bay vụt đến, là một đạo độn quang.

Trong chớp mắt đến gần dãy núi, một cái thoi ngọc màu trắng hiện ra.

Hai người, một nam một nữ, đứng ở trên thoi ngọc. Nam là một người đàn ông trung niên da mặt vàng, nữ là một thiếu nữ xuân xanh, váy dài màu trắng tuyết, dung mạo tuyệt mỹ.

Hai người này chính là Hàn Lập và Bạch Tố Viện. Sau mấy năm, rốt cục họ đã bay tới nơi này.

"Nơi này chính là dãy núi Chung Minh, linh khí thiên địa thật là nồng đậm." Hàn Lập nhìn dãy núi trước mắt, gật đầu.

Trong mắt Bạch Tố Viện hiện ra vẻ mơ mộng, mơ hồ có chút kích động.

Nàng hít sâu một hơi, rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập không lập tức hạ xuống, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Tuy là Bạch Tố Viện nói Chúc Long Lệnh là có thể gia nhập nội môn Chúc Long Đạo nhưng nếu như muốn sử dụng Chúc Long Lệnh ổn thỏa, thì cần phải đánh giá tỉ mỉ, không thể hành sự qua loa được.

Biện pháp tốt là có thể nhờ một người bên trong Chúc Long Đạo giúp đỡ dẫn tiến.

Mặc dù Hàn Lập không biết gì về Chúc Long Đạo nhưng việc này cũng không phải là quá khó, chỉ cần bỏ chút thời gian tìm cách.

"Nếu như Lệ tiền bối đang suy nghĩ kết giao cùng môn nhân Chúc Long Đạo như thế nào thì việc này tiểu nữ lại có thể vì người mà giải quyết." Bạch Tố Viện nhanh nhạy nói.

"Ngươi có biện pháp gì? Nói ta nghe một chút." Hàn Lập nhìn cô gái này, nói.

Đối với việc nữ nhân này đoán đúng tâm tư của mình, hắn lại không lộ ra vẻ gì ngoài ý muốn.

Kết bạn đồng hành mấy năm nay, bây giờ hắn càng hiểu Bạch Tố Viện hơn. Mặc dù, cô gái này có tu vi không cao nhưng tâm tư cẩn thận, thông tuệ dị thường, chỉ cần nghe qua một hai câu hay nhìn thái độ là không ít lần đã có thể đoán đúng ý của hắn rồi.

Thế cho nên sau thời gian hai, ba năm đi cùng, hắn càng ít nói với cô gái này hơn.

"Kỳ thực cũng không có gì. Năm đó, lão tổ Bạch gia có một bạn thân ở Chúc Long Đạo tên là Kỳ Lương, cũng là trưởng lão nội môn. Lão tổ từng nhắn lại, nếu sau này có người Bạch gia bái nhập Chúc Long Đạo, thì có thể tìm người này che chở một chút. Mặc dù bây giờ vật đổi sao dời, không biết còn có thể dựa vào Kỳ Lương năm đó hay không nhưng cầu kiến y một chút hẳn là không có vấn đề gì." Bạch Tố Viện chậm rãi nói.

"Vậy là tốt rồi, việc này làm phiền ngươi." Hàn Lập gật đầu nói.

"Lệ tiền bối chê cười rồi. Dọc đường được người chiếu cố, những chuyện nhỏ nhặt này tự nhiên ta phải tận tâm, chỉ có điều..." Bạch Tố Viện mỉm cười nói, xong muốn nói lại thôi.

"Chỉ có gì?" Hàn Lập hỏi.

"Xin thứ cho tiểu nữ lắm lời, dung mạo của người lúc này hẳn không phải là gương mặt thật?" Bạch Tố Viện chần chờ một chút, rồi nói.

"Bạch đạo hữu nói thế có ý gì?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, hỏi ngược lại.

"Mấy năm nay ở chung cùng tiền bối, đối với tính cách tiền bối, tiểu nữ cũng biết một chút. Ở những phương diện khác tiền bối đều hành sự cẩn thận không gì sánh được, nhưng duy chỉ có về mặt dung mạo cũng không tận lực ẩn dấu, hành sự như vậy tự nhiên không phải dùng dung mạo thật. Hơn nữa, tiểu nữ coi như là người của Vô Thường Minh, đối với tác phong làm việc của người trong Minh cũng coi như hiểu rõ. Cái mặt nạ này chuyên dùng nhất trong việc thay đổi bộ mặt." Bạch Tố Viện khẽ cười một tiếng, không nhanh không chậm nói ra.

"Điểm nhỏ này quả nhiên không gạt được ngươi. Bạch đạo hữu thật là huệ chất lan tâm*, Lệ mỗ bội phục." Hàn Lập cười nhẹ nói.

*huệ chất lan tâm: Người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan.

"Tiền bối quá khen. Nếu không ở bên người lâu như vậy, vãn bối cũng tuyệt khó nhìn ra điểm này. Nhưng nếu muốn gia nhập Chúc Long Đạo, che giấu như vậy là tuyệt đối không thể. Mặt nạ Vô Thường Minh tuy là tinh diệu nhưng theo lời đồn thì Chúc Long Đạo có mười ba Đạo chủ cấp Kim Tiên danh tiếng tọa trấn. Có người nói Đạo chủ hàng đầu là một Kim Tiên đại viên mãn, theo tin đồn thì chỉ kém một bước nữa là đạt tới cảnh giới Thái Ất Ngọc Tiên. Phép thuật Vô Thường Minh tinh diệu nhưng chưa chắc có thể giấu giếm được họ. Một khi bị phát hiện giở trò, đừng nói nhập môn,

chỉ sợ rằng còn có thể bị coi là thám tử phe đối địch mà xử trí." Bạch Tố Viện nghiêm túc nói.

Hàn Lập trầm mặc một chút, gật đầu, bấm tay niệm thần chú, ánh sáng nhạt lóe lên trên người, khôi phục dung mạo vốn có.

Đôi mắt đẹp của Bạch Tố Viện nhìn lên dung mạo bình thường, hơi ngăm đen của Hàn Lập, khóe miệng hơi nhếch, lập tức thu hồi ánh mắt.

Hàn Lập đạp chân xuống, phi toa màu trắng tiếp tục bay về phía trước, rất nhanh tới trước ngọn núi lớn, hạ xuống quảng trường bạch ngọc.

Đợi sau khi Bạch Tố Viện phi thân xuống, Hàn Lập thu hồi thoi ngọc, đứng kề vai cùng cô gái này ở trên quảng trường.

"Hoan nghênh hai vị đi tới Chúc Long Đạo. Không biết vì chuyện gì?" Mấy đệ tử tiếp khách sau khi nhìn thấy người tới từ xa, đã ngừng nói chuyện phiếm, lúc này vội vàng tiến lên đón tiếp.

Ánh mắt những đệ tử này nhìn trên thân Hàn Lập thêm vài lần, hiển nhiên nhìn thấu tu vi Hàn Lập không thấp. Nhưng tất cả mọi người đều nở nụ cười, thần thái không kiêu ngạo không siểm nịnh, không thể hiện tư thế tự ti khi đối mặt cao nhân tiền bối.

"Hai người chúng ta tới đây dự định bái kiến trưởng lão Kỳ Lương của quý phái. Không biết Kỳ trưởng lão có ở bên trong môn phái không?" Hàn Lập nói, trên người toát ra một tia khí tức to lớn của Chân Tiên.

Tâm thần mấy người rung mạnh, nhưng sau một khắc luồng uy áp đáng sợ này liền tan biến không còn dấu tích.

"Mong mấy vị thông báo một chút." Hàn Lập búng ngón tay, bắn ra mấy quả đan dược trân phẩm Hóa Thần kỳ về phía trước người mấy người kia.

Những đan dược này là Hàn Lập lấy ra trong vòng tay trữ vật của một vài tên quỷ xui xẻo nào, bên ngoài thì có vẻ là không có ích gì nhưng bây giờ lại đúng là của người phúc ta.

Mấy người thu hồi đan dược, thần thức đảo qua đảo lại, nhất thời không cách nào bảo trì trấn định nữa, lộ ra vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

Những thứ này đối với Hàn Lập mà nói là đan dược không có giá trị gì nhưng đối với những đệ tử này mà nói lại chính xác là báu vật vô giá.

Đừng nói là một viên đan dược thích hợp dùng cho Hóa Thần kỳ, dù là đan dược thích hợp dùng cho Nguyên Anh kỳ thì nếu như lấy được mang ra phường thị đổi thành linh thạch cũng có thể mua được đồ thiết yếu cho phục vụ cho thời gian tu luyện rồi.

"Tiền bối quá khách khí, trưởng lão Kỳ Lương chính là chấp sự của điện Thiên Tinh, quanh năm đều ở trong môn. Không biết cao tính đại danh của tiền bối hoặc có thể có tín vật gì để cho chúng ta chuyển giao? Thanh niên cao gầy phía đối diện hơi rụt rè, chắp tay cung kính nói.

"Lệ Phi Vũ, vị này là Bạch Tố Viện, còn tín vật..." Hàn Lập nói xong, rồi nhìn về phía Bạch Tố Viện.

"Vị sư huynh này, mời chuyển giao vật này cho trưởng lão Kỳ Lương thì Kỳ trưởng lão hẳn sẽ biết rõ thân phận của chúng ta." Bạch Tố Viện lấy ra một khối ngọc quyết màu đỏ, hình bán nguyệt đưa tới trước người thanh niên cao gầy.

"Hóa ra là Lệ tiền bối, vãn bối sẽ đi thông báo với trưởng lão Kỳ Lương ngay. Chẳn qua nếu Kỳ trưởng lão nhìn vật mà không biết là ai thì chúng ta cũng không thể can thiệp được. Xin tiền bối thứ lỗi..." Thanh niên cao gầy tiếp nhận ngọc quyết màu đỏ, nói.

"Điều này là đương nhiên." Hàn Lập gật đầu một cái, nói.

Thanh niên cao gầy cáo lỗi một tiếng, bước nhanh về một phía của cung điện.

"Mời Lệ tiền bối và Bạch đạo hữu đến Thiền Điện nghỉ ngơi một chút." Gã nam tử hơi mập khác cung kính nói.

Gã đi trước dẫn đường, dẫn Hàn Lập và Bạch Tố Viện tới một tòa lầu các khác xây ở giữa lưng núi.

Nơi này thấp thoáng ở bên trong rừng trúc, ánh mặt trời rực rỡ từ trên cao chiếu nghiêng qua các lá trúc, chiếu xuống tòa lầu các tạo thành hoa văn hết sức đẹp mắt. Nhưng bên trong lầu các thì thanh tịnh, râm mát, trang trí tao nhã, bàn ghế đều cực kỳ lịch sự khiến ai nhìn thấy cũng hài lòng, thoải mái.

"Hai vị ở chỗ này trong chốc lát. Trưởng lão Kỳ Lương là trưởng lão nội môn, phải cần chút thời gian mới có thể chạy tới gặp được." Nam tử hơi mập áy náy nói, nhanh chóng dâng lên hai chén linh trà.

Hàn Lập gật đầu, không có đụng linh trà nhưng Bạch Tố Viện đối với trà đạo cảm thấy khá hứng thú, tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

Nam tử hơi mập cũng không hề rời đi, mà ở một bên hầu hạ.

Gần nửa ngày sau.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi, cũng không có sốt ruột chút nào, ý niệm trong đầu dâng lên cuồn cuộn.

Những năm gần đây, một mặt hắn bay đến đây, một mặt hắn âm thầm thi pháp cảm ứng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Giải đạo nhân.

Điều làm cho hắn vui mừng chính là càng đến gần dãy núi Chung Minh, cảm ứng mơ hồ này càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn.

Xem ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Giải đạo nhân có đến tám chín phần mười ở cùng dãy núi Chung Minh này.

Mà muốn tìm hai kiện bảo vật bị mất, chỉ có tiến vào Chúc Long Đạo trước, còn lại thì tính toán sau.

------oOo------

Chương 186: Dự định

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Lại nói tiếp, Hàn Lập vốn không có ý tưởng gì đặc biệt với Chúc Long Đạo. Mục đích của hắn tới đây chủ yếu vẫn là tìm bảo vật đã mất, thuận tiện biết một vài điển tịch trong Tông này có ghi lại pháp tắc thời gian, từ đó xem có thể thấy được một vài chỗ nào đó để tham khảo hay không.

Tuy là bây giờ hắn thông qua Chưởng Thiên Bình ngưng luyện tinh hạt cũng ẩn chứa một tia pháp tắc thời gian nhưng hiện nay cũng chỉ có thể thông qua tinh hạt tìm hiểu vì chỉ có Hóa thân Địa Chích mới có khả năng cô đọng trọng thủy. Trừ vật đó ra, hắn cũng không còn cách nào tìm hiểu thêm nữa.

Pháp tắc thời gian được xưng là một trong ba đại pháp tắc chí tôn. Chỗ huyền diệu bên trong mỗi loại nếu như không có ngày gặp vận may lớn mà chỉ bằng vào tư chất của mình muốn tìm hiểu ra vấn đề thì thực sự có chút si tâm vọng tưởng. Đối với pháp tắc thời gian, Tông môn này không những đã nghiên cứu mấy ngàn vạn năm, thậm chí hàng triệu năm, mà trong đó còn có đủ hạng người thiên tư trác tuyệt nên sẽ có không ít tâm đắc.

Đương nhiên, nếu như thực sự vô duyên tìm hiểu ngọn ngành, hắn cũng sẽ không cưỡng cầu. Thời gian quý giá, chính hắn không thể lãng phí hơn. Bắc Hàn Tiên Vực lớn như vậy, hắn sẽ luôn có cơ hội tìm được những pháp tắc khác.

Nhưng trên đường tới Chúc Long Đạo, hắn từng nói xa nói gần hỏi han được một ít tin tức từ Bạch Tố Viện, cộng thêm chính hắn trước đây thu thập được một ít tư liệu nên suy nghĩ ở trên đã có không ít thay đổi.

Chúc Long Đạo có lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu. Bên trong cánh cửa có vô số điển tịch tiên gia cao cấp, nhưng mấu chốt nhất là môn phái này đối với tu sĩ bên ngoài không hề có bài xích.

Tuy là tán tu như Hàn Lập muốn gia nhập Chúc Long Đạo rất khó, thế nhưng một khi được gia nhập vào, Tông này sẽ không quá ràng buộc với những người như hắn, cho tương đối tự do.

Điểm này làm cho Hàn Lập có chút tâm động.

Hắn đã trở về Tiên giới được một thời gian. Ngoại trừ, mấy năm đầu, lúc ở hải vực Hắc Phong nghiên cứu cách phá giải xiềng xích, thời gian còn lại một mực chạy ngược chạy xuôi nên căn bản cũng không có thời gian tu luyện tốt được.

Tuy là hải vực Hắc Phong bình yên, nhưng mà tài nguyên nơi đó thực sự quá cằn cỗi, thiếu thốn, đến một quyển điển tịch tiên gia cao cấp cũng không có.

Chúc Long Đạo nơi đây thì không những có các loại tài nguyên tu luyện, mà còn không hạn chế hành động của hắn một cách thái quá. Xem ra chỗ này có thể tạm thời là một chỗ lý tưởng để ổn định lại.

Trước đây, hắn dựa vào thân phận Huyền Tiên, cộng thêm có một ít cơ duyên xảo hợp dưới Hạ giới tu luyện thành công các loại thủ đoạn như Phạm Thánh Chân Ma Công, tự vấn bản thân dù có gặp một vài tên tán tiên sơ, trung kỳ cũng vẫn có thể ứng phó. Nhưng nếu một ngày gặp phải Chân Tiên thông hiểu pháp tắc lực, có thể khiến hắn có chút không đủ khả năng đối phó rồi. Dù sao thì không phải là lần nào cũng có thể gặp vận khí tốt như lúc đối phó Phương Bàn.

Tuy Chân tiên nhìn như là có thọ nguyên vô cùng tận nhưng cũng không phải là không tới lúc vẫn lạc. Tối thiểu một ít tu sĩ chân tiên nếu như gặp hoàn cảnh đó cũng biết sẽ hồn phi phách tán, hàng vạn hàng nghìn năm khổ tu hóa thành mây khói.

Thực lực, chỉ có thực lực cường đại mới là chỗ dựa của mình ở Tiên giới.

Bây giờ ngay cả một bộ công pháp tiên gia thích hợp hắn cũng không có, thì cũng chỉ ở chân tiên cảnh sơ kỳ như cũ mà thôi.

Đang lúc ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, tự đánh giá, tính toán tương lai thì một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, làm cho hắn lập tức mở mắt, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Chỉ thấy thanh niên cao gầy đang cùng môt người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đi đến.

Người này cũng mặc trường bào màu trắng, mặt chữ điền nghiêm trang, ngũ quan tuy bình thường nhưng hai con mắt lấp lánh hữu thần, tạo ra cảm giác không giận mà uy, đặc biệt là khí tức trên người rất mạnh mẽ, hiển nhiên là một gã tu sĩ Chân tiên kỳ, hơn nữa tiên linh lực cực kỳ tinh thuần.

Hàn Lập đứng lên, Bạch Tố Viện cũng vội vàng đứng lên theo.

Nam tử mặt chữ điền đang cầm cái vòng ngọc khuyết màu đỏ trong tay, quan sát hai người trong phòng. Ánh mắt gã dừng lại trên thân Hàn Lập lâu hơn một chút, rồi gã nói: "Tại hạ Kỳ Lương, không biết nhị vị cùng trưởng lão Bạch Phụng Nghĩa có quan hệ như thế nào mà lại có tín vật của lão ta."

"Bẩm tiền bối, Bạch Phụng Nghĩa chính là lão gia tổ vãn bối. Vãn bối Bạch Tố Viện là tôn* đời sau của lão gia tổ." Bạch Tố Viện bước tới vén áo thi lễ với Kỳ Lương, rồi nói.

*tôn: chắt, chít

"Ah, hóa ra là hậu nhân Bạch huynh. Vị Lệ đạo hữu này là..." Kỳ Lương vừa gật đầu, vừa nhìn về phía Hàn Lập.

"Tại hạ là tán tu, cùng Bạch đạo hữu đi tới Chúc Long Đạo. Hôm nay có may mắn kết bạn với Kỳ đạo hữu, rất là vinh hạnh." Hàn Lập mỉm cười, thi lễ một cái.

"Lệ đạo hữu khách khí. Nhị vị ngồi xuống trước rồi hãy nói." Kỳ Lương đáp lễ lại, cười nói.

Thanh niên cao gầy một lần nữa mang lên linh trà cho ba người, rồi rất nhanh khom người lui ra ngoài.

"Tố Viện hiền chất, không biết Bạch huynh lúc này ở nơi nào, vẫn mạnh khỏe chứ? Nếu ta nhớ không lầm, lão ấy đã rời khỏi tông môn đến nay đã mấy nghìn năm, đến giờ vẫn không có tin tức, Kỳ mỗ rất quan tâm." Kỳ Lương hỏi Bạch Tố Viện.

"Không dối gạt tiền bối, sau khi lão gia tổ rời khỏi Bạch gia từ mấy ngàn năm trước thì sau đó cũng không có tin tức gì truyền lại. Không biết lúc này lão gia tổ ở chỗ nào, có bình an hay không." Thần sắc Bạch Tố Viện buồn bã, thấp giọng nói.

"A, Bạch huynh chưa trở về gia tộc?" Kỳ Lương nghe vậy lại tựa như có chút kinh ngạc, nét mặt lập tức hiện lên vẻ trầm ngâm.

"Không biết tiền bối có biết gia tổ lần cuối cùng rời khỏi tông môn rốt cuộc là vì chuyện gì?" Bạch Tố Viện thấy vậy, vội hỏi.

"Năm đó Bạch huynh rời khỏi tông môn dường như là đi chấp hành một nhiệm vụ gì đó... Hiền chất, ngươi cũng không cần phải lo lắng, Nguyên Thần Đèn của Bạch huynh bên trong Tông cũng chưa tắt, có lẽ là có chuyện quan trọng bên ngoài nên chậm trễ. Mấy ngàn năm thiên niên tuế nguyệt với bọn ta mà nói cũng không dài lắm, nói không chừng qua một chút thời gian, lão ta sẽ trở về thôi." Kỳ Lương có chút tránh né chủ đề này, cũng không trả lời, sau cùng an ủi một câu.

"Là như thế phải không? Thật tốt quá!" Bạch Tố Viện nghe vậy mừng rỡ vô cùng, trong con ngươi xinh đẹp hiện ra vẻ kích động.

Từ đầu đến cuối Hàn Lập ngồi ngay ngắn một bên, lẳng lặng nhìn hai người nói chuyện, không có lên tiếng quấy rầy.

"Tố Viện hiền chất, còn vị Lệ đạo hữu này. Hai người lần này đến Chúc Long Đạo không biết có chuyện gì?" Sau khi tán gẫu xong, thần tình Kỳ Lương trở nên nghiêm túc, nhìn hai người Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Bạch Tố Viện cùng Hàn Lập thoáng nhìn nhau, con mắt Hàn Lập khẽ hướng lên, ý bảo nàng nói trước.

"Uy danh Chúc Long Đạo hiển hách, vãn bối từ thuở nhỏ đã vô cùng kính ngưỡng. Lần này mặt dày đến đây bái kiến là muốn bái nhập Chúc Long Đạo để tu luyện. Vãn bối biết hiện tại cũng không phải là thời điểm Chúc Long Đạo thu thập đệ tử rộng rãi, nên không biết có thể phiền Kỳ tiền bối thay mặt đề cử hay không? Những lễ vật này xem như là một điểm tâm ý của vãn bối. Xin tiền bối vui lòng nhận cho." Bạch Tố Viện đứng lên, làm một đại lễ, lập tức lấy ra một cái pháp khí chứa đồ, đang định nâng tới bàn bên cạnh Kỳ Lương.

"Lời hiền chất sai rồi. Ta và Bạch huynh chính là bạn tri kỉ, giúp đỡ chút ít việc như thế không cần lễ vật gì, mau mau thu lại." Sắc mặt Kỳ Lương trầm xuống mắng, vung tay phóng ra một luồng lực vô hình, nâng thân thể Bạch Tố Viện lên.

"Như vậy... Làm phiền Kỳ tiền bối." Đôi mắt Bạch Tố Viện nhanh nhạy lóe lên, cũng không có kiên trì, xuôi nước đẩy thuyền mà thu hồi pháp khí chứa đồ lại.

"Thay mặt đề cử thì cũng chẳng có gì, bất quá điều kiện thu nhận đệ tử của Chúc Long Đạo rất khắt khe. Nếu tư chất ngươi không tốt, ta cũng không có cách nào." Kỳ Lương khoát tay áo, nói thêm.

"Chuyện này đương nhiên. Nếu như tư chất vãn bối khiếm khuyết, vô duyên cùng đại đạo thì tuyệt không oán giận nửa câu." Bạch Tố Viện lập tức nói.

Kỳ Lương gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, mặc dù không nói ra, nhưng trong mắt ý hỏi han không cần nói cũng biết.

Mới vừa rồi ánh mắt Hàn Lập cùng Bạch Tố Viện giao lưu, gã tự nhiên quan sát được.

"Lệ mỗ lần này đến đây, kỳ thực mục đích cùng Bạch đạo hữu giống nhau,

đều là muốn bái nhập Chúc Long Đạo để tu luyện. Có thể phiền Kỳ đạo hữu vì tại hạ dẫn tiến một chút hay không? Vô luận thành công hay không, sau này Lệ mỗ chắc chắn có báo đáp sau." Hàn Lập chắp tay nói.

Kỳ Lương nghe vậy, hai hàng lông mày khẽ nhíu một cái, nhưng khó mà phát hiện được.

Bạch Tố Viện nhập môn cũng không đáng nói, mặc dù miệng gã nói là không có hoàn toàn chắc chắn, nhưng kỳ thực đã âm thầm dò xét, biết tư chất linh căn Bạch Tố Viện không kém, về cơ bản nhập môn sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng Lệ Phi Vũ trước mắt này, chính là tu sĩ Chân tiên, bái nhập Chúc Long Đạo tự nhiên không phải để làm đệ tử.

Chúc Long Đạo chiêu mộ tu sĩ Chân tiên bên ngoài, so với thu thập rộng rãi đệ tử thì yêu cầu phải khắt khe hơn, đối với thân phận, lý lịch, tu vi, căn cốt… từng thứ một đều phải kiểm tra đối chiếu rõ ràng.

Hơn nữa, nếu người này có vấn đề thì người đề cử cũng phải chịu tội liên đới bị tông môn trừng phạt.

"Kỳ đạo hữu không cần lo lắng nhiều, mặc dù Lệ mỗ là tán tu, nhưng cũng không có làm qua việc gì thương thiên hại lý. Hơn nữa, có một vật chỉ cần đạo hữu đề cập với quý tông một lần là được." Hàn Lập tự nhiên nhìn thấu tâm tư lo lắng của Kỳ Lương, lật tay lấy ra Chúc Long Lệnh.

"Chúc Long Lệnh" Kỳ Lương kinh ngạc, lập tức nhìn về phía Bạch Tố Viện.

"Không sai. Chúc Long Lệnh này chính là cái của lão gia tổ. Thời gian trước, Bạch gia vãi bối gặp phải đại kiếp nạn diệt tộc, may mắn được Lệ tiền bối xuất thủ tương trợ mới có thể bình yên. Chúc Long Lệnh này chính là lễ tạ với Lệ tiền bối." Bạch Tố Viện giải thích.

"Thì ra là thế, nếu Lệ đạo hữu có ân với Bạch gia. Cái này gọi là nhân quả, đạt được Chúc Long Lệnh cũng là điều tất nhiên. Nhị vị xin mời đi theo ta."

Kỳ Lương gật đầu, đứng dậy.

Ba người đi ra lầu các, đi tới một cung điện màu xanh gần đó, trên cửa điện treo một tấm biển, đề ba chữ to Lâm Truyền Các.

"Tông môn Chúc Long Đạo chúng ta thực sự quá hào phóng. Ở các khu vực trọng yếu thường bố trí một Lâm Truyền Các, là nơi dùng trận pháp truyền tống để đi lại." Kỳ Lương giải thích.

"Không hổ là tông môn đệ nhất của đại lục Cổ Vân." Hàn Lập nghe vậy, từ nội tâm khen ngợi một câu.

Ba người đi vào bên trong Các, phát hiện không gian bên trong không lớn, chỉ có không ít thạch trụ thẳng đứng ở chính giữa. Ở giữa các cột bố trí một cái truyền tống trận loại nhỏ, nhè nhẹ phát ra hào quang màu trắng.

Trừ các thứ đó ra, thì đứng bên cạnh pháp trận là một người đàn ông tuổi trung niên, tu vi ước chừng Hóa Thần kỳ, thấy Kỳ Lương tiến đến, vội vàng khom người hành lễ.

"Đi điện Chiêu Diêu." Sau khi đợi ba người bước lên truyền tống trận, Kỳ Lương phân phó.

"Vâng." Người đàn ông trung niên liền vội vàng gật đầu, miệng tụng đọc chú ngữ, đánh ra một đạo bạch quang.

Theo truyền tống trận vận hành, một vầng hào quang màu trắng chói mắt từ trận pháp tỏa ra, che khuất toàn bộ tầm nhìn của ba người.

Hàn Lập thấy cảnh sắc trước mắt hoa lên một cái, sau một khắc hắn liền xuất hiện ở một chỗ khác bên trong cung điện màu xanh.

Bề ngoài, thần sắc của hắn như thường, nhưng trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Sau khi hắn đến Tiên giới, đã nhiều lần sử dụng truyền tống trận, có thể căn cứ cảm giác lúc truyền tống đoán được đại khái khoảng cách truyền tống.

Vậy mà khoảng cách truyền tống vừa mới rồi tương đối xa, bản thân hắn phi hành chỉ sợ cũng mất thời gian cả tháng rồi.

------oOo------

Chương 187: Tư chất thấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Một lát sau, ba người Hàn Lập đi ra Lâm Truyền Các.

Tòa đại điện này tọa lạc trên một đỉnh núi, địa thế cực cao.

Gần đó cũng có một quảng trường khổng lồ, so với là quảng trường tiếp khách lúc nãy thì lớn hơn gấp mấy lần. Quảng trường này cũng dùng bạch ngọc lát, nhưng tản mát ra từng trận hào quang đẹp mắt, còn có mây trôi nhàn nhạt bên trên.

Phi hành ở phía trên, cả dãy núi trùng trùng điệp điệp đều ở dưới chân, cao cao tại thượng, tự nhiên có loại cảm giác có thể khống chế hết thảy mọi thứ.

Trên không trung của quảng trường, một tòa cung điện khổng lồ tràn đầy khí thế lăng không lơ lửng, mây mù lượn xung quanh, lúc ẩn lúc hiện, giống như một tòa Tiên thành trong mây.

Phía trên cung điện màu có tấm biển vàng, trên đó viết ba chữ vàng to lớn Chiêu Diêu Điện.

"Chiêu Diêu Điện là chỗ bổn tông khảo thí tư chất linh căn của đệ tử nhập môn, do một vị Phó Đạo chủ tọa trấn. Sau khi đi vào, các ngươi phải nói chuyện cẩn thận." Kỳ Lương vừa đi, vừa dặn dò.

Hàn Lập nghe vậy, khóe mắt hơi nhúc nhích một chút.

Theo hắn biết, Chúc Long Đạo khác biệt so với những tông môn tầm thường. Bên trong môn nội cũng không có Chưởng giáo, mà là do mười ba

vị Đạo chủ cấp Kim Tiên Đạo thay phiên nhau chấp chưởng tông môn.

Phía dưới Đạo chủ chính là ba mươi sáu Phó Đạo Chủ, nghe nói từng nhân vật tuyệt đỉnh này đều có tu vi Chân tiên cảnh đỉnh phong.

Những Phó Đạo Chủ này cũng không phải là Chân tiên cảnh đỉnh phong bình thường, mỗi người đều nắm giữ lực lượng pháp tắc chân chính của Chân tiên, thần thông vô lượng, những Tán tiên bên ngoài hoàn toàn không thể so sánh cùng.

"Kỳ đạo hữu yên tâm." Hàn Lập gật đầu nói, Bạch Tố Viện cũng lập tức đáp ứng.

Trong lúc nói chuyện, ba người đã bay lơ lửng đến trước cửa tòa điện to lớn, rồi hạ xuống chỗ trống phía trước.

Cửa điện trước tòa điện to lớn đóng chặt, hai gã đệ tử trẻ tuổi có đôi mắt đẹp, lông mày xanh đang đứng hai bên, một trái một phải.

Thấy Kỳ Lương tới, hai gã đệ tử trẻ tuổi kia vội vàng khom người hành lễ.

"Hùng Phó Đạo Chủ có ở bên trong không?" Kỳ Lương hỏi.

"Dạ, vẫn ở bên trong nhưng Phó Đạo Chủ đại nhân lại đang bế quan tu luyện, đã phân phó bọn đệ tử không được quấy rầy." Một gã đệ tử trẻ tuổi có chút khó khăn nói.

Kỳ Lương nhướng mày, nói: "Hùng Phó Đạo Chủ có nói khi nào xong không?"

"Dạ, chưa từng nói qua." Tên đệ tử kia đáp.

Thần tình Kỳ Lương hơi trầm xuống, trầm ngâm một chút, nói: "Nhờ hai ngươi thông báo một tiếng, nói ta có chuyện quan trọng cầu kiến."

Hai tên đệ tử lộ vẻ khó xử, liếc mắt nhìn nhau, rồi một tên trong đó cũng lấy ra một lệnh bài màu trắng, nói nhỏ một câu.

Một khắc sau, trên lệnh bài mới chợt lóe lên một chút bạch quang.

"Phó Đạo Chủ mời các vị vào." Tên đệ tử kia nhẹ nhàng thở ra, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, cửa lớn từ từ mở ra.

"Đi thôi." Kỳ Lương dẫn đầu đi vào đại điện.

Bên trong đại điện vô cùng rộng lớn, lớn chừng mấy trăm trượng, có từng vòng bảo vệ màu xanh lá. Bốn phía đại điện có mấy chục cột đá màu xanh đứng sừng sững, trên từng cột đá đều có một pho tượng quái thú: Thần Long, Thanh Phượng, Bạch Hổ, Kỳ Lân…

Miệng những con quái thú này đều hướng vào một bệ đá màu xanh thẫm giống như là một cái tế đàn bên trong đại điện.

Mặt bệ đá lớn vài chục trượng, có hình tròn, phía trên khắc đầy phù văn vô cùng phức tạp, còn có vô số điểm lấm tấm như hoa văn, thoạt nhìn cực kỳ huyền diệu.

Tận cùng bên trong đại điện là một đài cao màu trắng, lúc này có một nam tử béo ục ịch đang ngồi ở phía trên. Người này thoạt nhìn chừng bốn mươi tuổi, trên môi có hai chòm râu dài tinh tế. Gã không mặc áo bào trắng Chúc Long Đạo, mà là áo bào hoa lệ màu vàng, trên đầu đội mũ vàng, thoạt nhìn toàn bộ dáng vẻ giống như một phú thương dưới hạ giới.

Lúc này, nam tử béo ục ịch dường như bởi vì việc tu luyện bị cắt đứt, sắc mặt có chút âm trầm.

"Bái kiến Hùng Phó Đạo chủ." Kỳ Lương thi lễ một cái.

Hàn Lập nhìn thoáng qua nam tử béo ục ịch phía trên đài cao, đồng tử hơi co lại.

Người nọ vẻ ngoài bình thường, dáng người cũng thấp bé, nhưng mà ngồi ở trên đài cao giống như một tòa núi màu vàng khổng lồ vững chắc giữa không trung, tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng cường đại, lại lăng lệ ác liệt,

hơn xa Phương Bàn cùng con bạch tuộc biển lúc trước.

Trong lòng của hắn thầm hô lợi hại, cùng Bạch Tố Viện bên cạnh cũng theo Kỳ Lương cùng thi lễ một cái.

"Kỳ trưởng lão, cuối cùng là ngươi có sự tình khẩn yếu gì, không nên chọn đúng thời điểm bổn tọa bế quan tìm hiểu để đến chứ?" Nam tử béo ục ịch cũng không nhìn Hàn Lập và Bạch Tố Viện, mà nói thẳng vào mặt Kỳ Lương.

"Quấy rầy Hùng Phó Đạo Chủ tu luyện, thật ra là có nguyên nhân. Vị Lệ đạo hữu này nắm giữ Chúc Long Lệnh của môn phái ta, muốn bái vào sơn môn, nên ta đành phải mạo muội quấy rầy Phó Đạo Chủ thanh tu." Kỳ Lương áy náy, cung kính giải thích rõ.

"A, lấy ra Chúc Long lệnh cho ta nhìn một chút." Nghe nói chuyện đó, sắc mặt nam tử béo ục ịch hơi hòa hoãn vài phần, mở miệng nói.

Hàn Lập sớm đã xoay tay lấy ra lệnh bài, nam tử béo ục ịch vẫy tay một cái, lệnh bài lập tức rời tay hắn bay đi, đã rơi vào trên tay gã.

"Ừm, đúng là Chúc Long lệnh, không phải là giả." Nam tử béo ục ịch nhẹ gật đầu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn sang phía Hàn Lập, trong mắt hình như có lóe lên hào quang, liền biến mất, muốn dò xét minh bạch người tới đây cuối cùng là như thế nào.

Ngay tại thời điểm ánh mắt nam tử béo ục ịch phóng tới, Hàn Lập chỉ cảm thấy rùng mình, mặt ngoài làn da trên cơ thể từ dưới lên trên giống như bị đao thương xẹt qua, hơi đau nhức.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ nhíu mày, cũng không nói gì.

"Nếu nắm giữ Chúc Long lệnh, vậy thì lên ngay Chu Thiên tiên đài, kiểm tra một chút tư chất linh căn đi." Nam tử béo ục ịch thu hồi ánh mắt, phong thái bình thản, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Mấy chục cột đá bên trong đại điện đồng thời hơi chấn động, tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt, trên thân thể linh thú điêu khắc phía trên lưu động hào quang, giống như là sống lại.

Những con linh thú này đột nhiên phun ra một luồng hào quang màu xanh, chui vào bệ đá hình tròn trong đại điện.

Trên bệ đá, phù văn đều phát sáng, nở rộ hào quang sáng lạn, hình thành một quang cầu hình tròn hơi mờ, phía trên có vô số ngôi sao giống như ánh sáng chớp động, thoạt nhìn cực kỳ huyền diệu.

"Lệ đạo hữu, mời." Kỳ Lương nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, cất bước lên bệ đá.

Một luồng nhiệt lưu mạnh mẽ đột nhiên từ trên bệ đá dâng lên, chui vào trong cơ thể của hắn.

Ở trong quang cầu lập tức hiện ra vô số điểm sáng đủ mọi màu sắc, nhanh chóng xoay tròn, thoạt nhìn cực kỳ hỗn loạn.

Sắc mặt Hàn Lập biến hóa một chút, chỉ cảm thấy luồng nhiệt lưu này lưu chuyển tới đâu thì mọi thứ trong cơ thể hắn như bị lộ ra dưới ánh mặt trời tới đó.

Một luồng nhiệt lưu chợt chảy gần tới đầu hắn, rồi dũng mãnh chui vào bên trong.

Hàn Lập cả kinh, lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu lập tức thu nhỏ lại hơn phân nửa, biến thành còn một chút, chỉ lưu lại một hai phần mười lực lượng thần thức.

Nhiệt lưu trong đầu hắn chảy một vòng, rồi rất nhanh chui ra ngoài, tiếp tục lưu chuyển ở trong cơ thể hắn, lại rất nhanh dạo qua một vòng lần nữa, cuối cùng chảy trở về bệ đá.

Trên bệ đá, quang cầu tiêu tán, bất quá vô số phù văn cũng không biến mất theo, mà ngưng tụ một chỗ, hóa thành một bóng người mơ hồ, toả ra đủ mọi loại màu sắc ánh sáng như màu xanh, màu đen, màu đỏ, màu tím… nhưng nhập vào cũng không sáng ngời, mà ngược lại thoạt nhìn rất hỗn loạn.

Kỳ Lương nhìn về phía bóng người mơ hồ kia, nhíu mày.

"Tư chất thấp, trước kia tu luyện công pháp pha tạp, hỗn loạn, không tinh khiết; ngược lại khí huyết trong cơ thể nồng đậm, dường như thu nạp qua một chút huyết mạch của yêu tộc, nhưng lộn xộn không chịu nổi, không thành hệ thống... Tiên khiếu thì một cái cũng không thể đả thông, có thể tu luyện tới Chân Tiên cảnh sơ kỳ đã là cao nhất rồi." Trên mặt nam tử béo ục ịch lộ vẻ khinh thường, không hề che giấu, nói.

Lời vừa nói ra, Kỳ Lương tựa hồ có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn Hàn Lập lâu hơn. Về phần Bạch Tố Viện, trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập đưa tay sờ sờ mũi, không chút nào vì nam tử béo ục ịch nói như vậy mà tổn thương, nhẹ gật đầu về phía gã, thần sắc bình tĩnh, xoay người đi xuống bệ đá.

Ánh sáng trên bệ đá đều tiêu tán, khôi phục yên ổn lúc trước.

Thân hình nam tử béo ục ịch khẽ động, đang muốn quay người rời đi.

"Hùng Phó Đạo Chủ, xin chờ một chút. Bạch Tố Viện này chính là hậu bối của trưởng lão Bạch Phụng Nghĩa, lần này đến đây cũng là muốn bái nhập tông môn, phiền ngài kiểm tra tư chất linh căn của nàng ta một chút." Kỳ Lương mở miệng nói ra.

Trên mặt nam tử béo ục ịch lộ ra một tia không kiên nhẫn, khi nghe được ba chữ Bạch Phụng Nghĩa, thì sắc mặt mới nhúc nhích.

"Mau mau!" Gã liếc mắt nhìn Bạch Tố Viện, lần nữa phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Những cột đá kia trong đại điện lại một lần nữa nở rộ ánh sáng màu xanh chói mắt, xung quanh bệ đá một lần nữa ngưng tụ ra quang cầu rất lớn kia.

Bạch Tố Viện hít nhẹ một hơi, bước lên bệ đá.

Bên trong quang cầu hiện ra vô số phù văn, nhưng khác biệt so với Hàn Lập khi đó là những phù văn này đều có màu trắng bạc óng ánh, sáng long lanh.

Ầm ầm ầm!

Toàn bộ đại điện đột nhiên chấn động, những pho tượng dị thú trên cột đá trong điện phát ra từng trận gào thét to lớn, một cỗ chấn động dị thường mãnh liệt quanh quẩn ở trong đại điện.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Kỳ Lương biến sắc, Hàn Lập ở một bên cũng kinh hãi lắp bắp.

Ánh mắt của hai người lập tức nhìn về phía Bạch Tố Viện trên bệ đá.

Trên đài cao, nam tử béo ục ịch kia bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt hiện ra vẻ kích động.

Trên bệ đá, quang cầu rất nhanh biến mất, vô số phù văn tỏa ánh sáng trắng hội tụ đến một chỗ, ngưng tụ thành một bóng người màu bạc.

Bóng người kia hiện ra một màu trắng bạc thuần túy, vô cùng sáng ngời, thoáng như trăng sáng trong bầu trời đêm.

Đặc biệt kỳ lạ hơn chính là chỗ ngực của bóng người, thình lình hiện ra bảy điểm sáng như ẩn như hiện, lấp loé không ngừng.

"Điều này... Đây là Nguyệt Hoa tiên thể trong truyền thuyết, hơn nữa bẩm sinh đã có bảy tiên khiếu thức tỉnh!" Thân ảnh nam tử béo ục ịch hoa lên, rồi đột nhiên xuất hiện trên bệ đá, mặt lộ ra vẻ kích động.

Gã lập tức nghĩ tới điều gì, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Các tia sáng trên bệ đá đều bị làm cho biến mất, bóng người màu bạc kia cũng tiêu tán theo, rồi hiện ra thân ảnh Bạch Tố Viện.

"Ngươi gọi là Bạch Tố Viện? Là hậu nhân trưởng lão Bạch Phụng Nghĩa. Tư chất quả nhiên không tệ, không tệ." Thái độ nam tử béo ục ịch hòa ái dị thường, nhẹ nhàng nói.

"Đúng, Tố Viện bái kiến Hùng Phó Đạo chủ." Bạch Tố Viện vừa rồi bị một cỗ lực lượng khổng lồ bao bọc, ngăn cách cảm giác, không hề biết gì về tình huống xung quanh, nên lúc này nàng chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng tâm tư nàng nhạy bén, cũng không làm điều gì thất thố.

"Ta xem căn cốt, tuổi tác của ngươi cũng không lớn, đến nay đã tu luyện được bao nhiêu năm?" Nam tử béo ục ịch thấy vậy, vẻ hài lòng trong mắt càng đậm, lại hỏi.

"Bẩm Hùng Phó Đạo chủ, Tố Viện khai linh tu hành lúc ba tuổi, đến nay đã hơn năm mươi năm." Bạch Tố Viện chần chừ một chút, mở miệng nói ra.

Nghe chuyện đó, trong mắt Hàn Lập cùng Kỳ Lương dưới đài đều hiện lên vẻ kinh ngạc. Nam tử béo ục ịch lại nhẹ gật đầu, dường như sớm đã đoán được.

Người mang Nguyệt Hoa tiên thể, bẩm sinh lại có bảy tiên khiếu thức tỉnh, năm mươi năm tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ, tất nhiên là không coi vào đâu.

Chỉ cần có công pháp thích hợp, lại bồi dưỡng thoả đáng, gã thậm chí nắm chắc trong ngàn năm, có thể làm cho Bạch Tố Viện đột phá tới Đại Thừa kỳ, độ kiếp thăng Tiên.

Tư chất tuyệt đỉnh như vậy, ngày sau chính là có không ít khả năng tiến giai Kim Tiên.

…

------oOo------

Chương 188: Kim tiên thu đồ đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Bạch Tố Viện, thiên tư ngươi bất phàm, không cần giống như các đệ tử khác phải bắt đầu từ đệ tử ngoại môn. Bổn tọa hỏi lại ngươi, ngươi có nguyện bái ta làm thầy, trực tiếp trở thành đệ tử chân truyền Chúc Long Đạo không?" Nam tử béo ục ịch nói với giọng ấm áp.

Bạch Tố Viện há hốc miệng, ngạc nhiên đến cả ngẩn người.

"Hùng Sơn, ngươi tu luyện pháp tắc hệ Kim, đứa nhỏ này thân mang Nguyệt Hoa Tiên Thể cũng không thích hợp để ngươi bồi dưỡng, hay là giao cho ta dạy dỗ đi." Trong đại điện đột nhiên vang lên một âm thanh mông lung, giống như từng làn sóng nước mềm mại khuếch tán ra, chui vào trong tai mấy người.

Hàn Lập nghe thanh âm này, phảng phất như mình bị rơi giữa một khóm hoa, hương thơm ngát mê hoặc xông thẳng lên mũi, khiến cho hắn muốn đắm chìm trong đó.

Đúng vào lúc này, thần thức khổng lồ trong đầu hắn chợt giật một cái, cả người hắn lập tức khôi phục lại.

Nam tử béo ục ịch biến sắc, trong mắt lóe lên một tia tức giận, nhưng lập tức khôi phục lại ngay.

Lúc này, từ trong hư không đại điện, xuất hiện một tia bạch quang vô cùng chói mắt, không thể nhìn thẳng vào được.

Ánh mắt Hàn Lập nheo lại, vội nhấc tay che phía trước.

Trong chớp mắt, bạch quang đột nhiên biến mất, một thân ảnh thiếu phụ mặc cung trang hiện ra trên bệ đá.

Nàng ta thoạt nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, mặt trái xoan, ngũ quan đẹp như tranh vẽ, đôi mắt vô cùng kiều mỵ, trường bào trắng như tuyết bó sát thân hình, lộ ra dáng người gợi cảm câu hồn đoạt phách.

Cả người thiếu phụ áo trắng tản mát ra vẻ mị hoặc đáng sợ. Dù một cái nhăn mày hay một nụ cười đều giống như gió xuân tràn vào lòng người, làm cho người ta nảy sinh ra ảo tưởng vô cùng mê người, rồi bị hãm sâu trong đó.

Hàn Lập liếc nhìn nàng ta, trong lòng cũng không khỏi chấn động. Ánh mắt hắn lập tức dời đi, không dám nhìn nhiều, đồng thời âm thầm vận chuyển thần thức. Một luồng ý thức mát lạnh lập tức khuếch tán ra khắp người khiến cho dị trạng lúc này mới chậm rãi biến mất.

"Bái kiến Vân Đạo chủ." Nam tử béo ục ịch vòng tay thi lễ.

Nội tâm Hàn Lập vốn hơi kinh sợ, lập tức thả lỏng. Thì ra thiếu phụ áo trắng này là một trong mười ba Đạo chủ cấp Kim tiên trong Chúc Long Đạo, khó trách có mị lực đáng sợ như thế.

Hắn lập tức thi lễ theo. Lúc này Kỳ Lương bên cạnh cũng đã cúi đầu từ lâu, khom mình hành lễ, còn không dám ngẩng đầu nhìn thiếu phụ áo trắng kia.

Bạch Tố Viện ngơ ngác nhìn nàng kia, ánh mắt mê loạn, hiển nhiên đã chìm đắm trong mị hoặc vô tận của thiếu phụ áo trắng.

Mị hoặc này thật đáng sợ, có tác dụng cả với nam lẫn nữ.

Cánh tay trắng nõn nà của thiếu phụ áo trắng vung lên, đôi mắt Bạch Tố Viện lập tức khôi phục tỉnh táo.

Chứng kiến bọn người Hàn Lập đang khom người hành lễ với thiếu phụ áo trắng, Bạch Tố Viện biến sắc, cũng định cúi người thi lễ.

"Hảo hài tử, không cần đa lễ." Thiếu phụ áo trắng kéo Bạch Tố Viện đến trước người, tinh tế dò xét, càng xem càng thấy vừa lòng.

"Hài tử, ngươi gọi là Tố Viện đúng không? Ngươi mang Nguyệt Hoa tiên thể, công pháp của ta rất thích hợp với ngươi. Ngươi có nguyện bái ta làm thầy, theo ta tu luyện không?" Thiếu phụ áo trắng dịu dàng nói.

"Tố Viện nguyện ý, bái kiến sư tôn." Nội tâm Bạch Tố Viện nhanh chóng xoay chuyển, lập tức làm đại lễ.

"Tốt, tốt, đứng lên đi, từ hôm nay ngươi chính thức là đệ tử thân truyền thứ năm của ta. Như Ý Hoàn này là một kiện linh bảo trước đây ta dùng rất thuận tay, hôm nay ban cho ngươi phòng thân." Thiếu phụ áo trắng tươi cười kéo Bạch Tố Viện tới gần hơn, lật tay lấy ra một cái vòng tròn bạch ngọc, tản mát ra linh lực chấn động kinh người, hiển nhiên là một kiện linh bảo cực phẩm, đeo vào cổ tay của Tố Viện.

"Đa tạ sư tôn trọng thưởng." Bạch Tố Viện mừng rỡ, vội vàng cám ơn.

Lúc này, thiếu phụ áo trắng mới ngẩng đầu, nhìn về phía nam tử béo ục ịch, nói: "Hùng Sơn, đứa nhỏ này ta mang đi, ngươi không có ý kiến gì chứ?"

"Đâu có, công pháp Vân Đạo chủ thích hợp với đứa nhỏ này nên đi theo ngài là tốt nhất." Nam tử béo ục ịch vội vàng cười nói.

Thiếu phụ áo trắng cười nhạt, hai mắt nhìn về phía Hàn Lập cùng Kỳ Lương, ánh mắt hơi dừng lại trên thân Hàn Lập.

"Hắn là một tán tu, tên là Lệ Phi Vũ. Hắn mang theo một miếng Chúc Long lệnh xin bái vào sơn môn, vừa mới khảo nghiệm tư chất xong." Nam tử béo ục ịch chú ý tới ánh mắt thiếu phụ, lập tức giải thích.

"Uh, những chuyện nhỏ nhặt này ngươi xử lý đi." Thiếu phụ áo trắng chỉ nhìn thoáng qua, rồi thu hồi ánh mắt, tựa hồ cũng không có hứng thú, tùy ý nói.

"Tố Viện, theo ta đi thôi." Nàng ta kéo Bạch Tố Viện lại, vung tay lên, một vòng bạch quang mềm mại bao phủ hai người vào trong.

Bạch Tố Viện vội vàng quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, nhưng lúc này, vòng bạch quan đã bao phủ tầm mắt của nàng.

Vòng bạch quang lóe lên, thân ảnh hai người lập tức biến mất.

Vẻ mặt tươi cười của nam tử béo ục ịch chậm rãi biến mất, lộ ra bộ mặt âm trầm, quay người định rời đi.

"Hùng Phó Đạo chủ, còn Lệ đạo hữu nên an bài như thế nào?" Kỳ Lương thấy vậy, vội vàng hỏi.

"Hừ! Có gì tốt mà an bài, cứ để cho hắn làm chấp sự nội môn bình thường. Ngươi tự xử lý là được." Nam tử hơi mập không chút cố kỵ Hàn Lập, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, kim quang trên người hắn lóe lên, biến mất vô tung.

Sau khi thiếu phụ áo trắng rời đi, ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, lâm vào trầm tư.

"Tu đạo tìm tiên đều cần phúc duyên, đạo hữu có thể tu đến cảnh giới Chân tiên đã là rất đặc biệt rồi, không cần quá mức hâm mộ người khác." Kỳ trưởng lão thấy thần sắc hắn khác thường, mở miệng nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy sửng sốt một chút, biết vị Kỳ trưởng lão này chắc là hiểu lầm mình, bất đắc dĩ cười cười, cũng không giải thích gì.

"Hùng Phó Đạo chủ đã phân phó ta an bài đạo hữu làm chấp sự nội môn nên có một ít quy củ tông môn mà đạo hữu cần hiểu rõ. Một vài quy tắc cụ thể, lát nữa ta sẽ đưa ngươi tài liệu liên quan, cũng không cần sốt ruột." Kỳ trưởng lão cười nói.

"Làm phiền rồi... Xin hỏi Kỳ trưởng lão, đảm nhiệm trưởng lão chấp sự nội môn, cần phải phụ trách sự vụ cụ thể nào?" Hàn Lập nhẹ gật đầu, hỏi.

"Lệ trưởng lão có thể chọn một trong hai nhiệm vụ. Thứ nhất, cứ mỗi một trăm năm phải tiếp nhận ba nhiệm vụ thông thường của môn phái. Đương nhiên, nếu đạo hữu có đủ điểm công trạng thì có thể dùng để thay thế, không cần phải chấp hành nhiệm vụ thông thường này." Kỳ trưởng lão chậm rãi giải thích.

"Nhiệm vụ còn lại là gì?" Hàn Lập lại hỏi.

"Nhiệm vụ thứ hai là như tại hạ, ở bên trong một điện các phụ trách sự vụ hàng ngày trong môn, cứ một trăm năm thì đảm nhiệm trong mười năm là được. Tuy nhiên, có rất nhiều trưởng lão vì không muốn ảnh hưởng đến việc tu hành, nên đã lựa chọn đảm nhiệm liên tục một trăm năm, sau đó sẽ có chín trăm năm chuyên tâm tu hành." Kỳ trưởng lão tiếp tục giải thích.

"Nếu lo chậm trễ tu hành, vì sao không sử dụng điểm công trạng để thay thế?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Ha ha ha, việc này... Thứ nhất, điểm công trạng đối với trưởng lão Chúc Long Đạo mà nói, đều là thứ cực kỳ trân quý, cũng không ai muốn dùng nó để thay thế nhiệm vụ. Thứ hai, tông môn cũng không cho phép thông qua phương thức thay thế mà hủy bỏ nhiệm vụ chấp sự hàng ngày." Kỳ trưởng lão giải thích.

"Nghe Kỳ trưởng lão nói như vậy, điểm công trạng trân quý như thế chỉ sợ đạt được cũng không hề dễ dàng." Hàn Lập suy nghĩ, rồi nói.

"Không sai. Nếu là đệ tử tông môn thì phải chăm sóc linh điền mấy năm mới có thể đổi được một điểm công trạng, còn nếu là trưởng lão đảm nhiệm chức trách chấp sự, thì mỗi tháng có thể thu hoạch một điểm." Kỳ trưởng lão gật đầu nói.

"Nếu lựa chọn chấp hành nhiệm vụ thông thường thì điểm công trạng như thế nào?” Hàn Lập hỏi.

"Mặc dù nói là đảm nhiệm nhiệm vụ thông thường nhưng vì nội dung cụ thể không giống nhau, trình độ khó dễ cũng khác nhau, cho nên khả năng

đổi lấy điểm công trạng tất nhiên cũng khác nhau. Bình thường mà nói... Ít thì hơn mười điểm, nhiều thì hơn trăm điểm. Đương nhiên nếu có một ít cống hiến đặc thù cho tông môn tự nhiên cũng có thể được thêm điểm công trạng ngoài quy định. Chờ sau này ngươi quen thuộc sự tình trong môn, thì sẽ hiểu rõ ràng việc này." Kỳ trưởng lão vẫn kiên nhẫn, chậm rãi giải thích.

"Nếu là như thế, trong một trăm năm đầu tiên này có khi tại hạ lựa chọn nhiệm vụ thứ nhất.” Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Uh, đại đa số trưởng lão mới nhập môn đều lựa chọn loại này. Đi thôi, Điện Hộ Tạo vừa vặn cũng ở gần bên cạnh, ta dẫn ngươi qua đó chọn động phủ trước đã." Kỳ trưởng lão cười nói.

Dứt lời, gã liền dẫn Hàn Lập ra khỏi Điện Chiêu Diêu, đạp gió bay đến một ngọn núi gần đó.

So với ngọn núi chỗ Điện Chiêu Diêu, nơi đây náo nhiệt hơn rất nhiều.

Chỉ thấy trên đỉnh núi xây dựng một khu kiến trúc cung điện màu đỏ thắm cực kỳ rộng lớn, gồm mấy trăm gian điện. Bên ngoài quảng trường khổng lồ có rất nhiều người, mặc dù không thể nói là biển người, nhưng số lượng thật sự cũng không ít.

Trên trời thỉnh thoảng có mấy đạo hồng quang bay lên đáp xuống.

"Điện Hộ Tạo quản lý việc ghi chép nội quy, chức trách của trưởng lão, đệ tử trong tông môn; đồng thời quản lý và phân phát vật tư, nên thường ngày là một điện bận rộn nhất trong môn." Sau khi hai người Hàn Lập bay xuống quảng trường, Kỳ Lương nói.

"Trách không được có nhiều người như vậy... Xem ra, sẽ mất thời gian, lần này làm phiền Kỳ trưởng lão rồi." Hàn Lập nhẹ gật đầu, hơi áy náy nói.

"Không sao, Dư trưởng lão của Điện Hộ Tạo có quan hệ với ta không tệ, ta đưa ngươi đi gặp y." Kỳ Lương cười nói.

"Đa tạ." Hàn Lập cảm tạ.

Hai người đi xuyên qua quảng trường, không ít đệ tử nhìn thấy trang phục trưởng lão trên người Kỳ Lương, đều cung kính chào một tiếng "trưởng lão". Kỳ Lương chỉ khẽ gật đầu chào lại.

Đi vào một khu quần thể điện các, Hàn Lập nhìn qua cửa điện thấy ở bên trong phần lớn mọi người đều rất bận rộn.

Kỳ Lương dẫn hắn đến một chỗ tối nhất bên trong đại điện.

Lúc này trong đại điện vang lên tiếng nói chuyện, bên trong còn có bảy tám bóng người, tựa hồ đang tranh luận gì đó.

"Dư huynh!" Kỳ Lương dẫn Hàn Lập đi qua cánh cửa, còn chưa thấy rõ người, gã đã hô lớn.

Phía sau bảy tám bóng người kia, một khuôn mặt màu đỏ lừ, to tròn thò ra, nhìn thoáng qua bên này, sau đó rụt trở lại, tiếp theo có một âm thanh vang dội truyền ra:

"Xong rồi, các ngươi về trước đi. Việc các ngươi đổi động phủ, ngày mai trở lại."

Những đệ tử tông môn kia sau khi nghe xong, cả đám đành phải cáo từ, thối lui ra khỏi đại điện.

"Kỳ lão đệ, ngươi cũng khá lâu không đến chỗ ta... Ồ, bên cạnh ngươi, vị này là..." Dáng người Dư trưởng lão có chút mập mạp, đung đưa cái đầu to tròn, đánh giá Hàn Lập, rồi nói.

Hàn Lập quan sát người này thấy dung mạo có hơi xấu xí, nhưng phát hiện khí tức trên người y không kém, lại cũng là một gã có tu vi không thấp, tu sĩ Chân tiên cảnh.

------oOo------

Chương 189: Động phủ và thú thủ sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Ha ha, mặc dù sự vụ bên Điện Thiên Tinh không đa dạng bằng nơi đây của ngươi nhưng không phải lúc nào cũng rảnh rỗi. Sao có thể muốn đi thì đi? Hôm nay trùng hợp là vị trưởng lão Lệ Phi Vũ này mới vào tông môn chúng ta, nên ta dẫn tới chỗ của ngươi ghi danh, thuận tiện chọn một ngọn núi làm động phủ." Kỳ Lương vừa cười, vừa nói.

"Thì ra là thế. Không dám, không dám... Vị này là Lệ trưởng lão! Tại hạ Dư Hiền Thắng, hiện nay đang đảm nhiệm Trưởng lão chấp sự Điện Hộ Tạo này. Để ta ghi danh Lệ trưởng lão vào sổ." Dư trưởng lão liếc mắt quan sát Hàn Lập, vừa cười vừa nói.

"Đa tạ Dư trưởng lão." Hàn Lập vội vã cảm ơn.

Dư Hiền Thắng khoát tay áo, rung cổ tay, lấy ra một cái bút lông chạm vàng, trổ ngọc trong suốt. Sau đó, gã đi tới bàn trà viết rất nhanh lên một quyển sách dày lấp lánh thanh quang.

"Không biết Lệ trưởng lão đã chọn xong nhiệm vụ trưởng lão trong một trăm năm tới chưa?" Viết được một chút, gã bỗng nhiên dừng bút, ngẩng đầu hỏi.

"Tại hạ lựa chọn hoàn thành ba nhiệm vụ Chấp sự thông thường." Hàn Lập trực tiếp nói.

Dư Hiền Thắng có vẻ sớm đoán là như vậy, gật đầu, tiếp tục viết.

"Đã ghi danh xong rồi. Dựa theo quy định tông môn, chỉ cần là Trưởng lão nội môn và đệ tử chân truyền đều có thể sở hữu một ngọn núi ở bên trong tông. Tiếp theo, Lệ trưởng lão có thể chọn cho mình một ngọn núi, thành lập động phủ!" Sau một lát, gã đứng lên, rồi nói.

Dứt lời, gã vung ống tay áo lên. Một mảnh hào quang xanh lá hiện lên, một quyển trục ngọc bích dài hơn ba thước hiện lên trước người của gã.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên quyển trục xanh ngọc bích sáng ngời hào quang xanh biếc, rồi từ từ trải ra, trên mặt hiện ra một bức tranh sơn thủy trải dài.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn tới, chỉ thấy trên bức họa này có đường nét chằng chịt, đồ án phức tạp, không chỗ nào không có núi non sông ngòi. Lúc mới nhìn, hắn chỉ cảm thấy bút pháp phóng khoáng, không quá mức thần kỳ.

Nhưng khi ánh mắt của hắn hơi dừng lại một chút ở trên một ngọn núi, lập tức hình ảnh nơi đó sẽ phóng đại lên, trở nên sinh động, dường như bức họa hiện ra thực cảnh chỗ đó ngay ở trước mắt.

Điều này làm cho trong lòng Hàn Lập không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Đây là Mặc Linh Sơn Hà Đồ, có thể hiện lên cho ta xem hình dáng thực thể của sông núi ở dãy núi Chung Minh. Chỉ vì khu vực này thực sự quá bao la rộng lớn, chỗ đạo hữu thấy chỉ là một phần trong đó. Nếu đạo hữu càng muốn xem nhiều khu vực hơn thì càng phải tiếp tục trải dài ra." Dư Hiền Thắng cười giải thích.

Dứt lời, gã rung cổ tay, hình ảnh trong bức tranh bắt đầu từ từ dời đi về phía sau, lộ ra càng nhiều sông núi hơn.

Khu vực lộ ra càng ngày càng nhiều, Hàn Lập chú ý tới khu vực khác nhau trong hình. Trong bức họa có nhiều màu nền khác biệt, khi là màu lam, khi là màu xanh lá, khi là màu vàng kim... có chỗ lại như bị mực đổ xuống là một mảng màu đen xì.

Tuy nhiên, trong đó một vài khu vực kể cả lúc ánh mắt dừng lại cũng không

hiện thực cảnh.

"Vì sao màu nền những khu vực này có khác biệt vậy? Chẳng lẽ có công dụng khác nhau sao?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Không sai, trong bức họa, khu vực có màu vàng là chỗ của một vài ngọn núi có điện các trọng yếu của tông môn, chủ yếu phân bố ở trung tâm dãy núi Chung Minh như Điện Chiêu Diêu, Điện Truyền Công cùng với Điện Hộ Tạo… đều ở khu vực này. Khu vực vòng ngoài màu bạc là chỗ lãnh địa động phủ của các đệ tử chân truyền." Dư Hiền Thắng giải thích.

Dứt lời, bàn tay gã vung lên. Hình ảnh trong bức họa lao sang phía bên phải mười mấy trượng, dừng ở một khu vực màu lam.

"Trước đó, đạo hữu thấy khu vực màu xanh lá ở phía Tây dãy núi, nơi đó là lãnh địa động phủ của trưởng lão và đệ tử ngoại môn. Khu vực vùng núi phía Đông màu lam này là lãnh địa động phủ của các trưởng lão và đệ tử nội môn. Còn như mấy khu vực màu xám thì là sâm lâm Dung Tuyết, sơn cốc Mạc Danh… vốn là nơi thí luyện của tông môn. Nếu không có tình huống đặc biệt thì bình thường những nơi này nằm ở trạng thái phong bế." Dư Hiền Thắng tiếp tục nói.

"Thế còn những khu vực màu đen? Không lẽ là cấm địa của tông môn…?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

Dư Hiền Thắng nhìn hắn một cái, rồi gật đầu, nói: "Không sai. Những chỗ này ngoại trừ Đạo chủ và Phó Đạo chủ, ngoài ra chỉ có một vài Trưởng lão hạch tâm và đệ tử chân truyền mới có tư cách tiến vào. Thông thường ở xung quanh đều có cấm chế cường đại, không đợi tới gần cũng sẽ bị phát hiện, nên không có chuyện đi nhầm vào."

"Thì ra là thế. Tại hạ mới đến, đối với tất cả mọi thứ trong môn còn chưa quen thuộc, nhìn đồi núi mênh mông, thực sự hoa cả mắt, có thể nhờ Dư trưởng lão đề cử hộ vài chỗ được không? Hàn Lập cười, nói.

"Đương nhiên có thể." Dư Hiền Thắng gật đầu nói.

Sau khi nói xong, bàn tay của gã vung lên lần thứ hai. Trên mặt quyển trục ngọc bích đột nhiên tăng nhanh tốc độ di chuyển, trong nháy mắt lao về phía sau hơn mười trượng, từ đó hiện ra mấy ngọn núi cao vút tới tầng mây.

"Ngọn núi Dương Phong này là khu vực mà diện tích chỉ có hai trăm ngàn dặm nhưng ở đó có Linh Tuyền phẩm chất cực tốt, sử dụng ngọn núi này tất nhiên có thể hội tụ thiên địa linh khí, cũng là một chỗ động tiên hiếm có... Cách xa ngọn Dương Phong này ước chừng năm trăm ngàn dặm cũng có một ngọn núi chiếm diện tích lớn hơn một chút nhưng lại chưa có linh tuyền..." Dư Hiền Thắng chỉ vào hai ngọn núi, thẳng thắn nói.

"Có hay không có linh tuyền cũng không sao. Có ngọn núi nào tĩnh mịch một chút không?" Hàn Lập hỏi.

Dư Hiền Thắng nghe vậy, sau khi suy nghĩ một chút, lần thứ hai vung tay lên. Mặt tranh lập tức lướt về đằng sau gần trăm trượng mới dừng lại.

"Đây là ngọn núi Lạc Hà ở vị trí tương đối xa xôi, thế núi cũng thấp, theo ta nhớ thì dương như chưa từng có trưởng lão nào ở qua... Xung quanh lại có không ít đồng bằng và thung lũng, tĩnh mịch hơn rất nhiều so với các ngọn núi khác. Nếu như Lệ trưởng lão lựa chọn ngọn núi này, thì cần tự thực hiện mở động phủ mới rồi." Dư Hiền Thắng chỉ vào bức hoạ, nói.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn theo ngón tay của gã, rồi dừng ở ngọn núi đơn độc trên bức họa kia một lát, vẫn không có mở miệng, dương như vẫn có chút không vừa ý.

"Không sao cả, chúng ta tiếp tục tìm..." Dư Hiền Thắng thấy vậy, liếc nhìn Kỳ Lương đứng một bên đang trầm mặc không nói gì, rồi nói.

Sau đó, gã liền tiếp tục huy động bức họa quyển, đề cử cho Hàn Lập một vài ngọn núi khác.

Sau một hồi lâu, lúc Dư trưởng lão dần dần lộ vẻ không kiên nhẫn, ánh mắt Hàn Lập đột nhiên dời đến một góc của bức họa, chỉ thẳng vào một ngọn núi độc lập, hỏi: "Dư trưởng lão, ta có thể lựa chọn nơi này hay không?"

"Đạo hữu chọn ngọn núi Xích Hà này?" Ánh mắt Kỳ Lương vừa nhìn tới, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, mở miệng hỏi.

"Sao thế? Lựa chọn ngọn sơn phong này có chỗ nào không ổn?" Hàn Lập chú ý tới phản ứng của Kỳ Lương, hỏi.

"Không có gì không thích hợp, ngọn núi này năm đó là động phủ của trưởng lão Hỏa Luyện. Sau khi đạo hữu đó ngã xuống, vẫn bỏ không, nếu đạo hữu muốn chọn chỗ này ngược lại rất thích hợp. Ở đó có đủ dược viên, chuồng thú, hang động, phủ đệ, chỉ cần quét dọn một chút. Lát nữa đi Cốc Bồ Linh, ngươi chọn một vài người đi theo hầu, giao cho bọn họ là được." Không chờ Kỳ Lương mở miệng, Dư Hiền Thắng nhân câu chuyện, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động, lại cũng không nói gì nữa, chỉ là nói một tiếng cảm tạ, đã chọn ngọn núi này.

Chỉ thấy Dư Hiền Thắng xoay cổ tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một con dấu sơn thủy vô cùng tinh xảo, nhẹ nhàng nhấc lên, rồi ấn xuống vị trí đỉnh ngọn núi Xích Hà.

Khi con dấu này ấn xuống, tất cả khu vực lân cận núi Xích Hà đều tỏa ra một làn sóng kỳ dị, ánh mắt Hàn Lập ở ngay phía trước mà cũng không có cách nào quan sát rõ được.

"Được rồi, tất cả khu vực lân cận ngọn núi Xích Hà này gần sáu trăm ngàn dặm hiện tại trên danh nghĩa đều thuộc về Lệ trưởng lão. Đây là lệnh bài trưởng lão chấp sự và vòng tay trữ vật, đạo hữu nhận lấy. Bên trong có một chút tài liệu liên quan đến tông môn cùng đồ vật cung phụng." Dư trưởng lão thu hồi con dấu, sau đó lại lật lấy ra một cái lệnh bài màu đỏ cùng vòng tay trữ vật, vừa cười vừa nói.

Sau khi Hàn Lập nhận lấy, liền thu vòng tay trữ vật vào, chỉ cầm lệnh bài trưởng lão trong tay, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ.

Tấm lệnh bài này cùng lắm chỉ lớn chừng bàn tay, sờ lên có cảm giác dịu mát như ngọc thạch, một mặt có điêu khắc đồ án quái long, mặt khác lại

triện hai chữ “Trưởng Lão”.

"Lệ trưởng lão, cái lệnh bài trưởng lão này là vật quan trọng để ra vào Chúc Long Đạo chúng ta. Sau này còn sử dụng nó ở nhiều nơi khác, để đề phòng người khác lấy trộm, đạo hữu cần lấy tinh huyết để xác nhận. Mặt khác, bên trong lệnh bài còn tích trữ một trăm điểm công trạng mà Tông môn cấp miễn phí cho trưởng lão mới vào. Mong đạo hữu hãy bảo quản cẩn thận." Kỳ Lương dặn dò.

Hàn Lập nghe vậy, gật đầu, hai ngón tay cùng đặt ở một điểm trên lệnh bài.

Trên bụng ngón tay bỗng rực rỡ hào quang, lập tức từ đó một giọt tinh huyết vàng nhạt chảy ra, nhanh chóng rơi vào trong lệnh bài.

Chỉ thấy trên lệnh bài lóe lên tia sáng, hiện ra một sợi tơ vàng ngưng tụ thành hoa văn kỳ dị, từ đó truyền ra khí tức đặc thù của Hàn Lập.

Hắn đưa thần thức dò vào trong đó, quả nhiên phát hiện, bên trong đã tích trữ một trăm điểm công trạng rồi.

"Lệ trưởng lão, bây giờ ta dẫn ngươi đi Bồ Linh Cốc chọn người hầu trước, hay là đi thú viên chọn một con thú thủ sơn trước?" Kỳ trưởng lão mở miệng hỏi.

"Thú thủ sơn?" Hàn Lập hơi nghi hoặc một chút nói.

"Đó là vì một ít tông môn nuôi dưỡng linh thú phục tùng, với tu vi và thân phận trưởng lão nội môn của Lệ trưởng lão mà nói thì chắc là có thể được cấp một con linh thú Hợp Thể kỳ, trông coi sơn môn động phủ." Kỳ Lương giải thích.

"Ồ, không cần tốn điểm công trạng để đổi sao?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nói.

"Vật này và người hầu giống nhau, đều là do tông môn ban tặng... Kỳ thực là phần lớn đệ tử ngoại môn bái nhập tông môn đều muốn ở bên cạnh Chân tiên chúng ta hầu hạ mà thôi... Nhìn đạo hữu rất có hứng thú với thú thủ

sơn, hay là ta dẫn ngươi đi thú viên trước!?" Kỳ Lương cười giải thích.

"Trước đây ta chưa từng nghe qua việc này nên chỉ là có chút hiếu kỳ mà thôi. Lúc mới vừa rồi khi chọn đỉnh núi động phủ, ta thấy Điện Truyền Công ở núi Ngự Long dường như cách nơi này không xa. Ta muốn đi nơi đó nhìn trước một chút." Hàn Lập nhìn về phía Kỳ Lương, mở miệng nói.

"Không ngờ Lệ trưởng lão lại quan sát tỉ mỉ, chú ý tới chỗ này. Tuy nhiên, trên bản đồ thoạt nhìn khoảng cách không xa, nhưng khoảng cách thực tế bên trong dãy núi Chung Minh chúng ta không gần đâu. Hay là Lệ đạo hữu đi thu xếp ổn thỏa mọi việc động phủ trước, rồi sau đó sẽ đi Điện Truyền Công?" Kỳ trưởng lão hơi sửng sờ, lập tức nói.

"Làm cho Kỳ trưởng lão chê cười rồi. Tại hạ ngưỡng mộ uy danh hiển hách của Chúc Long Đạo đã lâu. Đối với việc bên trong Điện Truyền Công có lưu giữ điển tịch càng là việc tâm trí của tại hạ đã quan tâm từ nhiều năm. Bây giờ rốt cục tâm nguyện đạt thành, trong lòng thực sự không nhịn được, muốn đi xem trước." Hàn Lập giả vờ thẹn đỏ mặt, nói.

------oOo------

Chương 190: Vô Tướng Chân Luân Kinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Ha ha, nếu đã là như thế, ta sẽ dẫn Lệ trưởng lão đi một chuyến tới núi Ngự Long trước." Kỳ Lương nghe Hàn Lập nói xong, cười ha hả, nói.

“Hôm nay đã làm phiền Kỳ trưởng lão quá nhiều rồi. Có lệnh bài trưởng lão, việc tiếp theo cứ để Lệ mỗ tự mình đi làm là được rồi. Nếu hai vị đã lâu không gặp, cũng nên hàn huyên ôn chuyện một lát." Hàn Lập vội khoát tay, từ chối.

"Không ngờ Lệ trưởng lão cũng có thói quen giúp người khác toại nguyện cơ đấy. Thế cũng được! Bên trong vòng tay trữ vật mà điện ta đưa, có bản đồ sơn môn Chúc Long Đạo chúng ta nên cũng không đến mức không tìm được địa điểm đó." Dư Hiền Thắng vừa cười, vừa nói.

"Vậy... Kỳ mỗ sẽ không đi cùng Lệ trưởng lão rồi. Sau này nếu rảnh rỗi, mời tới Điện Thiên Tinh của ta một chút." Kỳ Lương hơi chần chờ, rồi mở miệng nói.

"Nhất định." Hàn Lập chắp tay chào hai người, cáo từ rời đi.

Sau khi hắn rời đi, trên mặt Dư Hiền Thắng lộ ra nụ cười châm biếm, nói với Kỳ Lương:

"Hắc hắc, vài kẻ đúng là không biết nông sâu nên mới cho rằng làm nhiệm vụ chấp sự thông thường là tốt. Khi ăn phải trái đắng, mới biết được việc trông coi một điện như chúng ta để yên ổn tu luyện mới là kế lâu dài."

Sau khi nghe thế, Kỳ Lương chỉ khẽ mỉm cười, không tán thành, cũng không phản đối.

Lại nói, Hàn Lập ra khỏi đại điện, đi liền một mạch ra bên ngoài quảng trường, lật tay, lấy từ trong vòng tay trữ vật mà Dư trưởng lão đưa cho, bản đồ sơn môn Chúc Long Đạo. Sau một lát tra xét tỉ mỉ, hắn mới một lần nữa thu hồi lại.

Sau đó, cổ tay lần thứ hai lật một cái, hắn lấy ra một khối ngọc giản, bên trong có ghi tóm tắt tình hình mỗi điện ở Chúc Long Đạo, dính vào trên mi tâm.

Sau một lát, hắn thu hồi ngọc giản, ngẩng đầu nhìn lên. Trên người chợt sáng ngời độn quang, thân hình đột ngột từ dưới đất bay lên, rồi hóa thành một đạo hồng nhạn vút đi.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập một mặt cấp tốc phóng đến phía trước, một mặt cúi đầu quan sát sông núi phía dưới.

Chỉ thấy núi non liên miên trập trùng như hình những con sóng lớn đã bị đông cứng, kéo dài vô tận, có cả một vài điện các nằm ở bên ngoài tông môn bị bỏ hoang. Đại bộ phận các điện đó đều bị tuyết trắng bao trùm, trông như cả một môn phái bình thường bì đóng băng vạn dặm trong tuyết.

Tuy nhiên, một vài dòng sông lớn uốn lượn, xuyên qua dãy núi vẫn giữ nét xanh biếc như cũ, không hề bị đóng băng vì nhiệt độ thấp, vẫn chầm chậm chảy như từ xưa đến nay.

Thoạt nhìn chúng như những con mãng xà to lớn đang ngoan ngoãn ngủ đông ở bên trong dãy núi này.

Trong số này, có vài con sông lớn mà trên đường Hàn Lập tới Chúc Long Đạo đã thấy qua, chỉ có là tên gọi của chúng không giống như nơi đây. Thực tế, chúng là phần cuối hạ lưu của những con sông lớn kia mà thôi.

Ánh mắt hắn cuối cùng nhìn chằm chằm vào một khu đất lớn màu trắng

bạc. Hàn Lập nhìn chỗ đó hồi lâu cũng cảm thấy có chút không thoải mái, thế nên sau đó hắn đưa mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, rồi toàn lực bay về phía núi Ngự Long.

...

Một giờ sau.

Núi Ngự Long là một trong mấy ngọn núi rộng lớn nhất của cả dãy núi Chung Minh, đồng thời cũng một trong những ngọn núi trọng yếu nhất của cả Chúc Long Đạo. Trên núi quanh năm có pháp trận cấm chế che chở, bất cứ khi nào gặp phải tình huống bất thường sẽ lập tức khởi động. Ngoài ra, trong đó cũng không chỉ có một tu sĩ Chân tiên cảnh tọa trấn.

Ở núi Ngự Long, từ chân núi, sườn núi lên đến đỉnh núi, mọi nơi đều xây từng khu kiến trúc dày đặc, đều là nơi dùng để cất giữ các loại điển tịch công pháp và sách bí thuật.

Các đại điện dưới chân núi gọi chung là Các Tàng Kinh, bên trong có cất giữ điển tịch phục vụ cho trưởng lão và đệ tử ngoại môn, còn chỗ ở sườn núi là Các Nội Điển là phục vụ cho trưởng lão và đệ tử nội môn.

Hai nơi này lưu trữ rất nhiều tài liệu, bao trùm phạm vi cực lớn. Trưởng lão và các đệ tử có thể đi qua khu mục lục chủ yếu, thuận tiện tự tra điển tịch cần tìm, rồi đến chỗ trưởng lão chấp sự dùng điểm công trạng để đổi lấy quyển điển tịch mình muốn.

Ở trên đỉnh núi chỉ có một tòa đại điện duy nhất, được xây dựng cũng là để phục vụ trưởng lão nội môn và đệ tử chân truyền, tên của nó là Điện Truyền Công nhưng bên trong cánh cửa điện này mới là nơi đổi điển tịch trọng yếu.

Lúc này, tại trên quảng trường bạch ngọc phía trước Điện Truyền Công, bỗng nhiên có một đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, hạ trước đại điện.

Chính là Hàn Lập vừa chạy một mạch từ Điện Hộ Tạo tới đây.

Sau khi hạ xuống đất, hắn sửa sang lại quần áo có chút xốc xếch do gió thổi, rồi ngẩng đầu ngắm đại điện phía trước.

Điện Truyền Công trước mắt thoạt nhìn rất bình thường, thoáng qua cũng chỉ thấy như một "mái hiên" đơn lẻ trên đỉnh núi, nhưng quan sát kỹ một chút là có thể phát giác trong đó đúng là có đại huyền cơ.

Đầu tiên, toàn bộ Điện Truyền Công không phải xây từ gạch, đá, đất, gỗ... mà sử dụng một loại kim loại đặc thù nào đó đúc thành chỉnh thể. Thứ hai, các nơi bên ngoài tường cùng mái hiên đều khắc các loại phù văn phức tạp. Do đó, nhìn tổng quát có thể thấy tòa đại điện này là nguyên khối, trọn vẹn và hoàn chỉnh.

Trong lòng Hàn Lập suy đoán, sợ rằng bản thân cả tòa đại điện này là một kiện linh bảo uy năng mạnh mẽ, thậm chí cũng không loại trừ khả năng là một kiện hậu thiên tiên khí.

Nếu thật sự như thế, thì xem ra là quá đủ rồi.

Sau một lát ngắm nhìn, hắn thu liễm tâm tư, ngẩng đầu, rồi bước vào bên trong đại điện.

Vào tới bên trong đại điện, đuôi lông mày Hàn Lập hơi chút nhíu lại.

Bên trong đại điện này không lấy ánh sáng từ các vật chiếu sáng, nhưng thậm chí ánh sáng ở đây so với ngoài điện còn sáng hơn một chút.

Hắn nhìn quanh đại điện một lượt. Sau một lúc, liền phát hiện ngoại trừ mặt tường ở chỗ ngoài cửa điện, còn trên vách tường ba mặt còn lại được làm từ hàng trăm, hàng ngàn ô vuông kim loại. Trên mặt toàn bộ những ô vuông kim loại này đều chớp động linh quang, có từng đạo cấm chế độc lập nghiêm mật phong bế.

Chỗ đối diện hắn là một người đàn ông trung niên, tóc hơi hoa râm, đang ngồi ở bàn trà phía trước, tập trung tinh thần lật xem từng trang giấy ố vàng của một quyển sách cổ có bìa màu xanh lá, căn bản không có chú ý tới Hàn Lập.

Hàn Lập đi ra phía trước, đang định mở miệng nói chuyện, khóe mắt liếc văn tự trên trang sách. Vậy mà tất cả đều là Kim Triện Văn, trong lúc nhất thời hắn dừng lại.

"Trang phục của ngươi, xem ra không phải là trưởng lão nội môn, cũng không phải đệ tử chân truyền. Tới nơi đây làm gì?" Người đàn ông trung niên ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt nho nhã, ôn hòa và chính trực. Gã mở miệng hỏi.

"Tại hạ Lệ Phi Vũ, là trưởng lão nội môn mới nhập môn, vì vội vội vàng vàng tới đây, nên còn chưa kịp thay đổi trang phục." Hàn Lập vừa giải thích, vừa lấy lệnh bài trưởng lão đưa tới.

Người đàn ông trung niên tiếp nhận lệnh bài, sau khi xem xét, cũng không vội đưa trả lại cho Hàn Lập, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, chắp tay nói với Hàn Lập:

"Không sao cả. Không ít trưởng lão mới nhập môn đều như thế. Chuyện đầu tiên khi nhập môn họ làm chính là tới núi Ngự Long, nên cũng không có gì kỳ quái. Tại hạ Phương Chuyên, là trưởng lão chấp sự Điện Truyền Công này."

Hàn Lập cũng lập tức đáp lễ lại, nét mặt không có biến hóa chút nào, nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc.

Tên trưởng lão Phương Chuyên trước mắt này rõ ràng chỉ là một tu sĩ Đại Thừa kỳ mà thôi, làm sao có thể đảm nhiệm chức vụ trưởng lão Điện Truyền Công trọng yếu như vậy?

"Đạo hữu tới đây muốn đổi điển tịch công pháp gì? Không phải là tại hạ đả kích đạo hữu, xem tình huống đạo hữu mới nhập môn thì trên người sợ rằng cũng chỉ có một trăm điểm công trạng? Nếu là đi vào Các Nội Điển trên sườn núi còn có khả năng đổi lấy một bộ công pháp, còn ở chỗ này khả năng là..." Phương Chuyên nhìn Hàn Lập, nhẹ nhàng nhắc nhở.

"Đa tạ Phương trưởng lão nhắc nhở. Lần này tại hạ tới chỉ là muốn tư vấn

một chút, cũng không dám hy vọng xa vời là có thể đổi được điển tịch thích hợp trong lòng." Hàn Lập nghe vậy, mới thu hồi tâm tư, nói.

"Thì ra là thế, không biết Lệ trưởng lão muốn tư vấn về bộ công pháp nào?" Phương Chuyên gật đầu, lại hỏi.

"Từ lúc trước khi vào cửa, tại hạ đã từng nghe thấy bên trong Chúc Long Đạo chúng ta có một bộ điển tịch dùng để tu luyện pháp tắc thời gian. Không biết cần bao nhiêu điểm công trạng để đổi được?" Hàn Lập đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ah, đạo hữu nói là Vô Tướng Chân Luân Kinh?" Thần sắc Phương Chuyên co lại, có chút kinh ngạc nói.

"Làm sao vậy? Công pháp này có chỗ nào không ổn?" Chân mày Hàn Lập cau lại.

"Chắc trước đây Lệ trưởng lão chưa hiểu rõ về bộ Vô Tướng Chân Luân Kinh này?" Phương Chuyên không trả lời, mà hỏi ngược lại.

"Cái này... Tại hạ không biết nhiều, mong rằng Phương trưởng lão giải thích nghi hoặc một chút..." Hàn Lập nói.

"Bởi vì công pháp này liên quan tới pháp tắc thời gian nên mới trở thành một trong tam đại công pháp trấn phái của Chúc Long Đạo. Nhưng, từ khi xuất hiện thần bí ở Chúc Long Đạo tới nay, chưa bao giờ có người thực sự từ đó mà lĩnh ngộ ra pháp tắc thời gian. Hầu hết mọi người đều tu luyện đệ nhất trọng nhưng rồi sau đó đành lựa chọn buông bỏ, cải tu sang những công pháp khác." Phương Chuyên giải thích.

"Thì ra là thế, không biết Vô Tướng Chân Luân Kinh này cần bao nhiêu điểm công trạng để trao đổi?" Hàn Lập gật đầu, nhìn như tùy ý hỏi.

"Cho dù tỷ lệ tu luyện thành công hầu như là con số không, vậy mà Lệ trưởng lão cũng muốn trao đổi?" Phương Chuyên có chút kỳ quái nói.

"Tâm ý ta hướng tới đã lâu, thực sự không dứt bỏ được. Tóm lại phải thử

một lần đã. Nếu không được thì lúc đó tại hạ chuyển sang những công pháp khác cũng vẫn kịp." Hàn Lập cười một cái, nói.

Phương Chuyên suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

"Nếu là như thế, tại hạ cũng sẽ không khuyên nhiều. Vô Tướng Chân Luân Kinh này tổng cộng chia làm tam trọng, cho phép đệ tử Chúc Long Đạo trao đổi đệ nhất trọng. Trong đó, đệ nhất trọng chỉ cần chín mươi điểm công trạng là được..."

"Chỉ cần chín mươi điểm công trạng?" Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, nhịn không được mở miệng cắt lời Phương Chuyên.

"Không sai, đệ nhất trọng hoàn toàn chính xác chỉ cần chín mươi điểm. Bởi vì đặc tính của công pháp này nên trong tam đại công pháp trấn phái thì có ít người chọn học nhất. Vì vậy, số điểm trao đổi so với hai đại công pháp trấn phái kia thì thấp hơn nhiều." Phương Chuyên giải thích.

"Các trọng sau thì sao?” Hàn Lập lập tức hỏi.

"Để trao đổi đệ nhị trọng, cần chín nghìn điểm công trạng, hơn nữa chỉ có đệ tử chân truyền và trưởng lão nội môn mới có thể trao đổi. Còn như đệ tam trọng, cũng chỉ có Phó Đạo chủ mới có tư cách trao đổi, đồng thời cũng phải hao phí chín trăm ngàn điểm công trạng." Phương Chuyên nói.

“Chênh lệch nhau nhiều quá..." Hàn Lập không khỏi tặc lưỡi.

“Đừng trách Phương mỗ không nhắc nhở các hạ. Đệ nhất trọng này sở dĩ không hạn chế đối tượng, kim ngạch trao đổi lại thấp như vậy là do tông môn cũng xuất phát từ tâm tư cân nhắc, muốn ngóng trông trong hàng đệ tử rộng lớn có thể có người thật sự tu luyện được pháp tắc thời gian hay không. Chỉ có là chưa bao giờ có ai thành công qua, thế cho nên công pháp này càng ngày càng ít người hỏi tới.” Phương Chuyên lắc đầu, còn nói thêm.

"Đa tạ Phương trưởng lão cho biết những thông tin này. Ta muốn trao đổi đệ nhất trọng của công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh này luôn." Hàn

Lập chắp tay nói.

"Tốt, nếu Lệ trưởng lão đã nghĩ kỹ, xin chờ chốc lát." Phương Chuyên gật đầu nói, sau khi thân hình vừa chuyển, đi tới ô vuông kim loại phía trước.

------oOo------

Chương 191: Người hầu của Chân tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi dừng lại, Phương Chuyên liền xoay cổ tay một cái. Lòng bàn tay của gã lóe lên kim quang, hiện ra một tấm thẻ tròn màu vàng kim, lớn bằng bàn tay.

Trên thẻ tròn chằng chịt phù văn, nó cùng chất liệu với ô vuông kim loại.

Theo miệng gã ngâm khẽ vài tiếng, tay kia bấm niệm pháp quyết, tất cả linh văn trên thẻ tròn màu vàng kim chợt sáng lên. Từ đó bắn ra một vệt kim quang, bay tới một ô vuông kim loại trên vách tường phía sau.

Cấm chế của ô vuông kia chớp động linh quang, tỏa ra hào quang như những cơn sóng. Tiếp đó, một chiếc hộp vuông kim loại lớn như hộp trang điểm phổ thông từ trên tường bay ra, rơi vào trong tay Phương Chuyên.

Gã ấn tấm thẻ tròn kim loại lên trên hộp vuông. Hộp vuông nhất thời sáng rực, lập tức hiện lên một quang tráo hình cầu, bao phủ nó vào bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, chỉ thấy trên quang tráo không ngừng xuất hiện phù văn màu vàng, giống như con rồng vàng bay lượn, vờn quanh, từ đó truyền ra những luồng khí tức hết sức kỳ lạ.

Nhưng chỉ sau một lát, quang tráo đột nhiên thu nhỏ, ánh sáng màu vàng cũng co lại.

Chiếc hộp vuông lại chậm rãi bay vào ô vuông kim loại trên vách tường. Ô

vuông kia lóe lên linh quang, một lần nữa đóng lại. Chỉ còn lại có tấm thẻ tròn kim loại trôi nổi ở giữa không trung.

Trong toàn bộ quá trình, chiếc hộp vuông kia chưa hề mở nắp.

Bởi vậy có thể thấy được, gã này tuy là chấp sự một điện nhưng cũng không thể nào mở những chiếc hộp vuông có dấu bí điển ra được, sợ rằng việc gã có thể làm chỉ là sao chép nội dung bí điển mà thôi.

Phương Chuyên cầm lệnh bài trưởng lão của Hàn Lập và tấm thẻ tròn kim loại hợp lại với nhau, miệng khẽ niệm vài tiếng chú ngữ.

Hai vật đồng thời lóe lên hào quang, rồi lập tức lại tắt.

"Được rồi, điểm công trạng bên trong lệnh bài đã khấu trừ. Bài thuật cũng đã lưu lại khí tức tinh huyết của đạo hữu nên sau này chỉ có một mình đạo hữu có thể kiểm tra công pháp ghi chép bên trong. Nhớ kỹ, đừng nên cố gắng sao chép nội dung trong đó, bằng không tự gánh lấy hậu quả." Phương Chuyên đưa lệnh bài hai mặt tới, nhắc nhở.

"Vậy thì… Đa tạ Phương trưởng lão." Hàn Lập tự tay nhận lấy, gật đầu.

Đúng lúc này, từ ngoài điện lại có một người bước nhanh vào, hướng về phía Phương Chuyên hô: "Phương sư huynh."

"A! hóa ra là Cố sư đệ, lâu rồi không gặp ngươi. Hôm nay tới đây có việc gì?" Hiển nhiên Phương Chuyên rất quen thuộc với đối phương, đáp.

Hàn Lập thấy thế, hơi ngẩn người ra một chút.

Tình huống này nhìn như bình thường nhưng hắn thấy có chút không dễ lý giải. Nam tử họ Cố rõ ràng là một gã tu sĩ Chân tiên, lại gọi Phương Chuyên, tu sĩ Đại Thừa kỳ, là sư huynh?

Phương Chuyên tựa như chú ý tới vẻ bất thường của Hàn Lập, nét mặt trong lúc lơ đãng bỗng hiện lên một chút phiền muộn.

"Nếu Phương trưởng lão có khách đến thăm, tại hạ xin cáo từ." Lúc này, Hàn Lập thấy vậy, nói lời cáo từ.

"Tốt, Lệ trưởng lão đi thong thả. Nếu sau này còn cần thứ gì khác, có thể trở lại đây bất cứ lúc nào." Phương Chuyên gật đầu, lại tựa như có thâm ý nói.

Hàn Lập cảm thấy hơi khó hiểu, chỉ sờ cằm một cái, rồi hơi gật đầu chào hai người, xong xoay người rời đi.

Ra khỏi Điện Truyền Công, hắn vốn có dự định đi thẳng về động phủ ở núi Xích Hà, nhưng chợt nhớ ra việc gì đó, liền đi ngược lại về hướng phụ cận Điện Lâm Truyền.

...

Cốc Bồ Linh ở bên bờ một giải đất phía Tây của dãy núi Chung Minh, là do hai nhánh bên dãy núi kéo dài về phía Nam, kẹp nhau ở giữa, hình thành một tòa sơn cốc khổng lồ hình cái loa.

Bởi vì ở trong sơn cốc này có một loài cây cỏ Bồ Linh sinh trưởng có tác dụng hội tụ thiên địa linh khí, cho nên nó có tên là Cốc Bồ Linh.

Bởi vì đặc tính của loài cây cỏ Bồ Linh này mà chúng thường được dùng để chế thành bồ đoàn làm chỗ đả tọa. Đối với tu sĩ cấp thấp, nếu có được một cái bồ đoàn dùng để tu luyện thì tốc độ tu luyện sẽ có thể tăng lên không ít.

Đương nhiên tất cả cây Bồ Linh trong cốc này đều thuộc tông môn, nên tông môn đã ra sắc lệnh nghiêm cấm đệ tử hái, ai vi phạm sẽ bị phạt nặng.

Nói đi nói lại, cốc này đối với Chúc Long Đạo được coi như là một chỗ tương đối đặc thù. Mỗi mười năm một lần thí luyện nội môn, thông thường cho đệ tử ngoại môn tham tuyển tập hợp ở chỗ này trước, sau đó trưởng lão chấp sự sẽ dẫn họ đến sâm lâm Dung Tuyết to lớn để tiến hành thí luyện.

Nhưng mà qua mỗi lần thí luyện, chỉ có rất ít người may mắn vượt qua mà trở thành đệ tử nội môn được mọi người hâm mộ. Phần lớn còn lại không

chết ở trong quá trình thí luyện tàn khốc, thì với vết thương chồng chất trở về sẽ chỉ có thể tiếp tục làm một gã đệ tử ngoại môn bình thường.

Bởi vì mỗi một đệ tử ngoại môn cả đời cũng chỉ có một lần cơ hội tham dự thí luyện, vì vậy mà một khi thất bại thì có nghĩa là nếu không có cơ duyên đặc biệt, sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành đệ tử nội môn được.

Kỳ thực, phần lớn những đệ tử ngoại môn này đến từ ngũ hồ tứ hải đại lục Cổ Vân. Tư chất họ cũng không kém, ở trong gia tộc thế lực của mình cũng đều được coi là nhân tài, bằng không căn bản cũng không có khả năng trúng tuyển ngay cả đệ tử ngoại môn của Chúc Long Đạo.

Sau khi thất bại ở bên trong thí luyện, tất nhiên họ cũng không cam lòng cứ thế mà từ bỏ đại đạo tu tiên. Vì vậy, tuyệt đại đa số những người này đều lựa chọn ký khế ước ở trong Điện Bồ Linh, đợi các Chân tiên Chúc Long Đạo đến chọn, với mong muốn trở thành người hầu của họ.

Dù sao trong mắt những người này, có thể trở thành người hầu của một Chân tiên đắc đạo xem ra là một cơ duyên vô cùng to lớn, không cách nào diễn tả. Nhưng tất nhiên dẫn đến thân phận của họ cũng không giống nhau.

Nếu như được Chân tiên khen ngợi, ban thưởng sẽ có một ít cơ duyên tạo hóa, đặc biệt có thể được thu thẳng luôn làm đệ tử nội môn cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ là tuyệt đại đa số Chân tiên sớm đã có người hầu của mình, phần lớn Chân tiên chọn lựa từ chỗ con em trong gia tộc của mình, nên số Chân tiên tới Cốc Bồ Linh chọn người hầu càng lúc càng ít. Đương nhiên nếu như là nữ tu có nhan sắc quyến rũ thì tỷ lệ được Chân tiên chọn trúng lớn hơn mấy phần.

Dù vậy, mỗi khi truyền đến tin tức có Chân tiên đến, sẽ hấp dẫn rất nhiều đệ tử tranh nhau tới đây, tìm kiếm chút vận may.

Thời khắc này bên trong Cốc Bồ Linh người người nhốn nháo, thanh âm ầm ĩ, tụ tập mấy nghìn người đông kìn kịt, nhưng dòng người vẫn không ngừng tiếp tục đi tới cửa cốc.

Bởi vì trước đây không lâu, một trưởng lão chấp sự Điện Bồ Linh phát ra tin tức, một ngày gần đây chắc chắn có Chân tiên tới đây chọn người hầu. Vì vậy, không ít đệ tử ngoại môn nghe tin vội vàng tụ tập ở chỗ này.

Ở hai bên sơn cốc, từng mảng bụi cỏ do rễ cây Bồ Linh to lớn màu xanh biếc hình thanh kiếm hợp với nhau thành trải rộng khắp nơi. Phần lớn chúng cách nhau trên trăm trượng.

Ở trên mỗi một bụi cỏ nhỏ có hơn mười thậm chí trên trăm tu sĩ mặc trường bào màu xám đang đứng, hoặc đang ngồi xếp bằng. Mỗi một bụi cỏ nhỏ đều như là từng cái vòng một, thoạt nhìn phân biệt rõ ràng với nhau.

Tuyệt đại đa số những người này có tu vi từ Trúc Cơ kỳ tới Kết Đan kỳ, đương nhiên cũng có một ít đệ tử Nguyên Anh kỳ. Đám tu sĩ này dự định trong lúc chờ Chân tiên đến, thì tranh thủ khoanh chân thổ nạp ở chỗ này một chút, như vậy cũng không lãng phí thời gian tu luyện.

Bên ngoài cửa cốc, một thanh niên thoạt nhìn chỉ chừng hai mươi, mặc áo bào xám tro, bên hông đeo ngọc bội hình trăng lưỡi liềm, nhìn mặt rất thật thà, chất phác. Y đang cùng ba gã đồng bạn chạy ra, chen vào biển người mênh mông.

"Vân Quy, chúng ta đã tìm được một vị trí có khả năng được chọn trúng lớn hơn một chút rồi." Một gã mặt tròn mập mạp trong đám đồng bạn của y ở một bên dòng người đứng ra mở đường, nói với chàng thanh niên chất phác.

Những bụi cỏ lớn ở những vị trí tốt nhất nơi cửa cốc cơ bản đã bị đệ tử Nguyên Anh kỳ cầm đầu chiếm hết, nên chỉ có một vài bụi cỏ gần bên trong là còn có chỗ.

"Tốt, bên kia có còn không." Chàng thanh niên chất phác gật đầu, tự tay chỉ một bụi cỏ cách đó không xa, tầm hơn mười trượng.

Kết quả y vừa bước lên trên bụi cỏ, liền cảm thấy đầu vai bị ai đó đập vào một phát rất mạnh, thân hình lảo đảo một cái. Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tên thanh niên khôi ngô, vóc người tựa như tháp sắt.

"Đây không phải là Mộng Vân Quy, Mộng đại thiếu gia hay sao? Sao lại tới đây giành chỗ với chúng ta?" Thanh niên tháp sắt châm chọc nói.

Chàng thanh niên chất phác nghe vậy, liền dừng bước chân, hai bàn tay theo bản năng nắm chặt lại, xong rồi lại thả lỏng ra.

Kẻ trước mắt này tên là Tôn Bất Chính, trên thực tế là đồng hương với y, đều đến từ một nước nhỏ bé xa xôi là nước Mạnh Trì.

Mộng Vân Quy vốn là người Mộng gia, một gia tộc tu tiên âm thầm chưởng quản nước Mạnh Trì, mà gia tộc Tôn Bất Chính cũng là hoàng thất nước này. Quan hệ hai người bọn họ khi còn nhỏ không tệ, xem nhau như là bạn thân.

Chỉ là sau này nước Mạnh Trì xảy ra náo động, hoàng tộc Tôn thị bị lật đổ, mà Mộng gia lúc này cũng lọt vào tập kích của thế lực tu tiên bên ngoài khiến cho suy bại.

Tôn Bất Chính vốn tên là Tôn Hạo, là thành viên hoàng thất, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh nước mất nhà tan, vẫn cho rằng nguyên nhân là do Mộng gia khoanh tay đứng nhìn, khiến cho từ trước đến nay luôn có khúc mắc sâu đậm với Mộng gia. Thế cho nên, sau này gặp lại nhau ở trong Chúc Long Đạo, tên họ Tôn kia cũng thường nhìn Mộng Vân Quy với ánh mắt thù địch.

Mộng Vân Quy ngay từ đầu đã muốn giải thích, nhưng sau đó phát hiện căn bản là vô dụng nên đành kệ.

Mỗi lần đối mặt với việc Tôn Bất Chính khiêu khích, y đều lựa chọn nhẫn nại, không phát tiết ra. Nhưng thấy thái độ này của y, Tôn Bất Chính càng thêm căm tức.

"Chúng ta dời sang nơi khác." Mộng Vân Quy thấp giọng nói một câu với mấy người sau lưng, định đi luôn tới một bụi cỏ khác cách đó không xa.

"Mộng Vân Quy, tiểu tử ngươi có phải là đàn ông hay không? Mỗi lần đều

ra vẻ đáng thương, nhìn ngươi thôi cũng làm người ta nổi giận rồi." Tôn Bất Chính nhìn bóng lưng của y, nhịn không được cả giận nói.

Gã gầm lên giận dữ, nói rất to, khiến cho mọi người xung quanh vội vàng nhìn về phía này. Trong đó, có một thanh niên khuôn mặt bình thường, thân hình cao lớn.

Bụi cỏ chỗ hắn đứng có diện tích không nhỏ, bên trên túm năm tụm ba đệ tử ngoại môn ngồi xếp bằng, duy chỉ có hắn là một mình một kiểu.

Người này không phải là ai khác, chính là Hàn Lập mới vừa từ Điện Truyền Công đi tới.

Hắn không có trực tiếp đi Điện Bồ Linh gặp trưởng lão chấp sự để chọn người hầu qua danh sách, mà đi thẳng vào trong cốc, dự định tự mình tìm kiếm.

Tuy chỉ là người hầu, nhưng hắn cũng không muốn nghe theo tiến cử của người khác mà lại có một vài tên thám tử ở sát bên người.

Hắn chỉ hiển lộ ra khí tức Kết Đan kỳ, nên cũng không làm cho người khác chú ý. Mọi người chỉ coi hắn là một đệ tử ngoại môn đến đây thử vận khí mà thôi.

Hắn nhìn về phía chàng thanh niên chất phác đang đi tới phía chỗ mình, rồi thu hồi ánh mắt.

"Tất cả cút cho ta. Nơi này lão tử muốn!" Nhưng vào lúc này, một âm thanh lạnh lẽo từ trước người hắn truyền đến.

Lại là một tên lạ mặt dữ tợn, thoạt nhìn là một tên đàn ông trung niên tầm bốn mươi mấy tuổi, phía sau còn có hai tu sĩ, một nam một nữ. Tên này chỉ như là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Tên này hiển nhiên là một tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, nên lại được coi là cao thủ trong rất nhiều tu sĩ Kết Đan kỳ ở xung quanh.

Tất cả những tu sĩ cùng chỗ bụi cỏ với Hàn Lập chỉ là Kết Đan sơ kỳ, thấy tình hình này, tuy có người ra vẻ khó chịu nhưng sau khi nhìn một cái, lại không nói một tiếng nào, vội vàng rời khỏi bụi cỏ này.

Không bao lâu, nơi đây chỉ còn lại có một người đứng đó là Hàn Lập. Hắn đang cau mày nhìn Mộng Vân Quy đang đi tới nơi đây.

"Tiểu tử này, ngươi rất lạ mặt, mới tới hả?" Tên đàn ông trung niên nhíu nhíu lông mày, hai mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, lạnh giọng nói.

"Là vừa mới tới, chưa được bao lâu. Ta muốn trở thành người hầu Chân tiên nên mới tới đây xem." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Ha ha, mau nhìn xem, một tên trẻ ranh, lại không biết trời cao đất rộng!"

"Nghĩ mình là thiếu niên thiên tài, kinh tài tuyệt diễm sao?!"

Kết quả là sau khi lời hắn vừa thốt ra, nhất thời dẫn đến xung quang vang lên một trận cười lớn.

------oOo------

Chương 192: Chọn người hầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Nếu ngươi mới tới, vậy cũng nên hiểu chút quy củ! Vừa rồi Thẩm sư huynh kêu ngươi cút, ngươi là tai điếc hay là giả bộ không nghe thấy?" Tên đàn ông trung niên không nói gì nhưng tên nam tử gầy gò xấu xí bên cạnh tức giận quát.

"Chỉ là Kết Đan sơ kỳ cũng dám ở đây kiêu ngạo, thật sự là chán sống!" Nam tử đứng bên cạnh một nữ tu xinh đẹp diễm lệ khịt mũi nói.

Hàn Lập lại như không nghe thấy, vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ, không hề nhúc nhích.

"Vị đạo hữu này, hảo hán không nên để ý thiệt thòi trước mắt, không cần hơn thua cùng những người này. Loại người có tính nết này thì tất nhiên Chân Tiên sẽ không chọn." Lúc này chàng thanh niên chất phác là Mộng Vân Quy đi đến bên cạnh Hàn Lập mở miệng nói.

Không biết vô tình hay hữu ý, y đứng vào giữa ngăn cách Hàn Lập cùng tên đàn ông trung niên kia. Thanh niên mặt tròn mập mạp cùng hai người khác cũng đi theo bên cạnh y.

"Mộng Vân Quy, nếu ta là ngươi, tuyệt đối sẽ không vì một người xa lạ mà nhiệt tình can thiệp vào đâu. Đừng tưởng ngươi may mắn đột phá Kết Đan hậu kỳ, ta sẽ không dám làm gì ngươi." Tên đàn ông trung niên thấy thế, ngữ khí bất thiện nói.

"Thẩm Tiêu, thường ngày ngươi cùng Lộ Hằng khi dễ đệ tử Mộng gia, ta đã sớm muốn cùng ngươi tính sổ. Hôm nay có thể xem như là một cơ hội tốt."

Mộng Vân Quy không nhượng bộ chút nào nói.

"Chậc chậc... Uy phong thật lớn, đây không phải Mộng đại công tử chứ. Như thế nào, dám chõ mõm vào việc của Lộ mỗ sao?" Lúc này lại có một tiếng nói vang lên.

Mọi người xung quanh nghe thấy liền quay lại, chỉ thấy một thanh niên tướng mạo anh tuấn, đang ôm eo một nữ tu mảnh khảnh, cùng hơn mười người đang túm tụm đi tới, lộ ra khí tức Kết Đan hậu kỳ đỉnh phong.

"Lộ sư huynh, ngươi đã đến..." Tên đàn ông trung niên thấy thế, lập tức lộ vẻ vui mừng.

Bầu không khí xung quanh trở nên căng thẳng, các đệ tử không muốn liên luỵ đều vội vàng lùi về phía sau để lại mảnh đất trống cho các đương sự, bộ dạng đứng ngoài xem náo nhiệt.

Hàn Lập gặp tình cảnh này, đưa tay sờ sờ mũi, dáng vẻ bất đắc dĩ.

Chính mình chẳng qua là tùy ý tìm một nơi ngồi, không nghĩ tới lại đưa đến một hồi tranh đấu.

Đám nam tử đi theo bên cạnh tên thanh niên họ Lộ khí tức đều từ Kết Đan kỳ trở lên, cộng thêm ba người Thẩm Tiêu, nghiễm nhiên trở thành một thế lực không nhỏ, mà bên Hàn Lập cũng chỉ có Mộng Vân Quy cùng ba gã đồng bạn của y.

Trên mặt gã mặt tròn mập mạp cùng hai gã đồng bạn có phần sợ hãi, nhưng thấy Mộng Vân Quy không có ý nhượng bộ, nên vẫn đứng im không lùi bước.

Căng thẳng giữa hai thế lực không cân bằng đang diễn ra thì có một thanh âm vang lên: "Như thế nào, lấy nhiều đánh ít à? Lộ sư huynh cũng nên tính thêm ta vào đấy."

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là gã vừa rồi còn khiêu khích Mộng Vân Quy, là Tôn Bất Chính. Thân hình gã nhoáng một cái liền đi tới

bên cạnh Hàn Lập, trên người cũng tản mát ra khí tức Kết Đan hậu kỳ.

"Tôn Bất Chính, ngươi cùng Mộng Vân Quy không phải là kẻ thù một mất một còn sao? Như thế nào, giờ cũng muốn xen vào việc của người khác?" Nam tử họ Lộ lạnh nhạt nói.

"Cũng coi như lo chuyện bao đồng đi! Ta cùng Mộng Vân Quy đúng là có chuyện cần phải giải quyết, nhưng ngươi công nhiên khi dễ người nước Mạnh Trì, sao ta có thể mặc kệ được?" Tôn Bất Chính thản nhiên không sợ, vừa cười vừa nói.

Nhìn cảnh này, nội tâm Hàn Lập hơi động, cảm giác có chút ý tứ.

Nhưng tiếp theo, bên tai hắn lại có tiếng truyền âm của Mộng Vân Quy: "Vị đạo hữu này, việc này để mình chúng ta gánh chịu. Lát nữa ngươi đừng ra tay, tránh bị thương."

"Muốn động thủ thì động thủ luôn đi!"

"Nhanh lên đánh..."

"Hặc hặc, bắt đầu cá cược đi, ta chọn phe Lộ Hằng thắng!"

Những người vây xem xung quanh có không ít kẻ mừng rỡ xem náo nhiệt, nhao nhao ồn ào.

"Lên!"

Lộ Hằng đẩy nữ tử xinh đẹp bên cạnh ra, vừa nhấc một tay lên, vừa quát lớn.

Đám người Thẩm Tiêu sau khi nghe lệnh vội vàng tế ra pháp bảo binh khí của mình, định công kích về phía đám người Mộng Vân Quy.

Mộng Vân Quy cùng đám người Tôn Bất Chính cũng vội vàng tế ra Pháp bảo và vòng bảo hộ, chuẩn bị nghênh chiến.

Đúng vào lúc này, Hàn Lập vốn một mực khoanh chân bất động, đột nhiên thân hình lóe lên, thoáng cái như thuấn di liền đi tới giữa song phương giống, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Ánh mắt đám người Mộng Vân Quy kinh ngạc, hắn chỉ phất nhẹ ống tay áo như nước chảy mây trôi, thế mà cả bọn hơn mười người gồm cả Thẩm Tiêu tựa như đâm vào một toà núi vô hình to lớn, bắn ngược về phía sau, va vào vách núi dựng đứng phía xa mà ngất đi.

Vừa rồi mọi người còn đang kêu la ồn ào, lập tức như bị một cái chùy đập vào đầu, trợn mắt há hốc mồm sững sờ. Xung quanh thoáng cái trở nên lặng ngắt như tờ.

Mà Lộ Hằng vẫn còn đang giơ tay, nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Gã giờ phút này không cách nào cảm nhận được khí tức trên thân Hàn Lập, dường như người đứng trước mặt chỉ là một người phàm tục bình thường.

Thậm chí ngay cả những đệ tử Nguyên Anh Kỳ ngồi xếp bằng ở cửa cốc cũng lộ vẻ mặt khiếp sợ.

Sau một thời gian ngắn ngủi yên lặng, Mộng Vân Quy dường như nghĩ tới điều gì, phản ứng đầu tiên là vội vàng khom người hạ bái.

"Đệ tử Mộng Vân Quy, bái kiến trưởng lão."

Ngay sau đó, ""rầm rầm ào ào"", tất cả mấy ngàn người xung quanh đều quỳ lạy.

Lộ Hằng dí sát đầu xuống mặt đất, căn bản không dám nâng lên nửa phần, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hàn Lập không để ý đến tên đó, tay áo giơ lên, một cơn gió nhẹ thổi tới làm cho Mộng Vân Quy vô thức đứng dậy, miệng chậm rãi nói: "Ta họ Lệ, về sau ngươi theo bên cạnh ta, làm người hầu của ta."

Mộng Vân Quy nghe vậy khẽ giật mình, tiếp theo trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng rất nhanh lại hiện lên một chút do dự.

"Ngươi còn băn khoăn điều gì, cứ nói thẳng ra." Hàn Lập thấy vậy nói.

"Bẩm báo Lệ trưởng lão, đệ tử còn có một ấu muội, vừa tròn mười tám tuổi, vừa mới Trúc Cơ... Xin trưởng lão có thể cùng thu làm tôi tớ?" Mộng Vân Quy có chút thẹn đỏ mặt nói.

"Đại đạo vô tình, vốn là độc hành, nếu không cắt đứt được vướng bận thế tục, sẽ không cách nào truy cầu vô thượng đại đạo. Ngươi hiểu rõ chứ?" Sắc mặt Hàn Lập chuyển sang lạnh lẽo, chậm rãi nói.

"Điều này... Vãn bối hiểu. Chẳng qua xá muội còn nhỏ tuổi, chỉ có một mình ở đây sợ rằng... Vãn bối biết đã thỉnh cầu quá mức. Vãn bối phúc duyên không đủ, không thể hầu hạ trưởng lão..." Mộng Vân Quy tự biết có chút lỡ lời, vội vàng chắp tay nói với Hàn Lập.

Mọi người xung quanh nghe lời ấy cảm thấy không tin vào tai mình, lại có người bỏ qua cơ hội trở thành người hầu của Chân tiên.

Phải biết rằng, một khi trở thành người hầu của Chân tiên, dù Tiên nhân tiện tay ban ân xuống một ít vụn vặt cũng đủ làm cho bọn họ thu hoạch vô cùng lớn rồi, còn chưa nói là có cơ hội được Tiên nhân chỉ điểm, con đường tu hành so với người khác càng thêm trôi chảy gấp trăm lần.

Tên này nếu không phải là điên thì chính là quá ngu ngốc!

Nhưng Hàn Lập nghe vậy, thần sắc dừng lại một chút, rồi nói ra một câu khiến cho mọi người xung quanh đều chấn kinh:

"Đại đạo mặc dù vô tình, nhưng đời tu sĩ cũng không phải là cỏ cây, mấy ai có thể làm được thái thượng vong tình? Ngươi cùng muội muội của ngươi, ta đều nhận. Mặt khác, ngươi hãy giúp ta tuyển chọn thêm tám người từ những người này.”

Mộng Vân Quy nghe lời ấy, lập tức toàn thân chấn động như bị sét đánh,

ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn đầy vẻ khó tin.

Mọi người xung quanh càng như chảo dầu đang sôi, rồi nổ tung, xì xào bàn tán râm ran.

Hầu như ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía Mộng Vân Quy, trong mắt tràn đầy vẻ khẩn cầu, dường như y thoáng cái đã thành một vị thần khống chế sinh tử chúng sinh.

Hàn Lập nói xong liền khoanh chân ngồi yên một chỗ, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ thật sự thờ ơ đối với việc lựa chọn của Mộng Vân Quy.

"Mộng Hùng..." Mộng Vân Quy suy nghĩ một chút, đi lên giơ ngón tay chỉ vào một người, nói.

Tên mặt mập mạp luôn ở bên cạnh y mặt đỏ bừng, kích động nói không ra lời, hốc mắt ửng hồng, bên trong có ngân ngấn nước.

"Mộng Hùng, ngươi thay ta đem Thiển Thiển đến đây. Mộng Vũ, Mộng Quang, Phương Ngọc..." Y phân phó gã mặt tròn béo một tiếng, lại một hơi đọc ra sáu cái tên, trừ hai đệ tử Mộng gia khác, còn mấy người kia dường như là người giao hảo bình thường.

Những người được gọi tên đều không nhịn được, vui đến phát khóc, đi tới sau lưng Mộng Vân Quy.

Lúc này, Hàn Lập mới mở to mắt, ánh mắt thoáng nhìn lướt qua.

Ngoại trừ muội muội của Mộng Vân Quy không có ở đây, những người còn lại kể cả Mộng Vân Quy thì có tất thảy bốn nam bốn nữ, tất cả đều là tu sĩ Kết Đan kỳ.

Ngay sau đó Mộng Vân Quy lại đi đến trước một người, đọc ra cái tên cuối cùng.

"Tôn Bất Chính..."

Thanh niên như cột sắt kia nghe Mộng Vân Quy kêu tên của mình, hầu như không thể tin được, ngẩng đầu nhìn về phía người đã từng là bạn thân, tràn đầy nghi hoặc khó hiểu.

"Tôn Hạo, sự tình quốc gia không phải ta có thể chi phối được, trong đó cũng có không ít ẩn tình. Nhưng chuyện ta coi ngươi là bằng hữu, thì ta chưa bao giờ thay đổi." Mộng Vân Quy chắp tay về phía đối phương, nói.

Tôn Bất Chính nghe vậy, lập tức hốc mắt ửng hồng, cười mắng: "Lão tử sớm đổi tên rồi, gọi ta là Tôn Bất Chính."

Sau khi chọn lựa xong, Hàn Lập cũng không nói thêm gì, mang đám người Mộng Vân Quy thẳng tiến tới Điện Bồ Linh đăng ký. Phía sau bọn họ, mấy ngàn người vẫn bám theo, không ngừng hy vọng.

Trên thực tế, dựa theo thân phận cùng tu vi của mình, Hàn Lập có thể tuyển hơn mười người thậm chí hơn trăm người làm người hầu cũng được, chẳng qua là hắn không có ý định như vậy.

Kết quả bọn hắn mới từ Điện Bồ Linh đi ra thì trong đám người vang lên một tiếng kêu thanh thúy "Ca ca".

Một thiếu nữ dung mạo xinh xắn, vẫn còn vẻ ngây thơ, thân hình nhanh chóng chạy qua đám người, giống như con chim sẻ non màu đỏ bay đến bên cạnh Mộng Vân Quy, ôm lấy cánh tay của hắn.

Phía sau lưng, tên mặt mập mạp cũng vội vàng đi tới.

"Lệ trưởng lão, đây là muội muội của vãn bối... Mộng Thiển Thiển. Thiển Thiển, nhanh bái kiến Lệ trưởng lão." Mộng Vân Quy có chút xin lỗi, giới thiệu.

"Thiển Thiển tham kiến Lệ trưởng lão." Thiếu nữ thấy thế, vội vàng buông tay y ra, chỉnh đốn trang phục hướng Hàn Lập thi lễ. Đôi mắt to trong veo hiện lên vài phần hiếu kỳ.

Hàn Lập thấy bên hông nàng cũng đeo một cái ngọc bội hình trăng lưỡi

liềm, giống của Mộng Vân Quy như đúc, gật đầu cười.

Nhìn thiếu nữ trước mắt, trong lòng của hắn không khỏi nhớ tới tiểu muội của mình, sâu trong đáy mắt hiện lên tia cảm giác dịu hiền, không dễ phát hiện.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn đồng ý nhận huynh muội này.

"Miếng ngọc Hỏa Linh này cũng không tính là bảo vật Tiên gia, nhưng mang trên thân thể thì đối với người tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính sẽ có nhiều ích lợi, ta tặng cho ngươi." Hàn Lập lật tay lấy ra một miếng ngọc đỏ rực hình bán nguyệt đưa cho Mộng Thiển Thiển.

Thiếu nữ có chút sững sờ, sau đó nhận lấy, miệng không ngừng cảm ơn rối rít.

Nàng liền đeo miếng ngọc này song song cùng ngọc bội hình trăng lưỡi liềm ban đầu, đi trên đường chúng va vào nhau tạo ra từng tiếng âm thanh leng keng dễ nghe.

Nhìn cảnh này khiến mọi người ung quanh không khỏi nuốt nước miếng, trong nội tâm cực kỳ hâm mộ.

------oOo------

Chương 193: Linh thú thủ sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi đăng ký với trưởng lão chấp sự ở Điện Bồ Linh, Hàn Lập liền mang mười người Mộng Vân Quy đi tới Điện Lâm Truyền gần đó, rồi đi về động phủ của mình ở đỉnh núi Xích Hà.

Ngọn núi Xích Hà là một ngọn núi độc lập cao hơn mấy ngàn trượng, vị trí lại hẻo lánh, Điện Lâm Truyền gần nhất cũng cách đó khá xa.

Lúc mọi người chưa bay thấp xuống gần đỉnh núi, thì trông xa xa là một rặng mây đỏ trải rộng trên đó. Cả ngọn núi không có một chút tuyết đọng nào, xung quanh đều là cánh rừng xanh ngắt, tràn đầy sức sống.

Hàn Lập cũng là lần đầu tới nơi này, thấy tình hình này cảm thấy có chút kỳ quái. Lúc này, hắn thả thần thức, tràn qua cả ngọn núi một lượt, sau đó nói với đám người Mộng Vân Quy:

"Ngọn núi Xích Hà bỏ trống quá lâu, trận pháp cấm chế ban đầu đã không có người khống chế, giữ gìn nên tất cả đều đã mất hiệu lực. Tuy nhiên, trên núi này bốc lên khí độc Xích Hà hỏa chướng, pháp thể các ngươi chưa thành, vẫn sẽ có chút ảnh hưởng. Đây là Thanh Lâm Đan, các ngươi mỗi người dùng một viên trước."

Dứt lời, hắn xoay cổ tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái bình bạch ngọc, đưa cho Mộng Vân Quy.

Mộng Vân Quy trân trọng nhận lấy, rồi phân phát cho mọi người.

Bọn họ từng người cầm trong tay, hai mặt nhìn nhau, đều hiện lên vẻ ăn thì

tiếc.

Đối với Hàn Lập, Thanh Lâm Đan không coi vào đâu nhưng đối với bọn họ mà nói, là đan dược rất có ích lợi đối với việc kết đan trùng kích Nguyên Anh kỳ. Bây giờ, đan này lại bị Hàn Lập cho rằng để tránh chướng khí mà ban thưởng khiến cho trong lòng bọn họ thực sự cảm thấy đúng là phung phí của trời.

"Sao thế, lời nói của ta các ngươi nghe không hiểu sao?" Hàn Lập thấy thế, thản nhiên nói.

"Tiền bối tha tội."

Mộng Vân Quy nghe vậy, là người đầu tiên nuốt đan dược vào. Những người khác lập tức không dám chần chờ, đều rối rít ngửa cổ lên nuốt vào.

"Ngươi chỉ là Trúc Cơ kỳ, cũng không cần dùng. Miếng ngọc Hỏa Linh kia vốn có tác dụng bài trừ chướng khí, tự nhiên không sợ chướng khí của lửa này." Hàn Lập thấy Mộng Thiển Thiển cũng định dùng đan dược, liền tự tay ngăn lại, nói.

Thiếu nữ nghe vậy, gật đầu, thu lại đan dược.

"Nhớ kỹ, về sau chỉ cần làm tốt bổn phận của mình, ta sẽ không bạc đãi các ngươi. Các ngươi về trước quét sạch động phủ đi. Tất cả nghe Mộng Vân Quy an bài. Ta còn có chút chuyện phải xử lý." Hàn Lập thấy vậy, phân phó.

"Tuân lệnh."

Mọi người cùng đồng thanh hô, rồi cùng nhau hạ xuống đỉnh núi Xích Hà.

Hàn Lập thấy vậy, thân một mình, một lần nữa bay đi Điện Lâm Truyền.

...

Hoạn Thú Viên là nơi Chúc Long Đạo chuyên dùng để nuôi dưỡng, thuần

phục yêu thú, đất đai cực kỳ rộng lớn. Điện Hoạn Thú ở trung tâm sơn cốc được dùng làm nơi tiếp đón, phương viên mấy trăm ngàn dặm bên ngoài đều thuộc khu vực quản lý.

Những khu vực ở đây có đặc điểm địa hình khác nhau, có núi non trùng điệp, có đầm lớn trong rừng rậm, có khu vực đất ẩm, khu đầm lầy...

Những địa hình đặc thù này tất nhiên không phải được hình thành từ tự nhiên. Đại đa số là do Chúc Long Đạo cải tạo đặc biệt mà thành, lấy trận pháp cấm chế nghiêm mật bao trùm, cách ly thành từng khu vực lớn nhỏ không đều, mặc dù là ban ngày cũng có thể thấy rõ quang mang của cấm chế lóng lánh các màu. Mỗi một khu vực đều nuôi dưỡng số lượng linh thú không đồng nhất.

Tu sĩ bên trong tông biết cách điều khiển, thuần phục linh thú được giao quản lý Hoạn Thú Viên. Những con linh thú được tông môn nuôi dưỡng cơ bản đều có một vài năng lực kỳ dị, có thể dùng thay đi bộ, trông nhà. Một vài con linh thú còn có thần thông đặc thù có thể dùng để truy tung địch nhân, thăm dò hiểm địa, thậm chí tương trợ ngăn địch.

Chính là nguyên do đó, thế nên không ít đệ tử bên trong tông lúc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ sẽ tới đây thuê tạm thời một con thú. Còn muốn giữ chúng lâu dài thì chỉ có một vài trưởng lão nội môn và đệ tử chân truyền mới có tư cách.

Ở sơn cốc lân cận Điện Hoạn Thú, có một tòa Lâm Truyền Các, lúc này có không ít người ra ra vào vào, khiến chỗ này có chút náo nhiệt.

Sau khi Hàn Lập từ Lâm Truyền Các đi ra, ánh mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi cất bước vào trong cốc.

Nằm ở trong cốc chính là một mảnh sân rộng trống trải, có vài toà kiến trúc cao lớn tọa lạc ở một bên sân. Ở một chỗ chính giữa trên đại điện treo một tấm bảng, đề ba chữ to Hoạn Thú Viên.

"Vị sư huynh này, tới đây thuê linh thú phải không?" Hàn Lập vừa mới bước vào sơn cốc, một chàng thanh niên mặc trường bào màu xám lập tức

tiến lên đón tiếp.

Người này mặt tròn, tai to, hai mắt tinh ranh, dáng vẻ thông minh lanh lợi.

Hàn Lập nghe vậy, lật tay lấy ra lệnh bài trưởng lão.

"Hóa ra là trưởng lão đại nhân, đệ tử thất lễ." Thanh niên mặt tròn hoảng sợ, vội vàng xin lỗi.

"Ta đang muốn mở động phủ, qua đây lựa chọn một linh thú thủ sơn để sử dụng." Hàn Lập khoát tay áo, nói như thế.

"Căn cứ quy củ trong môn, trưởng lão nội môn lần đầu lĩnh linh thú có thể miễn điểm công trạng. Nhưng mong trưởng lão đại nhân thứ lỗi, cho đệ tử xem qua một chút thân phận đại nhân." Thanh niên mặt tròn lộ ra vẻ khổ sở, khom người nói.

Hàn Lập cũng không nói nhiều, đưa lệnh bài thân phận ra.

Thanh niên mặt tròn cáo lỗi một tiếng, lật tay lấy ra một ngọc khuê màu xanh, tụng niệm cực nhanh vài tiếng chú ngữ, rồi điểm vào lệnh bài.

Một mảnh thanh quang từ trên ngọc khuê tỏa ra, ngưng tụ thành một màn ánh sáng nhỏ, to bằng cái chậu rửa mặt.

"Hóa ra là Lệ trưởng lão, ngài có thể chọn một con linh thú ở Hoạn Thú Viên. Xin mời đi theo đệ tử." Thanh niên mặt tròn cung kính đưa lệnh bài trả lại cho Hàn Lập, đi lên phía trước dẫn đường.

"Hoạn Thú Viên này to lớn như thế, nếu như xem toàn bộ một lần không biết tốn thời gian bao lâu. Có phương thức tra cứu nào khác không?" Hàn Lập nhìn thoáng qua khu vực bên trong, nói.

"Có. Lệ trưởng lão xin mời đi theo đệ tử." Thanh niên mặt tròn lập tức nói, đi phía trước dẫn đường, đưa Hàn Lập tới một chỗ đại điện.

Trong điện lúc này có không ít người thuê linh thú, có vẻ hơi huyên náo.

Thanh niên mặt tròn dẫn hắn đi tới một gian phòng yên tĩnh, lấy ra hai quyển sách ngọc.

"Hoạn Thú Viên nơi đây chia làm hai bộ phận, bên ngoài và bên trong. Ngoại viên nuôi dưỡng hơn mười sáu ngàn ba trăm chủng loại linh thú, còn nội viên là một nghìn tám trăm chủng loại, đều ghi ở trên hai quyển sách ngọc này." Thanh niên mặt tròn giải thích.

Thần sắc Hàn Lập không đổi, tiếp nhận sách ngọc, thần thức phủ vào trong đó.

Những linh thú này có rất nhiều giống loài từ phi cầm, tẩu thú, quái ngư, trùng.. Từng con đều có hình dáng vô cùng quái lạ, thể hiện hết khả năng tạo vật thần kỳ của thiên địa.

Hắn vộn định nhanh chóng chọn một con linh thú rồi đi, thế nhưng vừa nhìn xuống phía dưới, thì càng ngày càng cảm thấy hứng thú. Hắn cứ như vậy lật xem hơn nửa ngày, hầu như đã xem trọn linh thú bên trong Hoạn Thú Viên qua một lần, lúc đó mới thỏa mãn thu hồi thần thức.

Thanh niên mặt tròn lúc này vẫn đứng hầu ở bên cạnh, không có chút sốt ruột nào, thấy Hàn Lập lật xem xong, mới mở miệng hỏi:

"Tiền bối thấy con nào vừa mắt chưa?"

"Có mấy con yêu thú trong đó, Lệ mỗ có chút hứng thú. Đi vào nội viên xem trực tiếp một chút đi." Hàn Lập gật một cái, giao hai quyển sách ngọc trả lại cho Thanh niên mặt tròn.

Căn cứ vào ghi chép trong sách ngọc, linh thú Hợp Thể kỳ tổng cộng cũng chỉ có bốn mươi, năm mươi chủng loại. Điều này cũng khó trách, yêu thú thực lực càng cao cường, tự nhiên khả năng bị thuần phục càng thấp.

Kỳ thực đối với hắn mà nói, dù là yêu thú Hợp Thể kỳ cũng chưa chắc có thể được hắn phái đi làm việc quan trọng. Nhưng hắn tới đây vốn chỉ muốn có thêm kiến thức, với tâm lý đi xem cho đỡ uổng phí mà thôi.

Bên trong Hoạn Thú Viên này sợ rằng còn có một vài khu vực mà với thân phận trước mắt, hắn không cách nào đặt chân vào được. Trong đó, có thể có một vài con linh thú Đại Thừa kỳ, thậm chí có thể có cả tiên thú cấp Chân tiên cũng chưa biết chừng.

Không bao lâu, hai người Hàn Lập cùng thanh niên mặt tròn xuất hiện ở vùng sa mạc gần nghìn dặm có ánh vàng rực rỡ. Cả vùng sa mạc đều bị một tầng màn sáng màu xanh vô cùng to lớn bao phủ.

Thanh niên mặt tròn lấy ra một ngọc bài màu xanh, lắc một cái, từ đó phóng ra một tia thanh quang.

Không bao lâu, một tiếng hót trong vắt lảnh lót vang lên, tiếp đó xuất hiện một vòi rồng cao mấy trăm trượng ngút trời, từ xa rồi di chuyển đến gần. Sau đó, cát vàng bay mù mịt, tứ tán khắp nơi, từ đó thoát ra bảy tám con chim lớn cánh vàng, to khoảng mười trượng ở giữa không trung, xoay tròn múa lượn.

Trong lúc nhất thời, cuồng phong gào thét, vòi rồng nổi lên bốn phía.

"Lệ trưởng lão, loài Kim Sí Thanh Quang Điêu này có thực lực Hợp Thể trung kỳ, sở hữu một tia huyết mạch của chân linh của Kim Sí Đại Bằng Điêu, có tốc độ cực nhanh, là một loại linh thú thủ sơn tốt." Thanh niên mặt tròn giới thiệu.

Hàn Lập gật đầu, không nói gì, nhìn một hồi liền dời bước, đi tới một chỗ khác gần đó có hình tròn ở trong sơn cốc.

Linh thú nuôi dưỡng trong chỗ này là một con Tê Ngưu to lớn, toàn thân trắng muốt như ngọc. Nó từng bước một chậm rãi đi lại, mỗi một bước đạp lên mặt đất, đều vang lên tiếng thùng thùng vô cùng nặng nề, âm vang quanh quẩn trong sơn cốc.

"Đây là con thú Vọng Nguyệt Ngọc Tê, Hợp Thể trung kỳ, am hiểu thần thông Thổ thuộc tính." Thanh niên mặt tròn nói.

Hàn Lập nhìn con tê giác lớn một hồi, rồi lại đi tiếp vào trong thung lũng,

nơi đây cũng có dị thú sinh sống.

Con thú này dài chừng hai mươi, ba mươi trượng, cao bảy, tám trượng, hình thể giống con sư tử đực, lông bờm dài mượt, dày đặc, bốn cái chân lại giống như móng vuốt chim ưng, như những lưỡi dao sắc bén.

Kỳ lạ nhất là con thú dài này có hai cái đầu, một cái màu tím, một cái màu đỏ đậm, thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm trầm thấp.

"Đây là con thú Song Thủ Sư Ưng, mặc dù chỉ có tu vi Hợp Thể, nhưng lại có hai thuộc tính Lôi Hỏa." Thanh niên mặt tròn giải thích.

"Ta chọn con Song Thủ Sư Ưng này!" Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ, gật đầu một cái nói, rồi nói.

"Lệ trưởng lão thực sự là có con mắt tinh tường. Con thú Song Thủ Sư Ưng này tuy hiện tại thực lực vẫn không tính là mạnh, nhưng luận về tiềm lực thì lại cao nhất trong tất cả linh thú Hợp Thể kỳ." Thanh niên mặt tròn cười hì hì nói.

Hàn Lập cười cười, không nói gì.

"Đây là bản mệnh bài của con Song Thủ Sư Ưng, ngài có thể điều khiển con thú tự nhiên không có vấn đề gì. Tuy nhiên, nếu như giao cho người hầu thì tuy rằng nó đã được thuần phục nhưng cũng không nên chủ quan." Thanh niên mặt tròn, lật tay lấy ra một ngọc bài màu tím đen giao cho Hàn Lập.

Mặt ngoài bài này bao phủ một tầng bao phủ một tầng tinh quang màu đỏ, mặt trên hiện ra một phiên bản đồ án thu nhỏ của con thú Song Thủ Sư Ưng, thỉnh thoảng nhúc nhích vài cái như là vật sống vậy.

"G rào!" Bốn con mắt Song Thủ Sư Ưng gắt gao nhìn thẳng ngọc bài tím đen, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ.

"Ồ, Diệp sư huynh, con Sư Ưng này thoạt nhìn không tệ." Đúng vào lúc này, một thanh âm từ khe thung lũng truyền đến.

Ngay sau đó, một nhóm gồm bảy tám người hạ xuống trước mặt.

Ngoại trừ một gã mày kiếm là đệ tử ngoại môn bên ngoài Hoạn Thú Viên, những người còn lại đều có vẻ là đệ tử nội môn.

Người cầm đầu là một thanh niên rất cao, da đen, nhìn như gầy yếu nhưng hai tròng mắt bắn ra tinh quang bốn phía, thoạt nhìn sáng quắc, có cảm giác bức người. Gã là tu sĩ Đại Thừa kỳ duy nhất trong mấy người.

Người nói chuyện là một tên đại hán tóc tím bên cạnh thanh niên da đen, trên mặt mang vẻ muốn lấy lòng.

Thanh niên da đen ngắm nhìn con thú Song Thủ Sư Ưng, mắt sáng rực lên, gật đầu nói: "Không tệ. Con thú này mang trên người huyết mạch lôi điện không kém, rất thích hợp với ta. Rất tốt, chính là nó."

------oOo------

Chương 194: Khí tức lại hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bên ngoài Hoạn Thú Viên, nam tử mày kiếm nghe thanh niên da đen nói lời ấy, đang muốn mở miệng nói, đột nhiên nhìn thấy ngọc bài trong tay Hàn Lập, dáng tươi cười liền cứng đờ.

"Diệp sư huynh, con Song Thủ Sư Ưng này đã được vị sư huynh này thuê rồi... Hay là, ngươi hãy chọn một con linh thú khác?" Nam tử mày kiếm nhìn Hàn Lập, hơi chần chừ, rồi gượng nói.

Thanh niên da đen nhíu mày nhìn Hàn Lập, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Người trước mắt này mặc y phục bình thường, khí tức trên người như có như không, dùng thần thức của gã vậy mà cũng không nhìn ra nông sâu.

Ánh mắt thanh niên quét qua ngọc bài trong tay Hàn Lập, sau đó liếc qua đại hán tóc tím bên cạnh.

Đại hán tóc tím hiểu ý, tiến lên một bước, chắp tay nói: "Các hạ nhìn vô cùng lạ mặt, không biết là đệ tử của vị trưởng lão nào?"

"Ta là ai, các hạ không cần quan tâm. Điều này gọi là thứ tự trước sau, con Song Thủ Sư Ưng là ta nhìn trúng trước, mấy vị hay là đi chọn một con linh thú khác đi." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Hắn liền xoay người đi, không hề để ý tới đám người đại hán tóc tím, nói với thanh niên mặt tròn: "Ta còn có chuyện phải làm, ngươi hãy mở cấm chế giao con thú này ra đi."

Thanh niên mặt tròn liếc nhìn đám người thanh niên da đen, thần sắc có chút chần chờ, nhưng vẫn đáp ứng, lật tay lấy ra ngọc khuê màu xanh kia.

Thanh niên da đen thấy tình cảnh này, sắc mặt liền trầm xuống.

Đại hán tóc tím nổi giận lạnh lùng nói: "Khẩu khí các hạ thật lớn. Ngươi đã biết thân phận Diệp Phong sư huynh, dám dùng khẩu khí này nói chuyện ư! Thức thời thì hãy lập tức giao lại con Song Thủ Sư Ưng này, chúng ta sẽ cho ngươi hai phần tiền thuê coi như đền bù tổn thất. Bằng không thì..."

"A, bằng không thì thế nào?" Hàn Lập thần sắc không đổi, hai mắt lóe sáng, một cỗ khí thế không nói nên lời từ trên người phát tán ra, khiến cho đại hán tóc tím lời chưa kịp nói ra liền nuốt vào.

Hắn vì không muốn người khác chú ý nên mới thu liễm khí tức, dù sao một gã Chân Tiên mới xuất hiện sẽ dễ làm cho người ta chú ý, nhưng xem ra việc che giấu chưa hẳn là chuyện tốt, ngược lại còn rước lấy một ít phiền toái không cần thiết.

Nội tâm Hàn Lập khẽ chuyển, một bước tiến lên.

Ầm ầm!

Một cỗ linh áp đáng sợ từ trên người hắn lan ra, không khí ông ông điên cuồng rung động, hiện ra gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, trùm đến đám người Diệp Phong.

Những tu sĩ Hợp Thể kỳ kia đang cười nhạo lập tức biến thành sợ hãi, bị cỗ linh áp này tràn tới khiến bọn chúng dù không ngừng thối lui ra sau vài chục trượng nhưng vẫn đứng không vững.

Đại hán tóc tím lóe lên hoàng mang, tế ra một pháp bảo Ngọc Như Ý màu vàng, huyễn hóa ra một khe hở màu vàng bảo vệ toàn thân, nhưng cũng phải lùi lại bảy tám trượng mới miễn cưỡng đứng vững. Khe hở màu vàng kịch liệt chấn động.

Chỉ có thanh niên da đen kia nổ đùng một tiếng, từng đạo điện hồ ngân sắc hiện ra quấn chặt lấy toàn thân khiến gã giống như một vị thần sấm, kháng cự lại linh áp khổng lồ của Hàn Lập, dù không bị đẩy lùi nhưng sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Dưới sự khống chế của Hàn Lập, cỗ linh áp này chỉ tác động đến đám thanh niên da đen, chứ không ảnh hướng đến những nơi khác.

Song Thủ Sư Ưng là Yêu thú, đối với khí tức cảm ứng cực kỳ nhạy cảm. Nên khi cảm ứng được khí tức đáng sợ tỏa ra từ trên người Hàn Lập, ánh mắt nó lộ vẻ kính sợ, thân hình khổng lồ từ trên trời bay xuống nằm rạp trên mặt đất run rẩy.

Vào thời khắc này, nội tâm Hàn Lập bỗng khẽ giật mình, nhìn về phía thanh niên da đen, trong ánh mắt lại hiện lên một chút vui mừng.

Khí tức trên người kẻ này lại mang theo một tia khí tức của Giải Đạo Nhân, dù rằng rất yếu ớt.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc lập tức khôi phục như thường, linh áp khổng lồ cũng theo đó biến mất.

"Chân Tiên..." Những tên Hợp Thể kỳ kia cuối cùng mới miễn cưỡng đứng vững nhưng thân thể vẫn như muốn nhũn ra, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Đại hán tóc tím mồ hôi đầy đầu, nội tâm không ngừng hối tiếc.

Thường ngày dựa vào Diệp Phong mà cáo mượn oai hùm, không ngờ hôm nay gã lại trêu chọc đúng một vị Chân Tiên.

Lôi điện màu bạc trên người thanh niên da đen cũng tiêu tán đi, sắc mặt âm tình bất định, trầm mặc đứng đó.

Gã tuy thực lực không tệ, nhưng mà tự mình biết rõ, so sánh cùng Chân Tiên còn xa mới bằng được.

Không gian xung quanh nhất thời yên tĩnh lại, tiếng kim rơi cũng có thể

nghe được.

"Kẻ này là ai, sao dám làm việc kiêu ngạo như thế?" Hàn Lập nhìn thanh niên mặt tròn, ngữ khí bình tĩnh hỏi.

"Lệ trưởng lão, vị này chính là Diệp Phong, đệ tử của trưởng lão Ma Tà ở điện Tiên Nguyên, đã tu luyện đến Đại Thừa đỉnh phong, nghe nói những năm gần đây có ý định độ kiếp thành Tiên, là nhân vật phong vân trong đám đệ tử nội môn." Thanh niên mặt tròn thấp giọng nói ra.

"Hóa ra là đệ tử hạch tâm, khó trách làm việc ngang tàng như vậy. Ta hỏi lại ngươi, ngươi muốn con Song Thủ Sư Ưng này?" Hàn Lập cười cười, lơ đễnh hỏi.

"Nếu như con Song Thủ Sư Ưng này đã được Lệ trưởng lão nhìn trúng trước, tự nhiên là của người. Tại hạ lúc trước lỗ mãng vô lễ, kính xin trưởng lão không chấp nhặt vãn bối." Diệp Phong lúc này đã đổi lại một khuôn mặt tươi cười, chắp tay nói.

"Ngươi tu luyện đúng là thần thông lôi điện, con Song Thủ Sư Ưng mang trên người huyết mạch lôi điện không kém nên cũng khó trách ngươi muốn. Ta mặc dù thân là trưởng lão, nhưng cũng không ỷ mạnh hiếp yếu. Như vậy đi, ta đứng bất động ở chỗ này, cũng không cần dùng bất kỳ pháp bảo nào tiếp ngươi một chiêu, nếu như ngươi có thể làm ta di chuyển một bước chân thì con Song Thủ Sư Ưng này để ngươi. Ngươi thấy như thế nào?" Hàn Lập cười nói.

Diệp Phong khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Hàn Lập, không rõ vì sao hắn đột nhiên thay đổi.

Nhưng mà trong lòng gã giật mình, có lẽ người trước mắt này vừa nghe thanh niên mặt tròn đề cập mình là đệ tử của trưởng lão Ma Tà nên sinh lòng cố kỵ.

Trưởng lão Ma Tà có danh khí rất lớn trong các trưởng lão, thực lực đã đạt Chân Tiên hậu kỳ, lại chấp chưởng Điện Tiên Nguyên. Người trước mắt này nếu là trưởng lão chấp sự, thì tám phần là Tán Tiên bên ngoài vừa mới

gia nhập tông môn, nên có chút không muốn đắc tội với sư phụ gã.

Nghĩ đến đây, nội tâm Diệp Phong càng khẳng định, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, nhìn Hàn Lập chắp tay thi lễ nói:

"Nếu Lệ trưởng lão đã có ý này, tại hạ liền cả gan mạo phạm."

Cái khác không dám nói, nhưng về lực công kích, gã tuyệt đối tin tưởng, dù đối phương là Chân Tiên thì như thế nào?

Những người khác nghe hai người đối thoại, đều thối lui, lộ ra một mảng đất trống to lớn.

Hàn Lập phất tay áo, hơn mười đạo hoàng mang bắn ra chung quanh, mở ra một cái màn sáng màu vàng hơi mờ rất lớn, bao phủ hai người vào trong.

Diệp Phong thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên gào to, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Uỳnh uỳnh rầm rầm!

Từng luồng lôi điện màu bạc to lớn từ trên người gã phóng ra, phát ra tiếng sấm cực lớn.

Sau một khắc, gã há rộng miệng, bắn ra một viên châu màu bạc lớn chừng ngón cái, tinh tế đẹp đẽ, nhưng tản mát ra linh lực chấn động làm người ta sợ hãi, mặt ngoài ẩn hiện lôi quang. Viên châu lơ lửng trên đỉnh đầu gã.

Theo hai tay bấm niệm, lôi điện màu bạc trên người đều hội tụ tại viên châu, điên cuồng quay tròn một hồi, ngưng tụ thành một quả lôi cầu màu bạc cực lớn, chừng trăm trượng.

Lôi cầu hình thể cực lớn, trên bề mặt tỏa ra điện quang màu bạc lóa mắt, giống như một mặt trời lôi điện tản mát ra uy áp lôi điện đáng sợ.

Tuy bị ngăn cách bởi màn sáng màu vàng, đám người đại hán tóc tím vẫn bị ảnh hưởng bởi uy áp của lôi cầu tản mát ra, lại lùi về sau vài bước, trong

mắt hiện ra vẻ sợ hãi lẫn thán phục.

Con Song Thủ Sư Ưng cách hai tầng sáng bảo hộ, cũng phát ra tiếng gầm bất an.

Hàn Lập nhìn lôi cầu màu bạc, thần sắc như thường, nhưng trong lòng khẽ động.

Ầm ầm!

Không thấy hắn có bất kỳ động tác nào, trên người bỗng nhiên hiện ra vô số lôi điện màu bạc to lớn, tuy độ sáng không bằng so với lôi điện trên người Diệp Phong, nhưng lại linh động dị thường, giống như vô số linh xà bay tán loạn.

Sau đó lập tức trên thân Hàn Lập lại lóe lên tử quang, hiện ra vô số hồ quang điện màu tím, tản mát ra một cỗ khí tức cuồng dã thô bạo.

Hồ quang điện hai màu bạc và tím tản mát ra khí tức hoàn toàn khác nhau, hiển nhiên là hai loại lôi điện không giống nhau, nhưng lại đan xen vào nhau vô cùng dễ dàng, không có chút nào bài xích, thậm chí mơ hồ có chút hòa làm một.

Từng vòng hào quang màu tím bạc của lôi điện trên thân Hàn Lập tràn ra xung quanh, thanh thế không yếu chút nào.

Diệp Phong thấy cảnh này, sắc mặt lập tức biến đổi, không nghĩ tới Hàn Lập cũng tinh thông lôi điện lực, hơn nữa thủ đoạn khống lôi so với gã còn tinh diệu hơn nhiều.

Trong lòng gã có chút trầm xuống, sắc mặt âm tình bất định, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Trên người gã lại hiện ra một tầng điện hồ màu bạc, rồi chui vào bên trong lôi cầu trên đỉnh đầu, khiến cho lôi cầu một lần nữa to lớn hơn một vòng.

"Đi!" Hai tay Diệp Phong vung lên, thình lình ném mạnh lôi cầu cực lớn ra,

hung hăng đập tới Hàn Lập.

Trong nháy mắt, lôi cầu cực lớn liền xuất hiện trước người Hàn Lập, giống như thiên thạch hung hăng nện xuống, từng vòng vô hình chấn động bộc phát ra.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, tay trái nhanh chóng trảo một cái vào hư không.

Ầm ầm!

Hồ quang điện hai màu bạc tím trên người hắn hội tụ tại cánh tay, lóe lên hóa thành một thanh kiếm lôi điện to lớn trăm trượng, mặt ngoài hiện ra rất nhiều phù văn lôi điện hai màu tím bạc nhỏ li ti.

Hắn vung tay lên, thanh kiếm lôi điện chém vào lôi cầu cực lớn.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa!

Hai loại quang mang lôi đện đan vào cùng một chỗ, làm nổi lên một làn sóng khí khổng lồ quét ra bốn phía nhưng bị ngăn lại trong màn sáng màu vàng.

Cự kiếm lôi điện cùng lôi cầu màu bạc nhất thời bị kìm ở nguyên một chỗ, uy lực dường như ngang nhau.

Lực phản chấn khiến thân hình Diệp Phong run lên, lùi về phía sau mấy bước mới đứng vững.

Tay phải Hàn Lập vẫn đang để sau lưng, thần sắc trông vô cùng nhẹ nhàng.

Diệp Phong thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên há miệng phun ra một quang mang màu bạc, chui vào bên trong lôi cầu cực lớn.

Lôi cầu màu bạc lập tức kịch liệt cuồn cuộn, tỏa sáng hào quang, từ trong bay ra hơn mười miếng phù văn lôi điện cực lớn màu bạc.

Từng phù văn lôi điện đều lớn như cái cối xay, tản mát ra pháp tắc lực nhè nhẹ, vừa bắn ra liền như sao băng đánh tới phía cự kiếm lôi điện.

Oanh oanh oanh!

Từng phù văn đánh vào cự kiếm lôi điện làm cự kiếm chấn động, rung mạnh một cái, quang mang trên bề mặt bị đánh tan một ít.

Mười phù văn lôi điện thay phiên oanh kích, quang mang cự kiếm lôi điện ảm đạm dần, nhưng Hàn Lập dường như không chú ý những điểm này, mắt nhìn lôi cầu màu bạc có chút thất thần.

------oOo------

Chương 195: Hỏa mạch xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Diệp Phong thấy vậy liền cắn răng, mười ngón tay xoay tròn bắt quyết cực nhanh, liên tiếp phun ra hai tia ngân quang dung nhập vào trong lôi cầu.

Từng đạo lôi xà bên ngoài lôi cầu màu bạc nhốn nháo, lôi cầu phồng lớn lên thêm một vòng. Ngân quang tỏa sáng rực rỡ chậm rãi áp đảo hào quang của cự kiếm.

Từ trong lôi cầu bắn ra từng đạo lôi điện màu bạc to lớn, giống như móng vuốt của ác ma đòi xé nát Hàn Lập.

"Quả nhiên..." Vào lúc này, Hàn Lập tự thì thào, dường như tinh thần vừa mới khôi phục lại.

Năm ngón tay trái của hắn chuyển động liên tục, hào quang lôi điện hai màu tím bạc trên cự kiếm đột nhiên sáng rực, phát ra tiếng kiếm rít chói tai.

Cự kiếm lôi điện trong nháy mắt phồng lớn lên gấp bội, phóng ra điện quang hai màu ngút trời, lập tức ngăn chặn lôi cầu to lớn, chiếm lại thế thượng phong.

Sắc mặt Diệp Phong đại biến, không đợi gã phản ứng thì cự kiếm lôi điện lần nữa sáng ngời, phù văn lôi điện trên bề mặt biến lớn nhanh chóng.

Cự kiếm vốn hơi mờ nhưng trong nháy mắt trở nên rõ ràng, từng luồng khí tức vô cùng lợi hại từ mặt ngoài cự kiếm tản ra, giống như kiếm khí từ trên chém xuống.

Xoẹt xoẹt!

Lôi cầu màu bạc bị cự kiếm lôi điện chém thành hai nửa, lộ ra ở giữa là một viên châu màu bạc, lúc này tản mát ra lôi quang chói mắt.

Cự kiếm lôi điện lại bổ chính xác vào viên châu, làm lôi quang chung quanh viên châu lần nữa bị đánh tan.

Viên châu màu bạc nhất thời bắn ngược lại, linh quang bề mặt mờ đi khá nhiều, hiển nhiên linh tính đã bị tổn thương.

Diệp Phong ộc một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Ầm ầm!

Lôi cầu to lớn bị chém thành hai nửa liền nổ tung, hóa thành vô số lôi quang màu bạc bắn ra xung quanh, biến phương viên trong vòng mấy chục trượng thành một vùng lôi hải màu bạc.

Không ai chú ý tới có một làn sáng bạc gần như trong suốt từ mặt đất lặng yên thoát ra, vô thanh vô tức chui vào trong cơ thể Diệp Phong.

Cự kiếm lôi điện không ngừng chút nào, tiếp tục chém xuống đỉnh đầu Diệp Phong.

Trong mắt Diệp Phong hiện ra vẻ hoảng sợ, muốn ngăn cản lại, nhưng hư không bị cự kiếm tản mát ra uy áp đáng sợ bao phủ, giống như bị cứng lại như sắt thép, không thể động đậy.

Bất quá cự kiếm lôi điện cách đỉnh đầu gã một xích liền dừng lại, điện mang bên trên chập chờn, tê tê… rung động.

Ánh mắt Diệp Phong nhìn chằm chằm cự kiếm lôi điện, nuốt nước miếng, không dám cử động.

Sau một khắc, cự kiếm lóe hòa quang, bay ngược về, rồi ầm ầm tan ra hóa thành vô số điện mang hai màu tím bạc, rồi như cá voi hút nước, ào ào dung

nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

"Xem ra ngươi còn thiếu một chút hoả hầu." Hàn Lập nhàn nhạt nói, phất tay bấm niệm chú ngữ, màn sáng màu vàng xung quanh tiêu tan.

"Thần thông của Lệ trưởng lão thật kinh người, tại hạ nhận thua." Sắc mặt Diệp Phong khó coi, trầm mặc mở miệng nói một câu, sau đó phất tay triệu hồi viên châu màu bạc, xoay người rời đi.

Đám người đại hán tóc tím thấy vậy vội vàng đi theo, rất nhanh biến mất. Nam tử mày kiếm cũng lặng yên lui đi.

Hàn Lập nhìn thấy đám người rời đi, ánh mắt lóe lên.

Thanh niên mặt tròn lúc này đã nhanh nhẹn mở ra cấm chế của con Song Thủ Sư Ưng, phóng thích nó ra.

Con Song Thủ Sư Ưng đi tới sau lưng Hàn Lập, vô cùng ôn thuần cúi xuống.

Hàn Lập vỗ vỗ cổ con Song Thủ Sư Ưng, trên mặt lộ ra nét tươi cười, vung ra một tia sáng xanh bao phủ thân thể cự thú.

Vèo!

Thân hình to lớn của con Song Thủ Sư Ưng nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một vệt linh quang, lóe lên một cái biến mất vào trong túi linh thú ở bên hông hắn.

"Lệ trưởng lão, ngài thần thông quảng đại, nhưng nghe đồn trưởng lão Ma Tà, sư tôn Diệp Phong, là một gã đắc đạo Chân Tiên đã từng tham gia tranh cử Phó Đạo chủ. Ngài vẫn nên cẩn thận một chút." Thanh niên mặt tròn nhỏ giọng nhắc nhở.

"Về tên Diệp Phong này, ngươi còn biết gì nữa không?" Hàn Lập hơi trầm ngâm, hỏi.

"Đệ tử bái nhập Chúc Long Đạo không lâu, biết không nhiều lắm về Diệp Phong sư huynh. Tuy nhiên có nghe đồn người này trước đây tư chất bình thường, chỉ là một gã đệ tử nội môn không có gì đặc biệt. Thế nhưng ba trăm năm trước, người này chẳng biết từ chỗ nào học được một bộ thần thông lôi điện uy lực cực lớn, tu vi về sau đột nhiên tăng mạnh. Lúc này, gã mới được trưởng lão Ma Tà coi trọng, bây giờ trở thành nhân vật phong vân trong đám đệ tử nội môn. Sau thời gian đó, danh tiếng của gã ở Chúc Long Đạo lưu truyền rất rộng rãi.” Thanh niên mặt tròn suy nghĩ một chút, nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nhẹ gật đầu, ánh mắt chớp động, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Thanh niên mặt tròn đứng yên lặng một bên, không dám quấy rối.

Hàn Lập rất mau lấy lại thần sắc, lấy ra một cái bình ngọc màu trắng, ném cho thanh niên mặt tròn, nói: "Hôm nay ngươi đi cùng ta có chút vất vả, ta ban cho ngươi những đan dược này."

Thanh niên mặt tròn vội vã nhận lấy bình ngọc, mở nắp bình ra nhìn, trong mắt hiện ra thần sắc mừng rỡ.

"Đa tạ Lệ trưởng lão trọng thưởng! "

Thân hình Hàn Lập sớm đã hóa thành một vệt thanh ảnh, bay về phía xa.

…

Nửa ngày sau.

Một đạo độn quang màu xanh từ đằng xa bay vụt đến, dừng lại ở đỉnh núi Xích Hà, độn quang thu lại hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Đỉnh núi có chút trống trải, có một toà tiểu viện được xây dựa vào vách núi, diện tích gần mười mẫu. Bên trong là đình đài, lầu các, nhà thuỷ tạ kiểu dáng phong cách cổ xưa; xung quanh thì biển mây lượn lờ thấp thoáng, phong cảnh hòa hợp, mang thêm vài phần khí tức Tiên gia.

Tiểu viện ở sâu trong vách núi vẫn đóng chặt cửa đá, bên trong chắc là động phủ bế quan thường xuyên.

Bên trái tiểu viện là một mảnh vườn linh dược trống không, có lẽ là chủ nhân động phủ, vị trưởng lão Hoả Luyện kia đã vẫn lạc nên linh dược trong đó đã bị tông môn lấy đi, thời gian dài không có người trông coi.

Lúc này, đám người Mộng Vân Quy đang phân công nhau quét dọn, sửa sang ở vườn linh dược và các nơi trong tiểu viện. Thấy Hàn Lập trở về, mấy người vội vàng dừng tay, nhao nhao tiến lên nghênh đón.

"Lệ trưởng lão! "

Hàn Lập gật đầu, giao ngọc bài màu đen và túi linh thú bên hông cho Mộng Vân Quy, căn dặn y mở một huyệt động ở sườn núi cho con Song Thủ Sư Ưng. Sau đó, hắn bắt đầu đi dạo quanh đỉnh núi Xích Hà.

Về sau đây chính là chỗ ở của mình, nên hắn tự nhiên muốn dò xét toàn bộ các nơi một lần.

Sau khi đi một vòng, Hàn Lập rất nhanh đi tới chân núi Xích Hà.

Càng xuống gần mặt đất, hoả chướng màu đỏ thẫm xung quanh càng nồng đậm, nhiệt độ xung quanh cũng càng cao. Lúc xuống đến mặt đất, một luồng khí tức nóng rực mơ hồ bốc lên từ dưới đất, đập vào mặt, sóng nhiệt bức người.

Hắn nhíu mày lại, không hề kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Lúc trước trên Mặc Linh Sơn Hà Đồ, hắn nhìn ra ở ngọn Xích Hà này có hoả mạch không kém nên mới lựa chọn. Quả nhiên đúng như hắn dự đoán.

Nhìn tình hình trước mắt, hỏa mạch nơi này tựa hồ còn hơn cả hắn dự liệu.

Hàn Lập đang suy nghĩ, trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc, liền nhìn về bên trái. Sau đó thân hình hắn bay vụt đi, mấy hơi thở đã tới trước một thác nước.

Thác nước nhìn như dải lụa màu bạc từ trên trời thả xuống, phát sinh tiếng ùng ùng, rơi xuống hồ nước phía dưới, tóe ra vô số bọt và hơi nước.

Hàn Lập nhìn về phía trước, sắc mặt chăm chú, giơ tay điểm ra một chỉ.

"Xoẹt, xoẹt"

Một tia lôi điện màu bạc lớn bằng cánh tay bay vụt ra xé rách không khí đâm vào thác nước.

Lôi điện màu bạc vừa chạm vào thác nước, giống như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt tan biến, không còn dấu tích.

"Quả nhiên! " Hàn Lập thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Thác nước trước mắt chính là một cấm chế biến ảo mà thành, hơn nữa còn có tác dụng che đậy thần thức, cực kỳ cao minh.

Lúc trước hắn đã dùng thần thức tra xét toàn bộ đỉnh núi Xích Hà, cũng không chú ý tới nơi này. Nếu không đi đến gần, hơn nữa cấm chế có chút tổn hại nên lộ ra một chút manh mối, chỉ sợ hắn cũng không cách nào phát hiện bí mật nơi này.

Hàn Lập định thần, sau đó hai mắt chớp động lam quang nhìn về thác nước, mặt lộ vẻ suy tư.

Sau một lát, trên người hắn lóe lên ánh sáng xanh, chui thẳng vào trong thác nước, giống như tia lôi điện màu bạc vừa rồi, trong nháy mắt biến mất.

Ùng ùng!

Hư không ở vùng lân cận thác nước đột nhiên dậy sóng, liên tiếp âm thanh ầm vang từ bên trong truyền ra. Trong hư không thỉnh thoảng xuất hiện từng đạo quang mang bắn ra bốn phía.

Hư không chấn động càng lúc càng kịch liệt, hào quang bên trong tỏa ra

càng ngày càng sáng.

Chưa tới nửa giờ sau, một tiếng ầm ầm nổ vang!

Thác nước run lên, giống như mặt kính vỡ vụn, thân ảnh của Hàn Lập hiện ra giữa không trung, sắc mặt hơi trắng bệch. Hiển nhiên, hắn phá giải cấm chế này cũng có chút cố sức.

Hắn dùng một viên đan dược, sau đó nhìn về vị trí thác nước lúc trước.

Phía trước hiện ra một sơn cốc không lớn, mặt đất và núi đá đều có màu đỏ thẫm. Từ bên trong, một luồng khí cực nóng toả ra và vô số hoả chướng đỏ thẫm cuồn cuộn tuôn ra, giống như nơi đây chính là đầu nguồn hoả chướng của toàn bộ ngọn núi Xích Hà.

Hàn Lập thấy vậy, thân hình thoắt một cái phi thân vào, đi thẳng tới chỗ sâu nhất trong sơn cốc.

Nơi đây nhiệt độ trở nên vô cùng nóng bức khiến không khí cũng vặn vẹo vì nhiệt độ cao.

Ở chỗ sâu nhất trong sơn cốc có một cửa động đỏ rực rất lớn hiện ra, cao chừng bảy tám trượng, hai bên vách động có màu đỏ đen, hơi nóng cuồn cuộn và khói đặc từ bên trong tuôn ra.

Có tiếng nổ trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt sáng lên, thân hình thoắt một cái bay vào cửa động.

Đây có một hành lang kéo dài vào sâu trong lòng đất, gió nóng từ bên trong thổi ra vù vù. Trên vách động thỉnh thoảng hiện ra từng vết nứt, hoả chướng màu đỏ đậm từ bên trong thấm thấu mà bốc ra, theo gió cuốn ra bên ngoài.

Khí tức cực nóng tràn đầy toàn bộ hành lang, nếu tu sĩ bình thường đến đây chỉ sợ trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Với tu vi của Hàn Lập, sức nóng này tất nhiên không ảnh hưởng được gì. Hắn đi thẳng vào sâu bên trong, đồng thời nhấc tay lên.

Một ngọn lửa màu bạc bay vụt ra, sau đó biến ảo thành con chim lửa màu bạc, chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Chim lửa vừa xuất hiện, lập tức nhìn vào sâu trong hành lang, mắt hiện ra vẻ hưng phấn, giang hai cánh bay vèo vào trong.

Hàn Lập mỉm cười, không nhanh không chậm đi theo.

Hắn chọn ngọn núi Xích Hà này trở thành động phủ, hơn phân nửa nguyên nhân là vì con Tinh Viêm Hỏa Điểu này.

Con chim này thực lực đại giảm, đến nay cũng chưa khôi phục được bao nhiêu. Lúc trước bôn ba không để ý tới nó, hiện tại rốt cục đã có chỗ an ổn, tất nhiên hắn muốn nghĩ cách làm cho con chim này sớm khôi phục thực lực.

Ma Quang từng nói Tinh Hoả này dù ở Tiên giới cũng có danh tiếng khá lớn, nên hắn tin tưởng con chim này sau khi khôi phục hoàn toàn thực lực, một lần nữa sẽ trở thành cánh tay đắc lực của hắn.

Kỳ thực hắn vừa mới đến sơn mạnh Chung Minh liền cảm thấy trong lòng dãy núi này có linh hỏa mạch dồi dào, phong phú.

Hoả mạch ở ngọn Xích Hà hẻo lánh này có lẽ cũng là chi nhánh của hoả mạch sơn mạnh Chung Minh khổng lồ, nên chỉ cần tốn thời gian, hắn tin tưởng có thể khôi phục hoàn toàn cho con Tinh Viêm Hỏa Điểu này rồi.

------oOo------

Chương 196: Bố trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Lập không ngừng đi sâu vào trong lòng đất, nhiệt độ xung quanh trở nên vô cùng nóng bức, hành lang này càng ngày càng rộng lớn hơn, chỗ cao nhất đã cao đến mấy trượng.

Hàn Lập theo sau Tinh Viêm Hỏa Điểu đang tiếp tục bay sâu vào trong, thỉnh thoảng nhìn hai bên vách động.

Vách động có chút bằng phẳng, không ít nơi còn lưu lại dấu vết do con người cải tạo thành.

"Chẳng lẽ là của Hỏa Luyện trưởng lão..." Trong lòng hắn suy đoán.

Từ danh hào người này có thể nhìn ra y tu luyện công pháp tám phần là thuộc tính hoả. Nơi đây khí tức hỏa thuộc tính đậm đà như vậy đúng là nơi bế quan tốt nhất.

Bởi vậy cấm chế được bố trí bên ngoài, giấu đầu hở đuôi hẳn là do y làm.

Chưa đầy một nén nhang sau, có tiếng âm thanh nặng nề càng ngày càng vang lên, phảng phất như vô số sấm rền.

Tinh Viêm Hỏa Điểu giờ phút này chẳng biết tại sao đột nhiên bay nhanh lên gấp bội.

Hàn Lập thấy vậy tăng tốc đuổi theo.

Bay được một khoảng không xa hắn cảm thấy hai mắt sáng lên, một thế giới hoả hồng to lớn xuất hiện trước mắt, to mấy ngàn trượng.

Trên không là từng đám thạch nhũ như mây rũ ngược xuống, hiện ra màu xích hồng, mặt ngoài trùm lên một tầng hỏa diễm cháy hừng hực.

Phía dưới là một hồ nham tương, phía trên hồ lơ lửng một tầng lửa như mây mù màu đỏ thắm đang thiêu đốt.

Trong hồ nham tương cuồn cuộn lên, thỉnh thoảng có một cái bong bóng khí thật lớn thoát ra, sau đó nổ bể phát ra từng đợt âm thanh như sấm rền.

Nguyên một đám quang cầu hoả hồng lớn chừng nắm tay theo bong bóng khí nổi lên, sau đó bay tản ra xung quanh.

"Hỏa tinh!" Mắt Hàn Lập sáng ngời.

Toàn bộ không gian dưới mặt đất khắp nơi tràn ngập hỏa diễm giống như Xích Hồng quang mang, hư không tựa hồ cũng đang thiêu đốt, độ nóng cao đến mức khó tin, lấy thân thể Huyền Tiên cường hãn của Hàn Lập cũng cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Một luồng nhiệt phong theo mặt hồ thổi tới, làm cho làn da hắn cũng cảm thấy đau nhức.

Nhưng gặp tình huống này, Tinh Viêm Hỏa Điểu lại hưng phấn dị thường.

Hoả điểu vỗ cánh bay lượn hóa thành một đạo Ảnh Tử màu trắng bạc bao trùm cả không gian xung quanh, thỉnh thoảng há miệng nuốt từng đoàn hỏa tinh, có khi bay thẳng vào trong nham thạch, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng, sau đó thoát ra ở một khu vực khác, thích chí vô cùng.

Hàn Lập thấy vậy, động lòng.

Dưới mặt đất này Hỏa mạch phong phú vượt xa dự liệu của hắn, khó trách Hỏa Luyện trưởng lão kia muốn dùng cấm chế che đậy nơi này lại.

Tinh Viêm Hỏa Điểu ở chỗ này hấp thu lực lượng hỏa diễm, tin tưởng rất nhanh có thể khôi phục lại.

Bất quá, tựa hồ còn thiếu chút gì đó...

Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt khôi phục như thường, phất ống tay áo.

Mấy trăm đạo ánh sáng màu đỏ bắn ra, là những trận kỳ màu hỏa hồng, rơi vào trên hồ nham tương tạo thành một pháp trận thật lớn.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, từng đạo pháp quyết bay ra, toàn bộ pháp trận chậm rãi vận chuyển, mỗi một đạo trận kỳ đều nở rộ đạo đạo hồng quang, ngưng tụ thành một cái pháp trận hoả hồng.

Tinh Viêm Hỏa Điểu tựa hồ hiểu ý chủ nhân, lúc này đình chỉ vui đùa ầm ĩ, vỗ cánh bay vào chính giữa trận pháp.

Sau một khắc, toàn bộ hoả diễm dưới mặt đất bị thu hút hội tụ tại pháp trận, quay quanh Tinh Viêm Hỏa Điểu, rất nhanh tạo thành một cái kén tằm hỏa hồng thật lớn.

Thân hình Hàn Lập đột ngột từ mặt đất bay lên một chỗ vách động rồi dừng lại, lật tay lấy ra một cây cự bút hỏa hồng, vung vẩy khắc nhanh vào các đồ vật tạo ra vô số phù văn cự đại, tạo thành một bộ đồ án hỏa diễm.

Sau đó thân hình hắn thoắt một cái xuất hiện ở một vách động khác, lần nữa huy động cự bút khắc ra một đồ án hoả diễm.

Rất nhanh tám đồ án hoả diễm được Hàn Lập khắc vào đồ vật, vây kén tằm cự đại vào giữa.

Hàn Lập lúc này mới thu hồi cự bút, trong miệng tụng niệm chú ngữ.

Ô...ô...n...g!

Tám đồ án hoả diễm nở rộ tia sáng chói mắt, rất nhanh kết nối với nhau tạo thành một pháp trận thật lớn, bao phủ kén tằm cự đại vào trong.

Hai pháp trận bổ trợ lẫn nhau.

Ầm ầm!

Không gian dưới mặt đất chấn động một chút, lực hỏa diễm vọt tới sáp nhập vào trong kén tằm hoả hồng.

Lúc này Hàn Lập cảm giác được Tinh Viêm Hỏa Điểu bên trong kén tằm, mỗi thời mỗi khắc thực lực đều đang chậm rãi tăng lên, trong mắt lúc này mới hiện lên vẻ hài lòng.

Hắn lập tức dò xét một vòng quanh động, xác định hai cái pháp trận vận hành ổn định, rồi theo đường hành lang cũ quay ra bên ngoài.

Mắt của hắn nhìn khắp nơi đánh giá, sau đó phất ống tay áo, một luồng sáng bắn ra rơi vào phụ cận sơn cốc, rất nhanh mở ra một cái cấm chế thật lớn đem toàn bộ sơn cốc bao trùm lại.

Làm xong những chuyện này hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải quyết xong chuyện Tinh Viêm Hỏa Điểu, tâm tình Hàn Lập thật tốt, không lập tức quay về đỉnh núi, mà bay ra bên ngoài Xích Hà Phong.

Nếu như sáu trăm ngàn dặm chung quanh Xích Hà Phong từ nay về sau đều là địa bàn của hắn tại Chúc Long Đạo, hắn tự nhiên muốn hảo hảo nhìn một cái, làm một chút chuẩn bị.

Bỏ ra thời gian gần nửa ngày, Hàn Lập dạo quanh một vòng lãnh địa, tại một số nơi bày ra một ít pháp trận cảm ứng, phòng ngừa có người lén lẻn vào.

Toàn bộ lãnh địa, lấy Xích Hà Phong làm hạch tâm, tự nhiên là nơi Linh Mạch hội tụ, thiên địa linh khí nồng đậm nhất.

Bất quá ngoại trừ ngọn núi này, hắn còn phát hiện hai khu vực phía bắc đạt tiêu chuẩn Tiên Vực, xem như Linh Địa thượng phẩm loại nhỏ, cùng hơn mười chỗ mạch khoáng thật tốt.

Mạch khoáng phần lớn bị khai thác hơn phân nửa, hai Tiểu Linh địa được dùng làm linh điền, chỉ là không biết đã bao nhiêu năm không có người

chăm sóc sớm đã hoang phế.

Nếu là Chân Tiên Trưởng lão khác, đối với linh điền mạch khoáng này tự nhiên sẽ phái một ít tôi tớ đến tiến hành khai thác, để thu nhập thêm Linh Thạch trong một khoảng thời gian dài.

Nhưng Hàn Lập lại không có hứng thú, ít nhất tạm thời còn không có ý định để ý tới, rất nhanh bay trở về đỉnh Xích Hà Phong.

"Lệ trưởng lão!" Đám người Mộng Vân Quy giờ phút này song song đứng ở cửa viện, khom mình hành lễ với Hàn Lập.

Khắp nơi trên đỉnh núi giờ phút này đều đã được quét dọn sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, những đình đài lầu các kia càng rực rỡ hẳn lên.

Tu Trúc Tùng Bách phảng phất như được tắm trở nên xanh biêng biếc, dòng sông trong hơn, bên trong có một bầy Kim Sắc Du Ngư bơi lội chơi đùa quanh lá sen xanh biếc.

Hàn Lập hài lòng nhẹ gật đầu, đem mấy gian phòng phía ngoài động phủ an bài cho đám người Mông Vân Quy cư trú, sau đó đuổi bọn họ về nghỉ ngơi.

Trong động phủ, Hàn Lập tra xét các nơi một phen, bố trí xuống một ít cấm chế, sau đó đi tới Linh dược viên.

Dược viên nơi này, nếu ở phía ngoài hắn đương nhiên sẽ không gieo trồng Linh dược quan trọng, bất quá như vậy cũng sẽ làm cho người ta hoài nghi.

Hàn Lập trầm ngâm chốc lát, lập tức đem dược viên chia làm mấy khu vực, lấy ra một ít hạt giống Linh dược bình thường trồng xuống.

Những chuyện này hắn đã làm không biết bao nhiêu lần, sớm đã như ngựa đi đường quen.

Cũng không lâu lắm, một cái dược viên mới tinh liền hiện ra.

Hàn Lập lật tay lấy ra một cái bình ngọc, nhẹ nhàng vung lên.

Một cỗ linh dịch màu xanh nhạt từ đó bắn ra, rơi vào khắp nơi dược viên.

Sau đó hắn phất tay lên, một cỗ quanh mang thanh thúy từ trong tay bắn ra, bao phủ toàn bộ Linh dược viên.

Từng mầm xanh biếc từ dưới đất mọc lên, tản mát ra sinh cơ xanh nhạt.

Hàn Lập trên mặt tươi cười, sau đó xoay người đi tới vách núi chỗ động phủ, tay áo giơ lên đem cửa động mở ra tiến vào trong.

Bên ngoài động phủ nhìn không thấy gì đặc biệt, nhưng bên trong có không gian riêng, mới nhìn có chừng mười gian phòng, Luyện Đan Thất, Luyện Khí Thất, cái gì cần có đều có, ngược lại giảm đi cho hắn nhiều công sức.

So với trước sân, Hàn Lập tự nhiên ưa thích nơi này hơn, chỉ sợ vị chủ nhân động phủ trước kia cũng nghĩ như thế.

Hắn một phen cân nhắc liền bắt đầu động thủ, đem nơi đây thay đổi một ít, đem một toà thạch thất bí mật nhất cải biến thành một Dược Viên nhỏ, ở gần vách núi mở ra một căn phòng đá, trên tường đánh ra vô số lỗ nhỏ để sau này có thể cho ánh sáng trăng sao chiếu xạ vào gian phòng này, để Chưởng Thiên Bình hấp thu.

Đem động phủ bộ bố trí thỏa đáng, Hàn Lập mới lần nữa đi ra động phủ, tính toán bố trí xuống mấy tầng cấm chế ở tít xa bên ngoài.

Lúc hắn đang muốn thi pháp, thân thể chợt cứng đờ, xoay người lại, nhìn đến mảnh Linh dược viên nhỏ kia.

Chỉ thấy bên trong dược viên, Linh thảo vừa mới nảy mầm hơn phân nửa không ngờ héo rũ, chỉ còn một ít còn sống.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hàn Lập sầm mặt lại, bước nhanh tới rút ra một cây Linh thảo héo rũ.

Chỉ thấy bộ rễ hạt giống kia hoàn toàn héo rũ, hiện ra màu đen kịt, giống như bị lửa thiêu.

Hắn lại rút ra mấy cọng linh thảo khác, tình huống đều giống nhau, bất quá dược viên cũng có mấy loại Linh thảo mọc tốt, sinh cơ bừng bừng, không có chút dấu hiệu khô héo.

Hàn Lập lúc này đem thần thức tản ra, không lâu sau liền tìm được nguyên nhân dẫn đến tình huống như vậy.

Bởi vì hoả mạch dưới mặt đất quanh năm không có người khống chế, hỏa linh lực dồi dào dần dần thẩm thấu lên, toàn bộ thổ nhưỡng bên trong Xích Hà Phong đều ẩn chứa nồng nặc linh lực thuộc tính "Hoả".

Hoàn cảnh như vậy vô cùng thích hợp linh thảo hỏa thuộc tính sinh trưởng, nhưng mà nếu muốn trồng Linh thảo thuộc tính khác liền không có khả năng sống.

Hàn Lập nhìn vào bên trong dược viên, có vài ngọn Linh thảo sinh trưởng tốt đều là hỏa thuộc tính.

Hắn nhíu mày, Xích Hà Phong nơi đây vẫn còn có phiền toái này.

Khó trách Xích Hà Phong này không người chọn lựa, lúc trước hắn chọn nơi đây, thần tình trên mặt Dư Hiền Thắng cùng Kỳ Lương đều có chút cổ quái.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, lông mày rất nhanh giãn ra.

Trước mắt tình huống này mặc dù có chút phiền phức, bất quá cũng không phải là vô pháp, đều muốn ngăn cách ảnh hưởng Linh Mạch dưới đất vẫn có không ít biện pháp, chỉ cần phân bố những cấm chế pháp trận ngăn cách hiệu quả là được.

Tuy như thế thì Linh thảo hấp thu địa mạch Linh khí chịu ảnh hưởng, nhưng hắn vẫn không lo lắng, dù sao hắn dùng lục dịch trong Chưởng Thiên Bình để thúc, đối với Linh khí trong lòng đất cũng không quá nhiều

yêu cầu.

Về phần dược viên nhỏ, dù sao cũng dùng để che dấu tai mắt người khác, đến lúc đó đổi lại một ít Linh thảo Hỏa thuộc tính là được.

Nghĩ tới đây, hắn liền không nghĩ nhiều nữa, công việc lại lần nữa trở nên bận rộn.

...

------oOo------

Chương 197: Chân Ngôn Hóa Luân Kinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bên trong một đại điện u ám được phủ kín chằng chịt bởi xiềng xích xanh đen, ngọn lửa màu xanh chiếu rọi ra ánh sáng màu xanh đen.

Trên một cái ghế dựa lớn đen kịt, một nam tử khô gầy đang mặc áo khoác trắng như tuyết. Thân thể lão hơi nghiêng về phía trước, khuôn mặt lão màu tím xanh dưới ánh lửa trong bóng đêm biến thành màu đen nên không nhìn thấy rõ nét mặt.

Đúng lúc này, một âm thanh mở cửa nặng nề vang lên.

Hai cánh cửa đá nặng nề mở vào phía trong đại điện, âm thanh cát bụi cuồn cuộn vang liên tục như sấm từ ngoài trời truyền vào trong.

Cửa điện mở rộng, đứng đó là một thân ảnh khôi ngô cao lớn.

Thân ảnh cao gần trượng, mặt cháy vàng, mặt vuông miệng rộng, trên đầu buộc một cái hộ trán bằng đồng xanh cũ kỹ, trên người mặc một bộ áo choàng màu ố vàng, phía trên phủ đầy cát vàng, dường như là vừa đi xuyên qua bão cát bên ngoài mà đến.

Sau khi gã ta chậm chạp đi vào đại điện, hai phiến cửa điện lần nữa khép lại, chắn tất cả âm thanh ầm ĩ ở ngoài cửa.

Đại hán mặt cháy vàng bước đi nặng nề, giẫm lên xiềng xích xanh đen đầy trên mặt đất, phát ra tiếng vang "sàn sạt" liên tiếp.

"Sư tôn, con đã đi đến nơi vẫn lạc của lão Thất rồi." Gã đi đến trước chiếc ghế dựa lớn đen kịt, quỳ một gối xuống, nhìn về phía nam tử Cương Thi cung kính nói, tiếng như chuông đồng "ông ông" vang trong đại điện.

"Uh, như thế nào?" Nam tử Cương Thi thoáng dựa về phía sau mở miệng hỏi, giọng khàn khàn.

"Đối phương làm việc vô cùng kín kẽ, không để lại bao nhiêu dấu vết." Nam tử mặt cháy vàng sắc mặt hơi trầm xuống nói.

"Cái chết của lão Thất có lẽ liên quan đến cường địch mà nó đuổi giết ba trăm năm trước. Chuyện này giao cho ngươi đi điều tra rõ ràng." Nam tử Cương Thi chậm rãi nói.

"Vâng"

...

Ban đêm.

Trong một tiểu viện ở đỉnh Xích Hà, đèn đuốc sáng trưng, trải qua việc lau dọn bận rộn của đám người Mộng Vân Quy, trong ngoài hết thảy đều đã biến đổi hoàn toàn. Giờ phút này bọn họ còn đang làm nốt một số việc cuối cùng.

Lúc này, trong một gian mật thất ở sâu trong động phủ, Hàn Lập đã mặc bộ trang phục trưởng lão nội môn của Chúc Long Đạo. Hắn đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, bên cạnh đặt một viên bài kim loại lớn cỡ bàn tay.

Viên bài này chính là miếng Linh Thuật Bài ghi chép công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh tầng thứ nhất.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt hiện lên một tia tinh quang, thò tay chộp vào hư không, hút Linh Thuật Bài vào trong tay, sau đó dán lên mi tâm.

Chỉ thấy trên viên bài kim loại sáng ngời hào quang, trong đầu hắn lập tức xuất hiện liên tiếp văn tự màu vàng dày đặc, chằng chịt.

Văn tự màu vàng này đại khái phân làm hai bộ phận, phía trước giống như các quy tắc thông thường là giới thiệu nội dung, bộ phận phía sau mới là công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh tầng thứ nhất.

Căn cứ nội dung ghi lại, công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh này chia làm ba tầng, thông qua tu luyện, ngưng tụ ra một loại thần thông tên là Chân Ngôn Bảo Luân.

Lúc đối địch, chỉ cần thi triển thần thông này liền có thể làm tốc độ công kích của địch thủ tiếp xúc với Chân Ngôn Bảo Luân chậm lại, làm mất đi ưu thế tốc độ vốn có.

Dựa theo nội dung ghi lại, tu luyện công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh từ tầng thứ nhất tới tầng thứ ba, thuộc tính thần thông sẽ không phát sinh biến hóa, chẳng qua là uy năng sẽ tăng lên theo từng tầng.

Nghe nói, chỉ cần có thể tu luyện thành công pháp tầng thứ nhất, khi thi triển Chân Ngôn Bảo Luân có thể làm cho tốc độ địch nhân chậm lại gấp đôi, nếu tu thành tầng thứ hai lại có thể đạt đến gấp mười lần trở lên, về phần tầng thứ ba cũng không ghi rõ, nhưng hẳn là nếu có thể luyện thành thì uy năng sẽ hết sức kinh người.

Nhìn đến đây, tâm thần Hàn Lập chấn động, kinh ngạc không dứt.

Đứng nói làm công kích địch nhân chậm lại mười lần, chỉ cần chậm lại gấp đôi, cũng đã là thần thông nghịch thiên đến cực kỳ khủng khiếp rồi, nếu lúc trước hắn nắm giữ thần thông này, lúc đối mặt Phương Bàn đã không bị động đến như vậy.

Kìm chế lại kích động trong lòng, Hàn Lập tiếp tục xem các nội dung khác bên trong Linh Thuật Bài.

Kết quả sau một lát, lông mày hắn nhăn tít lại.

Văn tự ghi chép công pháp công pháp tầng thứ nhất này cũng không lạ lẫm gì, hắn đã sớm biết là Kim Triện Văn. Chỉ có là nội dung từ tất cả văn tự tổ hợp tạo thành thì hắn không thể nào hiểu được.

Không biết là bởi vì nguyên do gì, cách dùng từ ngữ hoặc là phương thức hành văn bên trong công pháp tầng thứ nhất so với nội dung trong Kim Khuyết Ngọc Thư khác nhau rất nhiều, tối nghĩa khó hiểu vô cùng.

Hắn nghiền ngẫm cả buổi cũng chỉ xem qua được không đến một phần trăm nội dung, hơn nữa đối với ý tứ diễn đạt trong đó cũng chỉ hiểu lơ mơ, căn bản không cách nào lĩnh hội chuẩn xác.

Hàn Lập có chút phiền muộn, nhưng vẫn không đành lòng buông bỏ, cẩn thận nhớ lại nội dung hắn đã xem qua trong Kim Khuyết Ngọc Thư, so với nội dung bên dưới, kiên trì tiếp tục nghiên cứu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập hao phí tâm thần, dời Linh Thuật Bài khỏi mi tâm, đưa tay vuốt vuốt chút khó chịu ở mi tâm, nội tâm không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Công pháp này thâm thuý huyền ảo vượt xa trình độ mà hắn dự đoán. Sau một đêm tìm hiểu, hắn vẫn chưa hiểu rõ tất cả nội dung, tựa hồ hiểu được một ít, rồi lại tựa hồ cái gì cũng không hiểu được, tóm lại là không nắm được điểm cốt lõi.

Hắn lắc đầu, lật tay thu hồi viên bài kim loại, đang muốn đứng dậy, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện.

Hôm qua lúc rời Điện Truyền Công, Phương trưởng lão kia đã từng nói, một ngày gần đây nếu hắn cần việc gì thì cứ quay lại Điện Truyền Công.

Lúc ấy hắn cảm thấy có chút kỳ quái, hiện tại xem ra, quả nhiên là có dụng ý khác.

Hàn Lập lộ vẻ bất đắc dĩ, đứng dậy rời mật thất, hóa thành một đạo phi hồng bay đi.

…

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên đỉnh núi Ngự Long, bên trên nham thạch và mái ngói cung điện đều phản xạ màu vàng nhạt sáng bóng không hề chói mắt, ngược lại còn có vẻ dễ chịu, ấm áp.

Trên quảng trường bạch ngọc Điện Truyền Công, Hàn Lập mặc trang phục trưởng lão từ trên trời đáp xuống. Toàn thân hắn bao trùm trong ánh nắng sáng sớm, chung quanh thân thể lóe lên một vòng nhàn nhạt quang huy, thoạt nhìn rất có phong phạm Tiên nhân.

Sau khi hạ xuống, hắn không dừng lại mà bay thẳng vào trong đại điện.

Cảnh vật so với hôm qua không thay đổi, nơi đây vẫn vắng vẻ quạnh hiu như trước, trưởng lão Phương Chuyên vẫn ngồi sau án kỷ, đang xem một cuốn sách màu xanh cũ kĩ.

Không giống trước đây là bên cạnh tay trái gã có một chén trà màu tím đặt trên một cái đĩa, nước trà xanh biếc từ bên trong tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt tràn đầy cả tòa đại điện.

Thấy Hàn Lập vội vàng đi vào điện, Phương Chuyên để quyển sách trên tay xuống, bưng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, sau đó chậm rãi hạ xuống, ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười nói:

"Lệ trưởng lão, ngươi đã đến rồi."

"Phương trưởng lão, chắc hẳn đã sớm đoán được ta đến đây là vì chuyện gì rồi?" Hàn Lập chắp tay với Phương Chuyên nói.

"Ha ha, không dối gạt ngươi, tất cả những người đổi công pháp Vô Tướng Chân Luân Kinh thì cơ bản trong vòng bảy ngày đều quay lại Điện Truyền Công. Lệ đạo hữu, xem như ngươi đã đến nhanh rồi." Phương Chuyên không quanh co nói.

"A, đây là vì lý do gì???" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Nội dung Vô Tướng Chân Luân Kinh tối nghĩa khó hiểu, nếu không dùng Chú Giải Kinh phụ trợ lý giải, đừng nói tu luyện công pháp, dù là nhập môn cơ bản cũng không có khả năng. Những người này đến không phải là để thay đổi công pháp khác, mà là đổi lấy Chú Giải Kinh đấy." Phương Chuyên vừa cười vừa nói.

"Còn có việc này, vì sao Phương trưởng lão hôm qua không báo cho ta biết một tiếng?" Hàn Lập có chút không biết nói gì, hỏi.

"Trước kia ta đều nhắc nhở một tiếng, bất quá luôn có người tự phụ thiên tư hơn người, ngược lại cho rằng ta là một gã tu sĩ Đại Thừa kỳ rắc rối, cho nên ta dứt khoát không nói nữa. Đợi chính các ngươi phát hiện vấn đề mà quay lại, ta không phải nói nhiều mà cũng có đầy đủ sức thuyết phục. Ngươi thấy có phải thế không?" Phương Chuyên cười tủm tỉm nói.

"Phương trưởng lão nói rất đúng, đích thật là đạo lý như vậy. Không biết bộ Chú Giải Kinh này cần bao nhiêu điểm công trạng mới có thể đổi được và thực sự nó có tác dụng hay không?" Hàn Lập nghe vậy, đành cười khổ một tiếng hỏi.

"Không nhiều không ít, vừa vặn mười điểm công trạng. Bộ Chú Giải Kinh này, dù sao cũng là từ rất nhiều tiền nhân tu luyện cảm ngộ tổng kết mà ra. Nội dung tốt xấu vàng thau lẫn lộn, cụ thể có bao nhiêu công dụng ta cũng không biết được." Phương Chuyên dùng hai ngón trỏ giao nhau thành một chữ “Thập", đáp.

"Tốt, ta đổi." Hàn Lập không cần cân nhắc liền đưa lệnh bài trưởng lão của mình ra.

Sau khi phục chế bộ Chú Giải Kinh, Hàn Lập cùng Phương Chuyên nói chuyện phiếm vài câu, rất nhanh liền quay về đỉnh núi Xích Hà.

Trở lại động phủ, hắn nhanh chóng vào trong mật thất.

Hắn mất nữa ngày nghiên cứu Chú Giải Kinh, so sánh chú giải khẩu quyết của những người đã luyện Vô Tướng Chân Luân Kinh tầng thứ nhất, lúc này mới chợt hiểu ra.

Hóa ra Vô Tướng Chân Luân Kinh này có tên là Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, công pháp nguyên bản càng thêm tối nghĩa khó hiểu, độ khó tu luyện thật sự quá lớn, trong đó cửa ải cô đọng Chân Ngôn Bảo Luân đã khiến chín phần mười tu luyện giả phải từ bỏ.

Mà một phần mười tu luyện giả vượt qua được, dù cho may mắn cô đọng ra Chân Ngôn Bảo Luân, thì tối đa thực sự chỉ có thể tu luyện bộ công pháp này tới tầng thứ hai, chính thức lĩnh ngộ ra pháp tắc thời gian. Nhưng để ngưng luyện ra sợi tơ pháp tắc, điểm đầu tiên thể hiện việc khống chế pháp tắc thì căn bản không thể nào. Trong truyền thuyết của Chúc Long Đạo đến bây giờ còn không biết có ai tu luyện được công pháp này tới tầng thứ ba hay không.

Bởi vậy, dưới tình huống vô vọng đột phá, rất nhiều người ngoài ý muốn phát hiện ra một loại phương pháp xử lý khác thập phần có lợi, từ đó có thể tránh khỏi nan đề cô đọng Chân Ngôn Bảo Luân.

Bọn họ vận dụng tài liệu ẩn chứa pháp tắc lực, chế tạo ra một vòng Chân Ngôn Bảo Luân thật, sau đó khắc một ít phù văn đặc thù trên bảo luân, từ đó khiến cho bảo luân có thể phát huy ra các loại uy lực kinh người, không tưởng tượng được.

Bởi vì dùng phương thức luyện chế Chân Ngôn Bảo Luân này khác biệt lớn so với cách chính thống nên hiệu quả làm chậm tốc độ công kích trở nên cực kỳ bé nhỏ, ngoài ra vì sử dụng tài liệu bổ sung pháp tắc có thuộc tính không giống nhau cho nên khi thi triển ra hiệu quả pháp tắc lực cũng khác nhau.

Thí dụ như, nếu tài liệu luyện chế Chân Ngôn Bảo Luân có chứa pháp tắc Kim thuộc tính thì có thể khiến cho độ sắc bén của bảo luân gia tăng lớn. Nhưng nếu tài liệu có chứa tốc độ pháp tắc, lại có thể khiến cho tốc độ công kích nhanh gấp mấy lần.

Mặt khác, nếu muốn bổ sung các loại hiệu quả như thần thông hỏa diễm, hiệu quả mê huyễn, tác dụng đóng băng, nặng nhẹ như ý... cũng đều có thể dùng cách này mà thực hiện.

Về sau, tất cả những người tu luyện công pháp này hầu như không có ngoại lệ đều lựa chọn dùng phương thức này.

Cũng vì nguyên nhân này, Chân Ngôn Hóa Luân Kinh mới được đổi tên thành Vô Tướng Chân Luân Kinh, chính là môn công pháp đã biến tướng, có thể căn cứ vạn vật cần biến hóa mà tùy tâm sở dục.

Hàn Lập đọc đến đây không khỏi rơi vào trầm tư, thật lâu sau, căn cứ các loại chú giải mới chậm rãi tiếp tục tìm hiểu.

------oOo------

Chương 198: Vận khí phân chó

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thời gian thoáng một cái, đã qua mấy ngày.

Có một tòa tuyết cốc vắng vẻ ở phía Đông Chúc Long Đạo do gần sâm lâm Dung Tuyết là khu vực thí luyện của tông môn nên là nơi thường ít người lui tới.

Trong cốc có rất nhiều cây cổ thụ Tùng Tuyết sinh trưởng, cao tới trăm trượng. Qua mỗi đợt tuyết rơi, chúng hoàn toàn bị che giấu dưới lớp tuyết đọng rất dày, xa xa nhìn lại giống như từng tòa tuyết tháp trắng noãn, bóng loáng.

Lúc này ở bên trong tuyết cốc, thỉnh thoảng có tiếng sấm vang lên "ù ù", còn đan xen tiếng thân, cành cây cối gãy nứt, vỡ vụn.

Bởi vì âm thanh lớn chấn động hai bên sơn cốc, dẫn đến băng tuyết trên sườn núi không biết đã tích góp bao nhiêu năm tháng chảy xuống ầm ầm, tuôn ra từ trong sơn cốc. Chúng lôi cuốn, kích động lẫn nhau, cuối cùng hình thành một trận tuyết lở có thanh thế to lớn, dũng mãnh lao ra bên ngoài cốc.

Bởi vì tuyết đọng thật sự quá nhiều, từng khối tuyết chồng chất không ngừng tràn ra bên ngoài sơn cốc, một hồi lâu thanh thế mới dần giảm xuống, dù vậy trong không khí vẫn có tuyết phấn rơi lả tả, sương mù lóng lánh tung bay,

Đúng lúc này, trên bầu trời phía trên cửa cốc, một đạo hồng quang lao vút xuống, rơi vào chỗ mép đống tuyết đọng, từ đó hiện ra thân ảnh mặc trang

phục trưởng lão nội môn, Hàn Lập.

"Ầm ầm!"

Lại là một tiếng sét đánh nổ vang lên.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, nhìn vào chỗ sâu bên trong tuyết cốc, chỉ thấy chỗ đó đang có một lôi trụ to lớn màu bạc xuyên thẳng lên không trung.

"Quả nhiên ở chỗ này." Miệng hắn thì thào một tiếng, rồi hai ngón tay kẹp lại, Thái Nhất Hóa Thanh Phù màu tím mơ hồ lập tức hiện ra.

Nương theo một tia tử quang sáng lên, thân hình của hắn dần dần mơ hồ không rõ, cuối cùng biến mất ngay tại chỗ.

Ở trong tuyết cốc, tại chỗ tuyết đọng rất lớn, có vô số cây cổ thụ Tùng Tuyết đứt gãy bị tuyết chảy vùi lấp, khắp nơi đều tràn đầy các đoạn ngắn xác cây.

Mà ở chỗ sâu nhất tuyết cốc có một thứ cao cao nhô lên trên vách đá. Đó là một thanh niên da đen thân hình gầy yếu đang khoanh chân ngồi, ánh mắt gã nhìn thẳng phía trước, trong mắt thoáng hiện hào quang sáng rực. Chính là Diệp Phong, mấy ngày trước đây xung đột với Hàn Lập ở Hoạn Thú Viên.

Giờ phút này, trên người gã đang có hào quang chớp động. Từng sợi lôi điện màu bạc bên ngoài thân không ngừng lượn lờ phía trên, hiển nhiên gã đang tu luyện một môn bí thuật lôi điện tương đối lợi hại.

Khắp nơi xung quanh, trong phạm vi mấy trăm trượng, vô luận cây cối bị tuyết đọng hay đất đá nham thạch, tất cả đều là một mảnh cháy đen, phía trên còn tỏa ra từng sợi khói trắng.

"Ha ha ha..." Phát hiện uy lực lôi điện của mình lại tiếp tục tăng lên, thanh niên da đen không khỏi thoải mái cười ha hả.

Nhưng mà vừa lúc tiếng cười còn đang vang lên, miệng còn chưa khép lại,

toàn thân gã đột nhiên hơi chậm lại, như là bị người ta làm phép định thân nguyền rủa, không thể nhúc nhích mà cứng tại chỗ. Điện mang toàn thân gã cũng "xèo" thoáng một phát, đều biến mất.

Lúc này, trong hư không trước người gã bỗng nhiên nhộn nhạo lên một hồi chấn động kỳ dị, từ đó thân ảnh Hàn Lập hiện ra, hai ngón tay hợp lại điểm vào mi tâm của gã.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt Hàn Lập sáng lên hai luồng lam mang thâm sâu lay, động tâm thần con người. Hắn trực tiếp dùng bí thuật thần hồn bắt đầu sưu hồn gã ta.

Lúc trước tại Hoạn Thú Viên, hắn đã gieo xuống ấn ký thần hồn trên người Diệp Phong.

Chẳng qua mấy ngày nay, trong lúc hắn một mực tìm hiểu Vô Tướng Chân Luân Kinh, tên Diệp Phong này một mực ở động phủ của mình, cũng không có động tĩnh gì, cho nên đến hôm nay gã ta đi thí luyện lôi pháp, hắn mới tìm được cơ hội, đuổi tới nơi này.

Nương theo quá trình sưu hồn, sắc mặt Hàn Lập cũng có chút biến hóa. Hắn vốn lúc đầu cẩn thận, sau lại trở nên có vẻ ngoài ý muốn, cuối cùng trên mặt lại lộ ra một tia vui vẻ bất đắc dĩ.

Sau một lát, hào quang màu lam trong mắt của hắn dần dần thu lại, ngón tay điểm tại chỗ mi tâm Diệp Phong cũng thu trở về, không khỏi thì thào tự nói một tiếng:

"Cái tên này thật sự là gặp vận may. Sự tình quá khứ không liên quan gì đến ngươi, nên ta cũng không so đo nhưng hôm nay cũng nên đưa vật trở lại với đúng chủ nhân rồi."

Dứt lời, hắn cầm vòng tay trữ vật nơi cổ tay Diệp Phong lấy xuống, sau khi xem xét một chút, tiện tay thu vào trong ngực.

Rồi sau đó, trên người hắn đột nhiên sáng lên hào quang, hóa thành một đạo hồng quang phóng lên trời, lóe lên rồi biến mất.

Diệp Phong từ từ tỉnh lại, một hồi sau, miệng gã rút cuộc mới khép lại được. Gã ta giơ tay lên, vuốt vuốt đôi má có chút khó chịu, trong mắt hiện lên một tia không biết định làm gì bây giờ. Với sự tình vừa mới phát sinh, gã ta tự nhiên là không có nửa điểm ấn tượng.

Nhưn khi gã nhìn đến cổ tay trống không, lập tức hoảng hồn, vội vàng đứng dậy, sờ tìm lung tung điên cuồng một hồi trên thân thể, tiếp theo lại vội vàng buông ra thần thức quét bốn phía.

"Không…"

Rất nhanh, trong tuyết cốc liền vang lên một tiếng hét cuồng loạn tuyệt vọng.

…

Lại nói Hàn Lập, một khắc không ngừng, phóng về tới phủ đệ, liền đi thẳng vào mật thất trong động phủ. Trên đường gặp được Mộng Thiển Thiển, mặt mũi nàng tràn đầy vui mừng hành lễ về phía mình, hắn cũng không có chú ý đến, khiến cho tiểu cô nương âm thầm oán than cả buổi.

Trong mật thất, sau khi khoanh chân ngồi xuống, hắn lập tức lấy vòng tay trữ vật ra, sau khi luyện hóa nó một chút, bàn tay khẽ đảo từ đó lấy ra một viên cầu màu vàng to cỡ quả trứng gà.

Viên cầu này mới nhìn không có chút nào kỳ lạ nhưng khi Hàn Lập dùng Minh Thanh Linh Mục quan sát đã phát hiện một mảnh đường mây trải rộng đẹp đẽ vô cùng, liên kết lẫn nhau thành một bức đồ văn thần bí hoàn chỉnh.

Hơn nữa, phía trên viên cầu còn truyền ra từng làn khí tức làm cho Hàn Lập hết sức quen thuộc.

Hắn nâng viên cầu màu vàng trong lòng bàn tay, lam quang trong đôi mắt đột nhiên sáng lên. Một đám sợi thần niệm nhỏ bé từ chỗ mi tâm uốn lượn duỗi ra, dò xét, rồi chậm rãi dung nhập vào trong viên cầu màu vàng.

Một tiếng “ô...ô...n...g" rung động mãnh liệt vang lên. Phù văn phía trên viên cầu màu vàng đột nhiên sáng lên, từ đó chiếu ra quang mang màu vàng kim chói mắt, rọi chiếu sáng rực cả mật thất.

Chỉ thấy phía trên viên cầu màu vàng tách đôi như là cơ quan, hé ra một khe rất sâu, từ đó thò ra từng thanh kim loại nhỏ. Sau một hồi vang lên tiếng kim loại va chạm lại thình lình biến thành một con cua màu vàng, lớn cỡ bàn tay.

"Giải đạo hữu..." Chứng kiến Hoàng Kim Bàng Giải xuất hiện, Hàn Lập vội vàng gọi nhẹ một tiếng, thăm dò.

Ở trong mật thất hoàn toàn yên tĩnh, không có nửa điểm âm thanh.

Nhưng mà sau một lát, bên trong thức hải của hắn lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

"Hàn đạo hữu, là ngươi... Xem ra ngươi đã tìm được ta..."

Cho dù là dùng thần niệm trao đổi, tiếng Giải Đạo Nhân vẫn lộ ra vô cùng yếu ớt, nghe giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

Nghe được câu này, trong lòng Hàn Lập lập tức hiện lên một cảm giác nói không ra lời.

"Giải đạo hữu, ngươi còn nhớ được ba trăm năm trước rốt cuộc xảy ra chuyện gì không? Vì sao ngươi tới mức bị luân lạc rồi gặp tình trạng như thế này?" Hàn Lập đè nén tâm trạng rối bời, hỏi thẳng.

"A, đã... ba trăm năm rồi sao?" Giải Đạo Nhân chần chờ một lúc, rồi ngây ngốc nói.

Sau một hồi trì hoãn, âm thanh của gã đã rõ ràng, trở nên ổn định hơn rất nhiều.

Sau một thời gian dài trầm mặc, gã bắt đầu thuật lại chuyện đã xảy ra năm

đó, từng chút từng chút một cho Hàn Lập nghe.

Hàn Lập lúc đầu còn có thể cố gắng giữ tỉnh táo, nhưng càng nghe, thần sắc của hắn càng trở nên âm trầm. Cánh tay đang buông bên người hắn bỗng nắm chặt lại, nổi lên từng đường gân xanh rõ ràng, có thể thấy được.

Hóa ra, năm đó lúc hắn gặp ba người Phương Bàn phục kích, cũng đã tao ngộ một gã cường địch khác.

Tên đó tu vi cảnh giới cao hơn hắn nhiều, Tiên Nguyên Lực trên người y cũng hơn xa, sau khi giao thủ không bao lâu, Giải Đạo Nhân cùng bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trước sau liền bị tên kia đơn giản phong ấn.

Còn chính hắn, sau khi chịu trọng thương, để lại đám Phệ Kim Trùng Vương cùng Ma Quang dốc sức liều mạng cản phía sau, mới có thể miễn cưỡng đào thoát.

Về sau, thừa dịp Ma Quang và Phệ Kim Trùng Vương liên thủ quấn lấy tên kia trong thời gian ngắn ngủi, Giải Đạo Nhân không tiếc tự bạo nên thân thể Tiên khôi lỗi mới phá vỡ phong ấn, chỉ còn lại một viên hạch tâm khôi lỗi mang theo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chạy trối chết.

"... Ta đang phi hành chạy trốn trên đường, sau khi linh lực hạch tâm tiêu hao hết, liền không cách nào khống chế phi kiếm, chỉ có thể nhìn chúng tự động phá không rời đi. Sau đó, ta đã mất đi ý thức, chìm vào trạng thái ngủ say, cho đến hôm nay mới được ngươi làm cho tỉnh lại. Không biết về sau xảy ra chuyện gì?" Giải Đạo Nhân chậm rãi kể rõ.

"Về sau, hạch tâm do Giải đạo hữu biến thành bị người nhặt được, đưa tới một phường thị gần Chúc Long Đạo bán ra. Kết quả lại trở thành tài liệu luyện khí phổ thông bán cho một gã đệ tử nội môn tư chất bình thường của Chúc Long Đạo. Người này trong lúc vô tình, thông qua thần thức phát hiện bên trên hạch tâm có một ít linh văn ẩn tàng, mà từ đó ngộ ra một bộ bí thuật Lôi pháp có uy lực không nhỏ. Từ đó y đã qua cơn nắng hạn, đến ngày mưa rào trở thành nội môn hạch tâm. Ta cũng là dưới cơ duyên xảo hợp, từ bên trên Lôi pháp của y mà phát hiện manh mối. Lúc này mới tìm

hiểu nguồn gốc mà tìm ngươi." Hàn Lập thở dài một tiếng, giải thích như vậy.

"Thì ra là thế..." Sau khi Giải Đạo Nhân nghe xong, cũng xúc động rất lâu.

"Ta trước kia còn lo lắng, tên kia và kẻ theo như lời ngươi nói là cường địch sẽ có liên quan, sưu hồn y thì về sau mới phát hiện tiểu tử kia chẳng qua là rời thiên đại vận khí phân chó mà thôi. Trước đó, ta đã giết hai kẻ cừu địch năm đó chặn giết ta, đã được biết sau lưng bọn chúng còn có một tên đại nhân vật. Bây giờ nghĩ đến hơn phân nửa chính là kẻ theo như lời ngươi nói, nhưng đáng tiếc chính là lại không có thể biết rõ thân phận y. Ngươi còn nhớ được bộ dáng y, hoặc là biết phần nào thân thế y không?" Hàn Lập dò hỏi.

Nghe lời ấy, con cua màu vàng đứng ở trong lòng bàn tay Hàn Lập dùng hai cái càng ôm lấy đầu, bắt đầu chậm rãi chuyển động, lộ ra có chút thống khổ.

Sau thời gian trầm mặc rất lâu, ở bên trong thức hải Hàn Lập, một lần nữa mới vang lên tiếng của Giải Đạo Nhân:

"Chẳng biết tại sao, trí nhớ của ta giống như xảy ra vấn đề gì, rõ ràng mơ hồ có một cái hình dáng đại khái, nhưng cuối cùng lại không nhớ nổi vẻ mặt kẻ đó... Ta có thể nhớ rõ một việc duy nhất chính là Tiên Linh Lực của kẻ đó hơn xa ngươi, tựa hồ còn nắm giữ một kiện Tiên khí có hình dáng nghiên mực có thể điều khiển Ảnh lực..."

"Quả nhiên là thế... Kỳ thật không chỉ là ngươi, cả ta cùng Ma Quang đạo hữu cũng giống thế, chẳng những không có ấn tượng gì về kẻ đó, thậm chí ngay cả việc ba trăm năm trước xảy ra chuyện gì, cũng đều đã quên sạch sẽ." Hàn Lập nghe vậy, sớm có dự liệu nói như thế.

"Nếu là như vậy, thật sự không ổn..." Giải Đạo Nhân có chút lo lắng nói.

"Theo ta suy đoán, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện nay cũng ở bên trong dãy núi Chung Minh đây, chẳng qua là không cách nào tìm được sớm thôi. Tuy nhiên, cũng may đã tìm được Giải đạo hữu, về sau vì ngươi ta sẽ nghĩ biện pháp luyện chế ra một bộ thể xác mới. Chỉ là có thể đạt tiêu chuẩn của

ngươi hay không thì khó mà nói trước được." Hàn Lập có vẻ do dự nói.

"Vậy đa tạ Hàn đạo hữu rồi. Trừ cái đó ra, mong rằng Hàn đạo hữu chớ có quên lúc trước chúng ta tại Linh Giới đã có ước định." Giải Đạo Nhân lại nhắc nhở.

"Chuyện này đương nhiên, ngày sau tu vi hơi thành, ta sẽ hoàn thành ước định." Hàn Lập gật đầu, nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, cũng không nói gì thêm nữa, hào quang quanh thân lóe lên, một lần nữa từ con cua biến trở về bộ dáng viên cầu, được Hàn Lập thu vào.

------oOo------

Chương 199: Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập sau khi thu hồi viên cầu màu vàng do Giải Đạo Nhân biến thành, lộ vẻ trầm ngâm.

Hắn xem xét, cân nhắc kỹ các tin tức vừa mới thu được nhưng vẫn chưa thể nào tìm ra được manh mối kẻ đứng đằng sau.

Sau một lúc lâu, hắn nhẹ thở ra một hơi, lắc đầu.

Mặc kệ, kẻ đó là ai, lúc ấy nếu có thể bức hắn đến cảnh ngộ này, chỉ sợ hiện tại hắn cũng không thể đối đầu. Vì vậy, kế hoạch bây giờ vẫn là trước mắt không nên gặp y thì tốt hơn.

Nếu như lúc trước Phương Bàn có thể tìm được mà kẻ đứng đằng sau này thần thông còn cao hơn, chỉ sợ cũng sẽ không tha cho hắn. Chỉ là không biết kẻ đó hiện tại đã biết hắn đã trở về Tiên giới hay chưa.

Bất luận thế nào, trước mắt bản thân phải tận lực tăng cường thực lực, để lúc xảy ra biến cố mới không đến mức quá bị động.

Lúc này, hắn còn có một việc cần phải xử lý.

Hàn Lập vừa nghĩ tới đây, tay khẽ chuyển, lấy ra một trận bàn màu đen, đúng là Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Giờ ở Chúc Long Đạo, khoảng cách với hải vực Hắc Phong không biết xa

bao nhiêu ức vạn dặm, khả năng liên hệ với trận bàn bên kia đã cực kỳ bé nhỏ, chứ đừng nói đến nhờ vào nó mà truyền tống Trọng Thủy.

Do đó, không chỉ có tu luyện của hóa thân Địa Chích bị ảnh hưởng, mà còn mất đi nguồn cung ứng Trọng Thuỷ để luyện chế Trọng Thủy Lôi Văn, một sát khí đích thực.

Hai thứ này hắn đều xem trọng, cũng không thể bị đứt gãy giữa chừng như vậy được.

Từ khi đặt chân lên đại lục Cổ Vân, vấn đề này khiến hắn rất lo nghĩ. Sau khi trên đường đến Chúc Long Đạo liên tục cân nhắc, hiện tại rốt cuộc hắn cũng thông suốt.

Lúc này, Hàn Lập thay áo khoác, lật tay lấy ra mặt nạ màu xanh mang lên mặt.

Tinh Di Tử Mẫu Bàn mua ở Vô Thường Minh, muốn giải quyết vấn đề này phải tìm ở Vô Thường Minh. Loại bảo vật truyền tống đồ vật nhỏ ở khoảng cách siêu xa này nếu ở Linh Giới cơ hồ là có muốn cũng không dám nghĩ tới, nhưng nơi này là Tiên giới dường như không hẳn là không có.

Chức năng truyền tống đó hẳn là có quan hệ với pháp tắc lực. Loại bảo vật này không nhiều thì ít hẳn là dùng lực lượng pháp tắc không gian, hoặc là linh tài ẩn chứa không gian lực.

Thanh quang dìu dịu trên mặt nạ sáng lên, rồi một màn sáng màu xanh xuất hiện, mặt ngoài ngưng hiện ra vô số đồ án văn tự lớn nhỏ.

Hàn Lập tiến về trước khu vực giao dịch, nhanh chóng tìm kiếm trên đó.

Không lâu sau, mắt hắn sáng lên, trỏ một ngón tay vào hư không, sau đó chờ đợi phát sinh.

Đợi khoảng nửa canh giờ, một đạo quang mang màu xanh từ màn sáng xuyên ra. Thanh quang rơi xuống ngưng tụ thành một hư ảnh nam tử đầu đội mặt nạ mãnh hổ màu xanh, thân hình cao lớn, mặc một bộ vũ bào màu

xanh.

"Đạo hữu là... Ta nhớ ra rồi, lúc trước đạo hữu từng nhờ ta mua một bộ Tinh Di Tử Mẫu Bàn. Thế nào rồi, đạo hữu dùng bộ trận bàn kia có thuận lợi không?" Nam tử mặt hổ nhìn Hàn Lập đánh giá một chút, rồi giật mình cười nói.

"Coi như cũng được!" Hàn Lập từ chối cho ý kiến, trả lời một câu.

"Đạo hữu không phải là trong quá trình dùng gặp vấn đề gì chứ?" Nam tử mặt hổ thấy vậy hỏi.

"Công năng trận bàn cùng miêu tả không sai biệt lắm, bất quá năm đó đạo hữu cũng không nói với ta những hạn chế của trận bàn này về phương diện khoảng cách." Hàn Lập ngữ khí hơi trầm xuống.

"Ai da, trí nhớ của ta! Ta đã quên nói rõ với đạo hữu, bộ trận bàn này chỉ có thể truyền tống trong phạm vi một đại lục nhỏ. Vượt qua khoảng cách này, bởi vì bị ảnh hưởng bởi không gian lực, hiệu lực truyền tống có thể giảm, thậm chí mất đi." Nam tử mặt hổ lấy tay day trán ra, bộ như chợt nhớ ra.

"Thôi. Hôm nay liên hệ là muốn hỏi các hạ một chút, còn có phương pháp đề cao khoảng cách truyền tống của Tinh Di Tử Mẫu Bàn không?" Hàn Lập cau mày hỏi.

Đối phương năm đó rõ ràng là cố ý không nói ra nhưng bây giờ đó là điều hắn cần mà hôm nay tiến hành giao dịch, không nên so đo việc này thì tốt hơn.

“Điều này... Chỉ sợ không được, khoảng cách một đại lục đã là cực hạn của Tinh Di Tử Mẫu Bàn. Bất quá đạo hữu nếu muốn tiến hành nâng cao khoảng cách truyền tống, thì cũng không phải không có biện pháp." Nam tử mặt hổ lắc đầu, sau đó lời nói xoay chuyển.

"Xin lắng tai nghe." Hàn Lập động lòng.

"Kỳ thật bộ trận bàn này là nhiều năm trước, sau khi một vị hảo hữu của ta

tìm hiểu một món Tiên khí của ai đó, đã luyện chế ra một kiện chế phẩm chỉ có thể phát huy một hai phần trăm uy năng. Hiện nay, gã ta trải qua rất nhiều thử nghiệm, đã có thể luyện chế ra một kiện chế phẩm tương đương một phần mười uy năng với món Tiên khí kia rồi, đặt tên nó là Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn. Không biết đạo hữu có hứng thú không?" Nam tử mặt hổ nói như thế.

"A, bảo vật này giá bao nhiêu?" Hàn Lập bất động thanh sắc, gật đầu hỏi thẳng.

Theo lời đối phương kể lại, có thể có được uy năng gấp năm lần Tinh Di Tử Mẫu Bàn trở lên thì cũng là đủ rồi.

"Nếu có thể đưa ra sáu nghìn linh thạch cực phẩm, vật ấy liền thuộc về đạo hữu rồi." Nam tử mặt hổ cười một tiếng nói.

"Các hạ thật đúng là có công phu sư tử ngoạm, giá này không chỉ gấp mười lần Tinh Di Tử Mẫu Bàn." Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt trầm xuống nói.

"Không thể nói như thế, cái này gọi là tiền nào của nấy. Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn tuy rằng đắt một chút nhưng tuyệt đối là vật quý có giá trị." Nam tử mặt hổ cười ha ha nói.

"Nhiều linh thạch như vậy, tại hạ trong thời gian ngắn thật sự không có được. Ta và ngươi đây đã là lần thứ hai làm ăn, có thể giảm giá một chút hay không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút nói.

"Cái này... Cũng không phải là tại hạ bất cận nhân tình, thật sự vật ấy rất quý trọng. Nếu không phải người bạn thân của ta gần đây có chút túng quẫn, vật ấy căn bản vốn không định bán ra." Nam tử mặt hổ lắc đầu liên tục.

Hàn Lập lại trả giá mấy lần, vất vả lắm mới giảm giá xuống còn năm nghìn ba trăm linh thạch cực phẩm, sau đó nam tử mặt hổ nhất định một phần cũng không chịu giảm.

"Nếu như thế, trong vòng bảy ngày ta sẽ có câu trả lời thuyết phục, như thế

nào?" Hàn Lập khẽ thở dài nói.

"Có thể." Nam tử mặt hổ gật đầu cười, thân ảnh lóe lên lập tức biến mất.

Hàn Lập lấy mặt nạ xuống, màn sáng màu xanh chung quanh cũng tiêu tán theo, hắn trở nên trầm ngâm.

Một lát sau, hắn thả thần thức vào trong vòng tay trữ vật.

Bên trong không gian trữ vật, các loại đồ vật đã được hắn phân loại từ sớm, thành hơn mười loại, tài liệu yêu thú, linh thảo, khoáng thạch, còn có linh thạch, đan dược, pháp bảo, công pháp điển tịch.

Thời điểm rời khỏi hải vực Hắc Phong, hầu như tất cả đồ trên người hắn đều đã đổi thành linh thạch, mấy thứ này hơn phân nửa đều là vơ vét từ trong vòng tay trữ vật của Phương Bàn.

Bản thân hắn hôm nay có khoảng ba ngàn hai trăm linh thạch cực phẩm, còn thiếu hơn hai nghìn linh thạch. Tất nhiên là cần bán không ít thứ để cho đủ rồi.

Hắn không dám tùy ý lấy đồ vật của Phương Bàn ra dùng để tránh bị tìm ra đầu mối, nhưng nếu là giao dịch trong Vô Thường Minh hắn cũng không có cố kỵ.

Lại nói tiếp, các tài liệu yêu thú, linh thảo, khoáng thạch trong vòng tay trữ vật của Phương Bàn có những thứ lạ lẫm, miễn cưỡng lắm hắn cũng chỉ có thể nhận ra non nửa, cũng may trên đường gặp được Tôn Khắc.

Trên lôi thuyền, hắn nói xa nói gần về những đồ vật không biết kia, rồi nghe Tôn Khắc giải thích, nên về cơ bản đã rõ ràng mấy thứ này.

Phương Bàn có thể tu thành một tu sĩ Chân Tiên Cảnh trung kì, nắm giữ sơ bộ Tốc pháp tắc, qua nhiều năm như thế nên thân gia tương đối khá. Trong vòng tay trữ vật của y không thiếu những vật có giá trị, thậm chí trong đó còn có một ít trân phẩm giá trị cao. Do đó, cộng lại cũng đủ số linh thạch còn lại, có lẽ còn dư chút ít.

Hàn Lập lúc này lấy linh thảo, khoáng thạch trong vòng tay trữ vật ra, chuẩn bị trong mấy ngày tới bán đi. Kết quả hắn đang định rời thần thức đi thì ánh mắt hơi lóe lên, lần nữa phất tay lấy ra hai cái hộp, một lớn một nhỏ.

Hộp lớn là hộp ngọc được làm từ một loại ngọc thạch mát lạnh nào đó, bên trong chứa một quả trứng lớn màu trắng. Bởi vì được hộp ngọc này không ngừng cung cấp linh khí cho nên quả trứng khổng lồ này đến nay vẫn còn có chút sinh khí.

Hộp nhỏ còn lại dài chừng hơn một trượng, bên trong có ba lông chim màu xanh như mũi tên, mặt ngoài ẩn ẩn từng điểm thanh quang, nhìn có chút thần bí.

Hai món đồ này cũng là lấy từ chỗ Phương Bàn, được y bảo quản cẩn thận hiển nhiên không phải là vật thường.

Tôn Khắc cũng không nhận ra hai món đồ này, do đó hắn cũng cần tuyên bố nhiệm vụ trong Vô Thường Minh, để xem có người nhận ra hay không.

...

Sau bảy ngày.

Trong mật thất, Hàn Lập đầu đội mặt nạ màu xanh, phất tay ra, màn sáng màu xanh nổi lên, rất nhanh liên lạc với nam tử mặt hổ kia.

"Ha ha, không biết đạo hữu suy tính như thế nào?" Nam tử mặt hổ vui vẻ, hỏi.

"Đây là năm nghìn ba trăm linh thạch cực phẩm, trận bàn có ở bên cạnh ngươi không?" Hàn Lập móc ra một cái túi đựng đồ nói.

"Tất nhiên." Ánh mắt nam tử mặt hổ sáng ngời, nhẹ gật đầu.

Hai người rất nhanh hoàn thành giao dịch, hai khối trận bàn mới tinh đã vào tay Hàn Lập.

Trận bàn này có màu xanh thẳm, tản mát ra quang mang màu lam mát dịu, mặt ngoài đường vân trải rộng chằng chịt, phức tạp hơn nhiều so với Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Trong trận bàn là một đồ án có bảy điểm trắng bắt mắt, tạo thành hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

Vây quanh trên bề mặt hai khối trận bàn là tám viên Di Tinh Thạch, màu sắc đậm nét, tản ra quang mang rực rỡ, tựa hồ đẳng cấp cao hơn Di Tinh Thạch trên Tinh Di Tử Mẫu Bàn.

Vỗ nhẹ vào hai khối trận bàn, trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ hài lòng, nhưng lập tức lông mày khẽ nhíu lại.

Trận bàn truyền tống có rồi, nhưng hắn giờ đang ở Chúc Long Đạo, cách xa hải vực Hắc Phong không biết bao nhiêu vạn dặm, làm cách nào đưa một khối Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn đến tay hóa thân Địa Chích?

"Làm sao vậy, hai khối trận bàn này có vấn đề gì?" Nam tử mặt hổ có chút nghi ngờ hỏi.

"Bộ trận bàn này không có vấn đề, chỉ là ta có một vấn đề khác muốn thỉnh giáo các hạ. Tinh Di Tử Mẫu Bàn kia thực sự là không có cách nào đề cao khoảng cách truyền tống hay sao, dù chỉ là một lần cũng được?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng hỏi.

Nam tử mặt hổ nhìn hai khối trận bàn trong tay Hàn Lập, trong mắt hiện lên vẻ thấu hiểu: "Xem ra đạo hữu muốn đưa một khối trận bàn trong đó đến một nơi khác. Thực ra cũng không phải là không có cách."

"A, có biện pháp sao?" Hàn Lập động lòng.

"Rất đơn giản, đạo hữu chỉ cần khảm nạm Di Tinh Thạch nhị phẩm lên trên Tinh Di Tử Mẫu Bàn, cưỡng ép thúc giục, liền có thể tạm thời tăng khoảng cách truyền tống lên gấp mấy lần, nhưng mà sau lần truyền tống này thì Tinh Di Tử Mẫu Bàn sẽ hỏng hoàn toàn." Nam tử mặt hổ từ tốn nói.

"Di Tinh Thạch nhị phẩm?" Hàn Lập khẽ giật mình.

"Chính là Di Tinh Thạch trên Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn, còn bên trên Tinh Di Tử Mẫu Bàn là Di Tinh Thạch nhất phẩm." Nam tử mặt hổ giải thích.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, chỉ cần có thể đưa Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn tới hải vực Hắc Phong thì Tinh Di Tử Mẫu Bàn sẽ trở thành vô dụng, có hủy đi cũng không sao.

Hắn lập tức mua một ít Di Tinh Thạch nhị phẩm từ đối phương, ngoại trừ để lát nữa thúc giục Tinh Di Tử Mẫu Bàn, số còn lại để làm đồ dự bị sau này.

...

------oOo------

Chương 200: Bảo Luân sơ thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi tạm biệt nam tử mặt hổ, Hàn Lập ban bố nhiệm vụ trong Vô Thường Minh là tìm hiểu thông tin về quả trứng màu trắng cùng lông vũ màu xanh. Sau đó, hắn gỡ mặt nạ đầu trâu xuống.

Sau khi cất mặt nạ, hắn lấy ra Di Tinh Tử Mẫu Bàn, gỡ Di Tinh Thạch phía trên xuống, thay vào đó tám Di Tinh Thạch nhị phẩm, sau đó thi pháp thúc giục.

Hào quang trên Di Tinh Tử Mẫu Bàn sáng chói mắt, nhưng trận bàn cũng rung lên kịch liệt, từ trong tràn ra một loại không gian chấn động.

Đã có nam tử mặt hổ nhắc nhở, Hàn Lập không cảm thấy ngoài ý muốn, sau một chút do dự hắn lấy ra một khối Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn cùng một nửa số Di Tinh Thạch thả ở phía trên, thúc giục pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Mặt ngoài Di Tinh Tử Mẫu Bàn lập tức sáng rực hào quang, tản mát ra từng đợt không gian chấn động mãnh liệt, hơn nữa nó lộ ra vẻ thập phần không ổn định, lúc mạnh lúc yếu.

Trước cảnh này làm cho đồng tử Hàn Lập hơi co lại.

"Bụp" một tiếng, dị biến giằng co không đến hai ba hơi, sau đó khối trận bàn này rốt cuộc nổ tung, chia năm xẻ bảy.

Ngay lúc trận bàn vỡ vụn ra, khối Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn cũng biến mất

trong hào quang.

Hàn Lập gặp tình cảnh này trong lòng có chút không yên tâm, dù sao bộ trận bàn mới này hầu như đã tiêu hao hơn phân nửa gia sản của hắn, nếu bị hủy trong không gian chấn động thì đúng là buốt ruột.

Miệng hắn lẩm bẩm, vội vàng thúc giục Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn.

Mặt ngoài trận bàn sáng lên từng vòng minh văn huyền ảo, cuối cùng "Ô...ô...n...g" một tiếng, ánh sáng màu lam sáng ngời hiện ra. Phía trên trận bàn ngưng tụ thành một quang trận màu lam, vô số quang điểm màu trắng trong đó hiện ra, giống như những ngôi sao lấp lánh trong bầu trời đêm.

Ở giữa hư không, quang trận màu lam khẽ động, một vòng chất lỏng màu đen hiện ra, đúng là Trọng Thủy.

Quá trình truyền tống trôi chảy vô cùng, không có chậm chạp chút nào.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Lập thở dài một hơi, một tay phất lên thu vòng tròn Trọng Thủy vào.

Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn liên tục chớp động, từng vòng tròn Trọng Thủy liên tục hiện ra. Trọng Thủy do hóa thân cô đọng trong những năm qua, sau gần nửa canh giờ đều đã truyền tới.

Hàn Lập vuốt túi chân thủy bên hông, gật đầu hài lòng.

Số lượng Trọng Thủy ở bên trong đã đạt tới gần hai dòng suối nhỏ, với nhiều Trọng Thủy như vậy hắn đã có thể làm được nhiều chuyện hơn.

Tuy rằng bỏ ra tài sản không nhỏ, nhưng chỉ cần có thể giải quyết xong nan đề phức tạp nhiều năm nay, chính là rất đáng giá.

Sau khi thu Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn vào, hắn liền khoanh chân ngồi tĩnh tọa một ngày, khôi phục lại hoàn toàn tâm cảnh. Lúc này, hắn mới lấy Chân Ngôn Hóa Luân Kinh ra, tìm hiểu kỹ càng pháp quyết tầng thứ nhất từ đầu tới cuối, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Thời gian cực nhanh, nháy mắt đã qua ba tháng.

Trong động phủ, Hàn Lập khoanh chân ngồi tĩnh tọa, như một bức tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích, trên thân hiện ra quang mang màu vàng nhạt.

Thật lâu sau đó, hắn chậm rãi mở mắt, trong mắt hiện ra tia mừng rỡ.

Tuy rằng, Chân Ngôn Hóa Luân Kinh thâm thuý tối nghĩa, nhưng ba tháng này hắn tu luyện rất trôi chảy, có Chú Giải Kinh hỗ trợ, đúng là như nước chảy thành sông, vượt thẳng qua bình cảnh, hầu như không tốn nhiều công sức.

Loại tình huống cổ quái này xuất hiện lần đầu tiên còn khiến hắn tưởng là ngẫu nhiên hoặc là may mắn. Nhưng lần thứ hai, lần thứ ba vẫn như thế, trong lòng của hắn không khỏi bắt đầu lẩm bẩm.

"Chẳng lẽ... Là thể chất của ta vừa đúng thích hợp tu luyện môn công pháp này hay sao?"

Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, dù sao căn cứ trên Chú Giải Kinh ghi lại, mỗi một chỗ bình cảnh đều làm tu luyện giả kẹt lại ở đó tối thiểu mấy năm, thậm chí mấy chục năm, hay trên trăm năm cũng không kỳ quái. Vì vậy, hàng năm đều có không ít người buông bỏ.

Nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt, hắn tuyệt không tin mình thuận lợi như thế.

Bất quá hắn tự hỏi từ khi bước vào con đường tu Tiên, tư chất hắn bình thường, thậm chí so với tuyệt đại đa số mọi người cũng không bằng, chưa nói tới cái gọi là linh thể thiên phú dị bẩm.

Song sau khi hắn tu luyện tới mỗi một chỗ bình cảnh khó có thể vượt qua thì hắn lại không tốn bao nhiêu công phu vượt qua dễ dàng, khiến trong lòng của hắn cảm thấy có chút nghi ngờ, đồng thời cũng theo đó vui mừng quá đỗi.

Bất kể thế nào, có thể thuận lợi như thế, cũng không phải là chuyện xấu.

Trong khi tuyệt đại đa số mọi người hao phí hàng trăm, hàng ngàn năm đều chưa hẳn có thể cô đọng thành công Chân Ngôn Bảo Luân, nhưng bản thân hắn dựa theo mức độ tiến bộ này, chỉ sợ không cần đến mấy năm là thành công.

Nghĩ đến đây, hắn không tiếp tục suy nghĩ nữa, tiếp tục dốc lòng tu luyện.

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái ba năm đã qua.

Mây khói thổi qua đỉnh núi Xích Hà, như vô số tơ lụa bay phấp phới. Một vầng mặt trời đỏ theo hướng Đông chậm rãi mọc lên, tỏa ra hào quang màu vàng, chiếu rọi đỉnh núi thành màu vàng nhàn nhạt.

Trên đỉnh núi Xích Hà hết thảy đều như cũ, nhưng nếu nói là biến hóa cũng không phải là không có. Đó là hoả chướng nguyên bản vốn tràn ngập toàn bộ ngọn núi, nhưng trong lúc không ai hay biết đã biến mất không ít.

Nửa dưới sườn núi vẫn tràn ngập những hỏa chướng đỏ thẫm, nhưng trên sườn núi cũng đã khôi phục trong sáng.

Ở nơi này ngay lúc trời vừa mới tờ mờ sáng, đám người Mộng Vân Quy đã sớm đi lên đỉnh núi, sau một phen thổ nạp nghênh đón ánh sáng mặt trời, liền theo chức trách đi lên quét dọn ở đỉnh núi.

Tất cả mọi người được phân công rõ ràng, tuy rằng chỉ có mười người phải quản lý một nơi rộng lớn lại bao gồm một cái sân, có linh điền phụ cận, sườn núi có huyệt động của linh thú hộ sơn, nhưng đều quản lý ngay ngắn, sạch sẽ.

Đỉnh núi Xích Hà nằm ở bên trong dãy núi Chung Minh, cũng không tính là linh mạch cao cấp, nhưng nơi đây thiên địa linh khí có độ nồng đậm vượt xa nhưng nơi khác của đại lục Cổ Vân, cũng xem như là động Thiên phúc Địa thích hợp cho tu luyện, cộng thêm một ít đan dược hỗ trợ được Hàn Lập ban thưởng trước đây, nên tu vi bọn họ cũng đều tăng lên rất nhiều.

Nhất là Mộng Thiển Thiển, tu vi liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới, bây giờ đã là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ rồi, vả lại khí tức nội liễm, khoảng cách ngưng kết Kim Đan cũng chỉ là một bước ngắn, coi như là đã đến Giả Đan cảnh.

Nàng này so với ba năm trước, nét ngây thơ trên khuôn mặt không còn nhiều, càng lộ ra vẻ lung linh hấp dẫn và trở nên thuần khiết, xinh đẹp tuyệt trần.

"Lệ trưởng lão lần này bế quan rất lâu rồi." Mộng Thiển Thiển quét dọn Linh dược viên, đôi mắt to thỉnh thoảng nhìn về phía cửa động phủ đang đóng chặt.

"Tu vi Lệ trưởng lão đã đến cấp bậc Tiên Nhân, một lần bế quan hàng trăm, hàng ngàn năm là bình thường. Muội đến thời khắc mấu chốt ngưng kết Kim Đan, có thiếu đan dược, linh thạch hay không?" Mộng Vân Quy hỏi.

"Không có." Mộng Thiển Thiển khẽ gắt nói.

"Thiển Thiển, muội phải nhớ kỹ, chúng ta được Lệ trưởng lão chọn trúng, được tới đây hầu hạ đã là vô cùng may mắn rồi. Lệ trưởng lão tuy đối với chúng ta không yêu cầu gì, nhưng chúng ta là tôi tớ, nghìn lần không được quên thân phận của mình." Mộng Vân Quy ngừng tay, dặn dò.

"Ca ca nói rất đúng, Thiển Thiển đã minh bạch." Mộng Thiển Thiển khẽ gật đầu.

"Ta còn có một chút linh thạch, muội cầm lấy trước..." Mộng Vân Quy thấy vậy, sắc mặt trầm tĩnh lại, vuốt vuốt đầu Mộng Thiển Thiển, đang định mở miệng nói gì đó.

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ mạnh như sấm thần từ trên trời đánh xuống, toàn bộ đỉnh núi Xích Hà chấn động, đung đưa, khiến cho không ít chim bay cá nhảy, vội vàng trốn đi chỗ khác.

Ngay sau đó, bầu trời vốn trong xanh vạn dặm, đột nhiên mây gió nổi lên. Một đám mây đen to lớn đột nhiên xuất hiện, bao phủ toàn bộ đỉnh núi Xích Hà, cuồn cuộn bất định.

Thiên địa linh khí bắt đầu khởi động điên cuồng, cuồn cuộn hội tụ lại tạo thành một vòng xoáy linh khí vô cùng to lớn.

Trung tâm vòng xoáy linh khí đúng là động phủ phía sau núi.

Mộng Vân Quy và Mộng Thiển Thiển đối mặt với kịch biến như thế, tuy rằng trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không có quá mức rung động.

Những người khác cũng thế.

Vị Lệ trưởng lão này cao thâm mạt trắc, không biết tu luyện loại thần công diệu pháp gì, thường xuyên làm ra tình huống thiên địa biến sắc như vậy, cơ bản mỗi tháng đều sẽ xuất hiện một lần, bọn họ sớm đã tập mãi thành thói quen.

Mộng Vân Quy nhìn mây đen trên không trung, lông mày cau lại.

Tình cảnh trước mắt cùng ngày thường tựa hồ có chút không giống nhau.

"Mộng Vân Quy ơi Mộng Vân Quy, vừa mới nói Thiển Thiển, tại sao ngươi lại quên nhanh quá vậy. Sự tình Lệ trưởng lão ngươi có thể phỏng đoán sao, an tâm làm tôi tớ đi. Thật là ngu ngốc!" Y lập tức lắc đầu, cắt đứt suy nghĩ trong lòng, tiếp tục vùi đầu quét dọn.

Ở trong mật thất động phủ, toàn thân Hàn Lập được hào quang màu vàng kim bao phủ, ngũ quan thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, kim quang nhàn nhạt trên người hắn càng ngày càng sáng, hình thành một mảnh biển hào quang màu vàng nhạt hầu như không cách nào nhìn thẳng, tràn kín toàn bộ mật thất.

Linh khí cực lớn chấn động như thủy triều toả ra xung quanh nhưng bị cấm

chế xung quanh động phủ ngăn cản lại.

Trọn vẹn một canh giờ sau, xu thế hội tụ của thiên địa linh khí mới chậm rãi ngừng lại.

Trên không trung đỉnh núi Xích Hà, mây đen dần dần tiêu tán, khôi phục bầu trời xanh thẳm lúc trước. Quang cảnh mây đen vừa mới che đậy biến mất như hư ảo.

Trong mật thất động phủ, mảnh biển hào quang hội tụ trên người Hàn Lập, như cá voi hút nước, chỉ mấy hơi thở sau đều chui vào trong cơ thể hắn.

Trên bụng Hàn Lập hiện ra một quang điểm màu vàng, lúc sáng ngời chói mắt, lúc ảm đạm như sắp tiêu thất.

Quang điểm màu vàng như một cái miệng nhỏ đóng mở, mỗi một lần chớp sáng đều có số lượng thiên địa linh khí rất lớn chui vào trong đó.

Cùng lúc đó, trên lưng hắn ô...ô...n...g một tiếng, hiện ra một viên luân màu vàng kim nhạt ước chừng hơn một xích, chậm rãi xoay tròn.

Từng luồng khí lành màu vàng hình thành đám mây lành xuất hiện chung quanh viên luân, cùng thiên địa linh khí xung quanh cộng hưởng mạnh mẽ, phát ra tiếng Phạn kỳ diệu, dường như ca ngợi viên luân màu vàng này.

Khí lành mây tốt vây quanh viên luân nhanh chóng chuyển động, dần dần hóa thành từng sợi quang ti hơi mờ. Chúng hội tụ một chỗ, rồi lóe lên, hóa thành hai đạo phù văn khắc sâu phía trên viên luân.

Phù văn linh động vô cùng, như vật còn sống không ngừng vặn vẹo chớp động.

Một cỗ chấn động pháp tắc không rõ lắm từ trên hai đạo phù văn lan ra.

Hàn Lập chậm rãi mở to mắt, cúi đầu quan sát thân thể của mình, dừng lại trên quang điểm màu vàng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Ba năm khổ tu, bản thân hắn cuối cùng đã đả thông tiên khiếu thứ nhất trên thân thể, chân chính bước một bước đầu tiên tu luyện ở Chân Tiên cảnh.

Mà viên luân màu vàng nhạt sau lưng kia đúng là Chân Ngôn Bảo Luân.

------oOo------

Chương 201: Xuất hiện dị thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bên trên Chân Ngôn Bảo Luân xuất hiện hai đạo phù văn hơi mờ, dựa theo Chân Ngôn Hóa Luân Kinh ghi lại đó là Thời gian Đạo văn, là biểu hiện bên ngoài của pháp tắc Thời gian.

Thời gian Đạo văn càng nhiều thì uy lực của thần thông Chân Ngôn Bảo Luân càng mạnh.

Bình thường khi cô đọng ra Chân Ngôn Bảo Luân thì mỗi lần đả thông một Tiên khiếu sẽ có cơ hội ngưng tụ ra một đoàn Thời gian Đạo văn, bất quá cũng chỉ là có cơ hội mà thôi, tỷ lệ thành công khoảng một nửa.

Mà đả thông mười hai Tiên khiếu, cũng chính là lúc tiến giai Chân Tiên Cảnh trung kỳ, chỉ có người cô đọng ra sáu đoàn Thời gian Đạo văn mới chính thức được xem là tu thành Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tầng thứ nhất. Mà có được sáu đoàn Thời gian Đạo văn thì tác dụng làm chậm lại của Chân Ngôn Bảo Luân sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.

Nếu người tu luyện vận khí không tốt, số Thời gian Đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân ít hơn sáu đoàn thì vĩnh viễn không có cơ hội tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tầng thứ hai.

Trong Chúc Long Đạo, số người may mắn cô đọng ra Chân Ngôn Bảo Luân là cực ít, có thể tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tới tầng thứ hai chỉ sợ là đếm được trên đầu ngón tay, cũng không phải là do tu luyện giả không muốn tu luyện mà thật sự là bất lực.

Hơn nữa, lấy Thời gian Đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân dùng sáu làm

cơ số, nên nếu nó không đạt được sáu đoạn, dù là có năm đoạn thì hiệu quả làm chậm lại cũng cực kỳ nhỏ bé.

Về phần những người đi đường tắt, dùng pháp khí thay thế Chân Ngôn Bảo Luân, sau khi đả thông Tiên khiếu, tỷ lệ ngưng tụ đoàn Thời gian Đạo văn trên Ngụy Bảo Luân càng giảm nhiều. Bình thường người tu luyện xong tầng thứ nhất sẽ đả thông mười hai Tiên khiếu, nhưng trên Ngụy Bảo Luân cũng chỉ cô đọng ra được hai ba đoàn Thời gian Đạo văn.

Tuy nhiên, dùng tài liệu có pháp tắc lực cho Ngụy Bảo Luân, lại có khả năng tăng thêm Đạo văn pháp tắc lực khác. Chẳng qua là có thể xuất hiện bao nhiêu Đạo văn phụ thuộc vào tài liệu sử dụng cho Ngụy Bảo Luân và vận khí.

Nếu may mắn, trên Ngụy Bảo Luân có thể tăng thêm bảy tám đoàn Đạo văn pháp tắc khác, làm cho uy năng không thua một kiện Hậu Thiên Tiên Khí. Tuy nhiên cũng có người không may chỉ có thể tăng thêm một đoàn Đạo văn, khiến cho Ngụy Bảo Luân như gân gà, bỏ thì tiếc mà dùng không hiệu quả.

Hàn Lập nhìn hai đoàn Thời gian Đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân, nội tâm mừng rỡ nhưng bên ngoài lại có chút không dám tin.

Theo lý thuyết, mặc dù vận khí của hắn không tệ, trong lúc đả thông Tiên khiếu thứ nhất sẽ cô đọng ra đoàn Thời gian Đạo văn, lý ra chỉ có một đoàn mà thôi, vậy mà hắn cô đọng ra đến hai đoàn.

Cho dù thế nào, có thể một lần cô đọng ra hai đoàn Thời gian Đạo văn là chuyện tốt, kể từ đó áp lực tu luyện của hắn về sau sẽ giảm đi rất nhiều.

Sau khi hít sâu một hơi, Hàn Lập mãnh liệt thúc giục pháp quyết.

Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hắn lập tức ông ông tăng tốc xoay tròn, một cỗ gợn sóng màu vàng nhạt từ trong cơ thể khuếch tán ra, lập tức bao phủ phạm vi mười trượng xung quanh.

Bên trong phạm vi bao phủ của gợn sóng màu vàng, hư không nhẹ nhàng

rung động nhúc nhích, rồi lập tức khôi phục như thường, từ bên ngoài xem sẽ không thấy gì dị thường.

Hàn Lập nhắm mắt cảm ứng biến hoá xung quanh, dường như trong phạm vi này mọi thứ đều trở nên hơi chậm lại một chút. Dù là không khí lưu động, thanh âm truyền lại, thậm chí thiên địa linh khí vận chuyển đều có chút chậm chạp.

Thoạt nhìn, tác dụng làm chậm lại của nó cùng với pháp tắc tốc độ và pháp tắc Trọng Lực thì cách làm có vài điểm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

"Cái này chính là pháp tắc Thời Gian. Đúng là thần kỳ!" Trong lòng của hắn không khỏi cảm thán.

Chỉ tiếc lúc này tác dụng làm chậm lại cực kỳ bé nhỏ, cơ hồ không tính đến, cho nên lúc đối địch, uy lực dường như còn không bằng Ngụy Bảo Luân, đoán chừng đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Tu Luyện Giả cam tâm cô đọng Ngụy Bảo Luân.

Hàn Lập cười cười, kim quang lóe lên trên người tiêu tán, sau lưng Chân Ngôn Bảo Luân cũng biến mất theo.

Hắn đứng lên rời khỏi mật thất, đi vào một gian phòng bên cạnh.

Trên mặt bàn gian phòng này bày một trận bàn đưa tin màu xanh, đang rung ông ông, tản mát ra quang mang màu xanh như mặt nước, ngưng tụ thành một quang tráo màu xanh.

Bên trong quang tráo có hai cái phù truyền tin màu trắng.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, quang tráo màu xanh tiêu tán, hai cái phù truyền tin bay vào tay hắn, thần thức hắn liền chui vào trong đó.

Trong ba năm này, ngoại trừ năm cuối hắn toàn tâm bế quan trùng kích bình cảnh, thời gian còn lại hắn đã đi đi lại lại dò xét các ngọn núi lớn trong tông, tìm kiếm tung tích Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, ngoài ra cũng thử

dùng vạc Bát Linh cảm ứng.

Đáng tiếc Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dường như hoàn toàn biến mất, một tia dấu vết cũng cảm ứng không được.

Mặc dù không đạt mục đích, nhưng ở trong tông coi như miễn cưỡng quen biết một số Chân Tiên, ngoài ra còn quan hệ không tệ cùng mấy vị chấp sự trưởng lão là tán tu giống như hắn.

Thần thức của hắn rất nhanh rời khỏi, hai cái phù truyền tin là của hai trưởng lão nội môn truyền tới, mời hắn cùng đi chấp hành nhiệm vụ. Nhưng hắn không chút suy nghĩ lấy ra hai cái phù truyền tin còn trống, nói rõ tình huống sau đó lựa lời từ chối.

Hắn hiện tại, cũng không có tâm tình đi chấp hành nhiệm vụ gì.

Không lâu sau, Hàn Lập xuất hiện trong dược viên động phủ, tay cầm Chưởng Thiên Bình tiến về phía trước đánh giá, đứng bên cạnh là một cự viên cao hơn trượng, hai mắt có chút ngốc trệ, hiển nhiên là một cỗ Khôi Lỗi.

Thời gian cuối hắn bế quan tất nhiên không thể tiếp tục cô đọng tinh hạt, bất quá cũng không để cho lục dịch lãng phí, an bài một Khôi Lỗi Cự Viên để thao túng lục dịch tạo ra vài cọng Linh thảo vạn năm, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Hàn Lập đứng một bên như đang suy nghĩ điều gì, ngồi xuống, nhỏ lục dịch lên một gốc linh thảo.

Vào lúc này, dị biến phát sinh!

Trên người hắn đột nhiên hiện ra quang mang màu vàng nhạt, tiếp theo kim quang lóe lên sau lưng, Chân Ngôn Bảo Luân tự nhiên hiện ra.

Bên trong dược viên, một cây linh thảo vạn năm gần hắn nhất rung động nhẹ, mặt ngoài hiện ra một tầng tinh quang, cùng Chân Ngôn Bảo Luân mơ hồ có chút hô ứng.

Hàn Lập không khỏi kinh hãi, đứng lên.

Kim quang trên người hắn lóe lên, rồi biến mất. Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng cũng biến mất theo, linh thảo vạn năm cũng lập tức khôi phục lại như cũ.

Gặp tình huống này, trong lòng hắn có chút ngạc nhiên, suy nghĩ một chút, lần nữa ngồi xuống, thử tới gần gốc Linh thảo vạn năm kia.

Ô...ô...n...g!

Linh thảo lần nữa nhẹ rung rung, mặt ngoài hiện ra một tầng tinh quang nhàn nhạt.

Trên người hắn cũng lần nữa nổi lên kim quang nhàn nhạt, Chân Ngôn Bảo Luân cũng hiện ra theo, cả hai thứ này dường như cảm ứng với nhau.

"Đây là chuyện gì nhỉ?"

Hàn Lập cau mày, càng đi đến gần dược viên hơn.

Sau một khắc, cả một đám linh thảo có tuổi thọ vạn năm trở lên đều rung rung, hơn nữa tuổi thọ càng lâu rung động càng mạnh, ngược lại những linh thảo nghìn năm lại không có phản ứng.

Hắn trầm ngâm một lát, đột nhiên nghĩ đến cái gì, đứng dậy khẽ đảo tay, lấy ra hai hộp ngọc, mở nắp hộp ra.

Trong mỗi hộp là một cây linh thảo, tản mát ra inh khí nồng đậm đến cực điểm, tuổi thọ trên vạn năm.

Kết quả cây linh thảo màu xanh sẫm trong hộp ngọc bên trái ông ông rung rung, còn cây linh thảo gốc màu đỏ nhạt trong hộp ngọc bên phải lại không hề có động tĩnh gì.

Cây linh thảo màu xanh sẫm là dùng lục dịch thúc giục mà thành, linh thảo

màu đỏ nhạt kia là từ trong vòng tay trữ vật của Phương Bàn.

"Chẳng lẽ ta tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh trôi chảy như thế này, hơn nữa còn cô đọng ra hai đoàn Thời gian Đạo văn, cùng cái này có quan hệ?" Hàn Lập lật tay, thu hai gốc linh thảo vào, thì thào tự nói một tiếng.

Một năm sau tại đỉnh núi Xích Hà.

Mặt trời chiều ngã về hướng Tây, ánh chiều tà màu cam nghiêng rơi xuống, phủ kín toàn bộ đỉnh núi, lộ ra vẻ ấm áp, ôn hoà.

Trên một sân nhỏ rộng rãi, cảnh vật thấp thoáng kéo dài trong bóng chiều tà, có chút lờ mờ, thập phần yên tĩnh.

Ở chính giữa vườn nhỏ là một bộ bàn ghế đá, một thiếu nữ thanh tú mặc hồng y, ngồi trên ghế, thân trên tì lên bàn đá, hai bàn tay nhỏ trắng như bạch ngọc đan chéo vào nhau chống khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia lên, nhìn có chút ỉu xìu.

Gần nửa ngày trước nàng vừa mới bế quan đi ra, cuối cùng ngưng kết Kim Đan thành công, trở thành một tu sĩ Kết Đan kỳ.

Vốn định khoe tin tốt với ca ca, lại phát hiện toàn bộ người trong phủ đệ, hầu như đều bận rộn tu luyện, nhất thời có vài phần hụt hẫng.

"Cũng không biết Lệ trưởng lão đang làm gì..." Thiếu nữ nhìn về phía động phủ Hàn Lập, thì thào lẩm bẩm.

Ngoại trừ ca ca Mộng Vân Quy, người nàng muốn khoe tin tức tu vi mình tăng lên nhất chính là vị Lệ trưởng lão này.

Chẳng biết tại sao, mọi người trong phủ kể cả ca ca Mộng Vân Quy đều kính sợ vị Lệ trưởng lão này, chỉ có nàng cảm thấy vị Lệ trưởng lão tuổi còn trẻ này không hề giống các trưởng lão khác trong tông, cao cao tại thượng, lạnh lùng vô tình, ngược lại giống như một vị huynh trưởng trong nhà.

...

Lúc này Hàn Lập đang ở trong mật thất động phủ.

Trên vách tường khảm nạm những viên châu màu trắng, tản mát ra bạch quang chiếu rọi sáng ngời cả mật thất.

Hàn Lập mặc bộ y phục trưởng lão, đang khoanh chân ngồi trên bồ đoàn.

Trước người hắn là một trận bàn hình vuông màu xanh đen đang lơ lửng ở giữa không trung, phía trên nó khảm nạm hai khối Di Tinh Thạch, tỏa ra quang mang sáng rõ, từ bên trong ngưng tụ ra một quang trận màu lam.

Chốc lát sau, phía trên quang trận lập loè bạch quang, từ trong truyền ra từng trận chấn động kỳ dị.

Chỉ thấy màu lam trong quang trận khẽ rung rung, một vòng Trọng Thuỷ màu đen lớn chừng nắm tay được truyền tống tới.

Hàn Lập vẫy tay thu vòng Trọng Thủy kia vào, rồi cũng thu Bắc Đẩu Thiên Tinh Bàn vào.

Vòng Trọng Thủy trước mắt thể tích tuy rằng không lớn, nhưng so với Trọng Thuỷ truyền tống lúc trước có chỗ bất đồng, ở chính giữa ẩn chứa một tia Thủy pháp tắc mà Hàn Lập cố ý để cho Địa Chích Hóa Thân truyền tống tới.

Hắn hôm nay muốn thông qua Trọng Thủy có mang pháp tắc lực, để luyện chế ra Ngụy Chân Ngôn Bảo Luân.

Kỳ thật từ lúc phát hiện mình cô đọng Chân Ngôn Bảo Luân và bên trên Thời gian Đạo văn xuất hiện dị thường, hắn đã quyết định luyện chế ra một Ngụy Chân Luân rồi.

Dù sao việc này chưa có cách nào khẳng định hoàn toàn là có quan hệ với Chưởng Thiên Bình, nhưng bất kể thế nào cũng không thể để cho người ngoài phát hiện dấu vết, nếu không thì rất phiền phức cho hắn.

Hàn Lập nghĩ đến đây, một tay hút lấy Trọng Thủy, tay kia vung lên trước người.

Mấy đạo quang mang liên tiếp lóe lên, một khối thiên thạch màu đen lớn bằng bàn tay, một quả minh châu màu xanh lam óng ánh, một chất lỏng màu lam như yêu huyết của dị thú, cùng một khối khoáng thạch đen nhánh, nhẵn bóng phản xạ hào quang, liên tiếp hiện ra nhao nhao rơi trước người hắn.

------oOo------

Chương 202: Trọng Thủy Chân Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Những tài liệu trước mắt này đều được Hàn Lập thu thập từ mấy ngày trước thông qua nhiều cách khác nhau, tuy không phải là linh tài nghịch thiên quý hiếm gì nhưng quả thực cũng tốn không ít công phu.

Phương pháp tâm đắc luyện chế Ngụy Chân Luân không quá khó khăn, trong Chú Giải Kinh sớm đã có ghi chép, hơn nữa không chỉ có một phương pháp.

Tuy rằng luyện chế Chân Luân không dễ, nhưng bởi vì có hiệu quả nên rất nhiều người luyện chế, trong Chú Giải Kinh sưu tập được tâm đắc của rất nhiều người.

Những người này trong quá trình luyện chế tìm tòi nhiều phương án, sử dụng nhiều loại tài liệu khác nhau, cho nên quá trình luyện chế cũng không ít những điểm khác nhau. Tuy nhiên, tổng thể quá trình cũng khác biệt không lớn.

Giờ phút này, trên mặt đất trước người Hàn Lập, đã sớm khắc trận phù cần có để luyện chế Ngụy Chân Luân, hình dáng ngoài tròn trong vuông tựa như đồng tiền cổ ở thế tục, nhìn như bình thường nhưng kì thực được sắp xếp theo quy luật của trời đất.

Hàn Lập đặt bốn loại linh tài vào bốn đồ án trống trong trận phù, sau đó há miệng phun một ngọn lửa nhỏ vào giữa trận phù lập tức hừng hực cháy, rồi ngưng tụ thành một ngọn lửa to bằng đầu người.

Theo âm thanh chú ngữ trầm thấp từ trong miệng hắn truyền ra, Vô Tướng Chân Luân Kinh trong người âm thầm vận chuyển, trên mặt đất của trận phù lập tức sáng rực hào quang, đồng thời giao hoà với ngọn lửa.

"Vù vù vù "

Một trận tiếng gió ở trong mật thất vang lên, ngọn lửa nhỏ trong trận phù sáng chói, nhanh chóng xoay chuyển hóa thành vòng xoáy lửa cỡ nhỏ, từ đó truyền ra nhiệt độ nóng bỏng làm người sợ hãi.

Ngay sau đó, tay hắn vung lên, khối quặng đen nhánh như nước bay lên đầu tiên rơi vào trong vòng xoáy lửa, rồi nó rất nhanh trở nên đỏ thẫm và trong suốt.

Sau đó, tay Hàn Lập khẽ huy động, giọt chất lỏng màu xanh lam cũng bay lên rơi vào trong vòng xoáy lửa, ngay phía trên khoáng thạch đen nhánh.

Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, một cỗ khói trắng nồng nặc bốc lên, khoáng thạch đen kia lập tức bị hòa tan ra, biến thành chất lỏng.

Hàn Lập thấy thế, mắt lóe lên tinh quang, hai loại tài liệu khác cũng nhanh chóng bay lên rơi vào trong ngọn lửa.

Tay hắn biến đổi pháp quyết, vòng xoáy lửa kia lập tức hợp lại, hóa thành một quả cầu lửa to lớn, bao phủ tất cả tài liệu vào trong.

Cùng lúc đó, độ nóng trong mật thất lập tức hạ xuống, tựa hồ phần lớn sức nóng đều bị hút vào trong quả cầu lửa.

Kế tiếp chính là quá trình luyện chế dung hợp kéo dài buồn chán.

Hắn chỉ cần khống chế tốt ngọn lửa nhỏ là được, cũng không cần làm sự tình khác. Vì vậy, hắn lấy Chân Ngôn Hóa Luân Kinh ra, tiếp tục tham ngộ.

Thời gian hơn mười ngày trôi qua.

Hàn Lập ở trong mật thất không rời nửa bước, hai mắt nhìn chằm chằm quả cầu lửa trước người.

Sau một lúc lâu, hai tay của hắn chậm lại, quả cầu lửa từ từ bị kéo dài ra, một lần nữa biến thành vòng xoáy lửa.

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú nhìn, chỉ thấy ở trung tâm ngọn lửa, có một vật hình mâm tròn cỡ hơn một xích đang lơ lửng. Mâm tròn này vô cùng đỏ thẫm, khe rãnh ngang dọc, linh văn phức tạp đầy trên bề mặt.

Nhưng xem ra khí tức cũng chỉ là một kiện pháp bảo tương đối tốt mà thôi, cũng không có cảm ứng đặc thù gì.

Hàn Lập trong lòng hơi động một chút, một vòng Trọng Thuỷ ẩn chứa một tia Thủy pháp tắc liền bay ra. Dưới sự thao túng cách không của Hàn Lập, nó chậm rãi hạ xuống vòng xoáy lửa, rơi vào mặt mâm tròn đỏ thẫm.

"Đùng" một tiếng vang nhỏ, giống như là tiếng nện trong mật thất, hoặc là tiếng vang trong lòng Hàn Lập.

Mâm tròn đỏ thẫm đột nhiên run lên, lập tức bị Trọng Thủy màu đen quấn lấy, giống như bị một lớp chất lỏng bọc lại, nhanh chóng từ màu đỏ chuyển sang đen, biến thành một mâm tròn màu đen.

Cùng lúc đó, rất nhiều phù văn ở chính giữa vòng tròn nhanh chóng hòa tan ra, biế thành hình dáng chạm trổ. Ở một chỗ mép mâm tròn, một đoàn hào quang màu xanh nước biển sáng lên, ngưng kết thành một đoàn Thủy đạo văn.

Sau một lúc lâu, phía trên mâm tròn đã trải đầy đường vân chạm trổ, truyền ra từng đợt khí tức Thủy pháp tắc.

Hàn Lập thấy thế, há miệng hút vào, ngọn lửa nhỏ kia lập tức bị cuốn ngược lại bay vào trong miệng hắn.

Nguỵ Chân Luân đã luyện thành không còn ngọn lửa bao quanh liền rơi xuống mặt đất trong mật thất.

Chỉ nghe tiếng vang "ầm ầm" rất lớn!

Nền đất của mật thất bỗng nhiên hạ xuống, nứt vỡ ra từng vết rạn hình mạng nhện làm khiếp đảm kinh tâm, lan tràn ra bốn phía chân tường.

Toàn bộ động phủ cùng sân nhỏ của Hàn Lập đều bị ảnh hưởng, tựa như như động đất mạnh. Đám người Mộng Vân Quy đang ở sân nhỏ tưởng đang xảy ra dị trạng, nhao nhao bỏ dở tu luyện, chạy đến xem xét.

Trên đỉnh núi Xích Hà, âm thanh ồn ào. Vô số chim chóc hoảng sợ ào ào vỗ cánh bay ra, tạo thành một mảng màu đen che kín bầu trời.

May mà chỗ này vắng vẻ, nên không quấy nhiễu đến những người khác trong tông môn.

Lại nói trong mật thất động phủ, Hàn Lập đứng trên mặt đất, rút Nguỵ Chân Luân được cắm sâu trong mặt đất ra.

Sau khi tra xét rõ ràng, hắn phát hiện nửa điểm khí tức pháp tắc Thời gian cũng không có, nhưng Thuỷ pháp tắc lại vô cùng tinh thuần, ngoài ra bởi vì thêm vào Trọng Thủy nên vật này nặng hơn nhiều so với hình dáng bên ngoài.

"Ngươi có đặc tính như vậy thì gọi ngươi là Trọng Thủy Chân Luân đi." Hàn Lập hài lòng đánh giá Ngụy Chân Luân trong tay, tự mình lẩm bẩm.

Không lâu sau, cửa động phủ bỗng nhiên mở ra, Hàn Lập đi ra ngoài.

Đầu tiên, hắn đi xuống dưới sơn động Hỏa mạch dưới chân núi. Tại đây, hắn kiểm tra một chút, phát hiện Tinh Viêm Hoả Điểu ở trong Hoả mạch đang vui sướng đến cực điểm.

Nó cắn nuốt không biết bao nhiêu linh khí Hỏa mạch nên trên thân khí tức tăng vọt lên rất nhiều. Chẳng qua vì thời gian quá ngắn nên chưa ổn định, vì vậy Hàn Lập cũng không biết rốt cuộc nó có thể khôi phục lại trạng thái gì.

Tuy nhiên, thông qua liên hệ tâm thần, Hàn Lập biết Hỏa Điểu ở chỗ này rất thoải mái, nên yên lòng.

Lúc sau, hắn trở về sân nhỏ ở phủ đệ, triệu tập đám người Mộng Vân Quy đến. Hắn ban cho bọn họ một ít đan dược, lại chỉ điểm vài câu trong vấn đề tu luyện cho từng người. Sau đó, hắn rời đỉnh núi Xích Hà, tiếp tục ra ngoài tìm kiếm tung tích Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Mấy ngày sau, vẫn như cũ không thu hoạch được gì, Hàn Lập một lần nữa về tới mật thất trong động phủ, tiếp tục tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

Dù sao, đây là công pháp chủ tu nên hắn muốn nắm giữ lực lượng pháp tắc Thời Gian nhanh nhất có thể.

Chỉ là cứ cách một đoạn thời gian, hắn đều kiên trì đi ra ngoài một chuyến, tìm kiếm toàn bộ dãy núi Chung Minh một lượt, để tìm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhưng mỗi lần đều chưa thu hoạch được gì.

Trong nháy mắt, bốn năm trôi qua.

Trên không trung đỉnh núi Xích Hà bỗng nhiên xuất hiện vô số mây đen, sắc trời đột biến.

Thiên địa linh khí điên cuồng hội tụ, lần nữa hình thành một dòng xoáy linh khí to lớn mà mắt thường có thể thấy được.

Sau một hồi lâu, mây đen giữa không trung chậm rãi tiêu tán. Dòng xoáy linh khí hơi chấn động, phát ra tiếng như chim Phượng hót, rồi nổ tung ra, hóa thành vô số tia linh quang đủ mọi màu sắc lấp lánh ở giữa không trung, sau đó tan biến rất nhanh, không còn dấu tích.

Bên trong mật thất động phủ, Hàn Lập ngồi xếp bằng, vẻ mặt mừng rỡ.

Trên bụng của hắn, hai điểm sáng màu vàng lấp lánh. Hắn lại thành công đả thông thêm một Tiên khiếu!

Thời gian bảy năm đả thông hai Tiên khiếu, việc này nếu nói ra thì bên trong Chúc Long Đạo sẽ không biết bao nhiêu người cả kinh, há miệng đến rớt cả cằm; hơn nữa lại là tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, môn công pháp cực kỳ huyền ảo khó luyện.

Phải biết rằng, một khi độ kiếp thành công bước vào Chân Tiên Cảnh, tu vi tăng lên so với Đại Thừa kỳ phía dưới rất khác. Cho dù là đả thông một cái tiên khiếu cũng tiêu phí tối thiểu mấy trăm năm, tư chất kém một chút bỏ ra tới nghìn năm là chuyện vô cùng bình thường.

Trong vòng bảy năm đả thông hai cái tiên khiếu, không chỉ trong lịch sử Chúc Long Đạo, chỉ sợ toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực cũng không có mấy người làm được.

Hàn Lập đối với tốc độ đả thông tiên khiếu của mình, ngoài việc khiếp sợ ra, không khỏi nghĩ đến bộ công pháp luyện thể Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công mà hắn năm đó tu luyện ở Linh Hoàn Giới.

Lúc ấy, hắn mượn nhờ tinh quang luyện thể, cuối cùng đả thông bảy cái huyền khiếu đạt thành Chân Cực thân thể, trở thành một gã Huyền Tiên.

Công pháp này là do Lãnh Diễm lão tổ từ Bắc Hàn Tiên Vực truyền xuống, giữa hai thứ có lẽ có không ít liên quan.

Đối với việc này hắn cũng không nghĩ nhiều, nhắm mắt cảm ứng hai cái tiên khiếu.

Qua hơn nửa canh giờ, hắn mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia cổ quái.

Theo ý niệm trong lòng khẽ động, kim quang hiện ra trên người, rồi ngưng tụ ra một vòng Chân Ngôn Bảo Luân, tản mát ra ánh sáng màu vàng nhạt dịu mát.

Phía trên Bảo Luân, bỗng nhiên lại thêm ra hai đoàn đạo văn Thời Gian!

Tình huống trước mắt khiến cho hắn ngoài việc mừng rỡ, còn không khỏi âm thầm phỏng đoán.

Có lẽ sau này mỗi lần hắn đả thông một cái tiên khiếu, đều ngưng tụ ra hai đoàn đạo văn Thời gian. Không biết hắn là Chân Tiên Cảnh sơ kỳ, nếu đả thông toàn bộ mười hai tiên khiếu thì có thể ngưng tụ hơn hai mươi tư đoàn đạo văn Thời gian không?

Đương nhiên những cái này chỉ là bây giờ hắn nghĩ ngợi lung tung, nếu thực sự như thế, Chân Luân này của hắn cũng quá mức nghịch thiên.

Hàn Lập cảm thụ được bốn đoàn đao văn Thời gian truyền ra âm thanh "ông ông" run rẩy, cảm ứng lẫn nhau, giữa chúng tựa hồ sinh ra cộng hưởng nào đó.

Sau một khắc, kim quang Chân Ngôn Bảo Luân lóe lên, một gợn sóng màu vàng sáng hơn rất nhiều so với trước kia, khuếch tán ra, rồi lan tràn đến phạm vi mười trượng xung quanh.

Hàn Lập cảm ứng một lượt, trên mặt hiện ra nụ cười khổ.

Mặc dù có bốn đoàn đạo văn Thời Gian nhưng hiệu quả Chân Ngôn Bảo Luân vẫn cực kỳ bé nhỏ, xem ra chỉ có thể chờ tập hợp đủ sáu đoàn thì mới thử một chút.

Có lẽ, lần đả thông tiên khiếu sau mới nhìn xem kết quả đạt thành như thế nào.

Hàn Lập kềm chế kích động trong lòng, tâm niệm thúc giục, kim quang trên thân lóe lên, rồi biến mất. Chân Ngôn Bảo Luân cũng theo đó ẩn vào trong cơ thể.

Hắn lấy lại bình tĩnh, sau đó đứng dậy đi tới phòng khách, cũng không biết nghĩ tới điều gì, lông mày hơi nhăn.

Tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tuy rằng trôi chảy vô cùng, nhưng có vẻ vận khí của hắn tựa hồ đều bị nó lấy hết. Trong bốn năm qua, hắn một mực đau khổ tìm kiếm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhưng vẫn không hề có tung tích.

Hắn hầu như đã đi khắp một lượt dãy núi Chung Minh nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Điều này làm cho hắn cảm thấy bất đắc dĩ, đồng thời trong lòng cũng có vài phần nôn nóng.

Vào thời khắc này, một đạo bạch quang từ bên ngoài bay tới, là một lá truyền âm Phù.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, phất tay bắt lấy, thả thần thức thăm dò vào trong. Sắc mặt hắn khẽ biến, lập tức đứng lên, đi ra phía cửa động phủ.

...

------oOo------

Chương 203: Tiến vào Điện Thái Huyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi phất tay mở cửa động phủ, Hàn Lập thấy Mộng Vân Quy đứng ở bên ngoài, bên cạnh là một trung niên mặt chữ điền, mặc trang phục trưởng lão nội môn. Đúng là Kỳ Lương

"Lệ đạo hữu, tại hạ quấy rầy." Kỳ Lương ấm giọng cười nói.

"Kỳ huynh, hôm nay thế nào lại rảnh rỗi đến đây thăm tại hạ vậy. Mời vào." Hàn Lập dẫn đối phương vào trong, phân phó Mộng Vân Quy pha trà.

Kỳ Lương xuất thân cũng là tán tu, cộng thêm năm đó tiến cử Hàn Lập vào Chúc Long Đạo, những năm gần đây hai người kết giao rất tốt. Tuy nhiên, đây lại là lần đầu tiên đối phương đến thăm động phủ của hắn.

"Biết Lệ trưởng lão nhiều năm như vậy, hôm nay mới phát hiện các hạ còn là một khổ tu sĩ. Nhưng có mười tên tôi tớ này quản lý động phủ gọn gàng, ngăn nắp đấy." Kỳ Lương đi theo Hàn Lập, bước vào trong động phủ, ánh mắt nhìn lướt khắp nơi, khẽ vuốt cằm nói.

"Ha ha, động phủ Lệ mỗ có chút đơn sơ, thật khiến Kỳ huynh chê cười." Hàn Lập cười ha ha nói.

Trong phòng khách của hắn ngoại trừ cái bàn ra thì không có đồ vật nào khác, nhìn trống trải vô cùng.

Hắn đã từng thăm động phủ Kỳ Lương. Bên trong xa hoa tráng lệ, so sánh

nơi đây quả thực là khác nhau, một trời một vực.

"Hặc hặc, ta và ngươi đều là Chân Tiên, há lại quan tâm những vật ngoài thân này? Lệ huynh không bị ngoại vật mê hoặc, toàn tâm toàn ý tĩnh tu, phần tâm tính này làm cho mỗ bội phục." Kỳ Lương cười ha ha nói.

"Nói là không có việc thì không lên điện Tam Bảo. Kỳ huynh hôm nay tới chơi, không biết có chuyện gì quan trọng?" Hàn Lập không lòng vòng nữa, hỏi thẳng.

"Ta từ Điện Thái Huyền tới, tiện đường ghé qua đây thăm. Lại nói việc Phó Đạo chủ Hùng Sơn hôm nay tuyên bố nhiệm vụ, ngươi có lẽ chưa biết?" Trong mắt Kỳ Lương hiện ra một tia hưng phấn, nói.

Điện Thái Huyền là nơi tuyên bố, tiếp nhận nhiệm vụ trong nội môn Chúc Long Đạo, Hàn Lập tất nhiên biết rõ chỗ đó. Tuy nhiên, những năm này, hắn bận rộn tu luyện và tìm kiếm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nên không có ý định nhận nhiệm vụ. Vì vậy, hắn chưa từng tới đó dù chỉ một lần.

"Hùng Sơn, Phó đạo chủ... Nhiệm vụ gì lại khiến Kỳ huynh hưng phấn như vậy? Tại hạ rửa tai lắng nghe." Hàn Lập nhớ tới thân ảnh mập lùn của Hùng Sơn.

"Hùng Sơn, Phó đạo chủ ban bố một nhiệm vụ là muốn tìm mười vị tu sĩ Chân Tiên tinh thông đạo Phi Kiếm để phụ trợ y tế luyện một kiện Pháp bảo. Ban thưởng cực kỳ hậu hĩnh, sau khi hoàn thành mỗi người có thể đạt tới số điểm công trạng này." Kỳ Lương thần thần bí bí nói, duỗi ra một tay, khoa tay múa chân ra một chữ "Ngũ".

"Năm mươi điểm công trạng?" Hàn Lập khẽ giật mình.

"Là năm trăm điểm công trạng! Kỳ mỗ biết rõ Lệ huynh tinh thông thuật Ngự Kiếm hơn xa ta. Cho nên mới ghé qua mời ngươi cùng tham gia." Kỳ Lương mặt mày hớn hở nói.

Hàn Lập lần này cũng có chút động dung.

Hắn tuy rằng chưa tới điện Thái Huyền nhưng cũng biết một ít về các nhiệm vụ ở đó. Năm trăm điểm công trạng tuyệt đối là phần thưởng vô cùng lớn.

"Ban thưởng hậu hĩnh như thế, lại không có gì nguy hiểm, nhiệm vụ tốt thế lâu rồi không xuất hiện. Rất nhiều trưởng lão biết sơ về đạo Phi Kiếm đều đến báo danh rồi, Lệ huynh cảm thấy hứng thú chứ?" Kỳ Lương mỉm cười hỏi.

"Nếu như Kỳ huynh đã tự mình đến đây mời, Lệ mỗ sao có thể không đáp ứng." Ý niệm trong đầu Hàn Lập khẽ chuyển, sau đó nhẹ gật đầu.

Hắn hôm nay tuy rằng vẫn còn không ít việc, không có tâm tình làm nhiệm vụ, nhưng Kỳ Lương tự mình đến mời, hai người quan hệ không tệ, chẳng lẽ không cho y mặt mũi. Hơn nữa, năm trăm điểm công trạng thật sự rất có sức hấp dẫn, hắn quả thực có chút động tâm.

Hai người rất nhanh chóng rời khỏi động phủ. Sau khi phân phó Mộng Vân Quy chăm sóc tốt ngọn Xích Hà, Hàn Lập cùng Kỳ Lương hóa thành hai đạo độn quang, lóe lên biến mất tại phía chân trời xa.

Nhìn hai đạo độn quang xé rách thiên địa, trong mắt Mộng Vân Quy hiện ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

...

Điện Thái Huyền tọa lạc tại một đỉnh núi tên là đỉnh Kinh Vân.

Ngọn Kinh Vân có nghĩa như tên gọi, cả tòa núi thẳng tắp cao ngất, từ chân núi lên đỉnh núi có thể thấy cây cối, thảm thực vật cực kỳ nhỏ bé. Hơn nữa, trên vách núi ánh sáng chói trang vô cùng, đến loài khỉ cũng khó có thể leo lên được, có thể nói là vô cùng nguy hiểm.

Không trung trên đỉnh núi được người thi pháp ngưng tụ ra một mảng mây bảy sắc màu rất lớn, tản mát ra bảy màu ánh sáng tốt lành, trong vòng ngàn dặm đều có thể thấy được rõ ràng.

Điện Thái Huyền tọa lạc phía trên đám mây bảy sắc, cao chừng vài chục trượng, toàn điện màu xanh đen, bất luận vách tường hay là gạch ngói đều dùng tài liệu quý hiếm, thật dầy, tạo cảm giác trầm trọng như núi, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ xem đám mây bảy sắc phía dưới có thể chịu được hay không.

Trước đại điện là một quảng trường đá xanh, diện tích rất lớn.

Dọc theo quảng trường có hơn mười cột đá to lớn, toàn cột màu xanh biếc, bên trên có tượng Thiên Long, Thải Phượng, Bạch Hổ, Huyền Vũ và các kỳ thú khác, trông rất sống động.

Từ quảng trường nhìn ra, do không bị vật che chắn nên tầm mắt vô cùng thoáng đãng. Bầu trời vạn dặm trong xanh như gương, làm cho người ta không khỏi cảm thấy hào hứng.

Điện Thái Huyền là một trong những nơi náo nhiệt nhất ở Chúc Long Đạo, trên quảng trường có một tòa Lâm Truyền Các tọa lạc, thỉnh thoảng lại có người ra ra vào vào.

Có các đạo độn quang từ bốn phương tám hướng bay vụt đến, đáp trên trên quảng trường.

Tuy rằng nơi đây về nguyên tắc không hạn chế thân phận người tiếp nhận nhiệm vụ, cho dù là đệ tử ngoại môn nếu có đủ thực lực cũng có thể tới đây tiếp nhận nhiệm vụ, nhưng tới đây tuyệt đại đa số đều là người mặc trang phục đệ tử nội môn.

Đúng vào lúc này, hai đạo độn quang từ đằng xa phía chân trời xé gió tới. Độn quang thu lại hạ trên quảng trường, hiện ra thân ảnh Hàn Lập và Kỳ Lương.

Các đệ tử đứng gần nhìn thấy hai người trong trang phục trưởng lão nội môn, trên mặt vội vàng thể hiện vẻ cung kính, đi dẹp sang hai bên nhường đường.

Hàn Lập nhìn xung quanh một lượt, trong nội tâm không khỏi ước định nội

tình cùng thực lực Chúc Long Đạo một lần nữa.

Mới nhìn qua, các tu sĩ ra vào nơi đây có tu vi cao thấp không đều, tuyệt đại đa số từ Nguyên Anh kỳ trở lên, thậm chí có thể nhìn thấy tu sĩ Hợp Thể kỳ, Đại Thừa kỳ.

Có thể nói, tu sĩ ở Điện Thái Huyền lúc này, nếu là đặt ở Linh giới trước kia, chỉ sợ là so với một đại tông môn thì thực lực ở đây cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Kỳ Lương hiển nhiên quá quen thuộc với tình cảnh này, lúc này đã cất bước đi đến phía trước Điện Thái Huyền.

Hàn Lập nhíu mày, rất nhanh đi theo đến trước đại điện, cất bước đi vào.

Vừa sải bước tiến vào đại điện, Hàn Lập chợt cảm thấy xung quanh sáng lên. Bên trong không gian đại điện trước mắt dường như thoáng cái đã lớn ra gấp mười lần, cảm giác này có chút huyền diệu.

Nhìn từ bên ngoài, đại điện cũng không thể nào lớn như vậy, nhưng mà lúc này đây xem ra so với quảng trường phía ngoài dường như cũng nhỏ hơn không bao nhiêu.

"Chẳng lẽ là đại điện này dùng loại cấm chế pháp tắc không gian huyền diệu?" Nội tâm Hàn Lập không khỏi âm thầm suy đoán.

Sau khi bước vào đại điện, Kỳ Lương hơi dừng lại, rồi quen thuộc đi thẳng đến phía trong đại điện.

Trong đại điện, ở trung tâm là ba bức tường đá to lớn, cao hai ba mươi trượng, rộng vài chục trượng, một bức tường màu trắng, một bức tường màu xanh biếc, một bức tường màu vàng khói.

Ba bức tường đá lấy thứ tự trắng, xanh, vàng xếp đặt.

Bức tường đá màu trắng tọa lạc tại vị trí ngoài cùng của đại điện, bức tường đá màu xanh ở phía trong đại điện, còn bức tường đá màu vàng khói thì ở

chỗ sâu nhất trong đại điện.

Ba bức tường đá có màu sắc khác nhau, nhưng trên bề mặt đều hiện lên một bảng văn tự rõ ràng, lập loè linh quang, chính là bảng thông báo nhiệm vụ.

Dùng số lượng để so sánh thì số lượng nhiệm vụ trên bức tường đá màu trắng rất nhiều, dày đặc, chi chít chừng hơn một nghìn nhiệm vụ. Số lượng bên trên bức tường đá màu xanh thì ít hơn, còn số lượng bên bức tường đá màu vàng khói tận cùng bên trong thì ít nhất.

"Đây là ba bức tường đá thông báo nhiệm vụ, ứng với độ khó khác nhau. Nhiệm vụ trên bức tường đá màu trắng là dễ nhất, thích hợp tu sĩ từ Hóa Thần kỳ trở xuống; nhiệm vụ trên bức tường đá màu xanh khó hơn chút, dành cho tu sĩ từ Luyện Hư kỳ trở lên; mà bức tường đá màu vàng khói tận cùng bên trong là nhiệm vụ dành cho tu sĩ Chân Tiên Cảnh chúng ta đấy." Kỳ Lương nói xong, đi thẳng vào bên trong, đến phía trước bức tường đá màu vàng khói.

Trong điện, dòng người ngày càng nhiều, mơ hồ có chút chen chúc, nhất là bên cạnh hai bức tường đá màu trắng và màu xanh.

Tuy nhiên, chỗ bức tường đá màu vàng khói ở trong cùng thì có thưa thớt mấy trưởng lão Chân Tiên Cảnh đứng xung quanh, những đệ tử nội môn kia tựa hồ cũng không dám tới.

Tuy rằng, những năm này Hàn Lập cũng biết thêm một ít trưởng lão nội môn, nhưng cũng không nhận ra mấy người kia.

Kỳ Lương hiển nhiên so với Hàn Lập giao thiệp rộng hơn nhiều, có chút quen biết với mấy người kia, chào hỏi cùng bọn họ. Mấy vị trưởng lão đó cũng đều tươi cười chào lại.

"Chư vị, ta giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là đạo hữu Lệ Phi Vũ, mấy năm trước mới nhập môn, hiện ở ngọn núi Xích Hà. Về phần mấy vị này là..." Kỳ Lương giới thiệu mọi người một lượt.

Hàn Lập mỉm cười bắt chuyện với mấy vị trưởng lão, hàn huyên một chút,

rồi cũng không nói chuyện nữa, ánh mắt nhìn lên bức tường đá màu vàng khói.

Kỳ Lương và mấy người ở chỗ đó nói cười rộ lên, có vài phần khôn khéo.

Số lượng nhiệm vụ trên bức tường đá màu vàng khói cũng không ít, tất cả quả nhiên đều không đơn giản. Điểm công trạng được ban thưởng cũng không nhiều, không khác nhau lắm đều là mấy chục điểm, điểm công trạng trên trăm cũng không nhiều.

Hàn Lập lần đầu nhìn kỹ nhiệm vụ tông môn, trong nội tâm hơi trầm xuống.

Để kiếm điểm công trạng xem ra so với hắn dự đoán khó khăn không ít. Công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tầng thứ hai cần chín nghìn điểm công trạng, cũng không biết phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới có thể gom đủ.

Nhiệm vụ ban thưởng cao cũng không phải là không có, tại chỗ cao nhất của bức tường đá có mười cái nhiệm vụ, dùng màu hồng thể hiện khác biệt so với nhiệm vụ bình thường màu trắng, kiểu chữ cũng hoàn toàn khác nhau, giải thích rõ là tông môn tuyên bố nhiệm vụ đặc thù.

Từng nhiệm vụ đặc thù này ban thưởng đều vô cùng hậu hĩnh. Ban thưởng thấp nhất là tám trăm điểm công trạng, đại đa số cao hơn một nghìn điểm công trạng, chẳng qua là độ khó cực cao, hung hiểm cực kỳ.

Nhiệm vụ ban thưởng thấp nhất là săn giết một con Phong Hoả Ly có tu vi Chân Tiên Cảnh đại viên mãn, mang thi thể nguyên vẹn của nó về.

Loại yêu thú Phong Hoả Ly này Hàn Lập đã từng xem trong điển tịch, chính là một loại linh thú sống quần cư, lại chỉ sống ở cực bắc của đại lục Cổ Vân. Chúng sinh ra đã có thực lực tương đương Hóa Thần kỳ, thân mang thần thông phong hỏa, sau khi trưởng thành có thực lực tương đương Hợp Thể kỳ, còn đạt tới Chân Tiên Cảnh đại viên mãn tức là Phong Hoả Ly Vương rồi.

Hàn Lập đã thấy tận mắt và nhận thức được sự lợi hại của con quái vật

Bạch tuộc biển có tu vi Chân Tiên Cảnh hậu kỳ, tự nghĩ với thực lực hôm nay muốn tiêu diệt nó còn làm không được, chứ chưa nói đến việc săn giết một con Phong Hỏa Ly Vương có tu vi Chân Tiên Cảnh đỉnh phong, ngoài ra bên cạnh nó còn một đám linh thú bảo vệ.

Những nhiệm vụ khác càng khó khăn hơn, như là xâm nhập vào một hiểm địa cửu tử nhất sinh tìm kiếm một loại tài liệu gần như tuyệt tích, hoặc là đuổi giết một tên Tà Tiên tiếng xấu vang xa, nhưng mà tu vi nghe nói đã tiếp cận Kim Tiên cảnh.

Hàn Lập khẽ cười khổ, nhìn những nhiệm vụ này một lượt ngược lại có thể tăng thêm không ít kiến thức, mở rộng tầm mắt, nhưng muốn tiếp nhận thì căn bản không thể nào, ban thưởng nhiều hơn nữa cũng vô dụng.

Nhưng sau một khắc, ánh mắt hắn xoay chuyển nhìn đến một nhiệm vụ có chữ màu hồng.

Nhiệm vụ này nằm ở giữa hai nhiệm vụ giải thích dài dòng mà lúc trước hắn không có chú ý tới. Nội dung nhiệm vụ cực kỳ ngắn gọn, chỉ ghi có mười mấy chữ: Tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đến tầng thứ hai.

Nhưng ban thưởng cực kỳ hậu hĩnh, là năm nghìn điểm công trạng!

------oOo------

Chương 204: Phe nhóm cạnh tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập nhìn qua nội dung cực kỳ đơn giản trên dòng chữ nhỏ màu hồng, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nhiệm vụ này căn bản không giải thích gì, chẳng lẽ chỉ cần tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tới tầng thứ hai là được nhận năm nghìn điểm công trạng sao?

Mặc dù nhiệm vụ này đối với người bên trong Chúc Long Đạo cực kỳ khó khăn, nhưng với tình huống hắn tu luyện công pháp này trôi chảy như thế, đả thông mười hai tiên khiếu trên thân, tiến lên tầng thứ hai, tựa như không ngoài tầm tay.

Năm nghìn điểm công trạng tuy rằng mê người, nhưng nếu nhận, chỉ sợ hắn sẽ rước lấy không ít phiền toái. Ít nhất bản thân hắn nếu còn muốn ở Chúc Long Đạo tu luyện, sợ là có muốn cũng không dám làm.

Hơn nữa ngắn ngủn mấy năm, hắn đã thành công đả thông hai cái Tiên khiếu, ngưng luyện ra bốn đoàn đạo văn Thời gian, thực sự quá kinh thế hãi tục, tất nhiên càng không muốn để người khác biết.

Nghĩ tới đây, tham niệm trong lòng Hàn Lập lập tức tan thành mây khói, ánh mắt rời khỏi nhiệm vụ này.

Hắn mơ hồ nhìn qua các nhiệm vụ màu hồng còn lại, liền nhanh chóng dời ánh mắt nhìn về những nhiệm vụ màu trắng.

Những nhiệm vụ chỗ này tuy rằng dày đặc, chi chít nhưng đã có Kỳ Lương

nhắc nhở từ trước, hắn rất nhanh tìm được nhiệm vụ vị Hùng Sơn phó đạo chủ ban bố triệu tập kia. Đúng là ban thưởng năm trăm điểm công trạng.

"Như thế nào, nhiệm vụ này không tệ chứ." Kỳ Lương chẳng biết lúc nào đã đi tới, cười nói.

"Quả nhiên như lời Kỳ trưởng lão kể lại, có một không hai." Hàn Lập bất động thanh sắc nhẹ gật đầu.

"Nếu như thế, chúng ta nhanh chóng tiếp nhận nhiệm vụ này. Ta nghe những người kia nói có không ít trưởng lão đã tới đây tiếp nhận nhiệm vụ này rồi, chúng ta chớ để trễ, hết danh ngạch mất." Kỳ Lương vội vàng nói.

Nói xong, gã lật tay lấy ra lệnh bài trưởng lão, điểm một cái về phía tường đá vàng khói.

Bên trên nhiệm vụ triệu tập lập tức bay ra một ánh hào quang, chui vào bên trong lệnh bài.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói nhiều lấy ra lệnh bài, điểm một cái.

Một ánh hào quang bay vụt đến, chui vào lệnh bài của hắn, phía trên lập tức hiện ra một cái đồ án khó hiểu.

Tiếp nhận nhiệm vụ xong, hai người không tiếp tục lưu lại, mau chóng rời khỏi Điện Thái Huyền.

Kỳ Lương ở tại Chúc Long Đạo không biết bao nhiêu năm tháng, quen thuộc tình huống trong tông hơn nhiều so với Hàn Lập, một mực đi trước dẫn đường.

Hai người sau khi sử dụng truyền tống trận ở Lâm Truyền Các, lập tức nhanh chóng độn quang gần nửa ngày sau mới đi đến được phụ cận một ngọn núi lớn.

Nơi này có thiên địa linh khí nồng đậm, hơn xa ngọn Xích Hà của Hàn Lập.

Ngọn núi cao vút trong mây, cả ngọn núi là một tòa nham thạch màu vàng nhạt, tựa hồ là loại khoáng thạch nào đó. Thân núi có ngoại hình kỳ lạ, thẳng tắp đâm lên trời.

Xa xa nhìn lại, ngọn núi này phảng phất như một thanh kiếm khổng lồ màu vàng đâm thẳng lên trời xanh.

Ở giữa đỉnh núi mây khói mờ mịt, một dãy cung điện liên miên chập chùng dựa vào thế núi, kim quang bao phủ xuống, có vẻ mông lung, lại thêm mấy phần thần bí.

Phụ cận ngọn núi khổng lồ còn có một ngọn núi nhỏ hơn. Trên đỉnh núi thấp hơn cũng có một vài toà cung điện. Cả hai ngọn núi gần nhau không có tuyết đọng, đều bố trí cấm chế trên đỉnh núi.

Một cây cầu màu vàng bắc ngang hai ngọn núi này lại, phảng phất như cầu vồng treo trên không trung, lấp lóe sáng.

"Nơi này chính là ngọn Thiên Kiếm, động phủ của Hùng phó đạo chủ." Kỳ Lương ở không trung, cách đó không xa chỉ vào ngọn núi lớn, nói.

"Quả nhiên tráng lệ!" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, mở miệng tán thưởng.

"Tráng lệ thì tráng lệ, bất quá Hùng phó đạo chủ này có rất nhiều quy củ. Ngọn núi chính bị liệt vào cấm địa, bình thường không cho phép ngoại nhân đặt chân tới. Ngoại nhân tới thăm cần phải tới ngọn núi phụ bên kia trước, sau đó mời người thông truyền, mới có thể đến ngọn núi chính bái kiến lão nhân gia người." Kỳ Lương nói nhỏ.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, chậm rãi gật đầu.

Sau một lát, hai người hạ xuống trên sân thượng của ngọn núi nhỏ.

Đỉnh núi nhỏ có diện tích không lớn, chỉ kiến tạo mấy gian thiên điện cùng lầu các, nhưng bố trí vô cùng tinh xảo, không có chút vẻ bần hàn nào, ngược lại làm cho người ta cảm thụ một kiểu đẹp tĩnh mịch thoát tục.

"Bái kiến hai vị trưởng lão! Nhị vị chắc là tiếp nhận nhiệm vụ từ Điện Thái Huyền?" Một thanh niên áo bào trắng bước nhanh ra, cung kính hỏi, hẳn là người hầu củangọn Thiên Kiếm.

"Đúng vậy. Không biết có thể thay ta thông truyền một tiếng?" Kỳ Lương hỏi.

"Lão nhân gia người giờ này đang ở trên ngọn núi chính, hai vị trưởng lão xin mời đi theo ta." Thanh niên áo bào trắng nói, rồi đi trước dẫn đường.

Kỳ Lương và Hàn Lập liếc nhau, cất bước theo sau.

Thanh niên áo bào trắng dẫn hai người cất bước lên chiếc cầu vàng hình vòm kia.

"Ngươi không thông báo trước cho Phó đạo chủ, liền đưa thẳng chúng ta đến như vậy sao?" Kỳ Lương hỏi.

"Lão nhân gia người đã phân phó, những ai là trưởng lão tiếp nhận nhiệm vụ, không được lãnh đạm, dẫn thẳng đến ngọn núi chính." Thanh niên áo bào trắng cung kính nói.

Kỳ Lương nghe vậy, nhẹ gật đầu.

"Không biết đến giờ đã có bao nhiêu trưởng lão tiếp nhận nhiệm vụ?" Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Đã tới hai mươi bảy vị." Thanh niên áo bào trắng đáp.

Kỳ Lương nghe vậy, biến sắc. Theo danh ngạch chỉ có mười người.

"Không sao, tên đệ tử này nói rõ Hùng phó đạo chủ còn chưa quyết định chọn người nào. Chỉ sợ sau này còn cần qua một ít khảo thí, cũng không phải là tới trước được trước." Thanh âm Hàn Lập vang lên trong tai Kỳ Lương.

"Có lẽ như thế, đa tạ Lệ huynh nhắc nhở." Sắc mặt Kỳ Lương buông lỏng, âm thanh thẹn thùng.

Gã gần đây tu luyện tới thời khắc mấu chốt, cần khoản điểm công trạng này cấp bách nên có chút ít rối loạn trong lòng.

Đi trên chiếc cầu hình vòm màu vàng nhạt, dưới chân là một vực sâu vạn trượng trắng xóa, bên cạnh núi là sương mù lượn lờ, nếu là phàm nhân lúc này e rằng sẽ sợ nhũn cả người ra.

Ba người Hàn Lập đương nhiên không xuất hiện tình huống như vậy, rất nhanh đi qua cây cầu màu vàng tới ngọn núi chính.

Đỉnh ngọn núi chính có diện tích rất lớn, gấp hơn mười lần ngọn Xích Hà.

Từng tòa cung điện ở chỗ này đều hoa mỹ tinh xảo dị thường, lầu các đình đài, hoa viên, dòng suối nhiều vô số kể.

Tất cả cung điện đều dùng vật liệu trân quý chế tạo, trong đó đặc biệt vật liệu có màu vàng được dùng nhiều nhất.

Tất cả cung điện đều nở rộ từng luồng sáng, tản mát ra một cảm giác ung dung cao quý.

Dưới sự hướng dẫn của thanh niên áo bào trắng, hai người Hàn Lập đi dọc theo một con đường rộng rãi lát bạch ngọc. Qua một khắc đồng hồ liền đi vào một tòa cung điện màu vàng óng.

Nơi này là một đại sảnh tiếp khách, bên trong đã có hai ba mươi người ngồi, chia làm hai nửa vòng tròn, phân biệt ngồi hai bên trái phải phòng khách, ẩn ẩn có chút cảm giác giằng co lẫn nhau.

Đám người bên trái gồm mười mấy người, thần tình buông lỏng, đàm tiếu với nhau, mang theo cảm giác ưu việt hơn.

Đám người bên phải tuy rằng nhân số không ít, nhưng mà phần lớn có chút trầm mặc.

Thấy hai người Hàn Lập tiến đến, phần lớn mọi người đều nhìn lại, bởi vì Hàn Lập gia nhập tông môn không bao lâu, không ít người chỉ nhìn thoáng qua, rồi nhìn đi chỗ khác.

"Ha ha, ta biết ngay nhiệm vụ lần này Kỳ huynh sẽ không bỏ qua. Sao bây giờ mới đến?" Trong đám người bên phải, một đại hán râu quai nón, tóc dài đứng dậy, đi tới.

"Kỳ mỗ nào có được tin tức linh thông như Nam huynh. Biết nhiệm vụ này liền lập tức chạy đến, vẫn là chậm một bước so với Nam huynh." Kỳ Lương cười nói.

"Nam mỗ gấp gáp mà thôi, tới đây cũng chưa được bao lâu." Đại hán râu quai nón cười ha ha, chợt nhìn về phía Hàn Lập.

"Vị này là ai?"

"Vị này chính là Lệ huynh, cách đây ít năm vừa mới gia nhập trưởng lão nội môn, hiện ở ngọn Xích Hà." Kỳ Lương giới thiệu một câu.

"Nam huynh, ngưỡng mộ đã lâu." Hàn Lập chắp tay.

"Hóa ra là Lệ huynh, mời ngồi." Đại hán râu quai nón lôi kéo hai người tới bên phải ngồi xuống.

Kỳ Lương vừa mới ngồi xuống, lập tức có không ít người tới thăm hỏi.

Trong những người ở đây, Hàn Lập cũng biết được một hai người, đều là sơ giao, giờ phút này gặp mặt nhau cũng hàn huyên vài câu.

Đại điện bên phải, bầu không khí có vẻ xôm tụ lên.

Những người bên trái đại điện nghe âm thanh ồn ào, sắc mặt hơi trầm xuống, có người thậm chí khẽ hừ một tiếng.

Hàn Lập không nhận ra những người bên trái, nhưng đối với lai lịch của

bọn họ cũng biết được chút ít.

Những người này phần lớn là đệ tử nội môn tu luyện qua nhiều năm tháng, cuối cùng độ kiếp thành Tiên trở thành trưởng lão nội môn. Không ít người thậm chí là dòng chính của đại gia tộc ở trong Chúc Long Đạo, từ nhỏ liền có được thân phận đệ tử nội môn.

Như vậy trải qua năm tháng, cũng coi là cây nhà lá vườn Chúc Long Đạo đào tạo ra.

Trong mắt bọn họ, đám người tán tu như Hàn Lập nửa đường bởi vì tất cả các loại cơ duyên mà gia nhập, chỉ được coi là ngoại nhân, luôn nhìn không thuận mắt.

Thứ nhất là đệ tử đại tông môn trước giờ có một tâm tính là xem thường tán tu, thứ hai là bởi vì tán tu gia nhập, chiếm lấy tài nguyên tu luyện ban đầu của bọn họ, đối với việc này đương nhiên sẽ không có gì tốt.

Hàn Lập tuy mới vào Chúc Long Đạo mấy năm, cũng cảm nhận được loại mâu thuẫn như sóng ngầm này.

Đối với tình huống này, cao tầng Chúc Long Đạo tất nhiên biết rõ, cũng không có ý hoà giải, thậm chí còn cổ vũ song phương tranh đấu. Dù sao loại tranh đấu này có lợi cho sự tiến bộ.

Thế lực Chúc Long Đạo những năm này càng ngày càng lớn, người có tu vi cao liên tiếp xuất hiện có nguyên nhân rất lớn là vì việc này.

Hàn Lập nhìn về bên trái, ánh mắt hơi chuyển một cái, rất nhanh rơi ở trên thân một người.

Người này là một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi, đầu đội kim quan, dáng người cao ngất, hai vai rộng lớn, tản mát ra một cỗ phong độ trầm hùng. Hai mắt dài nhỏ của gã ta chớp động, phảng phất như đạo kiếm quang sắc nhọn bắn ra.

Người này cứ thế ngồi ở chỗ đám đông, làm cho người ta cảm giác như hạc

giữa bầy gà, mặt khác những người xung quanh phảng phất như làm nền, như các vì sao xung quanh mặt trăng.

"Người kia tên Trục Phong, vạn năm trước đã đả thông mười hai tiên khiếu, thành tựu Chân Tiên Cảnh trung kỳ. Gã ta tu luyện chính là một môn Kiếm Đạo. Bởi vì chỗ gã ở là ngọn Lang Tà, nên mọi người gọi là Lang Tà Kiếm Tiên, danh khí không nhỏ trong các trưởng lão nội môn. Lần này nhiệm vụ chỉ có mười danh ngạch, lấy tu vi kiếm đạo của gã ta, nhất định sẽ chiếm một vị trí." Kỳ Lương chú ý đến ánh mắt Hàn Lập, nói nhỏ.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

Trục Phong kia nhìn tựa hồ có chút cao ngạo, người bên cạnh thỉnh thoảng nói chuyện với gã ta, cũng ít khi gã đáp lại, đối với đám người Hàn Lập bên này, gã ta càng là không thèm nhìn một cái.

Hàn Lập cười thầm, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhắm mắt tĩnh tọa.

Thời gian từng giờ trôi qua, rất nhanh đã qua hơn nửa ngày.

Trong lúc này, lại có bảy tám vị trưởng lão lần lượt đi đến, khiến cho đại điện lên đến bốn mươi chỗ ngồi. Các vị trí trống không sai biệt lắm cũng đã lấp đầy.

Đối với tu sĩ Chân Tiên Cảnh mà nói, thời gian chờ đợi này chẳng qua chỉ là búng ngón tay một cái mà thôi, thêm nữa người mời thân phận tôn quý, tự nhiên không ai lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

Chỉ là lúc này, bên trong điện so với lúc trước yên tĩnh hơn không ít, đại đa số mọi người đã ngừng nói chuyện, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

...

------oOo------

Chương 205: Nghịch Nguyên Thạch Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Mọi người lại đợi lại đợi ước chừng một canh giờ, sau đó nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ trong điện truyền đến. Thân ảnh Hùng Sơn ục ịch mới chậm rãi đi ra, vẻ mặt nghiêm nghị.

Chứng kiến số người tụ tập trong điện, lúc này trong mắt gã mới hiện ra vài phần thoả mãn.

"Tham kiến Hùng Phó đạo chủ!" Mọi người trong điện không hẹn mà cùng đồng thời đứng dậy, khom mình hành lễ với Hùng Sơn.

"Không cần đa lễ, tất cả đi theo ta!" Hùng Sơn hơi khoát tay chặn lại, tự mình xoay người đi tới một góc đại điện.

Mọi người trong điện vội vàng đuổi theo, Hùng Sơn không nói gì thêm, đi một mạch qua cửa nách, xuyên qua một hành lang dài, đi tới một chỗ như trường diễn võ vậy.

Nơi này ước chừng rộng hơn nghìn trượng, nhưng ngoại trừ có mười thanh thạch kiếm vĩ đại được đặt ngang trên mặt đất thì thoạt nhìn trống rỗng, không có bất cứ vật gì khác.

Mỗi cây thạch kiếm này đều dài bảy tám trượng, thân kiếm cũng rất dày. Mặt trên của chúng khắc rõ nét từng dòng hoa văn vô cùng phức tạp, tản mát ra một khí tức không rõ, như là kiếm khí nhưng so với kiếm khí lại hoàn toàn khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên thạch kiếm ở nơi này, lộ ra một chút vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức dường như hiểu ra.

"Về nội dung nhiệm vụ lần này, các ngươi cũng đều biết. Bản tọa cần mười người tinh thông kiếm đạo phụ trợ, giúp ta tế luyện một món pháp bảo. Các ngươi nơi đây đã có bốn mươi mấy người, cho nên ta sẽ an bài một cuộc khảo nghiệm, đánh giá một chút tu vi các ngươi trên phương diện kiếm đạo." Hùng Sơn đi thẳng vào vấn đề, nói.

Mọi người tại đây đối với lần này đã có một chút suy đoán, nên cũng chẳng có bao nhiêu người lộ ra vẻ kinh ngạc. Chỉ là khi các trưởng lão bản địa và các trưởng lão không phải bản địa như Kỳ Lương nhìn nhau thì địch ý sâu hơn vài phần.

"Hùng Phó đạo chủ là kiếm tu đệ nhất nhân trong ba mươi sáu phó đạo chủ của bổn tông, tin tưởng lúc này đây dù chỉ là tham gia khảo nghiệm, đối với việc tìm hiểu tu hành của chúng ta sau này cũng có lợi rất lớn. Chính là nên dùng nhiều tâm trí để suy tính kỹ càng rồi." Trục Phong đột nhiên vượt qua đám người đi ra, cười vang nói.

Đối với những người khác, lúc trước thì có dáng vẻ ngạo nghễ, nhưng lúc này thì gã lại cười rạng rỡ, dáng vẻ vô cùng khiêm nhường.

Lời này vừa nói ra, nhất thời có không ít người quay đầu, liếc mắt nhìn Trục Phong.

Ánh mắt Hùng Sơn cũng quét tới chỗ Trục Phong, mặc dù thần sắc không có quá nhiều biến hóa, nhưng ánh mắt lãnh đạm ban đầu chưa phát giác ra là đã có vẻ ôn hòa hơn vài phần.

Hùng Sơn mở miệng lạnh nhạt nói: "Bản tọa an bài lần khảo nghiệm này kỳ thực có nội dung rất đơn giản. Các ngươi cũng thấy những thạch kiếm bên cạnh này rồi, đó là bản tọa dùng thủ đoạn độc môn luyện chế, Nghịch Nguyên Thạch Kiếm. Bên trong chúng sắp đặt cấm chế đặc thù, chỉ có người chân chính tinh thông thuật ngự kiếm mới có thể thao túng. Từng người các ngươi lên thử đi! Kết quả khảo nghiệm căn cứ vào số lượng thạch

kiếm có thể thao túng mà định ra."

Hàn Lập thấy vậy, giống những người khác, cùng đưa mắt về những thanh thạch kiếm ở giữa kia.

Phương pháp khảo nghiệm này quả thực mới lạ.

Tuy cái tên Nghịch Nguyên Thạch Kiếm, mọi người tại đây đều lần đầu tiên nghe nói và dù chỉ có mười thanh nhưng nghe Hùng Sơn trịnh trọng nói như vậy nên mọi người nhìn nhau. Trong chốc lát ai cũng đều có chút do dự, không có ai tiến lên thử trước, ngay cả tên Trục Phong kia cũng lộ vẻ lưỡng lự.

"Lệ huynh, ngươi cảm thấy thế nào?" Nhãn thần Kỳ Lương có chút bất an, đến gần chỗ Hàn Lập, rồi truyền âm hỏi.

"Tạm thời chưa nhìn ra cái gì. Tuy nhiên Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài, sợ rằng thôi động được cũng không dễ dàng gì." Hàn Lập hơi trầm ngâm, truyền âm trả lời.

Những người khác cũng đều dùng thần niệm giao lưu, nghị luận ầm ỉ.

"Bản tọa chỉ cần tìm mười người đạt được tâm ý, thời điểm chọn đủ mười người cũng là lúc tuyên cáo kết thúc khảo nghiệm." Hùng Sơn thấy mọi người có biểu hiện lưỡng lự như vậy, nhất thời có chút không vui, hừ lạnh nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi, không do dự nữa, một gã trưởng lão nội môn hói đầu lúc này phi thân đi tới trước thạch kiếm.

"Ta tới trước!"

Hùng Sơn thấy vậy, mới chậm rãi gật đầu.

"Lệ huynh xem chuẩn bị khi nào vào thử một lần nhỉ?" Kỳ Lương nhìn ánh mắt nóng bỏng của mọi người xung quanh một lượt, rồi truyền âm với Hàn Lập.

"Không vội, tuy Hùng Sơn nói vậy, nhưng hai chữ "tâm ý" hoàn toàn là do y quyết định. Nếu có nhiều người như vậy, y sẽ chọn người ưu tú mà lấy, nhất định sẽ chứng kiến đến hết. Để những người này thăm dò trước một chút những thạch kiếm hư thực này để tham khảo học tập..." Hàn Lập truyền âm trả lời.

"Lệ huynh cao kiến!" Kỳ Lương ngẩn ra, lập tức cũng hiểu rõ.

Còn có mấy người như cùng quan điểm với Hàn Lập, vẻ mặt thong thả, dường như cũng không vội vã đi lên.

Lúc này, gã trưởng lão hói đầu ở trong sân thở nhẹ một hơi, từ trên người tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, xung quanh nhất thời hiện ra hàn ý lạnh thấu xương.

Ông!

Bạch quang từ trên người gã phóng ra chói mắt, ngưng tụ thành một thanh hư ảnh cự kiếm màu trắng tuyết.

Một luồng lành lạnh hàn băng kiếm ý lan ra, hư không lân cận lập tức hiện ra vô số hoa tuyết trong suốt, phất phới, lộng lẫy khắp bầu trời.

Hàn Lập hơi cau mày, trưởng lão hói đầu này có tu vi kiếm đạo không kém.

Những hoa tuyết này nhìn như bình thường nhưng cũng không phải hàn khí ngưng kết hơi nước trong hư không hình thành ra, mà là do từng đạo kiếm khí được thả ra biến ảo thành. Loại thủ đoạn này đối với kiếm đạo vô cùng tinh diệu, cũng không đơn giản.

"Lên!"

Trưởng lão hói đầu khẽ quát một tiếng, tay kết kiếm quyết, một ngón tay điểm ra.

Mũi hư ảnh cự kiếm lập tức phân tách, bắn ra một đạo kiếm ảnh tuyết trắng

vào trong một thanh thạch kiếm.

Hư ảnh cự kiếm lóe lên, lập tức co nhỏ lại một chút.

Trên thanh thạch kiếm nhất thời hiện ra một tầng quang mang tuyết trắng. Vào thời khắc này những đồ án phù văn trên thân kiếm chợt sáng lên từng đạo u quang màu đen, đồng thời lóe lên cực nhanh, phảng phất như ngọn lửa nhấp nháy.

Quang mang tuyết trắng trên thân kiếm phảng phất như gặp phải khắc tinh, lập tức bị tách ra hơn phân nửa.

Trưởng lão hói đầu thấy tình hình này, tay vội vàng liên tục bắt kiếm quyết. Quanh thân hư ảnh cự kiếm sáng ngời, lại một đạo kiếm ảnh phân liệt ra, so với trước kia lớn hơn mấy lần, lóe lên một cái rồi biến mất vào bên trong thanh thạch kiếm.

Hư ảnh cự kiếm run lên bần bật, lập tức rút nhỏ hẳn lại.

Trên thanh thạch kiếm hiện lên dày đặc quang mang tuyết trắng, bên trong ẩn hiện vô số phù văn tiểu kiếm màu trắng.

U quang màu đen mặt ngoài thanh thạch kiếm lóe lên lần nữa, trùng kích vào quang mang tuyết trắng. Thế nhưng quang mang tuyết trắng lúc này lại vững chắc hơn nhiều, cũng không có lập tức bị tách ra, dường như đang ngoan cường ngăn cản.

"Lên!" Đôi mắt nhỏ bé của trưởng lão hói đầu trợn trừng, lần nữa khẽ quát một tiếng.

Thạch kiếm vĩ đại run rẩy một hồi, chậm rãi trôi lơ lửng.

Tuy là bay thế nhưng u quang trên thân thạch kiếm vẫn chưa dừng lại, mà ngược lại càng thêm chớp động kịch liệt, thân kiếm cũng trở nên run rẩy, bất ổn.

Sắc mặt trưởng lão hói đầu đông cứng lại, tay cực nhanh bấm niệm thần

chú, liên tục thi triển bí thuật, thật vất vả mới để cho thạch kiếm ổn định lại.

Gã ta thở ra một hơi, cái trán rướm đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn về phía thanh thạch kiếm khác.

Phía sau, mọi người thấy tình huống trưởng lão hói đầu, sắc mặt đều trầm trọng xuống.

Trong đôi mắt Hàn Lập hiện ra một tầng lam quang nhàn nhạt, chăm chú nhìn thạch kiếm lơ lửng ở giữa không trung, dường như đang tính toán điều gì đó.

Trưởng lão hói đầu cũng không có dừng lại nhiều, một lần nữa bấm tay niệm thần chú thi pháp. Một vệt kiếm ảnh màu trắng chui vào thanh thạch kiếm thứ hai. Tay gã xoay tròn bấm niệm thần trú, sắc mặt từ hồng dần dần chuyển sang trắng.

Mặt ngoài thanh thạch kiếm thứ hai chợt hiện bạch quang, một hồi lâu, rốt cục cũng từ từ nâng lên.

Trên trán trưởng lão hói đầu hiện ra từng hột mồ hôi lớn chừng hạt đậu, sắc mặt đã kinh biến đến mức trắng bệch như tờ giấy, phảng phất như trên lưng đang mang một gánh nặng cực lớn.

Gã ta có chút thở dốc, cắn răng một cái, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía thanh thạch kiếm thứ ba, hai tay bấm niệm thần chú.

Khu động hai thanh thạch kiếm vốn đã tiếp cận cực hạn của trưởng lão hói đầu, gã ta lần nữa phân tâm thi pháp, hai thanh thạch kiếm giữa không trung lập tức run rẩy.

Gã ta khẽ quát một tiếng, hai mắt trừng trừng, một mặt dùng đem hết toàn lực ổn định hai thanh thạch kiếm giữa không trung, một mặt dùng tâm thần thi triển thuật ngự kiếm.

Ông!

Hư ảnh cự kiếm trên đỉnh đầu của trưởng lão hói đầu đã rút nhỏ hơn phân nửa run lên, rồi bắn ra chui cả vào bên trong thanh thạch kiếm thứ ba.

Mặt ngoài thạch kiếm chợt hiện bạch quang, có vẻ sẽ được nâng lên.

Vào thời khắc này, hào quang màu đen mặt ngoài ba thanh thạch kiếm đồng thời run lên, phảng phất như tương hỗ lẫn nhau, đồng thời sáng choang.

Rầm rầm rầm!

Bạch quang mặt ngoài ba thanh thạch kiếm đều vỡ vụn ra. Một tiếng "rầm", nặng nề rơi trên mặt đất, ấn xuống mặt đất thành hai cái hố sâu.

Trưởng lão hói đầu há miệng thở dốc, trong mắt hiện ra vẻ dáo dác.

"Hai thanh thạch kiếm." Hùng Sơn nhàn nhạt mở miệng, khẽ lắc đầu một cái.

Mọi người phía sau lặng ngắt như tờ, thần tình từng người trầm trọng.

Trưởng lão hói đầu thấy Hùng Sơn lắc đầu, trong lòng cảm giác nặng nề, biết mình sợ rằng vô vọng được tuyển, khẽ thở dài một cái, sau đó đi sang một bên.

"Ta thử một chút!"

Kết quả gã ta vừa mới đi sang, một gã thanh niên tóc đỏ, lông mày rậm khẽ quát một tiếng, phi thân lên đài, trong khoảnh khắc hồng quang từ trên người tỏa ra chói mắt.

Xẹt xẹt xẹt!

Từng đạo kiếm khí bắn ra, ở quanh người ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu đỏ to lớn. Từng cánh sen đều là do vô số kiếm khí màu đỏ hợp thành, bao phủ thân ảnh.

Ông!

Hoa sen chợt sáng ngời, một gợn sóng màu đỏ từ trong nhụy hoa sen bắn ra, bay vào trong một thanh thạch kiếm.

Trên thạch kiếm nhất thời hiện ra một tầng xích mang.

Vào thời khắc này, mặt ngoài thạch kiếm lóe lên hoa văn, hiện ra một tầng u quang màu đen. Chỉ là lúc này, hào quang màu đen mơ hồ hiện ra hình dòng nước chảy, hung hăng đánh thẳng vào xích mang này.

"Thì ra là thế... Cho nên mới gọi Nghịch Nguyên Thạch Kiếm." Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, khẽ gật đầu.

"Lệ huynh, thạch kiếm này quả nhiên cổ quái, ngươi có nhìn ra đầu mối gì chưa?" Kỳ Lương truyền âm hỏi.

"Những hoa văn trên thạch kiếm kia, nếu như ta không có nhìn lầm, không đơn thuần là một loại cấm chế, mà là biết căn cứ vào tình hình người khu động mà có phản ứng khác biệt, quấy rầy việc thi pháp." Hàn Lập chậm rãi truyền âm nói.

Kỳ Lương nghe nói thế, như có điều suy nghĩ, gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện với nhau, thanh niên tóc đỏ đã liên tiếp khu hai thanh thạch kiếm lên. Nhưng đến lúc này dường như cũng đạt tới cực hạn, quang mang màu đỏ quanh hoa sen đã bắt đầu trở nên bất ổn.

Ông!

Lại là một gợn sóng màu đỏ từ trong hoa sen bắn ra, chui vào trong thanh thạch kiếm thứ ba.

Thanh thạch kiếm thứ ba sau một hồi run rẩy, dường như lập tức sẽ được nâng lên.

Hào quang màu đen trên mặt ngoài ba thanh thạch kiếm một lần nữa cộng minh, tỏa sáng rực rỡ.

Bang bang!

Hai thanh thạch kiếm ở giữa không trung lập tức mất đi sự khống chế, rơi xuống.

"Hai thanh thạch kiếm, người kế tiếp." Mặt Hùng Sơn không thay đổi, nói.

Hoa sen lóe lên rồi biến mất, hiện ra thân ảnh thanh niên tóc đỏ, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, đi tới một bên.

"Xem ra khu động đồng thời ba thanh thạch kiếm là một bình cảnh..." Hàn Lập thầm nghĩ.

Lúc này liền có một người thứ ba đi lên. Tên này tu vi kiếm đạo khá yếu, chỉ khu động một thanh thạch kiếm liền đến cực hạn. Y xấu hổ lui qua một bên.

Ngay sau đó, người thứ tư, người thứ năm....

Rất nhanh, chừng tám người đã tham gia khảo nghiệm xong. Đáng tiếc mọi người đều chỉ thôi động tối đa hai thanh thạch kiếm. Thanh thạch kiếm thứ ba phảng phất như một bức tường vô hình, ngăn cản mọi người.

------oOo------

Chương 206: Nắm chắc chừng mực

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi người thứ tám người bước xuống, một thân ảnh uyển chuyển đi tới.

Đây là một nữ tử áo trắng, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người nóng bỏng mê người, nhưng thần sắc lại lạnh lùng, trên mặt như được bao phủ một lớp băng giá.

Nàng lẩm nhẩm, hai bàn tay ngọc trước người bấm niệm pháp quyết, kết ấn.

Một tia bạch quang như nước chảy từ trên người nàng phóng ra, ngưng tụ thành một vòng tròn ánh sáng màu trắng giống như vầng trăng rằm, quay tròn, phát ra âm thanh xùy xùy.

Sau một khắc, pháp quyết trong tay nữ tử áo trắng biến đổi nhanh chóng. Vòng ánh sáng trắng quanh người tách ra, đột nhiên chia làm ba, đồng thời lóe len, chui vào trong ba thanh thạch kiếm, rồi biến mất.

Mọi người đứng quan sát thấy vậy đều giật mình, trong mắt hiện lên vẻ hiếu kỳ. Hiển nhiên mọi người đều muốn xem nàng ta một lượt thúc giục cả ba kiếm rút cuộc có thể thành công hay không.

Bạch quang quanh người nữ tử áo trắng sáng rực, miệng nàng nhanh chóng lẩm nhẩm, hai bàn tay ngọc bấm niệm pháp quyết nhanh như điện.

Ô...ô...n...g!

Phía trên mỗi ba thanh thạch kiếm hiện ra một quầng sáng màu trắng, bọc thân kiếm lại, rồi cùng sáng lên mãnh liệt.

Ba thanh thạch kiếm đồng thời khẽ rung, đồng cảm lẫn nhau, phảng phất như đồng loạt muốn bay lên.

Nhưng tiếp theo, đường vân màu đen mặt ngoài thạch kiếm tỏa ra ánh sáng âm u. Từng đạo hắc quang phảng phất như lưỡi kiếm sắc bén, hung hăng đâm vào quầng sáng màu trắng trên thân kiếm.

Quầng sáng màu trắng chợt ẩn chợt hiện, nhưng vẫn cứng rắn chống đỡ hắc quang.

Ba thanh thạch kiếm lần nữa rung lên, thình lình chậm rãi bay lên.

Đám người đang hơi yên tĩnh, lập tức không ít người thốt lên vài tiếng sợ hãi lẫn thán phục.

Rút cuộc có một người khu động ba thanh thạch kiếm rồi!

Hàn Lập cũng có chút cảm thấy kỳ lạ, tấm tắc khen.

Hắn nhớ rõ nàng này. Nàng ta cũng là một trưởng lão xuất thân tán tu cho nên số người thốt lên tiếng thán phục đều là một vài trưởng lão tán tu. Trong khi đó, sắc mặt những tên trưởng lão bản địa lại có chút khó coi.

Loại cảm giác này như cảm giác biệt khuất khi khí thế bị đối phương đè xuống.

Nữ tử áo trắng khu động ba thanh thạch kiếm hiển nhiên cũng đã là cực hạn, nhưng nàng cũng không buông tha việc thử nghiệm thao túng thanh thạch kiếm thứ tư.

Kết quả sau khi một đoàn bạch quang chui vào bên trên thanh thạch kiếm thứ tư, đường vân trên bốn thanh thạch kiếm lần nữa đồng cảm. Ánh sáng âm u màu đen đột nhiên sáng ngời lên gấp đôi, rồi đơn giản xé rách quầng sáng màu trắng bên trên thạch kiếm.

"Ba thanh thạch kiếm!" Hùng Sơn nhẹ nhàng gật đầu.

Nàng ta thở nhẹ ra, đi sang một bên.

Khảo thí tiếp tục tiến hành, sau khi ba thanh thạch kiếm đã có nữ tử áo trắng khu động làm mẫu, những người tiếp theo như nắm được chỗ then chốt, biểu hiện càng ngày càng tốt. Trong mười mấy người liên tiếp xuất hiện ba người có thể khu động ba thanh thạch kiếm, trong đó trừ một tên là trưởng lão tán tu, còn lại hai người đều là trưởng lão bản địa của tông môn.

Mặc dù nhìn như là thử kiếm, nhưng hai bên đang mơ hồ so sánh thực lực. Chẳng qua là có Hùng Sơn ở đây, không ai dám lộ ra cái gì quá mức, tối đa cũng chỉ là phát ra vài tiếng tán thưởng nho nhỏ mà thôi.

Tuy nhiên, hiện nay xem ra hai bên tạm thời ngang nhau.

Hùng Sơn mặc dù lòng dạ biết rõ việc này, nhưng hiển nhiên gã ta cũng không có hứng thú với việc rút cuộc bên nào thắng.

Kỳ Lương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhắm hai mắt lại, tựa hồ đã có cảm ngộ.

Sau một lát, ánh mắt gã ta bỗng nhiên mở ra, lộ ra một tia kích động.

Quan sát đến bây giờ, cộng với việc Hàn Lập có vẻ như trong lúc lơ đãng nói vài câu chỉ điểm, gã ta đã có thể nắm chắc việc tế lên ba thanh thạch kiếm rồi.

"Chỉ có ba thanh thạch kiếm, chỉ sợ không thể không có chút sơ hở nào. Kỳ huynh còn phải tiến thêm một bước, mới có thể ổn thỏa được chọn." Hàn Lập nhìn Kỳ Lương thật sâu, rồi truyền âm nói.

"Ta làm sao không biết, chẳng qua là bốn thanh thạch kiếm thực sự quá khó khăn. Với tu vi kiếm đạo của ta, có khổ luyện thêm nghìn năm, cũng chưa chắc có thể tế lên được." Nội tâm Kỳ Lương cả kinh, cười khổ một tiếng trả lời.

"Cũng không cần thật sự tế lên, chỉ cần mượn một ít trùng hợp lực, biểu

hiện so với người tế ba kiếm khác tốt hơn một chút là đủ rồi..." Môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích, lại nói mấy chỗ điểm cốt yếu để điều khiển bốn kiếm.

Con ngươi Kỳ Lương sáng lên, lập tức một lần nữa chìm vào trầm tư.

Thời điểm hai người trao đổi, hơn phân nửa các trưởng lão đã tham gia khảo thí. Số người điều khiển ba thanh thạch kiếm đã đạt đến bảy người, trong đó có bốn người là trưởng lão bản địa, trưởng lão tán tu chỉ có ba người.

Bên phía trưởng lão bản địa mơ hồ có cảm giác hãnh diện, nhìn về phía bên kia, trong ánh mắt mang theo vài phần khinh miệt. Bên phía trưởng lão tán tu đương nhiên sắc mặt đều khó coi.

Chỉ tiếc, vẫn không có người nào có thể điều khiển bốn thanh thạch kiếm.

"Hùng Phó đạo chủ, bộ Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này quả nhiên huyền diệu. Tại hạ cũng tới thử một lần, kính xin Phó đạo chủ chỉ điểm một chút." Trục Phong đột nhiên đi ra, chắp tay thi lễ với Hùng Sơn, rồi nói.

"Bộ Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này cũng không phải là Hùng mỗ là người đầu tiên sáng chế. Nó chính là pháp bảo đặc thù của Vô Sinh Kiếm Tông uy danh hiển hách ở Bắc Hàn Tiên Vực năm xưa dùng để kiểm tra tu vi kiếm đạo của đệ tử trong tông. Bổn tọa năm đó ngẫu nhiên có được, cũng phải phí hết một phen công phu mới luyện chế ra. Nghe nói chỉ có cảm ngộ đến đạt tới trình độ đỉnh cao đối với kiếm đạo, mới có thể đạt đến cảnh giới mười kiếm. Tu vi kiếm đạo của ngươi không tệ, thử một chút có thể đột phá cảnh giới bốn kiếm hay không." Hùng Sơn đối mặt Trục Phong, thái độ rõ ràng khác biệt, có chứa vài phần mong đợi, nói.

"Vâng. Trục Phong bêu xấu." Trục Phong cung kính.

Nhưng lúc Hàn Lập nghe được bốn chữ Vô Sinh Kiếm Tông, trong nội tâm không khỏi hơi động một chút.

Hắn từng xem qua một bộ điển tịch giới thiệu về môn phái này, là một tông môn kiếm tu vô cùng cổ xưa, lấy kiếm phá vạn pháp để thờ phụng, lấy công

làm thủ, “một kiếm trong tay, thần quỷ không lưu”.

Có chút đặc biệt là, tục truyền, môn nhân tông này vô cùng ít ỏi, lúc nhiều nhất cũng không có vượt qua mười người, vô cùng thần bí.

Nhưng tông này sở dĩ danh khí không nhỏ, chủ yếu là vì Tông chủ Vô Sinh Đạo Nhân năm đó từng một người một kiếm, rong ruổi Bắc Hàn Tiên Vực, để lại rất nhiều truyền thuyết bất bại.

Chẳng qua là trăm vạn năm trước, tông môn này chẳng biết tại sao đột nhiên hoàn toàn mai danh ẩn tích, đến bây giờ càng là biến mất hoàn toàn.

Hắn đang cân nhắc thì Trục Phong đã vào đài, bắt đầu thi pháp. Chỉ thấy toàn thân y sáng rực lam quang, cũng không thấy động tác như thế nào.

Xùy xùy xùy!

Vô số tơ mỏng màu lam từ kia trên người y bắn ra, chừng ngàn vạn sợi.

Từng đợt lam quang phóng ra xung quanh, kiếm ý vô cùng lăng lệ ác liệt đột nhiên bộc phát ra, bao phủ toàn bộ ngọn núi chính của đỉnh Thiên Kiếm.

Mọi người ở đây lập tức cảm thấy thân thể như bị ngàn vạn cây đao đâm thủng, cứa cắt, từng trận hàn ý như băng xuyên vào chỗ sâu nhất đáy lòng.

Chứng ấy kiếm ý đối với Hàn Lập mà nói tự nhiên chỉ như là gió xuân tạt vào mặt. Nhưng Kỳ Lương bên cạnh hắn lại giật mình một cái, thanh tỉnh lại, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ.

Hàn Lập chỉ điểm cho gã mấy câu mơ hồ đẩy tu vi kiếm đạo của gã khỏi một ít sương mù. Đúng thời khắc mấu chốt gã đang cảm ngộ lại bị cắt ngang.

Chứng kiến tình huống trước mắt, Kỳ Lương hừ nhẹ một tiếng, che giấu sự giận dữ trong mắt, tiếp tục nhắm mắt lại.

Trục Phong bấm niệm pháp quyết, ngàn vạn sợi tơ màu lam lập tức bắn ra, quấn quanh ba thanh thạch kiếm, rồi chui vào trong đó.

Oanh long long!

Ba thanh thạch kiếm rung lên, chậm rãi trôi lơ lửng.

Ánh sáng âm u bên trên thạch kiếm sáng người màu đen, cố gắng giãy giụa ra khỏi những sợi tơ màu lam kia nhưng mà những sợi tơ màu lam kia cứng cỏi vô cùng. Dù bị u quang màu đen trùng kích tuy run rẩy không thôi, nhưng chúng không ngừng căng cứng.

Giờ phút này, sắc mặt Trục Phong tuy rằng ngưng trọng, nhưng lại không có biểu hiện phải cố sức nhiều, miệng y há to.

Lại một chùm tơ mỏng màu lam bắn ra, quấn quanh bên trên thanh thạch kiếm thứ tư.

Ô...ô...n...g!

Hắc quang trên bốn thanh thạch kiếm sáng rực, từng đạo kiếm khí màu đen biến ảo, hung hăng chém vào chút ít tơ mỏng màu lam bên trên thân kiếm.

Phanh phanh phanh!

Những sợi tơ mỏng màu lam lập tức bị chém đứt hơn phân nửa, sắc mặt Trục Phong đột nhiên trắng bạch, buồn bực hừ một tiếng.

Chút ít tơ mỏng này cũng không phải là sợi tơ kiếm bình thường, mà là y dùng bổn mạng nguyên khí kết hợp thần hồn lực biến ảo mà thành, giờ phút này chúng bị chém đứt đã tổn thương đến thần hồn rồi.

Tơ mỏng màu lam tuy rằng bị chém đứt hơn phân nửa, nhưng mà vẫn lưu lại bộ phận ngạnh kháng.

Trong mắt Trục Phong hiện lên tia sắc bén, hét lớn một tiếng.

Những sợi tơ màu làm còn lại tỏa sáng hào quang, lôi kéo thanh thạch kiếm thứ tư.

Ầm ầm!

Một tiếng sấm sét vô hình nổ vang, thanh thạch kiếm thứ tư thình lình nâng lên cách mặt đất, lơ lửng ở giữa không trung.

Sau một khắc, từng đạo kiếm khí màu đen càng hung hiểm hơn hiện ra, đơn giản chặt đứt những sợi tơ màu lam còn sót lại.

Sắc mặt Trục Phong lần nữa trắng bạch, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng thần sắc lại hiện lên một tia hưng phấn.

Mặc dù chỉ là một lát, nhưng mà y xác thực đã điều khiển bốn thanh thạch kiếm.

"Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này mỗi lần tăng thêm một kiếm, khó khăn lập tức đề cao lên gấp mười lần. Tuy rằng miễn cưỡng nhưng coi như là ngươi đạt đến cảnh giới bốn kiếm. Xem thời gian tu luyện của ngươi như vậy đã là vô cùng tốt rồi." Hùng Sơn nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

"Đa tạ Hùng Phó Đạo Chủ khích lệ." Trục Phong nghe vậy, sắc mặt vui vẻ, chắp tay cảm ơn.

"Tiếp tục, người tiếp theo." Hùng Sơn phất phất tay, cất giọng nói.

Trục Phong lui xuống, lấy ra một quả đan dược ăn vào, sắc mặt tái nhợt rất nhanh khôi phục.

Y vừa lui xuống, đám trưởng lão bản địa lập tức xông đến. Các lời nói tán dương giống như thủy triều vọt tới.

Ngược lại, sắc mặt đám trưởng lão tán tu càng thêm khó nhìn, khí thế đã không còn như trước.

Khảo thí tiếp tục tiến hành, số còn lại chưa đủ mười người, nhưng quan sát

nghiền ngẫm rất lâu, cũng đã có một ít cảm ngộ. Rất nhanh lại có ba người đạt thành tích ba kiếm, hai người là thuộc về trưởng lão tán tu, một người là trưởng lão bản địa.

Kể từ đó, số trưởng lão đạt thành ba kiếm, hai bên đều có năm người, nhưng đám trưởng lão bản địa có Trục Phong đạt đến bốn kiếm, nên khí thế vững vàng áp xuống đối phương.

Sắc mặt Kỳ Lương hơi trầm xuống, hôm nay muốn được chọn, khi đạt được ba kiếm, gã ta còn phải có biểu hiện tốt hơn một chút mới có hy vọng.

"Kỳ huynh, ta đi trước thử một lần đã." Vào thời khắc này, thanh âm Hàn Lập ở bên cạnh truyền đến.

"Với thủ đoạn của Lệ huynh, khảo thí nho nhỏ này tự nhiên là tuyệt đối không vấn đề. Nếu là có thể, kính xin khiêu chiến bốn kiếm một chút, để cho những tên trưởng lão địa phương tông môn kia xem một chút lợi hại của những trưởng lão tán tu chúng ta!" Kỳ Lương nghe vậy, truyền âm trả lời.

"Lệ mỗ sẽ dốc toàn lực." Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhăn một cái, nói ra.

Tiếp theo, hắn hít sâu một hơi, như là nâng cao sức mạnh, rồi cất bước đi tới trước thạch kiếm.

Lúc này trong lòng của hắn sớm đã có quyết đoán. Hắn sở dĩ quan sát đến bây giờ, cũng không phải vì lo lắng không cách nào điều khiển được nhiều kiếm. Mà ngược lại là, hắn lo lắng vạn nhất điều khiển vượt mức quá nhiều, sẽ làm người khác chú ý.

Nhất là trước mặt Hùng Sơn Phó Đạo Chủ, Chân Tiên cảnh đỉnh phong, hắn nhất định phải nắm chắc chừng mực thật tốt, cũng không muốn tạo ra ngọn gió gì.

Hùng Sơn thấy Hàn Lập, hơi nao nao, rồi như lập tức nhận ra được. Hàn Lập vừa nãy cố ý đứng ở trong góc nhỏ, gã ta nhất thời không để ý.

Nhìn thấy Hàn Lập, Hùng Sơn lập tức hồi tưởng lại sự tình Điện Chiêu Diêu năm đó, không khỏi cười lạnh một tiếng, dời ánh mắt đi.

------oOo------

Chương 207: Thanh kiếm đá thứ tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập đứng trước Nghịch Nguyên Thạch Kiếm, hít nhẹ một hơi, miệng lẩm nhẩm, tay thúc giục kiếm quyết.

Từng đạo linh quang màu xanh mờ mịt hình kiếm bay ra, lóe lên một cái rồi biến mất, chui vào trong thanh kiếm đá thứ nhất.

Các tu trưởng lão tán tu ở gần đó thấy Hàn Lập thực hiện thủ pháp bình thường như vậy, trên mặt đều hiện lên vẻ thất vọng. Còn tên Trục Phong cầm đầu nhóm trưởng lão bản địa thì lộ ra vẻ mặt nhạo báng.

Dù sao dưới cái nhìn của bọn họ, thủ pháp vụng về như thế, có thể thao túng một thanh kiếm đá đã coi như là không tệ rồi.

Không ít người còn không có hứng thú quan sát, ánh mắt dời đi.

Kiếm đá bị bao phủ bởi thanh quang, sau một tiếng "keng", chậm rãi nâng lên.

Dù u quang màu đen trên thanh kiếm không ngừng đánh vào thế nhưng màu trắng xung quan thân kiếm vẫn cứng cỏi, tuy là trng chốc lát chợt ẩn chợt hiện liên tục nhưng không có dấu hiệu rách vỡ.

Hàn Lập thấy vậy, một lần nữa một ngón tay điểm ra.

Lại từng đạo ánh kiếm màu xanh từ đầu ngón tay bắn ra, chui vào bên trong thanh kiếm đá thứ hai.

Một ánh kiếm màu xanh bao phủ thạch kiếm, rồi vang lên một tiếng kiếm rít, thanh kiếm thứ hai cũng chậm dãi nâng lên.

Nhưng lần này tiếng kiếm nhỏ hơn rất nhiều.

Không ít người kinh ngạc nhìn Hàn Lập, vẻ khinh miệt trong mắt giảm rõ rệt. Những ánh mắt lúc trước rời đi một lần nữa nhìn lại.

Liên tiếp tế khởi hai thanh kiếm đá, sắc mặt Hàn Lập lúc này tuy là hơi trắng nhưng không hề có vẻ khó nhọc.

Chẳng lẽ lại thêm một thanh kiếm thứ ba?

Kỳ Lương mỉm cười nhìn Hàn Lập, người ở đây không ai hiểu rõ hơn gã về tu vi kiếm đạo của Hàn Lập, ba kiếm tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì.

Lúc này điều y quan tâm là Hàn Lập có thể nâng được bốn kiếm hay không, để giảm bớt nhuệ khí của nhóm trưởng lão bản địa.

Hàn Lập điều chỉnh khí tức, hít thở một cái, lần nữa ngón tay điểm ra.

Một đạo thanh quang một lần nữa chui vào thanh kiếm đá thứ ba.

Kiếm quyết trong tay biến ảo, hắn khẽ quát một tiếng.

Lại một tiếng kiếm rít vang lên, thanh kiếm thứ ba thình lình cũng nâng lên, chỉ là hơi chậm một chút so với hai thanh trước, nhưng bộ dáng có chút miễn cưỡng.

"Ba kiếm!" Xung quanh vang lên một hồi âm thanh kinh ngạc.

Hùng Sơn tựa hồ cũng có chút kinh ngạc nhìn qua đây, dường như nổi lên một tia hứng thú.

Trước đây, y tự tay khảo nghiệm qua tư chất Hàn Lập, biết là kém không gì sánh được, không nghĩ tới tu vi kiếm đạo lại không kém.

Hào quang màu đen trên ba thanh kiếm đá hô ứng cộng hưởng, đánh cho thanh quang xung quanh thân kiếm chớp động kịch liệt, tưởng như sau một khắc lập tức sẽ vỡ vụn.

Sắc mặt Hàn Lập chợt trắng nhợt, cái trán đã thấm mồ hôi lớn chừng hạt đậu.

Hai tay hắn xoay tròn bấm niệm thần chú, bắn ra từng đạo thanh quang. Hơn phân nửa chúng chui vào bên trong ba thanh kiếm, ổn định chúng lại; còn lại hơn non nửa thanh quang thì bắt đầu chui vào bên trong thanh kiếm đá thứ tư.

Hùng Sơn thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Cái gì! Hắn muốn khiêu chiến bốn kiếm!" Mọi người gần đó náo động một hồi.

Trục Phong vốn không thèm nhìn Hàn Lập, lúc này cũng khẽ nhíu đôi mày kiếm.

Kỳ Lương nhịn không được tiến lên trước một bước, nhìn chòng chọc vào thanh kiếm đá thứ tư, khuôn mặt lộ vẻ khẩn trương, phảng phất như là gã đang trực tiếp thao túng vậy.

Thanh quang chói mắt tỏa ra, bao phủ thanh kiếm đá thứ tư.

Một tiếng kiếm rít vang lên!

Tất cả mọi người nín thở, ánh mắt nhìn chòng chọc thanh kiếm.

Thanh kiếm đá thứ tư khẽ run lên, lật một cái trên mặt đất, đung đưa nâng lên một chút nhưng sau một khắc, ánh sáng màu đen đồng thời từ trên thân bốn thanh kiếm sáng rực chói mắt, xé rách toàn bộ thanh quang.

Đoàng đoàng đoàng đoàng

Bốn thanh kiếm đá đều trở về chỗ cũ.

Hàn Lập rên khẽ một tiếng, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

Mọi người ở đây thấy cảnh này thì có người vui vẻ, có người thất vọng. Có thể nói là thần tình khác nhau.

"Ui..." Mắt Kỳ Lương rủ xuống, thở dài một hơi.

Mặt Trục Phong vẫn không chút thay đổi nhưng ánh mắt có chút buông lỏng.

Hùng Sơn dương như cũng có chút tiếc hận, gật đầu nói: "Không nghĩ tới trên phương diện kiếm đạo, ngươi lại có thiên phú xuất chúng. Khoảng cách tới cảnh giới bốn kiếm cũng không còn xa."

"Đa tạ Phó đạo chủ khích lệ, tại hạ còn kém xa lắm." Hàn Lập khiêm tốn nói.

"Ngươi vốn là tán tu, có thể có tu vi kiếm đạo như thế này không dễ. Sau này ngươi cố gắng tu luyện nhiều hơn, đừng có phụ thiên tư này." Hùng Sơn nhìn Hàn Lập thật sâu, thái độ khác thường, miễn cưỡng nói vài câu.

Hàn Lập cảm thấy thái độ của Hùng Sơn hơi kỳ quái nhưng miệng vẫn liên tục đáp ứng.

"Hừ!" Trục Phong đứng ở một bên thấy hai người như thế, trong mắt lóe lên một tia mây đen, xong lập tức biến mất.

Hàn Lập nhanh chóng đi xuống dưới đài, tìm một chỗ trống ngồi xếp bằng, lấy ra một viên đan dược vốn định ban cho đám người kết đan kỳ Mộng Vân Quy, nuốt vào, rồi điều tức.

Những trưởng lão tán tu kia vốn định qua đây bắt chuyện vài câu với hắn, nhưng thấy cảnh này, không thể làm gì khác hơn là dừng bước.

Cuộc khảo nghiệm tiếp tục tiến hành.

Cho đến bây giờ, Hùng Sơn vẫn chưa chỉ rõ bất kỳ người nào, mọi người ở đây đều hiểu y tất nhiên sẽ chứng kiến đến cuối cùng.

Những người giành khảo nghiệm trước đều không khỏi có chút hối hận, bằng không qua việc quan sát mấy lần khảo nghiệm, có thể sẽ đạt được thành tích khác biệt.

Những người còn lại chưa tham gia khảo nghiệm cũng mang thái độ quan sát người khác thực hiện trước để học hỏi nên sau khi Hàn Lập ngồi xuống một hồi lâu mà cũng không có ai định tiến lên.

"Sao vậy? Các ngươi định bỏ cuộc sao? Vậy thì khảo nghiệm coi như đến đây kết thúc..." Mặt Hùng Sơn trầm xuống, mắng.

"Hùng Phó đạo chủ, để tại hạ thử một lần." Thanh âm Kỳ Lương bỗng nhiên vang lên.

Gã hít sâu một hơi, cất bước đi tới trước thạch kiếm.

Lúc này trên người Hàn Lập mơ hồ thanh quang, dường như còn đang tận lực điều tức khôi phục, nhưng ý niệm trong đầu thì bắt đầu suy nghĩ.

Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này quả nhiên có chút môn đạo. Vô Sinh kiếm tông dùng thử này làm khảo nghiệm, cũng xem như có một phong cách riêng rồi.

Căn cứ vào tình huống vừa mới thao túng kiếm đá lúc nãy, hắn chí ít có thể nâng được năm kiếm, thậm chí có thể khiêu chiến kiếm thứ sáu. Đáng tiếc không có cách nào để thực sự thử một phen, coi như có chút tiếc nuối.

Nhưng mà...

Hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười không dễ phát hiện được.

Ầm ầm!

Mặt đất lay động một hồi, là ba thanh kiếm đá từ trên trời giáng xuống, đập vào mặt đất.

Sắc mặt Kỳ Lương trắng bệch nhưng trong mắt lại tràn đầy mừng rỡ.

Dựa theo chỉ điểm của Hàn Lập, tuy rằng gã còn xa mới đạt được bốn kiếm nhưng ba kiếm thì... biểu hiện lại rất là không tệ, cũng lắc lư được thanh kiếm đá thứ tư nên việc trúng tuyển hẳn là không có vấn đề.

Hàn Lập hơi gật đầu, không dễ nhận ra.

Kỳ thực lần này hắn chỉ điểm Kỳ Lương, coi như là báo đáp ân tình đối phương lúc đầu dẫn hắn tiến nhập Chúc Long Đạo.

"Ba kiếm." Hùng Sơn chậm rãi gật đầu, mở miệng nói.

Sau một lát, người cuối cùng rốt cục đã khảo nghiệm xong, nhưng sau Kỳ Lương cũng không có ai có thể thôi động ba thanh kiếm rồi.

Hàn Lập mở mắt, đứng dậy.

Trong bốn mươi mấy vị trưởng lão nội môn ghi danh tiếp nhận nhiệm vụ trên ngọn Thiên Kiếm, có tổng cộng mười ba người thao túng được ba kiếm trở lên.

Trong đó, bên phía trưởng lão bản địa có sáu người, như vậy là ít hơn một người so với bên phía tu trưởng lão tán tu. Trục Phong đạt được bốn kiếm cao nhất cuộc khảo nghiệm nhưng bên phía trưởng lão tán tu có Hàn Lập và Kỳ Lương cuối cùng lại có thể miễn cưỡng lay động hoặc nâng lên kiếm thứ tư. Vì vậy hai bên được tính là sàn sàn như nhau.

Nhưng trước đây, các cuộc tranh đấu trong tông, bên phía trưởng lão bản địa với các loại tài nguyên, địa lợi đều chiếm ưu thế, vì vậy thường là hơn bên phía trưởng lão tán tu. Kết quả hôm nay tự nhiên khiến cho trong lòng những người này có chút không thoải mái.

Lúc này Hùng Sơn mới chậm rãi đi tới giữa quảng trường, xoay người đảo

mắt nhìn qua mọi người.

Những người chỉ đạt một kiếm, hai kiếm tự biết không có khả năng được tuyển, nên vẻ mặt lại ung dung, thoải mái. Trục Phong tự nhiên cũng không phải lo lắng gì rồi, chỉ có mười hai người đạt được ba kiếm chờ đợi ánh mắt Hùng Sơn. Trên từng khuôn mặt lộ vẻ khẩn trương, nín thở.

"Trục Phong, Lệ Phi Vũ, Kỳ Lương... Chân Kỳ. Mười người các ngươi ở lại, những người khác có thể rời đi." Sau một lúc lâu, Hùng Sơn bình tĩnh mở miệng nói.

Trong mười người, năm người là trưởng lão tán tu, năm người là trưởng lão bản địa.

"Chúc mừng Lệ huynh, Kỳ huynh. Lần này nếu không phải hai người ngươi thì chúng ta sẽ lại bị bọn chúng coi thường rồi!" Tên đại hán họ Nam râu quai nón đi tới, chắp tay nói.

Gã này tu vi kiếm đạo không cao, khó khăn lắm mới thao túng được hai thanh kiếm đá tất nhiên không được chọn. Nhưng ngược lại gã ta cũng là người nâng lên được, đặt xuống được, nên không có cảm thấy có gì không vui.

"May mắn mà thôi." Kỳ Lương cười nói.

Những người trong nhóm trưởng lão tán tu không được chọn chúc mừng năm người Hàn Lập một phen, rồi cáo từ rời đi.

Bên trong sân, rất nhanh chỉ còn lại có Hùng Sơn và mười tên trưởng lão.

Nhìn mười người trước mắt, trên mặt Hùng Sơn lộ ra vẻ hài lòng, đang định nói gì.

Đúng lúc này, một đạo độn quang màu đen xuất hiện ở phía chân trời xa, thoáng như một đạo lôi điện đen kịt giật đùng đùng kéo đến, kèm theo tiếng sấm đinh tai nhức óc, trong chớp mắt đã đến trước đỉnh đầu mọi người.

Độn quang màu đen ầm ầm giáng xuống, như một tia sét màu đen to lớn đánh xuống khiến cho trường diễn võ hơi rung lên, rồi hiện ra một đại háo áo bào tím đeo đai ngọc.

Gã này ngũ quan không xấu xí nhưng toàn thân từ trên xuống dưới đều đen kịt, không gì sánh được, phảng phất như bị hun khói. Vóc người gã cực cao, ước chừng cao gấp đôi so với người bình thường. Cánh tay to như eo người bình thường, nắm tay cũng to như chậu rửa mặt loại nhỏ, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, cứng rắn như sắt đá khiến người tên áo bào tím như phồng to lên.

"Ma huynh, nơi đây là động phủ của ta, không phải là Điện Tiên Nguyên của ngươi. Các hạ xông vào như vậy, nhìn kỹ bản tọa là ai!" Hùng Sơn hừ lạnh một tiếng, rồi trầm giọng quát lên.

"Ha ha, Hùng huynh chớ trách. Ma mỗ nghe nói Hùng huynh triệu tập kiếm tu, muốn mở đại trận ra cho nên vội vã chạy tới. Có chỗ mạo phạm xin bỏ qua." Đại hán áo tím cười ha ha, giọng nói nghe như thể xuyên thủng sắt đá, khiến cho màng nhĩ đám người Hàn Lập hơi căng lên.

Tuy là nói xin lỗi thế nhưng thần tình, khẩu khí của đại hán áo tím không thể hiện chút gì áy náy.

Hùng Sơn hừ lạnh một tiếng, tựa như cũng không có tính toán so đo nữa.

"Lại nói tiếp, Hùng huynh muốn bắt đầu phát động kiếm trận kia thì vì sao không đến thông tri cho Ma mỗ một tiếng? Căn cứ ước định ban đầu giữa ta và ngươi, ta cho ngươi mượn vài thứ đó để ngươi tế luyện bản mệnh pháp bảo nên lúc này phải cho ta đứng ngoài quan sát chứ. Chẳng lẽ Hùng huynh tính không thực hiện theo hứa hẹn ban đầu sao?" Đại hán áo tím đột nhiên đảo mắt hỏi.

"Ngọn Thiên Kiếm của ta có gió thổi cỏ lay gì Ma huynh không phải là rõ như lòng bàn tay. Cần chờ tới bản tọa thông tri sao?" Hùng Sơn từ tốn nói.

"Hùng đạo hữu nói đùa." Đại hán áo tím nghe nói thế, cười ha ha.

"Lệ huynh, người này là trưởng lão Ma Ta của Điện Tiên Nguyên, thiên phú dị bẩm. Tục truyền vạn năm trước đã từng tham gia tranh chức Phó đạo chủ. Sau khi thất bại khổ tu, bế quan gần vạn năm, bây giờ thực lực đại tiến. Hiện tại có người nói khoảng cách y đạt tới Chân tiên kỳ đỉnh phong cũng chỉ còn một bước ngắn thôi." Thanh âm Kỳ Lương vang lên ở trong tai Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, chậm rãi gật đầu.

Hắn đã đoán được đại khái thân phận của đại hán áo tím, không nghĩ đến tên này là sư phó của Diệp Phong, trưởng lão Ma Tà.

"Xem ra những người này chính là kiếm tu tìm đến Hùng huynh. Hắc hắc, thoạt nhìn dường như cũng không được tốt lắm nhưng chớ có phá hỏng đại sự của Hùng đạo hữu." Ma Tà liếc mắt nhìn đám người Hàn Lập, không chút khách khí nói.

"Việc này cũng không nhọc đến các hạ phí tâm. Đi thôi, xuất phát!" Hùng Sơn hừ một tiếng, nhưng câu tiếp theo đã nói với đám người Hàn Lập.

Vừa dứt lời, Hùng Sơn hóa thành một đạo kim quang, bay đi về phía xa xa.

Đám người Hàn Lập vội vàng bay lên trời, lao theo.

Ma Tà cười ha ha một lần nữa, cũng không có tức giận, hóa thành một tia chớp màu đen theo sau.

...

Sau khi đám người Hùng Sơn rời đi không bao lâu, từ bốn phía sân rộng một đám người mặc áo bào trắng chỉnh tề đều chỉ có tu vi Kết Đan kỳ, là người hầu của ngọn Thiên Kiếm, ba chân bốn cẳng bắt đầu mang từng thanh Nghịch Nguyên Thạch Kiếm đặt ở nơi này đi.

Những thanh Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này không chỉ khó thao túng, mà còn vô cùng nặng. Hơn mười tên tu sĩ Kết Đan kỳ hợp lực mới có thể miễn cưỡng nâng lên được một thanh.

Kết quả lúc những người này bắt đầu di chuyển thanh kiếm đá thứ tư, một người trong đó đột nhiên kêu lớn một tiếng, khiến những người còn lại chú ý.

"Vương sư huynh, chuyện gì mà kinh ngạc như vậy?"

"Các ngươi mau nhìn, kiếm này phía dưới... phía dưới..."

------oOo------

Chương 208: Khu mộ Thiên Kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Đám tu sĩ Kết Đan nghe thấy thế, liền nâng thanh kiếm đá thứ tư lên, nhìn vào phía dưới thân kiếm, sắc mặt trở nên cổ quái.

Chỉ thấy phía dưới thân kiếm không thể phá vỡ này, lại xuất hiện một hàng chữ nhỏ:

"Thiên Nam đệ nhất kiếm tu từng đi qua đây "

Thoạt nhìn, giống như bị người khắc lên, nét chữ sắc như kiếm, có cảm giác giương cung bạt kiếm, ẩn mà không phát.

"Đây là có chuyện gì... Lúc trước hình như không có hàng chữ này..."

"Chẳng lẽ... Chuyện này có dính dáng đến các vị trưởng lão nội môn khảo thí khi nãy hay sao?"

"Không có khả năng, Hùng Phó Đạo Chủ từng nói Nghịch Nguyên Thạch Kiếm này mặc dù không có lực công kích, nhưng không thể phá vỡ, có thể so với Tiên khí!"

"Không biết là ai dính dáng đến việc này?"

"Tất cả nhớ kỹ cho ta, việc này phải giữ ở trong lòng, làm như không thấy. Nếu để cho Hùng Phó Đạo Chủ biết, chúng ta sợ không gánh nổi!"

"Đó là tự nhiên!"

"Đúng, đúng, tuyệt đối không thể nói."

"Đúng, các ngươi nói Thiên Nam... Đây là địa phương nào?"

"Đại khái chắc là địa phương nhò bé ở xó xỉnh nào đó..."

Một đám tu sĩ Kết Đan Kỳ cùng âm thanh thảo luận mồm năm miệng mười ngày càng nhỏ dần, mang theo thanh kiếm đá thứ tư nghênh đón ánh nắng chiều, đi ra ngoài sân rộng.

...

Hùng Sơn dẫn mười người Hàn Lập và trưởng lão Ma Tà, không bay xa mà hạ xuống chân núi phía sau ngọn Thiên Kiếm, đứng trước một vách núi màu vàng.

Hai tay y rung lên, lập tức có bốn đạo kiếm khí màu vàng từ trong tay áo bay ra, chui vào một chỗ phía trước vách núi.

Mới đầu vách núi không có biến hóa chút nào, những kiếm khí màu vàng kia giống như đá chìm đáy biển. Nhưng sau một khắc, mặt ngoài vách núi tỏa ra kim quang rực rỡ. Vô số phù văn màu vàng từ mặt ngoài vách núi tuôn ra làm người ta hoa cả mắt, rồi đan chéo, quấn vào nhau ở giữa không trung hợp thành một đồ án kỳ dị, giống như kiếm trận.

Dưới sự bao phủ của kim quang, vách núi dần dần biến trở nên hơi mờ.

"Ha ha, đây chắc là cửa vào khu mộ Thiên Kiếm, tiếng tăm lừng lẫy của Hùng huynh. Hôm nay thật sự là mở rộng tầm mắt." Trưởng lão Ma Tà thấy vậy, cười ha ha nói.

Sắc mặt Hùng Sơn ngưng trọng, không có trả lời trưởng lão Ma Tà. Miệng y ngâm tụng chú ngữ không ngừng, hai tay vũ động. Từng đạo kiếm khí màu vàng từ trong tay áo bay ra, cuồn cuộn chui vào trận đồ kia, khiến nó càng trở nên rõ ràng.

"Khu mộ Thiên Kiếm..."

Hàn Lập có chút tò mò quan sát trận đồ hiện ra trước mắt, giống như muốn nhìn xuyên qua trận đồ này. Nhưng khi nhìn đến vách núi đá mơ hồ có một cái hành lang màu đen hiện ra.

Kỳ Lương ở bên cạnh hắn, bao gồm cả đám người Trục Phong, trong mắt đều hiện ra vẻ kích động.

"Kỳ huynh, làm sao vậy?" Hàn Lập thấy vậy, truyền âm hỏi.

"Thời gian Lệ huynh gia nhập bổn tông chưa lâu, không biết khu mộ Thiên Kiếm cũng là bình thường... Phó đạo chủ Hùng Sơn trong tông nổi danh là một tay kiếm si, nghe nói gã ta cất giữ không biết bao nhiêu thanh kiếm danh tiếng. Khu mộ Thiên Kiếm này chính là nơi ga ta cất giấu kiếm, cực kỳ nổi tiếng ở trong tông. Chẳng qua là nơi này cũng vô cùng thần bí, người trong tông được đến đây hầu như lác đác không có mấy... Không thể tưởng được, hôm nay gã ta lại dẫn chúng ta đi đến khu mộ Thiên Kiếm này. Xem ra là gã ta tế luyện pháp bảo ở trong đó rồi." Kỳ Lương truyền âm nói.

"A, thì ra là thế." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, cũng bị khơi gợi lên một tia hứng thú.

Lúc này, Hùng Sơn thi pháp đã đến giai đoạn cuối, kim quang trên vách núi đá càng phát sáng rực rỡ, dần dần trở nên trong suốt biến thành một tầng màn sáng màu vàng dày đặc, có vô số phù văn cấm chế lập lòe ở phía trên.

Mấy tiếng trầm đục!

Màn ánh sáng màu vàng hiện ra bảy vết lõm, hình thành một hình tròn.

Âm thanh chú ngữ trong miệng Hùng Sơn đột nhiên dừng lại. Gã phất tay lên, bảy vệt bạch quang bắn ra, là bảy lá phù lục màu vàng hình bán nguyệt.

Gã ta bấm niệm pháp quyết một chút khiến bảy lá phù lục màu vàng bay đi, dính chặt kín lên bảy vết lõm trên màn sáng.

Ô...ô...n...g!

Màn sáng màu vàng phun ra vô số phù văn, dần dần trở nên mỏng manh, qua một khắc màn sáng hoàn toàn biến mất.

Một hành lang màu đen hiện ra tối om không biết thông đến nơi nào, thần thức vậy mà không cách nào dò xét được, hiển nhiên đã có cấm chế huyền ảo nào đó ngăn cách.

"Đi thôi!" Hùng Sơn đi vào trước.

Trưởng lão Ma Tà không nói một lời cất bước tiến vào, đám người Hàn Lập tất nhiên là theo sát phía sau.

Sau khi mọi người bước vào hành lang, kim quang trên vách đá lưu chuyển một hồi, lập tức cửa vào hành lang lần nữa biến thành vách núi.

Hành lang màu đen không ngắn, đi về phía trước một khắc đồng hồ mới đến cuối. Cuối hành lang là một cửa đá màu xanh rất lớn, phía trên khắc vô số phù văn, thoạt nhìn mang phong cách cực kỳ cổ xưa.

Hùng Sơn lấy từ bên hông ra một tấm lệnh bài, đưa về phía cửa đá màu xanh, rồi nhẹ nhàng lắc một cái. Mặt ngoài cửa đá nổi lên một tia sáng màu xanh, giống như ngủ say đã lâu nay tỉnh lại.

Tất cả ánh sáng màu xanh vặn vẹo một hồi, dần dần ngưng tụ thành một trận đồ, so với trận đồ bên ngoài vách núi đá còn phức tạp hơn.

Ngay sau đó, Hùng Sơn khẽ giơ tay lên, tiếng xé gió vù vù vang lên. Chín thanh tiểu kiếm màu xanh từng cái bắn ra, phân biệt đâm vào chín vị trí trên cửa đá.

Trận đồ màu xanh trên cửa đá chợt ẩn chợt hiện một hồi, rồi dần dần biến mất.

Két..!

Cánh cửa đá khổng lồ từ từ mở ra!

Vào thời khắc này, một cỗ ánh sáng vô cùng chói mắt đột nhiên từ bên trong chiếu rọi ra.

Hào quang quá mức đột ngột khiến tất cả mọi người ngoài cửa, bao gồm cả trưởng lão Ma Tà đều vô thức nhắm mắt lại. Thân thể Hùng Sơn được đoàn ánh sáng vô cùng chói mắt kia bao phủ, rồi thân hình gã ở lăng không ở trong hành làng, rồi biến mất không thấy.

Lúc Hàn Lập mở mắt ra, cảm thấy bên tai bỗng nhiên có tiếng gió gào thét truyền đến, giống như có vô số đạo kiếm ý tràn ngập xung quanh lúc này mang theo khí thế vô cùng bén nhọn, kéo tới trước mặt bọn hắn.

Hắn định thần lại, liếc mắt nhìn xung quanh. Trước mặt hắn là một thảo nguyên rộng ngàn dặm, mọi nơi đều một màu xanh tươi mơn mởn.

Ở trên thảo nguyên đằng kia, khắp nơi đều hiện ra từng phần mộ màu xanh. Trên mỗi phần mộ đều cắm một thanh phi kiếm, số lượng chừng hơn ngàn thanh.

Ở giữa là dày đặc, kín mít phần mộ bốn phía xung quanh thì có mười cột đá màu đen khổng lồ, cách nhau chừng trăm dặm. Khắp thảo nguyên, khu mộ Thiên Kiếm mơ hồ coi đây là khu vực trung tâm, phân chia ra mười khu vực.

Mà trong mỗi khu vực này còn có ba đội tu sĩ trấn giữ. Mỗi một đội đều có một tu sĩ Đại Thừa kỳ cầm đầu, dẫn theo chín tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác. Tổng cộng có ba trăm người.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn qua thảo nguyên, liền thu hết vào mắt bố cục khu này. Trên mặt hắn chỉ lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng kì thực trong lòng khiếp sợ không thôi.

Những thanh phi kiếm trong phần mộ này rất đa dạng. Có thanh rất nhỏ như lông mày lá liễu; có thanh bản rộng lớn như cửa cung điện; có thanh thân kiếm dày đặc khí lạnh, đóng băng cỏ xanh xung quanh phạm vi mười trượng thành đá; có thanh thân kiếm lửa thiêu đốt cháy hừng hực biến phạm

vi trăm trượng thành mảnh đất khô cằn...

Từng thân kiếm rung động, phát ra từng trận thanh âm mãnh liệt. Kiếm khí kinh người tán loạn ra xung quanh, làm toàn bộ mây trắng trên bầu trời bị cắt thành từng khối vụn nhỏ như sợi mây thô, không cách nào ngưng tụ thành hình được.

Chính giữa có một vài thanh phi kiếm, thỉnh thoảng rung động kịch liệt, phát ra từng trận âm thanh xung đột chói tai, lại muốn rút thân ra khỏi phần mộ. Mỗi lúc như vậy đám tu sĩ phụ cận trấn giữ liền kết pháp quyết, liên thủ trấn áp xuống.

Tuy nhiên, số lượng phi kiếm trên thảo nguyên thật sự quá nhiều, lại như đặt hồ lô lên cái muôi. Bên này vừa mới trấn áp xong, bên kia liền có phi kiếm đấu tranh, thậm chí bắt đầu phi thân, nhìn có chút náo nhiệt.

Chẳng qua, những tu sĩ này dường như cũng sớm quen thuộc chuyện này, xử lý đâu vào đấy, không có chút nào bối rối.

Những thanh phi kiếm bướng bỉnh này, vô luận lấy ra một thanh nào đều đủ khiến cho một tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ, thậm chí Đại Thừa kỳ không tiếc táng gia bại sản đổi lấy. Còn những thanh phi kiếm có phẩm chất cao hơn, kể cả những tu sĩ Chân Tiên Cảnh tu hành vạn năm thấy được cũng đều trông mà thèm nhỏ dãi.

Mà khi những thanh phi kiếm này hội tụ một chỗ như lúc này, vô luận người có tâm cảnh trầm tĩnh như thế nào cũng đều không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Bởi vì đây không đơn thuần là dựa vào tài lực hùng hậu là có thể làm được.

Đám tu sĩ Chân Tiên Cảnh này cũng không ngoại lệ, tất cả đều lấy phi kiếm làm bản mệnh. Từng người đều tinh thông thuật ngự kiếm, cho nên khi thấy cảnh tượng này, rung động trong lòng bọn họ càng thêm mãnh liệt.

Trục Phong thấy vậy, thần sắc biến đổi liên tục, khó khăn lắm mới thu ánh mắt lại được. Vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ nhìn về Hùng Sơn, y tán thán nói:

"Đã sớm nghe nói khu mộ Thiên Kiếm của Hùng Phó đạo chủ không như bình thường, hôm nay được nhìn thấy, mới biết lời đồn đại chẳng những không nói quá, ngược lại có chút nói chưa đủ. Toàn bộ Chúc Long Đạo chúng ta chỉ sợ không ai có thể vượt qua Hùng Phó đạo chủ rồi. Quả nhiên là làm người ta nhìn mà ngưỡng mộ. Xem thế là đủ rồi..."

Những lời này của y có chút nịnh nọt, nhưng mọi người tại đây nghe lại không cảm thấy chói tai, bởi vì trong lòng bọn họ cũng đang suy nghĩ như vậy, chỉ là không nói ra mà thôi.

"Không có gì. Đây cũng là bổn tọa mất vài vạn năm tìm tòi khắp nơi, hao hết tâm lực mới thu thập được. Tổng thể kiếm trận hiện tại có một ngàn lẻ tám mươi thanh phi kiếm. Đúng là không dễ..." Hùng Sơn khoát tay nói, đáy mắt hiện lên vẻ tự đắc.

Hàn Lập giờ phút này căn bản chẳng quan tâm những thứ này. Ánh mắt của hắn gắt gao chăm chú vào khu mộ Thiên Kiếm phía Tây Bắc thảo nguyên.

Bởi vì ở bên trong một khu vực có bảy mươi hai phần mộ, bên trên mỗi phần mộ cắm một thanh phi kiếm màu xanh. Thân kiếm không ngừng rung động mãnh liệt, bắn ra từng sợi hồ quang điện nhỏ bé màu vàng quấn quanh thân, dường như đang cố gắng rút thân từ trong phần mộ ra.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm màu xanh không phải là vật mà Hàn Lập đau khổ tìm kiếm bấy lâu nay, vốn tên là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hay sao!

Giờ phút này, những thanh phi kiếm này tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Lập, đấu tranh càng thêm kịch liệt. Điện mang quanh thân hiện ra càng sáng, mắt thấy sắp sửa bộc phát ra hoàn toàn.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại, ý niệm trong lòng nhanh chóng trở lại.

Hắn đương nhiên là muốn lập tức thu phi kiếm của mình về, nhưng cứ như vậy mà tìm Hùng Sơn tự nhiên mở miệng đòi là không thể. Còn bằng vào sức một mình hắn cưỡng đoạt phi kiếm thì càng là tự tìm đường chết rồi.

Những ý niệm này nhanh như tốc độ ánh sáng chợt lóe lên trong đầu hắn, nhưng sau một khắc hắn liền cưỡng chế ý niệm trong lòng, trực tiếp cắt đứt liên hệ thần hồn với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

...

------oOo------

Chương 209: Thiên Phong Tụ Linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Không cảm ứng được thần hồn của Hàn Lập, điện mang trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức tiêu hao thu lại, nhưng chẳng biết tại sao vẫn không ngừng giãy giụa, như muốn từ bên trong phần mộ chui ra.

Ba đội tu sĩ đóng tại khu vực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thấy thế thì biến sắc, lập tức đánh ra từng đạo pháp quyết, làm các phần mộ lập tức sáng lên quang mang màu xanh. Từng trận giam cầm lực phủ lên chúng mãnh liệt.

Dù vậy cũng không thể hoàn toàn trấn áp dị động của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Chúng vẫn kịch liệt giãy giụa.

"Sư huynh Diệp Phong, đây là chuyện gì vậy? Những thanh phi kiếm này tuy rằng cứ cách một thời gian thì lại quấy nhiễu, nhưng cũng chưa giờ không khó trấn áp như hôm nay." Một gã đại hán tóc tím mặt mũi tràn đầy vẻ nghi hoặc, hỏi gã bên cạnh.

Tên thanh niên da đen vóc dáng cao to ở bên cạnh không trả lời, đang ngồi trên mặt đất liền đứng dậy, đi đến gần mấy thanh phi kiếm, tay đánh ra pháp quyết, rồi vung lên cao.

Chỉ thấy mấy hòn đá màu đen lớn cỡ bàn tay bay vút lên, ở giữa không trung kéo lê thành từng đường cong mềm mại, không sai lệch mà rơi trúng trên mấy phần mộ kia.

Đây là những hòn đá hoa văn thô ráp, phản xạ lốm đốm hào quang đen nhánh, thoạt nhìn vô cùng bình thường nhưng trên thực tế được gọi là Trấn Kiếm Thạch, có thể trấn áp linh tính phi kiếm trong thời gian ngắn.

Theo từng hòn Trấn Kiếm Thạch rơi xuống, hào quang phía trên phần mộ càng thêm sáng ngời. Thanh thế trên mấy thanh phi kiếm còn lại kia đột nhiên thu nhỏ lại, điện mang trên thân kiếm cũng đều biến mất.

Trên thực tế, những phần mộ kia nhìn như bình thường, nhưng thực sự ẩn giấu huyền cơ. Chúng không chỉ bảo dưỡng phi kiếm, tức là khi rời khỏi chủ nhân vẫn tiếp tục được bảo dưỡng để không làm mất đi linh tính, đồng thời còn có khả năng giam cầm, bảo đảm phi kiếm sẽ không thoát khỏi nơi này.

Thấy tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều yên tĩnh lại, Diệp Phong không nói một lời mà ngồi trở lại chỗ cũ.

Đại hán tóc tím thấy vậy cũng chỉ im lặng, thở dài một tiếng.

Chẳng biết tại sao, một ngày mấy năm trước, Diệp Phong vốn đã trở thành đệ tử hạch tâm trong môn đột nhiên tính tình thay đổi lớn, trở nên trầm mặc. Tu vi của y vốn đột nhiên tăng mạnh cũng tựa hồ bị ảnh hưởng, làm cho trưởng lão Ma Tà cực kỳ bất mãn.

Trong lúc đại hán tóc tím đang âm thầm thở dài, một tên khác bên cạnh tới gần, mở miệng nói:

"Sư huynh, hôm nay chính là ngày cuối cùng làm nhiệm vụ canh gác khu mộ kiếm của chúng ta. Về sau sẽ không được như vậy nữa, vừa nhẹ nhõm, vừa không có nguy hiểm gì, mỗi tháng nhiệm vụ lại còn kiếm được điểm công trạng ổn định."

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi lần trước không phải vẫn còn phàn nàn, nói nhiệm vụ này nhàm chán sao. Quả thực đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi..." Đại hán tóc tím cười hắc hắc, vui đùa cùng tên kia.

Cùng lúc đó ở lối vào phía xa, Hàn Lập tuy rằng chặt đứt liên hệ cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhưng vẫn không ngừng chú ý.

Mà khi hắn nhìn thấy Diệp Phong đang chủ trì trận pháp trấn kiếm, nỗi băn

khoăn trong lòng cũng lập tức cởi bỏ.

Lúc trước thời điểm hắn vừa tới dãy núi Chung Minh, khí tức Giải Đạo Nhân và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị người ngăn chặn cùng một lúc, cho nên hắn vẫn cho là hai thứ này tất nhiên là ở cùng một chỗ. Cho nên về sau khi hắn tìm được Giải Đạo Nhân lại không tìm thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, khiến cho hắn canh cánh trong lòng.

Nghĩ đến lúc đó Diệp Phong trùng hợp chấp hành nhiệm vụ bảo dưỡng ở nơi này. Khi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xảy ra dị trạng, mới cùng bị trận pháp cấm địa che đậy khí tức, khiến Hàn Lập đoán sai.

"Thời gian không sai biệt lắm, bây giờ bổn tọa nói một chút nhiệm vụ cho các vị." Ánh mắt Hùng Sơn đảo qua mọi người, mở miệng nói ra.

Một đám trưởng lão Chân Tiên cảnh nghe thế, vội vàng tập trung, lắng tai nghe.

Trưởng lão Ma Tà vốn chỉ đến đây để xem nhưng khuôn mặt cũng trở nên nghiêm túc, nhìn về phía Hùng Sơn.

"Các ngươi hiện tại đã thấy tòa đại trận này, tên là Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận. Dùng trận này, bổn tọa có thể xóa đi toàn bộ ấn ký lưu lại của chủ nhân ban đầu trên hơn một ngàn thanh phi kiếm trong khu mộ kiếm này, chuyển hóa thành Kiếm Nguyên tinh thuần. Bổn tọa muốn dung hợp toàn bộ Kiếm Nguyên tinh thuần vào bên trong phi kiếm bổn mạng của ta." Hùng Sơn cao giọng nói ra.

Lời vừa nói ra, nội tâm của tất cả mọi người, kể cả trưởng lão Ma Tà đều chấn động.

Hàn Lập thầm líu lưỡi không thôi.

Nếu thật sự có thể hòa hợp phẩm chất kiếm nguyên cực tốt của phi kiếm làm một, hóa thành một thanh phi kiếm. Kiếm này hội tụ linh khí của vạn kim, sẽ có khả năng vượt qua chướng ngại linh bảo mà đạt đến cấp độ Hậu Thiên Tiên Khí, uy năng to lớn, không cách nào tưởng tượng.

"Chư vị hẳn cũng nhìn thấy, nơi đây trừ đài Tế Kiếm ở trung tâm, tổng cộng chia làm mười khu vực. Việc chư vị phải làm, chính là trấn giữ một vị trí trong đó, chịu trách nhiệm điều khiển phi kiếm khu vực đó, phụ trợ bổn tọa xóa đi lạc ấn phi kiếm, đồng thời thôn phệ Kiếm Nguyên." Hùng Sơn tiếp tục nói.

Mọi người lắng nghe, ánh mắt đều nhìn về bốn phía thảo nguyên, tựa hồ cũng tính toán chọn lấy một khu vực nào đó.

Hàn Lập một mặt quan sát như mọi người, nhưng trong lòng đang suy nghĩ lời nói của Hùng Sơn, muốn tìm một ít manh mối hữu dụng.

Các phần mộ trong khu mộ kiếm này thoạt nhìn phân bố lộn xộn, như là tùy ý kiến tạo, nhưng thực tế có kết cấu rõ ràng, phân bố có trật tự. Như là các phi kiếm có kiếm ý tương đồng đều an bài tại cùng một khu vực, mà những phi kiếm có kiếm ý trái ngược sẽ bị phân chia ở hai khu vực khác nhau.

Tại trung tâm mỗi khu vực đều dựng một cột đá màu đen to lớn thẳng đứng, cao hơn ba trượng. Chính là cột trụ trận của mỗi khu vực. Phía trên cột đá đều khảm hơn mười miếng Tiên Nguyên Thạch, cỡ hạt long nhãn.

Chưa nói cái khác, chỉ cần thủ bút này cũng đủ để làm cho tất cả trưởng lão Chân Tiên cảnh ở đây rung động không dứt.

"Hùng đạo hữu, theo ta nghĩ vì sao ngươi không sớm xóa lạc ấn của chủ nhân cũ trên phi kiếm đi. Như vậy chẳng phải là càng thêm thuận tiện hơn sao?" Ma Tà đột nhiên mở miệng hỏi.

"Ngươi biết cái gì! Sau khi phi kiếm bị xóa đi ấn ký, linh tính sẽ mất đi hơn phân nửa, mà theo thời gian sẽ tiếp tục mất đi. Cho nên chỉ vào đúng thời điểm chính thức tế luyện xóa đi, mới có thể giữ được linh tính và uy năng nguyên bản của chúng." Hùng Sơn hừ một tiếng, tức giận nói.

"Ha ha, thì ra là thế, thụ giáo!" Ma Tà lơ đễnh cười ha ha một tiếng, gật đầu nói.

Hùng Sơn không nói gì, cổ tay xoay một cái, lập tức hiện ra một thanh phi kiếm ánh vàng rực rỡ.

Kiếm này dài hơn ba thước, bề rộng chừng hai tấc, toàn thân màu vàng kim, kiếm ý tràn trề, có một cỗ bễ nghễ thiên hạ, khí thế sắc bén kinh người không thể chống cự. Ở vị trí đốc kiếm còn đúc một hình một con thú cổ dữ tợn đang há to miệng, hai mắt sáng hào quang, thoạt nhìn giống như vật còn sống.

Mọi người chung quanh nhìn kiếm này một lần đã vội dời ánh mắt đi chỗ khác, cảm thấy thanh kiếm quá sắc bén, quả thực làm hai mắt đau nhức.

"Không hổ là bổn mạng phi kiếm của Hùng đạo hữu, trải qua mấy năm rèn luyện chuẩn bị, càng là xưa không bằng nay! Kiếm này một khi luyện thành hoàn toàn, chỉ cần lại bế quan tìm hiểu mấy trăm năm, tin tưởng sẽ vượt qua cánh cửa bình cảnh, thành tựu Kim Tiên cũng là ở trong tầm tay rồi." Nhãn tình Ma Tà sáng lên, tán thán nói.

"Vậy nhờ cát ngôn của Ma đạo hữu!"

Hùng Sơn tế ra bổn mạng phi kiếm, toàn thân phát ra khí thế càng mạnh hơn lúc trước, thét một tiếng dài. Cả người và kiếm phi lên, nhanh như điện, lên xuống mấy cái đã tới đài Tế Kiếm ở trung tâm thảo nguyên.

Cả đài Tế Kiếm rộng ba mươi sáu trượng, cao tới bảy mươi hai trượng, toàn thân lóng lánh, trong suốt như mỹ ngọc gọt giũa mà thành. Phía trên điêu khắc các loại trận văn phức tạp, khảm nạm rất nhiều linh thạch không biết tên, liên kết với nhau phác hoạ thành một bộ trận đồ to lớn bao quấn toàn bộ đài Tế Kiếm.

"Vì chuyện hôm nay, bổn tọa đã trù bị vài vạn năm. Nếu thành công, đương nhiên tất cả đều vui vẻ. Ta cũng cảnh báo trước, nếu có người thời khắc mấu chốt làm hỏng chuyện, đừng trách bổn tọa trở mặt." Hùng Sơn bỗng nhiên quay người, nói với đám người Hàn Lập.

"Hùng Phó Đạo chủ yên tâm, tại hạ sẽ kiệt lực làm, tuyệt không làm hỏng!" Trục Phong liền ôm quyền, dẫn đầu cam đoan nói.

Vài tên trưởng lão bản địa còn lại cũng vồn vã vỗ ngực cam đoan, về phần vài tên trưởng lão tán tu và Hàn Lập, lại cung kính nhẹ gật đầu.

"Đến cột trụ trận!"

Theo tiếng hét lớn quán triệt thiên địa của Hùng Sơn. Mười người Hàn Lập vội vã bay vút vào bên trong thảo nguyên.

Trên thân Hàn Lập lóe lên thanh quang, lập tức vội vã bay về hướng Tây Bắc. Thời điểm bay được một nửa đoạn đường, thân hình của hắn liền dừng lại giữa không trung.

Hắn dừng lại thì lập tức thân ảnh Trục Phong lướt nhanh qua bên cạnh hắn. Ánh mắt y liếc hắn, miệng còn "hừ" một tiếng xem thường, lập tức bay đến khu vực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Y bay đến cột đá màu đen ở chính giữa rồi đáp xuống.

Hàn Lập nhìn bóng lưng y bay qua, thân hình vòng một cái, bay về hướng Tây Nam.

Các khu vực phân chia cũng không quá ngay ngắn, hình dang mỗi một khu vực cũng không vuông vức, số lượng phi kiếm phân bổ trong đó cũng không giống nhau hoàn toàn. Có khu vực chỉ có hơn mười thanh kiếm, có khu vực lại có hơn trăm thanh, mà khu vực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng chỉ có bảy mươi hai thanh phi kiếm màu xanh.

Toàn bộ Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận có hình dạng thoạt nhìn giống như một đóa hoa tươi vừa chớm nở. Ở vị trí trung tâm là đài Tế Kiếm giống như nhụy hoa, mà mười khu vực kiếm trận chung quanh lại giống như từng cánh hoa bao quanh nhụy hoa.

Sau khi thấy mọi người đều ổn định, Hùng Sơn khép hai tay trước người, đánh ra một pháp quyết.

Thanh phi kiếm màu vàng trôi nổi trước người đột nhiên tỏa kim quang sáng rực!

Theo miệng gã niệm khẩu quyết, dường như có một lực lượng kỳ dị trong khu cấm địa mộ kiếm này cùng hô ứng, làm cho thanh âm ngâm tụng tiếng Phạn của nhà Phật vang vọng toàn bộ vòm trời.

Cùng lúc đó, đài Tế Kiếm ở phía dưới cũng bắt đầu sáng ngời hoa quang, ở trên trận đồ điêu khắc phức tạp như bị đổ kim thủy vào, lan tràn thành một mảnh trận văn màu vàng.

Chỉ nghe thanh âm "ù ù" từ trên đài cao vang lên, một tế đàn bạch ngọc hình vuông ba thước từ trung tâm đài Tế Kiếm từ từ bay lên.

Ở trên tế đàn trải đầy phù văn, ở trung tâm lộ ra cửa động màu đen dài rộng tương đương một thân kiếm.

------oOo------

Chương 210: Quần kiếm loạn vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thanh âm ngâm tụng trong miệng Hùng Sơn vang lên không ngừng, hai tay gã nắm trường kiếm màu vàng chậm rãi đâm vào cửa động trong tế đàn bạch ngọc.

Âm thanh xung đột vang lên "xùy xùy".

Trường kiếm vừa mới cắm vào tế đàn, toàn bộ tế đàn ầm ầm chấn động. Cột sáng màu trắng bên trên sáng chói mắt, phóng thẳng lên không trung.

Cùng lúc đó, Tiên Nguyên Thạch được khảm trên cột đá màu đen phía dưới chỗ đám người Hàn Lập cũng lập tức bộc phát ra hào quang sáng ngời. Từng dòng linh lực dồi dào chảy ra như nước tràn đầy lên trên đường vân cột đá.

Mười cây cột đá màu đen đồng thời rung lên, sáng lên hắc quang chói mắt. Tất cả đều hóa thành từng cột sáng ngút trời, phóng vào không trung.

Chỉ thấy trên không trung, mây mù vốn đã tán loạn tức thì bị tia sáng này khuấy động vỡ ra. Một màn sáng màu xám mắt thường có thể thấy được từ đó hiện ra, như một cái bát úp ngược, chụp lên toàn bộ khu cấm địa mộ kiếm.

Hùng Sơn ở trên đài cao thấy thế, ánh mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Thanh âm ngâm tụng vốn trầm thấp, bỗng nhiên chuyển thành cao giọng như xướng hát. Tiếng như sấm, nổ vang cửu thiên!

Chỉ thấy màn sáng màu xám phía trên bỗng nhiên có kim quang chớp động, ngưng tụ thành từng sợi tơ màu vàng, giao thoa, quấn lẫn nhau, lượn lờ bất định.

Cùng lúc đó, toàn bộ phần mộ trong khu cấm địa mộ kiếm như ong vàng vỗ cánh. Âm thanh rung động mãnh liệt càng ngày càng vang lớn.

Hàn Lập nhìn bốn phía, phát hiện hơn trăm thanh phi kiếm trong khu vực của hắn đồng thời kịch liệt lắc lư, thoạt nhìn dường như đang ra sức giãy giụa thoát khỏi trói buộc của phần mộ.

Bởi vì tốc độ cực nhanh, biên độ sóng rất lớn khiến cho phía trên phần mộ chớp lên liên tục từng vệt tàn ảnh hình quạt.

Thông qua tâm thần liên hệ cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, Hàn Lập cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng kinh hãi. Bổn mạng phi kiếm của hắn cùng tất cả phi kiếm khác đều giống nhau, dường như cực kỳ sợ hãi, muốn chạy trốn khỏi khu cấm địa mộ kiếm này.

Nghĩ tới năm đó ở Nhân giới, hắn bồi dưỡng Kim Lôi Trúc từng chút từng chút một như thế nào, rồi từng bước như thế nào để luyện chế ra trọn vẹn bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trong lòng Hàn Lập liền nổi lên một cảm giác mơ hồ không rõ.

Trên con đường tu tiên dài đằng đẵng, buồn chán, ngoài tiểu bình ra, gắn bó lâu nhất với hắn, cùng hắn vào sinh ra tử, không rời nửa bước chỉ sợ chính là bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này.

Mà giờ khắc này, bản mệnh phi kiếm cùng thần hồn của hắn tương liên lại gặp phải hoàn cảnh bị người xóa đi lạc ấn, rút ra Kiếm Nguyên, điều này làm trong lòng Hàn Lập ngoài lo lắng còn có vài phần day dứt.

Hắn hận không thể lập tức giải cứu phi kiếm của mình ra, sau đó bỏ đi.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở trong trận như cảm nhận được tâm tình bất đắc dĩ của chủ nhân, cả bộ phi kiếm rung động kịch liệt, âm thanh càng vang lên mạnh mẽ mơ hồ hiện ra vài phần bi tráng.

Hàn Lập thấy thế dường như hiểu thêm vài phần tâm ý phi kiếm.

Đó là một loại quyết tuyệt thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành. Một khi hắn không có cách nào cứu ra, bọn chúng sẽ lập tức tình nguyện tự động sụp đổ, không hề muốn xóa đi lạc ấn linh thức, dung nhập vào bên trong phi kiếm khác.

Đúng lúc này, bên trong vòm trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng "ô...ô...n...g" vang động.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy ở tầng màn sáng màu xám trên bầu trời, tất cả sợi tơ màu vàng đã dừng di chuyển, mà tụ tập thành vô số kiếm ảnh màu vàng.

Vô số kiếm ảnh này có tư thế hình dạng khác nhau, không đồng nhất, có thanh mũi kiếm thẳng tắp; có thanh thân kiếm uốn lượn; có thanh hình dạng cổ xích; có thanh lại giống như mũi nhọn...

Hơn nữa kích thước lớn nhỏ cũng không giống nhau, có thanh chừng mấy trăm trượng, thoạt nhìn giống như một chiếc thuyền cỡ lớn; có thanh không đến một tấc, thoạt nhìn giống như tú hoa châm.

Hàn Lập có thị lực kinh người, nhìn kỹ liền phát hiện dù cho kiếm ảnh nhỏ nhất cũng có đầy đủ phù văn rõ ràng rành mạch bên trên, nhìn không ra chút khuyết điểm nào.

Nương theo trận đồ kiếm ảnh rất lớn này xuất hiện, kiếm khí trong toàn bộ khu cấm địa mộ kiếm càng lăng lệ ác liệt hơn, tăng vọt lên mấy chục lần. Toàn bộ cỏ xanh trên mặt đất hầu lập tức như đều bị cắt nát thành bột mịn, mà trong không khí cũng có phần căng cứng.

Mười tên trưởng lão nội môn đứng ở cột đá màu đen nhìn một màn trước mắt này, sắc mặt cả bọn khẽ biến, trong nội tâm sợ hãi, thán phục không thôi.

Mà ba đội ngũ đóng tại mỗi một khu vực, giờ phút này sắc mặt đều tập

trung, đứng im tại chỗ, thậm chí không dám lệch vị trí một chút nào, sợ bị kiếm khí ảnh hướng đến, rơi vào kết cục thê thảm loạn đao phân thân.

Hàn Lập ngoài sợ hãi thán phục nhưng trong lòng lại có chút nghi hoặc. Hắn mơ hồ cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc.

Đúng lúc này, đám trưởng lão phân tán ở các nơi trên thảo nguyên, ngửa đầu quan sát trận đồ kiếm ảnh, có vẻ như bị vật vô hình kích mạnh vào, cùng rên lên một tiếng, vội vàng dời ánh mắt đi chỗ khác.

Đến Ma Tà cũng chỉ nhìn lên được hơn mười nhịp thở, liền cảm thấy thức hải đau đớn khó chịu, có chút không cam lòng phải rời ánh mắt đi.

Hàn Lập tuy rằng cũng bị trùng kích, nhưng với thần thức cường đại vượt xa cùng giai, đương nhiên cũng không đáng lo, chẳng qua là nháy mắt một cái, rồi tiếp tục quan sát xem thế nào.

"Nhắc nhở chư vị đạo hữu một câu, bên trong trận đồ Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận này ẩn chứa kiếm khí, có tác động không nhỏ tới thần thức. Nhìn nhiều vô ích." Lúc này thanh âm Hùng Sơn đột nhiên vang lên trong đầu mọi người.

Sau khi nghe lời ấy, tất nhiên mọi người không dám tham lam trận đồ huyền diệu, không dám lại thử nhìn trộm huyền cơ trong đó.

Đúng lúc này, trong mắt Hàn Lập đột nhiên sáng lên một vòng thần thái khác thường, bừng tỉnh đại ngộ.

Năm đó trong phủ đệ Tiên nhân tại Quảng Hàn giới, hắn đã từng đạt được một bộ Vạn Kiếm Đồ. Diễn biến kiếm trận và khí tức trong đó thình lình cùng trận đồ kiếm ảnh trước mắt có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì lạ.

Thậm chí bộ kiếm trận đó có một vài chỗ huyền diệu dường như còn vượt trận đồ này.

Trong lòng của hắn không khỏi vui vẻ, vội vàng cẩn thận tìm hiểu trận đồ

kiếm ảnh trên bầu trời.

Sau một lát, trên đài Tế Kiếm bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét to của Hùng Sơn. Tiếng như chuông lớn, chấn động khiến khắp nơi khiến thảo nguyên rung lên.

"Ầm ầm ầm..."

Ngay sau đó, có tiếng như pháo nổ vang lên không ngừng.

Chỉ thấy ở những phần mộ chi chít chằng chịt kia, ngôi này tiếp nối ngôi kia nhao nhao bùng nổ. Hơn ngàn thanh phi kiếm cắm ở trên mộ đều thoát khỏi sự khống chế, hóa thành một mảnh kiếm quang loạn xạ, bay tán loạn bốn phía.

Cả một đám phi kiếm mạnh mẽ phóng lên, tựa như muốn bay ra ngoài cấm địa thoát đi.

Ba mươi đội ngũ thủ hộ trong kiếm trận lập tức vội vã ra tay, thi triển thần thông, khống chế những phi kiếm này.

Chỉ thấy phía Đông thảo nguyên, một thanh phi kiếm bốc lửa rừng rực quanh thân, hỏa quang điên cuồng dũng động, rít lên từng tiếng ngút trời, lao thẳng tắp về phía trước, làm không khí chung quanh cháy xém.

Ba đội ngũ thủ trận chịu trách nhiệm khu vực này thấy thế thì miệng liền vang lên âm thanh ngâm tụng. Dưới sự chủ trì của ba gã Đại Thừa kỳ liên thủ liền gọi ra một con Thuỷ Long to lớn quấn chặt Hỏa kiếm kia, rồi kéo lại rất nhanh.

Còn ở phía Nam thảo nguyên, một thanh cự kiếm màu vàng đất rộng chừng ba xích, dài hơn trượng tám, quanh thân tỏa ra vầng sáng màu vàng đất, chẳng những không giống các phi kiếm bình thường khác phóng lên trời, ngược lại mũi kiếm chỉ xuống đất, trong tiếng rung "uù vù" điên cuồng, xoay tròn chui vào mặt đất.

Ba đội ngũ đóng ở nơi này sớm đã chuẩn bị, khi bọn chúng thi pháp thì khu

vực mặt đất nơi này sớm đã hóa thành màu xanh đen khiến toàn bộ mặt đất trở nên kiên cố. Cự kiếm đâm vào chỉ làm bắn ra những tia lửa lớn nhưng căn bản không thể chui vào được.

Bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập thoát ra, cũng lập tức như bầy ong tập hợp một chỗ, quanh thân lóe lên lôi quang màu vàng, muốn lướt nhanh về phía Hàn Lập.

Chỉ có điều giờ phút này khắp đất trời là kiếm ảnh phân loạn bay múa, nếu không chú ý cũng không thể biết ý đồ của phi kiếm.

"Nhanh chóng ngăn những phi kiếm kia lại!" Trục Phong thấy thế, lập tức hạ lệnh.

Người của ba đội ngũ bao gồm cả Diệp Phong không dám chậm trễ, vội vàng thi triển thần thông, dẫn dắt linh khí chung quanh hóa thành một lao tù linh khí màu xanh to lớn, bao phủ hướng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay tới.

Phi kiếm vừa mới bay ra hơn mười dặm, lập tức bị lao tù màu xanh từ bên trên bao phủ xuống, ngăn trở ngay tại chỗ.

"Xì xì xì..."

Thanh âm điện mang lưu chuyển rung lên, chỉ thấy bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều rực sáng kim quang, điện mang bùng lên như là một quả lôi cầu màu vàng to lớn nổ ầm ầm, bắn ra vô số hồ quang điện màu vàng, trực tiếp xé rách lao tù màu xanh thành những mảnh nhỏ.

Hàn Lập cảm ứng được những việc này, thậm chí có thể cảm nhận được Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc bộc phát Tích Tà Thần Lôi mơ hồ có chứa vài phần phẫn nộ.

Nhưng mà hắn bây giờ cũng không thể làm gì, chỉ có thể giống những người khác thi pháp khống chế phi kiếm trong khu vực của mình.

"Một đám phế vật." Trục Phong bên trên cột đá màu đen thấy thế, nhịn

không được mắng to.

Y đưa một tay trảo ra trước người, giữa không trung liền hiện ra mấy dấu vết to lớn, bao phủ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cứng rắn kéo chúng lại.

Hùng Sơn dường như sớm có chủ ý đối với những thanh phi kiếm phản công giãy giụa này, lúc đầu ánh mắt quan sát qua mấy lượt, rồi về sau liền hoàn toàn không để ý tới nữa.

Các phi kiếm chạy trốn đều lần lượt bị trấn áp rất nhanh. Nhưng vẫn có một ít phi kiếm không cam lòng bị khống chế, không ngừng giãy giụa. Mà nhiều phi kiếm chỉ có thể giãy giụa, bay trong phạm vi hẹp, va chạm vào nhau, không ngừng phát ra tiếng giao kích "keng keng" như kim thạch.

Hàn Lập vững vàng thao túng khu vực phi kiếm của mình, nhưng trong đầu vẫn không ngừng nhớ lại Vạn Kiếm Đồ lúc trước.

Trong điều kiện ở chỗ cột trụ phía dưới, việc hắn tìm hiểu trận đồ kiếm ảnh trên bầu trời đúng kiểu làm chơi ăn thật. Hắn rất nhanh nhìn ra rất nhiều đạo lý, nhưng dù sao thời gian quá mức gấp gáp, từ như vậy đến mức hiểu rõ được, vẫn còn chênh lệch khá xa.

Đúng lúc này, trên đài cao Hùng Sơn bỗng nhiên đình chỉ ngâm tụng, thân hình lướt qua, đột nhiên từ mặt đất bay lên, phóng thẳng tới không trung phía Đông.

Chỉ thấy sau khi gã bay vào khu vực của Kỳ Lương, liền vòng tay một cái, một tay trảo vào hư không. Một thủ ấn màu vàng cực lớn từ trong hư không thò ra nắm lấy một thanh phi kiếm màu trắng bạc.

Phi kiếm màu trắng bạc lập tức điên cuồng giằng co, quanh thân ngân quang sáng rực, như nước mạnh phun tung tóe ra, hóa thành mấy trăm kiếm ảnh màu bạc, tấn công bốn phương tám hướng, cố gắng chống đỡ cái thủ ấn màu vàng kia.

Nhưng thủ ấn màu vàng nắm rất chặt, mặc cho ngân quang kiếm ảnh tùy ý trùng kích, không buông lỏng chút nào.

Hùng Sơn thấy thế, tay còn lại dựng thẳng lên như đao, trên không trung ngưng ra một thủ ấn màu vàng khác, hung hăng gạt màu bạc trên phi kiếm đi.

Chỉ thấy toàn thân phi kiếm màu bạc rung mạnh, một tầng hào quang hơi mờ ở phía trên bị thủ ấn màu vàng bóc xuống từng lớp. Ở giữa không trung ngưng tụ thành một thanh phi kiếm hơi mờ, thoạt nhìn dường như biến thành linh thể. Nó ngoan ngoãn lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích chút nào.

------oOo------

Chương 211: Nghịch chuyển

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hùng Sơn chậm rãi mở thủ ấn màu vàng ra, phi kiếm màu bạc mất hết linh tính vả lại đã bị lột hết Kiếm Nguyên lập tức rơi xuống phía dưới, chưa tiếp xúc đến mặt đất đã bị kiếm khí đầy trời tràn qua xé nát.

Hùng Sơn cũng không nhìn qua thanh phi kiếm đã hóa thành nát bấy, ánh mắt sớm đã dời về phía một thanh trường kiếm có thân kiếm uốn lượn khác như con rắn.

Bàn tay gã khoa lên một cái, thủ ấn màu vàng trong hư không liền lập tức tiến tới dò xét thanh phi kiếm đó...

Hàn Lập lúc ban đầu còn nhìn thoáng qua tình huống đó, rồi sau đó toàn tâm tập trung vào cảm ngộ bên trong trận đồ kiếm ảnh.

Lúc trước tìm hiểu Vạn Kiếm Đồ, dù hắn tu tập thần thông Niệm Kiếm Quyết, cùng với mong muốn khống chế nó, hắn đã lý giải diễn biến kiếm trận trong đó nhưng ứng dụng trên thực tế cũng không có nhiều lợi ích thiết thực.

Nhưng mà kết hợp việc tìm hiểu trận đồ kiếm ảnh lại khiến cho hắn thu hoạch được rất nhiều.

Trận kiếm ảnh này suy cho cùng về bản chất là thông qua vận dụng kiếm khí để xây dựng trận pháp.

Chỉ cần là trận pháp thì sẽ phải có trục trận và mắt trận, đầu tiên phải tìm được những chỗ trọng yếu này, thì sẽ có cơ hội phá hư nó để hóa giải trận

pháp.

Thời gian từng giờ trôi đi, trong nháy mắt đã qua nửa ngày.

Hàn Lập thông qua quan sát một hồi, đã tìm được không ít trục trận trọng yếu, nhưng nếu muốn thần không biết quỷ không hay mà làm trận pháp mất đi hiệu lực, thì chưa có cách nào làm được.

Một khi hắn cưỡng ép làm như vậy thì không thể nghi ngờ cùng ý định cưỡng ép cướp lại phi kiếm là giống nhau, không có bất kỳ ý nghĩa gì. Cho nên hắn lại tiếp tục tham ngộ, đồng thời lẳng lặng chờ đợi thời cơ.

Trong khoảng thời gian này, Hùng Sơn đã liên tiếp xóa đi lạc ấn của mấy trăm thanh phi kiếm ở mấy khu vực phía Đông và phía Nam thảo nguyên, rút Kiếm Nguyên bên trong ra.

Giờ phút này, một nửa bầu trời trên thảo nguyên cũng có một thanh phi kiếm hóa thành hình dáng linh thể đang lơ lửng.

Chỉ thấy thân hình Hùng Sơn lóe lên, bay vút thẳng đến bên trong khu vực phía Tây thảo nguyên, lại khoa tay lên, trảo tới một thanh Khoan Nhận Cự Kiếm.

Lúc này, sắc mặt gã ta mơ hồ hơi trắng bệch, dường như việc tế luyện này cũng tiêu hao không ít nguyên khí của gã.

Bất quá, thần tình trên mặt gã lại vô cùng thỏa mãn, trong mắt cũng lóe ra hào quang càng lúc càng nóng rực.

Ánh mắt Hàn Lập lúc này nhìn chằm chằm vào trận đồ trên bầu trời, cẩn thận quan sát ngàn vạn kiếm ảnh trong đó.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên phát hiện, trận đồ kiếm ảnh trên bầu trời tựa như có vài chỗ không giống lúc đầu. Nhưng cụ thể không giống nhau ở đâu, hắn trong chốc lát chưa thể nhìn ra.

Bất quá hắn mơ hồ cảm thấy, ở chỗ khác nhau đó sẽ có khả năng cải biến

trận pháp, là cơ hội đoạt lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Nhưng mà, hắn càng tập trung tinh thần nhìn, lại càng không có cách nào thấy rõ nơi mấu chốt, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Không bao lâu sau, Hùng Sơn đã xóa di toàn bộ lạc ấn của chủ nhân cũ trên hơn trăm thanh phi kiếm ở khu vực phía Tây rồi.

Đến tận đây, hơn phân nửa phi kiếm các chủng loại kiếm trên thảo nguyên, cũng đã được chuyển hóa thành Kiếm Nguyên tinh thuần.

Chỉ thấy sau khi hoàn thành, Hùng Sơn cũng không tiếp tục chạy tới khu vực tiếp theo, mà lật tay lấy ra hai viên đan dược ra dùng, sau đó mới xoay người, nhìn sang phía Hàn Lập bên này.

Ánh mắt gã thoáng di chuyển lệch đi, nhìn qua lại chỗ Hàn Lập và Trục Phong hai lần, dường như là đang suy nghĩ nên đi khu vực phía Bắc chỗ Hàn Lập trước hay là đi khu vực Tây Bắc chỗ Trục Phong trước?

Trán Hàn Lập đã lấm tấm mồ hôi, trong lòng lo lắng muôn phần, nhưng vẫn chưa tìm ra phương pháp bài trừ khốn cảnh trước mắt.

Hắn hít sâu một hơi, dứt khoát khép hai mắt lại, không hề nhìn trận đồ kiếm ảnh kia, mà là lấy thần thức mạnh mẽ thăm dò vào trong đó.

Thần thức lúc này mới tiến vào trận đồ, trong nháy mắt Hàn Lập liền cảm thấy thần hồn đau đớn một hồi, giống như bị mấy trăm đạo kiếm quang cùng một lúc chém vào thần hồn. Cảm giác đó quả thực khó nói lên lời.

Tuy nhiên hắn không lùi bước, vẫn âm thầm nghiến răng, dùng thần thức cường đại mạnh mẽ chịu đựng.

Giờ phút này, Hùng Sơn một lòng đều tập trung vào việc xóa đi lạc ấn phía trên phi kiếm nguyên bản, mà những trưởng lão còn lại cũng biết trận đồ lợi hại, không dám thả thần thức dò xét. Cho nên tất cả mọi người ở đây, căn bản không có ai chú ý tới hành vi lớn mật của Hàn Lập.

Sau khi dốc sức vận hóa hai viên đan dược kia, sắc mặt Hùng Sơn hơi khôi phục một chút. Ánh mắt gã cuối cùng tập trung vào hướng Tây Bắc, thân hình khẽ động, bay vút tới đó.

Chỉ thấy bàn tay gã thò ra phía trước, một thủ ấn màu vàng liền ngưng tụ trong hư không, trảo tới một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thanh phi kiếm tựa hồ cảm nhận được nguy hiểm kéo tới, thân kiếm nhanh chóng rung rung, phát ra từng đợt âm thanh trầm thấp "ông ông", nghe có chút giống giọng nữ tử nức nở nghẹn ngào.

Thanh âm này lọt vào trong tai Hàn Lập, giống như biểu đạt vì Hàn Lập thấy chết mà không cứu, mà ai oán và bất mãn.

Đúng lúc này, Hàn Lập đang một mực nhắm mắt dò xét, bỗng nhiên hai mắt mở ra.

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, không dễ phát giác.

Tiếp theo trong nháy mắt, thanh phi kiếm này đã bị thủ ấn màu vàng hư nhược giữ tại trong lòng bàn tay, âm thanh mãnh liệt dồn dập rung động bỗng im bặt, thân kiếm bỗng nhiên đứng yên, vững vàng lơ lửng tại không trung, không có chút dị động.

Mà bảy mươi mốt thanh phi kiếm khác vốn từ bốn phía phóng tới, như là nhận được mệnh lệnh, đều đồng thời dừng lại. Từng thanh một như là binh sĩ sắp nhảy vào trận chiến, tinh thần tập trung cao độ, thân hình không chút run rẩy.

Trục Phong thấy những thanh phi kiếm lợi hại này vừa rồi còn làm ầm ĩ, đột nhiên lại yên tĩnh lại, vốn là vui vẻ, nhưng chẳng biết tại sao, trong lòng y bỗng nhiên nổi lên một tia dự cảm không tốt.

Quả nhiên, tiếp theo trong nháy mắt, dị biến đột nhiên phát sinh.

Gã thấy trong nháy mắt ở trên thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này rất

nhanh bỗng nhiên vang lên tiếng sấm “đùng đùng”, hồ quang điện màu vàng chói mắt liên tiếp rung động, bỗng nhiên hóa thành một vòng tròn cực lớn màu vàng kháng cự lại thủ ấn màu vàng.

Cùng lúc đó, quanh thân bảy mươi mốt thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác cũng lập loè điện mang màu vàng, đồng thời từng thanh như người đang giãy giụa khỏi trói buộc, nhanh chóng bắn đến thanh phi kiếm kia.

"Ầm ầm ầm."

Tếng sấm liên tục vang lên, bảy mươi mốt thanh phi kiếm mang theo kim lôi cuồn cuộn, trực tiếp đánh vỡ thủ ấn màu vàng kia, rồi cùng thanh phi kiếm trong đó tụ hợp vào cùng một chỗ.

"Thật sự là phế vật, còn không mau chóng làm cho các phi kiếm trở về vị trí cũ!" Hùng Sơn thấy thế, tức giận quát.

Gã ta đầu tiên còn cho là phi kiếm lại một lần theo bản năng chống lại, trách cứ lên đám thủ hộ, thật tình chưa biết có người đứng sau nhưng trong lòng thì càng thêm phiền muộn. Vừa rồi không phải gã ta không muốn trói buộc phi kiếm, mà là căn bản không trói buộc được.

Nhưng mà, gã ta vừa dứt lời, quanh thân bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng thời bắn ra hồ quang điện màu vàng chói mắt, rồi bỗng nhiên hóa thành bảy mươi hai tia chớp vàng nhanh chóng bắn đi, tránh thoát khỏi khống chế của Trục Phong, nhằm phía Đông kiếm trận mà bay vút đi.

Trục Phong thấy thế, quá sợ hãi, vội vàng vận chuyển thần thông, đều muốn ngăn lại, nhưng phi kiếm phóng xuất ra Tịch Tà Thần Lôi, độn tốc nhanh kinh người, chỉ thoáng một cái đã đến phía Đông thảo nguyên.

Đừng nói gã ta căn bản không khống chế kịp, đến cả Hùng Sơn cũng không thể kịp phản ứng.

Sau khi lướt đi, bảy mươi hai thanh phi kiếm cũng không lập tức phá trận rời đi, mà lại đột nhiên tứ tán ra, ở giữa không trung kéo lê từng đạo quỹ

tích biến hóa thất thường, cuối cùng phân tán đến các nơi trong một khu vực. Đúng là trong Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận lại hình thành một kiếm trận nhỏ.

Chỉ thấy ánh sáng kiếm trận nhỏ mới thành bỗng nhiên sáng rõ, bắn ra những tia sáng chói mắt, chiếu rọi thẳng vào trận đồ kiếm ảnh trên bầu trời, khiến cho sợi tơ màu vàng cấu thành kiếm ảnh trong đó nhanh chóng chuyển rời. Kiếm khí đầy trời nhằm phía Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bên này chen chúc lao đến.

Đúng kiểu rút giây động rừng, hầu như trong nháy mắt, kiếm khí của các chủng loại kiếm khắp thảo nguyên lộn xộn lao đến. Cả tòa Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận cũng theo đó mà phát sinh ra một loại dị biến kinh người.

Loại cảm giác dường như cả tòa đại trận vào thời đểm này bỗng nhiên xoay ngược lại.

Thân hình Hùng Sơn lóe lên, vừa muốn ngăn cản, nhưng bởi vì khí tức bản thân liên hệ chặt chẽ cùng kiếm trận, đã bị đại trận xoay ngược lại ảnh hưởng khiến cho Tiên Linh Lực toàn thân vận chuyển hỗn loạn. Gã ta đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng rơi xuống đất.

Trong lúc gã ta rất vất vả ổn định lại thân hình thì cũng đã không còn kịp rồi.

Mà cả đám trưởng lão còn lại cũng đều bị một màn biến cố này làm cho kinh sợ. Trong lúc nhất thời, không ai có phản ứng gì, về phần những tên đệ tử Đại Thừa Hợp Thể Kỳ kia thì dù muốn thì căn bản cũng bất lực.

Trưởng lão Ma Tà đứng ở xa xa ngoài trận xem thế nào thì lại sớm nhìn ra điểm dị thường, nhưng theo góc độ y quan sát, đầu tiên còn cho là bản thân kiếm trận biến hóa, căn bản không muốn phải làm gì.

Trong mọi người ở đây, chỉ có một mình Hàn Lập sớm biết việc này.

Lúc trước hắn chịu đựng để kiếm khí trong trận đồ trùng kích, mạnh mẽ dùng thần thức quan sát trong đó, chính là phát giác kiếm khí lưu chuyển và

mật độ khắp nơi trong trận đồ có biến hóa.

Hắn phát hiện sau khi Hùng Sơn chuyển hóa hơn phân nửa phi kiếm, ở các khu vực tại vị trí những phi kiếm này, độ dày đặc của kiếm khí tăng lên rất nhiều, mặc dù không đến mức quá rõ ràng, nhưng vẫn dẫn đến mất cân bằng ở mức độ nhất định.

Vì vậy, hắn thông qua Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hình thành kiếm trận dẫn dắt, nhanh chóng mở rộng trạng thái mất cân bằng nhất định này, cuối cùng dẫn đến toàn bộ Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận xoay ngược lại.

Hết thảy việc này nói thì dễ dàng, nhưng thực hiện lại vô cùng khó khăn.

Đầu tiên, phải có cảm giác cực kỳ mẫn cảm đối với biến hóa của trận đồ kiếm ảnh, phát hiện biến hóa rất nhỏ của kiếm khí trong đó.

Thứ hai, phải nắm chuẩn xác thời cơ thay đổi đại trận, nếu không đúng thời cơ, thì khi thay đổi hơn phân nửa cũng chỉ có thể là nhận lấy kết cục thất bại.

Cuối cùng, để mà dẫn dắt kiếm trận kiếm khí loại nhỏ này cũng là xuất từ Vạn Kiếm Đồ, vốn có quan hệ cực kỳ nhiều với trận đồ kiếm ảnh, cùng hấp dẫn lẫn nhau.

Tất cả những việc đó không thể có mảy may sai lầm, như vậy mới có thể trên cơ sở không phá hư kiếm trận mà xoay ngược lại đại trận. Nếu không thì sẽ chỉ có thể phá vỡ kiếm trận làm cho tan vỡ mà thôi.

Chỉ thấy kiếm nguyên trong mấy trăm đạo phi kiếm chi chít, chằng chịt lơ lửng ở trên không trung, đột nhiên như là bị cái gì triệu hoán, đều lóe lên hào quang, nhanh chóng lướt đi, ở giữa không trung kéo lê từng đường cong kỳ dị độ.

Lúc này, trưởng lão Ma Tà tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua trận đồ kiếm ảnh phía trên, liền kinh ngạc phát hiện quỹ tích bay vút của những Kiếm Nguyên này và toàn bộ kiếm ảnh giống nhau.

Mà lúc này chỗ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hình thành kiếm trận, đã tạo thành một dòng xoáy cực lớn màu xanh hình cái loa, trong đó cuồn cuộn kiếm khí, chính giữa mơ hồ có điện quang màu vàng không ngừng chớp động.

Mấy trăm đạo kiếm ý có Kiếm Nguyên tinh thuần ngang nhiên lôi cuốn vô số đạo kiếm quang với kiếm khí vô cùng sắc bén hội tụ vào bên trong dòng xoáy màu xanh giữa bầu trời đầy rẫy kiếm ảnh làm cho nổi bật lên, tạo thành một bức tranh Kiếm Triều dâng có thanh thế to lớn đến cực điểm, chỉ có thể dùng cảnh Vạn Kiếm Quy Tông để miêu tả nhưng cũng không có cách nào hình dung chuẩn xác.

------oOo------

Chương 212: Phá không

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Những Kiếm Nguyên tinh thuần này không còn lạc ấn của chủ nhân ban đầu sẽ như là thuốc bổ tốt nhất trên thế gian dành cho phi kiếm, chẳng những dinh dưỡng cực tốt, hơn nữa còn rất dễ tiêu hóa.

Hầu như chỉ trong nháy mắt công phu, những Kiếm Nguyên này giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhanh chóng bị bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hấp thu hơn phân nửa!

Tất cả các phi kiếm đều chấn động mạnh, thân kiếm truyền ra từng tiếng hú gọi sắc bén, giống như phát ra tiếng kêu vui sướng đến cực điểm.

Kiếm trận bị Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xoay ngược hẳn nên lúc này đã hoàn toàn không khống chế được chúng, còn lại những phi kiếm chưa bị xóa đi lạc ấn, tựa hồ cũng nhận được cổ vũ, từng thanh một lần nữa điên cuồng giằng co.

"Những tên phế vật các ngươi, còn chưa động thủ chế trụ những phi kiếm này, còn chờ gì nữa?" Hùng Sơn thấy cảnh này, hai mắt lửa giận hầu như muốn phun ra, lớn tiếng quát.

Ngoại trừ vài tên trưởng lão đang khống chế khu vực phi kiếm bên ngoài, các trưởng lão nội môn còn lại đồng thời vội vàng thi triển thần thông, chuẩn bị ngăn chặn Kiếm Triều đang không ngừng dũng mãnh lao vào bên trong vòng xoáy.

Tuy nhiên, những pháp trận này được thiết lập vốn chỉ để trói buộc một số tương đối ít phi kiếm xao động. Hiện tại, hầu như tất cả phi kiếm đều bạo

động, khiến những người này đều luống cuống tay chân, không thể đối phó được.

"Đạo hữu Ma Tà, xin giúp Hùng mỗ một tay, tất có hậu báo!"

Sau khi hét lớn một tiếng, Hùng Sơn cắn răng, một tay nhanh chóng kết kiếm quyết, đánh ra một chiêu ngút trời.

Chỉ nghe một tiếng "leng keng" sắc nhọn vang lên.

Thanh trường kiếm màu vàng vốn ở trên đài cao, lập tức tỏa ra kim quang mãnh liệt, đột ngột từ mặt đất trồi lên. Mũi kiếm chuyển hướng, cấp tốc phóng tới bên này.

Kiếm này vừa rời khỏi đài Tế Kiếm, toàn bộ đại trận liền dừng vận hành. Màn sáng kiếm ảnh đầy trời cũng lập tức biến mất.

Ma Tà chần chờ một chút, rồi lúc này hai tay mới thò ra, vung một chiêu hướng lên bầu trời.

Một hồi âm thanh "xì xì xì..." như dòng điện kích động vang lên.

Chỉ thấy hơn mười thanh trường kiếm đen thui từ trong hư không bay ra, có lôi điện màu đen quấn quanh toàn thân, liên kết với nhau bay đến phía Kiếm Triều.

Nhưng vào lúc này, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở bên này thôn phệ Kiếm Nguyên cũng đã đến khâu cuối cùng.

Một tiếng vang "ầm ầm" rất lớn!

Chỉ thấy một lôi trụ khổng lồ màu vàng thô kệch, to hơn mười trượng, cao tới ngàn trượng, từ trong vòng xoáy màu xanh bay lên, như một cây thiên thần lôi mâu đâm thẳng vào trời xanh.

Ầm ầm ầm...

Giữa không trung liên tiếp vang lên tiếng nổ đùng chấn động đất trời, các tầng cấm chế bao phủ toàn bộ thảo nguyên kiếm đều bị xé rách. Trên đỉnh đầu mọi người xuất hiện một cái lỗ khổng lồ, sâu hun hút.

Thoạt nhìn như là toàn bộ vòm trời bị chọc một lỗ thủng cực lớn.

Cây lôi mâu chỉ thoáng hiện, rất nhanh kim quang nứt vỡ, hóa thành từng điểm kim quang rơi lả tả.

Nhưng lôi quang trên bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không giảm, tia điện màu vàng chằng chịt liên kết, quấn vào nhau, dung hợp lại trong một mảnh điện quang sáng chói tạo thành một thanh cự kiếm màu xanh, dài hơn mười trượng.

Chỉ thấy Cự Kiếm vừa mới thành hình, lập tức chuyển hướng đến cái lỗ khổng lồ trên bầu trời, thân kiếm lóe lên ánh sáng màu xanh, nhộn nhạo một hồi, rồi phi độn đến đó.

Đúng vào lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng xé gió vô cùng bén nhọn, đâm vào màng nhĩ mọi người, gây ra đau nhức vô cùng. Thậm chí, một ít đệ tử Hợp Thể Kỳ không chịu đựng được, lỗ tai rướm máu, ngất luôn.

"Đứng lại cho ta!" Hùng Sơn hét to một tiếng.

Sau một khắc, giữa không trung, một kiếm ảnh màu vàng to lớn bỗng nhiên phá không lao tới, chém xuống Cự Kiếm màu xanh.

Chỉ nghe một tiếng “keng” rất to!

Kiếm ảnh màu vàng va chạm với cự kiếm màu xanh, lập tức nổ tung! Một trận chấn động cuồng bạo đến cực điểm.

Trên không trung, từ chỗ hai kiếm va chạm nhau bỗng nhiên bộc phát ra một vệt ánh sáng màu vàng, quét ngang bốn phía xung quanh.

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu chấn động một hồi, ngửa đầu nhìn lên liền thấy cả phiến thiên không xuất hiện vết đứt gãy rõ ràng.

Không phải là hư không bị xé nứt ra, mà là đám mây và kiếm khí trên bầu trời, thậm chí là hơi bụi lơ lửng, đều bị vệt ánh sáng màu vàng kia cắt ra.

Mà theo sát phi kiếm bản mệnh của Hùng Sơn, hơn mười thanh trường kiếm có lôi điện màu đen quấn quanh thì cực kỳ bất hạnh. Chúng nằm đúng ngay trên đường đi của vệt ánh sáng, trùng hợp bị quét qua, bị đánh cho tả tơi thân thể mà quay ngược trở về.

Ma Tà là chủ nhân hơn mười thanh kiếm, tự nhiên cũng bị chấn động không nhỏ. Y vội vàng vẫy tay thu hồi phi kiếm của mình, trong mắt hiện lên một tia lãnh mang. Y lúc này triệt để đứng xem.

Nhưng vào lúc này, một tiếng “két” giòn vang. Một âm thanh đột nhiên từ trên cao truyền vào trong tai mỗi người.

Chỉ thấy kiếm ảnh màu vàng kia bỗng nhiên vỡ ra, tiếp theo ầm ầm tán loạn. Từ trong đó, một thanh phi kiếm màu vàng bị gãy, mất hết linh quang từ trên không trung rơi xuống.

Cùng lúc đó, một tiếng xé gió chói tai truyền đến, thanh Cự Kiếm màu xanh thình lình chui thẳng vào lỗ thủng trên không trung, tiêu sái mà đi, trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Hùng Sơn phun ra một ngụm máu tươi, lấy tay thu hai đoạn kiếm gãy về. Gã chăm chú nhìn, hai mắt đã là một mảnh màu đỏ tươi.

Tất cả đệ tử thấy thế, vội vàng bay về phía gã, không một ai dám lên trước hỏi han. Ma Tà cũng chỉ nhăn mày, ngậm miệng không nói.

Sau khi hạ xuống cùng mọi người, Hàn Lập âm thầm ổn định khí tức đang cuồn cuộn trong cơ thể. Một kiếm vừa rồi uy lực thật sự không giống bình thường, dù cho có Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thu nạp đầy Kiếm Nguyên, tự hành triệt tiêu phần lớn thì hắn cũng không thể tránh khỏi nhận lấy trùng kích và chấn động.

"Hướng Đông Bắc, còn không mau đuổi theo..." Hùng Sơn đã phẫn nộ tới cực điểm, nghiến răng quát lớn.

Gã ta giờ phút này phi kiếm bản mệnh bị hủy, nguyên khí bị tổn hao nhiều, phải mau chóng bế quan tu dưỡng, ổn định thương thế, nếu không tu vi có khả năng bị ảnh hưởng cực lớn.

Mọi người nghe tiếng, lập tức thân hình khẽ động, định đuổi theo.

"Chậm đã, hướng Tây Bắc, hướng... Không đúng, Tây Nam…" Hùng Sơn đột nhiên gọi mọi người lại, thần tình trên mặt biến đổi liên tục.

"Hùng đạo hữu, xảy ra chuyện gì vậy?" Ma Tà nhịn không được hỏi. Vẻ mặt đám trưởng lão còn lại cũng mờ mịt.

"Không tốt! Một chút liên hệ giữa ta và những phi kiếm cuối cùng kia cũng triệt để bị cắt đứt." Hùng Sơn liếc nhìn y, lạnh giọng nói.

Hùng Sơn quay đầu nhìn thoáng qua một mảnh thảo nguyên hỗn độn các loại kiếm, thấy còn lại không đến ba trăm thanh phi kiếm. Trong mắt của gã bốc lên ngọn lửa giận ngút trời.

Gã nhấc cánh tay lên, ống tay áo không gió bỗng lay động bay phất phới, tiếp theo đột nhiên vung xuống.

Hơn ba trăm thanh phi kiếm kia lập tức bị một luồng lực đạo cực lớn cuốn ở giữa không trung, kéo lê thành một đường vòng cung, tiếp theo tựa như mưa to rào rào rơi xuống đất.

"Uỳnh uỳnh uỳnh…"

Âm thanh nổ đùng liên tiếp vang lên. Hơn ba trăm thanh phi kiếm đều lao xuống đất, tất cả thân kiếm đều cắm sâu vào trong lòng đất, chỉ lộ chuôi kiếm ra bên ngoài.

Tất cả mọi người chung quanh có thể rõ ràng cảm nhận được cơn thịnh nộ của Hùng Sơn, không có chỉ thị của gã cũng không dám vọng động. Từng người đều nơm nớp lo sợ, không dám nói nửa câu.

Kẻ vốn chịu trách nhiệm khu vực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chính là Trục Phong, giờ phút này y sợ đến mức toàn thân run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu.

Phải biết rằng, y chẳng qua chỉ là một trưởng lão nội môn mà thôi. Nếu Phó Đạo Chủ Hùng Sơn trong cơn thịnh nộ muốn giết y cho hả giận, vậy y chỉ có thể chết, không cần nghi ngờ. Sau đó dù cho tông môn muốn truy cứu, thì đối với y cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Ánh mắt Hùng Sơn chậm rãi đảo qua tất cả mọi người.

Gã ta giờ phút này tuy rằng thịnh nộ đến cực điểm, nhưng cũng không mất đi lý trí.

Gã biết rõ Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ phát sinh nghịch chuyển. Chuyện này tất nhiên là có kẻ nào đó động tay động chân, mà kẻ đó rất có khả năng là một trong mười tên trưởng lão đang ở trước mắt này.

Trục Phong chịu trách nhiệm về bảy mươi hai thanh phi kiếm kia, tuy rằng là khả nghi cực lớn, nhưng cũng không phải là người mà gã hoài nghi nhất.

Xem ra, khả nghi nhất chính là kẻ chủ động yêu cầu đến đây quan sát kiếm trận, là Ma Tà.

Dù sao kiếm trận bậc này phức tạp đến cực điểm, ngay bản thân gã cũng không cách nào hoàn toàn khống chế. Nếu nói là bên trong những người trước mắt này thực sự có người có năng lực nghịch chuyển kiếm trận như thế, vậy không thể nghi ngờ cũng chỉ có Ma Tà. Tên này tu vi gần bằng gã, là người có khả năng làm được.

"Hùng Phó Đạo Chủ, ngươi sẽ không hoài nghi ta chứ? Trừ lúc cuối cùng ngươi gọi ta ra tay, từ đầu tới cuối, ta đứng nguyên tại chỗ, cũng chưa hề đụng tới thứ gì, thậm chí ngay cả một tia khí tức cũng không có phát ra. Nếu ta thật sự động thủ, làm sao ngươi không hề phát hiện ra được?" Ma Tà tựa hồ nhìn ra tia hoài nghi trong ánh mắt Hùng Sơn, lớn tiếng nói.

"Ma đạo hữu không cần như vậy, Hùng mỗ cũng không có nói qua như thế." Hùng Sơn hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói.

Hoài nghi chỉ là hoài nghi, không có chứng cứ thì không có bất kỳ ý nghĩa gì. Gã ta cho tới bây giờ cũng không phải là người lỗ mãng, nếu không hiện tại cũng không có khả năng giữ vị trí Phó Đạo Chủ.

"Xem ra hôm nay Hùng Phó Đạo Chủ cũng không thiếu việc phải xử lý, tại hạ không quấy rầy nữa! Những vật kia cho mượn, ngày khác đến lấy cũng được. Cáo từ!" Ma Tà nghe vậy, chậm rãi nói.

Hùng Sơn cũng không nói gì thêm nữa, một tay nhấc lên đánh ra mấy đạo pháp quyết vào một chỗ hư không. Chỗ đó liền chấn động, rồi hiện ra một vòng bạch quang lớn mấy trượng.

Ma Tà chắp tay với Hùng Sơn, thân hình nhoáng một cái đã chui vào giữa bạch quang.

Hùng Sơn nhìn thân ảnh Ma Tà đã hoàn toàn biến mất trong bạch quang, mới thu hồi ánh mắt. Gã ta một lần nữa đảo qua mười người Hàn Lập, ánh mắt lạnh thấu xương, sắc mặt âm trầm như nước.

Bầu không khí như đọng lại, tất cả mọi người câm như hến, không dám phát ra một thanh âm nào.

Hàn Lập cũng như những người khác, hơi cúi đầu, không đối mặt cùng Hùng Sơn.

"Trưởng lão Trục Phong, ngươi không có gì để nói sao?" Nửa ngày sau, ánh mắt Hùng Sơn cuối cùng tập trung trên người Trục Phong.

"Hùng đạo chủ, cái này... Ta... Không là…" Trong lòng Trục Phong mãnh liệt nhảy dựng lên, ấp a ấp úng cả buổi, cũng không nói được cái gì.

Hùng Sơn lại âm thầm thúc giục thần thức dò xét toàn bộ cấm địa một lượt, vẫn không phát hiện dấu vết nào, cuối cùng nói:

"Lúc trước ta cũng đã nói, nếu có người nào làm cho ta như xe bị tuột xích, cũng đừng trách ta trở mặt vô tình! Nếu như trưởng lão Trục Phong cho ta một vố lớn như vậy, ngươi không bồi thường một phen sợ là không có đạo lý."

"Hùng Phó đạo chủ, người muốn... Phải bồi thường như thế nào?" Trục Phong hơi ngẩng đầu nhìn về phía Hùng Sơn, toàn thân đầm đìa mồ hôi lạnh, nói.

"Tổn thất của ta lớn như thế, chỉ sợ tất cả của cải của ngươi cũng không bồi thường nổi. Ta cũng không phải là người tuyệt tình lãnh khốc như vậy, hãy đền bằng sáu nghìn điểm công trạng và ba trăm Tiên Nguyên Thạch đi." Hùng Sơn lạnh lùng nói ra, trong giọng nói lộ ra vẻ trầm trọng.

Trục Phong nghe vậy, lập tức thân thể mềm nhũn, hầu như muốn co quắp lại, té trên mặt đất.

Phí bồi thường này, có thể nói tất cả của cải trước mắt của y cộng lại cũng không bằng. Muốn y xuất ra thân gia một lần nhiều như vậy thì quả thực lấy mạng y còn dễ hơn.

Thế nhưng khó chịu vẫn chỉ là khó chịu, y không thể không tiếp nhận hậu quả này.

Mọi người tại đây nghe vậy, cũng âm thầm líu cả lưỡi. Một mặt thầm mắng Hùng Sơn có tâm quá đen, một mặt cảm thấy may mắn vì mình không phải là cái tên xui xẻo Trục Phong kia.

------oOo------

Chương 213: Trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Hùng... Hùng Phó Đạo chủ, ta tích góp từng chút một trong nhiều năm, cuối cùng sẽ có sáu nghìn điểm công trạng. Nhưng ba trăm Tiên Nguyên Thạch thật sự không có, có thể đổi bằng linh thạch cực phẩm hay không?" Sắc mặt Trục Phong khó coi, hỏi thử.

"Bổn tọa có thể thư thả cho ngươi chút thời gian, trong vòng mười năm gom đủ cho ta. Việc này coi như xong." Hùng Sơn liếc mắt nhìn y, lạnh lùng nói ra.

"Cái này... Được rồi." Vẻ mặt Trục Phong buồn rười rượi, khó khăn đáp.

"Các ngươi nhớ kỹ, sau khi ra khỏi nơi đây, không được phép nói với bất luận kẻ nào, nếu không ta quyết không cho con đường sống. Tốt rồi, cút đi!" Sau khi hung hăng gõ Trục Phong một khoản, tâm hình Hùng Sơn cũng không trở nên tốt hơn, không chút khách khí hạ lệnh trục khách.

Mọi người nghe xong, đành phải vội vàng đáp ứng. Cả bọn đã vất vả hơn nửa ngày, đến nửa điểm công trạng cũng không có, nhưng không dám nói thêm câu gì, đều hậm hực rời đi.

Sau khi ra khỏi cấm địa, Hàn Lập và Kỳ Lương không nói với nhau câu nào, đi một mạch đến Điện Lâm Truyền, rồi mới nhìn nhau cười khổ, mỗi người truyền tống về động phủ của mình.

Sau khi trở về động phủ trên ngọn Xích Hà, Hàn Lập lập tức tra xét quanh thân rõ ràng một lượt. Sau khi đã xác nhận không bị Hùng Sơn gieo ấn ký, hắn mới hơi yên lòng một chút, rồi tiến vào mật thất, khoanh chân điều tức.

Mấy ngày sau.

Bên trên một ngọn núi trơ trọi ở phía Đông Bắc gần biên giới dãy núi Chung Minh, một lão giả gầy gò, mặc quần áo trắng tuyết, đầu vấn búi tó, đang đứng trên một mỏm núi lớn nhẵn bóng. Lão ta ngửa đầu nhìn lên không trung phía Tây Nam.

Chỗ đó bầu trời trong vắt như được dùng nước rửa sạch, lão giả nhìn về phía đó, trong ánh mắt lại lóe ra tia hưng phấn, trên mặt cũng hiện đầy vẻ chờ mong.

Sau một lát, chỗ chân trời ban đầu vốn không có vật gì, đột nhiên sáng lên một vòng thanh quang.

Trong khoảnh khắc, thanh quang kia bỗng nhiên sáng rực, hiển lộ ra một thanh cự kiếm màu xanh, lướt nhanh về phía này.

"Quả nhiên!"

Con ngươi lão giả gầy gò sáng lên, khóe miệng nhếch lên mỉm cười.

Sau một khắc, khí thế toàn thân lão ta đột nhiên biến đổi. Tinh thần, khí thế đều đạt tới trạng thái sung mãn nhất, hiện rõ ra là một tu sĩ Chân Tiên cảnh sơ kỳ.

Lão ta vốn là một tán tu trên biển bên ngoài đại lục Cổ Vân, mấy ngày gần đây mới đi đến gần dãy núi Chung Minh này. Lão ta vốn chỉ muốn nghỉ ngơi mấy ngày tại đỉnh núi này, không nghĩ tới lúc vừa mới ngồi xuống, lại cảm ứng được khí tức của một thanh phi kiếm cổ quái có thể so với Tiên Khí đang bay nhanh về phía lão.

Lão giả vốn cũng là tu sĩ Chân tiên cảnh tinh thông kiếm đạo, trong tình huống không có cảm ứng được khí tức của chủ nhân phi kiếm, lòng tham nhất thời nổi lên, định chặn phi kiếm này lại.

Mắt thấy phi kiếm đã tới gần, thân hình lão giả phóng lên, hóa thành một tia

bạch quang chói mắt, lao vút tới phía phi kiếm.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hóa thành cự kiếm, giờ phút này tuy rằng không có Hàn Lập thao túng, nhưng vẫn dựa vào bản năng, nổi lên ý kháng cự. Trên thân kiếm phát ra một tiếng rít "xì xì" vang nhỏ.

Lão giả kia giờ phút này đâu có quan tâm tới việc vặt đó, đưa hai tay bao bọc linh quang ra phía trước tìm kiếm, đồng thời định nắm lấy chuôi của thanh cự kiếm.

Chỉ nghe một tiếng "ầm ầm" vang rất lớn.

Bên trên cự kiếm màu xanh đột nhiên sáng lên một vòng kim quang chói mắt. Vô số tia điện màu vàng như long xà đột nhiên điên cuồng phóng ra, bao phủ hư không trong phạm vi tầm hơn mười trượng, hóa thành một quả lôi cầu màu vàng, kín mít không một kẽ hở. Bên trong truyền ra một tiếng gào rú thê thảm.

Ngay sau đó, lôi cầu màu vàng đột nhiên co rụt lại, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ thấy một thi thể toàn thân cháy đen khô quắt, bốc lên từng làn khói trắng, rơi từ trên không trung xuống dưới. Khi thi thể còn chưa chạm mặt đất, bị gió núi thổi qua, liền hóa thành bột mịn màu đen, bay lả tả.

Thanh cự kiếm màu xanh kia dường như vì bị tiêu hao quá độ, tản ra hào quang, một lần nữa hóa thành bảy mươi hai thanh phi kiếm, rơi xuống một chỗ trong sơn cốc phía dưới.

...

Hai tháng sau, phía trên một tuyết cốc vô cùng vắng vẻ ở khu vực biên giới phía Đông Bắc dãy núi Chung Minh, một chàng thanh niên mặc trường bào màu xanh từ trên không trung từ từ hạ xuống, tiến nhập vào trong sơn cốc.

Người này thân hình cao lớn, đôi mắt như sao, dựa vào thần hồn liên hệ đuổi theo một mạch đến đây. Chính là Hàn Lập.

Lúc trước bởi vì lo lắng Hùng Sơn âm thầm theo dõi, gần một tháng sau khi trở lại động phủ, hắn đều ở trong mật thất tu hành, không rời đi nửa bước.

Đúng như hắn dự liệu, Hùng Sơn không bỏ qua bất kỳ một tia khả nghi nào, thậm chí còn lặng yên phái người đến bên trong lãnh địa của hắn để theo dõi.

Theo như hắn đoán, trên lãnh địa của mấy người còn lại thậm chí kể cả Ma Tà cũng sẽ xuất hiện tình huống như thế.

Chẳng qua là tất cả mọi người, kể cả Ma Tà, chỉ sợ đối với việc này cũng chỉ có thể mắt nhắm, mắt mở. Nếu không ngược lại có khả năng biến thành khéo quá hóa vụng, làm cho đối phương càng thêm nghi ngờ.

Đến khi xác nhận Hùng Sơn dần dần buông lỏng cảnh giác, hắn mới lặng lẽ ẩn nấp hành tung rời ngọn Xích Hà, bay một mạch truy tìm đến nơi này.

Sau khi hạ xuống, hắn lập tức lướt nhanh vào sâu trong sơn cốc, đi đến bên cạnh nơi cuối cốc là một hồ sâu xanh biếc thì ngừng lại.

Ánh mắt của hắn đảo qua hồ sâu, thấy mặt hồ nhìn như yên lặng, nhưng kì thực có vô số kiếm khí rất nhỏ bơi lội trong đó. Mỗi khi có hòn đá vụn lăn xuống, hoặc là cây gỗ, lá cây khô bay vào trong đó lập tức sẽ bị xoắn thành nát bấy.

Hàn Lập biết Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang ở trong hồ, lập tức tâm niệm vừa động, triệu hoán phi kiếm lên.

Tiếng rung "rầm rầm" vang lên.

Chỉ thấy mặt hồ vốn phẳng lì, trong như gương, lập tức bắt đầu cuồn cuộn lên như là nồi nước sôi.

Âm thanh “phụt phụt” liên tiếp vang lên!

Bảy mươi hai thanh phi kiếm liên tiếp từng thanh một từ trong hồ nước bay

vút ra. Sau khi lượn một vòng ở giữa không trung, liền nhộn nhịp bay tới bên Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, miệng mỉm cười, thân hình không hề nhúc nhích.

Chỉ thấy toàn thân các phi kiếm này lóe lên một chút quang mang màu xanh, như một đám trẻ nhỏ quay chung quanh hắn, vui sướng bay múa khắp nơi, phát ra từng trận run rẩy rất nhỏ.

"Rút cuộc... Đã trở về!"

Xa cách từ lâu, nay gặp lại, Hàn Lập thở dài một hơi, lúc này mới đưa tay vuốt ve từng cái phi kiếm, giống như là lần lượt kéo bạn cũ lại khoác vai. Hắn cảm thụ được ở trên truyền đến khí tức có chút quen thuộc, lại có chút ít lạ lẫm, trong nội tâm dâng trào cảm xúc.

Bởi vì phi kiếm cắn nuốt Kiếm Nguyên tinh thuần của mấy trăm thanh phi kiếm thượng phẩm, khí tức bên trên tự nhiên được tăng lên một khoảng lớn. Tuy nhiên, xuất phát từ việc cân nhắc cẩn thận, Hàn Lập cũng không lập tức dò xét uy năng hiện tại của kiếm này, ngược lại còn thi triển bí thuật bắt đầu che đậy khí tức trên thân kiếm.

Xác nhận sau này sẽ không bị người khác phát hiện ra manh mối, hắn mới trân trọng thu nhập từng thanh kiếm vào trong cơ thể.

Nhớ năm đó, chẳng qua là bị Cổ Ma lấy đi hai thanh phi kiếm, thời điểm hắn một lần nữa đoạt lại cũng đã mừng rỡ dị thường. Hôm nay lấy lại bảy mươi hai thanh phi kiếm bị thất lạc, trong lòng hắn vui mừng thế nào tất nhiên là không cần nhiều lời rồi.

Về phần uy năng phi kiếm tăng lên một khoảng lớn, ngược lại coi như là nhân họa đắc phúc.

...

Sau đó không lâu, Hàn Lập không làm kinh động bất cứ kẻ nào, lặng yên quay trở về ngọn Xích Hà.

Vừa về đến động phủ, hắn liền bảo Mộng Vân Quy triệu tập tất cả mọi người tới.

"Bái kiến Lệ trưởng lão!"

Tại một đại sảnh nghị sự trong trạch viên, mười người Mộng Vân Quy, Tôn Bất Chính... khom mình hành lễ, cùng hô lên.

"Những năm này các ngươi quản lý động phủ của ta ngăn nắp, sạch sẽ; bản thân cũng không ngừng tu luyện, xem như không phụ lòng ta. Vân Quy, những đan dược này ngươi cầm lấy, lát nữa phân phát cho mọi người." Hàn Lập đứng chắp tay nói.

Vừa dứt lời, tay áo hắn giơ lên, một đạo thanh quang lóe lên rồi biến mất, bay vào trong tay Mộng Vân Quy. Đó là một vòng tay trữ vật tinh xảo, khéo léo.

"Đa tạ Lệ trưởng lão thưởng hậu!" Đám người Mộng Vân Quy thấy vậy, vui mừng quá đỗi, vội vàng bái tạ lần nữa.

Hàn Lập tuy rằng thỉnh thoảng mới xuất hiện, nhưng thường ban thưởng xuống không thiếu đan dược rất có ích đối với Kết đan tu luyện khiến cho bọn chúng hôm nay ngoài tôn sùng ra, trong thâm tâm còn thêm cảm kích.

Nhất là Mộng Vân Quy, lúc này đã ngưng kết Nguyên Anh thành công, đã chính thức trở thành một tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

"Kể từ hôm nay, ta bắt đầu bế quan, ngọn Xích Hà cũng cần phong sơn một đoạn thời gian. Sau đây, ta sẽ mở tất cả cấm chế ra, không gặp bất cứ khách lạ nào!" Hàn Lập quét nhìn mọi người một lượt, phân phó.

Đám người Mộng Vân Quy nghe nói thế, trong nội tâm rùng mình, vội vàng đáp ứng.

"Những năm ta bế quan này, Tôn Bất Chính, ngươi mang theo mấy người, chịu trách nhiệm chăm sóc động phủ." Hàn Lập nhìn về phía Tôn Bất

Chính, nói.

"Vâng, Lệ trưởng lão, ngài yên tâm. Tiểu nhân nhất định dụng tâm làm việc." Tôn Bất Chính lập tức nói ra.

"Vân Quy, trong mọi người, bây giờ tu vi của ngươi cao nhất. Ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, đi ra bên ngoài giúp ta tìm kiếm những hạt giống hoặc cây non linh thảo, linh dược mới lạ hiếm thấy, càng nhiều càng tốt, không cần quá tính toán chi phí." Hàn Lập lại phân phó Mộng Vân Quy.

"Vâng." Mộng Vân Quy khẽ giật mình, lập tức đáp ứng.

"Đây là một ít linh thạch, còn có hai kiện pháp bảo, ngươi lấy làm vật phòng thân. Khi làm xong chuyện này, hai kiện pháp bảo này sẽ cho ngươi, coi như ban thưởng." Hàn Lập nói, rồi lật tay lấy ra một kiện pháp khí trữ vật đưa cho Mộng Vân Quy.

Thần thức Mộng Vân Quy tìm tòi trong pháp khí trữ vật, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vô cùng mừng rỡ, trầm giọng nói: "Đa tạ Trưởng lão, tiểu nhân nhất định dụng tâm hoàn thành nhiệm vụ, không phụ lòng kỳ vọng của ngài."

Những người khác mắt thấy cảnh này, trong mắt cũng lộ ra vẻ vô cùng hâm mộ.

Pháp bảo trong pháp khí trữ vật kia nhất định không tầm thường, nếu không sẽ không khiến cho Mộng Vân Quy kích động như thế.

Thực tế Tôn Bất Chính vừa ao ước, vừa hối hận.

Tu vi của gã bản đầu cao hơn Mộng Vân Quy một chút, nhưng mà những năm này Mộng Vân Quy liên tiếp đột phá, rồi vượt mặt, đã đột phá Nguyên Anh kỳ trước gã.

Nếu sớm biết chuyện hôm nay như vậy, những năm qua gã đã cố gắng khổ tu hơn, nói không chừng giờ phút này người được ban thưởng chính là gã.

Đôi mắt to tròn của Mộng Thiển Thiển nhìn Hàn Lập không chớp, lộ ra chút vẻ chờ đợi. Hôm nay nàng mặc váy trắng tuyết, nhìn vô cùng thướt tha.

"Tốt rồi, các ngươi làm việc đi." Hàn Lập cười, nhẹ gật đầu với mấy người, rồi quay người đi trở về động phủ.

"Cung kính Lệ trưởng lão." Mọi người khom người, cùng nói.

Khuôn mặt Mộng Thiển Thiển từ từ trở nên trắng xám, mặc kệ mọi người khom mình hành lễ.

Chỉ nghe một tiếng “rầm" vang nhỏ, cửa lớn động phủ chầm chậm khép lại.

"Mấy người các ngươi đi theo ta." Sau khi Tôn Bất Chính chào Mộng Vân Quy một tiếng, điểm việc mấy người, lập tức lu bù công việc.

Mộng Thiển Thiển nhìn cửa đá đóng chặt, khẽ cắn môi, phiền muộn trong nội tâm không nói ra được.

"Thiển Thiển, làm sao vậy?" Mộng Vân Quy chứng kiến tâm tình muội muội sa sút, đi tới hỏi.

"Không có gì..." Mộng Thiển Thiển nói một câu, lập tức cúi đầu, trong hai tròng mắt đã ngấn nước.

Vừa rồi từ đầu đến cuối, Hàn Lập không liếc nhìn nàng lấy một cái.

"Ài... Lệ trưởng lão và chúng ta không phải cùng một thế giới, ngươi hẳn là hiểu rõ." Mộng Vân Quy như thế nào lại không rõ tâm sự của em gái ruột, khẽ thở dài.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy, thân thể mềm mại khẽ run rẩy.

Nhưng lập tức nàng ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi trở nên kiên định.

Mộng Vân Quy chứng kiến bộ dạng này của muội muội, đành phải lắc đầu

thở dài.

Cô muội muội này ngoài mềm trong cứng, luôn tự quyết định chuyện của mình, dù y là ca ca cũng không thay đổi được.

Có lẽ, cái này cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Mộng Vân Quy mỉm cười, không nghĩ việc này nữa, tập trung cân nhắc làm như thế nào để hoàn thành trách nhiệm mà Hàn Lập giao cho.

Chân Tiên lão giả tham niệm vong,

Hàn ma cẩn tính mọi sự phòng.

Chủ nhân, trúc kiếm vui sum hợp,

Bế quan sắp xếp. Thiển muội mong.

(thíchtócquăn)

------oOo------

Chương 214: Sáu đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Không bao lâu, bên trên ngọn Xích Hà sáng lên hào quang các màu, vòng này tiếp theo vòng kia, đại trận cấm chế đã mở ra, bao phủ cả ngọn núi vào bên trong.

Làm xong việc này, Hàn Lập đi vào mật thất động phủ, khoanh chân ngồi xuống.

Giờ phút này trong cơ thể của hắn, bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mất đi mà tìm lại được đang được Tiên linh lực tinh thuần bao trùm, dùng Anh hỏa chầm chậm luyện hóa.

Nhiều năm rời khỏi người hắn, cộng thêm việc hấp thu nhiều Kiếm Nguyên phi kiếm như vậy trong khu mộ Thiên Kiếm, uy năng tuy rằng tăng nhiều, nhưng linh tính bên trong lại có vẻ vô cùng hỗn tạp. Nếu là thúc giục luôn sợ là sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ, hắn cần cẩn thận luyện hóa chúng một lần mới được.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn lật tay, cầm Chưởng Thiên Bình đưa lên trước mắt, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Bây giờ, về cơ bản hắn đã có thể vững tin bên trong Chưởng Thiên Bình ẩn chứa pháp tắc Thời gian rồi.

Năm đó ở linh Giới, sau khi hắn đạt được bình phỏng chế từ trên người Mã Lương, thông qua phương thức hợp nhất hai bình đã có thể hơi thúc giục Chưởng Thiên Bình dùng để công kích. Nhưng hiện tại, từng trải qua ba trăm năm kịch biến, bình này không biết xảy ra biến cố gì, chính hắn thử

nghiệm nhiều lần, rốt cuộc cũng không cách nào thúc giục được mảy may.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, tâm niệm thúc giục, trên người tỏa sáng kim quang. Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng hiện ra.

Hắn đánh ra một chiêu, Chân Ngôn Bảo Luân bay đến bên cạnh tay của hắn, "ông ông" xoay tròn rất nhanh.

Từng vòng gợn sóng màu vàng nhịp nhàng tỏa ra, bao phủ Chưởng Thiên Bình, có một tia thời gian lực mơ hồ không để ai biết chui vào trong đó.

Trong lúc này, ánh mắt Hàn Lập không nhúc nhích, chăm chú nhìn Chưởng Thiên Bình.

Thời gian từ từ trôi qua, từ đầu đến cuối, bình này không có bất kỳ phản ứng gì.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, pháp quyết trong tay biến đổi.

Chân Ngôn Bảo Luân tỏa sáng hào quang, nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành một kim cầu nhỏ, theo sự điều khiển của hắn, vèo một tiếng chui vào bên trong bình nhỏ.

Thân Chưởng Thiên Bình lóe lên tinh quang, hiện ra mấy dòng phù văn nhàn nhạt, nhưng sau một khắc lập tức biến mất, không tiếp tục có bất luận động tĩnh gì.

Lông mày Hàn Lập cau lại, khẽ thở dài.

Hắn vốn muốn thông qua Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, công pháp tu luyện pháp tắc thời gian, mà chính hắn đã cô đọng ra Chân Ngôn Bảo Luân, điều khiển bình nhỏ một chút, hoặc là có thể khiến cho bình này có chút biến hóa.

Chẳng qua hiện nay xem ra dường như cũng không có tác dụng.

Cũng có lẽ nguyên nhân chính là hiện tại hắn tu luyện công pháp này quá

mức nông cạn.

Hàn Lập lắc đầu, gọi một con Cự viên khôi lỗi đến, để cho nó tiếp tục ngưng tụ lục dịch, đổ vào linh dược trong lúc hắn bế quan.

Về phần tinh hạt cần thiết cho hóa thân Địa Chích tu luyện, trong lúc rảnh rỗi khi bế quan chính hắn sẽ tự tiến hành cô đọng, bảo đảm cho hóa thân có thể tiếp tục luyện hóa Trọng Thủy.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, liền đi tới một gian khác trong thạch thất. Hắn bày ra một trận pháp Tụ linh cỡ nhỏ, rồi đặt quả trứng khổng lồ lấy được từ chỗ Phương Bàn vào trung tâm trận pháp, để cho linh khí chậm rãi tẩm bổ, xem có thể ấp quả trứng này hay không.

Sau khi an bài mọi việc thỏa đáng, Hàn Lập lần nữa về mật thất, nhắm mắt tĩnh tọa.

Lần này tĩnh tọa, chính là ba ngày ba đêm.

Sau khi tâm tình hoàn toàn khôi phục lại bình tĩnh, hơn nữa mọi phương diện đều ở trạng thái tốt nhất, kim quang nhàn nhạt từ ngoài thân tỏa ra, lập tức tràn ngập cả mật thất giữa động phủ.

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt đã qua hơn ba năm.

Trên đỉnh Xích Hà, thiên địa biến sắc, vô số mây đen hiện ra, thiên địa linh khí điên cuồng mãnh liệt hội tụ về phía động phủ.

Ở trong động phủ, kim quang trên thân Hàn Lập sáng chói, trên bụng hiện ra ba quang điểm màu vàng vô cùng sáng ngời, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí nồng đậm ở xung quanh.

Hắn lần nữa đả thông thêm một Tiên khiếu!

Giữa kim quang sáng chói, sau lưng của hắn hiện ra Chân Ngôn Bảo Luân, phía trên thình lình hiện ra sáu vòng Đạo văn thời gian.

Ông ông!

Chấn động pháp tắc Thời gian vô cùng mạnh mẽ từ trên Chân Ngôn Bảo Luân lan ra. So với bốn vòng Đạo văn thời gian trước kia thì lúc này cường đại hơn không biết bao nhiêu lần.

Hàn Lập mở to mắt, trong mắt tràn đầy mừng rỡ.

Lại đả thông thêm một Tiên khiếu tuy đáng mừng, nhưng điều khiến hắn thực sự cao hứng chính là cho đến hôm nay hắn rút cuộc đã cô đọng ra sáu vòng Đạo văn thời gian.

Nếu là thường nhân tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, sau khi đả thông mười hai Tiên khiếu mới có thể đạt tới trình độ này!

Dựa theo công pháp thuật lại, cô đọng ra Chân Ngôn Bảo Luân có sáu vòng Đạo văn thời gian, uy lực một lần tăng vọt, không thể đem lúc trước ra so sánh cùng.

Hắn đứng lên, không thể chờ đợi được, muốn tự kiểm nghiệm uy lực thần thông một chút.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Chân Ngôn Bảo Luân nhanh chóng xoay tròn, vô số gợn sóng màu vàng lan ra xung quanh, nhưng chẳng qua là chỉ lan tràn ra trong khoảng cách mười trượng.

"Uhm, xem ra chỉ cần vẫn ở tầng thứ nhất, mặc kệ tu luyện ra bao nhiêu Đạo văn thời gian, phạm vi của Chân Ngôn Bảo Luân chỉ có mười trượng. Đột phá lên tầng thứ hai, có lẽ phạm vi mới có thể mở rộng." Hắn thầm nghĩ trong lòng, lập tức nhắm mắt, cảm ứng.

Trong phạm vi gợn sóng màu vàng bao phủ, mọi thứ đều trở nên chậm chạp.

Lưu động trong không khí, chấn động trong thiên địa linh khí đều trở nên chậm chạp mà trước đó chưa từng thấy qua.

Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tầng lam quang, thiên địa linh khí trong tầm mắt lập tức rõ ràng gấp mười lần.

Giờ phút này, hắn quan sát thì hiện tượng chậm chạp này càng thêm rõ ràng.

Thiên địa linh khí đủ mọi màu sắc kích động, phảng phất nước chảy va chạm, ập vào nhau, sau đó mỗi thứ lại tản ra.

Hết thảy tất cả mọi thứ đều có thể thấy được rõ ràng.

Loại cảm giác này thật đúng là kỳ diệu.

Mọi thứ xung quanh tuy rằng đều biến chậm, nhưng động tác của hắn cũng không có bất kỳ khác thường gì, tương giao với xung quanh dường như tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên gấp đôi bình thường.

Thân hình hắn nhoáng một cái, sau một khắc xuất hiện ở bên ngoài mấy trượng.

Thân thể hắn đang trong quá trình di chuyển, dẫn tới không khí chấn động, thiên địa linh khí biến hóa cũng đều hiện ra rõ ràng trong mắt hắn.

Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch lên, lật tay vung lên, một vòng chất lỏng màu đen hiện ra, chính là một vòng nhỏ Trọng Thủy.

Hắn cong ngón tay, búng ra!

Một tiếng "bụp", Trọng Thủy lập tức nổ tung, hóa thành vô số giọt nước màu đen lớn nhỏ, bắn ra bốn phương tám hướng.

Giọt nước bắn tung tóe cũng chậm lại gấp đôi, từng giọt nước nhỏ như những viên bi đều có thể thấy được rõ ràng.

Cánh tay Hàn Lập nhoáng một cái, hóa ra vô số ảo ảnh, dễ dàng cản tất cả các giọt nước lại, một lần nữa ngưng tụ thành một vòng Trọng Thủy.

Gặp tình hình này, trong lòng của hắn khẽ động, khẽ đảo tay, thu vòng Trọng Thủy vào.

Tuy rằng bên trong Chân Ngôn Hóa Luân Kinh giảng giải hiệu quả của Chân Ngôn Bảo Luân vô cùng kỹ càng, nhưng hắn vẫn còn rất nhiều thứ cần thử nghiệm, mới có thể hoàn toàn nắm giữ môn thần thông này.

Sau một khắc, bàn tay Hàn Lập trong hư không nắm chặt.

Đùng đùng!

Vô số hồ quang điện màu bạc hiện ra trong tay hắn.

Chút ít hồ quang điện này không bị Chân Ngôn Bảo Luân ảnh hưởng chút nào.

Hắn mở lòng bàn tay ra, mấy tia hồ quang điện màu bạc rời tay hắn bắn ra, vô cùng nhanh chóng đánh vào một vách tường trong mật thất.

Trên vách tường mật thất hiện ra một lớp tinh quang màu trắng, chậm chạp lóe lên vài cái. Mấy tia hồ quang điện màu bạc trên vách tường lan ra, nhanh chóng chớp lên vài lần, rồi biến mất vô tung.

Tinh quang chậm chạp và hồ quang điện màu bạc nhanh chóng tạo ra sự so sánh rõ ràng.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, tuy rằng đã rời tay bắn ra, nhưng mà hồ quang điện màu bạc vẫn không bị ảnh hưởng. Hắn nhẹ nhàng thở ra.

Dù sao nếu công kích của hắn cũng bị trì hoãn, thì Chân Ngôn Bảo Luân này sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Hắn lại thử một lần với các loại thần niệm, thực thể Pháp bảo công kích... Sau khi thấy chúng đều không bị ảnh hưởng chút nào, hắn lúc này mới hoàn toàn yên lòng.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, gọi Cự viên khôi lỗi phía ngoài vào.

Tiếng bước chân trầm trọng “ruỳnh ruỳnh”, Cự viên khôi lỗi đi tới.

Bị Chân Ngôn Bảo Luân ảnh hưởng, âm thanh truyền đến sau khi hai chân Khôi Lỗi đạp đất cũng bị kéo dài gấp đôi, nghe có chút quái dị.

Không bao lâu, Cự viên khôi lỗi dừng lại ở bên ngoài phạm vi gợn sóng màu vàng.

"Công kích ta." Hàn Lập ra lệnh cho Cự viên khôi lỗi.

Vừa dứt lời, Cự viên khôi lỗi lập tức há to miệng, bắn ra một cột sáng lôi điện màu lam to lớn, đồng thời nó nhấc năm ngón tay, bắn ra năm tia hồ quang điện màu lam đánh tới Hàn Lập.

Vài tia hồ quang điện tuy rằng uy lực công kích yếu, nhưng mà tốc độ lôi điện vẫn vô cùng nhanh chóng.

Nhưng mà chút ít lôi điện này vừa tiến vào gợn sóng màu vàng, tốc độ lập tức chậm lại, không chỉ là tốc độ phi hành, mà cả lôi điện trên cột sáng và tia lửa trên hồ quang điện bắn ra đều chậm gấp đôi.

Tuy rằng nói là chậm gấp đôi nghe có vẻ bình thường, nhưng kì thực là cách biệt một trời một vực.

Hàn Lập bước một bước sang một bên, cố ý không triển khai thân pháp.

Vài tia hồ quang điện bay sát thân thể của hắn, đến y phục của hắn cũng không đụng trúng.

Nội tâm Hàn Lập hưng phấn, lại để cho Khôi lỗi thử các công kích khác. Trong phạm vi ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân đều bị làm chậm lại gấp đôi.

Hai tay của hắn nắm chặt, tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía.

Liên tiếp thử nghiệm đã giúp hắn nắm giữ bảy tám phần về Chân Ngôn Bảo Luân. Trong đầu hắn cũng nghĩ ra vài cách sử dụng Chân Ngôn Bảo Luân, càng nghĩ càng kích động.

Đã có thần thông này, chỉ cần vận dụng hợp lý thì dù là cao thủ Chân Tiên hậu kỳ cũng chưa chắc không thể chiến thắng.

Nhưng ngay sau đó, Hàn Lập khẽ nhướng mày.

Thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân không bao lâu, nhưng Tiên linh lực trong cơ thể hắn không ngờ tiêu hao rất nhiều, xem ra thần thông này tuy rằng có uy năng không tầm thường, nhưng tiêu hao Tiên Linh Lực thật sự là đáng sợ.

Tuy nhiên, có hiệu quả đáng sợ như thế, tiêu hao Tiên Linh Lực nhiều một chút cũng có thể chấp nhận được.

Kim quang trên người hắn lóe lên, rồi tiêu tán, Chân Ngôn Bảo Luân cũng biến mất vào trong cơ thể. Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Tuy nhiên, trước lúc tu luyện, hắn lại lệnh cho Cự viên khôi lỗi cầm Chưởng Thiên Bình tới, lần nữa thử dùng Chân Ngôn Bảo Luân thúc giục bình nhỏ, đáng tiếc tình huống vẫn giống lúc trước.

Sau khi Hàn Lập cười khổ một tiếng, rất nhanh yên lặng, tự tĩnh lặng lại, rồi lần nữa tiến nhập bế quan trong tu luyện.

...

Xuân qua Đông tới, thời gian thấm thoắt như thoi đưa, hơn hai mươi năm cảnh xuân tươi đẹp nhoáng một cái rồi trôi qua.

Bên trên ngọn núi Xích Hà vẫn yên tĩnh như lúc ban đầu, không có chút cảnh tượng nhiệt náo như các động phủ trên những ngọn núi khác.

Hỏa chướng màu đỏ gần ngọn núi đã hoàn toàn biến mất, khí hậu khôi phục

như bình thường, trừ chỗ bị cấm chế bao trùm, các khu vực khác bị một lớp tuyết đọng rất dày bao trùm lên.

Tuyết trắng mênh mông bát ngát, làm cho trong lòng người ta không khỏi khoan khoái.

Chỉ tiếc cảnh đẹp như vậy, bên trên ngọn núi Xích Hà không người nào có tâm tư thưởng thức. Mấy người canh gác cũng đều mỗi người chịu trách nhiệm dò xét, chăm sóc một khu vực, những người khác đều ở chỗ của mình dành hết thời gian khổ tu.

Bên trên một bãi đất trống phía sau ngọn Xích Hà, mặt đất khắc họa một trận pháp có kích cỡ hơn mười trượng, khảm nạm từng khối tinh thạch màu đỏ, chớp động lên hào quang giống như ngọn lửa.

Ngồi ở trung tâm trận pháp là một thiếu nữ váy trắng, chính là Mộng Thiển Thiển.

Từng luồng hào quang màu đỏ từ các nơi bên trên tinh thạch dâng lên, hội tụ quanh người thiếu nữ váy trắng, khiến cho bên ngoài thoạt nhìn như nàng đang khoanh chân ngồi bên trong ngọn lửa màu đỏ.

Trên trán và thái dương của Mộng Thiển Thiển ẩn hiện mồ hôi, sắc mặt cũng bị ngọn lửa thiêu đốt có chút đỏ lên, tựa hồ đang tu luyện một loại bí thuật.

Hơn hai mươi năm qua đi, dung mạo của cũng không thay đổi nhiều, nhưng mà tu vi thình lình đã đạt đến Kết Đan hậu kỳ, tiến triển cực nhanh, dù ở bên trong đệ tử ngoại môn của toàn bộ Chúc Long Đạo cũng có thể làm cho không ít người tấm tắc kêu kỳ lạ rồi.

Hết thảy những điều này đương nhiên không thể tách rời những viên đan dược mà Hàn Lập ban thưởng và những khối linh thạch mà huynh trưởng Mộng Vân Quy của nàng trước khi ra ngoài để lại, nhưng cuối cùng cũng quan hệ tới việc nàng hôm nay kiên định một lòng hướng đạo.

Nếu không như vậy, thì không cách nào chịu được kiếp sống tu luyện cô đơn, lạnh lẽo, buồn tẻ này.

------oOo------

Chương 215: Bầy khỉ lạy Tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Trong lúc Mộng Thiển Thiển đang tu luyện, một tiếng nổ mạnh từ đằng xa truyền đến, vang dội cả ngọn núi Xích Hà!

Trong chốc lát, trên không trung chỗ động phủ của Hàn Lập, thiên địa biến sắc, mây đen cuồn cuộn, thiên địa linh khí điên cuồng hội tụ tạo thành một vòng xoáy linh khí mà mắt thường có thể thấy được.

Mộng Thiển Thiển mở to mắt, nhìn về phía động phủ Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Loại tình huống này đã từng phát sinh trong vòng ba mươi năm qua, tuy rằng với tu vi của nàng hôm nay chưa thể biết rõ nó thể hiện việc gì, nhưng căn cứ vào suy đoán lén lút của đám người Tôn Bất Chính, hẳn là dấu hiệu đột phá khi Lệ trưởng lão đang tu luyện tạo ra.

Mọi người sớm đã quen thuộc với việc này.

Đương nhiên, Mộng Vân Quy đã ra lệnh cấm bàn tán, suy đoán, hơn nữa còn khuyên bảo tất cả mọi người không được phép để bất cứ sự tình gì xảy ra nơi đây bị lộ mảy may nào ra bên ngoài.

Trong mật thất, kim quang sáng chói.

Hàn Lập khoanh chân ngồi, trên bụng bảy điểm kim quang thiểm nhấp nháy.

Mỗi một lần nhấp nháy giống như bảy cái miệng khổng lồ phun ra nuốt

vào, hút một lượng lớn thiên địa linh khí xung quanh vào trong cơ thể, theo công pháp vận chuyển, dần dần chuyển hóa thành Tiên linh lực tinh khiết.

Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí bây giờ nhanh hơn so với trước kia không biết bao nhiêu lần.

Một viên luân màu vàng nhạt phía sau hắn chầm chậm xoay tròn, phía trên viên luân thình lình có tới mười bốn vòng đạo văn Thời gian.

Sau rất lâu, Hàn Lập mới chậm rãi mở mắt, lộ vẻ vui mừng.

Hai mươi năm khổ tu, với thế như chẻ tre, hắn một mạch liên tiếp đả thông bốn Tiên khiếu.

Trên dưới chỉ có mấy chục năm, hắn một hơi đả thông bảy Tiên khiếu. Việc này nếu truyền ra ngoài thậm chí đến cả Kim Tiên cảnh cũng phải kinh động.

Hắn đứng lên, trên người tỏa kim quang sáng rực, tâm niệm vừa động. Một viên luân màu vàng lập tức xuất hiện, phía trên thình lình hiện rõ mười bốn vòng đạo văn Thời gian.

Mười bốn vòng Đạo văn rung rinh, tản mát ra từng đợt chấn động pháp tắc Thời gian cường đại.

Cảm thụ được trên Chân Ngôn Bảo Luân ẩn chứa pháp tắc lực cường đại, nội tâm Hàn Lập lại bị kích thích muốn kiểm tra uy năng nó một lần nữa. Thân hình hắn nhoáng một cái, biến thành một đạo độn quang bay ra ngoài.

Khi dị tượng trên bầu trời biến mất, Mộng Thiển Thiển hít một hơi thật sâu, rồi nhắm hai mắt lại, khoanh chân bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Mỗi khi từng luồng hào quang hình ngọn lửa hội tụ, chui vào thân thể, thì gương mặt xinh đẹp của nàng lại hiện lên màu đỏ thẫm, đôi mi thanh tú hơi nhíu, dường như có chút thống khổ.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh trận pháp lóe lên, thân ảnh Hàn Lập đột nhiên

xuất hiện.

Hắn không nói hai lời, tay điểm ra, một tia hào quang lóe lên, rồi chui vào mi tâm của Mộng Thiển Thiển.

Thân thể mềm mại của Mộng Thiển Thiển run lên, màu đỏ thẫm trên mặt nhanh chóng biến mất. Nàng mở mắt ra.

"Lệ trưởng lão." Nhìn thấy Hàn Lập đứng đó, Mộng Thiển Thiển vội vàng đứng lên, hành lễ.

"Khắc khổ tu luyện tất nhiên là chuyện tốt, nhưng cũng không thể truy cầu tinh tiến quá mức, tăng gánh nặng quá lớn cho cơ thể. Tu luyện thì phải hiểu đạo lý tốt quá hoá lốp*." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

*Tốt quá hóa lốp: sự việc làm quá mức thì giống như làm không đủ, sẽ trở thành hỏng việc.

Hắn vừa rời động phủ không bao lâu thì phát hiện nàng này đang tu luyện giống như sắp bị tẩu hỏa nhập ma, cho nên thuận tay giúp đỡ.

"Đúng, đa tạ Lệ trưởng lão chỉ điểm." Gương mặt Mộng Thiển Thiển đỏ bừng, trong lòng miễn cưỡng bình tĩnh lại, cúi đầu nói.

"Xem ra nếu không có bất ngờ gì xảy ra, qua vài năm nữa ngươi cũng có thể ngưng kết Nguyên Anh. Đến lúc đó, ta sẽ an bài nhiệm vụ khác cho ngươi." Hàn Lập nhẹ gật đầu, thân ảnh nhoáng một cái, liền biến mất vô tung, để lại mấy câu nói đó trong không trung.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu lên, định nói gì nhưng sau một khắc lại ngẩn ra. Nàng vội vàng nhìn chung quanh, không còn thấy bóng dáng Hàn Lập đâu nữa.

Trong một sơn cốc thuộc phạm vi của ngọn núi Xích Hà, một ánh sáng màu xanh từ trên trời phóng xuống, thân ảnh Hàn Lập đột nhiên xuất hiện.

Sơn cốc này bốn bề toàn núi, ngăn cách gió lạnh, khí hậu cũng ấm áp.

Trong cốc không có một chút tuyết đọng nào, khắp nơi đều xanh tươi, có rất nhiều hoa tươi màu hồng hoặc tím tô điểm.

Một thác nước từ trên trời chảy xuống, giống như một cái đai ngọc màu trắng, chảy xuống mỏm đá của vách núi nhô ra, bắn nước ra tung tóe như vô số ngọc châu, sương mù hơi nước cuồn cuộn, từng làn hơi nước ẩm ướt tạt vào mặt.

Bên cạnh thác nước là vài cây ăn quả, phía trên có rất nhiều quả đào màu vàng lúc lỉu. Một bầy khỉ khoảng chừng vài chục con, đang ở trên cây ăn quả, nhảy nhót chơi đùa. Chúng kêu lên mấy tiếng chi... chi..., nhìn thấy Hàn Lập cũng không hề sợ hãi.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, không để ý đến những con khỉ này, trên người tỏa sáng kim quang. Một vòng Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra.

Một lớp gợn sóng màu vàng lan ra, bao phủ xung quanh phạm vi mười trượng. Một nửa cái thác nước cũng ở trong đó.

Trong chỗ gợn sóng bao phủ, tất cả mọi thứ trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Dòng nước mãnh liệt chảy xuống lập tức trở nên chậm chạp, giọt nước bắn ra, hơi nước cuồn cuộn cũng giống như vậy.

Hơn nữa hiệu quả chậm chạp lần này so với trước càng thêm lợi hại, ước chừng chậm gấp ba lần.

Thác nước đang cuộn cuộn chảy, một nửa bị đông cứng lại, chầm chậm rơi xuống.

Tình trạng đối lập quá quỷ dị khiến cho người ta chấn động.

Những con khỉ ở bên cạnh thấy tình trạng quỷ dị như vậy, lập tức kinh hoàng, trở nên vô cùng hỗn loạn. Có con khỉ hoảng sợ thét lên, cũng có con lộ vẻ hưng phấn, hoa chân múa tay vui sướng, kêu chi... chi.

Vào thời khắc này, đột nhiên một con khỉ màu đỏ to hơn gấp đôi so với các

con khỉ khác, thoạt nhìn tựa hồ là Hầu Vương. Nó thét dài một tiếng, vung cánh tay lên, rồi nhảy tới phía xa.

Các con khỉ khác lập tức đuổi theo, bỏ chạy về hướng xa.

Hàn Lập khẽ cau mày, giơ tay khẽ vẫy.

Một con khỉ đang nhảy bỗng dừng lại, thân thể lập tức bay về hướng Hàn Lập.

Con khỉ này lộ vẻ hoảng sợ, tay chân vung loạn xạ, vội kêu chi... chi, giống như cầu cứu đồng bọn.

Các con khỉ khác thấy cảnh này, lập tức dừng lại, đều nhìn về phía Hầu Vương màu đỏ.

Con mắt Hầu Vương sáng trong, hiển nhiên rất có linh tính, chuyển động vài cái, quay mình trở lại, chậm rãi đi đến phía Hàn Lập.

Các con khỉ khác cũng đều an tĩnh lại, chậm rãi đi theo đằng sau.

Con khỉ bị Hàn Lập hút trở lại rất nhanh rơi vào trong phạm vi bao phủ của gợn sóng màu vàng. Cánh tay đang vung múa lập tức bi chậm lại gấp ba lần, tiếng kêu cũng bị kéo dài ra, nghe vô cùng quái dị.

Con khỉ này vẫn hoảng sợ bất định nhưng lúc này lại hiện ra vẻ kinh ngạc. Hiển nhiên là bởi vì nguyên nhân nó cảm ứng được thời gian bị chậm lại.

Hàn Lập thấy vậy, âm thầm gật đầu.

Hắn bắt con khỉ này không phải là để vui đùa, mà là muốn quan sát vật sống bước vào phạm vi Chân Ngôn Bảo Luân để có cảm thụ cụ thể.

"Chi chi chi..."

Đám khỉ kia lúc này đã đi tới, dưới sự chỉ huy của Hầu Vương đều nằm rạp xuống trên mặt đất, không ngừng quỳ lạy Hàn Lập, sắc mặt hiện lên vẻ

khẩn cầu.

"Không ngờ là một con khỉ thông linh. Ta vô ý tổn thương tộc nhân của ngươi thôi, yên tâm đi." Hàn Lập liếc nhìn con khỉ màu đỏ, khẽ gật đầu nói.

Lập tức tay áo hắn khẽ cuốn, đưa con khỉ lúc nãy vào bên trong bầy khỉ, bồng bềnh hạ xuống đất, không bị tổn thương chút nào.

Đồng thời một ngón tay đưa ra, bắn ra một tia tinh quang màu xanh, hóa thành mấy chục tia chui vào trong cơ thể của từng con khỉ.

Sau khi ánh sáng màu xanh nhập vào cơ thể, lập tức hóa thành dòng nước nóng chảy khắp xương cốt tứ chi khiến bọn khỉ vô cùng thoải mái, không nói nên lời.

Trên thân thể Hầu Vương màu đỏ đột nhiên hiện ra một tầng xích quang, lóe lên vài cái, rồi mới biến mất.

Trong mắt Hầu Vương hiện ra vẻ ngây ngốc, rồi lập tức khôi phục lại trong sáng, hơn nữa so với lúc trước càng trở nên có linh tính hơn. Lúc này, nó mang theo bầy khỉ, tất cả vội vàng sụp lạy về phía Hàn Lập.

Cảnh tượng bầy khỉ lạy Tiên trước thác nước thoạt nhìn cũng hơi đặc biệt.

Hàn Lập không để ý tới bầy khỉ, lại thử phối hợp uy lực Chân Ngôn Bảo Luân một lần nữa, càng tỏ vẻ hài lòng.

Nếu lúc này giao thủ với Phương Bàn, kẻ nắm giữ một tia pháp tắc Tốc độ, hắn nhất định sẽ không phải chật vật như lúc trước, thậm chí còn có thể đơn giản đánh bại đối phương.

Ở Tiên Giới, với uy lực của Chân Ngôn Bảo Luân này, cuối cùng hắn đã có một thủ đoạn lợi hại tự bảo vệ mình.

Sau khi đứng nguyên tại chỗ trầm ngâm một lúc lâu, thân hình hắn nhoáng một cái, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bay tới đỉnh núi.

Hầu Vương màu đỏ nhìn theo phương hướng Hàn Lập biến mất, xuất thần suy nghĩ. Bầy khỉ nhìn Đông xem Tây xung quanh một hồi, cũng không nghĩ được đã xảy ra chuyện gì.

…

Hàn Lập rất nhanh về tới động phủ, tiếp tục bế quan.

Trong nháy mắt, lại mấy năm qua đi.

Trong động phủ, Hàn Lập khoanh chân ngồi, toàn thân kim quang lưu chuyển. Bảy Tiên khiếu trên ngực bụng lập loè bất định, không ngừng phun ra nuốt vào thiên địa linh khí ở xung quanh.

Sau rất lâu, hắn chậm rãi mở mắt, kim quang trên người lóe lên, rồi thu lại. Hắn hơi nhíu mày lại.

Từ khi đả thông bảy Tiên khiếu, về sau tốc độ tu luyện của hắn bỗng nhiên giảm mạnh, thoáng cái chậm hơn rất nhiều.

Kỳ thật tốc độ tu luyện của hắn cũng không phải quá chậm, tính ra nếu so với tốc độ của Chân Tiên khác thì nhanh hơn nhiều. Chẳng qua là thói quen lúc trước tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh, lúc này đây thoáng cái trở nên chậm lại, hắn có chút chưa quen.

Hàn Lập đứng dậy, hai tay chắp sau lưng, thong thả cất bước đi lại trong động phủ, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên đứng lại, dường như như là đã có quyết định, liền đi ra bên ngoài.

Nếu trong lúc bình thường, dùng tốc độ tu luyện bình thường để tu luyện cũng không có vấn đề gì, nhưng hiện tại tình cảnh của Hàn Lập không thể nói là an toàn được.

Tuy rằng Phương Bàn đã chết, nhưng mà sau lưng y chính là một nhân vật thần bí, cũng không biết khi nào kẻ đó sẽ xuất hiện.

Hiện tại dù đã thu hồi được Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng tốn nhiều năm xóa đi những kiếm linh khác hỗn tạp bên trong, ngoài ra thực lực đại tiến, lại có thần thông Chân Ngôn Bảo Luân bên người, nhưng hắn không có nắm chắc được bao nhiêu phần có thể đối phó kẻ đó.

Bây giờ chưa phải lúc có thể yên tâm, cần mau chóng tăng cường thực lực, tốc độ tu luyện cũng phải nhanh hơn.

Nếu nói đến phương pháp tăng tốc độ tu luyện, thì tất nhiên, đầu tiên phải là đan dược.

Lúc trước bởi vì tu luyện Tiên khiếu tiến triển thần tốc, hắn một mực không để ý đến đan dược. Xem ra hiện tại là thời điểm hắn ra ngoài tìm một ít đan dược thích hợp cho mình. Dù sao trong những năm bế quan, hắn cũng đã tùy thời thúc giục ra một đám linh dược vạn năm trở lên.

Hơn nữa, từ khi nhập môn đến nay, bế quan tu luyện đã mấy chục năm, cũng đến lúc Hàn Lập phải hoàn thành ba nhiệm vụ trong trăm năm rồi.

Uỳnh uỳnh rầm rầm!

Trận pháp cấm chế bao phủ toàn bộ ngọn núi Xích Hà phát ra thanh âm nặng nề, rồi chậm rãi biến mất.

Hào quang các màu đan vào nhau, lập loè, rất là sáng lạn.

Đám người Tôn Bất Chính nhìn thấy cảnh này, lập tức nghĩ tới điều gì, đều tập trung đến trước động phủ Hàn Lập.

Cửa lớn của động phủ từ từ mở ra, Hàn Lập từ bên trong chậm rãi đi ra.

"Cung nghênh trưởng lão xuất quan!" Chín người xếp thành một dãy, cùng hô lớn.

"Mộng Vân Quy vẫn chưa về à?" Hàn Lập đưa mắt nhìn qua mọi người, hỏi.

Hôm nay trong chín người, Tôn Bất Chính dĩ nhiên đã ngưng kết Nguyên Anh thành công, mà Mộng Thiển Thiển cũng đồng dạng trở thành một nữ tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, phần lớn những người còn lại có tu vi cũng đến Kết Đan hậu kỳ, nhưng cũng chưa ai đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Ngắn ngủn mấy chục năm, trong mười người có ba người ngưng kết Nguyên Anh thành công. Tốc độ này tại Chúc Long Đạo, cũng không tính là chậm, nhất là Mộng Thiển Thiển. Nàng này dường như còn nhanh hơn huynh trưởng một chút.

"Khởi bẩm trưởng lão, Mộng Vân Quy phụng mệnh ra ngoài, đến nay chưa về." Tôn Bất Chính nói.

Trên mặt Mộng Thiển Thiển hiện ra một chút lo lắng.

Hàn Lập nhíu mày, tu vi Mộng Vân Quy không cao, hi vọng ra ngoài không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chính hắn lúc trước ban cho y hai kiện pháp bảo hộ thân, còn có thân phận của hắn thì chỉ cần không rời ra khỏi phạm vi thế lực của Chúc Long Đạo, có lẽ sẽ không có việc gì.

"Những năm này các ngươi trông coi động phủ có chút vất vả, những đan dược này xem như là phần thưởng." Hắn vung tay lên, chín bình đan dược rơi trước mặt mọi người.

"Tạ trưởng lão ban ân!" Đám người Tôn Bất Chính vô cùng mừng rỡ, thu hồi bình đan dược, khom mình hành lễ.

------oOo------

Chương 216: Tiếng chuông vang lên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: lizzie hương nguyễn*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Phong sơn đến nay chấm dứt. Những linh điền trong lãnh địa lúc trước vẫn còn hoang phế. Tôn Bất Chính, từ nay về sau, ngươi và một vài người bắt tay vào quản lý những linh điền này đi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi phân phó.

"Vâng, không biết Lệ trưởng lão dự định sẽ gieo trồng những loại linh thảo nào?" Tôn Bất Chính lên tiếng hỏi.

"Các ngươi hãy cải tạo mở rộng những linh điền hoang phế này trước, còn những thứ khác tự ta sắp xếp sau." Hàn Lập nói.

Mọi người lập tức đáp ứng, rồi định quay người lui ra.

"Thiển Thiển, ngươi đi theo ta một lát." Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng, sau đó xoay người đi vào động phủ.

"Vâng!" Mộng Thiển Thiển hơi ngẩn ra, rồi trên mặt hiện lên một tia mừng rỡ. Nàng đi theo, trên người vang lên vô số tiếng leng keng trong trẻo.

Không bao lâu sau, hai người xuất hiện bên trong căn phòng đá trong động phủ của Hàn Lập. Trong căn phòng đá có một trận pháp Tụ Linh nhỏ bé, lớn chừng ba trượng khiến cho Thiên Địa Linh Khí bên trong phòng cực kì dồi dào. Ở trung tâm trận pháp có một quả trứng lớn màu trắng đang nằm yên.

Mộng Thiển Thiển vừa bước vào căn phòng đá, vẫn còn vẻ hưng phấn xen lẫn tò mò nhưng sau khi nhìn thấy quả trứng khổng lồ màu trắng thì đôi mắt đẹp liền bị hấp dẫn ngay.

Trải qua hơn ba mươi năm chăm sóc, sức sống của quả trứng này ngày càng mạnh mẽ nhưng vẫn chưa có dấu hiệu nở.

Thiếu nữ mấp máy môi như muốn hỏi gì đó nhưng lại nghĩ đến lời dặn dò của huynh trưởng thì vội vàng ngậm miệng lại, lẳng lặng đứng đợi ở một bên, đợi Hàn Lập phân phó.

“Thiển Thiển, nhiệm vụ tiếp theo của ngươi chính là thay ta nghĩ biện pháp ấp nở quả trứng này. Ngươi tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, bây giờ đã ngưng tụ thành công Nguyên Anh, chắc có trợ giúp hữu ích. Hiện tại, ngươi có thể tự do ra vào động phủ và căn phòng này. Nhớ kỹ, chuyện này không được phép nói cho người ngoài, cho dù là huynh trưởng của ngươi cũng không được. Hiểu chưa?” Hàn Lập nhìn quả trứng khổng lồ màu trắng hồi lâu, mới mở miệng phân phó.

Vừa dứt lời, hắn liền vung tay áo lên, một thẻ ngọc và vòng tay trữ vật đã rơi vào trong tay Mộng Thiển Thiển.

“Vâng! Thiển Thiển sẽ giữ kín tuyệt đối, đem toàn lực hoàn thành nhiệm vụ Lệ trưởng lão phân công.” Mộng Thiển Thiển, hai tay đang nâng thẻ ngọc và vòng tay trữ vật, vội vàng đáp.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, sau đó liền rời khỏi động phủ đi xuống dưới chân núi.

Sau một lát, hắn xuất hiện tại hỏa mạch dưới mặt đất trong động đá vôi.

Nơi này so với mấy chục năm trước, không khí ẩn chứa Hỏa thuộc tính linh khí đã ổn định hơn không ít nhưng vẫn cực kì nóng khiến không trung như đang bị thiêu đốt.

Phía trên mặt hồ cuồn cuộn nham tương, chiếc kén lớn màu đỏ hiện lên những ráng mây màu đỏ lưu chuyển trên bề mặt, phồng lên co lại nhịp nhàng, nhưng vẫn không ngừng cắn nuốt Hỏa diễm lực xung quanh.

Hàn Lập thả ra thần thức cảm ứng Tinh Viêm Hỏa Điểu bên trong, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Hấp thu nhiều Viêm Hỏa Lực tinh thuần trong lòng đất nhiều năm như vậy khiến Tinh Viêm Hỏa Điểu khôi phục không ít, tin tưởng chỉ cần đủ thời gian nghỉ ngơi thì uy năng và linh tính của nó cũng không phải là không thể tăng thêm vài phần.

Tựa hồ cảm ứng được Hàn Lập đến gần, bên trong cái kén lớn phát ra tiếng kêu lảnh lót, rồi nhẹ lắc lư vài cái.

“Ngươi hãy ở chỗ nãy khôi phục, không cần vội vã ra ngoài.” Hàn Lập mỉm cười nói.

Lời nói của hắn đúng là có tác dụng, kén lớn lại yên tĩnh trở lại.

Hàn Lập nhìn kén lớn một lát, rồi định quay người rời đi.

Đúng lúc này, phía dưới hang động lại kịch liệt lắc lư.

Một cỗ lực lượng vô hình khổng lồ, không thể diễn tả từ dưới nền đất bung ra, cuồn cuộn tràn ra giống như thủy triều.

Đỉnh động quật mãnh liệt lắc lư, vô số đá vụn màu đỏ rơi xuống như mưa.

Mặc dù với tu vi của Hàn Lập hiện giờ cũng bị cỗ lực lượng khổng lồ này làm cho khiếp sợ, khiến sắc mặt hắn hơi đổi.

Sau một khắc, dị biến lại xảy ra!

Keng!

Chỉ nghe một tiếng đinh tia nhức óc, phảng phất giống như một tiếng chuông khổng lồ từ sâu trong lòng đất truyền đến.

Động quật dưới mặt đất kịch liệt chấn động, hồ dung nham trong động dâng

lên một con sóng lớn cao vài chục trượng khiến nham tương nóng bỏng bắn ra bốn phía.

Kén lớn lơ lửng trên không trung cũng lắc lư vài cái, rồi lập tức khôi phục yên tĩnh.

“Đây là...”

Hàn Lập lập tức nhớ lại lời đồn đại về dãy núi Chung Minh.

Nghe nói nơi đây thỉnh thoảng truyền ra một, hai tiếng nổ mạnh, kì quái giống như tiếng chuông vang nên mới có tên như vậy.

Hắn đi vào Chúc Long Đạo nhiều năm như vậy nhưng vẫn chưa nghe thấy Địa Để Chung Minh (tiếng chuông dưới đất). Không thể tin được hôm nay hắn lại trùng hợp nghe được, quả giống như lời đồn đại.

Chẳng qua lực lượng truyền ra từ dưới mặt đất tựa hồ không giống như chấn động của vỏ trái đất.

Hàn Lập nhíu mày suy nghĩ rồi lại cười cười, lắc đầu.

Cho dù duyên cớ là gì thì những việc này không liên quan tới hắn, hắn còn nhiều việc đau đầu hơn cần giải quyết.

Hàn Lập liếc nhìn kén lớn, rồi quay người đi ra ngoài.

Hắn vừa bước thì bỗng quay người lại nhanh như chớp, lam quang trong mắt lóe lên rồi biến mất.

Bởi vì hắn quay người quá nhanh khiến không khí vang lên tiếng vang sột soạt. Ánh mắt hắn lấp lánh nhìn chằm chằm vào hồ dung nham trước mặt.

Mặc dù chỉ trong một cái chớp mắt nhưng hắn cũng đã nhìn thấy dưới đáy hồ dung nham có hình ảnh một cái bóng màu đỏ cực lớn lóe lên.

Bóng đỏ giống như phần đuôi của thứ gì đó, lóe lên một cái, rồi biến mất

ngay, tốc độ nhanh kinh người.

Sắc mặt Hàn Lập biến thành ngưng trọng.

Từ lúc phát hiện ra manh mối, thần thức của hắn cũng tràn ra nhưng không thể phát hiện được tung tích bóng đỏ kia.

Giờ phút này, các loại khí tức dưới lòng đất cực kì lộn xộn, ảnh hưởng lớn đến phạm vi cảm ứng thần thức của hắn.

“Đó là vật gì?” Trong lòng Hàn Lập tràn ngập điểm khả nghi.

Hắn đứng nguyên tại chỗ rất lâu, rồi mời ngẩng đầu nhìn xung quanh, khóe miệng mỉm cười.

Xem ra dãy núi Chung Minh này còn phức tạp hơn so với hắn tưởng tượng nhưng mặc dù có dị thường gì thì với Tinh Viêm Hỏa Điểu mà nói cũng không tạo thành uy hiếp.

Hàn Lập nghĩ vậy, liền xoay người, đi ra khỏi động quật.

Mấy canh giờ sau, tại Điện Thái Huyền trên đỉnh núi Kinh Vân.

Bên trong đại điện, trước hai vách đá màu xanh và màu trắng có đầy các vị trưởng lão và đệ tử đứng chen chúc. Ai ai cũng ngửa cổ nhìn quanh vách đá, muốn chọn nhiệm vụ thích hợp cho mình.

Còn tại vách đá màu vàng khói phía sau đại điện lại không có huyên náo như vậy. Chỉ có vẻn vẹn mấy tên tu sĩ Chân Tiên cảnh đứng, nhíu màu khó chịu, rồi nhìn vách đá thở dài.

“Muốn tìm nhiệm vụ nhẹ nhàng mà nhiều tiền sao lại khó khăn như vậy...” Một lão già râu bạc trắng, mặc trang phục trưởng lão, than thở vài câu, rồi phất tay áo rời đi.

Một thanh niên khác cũng mặc trang phục trưởng lão đi lướt qua lão ta, rồi dừng lại phía trước vách đá.

Đúng là Hàn Lập.

Hắn ngửa đầu nhìn vách đá, từ trên xuống, cũng giống như những người khác, lông mày dần dần cau lại.

Những nhiệm vụ ghi trên vách đá này không phải ban thưởng không xứng với độ khó mà chính là tốn quá nhiều thời gian. Cũng khó trách những trưởng lão Chân Tiên Cảnh kia đều lắc đầu, than thở không dứt.

Đương nhiên trong số đó dễ thấy nhất chính là: tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đến tầng thứ hai.

Nhưng lúc này, một tiếng kêu nhỏ từ phía sau lưng hắn truyền đến.

"Ồ, không phải là Lệ huynh đây sao?"

Hàn Lập nghe vậy, liền quay lại nhìn, hai thân ảnh quen thuộc sánh vai đi tới. Đại hán râu quai nón mở miệng nói chuyện chính là trưởng lão nội môn họ Nam tham dự khảo nghiệm nhiệm vụ của Hùng Sơn cùng với hắn.

"Ha ha, hóa ra là Nam huynh, Lư huynh. Lâu ngày không gặp." Hàn Lập chắp tay thi lễ với hai người một cái.

"Đúng vậy, vài ngày trước nghe Kỳ huynh nói đạo hữu còn đang bế quan. Không ngờ hôm nay đã xuất quan rồi." Đại hán râu quai nón cúi chào lại, vừa cười vừa nói.

"Lệ huynh, ngươi đúng là rất chịu khó nhưng có hơi quá rồi đấy. Mới xuất quan không nghỉ ngơi mấy ngày mà đã lập tức đến đây nhận nhiệm vụ?" Trưởng lão họ Lư cũng chắp tay chào, trêu đùa.

"Cũng vì kỳ hạn nhiệm vụ chấp sự thông thường của tông môn sắp hết, ta mới đến đây nhận nhiệm vụ, rồi mau chóng hoàn thành để tránh sai sót." Hàn Lập lắc đầu nói.

Kết quả hai người kia nghe xong liền liếc nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra tia

quái dị.

“Khục khục... Lệ huynh, ngươi thực muốn làm ba nhiệm vụ loại này?” Đại hán râu quai nón ho khan hai tiếng, mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, thời điểm lúc nhập môn đã chọn như vậy... Thế nhưng có gì không ổn sao?” Hàn Lập nhìn thấy thần sắc kì quái đó, nghi ngờ hỏi.

“Cái này... Tông môn ban hành nhiệm vụ chấp sự thông thường tuy rằng luôn luôn ban thưởng không tệ nhưng điều kiện đạt được từ trước đến nay đều rất ngặt nghèo. Muốn hoàn thành cũng không dễ, không phải là tốn thời gian, hao lực mà chính là mạo hiểm không nhỏ đâu.” Đại hán râu quai nón giải thích.

“Đúng vậy. Cách này kém xa việc trong thời gian nghìn năm, ung dung đảm nhiệm nhiệm vụ chấp sự trăm năm. Dù sao nhiệm vụ chấp sự thông thường được phân phát còn tùy thuộc vận khí, bên trên sắp xếp nhiệm vụ gì thì phải tiếp nhiệm vụ đó, không thể thay đổi. Theo ý kiến của Lư mỗ thì chẳng bằng ở chỗ này tiếp nhận mấy nhiệm vụ, kiếm đủ điểm công trạng để thay thế.” Lư trưởng lão bổ sung.

“Thì ra là thế... Đa tạ hai vị đạo hữu chỉ bảo. Hôm này trên vách đá này tạm thời chưa có nhiệm vụ nào thích hợp. Tại hạ trước tiên đi xem tình huống tiếp theo, rồi sẽ cân nhắc sau. Chỉ là tại hạ còn không biết tiếp nhận nhiệm vụ ở nơi nào?” Hàn Lập khẽ thở dài, lập tức hỏi.

“Nếu như thế, chúng ta cũng không khuyên nhiều nữa. Đằng sau Điện Thái Huyền ở phía bên trái có một phòng Thiên Điện, Lệ huynh đi vào trong đó là nhận được.” Đại hán râu quai nón mở miệng nói.

“Đa tạ, Lệ mỗ đi luôn.” Hàn Lập chắp tay hướng hai người, rồi quay người rời đi.

Hắn đi qua vách đá màu vàng khói rộng lớn trước mặt, rồi men theo một con đường từ trong điện đi ra bên ngoài, tới đằng sau Điện Thái Huyền. Nhìn sang phía cạnh bên trái, quả nhiên thấy được lối vào Thiên Điện.

Hắn ngẩng đầu nhìn cửa điện khép một nửa, rồi đi tới, nhẹ nhàng đẩy ra, tiến vào trong điện.

Diện tích Thiên Điện không lớn, chênh lệch không nhiều so với phòng khách trong vườn nhỏ của Hàn Lập. Trên mái nhà còn mở một cái giếng trời, giờ phút này đang có chùm tia sáng mặt trời rủ xuống, chiếu rọi vào bồn hoa đặt bên góc phải trên bàn trà bằng gỗ lim.

Cây hoa trong bồn này cao chừng nửa xích, giống như cây tùng cổ. Toàn thân cây óng ánh, dưới ánh mặt trời lộ ra trong suốt, lóng lánh. Từng đường màu vàng kéo dài từ gốc đến mỗi chạc cây lóe lên từng điểm sáng lấp lánh như những ngôi sao.

Hàn Lập quan sát thấy cây này có linh khí dạt dào, lại giống như một cây linh dược có linh tính.

Chỉ đáng tiếc rằng, cây linh dược này hắn không nhận ra, mà phương pháp trồng kiểu này hắn cũng chưa bao giờ thấy qua, trong lúc nhất thời không thể dời mắt đi được.

------oOo------

Chương 217: Lão đầu lôi thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

"Thấy thế nào?"

Ngay tại thời điểm Hàn Lập nhìn có chút nhập thần, một giọng nói có chút âm dương cổ quái từ phía sau bàn trà gỗ lim truyền đến.

Hàn Lập nghe vậy, vội vàng theo tiếng kêu nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau bàn trà là một cái ghế bành, trên mặt ghế rộng lớn là một vị lão giả đầu đội mũ Liên Hoa, thân mang đạo bào cũ kỹ màu xám trắng, đang lười biếng ngồi trên. Vị này tóc xám trắng, sợi tóc lộn xộn, mũi ửng đỏ, nhìn thế nào đều cảm thấy có chút lôi thôi lếch thếch. Tại hai bên đai lưng còn treo hai cái hồ lô không lớn không nhỏ. Một cái màu trắng bạc, một cái màu đỏ son, phía trên đều khắc rõ những đường vân phù văn phức tạp, nhìn rất là bất phàm.

"Đẹp." Hàn Lập khẽ động, miệng trả lời.

"So với những tiên tử ngực lớn mông lớn kia có được không?" Lão giả hừ một tiếng, ngồi thẳng người thêm chút ít, nói thêm.

Hàn Lập thoáng sửng sốt, tại nhất thời có chút ít không biết nên nói gì.

Lão giả trước mắt này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, đều lộ ra vẻ cực kỳ cổ quái.

Bất quá hắn nếu như ngồi ở chỗ này, vậy liền nên là chấp sự trưởng lão ở đây, thế nhưng trên người hắn lại không mặc nội môn trưởng lão phục sức. Mà nhìn bồn hoa Linh Dược trên bàn kia cùng hai quả hồ lô trên người, như thế nào cũng không giống là thứ mà người tầm thường có khả năng có

được.

Điều làm cho hắn cảm thấy nghi ngờ nhất là, khí tức trên thân người này hết sức cổ quái. Hắn mới lấy thần thức thông thường thăm dò, vậy mà cảm giác không ra tu vi cảnh giới cụ thể của người này.

"Tiền bối xin chớ trêu đùa tại hạ. Tại hạ đến chính là để nhận nhiệm vụ thường kỳ của chấp sự vậy." Hàn Lập chắp tay, mở miệng nói.

Nếu như đã nhìn không ra đối phương sâu cạn, hắn cảm thấy vẫn là lấy lễ nghi tương xứng với bậc tiền bối sẽ ổn hơn.

Lão giả kia giống như không nghe thấy Hàn Lập, tự nhiên lầm bầm một câu "Công việc thế này thật là làm khô người mà, nhàm chán muốn chết. Hay là trồng chút ít hoa cỏ cho có thêm ý tứ..."

Chỉ thấy cơ thể lão giả nghiêng về phía trước, liền từ bên hông gỡ xuống hồ lô màu trắng bạc, rồi "Ba" một cái, mở ra nút lọ chỗ miệng hồ lô. Lập tức một cỗ hương vị tràn ngập mùi mật hoa liền phủ đầy toàn bộ Thiên Điện.

Hàn Lập ngửi được cái mùi này, lập tức đôi mắt sáng ngời. Bên trong hồ lô màu trắng bạc dường như là một loại linh dịch điều phối cấp bậc Hậu Thiên.

Lão giả liếc mắt thoáng nhìn phản ứng của Hàn Lập, hơi nhếch khóe môi lên, lộ ra nét cười đắc ý.

Hắn đem hồ lô nâng tới, chậm rãi nghiêng miệng hồ lô xuống. Theo đó là một giọt chất lỏng màu vàng nhạt từng li từng tí hiện ra, cẩn thận nhỏ xuống gốc linh thảo trong bồn hoa.

Chỉ thấy ánh sáng vàng phía trên bồn hoa bỗng nhiên lóe lên, lấm tấm hào quang màu vàng kim như là chất lỏng từ gốc rễ chậm rãi đi lên, một mực chảy đến từng chạc cây, từng gân lá hình lá thông cuối cùng.

Cứ như thế lặp đi lặp lại nhiều lần về sau, ánh sáng vàng mới dần dần biến mất không thấy.

Lão giả thấy thế, gật gật đầu thỏa mãn, liền đem hồ lô màu trắng bạc treo trở về bên hông, một bên lại đem hồ lô đỏ son lấy xuống.

Hàn Lập vốn cho là hắn còn muốn dùng đến một loại linh dịch khác, kết quả lão giả chậm rãi dựa phía sau, bật nắp hồ lô ra, trực tiếp đem miệng hồ lô lên môi, tu ừng ực.

Một mùi càng nồng nặc hơn lập tức đầy tràn toàn bộ đại điện, liền che phủ hoàn toàn mùi thơm của linh dịch lúc trước.

Cực kỳ hiển nhiên, quả hồ lô này bên trong không hề chứa cái gì linh dịch, mà chính là một loại rượu thơm ngon không gì sánh được.

Hàn Lập thấy cảnh này, chợt cảm thấy cứng họng, liền đưa ánh mắt quay qua đánh giá gốc linh dược trong bồn hoa kia.

Lão giả tới lúc đã no rượu, đưa tay lau miệng. Cái mũi trước kia cũng có chút ửng đỏ, liền càng phát đỏ lên.

Hắn liếc qua Hàn Lập, thấy tên này đối với bồn hoa Linh Dược của mình rất có hứng thú, bộ dạng liền như nhìn thế nào cũng không đủ, trong lòng lại càng đắc ý.

Hắn làm sao có thể nghĩ tới, Hàn Lập giờ phút này đã bắt đầu tính toán, như thế nào đem loại kỹ thuật này đoạt tới tay. Đến lúc đó hắn cũng không cần đem Linh Dược quý hiếm gieo trồng tại trong Dược Viên, mà liền trực tiếp trồng tại trong mật thất của mình là xong.

"Tiểu tử, theo như sắp xếp trong Công Trị Sách, nhiệm vụ giành cho ngươi là phải đi tới một tòa đảo trên Vân Hồ, nằm ở khu vực hải ngoại phía đông của Cổ Vân Đại lục. Ở trên đảo, người phải tìm được sào huyệt của một đầu Thận (*con trai) Nguyên Thú, đem một bộ linh xác do nó lột ra mang về."

Lão giả không biết từ đâu lấy ra một quyển sách màu xanh dày cộm, lật đến một trang, ngón tay dò lên trên rồi từng chữ từng câu nói ra.

"Chỉ là thu hồi linh xác mà thôi?" Hàn Lập nghe vậy, hơi ngẩn ra.

"Hắc hắc, tiểu tử, cũng đừng coi thường đầu Thận Nguyên Thú này. Theo ta được biết, kỳ thật thực lực nó đã đạt đến Chân Tiên Cảnh trung kỳ, muốn lẻn vào sào huyệt của nó ăn cắp linh xác cũng không phải chuyện dễ dàng gì." Lão giả trừng mắt nhìn Hàn Lập, nói ra.

"Tiền bối nhắc nhở chuẩn xác, là tại hạ lỗ mãng rồi. Không biết liệu tiền bối có ở đây những tin tức khác liên quan tới con thú này?" Hàn Lập trong lòng hơi động, vội vàng nói.

“Thấy tiểu tử ngươi ánh mắt không tệ, vả lại đối đãi lão phu cũng đầy đủ lễ nghi, lão phu liền nhắc nhở ngươi một câu. Con thú này quanh năm bế quan không xuất hiện, nhưng cứ mỗi mười năm sẽ có bảy ngày rời khỏi sào huyệt đi các nơi gây sóng gió, lúc này ngươi liền có cơ hội lẻn vào lấy ra linh xác của nó rồi... Nếu mà vận khí không tốt, ngươi phải chờ lâu tới mấy năm cũng được, đừng nên lỗ mãng xông vào mà không công đánh mất mạng nhỏ." Lão giả nhìn Hàn Lập một chút, gật gù đắc ý nói ra.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm." Hàn Lập nói ra.

"Nhiệm vụ này vụ bảo khó không khó, bảo đơn giản cũng không đơn giản, chỉ cần có chút kiên nhẫn thì tự nhiên cũng không có gì mạo hiểm. Tông môn cho ban thưởng là hai trăm điểm công lao. Sau khi hoàn thành, liền tới nơi này nhận lấy." Lão giả lại liếc mắt nhìn Công Trị Sách, tiếp tục nói.

Hàn Lập lên tiếng về sau, liền đem lệnh bài trưởng lão của mình đưa tới.

Sau khi nhận nhiệm vụ cùng thu thập địa đồ cùng tình báo liên quan, hắn liền cáo từ một tiếng, rời đi Thiên Điện.

Dừng lại trên Thái Huyền Điện, Hàn Lập suy nghĩ một chút, liền quyết định lập tức khởi hành tiến về Vân Hồ đảo.

Đây cũng không phải hắn tự cao tu vi mà có chỗ khinh thường, hay là nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ gì cả. Chẳng qua là hắn căn bản không biết rõ đầu Thận Nguyên Thú này lúc nào sẽ rời khỏi sào huyệt. Lỡ may hắn trì

hoãn đi trễ mấy ngày, vừa gặp đúng lúc yêu thú kia vừa mới trở lại sào huyệt, thì hắn chẳng phải là phải đợi thêm mười năm mới có thể hoàn thành nhiệm vụ này rồi hả?

Vì vậy hay vẫn là sớm ngày tới nơi đó, để không bỏ qua cơ hội tốt nhất.

Vừa nghĩ tới đây, Hàn Lập lập tức đi tới quảng trường Lâm Truyền Điện, dùng Truyền Tống Trận, đi tới núi Vọng Hải, phía đông của Chung Minh Sơn mạch.

Ngọn núi này nằm ở biên giới phía đông của Chung Minh Sơn mạch, là khu vực xa nhất Hàn Lập hiện có thể truyền tống tới

Đứng tại đỉnh ngọn núi này nhìn ra hướng đông, lấy thị lực của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy ở xa tận cùng là một đường nhỏ như sợi chỉ đen, chính là Đông Lưu hải vực giáp ranh với Chung Minh Sơn mạch

Mục tiêu của Hàn Lập lần này ở Vân Hồ đảo, một trong ngàn vạn hải đảo của Đông Lưu hải vực này.

Hắn lấy ra một phần bản đồ đường đi hải vực, có được từ chỗ từ chỗ lão giả lôi thôi, cẩn thận tra xét hồi lâu, rồi thân hình bùng lên, hóa thành một đạo cầu vồng, theo một phương hướng bay vút đi.

...

Sau mấy tháng.

Đông Lưu hải vực, lệch về hướng đông bắc, có một hòn đảo khổng lồ hình dáng như lá sen, diện tích cực lớn, trôi lơ lửng lẻ loi trên mặt biển xanh thẳm.

Chiếm gần như một phần mười diện tích cả đảo là một cái hồ nước cực lớn, trông giống như một khối minh châu xanh biếc khảm nạm vào giữa đảo. Từng mạch nước từ hồ chảy ra, tựa như gân lá sen uốn lượn hướng ra chung quanh đảo.

Cái hồ này có tên là "Vân Già hồ", là nguồn nước ngọt của cả Vân Hồ đảo. Tên của hòn đảo vốn cũng được lấy từ tên của hồ này. Những dòng nước ngọt từ hồ chảy ra chính là nguồn sống của mấy ngàn vạn sinh linh ở trên đảo. Từng tòa thành lớn nhỏ hay thôn trấn, đều phân bố dọc theo hai bờ những dòng sông này.

Ở phía tây Vân Già hồ, một trong những nhánh sông chủ yếu có tên là "Trầm Sa Hà". Ở phía trung du của sông này, cách Vân Già hồ mấy chục vạn dặm, có một tòa thành cực lớn cao hơn trăm trượng nằm ở bên tả ngạn, tên là Trầm Sa Thành.

Có cái tên này là do thành được kiến tạo từ trầm sa đặc thù bên trong Trầm Sa hà, cách nay đã gần mười vạn năm. Trong thành không chỉ có hàng triệu phàm nhân sinh hoạt, mà còn có một tông môn tu tiên đã sừng sững tồn tại từ thời điểm xây thành trì tới nay.

Lúc này là vào lúc chạng vạng, sắc trời dần tối, mặt trời vẫn còn chưa lặn. Ráng chiều hiện một vòng màu đỏ như máu, cơ hồ như dán tại trên mặt biển. Chút dư quang sót lại đem hơn phân nửa mặt biển biến ra màu đỏ máu, đồng thời cũng chiếu rọi một màu đỏ máu lên tường thành cao lớn của Trầm Sa thành.

Chợt thấy trên trời cao, một luồng ánh sáng xanh từ chân trời lướt gấp tới, rơi xuống trên thành, trong đó hiện ra một bóng người.

Người này thân mặc một bộ trường bào màu xanh, thân hình cao lớn, dung mạo bình thường không xuất chúng, nhưng đôi tròng mắt lại là mười phần phần thâm thúy, lóe ra hào quang khiếp người. Chính là Hàn Lập từ vạn dặm xa xôi tìm đến chỗ này.

Ánh mắt của hắn đảo qua tường thành phía dưới cùng nhà cửa trong thành, sắc mặt dần dần trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Chỉ thấy phía dưới vốn nên là tường thành vững như thành đồng, nay đã đổ sụp hơn phân nửa, mở thông một chỗ thủng to lớn vô cùng. Các lầu quan sát trên tường thành cũng đã hoàn toàn vỡ nát, không nhìn ra một nửa bộ dáng ban đầu.

Những tường thành còn sót lại thì trong ngoài hai bên bức tường tất cả đều thoa khắp máu tươi, thậm chí đã bắt đầu ngưng kết biến thành màu đen, tản ra từng trận mùi tanh phát buồn nôn.

Trong thành khắp nơi đều là phòng ốc sụp đổ hư hại. Khắp nơi đổ nát thê lương, trong đấy mơ hồ còn có thể nhìn thấy không ít xác người không nguyên vẹn, cùng rất nhiều mảnh xác của gia cầm súc vật. Không có chỗ nào mà không phải là máu thịt be bét, thê thảm đến cực điểm.

Ráng chiều dần dần chìm vào mặt biển, cả tòa thành trì bị bóng đêm to lớn nuốt hết, hoàn toàn lâm vào đen kịt. Trong thành ngoại trừ tiếng gió nức nở nghẹn ngào rung động, không có một chút tiếng động, đã là một tòa thành chết.

Đúng lúc này, Hàn Lập lông mày đột nhiên nhảy lên, chỉ thấy tại khu vực trung ương trong thành có một chút ánh sáng màu vàng lóe lên, tựa hồ là có người đốt lên đống lửa.

Tâm thần hắn khẽ động, thần thức bỗng nhiên buông ra, hướng lấy bên kia phủ tới.

Sau một lát, mũi chân hắn ở trên đầu thành đột nhiên di một chút, cả người liền như một mũi tên bỗng nhiên bắn nhanh đi, hướng thẳng phía có đám lửa rơi xuống.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng nặng nề!

Thân ảnh Hàn Lập ầm ầm rơi vào một mảnh sân rộng, chấn động tới mức cả cái sân đều đột nhiên run lên. Phòng ốc chung quanh vốn lung lay sắp đổ lập tức triệt để sụp xuống, tiếng động ầm ầm như tiếng sấm.

Đống lửa được đốt ở giữa sân cũng bị chấn động tản mát ra, dâng lên mảng lớn tàn lửa màu đỏ thắm.

Vốn có ba người tụ họp ở chung quanh đống lửa, thấy thế lập tức sợ tới mức nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Trong đó một tên thanh niên áo nâu cùng một mỹ phụ trung niên bị dọa tới mức toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh đầm đìa, mà một gã da đen Đại hán, càng là sợ tới mức dập đầu như là bằm tỏi, căn bản không dám ngẩng đầu, trong miệng liên tục kêu lên:

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng, chúng ta rời đi nơi này... Rời đi nơi này..."

------oOo------

Chương 218: Trùng hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Đại hán da đen vừa nói, vừa dùng cả hai tay hai chân bò giật lùi về phía sau.

Ba người bọn họ chẳng qua chỉ là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, tuy nhìn không ra tu vi Hàn Lập sâu cạn như thế nào nhưng thấy khí thế người này từ trên trời giáng xuống, cũng biết chắc là tiền bối cao nhân chỉ cần búng ngón tay là có thể nghiền chết mình, đâu còn dám ở lại chỗ này.

"Đứng lại, các ngươi là ai?" Hàn Lập thấy thế, cau mày, lạnh giọng hỏi.

"Tiểu nhân... Bọn tiểu nhân là ba tán tu đến từ thành Hoa Dương, không biết tiền bối ở đây, chứ nếu biết tuyệt đối không dám tới." Ba người nghe thấy vậy, cứng đờ cả người, tên thanh niên áo vải thô lấy hết dũng khí, trả lời.

"Các ngươi có biết thành Trầm Sa này xảy ra chuyện gì không? Sao lại biến thành như vậy?" Hàn Lập lại hỏi.

"Tiền bối, người không biết... Chẳng lẽ người không phải Tiên nhân bản địa, mà từ hải ngoại tới?" Nghe thế, tên thanh niên áo vải thô hơi sững sờ, rồi từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía Hàn Lập, nghi ngờ hỏi.

"Tu sĩ hải ngoại..." Hàn Lập vốn sững sờ, lập tức hiểu ngay.

Những tu sĩ cấp thấp sinh hoạt trên đảo hoang này có khả năng là cả đời đều ở đảo Vân Hồ và một vài chỗ xung quanh. Bọn họ tự nhiên cho rằng khu vực của mình là cả lục địa lớn nên với các tu sĩ ở bên ngoài đảo tới thì không phải là tu sĩ hải ngoại sao?

"Bớt nói linh tinh đi. Nói cho ta biết, nơi đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao dân trong thành bị tàn sát hàng loạt thế?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, nghiêm giọng hỏi.

"Bẩm tiền bối, nghe nói là con yêu thú trường xà ở hồ Vân Già lại ra ngoài kiếm ăn. Tất cả người trong thành đều bị nó ăn thịt hết." Thanh niên áo vải thô vội vàng nói.

"A, con thú này hình dáng như thế nào, ngươi đã từng thấy tận mắt chưa?" Hàn Lập nghe vậy, nhíu lông mày lại, hỏi.

"Tiền bối, cái này... Tiểu bối nào dám nhìn tận mắt... Nếu thấy thật thì hiện tại cũng trở thành thức ăn trong bụng con yêu thú kia rồi. Tuy nhiên nghe nói, con thú này tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, thân hình vô cùng to lớn, so với một triền núi ngoài thành thì hầu như không thua kém. Lưỡi nó thè ra dài đến mấy trăm trượng, còn như nọc độc trong bụng thì..." Thanh niên áo vải thô kể lại những tin đồn mình nghe được.

"Đúng đúng... Yêu thú kia thường cách một đoạn thời gian lại ra ngoài gây chuyện một lần. Mỗi lần đều ăn tươi nuốt sống toàn bộ người dân trong một tòa thành trì, sau đó mới rời đi..." Đại hán da đen cũng đã hồi phục tinh thần, bổ sung thêm.

"Có phải nó cứ cách mười năm mới ra ngoài một lần, mỗi lần chỉ hoạt động ngày thứ bảy, sau đó sẽ mai danh ẩn tích, trong vòng mười năm cũng không xuất hiện lại?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Thì ra tiền bối đã nghe qua những lời đồn đại kia rồi à?" Đại hán da đen cẩn thận liếc nhìn Hàn Lập, có chút ngoài ý muốn hỏi.

Hàn Lập nghe được lời ấy, trong nội tâm có chút trầm xuống.

Con yêu tiên trường xà ở chỗ nơi này, hơn phân nửa chính là con Thận Nguyên Thú có tu vi Chân Tiên Cảnh trung kỳ rồi. Hắn bay một mạch đến đây, kết quả vẫn chậm một bước.

Trên thực tế, trên đường hắn bay đến đây, đã cảm thấy có chút kỳ quái.

Dựa theo lẽ thường là càng đến gần trung tâm hồ nước ngọt của hòn đảo thì quy mô thành trấn càng phải lớn, dân cư trong đó cũng tương ứng phải nhiều. Nhưng tình hình ở đảo Vân Hồ lại trái ngược.

Tại biên giới hòn đảo gần khu vực bờ biển, từng toà thành trì hùng vĩ liên tiếp nhau, hầu như đều vây xung quanh hòn đảo. Càng đi vào trung tâm hòn đảo, thành trấn phân bố lại càng trở nên thưa thớt dần đi.

Thành Trầm Sa này mặc dù cách hồ Vân Già đến vài chục vạn dặm, nhưng cũng là tòa thành gần nhất ở toàn bộ phía Tây của đảo Vân Hồ.

Bây giờ nghĩ lại, hơn phân nửa cũng bởi vì liên quan đến con Thận Nguyên Thú này, mới khiến cho mọi người xây thành trì ngày càng xa trung tâm hòn đảo, tạo thành loại bố cục này.

"Con thú này làm hại muôn dân trăm họ như thế, mà không có người nào vì dân trừ hại sao?" Hàn Lập nghĩ đến đây, lại hỏi.

"Bẩm tiền bối, nghe nói trước đây rất lâu, có một vị tiên nhân bên cạnh được mấy tông môn nhờ ra tay trừ Yêu thú này. Kết quả Tiên Nhân kia đại chiến với con thú này ba ngày ba đêm, cuối cùng bị trọng thương, phải bỏ chạy. Mấy ngày sau, những tông môn liên quan đến việc này đều bị con yêu thú này diệt tông. Chính vì thế, từ đó về sau không còn ai dám quản..." Thanh niên áo vải thô cung kính nói.

"Lại nói, mấy người các ngươi tới đây làm gì?" Hàn Lập liếc nhìn ba người, nhàn nhạt hỏi.

Ba người một mực quỳ trên mặt đất, hai mặt nhìn nhau, quanh co, không chịu nói ra ngọn nguồn.

"Như thế nào, có gì không thể nói sao?" Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

"Bẩm tiền bối, chúng tiểu nhân... Vị trí chúng ta bây giờ chính là tổng đàn của Lạc Sa Tông, là tông môn lớn nhất trong vòng ngàn dặm quanh đây...

Ba người tiểu nhân là muốn thừa dịp những người khác còn chưa tới, trước tiên..." Thanh niên áo vải thô toàn thân run lên, mồ hôi lạnh đầm đìa giải thích.

"Trước tiên định chiếm lấy tài sản của những người đã chết phải không?" Thấy gã kia quanh co cả buổi cũng không nói ra, Hàn Lập bổ sung.

"Tiền bối, bọn tiểu nhân cũng vừa tới chỗ này, căn bản còn chưa tìm được cái gì, không tin người có thể tra túi trữ vật của tiểu nhân." Dứt lời, thanh niên áo vải thô lập tức đem túi trữ vật của mình ra, giơ lên cao.

Đại hán da đen và mỹ phụ trung niên thấy thế, cũng làm theo.

Hàn Lập dùng thần thức thoáng đảo qua, biết rõ bọn chúng không nói dối. Tất cả vật trong túi trữ vật ba người cộng lại, thậm chí ngay cả năm khối linh thạch trung phẩm cũng không có đủ.

Thực ra, Hàn Lập cũng không cảm thấy phản cảm với hành vi của bọn chúng. Chúng là tu sĩ ở tầng dưới chót, đặc biệt lại là tán tu không có tông môn chống đỡ nên con đường tu hành càng gian khổ. Điểm này bất luận kẻ nào cũng đều biết.

Thần trí của hắn khẽ động, tra xét phần còn sót lại của Lạc Sa Tông rõ ràng một lượt, lông mày không khỏi nhíu lại.

Tông môn này quy mô cũng tính là không nhỏ, nhưng không biết tại sao bị phá hủy quá mức triệt để. Pháp bảo đồ vật còn sót lại trong môn ít đến thê thảm, phẩm cấp thì càng thêm khó coi rồi.

"Phía Đông chỗ đổ nát kia còn có nhiều thứ, các ngươi tới đó đào bới, lấy được xong thì lập tức rời khỏi nơi đây." Hàn Lập buông một câu, rồi thân hình lướt đi, bay vút đến phía Đông thành Trầm Sa.

Đối với những pháp bảo đồ vật lưu lại nơi này, hiện tại hắn tất nhiên là hoàn toàn không để vào mắt, cho nên chẳng bằng để lại cho mấy người này, coi như là thù lao cung cấp những tin tức, có thể thành trợ lực không nhỏ trên con đường tu hành của bọn họ.

Ba người này nghe vậy, lập tức ngẩn cả người, liếc nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh nghi. Trong lúc nhất thời, bọn họ quên cả đứng dậy, đợi đến lúc kịp phản ứng, cũng đã nhìn không thấy bóng dáng Hàn Lập rồi.

Bọn họ nhìn phía Hàn Lập rời đi, thành tâm khấu tạ, rồi vội vàng đứng dậy, chạy đến chỗ đổ nát kia, nhanh chóng đào bới.

Lại nói sau khi Hàn Lập bay đến phía Đông thành Trầm Sa, cũng không bỏ đi luôn, mà là chọn một toà trạch viện* còn tương đối nguyên vẹn ở thành Đông, phi thân xuống.

*Trạch viện: Nhà có sân

Trạch viện này có ít ra là ba viện phòng, thoạt nhìn hẳn là nhà khá giàu có ở thế tục, chẳng qua bây giờ đã nhà tan cửa nát rồi.

Hàn Lập đi vào trong nội viện, tiện tay bày ra một chút cấm chế đơn giản, rồi quay người đi vào bên trong chánh đường.

Hắn thắp một chén đèn dầu trong phòng, sau đó ngồi xuống cái bàn bên cạnh.

Tay hắn khẽ cuốn, trong lòng bàn tay hiện ra một tấm mặt nạ đầu trâu màu xanh, liền đeo lên mặt.

Nương theo một hồi âm thanh ngâm tụng vang lên, một quang ảnh trận bàn cực lớn mịt mờ màu xanh lơ lửng trước mặt hắn.

Lúc trước vội chạy đến đây, Hàn Lập cũng chưa kịp tìm hiểu tin tức về Thận Nguyên Thú. Hắn vốn định khi đến thành Trầm Sa sẽ tìm một tông môn hỏi thăm tin tức, không thể nghĩ rằng lúc đến nơi lại ra cảnh tượng thế này.

Tuy nói đã bỏ lỡ thời cơ Thận Nguyên Thú ra ngoài, nhưng hắn cũng không có ý định quay lại tông môn, mà là nghĩ đến việc tìm phương pháp khác có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Tuy nhiên, tin tức tông môn đưa cho nhiệm vụ lần này thực sự quá giản lược, hiểu biết của hắn về Thận Nguyên Thú cũng có hạn. Tin tức mà mấy người thanh niên áo vải thô cung cấp cũng chỉ là nghe đồn, căn bản không đáng tin cậy.

Hắn suy nghĩ và nảy ra ý định thử thông qua Vô Thường Minh tìm hiểu thêm tin tức về con thú này.

Nhiệm vụ mà hắn lúc trước tuyên bố việc tìm hiểu tin tức về quả trứng khổng lồ và lông vũ vẫn treo ở đó, đến nay vẫn như cũ, không có người nhận biết.

Hắn lắc đầu, sau khi tìm tòi con mắt có chút sáng ngời.

Bên trong Minh hóa ra lại có một nhiệm vụ liên quan, mà dường như đã ban bố không dưới nghìn năm rồi:

"Đánh chết một con Thận Nguyên Thú có thực lực Chân Tiên Cảnh, thù lao: ba mươi miếng Tiên Nguyên Thạch."

Hàn Lập thấy vậy, hơi sững sờ, sao lại có sự trùng hợp như thế?

Thận Nguyên Thú tuy rằng không hiếm thấy, nhưng tu vi đạt tới Chân Tiên Cảnh chỉ sợ rất ít. Con thú mà đối phương muốn giết chẳng lẽ đúng là mục tiêu của hắn hay sao?

Hắn hơi do dự rồi chỉ một cái vào hư không, thông qua mặt nạ liên hệ với người tuyên bố nhiệm vụ này.

Ước chừng một phút sau, ánh sáng màu xanh trên trận bàn bỗng nhiên chấn động, ngay sau đó có một đạo ánh sáng màu xanh từ trong phóng ra, ngưng tụ thành một bóng người mang mặt nạ đầu hươu màu xanh trước người Hàn Lập.

"Đạo hữu cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ mà tại hạ tuyên bố sao?" Người nọ xuất hiện liền hỏi.

"Đúng vậy, tại hạ có chút hứng thú đối với nhiệm vụ mà các hạ tuyên bố. Không biết con Thận Nguyên Thú này đang ở đâu, các hạ có thể cung cấp tin tức kỹ càng hơn không?" Hàn Lập nhẹ gật đầu hỏi.

"Đạo hữu đã có tâm, tại hạ tự nhiên sẽ không dấu diếm. Con thú này ở hải vực phía Đông đại lục Cổ Vân, tại một địa phương có tên là đảo Vân Hồ. Trong cơ thể nó có huyết mạch của thượng cổ Chân Linh Thận Long, cho nên rất giỏi biến hóa, có thể hóa thành hình người..." Trong mắt bóng người màu xanh mơ hồ hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng đáp.

"Con thú này chỉ sợ là khó đối phó, nếu không nhiệm vụ các hạ tuyên bố lâu như thế mà vẫn chưa có người hoàn thành." Nội tâm Hàn Lập khẽ động, ánh mắt hơi chớp chớp, hỏi.

"Điều này... Mấy vạn năm trước, con thú này đã có tu vi Chân Tiên Cảnh trung kỳ, mà trời sinh tính giảo hoạt, xác thực không dễ đối phó..." Bóng người màu xanh nói hơi chậm lại.

"Chân Tiên Cảnh trung kỳ... Ba mươi miếng Tiên Nguyên Thạch, thế là hơi ít một chút đó..." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Đạo hữu... Thực không dám giấu giếm, tại hạ hôm nay chỉ có thể xuất ra Tiên Nguyên Thạch nhiều như vậy thôi... Chẳng qua linh xác trên người con thú này nếu lột ra lại là linh tài tuyệt hảo luyện chế bảo giáp. Các hạ nếu có thể tru diệt nó..." Bóng người ánh sáng màu xanh có chút gấp nói.

"Được rồi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói.

"Ý đạo hữu... tiếp nhận nhiệm vụ này chứ?" Bóng người màu xanh hình như có vẻ không quá tin tưởng, hỏi.

"Tại hạ không dám cam đoan nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ, tạm thời thử một lần xem." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Việc này... Như vậy tốt quá. Tại hạ lúc này đợi hồi âm của đạo hữu!" Lúc này, bóng người màu xanh mừng rỡ nói.

------oOo------

Chương 219: Tỏ rõ sức mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sáng sớm hai ngày sau.

Mặt trời mọc lên từ mặt biển, chiếu rọi toàn bộ đảo Vân Hồ, mang đến một tia ấm áp làm tan đi giá rét trên đảo.

Hồ Vân Già ở trung tâm hòn đảo, mặt hồ rộng lớn bao phủ một tầng khói mờ mông lung, dù được ánh mặt trời chiếu rọi cũng không tiêu tán đi chút nào.

Lúc này, Hàn Lập trong bộ y phục màu xanh đang đứng lơ lửng trên hồ, cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Lam mang trong mắt của hắn chớp động, thần thức không ngừng đảo qua bên trong hồ, thì phát hiện hồ nước bị khói mù chướng khí che đậy nên không dò thám được gì.

Ánh mắt của hắn hơi lóe lên, rung cổ tay, lập tức một thanh trường đao màu đen xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy bên ngoài thân hắn quang mang lóe lên, một lớp vảy màu vàng hiện ra, cánh tay lập tức to ra hơn một vòng. Trường đao màu đen trong tay lập tức hiện ra một vầng hào quang màu đen chói mắt, hấp dẫn thiên địa linh khí chung quanh hội tụ vào.

Trên thân đao hiện ra vô số phù văn đen kịt, tản mát ra một luồng sáng màu đen, trong đó xen lẫn pháp tắc lực chấn động mãnh liệt, làm hư không cũng rung rung theo.

Tay cầm đao vung về đường phía sau, giơ cao thân đao quá đỉnh đầu, tiếp theo bổ thẳng xuống mặt hồ.

Chỉ nghe một tiếng gió thổi “vù” vang lên.

Toàn bộ hào quang của trường đao màu đen đột nhiên sáng lên, một đao ảnh to lớn dài hơn trăm trượng, từ thân đao phóng ra, đập ầm ầm vào trong hồ nước.

Đao ảnh chưa đến, cương phong tới trước.

Dưới sức mạnh của cuồng phong mãnh liệt cuốn xuống, khói mờ trên mặt hồ lập tức như bọt tuyết tách ra hai bên.

"Ầm ầm ầm "

Chỉ nghe một hồi âm thanh to lớn như sấm vang lên, một trận cuồng phong sóng lớn lập tức nổi lên trong hồ Vân Già. Chỉ thấy hai bức tường nước khổng lồ cao hơn trăm trượng từ trong hồ tách ra, cuộn sang hai bên bờ.

Sóng nước cuồn cuộn điên cuồng mãnh liệt, lướt thẳng qua bờ hồ, như là biển gầm nhảy vào núi rừng xung quanh.

"Kẻ nào muốn chết!"

Đúng lúc này, một tiếng gào thét cuồng bạo đột nhiên từ đáy hồ truyền ra.

Ngay sau đó, một đạo kim quang theo chỗ sóng nước tách ra, đánh thẳng tới Hàn Lập.

"Thận Nguyên Thú!"

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, trông thấy ở giữa kim quang là một nam nhân trung niên gương mặt vuông vức, hai con ngươi hiện lên màu tím biếc, áo bào màu vàng, tay phải cầm một thanh trường kiếm màu vàng óng, đâm thẳng vào hắn.

Trên thân tên này không cảm giác được một chút nào khí tức Yêu thú, nhưng bằng vào trực giác, Hàn Lập lại có thể kết luận đối phương đúng là kẻ mình muốn tìm.

Phía trên trường kiếm màu vàng óng có phù văn lóng lánh truyền ra một loại khí tức sắc bén với khí thế không thể chống đỡ.

Một tiếng "coong" sắc nhọn vang lên.

Hàn Lập không nói hai lời, hoành đao đón đỡ, vung lên phía trước. Thân đao và mũi kiếm va chạm vào nhau, dưới phản lực mạnh mẽ khiến người nọ bị chấn động bắn ra ngoài, mà thân hình hắn thoáng một cái, liền ổn định lại.

"Hắc hắc, không biết từ đâu lòi ra một Tiểu tán tiên, dám chọc bổn tọa đi ra. Thật không biết sống chết! Bổn tọa hôm nay đang cần tinh huyết một gã Nhân tộc Chân Tiên để đột phá bình cảnh. Không cần tốn công phu đã có người đưa tới miệng rồi!" Sau khi ở ngoài mấy trăm trượng ổn định thân hình, nam tử áo vàng cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, trường kiếm màu vàng óng trong tay y bỗng nhiên phóng về phía trước, trên thân kiếm lóe lên hào quang, từ đó phân hoá ra hơn một nghìn trường kiếm màu vàng, tầng tầng lớp lớp, giống như bông sen vàng nở rộ giữa không trung.

Sau một khắc, giữa không trung, một tiếng “keng” vang lớn, một thanh trường kiếm màu vàng óng lập tức bay vút ra, hóa thành một Kiếm Long màu vàng lao tới Hàn Lập.

Hàn Lập ngay từ đầu còn tưởng những trường kiếm màu vàng óng này chẳng qua đều là kiếm ảnh phân hoá ra, nhưng khi thấy Kiếm Long vàng bay vút tới há miệng cắn về phía mình thì hắn mới phát hiện những trường kiếm này dường như đều là thực thể.

Hắn không nói hai lời, nâng đao đón đỡ trực tiếp. Trường đao màu đen liền bị Kiếm Long đớp lấy. Mấy thanh trường kiếm màu vàng óng trên dưới như

răng rồng cắn chặt lấy thanh đao.

Cùng lúc đó, một cái móng vuốt khổng lồ của Kiếm Long màu vàng từ phía dưới thò ra, mãnh liệt chộp vào ngực Hàn Lập, xé rách quần áo, kéo thành mấy vệt rạch màu trắng đáng sợ trên vảy vàng trước ngực hắn.

Hàn Lập đột nhiên rút lại trường đao, khiến miệng Kiếm Long văng ra một mảng tia lửa màu vàng rất lớn. Hai chân trước của rồng đạp mạnh một cái, toàn bộ người hắn bị bay ngược về phía sau.

Nhưng mà, còn không đợi hắn ổn định thân hình, bỗng có một tiếng gió nổi lên đằng sau lưng.

Một con dị thú cổ quái giống Chân Long, đột nhiên từ phía sau há miệng đớp lấy đầu hắn.

Con thú này có đầu là đầu rồng, nhưng trên đầu chưa mọc sừng rồng, thân nó dù là thân rồng nhưng trên thân lại không có móng vuốt.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, thanh quang trên thân lóe lên, thân hình liền thoáng tránh qua một bên, thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng chỉ sau một khắc, hắn liền cảm thấy đau đớn kịch liệt ở vai.

Con dị thú này há miệng cắn chặt vai hắn. Dù thân thể của hắn mạnh mẽ, vậy mà cũng bị cắn ngập đầu vai, lúc này máu tươi đang không ngừng tuôn ra ồ ồ.

Hàn Lập cả kinh, một chiêu vừa rồi rõ ràng hắn đã tránh khỏi, nhưng chẳng biết tại sao vẫn bị đối phương cắn trúng.

Hắn dùng tay cầm đao, nâng cao lên, đang định chém xuống chỗ đầu rồng và bả vai của chính mình, nhưng trong đầu đột nhiên nổi lên một tia sáng suốt mãnh liệt, liền ngừng lại động tác của mình.

Sau một khắc, Hàn Lập liền cảm thấy trong đầu đau nhức vô cùng, cũng không phải bị cái gì khác công kích, mà để bảo trì thanh tỉnh, hắn dùng

Tinh Thần Thứ công kích chính mình.

Nương theo trận đau nhói xâm nhập, ánh mắt hắn đảo qua đầu vai của mình, thấy chỗ đó không có vật gì, không có đầu rồng nào cả?

Nếu vừa rồi đao kia chém xuống, thì hắn tự mình hại mình, cố gắng chém đứt một cánh tay của chính mình rồi.

"Làm sao có thể? Sao một tên tu sĩ Chân Tiên Cảnh sơ kỳ có thể nhìn thấu huyễn thuật của ta?" Nam tử áo vàng đứng ngoài mấy trăm trượng, mặt tràn đầy vẻ khó tin, quát hỏi.

Hàn Lập tất nhiên không trả lời đối phương, nhưng trong lòng càng thêm cảnh giác.

Cổ tay hắn vung lên, thân hình bỗng nhiên lướt về phía trước. Trường đao màu đen lập tức xẹt qua một đường cong tròn trên không trung, sau đó chuyển hướng bổ thẳng tới đối phương.

"Muốn chết!"

Nam tử áo vàng thấy thế, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn.

Chỉ thấy hai tay trước người y nhanh chóng kết ấn, một đoàn ánh sáng năm màu lập tức theo ngón giữa bắn ra, hóa thành một mảnh quang mang ngũ sắc như mộng ảo, chiếu rọi vào mắt Hàn Lập, làm Hàn Lập hoa cả mắt.

Cùng lúc đó, tiếng kim loại xung đột vang lên, một hàng dài kiếm vàng từ phía sau đuổi đến, cắn tới sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập một tay vô thức nâng lên, ngăn cản trước mắt, còn tay cầm đao bỗng nhiên quét ngược lại phía sau.

Chỉ thấy một đạo ánh đao hình trăng lưỡi liềm phá không đánh trúng Kiếm Long, làm cho Kiếm Long bắn ngược về sau, quanh thân mũi kiếm phát ra liên tiếp thanh âm "keng keng".

Đúng lúc này, bên trong huyễn quang năm màu phía trước bỗng nhiên có một bàn tay to lớn năm màu óng ánh thò ra, nắm lấy thân hình Hàn Lập vào trong lòng bàn tay.

Hàn Lập lập tức cảm thấy lồng ngực bị một luồng lực mạnh đè xuống, nhất thời hô hấp có chút khó khăn.

Thêm nữa huyễn quang năm màu vẫn liên tục chớp động, làm cho đầu óc hắn mê muội, cả người phản ứng đều chậm một nhịp.

"Chịu chết cho bổn toạ!" Chỉ nghe phía sau huyễn quang năm màu truyền đến một tiếng quát to.

Kiếm Long vừa mới bị Hàn Lập đánh lui, lại lần nữa phá không kéo tới, hai mũi kiếm vàng trên đầu rồng bỗng nhiên dài hơn, nổi lên mấy cái gai nhọn, giống như hai bụi gai sắc bén đâm tới hậu tâm Hàn Lập.

Lam quang trong mắt Hàn Lập chớp động không ngừng, nhưng không cách nào khám phá huyễn quang trước mắt, ý thức lại bắt đầu trở nên mơ hồ.

Chỉ nghe hắn quát to một tiếng, quanh thân bỗng nhiên lóe lên kim quang, bắp thịt cả người nhanh chóng phồng lên. Hắn đã biến thành Kim Sắc Cự Viên cao hơn trăm trượng.

Bàn tay khổng lồ nắm lấy thân thể hắn lập tức không thể chịu nổi, ầm ầm vỡ vụn ra.

Vừa thoát khốn, Sơn Nhạc Cự Viên do Hàn Lập hóa thành, cầm trường đao màu đen cũng đã biến dài chừng mười trượng, đột nhiên chém xuống huyễn quang năm màu phía trước và cả nam tử áo vàng trốn sau huyễn quang.

"Vù vù vù "

Tiếng cuồng phong gào rít vang lên.

Mảnh huyễn quang năm màu lập tức bị tán loạn dưới cương phong của trường đao, nam tử áo vàng đứng ở phía sau cũng sợ hãi lùi lại.

Nhưng mà, phạm vi ảnh hưởng của trường đao màu đen rất lớn, trong thời gian ngắn y căn bản không thể chạy khỏi.

Mắt thấy lưỡi đao sắp chém trúng người, nam tử áo vàng đột nhiên cười quỷ dị, không lùi về sau nữa, mặc cho lưỡi đao chém thành hai nửa.

Chỉ thấy thân thể nam tử áo vàng tách ra, vặn vẹo một hồi trong hư không, rồi trực tiếp biến mất.

Mà lúc này, Kiếm Long to lớn đã đánh tới sau lưng Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói tiếng người: "Lần này xem ngươi trốn như thế nào..."

Dứt lời, tốc độ tăng vọt gấp đôi, gai nhọn đâm thẳng tới hậu tâm Hàn Lập.

Hàn Lập đưa lưng về phía đó, chỉ có thể tiến lên một bước nhưng cũng không kịp thoát, mà cũng không thể quay người lại ứng phó.

Gai nhọn Kiếm Long còn một khoảng ngắn sẽ đâm vào hậu tâm của hắn thì đột nhiên hư không giữa chỗ đó sáng lên một tia thanh quang mờ mịt, chỉ lóe lên một cái, rồi biến mất.

Sau một khắc, Kiếm Long màu vàng sắp đâm trúng bỗng nhiên dừng lại, tiếp theo liền rơi xuống mặt hồ.

Hàn Lập nhếch miệng cười, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa biến thành hình người, đuổi theo Kiếm Long màu vàng.

Chỉ thấy giữa không trung âm thanh "leng keng" không ngừng vang lên, một thanh lại một thanh quanh thân Kiếm Long màu vàng rời ra, rồi rơi xuống, từ đó lộ ra thân thể tên nam tử áo vàng.

Chỉ là lúc này chỗ mi tâm của y xuất hiện một lỗ máu vô cùng bắt mắt, cặp mắt màu tím quỷ dị kia đã mất đi hào quang rực rỡ vốn có, biến thành màu xám trắng.

Nguyên Anh nấp trong hộp sọ cũng đã bị tiêu diệt.

Một tay Hàn Lập đánh ra một trảo trước người, những trường kiếm màu vàng óng kia nhao nhao hóa thành một mảnh kim quang biến mất không thấy nữa, cuối cùng chỉ còn lại một thanh kiếm bảo trì thực thể, rơi vào trong tay hắn.

Hắn thoáng quan sát thanh trường kiếm màu vàng óng này, sau đó liền thu vào trong vòng tay trữ vật.

Lúc này, lỗ máu chỗ mi tâm nam tử áo vàng bỗng nhiên lóe lên thanh quang, một thanh tiểu kiếm màu xanh dài không quá một tấc bay nhanh ra, vẽ trên không trung một vệt mơ hồ, tiếp theo biến lớn khôi phục nguyên trạng.

Đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập, không phải một thanh mà là bảy mươi hai thanh.

Trải qua bồi luyện nhiều năm trong cơ thể như vậy, kiếm này năm đó cắn nuốt rất nhiều Kiếm Nguyên đều đã bị nạp vào cho hắn sử dụng. Phẩm chất mỗi một thanh phi kiếm đều miễn cưỡng đạt đến cấp độ Hậu Thiên Tiên Khí.

Mà khi chúng hợp nhất thành một thanh, thì thật sự có thể sánh với Hậu Thiên Tiên Khí chân chính.

Lúc trước ở trong Chúc Long Đạo, bởi vì lo lắng bị phát giác, hắn chưa từng sử dụng kiếm này, cũng chưa từng gọi kiếm này ra ngoài cơ thể trước mặt người khác, hôm nay lần đầu tiên dùng cho thực chiến, tỏ rõ sức mạnh, quả thực khiến cho hắn kinh ngạc và vui mừng không ít.

...

------oOo------

Chương 220: Thuận đường hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: lizzie hương nguyễn*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Phải nói rằng Hàn Lập mặc dù có thể trong chớp mắt dùng một chiêu chém giết được nam tử áo vàng do Thận Nguyên Thú biến thành nhưng thực chất là đã chuẩn bị từ sớm.

Thời điểm trúng huyễn thuật suýt chém đứt cánh tay mình, hắn đã vận dụng tối đa Luyện Thần Thuật, nhìn thấu được chân thân của y ẩn giấu bên trong Kiếm Long, còn ảo ảnh và nam tử áo vàng chẳng qua chỉ là huyễn thuật bên ngoài mà thôi.

Hắn tương kế tựu kế hợp bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại làm một, thừa dịp đối phương đang quá đắc ý liền đột ngột xuất thủ mới có thể một kích thành công.

Hàn Lập vẫy tay một cái thu tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang xoay quanh bay trở về trong cơ thể.

Hắn liếc nhìn thi thể nam tử áo vàng đang bay lơ lửng trên mặt hồ, bay thấp xuống, đáp nhẹ mũi chân về phía mặt hồ tạo thành từng vòng sóng nước rung động rồi đứng vững vàng trên mặt hồ.

Sau khi cúi người dùng thần thức dò xét nam tử một chút, hắn liền nhấc tay phải lên, ngón tay chụm lại giống như một lưỡi đao đâm vào bụng nam tử áo vàng, lục soát rồi moi từ trong đó ra một yêu hạch màu tím đen to bằng hạt đào.

Mất đi yêu hạch khiến thi thể nam tử áo vàng đột nhiên trương phồng lên.

Làn da của thi thể nhanh chóng hiện lên từng mảng vảy vàng, long bào màu vàng mặc ngoài cũng nhanh chóng bị rách. Thi thể y dần dần dài ra, cuối cùng biến thành một dị thú hình rồng không sừng không móng vuốt, từ từ chìm sâu xuống dưới đáy hồ.

Hàn Lập hơi chần chừ rồi niệm Tị Thủy Chú, chui vào trong hồ nước.

Tầm mắt hắn nhìn xuống đáy hồ có thể thấy được thi thể của Thận Nguyên Thú đang chìm xuống một tòa cung điện dưới nước.

Hồ Vân Già sâu chừng trăm trượng nên ánh sáng dưới đáy hồ cực kì mờ nhưng tòa cung điện kia lại là một ngoại lệ. Cả tòa trong suốt như bạch ngọc, tản ra ánh sáng lấp lánh giống như một tòa lâu đài bằng thủy tinh.

Hàn Lập đi đến gần cung điện phát hiện màn sáng trong suốt này là một loại cấm chế tị thủy, ngăn cách toàn bộ nước hồ ở bên ngoài.

Hắn cũng không tiến vào trong ngay lập tức mà đi về phía trước thi thể yêu thú, hai ngón tay chọc chọc thi thể rồi co lại, rút gân thú ra.

Hàn Lập nhớ lại người của Vô Thường Minh lúc trước có nói qua yêu thú này có thể có huyết mạch Thận Long nên mới lấy gân thú ra luyện hóa nhưng luyện hồi lâu cũng không luyện ra được một giọt nên đành bỏ qua.

Sau khi tróc từng mảng trong thi thể yêu thú có thể dùng làm vật liệu, hắn liền đi về phía cung điện, thi pháp một chút là có thể dễ dàng đi qua vòng sáng bảo hộ, đi vào cổng chính cung điện.

Chỉ thấy cung điện trước mắt có nhiều cột trụ thẳng đứng, mái hiên bay lượn chạm khắc nhiều loại đồ án chim, cá, hoa, cỏ… phía trên cực kì xinh đẹp, không giống sào huyệt yêu thú chút nào, ngược lại là giống phủ đệ Tiên gia.

Hàn Lập đưa tay đặt lên cửa điện đẩy về phía trước.

Chỉ nghe một hồi thanh âm “ xùy xuy” vang lên.

Hai cánh cửa bằng ngọc thạch màu trắng cao tới ba trượng liền từ từ mở ra.

Hàn Lập chớp mắt rồi đi vào phía bên trong.

Trong đại điện bày biện cũng không nhiều lắm, chỉ có hai hàng cột đá hình trụ đặt song song hai bên, chung quanh vật phẩm đủ loại màu sắc rực rỡ chất cao như núi.

Ánh mắt hắn nhìn qua những vật này cũng không khỏi âm thầm líu lưỡi.

Những đồ vật này đều là các loại linh thạch và pháp bảo, trong đó có cả pháp bảo phẩm chất cao, cũng có một ít pháp khí bày la liệt, để lẫn với nhau, nhiều đến mức nhìn không xuể.

Hắn nhớ lại mấy ngày trước tại Lạc Sa tông cũng không phải tông môn này phá hủy nghiêm trọng mà là do toàn bộ pháp bảo, của cải đều đã bị Thận Nguyên Thú lấy về đây.

Con thú này hiển nhiên là thích cất chứa bảo vật, đống tài vật này hơn phân nửa là do nó nhiều năm qua tàn sát hàng loạt dân trong thành và diệt nhiều tông môn để dành rồi bây giờ Hàn Lập hưởng lợi.

Hàn Lập tìm tòi trong đống đồ vật bỗng thấy đằng sau tấm long y màu vàng phía cửa điện có một hình bóng lờ mờ.

Hắn lập tức bước nhanh tới, đi vòng ra phía sau long y.

Chỉ thấy phía sau long y là một thứ giống như da rắn được lột ra, toàn thân trong suốt giống như tinh thể, lấy tay sờ cũng không có cảm giác lạnh buốt mà lại có cảm giác mềm mại như được dệt bằng tơ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là linh xác do Thận Nguyên Thú lột xác mà ra.

Hàn Lập thu thập linh xác này vào trong vòng tay trữ vật rồi lại lấy ra mấy

cái nhẫn trữ đồ, bắt đầu kiểm kê toàn bộ bảo vật chất chồng như núi trong đại điện đã thuộc về mình.

Sau khi kiểm kê gần nửa ngày, bên trong những chiếc nhẫn trữ vật và vòng tay trữ vật cũng đều gần như đầy hết.

Trong đó phần lớn là linh thạch, linh thạch hạ phẩm và trung phẩm chiếm đa số, còn về linh thạch cực phẩm thì vô cùng ít nhưng cũng được tầm sáu bảy trăm miếng.

Nếu đem linh thạch còn dư đi đổi thì cũng được chừng ba bốn trăm miếng linh thạch cực phẩm.

Xem ra những tông môn xung quanh quy mô cũng không lớn, điều này cũng khó trách vì nếu có đầy đủ thực lực thì cũng không bị yêu thú này coi trời bằng vung, quấy nhiễu nhiều năm như vậy rồi.

Trừ những thứ đó ra còn hơn trăm kiện pháp bảo, mấy trăm kiện pháp khí và một ít linh tài cổ quái nhưng linh dược một cây cũng không có.

Những pháp khí kia không cần nói, còn những pháp bảo có chút phẩm giai mặc dù Hàn Lập không cần nhưng đám người Mộng Vân Quy lại vừa vặn thích hợp.

Về thanh trường kiếm màu vàng óng mà con thú này sử dụng lúc trước, sau một hồi đánh giá thì hắn phát hiện thanh kiếm này là một kiện Thông Thiên Linh Bảo thuộc tính Kim, phẩm chất cũng không kém Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc trước.

Bảo vật trong sào huyệt Thận Nguyên Thú không tính là nhiều nhưng đều truyền ra khí tức hết sức kì lạ. Hàn Lập tuy không nhận ra nhưng cũng biết không phải vật phàm.

Đặc biệt trong đó có mấy khối kim loại màu vàng khói to bằng đầu người rõ ràng không phải là nhân tạo, mặt ngoài còn khảm dày đặc đường vân như hoa, sờ vào không có cảm giác lạnh lẽo như kim loại thông thường mà ngược lại có chút cảm giác ấm áp.

Mấy ngày sau đó, Hàn Lập không lập tức rời đi mà thừa dịp đang không ở trong Chúc Long Đạo mà lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra thúc giục, thi triển vài loại kiếm trận học được trong Thanh Nguyên Kiếm Quyết ra mấy lần.

Uy lực của chúng tất nhiên tăng lên một khoảng lớn, trước đây không thể so sánh nổi khiến hắn rất thỏa mãn.

Một khắc trước khi rời đảo Vân Hồ, Hàn Lập mới xác nhận nhiệm vụ chém giết Thận Nguyên Thú được giao phó trong Vô Thường Minh lúc trước khiến kẻ mang mặt nạ đầu hươu vô cùng kinh ngạc, không dám tin.

Hàn Lập đường nhiên không giải thích gì nhiều, lấy ngay yêu hạch của Thận Nguyên Thú ra cho đối phương xem xét khiến đối phương vừa mừng vừa sợ rồi vui sướng giao Tiên Nguyên Thạch cho hắn.

Hắn tiếp nhận nhiệm vụ này chủ yếu là vì thuận đường mà làm, dù sao hắn cũng không định chờ mười năm cho tới khi Thận Nguyên Thú ra ngoài. Còn mặt khác, xuất phát từ việc con thú này là họa của muôn dân trăm họ, hắn diệt trừ cũng là vì sâu trong đáy lòng hắn có một tia trắc ẩn.

...

Mấy tháng sau.

Hàn Lập một mạch quay trở về Chúc Long Đạo rồi không trì hoãn chút nào mà chạy tới Điện Huyền Thiên. Nơi này vẫn không có một bóng người ngoại trừ lão giả áo xám ngồi đang nhắm mắt tựa hồ như đang ngủ gật, nghe được tiếng bước chân mới miễn cưởng hé ra một chút.

“Ồ, là tiểu tử ngươi, sao trở về nhanh vậy? Chẳng lẽ cảm thấy nhiệm vụ quá gian nan, không thể hoàn thành, định dùng điểm công trạng để bù?” Lão giả ngồi ngay ngắn rồi ngáp một cái, lười biếng nói.

Hàn Lập cũng không nói gì, phất tay lấy ra một túi trữ vật, đặt ở trên bàn.

Lão giả hơi ngẩn ra, thần thức quét qua túi trữ vật, cơn buồn ngủ trong mắt liền tan biến.

“Hắc hắc, tiểu tử ngươi quả nhiên không phụ lòng kỳ vọng của lão phu, nhanh như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ. Không tệ.”

“May mắn mà thôi, thời điểm tại hạ đến vừa đúng lúc Thận Nguyên Thú đi ra ngoài, vì vậy cực kì thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ này.” Hàn Lập nói giảm nói tránh.

“Tiểu tử ngươi thật đúng là may mắn, nhưng mà vận khí đôi khi cũng là một loại thực lực.” Hai mắt lão giả đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới, cười mấy tiếng “hắc hắc” quái dị, cũng không biết có tin tưởng hay không.

Lão thu linh xác Thận Nguyên Thú lại, rồi lật tay lấy ra một quyển sách ngọc màu xanh và một cái bút ngọc, viết lên vài chữ, rồi lại lấy lệnh bài trưởng lão của Hàn Lập ra.

Bạch quang lóe lên, trong lệnh bài đã có thêm hai trăm điểm công trạng.

“Tốt rồi, nhiệm vụ thứ nhất của ngươi coi như đã hoàn thành, mau trở về nghỉ ngơi và hồi phục cho tốt. Nhớ kỹ ít ngày nữa tới nhận nhiệm vụ thứ hai.” Lão giả trả lệnh bài lại cho Hàn Lập, rồi nói.

“Làm phiền tiền bối, tại hạ hiện tại muốn nhận nhiệm vụ kế tiếp luôn.” Hàn Lập nói thẳng.

“Tiểu tử ngươi cũng thật chịu khó, khác hẳn mấy tên già lười biếng, ra sức từ chối kia.” Lão giả liếc nhìn Hàn Lập, gật đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi vuốt vuốt mũi một cái.

Thời gian của hắn không dư dả nên muốn tranh thủ một chút thôi.

Lão giả nói rồi lật tay lấy ra quyển sách màu xanh kia, một lần nữa lật xem, sau một lát dừng lại ở một trang, chậm rãi mở miệng:

“Ở đây có một nhiệm vụ khẩn cấp, giao cho ngươi làm đi.”

“Không biết là nhiệm vụ gì?” Hàn Lập không nhanh không chậm hỏi.

“Tông môn ở Hỏa Vân Lĩnh phía Tây Nam của đại lục Cổ Vân có một mạch khoáng Hỏa Nguyên Tinh quy mô không nhỏ. Mấy ngày gần đây thợ mỏ thường xuyên mất tích khiến cho mạch khoáng không thể không tạm thời đóng cửa. Một trưởng lão Đại Thừa Kỳ đóng tại đây đã tiến vào bên trong mỏ quặng dò xét vậy mà cũng biệt tăm. Vì vậy họ đã báo cáo tông môn thỉnh cầu một vị trưởng lão nội môn đến tìm hiểu nguyên nhân, thuận tiện mang Hỏa Nguyên Tinh thu thập trong mười năm gần đây về. Nhiệm vụ này không khó lắm nhưng ban thưởng lại không ít, một trăm tám mươi điểm công trạng.” Lão giả rung đùi, đắc ý nói.

“Đã rõ, nếu như nhiệm vụ khẩn cấp thì tại hạ liền lên đường ngay.” Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

Nói rồi, hắn không nói thêm gì nữa, nhận lấy lệnh bài nhiệm vụ, không có chút trì hoãn nào, quay người đi ra bên ngoài.

“Tiểu tử có chút thú vị...” Lão giả nhìn bóng lưng Hàn Lập, nhếch miệng cười cười nói.

…

------oOo------

Chương 221: Rượu say luận đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hơn một năm sau.

Một dãy núi trải dài liên miên bao trùm không biết bao nhiêu vạn dặm ở phía Tây Nam đại lục Cổ Vân.

Toàn bộ dãy núi vô luận mặt đất hay ngọn núi đều có màu đỏ thẫm vô cùng tươi đẹp. Có không biết bao nhiêu miệng núi lửa phân bổ chằng chịt trên dãy núi, thỉnh thoảng phụt lên cột lửa nham thạch đỏ thẫm nóng chảy.

Từng cột lửa đồ sộ luân phiên nhau phóng lên trời, ầm ầm nổ mạnh không ngừng. Bầu trời tràn ngập mây lửa màu đỏ thắm, trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng đậm.

Ở chỗ sâu trong dãy núi có một sơn cốc ở giữa trải rộng từng cái hố loằng ngoằng, chi chít như tổ ong.

Nơi này đúng là Hỏa Vân Lĩnh.

Giữa không trung lóe lên thanh ảnh, Hàn Lập lơ lửng hiện ra. Ánh mắt hắn nhìn chung quanh mấy lần, lập tức bay xuống quặng mỏ phía dưới.

Hơn mười ngày sau.

Sâu trong lòng Hỏa Vân Lĩnh, ở bên trong một quặng mỏ khổng lồ, hai thân ảnh một lớn một nhỏ tung bay lên xuống, lúc hợp lúc tách, kịch liệt giao phong.

Mỗi một lần va chạm vào nhau đều phát ra âm thanh cực lớn, khiến cho toàn bộ lòng núi kịch liệt lắc lư theo. Vô số đá vụn lớn nhỏ rơi xuống như mưa.

Thân ảnh nhỏ đúng là Hàn Lập, lúc này quanh thân hắn có ánh sáng màu xanh lượn lờ, tay không đánh ra từng đạo quyền ảnh.

Thân ảnh to lớn còn lại kia là một con thằn lằn màu đỏ chừng bảy tám trượng, thân hình nhanh nhẹn. Miệng nó thỉnh thoảng phun ra nuốt vào từng luồng lửa cực nóng, nhưng căn bản không cách nào đánh trúng Hàn Lập.

Trong khi đó, nắm đấm Hàn Lập mỗi một lần đánh vào thân thể nó đều khiến cho lớp vảy vô cùng cứng rắn màu đỏ hiện ra từng vết rạn nứt.

Không bao lâu, con thằn lằn lửa có thực lực mạnh mẽ này đã bị thương chồng chất, nhiều lớp vảy lớn trên toàn thân vỡ vụn.

Con thú này sớm đã định bỏ chạy, tiếc rằng Hàn Lập giống như giòi trong xương, căn bản không cho nó bất cứ cơ hội nào.

"Bùm"

Hàn Lập lại đánh ra một quyền, kết quả con thằn lằn lửa lúc này lại chẳng biết tại sao không tránh không né, nhận cú đánh thẳng vào người. Nó bắn ngược ra ngoài, văng mạnh vào một chỗ trên vách động.

Chỗ nắm đấm đánh trúng là cả một mảng lớn vảy da bị rách vỡ hoàn toàn, máu tươi chảy đầm đìa.

Lúc con thằn lằn lửa chạm vào thành động, bỗng nhiên nó há miệng phun ra một ngọn lửa màu đỏ, trong nháy mắt hòa vào thành động biến thành động thành nham thạch cuồn cuộn nóng chảy.

Thân thể con thằn lằn lửa bỗng nhiên trở nên mơ hồ, định chui vào trong nham thạch.

Đúng lúc này, một ánh đao màu đen to lớn bắn nhanh tới, tưởng chậm

nhưng rất nhanh, trong nháy mắt xuất hiện ở vết thương phía sau lưng nó. Một luồng lực lượng pháp tắc đổ xuống, hóa thành một luồng man lực khổng lồ đánh vào người con thằn lằn.

Con thằn lằn to lớn màu đỏ mất đi lớp vảy bảo hộ, thân thể lập tức bị ánh đao vô cùng mãnh liệt chém thành hai nửa rơi xuống phía dưới. Tiếp theo, ánh đao hơi mơ hồ chuyển một cái, chợt lóe ra hơn mười ánh đao màu đen, quấy cho Nguyên Anh của nó không kịp thoát ra đến nát bét.

Một tay Hàn Lập khẽ vẫy, trường đao màu đen bay vụt lại, quay về.

Con thằn lằn to lớn màu đỏ đúng là nguyên nhân dẫn đến thợ mỏ mạch khoáng nơi này mất tích. Kỳ thật thực lực của nó không tính là quá mạnh, nhưng lớp vảy trên người nó không thể phá vỡ, ngoài ra nó có khả năng hòa tan mình vào bên trong mặt đất và vách núi, phát động đánh lén làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Mặc dù là hắn, cũng phải bỏ ra nửa tháng, rút cuộc mới chặn được con thú này ở đây.

Từ trong bụng con thú này, từng khối tinh thể màu đỏ thẫm lớn bằng đầu người lăn ra, vương vãi đầy mặt đất.

Tinh thể hiện ra hình dáng hơi mờ, ở giữa lóe ra ánh sáng màu đỏ giống như một ngọn lửa. Nó tản mát ra sức nóng vô cùng, như là một cục than nung đỏ, chẳng qua độ nóng so với cục than cao hơn ngàn vạn lần.

"Cái này là hỏa nguyên tinh..." Hàn Lập hạ xuống, nhặt lên một khối tinh thể, thì thào tự nói.

Bàn tay của hắn tựa hồ không phản ứng chút nào với nhiệt độ cực nóng của tinh thể.

Hàn Lập nhìn, rồi phất tay thu hồi hỏa nguyên tinh trên mặt đất.

Ánh mắt của hắn lập tức đảo qua trên thân con thằn lằn. Hắn khẽ vung thanh hắc đao mấy lượt, chém vào móng vuốt tứ chi, rồi thu hồi chúng lại.

Sau đó, thân hình hắn liền hóa thành một vệt thanh hồng, bay theo một phương hướng ra ngoài quặng mỏ.

...

Hơn một năm sau.

Chếch cửa đại điện Thái Huyền là Thiên Điện có một bóng người bước nhanh tới, đúng là Hàn Lập một đường phong trần mệt mỏi chạy về.

Nhìn kiến trúc trước mắt, hắn thở nhẹ ra một hơi. Hàn Lập đã hoàn thành hai nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành nốt một nhiệm vụ nữa, thời gian hơn một trăm năm tiếp theo, hắn có thể an tâm đi làm chút chuyện của mình rồi.

Hàn Lập cất bước đi vào, đang định mở miệng nói chuyện, chợt khẽ giật mình.

Trong điện vậy mà không có một bóng người, lão giả áo xám cũng không có ở đây.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi quay người đi ra, thò tay ngăn cản một người hầu trẻ tuổi vừa từ ngoài điện đi qua.

"Bái kiến trưởng lão đại nhân." Người hầu trẻ tuổi thấy Hàn Lập trong trang phục trưởng lão, vội vàng khom mình hành lễ.

"Ngươi có biết trưởng lão Thiên Điện nơi này đang ở đâu không?" Hàn Lập hỏi.

"A, ngài nói đến trưởng lão Hô Ngôn. Giờ phút này có lẽ người đang ở Bách Tửu sơn trang trên ngọn Bách Tửu." Người hầu trẻ khẽ giật mình, lập tức chỉ đến một ngọn núi gần đó.

Từ nơi này nhìn lại, mơ hồ có thể thấy một tòa kiến trúc ở trên đỉnh núi.

"Bách Tửu sơn trang..."

Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, trên mặt hiện lên một tia cổ quái, phất tay đuổi tên thanh niên đi. Sau đó, hắn không nói hai lời, bay thẳng đến đỉnh núi đó.

Hắn rất nhanh hạ xuống ngọn núi, nhìn thấy một trang viện lớn cửa son tường trắng trước mắt, trên cửa viết bốn chữ to rồng bay phượng múa "Bách Tửu Sơn Trang".

Chỉ là nhìn bốn chữ có chút xiêu vẹo, giống như là khi đang say mèm tùy ý viết ra vậy.

Hàn Lập chần chừ một chút, triển khai thần thức, lông mày cau lại. Quả nhiên lão giả áo xám đang ở trong đó.

Hắn sửa sang lại quần áo, đẩy cửa lớn bước vào.

Trong nội viện có một cái sân vườn lớn, hai bên sân vườn có một loạt bồn hoa giống như bên trong Thiên Điện. Bên trong bồn gieo trồng các loại linh thảo, linh hoa, không chỉ dạt dào linh khí, mà còn tỏa ra từng làn hương thơm nồng đậm.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, ánh mắt hơi sáng lên.

Cách đó không xa có một cái bồn hoa bên trong lad một cây linh thảo sáu màu, cao hơn người, có đầy các hạt đậu màu vàng trên cây.

Những hạt đậu này hơi giống với binh đậu mà lúc trước hắn giành được trong tay hai tên Đại Thừa của Thiên Quỷ Tông.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, đánh giá một hồi lâu, rồi mới thu hồi ánh mắt. Hắn đi đến trước một thính đường trong sân, gõ cửa.

"Trưởng lão Hô Ngôn, vãn bối Lệ Phi Vũ cầu kiến."

Nói xong, hắn đứng đợi ở ngoài cửa.

Sau một lát, cửa phòng két.. Một tiếng mở ra, một cỗ nồng đậm mùi rượu

đập vào mặt. Mặt Trưởng lão Hô Ngôn đỏ lựng, mắt lờ đờ say rượu, như sắp ngủ. Lão ta cầm trong tay một chén rượu đầy tràn màu xanh tươi.

"A, lại là ngươi, nhanh như vậy đã trở về rồi." Sau khi trưởng lão Hô Ngôn không đếm xỉa gì, cầm chén ngọc đẹp uống một hơi cạn sạch, chậc chậc một cái, lúc này mới nói.

Nói xong lão ta quay người lảo đảo đi vào bên trong, nằm xuống một cái ghế, cầm lấy bình rượu xanh ngọc bên cạnh, rót đầy chén ngọc trong tay, một lần nữa ngửa đầu uống.

"Thật là rượu ngon..." Trưởng lão Hô Ngôn trưởng khà một tiếng dài thỏa mãn.

Hàn Lập chậm rãi đi vào bên trong, nhìn lão đầu say khướt trước mắt, khẽ cau mày, nhưng tiếp theo liền giãn ra, mở miệng nói:

"Trưởng lão Hô Ngôn, tại hạ đã hoàn thành nhiệm vụ. Một con thằn lằn lửa sắp đột phá Chân Tiên cảnh, chui vào Hỏa Vân Lĩnh, đã bị tại hạ diệt trừ rồi."

"A, ta đã nhận được tin tức... Tiểu tử ngươi cũng không tệ lắm... Làm việc rất gọn gàng." Trưởng lão Hô Ngôn cũng không thèm nhìn hắn, vừa nói chuyện vừa tự rót hai chén uống.

"Đa tạ trưởng lão tán thưởng, tại hạ muốn tiếp nhận thêm một nhiệm vụ nữa." Hàn Lập chắp tay với lão giả, nói.

"Tiểu tử, gấp cái gì! Đã tu hành vạn năm, trải qua vạn kiếp nạn mới thành Tiên, đạt được thọ nguyên vô thượng, ngươi còn mong gì nữa? Là rời non lấp bể hay hô mưa gọi gió? Hay còn muốn được người người kính ngưỡng, không cần tiêu dao tự tại giữa trời đất sao? Những thứ này như mây thoảng mây trôi thôi, sao bằng được lão phu có một chén rượu ngon trong tay quên mọi ưu sầu! Đến đây, đến đây, uống cùng lão phu một chén rồi hãy nói chuyện khác." Trưởng lão Hô Ngôn cười ha ha một tiếng, không biết móc ra từ đâu một chén rượu khác, rót đầy, rồi vỗ vỗ cái ghế bên cạnh.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mặc dù không muốn chậm trễ công việc, nhưng tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngồi xuống, cầm chén rượu lên.

"Vậy làm phiền trưởng lão."

"Vậy thì đúng rồi. Đối tửu đương ca* tận hưởng lạc thú trước mắt. Đây mới là con đường tu Tiên của lão phu! Cạn!" Trưởng lão Hô Ngôn cầm chén rượu cụng một cái với Hàn Lập, rồi uống một hơi cạn sạch nói.

Hàn Lập thấy vậy, ngửa đầu uống cạn một hơi.

Một chén rượu ngọc uống vào cổ họng, vô cùng dễ chịu, chỉ cảm thấy trước lạnh sau nóng, trong đan điền lập tức xuất hiện một dòng nước nóng, tràn ra tất cả xương cốt tứ chi, toàn bộ cơ thể chợt cảm thấy vô cùng thư thái, tê dại.

Loại cảm giác này giống như cảm giác bản thân lúc đang cưỡi mây đạp gió, nghe tiếng tiên nhạc lượn lờ bên tai. Một cảm giác thần tiên bồng bềnh lướt tới.

"Rượu ngon!" Hàn Lập bật thốt lên.

"Ha ha, sảng khoái! Người phàm nói uống rượu có thể mất làm lý trí, sau khi say quá thật tình không biết sẽ làm gì. Đây gọi là thiên hạ có ba nghìn đại đạo, con người sinh ra có hàng trăm nỗi khổ. Có lẽ sau này chỉ có thể bỗng nhiên hiểu rõ, thay đổi nhận thức! Ta và ngươi mặc dù tu thành tiên, nhưng đạo này, cũng không hẳn đã lĩnh ngộ được! Đến, uống rượu." Trưởng lão Hô Ngôn cười ha hả, lại rót một chén cho chính mình và Hàn Lập.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng không khỏi khẽ động.

Lão đầu này, nhìn như ăn nói bậy bạ, nhưng lại ẩn chứa thâm ý nào đó.

Từ ngày trở về Tiên Giới, có thể nói hắn từng bước đều lo sợ, trong lòng lúc nào cũng mang theo một tia cảnh giác, không cách nào thản nhiên đối mặt với thói đời này. Loại cảm thụ này và ước mơ thành Tiên Nhân tiêu diêu tự

tại lúc trước của hắn khác nhau một trời một vực.

Loại cảm giác mất mát này và áp lực khi gặp lão đầu say rượu dường như bị đối phương dùng một chén rượu trong buổi nói chuyện này, làm hắn có cảm giác rộng mở, sáng tỏ, làm cho những điều chưa thông suốt liền hiểu rõ.

Bản thân hắn từ một tiểu tử thôn dã, từng bước một tu hành đến nay, từng giây từng phút chịu áp lực, chẳng lẽ tu luyện liên tục cho đến khu bỏ mạng mới là ý nghĩa sự tồn tại của bản thân mình?

Nếu như đã đắc đạo thành Tiên, có thể sống cùng trời đất, hôm nay hắn lại đang ở trong đại tông môn, có được lãnh địa rộng trăm vạn dặm, bản thân phải chăng cũng nên tận hưởng lạc thú trước mắt, sung sướng hưởng thụ một chút.

Ngoài ra, có lẽ nên buông một ít gông xiềng áp lực, tạm thời rời bỏ đại đạo một chút...

"Không, không đúng!"

Hắn lắc mạnh đầu, ném toàn bộ những ý niệm này ra ngoài.

Năm đó thời điểm mới vào Tiên Giới, có lẽ chính là vì nghĩ lầm đã thành đại đạo, có thể tiêu dao Tiên Giới mới khiến cho bị người ám toán, trọng thương mất trí nhớ, bị mất Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Giải Đạo Nhân. Nếu không với bản tính vô cùng thận trọng của hắn sao có thể ngã một cú đau như vậy?

Bản thân hắn hôm nay vừa mới đứng vững, sao lại có thể buông lỏng cảnh giác, giẫm lên vết xe đổ, khiến tu vi vạn năm bị hủy trong một buổi sáng được?

Tiên Giới nhìn như thiên hạ thái bình, kì thực sóng ngầm mãnh liệt, nguy cơ tứ phía, bản thân nhất định phải càng thêm cẩn thận, ngày sau mới có cơ hội thành tựu đại đạo.

Những ý niệm này lóe lên trong lòng, làm lưng hắn đổ mồ hôi lạnh, đồng

thời niềm tin trong lòng bất tri bất giác trở nên kiên định hơn.

"Tiền bối, đây là rượu thanh lê. Quả nhiên là rượu ngon cực phẩm." Hàn Lập bưng chén rượu lên uống, lần nữa khen lớn, nhưng ánh mắt lại trở nên thanh minh.

Giờ phút này, bên tai tiên nhạc lả lướt cũng chẳng biết lúc nào không còn nghe thấy nữa.

------oOo------

Chương 222: Tửu phùng tri kỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Ồ! Tiểu tử ngươi cũng có hiểu biết về rượu à?" Trưởng lão Hô Ngôn khẽ di một tiếng, thoáng kinh ngạc liếc nhìn Hàn Lập.

"Không dám nói là hiểu, chỉ biết sơ sơ mà thôi." Hàn Lập cười nói.

Hắn vốn biết không nhiều lắm về rượu, chẳng qua là năm đó trên đường đi qua đại dương Lôi Bạo, thường xuyên bị Tôn Khắc lôi kéo uống rượu. Tôn Khắc lại biết quá tường tận về các loại rượu thành ra mưa dầm thấm lâu nên hắn có hiểu được một ít.

Mà loại rượu mà lão nhân này vừa rồi cho mình uống, trùng hợp loại rượu mà Tôn Khắc mời hắn uống lúc trước.

Chẳng qua là khi đó uống, cũng không có cảm ngộ như hôm nay.

"Tốt, tốt, ta xem tiểu tử ngươi có chút thuận mắt, không nghĩ tới cũng là đồng đạo. Thật không thể tốt hơn. Đến đây, đến đây, uống cùng lão phu vài chén." Trưởng lão Hô Ngôn mừng rỡ, đứng dậy đi vào phía trong phòng.

Lúc lão đi ra, hai tay đã cầm bảy tám bầu rượu và các chén uống rượu khác nhau. Lão thành thục đặt từng cái lên trên mặt bàn.

Những bầu rượu này có đủ loại kiểu dáng, chén rượu thì càng đặc sắc hơn.

Từng loại như chén đồng, chén ngọc, chén mộc, chén thạch, chén kim…, Từng chén rượu còn được khắc những đồ án quái dị, tưởng như chỉ là phù văn trang trí bình thường.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, chỉ phát hiện những chén uống rượu này đều là những kiện pháp bảo, còn về phần có công hiệu gì thì hắn không biết được.

"Trưởng lão Hô Ngôn lấy ra nhiều chén khác nhau như vậy, chẳng lẽ mỗi một chủng rượu còn phải được phối hợp với chén uống rượu riêng?" Hàn Lập nhìn rượu ngon chứa trong chén rượu rực rỡ muôn màu, trong lòng cũng nổi lên một tia hứng thú, cười nói.

"Tất nhiên, tựa như ngựa tốt phải có yên tốt, đạo uống rượu cũng là như thế! Chỉ có rượu ngon, mà đồ uống rượu không tương xứng thì vị cũng sẽ giảm đi ba phần. Ví dụ như Thanh Lê tiên tửu này màu xanh bích, cần phải uống với chén ngọc thiên thanh; còn như hũ Hồng Tang tiên tửu này nổi tiếng với mùi thơm ngát, cần phải dùng chén Thanh Đằng vạn niên để uống nó, mới có thể tăng thêm mùi vị…" Trưởng lão Hô Ngôn hớn hở, lớn tiếng kể về các loại rượu ngon nào thì xứng với chén rượu đó.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, bưng chén rượu Hồng Tang lên ngửi, lúc trước trên phi thuyền vượt biển, hắn và Tôn Khắc đã uống qua loại rượu này.

Nhấp thử một ngụm, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời.

Ngày đó Hồng Tang tiên tửu, chính là vật trân quý Tôn Khắc luôn đem theo bên mình, so với rượu trước mắt tuyệt không kém. Chỉ là, chén rượu trước mắt này có mùi rượu thơm ngát hơn xa chén rượu khi uống cùng Tôn Khắc lúc trước.

Hàn Lập lại uống một hớp, nhấm nháp thưởng thức, rất nhanh phát hiện nguyên nhân.

Chén Thanh Đằng này mơ hồ có mùi thơm của gỗ hòa cùng mùi rượu khiến cho mùi vị rượu này tăng lên rất nhiều.

"Hồng Tang tiên tửu này chính là chế biến từ quả Hồng Tang nghìn năm. Quả này là linh tài thuộc tính Hoả, chén Thanh Đằng lại ẩn chứa mộc khí, Mộc sinh Hỏa. Quả nhiên tửu vị tăng rất nhiều!" Mặt hắn lộ vẻ khâm phục.

Trưởng lão Hô Ngôn dù lúc trước có nói rõ đạo lý nhưng trong lòng vẫn còn bán tín bán nghi. Giờ phút này lão mới vững tin vào lời nói lúc trước không uổng.

"Không tệ, không tệ, tiểu tử thật tinh mắt. Ngươi lại nếm thử tiếp Hồ Lưu Quang tiên tửu này." Trong mắt trưởng lão Hô Ngôn hiện lên một tia tán thưởng, cầm một bầu rượu màu trắng, rót ra một chén màu hổ phách, nước rượu óng ánh hào quang tràn ngập các màu.

Sau đó, Hàn Lập liên tiếp nếm vài loại rượu ngon, quả nhiên đều là rượu ngon khó gặp.

Hắn tuy chỉ biết một chút tửu đạo, nhưng lại là một người lắng nghe vô cùng tốt, với bộ dạng khiêm tốn hiếu học khiến cho Hô Ngôn chân nhân liên tục gật đầu, vẻ tán thưởng trong mắt càng đậm.

Những rượu này không phải loại tầm thường, đều được xem là tiên tửu, đối với tu hành rất có ích. Chẳng qua tu vi Hàn Lập dù sao cũng chỉ là Chân Tiên cảnh sơ kỳ, uống nhiều như vậy, trong đan điền đã hỗn tạp vô cùng, chỉ sợ thời gian tới sẽ tốn không ít thời gian mới có thể luyện hoá hoàn toàn.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn bèn dừng uống.

Trưởng lão Hô Ngôn thì cứ một ly tiếp một ly, uống liên tục, hiển nhiên tu vi cao hơn Hàn Lập không ít.

"Trưởng lão Hô Ngôn có thể dừng một lát được không? Tại hạ còn có chút sự tình muốn bẩm báo." Hàn Lập chờ giây lát, thấy đối phương không có ý dừng lại, nên đành mở miệng hỏi.

"Tiểu tử ngươi thật sự làm mất hứng, được rồi, có rắm thì mau thả đi." Trưởng lão Hô Ngôn lườm Hàn Lập một cái, hừ một tiếng, ngồi dậy.

Hàn Lập cười một tiếng, lấy ra một cái Pháp Khí trữ vật, đưa tới.

"Số lượng Hoả Nguyên Tinh khai thác gần mười năm ở Hỏa Vân Lĩnh đều

ở bên trong này."

Trưởng lão Hô Ngôn nhận lấy, thần thức hơi quét qua, rồi ném qua một bên. Lão lật tay lấy ra một quyển sách ngọc màu xanh, vẽ nghệch ngoạch vài cái ở phía trên.

"Trưởng lão Hô Ngôn, tông môn tựa hồ rất coi trọng Hỏa Nguyên Tinh này, không biết vật này có tác dụng gì? Tại hạ tuy thấy bên trong nó có chứa Hỏa lực tinh thuần, nhưng rất yếu ớt, khác rất nhiều so với khoáng thạch thuộc tính Hoả bình thường nhưng lại có vẻ giống Linh Thạch." Hàn Lập nhìn Pháp Khí trữ vật, như tùy ý hỏi.

"Chỉ là một loại nguyên liệu dùng luyện chế Tiên Nguyên Thạch mà thôi." Trưởng lão Hô Ngôn cũng không ngẩng đầu lên, đáp.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, hỏi: "Luyện chế Tiên Nguyên Thạch… Cần dùng đến Hỏa Nguyên Tinh này sao?"

Trưởng lão Hô Ngôn ngẩng đầu nhìn hắn một cái, có chút kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ ngươi không biết trận pháp Cửu Chuyển Tiên Nguyên?"

"Trận Cửu Chuyển Tiên Nguyên?" Hàn Lập mặt lộ vẻ mờ mịt.

Cái tên này hắn thực sự không biết.

"À, ngươi hẳn là vừa mới gia nhập bổn tông không lâu. Ngươi xuất thân nơi nào?" Trưởng lão Hô Ngôn liếc mắt dò xét Hàn Lập, hỏi.

"Trưởng lão thật tinh mắt. Lệ mỗ vừa mới gia nhập tông môn, còn chưa đến trăm năm, xuất thân từ một đảo nhỏ vắng vẻ ở đại lục Hoang Lan." Tâm niệm Hàn Lập hơi đổi, nói ra.

"Khó trách, đại lục Hoang Lan vô cùng vắng vẻ, đúng là ít ai biết. Về trận Cửu Chuyển Tiên Nguyên này, chính là một trận pháp tụ nguyên có tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Hàn Tiên Vực. Trận pháp này có thể trong thời gian ngắn ngưng tụ linh lực của một trăm khối linh thạch cực phẩm thành một

thể, hóa thành một miếng Tiên Nguyên Thạch." Trưởng lão Hô Ngôn tiếp tục nói.

"Thì ra là thế, khó trách Tiên Nguyên thạch tại đại lục Hoang Lan hiếm thấy như vậy. Trong khi ở tông môn lại nhiều hơn không ít." Hàn Lập hít sâu một hơi, thì thào nói ra.

"Đó là tất nhiên, Chúc Long đạo ta há lại là nơi mà đại lục Hoang Lan có thể so sánh." Trưởng lão Hô Ngôn ngạo nghễ nói.

Đang lúc nói chuyện, lão ta lật tay thu ngọc sách vào, lấy lệnh bài trưởng lão của Hàn Lập ra, bấm tay một cái. Bên trong lập tức được thêm vào môt trăm tám mươi điểm công trạng.

"Đa tạ trưởng lão Hô Ngôn! Phiền trưởng lão tốn thêm chút thời gian, bố trí cho tại hạ một nhiệm vụ trước, rồi từ từ thưởng thức rượu ngon cũng không muộn." Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, lần nữa chắp tay nói.

"Khó có thời gian được lười biếng một chút, tiểu tử ngươi lại cứ lải nhải dài dòng."

Trưởng lão Hô Ngôn trừng mắt với Hàn Lập, lấy sách nhiệm vụ ra, nhanh chóng lật xem vài trang. Lão ngừng lại, lần nữa ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, nói:

"Ngươi gấp gáp như vậy muốn làm xong ba nhiệm vụ, rồi trở về tu luyện hả? Nếu như thế, nhiệm vụ này thích hợp với ngươi, không lâu lắm, chỉ cần mấy tháng thời gian là đủ."

"Là nhiệm vụ gì?" Hàn Lập nghe vậy vui vẻ.

"Đệ tử nội môn muốn tấn cấp thành đệ tử chân truyền, cần phải thông qua thí luyện. Nhiệm vụ của ngươi rất đơn giản, chính là âm thầm hộ tống một ít đệ tử nội môn tham gia thí luyện đệ tử chân truyền." Trưởng lão Hô Ngôn giải thích.

"Âm thầm hộ tống?" Hàn Lập khẽ giật mình.

"Không sai. Những đệ tử nội môn cần phải dựa vào thực lực bản thân vượt qua thí luyện, trong những tình huống bình thường cũng không được xuất thủ tương trợ. Tuy nhiên, trong thí luyện chuyện ngoài ý muốn xảy ra rất nhiều, cho nên mới phải phái một ít trưởng lão Chân Tiên âm thầm đi theo." Trưởng lão Hô Ngôn nói ra.

"Thì ra là thế, tại hạ đã minh bạch, khi nào nhiệm vụ này bắt đầu?" Hàn Lập gật đầu hỏi.

"Thời gian thật đúng là vô cùng trùng hợp, là ba ngày sau. Đến lúc đó ngươi đi Điện Triều Dương, sẽ có người ở đó báo cho ngươi biết công việc cụ thể." Trưởng lão Hô Ngôn lắc đầu, nói.

"Vâng, đa tạ trưởng lão." Hàn Lập hơi trầm mặc, trên mặt vẻ cảm kích nói.

Lão đầu mê rượu say khướt này tuy miệng lưỡi cay nghiệt, nhưng đối với hắn không tệ, an bài nhiệm vụ thứ ba này cũng không tính là khó khăn.

"Tạ ơn thì không cần, sau này nếu có rãnh rỗi thì tới đây uống cùng lão phu vài chén là được rồi." Trưởng lão Hô Ngôn khoát tay áo, nói.

"Nhất định." Hàn Lập cười cười, lập tức đứng dậy cáo từ.

Ra cửa phòng, hắn đi ra phía bên ngoài, dọc đường đến chỗ cây đậu hạt màu vàng, không khỏi dừng lại, đánh giá vài lần.

"Như thế nào, ngươi cũng hiểu được đạo binh?" Âm thanh trưởng lão Hô Ngôn vang lên, người này chẳng biết từ lúc nào mà đã đến sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập cả kinh, bị người tiếp cận gần như thế, bản thân lại không phát hiện.

Nhưng khi xoay người lại, trên mặt hắn đã khôi phục bình tĩnh, nói:

"Chỉ là có nghe qua, xem ra trưởng lão Hô Ngôn rất tinh thông thuật đạo

binh này?"

"Đó là tất nhiên. Nếu bàn về đạo binh, lão phu nhận thứ hai, thì trong Chúc Long đạo không ai dám nhận thứ nhất!" Trưởng lão Hô Ngôn vẫn trong bộ dáng mắt say lờ đờ mông lung, khẩu khí lại càng thêm ngạo nghễ.

"Tại hạ rất có hứng thú với đạo binh, chỉ là rất ít người tinh thông đạo này để có thể thỉnh giáo. Không biết trưởng lão có thể chỉ điểm một chút hay không? Tại hạ tất nhiên..." Hàn Lập vô cùng mừng rỡ, chắp tay nói.

"Muốn học thuật đạo binh của ta Không được, không được! Ta sẽ không dạy ngươi cái này, đừng hy vọng" Trưởng lão Hô Ngôn không chờ Hàn Lập nói xong, lập tức lắc đầu, cắt lời hắn.

"Cái này... Thật là không thể thương lượng sao, trưởng lão?" Hàn Lập chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Trưởng lão Hô Ngôn đang định từ chối, nhưng chợt nhớ tới vừa rồi hai người nâng cốc trò chuyện vui vẻ, lời vừa tới miệng lại nuốt trở vào, thâm ý nói:

"Cái này… cũng không phải là hoàn toàn không được. Cuộc đời lão phu có hai niềm đam mê, thứ nhất là rượu, thứ hai chính là thuật đạo binh này. Nếu ngươi có thể tìm được phương tửu của tiên tửu tốt hơn so với những thứ có trong tay lão phu, thì cũng không phải là không thể thương lượng."

Lão ta tìm kiếm, cất chứa rượu ngon khắp nơi trong vô số năm, chỉ sợ trên toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực cũng không có mấy người hơn lão.

Hàn Lập nhìn gương mặt tự tin của trưởng lão Hô Ngôn, ngầm thở dài.

Hắn tuy rằng biết không nhiều lắm về tửu đạo, cũng nhìn ra được trưởng lão Hô Ngôn cực kỳ tinh thông đạo này. Những tiên tửu vừa rồi không có loại nào mà không phải là rượu ngon tuyệt thế, đi đâu mà tìm tiên tửu tốt hơn chứ?

Trưởng lão Hô Ngôn xem ra thật sự không muốn truyền thụ thuật đạo binh

rồi.

"Vâng, tại hạ tất nhiên sẽ dụng tâm đi tìm, mong rằng trưởng lão đến lúc đó chớ có đổi ý." Hàn Lập hít sâu một hơi, trầm giọng nói ra.

Tuy rằng cơ hội xa vời, nhưng hắn cũng không bỏ qua, cùng lắm thì tuyên bố nhiệm vụ trong Vô Thường Minh, ra một giá lớn, nghĩ đến có lẽ cũng không quá khó.

"Hừ! Lão phu từ trước đến nay nói là làm, tiểu tử không cần khích tướng. Nếu ngươi thực sự có thể tìm được tửu phương, ta truyền cho ngươi thuật đạo binh nào có ngại gì?" Trưởng lão Hô Ngôn hừ một tiếng, nói

"Tiểu bối phải cáo từ rồi." Hàn Lập mỉm cười, chắp tay cáo từ, quay người, lướt đi.

------oOo------

Chương 223: Dấu vết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi rời Bách Tửu sơn trang, Hàn Lập quay thẳng về mật thất trong động phủ của mình.

Sau đó, hắn mở toàn bộ cấm chế động phủ ra, rồi khoanh chân ngồi xuống.

Lúc trước một hơi hoàn thành hai nhiệm vụ chấp sự, tuy rằng không quá khó khăn, nhưng là ngựa không dừng vó làm cho cơ thể hắn mệt mỏi. Hiện tại, hắn có ba ngày nhàn rỗi, chính là lúc luyện hóa tiên tửu uống ở chỗ lão đầu Hô Ngôn một phen, đồng thời nghỉ ngơi một chút.

Hàn Lập vừa nhắm mắt không lâu, bỗng nhiên mở to mắt, sắc mặt hơi đổi.

Vòng tay trữ vật trên tay hắn không hề có dấu hiệu, đột nhiên kịch liệt rung lên.

Không đợi hắn làm gì, một đạo hắc quang xuất hiện, từ bên thanh trường đao màu đen tự động bay ra, rồi lập tức biến thành một hắc ảnh, nhanh như điện vọt tới phía xa.

Bởi vì sự tình phát sinh quá mức đột ngột, Hàn Lập cũng không kịp ngăn trường đao bay ra, nhưng lập tức phản ứng, hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trong mật thất lập tức hiện ra vô số hào quang màu xanh, ngăn đường đi của trường đao màu đen lại.

Một tiếng "Phần phật"!

Mặt ngoài trường đao màu đen tỏa sáng hắc quang, phát ra tiếng như dã thú gào thét. Ánh đao đen kịt phun ra nuốt vào bất định, chém vào từng đạo màu xanh ráng chiều, nhưng tốc độ cũng đã chậm lại một chút.

Trên thân Hàn Lập tỏa kim quang rực rỡ, Chân Ngôn Bảo Luân trong nháy mắt xuất hiện, gợn sóng màu vàng khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi mười trượng chung quanh, gồm cả trường đao màu đen trong đó.

Tốc độ trường đao lập tức chậm lại, hơn nữa còn chậm gấp ba lần, rồi lại bị một cỗ hấp lực vô hình cuốn tới, bắn ngược trở về, rơi vào trong tay Hàn Lập.

Ông ông!

Trường đao màu đen phát ra thanh âm rung động mãnh liệt, không ngừng giãy giụa, nhưng năm ngón tay Hàn Lập nắm chặt như gọng kìm, không cách nào giãy ra được.

"Đây là chuyện gì?" Hàn Lập thấy vậy, chau mày.

Trường đao màu đen vốn thuộc về Phương Bàn đã chết, trong mấy năm qua sớm được hắn cẩn thận luyện hóa qua một lần, hôm nay sao lại xuất hiện dị trạng như thế?

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, thần thức khổng lồ bao trùm, tìm kiếm bên trong hắc đao.

Sau một khắc, sắc mặt hắn một lần nữa trầm xuống.

Trường đao màu đen hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của hắn, bên trong nổi lên từng luồng lực lượng vô hình, ngăn cản thần thức của hắn tiếp tục xâm nhập.

"Hừ!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, chỗ mi tâm lóe lên tinh quang.

Một luồng lực lượng thần thức to lớn tuôn ra, biến thành một kiếm ảnh hơi

mờ, dài hơn thước, sau đó chém vào bên trong hắc đao.

Một tiếng "xoẹt", kiếm ảnh dễ dàng chém đứt luồng lực lượng vô hình kia.

Cái này chính là vô ảnh kiếm, là thần thông Niệm Kiếm Quyết.

Thần thức Hàn Lập chui vào trong trường đao màu đen, xuyên qua tầng tầng cấm chế, rất nhanh đến chỗ cấm chế sâu nhất. Hắn thấy hoa mắt, rồi lại xuất hiện trong một không gian màu đen.

Nơi này có vô số đường vân màu đen trải rộng, giống như vô số mạng nhện chằng chịt, ngưng tụ thành một trận pháp phức tạp rất lớn. Trong trận có một trận đàn màu đen.

Một vòng hắc quang vặn vẹo lơ lửng bên trong trận đàn, chớp động không thôi, trận văn chung quanh dường như hô ứng, cũng chớp động liên tục.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng chấn động.

Hắn đoạt được hắc đao, rồi tỉ mỉ tế luyện, thần niệm cũng đã từng qua chỗ này.

Nhưng lúc đó trận văn nơi này không phức tạp như vậy, chỉ đại khái bằng một phần ba, căn bản không có khí tượng như lúc này. Tình hình bây giờ chỉ sợ mới là cấm chế hạch tâm trong hắc đao.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía vòng hắc quang kia.

Vòng hắc quang kia như nhận biết được, lóe lên hào quang, hiện ra một gương mặt mờ ảo, nhìn lại Hàn Lập.

Gương mặt này khá mơ hồ, duy chỉ có đôi mắt hơi rõ ràng hơn một chút, vừa nhỏ vừa dài, giống như đao phong, lộ ra một tia phẫn nộ, cuồng ngạo.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Gương mặt này tuy rằng không rõ lắm, nhưng tuyệt đối không phải là của

Phương Bàn.

Hắn suy nghĩ một chút, lập tức giật mình, xem ra chủ nhân thực sự của hắc đao không phải là Phương Bàn, chỉ sợ là Phương Bàn mượn của người này.

Hắn tuy rằng đã tỉ mỉ tế luyện qua, nhưng nếu chủ nhân hắc đao sử dụng thủ đoạn che giấu, tự nhiên hắn không cảm ứng được.

"Không tốt!" Thần tình Hàn Lập đột nhiên biến đổi.

Chủ nhân trường đao màu đen lúc này đột nhiên kích phát ấn ký trong thân đao, chỉ sợ là cảm ứng được vị trí cụ thể của hắc đao, sẽ tới đoạt về.

Nếu thật sự là kẻ này tìm tới, như vậy phiền toái lớn rồi.

Hàn Lập nghĩ đến đây, miệng thét to một tiếng.

Sau một khắc, trên không pháp đàn màu đen lóe lên tinh quang, một kiếm ảnh to lớn hơi mờ hiện ra, chém mạnh về phía vòng hắc quang.

Mặt người hơi mờ cũng nổi giận gầm lên một tiếng, lóe lên rồi biến thành một vòng xiềng xích đen kịt óng ánh, có vài phần tương tự Cách Nguyên Pháp Liên, hướng về phía kiếm ảnh.

Cả hai va mạnh vào nhau!

Một tiếng "rặc rặc", xiềng xích màu đen bị kiếm ảnh chém thành hai đoạn, lập tức "bụp" một tiếng hóa thành vô số oánh quang màu đen, tiêu tán đi.

Trận văn trong không gian màu đen lập tức dừng lập loè, khôi phục như cũ.

Cùng lúc đó, trường đao màu đen cũng ngừng rung động lắc lư, quang mang sáng bóng đều tản đi, thoạt nhìn vô cùng ôn thuần, tựa hồ đã bị luyện hóa hoàn toàn.

Nhưng mà Hàn Lập lúc này cũng không có biểu lộ vui mừng, thần niệm chuyển một cái, nhìn về phía pháp đàn màu đen.

Bên trong pháp đàn khắc rõ một ấn ký giống ký tự mà không phải ký tự, tựa vẽ mà không phải vẽ, tản mát ra linh quang yếu ớt.

"Ấn ký bản mệnh!"

Hắn hừ lạnh một tiếng, tâm niệm thúc giục, trên không pháp đàn một lần nữa lóe lên, hiện ra một đường kiếm ảnh trong suốt, chém rất mạnh lên ấn ký.

Keng!

Kiếm ảnh trong suốt như bổ vào sắt đá, bắn ngược trở lại.

Ấn ký bản mệnh chỉ khẽ run lên, rồi lập tức khôi phục như cũ, vững như bàn thạch, không thể phá vỡ.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, ánh mắt lập loè bất định, không tiếp tục công kích nữa, mà thu hồi thần niệm lại.

Hắn nhìn trường đao màu đen đang nắm trong tay, thần tình âm tình bất định.

Ngay lúc thần niệm Hàn Lập xâm nhập trường đao màu đen, muốn xóa đi ấn ký trong đó, đồng thời cách đại lục Cổ Vân không biết bao nhiêu ức vạn dặm, một con hạc lớn màu đen to chừng mấy trăm trượng, hai cánh giang rộng bay về phía trước.

Toàn thân hạc mọc đầy lông sắt đen kịt, lông trên đỉnh đầu lại có màu vàng, giống như mũ vàng. Mặt ngoài lông chim màu đen trên thân hạc có ánh lửa như ẩn như hiện, càng nồng đậm ở hai bên cánh màu đen, mơ hồ ngưng tụ thành hai cái cánh lửa to lớn màu đen.

Con hạc khổng lồ vỗ hai cánh rất nhanh, mỗi lần vỗ như thuấn di mấy trăm dặm về phía trước, nhanh kinh người.

Một đại hán thân cao gần trượng, sắc mặt khô vàng, đầu đội cái bảo vệ trán

bằng đồng xanh, mặc áo bào màu vàng, đang khoanh chân ngồi trên lưng con hạc khổng lồ màu đen.

Quanh người đại hán có một trận kỳ màu vàng lơ lửng, chừng hơn trăm cán cờ, nở rộ hào quang màu vàng mênh mông, tạo thành một trận pháp màu vàng to khoảng mười trượng, chợt sáng chợt tối lập loè bất định, từ từ chuyển động.

Hai tay gã bấm niệm pháp quyết, vô số phù văn màu vàng liền mạch từ trong tay bay ra không dứt, xoay quanh trên không trung một hồi, sau đó nhanh chóng chui vào xung quanh trận pháp, tựa hồ đang trong quá trình thi triển bí thuật gì đó.

Một tiếng "ầm"!

Đại trận màu vàng chấn động mạnh một cái, ầm ầm vỡ vụn ra, các cây cờ trong trận kỳ bay tứ tán.

Sắc mặt đại hán hơi trắng nhợt, mở mắt.

"Đáng chết!" Hai mắt đại hán nhíu lại, bắn ra hai tia lãnh mang, khẽ quát một tiếng.

Gã phất một tay lên, những cây cờ bay ra bốn phía đều xoay quanh hội tụ trở về, rồi chui vào bên trong Thiên Linh Cái, không thấy bóng dáng.

"Chủ nhân, không thể tìm được vị trí kẻ nọ sao?" Con hạc khổng lồ màu đen chợt mở miệng, phát ra tiếng bén nhọn.

"Hừ! Còn thiếu chút nữa, chẳng qua cũng đại khái cảm ứng được phương hướng vị trí tên tiểu tử kia rồi. Cái tên Phương Bàn phế vật này, chết thì chết đi, còn vứt bỏ Hắc Đế Đồ Tiên Nhận của ta." Đại hán dữ tợn, hừ lạnh nói.

"Phương Bàn chẳng qua chỉ là một tên quần là áo lụa dựa vào sư môn, sao có thể so sánh cùng chủ nhân người." Con hạc khổng lồ khinh thường nói.

"Bất kể thế nào thì Hắc Đế Đồ Tiên Nhận cũng là bổn mạng Tiên khí của ta, vạn lần không thể bị mất. Sớm biết như vậy năm đó, ta không nên tin vào lời của tên tiểu tử Phương Bàn kia mà cho y mượn bảo vật này." Đại hán có chút ảo não, nói.

"Lại nói, tên Hàn Lập này thật đúng là mạng lớn, năm đó không chỉ không chết, trái lại bây giờ còn tiêu diệt tên Phương Bàn. Tuy nhiên, hiện tại chủ nhân ra tay, nếu tìm được tiểu tử kia, còn không phải muốn bóp chết thì bóp chết sao." Con hạc khổng lồ màu đen nịnh nọt, cười nói.

"Trên thân tiểu tử này rốt cuộc không biết cất giấu bí mật gì, mà lại làm cho Phương Bàn cố chấp như vậy. Ta rất hiếu kỳ...! Tóm lại không thể để cho lão quỷ kia biết được, nếu không thì không còn gì cho chúng ta." Đại hán dữ tợn, lạnh lùng nói, áo bào màu vàng trên thân phồng lên, một luồng khí tức khổng lồ lan ra.

Không khí phụ cận ông ông run rẩy, phát ra tiếng nổ mạnh đùng đùng liên tiếp.

Con hạc khổng lồ màu đen cảm ứng được khí tức đáng sợ trên thân đại hán toả ra, đầu cúi thấp, thân thể nhịn không được nhẹ run, tốc độ liền nhanh hơn một chút.

…

Hàn Lập nhìn trường đao màu đen trong tay, ý niệm khẽ động. Mười ngón hắn khẽ động, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Ánh sáng màu xanh trong tay lập tức bộc phát chói mắt, hóa thành một phù văn màu xanh to như cái đấu, chui vào bên trên hắc đao.

Mặt ngoài hắc đao lập tức hiện ra từng đồ án phù văn màu xanh, càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt lan ra khắp hắc đao.

Trường đao màu đen giờ phút này thình lình biến thành một thanh trường đao màu xanh, không hề phát ra một tia khí tức nào.

Đây là một thuật phong bảo mà trước kia hắn học qua, chuyên môn dùng để phong ấn pháp bảo.

Sau khi làm xong, Hàn Lập lại lấy ra một hộp dài màu đen, cũng là một kiện bảo vật, mặt ngoài chớp động linh quang, mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức khó hiểu.

Hắn cất trường đao màu đen vào trong đó, ròi lật tay lấy ra mấy tấm phù lục phong ấn, dán tất cả lên trên hộp màu đen.

Hàn Lập nhìn hộp màu đen trong tay, nhíu mày.

Tuy rằng hắn phong ấn nhiều như vậy, nhưng mà trong lòng cũng không nắm chắc, có thể ngăn cách hoàn toàn đao này với cảm ứng của chủ nhân nó.

Nói cách khác, nếu như tiếp tục giữ lại vật này bên người thì sẽ rất mạo hiểm, có khả năng có người tìm tới tận cửa.

Tuy rằng không biết chủ nhân đao này có quan hệ như thế nào cùng Phương Bàn, nhưng có thể khẳng định với hắn là địch không phải bạn.

Cũng không biết kẻ nọ lúc trước tế luyện đao này đã dùng thủ đoạn đặc biệt gì, có thể khiến cho ấn ký trong đó ngoan cố như thế.

Theo như Hàn Lập đoán, với tu vi và thủ đoạn của hắn hiện tại, muốn triệt để xóa đi ấn ký, phải dùng Chân Hỏa luyện hóa tối thiểu cũng mất thời gian trăm năm trở lên mới hết được.

Đáng tiếc rằng nếu tốn thời gian dài như vậy thì không tránh khỏi thiệt hại quá lớn, điều này làm cho hắn không khỏi khó xử.

------oOo------

Chương 224: Di họa Giang Đông

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Được rồi, nếu vật này đã là mầm hoạ, lại còn lãng phí thời gian, thế thì cứ bán nó đi." Sau một hồi trầm ngâm, Hàn Lập rốt cục lẩm bẩm, tự quyết định.

Thanh trường đao màu đen này mặc dù uy lực không nhỏ, nhưng sự an toàn của hắn còn trọng yếu hơn.

Trong lòng đã quyết, Hàn Lập không chần chờ nữa, lật tay lấy ra mặt nạ đầu trâu màu xanh đội lên đầu.

Vô số thanh quang nổi lên, ngưng tụ thành một màn sáng to lớn màu xanh.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía khu giao dịch, mở ra một nhiệm vụ giao dịch.

Bán ra vật phẩm trong Vô Thường Minh có hai loại phương thức. Một là công khai hình ảnh đồ vật bán trong nhiệm vụ, nói rõ mục đích mình bán ra, nếu có người muốn mua vật này, có thể từ từ trao đổi giá tiền. Hai là báo thẳng một mức giá, xem như phát giá thành giao.

Hàn Lập không chút do dự lựa chọn loại thứ hai, niêm yết mức giá năm mươi khối Tiên Nguyên thạch.

Với phẩm giai và uy lực của trường đao màu đen thì giá này không coi là cao, thậm chí có thể nói là hơi rẻ.

Tuy nhiên, trong tình cảnh hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng bán đao này,

thoát khỏi phiền toái.

Đối với sự việc trong đao vẫn còn lưu lại ấn ký bản mệnh, hắn cũng không giấu diếm.

Vô Thường Minh vốn là một tổ chức trong bóng tối, loại việc thủ tiêu tang vật thì nhiều vô số kể. Nếu không nói rõ ràng, ngược lại sẽ tạo ra hiểu lầm nghi kỵ không nhỏ. Dù sao tu tiên giới vốn không thiếu chuyện giết người đoạt bảo, ai đạt đến trình độ nhất định mà trên thân không có mấy món bảo vật dính máu chứ?

Cho nên giao dịch trong Minh, người mua sẽ không chủ động truy cứu nguồn gốc đồ vật.

Chỉ sợ, đây cũng là nguyên nhân khiến rất nhiều người không tiếc tiền của mà lựa chọn gia nhập Vô Thường Minh.

Hàn Lập đặt hộp gỗ màu đen ở trung tâm màn sáng trên truyền tống trận, quang mang lóe lên, hộp gỗ biến mất không còn tăm tích.

Mắt thấy cảnh này, dù trong lòng của hắn hiện lên một tia không nỡ, nhưng vẫn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hắn đang muốn gỡ mặt nạ xuống, chợt nghĩ tới một chuyện, tại một khu vực lại ban bố một nhiệm vụ tìm kiếm phương tửu của tiên tửu.

Lão đầu Hô Ngôn ở Bách Tửu sơn trang có nhiều vô số kể rượu ngon, muốn tìm được rượu ngon cho lão quả thật không hề dễ dàng, nhưng hắn thử thời vận xem sao.

Làm xong những chuyện này, Hàn Lập gỡ mặt nạ xuống, thở nhẹ ra một hơi, lúc này mới chân chính thả lỏng tinh thần.

Vừa rồi thi pháp một hồi, lúc này tinh thần hắn thật sự có chút mỏi mệt, liền nhắm mắt lại.

Sau một lát, trên người hắn nổi lên thanh quang nhàn nhạt.

Hai ngày thoáng cái đã trôi qua.

Khi mở mắt, Hàn Lập cảm thấy thần thanh khí sảng, tất cả mệt nhọc đều tan biến sạch sẽ.

Hắn liền lấy ra mặt nạ Vô Thường Minh đội trên đầu, dò xét một chút, không có bất ngờ nào xảy ra, quả nhiên trường đao màu đen đã được người ta mua đi rồi.

"Phiền phức này cuối cùng đã được ném ra ngoài."

Hàn Lập vừa kiểm đếm năm mươi miếng Tiên Nguyên Thạch, vừa lẩm bẩm.

Về việc người mua được đao này có bị chủ nhân đao đuổi kịp hay không thì không phải chuyện hắn cần quan tâm.

Dù sao có thể dùng năm mươi miếng Tiên Nguyên Thạch mua được một thanh Hậu Thiên Tiên Khí phẩm giai không thấp, cũng coi là nhặt được một món hời lớn, vì chuyện này đương nhiên phải trả giá một chút.

Trường đao màu đen mặc dù đã bán được, nhưng tửu phương hắn cần mua vẫn không có tin tức.

Hàn Lập vốn không có ôm hy vọng quá lớn với việc này, liền thu hồi mặt nạ lại. Sau đó, hắn đi thẳng vào mật thất.

Lúc này trời vừa mới tờ mờ sáng, một vầng mặt trời chầm chậm mọc lên từ hướng Đông, bắt đầu chiếu rọi hào quang màu vàng khắp đại địa.

Các nơi tuyết trắng mênh mang trên dãy núi Chung Minh hiện ra một tầng ánh vàng, nhìn chói lọi không gì sánh được, đẹp hơn rất nhiều so với ngày thường.

Hắn hít không khí trong lành vào một hơi, khiến tinh thần cảm thấy sảng khoái.

Hôm nay đã là ngày thứ ba, hắn cũng nên đi Điện Triều Dương.

Mặc dù nhiệm vụ hộ tống lần này hẳn không có gì nguy hiểm, nhưng với sự cẩn thận của mình, hắn lại sắp xếp các loại đan dược vật phẩm trên thân lại một lần. Sau khi thấy không có bất kỳ thiếu sót gì, lúc này hắn mới độn quang bay khỏi ngọn núi Xích Hà.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đi ra từ Lâm Truyền Các, hóa thành một đạo thanh hồng bay về phía trước, sau một lát đi vào một tòa đại điện màu vàng óng.

Đại điện cao mười mấy trượng, nguy nga hùng vĩ, hai bên cửa lớn đều có đồ án mặt trời, trên cửa treo một tấm biển viết ba chữ to “Điện Triều Dương”.

Trong điện giờ phút này đã có không ít người tới, nhìn phục sức đều là đệ tử nội môn, đứng thưa thớt ở trong điện, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

Ngay lúc Hàn Lập do dự đã nên vào hay chưa thì một nam tử thanh niên mặc trang phục chấp sự, khuôn mặt vuông vức, từ một bên cửa lớn đi ra, chắp tay nói: "Các hạ là Lệ Phi Vũ, Lệ trưởng lão?"

Hàn Lập nhẹ gật đầu.

"Tại hạ Phương Vũ, chính là chấp sự Điện Triều Dương. Xin mời Lệ trưởng lão đi theo ta." Thanh niên mặt chữ điền mỉm cười, đi đến một bên cửa Điện Triều Dương.

Hàn Lập cất bước đi theo, hai người rất mau tới một chỗ Thiên Điện.

Nơi đây nhìn như là đại sảnh, có bàn chờ khách.

Một nam tử trung niên mặc nho bào ngồi ngay ngắn, đang cúi đầu nhâm nhi một chén linh trà có sương trắng lượn lờ trong tay.

Nghe được tiếng bước chân, thanh niên mặc nho bào ngẩng đầu.

"Tô huynh, lâu rồi không gặp." Hàn Lập hơi ngơ ngác một chút, lập tức chắp tay cười nói.

Thanh niên mặc nho bào này là một vị trưởng lão tán tu năm đó cùng hắn tham dự nhiệm vụ luyện kiếm của Hùng Sơn Phó Đạo Chủ, tên là Tô Đồng Tiêu. Hai người cũng coi là có chút quen biết.

"Lệ huynh, nhiều năm không thấy. Nghe nói những năm này đạo hữu một mực bế quan tu luyện, xuất quan khi nào vậy?" Tô Đồng Tiêu cười ha ha, đặt chén trà xuống bước nhanh lên đón, nhiệt tình kéo Hàn Lập ngồi xuống.

Thanh niên mặt chữ điền kia nhanh chóng pha cho Hàn Lập một chén Bạch Vụ linh trà.

"Đã được một thời gian, Tô huynh hẳn cũng là tiếp nhận nhiệm vụ hộ tống này?" Hàn Lập cười hỏi.

"Đúng vậy! Tại hạ gần đây có việc gấp, đành phải làm thêm chút nhiệm vụ, kiếm lấy một ít điểm công trạng." Tô Đồng Tiêu cười khổ nói.

Hàn Lập mỉm cười gật đầu, ánh mắt chợt chăm chú đánh giá Tô Đồng Tiêu vài lần, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, chắp tay nói: "Tô huynh, không ngờ đã đả thông mười hai Tiên khiếu? Thật sự là đáng mừng!"

Trong tông mặc dù không ít tu sĩ Chân Tiên cảnh, nhưng phần lớn là sơ kỳ. Người có thể tu tới trung kỳ cũng không nhiều, về phần hậu kỳ, ngoại trừ những Phó Đạo chủ ra, thì đúng là phượng mao lân giác.

"Ha ha, tại hạ bị nhốt ở bình cảnh sơ kỳ nhiều năm rồi, rốt cuộc mười mấy năm trước, cuối cùng đã đả thông được Tiên khiếu thứ mười hai. Chính vì thế mà cơ hồ tiêu hết tất cả điểm công trạng, lúc này không thể không tiếp nhận mọi nhiệm vụ." Tô Đồng Tiêu ra vẻ bình tĩnh nói, nhưng trong mắt vẫn lộ ra nét hưng phấn không đè nén được.

"Nếu có thể đột phá cảnh giới, chớ nói điểm công trạng, dù là lấy tất cả mọi thứ trên thân ra trao đổi, Hàn mỗ cũng cam tâm tình nguyện. Tô huynh

đúng là ở trong phúc mà không biết phúc rồi." Hàn Lập cười nói.

"Lệ huynh nói đùa, đạo hữu bế quan mấy chục năm này, tu vi tựa hồ cũng tinh tiến không ít." Tô Đồng Tiêu nghe lời khen, trong lòng không khỏi có chút vui vẻ, nhịn không được, lại cười ha ha.

"Xin mời hai vị trưởng lão ngồi đợi ở đây một chút. Nhiệm vụ thí luyện một lát nữa mới bắt đầu, rồi sẽ có người giải thích kỹ càng nội dung nhiệm vụ lần này với hai vị." Thanh niên mặt chữ điền kia một mực cung kính đứng ở một bên, chờ Tô Đồng Tiêu cười xong, mới mở miệng nói.

"Ừm, đợi chút nữa cũng lâu. Ngươi cũng nhiều việc, mau đi làm đi." Tô Đồng Tiêu khoát tay áo.

Nam tử mặt chữ điền hướng hai người thi lễ một cái, rồi lui xuống.

"Tô huynh biết người này?" Hàn Lập nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hỏi.

Trà này vào miệng có hương khí thuần hậu, nuốt xuống rồi mà vẫn có mùi thơm ngát lượn lờ, kéo dài không hết. Quả là trà ngon khó gặp.

"Trước kia tại hạ mấy lần tiếp nhận loại nhiệm vụ thủ vệ này, cũng gặp qua người này vài lần." Tô Đồng Tiêu nói.

"A, vậy tại hạ cần phải thường xuyên nhờ Tô huynh chỉ giáo. Nhiệm vụ này nhìn như không có gì, nhưng Lệ mỗ vẫn cảm thấy không đơn giản." Hàn Lập đặt chén trà xuống, hỏi thử.

"Quả nhiên tâm tư Lệ huynh cẩn thận, nhiệm vụ này xác thực không đơn giản như bề ngoài vậy. Ngươi nhìn những đệ tử nội môn trên chủ điện kia." Tô Đồng Tiêu bấm tay.

Một tia lam quang bắn vào một bên vách tường Thiền Điện.

Trên vách tường lập tức hiện ra một tầng lam quang dìu dịu, rồi dần dần trở nên trong suốt.

Bên trên vách tường khác chính là chủ điện, từ nơi này có thể thấy rõ tình huống đối diện.

Kỳ lạ là đám người trên chủ điện tựa hồ không chú ý chút nào tới biến hoá của vách tường.

"Tô huynh, chiêu này là Khu Thủy Thấu Ảnh thuật. Thật tinh diệu, bội phục." Hàn Lập khẽ nheo mày, khen một câu.

"Chút tài mọn mà thôi, không đáng giá nhắc tới." Tô Đồng Tiêu cười đắc ý.

Hàn Lập nhìn về phía đệ tử nội môn trên chủ điện.

Những người này cơ bản đều là thiếu niên, cả nam và nữ, khí khái hào hùng, hiển nhiên căn cốt tư chất đều là thượng giai, tu vi đều đạt đến Luyện Hư kỳ.

Mặc dù tuổi tác tu sĩ không thể chỉ phán đoán bằng vẻ bề ngoài, nhưng ánh mắt hắn cỡ nào, một chút liền nhìn ra tuổi tác của những người trên đại điện đều không lớn, chỉ sợ chưa tới một ngàn năm.

Bằng chừng ấy tuổi đã có thể tu luyện tới Luyện Hư kỳ, cho dù là tại Bắc Hàn Tiên Vực này, cũng là cực kỳ khó. Bởi vậy có thể thấy được, những người này ngoại trừ tư chất thượng giai, phía sau chỉ sợ đều có cực lớn tài nguyên duy trì.

Ánh mắt Hàn Lập chợt tập trung vào một thiếu nữ váy trắng trong đám người đứng đấy. Nàng có khuôn mặt như vẽ, bị mấy người vây vào giữa, chính là Bạch Tố Viện.

Vừa rồi hắn chỉ mơ hồ quét qua bên ngoài nên không có chú ý tới nàng này.

Dung mạo Bạch Tố Viện cũng không thay đổi gì, tu vi cũng đã đạt đến Luyện Hư trung kỳ, mặc dù vừa mới đạt được, nhưng quả thực có chút kinh người.

Tuy nhiên khi nghĩ tới nàng này có thân mang Nguyệt Hoa Tiên Thể, bẩm sinh đã đả thông bảy Tiên khiếu, lại có sư phụ là Kim Tiên cảnh có thân phận hiển hách trong tông chỉ điểm và được tông môn liên tục cung ứng đan dược thì tiến cảnh cũng không có gì kỳ lạ.

"Lệ huynh đã nhìn ra, những người này tiến cảnh tu vi không thể coi thường. Ngoại trừ số ít mấy người, còn lại đều không phải đệ tử nội môn phổ thông. Đều là hậu bối tử tôn của các đại trưởng lão, thậm chí của Phó Đạo Chủ trong tông." Tô Đồng Tiêu có chút thâm ý nói ra.

Hàn Lập gật đầu, từ chối cho ý kiến, không có bất kỳ biểu lộ gì.

Thần sắc khí độ của đệ tử nội môn trên chủ điện đều mang một tia cảm giác cao cao tại thượng. Bọn chúng mặc dù giờ phút này đứng ở Điện Triều Dương uy nghiêm nhưng thần sắc chúng vẫn bình thản, trên thân cũng đều ẩn hiện bảo quang, hiển nhiên đều mang linh bảo hộ thân tốt nhất.

Tuy nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều như vậy, có bốn năm đệ tử nội môn trầm mặc không nói đứng một bên đại điện. Trên thân chúng cũng không có nhiều linh quang của pháp bảo, nhìn có chút nghèo khó.

"Đệ tử của mười ba vị Kim Tiên hoặc theo đề cử của Phó Đạo Chủ thì có thể nằm trong danh ngạch nhưng nhất định phải đột phá Hóa Thần kỳ trở thành một tu sĩ Luyện Hư kỳ, rồi thông qua thí luyện này, cuối cùng mới có thể chính thức được phong là đệ tử chân truyền. Những người này chính là người quan trọng nhất bản môn, được toàn tông vun trồng, bồi đắp các phương diện từ công pháp, tài nguyên, đan dược, lãnh địa…, căn bản đệ tử nội môn bình thường không có khả năng so sánh được. Nếu không những Phó Đạo Chủ, trưởng lão kia sao chịu đưa tử tôn bảo bối của bọn họ đến nơi này tham gia thí luyện." Tô Đồng Tiêu tiếp tục nói, trong giọng có chút trào phúng.

"Ý Tô huynh là?" Hàn Lập nhìn Tô Đồng Tiêu một chút.

"Ha ha, những người này mặc dù có tư chất tốt nhưng từ lúc sinh ra đến nay chỉ là qua mấy trăm năm khổ tu, nên khuyết thiếu chính là chưa thực sự trải qua sinh tử, cho nên tông môn mới an bài thí luyện hôm nay." Tô Đồng

Tiêu tựa hồ cảm thấy ngôn ngữ của mình có hơi quá, lập tức ngữ khí trở nên hòa hoãn lại.

Hàn Lập yên lặng gật đầu, ánh mắt nhìn Bạch Tố Viện, lóe lên một tia nghi hoặc.

"Lệ huynh chắc là nhận ra Bạch Tố Viện?" Tô Đồng Tiêu chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, hỏi.

------oOo------

Chương 225: Lại thấy Tôn Khắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Xem như chỗ quen biết cũ vì ta và Bạch Tố Viện đồng thời bái nhập Chúc Long Đạo. Tuy nhiên, xem ra Tô huynh cũng biết nàng này?" Hàn Lập nhẹ gật đầu, hỏi ngược lại.

Bạch Tố Viện tuy rằng thiên tư tuyệt đỉnh, nhưng vừa nhập môn đã được vị Kim Tiên Đạo Chủ họ Vân đột nhiên xuất hiện mang đi. Những năm sau đó, nàng tựa hồ ít xuất hiện trong tông, cũng không truyền ra động tĩnh gì, người biết nàng này không nhiều lắm mới đúng.

"Tô mỗ trước đây ít năm tiếp nhận một nhiệm vụ của Vân Đạo Chủ tuyên bố, vô tình thấy qua nàng một lần. Nghe nói nàng này thân mang Nguyệt Hoa Tiên Thể, tu luyện đến nay chưa đủ trăm năm đã có tu vi như thế. Lần này bộc lộ tài năng, chắc hẳn thanh danh sẽ vang dội rất nhanh, chấn động toàn bộ Chúc Long Đạo." Tô Đồng Tiếu chậc chậc tán thán nói.

"Nếu như Bạch Tố Viện này đã được Vân Đạo Chủ thu làm môn hạ, đặc biệt đề bạt làm đệ tử chân truyền, tại sao lại xuất hiện bên trong thí luyện lần này?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Tuy là như vậy, nhưng mà quy củ tông môn không thể phá bỏ. Nàng này lúc trước một mực bế quan, hôm nay tu vi đã đạt đến Luyện Hư cảnh, nhất định cũng phải thông qua thí luyện, mới có thể chính thức đạt được tư cách đệ tử chân truyền." Tô Đồng Tiếu nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Đúng lúc này, một thanh niên nam tử có thân hình hơi mập từ bên ngoài

Điện Triều Dương đi đến, mặc trang phục đệ tử nội môn, tựa hồ cũng là người tới tham gia khảo thí.

Lúc ánh mắt Hàn Lập tùy ý nhìn thấy thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Người này không ai khác, chính là Tôn Khắc, năm đó cùng nhau đi thuyền đến đại lục Cổ Vân. Cũng không biết gã ta dùng thủ đoạn gì, trong thời gian mấy chục năm ngắn ngủn có thể gia nhập Chúc Long Đạo, hơn nữa còn được tiến vào bên trong thí luyện.

Chỉ thấy gã bước mạnh đi vào đại điện, ánh mắt của mọi người trong điện đều nhìn lại.

Bị ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, Tôn Khắc dường như không quen, bước chân hơi ngừng lại, nhìn mọi người cười cười.

Những đệ tử nội môn kia có thân phận bất phàm, sau khi đánh giá Tôn Khắc một lượt thì ánh mắt lộ ra chút khinh miệt, rất nhanh dời ánh mắt đi, tiếp tục nói chuyện. Chỉ có Bạch Tố Viện nhìn Tôn Khắc mỉm cười.

Tôn Khắc tựa như cũng lơ đễnh với phản ứng của mọi người, tiêu sái đi đến một góc nhỏ trong điện rồi dừng lại, bắt đầu đánh giá mọi người và hoàn cảnh xung quanh.

Mọi người trong điện chia làm ba nhóm riêng biệt hình vòng tròn. Nhóm tối đa có chừng tám chín người, hầu như chiếm một nửa nhân số trong điện, ở trung tâm là một thiếu niên tuấn lãng mặc cẩm bào, đeo đai ngọc, chỗ mi tâm có ấn ký màu tím, lóe ra từng trận tử quang, có chút thần bí, tu vi đạt đến Luyện Hư hậu kỳ.

Cách thiếu niên tuấn lãng không xa, có chừng năm sáu người đứng, vây quanh một gã nam tử khác có khí độ bất phàm.

Người này có da hơi đen, dáng người thon dài, dung mạo cũng cực kỳ anh tuấn, chẳng qua khuôn mặt mày hơi nhỏ và dài, toàn thân tản mát ra khí tức mềm mại, trong đôi mắt mơ hồ hiện lên lãnh mang.

Nam tử da đen này tu vi cũng đạt đến Luyện Hư hậu kỳ.

Thần sắc của những người ở hai vòng tròn này vô cùng thoải mái, đàm tiếu không thôi, còn có người phát ra tiếng cười ha ha.

Vòng tròn cuối cùng chính là chỗ Bạch Tố Viện rồi, vây quanh có vài nữ tu, tuy rằng tư sắc không kém, nhưng so với dung mạo xinh đẹp vô song của nàng thì có chút thua kém rồi.

Bạch Tố Viện đang cụp mí mắt xuống, im lặng không nói, trên người mơ hồ tản mát ra hào quang màu trắng, toàn thân thoạt nhìn như một bông Tuyết Liên, lặng yên nở rộ.

Nàng trầm mặc không nói, vài nữ tu bên cạnh cũng nhìn quanh đại điện, thỉnh thoảng xì xào bàn tán vài tiếng.

Thiếu niên tuấn lãng và nam tử da đen đám tiếu với đám người bên cạnh nhưng ánh mắt thỉnh thoảng như vô tình ngắm nhì về phía Bạch Tố Viện bên này, trong mắt hiện lên một tia nóng như lửa.

Còn lại mấy người bình thường như Tôn Khắc thì trầm mặc đứng ở từng nơi hẻo lánh trong đại điện.

Không bao lâu, thiếu niên tuấn lãng một lần nữa nhìn về dung nhan tuyệt mỹ như băng sương của Bạch Tố Viện, ho nhẹ một tiếng, rồi cất bước đi tới phía nàng.

"Các hạ là Bạch Tố Viện, Bạch sư muội. Tại hạ Thích Hoàn Vũ hữu lễ. Đã sớm nghe qua đại danh của sư muội, chính là thất đệ tử của Vân Đạo Chủ. Đáng tiếc từ trước tới nay chưa có duyên gặp mặt, cho đến hôm nay mới có duyên nhìn thấy chân dung sư muội." Thích Hoàn Vũ nho nhã lễ độ mỉm cười nói, ngữ khí toát ra một cảm giác tiếc nuối vì không được gặp mặt từ sớm.

"Thích sư huynh khách khí, huynh chắc là đệ tử hậu bối của Thích Phó Đạo chủ, thiên tư trác tuyệt. Chính là danh xưng nhân tài kiệt xuất nhất trong

đám đệ tử hậu bối chúng ta. Tiểu muội cũng là sớm nghe." Bạch Tố Viện chớp đôi mắt đẹp, hé miệng mỉm cười nói.

Thích Hoàn Vũ nao nao, gã tuy rằng có thanh danh, nhưng chưa có ai gọi gã là nhân tài kiệt xuất nhất, chẳng lẽ chính gã không biết đã có cái danh này?

Gã ta nhìn qua thiếu nữ khéo nở nụ cười tươi đẹp trước mặt, trong nội tâm không khỏi mừng thầm, không khách khí thừa nhận, cười nói: "Sư muội quá khen ngợi rồi, chút hư danh, không cần phải nói. Dùng thiên phú tuyệt đỉnh của sư muội, tin tưởng không bao lâu nữa là có thể vượt qua ta."

"Hừ! Nhân tài kiệt xuất xuất nhất? Thích Hoàn Vũ ngươi có danh xưng này lúc nào, Đường mỗ cũng chưa nghe người ta nói qua, chẳng lẽ là tự phong." Một tiếng hừ lạnh từ bên cạnh truyền đến, là nam tử da đen đi tới, trên mặt cười lạnh.

Sắc mặt Thích Hoàn Vũ lạnh lẽo, liếc nam tử da đen một cái, rồi chậm rãi nói với Bạch Tố Viện: "Bạch sư muội chỉ sợ còn không nhận ra được tên này? Vị này cũng là một thành viên trong đệ tử nội môn chúng ta, tên là Đường Xuyên."

"Ngươi..." Nam tử da đen nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

"Đường sư huynh chính là con trai độc nhất của trưởng lão Thiên Đan Điện, Đường Kính Minh, chuyên tu luyện U Du Huyền Công là số một trong nội môn. Tiểu muội sao có thể không biết, nếu có cơ duyên, kính mong Đường sư huynh chỉ điểm một chút." Sóng mắt Bạch Tố Viện như nước nhìn về phía Đường Xuyên, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ quyến rũ rung động lòng người lan ra.

Đường Xuyên nghe vậy cảm giác như được gió xuân quất vào mặt, trong nội tâm làm gì còn lửa giận, liên tục khoát tay nói: "Bạch sư muội khách khí, chỉ cần sư muội mở miệng, tại hạ tuyệt không hai lời. Kỳ thật U Du Huyền Công thần diệu vô cùng, chẳng qua tại hạ mới chỉ là cưỡi ngựa xem hoa mà thôi..."

"Chỉ là U Du Huyền Công thì cần gì tiếc nuối, ta thấy cùng lắm chỉ như vậy." Thích Hoàn Vũ chứng kiến hai người trò chuyện với nhau vui vẻ, trong nội tâm chẳng biết tại sao lại nổi lên ngọn lửa, cười lạnh nói.

"Cái gì! Ngươi dám xem thường U Du Huyền Công. Được, Đường mỗ hôm nay sẽ cho ngươi mở mang kiến thức một chút!" Đường Xuyên lập tức giận dữ, trên người sáng lên hắc quang, từng làn sương đen hiện ra.

Thích Hoàn Vũ không sợ chút nào, ấn ký chỗ mi tâm lại hiện ra hào quang màu tím.

Mọi người bên cạnh hai gã này lúc này vội vàng trợn mắt nhìn, trong đại điện nhất thời xuất hiện cảm giác giương cung bạt kiếm.

Bạch Tố Viện cười một tiếng, liên tục bước lùi nhẹ về sau, để một khu vực trống cho hai gã.

"Láo xược! Nơi này là Điện Triều Dương, các ngươi tới nơi này tham gia khảo hạch, hay là đến tranh phong đấu khí đấy!" Trong đại điện đột nhiên vang lên một thanh âm uy nghiêm.

Một luồng uy áp vô hình lập tức bao phủ cả tòa đại điện, làm cho tất cả mọi người của nhóm Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên ở bên trong đều cảm thấy khí tức hơi chậm lại, hầu như không cách nào nhúc nhích mảy may. Bạch Tố Viện đứng cách hai nhóm này không xa, cũng nổi lên một tia ửng hồng trên mặt.

Luồng uy áp này trôi qua tức thì, sau một khắc, tất cả mọi người liền cảm thấy mọi hành động khôi phục như bình thường.

Không khí giương cung bạt kiếm căng thẳng lúc đầu sau khi bị uy áp quét qua liền biến thành hư ảo.

Bạch quang lóe lên, thân ảnh Phương Vũ, là thanh niên mặt chữ điền xuất hiện giữa không trung. Một thân khí tức Đại Thừa kỳ của y không hề che giấu phóng thích ra, dẫn tới không khí phụ cận ông ông run rẩy.

Ánh mắt của y quét qua thân hình Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên, cuối cùng hình như có thâm ý nhìn Bạch Tố Viện một cái, rồi thu trở về.

Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên thấy vậy, nhìn nhau hằm hằm, hừ lạnh một tiếng, quay đầu tránh đi.

Bạch Tố Viện lúc này cũng cúi đầu một chút, lùi về phía sau.

"Tốt rồi. Hiện tại nếu như người đã đến đông đủ, lần thí luyện này sẽ bắt đầu. Trước hết, ta tuyên bố nội dung thí luyện lần này một lượt. Nhớ kỹ, ta chỉ nói một lần về sự tình liên quan đến nhiệm vụ thành bại và sinh tử các ngươi, cần phải nghe kỹ cho ta!" Phương Vũ cũng không truy cứu chuyện vừa rồi, hắng giọng tuyên bố luôn.

Đám người Tôn Khắc đứng ở trong góc đại điện giờ phút này cũng vội vàng đi tới, chăm chú lắng nghe.

"Địa điểm thí luyện của các ngươi lần này chính là dãy núi Huyền Băng, ta sẽ mang bọn ngươi đến bên ngoài dãy núi… Các ngươi cần xâm nhập vào trong, đánh chết một con gấu Tuyết Tông Huyền có tu vi Hợp Thể kỳ, coi như hoàn thành thí luyện… Khi đó, các ngươi có thể tìm người liên thủ, hoặc cũng có thể một mình đánh chết..."

…

Cùng lúc đó, bên trong Thiên Điện.

Hàn Lập nhìn qua hết thảy sự việc phát sinh trong chủ điện, trong nội tâm bất giác có chút tức cười.

Những năm này không gặp, ngược lại Bạch Tố Viện một điểm cũng không thay đổi, vẫn cổ quái tinh nghịch như vậy.

Lại nói tiếp, nàng này tựa hồ bắt đầu tu luyện công pháp của Vân Đạo Chủ kia, chỉ một cái nhăn mày, một nụ cười cũng toát ra mị thuật rất cao minh, làm cho hai gã cùng giai không hề hay biết rơi vào trong đó.

Nghĩ đến thần thức khổng lồ của chính mình mà hồi xưa cũng thiếu chút nữa mà vô ý rơi vào mị hoặc của Vân Đạo Chủ kia. Hai tên thanh niên con cưng của ông trời kia chưa có bao nhiêu lịch duyệt thế sự, đương nhiên không cách nào may mắn thoát khỏi rồi.

Mắt thấy Phương Vũ bắt đầu tuyên bố nội dung nhiệm vụ thí luyện, hắn tự nhiên cũng tập trung tư tưởng lắng nghe, suy nghĩ.

"Dãy núi Huyền Băng... Chỗ đó không xa." Tô Đồng Tiếu ở bên cạnh thì thào tự nói một tiếng.

Hàn Lập nhẹ gật đầu.

Hiện tại, hắn cơ bản cũng biết rõ không ít tình hình đại lục Cổ Vân. Dãy núi Huyền Băng mà Phương Vũ đề cập là một chỗ ở phía Bắc của đại lục Chung Minh, cũng không tính là quá xa Chúc Long Đạo.

Mà dãy núi Huyền Băng cũng không được coi là dãy núi quá lớn, tuy có không ít Yêu thú chiếm giữ ở bên trong, nhưng với tu vi Chân Tiên Cảnh của hai người bọn họ, chăm sóc chút ít đệ tử nội môn này hẳn là không phải khó.

Trong nội tâm Hàn Lập nghĩ như vậy, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn tới lối vào Thiên Điện.

Cơ hồ là cùng một thời gian, hư không ở lối vào khẽ động, hai thân ảnh hiện ra.

Đi tới là một trung niên nam tử trong bộ áo bào tím, ngũ quan bình thường, mặt vuông, lông mày nhỏ, hai mắt sáng ngời, nhưng không chói, lại nho nhã nhưng làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy.

Bên cạnh là một thiếu phụ áo trắng, ngũ quan như vẽ, mị nhãn như tơ, thình lình chính là Vân Đạo Chủ năm đó hắn đã từng thấy qua, sư phụ của Bạch Tố Viện.

Khí tức to lớn vô cùng từ trên hai người lan ra, khí độ của nam tử trung niên

nho nhã không kém chút nào so với Vân Đạo Chủ, mơ hồ còn đè ép xuống một chút.

"Âu Dương Đạo Chủ! Vân Đạo Chủ!" Tô Đồng Tiếu vội vàng đứng lên, chắp tay thi lễ.

Hàn Lập nghe vậy trong nội tâm thất kinh, cũng đứng dậy, rồi thi lễ.

"Hai người các ngươi, chính là ám vệ của lần thí luyện này hả?" Nam tử áo bào tím chậm rãi mở miệng hỏi.

"Đúng vậy." Hàn Lập và Tô Đồng Tiếu cùng đáp.

"Về nội dung thí luyện, các ngươi hẳn là cũng đã biết rồi. Bên trong lần thí luyện này, nhiệm vụ hai người các ngươi chính là phòng ngừa chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Nếu là nguy hiểm bình thường, thì cứ để cho những đệ tử kia tự vượt qua bằng năng lực của mình. Nếu năng lực bọn chúng chưa đủ, chết ở bên trong thí luyện cũng không sao. Đệ tử bất tài thì chết ở bên ngoài, không bằng chết ở trong tông." Nam tử áo bào tím không nhanh không chậm nói, trong giọng nói mang theo vẻ chân thật đáng tin, thậm chí còn có ý khắc nghiệt.

"Khởi bẩm Âu Dương Đạo Chủ, theo như lời ngài vừa mới nói, nguy hiểm bình thường là như thế nào, có thể nói rõ hơn một chút hay không... Chúng ta xin nghe theo." Tô Đồng Tiếu hơi chần chờ, hỏi.

------oOo------

Chương 226: Tiên tục

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Tiêu chuẩn cụ thể thế nào thì hai người các ngươi tự động phán đoán. Chỉ cần các ngươi cho rằng bọn chúng có thể ứng phó được thì không cần ra tay. Các ngươi cũng không cần cố kỵ điều gì, đệ tử chân truyền thí luyện vốn phải nguy hiểm tính mạng, nên cũng không có người dám trách cứ các ngươi. Các ngươi mặc dù là hộ vệ, kỳ thật cũng là giám khảo, phải công bằng công chính. Rõ chưa?" Nam tử áo tím lạnh nhạt nói.

"Vâng." Hai người Tô Đồng Tiếu và Hàn Lập vội vàng cúi đầu lên tiếng.

Nam tử áo tím ừ một tiếng, sau đó nhìn thiếu phụ áo trắng bên cạnh một cái.

Trong lúc nam tử nhìn sang, thiếu phụ cũng không nhượng bộ chút nào liếc lại một cái.

Nam tử áo tím cũng không nói thêm gì, quay người biến thành độn quang, vội vã bay đi.

Thiếu phụ áo trắng lúc này mới xoay chuyển ánh mắt nhìn hai người Hàn Lập một cái, cuối cùng ánh mắt thoáng dừng trên thân Hàn Lập, nhưng sau một khắc thân hình cũng vòng một cái bay xa.

Ngay lúc thiếu phụ quay người nháy mắt, trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, trong chớp mắt liền khôi phục như thường.

Đưa mắt nhìn thân hình hai người kia biến mất ở phía chân trời, hai người Hàn Lập mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn nhau.

"Tô huynh, vị Âu Dương Đạo Chủ vừa rồi kia chẳng lẽ chính là Đạo Chủ xếp hạng chín Âu Dương Khuê Sơn?" Hàn Lập hỏi.

"Đúng vậy, mười ba Kim Tiên Đạo Chủ trong tông thay phiên chấp chưởng môn phái một lần mỗi lần mười vạn năm. Hiện tại chấp chưởng tông môn chính là Âu Dương Đạo Chủ. Chẳng qua là không nghĩ tới, Vân Đạo Chủ lại đi cùng, cũng không nói một lời, tiêu sái đi rồi. Xem ra hẳn là lo lắng cho vị đồ nhi bảo bối kia của người." Tô Đồng Tiếu gật đầu nói.

"Bọn chúng chuẩn bị xuất phát rồi, chúng ta cũng chuẩn bị khởi hành." Thần thức Hàn Lập khẽ động, nhìn về hướng Chủ điện một chút, rồi nói.

Bên trong Chủ điện, những đệ tử nội môn đã xuất phát, đi theo Phương Vũ ra ngoài điện.

"Ha ha, Lệ huynh không cần sốt ruột. Chờ bọn chúng đi xa một chút, chúng ta cứ từ từ bắt kịp cũng được." Tô Đồng Tiếu khoát tay áo nói.

Vừa dứt lời, bên trong Thiên Điện loé lên bóng người, thân ảnh một lão giả tóc xám hiện ra, trên người mặc trang phục trưởng lão tông môn, là một vị Trưởng lão nội môn.

Lão giả tóc xám nhìn hai người một cái, ánh mắt rất nhanh dời khỏi Hàn Lập mà nhìn vào Tô Đồng Tiếu, cười lớn đi tới.

"Ha ha, Tô trưởng lão, ta và ngươi thật sự là nhiều năm không gặp."

"Vương trưởng lão, thật sự là hạnh ngộ." Tô Đồng Tiếu cười ha ha một tiếng, cũng nghênh đón.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong nội tâm mơ hồ đoán được cái gì, lập tức ra vẻ không biết, nhắm mắt dưỡng thần.

Lão giả tóc xám cũng không có dừng lại lâu, hàn huyên vài câu cùng Tô Đồng Tiếu rồi cáo từ. Tô Đồng Tiếu tiễn lão đến cửa Thiên Điện.

Trước khi cáo biệt, lão giả tóc xám bất động thanh sắc đưa một cái túi trữ vật vào trong tay Tô Đồng Tiếu. Tô Đồng Tiếu cũng không nhìn một cái, trực tiếp thu vào.

Lão giả kia vừa đi khỏi, lại có một đại hán trung niên đi đến, xem ra cũng là một gã trưởng lão nội môn.

"Tô trưởng lão, lần này quả nhiên là ngươi đảm nhiệm chức Ám vệ này." Đại hán quét thần thức qua, không để ý đến sự tồn tại của Hàn Lập, đi thẳng tới phía Tô Đồng Tiếu, chắp tay, vẻ mặt tươi cười nói.

"Phạm trưởng lão nói đùa, trùng hợp một chút mà thôi." Tô Đồng Tiếu cười, nghênh đón.

Đại hán trung niên không khách sáo nói nhảm, trực tiếp lấy ra một cái túi trữ vật, đưa cho Tô Đồng Tiếu.

Thời gian tiếp theo, bên trong Thiên Điện có thể nói là nối liền không dứt, rất nhanh đã đến bảy tám người, tựa hồ cũng là tới tặng đồ, chỉ dừng lại một chút, rồi rời đi.

Nội tâm Hàn Lập minh bạch, những người này đều là trưởng bối sư môn của những đệ tử tham dự thí luyện kia, tới đây hẳn là nhờ cậy chăm sóc tiểu bối hoặc là đệ tử.

Chẳng qua là những người này thấy hắn không chỉ lạ mặt, tu vi cũng chỉ là Chân Tiên cảnh sơ kỳ, những lễ vật kia đương nhiên đều đưa cho Tô Đồng Tiếu là một Chân Tiên trung kỳ.

Tô Đồng Tiếu tất nhiên là ai đến cũng đều không có cự tuyệt, thu tất cả quà tặng vào.

Hàn Lập cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở một bên, từ đầu tới cuối không nói gì, nhưng trong lòng phỏng đoán hành động của vị Vân Đạo Chủ trước khi đi.

Nàng này muốn hắn bảo vệ Bạch Tố Viện chu toàn, xem ra tựa hồ cũng không giao việc này cho Tô Đồng Tiếu có tu vi cao hơn.

Cái này có chút ý vị sâu xa.

"Lệ huynh, ta xem canh giờ không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi." Tô Đồng Tiếu thấy không còn người đến, lập tức gọi Hàn Lập một tiếng.

"Tốt." Hàn Lập mở mắt, nhẹ gật đầu.

…

Một tòa đại điện đá xanh bên trên một ngọn núi lớn cao ngất ở phía Bắc dãy núi Chung Minh.

Nơi này là Lâm Truyền Các, ở phía bắc dãy núi Chung Minh của Chúc Long Đạo.

Bên ngoài đại điện gió lạnh gào thét, nhiệt độ so với chỗ khác thấp hơn rất nhiều. Trong không trung, đập vào mắt là một mảnh tuyết trắng bao la mờ mịt tung bay, phô thiên cái địa.

Hàn Lập và Tô Đồng Tiếu đi ra đại điện, không dừng lại, mà bay thẳng đến phương Bắc.

Gần nửa canh giờ sau, hai người dừng độn quang một chút.

Trên bầu trời mấy vạn dặm phía trước, một chiếc phi chu to lớn đang trong mây theo gió vượt sóng, lao vùn vụt về phía trước.

"Ha ha, thời gian tiếp theo này coi như thoải mái, chúng ta chỉ cần chậm rãi đi theo là được. Lại nói, Lệ huynh và Bạch Tố Viện đồng thời nhập môn, đến nay chưa tới trăm năm, cảm thấy bổn tông so với ngoại giới như thế nào?" Tô Đồng Tiếu nhìn về phía Hàn Lập, cười hỏi.

"Trong tông, có đầy đủ công pháp, tài nguyên có thể sử dụng, chẳng qua là nếu muốn thu hoạch một chút, chúng ta phải bỏ ra cũng không ít." Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

"Lệ huynh nói rất đúng. Chúng ta ở trong tông đều là trưởng lão tán tu, không có nền móng. Nếu không có cơ duyên đặc biệt, muốn bước lên cao, thật là khó khăn! Lúc vào tông, những cái cung phụng kia căn bản như muối bỏ biển, phía sau hết thảy đều dựa vào chính mình. Đến cảnh giới này, muốn tiến thêm một bước, ngay cả có núi vàng biển bạc cũng không đủ để ăn mòn. Nếu không Tô mỗ nhập môn hơn mười vạn năm, sao lại khó khăn lắm mới tiến thêm một bước như thế này." Tô Đồng Tiếu tràn đầy đồng cảm, tự giễu cười nói.

"Cung phụng lúc vào tông... Đây là cái gì?" Hàn Lập nghe vậy, nao nao.

"Chính là năm trăm cực phẩm linh thạch và ba miếng Tiên Nguyên Thạch? Xin hỏi Lệ đạo hữu, thời điểm nhập môn lúc trước là người nào dẫn vào?" Tô Đồng Tiếu vội ho một tiếng, rồi hỏi.

"Kỳ Lương." Hàn Lập đáp.

Tô Đồng Tiếu nghe vậy, kín đáo nhìn Hàn Lập một cái, nhưng chỉ cười cười, không nói gì thêm.

Chẳng qua, ý tứ trong đó đã rất rõ ràng, ở đây gã đã nói cho Hàn Lập, những Linh Thạch và Tiên Nguyên Thạch kia đều bị Kỳ Lương lấy mất.

Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia phẫn nộ, nhưng trong nội tâm kỳ thật cũng không có nổi lên bao nhiêu gợn sóng.

Loại hành vi này như Kỳ Lương ở bên trong Chúc Long Đạo chỉ sợ là chuyện thường ngày, nhìn quen lắm rồi. Hắn nghe Tô Đồng Tiếu nói như vậy, ngược lại càng thêm yên tâm một chút về sự nhiệt tình lúc trước của Kỳ Lương.

Liên tưởng đến sự tình Tô Đồng Tiếu thu lễ lúc trước, nội tâm Hàn Lập có cảm giác không có gì để nói.

Không nghĩ tới bất kể là Nhân giới, Linh Giới hay Tiên Giới, quy tắc thông hành vẫn là giống nhau, thậm chí hành vi của đám Chân Tiên này càng lúc càng giống thế tục.

"Đúng rồi, Lệ huynh còn nhớ chuyện cũ năm đó Hùng Sơn Phó Đạo Chủ luyện kiếm thất bại không?" Tô Đồng Tiếu đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, nói ra.

"Về việc này... Hùng Phó Đạo Chủ không phải yêu cầu chúng ta không nên truyền ra ngoài sao. Tốt nhất chúng ta không nên nói đến." Hàn Lập nhăn mày, nói.

"Ha ha... Nơi đây cũng chỉ có hai người ta và ngươi, lại không có người ngoài, không cần phải ngại. Lại nói, chính là chúng ta không truyền ra, nhưng hiện tại chuyện này trong tông môn có trưởng lão nào mà không biết? Sớm thành truyện cười được giữ kín trong tông rồi." Tô Đồng Tiếu cười cười, lơ đễnh nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng chỉ cười cười, không nói gì thêm.

"Nghe nói lúc ấy vì bố trí kiếm trận, Hùng Phó Đạo Chủ mượn một số lượng lớn Tiên Nguyên Thạch từ trưởng lão Ma Tà của Điện Tiên Nguyên. Đến nay một mực khất nợ chưa trả, khiến cho mấy ngày trước trưởng lão Ma Tà đến chặn đường đòi nợ. Hai người vì thế thiếu chút nữa động thủ, làm cho trong môn huyên náo xôn xao. Thật khó coi…"

Tô Đồng Tiếu tựa hồ có chút hứng thú đối với loại chuyện ít ai biết đến trong môn này, cứ theo sát Hàn Lập nói nhăng nói cuội, rất nhiều.

Hàn Lập vốn không có hứng thú với chuyện này, nhưng một đường bình an vô sự, đành tỏ vẻ có quan tâm. Dù sao hắn vào tông trong thời gian ngắn ngủi, cũng không muốn trong lúc vô tình bị cuốn vào tranh chấp bên trong.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người như hảo hữu nhiều năm không gặp, trò chuyện không ngừng.

Khi phi chu khổng lồ phía trước càng ngày càng tiến đến phía Bắc, nhiệt độ cũng càng ngày càng rét lạnh. Trên đường còn gặp mấy lần mưa tuyết, khiến cho kẻ một mực bế quan tu luyện đã lâu như Hàn Lập được thưởng thức một lần cảnh tuyết núi rừng.

Nháy mắt hơn nửa tháng trôi qua.

Phi chu chở đầy đám con cưng nội môn Bạch Tố Viện, rút cuộc cũng dừng lại tại một dãy núi cực lớn ở phía Bắc dãy núi Chung Minh.

Đây chính là nơi thí luyện lần này, dãy núi Huyền Băng.

Nơi đây chính là một nhánh dãy núi lớn thứ ba ở phía Bắc dãy núi Chung Minh, kéo dài từ Nam tới Bắc, chủ yếu sinh trưởng một loại thực vật tên là Tuyết Địa Châm Tùng ở bên trong.

Loại cây này có cành cao dày, lá cây hình châm, chịu rét cực giỏi, là một trong số ít thực vật sinh trưởng ở đây, bị tuyết trắng bao trùm, trông như những tòa tháp nhọn màu trắng.

Giờ phút này, ở phía Nam dãy núi có một mảnh đất trống trải, Bạch Tố Viện và hai mươi mấy tên đệ tử đã xuống phi chu.

Phương Vũ thu phi chu lại, lập tức mở miệng nói:

"Tốt rồi, đưa bọn ngươi đến nơi đây, nhiệm vụ của ta cũng coi như đã xong một nửa. Bản đồ nơi đây các ngươi đều đã có, lộ tuyến tiến vào có ba đường, chỉ cần đạt được mục tiêu là các ngươi có thể tự chọn lấy. Trong một tháng, ta sẽ ở đây đợi các ngươi trở về."

Nói xong, thân hình gã nhoáng một cái hạ xuống một đỉnh núi hơi thấp, nhắm mắt khoanh chân, không để ý gì tới đám đệ tử nội môn nữa.

Không bao lâu, hơn hai mươi người tốp năm tốp ba tụ họp ở từng chỗ.

Bên cạnh Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên đều tụ tập mấy người, tựa hồ đã thương lượng trước rồi, muốn cùng nhau hành động.

Tại Điện Triều Dương, đám nữ tu vốn đứng cùng Bạch Tố Viện thì lúc này đã phân biệt gia nhập vào đội ngũ hai người kia, hiển nhiên lúc trước trên đường, từng người đã có quyết định chọn bên nào.

Bên kia, Tôn Khắc và mấy người xuất thân là tán tu, cũng đã tự động gom đoàn lại với nhau.

Thích Hoàn Vũ nhìn thân ảnh Bạch Tố Viện đang đứng một mình xem bản đồ cách đó không xa, lập tức rời đám người, đi tới bên cạnh nàng.

"Bạch sư muội, ta và mấy vị sư huynh đệ đã chọn tuyến đường Tuyết Đà Lĩnh này. Tuy rằng tương đối nguy hiểm nhưng mà khoảng cách tới chỗ gấu tuyết qua lại thì là gần nhất. Mà ven đường hẳn là có thể thu thêm không ít lợi ích. Hay là sư muội đi cùng chúng ta, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau." Trên khuôn mặt tuấn lãng của Thích Hoàn Vũ lộ ra vẻ chờ mong, nói.

------oOo------

Chương 227: Ba tuyến đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Tiểu muội cũng có cân nhắc qua tuyến đường Tuyết Đà Lĩnh này, dù ngắn hơn nhưng tỷ lệ gặp phải Yêu thú cường đại trên đường lại nhiều hơn so với các con đường khác mấy lần. Quả thực có chút nguy hiểm." Bạch Tố Viện cau đôi mi thanh tú lại, lộ vẻ hơi e sợ.

"Việc này Bạch sư muội cứ yên tâm, có Thích mỗ ở đây, tuyệt đối sẽ không để sư muội nhận nửa điểm tổn thương." Sau khi nghe xong, Thích Hoàn Vũ vội vàng vỗ vỗ ngực, quả quyết nói.

"Thích đại thiếu gia mạnh miệng như vậy không sợ gió tuyết lớn làm đau đầu lưỡi nhỉ! Chỉ bằng ngươi cũng dám nói có thể bảo hộ Bạch sư muội chu toàn?" Không chờ Bạch Tố Viện nói, Đường Xuyên cũng đi tới, mặt lộ vẻ khinh thường nói.

"Đường sư huynh chớ có nói như vậy, Thích sư huynh cũng là có ý tốt." Bạch Tố Viện thấy thế, liền cười nói, giải thích thay cho Thích Hoàn Vũ.

Tên họ Thích nghe lời nói ấy, trong lòng lập tức ấm áp, nhìn sang Đường Xuyên lạnh giọng trách mắng: "Ta mời Bạch sư muội cùng đi, có chuyện gì liên quan tới ngươi? Sang bên kia hóng gió đi."

"Bạch sư muội, ta cùng bọn Trần sư đệ dự định đi tuyến đường qua Bạch Hồ sơn cốc, ích lợi không bằng so với Tuyết Đà lĩnh, nhưng sẽ ít nguy hiểm hơn. Dù sao mục đích cuối cùng của chúng ta vẫn là con gấu tuyết kia. Không bằng sư muội hãy đồng hành cùng chúng ta." Đường Xuyên không để ý đến Thích Hoàn Vũ, nói với Bạch Tố Viện.

Bạch Tố Viện thấy thế, hai tay trước người đan vào nhau, ra vẻ rất do dự.

Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên thấy vậy, còn định há miệng nói gì đó thì nàng lại đột nhiên mở miệng nói:

"Ta sẽ đi cùng nhóm của Tôn Khắc sư huynh theo tuyến đường Tùng Quả lĩnh!”

Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên sau khi nghe xong đều khẽ giật mình. Ngay cả mấy người nhóm Tôn Khắc vốn đã bắt đầu đi về hướng Tùng Quả lĩnh cũng không khỏi cứng lại, dừng bước, đứng nguyên tại chỗ.

Tinh thần của mấy tên tán tu cùng đi với Tôn Khắc nhao nhao chấn động. Nữ tu tham gia thí luyện lần này vốn không nhiều, mà từ thời điểm ở trên phi thuyền, tuyệt đại đa số bọn họ đã quyết định gia nhập vào đội của Thích Hoàn Vũ hoặc Đường Xuyên. Bây giờ có thể có Bạch Tố Viện xinh đẹp nhất đi cùng, tự nhiên có thể nói là bọn chúng vui như lên trời.

Duy chỉ có Tôn Khắc là khóe miệng y hiện lên một nụ cười khổ.

Y chỉ muốn yên yên ổn ổn hoàn thành lần thí luyện này, không muốn cuốn vào trong gút mắc giữa những người khác một chút nào. Nhưng Bạch Tố Viện đã gọi tên y thì y cũng không thể cứ như vậy hoàn toàn không quan tâm, đành xoay người nhìn sang hướng bên này.

Chỉ là giờ phút này, ánh mắt Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên nhìn về phía y đã bắt đầu tóe lửa. Hai gã này gần như đồng thời trong lòng tính toán, có nên thay đổi lộ trình hay không, để đi cùng một đường với Bạch Tố Viện?

Đúng lúc này, lại nghe Bạch Tố Viện nói.

"Tiểu muội bản lĩnh thấp, không so được với hai vị sư huynh có đạo pháp cao cường, cho nên tốt nhất vẫn là lựa chọn tuyến đường đi ổn thỏa, an toàn nhất. Hai vị sư huynh đều là những người nổi bật trong chúng ta, tiểu muội trong lòng không khỏi kính ngưỡng, mặc dù không thể đồng hành, nhưng cũng từ đáy lòng muốn cổ vũ cho các huynh. Không biết lần này ai trong các huynh có thể đoạt được vị trí cao nhất đây?".

Nàng nói một câu hời hợt, liền ném mũ cao trên đầu ra ngoài (làm giảm sự chú ý về phía mình), tự nhiên khiến cho hai tên kia thoải mái vô cùng, đồng thời cũng bỏ ý định thay đổi đường đi.

Lúc này bọn chúng cũng đều không thèm nhìn Tôn Khắc, mà trừng mắt hung hăng nhìn nhau. Sau đấy, cả hai chào tạm biệt Bạch Tố Viện, rồi dẫn đội của mình đi theo hai con đường gian hiểm nhất.

Sau khi những người này đi khỏi, Bạch Tố Viện lại đi tới trước mặt bọn người Tôn Khắc, tự nhiên cười nói."Tôn sư huynh, tiểu muội sẽ đi cùng các huynh nha, huynh sẽ không để bụng chứ?"

"Thật là cầu còn không được." Tôn Khắc lễ phép cười cười, mở miệng nói ra.

Mấy người phía sau nhao nhao cả lên, sắc mặt vui mừng nói vài câu hoan nghênh, rồi cũng bắt đầu tự giới thiệu.

Cùng lúc đó, ở trên không, cách xa bên ngoài tuyết lĩnh hơn trăm dặm, Hàn Lập và Tô Đồng Tiêu che giấu khí tức trên thân bay lơ lửng ở giữa trời. Phía trước người bọn hắn là một màn nước mỏng phát sáng mờ nhạt, đang hiển thị hình ảnh bọn người Bạch Tố Viện.

"Vị tiểu cô nương nhà họ Bạch này thật là cao minh, chỉ với dăm ba câu liền kích cho hai đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất đi vào hai lộ tuyến nguy hiểm, tâm cơ thủ đoạn đều là thượng thừa." Tô Đồng Tiêu nhịn không được cảm thán nói.

"Không trách người khác tính toán, chỉ tự trách mình quá mức ngu dốt." Hàn Lập sớm có kiến thức đối với các loại tính toán của cô nàng này, cũng không cảm thấy kỳ quái, vừa cười vừa nói.

"Ha ha, lời Lệ huynh không sai, bởi thế mới nói, khó hưởng thụ nhất là ân sủng của người đẹp (Tối nan tiêu thụ mỹ nhân ân - ND). Hai người bọn họ đã được Bạch gia tiểu cô nương mong đợi như vậy, kiểu gì cũng sẽ liều mạng đi tranh đoạt vị trí đầu bảng lần này đây. " Tô Đồng Tiêu vừa cười

vừa nói.

"Nghe nói tổ tiên của Bạch Tố Viện từng là trưởng lão nội môn của Chúc Long đạo chúng ta, tựa hồ còn có chút vai vế trong tông môn. Không biết Tô huynh có nghe tới không?" Hàn Lập dường như cũng không muốn nhiều lời với chủ đề này, liền xoay qua chuyện khác hỏi.

"Không sai, tổ tiên nàng đúng là trưởng lão Bạch Phụng Nghĩa, đã mất tích vài ngàn năm trước. Lão ta và trưởng lão Kỳ Lương có quen biết một chút. Còn ta mặc dù chưa tới mức thâm giao, nhưng ở trong tông môn cũng đã từng gặp mặt mấy lần." Tô Đồng Tiêu gật đầu nói.

"Tô huynh liệu có biết vị Bạch trưởng lão này năm đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại đột nhiên mất tích?" Hàn Lập lộ ra vẻ hứng thú hỏi.

"Việc này thì... Trong tông môn mỗi người nói một kiểu, đã có giả thuyết là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ rồi ngoài ý muốn bị vẫn lạc, cũng có giả thuyết là bị kẻ thù sắp đặt cạm bẫy mà mất mạng... Trong mắt của ta, Bạch trưởng lão năm đó nhiều khả năng vì muốn đột phá khỏi gông cùm xiềng xích của Chân Tiên cảnh hậu kỳ để đạt Kim Tiên cảnh, mà đi một nơi nào đó bế quan sinh tử… Đúng rồi, theo như một chút tin tức che giấu trong môn, Nguyên Hồn Đăng của Bạch trưởng lão lưu tại trong tông môn cũng chưa tắt." Tô Đồng Tiêu sau một phen suy nghĩ, nói ra.

Hàn Lập sau khi nghe xong, chỉ cảm thấy việc này tựa hồ cũng không đơn giản. Nhưng cũng chỉ thế thôi, hắn cũng không nghĩ đến việc truy ra đến cùng.

Tô Đồng Tiêu thấy bên trong màn nước, thân ảnh đám người Bạch Tố Viện dần dần biến mất sau nhữngngọn Tuyết Địa Châm Tùng trắng xóa, liền đưa tay xóa đi màn nước, mở miệng nói ra:

"Đi thôi, Lệ huynh, chúng ta cũng phải đi theo."

Hàn Lập nhẹ gật đầu. Hai người cũng không tiếp tục phi hành, mà bay thấp xuống sát với khu rừng, không nhanh không chậm đuổi theo sau đám người Bạch Tố Viện, từ xa dùng thần thức tập trung vào động tĩnh trên ba con

đường phía trước.

Âm thầm đi theo sau một khoảng thời gian, Hàn Lập nhăn mày lại, tựa hồ đã nhận ra cái gì, nhưng tiếp đấy thần sắc liền khôi phục như thường.

…

Tôn Khắc, Bạch Tố Viện ở trong một nhóm sáu người bay ở tầng trời thấp, dọc theo một con đường núi hơi dốc, hướng về phía bên trong Huyền Băng sơn mạch.

Nơi đây nhìn như yên bình, nhưng lại có không ít yêu thú giỏi che giấu khí tức dưới lớp băng tuyết. Nếu tùy tiện phi độn giữa không trung, sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu của chúng. Đám người đã có kinh nghiệm của người đi trước, tự nhiên không dám mạo hiểm như vậy.

Có lẽ là lúc trước khi thương lượng đã phân công ra, Tôn Khắc là người gánh vác sứ mệnh mở đường.

Y giờ phút này đỉnh đầu lơ lửng một pháp bảo hình bát ngọc, từng sợi hào quang màu trắng sáng buông xuống, bao phủ lại toàn thân. Đồng thời có bốn thanh phi đao óng ánh màu xanh da trời chầm chậm bay múa xoay quanh thân thể của y.

Bố trí như vậy, y tựa hồ vẫn chưa yên lòng, trong tay còn cầm một cái thuẫn nhỏ màu vàng đất, bề mặt sáng bóng trơn trượt như gương.

Ở sau lưng y, bốn tên nam tu còn lại cũng đều thi triển thủ đoạn bảo vệ quanh thân, vẻ mặt cảnh giác nhìn bốn phía.

Người đi cuối cùng trong đoàn là Bạch Tố Viện, đang cầm trong tay một cái vòng ngọc màu trắng, huyễn hóa ra một vầng sáng màu trắng bao phủ thân thể, trên thân cũng có thêm một kiện áo mỏng màu trắng, tản mát ra từng điểm sáng màu bạc.

Đoàn người vừa cảnh giới, vừa phi hành. Tốc độ dù không nhanh, nhưng trên đường đi ngoại trừ mấy con yêu thú có tu vi không cao, không biết

sống chết đánh lén bên ngoài, cũng không gặp nguy hiểm gì lớn.

Khi đám người xâm nhập càng sâu vào dãy núi, nhiệt độ chung quanh cũng trở nên càng lúc càng thấp.

Từng luồng khí băng lạnh rét thấu tim buốt xương từ dưới đất tuôn ra, đồng thời thỉnh thoảng lại có từng cơn gió lạnh xen lẫn băng tuyết gào thét thổi qua. Với tu vi Luyện Hư kỳ của đám người Tôn Khắc cũng có chút cảm giác chịu đựng không nổi, giật nảy mình, lạnh run lên. Trừ Bạch Tố Viện còn có thể chống cự, trên mặt những người còn lại đều hiện ra một chút tím xanh.

Trong lòng cả đám người này kinh hãi, nhao nhao vận công ngăn cản khí lạnh.

Tiếc rằng ở nhiệt độ càng ngày càng thấp này, bọn họ cũng không đặc biệt chuẩn bị đồ vật chống lạnh, tất cả đều không khỏi hối hận trong lòng.

Dù sao dựa vào vận công chống cự khí lạnh thì pháp lực tiêu hao khá nhiều, rất bất lợi cho việc giao chiến hay săn giết sau này. Sớm biết như thế này, nếu chuẩn bị thêm một hai kiện pháp bảo chuyên chống lạnh, thì bọn họ cũng đã không phải chật vật như thế.

"Tại hạ có chút linh tửu, chính là dùng nguyên liệu Hỏa thuộc tính luyện chế ra, có chút tác dụng chống lạnh. Chư vị nếu không chê có thể nếm thử." Vào thời khắc này, Tôn Khắc đột nhiên dừng độn quang, quay đầu nói ra, sau đó lấy ra một bình rượu đẹp đẽ màu lửa đỏ

"Linh tửu..." Đám người nhìn nhau một chút, tựa hồ có chút chần chờ.

Tôn Khắc lật tay lấy ra một cái chén, đổ đầy linh tửu.

Rượu này có màu đỏ tươi, tản mát ra ánh lửa sáng đỏ phảng phất như đang thiêu đốt, khiến cho nhiệt độ chung quanh nghiễm nhiên tăng lên không ít.

Đồng thời, một mùi rượu kỳ dị lan ra, cho dù là Bạch Tố Viện thì mắt nàng cũng hơi sáng lên một chút, trong lòng hiện ra suy nghĩ muốn nếm thử.

"Rượu ngon!" Một thanh niên có lông mày hình kiếm trong đám người bật ra lời khen, xem ra tên này cũng là người biết rượu.

"Lâm huynh cũng là người hiểu rượu chăng? Nếu là không chê rượu kém, kính mời nếm thử, có trợ giúp chống lạnh rất lớn." Tôn Khắc đưa chén tới.

"Vậy xin đa tạ." Thanh niên mày kiếm có chút không đợi được, nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào bụng, phảng phất như một sợi chỉ nóng từ cổ họng chảy xuống bụng, sau đó hóa thành một luồng khí nóng như lửa, bao trùm dạ dày.

Lập tức luồng khí nóng này vỡ ra, hóa thành từng dòng nước ấm, như có linh tính tràn ngập toàn thân. Thân thể trở nên nhẹ nhàng không gì sánh được, phảng phất muốn cuốn theo gió.

Thanh niên mày kiếm phảng phất giống như bị sét đánh, cả người cứng ngắc tại chỗ, trên mặt lộ ra vẻ say mê, một hồi lâu mới hồi phục.

"Rượu ngon, thật xứng đáng được coi là quỳnh tương liễu lộ (quỳnh tương có nhiều trong thơ Đường, ý chỉ rượu rất ngon - ND) của bậc thượng tiên. Xin hỏi Tôn huynh, rượu này tên gì?" Gã ta không khỏi vỗ tay khen lớn, hỏi.

"Rượu này tên là Hỏa Tiên." Tôn Khắc cười nói.

"Hỏa Tiên tửu! Tên rất hay, rất chuẩn xác với rượu này. Tại hạ trước kia đã từng may mắn uống qua một trong mười loại đỉnh cấp tiên nhưỡng, tên là Thanh Lê tiên tửu. Hương vị của nó so với Hỏa Tiên tửu này của ngươi có vẻ còn kém một chút." Thanh niên mày kiếm hưng phấn nói.

Rượu này không chỉ có mùi rượu tuyệt mỹ, mà đúng như lời Tôn Khắc, còn có tác dụng chống lạnh.

Giờ phút này thân thể của gã ta trên dưới đều ấm áp, phảng phất giống như được ánh mặt trời phủ trên người, khí lạnh bị khu trừ hầu như không còn,

trên mặt hơi hiện ra vẻ hồng hào.

Ba tên nam tu còn lại thấy cảnh này không còn hoài nghi, vội vàng đòi một chén linh tửu, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bọn chúng không phải người biết rượu, đối với mùi rượu thơm ngon cũng không thèm để ý, mà vui mừng chính là do thấy khí lạnh trong cơ thể bị xua tan một cách đơn giản.

Hơn nữa khí nóng do Hỏa Tiên tửu biến thành quấn quanh ở các nơi trong người, không hề có vẻ sẽ tán đi ngay. Nhờ đó, bọn họ không cần vận công trừ khí lạnh, thậm chí có thể nghĩ cách hồi phục lại pháp lực đã tiêu hao lúc trước.

"Tác dụng của Hỏa Tiên tửu này kéo dài khá lâu, khí nóng sinh ra sẽ duy trì nửa ngày, rồi mới từ từ tán đi. Bạch sư muội, ngươi cũng tới uống một chén đi." Tôn Khắc cười nói.

"Vậy đa tạ Tôn sư huynh." Bạch Tố Viện cảm ơn.

------oOo------

Chương 228: Khác biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Không biết trong tay sư đệ còn có bao nhiêu Hỏa Tiên tiên tửu?" Thanh niên mày kiếm đột nhiên hỏi.

Những người khác nghe vậy, cùng nhìn lại.

Một chén tiên tửu có thể chèo chống nửa ngày, nhưng nơi này hết thảy có sáu người, mà kế tiếp còn phải ở dãy núi Huyền Băng gần một tháng, thì một bình này chỉ sợ không đủ.

"Chư vị yên tâm, còn có vài hũ, đủ để vượt qua lần thí luyện này." Tôn Khắc cười ha ha, nói.

Những người khác lập tức thở phào.

"Tôn sư huynh, chúng ta khắc sâu trong lòng lần tương trợ này, ngày sau sư huynh có chuyện gì cần hỗ trợ thì cứ nói." Một thanh niên cao lớn trịnh trọng nói.

"Đúng vậy. Tôn sư huynh khẳng khái, chúng ta rất cám ơn!" Những người còn lại vội vàng gật đầu.

"Chúng ta chính là đồng môn, ra tay hỗ trợ là chuyện đương nhiên, chư vị nói quá lời." Tôn Khắc bình tĩnh đáp, nhưng trong lòng thì vui mừng.

Y gia nhập Chúc Long đạo trong thời gian ngắn ngủi, đang muốn bán ra ngoài chút nhân tình, kết giao một vài người trong tông thì dù tốn một chút tiên tửu cũng đáng.

Cùng lúc đó, giữa không trung bên ngoài mấy ngàn dặm, trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng, trầm ngâm.

Bên cạnh hắn, Tô Đồng Tiêu chẳng biết từ lúc nào đã không thấy bóng dáng.

Bọn người Tôn Khắc không dừng lại lâu, tiếp tục tiến sâu vào dãy núi, không bao lâu sau đã nghênh đón trận chiến đầu tiên.

Đây là một bầy cáo tuyết, thực lực tương đương từ Nguyên Anh kỳ đến Hóa Thần kỳ, số lượng chừng bốn năm mươi con. Chúng từ hai bên dãy núi ào ra, như một dòng nước lũ cực lớn cuốn đến, kêu gào với khí thế cực kỳ kinh người.

Sáu người Bạch Tố Viện vốn có thực lực không tầm thường, cộng thêm trước đó uống tiên tửu làm ấm người, mờ mờ ảo ảo sinh ra một sự ăn ý với nhau, lúc này nhanh chóng kết thành một đội hình chiến đấu.

Ba người Bạch Tố Viện, thanh niên mày kiếm và Tôn Khắc có tu vi cao nhất đứng ở phía trước.

Một phi kiếm cong hình bán nguyệt, một cây côn màu tím và bốn ngọn phi đao cơ hồ bắn ra cùng một lúc.

Phi kiếm hình bán nguyệt lóe lên, huyễn hóa thành một đạo kiếm hồng màu bạc, dài trăm trượng, chém xuống một con.

Trường côn màu tím tỏa sáng hào quang, hiện ra mấy trăm côn ảnh màu tím, phát ra tiếng rít chói tai, hung hăng đánh xuống.

Bốn ngọn phi đao màu xanh tỏa ra linh quang màu xanh rực rỡ trên bề mặt, đột nhiên phóng lớn mấy chục lần, hóa thành bốn lưỡi cự nhận màu xanh dài chừng mười trượng, chém xuống.

Mấy chục con cáo tuyết như dòng lũ đâm phải đá ngầm, lập tức bị đẩy lùi.

Mười mấy con cáo tuyết có tu vi Hóa Thần kỳ đi đầu bị ba người công kích tiêu diệt, thi thể bị đánh nát. Thế công của những con cáo tuyết phía sau cũng vì thế mà chậm lại.

Nhưng vì chút chậm này mà quyết định cái kết của bọn chúng.

Đứng sau lưng ba người Bạch Tố Viện còn có ba người khác, lúc này cũng nhanh chóng vung tay lên.

Từng đạo quang mang pháp bảo rơi xuống như mưa, bao phủ những con yêu thú cáo tuyết lại.

Ầm ầm!

Các loại quang mang xen lẫn nhau, phát ra tiếng nổ vang rền như sấm.

Sau một lát, quang mang pháp bảo biến mất, mấy chục con cáo tuyết đã biến thành những thi thể không trọn vẹn, máu tươi nhuộm đỏ một mảng lớn trên mặt đất xung quanh, bốc lên mùi máu tanh nồng nặc.

Nơi xa giữa không trung, Hàn Lập khẽ gật đầu.

Những người này năng lực ứng biến coi như không tệ, nhất là hai người Bạch Tố Viện và Tôn Khắc. Dù sao hai người này cũng từng trải qua một chút sinh tử ở ngoại giới, biết được sự tàn khốc của tu tiên giới, chung quy là không giống với những tiểu bối sinh trưởng trong tông.

Chúc Long đạo là đại tông ở Bắc Hàn Tiên Vực, do tiền nhân đặt nền móng vững chắc, có đầy đủ mọi thứ tài nguyên bảo vật, điều kiện tu luyện mà ngoại giới không cách nào tưởng tượng được, khiến cho những môn nhân đệ tử trực hệ có thể nhanh chóng tăng lên, nhưng các tệ nạn cũng theo đó xuất hiện.

Để cho những môn nhân hạch tâm này trưởng thành, cao tầng trong tông cũng có thể gọi là phải rất nhọc lòng.

Cho dù là Tiên nhân, tựa hồ cũng không tránh được Tục...

Bọn người Bạch Tố Viện không dừng lại, sửa soạn một chút, rồi tiếp tục đi tới.

Lúc này, hai nhóm người kia cũng đều bị Yêu thú tập kích.

Bên trong tuyến đường Tuyết Đà Lĩnh, bọn người Thích Hoàn Vũ tao ngộ một bầy chim băng tuyết hung ác, đầu giống kền kền, miệng lại rất lớn, há mồm phun ra liên tiếp từng mũi tên băng màu trắng.

Những con chim hung dữ này có hơn một trăm con, trong đó ước chừng một nửa có thực lực Hóa Thần kỳ.

Dày đặc những mũi tên băng màu trắng mang theo khí tức cực lạnh phóng xuống, thỉnh thoảng còn có vài con chim lao xuống.

Bọn người Thích Hoàn Vũ tuy nhiều, trong tay còn có pháp bảo tốt nhất, nhưng phần lớn đều chưa trải qua chém giết sinh tử bao giờ.

Bầy chim hung dữ mang theo sát ý hung bạo, lạnh lẽo, công kích giống như mưa to gió lớn, khiến cho đám người này có chút quá sức, không kịp đề phòng, bị khí thế làm kinh sợ, có vẻ hơi hỗn loạn.

Tất cả mọi người đứng thành một vòng, quang mang các loại pháp bảo phòng ngự nối liền một chỗ, tạo thành một vòng bảo hộ hình bán cầu, ngăn cản từng lớp từng lớp công kích lao xuống.

"Đừng có hoảng hốt, chỉ là vài con Yêu thú Hóa Thần kỳ mà thôi! Tất cả mọi người nghe theo lệnh của ta, một nửa tiếp tục chèo chống vòng phòng hộ, một nửa còn lại phản kích!" Sắc mặt Thích Hoàn Vũ hơi trắng bệch, trầm giọng quát.

Những người này vốn coi gã là người cầm đầu, lúc này gã hét lớn một tiếng khiến những người khác ổn định lại tinh thần, lập tức theo lệnh của gã bắt đầu hành động.

Từng đạo quang mang pháp bảo sáng tỏ bắt đầu phản kích, bắn vào bầy

chim hung dữ màu trắng trên không.

Mặc dù bởi vì khí thế bị áp chế, công kích của đám người này có vẻ hơi yếu vô lực nhưng dù sao tu vi cũng chênh lệch.

Bầy chim trên không trung bắt đầu bị đánh rơi xuống.

Sau một giờ đồng hồ, trận chiến cuối cùng cũng kết thúc.

Bầy chim màu trắng hơn phân nửa bị đánh chết, một ít còn lại chạy thoát.

Đám người Thích Hoàn Vũ cũng không bị thụ thương. Khi nhìn thấy những thi thể không trọn vẹn xung quanh, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh, sắc mặt bọn chúng dù vẫn tái nhợt nhưng trong lòng lại dần dần ổn định.

"Chỉ là một đám yêu thú Hóa Thần kỳ đã doạ các ngươi thành dạng này, thật sự là mất mặt! Các ngươi cũng thấy, chỉ cần bình tĩnh nghênh chiến thì căn bản không phải sợ những con yêu thú này!" Thích Hoàn Vũ quát lên như để tăng thêm sĩ khí.

Những người khác nghe vậy, vội vàng gật đầu.

Thích Hoàn Vũ đang định nói thêm, thì một người có vẻ từng trải ở bên cạnh tiến lên, nhắc nhở: "Thích thiếu gia, mùi máu tươi ở nơi này quá nặng, tốt hơn là mau rời đi."

Thích Hoàn Vũ khẽ giật mình, lập tức hiểu ra, mang theo đám người tiếp tục đi tới.

Một chỗ ở giữa không trung rung động, một bóng người mơ hồ hiện ra. Chính là Tô Đồng Tiêu.

Y lắc đầu, thân hình thoắt một cái biến mất tại chỗ.

Tuyến đường Bạch Hồ sơn cốc cũng xảy ra tình huống không khác biệt lắm. Mấy người Đường Xuyên cũng chưa trải qua chém giết nhiều, lập tức trở

nên luống cuống tay chân khi phải đối mặt với đám Yêu thú cùng hung cực ác đột nhiên dũng mãnh tiến ra.

Chẳng qua thực lực bọn người này hơn hẳn, trong tay lại có pháp bảo tốt nhất, chặn đợt tiến công của những con Yêu thú kia lại, rồi trấn định tiếp chiến. Sau đó đánh tan chúng nên đám này cũng không xuất hiện thương vong gì.

Chúng đệ tử theo ba tuyến đường tiếp tục đi tới.

Trong nháy mắt bảy, tám ngày đã trôi qua. Những người này dọc theo ba tuyến đường, dần dần xâm nhập sâu vào trong dãy núi Huyền Băng.

Yêu thú gặp dọc đường có thực lực dần dần mạnh hơn, bắt đầu xuất hiện yêu thú có thực lực Luyện Hư kỳ.

Trải qua mấy lần chém giết trước đó, năng lực thực chiến, ứng phó của bọn người Thích Hoàn Vũ so với trước đó mặc dù tăng lên không ít, nhưng đối mặt với yêu thú đồng cấp, vẫn có vẻ sợ hãi.

Trên đường đi Tuyết Đà Lĩnh, bọn người Thích Hoàn Vũ bị một đám yêu thú là mười mấy con bọ ngựa băng tuyết to lớn ngăn lại.

Những con bọ ngựa này toàn thân trắng như tuyết, hoa văn băng sương che kín, miệng chia bốn ngàm, hai con mắt to lớn nhô ra, nhìn có chút đáng sợ, hai chân trước to lớn như hai thanh cự nhận, tản mát ra khí tức hàn băng thấu xương.

Mỗi một con bọ ngựa băng tuyết đều có tu vi Luyện Hư sơ kỳ, mà tốc độ mau lẹ không gì sánh được, hóa thành hơn mười đạo huyễn ảnh tuyết trắng, vây quanh bọn người Thích Hoàn Vũ, điên cuồng tấn công.

Bọn Thích Hoàn Vũ giống như lần trước, làm thành một vòng tròn, pháp bảo trên thân liên hợp cùng một chỗ, hình thành màn sáng hình bán cầu đủ mọi màu sắc bảo vệ tất cả mọi người.

Chỉ là không thể lấy bầy chim kia ra so với những con bọ ngựa băng tuyết

này được. Hai chân trước chúng vung ra, tạo thành từng vệt đao mang sáng như tuyết, sắc bén đáng sợ, chém lên màn sáng hình cầu.

Những đao mang sáng như tuyết này có uy lực cực lớn đánh xuống làm cho màn sáng không ngừng run rẩy.

Bọn người Thích Hoàn Vũ căn bản không còn quan tâm tới phản kích, liều mạng rót pháp lực thể nội vào bên trong pháp bảo, duy trì màn sáng hình cầu.

Lũ bọ ngựa băng tuyết này lạnh lẽo nhìn vào, miệng lại rít lên khát máu, không biết mệt mỏi quơ hai chân trước lên. Từng vệt đao quang từ bốn phương tám hướng chém xuống như mưa, càng ngày càng dày đặc.

Màn sáng hình cầu vốn cũng không phải là một chỉnh thể, chẳng qua chỉ là pháp bảo của đám người liên hợp tạo thành nên những chỗ quang mang có uy lực yếu bắt đầu ảm đạm, như sắp vỡ vụn ra.

"Thích thiếu gia, làm sao bây giờ? Những con bọ ngựa Băng Tuyết này đều là yêu thú Luyện Hư kỳ, số lượng lại nhiều, chúng ta không phải là đối thủ!" Một thiếu niên cao gầy mặt hoảng sợ, nhìn về phía Thích Hoàn Vũ.

Tên này là hậu nhân trực hệ của một vị trưởng lão Chân Tiên trong Chúc Long đạo, từ nhỏ đều ở trong tông môn tu luyện, dựa vào các loại đan dược, thuận buồm xuôi gió đột phá đến Luyện Hư kỳ, căn bản còn không đi ra ngoài, chớ nói chi là chém giết.

Mấy ngày nay trên đường đi tới, gã mặc dù có chút tiến bộ, nhưng những con bọ ngựa băng tuyết này có ánh mắt lạnh như băng, sát ý phô thiên cái địa, khiến cho từ đáy lòng gã phát run lên.

Những người khác cũng không khác thiếu niên cao gầy này là mấy, trong lòng không khỏi hiện ra một ý nghĩ.

Chẳng lẽ bọn họ sẽ chết ở chỗ này?

Vừa nghĩ đến đây, thần sắc cả đám càng thêm hoảng loạn.

Một tiếng "đùng" vang lên!

Một chỗ trên màn sáng mà pháp bảo lụa trắng huyễn hóa ra bị đao mang chém vỡ, màn sáng hình cầu lập tức lộ ra một lỗ hổng.

Một đạo đao mang sáng như tuyết tận dụng lỗ hở bay vụt vào, huyết quang chợt hiện, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Một người ở gần lỗ hổng bị đánh bay đi, trên cánh tay bị chém một vết. May mắn gã mặc một bộ chiến giáp là pháp bảo có phẩm giai không thấp nên cũng không có nguy hiểm gì.

Mi tâm Thích Hoàn Vũ tỏa sáng hào quang màu tím, cánh tay gã vung lên.

Một pháp bảo màu tím hình dáng cái mâm tròn bắn ra, biến thành một vòng xoáy màu tím, lấp vào lỗ hổng.

"Mọi người không cần lo lắng, nhiệm vụ thí luyện này có tu sĩ Chân Tiên âm thầm bảo hộ. Họ sẽ giúp chúng ta loại bỏ những tình huống ngoài ý muốn. Những con bọ ngựa băng tuyết này đã vượt ra khỏi phạm vi thí luyện, tin tưởng rất nhanh sẽ có người tới xuất thủ." Thích Hoàn Vũ cất giọng nói.

Nghe được lời này, những người khác vô cùng mừng rỡ.

"Việc này ta cũng có nghe người ta nói qua, chỉ là vẫn còn bán tín bán nghi. Nếu Thích thiếu gia nói như vậy, chuyện đó chắc chắn là thật rồi."

"Thì ra là thế."

"Chúng ta chỉ có mười người mà những con bọ ngựa Băng Tuyết này lại có tới gần hai mươi con, khẳng định là đã vượt qua phạm vi thí luyện, vị kia sao lại không xuất thủ cơ chứ."

Trên trời cao, Tô Đồng Tiêu hóa thành một hư ảnh mơ hồ, khóe miệng hơi nhích, lắc đầu thở dài một cái, rồi bấm tay.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng tia kiếm khí vô hình từ hư không bắn ra, như dòng lũ lớn, xuyên thủng hơn một nửa số bọ ngựa.

Những con bọ ngựa này lặng yên vỡ ra, không tiếng động, hóa thành từng đống bột mịn, phiêu tán theo gió.

Mọi việc phát sinh trong chớp mắt, thân ảnh Tô Đồng Tiêu cũng theo đó nhoáng một cái biến mất không thấy.

Bọn người Thích Hoàn Vũ rất nhanh phát hiện thấy đao mang từ bên ngoài chém xuống đã giảm hơn phân nửa. Mười mấy con bọ ngựa băng tuyết chỉ còn lại rải rác vài con.

"Ồ! Làm sao số bọ ngựa này lại nhanh chóng giảm đi nhiều như vậy?" Một người nghi ngờ nói.

"Rời đi cái gì, là bị giết. Quả nhiên có người trong bóng tối bảo hộ chúng ta!" Một người khác lập tức phản bác.

Trong lòng Thích Hoàn Vũ cũng buông lỏng, trên mặt tươi cười, nhìn vài con bọ ngựa Băng Tuyết còn sót lại phía ngoài, quát to:

"Những con súc sinh này, dám tập kích chúng ta, giết hết cho ta!"

Những người bên cạnh cùng kêu lên đáp ứng, từng đạo quang mang pháp bảo cuốn về phía vài con bọ ngựa băng tuyết.

Sau mấy hơi thở, ngoại trừ hai con bỏ chạy thoát, toàn bộ những con bọ ngựa còn lại đều bị giết sạch.

Hai chân trước của những con bọ ngựa băng tuyết này tràn đầy linh lực, là vật liệu luyện khí tốt nhất, có giá trị không nhỏ, cho dù là đám người này thì cũng trông mà phát thèm. Chúng lập tức bị mấy người cắt lấy, thu hồi.

"Đi!" Thích Hoàn Vũ dẫn đầu, tiếp tục bay về phía trước.

Xác thực có người âm thầm bảo hộ, gã ta vô cùng tự tin, tăng tốc tiến lên.

------oOo------

Chương 229: Bị nhốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Không bao lâu khi đám người Thích Hoàn Vũ vừa mới đẩy lùi lũ bọ ngựa băng tuyết, thì ở sâu bên trong Bạch Hồ sơn cốc, mấy người Đường Xuyên cũng đang chiến đấu cùng một bầy bò cạp băng màu trắng.

Số lượng những con bọ cạp băng này không ít, chừng hai ba chục con, thực lực cũng rất mạnh. Đám người Đường Xuyên vốn đã rơi vào thế hạ phong, không ít đệ tử lộ vẻ mặt kinh hoàng, như chống đỡ hết nổi. Đột nhiên, vài con bọ cạp băng Luyện Hư kỳ lợi hại nhất trong bầy chẳng biết tại sao bỗng tiêu thất.

Đám người Đường Xuyên vô cùng mừng rỡ, lập tức phản kích, rất nhanh chóng chém giết những con bọ cạp còn lại, rồi tiếp tục đi tới.

Giữa không trung một bóng người hoa lên, thân ảnh Tô Đồng Tiêu lóe lên, rồi lập tức lại biến mất không còn dấu vết.

...

Hơn mười sợi tơ mỏng bay vụt xuống, phát ra tiếng xèo xèo vô cùng vang, xuyên thủng thân thể một con mãng xà băng màu trắng, tạo ra một vết thương khổng lồ.

Con mãng xà băng Luyện Hư kỳ này hét thảm một tiếng, thân hình khổng lồ ầm ầm rơi xuống đất. Một dòng máu tươi cuồn cuộn tuôn ra, mãnh xà khổng lồ co quắp vài cái, rồi bất động.

Tơ mỏng màu bạc bay vụt lại, hóa thành một thanh phi kiếm màu bạc, trở

về bên cạnh Bạch Tố Viện.

Đám người Tôn Khắc đứng ở gần Bạch Tố Viện hình thành một vòng tròn, bảo hộ nàng ở bên trong. Mười mấy con mãng xà to lớn Luyện Hư kỳ ở bên ngoài vây quanh sáu người, điên cuồng tấn công không ngừng.

Đám người Tôn Khắc lúc này mỗi người đều ứng phó hai con mãnh xà băng trở lên, tuy ở thế hạ phong nhưng trong chốc lát vẫn có thể có thể chống đỡ được.

Bạch Tố Viện tiêu diệt xong một con mãnh xà khổng lồ, không hề dừng lại, ngón tay ngọc lại điểm ra.

Phi kiếm màu bạc lần nữa bắn ra nhanh như điện, hóa thành hơn mười tia kiếm màu bạc, mơ hồ hình thành một bông hoa sen kiếm, bắn về phía con mãnh xà đang giao đấu với Tôn Khắc.

Tôn Khắc vui mừng, vội vàng điều khiển bốn thanh phi đao màu xanh, toàn lực tương trợ.

Đến hiện tại, thí luyện đã trải qua mười ngày, bọn họ thâm nhập vào sâu bên trong dãy núi Huyền Băng, gặp phải yêu thú cũng càng ngày càng lợi hại. Bây giờ, họ đang bị mười mấy con yêu thú mãnh xà Luyện Hư trung kỳ vây quanh.

Sáu người quyết định rất nhanh, kết thành đội hình phòng ngự hình tròn, bảo vệ cho Bạch Tố Viện là người có thực lực mạnh nhất rảnh tay công kích.

Bạch Tố Viện không phụ sự mong đợi của mọi người, liên tục thi triển bí thuật, thể hiện chiến lực mạnh mẽ, chém giết tất cả các con mãnh xà.

Thời gian từng giờ trôi qua, chiến cuộc bắt đầu nghiêng về phía sáu người.

Hơn mười tia kiếm xuyên thủng thân thể một con mãnh xà khổng lồ, mặc dù không trúng chỗ yếu hại nhưng cũng khiến cho nó ngừng động tác một chút.

Vù vù!

Một côn ảnh to lớn màu vàng tím từ trên trời giáng xuống, đập mạnh vào đầu con mãnh xà.

Đầu mãnh xà khổng lồ vỡ tung tóe, óc trắng lẫn máu văng khắc nơi.

"Khè khè!" Một con mãnh xà trắng phát ra tiếng huýt gió quái dị, xoay người chạy như bay về phía xa.

Số mãnh xà còn sót lại lập tức đuổi theo, trong nháy mắt biến mất ở phía chân trời xa.

Mấy người Bạch Tố Viện cũng không đuổi theo. Lần chiến đấu kịch liệt này khiến pháp lực bọn họ tiêu hao rất nhiều nên lúc này lặng lẽ lấy ra linh thạch và đan dược để khôi phục.

Giữa không trung, Hàn Lập hóa thành một hư ảnh mơ hồ, ẩn thân ở trong một đám mây, chậm rãi gật đầu.

Trên đường đi, hắn cũng không xuất thủ.

Đám người Bạch Tố Viện có tâm tính và mưu trí rất tốt, dù chiến thuật trong trận chiến vừa rồi tuy là còn non nớt nhưng so với tu vi của họ như thế đã là rất tốt rồi.

Đám người Bạch Tố Viện cũng không dừng lại lâu, rất nhanh tiếp tục lên đường.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, liền đi theo.

Nhưng sau một khắc, thần tình hắn khẽ động nhìn sang bên cạnh. Trên không lóe lên, hiện ra thân ảnh Tô Đồng Tiêu.

"Tô huynh, sao cũng tới đây. Không đi bảo hộ đám người ở hai tuyến đường kia sao?" Hàn Lập cười nói.

"Ta cơ bản đã dọn sạch phía trước hai tuyến đường đó rồi. Thực sự là mệt! Bây giờ, hai tốp đệ tử đó cũng tiến bộ không ít, chắc sẽ không có vấn đề. Đám con nít này tuy là có tư chất vô cùng tốt, nhưng trên phương diện chiến đấu còn quá mới lạ." Tô Đồng Tiêu than thở.

"Bọn họ từ nhỏ sinh trưởng ở trong tông môn, có trưởng lão sư môn che chở, tất nhiên là không trải qua việc gì khiến phải bị thất bại nặng nề." Hàn Lập nói ra, trong lòng có chút không cho là đúng.

Dù được quan tâm, nhưng căn bản không được bề trên phái đi làm những việc quan trọng nên không có một ngày tao ngộ hiểm cảnh, cũng chưa bao giờ chân chính đối diện trực tiếp với cuộc chiến sinh tử.

"Phương diện chiến đấu muốn nâng cao cũng không khó. Trong tông môn có một tòa Huyễn Yểm tháp, chuyên để cho đệ tử chân truyền sử dụng, là chỗ chuyên đề thăng kinh nghiệm đấu pháp." Tô Đồng Tiêu nói ra.

"Còn có chỗ như thế sao?" Hàn Lập có chút kinh ngạc.

"Trong tông môn còn có rất nhiều chỗ thần kỳ, Lệ huynh từ từ sẽ biết." Tô Đồng Tiêu cười nói.

Hàn Lập yên lặng gật đầu, chợt ngẩng đầu lên.

Chân mày Tô Đồng Tiêu cũng nhíu lại.

Phía trước tuyến đường của Thích Hoàn Vũ có một con yêu thú Hợp Thể kỳ đang bay đến rất nhanh.

"Ôi, lại có yêu thú Hợp Thể kỳ xuất hiện sớm trước thời hạn." Tô Đồng Tiêu tự lẩm bẩm.

Hàn Lập hơi híp mắt lại, khóe miệng nhếch lên một chút ít, không thể nhận ra, nói: "Chắc là do huynh dọn dẹp phía trước hai con đường mà dẫn con yêu thú này tới!"

"Có lẽ vậy." Tô Đồng Tiêu nói xong, đang định phi thân bay đi.

Đám người Thích Hoàn Vũ đối đầu với một ít yêu thú Luyện Hư kỳ còn khó khăn, càng không nói đến Hợp Thể kỳ rồi. Vì lý do ổn thỏa, y nhất định phải đến đó xem mới được.

Đúng lúc này, y biến sắc, nhìn về phía con đường của đám Đường Xuyên.

Hầu như đồng thời, ở đó lại có một con yêu thú Hợp Thể kỳ xuất hiện ở bên trong phạm vi cảm ứng thần thức của y, đang bay tới hướng Đường Xuyên.

Con yêu thú này là một con chim lớn, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã sắp tới nơi.

"Hai con yêu thú Hợp Thể kỳ!" Sắc mặt Tô Đồng Tiêu hơi rối.

Ba tuyến đường này cách nhau tương đối xa, nếu như y tới chỗ Thích Hoàn Vũ trước thì khi tới chỗ Đường Xuyên sẽ không kịp.

"Lệ huynh, có thể giúp ta xử lý con yêu thú chỗ Đường Xuyên được hay không? Tô mỗ vô cùng cảm kích." Tô Đồng Tiêu nhìn về phía Hàn Lập, rồi nói.

Hàn Lập thoáng nhìn về một nơi nào đó phía trước, lộ vẻ khổ sở, chần chờ một chút, rồi nói: "Nếu Tô huynh đã lên tiếng, Lệ mỗ sẽ giúp chuyện này!"

"Đa tạ Lệ huynh, tại hạ vô cùng cảm kích!" Tô Đồng Tiêu cảm tạ một tiếng, thân ảnh lập tức chớp động một cái, phóng tới phía xa.

Hàn Lập nhìn bóng lưng Tô Đồng Tiêu, chỉ hơi trầm ngâm, rồi thân hình thoắt một cái, cũng lập tức biến mất tại chỗ.

...

Nhóm tám người Đường Xuyên đang bay về phía trước, căn cứ bản đồ thì cách mục tiêu không còn xa.

Trên đường này, yêu thú đã giảm đi bảy phần, đương nhiên là bọn họ thuận lợi tiến về phía trước.

Nguyên nhân yêu thú chợt trở nên thưa thớt thì trong lòng Đường Xuyên rõ ràng nhất, nhất định là trưởng lão chân tiên âm thầm hộ vệ làm ra.

Chẳng qua hiện nay không có gì cản trở thì việc đạt được thủ khoa là việc cấp bách gã ta muốn làm.

"Tốc độ nhanh hơn chút nữa đi!" Vừa nghĩ tới đây, Đường Xuyên quay đầu nhìn về mọi người phía sau, quát.

Gã muốn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ gấu tuyết Tông Huyền, rồi đánh chết nó, khiến cho tất cả những người khác tham gia khảo hạch đệ tử chân truyền đều thất bại.

Còn như việc tám người bọn họ có thể đánh chết con gấu tuyết Tông Huyền này hay không thì gã ta tuyệt không lo lắng.

Có trưởng lão chân tiên ở đây, tuyệt đối sẽ không để cho gã bị con gấu tuyết Tông Huyền đánh chết, đến lúc đó không phải người nọ sẽ ra tay sao.

Trong lòng Đường Xuyên đắc ý, độn quang quanh người lần nữa sáng rực, tốc độ lại nhanh thêm mấy phần.

Vào thời khắc này, một tiếng hót dài từ phía trước truyền đến.

Tuy là khoảng cách vẫn còn rất xa nhưng âm thanh này chói tai như châm nhọn đâm vào vậy, làm cho màng nhĩ đau đớn khiến gã không khỏi kêu lên, tốc độ phi độn nhất thời chậm lại.

Những người khác có tu vi không bằng Đường Xuyên, càng không chịu nổi, kêu thảm một tiếng, lấy tay bịt hai tai.

"Đây là con thú gì?" Đường Xuyên biến sắc.

Gã còn chưa dứt lời, bên trái phía chân trời đằng trước xuất hiện một điểm

đen. Nó vô cùng nhanh chóng bay vụt đến, trong nháy mắt đã đến rất gần, là một con yêu thú đáng sợ.

Con yêu thú này cao mấy trăm trượng, trông như con giao long nhưng còn đáng sợ, dữ tợn hơn. Trên lưng nó có một đôi cánh chim vừa dài, vừa rộng, mỗi một cái lông vũ như một thanh kiếm sắc. Trên cái đuôi dài mọc đầy gai xương to nhọn, đặc biệt là đoạn cuối của đuôi có hình móc câu như đuôi bọ cạp, lóe ra lam quang yếu ớt, hiển nhiên là mang theo kịch độc.

Khí tức khổng lồ từ con thú to lớn này tỏa ra, bất ngờ đạt tới trình độ Hợp Thể kỳ.

"Không ổn, sao lại là yêu thú Hợp Thể kỳ!" Sắc mặt đám người Đường Xuyên đại biến, lùi nhanh về phía sau, đồng thời ánh mắt nhìn xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Con thú khổng lồ dữ tợn này không cho đám này có chút phản ứng nào, há mồm rít lên một tiếng.

Sóng âm vĩ đại hình thành những gợn sóng trong không khí mà mắt thường có thể nhìn thấy được, với khí thế phô thiên cái địa bao phủ tám người.

Đám người Đường Xuyên còn không kịp tế xuất pháp bảo, bị cơn gào rít như nước lũ bao phủ. Khí huyết và pháp lực trong cơ thể bọn họ nhất thời kịch liệt cuồn cuộn lên, thất khiếu đều tuôn ra máu tươi.

Con thú khổng lồ vung hai cánh lên, từng cây băng trùy màu lam to lớn hiện ra, lập tức bắn về phía đám người Đường Xuyên, sắp đâm thủng tám người này trong tích tắc.

Đang ở thế ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người màu xanh đột nhiên xuất hiện trước tám người, không nói hai lời điểm ra một chỉ.

Từng đạo thanh quang chói mắt hiện ra, trong khoảnh khắc đan vào nhau thành một màn sáng to lớn, ngăn trước mặt tám người này.

Cơn gào rít hơi ngừng lại, những băng trùy đánh vào màn sáng đều bị vỡ

tan.

Con thú ngẩn ra, trợn tròn mắt nhìn thân ảnh xuất hiện trước mặt, cảm thụ được khí tức cực lớn tỏa ra trên người này. Trong mắt nó đột nhiên hiện ra vẻ hoảng sợ, vẫy hai cánh, bay về phía xa chạy trốn.

Bóng người màu xanh nhoáng lên rồi biến mất, sau một khắc đột nhiên xuất hiện trên cái đầu to lớn của con thú khổng lồ.

Chỉ thấy hắn điểm một cái, một tia thanh quang bắn ra, chui vào đầu con thú.

Bụp!

Thân hình khổng lồ của con thú đột nhiên cứng lại, rồi lập tức cái đầu nó nổ tung.

Đúng lúc này, từng viên cầu màu đen từ trong đầu con thú bay ra, xuất hiện xung quanh bóng người màu xanh, hào quang màu đen bên ngoài không ngừng nhấp nháy.

Bóng người màu xanh thấy vậy, đang định bay ra khỏi chỗ đó.

Một tiếng "phụt".

Những viên cầu màu đen này nổ tung, hóa thành hào quang màu đen vô cùng chói mắt bao quanh, nối liền, xen lẫn nhau rồi ngưng tụ thành một quang trận màu đen, có vô số phù văn màu đen cuồn cuộn ở bên trong.

Pháp tắc lực từ trong quang trận tỏa ra nhè nhẹ, không khí lân cận quang trận trở nên cứng rắn như thép, mơ hồ có thể thấy bóng người màu xanh bị vây khốn chặt ở bên trong.

"Điều gì vậy?" Đám người Đường Xuyên thấy cảnh này thì cả đám đều trợn mắt há mồm, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hầu như cũng trong lúc đó, ở chỗ sâu trong Tuyết Đà lĩnh.

Nhóm năm tên đệ tử Thích Hoàn Vũ đang sợ hãi trốn phía sau một ngọn núi nhỏ, trên cơ thể đám người này bị thương không nhẹ, dường như vừa mới kịch liệt trải qua một trận đấu liều mạng.

Giữa không trung cạnh đám người này, còn có bốn tiểu nhân cao chừng hai thốn, xem ra là Nguyên Anh của những người đồng hành trước đây, có lẽ thân thể đã bị hủy.

Ánh mắt mọi người lúc này đều nhìn vào tòa quang trận màu đen rất to phía trước ngọn núi nhỏ hơn mấy trăm trượng.

Trên mặt đất phía dưới quang trận là thi thể một con yêu thú khổng lồ. Phía trên thi thể, Tô Đồng Tiêu đang bị quang trận màu đen vây khốn chặt bên trong, bên ngoài thân y phóng ra tia sáng chói mắt, đang cố giãy dụa thoát ra.

Nhưng mà quang trận màu đen kia hiển nhiên không phải là trận pháp tầm thường, kiên cố không gì sánh được, tuy là liên tục rung động nhưng trong nhất thời nửa khắc không có dấu hiệu hư hại.

------oOo------

Chương 230: Nói nhiều

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: lizziehuongnguyen*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Cùng lúc đó.

Nhóm sáu người Tôn Khắc cùng Bạch Tố Viện cũng đã đi đến chỗ sau trong Tùng Quả Lĩnh rồi. Đoạn đường do bọn hắn chọn vốn là con đường an toàn nhất, Yêu thú gặp được thực lực cũng không cao, lại thêm mọi người hành động ăn ý nên ngày càng thuận lợi.

“ Tôn sư huynh, căn cứ vào ghi chép trên bản đồ thì còn khoảng hơn ngàn dặm nữa là sẽ đến khu vực hoạt động của Tu hú tuyết.” Bạch Tố Viện phi hành sát cạnh Tôn Khắc nhìn khắp đồng bằng tuyết trắng phía trước khẽ nói.

“ Yêu thú này tính tình không quá hung ác nhưng thực lực không thể khinh thường, nghe nói trước đây đã có tiền lệ chủ động tập kích tu sĩ, cần phải cẩn thận một chút.” Tôn Khắc nhẹ gật đầu nói.

Vừa dứt lời thì độn quang của Bạch Tố Viện dừng lại đột ngột, ánh mắt đề phòng nhìn về rừng cây tùng rậm rạp cách đó chừng trăm trượng. Hầu như đồng thời, Tôn Khắc cũng ngừng độn quang, khoát tay chặn lại bốn người sau lưng. Bốn người kia không nói hai lời liền phân tán chia ra, đồng thời sớm tế ra pháp bảo của chính mình.

“ Khục...khục, xem ra mấy đứa nhỏ các ngươi cũng có vài phần năng lực đấy.” Một lão già gầy gò dung mạo bình thường, mặc áo bào màu trắng, bay ra chầm chậm từ rừng cây tùng, hắng giọng nói.

“ Xin hỏi tiền bối là người phương nào? Vì sao lại núp trong bóng tối?”

Bạch Tố Viện mặc dù có chút kinh ngạc vẫn cung kính hỏi.

Nàng không cách nào nhìn được tu vi người này. Thực tế nếu trên người nàng không có mang một kiện dị bảo thì căn bản không cách nào phát hiện được hành tung của hắn. Đối phương đã lén lút như vậy, hiển nhiên là mang ý xấu mà đến.

Đám người Tôn Khắc cũng nghĩ như vậy, nhìn nhau thêm vài lần, tựa như đang ngầm thương lượng kế sách.

“ Ta là ai không quan trọng, chỉ cần ngươi là Bạch Tố Viện là xong rồi. Chậc chậc, đúng là một bó hoa tươi, lại có Nguyệt Hoa Chi Thể tốt như vậy. Không cần nói nhảm nữa, ngươi theo lão phu đi thôi.” Ánh mắt lão giả gầy gò rơi trên người Bạch Tố Viện, nhàn nhạt nói.

“ Trưởng lão bổn tông đang ở gần đây, các hạ đừng có lộn xộn.” Thần sắc trên mặt Bạch Tố Viện không đổi nhưng trong lòng lại lo lắng vô cùng.

“Hắc hắc, tiểu cô nương, đừng có đứng đó hư trương thanh thế. Ám vệ do Chúc Long Đạo các ngươi an bài đã sớm bị lão phu đánh lạc hướng, bản thân còn khó bảo toàn. Ngươi muốn ngoan ngoãn đi cùng lão phu, hay là muốn lão phu động thủ cưỡng ép mang đi đây?” lão giả gầy gò mỉa mai nói.

Đám người Tôn Khắc nghe thấy vậy thì cả kinh. Mặc dù bọn hắn trong tông không có chỗ dựa lớn, nhưng đã có thể có được tư cách thí luyện lần này thì cũng đều có thế lực ảnh hưởng cùng mạng lưới thông tin riêng, nên từ đầu cũng đã biết trước việc trong thí luyện có ám vệ đi cùng. Điều này như là một viên thuốc an thần, đảm bảo cho bọn hắn an tâm thí luyện. Hiện tại biết được ám vệ dường như đang bị đối phương vây khốn, tất cả tự nhiên đều cảm thấy hoảng sợ.

“ Vị tiền bối này, ta cùng ngươi không có quen biết, vì sao lại cưỡng bức ta rời đi cùng với ngươi?” Bạch Tố Viện hơi đảo tròng mắt nhưng liền khôi phục, hỏi.

“ Ha ha, ngươi không phải vẫn luôn muốn biết tung tích của Bạch gia lão tổ các ngươi sao, chỉ cần ngươi đi cùng lão phu thì lão phu liền nói cho ngươi

biết hắn đang ở nơi nào?" Lão giả gầy gò không trả lời Bạch Tố Viện, vừa cười vừa nói.

" Ngươi biết lão tổ của ta?" Bạch Tố Viện nghe được liền vội vàng hỏi.

" Ta tất nhiên là biết trưởng lão Bạch Phụng Nghĩa." Lão giả thản nhiên nói.

Trên mặt Bạch Tố Viện hiện lên vẻ do dự, trong lòng có chút rối loạn.

" Bạch sư muội đừng nghe hắn nói càn, cái này chỉ là chút thủ đoạn dụ dỗ ngươi đưa tay vào tròng thôi, không biết có thật không." Tôn Khắc thấy vậy, vội vàng nhắc nhở.

" Không sai! Nếu như ngươi biết lão tổ nhà ta thì mau đưa ra bằng chứng." Bạch Tố Viện nghe vậy, liền nói.

" Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt. Tiểu cô nương ngươi đã không biết tốt xấu, lão phu cũng không cần phải kiên nhẫn nữa. Nói nhiều nữa cũng chỉ phí lời!" Lão giả thần sắc lạnh lẽo, nói.

Nói xong, lão đột nhiên nâng tay lên, năm ngón tay hướng về phía trước mở ra, phóng ra một viên đạn ánh vàng rực rỡ, chớp mắt đã ở hơn mười trượng trước mặt Bạch Tố Viện.

Một khắc sau, ánh sáng vàng của viên đạn đột nhiên sáng ngời, trực tiếp hóa thành một cái lưới lớn màu vàng, chụp xuống đầu nàng. Bạch Tố Viện kinh hãi, mũi chân điểm nhẹ xuống mặt đất, thân hình lao cực nhanh về phía sau. Nhưng thực lực hai bên cách biệt vô cùng lớn, mặc dù là nàng phản ứng trước tiên nhưng vẫn không cách nào né tránh được. Đám người Tôn Khắc thậm chí còn chưa kịp cử động, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Bạch Tố Viện bị lưới vàng chụp lại.

Nhưng đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu xanh đột ngột lóe lên giữa không trung, tiếp theo đó một bóng người lập tức xuất hiện trước người Bạch Tố Viện, không nói hai lời liền vung tay về phía trước.

" Phần phật."

Một màng nước màu đen thẳm phóng ra, đập vào lưới vàng phía trước. Lưới vàng vốn đang mạnh mẽ xông tới, khi bị đám nước màu đen này bám lên đột ngột trầm xuống, giống như đang gánh trên mình sức nặng ngàn quân (1 quân = 30 cân cổ TQ), rơi thẳng xuống đất.

“ Làm sao có thể?” Sắc mặt lão giả đột nhiên trầm xuống.

“ Lệ... trưởng lão....”

Bạch Tố Viện chật vật đứng vững lại, khi thấy rõ bóng lưng người trước mặt liền mừng rỡ kêu lên.

Giờ phút này, bóng lưng ngăn giữa nàng cùng lão giả gầy gò đúng là của Hàn Lập.

“ Các hạ nói hơi lố rồi đấy. Ta rõ ràng ở gần đây, các hạ lại nói ta lơ là cảnh giác rồi bị vây khốn. Chẳng may những vãn bối này báo lại như thế với tông môn thì ta sẽ bị trừ điểm công trạng đấy.” Hàn Lập không quay đầu xem xét Bạch Tố Viện mà mặt lạnh nhìn chằm chằm lão giả gầy gò phía đối diện, chậm rãi nói.

“ Thảo nào dù khí tức đạo thân ảnh kia giống hệt của ngươi, nhưng vẫn có cảm giác là lạ... Bất quá chỉ là một tên Chân Tiên Cảnh sơ kỳ cũng dám ngăn trở lão phu sao?” Đồng tử lão giả co lại, cười lạnh nói.

Dứt lời, hắn liền nhấc tay tế ra bảy chuôi phi kiếm sáng loáng, bay lượn biến thành một bộ kiếm trận, tập kích về phía Hàn Lập. Phù văn trên mặt phi kiếm sáng lên từng đoàn từng đoàn lửa trắng. Từ xa nhìn lại, bảy thanh phi kiếm giống như một con diều hâu lửa cực lớn đang dương cánh lao tới.

Hàn Lập thấy vậy giơ hai tay lên, phóng ra một đoàn Trọng Thủy màu đen, biến thành một giao long màu đen bay lượn giữa không trung, xông về phía diều hâu lửa màu trắng.

“ Oanh oanh oanh...”

Một hồi âm thanh nổ đùng đoàng vang lên giữa không trung, vô số ngọn lửa màu trắng bắn ra, rơi xuống đống tuyết xung quanh. Lập tức, từng đoàn sương trắng bốc lên, phát ra những tiếng "Ti ti" như nước sôi. Từng đụn tuyết trên hơn mười thân cây tùng nhanh chóng bị hòa tan, thân cây bị từng đoàn lửa trắng thiêu đốt hừng hực.

" Bạch sư muội, không biết vị trưởng lão kia là người phương nào?" Tôn Khắc nhìn đạo thân ảnh phía trước, trong mắt hiện lên vài tia cổ quái. Hắn đi đến cạnh Bạch Tố Viện, mở miệng hỏi.

" Hắn là nội môn trưởng lão của bổn tông. Lệ Phi Vũ." Bạch Tố Viện đang hoàn toàn tập trung vào trận giao chiến của hai người trên không, vì vậy không phát hiện được thần sắc khác thường của Tôn Khắc, thuận miệng giải thích.

Tôn Khắc nghe vậy lập tức kinh ngạc. Vị Lệ trưởng lão này cùng với người hắn gặp trên Khóa Hải Lôi Chu trùng tên trùng họ, quan trọng nhất là hắn lại cảm nhận được khí tức của hai người này có chút tương tự.

Khí tức thì giống nhau nhưng tu vị lại khác nhau một trời một vực, làm sao bọn hắn có thể là cùng một người chứ.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy lão giả gầy gò kia mở miệng hét to!

Phi kiếm hóa thành diều hâu lửa đột ngột tách ra làm đôi, thế lửa tăng mạnh, trực tiếp đánh cho giao long màu đen của Hàn Lập lui lại. Hàn Lập thấy thế, tay đan pháp quyết, miệng thấp giọng thì thào.

Một mâm tròn lớn hơn một xích, mặt ngoài trải rộng Linh Văn phức tạp đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, phát ra Thủy Chi Khí Tức mãnh liệt. Đây chính là Trọng Thủy Chân Luân.

"Nhanh!"

Chỉ nghe một tiếng quát khẽ.

Thanh âm "Ông ông" giống như tiếng bánh răng chuyển động vang lên

càng lúc càng mãnh liệt. Trọng Thủy Chân Luân bỗng nhiên xoay tròn nhanh chóng, bắn nhanh về phía diều hâu lửa màu trắng phía trước. Thời điểm tới gần diều hâu lửa, Thủy Chi Đạo Văn bên trên Trọng Thủy Chân Luân sáng bừng ánh sáng màu lam, truyền ra từng trận khí tức Thủy Chi Pháp Tắc.

Lão giả gầy gò thấy thế, sắc mặt hơi biến, giơ tay bắn ra một tấm phù lục màu vàng. Một khắc trước khi Trọng Thủy Chân Luân cùng diều hâu lửa màu trắng va chạm với nhau liền lóe lên, nhập vào trong diều hâu lửa.

“Oành” một tiếng!

Diều hâu lửa màu trắng sau khi được phù lục màu vàng sát nhập liền hóa thành một quả cầu ánh sáng màu trắng, đâm thẳng vào Trọng Thủy Chân Luân.

“Oành”

Từng đợt khí tức cuồn cuộn như sóng quét ra, một nửa nóng bỏng như lửa, một nửa lại lạnh thấu xương quét về bốn phương tám hướng, như một cơn bão tuyết điên cuồng phá hủy cả khu rừng.

Đám người Tôn Khắc khi thấy không ổn đã sớm trốn ra xa mấy trăm trượng.

Từng tiếng nổ lớn “ Boong boong” phát ra từ phía rừng cây.

Trọng Thủy Chân Luân giống như một vầng mặt trời màu đen điên cuồng xoay tròn, không ngừng va chạm kịch liệt với quang cầu màu trắng do phi kiếm biến thành, nhất thời vẫn chưa phân thắng bại.

Hàn Lập thấy vậy vung tay lên, Trọng Thủy Chân Luân lại xoay tròn lần nữa, xông về phía quang cầu màu trắng.

Chỉ nghe “Phanh” một tiếng trầm đục.

Ở trong màn sáng trắng, bảy thanh phi kiếm phóng ra kiếm quang sắc bén

ác liệt trực tiếp chém vỡ giao long màu đen. Từng mảng nước đen bị chấn vỡ, bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng.

Đúng lúc này, Thủy Chi Đạo văn trên thân Trọng Thủy Chân Luân phát sáng mạnh mẽ, từ đó sinh ra một lực hấp dẫn kỳ dị thu hút toàn bộ những mảng nước màu đen vương vãi chui vào bên trong chân luân.

Hàn Lập chỉ cảm thấy Trọng Thủy Chân Luân dường như nặng thêm vài phần, thời điểm xoay tròn thì lực hấp dẫn cũng mạnh thêm mấy lần, càng lúc càng đẩy lui quang cầu màu trắng về sau.

Tầm mắt lão giả gầy gò bị chắn bởi quang cầu nên chưa phát hiện được có chuyện không ổn. Hắn tưởng rằng Hàn Lập đang gia tăng pháp lực duy trì, vội vàng thầm thở một hơi, toàn lực thúc giục quang cầu màu trắng xông tới.

Bàn tay Hàn Lập vung lên lần nữa, một đoàn hắc quang hiện lên giữa không trung, một con Trọng Thủy Giao Long bay tới. Lúc này nó không hướng về quang cầu màu trắng mà lại xông về phía Trọng Thủy Chân Luân.

Một tiếng “Xoẹt” nhỏ vang lên.

Trọng Thủy Giao Long giống như muối bỏ bể, sát nhập trực tiếp vào trong chân luân. Chỉ thấy Trọng Thủy Chân Luân sáng lên, biến lớn lên rồi càng trở nên nặng hơn.

Lão giả gầy gò rùng mình, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức tràn ngập thủy thuộc tính cuồn cuộn kéo đến, lại có sức nặng tựa như núi cao đè xuống, khiến hắn có chút khó thở.

Hai tay hắn vội vàng bấm pháp quyết, toàn lực thúc giục quang cầu màu trắng để giữ cho nó không lập tức tan rã, đồng thời há miệng phun ra một con rối màu vàng to chừng ngón tay cái.

------oOo------

Chương 231: Trọng Thủy ra uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Khi con rối màu vàng vừa xuất hiện, thân hình nó liền mơ hồ biến mất, sau một khắc lại có hào quang quỷ mị xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Từ trong kim quang hiện lên, một con rối cao hơn ba trượng mặc áo giáp sáng màu vàng, tay cầm chày Hàng Ma phóng ra, vung chày nện vào đầu Hàn Lập.

Sau khi ném một viên cầu màu đen về phía Trọng Thủy Chân Luân, Hàn Lập liền nâng một tay lên đỡ về phía chày Hàng Ma đập tới.

Vảy vàng hiện lên trên cánh tay hắn, biến lớn, rồi va vào cái chày Hàng Ma kia.

Một tiếng "ầm" vang lớn.

Nắm đấm sáng chói kim quang đập rất mạnh vào chày Hàng Ma, lập tức tạo ra sóng khí cuồn cuộn.

Âm thanh bên này chưa tan, ở chỗ Trọng Thủy Chân Luân cũng vang lên một tiếng nổ điếc tai.

Viên Trọng Thuỷ Lôi Văn vừa rồi được Hàn Lập ném ra nổ ầm ầm.

Chỉ thấy một vòng hồ quang điện màu bạc vô cùng cuồng bạo khuyếch tán ra, lập tức bao phủ phương viên hơn trăm trượng xung quanh.

Phi kiếm của lão giả gầy gò hóa thành một vòng màu trắng đứng ở phía

trước liền hứng chịu, bị xé rách. Còn Trọng Thủy Chân Luân lại không bị ảnh hưởng nhiều, tiếp tục xoay tròn đánh về phía trước.

Ngay sau đó, mấy tiếng nổ "bang bang" vang lên. Năm thanh phi kiếm trong số bảy thanh dưới áp lực lớn của Trọng Thủy Chân Luân bị nghiền ép đến mức nổ tung, rồi biến thành bột mịn.

Phi kiếm bổn mạng bị hủy, lão giả chợt cảm thấy tâm thần chấn động, khí huyết nhộn nhạo, miệng phun mạnh ra một ngụm máu tươi.

Lão ta lau máu tươi trên khóe miệng, nhìn về phía Hàn Lập bên này, hiện lên vẻ khó tin. Con rối giáp vàng kia được y bồi dưỡng trong người quanh năm, thế mà giờ đây trên người nó đang từ từ bị nứt ra một vệt dài hẹp giống như khe nứt vỡ trên đồ sứ.

Lúc này lão ta mới ý thức được điều gì đó, chẳng quan tâm đến hai thanh phi kiếm còn lại, biến thành độn quang nhanh chóng bỏ trốn về phía xa, tốc độ nhanh kinh người.

Cơ hồ cùng thời gian đó, con rối giáp vàng kia xuất hiện tiếng "két", rồi vỡ vụn.

"Lệ trưởng lão, tên kia đang chạy trốn!" Bạch Tố Viện ở phía xa lớn tiếng nhắc.

Hàn Lập liếc theo phương hướng bỏ chạy của lão giả, cũng không vội vã đuổi theo.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, thu Trọng Thủy Chân Luân vào, rồi lại thu tiếp hai thanh phi kiếm còn sót lại và viên đạn có thể hóa thành lưới vàng vào trong vòng tay trữ vật.

Ngay sau đó, trên người hắn lập tức lóe lên vô số hồ quang điện màu bạc. Chúng biến thành một trận pháp lôi điện hình tròn có đường kính vài chục trượng, ở bên trong lập lòe vô số phù văn màu bạc.

Một tiếng sét kinh thiên động địa truyền đến, lập tức trận pháp màu bạc

biến mất vô tung. Chỉ có vài tia hồ quang điện còn sót lại chớp động trên tuyết lĩnh, rồi cũng rất nhanh tiêu tán, còn lại bọn người Bạch Tố Viện đứng nguyên tại chỗ, nhìn nhau.

Dù sao tu sĩ Chân Tiên cảnh thực sự quá xa vời với bọn họ, vừa rồi lúc hai người Hàn Lập giao phong ngắn ngủn trong mấy nhịp thời gian, nhanh như tốc độ ánh sáng, quả thực làm cho tâm thần bọn họ rung động tột đỉnh.

Trên không trung một cánh đồng tuyết trắng ở ngoài mười mấy vạn dặm, lão giả gầy gò với khóe miệng chảy đầy máu tươi, đang toàn lực thúc dục thần thông, cấp tốc bay về phía trước.

Sắc mặt lão căng thẳng, sâu trong đáy mắt hiện lên vẻ vô cùng hoảng sợ.

Theo tin tức lão điều tra lúc trước, tên trưởng lão họ Lệ này chỉ vừa mới gia nhập Chúc Long Đạo, cũng chỉ là Tán Tiên sơ kỳ mà thôi, nhưng lúc giao thủ hắn có thần thông quỷ dị pháp bảo Chân Luân. Tuy vừa rồi lão ta chưa sử dụng tất cả thủ đoạn nhưng trong lòng biết rõ nếu tiếp tục giao chiến thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Lúc này lão ta mặc dù hốt hoảng bỏ trốn nhưng cũng may hắn không truy đuổi.

Nhưng đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng sét kinh thiên động địa.

Lão ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một luồng hồ quang điện màu bạc to như vạc nước từ trên cao dội thẳng xuống. Bên trong điện mang chớp động còn có một bóng người, quần áo tung bay, tóc đen phấp phới, như thiên thần đáp xuống.

Hắn cầm một thanh trường mâu màu đen, có lôi điện vờn quanh, phóng đến phía lão.

Sự tình phát sinh đột ngột làm lão giả gầy gò căn bản muốn tránh cũng không thể kịp, hai tay vội vàng nhấc một tấm khiên tròn trải đầy lân giáp, che đỉnh đầu.

Một tiếng "ầm" vang lớn!

Thanh trường mâu Trọng Thủy có lôi điện quấn quanh xuyên thẳng qua khiên tròn, rồi tiếp tục đâm xuyên thấu qua thiên linh cái của lão giả.

Đúng lúc này, một tiểu nhân cao chừng ba tấc được bao khoả trong áo giáp vàng bỗng nhiên lóe lên từ đỉnh đầu lão giả rồi phóng ra.

Không chờ Hàn Lập thi triển thủ đoạn gì, bề mặt làn da tiểu nhân bỗng nhiên hiện lên một lớp huyết quang, thân hình nó liền hóa thành một đám mưa máu tiêu tán biến mất, vô tung vô ảnh.

Lúc này, Hàn Lập buông thần thức ra, trong chốc lát bao phủ phương viên mấy vạn dặm, nhưng không phát hiện chút dấu vết của lão giả.

Hắn chậm rãi rút trường mâu Trọng Thuỷ từ cơ thể lão giả ra, bàn tay trảo trong hư không một cái hút vòng tay trữ vật ở trên cổ tay lão giả.

Các động tác của hắn như nước chảy mây trôi.

Sau khi nắm vòng tay trữ vật, thần thức hắn thăm dò vào trong thì phát hiện có không ít đồ vật, ngoại trừ mấy pháp bảo có phẩm chất tốt, còn có hơn mười miếng Tiên Nguyên thạch. Thật không uổng công hắn đuổi theo tên này.

Sau khi thu hồi vòng tay trữ vật, Hàn Lập độn quang quay về chỗ cũ.

Nhưng lúc trở về, hắn lại phát hiện bọn người Bạch Tố Viện đã được Tô Đồng Tiếu dẫn tới một sơn cốc gần Tùng Quả Lĩnh. Ở cùng với bọn họ còn có Phương Vũ và hơn mười người đệ tử của hai nhóm kia.

Ngoại trừ đám người Thích Hoàn Vũ có bốn người bị hủy thân thể, các đệ tử còn lại cũng không bị thương vong gì. Tuy nhiên, trên mặt không ít người vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi.

Tô Đồng Tiếu lúc này ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn trong cốc, khí tức trên người có chút bất ổn, tựa hồ bị thương một chút.

"Thế nào, Lệ huynh, có đuổi kịp tên kia không?" Vừa thấy Hàn Lập, gã lập tức chạy ra đón chào, dò hỏi.

Hiển nhiên, gã cũng biết rõ nơi đây vừa rồi đã xảy ra chuyện gì rồi.

"Tên đó đã bị hủy thân thể nhưng Nguyên Anh của y thi triển một loại bí thuật Huyết Độn không biết tên, trốn đi rồi." Hàn Lập lắc đầu, nói.

"Cũng may Lệ huynh đến kịp thời nên những đệ tử này đều không gặp nguy hiểm. Bên kia, ta sơ sẩy một chút. Ài… Nhưng đã diệt được thân thể tên này, coi như có chuyện để báo cáo với tông môn." Tô Đồng Tiếu có chút than thở nói.

"Tô huynh xem thí luyện lần này còn tiếp tục không?" Hàn Lập hỏi.

"Trong thí luyện xuất hiện tu sĩ Chân Tiên cảnh gây rối, khó nắm chắc đối phương không có chuẩn bị gì tiếp theo nữa không. Để cho an toàn thì nên kết thúc thí luyện. Về bẩm báo tông môn trước rồi tính sau." Tô Đồng Tiếu lắc đầu nói.

"Như thế cũng tốt." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói.

"Đúng rồi, lần này nhờ có Lệ huynh ra tay, quà mà những trưởng lão kia trước đây tặng cho cũng để cho huynh một phần." Tô Đồng Tiếu đột nhiên đi sát tới gần người hắn, lấy ra một cái túi đựng đồ, nhét vào trong tay Hàn Lập, truyền âm nói.

"Tô huynh khách khí." Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói thêm gì thu túi trữ vật vào.

Dù sao nếu hắn không ra tay kịp thời, chỉ sợ hôm nay Tô Đồng Tiếu đã bị sứt đầu mẻ trán rồi.

Vì phòng ngừa phát sinh biến cố, mọi người không chọn phi hành, mà đi bộ dọc theo đường cũ trở về.

Trải qua việc này, những đệ tử được xưng là con cưng tài giỏi trong môn đã

trở nên biết điều hơn, nhất là hai người Thích Hoàn Vũ và Đường Xuyên cũng không huếnh hoáng như trước, mà đã trầm mặc rất nhiều.

Tô Đồng Tiếu đi trước dẫn đường, chúng đệ tử kẹp ở giữa, Hàn Lập đi sau cùng bảo vệ.

Bạch Tố Viện không biết có phải vì nghe được tin tức Bạch gia lão tổ từ miệng lão giả, sau khi nói vài lời cảm tạ với Hàn Lập, rồi một mình lặng lẽ đi trong đội ngũ, lộ ra tâm sự nặng nề.

Tôn Khắc thì ngập ngừng bước, liên tục do dự, vẫn cố ý đi chậm lại ở nhóm cuối, im lặng đi tới bên cạnh Hàn Lập.

Đang lúc gã suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào thì chợt nghe thấy một âm thanh quen thuộc: "Tôn đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

"A… Quả nhiên là Lệ huynh... Không không, là Lệ trưởng lão..." Tôn Khắc hơi ngây người một chút, thần sắc vội vàng cung kính trả lời.

"Lúc trước trên lôi thuyền vượt biển, có chút che giấu, mong ngươi bỏ qua." Hàn Lập cười trả lời.

"Không dám, không dám... Chỉ là không nghĩ tới Lệ trưởng lão là trưởng lão nội môn Chúc Long Đạo. Sớm biết như vậy cũng không cần tốn sức tìm kiếm quan hệ, rồi phải hiến vật quý cho người khác, mới đổi được cơ hội tiến vào nội môn. Trực tiếp hiến vật quý cho Lệ trưởng lão sẽ tốt hơn." Tôn Khắc có chút tiếc hận trả lời.

"Ta cũng không nghĩ ra. Nếu lúc ấy biết ngươi cũng muốn tới đây, cùng lên đường thì tốt. Lại nói tiếp, ta vẫn nhớ mãi không quên rượu ngon của Tôn đạo hữu. Những ngày trước từ xa thấy ngươi xuất ra rượu ngon Hỏa Tiên, càng thêm thèm thuồng." Hàn Lập cười ha ha, nói.

"Nếu Lệ trưởng lão thích, vãn bối còn có một chút, liền tặng cho ngài." Tôn Khắc nghe vậy, không chút do dự nói.

"Tôn đạo hữu, Lệ mỗ có một yêu cầu quá phận, không biết ngươi có thể đáp ứng hay không?" Hàn Lập xoay chuyển lời nói, hỏi.

"Lệ trưởng lão cứ nói, đừng ngại." Tôn Khắc hơi sững sờ.

"Ta muốn dùng một kiện Linh Bảo đổi lấy tửu phương của Hỏa Tiên tiên tửu này của Tôn đạo hữu. Không biết ngươi có đồng ý không?" Hàn Lập nói thẳng.

"Không dối gạt Lệ trưởng lão, rượu này không giống linh tửu khác. Tửu phương của nó chính là gia tộc bí truyền, chỉ sợ sớm đã thất truyền ở bên ngoài rồi. Lần này mặc dù vãn bối lấy trộm nó ra, nhưng gần đây trong tộc nghiêm cấm truyền ra ngoài... Tuy nhiên, từ trước đến nay đã được Lệ trưởng lão cứu mạng hai lần, Tôn Khắc tuy tu vi không cao, nhưng không phải loại chịu ơn mà không báo. Tửu phương này xin tặng cho Lệ trưởng lão." Tôn Khắc nghe vậy, vốn hơi khó xử, nhưng cắn răng nói.

"Ngươi đã tặng ta tửu phương, ta cũng tặng ngươi một kiện Linh Bảo, để người ta không nói ta ỷ lớn hiếp nhỏ. Kiếm này có phẩm giai không thấp nên điều khiển không dễ. Ngươi nên luyện hóa trước, rồi luyện tập nhiều vào, chớ bôi nhọ bảo vật này." Hàn Lập nghe vậy, tay khẽ chuyển, lấy một túi trữ vật đưa ra.

Trong túi đúng là thanh trường kiếm màu vàng đoạt được từ Thận Nguyên Thú.

Tôn Khắc hiện lên vẻ sợ hãi, nhưng cũng không từ chối nhận lấy túi trữ vật, đồng thời đưa ra một trang giấy cũ kỹ không biết chất liệu gì và một bình rượu tinh xảo màu hồng.

Hàn Lập thu bình rượu vào trước, rồi đánh giá tửu phương ghi trên trang giấy cũ kỹ, sau đó lấy ra một miếng ngọc giản ghi lại, rồi trả lại nguyên vẹn trang giấy cho Tôn Khắc.

Một màn này đều được đám đệ tử phía trước theo dõi, phát hiện Tôn Khắc có quan hệ không tầm thường với một trưởng lão nội khiến cả đám cực kỳ hâm mộ. Ánh mắt cả bọn nhìn về phía Tôn Khắc trở nên bất đồng.

Bọn họ mặc dù trong gia tộc cũng có Chân Tiên tọa trấn, nhưng căn bản họ không có dũng khí cùng luận giao ngang hàng như thế.

Thực tế khi bọn họ quan sát thì vị Lệ trưởng lão này dường như lợi hại hơn so với vị Tô trưởng lão kia, chắc là có địa vị rất cao trong tông. Dù sao đám người Đường Xuyên dưới sự bảo vệ của ngài không xuất hiện thương vong gì nhiều, trong khi đám người Thích Hoàn Vũ dưới sự bảo vệ của Tô trưởng lão lại có tới bốn người bị hủy đi thân thể.

Có vài nữ tu nhìn về phía Tôn Khắc, trong ánh mắt có chứa ý tứ khó hiểu.

Mà sở dĩ trước mặt mọi người Hàn Lập hào phóng tiến hành giao dịch cùng Tôn Khắc, tất nhiên cũng là để cho mọi người thay đổi thái độ cư xử với gã. Bản thân Tôn Khắc cũng ngầm hiểu việc này.

------oOo------

Chương 232: Giải thích nghi vấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi trở lại Chúc Long Đạo, Tô Đồng Tiêu cho Phương Vũ phụ trách đưa đám đệ tử trở về Điện Triều Dương, còn bản thân gã thì chạy đi bẩm báo cao tầng bên trong tông. Dù sao lần thí luyện này bỏ dở ngoài ý muốn, gã ta có tu vi cao nhất đương nhiên phải có câu trả lời hợp lý với tông môn.

Nhất là có tên đệ tử bị hủy thân thể, tuy sự tình xảy ra là có nguyên nhân nhưng gã đã lấy quà của người ta, không thể phủi hết trách nhiệm của mình được.

Hàn Lập cũng không muốn dây vào việc này, liền cáo từ Tô Đồng Tiêu, rồi đi thẳng tới ngọn núi Kinh Vân, vào tòa Thiên Điện ở sâu bên trong Điện Thái Huyền.

Trong Thiên Điện vẫn quạnh quẽ như trước, cánh cửa nửa khép nửa mở, lão giả lôi thôi đang buồn chán thối ruột ngồi trên chiếc ghế dựa phía sau bàn trà.

"Rượu tuy ngon nhưng lại không được uống nhiều rồi... Mới có mấy ngày đã sắp hết..." Lão giả cầm hồ lô rượu màu son trên tay, thỉnh thoảng uống vài hớp, nói lầm bầm.

Hàn Lập đi tới bên ngoài cửa điện, vừa trùng hợp nghe được lão giả ca thán, sau khi dừng một chút, liền giơ tay đẩy cửa đi vào.

"Tiểu tử, xem ra cũng đã hoàn thành nhiệm vụ thứ ba! Tay chân mau lẹ đấy. Có nhìn trúng tiểu cô nương nào hay không?" Lão giả thấy Hàn Lập tiến đến, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rồi nói.

"Trong quá trình thí luyện xảy ra chút việc ngoài ý muốn nên dừng lại trước hạn. Tuy nhiên, cuối cùng những đệ tử kia cũng không có chuyện gì. Không biết như thế có được coi là hoàn thành nhiệm vụ hay không?" Hàn Lập nói vắn tắt việc phát sinh trong dãy núi Huyền Băng một lần, thuận tiện giơ lệnh bài trưởng lão của mình đưa tới.

"Bọn họ có hoàn thành thí luyện hay không không liên quan gì đến ngươi, mà ta cũng không quan tâm. Chỉ cần ngươi làm xong chuyện của mình, nhiệm vụ tự nhiên là hoàn thành." Lão giả miệng thì nói mà tay nhận lấy lệnh bài.

Lão giả mở ra sách tính công ra, nhanh chóng ghi số điểm công trạng là thù lao nhiệm vụ của Hàn Lập vào. Sau đó, lão ta khoát tay, ném lại lệnh bài cho hắn.

Hàn Lập cũng không nói gì nhiều, tự tay nhận lấy lệnh bài, rồi thuận tay thu vào.

Hắn nhìn thoáng qua lão đầu Hô Ngôn, rồi liếc nhìn linh dược trên bàn trà, chân không hề di chuyển, không tỏ vẻ định ra về.

"Làm sao, tiểu tử ngươi còn thấy thiếu nhiệm vụ chấp sự? Làm xong ba cái, còn định nhận cái thứ tư?" Lão giả liếc mắt nhìn hắn, tức giận nói.

"Tiền bối nói đùa, lúc trước tiền bối nói về chuyện đạo binh. Người tính..."

"Dừng, dừng! Nếu như ngươi không có tửu phương thì nói gì cũng vô dụng. Lão phu nửa điểm cũng sẽ không lộ về chuyện đạo binh đâu." Hàn Lập còn chưa nói hết, đã bị trưởng lão Hô Ngôn cắt lời.

"Tiền bối, ngài chớ vội cự tuyệt. Vãn bối hôm nay xong nhiệm vụ, dù sao cũng vô sự, có thể ở chỗ này uống cùng tiền bối một chén hay không?" Hàn Lập sớm có dự liệu về việc này, mỉm cười, dò xét thử hỏi.

"Trong khoảng thời gian này lão phu rất bận rộn, không có thời gian chưng cất rượu. Rượu cũng không còn nhiều, hôm nay là uống một chén thiếu một

chén, mình ta cũng không đủ! Lần trước trong chốc lát vui vẻ để cho ngươi một chén tiếp một chén, sau khi ngươi đi rồi, lão phu thật ra rất đau lòng... Đừng nghĩ đến đạo binh của lão phu. Lui mau, lui mau!" Trưởng lão Hô Ngôn nghe vậy, sầm mặt lại, liền vội vàng đeo hồ lô đỏ của mình vào bên hông, bắt đầu lên giọng đuổi khách.

"Không phải muốn tiền bối rót cho một chén, mà là vãn bối muốn mời ngài uống một chén." Hàn Lập nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Mời lão phu uống một chén? Con sâu rượu trong bụng lão phu có thể rất kén chọn. Nếu như linh tửu tầm thường thì tiểu tử ngươi cũng đừng lấy ra bêu xấu. Làm hỏng khẩu vị của lão phu thì đừng nói chuyện đạo binh hoàn toàn không có cửa, mà một cước đá người ra khỏi ngọn Kinh Vân này cũng có thể làm đấy." Trưởng lão Hô Ngôn cau mày, mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng, chỉ là đưa tay lấy ra nhẹ nhàng để trên bàn trà trước người. Trên đó liền hiện ra hai chén rượu bằng ngọc màu xanh biếc.

Thân chén trong suốt, màu xanh biếc trải đều đều, bên trong có từng tia từng sợi dây màu vàng nhỏ bé quanh quẩn, tạo thành nhiều hoa văn như cánh hoa, thoạt nhìn có chút bất phàm.

"Ơ.... chén ngọc lưu ly tơ vàng, không tệ..." Lão giả định nói thêm nữa khi nhìn đến hai chén ngọc thì khẽ ồ lên một tiếng, nói.

Hàn Lập không nói gì, cổ tay lại lộn một cái. Một bình rượu tinh xảo màu lửa đỏ liền xuất hiện ở bàn tay.

Hắn giơ tay kia lên, mở nắp bình rượu bằng gỗ ra.

Một tiếng "bụp" vang nhỏ, mùi rượu hết sức kỳ lạ, lại cực kỳ nồng nặc trong nháy mắt tràn lan ra, tràn ngập toàn bộ Thiên Điện.

Mũi trưởng lão Hô Ngôn ửng đỏ, lão ta lập tức nhíu mày một cái, trong mắt hiện lên thần thái khác thường.

Cơ thể không tự chủ được nghiêng về trước, từ ghế ngồi đứng lên. Nửa

người đều nằm ở trên bàn trà màu đỏ, để đầu sát vào bình rượu của Hàn Lập, dùng sức ngửi một cái.

"Mau mau nhanh, còn đứng ngây đó làm gì! Nhanh rót cho lão phu, mùi vị này... Con sâu thèm ăn trong bụng lão phu đòi chạy ra ngoài đây này..." Trưởng lão Hô Ngôn mím môi một cái, hai mắt sáng lên, không dằn nổi kêu lên.

Hàn Lập tất nhiên không dám trêu chọc lão giả, liền thò tay ra, nghiêng miệng bình, rót rượu vào hai chén ngọc lưu ly tơ vàng trên bàn trà.

Trưởng lão Hô Ngôn vội vã cầm một chén rượu lên, để trước mắt quan sát tỉ mỉ.

Chỉ thấy rượu trong chén có màu đỏ tươi, tản mát ra ánh hồng như lửa, nước lung linh, trong vắt, hơi gợn nhẹ trong chén. Có thể thấy trên mặt nước còn phản xạ những đốm sáng hồng như là ngọn lửa nhảy múa vậy.

Lão ta không thể chờ thêm, đưa chén rượu lên môi, nhẹ nhàng nhấp một cái. Chân mày nhất thời dựng lên, mặt hiện lên vẻ vui mừng, tiện đà ngửa cổ lên, đưa trọn cả chén rượu vào miệng, uống một hơi cạn sạch.

Rượu vào bụng, một dòng nước ấm kỳ dị nhất thời chảy khắp bách mạch tứ chi toàn thân. Mũi lão giả ửng đỏ, sắc mặc lập tức sung sướng hơn vài phần.

Hai mắt lão ta khép hờ, cảm thụ được dư vị rượu ngon còn lưu lại trong kẽ răng, trên mặt không khỏi hiện ra một vẻ thỏa mãn.

Hàn Lập trông thấy một màn này, khóe miệng cũng không khỏi hiện lên nụ cười nhạt.

"Rượu ngon, rượu ngon... Tiểu tử, rượu ngon này ngươi lấy từ chỗ nào ra thế? Lão phu trước đây chưa từng uống qua." Lão giả từ trong dư vị của rượu ngon, phục hồi lại tinh thần, lập tức hỏi.

"Rượu này có tên là Hỏa Tiên, có nguồn gốc từ đại lục Hoang Lan. Chẳng

qua bởi vì nguyên do tửu phương đã bị thất truyền nên bây giờ rất khó gặp được." Hàn Lập giải thích như thế.

"Cái gì... Tửu phương thất truyền?"

Trưởng lão Hô Ngôn nghe thế, nhất thời như bị sét đánh, vội kêu lên.

Nhưng rất nhanh lão ta liền bình tĩnh lại, ánh mắt nhìn Hàn Lập hỏi: "Nếu như đã thất truyền, làm sao mà ngươi có được rượu này?"

"Điều này tiền bối không cần quan tâm. Vãn bối chỉ muốn biết bằng vào tửu phương của Hỏa Tiên tiên tửu này có đủ cho vãn bối đổi lấy kiến thức đạo binh mà người đang nắm giữ hay không?" Hàn Lập dứt khoát hỏi.

"Việc này..."

Lão giả sau khi nghe xong, hơi cúi đầu, ngồi trở về trên ghế, nét mặt lộ ra vẻ do dự, trong lòng cuống quít.

Tuy nhiên, Hàn Lập lại thấy ánh mắt vẫn đang không ngừng liếc về bình rượu tinh xảo màu lửa đỏ trong tay hắn, hiển nhiên là nhất tịnh muốn bỏ tửu phương và bình rượu này vào trong túi.

Quả nhiên ngay sau đó, chợt nghe lão giả nói.

"Mà thôi, mà thôi... Lão phu và tiểu tử ngươi cũng coi như hợp ý. Chỉ cần ngươi giao cho lão phu tửu phương và bình rượu Hỏa Tiên tiên tửu kia thì kiến thức về đạo binh... Lão phu sẽ dạy cho ngươi, có ngại gì đâu."

"Tiền bối, điều này không thể được đâu. Chúng ta ước định khi trước cũng chỉ có tửu phương. Hơn nữa, Hỏa Tiên này vãi bối cũng chỉ còn một bình, cũng không thể vô duyên vô cớ mà cho tiền bối được." Hàn Lập quyết đoán nói.

"Không thể vô duyên vô cớ cho ta? Tiểu tử nói thẳng đi! Ngươi đây cũng là coi trọng thứ gì của lão phu nữa?" Trưởng lão Hô Ngôn hiểu ngay ý tứ bên ngoài ngôn từ của Hàn Lập, trợn mắt hỏi.

"Vãn bối còn muốn học thêm một ít của tiền bối là làm thế nào trồng được linh dược này vào trong bồn?" Hàn Lập cười khan hai tiếng, nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Ha ha... Lão phu còn tưởng là chuyện gì? Việc này không có gì, lão phu sẽ dạy luôn cho ngươi." Trưởng lão Hô Ngôn cao giọng cười lớn nói.

Hàn Lập thấy lão ta phóng khoáng như thế, ngược lại lại cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Sau khi nghe lão nói qua về phương pháp trồng thì mới hiểu rõ tại sao lão đầu lôi thôi này lại thẳng thắn như vậy.

Bởi vì phương pháp trồng linh dược trong bồn hoa này cũng không phức tạp, chỗ khó khăn nhất chính là tìm bồn trồng linh dược thích hợp và cách điều phối có thể cung cấp sung túc linh lực và linh dịch cho linh dược.

Bồn hoa hình tròn màu đen thui mà trưởng lão Hô Ngôn dùng cho cây kia, bản thân nó chính là một kiện pháp bảo có thể hấp thụ thiên địa linh khí. Vì vậy, nó mới có thể nuôi được linh dược khiến cho linh dược dù rời khỏi đất mà vẫn có thể không ngừng sinh sôi, phát triển.

Mặt khác, loại phương pháp trồng trọt này cũng vẻn vẹn chỉ giới hạn trong số rất ít linh dược đặc thù, không thích hợp với tất cả mọi linh dược.

"Không nghĩ tới còn nhiều hạn chế như vậy. Thật đáng tiếc..." Hàn Lập than thở.

"Lão phu nói cho ngươi biết, mau mau đem Hỏa Tiên tửu và tửu phương cho ta đi." Trưởng lão Hô Ngôn cười ha hả, thúc giục.

Hàn Lập đưa bình rượu tới trước, rồi sau đó lại lật tay lấy ra tửu phương sớm đã phục chế đặt ở trên bàn trà.

Trưởng lão Hô Ngôn đầu tiên là tiếp nhận bình rượu, mở nắp ra ngửi ngửi, sau đó lại tỉ mỉ kiểm tra tửu phương. Miệng còn thỉnh thoảng lẩm bẩm:

"Quả nhiên dùng lá la hán vạn năm... lại còn cộng với hoa kiểu nham... Thì ra là thế..."

Hàn Lập thấy lão nhập thần, cũng không mở miệng quấy rối, ánh mắt thoáng nhìn chén rượu rót cho mình trên bàn trà liền đưa tay với. Nhưng còn không nghĩ đến tay còn chưa chạm tới đã bị trưởng lão Hô Ngôn vỗ nhẹ vào.

"Rượu này hiện tại đều là của lão phu rồi." Dứt lời, lão giả lôi thôi liền đoạt lấy chén rượu, không nói hai lời, uống một hơi cạn sạch. Sau đó trong miệng không ngừng khen "rượu ngon, rượu ngon."

"Hiện tại, tiền bối có thể nói một chút chuyện về đạo binh đi?" Hàn Lập đương nhiên sẽ không tính toán cùng đối phương, xoay chuyển lời nói hỏi.

"Thật đúng là không nghĩ tới tiểu tử ngươi thật có thể đưa tới tửu phương của loại rượu ngon như vậy. Nói đi, ngươi muốn biết cái gì?" Trưởng lão Hô Ngôn thu Hỏa Tiên tửu và tửu phương vào rồi mở miệng hỏi.

"Đạo binh này... dường như lại rất khác so với khôi lỗi. Rốt cuộc nó là gì vậy?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Đạo binh rốt cuộc là gì? Vấn đề này giải thích không được. Bọn chúng bắt nguồn có rất nhiều chủng loại, ví dụ như tu sĩ nô bộc tự nguyện bán mình, yêu thú cường đại, khôi lỗi đặc chế, thiên ma định theo khế ước, lệ quỷ biến dị, khí linh tự hành bồi dưỡng... Thậm chí là linh tộc sinh ra ở trong linh vực cũng đều thuộc về phạm trù đạo binh." Trưởng lão Hô Ngôn hơi trầm ngâm nói.

"Đạo binh Hoàng cân lực sĩ từ hạt đậu màu vàng biến thành thuộc về loại nào?" Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

"A, ngươi nói là đậu binh. Chúng nó thuộc về đạo binh khôi lỗi trồng trong tiên giới, cần hai điều kiện là năng lực thiên phú và việc luyện chế về sau cùng phối hợp với nhau mới thành được. Căn cứ sự khác nhau về thời gian dài hay ngắn được cây đậu dựng dục và độ mạnh yếu của trận pháp khắc

trên bề mặt mà đậu binh có khả năng sinh ra uy lực cũng khác nhau."
Trưởng lão Hô Ngôn giải thích.

------oOo------

Chương 233: Gieo trồng đậu binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Thì ra là thế. Đạo binh này ngoại trừ có thể dùng để chiến đấu, còn có công dụng gì khác không?" Hàn Lập nhẹ gật đầu, hỏi tiếp.

"Căn cứ nguồn gốc khác nhau mà đạo binh thường có thiên phú đặc thù nào đó, còn triệt để trăm phần trăm tuân theo mệnh lệnh chủ, hung hãn liều chết. Nếu số lượng đạt tới mức độ nhất định, còn có thể hình thành các loại đại trận, trở thành trợ thủ đắc lực nhất cho Tiên nhân chúng ta, thực hiện mọi việc đều thuận lợi." Trưởng lão Hô Ngôn rung đùi đắc ý, trả lời.

"Đạo binh này có nhiều ưu điểm như vậy, chắc ai cũng muốn có. Vậy sao vãn bối rất ít khi nhìn thấy có người sử dụng?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, tiểu tử ngươi thì biết gì về đạo binh này. Tiên nhân bình thường nếu dễ dàng có thì còn được coi là quý hiếm hay không? Cần phải biết rằng để bồi dưỡng đạo binh phải tốn rất nhiều tài nguyên và tinh lực, ngoài ra còn cần một ít cơ duyên mà không phải tiên nhân nào cũng có đủ vốn liếng và năng lực bồi dưỡng ra. Như loại đậu binh này chỉ là loại đạo binh gieo trồng dưới cấp tam phẩm, mà nhìn khắp Chúc Long Đạo cũng không có mấy người có được." Trưởng lão Hô Ngôn hắc hắc một tiếng, giải thích.

"Đa tạ trưởng lão Hô Ngôn chỉ giáo, tại hạ xin thụ giáo. Còn về thuật luyện chế đạo binh kia..." Hàn Lập thi lễ với lão một cái, rồi nói thêm.

"Được, do ngươi khiến lão phu có được tửu phương thượng hạng, ta có chút ít tâm đắc đạt được trên phương diện gieo trồng đậu binh sẽ cấp cho ngươi. Tuy nhiên nhớ kỹ cho lão phu, cấm truyền ra ngoài! Đúng rồi, hai chén lưu

ly tơ vàng này lão phu rất thích, coi như tiểu tử ngươi hiếu kính." Trưởng lão Hô Ngôn vốn đang nghiêm mặt, bỗng giảo hoạt cười nói.

Dứt lời, không đợi Hàn Lập đáp ứng, lão liền vỗ nhẹ bàn tay bên trên bàn trà, thu hai chén lưu ly tơ vàng vào.

Cùng lúc đó, bên trên bàn trà cũng xuất hiện một quyển sách giấy vàng mỏng.

Hàn Lập tuy ít nói, nhưng đã hiểu rõ tính nết của lão nhân này, tất nhiên sẽ không nói gì thêm, thò tay cầm quyển sách mỏng kia lên, lật xem vài trang, lập tức cẩn thận thu vào.

Không ngờ nội dung bên trên quyển sách vàng hoàn toàn chính xác có ghi chép về phương diện gieo trồng một ít chủng loại đậu binh. Nhìn qua thì đúng thật là trưởng lão Hô Ngôn ở trên phương diện này có rất nhiều giải thích độc đáo. Đợi đến khi hắn trở về có thể từ từ nghiên cứu.

"Đa tạ tiền bối." Hắn tự đáy lòng thi lễ với lão giả, rồi nói.

"Được rồi, được rồi, chúng ta là trao đổi lẫn nhau, không ai thiếu nợ ai. Lão phu hiện tại bề bộn công việc, không có thời gian tiếp chuyện ngươi. Ngươi mau đi làm việc của ngươi đi." Trưởng lão Hô Ngôn khoát tay áo, nói.

Hàn Lập vâng một tiếng, rồi lập tức cáo từ rời đi.

Sau khi ra khỏi Điện Thái Huyền, hắn về thẳng ngọn núi Xích Hà.

Tiến vào động phủ, hắn liền đi thẳng tới mảnh vườn linh dược nhỏ của mình.

Lúc này ở trong dược viên đã gieo trồng không ít linh dược, mà cự viên khôi lỗi chuyên phụ trách chăm sóc linh dược kia đang đứng bên cạnh canh giữ hai bên bờ dược điền.

Hàn Lập đi tới góc Tây Nam, tại một chỗ linh điền bỏ trống, ngồi xổm xuống, dùng hai tay đào xuống đất bùn tạo thành một hố sâu. Cổ tay hắn

khẽ đảo, lấy ra một hạt đậu vàng lớn bằng quả đào, ném vào, rồi sau đó lại lấp bùn đất xung quanh vào đầy hố đất.

Hạt đậu vàng này chính là hạt giống mà năm đó ở bên trong Cảnh Nguyên Quan tại Linh Hoàn giới, hắn lấy được từ trên người Hoàng Cân cự nhân.

Căn cứ theo quyển sách mỏng ghi lại tâm đắc mà trưởng lão Hô Ngôn đưa cho hắn, đậu binh sau khi trồng xuống đất cần một khoảng thời gian không ngắn để mọc rễ nảy mầm nhưng cần cụ thể thời gian bao lâu, thì không có cách nào xác định được.

Bởi vì chủng loại đậu binh khác nhau, thậm chí là cùng một loại đậu binh nhưng khác nhau về kích thước thì chu kỳ nảy mầm cũng tồn tại những khác biệt nhất định. Điều này chính là phụ thuộc rất nhiều vào chất lượng đậu binh, thổ nhưỡng gieo trồng và linh dịch sử dụng.

Đề cập tới linh dịch, thì linh dịch bên trong Chưởng Thiên Bình của hắn có lẽ là sự chọn lựa tốt nhất rồi.

Chỉ là trước kia vì muốn thúc dục linh dược nên đã sử dụng hết sạch linh dịch bên trong bình nhỏ. Hiện tại cũng chỉ có thể chờ linh dịch được ngưng kết tiếp, mới có thể nhỏ lên.

Sau khi gieo trồng xong, Hàn Lập lại nhìn mấy lần về phía các linh dược khác ở bên cạnh được Cự Viên Khôi Lỗi chăm sóc thì thấy có vài cây đã tiếp cận năm vạn năm tuổi.

Những linh dược này đã đến tuổi có thể dùng nhưng trên tay hắn lại không có đan phương thích hợp.

Trong tông tuy có thu thập đan phương, nhưng luyện chế đan dược vốn là quá trình cần làm nhiều cho quen tay. Mà đan dược có ích cho việc tinh tiến tu vi của Chân Tiên cảnh thì luyện chế khẳng định không dễ. Với tạo nghệ luyện đan của chính hắn thì dù có thể thử nhưng cũng không tránh được phải trải qua mấy lần thất bại, mới có thể thật sự luyện chế ra được.

Với linh thạch và Tiên Nguyên thạch hiện tại có trong tay dù hắn cũng được

coi là có chút thân gia so với Chân Tiên cùng cấp nhưng một khi bắt đầu luyện chế đan dược thì chỉ sợ thật sự chưa đủ.

Trên người hắn hiện tại lại có không ít các loại pháp bảo linh tài cấp thấp, tiếp theo cần phải tính toán chu đáo như thế nào để bán đi từng loại, cố gắng chuẩn bị thật ổn thỏa cho việc luyện đan.

Tuy nhiên trước đó, còn có vài việc cần phải nhanh chóng xử lý.

Vừa đi vừa cân nhắc thì hắn đã về tới mật thất.

Sau khi khoanh chân ngồi xuống, Hàn Lập lật tay một cái, một vòng tay trữ vật tinh xảo xuất hiện trong lòng bàn tay. Hắn đánh ra một đạo pháp quyết thì một đống đồ vật lớn, đủ mọi màu sắc xuất hiện trước người.

Vòng tay trữ vật này là vật đoạt được trên người lão giả Chân tiên không rõ thân phận xuất hiện bên trong dãy núi Huyền Băng.

Lại nói tiếp, lão nhân không biết lai lịch này dường như lại biết một ít tin tức về chỗ hạ lạc của lão tổ tiểu nha đầu Bạch Tố Viện. Lần này, lão ta xuất hiện muốn bắt Bạch Tố Viện đi, cũng không biết có mục đích gì.

Đáng tiếc hắn không bắt được Nguyên Anh của đối phương, nếu không có thể thông qua sưu hồn mà dò xét kỹ một phen.

Hàn Lập vừa nghĩ như vậy, vừa rất thuần thục phân loại các linh thạch, Tiên Nguyên thạch, pháp bảo, linh tài ở bên trong ra. Sau khi hắn thu hồi từng loại, không bao lâu, trên mặt đất chỉ còn lại có ba đồ vật.

Một khối kim loại lớn bề mặt phủ kín đường vân màu vàng sẫm và hai cái hộp ngọc bên trên dán mấy lá phù lục màu trắng lập lòe linh quang, hiển nhiên đồ vật bên trong không phải tầm thường.

Đầu tiên, hắn cầm khối kim loại màu vàng sẫm kia lên. Khối này lớn chừng quả dưa hấu, bất ngờ là nó giống hệt mấy khối khoáng thạch màu vàng mà trước đó hắn lấy được ở chỗ Thận Nguyên Thú.

Hàn Lập nhìn khối kim loại trong tay, trong nội tâm nổi lên một chút hiếu kỳ.

Khối kim loại mà Thận Nguyên Thú cất chứa và khối kim loại ở bên trong pháp khí trữ vật của lão giả Chân tiên có thân phận không rõ ràng này xem ra chắc là chúng có công dụng đặc biệt gì.

Sau một phen suy tính, hắn lật tay thu khối kim loại vào. Lúc trước hắn cũng không để ý quá mức đến vật này, hiện tại xem ra cần bỏ thời gian tìm người giám định một chút, nhận biết xem khối kim loại này rốt cuộc là thứ gì.

Tiếp theo Hàn Lập cầm một hộp ngọc lên, trong tay tỏa ra thanh quang rực rỡ hướng lên mặt phù lục.

Những phù lục màu trắng kia tựa hồ cảm thấy uy hiếp, chúng liền tỏa ra bạch quang chói mắt, nhằm ngăn cản động tác của hắn.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, cong ngón tay, búng ra.

Mấy tia kiếm khí màu xanh bắn ra, lập tức lóe lên, hóa thành mấy sợi kiếm mỏng quấn chặt lấy phù lục màu trắng, mạnh mẽ xoắn một phát.

Một tiếng “xoẹt”!

Phù lục màu trắng bị cắt thành mấy mảnh, mất hết linh tính.

Hắn cười nhạt, mở hộp ngọc ra.

Bên trong là một lệnh bài màu trắng, lớn cỡ lòng bài tay, ngoại hình tương đối đặc biệt, tương đối dài mảnh, hơn nữa cũng không hề tinh tế, phảng phất như là một vật do một chú nhóc con tùy ý đánh bóng một miếng ngọc thạch nào đó mà thành.

Hàn Lập thò tay cầm lệnh bài, đưa lên trước mắt, cẩn thận đánh giá.

Vật liệu của lệnh bài sáng long lanh, mặt ngoài hiện ra một tầng sáng trong

suốt dìu dịu, là tuyệt vật phi phàm. Hắn cũng không nhận ra là vật liệu gì.

Tuy nhiên, vật này đã được cất giữ thận trọng như thế, khẳng định không phải tầm thường.

Nhưng mà hắn dùng vài loại thủ pháp bí thuật dò xét trong ngoài lệnh bài một lượt, đáng tiếc lại không phát hiện được gì.

Hắn lắc đầu, thả lệnh bài màu trắng vào lại hộp ngọc, lật tay thu vào.

Đã không biết rõ lắm thì tính sau vậy.

Cuối cùng, Hàn Lập cầm cái hộp ngọc còn lại lên, đồng dạng thi pháp phá giải phù lục phong ấn ở bên ngoài.

Trong hộp ngọc là một quyển sách ố vàng, thoạt nhìn đã cực kỳ cũ kỹ, trang sách tựa hồ là dùng da của con thú nào đó chế thành.

Hàn Lập cầm lấy quyển sách, lật vài trang nhìn qua một chút thì lắc đầu. Hắn gập quyển sách lại, thả vào bên trong hộp ngọc.

Quyển sách này không có bìa, không biết cụ thể tên sách, nhưng xem nội dung ghi bên trong thì dường như là một bộ điển tịch có nội dung liên quan đến luyện khí, ghi chép lại không ít thuật luyện chế và cường hóa pháp bảo nhưng ở trình độ cao hơn.

Hiện tại, hắn có rất nhiều việc phải xử lý, chờ sau này nếu rảnh rỗi thì nghiên cứu.

Hàn Lập cũng thu hộp ngọc này vào, một tay kết pháp quyết. Trọng Thủy Chân Luân hiện ra, lơ lửng trước người.

Hai mắt hắn chớp động lam quang, dò xét, rồi xuất ra một chiêu, một ít vòng Trọng Thủy từ trong túi chân thủy bay ra, từ từ trôi về phía Chân Luân màu đen.

Lúc này Chân Luân chầm chậm xoay, tản ra từng vòng hào quang màu đen

trên bề mặt.

Thời điểm những vòng Trọng Thủy kia tới gần Chân Luân thì Thủy Đạo Văn bên trên Chân Luân lập tức sáng lên hào quang màu thủy lam, từ đó tản mát ra từng đợt pháp tắc lực nhè nhẹ.

Ban ngày lúc chiến đấu với lão giả Chân Tiên, một loại lực hấp dẫn đã từng xuất hiện qua, hiện tại lại một lần nữa xuất hiện. Trọng Thủy lơ lửng ở một bên thì "vèo" một cái, bị Trọng Thủy Chân Luân hút thẳng vào.

Tuy rất ít Trọng Thủy nhưng Trọng Thủy Chân Luân cũng một lần nữa trở nên nặng hơn một chút.

Hàn Lập thấy tình hình này thì vui mừng. Quả nhiên, Trọng Thủy Chân Luân có thể tiếp tục thôn phệ Trọng Thủy.

Cổ tay hắn lại lần nữa vung lên, một vòng Trọng Thủy to chừng một thùng nước lập tức bắt đầu tuôn ra từ trong hư không, đổ về phía Trọng Thủy Chân Luân.

Thủy Đạo văn bên trên Trọng Thủy Chân Luân sáng rực lam quang, phảng phất như trâu uống nước, cắn nuốt một miếng lớn những Trọng Thủy kia, rất nhanh đã cắn nuốt hơn một nửa số đó.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện.

Hào quang của vòng Thủy Đạo văn chợt lóe vài cái, rồi đột nhiên trở nên ảm đạm, dừng việc tiếp tục thôn phệ.

Liên hệ giữa Trọng Thủy Chân Luân và tinh thần của hắn đột nhiên bị biến mất hơn một nửa, trở nên chập chờn. Chân Luân đột nhiên mất đi sự điều khiển từ trên không trung rơi thẳng xuống đất.

Nhưng may Hàn Lập nhanh tay chộp lấy Chân Luân, nên nó mới không bị đập xuống mặt đất.

Tuy nhiên, cánh tay của hắn cũng bị trầm xuống, Chân Luân hấp thu nhiều

Trọng Thủy như vậy nên nặng hơn không ít so với trước đây.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc, thì thào tự nói một câu.

Tuy mới đầu tạo ra Trọng Thủy Chân Luân này chỉ vì để che dấu tai mắt mọi người, nhưng sau khi sử dụng thử, hắn phát hiện nó có uy năng không tầm thường trong lúc giao chiến. Sau nay chắc có tác dụng lớn nên hắn không muốn bị mất nó.

------oOo------

Chương 234: Hầu Nhi tửu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập phất tay thu hồi Trọng Thủy còn dư lại, rồi đưa thần thức chui vào bên trong Chân Luân tra xét tình hình.

Kết quả thần thức vừa mới xâm nhập Chân Luân, liền cảm giác có một cỗ tiềm lực vô hình từ bên trong viên luân trước mặt thẩm thấu ra, cuồn cuộn như sóng biển dâng, bài xích thần thức của hắn.

Gần nửa ngày sau, hắn đã thử vài loại phương pháp với mong muốn biết rõ ràng biến hóa của Trọng Thủy Chân Luân. Đáng tiếc đều kết thúc thất bại.

Hàn Lập nhìn Chân Luân trong tay, sắc mặt có chút khó coi.

Chẳng lẽ Chân Luân này sau khi hấp thu quá nhiều Trọng Thủy nên đã phát sinh ra dị biến gì hay sao?

Lúc trước luyện chế Trọng Thủy Chân Luân, hắn cũng chỉ dựa theo ghi chép trên Chân Ngôn Hóa Luân Kinh luyện chế nên cũng không hiểu sâu sắc về bản chất và nguyên lý của bảo vật này. Hiện tại bảo vật xuất hiện tình huống này, cũng không phải là không có khả năng.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập có chút hối hận.

Nhưng việc đã đến nước này, hối hận cũng không có tác dụng, phải nghĩ biện pháp sửa chữa mới được vì hắn cũng không có nhiều tinh lực và tài nguyên để luyện chế lại một Chân Luân khác.

Hắn nhìn Chân Luân trong tay vẫn còn một chút liên hệ với tâm thần, liền

để Chân Luân sát vào chỗ đan điền, toàn lực thúc giục điểm liên hệ này.

Ông!

Trên Trọng Thủy Chân Luân lóe ra một tầng hào quang màu đen, rồi chui vào trong đan điền của hắn. Nó lại yên tĩnh như trước, ở lại trong đó.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Bảo vật này nếu như còn có thể thu vào đan điền, tức là còn chưa hoàn toàn mất đi.

Hắn ngồi ngay ngắn, toàn lực vận chuyển công pháp. Tiên Linh Lực trong đan điền bao trùm Trọng Thủy Chân Luân. Nguyên Anh cũng phun ra từng luồng Anh hỏa, bao phủ Trọng Thủy Chân Luân rồi từ từ thiêu đốt.

Thủy pháp tắc trên Trọng Thủy Chân Luân hơi sáng lên, rồi lập tức lóe một cái, Chân Luân bắt đầu chầm chậm chuyển động.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên tia vui mừng, hắn nhắm mắt lại, tiếp tục vận chuyển công pháp.

Thời gian từng ngày trôi qua, trong nháy mắt đã qua một tháng.

Hắn mở to mắt, vung cánh tay lên.

Hắc quang lóe lên, Trọng Thủy Chân Luân hiện ra, lơ lửng trên không trung, xoay tròn, đã khôi phục sự linh hoạt trước kia.

Không chỉ có như thế, màu sắc Thủy đạo văn phía trên tựa hồ còn đậm hơn một chút.

Trong khi Chân Luân chuyển động, từng cỗ man lực tỏa ra, khiến cho hư không chung quanh nhẹ nhàng rung lên.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cuối cùng cũng thở hắt ra. Trọng Thủy Chân Luân này nặng hơn so với trước không ít, uy lực tựa hồ cũng theo đó mà gia

tăng lên nhưng cũng không quá nhiều.

Hắn vung tay lên, thu Trọng Thủy Chân Luân vào trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Không ít người bên trong Chúc Long Đạo tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, nhưng kiểu tình huống Ngụy Bảo Luân có thể thôn phệ tài liệu luyện chế như thế này thì hắn chưa từng nghe nói qua.

Trọng Thủy Chân Luân có thể như vậy, không biết là do nguyên nhân luyện chế lúc trước, hay là do tài liệu sử dụng.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì cũng đều tốt cả.

Giờ phút này hắn hồi tưởng tình huống Trọng Thủy Chân Luân lúc trước, giống như một người ăn thả cửa một món gì đó. Kết quả ăn quá nhiều, khiến dạ dày không chịu đựng nổi dẫn đến không thể nào tiêu hóa bình thường được.

Ánh mắt hắn hiện ra vẻ thấp thỏm và chờ mong. Hắn lần nữa tế Trọng Thủy Chân Luân lên không trung, sau đó vung tay lên. Một vòng Trọng Thủy lớn bằng đầu người hiện ra, nhích tới gần.

Thủy đạo văn trên Chân Luân lần nữa sáng lên hào quang màu lam sắc, lập tức thôn phệ một miếng Trọng Thủy lớn, rất nhanh hấp thu hết một vòng Trọng Thủy.

Hàn Lập vỗ mạnh hai tay, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng mừng rỡ, đã gỡ được một tảng đá lớn trong lòng.

Điều này cơ bản có thể chứng minh, Trọng Thủy Chân Luân có thể tiếp tục hấp thu Trọng Thủy.

Chỉ là mỗi một lần hấp thu Trọng Thủy, uy lực vòng này tăng lên không nhiều, nhưng mà nếu như tiếp tục thôn phệ quanh năm suốt tháng thì Trọng Thủy Chân Luân sẽ có thể tăng uy lực lên gấp hai, gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần ý chứ.

Trọng Thủy Chân Luân vốn có uy lực không nhỏ, nếu tiếp tục tăng lên như vậy, chỉ sợ sẽ đạt tới tình trạng làm cho người ta kinh hãi.

Mới nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Lập cũng không khỏi có chút kích động.

Hắn vung tay lên, lần nữa lấy ra một vòng Trọng Thủy lớn, rơi vào trên Trọng Thủy Chân Luân.

Thủy pháp tắc trên Chân Luân sáng ngời, lần nữa bắt đầu thôn phệ Trọng Thủy.

Tuy nhiên lần này chỉ mới cắn nuốt một nửa, Trọng Thủy Chân Luân lần nữa lóe lên hào quang, liên hệ với tâm thần Hàn Lập biến mất hơn phân nửa, từ trên không trung rơi xuống.

Hàn Lập thò tay bắt lấy.

Đã có hai lần trải nghiệm này, hắn đại khái đoán được mỗi lần Trọng Thủy Chân Luân hấp thu không chênh lệch lắm là một thùng Trọng Thủy.

Hắn thu Trọng Thủy Chân Luân vào đan điền, lấy Anh hỏa luyện hóa.

Trong nháy mắt, thời gian hơn hai năm trôi qua.

Đang nhắm mắt tĩnh tọa, chợt Hàn Lập mở to mắt, vung tay lên.

Một tiếng "vù", một đoàn hắc quang từ trong cơ thể hắn bắn ra, lơ lửng trước người. Đúng là Trọng Thủy Chân Luân đang chầm chậm chuyển động.

Ầm ầm ầm!

Hư không ở trong mật thất rung động lắc lư, không khí dao động, đánh vào vách tường, phát ra âm thanh ù ù như sấm rền.

Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

Hơn hai năm qua, hắn một mực trong động phủ không ra ngoài, chuyên tâm để cho Trọng Thủy Chân Luân thôn phệ Trọng Thủy, đồng thời ngưng tụ tinh hạt truyền tống cho Hóa thân Địa Chích.

Sau hai mươi mấy lần hấp thu Trọng Thủy, uy lực của Trọng Thủy Chân Luân đã tăng lên tối thiểu gấp ba.

Tuy nhiên, sau khi hấp thu nhiều Trọng Thủy như vậy, tốc độ Chân Luân hấp thu Trọng Thủy bắt đầu chậm lại, số lượng cũng giảm bớt.

Tuy rằng còn có thể tiếp tục hấp thu, nhưng trực giác Hàn Lập cảm nhận rằng Chân Luân hấp thụ sắp đến cực hạn.

Dù vậy, uy lực Trọng Thủy Chân Luân bây giờ cũng đã đến một trình độ vô cùng đáng sợ.

Nghĩ tới đây, hắn lật tay thu hồi Trọng Thủy Chân Luân, rồi đi ra ngoài.

Ầm ầm!

Cửa lớn động phủ mở ra, Hàn Lập bước ra.

Một bóng người từ bên trong một căn phòng gần đó bước nhanh tới. Đúng là Tôn Bất Chính, tựa hồ một mực chờ ở chỗ này.

"Tham kiến trưởng lão." Tôn Bất Chính đi tới tham kiến.

"Ngươi ở nơi này chờ ta, là có chuyện gì?" Hàn Lập hỏi.

"Khởi bẩm trưởng lão, tất cả linh điền trong lãnh địa đã dọn dẹp xong toàn bộ. Đệ tử tới đây là muốn nhận lệnh, không biết trưởng lão định gieo trồng ở bên trong linh điền đằng kia loại linh thảo nào?" Tôn Bất Chính cung kính hỏi.

"Hạt giống đều ở bên trong đó, còn có cả phương pháp gieo trồng. Các ngươi cứ theo hướng dẫn trong đó mà làm là được." Hàn Lập gật đầu, lật

tay lấy ra một cái túi trữ vật, giao cho Tôn Bất Chính.

"Vâng." Tôn Bất Chính nhận túi trữ vật, rồi lui xuống.

Hàn Lập đi về phía trước vài bước, nhìn xuống phía dưới.

Xung quanh linh điền dưới núi có bố trí một ít trận pháp cấm chế, tản ra từng trận hào quang, bọn người Mộng Thiển Thiển đang bận rộn ở bên trong linh điền.

Trên không trung ngọn núi Xích Hà, con Song Thủ Sư Ưng đang bay lượn, không ngừng tuần tra.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, lãnh địa của hắn tuy rằng không nhiều người lắm, nhưng đến bây giờ cũng dần dần đi vào quỹ đạo, coi như là phát triển lên.

Hắn cười cười, thân ảnh nhoáng một cái, biến mất vô tung.

Ở một chỗ gần khu vực thác nước phía dưới ngọn núi Xích Hà, nhoáng một bóng người, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Trong lãnh địa, khí hậu ngày càng rét lạnh, khắp nơi đều là tuyết trắng. Dòng thác này hiện tại cũng đã bị đống kết hơn phân nửa, chỉ còn lại một phần ba lúc đầu.

Cũng may linh khí của ngọn Xích Hà nồng đậm, khắp thung lũng vẫn có cây xanh râm mát, nhiều loại hoa mọc khắp nơi.

Hắn chà hai tay một cái, Trọng Thủy Chân Luân hiện ra, đang định thi pháp thúc giục.

"Chi... chi chi!" Một hồi tiếng kêu gần đó truyền đến.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, dừng tay.

Chỉ thấy cách đó không xa ở bên trong khu rừng đào là một bầy khỉ đang

chơi đùa, nhìn bộ dáng chúng đúng là bầy khỉ lần trước hắn đã gặp.

Xích Ảnh lóe lên, một con xích hầu to lớn từ trong rừng phóng ra, hạ xuống cách không xa Hàn Lập. Đó là con Hầu Vương.

Hầu Vương so với trước kia thì cao lớn và cường tráng hơn, lông khỉ quanh người đỏ rực như lửa, càng tuyệt đẹp.

Trên thân Hầu Vương này tản mát ra một cỗ yêu khí dao động dù rất yếu ớt.

"Tốt, hiện tại coi như là ngươi đã tu thành tinh." Hàn Lập cười nói.

"Chi... chi chi!" Trong mắt Hầu Vương màu đỏ toát ra vẻ cảm kích, nằm rạp trên mặt đất, cung kính quỳ gối trước Hàn Lập.

Cả bầy khỉ kia cũng nhảy tới, không ngừng quỳ lạy Hàn Lập.

"Tuy rằng lúc đầu ta có xuất thủ tương trợ, nhưng ngươi có thể có được thành tựu ngày hôm nay là do liên quan đến thiên tư kiếp trước của bản thân. Huống hồ nơi đây Động Thiên Phúc Địa, dù không có ta tương trợ, thêm chút ít năm tháng nữa, có lẽ ngươi cũng có thể hoàn toàn lột xác rồi." Hàn Lập đứng chắp hai tay sau lưng, miệng nhàn nhạt nói.

Hầu Vương lắc đầu, miệng phát ra tiếng kêu chi... chi, mặt lộ vẻ ân cần, tựa hồ muốn nói gì đó, lập tức vung cánh tay lên.

Một con khỉ từ trong bầy khỉ nhảy ra, cầm trong tay một cái hồ lô màu vàng, đặt trên mặt đất trước người Hàn Lập.

Mùi rượu từ bên trong truyền ra, tựa hồ là một loại rượu ngon.

Hàn Lập không nhìn hồ lô trên mặt đất, ánh mắt nhìn Xích Hầu, trầm mặc một chút, rồi nói:

"Chẳng lẽ vì thế mà ngươi một mực ở chỗ này chờ ta?"

Hầu Vương liên tục gật đầu, kêu lên chi... chi.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút cảm động, phất một tay lên.

Một vòng ánh sáng màu xanh nồng đậm bắn ra, phân hoá thành hơn mười vòng, phân biệt chui vào trong cơ thể từng con khỉ.

Bầy khỉ lộ vẻ vui mừng, kêu loạn xạ chi... chi.

Sau đó, hắn lại lấy ra một quả đan dược, ném cho Hầu Vương.

Hầu Vương há miệng đớp lấy đan dược, nuốt xuống.

Trên người nó chớp động xích quang, một hồi lâu mới dừng lại, tản mát ra Yêu khí mạnh mẽ. Trên mặt nó hiện ra vẻ vô cùng vui mừng, đẩy hồ lô màu vàng đến bên chân Hàn Lập.

"Đây là rượu do chính các ngươi chế riêng cho mình? Trước kia có nghe qua về Hầu Nhi Tửu, nghe nói thơm ngon tinh khiết dị thường, hôm nay ta cũng muốn thử." Hàn Lập cười cười, cầm lấy hồ lô, mở nút ra.

Mùi thơm lập tức nồng đậm gấp mười lần, như có linh tính tự động chui vào lỗ mũi hắn, khiến cho tinh thần hắn chấn động.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn cầm hồ lô chẳng qua là không muốn làm buồn lòng những con khỉ chất phác này.

Không ngờ Hầu Nhi Tửu lại tốt ngoài ý muốn, nhấp thử một chút, lập tức khiến hai mắt hắn tỏa sáng.

Hầu Nhi Tửu này không chỉ tinh khiết và thơm vô cùng, hơn nữa còn có một mùi thơm kỳ dị khác nữa. Tiên tửu lúc trước hắn nhấm nháp ở chỗ trưởng lão Hô Ngôn sợ rằng cũng theo không kịp.

"Vậy mà các ngươi có thể cất ra loại rượu ngon này, chẳng lẽ có bí quyết gì?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hỏi.

Xích Hầu Vương gãi gãi đầu, trên mặt lộ vẻ chần chờ.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, những con khỉ này thật sự có bí quyết thì nếu hắn có thể đạt được đúng là hữu dụng. Trưởng lão Hô Ngôn kia thoạt nhìn điên điên khùng khùng, nhưng có lẽ lai lịch không nhỏ, ngày sau không thể nói trước còn quan hệ cùng lão ta.

Hắn đang định lấy ra mấy viên đan dược giao dịch cùng Hầu Vương.

Xích Hầu Vương kêu chi... chi, rồi quay người bắn về phía xa.

Hàn Lập khẽ giật mình.

Hầu Vương phóng tới vài chục trượng, ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, kêu vài tiếng chi... chi.

Hàn Lập cất bước đi theo, các con khỉ khác cũng đi theo đằng sau.

Hầu Vương hành động như gió, rất nhanh đi hơn mười dặm tới phía trước, đi vào một khe núi.

Nơi này khí hậu càng thêm ấm áp, nhưng khắp nơi đều là nham thạch cứng rắn, không có nhiều thảm thực vật màu xanh.

Ùng ùng!

Nơi này có một thác nước đồ sộ từ trên trời giáng xuống, phát ra âm thanh rất lớn, hơi nước cuồn cuộn bốc lên.

Hầu Vương tung người lên, trực tiếp nhảy vào bên trong thác nước.

Hàn Lập cau mày, không nhanh không chậm đi theo.

Khi xuyên qua thác nước, bên trong rõ ràng có một cái động thiên khác, một sơn động rất lớn.

------oOo------

Chương 235: Hầu vương hiến vật quý

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sơn động này xem ra là do thiên nhiên tạo ra, giống như đại bộ phận sơn động trên núi, không có gì đặc biệt.

Không gian bên trong động khá lớn, cao chừng hai mươi, ba mươi trượng, ngoài ra còn có mấy cái hang nhỏ, thoạt nhìn như là hang khỉ. Bên trong một cái hang nhỏ truyền ra âm thanh như tiếng trẻ con. Mấy con khỉ nhỏ từ bên trong ló ra, tuy nhiên ngay lập tức bị một cánh tay khỉ lôi trở về.

Tiếp đó là một con khỉ mẹ xuất hiện ở cửa hang, cảnh giác nhìn Hàn Lập, miệng thét ra tiếng đe dọa.

"Gào!" Hầu vương lông đỏ gầm nhẹ một tiếng.

Con khỉ mẹ kia lập tức biến sắc, lùi vào bên trong hang.

Hầu vương quay đầu nhìn Hàn Lập có chút áy náy, kêu lên hai tiếng, rồi nó tiếp tục đi vào bên trong. Nó rất nhanh đi sâu vào tận cùng bên trong một cái hang.

Không gian của cái hang này không lớn, chỉ cao vài trượng, bên trong nồng nặc mùi rượu truyền ra từ một cái lô* cao cỡ tới đầu người.

*lô: cái nồi dùng nấu rượu (ngữ cảnh)

Cái lô này có màu trắng, phảng phất như được chế tạo từ một loại đá không

biết tên nào đó mà thành. Phía dưới có ba chân chống đỡ, thân ở giữa tròn xoe, mặt trên đang được đậy bởi một cái nắp.

Trên thân lô có khắc rõ tám phù văn to lớn, thoạt nhìn có vẻ bất phàm nhưng cả cái thạch lô này không phát ra chút khí tức nào, như là một lô thông thường.

Hầu vương chỉ vào thạch lô kêu vài tiếng chi chi, sau đó tung người nhảy lên trên lô, đưa tay chộp một cái, mở cái nắp ra.

Nước bên trong lô còn hơn phân nửa, có màu đỏ nhạt, tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Chính là loại Hầu Nhi tửu chứa trong hồ lô.

Rượu trong lô này hiển nhiên chưa được nấu xong hoàn toàn, thoạt nhìn còn có chút vẩn đục.

Bên cạnh lô còn rải rác không ít những thứ bỏ đi của hoa quả, vỏ trái cây, vỏ hạt...

Hàn Lập nhìn một chút vỏ trái cây trên đất, nhíu mày.

"Các ngươi chính là dùng mấy thứ này để chưng cất ra Hầu Nhi tửu sao?" Hắn chỉ ngón tay vào vỏ và hạt trái cây trên mặt đất, hỏi.

Hầu vương lông đỏ gật đầu lia lịa.

Hàn Lập trầm mặc, đi tới bên cạnh thạch lô, quan sát tỉ mỉ, con mắt dần dần sáng lên.

Vỏ trái cây trên đất đều thuộc trái cây rừng bình thường trong núi, tuy là do sinh trưởng ở dãy núi Chung Minh có ẩn chứa một chút thiên địa linh khí nhưng tối đa chỉ có thể xem như là linh quả bình thường nhất.

Dùng mấy thứ này có thể sản xuất ra rượu ngon có thể so với rượu tiên thì dù biết kỹ thuật chưng cất rượu của những con khỉ này cao minh nhưng hơn phân nửa nguyên nhân sợ rằng bởi vì do cái thạch lô thần bí này rồi.

Hàn Lập chỉ xem trong chốc lát, bàn tay áp lên trên thạch lô, chậm rãi rót tiên linh lực vào trong đó.

Kết quả như trâu đất xuống biển, thạch lô không có một chút phản ứng nào.

Hắn nhíu mày, trên người tỏa sáng thanh quang, gia tăng tiên linh lực, đồng thời thần thức cũng chui vào trong đó.

Tám phù văn trên bề mặt thạch lô chợt hiện lên một chút ánh sáng, nhưng lập tức lại ảm đạm.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ vui mừng, thu hồi tiên linh lực và thần thức.

Tuy là vẫn không thể tra xét thạch lô huyền diệu này, nhưng quả nhiên vật này không phải là phàm vật.

"Các ngươi lấy được cái thạch lô này từ chỗ nào?" Hắn nhìn về phía hầu vương hỏi.

Hầu vương gãi đầu, lập tức chỉ vào hang, kêu một hồi chi chi...

"Ý ngươi là ngay từ đầu cái này đã để ở đây?" Hàn Lập hỏi thử.

Hầu vương lộ vẻ vui mừng, liên tục gật đầu.

Hàn Lập thấy vậy, trầm mặc lại.

Sơn động này không phải do người tạo ra, làm sao xuất hiện một cái thạch lô thần bí như vậy được. Chẳng lẽ là có người đã để ở chỗ này?

Nhưng ngay sau đó, hắn lắc đầu.

Mặc kệ cái thạch lô này có lai lịch như thế nào, thì nó tuyệt đối là một kiện kỳ trân, ít nhất cũng là một kiện bảo vật chưng cất rượu.

Chi chi chi!

Lúc này, những con khỉ khác từ bên ngoài tiến vào, náo loạn cả sơn động lên.

Sơn động vốn yên tĩnh, trong nháy mắt trở nên rất náo nhiệt.

Không ít con khỉ nhìn vào sâu bên trong hang nhưng cũng không bước chân vào.

"Cái thạch lô này rất hữu dụng với ta, không biết ngươi có thể từ bỏ thứ yêu thích này mà nhường cho ta hay không?" Hàn Lập thoáng nhìn ra ngoài, rồi rất nhanh thu hồi ánh mắt, nói với hầu vương lông đỏ.

"Đương nhiên ta cũng sẽ không lấy không vật của các ngươi. Đan dược, linh quả, hoặc là thứ gì khác thì tùy ý ngươi chọn." Hàn Lập nói tiếp, lật tay lấy ra một đống đồ đạc lớn, lượn lờ trước người hầu vương.

Hầu vương nhìn thấy những những đan dược, linh quả kia thì con mắt nhất thời sáng ngời.

Tuy nhiên, con khỉ này dằn lòng lại mà lắc đầu, dường như cố gắng thoát khỏi những thứ mê hoặc kia, chỉ tay về hướng ngọn núi Xích Hà ở phía xa, kêu lên chi chi.

Hàn Lập thấy vậy, hơi trầm ngâm, nói: "Ngươi muốn ta dẫn ngươi đến sống ở ngọn núi Xích Hà?"

Hầu vương gật đầu liên tục, lập tức nghĩ tới điều gì, lại chỉ vào bầy khỉ phía ngoài, một lần nữa kêu lên vài tiếng.

"Ngươi muốn ta đưa chúng cùng đi?" Hàn Lập hỏi.

Hầu vương gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ mong chờ, hy vọng.

Bầy khỉ bên ngoài dường như cảm nhận được điều gì, vội vàng dừng chơi đùa, trở nên vô cùng yên lặng.

"Được rồi. Chỉ là linh khí trên ngọn núi Xích Hà dù nồng đậm hơn nơi này

rất nhiều nhưng khí hậu cũng giá rét hơn nhiều. Các ngươi có thể chịu được hay không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi hỏi.

Hầu vương gật mạnh đầu, vỗ ngực rầm rầm.

"Tốt. Nếu như thế lát nữa ta sẽ qua đây đưa các ngươi rời đi. Các ngươi trước hết hãy đi chuẩn bị để di chuyển đi." Hàn Lập thu hồi đồ đạc vừa lấy ra, rồi nói.

Hầu vương hưng phấn kêu hai tiếng chi chi, xoay người chạy ra phía ngoài, miệng lại kêu vang chi chi.

Bầy khỉ bên ngoài vang lên tiếng hoan hô hưng phấn. Tất cả bọn chúng đều vui sướng, nhún nhảy.

Hàn Lập cười nhạt, nhìn về phía thạch lô, phất tay tạo thành một vòng thanh quang bọc nó lại, thu cả Hầu Nhi tửu ở bên trong vào.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười thỏa mãn, sau đó hắn đi ra khỏi sơn động.

Sau một lát, một vệt thanh quang từ bên trong thác nước bắn ra, bay về hướng xa xa, trong nháy mắt đã qua mấy ngàn dặm. Lúc này mới dừng lại, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Nơi này có vài ngọn núi màu đen đứng sừng sững, bên trên cũng không có cây cỏ hay thảm thực vật gì nhiều, có chút hoang vắng, mặt trên được bao trùm một tầng tuyết đọng rất dày.

Sau khi hắn thở nhẹ một hơi, hai tay chà một cái.

"Vù", Trọng Thủy Chân Luân hiện ra.

Hàn Lập tụng đọc chú ngữ, toàn lực điều khiển.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt hắn hơi đổi. Hắn chỉ cảm thấy tiên linh lực trong cơ thể phảng phất như hồng thủy vỡ đê bị Trọng Thủy Chân Luân hút lấy.

Không chờ hắn có phản ứng gì, Trọng Thủy Chân Luân trước mắt tỏa sáng hắc quang, trong nháy mắt phồng lớn lên mấy lần.

Một cỗ linh áp đáng sợ đột nhiên từ trên Trọng Thủy Chân Luân bộc phát ra. Từng vòng ánh sáng màu đen cuồn cuộn tuôn, phát ra tiếng ào ào như những cơn sóng cả dâng lên trên biển.

Trong vòng ngàn dặm, thiên địa linh khí tựa hồ như bị cái gì đó kích thích, kịch liệt chấn động.

Vô số quang điểm màu lam hiện ra, hội tụ về một chỗ.

Hàn Lập thấy cảnh này, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó thì vui vẻ.

Chân Luân trước mắt lúc này phồng to bằng cả gian phòng, xoay tròn rất nhanh, mặt ngoài tản mát ra thủy quang màu đen chói mắt. Thủy đạo văn màu xanh lam phía trên tỏa hào quang rực rỡ. Hào quang hai màu đen và xanh hòa lẫn, cộng hưởng tương hỗ lẫn nhau, càng ngày càng sáng rực, giống như một vầng thái dương hai màu đen và xanh.

Đồng thời, từ đó tuôn ra từng cỗ dao động vô hình, từng đợt nối tiếp từng đợt, hơn nữa càng ngày càng mãnh liệt, khiến cho hư không gần đó cũng run lên lẩy bẩy, tạo thành từng cơn cuồng phong to lớn cuốn sạch mọi thứ xung quanh.

Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, bỗng nhiên vung cánh tay lên.

Trọng Thủy Chân Luân to bằng gian phòng lập tức bắn ra, đánh xuống mặt đất phía dưới.

Mặt ngoài Chân Luân tỏa sáng hào quang xanh đen, hóa thành một vòng quay cầu vồng vô cùng to lớn.

Ầm Ầm!

Mặt đất và bầu trời đồng thời kịch liệt đung đưa, giống như long trời lở đất

vậy.

Hào quang hai màu xanh đen tràn ra bốn phía, tạo ra một cơn lốc ngập trời. Tuyết đọng trên mặt đất dễ dàng bị cuốn sạch, mặt đất cũng bị cạo sâu xuống một lớp khiến cho vô số bụi bặm bốc lên ngập trời.

Nhiều đám mây cũng cuồn cuộn biến hóa, một tầng lại một tầng, như sóng lớn rít gào, khuếch tán ra phía xa.

Mấy ngàn dặm bên ngoài ngọn núi Xích Hà giống như bị lắc lư đung đưa, vô số tuyết đọng rơi lã chã.

Trong linh điền dưới vhân núi, đám người Tôn Bất Chính lộ vẻ kinh ngạc, nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

"Chẳng lẽ Lệ trưởng lão đang tu luyện công pháp gì? Nhưng dường như rung động không phải từ không phải từ đỉnh núi truyền tới." Một người thăm dò nói.

"Ngoại trừ Lệ trưởng lão, còn có thứ gì có thể làm ra động tĩnh lớn như thế này. Lão nhân gia vừa mới xuất quan, có lẽ là tu luyện công pháp uy lực tuyệt luân, hoặc là luyện chế được một kiện bí bảo nên thử nghiệm uy lực đấy!" Tôn Bất Chính nhìn về phía truyền tới rung động, trong mắt hiện ra vẻ mơ ước.

Mộng Thiển Thiển cũng nhìn phía xa xa, trong con ngươi xinh đẹp lộ ra vẻ sùng bái.

Bên ngoài mấy ngàn dặm, rung động kinh thiên động địa tan biến không còn dấu tích, bụi mù cuồn cuồn cũng từ từ lắng lại, lộ ra tình hình bên trong.

Trên mặt đất lúc này thình lình hiện ra một cái hào vô cùng lớn, rộng đến mấy trăm trượng, kéo dài sang hai phía, không biết dài bao nhiêu, dường như tách mặt đất thành hai nửa.

Nhìn vào trong hào rộng thấy đen thui, sâu không thấy đáy, mơ hồ có thể

thấy một hai điểm hồng quang cực nóng ở bên trong, dường như nối liền và thông đến dung nham sâu trong lòng đất.

Mấy ngọn núi xung quanh đều biến mất, hiển nhiên sớm đã bị biến thành bột mịn.

Hàn Lập đứng ở giữa không trung, còn Trọng Thủy Chân Luân lững lờ ở bên cạnh hắn đã khôi phục kích thước ban đầu, chầm chậm xoay tròn.

Sắc mặt hắn hơi trắng bệch, toàn lực thôi động Trọng Thủy Chân Luân khiến tiên linh lực trong cơ thể hắn bị hút đi ba thành.

Nhưng trong thần sắc trên mặt hắn lại có vẻ mừng rỡ nhiều hơn.

Trọng Thủy Chân Luân có uy lực khủng khiếp như vậy, hơn xa dự liệu của hắn. Nếu là thi triển trong thực chiến thì uy năng sợ rằng có thể sánh ngang với một kiện hậu thiên tiên khí có phẩm cấp không thấp.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sắc mặt khôi phục rất nhanh, lật tay thu Trọng Thủy Chân Luân vào. Tiếp đó, thân ảnh hắn hóa thành một đạo thanh quang, bay về phía ngọn núi Xích Hà.

...

Nửa ngày sau, tại một chỗ rộng lớn ở bên trong sơn động nằm giữa sườn núi Xích Hà, hoa lên một bóng người, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn đánh giá xung quanh một chút, rồi giơ tay lên, ngón tay bắn ra.

Từng tia kiếm khí bắn ra tứ tán. Vách núi vô cùng cứng rắn phảng phất như biến thành tào phớ, rất nhanh bị moi ra thành hơn mười cái hang nhỏ, trơn bóng vô cùng.

Hàn Lập hài lòng gật đầu, tay áo vung lên.

Trên mặt đất bên trong sơn động lóe lên hào quang, một bầy khỉ đột nhiên xuất hiện. Đúng là bầy khỉ dưới chân núi.

Bầy khỉ nhìn xung quanh, trên mặt lộ vẻ vui mừng, rất nhanh vọt tới các nơi trong sơn động.

Hầu vương lông đỏ kia phi thân nhảy đến cửa vào sơn động, ngắm nhìn xung quanh thêm vài lần. Trong mắt nó hiện ra vẻ vô cùng sung sướng, lập tức vòng trở lại, liên tục quỳ lạy Hàn Lập.

"Sau này các ngươi ở lại đây. Nếu như có khó khăn gì thì lên đỉnh núi tìm người hầu của ta là được." Hàn Lập chậm rãi nói.

Hầu vương lông đỏ kêu chi chi, gật đầu lia lịa.

Thân ảnh Hàn Lập nhoáng lên, biến mất tại chỗ.

Bầy khỉ chạy vội tới, nhìn nhau một lúc, rồi lập tức dưới sự chỉ bảo của hầu vương, quỳ xuống lạy về phía chỗ Hàn Lập vừa mới đứng đó.

Lúc này, Hàn Lập đã sớm về tới bên trong động phủ trên đỉnh núi, thả thạch lô ở trong một cái phòng, rồi mở ra mấy đạo cấm chế.

Sau khi làm xong, hắn liền đi vào trong mật thất.

Bây giờ ba nhiệm vụ của tông môn đã hoàn thành, Trọng Thủy Chân Luân cũng gần như xong, giờ là thời điểm suy nghĩ về đan dược rồi.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ trầm ngâm, hắn khoanh chân ngồi xuống.

------oOo------

Chương 236: Lần đầu luyện Tiên đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Nửa tháng sau.

Tại khu vực trung tâm dãy núi Chung Minh, có một ngọn núi cô độc với hình dạng hết sức kỳ lạ. Đỉnh núi và chân núi phình tròn to tướng, trong khi sườn núi lại như eo phụ nữ, thắt ở giữa, thoạt nhìn giống như cái hồ lô có hai đầu lớn, ở giữa thì nhỏ.

Cũng chính vì lí do này mà ngọn núi đó được gọi là ngọn Hồ Lô, giống ngọn Ngự Long đều là một trong những nơi trọng yếu nhất của Chúc Long Đạo.

Thế núi Hồ Lô không hiểm, cao chưa đến ngàn trượng, dưới chân núi có một dòng suối linh khí có phẩm chất cực cao, có thể nuôi dưỡng toàn bộ sinh linh trên núi. Thảm thực vật trên ngọn núi quanh năm xanh biếc, bốn mùa lúc nào cũng như mùa xuân.

Bên ngoài ngọn núi này còn bao phủ một đại trận phòng ngự cực kỳ nghiêm mật, được mở ra quanh năm, cho nên tất cả đệ tử trong môn dù nội môn hay ngoại môn, kể cả đã lâu năm nếu muốn tiến vào ngọn núi này, nhất định phải thông qua đại điện truyền tống dưới chân núi.

Ngọn núi này sở dĩ phòng hộ nghiêm mật như thế, chỉ có một nguyên nhân, chính là toàn bộ đan dược ở Chúc Long Đạo hầu như đều từ đỉnh núi này xuất ra. Ngoài ra, các Luyện Đan Sư được đào tạo trong tông cũng cư trú ở ngọn núi này quanh năm.

Ở ngọn núi Hồ Lô, Địa Đan Sư có thể luyện chế đan dược phục vụ cho Tiên Nhân tất nhiên là những người có thân phận và địa vị cao nhất.

Bình thường một tu sĩ Chân Tiên Cảnh sơ kỳ, với tốc độ tu luyện bình thường, ít thì trăm năm, nhiều thì vài vạn năm mới có khả năng đả thông một Tiên khiếu, hơn nữa càng về sau, đả thông Tiên khiếu lại càng khó khăn. Nhưng nếu có đan dược phù hợp với cảnh giới tương trợ thì tất nhiên có thể rút ngắn một lượng lớn thời gian.

Chẳng qua luyện chế loại đan dược này, không chỉ cần linh thảo vài vạn năm làm tài liệu chính, thậm chí ngay cả tài liệu phụ cũng hiếm có và đắt đỏ. Nhiều tài liệu giá trị để luyện chế chung một lò đan dược như vậy nhưng dù là Địa Đan Sư kinh nghiệm phong phú, nếu không qua mấy mươi lần luyện thử, xác xuất thành công cũng thấp đến đáng thương.

Đây cũng là nguyên nhân chỉ có đại tông môn hoặc thế lực lớn, mới có thể bồi dưỡng được Địa Đan sư.

Lúc này, Hàn Lập đang đi ra từ bên trong Lâm Truyền Các bên cạnh ngọn Hồ Lô. Hắn đi tới chân núi, vào một toà đại điện có mái hiên màu vàng kim óng ánh.

Đại điện này có quan hệ chặt chẽ với đại trận bao phủ ngọn Hồ Lô, là nơi ra vào duy nhất của núi này.

Hàn Lập sau khi được nghiệm chứng thân phận của mình thì bước thẳng vào trong một tòa truyền tống trận. Một hồi bạch quang nhoáng lên, hắn liền biến mất tại chỗ không thấy nữa.

Không bao lâu, hắn xuất hiện trong đại điện màu đỏ thắm trên đỉnh núi.

Trong điện bày biện giống với hiệu thuốc ở phố phường, đều là hình thức trước tủ sau ô, chẳng qua là những ô vuông này chứa đan dược Địa giai, có cấm chế rõ ràng.

Trong đại điện có rất ít người, ngoại trừ hai trưởng lão chấp sự, chỉ có mấy

người mặc trang phục trưởng lão nội môn đã tới trước để mua đan dược.

Thấy Hàn Lập đến, một trưởng lão chấp sự trung niên, dáng người cao gầy, khuôn mặt hiền lành đi tới, mở miệng hỏi: "Tại hạ Diệp Nam Phong, là chấp sự của Tiên Dược Các này, không biết đạo hữu cần gì?"

"Tại hạ Lệ Phi Vũ, muốn mua chút ít đan dược phụ trợ tu luyện." Hàn Lập chắp tay nói.

"Hóa ra là Lệ đạo hữu. Lệ đạo hữu có cần ta đề xuất vài loại đan dược không?" Diệp Nam Phong cười cười, nói.

"Làm phiền rồi." Hàn Lập gật đầu, đồng ý.

"Với tu vi Lệ đạo hữu hôm nay, đan dược tịnh tiến thích hợp nhất chính là Thống Nguyên Đan. Mỗi bình có mười viên, chỉ cần hai trăm điểm công trạng. Nếu yêu cầu dược hiệu cao hơn thì có Trẫm Linh Đan nhất định sẽ khiến đạo hữu không thất vọng. Chỉ có điều đan dược này có giá hơi cao một chút, một bình cần năm trăm điểm công trạng, đồng dạng cũng là mười viên." Diệp Nam Phong giới thiệu.

Hàn Lập mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe xong giá cả quả thực cũng phải cả kinh.

Hắn lúc trước vừa làm ba nhiệm vụ chấp sự ở cấp thông thường mà trên người chỉ có không đầy năm trăm điểm công trạng. Giá cả những đan dược này thực quá mắc đi.

"Trẫm Linh Đan này quả thực không rẻ." Hàn Lập nghe vậy, cười khổ nói.

"Đó là tất nhiên, Trẫm Linh Đan này thì trong toàn bộ tông môn chỉ có đại sư Hô Ngôn mới có thể luyện được nên số lượng rất có hạn." Diệp Nam Phong cười giải thích.

Hàn Lập vừa nghe đến danh xưng "đại sư Hô Ngôn" thì trong đầu không khỏi hiện lên lão đầu lôi thôi mặc đạo bào xám trắng, cả ngày không rời hồ lô rượu.

Chẳng lẽ lão lại là một Địa Đan sư cấp cao sao?

"Lệ đạo hữu, nếu cả hai loại đó đều không thích hợp, Xuân Lâm Đan này dùng cũng được. Giá cả so với Trẫm Linh Đan thấp hơn một ít, dược hiệu so với Thống Nguyên Đan thì cũng đỡ hơn. Nếu nói về giá thì là tốt nhất." Diệp Nam Phong thấy Hàn Lập có chút xuất thần, lên tiếng hỏi.

"Xin hỏi Diệp trưởng lão, trong Tiên Dược Các còn có bán đan phương không?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Cái này... Chẳng lẽ Lệ đạo hữu muốn tự mình luyện đan?" Diệp Nam Phong nghe vậy, sững sờ một chút, vô thức hỏi.

"A, là như thế này. Tại hạ vừa mới biết một người vừa mới tiến cấp Địa Đan sư. Đạo hữu đó đáp ứng ta là chỉ cần có thể cung cấp đủ đan phương và linh tài sẽ nguyện ý giúp ta thử luyện chế đan dược." Hàn Lập nói.

Diệp Nam Phong sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ muốn nói lại thôi.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng biết đối phương hẳn là muốn khuyên nhủ mình. Hắn mua đan phương và linh dược cho người nọ đi thử luyện, không bằng mua đan dược để cho mình dùng thì tốt hơn.

"Đan phương Thống Nguyên Đan và Xuân Lâm Đan đều có bán, chỉ có đan phương Trẫm Linh Đan chưa được đại sư Hô Ngôn cho phép nên không được bán ra." Nguyên nhân là do quan hệ thân hay sơ mà Diệp Nam Phong xoay chuyển lời, nói ra.

"Không biết hai loại đan phương này tốn bao nhiêu điểm công trạng?" Hàn Lập hỏi.

"Đan phương Thống Nguyên Đan cần năm mươi điểm công trạng là được, Xuân Lâm Đan thì cần một trăm năm mươi điểm công trạng." Diệp Nam Phong đáp.

Hàn Lập sau khi nghe xong, mặt lộ vẻ do dự, suy tư xem mua sắm loại đan

phương nào có lợi hơn.

"Lệ trưởng lão tốt nhất hãy nhìn qua nguyên liệu sử dụng của hai đan phương này sau đó hãy quyết định chọn mua loại đan phương nào." Diệp Nam Phong thấy thế, cười nhắc nhở.

"Vậy làm phiền rồi." Hàn Lập nhẹ gật đầu.

Diệp Nam Phong khẽ vẫy tay trong hư không một vòng, một quyển sách màu xanh liền hiện ra.

Gã mở ra, tìm kiếm một chút, sau đó đưa sách cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp lấy nhìn vào thì thấy đúng là trên sách ghi chép danh sách nguyên liệu cần thiết luyện chế Xuân Lâm Đan.

"Một cây Cầu Long Thảo năm vạn tuổi, ba đoá Đoạn Hải Hoa năm nghìn tuổi, một vốc Phong Hố Sa, bảy quả U La ba nghìn năm..." Ngón tay Hàn Lập dò theo những cái tên này, lặng yên đọc lên một lần.

Hắn phát hiện tổng cộng cần tới mười lăm loại linh dược, trong đó cực ít linh dược bình thường, phần lớn đều là cao cấp xa xỉ, hơn nữa năm tuổi ít nhất cũng là ba nghìn năm.

"Diệp trưởng lão, không biết các tài liệu linh dược này bán như thế nào, vẫn là dùng điểm công trạng đổi à?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, nhìn Diệp Nam Phong hỏi.

"Cũng không cần. Trừ một vài linh dược đặc biệt quý hiếm có tuổi thọ cao phải sử dụng Tiên Nguyên Thạch để mua, còn các linh dược khác có thể dùng Tiên Nguyên Thạch hoặc linh thạch cực phẩm là có thể mua được." Diệp Nam Phong lắc đầu, nói.

"Nếu muốn mua đủ một bộ dược liệu cho Xuân Lâm Đan này thì cần bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Trong đó Cầu Long Thảo với tư cách tài liệu chính cần dùng Tiên Nguyên

Thạch chi trả, giá bán bảy miếng Tiên Nguyên Thạch. Số linh dược còn lại cần ước chừng hai nghìn linh thạch cực phẩm. Đương nhiên, cũng có thể sử dụng Tiên Nguyên Thạch để trả." Diệp Nam Phong suy nghĩ một chút, nói.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi âm thầm líu lưỡi. Nếu theo mức giá này mà tính toán thì hắn phải tiêu hết tất cả Tiên Nguyên Thạch và linh thạch cực phẩm trên người cũng không mua được mấy bộ dược liệu cần thiết của Đan này.

Ngón tay hắn vân vê trang sách, muốn lật tiếp thì Diệp Nam Phong mở miệng nhắc nhở:

"Vi trí Thống Nguyên Đan gần phía trước, Lệ trưởng lão lật vài trang về phía trước là có thể nhìn thấy."

Hàn Lập theo lời lật về phía trước hai trang sách quả nhiên thấy được danh sách linh dược cho Thống Nguyên Đan.

Lúc ánh mắt hắn rơi vào hàng đầu tiên trên đan phương "Một cây Chúc Linh Thảo năm vạn tuổi", lông mày khẽ nhướng.

Dược liệu này là tài liệu chính luyện chế Thống Nguyên Đan, mà trong Linh dược viên ở động phủ của hắn lại gieo trồng. Hơn nữa lúc trước cũng đã trồng vài cọng, năm tuổi cũng tương đối, vừa vặn có thể sử dụng.

Hắn nhìn tiếp hơn mười loại linh dược phụ trợ phía sau thì vận khí không tốt như trước. Chúng đều là Linh dược hắn chưa từng gieo trồng qua.

"Ngoại trừ Chúc Linh Thảo, những linh dược còn lại thì cần bao nhiêu linh thạch?" Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Nếu trừ đi chủ dược Chúc Linh Thảo, những linh dược còn lại cần một nghìn hai trăm linh thạch cực phẩm." Diệp Nam Phong đáp.

Hàn Lập sau khi nghe xong, trong nội tâm liền so sánh.

Hắn lần này mua đan phương về, coi như là lần đầu thử luyện chế Địa Đan,

không biết còn sẽ lãng phí bao nhiêu linh dược. Nếu chọn mua linh dược quý hơn để luyện chế Xuân Lâm Đan, nhất định là không hợp lý.

"Vậy thì đan phương Thống Nguyên Đan vậy." Hàn Lập đã quyết định, mở miệng nói.

"Tốt, mời đạo hữu đưa lệnh bài cho ta." Diệp Nam Phong nói ra.

Hàn Lập lật tay lấy ra lệnh bài trưởng lão đưa tới. Diệp Nam Phong tiếp nhận, khấu trừ năm mươi điểm công trạng, rồi trả lại đan phương và lệnh bài.

"Ngoài ra, ta còn muốn mua tài liệu linh dược cần thiết luyện chế Thống Nguyên Đan, trừ Chúc Linh Thảo ra, các linh dược khác mỗi loại đều mười bộ." Hàn Lập lúc này cầm đan phương, cẩn thận xem xét, rồi chỉ trong chốc lát mở miệng nói.

Với thân gia tích góp trên người hắn bây giờ, mua những linh dược này cũng chỉ còn thừa rất ít.

Giao dịch xong, Hàn Lập liền cáo từ một tiếng, rời khỏi ngọn Hồ Lô, trở về thẳng động phủ.

...

Ba tháng trôi qua nhanh.

Lúc này, Hàn Lập hầu như không làm gì khác trong mật thất, đều một lòng tập trung nghiên cứu đan phương, cẩn thận cân nhắc suy diễn trong đầu từng chi tiết, từng bước luyện chế, diễn luyện việc luyện đan này trăm ngàn lượt trong đầu.

Tuy lúc trước hắn đã có không ít kinh nghiệm luyện đan, nhưng đan dược có thành phần khác nhau thì quá trình luyện chế tồn tại quá nhiều chi tiết khác biệt. Những khác biệt này thường chính là nhân tố trọng yếu dẫn đến việc luyện đan thất bại.

Cho nên, hắn liền muốn triệt để thấu hiểu mấy trang đan phương này, sau đó mới bắt tay vào luyện chế.

Đến hôm nay, cuối cùng hắn mới quyết định bắt đầu thử luyện chế Thống Nguyên Đan này.

Ở trong mật thất, phía sau bồ đoàn có một án kỷ, phía trên để một lư hương, bên trong có đốt một que hương dài màu nâu xanh. Đầu que hương lóe lên một điểm hồng tinh, toát ra khói xanh lượn lờ, tản ra mùi hương làm lòng người yên tĩnh.

Hàn Lập đưa lưng về phía án kỷ, khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt tĩnh tọa. Sau một lúc lâu, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, toàn bộ cơ thể và tâm thần hợp nhất, không có nửa điểm tâm tư hỗn tạp.

Trên mặt đất phía trước người có một cái lô đồng màu tím, to hơn một xích, bên trên lô khắc hình những ngọn lửa, đường vân và phù văn theo phong cách cổ xưa. Bên cạnh trải một tấm vải gấm màu xanh, phía trên bày Chúc Linh Thảo và khoảng mười loại linh dược.

Lô đan này là lúc trước hắn lấy được từ trong động phủ Thận Nguyên Thú, tuy mới chỉ nhìn qua phẩm chất nhưng hôm nay luyện chế Thống Nguyên Đan có lẽ cũng được.

------oOo------

Chương 237: Pháp tắc luyện đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, bàn tay duỗi thẳng về phía trước, nhẹ nhàng nhấc lên.

Lư đồng màu tím được một cỗ lực vô hình nâng lên, bay lơ lửng ở phía trước cách mặt đất ba thước.

Sau đó, chỉ thấy hắn há miệng phun một cái, một đoàn Anh hỏa lập tức từ trong miệng tuôn ra, như một đám mây lửa ngưng mà không tán, bao phủ lư đồng màu tím lại.

Chỉ nghemột tiếng "bốp", phù văn mặt ngoài lư đồng và đám mây lửa cùng đồng thời sáng lên. Toàn bộ thân lò bắt đầu chuyển thành màu đỏ thẫm.

Hàn Lập thấy thế, một tay xuất chiêu, cọng Chúc Linh Thảo nhẹ nhàng bay lên, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Sau một khắc, cọng linh thảo trong lòng bàn tay sáng lên thanh quang. Một vòng xoáy thanh quang nhỏ từ từ bốc lên, truyền ra từng trận tiếng thét.

Cọng Chúc Linh Thảo trong lòng bàn tay hắn chịu tác động của vòng xoáy cũng nhanh chóng xoay tròn, rồi rất nhanh như bị mài ra, xé rách nghiền nát thành bột mịn bởi cỗ lực lượng này.

Theo một tiếng vang nhỏ, đột nhiên nắp lư đồng trong ngọn lửa mở ra, đám bột mịn do Chúc Linh Thảo hoá thành lập tức bay vào trong đó.

Hàn Lập một tay phất lên, lư đồng lập tức xoay tròn trong lửa.

Thời gian từng giờ trôi qua, trong mật thất cũng bắt đầu sinh ra mùi dược hương nồng đậm.

Hàn Lập thủy chung vẫn tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào biến hoá của lò đan. Dựa theo ghi chép trên đan phương, hắn không ngừng thêm các linh dược khác vào trong đó, đồng thời không ngừng điều chỉnh nhiệt độ Anh hoả.

Trọn vẹn sau một ngày một đêm, hoả quang trong mật thất mới dần dần thu lại.

Một tiếng "keng" vang lên, lư đồng màu tím chầm chậm hạ thấp xuống mặt đất.

Hàn Lập đứng dậy, đi đến bên cạnh lò đan, nhẹ nhàng vung tay mở nắp lư đồng ra, một mùi dược hương nồng đậm vô cùng lập tức phả vào mặt.

Lông mày hắn cau lại, thần sắc trên mặt chứa vài phần khẩn trương, nhìn vào trong lư.

Chỉ thấy bên trong lò đan đen nhánh, chỉ là một lớp bột thuốc chưa thành hình, không có bóng dáng nửa viên đan dược nào.

Không ngoài sở liệu, lò đan dược luyện chế lần thứ nhất thất bại hoàn toàn.

Hàn Lập lấy thuốc bột trong lư đồng ra, để trong lòng bàn tay, tỉ mỉ nghiền nát, rồi lại đưa tới trước mũi nhẹ nhàng hít vào, trong nội tâm mơ hồ hiểu được.

Vừa rồi sợ là khống chế không tốt hỏa hầu, cho nên thời điểm đan dược ngưng kết, nhiệt độ không đủ cao, cuối cùng luyện chế thất bại.

Đã minh bạch nguyên do trong đó, hắn cũng không phiền muộn, sau khi nghỉ nửa ngày, liền bắt đầu luyện chế lần thứ hai.

…

Hơn mười ngày liền trôi qua.

Trong mật thất, trên mặt đất trước người Hàn Lập có chín đống bột nhỏ

màu đen, giống như chín phần mộ nhô lên vậy.

Chín lần luyện đan liên tiếp vừa rồi đều kết thúc trong thất bại.

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng liên tục thất bại chín lần, mà đều là do khống chế hỏa hầu không tốtkhông khỏi làm cho hắn sinh ra một chút cảm giác chán nản,buồn bực.

Lúc trước hắn cho rằng, chỉ cần thời điểm ngưng kết đan dược, cứ việc tăng hỏa lựclên, cam đoan là đan dược có thể thành hình. Kết quả lại là đan dược vừa mới ngưng kết nhưng nhiệt độ quá cao, lại lần nữa tan ra hóa thành bột, hoặc là bị đốt cháy thành than.

Cho nên, sau lần thứ chín thất bại, Hàn Lập không tiếp tục luyện chế nữa, mà dừng lại cẩn thận suy nghĩ đối sách.

Thời điểm đan dược ngưng kết trôi qua cực nhanh, vì thời gian quá ngắn nên muốn nắm giữ biến hoá của hỏa hầu khi đó hầu như là không thể được. Theo như tình huống như vậy, chỉ sợ còn phải có kinh nghiệm ít nhất hơn mười lần thất bại nữa mới có thể dần dần sờ đến một điểm da lông.

Bởi vậy có thể thấy Địa Đan Sư quý giá như vậy cũng là có nguyên do cả. Dù sao bọn họ từng người đều dựa vào núi vàng núi bạc được tông môn cung cấp mà thành tựu.

Nhưng vấn đề là trước mắt hắn căn bản không có nhiều dược liệu như vậy để cung cấp mà thí luyện. Chỉ cần hắn thất bại một lần nữa, tất cả linh thạch cực phẩm lúc trước đã tiêu phí sẽ xuống sông xuống bể hết.

Làm thế nào mới có thể nắm chắc được thời cơ ngắn ngủn chỉ trong một cái chớp mắt này?

Hàn Lập xoa nhẹ mi tâm, bỗng nhiên linh quang hiện ra, trong mắt sáng lên một vòng thần thái khác thường.

Chỉ thấy hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, trong miệng vang lên thanh âm ngâm tụng. Sau lưng hắn ô...ô...n...g một tiếng, hiện ra một viên luân màu

vàng nhạt, ước chừng hơn một xích. Chính là Chân Ngôn Bảo Luân.

Phía trên Bảo Luân, mười bốn vòng Thời Gian Đạo Văn hơi mờ, chớp động linh động,tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc kỳ dị. Toàn bộ không khí lưu động trong mật thất đều trở nên chậm chạp.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, cố hết khả năng khống chế phạm vi ảnh hưởng chấn động pháp tắc chỉ trong vòng hơn một trượng trước người để giảm bớt tiêu hao Tiên Linh Lực.

Tiếp theo, hắn há mồm phun một cái. Một đoàn Anh hỏa bay múa ra, nâng lò đan đồng đỏ lên, ở giữa không trung chậm rãi chuyển động.

Chỉ thấy hỏa diễm bốc lên chung quanh lò đan, tốc độ cũng chậm lại rất nhiều. Hàn Lập thậm chí có thể chứng kiến quỹ tích chập chờn của từng ngọn lửa, và từng đường vân sáng lên trên lò đan đỏ thẫm.

Hắn bắt đầu thao túng lLinh dược, hóa thành bột đưa vào trong lò luyện chế.

Toàn bộ quá trình dưới ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân trở nên trì hoãn gấp ba.

Cùng lúc đó, biến hóa của linh dược trong lò cũng trở nên chậm lại. Thế cho nên thông qua Minh Thanh Linh Mục, Hàn Lập có thể thấy rõ ràng mọi thứ.

Lúc trước có vài chỗ không hiểu rõ thì giờ phút này cũng đều trở nên rõ ràng.

Hàn Lập thấy tình hình này lập tức thu Chân Ngôn Bảo Luân vào. Việc một mực duy trì vận chuyển Bảo Luân dù chỉ trong phạm vi hơn một trượng cũng chịu không nổi. Lúc trước hắn cơ bản đã nắm giữ được chút ít thời cơ mấu chốt ngưng đan, chỉ cần lần này thúc giục Bảo Luân đúng thời điểm đó hẳn là có thể bắt được thời cơ.

Thời gian từ từ trôi qua, quá trình luyện chế vốn cần một ngày đêm, nay bị

kéo dài gần gấp đôi. Hàn Lập luyện chếThống Nguyên Đan một lần nay như là luyện chế mấy lần, thu hoạch được cảm ngộ và lý giải còn nhiều hơn so với chín lần trước cộng lại, đặc biệt là khống chế hoả hầu tại thời điểm ngưng kết đan dược, cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Khi ngọn lửa ngoài lò từ từ tắt, tâm niệm Hàn Lập vừa động, lần nữa thu Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể.

Hắn phất tay đưa lò đan đến trước người, mở nắp lò ra, có chút lo lắng, lại có chút chờ mong mà dốc ngược thân lò, đổ các vật bên trong ra.

Chỉ thấy một đám bụi bặm màu xám đen từ miệng lò rào rào rơi vãi xuống, ngay sau đó, có tiếng lăn của đan dược trên vách lò vang lên.

Hàn Lập lập tức vui vẻ, dốc ngược lò đan lên, đưa tay ra hứng.

Chỉ thấy bảy tám viên đan dược tròn vo màu vàng lớn như long nhãn, nhanh như chớp từ trong lò lăn xuống, lọt vào trong tay hắn.

Dựa theo ghi chép trên đan phương, một lò Thống Nguyên Đan thành công sẽ có mười lăm mười sáu viên. Bởi vậy có thể thấy được, lần luyện đan này của Hàn Lập cũng không tính là hoàn toàn thành công.

Tuy nhiên, Hàn Lập rất là thỏa mãn về lần này.Dù sao hắn vốn là lấymười lần luyện đan này làm thí nghiệm, cho nên có thể tích lũy kinh nghiệm được như vậy đã là cực kỳkhông dễ dàng.

Mà có Chân Luân thời gian hỗ trợ, về sauxác xuất thành công luyện chế đan này cũng sẽ tăng nhiều.

Hắn cầm đan dược trong tay đánh giá, sau đó lấy ra một bình sứ bỏ đan vào, cuối cùng chỉ còn lại một quả, hắn đưa để vào trong miệng.Sau đó, hai mắt khép hờ, Hàn Lập lại tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

Đan dược này rút cuộc có đạt hay không, còn phải khảo nghiệm qua cửa ải cuối cùng này.

…

Hai tháng sau, phía dưới ngọn Xích Hà, từ trên không trung củalinh điền có một thanh ảnh từ trên trời giáng xuống, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Đan dược lúc trước luyện chế ra có hiệu quả rất tốt, hắn liền một mực ở lại trong mật thất.Một mặt phục dụng đan dược, một mặt hắn tiếp tục tu luyện. Tốc độ rõ ràng tăng nhanh, cho đến hôm nay hắn mới xuất quan.

Bên trong linh điền, bọn người Tôn Bất Chính vẫn đang bận rộn.

Mộng Vân Quy bất ngờ đã trở về, cũng đang bận rộn trong đó.

Gần xung quanh Linh điền ở ngọn núi Xích Hà đã được tu sửa hơn phân nửa. Từng vùngđược sắp xếp song song chỉnh tề, cũng tương đối rộng lớn.

Hỏa chướng đã biến mất, hoàn cảnh đã khôi phục, địa mạch Linh điền nơi đây đã khôi phục bình thường, không như lúc trước chỉ có thể gieo trồng Linh tài Hỏa thuộc tính.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, Linh điền nơi đây gần chủ linh mạch của ngọnXích Hà, tràn đầy linh lực, gieo trồng một ít Linh dược hẳn là sinh trưởng sẽ nhanh hơn.

Hắn hạ xuống vô thanh vô tức, đám người Mộng Vân Quy không phát hiện ra. Nhưng do hắn không ẩn nấp nên rất nhanh có một người phát hiện.

"Trưởng lão đại nhân!" Người đó vội vàng hành lễ.

Những người khác nghe được âm thanh, lập tức thấy được Hàn Lập ở trên không, vội vàng thả các đồ vật trong tay ra, nhất tề hành lễ.

"Lệ trưởng lão, ngài đã trở về." Đám người Mộng Vân Quy, Tôn Bất Chính ở cùng Hàn Lập đến nay, mơ hồ biết rõ một chút tính tình của Hàn Lập, nói chuyện cũng không cứng nhắc như trước nữa.

"Uh, ta vừa mới trở về, thuận tiện sang đây xem.Các ngươi cứ tiếp tục làm

việc, Mộng Vân Quy đi theo ta." Hàn Lập khoát tay áocho mọi người tiếp tục làm việc, quay người bay về núi.

Mộng Vân Quy vâng một tiếng, rồi bay theo.

Sau một lát, hai người tới động phủ.

"Những năm qua, ngươi ở bên ngoài vì ta mà hối hả ngược xuôi. Thật vất vả cho ngươi rồi, thu hoạch như thế nào?" Hàn Lập không nói lòng vòng,đi thẳng vào vấn đề.

"Lệ trưởng lão nói gì vậy, có thể làm việc cho ngài, đệ tử vinh hạnh còn chưa kịp, đâu có cảm thấy vất vả. Đúng rồi, đây là thu hoạch những năm này, mời Trưởng lão xem qua." Mộng Vân Quy vội vàng nói, sau đó lấy ra pháp khí trữ vật, cung kính dâng lên Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận pháp khí trữ vật, thần thức chui vào trong đó.

Sau một lát, trên mặt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc, gật đầu nói: "Làm không tệ."

Lúc trước, hắn để cho Mộng Vân Quy đi tìm hạt giống Linh dược, bất quá vốn là nhất thời tâm huyết dâng trào, không ôm hy vọng quá lớn.

Dù sao tu vi Mộng Vân Quy còn quá thấp, cấp độ có thể tiếp xúc rất là có hạn.

Nhưng mà thu hoạch của Mộng Vân Quy vượt xa hắn dự đoán.Những hạt giống tìm được mỗi một loại đều có chút bất phàm, trong đó có không ít loại là phụ dược cần có để luyện chế Thống Nguyên Đan. Nếu gieo trồng những hạt giống này xuống, sau này luyện chế Thống Nguyên Đan, có thể tiết kiệm một số lớn linh thạch.

Trừ loại đó ra, hắn còn phát hiện trong đó mấy hạt giống lạ, thoạt nhìn như là bằng đá, mặt ngoài của nó có đường vân phân bố giống đá hoa cương, bên trong lại truyền ra từng sợi khí tức sinh mệnh.

"Lệ trưởng lão quá khen, vãn bối cũng chỉ là may mắn." Mộng Vân Quy

khiêm tốn nói, vẻ mặt không nhịn được lộ ra vui mừng.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, phất tay lấy ra một ít hạt giống giao cho Mộng Vân Quy, có vài loại là do Mộng Vân Quy tìm được, còn có một vài loại là lấy trên người hắn.

"Đem những hạt giống này gieo trồng trong linh điền dưới chân núi, chăm sóc tốt cho ta." Hắn nói.

"Vâng, đệ tử minh bạch." Mộng Vân Quy tiếp nhận hạt giống, nói.

"Còn nữa, việc tìm kiếm hạt giống cũng không thể trì hoãn, tiếp tục tiến hành. Món pháp bảo này ta ban cho ngươi phòng thân." Hàn Lập lại lấy ra một túi trữ vật giao cho Mộng Vân Quy, phân phó.

"Đa tạ Trưởng lão! Ngài cứ việc yên tâm, Vân Quy nhất định không làm nhục sứ mạng." Mộng Vân Quy lập tức đáp ứng, sau đó quay người rời đi.

Hàn Lập đứng đó một lúc lâu, quay người đi vào dược viên trong động phủ.

Hắn lấy ra mấy hạt giống, trong đó có loại như con giun, có loại trong suốt như ngọc nhìn như ngọc châu bình thường, còn có hạt lớn như đậu hà lan, mặt ngoài gồ ghề, nhìn phảng phất như một cục đất nhỏ.

Những hạt giống này chính là linh tài phụ liệu cần thiết luyện chế Thống Nguyên Đan và Xuân Lâm Đan.

Hàn Lập cẩn thận gieo các hạt giống này xuống, dùng linh dịch đổ vào, bận rộn gần nửa ngày mới dừng tay.

Ngắm nhìn dược viên từ từ mở rộng, Hàn Lập không khỏi lộ ra một chút vui vẻ.

Sau đó, hắn gọi Cự Viên Khôi Lỗi lại, dặn dò nó chăm sóc tốt những hạt giống vừa mới gieo trồng, rồi quay người ra khỏi Linh Dược Viên.

------oOo------

Chương 238: Xấu hổ vì ví rỗng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm nhân tông*

Sau khi trở lại mật thất, Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, ý niệm trong đầu chuyển động.

Hắn tự mình luyện chế ra nửa lò Thống Nguyên Đan có dược hiệu không tệ cho nên hai tháng tu luyện này tương đương gần mười năm tu luyện tiếp theo, nhưng muốn duy trì tốc độ này, phải bỏ ra không ít chi phí.

Nếu như hắn đã thử nghiệm luyện chế đạt rồi, hơn nữa dưới sự phụ trợ của Chân Ngôn Bảo Luân, xác xuất thành công cũng không tệ. Chính vì thế đương nhiên hắn sẽ không dùng điểm công trạng đổi trực tiếp vì dù sao điểm công trạng có thể dùng cho việc quan trọng khác.

Do đó, nguyên vật liệu luyện chế là vấn đề mấu chốt.

Chưởng Thiên Bình hiện tại ngoài việc cô đọng tinh hạt bảo đảm cho hóa thân Địa Chích cô đọng Trọng Thủy, thì dùng để thúc giục Chúc Linh Thảo là đã đến cực hạn, chỉ sợ không cách nào thúc giục quá nhiều dược liệu phụ. Vì vậy, đại bộ phận tài liệu vẫn phải dựa vào mua sắm.

Nhưng trên người hắn bây giờ không còn bao nhiêu linh thạch, bán một vài chiến lợi phẩm trước kia đi cũng có thể gom góp ra một ít, nhưng dù sao không phải kế lâu dài, không cách nào thỏa mãn nhu cầu tu luyện tiếp theo.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, lật tay lấy ra mặt nạ màu xanh của Vô Thường Minh.

Kiếm linh thạch có rất nhiều cách nhưng sau khi cân nhắc tình hình hiện tại

thì hắn thấy vẫn là chấp hành nhiệm vụ Vô Thường Minh để kiếm thù lao nhanh nhất và ổn thỏa nhất.

Trong tông môn tuy rằng có rất nhiều nhiệm vụ có thể kiếm linh thạch, nhưng như vậy rêu rao năng lực quá mức. Hắn không muốn bại lộ quá nhiều thực lực trong tông, tránh dẫn tới những phiền toái không cần thiết.

So sánh hai bên thì nhiệm vụ Vô Thường Minh ban thưởng cao hơn một chút.

Đang cân nhắc, hào quang màu xanh trên mặt nạ nổi lên, ngưng tụ thành màn sáng màu xanh.

Hắn nhìn khu vực nhiệm vụ, rất nhanh tìm được một vài nhiệm vụ gần Chúc Long Đạo. Số lượng nhiệm vụ không ít, có nội dung đa dạng, trừ một vài nhiệm vụ cầu mua linh tài, đan dược, linh bảo, còn có không ít nhiệm vụ săn giết Yêu thú, thậm chí là nhiệm vụ tìm kiếm hoặc ám sát một vài nhân vật.

Tuy nhiên những nhiệm vụ này đều thuộc loại nhiệm vụ thông thường, có một số nhiệm vụ đặc biệt thu hút sự chú ý của Hàn Lập. Ví dụ như có người triệu tập mấy Địa giai Đan Sư luyện chế một loại đan dược, hoặc gọi một vị Chân Tiên tinh thông cấm chế trận pháp phá giải một chỗ cấm chế di tích, thậm chí còn có người triệu tập rất nhiều Chân Tiên đi vây công một tu sĩ nào đó đó thân phận không rõ.

Hắn chợt nhìn hơi chậm lại, thấy một nhiệm vụ, trên mặt không nhịn được hiện ra một tia cổ quái.

Nhiệm vụ đó rõ ràng là: Tìm kiếm tung tích "Thiên Nam đệ nhất kiếm tu". Ban thưởng cho nhiệm vụ cũng không ít, cung cấp tin tức nhất định cũng có thể đem đến thù lao không nhỏ.

Hàn Lập cười hắc hắc, con mắt híp lại, trầm ngâm.

Ngày đó sau khi khảo thí, mọi người rời đi rất nhanh, hẳn là không ai phát hiện ra Hàn Lập khắc chữ. Chắc là sau này người của ngọn Thiên Kiếm mới

phát hiện ra trò đùa của hắn.

Như vậy tức là tuyên bố nhiệm vụ này hẳn là người của núi Thiên Kiếm, hơn nữa với thân phận có thể vào Vô Thường Minh thì khả năng chính là Hùng Sơn rồi. Đoán chừng là gã ta sau đó đã phát hiện ra, rồi sau khi cân nhắc có thể nghĩ rằng tên Thiên Nam đệ nhất kiếm tu đã cướp đi hơn phân nửa phi kiếm của gã.

Chính xác là hắn đã đoán đúng.

Chẳng qua là hắn chưa bao giờ nói ra sự tình mình ở Thiên Nam tại Nhân giới xưa với người ngoài, đương nhiên không cần lo lắng bị phát hiện.

Tuy nhiên, Hùng Sơn có thể tuyên bố nhiệm vụ ở Vô Thường Minh, điều đó có nghĩa là hơn phân nửa gã ta có thể là một thành viên Vô Thường Minh, hoặc ít nhất là quan hệ với Vô Thường Minh. Nếu là như thế chỉ sợ gã ta ở trong Minh có thân phận không thấp.

Bởi vậy có thể thấy thế lực Vô Thường Minh thật sự là vô cùng lớn.

Ngoài ra, còn có người tuyên bố nhiệm vụ "Tìm kiếm tung tích Bạch Phụng Tiên". Điều này làm cho Hàn Lập không khỏi nghĩ đến Bạch Tố Viện.

Hàn Lập lắc đầu, không suy nghĩ nhiều về chuyện này, chuyên tâm tìm kiếm nhiệm vụ mình quan tâm.

Một lát sau, ánh mắt của hắn rơi vào một nhiệm vụ săn giết: Đến một chỗ là Thiên Hàn Trì, săn giết một con yêu thú Hàn Đồn* tu vi Chân Tiên, mang thi thể về. Ban thưởng khá hậu hĩnh, chừng bốn nghìn cực phẩm Linh Thạch.

*Hàn Đồn: Cá nóc

Hàn Lập từng thấy trong điển tịch Chúc Long Đạo thì Thiên Hàn Trì nằm ở cực Bắc đại lục Chung Minh, ở tít phía bắc của dãy núi Huyền Băng. Đây là một hiểm địa nổi tiếng ở đại lục Cổ Vân, nghe nói từng có không ít cường giả Chân Tiên vẫn lạc ở đó.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, tiếp nhận nhiệm vụ này.

...

Mấy tháng sau.

Ở cực Bắc đại lục Cổ Vân, gió lạnh gào thét, tuyết bay đầy trời, khắp nơi đều một màu trắng xoá.

Vài tòa núi cao chót vót sừng sững đứng yên dưới gió tuyết đầy trời quật mạnh.

Một bóng người màu xanh từ phía chân trời xa bay vụt đến, đáp xuống một đỉnh núi tuyết, hiện ra một đại hán trung niên da mặt cháy vàng.

Người này chính là Hàn Lập, đang dùng mặt nạ Vô Thường Minh biến đổi dung mạo.

Trong gió tuyết nhìn về phía trước là một hồ nước to lớn vô cùng, căn bản nhìn không thấy bờ. Trong hồ hiện ra màu nước đen kịt như mực, vô cùng quỷ dị.

Điều quỷ dị là nhiệt độ xung quanh thấp như vậy nhưng nước hồ lại không đóng băng. Theo từng cơn gió, từng làn sương mù màu đen bốc lên, trôi nổi trên mặt hồ.

Loại sương mù màu đen này tản mát ra khí lạnh rét thấu xương, còn lạnh hơn nhiều so với gió lạnh ở xung quanh.

Nơi này chính là Thiên Hàn Trì.

Hàn Lập trong gió tuyết dừng lại một chút, sau đó độn quang bay vào giữa Thiên Hàn Trì.

Nơi đây nhìn như chịu rét lạnh vô cùng khắc nghiệt khiến vạn vật tiêu điều nhưng kỳ thật không phải vậy.

Bên trong Thiên Hàn Trì quả thực có không ít thiên tài địa bảo, còn có linh vật đặc sản giá trị không kém. Nếu không thì cũng sẽ không trở thành nơi thu hút nhiều người đến thám hiểm đến như vậy. Nhưng dưới mặt nước màu đen có không ít yêu thú kỳ dị chịu rét sinh sống, thực lực cường đại. Người tới đây tầm bảo mặc dù tu vi không kém nhưng nếu không cẩn thận vẫn sẽ chết yểu trong miệng yêu thú như thường.

Hàn Lập phi độn trên mặt nước hướng về phía trước, con mắt chăm chú nhìn mặt hồ, dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Trong lúc đó, trên mặt nước phía trước cách hơn trăm trượng bỗng vang lên một tiếng ""ào ào"". Một con yêu thú dài năm sáu trượng bắn ra, lao thẳng tới Hàn Lập.

Con thú này như cá sấu, quanh thân bao trùm lân giáp màu đen, có một cái miệng lớn dính máu, hàm răng lô nhô trắng ởn. Một đôi mắt màu vàng to tròn mọc trên đỉnh đầu, thoạt nhìn vô cùng hung ác, miệng khổng lồ táp tới thân thể Hàn Lập, định cắn hắn thành hai đoạn.

Hàn Lập không biến sắc, tay nhấc lên, một đạo thanh quang hiện ra.

Thân hình hải thú màu đen đang bay nhào đột nhiên cứng ngắc, dừng lại giữa không trung.

Thân ảnh Hàn Lập không dừng, xuyên thẳng giữa hai hàng răng nhọn của quái thú.

Thân thể quái thú từ đầu tới đuôi hiện ra một đường chỉ đỏ, lập tức một tiếng “roẹt” xé rách ra. Vô số máu tươi xen lẫn nội tạng từ trên trời rớt xuống, rơi vào trong nước.

Hàn Lập không để ý tới tình huống phía sau, tiếp tục bay về phía trước, trong nháy mắt biến mất trong sương mù ở thuỷ vực.

Hắn phi độn mấy canh giờ, dần dần xâm nhập sâu trung tâm Thiên Hàn Trì.

Càng xâm nhập vào sâu Thiên Hàn Trì, nhiệt độ càng xuống thấp. Một ít yêu thú kỳ lạ sinh hoạt trong nước càng ngày càng lợi hại, thậm chí có thực lực Hợp Thể trở lên, thỉnh thoảng tập kích.

Chẳng qua vài con yêu thú này đối với Hàn Lập mà nói đương nhiên không coi vào đâu, giơ tay nhấc chân là đuổi đi.

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, thân thể dừng phi độn. Con mắt chăm chú nhìn đáy hồ, rất nhanh phất tay lên.

Một đạo thanh quang bắn ra, chui vào trong nước.

Sau một lát, một tiếng "ào ào", một vật đen sì bị thanh quang bao bọc bay ra, là một nhúm rong biển, tản mát ra mùi thơm nhàn nhạt.

Đấy là là Hắc Tinh Tảo, là loại rong biển mọc đầy dưới đáy hồ.

Hắc Tinh Tảo chính là đồ ăn mà Hàn Đồn yêu thích nhất. Diện tích Hắc Tinh Tảo ở đây lớn như vậy, tất nhiên sẽ hấp dẫn nó tới đây ăn.

Hàn Lập ném Hắc Tinh Tảo đi, lật tay lấy ra một vật màu lam kích cỡ cối xay, là một loại nội tạng yêu thú tỏa ra mùi cay rất đậm.

Đây là nội tạng của yêu thú có tên là Tượng Tị Thú, rất hấp dẫn Hàn Đồn. Trước khi xuất phát, hắn hao tốn một khoản Linh thạch để đổi lấy tại Vô Thường Minh.

Hắn lấy ra một phù lục màu trắng, điểm một cái. Phù lục hóa thành một đoàn bạch quang, chui vào nội tạng màu lam, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập phất tay ném nội tạng màu lam vào trong làn nước đen thui.

Két két!

Khí lạnh thấu xương lập tức bao lấy nội tạng màu lam, khiến nó trong nháy mắt đông lại thành một cục băng cứng màu đen, chìm vào đáy nước.

Tuy rằng bị đông kết nhưng mùi hương thơm của nó lại không hề giảm đi, mà phiêu tán ra chung quanh.

Phù lục màu trắng đó là Cảm Ứng Phù, chỉ cần có Yêu thú cắn nuốt chỗ nội tạng đó thì lập tức hắn sẽ biết.

Hàn Lập không dừng lại ở chỗ này, tiếp tục bay về phía trước.

Thiên Hàn Trì rất lớn, hắn tất nhiên không đặt hy vọng ký thác vào một bãi Hắc Tinh Tảo ở chỗ này.

Hơn nửa ngày sau, Hàn Lập lại tìm được một chỗ Hắc Tinh Tảo khác. Hắn lại bào chế ra nội tạng Tượng Tị Thú mang theo Cảm Ứng Phù để lại đó, rồi tiếp tục đi tới.

Nửa tháng sau.

Lúc này, hắn đã tìm được mấy chục chỗ Hắc Tinh Tảo, mỗi một chỗ đều để lại một miếng nội tạng của Tượng Tị Thú.

Hàn Lập ngừng tìm kiếm chỗ Hắc Tinh Tảo khác, mà ẩn nấp ở khu vực trung tâm của mấy chục chỗ Hắc Tinh Tảo kia.

Cũng không phải là hắn không muốn tìm nữa, mà là số nội tạng Tượng Tị Thú đã dùng hết rồi.

Hơn nữa mồi nhử đã bỏ ra khá nhiều rồi, tiếp theo chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Một ngày hai tháng sau.

Một chỗ thuỷ vực vang lên một tiếng nổ động trời, truyền ra ngoài mấy ngàn dặm.

Mặt nước kịch liệt run rẩy, sóng biển nổi lên mấy trăm trượng, cao ngợp trời, vỗ ra bốn phía, giữa không trung tầng mây cũng cuồn cuộn.

Khu vực trung tâm của con sóng cả, Hàn Lập chiến đấu với một con yêu thú cá nóc màu xanh đen.

Con thú này không lớn, chỉ dài có hai ba mươi trượng, trên thân thể mọc gai xương màu lam đen. Cái đuôi nó lại giống như đuôi bò cạp, vung vẩy như thiểm điện. Hắc khí cuồn cuộn nồng đậm quấn quanh con thú này, trong đó thỉnh thoảng hiển hiện các hư ảnh mặt người hoặc mặt thú, không ngừng vặn vẹo giãy giụa, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

Con thú này chính là Hàn Đồn.

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên người nó phát ra, thình lình đạt đến cấp bậc Chân Tiên.

Miệng yêu thú cá nóc không ngừng phát ra âm thanh quái dị như tiếng thút thít nỉ non của trẻ sơ sinh. Từng đạo lam quang to lớn từ phần đuôi vung vẩy bắn ra, giống như mưa to gió lớn đánh tới Hàn Lập.

Mỗi một đạo lam quang đều ẩn chứa khí tức pháp tắc nhè nhẹ. Bên trong phạm vi mấy ngàn dặm bị một cỗ hơi thở vô cùng lạnh lẽo bao phủ. Trong hư không hiện ra vô số băng hoa và tảng băng màu trắng, dường như hư không cũng bị đóng băng như thường.

Hàn Lập không để ý tới khí lạnh chung quanh, hai đạo kiếm quang màu xanh to lớn bay múa quanh người như Giao Long uốn lượn, hợp thành một tầng lưới kiếm, ngăn cản các đạo lam quang đang bay tới.

------oOo------

Chương 239: Cuồng nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Trong mắt Hàn Đồn hiện ra vẻ kinh nộ, dồn dập gào to thét vang dội.

Bổn mạng của nó là khí lạnh vô cùng lợi hại, trong lúc không ai hay biết xâm nhập cơ thể địch nhân, vừa mới bắt đầu đã đứng ở thế bất bại.

Nhưng mà tu sĩ nhân loại trước mắt này một chút cũng không bị khí lạnh ảnh hưởng.

Lúc này, trong cơ thể Hàn Lập Trọng Thủy Chân Luân chầm chậm chuyển động. Khí lạnh bên ngoài tràn vào trong cơ thể hắn đều bị Chân Luân hấp thu.

Một tay hắn trảo ra, bốn đạo phi kiếm màu xanh lập tức tỏa ra kiếm quang sáng rực, phóng to gần trăm trượng, xoay tròn giao thoa lẫn nhau.

Vô số kiếm ảnh màu xanh hiện ra, quấy nát lam quang bay đến.

Ngay sau đó, tay Hàn Lập dẫn động kiếm quyết. Bốn đạo kiếm quang to lớn lập tức hợp làm một, hóa thành một cự kiếm ngàn trượng. Mặt ngoài kiếm hiển hiện từng đạo hồ quang điện màu vàng to lớn, chém mạnh vào Hàn Đồn.

Hàn Đồn run lên, cực kỳ kinh hãi hồ quang điện màu vàng. Miệng nó há to phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Hư không xung quanh hiện ra những gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được. Hư không bị gợn sóng làm cho mãnh liệt ngừng lại, tựa hồ như bị

một cỗ lực lượng kỳ dị giam cầm.

Hàn Lập cảm thấy thân thể bị xiết chặt, không thể cử động. Lôi kiếm màu vàng cũng đột nhiên đứng yên ở không trung.

Hàn Đồn gầm nhẹ một tiếng, gai xương trên người đột nhiên sáng ngời. Sương mù màu đen xung quanh lập tức bắn ra, hóa thành một con cự mãnh màu đen to lớn đánh tới Hàn Lập.

Hàn Lập hơi kinh ngạc, nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng. Trên người đột nhiên hiện ra thuỷ quang màu đen to lớn, ngưng tụ thành một hư ảnh viên luân khổng lồ, mạnh mẽ xoay tròn.

Một cỗ lực lượng đáng sợ từ hư ảnh viên luân màu đen tuôn ra, nghiền nát lực lượng trói buộc hư không chung quanh.

Lôi kiếm màu vàng lập tức khôi phục tự do, chém mạnh xuống cự mãng màu đen.

Tiếng "xùy xùy" vang lớn!

Từng đạo hồ quang điện màu vàng quấn quanh cự mãng màu đen, tạo ra âm thanh ầm ầm.

Cự Mãng gào thét, thân hình khổng lồ "bụp" một tiếng nổ tung, hóa thành vô số làn khói đen phiêu tán.

Hàn Đồn thấy vậy, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi, trên người toả sáng hào quang xanh đen, quay người bỏ chạy về phía xa.

"Hừ!"

Hàn Đồn vừa nghe tiếng hừ lạnh, trong óc đột nhiên bị một trận đau nhức kịch liệt, phảng phất như bị một cái dùi nung đỏ đâm mạnh vào. Nó không khỏi phát ra một tiếng hét thảm, thân thể đang phi độn lập tức dừng lại.

Sau một khắc, một kiếm ảnh màu vàng hiện ra, chui vào trong miệng Hàn

Đồn, sau đó xuyên thủng lưng phóng ra. Vô số máu tươi màu lam từ hai vết thương khổng lồ tuôn ra, thành hai dòng suối máu màu lam.

Thần thái trong mắt Hàn Đồn nhanh chóng trở nên ảm đạm, u ám.

Nguyên Anh trong cơ thể nó không kịp thoát ra, bị kiếm khí trực tiếp tiêu diệt

Hàn Lập đánh ra một chiêu. Lôi kiếm màu vàng xé gió bay vụt về, lóe lên hóa thành bốn thanh phi kiếm, chui vào trong cơ thể.

Tiếp theo tay kia của hắn vung lên.

Một cỗ lam quang bắn ra, bao phủ thi thể Hàn Đồn.

Một tiếng "két két"!

Bề ngoài thi thể to lớn của Hàn Đồn lập tức hiện lên một lớp băng cứng màu lam, máu tươi liền ngừng chảy.

Nhiệm vụ là mang cỗ thi thể này về, cho nên không thể để nó chảy mất quá nhiều máu tươi.

Hàn Lập phất tay thu thi thể Hàn Đồn vào, tiếp theo không chút dừng lại chút nào, thân ảnh hóa thành một đạo thanh quang bay về hướng xa.

...

Một gian mật thất tại trạch viện của một tòa thành trì vắng vẻ nào đó ở đại lục Cổ Vân.

Một gã nam tử trung niên mặc nho bào, bộ dạng như thầy giáo, đang khoanh chân ngồi trước một cái lò đan đỏ thẫm, hai tay bấm niệm pháp quyết khống chế lò lửa luyện đan.

Lò đan chợt rung lên, bên trong vang lên một âm thanh nặng nề, tiếp theo tỏa ra một mùi khét lẹt.

Sắc mặt trung niên nho bào trầm xuống, lập tức thở dài.

Vào thời khắc này, trên người gã chợt sáng lên một đạo thanh quang.

Gã trung niên thấy vậy, phất tay lấy ra một mặt nạ hồ ly màu xanh, đeo lên trên đầu.

Theo quang mang màu xanh hiện ra, trước người gã ngưng tụ thành một màn sáng to lớn.

Tiếp theo trung tâm hào quang lóe lên, một cái túi trữ vật hiện ra.

"Ồ, nhiệm vụ này tuyên bố mới mấy năm mà nhanh như vậy đã hoàn thành rồi!" Nam tử nho bào có chút kinh ngạc thì thào tự nói một câu, một tay trảo về hư không phía trước, hút túi trữ vật vào trong tay.

Một cỗ thi thể Hàn Đồn khổng lồ lập tức xuất hiện trước mắt.

"Thủ đoạn thật là gọn gàng, mặc dù là ta chỉ sợ cũng không cách nào đánh chết con thú này mà bảo trì thi thể hoàn hảo như vậy... Giao Thập Ngũ! trước kia chưa nghe nói qua người này, xem ra là một nhân vật lợi hại." Nam tử nho bào có chút tấm tắc, nói.

...

Cùng lúc đó.

Trong động phủ ngọn núi Xích Hà, Hàn Lập đang đeo mặt nạ Vô Thường Minh. Màn sáng màu xanh lóe lên trước người, một cái túi trữ vật hiện ra.

Hắn lấy túi trữ vật, rồi bấm niệm pháp quyết.

Trên mặt đất ""ào"" một tiếng, hư không xuất hiện một đống linh thạch cực phẩm.

Hàn Lập kiểm tra qua số lượng, trên mặt lộ vẻ hài lòng, phất tay thu linh

thạch lại, sau đó tiếp tục tìm kiếm nhiệm vụ.

...

Một nơi ở đại dương Lôi Bạo.

Không trung dày đặc mây đen, từng tia sấm chớp to lớn tán loạn trong mây, thỉnh thoảng lại có một tia sấm sét đánh xuống đại dương.

Ở một chỗ sâu trong đại dương, gần một hòn đảo, có mấy vòng hào quang to lớn giao thoa nhau, phát ra tiếng nổ long trời lở đất, át đi cả tiếng sấm sét gần đó.

Thỉnh thoảng có từng vệt công kích tứ tán bay ra, khuấy động long trời lở đất mặt biển và bầu trời.

Song phương kịch chiến, một bên là năm tu sĩ Chân Tiên mang năm mặt nạ, đều là mặt nạ Vô Thường Minh, hai người mặt nạ màu xanh, ba người khác mặt nạ màu lam.

Một bên khác là một đàn dơi điện, chừng gần trăm con. Mỗi con đều dài chừng mười trượng, có lôi điện màu tím vờn quanh thân. Con nào cũng đều tản mát ra khí tức không kém tu sĩ Đại Thừa, miệng phun ra từng luồng lôi điện to dài. Chúng đang giao chiến với năm tên tu sĩ Vô Thường Minh.

Mặc dù số lượng dơi điện nhiều, nhưng năm gã tu sĩ Vô Thường Minh thực lực không tầm thường, đều sử dụng pháp bảo có uy lực cực lớn, đang chiếm thượng phong, liên tục đánh chết từng con dơi điện.

Hắc quang lóe lên, một thanh trường mâu màu đen đâm vào thân thể một con dơi điện. Phía trên trường mâu lóe lên hồ quang điện màu bạc lần theo vết thương do trường mâu tạo ra tràn vào trong cơ thể con dơi điện.

Một tiếng “bụp”!

Thân thể con dơi điện này nổ tung, một viên châu màu tím sáng long lanh hiện ra.

Một nam tử áo bào xanh nhanh như điện phóng tới, phất tay bắt lấy viên châu.

Người này trên mặt đeo mặt nạ đầu trâu màu xanh, trên đó viết ba chữ nhỏ Giao Thập Ngũ.

Động tác hắn không ngừng chút nào, thoáng một cái lại nhào vào trong đàn dơi điện cách đó không xa, cánh tay rung lên.

Mặt ngoài trường mâu màu đen tỏa ra lôi quang sáng rực, rồi đâm thẳng tới, lại xuyên thủng thân thể một con dơi điện.

Chi... chi chi!

Bầy dơi điện gần đó giận dữ, gào rú phẫn nộ.

Từng tia lôi điện màu tím to dài từ bốn phương tám hướng bay vụt tới, hung hăng đánh vào nam tử áo xanh. Chúng chằng chịt đến mức căn bản không có chỗ để trốn.

Ánh mắt người này không đổi, phất tay thu hồi lôi tinh trong cơ thể con dơi điện kia. Trên người hắn lại sáng rực lôi quang màu bạc, hình thành một vòng bảo hộ màu bạc, đón nhận tất cả các tia lôi điện xung quanh oanh kích tới.

Vòng bảo hộ màu bạc không ngừng run rẩy, nhưng cũng không biết là dùng loại thần thông nào mà không có chút dấu hiệu nào sẽ vỡ.

Nam tử áo xanh nhoáng một cái, đánh tới một con dơi điện tiếp theo. Trường mâu màu đen trong tay hắn huyễn hóa ra từng đạo mâu ảnh.

Hắn như hổ giữa bầy dê, sau mấy hơi thở lại đánh chết bốn năm con dơi điện.

Bốn người còn lại thấy nam tử áo xanh dũng mãnh như vậy thì đều líu cả lưỡi.

Một vài con dơi điện riêng lẻ công kích bọn họ thì không tính là mạnh, thậm chí bị bốn năm đạo công kích đồng thời đánh trúng cũng không vấn đề gì, nhưng một khi nhiều hơn vài đạo thì sẽ không giống nhau. Dù sao lôi điện lực khi hội tụ cùng một chỗ, thì uy lực không thể xem thường.

Nhưng mà nam tử áo xanh này không hề cố kỵ, một phen xung phong liều chết, đánh cho đàn dơi điện đại loạn.

Bốn người vội vàng cùng ra tay, thừa cơ săn giết một vài con dơi điện lạc đàn.

Gần nửa canh giờ sau, mâu ảnh màu đen chợt lóe lên, xuyên thủng một con dơi điện cuối cùng.

Một tiếng “bụp”, thân thể con dơi điện nổ tung, hiện ra một viên châu màu tím lại bị nam tử áo xanh thu vào.

Đến lúc này, gần trăm con dơi điện bị năm người chém giết toàn bộ.

Chẳng qua là hầu như một nửa số dơi điện đều chết trong tay nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh thở nhẹ một hơi, cũng không nhìn những người khác một lần nào, trên người lóe lên lôi quang màu bạc, bay về phía xa.

Bốn người kia nhìn nhau một cái, cũng không nói một lời, liền rời đi.

Một chỗ ở đại dương Lôi Bạo lóe lên điện mang màu bạc. Thân ảnh nam tử áo xanh hiện ra, thanh quang trước mặt tỏa sáng, ngưng tụ thành một màn sáng màu xanh.

Người này phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, một đạo thanh quang từ trong màn sáng bắn ra, ngưng tụ thành một hư ảnh mơ hồ.

"Bốn mươi bảy quả tinh châu của dơi điện." Hàn Lập phất tay lên, hiện ra một đống lôi châu màu tím nhỏ.

"Đúng vậy, dựa theo nhiệm vụ quy định, là bốn mươi bảy khối Tiên Nguyên Thạch." Hư ảnh mơ hồ nhẹ gật đầu.

Hàn Lập trong mắt hiện ra vẻ vui mừng, một tay phất lên, một đống nhỏ tinh châu dơi điện bay vào trung tâm trận pháp màn sáng, rồi lóe lên, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một lát, trong trận pháp lóe lên hào quang, một đống nhỏ Tiên Nguyên Thạch hiện ra.

Hàn Lập phất tay thu hồi Tiên Nguyên Thạch, lại tiếp tục nhìn về mục nhiệm vụ trên màn sáng màu xanh.

...

Một ngày ba năm sau trên ngọn Xích Hà.

Một đạo thanh quang từ đằng xa bay vụt đến, sau mấy hơi thở, lặng yên không một tiếng động hạ xuống đỉnh núi. Thanh quang thu lại hiện ra thân ảnh Hàn Lập, sắc mặt có chút trắng xám.

Không làm kinh động bất cứ ai, hắn tiến thẳng vào động phủ.

Trong mật thất, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy ra mặt nạ Vô Thường Minh, màn sáng màu xanh liền hiện ra.

Hàn Lập lập tức lấy ra ba lệnh bài màu đen, mặt trên mỗi cái đều khắc họa một đồ án ác quỷ màu đen.

Đây là thu hoạch của hắn cho lần chấp hành nhiệm vụ Vô Thường Minh này.

Hắn phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, sau đó truyền tống ba lệnh bài đi.

Sau một lát, hơn ba mươi khối Tiên Nguyên Thạch truyền tống trở lại.

Hàn Lập dùng thần thức quét thoáng qua, rồi thu Tiên Nguyên Thạch vào, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia thần sắc khác thường.

Mục tiêu nhiệm vụ lần này là chém giết một đám tu sĩ tà đạo chiếm giữ tại biên thuỳ đại lục Cổ Vân. Đám này giỏi về thúc giục trận pháp bí thuật, có chút khó chơi, cho nên hắn liên thủ hành động cùng sáu người trong Minh, cơ bản đều là thành viên cao cấp mang mặt nạ màu xanh.

Mà trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, hắn quan sát ngẫu nhiên phát hiện một tình huống.

Trong mấy người này, đại bộ phận đều là tu sĩ Chúc Long Đạo, đặc biệt người dẫn đội lần này từng thi triển ra một bộ phi kiếm tuyệt đỉnh, dễ dàng đánh chết gã thủ lĩnh tà tu Chân Tiên trung kỳ.

Đối với người dẫn đội này, Hàn Lập mơ hồ cảm giác có chút quen thuộc. Thực tế đối phương sử dụng phi kiếm nên khiến cho hắn nghĩ tới Phó Đạo Chủ Hùng Sơn.

Mặc dù đối phương dùng mặt nạ Vô Thường Minh che giấu khí tức, hắn vẫn có dự cảm này.

Nhưng chỉ là suy nghĩ thoáng qua, rồi Hàn Lập liền loại ý nghĩ đó ra khỏi đầu, không có nghĩ đến nữa.

Người kia có phải là Hùng Sơn hay không cũng không có quan hệ gì đến hắn.

------oOo------

Chương 240: Kim Tiên nghị sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: liemnt*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Một ngày mấy năm sau.

Một nơi nào đó trong Chúc Long Đạo, trong một tòa đại điện nguy nga nằm trên một đỉnh núi cao vạn trượng, ẩn khuất trong mây mù.

Trong điện đường cực cao nhưng rất trống trải, có tám cây cột to chống đỡ mái vòm. Trên mỗi cây cột đều điêu khắc một phù điêu Cự Long. Những Cự Long này có hình thái khác nhau, hoặc ngửa mặt lên trời mà rống, hoặc đằng vân giá vũ, hoặc trợn mắt chém giết.

Mỗi một phù điêu trông sinh động như thật, cực kỳ chân thực, giống như chỉ cần nhẹ nhàng điểm một cái, liền lập tức sống lại.

Trên đại điện treo một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ "Long Thần điện".

Phía dưới tấm biển là một pho tượng khổng lồ đứng thẳng, cũng là một đầu Cự Long, ngửa mặt lên trời mà rống.

Nếu những phù điêu Cự Long trên tám cây cột kia có tay nghề chạm trổ rất tinh xảo, sinh động như thật thì phù điêu này lại rất thô ráp, kém cỏi, thậm chí trên thân rồng rất nhiều lân phiến cũng không được điêu khắc thành hình, giống như tác phẩm của một kẻ không chuyên mới tập luyện kỹ thuật điêu khắc.

Pho tượng này mặc dù thô ráp, lại có một loại thần vận không thể diễn tả bằng lời. Trong con ngươi của Cự Long mơ hồ lại có một đôi con ngươi khác, ở trên cao nhìn xuống những con sâu cái kiến dưới thế gian, phảng

phất như một Thần Long cao cao tại thượng.

Pho tượng khổng lồ đứng trong đại điện, chiếu rọi xuống một bóng đen to lớn, làm cho người ta nhìn mà phát khiếp.

Trước mặt pho tượng bày ra một hương án to lớn, phía trên chất đầy hương nến cùng trái cây, khói hương nghi ngút.

Giờ phút này, trên đại điện có ba thân ảnh đang đứng. Ở giữa là một nam tử trung niên mặc một bộ áo bào tím, ngũ quan bình thường, mặt vuông, lông mày nhỏ nhắn, không giận mà uy, chính là Âu Dương Khuê Sơn. Một người khác là thiếu phụ mặc áo trắng, dung mạo tuyệt mỹ, vũ mị say lòng người, là sư tôn của Bạch Tố Viện, Vân Đạo Chủ.

Người còn lại một thân áo bào màu vàng, dáng người mập lùn, chính là Hùng Sơn Phó Đạo Chủ. Lúc này Hùng Sơn mang theo vẻ mặt kính cẩn đứng cách hai người kia khoảng một trượng. Có điều cả ba người đều không có nói chuyện, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Sau một lát, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, lại có ba thân ảnh đi đến.

Đi đầu là một lão giả tóc xám mũi đỏ, nếu Hàn Lập ở đây, có thể kinh ngạc phát hiện, người này không phải ai khác, chính là Hô Ngôn lão đầu kia.

Bên cạnh lão giả là một nữ tử váy đen, trên mặt che khăn đen, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh nhạt, không nhìn thấy dung mạo. Bất quá, từ thân thể và đôi mắt của nàng có thể nhận thấy đây là một nữ tử trẻ tuổi. Tuy nhiên, móng tay của nàng lại có màu tím sậm đầy quỷ dị, mặt ngoài mơ hồ hiện ra một tầng ánh sáng yếu ớt.

Người còn lại là một nam tử áo đen, còn rất trẻ, chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, dung mạo có chút anh tuấn, một đầu tóc vàng rối tung, sắc mặt cũng có màu vàng nhạt, sau lưng đeo một kim luân.

"Hô Ngôn đạo hữu, Tần đạo hữu, Viên đạo hữu, các vị đã tới. Cuối cùng cũng có đủ năm người." Âu Dương Khuê Sơn trên mặt tươi cười, tiến lên

nghênh đón.

Thiếu phụ áo trắng trên mặt cũng lộ ra nụ cười yếu ớt, từ khi ba người xuất hiện, nàng cũng không có nhìn hai người kia mà đôi mắt đẹp cứ nhìn chằm chằm vào Hô Ngôn lão đạo, trong mắt giống như có một tia u oán không dễ nhận thấy.

"Hùng Sơn tham kiến ba vị Đạo Chủ." Vẻ mặt của Hùng Sơn lại càng cung kính, hướng phía ba người thi lễ.

Ba người cũng không để ý đến Hùng Sơn, đầu tiên là thần sắc trịnh trọng hướng pho tượng Cự Long kia thi lễ một cái, lúc này mới nhìn về phía ba người Âu Dương Khuê Sơn.

Hô Ngôn lão đạo đối mặt với ánh mắt nhìn chằm chằm của thiếu phụ áo trắng có chút xấu hổ, mắt nhìn thẳng về phía Âu Dương Khuê Sơn, nói: "Âu Dương đạo hữu, ngươi bây giờ đã chấp chưởng tông môn, sự vụ trong tông ngươi cứ xử lý là được. Có chuyện gì lại cần tổ chức hội nghị Đạo Chủ?"

Nữ tử váy đen cùng thanh niên tóc vàng không có mở miệng, tựa hồ cũng đang chờ Âu Dương Khuê Sơn trả lời.

"Quấy rầy ba vị thanh tu cũng là bất đắc dĩ. Trước đó vài ngày, khi tiến hành khảo hạch cho các đệ tử hạch tâm trong Huyền Băng sơn mạch xảy ra chút biến cố. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, cho nên ta thấy cần thảo luận cùng mấy vị một hai." Thần sắc của Âu Dương Khuê Sơn trở nên nghiêm nghị, chầm chậm nói ra.

Hô Ngôn lão đạo đối với việc này sớm đã biết, cũng không có lộ ra dị sắc.

Hai người đứng phía sau hắn, thanh niên tóc vàng khẽ hừ một tiếng, tựa hồ đã biết, còn nữ tử váy đen xem ra là lần đầu nghe nói việc này, nhưng trên mặt cũng chỉ lộ ra một tia nghi hoặc.

Âu Dương Khuê Sơn dừng một chút, nói rõ chi tiết một lần sự tình phát sinh tại Huyền Băng sơn mạch.

"... May mà hai tên trưởng lão chủ trì thí luyện kịp thời xuất thủ, phá hủy nhục thân đạo chích kia, chỉ có Nguyên Anh hắn đào thoát, đệ tử tham gia thí luyện cũng không có người nào vẫn lạc, cũng không lo ngại." Âu Dương Khuê Sơn nói.

"Cũng không lo ngại? Việc này trước khi đến đây ta đã nghe người ta nói, có bốn tên đệ tử nhục thân bị hủy. Bốn người kia đều là nội môn nhân tài kiệt xuất, thiên tư vốn cực cao, lần này nhục thân bị hủy, cho dù có thể tìm kiếm thân thể mới đoạt xá, tiềm lực cũng sẽ giảm mạnh. Hai trưởng lão này hộ vệ không tốt, nên phạt nặng!" Âm thanh của thanh niên tóc vàng vang lên, lạnh lùng nói ra.

Mười ba Đạo Chủ ở Chúc Long Đạo, bởi vì xuất thân, cũng chia thành hai phái, tán tu và bản thổ.

Thanh niên tóc vàng chính là Đạo Chủ thuộc phái tu sĩ bản thổ, trong lần thí luyện này xui xẻo bốn tên mất đi nhục thân đều là đệ tử nội môn, còn đệ tử tán tu một tên thụ thương cũng không có.

Sau khi trưởng bối của bốn người biết việc này đều rất giận dữ, cho rằng trưởng lão hộ vệ thiên vị những đệ tử tán tu kia.

Cho dù không có Âu Dương Khuê Sơn triệu tập, thanh niên tóc vàng cũng dự định đi ra hưng sư vấn tội.

"Viên đạo hữu lời ấy sai rồi, chuyện trước sau ta đã tra rõ ràng, tội cũng không do hai vị trưởng lão kia. Chân Tiên ngoại địch kia cực kỳ giảo hoạt, thực lực cũng không tầm thường, lại còn luân phiên bố trí xuống trận pháp nghi binh, hai vị trưởng lão hộ vệ có thể đánh giết ngoại địch, đồng thời bảo vệ đệ tử đã không dễ. Ngược lại ta cảm thấy hắn là nên khen thưởng bọn hắn một chút." Vân Đạo Chủ xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía thanh niên tóc vàng, sửa lại một chút mái tóc nơi thái dương, phản bác.

Vân Đạo Chủ chính là xuất thân tán tu, Âu Dương Khuê Sơn bên cạnh cũng là như thế.

"Vân đạo hữu cớ gì nói ra lời ấy, bọn hắn nếu nhận nhiệm vụ hộ vệ thì cần

phải ứng phó tất cả tình huống phát sinh. Bây giờ bốn tên đệ tử nhục thân bị hủy, chẳng lẽ không phải bọn hắn hộ vệ tắc trách!" Thanh niên tóc vàng nghiêm sắc mặt nói.

"Viên đạo hữu lần này là đơn thuần luận sự, hay là có ý khác, muốn mượn cơ hội chèn ép, trong lòng các hạ tự nhiên rõ ràng." Vân Đạo Chủ cười lạnh một tiếng nói ra.

"Ngươi nói cái gì!" Thanh niên tóc vàng mặt hiện vẻ giận dữ, đang muốn nói tiếp.

"Tốt, Viên Bất Thiếu, chớ ồn ào. Hiện tại nếu Âu Dương đạo hữu chấp chưởng tông môn, xử lý chuyện này như thế nào, tự nhiên là do hắn quyết định. Tin tưởng Âu Dương đạo hữu sẽ để cho tất cả mọi người tin phục." Hô Ngôn lão đạo trừng thanh niên tóc vàng một cái, sau đó nhìn thật sâu Âu Dương Khuê Sơn, nói ra.

"Cái này hiển nhiên, Hô Ngôn đạo hữu yên tâm." Âu Dương Khuê Sơn mỉm cười nói.

Thanh niên tóc vàng thần sắc có chút không phục, nhưng cũng không nói thêm gì.

Thiếu phụ mặc áo trắng cười lạnh một tiếng, cũng không có mở miệng.

"Ta đã hỏi thăm kỹ càng hai vị hộ vệ trưởng lão, còn có những đệ tử tham gia thí luyện, tập hợp tất cả tư liệu liên quan tới tên Chân Tiên kia. Luận kiến thức, ba vị đều trên ta, mời ba vị tới, chính là muốn cùng nhau tham tường một chút, có thể hay không xác nhận thân phận của người này." Âu Dương Khuê Sơn nói, lấy ra ba ngọc giản hình tròn, đưa tới.

Ba người Hô Ngôn tiếp nhận ngọc giản, thả thần thức vào bên trong.

"Hùng Phó Đạo Chủ cũng là người kiến thức rộng rãi, hãy cùng xem xét một chút đi." Âu Dương Khuê Sơn nhìn thoáng qua Hùng Sơn bên cạnh, lại lấy ra một khối ngọc giản, đưa tới.

Hùng Sơn khom người cảm ơn một tiếng, nhận lấy ngọc giản, cũng thả ra thần thức thăm dò vào trong đó.

Trong ngọc giản mở đầu là một đoạn hình ảnh, chính là lúc lão giả gầy gò kia cùng bọn người Bạch Tố Viện bắt đầu nói chuyện, mãi cho đến khi Hàn Lập đánh bại người kia, đối phương chạy trối chết mới kết thúc.

Khi nghe lão giả gầy gò kia đề cập tới Bạch Phụng Nghĩa, thần sắc Hùng Sơn hơi động một chút.

Hình ảnh sau đó là một chút văn tự tài liệu và hình ảnh tin tức liên quan đến các vật phẩm trên người lão giả gầy gò.

"Hình ảnh này là người phương nào ghi chép, ngược lại kỹ càng vô cùng. Trong lúc kịch chiến mà có thể có phần tâm tư này càng thêm đáng quý." Sau một lúc lâu, Hô Ngôn lão đạo hỏi.

"Là Bạch Tố Viện, đồ đệ của Vân Đạo Chủ." Âu Dương Khuê Sơn đáp.

"Thì ra là thế, nàng này không chỉ có thiên tư bất phàm, phần tâm tính này càng thêm khó có được." Hô Ngôn lão đạo nhìn thiếu phụ áo trắng một chút, lập tức liền dời ánh mắt.

"Vân Nghê ta con mắt nhìn người vẫn còn có, thu đồ nhi tự nhiên bất phàm, không giống một ít người có mắt không tròng." Vân Nghê nói ra lời đầy thâm ý.

Hô Ngôn lão đạo sờ lên mũi, không có trả lời.

"Khục! Mấy vị nhìn qua tài liệu này, có đầu mối gì về người này không?" Âu Dương Khuê Sơn ho nhẹ một tiếng, phá vỡ không khí ngột ngạt, nói ra.

"Vật phẩm trên thân người này đều là vật tầm thường, không có đồ vật có thể xác nhận thân phận. Nhưng nhìn công pháp hắn tu luyện thì có chút giống tu sĩ Thượng A đại lục." Nữ tử váy đen lúc này mới mở miệng nói ra, thanh âm có chút khàn khàn.

"Kim giáp khôi lỗi kia có chút giống Minh Vương khôi lỗi của Thánh Khôi môn ở Minh Hàn đại lục." Thanh niên tóc vàng cũng nói tiếp.

"Hẳn không sai, chính là Minh Vương khôi lỗi. Bất quá Minh Vương khôi lỗi của Thánh Khôi môn mặc dù trân quý nhưng chỉ cần chịu trả giá đắt vẫn có thể lấy được, chỉ bằng vào điểm này thì không cách nào xác định được thân phận của người này." Hô Ngôn lão đạo gật đầu nói.

Âu Dương Khuê Sơn nhìn về phía Hùng Sơn, nói: "Không biết Hùng đạo hữu có kiến giải gì không?"

"Không dám. Mấy vị Đạo Chủ kiến thức hơn xa tại hạ, chỉ là ta nhìn kiếm trận mà người kia thi triển, có chút giống Thất Sát kiếm trận của Vô Sinh Kiếm Tông năm đó." Hùng Sơn khiêm tốn nói ra.

"Thất Sát kiếm trận! Đại danh của kiếm trận này ta đã nghe qua. Tuyệt sát kiếm trận tiếng tăm lừng lẫy của Vô Sinh Kiếm Tông mà chỉ có một chút uy lực như thế? Còn không phải bị tiểu tử họ Lệ kia thuần thục đánh tan, còn hủy đi năm chuôi phi kiếm." Thanh niên tóc vàng cười nhạo nói, hiển nhiên không tin lời Hùng Sơn.

"Tại hạ cũng không dám xác định, chẳng qua là cảm thấy có chút tương tự." Hùng Sơn cúi đầu nói.

"Hùng Phó Đạo Chủ tinh thông Kiếm Đạo, nghe nói trước kia đã từng chiếm được một phần di tàng của Vô Sinh Kiếm Tông, hẳn là sẽ không nhìn lầm. Mà Lệ trưởng lão kia có thể nhẹ nhàng đánh tan kiếm trận, cũng không phải là kiếm trận quá yếu, mà là thủ đoạn của Lệ trưởng lão này rõ ràng cao minh hơn mấy phần. Xem ra, trong Chân Ngôn Bảo Luân người này luyện chế ẩn chứa Trọng Thủy có mang theo một chút Thủy Pháp Tắc chi lực, cũng là tính tự mở ra một con đường, uy lực không tầm thường. Nếu không có người này, lần này chỉ sợ là không chỉ có bốn tên đệ tử nhục thân bị hủy đơn giản như vậy. Âu Dương đạo hữu, theo ý ta, hẳn là nên ban thưởng cho người này một chút." Hô Ngôn lão đạo có chút ý vị thâm trường nói ra.

Nghe lời này, mấy người khác sắc mặt khẽ giật mình. Từ trong hình ảnh rất khó phán đoán chính xác tình huống thực tế, chỉ có thể đại khái phỏng đoán

một chút, nhưng nghe Hô Ngôn lão đầu phân tích đạo lý rõ ràng, tự nhiên không dám nói gì thêm.

"Lời Hô Ngôn đạo hữu nói rất đúng, việc này ta sẽ an bài. Nếu như thế, kẻ địch lần này tu vi pháp bảo thượng vàng hạ cám, ngược lại rất khó phán đoán thân phận." Âu Dương Khuê Sơn thì thào nói ra.

Thanh niên tóc vàng vốn còn muốn nói cái gì, nhưng sau khi nhìn Hô Ngôn lão đầu một cái, cuối cùng vẫn không tiếp tục mở miệng.

Vân Nghê nhìn mấy người một chút, mặt ngọc có chút âm trầm. Người này mưu toan bắt cóc Bạch Tố Viện, nếu là không thể làm rõ ngọn nguồn, nàng làm sao có thể an tâm.

Âu Dương Khuê Sơn do dự một chút, mở miệng nói: "Còn có một việc, người này đề cập tới Bạch Phụng Nghĩa, tựa hồ giữa hắn có chút liên hệ."

Mấy người khác nghe nói lời này, đều hiện lên thần sắc khác nhau.

"Nói tới Bạch trưởng lão, năm đó thật sự đáng tiếc, nếu không phải bởi vì sự kiện kia, lấy tư chất của hắn, Chúc Long đạochúng ta hiện tại có lẽ đã có 14 vị Kim Tiên Đạo Chủ." Hô Ngôn lão đạo thở dài.

Đôi mắt đẹp của Vân Nghê ảm đạm, nhìn có chút thương cảm.

"Âu Dương Đạo Chủ, liên quan tới thân phận người này, chúng ta cũng bất lực. Sự tình sau này, đạo hữu cứ tự xử lý." Hô Ngôn lão đạo nói ra.

Nói xong lời này, hắn lập tức quay người đi ra bên ngoài.

"Hô Ngôn Đạo Chủ, vì sao vội vã rời đi như vậy."

Bóng trắng hoa một cái, thân ảnh Vân Nghê đã xuất hiện phía trước, cản đường đi của Hô Ngôn lão đạo.

"Ngươi xưa nay không phải yêu thích nhất là rượu ngon sao? Trước đây vài ngày ta vừa có được vài hũ tiên tửu rất ngon, không bằng mời Đạo Chủ đến

chỗ ta đàm đạo một chút? Vừa vặn ta cũng có chút nghi hoặc trong tu luyên, muốn Hô Ngôn đạo hữu giúp đỡ chỉ điểm một hai." Trong đôi mắt đẹp của Vân Nghê phản chiếu thân hình Hô Ngôn lão đạo, sóng mắt như nước./.

------oOo------

Chương 241: Lân Cửu đưa tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Cái này... Lão đạo ta gần đây bận việc đến hoa mắt váng đầu, sẽ không làm phiền.." Lão đầu Hô Ngôn nghe thấy lời nói ấy của Vân Đạo chủ thì khoát tay lia lịa nói.

"Hoa mắt váng đầu... Đến bên trong động phủ của thiếp có cái giường huyền băng vạn năm mà nằm trên đó một đêm thì tinh thần sẽ trở nên sảng khoái..." Đôi mắt đẹp của Vân Đạo chủ liếc một cái, rồi nàng nói.

"Ôi chao, trí nhớ của ta thật tệ! Lúc ta tới đây thì ở động phủ đang luyện chế một lò đan dược, hiện tại không sai biệt lắm đã đến thời điểm mở lò rồi. Xin lỗi không tiếp chuyện được, xin lỗi không tiếp chuyện được." Trên trán lão đầu Hô Ngôn mơ hồ đổ mồ hôi, lời còn chưa dứt, trên người lão ta đã lóe lên lam quang. Cả người "bụp" một cái hóa thành vô số quang điểm, tan biến không còn dấu tích.

Vân Nghê thấy vậy thì môi anh đào hơi mím lại, đôi mắt sáng xoay tròn. Nàng xem như không có ai ở xung quanh, cười khanh khách vài tiếng lộ ra không sót chút nào vẻ phong tình vạn chủng.

Nữ tử váy đen và thanh niên tóc vàng coi như không thấy cuộc trò chuyện giữa Vân Đạo chủ và lão đầu Hô Ngôn. Sau khi lão đầu Hô Ngôn rời đi, cả hai cũng không nói một lời nào, rời khỏi đại điện.

Hùng Sơn thấy vậy cũng thấp giọng cáo từ, rồi rời đi.

Trong điện chỉ còn lại có hai người Âu Dương Khuê Sơn và Vân Nghê.

"Ngươi dự định xử trí hai người kia như thế nào?" Lúc này Vân Nghê đột nhiên dừng cười, nghiêm mặt hỏi.

Âu Dương Khuê Sơn trầm mặc không nói, dáng vẻ không dứt khoát.

"Nói trước, lần này ít nhiều có tên Lệ Phi Vũ thì Viện nhi mới không có bị bắt đi. Ta cũng sẽ không ngồi xem bởi vì cân nhắc mà làm ra việc đổi trắng thay đen đâu." Vân Nghê thâm ý sâu sắc nói.

"Bản thân ta chấp chưởng tông môn không thể thiên vị, bằng không dễ dàng khiến song phương nảy sinh mâu thuẫn gay gắt, di hoạn vô cùng. Lần này đúng là Lệ Phi Vũ lập công nhưng thân làm trưởng lão hộ vệ, quả thực cũng là có chỗ thất trách. Ta coi như là công tội ngang nhau. Còn như tên Tô Đồng Tiêu kia thì khó mà thoát khỏi tội nhưng dù sao sự tình xảy ra là có nguyên nhân, sẽ chỉ khiển trách qua một chút. Ngoài ra, nếu đạo hữu Hô Ngôn đã lên tiếng, ngươi dùng danh nghĩa của mình ban thưởng cho Lệ Phi Vũ một chút!" Âu Dương Khuê Sơn chậm rãi nói.

Vân Nghê gật đầu, không nói một lời, xoay người hóa thành một đạo bạch quang, bay ra khỏi điện.

Sau một lát, thân ảnh của nàng xuất hiện trên đỉnh của một ngọn núi khác.

Nàng hạ xuống một cung điện. Cung điện này màu trắng cao vài chục trượng, óng ánh trong suốt, thoạt nhìn là được điêu khắc ra từ một khối ngọc thạch màu trắng lớn vô cùng to lớn.

Ngọc thạch này không biết là loại tài liệu nào, tản mát ra ánh trăng dìu dịu, chung quanh đại điện tràn đầy khí âm hàn nồng đậm khắp nơi.

Vân Nghê đi vào cung điện. Khí lạnh vô cùng này ngưng tụ thành sương trắng đập vào nhưng khi tới gần đến bên ngoài thân liền bị một lực vô hình ngăn lại, không thể mảy may chạm được vào người.

Ngay chính giữa điện là một đầm nước, do thiên nhiên hình thành, có hình dạng vầng trăng tròn, nhìn đen sẫm, sâu thăm thẳm không thấy đáy. Trên mặt đầm có một vòng tròn lớn gần trượng đang lơ lửng. Vòng tròn này óng

ánh trong suốt, bề mặt có vô số phù văn li ti trong suốt hiện rõ, lượn lờ xung quanh, tản ra hào quang màu nhũ bạch, như được chế từ băng mà thành.

Khí âm hàn nơi này so với bên ngoài càng thêm mạnh mẽ gấp bội, bắt nguồn từ chính cái đầm nước này.

Một thiếu nữ váy trắng đang khoanh chân gồi giữa vòng tròn trên đầm nước. Chính là Bạch Tố Viện.

Trên người nàng được một tầng bạch quang mềm mại bao phủ, không ngừng hấp thu khí âm hàn trong nước đầm. Nàng tản ra khí tức so với thí luyện năm đó lại mạnh hơn rất nhiều, mơ hồ tới gần Luyện Hư hậu kỳ.

Vân Nghê thấy cảnh này, gật đầu.

Nghe được động tĩnh, đôi hàng lông mi rất dài của Bạch Tố Viện khẽ run, nàng mở đôi mắt sáng.

"Sư tôn, người đã đến." Nàng tươi cười, từ trên vòng tròn bay ra, hạ xuống bên cạnh Vân Nghê.

"Tiểu Viện nhi nhà ta thực sự là càng ngắm càng đẹp, không biết sau này tiểu tử nào may mắn có được tiện nghi." Vân Nghê khẽ vuốt mái tóc Bạch Tố Viện, cười khúc khích nói.

"Sư tôn, người nói gì vậy! Sư phụ người không lấy chồng, con cũng sẽ không lấy." Bạch Tố Viện vừa nghe nói thế, hai gò má hơi đỏ lên, giậm chân hờn dỗi.

"Viện nhi thực sự là càng ngày càng huyên thuyên." Vân Nghê không khỏi mỉm cười.

Nàng kéo đồ nhi của mình ngồi xuống một chỗ, nói: "Viện nhi, con chăm chỉ tu luyện cố nhiên là tốt, nhưng cũng đừng có vội vàng quá. Hàn Nguyệt Đầm nơi này có âm khí rất sâu nặng, con tuy là mang Nguyệt Hoa tiên thể có thể hấp thu khí Hàn Nguyệt nơi này, tu bổ cơ thể nhưng dù sao thì khí

Hàn Nguyệt cũng có khả năng gây tổn hại sức khỏe nên con cũng cần chú ý nhiều hơn. Thực hiện từng bước, tuần tự như tiến mới đúng."

"Vâng." Bạch Tố Viện đáp.

Vân Nghê lập tức lại chỉ điểm mấy vấn đề trong tu luyện cho Bạch Tố Viện. Với thiên tư thông minh, Bạch Tố Viện nghe qua, sau đó hơi suy nghĩ một chút, lập tức hiểu rõ.

Vân Nghê thấy Bạch Tố Viện lĩnh ngộ nhanh như vậy, nụ cười trên mặt càng tươi.

"Đúng rồi, sư tôn. Sau hôm nay người lại tới?" Bạch Tố Viện hỏi.

"Sao vậy, sư tôn không thể ghé thăm ngươi một chút à?" Vân Nghê giả vờ mắng.

"Sư tôn, đệ tử không có ý đó đâu..." Bạch Tố Viện tự biết có chút, lay lay cánh tay của Vân Nghê.

"Được rồi, không giỡn với ngươi nữa. Hôm nay ta và mấy lão già cùng nhau thương lượng một chút sự tình trong thí luyện." Vân Nghê nghiêm mặt nói.

Bạch Tố Viện hơi biến sắc mặt, thả cánh tay Vân Nghê ra, thần tình ngưng trọng lại.

"Mấy người chúng ta sau khi thảo luận, đáng tiếc vẫn là không thể nhận ra lai lịch tên kia." Vân Nghê thở dài, nói.

"Bắc Hàn Tiên Vực rộng lớn vô cùng, không gì sánh được, nhân tài dị sĩ nhiều vô số kể. Chúc Long Đạo chúng ta tuy là thế lực khổng lồ nhưng cũng không thể biết rõ tất cả mọi chuyện được." Thần tình Bạch Tố Viện hơi trầm lại, nói.

"Tìm không ra lai lịch tên kia. Về sau Viện nhi con tận lực không nên đi ra ngoài, tu luyện ở trong tông môn. Vi sư sẽ tiếp tục điều tra việc này, nhất

định sẽ bắt tên đó lại." Vân Nghê nói.

"Vâng." Bạch Tố Viện gật đầu, nói.

Nàng lập tức nghĩ tới điều gì, do dự một chút, rồi hỏi: "Thí luyện lúc đó có bốn đệ tử bị bị hủy diệt thân thể. Lúc sư tôn các ngươi thương thảo việc thí luyện có nói về việc xử trí nhóm người Lệ trưởng lão như thế nào không?"

Vân Nghê nghe nói thế, trên mặt lộ ra nụ cười thích thú.

"Tiểu Viện nhi dường như rất quan tâm đến tên Lệ Phi Vũ kia. Thường ngày cũng không có thấy ngươi đối với nam đệ tử nào như vậy. Chẳng lẽ..."

"Sư tôn, người nói tới chỗ nào rồi vậy. Năm đó Lệ trưởng lão đã cứu Bạch gia con, sau đó lại dẫn con tới Chúc Long Đạo. Lần thí luyện này cũng là do trưởng lão xuất thủ tương trợ nên con mới không bị người ta bắt đi. Đệ tử chịu rất nhiều ân huệ của Lệ trưởng lão, cho nên mới hỏi một câu." Bạch Tố Viện vội vã giải thích.

"Đúng thế không?" Vân Nghê cười khẽ, trong ánh mắt mang theo vẻ trêu trọc.

"Đương nhiên... Sao con lại coi trọng tên gia hỏa đen thui đó chứ!" Bạch Tố Viện vừa bị sư tôn nhìn như thế, không biết sao lại có chút chột dạ nhưng lại tỏ vẻ không thèm nói.

Vân Nghê không nói gì, ngược lại còn khẽ cười khanh khách.

"Sư tôn..." Khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Tố Viện nóng lên, nhỏ giọng lầm bầm.

...

Tại một dãy núi ở bên ngoài cách Chúc Long Đạo không biết bao nhiêu vạn dặm, non xanh nước biếc, linh khí nồng đậm.

Một thanh niên dáng tiều phu khoanh chân ngồi bên trong một sơn động bí

ẩn. Trên người y được bao phủ một tầng bạch quang dày đặc, hình thành một vòng sáng to lớn, theo nhịp thở của y, lúc phồng lên lúc xẹp lại.

Sau một hồi lâu, tên tiều phu mở mắt.

"Cái thân thể này coi như tư chất không tệ, đã khôi phục chừng một thành tu vi." Tên tiều phu đứng lên, hoạt động thân thể một chút, miệng thì thào.

"Lệ Phi Vũ, thù hủy diệt thân thể, lão phu sớm muộn phải tìm ngươi đòi lại!" Trong mắt tên này hiện lên vẻ oán độc khắc cốt ghi xương.

Tiều phu đi ra khỏi sơn động, thân thể hóa thành một đạo bạch quang, bay tới phía xa.

...

Trong nháy mắt, thời gian mười mấy năm trôi qua.

Trong những năm này, Hàn Lập vẫn chuyên tâm làm nhiệm vụ Vô Thường Minh.

Bởi vì còn phải để ý tới đậu binh và các loại linh thảo linh dược bên trong dược viên, nên hắn đều chỉ nhận nhiệm vụ ở gần đại lục Cổ Vân.

Bởi chấp hành nhiệm vụ tập trung ở một khu vực, hơn nữa tần suất tham gia nhiệm vụ rất nhiều, các thành viên Vô Thường Minh khác ở đại lục Cổ Vân dần dần đã biết gần đây có một thành viên Giao Thập Ngũ, là một cuồng nhân nhiệm vụ có thực lực không tầm thường.

Nhất là ở trong một lần nhiệm vụ nào đó, Giao Thập Ngũ đã chém giết ba con âm thú Chân Tiên trung kỳ.

Kể từ đó, rất nhiều người đều cho rằng hắn ta một cường giả có tu vi Chân Tiên hậu kỳ.

Khi thanh danh Giao Thập Ngũ vang dội, không ít thành viên ở khu vực lân cận đại lục Cổ Vân lúc thi hành nhiệm vụ đều hy vọng có thể cùng tổ đội

với hắn, thậm chí còn có người tuyên bố nhiệm vụ trực tiếp liên hệ, đề nghị thẳng với hắn làm một vài nhiệm vụ có độ khó cao.

So với thanh danh to lớn ở Vô Thường Minh thì ở bên trong Chúc Long Đạo, Hàn Lập vẫn duy trì tác phong khiêm tốn.

Từ sau khi làm xong ba nhiệm vụ tông môn, hắn liền tuyên bố với bên ngoài là bế quan tu luyện, cơ bản không liên hệ gì với người khác.

Tuy là trong lúc đó đột nhiên bị Âu Dương Đạo chủ và Vân Đạo chủ triệu kiến một lần, một người thì hỏi thăm về lần ám vệ, một người thì không nói hai lời ban thưởng một ngàn điểm công trạng. Tất nhiên là hắn vui vẻ nhận lấy.

Hắn ở bên trong tông vốn là không có gì danh tiếng, mấy năm nay lại càng yên tĩnh, càng không có tiếng tăm gì.

Chẳng qua những thứ này đều đúng như hắn mong muốn.

Tại dược viên bên trong động phủ ở ngọn Xích Hà.

Hàn Lập đứng ở một bên bờ, ngắm nhìn dược viên sinh sôi nảy nở mạnh mẽ, thì khẽ vuốt cằm.

Những năm gần đây, hắn không ngừng thực hiện các loại nhiệm vụ, trên người đã tích lũy một số lớn linh thạch, cộng thêm dùng lục dịch gieo trồng một bãi Chúc Linh Thảo năm vạn tuổi, cũng có thể phục vụ một thời gian cho việc tu luyện tiếp theo rồi.

Ở góc Tây Nam linh điền, có một dải đất tương đối bao la, bề mặt trơ trụi so với vẻ vẻ xanh biếc dạt dào ở xung quanh có vẻ rất khác biệt.

Chỗ linh điền đó trồng trọt chính là hạt mẫu đậu.

Nhưng mà đã qua nhiều năm như vậy, hắn cũng dùng linh dịch tưới nhiều lần, nhưng hạt mẫu đậu này vẫn không có vẻ muốn nảy mầm.

Dựa theo tâm đắc trưởng lão Hô Ngôn ghi lại, nhân tố ảnh hưởng đến đậu binh nảy mầu thực sự rất nhiều, cho dù dưỡng dục mấy trăm năm vẫn không thể nẩy mầm. Đây cũng là bình thường, không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên cả.

Đúng lúc này, Hàn Lập đột nhiên hơi nhíu mày, xoay người trở về mật thất trong động phủ.

Vừa vào bên trong phòng, hắn liền xoay cổ tay một cái, lấy ra mặt nạ đầu trâu đang lóe lên thanh quang, đội lên trên đầu.

Chỉ thấy phù văn trên mặt nạ đầu trâu sáng ngời, một đạo thanh quang từ đó bắn ra ngoài, cách trước người Hàn Lập không xa, ngưng tụ thành bóng người mơ hồ màu xanh.

Người này có vóc người cồng kềnh, mặc một cái áo khoác dài, trên đầu mang mặt nạ đầu hươu màu xanh, chắp tay đứng ở đó, trên người tỏa ra khí khái không tầm thường.

"Đạo hữu Lân Cửu đột nhiên đưa tin đến cho ta là vì chuyện gì vậy?" Hàn Lập nhìn về phía người nọ, mở miệng hỏi.

Người này không phải ai khác chính là người mà hắn vẫn hoài nghi thân phận thật sự là Hùng Sơn, là thành viên cao giai có tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

------oOo------

Chương 242: Nấu vàng đúc kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ không phải ngạc nhiên. Hôm nay ta chủ động liên hệ với ngươi là vì có một nhiệm vụ đặc thù, muốn mời đạo hữu cùng tham gia." Bóng người màu xanh thản nhiên nói.

"Nếu tại hạ nhớ không lầm, lúc trước cũng không gặp gỡ đạo hữu Lân Cửu nhiều. Vì sao đạo hữu phải đặc biệt tới mời ta?" Hàn Lập cau mày, hỏi.

"Danh tiếng đạo hữu Giao Thập Ngũ mấy năm gần đây ở thành viên trong Minh truyền đi vô cùng vang dội. Lúc trước trong lần hợp tác duy nhất, đạo hữu cũng lưu lại cho ta ấn tượng sâu đậm. Ta biết ngươi không phải là hạng hư danh, vì vậy đặc biệt tới mời ngươi tham dự nhiệm vụ lần này." Lân Cửu tuy là lời trong miệng tán thưởng Hàn Lập có thừa nhưng giọng nói bình thản, giống như là thuật lại sự thật, cũng không có chút ý tâng bốc nào.

"Nếu nói về danh tiếng vang dội, tại hạ sao bì kịp được đạo hữu Lân Cửu? Nếu có thể lọt vào mắt xanh của đạo hữu Lân Cửu thì xem ra hơn phân nửa không phải là nhiệm vụ dễ dàng gì đạt được." Hàn Lập cười, thử thăm dò.

"Thứ lỗi, nhiệm vụ lần này thật sự có chút đặc thù. Thành viên sơ cấp căn bản không có quyền tham dự, ngoài ra người tham dự cũng phải tinh thông trận pháp độn thuật mới được. Nếu đạo hữu chưa quyết định tiếp nhận nhiệm vụ, liền thứ cho ta không thể báo cho biết nội dung cụ thể rồi." Lân Cửu chậm rãi nói.

"Nội dung nhiệm vụ không cách nào báo cho biết, vậy tóm lại có thể tiết lộ địa điểm nhiệm vụ kia được không!?" Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Đại lục Minh Hàn." Lân Cửu trả lời luôn.

"Nếu nhiệm vụ lần này ở đại lục Minh Hàn thì thứ cho tại hạ không thể nhận. Mấy ngày gần đây thật sự là có chút việc vặt quấn chân, không thích hợp đi xa. Mong rằng các hạ thứ lỗi." Hàn Lập khẽ nhíu mày, rồi nhã nhặn từ chối.

Phía Bắc đại lục Cổ Vân là một đại dương băng rộng lớn, bờ phía bên kia đại dương này là một đại lục băng, lãnh lẽo quanh năm, băng tuyết đầy trời, bao trùm khắp nơi, gọi là đại lục Minh Hàn.

Vượt qua biển băng dù không khó khăn như vượt qua đại dương Lôi Bão, cũng có người nói có truyền tống trận nhưng mỗi lần đi thì tốn thời gian ít nhất cũng phải tính bằng năm trở lên.

"Đạo hữu không cần vội cự tuyệt, có thể nghe một chút phần thưởng cho nhiệm vụ lần này trước đã, rồi mới quyết định có nhận hay không." Lân Cửu thấy Hàn Lập cự tuyệt, dường như cũng không lạ, nhưng nói thêm.

"Xin lắng tai nghe." Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

"Ngoại trừ ba trăm khối Tiên Nguyên thạch, còn có thêm một khối Lang Tiển Vân thạch." Lân Cửu chậm rãi nói, dường như rất tự tin về mức giá vừa đưa ra.

"Xem ra đạo hữu vì muốn mời bằng được tại hạ, cũng tốn một phen công phu tìm hiểu, biết ta cần Lang Tiển Vân thạch nên đưa tới cho ta rồi." Trong lòng Hàn Lập hơi động, dưới lớp mặt nạ không tỏ vẻ gì vui mừng, thờ ơ nói.

"Nhiệm vụ tìm kiếm Lang Tiển Vân thạch của đạo hữu đã tuyên bố bảy tám năm rồi! Đến nay vẫn treo ở trong Minh chưa có ai nhận, xem ra đạo hữu sẽ không bỏ qua cơ hội lần này chứ!?" Lân Cửu hàm ý nói.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cúi đầu trầm tư.

Bảy, tám năm trước, một lần trên đường ra ngoài chấp hành nhiệm vụ Vô Thường Minh, trong lúc vô tình lật quyển sách da thú đoạt được từ trên tay lão giả gày gò tập kích Bạch Tố Viện ở dãy núi Huyền Băng năm đó, hắn thấy một loại bí thuật luyện kiếm hết sức cổ quái.

Thuật này có thể thông qua nấu vàng nguyên chất và tài liệu đặc thù mà đúc lại phi kiếm khiến cho uy lực của phi kiếm tăng lên rất nhiều lần.

Nếu luyện cùng một lúc hơn một thanh phi kiếm thì trong lúc chiến đấu có thể hợp nhất những thanh phi kiếm đó, từ đó phát huy ra uy lực cực lớn vốn có của phi kiếm đến mức viễn siêu.

Quan trọng nhất là sau khi luyện chế, không chỉ khiến cho hình dạng phi kiếm khác xa lúc trước mà ngay cả khí tức phóng ra từ thân kiếm bởi vì có thêm vài loại tài liệu phụ mà cũng biến đổi nhiều.

Hàn Lập hầu như ngay lúc đó liền quyết định, muốn dùng phương pháp này luyện chế bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một lần nữa.

Tuy nhiên, phương pháp luyện phi kiếm này cần linh tài vô cùng hiếm có, trong đó tài liệu chính trọng yếu nhất là Hộc Văn Tinh Kim, mà tài liệu phụ trọng yếu nhất là Lang Tiển Vân thạch.

Thật trùng hợp, chính Hàn Lập lại có Hộc Văn Tinh Kim, đó chính là khối kim loại màu vàng sẫm mà lúc trước hắn lấy được ở trong cung điện của Thận Nguyên Thú, sau đó lại từ lão giả gày gò ở dãy núi Huyền Băng có thêm được không ít.

Còn như những tài liệu khác, ở bên trong Chúc Long Đạo Hàn Lập dùng Tiên Nguyên thạch cũng đã gộp đủ, bây giờ chỉ còn lại duy nhất Lang Tiển Vân thạch này là không thể tìm thấy. Bất kể là bên trong Vô Thường Minh hay trong phường thị ngoài tông môn đều không có chút tin tức nào.

"Không biết khối Lang Tiển Vân thạch này lớn cỡ nào?" Sau một lúc lâu trầm mặc, Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Vật ấy trân quý như thế nào đạo hữu cũng biết. Thù lao cấp cho cũng chỉ

lớn chừng nắm đấm thôi. Nhưng kể cả như thế thì làm tài liệu chính luyện chế một thanh phi kiếm cũng là đủ rồi." Lân Cửu nói.

"Ta tiếp nhận nhiệm vụ này." Hàn Lập không do dự nhiều, gật đầu đáp ứng.

Tuy là Lang Tiển Vân thạch này chỉ lớn chừng nắm đấm nhưng làm tài liệu phụ luyện chế bảy mươi hai thanh phi kiếm cũng là đủ rồi.

"Tốt! Có đạo hữu Giao Thập Ngũ gia nhập liên minh, nhiệm vụ lần này định có thể thuận lợi hoàn thành." Cho đến lúc này, trong giọng nói của Lân Cửu mới rốt cục để lộ ra vài phần vui vẻ.

"Nếu ta đã tiếp nhận nhiệm vụ, bây giờ có thể nói cụ thể một chút nội dung nhiệm vụ chứ? Hàn Lập hỏi.

"Việc này không vội. Hiện nay thành viên chấp hành nhiệm vụ này chưa tập hợp, đạo hữu cứ chuẩn bị sẵn sàng. Sau ba năm, chúng ta tề tụ tại đảo Trường Hồ ở phía Bắc đại lục Cổ Vân, đến lúc đó nói rõ nội dung cụ thể của nhiệm vụ lần này." Lân Cửu khoát tay nói

"Đã là như thế thì đến lúc đó gặp lại." Hàn Lập gật đầu một cái, nói.

Sau đó, Lân Cửu cũng cáo từ, thân ảnh mờ nhạt dần, từng bước biến mất trong hư không.

Hàn Lập thu hồi mặt nạ đầu trâu, xoay người đi ra khỏi mật thất.

...

Thời gian nhoáng cái đã qua ba năm.

Cực Bắc của đại lục Cổ Vân có một bán đảo nhô ra ngoài lục địa, dài hẹp, hơi uốn lượn, kéo dài theo một dải hải vực trắng xóa vô ngần.

Cả bán đảo này đen xì, bề mặt là một lớp bông tuyết dày che lấp mặt đất, khắp nơi trơ trụi, không có một thảm thực vật nào.

Ở cuối đảo, trên một tảng đá to lớn màu đen có một thân ảnh một người cao lớn đang ngồi khoanh chân. Bên ngoài y mặc trên người một cái áo choàng màu đen, trên đầu mang mặt nạ đầu hươu màu xanh. Chính là Lân Cửu.

Dưới tảng đá màu đen, còn có một nam tử cao gầy mặc áo choàng màu vàng sẫm có thêu hoa mai đang dựa vào. Trên đầu gã ta đội mặt nạ đầu chuột cũng có màu xanh.

Qua hai lỗ thủng trên mắt của mặt nạ có thể thấy hai con ngươi của gã này cực kỳ bé, lòng trắng nhiều hơn lòng đen, nhìn đúng là mắt chuột, hiện ra ánh mắt của kẻ trộm.

"Đã đợi bảy ngày rồi mà tên kia còn chưa tới. Cái giá có thể rất lớn đấy." Nam tử mang mặt nạ đầu chuột liếc về phía đại lục Cổ Vân bất mãn cất giọng lanh lảnh.

"Đạo hữu Lân Thập Thất, vốn là do ngươi và ta đến sớm, nếu ngày ước định chưa tới thì tiếp tục chờ thôi." Lân Cửu từ tốn nói.

Nam tử đội mặt nạ đầu chuột nghe vậy, theo thói quen xoay cái cổ của mình một cái, cười nhạt vài tiếng nhỏ, rồi không nói gì nữa.

Qua ước chừng thời gian một khắc, trong bầu trời xa xăm, có một đạo thanh quang chợt phi tới, hạ xuống trước tảng đá lớn màu đen.

Chỗ thanh quang rơi hiện ra một nam tử áo bào xanh đội mặt nạ đầu trâu màu xanh. Chính là Hàn Lập.

"Đạo hữu Lân Cửu." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua hai người Lân Cửu, rồi chắp tay xem như chào.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, vị này chính là đạo hữu Lân Thập Thất." Lân Cửu Lân Cửu, từ trên tảng đá đứng dậy, gật đầu với Hàn Lập, rồi giới thiệu.

"Ngưỡng mộ đã lâu." Hàn Lập gật đầu nói.

"Chờ đã lâu..." Lân Thập Thất trừng đôi mắt nhỏ, nhìn Hàn Lập từ trên

xuống dưới, không khách khí chút nào, nói.

Hàn Lập nghe được trong lời nói có chút bất mãn, cũng chỉ cười cười, không nói thêm gì.

"Nếu người đã đến đông đủ, hiện tại ta liền nói một chút nội dung cụ thể của nhiệm vụ lần này!" Lân Cửu từ trên tảng đá nhảy xuống, đi tới bên cạnh hai người, mở miệng nói.

Hàn Lập lập tức nhìn lại y, Lân Thập Thất cũng thu hồi ánh mắt, tập trung trên người của Lân Cửu.

"Theo như lời tình báo nhiệm vụ, ở miền Nam đại lục Minh Hàn trong khu vực rừng rậm bão tuyết có một tòa Hợp Thủ Cốc. Bên ngoài cốc có bố trí trận pháp cấm chế đẳng cấp cao. Nhiệm vụ của bọn là trong điều kiện không chạm vào trận pháp ở đây, lẳng lặng lẻn vào trong cốc, giết chết một gã tu sĩ Chân tiên cảnh trung kỳ đang tu luyện ở trong đó." Lân Cửu liếc mắt nhìn hai người, nói tiếp.

"Không biết trận pháp cấm chế kia có tên gọi là gì, có đặc điểm gì?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Tình báo của nhiệm vụ cũng chỉ nói cho ta những nội dung kia, còn tình huống cụ thể cũng chỉ khi chúng ta tới nơi đó mới có thể biết được." Lân Cửu nói.

"Xem ra như không khó khăn gì. Lại nói chuyện, nhiệm vụ đặc thù trong Minh toàn là ở hoàn cảnh này? Mỗi lần đều là kẹt vào tình huống bị che giấu, không có thông tin chính xác..." Lân Thập Thất bĩu môi, than phiền.

"Được rồi, việc này không nên chậm trễ. Chúng ta bây giờ lên đường ngay." Lân Cửu không để ý đến Lân Thập Thất, tuyên bố.

Dứt lời, cổ tay gã vung lên. Kim quang xán lạn ngời ngời như sao trên trời rơi xuống, vương vãi khắp nơi, từ đó hiện ra một con thuyền vàng óng ánh, có ba tầng lầu các.

Thuyền này dài ước chừng ba mươi, cao chừng năm trượng, hai bên mép thuyền và thân thuyền đều có khắc dày đặc phù văn gia tốc phi hành. Ba tầng lầu các trên thuyền cũng chạm trổ, khảm châu trạm ngọc, hết sức xa hoa.

"Muốn đi tới đại lục Minh Hàn có lẽ dùng truyền tống trận ở đảo Yên Lăng. Từ đây đến đảo Yên Lăng, chúng ta cưỡi Kim Văn Linh Chu đi!" Lân Cửu nói một câu, phi thân lên trước, hạ xuống trên boong của bảo thuyền.

Hai người Hàn Lập thấy thế, cũng bay vút lên, một trước một sau hạ xuống lan can mạn trái linh thuyền.

Sau khi bước trên linh thuyền, ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thấy trên hành lang và cửa sổ cũng đều khắc phù văn văn lộ phức tạp, truyền ra từng làn sóng linh lực.

Ở ngoài mỗi tầng lầu các đều có các nữ tử tuổi thanh xuân có dung mạo cực kỳ xinh đẹp và vòng eo thon đang đứng đó. Trên người các nàng toàn bộ đều mặc vũ y bằng vàng ròng hoặc bằng tơ lụa bảy màu. Từng nàng thoạt nhìn đều có khí chất xuất trần, phảng phất như cung tần mỹ nữ của thần tiên.

Nhưng Hàn Lập phát hiện rất nhanh, những nữ tử xinh đẹp động lòng người này thực tế tất cả đều là các khôi lỗi tinh xảo mà thôi.

"Hai vị đạo hữu, mỗi vị chọn một tầng lầu các ở tạm. Nếu có việc lặt vặt gì thì cứ việc phân phó cho những con khôi lỗi này đi làm cũng được." Lân Cửu nói một câu, rồi đơn giản bay lên tầng lầu các cao nhất, rồi đi vào.

Lân Thập Thất liếc mắt nhìn Hàn Lập, không nói gì, phi thân lên, hạ xuống trước cửa chỗ trống của tầng lầu các thứ hai, thò tay ra sờ lên gương mặt khôi lỗi nữ tử đứng ở cửa, rồi tấm tắc tán dương: "Ồ, sờ tay vào cảm giác quả thực không tệ..."

Dứt lời, y cười hì hì, rồi đẩy cửa phòng lầu các, đi vào.

------oOo------

Chương 243: Cực hàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Không bao lâu, kèm theo một hồi xóc nảy, Kim Văn Linh Chu lóe lên phù văn quanh thân, trong vầng hào quang màu vàng thuyền được nâng lên cao, rồi phóng vào sâu trong vùng biển băng.

Hàn Lập vào lầu các mà đi tới mũi thuyền, hai tay để sau lưng, đơn độc đứng. Hắn đưa mắt nhìn ra xa, quần áo trên người đón gió phấp phới tung bay.

Chỉ thấy trên một vùng biển trắng xóa, khắp nơi đều đóng băng rất dày, thỉnh thoảng thấy một ít đá ngầm màu đen phủ đầy một lớp sương trắng hoặc lác đác những tảng băng khổng lồ lộ ra trên mặt biển.

Tại chỗ cực xa trong hải vực, khói sóng mênh mông, sương mù tràn ngập, tầm nhìn trở nên vô cùng mờ nhạt.

Toàn bộ bầu trời hải vực, hiếm khi có thể thấy được chim bay, bất kể là bầu trời hay mặt biển đều vô cùng yên tĩnh, tạo ra ảo giác trống trải, tịch liêu. Dường như mọi sự sống của trời đất trong khu vực đóng băng này đều cũng đông cứng lại, thưa thớt vật sống.

Trên thực tế, Hàn Lập dùng thần thức có thể cảm giác được, trong tầng mây phía trên bầu trời và ở chỗ sâu dưới đáy biển, thậm chí ở trong một vài núi băng đều có không ít khí tức của yêu thú cường đại che giấu, chỉ vì khiếp sợ khí tức viễn siêu của ba người bọn họ mới không dám có hành động lỗ mãng.

Liên tưởng đến đại dương Lôi Bạo lúc trước, Hàn Lập không khỏi sinh lòng

cảm thán với hoàn cảnh địa lý khác biệt của Bắc Hàn Tiên Vực.

Dù sao trước kia bất kể là ở Nhân giới hay là Linh giới, dường như cũng không có cảnh tượng như thế, tin rằng những chỗ hắn chưa từng đi qua cũng không thiếu những thứ mà hắn chưa hề thấy, thậm chí là những thứ mà không cách nào tưởng tượng ra.

Vừa nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao, trong lòng hắn đột nhiên hiện ra khoảng thời gian trước khi lén phi thăng linh giới, hắn và Nam Cung Uyển ở bên nhau tuy ngắn ngủi nhưng vô cùng ấm áp.

Đoạn ký ức này ở sâu trong đáy lòng hắn, bị hắn cố tình cất giấu, không muốn chạm đến.

Đây cũng do chính bản thân hắn từ khi bước vào con đường tu tiên tới nay, tuyệt đại đa số thời gian đều độc lai độc vãng, không muốn liên lụy chuyện tình cảm.

Dù sao thân nhân sinh ly tử biệt cho tới tận bây giờ đối với hắn mà nói vẫn là một loại cảm giác không muốn đối mặt.

"Nếu như Uyển nhi có ở bên cạnh, từ nay về sau sát cánh trên trời cao, giữa bốn biển mênh mông, thăm quan những cảnh đẹp ở Bắc Hàn Tiên Vực này thì thật đúng là tiêu diêu tự tại."

"Bây giờ không biết Uyển nhi như thế nào, năm đó tài nguyên để lại cho nàng cũng đủ tu luyện tới Đại Thừa kỳ."

"Cũng không biết, kiếp này có thể còn có ngày gặp lại hay không..."

Hàn Lập có chút xuất thần, tự lẩm bẩm vài tiếng, sau đó yên lặng xoay người, đi vào bên trong một tầng lầu các, khép cửa phòng lại.

...

Khoảng chừng hơn nửa năm sau.

Ở khu vực phía Nam biển băng, trên một vùng biển mênh mông, tràn đầy sương mù, lơ lững một hòn đảo nhỏ màu trắng có chu vi không đến ngàn trượng.

Mặt đảo tròn trịa, đường nét rõ ràng, thoạt nhìn như một cái mâm sứ màu trắng to lớn, hiển nhiên không phải do thiên nhiên tạo ra mà là do nhân tạo.

Ở trên đảo nhỏ, còn có từng cột đá cao thấp đứng sừng sững khắp nơi, có cột thì trên bề mặt khắc phù văn, có cột thì khảm các khối linh thạch tràn trề linh lực.

Toàn bộ đảo nhỏ thoạt nhìn như một tòa trận pháp màu trắng.

Đúng lúc này, trên bầu trời gần đảo nhỏ, một chiếc Kim Văn Linh Chu từ đằng xa bay vút tới, lơ lửng ở giữa không trung, rồi sau một lát bỗng nhiên lóe lên kim quang, biến mất không thấy.

Trong cao không, ba đạo nhân ảnh phi thân xuống, rồi hạ xuống đảo.

Ba người này chính là đám người Hàn Lập từ đảo Yên Lăng đi một mạch tới, chẳng qua là lúc này bọn hắn không hề che giấu quá nhiều tu vi và khí tức, chỉ có dung mạo và thân hình thì đều thay đổi nhiều.

Lân Cửu biến thành một đại hán vạm vỡ, râu quai nón; Lân Thập Thất hóa thành một văn sĩ nho nhã, dong dỏng cao, áo xanh; Hàn Lập thì hóa thân một thanh niên đôi mươi, da thịt trắng bóc.

Ba người đáp xuống trên quảng trường nhỏ ngoài rìa đảo, thấy phía trước là một đại điện xây bằng đá trắng, liền cùng nhau đi tới đại điện.

Bên trong đại điện bố trí cực kỳ đơn giản, chỉ có một đài đá hình tròn, bên trên có một vị lão giả râu bạc trắng khoanh chân ngồi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, có chút kinh ngạc phát hiện, người này là một gã tu sĩ chân tiên sơ kỳ, mặc trên người trang phục trưởng lão nội môn Chúc Long Đạo.

"Chư vị tới đây hẳn là đi đại lục Minh Hàn?" Lão giả râu bạc trắng liếc mắt nhìn ba người, cũng không đứng dậy, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy." Người vạm vỡ do Lân Cửu hóa thành không nhanh không chậm nói.

"Mỗi người, bảy miếng Tiên Nguyên thạch." Lão giả không cảm xúc nói.

Sau khi ba người tự mình trả phí, lão giả râu bạc trắng mới đứng lên, từ đài đá đi xuống, dẫn ba người qua một cửa đá phía sau đại điện, đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi đại điện, ba người đi theo lão giả râu bạc trắng dọc theo một con đường rộng tầm một trượng, đi tới phía trung tâm của đảo nhỏ.

Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống con đường dưới chân, phát hiện con đường thấp hơn so với hai bên mặt đất tầm mấy tấc, giống như được khảm sâu xuống đất, cách mấy trượng lại khắc một đoàn phù văn.

Càng đi vào trung tâm đảo nhỏ, những con đường như vậy càng dày đặc, đan xen giăng khắp nơi, rất phức tạp, có vẻ hơi quỷ dị và thần bí.

"Đạo hữu Lân Cửu, nếu tại hạ không có nhìn lầm, trang phục vị lão giả này mặc trên người là của tu sĩ Chúc Long Đạo?" Hàn Lập nhìn bóng lưng lão giả phía trước, truyền âm hỏi.

"Không sai. Người này đích thực là một vị trưởng lão nội môn của Chúc Long Đạo." Lân Cửu đáp.

"Lẽ nào đại trận truyền tống giữa đại lục Cổ Vân và đại lục Minh Hàn đều do Chúc Long Đạo tạo ra?" Hàn Lập hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Cũng không phải. Chỉ có là đại trận truyền tống chỗ đảo Yên Lăng này do Chúc Long Đạo tạo ra và khống chế, còn truyện tống trận ở đảo Băng Cực gần đại lục Minh Hàn thì do Bắc Hàn Tiên Cung nắm trong tay." Lân Cửu trả lời.

"Thì ra là thế, đa tạ chỉ điểm." Hàn Lập truyền âm nói.

Khi đang nói chuyện, hai người vẫn đi theo lão giả râu bạc trắng tới một bãi đất bằng phẳng ở gần trung tâm đảo nhỏ.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, liền thấy phía xa xa, trên bãi đất trống phía trước có một tòa trận pháp hình tròn có mấy chục cây cột đá xung quanh, mỗi một cây cột đều có ít nhất bảy tám người vây kín, thoát nhìn cũng hoành tráng.

Trên quảng trường ở vòng ngoài trận pháp còn có bảy tám người, có người chắp tay đứng thẳng, có người khoanh chân ngồi tại chỗ, chờ ở đó.

"Giao lại cho trưởng lão, ba người này cũng đi đảo Băng Cực, nhân số đã đủ, có thể mở trận pháp rồi." Lão giả râu bạc trắng dẫn theo ba người đi vào quảng trường, nói với một gã trung niên khác cũng mặc trang phục trưởng lão Chúc Long Đạo ở trên quảng trường.

"Các ngươi có thể tiến nhập trận pháp." Gã trung niên gật đầu, xoay người nói với mấy người kia.

Những người kia chờ đã lâu, nghe lời nói này, lập tức lộ vẻ vui mừng, vội vàng đi vào trong truyền tống trận.

Ba người Hàn Lập thấy thế, cũng lập tức đi vào theo.

Đợi sau khi toàn bộ mười người này đứng vững, lão giả râu bạc trắng gật đầu báo cho gã trung niên biết. Hai người, mỗi người đi về phía đài đá hình tròn ở hai bên trận pháp, khoanh chân ngồi xuống.

Theo một hồi ngâm tụng từ trong miệng hai người truyền ra, từng cột đá màu trắng ở bốn phía đại trận lần lượt sáng lên, linh thạch khảm nạm và văn lộ chạm khắc trên bề mặt đều tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Hào quang này rất nhanh chóng tràn ra, khiến những con đường trên mặt đất cũng sáng lên, các cột đá ở các nơi khác đứng lặng yên trên đảo nhỏ cũng sáng rực hoa quang. Toàn bộ đại trận đảo nhỏ đều vận chuyển.

"Rầm rầm rầm."

Một hồi âm thanh quái lạ truyền ra, toàn bộ đảo nhỏ màu trắng bắt đầu rung động kịch liệt.

Hàn Lập ở trong trận, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên bầu trời, mây trôi đang bắt đầu vận động điên cuồng, từng bước tạo thành một lỗ hổng vĩ đại, sâu không lường được, từ đó truyền ra chấn động không gian khiến người ta sợ hãi.

Bên ngoài đảo nhỏ, sương mù bao phủ cũng bị cỗ lực lượng này ảnh hưởng, ở chung quanh đảo đều tản đi, tích lại thành một bức tường sương mù cao hình vòng tròn.

Đúng lúc này, một tiếng "rầm" rất lớn.

Toàn bộ đảo nhỏ bỗng nhiên chấn động, hào quang năm màu từ trong trận pháp ở trung tâm đảo nhỏ tỏa ra, hóa thành một cột sáng to lớn màu sắc rực rỡ, phóng thẳng lên tận trời.

Thân ảnh đám người Hàn Lập bị cột sáng màu sắc rực rỡ nuốt vào, biến mất trong nháy mắt.

Sau một lát, đại trận từng bước dừng lại, mây trôi trên bầu trời và bức tường sương mù ở xung quanh bị đại trận quấy động mà thành hồi lâu vẫn không tiêu tan.

...

Phía Bắc biển băng, mây đen trên bầu trời rủ xuống, cuồng phong gào thét.

Tuyết bay đầy trời càng nhiều, che đậy cả vùng biển này vào trong.

Trên mặt biển mờ tối, nước biển và bão tuyết dưới ảnh hưởng của cơn cuồng phong cuồn cuộn tạo thành từng cái băng trùy khổng lồ cao hơn trăm trượng, đâm chéo lên, rậm rạp như rừng.

Trong rừng rậm băng trùy này, một hòn đảo nhỏ hình quả trứng được màn ánh sáng màu xanh bao phủ đứng lặng im.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm rền vang, toàn bộ đảo nhỏ ầm ầm chấn động. Một cột sáng năm màu sáng lên, phóng tới chính giữa trận pháp trên đảo nhỏ, bên trong xuất hiện hơn mười bóng người.

Bọn họ chính là đám người Hàn Lập từ đảo Yên Lăng truyền tống đến đây.

Lúc này bởi vì chịu ảnh hưởng của truyền tống có khoảng cách cực dài, khiến sắc mặt mọi người đều có vẻ hơi tái nhợt. Trong đó, mấy người có tu vi yếu hơn thậm chí còn cảm thấy thần hồn chút chấn động bất ổn.

Hàn Lập thì chẳng qua là cảm thấy ngực có chút khó chịu, còn lại không có cảm giác gì.

Ánh mắt của hắn liếc nhìn bốn phía, thấy cảnh vật chung quanh so với ở đảo Yên Lăng không khác biệt nhiều, đều là bố trí trận pháp giống nhau. Tuy nhiên, tất cả vốn là cột đá màu trắng thì ở đây đã trở thành cột băng trong suốt.

"Truyền tống đã hoàn thành. Các ngươi còn không mau mau rời đi, còn đợi khi nào?"

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng nói lạnh như băng từ ngoài trận truyền tới.

Hàn Lập nhìn lại thì thấy nơi đó cómột bà lão gày đét, tóc bạc rối bù, mặc áo choàng màu trắng đang đứng đó. Mụ đang chống tay trên một cây trượng gỗ Cầu Long màu trắng, lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người.

Mọi người vội vã từ chính giữa trận pháp đi xuống, theo sự chỉ dẫn của lão bà đi tới phía Bắc sát rìa đảo nhỏ.

Ở nơi này có một đại điện băng màu trắng đứng đó, bên trong bày một án kỷ to lớn, ngồi phía sau là một lão giả mặt tròn, dung mạo hiền từ.

So sắc mặt lạnh lùng của lão bà và sắc mặt của lão giả thì thật buồn cười.

"Hoan nghênh chư vị tới đại lục Minh Hàn, tuy nhiên trước khi rời khỏi đảo Băng Cực, mỗi người xin nộp lại ba miếng Tiên Nguyên thạch." Lão giả xòe bàn tay ra, cười ha hả nói.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, quay đầu nhìn Lân Cửu dò hỏi.

Lân Cửu thấy thế gật đầu, giải thích:

"Đây là thông lệ của Chúc Long Đạo và Bắc Hàn Tiên Cung, sau này trở về đảo Yên Lăng cũng như thế."

Hàn Lập lặng lẽ gật đầu nhưng trong lòng không khỏi có chút không nói lên lời.

Một chiều đi cần mười miếng Tiên Nguyên thạch, nói cách khác khứ hồi cần hai mươi miếng. Chính hắn trong Vô Thường Minh mỗi lần đường xá xa xôi thực hiện một nhiệm vụ cấp không thấp, sợ rằng cũng không chịu nổi chi phí một lần khứ hồi kiểu như thế này.

Nếu không có thù lao kếch xù của nhiệm vụ lần này để so sánh thì thấy chi phí đi lại này không coi vào đâu. Bằng không mà nói, với thủ đoạn của hắn tuyệt sẽ không dễ dàng giao ra lộ phí như vậy.

Sau khi giao Tiên Nguyên thạch xong, mọi người đi tới cửa điện phía trước.

Lão giả mặt tròn cũng không đứng dậy, chỉ giơ bàn tay trỏ vào một chỗ trên cửa điện.

Chỗ đó trên cửa điện lóe lên thanh quang, trên màn sáng bảo phủ ở bên ngoài nhất thời tạo ra một lối đi hình tròn cao chừng một người.

"Mong các vị đạo hữu thuận buồm xuôi gió." Lão giả vừa cười vừa nói.

Lân Cửu nghe thế, trước một bước bước trên quang trường đi ra cửa điện.

Hai người Hàn Lập cũng theo sát phía sau theo sát phía sau, cất bước đi ra.

Sau ba người, bảy người còn lại cũng vội vã đi ra.

Mới bước ra ngoài điện, lúc này tuyết bay đầy trời đón đầu phủ xuống, còn mang theo một cực hàn chi lực làm người ta sợ hãi. May là Hàn Lập sớm có chuẩn bị đối với chuyến đi lần này, nhưng dù vậy vẫn không nhịn được khẽ nhíu mày.

Nhìn thế giới trắng xóa trước mắt, suy nghĩ của hắn không khỏi quay trở về thời điểm mới phi thăng tới Bắc Hàn Tiên Vực. Lúc đó cũng là như vậy vừa bước một bước vào trong gió tuyết, chỉ là cực hàn chi lực trong trí nhớ tựa hồ còn mạnh mẽ hơn.

Lúc đó, ước mơ trong lòng hắn tràn đầy, tâm tình bắt đầu bước vào con đường tiên nhân, bây giờ ký ức đó hãy còn mới mẻ, chỉ là các cuộc gặp gỡ sau đó, đến nay vẫn không có cách nào nhớ lại được.

Tiên đồ mịt mù, cực kỳ nguy hiểm, bản thân hắn cũng không biết chính mình khi nào mới có thể quang minh chính đại dùng tên thật.

Vừa nghĩ tới đây, Hàn Lập nắm thật chặt bàn tay vừa buông xuống hai bên.

Tuyết trắng lòng son nhớ cố nhân

Nương tử hôm nay chẳng thể gần

Ba ngàn đại đạo nào ai biết

Đạo Phu Thê đó có mấy phần?

M.A.D

------oOo------

Chương 244: Nhận định

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Lúc tâm tư Hàn Lập đang rối bời, thì trên người một tên tu sĩ bên cạnh đã sáng lên hào quang. Gã này đeo một cái noãn dương ngọc bội có hình con rồng lửa trên tay áo, quấn đai lưng trong suốt màu đỏ thẫm bên hông, mặc một cái áo choàng màu trắng tuyết trải đầy linh văn.

"Gào..."

Theo tiếng dã thú gào thét, một con tê giác tuyết khổng lồ, toàn thân trắng như tuyết, từ trong gió tuyết đầy trời hiện ra. Cái đầu vĩ đại của nó chợt hất lên, tỏa ra khí tức hung lệ.

Tên đại hán đeo đai lưng màu đỏ son kia thoắt một cái, dạng hai chân nhảy lên trên lưng con tê giác tuyết. Hai chân gã kẹp lại, tuyết tê liền tung bốn vó lên, xông ra phía ngoài đảo.

"Rầm rầm rầm."

Tiếng băng đá vỡ nát vang lên, con thú tuyết to lớn kia mang chủ nhân trên lưng chạy lung tung khắp mặt biển, bốn chân đạp không, chỉ trong chốt lát liền biến mất trong gió tuyết.

Những người còn lại cũng đều lục tục goi ra các loại dị thú băng hồ, tuyết điêu... rồi ngồi lên, rời đi.

Trong nháy mắt, bảy người đã rời đi.

Ánh mắt Lân Cửu đảo qua bốn phía, rồi lần nữa lấy Kim Văn Linh Chu của

mình ra. Ba người cùng nhau ngồi lên, rồi bay về phía đại lục băng ở phương Bắc.

...

Hơn mười ngày sau.

Trên một mặt biển đóng băng, bầu trời có một tầng mây đen rất dày đè sát xuống, gió tuyết vốn ngừng lại, bỗng gió Bắc lạnh thấu xương thổi khắp nơi trên biển.

Đám người Lân Cửu đang ngồi trên Kim Văn Linh Chu từ nơi chân trời xa nhanh như điện chớp bay tới nơi này.

Bên trong một tầng lầu các, Hàn Lập áo xanh đang khoanh chân ngồi trên chiếc giường hẹp trong phòng, bỗng nhiên cảm thấy linh thuyền chấn động. Hai mắt hắn mở ra, lướt ra khỏi phòng.

Chỉ thấy gần sát mạn trái linh thuyển, có một cái vòi màu đen vô cùng to lớn quấn quanh lan can, đang căng ra, cố sức kéo linh thuyền xuống mặt biển phía dưới.

Hàn Lập đi tới nơi, hơi chút nghiêng theo thân thuyền, theo cái vòi màu đen nhìn xuống phía dưới. Hắn chỉ thấy trên mặt biển đã bị phá thành một cái lỗ băng to lớn, một con bạch tuộc khổng lồ có vảy khắp người đang từ bên trong chui ra được nửa người.

"Kẹt kẹt..."

Theo tiếng ma sát vang lên, vòi bạch tuộc quấn quanh lan can không ngừng xiết chặt, từ từ kéo trọn cả cái linh thuyền xuống dưới mặt biển.

"Nghiệt súc, chịu chết đi." Chỉ nghe một tiếng quát to vang lên.

Trên lầu các tầng ba của bảo thuyền, một đạo nhân ảnh bắn ra, hóa thành một vệt kim quang, lóe lên, trong nháy mắt lại trở về.

Hầu như chỉ trong chớp mắt, cái vòi quấn quanh lan can liền bị đứt thành từng khúc.

Cùng lúc đó, thân thể con bạch tuộc màu đen trên mặt biển nổ một tiếng "bùm. Vô số máu tươi đen nhánh bắt vương vãi khắp nơi, khiến cho mặt biển đã đóng băng bị nhuộm thành màu mực đen ngòm.

Hàn Lập trông thấy màn này, trong lòng khẽ động. Con yêu thú bạch tuộc phía dưới có thực lực cùng lắm là Đại Thừa kỳ, linh trí có hạn, đánh chết nó cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nhưng vảy trên người con thú này lại không phải loại bình thường, có thể không coi vảy phòng ngư này ra gì mà đánh chết con thú trong nháy mắt cũng không phải là chuyện đơn giản.

Bởi vậy có thể thấy được, Lân Cửu này hơn phân nửa là lĩnh ngộ qua pháp tắc tốc độ hoặc là Kim pháp tắc, có thực lực không thể khinh thường.

...

Thời gian nháy mắt lại trôi qua hơn ba tháng.

Phía Nam đại lục Minh Hàn có một dãy núi tuyết vô cùng hùng vĩ vắt ngang qua. Hai bên dãy núi có những nhánh núi trải dài, từ trên trời cao quan sát xuống trông giống như một con rết băng to lớn đang nằm trên mặt tuyết.

Mỗi một nhánh núi đều phân bổ từng ngọn núi cao vạn trượng, chót vót tận trời. Phần lớn khu vực trên đó đều bị băng tuyết bao trùm, chỉ có một vài chỗ băng tuyết trôi đi mới có thể thấy được loang lổ từng mỏm đá màu đen hiện ra.

Bên trên đỉnh núi, bầu trời màu xanh lam như được gội sạch, trong vắt không gì sánh được. Một vầng mặt trời lơ lửng ở giữa, tỏa ra hào quang ấm áp dìu dịu nhưng không khí khắp đất trời không có một tia ấm áp nào, vẫn cực kỳ lạnh lẽo như trước.

Ở dãy núi phía Nam, một đoạn nhánh núi phía Đông có hai ngọn núi cao hơn ngàn trượng đứng độc lập. Chúng như hai thanh trường kiếm màu bạc, cắm thẳng lên trời cao. Giải đất kẹp giữa chúng lại có một cái sơn cốc vô cùng sâu.

Bên ngoài sơn cốc là một cánh đồng tuyết mênh mông, kéo dài vạn dặm.

Trong cánh đồng tuyết có vô số cây Tùng tuyết cao hơn trăm trượng sinh trưởng. Hơn nửa số này bị vùi lấp dưới lớp tuyết đọng, chỉ có bộ phận chỏm đầu của cây lộ ra ngoài nhưng cũng bị tuyết đọng vùi lấp, tạo thành từng tòa tháp tuyết màu trắng cao ngất.

"Gào..."

Đúng lúc này, trong cánh đồng tuyết bên ngoài sơn cốc bỗng nhiên truyền đến liên tiếp tiếng thú rống.

Ở phía Đông Bắc trong rừng tùng, mặt đất bao trùm tuyết đọng bỗng nhiên lộ ra một nhúm lông mềm như nhung với đôi tai dài màu trắng dựng thẳng đứng, vẫy vẫy vài cái rồi đi vào phía cửa của sơn cốc.

Chỗ ven đường nó đi qua không ngừng truyền đến tiếng va chạm "ầm ầm", theo đó liền có từng cây đại thụ che trời liên tiếp đổ xuống, đập xuống tầng tuyết đọng, khuấy lên lớp phấn tuyết trong suốt mù mịt. Trên mặt đất liền xuất hiện một khe rãnh to lớn, sâu hoắm.

Càng đến gần cửa sơn cốc, địa thế càng ngày càng cao, con vật mang đôi tai trắng cũng từ trong tuyết đọng chầm chậm hiện ra.

Toàn thân nó là một lớp bột trắng, đôi mắt đỏ, tai dài. Đúng là một con thỏ tuyết khổng lồ, cao hơn mười trượng.

Thỏ tuyết đi tới cửa sơn cốc, chân sau chợt đạp một cái, chân trước bổ nhào về phía trước, nhào vào bên trong sơn cốc.

Chỉ nghe một tiếng "ầm" vang lớn.

Con thỏ tuyết kia dĩ nhiên là bị đụng vào vách ngăn vô hình mà bắn ra, té chổng vó lên trời.

Sau khi lật người lại, nhất thời nó nổi lên hung tính, hồng quang trong hai mắt sáng rực, miệng gầm nhẹ một tiếng, chân sau đạp mạnh xuống đất, tụ lực lại dùng sức mạnh lớn hơn mấy lần so với trước nhào về phía cửa cốc.

Chỉ thấy trong hư không bên trong cửa cốc bỗng nhiên hiện ra một màn ánh sáng màu vàng óng nhạt, bề mặt chằng chịt phù văn tỏa ra kim quang rực rỡ. Một luồng lôi quang lớn bằng ngón cái chợt lóe lên, đánh vào trên người con thỏ tuyết.

Một tiếng "bụp" vang lên!

Con thỏ tuyết bị lôi quang bổ trúng, thân thể lập tức biến thành than, nổ tung.

Trong không khí tràn ngập mùi khét lẹt.

Lúc này, trong khe rãnh sâu trong rừng tuyết tùng, ba đạo nhân ảnh từ từ hiện ra, đi tới phía cửa cốc.

Người cầm đầu đeo mặt nạ đầu hươu màu xanh, hai người sau thì phân biệt đeo mặt nạ đầu trâu và mặt nạ đầu chuột. Chính là bọn Hàn Lập.

"Nhị vị đạo hữu, các ngươi thấy thế nào?" Lân Cửu đứng ở trước cửa cốc, quay đầu hỏi hai người.

"Hắc hắc, ta không có nhìn lầm thì trận pháp nơi đây bày ra chắc là trận Kim Phong Thú Lôi từ thời thượng cổ lưu truyền xuống. Lôi trận vừa rồi bị con thỏ tuyết phát động chỉ mới hiển lộ ra không tới một phần vạn uy lực của toàn bộ trận." Đôi mắt nhỏ linh lợi của Lân Thập Thất xoay tròn, gã vừa cười vừa nói.

"Không sai, ta cũng biết chắc là trận này, không thể nghi ngờ. Căn cứ vừa nãy quan sát từ trên cao, nền móng trận pháp nơi này hẳn là ở ngay trên đỉnh hai ngọn núi cao bên cạnh. Trên đó chắc chắn để ít nhất hai kiện pháp

bảo Kim thuộc tính. Hơn nữa phạm vi bao trùm trận này có thể là cả hai ngọn núi và toàn bộ sơn cốc." Lân Cửu gật đầu, nói thế.

Hàn Lập nghe vậy, trầm ngâm không nói, tựa hồ đang suy tư điều gì.

"Sao vậy, đạo hữu Giao Thập Ngũ phát hiện ra có gì không ổn à?" Lân Cửu thấy thế, ánh mắt lóe lên, mở miệng hỏi.

"Trận Kim Phong Thú Lôi mà hai vị nói dù tại hạ chưa thấy qua nhưng cũng biết một chút... Có người nói trận này nổi tiếng về khả năng phòng ngự kiên cố và công phạt mạnh mẽ. Một khi phát động, sẽ có Kim Lôi đầy trời giáng xuống, uy lực có thể so với lôi kiếp loại nhỏ. Mà vừa rồi, lúc bị thỏ tuyết phát động, uy năng lôi điện mặc dù không kém nhưng lại hết sức thu hẹp, căn bản không thấy có bao nhiêu uy lực." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Đó chẳng qua là con thỏ tuyết kia có thực lực quá yếu, không đủ để kích thích lên toàn lực của lôi trận phản công mà thôi. Có cái quái gì bất ngờ đâu?" Lân Thập Thất cười khan một tiếng, khinh thường nói.

"Vậy theo ngươi thấy trận pháp nơi này ứng với loại nào?" Lân Cửu cau mày, hỏi Hàn Lập.

"Ta chưa bao giờ từng gặp qua loại trận pháp này, cũng chưa từng xem qua thư tịch nên không biết nó thuộc danh mục gì. Chẳng qua là cảm thấy nhìn bề ngoài trận này không đơn giản như vậy." Chỉ chốc lát sau, Hàn Lập lắc đầu nói.

"Ngay cả trận Kim Phong Thú Lôi mà ngươi còn chưa từng thấy qua, thì đừng ở chỗ này mà dọa dẫm. Nói từ nãy, toàn lời nói nhảm, không có tác dụng gì." Lân Thập Thất bĩu môi, nói.

Sau khi nghe xong, Hàn Lập cũng không tức giận, chỉ tập trung chú ý trận pháp, căn bản không để ý tới gã.

"Nếu đạo hữu Lân Thập Thất nhận định trận này chính là trận Kim Phong Thú Lôi thì có thể có biện pháp nào để cho chúng ta lẻn vào trong trận mà không kinh động người bên trong không?" Lân Cửu nghe vậy, sau một hồi

trầm mặc nói.

Lân Thập Thất một tay khẽ vuốt vuốt mặt nạ bao trùm gương mặt, một tay buông lỏng xuống nhẹ nhàng vê vê, mở miệng nói:

"Đại trận Kim Phong Lôi Thú này lấy hai ngọn núi làm trận khu, lấy tám mươi mốt cây Câu Lôi Mộc làm trận cơ. Bình thường phá trận chỉ cần tìm được một kẽ hở trong hai chỗ này là có thể hóa giải đại trận. Lần này bọn ta cần là lẻn vào trong trận mà không để người bên trong phát hiện, nên nhất định phải nghĩ biện pháp đồng hóa mình vào đại trận để tránh kích động Lôi trận."

"Muốn đồng hóa cùng đại trận, nhất định phải thay đổi khí tức bản thân, hoặc chuyển thành Kim thuộc tính tương đồng với trận khu, hoặc chuyển thành Lôi thuộc tính giống với trận cơ, rồi dung nhập đại trận, tiếp theo tiến vào trong trận." Đôi mắt Lân Cửu sáng ngời, gã bổ sung.

"Hắc hắc, quá trình này phải cực nhanh, phải hoàn thành trong nháy mắt. Bằng không vẫn có khả năng kích hoạt đại trận." Lân Thập Thất liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, cười hì hì nói.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, nếu ngươi không phát hiện ra cái gì khác thì chúng ta hành động theo như lời đạo hữu Lân Thập Thất nói đi!?" Lân Cửu nhìn về phía Hàn Lập, nói.

"Phương pháp mà Lân Thập Thất nói cũng không có gì là không thích hợp. Chỉ là đại trận này cổ quái ở chỗ, lôi điện phóng ra không giống lôi điện bình thường. Bề ngoài thì lôi điện lực ngưng tụ không tan, rồi đột nhiên phóng ra uy lực cực lớn. Nếu chúng ta tùy tiện tiến nhập, chỉ sợ kết cục so với con thỏ tuyết kia không tốt hơn bao nhiêu." Hàn Lập hơi nhíu mày, nói.

Lân Cửu nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia do dự.

Trên thực tế, phán đoán của gã ta về Lôi trận trước mắt này gần giống của Lân Thập Thất, vì vậy gã cũng không quá tin vào lo ngại của Hàn Lập. Nếu không phải ở trong Minh nghe nhiều lời đồn về Hàn Lập, sợ rằng ngay cả một chút do dự, gã ta cũng không có.

------oOo------

Chương 245: Nhập cốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

"Phương pháp của ta sử dụng được hay không, đợi ta thử một lần chẳng phải sẽ biết. Quý vị có thể ở một bên nhìn xem, chỉ là tới khi tiêu diệt mục tiêu xong, phải để cho ta chọn trước một kiện trong những pháp bảo, đồ vật trên thân hắn vậy." Lân Thập Thất hắc hắc một tiếng nói.

"Nếu như Lân Thập Thất đạo hữu đã nắm chắc như thế, đạo hữu liền có thể thử trước một lần. Bất quá trước đó, chúng ta cần tranh thủ lúc còn đang ở bên ngoài, bố trí xuống Không Gian Cấm Tuyệt pháp trận, tránh làm kinh động tên trong trận rồi để hắn chạy thoát mất." Lân Cửu nghe vậy, không chờ Hàn Lập mở miệng, nói hùa theo.

Hàn Lập gặp tình hình này, tự nhiên cũng không có điều gì dị nghị.

Lập tức ba người sau khi thảo luận một chút chi tiết, liền dựa theo phần việc của từng người mà bay đi, bố trí lên cấm trận tại phía ngoài hai ngọn núi.

Hơn nửa ngày sau, tại thời điểm sắc trời dần tối, ba người Hàn Lập mới một lần nữa tụ họp tại cửa vào cốc.

Lân Cửu trong miệng ngâm khẽ một hồi, ngón tay trước người chỉ vào một cây trận kỳ trên mặt đất. Theo đấy một đợt chấn động vô hình lập tức nhộn nhạo xuất hiện, hóa thành một đạo hình tròn màn sáng mắt thường khó phân biệt, bao lấy toàn bộ khu vực gần nghìn dặm xung quanh.

"Tốt rồi, Cấm Tuyệt đại trận đã mở ra, đạo hữu hiện tại có thể thử." Lân Cửu thi pháp xong, nhìn về phía Lân Thập Thất đang đứng bên cạnh, mở miệng nói ra.

Lân Thập Thất nhẹ gật đầu, tiến tới vài bước, đi vào phía trước màn sáng vô

hình của pháp trận ẩn trước cửa cốc. Cổ tay hắn run lên, một trương phù lục ánh vàng rực rỡ hiện ra giữa hai ngón tay.

Chỉ thấy hắn giơ bàn tay lên, dán phù lục lên trên trán một cái. Những phù văn vẽ trên phù lục lập tức sáng ngời, trực tiếp sáp nhập vào bên trong đầu lâu của hắn.

Một hồi ngâm tụng tối nghĩa vang lên, theo đó trên thân Lân Thập Thất bắt đầu toát ra từng đạo hồ quang điện màu vàng kim nổ lép bép, bao phủ cả người hắn.

Ngay sau đó, hắn chợt quát khẽ một chữ "Nhanh", thân ảnh bỗng nhiên trở nên mơ hồ, hóa thành một đạo điện mang cực nhỏ trực tiếp xông vào trong cửa cốc.

Tại chỗ cửa vào cốc chỉ vang lên một tiếng "Đùng" nhỏ, rồi không còn nửa điểm tiếng động, thân ảnh Lân Thập Thất cũng theo đấy mà biến mất không thấy.

"Xem ra phương pháp này có thể dùng được." Lân Cửu trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ nói.

Hàn Lập trái lại nhướng mày, đưa ánh mắt về phía bầu trời.

Lân Cửu thấy vậy, tựa hồ cũng đã nhận ra chỗ không đúng, liền vội ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ nghe một thanh âm "Xoẹt" vang lên.

Một đạo thân ảnh được bọc trong điện quang vàng kim từ không trung lao xuống cực nhanh, trực tiếp đâm vào bên trong cánh đồng tuyết.

"Oành" một cái!

Bên trong cánh đồng tuyết lập tức lõm xuống một cái hố sâu thật lớn. Một mảng lớn lôi điện vàng kim từ trong hố lóe ra, trực tiếp đánh cháy đen một mảnh rừng tuyết chung quanh.

Hai người Hàn Lập đi đến gần, liền thấy Lân Thập Thất toàn thân cháy đen đang ngồi ở đáy hố, khói trắng tỏa ra ở trên đầu, tựa hồ không bị trọng thương gì, chỉ là thoạt nhìn có chút vừa chật vật vừa buồn cười.

"Lân Thập Thất, có chuyện gì đấy?" Lân Cửu nghi hoặc hỏi.

" Cái cấm chế trước mắt này... Không phải là Kim Phong Thú Lôi trận, hoặc nói đúng hơn, không hoàn toàn là..." Lân Thập Thất bò lên từ đáy hố, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, rồi mở miệng nói.

"Có câu này thì mọi chuyện đã thông suốt..." Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Xem ra Giao Thập Ngũ đạo hữu có phát hiện gì rồi a." Lân Cửu ánh mắt sáng lên nói.

"Lúc trước tại thời điểm đầu thỏ tuyết kia va chạm với đại trận, ta liền cảm nhận được một chút chấn động của lực lượng không gian. Hiện tại xem ra, đây chính là một loại dung hợp đại trận đặc biệt." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

Lân Thập Thất thân ảnh lóe lên, từ đáy hố bay vút đến bên người Hàn Lập, thương thế đều đã khôi phục, quần áo ngoài thân cũng đã thay đổi. Vẻ mặt của hắn đã bớt vênh váo, ánh mắt nhìn Hàn Lập đã không còn ý khiêu khích như lúc trước, mở miệng hỏi: "Theo lời các hạ, đại trận này là do Kim Phong Thú Lôi trận dung hợp cùng với một trận pháp không gian nào đó mà thành?"

"Không sai. Lân Thập Thất đạo hữu vừa rồi thực sự không phải là thất bại, mà đã thành công tiến vào Kim Phong Thú Lôi trận. Tuy nhiên trong nháy mắt đạo hữu đã bị cấm chế không gian trực tiếp Truyền Tống ra ngoài." Hàn Lập nói.

"Nói như vậy, điện mang của Kim Phong Thú Lôi trận lúc trước cũng là bởi vì đã bị ảnh hưởng của trận pháp không gian, nên mới có thể bị áp súc tới mức ngưng thực như vậy?" Lân Cửu sau khi nghe xong, trầm ngâm nói.

"Nên là như thế. May mà Lân Thập Thất đạo hữu tốc độ cực nhanh, vừa vặn cùng lúc với đại trận không gian phát động, không bị lôi trận phối hợp công kích. Nếu không, với uy lực áp súc lại về sau của kim lôi, chỉ sợ liền khó có thể toàn thân trở ra rồi." Hàn Lập liếc qua Lân Thập Thất, nói ra.

Tên kia nghe vậy, vẻ mặt cũng rốt cuộc trở nên ngưng trọng lên.

"Xem ra cái tên trong sơn cốc này, hẳn là đang đảm nhiệm sự tình cực kỳ khẩn yếu. Nếu không phải là vì phòng ngừa tất cả các thể thoại phiền nhiễu, hắn đã không sử dụng tới cái cấm chế đại trận kỳ quái đến thế này. Trận này một khi bố trí xuống, không chỉ có người bên ngoài khó có thể đi vào, mà người bên trong cũng không dễ dàng mà đi ra đấy." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

"Nếu như đã không có cách nào lẻn vào, vậy liền chỉ có thể phá vỡ các trận xu, cưỡng ép đánh vào rồi." Lân Cửu trầm mặc một lát, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, nói ra.

"Chậm đã, tại hạ còn có một biện pháp, có lẽ có thể thử một lần." Hàn Lập bỗng nhiên nói.

"A, đạo hữu cứ nói đừng ngại." Lân Cửu nhìn về phía hắn.

"Tại hạ trùng hợp thông hiểu một kỹ thuật bố trí lôi trận, có thể đem lực lượng không gian cùng lực lượng lôi điện kết hợp, vốn mục đích là để truyền tống tức thì. Đại trận ở đây tương tự cũng là hai loại lực lượng này dung hợp, chỉ cần ta khống chế dao động lôi trận của chính mình tại cùng một cấp độ với đại trận nơi này, có lẽ có thể lọt vào trong đó." Hàn Lập giải thích.

"Đối với phương pháp này, ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?" Lân Cửu hỏi.

"Kỹ thuật khống chế lôi trận cũng không dễ dàng, chỉ nắm chắc đại khái năm thành." Hàn Lập tự đánh giá một phen, nói ra.

"Mới một nửa? Nói như vậy, chúng ta có năm thành sẽ lọt vào công kích lôi điện của đại trận?" Lân Thập Thất có chút chần chờ nói.

Lân Cửu trầm ngâm một lát sau, quyết định nói: "Nếu phương pháp của Giao Thập Ngũ đạo hữu mà không thành công, ta sẽ nghĩ cách ngăn lại công kích của đại trận. Đến lúc đó cũng cũng chỉ còn cách mạnh mẽ mà xông vào rồi."

Lời vừa nói ra, Lân Thập Thất mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

Sau khi ba người bàn tính xong, Hàn Lập liền tiến đến trước cửa vào cốc, nhắm hai mắt, thả ra thần thức, cẩn thận cảm thụ chấn động linh lực trong pháp trận.

Sau nửa ngày, hai mắt hắn bỗng nhiên trợn lên, quanh thân lập tức "Đôm đốp" tiếng nổ, từng sợi tơ điện màu bạc hiện ra.

Ngay sau đó, một tiếng sấm vang lên như sét đánh.

Lôi điện quanh thân Hàn Lập lập tức bắn ra, đan vào nhau giữa không trung, ngưng tụ lại thành một đạo quang điện lôi trận đường kính vượt qua mười trượng, trực tiếp phủ lên hai người Lân Cửu.

"Hai vị, tới gần ta một chút." Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng, nói với hai người.

Trong mắt Lân Cửu hiện lên một vòng dị sắc. Hắn đến gần Hàn Lập thêm hai bước, Lân Thập Thất cũng lập tức đi theo.

Sau một khắc, chỉ thấy hai tay Hàn Lập hợp lại trước người, lôi trận đang bao phủ tại chung quanh ba người lập tức thu hẹp lại bé hơn một trượng. Hồ quang điện vốn bắn ra kịch liệt cũng đồng thời co rút lại, như đang bị áp chế gấp mười lần.

"Đi." Hàn Lập quát một tiếng nhẹ.

Lập tức điện quang lóe lên, lôi trận bao phủ ba người liền biến mất tại chỗ,

không thấy gì nữa.

Hầu như đồng thời, màn sáng vô hình tại hư không của cửa cốc bỗng nhiên lóe lên, hơn mười đạo điện mang màu vàng kim lớn bằng ngón cái chợt hiện ra, rồi lập tức không động tĩnh gì mà biến mất, lặng yên không một tiếng động, dường như không hề có chuyện gì phát sinh qua.

Mà tại phía trong sơn cốc, bỗng nhiên một thanh âm "Xoẹt" vang lên giữa bầu trời. Một mảng lôi điện màu bạc bỗng nhiên bùng nổ xuất hiện, cuốn lấy ba người bên trong hướng về phía một vách đá đen dựng đứng, trùng trùng điệp điệp lao tới một cách mất kiểm soát.

Hàn Lập vội vàng vừa thu lại điện mang, mũi chân điểm nhẹ vào vách đá, thân hình cuốn một cái, hướng phía sau lướt ngược trở lại, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Hai người Lân Cửu cũng đột nhiên uốn éo ổn định lại thân hình, từ từ hạ xuống.

"Lực lượng không gian của đại trận này so với dự đoán của ta còn mạnh hơn chút ít, thiếu chút nữa là không khống chế nổi lôi trận." Hàn Lập thở dài một cái, nói ra.

"Không sao, có thể thuận lợi tiến vào trong cốc như thế này là đủ rồi." Lân Cửu khoát tay áo nói ra.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua, chỉ thấy đá núi lộn xộn khắp nơi mà hoàn toàn không có tuyết đọng. Trong sơn cốc chỉ có một tòa thạch điện màu đen đứng đơn độc, do đá núi chồng chất lên mà thành. Khung cảnh thoạt nhìn hoàn toàn vắng vẻ.

Một điểm làm hắn có chút ngoài ý muốn, chính là thiên địa nguyên khí bên trong tòa sơn cốc này vậy mà cực kỳ nồng đậm, thậm chí so với đại bộ phận bên trong khu vực Chung Minh Sơn Mạch còn tốt hơn rất nhiều. Nhất là ở phía trên tòa thạch điện màu đen này, sương mù đang cuồn cuộn bốc lên, ngưng tụ đã thành một đám mây ngũ sắc, hào quang rực rỡ.

Ba người Hàn Lập liếc nhau, rồi thân hình cùng lúc bùng lên, bay thẳng tới tòa thạch điện.

Giờ phút này, bên trong thạch điện đang có ánh lửa ngút trời, cuồn cuộn sóng nhiệt không ngừng tỏa ra từ cửa mái phía trên thạch điện.

Trong đại điện là một cái lò đan màu vàng kim cao chừng ba thước, có hai quai cầm, ba chân đế, khoan thai lơ lửng giữa không trung.

Trên mặt đất phía dưới Lò đan có chạm trổ một trận đồ hình bát giác, bên trong vẽ chằng chịt những hỏa diễm phù văn. Tám luồng lửa đỏ phát ra từ những phù văn này như những con Hỏa Long cuồn cuộn bốc lên, đỡ lấy lò đan vàng kim đang không ngừng đung đưa.

Cả trên thân lẫn trong miệng Những con Hỏa Long này đều có hỏa diễm rừng rực đến cực điểm đang không ngừng tuôn trào, phóng thích ra lực lượng Viêm Hỏa dồi dào phủ lấy lò luyện đan.

Những phù văn phong cách cổ xưa khắc trên lò luyện đan vàng kim không ngừng chớp động, chẳng những hoàn toàn phong tỏa mùi thơm của linh dược trong lò đan, còn không ngừng dẫn dắt linh lực đang tràn ngập chung quanh hướng vào trong lò.

Bên ngoài đám lửa là một lão giả tóc bạc, mặc đạo bào ánh tím, đầu đội mũ hoa sen. Tay hắn đang kết pháp quyết, khống chế tám đầu Hỏa Long phía dưới lò đan.

Người này có xương gò má cao bất thường, gương mặt gầy gò, hốc mắt hãm sâu, mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào phù văn biến hóa trên lò đan. Hai cái đồng tử trong mắt lóe ra thần thái cuồng nhiệt, như đang hoàn toàn say mê vào đó. Đối với hắn, dường như mọi sự trên thế gian đều thu bé lại, vừa bằng công việc luyện đan này mà thôi.

Chỉ thấy phù văn trên lò đan vốn đang chớp động, bỗng nhiên rực lên, phát ra những tia sáng chói mắt.

Hầu như đồng thời, lò đan vàng kim cũng lóe lên hào quang, từ màu vàng

kim nguyên chất chợt biến thành màu ngũ sắc, nhìn qua cũng giống như đồ sứ đang được chế tác trong lửa lò, tới lúc xảy ra những biến đổi kỳ diệu.

Lão già tóc bạc thấy thế, vẻ hưng phấn trên mặt càng lớn, trong miệng không ngừng kêu: "Nhanh, nhanh..."

Đúng lúc này, cửa đá của thạch điện vốn đang bị cấm chế khóa lại, bỗng nhiên bị hai đạo ánh sáng vàng kim xuyên thấu qua.

Chỉ nghe vang lên hai tiếng "Boong Boong"

Cửa đá nặng nề lập tức đứt làm bốn đoạn, ầm ầm đổ xuống phía trong thạch điện.

------oOo------

Chương 246: Nhiên Anh Huyết Đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong & cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Lão giả tóc bạc lúc này mới mau chóng xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy có ba người đeo mặt nạ cổ quái đang đứng chỗ cửa điện.

Trong đó, tên cầm đầu cầm một thanh trường kiếm màu vàng, phù văn phía trên kiếm sáng rực, phát ra kim quang chói mắt.

“Các ngươi là ai?” Sắc mặt lão giả tóc bạc trở nên ngưng trọng, nghiêm nghị quát.

Lân Cửu cười lạnh, không thèm trả lời. Cổ tay gã rung lên, trường kiếm màu vàng liền quét ngang một cái.

"Keng..."

Nương theo tiếng kiếm minh sắc nhọn vang lên, một luồng kiếm quang hẹp dài màu vàng bay ra từ thân kiếm, sau đó kéo dài ra, hướng đến lão giả tóc bạc quét ngang qua.

Lão giả thấy vậy, chẳng những không có né tránh, mà còn dùng thân mình đứng chắn trước lò đan.

Một tay lão giả phất lên, tay áo rộng thùng thình đột nhiên lay động kịch liệt. Một luồng Tử Kim Lôi Xà dài hơn một trượng lập tức vọt ra từ trong ống tay áo, đánh thẳng đến kiếm quang.

Một tiếng sấm sét “ầm ầm”

Tử Kim Lôi Xà đột nhiên nổ tung, biến thành vô số luồng hồ quang điện rất nhỏ bắn tứ tung. Kiếm quang màu vàng cũng vỡ vụn theo, hóa thành vô số tia kiếm quang nhỏ, bắn khắp bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm ầm "

Từng âm thanh nổ tung vang lên liên tiếp không ngừng, vô số đất đá bị thổi bay tứ tung. Trong chốc lát, toàn bộ thạch điện bị nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Bụi mù chưa kịp tan hết, một luồng kiếm quang lại xuất hiện. Lần này là Hàn Lập ra tay.

Trong tay Hàn Lập là một thanh phi kiếm màu trắng bạc, mũi chân vừa điểm trên mặt đất, lập tức toàn bộ người hắn đã bay vút đến giữa không trung. Hắn chém thẳng xuống người lão già tóc bạc.

Thanh kiếm này hắn lấy được trong một lần thực hiện nhiệm vụ của Vô Thường Minh. Đó là một món Pháp bảo dùng Tinh Hà Cương Ngân làm tài liệu chính để chế tạo. Mặc dù nó kém xa so với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhưng vẫn có thể tạm dùng được.

Ở đây, nếu xét về tu vi, hắn không phải là cao, cho nên hắn cũng không muốn làm náo động mọi chuyện.

Dù sao thì lúc trước hắn cũng đã nghĩ cách trợ giúp hai người Lân Cửu tiến vào nơi này, coi như đã lập được công. Nơi này ẩn giấu thực lực, hắn cứ thể hiện kém cỏi thì hai người kia cũng sẽ không tiện nói gì.

Hào quang màu bạc trên phi kiếm trở nên rực rỡ hơn, mấy trăm luồng kiếm ảnh màu bạc không ngừng xuất hiện liên tục. Chúng liên kết với nhau ở giữa không trung, tạo thành một thác nước khổng lồ màu bạc hướng thẳng đến lão già tóc bạc.

"Nhanh”

Lão giả quát nhẹ, một tay giơ lên, năm ngón tay mở ra. Một viên châu lớn cỡ ngón cái đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay tỏa ra hào quang mãnh liệt. Trong nháy mắt, viên châu đã to lên gấp trăm lần, hóa thành một tấm thuẫn màu vàng nhạt có hoa văn hình thú, che chắn trên đầu lão.

Cùng lúc đó, bàn tay còn lại chẳng biết từ lúc nào đã nắm lấy một cây Đả Lôi Tiên* hai màu tím vàng. Đột nhiên, lão già quất cây roi về phía bên trái.

*Tiên: cây roi

Một trận âm thanh “Phách phách ” như tiếng mưa rơi trên lá chuối, không ngừng truyền ra từ tấm thuẫn có hoa văn hình thú.

Kim quang phía trên mặt thuẫn không ngừng nhấp nháy, từng vết kiếm hiện ra dày đặc khắp nơi, nhưng tấm thuẫn vẫn miễn cưỡng ngăn cản tất cả các kiếm ảnh giáng xuống.

Phía bên kia, hướng mà Đả Lôi Tiên đánh vào chợt vang lên tiếng sấm sét oanh minh. Hai con Tử Kim Lôi Xà khí thế mãnh liệt, lượn giao nhau, lách mình bay đến chỗ Lân Cửu, ngăn cản gã lại.

"Hắc hắc, chịu chết đi."

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu của lão giả tóc bạc bỗng nhiên có một âm thanh vang lên.

Lân Thập Thất mang mặt nạ đầu chuột, đột nhiên xuất hiện một cách quỷ mị trong hư không. Đôi tay gã đang cầm một thanh trường mâu màu đen, đâm thẳng xuống lão giả tóc bạc đang ở phía dưới.

Một tiếng “vù” vang lên.

Lò đan phía dưới bỗng nhiên tỏa ra năm màu, ngọn lửa đang kịch liệt thiêu đốt bỗng nhiên cuồn cuộn dâng lên, trong nháy mắt hóa thành một con Hỏa Long, giơ nanh múa vuốt nhào tới chỗ Lân Thập Thất.

Một luồng nhiệt lượng nóng kinh người ập tới!

Lân Thập Thất thấy thế, mũi mâu vừa thu lại, đổi đâm thành bổ. Ở giữa không trung, trường mâu vung mạnh tạo ra lít nha lít nhít hư ảnh màu đen chằng chịt, hung hăng bổ xuống Hỏa Long. Thân hình của gã thì dựa thế bắn ngược ra sau.

Một tiếng "rầm"!

Hư ảnh của trường mâu chạm vào Hỏa Long, vỡ ra, ở giữa không trung bộc phát ra một vầng mặt trời hai màu đỏ đen, tỏa ra hào quang chói mắt.

Liên tiếp công kích này nhìn như dài dằng dặc, kì thực lại cơ hồ là tại trong chớp mắt đã hoàn thành.

Lão giả tóc trắng kia cứng rắn tiếp toàn bộ công kích của ba người Hàn Lập, đúng là một bước chưa lui, vẫn gắt gao che chở lò luyện đan sau lưng.

Lân Thập Thất bay ngược lại, hạ ở vào ngoài mấy trăm trượng, cũng không bị ảnh hưởng gì, sau khi trong lòng thầm cảm thấy may mắn, dưới mặt nạ khóe miệng lại hiển hiện ra một tia cười lạnh.

Chỉ thấy cổ tay hắn chuyển một cái, trường mâu màu đen trong tay xẹt qua một cái tạo thành một vòng tròn tuyệt đẹp, mũi mâu lập tức đảo ngược lại, "keng" một cái, đâm vào trong lòng đất.

Lão giả tóc trắng một tay cầm Đả Lôi Tiên, một tay để sau lưng, ánh mắt cảnh giác nhìn lướt qua ba người.

Trước đó lão ta bị Hàn Lập chém khiến cho tấm thuẫn thú văn bị hao tổn, đã được lão ta thu vào. Tay bỏ trống kia đang lồng trong tay áo, trong lòng bàn tay chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ trượt ra một tấm phù lục màu vàng dày đặc linh văn.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, nhìn lão giả chằm chặp, khẽ nhếch môi, tựa hồ đang muốn phát ra tiếng, lập tức giơ tay ném đi.

Trường kiếm màu bạc trong tay hắn lập tức bay vọt ra, lại một lần nữa hóa thành mấy trăm luồng kiếm ảnh màu bạc, nhanh chóng lao đến lão giả tóc bạc.

Sau khi mấy trăm đạo kiếm ảnh màu bạc kia bay ra ngoài mấy chục trượng, bỗng nhiên lóe lên, chia ra vô số kiếm khí bé lít nha lít nhít, bao phủ lão giả tóc bạc vào bên trong.

Lão giả thấy tình huống như vậy, đành phải tạm ngưng ngâm tụng, tay cầm Đả Lôi Tiên quất ra ngoài.

Chỉ thấy hào quang màu vàng tím trên Đả Lôi Tiên bỗng nhiên sáng ngời, từ trong đó truyền ra từng tiếng rồng ngâm.

Ngay sau đó, chỉ thấy điện quang màu vàng tím đột nhiên tăng vọt, hóa thành một con trường long dài mấy trăm trượng, toàn thân quấn quanh lôi điện hai màu vàng tím. Thân hình nó uốn lượn vặn vẹo ở giữa không trung, đuôi rồng vẫy lung tung, phóng ra điện quang đầy trời.

Theo từng tràng âm thanh ầm ầm dày đặc, kiếm ảnh đầy trời do kiếm khí Hàn Lập đánh ra, rốt cuộc bị con Tử Kim Điện Long kia quét sạch.

Điện quang mặt ngoài Tử Kim Điện Long mặc dù cũng bị tiêu hao không ít, nhưng hai tay lão giả đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết thì Điện Long điên cuồng phát ra lôi mang, lại gào thét lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, làm ra vẻ kinh hoàng, phóng ngược lại.

Nhưng vào lúc này, tiếng xé gió mãnh liệt!

Một luồng kiếm quang màu vàng kim dài hơn trăm trượng vô cùng sắc bén mang theo pháp tắc lực Kim thuộc tính với thế không thể đỡ bổ xuống. Nó phát ra kiếm khí xung thiên, thậm chí cắt đôi tầng mây trên bầu trời, thành một kẽ nứt rộng lớn như là rãnh trời.

Người cầm kiếm tự nhiên là Lân Cửu, lúc này đây gã đang đứng lơ lửng trên không trung, toàn bộ thân thể được bao phủ một tầng kim quang. Toàn

thân gã như tỏa ra một loại chấn động sắc bén khó có thể dùng lời diễn tả, phảng phất như chính bản thân gã là một thanh kiếm sắc bén tuyệt thế, có khả năng phá núi ngăn sông.

Hàn Lập nghiêng sang một bên, tránh nhìn Lân Cửu, trong lòng khẽ động.

Xem ra người này không thể nghi ngờ chính là Hùng Sơn.

Mắt thấy ánh kiếm màu vàng óng chém xuống, hai tay lão giả tóc trắng cố sức nâng lên cao. Con Tử Kim Trường Long nhất thời bỏ truy sát Hàn Lập, thân hình tỏa ra điện quang rực rỡ chợt chuyển, há mồm táp tới luồng ánh kiếm màu vàng óng kia.

"Phựt..."

Một âm thanh nặng nề vang lên, Tử Kim Trường Long bị ánh kiếm màu vàng óng kia chém vào giữa người, đứt thành hai nửa, sau đó ầm ầm tán loạn, hóa thành lưới điện màu tím chằng chịt đan kín khắp trời.

Mà luồng ánh kiếm màu vàng óng kia chém qua nhát đó dù chưa tán loạn hẳn nhưng sự sắc bén giảm nhiều, sau đó lại bị lưới điện màu tím đầy trời ngăn trở, trong chốc lát không cách nào hạ xuống được mảy may nào.

Đang lúc lão giả tóc trắng còn muốn có hành động tiếp thì mặt đất phía sau bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, nứt ra một khe hở vô cùng to lớn, từ đó một thanh trường mâu màu đen bắn nhanh ra, rồi đập ầm ầm vào lò luyện đan.

Chỉ nghe một tiếng "keng" rất lớn, quanh quẩn vang vọng, khiến cho hư không lân cận chấn động, nổi lên từng gợn sóng.

Lò luyện đan bị một đòn nặng như vậy, lập rung lên, bắn ra hơn trăm trượng xé rách bầu trời, rồi rơi xuống mặt đất bên ngoài, tiếp theo lại lăn lông lốc ra xa, khó khăn lắm mới dừng lại.

Cái lò này cũng không biết làm bằng vật liệu gì, chịu một kích này mà mặt ngoài không bị hao tổn một chút nào, nhưng hào quang ngũ sắc nhấp nháy

vài lần, rồi cuối cùng biến mất. Nó trở lại màu vàng óng vốn có.

Lúc trước Lân Thập Thất thấy lão giả dùng toàn lực cố che chở cho lò đan, vì vậy muốn phá huỷ nó để làm nhiễu loạn tâm thần đối phương. Do đó gã thừa dịp lúc hai người Hàn Lập đấu với lão ta, len lén dùng trường mâu màu đen đánh vào. Kết quả là một lần hành động đã thành công.

Lão giả tóc trắng quay đầu lại, khi nhìn đến lò luyện đan lăn dưới đất, sắc mặt nhất thời đại biến, khóe mắt như rách ra, thét lên một tiếng dài thê lương:

"K...H...Ô...N...G"

Ba người Hàn Lập thấy thế cũng không khỏi chậm lại, trong lúc nhất thời đứng ở tại chỗ.

"Tâm huyết vạn năm của lão phu hôm nay bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nếu luyện đan đã không thành thì ta sẽ bắt các ngươi chôn cùng. Các ngươi đều phải chết... đều phải chết..." Vẻ oán độc trong mắt lão giả càng ngày càng tăng mạnh. Cả người lão ta giống như là hoàn toàn mất trí, không ngừng kêu la.

Chỉ thấy lão ta lật bàn tay một cái, bỗng nhiên lấy ra một viên đan dược màu hồng sẫm đưa vào trong miệng, cũng không nuốt ngay mà nhai nát, rồi mới nuốt xuống.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng nhất thời xuất hiện dự cảm xấu.

"Nguy rồi! Đây là Nhiên Anh Huyết Đan..." Thần sắc trong mắt Lân Cửu biến đổi, kinh hô.

Lời vừa dứt, chợt nghe trong miệng lão giả tóc trắng kia phát ra một tràng cười "ha ha ha" vang như sấm. Da quanh thân lão ta từng chút một trở nên sẫm lại, rất nhanh biến thành màu đỏ nhạt như gan lợn.

Đôi mắt lõm sâu cũng trở nên càng lúc càng sáng, thậm chí có một điểm kim quang từ đó phóng ra.

"Hai vị cẩn thận, lão ta phục dụng một loại cấm dược có thể thiêu đốt máu của Nguyên Anh, trong khoảng thời gian ngắn tu vi tăng lên lên rất cao, mạnh mẽ bước qua đạo môn, đạt được tu vi Kim Tiên cũng không phải không có khả năng!" Thân hình Lân Cửu lướt về phía sau trăm trượng, mở miệng nhắc nhở.

Hai người Hàn Lập nghe Lân Cửu nói như vậy, cũng vội vàng gấp gáp vút về phía sau.

"Xèo xèo..."

Theo hồi âm vang kỳ dị nổi lên, quanh thân lão giả tóc trắng bắt đầu tỏa ra từng làn hơi nước màu đỏ nhạt. Cả người lão ta thoạt nhìn giống như là một con cua sắp bị hấp chín.

Chỉ nghe một trận "vù vù" tiếng gió vang lên, thân ảnh lão giả tóc trắng lại đột nhiên biến mất không thấy.

Vị trí trước kia lão ta đứng chỉ còn lại có một đám sương mù màu đỏ chưa tản hết, từ từ bay về phía trước.

Nhưng mà chớp mắt một cái, trước mặt Lân Thập Thất đang ở ngoài mấy trăm trượng bỗng nhiên lóe lên một đạo nhân ảnh. Nó vung một quyền đập mạnh vào mặt của gã.

Lân Thập Thất bị bất ngờ, không kịp chuẩn bị, còn không kịp nắm tay, chỉ có thể giơ một bàn tay lên ngăn phía trước mặt.

"Rầm"

Gã ta chỉ cảm thấy một lực nặng như cả ngọn núi đập vài giữa đầu, lòng bàn tay căn bản không ngăn cản được bao nhiêu lực mà còn bị đau nhức vô cùng. Mu bàn tay của gã bị dính chặt vào mặt nạ trên gương mặt. Cả người bị đánh bay ra ngoài, va mạnh vào vách đá màu đen dựng đứng cao hơn nghìn trượng ở một bên sơn cốc.

Một hồi "uỳnh uỳnh ầm ầm" nổ mạnh.

Ngọn núi cao hơn mấy ngàn trượng trong nháy mắt nổ tung, từng tảng đá khổng lồ to như gian phòng bay tứ tung, hơn phân nửa ngọn núi trong chớp mắt sụp đổ biến thành bột mịn.

------oOo------

Chương 247: Né tránh mũi nhọn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bên này bụi mù chưa tan, bên kia Hàn Lập đã cảm thấy hoa cả mắt, thân ảnh lão giả tóc bạc đột nhiên phóng tới, tốc độ cực nhanh làm người không kịp nhìn thấy.

"Rầm"

Trong lòng của hắn rùng mình, theo bản năng nâng hai tay thủ chéo trước người thì đã bị một quyền vừa nhanh vừa mạnh đánh trúng bắn ngược ra ngoài.

Cũng may hắn đã sớm âm thầm thúc giục Chân Cực chi mô và sử dụng kim lân bao trùm hai cánh tay, mới không chật vật như Lân Thập Thất. Chỉ là cả người như bị bay bổng ra sau mấy trăm trượng, hắn mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Lão giả tóc bạc mặc dù một quyền đánh bay Hàn Lập, nhưng thân hình cũng thoáng lui về sau một bước, trong mắt chưa hoàn toàn đánh mất lý trí hiện lên một tia kinh ngạc.

Nhưng lúc này Lân Cửu đã chém tới, lão liền điên cuồng hét lên một tiếng, vung quyền nghênh đón.

Da trên người lão đã từ màu đỏ sậm dần dần chuyển thành màu đỏ tươi, làn hơi nước bốc ra quanh người cũng dần dần nhạt đi biến thành màu hồng nhạt.

Ứng với biểu hiện đó, tốc độ của lão càng lúc càng nhanh, uy lực của mỗi

quả đấm xuất ra càng lúc càng lớn, hầu như mỗi một quyền nện xuống đều ép chặt không khí tạo ra tiếng nổ ầm ầm.

Lân Cửu cầm kiếm vàng không ngừng huy động. Lão già tóc bạc tay không tấc sắt, mỗi một quyền đều trùng trùng điệp điệp nện lên mũi kiếm, phát ra trận trận tiếng nổ "bang bang" nghe đinh tai nhức óc.

Thân hình hai người không ngừng di chuyển. Ngay vị trí quyền kiếm va chạm, từng cỗ chấn động pháp tắc vô hình bộc phát ra. Những nơi chúng đi qua, mọi thứ đều bị cuốn vào trong đó, rồi bị quấy thành hư vô, thậm chí mặt đất cũng bị nạo thành từng cái hố to.

Lân Cửu dù thi triển kiếm thuật tinh diệu vô song và có tốc độ kinh người nhưng lúc đối mặt với lão giả nhìn như chẳng có chiêu thức gì kì thực lại có lực phá thiên quân nên mơ hồ có cảm giác yếu thế hơn.

"Đều phải chết!"

Lão già tóc bạc điên cuồng hét lên một tiếng, song quyền mơ hồ đánh xuống, hơn mười quyền ảnh độc nhất vô nhị hiện ra phiêu hốt bất định, lao về phía Lân Cửu với thanh thế làm cho người ta sợ hãi đến cực điểm.

Lân Cửu không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình không dám dừng lại chút nào, hai tay cầm kiếm mãnh liệt vung lên. Mũi kiếm đột nhiên bộc phát ra một vòng kiếm quang vô cùng chói mắt, càng ngày càng sáng, trong khoảnh khắc hóa thành một vòng hào quang hình cầu màu vàng lớn mấy trượng quay tít một vòng, rồi nổ tung.

Trong chốc lát, vô số kiếm khí màu vàng giăng khắp nơi, va chạm với những quyền ảnh đang gào thét lao tới, phát ra liên tiếp âm thanh bén nhọn như tiếng kim loại cọ vào nhau.

Nhưng hầu hét kiếm khí trong khoảnh khắc tán loạn biến mất, quyền ảnh lại chưa hoàn toàn tán loạn, làm cho trong mắt Lân Cửu hiện lên một tia kinh ngạc. Tiếp theo trên người gã lóe lên kim quang, hiện ra một tầng hàng quang màu vàng chắn trước người.

Nhưng vào lúc này, từ trong một cái hố lớn cách không xa hai người bỗng nhiên thân ảnh Lân Thập Thất dính đầy bụi đất bay vụt ra.

Chỉ thấy cổ tay gã rung lên, từ ống tay áo một sợi dây thừng màu vàng đất bay vù ra, vặn vẹo giữa không trung giống như Linh xà, rồi huyễn hóa ra bảy tám cái thòng lọng, chụp xuống lão già tóc bạc.

Mấy tiếng "bịch bịch" vang lên!

Kim quang khắp người Lân Cửu tán loạn, thân thể bị nện bay ngược ra sau. Lão già tóc bạc định đuổi theo bồi thêm một quyền thì vừa lúc chui đúng vào trong những cái thòng lọng kia. Lập tức quang mang kì lạ loé lên, những cái thòng lọng liền siết lại, trói chặt lão giả.

Lân Thập Thất siết chặt thòng lọng, không nói hai lời mạnh mẽ kéo về. Thân hình lão giả đột nhiên từ dưới đất chui lên, rồi ngã lăn ra.

Hàn Lập cũng không biết từ đâu xông đến, trường kiếm màu bạc trong tay nhoáng một cái, mũi kiếm mãnh liệt đâm vào đầu lão giả.

Hai mắt lão già tóc bạc chớp động kim quang, miệng phát ra từng tiếng ngâm nga nhỏ, mơ hồ không rõ.

Sau một khắc, toàn thân lão sáng rực huyết quang, da thịt trên hai cánh tay nứt ra. Hai cái xương trắng được bọc một lớp cơ màu hồng nhạt đột ngột nhô lên, như lưỡi đao chặt đứt sợi dây thừng màu vàng. Lão thoát thân, phóng ra ngoài.

Thân hình lão còn chưa ổn định, liền nâng lên một tay, quét ngang lưỡi cốt đao về phía Hàn Lập đang ở gần trong gang tấc.

Mũi trường kiếm màu bạc đâm thẳng vào cốt đao, phát ra tiếng va chạm rợn người.

Hàn Lập chỉ cảm thấy một cổ cự lực như dời non lật biển vọt tới, trong lòng vừa mới động, cũng không định đối cứng mà dựa thế bay ngược về sau.

Lão già tóc bạc thấy Hàn Lập bị mình đánh bay dễ như trở bàn tay thì dù thần trí đã mất nhưng vẫn có chút ngẩn ra. Tiếp theo tựa hồ nghĩ tới điều gì, lão quay người lại, mãnh liệt vung cánh tay có cốt đao, lao thẳng tới chỗ Lân Thập Thất vẫn đang nắm chặt dây thừng.

Hầu như chỉ thoáng một cái, lão liền trực tiếp xuất hiện trước người gã ta. Một đao đâm tới, trực tiếp phá vỡ mấy tầng bảo hộ bên ngoài thân, rồi tiếp tục đâm xuyên qua ngực thấu tim. Máu tươi từ bên trong lồng ngực Lân Thập Thất tuôn ra như suối.

Thân thể Lân Thập Thất như con tép cong người bắn về phía sau, máu tươi dưới lớp mặt nạ phun ra, rồi một vòng bạch quang từ bên hông gã tỏa ra, bao bọc toàn bộ cơ thể đang rơi ầm ầm xuống mặt đất.

Bạch quang thu lại, hiện ra thân hình Lân Thập Thất không nhúc nhích, sống chết không rõ.

Lão già tóc bạc phát ra tràng cười "khanh khách", không thèm nhìn Lân Thập Thất, quay đầu, ánh mắt lành lạnh nhìn về Hàn Lập đã sớm thối lui ra bên ngoài mấy trăm trượng.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, mặt trầm như nước.

Lão giả hẳn là một gã có lực lượng thân thể không kém Huyền Tiên, lại nuốt Nhiên Anh Huyết Đan nên thực lực đã mạnh giờ đạt đến mức kinh khủng này. Mặc dù là hắn nếu vừa rồi lựa chọn liều mạng, sợ rằng cũng bị thương không nhẹ.

Lúc này, hai mắt lão giả đã hoàn toàn chuyển thành màu vàng óng, căn bản nhìn không thấy nửa điểm nhân tính.

Vừa mất đi lý trí, thực lực lại tiếp cận Kim Tiên cảnh Huyền Tiên, khó trách Lân Thập Thất căn bản không thể chống đỡ nổi.

Trong lúc đó, thân ảnh lão giả bất chợt mờ đi, biến mất tại chỗ, không thấy bóng dáng nữa.

Hàn Lập không dám chần chờ, thân hình bắn ngược ra sau, đồng thời hai tay nổi lên kim lân, vung một quyền, đánh thẳng vào hư không phía trước.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng nặng nề!

Quả đấm của hắn và nắm đấm lão già tóc bạc đột nhiên xuất hiện trùng trùng điệp điệp đập vào nhau.

Một cỗ sóng khí vô hình từ đầu quyền hai người bạo phát ra, như sóng to gió lớn quét ra xung quanh, làm hư không bốn phía chấn động mãnh liệt, cát đá bay đầy trời.

Hàn Lập cảm thấy một luồng man lực khổng lồ cuồn cuộn kéo tới, cơ thể bị đánh bay ra sau mấy trăm trượng, đụng vỡ nát vách đá màu đen sau lưng, khó khăn lắm mới ổn định lại được.

Bên kia lão già tóc bạc cũng bị bay ngược về sau, nhưng chỉ khoảng hai ba trăm trượng, liền ổn định thân hình..

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, không ngờ ngươi cũng là một gã Huyền Tiên nhưng đừng chính diện cường công với lão ta. Hãy chờ ta bố trí khốn trận, ngươi dẫn lão ta tiến vào. Hôm nay thần trí lão ta như vậy, chỉ chờ cho đến khi tinh huyết Nguyên Anh trong cơ thể bị thiêu đốt hết, chúng ta không cần động thủ thì lão ta chắc chắn phải chết." Lân Cửu lơ lửng ở trên không, nói với với Hàn Lập.

"Ta không chắc có thể giữ chân lão ta quá lâu, đạo hữu mau chóng bày trận đi." Hàn Lập đè ép khí huyết cuồn cuộn trong cơ thể, nói với Lân Cửu.

Dứt lời, hắn điểm mũi chân một cái, bay lên bầu trời, ném trường kiếm đi.

Trường kiếm màu bạc lướt vào không trung, phát ra ánh sáng bạc mãnh liệt, từ đó tỏa ra một vòng kiếm ảnh dày đặc, như là bông hoa sen nghìn cánh nở rộ trên không.

Tiếng Hàn Lập ngâm tụng chú ngữ vang lên, một ngón tay chỉ xuống dưới một cái.

Giữa không trung, tiếng xé gió liền phát tác.

Kiếm ảnh màu bạc dày đặc vô cùng lập tức như mưa rơi xối xả liên tiếp bắn nhanh xuống, bao phủ lão già tóc bạc đang bò ra từ vách đá vào bên trong.

"Rầm rầm rầm "

Tiếng nổ không ngừng vang lên trong sơn cốc. Trong cốc, đá văng tung tóe, bụi bay mù mịt bốn phía, rất nhanh vùi lấp thân ảnh lão giả vào trong.

Chỉ nghe một tiếng như thú rống vang lên.

Trong bụi mù, thân ảnh lão già tóc bạc đột nhiên nhảy ra, toàn thân da thịt nứt rách ra những từng đường vân màu đỏ thắm, búi tóc vốn buộc cao giờ đã lòa xòa. Mái tóc dài màu bạc trắng như tuyết tung bay trong gió, thoạt nhìn lão ta như tà ma hung ác.

Lão chỉ lấy hai tay bảo vệ khuôn mặt, còn để kiếm ảnh màu bạc tự do công kích trên người, rồi lao thẳng vào bên trong kiếm liên màu bạc.

Kiếm liên màu bạc tỏa hào quang rực rỡ, ầm ầm nổ tung. Kiếm ảnh bắn lung tung ra bốn phương tám hướng, khắp cả bầu trời đầy.

Chính giữa thanh trường kiếm màu bạc bỗng "rắc" một tiếng, gãy thành hai đoạn.

Hàn Lập thấy thế, lông mày cau lại, hai tay nổi lên kim lân to lớn hơn trước, giơ song quyền nghênh đón.

Bên kia sơn cốc, Lân Cửu nắm một thanh trường côn màu vàng to cỡ cánh tay thanh niên, đi đến bên cạnh một tảng đá, khoát tay mãnh liệt cắm trường côn xuống dưới mặt đất.

Toàn thân trường côn chạm khắc dày đặc phù văn, dài ba trượng cắm thẳng xuống, lún xuống hai phần ba, chỉ còn ước chừng một trượng nhô lên trên mặt đất.

Lân Cửu quét mắt một vòng chung quanh, chỉ thấy trường côn màu vàng đã hình thành trận pháp hình tròn cơ bản đã hình thành, ở hai đầu còn để lại một chỗ trống.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, mau dẫn lão ta tới đây!" Ánh mắt gã nhìn về phía Hàn Lập bên kia, kêu lớn.

Hàn Lập nghe tiếng, thân hình lắc một cái, lóe lên độn quang, bắn nhanh về phía này.

Lão giả tóc bạc sớm đã mất lý trí, sau khi vồ hụt Hàn Lập, hai chân đạp mạnh một cái, tăng tốc đuổi theo, tốc độ thậm chí còn nhanh hơn một chút so với Hàn Lập.

Hàn Lập khó khăn lắm mới bay đến sát biên giới trận pháp thì lão già tóc bạc cũng đã đuổi theo tới nơi. Cánh tay nhô ra cốt đao của lão đâm thẳng vào hậu tâm của hắn.

Đúng lúc này, một tiếng hú bén nhọn vang lên.

Một thanh phi kiếm màu vàng dưới thân Hàn Lập bắn thẳng lên, đánh thẳng vào cốt đao trên thân lão giả, mang theo một đốm lửa màu vàng.

Thân hình lão giả lảo đảo một cái, dừng ở trên không của trận pháp.

"Đạo hữu tiếp côn."

Cùng lúc đó, Lân Cửu hét to một tiếng, cổ tay nhấc lên, ném một thanh trường côn màu vàng sát mặt đất cho Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập nhanh chóng hạ xuống, khom người tiếp lấy trường côn màu vàng, xoay người cắm mạnh vào chỗ trống trên trận pháp bên dưới.

Bên kia, Lân Cửu hầu như cùng một lúc cầm một thanh trường côn khác cắm xuống mặt đất.

Một tiếng "ông" vang lên.

Một gợn sóng vô hình bỗng nhiên từ trận pháp dâng lên, phù văn bên trên mỗi một cây trường côn màu vàng sáng rực hào quang màu vàng chói mắt, từ trong đó từng sợi xiềng xích ánh vàng rực rỡ chui ra, bắn lên "rào rào", trói chặt lão già tóc bạc lại.

Thân hình lão già tóc bạc bị trói buộc, tóc bạc tung bay, khí trắng bốc lên khắp người, toàn bộ cơ thể giữa không trung kịch liệt giãy giụa.

Hơn mười cây côn màu vàng này có tên là Tỏa Long Côn bị lão giả điên cuồng giằng kéo rất mãnh liệt khiến cho không ngừng đung đưa trên mặt đất. Chúng giống như những cây nhỏ trong bão tố, nhìn thì tràn đầy nguy cơ, nhưng lại như con lật đật, liên tục dao động mà không thể bị đổ.

------oOo------

Chương 248: Một quyền suýt chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Đạo hữu Lân Cửu, theo ý của đạo hữu thì tên này còn có thể duy trì được bao lâu?" Hàn Lập thấy vậy, thoáng thở nhẹ ra, chợt hỏi Lân Cửu đứng cách đó không xa.

"Hiện tại, tia tinh huyết thiêu đốt kia đã vào da tới xương, qua phủ tới tạng, có lẽ không bao lâu nữa dầu hết đèn tắt thôi. Chúng ta chỉ cần kiên nhẫn đợi thêm chừng một nén nhang nữa là được." Lân Cửu thở một hơi dài, nói ra.

Lúc này, Lân Thập Thất vẫn nằm sấp tại chỗ không nhúc nhích, bỗng nhiên ngón tay co quắp vài cái, cố gắng ngồi dậy.

Ngay vị trí lỗ máu đỏ tươi trên ngực, máu thịt ngọ nguậy, từ từ liền lại.

"Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa sấp mặt ở chỗ này rồi..." Chờ máu thịt đã hoàn toàn liền lại, gã ta mới thở dài một hơi, vỗ vỗ vào ngực đã được chữa lành như lúc ban đầu, chưa tỉnh hồn nói.

Hàn Lập và Lân Cửu liếc nhìn nhau, trong mắt đối phương đều hiện lên vẻ xem thường nhưng cũng không nói gì, dù sao nhiệm vụ này đã sắp hoàn thành, không cần so đo với gã.

Lân Thập Thất quan sát hết tình hình xung quanh, đôi mắt bé xoay tròn, cũng không có ý đến ngay cạnh hai người, mà thân hình nhoáng một cái đi đến đống đổ nát trong điện đá lúc trước, lục lọi tìm kiếm bên trong loạn thạch.

Bàn tay gã ta vung lên hất một đống đá lộn xộn ra ngoài, thấy lò đan nằm

phía dưới, khẽ cúi lưng định thò tay nhặt lên.

"Ngươi dám!"

Đúng vào lúc này, lão già tóc bạc vốn đang bị khốn trong trận pháp Tỏa Long Côn nhìn thấy cảnh này, đột nhiên ngửa mặt lên trời, gào thét rung trời.

Lò đan này vốn đã tắt thì đột nhiên trận đồ xung quanh thân lò có khả năng triệu hoán tám con Hoả Long sáng lên phù văn, ngọn lửa lại bốc lên rừng rực thiêu đốt. Tám con Hỏa Long từ bên trong bỗng nhiên lao ra, bay thẳng đến lão già tóc bạc.

Ba người Hàn Lập kinh hãi, vội ra tay ngăn cản nhưng chậm một bước.

Chỉ thấy tám con Hỏa Long kia bay thẳng đến bụng lão giả, lóe lên ánh lửa, rồi chui vào bên trong.

Toàn thân lão giả càng đỏ thẫm hơn, bên trong da bị nứt ra đường vân phảng phất như có dòng dung nham chảy, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ. Khí tức trên thân lão giả lại tăng vọt lên lần nữa, trực tiếp cưỡng ép phá tan gông cùm xiềng xích, đạt đến cấp độ Kim Tiên.

Chỉ thấy hai tay lão thò ra, mãnh liệt giựt đứt xiềng xích màu vàng quấn quanh thân. Hơn mười cây côn Tỏa Long lập tức "phụt phụt phụt" liên tiếp bị rút ra khỏi mặt đất, bị lão giả vung mạnh, ném về phía hai người Hàn Lập.

Hai người nhìn nhau, không dám đối chiến, vội vàng bay vụt qua hai bên né tránh.

Lão già tóc bạc liền sải bước, phóng thẳng tới trước người Lân Thập Thất, vung một quyền nện xuống đầu gã ta.

Một bước này nhanh không thể tả, dường như làm không gian giữa lão ta và Lân Thập Thất gập chồng lên nhau, khiến gã ta căn bản không có cách nào tránh né. Gã ta đành phải giơ cao hai tay, xuất ra một đại kỳ màu vàng đất

ngăn cản, đồng thời bên ngoài thân thoáng xuất hiện một tầng hào quang sương mù.

Đại kỳ màu vàng đất hiển nhiên không phải phàm vật, ở trên vẽ tấm bia đá có hình một con dị thú Bá Hạ*, hào quang quanh thân mãnh liệt, phảng phất như muốn chui ra khỏi mặt cờ, từ trong tản mát ra một cỗ khí tức Thổ thuộc tính hùng hậu đến cực điểm.

*Bá Hạ: Linh vật có hình dáng thân rùa, đầu rồng, có sức mạnh vượt bậc, chịu được trọng lượng lớn nên thường được chạm khắc trang trí làm bệ đỡ cho các bệ đá, cột đá, bia đá...

Đại kỳ vừa mới trải ra, nắm đấm lão già tóc bạc liền trùng trùng điệp điệp đánh tới mặt cờ khiến hư không trong phạm vi hơn mười trượng lân cận đột nhiên sụp đổ, bộc phát ra một vòng kim quang nhàn nhạt, rung động dữ dội.

Nhưng khi nắm đấm chạm vào mặt cờ, lại không có bất kỳ tiếng động nào truyền ra.

Mặt cờ nhìn như mềm mại vô lực, bị man lực nện xuống thì không ngừng lay động, giống như một dãy núi uốn lượn nhấp nhô, nhưng cũng không rách luôn.

Tuy nhiên chỉ sau một lát, trên thân dị thú Bá Hạ được vẽ trên mặt cờ xuất hiện vết rạn trải rộng, rồi rách ra.

Ngay sau đó, cả lá cờ cũng rách tan tành.

Lân Thập Thất ở phía dưới thừa cơ hội này tránh thoát, nhưng vẫn bị uy lực quyền kình còn lại ảnh hưởng, bạch quang bảo hộ bên ngoài thân ầm ầm vỡ vụn, trong miệng máu tươi chảy như suối, rơi xuống một bên.

Lão già tóc bạc bước liên tục, thân hình như thuấn di đuổi theo, lại một quyền đập xuống đầu của gã ta.

Hết thảy sự tình diễn ra quá nhanh, hai người Hàn Lập muốn cứu căn bản cũng không kịp.

Lân Thập Thất không ngừng kêu khổ, sớm biết vậy gã ta sẽ tiếp tục giả vờ chết thêm một lát nữa, chứ không vội vã tới lấy cái lò luyện đan kia.

Gã ta bối rối, vội nghiêng nhanh người, hai tay nắm lấy hai tai lò đan màu vàng, giơ lên cao chắn trước người.

Trọng quyền lão già tóc bạc nện xuống nhưng ngay lúc chuẩn bị đập trúng lò đan kia thì trong mắt lão chợt lóe lên kim quang, trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ không nỡ, gắng gượng dừng lại.

Lân Thập Thất nhắm nghiền hai mắt, toàn thân mồ hôi lạnh đầm đìa, vốn cho là mình sẽ chết rồi, lại không thấy một quyền kia giáng xuống.

Gã ta cẩn thận từng li từng tí mở hai mắt ra, chỉ thấy toàn thân lão già tóc bạc giờ phút này vẫn giữ tư thế nện quyền xuống nhưng không nhúc nhích.

Bên trong các kẽ nứt trên thân lão ta còn lóe lên lốm đốm hào quang đỏ thẫm, thoạt nhìn tựa như tàn tro còn sót lại sau khi thiêu đốt trong đống lửa nhưng ai cũng có thể nhìn ra, thân thể này đã không còn chút sự sống nào rồi.

Hàn Lập đi lên trước, nhìn di hài lão giả nhưng trong lòng lại sinh ra một cảm giác không mộng lung.

Không biết, một kích cuối cùng của lão giả đến tột cùng là vì tinh huyết Nguyên Anh cháy hết nên không còn lực nện xuống, hay là vì chấp niệm trong lòng không muốn hủy lò luyện đan kia?

Nhưng đúng thời điểm trong lòng ba người Hàn Lập vừa nới lỏng, tại chỗ sâu trong đôi mắt lão già tóc bạc tưởng như đã không sống lại đột nhiên sáng lên một chút kim quang không thể thấy, giống như hồi quang phản chiếu, lại xuất hiện một tia Sinh Mệnh lực.

"Không tốt!" Hàn Lập tựa hồ đã nhận ra một tia không ổn, miệng kinh hô.

Nhưng lời còn chưa dứt, dị biến xảy ra!

Chỉ thấy bờ môi lão giả hầu như đã cháy đen thành than mấp máy mấy lần, cuối cùng khó khăn lắm mới phun ra được một chữ:

"Đi."

Vừa nói xong tia kim quang cuối cùng trong mắt lão giả cũng tắt lịm.

Cùng lúc đó, một lá phù lục màu xanh từ trong tay áo bay nhanh ra, giống như một vệt cầu vồng trong chốc lát xuất hiện trong hư không ngoài mấy trăm trượng. Mặt ngoài lá phù lưu chuyển kim quang, sau đó vô số phù văn màu vàng rất nhỏ từ trong đó tuôn ra.

Rõ ràng là một phù lục được viết bằng Kim Triện Văn.

Sau một khắc, vạn tia sáng màu xanh chói mắt từ trong phù văn tỏa ra, hội tụ giữa không trung, hóa thành một biển ánh sáng màu xanh mà người ta không thể nhìn thẳng. Toàn bộ hư không phát ra một hồi nổ vang như sấm rền, tiếp đó phía trên sơn cốc thì mây đen giăng đầy, còn phía dưới là một mảnh đen nhánh.

Thiên địa trong chớp mắt chỉ còn lại một biển ánh sáng này.

Nguyên khí trong vòng ngàn dặm từ bốn phương tám hướng giống như thủy triều cuồn cuộn lao vọt vào trong sơn cốc, hòa nhập vào bên trong biển ánh sáng xanh này, khiến cho mặt ngoài của nó chấn động cuồn cuộn lên như sóng biển.

Ở trung tâm biển ánh sáng, từng tia hào quang màu xanh nhạt phóng ra, đan quấn vào nhau, sau đó ngưng tụ thành một bóng người mặc khôi giáp màu xanh, khuôn mặt nghiêm túc.

Hết thảy nói thì rất dài dòng, nhưng từ lúc lá phù Lục kia bay ra đến lúc này, còn chưa đến một hơi thở!

Bóng người màu xanh vừa xuất hiện, liền nhìn thoáng qua thi thể lão giả tóc bạc nằm trên mặt đất, trong mắt lộ ra thần sắc giận dữ, một tay chém ra.

Ầm!

Một luồng ánh sáng xanh theo bàn tay hiện ra, rồi chia ba hóa thành ba sợi tơ mảnh màu xanh, với tốc độ khó tin, bay về phía ba người Hàn Lập.

Những nơi sợi tơ xanh đi qua, hư không trở nên mông lung mơ hồ, thậm chí còn vặn vẹo.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Từng điểm ánh sáng màu xanh chằng chịt từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, thình lình lại đến từ chính hoa cỏ cây cối khắp nơi trong cốc, cũng như trên sườn núi. Chúng theo ánh sáng màu xanh từ trong bay ra, còn bản thể những thực vật kia như mất đi sự sống, khô héo mà rũ xuống.

Ánh sáng màu xanh này như trâu đất xuống biển bay đến quấn quanh ba sợi tơ xanh, trong khoảnh khắc biến thành ba cái quang cầu màu xanh to cỡ một xích. Trên bề mặt chúng có vô số phù văn màu xanh nhảy nhót, tản mát ra một cỗ pháp tắc chấn động mãnh liệt hủy thiên diệt địa!

Những nơi quang cầu đi qua, hư không điên cuồng vặn vẹo run rẩy, chấn động khác thường nổi lên, hiện ra liên tiếp từng khe hở mịt mờ hơi nước màu trắng, rồi lại nhập lại, từ trong truyền ra trận trận hấp lực kinh người, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Hàn Lập rùng mình, phi kiếm màu bạc trong tay lập tức bắn ra như nhanh điện, mặt ngoài sáng rực kiếm quang, rồi hóa thành một luồng kiếm quang màu bạc cực lớn, ngăn cản quang cầu màu xanh.

Vừa mới va chạm, một tiếng giòn vang lên, kiếm quang màu bạc vậy mà không chịu nổi một kích, dễ dàng bị chém thành hai đoạn, hiện ra bản thể hai đoạn phi kiếm gãy màu bạc, bay về hai phía, linh khí hoàn toàn biến mất.

Tốc độ quang cầu màu xanh không giảm trái lại còn tăng, trong nháy mắt đuổi theo Hàn Lập, hung hăng nện xuống.

Hàn Lập mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, bên ngoài thân hiện ra một màng mỏng hơi mờ, hai tay vung lên, thuỷ quang màu đen chói mắt hiện ra. Trọng Thủy Chân Luân xuất hiện, bỗng nhiên phóng to ra mấy chục lần, như một tấm thuẫn cực lớn che trước người hắn, mặt ngoài hắc khí lượn lờ, đồng dạng bay ra phù văn chằng chịt, dày đặc.

Quang cầu màu xanh ầm ầm phóng tới, đập lên trên Trọng Thủy Chân Luân.

Một tiếng nổ "ầm" kinh thiên động địa truyền đến!

Hàn Lập cảm thấy một cỗ man lực mãnh liệt không cách nào ngăn cản được truyền đến, thân thể đại chấn. Toàn bộ cơ thể gồm cả Trọng Thủy Chân Luân bị đụng vào, bắn ra ngoài, bay ra hơn nghìn trượng mới miễn cưỡng dừng lại.

Trọng Thủy Chân Luân những năm này Hàn Lập không ngừng quán chú Trọng Thủy ẩn chứa Thủy pháp tắc, không chỉ có sức nặng không thua vài tòa núi cao lớn mà Thủy pháp tắc cũng đã được hình thành ẩn chứa trong đó. Nó sớm đã không thua một kiện Hậu Thiên Tiên Khí có phẩm cấp không thấp.

Quang cầu màu xanh tuy rằng đánh bay Hàn Lập, nhưng bản thân cũng sụp đổ vỡ ra, hóa thành vô số tia sáng màu xanh tán loạn.

Nhưng trong lòng Hàn Lập hiện lên vẻ hoảng sợ.

Quang cầu màu xanh này uy lực thực sự quá lợi hại, vượt xa cao thủ Chân Tiên hậu kỳ mà hắn đã từng gặp được.

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, lại nhìn Trọng Thủy Chân Luân trước người.

Mặt ngoài Chân Luân hiện ra một vết mờ mờ, linh tính bị tổn thương. Hàn Lập không nỡ, vội vàng rót Tiên Linh Lực vào trong đó.

Thuỷ đạo văn trên Chân Luân lập tức lập loè, từng dòng thuỷ quang màu đen trong Chân Luân lưu chuyển, dấu vết hư tổn rất nhanh liền biến mất. Lúc này, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

Bên kia, Lân Cửu và Lân Thập Thất tuy rằng cũng bị đánh trúng bay ngược ra ngoài, nhưng dù sao hai người cũng có tu vi cao hơn Hàn Lập, mỗi người đều thi pháp thúc giục Pháp bảo cũng miễn cưỡng ngăn được một kích của quang cầu màu xanh nên cũng không bị tổn thương quá lớn.

Lân Thập Thất lại tế ra một tấm thuẫn hình mai rùa trước người, mặt ngoài khắc một con yêu thú Bá Hạ trông rất sống động, lập loè linh quang, thoạt nhìn cũng là bảo vật cực kỳ bất phàm.

Chỉ là lúc này trên tấm thuẫn cũng bị đánh thành một vết rất sâu, khiến cho khoé mắt Lân Thập Thất run rẩy, tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Thanh phi kiếm màu vàng trong tay Lân Cửu đã không thấy, không biết có phải giống phi kiếm màu bạc của Hàn Lập đã bị thương nên được thu hồi lại hay không. Hiện tại, trước mặt gã lơ lửng một cái ma bàn màu vàng, không biết là pháp bảo gì, mặt ngoài còn ẩn hiện vô số kim văn li ti, làm cho người ta có loại cảm giác trầm trọng như núi.

Ánh mắt của gã nhìn tới Trọng Thuỷ Chân Luân trước người Hàn Lập, trên lộ ra một tia kinh dị, tiếp theo thần tình khôi phục như thường, điềm nhiên như không có việc gì thu hồi ánh mắt lại.

Tuy rằng thần tình Lân Cửu biến hoá chỉ trong chớp mắt nhưng Hàn Lập vẫn nhạy cảm bắt được, trong lòng không khỏi khẽ động.

Nhìn phản ứng này của Lân Cửu, chẳng lẽ trước kia gã ta đã từng thấy qua Trọng Thủy Chân Luân?

Ý niệm trong lòng Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, sự phòng bị với Lân Cửu bất giác lại sâu hơn một tầng.

------oOo------

Chương 249: Chọc phải Tiên Cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm Phàm Nhân Tông*

Bóng người màu xanh chỉ cần giơ tay nhấc chân đã đẩy lùi ba người Hàn Lập về phía sau, nhưng cũng không thừa cơ truy kích mà phi thân hạ xuống bên cạnh thi thể lão giả tóc trắng. Y phất tay thả ra một màn hào quang màu xanh bao phủ thi thể của lão giả, dường như định cứu chữa cho lão ta.

Thế nhưng thần hồn lão giả tóc trắng đã mất đi hoàn toàn, không còn lại một chút nào, giờ dầu hết đèn tắt, chỉ là một cái xác, không thể chết thêm lần nữa.

Bóng người màu xanh đã biết rõ, liền ngẩng đầu nhìn về phía ba người Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ giận dữ.

"Bọn tặc tử Vô Thường Minh các ngươi thực sự là to gan lớn mật, dám mưu tính ngồi trên đầu Tiên Cung! Muốn chết!"

"Tiên Cung!"

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng cả kinh.

"Đạo hữu Lân Cửu, đây là chuyện gì?" Hắn nhìn Lân Cửu, thấp giọng hỏi.

Sắc mặt Lân Thập Thất cũng có chút khó coi, nhìn về phía Lân Cửu, trong mắt tràn đầy vẻ chất vấn.

"Hai vị đạo hữu chớ nên hiểu lầm, việc này tại hạ cũng không biết, cũng không có ý định lừa gạt. Nhiệm vụ ta tiếp nhận chỉ là tiêu diệt lão giả tóc trắng kia. Kẻ tuyên bố nhiệm vụ cũng không nói rõ ràng thân phận của lão

ta..." Lân Cửu lộ vẻ sầu khổ, nói.

Hàn Lập quan sát kỹ biểu hiện của Lân Cửu, thấy cũng không giống là giả dối, nên thu hồi ánh mắt, ý niệm trong lòng chuyển động.

Bây giờ đối đầu kẻ địch mạnh cũng không thể tự loạn trận cước.

Lúc này, hai tay bóng người màu xanh bấm niệm thần chú, thanh quang bên ngoài thân sáng rực, hiện ra từng đường vân màu xanh.

Chỉ thấy ba quả cầu ánh sáng màu xanh lúc trước đã vỡ nát bỗng biến thành từng điểm thanh quang, hoa cỏ cây cối trong sơn cốc cũng lại hiện lên thanh quang, rồi tất cả ào ào tuôn tới, chui vào trong đường vân màu xanh. Quá trình đó khiến cho bóng người đột nhiên phồng to lên, trong chớp mắt hóa thành một Thanh Giáp Nhân khổng lồ cao hơn trăm trượng.

Ba người Hàn Lập không hẹn mà cùng thả ra thần thức, một lần nữa quét về phía Thanh Giáp Cự Nhân này, xong vội vàng hít vào một hơi.

Lúc này trên thân thể tên khổng lồ này tỏa ra khí tức kinh người, không kém hơn so với lão giả sau khi dùng Nhiên Anh Huyết Đan lúc trước, mơ hồ còn cao hơn mấy phần, làm cho đáy lòng ba người phát lạnh.

"Nhiếp Linh Phản Nguyên! Không tốt, người này là hóa thân Kim Tiên. Chư vị cẩn thận!" Lân Cửu bỗng nhiên hét lớn.

Trong lòng Hàn Lập mặc dù đã có vài phần suy đoán nhưng nghe nói thế cũng không khỏi rùng mình.

Hắn tiến nhập Chúc Long Đạo đã nhiều năm, kiến thức sớm đã hơn hẳn trước đây, không phải hoàn toàn không biết gì về cảnh giới Kim Tiên. Nhiếp Linh Phản Nguyên chính là một đặc thù rõ rệt nhất.

Kim Tiên thao túng Tiên linh lực hơn xa Chân Tiên, trong chiến đấu họ có thể cách không triệu hồi linh lực xung quanh, làm giảm mạnh lượng Tiên linh lực bị tiêu hao. Đây cũng chính là chỗ khủng bố của Kim Tiên.

Xem thủ đoạn mà kẻ trước mắt mới vừa rồi thi triển thì hiển nhiên y là một gã Kim Tiên nắm giữ pháp tắc Mộc thuộc tính nào đó, có thể mượn linh khí Mộc thuộc tính quanh mình phát động công kích. Nếu để cho y điều động Tiên linh lực tiêu hao tuần hoàn như vậy thì sẽ có phiền toái lớn.

Lúc ý niệm trong đầu ba người chuyển động, thân hình Thanh Giáp Cự Nhân đã bay ra. Thân hình khổng lồ có tốc độ nhanh chóng tuyệt luân, lóe lên thanh quang, rồi như kiểu thuấn di, xuất hiện ở trước người ba người Hàn Lập. Nắm đấm to bằng gian phòng sáng rực thanh quang, một quyền đập xuống Lân Cửu.

Trên không trung nghe như có tiếng sét đánh, một cỗ chấn động vô hình bùng lên, như một cơn lốc, là một cỗ chấn động pháp tắc cực kỳ mãnh liệt tràn ra.

Lân Cửu cũng không phi thân tránh né, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Ma bàn màu vàng trước người gã tỏa sáng hào quang, trong nháy mắt lớn như quả núi nhỏ, đồng thời xoay tròn rất nhanh, nghênh đón nắm đấm của tên khổng lồ.

Hào quang hai màu xanh vàng va vào nhau, lập tức nổ tung.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Ma bàn màu vàng bị một quyền đánh bay, thân thể Lân Cửu đại chấn, cả người như bao tải rách bay ra ngoài.

Nhưng ma bàn màu vàng này cũng không phải bảo vật tầm thường, lực phản chấn cũng làm thân thể Thanh Giáp Cự Nhân rung lên, bị đẩy lùi lại hai bước. Thanh quang mặt ngoài nắm đấm bị đánh tan đi một chút, nhưng theo đường vân màu xanh sáng ngời trên cánh tay của y, thanh quang vừa tản ra, lại hội tụ quay về

Không chờ tên kia hoàn toàn khôi phục, hai bên trái phải tên khổng lồ hoa lên bóng người, thân ảnh Hàn Lập và Lân Thập Thất hiện ra.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, Trọng Thủy Chân Luân màu đen trong tay sáng rực thủy quang, lại phóng lớn lên, to như gian phòng, xoay tròn cực nhanh, tỏa ra chấn động trọng lực vô cùng cường đại.

Hắn bấm niệm pháp quyết, Trọng Thủy Chân Luân hóa thành một vệt cầu vồng màu đen đánh xuống Thanh Giáp Cự Nhân.

Bên kia Lân Thập Thất cũng lặng lẽ bấm niệm pháp quyết, xuất ra một cái đại ấn. Toàn thân nó đều có màu vàng đất, trên đỉnh ấn là hình một con rồng vàng, giống như ngọc tỷ của hoàng đế dưới trần gian, còn có hào quang màu vàng vô cùng chói mắt bao quanh.

Miệng Lân Thập Thất nói lẩm bẩm cực nhanh, bàn tay vỗ một cái trên không.

Đại ấn màu vàng tỏa sáng hào quang, lóe lên rồi phóng to hơn gấp trăm lần. Trong hào quang sáng chói xung quanh ẩn hiện hư ảnh một con rồng lớn màu vàng, đại ấn bay lên đập xuống Thanh Giáp Cự Nhân.

Ba người trải qua chiến đấu lúc trước, phối hợp đã ăn ý hơn.

Thân hình Thanh Giáp Cự Nhân chưa ổn định nhưng không hề hoảng hốt. Hai cánh tay y khẽ đảo, song chưởng chộp tới Trọng Thủy Chân Luân và đại ấn màu vàng.

Thanh quang trên hai bàn tay tỏa sáng, vô số phù văn màu xanh tuôn ra, biến thành tầng tầng lớp lớp gợn sóng màu xanh, khi đạt tới hơn mười tầng thì va vào đại ấn màu vàng và Trọng Thủy Chân Luân.

Liên tiếp mấy tiếng "két két két" giòn vang, đại ấn màu vàng liên tục phá tan mấy tầng gợn sóng màu xanh.

Chỉ là không biết gợn sóng màu xanh này là loại thần thông gì, cực kỳ kiên cố, mỗi lần phá xong một tầng, tốc độ rơi của đại ấn lại chậm vài phần.

Rốt cục phá tới tầng gợn sóng thứ tám, đại ấn màu vàng đã tiêu hao hết uy

năng, dừng lại thì lập tức bị một bàn tay khổng lồ màu xanh gào theo chộp tới một cái, nằm gọn trong lòng bàn tay.

Lân Thập Thất biến sắc.

Cùng lúc đó, ở bên kia Hàn Lập thao túng Trọng Thủy Chân Luân cũng va chạm với gợn sóng màu xanh.

Liên tiếp vang lên âm thanh như tiếng xé vải, hơn mười tầng gợn sóng màu xanh vô cùng kiên cố đối diện với Trọng Thủy Chân Luân lại giống như tờ giấy, dễ dàng bị xé rách.

Tốc độ Chân Luân không giảm chút nào, gào thét chém xuống.

Thanh Giáp Cự Nhân vô cùng kinh ngạc, cự chưởng vừa chuyển liền biến thành quyền, bề mặt lóe lên đường vân màu xanh.

Gợn sóng màu xanh tan vỡ lại bay vụt về như cá voi hút nước, khiến cho nắm đấm màu xanh trong nháy mắt trở nên ngưng thực thêm vài phần, tiếp theo đánh mạnh ra một quyền.

Hàn Lập hét lớn một tiếng, sắc mặt đột nhiên trở nên đỏ như máu, tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Thủy đạo văn trên Trọng Thủy Chân Luân bỗng nhiên sáng ngời, vận chuyển tới cực hạn, lóe lên thủy quang. Một hàng thủy nhận sáng như tuyết nhô ra ở khắp rìa Chân Luân, xoay tròn rất nhanh, phát ra âm thanh sắc nhọn đáng sợ, chém vào nắm đấm khổng lồ màu xanh.

Một tiếng vang rất lớn!

Nắm đấm có ánh sáng xanh này vì chưa hoàn toàn khôi phục nên lúc này bị chém thành hai nửa.

Trọng Thủy Chân Luân xoay tròn nhanh chóng, cắt dọc theo cánh tay thành một vệt lớn, theo thế này tựa như sẽ chém Thanh Giáp Cự Nhân thành hai khúc.

Thanh Giáp Cự Nhân biến sắc, dường như không dự liệu được uy lực Trọng Thủy Chân Luân có thể đạt được mức độ này, há to miệng.

Một sợi tơ mảnh màu xanh chói mắt bắn ra, xán lạn không thể nhìn thẳng, tản ra chấn động pháp tắc mãnh liệt, nhanh chóng vô thanh vô tức quấn quanh Trọng Thủy Chân Luân.

Trọng Thủy Chân Luân nhất thời dừng lại, thủy nhận sắc bén khi bị sợi tơ xanh chạm vào thì vỡ vụn.

Thanh Giáp Cự Nhân nhân cơ hội này, chân khẽ động, thân hình vĩ đại bay ngược ra sau.

Nhưng ngay lúc này, pháp quyết trong tay Hàn Lập chợt biến đổi, mặt ngoài Trọng Thủy Chân Luân hiện lên từng vòng phù văn màu đen đan vào sợi tơ xanh đang quấn quanh kia, rồi cùng tán loạn biến mất.

Tiếp đó, Chân Luân nhanh như chớp bám sát tên kia. Một hồi tiếng kim loại va chạm vang lên. Chân Luân tại chỗ người khổng lồ vừa thoát đi, vừa gắng gượng kịp chém đứt một cánh tay từ bả vai y, rồi rất nhanh tiếp tục điên cuồng lượn vòng, cắt vụn thành từng mảnh, hóa thành một vòng hào quang màu xanh bao quanh.

Thanh Giáp Cự Nhân đứng ở phía xa, liếc mắt nhìn chỗ cụt tay, nhíu mày.

"Kể ra cũng có chút thực lực, lúc trước lại xem nhẹ các ngươi." Người khổng lồ nhìn thật sâu Hàn Lập một cái, trong mắt dù vẫn còn cuồn cuộn lửa giận nhưng lại tỉnh táo hơn rất nhiều.

Chỗ cụt tay của y hiện ra một tầng hào quang màu xanh. Cánh tay bị Hàn Lập chém nát thành thanh quang lập tức hóa thành một dòng nước màu xanh bay đi, rồi ào ào chui vào chỗ cụt tay.

Sau khi hào quang màu xanh quấn quanh chợp động một hồi, cánh tay cụt kia lại dài ra, chỉ là đường vân màu xanh trên đó ảm đạm hơn vài phần so với trước kia.

Hàn Lập thấy cảnh này, phất tay triệu hồi Trọng Thủy Chân Luân, sắc mặt trắng bệch, tỏ vẻ tổn hao nguyên khí rất lớn. Hắn lật tay lấy ra một khối Tiên Nguyên thạch bổ sung Tiên linh lực.

Thôi động Trọng Thủy Chân Luân mặc dù hao tổn rất nhiều Tiên linh lực nhưng cũng không đến mức như thế. Chẳng qua trước mặt hai người Lân Cửu, hắn cũng không muốn biểu hiện vẻ nhẹ nhàng.

Lân Cửu thấy biểu hiện lúc này của Hàn Lập thì trong lòng buông lỏng.

Cái viên luân màu đen kia uy lực cực mạnh, thực sự làm cho gã có chút kinh hãi nhưng thấy bộ dạng Hàn Lập như vậy thì hiển nhiên thúc dục nó hao tổn rất lớn nguyên khí. Điều đó ngược lại khiến cho gã yên tâm vài phần.

Lân Thập Thất không có chú ý tình hình của Hàn Lập, tay liên tục bấm tay niệm thần chú, muốn triệu hồi đại ấn màu vàng đang bị thủ chưởng của Thanh Giáp Cự Nhân nắm chặt.

Thế nhưng mặc cho đại ấn màu vàng sáng rực hào quang giãy giụa như thế nào thì thủy chung cũng không cách nào thoát khỏi.

"Không biết các hạ là vị tiền bối Kim Tiên nào của Bắc Hàn Tiên Cung? Bọn ta hôm nay tới đây chỉ vì chấp hành nhiệm vụ, cũng không có ý đối nghịch với Bắc Hàn Tiên Cung. Trong này chẳng lẽ có hiểu lầm gì đó?" Lân Cửu nhìn về phía Thanh Giáp Cự Nhân, lấy lại bình tĩnh, rồi nói.

Mới vừa rồi liên tiếp giao thủ, gã đã nhìn ra đối phương mặc dù là hóa thân Kim Tiên nhưng cũng không có thực lực Kim Tiên chân chính, cùng lắm là Chân Tiên đỉnh phong, bằng không ba người bọn họ nào có con đường sống.

Thanh Giáp Cự Nhân không có chút ý tứ nào trả lời, há miệng phun ra một vòng thanh quang, trong đó có vô số phù văn màu xanh nhảy nhót, nhập vào bên trong đại ấn màu vàng.

Đại ấn màu vàng sáng rực hào quang trong nháy mắt bị một tầng thanh quang nhàn nhạt bao trùm. Từng vòng hào quang màu xanh tỏa ra, sáng hơn trước kia mấy lần.

Lân Thập Thất biến sắc, ấn ký bên trong đại ấn thoáng chút đã bị xóa đi, liên hệ với tâm thần của gã trong nháy mắt biến mất. Món bảo vật này không ngờ hoàn toàn đã không còn là của gã nữa.

"Ngươi!" Lân Thập Thất giận dữ, thân hình phi đến.

Pháp bảo đại ấn là một kiện trọng bảo sát bên người gã, gần như là pháp bảo bản mệnh, lúc này bỗng chốc bị cưỡng đoạt mất thì giống như là chém đứt một cánh tay của gã.

Lân Cửu muốn quát bảo ngưng lại nhưng đã không kịp.

Lân Thập Thất phất một tay lên, bắn ra năm viên châu màu vàng, tỏa sáng hào quang. Chúng hóa thành năm ngọn núi màu vàng đất lớn chừng trăm trượng.

Năm ngọn núi quay tít một vòng, hòa làm một thể, hóa thành một ngọn núi lớn nghìn trượng, toát ra vạn tia hào quang màu vàng, trên sườn núi hiện lên chằng chịt phù văn màu vàng.

Ầm ầm!

Một cỗ chấn động pháp tắc vô cùng trầm trọng từ ngọn núi lan ra, tất cả mọi vật trong vòng ngàn dặm bên trong đột nhiên nặng nề gấp trăm lần.

"Pháp tắc trọng lực."

Thân thể Hàn Lập cũng trầm xuống nhưng điểm ấy trọng lực tất nhiên là không đáng kể, thanh quang trên người hắn lưu chuyển một hồi, lập tức khôi phục lại.

Ngọn núi cao nghìn trượng tỏa ra hào quang càng rực rỡ, mạnh mẽ đập xuống Thanh Giáp Cự Nhân. Một cỗ khí tức kinh khủng hủy diệt cuồn cuộn

tuôn ra.

Hàn Lập và Lân Cửu nhìn nhau một cái, cũng đồng thời phóng đến.

Hai người vừa rồi phân ra trái phải kẹp Thanh Giáp Cự Nhân vào giữa. Trọng Thủy Chân Luân và ma bàn màu vàng tỏa sáng hào quang, từ hai bên trái phải đánh về phía Thanh Giáp Cự Nhân.

Nếu đối phương đã không khoan nhượng, phe mình cũng chỉ có thể liều mạng.

------oOo------

Chương 250: Thân hãm tuyệt cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Đối mặt với công kích của ba người Hàn Lập, sắc mặt Thanh Giáp Nhân không hề thay đổi.

Y tụng đọc chú ngữ, cánh tay mãnh liệt vung lên. Đại ấn màu xanh rời khỏi tay, lóe lên lớn hơn gấp bội, nghênh đón ngọn núi ngàn trượng đang ầm ầm rơi xuống.

Một tiếng "Ầm" vang rất lớn!

Trên bầu trời, thanh quang đại ấn mãnh liệt rung động, thoáng trầm xuống, sau đó liền ngừng lại, chống đỡ ngọn núi ngàn trượng đang rơi xuống.

Cùng lúc đó, hai bàn tay Thanh Giáp Nhân đan chéo trước ngực, kết thành một thủ ấn kỳ dị.

Trên thân thể y bỗng nhiên phát ra ánh sáng màu xanh ngút trời, bên trong vô số phù văn màu xanh đang cuồn cuộn, rồi ào một cái, khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt tạo thành một mảnh quang hải màu xanh lớn ngàn trượng, bảo vệ bản thân cực kỳ chặt chẽ trong đó.

Hai tiếng "vù.. vù…"!

Trọng Thủy Chân Luân và ma bàn màu vàng một trái một phải ầm ầm lao tới, chém vào quang hải màu xanh.

Quang hải màu xanh cuồn cuộn lên mãnh liệt, ánh sáng màu xanh lập loè, lấy Thanh Giáp Nhân làm trung tâm hiển hiện ra từng gợn sóng màu xanh

tỏa ra bốn phương tám hướng, rồi rào rào tạo thành tầng tầng lớp lớp, lên tới hơn trăm tầng.

Trọng Thủy Chân Luân quay tí mù, chém lên gợn sóng màu xanh. Tiếng xèo xèo vang lên liên miên, trong chớp mắt đã phá vỡ năm sáu chục tầng, nhưng bất chợt đứng lại, không thể tiến thêm được nữa.

Bên kia thế xông tới của ma bàn màu vàng so với Trọng Thủy Chân Luân còn mạnh hơn, liên tiếp phá vỡ bảy tám chục tầng gợn sóng màu xanh, nhưng rồi cũng dừng lại, còn cách Thanh Giáp Cự Nhân đến hai ba trăm trượng nữa.

Nhưng đúng lúc này, gợn sóng màu xanh lấy hai kiện bảo vật Chân Luân và ma bàn làm trung tâm, từ bốn phía nhao nhao đổ về. Từng vòng rồi từng vòng tuôn ra, cuộn lại, tạo thành hai vòng xoáy to lớn trong quang hải.

Theo tầng tầng lớp lớp những gợn sóng màu xanh quay quanh, chỉ trong nháy mắt hai kiện bảo vật đã bị hai quang cầu màu xanh rất lớn bao bọc, không thể di chuyển.

Hết thảy mọi việc phát sinh nhanh như tốc độ ánh sáng, lúc hai người Hàn Lập phát hiện không ổn thì đã không kịp thu hồi, nhưng theo bản năng vẫn mãnh liệt thúc giục pháp quyết.

Trọng Thủy Chân Luân và ma bàn màu vàng đều toả hào quang sáng rực, từng đạo thuỷ quang màu đen và kim quang chói mắt oanh kích ra chung quanh muốn giãy giụa thoát ra.

Nhưng quang cầu màu xanh lại vô cùng chắc chắn, mặc dù không có dịch chuyển gì, nhưng theo gợn sóng màu xanh chung quanh tiếp tục vọt tới, thì rõ ràng không có chút dấu hiệu nào sẽ bị nghiền nát.

Giờ phút này, Thanh Giáp Cự Nhân không để ý tới hai người Hàn Lập nữa, một tay nhấc lên bổ ra một chưởng vào đỉnh ngọn núi ngàn trượng.

Năm tia sáng màu xanh từ đầu ngón tay y bắn ra, đan vào nhau, rồi hóa thành một tia thanh quang như kiếm khí vô cùng nhỏ, tỏa ra chấn động pháp

tắc vô cùng mãnh liệt.

Vô số quang điểm màu xanh hiện ra khắp bốn phía hư không, ào ào chui vào bên trong đạo kiếm khí màu xanh kia. Lập tức kiếm khí lóe lên, rồi chém lên đỉnh ngọn núi ngàn trượng.

Ngọn núi ngàn trượng như đậu hũ, dễ dàng bị chém làm đôi, lộ ra gương mặt kinh ngạc của Lân Thập Thất ở đằng sau.

Tốc độ kiếm khí màu xanh vẫn không đổi, tiếp tục mạnh mẽ chém xuống, sắp chém gã ta thành hai nửa.

Lân Thập Thất trong tình thế cấp bách, chân đạp mạnh vào hư không, toàn bộ thân thể sáng rực hào quang màu vàng, hóa thành một vòng hào quang màu vàng chói mắt nhanh chóng bắn ngược lại. Mấy vòng bảo hộ hiện ra tầng tầng lớp lớp trong vòng hào quang màu vàng, bao phủ quanh thân gã ta.

Những màn hào quang hộ thể này vừa mới hình thành, kiếm khí màu xanh cũng đã lao tới, xoay tròn một cái, rồi chui vào trong đó.

Mấy tầng màn sáng hộ thể chập lại kia nhìn như không tầm thường, nhưng vừa gặp kiếm khí màu xanh thì nhanh chóng tán loạn, tan rã.

Theo đó vang lên một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một cánh tay xen lẫn trong một mảnh mưa máu rơi xuống.

Lân Thập Thất một hơi tế ra nhiều bảo vật phù lục như vậy, gắng gượng lắm mới tránh thoát kết cục bị một kiếm chém chết, nhưng đã bị chém mất một cánh tay trái từ bả vai, khí tức trên thân so với lúc trước thoáng cái suy yếu hơn phân nửa.

Sau một khắc, tay kia của gã mãnh liệt thúc giục pháp quyết, máu tươi đang tuôn ra từ chỗ cụt tay đột nhiên bốc cháy. Toàn bộ người gã trong nháy mắt hóa thành một khối máu rực lửa, bắn cực nhanh ra xa, tốc độ so với lúc trước nhanh gấp bội.

Hàn Lập và Lân Cửu thấy cảnh này, lập tức biến sắc.

Lân Cửu cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu, mười ngón chỉ vào tinh huyết nhanh chóng bắt quyết liên tục.

Trong nháy mắt, tinh huyết hóa thành một màn sương máu, lóe lên rồi biến mất không thấy. Ngay sau đó, ma bàn màu vàng ở trong quang cầu màu xanh đằng kia liền tỏa ra hào quang hai màu vàng hồng, giống như một vầng mặt trời hai màu, mặt ngoài hiện ra những ngọn lửa hai màu vàng hồng thiêu đốt, rồi lao xuyên qua các tầng gợn sóng màu xanh chung quanh, lóe lên bay về trong tay Lân Cửu.

Thân thể Lân Cửu nhoáng một cái, hóa thành vệt cầu vồng màu vàng, phi độn về một hướng, khác hướng Lân Thập Thất.

Hầu như ngay lúc Lân Cửu thi thuật thì Thủy đạo văn trên bề mặt Trọng Thủy Chân Luân cũng tỏa sáng hào quang, ngay rìa luân lại hiện ra những thủy nhận mạnh mẽ xoay tròn, chém toạc những gợn sóng màu xanh, rồi bay vụt về trong tay Hàn Lập.

Tia sáng trắng lóe lên, hắn hóa thành một luồng lôi điện màu bạc chói mắt, bay về một hướng khác, so với Lân Cửu không chậm hơn chút nào.

Ba người thấy tình hình không ổn liền sinh thoái ý, quyết định cực nhanh, bỏ chạy theo ba hướng khác nhau.

Hàn Lập ở bên trong lôi điện màu bạc, ý niệm trong đầu nhanh chóng cân nhắc.

Thanh Giáp Cự Nhân không hổ là hoá thân Kim Tiên, dù hiện tại tu vi không phải Kim Tiên, nhưng thủ đoạn lại vô cùng quỷ dị, chỉ cần một sợi pháp tắc mà ngưng tụ thành kiếm khí màu xanh đã khiến hắn không thể nắm chắc có thể chống đỡ được.

"Lúc này còn muốn chạy trốn, đã muộn!"

Thanh Giáp Cự Nhân thấy ba người chia nhau đào tẩu, cũng không hề lo

lắng, cười lạnh một tiếng, lập tức nâng hai tay lên, hai mắt lóe lên thanh quang.

Ô...ô...n...g!

Quang hải màu xanh quanh người y run lên, đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số tia sáng màu xanh bắn khắp bốn phương tám hướng, lóe lên, rồi chui vào trong hư không.

Rầm rầm rầm!

Hư không trong vòng ngàn dặm đột nhiên kịch liệt nổi lên sóng gió, vô số vòng hào quang màu xanh hiện ra, ánh hào quang màu xanh sáng rực đến chói mắt. Chúng kết nối với nhau, rồi trong nháy mắt hình thành một thứ như Linh Vực màu xanh cực lớn phạm vi khoảng ngàn dặm, bao phủ ba người Hàn Lập vào bên trong.

Hàn Lập cảm thấy thân thể bị siết chặt, hư không chung quanh đột nhiên trở nên nặng nề gấp bội, độn tốc chậm lại không biết bao nhiêu lần

Bên kia tình huống Lân Cửu và Lân Thập Thất cũng giống thế, trong lòng đều trở nên trầm xuống.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, Trọng Thủy Chân Luân bay đến đỉnh đầu, xoay tròn cực nhanh, một lần nữa rìa luân hiện ra từng lưỡi thủy nhận, lia mạnh khắp bốn phía.

Ầm ầm!

Hư không màu xanh ở bốn phía cuồn cuộn mãnh liệt, rồi ánh sáng màu xanh chợt hiện, lập tức khôi phục lại như trước.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không đợi hắn làm gì tiếp theo, quanh người hắn đột nhiên hiện ra vô số phù văn màu xanh, vây quanh thân thể, rồi nhanh chóng chuyển động.

Hắn thấy mắt hoa lên, thân thể đang tại chỗ lại biến mất vô tung, rồi sau

một khắc, đã xuất hiện ngay trước người Thanh Giáp Cự Nhân chưa đầy hai ba trăm trượng.

Hầu như cùng lúc, ở cách đó không xa, ánh sáng màu xanh chớp liên tục, thân ảnh Lân Cửu, Lân Thập Thất cũng hiện ra.

"Đây là… Chẳng lẽ là Linh Vực?" Cánh tay trái Lân Thập Thất lúc này đã khôi phục lại, nhưng nguyên khí bịtổn hao nhiều, trên mặt hiện ra nét sợ hãi, gã ta nói.

Thần sắc Lân Cửu tỉnh táo hơn nhiều, ánh mắt quét nhanh bốn phía, không nói tiếng nào.

"Chắc không phải là Linh Vực hoàn chỉnh, tựa hồ là linh vực chứa thủ đoạn hỗn hợp nào đó." Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định chỉ trong chốc lát, rồi hắn nói.

Không gian màu xanh xung quanh giống Linh Vực khiến cho bọn hắn hoàn toàn bị cách ly với ngoại giới, căn bản không thể sử dụng bất cứ thiên địa nguyên khí nào ở ngoại giới. Do đó, thực lực của bọn hắn chỉ có thể phát huy không đến năm thành.

"Coi như các ngươi có chút kiến thức. Kỳ thật nếu ngay từ đầu các ngươi quay người bỏ chạy thì với hóa thân này thật đúng là chưa chắc có thể lưu lại được. Nhưng bây giờ đều phải lưu lại đây cho ta, đền mạng đi." Thanh Giáp Cự Nhân cười lạnh một tiếng.

Vừa dứt lời, hư không phụ cận chấn động, từng quả lôi cầu màu xanh lớn cỡ gian phòng hiện ra chằng chịt, gấp không biết bao nhiêu lần, tiếp theo như gió táp mưa rào, nện xuống ba người Hàn Lập.

Lân Cửu thấy vậy, giơ tay lên.

Ma bàn màu vàng lóe lên chắn trước người, đồng thời trong cơ thể vang lên ông ông, quanh người lập loè kim quang. Từng luồng kiếm ảnh màu vàng hiện ra, dày đặc vô kể vây quanh thân thể của gã ta, hình thành một mảnh kiếm hải màu vàng.

Gần nửa bầu trời bị kiếm khí lạnh lẽo bao phủ, với khí thế phô thiên cái địa nghênh đón lôi cầu màu xanh rơi xuống.

Gần như cùng một thời gian, Hàn Lập mãnh liệt bấm niệm pháp quyết, Trọng Thủy Chân Luân sáng rực hắc quang, phóng to gấp mấy lần, ngăn cản trước người.

Thủy quang màu đen chói mắt xì ra, hình thành một mảnh thuỷ vân màu đen cực lớn, dày bảy tám chục trượng.

Thủy đạo văn trên Chân Luân sáng rực ánh sáng màu lam ngút trời, từng vòng thuỷ lôi màu lam to lớn từ trong thuỷ vân màu đen bay ra, phát ra tiếng sấm "ầm ầm ầm", đánh về phía lôi cầu màu xanh đang rơi xuống chung quanh.

Bên kia Lân Thập Thất chẳng biết từ lúc nào cũng đã tế ra một cái hồ lô màu vàng, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Từ trong miệng gã truyền ra chú ngữ tối nghĩa, mặt ngoài hồ lô hiện ra một tầng phù văn óng ánh, hình thể bỗng nhiên nhanh chóng phóng lớn lên như gian phòng. Bên trong tiếng "ầm ầm" vang lớn, hồ lô màu vàng chảy ra mấy nghìn hạt cát màu vàng kim óng ánh, tỏa ánh sáng kì lạ, cực kỳ xán lạn.

Những hạt cát óng ánh này vừa xuất hiện, thì một hóa trăm ngàn, nhanh chóng khuếch tán, ở trên không tạo thành một biển cát màu vàng kim óng ánh, ngăn cản trước người gã ta.

Ầm ầm ầm!

Vô số lôi cầu màu xanh đánh lên tầng phòng ngự do ba người thi triển thì lập tức ào ào nổ tung, hóa thành từng mảnh lôi quang màu xanh chói mắt, rồi lại như một đại dương lôi hải mênh mông cuốn về phía ba người.

Tất cả những mảnh hào quang đan xen vào cùng một chỗ, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa khiến cho hư không chấn động mãnh liệt.

Ba người Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng đều rùng mình.

Lôi cầu màu xanh đoàn này ẩn chứa Mộc thuộc tính dù uy lực có hạn, nhưng sau khi mỗi một quả lôi cầu nổ tung là trong không trung lại lập loè điểm sáng màu xanh, lập tức hiện ra một quả lôi cầu mới, dường như vô cùng vô tận.

Trọng Thủy Chân Luân phát ra thuỷ lôi màu lam rất nhanh bị vô số lôi cầu màu xanh đánh tan. Tùng quả lôi cầu màu xanh không ngừng đánh lên thuỷ vân màu đen, còn lôi quang màu xanh càn quét khắp nơi.

Thủy vân màu đen run rẩy kịch liệt, từng mảnh bị đánh bay khiến cho thuỷ vân vốn dày bảy tám chục trượng, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Năm mươi trượng!

Bốn mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Hai mươi trượng!

Trong nháy mắt, thủy vân vốn rất dày chỉ còn lại có vài chục trượng.

Tình hình Lân Thập Thất ở bên kia cũng giống như vậy, biển cát màu vàng trên đỉnh đầu chỉ còn lại một lớp mỏng.

Lân Thập Thất bấm niệm pháp quyết, lòng bàn tay phun ra hai cột sáng màu vàng to lớn, Tiên linh lực trong cơ thể gã điên cuồng rót vào bên trong biển cát trên đỉnh đầu, kiệt lực ngăn cản.

Trọng bảo trong người gã này lần lượt đã bị tổn thất hết, giờ phút này đã không còn bảo vật gì để xuất ra nữa, chỉ còn lại có lớp cát óng ánh này.

Nếu lớp cát này cũng bị phá hủy, gã ta chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Trong ba người, thoạt nhìn thì tình huống Lân Cửu là đỡ nhất, kiếm hải màu vàng quanh người gã ông ông vận chuyển, hào quang tuy hơi mờ đi một chút nhưng từng tia kiếm khí màu vàng vẫn đang không ngừng bắn ra, quấy vỡ những lôi cầu màu xanh đang rơi xuống.

------oOo------

Chương 251: Kéo dài

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Tại thời điểm ba người Hàn Lập gắng sức chống đỡ, lôi cầu đầy trời rút cuộc cũng tan mất.

Ba người Hàn Lập đáng lý vui mừng, nhưng nhìn nhau một cái, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra một tia kinh ngạc.

Bởi vì từ khi lôi cầu màu xanh xuất hiện đầy trời, thân hình Thanh Giáp Cự Nhân liền biến mất không thấy, nếu như không gian linh vực màu xanh này còn đang tồn tại, hiển nhiên sự tình sẽ không đơn giản như vậy.

Đúng như ba người sở liệu, không chờ bọn hắn buông lỏng một hơi, dị biến phát sinh!

Không trung đột nhiên hiện ra từng vòng xoáy thanh quang, từng nhánh cây màu xanh từ trong vòng xoáy bay ra, rơi ầm ầm xuống phía dưới, chừng hàng trăm hàng ngàn cây.

Tuy nói là nhánh cây, nhưng mỗi cành đều dài hơn mười trượng, có thể so với một cây đại thụ. Tiếng vang chói tai ù ù vạch phá phía chân trời, giống như mưa to hung hăng đánh tới ba người.

Tiếng nổ vang đại tác!

Ba người Hàn Lập tranh thủ thời gian ngắn ngủi điều chỉnh vị trí, giờ phút này hình thành thế chân vạc, phân biệt đứng giữ một bên.

Đám mây trên đỉnh đầu Hàn Lập vốn đã mỏng, dưới tác động của một vài

nhánh cây đập xuống càng làm rung động lắc lư kịch liệt. Từng mảnh vân khí bị đánh bay, nhưng cũng ngăn cản được gần một phần ba số nhánh cây màu xanh.

Kiếm trận quanh người Lân Cửu vận chuyển, kiếm khí lăng lệ ác liệt vô cùng, trảm nát bấy những nhánh cây màu xanh đang nện xuống.

Trong ba người, thoạt nhìn không ổn nhất chính là Lân Thập Thất, lúc trước gã đã bị thương, dẫn đến nguyên khí bị hao tổn, lúc này dưới sự công kích của nhánh cây màu xanh đầy trời làm màn cát màu vàng trên đỉnh đầu gã cuồn cuộn nhấp nhô, cát vàng bắn tung tóe, mơ hồ nổi lên một vài vết rạn.

Nhánh cây màu xanh tấn công liên tục không ngừng, ẩn chứa man lực cách không đánh đến ba người Hàn Lập, làm cho trong lòng ba người khổ không thể tả, nhưng may hiện tại ba người phân biệt chịu trách nhiệm một bên, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ.

"Tiếp tục như vậy không phải biện pháp... Sớm biết như vậy, không nên tham thù lao mà tiếp nhận nhiệm vụ này, hôm nay trêu chọc Tiên Cung, mạng nhỏ khó mà giữ được rồi." Lân Thập Thất vẻ mặt đau khổ nói.

"Xem ra chúng ta hẳn là bị người tính kế, người này không tiếc hao phí món tiền khổng lồ, trăm phương ngàn kế đưa chúng ta đưa tới nơi này phá hủy chuyện tốt của trưởng lão Tiên Cung, hẳn là cố ý khơi mào mâu thuẫn giữa Vô Thường Minh và Tiên Cung." Lân Cửu sắc mặt cũng khó coi, nói.

"Hai vị đạo hữu, cái này chờ chúng ta giữ được tính mạng lại tìm hiểu sau. Tình hình hiện tại hồ có chút không đúng." Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói.

"Chuyện gì xảy ra... Không tốt!" Lân Cửu khẽ giật mình, ánh mắt quét qua mọi nơi, đồng dạng cả kinh.

Chỉ thấy những nhánh cây màu xanh kia sau khi bị bọn hắn đánh tan, biến thành quang điểm màu xanh rào rào chui xuống khắp mặt đất, làm bùn đất lật qua lật lại. Tiếp theo, từng cây màu xanh biếc ào ào mọc lên từ dưới đất lên, theo những quang điểm kia tiếp tục tràn vào, cây giống bắt đầu sinh

trưởng điên cuồng, mắt thường có thể thấy được.

Trước sau bất quá mấy hơi thở, cây giống liền biến thành từng cây đại thụ cao hơn mười trượng, mà vẫn tiếp tục sinh trưởng cao hơn.

Trong chớp mắt, ba người Hàn Lập bị bao phủ trong rừng cây xanh um tùm, khí tức Mộc thuộc tính nồng đậm dị thường.

Tình hình quỷ dị như vậy làm cho nội tâm Hàn Lập cảm thấy không ổn.

"Tiếp tục như vậy chỉ sợ chúng ta đều không thể sống sót mà rời khỏi chỗ này. Đạo hữu Lân Cửu, nơi đây mấy người tu vi ngươi là cao nhất, có biện pháp gì không?" Lân Thập Thất cực kỳ thấp thỏm trong lòng, nói.

"Tuy chỉ là hóa thân Kim Tiên nhưng thủ đoạn lại quỷ dị vô cùng, mặc dù là ta thì hôm nay cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, muốn thoát thân thì khó như lên trời. Chuyện cho tới lúc này, ngược lại có lẽ phương pháp kia có thể có một đường sinh cơ." Lân Cửu lắc đầu, tiếp theo nói như thế.

"Ngược lại đường kia mà đi?" Lân Thập Thất nghe vậy, nhãn tình sáng lên.

Hàn Lập nghe vậy, không biến sắc nhưng nội tâm khẽ động.

Chính như Lân Cửu nói, ba người hôm nay thân ở trong Lĩnh Vực màu xanh ẩn chứa pháp tắc lực, thực lực vốn suy giảm, đối mặt với công kích vô cùng tận này thì thoát thân càng thêm không dễ. Dù hắn có tế ra cả Chân Ngôn Bảo Luân và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mặc dù có thể ngăn cản nhất thời, nhưng cũng không nắm chắc có thể bình yên chạy thoát.

Hơn nữa hai kiện bảo vật này sẽ dẫn đến quá nhiều hệ lụy, không đến lúc sinh mệnh nguy hiểm, hắn tuyệt chưa sử dụng.

Lân Cửu là tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ, tuy rằng hiện tại cũng giống như hắnbị khống chế, nhưng thần sắc trấn định, hiển nhiên vẫn còn ẩn giấu thủ đoạn.

Trong lúc hắn đang cân nhắc, Lân Cửu há miệng phun ra liên tiếp ba kiện

đồ vật màu sắc khác nhau, đón gió tăng vọt biến thành ba đại phiên lóe lên linh quang, nhìn cực kỳ cổ phác. Trên mặt phiên thêu tám phù văn cổ quái, giống họa không phải họa, giống chữ không phải chữ.

Ba đại phiên ngoại hình giống nhau như đúc, có vẻ là nguyên bộ pháp bảo.

Chẳng qua, ba cổ phiên có màu sắc không giống nhau, một mặt màu vàng, một mặt màu bạc, mặt khác màu đen.

Hàn Lập nhìn tám phù văn cổ quái trên mặt phiên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tám phù văn này và phù văn trên thạch lô mà hắn lấy từ bầy khỉ dưới núi kia hoàn toàn tương tự.Chẳng lẽ giữa chúng có liên hệ gì…

Những năm qua, hắn cũng nhiều lần nghiên cứu thạch lô đó nhưng vẫn chưa tìm ra đầu mối, không nghĩ tới hôm nay ở chỗ này lại tìm được manh mối.

Hàn Lập nét mặt bất động thanh sắc, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động.

"Bảo vật này tên là Tam Nguyên Đại Tắc Phiên, cần phải ba người đồng thời thúc giục, uy lực không tầm thường, thiên về phòng thủ, nhưng tiêu hao Tiên linh lực quá lớn, một mình ta căn bản không cách nào thúc giục đươc. Cái ta nói làđi ngược lại con đường kia, chính là trước khi muốn đào thoát, ba người chúng ta cần toàn lực thúc giục bảo vật này để phòng thủ đã." Lân Cửu chậm rãi nói ra.

"Bảo vật này nếu như tiêu hao Tiên linh lực như vậy, thời điểm ba người chúng ta sức cùng lực kiệt, chẳng phải thành thú bị nhốt trong chuồng sao?" Lân Thập Thất ngữ khí có chút thất vọng.

"Theo tại hạ biết, loại phù lục biến thành hóa thân này thường có hạn chế nhất định, không có khả năng duy trì lâu dài. Ý của đạo hữu Lân Cửu chính là tận lực kéo dài thời gian, chờ tới lúc hóa thân này không chống đỡ nổi." Hàn Lập nói.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ nói không sai, tại hạ chính là có ý này." Lân Cửu gật đầu nói.

"Nhưng ta thấy bộ Tam Nguyên Đại Tắc Phiên này của đạo hữu hơi khác với pháp bảo bình thường. Tám cái phù văn phía trên có chút kỳ lạ, không biết có gì huyền diệu? Chúng ta hiện đang ở hiểm cảnh, cùng chung một thuyền, mong đạo hữu giải thích nghi hoặc một chút." Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Bảo vật này quả thật có chút đặc biệt, tại hạ cũng là ngẫu nhiên có được. Nhưng do trải qua hơn trăm năm tìm tòi, cũng tìm ra được một vài phương pháp tế luyện. Thời gian không còn nhiều lắm, các ngươi mau chóng làm quen một chút đi." Lân Cửu nghe vậy, không nhanh không chậm nói.

Nói xong, gã ta mãnh liệt thúc giục kiếm quyết làm phạm vi kiếm trận lớn hơn vài phần, ngăn được gần nửa số công kích của nhánh cây màu xanh. Tay kia gã vung lên, hai khối ngọc giản phân biệt bắn về phía Hàn Lập và Lân Thập Thất.

Hàn Lập thò tay nhận lấy ngọc giản, bề ngoài tấm tắc kêu kỳ lạ, nhưng trong lòng âm thầm suy đoán, Lân Cửu này có lẽ biết một ít về tám cái phù văn thần bí kia, chẳng qua nhìn bộ dạng này đương nhiên không muốn nói rồi.

Đang lúc cân nhắc, thần thức hắn đã chui vào trong ngọc giản trên tay.

Trong ngọc giản ghi lại khẩu quyết một môn tế luyện bảo vật, thoạt nhìn có chút đặc biệt, khác rất nhiều so với các phương pháp tế luyện hắn đã biết.

Hàn Lập một mặt nhanh chóng tìm hiểu, một mặt hồi tưởng lại lại những hiểu biết mà những năm qua nghiên cứu thạch lô kia. Hắn phát hiện giữa hai cái mơ hồ có liên quan với nhau, trong nội tâm không khỏi mừng thầm.

Nếu hắn đoán không sai, pháp quyết tế luyện này hẳn là cũng hữu dụng với thạch lô kia.

Không lâu sau, nhánh cây màu xanh đầy trời đang rơi xuống đột nhiên dừng lại, nhưng hơn trăm cây đại thụ xung quanh mọi người cũng đã cao đến hai ba trăm trượng, nhánh cây đan xen, hầu như che đậy bầu trời phía trên.

"Không có thời gian! Các ngươi tranh thủ thời gian làm quen phiên này đi." Lân Cửu nhíu mày, lập tức giao hai đại phiên màu bạc và màu đen cho Hàn Lập và Lân Thập Thất.

Sau đó, gã bỗng nhiên đưa tay đánh ra mấy đạo pháp quyết, lóe lên rồi chui vào trong đại phiên màu vàng, khiến mặt ngoài đại phiên hiện ra từng điểm kim quang.

Hàn Lập hít sâu một hơi, tay cũng lập tức bấm ra pháp quyết kỳ lạ, rồi chui vào trong đại phiên màu bạc.

Phiên màu bạc lập tức từ từ bay lên, từng điểm hào quang màu bạc hiện ra, phảng phất như những ngôi sao lập loè trong bầu trời đêm, vừa sáng chói thần bí, vừa phát ra thanh âm thanh thuý leng keng linh linh.

Lân Thập Thất cũng nhắm mắt lại, tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Mặt ngoài đại phiên màu đen hiện ra từng điểm hắc mang, đan xen ngưng tụ thành một tầng hào quang màu đen, từ từ bay lơ lửng

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu mọi người chợt chấn động, hoá thân Kim Tiên hiện ra, thân thể đã khôi phục, cỡ như người thường.

"Không nghĩ tới mấy tên tiểu tiên cấp thấp này cũng có không ít thủ đoạn. Nhưng cũng nên làm cho xong!"

Hóa thân Kim Tiên nói xong, một tay giơ lên, một vòng linh quang màu xanh hiện ra, bên trong vô số phù văn màu xanh lập lòe, lóe lên, chui vào, biến mất trong một cây đại thụ che trời.

Cây đại thụ này lập tức từ mặt đất nhoi lên, giống như không bị hạn chế bởi bùn đất, toàn thân cây hiện lên lục quang chói mắt, nhanh chóng biến hóa, sinh trưởng ra tứ chi to lớn và một cái đầu xấu xí.

Sau một cái hô hấp, cây đại thụ này đã biến thành một Thụ Nhân cao mấy trăm trượng.

Thụ Nhân vừa mới thành hình, không nói hai lời, nâng lên một quyền màu xanh cực lớn, hung hăng đánh xuống kiếm trận màu vàng Lân Cửu thi triển.

Một tiếng vang rất lớn, không gian màu xanh cũng theo đó run lên, kiếm trận màu vàng kịch liệt lắc lư một cái, nhưng lập tức liền khôi phục lại.

Theo từng vòng linh quang màu xanh từ trong tay hoá thân Kim Tiên bay ra, trong chớp mắt liền có nửa số cây đại thụ biến thành Thụ Nhân, nhưng thanh quang trên người hóa thân cũng trở nên ảm đạm.

Tất cả Thụ Nhân ào ào vung nắm đấm to lớn, vô số thanh quang quyền ảnh to lớn mơ hồ, phô thiên cái địa công kích ba người Hàn Lập.

Ầm ầm ầm!

Thủy vân màu đen, màn cát màu vàng và kiếm trận màu vàng tiếp nhận mấy đợt công kích như gió táp mưa rào, vốn phòng ngự chặt chẽ, dần dần bắt đầu trở nên tán loạn. Hào quang của chúng cũng mờ đi rất nhiều, nhưng cũng không bị phá hủy ngay.

Hóa thân Kim Tiên thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, có chút không kiên nhẫn.

Y há miệng phun ra một cỗ thanh hà, thoáng một cái bao phủ tất cả các cây đại thụ còn lại ở phía dưới.

Một vài cây đại thụ lập tức hiện ra hào quang màu xanh biếc, từ mặt đất chui lên, nhưng không biến thành Thụ Nhân, mà dung hợp với nhau cùng một chỗ, hào quang xanh biếc lập lòe. Chúng hợp lại thành một tên Thụ Nhân khổng lồ cao chừng hai ba nghìn trượng.

Lục quang trên thân Thụ Nhân khổng lồ lưu động liên miên không dứt. Một cánh tay y nâng lên, hư không gợn sóng.

Một tiếng "bùm"!

Những thụ nhân còn lại ở xung quanh ầm ầm nổ tung, hóa thành từng vòng hào quang màu xanh cuốn ngược về, rồi hóa thành một thanh mộc đao có chiều dài tương đương với thân thể Thụ Nhân khổng lồ.

Trên thân đao khắc rõ từng hàng phù văn màu xanh lá, lóe ra tia sáng lạnh lẽo.

------oOo------

Chương 252: Kim Tiên uy hiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai0000*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thụ nhân khổng lồ vừa thành hình, chân nhún một cái. Thân hình khổng lồ vọt lên, các phù văn màu xanh trên mộc đao tỏa ra hào quang. Thanh quang sáng rực rỡ chiếu sáng hơn phân nửa không gian thanh sắc.

Một khắc sau, đao quang ầm ầm chém xuống tựa như thiên hà thanh sắc rơi xuống, uy thế kinh thiên động địa.

Đao quang cực lớn chưa bổ đến nơi mà luồng lực lượng khiến người ta sợ hãi đã ầm ầm áp xuống khiến cho thủy vân hắc sắc, màn cát vàng óng ánh lẫn kiếm trận kim sắc kịch liệt run rẩy, thanh âm tan vỡ vang lên ken két.

Ầm ầm!

Mộc đao cực lớn hung hăng chém xuống sinh ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bốn đạo quang mang hắc, hoàng, kim, thanh vặn vẹo đan vào nhau. Thủy vân, màn cát, kiếm trận rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng mà tan vỡ. Một cơn lốc tạp sắc xen lẫn kiếm khí, vân khí, cát sỏi như cơn sóng dữ bắn về bốn phương tám hướng.

Hư không thanh sắc chấn động mãnh liệt, từng cơn rung động mắt thường có thể thấy được lan ra khắp nơi.

Kết quả là mộc đao cực lớn chém xuống nhưng thế không thể tới nữa mà bị bắn ngược lại. Thụ nhân khổng lồ đạp đạp lui về sau mấy bước mới đứng vững được.

Luồng sóng bạo liệt mênh mông cuộn cuộn thu lại, hiện ra thân ảnh ba người Hàn Lập.

Phiên ảnh kim, ngân, hắc phía trước ba nhân ảnh lập lòe, phảng phất như ba đạo thiên hà tinh quang, chấn động linh lực mênh mông từ trong ba mặt phiên ảnh phát ra.

Nơi nào phiên ảnh lướt qua, không gian xung quanh lập lòe hào quang, tầng tầng chấn động, cơn lốc nổ tung phân tán về bốn phía bị ba đạo phiên ảnh nhẹ nhàng rung lên thế mà đơn giản bị càn quét sạch sẽ.

Ba người không dám có chút lười biếng, mười ngón tay không ngừng kết động* đánh ra từng pháp quyết kỳ dị nhập vào trong đại phiên phía trước.

*kết động: liên tục ngắt; cấu; bấm; véo; vặt

Miệng Lân Cửu khẽ quát “Thiên Toàn, Thủy Động, Địa Diêu!"

Rầm!

Ba đạo phiên ảnh liên tiếp phóng lớn, hòa thành một thể, hình thành một quang mạc cự đại ba màu hình quả trứng.

Nếu nhìn thật kỹ thì có thể thấy kim quang xoay tròn lượn lờ ở tầng ngoài cùng, hắc quang ở tầng thứ hai, ngân quang ở trong cùng.

Vô số phiên ảnh lúc ẩn lúc hiện bên trong màn sáng, hào quang trùng thiên xen lẫn thanh âm rít gào phóng ra quét khắp một vòng như kiểu bên trong không gian thanh sắc tự hình thành thế giới vậy.

Trên bầu trời, hóa thân Kim Tiên sắc mặt trầm xuống, bàn tay bấm niệm pháp quyết.

Thụ nhân khổng lồ rực lên thanh quang, dậm mạnh về trước hai bước, thanh quang từ mộc đao bắn ra, lại hung hăng bổ vào màn sáng ba màu lần nữa.

Màn sáng chấn động mãnh liệt, lõm vào bên trong một vết.

Theo quang mang tam sắc lưu chuyển, chỗ lõm ở màn sáng nhanh chóng hồi phục, lại đánh bật mộc đao ra.

Bàn tay thụ nhân cuồng vũ, đao tiếp đao điên cuồng chém tới.

Rầm rầm rầm!

Màn sáng ba màu không ngừng rung động, lõm vào liên tiếp rồi mấy chốc sau lại phục hồi, không có chút dấu hiệu bị kích phá.

“Ha ha! Bộ Tam nguyên đại tắc phiên này của Lân Cửu đạo hữu đúng là không hề tầm thường. Ta xem khí tức hóa thân này đã không giống trước nữa rồi, xem ra hẳn là không duy trì được lâu nữa!” Bàn tay Lân Thập Thất nắm lấy một viên Tiên Nguyên thạch không ngừng hấp thụ tiên linh lực, vui vẻ nhận xét.

“Không thể chủ quan, thủ đoạn người này tuyệt không chỉ có thế. Tận dụng thời gian khôi phục đã!” Lân Cửu cũng nắm lấy một viên Tiên nguyên thạch, mặc dù trong mắt nổi lên một tia ngạo nghễ nhưng lời đáp lại cẩn trọng dị thường.

Hàn Lập không nói lời nào, tay nắm chặt Tiên Nguyên thạch hấp thu tiên linh lực, trong lòng cũng gượng gạo cười.

Vì thúc dục trận này, ba người buộc phải không ngừng hấp thụ tiên linh lực trong Tiên nguyên thạch, còn riêng bản thân thì ăn đan được khôi phục, nhưng bù không nổi tiên linh lực bị tiêu hao.

Tiêu hao tiên linh lực của bộ Tam nguyên đại tắc phiên cũng thực kinh người.

“Dù có dị bảo hộ thân thì sao, xem các ngươi còn duy trì được bao lâu nữa.” Hóa thân Kim tiên cười lạnh, pháp quyết biến đổi, điểm tới thụ nhân khổng lồ ở đằng xa.

Động tác thụ nhân dừng lại, toàn thân lún xuống, nửa cẳng chân chìm dưới đất, trên người lại rực lên thanh quang chói mắt, biến thành một gốc đại thụ che trời.

Trong lúc lục quang lập lòe, những chiếc cành, chiếc lá thi nhau mọc, rồi những nụ hoa hồng sắc nảy nở ra.

Chỉ một khắc, các nụ hoa bung cánh thành đóa cự hoa rực rỡ.

Một dòng những viên bi nhỏ màu đỏ nhạt từ trong cự hoa bắn ra, như phấn hoa tán loạn, băng vỡ thành một mảng sương đỏ phủ xuống màn sáng ba màu với tốc độ kinh người. Nó trực tiếp xuyên thấu vào trong. Màn sáng trông cứng cỏi vô cùng thế mà như vô hình.

“Cái gì!” Ba người thấy vậy, sắc mặt cả biến.

Nội tâm Hàn Lập trầm xuống, thả thần thức quét qua.

Sau một khắc, hắn cảm thấy trong đầu nặng chịch, đột nhiên dâng lên cảm giác xây xẩm, tiên linh lực tự nhiên vận chuyển chậm lại.

Trong tích tắc, thần thức trong đầu giật thót, lập tức thanh tỉnh, vội vàng hét lớn:

“Coi chừng, công kích thần thức!”

Đồng thời, song thủ nguyên anh ở đan điền kết pháp quyết, lập tức một luồng chi lực mát lạnh bay vọt ra, chảy vào các nơi kinh mạch khiến cho tiên linh lực đang trì trệ lập tức khôi phục nguyên dạng.

"Thủy chuyển, Địa hám, Thiên chấn!" Lân Cửu nghe vậy, miệng vội vàng hét lớn.

Đám Hàn Lập nghe vậy thì bất chấp sương đỏ xâm nhập vào trong màn sáng, pháp quyết trên tay biến đổi.

Bề mặt màn sáng ba màu rung động một hồi, hắc quang ở tầng thứ hai bỗng

nhiên hiện ra lớp ngoài cùng, ngân quang theo đó trở thành lớp thứ hai, còn kim quang vốn ngoài cùng lại trở thành lớp trong cùng.

Sau biến hóa này, hào quang tản mát đột biến thành rất nhu hòa, bề mặt hiện tầng tầng gợn sóng.

Màn sương đỏ vốn tràn vào như không lập tức bị chắn lại.

Những sương đỏ đã chui vào trong màn sáng khuếch tán khắp nơi bên trong, phủ kín cả ba người lại. Cảm giác xây xẩm mặt mày không ngừng xâm nhập vào đầu ba người.

Hàn Lập nhắm mắt lại, chậm rãi vận chuyển Luyện Thần Thuật. Đồng thời tiện tay tế ra một chiếc chuông nhỏ bạch ngọc. Nó xoay xoay trên đỉnh đầu.

Luồng thanh lương chi ý quanh quẩn trong đầu hắn, ảnh hưởng của màn sương đỏ lập tức bị triệt tiêu hơn phân nửa.

Chút ảnh hưởng còn lại đã không còn ghê gớm nữa.

Lân Cửu được Hàn Lập nhắc nhở nên đã có chuẩn bị. Pháp quyết biến hóa, tay vỗ lên đỉnh đầu. Một chiếc khóa nhỏ trắng muốt hiện ra. Nó tản ra từng vòng hào quang lóng lánh phủ toàn thân hắn lại.

Ánh mắt hắn lập tức thanh minh trở lại.

Lân Thập Thất thì tế ra một dải trường lăng* màu vàng đất. Nó bay quấn quanh người khiến màn sương đỏ không cách nào tiếp cận được.

*trường lăng: dải lụa dài

Ba người đều có thủ đoạn đối phó sương đỏ công kích. Tuy nhiên tiêu hao tiên linh lực cho việc thúc dục ba kiện bảo vật vốn không nhỏ nên tiên linh lực mất đi với tốc độ càng kinh nhân, mà trong không gian lĩnh vực thanh sắc lại không thể tự động thu nạp thiên địa nguyên khí.

Kể từ đó, dù ba người không ngừng nghỉ bổ sung nguyên khí thông qua

Tiên nguyên thạch thì tới lúc này mặt cũng nhợt nhạt như tờ giấy.

Cứ vậy thì kiên trì chẳng được bao lâu nữa!

Bọn hắn không biết là lúc này tên hóa thân Kim tiên cũng khiếp hãi dị thường.

Vốn gã tưởng chỉ cần một hóa thân có thể điều khiển pháp tắc chi lực đủ để đơn giản giải quyết mấy gã tiểu bối làm hư chuyện tốt. Thế mà tình hình hiện tại không như mong muốn làm lòng gã vô cùng tức tối.

“Hôm nay dù bổn tọa tổn hao nguyên khí cũng phải cho các ngươi trả một cái giá lớn!” Thanh quang từ mắt hóa thân Kim tiên sáng rực. Miệng lẩm nhẩm những chú ngữ tối nghĩa khó hiểu, bàn tay kết xuất pháp quyết cổ quái.

Trong chốc lát, những đóa hoa màu đỏ trên thân đại thụ rợp trời kia dài ra rồi khẽ khàng rụng xuống. Những thanh âm phụp phụp vang lên. Đóa hoa liền bị từng đám lửa màu xanh bao bọc, diễm quang hừng hực, trong khoảnh khắc trùm lên cả gốc đại thụ, tản mát ra chấn động pháp tắc cực kỳ mãnh liệt.

Khi thanh diễm thiêu đốt đại thụ thì thân hình hóa thân Kim tiên cũng trong suốt dần.

Sau đó, cả biển lửa thiêu đốt đại thụ ầm ầm đổ xuống, lấy xu thế thái sơn áp đỉnh sập xuống chỗ ba người Hàn Lập.

Dù chưa tới nơi nhưng luồng uy áp vô hình không cách nào mô tả lăng không ập tới làm cho ba người Hàn Lập hô hấp trì trệ, chỉ muốn bỏ trận chạy trốn nhưng đã không kịp rồi.

“Không ổn!” Lân Cửu há mồm phun ra ngụm máu dung nhập vào đại phiên kim sắc.

Hào quang đại phiên kim sắc tỏa sáng, vô số kim quang bắn ra, hóa thành bức tường ánh sáng kim sắc.

Hàn Lập lẫn Lân Thập Thất cũng há mồm phun ra ngụm máu, toàn bộ tiên linh lực còn lại trong cơ thể rót hết vào Tam nguyên đại tắc phiên.

Hai mặt đại phiên ngân, hắc cũng tỏa sáng hào quang, huyễn hóa ra hai bức tường ngân, hắc.

Ngay sau đó, Hàn Lập bấm đốt tay, Trọng thủy chân luân hiện ra. Nó xoay tròn rất nhanh, chắn ở phía trước.

Cùng lúc đó, Lân Cửu và Lân Thập Nhất cũng tế ra từng kiện pháp bảo, từng đạo quang mạc từ từ phóng ra. Chúng đan vào nhau thành tầng tầng lớp lớp bao phủ ba người lại.

Ầm ầm!

Ba người không còn thêm được hành động nào nữa, biển lửa đã đổ xuống. Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên.

Thanh quang chói lòa bộc phát, bao phủ ba người Hàn Lập.

Quang mang thanh sắc co rụt lại, một tiếng nổ mạnh kinh thiên, lục quang vỡ tan.

Hư không vang lên những tiếng vù vù, từng vết nứt mắt thường có thể thấy được, vặn vẹo rung rinh, phảng phất muốn vỡ.

Một luồng cuồng phong thanh sắc vô cùng cuồng mãnh xuất hiện, thổi quét bốn phương tám hướng.

Ba đạo nhân ảnh từ trong thanh quang bắn ra, đúng là ba người Hàn Lập.

Lúc này, quần áo trên cơ thể ba người rách tả tơi, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy, toàn thân đầy những vết thương, nhìn qua cực kỳ chật vật, thế nhưng thần sắc tràn ngập niềm vui sống sót.

Thanh quang tiêu tán nhanh chóng. Hóa thân Kim tiên lơ lửng trên không

lại hiện ra nhưng cơ thể đã trong suốt, sắp sửa tan vỡ.

“Hừ, hôm nay coi như các ngươi đã gặp may! Nhớ cho kỹ, bổn tọa Cổ Kiệt Bắc Hàn tiên cung. Đừng tưởng thoát được hôm nay là đã xong. Chờ lúc bổn tọa xuất quan, chắc chắn tóm cả ba tên, rút hồn luyện phách, nghiền xương thành tro. Nhỡ cho kỹ vào!”

Hóa thân Kim tiên từ từ biến mất, hóa thành phù lục kim sắc như trước.

“Xèo xèo”, phù lục không lửa tự cháy, chỉ mấy nhịp thở đã thành tro tàn.

“Cổ Kiệt … cửa ải trước mắt cuối cùng cũng thoát, nhung mà chọc phải trưởng lão Kim tiên Bắc hàn tiên cung, phiền toái sau này cũng không nhỏ đâu.” Ánh mắt Lân Cửu lấp lánh, chậm rãi nói.

“Thù đã kết rồi, lúc này nhiều lời vô ích. Chúng ta nhanh nhanh chỉnh trang lại rồi chạy thôi.” Hàn Lập trầm mặc rồi phát biểu.

Hai người Lân Cửu nghe vậy khẽ gật đầu.

------oOo------

Chương 253: Rước lấy phiền toái

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, sắc mặt dần khôi phục.

Trọng Thủy Chân Luân lơ lửng bên cạnh hắn, vốn sáng bóng giờ có chút mờ, hiển nhiên vừa rồi trùng kích khiến bên trong tổn thương không nhẹ, sau này trở về không tránh khỏi phải tế luyện một phen.

Bên kia, Lân Cửu cũng thu hồi ba cây Đại Tắc Phiên, trải qua va chạm mãnh liệt một kích cuối cùng với hoá thân Cổ Kiệt, mặc dù không đến mức hao tổn, nhưng Linh tính cũng mất mát, khiến gã tiếc nuối không thôi.

Thảm nhất tất nhiên là Lân Thập Thất, lúc trước không chỉ bị thương không nhẹ, nguyên khí đại thương, mà đại ấn kia gần như là Bản Mệnh pháp bảo của gã ta bị lực lượng pháp tắc của hoá thân Kim Tiên thẩm thấu vào làm mất đi hơn phân nửa linh tính. Nhưng lần này gã ta có thể giữ được tính mạng, thu hồi bảo vật này, cũng coi như trong bất hạnh gặp đại hạnh.

Ba người ổn địnhlạimột chút, rồi quay người bay vào trong cốc.

Trải qua một phen kịch chiến vừa rồi, sơn cốc bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.Hơn phân nửa ngọn núi xung quanh bị san thành bình địa, mặt đất bị lõm thành vô số hố sâu, có chỗ thậm chí đâm sâu thẳng vào trong lòng đất, nhìn rõ cả dung nham nóng chảy cuồn cuộn.

Mảnh sơn mạch này tuy là nơi vắng vẻ, nhưng vừa rồi bọn hắn gây ra động tĩnh quả thực kinh người, tất nhiên tránh không được khiến cho thế lực tu sĩ ở lân cận chú ý.

Sự thật đúng là như thế, mấy chục năm về sau, mảnh Man Hoang Tuyết Sơn này quả thực hấp dẫn không ít người tới đây tìm cơ duyên.

Đương nhiên những thứ này đều là nói sau rồi.

"Thiếu chút nữa quên mất, ta ra ngoài thu hồi hai kiện bảo vật áp trận trước đã." Lân Cửu bay đến cửa cốc, đưa mắt nhìn qua phía dưới, rồi nói.

"Tại hạ đi lấy những Câu Lôi Mộc kia, trong cốc nhờ đạo hữu Lân Thập Thất rồi." Hàn Lập nói thế.

Lân Thập Thất tất nhiên không nói gì thêm về việc này.

Trong lòng ba người đều biết nơi đây không thích hợp ở lâu, lúc này ăn ý dị thường,tự hành động riêng, thần thức dò xét lẫn nhau, cũng không sợ có người lén giở thủ đoạn.

Thanh ảnh lóe lên, thân hình Hàn Lập xuất hiện một chỗ ngoài sơn cốc, phất tay đánh ra một tia sáng màu xanh chui xuống mặt đất.

Ầm!

Mặt đất nổ tung ra, tạo thành một cái động lớn, trong động là một cây gỗ màu vàng cao hơn người, to cỡ đùi người.

Toàn thân cây màu vàng, ngay vị trí đứt gãy hiện ra từng vòng lôi điện hoa văn tuổi cây. Bề mặt vết gãy sáng bóng trơn trượt, hiện ra từng đường vân lôi điện màu vàng, tản mát ra khí tức lôi điện mãnh liệt.

Tuy là vật liệu gỗ, nhưng nhìn lại giống Kim Chúc Khoáng Thạch, đúng là Câu Lôi Mộc.

Hàn Lập phất tay thu thanh gỗ màu vàng vào trong tay, đánh giá kỹ vài lần.

Hắn đã từng xem qua về Câu Lôi Mộc trong điển tịch. Đây là một loại linh tài Lôi thuộc tính vô cùng hiếm, cực kỳ cứng rắn, có đặc tính hấp thu lực lượng lôi điện, là tài liệu thượng đẳng luyện chế linh bảo Lôi thuộc tính.

Nhưng bồi dưỡng linh mộc này vô cùng phiền toái, vì vậy chúng xuất hiện cực ít trên thị trường, không nghĩ tới ở chỗ này thu được cả đống.

Hàn Lập nghĩ như vậy, lại phi thân đến một chỗ khác, đánh ra một tia sáng màu xanh làm mặt đất nổ tung, lại đào ra một cây Câu Lôi Mộc.

Sau một lát, hắn đào ở xung quanh sơn cốc được tổng cộng tám mươi mốt cây Câu Lôi Mộc.

Khi Hàn Lập mang theo những linh mộc này bay vào trong cốc, Lân Cửu và Lân Thập Thất cũng đã đứng ở một chỗ đất trống trong sơn cốc.Phía trước người Lân Cửu có hai kiện bảo vật đang lơ lửng.

Một cái là cây Cổ Kiếm màu vàng, có phong cách cổ xưa, hoàn toàn khác phi kiếm bình thường. Nó thuộc về loại đại kiếm, thân bản to, trên thân kiếm khắc chín đồ án ngôi sao màu vàng.

Kiện còn lại là một cái Cổ Kính màu vàng, có bốn cạnh, rìa kính chạm khắc, mặt kính mơ hồ thấy không rõ lắm, mặt sau điêu khắc đồ ánmãnh hổ.

Hiển nhiên hai kiện bảo vật này chính là hai kiện Linh Bảo trấn áp mắt trận.

Hai kiện bảo vật nhìn qua không tầm thường, tản mát ra trận trận chấn động Kim thuộc tính, hiển nhiên đều là Linh Bảo cực phẩm Kim thuộc tính, mặc dù còn kém Tiên Khí, nhưng chênh lệch không nhiều.

Ngay chỗ Lân Thập Thất, ngoại trừ lò đan màu vàng, trong tay còn cầm một vòng tay trữ vật, đúng là vật của lão già tóc bạc.

Tuy rằng thu hoạch có vẻ tương đối khá, nhưng chẳng biết tại sao hai người đều trầm mặc không nói.

"Hai vị đạo hữu đã phát hiện ra điều gì?" Hàn Lập đến bên cạnh hai người, mở miệng hỏi.

"Ngươi xem đồ vật bên trong đi." Lân Thập Thất vỗ vỗ vào lò đan màu

vàng, ôn tồn nói.

Hàn Lập nghe vậy, liền thả thần thức tìm kiếm phía trong lò đan.

Lò đan lúc này tuy rằng sớm đã ngừng luyện đan, nhưng bên trong vẫn tràn ngập một cỗ linh lực cực nóng, chậm rãi lưu động, hình thành một trận pháp chắc chắn khiến thần thức thăm dò vào có chút khó khăn.

Hắn nhíu mày, gia tăng lực lượng thần thức, trong nháy mắt đột phá ảnh hưởng trận pháp, xông vào bên trong.

Một viên đan dược màu tím lớn chừng ngón cái đang lơ lửng trong lò đan, nhưng một nửa viên đan dược đã cháy đen, hiển nhiên luyện chế thất bại.

Tuy nhiên, viên đan dược này...

Cổ tay Hàn Lập vung khẽ, phất tay đánh ra mấy đạo pháp quyết bắn vào các nơi trong lò đan. Hắn khẽ quát, bàn tay vỗ vào đỉnh lò đan, ánh sáng màu xanh lóe lên tronglòng bàn tay rồi biến mất.

Một tiếng "két" vang nhỏ từ trong lò truyền ra, hắn khẽ vẫy tay. Nắp lò đan mở ra, viên đan dược màu tím bắn ra.

Lân Cửu thấy vậy đuôi lông mày lơ đãng khẽ nhếch lên, dường nhưthấy việc Hàn Lập có thể cử trọng nhược khinh phá vỡ cấm chế trận pháp trên lò đan để lấy ra đan dược thì có chút kinh ngạc.

Hàn Lập nhìn viên đan dược màu tím, sắc mặt ngưng trọng.

Bên trên đan dược có một đạo Linh văn màu tím hình tia chớp, nhưng không trọn vẹn, nhiều chỗ đứt khúc, chính là những chỗ cháy đen làm Linh văn bị cắt đứt hơn phân nửa.

Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng bên trong tia chớplinh văn màu tím tản mát ra từng điểm pháp tắc chấn động.

"Quả nhiên là đang luyện chế Đạo đan." Hàn Lập thì thào nói.

"Không sai, đúng là Đạo đan. Ta vừa rồi nhìn kỹ lại khuôn mặt lão già tóc bạc kia, rốt cuộc nhớ ra người này tên là Bình Dao Tử, một vị Địa đan sư tiếng tăm lừng lẫy đứng đầu Địa đan sư ở Bắc Hàn Tiên Cung. Chẳng qua là xưa nay y rất ít xuất hiện nênít người biết hình dạng. Nghe nói người này một mực trùng kích Thiên đan sư, không biết có thành công hay không. Nếu y đã thành công thì..." Lân Cửu nói qua, giọng nói tràn đầy đắng chát.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Một vị Thiên đan sư đối với bất luận thế lực nào, tất nhiên không cần nói cũng biết.

Mặc dù Chúc Long Đạo hầu như hùng bá một vùng đại lục, là đại tông có danh tiếng lừng lẫy tại Bắc Hàn Tiên Vực nhưng cũng không có nổi một vị, đủ để thấy Thiên đan sư trân quý như thế nào.

Nếu đúng như Lân Cửu phỏng đoán, Bình Dao Tử này đã trở thành Thiên đan sư thì địa vị của y trong Bắc Hàn Tiên Cung chỉ sợ khó có thể tưởng tượng. Thậm chí dù chỉ là một người đứng đầu Địa đan sư, cũng đã không phải là chuyện đùa rồi.

Hôm nay ba người vì một nhiệm vụ được treo thưởng kếch xù trong Vô Thường Minh mà ra tay chém giết lão.

Khó trách tên Cổ Kiệt kia tức giận như thế, phát thề phải tiêu diệt ba người.

Mới nghĩ đến đây, hắn lập tức như bị ngọn núi lớn đè lên người.

Thật đúng là chọc vào đại phiền toái rồi...

"Hôm nay nói gì đi nữa thì cũng đã muộn. Chúng ta có thể trải qua vạn năm khổ tu, độ kiếp Chân Tiên, trên tay người nào không ít vong hồn vô tội chứ? Thế tục chính là như vậy, nhất tướng công thành vạn cốt khô, chúng ta truy tìm Đại Đạo vốn là nghịch thiên mà làm, sao vạn cốt có thể ghi lại được? Việc đã đến nước này, ta sẽ không ngồi chờ chết." Lân Cửu thở dài một hơi, lời nói xoay chuyển.

"Đạo hữu Lân Cửu nói không sai, thiên đạo vô tình, người hữu tình sớm đã thành một nhúm đất rồi. Bắc Hàn Tiên Vực này rộng lớn như thế, chúng ta sau khi trở về, chuẩn bị kỹ càng thìdù Cổ Kiệt có tu vi Kim Tiên, cũng chưa chắc có thể làm gì được chúng ta! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước phân chia mấy thứ này ra, sau đó sớm rời đi thôi." Lân Thập Thất nhẹ gật đầu, thâm ý nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập thở nhẹ một hơi, tất nhiên không có ý kiến.

Lân Thập Thất nghe vậy, cầm vòng tay trữ vật rung lên, "rầm ào ào", trên mặt đất hiện ra một đống đồ vật.

Đại đa số là các loại linh thảo, tài liệu đều tràn đầy linh khí, có vầng sáng nhiều màu, lập tức hấp dẫn ánh mắt của ba người.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nhìn trúng vào một loại Linh thảo trong đó.

Cỏ này có màu xanh biếc như ngọc, hình dáng có chút uốn lượn như rồng, phiến lá cực nhỏ ép sát trên thân, giống như nhữngcái vảy.

Cỏ này hóa ra đúng là Cầu Long Thảo, là nguyên liệu chính luyện chế Xuân Lâm Đan mà lúc trước hắn xem tại Tiên Dược Các. Không thể tưởng được vậy mà thấy được ở chỗ này.

Trên mặt đất số lượng Cầu Long Thảo có không ít, ước chừng hơn mười cây, niên đại thoạt nhìn cũng năm vạn năm trở lên.

Về phần các tài liệu linh thảo khác, Hàn Lập chỉ có thể nhận ra non nửa, cũng không dưới Cầu Long Thảo, đều là cực phẩm Linh tài.

Chỉ với những tài liệu linh thảo này đã là một số tài phú lớn rồi.

Ngoại trừ những tài liệu này, còn có sáu bảy kiện pháp bảo, hai bình ngọc màu trắng, một hộp ngọc màu tím và còn có một đống nhỏ Tiên Nguyên Thạch tầm năm sáu chục miếng.

Các pháp bảo này đều có cấp bậc Linh Bảo, phẩm chất không tệ, nhưngkém xa hai kiện Linh Bảo áp trận.

Hai bình ngọc màu trắng bị hạ cấm chế, thần thức không cách nào xâm nhập được nên không biết đựng cái gì.

Về phần hộp ngọc màu tím kia, phía trên dán một láphù lục màu bạc có vô số phù văn màu bạc lượn lờ như nòng nọc, tản mát ra chấn động linh lực cường đại.

Trên hộp ngọc còn khắc mấy tầng linh văn, liên thông một chỗ với phù lục màu bạc.

Toàn bộ hộp ngọc được một tầng ngân quang bao phủ, thần thức căn bản không cách nào thăm dò vào trong.

Lân Thập Thất đưa vòng tay trữ vật cho Lân Cửu, ý bảo kiểm tra.

Lân Cửu lúc này biểu lộ có chút kỳ lạ, kinh ngạc nhìn các pháp bảo kia, cũng không đón nhận ngay vòng tay trữ vật, cho đến khi Lân Thập Thất mở miệng nhắc nhở, gã mới hồi phục tinh thần lại.

"A, vừa rồi có chút thất thần, không thể tưởng được trên người Bình Dao Tử này lại mang theo nhiều thứ như vậy." Lân Cửu nói xong, nhận lấy vòng tay trữ vật.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, nhưng theo ánh mắt Lân Cửu, hắn thấy một tia khác thường.

Ánh mắt của hắn như hữu ý vô ý nhìn vào mấy cái pháp bảo kia thì chỉ thấy đều là pháp bảo bình thường, không phát hiện ra có gì đặc biệt.

Tuy nhiên bên cạnh các pháp bảo, cón có một khối lệnh bài màu đen thoạt nhìn có chút cổ quái, phía trên khắc rõ một đồ án hình chữ Thập, toả ra hắc quang âm u.

"Ồ, cái này tựa hồ là lệnh bài Thập Phương Lâu, chẳng lẽ Bình Dao Tử này

có quan hệ cùng Thập Phương Lâu?" Nhưng vào lúc này, Lân Thập Thất dường như cũng phát hiện ra lệnh bài màu đen, mở miệng hỏi.

Lời gã ta vừa nói ra, trong lòng Hàn Lập hơi động một chút.

"Y có phải là người của Thập Phương Lâu hay không, cũng không liên quan gì tới chúng ta." Lân Cửu nói qua, rồi đưa vòng tay trữ vật đã kiểm tra xong cho Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ tượng trưng quét thần thức qua một cái, xác nhận trong đó đã không còn vật gì, liền gật đầu. Hắn lại nhìn vào đống chiến lợi phẩm trên mặt đất.

------oOo------

Chương 254: Tranh lò đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Mấy thứ này phân phối như thế nào đây, hai vị đạo hữu có ý kiến gì không?" Lân Thập Thất liếm liếm bờ môi khô, nói.

"Hay là nhìn xem những thứ bên trong bình ngọc và hộp ngọc trước đã rồi hẵng tính." Lân Cửu nói, một tay trảo cách không, hút lấy bình ngọc màu trắng vào trong tay, mở nắp bình ra.

Hàn Lập cũng cầm một bình ngọc khác lên, mở nắp ra.

Hai mùi thơm ngát độc nhất vô nhị từ trong hai bình tràn ra, ba người mới thoáng ngửi đã cảm thấy toàn thân thoải mái, tinh thần sảng khoái.

Bình ngọc trong tay hai người chứa hơn mười viên đan dược vàng óng, lớn chừng ngón cái, mặt ngoài mơ hồ tản mát ra hào quang óng ánh.

Hàn Lập tuy rằng không nhận ra tên viên đan dược này, nhưng bằng vào kinh nghiệm luyện đan của hắn, đan dược màu vàng này hẳn là loại đan dược tinh tiến tu vi, hơn nữa dược hiệu tuyệt đối hơn xa Thống Nguyên Đan.

"Đây là...Hoa Thần Đan, rất hữu dụng đối với tu sĩ Chân Tiên cảnh cô đọng Tiên Khiếu!" Lân Thập Thất thích thú nói.

"Chỉ sợ đan này là tên Bình Diêu Tử kia chuẩn bị cho bản thân y phục dụng." Lân Cửu gật đầu nói.

Gã nói xong liền cầm bình ngọc màu trắng thả lại chỗ cũ, lại cầm lấy hộp

ngọc màu tím. Gã nhìn kỹ một chút phù lục màu bạc dán trên hộp, sau đó phất tay đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Kết quả trên hộp ngọc đột nhiên hiện ra một tầng màu bạc sáng mờ, làm pháp quyết bị văng ra.

"Cái này là…"

Lân Cửu kêu nhẹ một tiếng, suy nghĩ một chút liền duỗi một bàn tay đặt sát trên hộp ngọc, miệng lẩm nhẩm, tiếp theo lòng bàn tay sáng rực kim quang.

Hàn Lập và Lân Thập Thất liếc nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được một tia hiếu kỳ.

Theo lẽ thường mà nói, hộp ngọc này bảo tồn càng nghiêm mật, đồ vật bên trong càng không tầm thường.

Lân Cửu hiển nhiên cũng nhìn ra điểm này, hiển nhiên định thử vận dụng biện pháp cứng rắn để phá vỡ cấm chế trên hộp ngọc.

Theo âm thanh chú ngữ trầm thấp trong miệng gã truyền ra, trên hộp ngọc nổi lên một loạt tia sáng trắng chói mắt. Chúng đâm xuyên vào kim quang tỏa ra từ chỗ bàn tay đặt trên hộp ngọc, phát ra liên tiếp âm thanh sắc nhọn, làm cho kim quang đều bị ngăn cản.

Lân Cửu nhướng mày, kim quang trong bàn tay mãnh liệt sáng ngời, mơ hồ hiện ra những phù văn màu vàng.

Quỷ dị chính là, tia sáng trắng từ hộp ngọc phóng ra cũng theo đó mãnh liệt hơn, phát ra một hồi âm thanh đinh đinh đang đang, vẫn không hề bị phá mở.

Lân Cửu trầm mặt xuống, trên trán đã hiện ra những giọt mồ hôi to như hạt đậu, lăn từ từ trên mặt, nhưng bàn tay gã cũng không buông hộp ngọc, kim quang toả ra bắt đầu càng lúc càng chói mắt.

Nhưng mà tia sáng trắng trên hộp ngọc cũng nương theo đó cuồn cuộn bất

định, dần dần cũng phóng xuất ra hào quang chói mắt.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ tới cấm chế nho nhỏ trên hộp ngọc này lại huyền diệu như thế, ngay cả Lân Cửu là Chân Tiên cảnh hậu kỳ cũng phải thúc thủ vô sách.

Sau một lát, kim quang trên tay Lân Cửu đã chói đến độ mắt thường khó nhìn thẳng được, mà tia sáng trắng dường như cuối cùng cũng đã tới cực hạn, bắt đầu bị kim quang bao bọc, trở nên mờ nhạt đi.

Lân Cửu đang vui vẻ, nhưng chỉ sau một khắc sắc mặt chợt biến đổi, lập tức rút bàn tay ra.

Tia sáng trắng trong hộp ngọc lóe lên vài lần, rồi trong chớp mắt khôi phục bộ dạng ban đầu.

"Đạo hữu Lân Cửu, sao dừng lại?" Lân Thập Thất không hiểu hỏi.

Xem tình hình vừa rồi, rõ ràng là sắp phá vỡ được cấm chế tia sáng trắng kia.

"Người thiết lập cấm chế này quả là kẻ giỏi tâm kế, ở chỗ sâu nhất có che giấu một tầng cấm chế tự hủy. Nếu ta không sớm đề phòng, kịp thời dừng lại thì không chỉ hộp ngọc này mà cả vật trong đó giờ phút này đã sớm tan thành mây khói." Lân Cửu lắc đầu nói.

"Lại cả việc này!" Lân Thập Thất nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Bình Diêu Tử đã bị giết, tìm phương pháp mở ở đâu? Nhất là việc này liên quan đến Tiên Cung, thực càng thêm khó giải quyết.

Lông mày Hàn Lập cũng nhíu lại.

"Theo kinh nghiệm của ta thì cũng không phải là hoàn toàn vô kế khả thi. Chỉ cần tính toán kỹ, chuẩn bị chu toàn thì có thể thử một lần... Ta bất lực rồi, nếu như nguyện ý thì hai vị có thể thử xem." Lân Cửu lắc đầu, đưa hộp ngọc tới.

Trong mắt Lân Thập Thất nổi lên thần sắc hứng thú, gã thò tay tiếp lấy hộp ngọc luôn, trong tay nổi lên hoàng mang bọc lại hộp ngọc màu tím.

Trên hộp ngọc lại lập tức nổi lên màu bạc sáng mờ, chặn lại hoàng mang. Hai thứ lại đan vào nhau.

Ánh mắt gã ta lộ ra một tia ngưng trọng, hoàng mang trên tay dần sáng, miệng lẩm nhẩm, tay bắn ra từng đạo pháp quyết dũng mãnh lao vào trong hộp.

Tia sáng trắng từ hộp ngọc màu tím tản mát ra cũng lập tức sáng lên, ngăn cản những pháp quyết xâm lấn.

Sau một nén nhang, trên trán Lân Thập Thất đã hiện đầy mồ hôi, hai tay xoay tròn bấm niệm pháp quyết, ngưng tụ thành từng sợi sáng màu vàng bao trùm hộp ngọc.

Những sợi sáng màu vàng kia nhìn kỹ thì rõ ràng là từ vô số phù văn màu vàng tạo thành.

Khi bị sợi sáng màu vàng bao bọc lại, tia sáng trắng trên hộp ngọc bị đè xuống một chút.

Lân Cửu thấy vậy, con ngươi sáng lên. Hàn Lập cũng không nhịn được, tiến lên trước một bước.

Vào thời khắc này, phù văn màu bạc trên hộp ngọc lóe lên, bỗng nhiên tỏa ra hào quang sáng rực, đánh văng sợi sáng màu vàng chung quanh.

Sợi sáng màu vàng run lên, rồi vỡ vụn thành từng đoạn.

"Cấm chế quỷ quái gì vậy, quả thực là huyền bí!" Sắc mặt Lân Thập Thất trầm xuống, hừ một tiếng, nhưng cũng không thử tiếp tục cưỡng ép nữa mà thu tay về.

Lân Cửu thấy vậy, thở dài thất vọng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, nói:

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, ngươi cũng thử một lần đi, không chừng có thể thành công đấy."

"Đạo hữu cũng nên cẩn thận, làm hư vẫn tính vào phần phân chia đấy." Lân Thập Thất nghe vậy, hắc hắc cười khan một tiếng, đưa hộp ngọc cho Hàn Lập.

"Tại hạ thử một lần xem. Chỉ có là hai vị đều không thành công thì tại hạ hơn phân nửa cũng không làm được." Hàn Lập lơ đễnh thò tay tiếp lấy hộp ngọc, phất tay đánh ra một làn sáng màu xanh, bọc hộp ngọc lại.

Hai tay hắn lúc nhanh lúc chậm bấm pháp quyết, từng sợi ánh sáng màu xanh nhè nhẹ bao phủ lên hộp ngọc.

Trên hộp ngọc lại nổi lên tia sáng trắng, chặn ánh sáng màu xanh lại.

Ánh sáng màu xanh và tia sáng trắng đan vào nhau, lập loè bất định.

Nhưng sau năm sáu nhịp thở, tia sáng trắng trên hộp ngọc bỗng nhiên sáng rực, xé rách ánh sáng màu xanh bao bọc chung quanh.

"Ai, xem ra tại hạ cũng bất lực." Hàn Lập lắc đầu, thả hộp ngọc xuống đất.

"Nếu như cấm chế trên hộp ngọc này không cách nào phá giải, cũng không nên cưỡng cầu. Hiện tại thời gian không có nhiều, chúng ta còn phải thương lượng để phân chia bảo vật nữa." Lân Cửu thở dài nói.

"Hành động lần này đạo hữu Lân Cửu làm chủ, chúng ta như Thiên Lôi sai đâu đánh đó. Việc phân chia mấy thứ này, không biết đạo hữu có cao kiến gì không?" Hàn Lập nói.

Lân Thập Thất cũng nhìn về phía Lân Cửu.

"Những thứ như linh thảo, tài liệu, đan dược và cả Tiên Nguyên thạch… đều có số lượng nhiều, rất dễ xử lý, chia đều là được. Phiền toái chính là lò đan màu vàng, vài kiện pháp bảo và cả hộp ngọc này." Lân Cửu trầm ngâm

nói.

"Cũng không khó, chúng ta vừa vặn có ba người, một người lấy lò đan, một người lấy pháp bảo, người còn lại lấy hộp ngọc. Hai vị thấy thế nào?" Lân Thập Thất lúc này nói ra.

"Đạo hữu đưa ra đề nghị cũng không tệ, chỉ là người nào lấy lò đan, người nào lấy pháp bảo?" Lân Cửu thản nhiên hỏi.

"Hai vị đạo hữu, tại hạ một mực cảm thấy hứng thú với đạo luyện đan nên lò đan này để cho ta được không?" Lân Thập Thất chắp tay nói ra.

"Thật là trùng hợp, tại hạ cũng giống thế, rất hứng thú với luyện đan đấy." Ánh mắt Lân Cửu lóe lên, thâm ý sâu sắc, gã cười nói.

Lân Thập Thất nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Hàn Lập đứng ở một bên không biểu hiện gì, ý niệm trong đầu chuyển động.

Ba sự lựa chọn này vốn không thể so sánh. Lò đan màu vàng có phẩm giai cao nhất, nghiễm nhiên là một kiện Tiên Khí, giá trị tất nhiên lớn nhất, cái gọi là cảm thấy hứng thú với luyện đan chỉ là cái cớ mà thôi.

Hắn hiện tại đang định dùng đan đạo để đả thông bình cảnh, tất nhiên rất động tâm với lò đan này.

Nhưng bây giờ hắn vẫn thờ ơ lạnh nhạt, cũng không mở miệng tranh đoạt lò đan.

Bởi vì ngay thời điểm thần thức hắn đảo qua lò đan, lại phát hiện trong đó tựa hồ ẩn giấu thứ gì. Loại cảm giác này có chút giống với cảm giác trên thanh trường đao màu đen năm đó lấy trên tay Phương Bàn.

Kết hợp với việc lúc trước tên Kim Tiên Tiên Cung Cổ Kiệt bảo vệ Bình Diêu Tử thì thật khó bảo đảm là lò đan không bị động tay chân gì.

Nếu vì tham bảo vật này mà làm tăng khả năng bị một tên Kim Tiên truy tung, hắn tuyệt đối sẽ không tạo ra mạo hiểm này. Cho nên hắn cố gắng kiềm chế tham niệm trong đầu.

Nói lại, với tu vi và thần thức Chân Tiên cảnh trung kỳ thì có lẽ Lân Thập Thất không phát hiện ra. Nhưng Lân Cửu là Chân Tiên cảnh hậu kỳ, lại rất cẩn thận, chẳng lẽ cũng không có phát hiện chút manh mối nào sao?

"Tại hạ bị vây khốn ở bình cảnh nhiều năm, vô cùng cần lò đan này để luyện chế đan dược. Nếu như hai vị có thể nhường bảo vật này, tại hạ nguyện lấy ít đi một phần ba những vật được phân chia khác." Lân Thập Thất liếc nhìn Hàn Lập, cười tươi rồi nói.

"Khục, nếu như..." Hàn Lập hắng giọng một cái, tựa hồ đang định nói gì đó.

"Thực không giấu giếm, tại hạ vì tìm kiếm một lò đan thích hợp cũng đã hao phí mấy trăm năm thời gian, lần này thật vất vả mới thấy một lò đan vừa lòng, kính mong hai vị đạo hữu bỏ qua thứ này. Về phần những tài nguyên phân chia khác, tại hạ nguyện lấy ít đi hai phần ba." Không chờ Hàn Lập nói, Lân Cửu cắt lời.

Mắt Hàn Lập sáng lên, dường như bị thuyết phục.

"Chậm đã! Như vậy đi, ta chỉ cần lò đan này, không cần những thứ Linh thảo tài liệu khác, đều nhường cho hai vị được không?" Ánh mắt Lân Thập Thất quét qua lò đan, nghiến răng, nói.

"Ha ha, không nghĩ tới đạo hữu Lân Thập Thất lại yêu thích lò đan này như thế. Nếu đã nói đến nước này rồi, mà tại hạ còn tranh đoạt lò đan này nữa thì đúng là không nể mặt rồi. Chỉ là không biết ý đạo hữu Giao Thập Ngũ thế nào?" Lân Cửu suy nghĩ một chút, khẽ cười nói, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập.

"Nếu như hai vị đều đã có quyết định, giúp người hoàn thành ước vọng là một thói quen của tại hạ, tự sẽ không đoạt đồ mà người yêu thích. Như thế, liền chúc mừng đạo hữu Lân Thập Thất. Nếu lúc trước các hạ hôn mê mà có lò đan này ở trước mặt thì chỉ sợ cũng sớm tỉnh lại hơn rồi!" Hàn Lập

mỉm cười, chắp tay hướng Lân Thập Thất.

"Đa tạ, đa tạ." Lân Thập Thất nghe vẻ giễu cợt trong lời nói của Hàn Lập, mặc dù tức giận, nhưng nghĩ đến thủ đoạn Hàn Lập thi triển lúc trước thì sự tức giận này đã vơi hơn phân nửa, ngoài ra hiện tại tảng đá lớn trong lòng gã đã được gỡ xuống. Lúc này gã không nói hai lời, phất tay phát ra một luồng hào quang màu vàng thu lò đan vào.

Nhìn đống tài liệu trân quý đầy đất, gã ta rất đau lòng, quay đầu dứt khoát không nhìn, đi sang một bên.

"Còn vài kiện pháp bảo và hộp ngọc, không biết đạo hữu Giao Thập Ngũ muốn thứ gì?" Lân Cửu nhìn về phía Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"Tại hạ lần này tổn thất liên tiếp hai thanh phi kiếm linh bảo, bây giờ đang thiếu pháp bảo thuận tay nên muốn vài kiện pháp bảo." Hàn Lập đưa tay chỉ vài kiện pháp bảo, nói như thế.

"Ha ha, đạo hữu Giao Thập Ngũ tu luyện không phải là pháp tắc Thủy thuộc tính sao? Những pháp bảo này phần lớn là Kim thuộc tính, không xứng đôi với đạo hữu đâu. Công pháp tại hạ tu luyện trùng hợp lại là Kim thuộc tính, rất phù hợp với vài kiện pháp bảo này. Lại nói tiếp, hộp ngọc kia có cấm chế quỷ dị như thế, trong đó tất nhiên có bảo vật cực kỳ trân quý nên để cho đạo hữu Giao Thập Ngũ." Ánh mắt Lân Cửu lóe lên, ha ha cười nói.

"Vật trong hộp ngọc này có lẽ đúng như đạo hữu nói là thập phần trân quý, nhưng cấm chế trên hộp ngọc quả thực quỷ dị. Chỉ cần không cẩn thận một chút là tự hủy, có thể phí của trời. Tại hạ thiết nghĩ, đạo hữu Lân Cửu mới là người có hi vọng nhất mở được hộp ngọc này, cho nên tại hạ lấy vài kiện pháp bảo thì thực tế hơn." Hàn Lập nghe vậy, lắc mạnh đầu, nói.

------oOo------

Chương 255: Tránh đầu sóng ngọn gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, lời ấy sai rồi. Lần này nếu không có đạo hữu, ba người chúng ta chưa chắc đã vào được cốc này. Bởi vậy có thể thấy được tạo nghệ về cấm chế của đạo hữu rất sâu. Nếu đạo hữu không cách nào mở ra vật ấy, ta càng không có có hi vọng. Đạo hữu chắc cũng sẽ không ép buộc ta chứ?" Lân Cửu nghe vậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, giống như có thâm ý, chậm rãi nói.

"Đạo hữu quá khen, tại hạ như thế nào trong lòng biết rõ. Vừa rồi đã thử qua, tự biết khả năng mở ra hộp ngọc này còn chưa tới một thành. Kỳ thật với thân phận và tu vi đạo hữu Lân Cửu, nhất định có giao lưu rộng rãi, trong đó chắc chắn có cao nhân tinh thông cấm chế." Hàn Lập lắc đầu, vẫn không lay chuyển nói.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ, kỳ thật ngươi muốn bổ sung vài cái Linh Bảo để bù cho tổn thất lúc trước chứ gì. Như vậy đi, ngoại trừ hộp ngọc này và phế đan thì tài liệu còn lại ngươi sáu ta bốn. Như vậy các hạ cũng không thiệt thòi rồi, được chứ?" Lân Cửu nhìn Hàn Lập, trầm mặc một lát, rồi quyết đoán nói.

"Cái này... Được rồi. Tuy nhiên trong những tài liệu kia có Cầu Long Thảo và Câu Lôi Mộc có ích với tại hạ, mong đạo hữu có thể bỏ qua mà nhường cho ta. Đạo hữu có thể chọn lựa những thứ cùng giá trị trong số tài liệu còn lại để thay thế." Hàn Lập tỏ vẻ đắn đo, trầm ngâm một chút, rồi nói.

"Không vấn đề! Như thế đi, đa tạ đạo hữu." Lân Cửu nghe vậy, chấp tay với

Hàn Lập, rồi phất tay phát ra một luồng kim quang, thu pháp bảo Cửu Tinh đại kiếm và Cổ Kính màu vàng vào.

Kỳ thật gã căn bản không để những pháp bảo kia ở trong lòng, chủ yếu vẫn là Cửu Tinh kim kiếm và Cổ Kính màu vàng với tư cách là pháp bảo trấn áp mắt trận. Hai kiện Linh Bảo này có Kim thuộc tính vô cùng tinh thuần nên cực kỳ tương xứng với công pháp tu luyện của gã. Chỉ cần tế luyện nghìn năm, lập tức có được hai kiện trọng bảo không kém Tiên Khí, cho nên gã nhất định phải có.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, cười nhạt, rồi phất tay một cái.

Một làn hào quang màu xanh hiện lên, hộp ngọc màu tím và đạo đan bị hỏng lập tức biến mất vô tung.

Hai người lập tức nhìn về phía đống linh thảo, tài liệu, Tiên Nguyên thạch, nhanh chóng chia thành hai phần không đều, rồi theo ước định lấy phần của mình.

Đến bây giờ, ba người đã chia xong tất cả bảo vật theo nhu cầu, ngoại trừ trên mặt Hàn Lập có vẻ không thoải mái lắm nhưng cũng coi như tất cả đều vui vẻ.

"Tốt rồi, không nên chậm trễ, chúng ta nhanh rời đi thôi." Lân Cửu cong ngón tay búng ra một ngọn lửa, biến thi thể Bình Dao Tử thành tro tàn, rồi nói.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày, trong lòng thở dài một tiếng, không nói gì thêm.

Ba người rất nhanh rời sơn cốc, hóa thành ba đạo độn quang bay đi.

Mấy tháng sau, trong đại điện truyền tống trên đảo Yên Lăng có ba tu sĩ đi ra. Họ đi đến một chỗ yên tĩnh trên quảng trường gần đó.

Một người vạm vỡ, một văn sĩ áo xanh và một thiếu niên da trắng, đúng là ba người Hàn Lập.

"Nhiệm vụ lần này phát sinh nhiều biến cố nhưng nhờ có hai vị đạo hữu nên cuối cùng hữu kinh vô hiểm. Đây là thù lao lúc trước đã nói, hai vị kiểm lại một chút." Lân Cửu lấy ra hai túi trữ vật, đưa cho hai người Hàn Lập.

Hàn Lập quét thần thức qua, sau đó nhẹ gật đầu thu túi vào.

"Không có vấn đề gì, tại hạ còn có việc, vậy cáo từ trước." Lân Thập Thất thu túi trữ vật, sau đó chắp tay, thân hình hóa thành một đạo hoàng mang, biến mất phía chân trời.

"Đạo hữu Lân Cửu, hiện tại hồi tưởng lại, ban thưởng của nhiệm vụ này so với độ khó cũng không tương xứng. Các hạ là đội trưởng đảm nhiệm nhiệm vụ lần này, trước khi tiếp nhiệm vụ không phát hiện có gì lạ sao." Hàn Lập nói với Lân Cửu.

"Đạo hữu Giao Thập Ngũ ý muốn nói gì?" Lông mày Lân Cửu nhíu lại.

"Chỉ sợ nhiệm vụ lần này ban thưởng không chỉ có như thế? Ha ha, đạo hữu bảo trọng, cáo từ." Hàn Lập thâm ý nói, theo đó thân hình hóa thành một vệt cầu vồng, bay về phía xa.

"Hừ, nếu ban thưởng không cao, ta há lại dấn thân vào nguy hiểm! Nhưng thật đúng là không nghĩ tới, tên tán tu này có tư chất thấp kém nhưng thủ đoạn cũng không ít, lúc trước mình nhìn lầm rồi." Lân Cửu nhìn độn quang của Hàn Lập ở xa xa, thì thào tự nói, sau đó trên thân lóe lên kim quang, biến mất vô tung.

Thân thể Hàn Lập được bao phủ trong thanh quang, bay về phía trước.

Hai tay hắn cầm hai vật, là hộp ngọc màu tím và viên Đạo đan bị hỏng, khóe miệng mỉm cười.

Đạo đan mặc dù bị hỏng, nhưng nếu lấy về từ từ nghiên cứu thì chưa chắc không thể phát hiện ra thứ gì đó.

Mà cấm chế trên hộp ngọc nhìn huyền diệu, nhưng lúc trước dò xét bên

trong, hắn không phải là không có đầu mối, thậm chí đã nghĩ tới phương pháp phá giải, nếu không hắn há lại đáp ứng cầm hộp ngọc này?

Đương nhiên trước mặt hai người Lân Cửu, tự nhiên hắn không lộ ra. Nếu không chẳng những sẽ đem đến phiền toái, mà còn dẫn đến việc phân chia chiến lợi phẩm cho mình sẽ ít đi.

Nói lại, hắn cực kỳ hiếu kỳ với vật cất giấu trong hộp ngọc, vật mà tên Bình Dao Tử với thân phận gần như là Thiên đan sư cất chứa cẩn thận như vậy, tất nhiên không phải chuyện đùa.

Mới nghĩ đến đây, hắn không khỏi nóng lòng, hận không thể chắp cánh trở về động phủ ngay lập tức, nhanh chóng phá giải tìm ra kết quả cuối cùng.

...

Mấy tháng sau, dãy núi Chung Minh.

Trong chính đường của phủ đệ ở ngọn núi Xích Hà, Hàn Lập ngồi trên ghế tựa, tay nâng một chén trà nhỏ màu xanh biếc, lấy nắp gạt nhẹ lá trà, nhấm nháp một ngụm.

Đám người Mộng Vân Quy giờ phút này đang từ hành lang trái phải đi nhanh đến nội đường.

Tiến vào phòng, chờ mọi người hành lễ với Hàn Lập xong, Mộng Vân Quy tiến lên một bước mở miệng nói: "Lệ trưởng lão, Tôn Bất Chính hiện đang bế quan sinh tử. Trừ y ra, những người khác đều đã đến đủ."

Hàn Lập nhìn lướt qua chín người phía dưới, so sánh với thời điểm lúc đầu bọn họ tới nơi này, tu vi đã tăng rất nhiều, trong đó cảnh giới cao nhất tất nhiên là hai người Mộng Vân Quy và Tôn Bất Chính đang bế quan nhưng tốc độ tăng nhanh nhất lại chính là Mộng Thiển Thiển.

Lúc này, cô gái xinh đẹp này đang đứng bên cạnh Mộng Vân Quy, mở đôi mắt to trong veo như nước nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính.

"Ta lập tức phải rời tông môn một thời gian. Hiện tại gọi các ngươi tới đây, là có chút việc muốn giao cho các ngươi." Hàn Lập mở miệng nói.

"Kính trưởng lão phân phó." Trong mắt Mộng Vân Quy có chút ít kinh ngạc, lập tức ôm quyền nói.

"Đợi sau khi ta rời đi, tạm thời "phong sơn" ngọn núi Xích Hà, hết thảy khách lạ đều không tiếp. Trong thời gian này, nếu không có chuyện gì khẩn cấp thì các ngươi không cần rời ngọn núi ra ngoài, ở trong động phủ an tâm tu luyện, chỉ cần chăm sóc tốt linh thảo trong Linh dược viên là được. Về phần tài nguyên tu luyện cần thiết, ta sẽ giao cho Vân Quy. Được rồi, giờ các ngươi lui đi." Hàn Lập phân phó xong, khoát tay nói.

"Vâng." Mọi người cung kính lên tiếng, quay người đi ra ngoài.

Mộng Vân Quy còn chờ Hàn Lập phát đan dược, tất nhiên chưa rời đi. Mộng Thiển Thiển do dự một chút rồi cũng theo mọi người đi ra ngoài.

"Thiển Thiển, ngươi cũng ở lại một lát." Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng, gọi nàng lại.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy thì vô cùng mừng rõ, quay người trở về, đứng yên lặng bên cạnh ca ca.

Hàn Lập cổ tay lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một túi trữ vật màu lam, quăng cho Mộng Vân Quy, mở miệng nói:

"Lần này ta ra ngoài khá lâu, sẽ không thể trở về sớm. Những đan dược này có lẽ đủ dùng, cứ qua một khoảng thời gian thì ngươi lại phân phát cho mọi người một lần là được. Mặt khác, bên trong có Cố Nguyên Đan, đợi sau khi Tôn Bất Chính phá cảnh xuất quan thì cho y dùng để củng cố cảnh giới."

"Vâng." Mộng Vân Quy vội vàng tiếp túi trữ vật, gật đầu nói.

"Tốt rồi, ngươi cũng lui trước đi." Hàn Lập phân phó nói.

Mộng Vân Quy nghe vậy, thần sắc hơi lạ, liếc nhìn muội muội, rồi cáo lui.

"Mấy ngày trước đây ta có xem, quả trứng kia được ngươi chăm sóc rất tốt. Hiện tại mặc dù vẫn chưa nở, nhưng sức sống tràn đầy dị thường bên trong, ngay cả ta thiếu chút nữa cũng hoảng sợ." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Là Thiển Thiển làm không tốt, đến nay vẫn không thể khiến cho trứng nở." Mộng Thiển Thiển có chút xấu hổ, cúi đầu nói.

"Việc ấp trứng nở vốn là cần cơ duyên, hiện tại thời cơ vẫn chưa tới, ngươi không cần lo lắng quá mức, chỉ cần tiếp tục chăm sóc tốt là được." Hàn Lập nói thế.

"Lệ trưởng lão yên tâm, Thiển Thiển nhất định sẽ cố gắng chăm sóc." Mộng Thiển Thiển nhẹ gật đầu nói.

Hàn Lập cười cười, phất tay lấy ra một bình nhỏ bạch ngọc đưa cho nàng, nói: "Bình Hỏa Viêm Đan này là trước kia ta ra ngoài có được, ngươi hôm nay cũng đã có thể phục dụng, có ích rất lớn với việc tăng tốc độ tu luyện."

"Đa tạ Lệ trưởng lão." Mộng Thiển Thiển vội vàng đưa hai tay tiếp lấy, sung sướng nói.

"Được rồi, ngươi cũng mau đi đi." Hàn Lập phất phất tay, nói với nàng.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy, lại chần chờ đứng nguyên tại chỗ, có chút do dự.

"Như thế nào, còn có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Hàn Lập thấy vậy, hỏi.

"Lệ trưởng lão, người vừa trở về không được bao lâu, nay lại muốn ra ngoài, còn muốn phong sơn... Thiển Thiển có chút lo lắng, không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Mộng Thiển Thiển có chút do dự nói.

"Nha đầu ngốc, ta đường đường là một Chân Tiên, có thể xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập nghe vậy, cười nói.

"Thì ra là thế, vậy là tốt rồi... Thiển Thiển cáo lui." Mộng Thiển Thiển nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra xoay người rời đi.

Hàn Lập đưa mắt nhìn thân ảnh Mộng Thiển Thiển biến mất, thu lại vẻ tươi cười, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Hắn ngoài miệng nói ung dung nhưng thực tế tâm thần có chút không yên.

Lúc này, thời gian hắn trở lại tông môn vẫn chưa tới ba ngày, nhưng thời gian hắn rời khỏi đại lục Minh Hàn cũng đã hơn nửa năm rồi.

Ngày đó, hoá thân Cổ Kiệt kia có thể nói toạc ra bọn hắn là người Vô Thường Minh, lúc cuối còn lộ ra thân phận là trưởng lão Bắc Hàn Tiên Cung, điều này làm cho hắn không khỏi cảnh giác.

Hàn Lập mơ hồ cảm thấy, ở lại trong tông thật sự không phải là hành động sáng suốt, cho nên tính đi nhận một nhiệm vụ, tạm thời rời xa tông môn, tránh đầu sóng ngọn gió.

Mới nghĩ đến đây, hắn đứng dậy ra khỏi động phủ, bay xuống chân núi ngọn Xích Hà.

------oOo------

Chương 256: Việc của người khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Rất nhanh, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở động đá vôi bên trong hỏa mạch dưới mặt đất.

Nơi này vẫn như lúc trước, không khí tràn ngập một cỗ khí tức nóng rực, nham thạch dưới mặt đất nóng chảy thành hồ, đỏ thẫm như huyết thanh cuồn cuộn không ngừng. Từng đợt bong bóng khí nổi lên nổ tung, phát ra từng đợt âm thanh như sấm rền.

Đại trận do hắn bố trí xuống từ trước vẫn lẳng lặng lơ lửng trên hồ nước, chỉ là hào quang của trận kỳ đã ảm đạm, giống như nhiều ngày đã không vận chuyển. Trong đại trận, cũng không thấy bóng dáng của kén tằm Hoả Điểu.

Hàn Lập thấy thế, lập tức thúc giục tinh thần liên hệ! Tinh Viêm Hỏa Điểu, đến!

Sau một lát, một tiếng hú thanh thúy vang lên từ giữa hồ. Trong hồ nham thạch nóng chảy đột nhiên khua lên một cái túi lớn, một cái bóng màu bạc bỗng nhiên từ trong túi nhảy ra, lướt gấp về phía Hàn Lập.

Cái bóng tốc độ cực nhanh, đồng thời mang theo một cỗ khí tức vô cùng nóng bỏng, ngay lập tức đã tới.

Hàn Lập bị cái bóng chạm mạnh "Đùng" một tiếng, chỗ ngực chợt cảm thấy hơi bỏng rát.

Không đợi hắn đưa tay tới, cái bóng màu bạc liền biến hình, hóa thành một

người lửa tí hon màu ánh bạc, cao gần hai thước. Thân hình người tí hon đứng thẳng lên một cách linh động, rồi nhanh chóng bay một vòng quanh Hàn Lập.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, trong lòng vui vẻ.

Người lửa tí hon ánh bạc này chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu của hắn biến thành, thoạt nhìn khuôn mặt thanh tú, giống như một em bé năm sáu tuổi.

Hôm nay Hỏa Điểu chẳng những khí tức trên thân đã sớm vượt qua trạng thái đỉnh phong tại Linh Giới lúc trước, mà từ hỏa diễm còn ngưng tụ ra hai mắt, đã hoàn toàn mở ra linh tính. Xem ra Hỏa Điểu đã có tiến bộ cực lớn, nếu như tiếp tục tu luyện, chỉ sợ còn có thể phát triển hơn nữa.

Nhảy nhót quanh Hàn Lập một hồi, đột nhiên thân hình nó hóa thành một đoàn ánh lửa, nhao lên một cái rơi vào trên bàn tay Hàn Lập. Lúc này nó lại hoá thành hình người tí hon.

Hàn Lập đưa tay xoa đầu người lửa tí hon ánh bạc. Người tí hon tỏ vẻ cực kỳ hưởng thụ, híp mắt ngẩng đầu lên, không ngừng cọ cọ vào lòng bàn tay của hắn.

"Mặc dù hỏa mạch nơi này có lợi ích cực lớn đối với ngươi, nhưng lần này ta phải rời khỏi đây một thời gian, cũng không biết lúc nào mới trở về. Vì vậy không thể tiếp tục để ngươi ở chỗ này rồi." Hàn Lập thì thào nói ra, cũng không biết là nói cho mình nghe, hay đang là giải thích cho Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Người tí hon tựa hồ nghe hiểu ý của hắn, thân hình bỗng nhiên trực tiếp bay vút lên, biến thành một con chim lửa nhỏ màu ánh bạc, trong miệng phát ra một tiếng kêu to vui sướng.

Nó vòng qua vòng lại trên không trung một hồi, rồi đáp xuống, lóe lên ẩn vào trong cơ thể Hàn Lập. Ý tứ rõ ràng là ngươi đi nơi nào, ta đi theo nơi đấy.

Hàn Lập thấy thế trên mặt lộ ra nét vui vẻ. Hắn thu hồi toàn bộ pháp trận

lúc trước đã bố trí ở đây, xoá tất cả dấu vết đi, sau đấy mới quay người rời khỏi.

Sau khi ra khỏi động đá vôi, hắn cũng không quay về động phủ, mà vòng qua Hồ Lô Phong.

Từ sau khi nhận được Cầu Long Thảo trong trữ vật trạc của Bình Dao Tử, hắn liền muốn thử luyện chế Xuân Lâm Đan. Lần này nếu như phải rời khỏi đây, hắn tự nhiên là muốn đi mua đan phương của Xuân Lâm Đan rồi.

Đến đêm khuya, hắn không động tĩnh quay về động phủ, thu hồi toàn bộ Linh dược thành thục có thể dùng được trong Linh dược viên, cũng như mang đi thạch lô cổ quái do Hầu Vương hiến tặng lúc trước. Sau đó hắn liền vội vã rời khỏi Xích Hà Phong, thẳng đường ly khai Chúc Long Đạo.

...

Nửa năm sau.

Phía bắc Cổ Vân Đại Lục, trên đỉnh một tòa núi cao vạn trượng, có một đạo ánh sáng màu xanh từ trên không trung rơi thẳng xuống "Rầm" một tiếng. Đạo ánh sáng lún sâu vào đỉnh núi, làm chấn động sụp đổ một nửa ngọn núi, kích phát bụi mù bay cuồn cuộn.

Chỉ thấy bên trong khói bụi đầy trời là một gã trung niên nam tử khuôn mặt nghiêm nghị, thần sắc lạnh lùng. Gã mặc trên người một kiện cổ giáp màu xanh, kiểu dáng cổ kính, trên thân giáp có thêu những hoa văn màu vàng. Dù không hiển hiện hoa quang ra ngoài nhưng kiện cổ giáp này vẫn đem lại cảm giác trầm trọng, kiên cố.

Bộ dáng này, thình lình đúng là Cổ Kiệt!

Chân trái gã mang giày màu xanh, đang dẫm lên một gã nam tử mập mạp mặc phục sức ngoại môn trưởng lão Chúc Long Đạo. Tên này răng môi lẫn lộn, mặt đầy khổ sở, đang đau khổ cầu khẩn:

"Tiền bối tha mạng... Tha mạng a! Ta thật sự không biết người tiền bối

muốn tìm là người nào..."

Cổ Kiệt trên mặt hiện lên một tia mong mỏi, ngón tay nhấc lên đâm vào mi tâm nam tử mập mạp.

Chỉ thấy hào quang lóe lên trên hai ngón tay của gã, một đám tơ xanh trực tiếp bắn vào bên trong đầu của nam tử mập mạp.

Nam tử mập mạp kêu lên một tiếng đau đớn, liền mất đi ý thức.

Sau một lát, Cổ Kiệt thu tay lại, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một chưởng chụp lấy đầu lâu của nam tử mập mạp. Cái đầu không khác gì dưa hấu chín mọng, ầm ầm nổ tung, não tương đỏ trắng văng tung tóe.

Bên trong đầu lâu của y xuất hiện một Nguyên Anh màu vàng không còn linh tính, trên thân bị tơ xanh trói chặt lại. Kim quang trên thân Nguyên Anh dần dần ảm đạm, rồi hoàn toàn mất đi màu sắc, biến thành tro bụi.

Cổ Kiệt đứng nguyên tại chỗ, không cử động, tựa như đang suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, bàn tay gã vung lên. Hào quang lóe lên trước người gã, bảy tám trương mặt nạ đầu thú màu thủy lam liền xuất hiện, lơ lửng trong hư không.

Sau đó, gã chụp tay về phía trước, một mặt nạ mặt ngựa màu xanh từ dưới thân nam tử mập mạp bay ra, cùng với mấy tấm mặt nạ khác lơ lửng song song với nhau.

"Không uổng công bổn tọa nấn ná hồi lâu ở chỗ này, rốt cuộc tìm được một chút thông tin hữu dụng. Quả nhiên là tại Chúc Long Đạo..." Cổ Kiệt nhìn đám mặt nạ trước người, nhàn nhạt nói ra.

Dứt lời, bàn tay gã hung hăng trảo vào hư không một cái, đám mặt nạ đang lơ lửng trước mặt hắn liền nhao nhao nổ tung, biến thành bột mịn.

Sau đó, một đoàn ánh sáng màu xanh lóe lên từ trên thân gã, thân ảnh cũng lập tức mơ hồ biến mất tại chỗ.

...

Mấy tháng sau, tại phía đông Chung Minh Sơn Mạch, trong một sơn cốc kín đáo.

Tại cửa sơn cốc có một khe rãnh cực lớn, rộng hơn mười trượng, kéo dài vào bên trong, một mực thông tới tận sâu trong sơn cốc.

Những nơi khe rãnh đi qua băng tuyết đều tan ra, làm lộ ra trên mặt đá màu đen từng đám rêu xanh ướt sũng cùng với cỏ dại thấp bé.

Trên vách đá dựng đứng ở chỗ sâu nhất trong sơn cốc có một bóng người gầy gò, bị từng đám dây leo màu xanh siết chặt, ép vào trên mặt đá.

Một đường máu màu đỏ sậm chạy dọc từ đầu của y xuống dưới chân. Nếu không có dây leo trói buộc, sợ là thân thể y sớm đã một phân thành hai mà ngã xuống hai bên.

Người này khuôn mặt hết sức bình thường, nhưng lại có một đôi mắt nhỏ như chuột, ai thấy cũng khó quên.

Giờ phút này phía trước người nọ có một trung niên nam tử mặc Thanh Giáp đang lơ lửng, chính là Cổ Kiệt.

Trên tay gã đang nắm một Nguyên Anh toàn thân lóe ra kim quang, đang điên cuồng giãy giụa, nhưng căn bản không làm được gì.

"Nói đi, ngày đó đám người cùng ngươi giết chết Bình Dao Tử là những ai, hiện ở nơi nào?" Cổ Kiệt nhàn nhạt hỏi.

"Mặc dù ngươi... Ngươi thân là trưởng lão Kim Tiên của Tiên Cung... Nhưng không có quyền... Không có quyền tự tiện xông vào Chúc Long Đạo... Đạo chủ bổn tông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi..." Thanh âm của Nguyên Anh đứt quãng, trộn lẫn một tia hoảng sợ, nhưng vẫn có chút chờ mong có thể mượn uy thế của tông môn để bức lui đối phương.

"Bổn tọa biết trong Nguyên Anh của ngươi có cấm chế, không cách nào cưỡng ép dò xét. Bất quá, ta tin tưởng ngươi có lẽ nghe nói qua "Chủng Anh Chi Thuật" a? Ở đây ta đang sẵn có U Thủy ác thổ hảo hạng nhất, nếu trồng Nguyên Anh của ngươi vào thì... Quả thực là đáng để chờ mong a..." Cổ Kiệt cười lạnh một tiếng, nói ra.

Tiểu nhân màu vàng nghe xong lời ấy, lập tức giật mình một cái, trên mặt lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Chủng Anh Chi Thuật vốn là một loại phương pháp chữa trị khi Nguyên Anh bị hao tổn, có thể thông qua Tiên Thiên Linh thổ để nuôi dưỡng Nguyên Anh. Nhưng nếu đem Tiên Thiên linh thổ đổi lại Tiên Thiên ác thổ, thì liền không phải là bảo dưỡng Nguyên Anh, mà là một hình thức hành hạ cực kỳ ác độc.

Nguyên Anh một khi bị trồng vào trong ác thổ, liền liên tục chịu cảnh ác thổ xâm nhập, không ngừng cảm thụ nỗi thống khổ tê liệt thần hồn, đồng thời lại dần dần chuyển hóa làm một bộ phận của ác thổ. Quá trình này sẽ kéo dài ngàn vạn năm, hơn nữa căn bản không cách nào nghịch chuyển, cuối cùng là mất luôn khả năng chuyển thế luân hồi.

"Xem ra, ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi..." Cổ Kiệt thấy Nguyên Anh cả buổi không mở miệng, cười lạnh nói.

Dứt lời, cổ tay hắn xoay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một lư hương ba chân.

Trong lư hoàn toàn không có hương khói gì, chỉ có một thứ bùn đất màu đen đầy lư. Thứ đất này đặc sệt như dầu nhớt, truyền ra mùi mục nát tanh tưởi của thi thể thối rữa. Phía trên còn tỏa ra từng cái bong bóng khí đen bóng.

Vừa thấy vật ấy, Nguyên Anh màu vàng lập tức hoảng sợ muôn phần, một chút tâm lý cầu may còn sót lại trong lòng cũng lập tức không còn, đành phải kêu lên:

"Ta... Ta... Ta nói, hai người kia..."

Hắn thực ra cũng không biết thân phận thật của hai người Lân Cửu. Bất quá dưới thực lực tuyệt đối của nam tử giáp xanh, cộng với cưỡng bức khủng bố của ác thổ, hắn đành phải đem đầu đuôi gốc ngọn những phân tích suy đoán của mình nói sạch cho đối phương.

Cổ Kiệt sau khi nghe xong, khẽ nhe răng cười, nhưng tiếp theo bàn tay hắn mãnh liệt nắm lại, hung hăng nghiền nát Nguyên Anh kia.

Hắn giơ tay lên, khẽ vẫy một cái, trữ vật trạc trên cánh tay người gầy gò lập tức thoát ly, hạ xuống trên tay của hắn.

Hắn sau khi luyện hóa một chút, liền đưa tay đảo một vòng trong hư không. Trước người hắn lập tức có vầng sáng lóe lên, một cái lò đan màu vàng cùng một trương mặt nạ đầu chuột màu xanh liền hiện ra.

Cổ Kiệt đưa tay vuốt nhẹ lò đan màu vàng một cái, mặt ngoài lò đan lập tức có một đạo phù văn vốn bị che giấu hiện ra. Từng đạo vầng sáng màu xanh theo đó phóng xuất ra, từ bên trong truyền ra một hồi chấn động ngầm.

"Coi như có chút năng lực, rõ ràng che giấu dấu vết ta lưu lại hơn phân nửa. Trách không được ta chỉ có thể tìm tới Cổ Vân Đại Lục, sau đó liền không cách nào xác định vị trí cụ thể." Nam tử khẽ nhướng mày, nói ra.

Nói xong, hắn thu hồi lò đan và mặt nạ, thân hình chuyển một cái, bay về phía trung bộ Chúc Long Đạo.

Lại sau nửa tháng, trên một cánh đồng tuyết trắng bao la ở gần trung bộ Chúc Long Đạo, có một đạo thân ảnh màu xanh đang phi độn, như một con diều hâu màu xanh đang lướt giữa không trung.

Hư không sau lưng, có một đóa hoa sen tuyết màu trắng cực lớn như một cơn lốc xoáy lướt gấp về phía gã, tốc độ xem ra nhỉnh hơn thân ảnh màu xanh vài phần.

Bên trong hoa sen tuyết chính là một vị nữ tử áo trắng như tuyết đang nằm nghiêng. Thân hình nữ tử cực kỳ hoàn mỹ, nhiều một phân xem như đẫy đà,

thiếu một phân xem như gầy gò vậy.

Vị này trên mặt đeo một mặt nạ hồ ly màu đỏ thắm, tuy rằng che lại dung nhan của nàng, nhưng lại càng lưu lại nhiều chỗ để tưởng tượng, đồng thời cũng tăng thêm mấy phần thần bí.

Ở vị trí mi tâm mặt nạ, có một chữ "Tam" nho nhỏ, viết bằng một loại ký tự cổ quái.

Khoảng cách giữa ánh sáng màu xanh cùng hoa sen tuyết càng lúc càng trở nên gần hơn, tới lúc còn cách xa nhau mấy trăm trượng thì đột nhiên cả hai đồng thời ngừng lại.

Nữ tử áo trắng thân thể thướt tha thon dài, vẫn nằm nghiêng ở bên trong hoa sen tuyết, tay phải chống lấy một bên tóc mai, tay còn lại mân mê một cành hoa trắng không có lá, mắt như sóng nước ướt át nhìn Cổ Kiệt.

"Ta không muốn cùng ngươi giao thủ, cũng không phải là sợ ngươi, đừng tự tìm đường chết!" Cổ Kiệt mặc giáp xanh, sắc mặt hơi trầm xuống, nhìn nữ tử áo trắng trong sen tuyết, lạnh lùng nói ra.

"Ha ha, thiếp thân không phải là mãnh hổ, cũng sẽ không ăn thịt đạo hữu, đạo hữu đương nhiên sẽ không sợ thiếp thân. Bất quá đạo hữu thân là trưởng lão Bắc Hàn Tiên Cung, lại tự dưng xâm nhập Chúc Long Đạo đại khai sát giới, chẳng lẽ cho rằng Chúc Long Đạo sợ Tiên Cung sao?" Nữ tử áo trắng cười duyên nói.

"Ngươi hiện đang đeo mặt nạ Vô Thường Minh, lại mở miệng nói chuyện Chúc Long Đạo, không phải có chút xen vào việc của người khác sao?" Cổ Kiệt nghe vậy, cười lạnh nói.

"Thiếp thân gần đây quả thật có chút rãnh rỗi mà lòng hốt hoảng, đây không phải là do đạo hữu vừa đúng lúc xuất hiện đấy chứ?" Nữ tử áo trắng khẽ thở dài một tiếng, âm u nói ra.

Thanh âm của nàng êm ái dễ nghe, tựa như gió xuân vờn lên mặt, lại tựa như mưa rơi xuống đầm lầy âm u, leng keng rung động. Nhưng Cổ Kiệt

nghe qua, chỉ cảm thấy trong đầu trầm xuống, thần hồn gã bất giác có chút tê dại.

------oOo------

Chương 257: Trả nhân tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Dám cả gan mê hoặc bản tọa, muốn chết!"

Cổ Kiệt hét lớn, tiếng như chuông kêu, trong nháy mắt phá tan tiếng cười của nữ tử.

Chỉ thấy cổ tay y rung lên, chỗ hư không trước người chấn động, hiện ra một thanh phi kiếm màu xanh, lướt nhanh về phía nữ tử áo trắng.

Cũng không thấy nữ tử áo trắng có động tác gì, hoa Tuyết Liên phía dưới nhất thời rực rỡ hào quang. Một cánh hoa trong suốt như ngọc dựng đứng, chắn trước người của nàng.

Một tiếng "coong" vang lên.

Mũi của thanh phi kiếm màu xanh đâm vào cánh hoa Tuyết Liên sâu hơn tấc, nhưng cũng không có cách nào lao tiếp, chỉ có thể đu đưa, rung rung ở giữa không trung.

Cổ Kiệt thấy thế, hai tay kết kiếm quyết, miệng bắt đầu ngâm tụng khẩu quyết.

Chỉ thấy phù văn trên phi kiếm màu xanh sáng rực, đầu mũi kiếm đâm vào Tuyết Liên đột nhiên sáng lên thanh quang cỡ hạt gạo, từ đó truyền ra từng đợt khí tức Mộc thuộc tính nồng đậm.

Nương theo điểm thanh quang này sáng lên, cánh hoa tuyết liên bắt đầu từ trong suốt như ngọc trắng chuyển thành óng ánh như ngọc bích.

Chỉ nghe thấy một tiếng "bụp" vang nhỏ.

Hạt gạo đang mờ mịt thanh quang chợt lóe lên, toả ra ánh sáng chói lọi, bỗng nhiên bắn ra một sợi tơ màu xanh biếc trong suốt như ngọc, mỏng manh như sợi tóc, trông vô cùng mềm mại, nhưng tốc độ kinh người không gì sánh được, trong nháy mắt xuyên thủng cánh hoa Tuyết Liên, bắn vào nụ hoa ở bên trong.

Nữ tử nằm nghiêng trên bông hoa Tuyết Liên thấy thế, ánh mắt hơi nheo một chút, vung cành hoa trắng không có lá trong tay ra, đánh về phía sợi tơ xanh biếc kia.

Lại hai tiếng "bụp bụp" vang lên.

Sợi tơ màu xanh biếc xuyên thẳng qua hai lớp cánh hoa mới dừng lại, hào quang ảm đạm, lập tức tiêu tan. Còn hai cánh hoa trên bông hoa trắng trong tay nữ tử áo trắng cũng chuyển thành màu đen, héo rũ, rớt xuống.

"Thực là không biết thương hoa tiếc ngọc."

Nữ tử có phần ai oán, khẽ vuốt bông hoa trắng, sau đó đứng dậy, cong tay về phía cánh hoa Tuyết Liên bị mũi phi kiếm màu xanh đâm vào, nhẹ nhàng búng một cái.

Phi kiếm màu xanh lập tức như bị sét đánh, run rẩy gào thét, rung động kịch liệt, trên mặt cánh hoa bay ra, lượn vòng bay trở về trong tay Cổ Kiệt.

Cổ Kiệt vừa mới cầm vào chuôi kiếm, liền đột nhiên cảm giác lòng bàn tay ngứa ngáy, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên chuôi kiếm có đầy phấn hoa màu hồng.

Không đợi y buông chuôi kiếm, chỉ thấy phấn hoa lóe lên hào quang, từ đó từng con bướm xinh đẹp, có màu sắc vô cùng sặc sỡ nhanh nhẹn bay ra chi chít, nhanh chóng vây quanh người y.

Cổ Kiệt nhíu mày, phù văn trên giáp trụ chớp động, rực rỡ thanh quang,

từng sợi dây mảnh khảnh màu xanh từ trên giáp trụ thò ra, vô cùng dày đặc, tuôn ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt phủ kín bầy bươm bướm này vào trong, xoắn lại không xót con nào.

Nhưng đúng lúc này, y kinh ngạc phát hiện, nữ tử áo trắng và bông hoa Tuyết Liên trước mắt biến mất không thấy đâu, ngay cả chấn động khí tức cũng đều biến mất toàn bộ, không còn chút nào.

Thân hình y xoay chuyển, nhìn bốn phía, hoảng sợ phát hiện xung quanh trống rỗng, không có gì cả, ngay cả cánh đồng tuyết phía dưới cũng biến mất không thấy.

"Hừ! Chính là ảo cảnh, đừng hòng nhốt được ta..." Cổ Kiệt kêu nhẹ.

Dứt lời, hai mắt y nhắm nghiền, môi bắt đầu lặng lẽ mấp máy.

Theo đó, một hồi âm thanh ngâm nga vang lên, trong lòng bàn tay y sáng lên một vòng hào quang màu xanh, giáp trụ trên người và phù văn trên trường kiếm trong tay cũng sáng choang, từ đó phóng ra hào quang màu xanh biếc óng ánh.

Sau một lát, hai mắt y mở ra, hai tay cầm kiếm bổ về phía trước, miệng quát to một tiếng.

"Mở!"

Chỉ thấy trong hư không phía sau lưng, thanh quang cao vọt lên, bảy kiếm ảnh màu xanh cao quá nghìn trượng như những ngọn núi mang theo khí thế vô cùng mạnh mẽ, hung hãn đập xuống phía trước.

"Rầm rầm rầm..."

Trong hư không tiếng sấm không ngừng vang lên, bảy kiếm ảnh liên tục chém xuống khiến toàn bộ không gian đều chấn động kịch liệt.

Nhưng mà khi đợt chấn động kịch liệt từ từ lắng xuống, xung quanh vẫn như trước, không có vật gì, không có nửa điểm biến hóa.

Thần sắc trong mắt Cổ Kiệt rốt cục phát sinh biến hóa. Lúc này y mới phát giác, chính y dường như đang ở bên trong một không gian hư vô.

"Cổ đạo hữu, ta nghĩ chúng ta không cần thiết phải đánh tiếp. Hiện tại có thể ngồi xuống nói chuyện được không?" Đúng lúc này, trong hư không xung quanh vang lên tiếng nữ tử áo trắng có chút mơ hồ.

"Ngươi định nói chuyện gì?" Cổ Kiệt hỏi.

"Ta biết chuyện đã xảy ra. Đấy chỉ là một nhiệm vụ trong Minh mà thôi, bọn chúng chỉ là người thi hành, không làm gì sai." Nữ tử áo trắng chậm rãi nói.

"Nực cười! Dám ngông cuồng giết một vị tu sĩ Chân Tiên rất có thể trở thành Thiên Đan Sư của Tiên Cung ta mà ngươi lại nói không làm sai? Ta tới tận cửa trả thù, chẳng phải là càng không sai sao?" Cổ Kiệt giận tím mặt, nói.

"Hoàn toàn chính xác, Cổ đạo hữu cũng không sai. Chỉ là bọn chúng giết một người của các ngươi, mà ngươi... giết của Vô Thường Minh, có lẽ là cả Chúc Long Đạo không chỉ một người?" Nữ tử áo trắng hỏi ngược lại.

"Mạng của những người này làm sao có thể đánh đồng cùng Bình Dao Tử được?" Cổ Kiệt giễu cợt nói.

"Đấy là lập trường của ngươi, còn ở lập trường của ta, ngươi đã làm thái quá rồi, đến thời điểm nên thu tay lại." Nữ tử áo trắng lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Hai tên kia chưa chết, việc này đừng hòng bỏ qua." Cổ Kiệt hừ lạnh một tiếng, dứt khoát nói.

"Đây là ta cho Bắc Hàn Tiên Cung mặt mũi nên mới nói với ngươi những lời này. Nếu các hạ tiếp tục không biết tốt xấu, dù ta chưa chắc có thể thực sự lưu ngươi lại được, nhưng liều mạng bế quan nghìn năm cũng đủ có thể phong ấn mười hai tiên khiếu của ngươi khiến ngươi thực lực đại tổn. Nói đi nói lại, các hạ cũng đừng tưởng rằng Tiên Cung sẽ vì một gã Kim Tiên

mà chấp nhận xích mích cùng Vô Thường Minh và Chúc Long Đạo. Nếu thật sự là như thế, ngươi cũng sẽ không lẻ loi một mình tới đây." Sắc mặt nữ tử áo trắng rốt cuộc trầm xuống.

Cổ Kiệt nghe vậy, thần sắc cứng đờ, trầm mặc lại.

"Người lúc trước ngươi giết bất kể là của Vô Thường Minh hay Chúc Long Đạo cũng sẽ không truy cứu. Việc này coi như chấm dứt. Nếu ngươi biết nặng nhẹ thì mau mau rời đại lục Cổ Vân."

Cùng với giọng nói của nữ tử ngày càng nhỏ lại thì phía trên đỉnh đầu Cổ Kiệt bỗng nhiên sắc trời phong quang, mấy cánh hoa lớn nở rộ bốn phía, đưa y từ bên trong thả ra ngoài.

Sau đó, bông hoa Tuyết Liên khổng lồ màu trắng kia lóe lên hào quang rồi ầm ầm biến mất.

Cổ Kiệt lơ lửng giữa không trung, sau một hồi âm tình biến hóa trên mặt, rốt cục thân hình mờ nhạt, hóa thành một tia đạo thanh quang bay nhanh theo hướng Bắc.

Nửa ngày sau, trên một ngọn núi không biết tên ở Chúc Long Đạo.

Trong lòng núi có một đàn tế hình tròn rộng rãi, bốn phía có tám cây cột đá màu đen thẳng đứng, trên đỉnh có chậu than, bên trong không biết đốt lại dầu gì, sáng lên ánh sáng màu đỏ thắm, rọi sáng không gian xung quanh.

Ánh sáng chiếu rọi xuống phía dưới là một nam tử to lớn mang mặt nạ đầu hươu màu xanh, đội nón rộng vành màu đen đang xoa xoa hai tay. Gã ta đi đi lại lại trên tế đàn, bước chân lung tung, có vẻ vô cùng lo lắng.

Chính là Lân Cửu.

Lúc trước gã biết được ở khu vực Chúc Long Đạo và Vô Thường Minh có người liên tiếp bị giết, từ trong Minh lộ ra tin tức vụn vặt cũng đoán được là tên trưởng lão Kim Tiên của Bắc Hàn Tiên Cung đã tới cửa tìm giết.

Gã vốn định lấy cớ rời xa tông môn, trốn vào một bí cảnh không ai biết, tu thành Kim Tiên rồi mới trở về. Đúng thời điểm theo dự định thoát đi thì gã lại thu được tin tức từ một thành viên cấp cao của Vô Thường Minh truyền tới, khiến cho gã ngàn vạn lần có cơ hội không phải rời dãy núi Chung Minh mà tạm lánh ở chỗ này chờ tin tức.

Chờ đợi ở đây gần một năm mà nửa điểm tin tức cũng không có, không khỏi làm gã có chút lo lắng.

Đúng lúc này, chỗ chính giữa tế đàn bỗng nhiên sáng lên một đạo bạch quang. Một đóa hoa Tuyết Liên màu trắng từ hư không nở rộ, ở giữa chớp động bạch quang, hiện ra một nữ tử áo trắng.

"Vân... Lân Tam tiền bối." Lân Cửu thấy thế vội vàng kêu một tiếng, cung kính nghênh đón.

"Chuyện Cổ Kiệt đã không còn đáng ngại rồi. Chỉ là trong nghìn năm, ngươi cũng đừng có đặt chân tới đại lục Minh Hàn." Nữ tử áo trắng thản nhiên nói.

"Đa tạ Lân Tam tiền bối cứu giúp." Lân Cửu vội vã lạy một cái rất sâu, cung kính nói.

"Trước ta thiếu của ngươi một cái nhân tình, lần này coi như là trả lại. Sau này có loại sự việc thế này ta cũng sẽ không xuất thủ nữa, ngươi tự giải quyết cho tốt." Nữ tử áo trắng lạnh nhạt mở miệng nói.

Nói xong, nhân ảnh hóa thành một đạo bạch quang tan rã, lập tức biến mất.

Lân Cửu đành cười khổ một tiếng, rồi hướng về phía hư không thi lễ một cái.

Sau đó, gã gỡ mặt nạ đầu hươu xuống, thân hình chợt co rút lại, biến thành một tên nam tử béo ục ịch mặc kim bào lộng lẫy. Chính là Hùng Sơn.

...

Bên ngoài đại lục Cổ Vân, tại một vùng biển xanh đậm không bị đóng băng ở phía Đông.

Trong vùng biển này có các đảo tạo thành một vòng tròn, ở giữa là lòng chảo biển đen kịt, sâu tới vạn trượng.

Ở sâu bên trong lòng chảo có một tấm bia đá màu xám trắng cao tới mười trượng, trên đó hiện ra đầy những cái lỗ nông sâu do bị nước biển ăn mòn, mặt trên còn được phủ kín bởi một lớp hải tảo trơn nhẵn màu đen, khiến cho thoạt nhìn giống hệt một tảng đá ngầm trong biển.

Nhưng mà trên thực tế, tấm bia đá màu xám trắng này chính là cửa vào tiếp theo động thiên bí cảnh do Chúc Long Đạo quản lý.

Bên trong bí cảnh, tại một quảng trường trên ngọn núi đá trắng lơ lửng trong hư không màu xanh biếc, Hàn Lập đang khoanh tay, đưa mắt nhìn về phía xa xa.

Cuối tầm mắt là những ngọn núi riêng biệt cao nghìn trượng phủ đầy thảm thực vật màu xanh biếc chằng chịt. Tất cả chúng đều trôi nổi trong hư không, mỗi một ngọn núi đều không chạm đất, chỉ có những sợi dây màu xanh rậm rạp rủ xuống như mái tóc buông thõng vào trong sương mù xám xịt phía dưới.

Bí cảnh này có tên là Phù Sơn, bên trong có mấy ngàn ngọn núi cô độc, bên trên tràn đầy thiên địa nguyên khí, nhiều loại linh dược cực phẩm sinh trưởng, trong đó gồm nhiều loại dược liệu cần cho luyện chế đan dược như Sơn Phục Thần, Phục Long Tham...

Mà từ trên này đi xuống phía dưới chân núi là một vùng sương mù dày đặc mù mịt khắp biển khơi, sâu không thấy đáy, bên trong ẩn giấu rất nhiều sinh vật cổ quái có da xám trắng, hình dạng giống như người.

Bên ngoài gọi là gì thì từ cổ chí kim cũng không thấy có điển tịch nào ghi chép, chỉ biết người trong Chúc Long Đạo dựa vào hình dáng mà gọi chúng là Bạch Quỷ.

Trong hoàn cảnh bình thường, những con Bạch Quỷ này sẽ không rời biển khơi mà lên Phù Sơn. Nhưng cách mấy năm sương mù dày đặc bên trong biển khơi không hề báo trước bốc lên, lan tràn khắp Phù Sơn. Lúc này, vô số Bạch Quỷ sẽ từ sâu trong biển khơi mà tràn ra, theo sương mù che giấu nhảy vào trong các ngọn Phù Sơn hái và ăn những linh dược trên núi. Nếu gặp tu sĩ ngăn cản, sẽ phát sinh xung đột mà phát động chém giết.

Chiến lực của những con Bạch Quỷ này cũng không gọi là cường hãn nhưng số lượng chúng rất nhiều, lại không sợ chết, nên trong lịch sử mấy lần chiến tranh ở quy mô lớn thì song phương chưa có bên nào chiếm được ưu thế.

Sau này vì muốn làm một lần cho xong để ngăn cản Bạch Quỷ, một vị Đạo chủ am hiểu trận pháp trong Chúc Long Đạo đã bày ra dưới Phù Sơn một đạo cấm chế mạnh mẽ, có thể ngăn cản sương mù dày đặc bốc lên, do đó mới hoàn toàn ngăn chặn tận gốc Bạch Quỷ tập kích.

Đáng tiếc là niềm vui không được bao lâu, mọi người nhanh chóng phát hiện, không có sương mù dày đặc lan tràn, sản lượng linh dược trong bí cảnh Phù Sơn càng ngày càng ít đi, mà linh dược như Sơn Phục Thần lại càng trở nên tuyệt tích, một cây cũng không thấy.

Lúc này, tu sĩ Chúc Long Đạo mới hiểu rõ, trong bí cảnh này chính là một hệ thống đặc biệt cộng sinh, tác động vào một yếu tố sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ.

Sau đó, vị Đạo chủ kia liền thu lại trận pháp cấm chế, không ngăn cản sương mù dày đặc bốc lên nữa, đồng thời để lại lệnh cấm, chỉ cần Bạch Quỷ không dựa vào sương mù dày đặc che đậy mà tập kích Phù Sơn thì sẽ không tiếp tục giao chiến nữa.

Tuy nhiên, vì để tránh sự cố ngoài ý muốn, bên trong bí cảnh ngoại trừ số lượng lớn đệ tử Luyện Hư kỳ và nô bộc khôi lỗi thì còn phải có ít nhất một vị trưởng lão Chân Tiên kỳ tọa trấn quanh năm.

Hiện nay, Hàn Lập chính là trưởng lão Chân Tiên kỳ đảm nhiệm canh giữ ở chỗ này.

------oOo------

Chương 258: Mở hộp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Bàn tử hoạt kê, nhatchimai & Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập đứng trên quảng trường, tuy mắt nhìn phong cảnh kỳ lạ bên trong Bí cảnh nhưng ánh mắt bất định, hiển nhiên tâm tư không ở tại đây.

Hắn tới đây đã hơn một tháng, đã dò xét một lượt toàn bộ hoàn cảnh nơi đây trừ chỗ ngoài biển. Ai muốn ra vào đây chỉ có thể đi qua cánh cửa duy nhất kia. Chính vì thế hắn chỉ cần bố trí một bộ cấm chế tại đây cùng với để lại một sợi thần niệm, nếu Cổ Kiệt đuổi giết tới bí cảnh thì cũng có thể cảm giác trước được.

Đương nhiên, bởi vì chỉ có một lối đi nên hắn muốn thoát đi cũng rất phiền phức.

Để giải quyết vấn đề này, trước khi Hàn Lập tới đây đã đi một chuyến tới phía nam đại lục Cổ Vân, tạo một huyệt động trong một con nước bí ẩn ở Lôi Bạo hải dương.

Trong huyệt động, hắn dùng chín cây Câu Lôi Mộc bố trí một lôi trận để ổn định truyền tống cự ly viễn siêu, và để lại tiêu ký thần hồn tại đó.

Chỉ cần hắn có mặt đâu đó ở đại lục Cổ Vân, với sự liên hệ giữa thần hồn và tiêu ký thần hồn đã lưu tại lôi trận, thời điểm muốn sử dụng lôi trận truyền tống là có thể thuấn di truyền tống đi ngay.

Nếu thực sự Cổ Kiệt đuổi giết tới đây, hắn có thể truyền tống cực nhanh, sau đó chạy vào Lôi bạo hải dương. Như vậy tỷ lệ tránh được truy tung cũng khá cao.

Tuy nhiên do trạng thái của lôi trận luôn kích hoạt trường kỳ, mỗi giây mỗi khắc đều tiêu hao Lôi điện chi lực trong Câu Lôi Mộc, nên nhiều lắm chỉ chèo chống được trăm năm mà thôi, bởi công dụng sẽ không còn khi lôi điện chi lực hao hết.

"Sống ở đâu thì theo ở đấy, tốt nhất là xử lý liền mấy việc trước mắt đã!" Hàn Lập lẩm bẩm mấy tiếng, hai tay vỗ nhẹ lên lan can bằng bạch ngọc rồi xoay người đi thẳng về động phủ phía trong quảng trường.

Ở trong mật thất động phủ, Hàn Lập ngồi khoanh chân, bàn tay khẽ đảo, trên tay hiện ra hai trang giấy mỏng màu vàng, hắn xem xét kỹ càng.

Những chữ ghi chép trên hai trang giấy không phải của hắn, đây là đan phương Thống Nguyên Đan và Xuân Lâm Đan.

Hiện tại, Hàn Lập cần có biện pháp nhanh chóng nâng cao thực lực, tăng tiến tu vi, vì vậy nhất định phải luyện chế ra một lượng lớn đan dược Địa giai nhằm hỗ trợ việc tu luyện.

Đối với Thống Nguyên Đan, hiện nay hắn đã có chút tâm đắc khi luyện chế nó, xác suất thành công đã cao hơn hẳn trước đây. Còn Xuân Lâm Đan thì hắn chưa từng luyện chế, nhưng với sự hỗ trợ của Chân Ngôn Bảo Luân tin rằng độ khó cũng không quá cao.

Trước mắt, linh dược để luyện chế hai loại đan dược này đều không thiếu. Với ý định ở đây lâu dài, hắn đem theo đại bộ phận hạt giống linh dược, tính là sẽ tạo một linh dược viên trong động phủ.

Hắn cũng hiểu rõ ràng, dù đã có hai đan phương nhưng trường kỳ phục dụng mãi rồi cũng nhờn thuốc, hiệu quả đan dược xuống thấp làm lãng phí linh dược và hạ thấp tốc độ tu luyện.

Vì thế, hắn còn cần dùng các loại đan phương khác, cần luyện chế nhiều loại Địa đan.

Từ lâu, hắn từng tuyên bố nhiệm vụ đổi đan phương Địa đan tại Vô Thường Minh. Do đan phương quá mức trân quý, đại bộ phận Địa đan sư không

muốn đưa ra giao dịch nên mãi vẫn chưa được như ý nguyện.

Nghĩ tới đây, bàn tay Hàn Lập rung lên, lòng bàn tay hiện ra một hộp ngọc tử sắc, đó là vật lấy được từ Bình Dao Tử.

Vật ấy đã bị một vị tạo nghệ gần tới Thiên đan sư cẩn thận phong ấn, khả năng bên trong đó có đan phương mà đám Luyện đan sư coi như tính mạng cũng nên.

Mắt hắn nhìn đường vân dày đặc trên bề mặt hộp, tay rung lên, hơn mười tiểu kỳ hắc sắc khoảng tầm một tấc hiện ra. Thân tiểu kỳ đen nhánh, chất liệu như thiết, bên trên vẽ nhiều loại ám văn phức tạp khó hiểu.

Hàn Lập cầm thiết kỳ, cắm xuống nền đá theo hình vòng tròn, ngón tay nâng lên rồi nhẹ nhàng điểm khắc họa xuống nền đất giữa các cây thiết kỳ.

Chỉ chốc lát sau, một pháp trận nhỏ khá phức tạp hiện ra trên mặt đất.

Hàn Lập đặt hộp ngọc chính giữa pháp trận, hai ngón tay duỗi ra, kết xuất một pháp quyết, miệng niệm tụng.

Theo tiếng tụng niệm, ám văn trên thiết kỳ lẫn trận văn khắc trên mặt đất đồng loạt sáng lên.

“Khai!”

Hàn Lập khẽ quát lên.

Toàn bộ pháp trận hào quang chói mắt, bao phủ trọn hộp ngọc tử sắc.

Một tiếng “Xì” khẽ vang.

Ngân sắc phù lục trên hộp ngọc sáng lên, trực tiếp bốc cháy.

Hộp ngọc tử sắc vừa bị đốt, các đường vân được khắc sẵn cũng thi nhau sáng lên khiến nó trở nên rực rỡ lóng lánh như một khối thủy tinh màu tím cực kỳ đẹp đẽ. Hàn Lập chưa kịp nhìn kỹ thì đột nhiên nó rung động kịch

liệt, đường vân càng lúc càng sáng hơn như thể muốn nứt vỡ.

“Sao lại như thế…”

Tâm trí hắn căng thẳng, lam quang trong mắt sáng lên, Minh thanh linh mục phát động.

Bên trong hộp ngọc, từng đạo phù văn chìm ẩn mắt thường không thể phân biệt sáng lên như thể muốn phát động khả năng tự hủy, làm chiếc hộp và vật giấu bên trong triệt để băng toái.

Phong cấm chi thuật của hộp ngọc thế mà có hai tầng minh-ám. Nếu chỉ tiêu trừ ngân sắc phù lục bên ngoài thì phù văn chìm ẩn bên trong sẽ phát động. Cả hai đều tạo ra hậu quả không thể vãn hồi.

Trong thế ngàn cân treo sợi tóc, khẩu quyết Chân Ngôn bảo luân được Hàn Lập mặc niệm, kim quang toàn thân đại phóng. Một viên luân vàng kim cỡ một xích hiện ra sau lưng, chậm rãi quay tròn.

Theo tâm niệm của hắn, chân ngôn bảo luân xoay nhanh, gợn sóng vàng kim tản rộng dần ra, bao trùm phạm vi mười trượng.

Trong mật thất, ngoại trừ Hàn Lập ra, hết thảy bỗng chậm lại.

Hào quang trên phù văn bên trong hộp ngọc đang cấp tốc sáng rực lên đột nhiên chậm hẳn lại. Lúc này Hàn Lập mới phát giác ra từng đạo minh – ám thay nhau lóe sáng.

Song chỉ khép lại, múa may một hồi, song thủ biến hóa một hồi lâu, từng lá thiết kỳ bị kẹp nhổ lên hình thành một pháp trận nhỏ khác.

"Mở! "

Hàn Lập trong miệng phát ra một tiếng quát nhẹ, hào quang phía trên pháp trận lập tức đại tác, từng sợi hắc quang như mũi tên nhỏ theo thiết kỳ màu đen bắn vào hộp ngọc màu tím.

Bên trong hộp ngọc, hào quang phù văn thu vào không còn lập loè, sau đó tiêu tán. Hoả diễm thiêu đốt bên ngoài hộp ngọc cũng dần dần nhỏ đi.

Hoả diễm phù lục triệt để dập tắt, đường vân trên hộp ngọc màu tím cũng dần dần ảm đạm biến mất, trên bề mặt hộp truyền đến một tiếng vang nhỏ "Bang", lại tự mở ra.

Hàn Lập thu Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể, tay một trảo, hộp ngọc màu tím liền bay vút lên rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Toàn bộ bên ngoài mật thất hắn đã sớm bố trí một tầng pháp trận cấm chế, cũng không lo bên trong hộp ngọc còn bố trí thủ đoạn gì làm bạo lộ vị trí của hắn.

Hắn ngưng thần nhìn lại, trong hộp ngọc toàn bộ trống rỗng, chỉ có ở đầu hộp nằm lặng yên một chồng giấy nhỏ màu vàng nhạt.

Hàn Lập thấy vậy thả thần thức quét qua, phát hiện bên trên không có thần niệm ấn ký, mới đưa tay nâng lên cẩn thận tra xét.

Chỉ thấy trên trang thứ nhất có ba chữ to "Thừa Uyển Đan" dùng cổ triện văn để viết, phía dưới chữ viết nhỏ hơn viết tên năm loại Linh Dược, cùng với phương pháp luyện chế.

Hàn Lập nét mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, quả nhiên như hắn sở liệu, trong hộp ngọc này đúng là chứa đan phương.

Xem qua trang thứ nhất, hắn lật tiếp mấy trang sau, lại xem qua hơn mười trang, kinh hỉ phát hiện những đan phương này đại bộ phận là đan phương Địa giai, kể cả Thừa Uyển Đan ở trang nhất, vậy mà có chừng bảy cái.

Bất quá, vừa nghĩ tới Bình Dao Tử đã có năng lực luyện chế ra Đạo Đan, hắn cũng bình thường trở lại.

Đã có bảy đan phương Địa giai này, cộng thêm Thống Nguyên Đan cùng Xuân Lâm Đan lúc trước, vậy thời gian dài tới hắn cũng không cần hao tâm tổn trí tìm kiếm đan phương rồi.

Căn cứ vào đan phương và miêu tả tính chất bên ngoài đan dược, Hàn Lập cơ bản xác định bình đan dược vàng óng ánh lúc trước lấy từ chỗ Bình Dao Tử chính là Thừa Uyển Đan không thể nghi ngờ.

Nói về phẩm cấp những đan dược này, tựa hồ từng cái so với Xuân Lâm Đan còn muốn cao hơn một ít, đương nhiên sử dụng Linh Dược tự nhiên không phải phàm phẩm, không nói đến chủng loại hiếm thấy, chủ linh tài số tuổi cũng đều cần năm sáu vạn năm trở lên.

May mắn chính là, Hàn Lập ở chỗ này chính là Phù Sơn Bí Cảnh, vốn là một bảo khố Linh Dược tự nhiên, rất nhiều Linh Dược cũng có thể tìm thấy nơi này, dùng thân phận của hắn, chỉ thu thập một ít Linh dược chưa đủ trăm năm trở lại, tông môn tự nhiên sẽ không hỏi đến.

Về sau hắn lại thông qua linh dịch bình nhỏ thúc ra chủ linh tài đủ tuổi, còn linh tài khác có thể thông qua Tiên Nguyên thạch mua sắm, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Hàn Lập kiềm chế vui sướng trong lòng, cầm lấy hộp ngọc, định thu hồi những đan phương này. Bỗng khóe mắt đột nhiên quét qua hộp ngọc lần cuối, tựa hồ có chút khác thường.

Bàn tay hắn lật lên, lấy ra một thanh chuỷ thủ mỏng như lá liễu, đâm vào bìa góc hộp ngọc, nhẹ nhàng nạy ra.

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang nhỏ.

Một ngọc bản màu tím bóng loáng như kính từ hộp ngọc bị nạy ra.

Hàn Lập cầm ngọc bản dày hơn không bao nhiêu so với trang giấy, đặt ở trước mắt cẩn thận đánh giá.

Ánh lửa chiếu rọi xuyên thấu qua mật thất, có thể thấy phía trên ngọc bản bóng loáng phân bố từng đạo đường vân dày đặc hết sức nhỏ, liên kết với nhau, phác thảo ra một bức đồ án hoa đoàn thập phần phức tạp.

Hàn Lập hai mắt khép lại, thần thức ngưng tụ cùng một chỗ phía trên ngọc bản dò xét.

Thần trí của hắn vừa mới chạm vào ngọc bản, trên mặt đồ án hoa đoàn lập tức nhộn nhạo lên một tầng kim sắc quang mang, từ đó bay ra một miếng kim sắc phù văn, trực tiếp đẩy thần trí của hắn ra ngoài.

Thử thêm vài lần đều bị như thế, hắn khẽ thở dài, đành phải tạm thời buông tha.

Hắn cũng không phải là không thể dùng thần thức cường đại cưỡng ép bài trừ, chỉ là trong nội tâm ẩn ẩn cảm thấy khối ngọc bản này tựa hồ rất có ẩn tình, không muốn nhấc lên phong hiểm hủy hoại ngọc bản mà thôi.

Rơi vào đường cùng, hắn đành thu ngọc bản cùng đan phương thả lại vào hộp ngọc.

Sau đó, bàn tay hắn lần nữa khẽ vỗ trước người, một đạo quang mang hiện lên, một thạch lô màu xám trắng cao hơn người bỗng hiện ra, "Binh" một tiếng rơi trên mặt đất.

------oOo------

Chương 259: Bận rộn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Bàn tử hoạt kê, Nhatchimai và Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Chiếc thạch lô xám trắng chính là vật lấy được từ chỗ Hầu vương trước đây.

Lúc này, Hầu nhi tửu từ trong thạch lô cũng đã rót ra hết. Do nhiều năm xâm nhiễm nên lô này vẫn còn phảng phất mùi rượu thơm nhàn nhạt.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, song thủ kết động thật nhanh, đánh ra mấy đạo pháp quyết kỳ lạ.

Chỉ thấy từng đạo thanh quang từ chưởng tâm liên tiếp bay ra, nhập vào trong thạch lô. Tám phù văn thô to minh khắc ở thân lô rực sáng ngân quang, từng đợt quang mang sáng lên.

"Quả là thế…" Hàn Lập thấy vậy, nội tâm vui vẻ.

Quả nhiên khẩu quyết tế luyện bảo vật lấy được từ Lân Cửu có tác dụng với thạch lô này.

Quang mang trong mắt hắn lóe lên, pháp quyết không ngừng từ song thủ bay ra, miệng vang lên một hồi thanh âm liên tục.

Quang mang tỏa ra từ phù văn trên thân thạch lô càng lúc càng sáng chói, từ lô văng vẳng ra từng đợt thanh âm "kẹt kẹt". Bề mặt lô hiện ra từng đường vân dài hẹp như chiếc lá, từ trong phát ra ngân quang chói mắt.

Trong ngân quang, từng mảng đá tróc ra. Hình dáng thạch lô nhanh chóng thu nhỏ lại, sau một thoáng chỉ còn hơn phân nửa.

Khi ngân quang tắt đi, thạch lô nguyên bản không còn mà trở thành một đan lô màu bạc, bên ngoài chạm khắc hoa văn phức tạp. Nguyên bản tám phù văn vừa thô vừa to vẫn còn nhưng đã biến thành tinh xảo đẹp đẽ hơn nhiều.

“Đan lô phẩm chất thế này hẳn là càng tốt với luyện chế đan dược rồi…”

Hàn Lập bình tĩnh lại, ngắm nghía khí tức và phẩm chất lô. Hắn cảm thấy đan lô này không thua kém chút nào so với lò đan kim sắc của Bình Dao Tử, buột miệng lẩm bẩm.

Dứt lời, tâm niệm nhảy lên, bên cạnh hiện lên một đạo ngân quang. Một tiểu nhân ngân diễm cao khoảng hai xích tự nhiên hiện ra giữa không trung, lảo đảo rơi xuống dưới đất. Chợt nó bị lò đan hấp dẫn bèn khựng lại ngó sang, lại ngoái cổ nhìn Hàn Lập, rồi nhanh chóng lượn quanh cái lô.

Hàn Lập mỉm cười, liên hệ tâm thần với nó. Ngân diễm tiểu nhân hiểu được, tung người nhảy tới cửa lô. Bỗng nhiên nó phồng miệng phun ra ngọn lửa cực lớn không tương xứng với hình thể nhỏ bé của nó.

Đoàn ngân sắc hỏa diễm xẹt tới, trực tiếp bay tới đáy lô, bốc lên rừng rực.

Ngọn lửa ngân sắc bốc lên dữ dội, một dòng khí cực nóng tỏa ra khắp mật thất.

Sau một lát, từng đạo linh văn trên ngân sắc đan lô sáng lên, dần dần chuyển sang màu đỏ thẫm. Đan lô từ từ bay lên, lơ lững giữa không trung.

Ngân diễm tiểu nhân ngồi trên nắp lô, dường như nó đang cảm thấy thú vị. Nó ngồi sát mép lô, hai chân nhỏ xíu đong đưa vung vẩy trong không khí, cả người lắc lư theo nhịp dao động của lô.

Hàn Lập thấy vậy, một tay vẩy nhẹ, Chúc Linh Thảo cùng với hơn chục loại Linh dược bay ra từ trữ vật trạc, lơ lửng giữa không trung.

Hai tay hắn hợp lại, chà sát vào nhau trên không, mười mấy loại linh dược kia phát ra tiếng động "bộp bộp" rồi hóa thành bột mịn.

Cùng lúc đó, hai ngón tay Hàn Lập chỉ về phía lô rồi vẫy vẫy, nắp lô đang bị ngân diễm tiểu nhân ngồi trên liền từ từ bay lên.

Đám nguyên liệu bột đang lơ lửng trên không lúc này như bị một lực lượng vô hình nào đó hút cả vào trong lô, nắp lô cũng lập tức đóng lại phát ra tiếng "ken két".

Ngay sau đó, tám đạo phù văn màu bạc trên đan lô liên tiếp sáng rực lên, phát ra ánh sáng hào quang rực rỡ.

Ngọn lửa màu bạc ở phía dưới đan lô như bị một lực lượng nào đó điều khiển, ngọn lửa bùng lên tạo thành một con rồng lửa bao trọn cả cái lô.

Ngân diễm tiểu nhân ngồi trên đan lô thấy vậy, cả người nó nhoáng lên, biến thành một con chim lửa màu vàng rồi lao thẳng xuống phía dưới, hòa làm một với con rồng lửa.

"Phừng!" Một tiếng động nhỏ vang lên.

Con rồng lửa bỗng bừng lên, một cỗ lực lượng nóng bỏng phát ra, nhiệt độ tăng vọt lên mấy lần.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt sáng ngời lên.

Với những diễn biến trước mắt thì thời gian luyện một mẻ đan sẽ ngắn hơn trước rất nhiều, chỉ là không biết tỉ lệ thành đan ra sao?

Thời gian từng nhịp trôi qua, thỉnh thoảng Hàn Lập lại sử dụng Chân Ngôn Bảo Luân vào đúng dịp cần thiết, phía trên đan lô phát ra đủ màu bảy sắc cầu vồng, tuy nhiên trong mật thất vẫn chưa ngửi thấy bất kỳ mùi thuốc nào.

Cỡ bảy tám canh giờ sau, ánh sáng bảy màu trên lò đan bỗng nhiên tắt ngấm, lò đan trở về màu trắng bạc, chỉ có một phần nhỏ do nhiệt độ quá cao chưa kịp nguội nên vẫn còn màu đỏ sậm.

Ngọn lửa màu bạc thu nhỏ lại hóa thành một ngân diễm tiểu nhân, nó bay ra

từ dưới lò đan rồi ngồi lên vai Hàn Lập.

Một thanh âm "bịch" vang lên, lò đan màu bạc đã hạ xuống mặt đất.

Hàn Lập khẽ cau mày tiến tới, trên tay phát ra hào quang rồi vung lên nhẹ nhàng.

Nắp lò đan vừa mở, một cỗ dược hương đậm đặc liền xộc ra ngoài, nhanh chóng tràn ngập khắp mật thất.

Hàn Lập cúi người nhìn vào bên trong lò đan, hắn thấy mười sáu viên đan dược màu vàng kim đang nằm im phía trong, nhiệt lực vẫn chưa tiêu tán, từng làn khói trắng nóng hổi vẫn quanh quẩn bên trong.

"Thật không thể tin nổi lò này lại có công hiệu như vậy, không chỉ rút ngắn thời gian luyện đan rõ rệt mà còn giúp nâng cao tỉ lệ thành đan như vậy, quả thật là không thể tưởng tượng nổi..." Hàn Lập lẩm bẩm với vẻ ngạc nhiên thán phục.

Hắn cố gắng kìm chế niềm vui sướng trong lòng lại, sau khi thu hết số đan dược trong lò vào bình ngọc, tay hắn lại vung lên, xuất ra một đám dược liệu mới.

Hắn muốn tranh thủ thời cơ, nhanh chóng luyện chế ra càng nhiều đan dược càng tốt.

...

Mấy tháng sau, ánh lửa màu bạc trong mật thất vừa mới tắt, một con chim lửa màu bạc bay ra từ dưới lò đan lên rồi biến thành ngân diễm tiểu nhân, nó nhảy nhót không ngừng quanh chân Hàn Lập, túm lấy vạt áo rồi trèo lên vai hắn.

Hàn Lập lộ vẻ mệt mỏi, hắn nghiêng đầu nhìn nó rồi cười cười, sau đó đi tới bên cạnh lò đan màu bạc.

Bàn tay hắn khẽ vung lên, nắp lò đan mở ra, một cỗ dược hương đậm đặc

thoát ra ngoài.

Hàn Lập vung trảo lấy đan dược trong lò ra đặt ở trước mặt rồi bắt đầu đánh giá.

Mỗi khỏa đan dược to cỡ hạt long nhãn, toàn thân màu bích lục, có vẻ thông linh, do hàn khí vẫn chưa tán nên toát ra linh khí mịt mờ, mười phần bất phàm.

"Không tệ! Một mẻ luyện được mười một khỏa, tỉ lệ thành đan đã nâng cao lên nhiều..." Sau khi lật tay thu đan vào bình ngọc, hắn lẩm bẩm vài tiếng.

Sau một lát, dường như nghĩ tới điều gì đó, hắn ngồi xuống khoanh chân, một tay vung lên, lấy ra mặt nạ đầu trâu rồi đeo vào.

Cùng với đám ánh sáng xanh bừng lên, trên vách tường hiện ra một trận bàn cực lớn.

Ánh mắt Hàn Lập tập trung quan sát kỹ càng danh sách nhiệm vụ ở bên trái trận bàn.

"Xem chừng đã xảy ra rồi..." Hàn Lập khẽ buông tiếng thở dài, sắc mặt tỏ vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi, sau khi kiểm tra, hắn thấy những nhiệm vụ của Lân Thập Thất công bố ở Vô Thường Minh đã biến mất, tất nhiên không phải do những nhiệm vụ ấy được tiếp nhận mà chính là bản thân gã, chính xác hơn là mặt nạ Vô Thường Minh của gã đã xảy ra vấn đề.

Trong lòng Hàn Lập rung động, hắn lập tức liên hệ với ấn ký ở cửa vào bí cảnh và bờ hải dương Lôi Bạo, sau khi chắc chắn mọi thứ vẫn hoàn hảo thì hắn mới tạm yên tâm.

Ngày qua ngày cứ thế trôi qua, thoáng chốc đã hơn mười năm.

Hắn dùng hơn nửa thời gian vào việc luyện chế đan dược, đồng thời cũng dùng Chưởng Thiên Bình cô đọng ra không ít tinh hạt.

Một ngày nọ, trên quảng trường phía trước động phủ của Hàn Lập, mười mấy thanh niên nam nữ mang phục trang đệ tử Chúc Long Đạo, người trước kẻ sau phi độn tới trước tòa động phủ.

Hàn Lập đứng trên thềm đá ngay cổng lớn, ánh mắt quét qua từng người, từ miệng hắn vang lên mấy cái tên:

"Hồ Chẩm, La Đường, Tâm Tùy..."

"Lệ trưởng lão..." Bảy tám thanh niên nam nữ từ trong đám người kia phóng tới, đi đến trước Hàn Lập chắp tay thi lễ.

Mấy người này đều có tu vi Luyện Hư đỉnh phong, là những đệ tử trấn giữ nơi này trong thời gian tới, có thực lực xuất chúng nhất trong đám người.

"Ta gần đây muốn phong bế ngọn núi, bế quan tu luyện một thời gian. Bên trong Bí Cảnh hết thảy sự vụ tạm giao cho mấy người các ngươi xử lý, nếu không có sự tình khẩn yếu, không cần bẩm báo với ta." Hàn Lập mặt không biểu tình phân phó.

"Tuân mệnh." Mấy người kia cùng đáp.

"Đây có một bí phù đưa cho các ngươi, nếu có tình huống các ngươi không cách nào ứng phó được, chỉ cần rót Linh lực vào và phóng thích, bí phù sẽ tự động bay vào trong động phủ báo cho ta biết." Hàn Lập nói ra.

"Vâng." Mọi người lại mở miệng đáp.

"Lệ trưởng lão yên tâm, chúng ta nhất định không phụ lòng trưởng lão uỷ thác." Một thanh niên da đen trong đó thoạt nhìn hơi lớn tuổi đi lên trước, hai tay tiếp nhận bí phù, nói ra.

"Tốt rồi, đều đi xuống đi." Hàn Lập gật đầu thoả mãn.

Mọi người lại thi lễ, sau đó độn quang nhao nhao sáng lên bay đi.

Gần nửa ngày sau, ngọn núi ở chỗ Hàn Lập chấn động, từng đạo cột sáng màu xanh phóng lên trời, giao thoa lẫn nhau trên không, hóa thành một màn sáng màu xanh cực lớn, bao phủ cả ngọn núi vào trong.

Trên ngọn núi, một toà sơn động cực lớn mới mở ra, gần bên trái thạch bích xây dựng một lò luyện hoàn toàn mới. Bên cạnh lò luyện có một bàn đá, trên đó bày biện bảy tám loại linh tài hình dạng khác nhau.

Trong đó dễ thấy nhất là hơn mười khối kim loại màu ánh kim to cỡ đầu người, cùng một hòn đá màu trắng lớn chừng nắm đấm. Khối trước mặt ngoài khảm dày đặc đường vân hình dáng như cánh hoa. Khối sau toàn thân trắng muốt, mơ hồ lộ ra mùi đàn hương.

Hai khối này đúng là Hộc Văn Tinh Kim cùng Lang Tiển Vân Thạch.

Hàn Lập đứng bên cạnh lò luyện, phất tay hút khối Lang Tiển Vân Thạch vào trong tay, nhẹ nhàng vuốt phẳng, cảm thụ được trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác ôn nhuận.

Vài năm qua, hắn đồng thời một bên luyện chế đan dược, một bên tìm hiểu tin tức Chúc Long Đạo. Căn cứ từ mọi manh mối có được, hắn đại khái suy đoán ra, Cổ Kiệt hôm nay có lẽ cũng không còn nấn ná gần Chúc Long Đạo nữa.

"Chỉ mong là bị một vị Kim Tiên trong tông ngăn cản đuổi đi a." Trong lòng hắn suy đoán như thế.

Mặc dù vậy, Hàn Lập như trước không dám đánh giá thấp lửa giận của một vị Kim Tiên, cho nên cũng không có buông lỏng phòng bị.

Hôm nay, đan dược hắn đã luyện chế ra không ít, liền muốn bắt đầu thông qua phục dụng đan dược tu luyện trở lại.

Bất quá trước đó, hắn muốn tế luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một lần nữa.

Chỉ thấy tay hắn chỉ một cái, một tiếng thanh minh vui sướng từ trong cơ

thể hắn vang lên, Tinh Viêm Hỏa Điểu từ đầu ngón tay hắn phóng tới, trực tiếp lướt vào bên trong lò luyện, "Đằng", bắt đầu thiêu đốt.

Bên trong lò luyện, ngọn lửa bạc cuồn cuộn, một cỗ sóng khí nóng bỏng lập tức mãnh liệt phóng tới.

------oOo------

Chương 260: Luyện kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mr. Củ Cà Rốt, Sweeti3*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập nhẹ nhàng đưa bàn tay ra phía trước. Khối Lang Tiển Vân Thạch trong lòng bàn tay liền bị một đạo Tiên Linh Lực cuốn xuống, chậm rãi bay vào trong ngân sắc hỏa diễm.

Ngân sắc hỏa diễm bùng lên vài cái, rồi quấn lấy khối đá trắng lớn chừng quả đấm, chậm rãi thiêu đốt.

Nhưng mà theo thời gian từng điểm nhỏ giọt trôi qua, khối đá trắng vẫn thủy chung giữ nguyên trạng thái ban đầu, không có một chút biến hóa nào.

Hàn Lập không đổi sắc mặt, hai tay kết pháp quyết, miệng khẽ vang tiếng ngâm tụng.

Chỉ thấy xung quanh hỏa đường đá đen bỗng nhiên có từng vòng ánh sáng đỏ bùng lên. Từng cái phù văn tạo hình cổ xưa lập tức hiện ra, nhảy nhót lên xuống không ngừng.

Trong hỏa đường, ngân sắc hỏa diễm sau khi phù văn sáng lên lập tức bùng cháy. Bên ngoài ánh sáng trắng xuất hiện thêm một tầng sáng màu đỏ. Tuy sức lửa không có biến hóa rõ rệt, nhưng trong ngọn lửa như có thêm một loại chấn động kỳ dị.

Ngay khi có thêm chấn động này, Lang Tiển Vân Thạch rốt cuộc đã xuất hiện một tia biến hóa.

Từng tiếng "Xì xì" phát ra. Rốt cuộc khối đá trong ngân quang diễm đã dần dần nóng chảy thành một đoàn chất lỏng màu ngà sữa giống như sáp, khoan

thai trôi nổi trong ngọn lửa.

Mùi đàn hương nồng đậm đến cực điểm lập tức tràn đầy khắp gian mật thất.

Hàn Lập thấy vậy, bàn tay đang đưa ra lập tức bị thu mạnh lại. Lang Tiển Vân Thạch, lúc này đã hoàn toàn nóng chảy thành chất lỏng, lập tức bị cuốn theo Tiên Linh Lực của hắn, bay ra ngoài hỏa diễm.

Hàn Lập đưa tay còn lại ra, trong lòng bàn tay đã sớm có một cái thạch bình màu đen phủ đầy những dòng chữ màu lửa đỏ. Lang Tiển thạch dịch liền được rót vào trong đó.

Sau khi thạch dịch màu ngà sữa chảy vào trong miệng binh, trên thân thạch bình lập tức có một vòng phù văn sáng lên. Toàn bộ thân bình như một khối sắt nung đỏ, nóng bỏng vô cùng.

Hàn Lập quơ tay, dùng một quầng sáng xanh đậy kín miệng bình, rồi đặt ở một bên trên bàn đá.

Rồi sau đó, bàn tay hắn lại khẽ huy động. Một khối Hộc Văn Tinh Kim liền lơ lửng bay tới, rơi vào trên hỏa đường.

Lúc này, hắn không kết pháp quyết thúc giục pháp trận trên hỏa đường, mà quay người đi vào trong huyệt động, khoanh chân ngồi xuống trên một bệ đá cao gần nửa xích, để mặc kệ Tinh Viêm Hỏa Điểu dùng ngân quang diễm tự hành dung luyện khối tinh kim này.

Dưới hỏa diễm thiêu đốt cuồn cuộn, những dòng chữ hình cánh hoa phủ bên ngoài Hộc Văn Tinh Kim sáng lên hào quang màu vàng ròng, nổi bật trong ngân sắc hỏa diễm, nhưng từ đầu tới cuối có vẻ không hề muốn nóng chảy ra.

Hàn Lập khẽ liếc qua, rồi liền nhắm mắt tiến hành điều tức, không nhìn đến.

Bảy ngày bảy đêm sau.

Bên trong hỏa đường, ngân sắc hỏa diễm như trước vẫn hừng hực thiêu đốt.

Tinh kim nhìn như không thể phá vỡ đã triệt để chuyển thành màu đỏ thẫm, tựa như một khối băng cứng đang bắt đầu tan, phía trên đã có từng giọt nhỏ dịch thể màu vàng kim rơi xuống.

Ở phía dưới, đã bày sẵn một cái thạch bình khác, lớn gấp đôi so với thạch bình lúc trước, đón lấy từng giọt dung dịch thể vàng kim đang từ từ chảy xuống.

Lại qua trọn vẹn một ngày, khối Hộc Văn Tinh Kim cuối cùng đã triệt để nóng chảy.

Hàn Lập mở mắt, đi ra phía trước, thu lại thạch bình màu đen, rồi sau đó lại cách không lấy thêm một khối Hộc Văn Tinh Kim đưa vào trong hỏa đường...

Ba tháng sau.

Trong sơn động, Hàn Lập đứng ở bên cạnh hỏa đường, lông mày cau lại, vẻ mặt như đang chuyên chú tra xét. Một tay hắn cầm quyển sách da thú, tay kia thì múa may qua lại trong hư không.

Trên bệ đá cạnh hắn có mấy nghìn trang giấy màu vàng chất đống một cách lộn xộn. Trên mỗi trang giấy, đều có những nét phác hoạ ngổn ngang lộn xộn của những đạo phù văn vặn vẹo, thập phần cổ quái.

Với những trang giấy càng bị lấp ở dưới, phù văn được phác họa bên trong lại càng là to thô, càng là lộn xộn. Mà với những trang càng là gần lên phía trên, phù văn trong đấy lại càng là tinh tế, càng là khéo léo.

Trong bốn trang giấy đặt ở trên cùng, đường văn bên trong đã rất là tỉ mỉ, thoạt nhìn giống như bốn đóa hoa lớn hình tròn, cực kỳ tinh xảo.

Ở góc trái trên cùng của bệ đá là một chỗ để trống, không bị giấy tờ chồng chất. Hơn mười cái bình cổ ngỗng có kích thước, chất liệu khác nhau được đặt ở đấy, bên trong là tất cả linh dịch cần thiết để luyện kiếm.

Trong khoảng thời gian ba tháng này, Hàn Lập ngoài việc luyện chế các loại

linh dịch, phần lớn thời gian đều dùng để nghiên cứu Dung Kim luyện kiếm thuật ghi chép trong sách da thú. Hắn cũng thử luyện tập trên trang giấy, thôi diễn những phù văn pháp trận được ghi chép trong sách.

Cho dù đã thôi diễn mấy nghìn lần, hắn đối với phù văn do chính mình hiện nay có thể vẽ ra, vẫn là không hài lòng lắm. Có cảm giác bản thân hắn ở lĩnh vực phục chế phù văn này vẫn còn kém một chút ý tứ, cho nên hắn vẫn một mực chần chừ chưa ra tay luyện chế.

Sau một lát, chỉ nghe "Đùng" một tiếng.

Hàn Lập khép sách lại, hai mắt nhắm nghiền, phảng phất như đang trầm tư, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ có ngón giữa cùng ngón trỏ tay phải chụm lại, khẽ di di tại bên người, tựa như đang luyện tập họa phù trong hư không.

Không biết qua bao lâu, hắn đột nhiên như có linh quang trong đầu (*đầu óc thông suốt, nảy ra ý tưởng), hai mắt chợt mở ra, quay người lại bước nhanh tới cạnh hỏa đường.

Chỉ thấy hắn chụm tay lại, trên bàn tay ánh sáng vàng kim rực lên, tầng tầng kim phiến nổi lên bao trùm lấy hai ngón tay.

Hắn cúi người, nửa đứng nửa ngồi tại bên cạnh hỏa đường, hai ngón tay chọc xuống một cái, trực tiếp cắm thẳng vào trên mặt đá ở bên trái hỏa đường.

Lúc này, hắn nhắm mắt ngưng thần, thu hết tạp niệm, cảm thụ lấy linh ý ẩn chứa trong phù văn, Tiên Linh Lực chảy xuôi ra đầu ngón tay, bắt đầu khắc họa trên mặt đá.

Mới đầu, ngón tay của hắn tốc độ di chuyển cực kỳ chậm, sau nửa ngày mới di động được hơn một tấc. Nhưng càng về sau, tốc độ liền dần dần tăng nhanh, đến cuối cùng thoăn thoắt, tựa như nước chảy mây trôi, cuối cùng đã khắc xong một cái phù văn hoàn thiện.

Phù văn này hình dạng hoàn toàn tương tự với đồ án vẽ trong một tờ trong

bốn tờ giấy kia, chỉ là được phóng đại gấp mấy lần, một mực kéo dài từ trên bệ đá xuống phía dưới, có hơn phân nửa là chạm khắc trên mặt đất.

Sau khi khắc xong bức trận đồ thứ nhất, Hàn Lập ngừng nghỉ một lát, sau đó chậm rãi thở ra một hơi, đi vào phía bên phải hỏa đường, tiếp tục ngưng thần khắc họa...

Sau nửa ngày, Hàn Lập đứng lên, từ từ mở mắt ra, trận đồ đã khắc xong ở cả bốn mặt hỏa đường, tuy mỗi chỗ mỗi khác nhưng lại có kết cấu tương hỗ lẫn nhau, tổng thể hòa thành một khối, linh khí dạt dào.

Hắn gật đầu tỏ vẻ hài lòng, hai tay vung lên phía trước chà sát vào nhau. Tinh Viêm Hỏa Điểu lóe lên, bắn ra từ cơ thể hắn rồi lao vào trong hỏa đường tạo thành một ngân sắc hỏa diễm bốc cháy hừng hực.

Ngân sắc hỏa diễm bừng lên, nhiệt độ trong huyệt động cũng tăng vọt nóng bỏng.

Hai tay Hàn Lập vung lên, từng đạo thanh quang bắn ra xoay tròn trên không trung. Thanh quang tắt đi, lộ ra bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xếp hàng chỉnh tề trước mặt hắn, mỗi thanh kiếm phát ra thanh quang lập lòe và tạo ra những thanh âm rung rung.

"Đi!"

Hàn Lập khẽ quát, ống tay áo phất mạnh một cái.

Toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức phóng tới, nhao nhao chui vào trong hỏa đường.

Một tiếng rít gào sắc lẹm truyền tới từ trong ngân sắc hỏa diễm, ngọn lửa bốc lên hừng hực phủ kín bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập ngồi xuống khoanh chân, hai tay kết thành một pháp ấn cổ quái, miệng tụng niệm chú ngữ.

Tiếng tụng niệm vang lên không ngừng, pháp trận khắc bốn phía xung quang hỏa đường phát ra những âm thanh "ong ong" cộng hưởng. Bốn cột ánh sáng vàng hoành tráng từ trên bắn xuống, giao nhau đúng chỗ hỏa đường tạo thành một màn sáng vàng kim ôm lấy cả Tinh Viêm Hỏa Điểu và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Sau một lát, Hàn Lập mở hai tay ra, rồi đưa tay thẳng về phía trước một phát.

Những tiếng nắp bình bật ra đồng loạt vang lên, linh dịch từ trong hơn chục cái bình cổ ngỗng bắn phụt ra, lao vào màn sáng vàng kim.

Nhìn xuyên qua màn sáng vàng kim, Hàn Lập có thể thấy rõ ràng: Dung dịch Hộc Văn Kim Tinh tự động chia tách ra, bao phủ từng chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mỗi chuôi kiếm đều bị nó phủ kín.

Tiếp đó, các loại linh dịch khác cũng chia thành bảy mươi hai phần rồi từ từ thấm vào dung dịch Hộc Văn Kim Tinh ở từng chuôi kiếm.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập liền nhắm mắt lại, buông lỏng thần thức rồi tập trung toàn bộ tinh thần vào bên trong màn sáng vàng kim.

Màn sáng vàng kim khẽ run lên, hào quang tỏa ra rực rỡ, chuyển thành màu ngũ sắc.

Cùng lúc đó, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng bắt đầu phát ra hào quang đủ màu bảy sắc cầu vồng tràn ngập khắp nơi.

Một lúc sau, Hàn Lập mở mắt, há miệng phun ra một đạo Anh hỏa lao tới phía trên màn sáng ngũ sắc. Không gặp trở ngại nào, Anh hỏa lập tức dung nhập với ngân sắc hỏa diễm thành một thể.

"Phừng!"

Hai đạo hỏa diễm dung hợp lập tức phừng lên, hóa thành quang trụ hỏa diễm bao phủ toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Hơn chục thanh phi kiếm dường như không chịu nổi sức nóng của hỏa diễm dung hợp nên đang giãy giụa điên cuồng, kiếm khí bắn ra xung quanh như muốn cắt nát không gian tứ phía.

Hàn Lập thấy vậy liền huy động thần thức hùng hậu đẩy tới, tạo mối liên hệ chặt chẽ với từng chuôi phi kiếm và trấn áp bọn chúng.

"Không tưởng tượng được vẫn còn một đám Kiếm nguyên cứng đầu không chịu dung hợp hoàn toàn, ẩn núp thật sâu bên trong..."

Hàn Lập cất tiếng thở dài, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Rất may giờ đây phát hiện ra đám Kiếm nguyên này, nếu trong lúc giao chiến với người khác mà mất quyền khống chế Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong chốc lát thì có thể dẫn tới kết quả không thể cứu chữa.

Bên trong ngọn lửa, những loại linh dịch phủ bên ngoài Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chưa kịp dung nhập vào Kiếm nguyên, lúc này tràn hết ra ngoài rồi bắn tung tóe ra.

Nhưng Linh lực đã chuyển hóa cũng không bị hư hao, bị phi kiếm hấp thu trở lại.

Hàn Lập thấy vậy cũng không dám lơ là chút nào, vừa canh chừng sự dung hợp của Anh hỏa và ngân sắc hỏa diễm, vừa coi bảy mươi hai thanh phi kiếm đang bị nung. Bên trên phi kiếm lúc này, ánh sáng bảy sắc cầu vồng cũng dần ảm đạm rồi mờ hẳn đi...

Bảy bảy bốn chín ngày trọn vẹn trôi qua.

Trong màn sáng vàng kim chỗ hỏa đường, bảy mươi hai chuôi phi kiếm trắng muốt như ngọc, thông thấu như băng, nhìn như là trong suốt.

So với trước kia, mỗi chuôi kiếm dài thêm chừng hơn tấc, lưỡi kiếm cũng to hơn trước khá nhiều.

Hàn Lập nhìn vẻ khác lạ của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bằng ánh mắt không cảm xúc, hay tay khẽ vung lên.

Trên bệ đá, một bình đá màu đen cuối cùng bật nắp, linh dịch màu ngà ngà ở trong bình từ từ phụt ra rồi bay vào bên trong màn sáng vàng kim, chia thành bảy mươi hai phần rồi nhỏ lên từng chuôi phi kiếm.

"Tí tách..."

Những tiếng động nhỏ như những giọt mưa xuân rơi rơi, như linh tuyền phi tiên*, như cây khô gặp tiết xuân.

linh tuyền phi tiên: giọt nước suối linh thiêng vẩy ra như Bồ Tát Quan Âm vẩy nước Cam Lồ

Toàn bộ đám phi kiếm rung rung, những linh văn trên thân kiếm sáng bừng lên phát ra kim quang chói lọi. Vô số sợi tơ màu vàng bắn ra, đan xen vào nhau giống như một cánh rừng lôi điện vô cùng rậm rạp, những tiếng nổ đì đùng phát ra không ngừng.

Nếu không có màn sáng vàng kim bao phủ thì e rằng đám lôi điện kia đã bắn ra ngoài, oanh tạc nát tan cả huyệt động này.

------oOo------

Chương 261: Phù Sơn dị biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt + Nhatchimai000*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hai con ngươi rực ánh kim sắc, miệng thở khẽ một hơi, Hàn Lập thúc dục Luyện thần thuật. Thần thức bàng bạc được thả ra, xuyên thấu màn sáng rồi phân thành bảy mươi hai phần. Chúng đâm thẳng vào bên trong lôi điện kim sắc, toàn lực thao túng bảy mươi hai thanh Thanh trúc phong vân kiếm.

Dưới sự thao túng của tâm niệm, bảy mươi hai thanh phi kiếm đồng loạt rung rung, hào quang dần dần thu liễm. Từng tia kim sắc hồ quang điện lần lượt thu lại, từng chút một sáp nhập vào trong phi kiếm, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Hai tay Hàn Lập kết pháp quyết. Đám lửa trên pháp trận bùng lên vài lần, cột sáng kim sắc từ đó bắn ra dần biến mất. Chỉ còn lại những phi kiếm lơ lửng trong ngọn lửa.

Hắn há miệng hút mạnh, Anh hỏa trong ngân sắc hỏa diễm bị cuốn ngược lại, chui vào trong bụng hắn.

Khi Anh hỏa mất đi, nhiệt độ tỏa ra giảm đi vài phần, chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong suốt như thủy tinh bắt đầu nổi lên thanh quang, màu xanh tươi tắn lan dọc theo thanh kiếm.

Ở mũi kiếm ẩn ẩn dần dần hiện lên rồi tản mát phóng ra hoa quang kim sắc, các hoa văn hình dạng lôi vân từng chút từng chút hình thành. Thoạt nhìn toát ra một phong cách rất cổ xưa.

Song thủ lại điểm động một hồi, đạo đạo tàn ảnh kim quang hiển hiện, tất cả phi kiếm như có linh tính bốc lên ngân diễm, từ từ bay tới cạnh hắn.

Hắn bắt song chỉ trên lòng bàn tay, xoay một cái. Một đám tinh huyết màu vàng nhạt trào ra rồi ngưng thành hình một quả trứng gà. Một chưởng đánh ra phá quả trứng thành bảy mươi hai phần bằng nhau, bắn tới từng thanh kiếm.

Tinh huyết dính lên kiếm, nhập vào bên trong không còn tăm tích.

Lúc này, Hàn Lập thấy liên hệ với phi kiếm càng được củng cố thêm. Trước đó khí tức của phi kiếm phát ra khiến cảm giác khó chịu đã tan thành mây khói.

Hắn huy động song thủ, bảy mươi hai thanh phi kiếm lóe lên thanh quang, như đóm đóm gom lại, từ từ bay vào trong hỏa diễm, tiếp tục rừng rực cháy.

…

Nửa năm sau

Thanh quang đại trận bên ngoài Phù Sơn bị triệt hồi. Hàn Lập bước ra khỏi đại môn phủ đệ, khuôn mặt không nhìn ra cảm xúc nhưng trong lòng ẩn ẩn sự vui vẻ.

Tới lúc này, bảy mươi hai thanh Thanh trúc phong vân kiếm đã được tế luyện hoàn toàn. Khí tức và ngoại hình đã rực rỡ hẳn lên. Kiếm nguyên hỗn tạp trước đây đã hoàn toàn bị luyện hóa hấp thu. Phẩm chất từng thanh kiếm được tăng lên không ít.

Làm hắn thích thú chính là sau lần tế luyện này, các thanh phi kiếm nhận được tinh huyết nên liên hệ chặt chẽ hơn nhiều, khiến hắn cảm nhận được linh tính kinh người ẩn chứa bên trong.

Cảm giác rằng bảy mươi hai thanh phi kiếm không phải là pháp bảo nữa mà là một thứ có tương thông huyết mạch vậy.

Thân đang ở trong bí cảnh, hắn không có cách nào thử uy lực của phi kiếm, nhưng tất nhiên so với trước đây là một trời một vực.

Ở quảng trường bên ngoài tòa phủ đệ, bọn Hồ Chẩm đã chờ một lúc lâu, sau khi hỏi han tình hình bí cảnh rồi thưởng cho ít linh thạch, hắn dặn dò bọn họ tiếp tục làm việc cho tốt.

Sau đó Hàn Lập giả bộ vô tình hỏi han về một số vấn đề nội bộ Chúc Long Đạo, tuy nhiên những người này đa số đều vốn chỉ sống ở bí cảnh này nên cũng không có nhiều thông tin.

Chỉ có một vài đệ tử mới tới là biết được vài thông tin vụn vặt của Chúc Long Đạo, tuy nhiên cơ bản là tông môn không có biến gì lớn.

Việc này khiến trong lòng Hàn Lập cũng nhẹ nhõm đôi phần.

Thời gian cứ như vậy trôi qua êm đềm.

Mấy năm sau, vô tình Hàn Lập thu được tin tức chính xác từ Vô Thường Minh: Năm đó Cổ Kiệt bị một thành viên cao cấp của Vô Thường Minh chặn lại nên buộc phải rút, lúc này hắn mới chính thức thở ra nhẹ nhõm.

Sau đó không lâu,một đại trận Phong Cấm xuất hiện ngăn cách chỗ ở của hắn với ngoại giới ở Phù Sơn.

...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chỉ nháy mắt đã trôi qua hai trăm năm.

Bên trong bí cảnh Phù Sơn, bên ngoài một đỉnh núi bị bao phủ bởi một tầng thanh quang, bảy, tám tên thanh niên nam tử mặc trang phục đệ tử Chúc Long Đạo đều có vẻ mặt căng thẳng, đứng lơ lửng trên không, lộ rõ vẻ lo lắng.

"Làm sao giờ? Hồ sư huynh...Đám sương mù bốc lên lần này có nhiều điểm bất thường, theo thông lệ những năm trước thì tối đa một tháng sẽ lui, vậy mà lần này hơn ba tháng rồi vẫn chưa hề tiêu tán, thậm chí còn đang có xu thế ngày càng lan rộng ra, cái này..." Một thanh niên mặt tròn mở miệng hỏi thanh niên da đen là Hồ Chẩm.

"Trước khi bế quan, Lệ trưởng lão đã dặn dò rồi, lần bế quan này của ngài vô cùng quan trọng nên không gặp đại biến thì chúng ta tuyệt không được quấy rầy. Nếu chúng ta mạo muội đưa tin mà làm ảnh hưởng tới tu luyện của ngài thì ai gánh hậu quả?" Hồ Chẩm nghe xong, mở miệng trả lời.

"Nhưng mà lần bế quan này của Lệ trưởng lão đã hai trăm năm, không ai biết khi nào ngài ấy mới xuất quan, nếu chẳng may thực sự xảy ra dị biến làm ảnh hưởng tới thu hoạch Linh dược thì chúng ta cũng không có cách nào bàn giao được!" Thanh niên mặt tròn nói bằng giọng điệu lo lắng.

Mọi người xung quanh đều nhao nhao gật đầu đồng ý.

Thanh niên da đen nhíu mày, sau khi xem xét lại một hồi, hắn mới nói:

"Tình hình hiện nay mà vội vàng đưa tin cho Lệ trưởng lão là không ổn, phải nắm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ngoài biển mới đưa ra quyết định được. Tạm thời trước mắt theo dõi sát sao biến hóa của sương mù, toàn bộ lực lượng tập trung cao độ phòng ngừa bọn Bạch quỷ xâm nhập với quy mô lớn, chúng ta cùng nghĩ biện pháp để dò xét bên trong, nếu vẫn không được thì mới phải quấy rầy Lệ trưởng lão."

"Chỉ còn cách như vậy thôi..." Thanh niên mặt tròn gật đầu đáp lời.

Lời chưa dứt, sắc mặt hắn bỗng biến đổi, hắn vội quay đầu nhìn về phía ngọn núi được bao phủ trong màn thanh quang.

Chỉ thấy trên không trung xuất hiện một phễu lố xoáy cực lớn, toàn bộ những đám mây xung quanh đang không ngừng tụ lại, rất nhanh sau đó tạo thành một đám mây lớn màu xám kéo dài hàng trăm dặm.

Ẩn ẩn bên trong đám mây là những điểm lưu quang, lúc đầu chỉ sáng như sao băng lấp lánh, sau đó hào quang ngày càng thịnh, cuối cùng ổn định tạo thành đạo hào quang ngũ sắc tuyệt đẹp.

"Đây là...Lệ trưởng lão chuẩn bị đột phá cảnh giới hay sao?" Thanh niên mặt tròn khẽ thì thào.

"Hẳn là như vậy..." Thanh niên da đen đồng tình.

Lời hắn còn chưa dứt, đám mây khổng lồ trên không trung cấp tốc xoay tròn, một chùm sáng ngũ sắc được ngưng tụ thành bởi thiên địa linh khí chọc thẳng từ trên trời xuống, phủ kín toàn bộ ngọn núi.

Mọi người đều có cảm giác ngộp thở, phảng phất như toàn bộ không gian đang chịu một lực cấm chế vô hình làm cho tất cả cảm thấy không được khỏe.

Đúng lúc này, những tiếng động ầm ầm dồn dập truyền tới từ bên trong thâm uyên.

"Không hay rồi! Có biến! Đi mau!"

Thanh niên da đen nghe thấy những âm thanh kia thì biến sắc, vội kêu lên.

Dứt lời, thân ảnh lóe lên, hắn bay vút về phía dưới biển.

Nhìn thấy vậy, bọn thanh niên mặt tròn cũng không chần chờ, những đạo độn quang đồng thời lóe lên theo sát thanh niên da đen.

Cả bọn phi thẳng xuống dưới, lướt qua mấy trăm ngọn núi lơ lửng, trên đường đi liên tục có thêm những đệ tử Chúc Long Đạo nhập hội, dần dần quân số đã tăng lên hơn ngàn tu sĩ.

Trong số những người này, trừ vài người cầm đầu có tu vi Luyện Hư đỉnh phong thì đa số là Luyện Hư sơ kỳ, thời gian đóng quân ở đây cũng khác biệt nhau, nhưng chí ít cũng là vài trăm năm.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, những âm thanh ầm ầm liên tục kia có nghĩa là phạm vi đám sương mù đã phá kỉ mọi kỷ lục được ghi nhận trước đó, ít nhất có thêm hơn chục tòa núi sẽ nằm trong phạm vi bao phủ của sương mù, tất cả Linh dược quý hiếm ở trên đó sẽ bị bọn Bạch quỷ chén sạch sẽ.

Sau khi bay vùn vụt qua ngàn dặm, cuối cùng đám người thanh niên da đen

đã thấy được đám sương mù dày đặc như mây đen.

Những ngọn núi trong nhiều năm qua gần như không bị sương mù xâm phạm thì lúc này đã bị nuốt hết hơn nửa, nhìn mờ mờ từ xa có thể thấy được một lượng lớn các sinh vật sống đang hoạt động, thỉnh thoảng những thanh âm gào rú lại phát ra.

"Sao lại như vậy được?" Thanh niên mặt tròn lúc này đang có vẻ mặt ngạc nhiên vô cùng, hắn khẽ thì thào.

"La sư đệ, bí phù của Lệ trưởng lão đưa cho đang ở trên người ngươi, hãy mau chóng về chờ ở bên ngoài phủ, một khi bọn ta chống đỡ không nổi thì lập tức phóng bí phù đưa tin cho Lệ trưởng lão!" Hồ Chẩm nhíu mày lại và nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Được!" Thanh niên mặt tròn đáp lời ngay.

"Hãy nhớ kỹ, Lệ trưởng lão đang ở giai đoạn phá cảnh mấu chốt, vì vậy trước khi ở đây chúng ta bại lui thì nhất định không được dùng bí phù!" Thanh niên da đen dặn dò thêm.

"Sư huynh yên tâm, ta đã nhớ kỹ!" Thanh niên mặt tròn gật đầu với thái độ cực kỳ trịnh trọng.

Dứt lời, thân hình hắn khẽ động, lướt thẳng lên phía trên.

"Chúng đệ tử nghe lệnh: Lập tức phát động Thanh Quang Tuyệt Không Trận!" Hồ Chẩm lộ vẻ lo lắng, hắn quay đầu nhìn những người khác rồi cất tiếng thét lớn.

"Dạ!" Mọi người cùng đáp lời, âm thanh vang vọng khắp biển khơi.

Những tu sĩ Luyện Hư đỉnh phong bên cạnh hắn lập tức thân ảnh lóe lên, mỗi người dẫn theo mấy trăm đệ tử bay tới những vị trí khác nhau của đám sương mù.

Tay bọn hắn liên tục vung lên, như từng trải quan trăm lần thao diễn, động

tác thành thục chỉnh tề, lấy ra một tấm đại phiên màu xanh rồi ném thẳng về phía trước, hai tay kết chặt pháp ấn, miệng tụng niệm mật chú.

Theo từng tiếng tụng niệm, phù văn trên bề mặt hơn ngàn tấm đại phiên màu xanh sáng rực lên, phóng xuất ra từng đạo thanh quang đan chéo nhau tạo thành một màn sáng xanh cực lớn, che chắn hướng di chuyển của sương mù.

Bên trên mặt biển, sương mù dày đặc như hơi nước sôi sùng sục, chúng điên cuồng cuồn cuộn lao tới, tốc độ tăng hơn trước mấy lần, chỉ một lát đã đâm tới màn sáng xanh.

"Ào ào ào..."

Những tiếng động hư cuồng phong thổi tới, cũng gần giống tiếng sóng biển thét gào truyền tới từ sâu bên trong mặt biển, cú va chạm giữa đám sương mù và màn sáng xanh bắt đầu, bị công mạnh mẽ một lát, màn sáng xanh chấn động kịch liệt.

Đám đệ tử Chúc Long Đạo ở dưới màn sáng đang nắm chặt cán những tấm đại phiên, toàn thân phát hào quang rực rỡ, tất cả đều nỗ lực hết sức duy trì đại trận, trong đó những đệ tử có tu vi thấp lúc này thân hình như con thuyền nhỏ lênh đênh trong sóng to gió lớn, cả người không ngừng run rẩy.

Đúng lúc này, từng bóng người bỗng lúc nhúc phóng ra từ màn sương mù dày đặc, bọn chúng từ dưới lao lên, khi chạm vào màn sáng xanh tạo ra từng tiếng va chạm binh binh.

Đám đệ tử Chúc Long Đạo vội nhìn xuống, bên dưới màn sáng xanh là một đám Bạch quỷ có gương mặt vô cùng xấu xí, bọn chúng như đang nổi điên lên, cả đám đang điên cuồng lao lên tạo ra những tiếng va chạm không dứt.

Biểu hiện của bọn chúng vô cùng quỷ dị, rất khó hiểu, thoạt nhìn như là bọn chúng đều chán sống hết cả lũ vậy.

Thậm chí chúng lao mạnh tới vỡ đầu, huyết tương màu trắng bắn ra tung tóe.

"Rốt cục là gì đây..." Hồ Chẩm thấy màn này, sắc mặt hắn vô cùng nhăn nhó, miệng lẩm bẩm mấy tiếng.

------oOo------

Chương 262: Xuất quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt + Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Lúc này trên không trung, đám mây xám kéo dài trăm dặm đã chuyển hết thành ngũ sắc, ở chính giữa đám mây là một lỗ hổng khổng lồ, một đạo kim quang sáng chói phóng cuống từ chỗ đó, bao phủ trọn vẹn nguyên ngọn núi lơ lửng.

Ngọn núi được phú kín bởi màn sáng xanh lúc này khoác thêm một tầng kim quang, thoạt nhìn như một tòa kim sơn chói lọi.

Trong mật thất động phủ, Hàn Lập nhắm nghiền hai mắt, ngồi khoanh chân, kim quang rạng ngời phát ra từ khuôn mặt, thoạt nhìn qua như một khối kim giáp Thần nhân.

Ở phía trước ngực của hắn, mười một đạo kim sắc quang điểm đang phát ra hào quang chói lóa, giống như những ngôi sao sáng lập lòe.

Ngay bên cạnh, một vòng xoáy kim sắc to bằng nắm tay đang từ từ hình thành.

"Rầm...rầm!"

Đúng lúc này, từ trên cao truyền xuống những thanh âm như tiếng sấm sét, đám mây ngũ sắc trên trời bắt đầu vũ động điên cuồng.

Cột sáng kim sắc đang yên ổn hài hòa bỗng nhiên chấn động kịch liệt rồi cấp tốc xoay tròn, rất nhanh chóng tạo ra một vòi rồng khổng lồ kim sắc quán thông thiên địa.

Một tiếng "ầm" cực lớn vang lên!

Màn sáng xanh bao phủ ngọn núi bị dính một kích của vòi rồng kim sắc, lập tức vỡ vụn, cột sáng kim sắc liền phủ kín tòa động phủ.

Ngọn núi lơ lửng chấn động rầm rầm, nguyên cả ngọn núi chìm dần xuống, một cỗ khí tức vô cùng cường bạo phát ra, quét ngang bốn phương tám hướng.

Thanh niên mặt tròn mới vội chạy tới, phải khó khăn lắm mới tiếp cận tới gần ngọn núi, lúc này bị cỗ khí tức kia quét trúng, hào quang hộ thể lập tức tán hết, cả người bị cuốn ngược lại, cả người như một cái bao tải đập mạnh vào một ngọn núi thấp ở lân cận. Hắn phải khó nhọc lắm mới ổn định lại cơ thể.

Sắc mặt hắn ửng đỏ, miệng ho ra một ngụm máu tươi.

Sau khi chùi máu trên miệng, hắn đứng thẳng trong không trung, ánh mắt nhìn xuống thâm uyên ở dưới rồi lại nhìn về phía ngọn núi ở xa xa.

Sau khi cột sáng kim sắc phủ lên ngọn núi thì lại vỡ vụn ra tạo thành một đám bụi kim quang ngập trời, rơi xuống lả tả.

Trong mật thất động phủ, Hàn Lập bỗng trợn ngược hai mắt, mắt hắn hiện lên kim quang, vòng xoáy kim sắc ở gần ngực lập tức chuyển động điên cuồng, phát ra một cỗ lực hấp dẫn cực kỳ cường đại.

Vù vù vù...

Tiếng gió liên tục vang lên, kim quang ngập trời cuốn lấy thiên địa linh khí nồng đậm khắp xung quanh, tất cả lao về phía vòng xoáy kim sắc ở gần ngực Hàn Lập với khí thế kinh người, mênh mông bao la như đại giang cuồn cuộn chảy tới.

Tiên khiếu thứ mười hai đang ngưng hiện!

"Lệ trưởng lão, người này..."

Thanh niên mặt tròn đang đứng phía ngoài, nhìn thấy con sông dài kim sắc kia đang xoay quanh ngọn núi, hắn kinh ngạc tới mức nói không nên lời. So với những vị tiên nhân khác phá cảnh mà hắn được chứng kiến thì không hề có uy thế khủng khiếp như vậy.

Đúng lúc hắn còn đang vô cùng kinh ngạc, trong hư không truyền tới những tiếng động ầm ầm làm hắn bừng tỉnh.

Ngay sau đó, những tiếng kêu kinh hãi thảm thiết vang lên không ngừng từ thâm uyên.

Tình hình chiến sự có vẻ không ổn rồi, không biết còn chịu nổi hay không?

Thanh niên định quan sát phía dưới nhưng bị cả trăm ngọn núi cản tầm nhìn nên không thấy gì.

Hắn tỏ vẻ vô cùng lưỡng lự, hai tay nắm chặt, mồ hôi toát ra từ lòng bàn tay đã làm tấm phù lục ướt đẫm, cuối cùng hắn cắn răng, rót một cỗ pháp lực vào trong tấm phù.

Một đạo thanh quang bay vụt ra khỏi tay hắn, kèm theo một tiếng rít lanh lảnh lao thẳng về phía động phủ Hàn Lập.

Ngay sau đó, thanh niên mặt tròn xoay người, lao thẳng xuống dưới thâm uyên.

Lúc này ở mặt biển phía dưới đã trở nên vô cùng hỗn loạn.

Màn sáng xanh được các đệ tử Chúc Long Đạo tạo ra đã bị phá tan thành từng mảng nhỏ, chỉ còn vài khu vực vẫn còn người trấn thủ mấy thanh đại phiên màu xanh, nhưng cũng đang vô cùng chật vật.

Thất bại tới đâu, sương mù lập tức bao phủ tới đó, chúng không ngừng bành trướng nuốt chửng thêm mấy ngọn núi nữa.

Thanh niên mặt tròn nhìn thấy Hồ Chẩm đang lãnh đạo chúng đệ tử Chúc

Long Đạo thoái lui liên tiếp.

Trên khuôn mặt đen của Hồ Chẩm lộ rõ vẻ ưu phiền, vừa thấy thanh niên mặt tròn trở lại, hắn hỏi ngay: "La Đường, đã báo cho Lệ trưởng lão chưa?"

"Đã báo, nhưng Lệ trưởng lão đang ở thời khắc quyết định phá cảnh, không biết lúc nào mới xuất quan..." Thanh niên mặt tròn đáp.

"Dị trạng ngoài biển như thế này chưa từng gặp trong hơn vạn năm qua, lúc này toàn bộ bí cảnh cũng chỉ có một vị Chân tiên cảnh là Lệ trưởng lão, nếu ngài ấy không sớm có mặt chủ trì đại cục, e rằng..." Hồ Chẩm nói với giọng lo lắng.

Lời chưa dứt, ở phí dưới bỗng phát ra tiếng dị thú thét gào, vô số bạch quỷ bay vọt ra từ thâm uyên, chúng chẳng hề quan tâm tới việc ẩn nấp trong sương mù, ngang nhiên bay phọt lên phía trên.

Các đệ tử Chúc Long Đạo đồng loạt tế ra pháp bảo chém giết bọn quái vật màu trắng này.

Ngay lúc này, đủ loại màu ngũ sắc liên tục phát sáng trên mặt biển, nào là phi kiếm, bảo luân...tung hoành bốn phía, hỏa diễm, băng sương... đủ loại cùng nhau trảm sát lũ Bạch quỷ.

Máu thịt bay tung tóe trên không, khắp nơi nơi là những mảnh vụn cơ thể của lũ Bạch quỷ.

Lũ Bạch quỷ khi bay ra khỏi phạm vi sương mù một đoạn thì làn da lập tức chuyển qua màu đen, cả lũ như bị ngộp thở, hay tay ôm cổ, vẻ mặt thống khổ, rơi lại vào thâm uyên.

Nhưng cho dù có bị sao thì lũ Bạch quỷ vẫn cứ lao lên điên dại, không quan tâm tới điều gì khác ngoài việc lao thẳng lên trên.

"Đây là sao...?" Thanh niên mặt tròn há hốc miệng, tự thì thào vài tiếng.

"Ta thấy hình như là...hình như chúng đang trốn chạy..." Trong mắt Hồ

Chẩm hiện lên vẻ khiếp sợ, hắn từ từ mở miệng.

Trong đám sương mù dày đặc, một đạo cự ảnh màu đen bỗng chồm lên, một cái miệng khổng lồ đỏ lòm như máu há ra, một phát đớp gọn hơn chục con Bạch quỷ rồi thụt lại cực nhanh.

Ngay sau đó, ở phía khác của đám sương mù dày đặc, hai đạo cự ảnh màu đen vụt xuất hiện như điện xẹt, giống như trước, nuốt gọn mấy chục con Bạch quỷ rồi rút nhanh về sâu trong làn sương mù.

Tốc độ của cự ảnh quá nhanh, thân ẩn nấp trong sương mù dày đặc, thanh niên mặt tròn thậm chí còn chưa nhận ra hình dạng của con quái vật đó.

"Đó là cái gì...?" Hắn kêu lên với vẻ hoảng sợ.

Thanh niên da đen chỉ im lặng lắc đầu, không nói tiếng nào.

"Làm sao giờ? Rút lui như thế này đồng nghĩa năm nay không thu được chút Linh dược nào, tông môn mà trách tội thì chúng ta..." Thanh niên mặt tròn sợ tới rúm lại, nói không nên lời.

Hồ Chẩm nhíu mày, ngẩng đầu liếc nhanh lên trên, trong lòng phát sinh cảm xúc trách thầm vị Lệ trưởng lão kia, tuy nhiên chỉ là thầm trách chứ không dám oán hận.

"Không được lui! Tạm thời không quan tâm tới bọn Bạch quỷ, tập trung toàn lực đối phó với quái vật ẩn trong sương mù. Chúng đệ tử nghe lệnh: Mau tập hợp, sẵn sàng nghênh địch!" Hồ Chẩm nghiến răng quát lớn.

Phần đông đám đệ tử Chúc Long Đạo đang hoảng sợ, tuy nhiên nghe được mấy lời ấy thì lập tức những đạo độn quang lóe lên, tập hợp thành đội ngũ.

"Kết Vạn Tông Kiếm Trận!" Thanh niên da đen quát lớn.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao tế kiếm quyết, điều khiển phi kiếm dựng đứng lên.

Những tu sĩ không phải kiếm tu cũng giơ cao song chưởng, đồng thời rót pháp lực vào kiếm trận.

Vạn Tông Kiếm Trận chỉ là một loại kiếm trận cơ bản thông thường của Chúc Long Đạo, nó không đòi hỏi sự phối hợp phức tạp, chỉ cần có đủ số nhiều Linh kiếm kết lại là có thể phát ra uy lực khá lớn.

Trên ngọn núi lơ lửng, mấy ngàn phi kiếm phá không phi lên, kiếm quang hòa vào nhau phát ra những trận âm thanh ông ông liên tục.

Hai mắt Hồ Chẩm sáng ngời, hắn cũng không nghĩ tới ý tưởng mới nảy ra là kết Kiếm trận lại có thể tạo thành uy lực khủng như vậy, có một tia khả năng có thể trảm sát con quái vật trốn trong sương mù.

"Giết!" Hồ Chẩm quát lên một tiếng.

Hòa vào thanh âm của hắn, mọi người cùng hô to hưởng ứng tạo thành một trường thanh âm chữ "giết" vang dội khắp thâm uyên.

Ở trên không trung, những tiếng "keng keng" nổ lên liên tục, mấy ngàn phi kiếm tụ lại một chỗ rồi cùng nhau lao xuống dưới như cơn lũ, lao thẳng vào trong màn sương mù dày đặc.

Vô số Bạch quỷ mới thò ra khỏi làn sương mù lập tức bị màn hào quang muôn sắc của phi kiếm cuốn vào trong, tất cả nhanh chóng tan xác.

"Ngao..."

Một tiếng gào rú rung chuyển trời đất vang lên.

Đám sương mù dày đặc tràn lên từ biển bỗng tăng tốc gấp chục lần, cuồn cuộn trào dâng nuốt chửng đám phi kiếm.

"Leng keng...leng keng..."

Những tiếng va chạm sắt đá liên tiếp vang lên, truyền tới không ngừng từng trong màn sương, hàng ngàn phi kiếm như va phải một cỗ đại lực nào đó, bị

đẩy bắn ngược trở lại. Thậm chí một số phi kiếm bị phá hủy luôn, một số người đang ngự kiếm bị chấn động mạnh, miệng phun máu tươi, hẳn nhiên đã bị trọng thương.

Trong màn sương dày đặc, chín cái đầu rắn to như ngọn núi đang lù lù xuất hiện, từng đôi mắt dài hẹp màu ám kim quét nhìn về phía mọi người với vẻ lạnh lẽo băng giá.

Mấy cái đầu lắc lư, những cái lưỡi dài mỏng đỏ lòm thò ra thụt vào phát ra từng đạo âm thanh rít rít ghê rợn.

Hồ Chẩm mới nhìn vào đôi mắt của một đầu rắn, hắn thấy toàn thân lạnh toát, cảm giác vô lực kháng cự,

Rõ ràng dưới ánh mắt bao quát của cự xà, chỉ còn một ý niệm duy nhất hiện lên trong đầu hắn: "Chết chắc rồi..."

Thực tế ý niệm này xuất hiện trên tất cả mọi người chứ không riêng mình hắn, toàn quân rơi vào tuyệt cảnh, thậm chí ý nghĩ phải chạy trốn cũng quên sạch.

Sau một lát, chín cái đầu rắn co lại, há miệng phun ra một cỗ hơi thở hôi tanh rồi đớp mạnh tới.

"Nghiệt súc ngông cuồng!"

Đúng lúc này, một thanh âm mang vẻ uy nghiêm cực điểm bỗng truyền tới từ phía trên cao.

Mọi người còn chưa kịp định thần, không ai kịp ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một đạo thanh quang vụt tới trước mặt, xuất hiện một bóng người.

Thân hình người này cao lớn, tà áo xanh phấp phới trong gió, trên người tỏa ra hào quang óng ánh, nhìn như thần tiên giáng trần.

"Lệ trưởng lão!" Hồ Chẩm không nhịn được, khẽ kêu lên.

Mọi người nghe thấy vậy cũng đồng loạt kêu lên, cả bọn như đang bị dìm xuống nước, lúc sắp hết đuối thì được người ta cứu lên, cảm giác sắp chết lại được cứu làm cho cả bọn mừng tới phát khóc.

Đúng lúc đó, chín cái đầu rắn đồng loạt há rộng miệng đỏ như máu táp thẳng tới.

Hàn Lập phất nhẹ tay áo, một cơn gió màu xanh xuất hiện, cuốn toàn bộ mọi người ra xa một khoảng cách ngoài trăm dặm.

Sau đó một tay hắn khẽ vẫy, một luồng sáng xanh phụt ra, chín chuôi phi kiếm màu xanh xoay tròn tạo ra muôn ngàn đạo kiếm quang màu xanh kết thành một màn thanh quang kiếm mạc, dường như phủ kín cả vùng biển.

Đám phi kiếm màu xanh này chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã được tế luyện lại dẫn tới cải biến cả khí tức lẫn ngoại hình, có thể tùy ý hóa thành một chuôi, hoặc chín chuôi, đương nhiên nếu không vì còn vướng chút nghi ngại thì cũng có thể chia ra đủ bảy mươi hai chuôi.

------oOo------

Chương 263: Thử nghiệm Chân Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Những tiếng động lớn "ầm ầm" vang lên!

Chín cái đầu rắn khổng lồ đâm vào thanh quang kiếm mạc tạo thành bởi chín chuôi phi kiếm thì bị dội lại, bắn ngược trở về.

Toàn bộ thanh quang kiếm mạc không hề hư tổn gì.

Hàn Lập tay bấm kiếm quyết, kiếm quang màu xanh đồng loạt quay mũi xuống dưới một cách nhịp nhàng.

Một cỗ kiếm ý mang hơi thở hủy diệt thiên địa trào ra.

Bọn Hồ Chẩm cảm nhận được cỗ hơi thở này, mặt khác nhìn kiếm trận trùng điệp uy nghiêm được tạo thành bởi ngàn vạn kiếm khí kia, cả bọn lập tức hiểu ra cái Vạn Tông Kiếm Trận mới được cả ngàn người tạo ra khi nãy chỉ như trò con nít đứng trước một đạo quân tinh nhuệ chuyên nghiệp.

"Nhanh!"

Hàn Lập quát lên một tiếng, thanh quang lập tức đại tịnh, vạn kiếm đồng thời phát động.

Kiếm quang dày đặc trên không trung tạo thành những vệt thanh quang rực rỡ, nhìn như muôn ngàn vì sao băng, cảnh sắc tráng lệ vô cùng.

Cự xà chín đầu dường như cảm nhận được hơi thở của tử thần, nó vội trốn sâu vào trong sương mù.

Tuy nhiên kiếm quang của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức đuổi theo, toàn bộ chui thẳng vào trong màn sương.

Ầm ầm...

Những tiếng nổ long trời lở đất vang lên, mấy ngọn núi lơ lửng bên trong màn sương bị kiếm khí tán phá, đương nhiên đám bạch quỷ ở trên cũng bị giết sạch.

"Ngao..."

Sau một lát, bảy, tám thanh âm gào rú thê lương truyền tới từ trong màn sương.

Hàn Lập khẽ nhếch miệng, thân hình vẽ lên một đường cong lướt thẳng xuống sâu bên trong màn sương phía dưới.

Vừa xâm nhập sâu bên trong màn sương, Hàn Lập khẽ nhíu mày, màn sương dày đặc này còn có tác dụng ngăn trở thần thức.

Ở phía trên, bọn thanh niên mặt tròn nhìn theo bóng lưng Hàn Lập mới bay vào màn sương một cách tiêu sái, cả bọn liền an tâm, miệng không ngớt lời tán thán: "Lệ trưởng lão đúng là có phong thái của vị Kiếm Tiên..."

Hồ Chẩm nghe được những lời này, không hiểu sao trong lòng chợt nhớ tới một lời đồn đại ở trong tông môn.

Nghe nói một vị đại Kiếm tiên náu thân bên trong Chúc Long Đạo, tự xưng là "Thiên Nam đệ nhất kiếm tu!"

Ý nghĩ này xẹt qua trong đầu hắn, dù sao đây cũng chỉ là loại tin đồn vô căn cứ, hơn phân nửa là sai sự thật, với lịch duyệt của các vị trưởng lão Chân tiên trong tông cũng chưa từng nghe qua địa danh nào có tên là Thiên Nam.

Trong màn sương dày đặc mênh mông, hai mắt Hàn Lập nổi lên một vầng hào quang thủy lam, hắn bay nhanh xuống dưới, lướt qua mấy trăm dặm, dọc đường đi có thấy thấy những ngọn núi lơ lửng ở khắp nơi đều bị tàn phá bởi kiếm quang của hắn.

Độ sâu của vực biển vượt xa dự kiến của hắn, liên tục bay qua hơn ngàn dặm vẫn chưa có dấu hiệu tới điểm cuối thâm uyên.

Ánh sáng xung quang ngày càng mờ ảo, đám sương mù đậm đặc gần như hóa thành thực chất, thần thức của hắn đã bị ngăn trở quá nửa, không thể cảm ứng xa quá ngàn trượng.

Phía trước mặt, nếu không nhìn bằng Thanh Minh Linh Mục thì gần như chẳng thấy thứ gì.

Thấy mấy cự ảnh mờ ảo, Hàn Lập phát hiện ra ở trong vực này cũng có rất nhiều ngọn núi khổng lồ lơ lửng, so với phía trên còn to hơn nhiều, dường như chốn thâm uyên này mới là bản thể chính thức của bí cảnh Phù Sơn.

Phía trên mấy ngọn núi đen sì, vẫn có thể thấy lờ mờ vài sinh vật sống đang chuyển động, không rõ có phải là tàn dư đám Bạch quỷ còn sống sót hay không?

Hắn lướt nhanh xuống dưới, khoảng cách tới phi kiếm ngày càng rút ngắn, cuối cùng sau khi lướt qua một ngọn núi cự đại thì đã nhìn thấy một màn sáng xanh nằm sâu trong đám sương mù dày đặc.

Chín chuôi phi kiếm bao quanh một kiếm ảnh khổng lồ màu xanh đang cắm ngập vào một khối đen cự đại.

"Rống...!"

Hắn chưa kịp tới gần hơn, trên khối đen cự đại bỗng phát ra một tiếng thú rống trầm thấp, Hàn Lập chăm chú quan sát, chỉ thấy ánh sáng xanh phản chiếu xung quanh mỗi chuôi phi kiếm.

Với sự chiếu sáng của ánh sáng xanh tỏa ra từ phi kiếm, hắn thấy cả ngọn

núi khổng lồ bị quấn quanh bởi thân một con rắn lớn màu đen, chín cái đầu rắn lúc này dán chặt lên mặt đất, trên đỉnh mỗi cái đầu đều có cắm một phi kiếm.

Sau khi coi kỹ, Hàn Lập phát hiện ra đây chưa phải là toàn bộ bản thể của con cự xà mà chỉ là chín khúc đầu của nó.

Lúc này, chín cái đầu rắn đều bị phi kiếm xuyên qua, đại đa số mấy con mắt không còn phát ra ánh sáng, chỉ còn hai con mắt ở một cái đầu nằm giữa là còn hơi nhấp nháy kim quang, tuy nhiên cũng chả còn bao nhiêu phong độ.

Một tay Hàn Lập vẫy nhẹ, những thanh phi kiếm đang cắm trên đầu rắn liền cộng hưởng ong ong, sau khi rít lên vài tiếng chúng bắn ngược ra, tụ thành một trường kiếm màu xanh trên không rồi bay về gần hắn.

Hắn nắm chặt chuôi kiếm, phi thân tới chỗ cái đầu rắn còn sinh cơ rồi liếc mắt nhìn.

Đột nhiên, Hàn Lập khẽ nhíu mày, mũi chân điểm nhẹ vào đầu rắn rồi tung người bay ngược về phía sau.

Đầu rắn nổ tung ầm ầm, huyết nhục bay tứ phía, ở chính giữa xuất hiện một đạo hắc ảnh bay vụt về phía Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thấy một gã trẻ tuổi mặc bộ lân giáp màu đen.

Hai má gã này trắng bệch, hai con mắt nhỏ hẹp kéo dài tới tận tóc mai, phía trên mắt không có lông mày mà trụi lủi, hai má gầy gò, xương quai hàm như muốn lộ ra, trong miệng có bốn cái răng nanh, một cái lưỡi rắn đỏ lòm thập thò, hai bên bả vai mọc ra bốn cái bướu thịt to cỡ nắm đấm, có vẻ đây là yêu thú hóa hình chưa trọn vẹn nên rất xấu xí.

Thân ảnh gã này bay vọt tới từ trong màn sương với tốc độ cực nhanh, tay nắm chặt một khúc xương nhọn màu trắng, muốn chọc thẳng vào ngực Hàn Lập.

Trường kiếm trong tay Hàn Lập vung lên, chém vào khúc xương trắng.

Khi lưỡi kiếm vừa chém tới khúc xương thì thân ảnh gã xà yêu đột ngột đổi hướng một cách quỷ dị, cái cổ gã dài ra hơn chục lần quấn quanh Hàn Lập, cái miệng đỏ lòm như máu định táp thẳng vào cổ hắn.

Một tiếng keng giòn tan vang lên, khúc xương đã bị Hàn Lập chém đứt.

Lúc này răng nanh gã xà yêu đã gần chạm vào cổ Hàn Lập.

Ngay khi gã định đớp vào cổ thì từ phía sau lưng Hàn Lập bỗng phát ra một đạo kim quang, một cái viên luân xuất hiện, quang minh đại thịnh.

Bên trên viên luân, hai mươi bốn đạo phù văn đang chớp động, từ đó truyền ra một cỗ pháp tắc chấn động bao phủ phạm vi mười trượng.

Trong nháy mắt, bốn phía xung quanh như đông cứng lại, màn sương dày đặc dường như cũng khựng lại, cảm giác như bị đông cứng.

Trong mắt nam tử xà yêu lộ rõ vẻ hoảng sợ, cơ thể không có cảm giác bị trói buộc vậy mà mọi cử động lại trở nên vô cùng chậm chạp, cái miệng mở to rồi mà không thể táp xuống, chỉ còn cách trơ mắt nhìn Hàn Lập đang mỉm cười, mấy cái răng nanh cũng bị hạ xuống xa khỏi cổ.

"Xem chừng cũng không hề tệ!"

Hàn Lập khẽ mỉm cười rồi xoay mình tóm chặt cổ gã kia, tay hắn vung lên vỗ vào cái đầu gã một phát.

Hắn vốn dĩ muốn nhân cơ hội này thử nghiệm uy lực của Chân Ngôn Bảo Luân nên mới cố tình tạo cơ hội cho xà yêu tiếp cận cơ thể mình, nếu không thì với tu vi hiện nay của hắn, gã xà yêu kia đã sớm chết từ lâu rồi.

"Bộp..."

Tiếng động như trái dưa bị vỡ dường như cũng kéo dài ra chục lần.

Hàn Lập tóm lấy một Nguyên Anh màu đen còn chưa thực sự trưởng thành

từ trong cái đầu vỡ, hai tay chà một phát thành bột mịn.

Sau đó, hào quang từ kim luân thu lại rồi chui hết vào cơ thể hắn.

Sau khi Chân Ngôn Bảo Luân biến mất, không gian xung quanh mới trở về nguyên trạng, màn sương dày đặc lại chuyển động như thường. Thân thể gã xà yêu cũng rơi xuống dưới, tuy nhiên vì cái cổ gã còn nằm trong tay Hàn Lập nên cả cơ thể còn chưa rơi xuống thâm uyên.

"Xem ra dưới tác dụng của hai mươi bốn đạo văn, phạm vi ảnh hưởng của bảo luân vẫn không đổi, nhưng độ giảm tốc đã tốt hơn rất nhiều, ước chừng tầm mười lần." Hàn Lập khẽ lẩm bẩm.

Thời gian để đả thông tiên khiếu thứ mười hai đúng là hơi lâu một chút, dường như bằng tổng thời gian của mười một cái trước, tuy vậy để đạt thành tích này cũng là do hắn phục dụng đại lượng đan dược quý hiếm giúp tịnh tiến tu vi, nếu không chỉ sợ phải tốn thời gian gấp hơn trăm lần mới đạt được.

Chuyến này tiến giai Chân tiên trung kỳ thuận lợi, lại tu thành Chân Ngôn Bảo Luân Linh đệ nhất trọng, xem như đã chính thức có tư cách tìm hiểu lực lượng Pháp tắc Thời gian, có thể bắt đầu thử nghiêm ngưng tụ tia pháp tắc!

Sau khi suy nghĩ một hồi, Hàn Lập vẫy tay hút bộ tàn thi của xà yêu lại gần, hắn móc ra từ trong lồng ngực của nó một viên hoàn màu ám kim có mùi tanh tanh rồi cất đi.

Sau đó hắn tiện tay ném cỗ tàn thi vào trong thâm uyên, chỉ sau mấy chục tức thời gian, ở phía dưới đột nhiên vang lên những tiếng cắn xé tranh ăn.

Ở sâu bên trong vực, dường như còn rất nhiều sinh vật khác.

Hàn Lập quan sát phía dưới thâm uyên một lát rồi thu hồi ánh mắt. Hắn xoay người bay về ngọn núi bị xà yêu chiếm giữ, lúc này khúc thân rắn đã khô quắt lại, hóa thành một bộ vỏ rắn lột chín đầu cực lớn.

Hàn Lập suy đoán, xà yêu này đã có tu vi tiệm cận Chân Tiên sơ kỳ, không hiểu tại sao tới giờ này mới bắt đầu lột xác hóa hình, do nhu cầu phải cắn nuốt một lượng lớn con mồi nên mới đi ăn đám Bạch quỷ, thậm chí còn mạo hiểm rời khỏi mặt biển, tấn công đệ tử Chúc Long Đạo.

Sau khi nó bị Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trảm thương, rơi vào đường cùng buộc phải cưỡng ép hóa hình, kết cục bị Hàn Lập tiêu diệt.

Hàn Lập vung tay lên, thu toàn bộ vỏ rắn vào trữ vật trạc, bộ vỏ này cực kỳ cứng rắn, lại có dược tính cực mạnh, cho dù dùng vào việc luyện chế đan dược hay pháp bảo cũng có chỗ đại dụng.

Không còn bị che phủ bởi vỏ rắn, tòa núi lơ lửng hiện ra hình dáng ban đầu, Hàn Lập nhìn thấy vài chỗ phát ra ánh sáng huỳnh quang màu u lam.

Hắn lập tức bay tới gần để coi và lập tức phát hiện ra mấy chục gốc thực vật màu xanh da trời như là băng tinh, nhìn vẻ ngoài hơi giống phong lan nhưng phiến lá lại trong suốt phát ra huỳnh quang, lộ vẻ bất phàm.

Tuy nhiên trên thân nó lại gần như không có linh lực chấn động, cảm giác như loại thực vật tầm thường mà thôi.

Đúng lúc này, những phiến lá của linh thảo màu u lam này bỗng cùng lay động, đồng thời nghe thấy những âm thanh "ông ông".

Thanh âm lúc đầu nhỏ, nhưng sau khi truyền qua không gian trống trải của thâm uyên thì ngày càng lớn.

"Đây là...?" Hàn Lập khẽ nhăn mày, đột nhiên hắn nghĩ tới những dị biến lần này của màn sương có vẻ có liên quan tới những âm thanh kì dị này.

Sau khi suy nghĩ một hồi, hắn quyết định thu toàn bộ chỗ linh thảo màu u lam này.

Hắn xem xét cẩn thận một vòng, xác nhận không còn linh thảo loại này rồi mới tung người lướt nhanh lên phía trên.

Tuy nhiên, đang bay nhanh khỏi màn sương, cơ thể Hàn Lập bỗng khựng lại, hắn không vội ra ngoài mà lướt tới những ngọn núi lơ lửng bị tàn phá.

Mấy ngọn núi này được bao phủ bởi sương mù dày đặc nên có rất nhiều linh dược quý mọc ở trên, do biến cố lần này nên chúng bị màn sương nuốt chửng, như vậy thì tông môn cũng chẳng có cách nào truy xét được.

Với tình hình như vậy, nếu hắn không ra tay thu hoạch thì đúng là phí của giời!

------oOo------

Chương 264: Phó thác hậu sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành + Mr Cà Rốt*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sau nửa canh giờ.

Hàn Lập đã quay trở động phủ trên ngọn núi.

Lúc này, hắn chắp tay đứng trên thềm đá trước động phủ.

Trên quảng trường, đệ tử Chúc Long Đạo giờ phút này đứng đông kín mít. Sau khi hắn hiện thân, ánh mắt cả đám vội vàng nhìn về phía hắn. Thần sắc trên mặt họ khác nhau, có mừng rỡ, có tâm thần bất định, còn cả sùng kính và ước mơ.

Tuy rằng cứ cách một khoảng thời gian, Bí Cảnh này đều thay đổi trưởng lão Chân Tiên trấn giữ, nhưng thường ngày nơi đây hiếm khi phát sinh sự tình ngoài ý muốn, cho nên họ đều bế quan trong hầu hết thời gian, ít khi ra mặt xử lý sự tình nơi đây.

Dị biến vừa rồi tất nhiên là sự tình khó gặp, mà có thể tận mắt nhìn thấy một vị Chân Tiên ra tay làm cho nội tâm đệ tử canh gác nơi đây càng cảm thấy may mắn và rung động, càng tăng thêm không ít động lực cho việc tu tiên sau này.

"Lần này Phù Sơn dị biến quả thật trời giáng tai ương, bọn ngươi ứng phó thoả đáng mới không có tổn thất quá lớn. Bổn tọa sẽ bẩm báo chi tết với tông môn, cho các ngươi một phần công lao giải thưởng." Ánh mắt Hàn Lập chậm rãi đảo qua trên người đám đệ tử, trong miệng nói như thế.

"Đa tạ Lệ trưởng lão!"

Mọi người vốn tưởng quấy rầy Chân Tiên Trưởng lão bế quan sẽ khiến hắn không vui, kết quả sau khi nghe lời nói ấy, nguyên một đám kích động muôn phần, nhao nhao mở miệng cảm ơn.

"Bên trong biển khơi sương mù dày đặc đã dần dần tan đi, còn có công việc cần hoàn thành, về sau công việc thống kê tổn thất giao cho ta, ta cần báo cáo tông môn. Tốt rồi, đều đi làm việc đi." Hàn Lập nói tiếp.

"Vâng!" Mọi người cùng kêu lên đáp ứng, bay đi.

Hàn Lập lưu lại đám người Hồ Chẩm, ban thưởng một ít đan dược cho bọn chúng, sau đó quay người trở về động phủ.

Trong mật thất.

Sau lưng Hàn Lâp kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, chậm rãi xoay tròn.

Phía trên Bảo Luân, hai mươi tư đoàn Thời Gian Đạo Văn lập lòe, từ đó tản mát ra từng đợt pháp tắc chi lực.

Bình thường tu sĩ tu luyện "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh", dù là tu đến tầng thứ ba cũng chưa chắc có thể cô đọng ra mười tám đoàn Thời Gian Đạo Văn. Vậy mà hắn hôm nay lại dùng tu vi Chân Tiên cảnh trung kỳ liền cô đọng ra hai mươi tư đoàn. Hôm nay tại biển khơi thử nghiệm một chút, lại để cho hắn mừng rỡ không thôi.

Dùng bảo luân trên thân này, kết hợp với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã tiến hoá, mặc dù lần nữa đối mặt một gã đối thủ có thực lực như hoá thân Cổ Kiệt, hắn tự nghĩ cũng có thể đối phó được.

Đương nhiên, nếu Cổ Kiệt tự mình đuổi giết tới, hắn vẫn sẽ không nói hai lời bỏ trốn mất dạng.

Trong nội tâm ý niệm trong đầu chuyển động, hắn khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay hắn đã tu luyện viên mãn " Chân Ngôn Hóa Luân Kinh" đệ nhất trọng, dựa theo ghi chép trong sách, đã có thể thử tìm hiểu khống chế Thời Gian pháp tắc rồi.

Chẳng qua hiện tại Thời Gian Chi Lực trên Chân Ngôn Bảo Luân tuy rằng nồng đậm, nhưng lại cho cảm giác tán loạn, pháp tắc chi tơ cũng không cách nào ngưng tụ ra, cùng những người chính thức nắm giữ pháp tắc chi lực còn chênh lệch rất xa, thậm chí còn không bằng dùng tín niệm chi lực ngưng tụ pháp tắc Địa Tiên a.

Nếu không, một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc là Thời Gian pháp tắc, hẳn là không chỉ có hiệu quả làm giảm tốc độ mới đúng.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi hồi tưởng lại ngày đó hoá thân Cổ Kiệt kia vận dụng Mộc chi pháp tắc, uy lực cường đại, đáy lòng ngoài sự hâm mộ còn nhiều hơn vài phần chờ mong.

Ngày nào đó nếu Thời Gian pháp tắc có thể cô đọng ra pháp tắc chi tơ, uy lực tất nhiên hơn xa Mộc chi pháp tắc.

Hàn Lập hít sâu một hơi, lật tay lấy ra một quả Tiên Nguyên Thạch, lập tức thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng chậm rãi chuyển động, phía trên Thời Gian Đạo Văn chớp động, xung quanh người hình thành một khu vực gợn sóng màu vàng cỡ mười trượng, từng vòng gợn sóng màu vàng chậm rãi lưu chuyển, nhấp nhô bất định.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng pháp tắc chi lực biến hoá quanh người, tìm hiểu kỹ càng.

"Chân Ngôn Hóa Luân Kinh" cũng không có phương pháp cụ thể tìm hiểu Thời Gian pháp tắc, chỉ có bằng bản thân lĩnh ngộ toàn bộ.

Thời gian từng chút trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba bốn tháng.

Thân thể Hàn Lập ngồi xếp bằng ở chỗ kia, không nhúc nhích, phảng phất như một pho tượng.

Quanh người kim quang lóe lên, hắn mở mắt ra, lông mi nhăn lại.

Tìm hiểu mấy tháng, Thời Gian pháp tắc không có đầu mối, một tia hy vọng thành công cũng không có.

Đối với tình huống này, hắn cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Pháp tắc nếu dễ tìm hiểu như vậy, Chân Tiên lĩnh ngộ pháp tắc chi lực sẽ không ít như vậy, huống chi hắn đang tìm hiểu là Tam Đại Chí Tôn pháp tắc.

Để tìm hiểu pháp tắc chi lực, hắn đã chuẩn bị rất nhiều.

Hàn Lập trong tay hôi quang lóe lên, hiện ra một viên Thạch Châu tối tăm mờ mịt, chính là con mắt Độc Mục Cự Nhân.

Vật này đúng là một trong những vật hắn chuẩn bị.

Hàn Lập hai tay nâng lên Thạch Châu, điều động Thời Gian pháp tắc chi lực quanh người, chậm rãi rót vào bên trong Thạch Châu.

Hào quang màu trắng nhàn nhạt từ trên Thạch Châu nổi lên, tản mát ra một cỗ Thời Gian pháp tắc chấn động.

Hắn lập tức nhắm mắt lại, cảm ngộ Thời Gian pháp tắc trong viên châu, cùng Thời Gian pháp tắc chi lực bản thân so sánh, thử tìm hiểu một ít đột phá.

Trong nháy mắt lại mấy tháng trôi qua.

Hàn Lập mở to mắt, sắc mặt hơi trầm xuống.

Cảm ứng Thời Gian Pháp Tắc chi lực bên trong Thạch Châu, vẫn là không có tí thu hoạch nào.

Ánh mắt hắn lập lòe, thu Thạch Châu vào, lật tay lấy ra bình nhỏ màu xanh lá, bên trong có một giọt lục dịch nhẹ nhàng chuyển động.

Hàn Lập nhìn xem bình nhỏ, trầm mặc một lát, cầm chặt bình nhỏ, trong cơ thể Tiên Linh Lực rót vào trong đó.

Ầm ầm!

Thiên địa linh khí gần động phủ đột nhiên kịch liệt cuồn cuộn lên, một cái vòng xoáy Linh lực to lớn hiển hiện ra, ảnh hướng đến vạn dặm xung quanh.

Đệ tử Chúc Long Đạo mắt thấy dị biến như vậy, nguyên một đám thoáng kinh ngạc, sau đó rất nhanh không chú ý đến nữa.

Tình huống như vậy, hai trăm năm này không biết xuất hiện bao nhiêu lần, bọn chúng sớm đã tập mãi thành thói quen.

Mấy ngày sau.

Bên trong động phủ, sắc mặt Hàn Lập tái nhợt, tay nắm chặt một viên tinh hạt.

Sau khi tu vi đột phá Chân Tiên trung kỳ, lượng Tiên linh lực trong cơ thể hắn tăng vọt, việc ngưng tụ ra tinh hạt cũng đã khác xa trước đây, không tới nỗi vì thiếu Tiên linh lực mà cơ thể như bị hấp khô!

Hàn Lập lật tay lấy một khỏa đan dược nuốt vào, sắc mặt hắn nhanh chóng hồi phục.

Tay nắm chặt tinh hạt, Hàn Lập thả thần thức xâm nhập vào trong.

Những tinh ti kim sắc bên trong tinh hạt sáng lên, Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng cũng lập tức phát ra kim quang, từng Đạo văn thời gian trên Bảo luân liền khởi động, tựa như có sự cộng minh với tinh hạt.

Hàn Lập đại hỉ, nhắm nghiền mắt lại, tham ngộ từng chút một.

Thời gian vụt qua, nháy mắt đã hết một tháng.

Tinh ti kim sắc trong tinh hạt đã hoàn toàn biến mất, một tiếng động nhỏ vang lên, tinh hạt vỡ vụn ra.

Hàn Lập mở mắt ra, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn.

Lần cảm ngộ này tuy vẫn chưa thành công nhưng đã có được bước tiến rõ rệt so với mấy lần trước, tựa hồ như đã chạm tới ranh giới Pháp tắc Thời gian.

Như là giữa đêm đen mịt mùng nhìn thấy một tia sáng, trong lòng hắn dấy lên hi vọng.

Hàn Lập thò tay lấy ra bình nhỏ màu xanh, trong bình đã ngưng tụ được một giọt lục dịch, hắn vuốt ve cẩn thận, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Việc hắn tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh thuận lợi như vậy đều nhờ bình nhỏ, hôm nay xem ra để tìm hiểu Pháp tắc Thời gian cũng phải trông cậy vào nó.

Chỉ là...

Hắn lộ vẻ do dự, ánh mắt nhấp nháy.

Trước đây cho dù tham ngộ tinh hạt hay thạch châu thì hắn cũng đều chưa cảm ứng được lực lượng Pháp tắc, luôn cảm giác như là cưỡi ngựa xem hoa.

Muốn cảm ngộ lực lượng Pháp tắc một cách sâu sắc thì cần tiếp tục thử nghiệm xâm nhập sâu hơn.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, sau một lát, trên mặt hắn lộ rõ quyết tâm.

Hắn lấy ra một cái bát ngọc to cỡ chậu rửa mặt, đổ đầy linh dịch vào đó, sau đó hắn nhỏ giọt lục dịch vào bát ngọc.

Chất lỏng trong suốt liền hóa thành màu xanh nhạt, dao động nhẹ nhàng.

Hàn Lập lại thò tay lấy ra một cái chén ngọc, tay kia vung lên.

Linh dịch màu xanh nhạt trong bát ngọc bay vào trong chén, ước chừng được hơn nửa chén.

Ý định của hắn là uống chỗ lục dịch này, bằng việc tiếp cận trực tiếp với lục dịch trong nội thể để tìm cơ hội cảm ngộ lực lượng Pháp tắc Thời gian.

Hàn Lập để cái chén qua một bên, sau khi trầm ngâm một lát, hắn vung tay lên xuất ra bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, dù chưa cố sức thúc giục nhưng kiếm khí kinh người đã bộc phát, cả không gian xung quanh cộng hưởng phát ra từng trận ong ong.

Hắn vung tay đánh ra một đạo pháp quyết, bảy mươi hai chuôi kiếm liền hợp thành một tiểu kiếm màu xanh.

Hàn Lập lật tay lấy ra một phù lục màu vàng rồi dán lên trên tiểu kiếm.

Kiếm khí phát ra từ tiểu kiếm màu xanh đều biến mất, lúc này nó hóa thành một tiểu kiếm hết sức thông thường.

Hắn để bình nhỏ ở bên cạnh tiểu kiếm, sau đó ngân quang trên người bay ra, Tinh Viêm Hỏa Điểu xuất hiện.

Ngân quang lóe lên, Tinh Viêm Hỏa Điểu hóa thành một tiểu nhân ngân diễm, nhảy nhót xung quanh Hàn Lập, miệng không ngừng kêu lên những tiếng vui mừng.

Hàn Lập cười tươi, sau khi nô đùa một lát với tiểu nhân ngân diễm, hắn đặt nó lên lòng bàn tay.

"Tiểu gia hỏa, ngươi còn nhớ người này không?" Một luồng thanh quang lóe lên từ tay hắn, một bóng người thiếu nữ áo trắng hiện ra, chính là Nam Cung Uyển.

Tiểu nhân ngân diễm nghiêng đầu nhìn hình ảnh Nam Cung Uyển rồi gật

đầu nhẹ.

Năm đó ở Linh giới, Tinh Viêm Hóa Điểu tuy chưa khai mở Linh trí nhưng cũng có linh tính không hề yếu, nó vẫn nhớ rõ Nam Cung Uyển.

"Giao cho ngươi cất giữ hai món đồ này, nếu ta gặp chuyện gì thì hãy mang theo hai món đồ đi tìm người này. Cho dù phải tốn bao lâu thời gian cũng được, nhất định phải giao tận tay nàng!" Hàn Lập dặn dò Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Hàn Lập khẽ vuốt đầu tiểu nhân ngân diễm rồi đặt nó xuống cạnh mình, vẻ mặt hắn cực kỳ trang nghiêm.

Năm xưa khi hắn mới phát hiện ra bình nhỏ, hình ảnh hai con thỏ rừng bị nổ tung cơ thể vẫn còn y nguyên trong đầu hắn.

Về sau lúc ở Loạn Tinh Hải, hắn cũng từng dùng lục dịch vây khốn tên Liệt phong thú Phong Hi cấp Nguyên Anh, suýt nữa đã giết được tên đó.

Mặc dù hiện nay tu vi của hắn đã vượt quá xa Phong Hi, còn tu thành Huyền tiên thể, nhưng lục dịch hiện nay trong bình nhỏ cũng không còn là lục dịch khi xưa.

Hàn Lập có thể cảm nhận rõ ràng cỗ năng lượng đặc thù bên trong lục dịch bây giờ đã mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

Cho dù là hắn hiện nay, sau khi uống chỗ lục dịch này thì cũng phải đối mặt với nguy hiểm cực lớn, thậm chí khả năng vẫn lạc cũng không loại trừ!

Tuy nhiên dù nguy hiểm cỡ nào hắn vẫn cam tâm tình nguyện, nếu lúc ấy không chịu nổi, hắn sẽ tính cách bức lục dịch ra khỏi cơ thể, hoặc nếu vạn bất đắc dĩ, hắn đã chuẩn bị sẵn cho tình huống Nguyên anh ly thể.

Sau thời gian dài tham ngộ, hắn đã dần dần hiểu rõ: Muốn lĩnh ngộ một trong tam đại chí tôn Pháp tắc là Pháp tắc Thời gian thì phải chấp nhận nguy hiểm, không mạo hiểm thì không bao giờ thành công.

Đây chính là đạo lý: Không vào hang cọp sao bắt được cọp con!

------oOo------

Chương 265: Trải nghiệm cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3 + Tieutangmi*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Hàn Lập bình tĩnh nhìn linh dịch xanh nhạt trong chén ngọc trước mặt, hít một hơi thật sâu. Hô hấp của hắn vốn hơi có chút hỗn loạn, trong chốc lát liền ổn định lại.

Hắn lại nhìn qua tiểu nhân ngân diễm đang đứng ở bên, thấy trên khuôn mặt xinh xắn của nó như đang lo lắng. Rốt cuộc, hắn hạ quyết tâm, đưa tay bưng chén ngọc lên trên cổ, trực tiếp uống hết một nửa.

Lục sắc linh dịch lúc vừa vào trong miệng có vị hơi chát, cộng với một chút cảm giác mát lạnh. Xuống thêm một đoạn tới cổ họng, linh dịch lại như hóa thành một đoàn kỳ nhiệt lập tức xâm nhập đan điền. Tiếp theo, linh dịch như trực tiếp bùng cháy, từng dòng khí nóng rực lan ra khắp cơ thể, trong nháy mắt trải rộng tất cả cả kinh mạch.

Giờ khắc này, Hàn Lập chỉ cảm thấy gân mạch toàn thân như đang sôi trào, từng trận lực lượng lạ lẫm đang không ngừng đánh thẳng vào gân mạch. Với lực lượng thân thể hiện tại của hắn mà cũng phải chịu đau nhức kịch liệt vô cùng, tựa như toàn bộ cơ thể đang muốn nổ tung ra.

Nhưng trong đầu hắn, chẳng biết tại sao lại dâng lên một mảnh lạnh buốt, khiến cho thần trí của hắn trong chốc lát trở nên thanh minh vô cùng.

Hàn Lập lập tức giật nảy mình, vội vàng ổn định lại tâm thần. Hắn thúc giục tâm niệm, hiển hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh bao bọc ngoài thân. Đồng thời từng đợt lực lượng vô hình tuôn ra từ khắp nơi trên cơ thể tuôn ra. Từng đợt âm thanh đôm đốp liên tiếp vang lên, toàn bộ người hắn đột nhiên cao lên một đoạn, tứ chi thân thể đều to thô thêm một vòng, sức mạnh

thân thể như gia tăng gấp bội.

Không bao lâu sau, hắn nhăn tít lông mày lại.

Trong cơ thể của hắn, từng chút một cơ bắp, kinh mạch li ti đang trực tiếp vỡ ra, rồi lại nhanh chóng khép lại theo một luồng sinh cơ sung mãn đang tự hành khởi động.

Quá trình xé rách rồi khép lại ở này không ngừng diễn ra tại vô số góc nhỏ ở khắp nơi trong cơ thể hắn, tốc độ đạt đến gần ngàn vạn lần chỉ trong một lần hô hấp!

Mặc dù Hàn Lập hiện tại đã có thân thể mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng, lại có thêm nghị lực cực lớn người thường không thể sánh bằng, loại quá trình này vẫn đem lại cho hắn cảm giác sống không bằng chết, thống khổ vô cùng.

Nhất là, đầu óc hắn lúc này như chưa bao giờ thanh tỉnh hơn, nên sự đau đớn hắn cảm nhận được càng là tê tâm liệt phế.

Nhưng cùng lúc này, dù chỉ là tương đối, hắn cũng bắt đầu rõ ràng cảm nhận được từng cỗ lực lượng thần bí, ẩn trong dòng nhiệt khí đang chảy xuôi tại tất cả xương cốt tứ chi, kỳ kinh bát mạch.

Cỗ lực lượng thần bí này chính là đang thúc đẩy nhục thể của hắn tiến hành một loại dị biến khó diễn tả, mà bản thân cơ thể hắn cũng đang sinh ra đối kháng, xung đột kịch liệt với cỗ lực lượng này.

Quá trình giằng co này diễn ra trọn vẹn một canh giờ mà vẫn chưa có vẻ suy giảm, nhưng trong lòng, Hàn Lập rốt cuộc đã thở phào nhẹ nhõm.

Bởi lẽ, hắn hiện tại đã dần dần thích ứng được với loại cảm giác này. Lục dịch dù gây ra tổn thương lớn đối với cơ thể của hắn, nhưng thoạt nhìn cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Thậm chí xem ra, hắn có lẽ còn có thể... uống nhiều thêm một chút!

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập liền bưng chén ngọc lên, uống vào toàn bộ nửa

chén lục dịch còn dư lại!

Một cỗ khí tức nóng bỏng, thậm chí còn mãnh liệt hơn khi trước, liền điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, nhanh chóng kết hợp với luồng nhiệt khí đang có sẵn trong cơ thể. Hàn Lập không khỏi khó chịu mà hừ một tiếng, thân hình khẽ rung chuyển. Ánh sáng màu xanh bên ngoài thân thể cũng rung động lập loè một hồi.

Như thế trọn vẹn sau hơn nửa canh giờ, vẻ trên đau đớn mặt Hàn Lập mới dần dần bớt đi phân nửa, ánh sáng màu xanh ngoài thân thể cũng đã ổn định lại.

Đúng như tính toán, hắn lại một lần nữa thông qua thân thể cùng ý chí mạnh mẽ mà chống đỡ được. Tuy rằng sự đau đớn trong cơ thể hắn so với trước phải mạnh mẽ gấp mấy lần, nhưng hắn cần chính là trạng thái gần như cực hạn của thân thể như thế này.

Chỉ có trong loại trạng thái này, hắn nếm thử cảm ngộ mới cực kỳ thuận lợi!

Hắn lập tức bỏ qua tình huống trong cơ thể, nhắm mắt cảm ứng cỗ lực lượng thần bí đang rạo rực trong cơ thể.

"Thình thịch "

"Thình thịch "

"Thình thịch "

Giờ phút này, hắn có thể nghe rõ bên tai tiết tấu nhịp đập trái tim của mình. Mỗi một nhịp, hắn đều mơ hồ có một loại hô ứng cùng cỗ thần bí lực lượng kia, vốn đang tuôn chảy ở khắp các gân mạch trong cơ thể hắn.

Đó là một loại cảm giác vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc.

Đây là chấn động của lực lượng Thời Gian, cũng là chấn động của ngọn nguồn sinh mệnh...

Tựa như hắn chỉ duỗi khẽ vươn tay, là chạm vào, nhưng cố thế nào cũng bắt không được.

Loại cảm giác này, tựa hồ chính mình đang tại dần dần tiếp cận bờ vực của Pháp tắc thời gian, nhưng lực lượng Thời Gian hư vô mờ mịt, mặc dù chính mình cho rằng đã đem nó siết thật chặt trong tay, nhưng nháy mắt sau đó, cỗ lực lượng thần bí này liền lập tức biến mất.

Tâm niệm hắn khẽ xoay chuyển một cái, một tay lấy ra một viên Tiên Nguyên Thạch, sau lưng kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, Đạo Văn Thời Gian kịch liệt chấn động, bao bọc toàn thân hắn trong đó. Đồng thời trong lòng của hắn thúc giục Luyện Thần Quyết, hết sức chăm chú, vứt bỏ tạp niệm, tận dụng hết khả năng của chính mình để cảm ngộ.

Tựa hồ khi Chân Ngôn Bảo Luân hoạt động, cỗ lực lượng thần bí đang chảy xuôi khắp các kinh mạch trong cơ thể diễn biến chậm lại một ít.

Nhưng mà, cái cảm giác vô lực khống chế này vẫn không biến mất mảy may...

Thời gian từng chút trôi qua, lục dịch biến thành nhiệt khí không ngừng tiêu hao, giằng co thêm hai ba canh giờ, rốt cuộc dần dần biến mất vô tung. Cảm giác đau đớn tê tâm liệt phế trong cơ thể hắn cũng từ từ biến mất.

Hàn Lập mở to mắt, trong mắt xen lẫn một tia hưng phấn cùng nghi hoặc. Sắc mặt hắn ẩn chứa nhiều suy nghĩ, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng lóe lên rồi nhập vào cơ thể biến mất.

Trong gần nửa canh giờ này, hắn tuy rằng còn không thật sự lĩnh ngộ được Pháp tắc Thời gian, nhưng lại lấy cảm ứng rõ ràng được chấn động của lực lượng Thời Gian.

Ngay sau đó, thân thể hắn run lên, khóe miệng chảy một dòng máu nhỏ.

Tuy rằng hắn nhờ thân thể mạnh mẽ chống đỡ, nhưng bên trong cơ thể vẫn có nội thương chồng chất, mỗi một chỗ đều có vết thương cực nhỏ trải rộng toàn thân từ gân mạch cho đến xương cốt.

Nếu là đổi lại những người khác, cho dù là một gã Chân Tiên, chỉ sợ giờ phút này thân thể sớm đã trực tiếp bạo liệt, phá thành từng mảnh nhỏ rồi.

May mà hắn đã tu thành Huyền Tiên Chi Thể, có năng lực khôi phục cường hãn cùng Chân cực chi mô phối hợp, cuối cùng không nguy hiểm đến tính mạng.

Bất quá theo tình hình này, hắn còn có thể chịu đựng được việc uống nhiều thêm một ít lục dịch.

Vừa rồi hắn cảm thấy chính mình còn kém một chút nữa có thể chạm đến lực lượng Thời Gian huyền bí, có lẽ, chỉ có không ngừng ép bản thân mình chạm đến cực hạn, mới có thể chạm tới thành công.

Hắn sau khi hít sâu một hơi, lấy ra một viên đan dược chữa thương rồi ăn vào, bắt đầu chậm rãi vận chuyển công pháp.

Mấy ngày sau.

Hàn Lập chậm rãi mở mắt, ngửa mặt lên trời thở dài một cái.

Đến bây giờ, tất cả thương thế trong cơ thể hắn đều đã khôi phục.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía bát ngọc bên cạnh, không chút chần chờ phất tay một cái.

Trong bát ngọc lần nữa bay ra một đạo lục sắc linh dịch, tạo thành một đường vòng cung ở giữa không trung rồi rót vào trong miệng của hắn.

Hàn Lập kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt biến đổi một hồi.

Lần này hắn uống lượng lục sắc linh dịch so với lúc trước nhiều hơn một ít, nhưng đã có kinh nghiệm lần trước, trong lòng của hắn đã không còn cảm giác tâm thần bất định.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, không để ý tới tình huống trong cơ thể, chuyên

tâm tìm hiểu lực lượng Pháp tắc ẩn chứa trong lục dịch.

Âm thanh đôm đốp trong cơ thể hắn thỉnh thoảng truyền ra, lúc này đây, làn da ở thân thể, cánh tay, bả vai nứt thành từng mảng, nhưng không có máu tươi chảy ra

Hàn Lập đối với tình trạng của cơ thể không chút nào để ý, người không nhúc nhích.

Trong nháy mắt hơn một canh giờ trôi qua, hắn mở to mắt, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tuy rằng hơi có vẻ trắng bệch, nhưng ánh mắt rạng rỡ sáng hẳn lên.

Trong hơn một canh giờ vừa rồi, hắn cảm giác tựa hồ khoảng cách lĩnh ngộ Pháp tắc thời gian lại gần hơn một ít, nhưng rồi lại vẫn thiếu một chút xíu.

Quả nhiên là cầu phú quý trong hung hiểm!

Hàn Lập lấy ra một viên đan dược ăn vào, trên thân nổi lên lục quang.

Mấy ngày sau, khi thương thế hắn toàn bộ phục hồi như cũ, một tay hắn khẽ vẫy, rót tất cả lục sắc linh dịch còn dư lại trong bát ngọc vào trong miệng.

Sau một khắc, hai tay trái phải của hắn phân biệt nắm một viên Tiên Nguyên Thạch và thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân, sau đó hắn nhắm hai mắt lại.

Không biết trải qua bao lâu, hắn mở mắt ra, trong mắt loé lên vẻ hưng phấn, nhưng chợt lại bị một tia nghi hoặc thay thế.

"Vì sao mỗi lần đều cảm thấy khả năng khống chế lực lượng Thời Gian đã rất gần, nhưng mỗi lần đều kém một chút?"

"Cho dù là thế nào, cách sử dụng lục dịch như thế này nhìn qua rất có thể thành công. Có lẽ thử lại thêm một lần, ta có thể đột phá."

Hắn lẩm bẩm tự nói, lật tay lấy ra một quả đan dược rồi ăn vào, nhắm mắt

lại.

Hai mươi mấy ngày sau, Chưởng Thiên Bình ngưng tụ ra thêm một giọt lục dịch.

Hàn Lập cầm bình nhỏ, sắc mặt hơi trầm ngâm, kê bình nhỏ lên miệng.

Giọt lục dịch lăn xuống, rót vào trong miệng của hắn.

Mấy hơi thở về sau, cơ thể Hàn Lập vang lên thanh âm đôm đốp, làn da nhanh chóng hiện ra từng vết nứt li ti, dù có Chân cực chi mô cũng không cách nào ngăn cản được, máu tươi chảy lênh láng.

Chỉ trong chốc lát, cả người hắn đã biến thành huyết nhân.

Cơ mặt Hàn Lập giật giật, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ chỉ cần một hơi không chú ý, liền bạo thể chết.

Lần này trọn vẹn qua gần hai canh giờ, thân thể của hắn mới dần dần khôi phục lại bình tĩnh, hai hàng lông mày cũng giãn ra. Hàn Lập không để ý tới tình huống trong cơ thể, đôi tay nắm lấy Tiên Nguyên Thạch, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng nhanh chóng chuyển động, những Đạo văn Thời Gian chớp sáng mãnh liệt.

Nửa ngày sau, Hàn Lập mở to mắt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, hít sâu một hơi mới dằn cơn đau xuống được.

Liên tục nuốt hai giọt lục dịch, hắn đối với lực lượng Thời Gian cảm thụ càng lúc càng sâu sắc, chỉ là...

"Có lẽ uống thêm một giọt nữa sẽ thành công!"

Hàn Lập trong lòng kích động, thương thế trong cơ thể lại khởi lên. Hắn hừ một tiếng, vội lấy ra một viên đan dược rồi ăn vào, tập trung tư tưởng vận công khôi phục.

Ánh sáng màu xanh nổi lên, lượn lờ quanh người Hàn Lập. Sắc mặt hắn dần

dần khôi phục, trên cơ thể một ít vết thương nhanh chóng khép lại.

Một tháng sau, Hàn Lập cầm lấy bình nhỏ, bên trong có một giọt lục dịch nhẹ nhàng chuyển động.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, thần tình ngưng trọng, hơi ngửa đầu, một lần nữa uống lục dịch trong bình.

Âm thanh đôm đốp nặng nề trong cơ thể lần nữa phát ra, đôi tay hắn liền nắm lấy Tiên Nguyên Thạch để đồng thời khôi phục. Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra phía sau lưng, Đạo văn Thời Gian điên cuồng chớp động...

Thời gian trôi qua từng chút một, từng cỗ lực lượng Pháp tắc thời gian tuôn ra từ bên trong Chân luân.

Chân Ngôn Bảo Luân tản mát ra kim quang chói mắt, điên cuồng chuyển động, càng lúc càng nhanh.

Hàn Lập hai mắt nhắm nghiền, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Trên người hắn kim quang cuồn cuộn bắt đầu khởi động, nhìn kỹ lại thì những kim quang kim rõ ràng là vô số văn tự màu vàng kim thật nhỏ hội tụ thành, phảng phất như hoả diễm hừng hực thiêu đốt.

Hai mươi tư đoàn Đạo văn Thời Gian rung rung, hỏa diễm kim sắc càng ngày càng lớn, mơ hồ có xu hướng ngưng tụ tại một chỗ.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Chân Ngôn Bảo Luân tản mát ra kim quang chợt chớp động, chuyển động chậm lại, mặt ngoài hiện ra một chút vết rạn, phảng phất như không chịu nổi gánh nặng, Đạo văn Thời Gian đang chớp động trên thân Chân luân cũng đột nhiên lắng dịu trở lại.

------oOo------

Chương 266: Năm nghìn điểm thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà rốt + Sweeti3 + Nhatchimai*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân biến mất, nhập vào cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập phát ra tiếng kêu đau đớn, miệng phun một ngụm máu đen.

Hai mắt hắn mở to, thanh quang hộ thể gần như sụp đổ, toàn bộ xương khớp trong cơ thể như mới trải qua một trận đại chiến.

Hắn cảm giác rùng mình, mười ngón tay vội bấm pháp quyết, lúc này thanh quang hộ thể mới dần ổn định.

Sau khi nuốt một viên đan dược, sắc mặt hắn lộ vẻ trầm ngâm.

Thời khắc vừa rồi, hắn cảm giác mình đạt tới điểm gần nhất tiệm cận lực lượng Pháp tắc Thời gian, dường như đã chạm vào được cỗ lực lượng có vinh dự đề tên trong tam đại chí tôn Pháp tắc.

Nhưng mà kết quả cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc.

Tiệm cận sát vách rồi nhưng vẫn còn một chút khoảng cách không thể vượt qua.

"Sao lại như vậy?" Ánh mắt nhấp nháy, hắn tự lẩm bẩm.

Những ghi chép trong Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đã chỉ rõ: Chỉ cần tu

luyện đệ nhất trọng viên mãn sẽ có thể trải nghiệm tìm hiểu lực lượng Pháp tắc Thời gian, tất nhiên là có thành công hay không lại là câu chuyện khác.

Tuy nhiên hắn có sự hỗ trợ của lục dịch trong Chưởng Thiên Bình, theo lý thuyết thì cơ hội thành công phải cao hơn nhiều mới phải.

Có lẽ, mình còn thiếu một cái gì đó?

Vẻ mặt lộ rõ sự hoài nghi, hắn lật lay lấy ra khỏa đan dược rồi nuốt vào, thanh quang trên người lại bừng lên.

Một tháng sau.

Bình nhỏ nằm trong tay Hàn Lập lại ngưng tụ được một giọt lục dịch.

Hắn liếc nhìn giọt lục dịch rồi ngửa cổ nuốt luôn, không chút do dự.

Sau một khắc, sau lưng hắn phát ra kim quang chói lọi, Chân Ngôn Bảo Luân xuất hiện tỏa kim quang sáng chói, lực lượng Pháp tắc Thời gian phát ra những chấn động mãnh liệt.

Hai tay hắn nắm hai miếng Tiên Nguyên Thạch, miệng lẩm bẩm, kim quang trên thân ngày càng chói lọi, Pháp tắc Thời gian ẩn ẩn bắt đầu ngưng tụ.

Đúng lúc này, kim quang phát ra từ Chân Ngôn Bảo Luân bỗng chập chờn, mặt ngoài luân vang lên một tiếng "rắc rắc", hiện ra những vết rạn.

Lực lượng Pháp tắc Thời gian lập tức tán loạn, Chân Ngôn Bảo Luân lóe lên một cái rồi biến mất.

Hàn Lập trừng mắt, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu.

Một lần thì có thể nói là ngẫu nhiên, hai lần liên tiếp đều cho kết quả giống nhau: Điều này cho thấy lực lượng thời gian hiện nay của hắn chưa đủ để lĩnh ngộ ra Pháp tắc Thời gian!

Từ giờ, chỉ còn cách mau chóng đổi được đệ nhị trọng Chân Ngôn Hóa

Luân Kinh mà thôi.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hàn Lập lấy ra một khỏa đan dược rồi nuốt vào.

...

Sau đó mấy tháng.

Tuyết rơi lâu ngày ở khu vực phía đông Chung Minh sơn mạch, cả khu vực được phủ kín bởi một lớp tuyết dày, Xích Hà Phong không còn hỏa chướng nên cũng bị tuyết phủ kín, tạo thành một lớp áo khoác tuyết trắng.

Bên trong dược viên, Mộng Vân Quy khoác trường bào xám đang chăm sóc cho mấy chục gốc Linh thảo ở linh điền, hắn kiểm tra kỹ càng những pháp trận hỗ trợ việc chăm sóc ở xung quanh.

Loại Linh thảo này là thực vật đặc hữu trên Xích Hà Phong, vốn ưa nóng kị lạnh, do không còn lớp hỏa chướng bảo vệ nên phải thay thế bằng pháp trận để cho nó sinh trưởng bình thường.

"Ca ca, theo huynh thì bao giờ Lệ trưởng lão mới về?" Mộng Thiển Thiển mặc bộ váy dài màu xanh, đang ở cạnh khom người kiểm tra hạch tâm pháp trận, ánh mắt lộ vẻ mơ màng.

Đôi mắt đen của nàng lấp lánh, khí tức trên người thu vào trong, nụ cười tươi trên môi mang nét đẹp rung động lòng người.

"Thiển Thiển, ngươi không phải là em gái của ta hả? Năm đó khi ta được Lệ trưởng lão phái đi thu mua hạt giống, ngươi cũng không mong nhớ ta như vậy..." Mộng Vân Quy ngoảnh đầu nhìn nàng rồi nói với vẻ giả vờ giận dỗi.

"Hi hi, làm gì có...Muội chỉ muốn mau chóng báo cho Lệ trưởng lão biết tin muội đã trở thành tu sĩ Hóa Thần. Ca ca, huynh cũng phải cố lên nha!" Mộng Thiển Thiển khẽ cười duyên rồi giải thích.

Mộng Vân Quy nghe vậy, đành thở dài lắc đầu, cô em gái này của hắn không hiểu gặp cơ duyên gì, sau khi kết Nguyên Anh thành công thì tu vi cứ một đường tăng mạnh, đi sau mà tới trước, lúc này đã kết Hóa Thần thành công được một thời gian ngắn rồi.

Nhìn thấy những thành tựu của cô em gái bảo bối, tự sâu trong lòng đáy lòng hắn phát sinh cảm giác vô cùng vui sướng.

Tuy nhiên hắn cũng không muốn khen ngợi tung hô nàng quá nhiều, tránh cho nàng sinh kiêu. Dù sao nàng cũng chỉ bắt đầu con đường tu tiên được vài trăm năm, tâm tính còn thuần chất, hắn không muốn mấy câu nói của mình làm khởi nên trong nàng đạo tâm bất ổn.

Vừa nghĩ tới đấy, hắn liền quay lại công việc.

Trên một mảnh đất trống bên ngoài dược viên chính là Linh thú thủ sơn, có hình thể to như một ngọn núi nhỏ. Nó nghểnh hai cái đầu lên, phát ra vài tiếng phì phì từ trong mũi, rồi lại rủ xuống một cách vô cùng buồn chán, quay lại nằm phủ phục trên mặt đất.

Chưa kịp nằm yên, hai cái đầu của nó đã lập tức ngước lên, nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy từ chân trời, một đạo ánh sáng xanh nhanh như tên bắn bay vụt tới Xích Hà Phong. Đại trận "Phong Sơn" đang bao phủ ngoài núi chợt lóe lên hào quang, rồi tựa như băng tan, biến mất không thấy gì nữa. Cùng lúc, đạo thanh ảnh đã lao thẳng tới phía phủ đệ.

Mộng Vân Quy đứng lên, cùng muội muội nhìn nhau. Hai người đều lộ vẻ mặt vui mừng, vội vàng phi độn về phía phủ đệ.

Thời điểm hai người bay tới phủ đệ, Tôn Bất Chính cũng đã triệu hoán những người khác cùng tới đây. Cả đám tề tụ trong phòng lớn của phủ đệ, hồi hộp chờ chỉ thị của Hàn Lập, người vừa phản hồi tông môn.

Kết quả, Hàn Lập chỉ hỏi thăm sơ qua một ít tình huống tại Xích Hà Phong, ban thưởng cho mọi người một ít đan dược cùng đồ vật, rồi vội vàng rời

khỏi phủ đệ. Đúng là làm cho Mộng Thiển Thiển có chút buồn bực. Vốn một mực chờ đợi Lệ trưởng lão trở về, vậy mà thậm chí ngay cả chuyện tu vi tiến bộ của mình nàng cũng không kịp khoe.

Lại nói Hàn Lập rời Xích Hà Phong, phi như bay một đường đến phụ cận Lâm Truyền Điện, rồi lập tức chuyển đi Kinh Vân Phong.

Trong một tòa Thiên Điện ở phía sau Thái Huyền Điện, có một gã chấp sự trưởng lão hình thể mập mạp ngồi sau bàn giấy đang đưa tay nhận lấy lệnh bài Trưởng Lão của Hàn Lập, nói bằng giọng vui vẻ:

"Lệ trưởng lão khổ cực rồi. Hai vị trưởng lão thay thế ngươi ở bí cảnh Phù Sơn mấy ngày trước đây đã đưa tin trở lại, kết quả điều tra về cơ bản nhất trí với hồi báo của ngươi lúc trước. Tông môn nhận định trong biến cố lần này, ngươi đã bảo vệ được sản lượng Linh dược, lập được công lớn, cho nên quyết định ngoài thù lao của nhiệm vụ trấn thủ, ban thưởng thêm năm trăm điểm công tích."

"Đa tạ." Hàn Lập liền hơi ôm quyền, vừa cười vừa nói.

Sau khi cùng chấp sự trưởng lão hàn huyên vài câu, Hàn Lập cầm lại lệnh bài Trưởng Lão của mình, cáo từ một tiếng rồi ra khỏi đại điện.

Cánh cửa hậu điện chậm rãi khép lại, còn Hàn Lập cũng bắt đầu tính toán trong đầu. Lúc trước, sau một loạt nhiệm vụ, hắn đã tích lũy xuống không ít điểm công tích. Cộng thêm thù lao của nhiệm vụ trấn thủ cùng với điểm thưởng, hắn đã tích lũy được hơn bốn nghìn điểm.

Thoạt nhìn số lượng đã cực kỳ khả quan rồi, nhưng khoảng cách tới chín nghìn điểm công tích, số điểm cần thiết để đổi đệ nhị trọng của Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, vẫn còn chênh lệch khá xa.

Hàn Lập chầm chậm bước chân, thong thả đi về phía tiền điện, trong lòng suy nghĩ biện pháp để bổ sung toàn bộ năm nghìn điểm công tích này.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn lóe lên, nhớ lại một chuyện.

Tại Thái Huyền Điện trước mặt hắn, trên tấm ám kim thạch bích ám, nhiệm vụ màu đỏ thứ nhất chính là tu luyện 《Chân Ngôn Hóa Luân Kinh》đến đệ nhị trọng, mà ban thưởng vừa đúng là năm nghìn điểm công tích.

Hàn Lập lập tức vui vẻ trong lòng, bước nhanh qua cửa điện phía trước, đi thẳng về phía thạch bích màu ám kim.

Trong đại điện vẫn náo nhiệt như mọi khi. Thậm chí phía trước thạch bích màu ám kim, vốn là ở tận cùng bên trong, cũng có hơn mười vị có bộ dáng nội môn trưởng lão đang tụ tập, tất cả đều đang nhìn lên nhiệm vụ trên thạch bích.

Hàn Lập không nhìn chỗ nào khác mà ngẩng đầu nhìn thẳng về phía những nhiệm vụ màu đỏ. Ánh mắt hắn rất nhanh đã đặt tại hai dòng giới thiệu cực kỳ tinh giản của một nhiệm vụ, nhìn có vẻ tầm thường.

Chỉ có mười chữ ngắn ngủn mà Hàn Lập nhìn gần hết nửa canh giờ.

Thực sự không phải là hắn không có tư cách đổi. Hắn đang lo lắng, nếu mình công khai đổi sẽ bị người khác phát hiện, thì tiến cảnh tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh thần tốc của mình cũng sẽ lập tức bị lộ.

Dù sao số người tu luyện công pháp này tuy không ít, nhưng số thành công thì không có mấy. Cộng thêm tiến triển của hắn lại thực sự quá kinh hãi thế tục. Tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường, dù là tiêu tốn mười vạn thậm chí hơn mười vạn năm thời gian, cũng chưa chắc có thể đạt được thành tựu bằng một phần mười của hắn.

Dựa theo giới thiệu về công pháp của Phương Chuyên năm đó, một khi tin tức hắn tu luyện tới đệ nhị trọng để lộ ra, tất nhiên từ trong Chúc Long Đạo sẽ lập tức khuấy động một hồi sóng to gió lớn khó có thể lường được.

Tới lúc đó, chưa cần tính đám Kim tiên của tông môn đối đãi hắn bằng thái độ nào, mà tự dưng vô duyên vô cớ rước lấy sự theo dõi sát sao thì chả phải bổn ý hắn mong muốn.

Nghĩ thế đâm ra Hàn Lập khá là váng đầu, chưa nghĩ tới chuyện giờ đây

không thể đổi được năm nghìn điểm công tính mà dù có vất vả tích lũy điểm cho ngày sau đầy đủ chăng nữa thì dường như hắn không cách nào quang minh chính đại tới Truyền công điện đổi lấy phần hai công pháp.

Như thế khác gì đứng giữa quảng trường tuyên bố bản thân đã tu luyện 《Chân Ngôn Hóa Luân Kinh》 tới đệ nhị trọng. Thực ra thì ai mà chả biết rằng nếu không tu luyện tới đệ nhị trọng thì kẻ nào tự dưng khùng tiêu phí chín nghìn điểm cống hiến?

Chả lẽ… còn mỗi cách trộm?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lắc đầu, dẹp bỏ ngay ý tưởng này.

Không thể so Chúc Long Đạo với Lãnh Diễm tông ở Linh hoàn giới. Ngoại trừ những Phó Đạo chủ còn có hơn một vị Kim Tiên thực lực đáng sợ tọa trấn. Hơn nữa, Truyền Công Điện là chỗ không tầm thường, nhất định có cấm chế cường đại. Nếu mà định ăn trộm công pháp trấn phái chốn này thì khác gì tự tìm cái chết.

Nhưng mà không thể đổi thì hắn không cam tâm. Dù gì gia nhập Chúc Long Đạo có nguyên nhân chính là vì cái bộ 《Chân Ngôn Hóa Luân Kinh》 này.

Nghĩ ngợi nửa ngày, Hàn Lập xoay người ra khỏi điện.

Nửa ngày sau, một gã phe phẩy quạt lông, đầu chít khăn như nho sinh từ tốn bước vào Thái Huyền điện.

Gã nhàn nhã bước tới trước thạch bích đạm kim. Mấy trưởng lão nội môn gần đó ngẩng đầu lướt nhìn. Khi gã tới khiến cho mấy người chú ý nhưng cũng chỉ lướt qua mấy lần là dời ánh mắt đi.

Nho sinh đứng yên nửa ngày, thừa lúc không ai xung quanh chú ý, bàn tay lật cái, lệnh bài trưởng lão hiện ra, cách không điểm tới thạch bích.

Một luồng hào quang trừ trong thạch bích lập tức bắn ra, rơi xuống lệnh bài.

Kẻ này là Hàn Lập đeo mặt nạ Vô Thường minh cải trang.

Hắn đã nghĩ kỹ lắm rồi, thì cứ lấy ban thưởng nhiệm vụ cái đã, họa điên mới từ chối, năm ngàn điểm công tích đấy.

Hắn cảm ứng thử, lệnh bài đã ghi điểm công tích xong rồi, cả thảy là chín nghìn một trăm ba mươi hai điểm.

Tức thì sắc đỏ của nhiệm vụ bỗng tắt, vốn chỗ này không được mấy ai chú ý. Lúc này các trưởng lão dưới thạch bích đang nói chuyện với nhau hoặc đang tìm kiếm nhiệm vụ thích hợp cho bản thân nên không mấy ai chú ý cái luồng quang mang từ nhiệm vụ nào bay ra.

Hắn lấy gương mặt này tới dù có kẻ phát hiện cũng không có ai quen biết, chỉ cần không ai phát giác tại đây thì việc này tự nhiên cũng không mấy ai lưu tâm. Vạn nhất thực sự có người phát hiện ra manh mối thì cùng lắm bản thân bỏ chạy mất dạng là xong.

Hàn Lập điềm nhiên thu lệnh bài lại, thở phào một hơn, xoay người định rời Thái Huyền điện.

Trong nháy mắt lúc hắn xoay người, đột nhiên toàn thân cứng đờ. Khóe mắt liếc vội, dòng chữ to màu đỏ trên thạch bích đã có sự thay đổi...

------oOo------

Chương 267: Bạch Tước

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai + Nguyên Anh + tieutangmi + Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thân ảnh Hàn Lập khựng lại, vội xoay người lại nhìn.

Phía sau quầng đỏ, lờ mờ hiện ra hàng chữ nhỏ màu đạm kim, trên ấy viết sáu chữ Kim Triện Văn:

"Bạch Tước cốc, hiện Chân Luân."

Sáu chữ này đều được bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt khiến người ta không nhìn rõ được.

Chỉ mới nhìn, Hàn Lập liền cảm thấy hốc mắt khô khốc, vội vã dụi dụi cặp mắt. Ngước mắt nhìn lại thì thấy sau màu đỏ ấy không còn thấy một ký tự nào nữa.

Nội tâm hắn khẽ động, vội vàng nhìn chung quanh thì thấy mọi người đều đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào thạch bích. Thỉnh thoảng có người rỉ tai nhau hỏi đáp, sắc mặt của đám người đều bình thường, hiển nhiên không nhìn thấy màn vừa rồi.

"Bạch tước cốc … đó là chỗ nào?"

Trong đầu Hàn Lập thủy chung vang vọng mãi ba chữ kia, nhưng nghĩ mãi vẫn không thể nhớ được Chúc Long Đạo có nơi nào như vậy.

Tâm niệm quay cuồng trong đầu, Hàn Lập thử nhìn ở những góc độ và phương hướng khác nhau, cố tìm chút manh mối từ đại tự hồng sắc trên thạch bích kia, nhưng lại không nhìn ra bất luận điều gì khác thường.

Tựa như sáu ký tự đạm kim nho nhỏ tự dưng đập vào mắt, cơ bản không tồn tại.

Nhưng trong lòng hắn rõ ràng, tuy thoáng nhìn nhưng với lực lượng trong đôi mắt mình, tuyệt không có khả năng lầm lẫn.

Kể từ đó, trong lòng hắn dâng lên ý niệm cầu may.

Bất kể nói thế nào thì bản thân phải tìm cho bằng được nơi gọi là "Bạch tước cốc", nếu không tuyệt đối không cam lòng.

Nhưng đến tột cùng chốn này ở đâu?

Hắn đứng ngây người một hồi lâu, rồi đến một góc, lật tay lấy địa đồ Chung minh sơn mạch nhận được từ hồi mới nhập môn ra. Hắn đưa thần thức vào trong, cẩn thận tìm tòi từng tấc từng tấc.

Một canh giờ sau.

Hàn Lập mở to mắt, rung tay thu địa đồ lại, khuôn mặt càng hiện vẻ nghi hoặc.

Hắn xem xét lên xuống tất cả các địa danh trên bản đồ vài lần, không bỏ sót chỗ nào nhưng không tìm ra nơi nào gọi là "Bạch tước cốc".

"Chẳng lẽ trong tông môn có bí cảnh ít người biết?" Cặp mắt hắn chớp động, miệng thì thào nho nhỏ.

Suy nghĩ của hắn dừng lại rồi đi tới trước thạch bích, nhìn chằm chằm một hồi lâu. Sau đó xoay người rời khỏi Thái Huyền điện.

Lát sau, hắn bay chầm chậm trên bầu trời Thái Huyền điện, chắp tay sau lưng, thanh sam bay phần phật. Khuôn mặt như nảy ra ý tưởng gì đó, độn quang bốc lên, bay vụt về một hướng khác.

…

Màn đêm buông xuống, trong một gian mật thất ở động phủ Xích Hà phong.

Một ngọn cổ đăng thanh sắc để trên cái bàn bát tiên vuông vức sơn son đỏ chót. Không biết dầu thắp là loại nào mà cây đèn không có chút khói nào, khuếch tán ra từng luồng hương thơm.

Chỗ bấc đèn có ngọn lửa cực kỳ ổn định, không chút lay động. Nó nhỏ như ngón cái nhưng chiếu sáng cả gian phòng như ban ngày.

Trên chiếc bàn, mấy cuốn sách cổ gáy bằng da xanh chất đầy một góc, ba bốn ngọc giản đặt ở góc khác, lại có cả một cuốn họa trục màu vàng dài tới bảy thước, một nửa nằm trên bàn, một nửa buông lỏng xuống đất.

Trên họa quyển là những nét mực đan thanh vẽ những ngọn sơn phong san sát sinh động như thật. Trên đó có những chữ nhỏ vuông vức ghi tên cảnh sơn hà núi non tuyệt đẹp.

Lúc này, Hàn Lập ngồi phía sau bàn, tay cầm quyển sách cổ ố vàng có phần hư tổn, tập trung tinh thần đọc.

Những ngọc giản, thư tịch cùng họa quyển này đều là các bản địa đồ của Chung Minh Sơn Mạch mà hắn mượn từ "Tàng Kinh Các" của nội môn.

Ngoại trừ một số ngọc giản bên ngoài, những thư tịch cùng họa quyển này đều là bản gốc. Vốn là hắn có thể mua bản phục chế từ bản gốc này, nhưng vì Hàn Lập muốn tìm đọc địa đồ ghi chép nguyên thủy nhất nên đã bỏ ra đại lượng điểm công trạng để đổi. Hắn cũng không biết được niên đại của những bản cổ tịch này.

Hàn Lập kiểm tra mỗi một chi tiết nhỏ, không có buông tha bất kỳ khả năng nào, cẩn thận xem xét cả văn tự ghi chép cùng địa đồ, nhưng mà cho đến hiện tại, hắn cũng không phát hiện chỗ nào có tên là Bạch Tước Sơn.

Mặc dù có mấy chỗ tên gần giống, nhưng phần lớn các chỗ này đều ít có khả năng là Bạch Tước Sơn.

Hắn cẩn thận tìm kiếm, tập trung vào các khu vực màu đen trên địa đồ "Mặc Linh sơn hà đồ", những địa phương này phần lớn đều là tông môn cấm địa, đại đa số trên bản đồ đều không có đánh dấu, nhưng ở một số thư tịch khác ít nhiều đề cập đến.

Trải qua nhiều lần so sánh đối chiếu, hắn tiếc nuối phát hiện, vẫn không có thông tin gì về Bạch Tước Sơn.

Không biết trải qua bao lâu, trong tay hắn đang cầm cuốn "Cổ Vân Kinh Lược", quyển điển tịch cuối cùng mà hắn có được.

Trên thực tế, quyển sách này căn bản không tính là địa đồ, mà chỉ là một quyển ghi chép về chuyến du sơn ngạo thủy ở Cổ Vân Đại Lục, mà tác giả của nó tựa hồ cũng chỉ là một vị tu sĩ dang dỡ chuyện tu hành.

Bất quá, cuốn sách này tựa hồ có niên đại cực sớm, thậm chí có thể so sánh cùng với thời gian tồn tại của Chúc Long Đạo, trên sách có một tầng pháp trận cấm chế.

Một khi pháp trận phát động, trang sách liền sẽ lập tức cháy hóa thành tro.

Hàn Lập vuốt khẽ lên một trang sách, lật trang đầu tiên, ánh mắt thuận theo văn tự ghi chép bên trong đọc lướt nhanh.

Bỗng nhiên, lông mày hắn cau lại, kéo quyển điển tịch lại gần vài phần, nhìn chằm chằm một đoạn văn tự trong đó, cẩn thận kiểm tra.

"Phía Tây núi có cốc, sinh ra một bầy bạch tước, có một mục đồng vào đuổi bắt bầy bạch tước. Khi gã vào cốc thì cảnh vật liền biến đổi, chỉ thấy sương mù mờ mịt lượn quanh. Ở giữa có cung khuyết ngọc các, đài cao ẩn hiện, Hằng Nga nhảy múa, Tiên Nhân đối ẩm, làm người ta không nhận biết được vị trí của mình..."

Hàn Lập xem đến đoạn mô tả ngắn gọn đến cực điểm này liền trầm ngâm không nói. Phần sau đoạn này tả cảnh mục đồng bị tiên nhân thân mang kim giáp cầm roi đánh gã liền giật mình tỉnh dậy, mới phát hiện mình đang

đứng ở vị trí cũ trong sơn cốc, giống như một loại mộng du.

Đoạn mô tả kiểu này khá thường gặp trong các điển tịch du ký, thường là ảo ảnh, không có gì quá kỳ quái. Duy chỉ có đoạn mô tả về việc sinh ra một bầy bạch tước làm hắn để tâm.

Lúc trước trong quá trình đọc và tìm kiếm, hắn cũng đã thấy các loài có tên như bạch oanh, tuyết trĩ..., duy chỉ tên bạch tước là chưa thấy qua, trong điển tịch này mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Về sau, hắn cẩn thận đọc lại các bản điển tịch này, cuối cùng mới xác định, tất cả thư tịch mà hắn có chỉ có chỗ này mới ghi rõ ràng hai chữ bạch tước.

"Phía tây núi là nơi nào?..." Hàn Lập một tay cầm lấy điển tịch, một tay gõ nhẹ lên mặt bàn, lâm vào trầm tư.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên ngừng gõ tay, cầm tất cả địa đồ điển tịch cổ tới, để trên mặt bàn, đọc qua từng trang.

Hàn Lập chỉ vào một trang trong đó, thì thào: "Dậu Tây Sơn, núi cao bảy nghìn hai trăm năm mươi bảy trượng, thế núi hẹp dài, hướng từ nam tới bắc, mặt trời ở sườn núi sinh ra Lô Dương Thảo, Hoán Nhật Hoa, Kinh Lân Thạch..."

"Tây Tuyền Sơn, núi cao tám nghìn chín trăm ba mươi mốt trượng..."

"Trạch Tây Phong, núi cao sáu..."

...

Ánh trăng hạ xuống phía Tây, rất nhanh đã đến nửa đêm.

Hàn Lập một mực ngồi ở phía sau bàn vuông đứng dậy, duỗi lưng một cái, nhẹ nhàng khép lại từng quyển sách cổ trên bàn, sửa sang lại chỉnh tề, xếp chồng tại một góc bàn.

Trên bàn còn một quyển sách duy nhất mở ra chính là cuốn điển tịch núi

sông kia.

Bất quá, cuốn sách này không đến một xích, phía trên lộ ra hình ảnh chính là một toà núi tên là Lâm Phong.

Ngọn núi này ở phía tây bộ Chung Minh Sơn Mạch, chính là một toà núi bình thường linh khí rất ít. Bởi vì trên núi cũng không có linh sản đặc biệt quý hiếm, cho nên một mực hoang phế, cũng không có trưởng lão đệ tử chọn ở nơi này.

Nó ở phía tây bộ gần Bồ linh cốc, cùng một dãy núi phía xa ở phía đông Chung Minh Sơn Mạch, chính giữa tạo thành một sơn cốc hình bán nguyệt thập phần rộng lớn.

Núi này, chính là Hàn Lập trải qua nhiều thời gian tìm tòi lựa chọn ra, là một tòa núi phía tây.

Hắn tin tưởng, sơn cốc hình bán nguyệt kia rất có thể chính là Bạch Tước Cốc mà hắn đang tìm kiếm.

Hàn Lập bàn tay khẽ vuốt qua, ngọn lửa trên ngọn đèn cổ đặt trên bàn bát tiên nhoáng một cái liền tắt.

Trên bấc đèn, một đám khói trắng lượn lờ bốc lên, tản ra mùi thơm, kéo dài không tiêu tán.

Hàn Lập ra khỏi phòng, đóng cửa phòng lại, đi đến trước viện. Còn chưa đi ra khỏi phòng, hắn liền thấy Mộng Thiển Thiển đang từ hành lang bên kia chạy nhanh tới.

"Lệ trưởng lão, sắp nở rồi, sắp nở rồi,..." Nàng còn chưa đi đến liền thấy thân ảnh Hàn Lập, vội vàng mở miệng kêu lên.

Hàn Lập nghe lời ấy, vốn là lông mày hơi nhăn, ngay sau đó lại giãn ra, trên mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

"Đi, đi xem một chút."

Hàn Lập vừa dứt lời liền bước lên trước một bước nắm lấy cánh tay Mộng Thiển Thiển kéo đi, hai người hoá thành một đạo ánh sáng màu xanh bay nhanh ra ngoài, trong chớp mắt biến mất không còn bóng dáng.

Một lát sau đã thấy hai người xuất hiện ở một gian thạch thất bí mật trong động phủ.

Chính giữa thạch thất có một tụ linh pháp trận loại nhỏ vẫn đang lặng lẽ lưu chuyển, giữa không trung từng đợt linh quang màu xanh chớp động liên tục

Trong pháp trận một quả trứng khổng lồ màu trắng đang rung lên nhè nhẹ, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí do pháp trận tụ hợp lại.

Hai người Hàn Lập kiên nhẫn đứng nhìn quả trứng hết cả khắc đồng hồ nhưng vẫn chưa thấy dấu hiệu nở ra.

“Vừa rồi trứng lay động rất mạnh, bên trong vỏ trứng lâu lâu còn có tiếng gõ vang lên, ta còn cứ tưởng nó sẽ nở ra ngay nên mới vội vã đi tìm trưởng lão….” Mộng Thiển Thiển thấy thế, vừa sốt ruột vừa xấu hổ nói nhỏ.

Hai mắt Hàn Lập chăm chú quan sát quả trứng, cẩn thận xem xét từng chút một, liền phát hiện ra dưới đáy trứng có một vết rạn rõ ràng nhưng rất nhỏ, nếu không tinh tế để ý thì sẽ không nhìn ra.

“Nó đã nở ra rồi nhưng sau khi ló ra lại không thấy mẹ nên mới sợ hãi chui lại vào trong trứng”. Trầm tư cả nửa ngày Hàn Lấp mới lắc đầu cho ý kiến.

Dứt lời hắn suy nghĩ một chút rồi đảo tay lấy ra một chiếc lông chim thật dài phía trên có từng luồng ánh sáng lưu chuyển đưa cho Mộng Thiển Thiển.

Mộng Thiển Thiển tiếp nhận lấy chiếc lông chim nhưng tỏ vẻ phân vân không hiểu, chỉ biết lẳng lặng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập vừa cười vừa nói: “Lại gọi tiểu gia hoả kia xuất hiện đi.”

Mộng Thiển Thiển nhẹ gật đầu, mắt chớp chớp, bán tín bán nghi đi lên phía trước, đưa tay gõ nhẹ lên quả trứng.

Quả trứng khổng lồ vẫn không có chút phản ứng nào.

Chần chờ một lát, Mộng Thiển Thiển cắn môi lấy chiếc lông chim trong tay khẽ vuốt ve vỏ ngoài của trứng.

Dường như lúc này quả trứng cảm nhận được điều gì đó, vốn đang yên lặng lại khẽ đung đưa, chỉ là nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Đôi mắt đẹp của Mộng Thiển Thiển sáng ngời, một tay vẫn lấy lông chim vuốt ve vỏ trứng, tay kia cũng nhẹ nhàng vỗ về theo.

Bỗng nhiên quả trứng khổng lồ dần ngừng lắc lư, trở nên yên tĩnh kỳ lạ, không còn nhúc nhích gì nữa.

------oOo------

Chương 268: Niệm Vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tuỳ Phong*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Lệ trưởng lão, ngài xem…"

Mộng Thiển Thiển thấy vậy, quay đầu định nói gì đó.

Chỉ nghe một tiếng "Két" vang lên thật nhỏ.

Chỗ vết rạn trên quả trứng khổng lồ đột nhiên rung động, một miếng vỏ trứng to cỡ đầu người rơi ra, lộ ra một khoảng trống.

Mộng Thiển Thiển nghe tiếng động vội vàng quay đầu lại nhìn, tâm trạng có chút khẩn trương, lại có chút ít mong chờ nhìn cái vỏ trứng bị nứt kia. Đột nhiên, nàng nghe thấy bên trong vỏ trứng phát ra từng đợt tiếng kêu "Chíp Chíp Chíp Chíp" vừa to vừa non nớt, giống như tiếng kêu của gà con.

Ngay sau đó, một cái đầu lớn có nhúm lông mềm như nhung chui ra, thận trọng dò xét xung quanh.

Kích thước của nó không phải là nhỏ. Hai con mắt khép hờ. Toàn thân của nó được bao phủ một lớp lông tơ màu xanh nhạt. Hình dạng nó nhìn không khác gà mái là bao, mỏ ngắn và thẳng, phía trên mỏ là hai cái lỗ mũi dùng để hô hấp. Khuôn mặt phồng lên vài chỗ, thoạt nhìn hơi ngu ngốc.

Đầu của nó hết xoay trái lại xoay phải, sau đó từ từ mở mắt ra.

Nó đánh giá Hàn Lập một chút, lại nhìn qua Mộng Thiển Thiển. Đầu nó nghiêng qua một bên nhìn nàng làm đám lông tơ trên đầu lệch qua một bên. Sau đó, nó từ từ chui ra khỏi quả trứng, tập tễnh bước đến chỗ của Mộng

Thiển Thiển.

Hình dạng của nó không hợp tỉ lệ chút nào, cái đầu to lớn được nâng đỡ bởi một cái cổ vừa dài vừa mảnh khảnh, thân thể thì mảnh mai gầy yếu. Thoạt nhìn giống như là tất cả dưỡng chất đều dùng để nuôi dưỡng cái đầu, nhìn có chút quái dị.

Hàn Lập nhìn qua hình dáng con chim, cũng không biết là có thất vọng hay không. Chẳng qua là cảm thấy có chút… Xấu.

Chẳng biết năm đó Phương Bàn kiếm ở đâu ra quả trứng này, cũng chẳng biết mục đích của gã là gì.

Mộng Thiển Thiển nhìn con chim non cổ quái hết ngả sang trái lại bổ nhào sang phải đang cố gắng đi đến chỗ nàng, đôi mắt long lanh phản chiếu hào quang lốm đốm. Trong lòng nàng lại có chút lo lắng, sợ cái cổ mảnh khảnh kia không thể chống đỡ nổi cái đầu to lớn, có thể gãy bất cứ lúc nào.

Ánh mắt nàng nhìn vào chim non, trong nội tâm lại không cảm thấy có chút gì xấu xí, ngược lại, nàng cảm thấy có chút đang yêu. Dù sao, những năm nàng một mình khổ tui, cũng chỉ có mình nó bầu bạn với nàng.

Có đôi khi, tu luyện gặp bình cảnh, thời điểm không có cách nào đột phá, hoặc là những lúc cảm thấy con đường khổ tu rất gian nan, năm tháng trôi qua trong cô đơn lạnh lẽo hoặc là những lúc có tâm sự gì đó, không muốn nói cho đại ca, nàng đều mang quả trứng khổng lồ ra làm đối tượng để tâm sự.

Trong lúc vô tri vô giác, quả trứng khổng lồ vô danh đã trở thành bạn thân của nàng trên con đường tu Tiên nhàm chán. Nó đã theo nàng từ lúc còn ở Nguyên Anh kỳ cho đến cảnh giới ngày hôm nay.

Thậm chí, có thể nói, nếu không có quả trứng khổng lồ này làm bạn, chưa chắc nàng có thể nhanh chóng trở thành Hóa Thần kỳ như vậy.

Ngày hôm nay, quả trứng rốt cuộc cũng đã nở ra, tâm trạng của nàng lúc này có chút phức tạp.

Nàng từ từ ngồi xổm xuống, bế chim non đã cố gắng vất vả đi đến bên nàng lên, lấy tay vỗ về lên đám lông nhỏ mịn trên người nó hết sức nhẹ nhàng

Chim non lập tức nhẹ nhàng di chuyển đầu dụi dụi vào tay nàng, lông tơ chậm rãi chuyển động, trong miệng phát ra từng tiếng “Chíp chíp” nho nhỏ.

"Lệ trưởng lão, ngài có thể đặt tên cho nó được không?" Mộng Thiển Thiển ôm chim non, xoay người lại nói với Hàn Lập.

"Trong tay ngươi đang cầm một cái lông chim, hơn phân nửa chính là mẫu thân nó đấy. Không bằng liền kêu nó là “Niệm Vũ” đi." Hàn Lập suy nghĩ một chút liền nói.

"Niệm Vũ, Niệm Vũ... Ừ, tên rất êm tai, vậy sau này liền kêu nó là Niệm Vũ." Mộng Thiển Thiển trong miệng lặp đi lặp lại mấy lần, lập tức nở nụ cười, vui vẻ nói.

Hàn Lập nhìn xem cảnh này, trong lòng có chút rung động.

Mộng Thiển Thiển bế chim non lên, mặc kệ nó nghe hiểu hay không, nghiêm túc nói: “Về sau, gọi ngươi là Niệm Vũ.”

Hàn Lập lúc này mới chú ý, phía dưới đầu của chim non xuất hiện một cục thịt nhỏ, nằm ẩn trong lớp lông vũ.

Lông mày hắn cau lại, đi đến trước mặt Mộng Thiển Thiển, đỡ lấy chim non trong tay nàng. Hắn cẩn thận đánh giá một lát, sau đó tiếp tục lật hai cánh và đuôi của chim non lên, hắn phát hiện ở phía dưới lông vũ đều ẩn chứa quang mang. Hắn có chút nghĩ ngợi.

"Chuyện gì vậy... Lệ trưởng lão, có gì đó bất ổn ư?" Mộng Thiển Thiển có chút lo lắng hỏi thăm.

"Không có gì bất ổn. Lúc trước, ta luôn nghĩ cách để điều tra lai lịch quả trứng khổng lô này, nhưng vẫn chưa tìm được bất kỳ manh mối gì. Đến hôm nay, trứng đã nở ra, mới có được chút manh mối.”Hàn Lập cười nói.

"A... Chẳng lẽ lai lịch của Niệm Vũ rất khủng bố?" Mộng Thiển Thiển cũng bị khơi lên lòng hiếu kỳ, vội vàng hỏi.

"Tạm thời ta cũng không thể xác nhận, nhưng mà có thể khẳng định nó là một loại Linh điểu Phong thuộc tính. Hơn nữa, còn có khả năng là tiến hóa của một loại Linh điểu Phong thuộc tính có phẩm chất cực cao. Biết đâu trong cơ thể của nó có chứa Chân Linh huyết mạch." Hàn Lập cũng không muốn giấu diếm, liền nói cho nàng biết.

Mộng Thiển Thiển nghe xong lời ấy, ánh mắt nhìn về phía chim non cũng có chút thay đổi, tán dương:

"Niệm Vũ, ngươi thật là không thể tin được…”

Chim non đối với chuyện này tự nhiên cũng không biết được bao nhiêu. Nó hé miệng “Chíp chíp” không ngừng, tựa hồ đang tò mò tìm hiểu về thế giới này.

Hàn Lập thấy thế, khẽ lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên đan dược màu xanh.

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh trong bàn tay kia sáng lên, bao phủ viên đan dược vào bên trong.

Sau một lát, viên đan dược bên trong tầng ánh sáng màu xanh dần dần bị hòa tan, biến thành một đoàn Thanh khí dạt dào linh lực.

Bàn tay Hàn Lập dẫn động, đoàn Thanh khí liền chậm rãi chảy vào bên trong mỏ của chim non.

Chỉ thấy môt luồng ánh sáng màu xanh chậm rãi chảy từ cổ xuống bụng của Niệm Vũ, sau một hồi chớp động liền biến mất không thấy gì.

Chim non ngưng kêu to, ngược lại há mỏ ợ một tiếng. Mộng Thiển Thiển cảm thấy thú vị, bèn không nhịn được che miệng cười khẽ.

Chim non còn chưa kịp ợ xong, liền từ từ khép mắt lại, nghiêng đầu qua một bên, ngủ mất tiêu.

Mộng Thiển Thiển thấy vậy ngẩn người.

“Đây là Linh đan Phong thuộc tính. Đối với nó thì phẩm chất hiện tại khá cao. Tuy rằng ta đã sử dụng Pháp lực để hòa tan đan dược, nhưng vẫn là quá sức chịu đựng của nó. Nhưng mà cũng không sao, chìm vào giấc ngủ rất có lợi trong việc hấp thụ linh lực.” Hàn Lập vừa cười vừa giải thích.

Mộng Thiển Thiển vội vàng nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Sợi lông chim kia ngươi cứ tạm thời giữ bên người. Niệm Vũ là do ngươi một lòng chăm sóc quả trứng mới nở ra. Sau này, ngươi vẫn chăm sóc nó như cũ.” Hàn Lập đưa chim non đang ngủ say cho Mộng Thiển Thiển rồi nói.

“Vâng, Lệ trưởng lão." Mộng Thiển Thiển nhận lấy, liên tục cười đáp ứng.

"Ta nhớ trong Linh Dược viên trên núi trồng không ít cây cỏ Phong thuộc tính. Sau này, ngươi có thể dùng cỏ đó để cho nó ăn. Lúc đầu thì cho nó ăn một ít cỏ khoảng mười năm tuổi, đợi cho nó lớn một chút thì có thể cho nó ăn một ít cây cỏ lâu năm hơn. Không được nóng vội. Nhớ kỹ, không cho nó ăn những đan dược có thuộc tính khác.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, lại dặn dò.

"Dạ, Thiển Thiển nhớ kỹ." Mộng Thiển Thiển nhẹ gật đầu, nói ra.

"Tốt rồi, mang theo Niệm Vũ về đi." Hàn Lập phất phất tay nói ra.

Mộng Thiển Thiển cáo lui một tiếng, ôm chim non đi về cửa lớn thạch thất. Nàng vừa tính rời khỏi, liền bị Hàn Lập kêu ngược lại.

"Chuyện gì vậy, Lệ trưởng lão, ngài còn muốn dặn dò gì?" Mộng Thiển Thiển quay người lại, nghi ngờ hỏi.

"Nếu ta không nhìn nhầm, ngươi đã trở thành tu sĩ Hóa Thần kỳ rồi à?" Hàn

Lập vừa cười vừa nói.

"Lúc trước, ta định bẩm báo cho Trưởng lão biết, nhưng lại không tìm được cơ hội. Sau đó lại bị chuyện của Niệm Vũ làm cho bản thân nhất thời quên mất.” Mộng Thiển Thiển mỉm cười, có chút xấu hổ nói ra.

“Ừ. Tư chất của ngươi so với bọn người ca ca của ngươi khá hơn môt tí, tiến cảnh chính xác là phải nhanh hơn một chút. Đây là bình đan dược dành cho tu sĩ Hóa Thần Kỳ. Cho ngươi, coi như là quà tặng chúc mừng ngươi tiến giai lên cảnh giới mới.”Hàn Lập ném cho nàng một cái bình sứ màu trắng, vừa cười vừa nói.

Mộng Thiển Thiển vui mừng vội vàng nhận lấy. Sau mấy lần cám ơn, mới xoay người rời khỏi thạch thất.

Sau khi nàng rời khỏi không bao lâu, đình viện bên trong động phủ liền có một luồng ánh sáng màu xanh bay vọt ra khỏi bên ngoài Xích Hà Phong.

Ngày thứ hai.

Mặt trời lơ lửng trên cao, bầu trời trong xanh

Phía Tây Chung Minh Sơn Mạch, tuyết đọng còn chưa tan, phần lớn sơn mạch đều là một mảng màu trắng sáng loáng. Chỉ có một số khu vực như Đại điện cùng với Quảng trường là được dọn sạch tuyết, lộ ra một chút màu sắc không giống nhau.

Ngoại trừ những nơi như vậy, thì còn một số nơi dưới mặt đất có hỏa mạch hoặc những nơi có suối nước nóng sẽ không có bị tuyết đọng. Có thể thấy được một chút ít cây cối đâm chồi nảy lộc.

Trên không trung, một luồng ánh màu xanh nhanh như chớp lao vụt qua, hướng đến Bán Nguyệt Cốc bên trong Tây Lâm Phong.

Người này không ai khác chính là Hàn Lập, đang trên đường tìm kiếm Bạch Tước Cốc.

Đêm qua, hắn rời khỏi Xích Hà Phong, đi đến một nơi dưới chân núi thả Tinh Viêm Hỏa Điểu trước cửa động thông với Hỏa mạch trong lòng đất.

Tinh Viêm Hỏa Điểu bộ dáng thoạt nhìn rất vui vẻ. Nó bay vòng quanh hắn hai ba vòng, sau đó liền nhanh chóng bay vào bên trong động.

Rồi sau đó, hắn dựa vào Lâm Truyền Các, bay một mạch đến phía Tây Chung Minh Sơn mạch.

Lúc đầu, hắn tính truyền tống từ Lâm Truyền Các đến Bồ Linh Cốc, sau đó lại chuyển hướng đến Tây Lâm Phong, như thế sẽ tiết kiệm cho hắn không ít thời gian. Trời chưa sáng là đã đến Bán Nguyệt Cốc.

Chỉ có điều, nếu có một vị tu sĩ Chân Tiên cảnh xuất hiện tại Bồ Linh Cốc, cho dù có đến chọn lựa tôi tớ hay không thì đều sẽ dẫn đến một hồi bạo động. Hàn Lập thì lại không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Cho nên, hắn lựa chọn truyền tống đến Hội Dương Phong ở xa hơn, sau đó phi độn một mạch đến bây giờ.

Bán Nguyệt Cốc cũng giống như Tây Lâm Phong ở gần đó, cũng là một khu vực không có gì đặc biệt, địa vực cũng bình thường nên cũng không được Tông Môn coi trọng. Bên trong núi cũng không có Trưởng Lão hay đệ tử mở động phủ, cũng không có tài nguyên mà Tông môn cần nên cũng có thể coi như là một sơn cốc nguyên sinh.

Hàn Lập đáp xuống trước cửa sơn cốc, sau đó đi thẳng vào bên trong. Trước mắt hắn là tuyết đọng dày đặc, một vài chỗ lộ ra nham thạch màu nâu đỏ, nhìn có chút hoang vu.

Sau khi đi vào bên trong khoảng mấy trăm trượng, địa hình dần trở nên rộng rãi hơn. Nhưng mà, nếu so với bên ngoài thì địa hình bên trong cốc trũng hơn một ít. Hàn Lập cảm giác được, mình đang đi xuống dốc.

Đi thêm khoảng nửa canh giờ, sương mù trong sơn cốc dần trở nên mờ mịt, cảnh vật hiện ra có chút mờ ảo không rõ.

Hàn Lập vượt qua một tảng đá lớn chắn ngang trong sơn cốc, liền thấy phía trước là một hồ nước hình loan nguyệt diện tích khá lớn. Trên mặt nước, từng luồng nhiệt đang từ từ bay lên, dĩ nhiên đây là một khu vực suối nước nóng.

Nhiệt độ xung quanh suối nước nóng hơi cao một chút, có thể thấy một mảng nham thạch màu nâu đó lộ ra trên bờ.

Hàn Lập đi đến ven bờ hồ liền dừng bước. Quang mang màu lam trong đôi mắt đột nhiên sáng lên, nhìn vào trong hồ nước.

Chỉ thấy mặt hồ có tưng đợt sóng nhỏ lăn tăn, hồ nước trong veo nhìn thấy cả đáy. Dưới đáy hồ là từng khối đá lởm chởm không giống nhau. Trong hồ, không có bất cứ sinh vật nào sinh sống.

Sau một lát, Hàn Lập thu hồi ánh mắt, cẩn thận phóng thần thức ra, bao phủ lấy cả ngọn núi.

Nhưng mà, sau một phen dò xét, hắn chẳng thu hoạch được gì, giống như Bán Nguyệt Cốc này thật sự là một sơn cốc bình thường mà thôi.

"Bạch Tước Cốc, Chân Luân hiện..."

Trong miệng Hàn Lập nghĩ đến câu mà ngày đó hắn thấy trongThái Huyền Điện, lập tức thu lại thần thức, khoanh chân ngồi xuống.

------oOo------

Chương 269: Chân thực chi nhãn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Miêu Tử + Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Nếu nơi đây đúng là Bạch Tước Cốc, có lẽ gọi Chân Luân ra sẽ xuất hiện dị thường mới đúng."

Hàn Lập thầm nghĩ một chút, sau đó hai tay bấm pháp quyết, công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh bắt đầu vận chuyển trong cơ thể.

"Ô..ô..n..g" một tiếng vang nhỏ.

Sau lưng hắn sáng lên một luồng sáng màu vàng, một vòng tròn nhỏ màu vàng nhạt lớn chừng một xích hiện ra chậm rãi xoay tròn giữa không trung, đúng là Chân Ngôn Bảo Luân.

Phía trên bảo luân, hai mươi tư đoàn Thời Gian Đạo Văn hơi mờ bắt đầu chớp động cực kỳ linh động, từ trong đạo văn tản mát ra một cỗ pháp tắc chấn động kỳ dị làm cho không gian mười trượng xung quanh giống như đông cứng lại một cách đột ngột.

Gió núi dần chậm lại, không khí chuyển động cũng trở nên chậm chạp vô cùng, ngay cả tiếng gió cũng như có như không. Tương tự như thế, trong nháy mắt những gợn sóng trên mặt hồ cũng bị đông cứng lại, gợn sóng vẫn còn nhưng đều bất động.

Cách đó không xa, từng đám sương mù đang di chuyển lượn lờ trên mặt hồ bị biến thành từng đám cột khói màu trắng chuyển động cực kỳ chậm rãi, đối lập với những đám sương mù phía xa, cả đám đều đông kết lại với nhau.

Hàn Lập quay người nhìn về bốn phía, muốn từ cảnh vật xung quanh tìm ra

một tia biến hóa dù nhỏ, nhưng sau cả nửa ngày quan sát cũng không phát hiện ra chỗ nào khác lạ.

Ngay khi hắn đang nghĩ có lẽ mình tìm sai chỗ rồi, chuẩn bị thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân thì rốt cuộc dị biến xuất hiện.

Chỉ thấy từ trong hư không đột nhiên có một đường bạch quang xuất hiện, một con chim Tước lớn cỡ lòng bàn tay bay lượn giữa không trung, vòng qua vòng lại rồi bay về hướng mặt hồ.

Con chim này rõ ràng đang nằm trong phạm vi bao phủ mười trượng xung quanh Chân Ngôn Bảo Luân mà lại không bị ảnh hưởng chút nào, cứ như vậy thản nhiên bay sà xuống, hai cái chân màu đỏ sậm lướt nhẹ trên mặt nước tạo ra từng vòng tròn gợn sóng nhỏ, rồi cứ như vậy đậu trên mặt nước.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào con chim bạch tước mà không biết phải làm gì tiếp theo.

Đúng lúc này thì con chim bạch tước bỗng nhiên quay đầu lại nhìn hắn, sau đó lại quay đầu đi, dùng chiếc mỏ nhọn màu xám của mình mổ nhẹ một cái trên mặt nước.

“Đinh đông...”

Hàn Lập nghe được một tiếng leng keng nhẹ vang lên, ngay sau đó hắn nhìn thấy từng vòng gợn sóng nổi lên trên mặt hồ, từng vòng nối tiếp từng vòng không ngừng lan ra bốn phía xung quanh. Càng về phía xa, kích cỡ của mỗi gợn sóng lại càng lớn hơn, cho đến khi đụng phải bờ hồ thì không ngờ lại chấn động ầm ầm, từng mảng lớn bọt nước màu trắng văng tung tóe.

Ở chính giữa gợn sóng xuất hiện một miệng động lớn cỡ lưng áo, phía trên có một pháp trận màu đen hình bát giác, từ bên trong pháp trận truyền ra trận trận không gian chấn động mãnh liệt.

“Bí cảnh!” Lông mày Hàn Lập cau lại, trong miệng thở nhẹ một cái.

Hàn Lập chần chờ trong giây lát làm chim bạch tước như có chút bất mãn,

hai cánh mở ra lượn một vòng giữa không trung rồi lao thẳng vào hắc động, hào quang lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập không do dự nữa, sau khi thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể, thân hình hắn bay về phía hắc động.

Nhưng khi hai chân của hắn gần tiến vào hắc động thì một tầng bích chướng vô hình bỗng hiện ra, ngăn hắn lại phía trên pháp trận, không cách nào tiến vào trong động được.

Gặp tình huống này, hai mắt hắn chớp động lam mang, muốn nhìn xem cấm chế này cuối cùng có huyền cơ gì.

Một lúc lâu sau, lông mày hắn cau lại, nâng quyền lên đánh thẳng về phía bích chướng. Kết quả một quyền này giống như đánh lên bông vậy, hơn phân nửa lực đạo bỗng chốc biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó hắn lại thử nhiều cách khác nhau, nhưng cấm chế này huyền diệu vô cùng, không hề có kẽ hở, vô luận là đao bổ hay lửa thiêu, ngay cả man lực oanh kích đều không gây chút tổn hại nào đến cấm chế, không bị phá vỡ chút nào.

“Sao lại như thế?” Ánh mắt Hàn Lập chớp động, miệng thì thào lẩm bẩm.

Nhìn tình hình vừa rồi thì bản thân hắn đã đoán đúng, nơi đây hẳn là Bạch Tước Cốc rồi. Chỉ là bạch tước hiện thân rồi bay vào bí cảnh giống như đang chỉ dẫn cho mình, nhưng mà sao mình lại không tiến vào trong động được?

“Chẳng lẽ...”

Hắn suy nghĩ một phen, sau đó lấy ra lệnh bài trưởng lão đưa về phía pháp trận hình bát giác.

Một đạo ô quang từ trong pháp trận bắn ra đánh lên lệnh bài, trong nháy mắt chín nghìn điểm công trạng trong lệnh bài liền bị khấu trừ, chỉ còn lại vẻn vẹn một trăm ba mươi hai điểm, thật đáng thương.

“Quả là như thế!”

Hàn Lập hơi ngẩn ra một chút, sau đó trong lòng trở nên vui vẻ.

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ nhiều, pháp trận phía trên hắc động lóe lên ánh sáng, sau đó bao bọc toàn thân thể hắn lại, trực tiếp lôi vào trong động. Hắc động cũng co rụt lại rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hồ nước phía trên vẫn tiếp tục rung động, sương mù lại tiếp tục lượn lờ như thường.

Hàn Lập chỉ thấy một hồi trời đất quay cuồng, thân hình cũng bị đảo ngược lại, sau đó xuất hiện trên một quảng trường lát đá trắng. Ánh mắt hắn quét về bốn phía, ở phía xa xa là một mảnh núi xanh uốn lượn liên tiếp. Hai bên trái phải có hai pho tượng thần tướng cao cỡ trăm trượng, trong tay chúng đều cầm một pháp khí cực lớn, xoay ngược chống lên mặt đất, cúi đầu trợn mắt liếc nhìn về phía Hàn Lập bên này.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua pho tượng một chút rồi liếc mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy ở cuối quảng trường có một dãy cung điện màu vàng dài liên miên vô tận, phía trên tường có khắc vẽ từng đám mây uốn lượn, phóng ra bảo quang lập lòe.

Phía trước cung điện có một căn gác cao, xung quanh đều trống không, phía trên mơ hồ có thể nhìn thấy hai vị thần nhân tiên phong đạo cốt đang khoanh chân ngồi đối diện nhau đánh cờ, sau lưng hai người này đều có thị nữ mặc cung trang màu trắng hoặc bưng bếp hoặc dâng trà, cả đám thần thái tự nhiên, không có ai nhìn về phía Hàn Lập.

Cửa cung phía dưới căn gác có hai đội kim giáp vệ sĩ cầm binh khí tựa hồ phát hiện ra Hàn Lập, sát khí đằng đằng lao về phía này. Hàn Lập thấy thế hừ lạnh một tiếng, không tiến một bước mà khoanh chân ngồi xuống. Chỉ thấy trong mắt hắn lam quang chớp động, hai tay bấm một bộ pháp quyết cổ quái, trong miệng quát một tiếng:

“Phá cho ta...”

Trong nháy mắt, cả biển thần thức của hắn không bị áp chế chút nào, mãnh liệt cuồng dũng lao về bốn phía như vũ bão.

“Rầm rầm...”

Một hồi thanh âm sóng hoa cuốn động vang lên, một cỗ khí thế cuồng bạo lấy Hàn Lập làm trung tâm quét về bốn phương tám hướng. Quảng trường lát đá dưới chân Hàn Lập như xuất hiện vô số vết rách, toàn bộ đất trống giống như bị kéo lên, phóng về bốn phương tám hướng, hai pho tượng thần tướng ở hai bên ầm ầm sụp đổ, vỡ vụn thành bột mịn, dãy núi sau lưng cũng tiêu tán như khói.

Đội kim giáp binh sĩ chưa kịp chạy đến trước mặt hắn đã bị cỗ sóng khí này chạm phải, xé thành từng mảnh nhỏ. Rất nhanh sau đó từng đám cung điện màu vàng ở phía xa cũng đổ vỡ từng khúc, ngay cả thần tiên cùng tiên nữ ở cùng một chỗ biến thành tro tàn.

Cả một phiến thiên địa ảo cảnh ầm ầm sụp đổ, triệt để biến mất. Xem ra bí cảnh nơi đây còn nhỏ hơn phân nửa so với tưởng tượng của hắn.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, sau đó chậm rãi đứng dậy phủi sạch bùn đất sau lưng, nhìn về phía trước. Chỉ thấy có một tấm bia đá rộng cỡ mười trượng đang đứng lẳng lặng trên mặt đất.

Hai bên bia đá đều khắc một đầu dị thú giống như long xà, nhưng mà mặt ngoài bia đá bị tổn hại vô cùng nghiêm trọng, trên đỉnh thiếu mất một khối lớn, thành ra không cách nào nhìn rõ rốt cuộc là vật gì. Rêu xanh phủ đầy ngay chỗ vết nứt, thoạt nhìn cảnh tượng tàn phá đến mức không chịu nổi. Nhưng may mắn chính là chỗ một nửa tấm bia đá có một mảng lớn khắc chằng chịt toàn kim triện văn lại được bảo tồn nguyên vẹn.

Hàn Lập bước nhanh về phía dưới tấm bia đá, mắt hắn nhìn thoáng qua một cái, sau đó toàn bộ thân thể đứng nguyên tại chỗ, một bước cũng không đi.

“Đây là... công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh!” Hắn nhịn không được kinh hỉ kêu lên.

Văn tự trên tấm tàn bia rõ ràng phân làm hai đoạn, ở giữa có một khoảng trống. Tới gần mặt đất, nơi có một đám cỏ dại che phủ ghi chép một đoạn văn tự mà Hàn Lập rất quen thuộc, đúng là "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh" đệ nhất trọng, mà ở phía trên thì đúng là bộ nhị trọng công pháp mà hắn vô cùng tha thiết.

Mới nhìn lướt qua phía trên văn tự, lông mày hắn không khỏi cau lại, lâm vào trầm tư.

Nếu như Truyền Công Các trong tông có chứa công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, vì cớ gì lại sắp đặt ở chỗ này một tấm bia đá cổ quái như vậy, thông qua loại phương thức cổ quái mờ mịt này đưa người tới đây? Hoặc giả thuyết, đệ nhị trọng công pháp cần phải đạt được ở đây?

Dù sao tiến vào nơi đây cũng đồng dạng cần tiêu phí chín nghìn điểm công trạng đấy. Lần sau đi Truyền Công Các, ngược lại có thể nói bóng nói gió nghe ngóng tin tức một chút.

Chính mình hôm nay trong lúc vô tình phát hiện tấm bia đá ở Thái Huyền Điện nhắc nhở đi tới nơi đây, cũng không biết có tính là đi bậy đi bạ...

Đây cũng là khả năng trước mắt hắn có thể nghĩ đến, giải thích hợp lý duy nhất rồi.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên có một đạo bạch quang sáng lên, Bạch Tước lúc trước dẫn hắn tiến vào nơi này lại lăng không hiện ra, bay thấp đến tấm tàn bia, mổ lên chỗ rêu xanh đứt gãy của tấm tàn bia.

Hàn Lập nhìn lại Bạch Tước kia, thấy quanh thân nó oánh quang lượn lờ, như huyễn như thật, làm người nhìn không rõ lắm.

Thời điểm lúc hắn đang nghi hoặc, Bạch Tước kia đình chỉ động tác mổ, chuyển hướng nhảy đến phía hắn, mỏ nhọn mở ra liền nói tiếng người: "Nhìn gì vậy, ngươi chỉ có thời gian nửa ngày, còn không nhanh ghi nhớ công pháp!"

Hàn Lập nghe vậy lập tức sững sờ, không nghĩ tới Bạch Tước này rõ ràng có thể nói tiếng người, tuy rằng có chút không lưu loát, hiển nhiên là cấm chế nào đó biến thành, nhưng quả thực làm trong lòng hắn kinh ngạc.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi lại nhìn Bạch Tước một cái nữa.

"Còn nhìn!" Bạch Tước vừa trừng mắt, vừa nói.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, thu liễm nghi hoặc, tập trung tinh thần nhìn tấm bia đá.

Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ nhị trọng công pháp cùng đệ nhất trọng là nhất mạch lưu truyền, đồng dạng dùng văn tự Kim Triện Văn ghi chép, với phương pháp hành văn cổ điển, vì vậy đồng dạng không xuôi không thuận, rất khó hiểu.

Bất quá, cũng may đã có trụ cột tu luyện đệ nhất trọng công pháp, Hàn Lập ngược lại không đến mức giống như lúc trước không có đầu mối, chỉ là tốc độ hơi chậm một chút.

Môi hắn hơi khép mở, đọc từng câu từng chữ công pháp ghi chép trên tấm bia đá, đồng thời vận dụng thần thức cường đại ghi khắc nội dung công pháp vào trong đầu.

Qua chừng hai canh giờ, trên trán Hàn Lập đã lấm tấm mồ hôi chảy ra, hắn thở một hơi dài, cuối cùng đã triệt để ghi nhớ đệ nhị trọng công pháp.

Bên trong Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ nhị trọng công pháp có thêm một bí thuật tên là "Chân Thực Chi Nhãn". Dựa theo ghi chép miêu tả, nếu tu thành sẽ có lực lượng thần thông có thể xem thấu huyễn hư.

Bất quá, muốn tu luyện bí thuật này cần một điều kiện tiên quyết, chính là người tu luyện Chân Ngôn Bảo Luân phải ngưng tụ ra ít nhất mười hai đoàn đạo văn.

------oOo------

Chương 270: Thời không bổ khuyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Nghĩ tới đây, trên mặt Hàn Lập không khỏi hiện lên một tia cổ quái.

Hắn nhờ Linh dược tiểu bình mà hôm nay dù mới tu thành đệ nhất trọng công pháp, nhưng trên Chân Ngôn Bảo Luân đã ngưng tụ ra trọn vẹn hai mươi tư đoàn Đạo văn, tự nhiên có thể tu luyện bí thuật Chân Thực Chi Nhãn rồi.

Chỉ thấy hai tay hắn bấm pháp quyết, trong miệng ngâm tụng khẩu quyết, sau lưng kim quang hiện lên, Chân Ngôn Bảo Luân lập tức hiện ra.

Bạch Tước đang đứng trên tấm bia đá, nguyên bản đang cúi đầu mổ rêu xanh, cảm nhận được chấn động kỳ dị truyền ra từ Chân Luân, lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng bên này, động tác trôi chảy không bị Chân Luân ảnh hưởng chút nào.

Hàn Lập lại nhìn thoáng qua văn tự Công pháp trên tấm bia đá, ánh mắt kiên định, trong miệng tiếp tục ngâm tụng khẩu quyết đệ nhị trọng công pháp.

Sau một lát, trên tay pháp quyết bỗng nhiên biến đổi, thanh âm ngâm tụng trong miệng cũng đột nhiên tăng tốc.

Phía sau lưng, Chân Ngôn Bảo Luân cũng chuyển động nhanh lên, phóng xuất ra kim quang sáng rực.

Hàn Lập đôi mắt tinh quang lóe lên, Thời Gian Đạo Văn khắc sâu trên bảo luân, nguyên bản chỉ có sáu đoàn phóng thích ra hào quang nhu hòa, giờ phút này từng đoàn tiếp theo từng đoàn phát sáng lên.

Nương theo mỗi một đoàn Đạo Văn sáng lên, thời gian lưu động trong phạm vi mười trượng chung quanh liền chậm lại. Tốc độ chuyển động của Chân Ngôn Bảo Luân càng thêm cấp tốc vài phần.

Chỉ thấy bảo luân cấp tốc xoay tròn, thân bảo luân trở nên mơ hồ, có thể thấy loáng thoáng từng sợi tơ màu vàng từ trên thân luân hiện ra, tụ tập về không động ở chính giữa thân luân.

Hàn Lập cảm thấy Tiên Linh Lực trong cơ thể trôi nhanh đi, tiêu hao rất lớn, nếu so với lúc luyện đan thì tiêu hao gấp bội.

Hắn lúc này lật tay lấy ra một khối Tiên Nguyên Thạch, nhanh chóng hấp thu bổ sung Tiên Linh Lực, đồng thời toàn lực thao túng Chân Luân trong cơ thể, vận chuyển môn bí thuật kia tới cực hạn.

Mấy chục hơi thở sau đó, lúc đoàn Đạo văn thứ mười hai cũng được kích hoạt, hào quang sáng lên, toàn bộ quang luân màu vàng "Ô...ô...n...g" nổ lớn một tiếng, bảo luân xoay tròn liền dừng lại.

Những sợi tơ ngưng tụ ở chính giữa xoắn xuýt quấn quanh ngưng tụ thành một tuyến đoàn màu vàng lớn chừng quả đấm, phía trên kim quang tràn đầy, lập lòe bất định.

Hàn Lập thấy vậy, trong miệng ngừng ngâm tụng khẩu quyết, hai mắt ngưng tụ, thấp giọng quát: "Ngưng!"

Chỉ thấy tuyến đoàn màu vàng kia lập tức kim quang sáng rõ, phóng ra hào quang chói mắt như ánh mặt trời.

Hàn Lập cảm thấy hai mắt khó chịu muốn rơi lệ, nhịn không được nhắm hai mắt lại.

Mấy hơi thở sau, đạo kim quang chói mắt kia rút cuộc dần dần mờ đi.

Hàn Lập dụi dụi con mắt, không thèm để ý đến biến hoá Kim Luân sau lưng, bàn tay đảo một cái, lấy ra một khối Tiên Nguyên Thạch nắm ở lòng bàn tay, hấp thu Tiên Linh Lực bên trong.

Hồi lâu sau, hắn mới quay lại nhìn Kim Luân sau lưng.

Chỉ thấy nguyên bản Kim Luân kích cỡ hơn một xích tựa hồ lớn thêm vài phần, trong đó chỗ không động chính giữa lơ lửng một con mắt màu vàng cực lớn nằm dọc, mí mắt đang khép kín.

"Nguyên lai đây chính là Chân Thực Chi Nhãn..." Hàn Lập nhìn chằm chằm vào quang mục màu vàng kia, trong miệng thì thào nói ra.

Trong lòng hắn khẽ động, trên tay pháp quyết vừa bấm, dựa theo pháp môn bí thuật Chân Thực Chi Nhãn, thúc giục con mắt màu vàng nằm dọc kia.

Lần này ngược lại không có xuất hiện tình trang tiêu hao nhiều Tiên Linh Lực như lần trước.

Chỉ thấy mười hai đoàn Đạo Văn phía trên Chân Ngôn Bảo Luân đồng thời sáng lên, một trận chấn động kỳ dị từ đó truyền ra, con mắt màu vàng nằm dọc rung động một trận, mí mắt màu vàng từ trung tâm mở ra, lộ ra một viên nhãn cầu màu vàng.

Viên nhãn cầu này mặc dù toàn thân đều màu vàng, nhưng màu sắc phân bố không đều, ở vị trí đồng tử màu vàng rõ ràng nồng đậm hơn một ít, giống như đúc từ Kim thủy.

Mà kim quang bên ngoài đồng tử lại hơi nhạt, bao quanh lấy một vòng phù văn tinh mịn kỳ dị. Bên ngoài phù văn hào quang càng nhạt, thoạt nhìn không giống kim quang bình thường, so với mí mắt còn muốn không bằng.

Đợi mí mắt mãnh liệt mở ra, vòng phù văn kỳ dị chính giữa lập tức nhanh chóng xoay tròn, một đạo quang mang màu vàng nhạt từ trong con mắt phóng ra.

Tâm thần Hàn Lập khẽ động, không dùng hai mắt bình thường để nhìn, mà thông qua con mắt màu vàng nằm dọc nhìn về bốn phía.

Chỉ thấy núi xanh chung quanh từng toà mai một hiện ra nguyên trạng, biến thành từng đạo không gian bích chướng hơi mờ, bên ngoài bích chướng là một mảnh tối tăm mờ mịt, tựa hồ bị sương mù bao phủ.

Chỉ như vậy thôi sao?

Trong nội tâm Hàn Lập không khỏi hiện lên nghi vấn, uy năng của Chân Thực Chi Nhãn chỉ giới hạn tại đây, nếu so với Minh Thanh Linh Mục của hắn cũng không có khác biệt quá lớn, chẳng qua là có thể gia tăng nhìn thấu triệt một ít đồ vật ẩn nấp mà thôi.

Như thế này cùng kỳ vọng của hắn chênh lệch một trời một vực rồi.

Thân hình hắn chậm rãi chuyển động, quang luân màu vàng sau lưng cũng chuyển động theo, con mắt dọc màu vàng cũng chậm rãi nhìn về một bên.

Lúc Hàn Lập chuyển hướng nhìn tới tấm tàn bia, con mắt dọc màu vàng cũng nhìn về phía tấm bia đá đó.

Chỉ thấy trên tấm bia đá bỗng nhiên nổi lên một tầng bạch sắc quang mang nhạt, mông lung như một tầng khói mỏng, ngăn ánh mắt của hắn lại, làm hắn không thấy rõ văn tự trên tấm bia đá. Mà Bạch Tước đang đứng trên tấm bia đá cũng biến thành một đoàn năng lượng cùng loại với Thiên Địa Nguyên khí.

Hàn Lập trong nội tâm cảm thấy kinh ngạc, lập tức tâm thần khẽ động, toàn lực thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân.

Chỉ thấy phía trên Kim Luân hào quang đại tác, từng đoàn Đạo Văn hơi mờ lần lượt toàn bộ phát sáng lên.

Lúc hai mươi tư đoàn Đạo Văn đồng thời kích hoạt, trong con mắt dọc màu vàng kim quang bạo tăng, tiếp theo từ đó lập tức bắn ra một đạo quang mang kim sắc, bắn vào màng trắng trên tấm bia đá, lập tức xuyên qua.

Chỉ thấy đạo kim quang kia như một lưỡi dao sắc bén cắt màng trắng ra, tiếp theo vỡ ra hai bên.

Đúng lúc này, trên tấm bia đá ầm ầm chấn động, Bạch Tước kia cả kinh vỗ cánh bay ra.

Nương theo đạo kim quang sáng lên, từ trong tàn bia truyền ra từng trận chấn động kỳ dị, Hàn Lập cảm nhận Thời Gian Chi Lực trong đó yếu ớt, nhưng có chút quen thuộc.

"Tấm bia đá này... là một kiện pháp khí ẩn chứa Thời Gian Chi Lực." Hàn Lập thấy vậy kinh ngạc kêu lên.

Nhưng một màn tiếp theo càng làm cho Hàn Lập trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy ngay đoạn đứt gãy phía trên tấm bia đá, mảng lớn kim quang cuồn cuộn dũng động từ chính giữa kéo dài ra, trong hư không giao thoa với phía dưới tạo ra từng mảnh quang ảnh, nhanh chóng tu bổ toàn bộ mặt tàn bia.

Sau một lát, đoạn đứt gãy không trọn vẹn phía trên mặt bia đá được tu bổ nguyên vẹn, hai đầu dị thú hai bên cũng được tu bổ lại, toàn bộ tấm bia đá giống như một lần nữa được sửa chữa, xây mới hoàn toàn.

"Chẳng lẽ Chân Thực Chi Nhãn này còn có tác dụng tu bổ vật cũ, cải tạo Pháp Khí?" Hàn Lập ý niệm trong đầu chuyển động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, cảm thấy rung động, không khỏi thì thào lẩm bẩm.

Hắn sau một phen suy tính, mũi chân điểm nhẹ, toàn thân bay vút lên, đáp lên đầu tấm bia đá, đưa tay vuốt nhẹ vị trí tấm bia đá được tu bổ.

Kết quả, bàn tay hắn vừa mới chạm vào mặt bia, liền thoáng cái sờ vào không trung, trực tiếp thăm dò vào bên trong thạch bích, vẫn mò vào hư không.

"Nguyên lai chẳng qua là Chân Thực Chi Nhãn phản chiếu ra hư ảnh mà thôi." Hàn Lập cười cười, thu tay về, một lần nữa bay xuống mặt đất, ánh

mắt nhìn về toàn bộ tấm bia đá.

Kết quả khi hắn nhìn tới lại giật mình lần nữa.

Chỉ thấy ngay chỗ trống cách một khoảng với đoạn đệ nhị công pháp, thình lình xuất hiện một đoạn Kim Triện Văn mới.

Cái kia chính là công pháp " Chân Ngôn Hóa Luân Kinh " đệ tam trọng!

Hàn Lập trong nội tâm không khỏi kinh hỉ nói không nên lời, trong lòng biết là thiên đại cơ duyên đến rồi.

"Còn lại một canh giờ cuối cùng.." Lúc này, một thanh âm có chút không lưu loát vang lên.

Chính là Bạch Tước kia mở miệng nhắc nhở, ngay cả Chân Thực Chi Nhãn, cũng nhìn không thấu đến tột cùng nó là cái gì.

Hàn Lập thu liễm tâm thần, lông mày cau lại vừa mở miệng đọc thầm, vừa tập trung tư tưởng ghi nhớ khẩu quyết Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ tam trọng.

Toàn lực kích hoạt hai mươi tư đoàn Đạo Văn, đồng thời mở ra Chân Thực Chi Nhãn, Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập giống như thủy triều rút nhanh xuống. Mặc dù có Tiên Nguyên Thạch bổ sung, nhưng chỉ duy trì nửa khắc chuông hắn liền cảm thấy trong cơ thể một trận khốn cùng, Chân Thực Chi Nhãn liền không cách nào tiếp tục duy trì nữa.

Theo đó con mắt dọc màu vàng tự động biến mất, nữa bộ phận phía trên của tấm bia đá được bổ khuyết cũng chớp động vài cái hóa thành từng mảnh kim quang biến mất không thấy. Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng Hàn Lập cũng theo đó thu vào trong cơ thể.

Hàn Lập trong miệng thở nhẹ một hơi, lật tay lấy ra một khối Tiên Nguyên Thạch, hai tay nắm lấy bổ sung Tiên Linh Lực.

Lúc này trên mặt hắn vui vẻ, trong nội tâm càng không thể bình tĩnh, lần

này tìm kiếm Bạch Tước Cốc, vốn mang tâm tình tìm kiếm vận may, không nghĩ đến lại có nhiều thu hoạch ngoài ý muốn như vậy.

Lần này, chẳng những giải quyết được vấn đề Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ nhị trọng công pháp, hơn nữa còn chiếm được nguyên bản công pháp đệ tam trọng vốn căn bản không có khả năng có được, điều này lại không làm cho hắn mừng rỡ muôn phần?

"Đến giờ rồi." Bạch Tước kia một lần nữa bay trở về đứng trên tấm bia, mở miệng nói.

"Đa tạ... Ách... Tiền bối." Hàn Lập suy nghĩ một lát, hay là nên xưng hô như vậy.

"Ta chỉ là một đạo cấm chế Linh Thể ở Bí Cảnh này mà thôi, không tính là tiền bối." Bạch Tước chậm rãi nói ra.

"Xin hỏi tiền bối..." Hàn Lập đang muốn mở miệng hỏi mấy vấn đề, thì Bạch Tước kia hai cánh mở ra, trực tiếp lao đến hướng hắn đang cúi đầu hỏi, tốc độ nhìn như chậm nhưng thật nhanh, làm cho Hàn Lập có loại cảm giác không nắm bắt được.

Hàn Lập trong tay còn nắm Tiên Nguyên Thạch, cảm thấy toàn bộ không gian trước mắt cùng Bạch Tước bay đến gần, không chờ hắn có động tác gì liền nuốt chửng hắn vào.

Sau một khắc, bên trên ao hồ Bán Nguyệt Cốc hình trăng lưỡi liềm rung động đại tác, mặt nước sôi trào cuồn cuộn, thân ảnh Hàn Lập từ dưới nước chậm rãi đẩy lên, cuối cùng đứng vững vàng trên mặt nước.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dưới thân mặt nước đã dần dần khôi phục bình tĩnh, chỉ có gợn sóng thật nhỏ nhộn nhạo lan ra bốn phía, thân ảnh của hắn cứ như vậy phản chiếu ở trong nước, cũng nhìn lại chính mình.

Trong sơn cốc, ánh sáng có chút lờ mờ, tuyết trắng được mặt trời chiếu có chút phiếm hồng, ánh sáng nhu hòa, hiển nhiên đã chạng vạng tối.

------oOo------

Chương 271: Chân nhãn chi thực

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh + Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Sáng sớm hai ngày sau.

Hàn Lập với bộ dạng phong trần mỏi mệt về tới Xích Hà Phong, hắn vội đi vào trong động phủ mà không để ai biết.

Sau khi mở ra toàn bộ cấm chế, hắn đi thẳng vào mật thất, khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn rồi lật tay lấy ra một cái ly trà màu trắng làm bằng sứ.

Chiếc ly này không phải là pháp bảo hay linh khí gì mà chỉ là một vật bình thường được thế tục sử dụng hàng ngày, nhà nào khá giả giàu sang hầu như đều có. Vừa nãy đi qua phòng hắn tiện tay lấy từ trên bàn xuống.

Hàn Lập một tay nhấc lấy ly trà, một tay gõ nhẹ lên ly.

Một mảnh sứ vỡ rơi ra khỏi ly kèm theo tiếng "rắc" giòn tan.

Hắn gật đầu nhẹ, để chén trà bị thủng xuống mặt đất trước mặt, hai tay bấm niệm pháp quyết, ngay lập tức sau lưng hiện lên luồng kim quang chói mắt, Chân Ngôn Bảo Luân từ từ hiện ra.

Kim Luân sáng bóng chậm rãi xoay tròn, chính giữa còn có một con mắt màu vàng nằm dọc.

Hàn Lập hô nhẹ một tiếng, Chân Ngôn Bảo Luân cấp tốc xoay tròn, phát ra từng đợt âm thanh "Ông, ông" cộng hưởng.

Từng đoàn đạo văn khảm trên Bảo Luân nối tiếp nhau sáng lên, chẳng mấy

chốc toàn bộ hai mươi tư đoàn đạo văn đều được kích hoạt, Bảo Luân toàn lực vận chuyển, xung quanh toả ra từng đợt sóng màu vàng kim rồi nhanh chóng lan tràn chiếm trọn không gian của mật thất.

Con mắt chính giữa bảo luân cũng hé mở, lộ ra một con ngươi màu vàng kim.

Vòng phù văn kì dị trong con ngươi cũng nhanh chóng xoay tròn, "xoẹt" một tiếng, một đạo ánh sáng màu vàng phóng ra.

Theo hướng quan sát của Hàn Lập, luồng sáng từ Chân Thực Chi Nhãn cũng di chuyển, nhìn về phía chiếc ly sứ vỡ.

Ánh sáng vàng bao trùm ly trà và mặt đất xung quanh, từng điểm ánh sáng lung linh xuyên thấu qua ly vô cùng đẹp mắt.

Nhưng chỗ ly vỡ vẫn không thay đổi chút nào, vẫn giữ nguyên hiện trạng như trước.

"Xem ra không thể tìm hiểu vật bình thường được rồi…" Hàn Lập ngẫm nghĩ một lát rồi thấp giọng nói.

Đối mặt với tình huống này hắn cũng không lấy làm ngạc nhiên, dù sao hắn vẫn không tin Chân Thực Chi Nhãn có tác dụng với tất cả mọi vật, kể cả đồ vật bình thường.

Cái này phải có chỗ khác biệt nào mới đúng.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn lại lấy ra một toà bảo tháp hình bát giác màu đen nhánh.

Bảo vật hình tháp này vốn là một kiện linh bảo phẩm cấp khá cao, có công dụng vây khốn, nhưng không biết vì lí do gì lại bị hư hại nghiêm trọng nên uy lực cũng giảm đi rất nhiều. Trên thân tháp được chạm khắc một ít phù văn đặc biệt, rất có giá trị tham khảo, nên sau khi có được nó hắn vẫn một mực giữ lại, chưa bỏ đi.

Hình dáng của tháp cũng có phần tinh diệu, mặc dù cao không quá một xích nhưng mọi chi tiết từ mái hiên, cột trụ, cửa sổ, bậc thang, hành lang…đều có đủ. Hơn nữa trên mỗi tầng tháp đều treo một tấm bảng, trên bảng là những câu chân ngôn được viết bằng loại phù văn nào đó.

Vốn tháp này ban đầu có bảy tầng nhưng không biết vì lí do gì mà tầng cao nhất bị hư hại không còn nữa.

Hàn Lập để bảo tháp trên mặt đất, hít một hơi thật sâu rồi thúc giục Chân Thực Chi Nhãn chuyển động xem xét bảo tháp.

Chỉ thấy bảo tháp chìm trong kim quang, thân tháp sáng lên màu đen chói mắt, từng luồng chấn động kỳ dị tản ra, những đạo phù văn ẩn giấu dưới mái hiên, cột trụ đều lộ ra rõ ràng.

Nhưng chỗ hư hại ở đỉnh tháp không thay đổi chút nào, kết quả vẫn như ly trà lúc trước.

“Vẫn không có hiệu quả…”

Hàn Lập thấy vậy, lông mày nhíu lại, khuôn mặt lộ vẻ trầm tư.

Một lát sau, hắn lại thu bảo tháp về, tiếp tục lấy ra một khối ấn chương màu đỏ thắm không trọn vẹn thả trên mặt đất, pháp quyết trong tay thúc giục không ngừng.

Chân Thực Chi Nhãn bắn ra đạo ánh sáng màu vàng trùm lên ấn chương…

Tầm nửa ngày sau, Hàn Lập ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, giữa lòng bàn tay nắm chặt một khối Tiên Nguyên Thạch có ánh sáng xanh lượn lờ.

Trước người hắn là một đống ngổn ngang đồ vật, có đến mười bảy mười tám loại, nào là linh khí, pháp bảo…có một điểm chung là tất cả đều bị hư hại, không trọn vẹn.

Những đồ vật này gần như mang đầy đủ các loại thuộc tính Phong, Lôi, Thuỷ Hoả…Hắn đã kiên nhẫn thử từng loại một nhưng không mang lại kết

quả như tấm bia đá kia, không thể nhìn thấy được hư ảnh lúc trọn vẹn.

“Lạ thật, rốt cuộc khác biệt ở chỗ nào?” Hàn Lập vừa hấp thu Tiên Linh Lực vừa lẩm bẩm than thầm.

“Đối với vật bình thường không có hiệu quả, đối với Linh Bảo ẩn chứa linh lực cũng không có hiệu quả, nhưng lại có hiệu quả với tấm bia đá trong Bạch Tước Cốc…Tấm bia đá đó có gì đặc biệt chứ?”

Hắn tuyệt đối không tin Chân Thực Chi Nhãn chỉ có tác dụng với duy nhất một vật, mà trong đó phải có quy tắc nào, phù hợp với chủng loại đặc thù nào mới đúng.

“Chẳng lẽ…”

Bỗng nhiên một ý nghĩ chợt loé lên lướt nhanh qua đầu hắn.

Hắn lại lấy ra một hộp ngọc dài màu trắng tinh xảo, phía trên có dán một chiếc phù lục màu xanh có tác dụng bảo tồn linh khí.

Hàn Lập khẽ phất tay, lá bùa màu xanh chớp lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Hắn cẩn thận mở hộp ngọc ra, bên trong có từng đợt ánh sáng màu tím phản chiếu ra, mùi thuốc bốc lên nồng nặc.

Chỉ thấy ở trong hộp ngọc là một gốc Linh Thảo màu tím nhạt phẩm cấp cao, trên thân cây hiện lên từng điểm huỳnh quang.

Đây là Dạ Đàm Thảo, dài hơn một xích, là tài liệu chính để luyện chế một loại Địa giai đan dược, do hắn dùng lục dịch nuôi dưỡng, đến bây giờ đã được hơn năm vạn năm.

Hàn Lập thu hồi Tiên Nguyên Thạch, hai tay lại kết ấn, một lần nữa thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân.

Dưới sự vận chuyển toàn tực của hai mươi tư đoàn đạo văn, luồng sáng

vàng do Chân Thực Chi Nhãn phóng ra chậm rãi chuyển động, chiếu rọi gốc linh thảo màu tím nhạt.

Ánh sáng tím lưu chuyển trên Dạ Đàm Thảo, dưới cái nhìn của Chân Thực Chi Nhãn vậy mà nhanh chóng thay đổi, thu nhỏ lại. Trong thoáng chốc, gốc cây đang dài từ một xích nhỏ xuống còn hơn tấc, những điểm huỳnh quang và những ký hiệu trên gân lá, là những điểm phân biệt cây đã trưởng thành cũng biến mất không thấy nữa. Bây giờ nó không khác gì một cây non.

“Quả là thế....Chân Thực Chi Nhãn chỉ có tác dụng với những vật có chứa Thời Gian Chi Lực”. Khóe miệng Hàn Lập nhấc lên, cười nhẹ, lẩm bẩm nói.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn thò một tay sờ soạng cây non, những thứ nhìn thấy quả thật chỉ là hư ảnh, còn tay hắn chạm vào vẫn là gốc Linh thảo thành thục năm vạn năm.

“Lúc trước hiện tượng kì bí trên tấm bia đá không phải là Chân Thực Chi Nhãn có thể tu bổ những chỗ hư hỏng, mà chẳng qua chiếu lại cảnh tượng tại thời điểm nó còn nguyên vẹn mà thôi. Nếu đã có năng lực tái hiện hình ảnh những đồ vật có chứa Thời Gian Chi Lực, vậy chắc đối với những thứ kia cũng phải có tác dụng rồi?” Hàn Lập trầm ngâm suy nghĩ rồi lại tự nói một mình.

Dứt lời, hắn lại phất tay, hào quang lóe lên hiện ra một hộp ngọc hình vuông màu xanh biếc.

Tay hắn vung lên mở hộp ngọc ra, trong hộp ngọc có một viên thạch cầu tròn vo màu xám, chính là con mắt của dị thú Thái Phỉ.

Hắn thúc giục Chân Thực Chi Nhãn chiếu rọi con mắt đang lơ lửng trên không trung.

Cho tới nay con mắt này không hề có bất kỳ dị động nào, nhưng dưới tác động của kim quang nó dần dần xảy ra biến hoá kỳ diệu.

Mặt ngoài nó đột nhiên bắn ra từng đạo kim quang, hóa thành từng sợi tơ màu vàng, từ đó kéo dài ra, ở giữa không trung liên kết giao thoa với nhau, tạo nên từng đám cốt cách Cự Nhân màu vàng.

Không bao lâu, một cỗ hình ảnh Độc Mục Cự Nhân nằm trên mặt đất bỗng hiện ra trong mật thất.

Chẳng qua là vì con thú này thân hình thực sự quá to lớn, một nửa thân hình đã chạm vào mật thất, không cách nào phục hồi toàn bộ hình ảnh như cũ được.

Hàn Lập đứng dậy, đi đến trước hình ảnh đầu lâu cự nhân, cẩn thận đánh giá, sau một lát mới thu Chân Thực Chi Nhãn về.

Hư ảnh to lớn trong mật thất lập tức biến mất không thấy gì nữa, Độc Mục kia lại như trước lẻ loi lơ lửng trên không.

Hàn Lập thở dài một hơi, phất tay thu Độc Mục về, trong lòng bàn tay hào quang lóe lên, lại lần nữa lấy ra một một tinh viên hơi mờ có kích cỡ như giọt nước.

Tinh viên này chính là lục dịch từ Chưởng Thiên Bình ngưng tụ thành, đương nhiên cũng ẩn chứa Thời Gian Chi Lực đấy.

Hàn Lập tâm thần khẽ động, không dùng hai mắt bình thường để nhìn, mà dùng con mắt dọc màu vàng nhìn xuyên thấu qua tinh viên trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy quang mang màu vàng nhạt từ Chân Thực Chi Nhãn chiếu xuống bao phủ tinh viên vào trong, lập tức nó phóng xuất ra bạch quang chói mắt, một trận Linh lực chấn động mãnh liệt từ đó nhộn nhạo ra.

Hàn Lập trong lòng cảm thấy không ổn vội vàng co tay lại, tính thu tinh viên kia lại.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang nhỏ, tinh viên trong hào quang vậy mà trực tiếp vỡ vụn ra.

Không đợi Hàn Lập kịp phản ứng, chính giữa có một đạo sợi tơ màu vàng như cương châm bắn ra, trực tiếp lướt qua Hàn Lập đâm vào chính giữa con mắt nằm dọc phía sau Chân Ngôn Bảo Luân của hắn.

Hàn Lập cảm thấy sau lưng bảo luân giống như đụng phải một trọng kích, thân thể của hắn không khỏi lảo đảo về phía sau một cái.

Ngay sau đó, hắn cảm giác bảo luân sau lưng bắt đầu xuất hiện chấn động với biên độ nhỏ, từng cỗ chấn động vô hình từ đó truyền ra.

Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng đình chỉ bí thuật, nhắm con mắt dọc màu vàng lại.

Nhưng mà, Chân Thực Chi Nhãn tuy rằng đã ngừng, thế nhưng đạo tơ vàng mang đến chấn động vẫn tiếp tục kéo dài.

Hàn Lập trong nội tâm một trận do dự, không biết nên làm như thế nào, lại không dám tùy tiện thu bảo luân vào trong cơ thể, đành phải bình ổn tinh thần chính mình, chú ý quan sát biến hoá của bảo luân.

Cũng may loại chấn động dị thường này giằng co ước chừng một khắc đồng hồ, Chân Ngôn Bảo Luân rất nhanh một lần nữa ổn định lại.

Nhưng vào lúc này, lông mày Hàn Lập nhíu lại, trên mặt hiện ra thần sắc khó tin, hắn phát hiện phía trên bảo luân thình lình có một đoàn bạch quang ngưng tụ, không ngờ hóa thành một đoàn Thời Gian Đạo Văn hơi mờ

------oOo------

Chương 272: Nghịch chuyển Chân Luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai + Cà Rốt*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Đạo văn thứ hai mươi lăm ư?

Tia ngạc nhiên hiện lên trong mắt, lam quang chớp động, hắn nhìn chằm chằm vào Chân Ngôn Bảo Luân. Hắn cẩn thận đếm lại một lần nữa bao gồm cả đường vân hơi mờ kia. Lúc này mới khẳng định đạo văn thời gian trên chân luân thực sự có cái thứ hai mươi lăm.

Chẳng lẽ là, Chân thực chi nhãn còn có khả năng hấp thu thời gian chi lực?

Không rõ là đạo văn mới này là tạm thời hay vĩnh viễn. Nếu là vĩnh viễn thì thực sự không thể tưởng tượng được.

Nghĩ tới đây, tim hắn đập thình thịch.

“Tiếc là hiện giờ chỉ có một tinh hạt, muốn thử tiếp phải đợi tháng nữa… Đành phải để Hóa thân Địa Chích tạm ngưng một khoảng thời gian vậy.” Hàn Lập thở dài, kiềm chế sự hưng phấn trong lòng, bàn tay khẽ vẫy thu Chân Ngôn bảo luân vào trong cơ thể.

Sau đó, hắn thò tay vào ngực, lấy ra bình nhỏ màu xanh sẫm.

Lại nói, bình này theo hắn từ khi bắt đầu tu tiên, là vật ẩn chứa thời gian lực mạnh nhất, cũng là bảo vật hắn muốn biết rõ chân tướng nhất.

Hắn đưa bình nhỏ lên trước mắt, nhìn chằm chằm vào hoa văn hình chiếc lá

trên thân, vẻ mặt ngưng trọng.

Chưởng Thiên bình này là vật mà các thứ khác không thể so cùng, là bí mật lớn nhất và là bảo vật tối trọng yếu của hắn. Vừa rồi tinh hạt xảy ra biến cố có hậu quả không tốt đã làm hắn nảy sinh lo lắng, bây giờ vạn nhất Chưởng thiên bình xảy ra biến cố không ngờ thì cái được không đủ bù cho cái mất.

Suy nghĩ, cân nhắc chán chê hắn vẫn quyết định thử một lần. Đầu tiên hắn thực sự muốn biết lai lịch Chưởng Thiên bình, thứ nữa hắn không tin rằng bảo vật cao giai như thế mà dễ dàng bị thương tổn.

Chủ ý đã quyết, Hàn Lập đặt bình ở phía trước, vận Chân thực chi nhãn lên, nhìn vào thân bình.

Chỉ thấy con mắt dọc kim sắc phóng ra quang mang vàng nhạt rơi xuống tiểu bình. Thân bình khẽ rung lên, chậm rãi lơ lửng trên không trung.

Cơ thể Hàn Lập rướn thẳng, vẻ mặt khẩn trương, xuyên qua Chân thực chi nhãn, nhìn chằm chằm vào bình nhỏ vẫn không có hiện tượng gì.

Đúng lúc này, bên trong bình nhỏ tựa hồ có điểm bạch quang bằng hạt gạo sáng lên, từ bên trong thông thấu ra ngoài, làm nổi bật hình ảnh chiếc lá trên thân bình, khiến nó trở nên xanh biêng biếc như thực thể.

Đang lúc Hàn Lập cho rằng phải có hư ảnh hiện lên thì hào quang trên bình đột nhiên chuyển thành màu xanh sẫm, tựa như có vòng nước xoáy thâm thúy chảy qua, nuốt trọn hào quang kim sắc chiếu tới.

Hắn hoảng sợ, định nhắm con mắt dọc lại thì thấy tiểu bình chỉ có vẻn vẹn phản ứng này thôi, không có biến hóa gì nữa.

Chờ trong giây lát, hắn không thấy chuyện đặc biệt gì xảy ra thì khẽ thở ra một hơi. Nghĩ một chút, rồi hắn lại thúc dụng tiên linh lực trong cơ thể, kích hoạt đạo văn vừa mới hiện kia.

Hai mươi lăm đạo văn đồng thời sáng lên, con mắt dọc màu vàng lại sáng rực, chiếu vào Chưởng Thiên Bình.

Kết quả là có bất ngờ xảy ra.

Quang mang trên thân bình lóe lên, sau khi thôn phệ hào quang màu vàng lại phản xạ ra một luồng ánh sáng màu lục từ trong bình bắn thẳng tới con mắt dọc nọ.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, luồng ánh sáng màu lục không nhanh lắm nhưng bản thân chẳng hiểu tại sao lại có cảm giác không thể nào ngăn cản được.

Khi ánh sáng màu lục vô thanh vô tức rơi vào con mắt màu vàng, nhuộm nó thành màu xanh biếc, khiến cho Chân Ngôn Bảo Luân chấn động điên cuồng, kim quang vặn vẹo mơ hồ, trở nên khá bất ổn.

Một khắc sau, bảo luân như thể sắp vỡ.

Hắn thấy vậy, vội nghĩ cách ngăn cản bảo luân. Nhưng thi pháp một hồi, hắn biến sắc bởi vì bên trong bảo luân tự dưng sinh ra một luồng lực cắn nuốt, dốc sức liều mạng hút sạch tiên linh lực trong cơ thể hắn, cảm giác liên tục không ngừng, căn bản là không cách nào dừng lại được.

Nội tâm hắn âm thầm than khổ, nhưng không dám dừng lại.

Bởi theo luồng tiên linh lực không ngừng rót vào, chấn động biên độ lớn của bảo luân dần dần ổn định khiến nội tâm hắn thả lỏng.

Cứ vậy qua thời gian trọn nén nhang, tới lúc tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập bị hấp thu hai phần ba thì chấn động bảo luân mới dừng lại, trở nên bình thường, lục quang bên ngoài cũng theo đó tiêu tán.

Lúc này, Chân thực chi nhãn cũng theo đó bị cưỡng ép nhắm lại.

Hàn Lập khẽ thở nhẹ. Sau khi thấy bảo luân và chân thực chi nhãn không đáng lo ngại, trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi thu Chân Ngôn bảo luân vào trong cơ thể. Sau đó bàn tay xoay xoay tiểu bình, cẩn thận kiểm tra nhiều lần, xác nhận không có bất kỳ tổn hại gì mới hoàn toàn an tâm.

“Xem như ta đã coi thường ngươi rồi. Ngươi không việc gì nhưng ta ăn quả đắng. Cứ chờ cho Chân thực chi nhãn phát triển hơn, ta lại lớn mật thử nghiệm tiếp.” Hàn Lập vuốt ve tiểu bình, miệng gượng cười, lẩm bẩm vài tiếng.

Sau nửa ngày, hắn cất bình nhỏ đi, ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm lại. Hình ảnh bia đá trong bí cảnh lại hiện lên trong đầu, khẩu quyết trọn bộ tam trọng Chân Ngôn Hóa Luân Kinh hiện rõ trên mặt bia.

Khẩu quyết đệ nhất trọng đã khắc sâu trong đầu Hàn Lập từ lâu rồi, giờ đây hắn đang xem xét kỹ càng đệ nhị và đệ tam trọng, hắn muốn thử tìm kiếm câu trả lời trong đó để xem có nội dung nào liên quan tới Chân Thực Chi Nhãn hay không.

Hắn ngồi như vậy bảy ngày bảy đêm liên tục.

Trong suốt thời gian đó, hắn đọc đi đọc lại đệ nhị và đệ tam trọng công pháp.

Kết quả là không có gì, ngoài phần ghi chép trọng tâm bí thuật Chân Thực Chi Nhãn thì trong bộ công pháp không còn chỗ nào nhắc tới nó nữa.

Hàn Lập từ từ mở mắt, vươn vai một cái rồi đứng lên.

Tuy rằng không tìm ra câu trả lời như ý muốn nhưng hắn cũng không có vẻ gì thất vọng, ngược lại còn ẩn ẩn một chút vui mừng.

Thời gian qua hắn triệu Chân Ngôn Bảo Luân ra mấy lần và phát hiện đám Đạo văn thứ hai mươi lăm ở trên mặt luân vẫn còn y nguyên, không có dấu hiệu nào cho thấy nó sẽ bị mất, ngược lại nó hoàn toàn giống với hai mươi bốn Đạo văn nguyên bản, đang chớp động không ngừng!

Hơn nữa, hắn phát hiện ra những dòng chảy thời gian màu vàng trên bảo luân dường như có sự tăng trưởng, tuy rất ít thôi, nhưng rõ ràng là có tăng.

Nói cách khác, đám Đạo văn mới sinh ra khi Chân Thực Chi Nhãn hấp thu

tinh hạt của Chưởng Thiên Bình rất có thể sẽ tồn tại mãi mãi, tất nhiên để khiểm chứng chính xác thì cần thêm thời gian quan sát.

Tuy nhiên cho dù kết quả ra sao thì lúc nào trong lòng hắn cũng dâng lên niềm phấn khởi.

Ngoài chuyện này thì hắn còn có chút thu hoạch khác, khi xem xét đệ tam trọng công pháp, hắn còn phát hiện ra một niềm vui ngoài mong đợi.

Khẩu quyết đệ tam trọng có thêm một môn thần thông tên là Nghịch Chuyển Chân Luân, sau khi luyện thành nó sẽ phát huy công hiệu trái ngược với Chân Ngôn Bảo Luân: Biến tốc độ từ chậm hóa nhanh!

Loại thần thông này khi thi triển ra không có tác dụng lên kẻ địch mà nó có hiệu quả với chính người đang thi pháp. Theo như ghi chép, chỉ cần dùng phương pháp nghịch chuyển rồi nhập Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể sẽ giúp bản thân cảm nhận thời gian trôi nhanh hơn, qua đó đạt được mục tiêu tăng tốc độ.

Muốn phát huy ra loại thần thông này thì điều kiện tiên quyết là Chân Ngôn Bảo Luân phải ngưng tụ ra ít nhất mười tám Đạo văn, dường như nó không liên quan tới việc tu luyện công pháp tới đệ mấy trọng.

Tuy nhiên theo như Chân Ngôn Hóa Luân Kinh thì phải tu tới đệ tam trọng mới có thể ngưng tụ ra mười tám Đạo văn, nói cách khác thì công pháp ở hai trọng đầu sẽ không thể thi triển ra thần thông này!

Giờ đây hắn đã ngưng tụ ra hai mươi lăm Đạo văn, theo lý thì tất nhiên đã đủ điều kiện trải nghiệm môn Nghịch Chuyển Chân Luân.

Vì vậy, lúc đầu hắn hắn dự định bế quan tu luyện đệ nhị trọng công pháp, nhưng sau khi có thông tin này thì lập tức bỏ qua ý định, thay vào đó hắn tập trung tu luyện thần thông mới.

Nếu thu được thành công, thực lực của hắn sẽ có bước tiến mạnh mẽ!

Nghĩ thông suốt rồi, Hàn Lập lại ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại.

Sau mấy ngày, Hàn Lập điều chỉnh bản thân về trạng thái tốt nhất rồi bắt đầu bế quan.

Nghịch Chuyển Chân Luân: Môn thần thông này nghe qua thì tưởng dễ luyện, nhưng khi bắt đầu thì lại khác hẳn.

Phương thức vận công trái ngược hoàn toàn với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh nên bao nhiêu tâm đắc tu luyện bấy lâu nay đều trở thành vô dụng, ngược lại do luyện tới một cấp khá cao rồi nên vô tình nay trở thành lực cản khi tu luyện thần thông mới.

Bên trong mật thất, Hàn Lập ngồi khoanh chân, hai tay bấm pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân ở phía sau xoay tròn chậm rãi, phóng ra quang mang màu vàng, mười tám Đạo văn đồng loạt bừng sáng, từ đó truyền ra những đợt âm thanh rung động dị thường, bao phủ toàn bộ mật thất.

Đúng lúc này, hai tay hắn chập lại, mười ngón tay úp vào nhau, sau đó chỉ giữ lại hai ngón duỗi thẳng, còn lại tám ngón cụp xuống tạo thành một pháp quyết cổ quái, miệng hắn không ngừng tụng niệm.

Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng bỗng run rẩy, những âm thanh ong ong ngày càng nhỏ dần, tốc độ xoay cũng ngày càng chậm, nhìn như chỉ còn lơ lửng trên không trung.

Ngay sau đó, pháp quyết trên tay Hàn Lập thay đổi, miệng hắn phát ra chữ "nhanh".

Bảo luân đang sắp dừng hẳn bỗng dưng cấp tốc xoay tròn, tuy nhiên hướng xoay ngược với hướng lúc nãy.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng tỏ vẻ vui mừng, hắn đang muốn thử nghiệm nhập bảo luân vào cơ thể thì bỗng thấy ngực nhói lên, một búng máu tươi đã trào dâng tới cổ họng.

Hắn lập tức ngừng pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân rung động một hồi rồi khôi phục nguyên trạng, tự hành chui vào cơ thể hắn.

"Quả là không dễ ăn, mới chỉ là đổi nghịch phương thức vận chuyển Tiên linh lực đã khó nắm bắt như vậy! Xem ra không mất vài trăm lầm thử nghiệm, rút kinh nghiệm từ từ thì khó mà thành công!" Hàn Lập ngồi thẳng dậy, tay lau máu trên khóe miệng, chỉ còn cách cười gượng.

Hồi nãy, Tiên linh lực trong cơ thể hắn vận chuyển nghịch chiều dẫn tới không thông suốt và xảy ra va chạm, nếu hắn không kịp thời ngưng vận công thì đã dính nội thương mất rồi.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Hàn Lập điều chỉnh lại chuyển vận của Tiên linh lực trong cơ thể rồi lại triệu Chân Ngôn Bảo Luân ra...

(*P.S: Vong Ngữ tái bút: Phát sinh những tình tiết mới nên Vong Ngữ cần có những điều chỉnh, vài ngày tới chỉ có một bi mỗi ngày)

------oOo------

Chương 273: Kinh ngạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tuỳ Phong + Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Ba năm sau.

Trong một sơn cốc thuộc Xích Hà Phong, có một luồng Kim quang mơ hồ xuyên qua xuyên lại giữa hư không, tốc độ nhanh không tưởng khiến giữa không trung liên tục xuất hiện các tàn ảnh, làm cho người khác không thể phân biệt được thật giả.

Mà càng thêm kỳ quái chính là đám tàn ảnh ở giữa không trung chuyển động không theo một quỹ đạo cố định nào cả. Phút trước, nó đang vọt tới trước, thì phút sau liền thấy nó xuất hiện ở hướng ngược lại.

Lúc này, luồng Kim quang đang bay giữa không trung bỗng nhiên dừng lại, một thân ảnh thanh niên cao lớn hiện ra, chính là Hàn Lập.

Sắc mặt của hắn có chút ửng hồng, đáy mắt loé lên chút vui sướng. Xung quanh thân thể của hắn lúc này đang được một tầng Kim quang mờ nhạt bao phủ, từng luồng chấn động kỳ dị từ bên trong truyền ra.

"Thời điểm dùng toàn lực thúc giục hai mươi lăm đoàn Đạo văn, tốc độ hoàn toàn chính xác có thể tăng lên. Xem ra, khi Đạo văn phía trên Chân Luân không ngừng tăng lên thì uy lực thần thông này rất có thể sẽ phát triển theo. Chỉ có điều, sẽ tiêu hao một lượng Tiên Linh Lực không nhỏ..." Hàn Lập thì thào lẩm bẩm.

Hắn vừa dứt lời, tầng Kim quang bao phủ toàn thân dần trở nên mờ ảo, cũng không phải tan biến mất mà chui ngược vào trong cơ thể.

Thực ra, tầng kim quang này chính là Chân Ngôn Bảo Luân đã dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Đã một năm kể từ ngày hắn tu luyện Thần thông này, đối với việc thay đổi phương thức vận chuyển Tiên Linh Lực căn bản khống chế không tốt, sau đó lại Nghịch Chuyển Bảo Luân vào trong cơ thể, sai lầm nối tiếp sai lầm xuất hiện.

Hắn vừa nghĩ ngợi vừa thúc giục công pháp, chỉ trong chớp mắt một ngọn núi vốn ở rất xa đã xuất hiện trước mặt hắn. Hắn không cách nào khống chế được bản thân, đành cười khổ nhìn bản thân đâm sầm vào ngọn núi.

Chuyện này cũng chẳng có gì. Lúc trước, hắn đã đâm trúng hơn trăm ngọn núi, khiến cho vùng núi phong cảnh hữu tình trong vòng mấy ngàn dặm trở nên hoang tàn. Bản thân hắn cũng bị một số vết thương nhẹ.

May mà khu vực này là lãnh địa của hắn nên cũng không có phiền phức gì.

Cũng may, tu luyện Thần thông này cũng không có hoàn toàn đối lập với công pháp tu luyện của hắn, nhất định là có chỗ tương đồng với nhau. Rốt cuộc, sau hơn hai trăm lần thất bại, Hàn Lập đã dần dần nắm giữ bí quyết dung nhập Nghịch Chuyển Chân Luân vào trong cơ thể.

Hiện tại, hắn đã hiểu rõ phương pháp, thậm chí không cần gọi Chân Ngôn Bảo Luân ra ngoài, vẫn có thể trực tiếp hoàn thành nghịch chuyển từ trong cơ thể. Từ đó, có thể tăng tốc độ thi triển pháp thuật cũng như việc bí mật thi pháp.

Ngoại trừ chuyện đó ra, việc làm cho hắn phấn khởi chính là đoàn đạo văn thứ hai mươi lăm, không có dấu hiệu biến mất.

Hàn Lập âm thầm suy nghĩ, đã có thần thông này, nếu phối hợp với Lôi Trận độn thuật, thì cho dù có phải đối mặt với cường giả Kim Tiên bình thường đuổi giết, có lẽ cũng có thể tự bảo vệ bản thân được rồi.

“Vì tác dụng làm chậm của công pháp này, nên thử thêm một lần nữa.”

Hàn Lập thì thào lẩm bẩm, thân hình lập tức chuyển hướng bay về động phủ.

Không bao lâu sau, hắn đã xuất hiện trong mật thất động phủ, khoanh chân ngồi xuống, Kim Luân lại hiện ra sau lưng, con mắt dọc mở lớn

Trong lòng bàn tay của hắn có một viên tinh hạt hơi mờ, được Kim quang bao phủ bên trong Chân Thực Chi Nhãn.

Vì để chuyên tâm tìm hiểu Nghịch Chuyển Chân Luân, cũng đồng thời nhìn xem đoàn đạo văn thứ hai mươi lăm có biến mất hay không, hắn phân phó cho Khôi Lỗi dùng lục dịch để tưới cho Linh dược. Gần đây mới dành chút thời gian để ngưng tụ ra một viên tinh hạt.

Theo một tiếng "Rắc" nhỏ vang lên, viên tinh hạt vỡ vụn, một đám tơ vàng từ bên trong bay ra, chui vào trong con mắt Kim sắc.

Thân hình Hàn Lập đột nhiên chấn động mạnh giống như gặp phải trọng kích.

Vào lúc này, hắn không nhắm con mắt dọc lại, mà để cho sợi tơ vàng chậm rãi dung nhập vào bên trong con mắt.

Một lát sau, bạch quang phía trên Chân Ngôn Bảo Luân ngưng tụ ra, một đoàn Đạo văn hơi mờ lại xuất hiện.

Đoàn Thời gian Đạo văn thứ hai mươi sáu!

"Tốt!"

Sắc mặt Hàn Lập trở nên vui vẻ. Hắn cuối cùng cũng chắc chắn rằng thông qua Chân Thực Chi Nhãn hấp thu tinh hạt có thể gia tăng Thời gian Đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân, đã thế lại còn là đạo văn vĩnh cửu.

Nói cách khác, sau này, chỉ cần mỗi tháng ngưng tụ ra một viên tinh hạt, là có thể gia tăng thêm một đoàn Thời gian Đạo văn!

Người khác khổ tu Chân Ngôn Hoá Luân Kinh, trải qua hơn mấy trăm ngàn, thậm chí hơn vạn năm, thông qua phương pháp đả thông Tiên khiếu mới có khả năng ngưng tụ ra một đoàn Thời gian Đạo văn. Còn hắn thì chỉ cần tốn có một tháng, dựa vào việc để cho Chân Thực Chi Nhãn hấp thu tinh hạt là có thể ngưng tụ được một đoàn.

Hơn nữa, dựa theo tình huống trước mắt, hình như còn không có hạn chế!

Hai mươi tư đoàn Thời gian Đạo văn có thể làm chậm hoặc gia tăng tốc độ thêm mười lần, cứ mỗi lần xuất hiện sáu đoàn Thời gian Đạo văn sẽ phát sinh biến hoá. Nếu là ba mươi đoàn, ba mươi sáu đoàn, thậm chí... sáu mươi đoàn, một trăm lẻ tám đoàn thì sẽ có biến hoá gì?

Tiếp đó, chỉ cần một bên tu luyện công pháp tầng thứ hai, đồng thời mỗi tháng ngưng tụ tinh hạt, hắn tin tưởng rất nhanh sẽ đạt được mục đích.

Hàn Lập kìm chế hưng phấn trong lòng. Pháp quyết trong tay hắn biến đổi, con mắt màu vàng trên bảo luân chậm rãi khép lại.

Ngay sau đó, hắn nhắm hai mắt lại, niệm tụng khẩu quyết, bắt đầu tìm hiểu tầng thứ hai của Chân Ngôn Hoá Luân Kinh

...

Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã qua mười năm.

Trong mười năm này, Hàn Lập một bên tu luyện công pháp tầng thứ hai, một bên cô đọng tinh hạt cung cấp Chân Thực Chi Nhãn hấp thu dung hợp, hôm nay đã gia tăng Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đến một trăm lẻ tám đoàn.

Về sau không biết vì duyên cớ gì, mặc dù lần nữa thông qua Chân Thực Chi Nhãn bắn ra ánh sáng về phía tinh hạt, cũng không cách nào gia tăng thêm được Đạo Văn nào, cũng không biết có phải đã đạt đến cực hạn hay không.

Nhưng trước mắt hắn cũng không rãnh nghĩ đến việc này, dù sao dựa theo ghi chép Chân Ngôn Hóa Luân Công kể lại, tầng thứ ba cũng không có ai

có thể ngưng tụ ra hơn mười tám đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân, mà đến nay toàn bộ Chúc Long Đạo dường như cũng không có người nào thành công qua.

So với trước đây, phạm vi ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân không có bao nhiêu cải biến, nhưng hiệu quả giảm tốc độ công kích trong phạm vi, lại đạt hiệu quả kinh người, hơn một ngàn lần.

Để thử nghiệm, hắn ra lệnh Khôi Lỗi công kích chính mình, một khi tiến vào phạm vi ảnh hưởng bảo luân, tốc độ liền chậm chạp giống như bất động.

Mà thời điểm hắn sử dụng thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân, hiệu quả tăng tốc cũng đạt tới tình trạng khiến người kinh dị, thân ảnh hắn giống như một ngôi sao, lập loè giữa không trung không theo quy tắc nào, làm người không thể nắm bắt được.

Bất quá, thời điểm hắn toàn lực thúc giục loại thần thông nào trong hai loại này đều tiêu hao Tiên Linh Lực kinh người.

Dùng tu vi trung kỳ của hắn hôm nay, Tiên Linh Lực trong cơ thể căn bản chống đỡ không được bao lâu, cho nên nếu không gặp phải kình địch trong lúc nguy cấp, không nên sử dụng a.

Lúc này trong mật thất kim quang sáng chói.

Hàn Lập hai tay bấm niệm pháp quyết, một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn ở phía trên Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng đang lập loè không theo quy tắc nào, tán phát ra trận trận Kim Quang, khiến cho cả người hắn bao phủ một tầng vàng rực, phảng phất như bảo tướng Phật Đà.

Theo Thời Gian Đạo Văn từng cái sáng lên, Chân Ngôn Bảo Luân cũng bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Sau mấy hơi thở, một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn đều nở rộ sáng lên.

Hàn Lập sắc mặt trắng bệt, cảm thấy Tiên linh lực trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, nhưng hắn đã sớm chuẩn bị, lật tay lấy ra hai khối Tiên Nguyên Thạch nắm ở hai tay, nhanh chóng hấp thu.

Theo chú ngữ khó hiểu từ trong miệng truyền ra, bảo luân trên người trở nên mơ hồ, từng sợi tơ Kim sắc Thời Gian Đạo Văn tụ tập tại trung tâm không động trên bảo luân.

Những tơ vàng này xoắn xuýt quấn quanh, ngưng tụ thành một tuyến đoàn kim sắc lớn chừng quả đấm, phía trên Kim Quang tràn đầy, lập loè không theo quy tắc nào.

"Mở "

Hàn Lập bỗng nhiên quát một tiếng.

Chỉ thấy tuyến đoàn Kim sắc lập tức Kim Quang sáng rõ, quang mang chói mắt vô cùng, lập tức lóe lên sau đó biến thành một con mắt dọc kim sắc, chính là Chân Thực Chi Nhãn.

Một tia quang mang màu vàng nhạt từ trong đồng tử màu vàng phóng ra.

Hắn nhắm mắt lại, dùng Chân Thực Chi Nhãn nhìn về bốn phía.

Trên vách tường chung quanh hắn bố trí trận pháp cấm chế hiển hiện ra, nhìn rõ hình dáng bên trong, phía trên vô số Linh lực phù văn lưu chuyển, tất cả cấm chế biến hóa huyền diệu đều hiện ra rõ ràng, như lật xem một trang giấy.

Hư không chung quanh đồng tử màu vàng cũng trở nên một mảnh tối tăm mờ mịt. Thân ảnh đám người Mộng Vân Quy, Mộng Thiển Thiển trong hư không màu xám cũng mơ hồ hiện ra, cảnh sắc bên ngoài Xích Hà Phong cũng mơ hồ có thể thấy được.

Dường như, Hư Không cũng bị trực tiếp nhìn xuyên thấu rồi!

Hàn Lập trong nội tâm không khỏi hơi động một chút.

Chân Thực Chi Nhãn là thần thông huyễn hư chi lực, trước kia cùng Thanh Minh Linh Mục không sai biệt lắm, nhưng mà lúc này đây Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân gia tăng đến một trăm lẻ tám đoàn, thần thông Chân Thực Chi Nhãn tăng lên nhiều, thấy rõ chi lực đã vượt xa Thanh Minh Linh Mục có thể so sánh.

Hắn có thể kết hợp Phá Diệt Pháp Mục cùng Thanh Minh Linh Mục thi triển Thần Thông, bất quá lúc này so sánh với Chân Thực Chi Nhãn xa xa không bằng.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, thần sắc trang trọng.

Khẽ đảo tay, tiểu bình màu xanh xuất hiện trong tay.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, đang muốn thúc giục Chân Thực Chi Nhãn lần nữa, quan sát bình nhỏ một chút.

Vào lúc này, dị biến phát sinh.

Tiểu bình màu xanh lại trực tiếp từ trong tay tự hành bay ra, lơ lửng trên không trung, mặt ngoài một đoàn lục quang toả sáng, chói mắt như mặt trời.

Ngay sau đó, một cổ cự lực trong lục quang phóng ra, Hàn Lập không kịp chuẩn bị trực tiếp bị đánh trúng, văng ngược lui sau dán sát vào vách tường động phủ mới ngừng lại được, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng Hàn Lập bắn ra, lơ lửng cách tiểu bình màu xanh không xa, mặt ngoài Kim Quang đại phóng, so với ngày thường sáng gấp mấy lần.

Nhất là Chân Thực Chi Nhãn, Kim Quang càng chói mắt, vòng phù văn bên ngoài đồng tử như sống lại, nhanh chóng nhúc nhích.

Cả hai dường như hô ứng lẫn nhau.

Hàn Lập thấy cảnh này, bất chấp Tiên Linh Lực bị tiêu hao, hai tay mãnh

liệt thúc giục pháp quyết, nhưng sau đó lại biến sắc.

Lúc này bất luận tiểu bình hay là Chân Ngôn Bảo Luân, đều thoát ly khống chế của hắn.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Chân Thực Chi Nhãn bỗng nhiên bắn ra một đạo kim quang, chui vào bên trong tiểu bình màu xanh.

Bình nhỏ "Ô...ô...n...g" một tiếng, nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt lớn cỡ đầu người, mặt ngoài vách bình hiện ra vô số phù văn màu xanh lá, giống như vô số nòng nọc đang di động.

"XOẸT" một tiếng!

Một cột sáng màu xanh lá khác vừa thô vừa to từ trong bình bắn ra, trực tiếp xé rách Hư Không, lóe lên chui vào trong đó.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Hư Không bị xé rách cũng không có khép kín, ngược lại kịch liệt vặn vẹo, như một cái miệng lớn màu đen nhúc nhích.

Sau một khắc, vô tận tinh quang bỗng nhiên từ trong cái khe không gian xì ra.

Tinh quang này sáng như làn thu thủy, tuy sáng ngời nhưng không chói mắt, dường như dòng nước róc rách chảy ra từ khe hở Hư Không.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này đứng lên, sắc mặt âm tình bất định.

Chân Ngôn Bảo Luân cùng tiểu bình màu xanh đột nhiên phát sinh biến cố như vậy, không biết là phúc hay là họa.

Hôm nay bảo luân tuy rằng thoát ly khống chế của hắn, nhưng mà chỉ cần ngừng cung cấp Tiên Linh Lực, việc kia liền có thể biến mất.

Chẳng qua là hắn cũng không xác định là có muốn hay không làm như

vậy...

Ngay thời điểm Hàn Lập do dự, dị biến lần nữa phát sinh.

------oOo------

Chương 274: Tăng nhân tai to giảng đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

"Rắc " một tiếng!

Khe hở hư không đột nhiên rung lên kịch liệt, kéo dài ra hai bên, tạo ra vết nứt không ngừng lớn lên.

Theo vết nứt không ngừng mở rộng, càng nhiều tinh quang từ bên trong phun ra, như mặt biển cuồn cuộn sóng mãnh liệt, sau đó chớp liên tục vài cái rồi biến thành một quang bích óng ánh lớn năm sáu trượng, chắn ngang trước mắt Hàn Lập.

Ô...ô...n...g!

Chân Ngôn Bảo Luân giờ phút này cũng theo đó hào quang đại phóng, đồng thời nhanh chóng xoay tròn, Thời Gian Đạo Văn phía trên cũng rung lên kịch liệt, dẫn tới hư không phụ cận một hồi vặn vẹo.

Hàn Lập nhìn dị biến phát sinh trước mắt, sau một lát công phu sắc mặt liền biến đổi, nhưng lập tức cắn răng quyết định, trước yên lặng theo dõi kỳ biến, ánh mắt hắn lúc này nhìn vào ánh sáng trên bức tường.

Chỉ thấy mặt ngoài quang bích vô số hào quang óng ánh lưu chuyển liên tục, trong đó mơ hồ có cảnh vật đang bay nhanh chớp động liên tục.

Ngay từ đầu những cảnh vật này chớp động cực nhanh, lúc lớn lúc nhỏ, màu sắc khác nhau, căn bản nhìn không rõ, nhưng mấy hơi thở công phu về

sau, tốc độ chớp động của những cảnh vật này dần dần chậm lại, tạo thành mấy hình dáng rõ ràng hơn trước.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, giờ phút này hắn có thể từ chút ít hình dáng mơ hồ này nhận biết được, tựa hồ là vài bóng người.

Vào lúc này, "Phốc" một tiếng trầm đục vang lên, một vòng Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân mãnh liệt nhảy dựng lên, nhanh chóng ảm đạm biến thành màu sắc u ám.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hàn Lập bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Chân Ngôn Bảo Luân, ngẩn ra.

Bảo Luân giờ phút này tuy rằng thoát ly sự khống chế của hắn, nhưng vẫn còn bảo trì liên hệ tâm thần. Ngay vừa rồi, đoàn Thời Gian Đạo Văn u ám kia bỗng nhiên gián đoạn liên hệ với hắn.

Loại cảm giác này, tựa như có một cỗ lực lượng thần bí cực kỳ quỷ dị kéo một vật gì đó từ trong cơ thể ra ngoài khiến trong lòng cảm thấy mất mát.

Tình trạng này trước kia chưa bao giờ xuất hiện qua!

Bất quá hắn cũng không có trực tiếp thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, mà bản thân cố gắng bình tĩnh, tiếp tục chăm chú quan sát quang bích.

Trong lòng của hắn mơ hồ cảm thấy trong quang bích này có chút mê hoặc.

Theo đoàn Thời Gian Đạo Văn kia ảm đạm, cảnh vật trên Tinh Bích lần nữa trở nên chậm chạp và rõ ràng hơn vài phần.

Tựa hồ là tại một đỉnh núi cao ngất, phía trên có mấy thân ảnh mơ hồ không rõ, có lớn có nhỏ, trên bầu trời thỉnh thoảng hiện lên một ít đồ vật đủ mọi màu sắc.

Ngay lúc Hàn Lập thúc giục Minh Thanh Linh Mục để xem rõ ràng hơn một chút, thì "Phốc" một tiếng vang nhỏ cắt đứt suy nghĩ của hắn.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân lại có một đoàn Thời Gian Đạo Văn ảm đạm xuống.

Hàn Lập giương mắt lên nhìn, sắc mặt trầm xuống, trong mắt nổi lên một tia nghi hoặc như nghĩ tới cái gì đó.

Ngay sau đó, lại "Phốc" một tiếng, Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân lại mờ thêm một đoàn.

Hàn Lập ánh mắt chớp lên, Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân ảm đạm theo quy luật nào đó, không sai biệt lắm cứ mỗi một hơi sẽ ảm đạm xuống một đoàn.

Trong lòng của hắn khẽ động, tựa hồ đã minh bạch điều gì đó, vội vàng xoay chuyển ánh mắt, tiếp tục nhìn về quang bích.

Quả nhiên, theo hai luồng Thời Gian Đạo Văn ảm đạm, cảnh tượng trên quang bích lần nữa trở nên rõ ràng hơn một chút.

Như thế lại qua năm sáu hơi thở, Hàn Lập hai mắt sáng ngời, giờ phút này đã có thể nhìn thấy rõ ràng, đây là một ngọn núi màu xanh cực lớn, cây xanh lâm râm, quái thạch như rừng.

Chung quanh ngọn núi mênh mông tràn ngập mênh mông Vân Hải, cuồn cuộn chìm nổi không ngừng.

Ở chính giữa mảnh rừng đá quái thạch, có một toà rộng chừng ngàn trượng, cao khoảng trăm trượng, toàn thân là bệ đá hình tròn hiện lên màu thương xanh, kết nối với ngọn núi phía dưới, thoạt nhìn như được hình thành bởi thiên nhiên.

Mặt ngoài đài đá xanh mơ hồ có vài đạo khe hở, phía trên che kín rêu xanh, bên ngoài có dây leo quấn quanh, giống như tồn tại đã lâu.

Giờ phút này, đang có năm sáu thân ảnh ở bốn phía bệ đá, bộ dạng thoạt nhìn quái dị vô cùng.

Một người trong đó thân hình rất cao, như một cây trúc, trên người mặc một kiện áo bào màu vàng thoạt nhìn rộng rãi vô cùng, cực kỳ không cân đối.

Tóc vàng trên đầu y nhìn như rơm rạ để khô, trên mặt cũng khô vàng, khe rãnh mấp mô, cực không bằng phẳng, thoáng như da gốc cây già, làn da trên hai tay cũng như thế, toàn bộ cơ thể thoạt nhìn khá giống người Mộc Tộc ở Linh Giới.

Bên cạnh thụ nhân áo vàng là một thân ảnh thấp bé, thân dài không đầy năm thước, lại còm nhom, so sánh với thụ nhân bên cạnh càng giống như một đứa bé. Nhưng đầu lại lớn như thùng nước, nhìn qua thấy không cân bằng, làm cho người ta có cảm giác tùy thời đầu có thể ngã xuống đất.

Người thứ ba tay chân rất dài, bàn tay và bàn chân dị thường rộng thùng thình, giống như quạt bồ hương, nửa người trên trần trụi lộ ra làn da như lửa đỏ, giống như bị thiêu chín, phía trên còn khắc rõ từng vòng hoa văn cổ quái vô cùng, đỉnh đầu là một chùm tóc đỏ như hỏa diễm, thỉnh thoảng có chút mầm lửa từ bên trong thoát ra.

Người thứ tư là một tiểu oa nhi năm sáu tuổi, thân thể tròn vo, đầu cũng tròn, như một cái cầu lớn mang một tiểu cầu phía trên. Trên bụng nó mang một cái cái yếm, giống như một hài đồng trang điểm, bất quá cánh tay lại dài gấp đôi người bình thường, rũ xuống tới chỗ đầu gối, hơn nữa nhiều hơn một đoạn khớp xương, thoạt nhìn quái dị vô cùng.

Người cuối cùng thì lớn vô cùng, so với những người khác lớn gấp mấy lần, trên thân khoác một ít đồ vật da lông yêu thú nào đó, làn da xanh đen, thân ảnh cực lớn giống vững chãi như thiết tháp.

Nói tóm lại, năm người này hình thù kỳ quái, thoạt nhìn không giống Nhân tộc, nhưng nhìn lại ngũ quan, lại có vài phần bộ dạng Nhân tộc.

Năm người tạo thành một vòng cách nhau khoảng mấy trăm trượng, hoặc ngồi hoặc đứng, hoặc quỳ sát đất, ánh mắt đều nhìn về chính giữa bệ đá.

Chỗ chính giữa có một tăng nhân áo hồng tai to mặt lớn đang khoanh chân

ngồi.

Tăng nhân trên gương mặt một đoàn thịt mỡ đè nặng, ánh mắt bị thịt ép híp lại thành một đường nhỏ, vành tai thật dài kéo xuống tới vai. Dưới đầu là một thân thể cực kỳ mập mạp, thế cho nên vốn áo cà sa màu đỏ đã thập phần rộng thùng thình căn bản không cách nào che lại toàn bộ cơ thể, hai bên lộ ra một cái bụng lớn to mọng vô cùng, phần dưới thậm chí chạm tới mặt đất, thân thể thoạt nhìn giống như một tòa núi thịt.

Hàn Lập mới nhìn thấy, trong đầu không khỏi hiện lên một ý nghĩ quái dị:

"Người này có thể đi lại bình thường... Không, đứng lên cũng làm không được a..."

Bất quá ý nghĩ này chỉ thoáng qua mà thôi, hắn tiếp tục chăm chú dò xét, liền phát hiện vài chỗ đặc biệt.

Áo cà sa đỏ trên thân người này có thể không phải là phàm vật, phía trên khảm nạm rất nhiều bảo thạch nhiều màu sắc, lấp lóe sáng. Ngoài ra, trong tay còn nắm một chuỗi tràng hạt ngọc bích, chậm rãi vê động, mỗi một hạt châu đều sáng óng ánh long lanh, phát ra trận trận ánh sáng màu xanh nhàn nhạt làm người hoa mắt thần mê, trong đó mơ hồ có phù văn nhảy lên.

Tăng nhân tai to này, tuy rằng mập mạp dị thường, nhưng toàn thân mơ hồ tản mát ra một tầng oánh quang, làm người ta cảm giác một loại bảo tướng trang nghiêm, ngồi ở chỗ kia nhưng mơ hồ chính là trung tâm hết thảy.

Tăng nhân bờ môi khép mở, tựa hồ đang nói gì đó.

Nhưng miệng mới vừa mở ra, liền có một chuỗi phù văn ngũ sắc giữa răng môi bay ra, hóa thành một đạo lưu quang ngũ sắc bay lên không trung, nhao nhao tán loạn ra, dẫn tới thiên địa mơ hồ cảm ứng.

Vô số quang điểm ngay chỗ lưu quang tiêu tán hiển hiện ra, lập tức hóa thành vô tận cuồng phong, gào thét cuồng quyển hình thành mấy đạo vòi rồng vừa thô vừa to.

Những vòi rồng này vừa mới hình thành, liền chợt tiêu tán, biến thành một trận mưa lửa từ trên trời giáng xuống, che khuất bầu trời.

Hoả vũ chưa kịp rơi xuống, liền lần nữa tiêu tán, biến thành một trận phong bạo lạnh lẽo, đóng băng vạn dặm...

Những dị tượng này thoạt nhìn rất sống động, nhưng chỉ trong nháy mắt tức thì dẫn tới hư không phụ cận chấn động, Vân Hải bị quấy long trời lở đất, vân khí cuồn cuộn bắt đầu khởi động.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng không khỏi chấn động, tấm tắc kêu kỳ lạ.

Bất kể tình hình giữa không trung như thế nào, bệ đá cùng với hoàn cảnh chung quanh không bị ảnh hưởng chút nào, thậm chí những cây lá cũng không rung động một cái.

Cùng lúc đó, sau đầu tăng nhân tai to kim quang lập loè, vô số Kim Liên cuồn cuộn bất định, ngưng tụ thành một đoàn khánh mây màu vàng cực lớn, thoạt nhìn huyền diệu vô cùng, theo đầu tăng nhân đong đưa mà lắc lư theo.

Khánh mây nhẹ nhàng lắc lư, chung quanh hư không nổi lên đạo đạo rung động mắt thường có thể thấy được.

Những tên hình thù kỳ quái bên cạnh tựa hồ không nhìn thấy dị tượng trên không trung, từ đầu đến cuối không rời mắt nhìn xem tăng nhân tai to, nghe say sưa si mê, tựa hồ quên mất thời gian thiên địa.

Trên vách đá óng ánh, tăng nhân tai to nói một hồi, rồi dừng lại một chút.

Giữa không trung lưu quang ngũ sắc chậm rãi tiêu tán, làm cho toàn bộ dị tượng biến mất, hư không rung động cùng Vân Hải cũng theo đó dần dần tiêu tán.

Thụ nhân áo vàng bỗng nhiên đứng lên, thi lễ với tăng nhân phía xa một cái.

Tăng nhân cùng mấy người khác đều nhìn sang.

Thụ nhân áo vàng hai tay trước người khoa tay múa chân, trong miệng kể rõ, xem sắc mặt thì phảng phất như đang hỏi vấn đề nghi hoặc gì đó.

Mấy người khác nghe câu hỏi, sắc mặt đều căng thẳng, tựa hồ vấn đề mà thụ nhân áo vàng đưa ra đối với bọn hắn mà nói cũng đồng dạng hoang mang, ánh mắt nhao nhao ngược lại nhìn về phía tăng nhân tai to, mặt lộ vẻ chờ đợi.

Tăng nhân tai to vừa nghe xong, ngửa đầu cười to một tiếng, dẫn tới toàn bộ thịt mỡ trên cơ thể một hồi loạn chiến.

Cùng lúc đó, hư không phụ cận ngọn núi cũng tựa hồ theo tiếng cười to này, đều ù ù lắc lư, vân hải xung quanh sóng cả cuồn cuộn, thân núi cũng run rẩy không thôi, nghiễm nhiên một tình cảnh rung động của đất trời.

Hàn Lập ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, chỉ là tiếng cười đã khiến cho thiên địa kịch biến như thế, tăng nhân tai to này đến tột cùng có lai lịch gì?

Sau tiếng cười to, tăng nhân tai to mở miệng lần nữa, nâng lên bàn tay to mọng vô cùng, khoa tay múa chân giải thích nghi hoặc của thụ nhân áo vàng.

Nói vài câu, thụ nhân áo vàng mặt lộ vẻ chợt hiểu, lập tức thần sắc cung kính vô cùng khom người bái tạ, lúc này mới ngồi xuống.

Mấy người khác cũng nhao nhao lộ ra thần tình đã hiểu, thi lễ với tăng nhân một cái, sau đó theo thứ tự ngồi xuống.

Tăng nhân tai to thả tay xuống, tiếp tục diễn giải, năm người chung quanh dụng tâm lắng nghe, mặt lộ vẻ si mê.

Hàn Lập chứng kiến hình ảnh kỳ lạ của đám người si mê lắng nghe, trong lòng lập tức ham muốn lắng nghe mãnh liệt cuối cùng tăng nhân đang nói cái gì, chỉ tiếc hôm nay trên Tinh Bích mặc dù hiện ra hết thảy, so với ban đầu rõ ràng hơn không biết bao nhiêu lần, nhưng không có tí xíu thanh âm

nào truyền ra.

Trong lòng hắn cười khổ, lại không thể làm được gì, chỉ có thể giương mắt nhìn.

------oOo------

Chương 275: Trộm đạo đại giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thời gian trôi qua, từng đoàn Thời Gian Đạo Văn trên bảo luân dần ảm đạm, quang mang chớp động trên quang bích óng ánh dần giảm đi, cảnh vật hiện ra cũng dần ổn định lại.

Điều làm cho Hàn Lập vui vẻ chính là, theo Tinh Bích ổn định lại, phía trên cũng mơ hồ truyền ra một ít thanh âm đứt quãng, căn bản nghe không rõ ràng.

Trong thời gian này, tăng nhân tai to lại tiếp tục giảng giải, trong miệng đồng dạng bay ra một ít phù văn ngũ sắc, hóa thành lưu quang ngũ sắc xoay nhanh bay lên không, khi thì hóa thành các loại hoa cỏ cây cối hình thù kỳ quái, khi thì hóa thành một ít mãnh thú dị hình Hàn Lập chưa bao giờ thấy qua, tóm lại dị tượng liên tục, đủ các loại.

Những việc này dẫn tới năm quái nhân đứng quanh bệ đá thỉnh thoảng đứng dậy hỏi các vấn đề nan giải, cuối cùng được tăng nhân giải thích mấy lời, liền bừng tỉnh đại ngộ mà ngồi xuống.

Đối với việc này, tuy nội tâm Hàn Lập ngứa ngáy khó chịu, nhưng cũng đành phải trấn định lại. Nguyên bản lúc đầu hắn lo lắng khi thấy Đạo Văn trên Chân Luân ảm đạm, ngược lại hiện tại sự lo lắng giảm xuống vài phần, thậm chí còn muốn những Đạo Văn kia ảm đạm nhanh chút.

Qua mấy hơi thở sau, cảnh vật trên Tinh Bích cuối cùng triệt để ổn định lại, không còn lập loè nữa.

Tinh Bích truyền ra thanh âm lớn hơn vài phần, tuy rằng còn có chút mơ hồ

không rõ, nhưng đã có thể nhận ra một ít từ ngữ rồi.

Thân ảnh khẽ nhoáng lên, Hàn Lập có chút gấp gáp không dằn lòng được liền phi thân đến cách Tinh Bích chưa đầy một xích, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm pháp quyết rót Tiên Linh Lực trong cơ thể vào hai lỗ tai, thúc giục một môn thần thông lắng nghe mà trước kia ngẫu nhiên học qua, chăm chú lắng nghe.

Có thần thông gia trì, thanh âm truyền ra từ Tinh Bích trở nên rõ ràng hơn.

Thanh âm hùng hậu ôn hòa, linh hoạt kỳ ảo vô cùng, làm cho người ta cảm giác mênh mông, trang nghiêm, ngôn ngữ sử dụng là một loại dị thường lạ lẫm.

Hàn Lập lắng nghe một lát, con mắt đột nhiên nổi lên từng trận dị sắc.

Ngôn ngữ này tuy rằng hắn không hiểu, nhưng thanh âm này lọt vào tai làm cho hắn cảm giác vô cùng huyền diệu, tâm thần rung động, làm cho hắn cảm giác dường như lĩnh ngộ được gì đó.

Chẳng qua đến tột cùng là cái gì hắn lại không thể nào biết được.

Dù vậy, trên mặt hắn vẫn hiện ra thần sắc đại hỉ, như nghe thấy diệu âm đại đạo, yên lặng đọc thuộc lòng nó.

Kết quả sau khi nghe xong một câu, trên thân Hàn Lập Kim Quang, Thanh Quang, Ngân Quang, tất cả sắc quang mang thay nhau hiện lên, các loại thần thông trong cơ thể hắn bị kích phát, tự động vận chuyển lên.

Một màn này khiến tinh thần Hàn Lập chấn động, càng nghe thêm chăm chú.

Chỉ nghe bảy câu, hắn mặc dù có cảm giác như lọt vào sương mù, không hiểu, nhưng mặt lộ vẻ si mê giống như những quái nhân trên Tinh Bích kia.

Lúc này, trên thân Hàn Lập tất cả sắc quang mang càng ngày càng sáng, từng đạo ngân sắc điện hồ hiển hiện ra, một hư ảnh Lôi Bằng ở trong đó

cũng hiện ra.

Ánh sáng màu xanh hiện lên, ông ông xoay tròn, một hư ảnh cự cầm màu xanh xuất hiện.

Kim Quang Thiểm nhấp nháy, một đầu Kim sắc Cự Viên hai tay đấm ngực, ngửa mặt lên trời gào thét.

Từng hư ảnh Chân Linh tiếp nối hiện ra, trong nháy mắt toàn bộ hư ảnh Chân Linh mà Hàn Lập tu luyện đều hiển hiện, xoay quanh thân thể hắn.

Mặt khác công pháp cũng giống như vậy.

Trong cơ thể hắn Tiên Linh Lực vận chuyển càng lúc càng nhanh, hơn nữa dần dần to lớn, thế không thể đỡ.

Ngay lúc tăng nhân tai to nói đến câu thứ tám, một sự tình cổ quái xảy ra mà Hàn Lập nằm mơ cũng không cách nào tưởng tượng được.

Hắn cảm thấy thân hình run lên, tiếp theo toàn thân xương cốt tứ chi truyền đến cảm giác tê dại, mà bộ vị Đan Điền bỗng nhiên trở nên nóng dị thường, loại cảm giác này làm cho hắn cảm giác ấm áp thoải mái nói không ra lời.

Nhưng sau một khắc, "Phanh" một tiếng từ trong cơ thể truyền ra.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng không kịp phản ứng thì.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh "

Liên tục bảy âm thanh bạo liệt từ trong cơ thể truyền ra.

Sau một khắc, tám quang điểm trên người hắn hiện ra, cùng hoà lẫn với mười hai quang điểm nguyên bản.

Hắn rõ ràng một hơi mở ra tám cái Tiên khiếu!

Tiếp theo, hắn cảm thấy Tiên Linh Lực ở giữa thiên địa giống như nghìn dòng chảy về biển lớn, chảy về trung tâm tạo thành một dòng suối Linh khí cực đại. Trong đan điền Tiên Linh Lực cũng theo đó nhanh chóng tăng lên!

Hàn Lập bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhìn thấy tình huống trên người lập tức đại hỉ, liếc nhìn Chân Ngôn Bảo Luân trên không trung.

Chẳng qua là phía trên Bảo Luân, một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn, lúc này đây đã có hơn phân nửa biến mất.

Hắn thở nhẹ một hơi, nếu như đã đến tình cảnh như thế này rồi, còn một chút thời gian nữa hắn tự nhiên không cam lòng buông tha, lúc này tiếp tục Ngưng Thần lắng nghe tiếp câu thứ chín.

Dù sao mới nghe xong tám câu liền có thể đả thông tám cái Tiên khiếu, loại tốc độ tu luyện này làm cho hắn có cảm giác như nằm mơ.

Không biết, nếu như nghe được câu thứ chín, thậm chí câu thứ mười, có sự tình đặc biệt gì phát sinh không?

Mới nghĩ đến đây, nội tâm Hàn Lập lửa nóng thêm vài phần.

Kết quả lại không có may mắn như lúc trước.

Câu thứ chín vừa mới nghe được một nửa, Hàn Lập đã cảm thấy trong cơ thể Tiên khiếu bắt đầu rục rịch. Nhưng tăng nhân tai to mập mạp chợt ngừng lại không nói nữa, trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về hướng Hàn Lập.

Năm người chung quanh cũng nhao nhao nhìn về hướng Hàn Lập. Thụ nhân áo vàng bỗng nhiên đứng lên, sắc mặt giận dữ, trong miệng rống giận, mặc dù sử dụng loại ngôn ngữ như tăng nhân vừa rồi, bất quá không cho Hàn Lập chút nào cảm giác huyền diệu.

Bốn người còn lại nhìn nhau, tuy thần thái khác nhau không có mở miệng, nhưng thoạt nhìn đều thấy đang mất hứng.

"Không tốt... Bị phát hiện rồi!"

Hàn Lập trong lòng căng thẳng, không chờ hắn kịp phản ứng, bờ môi tăng nhân tai to bỗng nhiên mấp máy, cũng không biết nói gì đó.

Phanh!

Tinh Bích lập tức bạo liệt chia năm xẻ bảy ra, trong khoảnh khắc biến thành vô số tinh quang tứ tán, nhanh chóng phiêu tán biến mất.

Nguyên bản vết nứt không gian vỡ ra cũng theo đó "Ô...ô...n...g" một tiếng, lập tức bắt đầu khép kín lại.

Chân Ngôn Bảo Luân đang lơ lửng giữa không trung Kim Quang chợt hiện, Thời Gian Đạo Văn còn lại phát ra liên tiếp thanh âm vỡ vụn, một hơi tất cả đều ảm đạm, sau đó lóe lên biến mất.

XOẸT!

Hàn Lập thân thể chấn động, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong cơ thể Tiên Linh Lực loạn thành một bầy, kinh mạch các nơi điên cuồng tán loạn, gần như muốn tẩu hỏa nhập ma.

Hắn hoảng hốt, phất tay lấy ra một bình thuốc màu trắng, bên trong chứa các hạt đan dược màu trắng, tất cả đều rót vào miệng, nuốt liên tục, sau đó lập tức nhắm mắt luyện hóa dược lực.

Từng tiếng trầm đục từ trong cơ thể hắn không ngừng truyền ra, trên người tất cả sắc quang mang chợt hiện, va chạm xung đột lẫn nhau.

Một hồi ánh sáng màu xanh chế trụ quang mang khác, một hồi lại là Kim Quang áp chế ánh sáng màu xanh, sau đó lực lượng Ngân sắc Lôi Quang xuất hiện, đột nhiên sáng rõ.

Sắc mặt Hàn Lập từng đợt xanh trắng luân chuyển, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Bất quá theo thời gian dần trôi qua, trên người hắn tất cả sắc quang mang

dần ảm đạm, sắc mặt cũng dần khôi phục bình thường.

Hơn nửa ngày sau, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt tuy rằng vẫn tái nhợt, nhưng khí tức đã ổn định lại.

Hắn cảm thấy may mắn, thật may lúc trước hắn phản ứng nhanh, kịp thời ăn vào đan dược rồi củng cố kinh mạch, nếu không lúc này chỉ sợ đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, cảm thụ tám cái Tiên khiếu mới mở ra trên người, trong nội tâm lần nữa vui vẻ.

Lần này tuy rằng nguy hiểm, nhưng quả thực là một thiên đại cơ duyên, chỉ là xuyên qua quang bích lắng nghe tăng nhân tai to diễn giải, thế nhưng mở ra được tám cái Tiên khiếu.

Tiên khiếu thứ chín tuy rằng không triệt để mở ra, nhưng cũng đã buông lỏng, chỉ cần tiêu phí một ít thời gian, tất nhiên có thể phá tan.

Lúc trước khổ tu mười năm, bởi vì đại bộ phận tâm tư đặt ở việc cô đọng Thời Gian Đạo Văn nên không thể đả thông Tiên khiếu mới, lần này cơ hồ trong nháy mắt liền mở ra tám cái!

Bởi vì nguyên nhân không phải thông qua tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Công, có lẽ có quan hệ với một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân, lần này đả thông Tiên khiếu, cũng không có gia tăng thêm Thời Gian Đạo Văn nào.

Tu vi có thể tinh tiến trên diện rộng tuy đáng mừng, bất quá để cho Hàn Lập hưng phấn nhất chính là tám câu nửa lời diễn giải của tăng nhân tai to kia.

Hắn lúc này cẩn thận phân tích, càng cảm thấy tám câu nửa lời nói này cao thâm mạt trắc, vô cùng huyền diệu, tựa hồ là khẩu quyết công pháp nào đó.

"Tăng nhân này chỉ nói mấy câu như vậy, liền khiến một gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh trực tiếp đả thông Tiên khiếu, chẳng lẽ... Người nọ là một gã Đạo Tổ?"

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, trong miệng thì thào lẩm bẩm, nhưng tiếp theo sắc mặt chợt động, nhớ ra cái gì đó.

Trên người hắn Kim Quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hiện ra.

Phía trên một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn, lúc này toàn bộ ở ảm đạm, không còn chút nào Linh Động huyền diệu như trước.

"Lần này cũng coi như họa phúc tương y, vì nghe lén những chân ngôn kia, những Đạo Văn trên Chân Luân này hôm nay toàn bộ ảm đạm rồi." Hàn Lập khẽ thở dài, lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, nhắm lại hai mắt.

Ba ngày ba đêm sau.

Hắn mở to mắt, trong cơ thể thương thế đã khôi phục, Chỉ là...

Hàn Lập nhìn về phía Chân Ngôn Bảo Luân, phía trên một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn vẫn một mảnh u ám, không có chút dấu hiệu khôi phục.

"Tại sao lại như vậy?" Trong lòng của hắn bỗng nhiên nghĩ tới một cái khả năng, chẳng lẽ tăng nhân tai to kia thoáng nhìn cái làm tổn thương căn cơ Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân.

Hắn nghĩ đến đây, vội vàng thử thúc giục thần thông làm chậm tốc độ.

Nhưng mà Đạo Văn trên bảo luân không có chút phản ứng nào, chớ nói chi là phóng thích ra lĩnh vực gợn sóng Kim sắc.

Hàn Lập vẫn chưa từ bỏ ý định, lại thử thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân, vẫn giống trước không cách nào thi triển, sắc mặt hắn không khỏi khó nhìn.

Chân Ngôn Hóa Luân Kinh là chủ tu công pháp của hắn bây giờ, nếu Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân bị tổn hại, môn công pháp này xem như phế đi rồi.

Hắn lắc đầu, trấn định tâm thần, nhắm mắt vận chuyển Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, cảm ứng Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân.

Sau một lát, Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Tuy rằng rất yếu ớt, bất quá hắn vẫn có thể cảm ứng được một chút Thời Gian Chi Lực trên Thời Gian Đạo Văn có liên hệ với tinh thần của mình, không có triệt để gián đoạn.

Hắn thầm hô một hơi, nếu như liên hệ vẫn còn, Thời Gian Đạo Văn trên Bảo luân có lẽ còn có khả năng khôi phục.

Hàn Lập tâm bình lặng, tiếp tục vận chuyển Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, thử khôi phục Thời Gian Đạo Văn, đồng thời tĩnh tâm tìm hiểu tám câu nửa lời chân ngôn khẩu quyết đã nghe trộm.

------oOo------

Chương 276: Bế quan trăm năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Quỷ*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Thời gian trôi đi, nháy mắt đã qua một năm.

Trong mật thất, Hàn Lập ngồi khoanh chân, sau lưng Chân Ngôn Bảo Luân chậm rãi chuyển động, tản mát ra ánh sáng vàng rực, vô số phù văn màu vàng trên đó bắt đầu nhanh chóng khởi động.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân một vòng Đạo Văn Thời Gian chợt nhấp nháy, phù văn màu vàng xung quanh tụ lại chui vào trong Đạo Văn.

Đạo Văn Thời Gian vốn u ám lập tức sáng lên, tốc độ có thể nhận thấy bằng mắt thường. Qua vài hơi thở liền sáng ngời linh động, dường như đã khôi phục lại giống trước kia. Còn riêng các Đạo Văn khác vẫn tối như cũ.

Hàn Lập mở to mắt quan sát Đạo Văn Thời Gian vừa khôi phục kia, không khỏi thở dài một hơi, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng cũng đã được gỡ bỏ. Những Đạo Văn Thời Gian u ám này quả nhiên có thể khôi phục, nhưng mỗi vòng cần phải tiêu tốn khoảng chừng một năm thời gian.

Nói cách khác nếu muốn khôi phục toàn bộ một trăm lẻ tám Đạo Văn Thời Gian, tối thiểu cũng phải hơn trăm năm.

Từng đó thời gian, chỉ e ảnh hưởng không nhỏ tới việc tu luyện.

Hàn lập ánh mắt đắn đo, rất nhanh gạt đi.

Trăm năm thời gian mà thôi, chỉ là trong chớp mắt, trong khoảng thời gian này nhân lúc bản thân rảnh rỗi có thể cặn kẽ nghiên cứu tám câu rưỡi khẩu

quyết chân ngôn kia. Hơn một năm qua, hắn tuy chưa tìm hiểu ra nhưng trong lòng lại rất tin tưởng chỉ cần có thời gian, sẽ lĩnh ngộ được chút gì đó.

Hiện tại lúc này, nguyên liệu luyện đan cũng là vấn đề cần giải quyết.

Hàn Lập nghĩ như vậy, liền phất tay lấy ra hộp ngọc lần trước lấy được từ chỗ Bình Diêu Tử, bên trong có sáu bảy đan phương, trong số đó có hai đan phương thích hợp cho Chân Tiên trung kỳ phục dụng, một cái đúng là Thừa Uyển Đan mà Bình Diêu Tử dùng cho bản thân, còn cái khác tên là Ngọc Hành Đan.

Hắn nhìn yêu cầu tài liệu cho hai đan phương trên, đều là những thứ vô cùng trân quý khó tìm, còn nữa Linh dược số năm sinh trưởng yêu cầu rất cao.

Hắn lúc trước làm nhiệm vụ Vô Thường Minh tích góp từng tí một Tiên Nguyên thạch cùng Linh Thạch cũng đã dùng vào luyện đan, bây giờ còn hơn phân nửa, hiện tại tuy rằng vẫn còn lại một ít nhưng nếu muốn thu mua toàn bộ tài liệu cho hai đan phương này thì còn lâu mới đủ.

“Mà thôi, việc gấp bây giờ là phải thi pháp khôi phục toàn bộ Đạo Văn, lục dịch sẽ tạm thời không cô đọng tinh hạt nữa, trước tiên dùng để thúc dục Linh thảo đi…” Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Lại nói tiếp, Chưởng Thiên Bình lúc trước cùng Chân Ngôn Bảo Luân sinh ra đồng cảm, phát sinh dị biến, khiến cho Bảo Luân có chút ảnh hưởng, bất quá bình nhỏ cũng như lúc trước, không có gì khác thường.

Tài liệu trong hai đan phương kia không ngờ đều là những thứ quý hiếm nên phải cậy nhờ bình nhỏ rồi.

Hàn Lập đứng lên đi ra mật thất, lấy ra một cái trận bàn đưa tin rồi phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Một lát sau, Mộng Vân Quy cùng Tôn Bất Chính đi tới đại sảnh động phủ, hướng phía Hàn Lập ngồi trên chính diện bên cạnh bàn đá, chắp tay thi lễ một cái:

“Ra mắt Lệ trưởng lão!”

“Ta tới đây sẽ bế quan tu luyện một thời gian. Trong lúc này, hai người các ngươi đi ra ngoài một chuyến, thay ta thu thập một ít tài liệu, đây là danh sách”. Hàn Lập phân chia từng cái ngọc giản cho hai người, bên trong là một số tài liệu phụ ghi trong đan phương, cùng với một ít tài liệu chính và các loại hạt giống.

Hai người tiếp nhận ngọc giản, thả thần thức chui vào trong đó quét qua, trên mặt đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc. Đại bộ phận tài liều này đều vô cùng trân quý, muốn thu thập được hết tất nhiên không hề dễ dàng.

“Ta biết những thứ bên trong rõ không dễ thu thập, bất quá việc này cũng không cần nóng vội, vậy nên hai người các ngươi cứ chậm rãi tìm kiếm, trong vòng trăm năm tìm kiếm đầy đủ số lượng là được. Trong lúc nếu có tiến triển, có thể lập tức mang về.” Hàn lập nói xong, lấy ra hai túi trữ vật, bên trong là Linh Thạch.

“Vâng”. Hai người nghe vậy sắc mặt liền buông lỏng, tiếp nhận túi trữ vật, gật đầu đáp ứng.

Chờ sau khi hai người cáo từ rời đi, Hàn Lập cũng đứng dậy đi về hướng mật thất…

Thời gian như thế qua nhanh, trong nháy mắt hơn trăm năm qua đi, Chung Kim Sơn Mạch lặp lại triền miên qua đi theo năm tháng, tuy rằng đã xảy ra một số việc, thêm người này bớt người kia, nhưng đối với toàn bộ Chúc Long Đạo mà nói, mọi việc cũng bình thường, dù sao trong tông môn vẫn còn mười ba vị đạo chủ Kim Tiên tọa trấn, hết thảy đều không coi vào đâu, nếu có điều gì xảy ra, tự nhiên sẽ có người đứng ra giải quyết.

Nguyên bản ngay tại chỗ vắng vẻ như Xích Hà Phong lại càng tỏ ra yên lặng, cộng thêm vị nội môn trưởng lão Hàn Lập này vốn rất ít khi xuất hiện, ngoại trừ rải rác mấy người bên ngoài cũng tự nhiên không có ai để ý, càng không nói có kẻ nào đến thăm.

Đương nhiên, mặt dù có người tới quét dọn cũng sẽ biết Xích Hà Phong từ lâu đã phong bế.

Một Chân Tiên phong sơn bế quan trăm năm cũng chẳng có gì lạ, còn đối với việc một trưởng lão Chân tiên bế quan sinh tử mà nói, mỗi lần bế quan nghìn năm, thậm chí vạn năm, cũng là bình thường.

Trong thời gian này, Hàn Lập hầu như chưa bao giờ rời khỏi động phủ, một mực dốc lòng tìm hiểu tám câu rưỡi khẩu quyết nghe được từ tăng nhân tai to kia, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Thời điểm gián đoạn duy nhất khoảng thời gian này, hơn phần nửa là vì Tôn Bất Chính hoặc Mông Vân Quy ngẫu nhiên trở về, mang về một chút tài liệu chính cho đan phương cùng hạt giống phụ tài liệu, hắn xem qua một cái rồi phân phó cho Cự Viên Khôi Lỗi căn cứ điều chỉnh.

Ở trong mật thất, không khí ngưng trệ, từng điểm hơi bụi lơ lửng trên không, như thể đang bất động.

Hàn Lập mặc áo bào xanh, ngồi khoanh chân, sau lưng Chân Ngôn Bảo Luân ung dung xoay tròn, phía trên một trăm lẻ tám Đạo Văn Thời Gian toàn bộ sáng lên, từ trong truyền ra từng trận pháp tắc chấn động rõ ràng.

Sau một lát, chỉ thấy trên tay kia pháp quyết thu hồi, tâm thần khẽ động, Bảo Luân sau lưng liền lóe lên hào quang bay vào trong cơ thể hắn.

Giống như đột nhiên được giải trừ cấm chế, trong mật thất không khí một lần nữa nổi lên lưu động như bình thưởng, bụi trong ánh sáng cũng bay lắc lư phiêu du một cách tự do.

“Cuối cùng tất cả đều khôi phục…” Hàn Lập thở ra một hơi, đứng dậy, hướng bên ngoài mật thất đi ra.

Xích Hà Phong, khí trên trời sáng trong, tâm trạng hắn giống như trời xanh không mây.

Mặt trời một vòng nhô lên cao, bao trùm trên ngọn núi tuyết trắng, cũng

mang đến một chút ấm áp.

Hàn Lập từ động phủ đi ra, ngay tại đó thân hình độn quang bay vút lên cao, như muốn trực tiếp hướng tới chỗ sơn cốc ngày xưa hắn thường đi tới, thử một chút thần thông mới lĩnh ngộ ra từ tám câu rưỡi khẩu quyết, rồi lại trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy Mộng Thiển Thiển cùng một nhóm năm sáu người, đang lúc tụ tập ở chân núi trên ruộng linh dược.

Vì vậy, thân hình hắn thu lại, hướng phía bên dưới đó bay thấp xuống.

"Lệ trưởng lão…" Vừa thấy Hàn Lập bay đến, mọi người liền vội vàng tiến lên hành lễ, miệng cung kính kêu lên.

Hàn Lập khoát tay áo, ý bảo mọi người không cần đa lễ, nhưng ánh mắt lại hướng trên thân Thủ Sơn thú phía trước nhìn tới.

Đối với con thú này, từ sau khi hắn nhận về nuôi cũng chưa từng chú ý qua, chỉ giao cho đám tôi tớ chăm sóc, cũng không nghĩ tới nó đã đạt đến tu vi Hợp Thể Trung Kỳ rồi.

Bất quá, cái hắn chú ý cũng không phải Sư Ưng thú hai đầu này, mà là con quái điểu màu xanh đang cưỡi trên cổ nó.

Quái điểu này đầu thì to lớn, cái cổ lại quá nhỏ, thân cao gần hai trượng, khắp toàn thân từng đám lông vũ dài như những mũi tên, trước bộ ngực còn buông thõng một cái túi nhỏ, lớn chừng năm thước.

Cứ như từ trước liền ngông nghênh cưỡi trên một đầu của thân hình khổng lồ Cự Thú to không biết gấp bao nhiêu lần nó, hết nhìn đông nhìn tây, bộ dạng như ngông nghênh bất chấp.

Tuy nhiên đúng lúc thời điểm thân hình Hàn Lập đáp xuống, con chim liền như kinh hãi, hai cái cánh đập liên hồi, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi. Sau đó nó nhìn về hướng Mộng Thiển Thiển một cái, liền yên tĩnh trở lại, bất quá thân hình lại nằm rạp xuống trên thân Sư Ưng thú, nấp sau hai cánh, dùng ánh mắt quan sát Hàn Lập.

“Nó là… Niệm Vũ? Hàn Lập quay đầu nhìn về phía Mộng Thiển Thiển, có chút nghi ngờ hỏi.

“Phải, chính là Niệm Vũ.” Mộng Thiển Thiển nhẹ gật đầu, cười đáp.

“Ồ, không nghĩ tới trăm năm không gặp, liền đã gần đạt tới Nguyên Anh Kỳ rồi sao? Hàn Lập hỏi.

“Đúng vậy a. Lệ trưởng lão người không biết, nó hiện tại ăn rất nhiều, chỉ sợ có chút liên quan tới việc… Nhưng ta ngoại trừ cho nó ăn Phong Linh thảo, Phong Linh dược trong vườn, cũng không có cho nó nếm qua Linh thảo khác hay đan dược gì khác. Ngược lại chính nó, thỉnh thoảng vụng trộm chuồn ra ngoài Xích Hà Phong, về phần nó ở bên ngoài ăn cái gì, ta cũng không biết”. Mộng Thiển Thiển quay đầu lại hướng về quái điểu màu xanh thoáng nhìn qua, trong miệng nói như thế.

Hàn Lập chỉ vào Sư Ưng thú hai đầu đang vui vẻ nằm rạp trên mặt đất, cùng với Niệm Vũ đang cưỡi trên nó, hỏi?.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra với chúng nó”?

“Hai năm trước, một lần Niệm Vũ vụng trộm chuồn ra Xích Hà Phong, lúc trở lại liền bị một đầu yêu thú Hóa Thần Kỳ đuổi giết, lúc ấy Thủ Sơn thú liền ra tay… ngoác miệng, đem con yêu thú kia ăn vào, mới cứu được nó. Sau đó, chúng nó giường như liền trở thành bằng hữu”. Mộng Thiển Thiển liền giải thích nói.

“Tiểu gia hỏa này xem ra cũng không phải là vì thiếu thốn, hơn phân nửa là ra ngoài săn thức ăn Yêu thú, bị người ta truy sát trở về. Đúng rồi, ca ca của ngươi cùng Tôn Bất Chính hai người còn chưa có trở về sao”? Hàn Lập nghe vậy cười cười, sau đó xoay chuyển lời nói hỏi.

“Bọn họ bảy tám năm trước cũng đã trở về. Chỉ là lần này ra ngoài bọn họ đều có chút dấu hiệu cảm nhận, hai người sau khi trở về không bao lâu, kẻ trước người sau đều đã đến thời điểm đột phá Nguyên Anh hậu kỳ, hiện tại đang còn bế quan trong đó, đúng rồi, còn có những hạt giống này”. Mộng Thiển Thiển nói xong, đem một cái túi trữ vật đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận túi trữ vật, thả ra thần thức quét qua, sau đó đi vào bên trong linh ruộng, quan sát một vòng, gật đầu thỏa mãn.

Hai người lần này mang về hạt giống phụ cùng tài liệu, ngược lại còn khá nhiều, chỉ cần bỏ chút thời gian liền có thể phối thành ít nhất cùng hơn mười phần tài liệu luyện đan.

Việc này đối với hai người bọn hắn mà nói, thật sự không phải chuyện dễ dàng, bọn họ quả nhiên đã rất tân tâm tận lực làm việc rồi.

"Việc này bọn hắn làm rất tốt, tới đây ta sẽ tiếp tục bế quan không thể đợi lúc bọn hắn xuất quan, nên không thể gặp được ta, hai bình đan dược này dùng để củng cố cảnh giới, đến lúc đó ngươi thay ta trao cho bọn họ." Hàn Lập đem đan dược trao cho Mộng Thiển Thiển, nói ra.

Nàng sau khi tiếp nhận, vội vàng thi lễ với Hàn Lập nói ra: "Thiển Thiển thay mặt ca ca cùng Tôn đại ca, tạ ơn Lệ trưởng lão".

Hàn Lập tùy ý khoát tay áo, rồi sau đó hai tay phát ra màu xanh sáng ngời, hướng về phía bên trong Linh ruộng dò xét.

Mặt đất sau một hồi lắc lư rất nhỏ, hơn một trăm gốc các loại Linh dược tại nơi ánh sáng màu xanh phủ xuống đột ngột từ mặt đất nổi lên, bên trên phiến lá còn dính đầy giọt sương, bùn đất còn bám đầy trên bộ rễ, tất cả đều lăng không bay lên, theo Hàn Lập bay về phía hướng động phủ.

Những linh dược này số năm sinh trưởng còn chưa đủ, còn cần phải dùng lục dịch thúc dục, vì vậy hắn muốn đem tất cả nhổ hết quay về trồng trong Dược viên động phủ.

------oOo------

Chương 277: Pháp Ngôn Thiên Địa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Nửa canh giờ sau, trong lãnh địa Xích Hà Phong.

Trên mảnh thảo nguyên rộng lớn hoang vắng đầy đá sỏi có một đạo độn quang màu xanh lao đến, thân ảnh hiện ra bên trong không ai khác, chính là Hàn Lập.

Nói đến cũng có chút buồn cười, vốn nơi này là một sơn cốc có phong cảnh hữu tình, tú lệ nhưng chỉ vì hơn trăm năm trước hắn chọn đây là chỗ tu luyện thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân, không cẩn thận đâm sụp hai ngọn núi cao bên cạnh làm vùi lấp cả sơn cốc nên mới có cảnh hoang tàn ngày hôm nay.

Hàn Lập đứng lơ lửng giữa không trung, sắc mặt nghiêm túc, trên thân mơ hồ xuất hiện một cỗ ba động kỳ lạ.

Đúng lúc này đôi mắt hắn bỗng nhiên phóng ra hào quang sáng rực, lực lượng thần thức cường đại toả ra trong nháy mắt bao phủ phạm vi trăm dặm xung quanh.

Không thấy hắn kết ấn hay làm gì khác, trong hai con ngươi đột nhiên có một vòng phù văn nhỏ li ti nổi lên, câu chữ khắc trên đó chính là khẩu quyết mà hắn ngày đó nghe được từ vị tăng nhân tai to, cũng chưa đầy đủ, chỉ là ba câu rưỡi mà thôi.

Ba câu rưỡi viết lại bằng phù văn kì lạ, nhưng cũng không được sắp xếp đúng theo lời ngâm tụng của tăng nhân mà thứ tự rối loạn, dường như được tổ hợp lại mà không có quy tắc nào.

Thực tế ban đầu ý nghĩa của những khẩu quyết này không phải là điều trọng yếu, nhưng ngược lại những chữ này, từng chữ một đều có chứa trong mình loại lực lượng đặc thù nào đó. Sau khi Hàn Lập lĩnh hội được hắn đã dung hợp thành công nó với thần thức cường đại của bản thân tạo ra thần thông mới tạm đặt tên là "Pháp Ngôn Thiên Địa"

"Gió lên". Hàn Lập quát khẽ một tiếng.

Vù…..

Trên thảo nguyên hoang vắng phong vân đột biến, bầu trời vốn đang trong vắt bỗng nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, ngưng tụ lại một chỗ, che kín cả không gian, sắc trời trở nên tối đen.

Một trận cuồng phong gào thét lao qua quét tan tuyết đọng trên hoang nguyên, cát vàng mênh mông cuốn lên, đất bay đá nhảy tán loạn đầy trời, va đập vào nhau tạo ra những âm thanh đinh tai nhức óc.

"Chớp xuống". Măt Hàn Lập không đổi sắc, tiếp tục quát.

Trên trời cao mây đen luân chuyển tạo thành một vòng xoáy màu đen sâu thẳm.

Sâu trong vòng xoáy có những âm thanh "Ù, ù" vang lên không ngừng, điện quang màu xanh u ám chớp động liên tục.

"Ầm" Một tiếng vang thật lớn.

Một luồng lôi điện màu lam to như vại nước từ trên trời đánh xuống mặt đất, từng tảng đá lớn bị đánh trúng lập tức vỡ nát, mảnh vụn và khói bụi văng lên tung toé.

Ngay sau đó, tiếng sấm liên miên không dứt, từng đợt, từng đợt lôi điện rơi xuống như mưa, liên tiếp đánh xuống, huỷ diệt tất cả, toàn mảnh thảo nguyên chỉ còn cảnh hoang tàn.

Đá vụn vung vãi khắp mặt đất, ngoài mặt cháy đen, phía trên còn có một tầng điện quang trải rộng lấp loé điên cuồng.

Trong không khí tràn ngập mùi cháy khét gay mũi.

Hàn Lập vẫn bình thản, miệng tiếp tục nói: “Long trời lở đất.”

Chỉ thoáng chốc, phong vân cuồng loạn, trời đất biến sắc.

Một cỗ lực lượng kinh khủng đến nghẹn lời quét ra, bao phủ trọn vẹn mảnh thiên địa này.

Hàn Lập chợt cảm thấy choáng váng, đầu óc có chút mê muội, mở mắt ra đã thấy mây đen dày đặc, sấm chớp cuồn cuộn dưới chân.

Hắn ngẩng lên lại nhìn thấy một mảnh đại địa kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm trên đỉnh đầu.

Nhìn gần còn thấy được từng khối nham thạch lộn xộn, một tầng khói bụi mờ mịt bao phủ cả mặt đất, xa xa là những ngọn núi cao cả ngàn trượng treo lơ lửng như thạch nhũ, ngọn gần nhất chính là Xích Hà Phong của hắn.

Nhưng thật kỳ lạ, mọi vật trở nên đảo ngược như vậy mà không có điểm nào cho thấy là sẽ rơi xuống, ngay cả tầng khói bụi tràn ngập đại địa kia cũng không mảy may hạ xuống chút nào.

Hàn Lập nhìn khắp bốn phương, suy nghĩ thật lâu, trên mặt hiện lên nét tươi cười, hai tay nhẹ nhàng vỗ.

Trong nháy mắt thiên địa đảo ngược trở lại, khói bụi tan đi, mây đen, lôi điện, cuồng phong, loạn thạch đều biến mất.

Cả mảnh trời đất nhanh chóng trở lại bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, phù văn trong mắt Hàn Lập đã biến mất, con ngươi một lần nữa phục hồi bình thường.

“Hiệu quả so với dự đoán còn mạnh hơn một chút, sau này đối mặt với cường địch, lại có thêm khả năng chiến thắng rồi.”. Hàn Lập cười cười nói ra.

Thần thông “Pháp Ngôn Thiên Địa” này thực chất là một loại Huyễn Thuật cực kỳ lợi hại, nhưng lại không cần bất cứ pháp trận phụ trợ hoặc công pháp nào duy trì.

Chỉ cần hắn dùng lực lượng thần thức bao trùm một khu vực, rồi đọc ra những lời chú ngôn như “Gió chuyển mây về” “Dời núi lấp bể” “Long trời lở đất” liền có thể tuỳ theo ý niệm mà tạo ra một loại ảo cảnh, vây hãm đối thủ trong đó.

Nếu đối phương thần thức yếu hơn Hàn Lập, không có pháp bảo hoặc bí thuật đặc thù để bảo vệ bản thân liền bị ảnh hưởng bởi thần thông này, nhưng mức độ ảnh hưởng nhiều ít sẽ khác nhau.

Thử nghĩ nếu trong lúc đang giao chiến với một đối thủ có thực lực tương đương, đột nhiên dùng chú ngôn tạo nên một ảo cảnh làm đối phương bất ngờ, luống cuống lộ ra sơ hở, thì hậu quả là chết không thể nghi ngờ.

Sau thời gian khoảng một chén trà, Hàn Lập đã trở về đến nơi động phủ.

Hắn khoanh chân ngồi trong mật thất, trước mặt là một khối ngọc giản sắc tím, phía trên được điêu khắc đường vân nhỏ nhắn tạo thành một đồ án tinh xảo đẹp đẽ kỳ lạ.

Đây là vật mà hắn lấy được trong hộp ngọc của Bình Dao Tử, nhưng vốn ở trên có cấm chế thần thức nên cho đến tận giờ hắn vẫn chưa thể gỡ bỏ.

Sở dĩ hôm nay hắn đem ra vì toàn bộ vòng đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đã khôi phục, có thể toàn lực sử dụng Chân Thực Chi Nhãn.

Chân Thực Chi Nhãn được duy trì bởi một trăm lẻ tám vòng đạo văn, đến hôm nay khả năng nhìn xuyên huyễn thuật hay phá huỷ cấm chế thần thức đã đạt đến trạng thái kinh ngạc, nếu so sánh phải mạnh gấp mười mấy lần

Minh Thanh Linh Mục.

Hai tay Hàn Lập kết phát quyết, sau lưng âm thanh "Ô…ô…n….g" vang lên, kim quang chiếu sáng, Chân Ngôn Bảo Luân nhanh chóng xuất hiện.

Theo từng tràng chú ngữ mà hắn ngâm tụng, con mắt ở giữa Chân Ngôn Bảo Luân chậm rãi mở ra, một luồng kim quang bao trùm lấy ngọc giản màu tím.

Đồ án khắc phía trên ngọc giản đột nhiên sáng ngời toả ra kim sắc quang mang. Từ trên ngọc giản những phù văn màu vàng liên tiếp bay ra chặn luồng sáng từ Chân Thực Chi Nhãn lại.

Nhưng trước sức mạnh vượt trội của Chân Thực Chi Nhãn tầng quang mang tràn ngập phù văn lại giống như hư vô, không thể ngăn trở luồng sáng chiếu xuống ngọc giản.

Hàn Lập không còn dùng mắt thường để nhìn nó nữa, mà thông qua Chân Thực Chi Nhãn để quan sát.

Chỉ thấy trên ngọc giản kim quang tràn đầy như gợn nước, đồ án hình hoa kia lơ lửng trôi nổi phía trên.

Hàn Lập không nhìn thẳng vào nó mà nhìn cảnh tượng được phản chiếu phía dưới.

Hình ảnh thấy được làm người ta nghĩ đến cát vàng mịn óng trải dài dưới đáy sông, phía trên có từng dòng chữ Kim Triện Văn giống như có người dùng tay vẽ lên vậy.

Ánh mắt Hàn Lập lướt qua, trong lòng vui mừng không thôi.

Không khác với những suy đoán trước đây, văn tự được ghi trên cát vàng kia chính là niềm mơ ước của hắn bấy lâu nay. Đan Phương Đạo Đan.

"Lôi Trì Kim Dịch, Đồ Linh Hoa Nhị, U Vụ Thảo, Phù Sinh Quả, Thiên Tạo Sâm…"

Hàn Lập đọc tên của từng loại linh tài, linh thảo xa lạ này, kích động trong lòng lắng xuống, nhiệt tâm cũng giảm đi nhiều. Muốn tìm đủ những nguyên liệu này không đơn giản chút nào.

Chỉ riêng tài liệu chính là Lôi Trì Kim Dịch, cũng không phải loại thiên tài địa bảo bình thường. Trên chín tầng trời cao có loài Thôn Lôi Thú sinh sống, nó chuyên thôn phệ lượng lớn Cửu Thiên Chân Lôi, cứ như thế đến ít nhất mười vạn năm sau thì trong cơ thể của Thôn Lôi Thú mới có tỷ lệ nhất định sản sinh ra loại linh dịch này.

Cũng nhờ như thế mà trong Lôi Trì Kim Dịch mới có ẩn chứa chút lực lượng Lôi Pháp Tắc.

Để tạo ra loại linh tài trên, cần thời gian dài tích luỹ và còn phải dựa vào thiên địa tạo hoá nữa. Người luyện đan muốn có được nó thì mười phần vận khí chắc vẫn chưa đủ.

Hàn Lập cũng đã đoán trước mọi thứ không hề dễ dàng nên tình huống hiện tại không làm hắn nản chí, ngược lại loại đan dược này dùng những nguyên liệu có phẩm chất như thế thì khi luyện ra chắc chắn không hề tầm thường.

Hắn chăm chú nghiên cứu đan phương, ghi khắc tất cả trong tâm khảm, cho tới khi đọc đến dòng văn tự cuối cùng thì lông mày không tự chủ nhảy lên một cái, lộ ra vẻ bất ngờ ngoài ý muốn.

Dòng văn tự có nội dung: “Đã là Đạo Đan, phụ dược làm cơ sở để xác định phẩm chất đan dược, chủ dược làm chất dẫn xác định thuộc tính của Đạo Đan. Không thay thế phụ dược thì phẩm chất không thay đổi, chủ dược thay đổi thì thuộc tính khác nhau…”

“Không thay thế phụ dược thì phẩm chất đan dược không thay đổi, chủ dược thay đổi thì thuộc tính khác nhau…” Hàn Lập thấp giọng đọc câu văn này, trong lòng có chút giật mình.

Thì ra với Đan Phương Đạo Đan, nếu giữ nguyên các loại phụ dược và thay đổi tài liệu chính ẩn chứa lực lượng pháp tắc thì sẽ thay đổi được thuộc tính

pháp tắc của đan dược.

Nói một cách đơn giản hơn, nếu với đan phương hắn đang có trong tay, thay thế Lôi Trì Kim Dịch bằng một loại linh tài có chứa pháp tắc Thuỷ thuộc tính loại Trọng Thuỷ thì có thể luyện chế ra Đạo Đan Trọng Thuỷ thuộc tính. Còn nếu thay thế thành tinh hạt có chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc thì đương nhiên cũng sẽ luyện chế ra Thời Gian Đạo Đan.

Nhưng phía sau dòng văn tự kia cũng có nhắc nhở, mỗi loại nguyến liệu trong đan phương được đề xuất cũng đã có cân nhắc nhất định. Nếu thay đổi chủ tài liệu thì tất nhiên cũng có cơ hội luyện chế ra Đạo Đan, nhưng tỷ lệ sẽ khác biệt rất nhiều.

Đối với việc này Hàn Lập lại không quá quan tâm, lâu nay hắn luôn muốn thông qua Chân Ngôn Bảo Luân để lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc, nhưng mãi vẫn chưa thể tìm ra đầu mối. Bây giờ biết được đan phương này có thể giúp hắn luyện chế ra Thời Gian Đạo Đan, như vậy cũng đã đủ rồi.

Hàn Lập cố gắng kiềm chế niềm vui sướng trong lòng, thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân rồi cất kỹ miếng ngọc. Sau đó lật tay lấy ra tấm mặt nạ đầu trâu màu xanh đeo lên mặt.

Linh dược ghi chép trên đan phương loại nào cũng là trân phẩm thế gian hiếm có khó tìm, muốn thu thập đầy đủ không phải là chuyện ngày một ngày hai là làm được.

Đầu tiên hắn muốn thử vận may tìm kiếm trong Vô Thường Minh, nếu có được thì tốt nhất, còn không đành đặt ra nhiệm vụ tìm kiếm rồi từ từ tính tiếp.

Linh thạch trên người hắn đã không còn mấy, Tiên Nguyên Thạch vẫn còn nhưng số lượng cũng không nhiều, cho nên đối với những loại linh dược này hắn yêu cầu rất thấp, chỉ cần đúng chủng loại, cho dù là hạt giống hắn cũng nguyện ý thu mua.

Một đoàn thanh quang sáng lên, trên vách tường hiện ra một trận bàn to lớn.

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú nhìn lên cột các loại vật phẩm, bắt đầu tìm kiếm.

Mấy ngày sau trong Linh Dược Viên ở động phủ đã có thêm mấy loại linh dược, hầu hết đều là mầm mon chưa tới mười năm tuổi, cá biệt có hai loại chỉ là hạt giống còn chưa nảy mầm.

------oOo------

Chương 278: Hồi tưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Nửa ngày sau.

Bên trong mật thất, kim quang đầy phòng.

Hàn Lập không ngồi xếp bằng mà có chút khẩn trương đứng thẳng bên cạnh bồ đoàn.

Sau lưng hắn, Chân Ngôn Bảo Luân đang nhanh chóng xoay tròn, hào quang mãnh liệt, con mắt dọc màu vàng kim thình lình mở ra, phóng ra một mảnh kim sắc quang mang về phía trước.

Hôm nay nếu như phát hiện Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân có thể khôi phục, hắn tự nhiên nghĩ đến những chuyện liên quan đến tăng nhân tai to thấy trong quang bích ngày trước.

Tuy lần trước mình trộm đạo tựa hồ bị đối phương phát hiện, nhưng dù đối phương thần thông quảng đại, chắc cũng không cách nào trực tiếp xuyên thấu qua hình ảnh để tìm gây phiền toái cho mình a.

Hàn Lập nghĩ tới đây, hít sâu một hơi, lấy tiểu bình màu xanh để trong ngực ra, đặt nó giữa kim quang.

Kết quả tiểu bình màu xanh sẫm vừa mới chạm kim quang, lập tức từ từ bay lên, ở giữa không trung nở rộ lục quang chói mắt, một cỗ man lực vô hình lập tức từ trong tuôn ra.

Hàn Lập lúc này sớm đã chuẩn bị, hai tay giao trước người, thân thể dịch

chuyển về phía sau hơn một trượng mới dừng lại.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng, hào quang một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn tỏa sáng, lần nữa rời lưng hắn, bay đến gần Chưởng Thiên bình, toả sáng như mặt trời.

Chỉ chốc lát sau, ở giữa Chân Thực Chi Nhãn kim quang bay vụt ra, tiểu bình màu xanh tuôn ra cột sáng lục sắc, trực tiếp xé rách hư không thành một đường.

Theo đó một mảnh tinh quang từ hư không chảy ra, bên trong mật thất rất nhanh xuất hiện một quang bích óng ánh, vắt ngang trước mặt Hàn Lập.

Cảnh tượng trong quang bích thập phần mơ hồ, cũng không có chút thanh âm nào truyền ra, nhưng Hàn Lập đã chuẩn bị tâm lý từ trước, tự nhiên không lo lắng chút nào, lẳng lặng chờ Thời Gian Đạo Văn trên Chân Luân từng đoàn ảm đạm xuống.

Hình ảnh nhìn thấy càng ngày càng rõ, hô hấp của Hàn Lập cũng dồn dập lên vài phần.

Mấy hơi thở sau, ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía quang bích, lập tức ngẩn người.

Bởi vì lần này, bên trong quang bích hiện ra hình ảnh khác trước rất lớn.

Chỉ thấy trong tầm mắt xuất hiện ánh sáng màu đỏ cuồn cuộn, bên trong là một thế giới núi lửa trải rộng cực lớn.

Bầu trời nơi đó đen sì như mực, mây đen che kín nửa phiến thiên không, bên trong tầng mây mơ hồ có ánh sáng màu đỏ như máu chớp động, phía dưới từng toà núi lửa vạn trượng đang phun trào, chỗ miệng hỏa sơn tuôn ra cuồn cuộn khói đen nồng đậm, như chạm đến tầng mây.

Nham thạch màu đỏ tươi nóng bỏng chảy từ chỗ sơn khẩu phun ra ngoài, tụ tập thành dòng sông nham thạch dài hơn trăm trượng, từ bốn phương tám hướng chảy xuống dưới, tụ hợp thành một hồ nham thạch nóng chảy to lớn.

Từ trong quang bích truyền ra "Oanh long long" tiếng vang cực lớn, cả vùng đất đều đang kịch liệt phập phồng, một khe rãnh cực lớn dài hơn ngàn trượng như mạng nhện phân bố dày đặc, không ngừng khuếch trương, phân cách, chia năm xẻ bảy đại địa.

Vô số dị thú màu đỏ hình dạng như con giun nhưng tráng kiện vô cùng bị văng tung toé khi đại địa lật lại. Bọn chúng điên cuồng không ngừng móc động bùn đất, ý đồ một lần nữa chui vào trong đó.

Thân thể của bọn chúng dây dưa, đan vào lẫn nhau, toàn bộ điên cuồng chuyển động, nhưng lại bị nham thạch nứt toác ra không ngừng đè ép, nhao nhao đứt gãy thành vô số đoạn.

Những dị thú này tựa hồ Sinh Mệnh lực cực kỳ tràn đầy, dù cho thân thể đứt gãy, vẫn ương ngạnh giãy giụa, tìm cách chui vào bùn đất.

Nhưng mà, dòng sông nham thạch sớm đã chảy tới, chảy vào trong khe nứt, bao phủ toàn bộ những dị thú này, khiến chúng bị hoà tan, tan thành mây khói.

Hàn Lập đứng tại chỗ, nhìn xem cảnh tượng thế giới Man Hoang tận diệt, trong lòng rung động không thôi, hai tay xiết chặt, bất tri bất giác đã thấm đầy mồ hôi.

Vào lúc này, "Phốc " một tiếng vang đột nhiên truyền đến, một đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân chợt nhảy dựng rồi nhanh chóng ảm đạm, biến thành màu sắc u tối.

Một thời gian sau, ước chừng hơn phân nửa đạo văn đã ảm đạm, không còn sáng nữa.

Hàn Lập lập tức khôi phục tinh thần, nhớ tới mục đích mở ra quang bích lần này.

Nhưng mà, lần này bên trong quang bích lại xuất hiện thế giới hoàn toàn khác biệt lúc trước, ngược lại làm hắn có chút trở tay không kịp.

"Đã như vậy... Vậy thì dứt khoát thử nhìn một chút..."

Hàn Lập trong lòng nghĩ như vậy, đưa tay vỗ túi linh thú bên hông, thanh quang lóe lên, hư không xuất hiện một đầu Liệt Vẫn Yêu Lang.

Con thú này mới vừa xuất hiện, ánh sáng màu xanh trên thân lập tức lóe lên, tính bỏ chạy.

Hàn Lập thò tay ra, túm lấy một miếng da lông trên cổ, ném nhẹ về hướng quang bích.

Yêu Lang điên cuồng vặn vẹo thân hình, nhưng thân bất do kỷ đụng vào trên quang bích, hào quang chớp động như lọt vào một tầng bích chướng vô hình, xuyên thấu qua rồi rơi xuống.

Nó vừa rơi xuống đất, lập tức xoay người một cái, thân thể hồi phục nhìn về phía Hàn Lập bên này nhe răng gầm nhẹ.

"Quả nhiên có thể..."

Hàn Lập thấy thế, trong lòng vui vẻ, quang bích này quả nhiên là có thể xuyên qua đấy.

Nhưng mà một cái chớp mắt tiếp theo, hắn phát hiện đầu Yêu Lang kia thân da lông bắt đầu từ xanh đen chuyển thành màu xám trắng, đôi mắt sáng cũng ảm đạm thật nhanh.

Sau mấy hơi, tuổi thọ Yêu Lang phảng phất như già hơn gần nghìn tuổi.

Ngay sau đó, da thịt Yêu Lang toàn bộ hủ hóa, lộ ra một bộ khung xương màu trắng hoàn chỉnh, tiếp theo lại biến thành tro tàn, bị gió cuốn đến liền tan biến không còn dấu tích.

"Phốc " một tiếng lại vang lên, trên Chân Ngôn Bảo Luân lại có một đoàn Thời Gian Đạo Văn mờ đi.

Lần này Hàn Lập không nhìn Chân Ngôn Bảo Luân, mà nhìn qua nơi thân thể Yêu Lang biến mất, rơi vào trầm tư.

Sau một lát, cổ tay hắn run lên, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một Thuỷ Hoa Kính có hai màu xanh hồng, lớn cỡ lòng bàn tay.

Kính này phẩm cấp không cao, chỉ là một kiện pháp khí cấp thấp, có thể phóng thích ra sóng nước và hỏa diễm, uy năng công kích tuy thấp nhưng hắn chũng không có bán đi, ngay chính hắn cũng không nhớ nổi là có được khi nào nữa.

Bàn tay hắn nhấc lên ném nhẹ, Thủy Hỏa Kính kia liền bay một đường cong rơi xuống quang bích.

Giống như đầu yêu lang kia, Thủy Hỏa Kính cũng không chịu chút trở ngại nào, ngay khi chạm đến quang bích, hào quang loé lên liền xuyên qua bên kia.

Hàn Lập hai mắt ngưng tụ, trong mắt sáng lên lam sắc quang mang, Minh Thanh Linh Mục bắt đầu vận chuyển.

Hắn muốn thấy rõ vật sau khi xuyên qua quang bích, cuối cùng xảy ra chuyện gì.

Chỉ thấy Thủy Hỏa Kính vừa xuyên qua bên kia, chưa kịp rơi xuống đất, mặt ngoài lập tức hiện lên hào quang hai màu xanh hồng mãnh liệt, phảng phất như có người thúc giục, sắp sửa tuôn ra sóng nước và lửa.

Nhưng sau một cái chớp mắt, chợt nghe "Phanh " một tiếng vang nhỏ, hào quang trên Thủy Hỏa Kính kịch liệt lóe lên, trực tiếp nổ tét ra.

Điều làm Hàn Lập cảm thấy kinh dị vạn phần là mảnh vỡ nổ bể ra từ Thủy Hỏa Kính không biến thành cặn bã, mà hóa thành một đoàn sương mù màu sắc rực rỡ từ chỗ nổ tung bốc lên, rất nhanh co rút ngưng tụ lại thành hơn mười loại tài liệu khoáng thạch màu sắc khác nhau, rơi xuống đất.

Những tài liệu này Hàn Lập không xa lạ gì, trong đó số lượng nhiều nhất có

hai loại, một loại màu lửa đỏ là Diễm Linh Thạch, một loại khác màu xanh u sắc là Nguyên Thủy Thạch.

Hai loại khoáng thạch này đúng là tài liệu chính luyện chế Thủy Hỏa Kính, mà các tài liệu khác đều là tài liệu phụ trợ luyện chế bảo vật này.

"Trở lại như cũ thành Linh tài luyện chế rồi..." Hàn Lập đôi mắt sáng ngời, kinh ngạc tán thán.

Vừa dứt lời, những Linh tài khoáng thạch đã phân giải ra nhanh chóng trong suốt hư hoá giữa không trung, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, trên Chân Ngôn Bảo Luân không sai biệt lắm có hơn phân nửa đạo văn trở nên ảm đạm không còn ánh sáng.

Sau đó, hắn lại thử lấy Linh Thạch, thậm chí Tiên Nguyên Thạch, những vật này ném vào quang bích kia, nhưng chỉ thấy những vật này sau khi hạ xuống, rất nhanh hoà thành một thể với mặt đất, tiếp theo mất hết linh lực, đồng hoá cùng đại địa, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Thời gian trôi qua, Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân tốc độ ảm đạm càng lúc càng nhanh, ở giữa không trung không ngừng có tiếng "Phốc phốc" vang lên.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt nhìn quang bích trước mặt và thế giới tận diệt phía sau, đột nhiên bàn tay khẽ chuyển, thình lình lấy ra một thanh trường kiếm màu xanh, nắm trong tay.

Hắn thoáng lui về sau một bước, trường kiếm trong tay bỗng nhiên giơ lên cao, chém một cái về phía quang bích.

Chỉ nghe một tiếng như rồng ngâm vang lên, trường kiếm màu xanh sáng lên một đạo kiếm quang trong trẻo như nước mùa thu, từ trên kiếm bay ra, chém về hướng quang bích.

Sau khi vung kiếm, Hàn Lập cũng không thu tay lại, mà hai đầu gối hơi

cong, một tay đưa ngang kiếm về phía trước, làm ra tư thế đón đỡ, một tay bấm niệm pháp quyết, đầu ngón tay mơ hồ có lôi điện kim sắc nổi lên, tập trung phòng bị khả năng phát sinh biến cố.

"Vùn vụt..."

Thanh âm như tiếng gió thổi nhẹ lướt qua, đạo kiếm quang kia lập tức rơi vào trên quang bích.

Không như tưởng tượng là quang bích sẽ văng tung tóe cùng kiếm quang bắn ra bốn phía, càng không có quang bích sụp đổ, sau đó không gian sẽ bị nghiền nát, chỉ có một tiếng gió vang lên, mặt ngoài quang bích một hồi sóng nhỏ nhộn nhạo, đạo kiếm quang kia liền trong nháy mắt biến thành vô hình.

Mặt ngoài quang bích khôi phục lại bình tĩnh trong nháy mắt, Kim Luân trên đỉnh đầu Hàn Lập loé lên một đoàn đạo văn cuối cùng, sau đó ảm đạm xuống.

Một đạo ánh sáng sáng lên từ trên quang bích, "Phanh " một thanh âm vang lên.

Quang bích trước mặt liền tán loạn, hóa thành từng điểm ánh sáng tiêu tán ra, vết nứt không gian cũng theo đó được lấp đầy.

Chân Ngôn Bảo Luân không còn hào quang Thời Gian Đạo Văn nên mờ đi vài phần, chậm rãi bay vào trong cơ thể Hàn Lập, biến mất không thấy nữa.

Chưởng Thiên bình treo giữa không trung hào quang cũng thu vào, co lại thành bộ dạng ban đầu, từ không trung rơi xuống.

Hàn Lập đưa tay bắt lấy, buộc lại treo trên cổ, giấu vào trong áo.

Lúc này hắn đang ở trong mật thất, triệt để khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một viên đan dược vàng óng nuốt vào, nhắm mắt điều tức.

Vừa rồi duy trì Chân Ngôn Bảo Luân cùng Chân Thực Chi Nhãn, thực hao phí phần lớn Tiên Linh Lực, làm cơ thể hắn cảm thấy có chút khốn cùng, bất quá so sánh với bộ dáng chật vật lần trước, tự nhiên là tốt hơn gấp trăm lần.

Sau hồi lâu, Hàn Lập mở mắt ra, cười khổ một tiếng, tự an ủi mình:

"Xem ra sự tình quang bích giống như lần trước, cuối cùng là bằng vào cơ duyên may mắn, có được một lần thì chưa hẳn có lần thứ hai. Mà thôi, kế tiếp nên an tâm thu thập Linh dược luyện đan, tiếp tục tăng tiến tu vi, khôi phục đạo văn a."

Dứt lời, hắn đứng dậy rời khỏi mật thất, đi ra ngoài động phủ.

P/s: (Ngày mồng một tháng năm, Vong Ngữ cần tiếp đãi người nhà, ba ngày tiếp theo mỗi ngày chỉ có một chương!)

------oOo------

Chương 279: Mẫu đậu nảy mầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Một ngày mấy năm sau.

Phía bắc Cổ Vân Đại Lục, một mảnh trắng xoá trên Băng Phong hải vực, gió lạnh gào thét, tuyết bay đầy trời.

Tiếng gió thổi cuồng bạo đau cả màng nhĩ, làm tuyết bay đầy trời, nuốt trọn cả phiến thiên địa.

Bầu trời buông xuống mây đen màu xám, một đạo thân ảnh lơ lửng giữa không trung, thân hình người đó cao lớn, mặc áo bào xanh, trên mặt đeo một trương mặt nạ đầu trâu màu xanh, đúng là Hàn Lập.

"Hẳn là chỗ này..." Hàn Lập lẩm bẩm một câu, thanh âm lại bị gió tuyết át đi.

Tay hắn vung lên, một đạo ánh sáng màu xanh lướt gấp ra, hóa thành một thanh trường kiếm màu xanh phóng thẳng xuống tầng băng dưới mặt biển.

Phi kiếm vừa mới bay ra, thân ảnh Hàn Lập cũng theo sát phía sau, rơi xuống.

Chỉ nghe "Keng " một tiếng kêu sắc nhọn.

Trường kiếm màu xanh đâm vào mặt băng, dễ dàng phá vỡ ra một vết rách, sau đó chui vào dưới nước.

Thân ảnh Hàn Lập cũng theo đó chớp động một cái nhảy vào dưới mặt biển.

Phiến hải vực phía trên, âm thanh gió tuyết không che giấu được thanh âm "Ken két" không ngừng vang lên, phiến băng đóng không biết bao nhiêu

năm tháng trên mặt biển xuất hiện một đạo khe nứt cực lớn kéo dài ngàn dặm, lan tràn ra, không hề đứt đoạn.

Hàn Lập sau khi xuống nước liền đọc một thần chú Tị Thủy, một tầng ánh sáng màu lam nhạt bao phủ hắn cùng với trường kiếm phía trước, cấp tốc phóng tới đáy biển.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, thân hình hắn mới ngừng lại, đáp vào chỗ sâu dưới đáy biển, bên cạnh động khẩu một ngọn núi lửa. Trường kiếm màu xanh đâm vào mặt đá dưới đáy biển, làm lóe ra ánh sáng màu xanh.

Trước miệng hỏa sơn là một mảnh u ám, không tản mát ra nửa điểm khí tức nóng rực, có thể là một ngọn núi lửa không hoạt động, hoặc là đã nằm lặng yên không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Hàn Lập đi đến phía trước, rút trường kiếm màu xanh từ trên mặt đất ra nghe một tiếng "Keng ".

Mũi kiếm mang theo một đạo thanh quang, làm nham thạch bên cạnh miệng hỏa sơn vỡ ra một chút, từ bên trong lộ ra một mảnh hoa quang màu vàng kim.

Hàn Lập cúi đầu nhìn thoáng qua, trường kiếm trong tay run lên, một hồi ánh sáng màu xanh nhộn nhạo lên, vô số kiếm ảnh màu xanh thật nhỏ rậm rạp chằng chịt bay vút ra, chém toàn bộ nham thạch chung quanh miệng hỏa sơn.

Theo tầng thạch bì quấn bám vào miệng hỏa sơn, toàn bộ nham thạch chung quanh bong ra từng mảng, hiện ra một mảnh hoa quang màu vàng kim không lóa mắt, lập tức chiếu sáng ngời màu nước đen dưới đáy.

Chỉ thấy bốn phía miệng hỏa sơn, phân bố dày đặc từng kim cầu hình bầu dục như thú noãn, lớn cỡ nắm tay.

Vật ấy tên là Kim Long Đảm, là một loại Linh dược luyện đan hết sức đặc thù. Nó không phải thảo mộc, không phải cốt thú, cũng không thuộc về khoáng thạch, mà là ba thứ này kết hợp.

Nó vốn là một loại sinh vật dưới đáy biển tên là Hải Long Đảm, sau khi chết tầng ngoài của di hài dần sinh ra một tầng cỏ xỉ rêu, về sau ngoài ý muốn lại bị dung nham núi lửa vùi lấp, trải qua ít nhất vạn năm phát triển mới có thể trở thành Kim Long Đảm.

Dược này bởi vì có ba nhóm thuộc tính, cho nên thường được dùng để điều hòa các loại dược tài, có thể thấy trên rất nhiều đan phương.

Hàn Lập vốn sẽ không nhận loại nhiệm vụ thu thập thông thường này, nhưng hắn sắp luyện chế đan dược Địa giai cũng cần có Kim Long Đảm, liền dứt khoát nhận nhiệm vụ này từ Vô Thường Minh, có thể kiếm được một khoản tiền thuê, lại có thể cho mình sử dụng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Hiện nay, hắn không chỉ tích góp từng tí một Linh tài luyện chế đan dược, đồng thời cũng phải chuẩn bị để luyện chế Đạo Đan, cần có số lượng nhiều Linh Thạch và Tiên Nguyên Thạch dùng giá trên trời để hình dung, nên đành phải lần nữa hóa thành cuồng nhân, điên cuồng nhận nhiệm vụ tại Vô Thường Minh.

Tính cả nhiện vụ này, ngắn ngủn mấy tháng đến nay, hắn đã hoàn thành nhiệm vụ thứ tư rồi.

Sau khi thu thập xong, hắn như ngựa không ngừng vó phi thân bay lên trên mặt biển.

...

Mười năm sau.

Trong một sơn cốc hẹp dài không biết tên, ba bốn thân ảnh đầu mang mặt nạ thú, từ hai bên mỏm núi đá hạp cốc nhảy xuống. Bọn họ nhìn dị thú dữ tợn nằm trong cốc đang hấp hối, đứng bên cạnh là một bóng người cao lớn, hai mặt nhìn nhau.

Bọn họ không nghĩ tới, lần này nhận nhiệm vụ chém giết yêu thú Chân Tiên

sơ kỳ, liền hoàn thành dễ dàng như vậy.

Vốn là lúc trên đường tới, bọn họ còn có chút không để ý tới nam tử cao lớn này. Người này một mực trầm mặc ít nói, không muốn tham dự kế hoạch bàn chuyện vây bắt của bọn họ. Thực không ngờ rằng, về sau người này liền bạo phát chiến lực kinh người.

Cơ hồ là chỉ dựa vào lực lượng một người, liền bắt đầu Yêu thú lại. Ngược lại để cho bọn họ lúc trước đi trên đường an bài đủ loại kế hoạch, toàn bộ rơi vào phá sản, hiện có chút buồn cười.

Bất quá buồn cười thì cũng chỉ là buồn cười, nghe nói người này danh hiệu là Giao Thập Ngũ, là thành viên rất có thực lực, nhất là về sau chứng kiến hắn ra tay lăng lệ ác liệt, quả quyết sát phạt, trong lòng những người này cũng cảm thấy kính sợ.

Hàn Lập ngược lại không phải là ưa thích làm náo động như cây nở hoa trong rừng, mà hắn thật sự không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, nhiệm vụ lần này giao phó xong, hắn còn muốn trong vòng một tháng chạy tới Đông Lưu hải vực, thực hiện nhiệm vụ kế tiếp.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua ba mươi năm.

Một ngày này, Xích Hà Phong vào lúc mặt trời lên, chiếu rọi trên núi một mảnh ấm áp, bất quá phủ đệ Hàn Lập lại có chút vắng vẻ.

Hai người Tôn Bất Chính và Mộng Vân Quy sau khi phá cảnh thành công, không lâu lắm đã được Hàn Lập phái ra ngoài tìm hạt giống Linh dược.

Sau đó, Mộng Thiển Thiển cũng dùng danh nghĩa đi ra ngoài du lịch, đã rời khỏi Xích Hà Phong.

Lúc rời đi, nàng mang theo Niệm Vũ, làm cho đầu Song Thủ Sư Ưng Thú kia rầu rĩ không vui trong thời gian dài.

Trong mật thất động phủ, một mảnh ánh sáng màu xanh dần dần ảm đạm xuống, hiện ra thân hình Hàn Lập. Hắn chậm rãi lấy mặt nạ trên mặt xuống, thu vào.

Hắn vừa rồi giao phó một cái nhiệm vụ, nhận được một khoản thù lao Tiên Nguyên Thạch thật tốt, ước chừng hơn một trăm miếng.

Chỉ là hôm nay đối với nhu cầu của hắn cũng chỉ là như muối bỏ biển mà thôi.

Sau khi ra khỏi phòng, thân hình hắn chuyển một cái, lại đến Dược điền trong động phủ.

Chỉ thấy trong Dược Điền đủ loại Linh thảo với mọi màu sắc. Khu vực bên trái trồng các loại cây linh thụ dây leo uốn lượn, leo lên trên giá gỗ, chỉ đợi niên đại đầy đủ là có thể sinh ra Linh quả. Mà bên phải linh điền, mây tía tràn ngập, khắp nơi hòa hợp hương thơm hoa cỏ, hoa nhỏ nở đầy rậm rạp chằng chịt.

Bên trong linh điền một mảnh sinh cơ dạt dào, tràn đầy bừng bừng sức sống, chỉ có góc Tây Nam bên kia có chút ngoại lệ.

Bên đó trống rỗng, chỉ có thể nhìn thấy đất đai màu xám đen, không thấy bất luận Linh dược nào, phảng phất một mực bị bỏ hoang, cho tới bây giờ cũng không gieo trồng loại nào.

Ánh mắt Hàn Lập mỗi lần quét qua chỗ đó, cũng chỉ lưu lại một chút, rất nhanh liền dời đi chỗ khác.

Nhưng hôm nay, khi hắn đưa mắt nhìn về phía đó, trong lòng khẽ động, thình lình phát hiện, có chỗ không giống trước.

Hắn khẽ nhướng mày, ba chân bốn cẳng chạy dọc theo bờ ruộng, đi đến bên cạnh khu vực kia. Sau khi nhìn thoáng qua, lại nhảy vào bên trong ruộng, giẫm phải thổ địa có chút lỏng mềm, đi vào chính giữa linh điền, ngồi chồm hổm xuống.

Ngay trước hai chân hắn, một khối đất màu xám lớn chừng quả đấm, chính giữa có một đạo mầm nhỏ xanh nhạt như giá đỗ, từ trong bùn đất chui ra ngoài, nghiêng về một bên so với mặt đất.

Nhìn nó có vẻ gầy yếu, trên thực tế tràn đầy khí tức sinh mệnh thịnh vượng, vốn không phải vật của hắn, đúng là miếng mẫu đậu kia.

"Vậy là... Nảy mầm." Hàn Lập có chút bất ngờ nói.

Trăm năm trước vừa gieo xuống mẫu đậu này, hắn thường xuyên dùng lục dịch đổ vào, nhưng về sau bởi vì luyện chế tinh hạch, còn đổ vào linh dược khác, lục dịch lại thập phần khan hiếm, mà mẫu đậu thủy chung không có dấu hiệu nảy mầm, hắn liền tạm ngừng không đổ vào nữa. Không nghĩ tới hôm nay trở lại thăm, vậy mà nó đã lặng yên nảy mầm không một tiếng động a.

Hàn Lập cẩn thận quan sát một lát, liền phát hiện phía trên hai lá mầm non nớt của cây đậu, mọc lên từng dòng chữ kim sắc mơ hồ, có vẻ rất kỳ dị.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại, bàn tay khẽ chuyển, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một quyển sách mỏng màu vàng.

Cẩn thận lật xem một lát, vẻ nghi ngờ trên mặt Hàn Lập càng ngày càng đậm, nhịn không được tự lẩm bẩm: "Không đúng nha...làm sao lại không giống với tâm đắc ghi chép trên sách của Hô Ngôn trưởng lão?"

Tra xét hồi lâu, hắn cũng không thể cho ra đáp án chính xác, đành phải rời khỏi vị trí, vẽ lại toàn cảnh lộ văn ám kim trên múi lá, sau đó quay người rời khỏi động phủ.

Ước chừng một canh giờ sau.

Một đạo thanh quang từ trên không trung bay vút xuống, đáp xuống dưới một ngọn núi.

Ngay chỗ ánh sáng màu xanh hạ xuống, thân ảnh Hàn Lập hiện ra, trước mặt hắn cách đó không xa, tọa lạc một cái sân với diện tích khá lớn, chính

giữa cánh cửa treo một tấm biển sơn son, viết bốn chữ to rồng bay phượng múa "Bách Tửu Sơn Trang".

Hàn Lập liếc qua bốn chữ to ngã trái ngã phải như đã say bí tỷ kia, đang muốn tiến lên, liền thấy đại môn phủ đệ bỗng nhiên khẽ động, bên trong mở ra.

Một thiếu phụ mặc áo trắng như tuyết, quần lụa mỏng đẫy đà đang từ trong đi ra, trên mặt trang điểm nhẹ, một đầu tóc mây đen được một sợi tơ xanh vén lên thật cao, toàn thân lộ ra một vẻ vũ mị hàm súc thú vị làm lòng người tổn thất.

Nàng này không ai khác chính là sư phó Bạch Tố Viện, một trong mười ba Kim Tiên đạo chủ, là Vân Nghê đạo chủ.

Bất quá, lúc này trên mặt nàng đang tức giận, vội vàng đi ra bên ngoài.

Hô Ngôn lão đầu mặc đạo bào xám trắng, lưng đeo hai cái hồ lô, đi theo sau lưng nàng, muốn tiến lên trước nói gì đó, tựa hồ lại có chút nói không nên lời, thần thái có chút lúng túng.

Mà ngay lúc hắn đứng dưới thềm đá nhìn thấy, thần sắc lão càng thêm lúng túng, trong lúc nhất thời ngừng ngay tại chỗ, không đuổi theo nữa.

Sắc mặt Vân Nghê bất thiện, lúc đi qua Hàn Lập cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, trực tiếp bay vút lên, hóa thành một đạo hồng quang, bay xa.

Hàn Lập đứng ở bậc thang chứng kiến Hô Ngôn đạo nhân, đang nhìn lên bầu trời có chút thất thần, liền nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Lão lập tức khôi phục tinh thần lại, một bên quay người trở về trong phủ, một bên ra vẻ bình tĩnh, có chút giấu đầu lòi đuôi mà tự giải thích: "Ai, gần đây tông môn có chút công vụ bề bộn..."

"Ha ha, Hô Ngôn trưởng lão một ngày lo vạn sự, đều là việc của công vụ." Hàn Lập gật đầu cười nói.

"Ừ. Cơn gió nào đem tiểu tử ngươi đến đây. Sự tình túc trước ta đã nói rồi, lão phu gần đây cũng không có rượu cho ngươi uống a." Lão đầu có chút thoả mãn gật đầu, liếc qua Hàn Lập, lại hỏi.

"Vài ngày trước, vãn bối lúc thi hành nhiệm vụ, vừa đúng nhận được một vò rượu ngon, nghe nói chính là dùng sáu mươi bảy vị linh dược trân quý điều chế thành. Đây không phải là liền nghĩ đến Hô Ngôn tiền bối sao?" Hàn Lập mỉm cười, đan thủ khẽ đảo, trong tay liền nhiều hơn một cái vò rượu màu đỏ, đưa tới.

"Ức, tính ra tiểu tử ngươi có chút lòng thành! Nhanh để lão... Khục, ở đây nhiều người lắm miệng, đi vào trong nói chuyện đi." Hô Ngôn lão đầu nghe vậy ánh mắt sáng lên, nhưng tiếp theo nhìn chung quanh, có chút mất tự nhiên nói ra.

------oOo------

Chương 280: Đậu binh dị biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai0000 + Cà Rốt*

Hàn Lập và Hô Ngôn lão đạo một trước một sau đi vào trong phủ đệ, đi qua một khoảng sân nhỏ, qua góc hành lang rồi vào trong thính đường tiếp khách. Hai người chia chủ khách xong bèn ngồi xuống. Chả mấy chốc có người hầu trẻ tuổi vào trong sảnh, châm chén trà cho hai người.

Hô Ngôn đạo nhân không thèm nhìn cốc trà mà bàn tay vung lên, một chén rượu lưu ly nhỏ bay ra. Lão tự rót cho bản thân một chén, ngẩng đầu một hơi cạn sạch.

Cẩn thận cảm nhận tư vị rượu, lão đầu thần sắc say mê, chẹp miệng một hồi lâu mới thở ra một hơi, có lời tán thán:

“Hồng Mao tửu này quả nhiên đủ kình đạo!”

“Tiền bối, người từng uống loại rượu này?” Hàn Lập nghe vậy khá bất ngờ, hỏi lại.

“Hắc hắc! Khi xưa lão phu dạo gót khắp thiên hạ, từng uống rượu này ở cực bắc đại lục Hoàng Lan. Cũng khá ấn tượng với loại rượu này. Khác với các loại thuần tửu tiên nhưỡng khác, loại rượu này phải huyết ngâm rất nhiều cốt tinh Yêu thú, phong hũ trăm năm mới uống được. Sắc đỏ như máu, mạnh mẽ bá đạo. Phàm nhân tất nhiên không uống được, dù là tu sĩ chúng ta, ha ha, dưới Hóa thần kỳ mà uống chẳng khác gì tự tìm đường chết. Nhưng mà với Tiên nhân thì chả sao cả.” Hô Ngôn đạo nhân thẳng thắn nhận xét.

“Tạo nghệ phẩm tửu của tiền bối, bình sinh vãn bối ít thấy, không thể không thán phục tự đáy lòng.” Hàn Lập mỉm cười, thốt lên.

“Tiểu tử, bớt nịnh hót đi. Có chuyện gì thì nói thẳng ra, xem phân lượng Hồng Mao tửu thì chỉ cần không quá phận, lão phu đều đồng ý.” Lão đầu vỗ vỗ vào vò rượu rồi đặt trên án kỷ, vừa cười vừa nói.

“Hôm nay vãn bối tới thăm linh dược viên, vô tình phát hiện đậu binh lúc trước gieo đã nảy mầm. Nhưng mà mầm nhú này khác với những gì ngài ghi trong tâm đắc, vì vậy mà đặc biệt tới thỉnh giáo tiền bối.” Hàn Lập nói.

“Hả? Có gì khác?” Hô Ngôn nghe thấy có liên quan tới đậu binh thì tinh thần tỉnh táo lại ngay.

“Bên trên mầm đậu binh có đường vân ám kim kỳ quái.” Hàn Lập đáp.

‘Đường vân như thế nào? Đưa ta coi thử.” Cặp lông mày Hô Ngôn đạo nhân nhíu lại, hỏi ngay.

“Vãn bối phục chế đường vân, kính xin tiền bối ngó qua.” Dứt lời, Hàn Lập lật tay, lấy một trang giấy và đưa tới.

Hô Ngôn đạo nhân cầm lấy xem một lát, khuôn mặt vui vẻ, đáp: “Tiểu tử nhà ngươi có thể dẫm phải cứt chó rồi. Đậu binh của nhà ngươi đã xảy ra biến dị.”

“Sao lại biến dị?” Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

“Yếu tố ảnh hưởng tới đậu binh biến dị nhiều lắm, thủy nguyên này, địa mạch này, linh dịch chăm bón này, tự phẩm chất đậu binh… Phải căn cứ tình huống cụ thể mới đoán định được.” Hô Ngôn đạo nhân giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, cúi đầu suy tư. Chẳng lẽ có quan hệ tới lục dịch tiểu bình? Hay là vì ảnh hưởng của hỏa mạch dưới đất?

“Tuy nhiên, ngươi đừng có mà cao hứng nhé. Đậu binh biến dị thuộc về tình huống không khống chế được, có khả năng rất tốt, cũng có khả năng rất tệ, trông cả vào vận khí.” Hô Ngôn rót một chén, làm phát cạn sạch rồi bổ sung mấy câu.

Hàn Lập thấy Hô Ngôn lão đầu cứ chén nọ nối tiếp chén kia mãi, hắn biết rằng chắc lão đang có tâm sự bèn không dám quấy rầy nữa.

“Nếu tạm thời đã không còn gì, thế thì không cần để ý tới nó nữa. Lần này đa tạ tiền bối nói cho biết, vãn bối xin được cáo lui luôn.” Hàn Lập cúi đầu thi lễ rồi xin lui.

“Đi đi, đi đi, lão phu muốn uống mấy chén nữa…” Hô Ngôn đạo nhân khoát tay, đáp lại.

Hàn Lập gượng cười rồi quay người rời đi.

Hai ngày sau, trong mật thất động phủ.

Hàn Lập lật tay lấy mặt nạ đầu trâu ra, đeo lên mặt.

Sau đó một hồi hào quang sáng lên, một trận bàn thanh quang khổng lồ hiện lên trên vách mật thất.

Sau khi xác định đậu binh biến dị không đang ngại, Hàn Lập muốn tiếp tục nhận nhiệm vụ Vô Thường Minh để đổi lấy linh thạch.

Trên trận bài, bên trái thanh nhiệm vụ lúc nào cũng có nhiệm vụ hoàn toàn mới hiện ra, rồi lại có những nhiệm vụ đã hoàn thành biến đi. Thông thường trừ những nhiệm vụ thực đặc biệt ra thì liên tục biến đổi.

Hàn Lập xem xét nhiệm vụ từ trên xuống dưới, khi nhìn tới giữa thì thấy một nhiệm vụ thập phần đặc biệt.

Sở dĩ đặc biệt là vì nhiệm vụ bình thường thì thường không nói rõ cụ thể nội dung. Lần nào cũng do người triệu tập sau khi tập trung hết mọi người lại rồi mới nói cho biết nội dung cụ thể của nhiệm vụ. Nhưng mà lần này lại là lạ, nói rõ luôn cả nội dung nhiệm vụ lẫn điều kiện tham dự.

Nội dung nhiệm vụ lần này rất rõ ràng là bảo vệ một chỗ trọng yếu của Thánh Khôi Môn khỏi sự xâm phạm của kẻ thù.

Hàn Lập cũng biết một vài thông tin về Thánh Khôi Môn, tông môn này nằm ở hải vực phía tây bắc hải dương Lôi Bạo, khoảng cách tới đại lục Cổ Vân cũng không quá xa, đây là một tông môn tầm trung nổi tiếng của cả vùng lân cận hải vực, chuyên chế tạo và buôn bán khôi lỗi.

Quy mô của nó tất nhiên không thể sánh với Chúc Long Đạo, tuy nhiên vì tính chất đặc thù chuyên giao dịch mua bán khôi lỗi với rất nhiều môn phải Tiên gia, vậy nên tông môn này rất giàu có, vượt xa so với những tông môn cùng cấp.

Thành viên tham gia nhiệm vụ này cũng có quy định giới hạn cụ thể, thành viên Vô Thường Minh có mặt nạ thanh sắc trở lên mới được quyền tham gia, từ chỗ này có thể nhận ra tính chất hung hiểm của nhiệm vụ này là không hề nhỏ.

Tuy nhiên, phần thưởng của Thánh Khôi Môn lại rất hậu, phần thù lao cho nhiệm vụ này gấp khoảng mười lần so với một nhiệm vụ bình thường, vì vậy với những kẻ đang khát Linh Thạch như Hàn Lập thì tất nhiên phải động tâm và lập tức tiếp nhận nhiệm vụ.

Do vẫn còn dư giả chút thời gian tính đến ngày tập hợp làm nhiệm vụ nên Hàn Lập tranh thủ dùng chỗ Linh dược tích lũy trước đó luyện ra hai lô đan dược, đồng thời cũng có những sự chuẩn bị khác dành cho chuyến hành trình Thánh Khôi Môn lần này.

Mấy tháng sau.

Phía tây nam đại lục Cổ Vân có một tòa thành nhỏ gần biển tên là thành Vọng Phong, do ở phía nam tiếp cận với hải dương Lôi Bạo nên khí hậu ở đây khá ấm, đây là một trong số ít chỗ ở đại lục Cổ Vân có thể cảm nhận được sự biến hóa của thời tiết đủ bốn mùa.

Phía nam thành thông với vùng duyên hải, có một con đường rộng khoảng năm trượng, uốn khúc dẫn vào một khu rừng liễu màu xanh.

Trong rừng, hoa cỏ mọc um tùm hai bên đường, cứ cách vài dặm lại có một tòa trường đình bằng gỗ được dùng làm chỗ nghỉ chân cho khách nhân.

Lúc này, bán kính mấy dặm xung quanh tòa trường đình thứ ba nằm trong rừng được bao phủ bởi một màn sương trắng đậm đặc, nếu ở bên trong màn sương thì mắt không thể quan sát được vật ở xa quá một xích.

Đứng trước lối vào trường đình là một vị phu nhân dáng vẻ tha thướt khác xa người thường, trên mặt nàng đeo mặt nạ hồ ly đỏ sẫm, toàn thân tỏa ra một vẻ mị hoặc và khí tức thần bí.

Ở cách nàng không xa là một người mặc váy ngắn màu hồng cánh sen, đó là một nữ tử eo thon nhỏ, trên mặt nàng này là một cái mặt nạ thỏ màu xanh phủ đầy Linh văn.

Tuy không thấy được mặt hai nàng nhưng lộ ra ngoài những nét đặc thù của nữ tử cũng khiến lòng người có phần phấn chấn, lúc này nhiều kẻ đang có vẻ ngồi nghiêm chỉnh trong trường đình nhưng kỳ thực thỉnh thoảng lại liếc trộm.

Đúng lúc đó, một đạo kim quang xẹt qua cánh rừng rồi hạ xuống nơi này.

Kim quang xuyên thẳng qua màn sương dày đặc rồi hạ xuống mảnh đất trống bên ngoài trường đình. Khi hào quang thu lại, một bóng nam tử to mập xuất hiện, kẻ này khoác trường bào rộng thùng thình màu đen, đeo một cái mặt nạ đầu hươu màu xanh, chính là Lân Cửu!

Vừa đáp xuống đất, gã liền bước tới thi lễ với vị phu nhân thướt tha kia với vẻ cung kính.

Phu nhân chỉ khẽ gật đầu, hai bên không hề mở miệng nói tiếng nào.

Ngay sau đó, từ trên không trung ở phía đông, một đạo thanh quang lướt thẳng vào trong màn sương mù, sau khi đáp xuống bên ngoài trường đình, xuất hiện một nam tử cao lớn mặc áo bào xanh, chính là Hàn Lập "Giao Thập Ngũ"!

Hai người vừa xuất hiện, đám người ở đó đều liếc nhìn qua. Tuy nhiên họ nhanh chóng rời mắt khỏi Lân Cửu, ngược lại thì liếc nhìn Giao Thập Ngũ

thêm mấy lần.

Dù sao tên tuổi của tên "cuồng nhân nhiệm vụ" ở vùng này cũng là không nhỏ.

Hàn Lập cũng chả thèm quan tâm tới ánh mắt của kẻ khác, hắn quét mắt nhìn một vòng, khi thấy mặt nạ thỏ màu xanh có chữ "Thập Nhất" trên mi tâm, hắn có vẻ hơi ngạc nhiên.

Bởi vì người đeo tấm mặt nạ này không ai khác chính là Bạch Tố Viện.

Do mặt nạ giúp ẩn giấu khí tức nên hắn không thể nhìn chính xác tu vi của nàng, tuy nhiên theo hắn dự đoán thì với Nguyệt Hoa Tiên Thể, sau chừng ấy năm, nàng này giờ đây cao nhất cũng chỉ là tu sĩ Đại thừa mà thôi.

Theo lý thì với đẳng cấp của nhiệm vụ này, thực lực cỡ Bạch Tố Viện thì không có tư cách tham dự, vậy mà không hiểu sao nàng lại có mặt ở đây.

Tuy nhiên, đó là những suy nghĩ đang ở trong đầu Hàn Lập, ngoài mặt hắn không lộ ra bất kỳ vẻ gì bất thường. Hắn tiến tới thi lễ trình diện với vị phu nhân đeo mặt nạ hồ ly cầm đầu, sau đó khẽ gật đầu với Lân Cửu là kẻ có duyên gặp gỡ mấy lần, rồi hắn bước tới ngồi xuống khoanh chân, nghỉ ngơi điều tức, cũng không nhìn Bạch Tố Viện.

Bạch Tố Viện thì không nhận ra Hàn Lập, trước giờ nàng chỉ thấy khuôn mặt đã được Hàn Lập dùng mặt nạ huyễn hóa ra chứ chưa thấy mặt nạ đầu trâu của hắn bao giờ, tuy nhiên nàng cũng có nghe qua về tên "cuồng nhân nhiệm vụ" này nên cũng nhìn Hàn Lập mấy lần bằng ánh mắt tò mò, hai mắt nàng chớp chớp, chẳng biết là đang nghĩ gì.

Sau đó khoảng một khắc, lại có thêm hai người khác kéo nhau tới.

Lúc này, Lân Tam quét mắt liếc một vòng rồi nói với mọi người trong trường đình:

"Tốt, đã đủ nhân số! Việc này không nên chậm chễ, mau lập tức xuất phát tiến về Thánh Khôi Môn, những chi tiết của nhiệm vụ sẽ được ta phổ biến

kỹ trên đường đi."

Mọi người nghe thấy vậy liền đồng loạt đứng dậy, rời khỏi trường đình.

Hàn Lập phát hiện ra ngoài Lân Cửu thì cũng có vài tên nữa đã từng làm nhiệm vụ chung với mình trước đây nên cũng khẽ gật đầu thay cho lời chào hỏi.

Lân Tam vung tay lên, một đám phấn hoa màu bạc bung ra như một ráng mây chiều ánh bạc cuộn tròn, một chiếc Linh chu màu trắng bạc hình loan nguyệt xuất hiện lơ lửng giữa không trung, ngân quang phát ra lấp lánh.

Linh chu dài cỡ ba, bốn mươi trượng, mặt ngoài khắc đầy những phù văn huyền ảo khó hiểu, toàn thân tỏa ra từng đợt hào quang ngân sắc không ngừng xoay quanh tứ phía tả hữu trên dưới, hiển nhiên đây là một kiện Linh bảo phi hành có phẩm cấp không thấp.

Cả người hắn lóe lên một cái, tung mình lên không rồi đáp xuống boong thuyền.

Những người khác thấy vậy, tuy trong mắt cũng hiện lên một tia hâm mộ nhưng cả bọn đều giữ im lặng, nhao nhao cùng nhau phi thân lên Linh chu.

Dù sao những người này đều thường xuyên qua lại trong Vô Thường Minh, thỉnh thoảng cũng tham dự vài nhiệm vụ cùng thành viên cao cấp trong minh, vì vậy họ đều có kiến thức về những loại Linh bảo quý hiếm, nhìn nhiều cũng không thấy lạ nữa, với lại tất cả đều là những loại người có suy nghĩ cẩn thận nên đương nhiên trên mặt không lộ ra biểu hiện gì.

------oOo------

Chương 281: Thánh Khôi Môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành +Tiểu Quỷ + Cà Rốt*

Trên Loan Nguyệt Linh Chu màu trắng bạc có một tòa lầu các ba tầng trắng muốt trông như được chạm trổ từ băng đá. Phía trên có khắc các loại hoa văn tranh họa chim cá, cùng với đủ loại phù văn huyền bí.

"Tầng một là các tĩnh thất, chư vị đạo hữu có thể tự chọn cho mình một gian để sử dụng. Ba ngày sau, mọi người tập hợp tại đây, ta sẽ giải thích trước nhiệm vụ lần này, có điều tình huống cụ thể ta biết cũng không nhiều, phải đợi đến Thánh Khôi Môn mới biết rõ". Lân Tam phân phó qua loa cho mọi người một tiếng, thân hình liền phiêu bồng lướt đi.

Chỉ thấy nàng đạp bước hư không, dưới bàn chân hư ảnh Tuyết Liên Hoa tầng tầng nở rộ, phảng phất như đón đỡ bước chân nàng. Nàng đi tới tầng ba, đẩy cửa bước vào trong.

Hàn Lập nhìn lên tầng ba, trên mặt hiện ra vẻ nghi hoặc.

Mặt nạ Lân Tam đang đeo là màu đỏ, giống với Giao Tam năm đó, ở Vô Thường Minh so với màu xanh thì cao hơn một bậc, tuy không có cách nào dò xét ra khí tức tu vi đối phương, nhưng hắn cảm giác, Lân Tam có thể là tu sĩ cảnh giới Kim Tiên.

Nếu thật dẫn đội bởi tu sĩ cảnh giới Kim Tiên, chỉ sợ nhiệm vụ kia độ khó không nhỏ, bản thân cần phải cẩn thận nhiều hơn mới được.

Lúc này, thân hình cao lớn của Lân Cửu đã đi tới bên cạnh, vừa cười vừa nói: "Ha ha! Không nghĩ tới đạo hữu Giao Thập Ngũ cũng tiếp nhận nhiệm vụ này, ta và ngươi đúng thật là có duyên".

"Phần thưởng nhiệm vụ lần này thật sự phong phú, tại hạ không thể không

động tâm được”. Hàn Lập cười trả lời.

“Nhiệm vụ lần này có chút đặc thù, hẳn là đạo hữu cũng chú ý tới chứ’? Lân Cửu hỏi.

“Lân Cửu đạo hữu ám chỉ tình huống tuyên bố nhiệm vụ, cùng với thù lao cao có chút không hợp với lẽ thường sao?” Hàn Lập gật đầu hỏi.

“Không sai. Khôi Lỗi mà Thánh Khôi Môn chế tạo luôn luôn phẩm chất cực cao, cực kỳ linh tính, được rất nhiều tông môn khác chú ý, cho nên có quan hệ với các tông môn khác không tầm thường. Nghe nói, Linh Thường Tông tông chủ và Phục Giáp Sơn sơn chủ, cùng với Thánh Khôi Môn môn chủ thường xưng huynh gọi đệ. Theo ta được biết, lần này chống đỡ ngoại địch bọn họ lại không tìm những tông môn này, mà lại tìm đến Vô Thường Minh”. Lân Cửu nói một mạch.

“Có lẽ, lần này Thánh Khôi Môn gặp phải phiền toái không nhỏ, những thế lực nhỏ đó, chưa hẳn có thực lực này a. Bất quá những chuyện này chúng ta không cần quản nhiều, chỉ là nhận tiền của người, thay người gánh họa mà thôi”. Hàn Lập cười cười, điệu bộ không thèm quan tâm.

“Cũng đúng, nói gì đi nữa, Thánh Khôi Môn này quả thật rất giàu có, miễn thù lao không ít là được, gần đây tại hạ quả thực thiếu chút Tiên Nguyên Thạch đấy, ha ha…” Lân Cửu vừa cười vừa nói.

Hai người cũng đã suy đoán ra thân phận của nhau, nhưng không ai vạch trần, chỉ là thuận miệng cùng nhau nói chuyện phiếm, thậm chí nhiệm vụ lần trước đưa đến phong ba, đều ăn ý không nói lời nào, cứ như hai người chưa bao giờ thực hiện nhiệm vụ lần đó.

Sau một lát, Loan Nguyệt Linh Chu khẽ chấn động, phù văn quanh thân lấp lánh, vang lên một tiếng xé gió gay gắt, bay ra bờ biển Cổ Vân Đại Lục, sau đó bay vút về phía tây nam.

Mọi người bên trên Linh chu, giờ phút này cũng nhao nhao đi vào lầu các tầng một, mỗi người tìm một gian tĩnh thất đi vào, đóng cửa lại.

Rất nhanh, Lân Cửu cũng trở về lầu các, trên boong thuyền chỉ còn lại một mình Hàn Lập, đứng dựa vào lan can, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy phía dưới hải vực, chỗ gần bờ biển, nước biển có vẻ hơi đục, vỗ vào từng khối đá ngầm lởm chởm dữ tợn, bắn lên thành từng mảng bọt biển trắng xóa

…

Mấy tháng sau.

Phia đông nam đại lục Minh Hàn, trên một mảnh hải vực tối tăm, gió biển thổi lướt nhẹ qua, sóng nước bồng bềnh.

Trên bầu trời xanh thẳm, một chiếc Loan Nguyệt Linh Chu từ đằng xa lướt gấp đến. Trên boong tàu có hơn mười người đang đứng, nhìn về phía trước, cuối chân trời là một mặt biển màu xám bóng.

Khi Linh chu bắt đầu tới gần, bóng xám kia không ngừng phóng đại cũng trở nên rõ ràng, lộ ra toạn bộ hình dáng của nó.

Đó là một hòn đảo thập phần to lớn, phía trên nham thạch trải rộng, rừng cây thưa thớt, từ xa có thể thấy bốn phía trước mắt từng tòa kiến trúc thạch điện.

Ở xung quanh hòn đảo, còn có bảy tám hòn đảo loại nhỏ, giống như những vệ sĩ đứng xung quanh bảo vệ vùng trung tâm.

Sau một lát, Loan Nguyệt Linh Chu bay đến bên ngoài hòn đảo, nó dừng lại và đứng lơ lửng trên bầu trời.

Hàn Lập mặc một bộ áo bào xanh đứng dựa vào lan can ở mép mạn trái Linh chu, hai mắt lộ ra lam quang nhìn về hòn đảo, lông mày không khỏi giật giật.

Quan sát toàn bộ hòn đảo, bao gồm bảy tám hòn đảo nhỏ ở chung quanh, hầu như đều bị bao phủ bởi màn sáng bán cầu trong suốt, ở trên có đường

hoa văn hình dáng gợn sóng không ngừng chuyển động, từ trong truyền ra từng trận chấn động rung rung.

Mà trên hòn đảo, những khối nham thạch to lớn được cắt gọt gọn gàng, thoạt nhìn trông như lộn xộn, nhưng kỳ thực chúng được xếp chồng lên nhau theo phương thức rất có lề lối, phân bố khắp bờ biển.

Nếu là người không hiểu trận pháp thấy vậy, đa số cho rằng đây chỉ là một dạng tường thành chưa đủ tiêu chuẩn phòng ngự, nhưng Hàn Lập lại hiểu rõ những tường thành to lớn này chính là đại trận trụ cột bảo vệ hòn đảo, mà những hòn đảo xung quanh là những chỗ trọng yếu của trận.

Ánh mắt hắn nhìn xuống, tập trung nhìn vào hòn đảo gần mình nhất, chỉ thấy trên đó vây quanh chính giữa một tòa kiến trúc hình tháp tròn là những con đường rộng rãi, liên kết với nhau tạo thành một thể thống nhất, như một bức trận đồ.

Đúng lúc này, trên hòn đảo bỗng nhiên phát ra “ầm” một tiếng nổ lớn, chấn động kịch liệt.

Mọi người trên Linh chu thấy thế, trong mắt hiện lên một tia đề phòng, nhìn lại phía dưới chỉ thấy nước biển bốn phía hòn đảo như mới đun sôi, từng đợt sóng cuồn cuộn lên cao vài chục trượng.

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, vẫn bình tĩnh quan sát tại chỗ nước biển chấn động, từ trong veo bắt đầu trở nên đục ngầu.

Phía dưới hòn đảo một vết nứt nhỏ dần tách ra, liên tục mở rộng, toàn bộ hòn đảo giống như một cái Bát Bảo Liêm Hạp chậm rãi mở ra.

Lúc này, trong đảo tiếng “Ù ù” một hồi nổi lên, khu vực phía trên của hòn đảo từng khối diện tích từ mặt đất chậm rãi bay lên, rồi lơ lửng trên không trung, khối phía dưới lại trượt về phía bên cạnh, làm lộ ra khu vực ở dưới cùng.

Toàn bộ diện tích hòn đảo lập tức mở rộng lớn hơn rất nhiều, liên kết với diện tích lơ lửng trên không, thậm chí biến thành ba tầng.

Khác với sắc màu xám u ám của tầng cao nhất, hai tầng dưới có cảnh sắc tươi xanh giàu sức sống hơn nhiều.

Cây cối phủ kín rừng, dòng sông uốn lượn chảy tới chỗ biên giới của tầng hai và tầng một thì đổ xuống không trung tạo thành một thác nước thẳng đứng, khung cảnh thật hữu tình.

Mọi người trên linh chu đều không phải người thường, vậy mà khi nhìn thấy cảnh quan nơi này, cả bọn đều tỏ vẻ ngạc nhiên, ý khen ngợi cách bố trí kiến trúc có phần độc đáo.

Lúc này, không trung phía trên đảo chợt có sự rung động, hào quang đại trận lóe lên tạo ra một lỗ hổng vừa khít phi chu lọt qua.

Sau khi xuyên qua đại trận, phi chu từ từ hạ xuống quảng trường bằng đá trắng ở tầng một đảo.

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi, Lân Tam vung tay lên thu linh chu vào.

Trên quảng trường có hơn chục người đã chờ sẵn, đứng đầu là một nữ tử mặc cung trang màu lam, nàng tuy dáng không cao lắm nhưng dáng vẻ linh hoạt nhanh nhẹn, mặt che bởi một tấm lụa mỏng, có thể thấy lờ mờ những nét đẹp tuyệt mỹ phía sau khiến người ta phải mê đắm.

Hàn Lập liếc qua và thầm đánh giá, hắn phát hiện nàng là một tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ, khí tức trên thân ngưng thực hùng hậu cho thấy nàng đã ở cảnh giới hiện nay rất lâu rồi.

Hơn chục người đứng phía sau nữ tử cũng là những tu sĩ Chân Tiên cảnh, tuy nhiên phần lớn họ chỉ có tu vi sơ kỳ.

Vẻ ngoài của đám người vẫn bình tĩnh không có gì nhưng khi nhìn sâu vào ánh mắt thì có thể thấy một chút hoang mang lo lắng.

"Quý vị đi đường xa đã mệt cả rồi. Kính mời vào trong điện nghỉ ngơi và để thiếp thân được cáo tri những công việc cụ thể." Nữ tử cung trang khẽ hạ

mình, nhẹ nhàng mở lời.

Lân Tam nghe vậy thì liếc nàng một cái rồi gật đầu đồng ý.

Nữ tử cung trang cùng với Lân Tam dẫn theo đám người đi thẳng vào phía trong điện.

Địa hình ở xung quanh quảng trường có nhiều chỗ nhấp nhô, có thể thấy khá nhiều trụ đá mà xám trắng hình tròn hoặc vuông, trên mặt trụ khắc đủ loại phù văn và những nét vẽ kì dị, trên mặt đất cũng có rất nhiều trận văn rải rác khắp nơi.

Hàn Lập còn có thể cảm nhận được những chấn động trận pháp từ những khối kiến trúc mang phong cách cổ xưa thấp thoáng trong rừng cây.

Hắn không hề cảm thấy ngạc nhiên, bởi vì những tu sĩ tinh thông khôi lỗi chi thuật thì hầu hết đều có tạo nghệ trận pháp tương đương, do quy trình chế tạo khôi lỗi không thể thiếu kỹ thuật vận dụng những trận pháp tinh diệu.

Năm xưa ở hạ giới, hắn coi như cũng có am hiểu sâu sắc về khôi lỗi chi đạo, nhưng từ khi đặt chân tới tiên vực Bắc Hàn, do quá bận tu luyện nên lâu lắm rồi không ôn luyện lại môn này.

Hôm nay tới Thánh Khôi Môn là tông môn khá có tiếng ở tiên vực Bắc Hàn, hắn sẽ tận dụng cơ hội học hỏi thêm, sau này tới lúc thích hợp sẽ tìm cách luyện chế ra một cỗ thân xác phù hợp cho Giải Đạo Nhân.

Tuy nhiên lúc này việc chính là phải hỗ trợ cho tông môn của họ vượt nạn đã, sau đó tính tiếp.

Không biết phen này kẻ thù xâm lược rốt cục là thần thánh phương nào?

Mọi người đi dọc theo quảng trường một hồi lâu mới một đại điện màu son có vẻ cổ kính.

Lúc này Hàn Lập vô tình chú ý tới một việc: Nữ tử cung trang kia mấy lần

quay đầu lại, ánh mắt không biết vô tình hay hữu ý mà chỉ nhìn vào Bạch Tố Viện đang đeo mặt nạ thỏ.

Sau khi vào trong đại điện, nữ tử cung trang và Lân Tam ngồi ở hai vị trí thủ tọa, các trưởng lão Thánh Khôi Môn và người của Vô Thường Minh chia ra ngồi hai bên.

Đám người hầu ở ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn linh trà rồi, mọi người vừa ngồi xuống thì chúng lập tức dâng trà lên.

Nước trà xanh biếc óng ánh được rót vào chén, khói trắng bốc lên nghi ngút, một cỗ mùi hương thơm ngát thấm sâu vào trong lòng đang tràn ngập khắp đại điện.

Hàn Lập khẽ chau mày, hắn cúi cuống quan sát chén trà và thấy một cái lá trà màu xanh giống như miếng ngọc phỉ thúy đang nở ra trong nước, nó liên tục phát ra từng đợt Linh khí, hiển nhiên đây là Linh trà thượng phẩm.

Hắn đang định cầm chén trà lên thì khóe mắt phát hiện ra những đường vân kim sắc vòng quanh ngón tay đang cầm bình trà của người hầu đứng cạnh, trong lòng hắn có chút ngạc nhiên, lập tức quan sát.

Lúc này hắn mới để ý người hầu này cử động linh hoạt, tướng mạo giống người thường, thậm chí trên thân còn phát ra khí tức của tu sĩ cấp thấp, nhưng thực tế đây không phải người thật mà chỉ là những con khôi lỗi nhìn vô cùng sinh động mà thôi.

Được nhìn tận mắt, Hàn Lập cảm giác được ngay trình khôi lỗi chi thuật của Thánh Khôi Môn có sự độc đáo.

Từ lúc đó, hắn phát sinh lòng hiếu kỳ đối với khôi lỗi chi thuật của tông môn này...

------oOo------

Chương 282: Đóng giữ ba năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

"Chư vị vượt đường xa tới đây khá là vất vả rồi, trước tiên xin mời ngồi nghỉ ngơi, uống chút linh trà. Thiếp thân là phó môn chủ Thánh Khôi Môn, người phụ trách việc phòng ngự tác chiến lần này, rất mong mọi người ra sức tương trợ, nếu có thể đánh lui cường địch, sẽ có đáp đền hậu hĩnh." Nữ tử cung trang nói.

"Chúng ta có mặt ở đây là để thực hiện nhiệm vụ, phó môn chủ không cần khách khí. Hôm nay, điều mà chư vị Vô Thường Minh chúng ta quan tâm nhất vẫn là tình hình của Thánh Khôi Môn lúc này ra sao? Kẻ địch xâm phạm là ai, bao giờ chúng đến, số lượng như thế nào?" Lân Tam phất nhẹ tay áo rồi nói thẳng vào vấn đề.

Hàn Lập, Lân Cửu và cả bọn Vô Thường Minh nghe được lời ấy, cả bọn đều phóng ánh mắt nhìn nữ tử cung trang.

"Nói thật với chư vị, lần này kẻ tới xâm phạm là ai, khi nào tới, số lượng bao nhiêu: Chính thiếp thân cũng chưa rõ!" Nữ tử cung trang do dự một lúc rồi trả lời với vẻ miễn cưỡng.

"Cái gì?"

"Chính ngươi cũng không rõ, vậy đây là trò đùa sao?"

"Chúng ta không muốn tham dự một chận chiến không hề có sự chuẩn bị như vậy!"

"Nếu như cuối cùng chả có ai tới thì có phải là phí thời gian không hả?"

Đám người Vô Thường Minh nghe được như vậy thì nhao nhao cả lên, tất

nhiên câu trả lời như vậy không thể làm hài lòng mọi người.

Nhiệm vụ này là thủ hộ Thánh Khôi Môn, tuy không nói rõ kẻ địch là ai nhưng bọn họ cũng tình nguyện tham dự. Thực ra như vậy là có chút mạo hiểm, nhưng ngoài món thù lao kếch xù thì cả bọn cũng khá tự tin vào thực lực bản thân, đương nhiên phút cuối cùng cũng phải cân nhắc kỹ càng cơ hội và thách thức thì mới quyết định, và cũng có sự chuẩn bị trước các đối sách.

Đại đa số đều đã chuẩn bị trước trong lòng, nếu độ nguy hiểm của nhiệm vụ vượt quá mức giới hạn của bản thân thì sẽ tình nguyện rút lui và chịu bồi thường, không thể để chính bản thân lâm vào vòng nguy hiểm. Tất nhiên tình huống xấu nhất mới phải tung ra hạ sách này.

Mấy người Lân Cửu thì tuy không nói gì nhưng sắc mặt cũng khác nhau, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lân Tam.

Sắc mặt Hàn Lập gần như không thay đổi, ở trong lòng cũng lặng yên không có gì.

Trước khi xuất phát, hắn đã tìm hiểu tình hình và lai lịch của Thánh Khôi Môn và cũng đã có những đánh giá riêng. Cho dù kẻ địch tới lần này có tồn tại cấp Kim Tiên thì với thực lực hiện nay, việc tự bảo vệ bản thân cũng chả có gì phải ngại. Hắn là một trong số rất ít người vẫn giữ nguyên vẻ trấn định.

"Chư vị chớ nóng vội, một khi đã tiếp nhận nhiệm vụ tức là chúng ta đã ngồi chung một thuyền rồi, lúc này việc quan trọng nhất là tính toán làm sao để hoàn thành nhiệm vụ này. Đương nhiên nếu ai đó muốn rút lui giờ này cũng được, cứ dựa theo quy củ của Minh mà làm: Đền bù gấp ba lần Tiên linh thạch so với thù lao! Ta sẽ không ngăn trở." Đúng lúc này, Lân Tam từ tốn mở lời.

Thanh âm của nàng không lớn nhưng chứa đựng một khí thế uy nghiêm, cả đám người đang om sòm nghe thấy vậy, chỉ biết nhìn nhau rồi tất cả im lặng.

"Phó môn chủ, bọn ta tới đây trợ giúp một tay là việc nhận tiền thì phải gánh họa cho người, cũng không oán trách gì cả. Nhưng dù sao bọn ta cũng chỉ có ngần này người mà thôi, không thể đảo chuyển càn khôn được, việc này chắc ngươi thấy rõ rồi! Nếu chưa rõ địch nhân là người phương nào thì quý môn cũng phải có sự chuẩn bị chu toàn rồi chứ?" Lân Tam thấy vậy mới chuyển ánh mắt qua nữ tử cung trang và nói bằng giọng lạnh lùng.

"Xin chư vị thứ lỗi, thiếp thân không hề dám giấu diếm, thực sự là không biết rõ. Theo một nguồn tin đáng tin cậy, mấy ngày trước bổn môn biết thông tin sắp tới sẽ có lực lượng ra tay với Thánh Khôi Môn. Do lúc này môn chủ đang ở địa lục khác không thể về ngay nên để công tác bảo vệ được chu toàn, thiếp thân mới không tiếc tiền thỉnh chư vị tới tương trợ. Trong nhiệm vụ, thiếp thân đã nói rõ ràng, chỉ cần chư vị hỗ trợ bổn môn vượt qua khó khăn lần này là được tính hoàn thành, trong thời gian ba năm, chư vị cứ tự nhiên tu luyện tại bổn môn. Nếu qua ba năm mà không có địch nhân tới thì phần thù lao cũng không hề nhỏ." Nữ tử cung trang khẽ thở dài rồi nói lời giải thích.

Nghe được những lời ấy của nữ tử cung trang, sắc mặt bọn Lân Cửu đã giãn ra, cả bọn đều gật đầu.

"Ngoài ra, bổn tông tuy nhỏ nhưng cũng trải qua bao năm truyền thừa, tất nhiên cũng không để người ta tự do chà đạp. Mặc dù không có thông tin chính xác của kẻ xâm phạm nhưng trong tông đã chuẩn bị vô số đại trận cấm chế, cơ quan khôi lỗi. Nếu kẻ thù xuất hiện thì sẽ được nếm thử những thủ đoạn của Thánh Khôi Môn bọn ta. Tuy nhiên không có gì là tuyệt đối cả, để phòng ngừa tình huống xấu nhất, toàn bộ đệ tử hạch tâm của tông môn đã được rút đi, hiện nay trên đảo chỉ còn những người thề sống chết với bổn môn, tổng cộng khoảng ba ngàn người." Nữ tử cung trang ngưng một lát rồi nói tiếp.

Hàn Lập nghe thấy vậy, suy nghĩ lại một chút rồi gật gật đầu, thảo nào trên đường tới đây không nhìn thấy bao nhiêu tu sĩ, cho dù hòn đảo lớn như vậy.

"Trong số ba ngàn người này, không biết là có bao nhiêu tu sĩ Chân Tiên cảnh?" Lân Cửu cất lời hỏi.

Câu hỏi của gã vừa đưa ra, lập tức mọi người cùng nhìn phó môn chủ, đương nhiên tất cả đều quan tâm tới câu trả lời.

Điều này cũng rất dễ hiểu thôi, cấp độ chiến đấu lần này thì tu sĩ Kim Tiên là chiến lực cao nhất, tuy nhiên sẽ không rảnh tay, vì vậy số lượng tu sĩ Chân Tiên mới là hướng phát triển của chiến cục, thậm chí là một trong những yếu tố quyết định kết quả cuộc chiến.

"Trước mắt có hơn ba chục người, bao gồm những trưởng lão ở đây và các trưởng lão đang đóng chốt ở những nơi trọng yếu trên đảo, ngoài ra còn có những người khác chịu trách nhiệm điều khiển một số bí thuật khôi lỗi trong môn, sau này sẽ có mặt đầy đủ." Nữ tử cung trang tiếp tục giải thích.

Thánh Khôi Môn cũng chưa phải là một tông môn đẳng cấp cao, tất nhiên không thể so với Chúc Long Đạo, trong môn có Môn chủ Kim Tiên cảnh và hơn ba chục trưởng lão Chân Tiên cảnh là điều không dễ đạt được, nếu so với những tông môn cùng cấp thì thực lực như vậy có thể tính là khá mạnh!

"Nói như vậy thì cộng thêm nhân số Vô Thường Minh bọn ta cũng được tổng hơn năm chục vị tu sĩ Chân tiên cảnh. Ta tin là với lực lượng như vậy cộng thêm tầng tầng lớp lớp cấm chế phòng ngự trên đảo thì dù cho là một đại tông muốn xâm phạm cũng phải cân nhắc kỹ." Sau khi trầm ngâm một lát, Lân Tam cất lời.

Mấy câu nói của nàng chẳng khác nào liều thuốc an thần giúp cả đám người Vô Thường Minh cảm thấy yên chí. Dù sao Lân Tam cũng là người cầm đầu lần này, mặt nạ màu đỏ của nàng không chỉ biểu thị thực lực mà còn biểu thị cho đẳng cấp trong Vô Thường Minh. Những người ở đây cũng không ít lần được tiếp xúc với các thành viên cao cấp đeo mặt nạ đỏ, đương nhiên cả bọn đều hiểu rõ thực lực khủng khiếp và sự lịch duyệt am tường của họ.

Vì vậy những nhận định của nàng đều được mọi người tin phục.

Riêng Hàn Lập thì chẳng có cảm giác gì hết, hắn là kẻ chỉ tin tưởng chính bản thân mình chứ không phải phán đoán hay nhận định của người khác.

"Như vậy mục tiêu nhiệm vụ đã rõ ràng là thủ hộ nơi này trong vòng ba năm. Ta hỏi lại lần cuối, kẻ nào muốn hủy nhiệm vụ thì mau quyết định ngay bây giờ còn kịp!" Lân Tam quét ánh mắt một vòng rồi cất tiếng hỏi.

Lúc này, những âm thanh ồn ào của mọi người đã lắng xuống, đại đa số đều vì món lợi lớn nên quyết định ngay, còn một số nhỏ sau khi do dự một hồi thì cũng quyết định không lui bước.

"Tốt lắm! Trên đảo đã sớm chuẩn bị rồi, vậy giờ muốn bọn ta làm gì?" Lân Tam gật đầu rồi xoay người nói với nữ tử cung trang.

"Đa số các trưởng lão trong môn đều an bài ở hệ thống phòng ngự đảo chủ, còn tám đảo xung quanh thì chưa đủ người, chỉ có một vị tu sĩ Chân Tiên cảnh, còn lại toàn là tu sĩ Đại Thừa. Vì vậy thỉnh chư vị Vô Thường Minh hỗ trợ trấn thủ những đảo này." Nữ tử cung trang nói.

Nghe xong mấy lời trên, sắc mặt bọn người Vô Thường Minh lại có sự thay đổi nhẹ.

"Nếu không đủ người sao không tập trung toàn lực ở đảo chủ, buông luôn mấy hòn đảo kia, sau này khi ổn định lại thì ta thu hồi có phải tốt hơn không?" Ánh mắt của bọn Lân Cửu thể hiện rõ sự nghi hoặc, họ cất tiếng hỏi.

Tám hòn đảo nằm chắn bên ngoài đảo chủ nên rất có khả năng sẽ bị công kích trước, độ nguy hiểm cũng cao hơn, Thánh Khôi Môn cố tình sắp xếp bọn họ ở đảo ngoài, dụng tâm như vậy không khỏi làm cho người ta sinh lòng ngờ vực.

Hàn Lập thì ngược lại, hắn cho đây là chuyện thường, bọn hắn tới đây với tư cách lính đánh thuê nên tất nhiên sẽ bị phái tới chỗ tiền tuyến kháng địch, món thù lao kếch xù kia đâu phải dễ xơi!

Đương nhiên, họ cũng có thể có mục đích khác.

"Thật không dám giấu diếm, tám hòn đảo kia chính là tám tòa trận đảo tạo thành một đạo phòng tuyến lợi hại bậc nhất trong môn, nếu có thể thủ vững

thì gần như chúng ta sẽ chiếm được thế thượng phong, vì vậy rất cần chốt giữ bởi lực lượng càng mạnh càng tốt. Mặt khác nếu sắp xếp cho chư vị vào vị trí điều khiển các cơ quan pháp trận trên đảo này thì chưa chắc các vị đã đảm nhận được." Nữ tử cung trang mở lời giải thích.

Mọi người nghe xong thì hiểu ngay, đạo lý đúng là như vậy.

"Bọn ta có mười sáu người, ngươi dự định phân chia ra sao?" Lân Tam lặng yên suy nghĩ một hồi rồi hỏi.

"Tám đại trận trên tám đảo hiện nay chỉ có một vị trưởng lão Chân Tiên cảnh trấn thủ ở một đảo, còn lại bảy đảo xin phiền chư vị giúp cho. Còn việc cắt cử cụ thể ra sao thì phiền Lân Tam đạo hữu làm chủ." Dường như đã chuẩn bị trước, nữ tử cung trang trả lời ngay.

Lân Tam suy nghĩ một hồi rồi mới mở miệng nói: "Như vậy chia hai người thành một đội rồi đóng ở các đảo. Riêng Lân Thập Nhất thì ở lại đây cùng ta tọa chấn đảo chủ."

"Dạ!" Mọi người đồng thanh đáp lời, không chút do dự.

Hàn Lập cũng hô theo phụ họa, nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ.

Vị Lân Tam này dường như có sự chiếu cố cho Bạch Tố Viện, cố tình giữ nàng ở nơi an toàn hơn là đảo chủ, không lẽ đã nhìn ra tu vi thật sự của Bạch Tố Viện? Hoặc là họ quen biết nhau hay sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập nhìn về phía Lân Tam, trong lòng vẫn đang mạnh dạn đưa ra những suy đoán.

Đúng lúc này, trong đầu Hàn Lập bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc, chính là Hùng Sơn truyền âm:

"Giao Thập Ngũ đạo hữu, ta và ngươi liên hợp đóng giữ một đảo, ngươi thấy sao?"

"Ta cũng có ý đó!"

Hàn Lập trước đây đã từng cộng tác với gã nên tất nhiên hiểu rõ thực lực người này, hắn mỉm cười và đồng ý ngay.

...

Sau đó chừng nửa khắc, mọi người chia nhau cùng rời khỏi đại điện, cứ hai người lập thành một đội được một vị trưởng lão của Thánh Khôi Môn dẫn đường, phi độn tới mấy hòn đảo bên ngoài.

"Giao Thập Ngũ đạo hữu, chúng ta cũng đi thôi!" Lân Cửu bước lên nói với Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ khẽ gật đầu, không nói gì.

Hai người được một lão giả râu tóc bạc trắng dẫn đường, bay vút về một hòn đảo nằm ở hướng Tây Nam.

------oOo------

Chương 283: Bạch gia lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Sau đó một lát, bọn ba người Hàn Lập bay tới phía trên một hòn đảo hình tròn rồi đáp xuống.

Diện tích đảo không lớn, chu vi chừng vài trăm dặm, trên đảo ngoài mấy ngọn núi thấp và một cái hồ nước nhỏ thì cũng không có bao nhiêu cây cỏ, nhìn có vẻ hoang vu.

Trên mấy ngọn núi đó và bên cạnh hồ nước, có thể thấy vài công trình kiến trúc màu đỏ.

Khu vực trung tâm đảo, mặt đất gập ghềnh, ở khắp nơi đều có bố trí những vết lõm hẹp dài chừng một trượng, những vết lõm này liên kết với nhau tạo thành một đồ văn hoàn chỉnh, ở vị trí chính giữa là một tòa tháp tròn màu trắng cao chừng trăm trượng, mặt ngoài tháp cũng có khắc những phù văn dày đặc.

Lão giả râu tóc bạc trắng dẫn hai người Hàn Lập đi nhanh tới trước tháp tròn.

Bốn phía xung quanh tháp tròn đang có khoảng hơn trăm tu sĩ, chúng chia thành ba đội thay phiên nhau tuần tra canh gác, lúc này nhìn thấy lão giả râu tóc bạc trắng, cả bọn lập tức dừng bước rồi nhao nhao cùng thi lễ với lão.

Ở cửa vào tháp tròn đang lập lòe phát ra một màn sáng, tất nhiên cũng có tầng cấm chế tương tự, lão giả lấy ra một lệnh bài của Thánh Khôi Môn, lệnh bài phát ra một đạo bạch quang làm triệt hồi cấm chế, đưa ba người bước vào trong.

Vào tới bên trong, Hàn Lập phát hiện ra không gian trong tháp có vẻ lớn

hơn so với lúc từ ngoài nhìn vào.

Trong tháp sáng trưng, trên các cách tường có khắc hơn chục đạo phù văn cực lớn hình giọt nước, ở giữa mỗi phù văn đều khảm một viên Linh thạch óng ánh màu xanh thẫm, phẩm chất cao giai trở lên.

Trên vách tường có những đường vân nối tiếp nhau chạy từ trên xuống dưới, tất cả đổ về một bệ đá hình vuông cao cỡ nửa người ở dưới lòng đất, trên mặt bệ đá có khắc trận bàn điều khiển pháp trận, lúc này nó đang phát ra một tầng bạch quang nhè nhẹ.

Vòng quanh bệ đá là tám bệ đá nhỏ hơn khảm trong vách tường, ngồi bên trên là tám tên tu sĩ Đại Thừa, cả đám đều đang ở trạng thái nhắm mắt điều tức, không quan tâm gì tới sự xuất hiện của ba người.

Bên cạnh bệ đá còn có một thanh niên có bộ dáng như tiều phu đang đứng, dường như cũng là tu sĩ Đại Thừa, gã đang nheo mắt quan sát trận bàn, vẻ mặt lơ đãng, khi cảm nhận được đám người Hàn Lập nhập tháp, gã mới hồi phục tinh thần và hỏi:

"Chử trưởng lão, ngươi không phụ trách cấm địa phía sau núi hay sao mà lại chạy tới đây?"

"Tề trưởng lão, đây là hai vị đạo hữu được phó môn chủ mời tới trợ giúp, họ sẽ đóng chốt ở đây cùng với ngươi, ta chỉ phụng mệnh đưa họ tới mà thôi." Lão giả đáp lời.

"Đã rõ!" Nam tử có bộ dáng tiều phu gật đầu và nói.

Lão giả râu tóc bạc trắng nói tiếng cáo từ rồi xoay lưng đi luôn.

"Tại hạ là Tề Hành, hai vị tiền bối tên gọi là gì?" Tề trưởng lão thi lễ trước hai người Hàn Lập rồi hỏi.

"Lân Cửu." Lân Cửu chỉ vào mi tâm trên mặt nạ của mình rồi đáp.

"Giao Thập Ngũ." Hàn Lập cũng đáp.

Ánh mắt của hắn quan sát tên trưởng lão có hình dáng tiều phu này một lúc, trong nội tâm phát sinh một cảm nhận quen thuộc, tuy nhiên nhất thời cũng chưa nhớ ra chắc chắn là đã từng gặp tên này hay chưa.

Sau khi hàn huyên dăm ba câu, ba người cũng không muốn tán dóc nhiều, Tề Hành nói:

"Hai vị tiền bối, ở trên hòn đảo giữa tiểu hồ có bố trí mấy cái động phủ tạm, hai vị có thể nghỉ ngơi ở đó. Trong thời gian ở đây, hai vị không bị hạn chế gì cả, chỉ cần chú ý không để va chạm vào mấy cấm chế là được. Tại hạ phải tập trung canh giữ ở đây nên không đưa hai vị qua bên đó được."

Hai người Hàn Lập nghe vậy liền cáo từ, rời khỏi tháp tròn tới chỗ tiểu hồ.

Sau khi tự mình cân nhắc, hai người chọn hai động phủ ở hơi xa nhau, một ở phía đông và một ở phía tây tiểu hồ.

Bên phía đông có rừng cây khá rậm rạp, một tòa viện ba lầu tường đỏ, lợp ngói đen tọa lạc ở đây, Hàn Lập tới trước cửa dẫn vào trong sân, hắn quan sát thấy trên cửa lớn cũng có khắc mấy đạo phù văn, hiển nhiên là cũng có bố trí cấm chế.

Tuy nhiên lúc nãy Tề Hành đã nói rõ không có sự hạn chế nào nên hắn bước lên bậc rồi phất nhẹ tay vào cánh cửa.

Quả nhiên cánh cửa phát ra hào quang rồi một tiếng "két" vang lên, cánh cửa mở ra.

Vào trong nội viện, Hàn Lập thấy cách bài trí cũng không khác ngoài thế tục bao nhiêu, tuy nhiên cũng có một vài phù văn pháp trận được bố trí ở vài nơi kín đáo.

Ví dụ ở chỗ chân bàn đá trong sân có một pháp trận Địch trần nhỏ, cứ sau một thời gian pháp trận sẽ tự hành, quét sạch đám cành mục lá khô hay bụi đất.

Ở gian phòng phía trên, có hai người hầu một nam một nữ đang đứng, nhìn tuổi tác cũng chưa lớn, làn da trắng trẻo, môi đỏ răng trắng nhìn rất bắt mắt. Tuy nhiên Hàn Lập nhận ra đây không phải người thật, chỉ là hai khôi lỗi.

Hai khôi lỗi này chỉ có tư cách người hầu nên đương nhiên phẩm cấp không thuộc loại cao cấp, tuy nhiên công nghệ chế tác đúng là có chỗ độc đáo, sau khi quan sát một hồi, Hàn Lập cũng không thể không vỗ tay tán thường.

Hàn lập vốn có tạo nghệ khá cao về khôi lỗi chi thuật, tuy nhiên so với Linh giới thì tài liệu chế tác và công nghệ của Tiên giới là hoàn toàn khác biệt, vì vậy hắn có thể tận dụng cơ hội này để học hỏi thêm vài điều.

Muốn khôi phục Giải Đạo Nhân như lúc đầu thì với trình độ khôi lỗi chi thuật trước đây của hắn thì gần như chắc chắn là không đủ.

...

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã hơn hai năm.

Trong thời gian này, Thánh Khôi Môn vẫn yên ổn, địch nhân chưa thấy đâu, tuy nhiên toàn bộ tông môn lúc nào cũng ở trạng thái sẵn sàng nghênh đại địch, hệ thống phòng thủ không phút nào lơi lỏng, tuy nhiên trong lòng bọn người Vô Thường Minh cũng bắt đầu có chút thả lỏng.

Hàn Lập và Lân Cửu đang bước sánh vai dạo bên con đường nhỏ ven hồ, cả hai đang đi về phía ngọn núi thấp.

"Giao Thập Ngũ đạo hữu, đã qua hơn hai năm mà chả có động tĩnh gì, có khi nhiệm vụ lần này lại được hoàn thành một cách quá nhẹ nhàng cũng nên!" Lân Cửu vừa cười vừa nói, giọng điệu mang vẻ nhẹ nhõm.

"Nếu cứ yên bình như vậy tới hết thời gian thì tất nhiên là quá tốt rồi!" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh rồi cũng cười và đáp.

Hơn hai năm qua, hắn đã xem xét khá kỹ lưỡng toàn bộ sơn thủy cả hòn đảo, ngay cả mấy cỗ khôi lỗi và pháp trận được giấu kín cũng bị hắn xem xét kỹ càng.

Sau đó hắn còn tới tháp tròn quan sát những phù văn trên đó, cũng giao tiếp ngày càng nhiều với Tề Hành, hai người còn vô tình nói chuyện một số vấn đề liên quan tới khôi lỗi chi thuật.

Tề Hành có tu vi không cao nhưng kiến thức về khôi lỗi chi thuật lại rất sâu, gã trò truyện khá thoải mái vui vẻ với Hàn Lập, tuy nhiên những bí mật, bí sự của tông môn thì gã luôn thủ khẩu như bình, không bao giờ lộ ra chút nào.

...

Cùng lúc này, trong một mật thất trên đảo chủ Thánh Khôi Môn.

Vị phó môn chủ trong bộ cung trang màu thủy lam đang ngồi trên một cái ghế đá, lúc này khuôn mặt xinh đẹp của nàng đã không còn bị che bởi tấm mạng, hai mắt nàng hiện lên vẻ nhu hòa.

Ngồi trước mặt nàng chính là Bạch Tố Viện, lúc này cũng không đeo mặt nạ thỏ mà dùng chân thân.

"Tố Viện, không phải ta nhẫn tâm bỏ mặc sự sinh tử của gia tộc, ta có nổi khổ tâm riêng. Năm đó sau khi ly khai Chúc Long Đạo, rời đại lục Cổ Vân, ta đã đoạn tuyệt toàn bộ mối liên hệ ở đó, bao nhiêu năm qua chưa hề đặt chân lại lần nào!" Nữ tử cung trang đang nói bằng giọng điệu mang vẻ áy náy.

"Đã đoạn tuyệt liên hệ, vậy sao còn cho người tới tìm ta?" Bạch Tố Viện hỏi, vẻ mặt lạnh lùng không cảm xúc.

Nữ tử ở trước mặt chính là tổ tiên Bạch Phụng Nghĩa của nàng, tới giờ này nàng vẫn chưa thể thân mật được, cứ nghĩ tới chuyện ông nội vì cứu nàng thoát khốn nên bị Thiên ma sát hại là nàng lại không thể nuốt trôi.

Nếu người đang ngồi trước mặt nàng năm đó không mất tích, hoặc có thể đoái hoài chút xíu tới gia tộc thì đã không phát sinh những thảm kịch kia, ông nội có khi cũng không phải chết.

"Việc này cũng không thể trách Phụng Nghĩa được, chuyện rối rắm năm xưa không thể chỉ nói bằng vài câu, ta đây với tư cách là sư phụ lẽ ra phải chịu trách nhiệm chính." Lân Tam vốn dĩ im lặng đứng xoay lưng về phía hai người, lúc này mới quay lại và cất tiếng thở dài.

Lúc này nàng cũng không đeo mặt nạ hồ ly màu đỏ, ngũ quan trên mặt đẹp như tranh vẽ, hai hàng mi ẩn ẩn nét phong tình, mắt ngập tràn mị ý, nàng chính là Vân Nghê: Một trong mười ba vị Đạo chủ Kim Tiên của Chúc Long Đạo.

"Sư phụ..."

"Sư tôn..."

Bạch Phụng Nghĩa và Bạch Tố Viện đồng thời nói.

"Đồ nhi ngốc, năm đó ngươi nghĩ rằng mình bỏ đi thì sẽ thành toàn cho hai bọn ta, ngươi có biết rằng tên kia không chỉ là kẻ phụ tâm và còn là tên nhát gan nữa, lần này ta muốn hắn đi cùng tới giúp ngươi thì hắn trả lời rằng không biết phải đối mặt với ngươi ra sao nên không dám tới." Vân Nghê cười gượng rồi nói tiếp.

"Vậy là đúng tác phong của hắn rồi..." Bạch Phụng Nghĩa nghe vậy thì khẽ cười, miệng thì thào vài tiếng.

"Sư tôn, hai người đang nói tới ai vậy?" Bạch Tố Viện không nhịn được tò mò, cất tiếng hỏi.

"Trước kia là vị Tiên nhân tuấn lãng áo trắng, hiện nay thì...chỉ còn là lão tửu quỷ lôi thôi nhếch nhác, không nhắc tới thì thôi, vừa nhắc tới đã muốn nổi nóng rồi..." Trong mắt Vân Nghê lóe lên một tia hàm tiếu khó hiểu, nàng cất giọng mắng.

"Lại giận yêu rồi, trong lòng thì quan tâm tới hắn mà ngoài mặt thì cong cớn, đúng là bộ dáng của sư phụ vẫn y hệt năm xưa, không có gì thay đổi." Bạch Phụng Nghĩa chứng kiến cảnh này thì trong lòng khẽ buông tiếng thở

dài.

"À mà hơn hai năm qua rồi vẫn chưa thấy chút động tĩnh nào, có khi phát sinh biến hóa gì đó rồi chăng?" Vân Nghê khẽ thở dài rồi chuyển qua đề tài khác.

"Những tin tức hơn hai năm trước đều rất đáng tin cậy, không thể giả được, đối phương ẩn núp càng lâu thì khi ập tới sẽ càng hung mãnh." Bạch Phụng Nghĩa nhăn mày và đáp lời.

"Nếu hơn một năm nữa bọn chúng mới tới xâm phạm thì dù có thông qua Vô Thường Minh cũng không thể huy động lượng tu sĩ Chân Tiên cảnh nhiều như bây giờ, lúc đó ngươi có kế sách gì không?" Vân Nghê hỏi tiếp.

"Lúc đó môn chủ đã về tới nơi rồi. Với thực lực của lão, cộng thêm bộ Tiên khôi lỗi kia thì dù Vô Thường Minh không trợ giúp thì cũng có thể đối phó với nguy cơ lần này." Bạch Phụng Nghĩa nói.

Vân Nghê nghe vậy thì khẽ gật đầu, nàng đang định nói tiếp gì đó, bỗng nhiên vẻ mặt thay đổi hẳn.

Ngay sau đó, những âm thanh lôi bạo nổ vang trời, cả gian mật thất chấn động kịch liệt.

Vân Nghê liếc Bạch Phụng Nghĩa một cái rồi vung tay lên, mặt nạ hồ ly màu đỏ hiện ra trùm kín mặt. Bạch Tố Viện thấy vậy cũng lấy mặt nạ ra đeo, sau đó ba người vội rời mật thất...

------oOo------

Chương 284: Một thế lực ngầm khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Bầu trời bán kính ngàn dặm tính từ tâm là đảo chủ Thánh Khôi Môn, trời đang trong xanh yên ả bỗng nhiên nổi trận phong vân, mây đen ở đâu ùn ùn kéo tới phủ kín cả mấy trăm dặm rồi hạ dần xuống thấp, dường như mây gần chạm mặt biển.

Bầu trời phía trên vùng biển vô cùng u ám, như thời điểm xế chiều vậy, cuồng phong gào thét trên mặt biển, gió mạnh tạo ra từng đợt sóng cao, cứ như một cơn bão lớn chuẩn bị ập tới.

Ba người Vân Nghê tới quảng trường bên ngoài mật thất, phóng mắt nhìn lên trời chỉ thấy mây đen cuồn cuộn như vô cùng vô tận, bên trong ẩn ẩn có sấm chớp nháy động, mấy chục chiếc linh chu kim hắc cực lớn như những tòa thành đang trấn ở lối vào biển mây, phía trên linh chu nhung nhúc người đứng chật cứng.

Những chiếc linh chu này có vẻ ngoài hơi khác mấy linh chu phổ biến dùng phi hành, bên trên nó có những tòa đài màu đen cao hơn chục trượng, trên đài khắc đủ loại phù văn dày đặc, nhìn giống như pháp trận trên những tế đàn.

Bạch Phụng Nghĩa thấy cảnh này thì biến sắc, tay nàng vung lên, một trận bàn bằng đá hiện lên trước mặt, ngón tay điểm vài cái rồi nhanh chóng quyết định, truyền lệnh xuống: "Mau truyền lệnh, mở cấm chế ra, chuẩn bị nghênh địch!"

Lệnh của nàng vừa ban ra, toàn bộ đảo chủ Thánh Khôi Môn và tám đảo phụ cận lập tức vang lên những thanh âm bén nhọn dồn dập.

Ngay sau đó, những cột đá xám trắng vốn đứng lặng yên ở rải rác trên đảo lập tức phát ra Linh văn sáng ngời, hào quang chói lọi, toàn bộ trận đồ khắc trên bề mặt đảo cùng với những pháp trận khắc trên các công trình kiến trúc đều bắt đầu chuyển vận.

Những thanh âm "ầm ầm" vang lên khắp nơi, đảo chủ bắt đầu chấn động kịch liệt, địa hình bề mặt xuất hiện những biến hóa long trời lở đất.

Trên đỉnh núi cao nhất ở chủ đảo, bụi mù cuồn cuộn, cả ngọn núi đang từ từ chìm xuống tạo thành một lỗ hổng khổng lồ, mấy trăm chiếc phi chu màu vàng óng, thân phủ đầy Linh văn bay lên trời xếp thành trận địa sẵn sàng nghênh địch.

Ở khúc quanh của con sông, nước đang chảy bình thường bỗng bị hút hết vào một thông đạo dẫn vào lòng đảo, lòng sông lộ ra phát kim quang sáng ngời, một con khôi lỗi như dị thú Ngoan Quy* hiện thân, phù văn trên thân nó sáng rực phát ra thanh quang ngập trời, những chấn động Thủy linh lực bộc phát ra khắp không trung.

(*Ngoan Quy: con ba ba)

Trong rừng rậm thuộc tầng thứ hai của đảo, những tiếng cây đổ vang lên không ngừng, những khôi lỗi dị thú nhìn như hổ báo trào ra tiến tới sát rìa tầng hai, cả đám ngửa cổ lên trời và gào rú.

Mấy tên trưởng lão Chân Tiên đang từ khắp nơi trên đạo chạy vội tới quảng trường, mỗi người mang theo hơn chục tên đệ tử và trăm con khôi lỗi hình người nhanh chóng tập kết lại.

Những khu vực trọng yếu trên đảo đều có trưởng lão Chân Tiên dẫn đầu các đệ tử và đại quân khôi lỗi tọa chấn, tạo thành thế phòng thủ nghiêm mật.

Từ lúc xuất hiện dị tượng tới giờ chỉ khoảng hơn mười tức thời gian, tất cả cấm chế trên đảo chủ đã được kích hoạt xong, toàn bộ lực lượng bắt đầu chuyển vận.

Cùng lúc đó, ở vùng biển xung quanh đảo chủ cũng đang rung chuyển kịch liệt, nước biển dâng trào cuồn cuộn tạo ra những vòng xoáy nước khổng lồ bao kín tám hòn đảo.

Bên trong xoáy nước, bạch quang đại thịnh, những tháp tròn vốn đứng yên trên các đảo giờ này gần giống như những ngọn hải đăng đang phóng hào quang sáng chói ra tứ phía, cả vùng biển được chiếu rọi bởi ánh sáng trắng như tuyết.

Hàn Lập và Lân Cửu đã có mặt ở quảng trường ngay trước tháp tròn từ lâu, xung quanh hai người tập trung các tu sĩ Thánh Khôi Môn.

Lam quang chớp chớp trên hai mắt Hàn Lập, hắn nhìn xuyên vào trung tâm đám mây đen và có thể thấy rõ mặt đám người ẩn trong đó.

Những người này đều mang vải đen che mặt, người khoác áo choàng đen có kiểu dáng tương tự áo của Lân Cửu, tuy nhiên ở hai ống tay và chỗ cổ ảo có thêu những viền vàng, trên ngực áo có thêu một đồ án hình thập tự.

Hàn Lập không lạ gì cái đồ án thập tự kia, năm xưa hắn lấy được cái lệnh bài Thập Phương Lâu của Bình Dao Tử đã từng nhìn thấy nó.

"Không thể tưởng tượng được chính là bọn người Thập Phương Lâu!" Sắc mặt họ Hàn khá phức tạp, hắn lẩm bẩm.

"Chính xác mà nói thì bọn kia không phải là người của Thập Phương Lâu mà là những người được Thập Phương Diệt Sát Lệnh triệu tới!" Lân Cửu trầm ngâm một lát rồi nói.

"Ồ! Xin Lân Cửu đạo hữu chỉ điểm cho!" Hàn Lập hỏi lại với giọng ngờ vực.

"Thập Phương Lâu là một đại thế lực ngầm của tiên vực Bắc Hàn, bản chất của nó không khác Vô Thường Minh bao nhiêu. Tuy nhiên sinh ý chính của chúng là ám sát và bán thông tin tình báo, tuyên bố lệnh treo giải thưởng, tầm tập lệnh, giảo sát lệnh...đều trong phạm vi kinh doanh của chúng. Nhiệm vụ của chúng đưa ra và tiếp nhận không chỉ dành cho thành viên nội

bộ mà còn dành cho cả người ngoài. Nói cách khác là bất kỳ ai chỉ cần trả đủ tiền là được quyền phát ra nhiệm vụ, cũng như bất kỳ ai tự thấy có đủ thực lực là có thể tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ cần hai bên thống nhất với nhau là coi như đã là thành viên sơ giai của Thập Phương Lâu. Vì thế tổ chức của chúng không chặt chẽ bằng Vô Thường Minh, các mối quan hệ bên trong lại càng chồng chéo, rối rắm."

Lân Cửu cất lời giải thích.

"Nói vậy thì người của Vô Thường Minh cũng có thể ban bố hoặc tiếp nhận nhiệm vụ của Thập Phương Lâu. Bọn kia dường như cùng nhận được cái gì Thập Phương Diệt Sát Lệnh nên mới tụ hợp lại đúng không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi lại hỏi.

"Đúng thế! Để có một lệnh đồ sát diệt môn được Thập Phương Lâu ban ra thì vô cùng tốn kém. Khi lệnh đã ban ra thì dường như toàn bộ trong phạm vi Tiên vực sẽ triệu tập lực lượng tấn công tiêu diệt một tông môn hay thế gia nào đó. Những kẻ tham dự vụ diệt sát cướp được cái gì thì được giữ hết, sau đó cũng không lo bị truy cứu." Trong mắt Lân Cửu toát lên vẻ ngưng trọng, gã lên tiếng giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hiểu ngay điểm đáng sợ ở đây: Sức hấp dẫn quá lớn đối với quần thể tán tu cực đông, nhất là bọn tu sĩ thiếu thốn tài nguyên tu vi dưới Đại Thừa bị sức ép thọ nguyên xói mòn dần nên sẽ nhân cơ hội như thế này liều thân một phen.

Lúc nhập hội lại được thế lực Thập Phương Lâu bảo kê nên chẳng phải lăn tăn điều gì về sau, bọn chúng sẽ hung tàn hơn hết, ra tay tàn nhẫn hơn với các tông môn thế gia: Nguyên nhân ở đây một phần là vì cướp của lấy tài nguyên tu luyện, mặt khác để xả nỗi hận ghen ghét hàng ngày dồn nén trong người.

Huống hồ Thánh Khôi Môn làm ăn bao năm như vậy, chỉ tính riêng việc buôn bán khôi lỗi đã tích cóp được mớ gia sản khổng lồ, sợ rằng trong mắt bọn chúng, đây đúng là một khối thịt béo ngậy to bự.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, mặt đất dưới chân bỗng run lên bần

bật, những rãnh lõm trên mặt đất như có ngân tương sóng sánh chuyển sộng phát ra bạch quang đậm đặc như thực chất.

Những âm thanh "ầm ầm" vang lên khắp đảo nhỏ, xung quanh quảng trường xuất hiện một khe nứt cực lớn tách phần phụ cận bạch tháp riêng ra.

Khoảng đất bị tách rời lúc này đang không ngừng nổi lên cao mấy trăm trượng.

Hàn Lập phi thân lên cao rồi đứng quan sát hòn đảo, hắn phát hiện ra phần tách rời của đảo đã hóa thành một khôi lỗi khổng lồ bằng đá.

Khôi lỗi thân hình như võ sĩ, thân làm bằng đá trắng như ngọc, cứng như kim cương, tay nắm một thanh cự đao ngân sắc dài mấy trăm trượng, trải khắp bề mặt đao là những Linh văn, từ đó phát ra những chấn động liên hồi, cảm giác vô cùng sắc bén.

Những hòn đảo bên cạnh cũng đang diễn ra cảnh tượng tương tự, lần lượt hóa thành những khôi lỗi khổng lồ cao gần ngàn trượng, có con nhìn như man hoang cự viên, có con như thạch khải cự nhân, có con như tuyết liên hoang lang...Mỗi con một vẻ khác nhau.

Hơn nữa, hình dạng và màu sắc Linh văn trên thân mỗi con khôi lỗi cũng khác nhau, có cái hình vòng tròn màu vàng, từng vòng bao phủ bên ngoài, có cái như dải lụa đỏ quấn quanh thân và hai tay, có thì màu đen sì như một hình săm trên ngực...

Lúc này, bên trong đám mây đen trên không trung, trên một linh chu màu đen sì ở tiền đồn, có ba bóng người đứng sóng vai.

Ở giữa là một tên khoác áo choàng trùm đầu, trên mặt có một vết sẹo cực lớn kéo dài từ thái dương qua trán, tới đuôi mắt phải rồi kéo xuống tận gò má bị che bởi tấm vải đen.

Bên phải tên đó là một tên nam tử trẻ tuổi cao gầy, hông đeo kiếm, đầu không đội mũ cũng không choàng áo trùm đầu, chỉ bịt nửa mặt bằng tấm vải đen, nửa gò má lộ ra trắng nõn như ngọc, đôi mày rậm kéo dài tới tóc

mai, hai mắt sáng ngời có thần, nhìn qua đã thấy phong thái trác việt.

Hai tên này khí tức đều cực kỳ hùng hậu, chúng là những tu sĩ Kim Tiên cảnh.

Tên còn lại thân cao gần trượng, sắc mặt vàng vọt, tên này mang áo choàng trùm đầu nhưng vẫn có thể thấy rõ một cái vòng sáng bóng bằng kim loại màu xanh xám ở trên trán, tất nhiên đó là một loại vòng kim cô nào đó.

Tên này chỉ có tu vi Chân Tiên đỉnh phong, nhưng có thể đứng ngang hàng với hai tên Kim Tiên thì cũng đủ thấy thân phận của gã không hề tầm thường chút nào.

"Hắc hắc...Những sắp đặt của Thập Phương Lâu chúng ta như thế này có làm thỏa mãn Lục Cơ đạo hữu hay không?" Tên mặt sẹo vừa cười hắc hắc vừa hỏi tên đeo kiếm.

"Lần này tốn một cái giá quá đắt cho Thập Phương Lâu là vì nhìn trúng tầm ảnh hưởng của bọn ngươi, có thể tập hợp ra đông người như vậy có phần tốt hơn cả mong đợi rồi. Tuy nhiên đám người này tu vi lộn xộn nhỉ? Như là một đám quân ô hợp không chính quy, thử hỏi có được mấy phần chiến lực đây?" Tên đeo kiếm đáp lời bằng giọng lạnh lùng.

Không tính ba tên này thì có khoảng hai, ba ngàn người trên các chiến hạm, tu sĩ Chân Tiên cảnh có bốn chục tên, còn lại phần đông là Đại Thừa, ngoài ra còn có một số lượng lớn tu sĩ Hợp Thể, thậm chí có cả Luyện Hư, đúng thật là một đội quân ô hợp.

"Ha ha, những kẻ này phần lớn là tán tu ở nơi sơn dã, mỗi bước tu luyện đều trải trăm trận chém giết. Nếu cùng tu vi thì chiến lực của bọn chúng không dời nào yếu hơn bọn gia hỏa Thánh Khôi Môn chỉ quanh năm điều khiển khôi lỗi kia." Tên mặt sẹo vừa cười vừa nói.

"Tại đương trường giờ này nhị vị còn nói những chuyện phiếm đó, hình như có phần thừa thãi đúng không nào? Huyết Hàn đạo huynh, ta còn có nhiệm vụ được sư tôn giao phó ở đại lục Cổ Vân nữa, chúng ta mau chóng giải quyết tình hình ở đây thôi!" Tên mặt vàng vọt bỗng mở miệng nói.

"Trọng Loan đạo hữu chớ vội, vừa rồi chỉ là đòn công kích thăm dò thôi. Đợi hệ thống phòng ngự của chúng lộ ra hết coi có khớp với những thông tin tình báo của chúng ta hay không rồi sau đó cứ theo kế hoạch mà làm. Ta chỉ nhắc là sau khi đánh vào sâu bên trong Thánh Khôi Môn, đạo hữu đừng quên những điều đã nói trước đây là được!" Tên mặt sẹo vùa cười vừa đáp.

"Đạo hữu yên chí!" Tên mặt vàng vọt trả lời bằng giọng lạnh nhạt...

------oOo------

Chương 285: Phá trận tiến công

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khúc Hồn*

***Biên**: Độc Hành*

Nam tử mặt sẹo nghe vậy, chậm rãi quay người lại, một tay nhấc lên, ra lệnh:

"Bày trận, tấn công!"

"Tuân lệnh!" Mấy kẻ phía sau đồng thời lên tiếng, phi thân lao xuống.

Sau một lát, mấy chục chiếc Linh Chu, vốn đang lơ lửng trên không trung, đột nhiên lao xuống đám mây, có chiếc di chuyển về phía trước trăm trượng, có chiếc triệt thoái về phía sau trăm trượng, có chiếc bay lượn sang bên trái, có chiếc lại lướt ngang sang bên phải, giống như đang bày binh bố trận.

Rất nhanh, những chiếc Linh Chu này bố trí thành một trận liệt hình khuyên ngay trên bầu trời.

Đột nhiên vang lên từng tiếng như là Hồng Chung Đại Lữ ngâm tụng, mấy chục tòa đài cao màu đen trên những chiếc Linh chu nương theo thanh âm đồng thời rung động theo, những đường vân màu vàng điêu khắc trên đó cũng bắt đầu quang mang sáng rõ, từ đó truyền ra chấn động mãnh liệt.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng, tất cả đài cao trên Linh chu đồng thời kịch liệt chấn động, từ đó dâng lên mấy chục đạo quang trụ màu vàng, nối thẳng lên bầu trời biển mây đen kịt.

Trong biển mây lập tức lộ ra từng sợi kim quang, kịch liệt bốc lên phía trên, sau đó nổi lên một hư ảnh viên luân ngàn trượng, trên đó trải rộng những

đường vân quỷ dị, tản ra trận trận kim quang chói mắt.

Ngay sau đó, những tiếng nổ lớn như sét đánh liên tục truyền đến.

Toàn bộ biển mây sôi trào, sương mù nồng đậm quay cuồng mãnh liệt, từ bên trong hư ảnh viên luân bắn ra từng đoàn kim diễm hừng hực, giáng xuống đảo chủ của Thánh Khôi môn, cùng tám toà đại trận trên đảo.

Hàng trăm hàng ngàn đoàn hỏa cầu màu vàng kéo thành đuôi lửa nhao nhao đập xuống, như hỏa vũ lưu tinh, khí thế cực kỳ kinh người.

Cả bầu trời như bị thiêu cháy, tỏa ra kim quang hoa mắt, ngay cả mây đen đen kịt bên ngoài cũng giống như khảm lên một lớp viền vàng.

Song khi những hỏa cầu này rơi đến cách đảo chủ gần vạn trượng, đột nhiên giống như đụng vào một bức tường vô hình, trực tiếp vỡ ra, phát ra trận trận tiếng oanh minh, bắn tung tóe lên vô số hỏa tinh màu vàng.

Theo những tiếng bạo liệt truyền đến, giữa không trung hiện ra một màn sáng hình bán cầu gần như trong suốt, mặt ngoài thanh quang chớp động, hiện ra từng đạo đường vân dày đặc ngay chỗ hỏa cầu va chạm, nhộn nhạo như sóng nước

Trên màn sáng, từng cái hố sâu to lớn không ngừng lõm vào phía trong, lại không ngừng bị thanh quang bên trong bắn ngược lại, trở về hình dáng ban đầu, từ đầu đến cuối ngăn trở trùng kích của hỏa cầu.

Trên quảng trường đảo chủ Thánh Khôi môn, đám người ngửa đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt nghiêm nghị, có chút khẩn trương.

"Quy mô công kích bậc này hẳn là sẽ không duy trì quá lâu, đại trận phòng ngự của các ngươi còn có thể chèo chống bao lâu?" Vân Nghê đứng sánh vai cùng Bạch Phụng Nghĩa phía trước, nhìn những chiếc Linh chu phía xa xa, đột nhiên hỏi.

"Nếu chỉ là loại công kích trình độ này, cũng không có vấn đề gì, chỉ sợ..." Bạch Phụng Nghĩa suy nghĩ một lát rồi nói.

Bạch Phụng Nghĩa vừa dứt lời, bên trong mây đen trên không trung, linh văn trên hư ảnh viên luân đang thanh thế đầy trời, đột nhiên ngừng lại.

"Chỉ ngắn ngủi như thế?"

Trong lòng mọi người đều hiện lên một tia nghi hoặc.

Ngay sau đó, hư ảnh viên luân màu vàng lại vận chuyển lần nữa, trên đó kim diễm dâng trào, từng đoàn kim diễm hỏa cầu bay xuống, kích thước càng thêm to lớn, mà tốc độ còn nhanh gấp đôi trước, uy thế trùng kích càng thêm khủng bố.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Viên kim diễm hỏa cầu thứ nhất rơi xuống đập ầm ầm, màn sáng trên đại trận phòng ngự rung mạnh không thôi, hiện ra một hố sâu không gì sánh được, từ đó hiện ra không chỉ những gợn sóng nhỏ, mà là sóng lớn cuồn cuộn.

Không chờ đại trận phòng ngự khôi phục, mấy trăm khỏa kim diễm hỏa cầu liên tiếp giáng xuống, toàn bộ đại trận phòng ngự thay đổi hình dạng hoàn toàn, giống như sắp sụp đổ.

"Xem ra không ngăn cản được bao lâu, hồi sau đánh giáp lá cà, đối phương hai tên Kim Tiên, ta nhiều nhất chỉ có thể ngăn cản một, còn một người khác..." Ánh mắt Vân Nghê ngưng lại, trong miệng nói ra.

"Một người khác, ta sẽ nghĩ biện pháp ngăn lại. Chúng ta có tu sĩ, còn có khôi lỗi chi viện, nhân số hơn hẳn bọn hắn, chỉ cần có thể tận lực đánh chết nhiều tu sĩ Chân Tiên cảnh của đối phương, liền có thể làm suy giảm tinh thần bọn chúng cực lớn." Bạch Phụng Nghĩa tiếp lời nói ra

"Không tệ. Những kẻ này lúc tình thế trôi chảy chính là đàn sói, một khi tình thế nghịch chuyển, liền năm bè xẻ bảy. Cho nên, lúc bắt đầu khai chiến không cần giữ lại hậu thủ, ngay từ đầu khí thế liền vượt trên đối phương, mới có thể chiến thắng." Vân Nghê dặn dò.

Bạch Phụng Nghĩa gật đầu nhẹ, hai tay vung lên, lấy ra một khối trận bàn, mười ngón nhấn một trận ở trên đó, sau đó bờ môi mấp máy, tuyên bố mệnh lệnh tác chiến đến từng người.

Trên chiến hạm ở không trung, nam tử mặt sẹo đang quan sát đại trận trên đảo, nét mặt có chút ngoài ý muốn, nói: "Thật không ngờ pháp trận hộ tông của Thánh Khôi môn còn kiên cố hơn so với ta dự liệu mấy phần... Lục Cơ đạo hữu, không bằng làm phiền ngươi xuất thủ, mau chóng phá đại trận đi."

Nam tử đeo kiếm không nói gì, chỉ im lặng nhẹ gật đầu, tiếp theo thân hình mơ hồ một cái, bay ra khỏi Linh chu, đứng lơ lửng giữa không trung.

Gã đưa tay xuống tới thanh trường kiếm màu bạc bên hông, một tay nắm chặt vỏ kiếm, tay kia cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng vạch một cái.

"Thương lang" một tiếng duệ vang.

Thanh trường kiếm màu bạc bỗng nhiên bay ra khỏi vỏ, bay lên hướng mây đen giữa không trung.

Một vòng kiếm khí trắng như tuyết mà mắt thường thấy được, như cuồng phong bạo tuyết thổi quyển, điên cuồng vây quanh thân kiếm, trong nháy mắt tạo ra một lỗ trống lớn mấy trăm trượng trên bầu trời mây đen.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng từ nơi lỗ trống phóng xuống, chiếu rọi khu vực xung quanh người gã, giống như Kiếm Tiên hạ xuống phàm trần, phong thái tiêu sái bất phàm, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn về phía gã.

Phụ cận đảo chủ cách cự hình khôi lỗi không xa, ánh mắt Hàn Lập đang nhìn về phía lỗ trống to lớn trên bầu trời kia.

Chỉ thấy kiếm bay lên,nửa ngày không thấy kiếm rơi xuống.

Một kiếm này thế đi kỳ thật kinh thế hãi tục không cách nào mô tả, nhưng Hàn Lập lấy phi kiếm làm pháp bảo bản mệnh, tự nhiên nhìn ra một chút khác thường trong đó.

Phi kiếm kia ngưng tụ kiếm khí xung quanh thành hình, phong mang sắc bén, trước giờ hắn chưa từng thấy qua, thậm chí trong lòng hắn cảm thấy, kiếm này một khi rơi xuống, sẽ làm thiên địa phụ cận biến sắc.

Quả nhiên, một lát sau bên trong mây đen ngân quang đại tác, từ trong truyền ra từng đạo lôi minh, thanh âm to lớn không giống nhau, một cỗ khí tức làm cho người ta kinh hãi lập tức từ tầng mây lan tràn ra.

Trong đôi mắt Hàn Lập hiện ra ánh sáng màu lam, nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang tuyết trắng lớn hơn ngàn trượng, như là một tòa núi tuyết cự đại đứng lặng trong mây đen, kiếm khí cuồn cuộn điên cuồng như là tuyết lở, thanh thế hạo nhiên, phát ra trận trận oanh minh.

Sau một khắc, kiếm quang tuyết trắng khuynh đảo hướng xuống, tựa như cả tòa núi tuyết sụp đổ, ép lên biển mây đen

Tầng tầng mây đen vừa gặp kiếm quang, tựa như tầng lớp băng tuyết tan rã ra, từ đó tách ra một lỗ hổng lớn hơn vạn trượng.

Đạo kiếm quang tuyết trắng tựa như muốn trảm cả thiên địa, chém xuống màn sáng đã bị hỏa cầu ép tới biến hình nghiêm trọng với khí thế không thể đỡ nổi.

"Ầm ầm "

Một tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên, trên đại trận phòng ngự lập tức hãm xuống một khe rãnh khổng lồ, sâu tới mấy trăm trượng, không ngừng ép xuống phía dưới.

Màn sáng này đã tới mức cực hạn, gợn nước khuấy động kịch liệt, rốt cuộc không cách nào trở về hình dáng ban đầu, cuối cùng "Phanh" một tiếng liền vỡ ra, biến thành điểm điểm tinh quang, tiêu tán mất

Nhưng đạo kiếm quang tuyết trắng đánh tan đại trận không chịu ngừng lại, tiếp tục chém xuống phía dưới.

Phía trên hòn đảo, một đạo bạch quang chói mắt vô thanh vô tức đột nhiên phóng lên, một hư ảnh Tuyết Liên Hoa to lớn vô cùng từ đó nổi lên, bay về phía kiếm quang. Cả hai đụng nhau cách mấy ngàn trượng trên bầu trời, đồng thời vỡ tan ra.

Một cỗ khí lãng cuồng bạo không gì sánh được lập tức thổi ra bốn phương tám hướng, trong phạm vi ngàn dặm Hải vực nổi lên trận trận sóng lớn cuồng bạo, thanh thế còn lớn hơn sơn băng biển động.

Bên trong mấy chục chiếc Linh chu trên không trung, đám người Thập Phương Lâu thấy đại trận phòng ngự bị phá, hưng phấn reo hò từng hồi, trong mắt lóe ra từng ánh quang mang nồng nhiệt, tựa như trước mắt đã chất đầy linh thạch làm người ta lóa mắt, chỉ còn đợi bọn hắn tới cướp đoạt thỏa thích.

"Hắc hắc, đại trận hộ tông Thánh Khôi môn đã bị phá, tiếp theo có bao nhiêu chỗ tốt, đều do bản sự của chư vị!". Nam tử mặt sẹo cười vài tiếng, quát lớn.

Thanh âm vừa dứt, trên Linh chu màu đen phát ra thanh âm cuồng hô to lớn, tiếp đến liền có từng đạo thân ảnh từ trên Linh chu bay vọt xuống các nơi trên đảo chủ, như một đám quạ đen đói khát.

Nhưng tại thời điểm mấy ngàn tu sĩ tới gần phía trên không của hòn đảo, tám cự hình khôi lỗi phân bố tại bốn phía chủ đảo lập tức linh văn sáng lên, phóng ra quang mang.

Từng đạo quang trụ thô to kích thước mấy chục trượng, từ khôi lỗi phía trên đỉnh tháp tròn phun lên, đồng loạt tụ vào trung tâm chủ đảo, va chạm lẫn nhau, một lần nữa hóa thành một màn sáng màu sắc rực rỡ, bao phủ phạm vi chủ đảo.

Gần trăm tên tu sĩ Thập Phương Lâu xông lên phía trước vội vàng chế trụ thân hình nhưng không kịp, đụng vào màn sáng.

Ngoại trừ mấy tên Chân Tiên vội vàng phóng thích pháp bảo hộ thể, bị đánh

bay ngược ra sau, còn lại mấy tên tu sĩ trong nháy mắt liền biến thành tro bụi, ở giữa không trung lưu lại từng đạo khói đen mang theo mùi cháy khét.

Vòng bảo hộ thứ hai này đột nhiên xuất hiện, lập tức làm khí thế của tu sĩ Thập Phương lâu suy giảm, nguyên bản hung hăng nay lại nhao nhao sinh ra cảnh giác.

Ngay lúc này, Bạch Phụng Nghĩa sắc mặt nghiêm trọng, ra lệnh một tiếng:

"Nghênh địch!"

Trên hòn đảo, độn quang bốn phía sáng lên, vô số bóng người từ ở trên đảo bay lên, từ màn sáng bốn phía sát mặt biển bay ra, xông về đám người Thập Phương lâu.

Theo sát phía sau, mấy trăm cơ quan phi thuyền, cũng lớp lớp theo tiếng thét bay ra khỏi đảo, lao thẳng tới Linh chu màu đen phía trên, tuy nhiên ở những chỗ trọng yếu trên đảo, vẫn còn giữ lại một ít tu sĩ cùng khôi lỗi dị thú, phòng thủ nghiêm mật đề phòng có kẻ lén lên đảo.

"Ta đi trước một bước." Vân Nghê nhìn về phía Bạch Phụng Nghĩa, nói một câu, liền nhẹ nhàng bay ra phía bên ngoài đảo.

"Các ngươi bảo vệ tốt nơi này, đừng đi ra..." Bạch Phụng Nghĩa quay đầu lại, ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua bọn người Bạch Tố Viện, sau đó quay người bay lên, đuổi theo hướng Vân Nghê.

Giữa không trung, ánh mắt Lục Cơ chau lên, trông thấy trong hư không phía dưới có một đoàn hư ảnh Tuyết Liên Hoa to lớn hiển hiện, cấp tốc lướt đến phía gã bên này.

Thần sắc gã không thay đổi, một tay giơ cao lên, ra một chiêu về phía hư không, từ trong lỗ trống mây đen to lớn truyền đến một tiếng hú gọi vang dội, một thanh trường kiếm màu trắng từ đó bay xuống, vững vàng rơi vào lòng bày tay của gã.

------oOo------

Chương 286: Căng thẳng hết sức

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Khúc Hồn*

***Biên**: Độc Hành*

"Tới hay lắm."

Lục Cơ nhàn nhạt nói, ngân sắc trường kiếm trong tay bay lên, thân hình bước ra một bước rồi lóe lên, biến mất vô thanh vô tức.

Ngay sau đó, tại nơi Tuyết Liên Hoa ảnh phi độn đến, kim ti kiếm quang cùng cánh hoa công kích lẫn nhau, trong nháy mắt đã va chạm hơn nghìn lần, phát ra trận trận âm thanh bén nhọn làm màng nhĩ đau đớn, dẫn đến hư không phụ cận một phen điên cuồng chấn động.

"Huyết Hàn đạo huynh, hẹn gặp lại trên đảo!" Trên chiến hạm ở không trung, đại hán mặt cháy vàng tên là Trọng Loan thoáng nhúc nhích cổ, quay sang nói.

Dứt lời, cổ tay gã run lên, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường đao màu đen, thân hình loé lên, từ chiến hạm nhảy ra, bay thẳng xuống một hòn đảo Khôi Lỗi gần nhất phía dưới.

"Ha ha, tin rằng sẽ không tốn nhiều thời gian đâu"

Nam tử mặt sẹo thì thào một tiếng, một tay phất lên, trong tay kim quang lóe lên, một vòng tròn màu vàng lớn cỡ lòng bàn tay bay vút ra, ở giữa không trung cấp tốc phóng đại, hóa thành một Kim Hoàn cực lớn đường kính trăm trượng, lơ lửng giữa không trung.

Sau một lúc ngâm tụng, phía trên Kim Hoàn lập tức hiện ra phù văn dày đặc, bên trong vòng tròn lăng không sinh ra từng sợi quang mang màu vàng

đất, hư hư thực thực, từ trong truyền ra trận trận pháp tắc chấn động làm người ta kinh hãi.

Phía dưới vòng tròn, trong hư không đột nhiên vang lên từng trận thanh âm "Xoẹt xoẹt", dường như có một đạo áp lực vô hình, đang kịch liệt đè nén không khí phía dưới, ngăn cách nơi này với xung quanh.

Phía dưới màn sáng rực rỡ hình thành một khối vòng tròn đối xứng với phía trên cao, không ngừng lõm xuống tạo thành một hố sâu. Màn sáng rung động lắc lư liên tục, không ngừng vang lên tiếng "Xì xì xì".

"Phá cho ta!"

Nam tử mặt sẹo hét lớn một tiếng, bàn tay bấm pháp quyết liên tục, nhấn xuống phía dưới một cái. Phía trên màn sáng lập tức vỡ ra từng đạo khe hở hẹp dài, dường như muốn vỡ tan ra.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo lam quang xé gió từ phía dưới bay lên đánh vào vòng tròn phía trên bầu trời một tiếng "Boong"

Kim Hoàn bị đạo lam quang kia đánh đến mức run lên mãnh liệt, những tia sáng màu vàng đất ở giữa cũng lắc lư một hồi, trở nên bất ổn. Màn sáng phía dưới áp lực chợt giảm, một lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Ánh mắt nam tử mặt sẹo trầm xuống, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một cung trang nữ tử dung mạo phi phàm lăng không bay vút lên, tay nàng cầm một thanh Tiên kiếm xanh thẫm.

Bên cạnh nàng còn có một thanh niên mặc đạo bào xám trắng, song song bay cùng.

Người kia lưng đeo Ngân sắc hồ lô, tay cầm Phù Trần Kim sắc, thân hình cao lớn, dung mạo tuấn lãng, thần thái thoạt nhìn không khác gì người thường, nhưng thực tế là một cỗ Khôi Lỗi cao giai hết sức sinh động.

"Hắc hắc, Ngụy Tiên Khôi Lỗi." Nam tử mặt sẹo liếm liếm bờ môi, cười quái dị một tiếng.

Dứt lời, gã khoát tay một cái, thu Kim Hoàn lại đeo vào tay. Thân hình gã loé một cái, bay về phía cung trang nữ tử cùng thanh niên đạo sĩ.

Cùng lúc đó, nhân sự Thập Phương Lâu không cần chỉ huy cũng tự phân tán ra, không phóng tới màn sáng mà bay về các hòn đảo khác.

Từ lâu bọn chúng đã nhận ra màn sáng rực rỡ này có quan hệ với bọn Vũ Sĩ Khôi Lỗi phân tán xung quanh. Nếu có thể đánh tan những Khôi Lỗi này liền có thể mở đường vào chủ đảo.

Nhưng những tu sĩ Thánh Khôi Môn tự nhiên không để bọn chúng thực hiện được ý đồ, từ sớm đã từ chủ đảo bay vọt ra, phân thành mấy chiến đoàn, nghênh đón mọi hướng đám người Thập Phương Lâu.

Giữa không trung, độn quang nổi lên bốn phía, âm thanh chém giết không ngừng vang lên.

Tu sĩ Thập Phương Lâu phần lớn là bàng môn tán tu, thủ đoạn sử dụng cũng là thiên kì bách quái.

Hướng Tây Bắc, có người mở ra Linh Thú Đại, thả ra mấy chục đầu hình thú kì quái hung ác. Mỗi một đầu đều to gần trăm trượng, khí thế như nước lũ, xông vào đạo quân Khôi Lỗi được thao túng bởi Thánh Khôi Môn, kịch liệt chém giết.

Hướng Đông Nam, có người trực tiếp tế ra cây cổ phiên đen kịt hơn hai trăm trượng, từ trong thổi ra từng luồng gió đen sì như mực, gọt cốt âm phong, lập tức làm vô số đệ tử Thánh Khôi Môn tu vi không cao hóa thành bạch cốt.

Hướng Tây Nam, có người mở ra một khối Bạch Hạp, thả ra vô số Hắc Vân Kim phong, phóng Phong Châm kịch độc về phía tu sĩ Thánh Khôi Môn.

Tu sĩ Thánh Khôi Môn tuy thủ đoạn không bằng Thập Phương Lâu, nhưng một lòng bảo vệ tông môn, dũng cảm không sợ chết, huống hồ có số lượng lớn Khôi Lỗi phụ trợ, nhân số vượt xa Thập Phương Lâu, tạm thời chiếm

thế thượng phong.

Trên không trung, Linh thuyền màu đen vốn đang bày trận, nay nhao nhao phân ra, mặt ngoài Kim văn quang mang sáng rõ, từ những lỗ trống cực lớn phía dưới linh thuyền bắn ra từng cây Kim sắc Trường mâu lớn mấy trượng, mang theo trận trận tiếng tiêm minh phá xuống.

Mấy trăm chiếc Linh chu vốn lơ lửng trong không trung nay Linh văn quang mang sáng rõ, đầu mỗi chiếc đều có một tòa pháp trận hình tròn, bên trong ánh sáng màu đỏ kịch liệt chớp động, không ngừng phun ra Hỏa quang. Từng đoàn hỏa cầu to như cối xay không ngừng bay ra, tập trung lại giữa trời, hóa thành một mảnh Hỏa Vũ Lưu tinh dày đặc, nghênh đón Kim sắc trường mâu giáng xuống.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên liên tiếp!

Kim sắc trường mâu cùng Hỏa cầu va chạm vào nhau, từ không trung kim quang, hỏa đoàn văng khắp nơi, hình thành một khung cảnh hỗn loạn

Trên không trung một trời chém giết, phía dưới hải vực cảnh tượng cũng không khác là bao.

Ngoại trừ những tu sĩ hỗn chiến bên ngoài, nhân sự Thập Phương Lâu dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Chân Tiên cảnh xông thẳng tới, ý định đánh tan tám bộ Vũ Sĩ Khôi Lỗi, nhằm phá vỡ trận pháp.

Phía bên ngoài, tại hướng Tây Nam cạnh một bộ Vũ Sĩ Khỗi Lỗi là một Viên Tháp. Ở đây đang có hơn trăm tên tu sĩ, lúc này tay đều nắm chặt từng cái phù lục màu vàng hoặc bạc, thần sắc khẩn trương nhìn chằm chằm vào không trung.

Nơi đây đúng là chỗ Hàn Lập cùng Lân Cửu trấn giữ.

"Bọn chúng đã đến, ước chừng hơn hai trăm tên, ở giữa dường như có ba gã tu sĩ Chân Tiên cảnh, còn lại đại bộ phận thực lực từ Đại Thừa trở xuống." Ánh mắt Lân Cửu nhìn về phía xa, chậm rãi nói.

"Ba gã Chân Tiên liền để hai chúng ta đối phó, còn những người khác liền giao cho Thánh Khôi Môn tự mình đối phó a". Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, đáp lại.

"Chính hợp ý ta." Lân Cửu gật đầu nói.

Vừa dứt lời, thân hình hai người Hàn Lập đồng thời bắn lên, nghênh đón những tu sĩ Thập Phương Lâu kia.

Nương theo tiếng ngâm tụng vang lên, phía trên đỉnh đầu Vũ Sĩ Khôi Lỗi phù lục bay đầy trời, tỏa ra quang mang mãnh liệt, từ trong bay ra vô số Linh văn trải rộng, hình thành vô số Khôi Lỗi hình dáng khác nhau.

Đám người Thánh Khôi Môn cũng xông tới sát phía sau.

Ba gã Chân Tiên cầm đầu Thập Phương Lâu, ở giữa là một nam tử tráng niên thân hình cao lớn, khí lực khỏe mạnh, bên trái là một người thấp lùn, thân hình gầy gò, từ trong áo choàng lộ ra một gương mặt đầy nếp nhăn, là một lão giả.

Phía bên phải là một phụ nhân đẫy đà sung mãn, có lồi có lõm, theo lời Hô Ngôn đạo nhân nói là loại người ngực to mông lớn a.

Trong ba người, ánh mắt lão giả nhìn hai người Hàn Lập, lông mày nhăn lại, tiếp theo nhịn không được nhẹ "Phì" một tiếng.

"Làm sao vậy?" lông mày nam tử nháy một cái, hỏi.

"Rõ ràng đụng phải đồng đạo Vô Thường Minh rồi, lại là thành viên mang mặt nạ màu xanh, thật sự có chút không may mắn..." lão giả cảm thấy xúi quẩy nói.

"Trước đây ta có nghe nói qua quy củ đám người Vô Thường Minh kia, kẻ nào đeo mặt nạ màu xanh đều không phải kẻ bình thường, xem ra tránh không được một cuộc ác chiến rồi." nam tử cắn răng nói ra.

"Các ngươi nói như vậy làm cho thiếp thân có chút lo sợ đấy. Bất kể thế nào

đi nữa, cũng không thể để cho thiếp thân tự mình đối phó một người." phu nhân kia khẽ cười một tiếng, nói ra.

"Tên mang mặt nạ đầu trâu kia dường như yếu hơn một chút, để một mình ta đối phó. Tên đầu hươu kia liền giao cho các ngươi." nam tử rất nhanh đưa ra mệnh lệnh.

"Tốt, liền theo đạo hữu nói." lão giả lập tức đáp.

Phu nhân đẫy đà kia mặt mày khẽ cong lên, vũ mị gật đầu cười.

Hai bên lướt lại gần nhau, riêng những tu sĩ dưới Chân Tiên Cảnh tự giác phân tán ra, tránh khu vực Chân Tiên giao đấu, lao vào phía gần mặt biển ra sức chém giết.

Nam tử khôi ngô lướt lên trước, phóng nhanh tới hướng Hàn Lập.

Lão giả cùng phu nhân kia đồng thời lóe lên, một trái một phải đánh tới phía Lân Cửu.

Lân Cửu hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên bay lên, cùng Hàn Lập tách ra, nhắm hướng hai người kia vọt tới.

Lúc còn cách nhau, từ trong mắt nam tử khôi ngô tinh quang loé lên, tay áo phất lên, từ trong lòng bàn tay liền có một đạo ô quang bắn ra, bay đến Hàn Lập.

Chỉ thấy đạo ô quang kia đột nhiên lóe lên, lập tức phóng đại gấp trăm lần, hóa thành một Cự Phủ to lớn như ngọn hắc sơn, nhắm đầu Hàn Lập bổ xuống.

Lưỡi búa chưa đến, một cỗ phong áp kịch liệt kinh người đã gào thét tới, giữa hư không như bị tách làm đôi, không gian có chút bất ổn, dường như muốn đứt gãy ra.

Thân hình Hàn Lập hơi chậm lại, dường như không nghĩ tới đối phương vừa ra tay đã dùng sát chiêu cùng hung cực ác như thế.

Sau một khắc, trên cánh tay hắn hiện lên từng miếng Kim Lân, sau một tiếng hét to, quyền thủ kim quang đại tác, ngưng tụ thành một quyền, đập mạnh vào lưỡi búa.

"Ầm ầm" một tiếng bạo vang nổ bể ra, nổi lên một trận cuồng phong, khí thế trùng trùng.

Thân hình Hàn Lập rơi xuống hơn trăm trượng, hai chân đạp mạnh phía dưới mới ổn định lại thân hình.

Cự Phủ kia tức thì ô quang ảm đạm, bay ngược trở về, hóa thành cây búa rơi vào trong tay nam tử khôi ngô kia.

Nam tử bị Cự Phủ mang theo man lực tác động, không khỏi lùi về phía sau mấy bước, kinh sợ thốt lên: "Không ngờ các hạ lại là một Huyền Tiên"

Hàn Lập không để ý đến gã, tay bắt một pháp quyết, thấp giọng đọc chú ngữ.

Trước người đột nhiên ô quang chớp động, Chân Luân hiện ra, từ trong đó truyền ra Thủy Chi Khí Tức mãnh liệt, chính là Trọng Thủy Chân Luân.

"Đi"

Trong miệng hắn khẽ quát.

Giữa không trung, Chân Luân phát ra tiếng "ông ông" mãnh liệt

Trọng Thủy Chân Luân xoay tròn bay lên, hoa văn bên ngoài trở nên mơ hồ, bỗng nhiên vọt tới nam tử kia.

Tốc độ đạo ô quang kia cực nhanh, lóe lên một cái đã đến trước người nam tử.

Nam tử rùng mình, hai tay cầm lấy cán Cự Phủ, cánh tay khẽ động, hóa thành cự thuẫn chắn trước người.

Cự phủ này được chế tạo từ nhiều loại khoáng thạch, trộn lẫn nhiều loại tài liệu Thổ thuộc tính, phía trên còn có phù văn chạm trổ, chính là một kiện Pháp bảo uy năng cực lớn. Xét về độ bền thì không thấp hơn bảo vật phòng ngự đỉnh giai chút nào.

Hắn tự phụ ngăn trở một kích này tuyệt không thành vấn đề!

------oOo------

Chương 287: Hai đấu ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

***Biên**: (đang chờ ạ)*

Liền tại lúc tâm niệm nam tử khôi ngô đang xoay chuyển thật nhanh, Trọng Thủy Chân Luân đã tiếp cận Cự Phủ.

Một màn vượt quá dự liệu của nam tử xuất hiện!

Chỉ thấy đoàn thủy chi đạo văn ở mặt ngoài Trọng Thủy Chân Luân lóe lên ánh sáng màu lam, một cỗ Thủy lực lượng pháp tắc từ trong truyền ra. Trên thân bảo luân tỏa ra ô quang mãnh liệt, mang theo một cỗ lực lượng tràn trề không lời diễn tả nổi, mãnh liệt đập vào trên Cự Phủ.

"Rầm" một tiếng lớn!

Linh văn khắc trên Cự Phủ màu đen bỗng nhiên sáng ngời, tiếp theo nhanh chóng nứt ra, ngay sau đó toàn bộ thân búa cũng sụp đổ, vỡ thành vô số mảnh vụn đen.

Trong mắt nam tử khôi ngô chợt lóe lên vẻ kinh hãi, lập tức có một đạo hào quang từ dưới lớp áo đen sáng lên trước ngực hắn, hóa thành một đoàn hư ảnh trận văn màu vàng đất, hiển hiện giữa hư không, chặn đứng Chân Luân.

Cách đó không xa, Hàn Lập khẽ nhíu lông mày một chút.

Hắn thông qua tâm thần liên hệ, chỉ cảm thấy Trọng Thủy Chân Luân như trũng xuống vùng lầy, bị một cỗ lực lượng kỳ dị lôi xé, làm lực đạo ban đầu tầng tầng bị tiêu hao hết. Hắn liền không tiếc Tiên Linh Lực, điên cuồng thúc giục bảo luân.

Lại "Rầm! " một tiếng vang thật lớn!

Nam tử khôi ngô liền cảm thấy một cỗ áp lực nặng như núi xô tới ngay trước ngực. Tuy có đạo Tiên phù kia vừa vặn thay hắn ngăn lại phần lớn lực đạo, hắn vẫn là khó có thể chống đỡ, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, té bay ra ngoài.

Lúc này, ở phía bên kia, Lân Cửu cùng hai người khác cũng đang đại chiến say sưa.

Vị phu nhân đẫy đà nắm trong tay một cây nhuyễn tiên màu tím nhạt dài nhỏ, mặt ngoài mọc đầy móc câu tím, ánh lên hào quang của kim loại. Chỉ thấy cổ tay nàng không ngừng run rẩy trong hư không, trường tiên liền biến thành vô số bóng roi phủ xuống đầu Lân Cửu.

Lân Cửu thì nắm trong tay một thanh đại kiếm màu vàng kim, có tạo hình cổ kính. Hắn múa kiếm giữa không trung thành những tiếng vù vù xé gió, đầy trời đều là kiếm quang màu vàng kim sắc bén vô cùng, đem vô tận bóng roi cắt phá thành từng mảnh.

Trên thân kiếm, chín khối đồ án hình sao sáng rực lên, như một mảnh tinh vực sáng chói bao phủ ngoài kiếm, một mực thủ hộ Lân Cửu tại bên trong hào quang.

Đúng lúc này, sau lưng Lân Cửu chợt hiện lên một đạo hắc quang. Một đạo thân ảnh gầy gò vô thanh vô tức xuất hiện trong hư không phía sau hắn, hai tay đeo một đôi móng vuốt nhọn hoắt ngân quang lập lòe, cắm thẳng xuống Lân Cửu, trực tiếp đâm vào hào quang tinh vực.

Chỉ thấy phù văn trên móng vuốt sáng ngời lên, lão giả gầy gò kia hai tay đột nhiên phân ra, liền xé mở một lỗ lớn trên mảnh hào quang.

Lão giả hiện lên một tia âm tàn trong mắt, miệng hắn vốn che dưới miếng vải đen bỗng nhiên mở ra. Một đoàn hắc quang sáng lên, lập tức một quả pháp bảo phi châm màu lục biếc từ trong miệng hắn bỗng nhiên bắn ra, xuyên thấu miếng vải đen, thẳng tới hậu tâm của Lân Cửu.

Lân Cửu trên thực tế khi giao thủ cùng thiếu phụ đẫy đà, vẫn một mực lưu tâm đề phòng lão giả gầy gò kia, nhưng lại vẫn không thể ngờ tới người này như thế nào trong nháy mắt hiện ra phía sau mình, giờ phút này muốn phòng ngự thì đã muộn.

"Hắc hắc, ngươi có thể đi chết rồi!" Lão giả cười lạnh.

Nhưng hắn vừa dứt lời, trong hư không sau lưng Lân Cửu, đột nhiên có một đạo kim quang sáng lên, hiện ra một khối tứ phương cổ kính màu vàng kim, phía rìa được chạm rỗng.

"Đinh" một tiếng nhỏ.

Pháp bảo phi châm đụng vào trên mặt kính, lập tức bị bắn ngược trở về.

Ngay sau đó, lại có một tiếng hổ gầm long ngâm từ trong kính vang lên.

"Không tốt!"

Lão giả gầy gò thấy tình thế không ổn, há miệng khẽ hút phi châm vào trong, thân hình lướt ngược lại, lui về phía sau.

Trên tứ phương Cổ Kính rực lên một vầng sáng mơ hồ, lập tức một đầu Cự Hổ màu vàng kim, trên thân chạy dài lửa đỏ ban văn, từ bên trong bổ nhào ra phía trước. Cái miệng lớn đỏ như máu dữ tợn mở ra, hai hàm răng lớn dày đặc táp về phía lão giả gầy gò.

Lão giả một tay đưa tới, một đạo dây nhỏ màu lục buộc ở cổ tay lóe lên hào quang, rời ra, hóa thành một Cự Mãng xanh biếc, nhào tới phía Cự Hổ, thoáng liền quấn lấy nhau.

Hắn một mực lui ra mấy trăm trượng, đi tới bên người phu nhân đẫy đà, phàn nàn: "Sớm biết như vậy liền chọn tiểu tử đầu trâu kia, gia hỏa đầu hươu này thật đúng là không dễ đối phó."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe được một tiếng kêu thảm, vội vàng quay đầu nhìn lại, đã thấy bên kia nam tử khôi ngô đang bị Hàn Lập đạp một cước

ngay ngực, cả người như một cái bao tải rách rơi xuống mặt biển phía dưới.

Mà ngay sau đó, thân hình Hàn Lập cũng hóa thành một đạo lưu quang, đuổi theo xuống mặt biển.

"Con mẹ nó, đều là quái thai... Chúng ta nếu không đem hết toàn lực, lần này sợ là kiếm không đến chỗ tốt, mà tính mạng cũng phải để lại chỗ này." Lão giả gầy gò khẽ gắt một tiếng, thần sắc ngưng trọng hẳn lên.

"Đích xác không thể nương tay, kính xin đạo hữu giúp thiếp thân ngăn lại trong chốc lát, để cho thiếp thân... Ha ha, thay bộ trang phục..." Phu nhân đẫy đà vừa thu lại trường tiên, vừa phong tình vạn chủng cười nói.

Lão giả gầy gò thấy nàng kia lộ ra loại nụ cười này thì toàn thân không khỏi rùng mình một cái. Hắn khẽ vẫy đôi tay, trước người liền xuất hiện một cây đại kỳ màu vàng cam. Lão đưa hai tay bắt lấy, rồi sải bước nhào tới Lân Cửu.

Phu nhân đẫy đà thấy thế, mắt hiện lên vẻ ngoan độc, rồi một tay vỗ lên đầu vai của mình. Lập tức một mảnh quần áo tuột xuống, lộ ra một đoạn cánh tay trắng như tuyết. Trên cánh tay có xăm một vị nữ tử áo hồng thân thể mảnh khảnh, tay ôm Tỳ Bà che nửa khuôn mặt, mặt có một nụ cười quỷ dị.

Hình xăm này cũng không phải là vật trang trí bình thường, mà là một kiện pháp bảo lợi hại chế tác từ da người, một mực được phu nhân cung cấp nuôi dưỡng từ huyết nhục bản thân. hôm nay cũng là đã đến tình huống vạn bất đắc dĩ, nàng mới đành phải đem ra sử dụng.

Chỉ thấy trong miệng nàng vang lên một hồi thanh âm ngâm tụng cổ quái. Hình xăm nữ tử trên đầu vai nàng dần trở nên mơ hồ, giống như là mực xăm đang bị loang ra vậy.

Mà cùng lúc đó, làn da trên cánh tay nàng bắt đầu nổi lên màu đỏ như bị phát ban, rất nhanh lan tràn trải rộng toàn thân.

Phụ nhân thấp giọng nghẹn ngào rên rỉ, áo choàng màu đen trên người nàng dần dần rút đi, toàn bộ người rực rỡ hẳn lên, chợt biến thành hồng y nữ tử

trong hình xăm. Mà đồng thời, cảnh giới tu vi của nữ tử này vậy mà trực tiếp tăng cao một bậc, từ Chân Tiên Cảnh Trung Kỳ trở thành Chân Tiên Hậu Kỳ.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười thiếu nữ đầy phong tình, hoàn toàn khác với lúc trước.

Chỉ thấy nàng chuyển cổ tay một cái, trong lòng bàn tay liền sáng lên ánh sáng màu đỏ. Một cái dù bằng giấy dầu màu đỏ máu bay ra, thình lình mở rộng giữa không trung, khoan thai xoay chuyển, bay tới trên đỉnh đầu của Lân Cửu.

Thân ảnh nữ tử cũng lập tức nhẹ nhàng bay lên theo, miệng âm u nói: "Mau chóng kết liễu hắn..."

Lúc này, trên mặt biển ở dưới bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ kịch liệt, một đoàn sóng nước khổng lồ vỡ ra. Một đạo nhân ảnh bắn ra từ bên trong, hướng thẳng lên trời mấy trăm trượng mới ngừng lại được. Phía sau đấy là một đoàn Bảo Luân toả ra quang mang tối tăm, đang không ngừng xoay tròn.

Đúng là Hàn Lập.

Ngay sau đó, sóng lớn bốc lên, rồi một đạo thân ảnh vàng kim óng ánh vọt thẳng lên từ mặt biển, treo giữa không trung, chính là nam tử khôi ngô lúc trước bị Hàn Lập đạp xuống. Hắn giờ phút này, toàn thân vàng óng ánh như là có một tầng nước sơn vàng kim phủ lên.

Hắn sau khi ra khỏi mặt biển, cũng không tiếp tục đuổi theo Hàn Lập, mà nhìn qua bóng người cao lớn cách đó không xa, hơi hơi híp mắt.

Giờ phút này, khóe mắt cùng miệng mũi của hắn đều phun đầy màu huyết dịch vàng nhạt, trong lòng hắn càng là ảo não không thôi.

Hắn so với lão giả gầy gò kia càng thêm hối hận, đáng lẽ không nên ỷ vào Chân Tiên cảnh Hậu Kỳ tu vi, một mình đấu gia hỏa mặt nạ đầu trâu này. Hiện tại, ngay cả Kim Hủ Đan trân tàng nhiều năm hắn cũng đã ăn vào rồi,

mới có thể ngăn cản được liên tiếp trọng kích của tên kia.

Cũng không biết bảo luân đen như mực kia rút cuộc là lai lịch gì, rõ ràng là một kiện pháp bảo thủy thuộc tính, vậy mà lại trầm trọng như vậy, phảng phất như có cả một mảnh đại dương mênh mông ẩn chứa bên trong.

Nam tử khẽ đảo cổ tay, trong lòng bàn tay nhiều ra một cái quạt bằng xương trắng, phía trên khắc hoạ mấy dòng chữ cực kỳ cổ quái màu đỏ máu, từ trong truyền ra từng trận chấn động nhè nhẹ.

Nam tử khôi ngô nhìn chằm chằm vào cốt phiến trong tay, trong mắt hiện ra vẻ do dự.

Hàn Lập vẫn đang lơ lửng giữa không trung, sau lưng hắn Trọng Thủy Chân Luân không ngừng xoay tròn, phát ra từng trận âm thanh.

Hắn ngẩng đầu hướng lên, liếc qua Lân Cửu đang bị hồng y nữ tử cùng lão giả gầy gò dồn ép dần vào thế hạ phong. Ánh mắt hắn ngưng lại, một lần nữa nhìn về nam tử khôi ngô.

Tên kia thấy vậy, lập tức xiết chặt nội tâm, trong mắt vẻ do dự đều không có, hai tay hợp lại, cầm chặt cốt phiến ở lòng bàn tay, miệng bắt đầu thầm ngâm tụng.

Theo từng trận tiếng ngâm tụng vang lên, trong lòng bàn tay hắn nổi lên từng sợi khói xanh lục. Miếng cốt phiến kia đúng là tự bốc cháy, hóa thành một đoàn hỏa liên âm u màu xanh, bay vút ra.

Ngọn lửa này tên là U Lân Cốt Hỏa, vốn là trong tình huống đặc thù cực kỳ hà khắc mới có thể sinh ra một đám thiên địa dị hỏa, cực kỳ hiếm thấy, hơn nữa, chỉ có thể tồn tại trong loại cốt phiến đặc chế từ xương yêu thú đẳng cấp cao. Một khi bị vận dụng, uy lực tuy rằng kinh người, nhưng cũng khó có thể thu hồi, coi như là chỉ có thể dùng một lần duy nhất, vì vậy khi trước nam tử mới do dự như vậy.

Chỉ thấy nam tử hai tay đột nhiên đẩy về phía trước, đoàn hỏa liên kia liền bắn ra, như chậm thực nhanh thổi tới Hàn Lập, trong chớp mắt liền chỉ còn

cách hắn chưa tới trăm trượng. Ánh sáng màu xanh mãnh liệt tỏa ra từ hỏa liên, từng đoàn từng đoàn u hỏa màu xanh điên cuồng lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không để cho nó tới gần. Từ lúc đối phương thả ra hỏa liên, hắn đã một tay thúc giục Trọng Thủy Chân Luân vốn treo ở sau lưng lập tức bay đến trước người.

Theo những tiếng chú ngữ tối nghĩa, một mảnh ô quang bỗng nhiên nở rộ từ bên trong Chân Luân, như một cái thuẫn lớn màu đen chắn trước mặt, lập tức ngăn lại từng đợt u hỏa.

Nhưng mà U Lân Cốt Hỏa đánh vào trên Trọng Thủy Chân Luân, đúng là ngưng mà không tan, rất nhanh liền đem toàn bộ Chân Luân bao vây lại, một cỗ khí tức nóng bỏng vô cùng trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Chân Luân.

Hàn Lập chỉ cảm thấy một lực lượng thập phần kỳ dị từ trên Chân Luân truyền lại, lại như là đang từng điểm một cắn nuốt Trọng Thủy trong Chân Luân. Trọng Thủy như dần bốc hơi biến mất, sức nặng của Chân Luân lập tức bắt đầu giảm xuống.

Mặc dù chỉ là giảm bớt từng điểm một không đáng kể, nhưng vẫn đủ làm hắn căng thẳng trong lòng. Nếu không mau chóng thanh trừ hết ngọn lửa xanh, còn không biết Trọng Thủy Chân Luân sẽ chịu thêm những ảnh hưởng gì.

Tại lúc Hàn Lập đang cân nhắc, cổ tay hắn chợt tìm về phía trước. một đám ngân sắc hỏa diễm chậm rãi nổi lên trên cánh tay hắn, hóa thành một cái ngân diễm tiểu nhân, quay đầu lại nhếch miệng cười cười, rồi tung tăng chạy dọc theo cánh tay của hắn. Nó nhảy lên một cái, lập tức hóa thành một mảnh ngân quang hỏa diễm nhào lên trên Trọng Thủy Chân Luân, đan vào từng đám u hỏa màu xanh.

Đúng là Tinh Viêm Chi Hỏa!

Chỉ thấy ở mặt ngoài Chân Luân, hai màu hỏa diễm quấn chặt lấy nhau, cuồn cuộn không thôi. U Lân Cốt Hỏa lại cũng không cam chịu yếu thế,

trong lúc nhất thời vậy mà đang giằng co cùng Tinh Viêm Hỏa Điểu, cả hai đều không cách nào đem đối phương nuốt hết.

------oOo------

Chương 288: Viện thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cà Rốt*

Hàn Lập thừa dịp Tinh Viêm Chi Hỏa đang ở thế giằng co với hỏa diễm thanh u, một tay hắn kết kiếm quyết, một tay khẽ vẫy, một cây trường kiếm thanh sắc xuất hiện trong bàn tay. Hắn tung người về phía Trọng Thủy Chân Luân ở đằng sau, lao thẳng tới chỗ gã nam tử khôi ngô.

Tên này thấy vậy liền biến đổi pháp quyết trên tay, bông U hỏa liên phát hào quang đại thịnh, nó phun ra liên tục những đám hỏa diễm thanh u, đánh thẳng vào người Hàn Lập.

Hàn Lập vung trường kiếm trong tay lên, kiếm ảnh bay ra liên tục tạo thành một đoàn kiếm liên* chắn trước người, đẩy lùi từng đạo hỏa diễm thanh u.

(kiếm liên*: kiếm ảnh hình hoa sen - dịch giả)

Hỏa diễm kia vốn có tính bám dính rất cao, lúc nãy nó có thể bám chặt vào Trọng Thủy Chân Luân nhưng giờ này không thể tiếp cận được trường kiếm, nam tử khôi ngô thấy cảnh này thì lập tức cảm thấy nao lòng.

Đương nhiên gã không thể ngờ được dị hỏa của mình lại mất công hiệu.

Gã cắn răng phun ra một ngụm tinh huyết, ngón tay trỏ thẳng vào ngụm máu mới bắn ra.

Tinh huyết lập tức hóa thành một đám huyết vụ rồi dung nhập vào bên trong U hỏa liên.

Hỏa liên cấp tốc xoay tròn, từng cánh hoa rung rung rối bắn ra thật nhanh, tạo thành từng đoàn diễm nhận* thanh u vô cùng quỷ dị, tất cả lao về phía Hàn Lập với khí thế phô thiên cái địa.

(diễm nhận*: lưỡi dao bằng lửa - dịch giả)

Hàn Lập không hề hoang mang, một tay kết kiếm quyết, tay còn lại vung kiếm lên, thanh quang trên kiếm chói lòa, hàng trăm ngàn kiếm ảnh trong suốt cực lớn bắn ra trên không trung, cũng lao thẳng về phía gã nam tử khôi ngô.

Mới nhìn đám kiếm ảnh thì tưởng vô trật tự, như đám loạn quân mất tướng, mỗi kiếm ảnh có quỹ đạo bay lộn xộn khác nhau lao tới từ trên không trung, tuy nhiên nhìn kỹ thì đúng vừa khớp, đám kiếm ảnh đang ầm ầm lao tới này đang chặn đánh chính xác từng cái diễm nhận thanh u.

Kiếm ảnh trùng điệp lao tới tạo ra những tàn ảnh phản chiếu trong không gian, cả bầu trời lúc này như nhòa đi.

Lần thứ hai, gã nam tử khôi ngô cảm thấy không ổn, gã quyết định không dây dưa thêm với người này nữa, hai tay gã biến đổi pháp quyết, bàn tay vung ra phía trước.

Một tiếng nổ "ầm" rất lớn vang lên!

Đóa U hỏa liên kia bỗng phình to ra mấy lần, những cánh hoa trương lên tới một mức độ nào đó thì nổ vỡ ầm ầm bắn ra vô số hỏa diễm sền sệt, tạo thành một biển lửa thanh u phủ kín toàn bộ đám kiếm ảnh.

Ngay lúc này, kiếm ảnh cùng vẫy, hỏa liên sôi trào, một cỗ khí tức nóng rực vô cùng lăng lệ khốc liệt tràn ra xung quanh.

Sau đó, gã nam tử khôi ngô không hề do dự, gã kẹp một tấm phù lục màu vàng rực ở hai đầu ngón tay, phù lục bốc cháy, bóng người gã nhoáng lên, hóa thành một đạo kim hồ*, biến mất tại chỗ.

(kim hồ*: như tia sét, tia chớp màu vàng, ở đây là tên này dùng phù lục tạo ra thuấn di lôi điện - dịch giả)

Tuy nhiên, ở trên không cách đó hơn trăm dặm, một thanh trường kiếm

thanh sắc khổng lồ bỗng nhiên hiện ra, đạo kim hồ kia rơi đúng ngay vào mũi kiếm, người gã nam tử bị chặt làm hai khúc rồi rơi xuống.

Ngay sau đó, một tiểu nhân Nguyên Anh tử sắc hình dạng giống hệt gã nam tử khôi ngô vội thoát nhanh ra khỏi cỗ tàn thi, trên mặt còn nguyên vẻ hốt hoảng cực độ, nó đang định chạy trốn, tuy nhiên chưa bay được bao xa thì đã bị một tấm lưới ngân sắc cực lớn chờ sẵn tự bao giờ tóm gọn.

Những âm thanh lôi điện đì đùng nổi lên, tiểu nhân Nguyên Anh đã biến thành một đám khói xanh, biến mất hoàn toàn!

Gã nam tử khôi ngô đến lúc chết rồi vẫn còn chưa hiểu vì sao gia hỏa đeo mặt nạ đầu trâu kia dùng cách gì mà trong nháy mắt đã có thể chặn giết mình ở khoảng cách hơn trăm dặm.

Thực tế thì rất dễ hiểu, ngay khi gã kích nổ cốt hỏa u lân, Hàn Lập đã vận dụng thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân giúp bản thân đạt tốc độ nhanh hơn, vì vậy chỉ trong một tức đã bay được một khoảng cách mà bình thường phải tốn nhiều tức thời gian.

Một tay Hàn Lập thu hồi trường kiếm thanh sắc, cả người hắn phi nhanh xuống dưới, một tay chộp tới người gã nam tử khôi ngô, trữ vật trạc và trữ vật giới của gã này tung ra rồi nằm gọn trong tay hắn.

Sau khi coi thoáng qua và thấy khá nhiều món đồ tốt, hắn mới cất hết đi, trong lòng thầm nghĩ trải qua trận này rồi từ từ coi kỹ lại.

Ngay sau đó, thân hình hắn nhoáng lên, hóa thành một đạo độn quang lướt nhanh tới chỗ Trọng Thủy Chân Luân.

Lúc này, cốt hỏa u lân đã không còn được chủ nhân bơm Tiên linh lực nên đã bị Tinh Viêm Hỏa Điểu thôn phệ sạch sẽ. Hỏa điểu lúc này đã hóa hình tiểu nhân hỏa diễm, nó đang ngồi chơi trên Trọng Thủy Chân Luân, hai chân đung đưa, trên mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn.

Vừa thấy Hàn Lập quay lại, nó liền phi thân bay lên, lại hóa thành hỏa điểu lao về phía hắn.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo phất lên thu nó vào trong cơ thể.

Ánh mắt hắn chuyển qua chỗ con khôi lỗi khổng lồ, trận chém giết của hai phe Thập Phương Lâu và Thánh Khôi Môn đang diễn ra vô cùng thảm thiết, đại quân khôi lỗi của Thánh Khôi Môn thả ra đã bị đánh tan quá nửa, nhưng nhân số của đám Thập Phương Lâu cũng đã bị tử thương hơn nửa.

Trong đó dường như có mấy gã tu sĩ Đại Thừa và Hợp Thể của phe Thập Phương Lâu tách khỏi chiến đoàn, lao nhanh về phía con khôi lỗi khổng lồ trên đảo nhỏ, chúng định âm mưu đánh lén phá hư khôi lỗi để mở tung đại trận thải quang đang che phủ đảo chủ.

Tuy nhiên bọn chúng chưa kịp tới gần thì con khôi lỗi khổng lồ toàn thân trắng muốt bỗng quay ngoắt người lại trong khi cái đầu nó vẫn bất động, phù văn trên thanh đao ngân sắc khổng lồ trong tay nó bỗng rực sáng tạo thành những đạo vòi rồng lốc xoáy cuộn tròn quanh đao rồi lao thẳng tới bọn kia.

"Vù...Vù...Vù..."

Xoáy lốc thổi vù vù làm cả hư không chấn động mạnh, tạo thành vô số phong nhận hỗn loạn bay ra với khí thế mạnh mẽ kinh người, cuốn hết đám người đang bay tới vào bên trong.

Bọn kia vội thả ra pháp bảo hộ thể nhưng cũng chỉ chống cự một cách khốn khổ được một lúc, sau đó thân người bị chém thành nhiều mảnh, mấy tên tiểu nhân Nguyên Anh phải khó nhọc lắm mới kịp thoát ra được.

Hàn Lập chứng kiến hết mọi chuyện, sau đó hắn mới tiện thể triệu Trọng Thủy Chân Luân về sau lưng rồi phi thân thẳng tới chỗ Lân Cửu.

Lúc này Lân Cửu đang lâm vào tình trạng khổ chiến, thậm chí gã đã dần rơi xuống thế hạ phong.

Mụ phu nhân đẫy đà kia sử dụng một loại pháp chú bí ẩn nào đó, lúc này đã biến thành một nữ tử hồng y, không chỉ tu vi tăng tiến mà các thủ đoạn thần

thông cũng khác hẳn lúc trước.

Cái thứ giống chiếc ô làm bằng giấy dầu màu đỏ kia nhìn tưởng tầm thường, ai dè nó vô cùng quỷ dị, khi nó bay tới đỉnh đầu sẽ phun xuống những sợi tơ đỏ, nếu bị chúng cuốn vào là Tiên linh lực trong cơ thể sẽ chuyển vận chậm lại rất nhiều.

Cũng may là Lân Cửu có kim kiếm đang phóng ra hào quang chói lóa bao bọc toàn thân, thỉnh thoảng mới bị trúng một vài sợi chứ chưa tới nỗi bị cả đám tơ đỏ trói lại.

Con hổ vàng đốm đỏ được thả ra từ Cổ kính kim sắc lúc này đã bị thương nhiều chỗ, nhưng nó vẫn đang canh giữ xung quanh người gã, bởi vì lão giả gầy gò lúc này vẫn đang thoắt ẩn thoắt hiện bay quanh Lân Cửu và nữ tử hồng y, như là đang chờ thời cơ.

Lúc nãy con cự mãng màu xanh được lão giả thả ra đã bị con cự hổ của Lân Cửu cắn xé thành từng mảnh, vì vậy ánh mắt lão thể hiện rõ vẻ không cam lòng, đương nhiên đang âm mưu đánh chết Lân Cửu rồi kiếm chác đồ trên người gã coi như đền bù tổn thất.

"Động thủ!"

Nữ tử hồng y đã thấy hết mọi diễn biến bên phía Hàn Lập, mắt nổi lên sát cơ, hai tay ôm thành một vòng, một ánh đỏ lóe lên trước ngực, một cây đàn tỳ bà ngọc huyết trong suốt hiện ra.

Một tay mụ bấm phím đàn, một tay gảy nhẹ dây đàn.

"Tích tịch tình tang..."

Lân Cửu nghe những âm thanh này thì da đầu bỗng run lên bần bật.

Những âm thanh này không hề khó nghe, ngược lại tiếng đàn thanh thúy lảnh lót như tiếng châu báu rơi xuống bàn ngọc, đúng là rất êm tai.

Tiếng đàn vừa vang lên, cái ô bằng giấy dầu màu đỏ trên đầu bống phát ra

huyết quang sáng ngời và phình to ra gấp đôi.

Những sợi tơ đỏ rơi xuống từ cái ô càng dày đặc hơn, nó như một đám linh xà tí hon nhung nhúc đang lao tới với tốc độ nhanh hơn trước mấy lần.

Cùng lúc đó, lão giả gầy gò cũng xuất thủ, một tay lão giơ lên, một viên hoàn ba màu hiện ra trong những tiếng nổ vang lên khắp nơi, chỉ trong chớp mắt đã biến hóa thành vô số hư ảnh vòng tròn ba màu hỗn tạp nhào tới trói gô con cự hổ.

Người lão thì nhoáng một cái hiện ra ở khoảng không phía dưới Lân Cửu, tay áo phất lên, một đạo kiếm quang chói mắt dài hơn chục trượng chọc ngược từ dưới lên ngực Lân Cửu.

Lân Cửu thấy rùng mình, gã không kịp điều cổ kính kim sắc về đỡ đạo kiếm quang chói mắt kia.

Ngay lúc đó, do bị phân tâm vào việc chống đỡ đòn đánh lén của lão giả nên hệ thống phòng ngự của gã bị hổng, chỉ một sơ sẩy nhỏ đó cũng khiến bả vai và lưng gã bị mấy sợi tơ đỏ đâm trúng.

Những sợi tơ đỏ kia không biết làm bằng vật liệu gì mà mới cắm vào cơ thể đã lan ra như rễ cây tạo thành những nhánh nhỏ xuyên sâu vào thịt gã.

"Không ổn!"

Lân Cửu cảm thấy bả vai và cánh tay bị mất cảm giác, sự vận chuyển Tiên linh lực trong cơ thể bị trì trệ, gã không tránh khỏi cảm giác hồn xiêu phách lạc.

Lúc này, gã liếc mắt thấy một bóng đen đột nhiên hiện ra ở ngay cạnh mình, trong lòng thầm kêu không ổn, gã đang định dùng một kiện bí phù hộ mệnh thì bỗng nghe thấy một loạt âm thanh như tiếng lục lạc vang lên trước người.

Một đạo hắc quang lóe lên, chính là một cái bảo luân vụt tới chặn ngay trước ngực gã, nó đánh bay cái chủy thủ u lục cực kỳ âm hiểm văng ra

ngoài.

Ngay sau đó, một bóng người lướt tới, trường kiếm trên tay quét ngang một đường, thanh quang lóe lên, những sợi tơ đỏ như những sợi dây điều khiển con rối lập tức bị chém đứt, chúng tụt lại về cái ô.

Những sợi tơ cắm trong người Lân Cửu như là dây leo chết khô vì mất nước, chúng hóa thành màu xám trắng và bị vô hiệu hóa.

"Đại ân này không nói hết bằng lời được! Tại hạ nợ đạo hữu một món nhân tình!" Lân Cửu nhìn liếc qua trường kiếm trong tay Hàn Lập, gã nói bằng giọng điệu vô cùng trịnh trọng.

"Trước hết cứ giải quyết hai tên này đã, mọi chuyện nói sau!" Hàn Lập khoát tay ngăn gã lại.

"Được!" Lân Cửu khẽ cử động bả vai, cảm giác trì trệ lúc nãy đã tiêu tan hết, sắc mặt gã ở dưới lớp mặt nạ đang sầm xuống, gã nói gằn giọng.

Ở phía bên kia, lão giả gầy gò và nữ tử hồng y lúc này đã tụ lại một chỗ, bốn mắt nhìn nhau bằng vẻ khiếp hãi thấy rõ trên mặt.

Bọn chúng không ngờ rằng tên gia hỏa đầu trâu kia nhìn tưởng yếu nhược mà không chỉ trảm sát mau lẹ tên đồng bọn của chúng, thậm chí Nguyên Anh còn không trốn được, lúc này còn một mình phá tan một kích liên thủ của hai người.

"Trận này không đánh nữa, lão phu đi trước một bước!" Lão giả gầy gò thở ra một hơi rồi nói.

Chữ đầu còn chưa dứt thì độn quang đã lóe lên, lão làm một hơi viễn độn không dám ngừng nghỉ.

"Lão già giảo hoạt kia..." Nử tử hồng ý gắt nhẹ một tiếng, buông lời trách mắng.

Lúc nãy trong trận chiến, do vận dụng món pháp bảo bằng da người có hình

xăm nên mụ đã hao tổn phần lớn công lực rồi, vốn dĩ định liên thủ một kích với lão giả nhằm mục đích chí ít cũng giết được một người để cướp đồ, ai dè lại bị Hàn Lập phá hỏng bét.

Lúc này đương nhiên mụ sẽ không gắng gượng một mình chèo chống, nói trắng ra bọn mụ đến đây với mục đích chính là cướp của, chả có ai ngu gì mà đi liều mạng!

Hai tay mụ khẽ vẫy, cái ô bằng giấy dầu màu đỏ đột nhiên xoay tít trên không rồi chở theo mụ trốn đi, tốc độ đúng là vô cùng nhanh...

------oOo------

Chương 289: Đàm phán không thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Chuyện đến bây giờ còn muốn bỏ đi, coi ta như bùn đất sao?" Lân Cửu đang trong cơn giận dữ, tất nhiên là không chịu bỏ qua, hét lớn.

Gã vừa dứt lời, hai tay vê ra một tấm tiên phù màu vàng, tung lên trên không trung.

Một tiếng "xoẹt"!

Tiên phù lập tức bùng lên ngọn lửa màu vàng, rồi hóa thành một mảnh quang mang bao phủ cả người Lân Cửu vào bên trong.

Bóng người gã mờ nhạt, rồi trong nháy mắt, biến mất tại chỗ.

Hàn Lập dùng thần thức thoáng đảo qua, phát hiện trong nháy mắt gã ta đã đi đến mấy ngàn dặm, thực sự đã chặn hồng y nữ tử kia lại.

Hắn đưa mắt nhìn về phía lão giả gầy gò bỏ chạy, lộ vẻ đăm chiêu.

Sau một khắc, hắn triệu hồi Trọng Thủy Chân Luân vào trong cơ thể, quanh thân vang lên tiếng "đì đùng", hiện lên từng sợi điện quang màu bạc.

Ngay sau đó, từng luồng hồ quang điện to cỡ miệng chén điên cuồng tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành lôi điện quang trận rộng hơn một trượng. Quang trận bao phủ hắn vào bên trong, lóe lên một cái rồi biến mất.

Bên ngoài mấy vạn dặm trên bầu trời đại dương Lôi Bạo sâu thẳm, lão già gầy gò được bao phủ trong ánh sáng mông lung vừa ngự không, vừa chửi

rủa:

"Thật xui xẻo, thực sự là hết sức xui xẻo! Như thế nào mà hết lần này tới lần khác lão phu lại đụng phải hai sợi cọng rơm cứng. Không bỏ chạy chỉ sợ phải để lại mạng ở đó rồi! Người ta nói trên đầu chữ "sắc" có nét "đao", trên đầu chữ "tham" rõ ràng cũng là nét "đao" đấy..."

Đúng lúc này, lão giả đột nhiên chau mày, đầu tiên thân hình lão ta dừng lại, sau đó lướt ngược lại về phía sau nghìn trượng.

Chỉ thấy trên cao không phía trước, tiếng nổ ầm vang dữ dội, hồ quang điện dày đặc, chằng chịt hiện ra, ngưng tụ thành một trận pháp hình tròn có đường kính mấy trượng.

Một tiếng sét đánh vang lên, vô số hồ quang điện chớp động kịch liệt, rồi điện quang vụt tắt, từ đó hiện ra một bóng người. Chính là Hàn Lập.

"Vị đạo hữu này, tại hạ đã quyết tâm rời xa nơi này, không hề dính vào việc này nữa. Đều là người trong Vô Thường Minh, có thể châm chước một chút, cho tại hạ bình yên rời đi hay không?" Lão giả mở miệng nói với thái độ cực kỳ nhún nhường.

"Chúng ta không thù oán, tất nhiên không muốn đánh nhau sinh tử. Tuy nhiên, đạo hữu vừa rồi suýt chút nữa giết đồng bạn của ta, việc này cũng không thể chỉ bằng một câu nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy mà các hạ bỏ đi được. Không phải là nên để lại một thứ gì đó sao?" Hàn Lập cũng không nóng nảy động thủ ngay, mà cười híp mắt, nói.

"Vậy theo đạo hữu, cần phải như thế nào?" Lão giả gầy gò cau mày lại, mở miệng nói.

"Ta đoán không sai thì trên người đạo hữu có một cây Đồ Linh Hoa ba chục ngàn năm thì phải!?" Hàn Lập cười hỏi.

Lúc đầu gặp ba tên này, hắn chỉ bằng thần thức mạnh mẽ mà cảm ứng được khí tức của vật này trên người lão giả. Trong lòng hắn đã quyết định phải cố lấy bằng được vì nhụy Đồ Linh Hoa rất nổi tiếng trong đan phương đạo

đan."

Lão giả gầy gò nghe thấy lời ấy, thần sắc trong mắt nhất thời biến đổi, có vài phần âm trầm.

Trên người của lão ta thực sự là có một cây Đồ Linh Hoa, hơn nữa còn là cây sống nên không thể để vào bên trong vòng tay trữ vật được, cộng thêm do mới đạt được không bao lâu thì đã bị triệu tập tới chấp hành nhiệm vụ lần này nên lão ta tạm thời đựng trong một hộp ngọc đặc thù.

Nhưng lão ta cũng đã phong ấn thêm mấy lần trên hộp ngọc, lẽ ra không bị người ta nhận biết được mới đúng chứ. Vì sao người trước mặt này lại biết được? Lẽ nào thần thức của hắn còn mạnh hơn cả Kim Tiên?

Lão giả nghĩ tới chỗ này, trong lòng nhất thời căng thẳng, lập tức cảm thấy không có khả năng.

Mới vừa rồi trong chiến đấu, khí tức người này bộc lộ ra rõ ràng tối đa cũng chỉ ở tầm Chân Tiên cảnh trung kỳ, tuyệt đối không thể có lực lượng thần thức mạnh mẽ như vậy được. Cùng lắm là người này có pháp bảo đặc thù nào đó có thể cảm giác được linh dược mà thôi.

Lão giả vừa nghĩ tới đây, lại buông thần thức đảo qua bốn phía, xác nhận không có người nào ở gần xung quanh thì khí thế toàn thân trong nháy mắt mạnh mẽ tăng vọt. Lão ta cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn Đồ Linh Hoa, khẩu vị của đạo hữu không khỏi quá lớn đấy. Thật coi lão phu là trái hồng mềm có thể tùy ý nắn bóp hay sao?"

Hàn Lập thầm cười nhạt, trong ba người bọn chúng, người có tu vi cao nhất không phải là nam tử khôi ngô, cũng không phải là mụ phu nhân đẫy đà mang bí thuật mà ngược lại chính là lão giả gầy gò vô cùng giảo hoạt, che giấu rất kín này.

Từ khi nhìn thấy hắn, lão ta vẫn chưa động thủ luôn mà dự định hạ thấp bản thân để tránh phải tranh đấu, từ đó mà nhìn ra con đường sinh tồn của lão ta chính là không quan tâm gì đến mặt mũi, chỉ coi trọng lợi ích.

Nếu là đối phương nguyện ý bỏ ra Đồ Linh Hoa, chính hắn cũng không muốn tự dưng tăng thêm giết chóc nhưng nếu bây giờ đối phương không đồng ý, tất nhiên hắn cũng lập tức có quyết định.

Nơi này không có người thứ hai, trong hoàn cảnh không phải áp chế thực lực của chính mình mà tay không trở về thì không phải là phong cách của hắn.

Hai mắt hắn sáng lên, hai tay hắn kết quyết, phía sau lưng rực rỡ ô quang. Trọng thủy Chân Luân lại hiện lên, xoay tròn.

Chỉ thấy hắn bỗng nhiên vung hai tay lên, Trọng Thủy Chân Luân lập tức rực rỡ ô quang, từ phía sau bay vút lên, xoay tít xé gió lao tới phía lão già.

Mặt ngoài Chân Luân sáng lên từng vòng đạo văn, những chỗ hư không nó đi qua nổi lên từng vòng rung động màu đen mà mắt thường có thể nhìn thấy được, cơ hồ đem non nửa bầu trời đập vỡ ra vậy.

Lão giả gầy gò thấy thế, giơ hai tay lên. Một cái vòng tròn ba màu hiện lên trong không trung, chớp động một hồi rồi hóa thành một mảnh hư ảnh vòng tròn mờ mịt, quấn về phía Trọng Thủy Chân Luân.

Nhưng Trọng Thủy Chân Luân có sức nặng hơn rất nhiều so với lão già tưởng tượng, lại thêm lực tấn công mạnh mẽ không gì cản nổi, dưới hắc quang lưu chuyển, xé rách tầng tầng lớp lớp hư ảnh vòng tròn ba màu. Một tiếng "keng" vang lên, nó đập thẳng vào bản thể của vòng tròn.

Một cỗ cự lực vô cùng khủng khiếp đánh tới, vòng tròn ba màu tức khắc nổ tung, vỡ vụn!

Lão giả gầy gò bị phản thệ, thân thể đột nhiên chấn động, mặt cũng ửng hồng. Lão ta trảo tay vào hư không, một cây cờ lớn màu vàng phớt đỏ dài hơn hai trượng nằm trong tay lão.

Chỉ thấy trên mặt cờ có vẽ một sa mạc to lớn mờ mịt, phía trên có ba vầng mặt trời lơ lửng, từ đó truyền ra từng đợt khí tức rừng rực.

Lão giả bước về phía trước một bước, hai tay nắm chặt cán cờ, bỗng nhiên lão vung lên, cả lá cờ lớn bay cuồn cuộn.

"Ầm ầm ầm"

Mặt cờ quay một hồi, từ đó một mảnh cát bụi mênh mông cuồn cuộn tuôn ra, bao trùm cả phạm vi gần vạn trượng, với khí thế phô thiên cái địa đánh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập nheo mắt, lam quang trong mắt chớp động nhưng vẫn không thấy rõ được cảnh vật xung quanh như cũ. Hắn cảm giác như bản thân bị bão cát nuốt vào, trong lúc nhất thời chẳng những không thấy rõ mọi vật, ngay cả thần thức cảm ứng cũng bị ảnh hưởng không ít, thậm chí ngay cả vị trí của lão giả gầy gò cũng không phát hiện được.

"Hắc hắc, nếm thử tam nhật tỏa quan của lão phu!" Đúng lúc này phía sau hắn vang lên giọng nói của lão giả.

Hàn Lập mới vừa xoay người, chỉ thấy ba quang đoàn hình tròn đang lao tới từ phía trước. Chúng tạo thành thế chân vạc quay xung quanh hắn, tỏa ra bức xa nhiệt vô cùng nóng rực, không ngừng tiến nhập về phía hắn.

Hắn nhíu mày lại, giơ chân lên, đang định bước về phía trước thì đột nhiên phát hiện thân hình căng cứng, cả người không có cách nào nhúc nhích được mảy may.

Cúi người nhìn xuống, hắn chỉ thấy từ hai chân chẳng biết từ lúc nào đã bị một tầng kết tinh màu trắng như những bông tuyết lặng lẽ đông kết lại, lan dần lên trên.

Ngay sau đó, các vị trí cánh tay, lồng ngực và bờ vai của hắn cũng bắt đầu xuất hiện kết tinh màu trắng, cực nhanh lan tràn ra khắp người.

Hắn nhìn kỹ thì phát hiện những thứ này là từng hạt cát rất nhỏ bé, được ba vầng mặt trời thiêu đốt hóa thành những thứ kết tinh bán trong suốt này. Chúng lan rất nhanh đến chỗ cổ, hoàn toàn giam cầm thân thể của hắn.

Hàn Lập tuy kinh nhưng không loạn, quanh thân lưu chuyển thanh quang, đang định phá giải kết tinh thì ánh mắt hắn đột nhiên lóe lên. Chỉ thấy thân ảnh lão già gầy gò đột nhiện hiện ngay bên cạnh, lão cầm một con dao găm màu u lục trong tay nhằm mi tâm hắn đâm tới.

Hắn hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt bỗng nhiên sáng lên ánh sáng vàng. Một cỗ lực lượng thần thực cường đại phóng ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi trăm dặm.

Khi xông đến trước người hắn, lão giả thấy trong hai mắt Hàn Lập đột nhiên nổi lên một vòng phù văn cực kỳ nhỏ thì trong lòng lão chợt cảm thấy không ổn, thân thể theo bản năng chậm lại trong nháy mắt.

"Thiên địa tịnh minh!" Chỉ nghe một tiếng như chuông vang từ trong miệng Hàn Lập phát ra.

Trời đất xung quanh chỗ này nhất thời như bị tiên nhân hạ lệnh, cát vàng bị quét sạch, phong ba dẹp yên, ngay cả mây đen vốn đang lơ lửng ở giữa trời cao cũng biến mất. Cả một vùng trời đất khôi phục trở lại hoàn toàn.

"Sao lại thế..."

Lão già trợn tròn hai mắt, cả kinh kêu lên, cả người lướt nhanh về đằng sau, kéo dài khoảng cách với Hàn Lập.

"Thiên hỏa, giáng!" Hàn Lập lại niệm chú.

Chỉ thấy từ trên cao không, một vệt cầu vồng màu trắng rơi vào người hắn, biến thành một ngọn lửa màu bạc phủ cả người hắn vào trong đó.

"Điều này không có khả năng... Ngôn xuất pháp tùy, đến Kim Tiên cũng không thể làm được, ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? Hoa, ngươi cầm đi cũng được." Lão giả gầy gò lúc này từ khiếp sợ đã chuyển thành kinh hoàng, thân hình lùi về phía sau rất nhanh, miệng vội vã kêu lên.

"Bây giờ nói những điều này không cảm thấy đã muộn sao? Lôi lạc!" Hàn Lập cười lạnh, quát to một tiếng.

Loáng một cái, trên chín tầng trời, phong vân đột nhiên xuất hiện. Một vòng xoáy mây đen xuất hiện, bên trong ánh chớp giật liên tục, truyền ra tiếng sấm ầm ầm.

"Xoẹt xoẹt"

Chỉ nghe tiếng sét đùng đoàn, một luồng lôi điện màu lam to bằng vại nước xuyên qua màn trời, giáng thẳng về phía lão giả gầy gò.

Lão giả run sợ, vội vã tránh sang một bên.

Nhưng mà lão ta vừa khó khăn lắm mới tránh được lần này thì trên bầu trời lại liên tiếp vang lên tiếng sét. Từng cột sét to lớn giống như mưa rơi không ngừng giáng xuống, bao phủ toàn bộ chỗ trống xung quanh lão.

Tâm thần lão giả bị rung động quá lớn, trong lòng hoàn toàn không còn một chút ý giao chiến, lão không ngừng né tránh những luồng lôi điện từ trên trời giáng xuống. Hai ngón tay lão kẹp một tấm phù lục màu vàng, lão định dùng bí phù trốn khỏi nơi này.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh Hàn Lập tại một chỗ trở nên mờ nhạt, trực tiếp biến mất.

Tiếp theo, chớp mắt một cái, hắn đột nhiên xuất hiện sau lưng lão giả, trên cánh tay nổi kim lân, bàn tay hắn đâm xuyên qua trái tim của lão giả.

Kim quang trong mắt Hàn Lập thu dần lại, thần thức cũng thu lại, lôi điện màu lam xung quanh cũng tiêu tán, lộ ra cảnh tượng nguyên bản là cát vàng đầy trời.

"Lại là ảo thuật..." Lão giả gầy gò cười gượng, thần thái trong mắt dần ảm đạm.

Ngay sau đó, bên ngoài mi tâm lão bỗng nhiên hiện ra kim quang, từ đó lan ra một luồng chấn động cường đại.

Lão giả cũng tàn nhẫn, biết là không có cách nào trốn thoát nên định tự bạo Nguyên Anh.

Mắt Hàn Lập lóe lên hàn quang, cánh tay trong cơ thể lão giả nhất thời rực rỡ ngân quang, một tiếng sét lại vang lên.

Một đạo lôi điện màu bạc vọt thẳng lên, trực tiếp đánh cho Nguyên Anh lão giả thành mảnh nhỏ. Cơ thể lão giả co quắp, rơi xuống, không có bất kỳ nửa điểm dị trạng nào.

------oOo------

Chương 290: Yên lặng theo dõi kỳ biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc trở lại bình thường, miệng thở hổn hển, lồng ngực phập phồng bất định.

Tình huống hắn lấy thủ đoạn sét đánh tiêu diệt lão già gầy gò vừa rồi kỳ thực nguy hiểm hơn nhiều so với vẻ bề ngoài. Kết tinh giam giữ hắn kiên cố dị thường, với thân thể của hắn kết hợp Tiên linh lực của bản thân cũng không thể phá tan ngay lập tức mà cần tối thiểu năm nhịp thở.

Thời gian năm nhịp thở dù ngắn nhưng đủ để đoạn sinh tử.

Nếu ở thời điểm đó, một kích của lão giả kia mà đánh tới thì tất nhiên hắn không có khả năng tránh né. Lực thân thể hắn tuy mạnh nhưng chỗ mi tâm yếu hại tuyệt đối không có cách nào cứng rắn chịu một kích từ pháp bảo của đối phương.

Đến lúc đó, mặc dù là thân thể may mắn không chết nhưng cái giá phải trả cực kỳ khủng khiếp.

May mà ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, hắn thi triển thần thông "Pháp Ngôn Thiên Địa" làm cho đối phương sinh ra một tia do dự, tiếp theo không chờ đối phương phát hiện ra sơ hở mà thi triển "Giáng Thiên Hỏa" rồi bí mật lặng lẽ phóng xuất Tinh Viêm Hỏa Điểu lẫn vào trong đó. Sau đó, nhân cơ hội này mà thoát khỏi giam cầm của kết tinh, đồng thời làm cho lão giả tin tưởng rằng thần thông của hắn thực sự có thể hoàn toàn khống chế cả khu vực này.

Thừa dịp tâm thần lão giả thất thủ, chỉ chuyên tâm tìm cơ hội bỏ chạy, hắn

lại xuất ra thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân nên mới một kích mà có thể thành công.

Hiện tại xem ra, những kẻ có thể tu tới cảnh giới Chân Tiên đều có ít nhiều thủ đoạn ẩn giấu, dù chính bản thân hắn tự xem là có không ít thủ đoạn nhưng sau này khi chiến đấu cũng phải cẩn thận hơn mới được.

Hàn Lập nghĩ như vậy, nhấc một tay lên, một đám thanh quang từ trong tay áo bào cuốn ra bọc thi thể lão giả lại không để nó rơi xuống biển. Còn hắn lấy ra một đan dược nuốt vào, nhắm mắt điều tức tại chỗ.

Hiện tại, trên Chân Ngôn Bảo Luân mới khôi phục được hơn ba mươi vòng đạo văn, hắn liên tiếp sử dụng Nghịch Chuyển Chân Luân đã gây ra một gánh nặng cực lớn cho cơ thể, còn Tiên linh lực cũng tiêu hao hết sức kinh người.

Một lát sau, hai mắt hắn mở ra, liếc nhìn về phía thi thể lão giả gầy gò. Hắn bắt đầu lục xoát cơ thể lão ta.

Không bao lâu, hắn móc ra trong vạt áo chỗ ngực lão già một hộp ngọc dài màu xanh biếc và một cái mặt nạ đầu hổ thanh sắc.

Trên hộp ngọc có dán mấy tấm phù lục màu vàng và màu tím dùng để che lấp khí tức của linh dược bên trong, Hàn Lập thuận tay bóc, sau đó mở nắp hộp ra.

Một tiếng "tách", chỉ thấy một cây linh hoa màu tím, rễ còn nguyên vẹn, toàn thân trong suốt, lặng yên nằm bên trong hộp ngọc. Toàn thân cây tràn ngập thiên địa linh khí, khiến người ta chỉ cần hít vào một hơi đã cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

"Quả nhiên là Đồ Linh Hoa, tuy niên đại còn chưa đủ nhưng cũng đã hơn ba vạn năm. Không tệ." Trong lòng vui vẻ, hắn tự lẩm bẩm.

Đồ Linh Hoa này mang theo tia pháp tắc lực, là vật cực kỳ trân quý khó gặp, đừng nói đến niên đại, ngay cả hạt giống trong Vô Thường Mình cũng là thứ mà có tiền cũng không mua được. Hắn không nghĩ tới trong lần chấp

hành nhiệm vụ lần này lại có cơ hội chiếm được một cây. Thật sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Nếu không phải vì hoa này, hắn chẳng muốn hao tâm tốn sức truy đuổi. Nhiệm vụ của hắn là thủ vệ Thánh Khôi Môn, nào có quan hệ gì đến việc kẻ tấn công bỏ trốn. Còn như chuyện tên này từng uy hiếp Lân Cửu thì càng là không đáng nhắc tới.

Sau khi đóng lại hộp ngọc, hắn dán lại mấy tấm bùa lúc đầu, rồi chính hắn lấy ra hai tấm bùa màu vàng phong ấn bên trên, cẩn thận nhét hộp ngọc vào người.

Sau đó, hắn cầm mặt nạ đầu hổ màu xanh đưa lên trước mắt quan sát, thấy bên ngoài hiện hai chữ "Thập Nhất", tương tự chữ trên mặt nạ của Bạch Tố Viện thì trong lòng hắn suy đoán lão giả này hơn phân nửa không phải là tu sĩ ở gần đại lục Cổ Vân.

Trong tay Hàn Lập sáng lên quang mang, hắn định tiêu hủy cái mặt nạ này nhưng nghĩ lại thì khóe miệng hắn lại mỉm cười. Trong lòng đã có chủ ý khác, hắn liền thu mặt nạ này vào.

Sau đó, hắn không chút khách khí thu bảo vật đại kỳ màu vàng phớt đỏ và vòng tay trữ vật của lão giả gầy gò vào, rồi lúc này mới độn quang bay nhanh quay về phía đảo nhỏ.

Thời gian từ khi hắn rời đi đến khi quay trở về không phải là lâu, chiến sự trên hòn đảo nhỏ vẫn không ngừng diễn ra.

Chỉ là chẳng biết tại sao, lúc này bên phía Thập Phương Lầu có thêm hơn mười tên tu sĩ Đại Thừa Kỳ đến trợ giúp. Ban đầu do Hàn Lập và các tu sĩ Chân Tiên kỳ đều không có mặt nên sau khi trải qua chém giết khốc liệt, bên Thánh Khôi Môn đã dần ổn định tình thế. Nhưng bây giờ, do đối phương có trợ giúp, bên Thánh Khôi Môn nhất thời đã bị áp chế, trở nên nguy hiểm vô cùng, chỉ thêm một lát nữa là toàn quân bị diệt.

Hàn Lập ở rất xa dùng thần thức quan sát toàn bộ tình hình nơi này, vì vậy sau khi bay vụt đến không nói hai lời lập tức lao vào trong trận chiến. Thân

hình hắn trên trên chiến trường không cố kỵ gì xuyên qua xuyên lại như con thoi dùng thủ đoạn lôi đình đánh chết tại chỗ hơn mười tên Đại Thừa khiến cho không ít kẻ địch gần đó cả kinh, hồn vía bay lên trời, lập tức ào ào chạy toán loạn khắp bốn phía.

Mọi người Thánh Khôi Mốn vốn cho là mình sẽ phải vì tông môn mà hy sinh rồi thì lúc này thấy Hàn Lập dễ dàng xoay chuyển xu thế suy tàn thì mừng như điên, chiến đấu càng thêm anh dũng, nhanh chóng xua tan đám Thập Phương Lâu còn sót lại.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái hạ xuống đỉnh đầu một võ sĩ khôi lỗi trên không trung, ánh mắt hắn đảo qua bốn phía. Chỉ thấy Lân Cửu lúc này đang từ đằng xa phi nhanh về, trên đường tiện tay chém giết vài tu sĩ Thập Phương Lầu, sau đó gã nhún lên xuống vài lượt đã đến trước người hắn.

Giờ phút này, trên người gã ta chồng chất vết thương, quần áo cũng rách bươm, hiển nhiên vừa rồi đánh một trận không dễ dàng gì.

"Phụ nhân kia không ngờ lại có nhiều thủ đoạn chặt chẽ, báo hại ta hao tổn một phen mới đánh tan thân thể của mụ nhưng Nguyên Anh vẫn trốn thoát." Lân Cửu thở dài một hơi, không khỏi tiếc nuối nói.

"Ha ha, thủ đoạn mà nhiều thì khẳng định gia sản không tệ đâu. Lân Cửu đạo hữu, chắc là thu hoạch rất nhiều đấy!?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

" Hắc hắc, pháp bảo và linh tài tất nhiên là có một ít nhưng đều không phải là cái gì đáng giá để thể hiện, chỉ là đồ bình thường thôi!" Lân Cửu cười khan một tiếng, ha hả.

Khi đang nói chuyện, hai người đột nhiên nghe được tiếng nổ "ầm ầm" truyền đến từ phía Đông hải vực bên kia, khiến cho hư không chấn động một hồi.

Ngay sau đó, tầng màn sáng màu sắc rực rỡ bao phủ bầu trời chủ đảo chớp động rồi ầm ầm vỡ tan ra, biến thành vô số tinh mang màu sắc rực rỡ, cuối cùng biến mất.

Tháp tròn cạnh hai người vốn tỏa ra bạch quang chói mắt cũng chớp động một hồi rồi quang mang dần dần ảm đạm.

"Khí thế Thập Phương Lầu lần này thật hung hăng mà chuẩn bị cũng vô cùng chu đáo. Tuy chúng ta giữ được nơi đây nhưng đã có trận đảo ở chỗ khác bị công phá rồi." Lân Cửu khẽ thở dài, từ từ nói.

"Tình thế chính xác có chút không ổn." Hàn Lập gật đầu.

"Đạo hữu cảm thấy chúng ta nên phải làm gì sao?" Ánh mắt Lân Cửu lóe lên, gã nói.

"Trách nhiệm của đạo hữu và ta là thủ tốt trận đảo nơi này, hiện tại dường như vẫn chưa nhận được chỉ thị gì khác!?" Hàn Lập nói thế.

"Ha ha, không sai! Bọn ta vốn được thuê tới đây, hiện tại bổn phận cố gắng giữ vững được trận địa, cũng không nên tự ý rời vị trí, yên lặng theo dõi kỳ biến là được." Lân Cửu cười ha ha nói.

Hàn Lập không thể hiện quan điểm, chỉ gật đầu, lam quang trong hai mắt lóe lên nhìn về phía chủ đảo.

Đang đại chiến cùng tu sĩ và khôi lỗi của Thánh Khôi Môn, tu sĩ Thập Phương Lâu thấy trận pháp trên không trung chủ đảo đã bị triệt hồi thì chiến ý trong mắt chúng nhất thời dâng lên rất cao. Sau khi chỉnh đốn đội ngũ một chút thì cả bọn tốp năm tốp ba phóng tới gần chủ đảo.

Dù sao nơi đó mới là căn cơ Thánh Khôi Môn, muốn lấy được chỗ tốt tất nhiên không thể dây dưa ở bên ngoài lâu được.

Thời gian yên lặng ngắn ngủi trôi qua, giao phong bộc phát ra càng thêm kịch liệt hơn so với trước đây.

Toàn bộ trên không chủ đảo nhất thời tràn ngập tiếng nổ ầm vang và tiếng va chạm đinh tai nhức óc, khắp nơi là linh quang ngũ sắc chói mắt, thậm chí ngay cả chủ đảo cũng không ngừng run rẩy trong âm thanh hỗn độn khủng khiếp đó, có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

Bởi vì lực lượng ở trên chiến trường phân bố không cân bằng nên những khu vực có tu sĩ Thập Phương Lâu trội hơn rất nhanh bị phá vỡ. Từng đạo nhân ảnh độn quang với đủ các màu lóe lên, rồi ào ào lao xuống các nơi trên chủ đảo.

Ngoại trừ vài tên không đủ tu vi, không dám mạo hiểm, thì có vài tên tự cho là tài cao mật lớn, tránh khỏi tầng đầu tiên bên ngoài đảo nhỏ, hạ xuống tầng hai, thậm chí hạ xuống tầng dưới cùng ở trong rừng rậm của chủ đảo.

Nhưng mà rất nhanh chóng, các nơi trong rừng rậm bắt đầu bùng lên tiếng sấm ầm ầm, các loại cơ quan bố trí trên đảo được kích phát, các khôi lỗi mãnh thú ẩn giấu ở các nơi cũng theo đó dốc toàn bộ lực lượng khiến cho bốn phía trong rừng khuấy lên bụi bay mù mịt.

Mà lúc này linh thuyền màu đen trong mây đen trên trời bắt đầu cấp tốc lao vùn vụt, hạ xuống đảo.

Còn như những cơ quan trước kia công kích phi chu do chỉ có một kiểu công kích nên cuối cùng cũng chỉ phá hủy được hai cái linh thuyền màu đen. Còn bởi vì phòng ngự yếu kém nên chính bản thân chúng bị tiêu diệt hoàn toàn, biến thành vô số đoạn chân tay bị chém cụt còn sót lại trôi nổi trên khắp mặt biển.

Chỉ thấy hai chiếc linh thuyền màu đen trong tiếng nổ ầm ầm bay ở tầng trời thấp của chủ đảo, rội hạ xuống một chỗ trên con sông lớn. Chúng chưa chạm tới mặt nước thì nước sông cuồn cuộn sóng như đang sôi trào.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có hơn mười sợi xiềng xích màu đen vô cùng to lớn từ dưới sông vọt ra khỏi mặt nước, rung lên "lanh canh" phóng về phía hai chiếc linh thuyền. Phía trước chúng là những cái mỏ neo sắt khổng lồ đâm thẳng qua quang tráo hộ thể mặt ngoài thân thuyền, rồi xuyên tiếp vào bên trong.

Ngay sau đó, âm thanh cuộn xích của cơ quan ở sâu trong lòng sông truyền ra. Hai chiếc thuyền rung động kịch liệt, quang mang trên phù văn quanh thân rực rỡ, cố sức bay lên trên cao để thoát ra.

Nhưng thấy trên xiềng xích bỗng nhiên nổi lên ánh sáng màu lam, liên tiếp hiện lên phù văn nhỏ li ti chằng chịt, rậm rạp, sinh ra một cỗ lực lượng vô cùng dồi dào hòa xiềng xích và cả con sông lớn thành một thể. Giờ khắc này phảng phất như vật kéo hai chiếc linh thuyền không phải là xiềng xích mà chính là cả con sông.

Chỉ nghe tiếng cơ quan không ngừng vang lên, hai chiếc linh thuyền từng bước bị kéo xuống, cuối cùng rơi vào trong lòng sông. Sau một hồi ầm ầm vang lên, chúng nổ tung thành những mảnh nhỏ, từng mảnh rồi từng mảnh nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Ở cách đó không xa, hơn mười con khôi lỗi rùa xếp thành một hàng, linh văn trên từng mảnh mai ở lưng rùa sáng choang. Lũ rùa ngẩng cao đầu, miệng phun ra liên tiếp những quang trụ màu lam đánh về phía các linh thuyền và tu sĩ của Thập Phương Lâu đang không ngừng bay xuống.

Xung quanh đảo nhỏ đều rơi vào tình trạng hỗn chiến, tu sĩ Thánh Khôi Môn vốn đang giao chiến giữa trời cao đều vội vã phi về, gấp rút tiếp viện cho bản đảo.

Trên quảng trường ở chủ đảo, cũng có vài chục tu sĩ Thập Phương Lâu dưới sự hướng dẫn của hai tên tu sĩ Chân Tiên kỳ đang chém giết với đám tu sĩ Thánh Khôi Môn trấn giữ ở đó.

Bạch Tố Viện do có tu vi không cao nên tạm thời trốn phía sau đám người, một tay cầm thanh trường kiếm màu trắng bạc, một tay giữ chặt tấm phù lục bảo vệ tính mạng do sư tôn Vân Nghê giao cho. Nàng chăm chú nhìn bốn phía với vẻ cảnh giác.

Sau khi tiến nhập chủ đảo chiến đấu, Thánh Khôi Môn xuất ra không ít thủ đoạn phòng ngự, cùng với số lượng khôi lỗi tham gia vào ngày càng nhiều, số lượng bỗng nhiên hơn xa tu sĩ Thập Phương Lâu, nhất thời lại có thể ở thế phản kháng tiêu diệt lại.

------oOo------

Chương 291: Nhanh chóng cứu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tùy Phong*

Trên không trung vạn trượng, hai bên đều thể hiện chiến lực cao nhất của mình, chém giết nhau với khí thế hừng hực.

Tên nam tử hông đeo kiếm đang lơ lửng giữa không trung, áo bào trên người bị kình phong thổi qua tung bay phấp phới. Trước người gã, kiếm khí trong phạm vi ngàn trượng đang tung hoành, vô số kiếm quang tụ tập lại một chỗ, kiếm khí mơ hồ tạo thành một hồ nước lơ lửng giữa không trung.

Tại một chỗ khác cách tên nam tử khá xa, toàn bộ hư không bị phủ lên một tầng hoa quang trắng như tuyết. Bên trong sương mù, quang ảnh tạo thành những bông Tuyết Liên Hoa óng ánh có kích thước và hình dạng khác nhau, gió thổi bay khắp bốn phương.

Hai bên va chạm với nhau, kiếm khí mãnh liệt, hoa ảnh Bà Sa, trận trận Lôi Phong, âm thanh loong coong vang lên không ngừng.

Đưa mắt nhìn lại, mơ hồ giống như có vô số ngọn gió đang cắt bỏ từng bông hoa, ra sức không ngừng tàn phá biển hoa. Hoặc cũng giống như vô số tinh thạch giống như đoá hoa đang không ngừng bay vụt qua kéo theo ngọn gió.

Một màn này nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng thực tế thì lại chứa sát cơ trùng trùng điệp điệp. Nếu là tu sĩ có tu vi yếu hơn một bậc, rơi vào trong đó thì chỉ có nước thịt nát xương tan, hoá thành tro bụi mà thôi.

Mà bản thân hai người ở trong trận, mặc dù thoạt nhìn không có bất kỳ động tác lớn nào nhưng thật ra, trong lúc giao tranh, mỗi một khắc sẽ không

biết phát sinh bao nhiêu biến hoá lớn nhỏ, khiến cho Tiên Linh lực của cả hai tiêu hao càng nhiều. Nếu mà có một bên không chống đỡ được, hoặc là kiếm khí hoặc là biển hoa, sẽ lập tức bị đánh bay.

"Đạo hữu không phải là người của Thánh Khôi môn, cần gì phải liều mạng như vậy? Thánh Khôi môn trả đạo hữu bao nhiêu, chúng ta... Ta cũng có thể trả như vậy. Chỉ cần ngươi dừng tay, không cần làm bất cứ chuyện gì, ta sẽ đưa thù lao cho ngươi" Nam tử hông đeo kiếm một tay cầm kiếm, cẩn thận thúc giục kiếm trận, chậm rãi nói.

"Vị Kiếm Tiên này thật là tuấn tú, khí độ phong lưu, làm cho thiếp thân bối rối. Không cần nói đến chuyện thù lao, chỉ cần ngươi có thể hoàn hảo đỡ được một lần Tuyết Liên Hoa của thiếp thân, biết đâu thiếp thân có thể trở mặt đối phó Thánh Khôi môn cũng không chừng." Vân Nghê không có lấy mặt nạ xuống, trực tiếp huyễn hoá ra một khuôn mặt thiên kiều bá mị xinh đẹp, che miệng cười nói.

Giờ phút này, tuy nàng làm ra vẻ ta đây, nhưng thật ra trong lòng cũng không có thoải mái. Năng lực của tên đối diện cũng ngang ngửa với nàng. Nếu chiến đâú tiêu hao thời gian dài, hậu quả rất khó đoán.

"Ngươi đã không nghe lời của ta, vậy thì đừng trách ta." Nam tử hông đeo kiếm hừ lạnh nói.

Gã phất tay lên, kiếm quyết cổ quái bay ra, rơi xuống một chỗ trong kiếm đốc. Trường kiếm trong tay gã lập tức vang lên âm thanh loong coong ring động, âm thanh như tiếng Giao Long đang ngâm nga.

Luồng kiếm khí như hồ nước trước người gã lập tức rung động kịch liệt, từng luồng kiếm khí ngưng kết lại với nhau, hoá thành một con Giao Long rực rỡ màu sắc (*) bay lượn vài vòng rồi nhanh chóng lao về phía Vân Nghê.

(*) ngũ quang thập sắc.

Pháp quyết trong tay Vân Nghê đã biến đổi từ lâu, bên trong mảng lớn Tuyết Liên Hoa trước người, vô số cảnh hoa màu trắng bắt đầu bay lả tả

theo cơn gió, ngưng tụ thành một cơn thuỷ triều cánh hoa, lao về phía Giao Long.

Ngoài không trung cách đó mấy vạn dặm, một nam tử mặt sẹo mặc một bộ áo đen, trong miệng cười "Khanh khách" quái di, hai tay áo bay phấp phới. Trong tay áo, quang mang màu vàng không ngừng dâng lên, hoá thành từng đạo vòng sáng màu vàng, không ngừng đánh tới phía trước.

Ngay chỗ vòng sáng rơi xuống, một gã đạo sĩ Khôi Lỗi mặc đạo bào xám trắng, một tay vung Phù Trần. Ngàn vạn tinh ti trắng như tuyết dựng lên, tản ra giữa không trung, giống như vô số thanh cương châm óng ánh, ngăn cản lại vòng sáng.

Tay còn lại thì gã tháo hồ lô màu bạc đeo bên hông xuống, ném ra ngoài.

Hồ lô màu bạc lập tức xoay tròn một vòng rồi bay thẳng lên trời. Ngay giữa không trung, nó nhanh chóng lớn lên bằng một gian phòng, Linh văn bên trên hồ lô sáng tỏ, truyền ra những tiếng sầm rền vang.

Sau đó, miệng hồ lô bỗng nhiên mở ra, từng luồng lôi điện màu bạc đắnh tới chỗ nam tử mặt sẹo, khiến nửa phiến thiên địa trở nên óng ánh như tuyết.

Cùng lúc đó, sau lưng Khôi lỗi đạo sĩ có lam quang chớp động, thân ảnh Bạch Phụng Nghĩa phóng ra bên cạnh. Hai tay nàng khẽ vẫy, hai luồng nước từ trong tay áo bắn ra, hoá thành hai màn sáng Thuỷ Lam cực lớn giữa không trung. Màn sáng lao đến, phân biệt trái phải của nam tử mặt sẹo mà bao vây gã lại.

Nam tử mặt sẹo không có chút khẩn trương nào, bình tĩnh giơ tay lên. Một viên châu màu vàng bay ra. Đến giữa không trung, viên châu vỡ vụn. Một vầng hào quang màu vàng đất xuất hiện, bao phủ trăm trượng xung quanh gã lại.

Màn sáng Thuỷ lam cùng Lôi điện màu bạc đồng thời lao đến, tuy nhiên đã rơi vào trong hào quang màu vàng đất. Cả hai bị chặn lại giống như là bị lún vào trong một bức tường dày, không có cách nào tiến thêm được bước

nữa.

Sắc mặt Bạch Phụng Nghĩa có chút tái nhợt, thực lực của nam tử mặt sẹo hơn hẳn nàng và Khôi lỗi. Cho dù hai người bọn họ liên thủ, miễn cưỡng lắm cũng chỉ có thể ngăn chặn đối phương, căn bản là không có cách nào thủ thắng.

Nhưng mà, cũng may là chiến sự ở đảo chính phía dưới cho thấy rõ ràng là Thánh Khôi môn đang chiếm ưu thế. Chỉ cần nàng cùng với sư tôn ở bên này ngăn chặn hai gã Kim Tiên của quân địch, chờ cho trận chiến trên đảo có kết quả rõ ràng thì coi như lần này cuộc chiến thủ thành coi như thành công.

"Hắc hắc... Muốn dùng kế hoãn binh để đạt được kết quả thắng lợi, chỉ sợ các ngươi phải thất vọng rồi." Bên trong hào quang màu vàng đất, nam tử mặt sẹo thần sắc nhẹ nhõm, dùng giọng điệu trêu chọc nói ra.

Dứt lời, gã khẽ lật tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cái túi vải màu xanh đen, lớn cỡ chừng lòng bàn tay, trên dấy có thêu chữ "Phúc" cổ màu xanh lá cây, thoạt nhìn không có gì đặc biệt.

Một tay gã vỗ nhẹ lên túi vải, trong miệng tụng niệm chú ngữ. Vốn túi vải xẹp lép thế mà lại trở nên căng phồng, giống như bên trong chứa rất nhiều hạt đậu. Bên ngoài nâng lên từng hạt tròn căng bọc.

Bạch Phụng Nghĩa thấy vậy, lập tức nội tâm trở nên nhộn nhạo, cảm thấy không ổn. Nàng vội vàng thúc giục màn sáng thuỷ lam, gấp rút công kích nam tử mặt sẹo.

Nhưng mà, khoé mắt nam tử mặt sẹo hiện lên chút vui vẻ, nói ngắn gọn một chữ:

"Đi!"

Sau một khắc, miệng túi vải bỗng nhiên phình to, từng hạt đậu màu xanh giống như đậu Hà Lan không ngừng tuôn ra, giống như là mưa từ trên trời rơi xuống, hướng thẳng đến đảo chính của Thánh Khôi môn.

Mỗi một hạt đậu sau khi rơi xuống, liền lập tức nhanh chóng phình to giống như quả bóng được bơm hơi. Hào quang toả ra từ lớp vỏ, sau một lát liền nhanh chóng biến thành hình dáng giáp binh màu xanh.

Thân hình của giáp binh không khác với người thường là mấy, còn khuôn mặt thì giống nhau như đúc, giống như được khắc từ một mô hình duy nhất. Trên mặt bọn chúng không có bất kỳ cảm xúc nào, bên ngoài cơ thể trải dài những đường vân bằng gỗ. Toàn thân lưu chuyển quang mang màu xanh, trên tay là đủ loại vũ khí, từ đao, thương, kiếm, kích, cho đến búa, rìu, câu, xiên...

Trong chốc lát, khắp nơi trên đảo chính đều đồng loạt toả ra thanh quang, mấy ngàn tên thanh giáp binh tốt xuất hiện, lao vào chém giết với người của Thánh Khôi môn.

Những tên này hành động mau lẹ, so với những Khôi lỗi tầm thường thì còn linh hoạt hơn hẳn. Bất kể là rơi vào trong núi hay là dòng sông, rất nhanh chóng thích ứng và gia nhập chiến trường.

Mọi người của Thánh Khôi môn đột nhiên thấy xuất hiện nhiều kẻ địch như vậy, nhất thời trở nên luống cuống, bị tu sĩ Thập Phương Lâu liên thủ cùng những thanh giáp binh tốt liên tiếp bức lui về phía sau.

Toàn bộ đảo chính đang trong thế công kích quyết liệt đã biến chuyển nghiêng trời lệch đất. Tình thế của Thánh Khôi môn lập tức trở nên bị động.

So với tình huống hỗn loạn trên đảo chính, giời phút này trên các đảo phụ ngược lại trở nên bình thản, không ai thèm quan tâm.

Dù sao thì trước khi trận chiến diễn ra, các đảo phụ thông qua thông đạo đã chuyển Linh thạch, bảo vật về đảo chính, dĩ nhiên là không có ai tiếp tục công kích đảo phụ để hôi của.

"Không thể tưởng tượng được, đối phương lại đem hết đạo binh ra sử dụng." Lam quang trong mắt Hàn Lập chớp động, vừa nhìn về vừa đảo chính vừa nói.

"Xem ra lần này Thánh Khôi Môn thật sự là chạy trời không khỏi nắng rồi." Lân Cửu cũng thở dài nói.

Hai người khi đang nói chuyện đã thấy hào quang bên cạnh tháp tròn loé lên. Sắc mặt Tề Hành trở nên nghiêm trọng, hướng về phía hai người, ôm quyền nói: " Hai vị tiền bối, đảo phụ đã không cần phòng thủ, thỉnh hai vị tiền bối đến đảo chính tác chiến. Chúng ta cũng đi ngay sau đó."

Khi gã đang nói chuyện, ánh mắt không biết vô tình hay hữu ý mà liếc nhìn Hàn Lập một cái, khoé mắt hiện lên một tia dị sắc.

Hàn Lập đối với chuyện này cũng không có chú ý, hắn và Lân Cửu nhìn nhau, sau đó nhẹ gật đầu.

Đối phương lấy tư cách đại diện cho người thuê mình đã ra mặt yêu cầu, bọn hắn tự nhiên cũng tuân thủ theo vì đây vốn là quy định của Vô Thường minh.

Sau đó, hai người đồng thời độn quang, nhanh chóng bay vút về phía đảo chính.

Bọn hắn vừa mới bay được mấy trăm trượng, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng nổ lớn "Ầm ầm", bèn vội vàng xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy võ sĩ Khôi lỗi trên đảo phụ, vừa nhấc chân lên đã bước ra khỏi phạm vi của đảo nhỏ, một bước giẫm xuống biển, khiến cho vô số sóng lớn xuất hiện. Khôi lỗi trực tiếp lội biển bước đi, nhanh chóng hướng về phía đảo chính.

Những Khôi lỗi trên đảo phụ không bị phá huỷ đồng loạt di chuyển thân thể khổng lồ, nhanh chóng quay về đảo chính.

Trên quảng trường ở đảo chính, âm thanh huyên náo.

Mấy trăm thêm thanh giáp binh tốt cùng với mười mấy tên tu sĩ Thập Phương Lâu đang tách mười mấy tên tu sĩ Thánh Khôi môn cùng với gần

trăm Khôi Lỗi Giáp Bạc thành từng nhóm nhỏ. Trong tầm mắt, vô số Linh quang như mặt trời xuất hiện liên tiếp, không ít những kiến trúc trên mặt đất đã hoàn toàn thay đổi, thi thể xuất hiện khắp nơi. Tình cảnh có chút thảm thiết.

Bạch Tố Viện cùng với một tên trưởng lão Thánh Khôi môn và mười tên đệ tử đang bị hơn trăm tên tu sĩ Thập Phương Lâu vây lại ở một góc quảng trường.

Một tay nàng cầm lấy một thanh trường kiếm màu bạc, một tay thì nắm chặt một viên Ngọc Hoàn màu trắng. Còn về phù lục để bảo vệ tính mạng, nàng đã dán sẵn bên trong cổ tay, thời khắc nguy hiểm chỉ cần rót pháp lực vào thì có thể lập tức sử dụng.

Ánh mắt của nàng thỉnh thoảng nhìn về một phía xa xa trên không trung, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng. Màu trắng Ngọc Hoàn trên tay huyễn hoá ra một luồng quang hoàn màu trắng bao phủ thân thể của nàng. Quần áo bên ngoài cũng xuất hiện một kiện sa y màu trắng, tản mát ra từng quang điểm màu trắng bạc.

Bên hông nàng, một khối bùa đào hình vuông, màu xanh đang treo lơ lửng, phía trên dầy đặc Linh Văn, mơ hồ có hào quang lưu chuyển.

Đó là vài món bảo vật mà ngày xưa nàng được sư tôn Vân Nghê ban cho. Còn về món cuối cùng thì là do tổ tiên Bạch Phụng Nghĩa trước đây tặng cho nàng, là một món pháp bảo phòng ngự phẩm chất cực kỳ cao. Trong thời khắc mấu chốt, có thể ngăn cản một kích toàn lực của tu sĩ Chân Tiên cảnh Sơ kỳ.

Nhưng mà, cũng chỉ có thể là một cú đánh mà thôi, sau này nếu cố gắng sử dụng nữa, hiệu quả sẽ nhanh chóng giảm đi, thậm chí còn mất tác dụng.

Không phải nếu gặp trường hợp bất đắc dĩ, nàng sẽ tuyệt đối không muốn sử dung nó.

"Hắc hắc, nữ tử mang mặt nạ này toàn thân là pháp bảo. Nếu giết được nàng, ta có thể phát tài rồi." Một gã tu sĩ Thập Phương Lâu nhìn chằm chằm

Bạch Tố Viện, cười nói.

Đám tu sĩ Thập Phương Lâu ở xung quanh nghe vậy, lập tức nổi lên sát ý, nhanh chóng lao qua bên này.

"Giết "

Cũng không biết là ai đột nhiên quát to một tiếng, đám người Thập Phương Lâu lập tức giống như là mũi tên đồng thời xung phong liều chết đi lên.

Quảng trường vốn đang hỗn loạn, lại trở nên hỗn loạn hơn.

------oOo------

Chương 292: Cứu viện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bạch Tố Viện đối mặt với đám người Thập Phương Lâu như thủy triều tuôn đến hướng mình, một tay nàng kết kiếm quyết, mũi kiếm bay lên.

Xoẹt một tiếng!

Phía trên mũi kiếm Ngân Quang bắn ra, từng sợi tơ Ngân sắc phóng ra, đan vào quấn quanh với nhau giống như Thiên Nữ Tán Hoa đâm về bốn phương tám hướng.

Những nơi đi qua, trong hư không "Xì... " tiếng nổ lớn, không khí vặn vẹo mơ hồ. Lúc này có ba gã tu sĩ Hợp Thể kỳ không kịp đề phòng bị cuốn vào, thân hình bị chia thành mảnh nhỏ, phần còn lại của chân tay bị cụt bay loạn xạ.

"Boong boong boong "

Liên tiếp âm thanh bén nhọn như kim thạch va chạm vang lên, đám tu sỹ Thập Phương Lâu chung quanh cũng e ngại những sợi tơ bạc mềm dai này nên không dám quá phận tới gần.

Lúc này, một đạo ô quang lăng không từ phía trên mọi người xuất hiện, hiện ra một đạo nhân ảnh, tay cầm một cây trường thương đen kịt, đâm thẳng xuống đỉnh đầu Bạch Tố Viện, tốc độ nhanh như lôi mang.

Từ khí tức phát ra, rõ ràng là một gã tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Bạch Tố Viện phản ứng cũng không chậm, chuôi kiếm hướng xuống, mũi kiếm đâm thẳng lên, va chạm kịch liệt với mũi thương.

Vốn tưởng rằng sau va chạm thì kiếm thương sẽ văng ngược ra, nhưng không nghĩ đến trường thương màu đen lại vô cùng quỷ dị đột nhiên tan chảy ra, biến thành trạng thái dịch thể, chảy dọc theo ngân sắc trường kiếm xuống dưới, xâm nhập vào cánh tay Bạch Tố Viện.

Chỉ thấy phía trên ngân sắc trường kiếm phát ra trận trận thanh âm "Ti ti" như bị ăn mòn, phát ra trận trận khói trắng, Linh quang tán loạn.

Bạch Tố Viện lại càng hoảng sợ, vội vàng hất tay lên, ý định hất văng dung dịch màu đen trên trường kiếm ra, nhưng ngoài ý muốn dung dịch màu đen sền sệt kia chẳng những không bị văng ra, ngược lại tiếp tục chảy tràn đến chỗ chuôi kiếm.

Nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, ánh mắt nàng lóe lên, quyết định thật nhanh, năm ngón tay trực tiếp buông bỏ trường kiếm, thân hình chớp động mấy cái thối lui ra sau hơn trăm trượng.

Nhưng vào lúc này, một quang mang màu vàng đất bỗng nhiên từ dưới mặt đất chui ra, hóa thành một dây leo ánh sáng màu xanh vừa thô vừa to, uốn lượn lên quấn quanh hai chân cùng lưng eo nàng

Nhưng món sa y màu trắng trên người nàng lập tức bạch quang sáng rõ, từ trong sáng lên một tầng màn sáng, ngăn cách dây leo màu xanh bên ngoài.

Tay Bạch Tố Viện lập tức run lên, lấy ra một dãi lụa trắng khác, phóng đến phía dây leo màu xanh.

Phía trên lụa trắng có tơ vàng thêu đồ án loan nguyệt quay tròn liên tục, chung quanh có từng đoàn Linh văn hình dáng mây văn cổ sơ, phía trên quang mang tràn đầy, nhìn như ánh trăng.

Theo cổ tay nàng huy động, phía trên tơ vàng lụa trắng đại phóng quang mang, Linh Động tuần tra tới lui, phóng thích ra ánh trăng nhàn nhạt, hạ xuống gắt gao khốn trói dây leo màu xanh.

Ngay sau đó, chợt nghe trong miệng nàng niệm nhẹ một tiếng, quang mang phía trên tơ vàng lụa trắng lóe lên, đầu dây leo màu xanh lập tức hóa đá.

Nàng nhẹ đảo tay qua, lập tức biến thành bột mịn.

Một màn này làm cho thân hình tên tu sĩ Đại Thừa Kỳ kia dừng lại một chút, không dám tiếp tục đuổi theo.

Đám người Thập Phương Lâu còn lại thấy thủ đoạn Bạch Tố Viện rất nhiều, mặc dù trong mắt hiện ra vẻ tham lam càng lớn, nhưng không ít người bắt đầu kéo giãn khoảng cách với nàng, ánh mắt vẫn không ngừng quét tới bên này.

Bọn hắn nhìn ra được, Bạch Tố Viện này còn có không ít đòn sát thủ chưa tung ra, lúc này chính diện làm mũi nhọn tấn công tuyệt không phải thượng sách, cho nên đều ôm tâm tư để người khác đi trước tiêu hao sinh lực địch, sau đó thừa cơ mưu lợi cá nhân.

Bạch Tố Viện thừa dịp tình thế trì hoãn, quét mắt nhìn chung quanh, lòng lại càng chùng xuống.

Nơi này tình thế càng trở nên không ổn, đại bộ phận đệ tử Thánh Khôi Môn đã trọng thương thậm chí chết trận, theo tình hình này thì quảng trường cũng kiên trì không được bao lâu nữa.

Trong mắt nàng thần sắc ảm đạm, một đám Pháp lực phóng ra, nhập vào phù lục dán ở cổ tay.

Chỉ thấy chỗ cổ tay Kim Quang sáng lên, lập tức lan tràn ra bao phủ toàn bộ cơ thể nàng, sau một hồi mơ hồ liền biến mất tại chỗ không thấy.

Nhưng mà, cơ hồ cùng một thời gian, cách đó không xa trong hư không đột nhiên chấn động, nổi lên một màn sáng màu vàng nhạt, một đạo nhân ảnh đụng phía trên màn sáng, "Phanh" một tiếng ngã ra rơi trên mặt đất.

Bóng người này không ai khác chính là Bạch Tố Viện.

Sau khi rớt trên mặt đất, nàng lập tức trở mình đứng lên, tay vung lên, tơ vàng lụa trắng phấp phới bay chung quanh nàng.

Trong mắt nàng tràn đầy vẻ kinh hãi, nhìn chung quanh, lại phát hiện những tu sũ Thập Phương Lâu kia đồng dạng cũng là mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, dường như ai cũng không biết tầng sáng hầu như bao trùm non nửa quảng trường này, đã bố trí xuống lúc nào?

"Hắc hắc hắc... Một đám gia hoả không biết thương hương tiếc ngọc, nàng này là của lão phu rồi!" Lúc này, một hồi tiếng cười khàn khàn vang lên, một lão giả độc nhãn mặc áo choàng màu đen, trên mặt được che kín bởi lân phiến màu xám, từ phía sau đám người đi tới, chậm rãi nói ra.

Mọi người nghe tiếng, nhao nhao nhìn lại hướng kia, phát hiện lão là một tu sĩ Chân Tiên Cảnh, sau đó bọn chúng thở dài một tiếng, tránh ra sau, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Những người này tu vi kẻ cao nhất bất quá là Đại Thừa kỳ, tự nhiên không ai dám tranh chấp cùng lão.

"Chậc chậc, Nguyệt Hoa Chi Thể, ngược lại là rất ít gặp a! Lão phu có công pháp song tu, rất thích hợp với thể chất của ngươi, hắc hắc..." Lão giả sờ sờ cằm, vừa cười vừa nói với Bạch Tố Viện, ánh mắt tham lam nhìn từ trên xuống dưới thân thể thiếu nữ.

Bạch Tố Viện cảm thấy một hồi lạnh sóng lưng, trong nội tâm không khỏi sinh ra một cỗ hàn khí, vô thức tay nắm chặt dãi lụa trắng.

"Phản kháng a, càng phản kháng càng có tư vị!" Nhìn thấy động tác của nàng, lão giả liếm liếm bờ môi, cười quái dị một tiếng nói.

Dứt lời, tay lão run lên, một tấm Linh phù màu xám lập tức từ ống tay áo bay vút phóng tới, tốc độ nhanh như thiểm điện, hóa thành một tia hôi mang, lập tức dán lên trán Bạch Tố Viện.

Nàng căn bản không kịp phản ứng, giống như bị trơ chú, toàn thân Pháp lực ngưng trệ, căn bản không thể động đậy.

Độc nhãn lão giả cười "Hắc hắc", bàn tay liền chộp tới Bạch Tố Viện.

Lần này chớ nói thu hoạch khác, chỉ cần chiếm được nữ tử Nguyệt Hoa Chi Thể này, lão cũng xem như được mùa thu hoạch lớn rồi.

Ngay lúc bàn tay lão giả sắp chạm vào quần áo Bạch Tố Viện, trên không trung bỗng nhiên có âm thanh Lôi Đình vang lên, một tia Kim Quang chói mắt từ trên cao phóng thẳng xuống, hóa thành một phi kiếm sắc vàng rực rỡ chém xuống.

Chỉ nghe "Phanh" một thanh âm vang lên! Màn sáng cấm chế lão giả bố trí ở bên ngoài giống như không có lập tức bị phi kiếm đâm thủng, nổ vỡ ra, mà đạo phi kiếm kia vẫn không chịu bỏ qua chém xuống đầu lão.

"Người nào!"

Độc nhãn lão giả kinh hãi, hai tay rụt lại, thân hình lướt gấp về sau mấy trăm trượng mới ngừng lại được, hơn mười tên tu sĩ Thập Phương Lâu cùng thanh giáp binh tốt bị lão đâm trúng trên đường té ngã tứ tung.

"Boong" một tiếng sắc nhọn vang lên.

Kim sắc trường kiếm đâm nghiêng vào mặt đất, trên thân kiếm chín ngôi sao chiếu sáng rạng rỡ.

Va chạm tạo nên mảng lớn sóng khí, làm một vòng chung quanh Bạch Tố Viện cùng tu sĩ, Khôi Lỗi đều bị thổi bay ra ngoài.

Hai đạo lưu quang từ trên trời giáng xuống, đáp trước người nàng, hiện ra hai đạo nhân ảnh, đúng là hai người Hàn Lập.

Độc nhãn lão giả thấy hai vị Chân Tiên dắt tay nhau tới, thực lực lại không kém mình, trong nội tâm rùng mình, không dám chần chừ liền biến thành độn quang tẩu thoát về hướng xa.

"Chạy cũng không chậm a!" Một tay Lân Cửu rút Cửu Tinh kim kiếm của mình lên, nhìn về hướng độc nhãn lão giả bỏ chạy, hừ lạnh một tiếng nói.

Bất quá sau khi nói xong, gã cũng không có ý tứ đuổi giết, mà lưu lại chỗ

này.

Lúc trước Vân Nghê đại chiến cùng Lục Cơ ở trên không, tinh thần mặc dù căng thẳng, cũng không có buông lỏng quan sát tình hình biến hoá trên chủ đảo. Ngay thời điểm phát hiện tình thế nguy hiểm trên quảng trường, nàng lập tức thông qua bí thuật truyền âm cho gã, để cho gã nhanh đi bảo hộ Lân Thập Nhất.

Hai người Lân Cửu cùng Hàn Lập khó khăn lắm mới đến chủ đảo, lại nhận được truyền âm của Vân Nghê, suy nghĩ một chút liền biết được thân phận của Lân Thập Nhất, cho nên mới cùng Hàn Lập cấp tốc chạy tới cứu nàng.

Hàn Lập nhìn thoáng qua vị trí của Bạch Tố Viện, trong nội tâm mặc dù đã đoán được thân phận Lân Tam, đúng là Vân Nghê, một trong mười ba Kim Tiên của Chúc Long Đạo, nhưng vẫn có chút khó hiểu, với thực lực của nàng, tại sao lại tham dự nhiệm vụ lần này?

Chỉ thấy tay hắn giơ lên vỗ nhẹ vào trán của Bạch Tố Viện, một đạo hoa quang thanh sắc lập tức phóng ra vây tấm phù lục màu xám lại, nhẹ nhàng xé rách nó.

Bạch Tố Viện thân hình run lên, lảo đảo một cái mới đứng vững thân hình, một lần nữa khôi phục hành động.

"Đa tạ hai vị đạo hữu." Nàng lập tức đi lên trước, chắp tay với hai người Hàn Lập nói.

Hàn Lập cùng Lân Cửu đều thản nhiên tiếp nhận thi lễ của nàng, khoát tay áo, không nói gì.

Tu sĩ Thập Phương Lâu chung quanh tự nhiên không dám ra tay với hai người bọn họ, nhưng những thanh giáp binh tốt kia chỉ là đậu binh, căn bản sẽ không cố kỵ bọn họ, tiêu diệt xong đám tu sĩ Thánh Khôi Môn bên cạnh, liền ùn ùn xung phong liều chết xông đến.

Hai người bất đắc dĩ đành phải cùng nhau chém giết.

Chỉ thấy hơn trăm tên thanh giáp binh tốt vây quanh Hàn Lập, trong tay trường thương đoản kích dao búa nhao nhao chém lên người hắn.

Ánh sáng màu xanh quanh thân Hàn Lập hiện ra, Kim Lân trên hai nắm đấm lật lên, thân hình giống như con quay nhanh quay ngược lại, phát quyền liên tục ra bốn phương tám hướng. Trong tiếng gió vù vù, hiện ra một mảnh kim sắc quyền ảnh rậm rạp chằng chịt.

Những thanh giáp binh tốt kia, bất luận là binh khí hay là thân hình, thời điểm tiếp xúc với quyền ảnh, đều phát ra trận trận thanh âm nổ đùng, nhao nhao nổ bể ra, ngay cả một quyền cũng tiếp không được.

Thanh giáp binh tốt thân hình bạo liệt ra, vô số mảnh vỡ nhanh chóng bắn ra xung quanh, bắn trúng các đậu binh bên ngoài, phá ra những lỗ thủng lớn cỡ chén cơm trên người đậu binh.

Trong nội tâm Hàn Lập đánh giá một chút, liền phát hiện khí tức trên người những thanh giáp đậu binh này kỳ thật cùng những đậu binh Hoàng Cân mà hắn đã giao thủ trước kia không kém bao nhiêu, bất quá những đậu binh trước mắt này tốc độ lại càng mau lẹ, hành động cũng linh hoạt hơn một chút.

Vừa rồi những đậu kia binh bạo liệt bắn ra mảnh vỡ, đã bị không ít đậu binh khác tránh né được.

Mà cùng lúc đó, những đậu binh này Sinh Mệnh lực dường như càng ương ngạnh hơn, ngoại trừ thân thể bị hủy hoại hoàn toàn, còn lại dù cho đầu bị đánh nát, cơ hồ cũng không đình chỉ động tác công kích.

Hàn Lập một bên không ngừng đánh tan đám đậu binh xông đến này, một bên quét nhìn chung quanh, trong nội tâm thoáng có chút tiếc hận, đậu binh chung quanh có vẻ là loại bình thường, không giống Mẫu Đậu Binh Hoàng Cân cự nhân, nếu không hắn nhất định phải đánh tan, thu về một viên thanh giáp mẫu đậu để gieo trồng

Ước chừng một canh giờ sau, trên quảng trường nhân số chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.

Bốn phương tám hướng hòn đảo đều có độn quang không ngừng bay nhanh đến hướng bên này, ngay cả lực lượng tan tác còn sót lại của Thánh Khôi Môn cũng bắt đầu tập trung về phía quảng trường này.

------oOo------

Chương 293: Giải thích nghi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Oanh oanh oanh..."

Từng đợt âm thanh chấn động nặng nề vang lên, một cỗ võ sĩ khôi lỗi cao gần nghìn trượng, vượt qua triền núi phía sau, đi tập tễnh xuyên qua đám thanh giáp binh tốt rậm rạp chằng chịt, chạy tới hướng quảng trường bên này.

Đường tới bên này xem ra cũng không thuận lợi, thân thể cao lớn của khôi lỗi nhiều chỗ cũng đã bị nghiền nát không chịu nổi, ngay lồng ngực đã nứt ra một cái lỗ trống thật lớn, lưỡi đao màu bạc khổng lồ trong tay cũng đã đoạn đi phân nữa.

Chỉ thấy khôi lỗi kia chưa kịp đặt chân lên phiến đá trên quảng trường, chung quanh liền có hơn trăm tên thanh giáp binh tốt một loạt ào lên, ánh đao sắc nhọn rậm rạp chằng chịt chém xuống.

Những công kích này bình thường vốn không cách nào tạo thành thương tổn với khôi lỗi, nhưng nó một đường vượt mọi chông gai chạy tới nơi này, đã là nỏ mạnh hết đà, cũng không lâu lắm, chỉ nghe "Rắc..." một tiếng, một cái chân lớn chống đỡ không nổi từ khớp nối đứt gãy ra.

Thân thể cao lớn của võ sĩ khôi lỗi ầm ầm sụp đổ, ngã rơi trên mặt đất, cái đầu cực lớn nhanh như chớp cuồn cuộn đập xuống quảng trường.

Tu sĩ ven đường nhao nhao độn quang sáng lên, tránh ra hai bên. Cũng có một ít gia hoả vận khí cực kém tránh né không kịp, bị khôi lỗi nện trúng máu tươi đầm đìa bay ngược ra ngoài.

Mắt thấy đầu Khôi Lỗi một đường cuồn cuộn rơi xuống, không có chút dấu

hiệu dừng lại, Hàn Lập phi thân lên, tay áo run lên, một tia sáng trắng từ trong tay áo bay ra thật nhanh, cuốn vòng quanh đầu Khôi Lỗi.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng vang thật lớn.

Đầu khôi lỗi cực lớn rớt xuống thế không thể đỡ bỗng trực tiếp ngừng lại, khảm thật sâu vào mặt đất trên quảng trường.

Phía trên đầu khôi lỗi này là một tòa Viên Tháp, nhìn bị nghiền nát không chịu nổi. Bên trong lộ ra vô số cỗ thi thể sớm đã khí tuyệt bỏ mình, bọn họ chính là những tu sĩ Thánh Khôi Môn trước kia ở bên trong Viên Tháp để khống chế Khôi Lỗi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lông mày bỗng nhiên nhăn lại, lần nữa tay áo vung lên, một cỗ ánh sáng màu xanh bay qua, lật một khối tường tháp về một bên, một tay nắm lấy Tề Hành từ bên trong phế tích ra.

Người này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bên trong thất khiếu đều có một đám huyết tuyến, như con rắn nhỏ uốn lượn chảy xuống, bất quá trên người vẫn còn hơi thở, cũng chưa có chết đi.

Xem ra, người này hẳn là lúc trước khống chế Khôi Lỗi khổng lồ, tiêu hao Pháp lực nghiêm trọng, mới có cảnh ngộ thê thảm như vậy.

Hàn Lập thân hình đáp xuống, lật tay lấy ra một viên đan dược vàng óng đưa vào trong miệng gã, trên tay hắn ánh sáng màu xanh sáng lên, đẩy nhẹ vào lồng ngực gã, giúp gã tiêu hoá dược lực.

Sau đó, hắn đặt ngang Tề Hành trên mặt đất, chung quanh có mấy đệ tử lập tức đi qua, trong miệng liên tục gọi khẽ "Tề trưởng lão".

Hàn Lập xoay đầu lại, liếc mắt nhìn Lân Cửu cách đó không xa, hai người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn lên trên bầu trời, dưới mặt nạ sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng.

Trận giao phong trên chủ đảo này cơ bản không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, tu sĩ Thập Phương Lâu có rất nhiều đậu binh phụ trợ, đã chiếm tuyệt

đối ưu thế về nhân số. Tám Khôi Lỗi khổng lồ của Thánh Khôi Môn hôm nay đã không còn trông cậy vào được rồi. Tu sĩ Chân Tiên tử thương hơn phân nửa, sáu trong mười người của Vô Thường Minh, cũng có mấy người không có xuất hiện, bài trừ khả năng lâm trận bỏ chạy, có lẽ đã gặp bất trắc rồi.

Nói một cách khác, nếu Thánh Khôi Môn không còn thủ đoạn che giấu phía sau, đám Kim Tiên giữa không trung cũng không phân ra thắng bại, kết quả cuối cùng của trận chiến này xem như hết thảy đều kết thúc rồi.

Đúng lúc này, trên bầu trời một mảnh vầng sáng cấm chế màu vàng đất hầu như che đậy nữa vầng trời ầm ầm nổ bể ra, từng cỗ sóng chấn động cực kỳ khủng bố cuồn cuộn kéo tới, tạo ra kình phong cuồng bạo, cuốn thẳng ra ngoài mấy trăm dặm.

Chỉ thấy một đạo thân ảnh màu trắng từ trên không rơi thẳng xuống, nện mạnh xuống quảng trường.

Theo sát phía sau, còn có một đạo thân ảnh màu thủy lam, như ảnh tuỳ hình gấp gáp đuổi theo, sau một cái chớp mắt đã đáp xuống bên cạnh, trong mắt nàng lộ ra vẻ thương tiếc.

Đạo thân ảnh màu trắng kia chính là Khôi Lỗi đạo sĩ, kề vai chiến đấu cùng Bạch Phụng Nghĩa lúc trước. Vừa rồi chính Khôi Lỗi này đã thay Bạch Phụng Nghĩa ngăn được một kích trí mạng của nam tử mặt sẹo, mới bị đánh rơi xuống như vậy.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, chỉ thấy trong mắt Khôi Lỗi đạo sĩ nửa điểm thần quang không còn, trên người cũng không có Linh lực lưu động, ở giữa lồng ngực bị phá vỡ một cái động lớn đen sì, hiển nhiên là đã bị bị phá huỷ hạch tâm, triệt để hủy hoại rồi.

Trong mắt Bạch Phụng Nghĩa hiện lên vẻ lo lắng, thu Khôi Lỗi vào, bước nhanh về phía Bạch Tố Viện bên này.

Bạch Tố Viện chần chờ một chút, nhưng vẫn nghênh tiếp.

Hàn Lập thấy một màn như vậy, trong nội tâm không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, chẳng lẽ giữa các nàng có liên quan?

"Thế nào, không có bị thương chứ?" Bạch Phụng Nghĩa đánh giá Bạch Tố Viện một chút, mở miệng hỏi.

"May mắn trong lúc nguy cấp có hai vị đạo hữu trong minh cứu giúp, không có gì đáng ngại." Bạch Tố Viện nhìn Hàn Lập cùng Lân Cửu một cái, lắc đầu nói ra.

Bạch Phụng Nghĩa nghe vậy, theo ánh mắt Bạch Tố Viện nhìn qua Hàn Lập cùng Lân Cửu bên này, khẽ gật đầu với hai người.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm càng thêm vững tin, giữa Bạch Tố Viện cùng vị Phó môn chủ Thánh Khôi Môn này, quan hệ nhất định không tầm thường.

"Lệ Phi Vũ..."

Đúng lúc này, trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên vang lên một thanh âm. Hắn bất động thanh sắc quay đầu quét mắt một vòng, lại phát hiện Tề Hành không biết lúc nào đã tỉnh lại, ngồi dậy bên cạnh người đỡ mình, đang nhìn chằm chằm hắn.

"Lệ đạo hữu, không cần nghi hoặc, chính là ta truyền âm cho ngươi."

Ngay sau đó, lại một giọng nói cũ vang lên, để cho Hàn Lập xác định người truyền âm cho hắn đúng là Tề Hành.

"A, ngươi nhận ra ta?" Hàn Lập trong mắt thần sắc không thay đổi, nghi ngờ hỏi.

"Ta không nhận ra ngươi, nhưng nhận ra món pháp bảo hắc luân uy lực không tầm thường của ngươi. Ban đầu ở Huyền Băng sơn mạch, chính là ta ăn đau khổ từ vật đó. Về sau còn bị ngươi đánh cho thân thể hủy diệt, chỉ Nguyên Anh trốn thoát." Tề Hành tiếp tục truyền âm nói.

"Nguyên lai là ngươi, trách không được lúc trước mới gặp, cũng có chút cảm giác quen thuộc khó hiểu. Như thế nào, các hạ muốn báo thù ngày đó?" Trong nội tâm Hàn Lập giật mình, tiếp theo mặt không đổi sắc trả lời.

"Đại thù của ta vốn là phải báo... Nhưng hôm nay ngươi không chỉ đến đây giúp Thánh Khôi Môn chúng ta cùng chống chọi với kẻ thù bên ngoài, vừa rồi lại cứu ta một mạng, ta và ngươi chính là không đội trời chung, nhưng giờ cũng không cách nào ghét hận ngươi rồi. Huống hồ, dùng tu vi của ngươi hôm nay, mặc dù ta lúc toàn thịnh cũng căn bản không phải đối thủ." Tề Hành cười khổ một tiếng, truyền âm nói.

"Giúp đỡ các ngươi thủ vệ Thánh Khôi Môn bất quá là vì thù lao nhiệm vụ mà thôi, lúc trước cứu ngươi cũng chỉ là tiện tay, ngày sau nếu ngươi muốn báo thù, cứ tới kiếm ta là được. Chẳng qua trước đó, ta rất muốn biết, ngươi lúc trước vì sao phải bắt cóc môn hạ đệ tử Chúc Long Đạo chúng ta?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Ài... Lại nói tiếp, đều là hiểu lầm cả. Nữ đệ tử kia chính là hậu bối trong tộc của Bạch Phó môn chủ chúng ta, là ta phụng mệnh đi đón nàng trở lại Thánh Khôi Môn, kết quả trời đưa đất đẩy..." Tề Hành bất đắc dĩ nói.

"Nếu là như thế, ngươi vì sao không quang minh chính đại đưa bái thiếp rồi đến đón người, vì sao phải lén lén lút lút làm việc như thế?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động hỏi.

"Đây là Phó môn chủ phân phó, phải tiến hành bí mật, về phần vì sao ta cũng không được rõ." Tề Hành giải thích nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm có chút không biết nói gì, cũng bởi vì một cái hiểu lầm, người này thiếu chút nữa bị đánh đến thần hình câu diệt, thật sự có chút hoang đường.

Đúng lúc này, trong đầu hắn nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi: “Vị Phó môn chủ các ngươi họ Bạch? Tên chính xác là gì?"

"Bạch Phụng Nghĩa." Tề Hành truyền âm nói.

Trong nội tâm Hàn Lập không khỏi một hồi ngạc nhiên, xoay chuyển ánh mắt nhìn cung trang nữ tử áo lam một cái.

Nàng này chính là Bạch Phụng Nghĩa, tổ tiên Bạch gia, thiên tài đệ tử Chúc Long Đạo mất tích nhiều năm, thật đúng là...

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên lại có từng trận âm thanh nổ vang, một đạo hồng quang từ trên không trung rơi thẳng xuống, đáp lên trên quảng trường.

Theo quang mang rơi xuống đất, thân ảnh Vân Nghê từ trong đi ra, một đoạn ống tay áo nơi bả vai đã nát bấy, lộ ra một mảnh da thịt trắng như tuyết, nhưng thoạt nhìn dường như cũng không bị tổn thương nặng.

Bạch Phụng Nghĩa cùng Bạch Tố Viện thấy thế, vội vàng tiến lên nghênh đón.

"Sư tôn, người không sao chứ?" Trong mắt Bạch Tố Viện hiện lên vẻ lo lắng, vội vàng hỏi.

"Không sao, chẳng qua là bị tên còn lại từ chỗ tối đánh lén, không có gì đáng ngại." Vân Nghê lắc đầu nói.

"Đều là đồ nhi vô năng, không thể ngăn chặn tên kia." Bạch Phụng Nghĩa thần sắc ảm đạm, mở miệng nói ra.

"Không còn trọng yếu nữa. Hôm nay thế cục trên đảo đã rơi vào hạ phong, dù cho hai người chúng ta ngăn chặn bọn hắn, cũng không có bao nhiêu ý nghĩa." Vân Nghê thở dài nói.

"Chủ đảo Thánh Khôi Môn trên thực tế cũng là một tòa cơ quan đại trận, dưới vạn bất đắc dĩ, ta sẽ khởi động đại trận, cho nổ tung chủ đảo này, hoàn toàn chìm vào đáy biển, tuyệt sẽ không để cho những kẻ xấu này lấy được nữa điểm chỗ tốt từ chỗ chúng ta." Bạch Phụng Nghĩa sắc mặt ngưng tụ, lạnh giọng nói ra.

"Ài... Nếu là cái tên nhát gan kia lúc trước đáp ứng cùng ta đến đây, lần này

như thế nào lại rơi vào tình cảnh như vậy? Thật là một cái trứng hồ đồ, lớn tuổi như vậy lại toàn bộ sống vì con chó trong bụng a, rõ ràng đến bây giờ còn so đo những sự tình vụn vặt trước kia." Trong mắt Vân Nghê hiện lên một vòng sắc mặt oán trách, oán hận mà nói.

Bạch Phụng Nghĩa nghe vậy, dung nhan nở rộ, lộ ra một vẻ vũ mị, vui vẻ nói:

"Khó có thể nhìn thấy sư phụ người mắng thô tục như vậy, chỉ là có chút đáng tiếc, vốn tưởng rằng ta sau khi rời khỏi, khoảng cách giữa sư phụ và hắn có thể tiêu trừ, tối thiểu có thể theo thời gian trôi qua mà trừ khử, không nghĩ tới cuối cùng..."

Nói xong lời cuối cùng, vẻ vui vẻ trên mặt nàng biến mất dần, nhịn không được âm u thở dài một tiếng.

"Sự tình năm đó người không có sai nhất chính là ngươi, kết quả tất cả sai trái đều bị ngươi nhận lấy, thật sự là khổ cho ngươi rồi. Hôm nay bất kể thế nào, ta cũng nhất định bảo vệ hai người các ngươi chu toàn." Vân Nghê nói như đinh chém sắt.

"Những năm gần đây Thánh Khôi Môn đối với ta ân trọng như núi, Môn Chủ càng xem ta như người trong nhà, thời điểm này ta không thể nào bỏ đi được, chỉ nguyện sư phụ mang theo Tố Viện là được. Hôm nay có thể gặp mặt nàng, ta cũng đã đủ hài lòng." Bạch Phụng Nghĩa nghe vậy, chậm rãi lắc đầu, nói ra.

"Lão tổ..." Bạch Tố Viện nghe vậy, nhịn không được kêu lên một tiếng.

Ba người nói chuyện cũng không coi ai ra gì, thân ảnh hai người Lục Cơ cũng đã bay tới, treo cao ngàn trượng trên không, ánh mắt lạnh lùng quét xuống đám người phía dưới.

Theo người có tu vi cao nhất của song phương xuất hiện, nguyên bản song phương còn đang kịch liệt giao phong, cũng dần dần tạm thời ngừng lại.

Tất cả mọi người còn lại của Thánh Khôi Môn nhao nhao tụ hợp chung

quanh Bạch Phụng Nghĩa, làm thành một vòng tròn. Mà chúng tu sĩ bên Thập Phương Lâu cũng e ngại sự xuất hiện của Bạch Phụng Nghĩa cùng Lân Tam, không dám quá phận tới gần, cũng đồng dạng dừng lại, đám thanh giáp binh tốt cũng bất động cùng một chỗ, vây trọn cái quảng trường chung quanh lại.

------oOo------

Chương 294: Cấm địa và Kim Tiên khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Các vị đạo hữu Vô Thường Minh vì một Thánh Khôi Môn không chút liên hệ nào mà ác chiến đến tận bây giờ đã rất xứng đáng rồi. Lẽ nào chư vị thật sự muốn hơn thế, giao phó cả tánh mạng của mình sao? Không bằng bây giờ chủ động rời đi, chúng ta tuyệt không ngăn trở." Nam tử mặt sẹo mở miệng nói, như tiếng chuông lớn vang khắp toàn bộ chủ đảo.

Lời này vừa nói ra, Bạch Phụng Nghĩa biến sắc, chỉ thấy đám người Vô Thường Minh từ người ra nhìn nhau, nhãn thần lóe lên, rõ ràng có chút chần chờ.

Dựa theo ước định trước, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ trấn giữ ở trận đảo, thất bại là do nguyên nhân bất khả kháng, một vài người đồng hành hiện tại sợ là đã gặp bất trắc, bây giờ tiếp tục tử thủ, hoàn toàn chính xác là có khả năng bỏ mạng.

Mặc dù Thánh Khôi Môn trước đây đưa ra thù lao không ít nhưng cũng phải có mệnh để hưởng mới được.

Thời điểm mọi người chưa quyết định thì trong đầu đột nhiên vang lên tiếng Vân Nghê:

"Thù lao Thánh Khôi Môn trả đều đã trong vòng tay trữ vật của ta rồi, tăng gấp đôi so với lúc đầu. Chỉ cần chư vị bằng lòng xuất ra bản lĩnh xuất chúng tiếp tục giúp Thánh Khôi Môn thủ vững lâu hơn một chút thì sẽ được hưởng khoản thù lao trọng hậu này."

Sau khi nghe lời nói này, trong mắt mọi người không khỏi hiện lên vẻ vô

cùng thèm khát nhưng cũng có người rất nhanh tỉnh táo lại, truyền âm cho Vân Nghê:

"Lân Tam đại nhân, thù lao tuy nhiều nhưng cũng phải có mệnh mới hưởng được. Nếu tiếp tục tử chiến, chỉ sợ đều phải bỏ mạng, ngay cả thù lao ban đầu cũng sẽ trôi theo dòng nước."

"Bình tĩnh chớ nóng, ta đương nhiên sẽ không khiến các vị đạo hữu phải chiến tử, hơn thế khi thời cơ thích hợp, ta sẽ hạ lệnh rút quân. Chỉ có là trước đó nếu có ai dám tự ý thoát đi, luận tội trái lệnh sẽ xử. Còn sau đó xử trí như thế nào tin rằng chư vị đều hiểu rõ!?" Vân Nghê lạnh giọng tiếp tục truyền âm.

Sau một hồi vừa dụ dỗ vừa đe dọa, mặc dù trong đám người Vô Thường Minh có người không tình nguyện nhưng chung quy không có người nào dám vọng động.

Đúng lúc này, tại đại điện phía sau quảng trường Thánh Khôi Môn bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang rung trời. Một quang trụ trắng như tuyết phóng lên cao, tiếp đó ầm ầm vỡ vụn, bắn khắp nơi.

"Hắc hắc, xem ra Trọng Loan đạo hữu ở bên kia đã đắc thủ." Nam tử mặt sẹo cau mày lại, vừa cười vừa nói.

Trong mắt Lục Cơ cũng hiện lên vẻ vui mừng, khẽ gật đầu.

Mọi người Thánh Khôi Môn thấy thế thì thần sắc đại biến, ai cũng đều kinh sợ.

"Nguy rồi, cấm địa bên kia đã xảy ra chuyện. Ta đã để lại năm vị trưởng lão ở bên kia, sao lại có thể..." Thần sắc Bạch Phụng Nghĩa biến đổi, nàng mở miệng nói.

"Bí bảo trong môn không phải đều đã dời đi cả rồi sao, lẽ nào trong cấm địa còn có vật gì trọng yếu?" Vân Nghê hỏi.

"Trong cấm địa còn có một tiên khôi lỗi cấp bậc Kim Tiên, là bí bảo lớn

nhất của cả Thánh Khôi Môn..." Bạch Phụng Nghĩa khổ tâm nói.

"Đã có bảo vậy này thì vì sao lúc trước không sử dụng?" Vân Nghê có chút không hiểu hỏi.

"Tiên khôi lỗi này là Thánh Khôi Môn năm xưa lưu truyền xuống bởi vì thiếu một viên hạch tâm thích hợp cho nên cũng không phải là một tiên khôi lỗi hoàn chỉnh. Trước đây mỗi khi cần dùng đến đều dựa vào Môn chủ dung hợp cùng mới có thể phát huy ra sức mạnh Kim Tiên trung kỳ. Lúc không cần vẫn cất giữ nó bên trong linh trì tại cấm địa." Bạch Phụng Nghĩa giải thích.

Tiếng của nàng vừa dứt, đại điện phía sau quảng trường bỗng nhiên lại vang lên tiếng sấm ầm ầm, bảy tám quang trụ trắng như tuyết đồng thời sáng lên, phóng thẳng lên cao.

"Không tốt, pháp trận cấm chế của cấm địa sắp bị phá" Thần sắc Bạch Phụng Nghĩa biến đổi, độn quang trên người sáng ngời, nàng định chạy về phía đó nhưng lại bị Vân Nghê giơ tay ngăn lại.

"Đừng kinh hoảng, ngươi còn phải chủ trì đại cuộc trên quảng trường. Nếu ngươi đi, lập tức sĩ khí của đám người Thánh Khôi Môn sẽ tan rã, sợ rằng ngay cả một lần trùng kích cũng không đỡ được." Ánh mắt Vân Nghê nheo lại, rồi nàng nói.

Bạch Phụng Nghĩa nghe vậy liền ổn định tâm thần, xoay người ra lệnh cho vài vị trưởng lão Thánh Khôi Môn ở cách đó không xa: "Vu trưởng lão, Phó trưởng lão... Ba người các ngươi nhanh đi trợ giúp cấm địa."

Ánh mắt Vân Nghê lóe ra, nhìn về phía Hàn Lập và Hùng Sơn cách đó không xa, lưỡng lự trong khoảng khắc như là đang lựa chọn, rồi mở miệng nói: "Giao Thập Ngũ, ngươi cũng đi trợ giúp bọn họ một tay!"

Hàn Lập nghe thế, gật đầu, cùng ba người kia biến thành cầu vồng rời đi.

"Lân Cửu, ngươi trợ giúp Bạch phó môn chủ dùng hết khả năng cuốn lấy tên nam tử mặt sẹo. Ta sẽ sử dụng bí pháp xem có thể tìm được cơ hội đả

thương tên còn lại hay không." Vân Nghê rời ánh mắt, hướng về phía Hùng Sơn nói.

Hùng Sơn không nói một lời, gật đầu, rồi bước đến bên người Bạch Phụng Nghĩa.

"Hắc hắc... Lục Cơ đạo hữu, thời khắc quyết chiến đến rồi." Thấy bốn gã Chân Tiên bay đi, nam tử mặt sẹo lộ vẻ cười cười, nói với nam tử đeo kiếm.

Dứt lời, gã quay đầu nhìn về tu sĩ Thập Phương Lâu và đám binh sĩ áo giáp xanh đông đúc phía dưới, hắng giọng quát to:

"Chư vị, thắng lợi ngay trước mắt. Giết hết cho ta!"

Một tiếng lệnh vang lên, vạn tiếng hô hưởng ứng. Trên quảng trường lập tức tiếng hô "giết, giết" vang dội đất trời như sơn hô hải khiếu. Đoàn người như sóng triều dâng, đánh về phía trung tâm.

Thế lực hai phe nhất thời rơi vào tình trạng hỗn chiến, chém giết lẫn nhau, giai đoạn nhuộm trong biển máu lại bắt đầu.

...

Lại nói đến, ở đại điện phía sau quảng trường ẩn núp trong sơn cốc đang không ngừng vang lên tiếng sấm ầm ầm.

Đám người Hàn Lập bay tới ngoài cốc, ở xa xa thấy tám quang trụ trắng như tuyết phóng thẳng lên trời cao, hiện ra một vòng xoáy quang trận màu trắng mịt mờ ở cao không.

"Nguy rồi, đại trận cấm địa đã bị phá giải, trận môn cũng đã mở ra, có thể kẻ xấu đã tiến nhập cấm địa." Một vị trưởng lão Thánh Khôi Môn râu tóc bạc phơ lo lắng nói.

"Nhanh, chúng ta lập tức vào cốc." Một lão giả mặc áo xanh khác vội vã kêu lên.

Thân ảnh bốn người mờ nhạt, lóe lên liền tiến vào sâu trong sơn cốc.

Bên trong sơn cốc, núi đá ven đường vỡ nát, sông ngòi bị cắt đứt, có thể thấy được núi đá, cây cối bị phá rơi xuống hồ. Trong hồ nước và trên núi đá mơ hồ có thể thấy một vài thi thể của trưởng lão và đệ tử Thánh Khôi Môn.

"Lỗ trưởng lão..."

Vị trưởng lão áo xanh đi đầu, đột nhiên chấn động, vẻ mặt thương tiếc, kêu lên.

Mọi người nhìn lại, thấy trên vách đá dựng đứng ngay phía trước có một vị lão giả béo phệ, khuôn mặt hiền hỏa bị kẻ nào đó dùng một thanh trường kiếm màu bạc ghim ở bên trên.

Người này trùng tên với lão giả áo xanh kia, có quan hệ tốt ở trong môn, là bạn thân của nhau.

Tuy nhiên, mọi người cũng không dừng lại trước thi thể lão giả, mà lóe lên bay vút rất nhanh về phía quang trụ ở trong cốc.

Sau một lát, mọi người vừa mới bay đến cuối sơn cốc, một thác nước màu bạc cao trăm trượng rơi vào tầm mắt.

Chỉ thấy thác nước chảy xuống, bọt bắn tới các tảng đá ở vách núi, văng ngược trở lại thành ra vạn viên ngân châu trong không trung tạo thành một chiếc cầu vồng rực rỡ.

Phía dưới thác nước là một cái hồ khá rộng màu xanh lục thẫm. Ở giữa hồ có xây một tế đàn đá màu trắng hình bát giác, từ đó phóng ra tám quang trụ cao ngất trời.

Chỗ đất bằng cạnh hồ, vang lên tiếng binh khí giao kích. Một lão giả cao lớn toàn thân đẫm máu và một khôi lỗi giáp đen mọc tám cánh tay đang bị ba tên tu sĩ Thập Phương Lâu vây công, lộ vẻ như mũi tên đã hết đà.

Ở xung quanh đám người này còn rải rác hơn mười cái thi thể tu sĩ và khôi

lỗi Thánh Khôi Môn. Tất cả đều là những đoạn tàn thi, nhìn vô cùng thê thảm.

Trong ba tên Thập Phương Lâu này, ngoại trừ tên nam tử khôi ngô có tu vi Chân Tiên cảnh, hai tên còn lại chỉ có tu vi Đại Thừa mà thôi. Chúng thấy bốn gã Chân Tiên Thánh Khôi Môn đến thì tâm thần rung động mạnh, vội vàng liếc mắt về phía vòng xoáy trên bầu trời.

Mắt vị trưởng lão áo xanh sớm như rách ra, lão lập tức quát to một tiếng, vọt về phía một tên ở giữa.

Tên đó một tay cầm cây trường kích màu đỏ tươi, quay người khua một cái, phụt ra huyết quang vạch một đường tới chỗ cổ lão già áo xanh, một tay còn lại thì kết pháp quyết cổ quái, toàn thân bắt đầu sáng lên huyết quang.

"Còn muốn chạy trốn, mơ tưởng!"

Lão giả áo xanh quát to, trường kiếm đánh ra, trên mũi kiếm phun ra một mảnh thanh quang trong nháy mắt kéo dài vài thước, chém bay đầu tên kia.

Tay kia của lão lập tức vung lên, bắn ra một áng lửa, chụp lấy đầu tên kia vào trong khiến cho Nguyên Anh không kịp bỏ chạy, bị thiêu cháy hoàn toàn.

Hai tên tu sĩ Thập Phương Lâu còn lại không có chút lưỡng lự, vội vã độn quang theo hai hướng ngược nhau mà bỏ chạy.

Một tên mới vừa bay đi được trăm trượng đã bị một con khôi lỗi sư tử trắng như tuyết đón đầu, đập xuống, giữ chặt trên mặt đất.

Tên Chân Tiên duy nhất thả ra bạch quang quanh thân rực rỡ, cả người phảng phất trong một tầng tinh quang mông lung, một quyền đánh cho vị trưởng lão Thánh Khôi Môn ngăn cản y bay ra ngoài. Y bước một bước, thân hình đã nhảy lên hơn nghìn trượng bay ra phía ngoài sơn cốc.

Mọi người đang định đuổi theo thì thấy lão giả cao lớn lảo đảo một cái, ngã nhào xuống đất.

Thân hình Hàn Lập lóe lên, xuất hiện ở cạnh đỡ lấy lão ta, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía tên vừa thoát đi kia, thần sắc trong mắt có chút cổ quái.

Chỗ da thịt trên người lão giả cao lớn lộ ra ít nhất hơn trăm vết thương rất sâu thấy cả xương, máu chảy không ngừng, cả người lão giống như bị bôi một lớp máu vậy.

Nhưng mà, bất chấp thương thế nghiêm trọng của mình, ngón tay lão vẫn run rẩy chỉ vào vòng xoáy trên bầu trời, lão khẩn thiết kêu lên: "Nhanh, nhanh, nhanh lên... Đã có kẻ xông vào cấm địa."

Ba người Thánh Khôi Môn nghe thế, thần sắc đều biến đổi.

Lão giả áo xanh đi lên phía trước, vung kiếm đâm thủng đầu tên còn nằm dưới chân con khôi lỗi sư tử, rồi quấy cho Nguyên Anh bên trong nát bét. Lão đi đến bên cạnh lão già cao lớn, lấy ra một viên đan dược cho dùng.

Sau khi dùng đan dược, lão giả cao lớn vốn vẫn cố giữ chút khí lực rốt cuộc không chịu nổi, cả người xụi lơ, ngất đi.

Con khôi lỗi giáp đen có tám cánh tay cũng trong trạng thái vỡ vụn không chịu nổi, lảo đảo đi tới bên người lão giả, rồi rung lên một tiếng "lẻng xẻng", tứ chi đều rơi rụng hết.

"Vị đạo hữu Vô Thường Minh, phiền người đuổi theo giết tên kia được không? Không cần quan tâm đến giết được hay không, chỉ cần bảo đảm y không quay về đây là được." Lão giả áo xanh hơi do dự một chút, đi tới trước Hàn Lập, rồi nói.

Hàn Lập liếc mắt một cái nhìn vòng xoáy trên bầu trời, trong lòng biết là tiếp theo bọn họ sẽ đi vào cấm địa trong môn truy sát kẻ bên trong, hắn là người ngoài tất nhiên là không tiện đi vào theo, vì vậy mới nhờ hắn đi đuổi giết tên kia.

"Ta cũng đang có ý này." Hàn Lập gật đầu, nói.

Dứt lời, trên người sáng lên độn quang, thân ảnh lóe lên một cái, rồi biến mất.

"Lưu lại khôi lỗi tuyết sư chăm sóc Phương trưởng lão, chúng ta vào nhanh thôi." Sắc mặt lão giả áo xanh hơi trầm xuống, nói với hai người kia.

Hai người kia gật đầu, thân hình đồng thời nhảy lên bay vào bên trong vòng xoáy trên bầu trời.

Trong khi đó Hàn Lập vừa bay ra khỏi sơn cốc, liền lập tức dừng lại.

Hắn đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt liếc nhìn chung quanh, miệng nở ra một nụ cười, sau đó thân hình vừa chuyển, bay tới một chỗ rừng rậm bên ngoài cốc.

------oOo------

Chương 295: Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Không bao lâu, thân hình Hàn Lập hạ xuống một mảnh đất trống trong rừng, ánh mắt đảo qua bốn phía, khóe miệng khẽ nhếch.

"Các hạ tính toán thật hay. Có phải muốn chờ tên kia và chúng ta phân thắng bại trong cấm địa, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, rồi sau đó ngươi sẽ len lén trở vào "trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi" đúng không?" Hàn Lập hơi nghiêng đầu, nhìn về phía cây cổ thụ chọc trời cách mấy trăm trượng, chậm rãi nói.

Lời hắn vừa dứt, phía sau cây cổ thụ có một bóng người khôi ngô chậm dãi đi ra, chính là tên vừa mới bỏ chạy.

"Ha ha, đạo hữu một mình đến đây truy tìm ta, chỉ sợ không phải là cử chỉ sáng suốt!" Tên kia cười ha hả, mở miệng nói.

Vừa dứt lời, hai tay gã nắm chặt, trên đầu quyền mơ hồ có quang mang trong suốt quanh quẩn, trong cơ thể vang lên liên tiếp âm thanh như pháo nổ, cả thân hình thấp thoáng như cao lên một phân.

"Nếu không phải ta một mình tới đây chỉ sợ các hạ cũng sẽ không dễ dàng hiện thân như vậy!" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn lùi về phía sau một bước, giơ một quyền lên thu ở eo, tùy ý bày ra một thế quyền, ánh mắt lạnh nhạt nhìn về tên kia.

"Vậy thử một chút!"

Tên kia hắc hắc một tiếng, bước một bước, thân hình liền nhanh như điện, trong chớp mắt cách trước người Hàn Lập không đến trăm trượng. Gã vung ra một quyền đập về phía Hàn Lập.

Chỉ thấy trên ngực gã hiện ra đồ án bảy ngôi sao màu xanh lam, sáng quắc lóng lánh, tản mát ra tinh quang rộng lớn, toàn bộ cánh tay đột nhiên giống như to lên một vòng, nắm tay trong suốt như ngọc, mang theo trận trận âm thanh phong lôi. Những chỗ quyền đi qua, trên không hiện lên từng đợt rung động mà mắt thường có thể thấy được.

Hàn Lập cau mày lại, trên cánh tay sớm đã hiện lên lân phiến màu vàng, khớp xương nơi nắm đấu phát ra âm thanh như tiếng kim thạch ma sát, đón lấy đầu quyền của tên kia đánh tới.

Một tiếng "ầm" vang thật lớn!

Một cỗ lực lượng vô cùng cuồng bạo lấy hai người làm trung tâm cuốn ra bốn phương tám hướng, nổi lên từng cơn lốc, khiến cho rừng núi vang rền không ngừng. Chỗ cuồng phong đi qua, từng cây cổ thụ chọc trời nổ tung, bắn ra vô số mảnh gỗ vụn, ầm ầm sập xuống.

Thân hình tên nam tử khôi ngô bắn ngược ra, sau khi hạ xuống đất, "bịch bịch bịch" vài tiếng, lùi lại hơn mười bước thì thân hình mới đứng vững. Gã kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập, một bước cũng không suy chuyển, sửng sốt kêu lên:

"Ngươi cũng là Huyền Tiên?"

"Có gì kỳ quái sao?" Hàn Lập cười cười, chậm rãi nói.

"Thảo nào các hạ dám nghênh ngang đối quyền cùng ta như thế. Là ta chủ quan!" Ánh mắt nam tử khôi ngô chớp vài cái, rồi gã nói.

Dù sao, đối với Huyền Tiên mà nói, nếu có thể đến gần tu sĩ có tu vi ngang hàng, tất nhiên sẽ chiếm ưu thế lớn nhưng nếu như đối phương cũng là một Huyền Tiên thì dĩ nhiên là không có ý nghĩa gì nữa.

"Ta thấy một quyền vừa rồi của các hạ tựa hồ vẫn chưa đánh hết sức, không bằng thử tung một quyền toàn lực xem như thế nào?" Hàn Lập từ tốn nói.

"Nếu các hạ muốn thử vậy thì tại hạ sẽ phụng bồi..." Nam tử khôi ngô nghe thế, vẻ mặt trước đây thay đổi hẳn, khẩu khí trở nên khách khí ba phần.

Một lời vừa dứt, trên ngực gã một lần nữa sáng lên đồ án bảy ngôi sao màu xanh lam, ngay sau đó ở các vị trí hai đầu vai, cánh tay, eo cũng liên tiếp sáng lên những quang điểm màu xanh lam.

Hàn Lập thầm đếm thì phát hiện trong tình huống không nhìn được lưng, những quang điểm màu xanh lam này có đến mười tám quang điểm.

Lần này đến lượt hắn có chút kinh ngạc.

Chân mày khẽ nhíu, lần này hắn không chờ đối phương công trước mà ngược lại bước lên trước một bước, trên cánh tay hiện lên kim lân, trước ngực dưới lớp áo cũng sáng lên lam quang hiện ra bảy ngôi sao.

"A, Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công..." Nam tử khôi ngô khẽ kêu lên, nói toạc ra công pháp luyện thể Hàn Lập sử dụng.

Nhưng mà hai người cũng không có ý dừng lại, đều đánh một quyền này về phía đối phương.

Một tiếng "ầm ầm" rung trời vang lên!

Khắp bầu trời bụi mù, mang theo dòng xoáy như nước lũ trong không khí quét bốn phương tám hướng. Trong phạm vi gần nghìn trượng, cây rừng đều đổ rạp, trở nên vô cùng trống trải, không còn bất kỳ cây cối nào chắn giữa thân hình hai người.

Cả hai người Hàn Lập và nam tử khôi ngô đều không ngừng lùi lại, hai chân cày trên mặt đất một cái rãnh rất lớn sâu đến vài thước, kéo dài mấy trăm trượng. Sau đó, thân hình mỗi người mới dừng lại.

"Các hạ còn muốn đánh tiếp không?" Thân hình Hàn Lập nhảy khỏi cái

rãnh, bay lên không trung, sau đó hắn đứng lơ lửng giữa trời, từ trên cao nhìn xuống tên nam tử khôi ngô, mở miệng hỏi.

Nam tử khôi ngô vẫn đứng tại chỗ như trước, không có bất kỳ động tác nào, ở phía trước trán của gã chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái viên luân màu đen thẫm rất lớn, đang xoay tròn không ngừng. Từ viên luân tỏa ra trận trận chấn động pháp tắc làm người ta sợ hãi.

Gã ngửa đầu nhìn Hàn Lập, khẽ thở dài, thu song quyền lại, quang mang trên người cũng lập tức thu lại.

"Các hạ rốt cuộc là người phương nào, tại sao lại tu luyện qua Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công?" Nam tử khôi ngô có chút nghi ngờ hỏi.

"Không bằng ngươi trả lời trước cho ta một vấn đề, vì sao Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công của ngươi mở ra nhiều Huyền Khiếu đến như vậy?" Hàn Lập không trả lời, mà cười cười hỏi ngược lại.

"Các hạ định xử trí ta như thế nào?" Sau khi nghe xong, nam tử khôi ngô cũng không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Ngươi hy vọng ta xử trí ngươi xử trí như thế nào, Lãnh Diễm đạo hữu?" Thần sắc trong mắt Hàn Lập thu lại, hắn truyền âm.

Nam tử khôi ngô nghe vậy, toàn thân chấn động, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin, sau khi nhìn chằm chằm Hàn Lập một hồi lâu, rồi cũng lấy bí thuật truyền âm, hỏi thăm dò: "Ngươi là... Hàn Lập đạo hữu?"

"Lãnh Diễm đạo hữu quả nhiên thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra thân phận của ta rồi." Hàn Lập không phủ nhận mà bình thản thừa nhận.

"Thật không dám dấu diếm, Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công này là ta trước đây trong một chỗ di tích thượng cổ ở Tiên Vực nhờ cơ duyên xảo hợp mà có được, ở ngoại giới sợ rằng cũng không có truyền thừa, vì vậy, tỷ lệ gặp phải người đồng tu công pháp này thấp đến đáng thương. Hơn nữa từ trên người đạo hữu, ta nhận ra cảm giác có chút quen thuộc, cho nên mới có suy đoán này. Chỉ là không nghĩ tới, sau khi phi thăng, đạo hữu liền tiến

giai đến Chân Tiên trung kỳ quá nhanh như vậy. Thật là khiến cho người ta khó mà tin được." Lãnh Diễm lão tổ khẽ thở dài, môi nhúc nhích truyền âm.

"Vậy đại khái cũng là cơ duyên xảo hợp, nhân duyên tế hội chứ gì! Về chuyện đang nói dở, hay là Lãnh Diễm đạo hữu trước hết hãy giải đáp giải đáp nghi vấn cho ta, vì sao trên người ngươi ngưng tụ ra được nhiều Huyền Khiếu đến như vậy?" Hàn Lập không có ý định ôn chuyện hay nghe giải thích về những năm tháng gã ta trải qua, mà hỏi thẳng.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ hiện lên chút biến hóa, trong mắt lộ ra một chút vẻ chần chờ.

"Đạo hữu không phải hạng người hồ đồ, sẽ không có ý định giấu giếm, lừa dối chứ? Dù sao với lực lượng thần thức của ta, ngươi đã từng lãnh giáo qua, chúng ta cũng coi như quen biết, đừng ép ta phải sử dụng thủ đoạn sưu hồn với ngươi." Hàn Lập quan sát hết thần sắc biến hóa của gã, mở miệng nhắc nhở với thâm ý sâu sắc.

Lãnh Diễm lão tổ lúc trước còn nhìn chằm chằm Trọng Thủy Chân Luân đang lở lửng trên đỉnh đầu mình, rồi thoáng liếc qua, lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói.

"Không dám, bộ Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công mà Hàn đạo hữu tu luyện kỳ thực có quan hệ từ một nơi là bộ công pháp luyện thể mà ta ngẫu nhiên tìm được trong di tích. Năm đó khi bắt đầu tu luyện công pháp này, ta có lĩnh ngộ, rồi chính mình chỉnh lý thành một phiên bản rút gọn, lưu cho hậu nhân trong tông môn tu tập, muốn nhờ vào đó để đề thăng thực lực tông môn."

"A, vậy bộ công pháp luyện thể hoàn chỉnh mà ngươi đạt được là gì?" Chân mày Hàn Lập cau lại, hắn truyền âm hỏi.

"Tên đầy đủ của nó là Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, nếu như đạo hữu cần, có thể tự cầm lấy một phần bản khắc." Lãnh Diễm lão tổ dứt lời, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một khối đá phiến màu xám xanh, không chậm trễ đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập thò tay về phía trước, trong lòng bàn tay chảy ra một luồng thanh quang, bao khối đá kia lại, sau khi xác nhận trên đó không có bất kỳ dị dạng nào thì mới kéo về trước người, tỉ mỉ quan sát.

Khối đá chỉ lớn chừng bàn tay, không phân biệt trái phải, hai mặt đều khắc chi chít, chằng chịt chữ cổ triện nhỏ.

Sau khi Hàn Lập tra xét một lát, chân mày đột nhiên nhíu lại, truyền âm hỏi: "Nếu ta không nhìn lầm, công pháp ghi lại trên khối đá này cũng không hoàn chỉnh à?"

"Đạo hữu chớ trách, năm đó ở trong di tích thượng cổ, ta cũng cơ hồ xém chút nữa mất mạng mới lấy được một nửa công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công này, còn nửa kia ta cũng không có." Lãnh Diễm lão tổ liền vội vàng giải thích.

Hàn Lập nhìn thần sắc biến hóa trong mắt gã không giống giả bộ, nên hắn lật bàn tay một cái, lấy ra cái ngọc giản, hướng khối đá đánh ra một pháp quyết, lặng lẽ ngâm tụng thầm.

Sau mấy hơi thở, nội dung công pháp trên khối đã được khắc toàn bộ vào trong ngọc giản.

Hàn Lập vẫy tay một cái, thu hồi Trọng Thủy Chân Luân về, tay kia vung lên vứt ngọc giản về phía Lãnh Diễm lão tổ.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn Hàn Lập điểm nhiên như không thu khối đá xám xanh vốn thuộc về mình vào trong vòng tay trữ vật, nhưng thần sắc trong mắt gã thủy chung không có bất kỳ biến hóa nào. Gã chỉ là giơ tay lên tiếp nhận ngọc giản, cũng không có thu hồi ngay.

"Trước đây ở trên đảo ngươi giết nhiều người như vậy, chỗ tốt cũng đã thu được không ít. Ta chỉ khuyên một câu, hiện tại nên rời đảo luôn đi. Tuy là bại cục của Thánh Khôi Môn đã định nhưng phản công trước khi chết nhất định rất mãnh liệt, nếu chỉ vì nhất niệm tham dục mà ở lại đến cùng, có thể sẽ chỉ như giỏ tre múc nước, công dã tràng mà thôi." Hàn Lập không hề truyền âm, mà mở miệng nói thẳng.

"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, tại hạ cũng đang có ý này." Lãnh Diễm lão tổ chắp tay nói.

Những lời này cũng không phải là lời giả dối, gã vốn định sau khi kết thúc công việc ở cấm địa sơn cốc thì sẽ rời đi ngay.

Trên thực tế, vừa rồi Hàn Lập còn có một chút không nói ra hết, đến lúc Thánh Khôi Môn bị hủy diệt hoàn toàn, nhiệm vụ của đám người Thập Phương Lâu được triệu tập tức thời coi như kết thúc, sau đó sẽ không hề bị Thập Phương Lâu ước thúc bất kỳ vấn đề gì.

Bọn chúng cho dù không bùng lên ngay tại chỗ nhưng sau khi phân tán rời đi, tất nhiên không thể tránh khỏi gặp phải việc sát nhân đoạt bảo. Cho nên đi trước một bước mà rời đi sớm, có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Hàn Lập nhìn Lãnh Diễm lão tổ thật sâu. Năm đó lúc ở Linh Hoàn Giới, hắn đã cảm thấy người này rất biết nhìn nhận thời cuộc, là hạng người sắc sảo, hôm nay gặp lại, hắn càng cảm thấy tâm tính người này trầm ổn, khôn khéo, biết tiến thối, hơn xa những tiên nhân chính gốc Bắc Hàn Tiên Vực.

Ý niệm trong lòng hắn chỉ thoáng một cái rồi biến mất, sau đó thân hình vừa chuyển, hắn bay trở về phía cấm địa sơn cốc.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn thân ảnh Hàn Lập đã đi xa, ngón tay vuốt ve nhiều lần lên ngọc giản, bởi vì dùng sức nên đầu ngón tay trở nên hơi trắng.

"Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật! Làm sao lại gặp được người này, may mà đầu óc lão phu xoay chuyển nhanh! Nhiệm vụ lần này đúng là vứt đi, về sau cần phải cân nhắc nhiều hơn, đừng vì nhỏ mà mất lớn!" Đến khi thấy thân ảnh Hàn Lập hoàn toàn biến mất, trong lòng dù vẫn còn sợ hãi, gã thở phào một hơi, tự lẩm bẩm.

Nói xong, gã chậm rãi thu hồi ngọc giản, bàn tay vung lấy ra một phi chu màu bạc, không nói hai lời, tung người lên thuyền, vội vã rời đi.

------oOo------

Chương 296: Đao kiếm gặp nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Không bao lâu, Hàn Lập đã về tới sơn cốc.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy tám quang trụ vẫn như cũ sừng sững giữa trời, vòng xoáy khổng lồ phía trên vẫn chầm chậm xoay tròn.

Vị trưởng lão họ Phương vẫn nằm bên hồ nước như cũ, không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào. Con khôi lỗi tuyết sư đang ngẩng cao đầu, thủ hộ bên cạnh gã, thấy Hàn Lập xuất hiện cũng không có phản ứng gì.

Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, từ trên trời cao bay thấp xuống, chưa hạ xuống đất thì bỗng nhiên cảm thấy một chấn động không gian mãnh liệt từ trong vòng xoáy màu trắng trên hư không hồ nước truyền ra.

Hắn vội vã dừng thân hình lại, ngẩng đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy vòng xoáy bỗng nhiên rực rỡ bạch quang, xoay tròn kịch liệt.

Ngay sau đó, có một bóng người từ đó lóe ra, rơi xuống.

Bộ quần áo xanh trên người này rách tả tơi, toàn thân máu me đầm đìa, khắp nơi trên người đều là vết thương sâu tới tận xương, bộ dáng thê thảm quả thực giống vị Phương trưởng lão đang nằm dưới đất như đúc.

"Đạo hữu cứu ta... Đạo hữu cứu ta..." Người nọ vừa nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập, lập tức lớn tiếng kêu lên.

Hàn Lập chỉ liếc mặt nhìn gã, liền nhíu mày lại, rồi hướng ánh mắt về phía trong vòng xoáy.

Chỉ thấy bên trong vòng xoáy, bạch quang lại bắt đầu khởi động, một bóng

người màu đen lóe lên.

Y cầm một thanh trường đao màu đen, càn rỡ cười to nói: "Sao lại bỏ rơi đồng bạn, còn bản thân mình chạy trốn trước tiên thế. Không giống như bộ dạng ngươi lúc trước hô cái gì mà thay Lỗ trưởng lão báo thù a? Ha ha!"

Hàn Lập liếc mắt quan sát tên này từ đầu tới chân, ánh mắt nhất thời rơi vào thanh trường đao màu đen trong tay y.

Đây chẳng phải là thanh hắc đao mà trước đây Phương Bàn đã dùng qua, sau đó lại bị chính hắn bán tháo đi trong Vô Thường Minh sao?

"Ồ, lại có một con cá lọt lưới sao? Vừa lúc chưa được tận hứng, vậy thì thu thập hết luôn." Tên này cũng chú ý tới Hàn Lập, cười hắc hắc nói.

Y đội nón lá màu đen, thoáng lộ ra nửa khuôn mặt hơi cháy vàng, trên trán còn đeo một tấm kim chúc hộ trán, phản xạ hào quang màu xanh đen, chính là một trong ba người dẫn đầu đám người Thập Phương Lâu, Trọng Loan.

Dứt lời, cổ tay y vừa chuyển, trường đao ở giữa không trung xẹt qua một đạo hồ quang, bất ngờ đánh xuống.

Một đao này nhìn như hời hợt, y có thể bổ ra trong nháy mắt, mặt ngoài thân đao chợt sáng lên từng vòng linh văn tinh mịn, sau đó toàn thân đao rực rỡ hào quang màu đen. Từ đó, mấy trăm lưỡi quang nhận màu đen cực kỳ sắc bén dày đặc, chằng chịt tuôn ra, phân biệt chém tới phía Hàn Lập và lão già áo xanh.

Đương nhiên phần lớn đánh về phía Hàn Lập, chỉ có một số ít hướng về phía lão giả.

Khắp người mang vết thương chồng chất, lão giả đã sợ đến hồn vía lên mây, trong lúc Trọng Loan nói chuyện, lão đã xoay người lại ngồi dậy, dùng Tiên linh lực còn dư lại một ít vỗ ra hai quả viên cầu màu bạc. Sau khi chúng chớp động ngân quang một hồi thì biến thành hai con khôi lỗi giáp bạc chắn trước người lão.

Cùng lúc đó, thanh quang trên người của lão giả lóe lên, một bộ mộc giáp màu xanh đã bị tàn phá khá nhiều hiện ra bên ngoài cơ thể.

Hàn Lập nhíu mày lại, cổ tay vừa chuyển, một thanh trường kiếm màu xanh xuất hiện trong tay.

Hắn một tay cầm kiếm quét ngang về phía quang nhận màu đen trên không.

Chỉ thấy thanh quang bên ngoài trường kiếm sáng rực, lập tức huyễn hóa ra mấy trăm đạo kiếm khí màu xanh ào ào tứ tán bay vút đi, chém về phía quang nhận màu đen.

"Keng keng keng"

Tiếng kim thạch giao kích liên tiếp vang lên, quang nhận màu đen và kiếm khí màu xanh chém vào nhau kết thành từng vầng mặt trời màu xanh đen rồi ầm ầm vỡ vụn, hóa thành những đốm hào quang lấm tấm hai màu.

"Đạo hữu cẩn thận, hắc nhận này..." Đúng lúc này, lão giả áo xanh đột nhiên lớn tiếng hô to.

Lời còn chưa dứt, liền xuất hiện một màn quỷ dị!

Chỉ thấy điểm sáng màu đen vừa tiêu tán đã rất nhanh ngưng tụ lại, lần nữa hóa thành từng lưỡi quang nhận màu đen, dọc theo quỹ đạo trước đó bay vụt tới phía hai người.

Khí thế so với lúc trước không hề suy giảm chút nào!

Hai con khôi lỗi giáp bạc ngăn trước người lão giả áo xanh cầm trong tay cái roi thép chín đốt nện về phía quang nhận màu đen. Nhưng những chiếc roi nhanh chóng bị hơn mười lưỡi quang nhận chém qua, không ngừng vỡ nát. Tiếp theo quang tráo hộ thể bên ngoài hai con khôi lỗi trong nháy mắt nổ tung, thân thể chúng bị vô số lưỡi quang nhận màu đen như nước lũ tràn qua, biến thành ngàn vết nứt vỡ, sụp đổ tan tành.

Ngay sau đó, thanh giáp trên người lão giả áo xanh cũng bị quang nhận màu

đen phía trước chém tới làm cho linh quang trên bề mặt điên cuồng run rẩy, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Nếu không có thanh giáp bảo vệ, thân thể lão ở trong đám quang nhận màu đen này chỉ sợ rằng trong khoảnh khắc sẽ biến thành đống thịt nát.

Lúc này, con khôi lỗi tuyết sư ở cách đó không xa đột nhiên bổ nhào tới, lao đến trước người lão giả áo xanh. Hai chân trước nó hua một cái, vô số trảo ảnh hiện lên khắp bầu trời.

Tiếng "xì xì" vang lớn!

Trảo ảnh chằng chịt vừa tiếp xúc với quang nhận màu đen lập tức tán loạn biến mất nhưng cũng chặn được không ít những lưỡi quang nhận. Số quang nhận còn lại vốn không còn nhiều thì bị thân thể khôi lỗi tuyết sư cứng rắn cản lại.

Thần sắc lão giả sớm đã biến thành huyết nhân trở nên nhẹ nhõm nhưng ngay sau đó lão liền phun ra một ngụm máu tươi, cả người lập tức ngã xuống đất.

So với bên lão giả, thì Hàn Lập thong dong hơn rất nhiều.

Chỉ thấy, cổ tay hắn lắc để trường kiếm tùy ý vùng vẫy, lập tức bắn ra kiếm quang dày đặc, tạo thành một mảnh kiếm mạc nhỏ màu xanh ở xung quanh.

Lúc này, quang nhận màu đen cổ quái không ngừng chém lên trên kiếm mạc, không ngừng bị tan vỡ, rồi lại không ngừng ngưng tụ tiếp tục chém lên trên kiếm mạc.

Sau rất nhiều lần như vậy, chỉ thấy linh quang tiêu hao hầu như không còn, rồi tiêu tán hoàn toàn.

Sự việc nói thì rất dài dòng nhưng cũng chỉ diễn ra trong hai ba nhịp thở từ một đao Trọng Loan đánh xuống mà thôi.

"Không nghĩ tới ngươi không giống đám phế vật kia. Thật sự có chút bản

lãnh! Tốt, vậy thử xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu!" Trọng Loan nhìn thấy màn này, liếm môi một cái, rồi cười quái dị nói.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của y chợt phát lạnh, từ một tay chuyển thành hai tay cầm đao, quanh thân sáng lên trận trận ô quang.

Ngay sau đó, chỉ thấy mặt ngoài hắc đao hiện ra một tầng ánh sáng màu đen, từ đó nổi lên từng sợi chỉ nhỏ màu vàng kim, phác họa thành từng dòng phù văn phong cách cổ xưa, truyền ra từng đợt chấn động khủng khiếp khiến người ta khiếp sợ.

Trong hư không xung quanh bỗng nhiên nổi lên trận trận cuồng phong, cuồn cuộn đến thân đao, dẫn theo linh khí thiên địa tuôn trào tràn về phía hắc đao.

Trong chốc lát, linh triều chấn động kéo dài không dứt, hệt như thuỷ triều lên xuống vậy.

Mà linh khí thiên địa không ngừng dũng mãnh lao tới, quang mang của những sợi chỉ nhỏ trên trường đao màu đen càng lúc càng rực rỡ, ngưng tụ thành những phù văn càng ngày càng sáng, thoạt nhìn dường như muốn thoát ra khỏi thân đao.

Từng đợt sóng vầng sáng hai màu vàng đen chói mắt lan ra xung quanh, trong đó xen lẫn lực chấn động pháp tắc mãnh liệt, khiến cho toàn bộ không trung rung động theo.

Hàn Lập nhìn một màn trước mắt này thì chân mày nhíu chặt lại, trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc.

Rõ ràng là cùng một thanh hắc đao mà trong tay tên này sử dụng lại có uy thế mạnh hơn xa so với trong tay hắn hay Phương Bàn.

Chẳng lẽ, y chính là chủ cũ của hắc đao này sao?

Lúc này, Trọng Loan bỗng nhiên quát to một tiếng, thân hình ở giữa trời cao vặn một cái, lấy lực chuyển động bản thân kéo thân đao xoay tròn, rồi bất

ngờ bổ xuống phía Hàn Lập.

Chỉ nghe một tiếng "keng" sắc nhọn vang lên!

Một đạo ánh đao màu vàng đen to lớn kéo dài trăm trượng từ trên trời cao chém dọc xuống, hư không hai bên lưỡi đao chấn động, linh khí thiên địa bị cuốn sạch thành trống rỗng, từ đó một cảm giác áp bách khiến người ta sợ hãi không ngừng tuôn ra.

Trong hai mắt Hàn Lập lóe lên tinh quang, một tay bắt kiếm quyết, một tay cầm kiếm khua một vòng lên trên.

Trên thân trường kiếm, linh văn sáng choang, không ngừng rung lên, một tầng lưu quang màu xanh như một dòng nước chảy ra, nhoáng một cái biến thành hai, hai thành bốn, trong khoảnh khắc huyễn hóa ra hơn mười đạo kiếm quang màu xanh.

Tiếp đó hết thảy kiếm quang lại ào ào hợp lại ở trung tâm, ngưng tụ thành một kiếm ảnh màu xanh dài đến trăm trượng, chém về phía ánh đao khổng lồ.

Một kiếm này chém ra, hầu như thiên địa biến sắc, những nơi nó đi qua như xé rách hư không.

Trong cao không truyền đến một tiếng ầm vang to lớn chấn động cả bầu trời!

Đao quang và kiếm ảnh không hề nhún nhường, ầm ầm va vào nhau.

Một cơn đại chấn động như hủy thiên diệt địa tràn ra, khiến cho toàn bộ chủ đảo Thánh Khôi Môn rung động không thôi, làm cho mọi người đang giao chiến trên quảng trường đảo nhỏ bỗng trì trệ trong tích tắc, rồi lại tiếp tục lâm vào trạng thái chém giết đẫm máu.

Ngay cả trên bầu trời, đám người Vân Nghê giao chiến với Kim Tiên Thập Phương Lâu cũng cảm nhận được dị động truyền tới chủ đảo, chỉ là bởi vì trận chiến trước mắt thực sự quá hung hiểm, không cho phép bọn họ phân

tâm một chút nào, vì vậy cũng không có người nào phân thần đi dò xét.

"Xem ra Thánh Khôi Môn còn có chút chuẩn bị ở đằng sau, cũng không biết có chịu đựng nổi tên Trọng Loan điên kia giày vò không." Nhưng tên nam tử mặt sẹo lại cười hắc hắc, có chút thoải mái lẩm bẩm.

Bên cạnh hồ sâu trong sơn cốc, lão giả áo xanh nằm phía sau con khôi lỗi tuyết sư khi bị cỗ lực lượng khổng lồ ập tới, rốt cuộc lại phun ra một búng máu tươi lớn, hai mắt tối sầm, rồi ngất đi

Trước khi mất đi ý thức, trong lòng của lão ta cảm thấy hối hận vô cùng.

Sau khi thấy được thực lực của Hàn Lập, lão sớm đã nghĩ nếu trước kia không điều Hàn Lập ra ngoài, mà chọn dẫn hắn cùng tiến nhập cấm địa thì có thể hai vị trưởng lão khác cũng sẽ không chết trận, bộ tiên khôi lỗi cũng sẽ không bị tên kia cướp mất.

Chẳng qua, dù có hối hận thế nào thì cũng không có một chút tác dụng gì rồi, cũng chỉ có thể hy vọng vị đạo hữu Vô Thường Minh này có thể chiến thắng tên kia.

Một tiếng nổ "ầm" rung trời!

Thân ảnh Hàn Lập từ trên cao không rơi thẳng xuống, giống như thiên thạch lao xuống hồ sâu trong cốc.

Mặt nước màu xanh thẫm dường như bị hàng trăm hàng ngàn quả thuỷ lôi giáng xuống, dâng lên hơn mười cột sóng nước vĩ đại cao tới trăm trượng.

Bên trong hồ sâu lại tạo thành một cái hố sâu vĩ đại đường kính chừng trăm trượng, khiến cho mặt nước hồ kịch liệt hạ thấp, lộ ra nền đá lớn trải rộng dưới đáy hồ.

Mà trên bầu trời, thân ảnh Trọng Loan khi khí lãng ập đến cũng bị phản chấn, không tự chủ được mà bắn vào một chỗ sâu trên bầu trời.

Thần sắc của y dần dần trở nên ngưng trọng, sau đó khó khăn lắm mới ổn

định được thân hình. Y lập tức quay người, hai chân bước trong hư không, bay vút cực nhanh về phía hồ sâu trong cốc.

Hay tay cầm đao của y nắm chặt lại, nhằm phía mặt nước còn chưa bằng phẳng do dư chấn mà chém xuống lần thứ hai.

Đúng lúc này, chỉ thấy từ phía dưới mặt hồ bỗng nhiên truyền đến trận trận âm thanh vù vù.

Ngay sau đó, một bảo luân màu đen đang kịch liệt xoay tròn, vọt ra khỏi mặt nước.

Bảo luân, trên bề mặt là một vòng Thủy đạo văn rực rỡ quang mang, cuốn theo nửa lượng nước trong hồ giống như một con nước lớn màu xanh ngược dòng mà phóng lên, mang theo khí thế vạn quân, đập tới phía trước mặt Trọng Loan.

------oOo------

Chương 297: Oan gia ngõ hẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành + Sweeti3*

Ánh mắt Trọng Loan lóe lên, trong miệng quát khẽ một tiếng, cơ bắp trên hai tay căng ra, trường đao màu đen trong tay uy thế không giảm, trùng trùng điệp điệp bổ về Trọng Thủy Chân Luân phía dưới.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Trọng Loan chỉ cảm thấy hai tay một hồi đau nhức, một cỗ man lực không cách nào nói rõ trên thân đao truyền đến, toàn bộ người tựa như bị cái gì đập mãnh liệt một cái, thân hình liền trì trệ lại.

Theo đó đầm nước không ngừng tuôn ra từng trận lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính, thẳng ép tới tay gã. Khuỷu tay gã nhịn không được co lại trong ngực, toàn bộ cơ thể muốn bị nện bay ra sau.

Cảm nhận được khí tức đặc biệt truyền ra từ Trọng Thủy Chân Luân, thần sắc Trọng Loan bỗng nhiên biến đổi, rõ ràng thân đang ở hạ phong nhưng gã chợt cất tiếng cười to.

"Ha ha ha... Thật sự là tìm hoài mà chẳng thấy. Hàn Lập, không nghĩ tới vậy mà có thể tìm được ngươi ở chỗ này! Rất tốt, ta bớt phải tốn thời gian tìm đến Cổ Vân đại lục!"

Hắn quát một câu, sau đó trong đôi mắt đột nhiên sáng lên ánh sáng âm u, cả con mắt lập tức chuyển thành màu đen kịt.

Gã đột nhiên há mồm phun một cái, một đạo sợi tơ tối tăm từ trong miệng bắn ra, thoáng cái chui vào trong hắc đao.

Thân hắc đao kịch liệt rung động lắc lư, trên trường đao sáng lên một tầng

tinh quang màu đen, sức nặng thân đao cũng trong nháy mắt tăng vọt gấp mấy lần.

Trọng Loan hét to một tiếng, trên khuôn mặt có từng sợi sương mù màu đen chậm rãi tràn ra, hai tay cầm đao đột nhiên ép xuống, thoáng cái bức lui Trọng Thủy Chân Luân trở về.

Hàn Lập lúc này sớm đã nhảy ra khỏi mặt nước, vẫy tay thu Trọng Thủy Chân Luân về ngăn cản trước người, một tay cầm kiếm đứng ở không trung, giằng co với Trọng Loan phía xa. Hắn lạnh giọng hỏi: "Ngươi biết ta? Ngươi với Phương Bàn có quan hệ như thế nào?"

Hắn mặc dù không biết thân phận người trước mắt, nhưng có thể hoàn mỹ phát huy ra uy lục chính thức của Hắc Đao, lại có thể một tiếng nói rõ tên thật của hắn, cũng không khó suy đoán ra gã là người có quan hệ với Phương Bàn.

Dù sao từ khi tiến vào Tiên Giới, hắn một mực dùng tên giả, người biết rõ tên hắn vốn không có bao nhiêu người mới đúng.

Hôm nay ba người Phương Bàn năm đó tập kích hắn trước sau đã vẫn lạc, thế nhưng người thần bí có thể điều khiển xiềng xích từ xa, nguyên chủ nhân Hắc Đao trong tay Phương Bàn, cùng với người làm chủ đứng sau sai khiến Phương Bàn, chính là những người mà hắn cần đề phòng nhất.

Người trước mắt này, vô cùng có khả năng chính là nguyên chủ nhân của Hắc Đao, chỉ là không biết gã cùng Phương Bàn cuối cùng có quan hệ như thế nào?

"Ta vốn cho là người giết chết tên sư đệ vô dụng kia ít nhất hẳn là một tu sĩ Chân Tiên Hậu Kỳ, nhưng tư liệu Thập Phương Lầu bên kia lại nói ngươi là một gã Huyền Tiên Chân Tiên cảnh sơ kỳ. Hôm nay vừa thấy ngươi, ngược lại thật có chút thủ đoạn." Trọng Loan không có lập tức tấn công, mà đứng xa xa nhìn Hàn Lập nói ra.

"Nguyên lai ngươi là sư huynh Phương Bàn, thật là thất kính. Như thế nào, hiện tại ngươi muốn báo thù cho hắn?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần

sắc không thay đổi nói.

"Tên phế vật kia chết thì cũng đã chết rồi, ta chẳng nhàn rỗi đi quản sự tình này. Bất quá hắn vì đối phó ngươi, không tiếc vốn gốc mượn ta chuôi Hắc Đế Đồ Tiên Đao này, kết quả lại để cho tiểu tử nhà ngươi tự cho là thông minh bán tháo bán đổ cây đao này đi, ngươi nói ta thân là chủ nhân đao có phải hay không nên đi ra đòi lại lý lẽ?" Ánh mắt Trọng Loan chớp động liên tục, trong miệng không nhanh không chậm nói ra.

"Đao của các hạ đúng là một bảo vật hiếm thấy, tại hạ vốn là muốn vật quy nguyên chủ, lúc này mới gửi bán tại Vô Thường Minh, biết đâu có người nhận ra nó. Hôm nay xem ra thật không uổng phí một phen tâm tư. Các hạ không cần khách khí như thế, tại hạ vốn là tiện tay mà thôi." Hàn Lập mở trừng hai mắt, nhàn nhạt nói.

Hàn Lập vừa dứt lời, quanh thân Trọng Loan sương mù màu đen tuôn trào ra, trong khoảnh khắc che giấu cả người của gã vào trong.

Ngay sau đó, chỉ thấy một làn gió nhẹ quét qua, khói đen quanh quẩn phía trước bỗng nhiên buông lỏng ra, bên trong đúng là rỗng tuếch, không còn thứ gì khác.

Thần thức Hàn Lập sớm đã bao phủ khu vực chung quanh. Trước một khắc sương mù tản ra, hắn vẫn cho là Trọng Loan ẩn thân bên trong sương mù màu đen.

Trong nháy mắt tiếp theo, hư không phía sau hắn bỗng nhiên có khói đen ngưng kết, nhưng chưa kịp thành hình liền có một thanh trường đao màu đen từ trong đâm thẳng vào hậu tâm của hắn.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Trọng Thủy Chân Luân bỗng nhiên bay tới chắn sau lưng của hắn.

"Boong" một thanh âm vang lên.

Mũi đao cắm vào chỗ hoa văn chạm trổ trên Trọng Thủy Chân Luân, cùng Chân Luân xung đột không ngừng, phát ra trận trận âm thanh rợn người

Thân ảnh Trọng Loan từ trong sương mù màu đen chậm rãi hiển hiện, khóe miệng gã hiện ra một nụ cười lạnh.

Trên đao màu đen quanh quẩn từng sợi khói đen, ngưng kết thành từng đám cương châm màu đen nhỏ đến cực điểm, thuận theo mũi đao bắn ra, trực tiếp xuyên qua khe hở Trọng Thủy Chân Luân, đâm rách quần áo Hàn Lập, bắn về phía thân thể hắn.

Nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, quanh thân Hàn Lập lập tức kim quang mãnh liệt, từng miếng lân phiến màu vàng như đồng tiền lật lên tầng tầng lớp lớp, bao phủ toàn thân hắn vào trong.

Chỉ nghe "Bang bang bang" thanh âm giòn vang liên tiếp.

Những cương châm khói đen kia nhao nhao đánh vào Kim Lân trên người Hàn Lập, bị phản chấn vỡ vụn ra, một lần nữa biến thành sương mù màu đen.

Hàn Lập mãnh liệt quay người lại, trường kiếm trong tay quét ngang qua, trên mũi kiếm ánh sáng màu xanh mãnh liệt, một kiếm liền chém thân thể Trọng Loan thành hai đoạn.

Nhưng mà, Trọng Loan nhìn về phía hắn cười hắc hắc, hai đoạn thân thể cùng lúc hư hóa biến thành một đoàn khói mù.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình, trên thân độn quang xuất hiện, trong nháy mắt bay vút ra mấy ngàn trượng, cách xa đoàn khói đen kia.

Hắn chưa kịp dừng thân hình, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng một hồi lạnh buốt, phảng phất như một độc xà ướt lạnh trắng nõn dán trên lưng hắn.

Hắn vội vàng kết pháp quyết, hào quang hộ thể sau lưng từ trong cơ thể tuôn ra, lập tức ép vật bám vào trên lưng hắn ra.

Đó là một đoàn sương mù màu đen, ngưng mà không tản giống như cơ thể sống, mặt ngoài sinh ra từng đám vòi mềm mại hết sức nhỏ, giãy dụa điên

cuồng, không ngừng vươn đến, tựa hồ muốn chui vào trong cơ thể của hắn.

Một tay Hàn Lập thò ra, ngưng tụ thành một đại thủ ánh sáng màu xanh lượn lờ, khống chế đoàn khói đen ở giữa không trung, một phen tra xét rõ ràng, hắn hoảng sợ phát hiện vật kia vậy mà ẩn chứa một tia pháp tắc lực lượng hơi yếu.

Do vật kia thực sự quá yếu ớt, nên hắn không phát hiện vật kia đến tột cùng là loại lực lượng pháp tắc thuộc tính nào, bất quá cũng may vừa rồi hắn không có tùy tiện triệt hồi Kim Lân hộ thể, mới tránh khỏi vật ấy xâm nhập vào trong cơ thể.

Hàn Lập đang lúc kinh nghi, hư không chung quanh đoàn khói đen đột nhiên chấn động nhè nhẹ, từng sợi sương mù màu đen lăng không sinh ra, thân thể Trọng Loan lần nữa quỷ dị từ trong hiện ra.

Chẳng biết từ lúc nào, lớp vải đen che mặt gã đã bị triệt hồi, lộ ra khuôn mặt to cháy vàng. Gã há mồm, phát ra một tiếng "Phốc " nhỏ, lập tức xuất hiện một sợi tơ đen âm u lập lòe tinh quang bắn thẳng vào Hàn Lập, tốc độ nhanh kinh người.

Trường kiếm trong tay Hàn Lập lập tức chém lên sợi tơ màu đen.

Sợi tơ màu đen vừa chạm vào thanh quang liền đứt, trực tiếp hóa thành một mảnh tinh mang màu đen, tiêu tán ra.

Hàn Lập thấy một màn này, không khỏi nhíu mày, mũi chân hắn liền dẫm mạnh vào hư không, thân hình bạo lui.

Kết quả hắn vừa mới thối lui, vị trí vừa rồi của hắn liền có một sợi tơ đen một lần nữa ngưng tụ lại đâm xuyên qua.

"Quả nhiên là giống như chiêu số lúc trước, bị sụp đổ rồi vẫn sẽ tập hợp lại." Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ.

Nhưng mà, hắn vừa dứt lời, dị biến lại lần nữa phát sinh trước người hắn.

Sợi tơ màu đen vừa ngưng tụ vậy mà lại liên kết mỏng manh với trường kiếm màu xanh trong tay hắn. Một vầng hào quang lóe lên, sợi tơ bất chợt chạy dọc theo thân kiếm, thoáng cái đã đâm vào bàn tay hắn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy lòng bàn tay hơi tê rần, tâm thần lập tức chăm chú kiểm tra nội thể, nhưng mà ngoại trừ cảm giác bên ngoài lòng bàn tay, cũng không cảm nhận được dị trạng khác.

Nhưng càng như vậy, hắn lại càng cảm thấy có chút bất an.

Đúng lúc này, thần thức của hắn lại phát giác có mấy đạo khí tức đang chạy tới bên này, bất quá lại không cách nào phân biệt rõ là người của Thánh Khôi Môn hay là Thập Phương Lâu.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, suy nghĩ một chút, khẽ vẫy tay, thu lại trường kiếm xanh lẫn Trọng Thủy Chân Luân.

Mặc kệ người đến là Thập Phương Lâu hay là Thánh Khôi Môn, hắn tính toán sớm phải rời khỏi nơi này.

Thủ đoạn tên đại hán mặt cháy vàng này thập phần quỷ dị, tựa hồ có thể vận dụng một loại lực lượng pháp tắc sương mù, mà hắn ở chỗ này như bị bó tay bó chân không cách nào thi triển toàn lực, thực sự quá chịu thiệt.

Ngay sau đó, hai tay hắn kết pháp quyết, điện quang liền lập loè trên đầu ngón tay. Đạo đạo ngân sắc hồ quang điện xẹt ra, ngưng tụ thành một pháp trận điện hồ thật lớn, bao phủ toàn bộ người hắn.

Chỉ nghe một tiếng sét vang lên, mấy đạo ngân sắc hồ quang điện thô to như thùng nước nổi lên từ trong lôi trận.

Ánh chớp lóe lên, thân ảnh Hàn Lập bên trong lôi trận trong nháy mắt biến mất, chỉ để lại trong không khí thoang thoảng mùi cháy khét.

"Hắc hắc, có chút ý tứ! Vậy thì chơi với ngươi một hồi!" Khoé miệng Trọng Loan nhếch lên một nụ cười, mở miệng nói.

Dứt lời, thân ảnh gã lần nữa được phủ trong một mảnh sương mù màu đen, tiêu tán đi.

...

Bên kia, trên quảng trường chủ đảo vẫn đang tiếp tục huyên náo, bất quá động tĩnh so với trước đó nhỏ hơn không ít.

Phía Thánh Khôi Môn tất cả Khôi Lỗi đã gần như tổn hại hết, không cách nào tiếp tục tham chiến, mà đám đệ tử sống sót còn lại, cũng đã tử thương hơn phân nửa, lực lượng bị bao vây ban đầu vốn cực lớn, hiện tại đã co lại nhỏ đi rất nhiều.

Điều làm cho người có chút động dung chính là, những tu sĩ Thánh Khôi Môn này tuy rằng trên thân ai cũng bị thương, trên mặt mang sẹo, lại không có người nào đầu hàng nhận thua, hay là bỏ chạy.

Trong mắt của tất cả mọi người, đều hiện ra một tia kiên quyết.

Bởi vì bọn hắn vốn là lực lượng tử trung, lưu lại sống chết cùng tông môn, còn lực lượng nòng cốt của tông môn đã được rút lui về sau. Ngoài ra, bởi vì tất cả mọi người bọn hắn đều có thân quyến, hậu nhân lưu lại trong nhóm người đang rút lui kia.

Chỉ cần những người đó có thể an toàn, bọn họ tự nhiên cũng không cố kỵ gì.

Nhưng ngược lại, đám tu sĩ do Thập Phương Lâu chiêu mộ đến cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Vốn là từ bên ngoài tấn công vào cứ địa, chiến đấu quyết liệt đã làm lực lượng phe này tổn thất quá nửa, trong đó còn thêm không ít người đã sớm rời đi như là Lãnh Diễm Lão Tổ. Vì vậy lúc này ngoài sân rộng, vòng vây cũng không có quá nhiều người, chỉ có tốp năm tốp ba phân tán ở bên trong đám Thanh Giáp đậu binh dày đặc.

Chiến đấu đã tới thời điểm này, tiết tấu chém giết của cả hai bên đều chậm lại.

Trong nhóm người do Thập Phương Lâu triệu tập đến chém giết lần này, có thể sống đến thời khắc này tự nhiên đều không phải kẻ ngốc. Toàn bộ bọn chúng đều hiểu, con thỏ trước khi chết sẽ có phản kích cuối cùng hung mãnh nhất, lúc này nếu dồn ép càng chặt, ngược lại sẽ tổn thất càng lớn.

Không bằng giằng co một hồi, tiêu diệt dần đám người cuối cùng của Thánh Khôi Môn còn sót lại, sau đó mới nhẹ nhõm thu lợi.

Bởi vậy, đám đậu binh của nam tử mặt sẹo đã thành lực lượng chủ yếu đuổi giết tu sĩ Thánh Khôi Môn còn sót lại. Chúng dẫn đầu tạo thành vòng bao vây đầu tiên.

------oOo------

Chương 298: Xu thế suy sụp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

***Biên**: Nhóm dịch Phàm Nhân Tông*

Bên trong một nhóm tu sĩ Thánh Khôi Môn, Bạch Tố Viện lúc này y phục đều đã bị tiên huyết nhuộm đen hoàn toàn, quần áo ẩm ướt dán sát vào thân thể, khiến cho nàng càng lộ ra vẻ lả lướt hấp dẫn. Ngay cả trên vành tai trắng tuyết như trân châu cũng dính một vết máu đỏ như mã não vậy

Tuy nhiên, phần lớn những vết máu trên người nàng đều là của tu sĩ Thập Phương Lâu, một phần không ít là máu của tu sĩ Thánh Khôi Môn bắn vào. Chỉ có vết thương trên cánh tay phải là do một tên tu sĩ Thập Phương Lâu nham hiểm đánh lén gây ra.

Một kích này vốn là đâm vào ngực của nàng nhưng trong thế ngàn cân treo sợi tóc, nhờ có tấm bùa đào mà Bạch Phụng Nghĩa tặng cho phát huy hiệu dụng nên nàng mới chỉ bị thương một cánh tay, còn tính mạng được bảo vệ.

Nàng lùi vào trong đám đông, phục dựng viên đan dược khôi phục pháp lực cuối cùng, lặng lẽ hấp thụ dược lực, trong lòng bắt đầu nổi lên nỗi sợ hãi và bất an chưa từng có.

Trước đây, bất luận là khi bị thiên ma phụ thân lão tổ Bạch Tùng Thạch truy sát hay là trải qua chém giết trong khi tu hành đều là chiến đấu ở quy mô và phạm vi rất nhỏ, so với cảnh tượng cối xay nghiền thịt như dưới địa ngục hiện tại thì quả thực quá dễ dàng thoải mái.

Nàng là người có tư chất tuyệt hảo, từ nhỏ đã trải qua đại biến của gia tộc, bản tính vốn cũng không phải là tiểu nữ thích làm dáng, trong thời điểm chiến đấu đẫm máu càng kích phát ra tính cách lạnh lùng, quả cảm của nàng. Sau khi trải qua chém giết liên tục, ngược lại khiến cho tu vi của nàng

vốn đang bị kẹt trong bình cảnh có một tia buông lỏng.

Bạch Tố Viện tin tưởng nếu như lần này có thể vượt qua bình an, thì khi về chỉ cần bế quan hơn mười năm, nàng nhất định có thể thuận lợi đột phá cảnh giới.

Nhưng mà, lần này sao có thể bình an vượt qua đây?

Trong đôi mắt đẹp của nàng hiện lên một tia lo lắng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ở vạn trượng trên trời cao, trong mây đen khắp bầu trời, có một lỗ hổng cực lớn rộng chừng trăm trượng, thông suốt lên mấy ngàn dặm, áp lực trải rộng khắp khung trời.

Trong lỗ hỗng, kiếm khí cuồn cuộn như vạn con rồng quấn quýt, khuấy động thiên địa nguyên khí trở nên hỗn loạn bất kham, không ngừng lôi kéo, xé rách hư không, phát ra trận trận tiếng sấm vang đinh tai nhức óc.

Xuyên thấu qua lỗ hổng, có thể thấy hư ảnh của một đóa hoa Tuyết Liên lớn hút tầm mắt đang xoay chầm chậm. Từng cánh sen xòe ra, trên bề mặt đều có lấm tấm hoa quang màu trắng ngưng tụ, rực rỡ như ngôi sao, truyền ra trận trận rung động kinh người.

Một đạo kiếm ảnh lớn vô cùng đang đè lên giữa vầng bạch quang như sao này, không ngừng phát ra tiếng "leng keng" nhưng thủy chung không có cách nào ép xuống được, càng không cách nào phá vỡ được đóa hoa Tuyết Liên kia.

Hai bên cứ giằng co như vậy.

Vân Nghê giống như cành của bông hoa sen vậy, đứng cao vút chính giữa hoa ảnh, tay kết pháp quyết, miệng không ngừng truyền ra tiếng hát nhè nhẹ khiến người ta say mê. Trong đôi mắt nàng hiện lên màu hồng nhạt, cả người như được bao phủ trong một lớp hoa ảnh mơ hồ dưới ánh nắng ban mai, đẹp đến mức làm cho ai gặp cũng liền ái mộ, cũng liền quên thân.

Theo tiếng hát nhè nhẹ của nàng không ngừng vang lên, vô số thiếu nữ chân trần không ngừng từ trong nhụy hoa bay vút ra, chân nhún lên cánh hoa Tuyết Liên bay vút lên trời.

Toàn bộ trên tầng mây, trong ánh sáng mông lung hiện ra một bực tranh cuộn cực lớn, ở giữa có mấy trăm nữ tử chân trần, éo quấn lụa màu, nhảy múa giữa trời. Có nàng như khổng tước xòe đuôi, có nàng như thải phượng ngoái đầu, có nàng ôm ngược tỳ bà, có nàng vạt váy tung bay.... Đẹp không sao tả xiết.

Nếu người phàm tục thấy cảnh này, cho dù chỉ liếc mắt một cái thì thần hồn lập tức ly thể, bay vào bên trong bức họa, trở thành chất dinh dưỡng cho những cô gái đang bay trên trời này.

Cho dù là người tu hành, nếu như đứng gần quá, chỉ cần tâm niệm bất định, đạo pháp không sâu, kết cục cũng không khác người phàm tục, tối đa chỉ chịu được trong nhất thời nửa khắc, rốt cục khó tránh khỏi cảnh hồn phi phách tán.

Ngay phía trước bức họa trục trên cao không, Lục Cơ vẫn một người một kiếm, đứng lơ lửng trên không.

Quần áo trên người gã phẳng phiu, không tỳ vết, cho dù ở giữa trời cao, gió lớn thổi vù vù cũng không có một chút nhàu nhĩ, uốn nếp nào.

Cả người của gã thoạt nhìn không giống là người mà như một thanh kiếm tinh xảo lại vô cùng sắc bén, không có bất kỳ cơn gió nào trên thế gian có thể thổi cho người gã rung lên nửa điểm.

Hai mắt của gã căn bản không nhìn vào bức họa trên bầu trời, mà nhìn một mực gắt gao nhìn chằm chằm vào Vân Nghê trong hư ảnh đóa Tuyết Liên. Trong mắt trái của gã đã nổi lên một lớp phần hồng nhàn nhạt, còn trong mắt phải vẫn trong suốt như lúc ban đầu, không có biến hóa gì.

Trên hải vực cách mấy ngàn dặm, có một thanh Cửu Tinh Kim Kiếm dài quá ngàn trượng, lấp lánh hào quang rực rỡ ở giữa trời cao, đang chém thẳng xuống tên nam tử mặt sẹo trên mặt biển.

Kim kiếm lướt qua, trên không chấn động, trong tầng tầng kiếm ảnh màu vàng hiện ra từng điểm quang điểm trắng lóa, phảng phất như bầu trời sao màu vàng chói mắt, chiếu sáng óng ánh khắp nơi..

"Chính là hai gã Chân Tiên, lại ngăn chặn ta được lâu như vậy, cũng đủ để các ngươi có thể đi khoe khoang rồi. Chỉ là các ngươisẽ không có cơ hội này." Quần áo trên người nam tử mặt sẹo bị rách nát, nhưng khóe mắt hơi lộ ra vẻ châm chọc, mỉa mai, gã nói.

Dứt lời, chỉ thấy y khoa bàn tay lên, trong lòng bàn tay hiện ra một lá cờ đen rộng thùng thình cao tới hơn một trượng.

Trên mặt lá cờ có nhiều vết rách, ở giữa có một vòng xoáy văn lộ được thêu bằng sợi tơ vàng kim, bốn phía có phù văn cổ xưa trải rộng, từ đó truyền ra trận trận khí tức mạnh mẽ khiến người kinh dị.

Hai tay gã nắm chặt cột cờ. Sau một hồi ngâm tụng, gã bỗng nhiên vung cờ lên.

"Vù vù vù"

Mặt lá cờ đen rộng lớn lúc này như là mặt biển ngoài khơi đang kịch liệt cuồn cuộn sóng, bay phần phật. Phù văn thêu trên đó bay ra, phóng ra ánh sáng màu vàng chói mắt, che lấp không gian nửa vùng trời.

Cùng lúc đó, vòng xoáy màu vàng kim trên mặt cờ như sống lại, một vòng lại một vòng xoay tròn kịch liệt bay thẳng ra khỏi mặt cờ, cuốn lên một cơn sóng gió cuồng bạo ở giữa không trung.

Hư ảnh trời sao cuốn trên kim kiếm vừa mới tới gần những vòng xoáy này liền lập tức phải chịu từng cỗ lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ, từng mảng lớn bị vòng xoáy thôn phệ vào.

Bầu trời sao không ngừng tiêu giảm, uy thế của Cửu Tinh Kim Kiếm tản mát ra càng trở nên yếu dần. Lúc nó chém vào lá cờ đen, thân kiếm đã bị thu nhỏ lại còn không đến trăm trượng, chỉ khiến cho mặt cờ chấn động một

hồi, rồi bị phản chấn mà bay về.

Lân Cửu giơ tay lên đón lấy thanh kiếm lớn màu vàng kim bay ngược về. Thân hình gã không khỏi lảo đảo một cái, cảm giác Tiên linh lực trên người thực sự tiêu hao quá lớn, lúc này sử dụng kiếm đã có chút khó khăn.

"Thế nào rồi?" Gã nghiêng người, quay về phía sau hỏi.

"Gần như bình thường rồi... Trước tiên, ngươi khôi phục một chút đi." Sắc mặt Bạch Phụng Nghĩa có chút trắng bệch, nàng đứng dậy, mở miệng nói.

Lúc mới vừa rồi nàng cùng Lân Cửu liên thủ công kích nam tử mặt sẹo, đối phương cố ý lộ ra sơ hở để nàng tiến lên công kích. Kết quả, nàng bị đối phương lấy pháp bảo Kim Hoàn đánh trúng vai trái. Tuy có bảo vật hộ thể, chưa bị thương bên trong nhưng Tiên linh lực quanh thân nhất thời tan rã, trong lúc nhất thời không có cách nào điều động được.

May mà Lân Cửu kịp thời bảo vệ nàng, mới để cho nàng có cơ hội tạm nghỉ, có thể dùng đan dược khôi phục thương thế.

Lúc này, ống tay áo trên bả vai trái của nàng đã rách hoàn toàn, làm cho vạt áo chỗ ngực hở ra rất nhiều, lộ ra một mảng da thịt óng ánh, mềm mại, trắng nõn như tuyết.

Ở phía trước ngực, có thể thấy phía dưới tấm áo yếm màu thủy lam là lớp lớp lụa gấm màu trắng quấn quanh, khiến tòa núi đôi vốn rất hùng vĩ của nàng bị cứng rắn đè xuống vài phần.

Nàng thay đổi vị trí với Lân Cửu, đi tới phía trước đối diện với nam tử mặt sẹo. Lân Cửu lấy ra hai viên đan dược cho vào trong miệng, bắt đầu dùng toàn lực hấp thu dược lực trong đó.

Nam tử mặt sẹo hừ lạnh một tiếng, đang muốn bay người lên trước, bỗng thần sắc trong mắt chợt biến đổi. Y quay đầu nhìn về phía chủ đảo Thánh Khôi Môn.

Sau khi hơi trầm ngâm một chút, y phất tay thu lá cờ màu đen vào, độn

quang trên người sáng lên, thân hình từ từ biến mất tại chỗ, trong nháy mắt bay đi thật xa.

"Không tốt!"

Bạch Phụng Nghĩa thấy thế, quay đầu nhìn lại Lân Cửu nói một tiếng, rồi vội vàng đuổi theo.

Nếu như bên này nàng không dây dưa kéo dài được với tên này, khiến cho y có cơ hội tới chỗ nam tử đeo kiếm để liên thủ thì sư tôn Vân Nghê ở bên kia liền gặp nguy hiểm.

Nhưng mà lấy độn tốc của tu vi Chân Tiên sao có thể đuổi kịp một gã Kim Tiên. Nam tử mặt sẹo thoáng một cái đã nhảy tới bên cạnh tên nam tử đeo kiếm.

Mắt nhìn thấy dị cảnh trên bầu trời phía trước, trong mắt nam tử mặt sẹo lóe lên một tia cảnh giác. Y lại nhìn thấy cảnh tượng cổ quái trong mắt tên nam tử đeo kiếm thì miệng phát ra một tiếng mắng trầm thấp kỳ dị.

"Thôi..."

Âm thanh mắng trầm thấp giống như từ trong chỗ sâu trong cổ họng truyền ra, tột cùng trầm thấp lại vô cùng xuyên thấu.

Tên nam tử đeo kiếm nghe được tiếng này, màu phấn hồng trong mắt trái lập tức lóe lên, rồi như thuỷ triều lại biến mất, hai mắt gã đồng thời trở nên trong sáng.

Chỉ thấy gã bước tới một bước, trường kiếm trong tay chợt lướt, ngón tay của tay kia nhập lại xẹt qua trên thân kiếm, nhất thời trên trường kiếm tuôn ra từng luồng kiếm khí trắng như tuyết. Chúng hóa thành từng con du long quấn quanh thân kiếm, không ngừng vận động.

Một chiêu này nhìn như là đột nhiên, kỳ thực đã áp súc từ lâu.

Vừa rồi gã vốn tiến lên công kích, chỉ là ở thời điểm then chốt phát động

công kích thì vô ý bị trúng bí thuật của Vân Nghê nên chậm chạp không thể đánh ra, một mực bị áp súc cho tới bây giờ. Nhưng cũng chính bởi vì được áp chế trong thời gian quá dài, lúc này trên thân kiếm súc thế càng thêm hung mãnh.

Từng tiếng rồng ngâm truyền đến!

Chỉ thấy một đạo kiếm khí trắng như tuyết dài chừng ngàn trượng, xé rách hư không, từ trên trời cao chém xuống, du long màu trắng quấn quanh thân kiếm bỗng phóng lớn hơn gấp trăm lần, ào ào giãy giụa trườn đánh về phía Vân Nghê.

Trên chín tầng trời, phong vân bạo loạn, cuồng phong gào thét, mây đen cuồn cuộn, mấy nghìn con du long như ẩn như hiện ở giữa, thanh thế lớn đến tột cùng.

Vân Nghê ở trong đóa Tuyết Liên quan sát hết thảy mọi thứ, sắc mặt dù chưa thay đổi nhưng trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Nếu như tu sĩ Kim Tiên bình thường, bị mình dùng "Huyễn Nữ Phi Thiên Đồ" làm hao mòn thần hồn như thế thì tâm thần sớm đã không giữ được, cho dù không bị chính nàng thao túng cũng sẽ trở thành con rối không thể hành động được, căn bản sẽ không có sức tái chiến.

Nhưng tâm tính tên nam tử đeo kiếm kia lại thật cứng cỏi, thực sự hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của nàng. Mới vừa rồi mặc dù nhìn như trúng bí thuật của nàng, nhưng ngay từ đầu y kịp đã phong bế sáu giác quan, bảo vệ tâm thần của mình.

Cho dù không có nam tử mặt sẹo lên tiếng cắt đứt, nàng muốn nhờ vào đó miễn cưỡng đem giam cầm y lại thì cũng cần ít nhất nửa khắc thời gian.

Hành động này nếu thành công, nàng chính là sẽ có thể rảnh tay trước tiên đẩy lùi nam tử mặt sẹo, liền có thể hóa giải tình thế nguy hiểm nơi đây.

Hiện tại rồi lại...

------oOo------

Chương 299: Động thoáng một cái thử xem

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Mắt thấy kiếm quang Du Long trùng trùng điệp điệp ào đến, bờ môi Vân Nghê khẽ nhúc nhích, trong miệng phát ra một trận tiếng ngâm xướng nhẹ, đôi mắt màu phấn hồng dần dần chuyển thành màu vàng nhạt, tiếp theo khí tức toàn thân cũng chuyển biến long trời lở đất.

Bên trong bức họa quyển to lớn trên không trung, màu quần áo trên người gần một nghìn nữ tử chân trần dần dần hư hóa mông lung, biến thành một thân giáp màu vàng, trước kia trong tay các nàng cầm các loại nhạc khí Tỳ Bà, Cầm Sắt..., giờ đều biến thành các loại pháp khí Trấn Yêu Bình, Hàng Ma Xử...

Nguyên bản tà âm truyền động ra làm cho người say mê, giờ chuyển hóa thành Phạn âm đầy trời.

Trong khoảnh khắc, kim quang trên toàn bộ họa quyển xán lạn, làm cho người ta cảm thấy một loại bảo tướng trang nghiêm đường đường chi khí.

"Pháp nữ tường thiên, trận giết vạn linh!" Trong mắt Vân Nghê kim quang nồng đậm, miệng lớn tiếng quát.

Câu kia vừa dứt, toàn bộ Kim giáp pháp nữ phía trên họa quyển to lớn bay múa thoát ly khỏi họa quyển, lơ lửng trên không trung, kết thành một tòa pháp trận to lớn kim quang tràn đầy.

Phía trên pháp trận ngưng tụ ra một pháp tướng thiên nữ cao tới ngàn trượng, khuôn mặt có bảy phần tương tự Vân Nghê, chẳng qua là bớt chút vũ mị.

Nàng mặc áo giáp vàng, tay cầm một thanh pháp kiếm màu vàng được ngưng thực, trảm một kích về hướng kiếm quang Du Long của nam tử.

Phần phật một tiếng!

Kim quang, vân khí đầy trời, dưới sự dẫn động của pháp kiếm màu vàng nhao nhao cuồn cuộn tới, cùng kiếm quang tuyết trắng ầm ầm đụng vào nhau.

Trên không trung tiếng nổ vang không ngừng, kim quang nổ tung đầy trời, làm mây đen nguyên bản đen kịt đều nhuộm thành màu vàng nhạt, từng trận cuồng phong cuốn ra bốn phía, Du Long tuyết trắng rít gào.

Trên quảng trường chủ đảo, hầu như tất cả mọi người bị một màn thanh thế to lớn này làm cho kinh hãi, nhao nhao dừng tay lại, không hẹn mà cùng ngửa đầu nhìn lên trời.

Sau một lát giằng co, một mảnh dài hẹp Du Long tuyết trắng vẫn phá tan kim quang, tràn vào bên trong pháp tướng màu vàng.

"Ầm ầm!"

Một trận thanh âm như tiếng sấm liên tục vang lên, trung tâm pháp tướng màu vàng lập tức phân liệt ra, cùng tuyết trắng Du Long đồng thời nứt toác, nổ thành một mảnh hào quang nhỏ vụn như ánh sao.

Chỉ nghe một đạo thanh âm “Xoẹt” như là tơ lụa bị đứt vang lên.

Trên bầu trời đạo đạo họa quyển to lớn kia lập tức từ trung tâm vỡ ra, bên trong kim quang chớp động kịch liệt, cấp tốc thu nhỏ lại, hóa thành hai đoạn họa trục bay xuống phía dưới.

Vân Nghê cảm thấy trong ngực khó chịu, cố nén ngụm máu tươi đã tràn tới cổ họng, thu họa trục đã bị đứt gãy về.

Lúc này, Bạch Phụng Nghĩa cũng đã chạy tới bên cạnh nàng, vội vàng hỏi

thăm: "Sư tôn, người có bị thương không?"

"Không có gì đáng ngại." Vân Nghê cười khổ một tiếng, khoát tay áo nói.

Bạch Phụng Nghĩa nhìn vào mắt nàng, trên mặt hiện ra thần sắc ảm đạm, trong nội tâm thở dài.

Nàng biết rõ sư tôn đã tận lực, Thánh Khôi Môn thật giữ không được.

Bất quá đến giờ phút này, ngược lại trong nội tâm nàng buông lỏng, thoải mái, trên mặt lộ ra một vẻ vui vẻ động lòng người, mở miệng nói ra: "Sư tôn, người nhanh mang Tố Viện ly khai đi... Đồ nhi kiếp này có được sư tôn như người, thật sống không uổng phí rồi."

Thần sắc Vân Nghê ảm đạm, há hốc mồm, cuối cùng nói không nên lời, đành phải cùng nàng bay xuống quảng trường.

Trên không trung, nam tử đeo kiếm thấy thế, thần sắc hơi buông lỏng, quay người lại nói với nam tử mặt sẹo.

"Đa tạ."

"Lục Cơ đạo hữu, tên Trọng Loan kia không biết đang giở trò quỷ gì, đột nhiên rời chủ đảo, đã ra khỏi phạm vi cảm giác thần thức của ta." Nam tử mặt sẹo khoát tay áo, lời nói xoay chuyển.

"Hắn là người ngươi mời đến, không đến mức đột nhiên nảy lòng tham cướp đi bộ Tiên Khôi Lỗi hoàn chỉnh a?" Lục Cơ thần sắc hơi đổi, ánh mắt nhìn thẳng y, mở miệng hỏi.

"Hẳn là không phải, nhất mạch sư thừa của hắn từ trước đến nay không có hứng thú với Khôi Lỗi Chi Thuật, có thể là có sự tình khác. Tóm lại, về sau ta sẽ tự liên hệ hắn, lấy bộ Tiên Khôi Lỗi kia về lại cho ngươi." Nam tử mặt sẹo nói ra.

"Tốt nhất là như vậy... Trước mắt cần giải quyết triệt để đám Thánh Khôi Môn này a." Lục Cơ lãnh đạm nói ra.

Hai người Vân Nghê vừa mới đáp xuống quảng trường, đám người Vô Thường Minh còn lại liền xông tới.

"Lân Tam đạo hữu, tuy nói ngươi là thủ lĩnh lãnh đội nhiệm vụ lần này, chuyện cho tới bây giờ, nếu như ngươi còn muốn dùng hai chữ nhiệm vụ đè ép chúng ta, mạnh mẽ lưu chúng ta ở chỗ này để chôn cùng, như vậy đừng trách chúng ta lâm trận kháng mệnh a." Một người trong đó lập tức nói.

Hắn không dùng bí thuật truyền âm, mà lớn tiếng nói to lên, dẫn tới mọi người chung quanh nhìn lại bên này.

"Chúng ta chiến đấu cho đến lúc này, cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi."

"Đúng vậy a, việc này mặc dù tổ chức giám sát trong minh báo lên, chúng ta cũng có lý lẽ để nói đấy."

Đám người Vô Thường Minh còn lại thấy thế, cũng lập tức lên tiếng phụ họa theo.

Vân Nghê nhìn thoáng qua Bạch Phụng Nghĩa, bên cạnh là Bạch Tố Viện, sau đó lại đảo qua từng người trong Vô Thường Minh, mở miệng nói ra: "Nhiệm vụ lần này đã hoàn tất, hiện tại các ngươi có thể tự động rời đi."

Dứt lời, nàng lấy ra từng nhẫn trữ vật, phân phát cho mọi người.

Những người này sau một phen dò xét thù lao bên trong, mắt từng người lộ ra vẻ kinh hãi. Tiếp theo ngoại trừ Bạch Tố Viện cùng Lân Cửu, cả đám nhao nhao hóa thành đạo đạo độn quang rời đi

Đám người Thập Phương Lâu cùng thanh giáp đậu binh, chẳng biết tại sao cũng không ra tay chặn đường.

Trên quảng trường, rất nhanh chỉ còn lại mấy người Vân Nghê, cùng đám tàn binh bại tướng Thánh Khôi Môn.

Ánh mắt Lân Cửu nhìn Vân Nghê cùng Bạch Tố Viện, dao động một lát, lộ

ra mấy phần chần chờ.

"Ngươi cũng đi thôi." Vân Nghê thở dài một tiếng, nói với gã.

Lân Cửu sau một lát trầm mặc, liền hướng nàng ôm quyền, sau đó hóa thành một đạo hồng quang, lướt gấp đi.

...

Trong một hải vực trống trải ở Lôi Bạo Hải Dương, cách mấy vạn dặm chủ đảo Thánh Khôi Môn, chân trời đột nhiên sấm sét thiểm điện, bạch quang đột khởi.

Lập tức tiếng lôi minh vang lớn!

Một cột sáng lôi điện to như vạc nước từ trên trời giáng xuống, đột nhiên đánh vào phía dưới mặt biển, làm cho nước biển kịch liệt bốc lên, sóng lớn dũng động, bay lên mảng lớn hơi nước trắng xóa.

Ngay sau đó, một đạo nhân ảnh từ trong lôi quang hiện ra, lăng không đứng trên mặt nước.

Người này thân hình cao lớn, trên mặt trùm một trương mặt nạ đầu trâu màu xanh, chính là Hàn Lập.

Chỉ thấy trong đôi mắt hắn hào quang lóe lên, thần thức đột nhiên buông ra, bao phủ phạm vi vạn dặm hải vực chung quanh.

Sau một lát, trong mắt hắn hiện lên một tia nghi hoặc.

"Chẳng lẽ ta đoán sai rồi, hắn vậy mà không thể đuổi theo? Không đúng..." Hàn Lập thì thào tự nói vài câu, tiếp theo lông mày có chút nhăn lại, nhìn lại một chỗ phía trước.

Chỉ thấy mặt biển ngoài trăm dặm phía trước, hư không nổi lên từng trận rung động, tiếp theo một đoàn sương mù màu đen lăng không sinh ra, lượn vòng lên, thân ảnh Trọng Loan từ đó dần dần ngưng tụ ra.

Hàn Lập thấy thế, khóe miệng nhếch lên một chút, hai tay vừa bấm pháp quyết, bốn phía hào quang lôi điện tái khởi, thân hình biến mất tại trung tâm Lôi trận.

Trọng Loan thấy thế, trong mắt hiện lên một tia trào phúng vui vẻ, thân hình cũng lần nữa hư hóa, từ chỗ này biến mất không thấy gì nữa.

...

Trên quảng trường Thánh Khôi Môn còn sót lại chưa đủ nghìn người, hầu như từng người đều mang theo thương thế, trên mặt tràn đầy vẻ buồn bã, trong mắt đã không còn bao nhiêu khát vọng. Trong lòng bọn họ, đã chuẩn bị tốt tinh thần chìm cùng một chỗ vào đáy biển với chủ đảo rồi.

"Sư tôn, các người cũng đi thôi." Bạch Phụng Nghĩa nhìn thoáng qua Bạch Tố Viện, mở miệng nói ra.

"Lão tổ..." Khóe mắt Bạch Tố Viện lập lòe lên, lóng lánh nước mắt, thì thào kêu lên.

"Đi theo sư tôn hảo hảo tu hành, tu vi cảnh giới chưa đến không nên nghĩ đến chuyện báo thù." Bạch Phụng Nghĩa thở dài một tiếng, gỡ vòng tay trữ vật trên trên cánh tay xuống, đeo vào trên tay nàng, dặn dò.

"Tố Viện ghi nhớ lời lão tổ dạy bảo..." Bạch Tố Viện trầm mặc một lát, sau đó nhẹ gật đầu nói ra.

"Ngươi thật không chịu đi cùng với chúng ta? Nếu chỉ mang theo hai người các ngươi, ta liều mạng hao tổn vạn năm tu vi, bọn hắn nhất định ngăn không được ta." Lông mày Vân Nghê nhíu chặt, truyền âm cho Bạch Phụng Nghĩa.

Bạch Phụng Nghĩa nhìn nàng cười cười, nhẹ lắc đầu, không nói gì.

Vân Nghê thấy tâm ý nàng đã quyết, cũng không cưỡng cầu, tay nắm Bạch Tố Viện, trên người độn quang sáng ngời, liền muốn phi độn rời đi.

"Người khác có thể đi, ngươi thì không thể đi!". Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói hét to vang lên.

Ánh mắt Vân Nghê lẫm liệt, theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy tên nam tử đeo kiếm cùng nam tử mặt sẹo từ phía sau tu sĩ Thập Phương Lầu đi tới, những nơi đi qua đám người tự động tách ra, nhường lại một cái thông đạo rộng rãi.

"Như thế nào, chỉ bằng ngươi cũng muốn lưu lại thiếp thân?" Vân Nghê cười lạnh một tiếng, nhìn về phía nam tử đeo kiếm, có chút châm chọc nói.

Nam tử đeo kiếm nghe vậy, thần sắc trong mắt không chút biến hóa, bình tĩnh nói ra: "Nhìn ra được, ngươi cùng Thánh Khôi Môn quan hệ không phải là nông cạn, một khi thả ngươi rời đi, ngày sau tất thành hậu hoạn."

Nam tử mặt sẹo nguyên bản cũng không muốn tiến hành cuộc chiến sinh tử với một gã Kim Tiên, nhưng sau khi nghe Lục Cơ, tâm niệm khẽ động, cũng lập tức quyết định phải đánh chết Vân Nghê tại đây.

Hắn tuy rằng minh bạch, cho dù hai người bọn họ liên thủ, muốn chính thức giết chết một gã Kim Tiên cũng không hề dễ dàng, nhưng hắn càng không muốn ngày sau từng giây từng phút phải lo lắng cảnh giác một gã Kim Tiên trả thù.

Thực tế là vị Kim Tiên này, thực lực cũng không tầm thường.

"Nguyên lai là tính mạng thiếp thân đều mơ tưởng lưu lại, xem ra thật sự là có tình căn thâm chủng với thiếp thân rồi, ha ha... Đáng tiếc nha, thiếp thân sớm đã có ý trung nhân, hôm nay nhất định phải rời đi." Vân Nghê huyễn hóa ra khuôn mặt vũ mị cười một tiếng, đưa tay khẽ vuốt tóc xanh ở thái dương lên, lập tức triển lộ ra vẻ phong tình vạn chủng.

Nguyên một đám tu sĩ Thập Phương Lâu đứng hỗn tạp trong đám thanh giáp Đậu Binh, cả đám thần sắc hoảng hốt, trên mặt lộ vẻ si mê.

"Ha... Lúc này, vẫn không quên sử dụng mị hoặc chi thuật!" Trong miệng

nam tử mặt sẹo hét to một tiếng.

Một tiếng quát này tuy âm cũng không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào trong tai tu sĩ Thập Phương Lầu lại để cho mọi người nhao nhao giật mình một cái, lập tức thanh tỉnh lại, liền không dám nhìn về phía Vân Nghê nữa, trong nội tâm nghĩ mà sợ không thôi.

Nếu không phải nam tử mặt sẹo kia quát một tiếng kinh động thần hồn nhắc nhở, bọn hắn chỉ sợ trong lặng yên không một tiếng động bị nữ tử kia khống chế, trở thành Khôi Lỗi bị nàng điều khiển rồi.

"Không cách nào khác, chỉ trách các ngươi nhân số quá nhiều, thiếp thân cũng chỉ là nhờ biện pháp này để mượn nhân thủ từ chỗ các ngươi thôi." Vân Nghê khẽ cười một tiếng, mở miệng nói ra.

Nàng mặt ngoài thoạt nhìn nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã tính toán, muốn kích phát bí thuật kia cực kỳ tổn hại tu vi.

"Sư tôn, chúng ta sẽ cuốn lấy bọn hắn, các người cứ việc rời đi." Ánh mắt Bạch Phụng Nghĩa ngưng lại, mở miệng nói ra.

"Ha ha... Chỉ bằng đám tàn binh bại tướng các ngươi, thật sự là nói khoác mà không biết ngượng!" Nam tử mặt sẹo giống như là nghe được chuyện cười, suồng sã cười to nói.

Không chờ Bạch Phụng Nghĩa nói cái gì, chợt nghe phía trên trời xanh, bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm cực kỳ vang dội:

"Ngươi cứ thử thoáng động vào các nàng một cái xem..."

------oOo------

Chương 300: Không rõ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Âm thanh này truyền đến từ chỗ cực xa phía trên bầu trời, dư âm vang vọng không ngừng truyền đến.

Nam tử mặt sẹo cùng Lục Cơ nghe vậy liền chậm lại, không động thủ nữa.

Đám người chính giữa cảm thấy kinh dị, liền thấy trên không trung mây đen quay cuồng, một đạo ngân quang như sao chổi kéo theo một đuôi lửa màu bạc thật dài từ đằng xa phá không bay tới.

Vân Nghê thấy thế, trong mắt chợt lóe sáng, nhưng trong lòng hiện ra một cảm giác khó nói nên lời.

Bạch Phụng Nghĩa đầu tiên cảm thấy chưa rõ ràng, tiếp theo trong mắt quang mang lóe lên, lộ ra một vòng thần sắc ngoài ý muốn.

Bên trong mây đen, ngân quang chợt hiện, một cái hồ lô màu bạc to cỡ bảy tám trượng nổi lên, phía trên linh văn và quang ngân tràn đầy, nhìn cực kỳ bất phàm.

Phần eo hồ lô quấn lấy một đầu dây thừng màu đỏ, ở giữa kết lại, hai đầu dây thừng rủ xuống thật dài, theo gió phiêu lãng.

Một lão đạo gần năm mươi tuổi, một thân một mình đứng trên hồ lô đón gió, trên thân lão là một bộ đạo bào xanh nhạt mới tinh, đón gió bay phất phới, một thân sung mãn tràn đầy khí phách, nhìn ngược lại cùng nam tử đeo kiếm kia có chút tương tự.

Giờ phút này nếu Hàn Lập có mặt ở quảng trường này, chỉ sợ cũng sẽ há mồm kinh ngạc, bởi vì người đứng trên hồ lô màu bạc kia không phải ai

khác, mà chính là lão Hô Ngôn đạo nhân cả ngày say khướt kia.

Hình tượng Hô Ngôn lão đạo ngày hôm nay so với sự lôi thôi ngày xưa hoàn toàn tương phản, một đầu tóc có chút xám trắng được chải chuốt chỉnh tề, không chút rối loạn, còn được một cái Tử Kim Liên tán hoa mới tinh buộc chặt cao cao.

Phía dưới Liên Hoa Quan là một khuôn mặt mang theo mấy phần tang thương, bên dưới là hàm râu được chải chuốt nổi bật, lộ ra hình dáng ngũ quan rõ ràng, nhất là cặp mắt kia nguyên bản nhập nhèm buồn ngủ, giờ phút này long lanh có thần, trong lúc lơ đãng toát ra một tia tinh quang, làm cho người ta cảm thấy một loại tiếu ngạo thiên địa, khí độ không tầm thường.

Đạo bào trên người lão càng là không nhuốm bụi trần, một đai lưng ngọc màu lục óng ánh quấn ở bên hông, bên cạnh còn treo một cái hồ lô rượu màu đỏ thắm, đồng dạng như được thanh tẩy mới tinh.

Lục Cơ ngửa đầu nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân, thần sắc trong mắt có chút phát lạnh, trường kiếm trong tay đã trở vào bao liền "Bang" một tiếng lại rút ra vài tấc, một đạo kiếm quang tuyết trắng lập tức chiếu ra.

"Người này ta biết, chính là một trong mười ba Kim Tiên Đạo Chủ của Chúc Long đạo, danh xưng là Hô Ngôn đạo nhân, hắn sao lại tới đây?" Nam tử mặt sẹo đầu tiên hai mắt nhíu lại, tiếp theo sắc mặt khẽ biến, ngăn Lục Cơ lại.

Hô Ngôn đạo nhân say mê rượu ngon, luyện đan cùng khôi lỗi chi thuật, trước kia còn thường xuyên rời tông môn đi du lịch, sau này hiếm khi rời khỏi Cổ Vân đại lục, cho nên Lục Cơ cũng không nhận ra lão. Nhưng gã thân là trưởng lão Thập Phương lâu, nắm rõ các nhân vật chủ yếu trong các đại tông môn ở toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực như lòng bàn tay, tự nhiên một chút liền nhận ra được.

Bất quá, điều làm gã sinh lòng cảnh giác lại không phải là thân phận Hô Ngôn đạo nhân.

Mười ba Kim Tiên Đạo Chủ Chúc Long Đạo, trong Thập Phương lâu đều

có ghi chép tương quan, ngoại trừ lai lịch, công pháp, tu vi, thậm chí tính nết, sở thích của những người này cũng được thu thập tin tức và chỉnh lý rõ ràng. Nhưng gã lại nhớ kỹ vị Hô Ngôn đạo nhân này, mặc dù cũng có chút tin tức kinh lịch sở thích, nhưng tin tức điều tra bên trong lại đánh giá chiến lực, chỉ có hai chữ thật đơn giản: "Không rõ."

Lấy tin tức điều tra về phương diện năng lực cường đại trong Thập Phương lâu, người có thể được đánh giá hai chữ này, toàn bộ trong Bắc Hàn Tiên Vực không vượt qua mười người, mà vị Hô Ngôn đạo nhân trước mắt này chính là một trong số đó.

Bởi vậy có thể thấy được, người này cũng không phải hạng người tầm thường.

"Nếu bị một câu nói của một tên Kim Tiên quát lui, Thập Phương Lâu các ngươi về sau cũng không cần hoạt động nữa." Lục Cơ liếc mắt nhìn gã, lạnh giọng nói ra.

"Lục Cơ đạo hữu an tâm chớ vội, người này dám một thân một mình hiện thân, chỉ sợ đã có chuẩn bị trước, không bằng trước xem tình huống một chút lại nói... Nếu hắn không chịu nghe lời mà rút, vậy hai người chúng ta hôm nay liền thử một chút sâu cạn vị Hô Ngôn đạo nhân này." Nam tử mặt sẹo trầm giọng truyền âm, đồng thời nói đánh giá của Thập Phương Lâu về Hô Ngôn đạo nhân cho đối phương biết.

Lục Cơ nghe vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi, bộ dạng từ chối cho ý kiến, cũng không có lập tức động thủ.

Đám người Thập Phương lâu trên quãng trường, mặc dù cũng không rõ thân phận vị Hô Ngôn đạo nhân đột nhiên xuất hiện này, nhưng lại có thể nhìn ra đối phương hẳn là đến để giúp đỡ Thánh Khôi môn. Cảm nhận được khí tức cường đại Kim Tiên không chút che giấu thả ra trên người lão, những người này hai mặt nhìn nhau, tất cả đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao bây giờ mặc dù thoạt nhìn bên Thập Phương lâu chiếm ưu thế, nhưng chân chính quyết định cục diện chiến đấu vẫn là tại trận chiến của tu

sĩ Kim Tiên cảnh. Bây giờ song phương đều có hai tên tu sĩ Kim Tiên cảnh, nguyên bản thế cục tự nhiên lập tức phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Thậm chí, không ít người ánh mắt lấp lóe, bắt đầu có dự định nếu tình hình tốt thì tiếp tục, còn không thì trực tiếp chuồn đi.

Trong sân rộng, Vân Nghê triệt hồi mặt nạ huyễn hóa, lộ ra mặt nạ cáo lông đỏ, nàng ngửa đầu nhìn Hô Ngôn lão đạo phía trên bầu trời quần áo đang bay phần phật, ánh mắt hiện lên mấy phần mê ly.

Nàng nhìn một lúc lâu, cuối cùng mặt mày khẽ cong một cái, lộ ra một vẻ ý cười ôn nhu.

"Ngươi cuối cùng đã tới..."

Nàng nhẹ giọng tự nói một tiếng, trong giọng nói có chút vui vẻ, lại có chút trách móc.

Trong mắt của nàng, Hô Ngôn đạo nhân đứng trên hồ lô màu bạc, bộ dáng từ từ trở nên mơ hồ, trong trí nhớ nàng hiện ra một bóng người khác, dần dần chồng chất lên nhau, đó là lúc Hô Ngôn đạo nhân còn trẻ.

Thời điểm đó dung mạo Hô Ngôn tuấn lãng, ngọc diện môi son, trên đầu đội Liên Hoa Bảo Quan, trên người mặc một bộ đạo bào xanh nhạt hầu như thẳng thớn không tì vết, cả người lộ ra vẻ thuần thục trưởng thành, khí độ bất phàm.

Thời điểm đó lão còn chưa sa vào rượu chè như bây giờ, một bên đai lưng treo một cái hồ lô màu bạc, bên kia thì treo một thanh trường kiếm màu đỏ, nói là đạo nhân nhưng một thân khí độ phong lưu, lại càng giống một tên Kiếm Tiên.

Về sau chẳng biết lúc nào, nơi hông của lão bắt đầu nhiều hơn một cái hồ lô rượu màu son, chuôi trường kiếm màu đỏ thì bị lão tùy ý treo ở sau lưng, nguyên bản Kiếm Tiên biến thành Tửu Kiếm Tiên, khí độ phong lưu không chút nào giảm, lại thêm mấy phần thoải mái.

Chỉ là qua một chuyện tình, lão chung quy không am hiểu nhiều, ba người dây dưa với nhau, Bạch Phụng Nghĩa lựa chọn trốn tránh, lão cũng lựa chọn trốn tránh, còn lại một mình Vân Nghê, từ đầu đến cuối đợi chờ, trong lòng kiên trì có phần chấp nhất.

Chờ đợi nhiều năm như vậy, bất luận thế nào, lão hôm nay đã tới, vậy liền không thể trốn tránh được nữa.

Một bên khác, Bạch Phụng Nghĩa liếc mắt nhìn chằm chằm đạo thân ảnh trên bầu trời kia, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Vân Nghê bên cạnh, miệng nhếch lên lộ ra ý cười, sự lo lắng trong lòng bỗng nhiên tại thời khắc này đều tiêu tan.

"Hô Ngôn Đạo Chủ, Chúc Long đạo các ngươi thật muốn cùng Thập Phương lâu chúng ta là địch, ngươi tính nhúng tay vào việc này?" Nam tử mặt sẹo bước tới một bước cất cao giọng hỏi Hô Ngôn đạo nhân.

"Một đám gia hoả âm hiểm núp trong bóng tối cũng dám nói khoác mà không biết ngượng? Đối phó các ngươi không cần tông môn nhúng tay, một mình lão phu là đủ." Hô Ngôn lão đạo dùng ánh mắt khinh bỉ quét qua nam tử mặt sẹo, lạnh nhạt nói ra.

Sau khi nói xong, lão lấy hồ lô rượu bên hông xuống uống một hớp rượu, ánh mắt lại nhìn xuống phía dưới.

Khi ánh mắt của lão rơi trên người Bạch Phụng Nghĩa, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, nghi hoặc nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Có vẻ như không giống trong trí nhớ, lại lớn như vậy..."

Vân Nghê dù không nghe được lão đang nói cái gì, nhưng nhìn thần sắc biến hoá của lão, cũng liền đoán ra trong lời nói lão chỉ cái gì, thần sắc trong mắt lập tức trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

Bạch Phụng Nghĩa thấy ánh mắt lão rơi trên người mình, có chút không thích ứng, nghiêng đầu tránh ánh mắt lão.

Bạch Tố Viện nhìn thần thái biến hoá trong mắt ba người này, lấy tâm tư

nhạy bén của nàng, kết hợp đủ chuyện trước đó, tự nhiên đã nhìn ra một chút vấn đề.

Sư tôn cùng lão tổ tiên trước nói cái gì đàn ông phụ lòng, hèn nhát, hơn phân nửa chính là vị Hô Ngôn trưởng lão này.

"Già hơn một chút, nhưng so với gia hoả đen thui kia muốn dễ nhìn hơn một chút... Phi, tại sao phải so sánh với tên kia!" Bạch Tố Viện đầu tiên nhỏ giọng lầm bầm một câu, nhưng tiếp đó hai gò má hiện lên một tia ửng đỏ như phấn hồng, khẽ gắt một tiếng.

"Vừa rồi chính là ngươi nói, các nàng không thể đi?" Hô Ngôn đạo nhân thả lại hồ lô rượu bên hông, ánh mắt lần nữa rơi vào trên thân Lục Cơ, sắc mặt lạnh lùng hỏi.

Đang khi nói chuyện, hồ lô màu bạc to lớn kia cấp tốc thu nhỏ lại, biến thành hình dáng bình thường, quay tít một vòng bay trở về trong tay lão.

"Hừ! Muốn đánh cứ đánh, không cần nói nhảm!" Ánh mắt Lục Cơ lạnh lẽo, không chút yếu thế nói.

Lời còn chưa dứt, thân hình y nhảy lên bay vào giữa không trung, giằng co cùng Hô Ngôn đạo nhân cách y hơn nghìn trượng.

"Ha ha, không vội không vội, các ngươi không phải ưa thích ỷ nhiều hiếp ít sao? Hạt đậu lão phu cũng đúng thật lâu không có phơi nắng rồi, lại không lấy ra nhìn một chút ánh nắng mặt trời, thật muốn mốc meo a." Trong mắt Hô Ngôn đạo nhân lóe lên một tia quỷ sắc, khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

Vừa nói xong, một tay lão bấm niệm pháp quyết, tay kia đưa xuống nắm lấy miệng hồ lô màu bạc, bờ môi khẽ nhúc nhích mấy lần.

Chỉ thấy phía trên hồ lô màu bạc linh văn đại tác, vị trí miệng hồ lô sáng lên một đoàn bạch quang mơ hồ, từng mai hạt đậu tằm màu đen như vẩy nước trong ấm không ngừng từ đó bay ra, vẩy xuống mặt đất phía dưới.

"Rầm rầm "

Một trận âm thanh như mưa rơi không ngừng vang lên, nửa mảnh bầu trời bị gần ngàn mai hắc đậu lúc nha lúc nhúc che kín.

Bên ngoài quảng trường rung động "Đinh đông", mỗi một mai Hắc Đậu sau khi hạ xuống, lập tức ô quang đại tác, nhanh chóng biến hình phồng lớn lên, một đoàn quang mang mơ hồ bên trong xuất hiện, biến thành từng Đậu Binh áo đen to lớn thân cao hơn một trượng.

Hình thể những Đậu Binh áo đen này cao lớn hơn thường nhân, trên thân không mặc áo giáp, trên mặt bao trùm nửa mặt nạ màu đen hình dáng hỏa diễm, trong tay tất cả đều nắm một thanh cự phủ màu đen, nhìn mười phần hữu lực.

Cùng so sánh với những thanh giáp quân tốt của nam tử mặt sẹo kia, Đậu Binh áo đen mà Hô Ngôn đạo nhân tế ra số lượng ít hơn không ít, nhưng khí tức trên thân lại rõ ràng cường đại hơn nhiều, đồng thời mặc dù khuôn mặt đều giống nhau như đúc, nhưng thần sắc bên ngoài nửa gương mặt không bị mặt nạ che kín lại không ngốc trệ, ngược lại mang theo một chút thần sắc nhân cách hoá, tựa hồ rất có linh tính.

Nam tử mặt sẹo thấy một màn này, chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, trong lòng lập tức sinh ra mấy phần thoái ý.

Phẩm chất Đạo binh của gã rõ ràng không bằng những Đậu Binh áo đen này, huống hồ trải qua chiến đấu quy mô lớn trước đó đã tổn thất rất nhiều, nguyên bản ưu thế số lượng cơ hồ đã hoàn toàn đánh mất, nếu thật chém giết, hậu quả có thể nghĩ.

Mà ưu thế phe mình nơi này có hai tên Kim Tiên mất đi sau khi Hô Ngôn đạo nhân gia nhập cuộc chiến. Nếu tiếp tục kéo dài, hiển nhiên đã không có ý nghĩa gì.

------oOo------

Chương 301: Sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3*

"Lục Cơ đạo hữu, có lẽ không cần phải thử, chúng ta hay là trước đi thôi." Ánh mắt của mặt sẹo trầm xuống, truyền âm cho nam tử đeo kiếm.

"Kiếm của ta đã ra khỏi vỏ vài tấc, nhất định không có chuyện cứ như vậy thu hồi." Lục Cơ hừ lạnh một tiếng, quả quyết trả lời.

Một lời vừa dứt, trường kiếm trong tay gã liền "Leng keng" một tiếng mà rời vỏ, một đạo kiếm khí trắng như tuyết vô cùng lớn lập tức vọt thẳng lên, thông suốt chín tầng mây.

"Tới tốt lắm!" Hô Ngôn đạo nhân thấy thế, cười lớn mà nói, giơ một tay lên.

Từ phía sau lưng lão, một tiếng phượng gáy to rõ vang lên. Một thanh trường kiếm màu đỏ hiện ra từ hư không, lơ lửng ở giữa không trung.

Trên thân kiếm, Linh văn màu vàng kim lóng lánh ánh hào quang, ánh lên một đạo kiếm ảnh cực lớn dài hơn ngàn trượng. Trên thân kiếm ảnh, hỏa diễm đỏ thẫm phun trào ra hai bên, giống như một đôi cánh lửa rộng ngàn trượng đang dang rộng giữa bầu trời..

Chỉ một thoáng, trong toàn bộ khu vực gần nghìn dặm của đảo chính Thánh Khôi Môn, nhiệt độ đột nhiên tăng lên, khắp nơi tràn đầy một luồng nhiệt lực thiêu người.

Cùng lúc đấy, linh văn trên mặt những cái búa đen lớn trong tay gần nghìn tên đậu binh áo đen cũng sáng ngời, cháy lên hỏa diễm hừng hực. Cả bọn liền chém giết thẳng về phía đám binh tốt giáp xanh cùng tu sĩ Thập Phương Lâu.

Vốn là đã thầm nghĩ hẳn phải chết, mọi người bên Thánh Khôi Môn gặp tình hình này lập tức dấy lên hy vọng sống sót, từng người một vui đến phát khóc. Cũng không biết là ai vung cánh tay hô lên, tất cả mọi người bắt đầu điên cuồng đánh giết về phía đội ngũ Thập Phương Lâu

Nam tử mặt sẹo thấy thế, đành phải thở dài một tiếng, phi thân định bay về hướng Lục Cơ. Nhưng hai người Vân Nghê và Bạch Phụng Nghĩa liền đã đi trước hắn một bước, thân ảnh vừa lóe lên đã chắn trước mặt của y.

Trên toàn bộ quảng trường lại tái hiện một màn hỗn loạn chém giết.

...

Tại Lôi Bạo Hải Dương, trên một phiến hải vực cách Thánh Khôi Môn mấy trăm ngàn dặm.

Hàn Lập đang mang mặt nạ đầu trâu, lơ lửng trong hư không, ở cách Trọng Loan tương đối xa,

Lúc trước, hắn mấy lần sử dụng lôi trận truyền tống, nhưng thủy chung không thể vùng thoát khỏi Trọng Loan, bị tên này bám theo như giòi trong xương.

"Hàn Lập, ngươi có chạy tới chân trời góc biển, cũng đừng hòng thoát ra khỏi lòng bàn tay của ta!" Trọng Loan xòe bàn tay, siết lại trước người, ánh mắt gã lộ ra vẻ chế nhạo châm biếm, nói ra.

"Bất quá là lĩnh ngộ một chút pháp tắc sát khí, mà đã khẩu xuất cuồng ngôn đến như vậy. Xem ra ngươi so với Phương Bàn, tên phế vật sư đệ trong miệng ngươi, cũng không có mạnh mẽ hơn bao nhiêu." Hàn Lập mỉa mai đáp lại.

"Không nghĩ tới ngươi cư nhiên lại có thể nhìn ra pháp tắc sát khí, ngược lại là ta xem thường ngươi rồi." Trọng Loan thanh âm lạnh lẽo.

"Ngươi có thể dễ dàng như vậy truy tung được ta, hoàn toàn vô thanh vô

tức phát động mấy lần tập kích, chỉ sợ là cũng lợi dụng sát khí chứ?" Hàn Lập hắc hắc cười nhẹ.

"Không sai. Trên thực tế cái này mấy lần đều là chính ngươi đưa ta đi cùng, ta căn bản cũng không cần làm gì." trên mặt Trọng Loan có một tia đăm chiêu, trực tiếp thừa nhận nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc không biến, nhưng trong lòng khẽ động.

Kỳ thật hắn không hiểu nhiều về pháp tắc sát khí, một loại pháp tắc ít người để ý mà rất thường gặp. Cụ thể có chỗ nào đặc dị, hắn hoàn toàn ko rõ ràng.

Lúc trước Trọng Loan đánh vào trong cơ thể hắn một sợi tơ nhỏ màu đen, thực tế chính là pháp tắc sát khí ngưng tụ thành sợi tơ pháp tắc. Đối phương tựa hồ có thể mượn sợi tơ này để khóa vào vị trí của mình, rồi dựa vào đấy hư hóa thân thể, tiến hành một ít cử động tương tự như truyền tống

Trừ điểm ấy ra, tuy rằng cũng không có dị trạng gì biểu hiện ra ngoài, nhưng hắn vẫn rõ ràng có thể cảm nhận được trong lòng mình khí tức hung sát, chính đang dần dần tăng cường. Hơn nữa dù thần thức hắn mạnh mẽ như thế mà cũng không có phương pháp cưỡng ép áp chế, ngược lại càng cố áp chế, khí tức này liền tăng trưởng càng nhanh.

Hàn Lập mơ hồ cảm thấy, thời điểm khí tức hung sát này đạt tới trình độ nhất định, chỉ sợ cũng là thời điểm tên đại hán mặt cháy kia bất ngờ ra đòn sát thủ đối với hắn.

Chậm tất sinh biến, vẫn là nên tốc chiến tốc thắng.

Hàn Lập đã định ra chủ ý, liền một tay khẽ vẫy. Phía sau hắn Trọng Thủy Chân Luân nổi lên, tỏa ra ô quang mãnh liệt, rồi xoáy tròn lao đi, đập thẳng lên người Trọng Loan.

Tên kia nhếch miệng cười, hoàn toàn không tránh không né, vọt lên trước mặt.

Khi chỉ còn nháy mắt là đụng vào Trọng Thủy Chân Luân, thân thể gã một

lần nữa hư hóa, biến thành sương mù đen, bị Chân Luân xuyên qua.

Hàn Lập thấy thế, tay liền bấm một cái pháp quyết, miệng khẽ quát một tiếng: "Nhanh."

Đoàn thủy chi đạo văn trên Trọng Thủy Chân Luân lập tức tỏa sáng mãnh liệt, chân luân trong nháy mắt bành trướng gấp đôi, kịch liệt xoay tròn.

Ở phía dưới chân luân, Thủy thuộc tính linh khí trong hư không lập tức cấp tốc vận chuyển lại, từ trong truyền ra trận trận lực lôi xé mạnh mẽ vô cùng, rất nhanh liền tạo thành một vòi rồng nước cực lớn cao tới ngàn trượng trên mặt biển.

Thân thể Trọng Loan hóa thành hắc vụ chưa kịp tản ra, đã bị cỗ lực lượng này xé ra, kéo vào trong vòng xoáy. Chỉ thấy một tiếng triệu hoán mơ hồ phát ra, rồi thân thể gã rất nhanh biến mất.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, trong lòng không hề buông lỏng. Cổ tay hắn vẫy một cái, Trọng Thủy Chân Luân đang cấp tốc xoay tròn liền lập tức trì trệ, bay vút về, treo lại trước người hắn.

Vòi rồng nước cao thấu bầu trời mất đi động lực, lập tức ụp xuống, kích phát từng trận sóng nước mãnh liệt trên mặt biển.

Trên mặt biển bọt nước tan hết, nhưng là không có vật gì xuất hiện, căn bản không thấy Trọng Loan thân ảnh.

Hàn Lập nhăn mày, liền tại vừa rồi, hắn khẽ cảm thấy trong lòng tự dưng dâng lên một cỗ lệ khí. Tại mi tâm của hắn vốn bị che dưới mặt nạ, cũng có từng sợi sương mù màu đen đang ngưng tụ dần.

Lúc này, trong nước biển phía dưới, đột nhiên xuất hiện một vệt đen, giống như mực nước do con mực phụt ra, rất nhanh liền quầng quầng loang rộng, nhuộm nước biển trong phạm vi ngàn trượng thành một màu đen như mực.

Trên mặt biển, sóng nước đen bóng không ngừng sùng sục sôi trào, đạo đạo sương mù màu đen bốc lên cuồn cuộn.

Chỉ nghe ""Rầm Ào Ào"" vang lên.

Một mảnh sóng nước cực lớn bỗng nhiên xoáy lên từ bốn phương tám hướng, giống như một đóa hoa ăn thịt người to lớn màu đen, giương cái miệng khổng lồ khép lại từ bốn phía, hướng lên bao vây thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, trên thân hắn hào quang sáng ngời, định né tránh.

Nhưng vào lúc này, sợi sương mù màu đen ở mi tâm của hắn đột nhiên lóe lên hào quang tối tăm, hắn chỉ cảm thấy thức hải đau buốt, thân hình không khỏi trì trệ một chút, liền không thể tránh thoát, cùng với Trọng Thủy Chân Luân bị mảnh sóng nước đen kia phủ lại.

Hàn Lập nhìn khắp bốn phía, chỉ có thể nhìn được một mảnh hư không đen kịt, thâm trầm như mực.

Đôi mắt hắn sáng lên ánh sáng màu lam, mới thấy được trong hư không ở bốn phía đang có từng sợi sương mù màu đen lơ lửng ở giữa không trung, chiếm cứ diện tích khoảng hơn trăm trượng, nhưng lại không cách nào nhìn thấu qua.

hắn chuyển động Thân hình một vòng, liền phát hiện thần thức của hắn tựa hồ cũng bị hạn chế không nhỏ, giờ phút này chỉ có thể cảm giác được sát khí tràn ngập bốn phía.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, một tay khẽ vẫy, Trọng Thủy Chân Luân lập tức xoáy mạnh, lướt gấp về phía trước.

Chỉ nghe "Phụt " một cái

Trọng Thủy Chân Luân đập vào một mặt tường nước, liền kịch liệt chấn run mấy cái, rồi cứ thế dần dần bị từng sợi sương mù màu đen tầng tầng quấn chặt lấy, trong lúc nhất thời vậy mà không cách nào nhúc nhích.

Hắn càng thúc giục Tiên Linh Lực khống chế Chân Luân, sương mù màu đen vốn quanh quẩn khắp nơi lại càng kịch liệt cuộn đến, càng quấn chặt

lấy Trọng Thủy Chân Luân.

Hàn Lập hơi nhíu mày, một tay hắn kết kiếm quyết. Một thanh trường kiếm màu xanh bay vọt ra từ trong tay áo, Linh văn lóng lánh quanh thân, tỏa ra ánh sáng màu xanh mãnh liệt, thoáng cái liền tách thành bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhanh chóng tản ra.

Phi kiếm lóe lên bén nhọn, tầng tầng ánh sáng màu xanh nhộn nhạo trên thân kiếm, rồi từng chuôi lại lần nữa phân thành chừng mấy ngàn chuôi thanh quang kiếm ảnh rậm rậm rạp rạp, thoáng cái liền phủ đầy không gian chung quanh.

Giờ phút này, nếu là ở bên ngoài cái mảnh không gian đen như mực này, có thể thấy một quả cầu màu đen đường kính khoảng trăm trượng đang lơ lửng trên mặt biển, đang không ngừng hấp thu nước biển đậm đặc đen như mực.

Trên mặt ngoài quả cầu đen không ngừng có đỉnh nhọn trồi lên, làm quả cầu không ngừng biến hình, thoạt nhìn giống như một quả cầu gai.

Cách đó không xa, ở giữa không trung lơ lửng một con hạc đen phủ đầy lông vũ như sắt màu đen, đỉnh đầu vàng óng ánh như cái mào. Lông chim mơ hồ có ánh lửa màu đen lóe lên, nhìn rất là bất phàm.

Trên lưng hạc đen có một gã đại hán mặt cháy đội nón rộng vành đen, đang ngồi xếp bằng, hai tay nâng một thanh Hắc Đao, hai mắt nhìn chằm chằm vào quả cầu đen.

Bề mặt Hắc Đao có từng vòng Linh văn quỷ dị lúc sáng lúc tối, tỏa ra hắc khí lượn lờ, mơ hồ truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru.

Người này không phải ai khác, chính là Trọng Loan.

"Chủ nhân, gia hỏa này vẫn còn có thể vùng vẫy đấy!" Hạc đen bỗng nhiên cong cái cổ nhỏ dài, quay đầu lại nói với Trọng Loan, thanh âm the thé dị thường.

"Không sao, hắn vùng vẫy càng mạnh, sát thủy ngưng tụ lại càng nhanh, Sát

Nguyên Xâm Thực của ta cũng càng lợi hại. Chờ tới khi hắn không động đậy nổi, chính là lúc chúng ta kết liễu hắn." Trọng Loan vừa cười vừa nói.

"Nếu không phải vì biết rõ trên người hắn ẩn tàng bí mật, chủ nhân ngài ở đâu cần dùng hết công phu như thế này? Lấy Đồ Tiên Nhận tấn công trực diện, hắn tuyệt đối không phải đối thủ của ngài." Hạc đen tiếp tục nói.

"Bí mật có thể dằn vặt Phương Bàn suốt mấy trăm năm, thật sự là khiến người ta rất hiếu kỳ đấy, nếu có thể khai thác toàn bộ, chắc chắn sẽ không uổng công ta tiêu phí thời gian và khí lực như thế này.” Trọng Loan ánh mắt ngưng lại, tiếp tục nói.

Trong lúc một người một hạc nói chuyện với nhau, động tĩnh trên bề mặt quả cầu đen quả nhiên càng lúc càng nhỏ. Quả cầu cuối cùng triệt để bình lặng lại, mà toàn bộ nước đen trên mặt biển chung quanh đã đều nhập vào trong quả cầu.

Mà khiến người ta có chút kỳ quái là, quả cầu đen chẳng những không to ra, ngược lại co lại nhỏ đi rất nhiều. Trên bề mặt quả cầu hào quang ngưng thực, giống như một khối tinh thể màu đen to lớn.

"Xem ra cũng không sai biệt lắm..." Trọng Loan nhận định, rồi từ trên lưng hạc đen cầm đao nhảy lên, bay đến trước quả cầu đen, giơ tay vuốt nhẹ quả cầu.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của gã bỗng nhiên có hắc quang sáng lên, hiển hiện ra một vòng xoáy màu đen. Bề mặt cầu đen lập tức phun trào một mảnh khói bụi màu đen, cuồn cuộn tuôn vào trong vòng xoáy, bị hút vào trong cơ thể Trọng Loan.

Theo từng mảng khói đen bị hút ra, thể tích quả cầu đen trở nên càng ngày càng nhỏ, thân ảnh Hàn Lập từ bên trong cũng dần hiện ra.

Hắn giờ phút này, toàn thân cứng ngắc, hai mắt nhắm nghiền, sợi sương mù màu đen ở mi tâm đã biến mất không thấy, chỉ còn lại một chữ "Sát" đen thui ngay tại mi tâm. Chữ này thoạt nhìn như đã thấm vào dưới da, hòa thành một thể với hắn.

Bên cạnh hắn, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng Trọng Thủy Chân Luân toàn bộ đều bị vây trong một tầng tinh thể màu đen mong mỏng, hào quang ảm đạm, khe khẽ giãy dụa nhưng vô phương trốn thoát.

Trọng Loan thấy thế, thoả mãn gật gật đầu, hai ngón tay chỉ ra, điểm tới chữ "Sát" ở mi tâm của Hàn Lập.

Chỉ cần đầu ngón tay gã chạm đến, tất cả bí mật cất giấu trong đầu Hàn Lập liền mở rộng cánh cửa, gã sẽ không chút trở ngại nào triệt để khai thác hết.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Hai mắt Hàn Lập vốn nhắm chặt đột nhiên mở ra, trong mắt chớp động ánh sáng lam. Giữa hai lông mày vừa vang lên tiếng "Xùy xùy" thì một sợi tơ nhỏ liền bắn ra, trực tiếp đánh tan chữ "Sát", vọt thẳng đến mi tâm Trọng Loan.

------oOo------

Chương 302: Đối chiến gay gắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trọng Loan không ngờ Hàn Lập đột nhiên tỉnh lại, toàn bộ cơ thể theo bản năng tránh về phía sau, nhưng lại không có động tác nào ngăn cản tinh ti như cương châm kia bắn thẳng vào trán mình.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, chỉ thấy thanh đồng hộ trên trán gã bỗng nhiên ánh sáng màu xanh trương lớn lên, từ trong lóe ra một đầu hư ảnh dị thú hình dạng mãnh hổ, lại có bốn mắt. Nó há to miệng, một đoàn hào quang tối tăm từ trong sáng lên, trực tiếp cắn nuốt tinh ti kia.

Hàn Lập thấy thế, đơn quyền nắm chặt,từng miếng kim phiến trên cánh tay lật lên tầng tầng, kim quang trên đầu quyền trương lớn lên, một bước phóng đến, đập xuống Trọng Loan trùng trùng điệp điệp.

Trọng Loan áp chế nỗi kinh sợ trong lòng, vội vàng một tay hoành ở phía trước, một tay chống đỡ phía sau, chống chọi một quyền của Hàn Lập đánh tới.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đoàn kim quang ở giữa không trung nổ tung ra, thân thể Trọng Loan dưới sự xung kích của một cổ cự lực, như thiên thạch đập xuống mặt biển trùng trùng điệp điệp, tạo nên một mảnh bọt sóng cực lớn.

Hàn Lập không dừng lại, hai tay kết kiếm quyết, vung mạnh về phía trước người.

Một hồi âm thanh rung động mãnh liệt vang lên.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức đánh nứt hắc tinh

bao bọc quanh thân kiếm, kéo lê thành từng đạo hồ quang màu xanh giữa không trung, nhao nhao đâm vào trong nước biển, truy kích về phía Trọng Loan rơi xuống.

Cùng lúc đó, giữa không trung một hồi âm thanh giống như lục lạc rung cấp tốc vang lên.

Đạo văn trên bề mặt Trọng Thủy Chân Luân sáng rõ, thoát khỏi giam cầm, cấp tốc xoay tròn đập xuống hướng mặt biển.

Hết thảy nhìn như dài dòng, kì thực chỉ trong khoảnh khắc, thế cho nên đầu cự hạc màu đen cách đó không xa mấy trăm trượng, khó khăn lắm mới phản ứng kịp, hai cánh khổng lồ đột nhiên huy động quét về phía dưới.

Chỉ thấy trên hai cánh màu đen kia ánh lửa bỗng nhiên đại thịnh, vung lên liền có hai luồng hoả cầu màu đen to trăm trượng đập tới Trọng Thủy Chân Luân.

"Oanh oanh" hai tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên!

Mặt ngoài Trọng Thủy Chân Luân lập tức bộc phát ra mảng lớn tia lửa màu đen, phương hướng bị đánh lệch so với ban đầu, kéo lê một đạo dài mấy ngàn trượng trên mặt nước, sau đó lần nữa lướt lên, bay trở về phía Hàn Lập.

Hàn Lập liếc nhìn cự hạc khổng lồ màu đen kia, sau đó lại nhìn về phía mặt biển.

Chỗ sâu trong nước biển, một đạo hắc ảnh lướt gấp lên, ""Rầm Ào Ào"" một tiếng, bay ra khỏi mặt nước, nắm chặt trường đao màu đen trong tay, cũng không thèm nhìn phía sau đột nhiên chém tới.

Trên trường đao màu đen Linh văn sáng rõ, từng trọng đao ảnh như kinh đào phách ngạn, từng đợt từng đợt cuồn cuộn chém về phía mặt biển.

Ngay sau đó, một hồi tiếng nước không ngừng vang lên, một thanh phi kiếm tràn đầy ánh sáng màu xanh, liên tiếp lướt trên mặt nước, vừa vặn

đụng phải đao ảnh trùng trùng điệp điệp, phát ra từng đợt thanh âm the thé chói tai.

Đao ảnh màu đen nứt vỡ từng khúc, trường kiếm màu xanh cũng nhao nhao ngưng trệ, khí thế lao tới trước tiêu giảm hầu như không còn.

Trọng Loan bị phản chấn bay ngược trở về, một lần nữa rơi vào trên lưng hạc đen, gã nhìn về phía Hàn Lập trong mắt lóe lên một tia âm vụ.

"Không nghĩ tới, ngươi lại có thể phá Sát Khí Xâm Nguyên của ta! Dù cho thần thức của ngươi vượt xa cùng giai, cũng tuyệt không thể nào làm được, trừ phi... Ngươi tu luyện qua cấm thuật Luyện Thần Thuật?" Trọng Loan tựa hồ nghĩ tới điều gì, thần sắc có chút động dung nói.

Ánh mắt Hàn Lập không chuyển, căn bản không để ý tới lời nói của gã.

Hai tay của hắn vẩy một chiêu vào hư không, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức bay nhanh về, trong hư không một lần nữa dung hợp, hóa thành một thanh trường kiếm màu xanh, rơi vào lòng bàn tay của hắn.

"Trách không được Phương Bàn lúc trước bám đuổi ngươi mãi không bỏ, xem ra trên người của ngươi giấu bí mật quả nhiên không ít. Ta hiện tại đã có chút không thể chờ được, muốn bắt giữ Nguyên Anh ngươi, hảo hảo dò xét một phen." Mắt thấy Hàn Lập ngậm miệng không nói, Trọng Loan cười hắc hắc một tiếng nói ra.

"Các hạ lảm nhảm, tựa hồ có chút hơi nhiều." Thần sắc Hàn Lập không đổi, lạnh nhạt nói ra.

Vừa dứt lời, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn lập tức nghịch chuyển, hơn bốn mươi đoàn đạo văn đồng thời sáng lên hào quang, thân ảnh hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, thậm chí không lưu lại tàn ảnh giữa không trung, giống như Thuấn Di đi thẳng đến sống lưng hạc đen.

Trường kiếm trong tay ánh sáng màu xanh mãnh liệt, một kiếm đâm thẳng ra, trực tiếp xuyên thấu lồng ngực bên trái của Trọng Loan.

Hai mắt gã trợn lên, trong mắt đầy vẻ không tin được, gã cúi thấp đầu xuống nhìn vào lồng ngực của mình. Chỉ thấy chỗ đó đã phá vỡ một cái động lớn, bên trong đang có máu đen ồ ồ chảy ra, trong nháy mắt thấm ướt quần áo của gã.

"Chủ nhân..." Trong miệng hạc đen phát ra một tiếng hú bén nhọn.

Hàn Lập thấy thế, không nói hai lời tay rút trường kiếm từ ngực Trọng Loan ra, sau đó thân ảnh lướt gấp về sau.

Hắn vừa mới bay khỏi sống lưng hạc đen, thân hình Trọng Loan bị hắn đâm thủng lồng ngực đột nhiên rũ xuống, hóa thành một mảnh sương mù màu đen tiêu tán ra, đó cũng chỉ là một cỗ thế thân do sát khí ngưng tụ thành mà thôi.

Tại một chỗ khác trên bầu trời, một đoàn sương mù màu đen dày đặc dũng động ra, thân ảnh Trọng Loan một lần nữa hiển hiện, gã nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt đã không còn chút vẻ khinh thường.

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy có chút phiền muộn, không thể khôi phục tất cả một trăm lẻ tám đoàn đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân, thời điểm sử dụng thần thông nghịch chuyển đúng là vẫn không cách nào phát huy ra hiệu quả tốt nhất, thế cho nên đối mặt với loại địch nhân cường đại như đại hán mặt cháy vàng trước mắt này, không cách nào lấy được hiệu quả nhất kích tất sát như lúc trước.

"Rất tốt! Là ta xem nhẹ ngươi rồi, không nghĩ tới ngươi vậy mà giống như Phương Bàn, cũng là tìm hiểu tốc độ pháp tắc, khả năng tăng tốc độ vẫn trên hắn, trách không được có thể đưa hắn đến chỗ chết." Trọng Loan nhìn Hàn Lập, nghiêm mặt nói.

"Ngươi có thể né tránh một kích lúc trước của ta, nghĩ đến có lẽ có chút quan hệ với Phương Bàn chứ?" Hàn Lập tự nhiên không thèm phủ nhận lực lượng pháp tắc của mình, mà nhíu mày hỏi lại.

"Đúng vậy, coi như ngươi có chút kiến thức. Chiêu thức ấy của ta đích xác

là vì đề phòng tên sư đệ kia, ai bảo hắn được sư tôn coi trọng, phong mang có chút quá thịnh, ta không thể không phòng, chỉ là không nghĩ đến hôm nay lại dùng ở nơi này." Ánh mắt Trọng Loan chớp lên, mở miệng nói.

Gã vừa mở miệng kể chuyện trước kia, một tay giấu sau lưng lại đang lặng lẽ bấm pháp quyết.

Trong lòng bàn tay của gã từng dòng chữ cổ quái bắt đầu sáng lên hào quang huyết hồng, bên ngoài làn da được che đậy dưới áo choàng màu đen cũng bắt đầu chuyển thành màu hồng.

Đầu hạc đen kia thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, phía dưới cánh chim hai luồng hắc sắc quang mang chậm rãi chớp động, hiển nhiên là đã chuẩn bị tùy thời bay nhanh trốn đi.

Hết thảy đều được Hàn Lập thu vào trong mắt, thần sắc trong mắt hắn lại không chút biến hóa, trước người treo lấy Trọng Thủy Chân Luân, như hộ thuẫn ngăn trở thân ảnh. Một tay hắn nắm chặt trường kiếm màu xanh, tay kia giấu trong tay áo, lòng bàn tay ô quang lóe lên, hai quả Trọng Thủy Lôi Văn lăn xuống.

Nương theo một hồi âm thanh ngâm tụng nhỏ nhẹ vang lên, đồng tử hai mắt Trọng Loan chuyển thành màu huyết hồng, quanh thân bắt đầu bốc lên từng sợi sương mù màu đỏ nhạt, trường đao màu đen nắm trong tay cũng có lợi mang lóe lên, từ trên xuống dưới dính vào một ít huyết sắc.

Lông mày Hàn Lập chau lên, hắn thình lình phát hiện khí tức trên thân đại hán mặt cháy vàng này đang phát sinh biến hóa rõ rệt, tuy rằng cũng có thể ngửi được một tia sát khí, nhưng cũng không phải loại khí tức hung ác mà hắn cảm giác được lúc trước.

"Nên kết thúc rồi." Trọng Loan nói xong, toàn bộ cơ thể hóa thành một đạo Huyết Ảnh, biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Một cái chớp mắt tiếp theo, gã đột nhiên xuất hiện phía dưới bên phải Hàn Lập, trường đao trong tay vung nghiêng lên, chém vào phía dưới xương sườn hắn theo một góc độ thập phần xảo trá.

Hàn Lập sớm đã đoán trước, cổ tay chuyển một cái, trường kiếm chém hạ xuống một kích đón đỡ huyết sắc trường đao, toàn bộ cơ thể mượn lực bay ngược ra sau, nhanh chóng kéo dài khoảng cách với Trọng Loan.

Đồng thời lúc thân ảnh hắn lao đi, hai quả Trọng Thủy Lôi Văn kia lại vô thanh vô tức phóng hạ xuống, rơi trước người Trọng Loan.

Chỉ thấy một quả trong đó mặt ngoài màu tím Lôi Văn bỗng nhiên sáng ngời, sau đó liền phát ra một tiếng "Ầm ầm" nổ đùng.

Ngay sau đó, một vòng hồ quang điện màu tím cuồng bạo vô cùng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng hải vực vào.

Âm thanh này chưa kịp ngừng lại, một Trọng Thuỷ Lôi Văn khác cũng có hào quang sáng lên, có chút bất đồng chính là, mặt ngoài viên lôi văn này sáng lên màu kim sắc quang mang.

"Ầm" lại một tiếng nổ đùng!

Trên mặt biển, liên tiếp bay lên hai luồng mặt trời màu đen phạm vi ước chừng trăm trượng, chính giữa kim quang văng tung tóe, tử điện nổ vang, hoà vào lẫn nhau.

Sau khi mặt trời màu đen bạo liệt, sớm đã thấy không rõ thân ảnh Trọng Loan, chỉ có thể thấy trên mặt biển sóng cả nứt vỡ, nước biển bốc hơi, vô số hạt bụi màu đen bay về bốn phương tám hướng, hóa thành một đạo sóng khí hình cầu, cuồn cuộn đánh thẳng xuống mặt biển, làm hư không chung quanh bị chèn ép chấn động không thôi.

Nước biển hải vực phụ cận xoáy lên từng đạo sóng gió động trời cao mấy trăm trượng, mãnh liệt cuốn về bốn phương tám hướng.

Hạc đen kia vừa rồi thấy tình thế không ổn, cũng sớm vỗ hai cánh hóa thành một đoàn hắc diễm cấp tốc trốn đi, giờ phút này chính nó đang treo vạn trượng trên bầu trời, chưa tỉnh hồn nhìn về hướng bên này.

"Có thêm Tịch Tà Thần Lôi uy lực lớn hơn một chút..." Hàn Lập nhìn dư ba dao động không tan trên mặt biển, khắp nơi đều có hồ quang điện màu tím cùng màu vàng không ngừng ẩn hiện, tự lẩm bẩm.

Vừa rồi hắn ném ra hai khỏa Trọng Thủy lôi Văn, viên màu tím là hắn năm đó ở trên Lôi Bạo hải dương, kết hợp lực lượng tinh cầu luyện chế thành, viên còn lại là lúc hắn tế luyện lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, kết hợp Tịch Tà Thần Lôi luyện chế thành.

Viên đầu tiên, những năm này chấp hành các nhiệm vụ tông môn và Vô Thường Minh, đã tiêu hao rất nhiều, trên người hắn đã không còn mấy viên, mà viên sau quá trình luyện chế thập phần không dễ, hắn cũng không thể luyện chế ra quá nhiều.

Lần này sử dụng cùng lúc, có thể nhìn ra được, viên Trọng Thuỷ Lôi Văn dung hợp Tịch Tà Thần Lôi có uy lực càng lớn hơn.

Chờ thanh thế trên mặt biển biến mất dần, có thể thấy trên mặt nước đang nổi lơ lửng từng mảnh vụn áo choàng tan tành, tùy ý cũng có thể thấy từng mảnh vết máu cầu vồng cùng bao phủ trên mặt nước sương mù huyết vụ.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt lại không có chút nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm ngưng trọng.

Hắn phát hiện ra, tựa hồ phạm vi mấy ngàn trượng mặt biển chung quanh, khắp nơi đều phân tán khí tức đại hán mặt cháy vàng kia.

Đúng lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện!

Trên mặt biển bị nhuộm thành một mảnh màu đỏ như máu, đột nhiên nổi lên từng bong bóng khí màu hồng nhạt to chừng miệng chén, một cái hợp với một cái, một cái đẩy ra một cái, rậm rạp chằng chịt hiện đầy phạm vi mấy trăm dặm hải vực.

------oOo------

Chương 303: Khiếp sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Lông mày Hàn Lập cau lại, ánh mắt quét nhanh về khu vực đó.

Chỉ thấy một mảnh đỏ thẫm lan rộng trên mặt biển, sóng cả cả lật lên, huyết lãng bắt đầu chuyển động, hơn trăm đạo bóng mờ cự đại không đồng nhất từ chỗ sâu dưới đáy biển chậm rãi nổi lên.

Nương theo đó, từng đợt huyết tinh làm người cảm thấy buồn nôn xuất hiện.

Hàn Lập thúc giục bí thuật bảo vệ thần thức hải, trong mắt ánh sáng màu lam chớp lên nhìn về phía mặt biển, tay hắn vô thức nắm chặt thanh kiếm.

Nhưng mà sau một khắc, một màn ngoài tưởng tượng xuất hiện.

Chỉ thấy hơn trăm đạo âm ảnh phá vỡ sóng nước, một cái tiếp một cái nổi lên trên mặt nước, lộ ra những thân ảnh yêu thú hình dạng quái dị dưới đáy biển. Trong đó có loại nhìn như tuấn mã nhưng lại không có bốn vó mà mọc lên đôi vây như vây cá ngựa, còn có loại lưng đeo trọng giáp dày đặc như mai rùa, phía trên còn có gai nhọn đâm khắp nơi, còn có loại hình thể lớn gần vạn trượng như cá voi, nhìn qua có vẻ tính cách ôn thuần...

Những Yêu thú này Hàn Lập đều đã nhìn thấy không ít lần trong điển tịch, tu vi cao thấp không đồng nhất, loại cường đại nhất thậm chí đạt đến cấp độ Chân Tiên, nhưng bây giờ tất cả đều không ngoại lệ, đều ngửa cái bụng lên phía trên, trên người không còn chút khí tức nào truyền ra, đã chết đến không thể chết lại.

Tại vị trí bụng của bọn nó đều có một cái phá động cực lớn hình tròn, bên trong có đạo đạo vết máu đỏ tươi chảy ra, nhanh chóng nhuộm cả mặt nước

biển, thoáng tạo thành một mảnh huyết sắc sa mỏng dài hẹp cực lớn.

Hàn Lập nhìn những miệng vết thương kia, thình lình phát hiện chỗ da thịt phá động được mở ra từ bên trong, thoạt nhìn dường như không phải bị ngoại lực công kích, chính là từ trong cơ thể bạo liệt ra.

"NGAO..."

Chỉ nghe một thanh âm như thú rống vang lên, phía dưới hải vực đột nhiên bọt nước tung lên, cuốn lại thành sóng lớn ngàn trượng.

Một huyết hồng đại thủ lớn chừng trăm trượng đột nhiên tách sóng nước ra, từ trong nước biển đột nhiên thò ra chụp đến thân thể Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lẫm liệt, nhấc chân đạp mạnh vào hư không, thân hình lướt gấp đi, tránh né bàn tay khổng lồ kia.

Nhưng mà, phía trên phương hướng hắn lao đi không ngờ lại có một cái huyết hồng đại thủ giống như đúc cái kia hiện ra, ngăn cản đường đi của hắn, năm ngón tay co lại trảo qua hướng hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trên người độn quang sáng rõ, đổi qua một phương hướng khác, cấp tốc bỏ chạy.

Ngay lúc này, trước người và sau lưng lại có hai cái huyết sắc đại thủ khổng lồ đột nhiên thò ra, một tả một hữu khép lại, như lúc tăng lữ tụng kinh chắp tay trước ngực.

Tốc độ hai huyết sắc đại thủ khổng lồ này mau kinh người, làm cho Hàn Lập không kịp trốn thoát, thoáng cái bị ép lại trong lòng bàn tay.

Ngay sau đó, nước biển kịch liệt cuồn cuộn, một đạo thân ảnh cực lớn cao chừng ngàn trượng từ dưới mặt biển chậm rãi bay lên, hiển lộ ra thân hình.

Toàn thân gã huyết hồng, hiện rõ một mảnh dài hẹp đường cong cơ bắp, quanh thân không có một mảnh vải, trên hông quấn quanh một vòng giáp da màu xanh thẫm.

Khuôn mặt gã thoạt nhìn giống như vừa mới bị bóc ra lớp da, lộ ra cơ bắp bên trong, trên đó còn có máu đỏ tươi, tuy rằng khuôn mặt vặn vẹo đáng sợ đến cực điểm, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút bóng dáng Trọng Loan.

Huyết sắc Cự Nhân này, trừ hai cánh tay trên vai, dưới xương sườn cũng đồng dạng sinh ra hai cánh tay. Giờ phút này Hàn Lập đang bị kẹp trong lòng hai bàn tay đấy, chính là hai cánh tay mọc ra dưới xương sườn.

Hàn Lập bị hai bàn tay khổng lồ ép ở chính giữa, hắn cảm thấy giống như bị hai tòa núi lớn đè ép, toàn thân xương cốt không ngừng phát ra thanh âm bạo liệt.

Trong miệng hắn phát ra một tiếng hét to, trên hai cánh tay bị ép tới sát bên người lập tức hiện ra từng miếng lân phiến màu vàng, chống đẩy về hai bên. Hắn ra sức dùng song thủ đẩy về phía hai cự chưởng đang khép lại.

Hai cự chưởng nhìn nặng như núi, dưới sức đẩy mãnh liệt của Hàn Lập, vậy mà từ trong mở ra một đạo khe hở, tách ra hai bên một chút.

Huyết sắc Cự Nhân thấy vậy, trong miệng lập tức phát ra một tiếng thét, hai tay dưới xương sườn lập tức xuất ra lực đạo gấp bội, đè ép vào chính giữa. Hàn Lập khó khăn lắm tạo ra một đạo khe hở, vừa sinh ra liền bị đè ép trở về.

Sắc mặt Hàn Lập căng đến đỏ bừng, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Sau một khắc, cơ bắp trên người hắn bắt đầu phồng lên, giống như người được thổi hơi vào kịch liệt phát triển lớn lên, rất nhanh biến thành một Kim Mao Cự Viên cao chừng ngàn trượng.

Cùng lúc đó, quanh khuôn mặt hắn có bạch quang sáng lên, chỗ ngực bụng tức thì nổi lên bảy khối Đồ Án Tinh Thần màu lam, sáng rực lóng lánh, tản mát ra mảng lớn tinh quang, cùng hoà lẫn với kim quang bên ngoài, khiến cho thân hình lần nữa phát triển lớn hơn rất nhiều.

"Rống..."

Cự Viên gầm nhẹ một tiếng, hai đồng tử màu vàng trừng mắt nhìn huyết sắc Cự Nhân, hai tay mãnh liệt mở ra, chẳng những chống đẩy bàn tay huyết sắc Cự Nhân ra, mà mỗi tay còn nắm lấy mười ngón tay của gã.

Chỉ thấy hai tay hắn vặn chuyển, đột nhiên kéo ra phía ngoài, giữa không trung lập tức có hai đạo thanh âm gân cốt đứt gãy vang lên.

"NGAO..."

Huyết sắc Cự Nhân trong miệng phát ra một tiếng gào thét, hai cánh tay trên vai cũng gắt gao chộp vào hai tay Cự Viên.

Ngay sau đó, có từng đợt âm thanh vù vù như chuông vàng đại môn từ trong miệng gã truyền ra, nghe cẩn thận rõ ràng là chú ngữ ngâm tụng gì đó.

Nương theo đó từng trận âm thanh ngâm tụng vang lên, trong lòng bàn tay nơi đầu vai chộp vào Cự Viên, từng vòng đường vân cổ quái hình dáng đinh ốc bỗng nhiên sáng lên, từ trong trượt ra hai vật như trường xà màu đỏ như máu, quấn quanh hai tay Cự Viên.

Hàn Lập lập tức cảm thấy trên hai tay truyền đến từng đợt đau đớn như bị bỏng bởi liệt hỏa, hắn lập tức buông lỏng bàn tay huyết sắc Cự Nhân ra, "Thang thang thang" lui về phía sau hơn mười bước.

Sau khi kéo dài khoảng cách với huyết sắc Cự Nhân, Hàn Lập cúi đầu nhìn lại, liền thấy từ hai cánh tay của mình kéo dài đến bả vai, đều có từng dấu vết huyết hồng hình đinh ốc, thoạt nhìn giống như vết thương bị phỏng do khối sắt nung đỏ.

"Trúng Huyết Sát Ấn của ta, ngươi bây giờ xem như đã chết." Huyết sắc Cự Nhân mở miệng quát, giọng nói như chuông đồng đại môn, làm hư không chung quanh chấn động không thôi.

Vừa dứt lời, trong miệng gã tiếp tục phát ra trận trận âm thanh ngâm tụng, trên khuôn mặt gã bắt đầu sáng lên từng phù văn huyết hồng cực lớn.

Hàn Lập cảm thấy trên hai tay truyền đến cảm giác bị phỏng, phát ra càng lúc càng mãnh liệt, thân thể hắn khẽ run lên, phóng nhào xuống dưới, hai tay đâm vào trong nước biển, ý đồ giảm xuống cảm giác bị bỏng này, nhưng lại không có hiệu quả.

Càng không xong chính là, một thân tinh huyết của hắn, giờ phút này mất đi khống chế như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, trong cơ thể hắn mỗi một khắc không ngừng kịch liệt trào lên.

Hắn có thể cảm nhận được, độ nóng tinh huyết trong cơ thể đang tăng lên rất nhanh, phảng phất như muốn sôi trào thiêu đốt, nếu thời gian quá dài sẽ trực tiếp phá mạch quản, làm hắn bạo thể mà chết.

Nếu không phải hắn vốn là một gã Huyền Tiên, thân thể cường hãn không tầm thường mà Chân Tiên có thể so sánh, đã từng tu luyện qua bí thuật Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công, lục phủ ngũ tạng của hắn trước sẽ không chịu nổi tinh huyết trùng kích, trước bạo liệt mà ra.

Trong lòng Hàn Lập khiếp sợ vô cùng, lực lượng pháp tắc sát khí của Đại Hán mặt cháy vàng trước mắt này thật sự cổ quái, lúc trước là một cỗ hung sát khí làm đảo điên thần trí của hắn, hiện tại lại là một cỗ lực lượng Huyết Sát khống chế máu tươi của hắn, không có chỗ nào mà không nhằm vào chỗ hiểm, thật sự khó chơi vô cùng.

Hắn thoáng ổn định tinh thần, thử điều động Tiên Linh Lực trong cơ thể ổn định tinh huyết cuồng bạo không chịu nỗi trong cơ thể, không ngờ phát hiện Tiên Linh Lực căn bản không cách nào áp chế.

Bên trong Huyết mạch của hắn, vốn dung hợp nhiều loại tinh huyết Chân Linh cường đại như Sơn Nhạc Cự Viên, Chân Long, Thiên Phượng..., so với Chân Tiên bình thường còn cường đại hơn nhiều, giờ phút này một khi bạo động lên, chỉ bằng vào Tiên Linh Lực căn bản không áp chế nổi.

Chỉ nghe một đạo long ngâm rõ to từ trong cơ thể Hàn Lập truyền ra, sau lưng Cự Viên liền có mảng lớn kim quang sáng lên, một đầu hư ảnh Ngũ Trảo Kim Long cực lớn từ trong hiển hiện ra, đầu rồng nhìn lên trời gào rú.

Sau khi hư ảnh pháp tướng Kim Long hiện ra, khuôn mặt Cự Viên một hồi vặn vẹo, nhịn không được phát ra một tiếng gầm thống khổ.

"Cái gì! Trong cơ thể ngươi lại còn có huyết mạch Chân Linh à, tốt, thật tốt quá, thật sự là trời cũng giúp ta..." Trọng Loan biến thành huyết sắc Cự Nhân há miệng nói ra, thanh âm vang lên ông ông chấn động cả hư không.

Đầu đại thủ thứ tư trước người gã kết một cái pháp quyết cực kỳ cổ quái, da thịt bên ngoài hiện ra từng đạo đường vân hình loan nguyệt, lóe lên tia sáng màu vàng như là nham thạch nóng chảy.

Ngay sau đó, lại có một đạo âm thanh Phượng gáy trong trẻo vang lên, sau lưng Cự Viên do Hàn Lập biến thành lập tức quang mang mãnh liệt, một hư ảnh Thải Phượng từ trong hiển hiện ra, cùng Kim Long bên cạnh, sáng rọi bốn phía.

Hắc Hạc sớm đã thối lui ra ngoài vạn trượng thấy một màn như vậy, trong mắt cũng nhân cách hoá hiện lên một tia kinh dị.

"Không chỉ một loại Chân Linh huyết mạch... Hắc hắc, ngày thường nếu là thân phụ nhiều loại tinh huyết Chân Linh, tự nhiên là một đại trợ lực, nhưng hôm nay gặp phải chủ nhân, coi như ngươi khổ tám đời rồi. Vốn hai loại tinh huyết, cũng không cùng loại với huyết mạch bản thân đồng thời bộc phát, nhìn ngươi còn có có thể kiên trì bao lâu." Hắc hạc miệng phun tiếng người, cười hắc hắc nói.

Nó vừa dứt lời, sau lưng Cự Viên lại có mảng lớn ánh sáng màu xanh sáng lên, một đầu hư ảnh Thanh Loan cũng theo đó hiện ra. Theo sát phía sau một hồi điện quang màu bạc sáng lên, hư ảnh pháp tướng Lôi Bằng cũng theo đó hiển hiện.

Tiếp theo còn có ngũ sắc quang mang sáng rõ, một đầu hư ảnh pháp tướng ngũ sắc Khổng Tước hiện ra.

Các loại pháp tướng Chân Linh lần lượt hiện ra, tiếp theo một đầu hư ảnh Huyền Vũ hiện ra, phía trên ô quang lượn lờ, từ xa nhìn lại giống như một

khối bàn thạch cực lớn màu đen.

"Làm sao có thể... Như vậy... Nhiều như vậy" hai mắt hắc hạc trợn lên, trong miệng thì thào kêu lên.

Giờ phút này, nó hận không thể sinh ra một đôi tay để dùng sức xoa xoa cặp mắt của mình, bởi vì nó thật sự không thể tin, vậy mà thật sự có người có thể có nhiều huyết mạch Chân Linh cường đại nhập làm một thể như vậy.

Huống hồ, người này chỉ là một Nhân tộc trời sinh thân thể yếu đuối nhất.

"NGAO..."

Chỉ nghe trong miệng Sơn Nhạc Cự Viên phát ra một tiếng gào rú thống khổ, những Chân Linh pháp tướng hiển hiện sau lưng, đột nhiên bắt đầu kịch liệt giằng co, Thanh Loan Thải Phượng tả hữu bay tán loạn, Kim Long Huyền Vũ trên dưới bốc lên, một con muốn bay lên trời, một con muốn chui xuống biển, chính giữa còn có Lôi Bằng điện quang mãnh liệt, loạn cả một đoàn.

Dấu vết huyết hồng trên cánh tay Cự Viên hào quang mãnh liệt, theo đó một minh một ám kịch liệt lóe ra, tinh huyết trong cơ thể cũng hỗn loạn một đoàn, trong mạch cũng điên cuồng qua lại va đập vào nhau.

Loại cảm giác bị bỏng từ trong cơ thể này quả thực so với lột da hủy xương còn muốn thống khổ hơn.

Hàn Lập cảm thấy tinh huyết trong cơ thể đang dần dần sôi trào, chỉ chờ hắn không chịu nổi một khắc này liền phá thể mà ra.

Đến lúc đó kết quả của hắn, chỉ sợ cùng những Yêu thú trôi lơ lửng trên mặt biển kia, không có gì khác nhau rồi.

------oOo------

Chương 304: Linh Sát Tinh Ti

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3 + Tiểu Quỷ*

***Biên**: Độc Hành*

Huyết Sắc Cự Nhân hiển nhiên cũng nhìn ra Hàn Lập đã tới giới hạn sắp sụp đổ. Gã vặn vẹo khuôn mặt xấu xí, nở một nụ cười dọa người, gào lên:

"Còn không phá cho ta!"

Thanh âm vừa vang, cảm giác đau nhức kịch liệt ở khắp thân thể Hàn Lập liền tăng thêm gấp mấy lần. Phảng phất kỳ kinh bát mạch toàn thân, thậm chí cả cốt cách bên trong đều có vô số kim nhọn đâm chọc liên hồi.

Một tầng hào quang vàng nhạt sáng lên trong đôi mắt hắn. Hàn Lập ngửa đầu, phát ra một tiếng gào thét rung trời, hắn không còn dùng Tiên Linh Lực trong cơ thể để áp chế tinh huyết Chân Linh, mà đang toàn lực thi triển Phạm Thánh Chân Ma Công.

Chỉ thấy bên ngoài cơ thể hắn, có từng tầng lại từng tầng lân phiến ánh tím nổi lên. Trên đầu vai và dưới xương sườn hai bên thoáng mơ hồ, rồi phân biệt mọc thêm hai cái đầu lâu dữ tợn cùng với bốn cánh tay dài màu ánh tím.

Ba cái đầu lâu của Cự Viên đồng thời trợn sáu mắt lên. Sau đấy, trên trán hai cái đầu bên trái phải lấp lóe hào quang, rồi đều mọc ra một cái sừng ngắn màu bạc nhạt.

Sau khi Tam Niết biến thân được sử dụng, đám Chân Linh hư ảnh, vốn là đã gần như phân tách khỏi cơ thể, liền ánh lên hào quang lấp lánh, rồi như chim bay về tổ, hết cái này tới cái khác bay trở lại trong cơ thể hắn.

Ở bên ngoài thân thể Cự Viên do Hàn Lập biến thành tỏa ra hào quang ánh tím mãnh liệt, hình thể lại cao thêm một đoạn lớn, đã sắp nhỉnh hơn Huyết Sắc Cự Nhân một cái đầu.

Từng tấm lân phiến ánh tím trên người hắn đang tiếp nối lẫn nhau, bỗng nhiên ngưng tụ lại, hóa thành một bộ chiến giáp ánh tím chạm khắc vô số phù văn kiểu cổ, bao bọc toàn bộ thân thể một cách cực kỳ chặt chẽ, từ trong tản mát ra một cỗ khí tức hung hãn tuyệt thế vô song.

Trọng Loan ở chỗ xa, giờ phút này đã sớm triệt hạ pháp quyết kết ra lúc trước, trên khuôn mặt xấu xí to lớn đang tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Gã bất luận như thế nào đều nghĩ không ra, Hàn Lập cuối cùng là như thế nào thoát khỏi khống chế từ Huyết Sát Chi Ấn của mình? Thêm vào đó, biến thân ba đầu sáu tay do đối phương thi triển cũng khiến gã cảm thấy có chút bất an.

Trên thực tế, Hàn Lập cũng không biết liệu thi triển Phạm Thánh Chân Ma Công có thể ổn định tinh huyết Chân Linh trong cơ thể hay không. Lần này sử dụng ra, bất quá là để dẫn dắt các loại tinh huyết Chân Linh trong cơ thể, làm cho công hiệu được tập trung phát huy tại một chỗ, thay vì tiếp tục làm loạn dưới ảnh hưởng của Huyết Sát Chi Ấn.

Mà cũng nhờ lúc trước ở Linh Giới, hắn thường lấy lực lượng Chân Linh để thúc giục Niết Bàn Tam Biến, cho nên lần này mới sử dụng thành công, như là nước chảy thành sông vậy.

Chỉ thấy ba cái đầu của hắn đồng thời khẽ nhếch miệng cười, sáu cánh tay cực lớn chợt mơ hồ, bỗng nhiên huyễn hóa ra vô số ảo ảnh cuồng kích về hướng đối diện.

Trong nháy mắt, trên hải vực vang lên những tiếng gào thét mãnh liệt!

Quyền ảnh màu vàng kim phủ khắp bầu trời, phân bố chằng chịt khắp hư không. Mà sau khi chợt hiện ra, lại lập tức mơ hồ biến mất không thấy.

Hầu như cùng lúc, không gian chung quanh Huyết Sắc Cự Nhân run lên, bắt

đầu chấn động mạnh. Vô số quyền ảnh màu vàng kim hiện ra từ hư không, tầng tầng tuôn ra, hóa thành từng đoàn kim quang điên cuồng tụ tới gã khổng lồ.

Huyết Sắc Cự Nhân lập tức nhấc bốn cánh tay, vung nhanh trước người, đấm ra lia lịa tạo thành một mảnh quyền ảnh như sương mù.

"Uỳnh uỳnh uỳnh "

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, hư không không ngừng rung động mạnh.

Ánh sáng màu vàng kim lẫn màu đỏ máu nhao nhao nổ tung khắp trời, chưa kịp lắng xuống đã thấy một đạo thân ảnh khổng lồ lăng không nhảy lên, tựa như Thái Sơn áp đỉnh giáng xuống Huyết Sắc Cự Nhân. Trên đỉnh đầu của thân ảnh còn có một thanh trường kiếm to lớn màu xanh đang được giơ lên, một vầng sáng màu xanh khổng lồ xẹt lên giữa không trung, chém thẳng xuống dưới.

Huyết Sắc Cự Nhân thấy vậy, hai tay nắm vào hư không, một thanh trường đao màu máu to lớn hiển hiện từ hư không, được cự nhân đặt ngang trên bờ vai, cản lại kiếm lớn màu xanh.

Chỉ nghe "Uỳnh " một tiếng thật lớn!

Kiếm lớn màu xanh chém vào trường đao màu máu, một cỗ man lực tràn trề đủ rung chuyển trời đất rót xuống, đè mạnh làm thân thể Huyết Sắc Cự Nhân trùng lại, hơi quỳ xuống. Sống đao của thanh đao máu khổng lồ cũng lõm thật sâu vào trong máu thịt ở bờ vai của hắn.

Trên khắp phiến hải vực, sóng nước cuồn cuộn, xoáy lên những bọt sóng ngàn trượng, dù là ở xa hơn mấy ngàn dặm, cũng có vô số yêu thú sinh sống trên biển chịu ảnh hướng, tử thương vô số kể.

Hàn Lập sau một kiếm khiến tên kia khom lưng, liền phi thân về phía trước, nâng cái chân lớn lên đạp vào giữa ngực Huyết Sắc Cự Nhân.

Trong mắt gã kia lóe lên huyết quang, chỗ lồng ngực vậy mà bỗng nhiên

mở ra một lỗ hổng cực lớn, bên trong mọc chằng chịt vô số răng lớn trắng nhởn, nhọn hoắt, ngoác rộng ra, ngoạm vào chân Cự Viên.

Nhưng mà, gã chỉ cảm thấy hoa mắt, căn bản không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, liền cảm thấy một cơn đau đớn ở trước ngực.

Ngay từ đầu, hàm răng trắng rậm rạp chưa nhe ra, đã bị một cước của Cự Viên đạp xuống, lập tức rụng mất hơn mười cái.

Không chỉ có như thế, một cước này của Cự Viên có lực đạp cực kỳ lớn, đạp lún xuống tạo thành một cái hố to giữa bộ ngực của gã khổng lồ.

Huyết Sắc Cự Nhân hộc ra một ngụm máu tươi trong miệng, hai bàn tay khổng lồ đang cầm đao ra sức đỡ lên trên, hai bàn tay còn lại nắm lại, đấm tới thân thể Cự Viên.

Cự Viên cũng không yếu thế, hai tay cầm kiếm ép xuống, bốn tay còn lại múa quyền tấn công, giáp lá cà với Huyết Sắc Cự Nhân.

Tục ngữ nói song quyền nan địch tứ thủ, dùng ở chỗ này đúng là cực kỳ thích hợp.

Huyết Sắc Cự Nhân dùng hai cánh tay, căn bản đánh không lại bốn tay của Cự Viên điên cuồng đấm nện, không khác gì đang bị Hàn Lập đè xuống đất đánh đập.

"Bịch" "Bịch" "Bịch "

Tiếng va đập liên hồi không ngừng vang lên, toàn bộ nước biển trên mặt biển cộng hưởng với tiếng vang, chấn động không ngừng.

Cũng không lâu lắm, lồng ngực và cánh tay của Huyết Sắc Cự Nhân đã bị nện thành một đám huyết nhục mơ hồ, trông thê thảm hết mức.

Đúng lúc này, Hàn Lập đột nhiên chia ra hai cánh tay gắt gao tóm chặt lấy hai cánh tay cầm đao của Trọng Loan. Hai tay cầm kiếm của hắn được giải phóng, lại giơ ra sau một chút, rồi mãnh liệt chém xuống đầu lâu của Huyết

Sắc Cự Nhân.

Huyết sắc Cự Nhân đột nhiên kinh hãi, thân hình giãy giụa, như muốn tránh thoát.

Tiếc rằng toàn bộ thân hình gã bị Cự Viên đè nặng, muốn tránh cũng không được, chỉ có thể từ trong đó gầm gừ một tiếng thê thảm, liền bị trường kiếm màu xanh chém xuống nửa cái đầu sọ.

Đầu lâu vừa đứt, bốn tay Huyết sắc Cự Nhân lập tức mất đi khí lực, một hồi bại liệt rũ xuống.

"Chủ nhân…" Tại chỗ rất xa, hắc Hạc hú gọi một tiếng.

Đi theo Trọng Loan từng ấy năm tới nay, nó chưa bao giờ nhìn thấy chủ nhân thảm hại đến như vậy, giờ phút này nó lại nhìn về phía đầu Sơn Nhạc Cự Viên kia, trong lòng sớm đã run lên sợ hãi không ngừng.

Chỉ thấy Cự Viên vừa nhấc đại thủ lên, trong lòng bàn tay sáng lên một mảng kim quang, như chuẩn bị vỗ xuống đầu sọ Cự Nhân.

Đột nhiên, một màn quỷ dị xuất hiện.

Huyết sắc Cự Nhân với đầu lâu đã đứt gãy, đột nhiên cả người mềm nhũn, vậy mà biến thành một bãi huyết tương sền sệt.

Tay cự viên cùng một cái chân lớn, lập tức lọt vào bên trong huyết tương, bị một cỗ hấp lực cực lớn truyền ra từ trong đó hút lấy, như sa vào vùng lầy, không cách nào giãy giụa.

Cùng lúc đó, ở trong huyết tương có từng sợi Tinh Ti màu vàng quỷ dị hiện ra, giống như loài cá lươn uốn lượn tới lui, nhằm hướng cánh tay cùng chân lớn Cự Viên bơi lại.

Hàn Lập cảm nhận từ trên những sợi Tinh Ti kia truyền đến từng trận khí tức pháp tắc, trong lòng biết không ổn, toàn thân liền vận chuyển toàn bộ Tiên Linh Lực, tính giãy giụa rút cánh tay cùng chân lớn ra, nhưng chỉ rút

ra được hơn một trượng lại không thể nhúc nhích được nữa.

Lúc này những những sợi Tinh Ti màu vàng kia cũng đã bơi tới, dồn dập căng ra thành kim nhọn, đâm thẳng vào.

Cánh tay cùng chân lớn Kim Mao Cự Viên tuy rằng đều có tử kim Lân Phiến che đậy, nhưng vẫn không thể tạo được bất kỳ tác dụng cản trở nào, đã bị những sợi Tinh Ti kia đâm thủng, xông thẳng vào bên trong huyết nhục của hắn.

Tinh Ti vừa mới nhập vào cơ thể, Hàn Lập liền cảm thấy toàn thân tê rần, ngay sau đó Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn, giống như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng hướng phía bên ngoài cơ thể dũng xuất ra.

Những sợi Tinh Ti kia nhìn như rất nhỏ, vậy mà giống như nhánh sông rộng lớn, dẫn dắt Tiên Linh Lực vô cùng dồi dào trong cơ thể hắn cuồn cuộn đi ra, thân hình cũng bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ trở lại.

Chỉ sau một lát, Sơn Nhạc Cự Viên vốn cao ngàn trượng, một lần nữa biến trở về hình dáng bình thường.

Chỉ là không còn ba đầu sáu tay cùng thân thể khổng lồ, giờ phút này nửa người Hàn Lập đều ngập trong huyết tương, không cách nào nhúc nhích nổi, bất quá cũng may những sợi Tinh Ti màu vàng không ngừng hấp thu Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn đều đã biến mất.

Lúc trước thời điểm hóa thân trở thành Cự Viên, mặt nạ đầu trâu hắn mang trên mặt cũng đã thu vào, giờ phút này lộ ra khuôn mặt hắn. Hắn nhíu chặt lông mày, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

Ở chỗ trước người hơn trăm trượng, một đoàn huyết tương như sóng hoa bắt đầu khởi động nổi lên, rất nhanh ngưng tụ trước thân thể đại hán mặt cháy vàng, phía dưới bộ phận eo gã cùng huyết tương trên mặt biển dung hợp thành một chỗ.

“Lúc trước là ta xem nhẹ ngươi rồi, lại bức ta vận dụng Linh Sát Tinh Ti tích góp từng tí một vài vạn năm, trăm nghìn cay đắng luyện ra. Lần này

nếu không móc ra tất cả bí mật trên người ngươi, coi như tổn thất nặng rồi". Ánh mắt Trọng Loan lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, mở miệng nói ra.

Sắc mặt hắn cũng không khá hơn so với Hàn Lập, tựa hồ như lúc trước hấp thu Tiên Linh Lực, cũng không tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

"Các Ngươi đến tột cùng là chịu sự sai khiến của người phương nào, vì sao lại muốn gây sự với ta"? Ánh mắt Hàn Lập nhíu lại, lạnh lùng hỏi.

Đang lúc nói chuyện, hắn bị ngập bên trong huyết tương, trong lòng bàn tay đã chuẩn bị sẵn một khỏa Tiên Nguyên Thạch, rất nhanh hấp thu Tiên Linh Lực vào.

"Hắc hắc, nói thật Phương Bàn bị người nào sai khiến ta cũng không rõ lắm, ngươi bây giờ nên suy nghĩ thật kỹ về tình cảnh của mình, không bằng hào phóng nói cho ta biết vì sao bọn Phương Bàn truy đuổi ngươi không bỏ? Ngươi cũng nên tỉnh ngộ đừng để ta tốn công sưu hồn ngươi, thuật sưu hồn của chúng ta có chút đặc biệt, ta nghĩ ngươi chắc chắn sẽ không thích thú." Trọng Loan liếc qua Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Vậy ngươi có thể không biết, Hàn mỗ rất có hứng thú với Sưu hồn thuật, cũng muốn lãnh hội thêm về Sưu hồn thuật của đạo hữu, xem đến tột cùng có chỗ gì đặc biệt?" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên một cái, vui vẻ nói ra.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy ta sẽ cho ngươi toại nguyện". Trọng Loan sắc mặt phát lạnh, nổi giận nói.

Vừa nói xong, ở trên hư không một bàn tay nắm chặt lại, bên trong huyết quang lóe lên, huyết sắc Trường Đao hiện ra trong tay.

Thân hình gã tựa như lướt sóng, trượt nhanh đến hướng Hàn Lập, thời điểm chỉ cách vài chục trượng, huyết sắc Trường Đao trong tay thình lình vung lên, hoa văn khắc trên thân đao lóe lên hào quang, nở rộ ánh sáng như hoa làm cho người gã trông rất đẹp mắt.

Huyết quang lóe lên!

Một đạo huyết sắc đao mang dài hẹp, nhắm thẳng trên đầu Hàn Lập chém xuống.

------oOo------

Chương 305: Tung hết thủ đoạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Sweeti3 + Tiểu Quỷ*

Hàn Lập nắm chặt tay cố nhấc lên, lại như có hai cái đỉnh lớn nặng nghìn cân cột vào tay, căn bản không đưa lên nổi.

Trong chớp mắt, đao mang màu máu như gió chém tới, mùi tanh xộc vào mũi, nhìn có vẻ chắc chắn sẽ chém trúng đầu Hàn Lập rồi.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện.

Lúc chỉ còn cách người Hàn Lập mấy trượng, đao mang màu máu đột nhiên như vướng phải tầng tầng sợi kim loại cực kỳ mềm dẻo, tốc độ lập tức trở nên chậm chạp vô cùng, không khác gì con sên đang bò, di động từng điểm lại từng điểm vậy.

Cùng lúc đó, chỉ thấy một đoàn kim quang sáng lên ở sau đầu Hàn Lập. Một đạo quang luân màu vàng lơ lửng hiện ra, đang khoan thai chuyển động ở đấy. Trên mặt quang luân có hơn bốn mươi đoàn đạo văn đang phát ra hào quang mãnh liệt, dập dờn tỏa ra từng gợn sóng màu vàng kim.

Ở bên ngoài hơn mười trượng, Trọng Loan cảm nhận được từng trận chấn động truyền ra từ Chân Ngôn Bảo Luân. Hắn phát hiện dù mình có tăng thêm bao nhiêu lực đạo để ép đao mang màu máu xuống, tốc độ của nó hoàn toàn không thể nhanh hơn.

"Đây chẳng lẽ là... lực lượng pháp tắc Thời gian? Mau ra tay, thiêu chết hắn!" Trọng Loan đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt liền biến sắc, lập tức quát to một tiếng.

Sau khi phát giác Hàn Lập có thể sử dụng lực lượng pháp tắc Thời gian, gã đã hoàn toàn buông tha ý đồ không làm tổn thương thần hồn của Hàn Lập.

Giờ phút này gã chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, đó là nhanh chóng diệt trừ gia hỏa khó giải quyết trước mắt này.

Bởi vì gã càng ngày càng cảm thấy đối phương đã nằm ngoài dự đoán lúc trước, không hề có chuyện để gã tùy ý nắn bóp.

Tiếng quát vừa dứt, phía trên bầu trời liền vang lên một tiếng hú chói tai.

Cái bóng to lớn của hạc đen lướt qua đầu Hàn Lập, hai cánh đột nhiên vung lên. Hai đoàn lửa màu đen ở dưới cánh chim lập tức bị hai cơn cuồng phong thổi cuốn xuống dưới, hóa thành một mảnh biển lửa mãnh liệt nhào thẳng vào Hàn Lập.

Chỉ thấy biển lửa màu đen khi bay đến vùng sóng gợn màu vàng kim, trong nháy mắt tốc độ liền giảm xuống cực kỳ chậm chạp, trong thời gian ngắn căn bản không cách nào tới gần thân thể Hàn Lập.

Mà vào lúc này, đầu vai của Hàn Lập lại lóe lên ánh sáng trắng, một ngân diễm tiểu nhân khuôn mặt xinh đẹp hiện ra, ngước nhìn lên biển lửa đen, vỗ bụng một cái, tỏ vẻ nóng lòng muốn thử.

"Đi đi." Hàn Lập khẽ nhúc nhích bờ môi, ra lệnh.

Ngân diễm tiểu nhân tức khắc bùng lên, toàn thân tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, hóa thành một con ngân diễm hỏa điểu to lớn, giương hai cánh nhào vào trong biển lửa đen.

Quanh thân hỏa điểu tràn ra những ngọn lửa bạc mãnh liệt, tạo thành một biển lửa quấn lấy ngọn lửa đen.

Mà bản thể của nó thì bay lên trên một tầng, đánh thẳng vào hạc đen khổng lồ.

Giữa không trung, hai con chim to một đen một bạc cùng vỗ cánh, từ dưới cánh hỏa diễm không ngừng tuôn trào ra. Hai bên đuổi đánh nhau, càng bay càng xa.

Sắc mặt Trọng Loan trở nên hết sức khó coi. Tay cầm đao của gã tiếp tục ép xuống, tay kia lại làm một pháp quyết, đánh vào trong đám huyết tương ở dưới người.

Chỉ thấy tay gã vừa cắm vào trong huyết tương, từng vòng tròn phù văn lập tức xuất hiện, lấy bàn tay làm trung tâm, mở rộng ra bốn phương tám hướng.

Trên mặt biển, huyết tương lập tức bắt đầu dâng trào, cuộn lên những ngọn sóng lớn che cả bầu trời, ập xuống Hàn Lập. Nhưng tất cả đều không ngoại lệ, khi tiến vào trong phạm vi gợn sóng vàng kim do Chân Ngôn Bảo Luân tỏa ra, lập tức trở nên chậm chạp.

Bốn phía Hàn Lập chồng chất từng mảnh sóng lớn huyết tương, tạo thành từng tầng một bức tường huyết hồng cao, bao vây cả người hắn vào trong.

Hắn lúc này nhìn có vẻ nhẹ nhõm đối phó, trên thực tế cũng đang cực kỳ chật vật.

Tiên Linh Lực bị hao tổn lúc trước thực sự quá nghiêm trọng, tuy rằng hắn đã lấy Tiên Nguyên Thạch bổ sung một ít, nhưng dùng thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân vẫn là quá mức miễn cưỡng, căn bản không chống đỡ được quá lâu.

Một tay Hàn Lập kết kiếm quyết, miệng hắn ngâm khẽ vài tiếng. Trong huyết tương dưới thân, một mảng lớn ánh sáng màu xanh lập tức tuôn ra.

Chỉ thấy bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chật vật xuyên qua vũng huyết tương ở dưới người. Vô số đạo kiếm quang màu xanh đan xen ngang dọc hiển hiện từ thân kiếm, sau đó tề tụ lại dưới thân, hóa thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ mịt mờ sắc xanh.

"Nhanh!"

Một tiếng quát to vang lên trong miệng Hàn Lập, ngay sau đó một tiếng long ngâm còn to rõ hơn vang lên, chấn động cả vòm trời.

Chỉ thấy quang cầu khổng lồ ầm ầm vỡ vụn ở dưới người, một con rồng cuộn khúc, toàn thân màu bích lục, giương nanh múa vuốt bổ nhào ra trước, xông thẳng lên chín tầng trời.

Hàn Lập đứng ở trên đầu rồng, mượn khí thế của Thanh Bàn kiếm trận trực tiếp thoát khỏi trói buộc của huyết tương, bay vọt lên không.

Hắn mới vừa ổn định thân hình, Chân Ngôn Bảo Luân lơ lửng sau lưng liền không thể duy trì, nhanh chóng co lại thành một đoàn kim quang nhỏ, bay trở vào cơ thể.

Hàn Lập không thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Trọng Loan ở dưới, khẽ đảo cổ tay, lấy ra một khoả đan dược màu xanh ăn vào. Một tay hắn nắm chặt một quả Tiên Nguyên Thạch hấp thu Tiên Linh Lực, đồng thời tay còn lại nhẹ nhàng chụp tới trước người.

Con rồng cuộn màu xanh lập tức tán đi hào quang, lại biến thành bảy mươi hai chuôi phi kiếm màu xanh. Chúng vạch một vòng cung giữa không trung, dung hợp thành một thanh trường kiếm màu xanh, bay vào trong tay Hàn Lập.

Lúc này Trọng Loan phát hiện Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập đã không còn dùng được nữa, hai tay gã liền vỗ vào huyết tương dưới thân, toàn bộ thân thể lập tức được một đám sương máu ngập trời cuốn lên, bay thẳng vào không trung.

Gã há mồm phun ra một đạo tinh ti màu máu, bắn nhập vào trong lòng bàn tay.

Chỉ thấy ánh máu lóe lên trong bàn tay gã, lập tức máu thịt trên bàn tay trở nên mơ hồ, chậm rãi ngọ nguậy nối liền với trường đao.

Trên mặt Trọng Loan hiện lên một tia thống khổ, miệng hắn nhịn không được rên khẽ một tiếng.

Tiếng rên này vừa vang lên, từng dòng chữ tựa như gân xanh, mạch máu bắt đầu bành trướng trên mặt ngoài của trường đao màu máu trong tay gã, chớp

động lúc dãn lúc nở, nhìn qua giống hệt như vật sống.

Thân thể của gã vẫn đang hòa lẫn trong huyết tương, vẫn chưa tách ra, quanh thân chằng chịt đường hoa văn màu vàng sáng lên như từng sợi tơ, toàn bộ huyết tương liên tục lan rộng tràn xuống biển.

Mà trên huyết sắc Trường Đao từng đường hoa văn nổi lên không ngừng co rút rồi lại dãn ra. Trong vùng biển huyết tương rộng lớn, huyết tương bắt đầu hóa thành từng sợi Huyết Sát Chi Khí tinh thuần, theo từng sợi hoa văn màu vàng kia chạy ngược lên, tất cả tràn vào trong huyết sắc Trường Đao.

Bên trên huyết sắc Trường Đao lộ ra từng sợi hoa văn màu vàng, toàn bộ thân đao phồng lớn lên gấp đôi, Huyết Sát Chi Khí trên đó lan tỏa hầu như toàn bộ hải vực, từ trong truyền ra trận trận chấn động kinh hoàng làm cho mọi người sợ hãi.

Trọng Loan bay tới cách Hàn Lập khoảng trăm trường, huyết tương phía dưới đã hoàn toàn hòa vào trong huyết sắc Trường Đao, nhưng mà đường hoa văn trên thân đao vẫn không ngừng chớp động, dường như trước đó hấp thu xem ra chưa đủ.

Cơ bắp trên người gã bắt đầu từ từ teo bóp, gương mặt cũng hóp lại, toàn thân thoạt nhìn giống như bị thanh Huyết Đao hút khô hết.

“Chịu chết đi”

Trọng Loan hét to một tiếng, huyết sắc Trường Đao trên tay vung mạnh một vòng tròn giữa không trung, làm hư không chấn động mang theo từng mảng đao ảnh huyết sắc, chém bổ xuống Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, trường kiếm trong tay nắm chặt, nhưng lại không có động tác gì đón đỡ.

“Trời long đất lở”

Trong miệng hắn hét to lên một tiếng, đọc lên một câu chú ngữ.

Chỉ một thoáng, phong vân biến sắc, trong nháy mắt thiên địa đảo ngược!

Nguyên bản biển rộng mênh mông bát ngát thình lình treo trên đỉnh đầu, thay thế cho bầu trời, còn mây giăng đậm đặc đầy trời, đảo ngược lại xuất hiện ở phía dưới.

Biển trời cao thấp, biến đổi liên tục.

Không gian trong nháy mắt hoán đổi làm cho Trọng Loan nhất thời cả kinh, trong nháy mắt gã không đoán được đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Gã chỉ thấy, bản thân phí sức toàn lực chém ra một kích kia, lại chém xuống mặt biển, so với vị trí của Hàn Lập lại là nghĩ một nơi làm một nẻo.

Trong lòng gã xiết chặt, cắn chặt hàm răng thu hồi hai tay, cứng rắn nắm chặt huyết sắc Trường Đao, ở giữa không trung chuyển mạnh một cái, lần nữa bổ về phía Hàn Lập.

Huyết sắc Trường Đao chém ra đao ảnh cực lớn, kim quang bên trên tràn ra cuồn cuộn cuốn theo Huyết Sát Chi Khí, muốn trực tiếp chém Hàn Lập ra làm hai mảnh, hướng phía giữa trời mây bổ xuống.

Huyết sắc đao ảnh chém liên tục không ngừng, từng nhát từng nhát một chém xuống dưới, sau khi liên tiếp bổ ra hơn ba trăm đao, mới tiêu hao hết sát khí, không còn có đao ảnh nào sinh ra nữa.

“Oanh oanh oanh”

Tiếng nổ liên tục không ngừng vang lên một hồi, huyết quang bùng nổ trong hư không bốc lên biển mây, trong không gian nổi lên chấn động hồi lâu không thôi.

“Xem ngươi có chết không!”

Thân hình Trọng Loan lay động một hồi, Trường Đao trong tay không trụ nổi đã biến trở về màu đen, cười lên ha hả.

Gã vừa cười dứt, giữa không trung đột nhiên lại vang lên một tiếng búng tay chát chúa.

“Đùng”

Trong nháy mắt, trời đất lại quay cuồng một trận, hải vực xung quanh phục hồi lại như ban đầu.

Trên bầu trời mây giăng đậm đặc như cũ, không có chút biến hóa nào, nhưng phía dưới mặt biển lại nứt ra hơn mấy trăm đường khe rãnh sâu dài, bên trong đó sát khí cuồn cuộn đỏ như máu, làm cho nước biển dạt sang hai bên, trong thời gian dài không thể khép kín.

Trọng Loan thấy vậy, toàn thân lập tức cứng đơ, có chút không thể tin nổi mà chậm rãi ngước đầu nhìn lên phía trên.

Chính là Hàn Lập nguyên vẹn không hề tổn hao đang đứng ở đó, mang theo khuôn mặt vui vẻ trêu tức nhìn qua hắn.

“Làm sao có thể…” Trong lòng Trọng Loan cay đắng một hồi, thì thào lẩm bẩm.

“Vừa rồi ngươi đã thấy hết thảy, bất quá thực ra chỉ là một chút ảo cảnh mà thôi”. Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lại thêm vài phần vui vẻ, vẫn không quên xát thêm ít muối lên vết thương của gã.

Trọng Loan vừa rồi một kích kia dốc hết toàn lực, hầu như hao phí toàn bộ Tiên Linh Lực cùng Huyết Sát Chi Khí của gã, giờ phút này đã không còn sức tái chiến, mà Hàn Lập trong khoảng thời gian này thông qua đan dược và Tiên Nguyên Thạch khội phục lại không ít Tiên Linh Lực.

Về lâu dài, kết cục trận chiến có lẽ đã định được.

“Chớ đắc ý quá sớm!”

Trong mắt Trọng Loan hiện lên vẻ hung ác, cánh tay mạnh mẽ nhấc lên huyết sắc Trường Đao. Nó từ vẻ ảm đạm đã khôi phục lại nguyên bản, từ

thân thể gã thoát ly ra, phóng nhanh về phía Hàn Lập.

Cánh tay Hàn Lập khẽ động, trường kiếm màu xanh trong tay linh văn sáng rõ, đảo qua trước người một vòng tròn, rất nhanh chém xuống thân đao màu đen.

Trong nháy mắt mũi kiếm đụng phải lưỡi đao, bỗng nhiên có một đạo hào quang huyết hồng, phát ra từ một vết rạn nứt nhỏ trên thân đao rất khó nhận biết.

Trong lòng Hàn Lập thầm kêu một tiếng không tốt, lúc này muốn ngừng kiếm chiêu, căn bản không kịp nữa rồi.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một quầng huyết sắc sáng chói tỏa ra chừng ngàn trượng, ngay trên mặt biển từ từ bay lên, phóng xuất ra huyết sắc quang mang vô cùng chói mắt.

Sau một khắc, một cỗ sóng xung kích chấn động thiên địa từ trong đó phóng vụt ra, quét ngang bốn phương tám hướng, bay thẳng xuống sâu tận trong hải vực xoáy lên một vòng bức tường nước cao ngàn trượng, trùng trùng điệp điệp cuốn sạch mọi thứ.

Trọng Loan không tiếc kích nổ Bản Mệnh Hắc Đao, đồng thời trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong bàn tay chỉ còn giữ lại một khối ngọc bội màu đen vỡ nát.

Từ trong tuôn ra một đoàn sương mù màu đen, trong chớp tới trước bức tường nước, sau đó khẽ quấn quanh người gã rồi biến mất ngay tại chỗ.

------oOo------

Chương 306: Không có cũng được

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cùng lúc đó, trên bầu trời cách mấy vạn dặm bên ngoài, một con Hắc Hạc khổng lồ há miệng phát ra một tiếng hú bén nhọn, từ trong miệng phun ra từng vòng hắc diễm cuồn cuộn mắt thường có thể thấy được làm hư không chấn động, Hắc Diễm tuôn ra phóng đến Ngân Sắc Hoả Diễm hình thể đồng dạng cực lớn cách Hắc Hạc hơn nghìn trượng.

Tiếp theo đầu của nó khẽ chuyển nhìn về hướng huyết dương bạo liệt phía xa, trong nội tâm sợ hãi, âm thầm cảm thấy may mắn.

Nhờ lúc trước bị Ngân sắc Hỏa Điểu kia đuổi theo nên cách xa chỗ đó, nếu không đã bị huyết dương bạo liệt kia cuốn vào, sợ rằng cũng chịu không nổi rồi.

Ngân Sắc Hỏa Điểu đối mặt hắc diễm mãnh liệt cuồn cuộn tới, hai cánh nó vỗ mãnh liệt một cái.

Tiếng bạo liệt nổi lên!

Từng đoàn từng đoàn Ngân Quang từ bên trong hai cánh bay ra cuồn cuộn phóng tới, sau đó nhao nhao bạo liệt ra, biến thành ngọn lửa bạc cuồn cuộn, thoáng cái liền đập vào Hắc Diễm đang cuốn tới, cuộn lấy nó rồi bắt đầu phân ly.

Chỗ sâu trong mắt Hắc Hạc hiện lên một tia kiêng kị, trong miệng cũng không ngừng mỉa mai nói:

"Tiểu gia hỏa, chủ nhân của ngươi đã bị chết rồi!"

Ngân Sắc Hỏa Điểu nghe lời này, xuất hiện một tia ngốc trệ, tiếp theo phát

ra một tiếng hú bén nhọn, Ngân sắc hỏa diễm quanh thân tăng vọt lên hóa thành một khối hỏa cầu khổng lồ bay nhào tới, những nơi đi qua, những hỏa diễm màu đen hùng hổ kia không cách nào ngăn cản được, nhao nhao bị thu nạp vào.

Hắc Hạc cũng không có ý định tiếp tục dây dưa cùng Ngân Sắc Hỏa Điểu, thừa dịp đối phương bị Hắc Diễm ngăn cản, hai cánh nó vỗ mạnh bay xuống thấp trốn đi.

Nhưng bay được nửa đường, nó lại đột nhiên biến đổi phương hướng, vội vã bay về một hướng khác.

Hư không mấy ngàn trượng bên ngoài, một đoàn sương mù màu đen chậm rãi ngưng tụ thành hình, thân ảnh Trọng Loan từ bên trong lảo đảo té ra ngoài, vừa vặn rơi xuống trên lưng Hắc Hạc.

"Đi mau! Nhanh rời khỏi nơi đây..." Trọng Loan vừa mới rơi vào trên lưng Hắc Hạc, lập tức vội vàng kêu lên.

Hắc Hạc không dám chần chờ, hai cánh lập tức vỗ một cái, thân hình bỗng nhiên cất cao, tính bay xa trốn đi.

Nhưng vào lúc này, phía trước hơn nghìn trượng vô số Kim sắc hồ quang điện lăng không hiển hiện đan vào nhau, tiếp theo một Kim sắc lôi trận lớn khoảng vài trượng hiển hiện phóng tới.

Sau một tiếng sét đánh, thân ảnh Hàn Lập lóe lên hiện ra, trong tay nắm một thanh trường kiếm màu xanh, phía trên quấn quanh từng trận Kim sắc hồ quang điện chém về phía Trọng Loan một cái.

"Hàn Lập!" Trọng Loan ngửa đầu nhìn lại, trong miệng phát ra một tiếng gào thét.

Nhìn đạo thân ảnh xuất hiện từ hư không kia, trong đáy mắt gã không khỏi hiện lên một tia tuyệt vọng, chính mình không tiếc tự bạo Bản Mệnh Pháp Bảo, vậy mà nửa điểm cũng không thể làm đối phương bị thương.

Tay gã trảo trước ngực một cái, một mặt thuẩn hình tròn óng ánh màu đỏ như máu lập tức quang mang mãnh liệt bay vút phóng ra, chắn trước người của gã.

Cùng lúc đó, tất cả Huyết Sát Chi Khí còn sót lại trên người gã bắt đầu phóng ra bên ngoài thân, ngưng tụ thành một cái Huyết Sắc Chiến Giáp khác.

Phía trên Chiến Giáp Linh Văn chưa ngưng tụ xong thì đạo trường kiếm màu xanh cuốn lấy Kim Sắc Lôi Điện kia cũng đã bổ xuống.

"Ầm ầm..."

Một tiếng nổ rung trời vang lên, hơn mười đạo Kim sắc quang điện dài hơn trăm trượng từ bên trên thanh thuẩn huyết sắc óng ánh nứt toác ra, như là hơn mười thanh roi điện Lôi Thần cuồng vũ ở trên không.

"Ầm á..."

Thanh âm từng trận hồ quang điện bắn ra không ngừng vang lên, trong không khí bắt đầu tràn ngập trận trận mùi bị đốt cháy gay mũi.

Ngay sau đó, "Két" một tiếng thanh âm vỡ vụn vang lên.

Thanh thuẩn huyết sắc óng ánh ngăn cản trước người Trọng Loan ầm ầm vỡ vụn, trường kiếm trong tay Hàn Lập tiếp tục chém xuống một cái.

Một đạo thanh sắc quang mang đột nhiên từ trên trán Trọng Loan sáng lên, chính là đạo hào quang quang minh từ Thanh Đồng hộ trán kia phóng ra, chặn mũi kiếm Hàn Lập lại.

"Phá cho ta!" trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng hét to.

Kim Lân trên hai tay hắn lật lên, nắm thật chặt chuôi kiếm ra sức ép xuống, phù văn trên thân kiếm màu xanh sáng rõ, từng sợi Kim sắc hồ quang điện nhè nhẹ mãnh liệt phóng ra, mũi kiếm chém xuống một cái.

"Không!"

Trong miệng Trọng Loan phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, Thanh Đồng hộ trán "Két" một tiếng đứt gãy ra.

Trường kiếm trong tay Hàn Lập không tiếp tục bị trở ngại, trực tiếp chém đầu của chúng thành hai nửa, mà thân hắc hạc phía dưới giống như bị man lực trọng kích, rơi mạnh xuống mặt biển bên dưới.

Lúc tới gần mặt biển, hai cánh nó đột nhiên vỗ một cái, thân hình bỗng nhiên cất cao, bỏ chạy về hướng xa.

Không cần Hàn Lập chỉ huy, Tinh Viêm Hoả Điểu vốn đã sớm thôn phệ hết Hắc Diễm, cũng mở hai cánh ra đuổi theo.

Một tay Hàn Lập bắt lấy cổ áo thi thể Trọng Loan, không để rơi xuống biển, Thần Thức đảo qua, lông mày hắn có chút nhăn lại.

Nhưng vào lúc này, ảnh hưởng của huyết sắc kiêu dương bạo tạc nổ tung ở bên kia trước đây cũng đã truyền tới, tuy rằng uy lực đã nhỏ hơn không chỉ nghìn lần, nhưng vẫn hóa thành một cỗ gió mạnh gào thét qua, làm cho trong lòng hắn không khỏi có chút sợ hãi.

Trên thực tế, lúc trước ngay lúc Huyết Đao nổ tung, hắn phát hiện cho dù dùng bất luận thủ đoạn phòng hộ nào cũng đã không kịp. Tình thế nghìn cân treo sợi tóc, hắn đành phải lần nữa gọi ra Chân Ngôn Bảo Luân Thời Gian Chi Lực, làm cho huyết sắc kiêu dương bộc phát trùng kích xuất hiện một tia trì trệ ngắn ngủi.

Hắn chớp lấy thời cơ trôi qua tức thì này, Nghịch Chuyển Chân Luân phóng ra chạy trốn, căn cứ phương vị dò xét của Thần Thức, vận dụng Tịch Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thi triển lôi trận độn thuật đuổi theo.

Đúng lúc này, bên phải ống tay áo thi thể Trọng Loan bỗng nhiên có một đạo Hắc Quang sáng lên, một tiểu nhân Nguyên Anh toàn thân đen kịt, trên người mặc một kiện áo choàng từ trong ống tay áo chui ra, bộ dáng khuôn

mặt giống Trọng Loan như đúc, trên người ô quang lóe lên, lập tức biến mất không thấy.

Nhưng mà cơ hồ ngay lập tức, một thanh âm bạo liệt đột nhiên vang lên.

Hư không ngoài mấy trăm trượng một hồi chấn động kịch liệt truyền ra, tiểu nhân Nguyên Anh Trọng Loan loạng choạng ngã ra, nó hoảng sợ nhìn lại, liền phát hiện Hàn Lập đang nhìn nó mặt không biểu tình, chỗ mi tâm phân liệt mở ra, lộ ra một con mắt hình viên nước.

"Phá Diệt Pháp Mục..." tâm Nguyên Anh Trọng Loan cảm thấy như tro tàn.

Độn quang trên người nó muốn sáng lên lần nữa thì Hàn Lập đã vung lên một kiếm bổ xuống.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang màu xanh quét qua, Kiếm Khí cuồng bạo xé rách hư không, lập tức bao phủ Nguyên Anh Trọng Loan cùng áo choàng của nó cuốn vào, xé thành mảnh nhỏ.

Nhìn xem chút ít hắc mang triệt để biến mất, Hàn Lập cũng không có yên lòng, Lam Quang trong đôi mắt chớp động, tra xét rõ ràng hư không chung quanh lần nữa.

Lại tra xét rõ ràng thêm một lần nữa, xác định hư không chung quanh không còn nữa điểm khí tức tồn lưu của Trọng Loan, hắn mới thu hồi Minh Thanh Linh Mục, thu trữ vật trên người Trọng Loan vào, sau đó đuổi theo hướng Hắc Hạc kia.

Ngân Sắc Hỏa Điểu sớm đã ngăn lại Hắc Hạc, nó đang hóa thành một Ngân sắc hoả diễm thật lớn vây Hắc Hạc vào chính giữa.

Hắc hạc bất luận đột phá trái phải như thế nào đều không thể chạy trốn, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh rít gào.

Nó bất luận như thế nào cũng không thể tưởng tượng, chủ nhân của mình lại thua trong tay thanh niên có khuôn mặt bình thường trước mắt này, nhưng mà hôm nay sự thật xảy ra trước mắt, không được phép không tin.

"Tiền bối tha mạng, tại hạ chính là dị cầm Man Hoang, trời sinh ra đã hiểu một tia đối với Hỏa thuộc tính pháp tắc, nếu tiền bối tha ta một mạng, ta nguyện phụng ngươi làm chủ! Đúng rồi, ta còn biết không ít bí mật Trọng Loan!" Hắc hạc thấy Hàn Lập tới gần, cuống quít hô lớn.

Hàn Lập phảng phất như không nghe thấy lời hắc hạc, một tay kết kiếm quyết, trường kiếm màu xanh trong tay lập tức xẹt qua một đường vòng cung giữa không trung, mũi kiếm đi thẳng xuống.

Xoẹt một tiếng!

Một bóng kiếm lớn trăm trượng từ trên thân kiếm chiếu ra, một chút liền đâm xuyên qua đầu hắc hạc.

Trong miệng Hắc hạc phát ra một tiếng hạc minh thê lương, liền rơi gấp xuống dưới mặt biển.

Hàn Lập theo sát phía sau, phi thân hạ xuống, ánh sáng màu xanh trên bàn tay sáng lên, một tay nhiếp lấy Nguyên Anh ra.

Chỉ thấy một hư ảnh Tiểu Hạc màu đen nho nhỏ bị năm ngón tay Hàn Lập nắm thành móc câu bắt lấy, hai cánh nó vung vẩy giãy giụa kịch liệt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tinh Viêm Hỏa Điểu phi thân hạ xuống, hóa thành một Ngân Sắc Tiểu Nhân rơi vào trên vai Hàn Lập, ánh mắt nhìn chằm chằm hư ảnh Hắc Hạc kia, trong mắt lộ vẻ thèm thuồng.

"Gấp cái gì." Hàn Lập nhìn thoáng qua Ngân Sắc Tiểu Nhân, cười nói.

Dứt lời, năm ngón tay hắn chế trụ hư ảnh, hai mắt khép lại, lòng bàn tay sáng lên từng trận quang mang, bao phủ vào.

Một hồi lâu sau, Hàn Lập chậm rãi giương đôi mắt, tâm tình lại có chút phức tạp.

Trong trí nhớ thần thức Hắc Hạc, cũng không có bao nhiêu nội dung về Phương Bàn.

Bất quá từ những số lượng tin tức này cũng có thể nhìn ra không ít nội dung bên trong, lúc trước Trọng Loan nói những lời kia với hắn thực sự không phải là nói dối, gã thật sự không biết Phương Bàn bị người nào sai khiến đi đối phó hắn.

Trong trí nhớ Hắc Hạc, Hàn Lập thấy một toà cung điện màu vàng đất được vây quanh bởi một sa mạc rộng mênh mông, trong cung điện có xiềng xích màu đen đầy trên mặt đất, trong đầu của hắn hầu như vô thức nghĩ đến "Cách Nguyên Pháp Liên".

Giữa đại điện, hắn thấy một cái ghế dựa lớn màu đen kịt, ngồi phía trên là một thân ảnh mặc áo trắng như tuyết, nhưng mặc kệ hắn cố gắng thế nào, thủy chung đều không thể thấy rõ khuôn mặt người nọ.

Dường như từ chỗ sâu bên trong trí nhớ hắc hạc, sợ hãi cực điểm người này, thế nên cho tới bây giờ cũng không dám chính diện nhìn người này.

Trầm mặc một lát sau, Hàn Lập vứt Nguyên Anh Hắc Hạc cho Ngân Sắc Tiểu Nhân, chính mình thì phi thân bước lên lưng hắc hạc, thu tất cả vòng tay trữ vật của Trọng Loan vào.

Ngân Sắc Tiểu Nhân vui mừng tiếp nhận Nguyên Anh Hắc Hạc. Nó há miệng ra nuốt Nguyên Anh vào trong bụng.

Chỉ thấy ngay chỗ bụng nhỏ tròn trịa có từng trận quang mang sáng lên, bên trong dường như có hỏa diễm hừng hực đang bốc lên.

Hàn Lập xé cơ thể hắc hạc lấy Yêu Hạch ra, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Tinh Viêm Hỏa Điểu, phát hiện sau khi cắn nuốt Nguyên Anh hắc hạc, thân hình nó thậm chí có chút ít lay động, ngã trái ngã phải như là uống rượu say.

Bất quá, hắn cùng với Hỏa Điểu Thần Hồn tương liên, phát hiện nó cũng không đáng lo ngại nên cũng yên lòng.

Hắn đi ra phía trước, một tay xách nó lên, trong tay quang mang lóe lên, liền thu nó vào trong cơ thể.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập lấy ra một quả đan dược ăn vào, quay đầu nhìn lại hướng Thánh Khôi Môn, ý niệm trong đầu chuyển động.

Lấy tình huống lúc trước, Thánh Khôi Môn lần này chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, chính mình hôm nay trở về nữa, đoán chừng cũng là phí công, ngược lại đưa bản thân lâm vào cục diện nguy hiểm.

Dù sao hắn với thân phận thành viên Vô Thường Minh được Thánh Khôi Môn thuê, cũng chỉ là phụ trợ ngăn địch mà thôi, tuyệt sẽ không vì Thánh Khôi Môn dốc sức liều mạng.

Hơn nữa lúc trước tên Trọng Loan này đã từng lẻn vào cấm địa Thánh Khôi Môn, tuy rằng mục đích không rõ, nhưng hôm nay bị hắn chém giết, chính mình sớm trở về, lời nói khó tránh khỏi sẽ sanh ra không ít phiền toái.

Về phần thù lao nhiệm vụ lần này, không có cũng được, dù sao hắn giết được mấy tên Chân Tiên, chỉ cần chiến lợi phẩm Pháp bảo đã đủ để đền bù, huống chi còn có tài vật bên trong trữ vật Pháp Khí nữa.

Nghĩ đến đây, hắn quay đầu nhìn về hướng Thánh Khôi Môn, sau đó quay người hóa thành một đạo độn quang, bay về hướng xa.

------oOo------

Chương 307: Tiên khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: sweeti3 & cubihu*

Xuân đi Đông tới, đã qua hơn một năm.

Một ngày nọ, có một luồng sáng xanh hạ xuống động phủ trên Xích Hà Phong. Độn quang thu lại, thân ảnh Hàn Lập liền hiện ra.

Hắn không che giấu độn quang, nên không bao lâu, tôi tớ trong phủ theo sai khiến của Mộng Thiển Thiển đã rối rít tới sân nhỏ trước đại sảnh của động phủ để tham kiến. Hai người Mộng Vân Quy và Tôn Bất Chính thì không thấy ở đây.

"Thiển Thiển, ngươi trở về từ khi nào?" Hàn Lập đưa mắt lướt qua tám người có mặt, mở miệng hỏi.

"Bẩm Lệ trưởng lão, mới vừa trở về gần một tháng trước. Đúng rồi, đây là một ít hạt giống linh thảo do ca ca và Tôn đại ca tìm được, sai thiếp mang về cho ngài." Mộng Thiển Thiển nói rồi lấy ra một cái túi trữ vật, đưa tới.

"Tốt. Ngươi nếu có cơ hội gặp lại hai người ấy, liền đem những linh thạch và đan dược này chuyển cho bọn họ. Ngoài ra, những đan dược này, ngươi thay ta phân phát xuống." Hàn Lập đưa tay tiếp nhận cái túi, khe khẽ vuốt cằm, rồi lật tay lấy ra ba cái túi trữ vật, cấp cho Mộng Thiển Thiển.

"Vâng!" Mộng Thiển Thiển giơ tay tiếp nhận, gật đầu đáp.

" Trong mấy năm ta rời đi, mọi thứ trên Xích Hà Phong đều ổn chứ? Trong tông còn có chuyện gì phát sinh không?" Hàn Lập hỏi tiếp.

"Bẩm Lệ trưởng lão, Xích Hà Phong hoàn toàn yên ổn. Tông môn cũng không xảy ra đại sự gì, chỉ nghe nói có một vị Kim Tiên đạo chủ tới đây sẽ

xuất quan, nhân đấy cũng sẽ chọn ngày cử hành truyền thụ Đại Đạo tại Nghiễm Sát Phong. Có điều danh ngạch rất hữu hạn, xem ra chỉ có các đệ tử chân truyền và đệ tử thân truyền mới có thể tới nghe đạo." Mộng Thiển Thiển đáp, mặt có chút trông đợi.

Tên mập mặt tròn Mộng Hùng cùng mấy người còn đều lộ vẻ chờ mong trên mặt, nhưng cũng kèm theo một chút mất mát. Nói cho cùng, một gã Kim Tiên đại năng giảng đạo, nếu may mắn có thể được nghe, thì sẽ thu được ích lợi không nhỏ. Nhưng bọn họ cũng rõ ràng trong lòng, tôi tớ của Chân Tiên như bọn họ, căn bản là không có khả năng tham dự.

"Đại năng truyền thụ đạo nghiệp đúng là có thể coi như là cơ duyên tạo hóa, nhưng nói cho cùng, cách tu hành của mọi người vốn không giống nhau, những kinh nghiệm cảm ngộ của tiền nhân mặc dù có thể tham khảo, cuối cùng vẫn phải dựa vào lĩnh ngộ của bản thân. Nếu muốn thành tựu đại đạo, cuối cùng vẫn cần đi trên con đường của chính mình, các ngươi đã rõ chưa?" Hàn Lập thấy vậy, điềm đạm mở miệng nói.

Mộng Thiển Thiển nghe xong hơi ngẩn ra, trong đôi mắt sáng có vài tia dị sắc lóe lên. Những người còn lại tựa hồ cũng hiểu được một chút, liền đã quét sạch hết những tâm tình thất lạc khi trước.

"Được rồi, nếu không có chuyện gì, các ngươi liền đều trở về đi." Hàn Lập không nói gì nữa, vẫy tay cho phép mọi người rời khỏi.

Đám người Mộng Thiển Thiển thi lễ rồi lui xuống.

Hàn Lập ở nguyên tại chỗ chắp tay, đứng một hồi lâu, sau đấy mới quay người đi vào động phủ, đem cấm chế mở ra, rồi đi vào trong một gian mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn vung tay lên, ba cái pháp khí trữ vật hiện ra trước người. Đây chính là đồ vật thu được từ chỗ ba gã Chân Tiên tính cả Trọng Loan, trong trận đánh trước đây không lâu ở Thánh Khôi Môn.

Lúc trước hắn trên đường về chỉ lo gấp rút chạy, đồng thời còn cân nhắc đi vòng một chút, chưa kịp kiểm kê những chiến lợi phẩm này. Hiện tại cuối

cùng đã trở lại động phủ, tự nhiên không thể chờ đợi được muốn nhìn một chút, xem thu hoạch chuyến này cuối cùng là như thế nào.

Hàn Lập vừa nghĩ, vừa cầm lấy một cái trữ vật trạc (vòng tay). Một tay hắn phất lên, mặt đất trước người lập tức có tiếng "Rầm Ào Ào", rồi một đống nhỏ lộn xộn xuất hiện

Nhưng mà sau khi hắn đưa mắt nhìn qua, lại khẽ nhíu mày.

Đây là vật của tên đại hán khôi ngô muốn cùng mình đơn đả độc đấu lúc đầu, không nghĩ tới gia sản trên người tên này vậy mà chỉ có mấy thứ tài liệu Linh dược nghèo nàn, cùng vài cái Linh Bảo phẩm chất phổ phổ thông thông, ngoài ra, chỉ còn hơn mười khối Tiên Nguyên Thạch cùng một đống linh thạch linh tinh lẫn lộn mà thôi.

Tên này thật sự là hơi bần hàn rồi, cũng khó trách gã liền cam tâm bán mạng cho Thập Phương Lâu, dù tự biết sẽ bị coi như pháo hôi vẫn cam tâm tình nguyện.

Hàn Lập chỉ có thể thầm hô không may, bất quá thịt muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, hắn vẫn nhẫn nại phân loại mấy thứ linh tinh này rồi thu vào trữ vật trạc của mình. Sau đó, hắn cầm lấy pháp khí trữ vật của lão giả gầy gò, không nói hai lời đảo nhẹ lên mặt đất. Một vùng sáng trắng lóe lên, một đống lớn đồ vật liền xuất hiện trên mặt đất.

Hắn nhìn lướt qua, khẽ gật đầu, pháp khí trữ vật của lão giả xem ra cũng được, đồ vật có không ít.

Phần lớn trong đấy là một ít tài liệu phẩm giai không thấp, nổi bật là mấy khối tinh thạch đỏ thắm to cỡ đầu người, tản mát ra ánh sáng màu đỏ sáng ngời như lửa, phảng phất giống như mấy cục sắt nung đỏ.

Những tinh thạch đỏ thẫm này linh khí cực kỳ sung mãn, trên mặt ngoài có hoa văn hình ngọn lửa ẩn hiện, có một chút hỏa thuộc tính pháp tắc mờ mờ ảo ảo tản ra, dĩ nhiên đây là Linh tài ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Ngoài ra, còn có mười mấy món pháp bảo, phần lớn đều thuộc cấp bậc Linh

Bảo, cùng với mấy chai đan dược, hơn năm trăm miếng Tiên Nguyên Thạch cùng một đống lớn Linh Thạch.

Hàn Lập phất tay thu hồi từng thứ một, cuối cùng lại giống như hai lần trước, nghiêng đổ ra đồ vật bên trong trữ vật trạc của Trọng Loan.

Tuy rằng hắn đã sớm đoán trước, nhưng vẫn kinh hãi khi thật sự chứng kiến các loại bảo vật chồng chất thành một ngọn núi nhỏ trước mắt.

Các loại các dạng Linh tài Linh dược có thể nói là nhiều vô số kể, trong đó không thiếu Linh tài có ẩn chứa lực lượng pháp tắc. Tạm thời chưa nói tới Linh Bảo, đan dược, điển tịch, chỉ tính Tiên Nguyên Thạch đã có xấp xỉ năm sáu nghìn.

Số lượng lớn Tiên Nguyên Thạch đấy tỏa ra Linh quang rực rỡ, sáng rực toàn bộ gian mật thất.

Đã có mấy thứ này, cộng với phần do mình tích góp từng tí một mấy năm nay, chỉ sợ mấy trăm năm tu luyện sắp tới, chuyện đan dược cần thiết đã không cần phải lo rồi.

Hàn Lập thu Tiên Nguyên Thạch vào trước, sau đó bắt đầu chầm chậm thu dọn những vật khác.

"Cách Nguyên Bảo Lục?"

Khi Hàn Lập cầm một quả ngọc giản màu trắng lên, quét thần thức qua một chút quét về sau, bất giác hơi ngẩn ra, tiếp theo như chợt nghĩ tới điều gì, vội vàng dán ngọc giản lên trán.

Lúc hắn gỡ ngọc giản từ trên trán xuống, đã là hơn một canh giờ sau.

Trong ngọc giản, phần đầu ghi lại một môn tên là Cách Nguyên Âm Ma Công, công pháp Chân Tiên của ma đạo, phẩm cấp rất cao, có người nói thậm chí có thể tu luyện tới Thái Ất kỳ. Còn nói riêng về độ quý hiếm thì không hề dưới công pháp hắn tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

Tuy nhiên, dù công pháp này có lợi hại hơn nữa, hắn cũng không chấp nhận vứt bỏ Chân Ngôn Hóa Luân Kinh mà cải tu sang ma công này. Điều làm hắn hứng thú như vậy, là mấy môn bí thuật ghi lại ở phía sau cùng của ngọc giản, trong đó có một môn bí thuật tự phong ấn bản thân để che giấu khí tức, khiến hắn có được gợi ý lớn.

Chỉ là những bí thuật này vô cùng cao thâm, tối nghĩa, không phải nhất thời nửa khắc có thể lĩnh ngộ được.

Vừa nghĩ tới đây, sau khi thu ngọc giản vào, Hàn Lập lại tiếp tục thu xép sang những đồ vật khác.

"Ồ, đây là cái gì?"

Hàn Lập phát hiện trong đống lớn đồ vật có một quả cầu màu vàng đất có chút cổ quái, đường kính ước chừng nửa thước, trên mình khắc những đường vân màu vàng tối nghĩa khó hiểu, thoạt nhìn rất là thần bí.

Quả cầu này trước đó bị một vài tài liệu đè lên thế cho nên lúc đầu hắn cũng không chú ý tới. Ngoài ra, mặt ngoài quả cầu còn bị dán lên mấy lá bùa màu trắng, bên trên chằng chịt, chi chít chữ dùng để phong ấn vật này.

Hàn Lập đưa quả cần đến trước mắt, cẩn thận tỉ mỉ quan sát nhưng lại không thể phát hiện ra điều gì.

Vật này cũng không truyền ra chấn động của pháp lực hay khí tức, có vẻ không phải là pháp bảo.

Tâm niệm vừa động, hắn thả thần thức ra, cố gắng xâm nhập vào ben trong tìm tòi.

Vù vù!

Thần thức của hắn vừa tiesp xúc mặt ngoài quả cầu, mấy lá bùa nhất thời tản mát ra bạch quang chói mắt, kết nối với nhau hợp thành một phù trận bí ẩn mà mắt thường không cách nào thấy rõ, lập tức ngăn thần thức của hắn xâm lấn vào.

Hàn Lập nổi lên một chút hứng thú, bắt đầu quan sát tỉ mỉ những bùa chú phía trên này.

Những bùa chú này tuy là bất phàm nhưng rõ ràng cho thấy do là người trong lúc vội vàng tiện tay bố trí ra, với tạo nghệ nhất mạch của hắn về bùa chú thì cũng không khó lý giải.

Sau khi hơi trầm ngâm, hắn một tay bấm niệm thần chú, từng đạo pháp quyết chui vào trong mấy lá bùa, đồng thời há miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh bao phủ quả cầu vàng.

Sau một lát, mấy tiếng "đùng đùng đùng" truyền ra.

Mấy lá bùa màu trắng rách vỡ tan tành trong sự thiêu đốt của ngọn lửa xanh, biến thành từng điểm bạch quang, rồi bị ngọn lửa màu xanh thôn phệ.

Sau một khắc, mặt ngoài quả cầu sáng lên từng vòng linh văn, tiếp đó từ trên quả cầu tản ra hào quang màu vàng đất giống như vầng thái dương chói mắt.

Cấm chế xung quanh mật thất bị kích thích, trên vách tường trong nháy mắt hiện ra vô số phù văn màu xanh, tỏa sáng hào quang, ngưng tụ thành một màn sáng màu xanh, cố gắng hạn chế hoàng quang nhưng không có tác dụng nhiều. Hoàng quang phảng phất như hàng vạn hàng nghìn mũi kim, nhanh chóng xuyên thấu qua tầng cấm chế này.

Hàn Lập hơi kinh hãi, một tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trong chốc lát, hết thảy cấm chế xung quanh động phủ đều được thúc giục, các màn sáng màu sắc khác nhau lần lượt nổi lên, bao trùm động phủ thành tầng tầng lớp lớp ở bên trong.

Hoàng quang mãnh liệt ầm ầm khuếch tán, liên tiếp phá bỏ mấy tầng cấm chế nhưng rốt cuộc vẫn bị chặn lại.

Két két!

Quả cầu màu vàng đất phát ra một loạt tiếng két két vang lên, mặt ngoài gồ lên nhấp nhô, sau đó phồng lên cực nhanh, rồi đồng loạt tan rã.

Trong mấy hơi thở quả cầu biến hóa thành một nam tử trung niên mặc hoàng bào, thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi, lông mày lá liễu tạo ra cảm giác uy nghi.

"Người... không phải, đây là Tiên Khôi lỗi!" Hàn Lập lập tức có phán đoán.

Nam tử hoàng bào có làn da màu vàng đất, bên trong mơ hồ ánh lên vẻ sáng bóng như kim loại, toàn thân từ trên xuống dưới tản mát ra khí tức tiên linh, phảng phất như tiên khí có hình người, thoạt nhìn có mấy phần khá giống với Giải đạo nhân trước kia.

"Quả nhiên là tiên khôi lỗi!" Hàn Lập kềm chế hưng phấn trong lòng, ánh mắt rơi vào trên người khôi lỗi hoàng bào.

Trên hoàng bào có đồ án hoa văn mà hắn nhiều lần đã thấy qua trên người khôi lỗi khác ở Thánh Khôi Môn. Lẽ nào vật này có xuất xứ từ Thánh Khôi Môn?

Hàn Lập nghĩ tới đây, trong đầu lập tức nhớ lại tình huống gặp Trọng Loan bên ngoài cấm địa Thánh Khôi Môn, sau một phen tự đánh giá, lập tức hắn suy đoán ra được một chút.

Nếu theo hắn ước đoán, vật này chỉ sợ là vật mà Trọng Loan lẻn vào Thánh Khôi Môn lấy trộm ra.

Lại nói tiếp, hắn luôn luôn cảm thấy hứng thú với khôi lỗi, nhất là gặp được vật này nhìn bất phàm như vậy, nếu thật sự là một khôi lỗi cấp Chân Tiên thì coi như là hắn được lời to.

Hàn Lập vừa nghĩ tới đây liền hua ra một đạo pháp quyết, chui vào trong cơ thể nam tử hoàng bảo.

Tròng mắt của nam tử hoàng bào sáng lên hai điểm quang mang, trên người

gã chợt hiện ra một tầng tinh mang màu vàng, lập tức trở nên vô cùng to lớn, rồi bộc phát ra khí tức trầm trọng như sơn.

Hư không xung quanh nhất thời truyền ra một hồi âm thanh vang dội hỗn loạn, thậm chí còn khiến cho toàn bộ động phủ của Hàn Lập cũng đung đưa theo.

------oOo------

Chương 308: Cải tạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Hàn Lập nhìn những chuyện phát sinh trước mắt, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng như đang có phong ba bão táp.

Mọi việc xảy ra rất nhanh như chớp mắt, chưa đến thời gian một hơi thở đã kết thúc. Hào quang trên người nam tử mặc áo bào màu vàng trở nên ảm đạm, khí tức khổng lồ phát ra lúc trước cũng theo đó biến mất không còn.

Hàn Lập thấy vậy, thở dài một hơi, ánh mắt không giấu được vẻ khiếp sợ.

Tuy khí tức khổng lồ chỉ bộc phát trong khoảng thời gian vô cùng ngắn ngủi nhưng đủ làm hắn thót tim, tuy rằng không thể phán đoán chính xác mạnh yếu thế nào nhưng hắn tin tưởng đã vượt xa khí tức của Chân Tiên cảnh.

Nghĩ đến đây Hàn Lập kiềm chế nỗi sợ trong lòng, lần nữa bấm niệm pháp quyết.

Nhưng lúc này cho dù hắn có cố gắng thi pháp thế nào đi chăng nữa, khôi lỗi có hình dáng nam tử mặc áo bào vàng cũng không phản ứng lại chút nào.

Hàn Lập thu lại pháp quyết trong tay, nhắm hai mắt, phóng thần thức vào trong cơ thể khôi lỗi nhanh chóng tìm hiểu.

Một lát sau hắn thu lại thần thức, mở to mắt, sắc mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Tuy rằng lúc trước hắn không có cơ hội chính thức tìm hiểu về Tiên Khôi Lỗi nhưng vẫn tự tin có những kiến giải sâu sắc về khôi lỗi thuật, sau một thời gian nghiên cứu cũng đã tìm được chỗ hạch tâm của khôi lỗi này.

Nhưng hắn không ngờ, khu vực này lại trống không.

Ngoài ra, khôi lỗi cũng không còn nguồn năng lượng cung cấp để hoạt động, lúc đầu khi hắn điều khiển có phản ứng chắc là đã tiêu hao hết tia năng lượng cuối cùng còn sót lại.

Theo như hắn dự đoán, nếu muốn duy trì hoạt động cho khôi lỗi này chắc sẽ tốn một số lượng Tiên Nguyên Thạch khổng lồ.

Hàn Lập ngắm nhìn khôi lỗi, vẻ mặt hơi động một chút, dường như nghĩ đến điều gì.

Hắn lặng lẽ đảo tay lấy ra một viên cầu màu vàng, chính là hạch tâm của Giải Đạo Nhân.

Tiếp đến, hắn bấm niệm một đạo pháp quyết đánh vào trong viên cầu. Mặt ngoài viên cầu kim quang lưu chuyển rồi nhanh chóng hóa thành một con cua màu vàng lớn bằng lòng bàn tay. Vừa xuất hiện hai càng cua khua khoắng liên hồi trên đầu rồi từ từ loạng choạng đứng lên.

“Hàn đạo hữu, có chuyện gì vậy, ngươi...” Cua giương đôi mắt nhỏ màu vàng nhìn Hàn Lập, chầm chậm nói.

Từ khi được Hàn Lập tìm về, Giải Đạo Nhân luôn ở trong trạng thái mê man, đến bây giờ nhìn có chút ngơ ngơ ngác ngác.

Nhưng còn chưa dứt lời, cua nhỏ bất chợt im bặt, thân mình di chuyển, hai con mắt màu vàng nhìn chằm chằm vào khôi lỗi nam tử đang đứng yên cách đó không xa.

“Ồ... Một bộ Tiên Khôi Lỗi! Còn là Liên Hiệp Khôi Lỗi! Thật khó tin!” Hai mắt Giải Đạo Nhân tỏa ra kim quang rạng rỡ, miệng thì thào nói.

Vừa nói chuyện, nó vừa bay lên, rời khỏi tay Hàn Lập đáp xuống người khôi lỗi, toàn thân vui sướng máy động liên hồi, hai càng cua sờ tới sờ lui.

Hàn Lập đứng yên quan sát, im lặng không nói gì.

Sau thời gian một nén nhang, Giải Đạo Nhân mới bình tĩnh lại được, quay lại nhìn Hàn Lập, mở miệng hỏi:

“Hàn đạo hữu, đây là một bộ Tiên Khôi Lỗi phẩm giai không thấp, làm thế nào mà ngươi lấy được?”

Trong giọng nói còn mang theo vẻ hưng phấn.

“Việc này nói ra rất dài dòng, nhưng bộ khôi lỗi này có quan hệ rất lớn với Thánh Khôi Môn”. Hàn Lập từ chối cho ý kiến đáp lời.

“Thánh Khôi Môn...Chưa từng nghe nói đến.” Giải Đạo Nhân lẩm bẩm một câu rồi quay lại tiếp tục đanh giá khôi lỗi.

“Đúng rồi, Giải huynh vừa mới nói đến Liên Hiệp Khôi Lỗi, đây là có ý gì?” Hàn Lập lại hỏi.

“Liên Hiệp Khôi Lỗi...thật ra xem như một loại khôi lỗi đặc biệt, khôi lỗi bình thường sau khi luyện chế xong thì thực lực gần như cố định, về sau mặc dù có thể tăng lên nhưng cũng không đáng kể. Nhưng Liên Hiệp Khôi Lỗi thì lại khác, chiến lực của nó ra sao chủ yếu phụ thuộc vào thần thức của người điều khiển cùng độ phù hợp, tương thông lẫn nhau. Nói ngắn gọn, thật giống với một kiện pháp bảo.” Giải Đạo Nhân không quay đầu lại, chầm chậm giải thích.

“Thì ra là thế, dường như Giải đạo hữu rất hứng thú với bộ khôi lỗi này, phải chăng có thể dùng được?” Hàn Lập gật nhẹ đầu, mở miệng hỏi.

“Điều này...Ta còn chưa xem xét được kỹ, nhưng bộ khôi lỗi này mang thuộc tính Thổ, bình thường cần người tu luyện công pháp Thổ thuộc tính điều khiển mới phù hợp. Ở trạng thái tốt nhất, chắc là có thể phát huy thực lực tương đương Kim Tiên Trung Kỳ.” Giải Đạo Nhân xoay người lại, chần chừ nói.

“Thần thông của Giải huynh là Lôi thuộc tinh, nói như vậy...” Hàn Lập cau

mày đáp lời.

“ Đúng thế, ta và bộ Liên Hiệp Khôi Lỗi này không cùng thuộc tính.” Giải Đạo Nhân nhẹ gật đầu.

“Ra thế.” Hàn Lập nghe được câu trả lời, trong lòng có chút thất vọng.

Hắn tự phụ bản thân có thần thức cường đại, nhưng lại không tu luyện công pháp Thổ thuộc tính, cho dù cố gắng điều khiển bộ khôi lôi này cũng không có cách nào phát huy toàn bộ thực lực của nó.

“Nếu cho ta một môi trường thích hợp, cùng đầy đủ tài nguyên, cũng không phải đã hết hy vọng”. Giải Đạo Nhân trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Giải đạo hữu cần gì cứ nói, ta sẽ cố hết sức nghĩ cách.” Hàn Lập nghe vậy vui mừng hỏi vội.

Vì nếu có thể giúp Giải Đạo Nhân điều khiển thành công bộ Tiên Khôi Lỗi này thì khác nào hắn có thêm một đại năng cấp bậc Kim Tiên hỗ trợ.

“Đầu tiên cần bố trí một lôi trận, trận pháp này cũng không quá phức tạp, nhưng chỗ khó là ở trận nhãn cần một loại thiên địa linh vật không ngừng cung cấp lôi điện chi lực. Đây cũng là chỗ mấu chốt quyết định đến việc cải tạo có thành công hay không. Ngoài ra cần một số lượng lớn Tiên Nguyên Thạch cùng cực phẩm linh thạch Lôi thuộc tinh để duy trì, đảm bảo trong quá trình ta cải tạo không được gián đoạn một khắc nào”. Giải Đạo Nhân nói một mạch.

Nói xong, cua vàng há miệng phun ra một ngọc giản nhỏ bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay tiếp nhận ngọc phiến, nhanh chóng đưa thần thức xem xét, bên trong là một bộ lôi trận, đối với hiểu biết hắn cũng không tính là phức tạp.

Ngoài ra, để vận chuyển trận pháp cần khoảng một nghìn Tiên Nguyên

Thạch cùng số lượng lớn cực phẩm linh thạch Lôi thuộc tính, mức hao tốn quả thật kinh người nhưng đối với thân gia của hắn ngày hôm nay cũng không thành vấn đề.

“Không có gì phức tạp, nhiều nhất bảy ngày sau ta sẽ bố trí xong cho Giải huynh”. Sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập trả lời.

“Xem ra sau khi quay về tiên giới đạo hữu gặp được cơ duyên không nhỏ, nếu thế ta chờ hồi âm của đạo hữu”. Giải Đạo Nhân nghe thế dường như cũng không quá ngạc nhiên đáp lại.

....

Mấy ngày sau.

Trên mặt đất trong mật thất được khắc vô số đường vân màu tím, tạo thành một trận pháp cỡ lớn hình tròn, bộ Tiên Khôi Lỗi mang hình dáng nam tử trung niên mặc hoàng bào đứng thẳng trong pháp trận, xung quanh có tám cột Lôi Mộc màu vàng, chính là Câu Lôi Mộc.

Trên Câu Lôi Mộc cũng được khắc trận văn, thỉnh thoảng phía trên có từng đạo hồ quang điện màu tím lượn lờ.

Trung tâm lôi trận có một lỗ tròn, khảm nạm trong đó là một viên tinh thạch hình cầu màu tím, đây chính là viên ngọc trai năm đó lúc Hàn Lập vượt Lôi Bạo Hải Dương may mắn cướp được từ Lôi Bạng Yêu Thú lúc nó đang thu nạp lôi điện chi lực.

Lúc này Hàn Lập đang đứng trước cửa mật thất, Giải Đạo Nhân trong hình dáng con cua nhỏ màu vàng thì ở trên vai hắn.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm liên hồi, từng đạo từng đạo pháp quyết loé lên rồi chui thẳng vào trong pháp trận đánh lên trên ngọc trai màu tím ở trung tâm.

Tiếng sấm rền liên tiếp vang lên.

Trong chốc lát, tất cả trận văn trên mặt đất đều khởi động, toả ra ánh sáng chói mắt, tầng tầng lớp lớp hồ quang điện màu tím phát tán ra, giữa không trung vô số lôi xà cuồng loạn.

Chỉ vài khoảnh khắc, toàn bộ không gian trong mật thất biến thành một thế giới tràn ngập lôi điện màu tím.

“Giải huynh, ngươi xem trận pháp này thế nào?”. Hàn Lập nói với Giải Đạo Nhân.

“Hàn đạo hữu quả nhiên không làm ta thất vọng, đặc biệt là viên tinh thạch ở giữa trận pháp kia, dường như trong đó ẩn chứa rất nhiều lôi điện chi lực?”. Giải Đạo Nhân gật gật đầu, giơ càng chỉ về ngọc trai màu tím đang phát tán lôi quang tứ phía hỏi.

Hàn Lập cũng không giấu điều gì, liền kể lại lai lịch của viên ngọc trai.

“Vốn ban đầu ta chỉ nắm chắc ba thành, bây giờ có lẽ phải được năm thành.” Giải Đạo Nhân nói tiếp một câu rồi nhanh chóng duỗi chân, thân hình hoá thành một đạo kim quang nhảy vào trong lôi trận.

Đôm đốp!

Từng mảng lớn lôi xà từ bốn phía trong pháp trận tràn ra, dũng mãnh bay về hướng Giải Đạo Nhân đang lao tới.

Trên người Giải Đạo Nhân hiện ra những đạo hồ quang điện màu vàng chói mắt bao bọc toàn bộ cơ thể, hoá thành một viên lôi cầu lao nhanh về phía lồng ngực khôi lỗi.

Lôi quang loé lên, lôi cầu màu vàng kim bỗng nhiên chìm vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể nam tử mặc hoàng bào run lên một cái, làn da toả ra ánh sáng màu vàng đất chói mắt, chỉ mỗi khu vực ở lồng ngực có hồ quang điện lượn lờ che phủ.

Dường như những lôi điện màu tím trong lôi trận bị điều gì đó thu hút, tất cả kéo đến hội tụ tại lồng ngực khôi lỗi, hoà hợp vào nhau.

Đột nhiên chỗ lồng ngực lôi điện chớp lên rồi lan toả khắp cơ thể khôi lỗi.

Hào quang của lôi điện va chạm với màn sáng màu vàng đất, đan xen kịch liệt, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng nổ vang, khiến cho mật thất rung động lắc lư, lôi trận cũng chịu ảnh hưởng, có chút hỗn loạn.

Hàn Lập vẫn đứng ở cửa quan sát tình hình phát sinh, sắc mặt lạnh lùng không thay đổi, nhưng trong mắt không giấu được vẻ mong đợi.

Theo như lời Giải Đạo Nhân nói, quá trình dung hợp chắc phải kéo dài mấy chục năm, thậm chí cũng có thể lên đến trăm năm. Tuy nhiên với lượng lôi điện dồi dào ẩn chứa trong ngọc trai cùng với số Tiên Nguyên Thạch và cực phẩm linh thạch Lôi thuộc tính đã được chuẩn bị đầy đủ thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Hy vọng mọi việc sẽ thuận lợi.”

Hàn Lập lẩm bẩm tự nói với mình một tiếng rồi quay người đi ra khỏi mật thất, sau khi đóng cửa lại còn cẩn thận bày ra một tầng cấm chế.

Lát sau hắn đã khoanh chân ngồi ở một gian mật thất khác.

Chuyện của Giải Đạo Nhân còn mất một khoảng thời gian, hắn cũng cần suy tính lại một chút tình cảnh hiện tại của mình.

Những năm gần đây thu thập được khá nhiều Tiên Nguyên Thạch, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì đã có khả năng luyện chế ra đầy đủ đan dược đến lúc đột phá tu vi.

Nhưng trong hành trình ở Thánh Khôi Môn gặp phải Trọng Loan làm cho hắn càng phải tăng cường cảnh giác.

Tuy rằng đã giết chết đối phương nhưng từ những việc thu được trong trí nhớ của hạc đen thì mọi chuyện vẫn còn phức tạp vô cùng, chưa thể giải

quyết được.

Theo như lời Trọng Loan nói, cho dù không ngẫu nhiên gặp nhau ở Thánh Khôi Môn thì đối phương cũng có ý định sau đó đến Cổ Vân Đại Lục tìm kiếm, nói cách khác bây giờ hắn ở trong Chúc Long Đạo nhưng vẫn chưa an toàn tuyệt đối.

Địch nhân của hắn chưa hẳn sẽ không tìm đến nơi này.

Nếu như sư tôn của Phương Bàn, Trọng Loan, hoặc kẻ bí ẩn sau lưng Phương bàn tìm tới, lúc đó phải làm sao đây?

------oOo------

Chương 309: Tiến giai Hậu Kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai0000 & cubihu & sweeti3*

Vù vù, Câu Lôi Mộc còn lại và một vài linh tài thuộc tính Lôi bay ra, chúng rơi trên mặt đất trước mặt hắn…

Một tháng sau.

Trong gian khách ở động phủ, Hàn Lập ngồi ngay ngắn, tay nâng chung linh trà, mắt khẽ chớp, tựa hồ đang chìm trong suy nghĩ.

Một lát sau, Mộng Thiển Thiển từ cửa bước tới.

"Lệ trưởng lão."

"Thiển Thiển, lần này gọi ngươi tới là có chuyện quan trọng cần ngươi làm." Hàn Lập đặt chén trà xuống, ngừng một lúc mới nói.

Mộng Thiển Thiển khẽ giật mình, lập tức ngẩng cao đầu đáp: "Mời Lệ trưởng lão phân phó."

"À cũng không nghiêm trọng tới thế đâu." Hàn Lập cười cười, lấy một pháp khí trữ vật ra, đưa cho Mộng Thiển Thiển.

Nàng ta nhận lấy, chìm thần thức vào trong rồi ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên sự nghi hoặc.

Bờ môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích, truyền âm nói mấy câu.

Mộng Thiển Thiển vốn đã giật mình, sau đó mặt tỏ ra ngưng trọng.

"Có khó khăn gì sao?" Hàn Lập hỏi.

“Lệ trưởng lão yên tâm, dù Thiển Thiển thịt nát xương tan cũng phải vì người mà thực hiện bằng được.” Mộng Thiển Thiển gật đầu lia lịa.

“Được rồi. Nhưng nhất thiết chuyện này phải không được nói cho ai biết.” Hàn Lập dặn dò.

“Vâng.” Mộng Thiển Thiển thi lễ, ánh mắt tỏ vẻ không đành lòng nhưng rồi vẫn quay người đi ra.

Sau một lát, một luồng độn quang màu đỏ bay đi.

Hàn Lập đứng ở đại môn động phủ, nhìn độn quang biến mất đằng xa, thân hình thoắt một cái cũng hóa thành một luồng độn quang màu xanh bay về phía tông môn.

Hai tháng sau, hắn trở về Xích Hà Phong.

Lúc này, ngoại trừ mấy thứ lấy được tại Thánh Khôi môn kèm với những đám linh bảo, linh dược không cần thiết đổi thành Tiên Nguyên thạch ra thì còn thu mua tài liệu luyện chế đan dược để tiếp tục tu luyện khắp nơi.

Khi tất cả đã chuẩn bị tốt hắn về lại động phủ, mở toàn bộ cấm chế ra, bước vào mật thất.

Bỗng, hắn dừng lại, xoay người bước tới Dược viên, hạ xuống tại một góc vườn.

Chỗ nào chính là nơi gieo mẫu đậu, hiện tại cái chồi đã cao hơn vài tấc rồi.

Mẫu đậu này mất trăm năm mới nảy mầm. Sau đó tốc độ phát triển dường như nhanh hơn trước.

Cái mầm xanh nhạt chồi lên, dòng chữ ám kim trên đó cũng đậm hơn trước nhiều.

Cái mầm mà Hô Ngôn lão đạo gọi là biến dị ấy, tới giờ cũng không rõ tốt

hay xấu, mong rằng là nó theo chiều hướng tốt.

Bất kể thế nào, bởi hắn nhìn thấy Đạo binh ở Thánh Khôi môn, khiến tâm tình chờ mong vào mẫu đậu này lắm.

Nghĩ tới đấy, hắn lấy Chưởng Thiên bình ra đưa cho Khôi Lỗi mặt khỉ đứng chờ sẵn cách đó không xa. Sau đó hắn rời dược viên trở lại mật thất.

Lúc này, mọi việc đều đã được xử lý ổn thỏa.

Hắn thở nhẹ, lật tay lấy Lò đan ngân sắc ra. Tiếp đó vung tay áo lên, một luồng sáng trắng bay ra. Đứa nhỏ ngân diễm phiêu phù hạ xuống gần lò đan.

Sau khi cắn nuốt nguyên anh con Hạc đen, mất một khoảng thời gian hấp thu dung hợp, khí tức tinh viêm hỏa điểu mạnh hơn trước vài phần, ngũ quan thần thái trên khuôn mặt nhỏ nhắn bớt đi phần khô cứng, thêm vài phần linh hoạt.

Tựa hồ biết ý định của Hàn Lập khi cho nó ra ngoài, nó bay một vòng quanh lò đan. Bản mặt tròn xoe bỗng phùng miệng lên, phun ra một luồng ngân diễm vừa thô vừa to trùm cả lò đan.

Lúc này, Hàn lập đã chia các tài liệu luyện đan chuẩn bị từ trước ra mấy phần, đặt sẵn bên cạnh, khoanh chân ngồi xuống.

…

Mấy năm sau.

Ngân diễm dưới đáy lò tắt phụp, ngân diễm nhảy tưng tưng lên vai Hàn Lập, rồi ngồi vắt vẻo ở đó.

Khuôn mặt Hàn Lập bơ phờ, phất tay đánh một đạo pháp quyết.

Một tiếng động nhỏ vang lên, nắp lò đan được nâng lên, một làn hương nồng đậm mùi thuốc từ trong lò bay ra, tràn ngập cả gian mật thất.

Khẽ hít vài lần, khuôn mặt hắn tỏ ra hài lòng, khẽ một trảo vào hư không. Một hàng đan dược màu trắng từ bên trong bay ra. Tất cả có tới mười viên, một viên to bằng quả nhãn, trắng nõn, bên ngoài ẩn hiện vụ khí bạch sắc, rất là bất phàm.

Viên đan dược rồi lại bay ngay vào chiếc bình ngọc trắng muốt đã chuẩn bị sẵn.

Có chừng hơn trăm chiếc bình ngọc như thế này đang được bày la liệt gần đó.

“Xem ra đã đủ rồi.”

Hàn Lập lẩm bẩm một câu rồi phất tay thu lại lò luyện lẫn đứa nhỏ. Mắt khép lại điều tức.

Hắn điều chỉnh thể xác tinh thần lên trạng thái tốt nhất rồi bắt đầu bế quan tu luyện.

Nhoáng một cái, hơn hai trăm năm trôi qua.

Hiện tại, đại môn động phủ ở Xích Hà Phong vẫn đóng chặt.

Chúc Long Đạo cũng nghênh đón trận tuyết rơi lớn nhất trong vòng năm trăm năm. Trận tuyết này kéo dài phải mấy tháng mới xong.

Hầu hết các nhánh núi ở nửa phía Bắc không áp sát dãy núi Chung Minh đều bị tuyết phủ lên trắng muốt, kéo dài đến vạn dặm.

Phía trên ngọn Xích Hà cũng là một mảnh tuyết trắng, khắp nơi đều chìm trong tuyết.

Vào một ngày tuyết rốt cuộc cũng ngừng rơi, bầu trời trong xanh, tại động phủ Hàn Lập, vài người hầu dưới sự chỉ bảo của gã Mộng Hùng mặt mâm mập mạp bắt đầu quét dọn tuyết đọng ở xung quanh.

Người trên núi Xích Hà vốn đã ít mà đám người Mộng Vân Quy ra ngoài chưa về, đặc biệt là Mộng Thiển Thiển cũng không có ở đây, khiến cho trên núi càng trở nên quạnh quẽ, ngay cả tiếng chim tước hót cũng trong trẻo, dễ nghe khác thường.

Sau khi quét dọn xong tuyết đọng ngoài cửa động phủ, mọi người lại chạy tới linh dược điền. Nơi này mặc dù có trận pháp cấm chế bảo hộ nhưng vẫn cần dọn dẹp tuyết đọng cho sạch, phòng khi tuyết tan sẽ đọng thành những vũng nước lớn, ảnh hưởng đến sự sinh trưởng của linh dược.

Đúng lúc này, toàn bộ ngọn Xích Hà chấn động ầm ầm, một cột sáng màu vàng kim to lớn từ động phủ phóng thẳng vút lên trời cao. Thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn dặm dao động kịch liệt, hình thành một mảnh linh vân khổng lồ chuyển động xung quanh ngọn Xích Hà, phát ra âm thanh sắc nhọn rất to.

Linh quang đủ mọi màu sắc chiếu xuống, bao phủ toàn bộ núi Xích Hà.

Dị tượng khổng lồ kéo dài một lúc lâu, rồi mới từ từ tan biến.

"Được rồi, được rồi, đi làm việc đi! Làm xong việc sớm còn nhanh về tu luyện! Lệ trưởng lão cho chúng ta điều kiện tu luyện tốt như vậy, chớ lãng phí!" Mộng Hùng thấy những người khác đang đứng ngây ra, vội vã nhắc nhở một câu.

Mọi người nghe vậy, cũng không quan sát nữa mà tiếp tục tiến nhanh đến bốn phía linh điền.

Kỳ thực, bọn họ đã sớm thấy bình thường đối với những dị động trên núi này, đều biết rằng đó là do Lệ trưởng lão bế quan tu luyện gây ra, nhưng mỗi lần dị động xuất hiện thì chung quy lại vẫn không nhịn được mà phải nhìn vài lần.

Dù sao đây chính là dị tượng do Chân Tiên tu luyện đưa tới.

Trong mật thất của động phủ.

Quanh thân Hàn Lập bao phủ một vầng kim quang nhàn nhạt, trong hai mắt có ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, trên ngực hắn có hai mươi bốn điểm sáng màu vàng đang tỏa hào quang rực rỡ như những ngôi sao óng ánh, lấp lánh trên bầu trời đêm.

Uy áp khổng lồ từ trên người hắn lan ra, dù chỉ là giơ tay nhấc chân cũng khác hẳn trước đây, như biến thành một con người khác.

Lúc này, Hàn Lập bất ngờ đã trở thành một vị tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ.

Hơn hai trăm năm thời gian, hắn không ngừng dùng đan dược địa cấp giúp tăng tiến tu vi, khổ tu ngày đêm không ngừng nghỉ, rốt cuộc đã đả thông bốn tiên khiếu còn lại.

Như vậy, tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với tu sĩ bình thường, nhưng hiệu quả so với trước đây rõ ràng là chậm hơn rất nhiều.

Dù sao đả thông ba tiên khiếu trước đây chỉ tốn ước chừng một trăm năm, vậy mà cuối cùng tổng thời gian hao tốn khi đả thông cả bốn cái tiên khiếu còn lại so với ba cái trước đây nhiều hơn không ít.

Cho đến khi kim quang trên người hắn từ từ dung nhập vào cơ thể nhạt dần đi thì hết thảy dị trạng bên trong mật thất cũng theo đó tiêu thất hoàn toàn.

Sau khi thở dài một hơi, Hàn Lập xoay người, nhìn viên luân màu vàng nhạt đang đu đưa, lở lửng ở phía sau.

Chỉ thấy Chân Thực Chi Nhãn trên đó đang nhắm chặt, các vòng đạo văn thời gian trên thân luân đều có quang mang lưu chuyển, toàn bộ đã khôi phục như ban đầu.

"Quả nhiên vẫn thế." Hàn Lập lắc đầu, lẩm bẩm nói một câu.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân hiện tại vẫn có một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn. Trong quá trình hắn đả thông bốn tiên khiếu cuối cùng, số Thời Gian Đạo Văn trên bảo luân không hề gia tăng.

Điều này hiển nhiên không phải do vận khí của hắn không tốt, vì chiếu theo điển tịch miêu tả, dù là xác suất bình thường, khi đả thông bốn tiên khiếu cũng phải ngưng tụ thêm hai đoàn Thời Gian Đạo Văn mới đúng.

Theo hắn suy đoán, có thể là do khi trước, số Thời Gian Đạo Văn được ngưng tụ bằng cách dùng Chân Thực Chi Nhãn hấp thu tinh hạch của bình nhỏ quá nhiều, vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của Chân Ngôn Bảo Luân.

Sau một thoáng suy tư, hắn liền dừng xoắn xuýt về chuyện này, dẫu sao hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước.

Cảm thụ được Tiên Linh Lực trong cơ thể thâm hậu hơn so với trước kia rất nhiều, hắn hơi hơi nhếch mép cười.

Hàn Lập không lập tức đứng dậy, mà tiếp tục ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Tu vi tiến nhanh tuy đáng mừng, nhưng hắn hiện tại có chuyện trọng yếu hơn phải làm.

Bàn tay hắn khẽ đảo, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên ngọc đá mờ mờ, chính là con mắt của cự nhân độc nhãn ngày nào.

Đồng thời từ bên ngoài, có những tiếng bước chân nặng nề truyền đến. Cự Viên khôi lỗi đi tới, đặt Chưởng Thiên Bình bên cạnh hắn, một giọt chất lỏng màu xanh biếc sớm đã ngưng tụ ở trong bình.

Hàn Lập hít một hơi sâu, cầm lấy Chưởng Thiên Bình, không chút do dự đem lục dịch bên trong uống vào.

Hắn lại muốn thử lĩnh hội thời gian pháp tắc một lần nữa!

Trong cơ thể Hàn Lập, Tiên Linh Lực bắt đầu lẳng lặng vận chuyển. Chân Ngôn Bảo Luân phía sau hắn đã sáng rực hào quang vàng kim, bắt đầu chầm chậm xoay tròn, một trăm lẻ tám đoàn Thời Gian Đạo Văn khắc trên bảo luân cũng không ngừng nhấp nháy theo.

Tại khắp chung quanh, một mảnh sóng gợn màu vàng kim dập dờn xuất

hiện, bao phủ toàn bộ mật thất, thiên địa nguyên khí cũng liền lan tràn ra theo một cách khó có thể diễn tả bằng lời.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí chung quanh tựa hồ cũng lưu chuyển chậm chạp hơn, bên tai hắn có tiếng gió rên lên, có tiếng bụi trần rơi xuống, có ánh lửa chập chờn, có sợi tóc khẽ múa...

Lúc này, mọi vật đều tựa như đang lâm vào trong một quy luật vận động đặc thù, huyền diệu khó giải thích, tuyệt diệu không thể tả.

Thời gian từng điểm một trôi qua, quanh người Hàn Lập kim quang chập chờn, chớp lóe liên tục, toàn bộ mật thất lúc sáng lúc tối, biến hóa không ngừng.

Thân thể được kim quang bao phủ tuy rằng sớm đã đầm đìa máu tươi, nhưng Hàn Lập không hề để ý tới, giống như tất cả chuyện đấy đều không phải đang phát sinh ở trên người hắn.

------oOo------

Chương 310: Hai gốc hoa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh & nhatchimai0000*

Đột nhiên, mí mắt Hàn Lập khẽ động. Cặp mắt vốn nhắm chặt bỗng mở ra, hai luồng kim quang giống như thực chất bắn ra ngoài.

Hai bàn tay hắn "kết động"* pháp quyết, bàn tay úp vào nhau, song thủ tương hợp thu thế, hai ngón tay đột ngột bắn thẳng như kiếm chọc ra phía trước thăm dò.

"*kết động: bàn tay thực hiện các động tác ngắt, véo, bóp, bấm… thay đổi động tác liên tục".

Phía sau lưng, Chân Ngôn Bảo Luân hào quang mãnh liệt, một trăm lẻ tám vòng đạo văn thời gian đồng loạt sáng lên.

Lòng bàn tay hắn đột nhiên tràn ngập kim quang, hướng về đầu ngón tay tụ lại tạo ra một đám tinh ti kim sắc nhỏ cỡ lông trâu, ngọ nguậy chui ra dò xét.

Mới thò ra được khoảng một tấc chợt có tiếng "Keng" vang lên, tinh tuyến óng ánh vỡ vụn thành điểm điểm kim quang rồi tiêu tán trong không trung.

Quang mang kim sắc trong mắt cũng lóe lên, rồi từ từ rút đi. Hắn nhìn toàn thân đầy máu đen, khóe miệng tự cười giễu.

Thử nghiệm lần này dường như tiến bộ so với lần trước nhưng vẫn còn thiếu một bước để ngưng tụ ra sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc.

"Xem ra dù trực tiếp uống Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, những tưởng qua đó tìm hiểu Thời Gian Pháp Tắc, một trong Tam Đại Pháp Tắc quả thật không

đơn giản rồi. Có lẽ bây giờ chỉ còn cách phục dụng Đạo Đan mới có thể thành công.” Hàn Lập trầm ngâm một lát, rốt cuộc cũng tự lầm bầm quyết định.

Hiện giờ hắn đã có thể lý giải được vì sao trên Tiên giới lại tôn sùng Đạo Đan đến thế.

Sử dụng đan dược tốt hơn trực tiếp phục dụng Linh Dược hoặc tài liệu chính luyện chế đan dược.

Qua đan dược, tu luyện giả sẽ đạt được sự lĩnh ngộ cao nhất lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong tài liệu, vì thế mà hữu hiệu hơn nhiều so với chuyện trực tiếp nuốt linh tài.

May thân gia của hắn hiện tại tương đối khá, lại hơn nữa có thể kiếm được linh tài ẩn chứa thời gian pháp tắc khá dễ dàng, nếu không thì thật không dám đi theo con đường này.

Hắn thở dài, uống vào một viên đan dược, kim quang lại lần nữa sáng lên bao trùm toàn thân.

Hơn mười ngày trôi qua.

Hàn Lập bước ra khỏi mật thất, chậm rãi bước dọc hành lang động phủ, đi về phía Linh Dược Điền.

Bên trong Dược viên là một màu xanh tươi tắn, linh khí dạt dào, khắp nơi đều bừng bừng sinh cơ.

Trên bờ ruộng, khôi lỗi cự viên cầm theo những thùng gỗ màu xanh không ngừng múc ra những gáo đầy linh dịch tỏa ra thanh quang nhè nhẹ, tưới khắp dược điền.

Phương pháp điều phối linh dịch này Hàn Lập lấy từ cuốn sổ nhỏ ghi chép tâm đắc về Đạo Binh mà Hô Ngôn Đạo Nhân đưa cho, hắn lại không dùng trên gốc Đạo Binh kia mà đem đi tưới cho các linh dược khác.

Hàn Lập nhìn lướt qua các loại linh dược trong vườn, cuối cùng dừng lại ở một góc, ánh mắt sáng lên.

Vốn cây mẫu đậu mới trổ chồi non đã không còn, thay vào đó là một gốc cây to lớn cao khoảng một trượng màu vàng óng, nhìn có chút thần bí.

Thân cây màu vàng đất, phiến lá lại màu vàng nhạt.

Trên phiến lá có rất nhiều đường vân màu vàng, chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp làm cho người khác có chút khó quan sát, những đường vân này thuận theo phiến lá lan tràn xuống khắp cành, thân cây.

Dưới tầng lá rậm rạp, những quả đậu màu xanh dài nhỏ và hẹp treo lúc lắc, phía trên quả gồ lên mấy đường cong cong đầy đặn, cho thấy phía trong là những hạt đậu sung mãn.

Hàn Lập thầm vui mừng, bước nhanh về phía trước, dạo quanh gốc Đạo Binh một vòng, cẩn thận đếm từng quả đậu một, tâm trạng quả thật rất giống nông phu trong mùa thu hoạch sau một năm gieo trồng vất vả.

Sau khi đếm tới đếm lui mấy lần, chính xác được bảy mươi lăm quả đậu, trong mỗi quả đậu có bảy hạt thì sẽ được hơn năm trăm hạt đậu. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bỏ công luyện chế kỹ lưỡng thì trong tay sẽ có hơn năm trăm Đậu Binh uy lực không hề tầm thường.

Nhưng những hạt đậu này còn chưa hoàn toàn chín muồi.

Căn cứ vào tâm đắc của Hô Ngôn Đạo Nhân, lúc Đậu Binh thành thục thì thân cây sẽ dần khô héo, lá cây sẽ lụi tàn, toàn bộ dinh dưỡng dồn vào cung cấp cho hạt đậu.

Đến đúng thời điểm, quả đậu sẽ tự vỡ ra, hạt đậu bung ra ngoài.

Với cây Đạo Binh này, vì hạt đậu chưa đến lúc thành thục nên không phát ra bất cứ khí tức đặc thù nào, cũng không biết nó biến dị đến tận cùng là tốt hay xấu.

Nhưng Hàn Lập cũng không quá lo lắng về điều này, nguyên nhân Đậu Binh biến dị chắc là do được tưới bằng lục dịch, mà cứ liên quan tới tiểu bình thì khả năng sẽ không có chuyện gì xấu.

Ngắm nghía cả nửa ngày Hàn Lập mới xoay người, định quay về. Nhưng bất chợt hắn phát hiện trên đỉnh của cây Đạo Binh có hai đóa hoa nhỏ màu vàng, dường như chuẩn bị kết thành hạt đậu.

Hắn dừng lại quan sát một chút, ánh mắt toát lên vẻ nghi hoặc, phất tay lấy ra cuốn sách mà Hô Ngôn Đạo Nhân tặng, lật nhanh đến một trang giấy, cẩn thận nghiên cứu.

Lúc lâu sau hắn mới cất sách, ngẩng đầu nghi ngờ nói:

“Trên sách miêu tả rõ ràng, để sản sinh Mẫu Đậu thì thời gian nở hoa, thành thục sẽ dài hơn nhiều so với hạt đậu phổ thông. Nhưng bình thường chỉ có một hạt Mẫu Đậu, sao ở nơi này lại có hai đóa hoa....Chẳng lẽ cũng tại do biến dị?”

Nếu quả thực như thế thì đương nhiên là chuyện tốt, tốc độ bồi dưỡng Đậu Binh sẽ tăng lên đáng kể, nhưng để cho an toàn, hay là sau này đi thỉnh giáo Hô Ngôn Đạo Nhân cho chắc chắn.

Nghĩ như thế, hắn quay người đi về hướng khác.

Khu vực linh điền này trồng từng cây linh dược có hình dạng khác nhau, số lượng cũng không nhiều, cũng chỉ lác đác vài loại nhưng mỗi cây đều tỏa ra khí tức đặc thù.

Nhóm cây này chính là các loại linh dược mà những năm gần đây Hàn Lập vất vả tìm kiếm, tất cả đều là nguyên liệu để luyện chế đạo đan, nhưng mới chỉ được một phần. Bởi nguyên do lúc có được thâm niên mỗi cây khác nhau nên trải qua thời gian dài nuôi dưỡng từng cây đều đạt tới trạng thái riêng, không đồng đều.

Trong đó có mấy chục gốc như băng tinh màu lam có tuổi đời lâu nhất, nhìn thì giống phong lan, phiến lá lại trong suốt tỏa ra ánh sáng, chính là loại

linh dược cổ quái hắn thu thập được trong Phù Sơn Bí Cảnh năm đó.

Vốn Hàn Lập không rõ đây là linh dược gì, mãi đến tận sau này mới biết chính là U Vụ Thảo được nhắc đến trong Đan Phương Đạo Đan.

Nói ra cũng may mắn, bởi vì loại này sinh trưởng ở góc hẻo lánh không người biết tới trong Phù Sơn Bí Cảnh nên một vài cây đã đạt tới tuổi thọ mười vạn năm, đủ điều kiện để luyện chế đan dược.

Cách chỗ trồng U Vụ Thảo không xa là một tòa pháp trận loại nhỏ, trong đó có mười mấy cây non vừa mới nảy mầm.

Linh dược có tên là "Nhập Sa Quỳ", cũng là một thành phần nổi danh trong Đan Phương Đạo Đan, do Mộng Vân Quy mang về hơn trăm năm trước.

Linh dược này phần trên mặt đất sinh trưởng cực chậm, nhưng bộ rễ dưới đất lại phát triển nhanh một cách dị thường, nếu không có trận pháp ngăn cách chỉ sợ đã vươn đến khắp Linh Điền, không chừa đất sống cho các loại linh dược khác.

Thành phần trong Đan Phương Đạo Đan ngoài trừ các tài liệu chính thì bộ phận nguyên liệu phụ thu thập cũng không dễ dàng. Mộng Vân Quy có thể tìm kiếm được như thế này đã là thiên đại cơ duyên, thậm chí trên đường về còn bị người chặn đường cướp đoạt, thiếu chút nữa mất mạng. May mà có bí bảo hộ thân do Hàn Lập ban tặng mới có thể bình yên thoát thân.

Mộng Vân Quy sau khi trở về được Hàn Lập trọng thưởng liền ở lại Xích Hà Phong tĩnh tâm tu luyện hơn mười năm rồi lại tiếp tục lên đường tìm kiếm linh dược.

Cũng phải nhắc đến, trong vòng hai trăm năm nay ngoài trừ Mộng Vân Quy ra, Mộng Thiển Thiển và Tôn Bất Chính cũng quay về một lần, nhưng đúng vào lúc mấu chốt Hàn Lập trùng kích Tiên Khiếu nên không gặp hai người.

Mộng Thiển Thiển đợi một thời gian khá dài, một mặt muốn chờ Hàn Lập xuất quan, một mặt muốn vui đùa cùng với Niệm Vũ và Song Thủ Sư Ưng Thú không muốn rời đi.

Nhưng kể cả Mộng Thiển Thiển hay Tôn Bất Chính đều không may mắn như Mộng Vân Quy, chỉ tìm kiếm được một ít mầm non và hạt giống linh dược trong Địa Giai Đan Phương, không thu thập được nguyên liệu của Đan Phương Đạo Đan.

Với việc này Hàn Lập không để trong lòng, cho đến tận hôm nay hắn cũng chỉ mới tìm kiếm được tới tay lác đác vài loại Đạo Đan linh dược phổ biến hơn như Đồ Linh Hoa Nhị, còn những loại khác mặc dù hắn đã ban bố nhiệm vụ trong Vô Thường Minh, tăng phần thưởng lên mấy lần nhưng vẫn chưa có phản hồi.

Đứng suy nghĩ một lát, hắn đi ra khỏi dược điền, chẳng mấy chốc về tới một gian mật thất khác.

Đến trước cửa đá, Hàn Lập nhấc tay khẽ vẫy vào khoảng không.

Một mảnh phù văn trên cửa đá sáng lên, tiếp đến từng trận âm thanh "Ù ù", cửa đá trượt sang một bên lộ ra cổng tò vò đủ cho một người vào.

Phía bên trong cửa quang mang tử kim chớp lóe liên tục, tiếng sấm ầm ầm vang lên không ngớt.

Trong mật thất, tòa pháp trận vẫn còn đó, lóe ra quang mang mênh mông, tám cột Câu Lôi Mộc màu vàng đứng bốn phía ánh sáng ảm đạm, dường như lôi điện chi lực trong đó đã bị xói mòn quá nhiều, linh lực gần như tiêu hao hết.

Bộ Tiên Khôi Lỗi ngồi xếp bằng trong lôi trận, quanh thân hồ quang điện màu tím lượn lờ không ngừng, đặc biệt chỗ lồng ngực tập trung nhiều lôi điện nhất, ánh sáng chói mắt.

Hàn Lập thấy vậy hai hàng lông mày nhăn lại.

Lỗ khảm ở trung tâm pháp trận trống rỗng, viên ngọc trai màu tím biến mất không còn.

“Giải đạo hữu”. Hàn Lập dùng thần niệm truyền âm cho Giải Đạo Nhân.

Nam tử mặc hoàng bào ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, không có nửa điểm phản ứng.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cũng không có hành động gì mà chỉ đứng một chỗ chờ đợi.

Qua một hồi lâu, đoàn lôi điện quanh quẩn ở lồng ngực nam tử rung động ầm ầm rồi thu vào trong, không còn thấy gì nữa.

Đồng thời lúc đó tất cả hồ quang điện màu tím đang bao phủ pháp trận cũng biến mất, linh văn trên Câu Lôi Mộc cũng dần dần ảm đạm, toàn bộ pháp trận đình chỉ vận chuyển, yên tĩnh trở lại.

Một vệt kim quang sáng lên trước ngực nam tử, một con cua màu vàng lớn bằng bàn tay chậm rãi bò ra, rồi đột nhiên co chân nhảy về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế mở lòng bàn tay tiếp lấy cua vàng.

“Thế nào rồi?” Hàn Lập nâng Giải Đạo Nhân lên ngang tầm mắt hỏi.

Lúc này khí tức trên Giải Đạo Nhân so với lúc trước vững chắc hơn rất nhiều, trên tám chân nhỏ được khảm lên những đường vân màu tím tinh tế vô cùng, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

------oOo------

Chương 311: Trồng mẫu đậu vào khôi lỗi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh & Sweeti3*

“Bộ Tiên Khôi Lỗi này có cấu tạo phức tạp vượt ngoài dự liệu của ta, cứ nghĩ rằng có thể mượn lôi trận để cưỡng ép cải biến kết cấu bên trong nó nhưng kết quả lại không được như mong muốn.” Giải Đạo Nhân thở dài nói.

“Không sao, vốn ban đầu cũng chỉ xác định thử một lần thôi, đừng quá băn khoăn. Chờ sau này có cơ hội ta lại tìm cho đạo hữu một bộ khôi lỗi khác thích hợp hơn.” Hàn Lập lắc đầu trả lời.

“Cũng được. Nhưng lần này cũng có chút thu hoạch, dù ta chưa thể cải tạo lại khôi lỗi nhưng trong hai trăm năm qua đã nghiên cứu kỹ toàn bộ mấy lần. Nếu Hàn đạo hữu muốn, chỉ cần bỏ ra hơn nghìn năm tu luyện một môn công pháp Thổ thuộc tính, ta chắc chắn có thể giúp đạo hữu phát huy sáu thành uy lực của khôi lỗi này, mặc dù chưa thể đạt đến thực lực Kim Tiên Trung Kỳ nhưng so với tu sỹ Kim Tiên Sơ Kỳ bình thường thì phải mạnh hơn mấy phần.”. Giải Đạo Nhân bỗng nhiên nói.

“Giải Đạo Hữu vốn là một bộ Tiên Khôi Lỗi hoàn chỉnh nên tất nhiên ta tin vào những gì đạo hữu nói. Nhưng việc này tạm thời gác lại đã, sau này có thời gian rồi tính tiếp.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến đáp.

Đương nhiên có thể điều khiển một bộ Tiên Khôi Lỗi thực lực Kim Tiên Sơ Kỳ là việc tốt, nhưng bây giờ hắn không rảnh rỗi để nghĩ đến việc này.

Một mặt Hàn Lập không nghĩ rằng mình ở Chúc Long Đạo có thể vô lo vô nghĩ như các tiên nhân khác để muốn thì bế quan tuyện nghìn năm, thậm chí vài vạn năm. Mặt khác, hắn đang có trong tay “Chân Ngôn Hoá Luân

Kinh" cùng với "Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công", hai bộ công pháp mạnh mẽ và phù hợp để tu luyện, dù sao cấp tốc đề cao thực lực của bản thân mới là điều cần ưu tiên trên hết.

"Còn chuyện nữa. Lần này trong quá trình dung hợp ta phát hiện trong viên ngọc trai có chưa một tia Lôi Điện Bản Nguyên Chi Lực nên đã luyện hoá, bây giờ trong hạch tâm của ta năng lượng cũng đã được bổ sung khá nhiều rồi." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Không có gì, vật ấy với ta cũng không còn quá nhiều tác dụng nữa. Nếu đã như thế, cũng nên dừng toà đại trận này lại được rồi chứ?" Hàn Lập khoát tay áo rồi nhìn về phía lôi trận trên mặt đất hỏi.

Giải Đạo Nhân gật nhẹ đầu.

Hàn Lập thấy vậy phất tay áo bắn ra một đạo thanh quang, dỡ bỏ, thu hồi pháp trận.

Giải Đạo Nhân cũng nhấc hai càng cua, đâm chéo về phía trước, một đạo điện quang màu tím bắn về phía khôi lỗi.

Ken két!

Trên người khôi lỗi phát ra những âm thanh giòn vang, đồng thời phát ra kim quang loá mắt rồi lần nữa biến thành viên cầu màu vàng bay về phía Giải Đạo Nhân, bị Hàn Lập vẫy tay thu vào.

…..

Tầm một canh giờ sau.

Trên quảng trường đá trắng ở ngọn núi bên cạnh Thái Huyền Điện có một đạo lưu quang màu xanh bay lượn rồi đáp xuống, hiện ra thân hình Hàn Lập.

Phía cuối quảng trường là những mảnh sân nhỏ nối tiếp nhau liên miên chiếm diện tích khá lớn, chính giữa đại môn treo một tấm biển sơn son

thiếp vàng, ghi bốn chữ lớn rồng bay phượng múa "Bách Tửu Sơn Trang."

Mỗi lần hắn tới đây thấy bốn chữ xiêu vẹo trên cửa đều không nhịn được cười, nhìn thế nào đi chăng nữa cũng hình dung ra hình dáng bốn tên tửu quỷ say rượu dìu dắt nhau ngả nghiêng đứng chung một chỗ.

Chưa đi đến cửa sơn trang hắn đã nghe thấy tiếng "Ken két", cửa lớn mở rộng, hai tên nô bộc mặc áo xanh đang bưng một cái hũ lớn màu đen đi ra.

"Tham kiến Lệ trưởng lão."

Hai người tất nhiên đều biết Hàn Lập, thấy hắn tới vội vàng đặt hũ xuống, cung kính thi lễ vái chào.

"Các ngươi đang bưng gì thế?" Hàn Lập ngửi thấy mùi hương chua chua từ trong hũ tản ra, nhịn không được tò mò hỏi.

"Bẩm Lệ trưởng lão, trong này là hèm rượu lúc cất bị hỏng, Hô Ngôn trưởng lão lệnh chúng ta ra khe nước sau núi đổ bỏ đi." Một trong hai người vội trả lời.

Hàn Lập nhẹ gật đầu rồi vòng qua hai tên nô bộc, cũng không nhờ người thông báo trước mà thoải mái đi thẳng vào.

Hắn mới đi qua đoạn hành lang khúc khuỷu ở tiền viện, mới bước vào phòng đã thấy Hô Ngôn Đạo Nhân từ trong viện đi ra.

Vừa trông thấy hình dáng lão, Hàn Lập đã cảm thấy có gì đó sai sai.

Hô Ngôn Đạo Nhân trước mắt hắn gọn gàng đến lạ, từng sợi tóc trên đầu cũng được chải chuốt cẩn thận tỉ mỉ, quần áo tươm tất, ngay cả bước chân so với ngày thường cũng chỉnh tề đường hoàng hơn nhiều.

Hơn hai trăm năm không gặp, lão nhân này thay tính đổi nết rồi hay sao?

"Ha ha, hảo tiểu tử, mũi ngươi thật thính đó nha? Lão phu vừa mới cất xong mấy hũ Bách Hoa Nhưỡng đã ngửi thấy mà mò tới rồi, lại còn đến vừa

khéo, không sớm cũng không muộn nữa chứ.” Hô Ngôn Đạo Nhân tiến lên chào đón, nói cười sang sảng.

“Tiền bối có việc gì đại hỉ sao?” Hàn Lập nghi hoặc hỏi lại.

Hô Ngôn Đạo Nhân nghe thế hơi sững sờ rồi cười mắng:”Tiểu tử thối, đang oán thầm lão già ta hẹp hòi hả, chẳng lẽ ngươi nghĩ nếu ta không có việc gì vui thì sẽ không chủ động mời ngươi uống rượu ngon sao?”

Hàn Lập cười trừ một tiếng thay lời nói.

“Tới, tới đây, ngồi xuống nói chuyện.” Hô Ngôn Đạo Nhân cũng không để ý nhiều, gọi hắn.

Hai người phân biệt trước sau ngồi xuống, Hô Ngôn Đạo Nhân khẽ vỗ tay, trên mặt bàn quang mang loé lên, liền xuất hiện một bầu rượu Ngân Văn Bạch Ngọc cùng với hai cái chén Đấu Thải Mẫu Đơn.

Lão cầm bầu nghiêng xuống, rượu màu xanh nhạt róc rách từ từ chảy ra, rót vào trong chén Mẫu Đơn, một cỗ hương thơm như trăm hoa đua nở liền lan toả khắp nơi, mùi hương thấm cả ruột gan.

Hàn Lập ngửi thấy mùi rượu, ánh mắt cũng sáng lên.

“Nếm thử đi….” Nhìn thấy phản ứng của Hàn Lập, Hô Ngôn mở miệng vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nâng chén rượu, nhẹ nhàng đưa lên môi khẽ nhấp một hớp, liền cảm thấy một hương vị ngọt ngào tràn đầy trong miệng, không có một chút cảm giác cay nồng nào.

“Rượu ngon.” Đợi giọt rượu trôi xuống khỏi cổ, hắn không nhịn được vỗ tay tán dương.

Hô Ngôn Đạo Nhân nghe thấy vậy, đắc ý cười thoả mãn.

“Ngon thì ngon thật…nhưng nếu so với Hồng Tang Tửu cùng Hoả Tiên

Tửu thì hương vị hơi nhạt hơn một chút, cũng không giống với khẩu vị của tiền bối ngày trước?” Hàn Lập hơi nhíu mày, cười hỏi.

“Ha ha….rượu này là ta cất để tặng người khác, cũng không phải để cho ta uống”. Hô Ngôn Đạo Nhân không giấu được nét cười trên khuôn mặt, liền trả lời.

“À, vậy là tặng cho Vân Đạo Chủ?” Hàn Lập nói vu vơ

“Tiểu tử nhà ngươi….rượu ngon cũng đỡ không nổi cái miệng người…” Nụ cười trên mặt Hô Ngôn Đạo Nhân trở nên cứng đờ, một tay cất bầu rượu, tức giận nói.

Hàn Lập nghe thấy thế, chỉ cười không nói.

Nhưng vào lúc này, Hô Ngôn Đạo Nhân bỗng nhiên khẽ biến sắc mặt, mở miệng nói: "Mới vừa rồi không có chú ý, khí tức của tiểu tử ngươi mạnh lên không ít, xem ra những năm vừa rồi không hề nhàn rỗi nhỉ?"

"Những năm qua quả thật tại hạ có chút cơ duyên tạo hóa, lại còn bế quan một khoảng thời gian. Chẳng phải vừa xuất quan đã liền tới thăm tiền bối đây sao." Hàn Lập cười cười, trả lời.

"Hắc hắc, mới vỏn vẹn mấy trăm năm mà tu vi có thể tịnh tiến đến thế, chỉ sợ không phải cơ duyên thông thường gì nhỉ? Bất quá ta cũng không quản mấy chuyện này. Nói đi, tiểu tử nhà ngươi luôn luôn là không lợi thì không đi làm, lần này tới chỗ ta khẳng định là lại là có chuyện đúng không?" Hô Ngôn Đạo Nhân thâm ý sâu sắc liếc nhìn Hàn Lập, hỏi tiếp.

"Đúng là tiền bối hiểu rõ tại hạ... Chuyện là đậu binh do tại hạ trồng, không biết vì sao lại nở ra hai đóa Mẫu Đậu Hoa, việc này có hơi khác so với tâm đắc mà tiền bối ghi chép lại, cho nên đặc biệt tới thỉnh giáo một chút." Hàn Lập nghiêm mặt hỏi lại.

"Nở ra hai đóa?" Hô Ngôn nghe vậy nhíu mày, mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên không thể tưởng tượng nổi, mở miệng hỏi lại.

"Như thế... như thế có gì không ổn sao?" Hàn Lập trong lòng hơi lo lắng, hỏi vội.

"Không ổn? Quả thực ổn đến không thể ổn hơn! Nói chung, khi một cây đạo binh kết trái thành đậu binh, chỉ có tỷ lệ năm thành là có Mẫu Đậu Hoa, kết thành mẫu đậu. Ngươi không chỉ là có Mẫu Đậu Hoa nở ra, mà còn có tới hai đóa. Việc này tuy không phải là chưa từng xảy ra, nhưng xác suất là cực thấp... Nói thử xem, tiểu tử ngươi như thế nào có vận khí tốt như vậy, lão phu thấy cũng nhịn không được mà sinh ra ghen ghét đấy." Hô Ngôn lão đầu khẽ dựa người về sau, tháo hồ lô rượu xuống ực một hớp, có chút hâm mộ nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, liền âm thầm suy nghĩ.

Thực ra về chuyện này, hắn sớm đã có suy đoán trong lòng, chỉ là vừa rồi mới có câu trả lời chính xác từ Hô Ngôn Đạo Nhân, cuối cùng mới triệt để yên tâm.

Hơn nữa, dù tình huống ngoài ý muốn xuất hiện nhiều như vậy, hắn cũng không cho là do mình có vận khí tốt, mà tám chín phần mười là từ lục dịch mà ra, có điều hắn tất nhiên sẽ không cho Hô Ngôn biết.

"Nếu mà cây đạo binh không nở ra Mẫu Đậu Hoa, chẳng phải không thể gieo giống nữa sao?" Hắn nghĩ tới một vấn đề.

"Đó là đương nhiên, ngươi cho rằng mẫu đậu là thứ có thể đơn giản có được hả? Trong hệ thống đạo binh, việc làm mẫu đậu nở hoa là vấn đề cực khó, làm khổ tất cả các Đạo Binh Sư. Những chuyện này có nói thêm ngươi cũng không hiểu." Hô Ngôn lão đầu hừ một tiếng, nói ra.

"Nói như vậy, ta đây là gặp được thiên đại hảo sự rồi, hì hì..." Hàn Lập cười hì hì.

Hô Ngôn lão đầu trợn mắt nhìn Hàn Lập, lại ực một hớp rượu.

"Nếu có hai quả mẫu đậu, sau này gieo trồng lần thứ hai, có lẽ sau hai trăm ba trăm năm có thể sản xuất được số đậu binh gấp đôi rồi." Hàn Lập cũng

không để ý đến Hô Ngôn lão đầu, có chút hưng phấn nói.

"Nếu là lão phu sẽ không phung phí của trời như thế đâu." Hô Ngôn Đạo Nhân nghe xong, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Tiền bối, vì sao lại nói như vậy?" Hàn Lập khẽ giật mình, sau đó nghi ngờ hỏi.

"Tiểu tử ngươi nếu có thể tiếp tục bảo trì vận khí tốt như vậy, thì để đào tạo đậu binh, chỉ cần một quả mẫu đậu cũng đủ rồi. Về phần quả kia, nên giữ lại, chờ về sau khi có cơ hội lấy được một cỗ Khôi Lỗi đẳng cấp cao, thì có thể đem trồng vào trong thân của Khôi Lỗi." Hô Ngôn Đạo Nhân gãi đầu một cái, nhìn thật sâu vào Hàn Lập, nói ra.

"Mẫu đậu có thể đem trồng vào trong cơ thể Khôi Lỗi? Hai vật này có thể dung hợp sao?" Hàn Lập có chút bất ngờ nói.

"Khôi lỗi vốn chung nguồn gốc với đạo binh, chỉ cần thuộc tính tương hợp, mẫu đậu liền có thể dung nhập vào trong Khôi Lỗi. Kiểu dung hợp này sau khi hoàn thành, Khôi Lỗi liền có thể mang rất nhiều thuộc tính của đậu binh, ví dụ như mọc lại chân tay gãy, tự phục hồi tổn hại, chỉ cần hạch tâm không bị hủy, có thể coi như Bất Tử Bất Diệt. Hơn nữa loại Khôi Lỗi này do có phù văn khắc vào lúc luyện chế mẫu đậu, dù cho rơi vào tay người khác thì cũng không cách nào luyện hóa để sử dụng." Hô Ngôn Đạo Nhân giảng giải.

"Lại có nhiều công dụng kỳ diệu đến vậy ư? Tiền bối nếu sở hữu phương pháp dung hợp, có thể dạy cho vãn bối được không?" Hàn Lập vô thức nghĩ đến bộ Tiên Khôi Lỗi mà Giải Đạo Nhân cải tạo thất bại, hỏi dò.

"Như thế nào? Ngươi cũng có đồ vật trân quý như Tiên Khôi Lỗi rồi sao?" Hô Ngôn Đạo Nhân nhíu mày, hỏi lại.

"Với tiền bối còn là đồ vật trân quý thì làm sao vãn bối có thể có được chứ? Nhưng vừa nghe tiền bối nói như vậy, vãn bối liền nghĩ tới chuyện lo trước khỏi lo sau, ngộ nhỡ về sau vận khí tốt, nói không chừng có thể có được một cỗ Tiên Khôi lỗi thì sao?" Hàn Lập không đổi sắc mặt, mở miệng nói.

"Ngươi tính toán hay đấy... Phương pháp dung hợp này tuy rằng thưa thớt ít gặp, nhưng cũng không phải là bí mật không thể truyền, dạy cho ngươi thật ra cũng không sao cả, thế nhưng mà... Ngươi không định tay không bắt giặc đấy chứ?" Hô Ngôn đạo nhân đảo con ngươi một vòng, xảo trá nói ra.

------oOo------

Chương 312: Lôi Đậu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

"Đương nhiên rồi, trước đây vãn bối ngẫu nhiên lấy được một vật, không biết tiền bối có hứng thú với nó hay không?" Hàn Lập mỉm cười, cũng không nói nhiều liền lật tay lấy ra một trang giấy mỏng manh màu vàng nhạt.

"Đan phương? Ha ha, với tầm mắt của lão phu nhà ngươi đừng lấy mấy đan phương phổ thông ra cho đỡ phí công, tối thiểu cũng phải là Địa giai đan phương mới tạm chấp nhận được." Hô Ngôn Đạo Nhân liếc mắt nhìn, vừa cười vừa nói.

Dứt lời lão khẽ vẫy tay thu lấy trang giấy vàng nhạt Hàn Lập vừa mới đem ra.

"Thừa Uyển Đan? Chà chà, đan dược phù hợp cho Chân Tiên Cảnh Trung Kỳ, Hậu Kỳ sử dụng, là một loại Địa Giai đan phương…Coi như cũng được." Hô Ngôn Đạo Nhân tấm tắc khen lạ mấy tiếng rồi cất trang giấy, tiếp đó lật tay lấy ra một thạch phiến màu trắng đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhận lấy thạch phiến rồi đưa lên trán xem xét.

"Đồ án trận pháp cùng với các vật liệu cần chuẩn bị ta đã liệt kê rõ ràng, muốn bố trí chắc cũng không quá khó khăn. Nhưng lúc sử dụng cần phải lưu ý chuẩn bị linh thạch đầy đủ để duy trì trận pháp vận chuyển liên tục, nếu do thiếu hụt linh thạch mà bị ngắt quãng giữa chừng thì mọi công sức sẽ đổ sông đổ biển, khôi lỗi không hoàn thiện mà hạt Mẫu Đậu cũng sẽ hỏng." Hô Ngôn Đạo Nhân cẩn thận nhắc nhở.

"Đa tạ tiền bối." Hàn Lập cất thạch phiến khỏi trán, gật nhẹ đầu đáp lời.

“Được rồi, nếu không còn chuyện gì nữa thì ngươi về đi, lão phu còn phải chuẩn bị tiếp khách.” Hô Ngôn Đạo Nhân cũng không khách khí với Hàn Lập nữa mà mở miệng tiễn khách.

“Vậy vãn bối không dám quấy rầy tiền bối nữa.” Hàn Lập đứng dậy cáo từ, bước ra khỏi Bách Tửu Sơn Trang rồi hoá thành một đạo lưu quang bay đi.

Hắn vừa mới ra khỏi phạm vi của ngọn núi đã thấy một đạo độn quang khác từ xa bay tới, hướng về phía Bách Tửu Sơn Trang hạ xuống.

Bóng người trong độn quang cũng không xa lạ gì với Hàn Lập, đó chính là Vân Nghê, sư phụ của Bạch Tố Viện, một trong mười ba Đạo Chủ của Chúc Long Đạo.

Lúc trước trên quảng trường ở Thánh Khôi Môn, Bạch Tố Viện từng bất chấp những người xung quanh mà gọi Lân Tam là sư tôn, hắn vốn đã biết được thân phận của Bạch Tố Viện thì đương nhiên cũng biết Lân Tam là Vân Nghê.

Sau đó mặc dù hắn không tìm Lân Tam nhận thù lao nhưng qua một số kênh tin tức biết được tại thời khắc sống còn người ra tay tương trợ chính là lão say Hô Ngôn Đạo Nhân, qua đó mới biết lão cũng là một trong mười ba Kim Tiên Đạo Chủ.

Kết hợp với việc của Bạch Phụng Nghĩa, lão tổ của Bạch Tố Viện, hắn mơ hồ đoán ra được mọi chuyện.

Nhưng nếu Hô Ngôn Đạo Nhân đã không muốn nói đến thì hắn cũng sẽ coi như không biết.

Tất nhiên sở dĩ hắn tìm hiểu việc này cũng không phải vì quan tâm đến việc của lão tửu quỷ mà tính đến các khả năng có thể bị Thánh Khôi Môn tìm ra tung tích của bộ Tiên Khôi Lỗi, nhưng Thánh Khôi Môn không lâu sau khi bị tấn công liền rời bỏ tông môn, mai danh ẩn tích nơi nào không rõ.

Hàn Lập cân nhắc mọi việc một lần nữa rồi bay thẳng về Xích Hà Phong.

Sau khi trở lại động phủ, hắn liền đi vào mật thất, lật tay lấy ra miếng ngọc giản mà Hô Ngôn Đạo Nhân mới đem cho.

Trên mặt hắn không giấu được vẻ hưng phấn, hai mắt nhắm lại, thả thần thức vào trong cẩn thận nghiên cứu.

Trong ngọc giản có khắc hoạ trận pháp Đạo Binh, rất giống với trận pháp mà Giải Đạo Nhân sử dụng trước đó, ít nhất đều chung một nguyên lý, nhưng về chi tiết lại khác nhau, vật liệu bày trận cũng khác biệt.

Nhìn qua đồ án pháp trận xong Hàn Lập lại tiếp tục nghiên cứu về phương pháp dựng trận và vật liệu cần thiết. Hắn thấy trong ngọc giản ghi chép lại năm bộ vật liệu thuộc tính Kim Mộc Thuỷ Hoả Thổ phối hợp khác nhau tuỳ theo tính chất của Mẫu Đậu.

Về vấn đề này, hắn xem kỹ bộ vật liệu Thổ thuộc tính, dù sao bộ Tiên Khôi Lỗi cũng mang thuộc tính Thổ, mà hạt Mẫu Đậu có nguồn gốc từ Hoàng Cân Đậu Binh cũng có thể là Thổ thuộc tính.

“Vô Lượng Sa….Lại còn phải sử dụng đến tài vật này.”

Sau nửa ngày Hàn Lập mở hai mắt, lầm bầm nói.

Hắn phất tay lấy ra hai tấm mặt nạ màu xanh, một tấm đầu trâu, một tấm đầu hổ.

Hàn Lập ngắm nhìn hai tấm mặt nạ, đắn đo một lúc cuối cùng đeo tấm mặt nạ đầu hổ lên mặt.

Sử dụng thân phận “Giao Thập Ngũ” vào thời điểm này hơi mạo hiểm, tốt nhất nên dùng cái tên khác.

Đây là lần đầu tiên hắn đeo chiếc mặt nạ này từ khi có được, đến giờ mới biết nó được đánh thứ tự là “Hạc Thập Nhất.”

Làm quen một chút xong hắn liền ban bố nhiệm vụ tìm kiếm Vô Lượng Sa.

Ngẫm nghĩ một chút hắn lại đổi sang mặt nạ đầu trâu tiếp tục nhắc lại nhiệm vụ thu thập linh dược cho Đan Phương Đạo Đan.

Sau khi xử lý mọi việc ổn thoả, hắn mới cất mặt nạ, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, mới đó đã trôi qua mười mấy năm.

Một hôm, Hàn Lập đang ngồi tu luyện trong mật thất bỗng nhiên nghe những tiếng nổ đùng đoàng liên tiếp từ ngoài động phủ truyền vào.

Hắn mở hai mắt, lập tức đứng dậy ra khỏi mật thất, đi thẳng đến chỗ dược điền.

Càng gần tới dược điền, tiếng nổ nghe càng rõ ràng.

Nét mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, bước chân càng gấp gáp, tới nơi đã thấy cây Đạo Binh to lớn kia đã trở nên xơ xác, héo khô. Trên cây những quả đậu xanh chuyển sang màu vàng, liên tiếp nổ vỡ.

Từng hạt đậu màu vàng sẫm bên trong văng ra tung toé.

Hàn Lập đến gần, nhanh tay bắt được một hạt đậu vừa mới bắn ra.

Hắn dùng hai ngón tay cầm lấy hạt đậu đưa lên nhìn kỹ, liền phát hiện bên trên hạt đậu được khắc một đường vân hình tia chớp màu vàng kim, nếu không cẩn thận xem xét thì không thể nào thấy được.

Trong lòng Hàn Lập không biết nghĩ tới điều gì, từ hai ngón tay truyền vào trong hạt đậu một tia Tiên Linh Lực.

“Ầm ầm.”

Đường vân hình tia chớp trên hạt đậu lập tức sáng lên, phóng ra mảng lớn điện quang màu vàng.

Lần này Hàn Lập không còn giấu được niềm vui trên khuôn mặt nữa, hắn thật sự không nghĩ tới rốt cuộc Đậu Binh này lại biến dị thành Lôi thuộc tính.

Đúng lúc này, một âm thanh bạo liệt "Đùng, đùng" khác hẳn với những lần trước vang lên.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn liền thấy trên ngọn cây Đạo Binh có hay quả đậu lớn đồng thời nứt vỡ, hai hạt Mẫu Đậu lớn cỡ đậu tằm bắn ra ngoài.

Hắn vội vàng vung tay phóng ra một trảo chụp lấy hai hạt Mẫu Đậu rồi quan sát cẩn thận.

Mẫu Đậu lớn hơn đậu thường, ngoài ra không có gì khác biệt nhiều, chỉ có đường vân hình tia chớp như được khắc sâu hơn, lôi điện chi lực ẩn chứa trong đó tinh thuần hơn mà thôi.

Sau khi hai hạt Mẫu Đậu và tất cả đậu binh còn sót lại rơi ra hết, cây Đạo Binh càng khô héo trông thấy, thân cây từ màu vàng chuyển sang màu xám, trong mấy hơi thở đột nhiên hoá thành bột mịn, tiêu tán không còn.

Hàn Lập phất tay lấy ra một cái hồ lô màu vàng, đưa tay vỗ dưới đáy, miệng hồ lô toả ra một luồng kim quang, từ đó truyền ra lực hấp dẫn mãnh liệt hút hết đậu binh vung vãi dưới đất vào trong.

Vật để chứa Đậu Binh tất nhiên không phải loại bình thường, hồ lô này hắn luyện chế theo tâm đắc ghi trong bút ký của Hô Ngôn Đạo Nhân.

Hồ lô có công năng tương tự với túi trữ vật nhưng có điểm khác biệt, lại càng giống với Linh Thú Đại, đậu binh ở trong đó vẫn có thể hấp thu thiên địa linh khí như thường.

Thậm chí nếu muốn tiếp tục nuôi dưỡng đậu binh, đề cao phẩm chất, còn có thể cho vào hồ lô một ít linh dịch đã được điều phối, đây là cách Hô Ngôn Đạo Nhân thường xuyên làm.

Thu hồi xong tất cả đậu binh, Hàn Lập hứng khởi đi về mật thất.

Hai ngày sau.

Trong mật thất ở động phụ Hàn Lập, trên mặt đất được khắc một pháp trận hình tròn phạm vi hơn một trượng.

Bốn phía pháp trận có rất nhiều lỗ khảm, bên trong có chứa các loại linh tài và mấy viên Tiên Linh Thạch dạt dào linh khí.

Giữa pháp trận lại có một đài cao màu vàng, nhìn qua giống với tháp canh thành thường gặp ở thế tục, trên đỉnh bốn phía có tường cao bao quanh, ở giữa thấp hơn. Mấy trăm hạt đậu binh đều nằm trong đó.

Trận pháp này được ghi chép trong bút ký của Hô Ngôn Đạo Nhân, có tên là "Minh Lôi Toả Nguyên Trận", chuyên dùng để luyện chế đậu binh thuộc tính Lôi.

Đài cao màu vàng giữa pháp trận kia được làm từ Câu Lôi Mộc, tạo thành một tế đàn cỡ nhỏ, là hạch tâm của lôi trận.

Chọn lựa pháp trận luyện chế đậu binh phải dựa vào thuộc tính của đậu binh sau khi thành thục. Ban đầu Hàn Lập còn nghĩ rằng khả năng cao đậu binh của mình sẽ kế thừa thuộc tính của Hoàng Cân Cự Nhân nên chuẩn bị pháp trận Thổ thuộc tính làm chủ.

Thế nhưng không nghĩ tới do đậu binh bị biến dị nên cho dù vẫn ẩn chứa lực lượng Thổ thuộc tính nhưng lại không rõ ràng và nhiều bằng Lôi thuộc tính, nên có thể gọi loại này là Lôi Đậu.

Vì thế Hàn Lập quyết định lựa chọn "Minh Lôi Toả Nguyên Trận" để luyện chế đậu binh.

Kiểm tra xong tất cả một lần nữa, hắn liền ngồi xuống phía trước pháp trận, lật tay lấy ra một việc đan dược uống vào.

Lời Hô Ngôn Đạo Nhân nhắc nhở hắn không dám quên, bố trí xong pháp

trận này đã làm hắn tiêu hao không ít Tiên Linh Lực nên trước khi luyện chế đậu binh cần phải đem tinh lực bản thân khôi phục lại trạng thái đỉnh phong mới được.

Hắn nhắm mắt tĩnh toạ hồi lâu mới mở hai mắt, bắt đầu thúc giục pháp trận.

Hai bàn tay bấm niệm pháp quyết, cách không chỉ thẳng vào đài cao giữa pháp trận, một sợi điện quang màu vàng chui ra từ đầu ngón tay như linh xà uốn éo chui vào đài cao.

"Ầm ầm!"

Tiếng sấm vang lên, cả toà đài cao toả ra ánh sáng chói chang, vô số hồ quang điện màu vàng bắn ra tứ phía hoá thành một màn sáng hình tròn bao phủ cả pháp trận.

Cùng lúc đó những viên Tinh Linh Thạch khảm nạm khắp nơi cũng được kích hoạt, phát sáng, từng sợi linh lực tinh thuần chảy vào đồ án được khắc trên mặt đất.

Đài cao màu vàng kịch liệt rung động, những hạt đậu bên trong không thể nằm yên, nảy lên nảy xuống.

Hàn Lập thấy thế, đôi mắt phát ra ánh sáng màu lam, hai bàn tay nhấc lên, những hạt đậu như có bàn tay vô hình nâng lên, bay ra khỏi đài cao, lơ lửng trong màn sáng hình tròn.

Dưới màn sáng, hai hạt Mẫu Đậu nằm chính giữa như hai vầng trăng tròn, còn những hạt Đậu Binh còn lại quay quần xung quanh, nhìn như quần tinh chủng nguyệt, loé ra từng trận quang mang.

------oOo------

Chương 313: Một lối đi riêng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

"Kim Lôi Tỏa Nguyên, trói!" Hàn Lập hợp hai tay bàn, quát lớn.

Kim văn trên đài cao màu vàng trở nên sáng rõ, một đạo lôi trụ màu vàng to bằng bắp chân phóng lên trời, đánh thẳng trên mái vòm, một mảnh điện quang tán loạn khắp nơi.

Hai hạt Mẫu Đậu nằm chính giữa lôi trụ, phát ra mấy trăm đạo điện quang hóa thành một tấm lưới điện bao phủ lấy tất cả Đậu Binh xung quanh.

Thanh âm "Đôm đốp" vang lên thật lớn!

Trong lưới điện, những sợi tia điện màu vàng lan tỏa như những nhánh cây, kết nối các hạt đậu lại với nhau, hai hạt Mẫu Đậu trong lôi trụ lại giống như thân cây làm cho toàn cảnh nhìn như một gốc Lôi Thụ màu vàng.

Trên mặt đất, từng sợi linh lực chảy ra từ linh thạch, tràn vào Lôi Thụ rồi theo nhánh cây chui vào trong các hạt đậu, khiến cho đường vân tia chớp khắc họa trên vỏ đột ngột sáng lên, tỏa ra kim quang rạng rỡ.

Nhìn Lôi Thụ cùng với Đậu Binh phảng phất như một cây cao sum suê trĩu quả khiến Hàn Lập không khỏi vui mừng.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay thay đổi pháp quyết, mở miệng quát:

"Minh Lôi Chân Văn, sinh!"

Dứt lời, pháp trận khắc trên mặt đất run lên, vị trí các tiết điểm ở trận văn hiện lên các đốm ô quang nối liền với nhau tạo thành đường vân hình một loại thú cổ quái.

Nó có hình dáng như trâu nhưng trên đầu lại mọc sừng rồng, từ tỷ lệ hình dáng có thể thấy nó khá to lớn, phần bụng tròn vo được minh khắc vô số phù văn cổ xưa, từ đó truyền ra những trận lôi điện ba động mãnh liệt.

Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên là dưới thân con thú chỉ có một cái chân to lớn, tráng kiện màu đen, đằng sau còn có một cái đuôi dài như chiếc roi.

Ngoài đời, đây là một loài linh thú kỳ dị có tiếng tăm lừng lẫy ở Chân Tiên Giới, vốn sinh ra đã có khả năng sử dụng Cửu Thiên Lôi Điện, thường lấy đuôi dài đánh bụng, phát ra tiếng sấm rền, có tác dụng xua đuổi âm hồn tà ma, là khắc tinh vạn quỷ.

Thấy đạo văn đã hình thành, ánh mắt Hàn Lập càng trở nên chăm chú, nhẹ thở ra một hơi.

Hắn biết thời khắc quan trọng nhất trong việc luyện chế Đậu Binh đã tới.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết mới, môi nhúc nhích ngâm tụng chú ngữ không ngừng.

Theo tiếng ngâm tụng, phù văn Lôi Quỳ trên mặt đất phát ra ô quang mạnh mẽ, bay thẳng lên xuyên qua các hạt đậu lên tận màn sáng lôi điện trên mái vòm.

Hàn Lập thấy thế, lam quang trong mắt càng thịnh, vô số đạo thần niệm biến thành tinh ti phóng ra từ mi tâm, đánh vào trong Lôi Thụ màu vàng, hai tay trước người biến đổi không ngừng vẽ lên hư không.

Mà theo động tác đang biến hóa liên tục của hắn, tất cả các hạt đậu đang treo trên Lôi Thụ cũng xao động, trên từng hạt xuất hiện những điểm ô quang, công việc khắc họa phù văn chính thức bắt đầu.

Bên ngoài pháp trận, hai tay Hàn Lập biến đổi chóng mặt, khiến người khác nhìn vào váng đầu hoa mắt, mà ở vị trí hạt đậu trong pháp trận thì ngược lại, những đường vân màu đen kia xuất hiện cực kỳ chậm chạp, như ốc sên

bò, từ từ từng chút một vẽ thành hình phù văn.

Khắc họa phù văn rất hao tổn thần niệm, nên nếu là tu sỹ Chân Tiên Cảnh bình thường thì gần như sẽ tách từng nhóm Đậu Binh ra khắc họa để giảm gánh nặng cho bản thân.

Cách này cũng được nhưng lại có nhược điểm.

Bởi vì không được luyện chế cùng một thời điểm nên ngoài trừ một nhóm hạt đậu luyện chế cùng lần với Mẫu Đậu thì mối liên hệ giữa các nhóm khác và Mẫu Đậu sẽ yếu hơn rất nhiều.

Điều này khi sử dụng bình thường không bị quá nhiều ảnh hưởng, trong giao tranh cũng không phát sinh biến cố, nhưng lúc bố trí trận pháp như Hoàng Cân Đạo Binh năm đó thì sẽ thấy rõ sự khác biệt, phản ứng của đám Đậu Binh sẽ có chút trì trệ.

Hàn Lập có thần thức cường đại viễn siêu đồng giai nên tất nhiên lựa chọn xử lý tất cả Đậu Binh một lần.

Thời gian nhanh chóng trôi đi, mới đó đã qua một tháng.

Hàn Lập đang chú tâm vào việc mình làm, chỉ biết khắc và khắc, không còn cảm nhận được thời gian xung quanh.

Chỉ thấy hai tay hắn từ hai bên khép lại, phù văn Lôi Quỳ đã hoàn toàn được khắc họa trên mỗi hạt đậu trong pháp trận, tất cả phát ra một mảnh ô quang bắt mắt.

Hàn Lập thấy vậy, lam quang trong mắt dần biến mất, vẻ mặt tỏ ra mệt mỏi nhưng miệng lại lộ ý cười.

Trận pháp trong mật thất quang mang ảm đạm, tất cả hồ quang điện màu vàng dần dần thu lại hội tụ vào hai hạt Mẫu Đậu, màn sáng lôi điện bao phủ bên ngoài cũng lập tức biến mất.

Sau khi Mẫu Đậu thu xong lôi điện thì Lôi Thụ cũng không còn, tất cả hạt

đậu chậm rãi hạ xuống, một lần nữa quay về đài cao màu vàng.

Hàn Lập gỡ hồ lô bên hông xuống, đưa tay vỗ dưới đáy, từ miệng hồ lô phóng ra cột sáng màu vàng thu hết Đậu Binh vào trong.

Riêng hai hạt Mẫu Đậu hắn không cho vào hồ lô mà cất riêng bên ngoài.

Làm xong hết mọi việc hắn thở một hơi dài mệt mỏi, uống vào một viên đan dược màu xanh rồi nhắm mắt điều tức.

Sang ngày thứ hai.

Ở một sơn cốc đầy tuyết trắng trong lãnh địa Xích Hà Phong có một đạo thanh quang từ trên trời hạ xuống, thân ảnh Hàn Lập đột ngột xuất hiện.

Hắn nhìn lướt qua sơn cốc, tìm một khu vực tương đối rộng rãi, bằng phẳng bay tới.

Sau khi đáp xuống, hắn lấy hồ lô bên hông, lẩm bẩm ngâm tụng chú ngữ, một lúc sau ánh sáng chói mắt từ miệng hồ lô tỏa ra, những hạt đậu màu vàng sẫm nhao nhao bắn ra rơi xuống đất như mưa rào.

Đậu Binh vừa chạm đất, từng chuỗi âm thanh đùng đùng vang lên, ánh sáng lóa mắt chớp lên liên tục, từng Đạo Binh Giáp Sỹ cao khoảng một trượng thình lình hiện ra.

Bọn nó có hình dáng tương tự với Hoàng Cân Lực Sỹ năm đó, nhưng trên thân lại có thêm một bộ áo giáp, áo giáp lại được khắc những đạo phù văn lôi điện, mấy trăm danh lực sỹ đứng thẳng tạo thành một đội hình chỉnh tề, nhìn rất có uy thế.

Hàn Lập cong ngón tay bắn ra một đạo kiếm khí màu xanh chém lên người một tên Đạo Binh.

“Keng” một tiếng thật lớn!

Lôi Giáp Đạo Binh văng ra ngoài nện xuông mặt đất tạo thành một hố to.

Sau một khắc, Lôi Giáp Đạo Binh đứng dậy bay về vị trí cũ.

Áo giáp trên lồng ngực của y bị xuyên thủng, ngực cũng bị chém thành vết, nhưng không sâu lắm, không ảnh hưởng gì đến khả năng hoạt động.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ gật đầu. Đạo kiếm khí vời rồi hắn chỉ vận dụng một phần trăm sức lực nhưng một tu sỹ Đại Thừa Kỳ bình thường cũng chưa chắc đỡ được vậy mà chỉ làm thương nhẹ Lôi Giáp Đạo Binh, xem ra khả năng phòng ngự của bọn chúng còn cao hơn dự đoán của hắn.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, tâm niệm khẽ động, những danh Lôi Giáp Đạo Binh lao nhanh về phía trong cốc, áo giáp trên thân hiện ra điện quang màu vàng, tốc độ nhanh chóng được gia tăng, lao đi như những tia chớp, nhanh hơn những Hoàng Cân Lực Sỹ trước kia không biết bao nhiêu lần.

Vừa tiến vào sâu trong thung lũng, Lôi Giáp Đạo Binh chia làm hai tổ, quần chiến.

Tiếng ầm âm vang cả núi rừng, vô số lôi điện tóe ra, như thiên binh vạn mã.

Toàn bộ sơn cốc chấn động mãnh liệt, tuyết trên các đỉnh núi xung quanh lở ra đổ sụp.

Đứng từ xa quan sát trận chiến Hàn Lập phát hiện phương thức chiến đấu của bọn chúng giống ý hệt với Hoàng Cân Lực Sỹ, không biết tiến thoái mà chỉ biết lao lên phía trước chém giết bạt mạng.

Nhưng năng lực hồi phục của Lôi Giáp Đạo Binh lại mạnh hơn, chỉ cần không bị đánh hoàn toàn tan nát thì dù có bị gãy tay xuyên ngực cũng đều có thể hồi phục nhanh chóng.

Điều này cũng khiến Hàn Lập vui mừng hơn nhiều.

Sau đó Hàn Lập lại điều khiển Đạo Binh bố trí mấy trận pháp, nhưng không được suôn sẻ cho lắm, tuy nhiên hắn biết nguyên nhân là do số lần diễn luyện đang quá ít nên cũng không để ý nhiều.

Với thực lực mà đám Đạo Binh này thể hiện, hắn đã hài lòng lắm rồi.

Thử nghiệm xong hắn liền thu hồi tất cả Đạo Binh rồi nhanh chóng quay về động phủ.

Vừa về tới Hàn Lập đã đi vào mật thất, lật tay lấy ra một viên cầu kim loại.

“Giải đạo hữu...” Hắn gọi khẽ.

Một lát sau, trên bề mặt kim cầu vỡ ra những vết nứt thật sâu, mấy chân nhỏ thò râ, tiếng kim loại va chạm chói tai, một con cua màu vàng xuất hiện.

“Hàn đạo hữu gọi ta ra, không biết có chuyện gì?” Giải Đạo Nhân ngửa mặt nhìn Hàn Lập hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là vài ngày trước ta lấy được một phương pháp có thể dùng pháp trận để dung hợp Đậu Binh và Khôi Lỗi nên muốn cùng đạo hữu cùng nghiên cứu một chút.” Hàn Lập đáp lời.

“Hàn đạo hữu muốn dùng Đậu Binh dung hợp với bộ Tiên Khôi Lỗi kia hay sao? Thứ cho ta nói thẳng, phương pháp này đối với Tiên Khôi Lỗi thiếu thốn hạch tâm không có tác dụng.” Giải Đạo Nhân nghe thế, lúc lắc cái đầu to trả lời.

“Giải huynh khoan hẵng vội kết luận, trước tiên hãy xem hạt Mẫu Đậu này đi đã.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hắn đảo tay lấy ra một hạt Mãu Đậu màu vàng to bằng đậu tằm, phía trên được khắc họa thú văn Lôi Quỳ, còn được khảm nạm điện văn vàng kim.

Hàn Lập cầm hạt đậu lên, đặt bên cạnh Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân “Ồ” lên một tiếng, rồi lập tức quan sát hạt Mẫu Đậu một lượt rồi ngước lên, đôi mắt nhỏ màu vàng chăm chú nhìn Hàn Lập mở miệng nói:

“Vậy...vậy mà hạt đậu này có song thuộc tính Lôi, Thổ....ý đạo hữu là muốn...”

“Không sai, lúc trước Giải huynh và Tiên Khôi Lỗi dung hợp thất bại nguyên nhân chính là do thuộc tính không phù hợp, nhưng hôm nay có hạt Mẫu Đậu này dung hòa, biết đâu lại có một chút cơ hội.” Hàn Lập gật đầu nói tiếp.

“Điều này cũng có thể là một phương pháp mới, một lối đi riêng...Có thể cho ta xem pháp trận để hỗ trợ quá trình dung hợp một chút được không?” Giải Đạo Nhân suy nghĩ một lát rồi nói.

Hàn Lập không nói gì, lấy ra miếng ngọc giản đem tới, Giải Đạo Nhân dùng một càng cua kẹp lấy đưa lên nghiên cứu.

Một lát sau hắn thả miếng ngọc giải, hướng về phía Hàn Lập trịnh trọng nói:

“Hàn đạo hữu, lôi trận lúc trước ta dùng chuyên về phương pháp chuyển hóa dần dần, như nước chảy đá mòn, từng tí một thay đổi Tiên Khôi Lỗi. Nhưng pháp trận này lại thuộc loại mạnh mẽ cải biến, chỉ cần một lần là xong. Nếu thất bại, hạt Mẫu Đậu giá trị liên thành này chắc chắn sẽ hỏng, ta và bộ Tiên Khôi Lỗi kia cũng sẽ bị thương tổn, đạo hữu cân nhắc chắn chắn muốn thử chứ?”

------oOo------

Chương 314: Dung hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: Độc Hành*

"Ta đây không nghĩ là Giải huynh sẽ bị liên lụy, tuy nhiên người ta thường nói cầu phú quý trong nguy hiểm. Mạo hiểm cùng lợi ích vốn dĩ luôn song hành cùng nhau, nếu Giải huynh có thể thành công dung hợp với bộ Tiên khôi lỗi, ngay lập tức có thể sử dụng lực lượng Kim tiên, ta cảm thấy cũng đáng để thử một lần, chỉ là không biết Giải huynh có muốn đánh cược hay không?".

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nói ra.

Từ khi hắn chém giết Trọng Loan tới nay, trải qua hai trăm năm bình an vô sự, nhưng trong lòng hắn thủy chung không có sự an ổn, bởi vậy đã một mực tích trữ tài nguyên chuyên tâm tu luyện, với mong muốn bước vào Chân tiên cảnh hậu kỳ liền có thể cô đọng ra sợi tơ pháp tắc Thời gian, tăng thực lực bản thân để có thể chống lại tu sĩ Kim Tiên cảnh, kết quả cho tới nay vẫn chưa thành công.

Nhưng trước mắt, thấy một cơ duyên xảo hợp có thể sở hữu một gã Kim Tiên trợ giúp, hắn cũng không muốn cứ thế mà bỏ qua.

Giải đạo nhân nghe xong, im lặng cả buổi, có chút chần chờ.

"Việc này Hàn mỗ cũng không ép Giải đạo hữu. Bất quá có một chuyện cần phải nói rõ, nếu dung hợp thành công, đạo hữu cùng Tiên Khôi lỗi với Mẫu đậu sẽ thành nhất thể, về sau cùng ta liên hệ càng thêm chặt chẽ, nhưng cũng bởi vì Mẫu đậu sớm đã huyết mạch tương liên cùng ta nên sẽ càng bị ta ước thúc, điểm này không thể nào tránh khỏi, hy vọng Giải huynh nên cẩn thận suy nghĩ." Hàn Lập cẩn thận nói ra điểm mấu chốt, cũng không

thúc giục.

Hồi lâu sau, Giải đạo nhân mới ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập, nói: "Chỉ cần đạo hữu không quên việc đã hứa với tại hạ lúc còn ở Linh giới, ta liền nguyện ý cùng với đạo hữu thử một lần."

"Tốt. Ta liền bắt đầu bố trí trận pháp". Hàn Lập gật đầu nói.

Thời gian nhoáng cái trôi qua, lại qua một tháng, Hàn Lập ở bên trong động phủ mở ra thêm một gian mật thất rộng lớn, trong đó dựng lên tám cây Câu lôi mộc khắc đầy phù văn, trên mặt đất sớm đã khắc họa một tòa đại trận nhìn qua vô cùng phức tạp. Ở trên pháp trận, các trận văn liên kết lại với nhau, bên trên có đặt vô số tài liệu, trong đó chứa đựng cả Vô Lượng Sa, bên ngoài pháp trận thì có rất nhiều lỗ khảm, chứa đựng từng viên Tiên Nguyên Thạch. Mà tại trung tâm pháp trận, có một gã nam tử mặt vuông, áo vàng đang khoanh chân ngồi, chính là bộ Tiên Khôi Lỗi lấy được từ Thánh Khôi môn.

Hàn Lập đứng bên ngoài pháp trận, cổ tay khẽ đảo, trên đó liền xuất hiện một quả cầu kim loại màu vàng. Chỉ nghe một âm thanh rất nhỏ vang lên, viên cầu màu vàng liền hóa thành một con hoàng kim cự giải.

"Giải đạo hữu, mọi thứ đã chuẩn bị xong, có thể bắt đầu được rồi". Ánh mắt Hàn Lập nhìn vào hoàng kim cự giải nói ra.

Giải đạo nhân không nói gì, chỉ thấy toàn thân nổi lên từng tầng hồ quang điện, liền biến thành lôi cầu màu hoàng kim hạ xuống lồng ngực của nam tử áo vàng, điện quang lóe lên chui vào trong rồi biến mất.

Hàn Lập thấy thế lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng vang lên từng hồi chú ngữ.

"Ô...ô...n...g" một tiếng vang lên.

Bên trong mật thất sáng lên một luồng hào quang, phía trên pháp trận tiếng gió không ngừng. Chỉ thấy một luồng gió lốc màu vàng bay lên, hóa thành một vòng xoáy màu vàng đất, bao phủ toàn bộ Tiên khôi lỗi vào bên trong,

rất nhiều loại tài liệu cũng nhao nhao bay vào trong vòng xoáy.

Ngay sau đó, hào quang trên người nam tử áo vàng đại thịnh, phía trên áo bào bay ra từng cái phù văn rơi vào trong vòng xoáy. Vòng xoáy khi vừa tiếp xúc với những phù văn này thì những tài liệu bên trong ngay lập tức lóe lên rồi phân giải thành bột mịn, cuồn cuộn tới phía nam tử áo vàng.

Hàn Lập thấy thế, cổ tay khẽ lật, lấy ra một hạt lớn cỡ hạt đào, chính là một trong hai quả mẫu đậu thu hoạch được trước đây. Một tay hắn ném về phía trước, Mẫu đậu liền hóa thành một đạo hoàng ảnh, lóe lên rồi ngay lập tức rơi vào tâm pháp trận rồi biến mất.

Mẫu đậu sau khi vào bên trong pháp trận liền trôi nổi phía trên đỉnh đầu nam tử áo vàng, liền bị các phù văn ảnh hưởng nhưng cũng không lập tức bị phân giải mà hào quang lại đột nhiên sáng ngời, từ đó hiện ra hư ảnh một gốc Đạo Binh.

Hư ảnh này cao hơn một trượng, đứng ngay phía trên pháp trận, thân cây vừa vặn bao phủ nam tử áo vàng vào giữa.

Hai tay Hàn Lập vốn đang bấm niệm pháp quyết, đột nhiên một tay đưa về phía trước, một tay thì vỗ lên trên mặt đất.

Nương theo một chưởng này, mấy miếng Tiên nguyên thạch trên pháp trận đồng thời sáng lên hào quang, từng sợi tiên nguyên lực tinh thuần theo bộ rễ hư ảnh cây Đạo Binh chảy nhẹ vào bên trong thân cây.

Chỉ thấy hào quang hư ảnh cây Đạo Binh đại thịnh, phân giải tất cả nguyên liệu ở trên nam tử áo vàng, ngay lập tức vòng xoáy cũng biến mất không thấy gì nữa.

"Ầm ầm!"

Một trận điện mang lưu chuyển vang lên, tám cây Câu Lôi Mộc phía ngoài pháp trận sáng lên từng cái phù văn, từng đạo điện quang màu vàng như lôi xà bắn ra, tụ về phía nam tử áo vàng.

Cùng lúc đó, tại chỗ ngực của nam tử áo vàng cũng "Xoẹt" một tiếng, sáng lên mảng lớn tử kim điện quang, như là khoác thêm một kiện pháp bào lôi điện.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng đã biết đây là lúc Giải đạo nhân bắt đầu thử nghiệm dung hợp cùng khôi lỗi, bàn tay đang vỗ trên mặt đất ngay lập tức thu về, một lần nữa bấm niệm pháp quyết.

Đúng lúc này, đột nhiên vang lên tiếng sấm, phía sau nam tử áo vàng hiện lên hư ảnh một con cua màu vàng vô cùng to lớn, tử văn quấn quanh tám cái chân cũng lóe lên từng đạo điện quang.

"Nhanh!"

Hàn lập quát khẽ một tiếng, đôi mắt chăm chú nhìn về phía pháp trận, hai tay đẩy về phía trước, Tiên linh lực trong cơ thể cuồn cuộn đưa vào pháp trận như trường giang đại hải.

"Oanh oanh oanh!"

Bên trong mật thất tiếng nổ vang không ngừng, bốn vách tường xung quanh cũng kịch liệt chấn động.

Cũng may Hàn Lập đã đoán trước việc này, sớm đã bày ra pháp trận gia cố và ngăn cách âm thanh, nếu không chấn động lúc này đủ để khiến cả tòa Xích Hà Phong sinh ra động tĩnh không nhỏ.

Theo chấn động không ngừng tăng lên, hào quang màu vàng cùng tử kim điện quang trong mật thất kịch liệt chớp động.

Động tác hai tay Hàn Lập không thay đổi, vẫn tiếp tục rót Tiên linh lực vào, thần thức biến thành từng sợi tơ thăm dò vào bên trong, dẫn dắt Mẫu đậu Tiên khôi lỗi và Giải đạo nhân, cưỡng ép dung hợp lại với nhau.

Bên trong mật thất, hư ảnh hoàng kim cự giải cùng hư ảnh cây Đạo binh đồng thời chậm rãi co lại, từ hơn một trượng xuống còn sáu bảy xích, sau đó lại rút xuống hai ba thước, điện quang màu vàng bên trên cũng lập tức

ngưng tụ về trung tâm.

Không biết qua bao lâu, tất cả hào quang đồng thời thu liễm, ngưng tụ thành một quang cầu màu vàng lớn chừng nắm tay, lơ lửng ngay ngực của nam tử áo vàng, trong đó mơ hồ có thể thấy hư ảnh một gốc cây nhỏ cùng một con cua màu vàng.

Giờ phút này Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập hầu như đều chảy vào bên trong pháp trận, thần thức tiêu hao cũng thập phần to lớn, sắc mặt đã có chút tái nhợt.

"Hợp lại cho ta!" Trong mắt hắn tinh quang lóe lên, miệng phát ra tiếng hét to.

Tiếp theo trong nháy mắt, Tiên linh lực trong cơ thể không hề giữ lại chút nào, toàn bộ tụ về phía nam tử áo vàng.

Trên mặt đất truyền đến tiếng vang nhỏ, Tiên linh lực bên trong bảy tám miếng Tiên nguyên thạch đồng thời toàn bộ tuôn ra, hóa thành từng sợi tơ xám trắng, sau đó vỡ vụn ra.

Chỉ thấy ở chỗ ngực của nam tử áo vàng, vòng xoáy màu vàng đột nhiên sáng lên, ngay lập tức hấp thu quang cầu màu vàng.

Chỉ một thoáng sau, tiếng sấm ầm ầm nổ vang!

Một đạo thiểm điện từ trong cơ thể nam tử áo vàng sinh ra, tựa như một đạo tử kim lôi trụ phóng lên cao, làm đỉnh mật thất nổ tung bắn vào không trung, cả tòa Xích Hà Phong cũng theo đó mà chấn động.

Cũng may lôi trụ này chỉ tồn tại mấy hơi thở, liền thu lại rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Bên trong mật thất, bởi vì trong cơ thể không còn Tiên linh lực, chỉ có thể dựa vào sự mạnh mẽ của cơ thể Huyền tiên ngăn cản nên Hàn Lập bị cỗ điện mang nổ tung hất bay ra ngoài, hung hăng nện vào vách tường, nhịn không được trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hắn bèn ổn định lại thân hình, liếc qua dị trạng vừa biến mất, lại nhìn về phía nam tử áo vàng không hề nhúc nhích, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, lấy ra viên đan dược vàng óng lập tức nuốt vào, kế đó lại lật tay lấy ra một miếng Tiên nguyên thạch, nắm trong tay nhắm mắt điều tức.

Ước chừng một khắc sau, hắn mới chậm rãi mở to hai mắt, nhổ sạch máu loãng còn sót lại ra.

Bên phía đối diện, mi mắt nam tử áo vàng đột nhiên khẽ động, mở ra hai mắt, lộ ra bên trong một đôi mắt màu vàng nhạt.

"Chúc mừng Giải đạo hữu lần nữa được trọng sinh, Hàn mỗ trước còn lo lắng trong quá trình dung hợp sẽ xảy ra vấn đề gì, xem ra là thừa rồi", Hàn Lập thấy vậy, bất động thanh sắc chúc mừng, nhưng trong lòng thì mãnh liệt nhảy dựng lên.

Ngay lúc trước hắn thả thần thức ra để tra xét khí tức trên người nam tử áo vàng, phát hiện đối phương quả nhiên đã có tu vi Kim tiên cảnh sơ kỳ.

May mà tại nơi trọng yếu, hoặc có lẽ do có quan hệ với Mẫu đậu mà trong đó thần hồn đã nhiều thêm một tầng cấm chế.

"Cái này còn muốn cảm ơn Hàn đạo hữu tương trợ. Chẳng qua hiện nay mặc dù ta cùng bộ Tiên khôi lỗi này dung hợp thành công nhưng bởi vì kết hợp với Đạo binh, trong cơ thể lực lượng có chút tạp nham, khó có thể bình phục ngay, cần tiếp tục bế quan thêm một đoạn thời gian mới có thể triệt để nắm giữ." Giải đạo nhân tiếp tục nói.

"Giải đạo hữu có thể yên tâm bế quan, nếu cần các loại tài liệu linh thạch tiếp ứng, cứ việc nói với tại hạ là được." Hàn Lập gật đầu nói.

Giải đạo nhân nghe vậy, mặt không đổi sắc nhẹ gật đầu, sau đó liền nhắm hai mắt lại điều tức.

Lúc này trong mắt Hàn Lập mới hiện ra tia vui mừng, cũng không định ở lại lâu, hắn đứng dậy đi ra ngoài mật thất.

Nếu như sự tình ở đây cần một đoạn thời gian nữa, hắn cũng tính đi làm một số chuyện khác.

Giữa dãy Chung Minh sơn mạch, Hồ Lô Phong,

một đạo thanh quang từ trên trời hạ xuống, rơi vào phía trước đại điện màu vàng, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn nhìn thoáng qua tấm biển trên cửa điện, sau đó cất bước tiến vào bên trong.

Tiên Dược Các, bên trong tủ thuốc nhiều vô kể, có chút náo nhiệt. Phía trước một cái ngăn tủ, Diệp Nam Phong đang mời chào một lão giả râu dài.

Thấy Hàn Lập tiến đến, trên mặt Diệp Nam Phong tươi cười, cất tiếng chào hỏi.

Hàn Lập gật đầu đáp lại, ý bảo gã có bận việc thì cứ làm, còn mình thì lại bước tới tủ thuốc ở giữa điện đứng xem.

Không bao lâu, lão giả râu dài tựa hồ tìm được cái mình cần, hoàn thành giao dịch xong liền rời đi.

"Ha ha, Lệ trưởng lão, thật sự là rất lâu rồi không gặp." Diệp Nam Phong vừa cười vừa nói bước nhanh về phía Hàn Lập.

"Diệp trưởng lão, một đoạn thời gian không đến, chủng loại dược liệu của Tiên Dược Các tựa hồ tăng lên không ít." Hàn Lập thu hồi ánh mắt trên một cái tủ thuốc, nói ra.

"Ha ha, thật sự mà nói cái gì cũng không thể qua mắt được Lệ trưởng lão. Lại nói tiếp, việc này cũng may mắn nhờ có Mộc Đạo Chủ." Diệp Nam Phong cười nói.

"Phi Vũ Phong- Mộc Đạo Chủ?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình.

"Bổn tông không lẽ còn có vị Mộc Đạo Chủ thứ hai nào sao?" Diệp Nam Phong chớp chớp hai mắt hỏi.

"Tại hạ cũng không phải có ý này, chẳng qua có nghe nói vị Mộc Đạo Chủ này bế quan cũng gần mười vạn năm không ra khỏi núi rồi, chẳng lẽ gần đây đã xuất quan chăng?". Hàn Lập nhìn như tùy ý hỏi một câu.

------oOo------

Chương 315: Đệ nhất Đạo chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Xem ra Lệ Trưởng lão gần đây cũng bế quan khổ tu, khó trách khí tức trên người tăng mạnh không ít. Không sai biệt lắm khoảng trăm năm trước, Mộc Đạo Chủ đột nhiên tuyên bố xuất quan, mang theo mấy tên đệ tử thân truyền đi một chuyến đến Thượng A Đại Lục, nơi đây nhiều ra không ít Linh tài chính là đến từ Thượng A Đại Lục." Diệp Nam Phong vừa cười vừa nói.

"Thì ra là thế. Đúng rồi, ta lần này tới là mua một ít Linh tài, phiền Diệp Trường lão hỗ trợ nhìn xem." Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật đầu, lập tức lời nói xoay chuyển, lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

"Ha ha, mỗi lần Lệ Trưởng lão đến cũng mang đến cho Diệp mỗ sinh ý không ít. Tiên Dược Các cái khác không nói, nhưng chủng loại Linh tài cũng là số một số hai ở toàn bộ Cổ Vân đại lục..." Diệp Nam Phong tiếp nhận ngọc giản, thần thức chui vào trong đó, nụ cười trên mặt lại từ từ biến mất.

Hàn Lập nhìn thần tình biến hoá trên mặt Diệp Nam Phong, nhưng lại không biểu lộ vẻ gì ngoài ý muốn.

"Cái này... Lệ Trưởng lão muốn mua những tài liệu này, theo ta được biết, bây giờ trong Các cũng không có." Sau một lúc lâu, Diệp Nam Phong lắc đầu nói ra.

"Không sao, những Linh tài này xác thực không dễ tìm. Bất quá Diệp Trường lão giao du rộng lớn, nếu có tin tức đề cập đến những tài liệu này cũng có thể báo cho Lệ mỗ biết, tại hạ tất có thâm tạ." Hàn Lập nói.

"Thực không dám giấu giếm, phần danh sách này của Lệ trưởng lão có

không ít Linh tài, không có cái nào mà không phải là kỳ vật có thể ngộ nhưng không thể cầu, thậm chí có một ít ta mơ hồ nhớ là đã gặp trên một ít sách cổ, chỉ sợ là có lòng nhưng không có lực. Đương nhiên, Diệp mỗ cũng sẽ lưu ý nhiều hơn, nếu có tin tức trước tiên sẽ báo cho Lệ Trưởng lão biết đấy." Diệp Nam Phong có chút lúng túng nói, ngữ khí thập phần khách khí.

"Vậy liền đa tạ Diệp Trường lão rồi." Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói gì nữa, hướng phía đối phương chắp tay.

Những ngày này hắn tìm kiếm khắp nơi những Linh tài còn thiếu để luyện chế đạo đan, hầu như tất cả con đường cũng đã tìm, không nghĩ tới vẫn không thu hoạch được gì.

"Lệ Trưởng lão, ngươi cũng không cần nhụt chí, nếu như thường ngày muốn tìm những tài liệu này tự nhiên là khó khăn ngàn vạn, bất quá lúc này chưa hẳn." Diệp Nam Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng nói ra.

"A, Diệp Trường lão chuyện đó là như thế nào?" Hàn Lập trong lòng khẽ động, vội vàng hỏi.

"Về việc này, bây giờ trong tông còn chưa lưu truyền ra, bất quá theo ta được biết, vài năm nữa Bách Lý đạo chủ của bổn tông sẽ xuất quan." Diệp Nam Phong kê sát vào Hàn Lập, hạ giọng nói.

"Đệ nhất đạo chủ?" Hàn Lập nghe chuyện đó, hơi ngẩn ra.

Bách Lý đạo chủ Bách Lý Viêm, chính là tục danh đệ nhất đạo chủ Chúc Long đạo, người này nghe nói sớm đã tu luyện đến Kim Tiên Cảnh đỉnh phong, khoảng cách Thái Ất Ngọc Tiên trong truyền thuyết cũng chỉ là một bước ngắn.

Bất quá nghe nói vị đệ nhất đạo chủ này quanh năm bế quan tìm hiểu đại đạo, trong tông không ít người thậm chí chỉ nghe thấy, nhưng chưa từng thấy qua khuôn mặt thật.

"Lệ trưởng lão mới vào bổn tông gần ngàn năm, không rõ việc này cũng là bình thường, dù sao Bách Lý đạo chủ xuất quan lần gần nhất đã là chuyện

mấy vạn năm trước. Dựa theo lệ cũ, lão nhân gia ngài mỗi lần xuất quan, đều cử hành một lần đại hội truyền giảng. Đến lúc đó không chỉ có trưởng lão tông môn tụ tập tham gia, không ít đồng đạo toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực cũng sẽ nhao nhao chạy đến quan sát. Thịnh hội như thế, vạn tu tụ tập, cho nên trước lúc bắt đầu đại hội, đều có các loại hoạt động trao đổi, đấu giá hội, đến lúc đó nói không chừng sẽ xuất hiện tài liệu Lệ Trưởng lão cần." Diệp Nam Phong nói ra, trên mặt vậy mà mơ hồ hiện ra vẻ kích động khó nén được.

"Thì ra là thế, không thể tưởng được tông môn còn có loại thịnh hội này, đa tạ Diệp Trường lão chỉ điểm." Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, gật đầu nói.

"Bất quá là một tin tức mà thôi, huống chi việc này chỉ sợ sau đó không lâu sẽ được truyền ra, Lệ Trưởng lão không cần khách khí." Diệp Nam Phong cười nói.

Hàn Lập cười cười, không có xoắn xuýt việc này, lật tay lấy ra một quả ngọc giản, nói: "Diệp Trường lão, trừ những thứ vừa mới kia, tại hạ còn muốn biết những tài liệu này trong Các có hay không?"

Thứ trong ngọc giản này là một loại tài liệu tên là "Vạn Luân Đan".

Vạn Luân Đan là một loại đan dược thích hợp cho tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ phục dụng, Đan phương này cũng là đến từ chỗ Bình Diêu Tử, tiếc là vẻn vẹn chỉ có một trương này.

Hắn bây giờ đã tiến cấp tới Chân Tiên hậu kỳ, đan dược trước kia đã không thể dùng, do đó cần phải tìm kiếm đan dược mới khác.

Vạn Luân Đan này tựa hồ cũng không phải là đan dược bình thường cho Chân Tiên hậu kỳ, tài liệu cần thiết cũng là bất phàm.

Hắn từ mấy trăm năm trước đã chuẩn bị chu đáo không tiếc đại giới cho đám người Mộng Vân ra ngoài tìm kiếm, bất quá đến bây giờ đám người Mộng Vân đã tìm được ba bốn chủng tài liệu phụ trợ, nhưng ba loại tài liệu chính cần thiết luyện chế Vạn Luân Đan một cái cũng không thể tìm được.

"Không dối gạt Lệ Trưởng lão, những tài liệu này có chút bất phàm, hẳn là vị Địa Đan Sư bằng hữu của các hạ muốn a? Thực tế ba loại tài liệu chính Vạn Luân Quả, Lạc Anh Hoa, Huyết Tinh Ngẫu này cực kỳ ít thấy, tài liệu phù trợ ngược lại là có thể phối chế, bất quá tài liệu chính trong Tiên Dược Các chúng ta cũng chỉ có một loại Lạc Anh Hoa mà thôi." Diệp Nam Phong tiếp nhận ngọc giản, thần thức đảo qua, có chút cười khổ nói ra.

Gã luôn luôn tự ngạo các loại Linh thảo Linh tài trong Tiên Dược Các cực kỳ đầy đủ, không nghĩ tới hôm nay liên tiếp bị nhục.

"Không sai, là vị bằng hữu kia của ta trước đây ít năm chợt có được một trương cổ đan phương, nhưng hắn tìm Linh tài khắp nơi đều không tìm được, cho nên mới hỏi nơi này của ta một chút. Nếu có một bộ phận, vậy trước tiên lấy những thứ này đi." Hàn Lập gật đầu nói.

...

Chưa tới nửa giờ sau, Hàn Lập đi ra Tiên Dược Các, trên mặt mơ hồ có chút đau đớn.

Tài liệu Vạn Luân Đan đắt đỏ dị thường, tuy chỉ mua mấy phần tài liệu, nhưng hắn bỏ ra không ít Tiên Nguyên Thạch, trong đó đặc biệt Lạc Anh Hoa đắt đỏ nhất, chính là một cây ngàn năm tuổi, dĩ nhiên cũng lấy của hắn hết mười lăm khối Tiên Nguyên Thạch.

May mà hoa này thông qua bình nhỏ có thể thúc dục sinh sôi nảy nở, ngược lại cũng không phải là vấn đề lớn.

Hàn Lập không có tiếp tục lưu lại bên ngoài, lập tức quay về Xích Hà Phong.

Dựa theo lời nói của Diệp Nam Phong, còn mấy năm nữa đệ nhất đạo chủ mới xuất quan, đến lúc đó vô cùng có khả năng sẽ xuất hiện tài liệu hắn cần, nhưng giá trị chỉ sợ cũng là xa xỉ.

Những năm này hắn luyện đan liên tục, hao tốn rất nhiều.

Giờ phút này Tiên Nguyên Thạch trên người tuy rằng không thiếu, nhưng chưa hẳn bảo đảm, phải nghĩ biện pháp tìm nhiều Tiên Nguyên Thạch hơn.

Hàn Lập ngồi trong mật thất, hơi trầm ngâm, thần thức chui vào trong túi trữ vật, sau đó hắn vung tay lên.

Trên mặt đất "Rầm Ào Ào" một tiếng, Linh quang lóe lên, nhiều ra một đống Linh Bảo, công pháp.

Những thứ này đều là di vật ba người Trọng Loan, tuy rằng lúc trước bán đi một bộ phận, nhưng vẫn thừa không ít, còn chưa kịp xử lý, bây giờ thời gian có hạn, đi làm nhiệm vụ hiển nhiên không kịp, nhưng nếu xử lý sạch sẽ toàn bộ mấy thứ này, ngược lại có thể trong thời gian ngắn thu thập một khoản không nhỏ Tiên Nguyên Thạch rồi.

Hàn Lập lật tay lấy ra mặt nạ đầu hổ mang lên mặt, gọi ra trận bàn, mở ra giao diện giao dịch, đặt từng cái mấy thứ này ở thanh giao dịch, để nhanh chóng bán đi hắn ghi giá tiền hơi thấp một tí.

Xử lý xong những chuyện này, hắn đi vào Dược Viên, lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong là vài cọng Linh hoa màu tím đen, có ba cánh hoa, tản mát ra một mùi thơm kỳ lạ.

Những thứ này đúng là Lạc Anh Hoa, nghe nói hoa này đủ ba vạn năm mới kết quả, nhưng mà từ bên trong trái cây kia lấy được hạt giống, đối với hắn mà nói, tự nhiên không vấn đề gì.

Tại Dược Viên hắn tạo ra một khu vực mới, cẩn thận trồng Lạc Anh Hoa xuống.

Sau khi làm xong, Hàn Lập lần nữa trở lại cửa Dược Viên, nhìn phần lớn Linh thảo trân quý Sinh trưởng trước mắt, Dược Viên sinh cơ phồn thịnh, trong lòng có chút cảm khái.

Dược Viên này hắn hao phí không biết bao nhiêu tâm lực, tích luỹ từng chút từng chút một, mới có kích thước như ngày hôm nay.

Cũng may nhờ có Dược Viên này trợ giúp, tu vi Chân Tiên cảnh của hắn mới có thể tịnh tiến nhanh như vậy.

Hắn lưu lại một lát liền trở lại mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Hiện không có đan dược chèo chống, tiếp tục tu luyện cũng rất khó tiến triển thêm, hắn không có tiếp tục tu luyện công pháp nữa mà định tiếp tục tham ngộ khẩu quyết tám câu rưỡi trước kia học lóm được, xem có thu hoạch khác hay không.

Ngay lúc Hàn Lập đóng cửa tu luyện, tin tức đệ nhất đạo chủ sắp xuất quan, hơn nữa còn cử hành đại hồi truyền giảng, cũng bắt đầu từ trong Chúc Long đạo truyền ra. Sau đó không lâu, trong tông cũng chính thức tuyên bố việc này, thời gian xác định là bảy năm sau.

Tin tức này vừa ra, toàn bộ Chúc Long đạo sôi trào lên.

Theo ghi chép, Bách Lý đạo chủ đến nay tổng cộng cử hành qua tám lần đại hội truyền giảng, lần này là lần thứ chín, mỗi một lần, cũng coi như là một lần thịnh hội ở Bắc Hàn Tiên Vực.

Lần thịnh hội này nghe nói là lớn nhất trước nay, chắc là sẽ không hạn chế thân phận người tham dự, nói cách khác, chỉ cần là đệ tử Chúc Long đạo, cho dù là đệ tử ngoại môn, cũng có thể đi đến lắng nghe, bất quá có thể có bao nhiêu thu hoạch cùng cảm ngộ, tất nhiên là tuỳ ở khả năng mỗi người.

Nghe nói đây là quy củ đệ nhất đạo chủ năm đó tự mình định ra, qua nhiều năm vẫn là như thế.

Một ít Trưởng lão nội môn tu vi cao thâm, ở vào bình cảnh, cùng với một ít đệ tử thân truyền càng là hưng phấn không thôi.

Trong đại hội truyền giảng, nói không chừng gặp được câu chân ngôn huyền diệu, làm xúc động bản thân, trợ giúp đột phá tu vi bình cảnh trước mắt. Nghe nói bây giờ trong tông không ít Chân Tiên bản thổ, sở dĩ có thể từ bên trong ngàn vạn tu sĩ trổ hết tài năng, cuối cùng Độ Kiếp thành Tiên, cùng chuyện này có quan hệ không ít.

Đến một ít đệ tử tu vi còn không đạt tới Đại Thừa kỳ cũng đồng dạng phấn khởi, trong lúc sinh thời, hữu duyên lắng nghe một gã Tiên Nhân đẳng cấp cao nửa bước Thái Ất ngọc Tiên cảnh tự mình diễn giải, đây chính là tạo hoá lớn lao!

Thời gian bảy năm thoáng cái trôi qua.

Với phàm nhân mà nói là một đoạn năm tháng không ngắn, nhưng với tu sĩ, thời gian dài còn chưa bằng một lần tĩnh tọa nhập định.

Theo đại môn động phủ Xích Hà Phong "Ầm ầm" một tiếng mở ra, Hàn Lập chậm rãi đi ra.

Những năm này hắn mặc dù đang bế quan, nhưng đối với sự tình trong tông vẫn mật thiết chú ý.

Đại hội truyền giảng của đệ nhất đạo chủ Bách Lý Viêm diễn ra vào bảy ngày sau.

Hắn nguyên bản sớm có thể xuất quan mấy ngày trước, bất quá trong lúc bế quan tìm hiểu khẩu quyết tám câu rưỡi, trong lúc vô tình hắn suy luận hiểu được Cách Nguyên Âm Ma Công kia, là công pháp phong ấn bí thuật ẩn nấp.

Hắn một phen tìm hiểu và tu luyện, cho đến ngày nay mới rút cuộc tiểu sở thành.

Trong miệng Hàn Lập nói lẩm bẩm, trên người ánh sáng màu xanh lưu chuyển, hào quang mấy đạo hư ảnh xiềng xích hiển hiện ra, phát ra thanh âm rất nhỏ, lập tức lóe lên rồi chui vào trong cơ thể của hắn.

Trên người hắn vốn khí tức Chân Tiên Cảnh cũng không quá mức rõ ràng bỗng nhiên thu lại, triệt để thu liễm, hơn nữa khí tức viên mãn trôi chảy, nhìn không ra dấu vết ẩn nấp chút nào.

Tu vi đạt tới Chân Tiên cảnh về sau, bởi vì sở tu công pháp bất đồng, trừ

phi lúc cùng người đánh nhau triệt để phóng thích khí tức, nói chung người bên cạnh không thể phán đoán chính xác số lượng cụ thể tiên khiếu khai thông, do đó không thể nào phán đoán tu vi cao thấp. Nhưng nếu là người thần thức cường đại, nếu bị phát hiện thì khá mạo hiểm. Bây giờ đã có bí thuật ẩn nấp này, chỉ sợ Kim Tiên Cảnh cũng chưa chắc có thể phát hiện.

Khóe miệng Hàn Lập hiện ra một vòng tiếu ý, thoả mãn gật gật đầu, thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay về hướng xa.

------oOo------

Chương 316: Kỳ Lương mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: Độc Hành*

Trung tâm dãy Chung Minh Sơn Mạch, phạm vi lên đến mười vạn dặm nay không còn băng tuyết bao phủ, giờ phút này trong tầm mắt toàn là cây cối um tùm một màu xanh biếc.

Bầu trời phía trên trong xanh như một miếng phỉ thuý, nhiều đám mây lơ lửng quanh khu vực sơn mạch, cầu vồng nối dài từ đám mây này tới đám mây khác, toả ra hào quang ngũ sắc vô cùng đẹp mắt, vô số tiên hạc bay lượn qua lại phát ra những tiếng kêu thanh thuý, nhìn qua không khác gì Tiên cảnh.

Trên ngọn núi có vết đứt gãy trơn nhẵn vô cùng, thoạt nhìn như bị người ta dùng một đao chém thành hai đoạn, ngay tại chỗ đứt gãy tạo thành một quảng trường vô cùng to lớn.

Mặc dù chỉ là một nửa ngọn núi nhưng vẫn bị bao phủ trong những đám mây trên trời.

Phía trong khoảng sân rộng lớn đó là một toà bạch ngọc đài vô cùng to lớn, cao khoảng ngàn trượng, mặt ngoài khắc vô số phù văn, toàn thân tản mát ra từng đợt bạch quang óng ánh.

Từng bậc thang kéo dài từ đỉnh đài cao, một mực nghiêng kéo dài xuống mặt đất bên dưới.

Trên cầu thang đặt từng cái bồ đoàn hình tròn, xếp với nhau chi chít, ước chừng ngàn cái.

Xung quanh mặt đất càng nhiều chỗ ngồi, dọc theo quảng trường kéo dài tới tận điểm cuối, nhiều không kể xiết.

Đây chính là nơi đệ nhất đạo chủ sắp tổ chức buổi đại hội truyền giảng - Bạch Ngọc Phong Giảng Kinh Đài.

Bây giờ đại hội chưa chính thức bắt đầu, trên quảng trường Bạch Ngọc Phong cũng không có một bóng người, toát ra vẻ thập phần yên tĩnh.

Gần dãy Bạch Ngọc Phong khoảng trăm dặm có một khe núi cực lớn, mây mù mờ mịt, vô số lầu các hoa lệ như ẩn như hiện trãi dài nối tiếp nhau, mờ mờ ảo ảo tạo thành một toà thành trì kéo dài mấy ngàn dặm.

Đối lập với quang cảnh trên Bạch Ngọc Phong, bên trong toà thành này tiếng người huyên náo, giờ phút này mặc dù đang là ban ngày nhưng các nơi trong thành vẫn đang loé lên rất nhiều quang mang đủ loại màu sắc bay thẳng lên không trung, nhìn qua cực kì náo nhiệt.

Thỉnh thoảng trong thành lại có độn quang bay về bốn phương tám hướng, đồng thời lại có nhiều độn quang từ các nơi đổ về, nhao nhao hạ xuống bên trong thành trì.

Ngay lúc này, một đạo độn quang màu xanh từ xa bay vụt đến, nhanh chóng tiến đến gần, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Đôi mắt hắn nhìn về phía Bạch Ngọc Phong vài lượt, sau đó nhanh chóng thu hồi ánh mắt, rồi bay về phía thành trì hạ xuống.

Toàn bộ toà thành bị một tầng cấm chế màu xanh cực kì to lớn bao phủ, không ít đệ tử của Chúc Long Đạo phân tán ra bảo vệ khắp nơi.

Thấy Hàn Lập bay tới, một tên đệ tử Chúc Long Đạo vội vàng nghênh đón.

“Đệ tử tham kiến Trưởng lão, tông môn có quy định, bất kì ai muốn đi vào Bạch Ngọc Thành trước tiên phải được kiểm tra thân phận, mong Trưởng lão thứ lỗi”. Tên đệ tử Chúc Long Đạo sau khi nhìn thấy Hàn Lập mặc phục sức Trưởng lão vội vàng thi lễ, có chút áy náy nói ra.

“Không sao”. Hàn Lập lấy ra lệnh bài thân phận Trưởng lão của mình.

Thanh niên đệ tử lấy ra một cái Ngọc Phù màu trắng hướng về phía lệnh bài của Hàn Lập hơi lay động.

Trên lệnh bài nổi lên một tầng bạch quang, hào quang Ngọc Phù toả sáng, loé lên rồi ngưng tụ thành một màn sáng màu trắng, bên trên hiện ra hình ảnh cùng tin tức liên quan tới Hàn Lập.

“Nguyên lai là Lệ trưởng lão, đệ tử thất lễ, Trưởng lão đợi một chút, đệ tử sẽ lập tức mở ra cấm chế”.

Thanh niên đệ tử liếc mắt nhìn màn sáng, cáo lỗi một tiếng, sau đó bàn tay khẽ lật hiện ra một cái lệnh bài màu xanh.

Nhoáng một cái, lệnh bài trong tay gã liền hoá thành một đạo quang mang màu xanh, chui vào tầng cấm chế phía sau.

Cấm chế run lên một cái liền tách ra một thông đạo cao cỡ đầu người.

Hàn Lập thu hồi lệnh bài Trưởng lão, bay vào thông đạo, rất nhanh đã tới thành trì bên trong.

Hắn đi dọc theo con đường hướng về phía nội thành, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Từ bên ngoài cấm chế không thể nào cảm nhận rõ, giờ phú này tiến vào trong mới phát hiện bên trong thành tất cả kiến trúc đều vô cùng hoa mỹ, đẹp đẽ, cửa tiệm to lớn xa hoa nhiều không kể xiết, đường xá rộng rãi trải dài như mạng nhện, thoạt nhìn cực kì phồn hoa, so với các đại thành trước đây hắn từng thấy không hề tỏ ra thua kém chút nào.

Những năm này hắn tu luyện chủ yếu ở bên ngoài, cũng thường xuyên hành tẩu tại các khu vực trong Chung Minh Sơn Mạch, lại không nghĩ tới ở đây tồn tại một nơi như vậy.

Cửa hàng ở hai bên đường phố buôn bán các loại tài liệu, đồ vật, đan dược, pháp bảo, không thiếu thứ gì, hơn nữa phẩm chất cũng không hề kém so với phường thị của Chúc Long Đạo, thậm chí có một số loại tại phường thị Chúc Long Đạo cũng ít thấy.

Không ít cửa hàng chủ tiệm cũng không phải là đệ tử Chúc Long Đạo, hẳn là thuộc về các thế lực phụ thuộc, thừa dịp đại hội muốn bán ra một ít tài liệu đặc thù.

Hàn Lập sau khi đi được một hồi dừng lại trước một cửa hàng.

Đây là một cửa hàng bán tài liệu, từ cửa ra vào cũng có thể nhìn thấy bên trong đặt hơn mười cái khay đựng đồ vật, trong đó chứa không ít loại tài liệu đỉnh cấp, thậm chí cũng không ít những loại tài liệu mới lạ.

Trong tiệm giờ phút này không ít người ra vào, xem ra sinh ý thật tốt.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, liền cất bước tiến vào.

Hắn vừa bước vào cửa hàng, một người hầu mặc áo bào đỏ liền chạy ra đón chào: "Vị tiền bối này, cần bất cứ loại tài liệu gì Dịch Đông Lâu chúng ta có đủ, giá cả cũng tuyệt đối khiến người hài lòng."

"Tiểu Tam, ngươi đi chăm sóc khách nhân khác đi, vị khách quý này để ta tự chiêu đãi". Không chờ tên người hầu nói xong, một lão giả bộ dáng là chưởng quỹ liền bước nhanh tới.

Thanh niên người hầu khẽ giật mình, thức thời lui xuống.

"Thưa Trưởng lão đại nhân, tên người hầu kia trẻ người, kiến thức nông cạn, xin ngài bỏ qua cho, ngài cần loại tài liệu gì? Tại hạ là người của Dịch Gia ở phía tây, Dịch Gia ta các thời đều kinh doanh linh tài, tiếng lành đồn xa, nhất định sẽ không khiến người thất vọng." Lão giả cung kính nói.

Hàn Lập cũng không nói lời thừa, lật tay lấy ra một khối ngọc giản đưa cho lão giả, bên trong chính là các loại tài liệu còn thiếu điều chế đạo đan cùng với tài liệu chủ của Vạn Luân Đan.

"Trưởng lão đại nhân, những tài liệu ngài cần đều quá mức trân quý, tiểu điểm thực sự không có." Lão giả tiếp nhận ngọc giản sau khi dùng thần thức nhìn xong liền áy náy nói.

"Vậy ngươi có biết ở đâu có thể mua được những loại tài liệu này không?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi.

"Những tài liệu này tiểu nhân chỉ thấy trên điển tịch đã từng đọc qua, chưa từng nghe nói ở đâu xuất hiện." Lão giả lắc đầu nói ra.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh gật đầu một cái, sau đó thu hồi ngọc giản, quay người đi ra, lão giả vội vàng tự mình đưa tiễn.

Ra khỏi cửa hàng, hắn tiếp tục đi tới phía trước.

Sau một lát, Hàn Lập dừng tại một cửa hàng tài liệu trực thuộc thế gia không nhỏ, sau đó đi vào.

Cũng không lâu lắm, hắn liền đi ra, vẫn là không thu hoạch được gì.

Thần sắc hắn vẫn không thay đổi chút nào, tiếp tục đi vào hướng nội thành.

...

Hơn nửa ngày sau, ở trung tâm khu vực thành trì, tại một tiệm tài liệu quy mô thật lớn có một gã thanh niên bước ra, đúng là Hàn Lập.

Mặc dù thần sắc trên mặt vẫn như thường nhưng trong lòng hắn quả thật có chút thất vọng.

Mất hơn nữa ngày, hắn không bỏ qua bất kì một cửa hàng tài liệu nào, tất cả đều ghé qua một lần, đừng nói là mua được một loại tài liệu, thậm chí ngay cả tin tức cũng không hề thăm dò được chút nào.

Tuy là còn một ít địa phương chưa ghé qua nhưng mà mấy cửa hàng có quy mô lớn nhất đều không có, còn dư lại vài cửa hàng nhỏ lẻ thì hy vọng cũng

không lớn rồi.

Hàn Lập lắc đầu, đang muốn cất bước đi về phía trước.

"Ồ, Lệ huynh". Vào thời điểm này, một thanh âm từ đằng sau truyền đến.

Hàn Lập nghe thế quay người lại, thấy trước mắt là một nam tử mặc áo trắng đang tươi cười đi tới, chính là Kỳ Lương.

"Kỳ huynh, đã lâu không gặp." Hàn Lập cười nói.

Những năm này hắn hơn phân nửa thời gian là bế quan, còn lại thì ra ngoài làm nhiệm vụ, cùng Trưởng lão trong tông môn ít có qua lại, Kỳ Lương trước mắt này cũng ba trăm năm chưa gặp rồi.

Về phần đối phương năm đó khi hắn nhập môn chiếm của hắn một ít Tiên nguyên thạch, hắn cũng không có để trong lòng.

Kỳ Lương cười hắc hắc một tiếng, đang muốn nói cái gì đó đột nhiên con mắt trợn trừng, thanh âm ra tới cổ họng thì nghẹn lại, nửa ngày sau sau mới lẩm bẩm nói: "Lệ huynh, khí tức của huynh...hẳn là huynh đã đả thông mười hai Tiên khiếu, tiến cấp Chân Tiên cảnh Trung Kỳ?"

"Tại hạ những năm này có chút may mắn và cơ duyên, bế quan khổ tu, trước đây không lâu vừa đả thông Tiên khiếu thứ mười hai." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, không nhanh không chậm nói ra.

"Lệ huynh phúc duyên thâm hậu, thật là làm cho người khác hâm mộ." Kỳ Lương giờ phút này đã khôi phục sự bình tĩnh, nhìn ra Hàn Lập không muốn nói nhiều, liền không hỏi nữa.

"Đúng rồi, Kỳ huynh tới đây từ lúc nào?" Hàn Lập tự nhiên không muốn nói tiếp về chủ đề này, liền xoay chuyển lời nói.

"Đã tới được năm sáu ngày, mò mẫm đi dạo khắp nơi, mấy ngày nay cũng không thấy Lệ huynh, chả lẽ huynh vừa mới tới? Đáng tiếc huynh không tới sớm một chút, mất một hồi náo nhiệt" Kỳ Lương vừa cười vừa nói.

"Xem ra Kỳ huynh có thu hoạch không ít, đáng tiếc tại hạ có chút chuyện phải trì hoãn, cho nên đã tới chậm." Hàn Lập cười ha ha nói.

"Kỳ thật mấy ngày trước đây cũng không có thứ gì tốt xuất hiện, bảo vật chính thức đều xuất hiện lúc cuối cùng mới có thể gặt hái được. Đúng rồi, tại hạ vừa lúc muốn tham dự một cái trao đổi hội, tham dự toàn là các đạo hữu cùng giai, Lệ huynh có hứng thú muốn đi cùng không?" Kỳ Lương khoát tay, mời nói.

"Trao đổi hội ư? Tại hạ tất nhiên là có hứng thú rồi." Hàn Lập ánh mắt sáng lên, gật đầu nói.

"Ta biết ngay Lệ huynh sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Địa điểm thì ở phía trước, chúng ta nên đi thôi, vừa đi vừa nói." Kỳ Lương cười nói, dẫn đầu đi về phía trước.

"Kỳ huynh, thật không thể tưởng tượng được trong tông môn còn có thành trì như thế này, không hề kém hơn thành trì phường thị bên ngoài, như thế nào mà tại hạ trước kia chưa từng nghe ai nói qua?" Hàn Lập hỏi.

"Lệ huynh có chút hiểu lầm rồi, huynh vào tông môn không lâu vì vậy không biết, nơi đây bình thường không hề mở cửa ra ngoài. Chỉ có đại hội truyền giảng vô cùng trọng đại mới cho phép người ngoài tiến vào, nơi đây chính Bạch Ngọc Thành của Bạch Kỳ Phong, là địa điểm mà Chúc Long Đạo chúng ta tổ chức." Kỳ Lương liền trả lời.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu nói.

Hai người đi dọc theo đường, vừa đi vừa nói chuyện, đi được một đoạn liền đi vào khu đường phố vô cùng rộng rãi.

Hai bên đường phố nơi này có từng tòa kiến trúc to lớn và tinh xảo, ngay góc nhà có mái cong kiểu dáng khác nhau, rường cột chạm trỗ đẹp đẽ vô cùng, trong đó càng có nhiều loại cấm chế bao phủ.

Hàn Lập chú ý, các tu sĩ đi lại trên đường khi nhìn về các kiến trúc này trên

mặt đều mang theo vẻ kính sợ.

"Chính là chỗ này." Kỳ Lương mang theo Hàn Lập, dừng lại trước một tòa lầu các ba tầng.

Tòa lầu các này cũng bị một tầng cấm chế màu trắng bao phủ, từ bên ngoài không thấy rõ tình huống bên trong, lộ ra có chút vẻ thần bí.

------oOo------

Chương 317: Thiên Hạt Lệnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: Độc Hành*

Kỳ Lương tiến lên phía trước, bàn tay khẽ lật lấy ra một cái lệnh bài màu trắng, phía trên khắc đồ án hình bò cạp tỏa ra hào quang màu trắng nhàn nhạt.

Gã vung tay lên, một đạo bạch quang từ lệnh bài bay ra, lóe lên rồi ngay lập tức chui vào trong cấm chế màu trắng phía trước.

Xoẹt!

Bên ngoài cấm chế của tòa lầu các nứt ra một thông đạo.

Hàn Lập cùng Kỳ Lương sau khi tiến vào thì thông đạo trên cũng lập tức khép lại.

Lúc này Hàn Lập mới có thể nhìn thấy rõ hình dáng của tòa lầu các, bao gồm ba tầng lầu kiểu dáng tinh xảo, toàn thân trắng noãn, tản mát ra từng đợt bạch quang, tựa như được chế tác từ ngọc thạch.

Trên cái cửa to lớn bên ngoài để một tấm biển màu trắng, trên đó viết ba chữ to "Thiên Hạt Các".

Ngoài rìa tấm biển được khắc một ít đồ án Hạt Tử, giống y hệt cái lệnh bài mà Kỳ Lương vừa sử dụng khi nãy.

"Lệ huynh, trao đổi hội này là do tông môn chúng ta cùng hợp sức, dựa vào thế lực của Thiên Hạt Phái đứng ra tổ chức. Thực lực Thiên Hạt Phái rất hùng hậu, lại am hiểu các loại cấm chế cùng luyện chế đạo binh, không phải

chuyện đùa." Kỳ Lương thấp giọng giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, như nghĩ ra điều gì, nhẹ gật đầu.

Kỳ Lương thu hồi lệnh bài, đi vào trong lầu các.

Bên trong trang trí hết sức hoa mỹ, mặt đất được phủ bằng thảm đỏ, trên vách tường điêu khắc rồng bay phượng múa, bình phong, chậu cây cảnh nhiều không kể xiết, chỉ nhìn thôi đã biết đây là một tòa lầu các vô cùng cao cấp, xa hoa.

Các nữ tì mặc áo đỏ đứng ở các nơi trong phòng, khi thấy hai người tiến đến đều vén áo thi lễ.

Những nữ tì này thoạt nhìn không khác so với thường nhân, nhưng không hề mang hơi thở của sự sống, đều là Đạo binh.

Hơn nữa những đạo binh nữ tì này, từng người đều tỏa ra khí tức có thể so với tu sĩ Hợp Thể Kỳ.

Hàn Lập cẩn thận đánh giá những nữ tì này, nhận thấy đôi mắt vô cùng trong sáng, động tác thập phần linh hoạt, không hề có chút si ngốc nào, so với thường nhân cũng không khác biệt gì.

Hắn hôm nay đã luyện chế được Đạo Binh, ánh mắt ở trên phương diện này đã hơn xa so với trước đây.

Cho dù là như thế, hắn vẫn nhìn không ra làm cách nào mà Thiên Hạt Phái có thể luyện chế ra được những nữ tì Đạo Binh này.

Hắn có trong tay lôi giáp Đạo Binh, tuy rằng thân thể cứng rắn, động tác mau lẹ, so về sức chiến đấu có lẽ hơn những nữ tì Đạo Binh này, nhưng nếu so về sự linh mẫn thì sợ cũng phải cam bái hạ phong.

Vào lúc này, một bóng người từ bên trong bước nhanh ra, nguyên lai là một thiếu phụ, nhìn qua còn rất trẻ, cung kính thi lễ với hai người bọn họ, rồi nói: "Bái kiến hai vị tiền bối."

"Dẫn bọn ta đi tới đại sảnh giao dịch." Kỳ Lương nhàn nhạt nói.

"Vâng, hai vị tiền bối xin mời theo ta." Thiếu phụ vội đáp ứng một tiếng, mang theo hai người đi thẳng lên lầu, rất nhanh đã đi tới đại sảnh tầng thứ ba.

Đại sảnh có diện tích khá lớn,cũng không có một ai, bên trong chỉ bày vài cái bàn cùng một ít đồ dùng trong nhà.

Trong phòng có đặt một bức bình phong cực lớn, bên trên vẽ một bộ tranh Sơn Thủy đồ, tuy rằng văn chương dày đặc nhưng trông rất sống động, làm cho người khác vừa nhìn liền có cảm giác như lạc vào một cảnh tượng kì lạ.

Hàn Lập nhìn quanh phòng, nhíu mày, lập tức xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía tấm bình phong.

Chỉ thấy thiếu phụ trong miệng lẩm bẩm, tay bấm pháp quyết, đánh ra một đạo bạch quang chui vào trong tấm bình phong.

Tấm bình phong ngay lập tức hiện ra một tầng ánh sáng trắng, khung cảnh sơn thủy cũng nhất thời như được sống lại, xoay tròn chuyển động không ngừng.

Phía trên bức tranh cũng nổi lên một vầng sáng màu đen, dung hợp với tầng ánh sáng trắng bên ngoài, hóa thành một cánh cửa màu đen.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tiếng chú ngữ trong miệng thiếu phụ vang lên không dứt, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Cánh cửa màu đen tản mát ra Hắc quang càng lúc càng sáng, hơn nữa còn nhanh chóng biến lớn.

"Xoẹt." Một tiếng trầm đục vang lên, cánh cửa màu đen thình lình từ bức bình phong bắn ra, lơ lửng ở phía trước, sau đó tách về phía hai bên, lộ ra

một cái thông đạo.

"Thỉnh hai vị tiền bối, đại sảnh ở phía trước, xin mời." Thiếu phụ đình chỉ việc thi pháp, nói ra.

Kỳ Lương nhẹ gật đầu, phất phất tay, ý bảo nàng có thể rời đi.

Thiếu phụ lập tức thi lễ một cái, nhanh chóng lui xuống.

"Đi thôi." Kỳ Lương cất bước đi vào thông đạo.

Hàn Lập bước đi, trong lòng không ngừng dò xét thông đạo, ánh mắt lộ ra một tia dị sắc.

Thông đạo trước mắt này hiển nhiên cũng là một loại cấm chế không gian, thủ đoạn vô cùng cao minh, không gian cực kì ổn định.

"Thiên Hạt Phái tinh thông cấm chế không gian, am hiểu việc tạo ra hư không dị cảnh, nghe nói trong tông môn chúng ta có một ít Bí cảnh đều là do Thiên Hạt Phái hỗ trợ sáng lập." Kỳ Lương nhìn thấy Hàn Lập có vẻ quan tâm liền nói.

Hàn Lập nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó lập tức nhíu mày hỏi: "Bất quá cũng chỉ là một cái trao đổi hội mà thôi, cũng không phải sự tình gì trọng yếu, vì sao lại làm cho người khác cảm thấy phiền toái như vậy, lại còn làm bên trong bí cảnh, chẳng lẽ trong đây có rất nhiều người, ngoài đại sảnh không thể chứa hết ư?"

"Ha ha, nhân số thật ra không phải là nhiều, Thiên Hạt Phái làm ra hành động này thứ nhất là để bố trí không gian cho sang trọng, kết giao với nhiều tu sĩ Chân Tiên Cảnh, thứ hai cũng là muốn phô trương thế lực của mình." Kỳ Lương lắc đầu cười.

"Thì ra là thế." Hàn Lập có chút hiểu ra, gật đầu.

"Đúng rồi, trong khoảng thời gian này, trao đổi hội tại đây mỗi ngày đều diễn ra một lần, Lệ huynh nếu có hứng thú, đợi chút nữa ta sẽ bảo người

làm cho huynh một cái Thiên Hạt Lệnh, mấy ngày tới huynh cũng có thể tự mình tới đây." Kỳ Lương nói thêm.

"Vậy làm phiền Kỳ huynh rồi." Hàn Lập mỉm cười đa tạ.

"Lệ huynh khách sáo rồi, Lệ huynh tu vi cao thâm, bọn hắn còn ước gì được kết giao ngay đấy." Kỳ Lương khoát tay áo nói.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới cuối thông đạo, bước vào một đại sảnh, trước mắt có một lão đạo thân hình dáng cao lớn mặc áo bào xanh nhìn về phía hai người mỉm cười.

"Kỳ đạo hữu, hoan nghênh, hoan nghênh. Ồ, vị đạo hữu này là...?"Lão đạo chạy ra đón chào, nhìn thấy Hàn Lập phía sau lưng Kỳ Lương, hơi ngẩn ra.

"Vị này là Lệ trưởng lão của bổn môn, hảo hữu của tại hạ, quanh năm khổ tu ở trong tông môn, cho nên ít người biết. Lệ huynh, vị này chính là người của Thiên Hạt Phái - Thường Hạc đạo hữu, cũng là người chủ trì trao đổi hội lần này." Kỳ Lương cùng lão đạo mặc áo bào xanh dường như rất thân quen, ha ha cười, rồi giới thiệu.

"Hóa ra là Thường Hạt đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu." Hàn Lập hướng về phía lão đạo ôm quyền nói.

"Nguyên lai là Lệ đạo hữu, thất kính, thất kính" Thường Hạc lão đạo trả lễ.

"Thường Hạc đạo hữu, Lệ huynh hôm nay là lần đầu tới đây, trên người không có Thiên Hạt Lệnh, ngươi sẽ không vì thế mà không chào đón chứ?" Kỳ Lương ha ha cười nói.

"Kỳ đạo hữu nói quá lời rồi, khách quý như Lệ đạo hữu đây chúng ta muốn mời còn sợ không mời được. Lệ đạo hữu, đây là Thiên Hạt Lệnh của bổn môn, mấy ngày kế tiếp ở đây đều tổ chức trao đổi hội, mong đạo hữu tham gia."

Thường Hạc lão đạo nói xong, khẽ lật tay lấy ra một cái lệnh bài màu trắng, ân cần nói ra.

"Như vậy ta xin đa tạ." Hàn Lập nhận lệnh bài, khẽ gật đầu.

"Tới đây, nhị vị xin mời đi theo ta, trao đổi hội không lâu nữa sẽ bắt đầu." Thường Hạc lão đạo mang theo hai người đi ra đại sảnh, lại xuyên qua một hành lang gấp khúc, đi vào bên trong một gian phòng khách hình tròn.

Nơi này bố trí cực kỳ xa hoa, mặt đất được làm từ loại tài liệu đỉnh cấp có tên là Lục Long bảo thạch, trên vách tường cũng khảm nạm rất nhiều bảo thạch thượng phẩm, chiếu sáng ngời toàn bộ gian đại sảnh.

Bốn góc của đại sảnh thì đặt bốn cái tiểu đỉnh vô cùng cổ kính, trong đỉnh thiêu đốt một sợi dây màu vàng nhạt, hương thơm toát ra khiến người khác ngửi vào vô cùng thoải mái, hiển nhiên cũng là một loại hương liệu cực kì quý báu.

Tại chính giữa phòng khách đặt một cái bàn tròn lớn, xung quanh để hai mươi mấy cái ghế lớn.

Những cái bàn này đều dùng ngọc thạch chế tạo, tỏa ra ánh sáng màu lam, mang theo một cỗ khí tức mát lạnh, làm cho người khác chấn động tinh thần, đây rõ ràng là tài liệu cực phẩm.

Bên cạnh bàn tròn lúc này đã ngồi mười mấy người, nam nữ đều có, tu vi không sai biệt lắm đều là tu sĩ Chân Tiên Cảnh.

Trông thấy ba người đi tới, ánh mắt mọi người đều nhìn lại, trong đó có vài người dường như cũng quen biết với Kỳ Lương, đối với Hàn Lập chỉ nhìn thêm vài lần rồi sau đó dời ánh mắt đi.

Hàn Lập không chớp mắt, tìm một chỗ ngồi xuống, lúc này mới bất động thanh sắc nhìn mọi người xung quanh.

Mọi người ở đây gần một nửa đều là trưởng lão Chúc Long Đạo, trong đó Hàn Lập có ấn tượng với hai ba người, những người còn lại nhìn vào phục sức đều là người đến từ bên ngoài, hắn lại càng không nhận ra một ai.

Kỳ Lương giao lưu rộng rãi, ngồi nơi đây không ít người tới bắt chuyện, cộng với việc Thường Hạc lão đạo xuất hiện, không ít người tới nhờ cậy, không khí đại sảnh cũng vì vậy mà bắt đầu sôi động hẳn lên.

Hàn Lập không có tham dự vào cuộc nói chuyện, chỉ im lặng ngồi một bên, ánh mắt tùy ý quét một vòng.

Dùng thần thức cường đại của hắn, đã nắm rõ tu vi của tất cả mọi người trong sảnh, mười tu sĩ Chân Tiên, hơn phân nửa đều là Chân Tiên sơ kỳ, Chân Tiên trung kỳ chỉ có 2 người.

Một người trong đó là một nam tử trung niên có gương mặt phúc hậu, mang phục sức trưởng lão Chúc Long Đạo, trên miệng có hai hàng râu đen dài, đôi mắt quay tròn chuyển động, nhìn bộ dáng thập phần lanh lợi. Tướng người giống như con chuột mập.

Người còn lại là tu sĩ từ bên ngoài tới, là một lão giả mặc áo trắng, thần sắc lạnh lùng, một mực nhắm mắt ngồi ở chỗ kia, cũng không để ý tới mọi người xung quanh một chút nào cả.

Tên trung niên nam tử trưởng lão Chúc Long Đạo cảm nhận được ánh mắt của Hàn Lập liền quay đầu nhìn lại, hai người ánh mắt giao nhau.

Người này thấy ánh mắt Hàn Lập nhìn mình thì nhếch miệng cười, trên miệng hàng râu run rẩy hai cái, thoạt nhìn có chút hoạt kê.

Trong lòng Hàn Lập có chút buồn cười, thần sắc tự nhiên sẽ không để lộ ra, cũng hơi gật đầu, đang tính dời ánh mắt đi chỗ khác thì đúng lúc này, trong mắt tên trung niên nam tử kia bỗng nổi lên một tầng hắc mang, hơn nữa nhanh chóng xoay tròn, hình thành hai cái vòng xoáy.

Một cỗ hấp lực kì dị từ trong mắt gã bắn ra, quấn chặt ấy ánh mắt của Hàn Lập.

Cảnh sắc quanh người Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi, đại sảnh cùng mọi người biến mất, thay vào đó là một thế giới đầy sương trắng.

Sương trắng bỗng nhiên cuồn cuộn, vài nữ tử từ trong sương mù hiện thân đi tới, ăn mặc hở hang, lộ ra từng đường cong uyển chuyển, làm ra các động tác khêu gợi với Hàn Lập.

"Huyễn thuật ư..." Hàn Lập không để ý tới nữ tử xung quanh chút nào, đôi mắt nhìn lướt qua xung quanh, trong miệng cười nhạt, thở ra một hơi.

Quanh người hắn, các nữ tử tự động tiêu tán, đồng thời thế giới sương trắng xung quanh đột nhiên hiện ra vô số vết nứt, sau đó ầm ầm vỡ vụn, một lần nữa quay về cảnh trong đại sảnh.

Khuôn mặt của tên trung niên nam tử hơi run lên một chút, hắc quang trong mắt trở nên hỗn loạn, sau đó biến mất, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi.

Ánh mắt Hàn Lập lạnh lùng, nhìn về phía trung niên nam tử.

Trung niên nam tử vẻ mặt vô cùng ảo não, làm ra bộ dáng cười làm lành với Hàn Lập.

Hai người lần này mặc dù ám đấu với nhau, tuy rằng đã che giấu nhưng mọi người trong sảnh này đều là tu sĩ Chân Tiên Cảnh, tự nhiên không thể không biết, trên mặt ai cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

------oOo------

Chương 318: Trao đổi hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: nila32*

Lệ huynh, người nọ là một vị trưởng lão tương đối nổi danh của bổn môn, thân mang tu vi Chân Tiên cảnh trung kỳ, am hiểu thần thông Huyễn thuật, tên là Thục Thiên Thánh. Vốn không phải người xấu, chỉ là tính ưa đùa giỡn, thường hay sử dụng huyễn thuật đắc ý trêu chọc người khác chứ không có ác ý.” Giọng nói của Kỳ Lương vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, nhớ lại Huyễn thuật vừa rồi, quả thật không có địch ý, bèn thu hồi ánh mắt, không để ý tới người nọ.

Thục Thiên Thánh thấy vậy mới khẽ buông lỏng, bộ dạng cũng trở nên thành thật hơn. Có điều thỉnh thoảng y vẫn tò mò đưa mắt liếc nhìn Hàn Lập.

Thời gian từng chút trôi qua, rất nhanh đã qua nửa canh giờ, lúc này đã có thêm hai tu sĩ Chân Tiên Cảnh đi vào.

Thời gian ước chừng trôi qua một nén nhang nữa vẫn không có thêm ai xuất hiện.

"Thường Hạc đạo hữu, thời gian cũng không sai biệt lắm, lão phu còn có việc quan trọng bên người, có thể bắt đầu trao đổi hội rồi chứ?" Lão giả mặc áo bào trắng mở mắt, lạnh lùng lên tiếng.

Thường Hạc lão đạo có chút chần chờ, tuy rằng vẫn còn một lúc nữa mới đến thời gian ước định nhưng dựa theo tình hình trước mắt, có lẽ sẽ không còn người khác tham dự.

"Thời gian không sai biệt lắm, trao đổi hội lần này chính thức bắt đầu. Hôm nay, chúng ta có mười chín vị đạo hữu, đa tạ chư vị tham dự, tại hạ thay mặt bổn môn xin tạ ơn." Thường Hạc lão đạo nhẹ gật đầu, đứung lên, ôm quyền nhìn xung quanh một vòng rồi nói.

"Thường Hạc đạo hữu, không cần nói lời khách sáo làm gì, nhanh chóng bắt đầu đi thôi." Một tên Trưởng lão Chúc Long Đạo có đôi tai rất to nói ra.

"Ha ha, nếu chư vị đạo hữu đã sốt ruột như thế, chúng ta liền bắt đầu thôi. Quy tắc của trao đổi hội lần này cũng giống lần trước, chư vị hãy lần lượt lấy ra bảo vật của mình, sau khi giới thiệu đôi chút hãy nói ra ý định đổi lấy đồ vật gì, hoặc là bảng giá, nếu hai bên cùng đồng ý, coi như hoàn thành giao dịch. Mặt khác, Thiên Hạc Phái chúng ta chỉ cho quý vị mượn chỗ giao dịch, sẽ không thu thêm bất kì khoản phí nào, vì vậy trong quá trình giao dịch xảy ra tranh chấp, kính xin chư vị tự mình giải quyết, bổn môn sẽ không chịu trách nhiệm." Thường Hạc lão đạo ha ha cười một tiếng, không có chút nào xiểm nịnh, cao giọng nói ra.

"Nếu đã như vậy, thì tại hạ xin được bắt đầu trước." Thường Hạc lão đạo vừa dứt lời, thì một gã nam tử đầu hói là tu sĩ đến từ bên ngoài đã nhanh chóng đứng lên.

Tay gã chạm vỗ một cái lên túi trữ vật treo ở bên hông. Hào quang tức thì lóe lên, trên tay đã xuất hiện một cái hộp ngọc.

Hộp ngọc toàn thân có màu xanh lam, xung quanh mơ hồ có một cỗ sương mù màu lam vờn quanh, tỏa ra một cỗ hàn khí lạnh thấu xương.

Mọi người ở đây ai cũng kiến thức vô cùng rộng rãi, thấy vậy liền biết bảo vật trong hộp chắc chắn không đơn giản, mọi ánh mắt ngay lập tức bị hấp dẫn.

Nam tử đầu hói chứng kiến cảnh này, vẻ mặt lộ ra một tia đắc ý, cố ý mở hộp ngọc một cách vô cùng chậm rãi. Bên trong là một viên Tinh thạch màu lam lớn chừng nắm tay, toàn thân óng ánh, bao quanh một loại chất lỏng màu lam.

Cỗ hàn khí lạnh thấu xương xen lẫn với lực lượng pháp tắc từ viên Tinh thạch lan ra, trong đại sảnh không khí đột nhiên hạ xuống, giữa không trung hơi nước đông lại thành từng đóa băng hoa, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt.

"Một khối Lam Văn Hàn Tinh Ngọc, do Hàn Băng vạn năm sinh ra, rắn chắc không thể bị phá vỡ, bên trong ẩn chứa hàn khí rất mạnh, thích hợp dùng để luyện chế Tiên khí thuộc tính băng." Nam tử đầu hói ngồi xuống, ngạo nghễ nói ra.

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy động dung, không ít người hiện ra ý muốn mãnh liệt.

Hàn Lập liếc nhìn viên Tinh Thạch lam một cái liền thu hồi ánh mắt.

Loại đồ vật này ẩn chứa một ít lực lượng pháp tắc, đối với Chân Tiên tu sĩ bình thường thì có lẽ rất trân quý, nhưng với hắn thì không đáng kể chút nào, trên người hắn bây giờ còn dư vài kiện.

"Không thể tưởng tượng được, Tân đạo hữu lại có bảo vật cỡ này, nhưng mà chưa nghe đạo hữu nói muốn đổi lấy thứ gì?" Thường Hạc lão đạo mở miệng nói ra.

"Ta muốn đổi lấy một vật mang pháp tắc thuộc tính Kim cùng cấp bậc, hoặc là yêu hạch Chân tiên thuộc tính Kim." Nam tử đầu hói nói ra đồng thời đảo mắt nhìn quanh.

Mọi người đều trầm mặc, không ai mở miệng.

Mấy người lúc trước mong muốn sở hữu vật ấy nét mặt đều mang vẻ cười khổ, bất đắc dĩ lắc đầu, hiển nhiên là Lam Văn Hàn Tinh Ngọc mặc dù rất trân quý nhưng đối phương lại muốn một vật đồng dạng cũng trân quý không kém.

Nam tử hói đầu mắt thấy cảnh này bèn nhướng mày.

"Theo như lời đạo hữu nói muốn hai loại đồ vật kia, Trương mỗ ta đều không có nhưng không biết các hạ có bằng lòng dùng Tiên Nguyên Thạch

trao đổi hay không?" Một lão giả mang mũ tròn hỏi.

"Tiên Nguyên Thạch ta không thiếu, nếu như không có người xuất ra được loại tài liệu mà ta cần, thì coi như thôi vậy." Nam tử hói đầu thu hồi hộp ngọc, nhắm mắt lại.

Lão giả đội mũ tròn còn đang tính nói gì đó, nhìn thấy cảnh này đành phải ngậm ngùi tiếc nuối.

"Thiếp thân mang đến một đồ vật, là tài liệu của Chân Tiên yêu thú, muốn đổi lấy một ít đan dược giúp tịnh tiến tu vi." Hói đầu nam tử vừa ngồi xuống, thì bên cạnh một thiếu phụ che mặt đứng lên, bàn tay trắng khẽ vung, trên mặt bàn liền hiện ra bốn năm cái xương cốt, tản mát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Tài liệu yêu thú cũng không phải là cái gì trân quý, phần lớn những người đang ngồi chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt, không có chút hứng thú.

Có điều, vật này dù sao cũng là hài cốt của yêu thú Chân Tiên Cảnh, cũng có người muốn lấy, cuối cùng bị một trưởng lão Chúc Long đạo, dùng hai bình đan dược đổi đi.

Ngay sau thiếu phụ, chính là Thục Thiên Thánh.

"Chư vị đạo hữu, lần này lão phu lần này mang tới đây một bộ bảy bảy bốn mươi chín mặt của Tử Mẫu Lạc Hồn Phiên, mỗi một mặt đều có cấp bậc Linh Bảo. Ba mặt chủ phiên còn là cực phẩm Linh Bảo, bốn mươi chín mặt Lạc Hồn Phiên nếu đồng thời thi triển, uy lực có thể so với một kiện Tiên khí bình thường, ta muốn đổi lấy Ma Huyền Kim Tinh, Thiên Thủy Nhu Tinh, mỗi thứ một khối." Thục Thiên Thánh ho nhẹ một cái, vung tay lên.

Trước người y, ô quang chớp động, từng mặt tiểu phiên đen kịt hiện ra, tổng cộng bốn mươi chín mặt, trong đó có ba mặt đen hơn những cái khác rất nhiều.

Thục Thiên Thánh dùng tay bấm niệm pháp quyết, một cỗ mây đen như

mực từ những mặt phiên phát ra, trong nháy mắt đã bao trọn cả đại sảnh, bên cạnh đó là những tiếng khóc gào thảm thiết thê lương từ trong mây đen truyền ra, hư không cũng theo đó mà rung động.

Mọi người trông thấy cảnh này, nhao nhao đứng lên, không ngớt khen lạ.

Hàn Lập cũng nhìn thoáng qua, bộ Tử Mẫu Lạc Hồn Phiên này đúng là vật trân quý nhất từ khi trao đổi hội diễn ra tới giờ.

Bộ pháp bảo này tuy rằng uy lực không nhỏ, nhưng hắn cũng không hề có ý muốn đổi lấy.

Thục Thiên Thánh lấy bảo vật ra trao đổi làm cho tài liệu trao đổi đạt lên một tầm cao mới, liền sau đó mấy người xuất ra bảo vật đều không phải chuyện đùa, đều là bảo vật vô cùng có ích đối với tu sĩ Chân Tiên Cảnh, trao đổi hội vì vậy mà náo nhiệt hơn hẳn.

Trong đó bảo vật trân quý nhất là do nho bào tu sĩ Chân Tiên Cảnh trung kỳ lấy ra ba đóa kỳ hoa màu tím, tên là Tử Nhị Mạn Đà Hoa, bên trong chứa kịch độc đủ làm Chân Tiên tu sĩ cũng phải bỏ mạng, dùng để luyện chế Linh tài Độc thuộc tính, vô cùng quý giá.

Người này muốn đổi lấy một khỏa yêu hạch của Chân Tiên yêu thú Xích Quan Tỏa Hạc, đáng tiếc tất cả những người ngồi ở đây không ai có thể lấy ra.

Theo thời gian, bầu không khí trao đổi hội từ từ đạt tới cao trào.

Kỳ Lương xếp trước Hàn Lập, vận khí của hắn không tệ, dùng hai kiện Linh bảo đổi lấy một cây linh thảo mười vạn năm, không biết muốn dùng vào việc gì.

Sau nửa ngày, rốt cuộc cũng đã tới phiên Hàn Lập, hắn dùng tay lướt nhẹ trên mặt bàn, hào quang lóe lên, hiện ra hai loại đồ vật.

Là một viên cầu màu đen cùng một khối Tinh Thạch màu đỏ thẫm lớn cỡ đầu người.

Trong đó viên cầu màu đen chính là yêu hạch của con Hắc Hạc, thú cưỡi của Trọng Loan, còn viên tinh thạch đỏ thẫm thì lấy được ở chỗ lão giả gầy gò, ẩn chứa Hỏa pháp tắc.

Vật ấy sau khi lấy được Hàn Lập đã điều tra một phen, biết được đây chính là tài liệu mang tên Phi Vân Hỏa Tinh, mặc dù ẩn chứa Hỏa Pháp tắc nhưng trời sinh không thể dung nạp được hỏa linh lực, vì vậy không cách nào luyện chế được Pháp bảo Tiên khí.

Thế nhưng vật ấy cũng có một tác dụng rất lớn, đó là có thể thuần phục lực lượng hỏa linh.

Lực lượng hỏa linh loại nào cũng cực kì cuồng bạo, nhưng chỉ cần đi qua Phi Vân Hỏa Tinh một lần, ngay lập tức trở nên vô cùng ôn hòa.

Chính bởi vì đặc tính này, Phi Vân Hỏa Tinh chuyên dùng để luyện chế lò đan, hoặc là một tài liệu luyện khí tốt nhất, trong lò luyện đan chỉ cần bỏ vào một chút Phi Vân Hỏa Tinh, tính ổn định sẽ lập tức tăng thêm nhiều lần, ở đây có một khối Phi Vân Hỏa Tinh lớn như thế, đủ để luyện chế một lò đan cực phẩm, gặp được người am hiểu luyện đan, hoặc tông môn luyện khí, tuyệt đối có thể bán được với giá trên trời.

Nếu so với Phi Vân Hỏa Tinh thì viên yêu hạch màu đen kia mặc dù cũng vô cùng trân quý nhưng giá trị hiển nhiên là kém hơn nhiều.

Thường Hạc lão đạo khẽ giật mình, tiếp theo hô hấp cũng trở nên trầm trọng, gắt gao nhìn vào viên Tinh Thạch đỏ thẫm, cũng vì có chút hưng phấn mà mặt mũi đã đỏ lên.

Những người khác mặc dù không nhận ra Tinh Vân Hỏa Tinh, nhưng nhìn vào thần sắc trên mặt của Thường Hạc lão đạo, cũng đoán ra được Tinh Vân Hỏa Tinh này chính là kì trân bảo vật, ngay lập tức truyền âm hỏi han.

"Một viên yêu hạch yêu thú Chân Tiên cảnh, một khối Phi Vân Hỏa Tinh, yêu hạch thì đổi lấy Vạn Luân Quả, Huyết Tinh Ngẫu, hai loại tài liệu này cần phải qua năm vạn năm. Phi Vân Hỏa Tinh thì muốn đổi lấy Phù Sinh

Quả, Thiên Tạo Tham, Lộ Ngưng Thảo,...Thiên Hàn Giao, gồm chín loại tài liệu, trao đổi cụ thể thế nào, có thể thương lượng." Hàn Lập ung dung nói ra.

Nghe Hàn Lập nói xong, mọi người đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, nét hưng phấn mất hết, nhất thời cả đại sảnh chợt im lặng.

"Vị đạo hữu này, tại hạ có một khỏa Vạn Luân Quả, nhưng lại không có Huyết Tinh Ngẫu, liệu rằng có thể dùng tài liệu khác để thay thế được không?" Vào thời khắc này, một thanh âm vang lên, hóa ra là lão giả mặc áo bào trắng có tu vi Chân Tiên Cảnh trung kỳ, đang nhìn chăm chú yêu hạch màu đen.

"Được, trước hết các hạ hãy lấy Vạn Luân Quả cho ta xem đã." Hàn Lập nghe vậy, không nhanh không chậm trả lời.

Lão giả mặc áo bào trắng lấy ra một hộp gỗ màu xanh, nhưng không lập tức ném tới, nhìn tới viên yêu hạch màu đen, nói: "Vậy các hạ có phải cũng nên đưa viên yêu hạch cho ta xem một chút."

"Đương nhiên có thể." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, phất tay một cái, một cỗ ánh sáng màu xanh nâng viên yêu hạch lên bay đến trước mặt lão giả.

Lão giả mặc áo bào trắng thấy vậy, cũng ném hộp gỗ tới.

Bề mặt hộp gỗ dán một tấm phù lục, Hàn Lập lặng lẽ dùng tay khẽ vẫy nhẹ, một tia linh quang màu xanh hiện lên, tờ phù lục lập tức bay xuống, nắp hộp tự động mở ra.

Một quả lớn chừng nắm đấm màu vàng nhạt nằm ở bên trong, mặt ngoài quả có từng vòng hình dáng hoa văn, mặc dù không có bất kì mùi thơm gì nhưng đã có một cỗ sinh khí dị thường đập vào mặt.

Hàn Lập cầm lấy linh quả, xem xét kĩ lưỡng, nhẹ gật đầu.

Vật này đúng là Vạn Luân Quả, đã được sáu bảy vạn năm, đủ để luyện đan, hạt giống bên trong cũng không bị hư tổn chút nào, sau này trồng tiếp cũng

không có vấn đề gì.

Lão giả mặc áo bào trắng xem xét kĩ viên yêu hạch màu đen một phen, trong mắt cũng hiện lên vẻ hài lòng, khẽ vung tay, trước người hiện ra nắm sáu loại hộp ngọc.

"Ta mặc dù không có Huyết Tinh Ngẫu, nhưng mà những cái này nếu đem so sánh cũng không thua kém chút nào." Bàn tay lão giả lại một lần nữa vung lên, bạch quang nhàn nhạt hiện lên, đem tất cả các hộp ngọc đồng loạt mở ra, hiển lộ đồ vật bên trong.

"Tinh Kim Ti, Hổ Tình Ngọc, Lục La Quả... Đạo hữu, mấy thứ này mặc dù phẩm chất cũng không tệ, nhưng ta lại không cần, hay là đổi hết thành Tiên Nguyên Thạch đi." Hàn Lập ánh mắt chỉ nhìn lướt qua rồi nói.

Kết quả trao đổi vừa hoàn thành, thanh âm của Thường Hạc lão đạo liền vang lên:

"Lệ đạo hữu, Thiên Tạo Tham, Thiên Hàn Giao, toàn là vật quá mức hiếm thấy, thoạt nhìn tất cả mọi người không ai có. Không biết khối Phi Vân Tinh Thạch có thể dùng Tiên Nguyên Thạch trao đổi được hay không?"

------oOo------

Chương 319: Tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: Độc Hành*

Ngay lúc Thường Hạc lão đạo mở lời, Hàn Lập phát giác ra có một ánh mắt cũng đang khát khao nhìn tới, đó là Thục Thiên Thánh.

Thấy Hàn Lập nhìn về phía mình, trên mặt Thục Thiên Thánh lộ ra vẻ tươi cười nịnh nọt.

"Thật có lỗi, ta chỉ đổi Phi Vân Hỏa Tinh với những tài liệu kia thôi." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói.

"Lệ đạo hữu, thật sự không thể thương lượng sao?" Thường Hạc lão đạo biến sắc, có chút không nỡ buông bỏ, nói ra.

"Khối Phi Vân Hỏa Tinh này thật sự không còn cách nào, tuy nhiên trong tay ta vẫn còn chút mảnh nhỏ Hỏa Tinh. Mới khi nãy ta đưa ra danh sách chín loại tài liệu, chỉ cần chư vị cung cấp cho ta một chút thông tin về nơi xuất hiện, cũng có thể đổi được một ít." Hàn Lập suy nghĩ một lát, lập tức nói.

Hắn nói xong, bàn tay lại một lần nữa lướt nhẹ trên mặt bàn, bỗng xuất hiện thêm hai khối Phi Vân Hỏa Tính lớn chừng nắm tay.

Hai mắt Thường Hạc lão đạo như có lửa nóng, nhìn chằm chặp vào hai khối Phi Vân Hỏa Tinh, sau nữa ngày trầm mặc cuối cùng cũng phải cụt hứng ngồi xuống.

Thục Thiên Thánh cũng trở về chỗ ngồi, nhắm mắt lại, hiển nhiên cũng không có chút tin tức nào liên quan đến vấn đề này.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khẽ thở dài, vung tay lên thu lại ba khối Phi Vân Hỏa Tinh.

Trao đổi hội tiếp tục tiến hành, bất quá từ khi Phi Vân Hỏa Tinh xuất hiện, về sau đồ vật mang ra trao đổi cũng rất bình thường, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề.

Sau nửa canh giờ, trao đổi hội cũng kết thúc.

Hàn Lập cũng không đợi lâu, lập tức cùng Kỳ Lương đứng dậy muốn ly khai.

Thường Hạc lão đạo vẫn chưa từ bỏ ý định, trước lúc Hàn Lập rời đi lại một lần nữa hỏi thăm có thể hay không trao đổi một viên Phi Vân Hỏa Tinh.

Lần này Thường Hạc lão đạo nhắm vào chính là hai viên nhỏ, hơn nữa còn xuất ra không ít kỳ trân dị bảo.

Tuy nhiên những thứ này Hàn Lập đều không cần, lần nữa đưa ra lời cự tuyệt, làm Thường Hạc lão đạo thất vọng không ngừng.

Bất quá hắn cũng đưa cho Thường Hạc lão đạo một cái trận bàn đưa tin, để ngày sau nếu có tin tức gì về những loại tài liệu kia có thể thông tri cho hắn.

Lúc này Thường Hạc lão đạo mới phấn khởi tinh thần, liên tục cam đoan sẽ cố gắng tận lực tìm kiếm, chỉ mong Hàn Lập lưu lại cho hắn một hai khối Phi Vân Hỏa Tinh.

Hàn Lập thoáng kinh ngạc, người này như thế nào lại cần Phi Vân Hỏa Tinh gấp gáp như vậy, nhưng cũng gật đầu đáp ứng, sau đó liền nhanh chóng cùng Kỳ Lương rời khỏi Thiên Hạt Các.

"Không biết Lệ huynh tiếp theo sẽ đi đâu?" Kỳ Lương hỏi.

"Tại hạ tính đi địa phương khác nhìn xem, nhân cơ hội này mua một ít tài liệu, dù sao thì quy mô trao đổi hội như vừa rồi cũng không có nhiều." Hàn

Lập nhìn về con đường phía trước, nói ra.

"Tại hạ cũng còn một số việc cần giải quyết, cũng không thể đi cùng Lệ huynh được, bảo trọng." Kỳ Lương nhẹ gật đầu, cáo từ.

"Tốt, vậy hẹn gặp lại tại đại hội truyền giảng." Hàn Lập mỉm cười nói, lập tức cáo từ, đi tới con đường phía trước.

Kỳ Lương nhìn theo bóng lưng Hàn Lập, không biết trong đầu nghĩ gì, khẽ thở dài, quay người bước về hướng khác.

Hàn Lập sau khi đi qua hai con đường, chợt dừng bước, xoay người lại, thần sắc lạnh lùng nói:"Các hạ theo ta đã lâu như vậy, không biết có gì chỉ giáo?"

Cách chỗ Hàn Lập đứng không xa, có một nam tử khuôn mặt phúc hậu, chính là Thục Thiên Thánh.

"Các hạ hẳn là Lệ Phi Vũ, tại hạ là Thiên Thánh Phong Thục Thiên Thánh, vừa nãy lúc trao đổi trên đại hội tại hạ không biết nặng nhẹ, kính xin đạo hữu thứ lỗi." Thục Thiên Thánh chắp tay tạ lỗi, thái độ vô cùng thành khẩn.

"Chỉ là chuyện nhỏ, không đáng nhắc đến, nhưng các hạ theo ta là có ý gì?" Sắc mặt Hàn Lập có chút không kiên nhẫn nói.

"Đa tạ Lệ đạo hữu rộng lượng, tại hạ đi theo chỉ muốn hỏi một câu, Lệ đạo hữu hẳn là đang tiếp tục tìm kiếm tài liệu mà khi nãy cần ở trao đổi hội?" Thục Thiên Thánh chắp tay sau lưng, xoay chuyển lời nói.

"Lệ mỗ không thích nói chuyện quanh co lòng vòng, các hạ có gì xin cứ nói thẳng." Hàn Lập nghe vậy, nhàn nhạt nói.

"Đúng đúng, tại hạ thật sự biết tin tức về một loại tài liệu trong đó, chẳng qua chỗ trao đổi hội đông người, cho nên mới không nói ra ở đó." Thục Thiên Thánh cười hai tiếng làm lành, sau đó liền nghiêm mặt nói ra.

"A, là loại tài liệu nào?" Hàn Lập hai mắt sáng ngời hỏi.

Thục Thiên Thánh mở miệng định nói, lời nói tới miệng, chợt nuốt lại, một mặt muốn nói lại thôi.

"Các hạ yên tâm, lời nói lúc nãy của Lệ mỗ trong đấu giá hội giờ này vẫn còn tác dụng, các hạ nếu có thể cung cấp thông tin của một trong những loại tài liệu đó, ta liền đưa cho các hạ một khối Phi Vân Hỏa Tinh." Hàn Lập thấy vẻ mặt của Thục Thiên Thánh như vậy, bèn nói.

"Không phải...Tại hạ biết rõ ngươi có thông tin về các loại tài liệu, nhưng lại không phải trong chín loại tài liệu kia, mà là Huyết Tinh Ngẫu." Thục Thiên Thánh liếc nhìn Hàn Lập nói.

"Huyết Tinh Ngẫu?... Không tệ, vật ấy cũng là một trong những thứ ta cần. Ngươi muốn dùng tin tức này đổi lấy cái gì? Nói thẳng đi." Hàn Lập khẽ giật mình, liếc nhìn thật sâu Thục Thiên Thánh nói ra.

"Nếu như Lệ huynh đã nói chuyện thẳng thắn thì ta cũng sẽ không che giấu, tại hạ hi vọng có thể dùng tin tức này đổi lấy một viên Phi Vân Hỏa Tinh." Thục Thiên Thánh cười nói.

Hàn Lập nhìn đối phương, không nói gì.

"Tại hạ biết rõ Huyết Tinh Ngẫu không nằm trong danh sách chín loại tại liệu, hơn nữa so với giá trị chín loại tài liệu kia còn kém một chút. Như vậy đi, tại hạ có một khoản Tiên Nguyên Thạch, dùng để đổi lấy Phi Vân Hỏa Tinh, như thế nào?" Thục Thiên Thánh hít sâu một hơi, nói ra.

"Cái này cũng không cần, Huyết Tinh Ngẫu cũng là vật mà ta muốn, chỉ cần ngươi nói cho ta tin tức là được rồi, Tiên Nguyên Thạch thì không cần." Hàn Lập lắc đầu, sắc mặt bình thản nói.

Thần sắc trên mặt hắn không thay đổi, nhưng trong lòng thì vui vẻ, kì thật so với chín loại tài liệu kia, hắn lại càng muốn có Huyết Tinh Ngẫu hơn, chỉ cần có vật ấy, hắn có thể lập tức luyện chế Vạn Luân Đan rồi.

"Đa tạ Lệ đạo hữu. Kỳ thật lúc này ở Bạch Ngọc Thành tụ tập rất đông tu sĩ,

trong đó không thiếu Chân Tiên cảnh, giống như trao đổi hội bí mật vừa nãy, đấu giá hội có rất nhiều. Thực không dám giấu diếm, tại hạ vừa có tin tức đúng ba ngày sau sẽ có một buổi đấu giá hội cực kì bí mật, yêu cầu rất cao với người tham gia, nhất định tu vi phải là từ Chân Tiên Cảnh Trung Kỳ trở lên, ta cũng là ngẫu nhiên thăm dò được, nghe nói lần này đấu giá hội có xuất hiện Huyết Tinh Ngẫu." Thục Thiên Thánh môi khẽ mấp máy truyền âm.

"Đấu giá hội bí mật!" Hàn Lập trong lòng khẽ động, hai mắt không khỏi híp lại.

Lại còn cần Chân Tiên Cảnh Trung Kỳ mới có thể tham gia, vậy là Trưởng lão Chân Tiên Cảnh Chúc Long Đạo hơn phân nửa sẽ không có cách nào tham dự, đấu giá hội này xem ra không phải chuyện đùa.

"Lệ đạo hữu có thể đơn giản hóa giải huyễn thuật của tại hạ, nghĩ đến phương diện tu vi tuyệt đối không thành vấn đề rồi." Thục Thiên Thánh lúc này đã khôi phục lại bộ dạng, tùy ý cười hì hì nói.

Hàn Lập không thèm để ý sự thăm dò của đối phương, suy nghĩ một chút, gật đầu nói:"Tốt, cái đấu giá hội này, Lệ mỗ tất nhiên sẽ tham gia, đến lúc đó nếu thật sự có Huyết Tinh Ngẫu xuất hiện, ta sẽ giữ lời hứa, cho ngươi một khối Phi Vân Hỏa Tinh."

"Vậy được, giữa trưa ba ngày sau, chúng ta gặp mặt tại nơi này." Thục Thiên Thánh trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhanh chóng cáo từ rồi ly khai.

Hàn Lập đưa mắt nhìn người này ly khai, quay người tiếp tục đi về phía trước.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, màn đêm rất nhanh xuất hiện.

Các nơi trong Bạch Ngọc Thành hiện ra từng khối lớn bảo thạch hình lưỡi liềm, phát ra bạch quang sáng ngời, làm toàn bộ thành trì chiếu sáng như ban ngày.

Các cửa hàng kiến trúc trong nội thành cũng phát ra hào quang sáng ngời, màn đêm bị đánh tan, thoạt nhìn Bạch Ngọc Thành còn đẹp hơn cả ban ngày.

Một cửa hàng ở nội thành, Hàn Lập từ bên trong đi ra.

Hắn ôm tâm tư cầu may, toàn bộ cửa hàng bên trong nội thành đều vào một lần, đáng tiếc vẫn không thể tìm thấy loại tài liệu cần thiết.

Đối với việc này, hắn sớm đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trong lòng khó tránh khỏi việc cảm thấy buồn bực. Như vậy, chỉ có thể trông đợi vào giao dịch hội và đấu giá hội kia rồi.

Bất quá, mất nửa ngày đi dạo cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Hàn Lập thăm dò từ miệng chủ tiệm cửa hàng vừa nãy, có một cái trao đổi hội diễn ra vào ngày mai.

Tuy rằng quy mô của trao đổi hội này rất bình thường, chỉ sợ so với cái của Thiên Hạt Các còn nhỏ hơn, bất quá hắn cũng không muốn bỏ qua.

Hàn Lập ra khỏi cửa hàng, vòng qua mấy cái quảng trường, đi vào một con đường có chút yên tĩnh.

Hai bên đường nơi đây kiến trúc toàn là phòng trọ, người đi đường không nhiều lắm.

Hàn Lập đi dạo một ngày, tuy rằng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng cũng nên đi nghỉ ngơi một chút.

Hắn nhìn hai bên, sau cùng chọn trúng một cái phòng trọ nhỏ, đi tới, thuê một gian tĩnh phòng.

Dưới sự dẫn dắt của tiểu nhị nơi đây, hắn rất nhanh đi vào một cái phòng ở lầu ba.

"Khách quan, người hãy nghỉ ngơi thật tốt, nếu cần gì cứ phân phó ta một

tiếng là được." Tiểu nhị lanh lợi nói.

Hàn Lập nhìn xung quanh phòng một cái, xem như không tệ.

Hắn tiện tay thưởng cho tiểu nhị một viên linh thạch, sau đó khoát tay áo, ý bảo tên kia lui xuống.

Tiểu nhị quá đỗi vui mừng, thi lễ một cái, ngay lập tức lui xuống.

Hàn Lập quay người, đang muốn đóng cửa, ngay lúc này, một hồi tiếng bước chân vang lên.

Một nữ tu sĩ áo đỏ đi qua trước cửa, trên mặt được che bởi một cái khăn, dung mạo không thấy rõ, nhưng thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, dáng người yểu điệu.

Bạch Ngọc Thành quy mô tuy không nhỏ, nhưng số lượng tu sĩ trong thành lúc này lại rất nhiều, dẫn đến cảnh nhà ở chen chúc, phòng trọ, khách sạn cũng đều thiết kế giống như thế giới phàm tục.

Hồng y nữ tử liếc mắt nhìn Hàn Lập, cũng không hề dừng lại, bước nhanh qua, rất nhanh biến mất ở cuối hành lang.

Hàn Lập nhìn theo bóng lưng, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nàng tuy rằng đã thu liễm khí tức, nhưng thần thức Hàn Lập cường đại cỡ nào, ngay lập tức đã nhận ra nàng này tuyệt đối là tu sĩ Chân Tiên Cảnh.

Hắn bây giờ ở trong Bạch Ngọc Thành, tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng không coi vào đâu.

Chẳng qua là bóng lưng nàng này làm Hàn Lập mơ hồ có vài phần cảm giác quen thuộc, trước kia tựa hồ đã gặp ở nơi nào rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, không tìm thấy đầu mối, liền lắc đầu không nghĩ tới nữa.

Hàn Lập đóng cửa phòng, bày ra một tầng cấm chế, khoanh chân ngồi ở trên giường.

...

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua.

Vào giữa trưa, Hàn Lập đi tới nơi đã hẹn cùng Thục Thiên Thánh.

"Lệ đạo hữu, ngươi đã tới." Thục Thiên Thánh sớm đã đợi ở nơi này, vẻ mặt tươi cười nghênh đón.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, không nói gì.

"Địa phương tổ chức đấu giá hội đã bị che giấu ở một địa phương bí mật, Lệ đạo hữu xin mời theo ta." Thục Thiên Thánh truyền âm nói một câu, đi tới phía trước.

Hai người suốt đường đi không nói gì, lại đi xuyên qua một con đường dài hẹp, đi được gần nửa canh giờ, liền tới một cái cửa hàng hẻo lánh.

Nơi đây người thưa thớt, cửa hàng cũng không có sinh ý, chỉ có một lão chưởng quầy gầy còm nằm trên cái ghế phía sau quầy, bộ dáng đang buồn ngủ.

------oOo------

Chương 320: Đấu giá hội dưới mặt đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32 + khongpit*

***Biên**: Độc Hành*

"Cố chưởng quỹ, dậy làm ăn này." Thục Thiên Thánh cười cười với Hàn Lập sau đó tiến lên mấy bước, gõ gõ vào quầy hàng, gọi to.

Lão đầu gầy còm mở to mắt, uể oải quan sát Thục Thiên Thánh một chút sau đó nhìn sang Hàn Lập phía sau rồi mới từ từ ngồi dậy. Sau khi ngáp một cái, lão mới hỏi bằng giọng khàn khàn: "Hai vị muốn mua thứ gì?"

"Tất nhiên là thứ tốt nhất trong tiệm các ngươi." Thục Thiên Thánh di chuyển ngón tay.

Hàn Lập ghé mắt nhìn sang thì thấy tay y đang vẽ nên một hoa văn cổ quái.

Đôi mắt mờ nhạt của lão đầu gầy còm lóe lên một tia tinh quang. Lão nhẹ gật đầu, đứng dậy đi vào trong tiệm.

Hai người vội vàng theo sau.

Không lâu sau, cả ba đã tiến vào một căn nhà gỗ cũ nát phía sau cửa hàng.

Lão già gầy còm vỗ lên vách tường cũ hai cái. Chỉ nghe vài tiếng "Ken két", vách tường hiện ra một tầng thanh quang, để lộ một cánh cửa dẫn vào thông đạo đen kịt, thoạt nhìn tựa như hướng thẳng xuống mặt đất.

"Hội trường ở ngay bên dưới." Lão già vừa nói vừa lấy ra hai cái mặt nạ màu trắng giao cho bọn họ.

Thục Thiện Thánh nhận lấy mặt nạ, đưa một cái cho Hàn Lập sau đó dẫn đầu tiến vào thông đạo.

Hàn Lập xem xét mặt nạ một thoáng, sau đó gật nhẹ với lão già rồi cũng cất bước tiến vào.

Ầm ầm!

Cửa đá sau lưng bỗng nhiên khép lại, thông đạo trở nên tối đen như mực. Có điều chút bóng tối ấy hiển nhiên không thể tạo thành ảnh hưởng với hai người bọn họ.

Thục Thiên Thánh đeo mặt nạ Tinh Nguyệt lên mặt. Chỉ thấy thanh quang đại phóng, ngưng tụ thành một màn sáng bao quanh thân thể của y.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi có chút ngạc nhiên. Quang mang trắng xanh kia có chút huyền diệu, lấy thần thức của hắn cũng không thể xuyên qua. Khí tức trên người Thục Thiên Thánh đã được che đậy phân nửa.

Nếu không phải cả hai vẫn đang đứng cùng một chỗ, Hàn Lập cũng không cách nào khẳng định người đứng trước mặt chính là Thục Thiên Thánh.

Hiệu quả che giấu khí tức của mặt nạ này rất giống mặt nạ của Vô Thường Minh, có điều so về khả năng hoàn toàn thay đổi khí tức của người đeo thì vẫn kém hơn rất nhiều.

Hàn Lập đeo mặt nạ lên, sau đó thi pháp một chút.

Mặt nạ không hề có chút phản ứng.

Hắn khẽ giật mình bèn vận chuyển Tiên linh lực trong cơ thể, tràn vào bên trong mặt nạ.

Mặt nạ màu trắng tựa như đầm sâu không đáy, không ngừng hút lấy Tiên linh lực trên người Hàn Lập. Mặc dù bách quang có sáng hơn chút nhưng còn lâu mới có thể đạt tới hiệu quả như của Thục Thiên Thánh.

“Hừ!” Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, điều động hơn nửa Tiên linh lực trong người.

Ông!

Mặt nạ lúc này mới tỏa sáng rực rỡ, tạo thành màn sáng màu trắng, bao phủ cả người hắn vào trong.

Hàn Lập nhíu mày. Lúc này hắn mới hiểu ra, mặt nạ này chính là thủ đoạn phân biệt tu vi. Không có cấp bậc Chân Tiên trung kỳ quả thật không thể thôi động được đó.

Hai người đi theo thông đạo một hồi, chuyển qua đường rẽ, tiến vào một cái thạch thất. Tận cùng bên trong thình lình có một quang môn màu trắng, tản ra ánh sáng nhu hòa trong đêm.

“Đi thôi, đấu giá hội trong này.” Thục Thiên Thánh tựa hồ có chút quen thuộc đối với nơi này, sau khi nói một tiếng liền cất bước tiến vào.

Màn sáng trên người y cộng hưởng đôi chút với ánh sáng từ quang môn. Chỉ thấy quang mang lóe lên, cả người đã biến mất không còn tăm tích.

Hàn Lập cũng bước vào. Chỉ thấy hoa mắt, bản thân đã xuất hiện bên trong đại sảnh nào đó.

Thục Thiên Thánh tiến vào trước, y đang đứng cách hắn không xa.

Hàn Lập đưa mắt quan sát chung quanh thì thấy đại sảnh có hình bầu dục, diện tích cực lớn chừng ba bốn trăm trượng.

Trong sảnh trang trí hoa lệ, mặt đất phủ lên gạch hoa đỏ thẫm, nóc phòng treo mấy giàn đèn cung đình to lớn, tinh xảo, vách tường cũng khảm nạm không ít bảo thạch.

Chỉ là nơi này tựa hồ đặt dưới mặt đất, dù có đèn cung đình và bảo thạch chiếu sáng vẫn mang cảm giác lờ mờ.

Trong địa sảnh có mấy chục cái ghế to rộng, đều dùng gỗ quý tạc thành.

Lúc này, nơi đó đã có không ít người, chỉ là bọn họ đều giống Hàn Lập, được màn sáng bao phủ cho nên không thể nhận thức lẫn nhau.

Phía trước hàng ghế là một bệ đá cao hơn mặt đất đôi chút. Trên đó có đặt một cái bàn dài hình vuông cùng ba cái ghế rộng. Tất cả đều bỏ trống.

Hai người Hàn Lập tiến đến cũng không tạo thành bao nhiêu chú ý. Chỉ có những người bên cạnh nhìn thoáng qua nhưng đều nhanh chóng quay đi.

"Xem ra đấu giá hội còn một lúc nữa mới bắt đầu, chúng ta tìm chỗ ngồi xuống đã." Thục Thiên Thánh thấp giọng nói ra.

Hàn Lập gật nhẹ đầu, cùng Thục Thiên Thánh ngồi xuống hai cái ghế.

Họ Hàn đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Vách tường bốn phía hiện lên một tầng cấm chế màu vàng nhạt, thoạt nhìn không chút thu hút nhưng hắn nhận ra không thể coi thường cấm chế này.

Cấm chế này rõ ràng mang thuộc tính Thổ, tựa như hòa thành một thể với đất đai rộng lớn xung quanh. Tấn công nó cũng như tấn công cả khu vực xung quanh.

Cấm chế cao minh như vậy thật sự hiếm thấy.

Hàn Lập nhíu mày, dù hắn toàn lực xuất thủ chỉ sợ cũng không phá hết được chúng.

Hội đấu giá lần này dùng đến đến thủ đoạn phòng hộ lợi hại như vậy, quả thật không thể coi thường.

Đám đông trong đại sảnh đều nhắm mắt tĩnh tọa. Gần như không ai nói chuyện, vô cùng an tĩnh. Không khí có chút nặng nề, khẩn trương.

Thời gian trôi qua từng chút, chớp mắt đã một canh giờ.

Trong thời gian này lại có hai tu sĩ tìm đến, cũng đều lẳng lặng ngồi xuống hai cái ghế trong sảnh.

Nhưng vào lúc này, cánh cửa gỗ phía mặt bên của đại sảnh "kẹt kẹt" một tiếng mở ra, ba đạo nhân ảnh, hai cao một thấp đi ra từ bên trong.

Ba người này cũng được màn sáng màu trắng xanh bao phủ toàn thân, không thể nhìn thấy chân dung.

Ba người cùng đi tới phía sau bàn đá rồi ngồi xuống tại đó, người có dáng lùn thấp nhất ngồi ở vị trí chính giữa.

"Thật có lỗi khi để các vị đạo hữu đợi lâu. Trước khi đấu giá hội lần này bắt đầu, ta xin giới thiệu một chút về tiến trình của đấu giá hội." Người có dáng lùn mở miệng nói ra.

Thanh âm to không gì sánh được, cảm giác như có thể xuyên thủng kim thạch, đám người ở dưới nghe thấy liền chấn động, nhao nhao ngồi ngay ngắn lại.

"Đấu giá hội lần này chia làm hai phần, nửa trước là ba người chúng ta đấu giá như bình thường, sau đó các vị nếu có vật quý hiếm có thể lên đài tự chủ giao dịch. Chúng ta sẽ không can thiệp, cũng không thu bất cứ một khoản phí nào. Tốt, chúng ta liền bắt đầu." Người dáng lùn giới thiệu ngắn gọn quy củ, sau đó liền bình tĩnh tuyên bố.

Vừa dứt lời, người cao lớn ngồi bên trái phất tay, lấy ra một vật, là một hộp gỗ hình sợi dài được dán mấy tấm phù lục ở phía trên.

Bên trong hộp là một thanh trường kiếm màu xanh lam, tạo hình phong cách cổ xưa, tản mát lam quang chói mắt, giống như có từng dòng nước lưu động trên lưỡi kiếm, mơ hồ phát ra âm thành ào ào.

Giữa lam quang thỉnh thoảng lại hiện lên vài đoạn phù văn màu lam, một cỗ lực lượng pháp tắc mãnh liệt lan ra từ đó.

“Tiên khí!” Người có dáng lùn còn chưa mở miệng, ở dưới đã có người kinh hô.

Hàn Lập hơi động lòng, vật đấu giá thứ nhất đã là một kiện Tiên Khí có phẩm giai không thấp. Điều này khiến hắn có thêm mấy phần mong đợi những đồ vật ở phía sau.

“Vị đạo hữu này nói không sai, kiện đấu giá thứ nhất trong ngày hôm nay chính là chuôi Liệt Hải Trảm Tiên Kiếm, là một kiện Tiên khí hàng thật giá thật, ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc cực kỳ phong phú. Những kiện Tiên Khí bình thường không thể so sánh được, chính là dùng...” Người dáng lùn cười một tiếng, sau đó chậm rãi nói ra.

Người này rất có tài ăn nói, chỉ vài câu nói đã đem chuôi Tiên Khí cấp bậc bình thường thổi phồng tới mức trên trời dưới đất đều hiếm gặp, uy lực tuyệt lân, người nào cầm thanh kiếm này trong tay có thể đánh đâu thắng đó.

Đám người phía dưới bị thuyết phục không ít, tham lam kích động nhìn bảo kiếm màu xanh.

“Liệt Hải Trảm Tiên Kiếm, giá khởi điểm sáu mươi khối Tiên Nguyên Thạch, mỗi lần tăng giá không ít hơn hai khối Tiên Nguyên Thạch.” Người dáng lùn tuyên bố bắt đầu.

“Sáu mươi khối”

“Sáu lăm khối”

“Ta ra bảy mươi khối!”

Vừa mới bắt đầu, đám người phía dưới nô nức tấp nập ra giá, trong thoáng chốc, chuôi Liệt Hải Trảm Tiên Kiếm đã bị đẩy lên một trăm ba mươi khối Tiên Nguyên Thạch.

Đến giá này, chỉ còn lại vài người ra giá cạnh tranh, lại trải qua vài lần ra

giá, cuối cùng bị một người trả một trăm sáu mươi khối Tiên Nguyên Thạch lấy đi.

Hàn Lập chỉ im lặng quan sát từ đầu tới cuối, không có xuất thủ.

Thanh Liệt Hải Trảm Tiên Kiếm ẩn chứa lực lượng pháp tắc mặc dù phong phú, nhưng nếu tinh tế cảm giác liền phát hiện có chút lộn xộn, tựa hồ khi luyện chế mắc chút sai lầm nào đó. Giá tiền như vậy có chút hơi cao rồi.

Kiện thứ nhất đã tạo nên một đoạn cao trào, người dáng lùn kia hiển nhiên rất cao hứng, cất giọng nói:

"Tiếp theo là kiện bảo vật thứ hai, Đản Hồn Hoa có niên đại mười vạn năm, giá trị vật này chắc không cần ta phải nhiều lời, là tài liệu luyện chế thân ngoại hóa thân tốt nhất."

Người cao lớn bên cạnh lấy ra một cái hộp ngọc, sau khi mở hiện ra một đóa linh hoa màu vàng nhạt.

Mọi người dưới đài đang nghị luận ầm ĩ, vật này mặc dù giá trị không hơn Tiên Khí, nhưng lại hơn ở việc quý hiếm.

Người có dáng lùn như thường lệ tán dương tâng bốc đóa Đản Hồn Hoa này một hồi, sau đó tuyên bố: "Giá khởi điểm là ba mươi khối Tiên Nguyên Thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một khối."

Hàn Lập lẳng lặng ngồi xem, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Hắn nghĩ không ra ở nơi này có thể gặp một gốc Đản Hồn Hoa mười vặn năm.

Hắn tự nhiên không có ý tranh giành, hạt giống Đản Hồn Hoa vẫn còn trong tay, nếu cần có thể tự hành thúc giục.

Hàn Lập mặc dù không có ý tranh giành, nhưng Thục Thiên Thánh bên cạnh dường như rất muốn Đản Hồn Hoa, bắt đầu tham gia đấu giá.

Bất quá chỉ đi được vài vòng, đóa Đản Hồn Hoa này rất nhanh vượt giá tám mươi khối Tiên Nguyên Thạch. Thạch Thiên Thánh hậm hực thu tay lại, cuối cùng vật này được một người ra giá chín mươi lăm khối Tiên Nguyên Thạch thu về tay.

Hàn Lập thấy cảnh này, hơi động trong lòng một chút.

Đản Hồn Hoa tại Cổ Vân đại lục vậy mà có thể bán được giá cao như thế, có Chưởng Thiên Bình, hắn có thể tùy thời thúc giục đem bán. Nhưng linh thảo được thúc giục đều ẩn chứa lực lượng thời gian, tại Tiên Giới tùy ý bán đi có thể làm lộ bí mật bình nhỏ, việc này tuyệt đối không được làm.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập không khỏi thở dài.

Đấu giá hội tiếp tục tiến hành, trong nháy mắt đã bán được hai ba mươi kiện.

Những vật này quả nhiên đều không tầm thường, đều cực kì trân quý, không có một vật nào có giá dưới năm mươi Tiên nguyên thạch.

Chỉ là vẫn chưa thấy xuất hiện Huyết Tinh Ngẫu.

Hàn Lập cau mày, Thục Thiên Thánh ở bên cạnh có chút bất an.

“Thục đạo hữu, tin tức của ngươi không sai chứ?” Hàn Lập truyền âm hỏi thăm Thục Thiên Thánh.

“Tuyệt đối không sai, tại hạ và thế lực sau lưng cuộc đấu giá có chút quan hệ, bọn hắn không thể gạt ta.” Thục Thiên Thánh vội vàng giải thích.

------oOo------

Chương 321: Cộng Sinh Văn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91 + khongpit*

***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập nghe Thục Thiên Thánh nói xong, ngoài mặt thì im lặng nhưng trong lòng thì ý nghĩ xoay chuyển.

Đấu giá tới bây giờ, không có gì khác so với những thứ bên ngoài, những vật có giá trị mơ hồ không có xuất hiện.

Huyết Tinh Ngẫu dù là đồ vật rất trân quý, nhưng cùng với những thứ mang ra đấu giá lúc này, rõ ràng giá trị kém một chút, xem đến đây, tựa hồ khả năng xuất hiện sẽ không cao.

Thục Thiên Thánh tựa hồ cũng nghĩ tới điểm ấy, càng lúc càng đứng ngồi không yên. Dù sao, nếu như Huyết Tinh Ngẫu không xuất hiện thì y cũng không có cách nào đạt được vật mà y muốn từ tay Hàn Lập, thậm chí còn vì việc này mà mất đi sự tín nhiệm của Hàn Lập.

Lúc này, phía trên bàn đấu giá, sau khi một kiện vật phẩm vừa kết thúc đấu giá, lại có một kiện vật phẩm tiếp theo mang ra, là một viên yêu hạch yêu thú Chân Tiên Hoả Thuộc Tính, lớn chừng cỡ nắm tay, toả ra hồng quang hoả diễm, hào quang bên trong ẩn hiện từng vòng phù văn màu đỏ lượn lờ.

"Một quả yêu hạch Kim Lân Hồng Tinh Giao, con thú này khi còn sống là Chân Tiên hậu kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là đột phá cảnh giới Kim Tiên, yêu hạch trong đó ẩn chứa pháp tắc Hoả Thuộc tính cực kì cường đại, hơn nữa không bị tiêu hao chút nào, với đạo hữu tu luyện Hoả thuộc tính thì vật này giá trị không thể đo lường được, giá khởi điểm sáu mươi Tiên nguyên thạch." Thân ảnh lùn lùn tuyên bố.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, âm thầm gật đầu.

Yêu hạch của con yêu thú này khi còn sống chỉ sợ tu vi không thấp, thiên phú dị bẩm, hẳn nắm giữ một ít Hoả pháp tắc, cho nên yêu hạch kia tản mát ra một cỗ pháp tắc chi lực hơn xa viên yêu hạch Hắc Hạc thú cưỡi của Trọng Loan, bảo vật bậc này, đến hắn cũng có vài phần động tâm.

Bất quá, đồ vật tốt như vậy, giá cả tất nhiên sẽ không thấp. Hắn tuy rằng đã tích luỹ một khoản không nhỏ Tiên Nguyên Thạch, nhưng trải quả hơn hai trăm năm luyện đan cùng tiêu hao trong lúc tu luyện, hôm nay trên người bất quá chỉ còn hơn một nghìn viên, không thể tuỳ ý lãng phí.

"Sáu mươi Tiên nguyên thạch!" Một thanh âm từ bên cạnh vang lên, chính là Thục Thiên Thánh báo giá đầu tiên.

"Tám mươi Tiên nguyên thạch!" Một âm thanh nữ tử vang lên, lần này là từ phía bên kia Hàn Lập truyền tới.

"Hàn Lập ghé mắt nhìn theo tiếng hô, chỉ thấy bên trái gần sát hội trường có một chỗ ngồi, trên đó có một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn, nghe thanh âm tựa hồ là nữ tu trẻ tuổi.

Đối với người này, hắn có chút ấn tượng, là tu sĩ đến đấu giá hội chậm nhất, toàn thân mơ hồ tản mát ra khí chất cô quạnh.

"Chín mươi Tiên Nguyên Thạch!" Tu sĩ bên phải hội trường ra giá.

"Ta ra giá một trăm Tiên nguyên thạch!" Thục Thiên Thánh trầm giọng nói ra.

"Một trăm hai mươi!" Lần này nữ tu kia không chút do dự bỏ thêm hai mươi khối Tiên Nguyên Thạch.

Thục Thiên Thánh do dự một chút rồi ngồi xuống, cái giá này đã quá cao, tiếp tục tăng giá nữa thì có chút không đáng.

"Một trăm ba mươi Tiên nguyên thạch!" Tu sĩ cao lớn hừ một tiếng, lần nữa

tăng giá.

"Một trăm bốn mươi!" Nữ tu thanh âm nhàn nhạt, không chút nào nhượng bộ.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ lắc đầu.

Chỉ là một viên yêu hạch yêu thú Chân Tiên Cảnh hậu kỳ mà thôi, cái này giá trị đã bị đẩy lên quá cao, hơn một trăm Tiên nguyên thạch, mặc dù đối với một gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh trung kỳ, cũng không phải là con số nhỏ.

"Một trăm bốn mươi lăm!" Tu sĩ cao lớn trầm mặc một chút, lần nữa ra giá.

"Một trăm năm mươi Tiên nguyên thạch!" Nữ tu kia tựa hồ có chút không kiên nhẫn nữa, thanh âm báo giá lạnh lùng vang lên.

Lần này, tu sĩ cao lớn trầm mặc xuống, không còn ra giá.

Mọi người ở đây, thấy tình hình như này, nhao nhao nhìn về hướng nữ tu kia, lắc đầu không thôi.

Trái lại, nữ tu chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, không có chút phản ứng nào với ánh mắt chung quanh.

Trên đài đấu giá, gã lùn cao hứng dị thường, rất nhanh tuyên bố quyền sở hữu viên Yêu hạch.

"Yêu hạch của yêu thú Chân Tiên tuy trân quý, tuy nhiên ngay sau đây hàng đấu giá giá trị càng lớn, chư vị tuyệt đối không nên bỏ qua." Trên đài đấu giá, gã lùn vung tay lên.

Một cái rương màu đỏ như máu cực lớn xuất hiện trên đài, toàn thân toả ra một tầng huyết quang lóng lánh, xen lẫn một cỗ mùi ngọt nhàn nhạt, toả ra bốn phương tám hướng.

Gã lùn đấu giá khẽ phất tay, bấm niệm pháp quyết, hào quang trên nắp hòm loé lên, sau đó tự động mở ra.

Bên trong rương là một đoạn củ sen huyết sắc, kích thước chừng cánh tay, trước sau tổng cộng ba mảnh, bảo tồn cực kì nguyên vẹn, đoạn trên rễ cây ngó sen sinh trưởng cũng không có chút nào hư hao.

Huyết Ngẫu lóng lánh ánh sáng, phảng phất như được huyết ngọc điêu khắc thành.

Huyết quang nhu hoà từ trên Huyết ngẫu phát ra tạo thành một đạo cầu vồng huyết sắc.

Mùi ngọt nồng đậm lan ra, làm cho các Chân Tiên trung kỳ cường đại ở đây cũng chấn động tinh thần.

Thục Thiên Thánh chấn động thân thể, sắc mặt đại hỉ nhưng cũng đồng thời thở dài một hơi.

Hàn Lập cũng lộ vẻ kinh hỉ trong mắt, thần tình cũng đã buông lỏng.

Huyết Tinh Ngẫu tuy khó tìm nhưng chỉ cần số năm tuổi không vượt quá năm vạn, giá cả so với mấy món trước kia hẳn là thấp hơn tương đối đấy. Nhưng xem ra so với phỏng đoán của hắn trước kia có chút bất đồng, gốc Huyết Tinh Ngẫu kia lại có số tuổi gần mười vạn năm hoặc hơn.

Sau một khắc hắt đột nhiên giật mình, nhìn chằm chằm vào phía trên đài Huyết Ngẫu, hiện vẻ kinh nghi trong mắt.

Tuy rằng không rõ ràng lắm, nhưng có một vật khoảng chừng cái móng tay dính ở phía trên Huyết Ngẫu, màu sắc có chút u ám, phảng phất như bị nhiễm một chút bẩn.

“Một cây Huyết Tinh Ngẫu, tuy rằng không tính là tuyệt đỉnh Linh vật, nhưng lại là một cây không giống bình thường. Niên đại của nó đã đạt tới mười lăm vạn năm, là một Linh vật khó gặp trong thiên địa. Hơn nữa, tin rằng chư vị cũng đã có người chú ý tới bên trên Huyết Ngẫu có một điểm xám, đây không phải là điểm Huyết Ngẫu bị khiếm khuyết hay hạn chế gì mà là một khối Cộng Sinh Văn hiếm thấy.” Người có dáng lùn cao giọng

nói.

Mọi người dưới đài nghe thế, không ít người bắt đầu bàn luận.

“Nhiều đạo hữu ngồi dưới có thể còn không rõ lắm. Cái gọi là Cộng Sinh Văn là hai gốc Linh dược sinh trưởng quá gần nhau, kết quả làm cho Linh lực ảnh hưởng, cực kỳ ngẫu nhiên kết hợp tạo thành Cộng Sinh Văn.” Người dáng lùn dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói.

“Theo ta được biết, ảnh hưởng của Cộng Sinh Văn có tốt có xấu, có thể khiến cho dược lực hỗn tạp, suy yếu, không thể sử dụng được.” Một thanh âm chợt truyền tới từ phía dưới đài, là một thân ảnh to lớn.

Mặc dù có linh quang che đậy, nhưng nhìn hình thể của hắn là một gã có thân hình béo tròn.

“Ha ha, vị đạo hữu này thật là có hiểu biết. Không sai, Cộng Sinh Văn không phải trường hợp quá hiếm gặp, bất quá chúng ta đã mời một ít đại sư trồng Linh thảo tới xem xét qua. Cộng Sinh Văn này có ảnh hưởng tốt tới Huyết Tinh Ngẫu, dược tính không hỗn loạn chút nào, ngược lại còn dị thường tinh thuần hùng hậu, chư vị có thể yên tâm.” Người dáng lùn gật đầu với thân ảnh mập mạp nói ra.

Mọi người dưới đài nghe thế, lại tiếp tục nghị luận sôi nổi.

“Tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm tám mươi Tiên Nguyên Thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm miếng Tiên Nguyên Thạch.” Người dáng lùn tuyên bố bắt đầu đấu giá.

“Năm mươi lăm Tiên Nguyên Thạch!”

“Sáu mươi!”

“Bảy mươi Tiên Nguyên Thạch!”

Trải qua một phen giải thích, mọi người lại càng tỏ ra thèm thuồng với Huyết Tinh Ngẫu, hơn nữa vật này thực tế quý hiếm dị thường. Không chỉ

là Linh vật có tác dụng bổ dưỡng khí huyết mà còn có tác dụng với một số người tu luyện công pháp Luyện thể. Hàn Lập còn chưa ra tay mà giá đã bị đẩy lên tương đối cao rồi.

Hàn Lập ngồi nguyên một chỗ không hề động, ánh mắt chớp động dường như đang cân nhắc điều gì đó.

Huyết Tinh Ngẫu là vật bắt buộc phải có với hắn, nhưng hiện tại chưa cần phải gấp gáp ra giá, đợi đến gần cuối cùng rồi bắt đầu cũng không muộn.

Hắn quay đầu nhìn Thục Thiên Thánh, nói: "Đấu giá hội đã xuất hiện Huyết Tinh Ngẫu, dựa theo ước định, vật này thuộc về ngươi."

Hàn Lập vừa nói xong, lật tay lấy ra một khối Phi Vân Hỏa Tinh bằng quả đấm đưa tới.

Bọn hắn ngồi gần phía sau, chung quanh cũng không có người nên cũng không cần quá cố kỵ điều gì.

Nữ tu ngồi cách đó không xa vừa mới mua được Yêu Hạch trùng hợp nhìn lại, ánh mắt rơi trên Phi Vân Hỏa Tinh bỗng nhiên chấn động thân hình.

"Đa tạ đạo hữu." Thục Thiên Thánh đại hỉ, vội vàng tiếp nhận.

Hàn Lập không nói gì thêm, tiếp tục chú ý tình huống đấu giá.

Trải qua mấy vòng đấu giá, giá của Huyết Tinh Ngẫu đã bị đẩy lên tới một trăm năm mươi Tiên Nguyên Thạch, người ra giá này là một thân ảnh mập mạp.

Mọi người nghe được giá đó tất cả đều im bặt, không có ai ra giá nữa.

"Một trăm sáu mươi!" Hàn Lập bắt đầu tham gia báo giá.

"Một trăm bảy mươi!" Người có thân ảnh mập mạp quay đầu nhìn tới Hàn Lập, hừ một tiếng, lần nữa hô ra miệng.

“Một trăm chín mươi!” Hàn Lập lại ra giá, ngữ khí bình tĩnh, một bộ nhất định phải có được đồ vật.

“Hai trăm!” Người có thân ảnh mập mạp hơi do dự một chút rồi ra giá áp đảo Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, nếu tiếp tục tăng giá từng chút một, sẽ không biết phải đấu với đối phương đến khi nào.

“Hai trăm năm mươi!” Hắn quyết định tăng giá thêm năm mươi miếng Tiên Nguyên Thạch, báo ra một cái giá khiến người khác phải kinh hãi.

Thục Thiên Thánh kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập.

Rất nhiều người trong hội trường cũng đều nhìn về phái Hàn Lập.

Huyết Tinh Ngẫu đạt tới mười lăm vạn năm tuổi tuy rằng trân quý vô cùng, nhưng cái giá này thực sự là quá cao đi.

Hàn Lập không để ý đến mọi người xung quanh, tuy rằng hắn nhìn cây Huyết Tinh Ngẫu trên đài không chớp mắt nhưng vẫn chú ý tới thân ảnh mập mạp kia.

Người có thân ảnh mập mạp có chút do dự nhưng rồi không báo giá nữa.

Bán được với giá như này, người có dáng lùn kia phi thường hài lòng, hỏi liên tiếp hai câu rồi lập tức tuyên bố quyền sở hữu của Huyết Tinh Ngẫu.

Hàn Lập buông lỏng tinh thần, thở nhẹ một hơi, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn.

Cuối cùng cũng tập hợp đủ tài liệu của Vạn Luân Đan, chỉ cần có một cây Huyết Tinh Ngẫu, hắn có thể nhờ lục dịch thúc giục sinh trưởng.

Hắn đang cân nhắc, vật đấu giá tiếp theo đã được đưa ra.

Đây là một bộ tranh vẽ, phía trên vẽ lấy từng tòa núi cao, một con sông lớn

cùng một tòa cung điện.

Toàn thân họa quyển hiện ra màu lam, từ đó bộc phát ra một cỗ khí tức kỳ hàn. Rõ ràng là một kiện Pháp bảo, hàn khí tản ra xen lẫn từng tia pháp tắc chấn động, lại là một kiện Tiên Khí có cấp bậc không thấp, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

Chẳng qua ở một góc của họa quyển có chút tổn thương, không được toàn vẹn.

"Tiên Khí Minh Hàn Sơn Hà Đồ, bên trong ẩn chứa Huyền Minh Hàn Khí cực kỳ cường đại, có thể phát ra nhiều loại công kích thuộc tính hàn, đáng tiếc có chút tổn hại, giá khởi điểm sáu mươi lăm khối Tiên Nguyên Thạch." Người dáng lùn tuyên bố.

Hàn Lập nhìn họa quyển một cái, con mắt hơi sáng lên.

Vật này xác thực bất phàm, ẩn chứa pháp tắc không kém thanh Tiên Kiếm màu lam lúc trước. Hơn nữa Tiên Khí họa quyển lại có rất nhiều hình thức công kích, luyện chế cũng khó khăn hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc đồ vật này có chút tổn hại, giá trị bị giảm đi không ít, nhưng vẫn là một kiện bảo vật không tệ.

Giờ phút này đã bắt đầu đấu giá, có khá nhiều người muốn sở hữu món đồ này, giá cả rất nhanh bị đẩy lên tới chín mươi Tiên Nguyên Thạch.

"Chín mươi lăm!" Hàn Lập báo ra một cái giá.

Hắn cũng cảm thấy có hứng thú với bức họa quyển này, nếu là giá tiền không cao cũng có thể mua được.

"Một trăm Tiên Nguyên Thạch!" Một thanh âm vang lên, cách Hàn Lập không xa, chính là thiếu nữ mua được Yêu Hạch.

Hàn Lập nhìn thoáng qua nữ tu đó, bắt đầu tính toán có hay không tiếp tục ra giá.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm có chút cao nhọn lại vang lên.

“Ta ra một trăm năm mươi Tiên Nguyên Thạc.”

Thanh âm tới từ hàng thứ nhất trong hội trường.

Hàn Lập lắc đầu, quyết định buông tha vật này, giá tiền đã vượt qua chuôi Tiên Kiếm kia.

Vài người có ý muốn mua họa quyển này cũng bắt đầu trầm mặc, im lặng.

------oOo------

Chương 322: Tranh đoạt giá trên trời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91*

***Biên**: Độc Hành*

"Hai trăm!"

Vượt qua suy nghĩ của tất cả mọi người, nữ tu đã lấy được viên yêu hạch kia cũng không hề buông tha, lại tăng giá lần nữa, hơn nữa còn nâng giá lên đến năm mươi Tiên nguyên thạch.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người ở đây đều khẽ giật mình, không ít người nhìn về phía nữ tu lộ ra ánh mắt cổ quái.

Đây cũng không phải vì hai trăm Tiên nguyên thạch giá trị quá lớn, dù sao mọi người ở đây tu vi đều là Chân Tiên cảnh trung kỳ, tới tham gia đấu giá hội dưới mặt đất, tự nhiên cũng có thể lấy ra con số này.

Chẳng qua là Tiên nguyên thạch tác dụng rất lớn, ngoại trừ có thể nhanh chóng khôi phục hao tổn Tiên linh lực, còn có thể gia tăng tốc độ đả thông Tiên khiếu, cho nên tu sĩ Chân tiên cảnh vĩnh viễn thiếu Tiên nguyên thạch, đối với việc sử dụng một khối Tiên nguyên thạch, đều đặc biệt cẩn thận, vì một món Tiên khí bị tổn hại mà tiêu tốn hai trăm Tiên nguyên thạch, thật sự lãng phí.

Nhưng sự tranh đoạt song phương cũng không vì vậy mà dừng lại.

"Hai trăm ba mươi!" Thanh âm bén nhọn một bước cũng không nhường, thong dong ra giá nói.

"Hai trăm năm mươi!" Nữ tu cũng không chịu thua kém.

"Ba trăm!"

"Ba trăm năm mươi!"

...

Hai người tựa như nhất định phải có họa quyển, không mảy may nhượng bộ, trong nháy mắt nâng giá cả lên một con số khó tin.

Những người khác thấy cảnh này, có chút đứng ngồi không yên, chỉ là một bộ Tiên khí bị tàn phá mà thôi, giá trị tuyệt đối không cao như vậy, trừ khi bên trong kiện Tiên khí này có bí mật gì.

Có mấy người sau một phen suy nghĩ, lại tham gia vào đấu giá, trực tiếp đẩy giá lên tám trăm Tiên nguyên thạch.

Bất quá bọn người này quyết tâm cùng tài lực đều không đủ, rất nhanh đã bị số tiền hai người kia nâng lên bỏ xa, đến cuối cùng vẫn là hai người cạnh tranh với nhau.

Hàn Lập trong mắt lóe lam quang, dò xét kỹ càng họa quyển màu lam, nhíu mày.

Vô luận hắn dùng cách nào, đều nhìn không ra họa quyển kia có gì đặc thù, duy nhất có chút đặc biệt là bên trong họa quyển chứa Huyền Minh hàn khí.

Nhìn hàn khí này dường như cũng không có gì khác lạ, nhưng khi hắn dùng thần thức dò xét kĩ càng vài lần, phát hiện dường như bản thân có một cảm giác đặc biệt.

Loại cảm giác này hắn cũng không rõ ràng, nếu phải nói rõ ra, thì cảm giác giống với Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Hắn lại nhìn họa trục, một lúc sau bèn thu hồi ánh mắt.

Vật ấy cùng hắn cũng không quan hệ gì, hắn tự nhiên cũng sẽ không hao phí nhiều Tiên nguyên thạch để có được.

"Một nghìn Tiên nguyên thạch!" Thanh âm bén nhọn đã không còn sự thong dong, có chút nghiến răng nghiến lợi hô.

"Một nghìn hai trăm!" Thanh âm nữ tu vẫn đang vô cùng bình thản.

"Ta ra giá...Một nghìn năm trăm!" Lúc này, thanh âm bén nhọn trầm mặc một lúc, cho đến khi thân ảnh lùn lùn trên đài cao tuyên bố đã đến "Lần thứ hai", lúc này mới lần nữa báo giá.

"Hai nghìn!" Nữ tu dường như đã mất kiên nhẫn, báo ra một cái giá khó thể tin được.

Ở đây mọi người nhao nhao hít vào một ngụm lương khí, giá như vậy dùng để mua mười món Tiên khí cũng vẫn còn dư.

Thanh âm bén nhọn có chút khó tin, một lúc sau mới mở miệng: "Hừ! Các hạ thật quyết đoán, nếu đã vậy, tấm Minh Hà tàn đồ này liền tặng cho ngươi vậy."

Nói xong câu đó, người này liền đứng lên, quay người đi ra phía ngoài cửa.

Hàn Lập nhìn theo thân ảnh người này rời khỏi, trong nội tâm suy đoán, người này có lẽ đấu giá không thành công, muốn dùng một chút thủ đoạn cướp vật nên mới rời đi sớm để mai phục chăng?

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi liếc nhìn nữ tu cách đó không xa.

Người nọ bình tĩnh ngồi đó, không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không lo lắng.

Gã lùn chủ trì dường như vẫn còn đang ngây người, cho đến lúc này mới tuyên bố quyền sở hữu Minh Hàn sơn hà đồ.

Mọi người ở đây tỏ vẻ tiếc nuối, coi như là nhìn một hồi náo nhiệt khiến

người ta líu lưỡi.

Đấu giá hội rất nhanh lại tiếp tục tiến hành, đồ vật kế tiếp xuất ra lại càng trân quý, các loại đồ vật hiếm có tầng tầng lớp lớp, Hàn Lập nhìn cũng động tâm không thôi.

Chỉ tiếc những đồ vật này không phải là tài liệu Đạo đan, về phần những bảo vật khác, trên người hắn Tiên nguyên thạch tuy không ít, nhưng cũng không tính là giàu có gì, về sau còn muốn luyện đan, chỉ có thể giương mắt nhìn những thứ trước mặt này rơi vào tay người khác.

Lại hơn nửa canh giờ trôi qua, kiện đấu giá cuối cũng đã có người sở hữu, đấu giá hội cũng tới khâu cuối cùng.

"Tốt rồi, đấu giá hội tới đây chấm dứt, ngay sau đây là thời gian tự do trao đổi, chư vị đạo hữu có trân bảo trong tay đều có thể theo thứ tự lên đài cao trưng bày, chúc cho quý vị đều đổi được vật mong muốn." Gã lùn chủ trì nói một tiếng, cùng hai người bên cạnh đi xuống khỏi bàn đấu giá.

Vừa dứt lời, một đạo bạch quang lập tức bay vụt tới, tốc độ nhanh đến cực hạn, lóe lên đã tới trên đài đấu giá.

Trong hội trường, mấy người đang muốn lên đài trước, trông thấy cảnh này đành tiếc nuối dừng bước.

Loại trao đổi này, càng lên sớm càng tốt, nếu không, trơ mắt nhìn bảo vật trước mắt chạy mất, cũng không phải cảm giác tốt đẹp gì.

"Hặc hặc, mấy vị đạo hữu, tại hạ bất tài, liền vượt lên trước một bước." Trên đài, người nọ chắp tay với mọi người xung quanh, cười cười nói, thanh âm có chút già nua, tựa hồ là một lão giả.

Mấy người thấy vậy, có chút bất đắc dĩ trở về chỗ ngồi, chỉ có thân ảnh một gã gầy cao còn đứng tại chỗ, hướng lên đài chỗ người nọ đang đứng, hắc hắc một tiếng nói: "Hắc hắc, Chính Dương công pháp của Khâu huynh độn tốc siêu tuyệt, mỗi lần gặp ở trao đổi hội, đều bị các hạ vượt lên trước."

"Ta tưởng ai, hóa ra là Phú huynh cũng đã tới. Thật sự là có lỗi, tại hạ có nhu cầu cấp bách một kiện trân bảo." Trên đài, lão giả họ Khâu cười nói.

Nam tử họ Phú lắc đầu, cũng quay người ngồi xuống.

"Chư vị đạo hữu, tại hạ lần này mang đến hai kiện đồ vật." Lão giả họ Khâu nói qua, bàn tay khẽ lật, lấy ra hai hộp ngọc, phân biệt ở hai bên trái phải, một lớn một nhỏ.

Theo tay áo của lão giả giơ lên, nắp hộp bị mở ra, hiện ra bảo vật bên trong.

Trong hộp ngọc lớn là một cây Linh thảo cao chừng một xích, hình như là một cây trúc nhỏ, lá cây còn rất ít, chỉ có mười hai lá. Tương đối kì lạ là mười hai lá cây này màu sắc không giống nhau, tỏa ra từng vầng sáng đặc biệt.

"Đây là một gốc Thiên Linh Trúc Diệp Thảo, cây này cứ cách một ngàn năm dài ra một mảnh linh diệp, cây linh dược này đã mười hai vạn năm tuổi, về phần công hiệu của linh thảo này, chắc hẳn chư vị cũng đều biết, tại hạ sẽ không lắm lời."

Ngay sau đó, lão giả họ Khâu lại mở ra hộp ngọc còn lại, bên trong chứa một ít cát mịn Kim sắc, tỏa ra Kim quang chói mắt, mắt thường nhìn thẳng vào cơ hồ bị đau nhức.

"Cái này chính là Hạo Dương Huyền Kim Sa, tài liệu tuyệt hảo luyện chế phi kiếm Kim thuộc tính, cũng có thể trộn lẫn Tiên khí thuộc tính khác, tăng độ cứng cỏi, sắc bén cùng tốc độ." Lão giả họ Khâu tiếp tục giới thiệu.

Dưới đài một hồi náo nhiệt, hiển nhiên với hai loại đồ vật lão giả họ Khâu mang ra đều cảm thấy hứng thú.

"Gốc Thiên Linh Trúc Diệp Thảo này, tại hạ muốn đổi lấy một cây Thông Mạch Thảo mười vạn năm, về phần Hạo Dương Huyền Kim Sa, tại hạ muốn đổi lấy một loại linh tài ẩn chứa pháp tắc Thổ thuộc tính." Lão giả họ Khâu dừng một chút, nói ra yêu cầu của mình.

Ánh mắt Hàn Lập có chút lập loè nhìn về phía Thiên Linh Trúc Diệp Thảo

Thiên Linh Trúc Diệp Thảo chính là một loại Linh thảo ẩn chứa một tia độc pháp tắc, coi đây như là thuốc dẫn, trên lí thuyết có thể tạo ra thuốc giải mang tên Vạn Độc Linh Đan, dược viên của hắn mặc dù có một vài Linh thảo giải độc, nhưng hiển nhiên không thể mang ra so sánh với vật này là thiên địa kỳ trân.

Chỉ tiếc là Thông Mạch Thảo kia, hắn chưa từng nghe nói qua, mà loại Linh dược như vậy, đối phương tất nhiên sẽ không dùng Tiên nguyên thạch để trao đổi rồi.

Về phần Hạo Dương Huyền Kim Sa, hắn ngược lại là không thèm để ý tới.

Đúng lúc này, một gã tu sĩ thân gầy đứng lên, phất tay phát ra ánh sáng màu đỏ, bao trùm một cái hộp ngọc rơi vào trên đài đấu giá.

"Đạo hữu nhìn xem gốc Thông Mạch Thảo của tại hạ như thế nào?"

Lão giả họ Khâu cầm lấy hộp ngọc, mở ra một khe hở nhỏ, lập tức khép lại, linh hoạt nói: "Thành giao."

Sau đó hắn vung tay lên, mang theo một tia sáng trắng, đưa gốc Thiên Linh Trúc Diệp Thảo đến bên cạnh tu sĩ thân gầy.

Hàn Lập thấy cảnh này, thở dài tiếc nuối.

Lão giả họ Khâu cầm lấy hộp Hạo Dương Huyền Kim Sa hỏi mấy lần, thấy không có người lên tiếng, đành phải thu hồi đi xuống đài.

Người này vừa đi xuống, một đạo độn quang lục sắc liền bắn tới, vượt lên trước bước lên đài, lại vừa vặn là nam tử họ Phú.

"Ha ha, tại hạ không giàu có như vậy, lần này chỉ mang tới một vật là Thất Linh Phá Chướng Hương, đối với việc đả thông tiên khiếu của tu sĩ Chân Tiên Cảnh giúp ích không nhỏ, khi trùng kích Tiên khiếu, mang hương này đốt lên, có thể tăng một thành xác xuất thành công." Nam tử họ Phú lấy ra

một hộp gỗ, sau khi mở nắp ra, bên trong là một luồng hương giao nhau màu đen đỏ, mặc dù không hề đốt, nhưng có một cỗ hương thơm kì dị tản ra xung quanh.

Mọi người ở bên dưới thấy vậy, hầu như ánh mắt đều rơi vào luồng hương đen đỏ bên trên, sắc mặt lộ ra vẻ nóng bỏng.

Loại Linh vật có công hiệu trợ giúp đột phá cảnh giới này, tự nhiên là được hoan nghênh vô cùng.

"Tại hạ muốn dùng hương này đổi lấy một quả Thiên Mang Xạ Hương Quả". Nam tử họ Phú dường như rất hài lòng với phản ứng của mọi người, nói ra yêu cầu.

Đối với vật này này Hàn Lập không biểu hiện ra vẻ hứng thú, hắn từ trước tới nay dựa vào lượng lớn đan dược quý hiếm trùng kích Tiên khiếu, nếu có hương này cũng chỉ như thêu hoa dệt gấm, ngược lại cũng không cần thiết, dù sao hương này cũng không có cách nào dùng tiểu bình sinh sôi thêm.

Thất Linh Phá Chướng Hương tuy rằng trân quý, nhưng Thiên Mang Xạ Hương Quả cũng đồng dạng là vật không dễ gì có được, nam tử họ Phú hỏi mấy lần, hiện trường cũng không có ai lên tiếng.

Gặp tình huống này, bên dưới đài không ít người đưa ra Linh vật khác trao đổi hoặc là trực tiếp dùng Tiên nguyên thạch, đáng tiếc nam tử họ Phú trực tiếp cự tuyệt, rất nhanh liền đi xuống.

Trao đổi hội tiếp tục tiến hành, người vừa ngồi xuống liền có người bước lên, biểu hiện ra mình muốn trao đổi vật, nếu vận khí không tệ, trao đổi đến khi có vật ưa thích hoặc đối phương xuất ra một vật khác nhưng vượt xa đồ mong muốn cũng đồng ý, mà đa phần đồ vật chỉ là lên trưng bày một phen, cũng không trao đổi thành công.

Cái này cũng bình thường, dù sao đấu giá hội này quy mô cũng không lớn, tham gia cũng không phải là tán Tiên, bên ngoài đều là người có thân phận, cho nên muốn tìm vật gì cũng không phải tùy ý mua vật bình thường, nếu không thì cũng chẳng tham gia trao đổi hội rồi.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi chờ, không tranh đoạt lên đài trước sau với những người kia, nhìn xem từng kiện kì trân dị bảo trước mắt trôi qua, coi như mượn cơ hội này, mở rộng tầm mắt một chút, trong quá khứ cũng không có nhiều cơ hội như vậy.

Mà trao đổi hội càng đến giai đoạn giữa về sau, người lên đài cũng không còn nối tiếp nhau nữa, có khi người trước vừa lui xuống, qua một đoạn thời gian mới có người khác lên đài.

Hàn Lập thấy một người vừa trở về chỗ ngồi, thấy xung quanh không ai muốn lên nữa, đang muốn đứng dậy, đã thấy một tia hắc quang trước mắt bay ra, hạ xuống trên đài.

Trên người này, hắc khí cuồn cuộn, cách một tầng linh quang vẫn cảm nhận được, một cỗ Âm sát chi khí mãnh liệt tràn ra.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói thêm gì, trực tiếp trở về chỗ ngồi, ánh mắt cùng với mọi người giống nhau, đều rơi vào trên bóng người hắc quang kia, muốn xem thử người này về sau mới ra tay, không biết muốn xuất ra vật gì trao đổi.

------oOo------

Chương 323: Người biết hàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91 + Độc Hành*

Bóng người trong hắc quang không nói lời nào lấy ra hai cái hộp bằng đá, đặt trên đài đấu giá, tay áo khẽ giơ lên hướng về phía dưới, đánh về phía nắp hộp, lộ ra vật bên trong, gồm có một khối tinh thể toàn thân tỏa ra Tử sắc quang mang, cùng với một quả cầu nhìn vô cùng cổ quái, toàn thân đen kịt.

Khối tinh thể kia lớn chừng nắm tay, mặt ngoài gồ ghề, toàn thân bao trùm trong tử sắc lôi điện.

Những lôi văn này liên tục lóe lên từng đợt tử sắc lôi điện, dường như được tạo thành từ Lôi Điện Cổ Thể, tỏa ra từng đợt khí tức Lôi điện.

Về phía viên cầu đen kịt kia, nhìn sơ qua cũng không thấy có gì lạ, nhưng nếu quan sát kĩ thì phát hiện bên ngoài tỏa ra một tầng hào quang màu đen vô cùng âm u, dường như ánh sáng xung quanh cũng bị nó hấp thu hết, lộ ra vẻ thập phần thần bí.

"Một khối Lôi Phách Tinh, đổi một kiện Tiên khí Lôi thuộc tính, hoặc ba trăm Tiên nguyên thạch. Một viên Thái Nhất Âm Nê, đổi lấy Âm Long Tham mười vạn năm." Người này kiệm lời nói ra.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi cười khổ một tiếng.

Tự cho rằng từ khi hắn gia nhập Chúc Long Đạo kiến thức đã tăng nhiều, các loại linh tài của Chân Tiên Giới cũng hiểu biết không ít, hiện tại xem ra hắn còn kém xa.

Tên của hai loại linh tài trước mắt này, hắn mới nghe thấy lần đầu.

Đang cân nhắc, hắn liếc nhìn hai kiện vật phẩm bên trên, mắt hắn dừng lại ở viên cầu đen kịt một chút, sau đó rất nhanh chuyển qua khối tinh thể Tử sắc.

Viên cầu đen kịt kia, nhìn qua biết là loại bảo vật cực âm, đối với bản thân hắn thì không có chỗ hữu dụng.

Trái lại, tinh thể Tử sắc lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

Vật ấy ẩn chưa bên trong là lôi điện lực, rất giống với tử sắc lôi điện trong Tử sắc Ngọc Trai.

Hàn Lập càng nhìn càng cảm thấy tương tự, không khỏi tự suy đoán, chẳng lẽ vật này cũng xuất phát từ Lôi Bạo hải dương?

Hơn nữa Tinh thể Tử sắc tuy rằng không lớn, nhưng bên trong ẩn chứa Lôi Điện lực rất đáng sợ, so với Tử sắc ngọc trai còn có phần to lớn hơn.

Chỗ sâu nhất trong tinh thể kia, mơ hồ còn có một tia chấn động thần hồn phát ra, dường như do lôi điện lực quá nồng đậm, đã xuất hiện một chút linh trí.

Hàn Lập nhìn kĩ tinh thể Lôi điện này, trong đầu suy nghĩ một chút.

Vào lúc này, thân hình hắn đột nhiên chấn động, có một giọng nói vang lên trong đầu.

"Hàn đạo hữu, khối Lôi Phách Tinh này nhất định phải có được, vật này đối với ta rất quan trọng." Giải Đạo Nhân chẳng biết đã tỉnh lại lúc nào, thông qua tâm thần liên hệ với Hàn Lập.

Từ lần dung hợp với bộ Tiên Khỗi Lỗi tới nay, Giải Đạo Nhân rơi vào trạng thái ngủ say, Hàn Lập đã thử liên hệ mấy lần, nhưng đều không có hồi đáp.

"Giải Đạo Hữu, khối Lôi Phách Tinh này rốt cuộc là vật gì, đối với ngươi có tác dụng gì?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Lôi Phách Tinh là một loại bảo vật chỉ có ở địa phương chứa Lôi điện lực

thật nồng đậm mới sản sinh ra, bên trong không có gì ngoài Lôi Điện lực, trong đó còn trộn lẫn một tia Thần Hồn đặc biệt. Vật này không chỉ có tác dụng với người tu luyện công pháp Lôi Điện, tu sĩ khác đeo ở trên người cũng giúp tu bổ Thần Hồn, tránh Tâm ma quấy nhiễu. Những ngày qua ta cố gắng dung hợp triệt để với bộ Tiên Khôi Lỗi, nhưng tiến triển rất chậm chạp, vật này với ta có lợi ích rất lớn, có nó sẽ giúp ta nhanh chóng nắm giữ được bộ Tiên Khôi lỗi." Giải Đạo Nhân giải thích.

"Thì ra là thế, ta hiểu rồi." Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm khẽ động.

Tại thời điểm Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân trao đổi, tu sĩ ở đây đều sử dụng khả năng riêng của mình để đánh giá hai kiện đồ vật xuất hiện trên đài, nhưng cũng không có người mở miệng, tựa hồ đại đa số mọi người ở đây đều chưa nghe nói qua hai kiện đồ vật này.

Bóng người màu đen cứ như vậy đứng trên đài không nhúc nhích, lại không nói gì nữa, cũng không có mở miệng thúc giục.

"Các hạ không giới thiệu một chút hai kiện linh tài này sao? Thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, Lôi Phách Tinh, Thái Nhất Âm Nê, hai cái tên này ta chưa từng nghe qua." Sau một lúc lâu, một thanh âm khàn khàn phá vỡ trầm mặc.

"Hai kiện đồ vật này chỉ đổi cho người biết xem hàng." Trên đài, bóng người màu đen nhàn nhạt nói ra.

Dưới đài, người hỏi nọ nghe vậy, cười lạnh một tiếng, không lên tiếng nữa.

Vào thời khắc này, bạch ảnh lóe lên, một bóng người bay vụt lên trên đài cao, hiện ra một thân ảnh, đúng là Hàn Lập.

"Lôi Phách Tinh ta muốn, đây là ba trăm Tiên Nguyên Thạch, các hạ cầm lấy." Hắn lấy ra một cái túi đựng đồ, ném cho bóng người màu đen.

"Đợi một chút, ta có một kiện Tiên khí Lôi thuộc tính dùng Kình Lôi Cương luyện chế, ta đổi khối Lôi Phách Tinh này." Vào lúc này, một thân ảnh tu sĩ dáng người có chút mập mạp bay vụt lên đài cao, lấy ra một kiện Tử Thanh

Phi Xoa, phía trên điện quang lượn lờ, cực kỳ chói mắt.

Bóng người màu đen sửng sốt một chút, nhìn túi trữ vật của Hàn Lập cùng chuôi Tử Thanh Phi Xoa, sau đó không nói một lời thu hồi túi trữ vật, đưa khối Lôi Phách Tinh cho Hàn Lập.

"Đợi một chút, vị đạo hữu này, nếu ta đoán không lầm, ngươi có lẽ càng muốn một kiện Tiên khí Lôi thuộc tính a?" Tu sĩ hơi béo biến sắc, vội vàng nói với bóng người màu đen.

"Không sai. Bất quá ngươi tới hơi chậm trễ rồi." Bóng người màu đen sử dụng một loại khẩu khí nhàn nhạt như trước, nói ra.

"Các hạ chớ có hối hận!"

Tu sĩ béo nghe vậy ngẩn ngơ, liếc nhìn đánh giá bóng người màu đen, dường như không nghĩ tới đối phương sẽ làm như thế, nhưng vẫn lật tay thu hồi Tử Thanh phi xoa, quay người bay trở về chỗ ngồi.

Hàn Lập nhìn bóng người màu đen, trong nội tâm có chút kinh ngạc, cũng cảm thấy khâm phục, có thể kiên định lời nói của mình, hơn nữa người làm được như thế, bất kể là tại Nhân giới, Linh giới, hay là Chân Tiên giới hôm nay, đều vô cùng khó gặp.

Dù sao đối với với một gã tu sĩ cao giai Chân Tiên Cảnh trung kỳ, chỉ cần chịu hao phí tinh lực, tích lũy ba trăm Tiên Nguyên Thạch chẳng qua là vấn đề thời gian, nhưng một kiện Tiên Khí thì chưa hẳn rồi, nhất là Tiên khí ẩn chứa Lôi Chi Pháp Tắc.

Đối phương có lẽ giống Giải Đạo Nhân, cũng là người biết được giá trị "Lôi Phách Tinh", nhưng đối với kiện Tiên Khí Lôi thuộc tính có chút không nỡ bỏ, vậy mới khiến chính mình chiếm được tiên cơ.

Những ý niệm này chợt loé lên trong đầu hắn, đồng thời hắn cũng nhẹ gật đầu với bóng người màu đen, sau đó quay trở về chỗ ngồi.

"Mau đưa Lôi Phách Tinh cho ta." Hàn Lập vừa ngồi xuống, thanh âm Giải

Đạo Nhân có chút không thể chờ đợi được vang lên trong đầu hắn.

Hàn Lập không nói thêm gì, tâm niệm vừa động, liền đưa Lôi Phách Tinh trong túi trữ vật đến chỗ Giải Đạo Nhân.

Kim sắc lôi quang trên người Giải Đạo Nhân lóe lên, Lôi Phách Tinh chui vào thân thể y, biến mất không thấy gì nữa.

Song khi Hàn Lập trở lại chỗ ngồi xuống, hắn hơi ngẩn ra.

Chỗ ngồi Thục Thiên Thánh kế bên bỗng nhiên trống rỗng, người này chẳng biết đã rời đi từ lúc nào.

Hai mắt hắn nhìn chung quanh, các nơi hội trường đều không có thân ảnh Thục Thiên Thánh, có lẽ đã rời khỏi đây.

Lông mày Hàn Lập có chút nhăn lại, nhưng lập tức lại giãn ra.

Trên đài cao, thân ảnh hắc sắc kia lại chờ trong giây lát, thấy không có ai lên tiếng, liền cầm lấy hộp Thái Nhất Âm Nê thả người bay xuống dưới.

Hàn Lập thấy vậy, lập tức đứng lên, thân hình khẽ động, liền muốn bay lên đài.

"Các hạ là Lệ đạo hữu a?"

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên từ bên cạnh truyền đến, theo đó làn gió thơm bay qua, một thân ảnh được bạch quang bao phủ đi qua ngồi xuống vị trí cũ của Thục Thiên Thánh, chính là nữ tu vừa rồi ra giá cao lấy được Minh Hà tàn đồ.

"Ngươi là?" Hàn Lập dừng thân hình, nhướng mày hỏi.

"Các hạ có thể thư thả một chút thời gian không?" Nữ tu không trả lời Hàn Lập, khẽ cười một tiếng nói.

Hàn Lập chần chờ một chút, sau đó ngồi xuống, nhẹ gật đầu.

"Tiểu nữ vừa rồi trong lúc vô tình nhìn thấy, ngươi cùng vị đạo hữu mới ngồi ở chỗ này giao dịch Phi Vân Hỏa Tinh, không biết trên người Lệ đạo hữu còn có loại hoả tinh này không, tại hạ nhu cầu cấp bách cần vật ấy, không biết đạo hữu có thể bỏ những thứ yêu thích hay không? Về giá tiền tuyệt sẽ không làm ngươi thất vọng, như khối lớn bằng nắm đấm khi nãy, tiểu nữ nguyện ý ra giá một trăm Tiên Nguyên Thạch, hơn nữa càng nhiều càng tốt." Ngữ khí nữ tu thành khẩn nói.

"Các hạ tựa hồ biết rõ trên người ta có bao nhiêu Phi Vân Hỏa Tinh, còn biết cả họ của ta, chắc là Thục Thiên Thánh nói cho ngươi a?" Hàn Lập nghe vậy, ngữ khí bình tĩnh hỏi ngược lại.

Nữ tu do dự một chút, nhẹ gật đầu, nói: "Đúng là ta mới vừa mới thăm dò từ người nọ."

Hàn Lập nghe vậy, mặt không đổi sắc, nhưng ý niệm trong đầu chuyển động.

Phi Vân Hỏa Tinh tuy là linh tài cực kỳ quý trọng, hắn lại có không ít, vật ấy đối với hắn trước mắt coi như có cũng được mà không có cũng không sao, cũng có thể bán đi đổi lấy Tiên Nguyên Thạch.

Chẳng qua ngày sau nói không chừng lại sử dụng đến, hiện tại bán mất khó chắc là về sau sẽ không hối hận.

"Hàn đạo hữu, đáp ứng nàng." Thanh âm Giải Đạo Nhân đột nhiên vang lên.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ nhúc nhích, truyền âm hỏi: "Vì sao?"

"Việc này chờ ta dung hợp triệt để Kim Tiên khôi lỗi, sau sẽ nói cho ngươi biết, hiện tại đáp ứng trước người này." Giải Đạo Nhân nói ra.

Nói xong, thanh âm Giải Đạo Nhân yên lặng lại lần nữa.

Nghe Giải Đạo Nhân nói có chút không minh bạch, Hàn Lập nhíu mày,

nhưng chỉ suy nghĩ một chút liền nhìn nữ tu gật đầu nói: "Tốt, ta có thể bán cho ngươi."

“Quyết định của các hạ tuyệt đối là sáng suốt, giá tiền này chỉ sợ sẽ không có người có thể ra được." Ngữ khí nữ tu mặc dù có chút trong trẻo, lạnh lùng, nhưng có thể nghe được trong đó trộn lẫn vẻ vui sướng.

Hàn Lập không nói thêm gì, một tay phất trên túi trữ vật một cái.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, lòng bàn tay hắn nhiều ra một cái túi trữ vật, đưa cho nữ tu.

Nữ tu tiếp nhận túi trữ vật, thần thức đảo qua, sau đó không chút chần chờ vung tay lên, lòng bàn tay nhiều ra một cái túi trữ vật, đưa tới hắn.

Hàn Lập tiếp nhận túi ấy, nhìn thoáng qua, liền gật đầu nhẹ với đối phương.

Nữ tu ôm quyền thi lễ với Hàn Lập lần nữa, sau đó quay người đi lại chỗ ngồi lúc trước.

Hàn Lập nhìn dáng đi thướt tha của nữ tu, lông mày lơ đãng nhíu một chút.

Tuy rằng cách màn sáng, nhưng Thần Thức của hắn quá mức cường đại, vẫn nhìn xuyên thấu màn sáng thấy mơ hồ thân ảnh nữ tu, dường như mình đã gặp ở nơi nào.

"Đúng rồi, là cô gái che mặt mặc hồng y." Hàn Lập lập tức nghĩ tới.

Không chỉ như thế, nữ tử che mặt quần đỏ vô tình gặp lúc trước, cho hắn một loại cảm giác quen thuộc, lúc này gặp ở chỗ này lần thứ hai, loại cảm giác này càng phát ra mãnh liệt.

Vào thời khắc này, phía trên đài cao, một tu sĩ đang đi xuống.

Hàn Lập không nghĩ tiếp những chuyện này, thân hình lóe lên đã rơi vào trên đài cao, lấy ra một ít tài liệu quý trọng, giải thích rõ cần đổi một ít Linh dược cần thiết để luyện đan.

Đáng tiếc mặc dù nơi này là trao đổi hội cao cấp, vẫn không có người có những tài liệu này.

Ở trên đài chờ một lát, Hàn Lập đành phải tiếc nuối xuống đài.

Thời gian trôi qua, gần nửa canh giờ sau, lúc tu sĩ cuối cùng trên đài đi xuống, trao đổi hội dưới mặt đất cuối cùng cũng kết thúc.

Hàn Lập đi vào hậu trường, thanh toán xong Tiên nguyên thạch trước đã đấu giá Huyết Tinh Ngẫu, hoàn thành giao dịch.

Hắn kiểm tra một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí thu vào một cái hộp ngọc, dán lên mấy cái phù lục, sau để vào bên trong vòng tay trữ vật.

------oOo------

Chương 324: Luyện hoá

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32 + Độc Hành*

Không lâu sau, Hàn Lập đã xuất hiện trên một con phố tương đối vắng vẻ trong Bạch Ngọc Thành.

"Hàn đạo hữu, ta cần bố trí một tòa pháp trận để luyện hóa Lôi Pháp Tinh này!" Giọng nói của Giải đạo nhân vang lên trong đầu hắn.

"Cần ta chuẩn bị gì không?" Hàn Lập vừa di chuyển vừa sử dụng Thần Niệm.

Ngay sau đó, một tin tức khác truyền vào đầu hắn, chính là phương pháp bày trận cùng danh sách tài liệu cần thiết.

"Ta hiểu rồi, sẽ nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ, sau đó quay về Xích Hà Phong chuẩn bị cho ngươi một gian mật thất." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

Tuy rằng một số tài liệu được nêu ra thật không dễ tìm, vào lúc bình thường ắt hẳn khiến hắn tiêu phí một phen công phu. Có điều lúc này tất cả thương hội trên khắp đại lục Cổ Vân, thậm chí còn có thương hội đến từ đại lục xung quanh đều đang tụ tập tại Bạch Ngọc Thành, lại thêm Vô Thường Minh chuẩn bị sắp xếp, tin rằng chỉ cần bỏ ra thật nhiều Tiên Nguyên Thạch là có thể thu thập đầy đủ.

Về phần bố trí pháp trận, thoạt nhìn có chút phức tạp nhưng cũng không khiến họ Hàn quá mức bận tâm.

"Không cần phiền toái như vậy, tiến hành tại mật thất khách điếm là được. Ta cũng gần như giải quyết được vấn đề với bộ Khôi Lỗi kia, có lẽ phải ở nơi này mấy ngày đấy." Giải Đạo Nhân nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, sau đó bay nhanh về phía cửa hàng gần nhất.

Đến khi màn đêm buông xuống, hắn mới trở lại khách điếm đang ở.

Hàn Lập lật tay lấy ra một đống trận kỳ, nhìn như tùy ý vung lên. Tất cả trận kỳ bay ra bốn phía, rơi xuống góc phòng, tạo thành hàng lối kỳ lạ.

Theo từng tràng lẩm bẩm trong miệng của hắn, vô số tầng sáng hoặc mỏng hoặc dày bắt đầu hiện lên, bao phủ toàn bộ mật thất, tựa như một cái thùng sắt.

Làm xong mọi thứ, Hàn Lập mới phất tay phóng ra một luồng thanh quang, di chuyển giường ghế trong phòng sang một góc, để trống ở giữa một khoảng sau đó lấy ra một ít Câu Lôi Mộc cùng vô số đồ vật đủ mọi màu sắc.

"Ồ!"

Hàn Lập chợt động thần sắc. Đơn tay khẽ chuyển lấy ra một tấm Linh phù màu tím từ trong vòng tay trữ vật, bên trên chằng chịt đường vân ngân sắc, chính là Thanh Phong Tỏa Tiên Phù.

Nữ tử hồng sam che mặt chẳng phải chính là Cam Cửu Chân, người đã tặng hắn Thanh Phong Tỏa Tiên Phù sao?

Tuy rằng khí tức của nàng và Cam Cửu Chân có chút khác biệt, có thể là do đối phương tận lực cải biến nên mới khiến hắn không nhận ra ngay.

"Cam Cửu Chân… Giao Tam… và Lân Tam đều mang mặt nạ đỏ thắm tượng trưng cho thành viên cao giai của Vô Thương Minh, không ngờ bọn họ đều cùng đi tới Chúc Long Đạo." Hàn Lập thì thào tự nói sau đó lắc đầu thu hồi Thanh Phong Tỏa Tiên Phù, không để ý tới nữa.

Hắn và Cam Cửu Chân cũng không tính là thâm giao, đối với lý do khiến nàng tiến vào Chúc Long Đạo cũng không có lý do để nghĩ đến.

Sau khi bình tĩnh trở lại, Hàn Lập bắt đầu khắc họa lên đất.

Trải qua hai ba canh giờ bận rộn, cho đến lúc hừng đông, mặt đất vốn dĩ trống rỗng đã xuất hiện pháp trận hình tròn rộng chừng mười trượng. Chính giữa hiện lên vô số Linh Văn. Câu Lôi Mộc bốn phía phát sáng rực rỡ tựa như sẵn sàng bộc phát.

Hàn Lập thở dài, đưa tay vỗ lên túi trữ vật. Một đạo kim quang bắn ra, rơi xuống trung tâm pháp trận, chính là Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân nhìn quanh một chút sau đó gật nhẹ đầu với hắn rồi khoanh chân ngồi xuống.

“Giải đạo hữu, có cần Hàn mỗ hộ pháp hay không?” Hàn Lập chợt hỏi.

“Không cần, mình ta là đủ.” Giải Đạo nhân từ chối một cách nhẹ nhàng.

“Vậy ngươi bảo trọng.” Hàn Lập nghe vậy, gật nhẹ đầu.

Còn mấy ngày nữa mới đến thời điểm đệ nhất đạo chủ giảng đạo, họ Hàn còn muốn nhân cơ hội thu thập một ít tài liệu về Đạo Đan. Nếu không cần thiết, quả thật hắn cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Giải Đạo Nhân không trì hoãn thêm, lập tức bấm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Đùng!

Từng tia sấm sét thô to ánh kim phóng tới ngực y sau đó nhanh chóng tràn ra khắp nơi trên cơ thể.

Pháp trận trên đất cũng hiện ra từng đạo quang mang kim sắc, tạo thành phù văn Lôi Điện vô cùng huyền ảo, hô ứng với quang điện trên người khôi lỗi, hơn nữa còn bắt đầu xoay tròn một cách chậm rãi.

Trong chớp mắt, lấy Giải Đạo Nhân làm trung tâm, một lôi cầu kim sắc mang theo vô số quang điện thỉnh thoảng bắn ra chung quanh.

Cũng may là gian phòng này đã được thiết lập năm tầng cấm chế. Số lôi điện rò rỉ đều bị cấm chế ngăn cản.

Hàn Lập cũng không vội rời đi mà đứng bên cạnh quan sát một chút.

Nương theo từng tiếng nổ mạnh trên đầu Giải Đạo Nhân, từng tia Tử sắc lôi điện như điện xà bắt đầu phóng tới, vây bọc đầu y vào giữa.

Bên trong Tử sắc lôi điện, có thể thấy được một hư ảnh mơ hồ, chính là Lôi Phách Tinh kia.

Tử sắc lôi điện có chút khác với lôi điện mà hạt ngọc phát ra lúc trước, càng thêm óng ánh long lanh.

Uỳnh uỳnh rầm rầm!

Tử sắc Lôi Điện nhảy lên chính giữa, nhanh chóng lan tràn trên người Giải Đạo Nhân, những nơi đi qua, các vị trí trên Khôi Lỗi tản mát ra quang mang càng phát ra sáng ngời, tựa hồ bị đả thông một ít điểm mấu chốt.

Hàn Lập thấy tình hình này, khẽ vuốt cằm, tính quay người đi ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, hư ảnh Lôi Phách Tinh trên đầu Giải Đạo Nhân nhảy lên mãnh liệt, Tử sắc Lôi Điện bỗng nhiên đại thịnh, lan tràn nhanh trên thân thể, hơn nữa từng đạo Tử sắc Lôi Điện bay tán loạn phóng ra, kết hợp với Kim sắc lôi cầu ở bên ngoài.

Kim sắc lôi cầu nguyên bản đang yên lặng, đột nhiên nổi lên sóng gió, phía trên phồng lên một vị trí thật lớn.

"Phanh" một tiếng vang thật to!

Vị trí phồng lên bạo liệt ra, từng đạo Kim Sắc Lôi Điện xen lẫn Tử sắc Lôi Điện bay vụt tứ tán, đánh vào đạo cấm chế màu xanh thứ nhất.

Xoẹt!

Cấm chế màu xanh chỉ duy trì được một hai hơi hô hấp, liền bị nổ nát, xé rách ra.

Hai màu Lôi Điện còn lại tiếp tục bắn ra, đánh vào tầng cấm chế màu vàng thứ hai.

Quang mang cấm chế màu vàng nhanh chóng ảm đạm, trở nên mỏng manh, nhìn muốn vỡ vụn lần nữa.

Không chỉ như thế, trên Kim sắc lôi cầu thứ hai phồng lên một điểm cực lớn rồi "phịch" một tiếng, vỡ vụn lần nữa.

Tiếng nổ vang mãnh liệt, từng đạo hai màu Lôi Điện càng thêm thô to phóng đến bốn phương tám hướng.

Nhìn kịch biến liên tiếp xảy ra trước mắt, lông mày Hàn Lập khẽ nhăn lại.

Sau một khắc, hắn đứng nguyên chỗ quay tít một vòng, quanh người hiện ra bốn hư ảnh Thánh Thú cực lớn: Huyền Vũ, Lôi Bằng, Cự Viên, Thần Long.

Đồng thời hư ảnh tứ đại Thánh Thú há to cái miệng rộng, mỗi loại phun ra hắc, ngân, hoàng, hồng, bốn sắc quang mang, chui vào bốn tầng cấm chế chung quanh.

Bốn tầng cấm chế dường như ăn đại thuốc bổ, lập tức hào quang tỏa sáng, tăng thêm gấp mấy lần, tầng màn sáng màu vàng nguyên bản ảm đạm lập tức khôi phục sáng ngời, hơn nữa phía trên mơ hồ hiện ra một hư ảnh Cự Viên.

Tiếng đùng đùng vang lên không dứt!

Từng đạo lôi điện vừa thô vừa to đánh lên màn sáng màu vàng, phát ra thanh âm leng keng cực lớn, như đánh vào tấm kim thạch.

Quang mang trên màn sáng màu vàng lần nữa chợt hiện, hư ảnh Cự Viên phía trên rất nhanh ảm đạm xuống, nguyên bản màn sáng dày đặc, lần nữa

trở nên mỏng manh lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm nghị, trong miệng lẩm bẩm, hai tay luân phiên bấm niệm pháp quyết.

Quang mang màn sáng bốn tầng cấm chế lập loè một lát, "Xoẹt" một tiếng, từng vòng quầng sáng bốn màu từ trong cuốn ra, nhộn nhạo phóng ra bốn phương tám hướng.

Quang mang lập loè một lát, màn sáng bốn tầng cấm chế thình lình hòa làm một thể, hóa thành một đạo màn sáng bốn màu khoảng chừng mấy xích, tản mát ra hào quang bốn màu như kim loại.

Vừa mới hình thành, từng đạo lôi xà hai màu Tử Kim nhao nhao đánh vào màn sáng, nhưng mặt ngoài màn sáng bốn màu Linh quang lưu chuyển xuống, làm cho những Lôi điện này nguyên bản táo bạo phảng phất như là trâu đất xuống biển, tiêu tán không thấy.

Màn sáng bốn màu chẳng qua rung rung nhẹ nhàng vài cái, không có chút dấu vết vỡ vụn nào.

Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, nhưng tay vẫn không ngừng bấm pháp quyết.

Thời gian trôi qua, hư ảnh trên người tứ đại Thánh Thú càng phát ra rõ ràng, tiếp tục phun ra bốn màu cột sáng nhao nhao dung nhập vào bên trong bốn màu màn sáng, khiến cho nó càng thêm củng cố.

Từ đầu đến cuối, hai mắt Giải Đạo Nhân nhắm nghiền ngồi ở trung tâm pháp trận, quanh thân điện quang lượn lờ, tựa hồ hoàn toàn không biết gì đối với tình huống chung quanh.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi có chút im lặng, nếu hắn không kịp thời ra tay ngăn chặn, với uy lực của Lôi Điện Chi Lực khi nãy, đủ để xé rách bốn đạo màn sáng cấm chế còn lại.

Đến lúc đó chỉ sợ toàn bộ khách sạn đều bị hủy diệt, bí mật khôi lỗi Kim Tiên cũng bị bại lộ ra ngoài.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, thông qua truyền âm hỏi thăm một chút tình huống bên trong.

Nhưng Giải Đạo Nhân không có đáp lại, căn bản là không nghe thấy.

Hàn Lập ngược lại cũng không nói thêm gì nữa, chẳng qua là lúc đầu muốn rời khỏi, tự nhiên cũng cải biến ý định, lưu lại nhìn kỹ rồi hẵng tính.

Thời gian từng điểm trôi qua, trong nháy mắt qua hai ba canh giờ.

Đỉnh đầu Giải Đạo Nhân bay ra Tử sắc Lôi Điện, chẳng những không có giảm đi chút nào, ngược lại càng phát ra nồng đậm sáng ngời.

Kim sắc lôi cầu chung quanh càng phát ra không ổn định, kịch liệt cuồn cuộn, từng đạo Kim Tử Lôi điện càng thêm vừa thô vừa to đánh tới bốn phương tám hướng, hơn nữa không có ý dừng lại chút nào.

Hàn Lập đứng ở một góc phòng, tay bấm niệm pháp quyết, duy trì màn sáng bốn màu, sắc mặt có chút âm trầm.

Nếu tình huống tiếp tục như vậy, hắn hiển nhiên không cách nào rời khỏi rồi.

Ba ngày sau.

Hàn Lập khoanh chân ngồi dưới đất, trong tay bấm niệm pháp quyết, vẫn như cũ duy trì màn sáng bốn màu.

Ở trung tâm pháp trận, lúc này toàn thân Giải Đạo Nhân đã bị Tử sắc Lôi Điện bao bọc, giống như hình thành một kiện áo giáp Tử sắc Lôi Điện.

Pháp trận hình thành Kim sắc lôi cầu cũng phát triển lớn hơn rất nhiều, hầu như chiếm nửa cái phòng, Kim Sắc Lôi Điện lưu chuyển, không có dấu hiệu chấm dứt chút nào.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc càng âm trầm.

Đại hội truyền giảng hôm nay liền muốn bắt đầu, Giải Đạo Nhân chẳng biết lúc nào mới có thể chấm dứt, nếu tiếp tục trì hoãn nữa, chỉ sợ sẽ bỏ lỡ đại hội truyền giảng lần này.

Sớm biết như thế, ngày đó hắn liền mang Giải Đạo Nhân phản hồi Xích Hà Phong rồi, cấm chế ở động phủ đó là hắn bố trí năm này tháng nọ mới thành, uy lực hơn xa nơi đây, mặc dù không có người hỗ trợ bên cạnh, có lẽ vẫn đủ ngăn cản Lôi Điện Chi Lực bốn phía.

Hiện tại nói cái gì cũng đều đã muộn, bất luận thế nào hắn cũng không thể tùy tiện rời khỏi vào lúc này, nếu không vô cùng có khả năng kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Pháp trận Lôi Điện bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, vô số phù văn Lôi Điện trong pháp trận hiện ra.

Một màn này rơi vào trong mắt Hàn Lập làm nội tâm hắn khẽ động, vội vàng theo âm thanh nhìn lại.

Liên tiếp tiếng nổ vang đì đùng diễn ra sau đó, nguyên bản Tử Sắc Lôi điện phân bố quanh người Giải Đạo Nhân bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, sau đó đều lóe lên chui vào trong cơ thể, Kim sắc lôi cầu chung quanh cũng kịch liệt chấn động, sau đó vạn đạo Kim Sắc Lôi Điện như trường kình hấp thủy đảo lưu quay về, nhao nhao từ sau đến trước chui vào trong cơ thể y.

------oOo------

Chương 325: Một hơi mười khối

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhoxrai91 + Độc Hành + giang_04*

Trong trận pháp, toàn thân Giải đạo nhân tỏa ra quang mang ba màu Hoàng, Kim, Tử vô cùng đẹp mắt, ba màu sắc ở cùng một chỗ, không xung khắc, ngược lại đang dung hợp từng chút một, làm cho người ta có cảm giác như nước và sữa hoà vào nhau.

Ba màu Linh văn bên ngoài như vật sống, di chuyển không ngừng, lúc thì tụ lại một chỗ, hình thành nên từng cái pháp trận, nhưng ngay lập tức lại phân tán, nhìn qua vô cùng huyền diệu.

Từ bên trong tỏa ra một tia uy áp của cấp bậc Kim Tiên, hơn nữa bình ổn vô cùng, không có chút cảm giác bất ổn nào.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, động tác trên tay cũng không ngừng lại, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong phòng màn sáng tỏa hào quang bốn màu, không cho linh áp của Kim tiên lọt ra bên ngoài chút nào.

Thân hình Giải đạo nhân khẽ động, mở mắt.

Trong đôi mắt tỏa ánh sáng chói mắt, khiến người khác không thể tập trung nhìn thẳng.

Vù! Vù!

Hai đạo hào quang chói mắt bắn ra, cứ thế phá hỏng màn sáng bốn màu xung quanh, tạo ra hai lỗ hổng lớn.

May mà hai đạo hào quang này bắn lên hướng trên, cũng không có tổn hại tới người khác.

Hàn Lập lại càng hoảng sợ, vội vàng thi pháp.

Màn sáng bốn màu bị xuyên thủng ngay lập tức được tu bổ.

Hai đạo hào quang bay thẳng lên không trung Bạch Ngọc Thành, bất chợt nổ tung.

Thiên địa linh khí kịch liệt chấn động, không gian phía trên tòa thành trì chợt hiện ra ba đạo vòi rồng Hoàng, Kim, Tử, tỏa ra một cỗ linh áp cực kì to lớn khiến người khác phải giật mình.

Ba cỗ vòi rồng gào thét như muốn xé rách không trung, những nơi chúng đi qua tiếng sấm cuồn cuộn, thanh thế cực kì kinh người.

Tu sĩ Bạch Ngọc Thành thấy không trung xuất hiện dị tượng kinh người như vậy, sắc mặt ai nấy lập tức đại biến.

"Uy áp thật đáng sợ, đây tuyệt đối không phải tu sĩ Chân Tiên Cảnh có thể tạo ra được!"

"Chẳng lẽ là có vị đạo chủ nào đi tới Bạch Ngọc Thành?"

Trong nhất thời, có không ít người đứng tại chỗ, bàn tán.

Hàn Lập thông qua thần thức cảm ứng được sự việc bên ngoài, sắc mặt hơi đổi.

Hai tay hắn bấm niệm các loại pháp quyết, gắt gao phong tỏa khí tức từ Giải Đạo Nhân, không để tiếp tục lan ra bên ngoài.

Đồng thời thần thức hắn lan ra, lấy khách sạn làm trung tâm, tỏa ra xung quanh mấy ngàn dặm, theo dõi tình huống bên trong Ứng Thành, để sớm có đối sách.

Hắn cũng không ngờ việc có hai đạo quang mang từ nơi này phóng ra, cũng may chỉ là lóe lên, ngày hôm nay là lúc lễ hội giảng đạo sắp bắt đầu, không ít người sớm đi ra khỏi Bạch Ngọc Thành, tu sĩ nội thành cũng không còn

nhiều, chưa hẳn có người phát hiện được sự việc vừa nãy bắt nguồn từ đây, dù cho có người thực sự phát hiện được, thì cũng có sự kiêng kị với tu sĩ Kim Tiên Cảnh, chưa chắc dám vào để kiểm tra.

Vòi rồng ba màu gào thét trên không trung một lúc, rất nhanh tiêu tán đi.

Vòi rồng ba màu tuy rằng gây nên hiện tượng to lớn nhưng không tạo thành nguy hại gì, mọi người trong nội thành sau khi bàn tán một lúc thì rất nhanh giải tán.

Hàn Lập thấy vậy mới thở dài một hơi.

Trong pháp trận, Giải Đạo Nhân cử động cơ thể một chút, rồi đứng lên, màu sắc trên người đều biến mất, uy áp khổng lồ cũng biến mất không thấy.

"Mãi đến hôm nay, cuối cùng đã thành công mỹ mãn" Giải Đạo Nhân mở miệng nói.

"Giải Đạo Nhân, trước đây ngươi nói không cần ta hộ pháp, có thể tự giải quyết mọi việc đây sao? Nếu không có ta lưu lại, chỉ sợ đã có phiền toái không nhỏ rồi." Hàn Lập thản nhiên nói.

Ba ngày nay hắn thủ hộ ở chỗ này, các đấu giá hội, giao dịch hội ở nội thành cũng không thể tham gia.

Các loại giao dịch bậc này, càng về sau càng xuất hiện nhiều đồ vật trân quý, nếu ba ngày này có thể tham dự, không biết chừng có thể tìm được các loại tài liệu Đạo đan.

"Ta cũng không nghĩ tới khối Lôi Tinh Phách này vô cùng tinh thuần, lực lượng ẩn chứa bên trong vượt quá suy đoán của ta." Giải Đạo Nhân nghe ra Hàn Lập có vài phần bất mãn, bèn giải thích.

"Được rồi! Lần này ngươi có thể dung hợp thành công, coi như là một chuyện may mắn, ta còn chưa chúc mừng ngươi đã đạt được ước muốn." Hàn Lập xoay chuyển lời nói, mỉm cười chúc mừng.

"Đa tạ Hàn đạo hữu thay ta tìm một khối tiên thân, còn giúp ta hộ pháp mấy ngày nay, nếu không ta cũng sẽ không thuận lợi như vậy. Hàn đạo hữu yên tâm, ơn này ta sẽ ghi nhớ kĩ." Giải Đạo Nhân vừa chắp tay vừa nói với Hàn Lập như thế.

"Vừa nãy trong lúc ngươi vô tình phóng thích lực lượng, mặc dù không tiết lộ ra thân phận, nhưng tiếp tục lưu lại nơi này xem ra không ổn, hơn nữa đại hội giảng đạo cũng sắp bắt đầu, tốt nhất nên rời khỏi nơi đây trước." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nhàn nhạt nói ra.

Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ, trên người lóe lên hào quang, hóa thành một đạo quang mang, chui vào vòng tay trữ vật của Hàn Lập.

Hàn Lập phất tay, một đạo hoàng quang lóe lên, tu bổ lỗ thủng trên vách tường, sau đó đẩy cửa phòng, đi ra ngoài.

Hắn đang muốn quay người đi xuống lầu, chợt dừng bước, nhìn lại phía bên kia hành lang.

Thần thức hắn lan ra, tra xét kỹ càng tình huống bên trong khách sạn, Cam Cửu Chân không có ở đây.

Trên mặt hắn lộ vẻ khác thường, sau đó liền thu hồi ánh mắt, quay lưng đi xuống lầu.

"Đúng rồi, lúc trước ngươi nói ta bán đi Phi Vân Hỏa Tinh, nói chờ sau khi dung hợp với bộ Tiên khôi lỗi xong sẽ nói ta biết nguyên nhân, là vì điều gì?" Hắn nghĩ tới một chuyện, dùng thần hồn liên lạc với Giải Đạo Nhân.

"Hàn đạo hữu, ngươi cảm thấy khối Tiên khôi lỗi này dùng loại lực lượng nào để thúc giục?" Giải Đạo Nhân không trả lời mà hỏi ngược lại.

Hàn Lập khẽ giật mình, nhưng không trả lời.

"Toàn bộ Tiên khôi lỗi là dùng Tiên nguyên thạch thúc giục, vật này cũng không ngoại lệ, hơn nữa đây là khôi lỗi Kim Tiên cảnh, để thúc giục uy năng tiêu hao rất lớn, Tiên nguyên thạch trên người ngươi căn bản không đủ

dùng." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Lúc ngươi thúc giục bộ Tiên khôi lỗi này, tiêu hao bao nhiêu?" Sau một hơi im lặng, Hàn Lập hỏi.

"Nếu triệt để thúc giục bộ Tiên khôi lỗi này, mỗi một hơi, chỉ sợ cần tiêu hao mười khối Tiên nguyên thạch." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Cái gì? Một hơi mười khối?" Hàn Lập tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý, nghe xong vẫn cả kinh.

"Cái này cũng không phải là cao, Tiên khôi lỗi cần Tiên linh lực khổng lồ chèo chống, một hơi tiêu hao gấp mấy chục lần, thậm chí mấy trăm lần cũng không phải là chưa từng có." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Giải đạo hữu đã từng thấy qua khôi lỗi như vậy rồi?" Hàn Lập hít một hơi hỏi.

"Không phải, là do quá trình dung hợp Lôi Phách Tinh, trí nhớ ta đột nhiên nhớ lại một ít thông tin mà thôi." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Vậy ngươi lại nhớ thêm được một ít sự việc về chủ nhân trước đây?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức hỏi.

Đối với người này, hắn vô cùng hứng thú, tuy Giải Đạo Nhân từng nói chủ nhân trước đây đã vẫn lạc, nhưng có đúng hay không, còn chờ điều tra lại.

"Là một chút kí ức vụn vặt, phần lớn là tư liệu về Tiên khôi lỗi.. Về phần bảo Hàn đạo hữu bán đi Phi Vân Hỏa Tinh, đổi lấy hơn ba nghìn Tiên nguyên thạch, cũng đủ để ta ra tay mấy lần rồi." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Ta hiểu rồi, thời gian cũng không sai biệt lắm, đi thôi." Hàn Lập gật đầu một cái, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Phong.

...

Trên Bạch Ngọc Phong, ánh nắng tươi sáng, trời sáng khí trong.

Bầu trời phía trên một mảnh xanh lam như vừa được rửa sạch, trôi lơ lửng nhiều sợi mây thô như những đóa hoa trắng noãn, một đạo cầu vồng bảy màu bắc ngang phía trên đám mây, giống như một cây cầu cự đại.

Trên bầu trời, một đội ngũ trên trăm đầu Long Mã sau lưng có hai cánh đang kéo những chiếc kim sắc chiến xa. Phía trên các chiến xa đứng một đội tu sĩ cao giai mặc kim giáp, tay cầm ngân kích, đang không ngừng tuần tra qua lại trong phạm vi ngàn dặm trên bầu trời.

Phía trên Bạch Ngọc Phong bao phủ một tầng màn sáng cấm chế màu vàng nhạt, để hạn chế tu sĩ ngự không phi hành.

Trong đó truyền ra từng trận chấn động cũng không mãnh liệt lắm, chỉ cần là tu sĩ Chân Tiên cảnh trở lên, phi hành vào sẽ không bị ảnh hưởng, nhưng nếu là tu sĩ Đại Thừa kỳ trở xuống, tức thì sẽ bị ngăn cản bên ngoài, không cách nào đi vào được.

Cho nên đại bộ phận đệ tử Chúc Long đạo đều là bay đến Bạch Ngọc Phong, sau đó lại đi bộ lên núi, mới có thể đi vào quảng trường trên đỉnh núi, tham gia lần thịnh hội này.

Giờ phút này, trên quảng trường màu trắng đằng kia, chính là một trận tiếng người huyên náo, tình cảnh phi thường náo nhiệt.

Chừng có gần khoảng mười vạn đệ tử Chúc Long đạo, cùng với rất nhiều Trưởng lão, hạch tâm tông môn, rậm rạp chằng chịt, chiếm trọn cái quảng trường, ngồi đầy hết thảy vị trí bồ đoàn, về sau vẫn có người không ngừng chạy đến, chen lấn tìm vị trí trên quảng trường.

Thậm chí, thấy đỉnh núi đã không còn mảnh đất cắm dùi, nhiều người dứt khoát lùi đến phía sau, ở giữa sườn núi tìm một chỗ gò đất, tự khoanh chân ngồi xuống, chờ đợi thịnh hội diễn ra.

Mà chỗ dưới chân núi Bạch Ngọc Phong, đồng dạng là người đi tấp nập, huyên náo náo nhiệt, nhưng vẫn không bằng so với quảng trường trên đỉnh núi.

Bất quá nơi này thành viên cấu thành càng thêm phức tạp, trừ đệ tử Chúc Long đạo bình thường, còn có rất nhiều tu sĩ hỗn tạp từ các thế lực lớn nhỏ khác ở Cổ Vân Đại Lục.

Tại Bạch Ngọc Phong, những người này ở trong rừng, dưới đất trống cùng hai bên đường, dựng lên từng cái quầy hàng nho nhỏ, phía trên bày đầy Pháp bảo Khí vật, cùng đan dược linh tài, rực rỡ muôn màu, đúng là mượn lần đại hội này chưa diễn ra, bắt đầu với tiểu sinh ý.

Chung quanh quầy hàng, thường cách một khoảng cách sẽ có tu sĩ Chúc Long Đạo mặc kim giáp đóng giữ dò xét, duy trì trật tự nơi này.

So với trao đổi hội mà Hàn Lập tham gia lúc trước thì bất đồng, nơi đây mở ra chủ yếu là nhắm vào tu sĩ Hóa Thần Kỳ trở xuống, ngược lại là càng giống như năm đó hắn tham gia Thái Nam Tiểu Hội tại Nhân giới.

Trên đỉnh Bạch Ngọc Phong, trong sân rộng có một toà Giảng Kinh Đài đứng lặng, trên đó đặt mấy cái bàn màu tím khá rộng, phía trên có ít hoa văn trang điểm điêu khắc, thoạt nhìn mặc dù không tinh xảo và hoa mỹ, nhưng lại càng lộ ra phong cách cổ xưa tự nhiên.

Phía sau mấy cái bàn, có một cái đỉnh tròn đồng xanh cao hơn một trượng, trong đó cắm mấy trăm cây đàn hương màu sắc tím xanh, đầu nhang dưới gió núi quét xuống, mơ hồ có ánh lửa chớp động màu đỏ tươi, khói xanh đang từ trong toát ra lượn lờ.

Hai bên đỉnh tròn, đối xứng tả hữu đặt gần trăm cái bồ đoàn hình tròn màu nâu xanh.

Giờ phút này, trên không trung thỉnh thoảng có các đạo độn quang bay tới, hiện ra từng thân ảnh, mỗi người tự đi lại trên thềm đá cao chung quanh đài, tìm một vị trí bồ đoàn, khoanh chân ngồi xuống.

Bất đồng với tiếng động huyên náo lộn xộn trên quảng trường, chung quanh thềm đá tại Giảng Kinh Đài có nhiều chỗ ngồi, đều là các trưởng lão Chúc Long đạo tu vi Chân Tiên cảnh, cùng với các đạo chủ, đệ tử hạch tâm, từng

người thân phận cao quý, vạn chúng phía dưới đang nhìn, tự nhiên sẽ không ồn ào huyên náo.

Đại đa số bọn họ đều tự mình nhắm mắt điều tức, chậm rãi đợi đại hội bắt đầu, chỉ có rất ít người chào hỏi người quen biết bên cạnh, thấp giọng to nhỏ.

Ngay lúc này, một đạo thanh sắc độn quang từ hướng tây nam viễn không bay vút tới, trực tiếp đáp trên Giảng Kinh Đài, độn quang thu lại, từ trong hiện ra một thanh niên cao lớn mặc trang phục Trưởng lão, đúng là Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu nhìn lướt phía trên, chỉ thấy vị trí phía trên ở gần đỉnh đài cao, trên cơ bản đã bị người chiếm hết, chỉ có đoạn phía dưới trên bậc thang, còn có khá nhiều chỗ trống.

Hàn Lập đi từng bước theo bậc thang chính giữa dành cho người đi bộ, đi chừng hơn trăm cấp, liền thấy bên trái có một bóng người quen thuộc đang vẫy tay với hắn.

Người này không ai khác, chính là Kỳ Lương.

Hàn Lập thấy gã liền cười cười đi tới, ngồi xuống vị trí bồ đoàn còn trống bên cạnh.

------oOo------

Chương 326: Lần lượt trình diện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: tieutangmi*

***Biên**: Độc Hành*

▼

"Lệ huynh, ngươi tới hơi muộn a! Ngươi xem, các vị trí tốt đều bị người khác chiếm mất rồi." Kỳ Lương vừa cười vừa nói.

"Không sao. Tai nghe, tâm lĩnh, thần hội là được, hà tất so đo vị trí làm gì" Hàn Lập lắc lắc đầu, không quan tâm lắm nói.

"Ha ha, không hổ là Lệ huynh, khó trách vì sao tu vi có thể tăng tiến nhanh như vậy! Chỉ sợ không tới vạn năm, Lệ huynh liền tiến giai Hậu Kỳ, một chỗ trong số ba mươi sáu vị trí phó đạo chủ phải để cho ngươi ngồi rồi. Đến lúc đó, đừng quên Kỳ mỗ a." Kỳ Lương cười hắc hắc một tiếng nói.

"Kỳ huynh nói đùa, trừ phi Lệ mỗ có thể trực tiếp ngộ Đại Đạo tại lần Giảng Kinh Hội này, nếu không há có thể trong vòng vạn năm tiến giai nhanh như vậy?" Hàn Lập mở trừng hai mắt, cười khổ một tiếng nói.

"Lại nói, mấy ngày nay không thấy thân ảnh Lệ huynh, chẳng lẽ đã tìm được lương tài bí bảo gì rồi?" Kỳ Lương cười hặc hặc, chuyển chủ đề.

"Lương tài bí bảo nếu dễ dàng đạt được như thế, cũng không xứng gọi là lương tài bí bảo rồi. Chẳng qua mấy ngày nay có chút việc gấp cần phải xử lý, nên chậm trễ một chút, xong mới vội vàng chạy đến đây." Hàn Lập cười ha ha, hàm hồ nói.

"Đúng vậy, vốn tưởng rằng mượn thịnh hội vạn năm khó gặp một lần này, có thể hảo hảo vơ vét thiên tài địa bảo một phen, không nghĩ tới lần này

không có..." Kỳ Lương khẽ thở dài, âu sầu nói.

Hàn Lập cùng Kỳ Lương nói chuyện phiếm thêm một lúc, chợt nghe giữa không trung đột nhiên có một âm thanh đinh tai nhức óc.

Hai người vội ngẩng đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy trên bầu trời có mây cuồn cuộn, ở giữa có một đạo Tử sắc Lôi Quang cực lớn bỗng nhiên từ bên trong rủ xuống, phóng thẳng tới Bạch Ngọc Đài, hình thành một vầng sáng chói mắt.

Sau đó vầng sáng thu vào, mười mấy đạo nhân ảnh từ trong đó phóng ra.

Chính giữa là người cầm đầu mặc áo bào tím, mặt mũi rất bình thường, khuôn mặt và lông mày nhỏ nhắn, chính là vị đạo chủ của Chúc Long Đạo hôm nay được phân công chủ sự đại hội lần này, Âu Dương Khuê Sơn.

Đi theo phía sau là hơn mười người mang quần áo và trang sức khác nhau, tất cả đều có sắc mặt nghiêm nghị, tuy rằng khí tức nội liễm, nhưng không ít môn nhân Chúc Long Đạo nhận ra những người này chính là các Phó đạo chủ trong tông.

Người chủ trì đại hội Âu Dương Khuê Sơn chọn bồ đoàn hình tròn màu nâu xanh bên trái Viên Đỉnh ngồi xuống, các Phó đạo chủ sau lưng đều tự tìm một cái bồ đoàn rồi nhao nhao ngồi xuống.

Sau khi mười mấy người này vừa xuất hiện trên Bạch Ngọc đài, các Chân Tiên trưởng lão cùng đệ tử thân truyền đang khoanh chân ngồi ở chung quanh trên thềm đá nhao nhao ngồi thẳng người lên, âm thanh ầm ĩ ở bốn phía quảng trường cũng dần dần yên tĩnh trở lại, các trao đổi hội bên dưới núi cũng tuần tự đình chỉ hoạt động, tất cả mọi người, bất kể ngồi hay đứng đều trở nên yên lặng.

Cơ hồ trong nháy mắt, lấy Bạch Ngọc đài cao làm trung tâm, khu vực trong vòng ngàn dặm trở nên lặng ngắt như tờ.

Không đến nửa nén hương sau, có một vòi rồng màu vàng gào thét bay tới

từ chân trời xa, tới gần Bạch Ngọc đài thì thanh thế yếu bớt, bảy tám đạo bóng người từ trong phóng ra.

Hai người cầm đầu có bộ dáng rất kỳ lạ.

Một người trong đó thoạt nhìn không giống nữ tử bình thường, da có màu bạc nhạt, hai lỗ tai dài và hơi nhọn, dáng người long lanh hấp dẫn, đứng sóng vai cùng nữ nhân này là một nam tử to cao, trên mặt có lông vàng, sát mí mắt có lân phiến.

Đi theo phía sau hai người này là năm sáu nam nữ có hình dáng khác nhau, đều không cùng một tộc.

Nữ tử da màu bạc cùng nam tử mặt lông vàng khẽ gật đầu với Âu Dương Khuê Sơn, sau đó chọn bồ đoàn bên cạnh ngồi xuống, những người sau lưng tức thì nhao nhao ngồi xuống theo thứ tự.

Hàn Lập tuy rằng trước đây chưa gặp qua những người này, nhưng từ thần thái cử chỉ của những người này không khó đoán ra, hai người cầm đầu kia cũng là Kim Tiên đạo chủ, những người đằng sau đồng dạng thân phận cũng không thấp, chính là các Phó đạo chủ.

Không bao lâu sau khi những người này xuất hiện, một nữ tử bịt mặt màu đen, mặc váy đen, đứng trên một cái lông vũ Hắc Nha đen bóng khổng lồ bay nhanh tới.

Không giống những người khác được tiền hô hậu ủng, nàng ta đi tới đây một mình, sau lưng cũng không có người nào đi theo, cũng chào Âu Dương Khuê Sơn một tiếng, sau đó tìm một cái bồ đoàn gần đó ngồi xuống.

Theo sát nàng này là một nam tử anh tuấn, tóc vàng rối tung, sau lưng có Kim Luân, đối lập với nữ tử váy đen, sau lưng gã có mười lăm mười sáu tên Phó đạo chủ tháp tùng...

Trong hơn nửa canh giờ sau, có không ít Phó đạo chủ chạy tới liên tiếp, cho đến khi khu vực bồ đoàn bên trái Viên Đỉnh còn sót lại hai chỗ trống ở hàng thứ nhất, Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê đạo chủ mới cùng nhau khoan

thai đi đến.

Hôm nay Hô Ngôn đạo nhân chẳng những thay đổi một đạo bào mới có màu tinh nguyệt, tóc tại được chăm chút chỉnh tề, râu trên mặt đều được cạo sạch sẽ, tựa hồ cũng quan tâm đến đại hội lần này.

Vân Nghê cười nhè nhẹ, kề vai sát cánh cùng gã đi tới, chỉ cần một cái nhăn mày, một nụ cười đều phong tình vạn chủng. Không ít Kim Tiên đạo chủ cùng Phó đạo chủ thấy vậy nhao nhao cúi đầu, bộ dạng không dám nhìn nhiều.

Âu Dương Khuê Sơn nhìn thấy Hô Ngôn lão đạo cùng Vân Nghê đồng thời xuất hiện, khóe mắt không tự chủ được nhảy dựng một cái, nhưng lại đứng dậy lần đầu tiên kể từ khi ngồi xuống, cười nói với hai người:

"Hô Ngôn đạo hữu, Vân đạo hữu, nhị vị cuối cùng đã đến, vậy là đủ người rồi."

"Nếu như Bách Lý đạo chủ còn chưa tới, hai ta có lẽ không tính là muộn." Hô Ngôn lão đạo lườm Âu Dương Khuê Sơn một cái, nói.

"Đó là tự nhiên. Bất quá thời gian không sai biệt lắm, mấy vị đạo hữu của các tông môn bên ngoài cũng sắp đến rồi, hai vị cũng ngồi vào vị trí đi." Âu Dương Khuê Sơn nhìn thoáng qua Vân Nghê, vừa cười vừa nói.

Hô Ngôn lão đạo nhàn nhạt nhẹ gật đầu, cùng Vân Nghê đi đến chỗ hai cái bồ đoàn chưa ai ngồi.

Hàn Lập ngồi xếp bằng tại chỗ, đánh giá những người phần lớn hắn chưa gặp qua này, phát hiện trong mười hai vị Kim Tiên đạo chủ, ngoại trừ hai người dị tộc lúc trước, còn có một tên nam tử Yêu tộc, còn lại đều là nhân tộc. Về phần ba mươi sáu vị Phó đạo chủ, chỉ có những người đi theo hai gã Đạo chủ Dị tộc lúc nãy mới không phải là nhân tộc.

Kỳ thật trong số những người này, hắn chỉ biết mặt một số ít người, tính cả Hùng Sơn.

Lại nói, hơn mười vị đạo chủ này, chính là đại biểu cho lực lượng trọng yếu nhất của toàn bộ Chúc Long Đạo, đang tề tụ tại đỉnh núi của Bạch Ngọc Sơn, mặc dù khí thế trên người thu liễm, nhưng lại tạo cho tất cả mọi người chung quanh cảm thấy một cỗ cảm giác hít thở không thông không cách nào nói rõ.

Đại hội lại trở nên an tĩnh, bầu không khí bắt đầu lộ ra vẻ nghiêm túc.

Ước chừng một phút đồng hồ sau, ở bên trong Thiên Mạc xa xa, bỗng nhiên nổi lên một vầng sáng hoa quang ngũ sắc mắt thường có thể thấy được, vầng sáng này bay nhanh tới, từ trong hiện ra một đầu lạc đà ngũ sắc khổng lồ.

Con lạc đà này lớn chừng trăm trượng, toàn thân khắc rõ từng vòng Ngũ Thải Linh văn, phía sau lưng có hai cái bướu lạc đà giống như một ngọn núi nhỏ, cái bướu phía trước có một lão giả mặc vũ y màu sắc rực rỡ, tay cầm bảo bình, đang khoanh chân ngồi.

"Ngũ Sắc Quan Ngọc Dương Tử, nhận lời mời đến đây xem lễ." Lão giả tới gần Bạch Ngọc đài, cao giọng nói ra.

"Ngọc Dương Tử đạo hữu, lâu lắm không gặp, thật sự là phong thái không chút nào suy giảm a....! Nhưng không biết đạo hữu có còn luyện chế Ngũ Sắc Đan không? Ta một mực mong cầu, khổ nỗi muốn mua mà không được." Âu Dương Khuê Sơn thấy vậy, cười chào nói.

"Ha ha, Âu Dương đạo huynh nói vậy là không phải rồi! Người khác không nói, nếu đạo huynh muốn, ta vẫn có thể lấy ra được hai ba bình đấy." Ngọc Dương Tử đáp xuống Bạch Ngọc đài, cười tủm tỉm nói.

"Rất tốt. Chỗ này ta cũng có một chút Phục Thiên Hậu Thổ, không biết đạo hữu có hứng thú không?" Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, nói.

"Chuyện này là thật? Đạo huynh nếu thật có loại đất này, bất luận giá cả bao nhiêu, ta đều nguyện đổi lấy." Mặt Ngọc Dương Tử lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nói gấp.

"Ngọc Dương Tử đạo hữu chớ sốt ruột, đợi xong chuyện ở đây rồi ghé tệ phủ một lát, thưởng trà đàm đạo, thế nào?" Âu Dương Khuê Sơn vừa mời vừa nói.

"Tốt! Một lời đã định." Ngọc Dương Tử không chần chừ gật đầu nói.

Ngọc Dương Tử này xuất thân từ Ngũ Sắc Quan, tuy không phải là nhánh của Chúc Long Đạo, nhưng cũng là một đại tông môn tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Hàn Tiên Vực, địa vị rất cao, cho nên được an bài ngồi tại vị trí bồ đoàn hàng thứ nhất bên phải Viên Đỉnh.

Không bao lâu sau, giữa không trung lại có một mảnh hào quang màu đen bay nhanh đến, lần này là một nghiên mực màu đen cực lớn, trên nghiên mực điêu khắc Mai Lan Trúc Cúc, thoạt nhìn đẹp đẽ dị thường.

"Du Tu Cung Mặc Phu Tử, nhận lời mời đến đây xem lễ." Một thanh âm trầm thấp khàn khàn từ nghiên mực phát ra.

Ô quang trong không trung lóe lên, nghiên mực màu đen lập tức biến mất không thấy nữa, một lão giả da đen thân cao chưa đủ năm thước đang vuốt nhẹ chòm râu dày của mình, từ từ hiện ra.

"Nguyên lai là Mặc lão phu tử..." Âu Dương Khuê Sơn đứng dậy, hướng lão giả hành lễ.

Lão giả da đen thoáng chắp tay trả lễ, liền đi tới chỗ bồ đoàn, làm cho Âu Dương Khuê Sơn hơi ngẩn ra, sau đó mặt không đổi sắc ngồi xuống.

"Túy lão đầu, vạn năm gần đây sao không thấy ghé Du Tu Cung của ta? Không phải lão đã quên mất bạn rượu lâu năm này rồi chứ?" Lão giả tiến đến gần Hô Ngôn đạo nhân, mở miệng cười nói.

"Xì, cái đồ hắc tửu quỷ như ngươi còn không biết xấu hổ, lại đi nói ta! Lão tiểu tử ngươi bế quan khổ tu mấy vạn năm, ta đi canh cửa cho ngươi mấy lần, ngươi nói một chút xem? Bất quá ngươi lần này tới rất đúng lúc, ta hôm nay trữ không ít hảo tửu có thể so sánh với Mặc Vân Linh Tửu của ngươi đấy." Hô Ngôn lão đạo lông mày nhảy dựng, nhưng sau đó có chút tự hào

nói.

Mặc Phu Tử nghe vậy lập tức dựng ngược râu, trừng mắt, kêu lên: "Thế gian có loại hảo tửu có tư vị ngon hơn Mặc Vân Linh Tửu do ta tự tay điều chế sao? Lão Túy Quỷ nhà người chớ có mạnh miệng, trước đây ta và ngươi đấu rượu, ngươi có lần nào hơn lão phu không?"

"Khục khục, có khoác lác hay không, sau khi đại hội kết thúc, ta đấu với ngươi một phen sẽ thấy." Hô Ngôn đạo nhân ho khan vài tiếng, khóe mắt liếc qua Vân Nghê khi đang nói chuyện.

"Hắc hắc, đừng làm cho lão phu thất vọng a..." Mặc Phu Tử sau khi nghe xong, bỗng nhiên cũng nhoẻn miệng cười, đi về phía bên phải Viên Đỉnh, ngồi cạnh Ngọc Dương Tử.

Không bao lâu, bồ đoàn phía bên phải Viên Đỉnh trên Bạch Ngọc đài đã có mười người ngồi, nhưng có nửa số trống không.

Đây cũng không phải là do ít tông môn bên ngoài muốn tới đây xem lễ, trên thực tế, tông môn đến đây xem lễ không chỉ chừng này, nhưng đại đa số tông môn là thế lực nhỏ, tự nhiên không đủ tư cách ngồi trên Bạch Ngọc Đài, các tông môn này đều được an bài tại một khu vực khác trên quảng trường.

Số lượng chỗ ngồi trên Bạch Ngọc Đài có hạn, nếu để chen lấn quá nhiều người sẽ phá hư hết phong cảnh của đại hội lần này.

------oOo------

Chương 327: Thiên nhân có ngũ suy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Xa xa giữa không trung, đột nhiên truyền đến một hồi tiếu thanh vang dội.

Nương theo tiếu thanh, một đạo độn quang màu lam từ đằng xa bắn nhanh đến, xông vào màn sáng màu vàng, dừng lại trên cao bên bạch ngọc đài.

"Thương Lưu Cung Lạc Thanh Hải, đáp ứng lời mời đến đây xem lễ!"

Nương theo đạo thanh âm rõ to đó, bên trong độn quang màu lam nở rộ ra một đóa hoa màu thuỷ lam lớn chừng trăm trượng, ở giữa đứng mười mấy đạo nhân ảnh, mặc trên người trường bào màu lam, tu vi khí tức đều không tầm thường.

Mọi người Chúc Long Đạo thấy vậy, lập tức xôn xao, hiển nhiên cũng là khiếp sợ không thôi.

Lạc Thanh Hải không ai khác, chính là đương kim Cung Chủ Thương Lưu Cung, một trong tam đại thế lực nổi danh ở Bắc Hàn Tiên Vực, cùng với Chúc Long Đạo.

Trong đầu Hàn Lập lướt qua tin tức về Thương Lưu Cung, đồng thời ánh mắt hắn nhìn về phía không trung, giống như những người khác.

Chỉ thấy bên trong đóa hoa lớn màu lam có một trương Long Y màu vàng rộng thùng thình, một gã nam tử trung niên dáng người cao gầy, da trắng như tuyết, ngồi ở trên như đại mã kim đao.

Người này dung mạo hiền lành, hai tròng mắt xanh thẳm như biển, nhìn có

chút đặc biệt, khí tức cũng tràn đầy như biển, mặc dù cách xa nhau như thế, nhưng cũng làm hắn âm thầm kinh hãi.

Mà đứng sau lưng Lạc Thanh Hải có hơn mười người, đều một bộ dạng khí vũ hiên ngang, vẻ mặt hưng phấn.

Chính giữa có một người, thoạt nhìn khoảng chừng hai mươi tuổi, tuy là nam tử, lại có chút thanh tú, làn da mềm mại so với thiếu nữ còn muốn trắng nõn hơn, nếu không phải trước ngực không có núi non, còn làm cho người ta ngộ nhận là nữ tử.

Gã tuy rằng cũng mặc một thân trường bào màu lam, vị trí cổ áo cùng ống tay áo không giống với những người khác, có thêu đường viền hoa gợn sóng màu vàng, thoạt nhìn có vài phần tương tự với phục sức Lạc Thanh Hải.

"Lạc đại cung chủ đại giá quang lâm, Âu Dương Khuê Sơn không có tiếp đón từ xa rồi." Lần này Âu Dương Khuê Sơn đi về phía trước một bước, chắp tay thi lễ nói ra, còn các Phó đạo chủ giờ phút này cũng nhao nhao đứng dậy chào.

"Ha ha, Bách Lý đạo hữu hiếm khi xuất quan, giải thích sâu sắc về ngũ suy chi kiếp không giống người thường, mỗi lần mở đàn giảng kinh, có thể xem là một việc trọng đại của Tiên Vực, bổn tọa há có thể bỏ qua." Lạc Thanh Hải vừa cười vừa nói.

Hàn huyên một lát, gã cũng không giống như những người lúc trước ngồi ở trên Giảng Kinh Đài, mà là trướng hoa lớn màu lam treo trên không cùng độ cao với Giảng Kinh Đài, liền như vậy cách không treo ở đó.

Thương Lưu Cung bên này vừa mới dàn xếp xong, bên kia lại có một chiếc xe kéo màu trắng bạc lăng không chạy tới, tám con Long Mã ngân quang huy động hai cánh kéo theo xe, phía trên có khoảng bảy tám người, treo trên cao một bên đài khác.

"Bắc Hàn Tiên Cung, đến đây xem lễ." Phía trên xe kéo, cầm đầu là một phu nhân dung mạo xinh đẹp, mở miệng nói ra.

"Tuyết Oanh phó Cung chủ giá lâm, thật là khách quý." Âu Dương Khuê Sơn thấy vậy, đứng dậy nghênh đón.

Bất quá so với Thương Lưu Cung lúc trước, trong giọng nói của y sắc thái tình cảm rõ ràng giảm bớt vài phần.

Trong mười hai tên Kim Tiên, trừ Âu Dương Khuê Sơn, đám người Hô Ngôn đạo nhân nhìn về phía Tiên Cung, bộ dáng có vài phần chán ghét, nhìn lướt qua, sau đó không hề nhìn nữa.

Đám người Tiên Cung cũng không quan tâm chuyện này, hướng bên Lạc Thanh Hải chào qua một tiếng, về sau liền đồng dạng dừng lại treo trên không một bên khác Giảng Kinh Đài.

Sau khi đội ngũ hai thế lực lớn này đến xem lễ, về sau cũng không có người bên ngoài tông xuất hiện nữa.

Ước chừng thời gian một nén nhang về sau, Âu Dương Khuê Sơn nói nhỏ vài câu với mấy tên Kim Tiên đạo chủ bên cạnh, sau đó đứng dậy, mắt nhìn qua bốn phía quảng trường rậm rạp chằng chịt đại dương mênh mông biển người, cao giọng quát.

"Giờ đã đến, cung nghênh Bách Lý đạo chủ."

Thanh âm không lớn, nhưng mà mỗi người trên quãng trường đều nghe rõ ràng vô cùng, giống như nói kề bên tai.

Sau một khắc, người ở bên trong lẫn trên đài cao, tất cả đều nhao nhao đứng dậy.

"Cung nghênh Bách Lý đạo chủ!"

Hết thảy Trưởng lão, đệ tử Chúc Long Đạo đồng thời hô lên.

Thanh âm chấn động toàn bộ quảng trường, tiếng vọng ông ông liên tục.

Sau một khắc, chỉ thấy nguyên bản nắng ráo sáng sủa trên bầu trời, bỗng nhiên hiện ra từng tầng chấn động rung động kỳ dị, một đoàn hoả diễm đỏ thẫm từ trong chậm rãi sinh ra, tiếp theo từ màu đỏ chuyển sang kim, hào quang mãnh liệt, trở nên thập phần chói mắt.

Cùng lúc đó, một cỗ Linh áp cường đại đến cực điểm, từ trong hào quang mặt trời phát ra, lập tức áp đảo khắp nơi, làm cả Bạch Ngọc Phong triệt để yên tĩnh trở lại.

Ngay sau đó, một đạo nhân ảnh từ trong đoàn hào quang bước ra, sau một khắc liền rơi vào trên đài cao.

Người này thoạt nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, làn da trên người hơi phiếm hồng, thông thấu óng ánh sáng, thoáng như một loại xích ngọc, không có một tia khiếm khuyết nhỏ nhặt.

Thân hình gã cao ngất, khuôn mặt nghiêm túc chính trực, hai đạo mày kiếm bay xéo lên, một đôi mắt hổ không giận mà uy, một đầu tóc dài màu đỏ, được một đạo châu kim quan buộc lên, gã mặc một kiện trường bào màu hỏa hồng, phía trên thêu đầy vân văn rồng.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt hơi chớp động.

Không cần nhiều lời, người đến không ai khác, chính là Bách Lý Viêm, đệ nhất đạo chủ Chúc Long Đạo, nửa bước Thái Ất trong truyền thuyết!

"Lạc Thanh Hải huynh, sợ là đã hơn mười vạn năm không gặp rồi." Ánh mắt Bách Lý Viêm rơi vào Thương Lưu Cung bên kia, cười sang sảng nói.

"Bách Lý huynh, nếu không phải ngươi chịu khó bế quan như vậy, ta và ngươi có thể có rất nhiều thời gian Tọa Vong luận đạo..." Lạc Thanh Hải nghe vậy, trêu chọc nói.

"Tuyết Oanh phó Cung chủ cũng tới!" Bách Lý Viêm sau khi nghe xong, cười hặc hặc một tiếng, quay người nhìn Tiên Cung bên kia, lên tiếng chào hỏi.

"Tư thế oai hùng của Bách Lý đạo chủ so với năm đó không giảm chút nào, lần này xuất quan, chỉ sợ khoảng cách Thái Ất Cảnh càng gần hơn một bước, thiếp thân sớm chúc mừng." Mỹ phu nhân dung mạo xinh đẹp khẽ gật đầu, miệng nói ra.

"Ha ha, Tuyết Oanh đạo hữu nói chơi rồi, Ngọc Tiên Cảnh nếu thật dễ dàng tiến giai như thế, ta làm sao phải đau khổ bế quan nhiều lần như vậy?" Bách Lý Viêm cười hặc hặc nói.

Mỹ phu nhân dung mạo xinh đẹp chẳng qua cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm.

"Chư vị, hôm nay có thể gặp nhau, cũng coi như có duyên cùng Bách Lý Viêm ta. Hôm nay, ta có chút ngộ đạo trong việc tu hành trước kia, mở đại hội giảng đạo lần này, có thể giải thích nghi hoặc trong lòng chư vị, trợ giúp các vị tại đây tiến thêm một bước trên con đường nghịch thiên."

Dứt lời, ánh mắt của gã bình tĩnh đảo qua phía trước, như là nhìn quét qua mọi người trước mắt, giống như dò xét toàn bộ Chúc Long Đạo, bộ dáng kia giống như quân vương thế tục, dò xét bản đồ núi sông của mình, rất có một cỗ khí phách quân lâm thiên hạ, bễ nghễ quần hùng.

Sau đó, gã bỗng nhiên quay người lại, đi tới mấy cái bàn tím giữa đài cao, khoanh chân ngồi xuống.

Hơn mười vị Kim Tiên đạo chủ Chúc Long Đạo, cùng đạo chủ, bạn bè tông môn tức thì ngồi xếp bằng hai bên gã, thần tình từng người nghiêm túc, như Phật Đà La Hán ở miếu thờ thế tục.

"Đông, đông, đông "

Ba tiếng dội chuông vang lên, một hồi sóng chấn động kỳ dị lập tức truyền ra khắp bên trong sơn mạch.

Hàn Lập liền cảm thấy tâm như ở trên hồ, tạo nên tầng tầng rung động rất nhỏ, bên trong thần hồn cũng sinh ra một loại cảm giác an ổn bình tĩnh.

Toàn bộ Bạch Ngọc Phong, hết thảy còn sót lại tạp âm cũng lập tức biến mất, ở giữa thiên địa, một mảnh yên lặng nghiêm túc.

"Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang, Vạn Phương Chi Thủy, cái nào cũng tại đạo. Nhật Nguyệt Tinh Hà hành chi có đạo, vạn vật linh trưởng sinh chi có đạo, nhiều loại hoa lá khô đổi chi có đạo..." Ánh mắt Bách Lý Viêm nhìn thẳng phía trước, chậm rãi mở miệng, thanh âm bình thản nghiêm túc.

Thanh âm của gã ban đầu nghe cũng không cảm thấy thần kỳ, cảm giác rời xa không thực tế, thậm chí cảm thấy có chút mơ hồ không rõ.

Thế nhưng sau một lát, những âm thanh này liền bắt đầu truyền lay động qua lại giữa ngọn núi chung quanh.

Đạo đạo hồi âm chồng chất, trôi giạt từ từ, như loại chuông vàng đại môn rung động tâm thần, lại như Phạn âm Phật Quốc nhiễu lương không dứt.

Tất cả mọi người đắm chìm bên trong âm thanh kỳ dị tại đây, về phần trong lời nói Bách Lý Viêm, cuối cùng nói cái gì, ngược lại trở nên như xa như gần, làm cho người ta có chút nghe không rõ.

Nhưng mà, âm thanh này làm cho người ta bất tri bất giác đắm chìm trong bầu không khí đó, làm bọn họ vô luận là tâm thần, hay là thân thể đều cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Trong đó, không ít người cảm thấy Pháp lực trên người lưu chuyển bỗng nhiên trở nên thông suốt hơn nhiều, một ít bình cảnh gông cùm xiềng xích tu hành trước kia, tựa hồ cũng xuất hiện vài phần buông lỏng.

Bất quá, người có thể cảm thụ rõ ràng như thế, phần lớn đều là tu sĩ Đại Thừa kỳ trở xuống, về phần những tu sĩ Chân Tiên cảnh tuy rằng có cảm thụ, nhưng lại không rõ ràng bằng bọn họ.

Về phần Hàn Lập, mặc dù có thể minh bạch lời giảng giải trong đó, lại không cảm nhận được ý cảnh huyền diệu như những người khác.

Điều này cũng không thể trách hắn, thật sự là bây giờ thần hồn hắn quá cường đại, vượt xa tu sĩ cùng cấp, Kim Tiên bình thường cũng không cách nào bằng được, cho nên một tên Kim Tiên đạo chủ Chúc Long Đạo giảng kinh luận đạo, còn chưa đủ để làm tâm thần hắn rung động.

Huống chi, bên trong Chân Thực Chi Nhãn cùng Chưởng Thiên bình ngưng tụ ra Tinh Bích, Hàn Lập đã nghe qua tăng nhân tai to giảng đạo, đây mới thực sự là diễn giải đại đạo huyền diệu.

Nơi này nói khách quan, xa xa không bằng.

Hàn Lập mặc dù có chút thất vọng, ngược lại cũng không có cử động gì khác, chẳng qua là khoanh chân ngồi tại vị trí của mình, nhắm mắt, tập trung tư tưởng suy nghĩ, yên lặng lắng nghe.

Dù sao đối phương đã nửa bước Thái Ất, truyền giảng đại đạo hoặc nhiều hoặc ít vẫn có thể có thu hoạch đấy.

Thời gian trôi qua, rất nhanh mặt trời lên cao, đã đến lúc giữa trưa.

Thanh âm đệ nhất đạo chủ vẫn còn quanh quẩn quanh ngọn núi, lúc đứt lúc nối, thậm chí truyền đến xa xa khe núi trong thành, làm cho tiếng động huyên náo phồn hoa phố phường trên đường phố lúc trước, cũng trở nên yên tĩnh trở lại.

"... Bởi vì thiên nhân có ngũ suy, Chân Tiên gặp tam suy, phúc họa tự đến, ngày đó tự đến, hoặc pháp lực biến mất, hoặc thân vẫn, hoặc khiếu phong... Nhiều loại kiếp nạn, đều là nỗi khổ con người, duy cần cù khổ tu, mới tránh được kiếp nạn, dù có..."

Lúc Bách Lý Viêm giảng đến đây, hết thảy Chân Tiên trên bạch ngọc đài cao, tất cả thân thể đều hơi nghiêng về phía trước, bộ dạng hết sức chăm chú lắng nghe.

Những Kim Tiên kia thì thoáng điều chỉnh tư thế ngồi, tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe.

Lông mày Hàn Lập nhăn lên, trong lòng kinh ngạc, có chút khó hiểu ý nghĩa trong lời nói đó.

Hắn quay đầu nhìn về phía Kỳ Lương bên cạnh, thấy lông mày y cau lại, thần tình hết sức chăm chú, làm như không muốn bỏ sót một chữ nào trong lời giảng Bách Lý Viêm.

Hàn Lập do dự một chút, tranh thủ lúc Bách Lý Viêm dừng lại, truyền âm hỏi: "Kỳ đạo hữu, xin hỏi tam suy là gì, ngũ suy là như thế nào?"

"Lệ huynh, vậy mà không biết Chân Tiên có tam suy a?" Ánh mắt Kỳ Lương nhìn qua, vẻ mặt tràn đầy vẻ không thể tin, truyền âm hỏi.

"Kính xin Kỳ huynh nói cho biết một chút." Thần sắc Hàn Lập khẽ động trả lời.

------oOo------

Chương 328: Mơ mơ màng màng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Kỳ thật có thể Độ Kiếp phi thăng, thành tựu Chân Tiên cảnh, dưới tu sĩ Đại Thừa kỳ được xưng là đắc đạo thành Tiên, công đức viên mãn rồi. Nhưng nội tâm chúng ta cũng biết, Chân Tiên cảnh bất quá là vừa mới bước vào cánh cửa Tiên Nhân mà thôi, ở trên còn có vô biên phong quang... Tuy nói hôm nay chúng ta đã có được thọ nguyên vô tận, nhưng lại không phải là cùng thiên địa đồng thọ, nhật nguyệt đồng huy, nguyên nhân chính là vì Tam Suy chi kiếp này." Kỳ Lương một bên phân thần lắng nghe Bách Lý Viêm giảng đạo, một bên truyền âm giải thích cho Hàn Lập.

"A, không biết cái gọi là Tam Suy chi kiếp này, có phải giống như là Đại Thừa Độ Kiếp phi thăng không? Làm thế nào mới có thể chống lại?" Hàn Lập khẽ cau mày, hỏi.

"Tam Suy mặc dù được gọi là kiếp, lại cùng phi thăng chi kiếp không liên quan chút nào. Chính là tu sĩ Chân Tiên cảnh tu luyện trong năm tháng dài dằng dặc, tao ngộ ba loại tai họa. Trong đó đệ nhất suy, là Tiên Suy, Tiên Linh Lực trong cơ thể vô cớ xói mòn, tu vi tổn hao nhiều, cho đến cảnh giới rớt xuống... Đệ nhị suy, là Thể Suy, chính là thân thể dần dần mục nát, khí lực suy yếu đi, cuối cùng không cách nào nạp được Tiên Linh Lực, cho đến bạo thể mà chết... Về phần đệ Tam Suy, là Khiếu Suy, có quan hệ với Tiên khiếu. Muốn đối kháng tam kiếp này, có không ít phương pháp lưu truyền, nhưng mà có hiệu quả hay không lại tuỳ vào mỗi người, nhưng nếu có thể có thành tựu ở mỗi một pháp tắc, lại có thể trợ giúp chống lại Suy kiếp." Kỳ Lương tiếp tục giải thích.

"Thì ra là thế, khó trách tất cả tu sĩ Chân Tiên cảnh đều tôn sùng, truy đuổi, muốn nắm giữ pháp tắc chi lực, ngoại trừ thực lực bản thân tăng lên, càng nhiều hơn nữa chính là đối kháng Tam Suy này a. Lại không biết, Tam Suy này khi nào mới có thể hàng lâm, hay vẫn là cần thỏa mãn một vài điều kiện

mới có thể diễn ra?" Hàn Lập suy tư một lát, nói ra.

Giờ phút này thần sắc trên mặt hắn như thường, nhưng trong lòng có chút chấn động, không biết có phải vì nguyên nhân lúc trước mất trí nhớ hay không, hắn lại hoàn toàn không biết việc này, hôm nay nghe Kỳ Lương giải thích một phen, mới biết Chân Tiên tu hành lại cũng không phải là chính thức vô lo, còn có nhiều loại hung hiểm như vậy.

"Hai loại Suy kiếp hàng lâm trước, bởi vì mỗi người mỗi khác, đều xem Thiên Ý, có người vận khí tốt, mấy trăm vạn năm chưa hẳn gặp phải, có người vận khí không tốt, vài vạn năm sẽ gặp... Lệ huynh còn nhớ vị Phương Chuyên Trưởng lão ở Truyền Công Điện không? Lúc trước hắn là một tu sĩ Chân Tiên cảnh trung kỳ, thậm chí khoảng cách hai mươi tư khiếu cũng chỉ có một bước ngắn, tiếc là lại gặp Tiên Lực chi suy, tu vi rớt xuống rất nhiều, rơi xuống Đại Thừa kỳ." Kỳ Lương tiếp tục truyền âm nói, trong giọng nói lộ ra một tia không biết làm sao.

"Kỳ huynh, ngươi nói là, hai Suy trước hàng lâm cùng thời gian tu hành có quan hệ, nếu là người tu hành tốc độ tu luyện rất nhanh, mau chóng tiến giai Kim Tiên cảnh, thì có thể tránh khỏi?" Hàn Lập suy tư một lát nói.

"Ha ha, lý tuy là vậy, nếu có thể trong vạn năm thành tựu Kim Tiên, khả năng tao ngộ trước hai Suy tự nhiên là rất nhỏ. Nhưng phóng nhãn toàn bộ Tiên Giới, lại có bao nhiêu người có thể làm được? Có thể trong vạn năm đột phá đến Chân Tiên cảnh trung kỳ, đã là thiên đại tạo hóa. Huống hồ, mặc dù một gã Chân Tiên tu luyện cũng chưa hẳn tao ngộ hai Suy kiếp hàng lâm trước, nhưng nếu muốn trùng kích Kim Tiên cảnh, thì đệ Tam Suy lại không thể tránh né." Kỳ Lương lắc đầu, cười khổ nói.

"Xin chỉ giáo?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động.

"Ta chỉ biết, phàm là muốn trùng kích Kim Tiên cảnh, tất nhiên sẽ được kinh nghiệm đệ Tam Suy này, mà Suy này một khi hàng lâm, hậu quả tuyệt không nhỏ hơn hai loại Suy trước, đây cũng là nguyên nhân dẫn đến tu sĩ Kim Tiên cảnh thưa thớt như vậy. Về phần cụ thể vì cái gì, ta cũng không biết rõ." Kỳ Lương lắc đầu nói.

"Bách Lý Đạo Chủ vừa mới kể lại Thiên Nhân có Ngũ Suy, còn có hai Suy khác là cái gì?" Hàn Lập gật đầu nhẹ, lại như có điều suy nghĩ, hỏi tiếp.

"Nghe nói sau khi trở thành Kim Tiên, còn gặp phải hai Suy, hợp xưng là "Thiên Nhân Ngũ Suy", cụ thể là cái gì, ta cũng không biết rõ, tóm lại là Tiên đạo mịt mờ..."

Kỳ Lương còn chưa nói xong, bạch ngọc đài trên cao lại phát sinh biến cố.

Chỉ thấy trong mười hai tên Kim Tiên Đạo chủ Chúc Long Đạo nguyên bản đang khoanh chân ngồi bên trái đỉnh tròn, chính giữa có tám tên đột nhiên vỗ dưới bồ đoàn, nhao nhao đứng dậy, cổ tay run lên.

"Leng keng leng keng!"

Một hồi thanh âm xiềng xích run run vang lên phá vỡ yên lặng.

Dùng Âu Dương Khuê Sơn cầm đầu tám gã Kim Tiên này, trong tay áo kim quang đại tác, tám đạo xiềng xích màu vàng to cỡ cánh tay như Linh xà bay vụt ra, phía trên lóng lánh từng phù văn màu vàng, từ bên trái uốn lượn quấn qua.

Mục tiêu chính là Bách Lý Viêm đang giảng đạo!

Thần sắc Bách Lý Viêm không thay đổi, thanh âm giảng đạo trong miệng liền dừng lại.

Cũng không thấy gã làm ra động tác gì, quanh thân bỗng dưng sáng lên một mảnh hào quang đỏ thẫm, một tầng màn sáng đỏ rực bao bọc gã lại.

Đạo xiềng xích kia phóng ra quấn quanh thân gã, va chạm liên tiếp tạo ra tia lửa, phát ra từng trận thanh âm "Bang bang", nhưng không cách nào đến gần thân hình Bách Lý Viêm, chỉ có thể quấn quanh tầng tầng lớp lớp bên ngoài màn sáng.

Bách Lý Viêm bỗng nhiên nhấc chân đạp xuống phía dưới, dưới chân một mảnh hào quang đỏ thẫm đột nhiên sáng rõ, toàn bộ bạch ngọc đài chấn

động ầm ầm, thân hình gã phóng lên, liền muốn bay vào trời cao.

Đám người Âu Dương Khuê Sơn thấy thế, sắc mặt ngưng trọng, vội vàng bấm pháp quyết, trong miệng đồng thời đọc lên chữ "Định".

Tám đạo xiềng xích màu vàng quấn quanh, lập tức hào quang đại tác, co rút lại mãnh liệt, gắt gao trói chặt Bách Lý Viêm cùng tầng màn sáng đỏ thẫm kia lại.

Thân hình Bách Lý Viêm lập tức chậm lại, bị kéo trở về trên đài cao một lần nữa.

Trên hai tay gã xích mang sáng ngời, chộp về phía trước xiềng xích màu vàng quấn quanh người.

Chỉ nghe một hồi tiếng vang "Ầm ầm".

Một mảnh điện mang màu vàng lập tức từ xiềng xích phía trên bắn lên, như là mấy trăm đầu Điện Giao màu vàng, theo cánh tay của gã nhảy lên rồi đi lên.

Bách Lý Viêm cảm thấy hai tay tê dại một hồi, trong thời gian ngắn ngủi mất đi cảm giác.

Cùng lúc đó, phía trên xiềng xích màu vàng bắn ra từng đạo điện quang, liên tiếp đan xen vào nhau, ngưng thực lại, ngưng tụ ra một lồng giam màu vàng vuông vức, vây Bách Lý Viêm vào chính giữa.

Bách Lý Viêm lập tức khôi phục hành động từ cảm giác tê dại lại, nhưng vì chưa đủ một hơi trì hoãn, nghĩ cách thoát thân, lại không dễ dàng như vậy.

Giờ phút này, bên trên lồng giam màu vàng bao phủ chung quanh gã, mỗi một cây Kim trụ đều mơ hồ có điện quang chớp động, phía trên khắc đầy từng tầng lân phiến hình hoa văn.

Hoa văn hiện ra từng triện phù văn cổ phác, từ đó truyền ra từng trận khí tức pháp tắc.

Rất hiển nhiên, tám cây xiềng xích màu vàng này, chính là một bộ Tiên khí cao giai chuyên dùng để đối phó Bách Lý Viêm.

Một màn này tuy nói dài dòng, kì thực lại xảy ra trong nháy mắt như tốc độ ánh sáng, thậm chí hàng vạn đệ tử, tu sĩ trên quãng trường chung quanh còn chưa ý thức được xảy ra chuyện gì.

Hết thảy, liền đã phát sinh.

Trên Bạch Ngọc Đài, ba mươi sáu tên Phó Đạo Chủ thấy tình cảnh này đều kinh hãi, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, có chút không biết phải làm sao, rất hiển nhiên, bọn hắn cũng không có được nửa điểm tin tức trước đó.

Ngồi ở một bên khác, đám người Ngọc Dương Tử đến đây xem lễ thấy thế, cũng rất kinh ngạc, nhao nhao đứng dậy.

Chính giữa có người há miệng muốn hỏi, nhưng thấy bầu không khí nơi này cổ quái, cuối cùng vẫn yên lặng lại.

Hàn Lập phát hiện khác thường, nhưng giống mọi người chung quanh, vẫn ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, chẳng qua là mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, nhìn lên phía trên.

"Xảy ra chuyện gì?" Lông mày Kỳ Lương cũng nhăn lại, nghi ngờ hỏi.

Trên Bạch Ngọc Đài, sắc mặt Hô Ngôn đạo nhân âm trầm, sải bước đi tới phía trước. Tên nam tử tóc vàng cùng nữ tử mang lụa đen không có tham dự bố trí khốn trận, lập tức lắc mình một cái, chắn trước người của y.

"Các ngươi đang làm gì, chẳng lẽ đều muốn tạo phản?" Hô Ngôn đạo nhân giận tím mặt, mở miệng nói.

Những người này nghe vậy, đáy mắt hiện lên một tia xấu hổ, ai cũng không nói gì, hai người vẫn cản trước người y, thực sự không có chút ý tứ nào muốn tránh ra.

Vân Nghê thấy thế, trong mắt hiện lên một vẻ kinh nộ, tuy là đứng dậy, nhưng có chút cảnh giác đám Đạo chủ bên cạnh, thoáng kéo khoảng cách ra.

Xem tình huống trước mắt, trong mười hai tên Đạo Chủ này, hiển nhiên chỉ có nàng cùng Hô Ngôn đạo nhân bị che mắt không có tham dự.

Bên trong lồng giam, hai mắt Bách Lý Viêm chậm rãi đảo qua mọi người, trên hai tay sáng lên hào quang đỏ thẫm.

"Đằng" thoáng một phát.

Một cỗ hoả diễm nóng bỏng kịch liệt, từ hai tay sáng lên, đốt xiềng xích màu vàng quấn quanh gã.

Liệt diễm phát ra hồng quang hừng hực, làn da gã vốn sáng loáng như ngọc ánh lên một mảnh màu đồng hồng, phảng phất như xích ngọc.

"Kim Lân Tỏa Long Trận này có thể vây khốn ta không quá lâu, còn có thủ đoạn gì nữa, không tranh thủ thời gian sử ra sao?" Thanh âm Bách Lý Viêm chuyển sang lạnh lẽo, mở miệng hỏi.

Đám người Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, giống như đã sớm thương lượng qua, tất cả đều ngậm miệng không nói, không có người nào tiếp lời.

Một đám đệ tử nội ngoại môn trên quãng trường vẫn không rõ rốt cuộc xảy ra tình huống gì, chẳng qua là châu đầu ghé tai, nhìn từ xa.

Về phần những đám Trưởng lão phái khác đến đây xem lễ, càng là kinh ngạc không thôi, không biết rốt cuộc xảy ra biến cố gì, nhưng hiển nhiên cũng đã nhận ra sự tình không đơn giản, nguyên một đám an vị tại chỗ này, không có làm ra cử động gì khác.

Trên bầu trời bên cạnh Bạch Ngọc Đài, bên trong đóa cự hoa màu lam lơ lửng trên không, Thương Lưu Cung chủ sớm đã từ ghế dựa lớn màu vàng đứng lên, nhíu mày nhìn về phía bên này, trong ánh mắt lộ ra mấy phần do dự.

"Đại Cung Chủ, chúng ta có ra tay hay không..." Phía sau gã, thanh niên dung mạo thanh tú không thua nữ tử đi lên trước, thấp giọng hỏi.

"Trước không vội, xem tình huống một chút rồi hãy nói, nếu là chuyện nội bộ của Chúc Long Đạo, chúng ta là ngoại nhân không tiện nhúng tay vào." Thương Lưu Cung chủ trầm ngâm một lát, lắc đầu nói ra.

Đúng lúc này, sắc mặt của gã bỗng nhiên hơi đổi, ngửa đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên không trung cao, đột nhiên xuất hiện một đám mấy kim tuyến dài trăm trượng, hào quang lóe lên bỗng nhiên biến lớn, hóa thành một mảnh kim quang chói mắt, chính giữa hiện ra hai ba mươi bóng người.

Trong đó người cầm đầu gương mặt vuông vắn, mắt nhỏ, mũi híp, trên mép có hai sợi râu bạc dài nhỏ, dáng người có chút thon dài, mặc trên người một kiện trường bào tuyết trắng, phía trên có thêu vân văn màu vàng, linh quang rạng rỡ, thoạt nhìn rất là bất phàm.

Sau lưng gã, lơ lửng hai ba mươi tên nam nữ, đại bộ phận đều mặc trường bào tuyết trắng, chỉ có phục sức bên trong không quá thống nhất, bất quá khí tức trên người bọn họ cường đại đến đáng sợ, tập hợp ở một chỗ, làm cho người ta có cảm giác như mưa gió nổi lên, mây đen uy áp làm hít thở không thông.

Đột nhiên phát sinh biến cố, khiến cho mọi người Chúc Long Đạo không biết phải làm gì, giờ phút này càng là một mảnh xôn xao.

------oOo------

Chương 329: Tội phạm quan trọng Luân Hồi Điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Khi nam tử râu bạc xuất hiện ở đỉnh Bạch Ngọc Phong, trừ Âu Dương Khuê Sơn và mười tên Kim Tiên đạo chủ, những người còn lại, kể cả Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê đều biến sắc.

Đến Trưởng lão nội môn, lẫn đệ tử thân truyền ở bốn phía trên bậc thang cùng với chung quanh quảng trường, tất cả mọi người, tức thì cảm thấy có chút mờ mịt, hiển nhiên đại đa số người ở đây, đối với việc đột nhiên xuất hiện đoàn người nam tử râu bạc, thân phận cùng với việc phát sinh kế tiếp, cũng không rõ ràng lắm.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, đồng thời thầm hô xui xẻo, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Hắn tuy rằng không biết đến cuối cùng là người nào, nhưng lấy vốn lịch duyệt của hắn có thể nhìn ra được, thân phận nam tử râu bạc này tuyệt không đơn giản, kỳ thật thực lực chỉ sợ có thể so sánh cùng vị Bách Lý Viêm đệ nhất Đạo chủ Chúc Long Đạo này.

Thậm chí Âu Dương Khuê Sơn và mười vị Kim Tiên đạo chủ có can đảm đột nhiên ra tay với Bách Lý Viêm, chỉ sợ cùng người này có quan hệ không nhỏ, nếu không hắn thật sự không nghĩ ra, đám người Âu Dương Khuê Sơn dựa vào cái gì.

Bách Lý Viêm mặc dù thân là đệ nhất Đạo chủ Chúc Long Đạo, chính là người có tu vi cao nhất ở cả tông môn, nhưng quanh năm bế quan không xuất hiện, đối với Chúc Long Đạo hầu như không quản, thực tế người khống chế tài nguyên cùng lợi ích kỳ thật chính là những Kim Tiên đạo chủ

này, song phương tại thời điểm này cũng không có gì xung đột, ngược lại là các Đạo chủ còn muốn thu lợi ích nhiều hơn Bách Lý Viêm.

Bây giờ mặc dù gã nhìn như bị nhốt, kỳ thật căn bản không có tổn thương gì, chỉ cần cho gã có chút cơ hội thở dốc, sẽ có cơ hội không nhỏ có thể phá trận thoát khốn ra, đến lúc đó mười người Âu Dương Khuê Sơn mặc dù liên thủ, cũng tuyệt không phải là đối thủ Bách Lý Viêm.

Nhưng sau khi nam tử râu bạc xuất hiện, tình thế liền hoàn toàn khác, thậm chí Hàn Lập có thể thoáng phát giác được, thần sắc trên mặt đám người Âu Dương Khuê Sơn có biến hoá một chút.

Bất quá nói đến cùng, hết thảy cùng hắn không có quan hệ chút nào, hắn cũng không muốn bị tai họa cá ở trong chậu như vậy.

Chẳng qua là tình thế bây giờ, bản thân tuyệt đối không thể hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.

Đang cân nhắc, ánh mắt của hắn đảo qua từng người trên không trung kia, muốn từ trên người những kẻ này nhìn thấy thứ gì đó.

Song khi ánh mắt của hắn nhìn về một gã thanh niên cầm quạt phía sau nam tử râu bạc, hắn liền cảm thấy trong đầu "Oanh" một tiếng, đột nhiên truyền đến một tia đau nhức sắc nhọn.

Hàn Lập nhịn không được cúi đầu xuống, lấy hai tay xoa nhẹ trên huyệt Thái Dương.

Tên thanh niên kia dung mạo tuấn mỹ, mặc trên người trang phục màu bạc, phía trên có thêu tranh hoa điểu cá trùng, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Trong tay hắn lay động nhẹ một thanh quạt xếp bạch ngọc, trên mặt mang theo vẻ tiếu ý, ánh mắt nhìn giống như tùy ý từ trên không trung lướt qua, nhưng xem đám người phía dưới quảng trường như con sâu cái kiến, chẳng qua là khẽ quét mắt qua, sau đó chuyển hướng nhìn về phía bạch ngọc đài cao.

Hàn Lập xoa nhẹ thái dương một lát, tựa hồ giảm đau một chút, nhưng không có ngẩng đầu nhìn tiếp người nọ, chẳng qua là chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên một tia kinh sợ không dễ nhìn thấy.

"Tuyết Oanh bái kiến Cung chủ." Ngay lúc này, ở bên kia Giảng Kinh Đài, Tuyết Oanh bỗng nhiên mở miệng chào hỏi nam tử râu bạc.

Lời vừa dứt, toàn trường xôn xao.

Có thể được vị Phó cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tuyết Oanh này xưng là Cung chủ, thân phận người kia tự nhiên là biết rõ rồi.

Đúng là Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung bây giờ, Tiêu Tấn Hàn.

Tiêu Tấn Hàn khẽ vuốt cằm, sau đó ánh mắt nhìn về phía lồng giam màu vàng bên dưới, vừa vặn đón nhận ánh mắt của Bách Lý Viêm từ trong lồng giam nhìn lại.

Khoé miệng người phía trước hơi nổi lên một tia cười lạnh, trong mắt người sau tức thì hiện lên một tia hàn mang.

Trên đài cao, Ngọc Dương Tử cùng Mặc Phu Tử nhìn thoáng qua nhau, trong mắt mỗi người đều thấy một tia kiêng kị, bộ pháp nhao nhao xê dịch, rời xa chốn thị phi ở giữa đài cao này.

Những người còn lại cũng đều giống hai người bọn họ lui về phía sau, để lại chính giữa vị trí trống không.

"Tiêu Cung chủ, lúc trước là mâu thuẫn bên trong Chúc Long Đạo, Lạc mỗ ta là ngoại nhân không tiện hỏi đến. Bây giờ nhìn điệu bộ này, tựa hồ Bắc Hàn Tiên Cung cũng muốn tham dự việc này, cử động lần này dù sao cũng phải cho tất cả mọi người ở đây một cái công đạo chứ?" Thương Lưu Cung chủ Lạc Thanh Hải ngửa đầu nhìn về phía người Tiên Cung, chậm rãi mở miệng nói.

"Bách Lý Viêm thân là tội phạm quan trọng của Luân Hồi Điện, bị Thiên Đình truy bắt, Bổn cung phụng mệnh truy nã. Lý do này, Lạc đạo hữu cảm

thấy đủ chưa?" Tiêu Tấn Hàn lạnh lùng nói ra.

Dứt lời, tay gã vung lên, một đạo kim quang lóe lên tức thì bay lên bầu trời, là một đạo quyển trục màu vàng.

Hào quang quyển trục lóe lên, phía trên viết một mảnh chữ to màu vàng, nội dung giống như lời Tiêu Tấn Hàn nói, chính là lệnh đuổi bắt nhắm vào Bách Lý Viêm.

Nghe tên Luân Hồi Điện, rất nhiều Chân Tiên Chúc Long Đạo đều là vẻ mặt mờ mịt, căn bản không biết là gì, Ngọc Dương Tử cũng lộ ra vẻ không rõ ràng cho lắm, chỉ có Mặc Phu Tử cùng Lạc Thanh Hải, ở chỗ sâu trong ánh mắt của hai người hiện lên một tia dị sắc không dễ thấy.

Mặc Phu Tử truyền âm cho Hô Ngôn lão đạo, nói một tiếng "Thật có lỗi", liền bay ra phạm vi bạch ngọc đài cao.

Lão vung tay áo bào, gọi ra nghiên mực khổng lồ, đáp lên phía trên nó, khống chế trực tiếp bay xa đi, căn bản không muốn có bất kỳ liên quan với nơi này.

Lạc Thanh Hải thì khóe mắt hơi co quắp một chút, ánh mắt nhìn thật sâu vào Bách Lý Viêm, trầm mặc lại, bất quá lại không định rời đi lúc này.

Đám người Ngọc Dương Tử cũng không ngu dốt, thấy tình hình này liền biết nơi đây sự tình không thích hợp chộn rộn, nhao nhao hóa thành lưu quang phi độn về hướng xa.

Chỉ có rất ít người trong lòng cảm thấy hiếu kỳ, bay ra ngoài trăm dặm liên dừng lại treo trên không, xa xa đứng xem hướng bên này.

Đối với cử động của những người này, nam tử râu bạc lẫn người Bắc Hàn Tiên Cung đều không có ngăn cản.

"Âu Dương Khuê Sơn, các ngươi thật muốn phản bội ta sao?" Bách Lý Viêm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía tám gã Kim Tiên Đạo chủ đang nhốt mình, trầm giọng hỏi.

Xích Viêm trên người gã cuồn cuộn khởi động, nhấc lên từng trận sóng nhiệt kinh người, còn không ngừng đốt xiềng xích trên người, nhưng chẳng biết tại sao những xiềng xích màu vàng kia thoạt nhìn không chút sứt mẻ, không có bị cắt ra dấu vết chút nào.

Đám người Âu Dương Khuê Sơn hiển nhiên cũng không dễ dàng, trên trán tất cả mọi người đều chảy ra tầng mồ hôi rậm rạp, ai cũng không dám có nửa điểm buông lỏng, trên tay đánh pháp quyết, hết sức củng cố lồng giam do xiềng xích màu vàng tạo thành.

"Bách Lý đạo hữu, Chúc Long Đạo chúng ta mặc dù thực lực xa xỉ, lại khó có thể chống lại Tiên Cung, sau lưng bọn hắn chính là Thiên Đình! Chúng ta có cái gì? Chúng ta không thể trơ mắt nhìn toàn bộ Chúc Long Đạo bị diệt cùng một chỗ với ngươi." Âu Dương Khuê Sơn hít một hơi thật sâu, nói như thế.

"Còn những người khác, cũng nghĩ như vậy sao?" Ánh mắt Bách Lý Viêm nhìn về phía ba mươi sáu Phó đạo chủ sau lưng những người kia, mở miệng hỏi.

Những người này nghe vậy, nhao nhao cúi đầu, không dám đối mặt.

Cùng lúc đó, hơn ngàn người ở bốn phía trên bậc thang cũng lâm vào cục diện khó xử.

Bọn họ cũng không rõ ràng lắm Cung chủ Tiên Cung nói bất kỳ cái gì, nhưng vốn lấy kiến thức lịch duyệt của những người này, cũng đã đoán được một ít sự tình.

Có không ít người lúc này liền sinh ra tư tưởng thoát đi, dù sao bọn hắn cũng không nguyện liên lụy không công vào loại tranh đấu cấp bậc Kim Tiên này, nhưng những người Tiên Cung ở trên bầu trời kia, mặc dù nhìn như thần thái tự nhiên, một bộ tư thế như xem cuộc vui, ánh mắt lại không ngừng quét xuống phía dưới, gây áp lực nặng nề.

Hàn Lập ở trong mọi người, ánh mắt thỉnh thoảng quét nhìn những người

Tiên Cung ở trên bầu trời, không biết suy nghĩ cái gì.

Giờ phút này Kỳ Lương cũng trầm mặc lại, hiển nhiên sự tình lúc này, không phải một vị Trưởng lão Chân Tiên cảnh như gã có thể tham dự.

Cả tòa đài cao thoáng cái lặng ngắt như tờ, người người đều biến thành trầm mặc không nói, bầu không khí tràn đầy áp lực.

"Âu Dương Khuê Sơn, còn chưa động thủ, còn đợi khi nào?" Tiêu Tấn Hàn bỗng nhiên mở miệng nói, thanh âm không lớn, lại tràn ngập một loại uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Đám người Âu Dương Khuê Sơn không có lên tiếng, một tay cầm lấy xiềng xích màu vàng, một tay bắt đầu bấm pháp quyết.

Một cỗ chấn động mãnh liệt từ trên người mười tên Kim Tiên phóng lên trời, trải rộng phạm vi trăm dặm trong hư không, những nơi đi qua, hư không giống như mặt nước nổi lên rung động mắt thường có thể thấy được, cảnh sắc cũng lộ ra có chút mơ hồ không rõ

Lồng giam màu vàng dưới chấn động kia, mặt ngoài kim mang chợt hiện, ở trên lại ngưng kết từng sợi dây nhỏ màu vàng, dày đặc vô số, kéo dài đâm về phía Bách Lý Viêm.

Ngay lúc này ở hướng Tây Nam, sau lưng một hôi bào lão giả khống chế xiềng xích màu vàng đột nhiên sáng lên một mảnh hào quang trắng như tuyết, một đóa Tuyết Liên Hoa ảnh cực lớn từ trong hư không hiện ra.

Khoé mắt Âu Dương Khuê Sơn liếc thấy một màn này, lập tức kinh hãi, lớn tiếng kêu:

"Vân Nghê, không thể..."

Lời y còn chưa dứt, bên trong Tuyết Liên Hoa ảnh hào quang lớn nhanh chóng, một đạo chưởng ấn trong suốt như ngọc, trắng như tuyết từ giữa bỗng nhiên thò ra, đánh về phía sau lưng tên Kim Tiên đạo chủ kia.

Trong lòng bàn tay nàng ngưng tụ ra một viên châu óng ánh, trong nháy mắt đến gần phần lưng lão giả bỗng nhiên nổ bể ra, xoáy lên cuồng phong gào thét, tạo ra một đoàn hào quang chói mắt trắng như tuyết.

Hôi bào lão giả khống chế đại trận xiềng xích, vốn là đã hao phí thật lớn tâm thần, đến nam tử tóc vàng cùng nữ tử mang lụa đen chủ yếu phòng bị Hô Ngôn đạo nhân, căn bản không nghĩ tới Vân Nghê sẽ không khôn ngoan ra tay như thế.

Bất ngờ không kịp đề phòng, lão chỉ kịp phóng xuất ra Linh quang hộ thể, căn bản không xuất ra bất kỳ pháp bảo nào, liền bị một chưởng vỗ vào phía sau lưng.

Chỉ nghe "Phanh" một thanh âm vang lên.

Trên người lão giả Linh quang bỗng nhiên tản ra, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể như diều đứt dây không tự chủ được bay về phía trước, đâm vào lồng giam màu vàng đang vây khốn Bách Lý Viêm.

Một tay lão tuy rằng vẫn cầm chặt lấy xiềng xích màu vàng, nhưng tay kia bấm niệm pháp quyết cũng đã buông lỏng ra.

Sau một khắc, lồng giam màu vàng sáng bóng run lên, Bách Lý Viêm thân ở trong đó phát ra từng tiếng chấn cuồng tiếu ngàn dặm, hai mắt xích mang đại phóng, bắn ra hai đạo xích quang giống như thực chất.

Cùng lúc đó, khí tức trên người gã cũng phóng đại ra.

Trên bầu trời, trong mũi Tiêu Tấn Hàn hừ lạnh một tiếng, đại thủ đột nhiên vung xuống dưới, ống tay áo rộng thùng thình không gió tung bay, một đạo phù lục chữ triện kim quang lập lòe từ trong bay nhanh ra, phía trên nhộn nhạo từng trận pháp tắc chấn động, giống như đạo lệnh tiễn bắn thẳng đến lồng giam màu vàng.

Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy, không nói hai lời giương một tay lên, phóng ra một viên cầu màu xanh phù văn giăng đầy, đồng thời cắn đầu lưỡi phún ra một ngụm máu lên trên.

Hầu như cùng một thời gian, nam tử tóc vàng, nguyên bản ngăn trước người Hô Ngôn, đôi tay khẽ vẫy, sau lưng Kim Luân lập tức phóng lên trời, chuyển động quay tròn nhanh chóng, phóng thẳng đến viên cầu, về phần nữ tử lụa đen tức thì thân hình hóa thành một đạo bóng đen, bay vọt về phía Vân Nghê.

Hai mắt Hô Ngôn đạo nhân trợn lên, râu tóc đều dựng, hai tay mãnh liệt bấm niệm pháp quyết, trong miệng hô khẽ một tiếng

"Nhanh".

Chỉ thấy viên cầu màu xanh dính vào máu tươi, phía trên hiện ra từng đạo kim văn dày đặc, bỗng nhiên sáng rõ, mơ hồ một cái liền biến mất không thấy, thanh niên tóc vàng tế ra đạo Kim Luân kia căn bản không cách nào đuổi kịp.

Tiếp theo trong nháy mắt, viên cầu màu xanh đột nhiên xuất hiện ở phụ cận đạo Phù lục màu vàng kia, ở trên độ sáng kim văn trong nháy mắt đạt đến đỉnh ngọn núi, trực tiếp nổ tung ra.

Chỗ ánh sáng màu xanh nổ, bay lên một đoàn mây mù màu xanh cực lớn, hóa thành một mảnh sóng khí tràn đầy vô cùng mãnh liệt, cuốn về bốn phương tám hướng.

Không đợi mây mù màu xanh tản ra, phía dưới bỗng nhiên có một đạo kim quang xẹt qua.

Trương Phù lục màu vàng hào quang nhiều lên nhanh chóng, đúng là không hư hao chút nào, tiếp tục bay về phía lồng giam.

Mắt thấy đạo Phù lục kia sẽ rơi vào trên lồng giam màu vàng, trong hư không chợt có một đạo kiếm quang trong suốt mắt thường không cách nào thấy rõ, như là nước chảy róc rách trôi qua, đánh lên phía trên nó.

Chẳng qua là "Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Lúc hầu như tất cả mọi người không có chú ý, đạo kiếm quang như nước chảy kia cũng đã tiêu tán vô hình.

Mà Phù lục màu vàng bị đánh trúng kia bất tri bất giác đường đi cũng đã chếch đi, tuy rằng còn đang rơi thẳng xuống phía dưới, nhưng căn bản lại không khả năng rơi xuống phía trên lồng giam.

Hết thảy nhìn như dài dằng dặc, kì thực chẳng qua là một cái chớp mắt mà thôi.

------oOo------

Chương 330: Hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Trên quảng trường, tu sĩ cấp thấp thì không cần phải nói, còn hơn ngàn tu sĩ Chân Tiên Cảnh Chúc Long Đạo ở trên cầu thang, cũng bị loại giao phong tốc độ như ánh sáng trước mắt làm cả kinh, sắc mặt đại biến, câm như hến.

Trong đôi mắt Hàn Lập một tia lam mang lóe lên tức thì, lấy lực lượng con mắt của hắn, tự nhiên nhìn thấu triệt một màn này.

Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn thả ra đạo Phù lục màu vàng huyền diệu dị thường kia, lại có thể bỏ qua một kích uy lực không tầm thường của Hô Ngôn lão đạo, nhưng lại bị Cung chủ Thương Lưu Cung Lạc Thanh Hải phất tay phát ra một đạo kiếm quang trong suốt phá giải.

Tiên Cung tuy trên danh nghĩa là thế lực lớn nhất chấp chưởng Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng hiển nhiên trong đó quan hệ cùng Thương Lưu Cung có chút vi diệu, ít nhất Lạc Thanh Hải cũng không để vị Cung chủ Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn vào trong mắt.

Trên bầu trời, Tiêu Tấn Hàn nhàn nhạt quét nhìn Lạc Thanh Hải, trên mặt nhìn không ra thần sắc biến hoá gì, thân hình mơ hồ một cái từ đám mây bay hạ xuống, bay thẳng đến hướng bạch ngọc đài cao.

Đôi mắt Lạc Thanh Hải khẽ nhúc nhích, lồng tay áo chậm rãi thu lại, vung tay áo lên, quay người ngồi trở lại trên ghế rồng màu vàng.

Chỗ đóa hoa lớn màu thủy lam như cũ vẫn không nhúc nhích treo giữa không trung, cũng không có ý định rời đi, phía trên đứng hơn mười tên tu sĩ áo lam, bộ dạng không sợ hãi chút nào.

"NGAO..."

Tiêu Tấn Hàn chưa kịp hạ xuống, chỉ nghe một tiếng long ngâm bỗng nhiên vang lên.

Bách Lý Viêm bị khốn trong lồng giam, trong đôi mắt gã ngưng thực hỏa diễm, tay biến thành trảo, đột nhiên nâng lên, đánh tới lồng giam màu vàng phía trước người.

Tay biến thành trảo, dâng lên liệt diễm vàng ròng hừng hực, theo đó tiếng gió gào thét, ngưng tụ thành một cái đầu rồng cổ quái dữ tợn, hơi thở đầu rồng phun ra, đột nhiên đập vào một chỗ trên lồng giam màu vàng.

"Oanh" một tiếng nổ mạnh rung trời!

Chính giữa lồng giam màu vàng có một cột kim trụ, bị đầu rồng liệt diễm dữ tợn há cái miệng khổng lồ nuốt vào mất.

Phù văn màu vàng phía trên liệt diễm hừng hực không ngừng bay ra, tiếp theo biến hình vặn vẹo, triệt để sụp đổ vỡ ra.

Giống như trụ cột căn nhà bị hủy đi, sau khi kim trụ thứ nhất bị huỷ, ngay sau đó vài gốc kim trụ liên tục nứt vỡ, toà lồng giam màu vàng giống như một toà nhà khuynh đảo sụp đổ vỡ ra.

Trên Bạch ngọc đài cao, một đoàn kim sắc quang mang vô cùng chói mắt ầm ầm nổ bể ra, hơn mười đạo hư ảnh đầu rồng lập tức trùng kích bốn phương tám hướng, hóa thành một cỗ khí thế vô cùng mạnh mẽ như vỡ bờ tràn ra.

Những nơi đi qua, hư không nguyên bản có chút mơ hồ nổi lên từng trận kim mang.

Ngay sau đó, nương theo một tiếng vang thật lớn, màn sáng cấm chế bao phủ toàn bộ ngọn núi triệt để chấn vỡ ra.

Phía dưới, nửa tòa bạch ngọc đài cao cũng ầm ầm nứt vỡ, tâm thần tám gã Kim Tiên Đạo chủ điều khiển cấm chế rung mạnh, vội vàng gọi ra Pháp bảo hộ thể ngăn cản trước người. Dưới trùng kích cuồng bạo, thân thể không tự chủ được bắn ngược ra ngoài.

Mấy người chính giữa vừa lúc bị hư ảnh đầu rồng đánh trúng, vòng bảo hộ Pháp bảo trước người trực tiếp nứt vỡ, há miệng phun ra máu tươi, ngã thẳng xuống phía dưới.

Thân ảnh Hô Ngôn đạo nhân nhoáng một cái lách mình đến bên cạnh Vân Nghê đang giằng co cùng nữ tử lụa đen, xích hà khẽ quấn ngăn lại mấy đạo hư ảnh đầu rồng, cùng nàng bay xuống bạch ngọc đài.

Còn lại hơn ba mươi tên Phó đạo chủ, tuy có hơn mười tên Kim Tiên đạo chủ phía trước che chắn, từng người một bị bạch ngọc đài cao nổ bể ra làm ảnh hưởng té trái ngã phải, bất quá những người này cũng thừa cơ phi độn ra tứ phía.

Kể từ đó, hơn ngàn tên tu sĩ Chân Tiên cảnh ở trên bậc thang cũng thừa dịp hỗn loạn tẩu tán ngay lập tức, nhao nhao thi triển thủ đoạn hóa thành đạo đạo độn quang màu sắc khác nhau chạy trốn tứ tán, dù sao lúc trước có chỗ cố kỵ người Tiên Cung, ai cũng không dám bỏ chạy đầu tiên, để tránh trở thành cái đích cho mọi người tấn công, tất cả mọi người đang chờ đợi cơ hội này.

Hàn Lập cùng Kỳ Lương lăn lộn trong đám người, đồng dạng chọn một phương hướng vội vã bỏ chạy.

Vô số băng tinh toái thạch nổ tứ tán, gần mười vạn tu sĩ cấp thấp trên bốn phía quảng trường thần sắc đại biến, một số người phản ứng nhanh một chút sớm đã tế ra Pháp bảo, cũng dựng lên độn quang, những người còn lại phản ứng hơi chậm đồng dạng bắt đầu tẩu tán lập tức.

Trong lúc nhất thời, trên Bạch Ngọc Phong ngàn vạn lưu quang bay vụt bốn phía, như pháo hoa lăng không nở rộ, sáng lạn vô cùng.

Trên bầu trời bên cạnh Bạch Ngọc Phong, một tay Lạc Thanh Hải kết pháp

quyết, tầng màn nước màu lam lập tức sáng lên, bao phủ đóa hoa lớn màu lam vào trong, dưới cỗ gió mạnh quét tới chẳng qua rung động một lát, liền khôi phục nguyên trạng.

Bên kia, Phó cung chủ Tiên Cung Tuyết Oanh đồng dạng tay áo giơ lên, bên ngoài xe kéo màu trắng bạc lồng lên một vòng bảo hộ hơi mờ, ánh mắt liền chuyển một cái rơi vào trên người Lạc Thanh Hải cách đó không xa.

Lạc Thanh Hải phảng phất như không nhìn thấy ánh mắt của Tuyết Oanh, mắt xem mũi mũi nhìn tâm, bộ dạng như không biết gì.

Tiêu Tấn Hàn hạ thẳng xuống từ trên không, nhìn như không thấy sóng khí trùng kích, tốc độ không giảm chút nào tiếp tục lao xuống phía dưới.

"Ầm ầm "

Lại một tiếng nổ đùng!

Quanh khuôn mặt Tiêu Tấn Hàn toát ra hàn khí chằng chịt, trong hư không sương trắng bốc lên, ngưng kết thành một toà băng phong màu trắng cự đại, có xu thế thiên quân vạn mã, trùng trùng điệp điệp đập vào bạch ngọc đài cao.

Bạch ngọc đài cao nguyên bản đã sụp đổ hơn phân nửa, dưới tác động của lực lượng, lần này triệt để văng tung tóe ra, toàn bộ Bạch Ngọc Phong cũng theo đó kịch liệt chấn động.

Bên ngoài Bạch Ngọc Phong, Hàn Lập một bên theo dòng người bay vút ra bên ngoài ngọn núi, một bên xa xa nhìn về phía chỗ giữa ngọn núi.

Chỉ thấy chỗ đó băng tinh cùng đống đá vụn xây thành núi, đã là một mảnh bừa bộn.

Ngay lúc này, phía dưới băng tinh bỗng nhiên có hào quang đỏ thẫm sáng lên.

Ngay sau đó, chợt nghe "Boong" một tiếng vang sắc nhọn.

Một đạo xích diễm trụ dài kích thước cỡ cánh tay người trưởng thành, từ phía dưới băng tinh phóng lên trời, nổ tung ra, trực tiếp mổ ra hai nữa tiểu sơn tựa như băng tinh cùng toái thạch.

Một tiếng hét to vang lên, thân ảnh Bách Lý Viêm phá vỡ băng trong núi bay vút lên, Xích Diễm bắt đầu khởi động phía dưới, bay vút đến phía hai người Hô Ngôn đạo nhân.

Cổ tay Tiêu Tấn Hàn run lên, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh trường kiếm óng ánh, phía trên có một đạo sương mù sáng như tuyết trắng quấn quanh như con rắn, bổ xuống phía dưới.

Chỉ thấy giữa không trung cao Vân Hải bốc lên, mấy trăm đạo hàn khí màu trắng ngưng tụ thành mãng xà khổng lồ, vặn vẹo, như là quần long du động, chém xuống đầu Bách Lý Viêm.

"Tiêu Tấn Hàn, muốn bắt ta, tới đây!"

Bách Lý Viêm hét to một tiếng, trong tay cầm một thanh trường kiếm Xích Viêm lượn lờ, gã bấm kiếm quyết, đảo kiếm ngang qua.

Trong hư không lan tràn một hồi khí tức nóng rừng rực, mấy trăm đạo trụ lớn hỏa diễm từ trong hư không trước người lăng không sinh ra, trực tiếp quấy vào bên trong hàn khí mãng xà trắng.

"Oanh long long "

Một hồi âm thanh tiếng sấm liên tục vang lên ầm ầm, giữa không trung cao Xích Diễm thiêu đốt hừng hực, cùng vạn trượng băng t*ng trùng kích lẫn nhau, mỗi bên chiếm cứ nửa bên bầu trời.

Trên quảng trường đã sớm thành một mảnh hỗn loạn.

"Lạc đại cung chủ, hẳn là ngươi thật muốn nhúng tay vào vũng nước đục này, chống đối với Bắc Hàn Tiên Cung ta?" Giữa không trung, Tuyết Oanh đột nhiên mở miệng nói.

"Tuyết tiên tử đang nói cái gì, Lạc mỗ như thế nào nghe không hiểu? Ta lần này chẳng qua là mang vài tên đệ tử tới đây quan sát một chút mà thôi, giữa các ngươi có mâu thuẫn gì, cùng Thương Lưu Cung ta có quan hệ gì chứ." Lạc Thanh Hải lúc này mới thản nhiên liếc nhìn Tuyết Oanh, chậm rãi nói ra.

"Lô Việt, Đổng Kiệt, mấy người các ngươi bắt giữ Hô Ngôn đạo nhân." Tuyết Oanh nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía một gã nam tử ngự kiếm dáng người thon dài cùng một gã đại hán râu quai nón bên cạnh, phân phó nói.

"Vâng."

Lô Việt lên tiếng, lúc này cùng mấy người bên cạnh phi thân rời khỏi chiếc xe kéo màu trắng bạc, bay về một hướng.

"Lạc đại cung chủ, thiếp thân đi trước một bước." Tuyết Oanh nói xong, liền thu lại chiếc xe kéo màu trắng bạc, hóa thành một đạo bạch hồng, đuổi tới phía Tiêu Tấn Hàn cùng Bách Lý Viêm bên kia.

...

Chung quanh quảng trường Bạch Ngọc Phong giờ phút này sớm thành cảnh hoàng tàn khắp nơi, thi thể hài cốt đầy đất.

Thân hình Hô Ngôn đạo nhân treo giữa không trung, ánh mắt nhìn phía trên bầu trời nơi Bách Lý Viêm cùng Tiêu Tấn Hàn giao phong, Vân Nghê thì đứng sóng vai cùng lão.

Ngay lúc này, một đạo cự phủ màu đen từ trên trời giáng xuống, những nơi đi qua hư không chung quanh vặn vẹo một hồi, truyền đến từng trận lực lượng.

Hô Ngôn đạo nhân sớm có sở liệu, bước ra một bước, kéo Vân Nghê qua, quanh thân xích quang lóe lên, từ bên cạnh tránh né ra.

Chuôi Cự Phủ này phách không một cái, cự đại phủ ảnh nện vào mặt đất ầm

ầm, lập tức khiến cho mặt đất rung mạnh một hồi.

Trên quảng trường, mặt đất không ngừng nứt vỡ, lại trực tiếp xuất hiện một khe rãnh cực lớn dài hơn ngàn trượng, sâu không thấy đáy, không ít tu sĩ cấp thấp không kịp chạy trốn nhao nhao bị cuốn vào trong đó, tiếng kêu thảm thiết không kịp phát ra, liền vẫn lạc.

Ngay sau đó, hai tay tên đại hán râu quai nón Đổng Kiệt vung lên một thanh khai sơn cự phủ cực lớn, từ trên trời giáng xuống.

Cùng lúc đó, tên nam tử ngự kiếm Lô Việt cầm đầu bảy tên tu sĩ Tiên Cung đột nhiên xuất hiện ở bốn phía quảng trường, vây hai người Hô Ngôn đạo nhân vào giữa.

Tám người này lúc trước không biết dùng thủ đoạn gì che dấu tu vi, giờ phút này tất cả đều tản ra Linh áp Kim Tiên Cảnh, trong đó khí tức Lô Việt cùng Đổng Kiệt càng vượt xa những người khác, chính là tu sĩ Kim Tiên Cảnh trung kỳ.

Những người này không chút bận tâm trên quảng trường còn có đệ tử khác chưa chạy kịp, nhao nhao thúc giục Pháp bảo, thả ra từng đạo linh quang hùng vĩ phô thiên cái địa công kích hai người.

Trong lúc nhất thời, hư không tại trường chấn động mãnh liệt, tiếng nổ vang liên tiếp, thanh âm khóc thét không ngừng từ bốn phương tám hướng truyền đến, tử thương khó có thể tính toán.

Cách đó không xa, Âu Dương Khuê Sơn quét mắt liếc nhìn tình huống hỗn loạn trên quảng trường, trong mắt hiện lên một tia thần sắc phức tạp, nói với mấy tên Kim Tiên đạo chủ bên cạnh:

"Trước đi giải cứu các đệ tử tông môn, tận lực đừng để bọn hắn bị liên lụy."

Những người này mặc dù bị Bách Lý Viêm phá khốn thoát ra mà chịu thụ thương, nhưng dù sao tu vi cao thâm, cũng không có trở ngại gì, nghe vậy không nói hai lời liền phân tán ra, thi triển thủ đoạn triệu tập một ít Phó đạo chủ cùng Chân Tiên Trưởng lão chưa kịp chạy xa, vận chuyển Pháp lực

thần thông, bắt đầu chuyển dời từng nhóm đệ tử cấp thấp Chúc Long Đạo ra khỏi khu vực quảng trường.

Ở giữa quảng trường, Vân Nghê gọi ra Tuyết Liên Hoa ảnh, phát triển lớn đến mấy trăm trượng, bảo vệ nàng cùng Hô Ngôn đạo nhân chính giữa.

Chung quanh không ngừng có phong nhận, điện quang, hỏa cầu, kiếm quang đánh vào, dẫn tới cánh hoa không ngừng rung rung, Linh quang mặt ngoài nhanh chóng tiêu hao, mắt thấy liền dần dần phai nhạt xuống.

Một tay Hô Ngôn đạo nhân đưa lên một toà bảo tháp màu đen, chỉ trên thân tháp một cái, một toà tháp ảnh hắc quang phát triển lớn ra, bao phủ hai người bọn lão cùng đóa Tuyết Liên Hoa ảnh vào bên trong.

Công kích bên ngoài lập tức rơi vào phía trên tháp ảnh, phát ra trận trận "Bang bang BOANG..." thanh âm kim thạch.

"Ta có lý do nhất định phải đi theo Bách Lý đạo chủ, mới ra mặt giúp hắn. Ngươi rõ ràng cái gì cũng không biết, hoàn toàn có thể bo bo giữ mình, đặt mình bên ngoài việc này, vì sao phải liên lụy vào?" Hô Ngôn đạo nhân nhìn Vân Nghê bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia không đành lòng nói.

------oOo------

Chương 331: Giết gà thịt chó

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Luân Hồi Điện sao? Ta xác thực là không rõ chuyện gì đã xảy ra. Bất quá cũng không quan trọng, chỉ cần ở cùng một chỗ với ngươi, vậy là đủ rồi. Cũng may đứa bé Tố Viện kia ở cùng một chỗ với Phụng Nghĩa, ta cũng bớt lo lắng." Vân Nghê nghe vậy, cười nhẹ một tiếng, nói.

"Hặc hặc, tốt! Đã như vậy, ta với ngươi cùng chiếu cố những tạp chủng Tiên Cung này!" Hô Ngôn đạo nhân sau khi nghe xong, cười điên cuồng một tiếng, nói.

Hô Ngôn đạo nhân vừa dứt lời, trên đỉnh đầu liền truyền đến một tiếng nổ vang rung trời.

Chỉ thấy một đạo bóng kiếm kim quang từ trên không trung rơi thẳng xuống, đập vào phía trên hư ảnh bảo tháp màu đen, trực tiếp đánh cho quang mang tháp ảnh rung động mạnh, trên đỉnh bảo tháp ầm ầm vỡ vụn, biến thành một mảnh hắc sắc quang mang tiêu tán ra.

Cùng lúc đó, đỉnh bảo tháp màu đen trong tay Hô Ngôn đạo nhân cũng đồng thời nứt ra một cái khe hở.

Lão nhìn lên không trung, thấy Lô Việt đang đứng ở không trung, quanh thân Kim Quang lượn lờ, trước người lơ lửng mấy đạo bóng kiếm cự đại, đang không ngừng vũ động chém xuống tháp ảnh màu đen.

Đổng Kiệt tức thì mang theo vài tên tu sĩ Tiên Cung khác, không ngừng công kích bốn phía Hắc Tháp. Những tu sĩ Tiên Cung mà Tiêu Tấn Hàn mang đến, lúc này cũng có hơn mười người đang đáp xuống nơi này, cầm đầu trong đó là một cung trang nữ tử mặc đồ hồng nhạt, nghiễm nhiên cũng là một tu sĩ Kim Tiên Cảnh trung kỳ.

Hô Ngôn đạo nhân hừ lạnh một tiếng, giơ tay lên chụp về phía bên hông mình.

Chỉ thấy Ngân sắc hồ lô loé lên quang mang, lập tức bay khỏi eo của lão, từ bên trong hư ảnh Tuyết Liên Hoa xông lên phóng tới, ở giữa không trung không ngừng tăng vọt, rất nhanh biến lớn như phòng ốc, lơ lửng giữa không trung cao.

Trong miệng Hô Ngôn đạo nhân truyền ra thanh âm ngâm tụng tối nghĩa khó hiểu, Linh văn mặt ngoài Ngân sắc hồ lô cực lớn treo trên đỉnh đầu không trung chợt hiện, nơi miệng hồ lô sáng lên một viên bạch quang mơ hồ.

"Xùy xùy" một tiếng nổ lớn!

Từng hạt đậu màu đen không ngừng từ giữa bạch quang nghiêng rơi vãi ra.

Trong khoảnh khắc, rậm rạp chằng chịt hạt đậu rơi xuống như gió táp mưa rào, chưa rơi xuống đất liền vặn vẹo kéo dài một hồi, biến thành một đám hắc y đậu binh cao hơn một trượng, tay cầm cự phủ màu đen, thoạt nhìn giống như lực sĩ.

Trong chớp mắt, ngàn vạn hắc y đậu binh tay cầm cự phủ vung vẩy, như thủy triều tuôn ra bốn phía công tới đám người Tiên Cung.

Toàn bộ quãng trường Bạch Ngọc Phong, hơn phân nữa đệ tử Chúc Long Đạo đã thối lui về sau, lần nữa trở nên đông đúc chen chúc.

Đại hán râu quai nón thấy vậy, không nói hai lời vung lên Cự Phủ, đứng mũi chịu sào xông vào bên trong đám đậu binh. Mặt khác còn có mấy người cũng theo sát phía sau, cùng chém giết với đám đậu binh mênh mông.

"Hô Ngôn lão đạo quả nhiên khó chơi! Ta sẽ nghĩ cách kiềm chế, các ngươi tìm biện pháp tới hỗ trợ Lô trưởng lão."

Trong miệng cung trang nữ tử hồng nhạt Kim Tiên phân phó một tiếng, sau

đó vòng eo uốn éo, một đôi chân vén lên tư thế cổ quái, ngồi treo giữa không trung, trước người lơ lửng một cây đàn cổ màu trắng toàn thân óng ánh.

Chỉ thấy cổ tay trắng nhẹ giơ lên, mười ngón tay hết sức nhỏ đánh nhanh trên dây Ngọc Cầm, một hồi âm thanh vang lên như ngân châu rơi xuống, đàn cổ ảnh hưởng đến đối phương bên ngoài mấy trăm trượng, lúc này liền có một đám hắc y đậu binh lay động tả hữu, ngay chỗ ngực nhao nhao bạo liệt ra, chiến lực hoàn toàn biến mất.

Ngay sau đó, thân hình nàng lại di chuyển qua hướng khác, một tay lần nữa đánh lên dây đàn, lúc này lại có không ít đậu binh cứ như vậy ngã xuống đất.

Thanh âm này phảng phất mờ mịt như tiên âm, bề ngoài nhìn như thanh thúy dễ nghe, kì thực lại làm cho người nghe thấy khí huyết bên trong cơ thể sôi trào, Pháp lực hỗn loạn. Hắc y đậu binh nhìn như không thể phá vỡ, lại không thể ngăn cản mảy may.

Hơn mười tên tu sĩ Tiên Cung còn lại, tức thì thừa cơ đám đậu binh hỗn loạn, phóng ra tránh khỏi.

Mấy trăm dặm bên ngoài, Hàn Lập, Kỳ Lương cùng với mười mấy tên Chân Tiên đứng trên một đỉnh núi nhìn xem.

Lam mang trong hai mắt hắn chớp động, nhìn Hô ngôn đạo nhân đang không ngừng thúc giục Ngân sắc hồ lô trên Bạch Ngọc Phong, không khỏi lắc đầu.

Từ ngày hắn gia nhập Chúc Long Đạo đến nay, bất quá mấy trăm năm, có thể nói giao thiệp cùng lão nhân này là sâu đậm nhất, đối phương tính ra là một nữa người thầy của mình, đã giúp đỡ hắn không ít trong việc luyện chế Đạo Binh.

Mắt thấy lão rơi vào cục diện bị vây công, trong lòng hắn cũng không biết nói gì.

Nhưng nếu lại để cho hắn liều chết rời đi tương trợ, tự nhiên là không thể nào đấy.

Thứ nhất, dùng thực lực hắn hôm nay, trước mặt nhiều tu sĩ Kim Tiên Cảnh như vậy, căn bản vô lực thay đổi, chỉ sợ đi cũng là không công chịu chết. Thứ hai lúc trước phát hiện tên thanh niên hoa phục kia, lại để cho hắn sinh ra một loại cảm giác rất xấu.

Loại cảm giác này cụ thể là gì, hắn thực sự cũng không rõ lắm.

Đúng lúc này, trên quảng trường không lại vang lên một tiếng nổ vang kịch liệt.

Chỉ thấy phía trên hai người Hô Ngôn đạo nhân đột nhiên Ngân Quang chợt phát, Ngân sắc hồ lô dùng để chứa đậu binh lại đột nhiên vỡ vụn ầm ầm ra.

Bên trong hơn mười vạn hắc y đậu binh toàn bộ phóng thích ra ngoài, trong hồ lô bị nghiền nát có mảng lớn linh dịch màu xanh hắt vẫy đầy trời, giống như trận mưa rào vào ngày nắng hạn, rơi vào trên đám đậu binh rậm rạp chằng chịt.

Sau khi tất cả hắc y đậu binh bị linh dịch xối lên trên, trên người nguyên một đám ô quang mãnh liệt, thân hình lần nữa tăng vọt gấp đôi, dường như quanh thân đã nhận được Linh lực bổ sung, càng thêm hung hãn không sợ chết, phóng tới đám người Đổng Kiệt.

Những đậu binh này tuy mạnh, nhưng dưới sự hợp lực vây quét của hơn hai mươi tên Kim Tiên cùng Chân Tiên kỳ, quả thực giống như lúa mạch chín, căn bản không chịu được mấy kích, biến thành mảnh mảnh rơi ngược xuống đất.

Cũng may số lượng chúng đủ nhiều, quấn lấy Đổng Kiệt cùng với đại bộ phận người Tiên Cung, bất quá dưới sự phối hợp công kích của cung trang nữ tử Kim Tiên sử dụng đàn cổ, có ba người xâm nhập vào khu vực trung tâm, cùng một chỗ với Lô Việt vây công Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê.

Trong lúc đó, đồng tử Hàn Lập có chút co rụt lại, trong ba người này có cả tên thanh niên hoa phục kia làm hắn rất không thoải mái.

Bất quá, cử chỉ người này lại có chút kỳ quái, tuy rằng đồng dạng tham dự vây công hai người Hô Ngôn, lại tựa hồ như không để tâm, không ngừng chạy ở khu vực ngoại vi, sử dụng rất ít thủ đoạn công kích, nhìn có vẻ như là xuất công không xuất lực.

Thế cho nên Hàn Lập muốn từ trên người gã nhìn ra công pháp cùng tu vi sâu cạn, lại căn bản không có cách nào.

Âu Dương Khuê Sơn sau khi phân phó Kim Tiên đạo chủ cứu giúp đệ tử cấp thấp Chúc Long Đạo, chính mình lại không có rời đi, mà đứng trên không cách Bạch Ngọc Phong không xa, ánh mắt nhìn về phía hai người Hô Ngôn đạo nhân đang bị đám người Tiên Cung vây công.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Trên bầu trời, hai tay Lô Việt kết kiếm quyết, một đạo kim sắc kiếm quang lớn chừng trăm trượng lóe lên, như Thái Sơn Áp Đỉnh đánh tới hư ảnh Hắc Tháp bên dưới.

Tháp ảnh màu đen ầm ầm nổ tung, tầng tầng sụp đổ, biến thành từng điểm Hắc Quang tiêu tán mất.

Lực đạo Kim sắc kiếm quang cũng theo đó vừa hết, chưa chạm đến Tuyết Liên Hoa ảnh phía dưới, liền trực tiếp tiêu tán đi.

Sắc mặt Lô Việt trắng bệch, thân hình ở giữa không trung lảo đảo một cái, vội vàng lật tay lấy ra một viên thuốc nuốt vào, hiển nhiên tế ra một kiếm này cũng hao tổn không nhẹ.

Hai gã tu sĩ Tiên Cung nguyên bản tham dự vây công thấy vậy, lúc này dừng công kích, thân ảnh nhoáng một cái chắn trước người Lô Việt, còn tên thanh niên hoa phục vẫn chạy xung quanh liên tục, không ngừng công kích Tuyết Liên Hoa ảnh kia.

Hô Ngôn đạo nhân nắm bảo tháp màu đen trong tay, phía trên hiện ra đạo đạo vết rạn bắt mắt, dù chưa triệt để vỡ vụn ra, nhưng Linh quang cũng tổn hao nhiều, uy năng mất hết rồi.

"Tay sai Tiên Cung, chớ khinh người quá đáng!"

Trong miệng Hô Ngôn đạo nhân mắng một tiếng giận dữ, thu lại Hắc Tháp, thò tay tháo xuống một cái hồ lô đỏ thẫm còn sót lại bên hông, một tay buộc dây thừng lên hồ lô trên lưng, một tay bấm một cái pháp quyết cổ quái, vỗ nhẹ vào miệng hồ lô, tiếp theo tay biến thành trảo, hướng phía ngoài co lại.

Chỉ nghe "Thương lang lang" một hồi tiếng vang sắc nhọn.

Một trường kiếm màu đỏ rộng chừng ba ngón tay được lão rút ra chậm rãi từ miệng hồ lô, chỗ đó quanh quẩn quang mang

"Không nghĩ tới, chuôi Xích Loan này lần nữa được ra khỏi vỏ! Đã như vậy, hôm nay ta liền thống thống khoái khoái giết gà thịt chó một phen!" Hô Ngôn lão đạo ngửa đầu uống một ngụm rượu, cười vang nói.

Dứt lời, lão quay đầu nhìn về phía Vân Nghê, coi như hỏi ý kiến của nàng.

Vân Nghê cười nhẹ nhàng, khẽ gật đầu một cái.

Hai mắt Hô Ngôn đạo nhân ngưng tụ, thần sắc trên mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, khí tức trên người liền biến đổi, trở nên lợi hại hơn trước nhiều.

Trong miệng lão phát ra một tiếng thét dài rõ to, thân hình giống như cầu vồng lướt qua Tuyết Liên Hoa ảnh, bay thẳng đến hướng Lô Việt.

Quanh thân lão hiện ra một tầng quang mang mông lung, trường kiếm trong tay sáng lên từng đạo phù văn lửa đỏ, đạo bào trên người bị kình phong quét bay phất phới, khí thế toàn thân rõ ràng tăng vọt gấp mấy lần.

Thời điểm tay lão cầm kiếm, cùng như không có cầm kiếm, quả thực tưởng như hai người.

Hai gã tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ Tiên Cung ngăn cản trước người Lô Việt căn bản chưa kịp phản ứng, sau một điểm Xích Hồng hiện lên, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ bị chém thành hai đoạn, Nguyên Anh hai người vừa mới chạy ra, liền trực tiếp bị thiêu cháy hừng hực, trong chớp mắt hóa thành hư ảo.

Cung trang nữ tử Kim Tiên lơ lửng trên bầu trời thấy thế, tay đánh lên dây đàn mãnh liệt, một cỗ chấn động vô hình vô cùng mạnh mẽ, lập tức phóng thẳng đến Hô Ngôn đạo nhân.

Vân Nghê thấy vậy, hai tay khẽ múa, phía trên Tuyết Liên Hoa ảnh tự hành chia lìa ra một mảnh cánh hoa cực lớn, bay thẳng vào không trung, đánh vào đạo chấn động vô hình kia, cả hai va chạm tán loạn ra.

"Đối thủ của ngươi là ta." Vân Nghê nhìn về phía nàng kia, nhàn nhạt nói ra.

Cung trang nữ tử Kim Tiên nhìn về phía nàng khẽ cười, lần nữa đánh lên dây đàn.

Giữa không trung tiếng đàn không ngừng vang lên, giống như chồng chất sóng lớn trên sông, một tầng tiếp theo một tầng nhào đánh tới hướng Vân Nghê.

Trên bầu trời, Hô Ngôn đạo nhân dùng thủ đoạn sét đánh chém giết hai gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ, tiếp theo trường kiếm trong tay run lên, trên thân kiếm sáng lên quang mang đỏ thẫm, một đạo hư ảnh Hỏa Loan cự đại lập tức lóe lên hiển hiện sau lưng Lô Việt.

Trong miệng lão ngâm khẽ một tiếng, tay đột nhiên vung lên.

Một tiếng phượng hót rõ to đến cực điểm khác vang lên, lập tức bay đến sau lưng hư ảnh Hỏa Loan kia.

Phần phật một tiếng!

Một cỗ hoả diễm đỏ thẫm từ trên thân kiếm phóng tới, đuổi theo hư ảnh Hỏa Loan, lập tức hóa thành một biển lửa cực lớn, mãnh liệt lao thẳng tới Lô Việt.

Ánh mắt Lô Việt chớp lên, đưa tay nhấn thân kiếm một cái, vung lên phía trước.

Kim Quang chói mắt từ trên thân kiếm bắn ra, ở giữa không trung bỗng nhiên phóng đại, hóa thành một đạo tường thành kim sắc, ngăn chặn mãnh liệt biển lửa.

Biển lửa đỏ thẫm tuy bị ngăn trở, nhưng lại không tiêu tán, ngược lại kích lên sóng lửa ngợp trời, không ngừng đánh lên tường thành kim sắc.

Kim Quang tường thành rạng rỡ rung mạnh không thôi, rất nhanh quang mang liền trở nên ảm đạm, trực tiếp bị sóng lửa thiêu đốt, tiêu tán ra.

"Thống khoái!"

Hô Ngôn đạo nhân cười điên cuồng một tiếng, một tay rút kiếm ra, hai chân trong biển lửa lướt về phía trước, nhìn tiêu sái đến cực điểm.

Lô Việt hừ lạnh một tiếng, tay vung lên, một mặt khiên tròn Kim sắc lóe lên phóng tới, bay vào trong biển lửa.

Thân hình y nhảy lên theo sát, hai chân dẫm lên khiên tròn, nhanh chóng trượt đi trong biển lửa, nghênh đón Hô Ngôn đạo nhân.

Mũi kiếm hai người va chạm, giữa không trung cao lập tức vang lên tiếng nổ lớn, hoả quang bóng kiếm hiện ra đầy trời.

------oOo------

Chương 332: Lòng đất dị động

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ngay thời điểm Hô Ngôn đạo nhân cùng Lô Việt đánh nhau túi bụi, Vân Nghê bên kia cũng không thuận lợi chút nào.

Bao phủ chung quanh Tuyết Liên Hoa ảnh, cánh hoa lúc này đã tàn lụi hơn phân nửa, lộ ra vẻ bị tàn phá.

Trong tay nàng chẳng biết lúc nào nhiều ra một cành liễu màu xanh nhạt hết sức nhỏ, mỗi lần vung lên liền có hàng trăm hàng ngàn đạo quang nhận hình Liễu Diệp bắn ra, tạo thành một mảnh đao võng dày đặc trong không trung, khiến cho cung trang nữ Kim Tiên kia không thể tiến tới gần chút nào.

Nhưng vào lúc này, phía trên đỉnh đầu của nàng bỗng nhiên có một đạo ánh sáng màu xanh đột ngột xuất hiện, hóa thành một mũi kiếm cự đại, cực kỳ âm hiểm đâm tới đỉnh đầu của nàng.

Thần sắc Vân Nghê đột biến, mấy miếng cánh hoa bao phủ chung quanh lập tức khép lại, bảo hộ nàng vào trong.

Chỉ nghe "Phanh" một thanh âm vang lên.

Mấy mảnh cánh hoa Tuyết Liên kia nổ thành phấn vụn, sóng khí ép vào bên trong, một đạo nhân ảnh bay đến, cầm kiếm đứng giữa hư không cách Vân Nghê ngoài trăm trượng.

"Ha ha, Vân đạo chủ, còn nhớ Cổ mỗ chứ?" Người nọ nhìn về phía Vân Nghê, cười lạnh nói.

Trong miệng Vân Nghê kêu lên một tiếng buồn bực, miễn cưỡng đè xuống

chấn động một kích vừa rồi, sắc mặt tái nhợt nhìn lại hướng tên kia.

Chỉ thấy người nọ mặc một bộ thanh giáp cổ xưa, mặt ngoài giáp có thêu Kim sắc đường vân, không ai khác chính là Cổ Kiệt.

Người này chính là kẻ đến báo thù năm đó, lúc trước một mực không có xuất hiện, giờ khắc này mới đột nhiên hiện thân, ra tay đánh lén Vân Nghê.

Hô Ngôn đạo nhân phát hiện phía dưới có biến, pháp quyết trong tay biến hóa không ngừng, biển lửa liền theo tâm ý của hắn, không ngừng xoáy lên sóng lớn đánh về phía Lô Việt, bản thân thì hạ xuống, một lần nữa trở về bên cạnh Vân Nghê.

"Ngươi không sao chứ!" Lông mày lão nhíu chặt, mở miệng hỏi.

Vân Nghê lắc đầu nhẹ, lấy ra một quả đan dược nuốt vào, không nói gì.

Sắc mặt Hô Ngôn đạo nhân biến thành âm hàn như Băng Sương, quay đầu nhìn về phía Cổ Kiệt, trong đôi mắt toát ra sát ý lạnh thấu xương.

Cổ Kiệt thấy thế, trong nội tâm hơi dị động, nhịn không được cổ họng khẽ nhúc nhích, nuốt vào một ngụm nước bọt.

"Ngươi muốn chết."

Hô Ngôn đạo nhân nói từng chữ một, đưa tay một vòng trên thân kiếm, trong lòng bàn tay xé ra một vết rách, máu tươi rót vào trong Xích Loan kiếm từng chút một.

Thân kiếm phát ra xích quang mãnh liệt, một ít phù văn nguyên bản không hiểu rõ lắm lộ ra, từ trên thân kiếm phát sáng lên.

Tay lão giơ lên, trường kiếm màu đỏ lập tức rời khỏi tay, xích quang lóe lên, liền không thấy bóng dáng.

Trong nội tâm Cổ Kiệt cảm thấy lo lắng, trên người bảo quang hộ thể sáng lên, thân hình vội vàng lóe lên, nhanh chóng trốn về phía xa.

Nhưng mà y mới bay ra mấy trăm trượng, sau lưng liền có một đạo xích quang bỗng nhiên hiển hiện, không có nửa điểm cản trở liền bắn phá hộ thể Bảo Quang của y, xuyên qua cổ giáp màu xanh, trực tiếp lọt vào thân thể của y.

Nương theo đó một tiếng phượng hót vang lên rõ to!

Mũi trường kiếm màu đỏ từ sau lưng Cổ Kiệt đâm vào, xuyên ra trước người, một đầu liệt diễm Hoả Loan thiêu đốt hừng hực.

Sau khi mũi kiếm xuyên qua, ngực Cổ Kiệt bị xuyên thủng một chỗ, lập tức phun ra mấy đạo máu tươi, toàn thân y bị thiêu đốt kịch liệt, trong miệng phát ra một tiếng hét thảm.

Trường kiếm màu đỏ biến thành Hỏa Loan thoát ly trước ngực Cổ Kiệt phóng ra, sau đó vẫn không từ bỏ ý định, ở giữa không trung đột nhiên xoay lại, lần nữa đâm tới trước ngực Cổ Kiệt.

Bị Liệt Diễm bao bọc, hai tay Cổ Kiệt đột nhiên hợp lại trước người, trong miệng quát lên một tiếng lớn.

Thanh giáp trên người y liền sáng lên lục quang âm u, như là Lưu Thủy, uốn lượn phóng tới những hoả diễm đỏ thẫm kia, cùng một chỗ bao vào nhau.

Xích Loan một lần nữa vòng về, mãnh liệt đâm vào màn sáng âm u bên ngoài cơ thể Cổ Kiệt, lại như đâm vào bông gòn, hõm vào, tiếp theo rất nhanh bắn ngược lại, bay qua một bên khác.

Hô Ngôn đạo nhân khẽ vẫy tay, Xích Loan một lần nữa hóa thành một thanh trường kiếm, bay vút về trong tay lão.

Ngay sau đó, liên tiếp thanh âm "XOẸT XOẸT" không ngừng vang lên.

Bên ngoài thân Cổ Kiệt lập tức toát ra từng cỗ khói trắng, Xích Diễm cuồn cuộn nhanh chóng bị dập tắt.

Nhưng giờ phút này y đã bị đốt cháy, hoàn toàn thay đổi rồi, không chỉ có da thịt bị cháy đen, khắp nơi đều là từng đạo vết thương đáng sợ nhìn thấy giật cả mình, thoạt nhìn chính là những đường vân rạn nứt ngang dọc như những vết nứt nẻ trên lòng sông do hạn hán lâu ngày, bên trong còn hiện ra Huyết Quang.

Một màn này làm cho những tên Tiên Cung đang chém giết cùng đám đậu binh chung quanh nhao nhao cả kinh, nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân, trong mắt hiện lên một tia kiêng kị.

Nhưng mà trong miệng Cổ Kiệt cười rộ một tiếng quái dị, lộ ra một hàm răng trắng dày đặc ghê tởm.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Tầng lục quang âm u bao phủ bên ngoài cơ thể y chậm rãi co rút lại, giống như một kiện quần áo bao bọc cả người y lại, sau đó quang mang lóe lên sáp nhập vào trong cơ thể y.

Thân thể y không ngừng hấp thu lục quang, đồng thời tất cả vết cháy rạn bên ngoài thân nhanh chóng lấp đầy, lại tự lành, tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được.

Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy hừ lạnh một tiếng, cũng không kinh ngạc chút nào.

Tu luyện tới cấp độ Kim Tiên như bọn họ, không chỉ có Thần Hồn, mà ngay cả thân thể, cũng không dễ dàng bị hủy như vậy.

"Âu Dương đạo chủ, nhanh chóng chấm dứt, Chúc Long Đạo các ngươi cũng sẽ ít bị liên quan đến." Lô Việt thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Khuê Sơn, âm thanh lạnh lùng nói.

Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, suy nghĩ một lát, Linh quang lóe lên, toàn bộ cơ thể hóa thành một đạo ngân quang cầu vồng bay lên trời, sau mấy cái chớp động liền xuất hiện ở trên quảng trường.

Có sự gia nhập của gã, Đậu Binh vốn đã bị chém giết hơn phân nửa, lần nữa dễ như trở bàn tay, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ giảm bớt nhanh chóng.

Bốn gã tu sĩ Kim Tiên của Tiên Cung đồng thời ra tay, liên thủ bố trí ra một toà Lôi pháp trận bên ngoài biển lửa, từ trong gọi ra hơn mười đạo Lôi Quang tím xanh thô to như vạc nước, tia sét đánh xuống, mảng lớn đậu binh bị tạc trúng chia năm xẻ bảy.

Theo đậu binh rất nhanh giảm bớt, cục diện hai người Hô Ngôn đạo nhân càng ngày càng nguy hiểm.

Thấy một màn này, không ít tu sĩ Chúc Long Đạo chung quanh, thậm chí trong đó có một ít Kim Tiên đạo chủ cùng Phó đạo chủ, cũng giống như Hàn Lập, không có chạy đi xa, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ phức tạp.

Đối với bọn hắn, vị đệ nhất đạo chủ Bách Lý Viêm này, tuy rằng không thường xuyên xuất hiện, nhưng đã tám lần xuất quan mở đại hội giảng đạo, trong lúc vô hình thúc đẩy một nhóm lớn tu sĩ được lợi. Hơn nữa chính vì sự tồn tại của gã, Chúc Long Đạo mới có thể đứng sừng sững ở Bắc Hàn Tiên Vực, trở thành thế lực tồn tại có thể sánh vai cùng Thương Lưu Cung.

Hôm nay Bắc Hàn Tiên Cung dùng danh tiếng Thiên Đình, thừa dịp vị đệ nhất đạo chủ này truyền giảng, nội ứng ngoại hợp đột nhiên vây bắt, có thể nói dụng tâm hiểm ác, hiện trường nhiều tu sĩ như vậy, Bách Lý Viêm mới đầu hiển nhiên có chỗ cố kỵ, nhưng đám người Tiên Cung lại căn bản không có bận tâm tính mạng đệ tử cấp thấp Chúc Long Đạo.

Thật là đáng buồn, còn lại mười hai Kim Tiên, chỉ có hai người Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê dám đứng ra chống lại Bắc Hàn Tiên Cung, nhưng dĩ nhiên cục diện tràn đầy nguy cơ.

Một khi bọn họ bị tiêu diệt, vị Bách Lý Viêm kia tứ cố vô thân, thế tất không phải đối thủ Tiên Cung.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm nhịn không được thở dài một tiếng.

Hôm nay Hô Ngôn đạo nhân bày ra thực lực cực mạnh, quả thực làm cho nội tâm hắn khiếp sợ không nhỏ, tuy rằng sớm đã cảm thấy lão nhân này không đơn giản, nhưng không nghĩ tới, chỉ dùng sức một mình lão, không sai biệt lắm lại có thể ngăn chặn mười tên Kim Tiên Bắc Hàn Tiên Cung.

Đáng tiếc bên trong Chúc Long Đạo lại không đồng lòng, nếu tất cả Kim Tiên đạo chủ có thể cùng một lòng với Bách Lý Viêm, Tiên Cung tuy mạnh, cũng chưa chắc có thể tạo ra sóng gió gì.

Thương Lưu Cung chủ kia sở dĩ không có ra tay, chỉ sợ cũng nhìn ra điểm này, nếu không dùng hai thế lực lớn Chúc Long Đạo cùng Thương Lưu Cung liên thủ, chỉ sợ Tiêu Tấn Hàn cũng đành phải lập tức quay người rời đi.

Đúng lúc này, đôi mắt của hắn bỗng nhiên lóe lên, phát hiện trong đám người Tiên cung vây quanh Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê, lại không thấy tên hoa phục thanh niên kia.

Ánh mắt của hắn đảo nhanh khắp nơi, lại quét mắt một vòng qua đám Đậu binh trên quảng trường đã tổn thất hơn phân nửa, vậy mà vẫn không thấy bóng dáng tên đó.

Thấy tình hình này, trong nội tâm Hàn Lập không khỏi hiện lên một tia bất an.

...

Ở trên cao Thương Khung, trên khuôn mặt Bách Lý Viêm Xích Viêm lượn lờ, toàn bộ cơ thể đã triệt để biến thành hỏa diễm.

Mà ở bên ngoài Xích Viêm, vẫn sáng từng vòng Thất Thải quang hồ, từ trong truyền ra nhiệt độ cao rừng rực kinh người, làm hư không chung quanh đều bị đốt vặn vẹo không thôi.

Cách gã khá xa, tay Tiêu Tấn Hàn đang nắm một thanh trường kiếm kết đầy băng, sau lưng lơ lửng một băng luân óng ánh như mặt trăng lớn cỡ mấy

trượng, phía trên tràn đầy hàn khí.

Ngoài ra, còn có mười tên tu sĩ Tiên Cung, kể cả Tuyết Oanh trong đó, phân tán ở bốn phía, bảo trì khoảng cách nhất định với y, giống như cũng không chịu được hàn khí phát ra từ băng luân mặt trăng.

"Bách Lý Viêm, tới giờ ngươi còn muốn dựa vào nơi hiểm yếu này để chống lại? Không bằng thúc thủ chịu trói, có lẽ Thiên Đình còn có thể cho ngươi cơ hội quy thuận thuần phục, cũng là lập công chuộc tội." Tiêu Tấn Hàn mở miệng nhàn nhạt nói.

"Quy thuận... Quả thực buồn cười! Thiên Đình đối phó người Luân Hồi Điện, chưa từng cho cơ hội quy thuận bao giờ? Không rút hồn luyện phách cũng xem như ưu đãi lắm rồi. Bớt nói nhảm, ra tay chiến một trận đi." Bách Lý Viêm cười to sang sảng nói.

Dứt lời, trường kiếm hoả diễm trong tay gã đột nhiên vung lên, một mảnh sóng lửa đầy trời cuốn đến hướng Tiêu Tấn Hàn, đồng thời hai mắt hồng mang đại thịnh, trong miệng lại đọc nhẹ chú ngữ tối nghĩa nào đó.

"Đông "

Phía dưới toàn bộ Chung Minh sơn mạch lập tức truyền đến một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Ngay sau đó, Đại Địa trong vòng ngàn dặm xung quanh Bạch Ngọc Phong cùng đồng thời rung động kịch liệt, vô số muông thú trong núi hú gọi không thôi, từng đàn phi cầm trong rừng bay nhanh ra.

"Đông "

Lại một thanh âm kì dị khác truyền đến, so sánh với âm thanh khi nãy càng thêm vang dội hơn, chấn động toàn bộ hư không, bắt đầu rung động kịch liệt.

Các tu sĩ Chúc Long Đạo phân tán ở khắp nơi thấy tình hình này, trong lúc nhất thời nhao nhao sợ hãi, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng vào lúc này, phía dưới Đại Địa đột nhiên nhô lên, mặt đất nứt ra, dòng sông đoạn tuyệt, vô số cây rừng khuynh đảo bị bẻ gãy.

Hơn mười ngọn núi ở chỗ rất xa đồng thời nâng lên lấy mắt thường có thể thấy được, sau mấy hơi thở liền cất cao gần trăm trượng, phía trên thân núi vô số cự thạch không ngừng văng tung toé, nhao nhao lăn xuống, tạo ra vô số bụi mù.

Trên quảng trường, đám người Lô Việt thấy vậy, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía Âu Dương Khuê Sơn.

"Âu Dương đạo chủ, đây là chuyện gì?" Lô Việt trầm giọng hỏi.

Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, không nói một lời lắc đầu, hiển nhiên cũng không biết sự tình.

Ngược lại Hô Ngôn đạo nhân bị bọn Tiên Cung vây ở chính giữa, khóe miệng nhếch lên một chút, chỗ sâu trong mắt hiện ra một vòng vui vẻ.

------oOo------

Chương 333: Cự thủ (đầu to)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không thể chậm trễ, nhanh bố trí Tử Dương Trận!" Lô Việt thấy tình hình này, quyết định thật nhanh, cao giọng quát.

Sau khi y ra lệnh, bốn gã tu sĩ Kim Tiên chung quanh đang thúc giục lôi trận lập tức thân hình nhoáng một cái, phân biệt đứng bốn góc chung quanh hai người Hô Ngôn đạo nhân, mỗi người lấy ra một Phù lục màu tím giống nhau có kim văn, quăng tới mặt đất trước người.

Chỉ nghe "Phốc " một tiếng vang nhỏ.

Bốn trương Phù Lục đồng thời thiêu đốt rơi xuống đất, kéo dài ra hóa thành bốn đạo hỏa tuyến, liên kết với nhau tạo thành một quyển lửa hình vuông.

Theo đó, bốn người này đồng thời mở miệng ngâm tụng từng trận chú ngữ.

Trên mặt đất, hào quang quyển lửa lập tức mãnh liệt, hóa thành bốn màn sáng màu tím bay lên trùng thiên, vây hai người Hô Ngôn đạo nhân vào giữa.

Phía trên màn sáng màu tím tuy nhìn không thấy hỏa diễm bốc lên, nhưng trong đó truyền ra sức nóng hừng hực đến đáng sợ, so với hoả diễm Xích Loan của Hô Ngôn đạo nhân phải mạnh hơn vài phần.

Theo trong miệng bốn người đồng thời truyền ra thanh âm chú ngữ, bốn màn sáng đồng thời co rút lại, ép vào chính giữa.

"Theo ta!"

Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy, không nói hai lời, nắm lấy bàn tay trắng như

ngọc của Vân Nghê, trên người ánh lửa bỗng nhiên dâng lên, định trùng thiên mà đi.

Nhưng mà đám người Lô Việt đã sớm đề phòng, một tia sáng trắng chạy dọc theo thanh lôi trụ tráng kiện cùng một thanh kiếm quang màu vàng cực lớn, đồng thời chém xuống đầu hai người Hô Ngôn nhanh như chớp, trực tiếp bức hai người vào trong Tử Dương Trận.

Mà lúc này, bốn phía màn sáng màu tím đã rút nhỏ lại hơn phân nửa, hai người Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê chỉ có thể đứng sát cùng một chỗ, mới không bị màn sáng làm tổn thương.

Lúc này, cổ tay Hô Ngôn đạo nhân bỗng nhiên khẽ đảo, lấy ra một kiện tuyết bào óng ánh, rũ xuống rồi choàng lên người Vân Nghê, sau đó lật tay lấy ra một quả chuông nhỏ phỉ thuý, ném lên trên đầu.

Lập tức, một đạo hư ảnh chuông lớn màu xanh biếc hiển hiện ra, bao phủ chung quanh bọn họ, ngăn cản màn sáng màu tím bốn phía.

Mà lúc này, sự chấn động cùng nổ vang càng mãnh liệt, Lục sắc chuông ảnh dưới sự thiêu đốt bao quanh của ngọn lửa tím, cũng theo đó kịch liệt đung đưa, bộ dạng tùy thời sẽ sụp đổ.

"Nhanh!" Lô Việt cao giọng quát.

Bốn người bày trận nghe vậy, lập tức cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi lên trên màn sáng màu tím.

Tử Dương sát trận lập tức hào quang đại chấn, rất nhanh co rút lại, càng làm cho Lục sắc chuông ảnh co nhanh lại.

Những người còn lại không hoàn toàn phát động công kích, giờ đồng thời công đến phía hai người.

Mười ngón tay Hô Ngôn đạo nhân nhanh chóng khẽ đảo, Tiên Linh lực trong cơ thể điên cuồng truyền vào trong bảo tháp màu đen, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản áp bách từ màn sáng màu tím, trán lão bắt đầu

xuất ra mồ hôi hột.

Mắt thấy hắc tháp sẽ phải tan vỡ, dị biến liền phát sinh!

"Ùm...ụm bò....ò..."

Dưới mặt đất đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn!

Một tiếng vang này không hề giống như thanh âm chuông vang, mà là như thanh âm Hồng Hoang dị thú nào đó gào rú, tràn đầy vẻ thô bạo cuồng dã.

Chỉ thấy khắp mặt đất chấn động ầm ầm, bụi mù trên Bạch Ngọc Phong nổi lên bốn phía, toàn bộ ngọn núi này theo đó trùng xuống, sau một hồi thanh âm "Ù ù", toàn bộ văng tung toé rồi sụp xuống.

Bên trên thân núi, vô số cự thạch rơi xuống, âm thanh vang rền như sấm, xu thế như hồng thủy, tựa như một loại tận thế hàng lâm.

Tất cả mọi người còn lại trên quảng trường không kịp đề phòng, thân thể cùng theo thân núi nứt vỡ đồng thời rơi xuống dưới hơn mười trượng, mới không dễ dàng ổn định lại thân hình, hào quang trên người nhao nhao mãnh liệt, một lần nữa bay vút lên.

Hai người Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê lại không bay lên chạy trốn, mà dưới cự thạch bụi mù đầy trời yểm hộ, lại rơi thẳng xuống, đã rơi vào đáy Bạch Ngọc Phong, thân ảnh bị cát đá bụi mù triệt để vùi lấp.

"Không thể để Hô Ngôn đạo nhân trốn thoát!" Lô Việt cất cao giọng quát với mọi người.

Dứt lời, một tay y cầm kiếm, một tay kết kiếm quyết, thân hình ngược lại lướt hạ xuống, bên ngoài thân phát ra kim quang mãnh liệt, ngoài thân kim quang ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng dài hơn trăm trượng, bay thẳng vào bụi mù dưới Bạch Ngọc Phong.

Các tu sĩ Tiên Cung còn lại không nói hai lời, lập tức theo sát phía sau, đáp xuống.

Âu Dương Khuê Sơn chần chờ một chút, lại không có tiến lên cùng, mà thân hình nhoáng một cái lơ lửng ở trên không xa.

Nhưng vào lúc này, hơn mười ngọn núi liền nhau không xa Bạch Ngọc Phong đồng thời rung mạnh, một tòa tiếp theo một tòa ầm ầm sụp đổ xuống, bên trong phạm vi mấy ngàn dặm đều là một mảnh sơn băng địa liệt, bụi đất tung bay hỗn loạn.

Đám người Lô Việt vừa xông vào trong bụi mù, lập tức cảm thấy phía dưới có một cỗ sóng khí nóng rực đánh tới trước mặt, là một cỗ uy áp khủng bố làm cho người hít thở không thông.

"Không được, trước rút lui đã!" Lô Việt ngự kiếm liền ngừng gấp, quát lớn với mọi người.

Đám người Đổng Kiệt nghe tiếng lập tức ngừng lại, bay ngược về phía sau, nhao nhao rời xa Bạch Ngọc Phong đang sụp đổ.

"Oanh long long..."

Một hồi thanh âm tiếng sấm liên tục vang lên nặng nề, phía dưới trong bụi mù đột nhiên có ánh sáng màu đỏ thoáng hiện.

Tiếp theo "Oanh" một tiếng lên, một cỗ nham thạch nóng chảy đỏ thẫm thô to hơn trăm trượng, giống như đầu Xích Viêm giao long từ lòng đất phun ra, bay thẳng vào ngàn trượng trên không, sau đó văng tung toé ra, hóa thành một mảnh Xích Diễm Hỏa Vũ, vung vãi đầy trời.

Thương Lưu Cung chủ Lạc Thanh Hải thấy thế vung chưởng lên, tọa hạ hoa lớn màu lam liền dẫn hết thảy môn nhân Thương Lưu Cung bay vút về phương bắc.

Bên trên bầu trời mấy ngàn dặm ở phía tây Bạch Ngọc Phong, hơn mười vị phó đạo chủ tụ tập cùng một chỗ, sắc mặt khó coi, lúc trước bọn họ thụ lệnh Âu Dương Khuê Sơn, chuyển dời đám đệ tử cấp thấp trong môn đến khu vực an toàn, đồng thời cũng đưa những ngoại tông nhân đến tham dự đến

nơi này.

Lần này phát sinh biến cố, bất luận nói thế nào cũng không tính là sự tình tốt đẹp gì, bọn họ cũng không muốn bị những người này một đường vây xem, ngày sau lại truyền bá rộng rãi ra ngoài.

Sau khi dàn xếp tốt hết thảy, vì để tránh phiền toái không cần thiết, bọn họ liền ở lại nơi đó, không có phản hồi Bạch Ngọc Phong.

Giờ phút này cảm nhận được mặt đất trong vòng ngàn dặm rung mạnh, lông mày cả đám nhao nhao cau lại, nhìn về phía Bạch Ngọc Phong.

...

Cùng lúc đó, trên đỉnh núi phía đông cách vạn dặm Bạch Ngọc Phong.

Hàn Lập cùng hơn mười tên Trưởng lão Chân Tiên cảnh tề tụ, Kỳ Lương cũng ở trong đó, ánh mắt mọi người nhìn về phía Bạch Ngọc Phong.

"Làm sao lại đưa tới động tĩnh lớn như vậy, cũng không biết Bách Lý đạo chủ bên đó như thế nào..." Một gã Trưởng lão trán rộng râu tóc hoa râm lộ vẻ ưu sầu, nhịn không được thở dài nói.

"Mặc kệ Bách Lý đạo chủ có thể vượt qua một kiếp này hay không, Chúc Long Đạo cũng sẽ không còn là Chúc Long Đạo quá khứ nữa rồi." Một gã Trưởng lão khác nhịn không được nữa nói ra.

"Hừ, Bắc Hàn Tiên Cung thường ngày tỏ vẻ đạo mạo, hôm nay tất cả hành động quả thực không bằng cường đạo”.

“Bọn chúng như vậy, còn không bằng..." Một gã Trưởng lão dáng người tròn vo tức giận bất bình nói ra.

Lời y còn chưa nói hết, đã bị một gã Trưởng lão khác bên cạnh lên tiếng cắt ngang: "Chúc Trưởng lão, chớ có nói bậy..."

Người nọ nghe tiếng, trầm mặc hồi lâu, cũng chỉ có thể phát ra một tiếng

thở dài, không lên tiếng nữa.

Hàn Lập tới giờ phút này vốn định lặng yên ly khai, nhưng lại không lập tức rời đi, mà là im lặng đứng ở đỉnh núi dọc theo quảng trường, trong đôi mắt lam mang chớp động nhìn về phía Bạch Ngọc Phong.

Hắn thấy bầu trời bên kia ánh lên một mảnh lửa đỏ, nham thạch nóng chảy đầy trời rơi vào núi rừng phụ cận, lập tức dấy lên hỏa diễm hừng hực.

Dưới cơn gió thổi, lửa nhanh chóng lan tràn ra cả trăm dặm, khói đặc lập tức bay lên cuồn cuộn, hầu như che phủ cả phiến thiên không, trên mặt đất cũng nhanh chóng biến thành một biển lửa.

Ở giữa thiên địa dường như cũng chỉ còn lại hai màu đỏ đen, cảnh tượng thoạt nhìn quả thực giống như tận thế.

Chính khi tất cả mọi người kinh nghi bất định, trong biển lửa khói mù dày đặc bao trùm cả Bạch Ngọc Phong, bỗng nhiên có một bóng mờ màu đen cực lớn đột nhiên nhô lên.

"Đó là cái gì..." Kỳ Lương thấy thế, nhịn không được kêu lên.

Những người còn lại nghe tiếng nhìn qua, đều cả kinh.

Chỉ thấy trong biển lửa, có một đạo cầu hình vòm màu đen vô cùng tráng kiện nhô lên, chiều dài vượt qua vài ngọn núi, phía trên hắc diễm thiêu đốt cuồn cuộn, thoạt nhìn thập phần quỷ dị.

Lam mang trong hai mắt Hàn Lập tăng lên, đồng tử hơi co lại một cái.

Hắn thấy rõ ràng phía trên toà hoả diễm màu đen thiêu đốt "Cầu hình vòm" này, thình lình phân bố dày đặc từng mảnh lân phiến hình thoi cực lớn, thoạt nhìn không khác gì một con mãng xà.

Không chờ hắn kịp suy đoán, liền "Oanh" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Mọi người cảm giác ngọn núi dưới chân mình cũng theo đó chấn động kịch liệt, giống như cũng muốn sụp đổ xuống, không ít người thậm chí đã sáng lên độn quang, bay lên trời rồi.

Bất quá cũng may sau khi rung mạnh, ngọn núi liền khôi phục nguyên trạng, ngược lại thân núi Bạch Ngọc Phong vốn đã sụp xuống một mảnh, vậy mà lại lần nữa nổ tung lên, vô số núi đá cây rừng từ trong nổ bắn ra, bay về bốn phương tám hướng.

Càng nhiều nham thạch nóng chảy từ dưới lòng đất nổ tung phun ra, hóa thành hơn mười dòng sông đỏ thẫm uốn lượn vặn vẹo, chảy dọc theo sườn núi xuống, những nơi đi qua liệt diễm thiêu cháy, hóa thành một mảnh đất khô cằn.

Dưới tình hình này, Lô Việt cùng đám tu sĩ Tiên Cung bất chấp đi quản Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê, nhao nhao bay khỏi phạm vi nơi đó trăm dặm, quanh mình hiện lên một màn sáng, ngăn cản toái thạch cùng nham thạch thỉnh thoảng từ trên không trung rơi xuống.

Rất nhanh, trong phạm vi hơn mười dặm quanh Bạch Ngọc Phong đã bị nham thạch nóng hổi đỏ thẫm chảy nhồi vào, biến thành một cái hồ nham thạch nóng chảy thật lớn, bên trong thỉnh thoảng lại cuồn cuộn xuất ra từng cái bóng bóng khí màu đỏ thật lớn.

"Nham thạch nóng chảy chỗ này có chút cổ quái, bọn Hô Ngôn đạo nhân trốn ở phía dưới, không nên tùy tiện tới gần, trước bức bọn chúng đi ra đã." Lô Việt thả ra thần thức quét một vòng, sau đó cất cao giọng hô.

"Để cho ta!"

Đổng Kiệt nói xong, cổ tay run lên, trong lòng bàn tay nhiều ra một viên đá màu đen lóe ra tinh quang, đưa tay vứt vào hồ nham thạch nóng chảy.

Theo đó từng trận âm thanh ngâm tụng trong miệng y vang lên, phía trên viên đá lập tức truyền đến từng tiếng vang "Ông ông", theo đó biến lớn lên, rất nhanh liền biến thành một ngọn núi khổng lồ cao ngàn trượng, mang theo âm thanh gào thét, rơi đập xuống giữa hồ nham thạch.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Ngọn núi khổng lồ ngàn trượng rơi vào trong nham thạch nóng chảy đỏ thẫm, trong nháy mắt chìm đến giữa sườn núi, thoáng cái kích khởi lên sóng lửa cao mấy trăm trượng, nham thạch nóng chảy màu đỏ tươi cuồn cuộn kịch liệt, tóe lên vô số chất lỏng nóng rực, văng về bốn phía.

Nhưng mà rất nhanh, hồ nham thạch nóng chảy liền khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại ngọn núi màu đen khổng lồ chìm vào trong hồ.

"Rống..."

Đúng lúc này, một tiếng thú rống cuồng bạo từ trong hồ nham thạch nóng chảy truyền ra, làm mặt hồ chấn động mãnh liệt.

Sau một khắc, ngọn núi màu đen bỗng nhiên từ trong hồ nham thạch nóng chảy bay ra, bị ném vào giữa không trung cao, hắc quang chớp động phía dưới, ầm ầm vỡ vụn ra.

Theo sát phía sau, một đầu lâu màu đen so với tòa núi kia còn muốn lớn hơn một chút, liền từ trong hồ nham thạch nóng chảy đột nhiên thò ra.

------oOo------

Chương 334: Vây khốn Long

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đầu lâu cực lớn mãnh liệt nhô lên phía trên bầu trời, bên ngoài thân thể phía dưới toả ra ô quang mãnh liệt, từ trong hồ nham thạch nóng chảy kéo căng lên, uốn lượn vặn vẹo từ dưới đất hướng lên không trung.

Mọi người thấy tòa "Cầu vòm" này, liền bay về hướng không trung cách xa nó.

Sau khi triệt để bay vào trời xanh, tất cả mọi người mới nhìn rõ bộ mặt thật sự của cự thủ kia, chủ nhân của đầu lâu cực lớn này, rõ ràng là một Cự Long cao chừng vạn trượng, một thân hắc diễm đen kịt.

Đầu nó sinh ra hai cái sừng gai cong bén nhọn, lóe ra hắc quang rậm rạp, thân hình xoay quanh ở trên không trung, xung quanh khói đen tràn ngập, hầu như che đậy cả bầu trời, nguyên cả khu vực lớn, lấy Bạch Ngọc Phong làm trung tâm, đột nhiên trở nên một mảnh lờ mờ.

Càng khiến người kinh dị chính là, khuôn mặt Cự Long cổ quái dị thường, cũng không phải là đầu rồng, lại giống như một gương mặt Nhân tộc được phóng đại vô số lần.

Bầu trời phía tây cách đây ngàn dặm, Hùng Sơn cùng hơn mười tên Phó đạo chủ đứng xa xa thấy một màn này, nhao nhao biến sắc.

Những người bọn họ ở tại Chúc Long Đạo thời gian ngắn nhất cũng có hơn mười vạn năm, chưa từng nghe nói qua dưới Bạch Ngọc Phong có một đầu hung thú khó gặp trên đời như vậy.

"Hẳn cái này chính là... Chúc Long?" Hai mắt Hùng Sơn trợn lên, trong miệng thì thào nói ra.

"Chẳng lẽ những âm thanh lạ lúc trước từ chỗ sâu trong lòng đất, chính là do nó gây ra hay sao?" Một gã Phó đạo chủ khác kinh nghi hỏi.

"Có lẽ không sai rồi, nhiều năm trước lúc ta thâm nhập hoả mạch dưới lòng đất để chọn lựa Xích Viêm Tinh Hoả, liền cảm nhận được một cỗ khí tức kì dị như có như không, lúc ấy không có để ý, hiện tại nhớ lại, khí tức ấy cùng trên người con thú này hầu như giống như đúc." Một lão giả cao gầy khẽ vỗ bàn tay, giật mình nói ra.

"Khuôn mặt con thú này vì sao..."

"Gương mặt này không phải là Bách Lý đạo chủ sao?"

Đứng trên đỉnh núi nhìn qua.

Hàn Lập nhìn đầu dị thú từ xa, trong đầu nhanh chóng hiện lên những ghi chép trên sách cổ về cổ thú vật ở Man Hoang, những đặc thù của Chúc Long được miêu tả hoàn toàn khớp với đầu dị thú che cả bầu trời trước mắt này.

Chẳng qua là tại một số vị trí rất nhỏ, hơi có chút sai biệt.

Tỷ như, miêu tả khuôn mặt Chúc Long, trên sách chỉ nói "Hơi giống mặt người, trên phủ lân giáp", nhưng khuôn mặt Chúc Long trước mắt này, cùng vị đệ nhất đạo chủ Chúc Long Đạo Bách Lý Viêm, tối thiểu có bảy tám phần tương tự.

"Hẳn là... Con thú này là chân thân Bách Lý đạo chủ?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, nghĩ tới một khả năng.

Nhưng suy nghĩ lại, hắn liền bác bỏ ý nghĩ này.

Đầu Cự Long trước mắt này mặt người mình rồng cổ quái, hai mắt cũng không có đồng tử, chỉ có Hắc Viêm cuồn cuộn sâu không lường được, hiển nhiên là tồn tại cường đại không có linh trí, mặc dù có quan hệ cùng Bách Lý đạo chủ, nhưng khó có thể là phân thân của gã.

Hơn nữa chẳng biết tại sao, từ lúc đầu Chúc Long cực lớn này hiện thân về sau, chỗ sâu trong thần hồn của hắn liền cảm nhận được một loại cảm giác cực kỳ bài xích, hắn phát hiện bên trong hắc diễm long thân này, tựa hồ ẩn chứa sát khí dày đặc đến cực điểm.

Cảm giác mãnh liệt này, trước đây chưa từng gặp.

Cùng lúc đó, trong hư không ngàn dặm phía bắc cách Bạch Ngọc Phong, lơ lửng một đóa cự hoa màu lam.

Phía trên cự hoa, sau lưng Lạc Thanh Hải, trên mặt đám người Thương Lưu Cung nguyên bản trấn định tự nhiên cũng tràn đầy vẻ khiếp sợ, từng người một trợn mắt há hốc mồm, nói không ra lời.

Giờ phút này Lạc Thanh Hải cũng từ ghế dựa lớn màu vàng đứng lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đầu Cự Long màu đen xa xa kia đang che khuất bầu trời.

Sau một lúc lâu, y mới chậm rãi mở miệng nói:

"Ta nguyên bản lúc đầu tưởng ngươi bế quan là vì trì hoãn ngũ suy chi kiếp, không thể tưởng được ngươi tìm ra lối tắt khác, đã vượt qua ngũ suy này. Đáng tiếc, đáng tiếc... Nếu cho ngươi thêm thời gian vạn năm, Bắc Hàn Tiên Cung này há có thể làm gì được ngươi?"

"Sư tôn, chúng ta bây giờ nên làm..." Sau lưng gã, tên nam tử tướng mạo thanh tú giống như thiếu nữ tiến lên vài bước nói.

"Các ngươi xem thật kỹ đi, đây chính là cơ duyên vạn năm khó gặp. Lần này Tiên Cung mặc dù thực hiện được, chỉ sợ cũng... Hắc hắc..."

Lạc Thanh Hải cười hắc hắc một tiếng, quay người ngồi trở lại trên mặt ghế lớn, ngửa đầu hướng lên trời nhìn vào chỗ sâu trong chiến trường.

Tại đó, toàn thân Bách Lý Viêm bao bọc trong bảy màu quang hồ, một tay nắm một thanh Tiên kiếm đỏ thẫm, một tay cầm lấy một khối kính tròn hình

bát giác lửa đỏ, đang giằng co cùng Tiêu Tấn Hàn cách đó mấy trăm trượng.

Trong phạm vi hai ba nghìn trượng quanh người Tiêu Tấn Hàn, bao phủ một màn sáng cấm chế hình bán cầu gần như trong suốt.

Phía trên cấm chế bạch quang tràn đầy, khắp nơi đều hiện lên từng miếng phù văn tuyết rơi hình dáng kỳ lạ, phía trên có hàn khí lành lạnh không ngừng tràn ra.

Lấy Tuyết Oanh cầm đầu hơn mười tên tu sĩ Tiên Cung, giờ phút này bọn chúng phân tán vây quanh bên ngoài màn sáng, trong tay mỗi người nắm một quả ngọc tuyết màu trắng, dưới Tiên Linh Lực thúc giục, nó nở rộ hào quang trắng muốt.

Chính giữa bọn chúng có phân nữa là tu sĩ Kim Tiên Cảnh, còn lại đều là tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ, mặc dù nhìn như Bách Lý Viêm bị vây khốn ở chỗ này, nhưng cũng không chiếm được ưu thế gì.

"Bách Lý Viêm, khó trách Thiên Đình xem ngươi là họa lớn trong lòng, ngươi thật sự không đơn giản." Một tay Tiêu Tấn Hàn rút kiếm, liếc qua Chúc Long xuất thế ngang trời từ xa, nói với Bách Lý Viêm.

"Tu vi có thể đạt tới cấp độ như ta và ngươi, có người nào là đơn giản?" Bách Lý Viêm cười lạnh nói.

"Bất kể nói thế nào, hôm nay chúng ta cũng làm đến cùng, nếu không vạn năm về sau, chỉ sợ sẽ là Bách Lý Viêm ngươi coi trọng tìm đến Bắc Hàn Tiên Cung chúng ta, đến lúc đó, ta cũng không có năng lực đối phó một gã Thái Ất Ngọc Tiên ngươi." Tiêu Tấn Hàn nhàn nhạt nói ra.

"Vậy cứ thử xem." Bách Lý Viêm không nhanh không chậm nói.

...

Trên không Bạch Ngọc Phong.

Nương theo một thanh âm rung trời hiiihi...i-it...vang lên, thân thể cao lớn Chúc Long uốn lượn giãy dụa, bay lên phía trên bầu trời, làm như muốn bay đến phiến hư không chỗ Bách Lý Viêm.

Mắt thấy thân hình khổng lồ kia sẽ lọt vào tầng mây trong không trung, phía dưới mặt đất chấn động ầm ầm đã sớm nghiền nát không chịu nổi, thì phía trên hiện ra một hư ảnh pháp trận cự đại, sáng lên một mảnh kim quang chói mắt.

Chỉ thấy bảy cột trụ lớn màu vàng từ bốn phía Chúc Long bỗng nhiên bay lên, trong khoảnh khắc liền tăng vọt đến độ cao vạn trượng, phía trên Kim Long quấn quanh, phù văn giăng đầy, không ngừng chiếu ra đường đường kim quang khiếp người.

Phía trên mỗi đỉnh trụ lớn màu vàng còn có một gã Kim Tiên Tiên Cung đứng yên, tay kết pháp quyết, miệng tụng mật chú, thúc giục đại trận.

Lúc trước Cổ Kiệt bị Hô Ngôn đạo nhân một kiếm xuyên thân, giờ phút này cũng đứng một vị trí trong đó, đóng giữ lấy một cột trụ lớn màu vàng.

Cùng lúc đó, bầu trời trên đỉnh đầu Chúc Long, thân ảnh cung trang nữ tử phấn hồng đột nhiên hiện ra, trước người như cũ lơ lửng một đàn cổ màu trắng.

"Ra!"

Ngón tay ngọc của nàng đột nhiên gẩy dây đàn, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Phía trên tám cột trụ lớn màu vàng lập tức vang lên một hồi Phạn âm kỳ dị, ở trên quấn quanh tám đầu Kim Long cực lớn, một hồi âm thanh "Âm vang", đầu lâu bỗng nhiên nhúc nhích, vậy mà "Sống" lại.

"NGAO..."

Một hồi liên tiếp âm thanh rồng ngâm vang lên, tám đầu rồng từ trụ lớn màu vàng đột nhiên bắn ra, giương nanh múa vuốt mãnh liệt phóng lên,

từng đầu đâm vào trong ngọn lửa màu đen, hướng phía trên người Chúc Long cắn xé.

Bên trong hắc diễm, thân hình tám đầu Kim Long thay đổi, quấn quanh lên thân hình Chúc Long, miệng khổng lồ mở lớn, đột nhiên cắn tới.

Răng Kim Long đột nhiên ngoạm lại, dù chưa thể xuyên thấu lân giáp Chúc Long, nhưng lại gắt gao kẹp chặt thân thể nó.

"Rống!"

Chúc Long đột nhiên chấn động, phát ra một tiếng gào thét rung trời, thân hình kịch liệt vặn vẹo, điên cuồng giằng co.

Thân thể Chúc Long khổng lồ kéo lấy Kim Long quấn quanh trên người nó làm kịch liệt lay động, không ngừng đụng vào trụ lớn màu vàng, phát ra nhiều tiếng nổ vang rung trời.

Nhưng mà, trụ lớn màu vàng dường như mọc rể trên mặt đất, căn bản lù lù bất động.

Ở trên ẩn chứa lực lượng trói buộc, Kim Lân Toả Long Trận lúc trước vây khốn Bách Lý Viêm vẫn còn thắng thế, cho nên Chúc Long căn bản không cách nào thoát ra được.

Hai mắt Lô Việt ngưng tụ, thân hình lập tức phóng lên trời, hóa thành kim quang chói mắt bắn vào không trung.

Một tay y phất lên, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra một thanh đại cung màu đen hình sừng trâu.

Cung này tạo hình giản dị, phảng phất như một cột Ô Mộc trong núi tùy ý bẻ ngoặt chế thành, mặt ngoài không có trang trí Đồ Văn gì, thậm chí ngay cả phù văn đều không có khắc lên, chẳng qua là phản xạ hắc quang âm u, thoạt nhìn thập phần phong cách cổ xưa.

Ánh mắt Lô Việt nhìn về phía Chúc Long vẫn còn giãy giụa không thôi, y

hơi khom người bước về phía trước một bước, hai tay mở ra, một tay chế trụ dây cung, chậm rãi kéo về phía sau.

Chỉ thấy trên hai tay y cơ bắp phồng lên, rung động không thôi, có vẻ cố hết sức.

Đến khom lưng cũng chậm chạp chuyển biến, dần dần từ hình dạng trăng lưỡi liềm chuyển biến thành trăng rằm.

Dây cung dính sát trên mặt y một lát, hai tay y nắm cung cùng kéo dây cung, bắt đầu sáng lên nhè nhẹ từng sợi ngân sắc quang mang, dần ngưng tụ hóa thành một cột tia sáng trắng rạng rỡ hình mũi tên dài nhỏ, nhắm về hướng đầu Chúc Long.

Ngón tay Lô Việt bị dây cung làm tan vỡ, chảy ra nhè nhẹ vết máu, tuy nhiên cũng bị tia sáng trắng đại cung chớp động hấp thu, không có nhỏ xuống chút nào, tức thì một thân khí tức nội liễm, thủy chung không chút sứt mẻ, khống chế-giương cung mà chưa bắn.

Cùng lúc đó, phía trên đầu mũi tên ngưng tụ ra tia sáng trắng như hạt gạo, lúc đầu như có như không, sau một lát càng trở nên ngưng thực, từ bên trên truyền ra từng trận pháp tắc chấn động kỳ dị.

Thân hình Chúc Long bị trói buộc, mặc dù điên cuồng giãy giụa nhưng vẫn không cách nào thoát được, trở nên cực kỳ giận dữ.

Đầu lâu của nó đột nhiên quay lại, miệng lớn hé mở, hỏa diễm màu đen mãnh liệt mà ra, bắn tới những đầu rồng màu vàng phía trên.

Hắc diễm cuồn cuộn mãnh liệt ra, trong nháy mắt liền che mất những đầu rồng màu vàng kia.

So sánh với hắc diễm lượn lờ trên người Chúc Long, liệt diễm trong miệng phun ra có độ nóng cao hơn, ẩn chứa sát khí càng tăng lên.

Chẳng qua là sau một lát, tám đầu Kim Long kim quang ảm đạm, thân hình héo rút, thoạt nhìn phảng phất như là muốn tan chảy.

Tám người đang ở trên trụ lớn màu vàng cảm thấy chung quanh cực nóng khó chịu được, tốc độ huyết dịch toàn thân chảy ra dường như nhanh hơn gấp mấy lần, trong lòng phiền muộn vô cùng, dường như thân bị thiêu đốt trong địa ngục.

"Phốc..."

Rốt cuộc một gã tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ nhịn không được, há miệng phun ra mãnh liệt một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, Cổ Kiệt cách gã không xa, bởi vì lúc trước bị một kiếm kia gây thương tích không nhẹ, giờ phút này thân hình cũng run lên, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Hai người này cầm trận bất ổn, khiến cho toàn bộ pháp trận cũng theo đó chấn động, lộ ra vẻ lung lay sắp đổ.

Mắt thấy cột đá chung quanh chống đỡ không nổi, thân hình Đại Hán râu quai nón Đổng Kiệt đột nhiên nhoáng một cái xuất hiện giữa không trung, cũng không biết gã sử dụng pháp chú gì, trên người hắc quang mãnh liệt, thân hình vậy mà tăng vọt đến độ cao ngàn trượng.

Trong tay gã nắm một thanh Khai Thiên Cự Phủ, lăng không bay vọt tới, chém xuống cổ Chúc Long.

Phía trên lưỡi búa khắc liên tiếp phù văn, ô quang mãnh liệt, từ trong truyền ra từng trận lục lượng mãnh liệt xé rách đại địa, làm hư không cũng có chút biến hình.

Mắt thấy cự phủ sẽ phá vỡ hắc diễm, chém lên cổ Chúc Long, dị biến nổi lên.

Trên đỉnh đầu Chúc Long bỗng nhiên có một đạo ánh lửa đỏ thẫm bắn ra cấp tốc nhanh như tia chớp, ở giữa không trung nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hoá thành một thanh cự kiếm đỏ thẫm dài mấy trăm trượng, chém một cái vào phía trên phong nhận Cự Phủ.

------oOo------

Chương 335: Nghiệp Hoả quy thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Giữa không trung cao lập tức bạo liệt ra một

mặt trời chói mắt, từng sợi hỏa hồng quang tuyến nhè nhẹ không ngừng bắn đến hướng Cự Phủ nhanh như gió.

Nhìn thế đi không thể đỡ, phía trên Cự Phủ "Két" một tiếng, lại trực tiếp đứt gãy ra.

Chuôi cự kiếm đỏ thẫm này thế đi không ngừng, trực tiếp chui vào lồng ngực Đổng Kiệt rồi xuyên qua.

Chỉ thấy ngay chỗ lồng ngực lập tức phá vỡ một đạo vết thương khổng lồ, máu tươi chưa kịp tuôn ra, đã bị hoả hồng quang tuyến trên cự kiếm đốt cháy, hóa thành từng sợi khói khí, tiêu tán ra.

Thân hình Đổng Kiệt ở trên không lung lay mấy cái, nhanh chóng thu nhỏ lại rơi xuống dưới, mà chuôi cự kiếm đỏ thẫm ở trên không bay vòng trở về trên đỉnh đầu Chúc Long.

Phi kiếm chưa kịp ổn định, quang mang liền lóe lên thu nhỏ lại, thân ảnh Hô Ngôn đạo nhân từ trong loạng choạng ngã ra, sắc mặt tái nhợt, thở dốc từng ngụm.

Vừa rồi lão không tiếc điều động tinh huyết trong cơ thể, thông qua Xích Loan kiếm thi triển Nhân Kiếm Hợp Nhất, mới đả thương nặng tên đại hán râu quai nón kia.

Mà giờ khắc này, lão lại bất chấp phục dụng đan dược điều tức, sau đó ngửa đầu lên không trung nhìn cung trang nữ tử hồng nhạt kia.

Chỉ thấy sau lưng nàng, sương mù bạch quang bỗng nhiên hiện ra, một cỗ chấn động vô hình nhộn nhạo lên, thân ảnh Vân Nghê từ trong thoáng hiện ra phóng tới, trong tay mang theo một cành liễu xanh nhạt, từ phía sau công kích tới.

Phía trên cành liễu ánh sáng màu xanh quanh quẩn, thời điểm ra tay mang theo tiếng sấm nổ mạnh, vô số Liễu Diệp quang nhận cuốn tới, giống như Đả Thần Tiên đánh vào sau lưng cung trang nữ tử.

Lúc này cung trang nữ tử vì củng cố đại trận gần như tan vỡ, đã là đỡ trái hở phải, căn bản không chú ý phía sau lưng.

Lúc phát hiện thì đã chậm một bước, sau lưng cung trang nữ tử băng quang mãnh liệt dựng lên nghênh đón cành liễu kia.

Cùng lúc đó, bên cạnh Vân Nghê một đạo lưu quang hiện lên, ánh mắt Âu Dương Khuê Sơn phức tạp từ đằng xa lướt gấp đến, trong tay nắm một Kim sắc trường kiếm, đâm tới ngực Vân Nghê.

Vân Nghê thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, căn bản không tránh né, dường như muốn dùng tổn thương đổi tổn thương, cũng muốn hoàn thành một kích này.

"Boong..."

Một hồi dày đặc ánh đao từ trên cành liễu cuốn động phóng tới, lập tức xé tường băng mở ra một lỗ hổng, trùng trùng điệp điệp đánh vào sau lưng nữ tử.

Linh quang hộ thể sau lưng cung trang nữ tử bị đao quang Liễu Diệp bỗng nhiên quấy tán, toàn bộ cơ thể bổ nhào về phía trước, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, rải đầy trên tấm đàn cổ.

Cùng lúc đó, mũi kiếm Âu Dương Khuê Sơn cũng đến trước ngực Vân

Nghê, lúc gần đâm trúng thì cổ tay y chợt chuyển hướng, mũi kiếm cuối cùng chếch đi vài phần, đâm vào đầu vai Vân Nghê.

"Vì hắn mà nàng chịu khổ như vậy sao?" Trong mắt y hiện lên một vòng thần sắc khổ sở, thì thào hỏi.

Nhưng Vân Nghê chỉ cười cười, không nói gì thêm, cả người liền hóa thành vô số cánh hoa màu trắng, tiêu tán ra.

Tiếp theo trong nháy mắt, thân ảnh của nàng một lần nữa hiện ra, đã về tới bên cạnh Hô Ngôn đạo nhân.

"Gào..."

Lại một tiếng gào thét rung trời, hắc diễm trên người Chúc Long tăng vọt gấp mấy lần, thân hình ở trên không giãy giụa mãnh liệt, ngược lại làm Kim sắc Bàn Long đang quấn quanh người nó càng thêm quấn chặt vài phần.

Trụ lớn kim sắc chung quanh không được cũng cố, bị cổ cự lực này lôi kéo một hồi, lập tức chấn động kịch liệt nghiêng lệch về hướng trung tâm.

Thân hình Chúc Long vọt mạnh lên phía trên, một hồi âm thanh bạo phá không ngừng vang lên, Kim sắc Bàn Long quấn quanh người nó đứt gãy từng khúc, hóa thành một mảnh Kim Quang tiêu tán.

"Oành" "Oành" "Oành "

Theo sát phía sau, bảy cột sáng Kim sắc ầm ầm nổ tung, hóa thành từng đạo kim sắc quang hồ cực lớn, trùng kích về bốn phương tám hướng. Cung trang nữ tử hồng nhạt ở bên trong và vài tên tu sĩ Kim Tiên Tiên Cung cũng bị đại trận cắn trả, máu tươi nhao nhao chảy như điên, rơi từ trên cao xuống dưới.

Chúc Long màu đen thoáng giãy giụa mở trói buộc, lần nữa bay lên như diều gặp gió, thoáng cái liền bay ra khỏi tầng tầng Vân Hải, đi tới hư không một chỗ khác trên chiến trường.

Chỉ thấy chỗ hư không đó, bạch quang quanh quẩn, bao phủ một tầng màn sáng màu trắng cực lớn.

Ở trong màn sáng, Hàn Phong gào thét, bông tuyết bay múa đầy trời, trên tầng mây ngưng kết một tầng băng cứng dày đặc, không ít đám mây đều bị Băng Tuyết bao trùm, đông lạnh kết thành băng điêu hình dạng cổ quái khác nhau, thoạt nhìn giống như đã đến Minh Hàn đại lục.

"Cái này là... Linh Vực Kim Tiên của Tiêu Tấn Hàn!" Ánh mắt Hô Ngôn đạo nhân ngưng lại, mở miệng kêu lên.

"Bách Lý đạo chủ..." Vân Nghê đưa tay chỉ màn sáng phía xa, kêu lên.

Lúc trước nàng đã ăn vào đan dược chữa thương, lúc này thương thế ở đầu vai đã hoàn toàn khôi phục, tuy nhiên sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

Theo hướng nàng chỉ có thể nhìn thấy, trung tâm màn sáng lơ lửng một toà cự bia băng tinh cự đại, phía trên Lam Quang tràn đầy, khắp nơi đều là hàn khí lành lạnh.

Ở trong toà cự bia băng tinh, giam cầm một gã trung niên nam tử, đang mặc trường bào lửa đỏ, khí tức uy nghiêm, đúng là Bách Lý Viêm.

Trên người gã bao phủ một tầng Thất Thải quang hồ, không ngừng lóe ra quang mang, dường như đang toàn lực chống lại hàn khí ăn mòn của băng tinh.

Mắt thấy Chúc Long màu đen xuyên qua Vân Hải bay nhanh đến bên này, trong mắt gã hiện lên một tia phức tạp.

Trên đỉnh cự bia băng tinh, Tiêu Tấn Hàn trong bộ tuyết bào, hai tay chống kiếm đứng thẳng trên đó.

Sau lưng y đang treo một băng luân tinh oánh cự đại, phía trên ánh sáng bạc rực sáng, đang có từng miếng phù văn màu bạc không ngừng bay ra.

Mỗi khi có một phù văn bay hạ xuống, sẽ theo trường kiếm trong tay y rơi

vào trên tấm cự bia băng tinh.

Từ đó, trên tấm cự bia liền phát ra âm thanh "Ken két", trở nên kiên cố vững chắc hơn, trong đó ẩn chứa hàn khí lành lạnh, càng nồng đậm thêm vài phần.

Mắt thấy Chúc Long màu đen xông đến, trong mắt Tiêu Tấn Hàn hiện lên một tia tức giận.

Chỉ thấy một tay y nắm chuôi kiếm, tay còn lại bấm niệm pháp quyết, đột nhiên vung lên phía trước.

Băng luân sau lưng y rực sáng ánh sáng bạc, hướng trên đỉnh đầu ngưng tụ ra một đầu băng tinh Cự Long to vạn trượng, xông đến Chúc Long màu đen.

Một đen một trắng, một băng một Hỏa, hai thứ không buông tha, va chạm vào nhau.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một bộ phận phía đầu Băng tinh Cự Long bắt đầu vỡ vụn từng tầng, hóa thành một mảnh tuyết phấn óng ánh, Chúc Long màu đen thì xuyên thẳng qua đến màn sáng màu trắng.

"Vèo..."

Mắt thấy song giác Chúc Long muốn đâm rách màn sáng, một mũi tên vạch phá bầu trời bay đến, lập tức âm thanh vang vọng toàn bộ Thiên Mạc.

Lô Việt tụ lực thật lâu, mũi tên đạt đến đỉnh điểm uy lực, cuối cùng tại thời khắc này bắn ra.

Chỉ thấy một mũi tên màu bạc mang theo đuôi lửa thật dài chói mắt, giống như sao băng xẹt qua Thiên Mạc.

Phía trên đầu mũi tên, một vòng xoáy màu bạc ngưng thực vô cùng kịch

liệt, xoay tròn, những nơi đi qua Hư Không chấn động, vô số thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ tới, hiện lên vòng xoáy hình dáng dũng mãnh.

Mũi tên màu bạc giữa không trung cấp tốc lớn lên, lúc đầu to khoảng ba thước, rất nhanh tăng vọt đến ngàn trượng, lập tức đâm thủng Vân Hải tạo ra một lỗ trống thật lớn, bắn vào cằm Chúc Long.

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Từ cằm đến đỉnh đầu Chúc Long dường như bị mở ra một lỗ trống thật lớn như cửa sổ mái nhà.

Một đạo vòng xoáy màu bạc cự đại xỏ xuyên qua đó, vô số Thiên Địa Nguyên Khí dày đặc điên cuồng mãnh liệt tụ tập cuốn vào trong đó.

Linh áp chỗ đó cũng đang không ngừng bay lên, rất nhanh đạt đến trình độ khủng bố.

Hô Ngôn đạo nhân thấy thế, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc của Vân Nghê, trên người xích quang sáng rõ, nhanh chóng phóng đi.

Lão vừa mới bay ra hơn nghìn trượng, sau lưng liền có một tiếng vang thật lớn truyền đến.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM..."

Vòng xoáy màu bạc kia ầm ầm nổ bể ra, vô số Thiên Địa Nguyên Khí cuồng bạo quét sạch bốn phương tám hướng, điên cuồng xé rách Hư Không, bao phủ phương viên ngàn dặm vào trong.

Hai người Hô Ngôn đạo nhân cảm thấy sau lưng một cỗ lực lượng tràn đầy khủng bố cuồn cuộn kéo tới, trong miệng đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, thân thể tựa như thuyền nhỏ trong gió lốc, không tự chủ được bay về phía trước.

Vòng xoáy màu bạc trong lúc nổ tung không ngừng lớn lên, đầu Chúc Long

cực lớn dưới tác động của vòng xoáy quấy phá bên trong liền phá vỡ ra, dần dần hóa thành tầng tầng sương mù màu đen dày đặc, cuồn cuộn kịch liệt.

Nhưng sau một khắc, một màn quỷ dị xuất hiện.

Những hắc vụ dày đặc kia chẳng những không có tiêu tán, ngược lại như là trâu đất xuống biển tràn vào màn sáng màu trắng, tiếp theo toàn bộ hòa nhập vào tấm cự bia băng tinh.

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Bên trong tấm cự bia băng tinh, một vòng Mặt Trời màu đen bỗng nhiên nổ tung lên.

Một cổ sóng khí cuồng bạo cuốn lấy vô số mảnh vụn băng tinh, nhanh chóng bắn về bốn phương tám hướng.

Trên người Tiêu Tấn Hàn bạch quang lóe lên, thân hình trực tiếp từ trên tấm cự bia Thuấn Di ra, mà đám người Tuyết Oanh ở bốn phía chung quanh tấm cự bia, nguyên một đám lóe lên linh quang hộ thể, nhưng vẫn bị tạc bay tứ tán.

Ngay sau đó, giữa không trung cao từng sợi sương mù màu đen nhè nhẹ ngưng tụ lại một chỗ, thân ảnh Bách Lý Viêm từ trong hiển hiện phóng tới, chậm rãi rơi vào phía trên băng cứng ngưng kết trên tầng mây.

Quanh thân gã Hắc Vụ lượn lờ, hai bên đầu vai lơ lửng một viên hắc diễm âm u, một đầu Hồng Phát đã triệt để biến thành đen, ở giữa mi tâm xuất hiện một linh văn hoả diễm màu đen to chừng ngón cái, đôi mắt gã trở nên thâm thúy tối tăm hơn.

Thoạt nhìn, gã lúc này cùng lúc trước tưởng như hai người khác nhau!

Khí thế trên người gã tăng vọt gấp mấy lần, giơ tay nhấc chân đều mang theo tiếng gió hạc hạc, tựa như một Ma Vương độc nhất vô nhị.

"Không thể tưởng được bổn tọa nhiều năm qua hao hết trăm cay nghìn đắng

mới đưa một thân vào trong Nghiệp Hỏa, hôm nay lại bị bức bách phải tự thu hồi, thật sự là Thiên Đạo trêu ngươi." Ánh mắt Bách Lý Viêm nhìn về phía Tiêu Tấn Hàn, mặt không biểu tình nói.

"Rất tốt, đây mới là Sát Tiên Bách Lý Viêm bị Thiên Đình truy nã! Bất quá bởi như vậy, đệ ngũ kiếp này, ngươi cuối cùng trốn không thoát." Tiêu Tấn Hàn chậm rãi nói ra, thần sắc nghiêm nghị, không có tùy tiện hành động.

"Mà thôi, việc đã đến nước này, không bằng để cho Nghiệp Hỏa này đốt tràn lan một chút a!" Ánh mắt Bách Lý Viêm âm trầm, lạnh giọng nói ra.

Vừa dứt lời, hắc vụ quanh thân gã không ngừng tuôn ra, phía sau hình thành một bức tường sương mù màu đen, không ngừng đẩy mạnh về phía Tiêu Tấn Hàn, hóa thành một mảnh Linh Vực màu đen, bắt đầu che khuất dần màn sáng màu trắng trên bầu trời.

Cùng lúc đó, ánh mắt gã lạnh lùng, từng bước một giẫm phía trên tầng mây băng cứng, đi đến phía Tiêu Tấn Hàn.

Không trung tầng mây như băng nứt ra, thanh âm "Ken két" vang vọng Thiên Mạc...

"Nghiệp Hỏa quy thân... Ài... Đi thôi!"

Bên trong đoá hoa lớn màu lam phía dưới vân hải đằng xa, Lạc Thanh Hải phẩy tay, dẫn đám người Thương Lưu Cung bay vút về phương bắc, tránh xa khoảng thiên địa này.

Bên ngoài mấy ngàn dặm, Hùng Sơn nhìn vào chỗ sâu trong Thương Khung, sau đó không chút do dự, quay người vội vã bay về phía tây.

Đám người Phó đạo chủ còn lại cũng nhao nhao lắc đầu, bay khỏi đó như y.

Nhìn qua trên ngọn núi cũ, độn quang nổi lên bốn phía, rất nhiều Chân Tiên trưởng lão cũng bắt đầu nhao nhao bay khỏi.

Lam mang trong mắt Hàn Lập thu lại, không nhìn bên kia nữa.

Vừa rồi ánh mắt hắn dừng lại trên thân hai người Hô Ngôn đạo nhân, phát hiện hai người cũng đã chạy xa, hắn liền muốn lập tức rời đi.

"Kỳ huynh, nơi này không nên ở lâu, Lệ mỗ đi trước." Hàn Lập quay đầu, nói với Kỳ Lương bên cạnh.

"Lệ huynh đi trước, Kỳ mỗ còn muốn lưu lại một lát." Kỳ Lương nghe vậy, hơi sững sờ, lập tức nói ra.

Giao phong thuộc về Kim Tiên đỉnh phong thật sự hiếm thấy, bởi vậy Kỳ Lương cam nguyện bất chấp nguy hiểm ở lại, chờ mong từ trong đó lấy được ích lợi tu luyện, thậm chí đạt được cơ duyên có thể phá cảnh, cũng không phải là không thể.

"Bảo trọng." Hàn Lập gật đầu nhẹ với y, từ trong đám người xuyên ra, độn quang trên người phát sáng lên.

------oOo------

Chương 336: Nhớ tới gì đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thân hình Hàn Lập lặng yên không một tiếng động hóa thành một đạo Thanh Hồng, mơ hồ một cái lại lóe lên chui vào hư không xa xa không thấy bóng dáng nữa.

Sau một khắc, thân hình hắn xuất hiện lần nữa đã ở ngoài ngàn dặm, vừa hiện thân lại nhoáng một cái nhanh chóng bắn đi.

Khoảng cách lần này xa hơn lần trước một chút, hắn lập tức gia tốc phi độn, trong nháy mắt bay ra khoảng cách mấy vạn dặm, đáp xuống trên một ngọn núi vắng vẻ.

Hàn Lập ở trên đỉnh núi, quay đầu nhìn về phía Bạch Ngọc Phong, khẽ thở dài.

Mặc kệ Chúc Long Đạo hôm nay cuối cùng có vượt qua một kiếp này hay không, hắn đều không thể ở lại, bị cỗ thế lực như Bắc Hàn Tiên Cung nhìn chằm chằm vào, về sau chắc chắn không ngừng phân tranh, mà ngày bình thường hắn cùng Hô Ngôn đạo nhân kết giao rất thân, ai biết lúc trước có bị người nào theo dõi hay không.

Mấu chốt chính là, tên hoa phục thanh niên kia cho hắn một cảm giác vô cùng bất an, mặc dù không rõ vì cái gì, bất quá hắn vô thức nghĩ nên tránh xa người này.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên người nổ vang tiếng nổ lớn, bỗng nhiên hiện ra từng đạo Kim Sắc Lôi Điện, trong giây lát ngưng tụ thành một cái Lôi Điện pháp trận.

Thanh âm nổ vang vừa vang lên, điện quang trên Lôi Điện pháp trận đại

thịnh, thân ảnh của hắn lại biến mất giữa không trung.

Sau khi thân ảnh Hàn Lập biến mất không lâu, từng đạo độn quang hoặc sáng hoặc tối từ hướng Bạch Ngọc Phong bay tới, mỗi người đều bay về hướng xa.

Những người này đúng là người Chúc Long Đạo, trong đó không thiếu Chân Tiên trưởng lão.

...

Một chỗ trên ngọn núi ở Chung Minh sơn mạch, một kim tuyến mơ hồ phá toái hư không, vô thanh vô tức bay nhanh về phía trước, tốc độ so với độn quang bình thường nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Kim tuyến ẩn hiện hình dạng Lôi Điện, hơn nữa nhìn quỷ dị vô cùng, những nơi đi qua Hư Không chấn động một chút, đúng là loại độn pháp kết hợp Lôi Độn chi lực cùng Không Gian Chi Lực.

Lôi Độn tuy rằng thoạt nhìn giống như độn tốc Thuấn Di, nhưng cũng không phải Thuấn Di, chẳng qua là đem bản thân chuyển hóa thành hình thái Lôi Điện, là một loại độn pháp dùng tốc độ Lôi Điện nhanh chóng di động mà thôi.

Kim tuyến xuyên toa trong Hư Không chợt chậm lại, bên trong hư không phía trước hiện ra từng cỗ vô hình chi lực, ngăn cản kim tuyến, khiến người có loại cảm giác như tiến vào trong ao đầm.

Càng tiến đến, cổ vô hình chi lực này càng lớn, tốc độ Kim tuyến tiến lên càng ngày càng chậm, cuối cùng thậm chí tốc độ như độn quang bình thường của Chân Tiên.

Hư Không chấn động một hồi, đạo đạo kim sắc Lôi Quang hiển hiện phóng tới, hình thành một cái Lôi Điện pháp trận.

Một tiếng Lôi Minh nổ mạnh, thân ảnh Hàn Lập ở trung tâm pháp trận hiển hiện ra.

Hắn nhìn lướt về phía trước, sắc mặt trầm xuống, tiếp theo thân hình hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bay về phía trước trốn đi, trong nháy mắt đã đến bên ngoài mấy trăm dặm, mới ngừng lại.

Chỉ thấy mặt đất phía trước dâng lên một bức tường sương mù màu vàng cự đại vô cùng, ranh giới Thông Thiên, tả hữu kéo dài, nhìn cũng không thấy điểm cuối.

Trên tường sương mù hoàng vụ cuồn cuộn, biến ảo ra các loại hình dạng, khi thì như Vân Hà, khi thì như mãnh thú, biến hóa muôn phần.

Từng đạo hoàng mang từ bên trong lộ ra, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong vô số trận văn màu vàng lập loè, một cỗ khí tức trầm trọng như núi đập vào mặt, giống như một ngọn núi cự đại vô cùng đứng vững ở phía trước.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, bay đến bên cạnh bức tường sương mù, tâm niệm vừa động, Thần Thức lan ra, hướng về bên trong bức tường sương mù. Kết quả Thần Thức vừa mới chui vào hoàng vụ một chút, lập tức bị một cỗ vô hình chi lực không chút khách khí bắn ngược ra ngoài.

Hắn nhíu mày, lập tức lam quang trong mắt lập loè, bắn ra hai luồng lam quang như ngưng đọng thực chất, nhìn về phía bức tường sương mù.

Sau một lát, lam quang trong mắt Hàn Lập lóe lên biến mất, lẩm bẩm nói: "Thật là cấm chế lợi hại!"

Ngăn hắn lại, chính là bức tường sương mù này.

Lôi Điện Truyền Tống Trận của hắn có thể trực tiếp xuyên qua Không Gian Chi Lực, cấm chế bình thường đúng là ngăn không được, trừ phi là cấm chế đồng dạng ẩn chứa Không Gian Chi Lực.

Vừa rồi hắn toàn lực thi triển thần thông Linh Mục, cuối cùng nhìn ra một ít manh mối trên cấm chế bức tường sương mù này. Ở sâu trong cấm chế bức tường sương mù thình lình tràn ngập một tầng Không Gian Chi Lực, hơn nữa dày đặc hùng hậu, hiển nhiên là một loại cấm chế không gian cực kỳ

cường đại.

Không những ngoài cấm chế không gian, bên trong bức tường sương mù còn có nhiều loại cấm chế khác, dung hợp lẫn nhau, thủ pháp cực kỳ cao minh, mặc dù là hắn, nếu muốn phá giải cũng không phải một sớm một chiều có thể làm được.

Hàn Lập nhìn chung quanh, đồng thời Thần Thức toàn lực lan ra.

Sau mấy hơi thở, hắn thu hồi Thần Thức, sắc mặt âm trầm xuống.

Phạm vi cấm chế bức tường sương mù này vậy mà cực lớn vô cùng, dùng thần thức cường đại của hắn, căn bản không cách nào dò xét rõ ràng.

Bất quá hắn đã hiểu rõ tình huống hiện tại, cấm chế bức tường sường mù màu vàng này hẳn là siêu cấp đại trận, hình dáng hình cầu, dùng Bạch Ngọc Phong làm trung tâm, bao phủ một mảng lớn khu vực xung quanh vào bên trong.

Thời điểm lúc trước hắn trở lại Bạch Ngọc Phong, đã từng đi qua nơi này, khi đó nơi này tuyệt không có cấm chế cự đại như vậy.

"Hẳn là những Kim Tiên đạo chủ Bắc Hàn Tiên Cung cùng Chúc Long Đạo đã sớm bố trí a." trong nội tâm Hàn Lập nghĩ như vậy.

Xem ra những người làm ra hành động ngày hôm nay, hẳn là mưu đồ từ lâu rồi, cũng đã chuẩn bị kỹ càng, mục đích hẳn là phòng ngừa Bách Lý Viêm sử dụng độn thuật chạy trốn.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, cánh tay vung lên.

Mười hai Kim Quang từ trên người bắn ra, lơ lửng quanh người, rõ ràng là mười hai Câu Lôi Mộc, phía trên khắc đầy Phù văn cùng trận đồ Lôi điện phức tạp.

Mười hai Câu Lôi Mộc, trái một cây phải một cây, xếp đặt thành hình dáng một cái pháp trận.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, kim quang phía trên mười hai Câu Lôi Mộc đại phóng, một cái pháp trận Lôi điện lớn hơn mấy chục lần hiện ra, vô số phù văn lôi điện phức tạp ở bên trong lập loè.

Một tiếng Lôi Điện nổ vang, Lôi Điện pháp trận hào quang tỏa sáng, Hàn Lập ở trong đó, thân ảnh trở nên hơi mờ.

Nhưng sau một khắc, Lôi Điện pháp trận đột nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, bên trong điện mang hỗn loạn, hơn nữa càng ngày càng không thể khống chế.

"Oành" một tiếng, toàn bộ Lôi Điện pháp trận ầm ầm vỡ vụn, thân ảnh Hàn Lập loạng choạng ngã ra, lần nữa trở nên ngưng thực.

Hắn trầm mặc một lát, phất tay thu mười hai Câu Lôi Mộc vào, nhìn về màn sáng hoàng vụ phía trước, đang muốn làm cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Trên đỉnh đầu hắn Hắc Ảnh lóe lên, một mảnh Hắc Vân hiển hiện phóng tới, từng đạo hắc sắc quang mang từ trên trời giáng xuống, rậm rạp chằng chịt không biết bao nhiêu lần, những nơi đi qua Hư Không chợt hiện, hướng phía đầu Hàn Lập chém xuống.

Trên thân Hàn Lập bỗng nhiên ánh sáng màu xanh đại thịnh, thân hình nhoáng một cái biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện bên ngoài mấy ngàn trượng.

Ngàn vạn Hắc Quang đánh vào ngọn núi ở phía dưới, tiếng nổ ầm ầm, toàn bộ ngọn núi lập tức bị đánh thành tổ ong, vỡ vụn sụp xuống.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn qua hướng trên bầu trời.

Chỉ thấy ba đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, quang mang chập chờn một hồi, hiện ra ba bóng người.

Người đi đầu, thình lình chính là tên kia hoa phục thanh niên.

Hai người bên cạnh một thân hắc y, kính cẩn đứng sau lưng hoa phục thanh niên, thoạt nhìn giống như hai hộ vệ, hai người một người mặt mũi tràn đầy thịt mỡ, cao lớn mập mạp, người kia nhỏ gầy, giống như Khô Lâu.

"Các hạ đây là ý gì? Mục tiêu của các ngươi là Bách Lý Viêm, cùng tiểu nhân vật Chúc Long Đạo như ta không có quan hệ gì a." Nét mặt Hàn Lập không thay đổi nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn âm thầm dùng Thần Thức nhanh chóng đảo qua ba người, nhưng trong lòng thì lộp bộp một chút.

Hai gã hộ vệ áo đen một béo một gầy đều có tu vi Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ, mà tên hoa phục thanh niên kia lại mông lung không rõ, không cách nào cảm ứng tu vi cụ thể.

Nói cách khác, người này nếu không phải tu luyện bí thuật ẩn nấp vô cùng lợi hại, thì chính là một gã tu sĩ Kim Tiên.

"Chậc chậc! Thật sự là chia tay ba ngày, đã triệt để thay đổi cách nhìn của ta với ngươi, lúc này mới bao nhiêu năm, ngươi chẳng những không chết, lại trở thành một gã tu sĩ Chân Tiên Hậu Kỳ, thật sự là đáng mừng nha." Hoa phục thanh niên không có ý tứ trả lời câu hỏi Hàn Lập, chậm rãi mở miệng nói.

"Nói như vậy, các hạ trước kia đã gặp ta?" Mày Hàn Lập nhăn lại, trầm giọng hỏi.

Hoa phục thanh niên tựa hồ nghe đến chuyện cực vui, trong mắt hiện ra sắc mặt đắc ý, cười lên ha hả.

Hàn Lập nhìn xem người này, sắc mặt một hồi âm tình bất định.

"Thiếu chủ, dưới Diệt Hồn Chân Quang của người, tiểu tử này đâu còn nhớ rõ chuyện lúc trước? Không biến thành một kẻ ngu, chính là thiên đại tạo hóa của hắn rồi." Hắc y mập mạp cười khan một tiếng, vẻ mặt nịnh nọt lấy

lòng nói.

Hoa phục thanh niên cười lên ha hả, hai người đi theo bên cạnh cũng ôm bụng cười không thôi.

"Hàn đạo hữu, ta nhớ ra rồi, là năm đó người này gây thương tích nặng cho ngươi, cũng phong ấn ta cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm!" Trong đầu Hàn Lập, đột nhiên vang lên thanh âm Giải Đạo Nhân.

"Ngươi chắc chắn không có nhớ lầm?" Trong nội tâm Hàn Lập chấn động, vội vàng truyền âm hỏi.

"Tuyệt sẽ không sai, thần thông người này cổ quái, dường như có năng lực phong ấn trí nhớ, ta cũng là về sau nắm trong tay Khôi Lỗi này, gần đây mới khôi phục một ít đoạn ngắn trí nhớ, nhưng gặp lại người này, chắc chắc không thể nghi ngờ." Giải Đạo Nhân quả quyết nói.

Hàn Lập không nói gì, nhưng nhìn về phía hoa phục thanh niên, chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên một tia hàn mang.

"Xem ra cuối cùng ngươi cũng nhớ ra cái gì đó. Những năm này ta tìm ngươi thật khổ, không nghĩ tới đạp phá thiết hài vô mịch xử, hôm nay lại gặp được chỗ này." Hoa phục thanh niên cười nhẹ nói.

"Xem ra ta và ngươi thật không hữu duyên." Thần sắc Hàn Lập khôi phục lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói ra.

"Ta cũng không muốn nói nhảm cùng ngươi, ngoan ngoãn giao bí mật tinh hạt ra đây, ta có thể thả ngươi một con đường sống." Hoa phục thanh niên tự nhiên nói ra.

"Nhưng ta cũng không có ý định thả ngươi một con đường sống." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Sắp chết đến nơi còn miệng lưỡi sính cường! Nhớ kỹ, lần này vận khí sẽ không tốt như vậy!" Trên mặt hoa phục thanh niên thu lại vẻ tươi cười, bỗng nhiên vung tay lên, một đạo hắc mang từ đầu ngón tay bắn ra.

Hắc mang bay vụt ra, về sau lập tức bộc phát vô cùng chói mắt, "Vèo" một tiếng từ chỗ cũ biến mất vô tung.

Ánh mắt Hàn Lập co rụt lại, thân hình nhoáng một cái lướt ngang bên trái, đồng thời không chút nghĩ ngợi bấm niệm pháp quyết.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, bốn đạo thanh sắc phi kiếm hiển hiện phóng tới, nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể hắn.

Đạo hắc quang kia từ hư không xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, lập tức chém tới, bất quá lại bị một thanh phi kiếm ngăn lại.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Cả người hắn như bị búa tạ đánh trúng bay ngược ra ngoài, bay thẳng ra hơn mười trượng, khó khăn lắm mới ổn định thân hình.

Lúc này Hàn Lập mới nhìn rõ Hắc Quang kia đúng là một thanh chuỳ nhỏ màu đen, lớn cỡ một xích, trên thân chuỳ được khắc từng đạo Linh văn huyền diệu, tản mát ra Linh khí dao động làm cho người ta sợ hãi.

Phi kiếm màu xanh tuy rằng chặn được chùy nhỏ, thân kiếm lại run rẩy không thôi, phát ra âm thanh ông ông chấn minh, dường như không chịu nổi gánh nặng.

Mười ngón tay Hàn Lập bắt quyết liên tục, ba thanh phi kiếm khác bay vụt tới, nhanh chóng đánh vào phía trên chuỳ nhỏ màu đen.

"Keng" "Keng" "Keng "

Liên tục ba tiếng nổ vang, chuỳ nhỏ màu đen lập tức bị đánh bay ra ngoài.

------oOo------

Chương 337: Cực Sơn lại xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cùng lúc đó, hai tay Hàn Lập đồng thời hất lên, mấy chục thanh phi kiếm màu xanh phóng tới, đồng thời thân hình không chút nghĩ ngợi bắn ngược về phía sau.

Những phi kiếm này cùng bốn phi kiếm lúc trước tụ lại trước người, ánh sáng màu xanh lượn lờ, trong nháy mắt hóa thành bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhoáng một cái liền huyễn hóa ra trăm ngàn đạo kiếm khí màu xanh độc nhất vô nhị, tựa như một dòng sông kiếm khí, phô thiên cái địa bắn nhanh tới ba người.

Những nơi đi qua, Hư Không bị chém mở ra, làm nổi bật lên ánh sáng màu xanh sáng chói!

Trong lúc nhất thời, kiếm minh oanh vang, Hư Không chấn minh, thanh thế cực kỳ kinh người!

Hai gã hộ vệ áo đen thấy Hàn Lập vừa ra tay thế công đã mạnh mẽ như thế, không khỏi biến sắc. Còn Hoa phục thanh niên thì khóe miệng cười lạnh một tiếng, đơn tay khẽ vẫy thu chuỳ nhỏ màu đen vào trong tay áo, trong tay kia chẳng biết lúc nào nhiều hơn một cái Ngân sắc Linh Đang, nhoáng lên một cái.

Linh văn mặt ngoài Linh Đang sáng ngời, truyền ra một hồi âm thanh giòn vang!

Ngay sau đó, từng vòng ánh sáng màu bạc nhạt từ Linh Đang phóng ra bốn phía cuồng quyển, trong khoảnh khắc bao trùm hơn phân nữa hư không phía trước, tạo thành một mảnh sóng hải.

Sông lớn Kiếm Khí màu xanh vừa mới xuyên vào Ngân sắc sóng hải, bị ánh sáng trong đó cuốn lấy, giống như lâm vào vũng bùn, vặn vẹo biến hình một hồi, tiếp theo liền vô thanh vô tức sụp đổ, khí thế Kiếm Khí làm cho người ta sợ hãi cuối cùng bị hóa giải một cách hời hợt.

Chỉ có bản thể bảy mươi hai thanh phi kiếm vẫn còn, nhưng ở trong Ngân sắc sóng hải nhao nhao quay tròn loạn chuyển tứ tán, bộ dạng như không tìm thấy phương hướng.

Hàn Lập nhìn thấy một màn này, trên mặt không chút biểu tình, hai tay biến đổi pháp quyết.

Lôi minh chợt vang!

Kim sắc Lôi quang bên ngoài bảy mươi hai thanh phi kiếm đại phóng, bỏ qua ảnh hưởng của ánh sáng mà ổn định lại, tiếp theo trên mỗi một thanh phi kiếm Kim sắc hồ quang điện đan vào thành một đường vân cổ quái.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Theo những đường vân này Kim Quang lóe lên, tất cả phi kiếm lập tức biến mất bên trong Ngân sắc sóng hải.

Ngay sau đó, hư không chung quanh ba người có tiếng sét nổ lớn, điện quang trên bảy mươi hai thanh phi kiếm lượn lờ hiện ra phóng tới.

Từng đạo Kim sắc hồ quang điện chói mắt vừa thô vừa to hiện ra, đan kết lẫn nhau, ngưng tụ thành một Lôi Điện pháp trận, bao phủ ba người vào trong.

Biến cố phát sinh với tốc độ ánh sáng làm ba người hoa phục thanh niên chưa kịp phản ứng, đã bị hãm vào trong lôi trận.

Một cỗ Cấm Cố chi lực cường đại từ trong lôi trận tán phát ra, thân thể ba người như hãm vào trong vũng bùn, Tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển cũng có chút trì trệ.

Trên mặt hai người béo gầy lộ vẻ kinh hãi, trên người nhao nhao khởi động hào quang hai màu xanh đen, muốn tránh thoát khỏi trói buộc của lôi trận.

Hoa phục thanh niên vẫn không nhúc nhích, ánh mắt khẽ quét qua Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chung quanh, không biết đang suy nghĩ gì.

Sau một khắc, hào quang trên bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tỏa sáng, từng đạo Kiếm khí vừa thô vừa to so với vừa rồi sáng ngời gấp mấy lần hiển hiện phóng tới, xen lẫn với Kim sắc lôi hồ đầy trời, gào thét chém xuống ba người.

"Thiếu chủ!"

Hai người béo gầy thấy vô số Kiếm Khí gào thét tới, nhưng vẫn không cách nào thoát được trói buộc, trong nội tâm khẩn trương cùng hô lên.

Hoa phục thanh niên hừ nhẹ một tiếng, dường như không bị lôi trận trói buộc chút nào, một tay phất lên, một cái pháp quyết lóe lên tức thì bay vào trong Linh Đang, lập tức ra sức lay động, từng vòng ánh sáng ngân sắc dày đặc hơn vừa rồi gấp mấy lần hiện ra, quét ra chung quanh, mở ra một khu vực sóng ngân quang lớn cỡ một vài mười trượng.

Hai người béo gầy chợt cảm thấy buông lỏng, Tiên Linh Lực trong cơ thể cũng theo đó khôi phục vận chuyển, nhưng Kiếm Khí đầy trời đã đến cách ba người chưa đầy mười trượng.

Nhưng vào lúc này, thanh niên há mồm phun một cái, một đoàn hôi quang bắn ra, quay tròn trên đỉnh đầu ba người.

Mảng lớn hôi quang hiện ra, bao phủ thân thể ba người vào trong.

Sau một khắc, vô số Kiếm Khí xen lẫn Kim sắc Lôi Quang gào thét tới, hình thành một quang đoàn màu xanh thật lớn, trong khoảnh khắc che khuất thân thể ba người.

Quang đoàn trúng kiếm quang điên cuồng thiết cắt, Kim sắc Lôi Quang chớp động, ngọn núi và mặt đất phía bên dưới hết thảy bị ảnh hưởng bị

chém thành bột mịn.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ mạng ầm vang!

Hư không cách quang đoàn mấy trăm trượng, Hàn Lập đứng lơ lửng tại đó, quần áo bay phần phật, đơn tay nắm lấy một quả Tiên Nguyên Thạch nhanh chóng hấp thu Tiên Linh Lực trong đó.

Đột nhiên, lông mày hắn khẽ nhướng.

Ngay chỗ quang đoàn màu xanh bỗng nhiên truyền ra một tiếng vang nhẹ khó có thể nghe thấy, tiếp theo một viên hôi quang lại phá vỡ tàn sát bừa bãi Kiếm Khí màu xanh, dường như bỏ qua Kim sắc lôi hồ chung quanh, từ trong xông ra, ở giữa không trung thu vào, sau đó hiện ra thân ảnh ba người hoa phục thanh niên.

Một toà Tiểu Sơn màu xám lơ lửng trên đỉnh đầu ba người, nhẹ nhàng xoay tròn, tản mát ra hôi quang nồng đậm, bao bọc ba người lại.

Ngoại trừ hai người béo gầy thoạt nhìn bên ngoài có chút chật vật, toàn thân hoa phục thanh niên không hư hao chút nào, áo quần cũng không bị tàn phá một điểm, hai mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, nhìn vào phía trên toà núi nhỏ màu xám, ánh mắt có chút phức tạp.

Tuy rằng hình dáng có chút khác so với trước kia, bất quá hắn vẫn nhận ra, vật ấy thình lình đúng là một kiện trọng bảo hắn đã mất đi, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

"Hậu Thiên Tiên Khí này của ngươi quả thật không tệ, đáng tiếc thủ pháp luyện chế quá mức vụng về, năm tòa Cực Sơn cũng không đủ tinh thuần, bản thiếu gia bỏ ra không ít tâm tư máu huyết, một lần nữa mới tế luyện đến trình độ này. Lại nói tiếp, hôm nay vẫn là lần đầu tiên thi triển, để cho nguyên chủ nhân ngươi nếm thử uy lực của nó a." Hoa phục thanh niên nhìn như tùy ý nói, một tay lại giơ lên.

Tiểu Sơn màu xám quay tít một vòng, sau đó phát triển lớn lên, hóa thành một ngọn núi màu xám khổng lồ, mặt ngoài hôi quang bao phủ, vô số Linh Văn huyền diệu, chữ khắc vào phía trên, quang mang lưu chuyển, hung hăng đánh tới quang đoàn màu xanh.

Ngọn núi khổng lồ chưa đến, một cỗ uy áp đáng sợ đã ầm ầm đến, quang đoàn màu xanh nổi lên sóng gió.

Hàn Lập nhíu mày, trong tay bấm niệm pháp quyết.

Quang mang trên quang đoàn màu xanh lóe lên, vô số Kiếm Khí lập tức thu liễm lại vào phía trong, trong nháy mắt hóa thành một đóa kiếm liên màu xanh, mặt ngoài từng đạo Kim sắc điện quang trên cánh sen to cỡ miệng bát bắt đầu lay động.

Kiếm liên màu xanh quay tít một vòng, ánh sáng màu xanh nở rộ giống như Thái Dương chói mắt, vô số thanh quang kiếm quang mênh mông cuồng quyển phóng tới, nghênh đón ngọn núi khổng lồ màu xám.

Nhưng mà vào lúc này, dưới đáy ngọn núi khổng lồ tối tăm mờ mịt hào quang hạ xuống, nghênh đón kiếm liên màu xanh.

Mặt ngoài Kiếm liên, Kim sắc hồ quang điện lại vô thanh vô tức biến mất trong ráng mây xám, không thấy gì nữa, kiếm liên cũng theo đó vỡ vụn từng khúc, lần nữa hóa thành bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, ở trong ráng mây xám quay tròn loạn chuyển, mặt ngoài Linh Văn cũng theo đó lúc sáng lúc tối.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhướng mày.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn có hiệu quả khắc chế Lôi Điện Chi Lực, hắn tự nhiên biết rõ, nhưng lại không nghĩ rằng nó lại hấp thu nhiều Linh Kiếm Kiếm Nguyên như vậy, sử dụng Hộc Văn Tinh Kim cùng với tài liệu trân quý dung luyện, uy năng đã tăng lên nhiều. Bảy mươi hai chuôi phi kiếm lại bị ráng mây xám này ảnh hưởng mà Linh tính hỗn loạn.

Xem ra bảo vật này đã bị đối phương tế luyện một lần nữa, hiển nhiên sau

đó uy năng của nó khiến người choáng váng há hốc mồm.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, đồng thời trên tay động tác không ngừng chút nào, mãnh liệt bấm niệm pháp quyết, vung lên.

Lâm vào cũng không sâu, ánh sáng màu xanh bên ngoài bảy mươi hai chuôi phi kiếm đại phóng lần nữa, từng đạo tóc xanh giăng khắp nơi hiển hiện ra, trong khoảnh khắc đẩy ráng mây xám ra một khu vực, ráng mây xám chưa kịp lấp đầy thì tất cả phi kiếm lập tức thu lại bay ngược lại quay về hướng Hàn Lập.

"Tiểu tử ngươi từ giới diện dưới đi lên, thứ tốt trên người thật sự không ít. Bộ phi kiếm này cũng rất không tồi, ta coi trọng, trước để bổn thiếu gia lấy a." Hoa phục thanh niên thấy vậy, cười nhạt một tiếng, trong tay bấm niệm pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Phù văn bên ngoài ngọn núi màu xám nở rộ, từng vòng quầng sáng màu xám càng thêm nồng đậm, lập tức từ trong phóng ra, nhộn nhạo phóng đến, bao phủ bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chưa kịp bay xa vào trong.

Linh quang trên tất cả phi kiếm điên cuồng rung động, bật lên không thôi, giống như con cá rơi vào trong lưới.

Trên mặt Hàn Lập lập tức biến sắc, trong tay bấm niệm pháp quyết gấp gáp.

Nhưng lần này, dù cho thúc giục như thế nào, bảy mươi hai chuôi phi kiếm cũng giống như bị vật gì ghìm chặt rồi, căn bản không cách nào hút ra được.

Hoa phục thanh niên thấy vậy, há miệng phun ra một cỗ Hắc Quang, lóe lên chui vào bên trong ngọn núi màu xám.

Ngọn núi tản mát ra quầng sáng màu xám, bên trong lập tức hiện ra vô số phù văn màu xám, ngưng tụ thành từng đám tơ mỏng màu xám, quấn quanh

đám Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trong nháy mắt hình thành một đám nhộng màu xám.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rung động lắc lư chậm rãi yếu bớt, quầng sáng màu xám lần nữa ổn định lại.

Hoa phục thanh niên lại há miệng phun ra một quang đoàn màu đen, có vẻ hơi sền sệt, bên trong có vô số phù văn màu đen lập loè, tản mát ra một cổ pháp tắc chấn động quỷ dị.

Quang đoàn lóe lên, phân liệt ra, hóa thành bảy mươi hai đạo Hắc Quang, phân biệt chui vào bên trong mỗi một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Kiếm khí điện mang trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vậy mà không ngăn cản nổi, bên trong lập tức lộ ra một vòng màu đen.

Hàn Lập thấy đối phương sử dụng thủ đoạn quỷ dị, ánh sáng màu xanh quanh thân loé lên, phóng thẳng đến chỗ hoa phục thanh niên.

Hoa phục thanh niên thấy vậy, đang muốn động thủ thì tên hắc y mập mạp bên cạnh nhanh chóng nói ra:

"Thiếu chủ, chỉ là một tên tu sĩ Chân Tiên Hậu Kỳ, người hà tất tự mình ra tay. Người chuyên tâm thu phục bộ phi kiếm kia đi, người này giao cho hai chúng ta."

Vừa rồi bọn họ một chiêu chưa kịp ra tay liền bị Hàn Lập trói lại, thật sự là mất mặt, nếu không thể vãn hồi thất thố lúc trước, địa vị hai người về sau chỉ sợ không ổn.

Hắc y gầy còm bên cạnh cũng lập tức gật đầu phụ họa.

"Người này trước giao cho các ngươi, nhưng đừng có giết hắn, ta còn có việc muốn tra rõ." Ánh mắt hoa phục thanh niên khẽ chuyển, gật đầu nói.

Hai người béo gầy đại hỉ, thân hình bắn ra, nghênh đón hướng Hàn Lập.

Trên người hắc y mập mạp nổi lên tinh quang chói mắt, bụng đột nhiên như cái trống, thình lình phồng lớn gấp ba lần, thoạt nhìn giống như một cái bụng cóc lớn.

Hắn lập tức há miệng phun ra mãnh liệt một cái, một mảng lớn tinh quang vô cùng sáng chói bắn ra, phô thiên cái địa đánh tới phía Hàn Lập.

Bên trong tinh quang rõ ràng là từng hạt cát lóe lên như những ngôi sao, mỗi một hạt đều phát ra tiếng sấm ù ù, dường như tùy thời đều muốn bạo liệt ra.

Trong tay Hắc y nhân gầy còm nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hiện ra từng đoàn từng đoàn hoả diễm đen kịt, bên trong ẩn hiện hư ảnh Khô Lâu, phát ra tiếng rít chói tai.

Người này thúc giục pháp quyết, hỏa diễm trên người lập tức cuồn cuộn một hồi, từng đoàn Hắc Diễm thoát khỏi cơ thể phóng ra, hóa thành vô số hắc diện quỷ đầu, răng nanh dữ tợn, đánh tới Hàn Lập, trong miệng phát ra tiếng cười quái dị chói tai kiệt kiệt.

Vô số thanh âm quỷ cười hội tụ cùng một chỗ, dường như vô số cương châm, ùn ùn đâm vào trong óc, lay động nhân tâm.

------oOo------

Chương 338: Bảo Luân hiển uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập đối mặt thế công của hai người béo gầy, không có ý trốn tránh chút nào, trên người bỗng nhiên Kim Quang đại phóng, trực tiếp đánh tới Tinh Quang quỷ đầu đầy trời.

"Vừa vặn tới!"

Hắc y mập mạp thấy vậy, trong miệng chợt quát một tiếng, hai tay áo cuốn phía dưới, tinh sa đầy trời đều bay về phía Hàn Lập, đi được nửa đường liền nhao nhao bạo liệt ra, hóa thành một lôi quang bao quanh to cỡ căn phòng, che mất nửa bầu trời.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM tiếng nổ mạnh, thanh thế kinh người.

Hầu như cùng một thời gian, Hắc y gầy còm đưa ngón tay khô héo điểm một cái vào hư không chỗ Hàn Lập.

Quỷ đầu đầy trời đột nhiên biến ra rất nhiều, há to cái miệng rộng, phun ra từng đạo ô quang đen kịt đánh tới phía Hàn Lập.

Ô quang này nhìn như bình thường, lại tản mát ra một cỗ khí tức ăn mòn cực kỳ mãnh liệt, dường như có thể ăn mòn hoà tan cả Hư Không, những nơi đi qua nổi lên từng tầng rung động, trở nên mơ hồ không rõ.

Kim quang trên thân Hàn Lập trở nên đậm đặc, thân hình bắt đầu mơ hồ, tốc độ đột nhiên nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, bay vào bên trong ô quang Tinh Quang đầy trời.

Hắn không chỉ có tốc độ cực nhanh, hơn nữa biến hoá tả hữu hết sức xảo diệu, bất luận lôi quang che khuất bầu trời hay là ô quang đen kịt dày đặc,

nhìn như muốn bao phủ thân hình hắn, nhưng mảy may không thể.

Đúng là lúc này hắn đang thi triển thần thông "Nghịch Chuyển Chân Luân".

Hai người béo gầy vội vàng phóng xuất thần thức, đều muốn tập trung vị trí Hàn Lập, một khắc trước khó khăn lắm mới miễn cưỡng thấy rõ động tác của Hàn Lập, nhưng một khắc sau hắn đã biến thành hơn mười người, thành thạo tránh né công kích đầy trời.

Ngôi sao chung quanh Lôi Quang bạo liệt, ô quang quỷ đầu gào thét, nguyên bản đều là công kích cực nhanh, vô cùng lợi hại, nhưng lúc này lại có vẻ chậm chạp, kém cỏi.

Hai người béo gầy thấy cảnh này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng hai người chưa kịp làm ra cử động nào khác, Hàn Lập đã xuyên qua đầy trời ngôi sao cùng quỷ đầu ô quang, thân hình như quỷ mị xuất hiện giữa hư không cách hai người chưa đầy trăm trượng, kim quang chói mắt trên người chẳng biết lúc nào đã tiêu tán không thấy.

Lúc này hai người béo gầy mới kịp phản ứng, thân hình bắn ngược về phía sau, trong mắt đều hiện lên một tia kinh hãi.

Bọn họ có thể tu luyện đến Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, lập tức liền đưa ra đối sách.

Hắc y mập mạp há miệng phun ra hai tấm thuẫn óng ánh có hình tam giác, quay tít một vòng quanh thân thể y, sau đó hóa thành một tầng màn sáng óng ánh dày đặc.

Đồng thời Tinh Quang đầy trời lóe lên, hóa thành vô số vòng trong Tinh Quang, quét về phía Hàn Lập.

Cùng lúc đó, trong miệng Hắc y gầy còm cũng tụng đọc nhanh chú ngữ, trong cơ thể phát ra thanh âm ca ca.

Thân thể của gã thình lình biến lớn bành trướng nhanh chóng, da thịt bên

ngoài thân lại nhanh chóng biến mất, thoáng chốc toàn bộ cơ thể biến thành một cỗ hài cốt màu đen cực lớn cao vài chục trượng.

Khí tức vô cùng to lớn từ bên trong hài cốt màu đen bộc phát, cơ hồ tăng gấp đôi so với lúc trước.

Hai mắt hài cốt màu đen chớp động ánh sáng màu đỏ, một tấm cốt thủ cực lớn, năm ngón tay như năm cự kiếm màu đen, phía trên quấn quanh hoả diễm đen kịt, trảo xuống đầu Hàn Lập.

Hai người hiển nhiên hợp tác đã lâu, cho nên vừa ra tay liền ăn ý dị thường, không cho Hàn Lập cơ hội chút nào.

Nhưng vào lúc này, trên thân Hàn Lập nổi lên kim quang chói mắt, một viên luân Kim sắc xuất hiện ở phía sau lưng hắn, nhanh chóng xoay tròn.

"Ô...ô...n...g" một tiếng!

Một tầng gợn sóng Kim sắc từ trên người hắn lan ra, trong khoảnh khắc bao trùm phương viên ngàn trượng Hư Không, bao phủ hai người béo gầy vào trong đó.

Thân hình hai người ở trong gợn sóng Kim sắc đột nhiên bị trì trệ.

Không chỉ thân thể của bọn họ, còn có hoả diễm Linh quang trên người, vòng tròn Tinh Quang từ không trung rơi xuống, dường như bị đông kết bất động tại đó.

Nói là bất động cũng hoàn toàn không chính xác, thật ra là trì hoãn gấp trăm ngàn lần, tuy rằng vẫn còn chậm rãi di động, nhưng thoạt nhìn cùng bất động hầu như không khác nhau mấy.

"Cái này là... Thời Gian Pháp Tắc!"

Trên mặt hoa phục thanh niên ở phía xa biến sắc, lúc này bất chấp Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang bị Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn khốn trói, thân hình gã nhoáng một cái bay đến hướng hai người béo gầy.

Mà lúc này, thân hình Hàn Lập đột nhiên điên cuồng hiện ra phía dưới, trong khoảnh khắc huyễn hóa thành một Kim sắc Cự Viên cao trăm trượng, thân hình khẽ động, hai quả đấm to lớn trải rộng Ngân sắc đường vân hung hăng oanh tới hướng hai người béo gầy.

Đối với công kích của Cự Viên, hai người béo gầy dường như không hay biết, vẫn bảo trì bộ dáng như trước.

Rặc rặc một tiếng!

Dưới cỗ man lực không cách nào nói rõ, màn sáng tinh bích quanh người hắc y mập mạp bị đánh nát dễ như trở bàn tay, cự quyền không ngừng chút nào đánh lên trên người y.

Đồng thời một cự quyền khác đập lên trên hài cốt màu đen do Hắc y gầy còm biến thành.

Hầu như ngay lúc nắm đấm chạm đến hai người, trong nháy mắt gợn sóng Kim sắc thu lại, hết thảy tốc độ khôi phục lại như cũ.

"Phanh" một tiếng, thân thể hắc y mập mạp đột nhiên bạo liệt ra, biến thành thịt nát đầy trời.

Mà bộ hài cốt màu đen nhìn như không thể phá vỡ thình lình cũng vỡ vụn từng khúc ra, hóa thành một mảnh xương vỡ đen kịt đầy trời.

Thần Hồn hai người cũng bị Chân Ngôn Bảo Luân Cầm Cố, căn bản không thể làm ra bất kỳ phản ứng nào, liền ngay lúc thân hình bị cỗ man lực đánh xuống, cũng theo đó biến mất đi.

Hết thảy nói rất dài dòng, bởi vì ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân, kỳ thật phát sinh chưa đầy một hơi. Lúc này thân hình hoa phục thanh niên khó khăn lắm mới đến trên không của Cự Viên, thấy cảnh này, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Mặc dù gã cũng dự đoán thực lực của Hàn Lập, nhưng bất luận thế nào

cũng không nghĩ tới hai gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ ở trong tay đối phương lại không thể sống quá một lát công phu.

Đang cân nhắc, một tay hoa phục thanh niên phất lên.

Một đạo ô quang bắn ra, là một quái kiếm đen kịt khác, hình như răng thú, trên thân kiếm khắc vô số phù văn màu đen, lan ra một cỗ khí tức pháp tắc.

Kiếm quang Hắc Kiếm đại phóng, lóe lên hóa thành cự kiếm màu đen lớn trăm trượng, chung quanh thân kiếm hiện ra một hư ảnh giao long màu đen, chém về phía Kim sắc Cự Viên.

Tinh quang trong mắt Kim sắc Cự Viên lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng bỗng nhiên nghịch chuyển, nhoáng một cái chui vào trong cơ thể, biến mất không thấy nữa.

Thân hình Cự Viên đột nhiên mơ hồ một cái, biến mất vô tung, làm cho cự kiếm màu đen chém vào khoảng không.

Một ảo ảnh Kim sắc như ẩn như hiện hiển hiện ra, bay về hướng Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn đằng xa, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hoa phục thanh niên biến sắc, thân hình lập tức như điện vọt trở về, nhưng mà so với độn tốc quỷ dị của Kim sắc Cự Viên vẫn là kém rất nhiều.

Gã chỉ bay được hơn phân nửa khoảng cách, Kim sắc Cự Viên đã đến Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn trước, không nói hai lời há miệng phun ra một ngụm máu.

Tinh huyết lập tức bốc cháy lên, hóa thành một đạo huyết sắc hỏa diễm, bên trong có vô số huyết sắc phù văn nhảy lên, vọt tới hướng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Bay đến phụ cận, Huyết Diễm nhoáng một cái, liền giống như vật vô hình, trực tiếp xuyên thấu qua quầng sáng cùng kén tằm màu xám, chui vào bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Nguyên bản Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị áp chế, lại lần nữa ánh sáng màu xanh đại phóng, xé rách từng tầng kén tằm màu xám chung quanh ra, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, vẫn giãy giụa không thoát ra được quầng sáng màu xám.

"Mơ tưởng!"

Hoa phục thanh niên phẫn nộ quát một tiếng, đang muốn bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Kim sắc Cự Viên bỗng nhiên quay người lại, Kim Quang trên hai nắm đấm đại phóng, hai cánh tay mơ hồ một cái, huyễn hóa ra vô số ảo ảnh.

Trong chốc lát, tiếng rít nổi lên!

Rậm rạp chằng chịt Kim sắc quyền ảnh trong hư không hiển hiện phóng tới, điên cuồng công kích về phía hoa phục thanh niên.

Quyền ảnh chưa thật sự rơi xuống, một cỗ man lực vô hình đã quét sạch xung quanh, bao phủ hết thảy hư không chung quanh hoa phục thanh niên, khiến cho thân hình gã trì trệ.

Hoa phục thanh niên tránh cũng không thể tránh được, cánh tay vung lên, một tấm thuẫn màu đen bắn ra, hóa thành một tầng màn sáng màu đen chắn ở trước người.

Ầm ầm tiếng nổ lớn!

Từng đoàn từng đoàn quyền ảnh đấm vào màn sáng màu đen, hóa thành một kiêu dương bạo liệt ra chung quanh, nhưng mà màn sáng màu đen chỉ hơi rung rung, vẫn lù lù bất động.

Bất quá gã cũng bị ngăn cản ở phía xa, nhất thời không cách nào tới gần.

Kim quang trên toàn thân Kim sắc Cự Viên lập loè, dưới xương sườn Kim Quang lóe lên, thình lình lại dài ra hai cánh tay, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Quang mang trên bảy mươi hai chuôi phi kiếm lần nữa hiện ra, thình lình hòa làm một thể, hóa thành một chuôi cự kiếm màu xanh, mặt ngoài quấn quanh Kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to, tê tê...ê...eeee rung động, phát ra tiếng sấm đáng sợ.

Ô...ô...ô...n...g!

Cự kiếm màu xanh rung động mãnh liệt, sau đó nhoáng một cái biến thành một kiếm quang màu xanh to trăm trượng, hung hăng trảm lên quầng sáng màu xám.

Khí tức lăng lệ vô cùng ác liệt từ trên kiếm quang màu xanh lan ra, những nơi đi qua Hư Không vặn vẹo chấn động, phát ra âm thanh ù ù rung động mãnh liệt.

Quầng sáng màu xám run rẩy kịch liệt, cuối cùng xoẹt một tiếng, bị xé nứt mở ra một vết rách.

Kiếm quang màu xanh lập tức phóng ra, về tới bên cạnh Kim sắc Cự Viên, một lần nữa hóa thành một chuôi cự kiếm màu xanh, bay múa xung quanh đỉnh đầu Hàn Lập.

Cự Viên thấy vậy, thân hình lần nữa mơ hồ, mang theo cự kiếm cùng biến mất tại chỗ vô tung vô ảnh.

Sau một khắc, giữa không trung bên ngoài nghìn trượng, thân ảnh Hàn Lập hiện ra, quanh thân bao phủ hồ quang điện. Cùng lúc hắn xuất hiện còn có chuôi cự kiếm màu xanh, chẳng qua lúc này đã thu nhỏ lại chưa đủ mười trượng.

Hàn Lập há miệng phun ra Bản Mệnh Nguyên Khí, chui vào bên trong cự kiếm màu xanh.

Cự kiếm màu xanh tản mát ra quang mang, đại phóng lần nữa, toàn bộ Kiếm Thể hầu như biến thành màu xanh cực nóng, giống như một vòng Thái Dương.

Màu đen còn lưu lại trên thân kiếm lập tức bị càn quét không còn, phát ra một tiếng kiếm minh vui sướng.

Hoa phục thanh niên đứng ở chỗ cũ, chẳng qua là âm trầm nhìn Hàn Lập, một tay trảo vào Hư Không.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn bay vụt đến, xoay tròn trên đỉnh đầu gã.

Hai người đều đứng trong Hư Không, nhìn thăm dò nhau, đều không có động thủ.

"Xem ra ta thật sự đã xem thường ngươi rồi." Sau một lúc lâu, hoa phục thanh niên phá vỡ trầm mặc nói.

Hàn Lập không để ý chút nào tới đối phương, mười ngón tay nhanh chóng bấm pháp quyết.

Quang mang cự kiếm màu xanh trên đỉnh đầu lóe lên, lần nữa hóa thành bảy mươi hai chuôi tiểu kiếm, xoay quanh người hắn, sau đó biến thành một toà kiếm trận màu xanh mịt mờ bảo hộ hắn vào trong.

"Vốn còn muốn chậm rãi vui đùa cùng ngươi một lát, không nghĩ tới tiểu tử ngươi quỷ kế đa đoan! Đã như vậy, trước bắt ngươi lại, rồi chậm rãi tra tấn thần hồn của ngươi a." Hoa phục thanh niên hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt mở miệng nói.

Vừa dứt lời, tay áo gã vung lên, một hắc quang khác bắn ra, hóa thành một khối Pháp bảo hình vuông, tứ phương, là một nghiên mực màu đen.

Bên trên nghiên mực điêu khắc sơn thủy, chim thú cùng với đồ án, làm cho người ta có cảm giác một loại phong cách cổ xưa.

Nghiên mực vừa xuất hiện, quay tít một vòng, lúc này vô số Kim sắc phù văn rậm rạp tuôn ra, đồng thời một cỗ chấn động pháp tắc kỳ lạ không cách nào nói rõ cuốn ra bốn phương tám hướng.

Khí tức trên người thanh niên cũng theo đó đề thăng lên, bỗng nhiên phát ra Linh áp, dẫn tới Hư Không bên cạnh có chút rung động lắc lư, nhấc lên từng cỗ Phong Bạo, quét về bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử co rụt lại một chút.

Tu vi đối phương lúc này không che giấu chút nào triển lộ ra, giống như hắn suy đoán lúc trước, nghiễm nhiên là một tu sĩ Kim Tiên cảnh.

Khí tức này so với đám người Hô Ngôn đạo nhân, Vân Nghê còn kém rất nhiều, hơn nữa có chút mơ hồ bất ổn, tựa hồ là vừa mới đột phá Kim Tiên cảnh giới, bộ dạng vẫn chưa cũng cố triệt để.

Nhưng dù vậy, đối phương vẫn là một tu sĩ Kim Tiên cảnh hàng thật giá thật, dù là Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ cũng không cách nào đánh đồng đấy.

------oOo------

Chương 339: Đồng tử to lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trong miệng hoa phục thanh niên nói lẩm bẩm, rậm rạp chằng chịt phù văn từ trong miệng cuốn ra, quay tít một vòng, dũng mãnh lao tới nghiên mực màu đen lơ lửng giữa không trung, lóe lên rồi chui vào biến mất trong đó.

Lúc này nhiên mực nhanh chóng biến lớn lên, biến thành một cái nghiên mực to hơn mười trượng, mặt ngoài đồ án sơn thủy chim thú

giống như sống lại, trở nên sống động vô cùng.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào những đồ án thú điểu trên nghiên mực, chẳng biết tại sao trong lòng hiện lên một cảm giác bất an khó hiểu.

Hai tay thanh niên biến đổi pháp quyết, mười ngón tay xoay tròn như bánh xe trước lồng ngực.

Nghiên mực màu đen to lớn quay tròn, vô số hắc khí từ trong nghiên mực hiện ra, chậm rãi xoay tròn quanh nghiên mực, giống như kiểu mài mực, nhanh chóng tạo thành một đám mây đen lớn trăm trượng, bao bọc thân hình thanh niên và cả Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn vào trong đó, đồng thời mây đen không ngừng khuếch trương lên.

Một màn này làm cho Hàn Lập hơi ngẩn ra, sau đó hai mắt nhíu lại, không chút chần chừ thân hình bắn ngược về phía sau, đồng thời thần thức đảo qua.

Kết quả Thần Niệm vừa mới chui vào trong đám mây đen này, liền phát hiện trong đó Hỗn Độn một mảnh, không cách nào phát hiện được thứ gì.

Đang cân nhắc, hắn vội vàng khoát tay, bấm một ngón tay đưa ra.

Kiếm quang trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại phóng, nhanh chóng ngưng tụ ra một đóa kiếm liên màu xanh trước người, chuyển động nhanh chóng, lập tức hàng trăm hàng ngàn đạo kiếm khí thanh sắc điên cuồng chém về đám mây đen, như gió táp mưa rào liên miên không dứt.

Trong chốc lát, xùy xuỳ tiếng nổ lớn!

Bên trong mây đen, vô số Kiếm Khí tung hoành đan vào, từng đoàn từng đoàn kim quang thanh mang bạo liệt, xuyên thủng đám mây đen thành tổ ong, phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng mà cả đoàn mây đen không ngừng xoay tròn khuếch tán, mặt ngoài những lỗ thủng cuồn cuộn một chút, liền im hơi lặng tiếng khôi phục bình tĩnh.

Một vòng kiếm vũ uy lực to lớn tựa hồ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì tới đám mây đen, bên trong hoa phục thanh niên dường như triệt để biến mất.

Hàn Lập nhướng mày, đang muốn thi triển thủ đoạn khác.

Nhưng ngay lúc này, mây đen rốt cuộc đình chỉ mở rộng, vô số phù văn màu đen hiển hiện ra, hội tụ vào chính giữa, trong nháy mắt ngưng tụ thành một hắc cầu lớn cỡ căn phòng.

Hàn Lập nhìn cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ một lát, lặng lẽ vẫy tay, kiếm liên màu xanh trước người quay tròn, toàn bộ các mảnh cánh sen biến ảo thành một màn sáng màu xanh, chắn trước người.

"Xoẹt" một tiếng!

Hắc cầu rung rung một cái, mặt ngoài chợt hiện ra một đường màu hồng dựng thẳng, sau đó vỡ ra hai bên, rõ ràng là một con mắt to dựng đứng.

Ánh mắt trắng noãn, đồng tử đen kịt, tuy rằng so với con mắt bình thường không khác nhau nhiều, nhưng lại làm cho người ta một cảm giác yêu dị dị

thường. Một đạo ánh sáng âm u lạnh như băng từ trong con mắt cực lớn tán phát ra.

Con mắt chợt chuyển một cái, nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập nhảy một cái, cảm giác bất an quanh quẩn trong lòng càng thêm mãnh liệt vài phần.

Theo bản năng, thân hình hắn nhoáng một cái, lướt ngang qua phía bên cạnh, không muốn bị nó nhìn trúng.

Bất quá cặp mắt vĩ đại kia lại Thông Linh dị thường, ngay lúc thân hình Hàn Lập di động, đồng tử cặp mắt vĩ đại cũng lập tức chuyển động, nhìn theo thân hình của hắn.

Trong lòng Hàn Lập thất kinh, ánh sáng màu xanh trên người đại phóng, trong đó còn kèm theo đạo đạo hồ quang điện màu vàng, nhanh chóng xoay quanh bay múa xung quanh.

Nhưng bất luận hắn biến ảo thân hình như thế nào, cặp mắt vĩ đại thủy chung đuổi sát tới, vậy mà thoát không khỏi, làm cho người ta có cảm giác không thể nào che giấu.

Hơn nữa ngay chỗ đồng tử cặp mắt vĩ đại, bắt đầu mơ hồ có bạch quang tụ tập, tựa hồ đang tích góp gì đấy.

"Hừ!"

Đột nhiên Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, kiếm tiên màu xanh trước người thu lại, sau đó bên ngoài thân độn quang hiện ra, toàn bộ cơ thể hóa thành một đạo Thanh Hồng, bay thẳng đến đám mây đen phía trên cặp mắt vĩ đại.

"Phốc" một tiếng, hắn trực tiếp chui vào bên trong mây đen.

Vừa tiến vào bên trong mây đen, Hàn Lập cảm thấy bốn phía hư không u ám, tay áo mãnh liệt run lên, một mảng lớn chất lỏng màu đen hiển hiện ra, tản mát ra khí tức vô cùng trầm trọng, đúng là một tầng Trọng Thuỷ mà

những năm qua hắn tích góp từng tí một.

Những Trọng Thủy này vây quanh thân thể của hắn, quay tít một vòng, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một vòng hình cầu màu đen thật lớn, lấy hắn làm trung tâm, bao phủ phạm vi mười trượng chung quanh, cách ly Hắc Vụ ra.

Làm xong hết thảy, ánh sáng màu lam trong hai mắt hắn chớp động, nhìn về chung quanh.

Kết quả là trong tầm mắt của hắn, khắp nơi đều là mây đen cuồn cuộn không ngớt, tầng tầng lớp lớp, hỗn hỗn độn độn, lấy thần thông Thanh Minh Linh Mục của hắn cũng chỉ có thể nhìn được khoảng cách chưa đầy trăm trượng.

Giống như lúc trước, thần thức ở chỗ này bị hạn chế rất lớn, hầu như không cách nào xuất thể ra ngoài được.

Hàn Lập nhíu mày, thân hình khẽ động, dưới vòng bảo vệ của Trọng Thủy hắn chậm rãi bay về phía trước, tập trung tư tưởng dò xét tình huống chung quanh, muốn tận lực tìm ra thân ảnh hoa phục thanh niên.

Bay một hồi lâu, khắp nơi chung auanh đều là mây đen cuồn cuộn, cái gì khác cũng không thấy.

Hơn nữa mây đen này nhìn từ bên ngoài cũng không lớn, nhưng sau khi đi vào tựa hồ rơi vào một không gian khác, như vô biên vô hạn.

Một lát sau, thân hình Hàn Lập dừng lại, nhìn về chung quanh, khẽ quát một tiếng, bàn tay bỗng nhiên đưa về hư không phía trước vẽ một cái.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Một đạo kiếm khí màu xanh vừa thô vừa to dài chừng trăm trượng hiển hiện ra, hung hăng chém vào bên trong mây đen phía trước.

Xoẹt!

Mây đen phía trước lập tức bị chém rách ra, lộ ra một thông đạo dài mấy trăm trượng.

Bất quá sau một khắc, mây đen chung quanh nhanh chóng ngưng tụ lại, trong nháy mắt liền khôi phục nguyên trạng.

Hàn Lập nhăn mày lại, tay áo run lên mãnh liệt.

Vù vù!

Bảy mươi hai chuôi phi kiếm màu xanh từ trong tay áo tuôn ra, ánh sáng màu xanh chớp động, lần nữa lóe lên hòa thành một thể, hóa thành một chuôi cự kiếm màu xanh to mấy trăm trượng.

Thân kiếm tản mát ra ánh sáng màu xanh cực nóng, còn có một đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to, giống như mặt trời khiến người không thể nhìn thẳng.

Mây đen phụ cận lập tức bị xé nứt ra, lộ ra một khu vực lớn.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hào quang Cự Kiếm đại thịnh, hung hăng chém về hư không phía trước.

Oanh long long!

Mây đen phía trước cuồn cuộn kịch liệt, bị đánh ra một vết rách cự đại vô cùng, một kiếm này uy thế kinh người, hầu như phân không gian mây đen thành hai nữa.

Thậm chí ngay cả không gian nơi này cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Nhưng mà trừ lần đó ra, cũng không có phát sinh bất kỳ dị biến gì, sau một lát hết thảy ổn định lại, giống như một kiếm lúc trước chưa từng phóng xuất ra.

Hàn Lập thấy tình hình này, sắc mặt âm trầm, trầm ngâm không nói gì.

Vào thời khắc này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

"Không nghĩ tới ngươi vậy mà có thể xông tới, quả thực khiến ta kinh ngạc một chút. Bất quá đừng tưởng rằng như vậy có thể tránh thoát Diệt Hồn Chân Quang của ta."

Đúng là thanh âm của hoa phục thanh niên.

Thanh âm chưa dứt, chỗ sâu trong hỗn độn phía trước bỗng nhiên hiện ra một đoàn ánh sáng màu trắng lòe loẹt lóa mắt, bắn nhanh đến nơi này.

Ánh mắt Hàn Lập sụp xuống, không thấy có bất kỳ cử động gì, cự kiếm màu xanh trước người lần nữa phân hoá thành bảy mươi hai chuôi tiểu kiếm, sau đó hợp thành kiếm liên màu xanh, bắt đầu xoay quanh đỉnh đầu hắn.

Đồng thời, mặt ngoài vòng bảo vệ Trọng Thủy cũng bắt đầu hiện ra mảng lớn thủy quang, rơi lả chả.

Đoàn ánh sáng trong chớp mắt bay đến cách Hàn Lập mấy trăm trượng rồi ngừng lại, đúng là nghiên mực màu đen kia, bất quá giờ phút này biến thành hơi mờ.

Phía sau nghiên mực, hoa phục thanh niên đứng chắp tay, mặt lộ vẻ cười lạnh.

"Ta còn tưởng rằng các hạ làm rùa đen rút đầu, không dám ra nghênh chiến." Hàn Lập liếc nhìn nghiên mực to lớn, trong miệng cười lạnh.

"Ngươi đã vội vã muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Hoa phục thanh niên híp con mắt lại, sắc mặt giận dữ lóe lên rồi biến mất, bấm niệm pháp quyết một cái.

Nghiên mực to lớn quay tít một vòng, hào quang vô cùng chói mắt lan ra, mỗi một đạo hào quang như thực chất, phảng phất giống như mặt trời chói mắt, làm cho người không thể nhìn thẳng.

Vô số phù văn màu trắng hiển hiện ra, tản ra một cỗ chấn động pháp tắc cực kỳ mãnh liệt.

Một hư ảnh cặp mắt vĩ đại ở bên trong hiện ra, nhìn về phía Hàn Lập, cùng tình huống bên ngoài giống như đúc.

Hàn Lập nhướng mày, thân hình nhoáng một cái tránh qua hướng bên cạnh.

Nhưng vào thời khắc này, mây đen phía trên hắn đột nhiên cuồn cuộn, vỡ ra hai bên, một ngọn núi màu xám cự đại không hề có dấu hiệu hiển hiện ra, đúng là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Vô số phù văn màu xám chung quanh ngọn núi nhảy lên, tản mát ra hôi quang chói mắt

Một đạo hôi quang vừa thô vừa to bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hình thành một không gian màu xám cực lớn, nhanh như tia chớp bao phủ thân thể Hàn Lập.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị hôi quang bao phủ xuống, lập tức mặt ngoài Linh quang suy giảm.

Hàn Lập cảm thấy thân thể bị xiết chặt, một cỗ lực lượng giam cầm vô cùng cường đại từ trong hôi quang tuôn ra, một mực giam cầm thân thể hắn tại nguyên chỗ, không thể động đậy.

Trong miệng hắn quát khẽ một tiếng, toàn thân bỗng nhiên ánh sáng màu xanh đại phóng, ra sức giãy giụa.

Hôi quang lại ổn như bàn thạch, một cỗ lực lượng pháp tắc không hiểu ở trong đó cuồn cuộn ra, một mực trói buộc chặt thân thể Hàn Lập, không thể động đậy.

Vào thời khắc này, nghiên mực to lớn phía trước quay tít một vòng, cặp mắt vĩ đại lóe lên, một cột sáng màu trắng vừa thô vừa to bắn ra, đánh tới phía Hàn Lập.

Bạch quang chưa đến, Thần Hồn trong não hải Hàn Lập đau đớn một hồi, trước mắt đột nhiên trống rỗng, thậm chí trong đầu nhiều đoạn trí nhớ cũng như muốn mất đi.

Thần thức khổng lồ trong đầu Hàn Lập nhảy dựng lên, vậy mà tự động vận chuyển, dị trạng thần hồn lập tức khôi phục bình thường.

Trong lòng của hắn kinh hãi, lập tức quát một tiếng, vòng bảo hộ Trọng Thủy quanh người lập tức ngưng tụ trước người, hóa thành một bức tường nước đen kịt, che chắn bạch quang lúc trước.

Nhưng mà bạch quang chiếu xạ lên bức tường nước đen kịt liền đơn giản xuyên thấu qua, không có tác dụng chút nào.

Nguy hiểm nghìn cân treo sợi tóc, Hàn Lập há miệng phun ra một cái, một viên luân màu đen bắn ra, đúng là Trọng Thủy Chân Luân.

Chân luân cấp tốc xoay tròn, hơn nữa nhanh chóng biến lớn, hóa thành một Cự Luân màu đen.

Mảng lớn thủy quang từ trong Cự Luân hiển hiện ra, trong đó xen lẫn vô số phù văn màu đen, một cỗ lực lượng pháp tắc lan ra, ngăn cản trước người hắn.

Bạch quang chói mắt chiếu xạ lên Trọng Thủy Chân Luân, lập tức bị ngăn cản, vậy mà không thể xuyên thấu qua Trọng Thủy Chân Luân.

Bất quá Trọng Thủy Chân Luân ngưng tụ thành màn nước cũng bị bạch quang nhanh chóng thẩm thấu vào, giữ vững được mấy hơi thở, rốt cục vẫn bị xuyên thấu qua.

Có bức tường nước này ngăn cản một lúc, Hàn Lập cuối cùng đã có một cơ hội thở dốc.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, kim quang trên người đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hiện ra, mảng lớn gợn sóng màu vàng nổi lên phía trên,

cuốn đến bốn phương tám hướng, đồng dạng thời gian pháp tắc chấn động cường đại tràn ra.

Có lẽ do thân ở trong không gian Hắc Vụ, gợn sóng màu vàng này tràn ra vẻn vẹn chưa đủ phạm vi trăm trượng, liền ngừng lại.

Sau một khắc, một đạo bạch quang liền tiến vào khu vực gợn sóng màu vàng, đột nhiên ngừng lại giống như ngưng kết tại chỗ.

Nhưng nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện, bạch quang này đang không ngừng tới gần phía Hàn Lập, chẳng qua là tốc độ trở nên chậm chạp vô cùng.

Sắc mặt hoa phục thanh niên trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, trong miệng lẩm bẩm, một tay đánh ra mấy đạo pháp quyết về Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn đang ở giữa không trung.

Vô số phù văn bên ngoài Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn bắt đầu hiện ra, tản mát ra hôi quang đại thịnh, vô số phù văn màu xám hiện ra, dung nhập vào bên trong khu vực màu xám phía dưới.

Không gian màu xám lập tức ngưng thực gấp mấy lần, thân thể Hàn Lập bị xiết chặt, không gian giam cầm chi lực màu xám đại tăng.

Từng vòng gợn sóng màu xám hiển hiện ra, tản mát ra lực lượng pháp tắc vô cùng mãnh liệt, chen vào gợn sóng màu vàng quanh người Hàn Lập.

Hai cỗ lực lượng pháp tắc giống như hai cỗ sóng lớn hung hăng va chạm vào nhau, gợn sóng màu vàng điên cuồng run rẩy một hồi, về sau bắt đầu thu nhỏ lại.

Bạch quang lập loè vốn trì trệ không tiến lên được, tốc độ đi tới lại theo đó tăng lên, bắt đầu tới gần thân thể Hàn Lập từng chút một.

------oOo------

Chương 340: Dụ địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Chín mươi trượng,

Tám mươi trượng,

Bảy mươi trượng...

Dưới sự áp bách của hôi quang từ Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, khu vực gợn sóng Kim sắc phóng thích từ Chân Ngôn Bảo Luân không ngừng bị áp súc, tốc độ đạo bạch quang kia không ngừng tăng lên.

Theo xu thế này, chỉ sợ không bao lâu nữa, đạo bạch quang quỷ dị này sẽ phá tan gông cùm xiềng xích thời gian, rơi vào trên thân Hàn Lập rồi.

Trên trán Hàn Lập hiện ra giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, theo bạch quang tới gần, thần hồn của mình không ngừng truyền ra cảm giác đau đớn.

Sắc mặt hắn âm trầm, pháp lực trong cơ thể điều động cuồn cuộn ra, không ngừng rót vào trong Chân Ngôn Bảo Luân, nhưng vẫn hơi chậm một chút so với tốc độ gợn sóng Kim sắc bị áp súc.

Trong mắt hoa phục thanh niên nhịn không được lộ ra một tia đắc ý, há miệng phun ra một viên Hắc Quang, bên trong vô số phù văn màu đen nhảy lên.

Tay gã bấm nhanh pháp quyết, đoàn Hắc Quang kia liền một phân thành hai, biến thành hai luồng Hắc Ảnh, phân biệt chui vào trong nghiên mực lớn cùng Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Cả hai đồng thời toả sáng hào quang.

Không gian màu xám bao quanh Hàn Lập hầu như ngưng tụ thành thực chất, vô số gợn sóng màu xám lập loè trùng kích, khu vực gợn sóng kim sắc quanh người Hàn Lập nhanh chóng bị áp súc lần nữa, thu lại còn khoảng năm mươi trượng.

Bạch quang càng thêm sáng ngời, vô số phù văn màu trắng ở trong đó nhảy lên, dường như muốn tránh thoát trói buộc của gợn sóng kim sắc, làm cho khu vực gợn sóng Kim sắc nhuộm thành màu trắng, tốc độ chậm rãi hướng tới gần Hàn Lập lấy mắt thường có thể thấy được.

Sắc mặt Hàn Lập bắt đầu trở nên tái nhợt, nhưng vẫn tiếp tục thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân. Dưới sự âp bách của hôi quang, khu vực gợn sóng Kim sắc bao phủ hắn không ngừng thu nhỏ lại.

Lúc này, đạo bạch quang kia đã cách hắn chưa đầy hai mươi trượng rồi.

Hoa phục thanh niên dường như đã thấy được thắng lợi, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết, Hắc Quang trên người lần nữa sáng ngời.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Hư Không phía sau thanh niên bỗng nhiên nổ vang một một tiếng cực lớn, bên trong Hắc Vụ lượn lờ hiện ra một hư ảnh con cua màu vàng nhạt to cỡ căn phòng, phía trên quấn quanh vô số Kim sắc hồ quang điện, tản mát ra chấn động Pháp Tắc Chi Lực đáng sợ, hung hăng cắt bỏ hướng về phía hoa phục thanh niên, tốc độ nhanh như tia chớp.

Sắc mặt hoa phục thanh niên đại biến, trong tay bấm pháp quyết mãnh liệt.

Hắc quang trên người gã cuồn cuộn, trong nháy mắt nhiều ra một kiện áo giáp.

Kiện áo giáp này màu tím đen, tạo hình có chút dữ tợn, mũ bảo hộ là một cái đầu rồng, đầu vai và gối có gai nhọn đâm ra, mặt ngoài che kín hoa văn màu đen, tản mát ra một cỗ sát khí ngút trời.

"Phanh "

Càng cua kim sắc hung hăng cắt trên áo giáp màu tím, phát ra một tiếng nổ mạnh kinh Thiên động Địa.

Toàn bộ thân hình hoa phục thanh niên bị đánh bay ra ngoài, áo giáp màu tím trên người cũng nổi lên từng vết rạn.

Mặc dù có áo giáp ngăn cản một chút, nhưng vẫn có một cỗ man lực đáng sợ truyền vào trong cơ thể thanh niên, làm cho lục phủ ngũ tạng trong cơ thể gã cuồn cuộn một hồi, "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Gã bị đánh bay về sau, nghiên mực lớn mất đi người điều khiển, thời điểm đạo cột sáng màu trắng bắn ra cách Hàn Lập chưa đủ mười trượng, cuối cùng vô lực tán loạn ra.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn còn đang quay quanh đỉnh đầu Hàn Lập, hôi sắc quang mang do nó điều động cũng theo đó lập loè bất ổn một hồi.

Không gian màu xám quanh người Hàn Lập cũng chấn động một hồi, bỗng nhiên mờ đi rất nhiều, Cấm Cố chi lực cũng giảm đi.

Hào quang trên người hắn lập tức tỏa sáng, bay ra mấy quang đoàn màu sắc khác nhau, hóa thành hư ảnh Chân Linh Thiên Long, Thanh Loan, Lôi Bằng.

Tất cả hư ảnh Chân Linh vây quanh thân thể của hắn quay tít một vòng, sau đó đều chui vào trong cơ thể của hắn.

Bên ngoài thân Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra quang mang Tử Kim ngút trời, thân hình điên cuồng lớn lên, hóa thành một cự nhân màu tử kim Ba Đầu Sáu Tay.

Bên ngoài thân hiện ra từng miếng lân phiến Kim sắc cùng Linh văn Ngân sắc, trên bụng cũng xuất hiện bảy đồ án tinh thần, tản mát ra tinh quang chói mắt, hoà lẫn với quang mang Tử Kim trên người.

Một cỗ khí tức vô cùng to lớn từ trên người hắn bộc phát ra, làm không gian màu xám chung quanh run rẩy một hồi.

Cự nhân màu tử kim trảo một cái vào Hư Không, ánh sáng màu xanh trên lòng bàn tay đại phóng, một thanh cự kiếm màu xanh hiển hiện phóng tới, hung hăng chém xuống.

Một đạo kiếm quang màu xanh hình trăng lưỡi liềm cự đại vô cùng bắn ra, chung quanh quấn quanh từng đạo điện mang vừa thô vừa to làm cho người ta nhìn qua kinh tâm, phách trảm lên màn sáng màu xám.

"Xoẹt" một tiếng vang thật lớn!

Lúc này, không gian màu xám bị bổ ra một khe hở, dĩ nhiên là liên thông với bên ngoài.

Thân thể cự nhân màu tử kim uốn éo, hóa thành một đạo Tử sắc Ảnh Tử, từ trong khe hở bắn ra nhanh vô cùng, chỗ mi tâm nứt ra một khe hở, hiện ra một con mắt đen kịt nằm dọc.

"Vèo "

Một cột sáng dựng thẳng óng ánh từ trong mắt bắn ra, trực tiếp biến thành một tiểu kiếm mơ hồ, lóe lên rồi biến mất vô tung.

Sau một khắc, kiếm này từ hư không xuất hiện sau đầu hoa phục thanh niên, chém xuống một cái.

Động tác của hắn liên tiếp như nước chảy mây trôi, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Hoa phục thanh niên tuy rằng bị đánh bay bị thương, phản ứng vẫn là cực nhanh, bàn tay vội vàng vung lên, một quang chưởng màu đen giơ lên đỉnh đầu chụp vào tiểu kiếm mơ hồ.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ!

Khi quang chưởng màu đen chụp tới tiểu kiếm mơ hồ, bóng kiếm lập tức lóe lên, vậy mà hư không tiêu thất.

Thanh niên hơi ngẩn ra, chưa hiểu chuyện gì xảy ra, trong đầu sóng ánh sáng lóe lên, tiểu kiếm mơ hồ từ hư không xuất hiện, hung hăng trảm lên Thần Hồn của gã.

"A!"

Hai tay hoa phục thanh niên ôm lấy đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết.

Vào lúc này, Kim sắc lôi ảnh lóe lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân cũng xuất hiện một bên sau lưng hoa phục thanh niên, hai tay mở rộng ra.

Ầm ầm!

Hai luồng Kim sắc lôi cầu cực lớn từ người Giải Đạo Nhân phóng ra, to như Tiểu Sơn, vừa thô vừa to, cùng với Kim sắc hồ quang điện ở phía trên nhảy lên, tê tê...ê...eeee rung động, thoạt nhìn làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Mặt ngoài Lôi cầu hiện ra từng miếng Phù văn Lôi điện màu vàng mịt mờ, từng miếng to như mặt bàn, chợt hiện không thôi, tản mát ra chấn động pháp tắc mãnh liệt.

Hai tay Giải Đạo Nhân hợp lại, hai luồng Lôi cầu cực lớn lập tức dung hợp cùng một chỗ, một tiếng sét đánh nổ mạnh, hóa thành một chuôi Cự Kiếm Lôi điện cực lớn.

Một vòng Kim Quang đan vào lôi hồ, lấy cự kiếm làm trung tâm, nhanh chóng cuốn ra bốn phương tám hướng. Những nơi đi qua, tất cả Hắc Vụ tiêu thất không còn, bị tiêu diệt dễ như trở bàn tay.

Bên trong Hư Không mười dặm xung quanh đều phát ra âm thanh vù vù, vô số thiên địa linh khí biến ảo thành ngũ sắc quang cầu hiển hiện phóng tới, hội tụ lại phía cự kiếm như thuỷ triều.

Ngũ sắc quang mang mặt ngoài Lôi Điện cự kiếm lượn lờ, tách ra quang mang làm khiếp người, dẫn tới Hư Không xung quanh chấn động một hồi.

Trong chốc lát, Thiên Địa biến sắc, Phong Vân tái khởi, bầu trời trăm dặm chung quanh bỗng nhiên ảm đạm.

Hoa phục thanh niên chưa làm ra bất kỳ phản ứng nào, cự kiếm đã ầm ầm rơi xuống, phách trảm lên người gã.

Một tiếng vang thật lớn!

Áo giáp màu tím trên người thanh niên lập tức hiện ra vô số vết rạn, sau đó "Phanh" một tiếng bạo liệt ra.

Thân thể hoa phục thanh niên lập tức bị Lôi Điện cực lớn bao phủ, bạo liệt ra, hóa thành huyết nhục đầy trời.

Cách đó không xa, Hàn Lập sớm đã biến trở về hình dáng nguyên bản, mắt thấy cảnh này, hắn thở nhẹ ra một hơi.

Vào thời khắc này, một ít đoàn hắc quang cực kỳ ảm đạm bên trong thịt nát đầy trời hiển hiện ra, sau đó lập tức tiêu thất trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thấy vậy, Lam Quang trong đôi mắt lập loè, mắt dọc ở mi tâm lóe lên.

Một đạo ô quang nhanh chóng bắn tới, lóe lên, đánh vào một nơi trong hư không, sau đó chui vào biến mất không thấy.

"XOẸT" một tiếng vang nhỏ!

Chỗ Hư Không kia lập tức run rẩy lên, sau đó phun ra mảng lớn quang mang đen nhánh, đan vào cuồn cuộn, một tiểu nhân cao vài tấc, quanh thân Hắc Quang lượn lờ, loạng choạng ngã ra.

Nhìn kỹ ngũ quan tiểu nhân, thình lình đúng là Nguyên Anh của tên hoa phục thanh niên kia.

Hắn bị Phá Diệt Pháp Mục bắn ra ánh sáng đánh trúng hiển lộ tung tích, nhưng cũng không bị tổn thương gì, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh nộ, hai cái tay nhỏ bé bấm niệm pháp quyết trước người, đang tính làm tiếp mấy thứ gì đó.

Nhưng vào lúc này, Hư Không bên cạnh gã hơi chấn động, một xiềng xích óng ánh vô thanh vô tức bay tới, như thiểm điện khốn trói người nó lại.

Toàn thân xiềng xích tản mát ra ngân sắc quang mang óng ánh, hơn nữa hình thể như ẩn như hiện, dường như cũng không phải là thực thể, tản mát ra khí tức thần niệm.

Sắc mặt Nguyên Anh thanh niên kinh hãi, Hắc Quang trên người đại phóng, ra sức giãy giụa.

Nhưng bất luận nó cố gắng thế nào, xiềng xích óng ánh cũng không nhúc nhích một chút, ổn như bàn thạch.

Bóng người lóe lên, thân ảnh Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân một trước một sau xuất hiện bên cạnh Nguyên Anh thanh niên, trong tay Giải Đạo Nhân cầm lấy một vật, chính là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng nghiên mực màu đen.

Không có hoa phục thanh niên thúc giục, quang mang cả hai ảm đạm, đơn giản bị Giải Đạo Nhân thu rồi.

Nguyên Anh thanh niên dường như hiểu bất luận thế nào cũng trốn không thoát, đình chỉ giãy giụa, liếc nhìn Hàn Lập, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Giải Đạo Nhân.

"Không thể tưởng được ngươi còn cất giấu thủ đoạn sát thủ này. Còn có xiềng xích này, nếu ta nhìn không lầm, hẳn là Thần Niệm Chi Liên, có thể thi triển Thần Thông này, ngươi hẳn là tu luyện cấm thuật nào đó?" Ngữ khí Nguyên Anh thanh niên bình tĩnh nói.

Hàn Lập cũng không để ý tới đối phương, một tay phất lên, phát ra một mảnh hào quang màu xanh, bay về phía dưới, sau một lát nâng lên hai cái trữ vật Pháp Khí, đúng là vật của hai tên béo gầy đánh chết lúc trước.

Hắn lại phát ra một cỗ hoả diễm màu đỏ, bao phủ thi thể hoa phục thanh niên, thiêu đốt hừng hực, trong nháy mắt đốt cháy tàn thể hầu như không còn, sau đó hỏa diễm cuốn ngược về, bên trong nâng một giới chỉ màu đen.

Hàn Lập không nhanh không chậm thu những vật này vào, lúc này mới quay đầu nhìn về phía Nguyên Anh thanh niên, chậm rãi nói ra: "Nói đi, ngươi đến tột cùng là ai, tại sao lại ba phen bốn lượt tìm tới ta. Nếu câu trả lời khiến ta hài lòng, ta sẽ cho ngươi được chết một cách thống khoái."

"Ha ha, muốn giết cứ giết, muốn ta trả lời vấn đề của ngươi, mơ tưởng!" Nguyên Anh thanh niên cười lạnh nói.

Hàn Lập không nói gì nữa, một tay nhấc lên, năm ngón tay nắm vào đầu Nguyên Anh.

Một cỗ hắc quang u ám từ trong tay hắn bộc phát ra, bao bọc Nguyên Anh thanh niên lại, sau đó thẩm thấu vào bên trong.

Trên mặt Nguyên Anh thanh niên lập tức vặn vẹo một hồi, lộ ra sắc mặt đau đớn,

bất quá trong mắt lại lộ ra vẻ trào phúng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ là Chân Tiên... Cũng đòi sưu hồn Kim Tiên, thực là... Không biết tự lượng sức mình!"

Hàn Lập mắt điếc tai ngơ, toàn lực vận chuyển Bí Thuật Sưu hồn.

Từng vòng ánh sáng đen kịt từ lòng bàn tay tán phát ra, bao phủ Nguyên Anh màu đen, nhưng mà chính như đối phương nói, bất luận hắn thúc giục thế nào, cũng không cách nào chạm đến Thần hồn Nguyên Anh ở sâu bên trong.

"Hàn đạo hữu, không cần phí sức, từ Chân Tiên đến Kim Tiên, Thần Hồn sẽ phát sinh lột xác. Dùng cảnh giới ngươi bây giờ, xác thực không có khả năng tiến hành sưu hồn Kim Tiên. Mà ta chỉ là một cỗ Khôi Lỗi, cũng không cách nào thi triển Sưu Hồn Thuật" Giải Đạo Nhân mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, năm ngón tay chậm rãi buông lỏng Nguyên Anh thanh niên.

"Nói thật cho ngươi biết, nếu như ngươi dám giết ta, Tiêu Tấn Hàn chắc chắn triển khai không ngừng nghỉ đuổi giết ngươi! Nếu ngươi thả ta, ta có thể lập hồn thề, giữa ta và ngươi xóa bỏ ân oán. Không những vậy, ta còn có thể cho ngươi một ít chỗ tốt." Nguyên Anh thanh niên thở nhẹ, lập tức cười lạnh nói.

------oOo------

Chương 341: Luyện Anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Ta đã từng nói, không có ý định thả ngươi một con đường sống đấy." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Vừa dứt lời, không đợi Nguyên Anh thanh niên nói cái gì nữa, hắn liền há miệng phun ra một đoàn Ngân sắc hỏa diễm, chính là Tinh Viêm Chi Hỏa, bao bọc Nguyên Anh thanh niên lại.

Ngân sắc hỏa diễm hung hăng thiêu đốt, Nguyên Anh thanh niên lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Nhưng mà ngoại trừ khuôn mặt vặn vẹo thống khổ bên ngoài của gã, cũng không có chút dấu hiệu tan thành mây khói, thậm chí có thể thấy, ngay cả khí tức cũng không suy giảm bao nhiêu.

Nguyên bản trước kia, đối với Tinh Viêm Chi Hoả, mọi việc đều thuận lợi, nhưng trước Nguyên Anh thanh niên này lại không hiệu quả chút nào.

Hàn Lập quan sát một hồi lâu, khẽ cau mày, tâm niệm thúc giục.

Ngân sắc hỏa diễm đột nhiên xoay tròn quanh Nguyên Anh thanh niên, hình thành một vòng xoáy Ngân sắc hỏa diễm lớn cỡ vài thước, tản mát ra nhiệt độ cực cao, nóng gấp mấy lần lúc trước.

"Hàn Lập... Thiên Đình tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Nguyên Anh thanh niên càng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, dưới sự vây đốt của Ngân sắc hỏa diễm, bên ngoài thân hình mơ hồ bị thẩm thấu.

Nhưng mà sau khi luyện đến mức này, mặc cho hắn thúc giục Ngân sắc hoả

diễm thế nào, Nguyên Anh cũng không có thêm nữa phần phản ứng.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cong ngón tay búng ra một đạo thanh sắc Kiếm Khí, lăng không hiện ra phóng tới trảm lên người Nguyên Anh.

Phanh!

Kiếm Khí vỡ vụn ra, từ đầu đến eo phần bụng của Nguyên Anh thanh niên hiện ra một đạo vết chém, nhưng rất nhanh liền dần dần hồi phục, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hàn đạo hữu, Nguyên Anh tu sĩ Kim Tiên cảnh cứng như Kim Thạch, so với Chân Tiên Cảnh thì bản chất khác nhau, dùng thực lực của ngươi bây giờ muốn luyện hóa hắn, chỉ sợ ít nhất cũng cần vài năm mới có thể triệt để giết chết hắn. Ngươi giao phong cùng hắn tuy rằng không lâu, nhưng khó bảo đảm rằng Bạch Ngọc Phong bên kia không chú ý." Giải Đạo Nhân chợt nói.

"Theo ý Giải đạo hữu, phải xử trí Nguyên Anh này như thế nào đây? Nếu bỏ mặc không để ý tới, chắc chắn rước lấy mầm tai hoạ vô tận." Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Kỳ thật, đối với tu sĩ Chân Tiên Cảnh thì Nguyên Anh Kim Tiên khó có thể giết chết, nhưng với tu sĩ Kim Tiên cùng giai, vẫn có biện pháp, chỉ cần ngươi đừng tiếc Tiên Nguyên Thạch thôi." Giải Đạo Nhân nói như thế.

"Giải đạo hữu nếu có biện pháp, cứ vận dụng là được." Hai mắt Hàn Lập sáng ngời nói.

Giải Đạo Nhân gật đầu, há miệng ra.

"Xoẹt" một tiếng!

Một mảng lớn Kim Sắc Lôi Điện từ trong miệng y phun ra, ở giữa không trung đan vào nhau, sau đó biến thành một tầng Lôi võng dày đặc, hung

hăng bao bọc Nguyên Anh thanh niên lại.

Mặt ngoài Lôi võng, từng đạo Kim sắc Lôi Xà lay động, tản mát ra một cỗ khí tức cường đại làm cho người ta sợ hãi, cùng Tinh Viêm Chi Hỏa đan vào nhau, hình thành một quang cầu hai màu vàng bạc.

Thanh âm “đùng đùng...” không ngừng vang lên!

Bên trong quang cầu, toàn thân Nguyên Anh thanh niên run rẩy, thân thể bắt đầu bị thẩm thấu, tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được.

Trọn vẹn thời gian cạn một chén trà về sau, Giải Đạo Nhân bấm niệm pháp quyết vung lên, Kim sắc hồ quang điện tiêu tán vô hình, lộ ra một cỗ Ngân sắc hỏa diễm bao bọc Nguyên Anh cao vài tấc.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày hơi nhăn lại, nhưng sau đó liền giãn ra.

Tuy rằng thân thể vẫn còn, nhưng thoạt nhìn hình dáng đã bị thẩm thấu, mặt ngoài mơ hồ hiện ra kim quang nhè nhẹ, mà hai mắt lại vô thần, trong đó Thần Hồn chấn động yếu ớt vô cùng, hiển nhiên Thần Hồn chi lực trong Nguyên Anh đã bị phá thành mảnh nhỏ, hầu như chỉ còn lại một cái xác không hồn.

"Giải đạo hữu vì sao không dứt khoát tiêu diệt Nguyên Anh này tan thành mây khói? Vừa rồi ra tay hai lần, có lẽ tổn hao mất năm trăm Tiên Nguyên Thạch, không chừng còn nhiều hơn một chút a." Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân có chút ngưng trọng hỏi một câu.

"Ta cũng không có ý định tiết kiệm Tiên Nguyên Thạch cho ngươi. Chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến, Nguyên Anh Kim Tiên cũng là vật phi phàm, là tài liệu chính dùng để luyện chế một loại đan dược tên là Kim Hồn Đan, nếu như hủy diệt thật là đáng tiếc. Hơn nữa Nguyên Anh đến bước này, đã bị luyện hoá hoàn toàn. Về phần người nọ, coi như đã triệt để biến mất trên thế gian rồi." Giải Đạo Nhân trầm mặc một chút, sau đó chậm rãi mở miệng nói ra.

"Kim Hồn Đan, có tác dụng gì?" Hàn Lập cảm thấy hơi lạ, hỏi.

"Ta cũng không biết, gần đây trong đầu thường xuyên nhớ lại một ít trí nhớ vụn vặt, trong đó có Kim Hồn Đan này. Tựa hồ là một loại đan dược hiếm có, về sau nếu ta nhớ lại, sẽ nói cho đạo hữu a." Giải Đạo Nhân nói như thế.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu, tâm niệm vừa động, thu hồi Thần Niệm Chi Liên.

Sau đó hắn lấy ra một cái hộp ngọc, đưa Nguyên Anh Kim Tiên này vào trong đó, lại dán lên mấy đạo phù phong ấn trên hộp, lúc này mới thu vào.

"Chúc mừng đạo hữu thu hồi một kiện trọng bảo đã mất, về phần món bảo vật này cũng là vật phi phàm." Giải Đạo Nhân nói xong, cầm Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng nghiên mực màu đen trong tay đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận hai kiện bảo vật, ánh mắt nhìn về phía nghiên mực màu đen trước, trong mắt nổi lên một tia dị sắc.

Nghiên mực này tuyệt đối là một kiện Hậu Thiên Tiên Khí phẩm chất cực cao, nó phóng thích ra tia sáng được gọi là "Diệt Hồn Chân Quang", có lẽ ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực nào đó đủ ảnh hưởng đến Thần Hồn, chính mình năm đó sở dĩ mất đi trí nhớ, lưu lạc đến Linh Hoàn Giới, chỉ sợ hơn phân nửa có liên quan đến vật này.

Trừ tác dụng đó ra, vật này còn thúc giục không gian Hắc Vân kia, cũng là hảo thủ đoạn vây khốn địch.

Bất quá hắn cũng không có nhiều thời gian nghiên cứu vật ấy, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Bảo vật này trước kia hắn tốn hao không biết bao nhiêu tâm huyết, vì độ kiếp phi thăng mà chế tạo ra, về sau hắn là gặp phải thanh niên kia nên bị đoạt lấy, lúc này đây chính mình lại lần nữa thu hồi nó về, không khỏi có chút cảm khái.

Theo lời đối phương nói, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn bây giờ so với năm đó khác nhau rất lớn, bên trong căn cơ tuy rằng vẫn là Nguyên Từ Thần Sơn

cùng với năm ngọn núi, nhưng bên trong mỗi một ngọn núi, tựa hồ cũng tăng thêm không ít linh tài, hơn nữa sử dụng thủ đoạn cao minh nào đó luyện chế lại một lần nữa.

Như vừa rồi thanh niên thúc giục bảo vật này, tạo thành tác dụng Cấm Cố chính bản thân mình, cũng đã khác xưa, hắn có chút kích động.

Chẳng qua là hiện tại thời gian cấp bách, không kịp xem xét kỹ, lúc này hắn mới thu vào hai kiện bảo vật này.

"Hàn đạo hữu, nơi đây không nên ở lâu, hay là vẫn nên rời khỏi đây cho thoả đáng, trước khi Bạch Ngọc Phong bên kia giải quyết xong." Giải Đạo Nhân mở miệng nhắc nhở.

"Ta cũng muốn rời đi, chẳng qua là cấm chế nơi này không giống bình thường, muốn phá giải cũng không hề dễ dàng, ngươi có biện pháp nào không?" Hàn Lập nhìn về phía hoàng vụ cấm chế, cười khổ một tiếng nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, thân hình nhoáng một cái bay đến trước hoàng vụ cấm chế, hai mắt nhìn đánh giá một lát, chợt đưa tay đặt lên trên hoàng vụ cấm chế, trên tay hiện ra một tầng hoàng mang nồng đậm.

Hàn Lập thấy cảnh này, hơi ngẩn ra, ánh mắt lộ ra một tia kỳ dị.

Từ khi Giải Đạo Nhân dung hợp với Khôi Lỗi này, Linh tính tăng lên nhiều, càng lúc càng giống một tu sĩ chính thức rồi.

Sau một lát, Giải Đạo Nhân thu tay về.

"Như thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Cấm chế rất huyền diệu, hơn nữa có nhiều tầng liên kết, đan xen vào nhau, xem ra bố trí cấm chế này chính là một đại sư." Giải Đạo Nhân trầm ngâm nói.

"Có biện pháp phá giải không?" Hàn Lập lại hỏi.

"Có lẽ không vấn đề. Bất quá đầu tiên cần tiêu hao không ít Tiên Nguyên Thạch, kích phát một thần thông Tiên lôi, mới có thể phá vỡ." Giải Đạo Nhân trầm mặc một chút, nói ra.

"Cần bao nhiêu Tiên Nguyên Thạch?" Hàn Lập hỏi vội.

"Tính cả Tiên Nguyên Thạch còn lưu lại... Không sai biệt lắm cần khoảng ba trăm khối a." Giải Đạo Nhân trầm ngâm nói.

"Không thành vấn đề, đạo hữu cứ thi triển là được." Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm hơi kinh hãi, tiếp theo cười khổ một tiếng nói.

Lúc trước hắn dụ dỗ thanh niên kia, lại để cho Giải Đạo Nhân đánh lén, đã để Giải Đạo Nhân tiêu hao trong cơ thể không sai biệt lắm sáu bảy trăm miếng Tiên Nguyên Thạch, giờ lại muốn thêm ba trăm, cộng lại hầu như chiếm một phần ba Tiên Nguyên Thạch trên người hắn rồi.

Xem ra sau này nếu không có chuyện khẩn cấp, tuyệt đối không nên gọi Giải Đạo Nhân ra nhiều lần như thế, chính mình còn trông cậy vào Tiên Nguyên Thạch, thông qua Vô Thường Minh, thu thập đủ tài liệu Đạo Đan còn lại, đây chính là cần một số Tiên Nguyên Thạch không nhỏ a.

Đang cân nhắc, hắn lật tay lấy ra một cái túi trữ vật, quăng cho Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân cũng không khách khí, phất tay lấy tất cả Tiên Nguyên Thạch từ trong túi ra, trực tiếp nuốt xuống, sau đó còn nói thêm: "Ta còn cần mượn nhờ những Đạo Binh kia của ngươi một chút."

"Đạo Binh..." Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, bất quá vẫn là lấy ra hồ lô Đạo Binh, đưa tới.

Giải Đạo Nhân phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, miệng hồ lô lập tức phát ra ánh sáng màu vàng mãnh liệt, từng hạt đậu màu ố vàng bắn ra như mưa, lơ lửng trên không trung, khoảng chừng có mấy trăm hạt.

Trong miệng y lẩm bẩm, hai tay không ngừng đánh ra từng đạo pháp quyết.

Đường vân bên ngoài hạt đậu màu vàng sáng lên, tản mát ra một hồi hoàng mang sáng ngời, nhưng không có biến hóa thành đạo binh, chẳng qua là biến lớn lên một tí, chậm rãi kéo dài, hóa thành một vật óng ánh như côn gỗ màu vàng kim.

Hoàng mang chói mắt từ những đậu binh trên côn gỗ tán phát ra, hơn nữa kết nối lẫn nhau, hình thành một hàng ngũ cổ quái, nhìn như hỗn tạp, kì thực ẩn chứa huyền diệu.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong nội tâm khẽ động.

Tuy nói dùng Đạo Binh bày trận cũng không phải là sự tình hiếm có, nhưng Giải Đạo Nhân sử dụng Đạo Binh bày trận, ngược lại coi là sự tình khác người, cũng không biết có phải trí nhớ mở ra sau bao năm bị quên mất hay không.

Trong miệng Giải Đạo Nhân tụng đọc chú ngữ, hai tay liên tiếp đánh ra từng đạo pháp quyết, mỗi một đạo đều chuẩn xác rơi vào trên một cây côn gỗ.

Mấy trăm cây côn gỗ run rẩy một hồi, hào quang tỏa sáng, từng đạo tinh ti màu vàng từ trên côn gỗ dâng lên, ngưng tụ thành một cái pháp trận màu vàng.

Y lập tức quát khẽ một tiếng, hai tay lăng không ấn xuống.

Mấy trăm cây côn gỗ lập tức bay ra, đâm vào bên trong bức tường sương mù màu vàng.

Bức tường sương mù màu vàng cuồn cuộn một hồi, một tầng hoàng mang từ phía trên phóng ra, ngăn cản phía trước côn gỗ.

Tay Giải Đạo Nhân bấm nhanh pháp quyết, pháp trận màu vàng lập loè kịch liệt, vô số hoàng mang ở bên trong nhanh chóng vận chuyển, thình lình ép bức tường sương mù màu vàng xuống, côn gỗ chậm rãi đâm vào bên trong bức tường sương mù.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Trong phạm vi bao phủ của pháp trận màu vàng, quang mang trên bức tường sương mù lập tức tối sầm lại, màu vàng sương mù phía trên tiêu tán nhanh chóng, lõm vào một mảng lớn.

Sau khi hoàng vụ tan hết, lộ ra bên trong một tầng hào quang óng ánh, tất cả sắc quang mang lưu chuyển ở phía trên, thoạt nhìn cực kỳ huyền diệu.

Hàn Lập nhìn xem pháp trận bên trên hoàng vụ, khẽ gật đầu.

Lúc này Giải Đạo Nhân lại khoanh chân ngồi xuống, trong miệng lẩm bẩm.

Âm thanh sét đánh vang lên!

Từng đạo Kim sắc ồ quang điện vừa thô vừa to trên người hiển hiện phóng tới, tản mát ra từng cỗ chấn động pháp tắc táo bạo, khuếch tán ra chung quanh.

Thiên địa linh khí trong vòng ngàn dặm lập tức nổi lên sóng gió, ngưng tụ thành từng đoàn từng đoàn tử sắc quang đoàn, hội tụ lại phía Giải Đạo Nhân.

...

------oOo------

Chương 342: Rời tông

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Giữa không trung hiện ra từng đám mây đen, giao nhau cuồn cuộn, rất nhanh che phủ nửa không trung. Từng đạo hồ quang điện cuồn cuộn tán loạn trong mây đen, lúc ẩn lúc hiện, truyền ra trận trận tiếng lôi minh đinh tai nhức óc.

Vô cùng vô tận Linh khí hội tụ đến, sáp nhập vào trong mây đen.

Hai tay Giải Đạo Nhân bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, trên người Lôi Quang lập loè, lan tràn ra chung quanh, hình thành một pháp trận Lôi Điện rộng chừng vài chục mẫu.

Pháp trận Lôi Điện này có chút quái dị, hình dạng cao gầy, vô số phù văn Lôi Điện phiêu động bên trong pháp trận.

Giải Đạo Nhân bỗng nhiên giương đôi mắt, đánh ra một đạo pháp quyết về phía bầu trời.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Từng đạo Lôi Điện bên trong Lôi vân đánh xuống, nhao nhao chui vào trong pháp trận Lôi Điện quanh người Giải Đạo Nhân, làm cho hào quang tỏa sáng, cấp tốc vận chuyển, truyền ra tiếng nổ mạnh ù ù, càng lúc càng chói mắt.

Hàn Lập đứng trên hư không, sắc mặt như thường, nhưng trong nội tâm lại không thoải mái.

Mới vừa rồi giao phong cùng hoa phục thanh niên, tuy rằng không lâu, nhưng đưa tới động tĩnh không hề nhỏ. Lúc này Giải Đạo Nhân thi triển

một kích này phát tán ra chấn động càng không tầm thường, căn bản không thể giấu được động tĩnh với đám người ở Bạch Ngọc Phong cách đây mấy vạn dặm.

Chỉ là ở đó đang trải qua một cuộc đại chiến có một không hai, chưa chắc sẽ rãnh rỗi quan tâm đến nơi này.

Vào lúc này, Giải Đạo Nhân quát khẽ một tiếng, pháp trận Lôi Điện bỗng nhiên từ mặt đất bay lên, lơ lửng ở giữa không trung, sau đó thu nhỏ dần lại, tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được.

Sau mấy hơi công phu, pháp trận Lôi Điện nguyên bản lớn chừng mấy chục mẫu đã thu nhỏ lại thành lôi cầu to chừng hai ba mươi trượng, mặt ngoài tản mát ra Lôi Quang chói mắt, làm người không thể nhìn thẳng.

"Rời đi!"

Giải Đạo Nhân bỗng nhiên đứng dậy, một tay bấm niệm pháp quyết.

Lôi cầu đột nhiên hóa thành một đạo bạch quang, dùng xu thế nhanh như chớp hung hăng đánh vào chỗ lõm trên hoàng vụ cấm chế, làm nó quay tròn, điên cuồng chuyển động.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Một tiếng nổ mạnh kinh Thiên động Địa truyền đến, nội địa sơn mạch trong vòng ngàn dặm đều chấn động, Đại Địa vỡ ra từng khe hở, sơn mạch lắc lư kịch liệt, những sơn mạch hơi nhỏ liền trực tiếp sụp đổ, khắp nơi đều là cảnh tượng long trời lở đất như ngày tận thế.

Hoàng vụ cấm chế cũng cuồn cuộn kịch liệt, sương mù nhấp nhô cuồn cuộn như là sóng biển.

Từng đạo lôi điện vừa thô vừa to từ bên trong lôi cầu tuôn ra, lan tràn ra bốn phía hoàng vụ cấm chế, làm sương mù màu vàng vỡ ra từng tầng. Nhưng sương mù màu vàng từ bốn phía không ngừng hội tụ lại nơi này, như là trăm sông đổ về một biển.

Hai thứ lại nhất thời giằng co tại đó!

"Hàn đạo hữu, giúp ta một tay!" Giải Đạo Nhân bỗng nhiên mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự bay lên không, ánh sáng màu xanh lóe lên vài cái, toàn thân đã đến cách vị trí bị lõm trên hoàng vụ cấm chế chưa đầy trăm trượng.

Hai tay áo hắn run lên, bảy mươi hai đạo Kim Quang tuôn ra, xoay quanh trước người một lát, sau đó ngưng tụ thành một Kim sắc cự kiếm dài chừng trăm trượng, mặt ngoài Kim sắc điện quang vây quanh.

Tay Hàn Lập thúc giục kiếm quyết, cự kiếm nhoáng một cái chém về phía trước.

Trong chốc lát, một đạo kim sắc điện quang lượn lờ quanh trường kiếm trăm trượng chém vào vị trí bị lõm trên hoàng vụ, âm thanh Phong Lôi vang lên.

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Ngay chỗ khu vực Giải Đạo Nhân, lôi cầu xé rách xuống, mặc dù có thể tự động khôi phục, nhưng một kiếm này của Hàn Lập làm những sương mù màu vàng chung quanh vọt tới như tờ giấy mảnh bị xé rách, cuốn ngược về sau, tốc độ khôi phục đại giảm.

"Bạo cho ta!"

Giải Đạo Nhân hét lớn một tiếng, trong tay thúc giục pháp quyết, đoàn lôi cầu ầm ầm bạo liệt ra, lập tức một vòng kiêu dương hiện ra, từng cỗ gợn sóng cuồng quyền phóng ra tứ tán lấy mắt thường có thể thấy được. Cuối cùng, ngay chỗ bị lõm của hoàng vụ bị đánh xuyên ra một cái động lớn to cỡ căn phòng.

Sau kích này, Lôi Quang trên người Giải Đạo Nhân ảm đạm, thần sắc có chút mỏi mệt.

"Đi!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, hoàng mang trên bức tường sương mù lóe lên, mấy trăm khối đậu binh bay vụt về, rơi vào trong hồ lô, rồi một luồng sáng xanh từ trên người phóng tới, quấn lấy Giải Đạo Nhân và cả hồ lô thu về. Sau đó hắn xuyên qua động lớn, phóng ra bên ngoài.

Ngay lúc hắn khó khăn lắm mới thoát ra, hoàng vụ trên cấm chế phía sau vẫn cuồn cuộn, động lớn bị đánh ra nhanh chóng lấp đầy, trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu.

Sương mù màu vàng trên tường chấn động một hồi, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, dường như không phát sinh bất cứ chuyện gì.

Hàn Lập nhìn đám mấy trắng xanh ngoài trời, thở dài một hơi, cảm giác như sống sót sau tai nạn, sau đó nhìn thoáng qua Giải Đạo Nhân, hỏi:

"Giải đạo hữu, ngươi thế nào rồi?"

"Cấm chế này cường đại hơn xa so với tưởng tượng của ta, may mà Hàn đạo hữu nắm tốt thời cơ ra tay, mới không bị thất bại trong gang tấc. Kế tiếp, ta muốn nghỉ ngơi một đoạn thời gian." Giải Đạo Nhân nói ra.

Hàn Lập gật đầu, một tay phất lên, mười hai gốc Câu Lôi Mộc bắn ra, lơ lửng xung quanh người, trong miệng nói lẩm bẩm.

Kim Sắc Lôi Điện ở phía trên hiển hiện phóng tới, rất nhanh hình thành một pháp trận Lôi Điện, vô số phù văn Lôi Điện cuồn cuộn chớp động không thôi, khiến cho Hư Không bên cạnh cũng theo đó chấn động, bắt đầu vặn vẹo.

Hàn Lập nhắm mắt cảm ứng một chút, sau đó mở mắt ra, khẽ gật đầu, thu pháp quyết lại.

Pháp trận Lôi Điện lập tức đình chỉ vận chuyển, Lôi Quang chói mắt như

trường kình hấp thủy sáp nhập vào bên trong Câu Lôi Mộc, bị nó thu vào.

Lôi trận truyền tống vận chuyển bình thường, phía trước lại không có không gian cấm chế.

"Mặc dù là Tiên Cung, có thể bố trí xuống tầng cấm chế này đúng là đại tổn, không có khả năng còn có tầng cấm chế thứ hai có phạm vi lớn hơn." Giải Đạo Nhân nói.

"Tuy là như thế, nhưng chỗ Bạch Ngọc Phong kia tùy thời đều có khả năng có biến. Chúng ta rời đi trước rồi hãy nói." Hàn Lập quay đầu liếc nhìn hoàng vụ cấm chế, hai tay bấm niệm pháp quyết, vô số Kim Sắc Lôi Điện phóng ra, sau đó bao quanh người hắn hình thành một cái pháp trận Lôi Điện hơi nhỏ.

Giải Đạo Nhân hóa thành một đoàn Kim Quang, bay vào trong tay Hàn Lập.

Kim sắc điện quang đại phóng chói mắt, thân ảnh Hàn Lập từ bên trong biến mất vô tung.

...

Một lúc lâu sau.

Phía trên Xích Hà Phong, Hư Không lập loè, từng đạo Kim Sắc Lôi Điện hiển hiện ra, ngưng tụ thành một cái pháp trận Lôi Điện.

Bóng người lóe lên, thân ảnh Hàn Lập ở bên trong hiện ra, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hắn không tiếc Tiên Nguyên Thạch, không ngừng thi triển Lôi Điện Truyền Tống, cuối cùng trong thời gian ngắn nhất, một đường chạy như điên đến nơi này, Tiên Linh Lực trong cơ thể sớm đã cạn kiệt.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó thân hình bay vụt hạ xuống.

Trên không trung tiếng Lôi Điện nổ vang, làm đám tôi tớ trong động phủ đã chú ý từ sớm, vội vàng chạy ra nghênh đón.

Đại hội truyền giảng tổ chức, có rất nhiều người trong đám tôi tớ ở các ngọn núi lớn tiến đến nghe giảng, Xích Hà Phong cũng là như thế. Hôm nay chỉ có ba người lưu thủ, dù sao ngọn núi to như vậy vẫn cần có người trông coi.

Ba người đang muốn khom mình hành lễ, lại bị Hàn Lập phất tay bảo ngưng lại nói:

"Không cần đa lễ, đứng ở đây chờ ta, lát nữa ta có việc muốn nói với các ngươi."

Hàn Lập nói xong, không nói gì nữa, thân hình lóe lên bay vào trong động phủ, đi thẳng tới Linh Dược Viên.

Hắn có thói quen mang những vật trọng yếu theo bên mình, duy chỉ có những linh dược này không tiện xử lý như thế. Hôm nay Chúc Long Đạo gặp biến cố, hắn mạo hiểm phản hồi, cũng chính là vì việc này.

Dù sao những năm qua, hắn không tiếc vốn liếng góp nhặt không ít linh dược luyện chế đan dược, thậm chí luyện chế Đạo Đan, không cam lòng cứ như vậy vứt đi không để ý tới.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ Linh Dược Viên.

Sau một khắc, từng gốc linh thảo Linh Dược tính cả Linh Thổ chung quanh, đột ngột từ mặt đất bay lên, nhao nhao bay đến tay Hàn Lập. Động tác của hắn cực kỳ quen thuộc, đưa vào trong hộp chứa phù hợp, cẩn thận từng li từng tí thu vào trong vòng tay trữ vật.

Một lát sau, cả toà động phủ Xích Hà Phong vang lên thanh âm ù ù, cấm chế bao phủ xung quanh động phủ tiêu tán ra, một bộ khí cụ bày trận từ các nơi bay lên, chui vào trong động phủ.

Bên ngoài động phủ, ba gã tôi tớ nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

"Chuyện gì xảy ra? Lệ trưởng lão chẳng lẽ muốn..." Một gã thanh niên mặt chữ điền thoạt nhìn hơn hai mươi tuổi thì thào nói ra.

"Không biết, nhìn sắc mặt Lệ trưởng lão, hẳn là xảy ra chuyện đại sự gì đó, khả năng có quan hệ cùng rung động mạnh trước đây không lâu..." Mộng Hùng lắc đầu nói.

Vào lúc này, trước ba người ánh sáng màu xanh lóe lên, thân ảnh Hàn Lập vô thanh vô tức hiện ra.

Không chờ ba người hành lễ, Hàn Lập đã mở miệng nói:

"Thời gian cấp bách, nói thêm càng thừa thãi, ta cũng không muốn nói nhiều. Tông môn gặp nội loạn, thậm chí liên quan đến Bắc Hàn Tiên Cung, chỉ sợ sau này trong tông sẽ có một cuộc rung chuyển không nhỏ. Bổn tọa định rời khỏi chỗ thị phi này, hiện tại các ngươi có hai lựa chọn, theo ta rời đi, hoặc lưu lại, tự sinh tự diệt. Dù sao cũng quen biết, người muốn lưu lại, ta sẽ cho một ít chỗ tốt."

Ba người nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Hiển nhiên những lời này của Hàn Lập quá mức đột ngột, bọn họ nhất thời cũng không biết làm như thế nào cho phải.

"Ta cho các ngươi thời gian mười hơi thở, các ngươi hãy suy nghĩ kỹ càng." Hàn Lập đứng chắp tay, chậm rãi nói ra.

Nhưng vừa dứt lời, một thân ảnh mập mạp tiến lên một bước, đúng là tên Mộng Hùng mập mạp kia.

"Lệ trưởng lão, đệ tử tư chất bình thường, nếu không có trưởng lão nâng đỡ, tu luyện tới cảnh giới hôm nay cũng là hy vọng xa vời, chớ nói chi là ngày sau càng tiến thêm một bước. Ta nguyện ý tiếp tục đi theo người." Y chắp tay, thanh âm cung kính nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, bảo y đứng sang bên cạnh.

Tiếp theo, tên thanh niên mặt chữ điền cũng đi ra, tỏ vẻ chính mình nguyện ý đi theo.

Người này tên là Mộng Quang, xưa nay tương đối ít nói.

Người cuối cùng cúi đầu đứng nguyên tại chỗ, không nói gì, tỏ vẻ áy náy, tự nhiên là không muốn đi theo.

Hàn Lập cũng không nói gì thêm, lật tay lấy ra một cái túi đựng đồ, ném cho người nọ.

"Đa tạ Lệ trưởng lão." Người nọ tiếp được túi trữ vật, vội vàng khom người thi lễ một cái.

"Đi thôi." Hàn Lập nói xong, không chần chừ nữa vung tay lên, quấn lấy hai người Mộng Hùng bay đi.

Không bao lâu, trên một đỉnh núi cách Xích Hà Phong không xa, hơn mười thanh Câu Lôi Mộc đang bao phủ một vòng quanh ba người Hàn Lập.

Tay Hàn Lập thúc giục pháp quyết.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Kim sắc điện mang chói mắt phóng ra, ngưng tụ thành một lôi trận cỡ lớn, bao phủ ba người vào trong.

Lúc Kim sắc điện mang tán loạn, Hư Không cũng theo đó nổi lên sóng gió, từng gợn sóng rung động như nước, khuếch tán ra chung quanh.

Một màn này làm cho hai người Mộng Hùng ở trong trận, trên mặt đều lộ ra vẻ cả kinh, không khỏi nhắm hai mắt lại.

Theo một tiếng sét nổ mạnh ầm vang, thân ảnh ba người Hàn Lập ở trong Lôi Quang biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 343: Ý định

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Một phiến hải vực nào đó ở phía tây Cổ Vân Đại Lục.

Nơi này rất gần Lôi Bạo Hải Dương, giữa không trung mây đen giăng đầy, từng đạo lôi điện lóe sáng xuyên qua tầng mây.

Chẳng qua là so với chỗ sâu trong Lôi Bạo Hải Dương, thanh thế những lôi điện này không lớn bằng, tuy rằng trên bầu trời ngẫu nhiên có từng đạo lôi điện đánh xuống, nhưng đối với tu sĩ, chỉ cần chú ý một chút, cũng không cần phải lo lắng tính mạng.

Nước biển nơi đây vẩn đục vô cùng, thoạt nhìn giống như một loại bùn nhão, mặt biển khắp nơi tràn ngập sương mù màu xám nồng đậm, phô thiên cái địa, có cảm giác như trời tiếp đất.

Trong sương mù còn kèm theo tiếng quái phong ô ô, giống như người đang nghẹn ngào khóc nức nở, thút thít nỉ non.

Hải vực này có tên là Ô Yết Vụ Hải, là khu vực rất nổi danh ở phía tây Cổ Vân Đại Lục, bất quá thanh danh cũng không tốt.

Mặt đất dưới hải vực này là một mạch khoáng Hôi Nham Thạch cực lớn, sau khi bị khai thác hết, nước biển liền trở nên vẩn đục như bây giờ, hơn nữa mặt biển còn dâng lên loại sương mù màu xám này.

Nước biển vẩn đục cùng sương mù đối với tu sĩ nhân loại cũng không có gì nguy hại, nhưng mà Yêu thú trên biển tựa hồ không thích. Yêu thú nguyên bản sinh sống ở nơi này lần lượt dời đi hơn phân nửa, dẫn đến tu sĩ ở hải vực này cũng giảm bớt theo từng năm, trở thành nơi hoang vu.

Ở chỗ sâu trong hải vực, có một hòn đảo màu đen.

Hòn đảo cũng không lớn, phạm vi ước chừng hơn mười dặm, khu vực trung tâm là một ngọn núi màu đen cao mấy trăm trượng, khắp nơi quái thạch lởm chởm, hầu như nhìn không thấy cỏ cây, cực kỳ hoang vu.

Vào thời khắc này, trong một cái động bí mật ở dưới ngọn núi màu đen, ánh sáng chợt sáng ngời, lộ ra từng đạo hào quang lôi điện màu vàng nhạt, toàn bộ ngọn núi lắc lư ù ù một cái.

Lôi quang màu vàng lập loè hai cái, đột nhiên hào quang bắt đầu tỏa sáng, chiếu xạ ra chung quanh làm nham thạch màu đen biến thành màu vàng kim óng ánh, một cỗ khí tức khổng lồ từ trong động quật tuôn ra.

Bất quá vào thời khắc này, hư không phụ cận động quật lóe lên, một màn sáng màu xanh hiện ra, phía trên lập loè vô số phù văn màu xanh, ngăn chặn cỗ khí tức vừa mới bộc phát ra.

Khí tức tuy rằng bị ngăn lại, nhưng toàn bộ hòn đảo lại kịch liệt lắc lư một cái, sương mù phụ cận trên biển cũng cuồn cuộn một hồi.

"Ự...c..."

Vào thời khắc này, một tiếng kêu to thanh thúy từ đằng xa truyền đến, một đạo thanh ảnh từ trong nhanh chóng bắn ra, rơi vào phụ cận hòn đảo màu đen, hiện ra một đầu quái điểu màu xanh.

Hình thể con chim này cực lớn, hai cánh giương ra chừng hai ba mươi trượng, đầu to cổ mảnh, khắp toàn thân lông vũ màu xanh dài như từng đám cây, mũi tên, trước ngực còn buông thỏng một cái túi cực đại, thoạt nhìn có chút xấu xí.

Đứng trên lưng con chim quái dị này là một thiếu nữ áo trắng, dung mạo thanh tú, thân hình thướt tha, đúng là Mộng Thiển Thiển, quái điểu màu xanh tự nhiên là Niệm Vũ rồi.

Mộng Thiển Thiển nhìn lôi quang màu vàng trong động núi, trong đôi mắt

đẹp dịu dàng lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Oanh long long!

Lôi quang màu vàng trong động núi lần nữa đại thịnh, so với trước càng sáng gấp mười lần, hơn nữa có từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to hiển hiện ra.

Hồ quang điện màu vàng làm nham thạch màu đen xung quanh vỡ vụn ra như đậu hũ, rất nhanh toàn bộ ngọn núi màu đen sụp xuống ầm ầm, lộ ra một đoàn lôi điện hình tròn màu vàng to hơn mười trượng.

Bên trong quang đoàn mơ hồ có thể thấy bóng dáng một cái lôi trận thật lớn.

Từng đạo hồ quang điện màu vàng oanh kích lên màn sáng màu xanh chung quanh, dẫn tới màn sáng run rẩy dữ dội một hồi, giống như nước sôi cuồn cuộn, nhưng mà vẫn không có nứt vỡ ra.

Đột nhiên quang đoàn lôi điện màu vàng sáng ngời lần nữa, một cột sáng màu vàng vừa thô vừa to xé rách màn sáng màu xanh, phóng lên trời.

Thiên địa linh khí trong phạm vi trăm dặm rung chuyển kịch liệt, Vụ Hải phụ cận nổi lên sóng gió kịch liệt, mơ hồ lấy cột sáng lôi điện làm trung tâm, hình thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Cột sáng lôi điện màu vàng duy trì khoảng mấy cái hô hấp, rồi chậm rãi tiêu tán ra, quang đoàn lôi điện màu vàng trên hòn đảo cũng theo đó biến mất.

Kim quang thu lại, ngay vị trí lôi trận nguyên bản nhiều ra ba bóng người, chính là Hàn Lập, cùng với hai người Mộng Hùng.

Mộng Thiển Thiển thấy vậy mừng rỡ, từ trên lưng Niệm Vũ bay tới, đang muốn mở miệng nói gì đó.

"Giờ phút này không phải là lúc nói chuyện, trước theo ta đi!" Hàn Lập nói một tiếng, sau đó vung tay lên.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, một chiếc phi chu màu xanh hiện ra to cỡ vài chục trượng, ánh sáng màu xanh lập loè.

Hai bên phi chu lóe lên hiện ra hai hàng linh vũ màu xanh, cũng không phải là thực thể, mà là Linh lực biến ảo thành.

Chiếc phi chu màu xanh này là trước đây ít năm hắn chấp hành nhiệm vụ, lấy được từ một gã Chân Tiên, phẩm giai cũng không cao, nhưng tốc độ lại khá nhanh.

Hàn Lập phi thân đáp xuống, hai người Mộng Hùng cùng Mộng Quang vội vàng theo sau.

Mộng Thiển Thiển hơi ngẩn ra, cũng lập tức bay vào trên phi chu, nàng phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, thu Niệm Vũ vào trong túi đại linh thú trên người.

Hàn Lập bấm tay một chút, hơn mười đạo Kiếm khí màu xanh vừa thô vừa to bắn ra, hung hăng oanh kích trên hòn đảo màu đen.

Oanh long long!

Phần còn sót lại trên hòn đảo màu đen lập tức tan vỡ, triệt để chìm vào biển, không để lại chút dấu vết nào.

Cùng lúc đó, tay kia Hàn Lập thúc giục pháp quyết.

Phi chu màu xanh lập tức ánh sáng màu xanh đại phóng, hóa thành một đạo ảnh màu xanh, nhanh chóng phi độn về phía xa, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Sau khi mấy người rời đi không lâu, hai đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, hiện ra hai thân ảnh.

Một tên trong đó là trung niên đạo nhân, đầu đội hắc quan, mặt đen, tên còn lại là một Hôi bào lão giả, hai mắt dài nhỏ, chỗ sâu trong đôi mắt thỉnh

thoảng có ánh sáng lập loè.

"Có lẽ chính là chỗ này, linh khí dao động còn không có hoàn toàn mất đi." Trên mặt hắc quan đạo nhân mang theo một tia hưng phấn, nói ra.

"Linh khí dao động thật mãnh liệt, vừa rồi ta mới dùng Vạn Lý Thông Mục Thuật nhìn thoáng qua, mơ hồ nhìn thấy ở đây có một cột sáng màu vàng cực lớn phóng lên trời, chẳng lẽ là có bảo vật gì sắp xuất thế?" Thần tình hôi bào lão giả có vẻ mừng rỡ, gật đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn im hơi lặng tiếng khuếch tán thần thức ra, dò xét chung quanh.

"Có khả năng, hải vực này vẫn luôn thần bí khó lường, xuất hiện bảo vật cũng không kỳ quái." Hắc quan đạo nhân từ chối cho ý kiến, nói một câu, phất tay tế ra một kiện Pháp bảo mâm tròn màu vàng, phía trên khắc rậm rạp chằng chịt phù văn.

Từng cỗ gợn sóng hoàng mang như nước từ trên Pháp bảo mâm tròn bắn ra, bao phủ phạm vi phụ cận vài dặm.

"Vạn đạo hữu, có phát hiện gì không?" Hôi bào lão giả dò xét một hồi, không phát hiện gì, mở miệng hỏi.

Hắc quan đạo nhân trầm mặc không nói, chẳng qua là trong tay pháp quyết biến ảo thúc giục mâm tròn, không ngừng thả ra từng vòng sáng màu vàng.

Sau một lát, hắn mới bấm niệm pháp quyết một chút, đình chỉ thi pháp.

"Như thế nào?" Hôi bào lão giả đã sớm không đợi được, thấy tên kia dừng tay, vội vàng hỏi.

"Cột sáng khi nãy cũng không phải là Pháp bảo gì xuất thế, hẳn là có người ở đây thi triển thần thông bố trí gì đó." Hắc quan đạo nhân thở dài, chậm rãi nói ra.

"Ngươi xác định?" Trên mặt hôi bào lão giả trầm xuống, chưa từ bỏ ý định

mà hỏi.

"Ta dùng trân hoàn bàn kích phát chín tầng cấm chế, chẳng lẽ không đúng hay sao?" Hắc quan đạo nhân hơi trợn mắt, không khách khí nói.

"Xem ra hai ta có một trận không vui rồi. Đúng rồi, về tu vi người nọ, đạo hữu có dò xét được không?" Hôi bào lão giả thấy vậy, lắc đầu cười khổ một tiếng, nhưng tiếp theo lời nói xoay chuyển hỏi.

"Từ tình huống dao động linh khí nơi đây lưu lại, hẳn là tu sĩ Hợp Thể Kỳ a." Hắc quan đạo nhân suy nghĩ một lát, nói như thế.

"Hợp Thể Kỳ! Cũng may chúng ta tới muộn, nếu là đến sớm một bước, chọc giận vị tiền bối kia, liền không ổn rồi." Sắc mặt hôi bào lão giả biến hóa, có chút sợ hãi nói.

"Nơi đây không nên ở lâu, miễn cho có những người khác đến gây hiểu lầm, vậy cũng liền không ổn." Ánh mắt hắc quan đạo nhân chớp động vài cái, tĩnh táo nói.

"Vạn đạo hữu nói có lý." Hôi bào lão giả lập tức gật đầu nhẹ.

Không lâu sau, hai đạo độn quang từ trên hòn đảo phóng lên trời, phi độn về hướng xa.

...

Giờ khắc này, đám người Hàn Lập khởi xướng chuyện này, thân đã ở mười vạn dặm bên ngoài rồi.

Hàn Lập đi trên biển một vòng, đi vào một toà Tân Hải Đại Thành ở phía tây Cổ Vân Đại Lục.

Thành này tên là Thiên Vân thành, thuộc về trung tâm vân hải, chiếm diện tích khá lớn, lân cận có một Linh Mạch nên Linh khí có chút nồng đậm, coi như là một nơi địa linh nhân kiệt.

Bởi vì thành này nằm gần Lôi Bạo Hải Dương, vả lại là chỗ thông với cửa ải hiểm yếu, phụ cận không ít tu sĩ đi ngang qua đây, cũng chọn nơi đây làm chỗ nghỉ ngơi, cũng thuận tiện tiếp tế một chút.

Một ít tu sĩ đẳng cấp cao thám hiểm từ Lôi Bạo Hải Dương đi ra, cũng sẽ đem những vật đoạt được mua báo trao đổi trong thành này.

Kể từ đó, Thiên Vân thành từ từ phồn hoa, trở thành Đại Thành của mấy vạn dặm xung quanh.

Hàn Lập mang theo mấy người lặng yên vào thành, đi tới một khách sạn trung đẳng hẻo lánh trong thành, tạm thời nghỉ ngơi.

Lấy thần thông của hắn bây giờ, tự nhiên sẽ không bị bất luận kẻ nào phát hiện, dù sao tu vi người cao nhất trấn giữ trong thành, cũng chỉ là là một gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà thôi.

Ban đêm, trong phòng khách.

Hàn Lập đang ngồi tại vị trí chủ tọa, hai người Mộng Hùng cùng Mộng Quang chắp tay đứng ở một bên, Mộng Thiển Thiển xinh đẹp thì đứng ở bên kia.

Chung quanh đám người Hàn Lập hiện lên một tầng cấm chế cách âm, sau đó hắn lại kể một phen cho ba người biết chuyện đã xảy ra ở Chúc Long Đạo.

Nàng này tuy rằng bây giờ tu vi không thấp, nhưng dù sao vẫn còn nông cạn, đâu thể nghĩ đến tông môn phát sinh kịch biến như thế, trong khoảng thời gian ngắn, lại ngây người tại chỗ.

Mộng Hùng cùng Mộng Quang trước đây tuy rằng lựa chọn đi theo Hàn Lập, nhưng đối với đại hội giảng đạo ở Chúc Long Đạo ngày đó cuối cùng xảy ra chuyện gì, cũng chỉ biết một chút, bây giờ nghe Hàn Lập kể lại, sắc mặt cả kinh.

"Thiển Thiển, cũng giống như bọn Mộng Hùng, ta cũng cho ngươi hai lựa

chọn, điều kiện cũng như bọn họ, ngươi hãy quyết định đi." Hàn Lập nói xong, nhìn Mộng Thiển Thiển nói ra.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy, tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần, nhất thời không nói gì.

"Vậy ngươi hãy cùng Vân Quy thương nghị tiếp rồi hãy quyết định..." Hàn Lập thấy vậy, nói thêm.

"Không cần, ta vừa rồi chỉ là có chút kinh ngạc, cũng không do dự. Lệ Trưởng lão, mặc kệ gia huynh lựa chọn thế nào, Thiển Thiển cũng nguyện ý tiếp tục đi theo người." Mộng Thiển Thiển không chút do dự, mở miệng nói ra.

"Ta bây giờ đã không còn là Trưởng lão Chúc Long Đạo, về sau không cần gọi như thế, các ngươi đã minh bạch chưa?" Hàn Lập gật gật đầu, nói thêm.

"Là, Lệ tiền bối." Ba người nghe vậy, lập tức sửa lời nói.

Hàn Lập không nói gì thêm, đứng lên, quay người đi đến bên cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa xa Lôi Bạo Hải Dương, ánh mắt chớp động không biết suy nghĩ cái gì.

"Lệ tiền bối, kế tiếp người có tính toán gì không?" Một hồi lâu, Hàn Lập cũng không nói gì, Mộng Thiển Thiển chần chờ một chút, về sau nhút nhát e lệ hỏi.

Hàn Lập không trả lời nàng, vẫn đang nhìn về phía xa, tựa hồ lo lắng chuyện gì.

Ba người Mộng Thiển Thiển liếc nhìn nhau, tự nhiên không dám quấy rầy, đành phải lẳng lặng đứng ở một bên.

"Ta có ý định trước rời khỏi Cổ Vân Đại Lục một đoạn thời gian." Không biết qua bao lâu, Hàn Lập mới chậm rãi mở miệng nói.

------oOo------

Chương 344: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: quyle019*

“Lệ Trưởng Lão, đại ca với Tôn đại ca còn chưa chạy đến đây, có thể chờ thêm chút nữa được không. Bọn hắn luôn trung thành và tận tâm với người, chắc chắn sẽ lựa chọn đi theo người đấy.” Mộng Thiển Thiển khẽ giật mình, nói gấp.

“Tu vi của các ngươi còn thấp, lần này cũng không cần phải đi theo ta, cứ ở lại Thiên Vân Thành này đi. Linh Mạch xung quanh tòa thành này cũng rất tốt, thích hợp cho các ngươi tu luyện.” Hàn Lập khẽ nói.

“Vâng”

Mặc dù Mộng Thiển Thiển có chút không cam lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt lãnh đạm của hắn, hiểu rõ hắn đã có quyết định, đành gật đầu nói.

“Đi theo ta”. Hàn Lập nói một câu rồi cất bước đi ra bên ngoài.

Sau một lát, bốn người đi đến một mảnh lâm viên ở phía tây thành có diện tích khá rộng rãi mà lại mười phần yên tĩnh, tên là Quan Nguyệt Viên.

Chỗ này gần với Linh Mạch nhất cho nên Thiên Địa Linh Khí còn nồng đậm hơn nhiều so với nơi khác, bên trong lâm viên gồm nhiều mảnh kiến trúc sân nhỏ độc lập với nhau, ngăn cách ở giữa là một ít khóm trúc và các hòn non bộ, hơn nữa mỗi kiến trúc đều được cấm chế bao phủ.

Nơi đây chính là nơi xây dựng động phủ tạm thời cho một ít tu sĩ cao giai từ bên ngoài đến, dù sao thì một ít tu sĩ cao giai ưa thích yên tĩnh, cũng không muốn ở những nơi như khách sạn.

Lúc này đây, dưới sự hướng dẫn của một gã thanh niên mặc áo bào trắng,

bốn người Hàn Lập đang chậm rãi bước đi trong sân.

“Mấy vị đạo hữu, động phủ nơi đây của chúng ta đều là do mời mấy vị cao nhân thiết kế sắp đặt, bên trong chia làm bốn khu vực Giáp, Ất, Bính, Đinh. Động phủ bên khu vực chữ Giáp có Linh khí nồng đậm nhất, động phủ bên khu vực chữ Đinh có Linh khí yếu nhất. Chỗ chúng ta đang đứng đây thuộc khu vực chữ Đinh, nhưng kể cả thế thì Thiên Địa Linh Khí nơi đây vẫn nồng đậm hơn nhiều so với những chỗ khác trong nội thành, tốc độ tu luyện tại đây có thể nhanh hơn một phần tư. Ở động phủ bên phía chữ Giáp, tốc độ tu luyện càng có thể nhanh hơn một nửa.” Tu sĩ mặc áo bào trắng nhiệt tình giới thiệu.

“Đưa bọn ta đến khu vực chữ Giáp.” Hàn Lập mặt không biểu tình nói.

“Được, mời mấy vị đạo hữu đi sang bên này.” Hiển nhiên là tu sĩ mặc áo bào trắng nhìn ra Hàn Lập là người đứng đầu trong đoàn người, nghe thấy vậy trong tâm vui vẻ, lập tức đáp ứng, dẫn cả đoàn người đi vào sâu bên trong.

Một lát sau, đoàn người đi qua một chiếc cổng vòm, tiến vào một mảnh rừng trúc xanh biếc, một ít động phủ thấp thoáng phía bên trong.

Hàn Lập cũng phải nhướng mày một cái, Thiên Địa Linh Khí ở nơi này đột nhiên nồng đậm hơn rất nhiều so với bên ngoài, so với một số ngọn núi bên trong nội bộ Trúc Long Đạo cũng hầu như chẳng kém hơn tý nào. Trên mặt Mộng Hùng cùng Mộng Quang cũng hiện lên nét vui mừng, Mộng Thiển Thiển trầm mặc đi ở phía sau, thần sắc cũng hiện lên vài nét phức tạp.

“Nơi đây chính là khu vực chữ Giáp, mấy vị đạo hữu cảm thấy như thế nào?” Tu sĩ mặc áo bào trắng hỏi.

“Nơi này còn động phủ nào trống không?” Hàn Lập cũng không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Có, còn có ba động phủ còn trống.” Tu sĩ mặc áo bào trắng lập tức vui vẻ nói.

“Nếu thuê lâu dài, giá tiền bao nhiêu?” Hàn Lập lại hỏi.

Tu sĩ mặc áo bào trắng liếc nhìn Hàn Lập rồi báo giá cả.

Hàn Lập nhìn lại một vòng xung quanh, nhất thời không nói gì.

“Động phủ nơi này của chúng ta chính là tốt nhất Thiên Vân Thành, cho nên giá tiền cũng đắt hơn một chút, nhưng tuyệt đối là vật đáng giá tiền…” Tu sĩ mặc áo bào trắng nói.

Hàn Lập khoát tay áo, cắt đứt lời nói của hắn, lấy ra một túi trữ vật ném tới, nói:”Không cần phải nói nữa, ta thuê tất cả ba cái động phủ, tạm thời thuê trước ba trăm năm.”

Tu sĩ mặc áo bào trắng nhận lấy túi trữ vật, thần thức đảo qua, lập tức lộ ra sắc mặt đại hỷ.

“Vâng! Đây là lệnh bài cấm chế của ba tòa động phủ, tại hạ đưa các vị qua” Tu sĩ mặc áo bào trắng lấy ra ba tấm lệnh bài màu xanh đưa đến.

“Không cần, chúng ta tự đi qua là được rồi, ngươi cứ rời đi.” Hàn Lập nhận lấy lệnh bài rồi nói.

“Vâng.” Tu sĩ mặc áo bào trắng thức thời lui xuống.

Hàn Lập lại lấy ra một túi trữ vật đưa cho ba người kèm theo ba tấm lệnh bài, nói: “Trong túi trữ vật có một ít tài nguyên tu luyện, hiện tại các ngươi cứ yên tâm tu luyện, ta đã đưa tin cho Mộng Vân Quy cùng Tôn Bất Chính sau này tới đây tụ hợp.”

Mộng Hùng cùng Mộng Quang gật đầu đáp ứng.

“Lệ đại nhân, người lần này đi ra ngoài đến bao giờ mới có thể trở lại?” Mộng Thiển Thiển chợt lên tiếng hỏi.

“Ngắn thì mấy chục năm, lâu thì hơn trăm năm, trong lúc ấy, nếu các ngươi có thay đổi ý định cũng có thể tự mình rời đi.” Hàn Lập bình tĩnh nói.

Nói xong chuyện đó, thân hình hắn nhoáng lên một cái, lập tức biến mất không thấy bóng hình.

Mộng Thiển Thiển bước nhanh lên hai bước, nhưng mà xung quanh không còn thấy thân ảnh Hàn Lập nữa, không khỏi thở dài một hơi, chỉ là trong ánh mắt càng thêm một sự kiên định.

Mấy tháng về sau.

Một chỗ trên Lôi Bạo Hải Dương, một chiếc thuyền đen nhánh cực lớn đang theo gió vượt sóng mà đi.

Xung quanh con thuyền là nước biển cuồn cuộn, thỉnh thoảng nhấc lên một con sóng lớn cao đến vài chục trượng. Bên trên bầu trời mây đen hạ thấp, vô số hồ quang điện cực lớn xuyên qua giữa đám mây, thỉnh thoảng lại hạ xuống vài đạo lôi điện vừa thô vừa to.

Con thuyền lớn màu đen nhánh lại không hề bị sóng dữ lôi điện ngăn trở, giống như một con thú khổng lồ lơ lửng trên mặt biển đang nhanh chóng tiến lên.

Con thuyền lớn màu đen này bất ngờ chính là một chiếc Khóa Hải Lôi Chu, xuất phát từ Cổ Vân Đại Lục, đi đến Lôi Minh Thành ở Hoang Lan Đại Lục.

Bên ngoài mây đen áp đỉnh, sấm sét vang dội, phía bên trong con thuyền lại là một cảnh tượng hài hòa. Trên hành lang con thuyền thỉnh thoảng có người đi đi lại lại, vui vẻ nói chuyện không ngừng, quán rượu, phòng trà ở tầng cao nhất lại càng là địa phương náo nhiệt.

Thậm chí một số ít các tu sĩ trong thuyền đã tụ tập lại một chỗ, tổ chức một ít giao dịch hội cỡ nhỏ, trao đổi kinh nghiệm tu luyện.

Một căn phòng ở tầng giữa Lôi Chu, toàn bộ khoang bị một màn sáng màu xanh bao trùm, ngăn cách tất cả âm thanh bên ngoài.

Bên trong gian phòng, một đại hán mặt đen ngồi khoanh chân trên giường, bảy cái vòng tròn màu lam đang lơ lửng khắp xung quanh người, bập bùng cao thấp không theo quy tắc nào cả, phát ra từng tiếng ong ong nhẹ nhàng.

Hai mắt đại hán hơi khép, pháp quyết trong tay không ngừng biến đổi.

Bảy vòng tròn phát ra ánh sáng ngày càng chói lọi, lại càng có một cỗ lực lượng Pháp Tắc cường đại nhộn nhạo.

Trên mặt đại hán hiện lên nét tươi cười, bấm niệm pháp quyết, bảy vòng tròn lập tức bay trở lại vào tay hắn.

Đại hán mặt đen này chính là Hàn Lập đã biến ảo dung mạo.

Bảy vòng tròn này có tên là Thất Diệu Tinh Hoàn, là một kiện Tiên Khí đầy đủ hiếm thấy mà hắn tìm được bên trong pháp khí trữ vật của tên mập mạp áo đen, thần thông chủ yếu là để vây khốn địch, lực lượng Pháp Tắc ẩn chứa bên trong cũng có thiên hướng thuộc loại vây khốn.

Mấy ngày nay hắn cũng đã thử qua thực địa, cái Thất Tinh Diệu Hoàn này có uy lực tương đối lớn, nhất là tại giữa bầu trời ban đêm thi triển, hoàn này có thể hô ứng với lực lượng các vì sao trên bầu trời, uy năng tăng lên mãnh liệt, đúng là một kiện bảo vật hiếm có.

Ngày đó động tác của hắn thật sự quá nhanh, tên mập mạp áo đen kia cơ hồ là không kịp phản ứng, đã bị hắn giết chết một cách nhanh như chớp, căn bản không kịp tế ra bảo vật này.

Hàn Lập há miệng phun ra một tia sáng màu xanh, Thất Tinh Diệu Hoàn đã được thu vào bên trong cơ thể.

Hôm nay tuy rằng hắn đã đoạt lại được Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, nhưng đối với bảo vật có uy năng vây khốn như vậy, tất nhiên là càng nhiều càng tốt.

Trải qua những ngày này luyện hóa, bảo vậy này đã bị luyện hóa phân nửa, tiếp thêm một thời gian nữa vậy là có thể triệt để nắm giữ.

Ngoài ra, bên trong pháp khí trữ vật của tên hày còm áo đen cũng có một kiện Tiên Khí, tên là Tu La Thiên Quỷ Phiên, uy lực cũng khá lớn.

Chẳng qua bảo vật này chính là Tiên Khí Quỷ Đạo thuộc tính âm, không thích hợp cùng với công pháp sở tu của hắn, hắn chỉ thoáng xem qua một chút rồi cất luôn và bên trong vòng tay trữ vật.

Ngược lại tên thanh niên mặc hoa phục kia chính là tu sĩ Kim Tiên cảnh, mà thân phận bối cảnh cũng không đơn giản, bảo vật trên thân tất nhiên là nhiều hơn nhiều, hai gã béo gầy Chân Tiên Hậu Kỳ nào có thể so sánh. Chỉ riêng Tiên Khí không đã là tận bốn kiện rồi.

Ngoại trừ một lần tế luyện qua Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng cái nghiên mực màu đen kia, còn có cái chuông màu vàng tế ra lúc đầu cùng với quái kiếm hình răng nanh. (mấy chương trước chưa đọc, lão nào kiểm tra đoạn này hộ)

Hàn Lập há to miệng, phun ra một ngọn núi nhỏ màu xám, nhẹ nhàng xoay tròn trước người.

Bao quanh ngọn núi nhỏ là mảng lớn hôi quang, trong đó xen lẫn phù văn màu xám, một cỗ lực lượng Pháp Tắc mãnh liệt từ bên trong tràn ra.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này hắn đã kiểm tra cẩn thận, ngoại hình bảo vật này không có gì thay đổi, nhưng bên trong biến hóa rất lớn, năm tòa Cực Sơn riêng phần mình đã bị thêm vào trong không ít linh tài.

Tuy rằng lúc trước hắn luyện chế được năm tòa Cực Sơn, nhưng Nguyên Từ Cực Sơn, Bắc Cực Nguyên Tinh cùng với tài liệu thật sự quý trọng, hắn cũng chỉ khó khăn thu thập được tài liệu đạt tiêu chuẩn thấp nhất, còn xa mới đạt được cực hạn dung nạp của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Thanh niên mặc hoa phục không biết tìm được ở đâu năm loại tài liệu, hầu như khiến cho uy năng của năm tòa Cực Sơn tăng lên gấp đôi, cũng không biết thi triển thuật pháp tế luyện gì mà có thể đem năm tòa Cực Sơn triệt để hòa thành một thể, vậy nên mới khiến uy năng bảo vật này tăng lên rất

nhiều.

Đặc biệt là lực lượng Pháp Tắc ẩn chứa bên trong đó, so sánh với lúc trước thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Hàn Lập cảm ứng kỹ càng với chấn động Pháp Tắc tản mát ra từ ngọn núi nhỏ màu xám, trong thâm tâm suy nghĩ bỗng trở nên cuồn cuộn.

Năm đó lúc ở Linh Giới, tu vi của hắn quá thấp, lĩnh ngộ với lực lượng Pháp Tắc cũng không có gì, đối với việc dị bảo như Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này ẩn chứa một tia lực lượng Pháp Tắc cũng không quá để ý đến trong lòng.

Nhưng mà bây giờ khác với trước kia, hắn đã Độ Kiếp phi thăng lên tới Chân Tiên Giới, mà lại đã tu luyện đến Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ, đi qua nhiều chuyện, trải qua cường địch, cũng thấy qua không ít lực lượng Pháp Tắc, trong đó không thiếu thuộc loại Ngũ Hành.

Lúc này đây nhìn tới Pháp Tắc chấn động phát ra từ Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, tất nhiên đã có thêm nhiều cảm ngộ nữa.

Cỗ lực lượng Pháp Tắc này cực kỳ huyền diệu, tựa hồ cũng thuộc loại Pháp Tắc vây khốn, nhưng cùng với Pháp Tắc vây khốn bên trong Thất Diệu Tinh Hoàn lại hoàn toàn khác nhau.

Chẳng qua là cuối cùng khác nhau như thế nào, cộng thêm là làm cách nào mới có thể chân chính nắm giữ một tia áo nghĩa trong đó, tất nhiên vẫn là không có chút đầu mối nào hết.

Hàn Lập lắc đầu, rất nhanh tạm thời bó qua chuyện này.

Cho dù là trực tiếp nuốt xuống linh dịch ẩn chứa lực lượng Pháp Tắc Thời Gian của Chưởng Thiên Bình kia còn vẫn không có cách nào tiến thêm một bước, đối với loại lực lượng Pháp Tắc bao hàm bên trong Tiên Khí thế này, tất nhiên là càng khó để nắm giữ.

Nếu như không nghĩ ra, cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa, dù sao uy năng

bảo vật này tăng nhiều cũng là một chuyện tốt đối với hắn.

Nghĩ tới đây, hắn há miệng ra, một lần nữa thu lại Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Bảo vật này trước kia vốn là do hắn đích thân luyện chế, cho nên chỉ cần để trong người chậm rãi luyện hóa một đoạn thời gian là được.

Lại nói tiếp, ngoại trừ Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn ra, hắn còn có thêm một niềm vui ngoài ý muốn, bên trong pháp khí trữ vật của tên thanh niên này, hắn còn thấy lại được một kiện bảo vật vốn dĩ đã mất đi, Phong Lôi Sí.

Tuy rằng uy năng của bảo vật này còn xa không bằng Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, nhưng lại một mực theo hắn từ Nhân Giới, sử dụng cũng mười phần thuận tay, lần nữa cầm bảo vật này trên tay, hắn thực sự cảm thấy cao hứng.

Có lẽ tên thanh niên mặc hoa phục kia căn bản là thấy chướng mắt với Phong Lôi Sí, cũng không có tế luyện, chỉ tùy ý phong ấn rồi đặt sâu dưới tận cùng pháp khí trữ vật, có vẻ đã lâu cũng không thèm nhìn đến.

Vậy nên, hắn chỉ cần hơi dùng thủ đoạn phá giải phong ấn một chút, lập tức đã đơn giản nắm lại được Phong Lôi Sí trong tay, coi như là giảm bớt được đi công phu tế luyện lại.

------oOo------

Chương 345: Tránh đầu sóng ngọn gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: quyle019*

Hiện nay, những vật được Hàn Lập thu vào bên trong cơ thể để tế luyện, ngoại trừ Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng Thất Diệu Tinh Hoàn, còn có thêm cái chuông màu bạc nữa.

Cái chuông này hóa ra là một loại Tiên Khí ẩn chứa lực lượng Pháp Tắc loại sóng âm, có thể một kích đánh tan Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chứng tỏ uy lực của nó không tầm thường chút nào, cho nên cũng được hắn giữ lại.

Về phần quái kiếm hình răng nanh kia thì có chút giống với Tu La Thiên Quỷ Phiên, cũng đều mang thuộc tính âm, hắn cũng lười không muốn để ý đến.

Tuy rằng hiện giờ thần thức của hắn vượt xa tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ cùng giai, thậm chí so sánh với tu sĩ Kim Tiên Sơ Kỳ cũng không kém cạnh là mấy, nhưng một lúc tế luyện đồng thời ba kiện Tiên Khí cũng đã là cực hạn.

Còn về phần nghiên mực màu đen có thể thi triển ra Diệt Hồn Chân Quang kia, lực lượng Pháp Tắc ẩn chứa trong nó vượt xa Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cùng với cái chuông màu bạc.

Đối với trọng bảo như vậy, tất nhiên là Hàn lập muốn khống chế trong tay, nhưng mà dường như bên trong bảo vật này ẩn chứa cấm chế nào đó, bất kể Hàn Lập tế luyện như thế nào đều cũng không thể bài trừ được, chứ đừng nói đến thúc giục nó.

Điều này khiến cho nội tâm Hàn Lập có chút phiền muộn, nhưng dù sao hiện tại trong tay hắn cũng không thiếu Tiên Khí, thêm nữa là cũng không có nhiều thời gian, vậy cũng đành gác tạm việc này sang một bên.

Ngoài những Tiên Khí này ra thì bên trong pháp khí trữ vật của ba người thanh niên mặc hoa phục cũng có không ít những bảo vật khác, các loại tài liệu trân quý hay đan dược càng là nhiều vô kể, nhất là của tên thanh niên này. Riêng những tài liệu ẩn chứa lực lượng Pháp Tắc cũng đã hơn mười kiện.

Ngoài ra, Tiên Nguyên Thạch trên thân cả ba người, cộng lại cũng được hơn vạn khối. Có những thứ này rồi thì trong một đoạn thời gian dài về sau, hắn cũng không cần phải đau đầu rầu rĩ về vấn đề Tiên Nguyên Thạch nữa.

Nhưng việc để cho Hàn Lập mừng rỡ không thôi chính là từ bên trong pháp khí trữ vật của tên thanh niên, hắn đã tìm được hàng loạt tài liệu cần thiết luyện chế Đạo Đan.

Vốn dĩ thiếu khuyết tận chín loại tài liệu trên đan phương luyện chế Đạo Đan kia, thì ở đây có đến bảy loại, hơn nữa số lượng cũng không ít.

Vốn Hàn Lập có chút kinh ngạc với việc này. Nhưng sau khi hắn tìm được một đan phương luyện chế Đạo Đan giống y như đúc của mình, hắn cũng cảm thấy dễ hiểu.

Xem ra tên thanh niên mặc hoa phục cũng có ý định luyện chế Đạo Đan, với thân phận của hắn cùng với thế lực to lớn của Bắc Hàn Tiên Cung thì tất nhiên việc này cũng không hẳn là quá khó, hiện tại đúng lúc tiện nghi cho Hàn Lập.

Giờ tài liệu trên đan phương luyện chế Đạo Đan cũng chỉ còn thiếu hai loại, Thiên Tạo Tham cùng Lộ Ngưng Thảo, tin rằng hắn chỉ cần chú ý nhiều hơn một chút tin tức bên trong Vô Thường Minh, hao phí thêm chút thời gian kiểu gì cũng có biện pháp gom đủ.

Hàn Lập đang nghĩ như vậy, đột nhiên thần sắc khẽ động, khẽ đảo tay, lấy ra một tấm lệnh bài màu vàng cỡ lòng bàn tay.

Lệnh bài chế tạo bởi kim loại đặc thù nào đó, một khối nhỏ như vậy lại nặng đến nghìn cân, một mặt là đồ án Kim Long đang ngửa mặt lên trời gào thét, khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác uy nghiêm cao cao tại thượng.

Mặt khác lại là một cái tên, Đào Vũ.

Phía trên dòng tên còn có một hoa văn hình cái mào.

Nhìn tấm lệnh bài màu vàng này, trên mặt Hàn Lập lộ ra một chút phiền muộn u ám.

Ngay lúc này, hắn chợt nhíu mày một cái, mở cửa sổ trên khoang thuyền ra, bên ngoài là cuồng lôi đang gào thét trên mặt biển.

Chỉ là bốn phía Khóa Hải Lôi Chu đều có cấm chế, thành ra cũng không có bao nhiêu tiếng sấm có thể truyền đến.

Một đạo ánh sáng màu vàng khó có thể phát hiện được, từ phía chân trời phóng đến, lập tức lóe lên rồi biến mất. Sau một khắc, bên trong khoang thuyền của Hàn Lập tỏa ra một hồi chấn động, từng đạo lôi điện màu vàng bỗng nhiên hiện ra, ngưng tụ thành một cái lôi trận, thân ảnh của Giải Đạo Nhân hư không xuất hiện tại vị trí đó.

Hồ quang điện di chuyển quanh trên người Giải Đạo Nhân, sau đó rất nhanh thu liễm vào bên trong cơ thể, lôi trận vàng óng cũng nhanh chóng tiêu tán.

“Xem ra Giải đạo hữu đã khôi phục lại rồi." Hai mắt Hàn lập nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Giải Đạo Nhân, chậm rãi nói.

“Không thể ngờ được lực lượng Lôi Điện ở đây lại nồng đậm đến vậy, rất có ích đối với ta.” Giải Đạo Nhân nhẹ gật đầu.

Hàn Lập không nói thêm gì, nghiêng người để cho Giải Đạo Nhân đi vào phòng, ngay sau đó bản thân lại tiếp tục khoanh chân ngồi xuống.

Lúc trước Giải Đạo Nhân chiến đấu, cùng với lúc cưỡng ép phá vỡ cấm chế cũng bị hao tổn không nhỏ, sau khi đi đến Lôi Bạo Hải Dương, lập tức trốn vào bên trong đó để hấp thu lực lượng Lôi điện vô cùng dồi dào nơi đây, khôi phục thương thế. Không ngờ được chỉ mấy tháng đã khôi phục xong, điều này cũng làm cho nội tâm Hàn Lập cũng thoáng yên tâm hơn.

Dù sao có một gã cấp bậc Kim Tiên bên cạnh giúp đỡ, làm chuyện gì cũng sẽ thận lợi hơn rất nhiều.

"Xem ra Hàn đạo hữu vẫn còn lo lắng về tên Đào Vũ kia." Giải Đạo Nhân nhìn thấy lệnh bài màu vàng trong tay Hàn Lập liền nói.

"Cũng không hẳn là lo lắng, giết thì cũng đã giết rồi, có lo lắng cũng vô dụng, ta chỉ đang nghĩ không biết bây giờ Tiên Cung đã tra ra được là ta giết người này hay chưa thôi." Hàn Lập khẽ thở dài, lắc đầu nói.

Những ngày qua, hắn tốn không ít Tiên Nguyên Thạch để điều tra cho rõ ràng về tấm lệnh bài màu vàng này từ bên trong Vô Thường Minh, vậy nên cũng thăm dò được không ít tin tức.

Tấm lệnh bài màu vàng này chính là lệnh bài trưởng lão của Tiên Cung, mà Đào Vũ, chính là tên thật của thanh niên mặc hoa phục kia, cũng là trưởng lão mới được thăng cấp của Bắc Hàn Tiên Cung.

Không chỉ như vậy, nguyên bản Đào Vũ này cũng không phải là người của Bắc Hàn Tiên Vực, mà là được một Tiên Vực khác phái đến từ ngàn năm trước, dường như là muốn rèn luyện một phen, có thể thấy được thân phận bối cảnh của hắn tuyệt không đơn giản. Chẳng qua không thể ngờ được, rèn luyện không thành, lại còn chết trên tay của Hàn Lập.

Như vậy tuyệt đối chắc chắn là Bắc Hàn Tiên Cung sẽ không bỏ qua chuyện này cho mình được.

Lúc này hắn đang đi trên Khóa Hải Lôi Chu đi khỏi Cổ Vân Đại Lục, là muốn quay về Hắc Phong Hải Vực. Một mặt là muốn quay lại xem xét tình hình Địa Chích Hóa Thân một chút, còn mặt khác trọng yếu hơn chính là tránh né đầu sóng ngọn gió.

Hắc Phong Hải Vực là nơi vắng vẻ, tin tức không thông, hầu như đoạn tuyệt với nhân thế, nếu phải tránh né Tiên Cung đuổi giết thì cũng là một nơi có phần thích hợp.

“Lấy thực lực của Bắc Hàn Tiên Cung, điều tra ra không phải là khó lắm. Nhưng mà lần này ngươi rời đi kịp thời, lại có lôi trận truyền tống cự ly xa, giờ Tiên Cung muốn tìm bắt cũng đã muộn rồi.” sau khi Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút liền nói.

“Ta cũng hy vọng là thế. Nhưng nói lại cũng không thể ngờ được ngươi nắm giữ Lôi Quang Pháp Trận một cách nhanh như vậy, đúng là khiến ta có chút bất ngờ.” Hàn Lập cười khổ một tiếng, sau đó chuyển chủ đề nói.

“Pháp trận này cực kỳ huyền diệu, có thể đem Lôi Độn Thuật sử dụng kết hợp với lực lượng Không Gian, may mà vốn dĩ ta giỏi về điều khiển lực lượng Lôi Điện, nếu không cũng không có cách nào nắm giữ.” Giải Đạo Nhân nói.

“Giải đạo hữu, những ngày này ngươi tu luyện ở bên trong Lôi Bạo Hải Dương, có phát hiện ra điều gì đặc biệt hay không?” Hàn Lập đột nhiên nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi.

“Chuyện tình đặc biệt? Thật ra cũng không có, ý ngươi đang nói về chuyện gì?” Sau khi Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút liền trả lời.

Hàn Lập hơi ngập ngừng, sau đó kể lại sự tình thấy được con mắt khổng lồ bên trong vòng xoáy lôi vân ra.

"Lại có việc này!" Giải Đạo Nhân kinh ngạc nói, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

“Có thể tìm được đầu mối gì trong trí nhớ của ngươi không?” Hàn Lập lại hỏi.

“Không có, ta cũng là lần đầu tiên đi đến mảnh Lôi Bạo Hải Dương này. Nhưng mà, chỉ một ánh mắt của con mắt khổng lồ kia mà có thể làm cho

ngươi trọng thương, cho dù là Thái Ất Ngọc Tiên cũng chưa chắc có thể làm được như vậy.” Giải Đạo Nhân lắc đầu, sau đó nói thêm.

”Cái tên Tiêu Tấn Hàn kia, còn có Bách Lý Đạo Chủ đều là Kim Tiên Đỉnh Phong, cũng chỉ cách cảnh giới Thái Ất có một chút nữa, nhưng ta cho rằng cho dù bọn hắn có tiến giai lên cảnh giới Thái Ất đi nữa, chỉ sợ cũng không thể so sánh được với uy thế của con mắt khổng lồ kia.” Hàn Lập cũng gật đầu đồng ý.

"Nơi này đã tiếp cận khu vực trung tâm của Lôi Bạo Hải Dương, năm đó chính là ở chỗ này ta gặp được con mắt khổng lồ kia. Có thứ đáng sợ này tồn tại ở đây, mặc dù ngươi đã khôi phục rồi nhưng tốt nhất là đừng tùy ý tiến vào bên trong Lôi Hải nữa, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." Hàn Lập trầm giọng nói ra.

Những này qua, hắn cũng không có rời khỏi Khóa Hải Lôi Chu một bước.

"Được rồi." Giải Đạo Nhân hơi trầm ngâm, nói ra.

...

Cùng lúc đó.

Bên trong đại điện tông môn Chúc Long Đạo, Âu Dương Khuê Sơn cùng với mười vị Kim Tiên Đạo Chủ đều đứng ở phía dưới, khí tức của cả đám đều không ổn định, bộ dáng dường như là trọng thương chưa lành.

Đứng đối diện đám người Âu Dương Khuê Sơn cũng là bảy, tám tên Kim Tiên, đều là người của Bắc Hàn Tiên Cung.

Phía trên chủ tọa đại điện, thình lình có một người ngồi đó, chính là Tiêu Tấn Hàn.

Nhìn thấy Tiêu Tấn Hàn ngồi ở bên trên chủ tọa, sắc mặt của đám người Âu Dương Khuê Sơn cũng có chút không được tự nhiên, có mấy người thậm chí còn lộ vẻ giận dữ.

Tiêu Tấn Hàn cũng coi như là không thấy chuyện này, chậm rãi mở miệng nói:"Sự tình làm đến đâu rồi?"

"Khởi bẩm Cung Chủ, đã đã tìm được tung tích của Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Vân Nghê, hai người bọn họ bị trọng thương đang trốn đến hướng Thượng A Đại Lục, nhưng Lô Việt trưởng lão cũng đã dẫn người truy bắt theo rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả. Chỉ là không biết Lý Bách Viêm đã thi triển ra loại bí thuật gì, đến nay vẫn không thể tìm ra tung tích…" Một gã trưởng lão Tiên Cung nói.

"Rất tốt. Mặc dù lần này Bách Lý Viêm không có triệt để đền tội, nhưng sau khi trọng thương tu vi cũng tổn hao đi nhiều, mà lại sau khi Nghiệp Hỏa Quy Thân, tu vi mấy trăm vạn năm đều bị hủy hoại trong chốc lát, khó có thể lại gây nên sóng gió gì nữa, chỉ sợ sắp tới Đệ Ngũ Kiếp phủ xuống, chắc gì đã qua khỏi." Tiêu Tấn Hàn nhẹ gật đầu nói.

Lời này nhìn như là nói cho mấy người Tiên Cung nghe, nhưng đám người Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy xong, trong ánh mắt cũng nhanh chóng hiện lên một tia phức tạp.

"Âu Dương Đạo Chủ, Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Vân Nghê tương trợ cho kẻ phản nghịch của Luân Hồi Điện, cũng chính là tội phản nghịch rất lớn, dựa theo quy định của Thiên Đình, đệ tử thân thiết của hai người này cũng phải bắt hết, giao bọn chúng cho Thiên Đình xử trí, việc này có thể phải phiền đến ngươi làm rồi." Tiêu Tấn Hàn quay đầu nhìn về phía Âu Dương Khuê Sơn, mặc dù lời nói có vẻ thương lượng, nhưng giọng điệu lại hoàn toàn là ra lệnh.

"Vâng." Hai gò má Âu Dương Khuê Sơn khẽ nhăn một cái, thấp giọng nói.

"Rất tốt. Đều đi xuống đi." Tiêu Tấn Hàn hài lòng nhẹ gật đầu, lập tức phất tay nói.

Mọi người Tiên Cung đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài.

Chư vị Kim Tiên Đạo Chủ của Chúc Long Đạo liếc nhìn nhau, Âu Dương Khuê Sơn đưa mắt liếc ra một cái, lúc này mọi người mới đi ra khỏi đại

điện.

Sau một lát, mọi người hạ xuống phía trước một tòa đại điện.

"Âu Dương Đạo Chủ, Bắc Hàn Tiên Cung vậy là có ý gì, sự tình bắt Bách Lý Viêm đã xong rồi, hắn vẫn còn ở lại Chúc Long Đạo mà không đi, không lẽ thực sự muốn nhân cơ hội này khống chế quyền hành Chúc Long Đạo của chúng ta?" Kim Mao tráng hán, một trong hai gã Đạo Chủ dị tộc, tức giận bất bình nói.

"Sớm biết là cái dạng này, lúc trước cũng không giúp đỡ bọn chúng đối phó với Bách Lý Đạo Chủ rồi. Có Bách Lý Đạo Chủ ở đây, Tiêu Tấn Hàn sợ ném chuột vỡ bình, tuyệt đối không dám lớn lối như vậy." Một nữ tử có làn da màu bạc, là Đạo Chủ dị tộc khác lạnh giọng nói.

Nghe đến đó, trên mặt những người khác đều lộ ra vẻ phức tạp, cũng đều bóp chặt tàn tay lại.

Trên mặt Âu Dương Khuê Sơn cũng lộ ra vẻ cười khổ, không nói thêm gì nữa.

Ý đồ của Tiên Cung là rành rành ra đó, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn thấu.

Chẳng qua Chúc Long Đạo trải qua trận đại chiến này, thực lực đã bị tổn thương nghiêm trọng, cũng có không ít người đã trực tiếp phản bội chạy trốn. Chúc Long Đạo giờ đã không phải là đối thủ của Bắc Hàn Tiên Cung.

Những thứ khác không nói, chỉ cần một Tiêu Tấn Hàn, căn bản cũng không có người nào của Chúc Long Đạo có thể đối kháng với hắn.

------oOo------

Chương 346: Treo giải thưởng đuổi giết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ngay lúc đám người Âu Dương Khuê Sơn bó tay thở dài, Tiêu Tấn Hàn đang ở đại điện tông môn Chúc Long Đạo, sắc mặt cũng đồng dạng dị thường khó coi.

Giờ phút này y đã sớm từ ghế chủ tọa đứng lên, chau mày đi tới đi lui.

Sau một lúc lâu, phía trên người y chợt dâng lên một đạo bạch quang, lơ lửng đã đến trước người, hóa thành một màn sáng màu trắng.

Một bạch sắc nhân ảnh xuất hiện ở phía trên, toàn thân tản mát ra bạch quang chói mắt, khiến cho thân ảnh kia thoạt nhìn có chút mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng đoán được là một trung niên nam tử.

"Đào trưởng lão." Bước chân Tiêu Tấn Hàn ngừng lại một chút, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, nói.

"Tiêu Tấn Hàn, đã qua mấy tháng, tên hung thủ sát hại con ta các ngươi đã tra rõ chưa?" Bạch sắc nhân ảnh trầm giọng hỏi.

"Bẩm trưởng lão, sát hại lệnh công tử là một gã ngoại môn trưởng lão Chúc Long Đạo, tên là Lệ Phi Vũ, lúc đó hắn đã phản bội chạy trốn khỏi Chúc Long Đạo. Ta đã phái người truy nã khắp nơi." Tiêu Tấn Hàn lập tức nói.

"Ngoại môn trưởng lão? Chỉ là một tên ngoại môn trưởng lão cũng có thể giết Vũ nhi của ta!" Bạch sắc nhân ảnh cười lạnh một tiếng.

"Tên trưởng lão này cũng không tầm thường. Tra ra, người này gia nhập

Chúc Long Đạo không đến nghìn năm, năm đó nhập môn vẫn là một tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ, nhưng mà hôm nay, theo phỏng đoán tu vi hắn đã đạt tới Chân Tiên Hậu Kỳ, hơn nữa tu luyện chính là Chân Ngôn Hóa Luân Kinh của Chúc Long Đạo. Hơn nữa... Người này cùng Bách Lý Viêm dường như cũng có liên hệ, ta cảm thấy người này, chỉ sợ có quan hệ với Luân Hồi Điện." Tiêu Tấn Hàn nói gấp gáp.

"Ta mặc kệ hắn là người nào, lúc trước nếu như ta giao con ta cho ngươi, hôm nay hắn lại bị người giết hại. Tiêu Tấn Hàn, việc này tốt nhất ngươi cho ta một lời giải thích thoả đáng, nếu không..." Bạch sắc nhân ảnh cả giận, nói xong lời cuối cùng ngôn từ đã thập phần bất thiện.

"Đào trưởng lão yên tâm, ta tất nhiên sẽ cho ngươi một câu trả lời hài lòng." Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn cứng đờ, hít sâu một hơi, có chút cúi đầu nói ra.

Bạch sắc nhân ảnh lại hừ một tiếng, quang mang lóe lên biến mất vô tung.

Tiêu Tấn Hàn ngẩng đầu, sắc mặt mơ hồ có chút xanh mét.

"Người đâu!" Y chợt hét lớn một tiếng.

Một đạo nhân ảnh từ bên ngoài bay vụt đến, rơi vào trên đại điện, hiện ra thân ảnh một thanh niên áo vàng.

"Tham kiến Cung Chủ."

...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua hai năm.

Bên ngoài Lôi Minh Thành, một chiếc thuyền lớn chậm rãi cập bờ. Sau một lát, từng bóng người từ trên thuyền lớn bay ra, đáp trên một bến tàu thật lớn.

Hàn Lập biến thành một đại hán mặt đen, đi hỗn tạp trong đám người lên bờ, nhìn Lôi Minh Thành trước mắt, chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên một chút hồi ức.

Lúc này khí tức toàn thân hắn nội liễm, tản mát ra khí tức chẳng qua là mới bước vào Đại Thừa kỳ, bên trong rất nhiều tu sĩ cũng không ngờ đến.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua tả hữu không để lại dấu vết, trên bến tàu cũng không có tình huống dị thường, trong nội tâm có chút buông lỏng, bước nhanh về hướng nội thành.

Tình huống bên trong Lôi Minh Thành so với năm đó hắn đến cũng không có thay đổi gì, phía trên rất nhiều cây lôi che khuất bầu trời, trên đường phố tu sĩ nhiều như mây, náo nhiệt vô cùng.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, đi đến một hướng.

Cũng không lâu lắm, hắn đi đến một nơi có kiến trúc màu vàng, đúng là Tiên Sạn Lôi Minh Thành.

Hàn Lập hít nhẹ một hơi, cất bước đi vào.

Tiên Sạn Lôi Minh Thành có chút giống nhau, rất náo nhiệt, tu sĩ nơi này không ít, trên vách đá nhiệm vụ tại đại điện hiển hiện các loại nhiệm vụ, dẫn tới hơn phân nửa người trong điện đều túm tụm tại đó.

Hàn Lập lẫn trong đám người, đi đến trước vách tường nhiệm vụ, giương mắt nhìn lên.

Chẳng qua là sau khi nhìn thấy, trong lòng của hắn liền hơi trầm xuống.

Tại vị trí cực kỳ gần nhiệm vụ đầu tiên, thình lình có một loạt chữ to màu vàng dễ làm người khác chú ý vô cùng:

"Treo giải thưởng đuổi bắt trưởng lão Chúc Long Đạo phản bội chạy trốn tên là Lệ Phi Vũ, bắt được người này sẽ được Tiên Cung cùng Chúc Long Đạo liên hợp ban thưởng hai vạn Tiên Nguyên Thạch. Cung cấp chuẩn xác tin tức, cũng có thể được ban thưởng hai nghìn Tiên Nguyên Thạch!"

Đằng sau nhiệm vụ là hình ảnh Hàn Lập.

"Xem ra sự tình xác thực phiền toái, Tiên sạn ở khắp các Đại Lục, nơi đây nếu như xuất hiện lệnh truy sát này, chỉ sợ đại lục khác cũng giống như vậy." Thanh âm Giải Đạo Nhân vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Hai vạn Tiên Nguyên Thạch! Tiên Cung thật đúng là để mắt đến ta." Sắc mặt Hàn Lập không động chút nào, trong nội tâm cười lạnh liên tục.

"Lệ Phi Vũ, người này lai lịch gì, lại bị Tiên Cung treo giải thưởng hai vạn Tiên Nguyên Thạch?"

"Ngươi không biết sao? Mấy năm trước Chúc Long Đạo phát sinh phản loạn, nghe nói đệ nhất đạo chủ cấu kết với tổ chức tà ác, ý đồ bất lợi với toàn bộ Tiên Vực, nhờ có cung chủ Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn kịp thời phát hiện, âm mưu này mới thất bại. Lệ Phi Vũ này, chỉ sợ cũng là đồng đảng của đệ nhất đạo chủ Chúc Long Đạo."

"Thì ra là thế, vậy hắn chính là vây cánh nối giáo cho giặc, quả thực đáng giận."

"Đúng vậy a! Số Tiên Nguyên Thạch lớn như thế, xem ra phân lượng người này không nhẹ, hẳn là phạm vào đại tội gì!"

Trong đám người bên cạnh vang lên một hồi nghị luận.

Hàn Lập lẫn trong đám người nhìn một hồi, lại đảo qua một vòng các nơi trong Tiên sạn, mới không nhanh không chậm xoay người đi ra ngoài.

Tuy rằng hắn tự nhận là người Tiên Cung không thể tìm được mình, nhưng hiện tại các nơi đều treo giải thưởng truy nã hắn, không thể khinh thường chút nào, hắn cũng không nghĩ chính mình có thể đối kháng thực lực toàn bộ Bắc Hàn Tiên Cung.

Rời khỏi Tiên sạn, Hàn Lập đi một vòng quanh các cửa hàng tài liệu trong Lôi Minh Thành.

Lôi Minh Thành là thành trì trọng yếu tiếp giáp giữa Hoang Lan đại lục

cùng Cổ Vân đại lục, các loại vật chất tài liệu rất nhiều, so với một ít đại thành ở Cổ Vân đại lục còn phong phú hơn không ít.

Hắn muốn phản hồi Hắc Phong hải vực, đến lúc đó lại muốn mua sắm một thứ gì đó thì có chút bất tiện, cũng không thể thông qua Vô Thường Minh, cho nên ở chỗ này mua sắm một ít trước, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Làm xong hết thảy, hắn liền rời khỏi Lôi Minh Thành.

Giờ phút này, hắn đã không còn bộ dạng đại hán mặt đen nữa, mà biến thành một bạch diện thư sinh quần áo lượt là, tu vi cũng hạ thấp đến trình độ Hợp Thể kỳ.

Hắn dừng lại ngoài thành một chút, sau đó hóa thành một đạo độn quang màu xanh, không nhanh không chậm bay về phía xa.

"Lôi Minh Thành không phải có Truyền Tống Trận sao? Ngươi vì sao không dùng Truyền Tống Trận rời khỏi, như vậy thuận tiện hơn nhiều." Thanh âm Giải Đạo Nhân vang lên trong đầu Hàn Lập

"Lôi Minh Thành đúng là thành trì trứ danh ở Hoang Lan đại lục, Tiên Cung nếu muốn tra tìm tung tích của ta, nơi đây chỉ sợ cũng là trọng điểm được bọn hắn chú ý, khó bảo toàn không có Linh bảo cấm chế dò xét khuôn mặt thật. Để phòng ngừa vạn nhất, vẫn là nên cẩn thận một chút." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Trong lòng của hắn sớm đã âm thầm hạ quyết tâm, không chỉ có Lôi Minh Thành, về sau tận khả năng không dùng Truyền Tống Trận.

Dùng độn tốc của hắn bây giờ, một đường bay qua Hoang Lan đại lục, cũng hao phí thời gian khoảng mấy năm.

"Ngươi đúng là đủ cẩn thận, mua thứ gì trong thành cũng biến hoá dung mạo mấy lần."

"Cẩn thận một tí cũng không có sai."

Trong lúc hai người nói chuyện, Hàn Lập đã bay ra khoảng cách khá xa, xác nhận không có người truy tung phía sau, hắn độn tốc nhanh hơn, hóa thành một đạo Thanh Hồng, nhanh chóng bay về phía xa.

Hàn Lập không biết là, lần này hắn hành động cẩn thận, quả thật làm cho hắn tránh khỏi một lần bại lộ nguy hiểm.

Bắc Hàn Tiên Cung vì muốn tìm ra hắn, bỏ ra khí lực thật lớn, ngoại trừ tìm kiếm Hàn Lập ở các đại lục, còn tăng thêm cấm chế đặc thù ở các nơi Truyền Tống đại thành.

Từ cấm chế, Tiên Cung thu thập được khí tức Hàn Lập lưu lại lúc đại chiến ngày đó. Sau này cao nhân chuyên môn xếp đặt thiết kế cấm chế, có thể sinh ra đồng cảm với khí tức Hàn Lập.

Tuy rằng cũng không nắm chắc mười thành, dù sao tu sĩ Chân Tiên đều có một ít thủ đoạn cải biến khí tức, nhưng đây là cố gắng lớn nhất mà Tiên Cung có thể làm được.

Vì những cấm chế cảm ứng này, không chỉ có Bắc Hàn Tiên Cung bỏ ra đại lượng Tiên Nguyên Thạch, thậm chí ngọn nguồn gia tộc Tiêu Tấn Hàn Cũng đều đem ra.

Về phần thiết lập những cấm chế này tại Truyền Tống bên trong đại điện, mà không phải nơi khác, Tiêu Tấn Hàn cũng đã cân nhắc kỹ, người bình thường lúc bị Truyền Tống Trận Truyền Tống đi, đều theo bản năng vận công bảo vệ toàn thân, lúc này là thời cơ tốt nhất cấm chế cảm ứng phát hiện khí tức đối phương.

Bên cạnh Lôi Minh Thành người ở khá dày đặc, Hàn Lập không có phi hành với tốc độ cao nhất, chỉ đề cao độn tốc đến trình độ Chân Tiên bình thường thôi, hơn nữa tận khả năng đi vào khu vực Man Hoang thưa thớt ít người.

Dần dần rời khỏi khu vực người ở đông đúc, về sau hắn mới dần đề cao độn tốc.

Hoang Lan đại lục tuy rằng rất là nguy hiểm, nhưng lấy thực lực Hàn Lập lúc này, tự nhiên không cần để trong lòng.

Như thế một đường không nhanh không chậm, bỏ ra ước chừng thời gian ba năm, cuối cùng hắn cũng đi tới Lâm Hải Thành.

Hàn Lập cũng không có vào thành, cứ như vậy trôi nổi giữa không trung, quan sát tiểu thành phía dưới.

Sau một lúc lâu, hắn quay người nhìn về một hướng khác, chỗ đó chính là truyền tống trận trên mặt đất đi thông Hắc Phong hải vực.

"Cuối cùng đã trở về." Hàn Lập thở dài một hơi, tự nói một câu.

Sau một khắc, thân hình hắn nhoáng một cái, hóa thành một đạo thanh ảnh mơ hồ, phi độn đến chỗ đó.

Tuy rằng đã qua nhiều năm, nhưng vị trí Truyền Tống Trận hắn tự nhiên sẽ không quên, sau một lát, liền bay đến bên cạnh.

"Ồ!"

Kết quả khi hắn thu lại độn quang, lúc hiện ra thân hình, lông mày có chút nhăn lại.

Năm đó bờ biển động quật không thấy bóng dáng một ai, nhưng giờ xuất hiện ở trước mắt là cả một toà thành trì gần biển.

Thành này diện tích không lớn, chỉ có hơn mười dặm, tường thành sử dụng một loại gạch lớn trắng noãn xây thành, cao chừng hai ba mươi trượng, toàn bộ thành trì bị một tầng sương mù dày đặc bao phủ, tản mát ra ánh sáng màu trắng nhè nhẹ.

Xuyên thấu qua màn sáng có thể nhìn thấy nội thành là một mảnh kiến trúc cao lớn, đều là các cửa hàng, ở trung tâm thành đứng sừng sững một toà tháp cao màu trắng, so với tường thành cao hơn rất nhiều, thoạt nhìn rất là hùng tráng.

Thành chỉ có một cửa vào, trên cửa thành viết ba chữ to "Quan Lan Thành".

Thần thức Hàn Lập đảo qua, sau đó liền phi thân đáp trước cửa thành.

Lúc này ngay cửa thành sắp một hàng dài, không ít tu sĩ đang xếp hàng chờ đợi vào thành.

Lúc này Hàn Lập biến thành một thanh niên mặt vàng, tu vi cũng biểu hiện ra cảnh giới Hợp Thể kỳ, hắn cũng đứng xếp vào cuối hàng.

"Vị đạo hữu này, nhìn ngươi rất lạ mặt a, là lần đầu tiên đến Quan Lan Thành sao?" Hắn vừa mới đáp xuống, phía trước một tên thanh niên mặt đen dáng người hơi mập, mặt tròn quay người lại cười ha hả rồi hỏi, bộ dạng như quen biết từ lâu.

"Đúng vậy." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nhàn nhạt trả lời.

"A, đạo hữu là tu sĩ đến từ nơi nào? Đến Quan Lan Thành, cũng là muốn rời bến săn giết Yêu thú sao?" Thanh niên mặt tròn dường như không có có nhận ra sự lãnh đạm của Hàn Lập, vẫn tươi cười không giảm chút nào.

Hàn Lập không có trả lời, ánh mắt quét qua người này, phát hiện người này tu vi ước chừng Hợp Thể hậu kỳ.

Thanh niên mặt tròn bị Hàn Lập nhìn chằm chằm, dáng tươi cười trên mặt hơi thu lại, cười khan vài tiếng nói: "Hặc hặc, là tại hạ đường đột. Tại hạ Tần Trọng, tại Quan Lan Thành này xem như có vài phần danh khí, đạo hữu nếu là muốn ở chỗ này tìm tổ đội săn giết Yêu thú, có thể tùy thời tìm ta."

------oOo------

Chương 347: Danh ngạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nguyên lai là Tần đạo hữu, tại hạ họ Liễu." Thần tình trên mặt Hàn Lập hơi trì hoãn, gật đầu nói.

"Nguyên lai là Liễu đạo hữu, hạnh ngộ." Thanh niên mặt tròn cười nói.

Thanh niên này tên là Tần Trọng, khéo nói dị thường, hai người nói chuyện phiếm vài câu, bầu không khí rất nhanh hòa hoãn xuống.

"Tần đạo hữu, ngươi cũng biết lúc kiến tạo tòa Quan Lan thành này sao? Tại hạ mấy trăm năm trước cũng đã tới nơi đây, khi đó cũng không có tòa thành này a." Hàn Lập nhìn như tùy ý mà hỏi.

"Liễu đạo hữu có chỗ không biết, tòa Quan Lan thành này vừa mới dựng lên hơn trăm năm trước, nội thành có Truyền tống trận đi thông đến Hắc Phong hải vực, thường xuyên có một ít vật đặc sản từ Hắc Phong hải vực xuất hiện, những năm này càng thêm nổi danh, cho nên hấp dẫn không ít người tới đây, nên những năm gần đây rất là thịnh vượng." Tần Trọng giải thích nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu, nhưng trong lòng thì hơi thoáng trầm xuống.

Như thế xem ra, Hắc Phong hải vực liên hệ cùng ngoại giới so trước kia tăng cường hơn nhiều, đối với Hắc Phong hải vực xem ra có lợi lớn hơn tệ. Dù sao so sánh cùng những nơi khác ở Bắc Hàn Tiên Vực, tài nguyên tu luyện ở Hắc Phong hải vực tương đối bần cùng, có thêm càng nhiều tài nguyên, mặc dù là Địa Tiên, tốc độ tu luyện cũng tăng lên nhiều.

Nhưng hết thảy đối với hắn, muốn tránh đầu sóng ngọn gió cũng không hẳn

là chuyện tốt.

Trong lúc hai người nói chuyện, hàng ngũ cũng không ngừng đi tới phía trước, rất nhanh đến phiên hai người.

Nộp một ít lệ phí vào thành, Hàn Lập rất nhanh tiến nhập nội thành.

Các nơi bên trong Quan Lan thành đều lộ ra một cỗ mới lạ, mặt đất, đường đi cơ bản đều không nhiễm một hạt bụi, quả nhiên là toà thành vừa mới thành lập.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua khắp nơi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía toà tháp cao.

Toà bạch tháp này chia làm năm tầng, đỉnh tháp cao lơ lửng năm căn ngọc trụ màu xanh da trời, mỗi một căn đều cao mấy trượng, cỡ thùng nước, mặt ngoài khắc vô số phù văn.

Năm căn ngọc trụ tản mát ra hào quang xanh thẫm, hô ứng lẫn nhau, tán phát ra trận trận Tinh Thần Chi Lực chấn động cường đại.

"Liễu đạo hữu đến Quan Lan thành, là muốn đi Hắc Phong hải vực a?" Tần Trọng giờ phút này cũng không có bỏ đi, thấy Hàn Lập nhìn về phía bạch tháp, hạ thấp giọng hỏi.

"Quan Lan thành đi Hắc Phong hải vực có phải vẫn giống như trước đây, trăm năm truyền tống một lần?" Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu nhẹ, hỏi.

Tới Quan Lan thành này, muốn đi Hắc Phong hải vực là điều bình thường, ngược lại không cần phải giấu diếm cái gì.

"Là như thế không sai, hơn nữa đạo hữu đến vô cùng khéo, khoảng cách Truyền Tống trận mở ra tiếp theo không đến hai năm nữa. Bất quá bây giờ người muốn đi Hắc Phong hải vực rất nhiều, danh ngạch tranh đoạt phi thường kịch liệt, Liễu đạo hữu nếu muốn nhân dịp này dùng Truyền Tống trận đi Hắc Phong hải vực, chỉ sợ không dễ dàng." Tần Trọng hình như có ý

gì đó nói.

"A, nghe Tần đạo hữu nói chuyện, hẳn là có cách có thể lấy được danh ngạch truyền tống, kính xin chỉ giáo một hai." Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

Từ tình huống dòng người đi đến nội thành như dệt, lấy được danh ngạch truyền tống chỉ sợ vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, hắn nếu bày ra thực lực chân chính, muốn lấy được danh ngạch tự nhiên dễ dàng, nhưng việc này lại có khả năng bạo lộ thân phận của mình. Nếu là có thể từ Tần Trọng lấy được một cái danh ngạch, coi như là dùng nhiều chút Tiên Nguyên thạch, cũng không vấn đề gì.

"Chỉ giáo thì không dám nhận, trong tay tại hạ xác thực có một cái danh ngạch, Liễu đạo hữu nếu có hứng thú, chúng ta có thể nói chuyện kỹ càng." Tần Trọng cười thần bí, nhìn nhìn quán rượu cách đó không xa nói.

"Đương nhiên." Hàn Lập gật đầu nói.

Hai người đi vào quán rượu, mướn một gian phòng trang nhã, kêu một ít rượu và thức ăn.

"Hương vị Thanh Linh tửu ở tửu lâu này phi thường không tệ, Liễu đạo hữu có thể thưởng thức." Tần Trọng châm cho Hàn Lập một chén rượu, cười ô ô nói.

Tửu thủy có màu thanh bích, ẩn ẩn có một cỗ Linh vụ phiêu đãng phía trên, tản mát ra một mùi rượu thấm vào ruột gan.

Hàn Lập nhìn thoáng qua, cũng không có động.

Tần Trọng lại giống như có vẻ ghiền rượu, liên tục tự rót hai chén uống một mình.

"Tần đạo hữu, rượu có thể từ từ uống, trước tiên là nói về sự tình danh ngạch truyền tống a." Hàn Lập thấy người này lại muốn rót chén thứ ba, lúc

này mới mở miệng nói.

"Liễu đạo hữu chê cười, tại hạ mặc dù sớm đã tích cốc không ăn, nhưng mỗi lần du lịch thiên hạ, gặp rượu ngon món ngon, vẫn luôn dứt bỏ không được. Vậy trở lại chuyện chính a, nhìn ra Liễu huynh cũng là người sảng khoái, ta cũng chẳng dài dòng nói thẳng." Tần Trọng cười khan một tiếng, buông bầu rượu xuống, thần sắc nghiêm túc vài phần.

"Cứ nói đừng ngại." Hàn Lập nói ra.

"Liễu đạo hữu lần đầu đến Quan Lan thành, đối với tình huống nơi này chỉ sợ cũng không rõ, hiện tại người muốn đi Hắc Phong hải vực rất nhiều, hơn nữa chẳng biết tại sao, những năm này, việc quản lý danh ngạch truyền tống đi Hắc Phong hải vực so trước kia nghiêm cẩn hơn nhiều, cũng không phải là có Tiên Nguyên thạch là có thể đến, còn cần có một ít thế lực bản địa bảo đảm, cho nên đồng dạng tu sĩ từ bên ngoài đến muốn đi vào Hắc Phong hải vực, độ khó tăng nhiều." Tần Trọng nói như thế.

"Ta xưa nay nghe nói Hắc Phong hải vực cùng Tiên Vực khác bất đồng, tương đối phong bế tự thành thế giới riêng, phần lớn tu sĩ dựa vào huyết mạch gia tộc tu luyện Địa Tiên làm chủ, vì để tránh phong hiểm, làm như thế cũng không có gì đáng trách. Tần đạo hữu trước tiên nói về danh ngạch kia a." Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật đầu, chậm rãi nói ra.

"Danh ngạch này, kỳ thật cũng không phải của bản thân tại hạ, chính là của một hảo hữu nắm giữ. Hắn vốn định tiến về Hắc Phong hải vực làm một số sinh ý, nhưng hắn gần đây tu vi chuẩn bị đến giai đoạn phá quan, cần một ít đan dược phụ trợ, cho nên muốn bán danh ngạch này đi." Tần Trọng không thấy sắc mặt Hàn Lập vội vàng chút nào, buộc lòng phải nói tiếp.

"Thì ra là thế, bất quá danh ngạch truyền tống hút hàng như thế, vị bằng hữu kia của ngươi muốn bán danh ngạch này có lẽ đã sớm bán đi rồi, cũng sẽ không bảo tồn đến nay. Tần đạo hữu còn có gì muốn nói, xin mời nói thẳng ra." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Không dối gạt đạo hữu, bằng hữu kia của ta hôm nay có chút túng quẫn, nên danh ngạch này tự nhiên muốn giá tốt một chút." Tần Trọng cười ha ha

nói.

"Quý hữu chào giá bao nhiêu?" Hàn Lập nghe vậy, trong lòng buông lỏng, hỏi.

"Mười lăm khối Tiên Nguyên thạch." Tần Trọng do dự một chút, nói ra.

"Mười lăm khối? Nếu ta nhớ không lầm, trước kia một cái danh ngạch, hẳn là năm khối Tiên Nguyên thạch a?" Hàn Lập nhíu mày, nói ra.

"Ôi Ôi, bên ngoài giá tiền ngược lại là không có tăng, vẫn là năm khối Tiên Nguyên thạch, bất quá Liễu đạo hữu cũng biết hiện tại danh ngạch truyền tống hút hàng, trong chợ đen tuy ngẫu nhiên cũng có danh ngạch xuất hiện, bất quá chào giá cũng đều là mười khối Tiên Nguyên thạch, hơn nữa bọn hắn cũng không chịu trách nhiệm tìm người bảo đảm. Mười lăm khối Tiên Nguyên thạch tuy mắc một chút, nhưng gia tộc vị bằng hữu kia của ta tại bản địa rất có uy vọng, có thể đảm bảo miễn phí cho ngươi." Tần Trọng lập tức nói ra.

"Vậy sao..." Hàn Lập nghe vậy, sờ lên cằm, mặt lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ lưỡng lự.

"Liễu đạo hữu ngươi có chỗ không biết, Hắc Phong đảo bây giờ càng ngày càng xem trọng Truyền Tống trận, kiểm tra kỹ lưỡng người xuất nhập, nếu là người truyền tống đến Hắc Phong hải vực xảy ra sự tình gì, những thế lực đảm bảo kia sẽ bị Hắc Phong đảo chủ trừng phạt rất nặng. Cho nên hiện tại một ít thế lực có uy tín ở Quan Lan thành, đều không muốn tùy ý vì một ngoại nhân đảm bảo, mặc dù dùng chút ít Tiên Nguyên thạch lót tay, cũng cần một khoản tiền lớn, năm khối Tiên Nguyên thạch chưa hẳn có thể làm được." Tần Trọng vội vàng nói thêm.

"Đã như vậy, Tần huynh vì sao khẳng định gia tộc quý hữu sẽ nguyện ý bảo đảm cho tại hạ?" Hàn Lập lại hỏi.

"À à, liên quan đến việc này, bằng hữu kia của ta tự nhiên đã sớm cân nhắc, cho nên nhờ Tần mỗ bán ra danh ngạch này, cũng thuận tiện tìm hiểu kỹ thân phận đối phương. Tần mỗ cùng đạo hữu tuy tiếp xúc thời gian không

dài, nhưng dọc đường trò chuyện với nhau, có thể thấy được các hạ cũng không phải là loại người cùng hung cực ác." Tần Trọng cười ha ha nói.

Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói: "Tần đạo hữu đã nói như vậy, vậy được rồi, ta đáp ứng."

"Ta lập tức thông tri cho hắn tới giao dịch." Tần Trọng nghe vậy, chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng nói.

"Tốt, ngay ở chỗ này a, mong rằng Tần đạo hữu đi nhanh về nhanh." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Tần Trọng uống một hơi cạn sạch chén rượu, lúc này vẫn chưa thỏa mãn đứng dậy, chắp tay với Hàn Lập, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Hàn Lập đợi gã ly khai, sau đó lông mày lập tức nhíu lại, đứng lên đi đến bên cửa sổ, ngắm nhìn kiến trúc toà tháp cao cao phía xa.

Xem ra những năm gần đây, Hắc Phong hải vực vốn coi như bình tĩnh đã phát sinh biến hóa không nhỏ, chính mình chuyến này trở lại, không biết có phải quyết định đúng không.

Trong nháy mắt, nửa canh giờ đã qua.

Cánh cửa căn phòng két.. một tiếng bị người đẩy ra, vẻ mặt Tần Trọng tươi cười đi đến.

Đi theo sau lưng gã là một bạch sắc nhân ảnh, trên đầu đeo một mũ rộng vành, mạng che mặt rủ xuống che khuất dung mạo.

Đuôi lông mày Hàn Lập chau lên.

Bạch sắc nhân ảnh gỡ mạng che mặt xuống, lộ ra một dung nhan thiên kiều bá mị, lại là một nữ tử tuyệt mỹ.

Chỉ là sắc mặt nàng dị thường tái nhợt, làn da phảng phất che phủ một tầng băng tinh màu trắng, toàn thân tản mát ra một cỗ hàn khí dày đặc.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

"Lại để cho Liễu đạo hữu đợi lâu." Tần Trọng có chút áy náy nói.

"Không sao, chút thời gian này tại hạ vẫn có thể chờ." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra, lập tức ánh mắt nhìn về phía bạch y nữ tử, lộ ra một chút ý hỏi.

"Đúng vậy, danh ngạch truyền tống chính là từ người bạn thân này của ta." Tần Trọng liếc nhìn bạch y nữ tử, trong mắt hiện ra vẻ ái mộ thật sâu, bộ dạng tình căn thâm chủng.

Khuôn mặt bạch y nữ tử ửng đỏ, hơi ngượng ngùng trừng liếc Tần Trọng, bất quá ánh mắt kia cũng giống như mang theo vài phần tình ý ướt át.

Hai người hiển nhiên đều là tu tiên giả tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng, hôm nay lại là một bộ tình chàng ý thiếp, làm dáng tiểu tình lữ, Hàn Lập nhìn thấy trong nội tâm không khỏi trợn trắng mắt.

"Tiểu nữ Tuyết Lạc, bái kiến Liễu đạo hữu." Bạch y nữ tử khẽ gật đầu về phía Hàn Lập, có chút ngượng ngùng nói.

"Nguyên lai là Tuyết tiên tử, Liễu mỗ hữu lễ. Không biết có thể để cho tại hạ xem trước một chút tín vật truyền tống không?" Hàn Lập gật đầu nói.

Thiếu nữ trước mắt này cùng Tần Trọng đồng dạng, đều là tu vi Hợp Thể kỳ đỉnh phong, hơn nữa khí tức trên người rục rịch, xác thực là dấu hiệu sắp đột phá.

"Tất nhiên." Tay bạch y nữ tử Tuyết Lạc lấy ra lệnh bài màu đen, trên một mặt khắc hai chữ "Hắc Phong", mặt kia tức thì có khắc hai chữ "Na di", giống như đúc với lệnh bài lúc trước Hàn Lập lấy từ Hắc Phong đảo chủ.

Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, lật xem hai cái, về sau gật đầu nhẹ.

Sau đó tay hắn tại mặt bàn vung lên, trên mặt bàn liền nhiều ra mười khối

Tiên Nguyên thạch.

Tuyết Lạc thấy vậy, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại.

"Liễu đạo hữu, chúng ta đã nói rồi, đúng giá mười lăm khối Tiên Nguyên thạch!" Sắc mặt Tần Trọng hơi trầm xuống, nói ra.

------oOo------

Chương 348: Nói bóng nói gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không dối gạt hai vị, tại hạ đồng dạng xấu hổ vì trong ví rỗng tuếch, Tiên Nguyên Thạch chỉ có mười khối này, còn lại năm khối dùng mấy thứ này đền được không?" Hàn Lập nói xong, tay áo phất nhẹ một cái, trên mặt bàn nhiều ra năm khối Tinh thạch màu ngà sữa, mỗi một khối đều lớn cỡ nắm tay, tản mát ra hàn khí nhè nhẹ.

Hắn cũng không phải tiếc gì năm khối Tiên Nguyên Thạch này, chẳng qua là lấy tu vi của hắn bây giờ là Hợp Thể Kỳ, nếu đơn giản xuất ra mười lăm khối Tiên Nguyên Thạch, thực dễ làm người khác chú ý.

Phải biết rằng, bên trong Hắc Phong Hải Vực, mặc dù là Địa Tiên tu vi đạt tới Chân Tiên cảnh sơ kỳ, gia sản cũng chưa chắc có được mười lăm khối Tiên Nguyên Thạch đấy.

"Hàn Phách Tinh!" Ánh mắt Tuyết Lạc rơi vào trên những thứ màu trắng óng ánh này, lập tức đại hỉ, cầm lấy một khối Tinh thạch màu trắng xem xét cẩn thận.

Tần Trọng một bên đang còn muốn nói gì đó, nhưng thấy thần sắc biến hoá của tuyết Lạc, lúc này cũng im lặng không nói gì nữa.

"Dùng năm khối Hàn Phách Tinh này đền năm khối Tiên Nguyên Thạch, nhị vị không có ý kiến gì chứ?" Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Không có vấn đề." Tuyết Lạc lập tức gật đầu, nhanh chóng thu năm khối Tinh thạch màu trắng vào, tựa hồ như sợ Hàn Lập đổi ý.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng điềm tĩnh thu lệnh bài vào.

"Để đảm bảo sự tình, Liễu đạo hữu không cần lo lắng, chỉ cần theo ta đi Tuyết gia một chuyến, rất nhanh có thể làm tốt chuyện này." Tuyết Lạc lập tức nói thêm.

"Tốt, việc này phải làm phiền Tuyết tiên tử rồi." Hàn Lập gật đầu nhẹ

"Liễu đạo hữu, không biết... Hàn Phách Tinh này ngươi nơi đây còn có không?" Tuyết Lạc do dự một chút, có chút hi vọng nhìn xem Hàn Lập, lại hỏi.

"Như thế nào, Tuyết tiên tử muốn mua thêm sao?" Hàn Lập sờ lên mũi, hỏi.

"Vật ấy đối với ta vô cùng có ích, Liễu đạo hữu nếu có, tiểu nữ nguyện ý dùng giá cao để mua." Tuyết Lạc cùng Tần Trọng liếc mắt nhìn nhau, sau đó gật đầu nói.

"Kính xin Liễu đạo hữu hỗ trợ, Tần mỗ vô cùng cảm kích. Đạo hữu nếu cần tại hạ làm việc gì, Tần mỗ nhất định không chối từ." Tần Trọng thấy vậy, cũng lập tức khẩn cầu.

"Hàn Phách Tinh ta xác thực vẫn còn có hai khối." Hàn Lập liếc nhìn hai người, tay vẫy nhẹ, trên mặt bàn nhiều ra hai khối Tinh thạch màu trắng.

Hai khối Hàn Phách Tinh này, mỗi một khối lớn như hai quả đấm, hơn xa năm khối vừa rồi.

Tuyết Lạc thấy vậy, trong lòng vui vẻ, bất quá nàng cũng không có liều lĩnh đến lấy hai khối Hàn Phách Tinh này, mà là hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn Hàn Lập nói ra:

"Kính xin Liễu đạo hữu có thể bỏ những thứ yêu thích, về phương diện giá cả không cần lo lắng."

"Hai khối Hàn Phách Tinh này vốn là tại hạ chợt có được, nếu như Tuyết tiên tử cần, liền tặng cho ngươi là được." Hàn Lập đưa hai khối Hàn Phách Tinh này đến trước người bạch y nữ tử.

"Người ta thường nói vô công bất thụ lộc, tiểu nữ làm sao có thể vô cớ nhận lấy lễ vật lớn như thế, kính xin đạo hữu nói ra giá tiền đi?" Trong mắt Tuyết Lạc hiện lên một tia kinh ngạc, lắc đầu nói.

"Nếu như Tuyết tiên tử nói như thế, tại hạ cũng liền không khách khí. Tiên Tử đã là thế gia đệ tử ở Quan Lan thành này, chắc hẳn tin tức Linh Thông, không biết Hắc Phong Hải Vực những năm gần đây xảy ra chuyện đại sự gì? Ngoài ra, Hắc Phong Đảo vì sao kiểm tra nghiêm ngặt người đi đến Hắc Phong Hải Vực như vậy? Chỉ cần đạo hữu có thể trả lời tại hạ hai vấn đề này, hai khối Hàn Phách Tinh này ta liền đưa tặng ngươi." Hàn Lập khoát tay áo, rồi hỏi như thế.

"Đạo hữu nói thật?" Trong mắt Tuyết Lạc cùng Tần Trọng hiện lên vẻ vui mừng, lại hỏi.

"Liễu mỗ nói ra nhất định thực hiện." Hàn Lập không chút chần chừ nói ra.

"Kỳ thật Quan Lan thành cùng Hắc Phong Hải Vực tuy chỉ cách nhau một tòa Truyền Tống Trận, nhưng tin tức liên thông lại vô cùng bế tắc, chúng ta biết rõ chuyện hai bên cũng không nhiều. Nếu nói chuyện đại sự ở Hắc Phong Hải Vực, lớn nhất chính là chuyện hai cỗ thế lực Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ đảo tranh đấu với nhau, những năm này song phương tranh đấu đã dần dần biểu hiện ra ngoài, xu hướng càng ngày càng nghiêm trọng." Tuyết Lạc trầm ngâm một chút, sau đó mới nghiêm túc nói ra.

"A, hải vực cách xa thì có bị liên lụy vào hay không?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lập tức hỏi.

"Cái này cũng không quá rõ ràng, bất quá nghe người từ bên kia tới nói, phạm vi chiến đấu vẫn đang giới hạn tại khu vực trung tâm, một ít hải vực xa xôi coi như chưa bị ảnh hưởng. Liễu đạo hữu, ta biết đại khái cũng chỉ như vậy thôi." Tuyết Lạc lắc đầu nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, Ô Mông Đảo ở chỗ hẻo lánh, có lẽ còn chưa bị ảnh hưởng đến.

"Đúng rồi, mười mấy năm trước ta nghe một đạo hữu đến từ Hắc Phong Hải

Vực nói về một việc, nghe nói lúc ấy cũng đưa tới oanh động không nhỏ." Tần Trọng một bên bỗng nhiên mở miệng nói.

"A, sự tình gì?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, lập tức hỏi.

"Tình huống cụ thể ta không quá rõ, tựa hồ là Lạc Phách Kình Phong ở một chỗ bên ngoài Hắc Phong Hải Vực, chẳng biết tại sao đột nhiên xâm nhập vào trong Hải Vực, liên tiếp hủy diệt mấy cái hải đảo." Tần Trọng nói như thế.

"Lạc Phách Kình Phong..." Hàn Lập hơi ngẩn ra.

"Việc này ta cũng hơi nghe thấy, Lạc Phách Kình Phong này là một tầng bình chướng thiên nhiên, làm cho Hắc Phong Hải Vực đoạn tuyệt với nhân thế, đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, ở đây trước kia chưa bao giờ phát sinh qua sự tình khác thường." Tuyết Lạc cũng phụ họa nói.

"Tốt, việc này ta biết rồi. Vậy tại hạ cần biết vấn đề thứ hai, không biết hai vị có biết nguyên nhân gì không?" Hàn Lập gật gật đầu, lập tức lại hỏi.

Tuyết Lạc cùng Tần Trọng liếc nhau, lắc đầu, nói: "Về vấn đề này, kỳ thật rất nhiều người Quan Lan nội thành cũng muốn biết nguyên nhân, đáng tiếc một mực không ai biết được."

"Như vậy a... Bất kể như thế nào, hai vị đã trả lời tại hạ một vấn đề, có thể cầm đi một khối Hàn Phách Tinh." Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm, lập tức nói ra.

"Vậy liền đa tạ Liễu đạo hữu rồi." Tuyết Lạc cầm lấy một khối Tinh Thạch, thu vào, sau đó lại nhìn khối Hàn Phách Tinh kia, hỏi:

"Về phần khối Hàn Phách Tinh kia, tiểu nữ nguyện ý xuất ra hai khối Tiên Nguyên Thạch đổi lấy, không biết đạo hữu có thể bỏ những thứ yêu thích nhường cho hay không?"

Hàn Lập nghe vậy, cũng không có cự tuyệt.

Ba người ngội tại quán rượu nhỏ chốc lát, liền đứng dậy rời đi.

Hàn Lập đi theo hai người đến Tuyết gia, là một thương hội có quy mô không nhỏ nằm ở phía đông Quan Lan thành.

Tuyết Lạc coi như đã báo tin trước, rất nhanh hoàn thành, đảm bảo sự tình cho Hàn Lập.

Đến tận đây, song phương theo nhu cầu chính mình, giao dịch coi như hoàn thành mỹ mãn.

Hàn Lập cũng không có ở lại Tuyết gia, từ chối lời mời của tuyết Lạc giữ lại, rất nhanh cáo từ ly khai.

"Chuyến này ngược lại thuận lợi vô cùng." Thanh âm Giải Đạo Nhân vang lên trong tai Hàn Lập.

"Đúng vậy a." Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, lật tay lấy ra một cái lệnh bài màu trắng.

Trên lệnh bài, một mặt khắc một cái đồ án cầm điểu màu trắng, đầu dẹp miệng ưng, có chút kỳ dị, mặt kia viết hai chữ Tuyết gia.

Đây là lệnh bài Tuyết gia, Tuyết Lạc tặng cho.

Hàn Lập nhìn xem lệnh bài màu trắng, ánh mắt lộ ra thần sắc suy tư.

"Lệnh bài kia làm sao vậy?" Giải Đạo Nhân hỏi.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đồ án phi cầm phía trên có chút đặc biệt." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Đồ án này, trước kia hắn ở tại Hắc Phong Hải Vực đã từng thấy, nếu nhớ không lầm, đồ án phi cầm màu trắng này là dấu hiệu của một thế lực ở Tuyết Diên Đảo, một hòn đảo phụ cận Ô Mông Đảo.

Theo Ô Mông Đảo ghi chép, mấy vạn năm trước, tất cả mọi người ở trên

Tuyết Diên Đảo đột nhiên biến mất toàn bộ, trở thành một điều bí ẩn ở mảnh hải vực lúc ấy.

Không biết Tuyết gia cùng Tuyết Diên Đảo năm đó có quan hệ gì.

Hàn Lập rất nhanh thu hồi lệnh bài, không muốn nghĩ đến những việc vặt này nữa, nhưng hai đầu lông mày vẫn hiện lên một tia suy tư không dứt đi được.

"Như thế nào, ngươi vẫn còn lo lắng biến cố ở Hắc Phong Hải Vực? Ngươi không phải nói, chỗ đó lợi hại nhất chính là Hắc Phong Đảo chủ, một gã Chân Tiên hậu kỳ Địa Tiên mà thôi, lấy thực lực của ngươi còn phải cố kỵ như thế?" Giải Đạo Nhân nói ra.

"Nói thì nói như thế, bất quá chẳng biết tại sao, ta vẫn cảm thấy có chút bất an." Hàn Lập nói ra.

"Ta xem ra thời gian qua ngươi tránh né Thiên Đình đuổi bắt, có chút nghi thần nghi quỷ rồi." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Hy vọng là ta đa tâm a." Hàn Lập tự giễu nói, thần tình vẫn không có buông lỏng.

Đang khi nói chuyện, Hàn Lập đi tới một một con đường ở phía đông thành.

Giờ phút này chính là giữa trưa, người ở đây di lại nhiều như sông.

Những người này tu vi cũng không thấp, có khối người có tu vi Luyện Hư, Hợp Thể kỳ, hẳn là một ít tán tu, tới đây săn bắn tầm bảo.

Đa số cửa hàng hai bên đường phố đều bán tài liệu, bên trong các loại tài liệu Linh thảo, Yêu thú vô cùng mới lạ, hiển nhiên là vừa mới thu mua vào.

Hàn Lập bởi vì công việc đã xong, vừa vặn trong lúc rảnh rỗi, dứt khoát bắt đầu đi dạo trong các cửa hàng.

Quan Lan thành tuy rằng không lớn, cửa hàng cũng không coi là nhiều, nhưng bên trong có rất nhiều thứ tạp nham, trong đó không thiếu đồ vật trân quý, làm cho hắn hơi có chút thu hoạch, càng thêm hào hứng.

Không bao lâu, hắn dừng bước trước mặt tiền một cửa hàng tài liệu lớn, từ ngoài cửa nhìn vào, đồ vật bên trong rất nhiều, chất đống đến mười mấy cái kệ.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, cất bước đi vào.

Vào thời khắc này, một thanh niên áo trắng từ bên trong đi ra, hai người nhìn thoáng qua.

Hàn Lập dừng bước lại, quay người nhìn bóng lưng người này, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc.

Thanh niên áo trắng này biểu hiện ra là tu vi Hợp Thể hậu kỳ, nhưng Hàn Lập nhìn ra tu vi thật của người này rõ ràng là một gã tu sĩ đẳng cấp cao Chân Tiên sơ kỳ.

Hơn nữa thủ đoạn người này che giấu khí tức cao minh dị thường, nếu hắn không có thần thức vô cùng cường đại, chưa hẳn có thể phát hiện ra.

Thanh niên áo trắng cũng không chú ý tới ánh mắt của Hàn Lập ở phía sau lưng, bước nhanh đi vào trong đám người, rất nhanh biến mất vô tung.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, lắc đầu, cất bước đi vào cửa hàng.

Dù sao tu sĩ đẳng cấp cao che giấu tu vi bản thân là điều rất bình thường, bản thân chẳng phải cũng như vậy sao.

"Vị khách quan kia, ngài cần cái gì?" Chưởng quầy thấy Hàn Lập đi vào, vội vàng nhiệt tình chạy ra đón chào.

...

Hơn nửa ngày sau, Hàn Lập đã đi dạo một vòng quanh thành, hết thảy cửa

hàng cũng đi dạo một lần, đã tìm được vài món tài liệu không tệ, còn có hai loại hạt giống Linh thảo hiếm thấy.

Có lẽ do Quan Lan thành vừa mới thành lập, hơn nữa là chỗ hẻo lánh, nơi này còn không bị người khác thu mua hết.

Đối với việc này, thật ra khiến trong lòng của hắn không khỏi nhẹ nhõm thêm vài phần.

Giờ phút này, Hàn Lập đứng ở khu vực trung tâm toà thành, cách không xa phía trước chính là tòa tháp màu trắng, chính là chỗ Truyền Tống Trận.

Dưới màn đêm, toàn thân toà tháp màu trắng tản mát ra hào quang óng ánh, hoà lẫn với ánh trăng giữa không trung, thoạt nhìn có vài phần ý cảnh đặc biệt.

Chẳng qua là giờ phút này đại môn toà tháp đóng chặt, nhìn không thấy tình huống bên trong.

Hắn cũng không dùng thần thức cưỡng ép dò xét, đứng nguyên chỗ gây ngốc chốc lát, sau đó liền quay người ly khai, tìm một khách sạn hẻo lánh tại Thành Tây, lẳng lặng bắt đầu bế quan.

------oOo------

Chương 349: Ý vị sâu xa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: quyle019*

Hàn Lập ở bên trong mật thất của gian phòng tại khách sạn này chờ đợi cũng gần hai năm.

Trong khoảng thời gian này, hắn cũng ngẫu nhiên xuất quan vài lần. Lần nào cũng thay đổi hình dạng đi lượn một vòng khắp tất cả các cửa hàng trong thành, vừa chú ý một chút động thái của ngoại giới và Tiên Cung, cũng vừa nhìn xem có linh tài gì đáng giá mua sắm hay không.

Cũng có lẽ bởi vì Hắc Phong Hải Vực hoàn toàn chính xác là nơi vô cùng vắng vẻ, cho nên ở Quan Lan Thành này cũng chưa thấy người của Bắc Hàn Tiên Cung qua lại, chỉ là sự tình phát sinh ở Chúc Long Đạo vẫn được truyền bá đến tận nơi đây. Chuyện này đã trở thành sự tình rất oanh động toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực những năm gần đây.

Đối với việc này, tất nhiên là Hàn Lập cũng chú ý nhiều hơn một chút. Khi biết được Hô Ngôn đạo nhân cũng không rơi vào tay Bắc Hàn Tiên Cung, không hiểu sao nội tâm hắn cũng thoáng trở nên thoải mái hơn, chỉ là có chút nghi hoặc tại sao Tiên Cung lại không tiến hành truy nã bên trong Tiên Sạn ở Hoang Lan đại lục này.

Ngoại trừ điều đó ra còn có Bách Lý đạo chủ, thân là một trong mười ba Kim Tiên đạo chủ của Chúc Long Đạo, nửa bước Thái Ất, hình như cũng không chính thức vẫn lạc trong tay của Tiêu Tấn Hàn.

Tuy rằng người này không có liên quan gì đến mình, nhưng Hàn Lập thấy vậy vẫn khá là vui mừng. Dù sao bản thân hắn hôm nay cũng bị Bắc Hàn Tiên Cung truy nã, có người phân tán lực chú ý của Tiên Cung giúp cho đúng là một chuyện đáng vui mừng.

Một ngày kia, trung ương Quan Lan Thành.

Xung quanh tòa tháp năm tầng màu trắng tản mát ra ánh sáng chói mắt, phía trên đỉnh tháp càng là phát ra một cột sáng màu lam, bắn thẳng lên trời, khí thế kinh người.

Không ít tu sĩ ở nội thành đang nhao nhao vây kín xung quanh tòa tháp màu trắng. Nhìn những đám tu sĩ tiến vào bên trong tháp, trên mặt bọn hắn không dấu được một nét hâm mộ.

Người có thể tiến vào bên trong tháp tất nhiên cũng chính là người lấy được tư cách truyền tống. Tục truyền những năm gần đây vậy mà có không ít tu sĩ tìm được chỗ tốt từ Hắc Phong Hải Vực, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu nhất khiến cho một tiểu thành mới xây dựng được hơn trăm năm như Quan Lan Thành này hưng thịnh được như hôm nay.

Trong đám người, có một gã bạch diện thư sinh đang cầm quạt xếp trong tay, mắt không chớp nhìn tòa tháp màu trắng, trên mặt không biểu lộ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Bỗng nhiên, hắn từ giữa đám người tiến lên phía trước, quạt xếp trong tay thu lại, đi thẳng đến hướng tòa tháp màu trắng.

Người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập đã cải trang.

Sau khi tiến vào bên trong tòa tháp, đi qua một đoạn hành lang không dài, trước mắt lập tức sáng rõ. Một cái đại sảnh lớn cỡ trăm trượng xuất hiện, hai bên trái phải cửa phòng có hai gã tu sĩ mặc áo đen đang đứng.

Trường bào trên người của hai tên này Hàn Lập cũng đã thấy qua, chính là quần áo và trang sức của Hắc Phong Đảo.

"Mời đạo hữu đưa ra lệnh bài Truyền Tống cùng với chứng minh đảm bảo. " Nam tử tóc xám đứng bên tay trái hơi gật đầu với Hàn Lập, giọng bình tĩnh nói.

Hàn Lập cũng không nói gì, trực tiếp lật tay lấy ra hai vật, giao cho người

này.

Người nọ cũng thoáng lấy ra một tấm ngọc khuê màu trắng (ngọc khuê: dụng cụ bằng ngọc dùng trong nghi lễ của vua chúa thời xưa, trên nhọn dưới vuông), một tia sáng trắng từ nó phát ra bao kín hai kiện vật phẩm lại. Ánh sáng lóe lên từ trên ngọc khuê, hiện ra hai cái phù văn màu vàng lớn chừng nắm tay, ngay sau đó chợt biến mất.

"Mời đạo hữu đi tiếp." Lão giả lưng còng bên tay phải thấy vậy, giọng khàn khàn nói ra.

Hàn Lập hơi gật đầu, sau đó cất bước đi vào.

Đại sảnh hình chữ nhật hiện ra, trên mặt đất phủ đầy gạch bằng ngọc thạch trắng noãn, trên vách tường xung quanh khắc chằng chịt phù văn rõ ràng, phát ra ánh sáng màu ngà ngà sữa, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh.

Trong sảnh ngoại trừ mấy tên tu sĩ Hắc Phong Đảo mặc áo đen, đã có hơn hai chục tên tu sĩ mặc quần áo và trang sức khác nhau, đang tụ tập thành nhóm lẳng lặng chờ đợi.

Truyền Tống Trận ở chỗ sâu nhất bên trong đại sảnh, mặc dù chưa khởi động, nhưng tản mát ra từng đợt chấn động không gian nhẹ nhàng.

Đối với Hàn Lập tiến đến, cũng không có làm cho bao nhiêu người chú ý, ngoại trừ có mấy người đưa mắt nhìn lại một chút, những người còn lại cũng xem như không thấy.

Hàn Lập tùy ý đưa mắt nhìn xung quanh đại sảnh, chân cũng không dừng bước đi đến một chỗ vắng vẻ rồi mới đứng lại, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Tuy rằng thần sắc hắn như thường, nhưng trong lòng cũng hơi động một chút, bởi vì tên nam tử mặc áo trắng ẩn nấp tu vi mà hắn vô tình gặp khi mới bước đến Quan Lan Thành hai năm trước kia, đang đứng cách hắn chỉ khoảng mười trượng phía bên kia.

Chỉ có như vậy thì tất nhiên hắn cũng chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, dù sao một gã Chân Tiên muốn đi vào Hắc Phong Hải Vực cũng không phải là một chuyện kỳ quái.

Nhưng chung quanh người này còn có năm sáu tên tu sĩ nữa, tuy rằng ăn mặc quần áo và trang sức khác nhau, nhưng đều không ngoại lệ, đều ẩn nấp tu vi Chân Tiên Cảnh mà chỉ để lộ ra tu vi Hợp Thể kỳ. Nhất là một gã trung niên nhân đang nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt mày kiếm, khí chất kiên quyết dứt khoát, rõ ràng là một gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ. Ngoại trừ chính bản thân mình thì trong số những người ở đây, hắn chính là người có tu vi cao nhất.

Một cỗ lực lượng không kém như vậy, lại tập thể tiến về Hắc Phong Hải Vực, chắc chắn là có nguyên nhân sâu xa nào đó.

Bất quá chỉ cần những người này không làm gì trở ngại đến mình, việc không liên quan đến mình thì Hàn Lập tất nhiên cũng lười quan tâm. Chẳng qua trong nội tâm cũng thêm vài phần cảnh giác với đám người này.

Qua một chút thời gian.

Ước chừng sau hơn một canh giờ, trong sảnh lại có thêm hơn mười tu sĩ.

"Ha ha, đã khiến cho chư vị phải chờ lâu, cũng sắp đến giờ khởi động đại trận truyền tống rồi." Một âm thanh trong trẻo vang lên, một lão giả có gương mặt hồng hào mặc áo bào đen không biết từ đâu đi ra.

Đám người cũng trở nên xôn xao, không ít người vốn đang nhắm mắt điều tức cũng ào ào đứng lên.

Tất nhiên là Hàn Lập cũng đứng dậy theo mọi người, phát hiện ra lão giả này mình cũng đã từng gặp qua một lần, chính là tên xưng là "Dịch Lão" Tán Tiên kia.

"Chắc hẳn chư vị cũng biết, hiện tại không giống ngày xưa, trước khi tiến vào Hắc Phong Hải Vực, kính xin chư vị theo thứ tự bước qua pháp trận cảm ứng này trước đã." Ánh mắt của lão giả tóc bạc liếc qua từng người,

đồng thời giơ một tay lên phía trước người bấm niệm pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Mấy viên gạch làm bằng ngọc thạch ở chính giữa mặt đất trước lão giả tóc bạc cùng mọi người chợt phát ra ánh sáng chói lóa, từ đó có một khỏa phù văn màu vàng bay lên, đan quấn vào nhau, rất nhanh đã ngưng tụ ra một vòng tròn lớn khoảng một trượng màu vàng đục.

Bên trong vòng tròn, có thể mơ hồ thấy được từng đoàn ánh sáng màu vàng đang di chuyển tán loạn, phát ra thanh âm "Tê tê...ê...eeee."

Hai mắt Hàn Lập tức thì lóe lên lam quang, phát hiện từng quang đoàn này đều là do vô số Kim Triện Văn tạo thành, thoạt nhìn huyền diệu dị thường, thần sắc trên mặt không đổi, nhưng trong lòng thì trầm xuống.

Đại đa số tu sĩ ở đây dường như đã sớm biết có một màn này, ngoại trừ rất ít người lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ giọng bàn tán vài câu cùng với người xung quanh, những người còn lại đã bắt đầu theo thứ tự đi vào bên trong vòng tròn.

Thời điểm có người tiến vào vòng tròn, quang đoàn màu vàng xung quanh vòng tròn khẽ run lên, xuất hiện một chút biến hóa.

Lão giả tóc bạc chằm chằm nhìn vào vòng tròn này từ đầu đến cuối, dường như đang quan sát cái gì.

Không bao lâu, đã có hơn hơn mười người thông qua được vòng tròn đi vào bên trong Truyền Tống Trận, thậm chí ngay cả tên tu sĩ áo trắng bị Hàn Lập chú ý kia cũng đã bình yên đi qua vòng tròn. Đến giờ vẫn không xuất hiện chút dị thường nào.

"Vị đạo hữu này, tại hạ Ô Mông Đảo Lạc Thạch, mấy trăm năm nay bởi có chút nguyên do trong tộc nên phải rời khỏi Hắc Phong Hải Vực, lúc đó cũng không có khâu đoạn này, chẳng lẽ những năm gần đây Hắc Phong Hải Vực đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập không có lập tức tiến lên mà quay sang một thiếu phụ tóc tím Hợp Thể Kỳ bên cạnh hỏi nhỏ.

Xem cách ăn mặc của người này, có lẽ là tu sĩ tới từ Nam Lễ Đảo của Hắc Phong Hải Vực, hắn nhớ rõ đảo này cũng là một phương thế lực của Hắc Phong Đảo.

"Đạo hữu đã rời khỏi nhiều năm như vậy, không biết rõ tình hình cũng là bình thường. Đây là quy củ mà Lục đảo chủ mới thiết lập hơn trăm năm trước, cụ thể vì sao thì ta cũng không rõ ràng, nhưng hình như là có quan hệ đến một gã tà tu." Thiếu phụ tóc tím đang định bước vào trong vòng tròn thì nghe thấy, liếc nhìn Hàn Lập sau đó giải thích.

"Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu giải thích nghi hoặc. "Hàn Lập cười chắp tay nói.

Thiếu phụ tóc tím tùy ý khoát tay áo, lúc này mới đứng dậy đi lên phía trước.

"Một gã Tà Tu..." Hàn Lập liếc nhìn đánh giá lại vòng tròn màu vàng kia, trong đầu cấp tốc suy nghĩ.

Đối với "Tà Tu" mà thiếu phụ kia đề cập, hắn vô thức nghĩ đến chính bản thân mình. Dù sao bản thân mình lấy tu vi Chân Tiên Cảnh lại giết chết một tên Kin Tiên rất có bối cảnh như Đào Vũ kia, chỉ sợ rất có khả năng bị Bắc Hàn Tiên Cung định nghĩa là Tà Tu.

Nhưng rất nhanh, hắn lập tức bỏ qua suy nghĩ này.

Không nói trước đây hắn chưa từng nghe qua Hắc Phong Đảo cùng Bắc Hàn Tiên Cung có liên quan gì đến nhau, nhưng từ tin tức nơi này nghe được cấm chế đã tồn tại hơn trăm năm, vậy cử động lần này cùng mình rõ ràng không có liên quan. Dù sao trăm năm trước hắn vẫn sống tốt ở Chúc Long Đạo, cũng không làm ra sự tình gì khác người.

Ngoài ra, tên tu sĩ áo trắng ẩn nấp tu vi kia cũng không làm cho trận này phản ứng gì, xem ra thiết lập cấm chế này cũng không có để ý đến tu vi chân thật của tu sĩ.

Hắn nhẹ hít một hơi, bước lên phía trước, một chân đã bước vào bên trong vòng tròn.

Quang đoàn màu vàng xung quang vòng tròn lập tức run lên, tiếp theo có một cỗ lực lượng nhu hòa bao phủ thân thể hắn, giống như có một màn nước nhẹ nhàng chảy qua.

Hàn Lập chợt trùng mình, thần sắc vẫn như thường tiếp tục bước đi.

Một bước!

Hai bước!

Ba bước!

Lão giả tóc bạc chắp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào pháp trận màu vàng, thần sắc ngưng trọng.

Phạm vi vòng tròn màu vàng cũng không lớn, Hàn Lập bước đi bốn năm bước đã đi qua, cũng không xảy ra hiện tượng gì khác lạ.

Điều này khiến cho hắn không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Ngay sau đó, mấy tên tu sĩ còn lại cũng rất nhanh thông qua pháp trận cảm ứng, cũng không có điều gì dị thường xuất hiện.

Lão giả tóc bạc lúc này mới nhẹ gật đầu, một tay giơ lên thu hồi lại vòng tròn màu vàng. Một tay áo khác lại giơ lên, từng đạo ánh sáng màu lam bắn ra bay đến mấy người Hàn Lập, lộ ra từng miếng phù lục màu lam.

Sau một khắc, Hàn Lập chỉ cảm thấy pháp trận Truyền Tống dưới chân phát ra ánh sáng rực rỡ, sau đó hết thảy trước mắt bị bao phủ bởi ảnh sáng màu trắng.

Một lúc lâu sau, thân thể của hắn chợt trầm xuống sau đó ổn định lại, cảnh sắc trước mặt cũng trở nên rõ nét, xuất hiện trong một đại điện hình tròn.

Hàn lập vẫn còn chút ấn tượng với nơi này, chính là bên trong Thiên Tinh Tháp Hắc Phong Đảo năm đó.

" Chư vị đạo hữu, hoan nghênh đi vào Hắc Phong Hải Vực." Một lão bà lưng còng mặc áo đen đang đứng trước pháp trận cười cười nói.

Mọi người nhao nhao chắp tay với lão bà sau đó rời khỏi Truyền Tống Trận, đi đến một cái cổng tò vò cách đó không xa.

Hàn Lập lẫn trong đám người, chậm rãi đi về phía trước.

Đột nhiên, dường như hắn phát hiện ra điều gì, bước chân thoáng chậm lại một chút.

Ngay vừa xong, hắn hơi đảo mắt nhìn qua một chút, phát hiện tên tu sĩ mặc áo trắng kia cũng không đi ra cùng với mọi người, mà sau khi đi ra khỏi pháp trận Truyền Tống lại dừng lại trong điện.

Cùng đừng lại với hắn còn có những tên tu sĩ Chân Tiên Cảnh ẩn nấp tu vi kia.

Đối với điều này, bà lão lưng còng cũng không nói thêm điều gì.

Điều này lại càng khiến cho nội tâm Hàn Lập trở nên hiếu kỳ.

------oOo------

Chương 350: Phong thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Rời khỏi Thiên Tinh Tháp, Hàn Lập và các tu sĩ khác đi dọc theo một con đường bên cạnh Bạch Thạch quảng trường, rất nhanh hòa nhập vào dòng người chung quanh.

Hắc Phong Thành chính là nơi phồn hoa nhất ở Hắc Phong hải vực, mà nơi này chính là địa phương phồn hoa nhất ở Hắc Phong Thành, hắn có chút ấn tượng với kiến trúc cửa hàng ở hai bên đường phố.

Nơi này cơ bản giống với năm đó, chẳng qua là mấy chỗ náo nhiệt nhất đầu phố nhiều ra mấy cửa hàng lớn cực kỳ xa hoa, sinh ý những cửa hàng này cũng là vô cùng tốt. Phần đông tu sĩ ra ra vào vào, bộ dạng một khắc cũng không dừng được.

Hàn Lập tùy ý đi tới một con đường bên cạnh.

Phần lớn cửa hàng ở con đường này bán tài liệu, hắn quay đầu nhìn về phía Thiên Tinh Tháp một cái, rồi cất bước đi vào một cửa hàng.

Diện tích cửa hàng này không lớn, trong tiệm cũng có ít khách, một tiểu nhị nhìn thấy Hàn Lập đi vào, lập tức chạy ra chào đón nhiệt tình.

"Vị khách quan này, xin hỏi người cần tài liệu gì?"

Hàn Lập tùy ý bắt chuyện cùng tiểu nhị, ánh mắt lại liếc nhìn về phía quảng trường Thiên Tinh Tháp.

Gần nửa canh giờ trôi qua, ngay chỗ quảng trường vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

Hàn Lập nhíu mày.

Vào lúc này, một chỗ vắng vẻ trên quảng trường hiện ra các thân ảnh, là một đám tu sĩ đi đến.

Một người trong đó chính là bà lão lưng còng, đằng sau mấy người là tu sĩ áo trắng, trung niên mày kiếm có tu vi cao nhất cũng ở trong nhóm, chẳng qua là đi ở cuối đoàn người.

Mấy người không có dừng lại ở chỗ đó, lập tức phi độn về một phương xa, trong nháy mắt biến mất ở cuối chân trời.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, thầm nghĩ.

Nếu hắn nhớ không lầm, hướng kia chính là vị trí Phủ Đảo Chủ.

Hắn tùy ý mua mấy thứ tài liệu, sau đó rời cửa hàng, lại nhìn về phía đoàn người phi độn đi, ánh mắt lộ ra vẻ do dự.

Sau đó Hàn Lập lắc đầu, quay người đi đến một phương hướng khác.

Mặc kệ những người này cùng Hắc Phong Đảo chủ có quan hệ gì, đang mưu đồ chuyện gì, cùng hắn không có quan hệ. Đã như vậy, tốt nhất vẫn là không nên tự mình gây phiền toái.

Hàn Lập đi dọc theo con đường, xuyên qua mấy con phố, lúc thân ảnh của hắn từ trong một con hẽm nhỏ yên lặng đi ra, thân hình dung mạo lại lần nữa phát sinh biến hóa, biến thành một đại hán mặt vàng.

Mặt nạ Vô Thường Minh biến ảo dung mạo dễ dàng, hắn đi dọc theo con đường này, cơ bản đi qua mỗi nơi, đều thay đổi một dung mạo và cách ăn mặc mới, phòng ngừa vạn nhất.

Thời gian tiếp theo, hắn đi dạo bốn phía Hắc Phong Thành, mua bổ sung những thứ còn thiếu trên người.

Có lẽ hiện nay Hắc Phong hải vực có nhiều liên hệ với ngoại giới so với

trước kia, nên nội thành xác thực phồn hoa hơn nhiều so với lúc trước, các loại linh tài, đan dược hiếm thấy cũng bắt đầu xuất hiện ở tất cả các cửa hàng rồi.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập mới bay lên trời, hóa thành một đạo Thanh Hồng bay về hướng xa.

Một lát sau, hắn đáp xuống quảng trường ở Phủ Đảo Chủ.

Nơi này so với trước kia cũng không có biến hoá nhiều, chẳng qua là bên trong Phủ Đảo Chủ bị tầng tầng cấm chế bao phủ, quang mang lập loè, tu sĩ bên trong lại cẩn thận dò xét, so với trước kia giới nghiêm hơn nhiều.

Hàn Lập cũng không dừng lại lâu, đi vào điện phủ xem các nhiệm vụ.

Trong điện tụ tập không ít tu sĩ, so với trước nhiều hơn rất nhiều, nhiệm vụ trên thạch bích vẫn ở chỗ cũ, phía trên rậm rạp chằng chịt tràn ngập các loại nhiệm vụ, so với trước cũng nhiều hơn nhiều.

Nội dung nhiệm vụ so với trước cũng cải biến không ít, trong đó nhiều nhất là nhiệm vụ ngăn địch, trấn giữ, cũng là vì đối kháng Thanh Vũ Đảo.

Thậm chí còn có nhiệm vụ trực tiếp chính là treo giải thưởng, săn giết tu sĩ Thanh Vũ Đảo, săn giết một người đều có phần thưởng tương ứng.

Hàn Lập xem nhanh các nhiệm vụ trên thạch bích, rất nhanh xem qua một lượt.

Trên thạch bích không có xuất hiện bất kỳ nhiệm vụ nào liên quan đến hắn, thậm chí cũng không có đề cập chút nào đến sự tình Chúc Long Đạo.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng như cũ vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Hắn ở trong đại điện đi hai vòng, tìm mấy tu sĩ đang xem nhiệm vụ hỏi bóng hỏi gió một phen, nghe xong xác thực không có bất kỳ thông tin gì về Tiên Cung đuổi bắt mình, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Bất quá trước khi rời đi, vì để người không chú ý, hắn tiếp nhận một cái nhiệm vụ thu thập tài liệu Yêu thú nào đó.

Đi ra đại điện, Hàn Lập lại quay đầu nhìn về phía Phủ Đảo Chủ một cái, sau đó hóa thành một đạo thanh hồng bay ra cửa thành.

Kết quả hắn vừa mới phi độn được nửa đường, dị biến phát sinh!

Một hồi thanh âm nổ vang nặng nề đột nhiên từ bốn phương tám hướng hòn đảo truyền đến, trong đó xen lẫn tiếng nổ mạnh rào rào.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, vội vàng ngừng độn quang, nhìn lại chung quanh.

Chỉ thấy chung quanh Hắc Phong Thành hiện ra từng cột sáng màu lam, phóng thẳng lên trời, giống như một cái hàng rào, bao phủ cả Hắc Phong Thành vào bên trong.

Lực lượng chấn động cường đại từ bên trong cột sáng tán phát ra, Hư Không cũng theo đó run rẩy lên.

Từng vòng quang mang như nước từ bên trong cột sáng màu lam lan ra, nguyên bản những cột sáng này thẳng tắp nhanh chóng gãy ngoặt, hội tụ lại chính giữa, rất nhanh dung hợp cùng một chỗ, cột sáng chung quanh với cột sáng ở giữa cũng nhao nhao tương liên.

Một lát sau, một màn sáng màu lam dày đặc hiển hiện ra, bao bọc cả thành trì vào bên trong.

Phía trên màn sáng vô số gợn sóng quang mang như nước lưu động, chồng lên tầng tầng, vừa nhìn liền biết là pháp trận cực kỳ tinh diệu.

Hàn Lập nhíu mày, suy nghĩ một lát, sau đó thúc giục độn quang tiếp tục bay về phía trước, rất nhanh đã đến cửa thành.

Nơi đây tụ tập không ít người, các loại thanh âm hỗn tạp đan vào nhau, náo động dị thường.

Hàn Lập bất động thanh sắc đáp xuống gần chỗ đám người, sau đó hòa nhập vào bên trong bọn họ.

Lúc này, vài tên tu sĩ phía trước đứng đối diện với mấy tên hộ vệ thành mặc trường bào màu đen hỏi:

"Xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao đột nhiên mở ra đại trận hộ thành?"

"Chúng ta có chuyện quan trọng cần ra khỏi thành, mấy vị đạo hữu có thể mở cửa thành hay không."

"Chư vị, Lục đảo chủ hạ lệnh mở ra đại trận hộ thành, là vì nhận được tin tức người Thanh Vũ Đảo có ý đồ đánh lén Hắc Phong Thành ta. Là để phòng ngừa vạn nhất, lúc này mới khởi động đại trận. Chỉ cần tiêu diệt quân địch, lập tức sẽ huỷ bỏ đại trận." Thủ lĩnh vệ thành chắp tay hướng mọi người cất giọng nói.

Hàn Lập đứng ở một bên, nghe xong, trong lòng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng hắn đã biết hôm nay mâu thuẫn giữa Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo ngày càng kịch liệt, nhưng lại không không ngờ đạt đến tình trạng phải mở đại trận hộ thành.

Hơn nữa nhìn phản ứng mọi người chung quanh, tựa hồ đối với lời giải thích của thủ lĩnh hộ vệ cũng không quá mức kinh ngạc.

"Vị đạo hữu này, đại trận hộ thành này chẳng lẽ thường xuyên mở ra?" Hàn Lập một phen tư lượng, dò hỏi một lão giả áo hồng bên cạnh.

Lão giả áo hồng nghe vậy, có chút kinh ngạc liếc nhìn Hàn Lập, hỏi: "Các hạ chẳng lẽ không phải tu sĩ Hắc Phong Thành?"

"Tại hạ vừa mới dùng Truyền Tống Trận đi vào Hắc Phong Đảo, đối với tình huống nơi này đều chưa quen thuộc, kính xin các hạ chỉ giáo một chút." Hàn Lập cười khẽ một tiếng, thập phần khách khí nói.

"A, cái này khó trách. Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo những năm này tranh đấu càng ngày càng kịch liệt, Hắc Phong Thành mặc dù là một đại bản doanh của Hắc Phong Đảo, nhưng cũng không thể nói là nơi an toàn, những năm này đại trận hộ thành xác thực đã mở ra nhiều lần." Lão giả áo hồng trước gật đầu nhẹ, lập tức nói ra.

"A, không biết tình hình chiến đấu song phương như thế nào, phương nào chiếm thượng phong?" Hàn Lập dừng lại một chút, tiếp tục hỏi.

"Chỉnh thể thực lực Hắc Phong Đảo nguyên bản mạnh hơn Thanh Vũ Đảo, nhưng mà những năm này Thanh Vũ Đảo lôi kéo rất nhiều người bên ngoài đảo, thực lực tăng nhiều, địa vị đã ngang với Hắc Phong Đảo. Ài, không biết trận tranh đấu này khi nào mới kết thúc." Lão giả áo hồng thở dài nói.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, ánh mắt lập loè, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trong lúc mọi người đang ông ông nghị luận, một gã trung niên mặt đen tu vi đạt tới Đại Thừa kỳ ở trong đám người kia đi ra, cao giọng hỏi: "Xin hỏi các hạ, không biết khi nào mới có thể huỷ bỏ đại trận? Cũng không thể để cho nhiều người chúng ta như vậy không ngừng nghỉ chờ đợi ở đây a."

"Nguyên lai là Thai tộc trưởng. Tại hạ cũng không rõ tình huống cụ thể, có lẽ hai ba ngày... Cũng có thể cần mười ngày nửa tháng. Nếu có tình huống đặc biệt cần rời khỏi Hắc Phong Thành gấp, có thể tự tiến về Phủ Đảo Chủ cầu kiến Lục đảo chủ, để Đảo chủ ban cho lệnh bài ra khỏi thành, chúng ta tuyệt không ngăn trở." Thủ lĩnh hộ vệ liếc nhìn người này, nói ra.

Trung niên mặt đen nghe vậy, chau mày, nhưng cuối cùng không nói gì nữa.

Mọi người tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng hiển nhiên cũng không dám đắc tội người Phủ Đảo Chủ, về phần tiến về Phủ Đảo Chủ thỉnh lệnh bài ra khỏi thành, tự nhiên không ai gấp đến tình trạng phải làm như thế.

Nghị luận một hồi, chúng tu sĩ tụ tập ở cửa thành rất nhanh liền tản đi.

Hàn Lập nhíu mày, trong nội tâm thở dài.

Xem ra vận khí của hắn cũng không tốt, nếu là xuất phát sớm trước nửa khắc, lúc này đã thuận lợi ra khỏi thành rồi.

Hắn nhìn màn sáng màu lam trên không trung đánh giá một lát, sau đó cáo từ lão giả áo hồng bên cạnh một tiếng, rồi quay người đi đến con đường vòng vèo quay về.

Đại trận hộ thành mở ra tuy rằng đưa tới một hồi bạo động, nhưng rất nhanh liền lắng xuống, dù sao loại tình huống này đã xuất hiện nhiều lần, tất cả mọi người tuy có oán thầm chút ít, phàn nàn vài câu, nhưng rất nhanh rồi cũng trôi qua.

Không bao lâu, Hàn Lập tìm một gian khách sạn vắng vẻ ở Hắc Phong Thành, đóng cửa không ra.

Thời gian trôi qua, màn đêm phủ xuống rất nhanh.

Trong mật thất, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên mở mắt, đứng lên, một tay phất lên, hơn mười đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, rơi vào các nơi trong phòng, mở ra cấm chế.

Lập tức, tay hắn bấm niệm pháp quyết, quanh người hiện ra từng đạo Kim Sắc Lôi Điện, khuếch tán ra chung quanh, rất nhanh ngưng tụ thành một Kim sắc lôi trận.

"Truyền Tống!"

Hắn bấm niệm pháp quyết vung lên, lập tức pháp trận Lôi Điện sáng lên mãnh liệt, thân ảnh của hắn mơ hồ xuống, lúc này biến mất vô tung trong pháp trận

Quang mang Kim Sắc Lôi Điện lưu lại trong phòng chấn động vài cái, rất nhanh triệt để biến mất.

Cùng lúc đó, trong một gian thạch thất sâu trong lòng đất dưới Phủ Đảo Chủ.

Nơi này ánh sáng lờ mờ, hắc sắc quang mang ở bốn phía giống như gợn sóng bắt đầu khởi động.

Chính giữa mật thất đặt một cái ngọc đài màu lam cực đại, phía trên lơ lửng một đám trận kỳ màu lam, rậm rạp chằng chịt tối thiểu cũng hơn vạn cái.

Lam Quang chói mắt từ trên những trận kỳ này lan ra, ngưng tụ thành một màn sáng màu lam hình bán cầu, bao phủ ngọc đài màu lam phía dưới.

Mà trên ngọc đài màu lam này là một phù điêu hình toà thành, nhìn kỹ thì ra chính là Hắc Phong Thành.

------oOo------

Chương 351: Trên đường gặp phân tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bên cạnh bạch ngọc đài màu xanh da trời, một lão giả mặc hắc bào đang khoanh chân ngồi, quanh người lơ lửng mấy chục cái khay ngọc màu xanh da trời, thỉnh thoảng phập phồng nhẹ.

Vào thời khắc này, bên trong một cái khay ngọc chợt run lên, mặt ngoài hiện ra một luồng quang mang kỳ lạ.

Lão giả lập tức mở to mắt, nhìn vào cái khay ngọc, bạch mi bỗng nhúc nhích.

"Chử lão, xảy ra chuyện gì?" Một thanh âm vang lên, trong bóng tối mật thất một người mặc cẩm bào màu đen đi ra, đầu đội mão, đúng là Hắc Phong đảo chủ Lục Quân.

Những năm qua, gã vẫn không thay đổi gì, trên mặt vẫn tràn đầy vẻ uy nghiêm.

"Bẩm đảo chủ, vừa mới có người xuyên qua đại trận hộ thành." Lão giả áo đen nhíu mày nói.

"Xuyên qua? Là có người phá giải cấm chế đại trận hộ thành sao?" Lông mày Lục Quân chau lên hỏi.

"Không phải phá giải, mà là dùng một loại độn thuật cực kỳ đặc biệt trực tiếp xuyên qua." Lão giả áo đen chậm rãi nói ra.

"Xuyên qua?" Lục Quân nhướng mày.

"Hẳn là một loại bí thuật có thể sử dụng Không Gian Chi Lực, ngươi hộ thành đại trận tuy có thể ngăn trở độn pháp bình thường, nhưng lại không có tăng thêm cấm chế không gian, xem như là chưa có hoàn thiện, bị xuyên thẳng qua cũng là bình thường." Một thanh âm khác vang lên, trong bóng tối lại có một bóng người đi ra.

Nếu có Hàn Lập ở đây, chỉ sợ có thể nhận ra, người này chính là trung niên nam tử mày kiếm trong đám người ban ngày đã gặp qua.

"Trước đây ta chưa từng nghe qua loại thủ đoạn này, Hắc Phong hải vực này là chỗ vắng vẻ, Lục mỗ cô lậu quả văn rồi." Lục Quân đối mặt người tới, vẻ uy nghiêm trên mặt lập tức giảm đi, lại nhiều hơn một tia cung kính.

"Bí pháp như thế ở bên ngoài cũng không dễ gặp, không thể tưởng được ở chỗ này vậy mà có thể gặp được." Trung niên nam tử mày kiếm nói ra.

"Có phải là người Thanh Vũ đảo không?" Lão giả áo bào đen bên cạnh nói ra.

"Hẳn không phải, ta cùng Thanh Vũ chân nhân tranh đấu gay gắt nhiều năm như thế, hắn cũng không có loại thần thông này. Nếu không thì những năm qua cũng không thái bình như thế rồi. Ta đoán chừng, là tu sĩ nào đó truyền tống từ bên ngoài vào hôm nay gây nên a." Lục Quân trầm ngâm nói.

"Hi vọng người này cùng Thanh Vũ đảo không có quan hệ gì, chỉ là đến Hắc Phong hải vực du lịch thôi." Lão giả áo đen nghe vậy, gật đầu nói.

"Mặc kệ nói thế nào, người này cũng không phải là người phe ta. Có người có thể tùy ý xuyên qua cấm chế hộ thành, chung quy không phải chuyện tốt gì." Lông mày Lục Quân cau lại nói.

"Lục đảo chủ không cần lo ngại, ta ở đây vừa vặn có một bộ cấm chế ẩn chứa Không Gian Chi Lực, Chử đạo hữu tăng thêm vào trong đại trận hộ thành là được." Trung niên mày kiếm nói xong, lật tay lấy ra một trận bàn màu bạc, đưa cho lão giả áo đen.

Lão giả áo đen cảm nhận được trong đó phát ra một cỗ chấn động Không Gian Chi Lực nhè nhẹ, con mắt sáng ngời, vội vàng tiếp nhận bộ khí cụ bày trận này, dò xét không ngừng.

"Như thế, đa tạ Phùng đạo hữu rồi." Sắc mặt Lục Quân vui vẻ, chắp tay nói ra.

"Những việc này đều là việc nhỏ, không cần để ý tới. Liên quan đến chuyện kia, ngươi đã làm như thế nào rồi?" Trung niên họ Phùng đổi chủ đề hỏi.

"Từ khi nhận được tin tức, ta lập tức phái người tăng cường phòng hộ, quyết không để cho những người Thanh Vũ đảo kia mảy may nhúng vào." Lục Quân trầm giọng nói ra.

"Người Thanh Vũ đảo không đáng nhắc đến, mấu chốt vẫn là Luân Hồi điện, nếu phía sau Thanh Vũ đảo thực sự là Luân Hồi điện tham gia thì phiền toái rồi. Chúng ta không được khinh thường chút nào!" Trung niên họ Phùng nghiêm nghị nói ra.

"Phùng đạo hữu yên tâm." Lục Quân gật đầu nói.

Trung niên họ Phùng ừ một tiếng, lại dặn dò vài câu, lúc này mới quay người rời đi.

Người này một bộ tư thái từ trên cao nhìn xuống, hai người Lục Quân từ đầu đến cuối

đều không lộ ra vẻ bất mãn chút nào, tựa hồ đây hết thảy là điều bình thường.

"Đảo chủ, nơi này có một mình ta trông coi là được rồi, hay là ngài về trước nghỉ ngơi một chút thì tốt hơn." Lão giả áo đen nói ra.

Lục Quân lắc đầu, nhìn ngọc đài màu xanh da trời, thần sắc lộ ra vẻ lo lắng.

"Ngài đang lo lắng cho Vũ Tinh tiểu thư?" Lông mày lão giả áo đen nhíu lại, hỏi.

"Ai, lần này Vũ Linh rời đảo, ta thực sự có chút bận tâm." Lục Quân thở dài, nói ra.

"Vũ Tinh tiểu thư cũng là muốn giảm bớt lo lắng cho ngài, hơn nữa Lưu Lan đảo cách Hắc Phong đảo không xa, những năm này tu vi tiểu thư tiến nhanh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lão giả áo đen cười nói.

Lục Quân nghe nói vậy, tựa hồ an tâm thêm vài phần, gật đầu nhẹ.

...

Một chỗ vùng biển cách Hắc Phong đảo hơn mười vạn dặm, hư không bỗng nhiên hiện ra từng đạo Kim Sắc Lôi Điện, lập tức ngưng tụ thành một Kim sắc lôi trận.

Bên trong Lôi trận, điện mang đan vào nhau, thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra.

Hắn hít sâu một hơi mùi vị mặn của gió biển trước mặt, sắc mặt cũng theo đó giãn ra vài phần.

Hắn không có dừng lại lâu, sau mốt lát định thần liền lật tay lấy ra một khối ngọc giản dán lên trán, chính là địa đồ Hắc Phong hải vực mà hắn mua sắm hồi trước.

Sau nửa ngày, hắn thu lại ngọc giản, sau đó thân hình nhoáng một cái phi độn về hướng xa.

Căn cứ tin tức lấy được trước đây, phiến khu vực gần Hắc Phong đảo hôm nay cũng không an bình như vậy, tuy dùng tu vi Hàn Lập ngày hôm nay tự nhiên không cần lo lắng gì, nhưng hắn vẫn tận khả năng bảo trì khiêm tốn, cẩn thận từng li từng tí ẩn nấp thân hình, phi hành cũng không nhanh.

Một đêm trôi qua rất nhanh, chân trời phía đông dần dần sáng lên, một vòng mặt trời đỏ mọc lên ở phương Đông, mặt biển hiện ra vô số Kim Lân, xinh đẹp dị thường.

Lại nói tiếp, Hắc Phong hải vực này là điểm dừng chân đầu tiên sau khi Hàn Lập trở lại Tiên giới, cho nên đối với hắn nơi đây mang theo vài phần tình cảm đặc thù, phảng phất như nơi này là cố hương ở Tiên giới của hắn, bởi vậy cảnh sắc mặt trời mọc bình thường này, cũng làm cho hắn cảm thấy có chút đặc biệt.

Nhưng ngay lúc này, hai hàng lông mày của hắn nhảy lên một chút, quay đầu nhìn về một hướng, chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lúc này ngừng độn quang lại

Bởi vì dưới sự cảm ứng của thần thức hắn, mấy nghìn dặm phía bên kia có Linh khí chấn động kịch liệt, tựa hồ có hai phương tu sĩ thực lực không kém đang tranh đấu.

Hắn do dự một chút, cuối cùng vẫn thúc dục độn quang bay nhanh về hướng đó.

Bất quá trong lúc phi độn, thân hình hắn chậm rãi trở nên trong suốt, thanh sắc quang mang trên người cũng biến mất vô tung, cả người biến thành một đạo ảnh nhạt không thể thấy bóng dáng.

Dùng độn tốc của Hàn Lập hôm nay, khoảng cách mấy nghìn dặm thoáng cái đã qua, đã đến phụ cận hai nhóm người.

Thân hình hắn nhoáng một cái, trực tiếp ẩn nấp trong một đám mây trắng ở giữa không trung, sau đó nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy mặt biển phía dưới nhấc lên sóng gió động trời, đặc biệt Linh quang trùng thiên mà đi, thanh âm bạo liệt nổ vang liên miên không dứt.

Ở bên trong song phương tu sĩ, có một phương mặc phục sức Hắc Phong đảo, có năm người, trong đó có hai gã Đại Thừa kỳ, ba gã Hợp Thể kỳ.

Trong đó có một tu sĩ Đại Thừa kỳ là một thiếu nữ ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt như vẽ, sử dụng một cây quạt lông vũ màu xanh, lúc vỗ thỉnh thoảng nhấc lên một cỗ Thanh sắc cuồng phong.

Một tu sĩ Đại Thừa kỳ khác là một trung niên mặt vàng, có chút xanh xao vàng vọt, đỉnh đầu lơ lửng một tấm gương màu xanh da trời, thỉnh thoảng từ đó bắn ra từng đạo cột sáng màu xanh da trời vừa thô vừa to.

Ba gã tu sĩ Hợp Thể kỳ kia chủ yếu vây quanh thiếu nữ, từng người khu động pháp bảo, bộ dạng như muốn bảo vệ nàng.

Cùng giằng co với những tu sĩ Hắc Phong đảo này là hai gã tu sĩ mặc áo xanh.

Bên Hắc Phong đảo tuy nhân số chiếm ưu thế, nhưng giờ phút này lại tuyệt đối rơi vào hạ phong, bởi vì trong hai người Thanh Vũ đảo có một gã đại hán đầu trọc đầu sinh bướu thịt, rõ ràng là một gã tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Giờ phút này trước người gã lơ lửng một đại phiên đen kịt, trên mặt phiên là một đồ án thần linh màu đen, thoạt nhìn rất giống Lôi thần trong truyền thuyết.

Hai tay gã véo động pháp quyết, từng đạo Hắc Sắc Lôi Điện từ trên đại phiên màu đen hiển hiện ra, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một mảnh Lôi Hải màu đen.

Từng đạo Hắc Sắc Lôi Điện vừa thô vừa to từ trong Lôi Hải bắn ra, đơn giản đánh tan công kích của những người Hắc Phong đảo, hơn nữa bức năm người đối phương liên tục lui về sau.

Tên còn lại bên cạnh gã thoạt nhìn tóc trắng xoá, phía dưới cằm mọc ra một chòm râu dê, trên người toát ra khí tức Đại Thừa kỳ.

Lão giả khu động hai cây pháp bảo trường thương màu vàng, hóa thành hai con Thổ Long màu vàng, phun ra từng đoàn từng đoàn quang cầu Ma Bàn màu vàng đất, từ bên cạnh phụ trợ gã đại hán đầu trọc.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn thiếu nữ kia, trong ánh mắt lộ ra một chút dị sắc.

Nàng này không ai khác, chính là Lục Vũ Tinh, là con gái Hắc Phong đảo

chủ mà hắn từng gặp mặt một lần.

"Lục đại tiểu thư, không thể tưởng được ngươi là người thừa kế duy nhất Hắc Phong đảo, lại dám ly khai Hắc Phong đảo. Ta tự hỏi là gan ngươi lớn hay là không biết sống chết đây?" Gã đại hán đầu trọc cười lạnh liên tục, hai tay bấm một cái pháp quyết.

Ầm ầm!

Hào quang Lôi Hải quanh người gã đột nhiên tăng lên, từng đạo Lôi điện vừa thô vừa to từ đó bắn ra, nhanh chóng ngưng tụ với nhau, lóe lên hóa thành năm đầu Lôi Xà cực lớn dài chừng mười trượng, lắc đầu vẫy đuôi đánh tới năm người.

Lục Vũ Tinh biến sắc, quát lên một tiếng, quạt lông màu xanh bắn ngược bay trở về trong tay của nàng, Linh quang trên quạt lông đại phóng, mặt trên mỗi một cây lông vũ đột nhiên mở ra.

Tiếng thét nổi lên, một cỗ vòi rồng màu xanh đậm từ bên trong quạt lông chen chúc chui ra, bao phủ năm đầu Lôi Xà cực lớn vào trong.

Bên trong vòi rồng khổng lồ mơ hồ có thể thấy vô số quang tia màu xanh, Lôi Xà bị vòi rồng màu xanh bao lại, động tác lập tức chậm chạp hơn nhiều.

Trung niên mặt vàng ở bên vội bấm niệm pháp quyết, tấm gương màu xanh da trời trước người đột nhiên toả sáng hào quang, trướng lớn đến tầm hơn mười trượng.

Một cột sáng màu xanh da trời vừa thô vừa to phun ra, bao bốn đầu Lôi Xà lại, hàn khí ngập trời từ bên trong cột sáng màu xanh da trời tán phát ra.

Lộng lộng!

Ánh sáng màu lam lóe lên, cột sáng hóa thành một toà băng sơn cự đại màu xanh da trời, đông kết lại bốn đầu Lôi xà vào bên trong.

"Vũ Tinh tiểu thư, đi mau! Chúng ta ngăn chặn người này!" Nam tử mặt

vàng thấy tình hình này, hướng Lục Vũ Tinh quát to.

Đồng thời tay y đột nhiên bấm niệm pháp quyết, hào quang trên tấm gương màu xanh da trời chớp liên tục, phun ra từng cột sáng màu xanh da trời vừa thô vừa to, đánh tới hai người đối diện.

Mặt khác ba gã tu sĩ Hợp Thể kỳ kia cũng lộ vẻ kiên quyết, điên cuồng thúc dục pháp bảo, công tới phía hai người Thanh Vũ đảo.

Ánh mắt Lục Vũ Tinh lộ ra vẻ chần chừ, đột nhiên cắn răng một cái, thân hình khẽ chuyển, hóa thành một đạo thanh sắc độn quang trốn về phía xa.

"Hừ! Còn muốn đi!" Gã đại hán đầu trọc cười lạnh một tiếng, tay biến đổi pháp quyết.

Lôi quang trên người năm đầu Lôi xà bên trong băng sơn sáng ngời, đột nhiên nổ ra, hóa thành từng đạo Lôi điện vừa thô vừa to, đơn giản xé rách băng sơn màu xanh da trời.

Sau khi xé rách băng sơn màu xanh da trời, Hắc Sắc Lôi Điện không ngừng chút nào, đan vào thành một tấm lưới lôi điện lớn, nhanh chóng bao mấy người nam tử mặt vàng lại.

Xoẹt á!

Mấy người bị lôi võng bao lại, từng đạo hồ quang điện chạy qua người bọn họ, toàn thân lập tức bị điện giật cháy đen một mảnh.

Lão giả râu dê thừa dịp gã đại hán đầu trọc vây khốn bốn người, thân hình lập tức hóa thành một đạo hoàng mang, mau chóng đuổi theo hướng Lục Vũ Tinh.

------oOo------

Chương 352: Bại lộ thân phận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Dưới sự bao phủ của lưới Hắc Sắc Lôi Điện, bốn gã tu sĩ trung niên mặt vàng Hắc Phong đảo ra sức giãy giụa trói buộc, nhưng thân thể lại như tiểu trùng bị mạng nhện bao lại, dính chặt trên lưới điện, không cách nào thoát ra được.

Gã đại hán đầu trọc cười dữ tợn một tiếng, tay điểm vào hư không một cái

Đại phiên màu đen trên đỉnh đầu tăng lên, bốn cột sáng Lôi điện to cỡ thùng nước bắn ra chói mắt, lóe lên oanh kích lên thân bốn người.

Xoẹt!

Pháp bảo hộ thể trên người ba gã tu sĩ Hợp Thể kỳ vỡ vụn như giấy, chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thì thân thể đã biến thành tro tàn.

Trung niên mặt vàng tuy có tu vi cao hơn ba người kia một chút, nhưng bị cột sáng lôi điện trực tiếp xuyên thủng thân thể, tiếp theo "Phanh" một tiếng, thân thể bị nổ thành hai đoạn.

Bất quá tàn thể của gã cũng mượn cơ hội này giãy giụa thoát khỏi lưới điện, rồi đột nhiên bộc phát ra mảng lớn huyết quang, bao trùm hai đoạn thi thể, hóa thành một đoàn huyết quang, nhanh chóng phi độn trốn về một hướng khác.

Đồng tử trong hai mắt gã đại hán đầu trọc co rụt lại, một tay biến đổi pháp quyết.

"Vù vù "

Hắc sắc lôi điện bên ngoài đại phiên đột nhiên sáng lên, đón gió biến lớn lên, dài ra trăm nghìn lần, mau chóng đuổi theo huyết quang kia, tốc độ cực nhanh, cơ hồ trong thời gian ngắn liền chặn phía trước huyết quang.

Tiếp đó hắc phiên xoay tròn nhanh một cái, rồi quấn lấy huyết quang.

Xuy xuy!

Mảng lớn hắc sắc điện quang chói mắt từ mặt phiên hiển hiện ra, thoáng cái bao trùm huyết quang lại.

Theo đó tiếng kêu gào thảm thiết liền im bặt lại, đoàn huyết quang kia trực tiếp bạo liệt ra, biến thành tro tàn.

Quá trình miêu tả nghe như phức tạp, kì thực diễn ra chỉ mấy hơi thở mà thôi.

Tay gã đại hán đầu trọc khẽ vẫy, hào quang hắc phiên lóe lên khôi phục bộ dạng lúc trước, lóe lên rồi bay đến trước người gã, đồng thời gã quay người nhìn lại hướng Lục Vũ Tinh bỏ chạy.

Trong khoảng thời gian ngắn này, mặc dù độn tốc của Lục Vũ Tinh không chậm, nhưng cũng không thể bay quá xa, lão giả râu dê vẫn không có đuổi theo.

Gã đại hán đầu trọc thấy vậy, cả người bỗng nhiên hóa thành một đạo hắc sắc điện mang, nhanh chóng đuổi theo phía Lục Vũ Tinh bỏ chạy.

Lục Vũ Tinh mặc dù chạy nhanh, nhưng so với một tu sĩ Chân Tiên Cảnh như gã thì chênh lệch cả một đại cảnh giới, chênh lệch quá lớn, trước sau bất quá mười mấy hơi thở, hắc sắc điện quang đã đuổi kịp Lục Vũ Tinh.

"Hừ! Chỉ là một tu sĩ Đại Thừa kỳ, cũng cho rằng có thể chạy thoát khỏi tay bản tôn? Thật là nực cười!" Bên trong hắc sắc điện quang vang lên một tiếng cười lạnh.

Sau một khắc, một cự chưởng Hắc Sắc Lôi Điện lớn gần một mẫu từ lăng

không thò ra, trảo xuống phía Lục Vũ Tinh.

Bàn tay khổng lồ chưa đến, một cỗ uy áp đáng sợ đã ép xuống, nhấc lên một cỗ cuồng phong. Thân hình Lục Vũ Tinh bên trong cuồng phong quay tròn loạn chuyển, không cách nào khống chế được thân thể.

Trên mặt nàng hiện ra vẻ kinh hoảng, hào quang quạt lông màu xanh trong tay tỏa sáng, phồng lớn lên gấp bội, mặt ngoài lông vũ dựng thẳng đứng, tản mát ra một cỗ uy thế không gì sánh kịp, hung hăng phóng lên đỉnh đầu đón đỡ.

Phần phật!

Một đạo lốc xoáy màu xanh vừa thô vừa to bắn ra, đạo lốc xoáy này như ngưng đọng thực chất, phát ra làm cho người ta sợ hãi, càng lộ ra một ít chấn động pháp tắc, vậy mà thoáng một phát chống đỡ được cự chưởng Lôi điện.

"Ồ Huyền Thiên chi bảo!" Giữa không trung dần hiện ra thân ảnh gã đại hán đầu trọc, mặt gã lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức hừ lạnh một tiếng, một chưởng từ hư không đánh ra.

Ầm ầm!

Cự chưởng Hắc Sắc Lôi Điện đột nhiên toả sáng hào quang, phồng lớn lên gấp bội, ở bên trong hào quang hiện ra rất nhiều phù văn Hắc Sắc Lôi Điện, cũng tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc chi lực.

Phanh!

Lốc xoáy màu xanh lập tức bị đè sập sụp đổ, cự chưởng Lôi Điện tiếp tục trảo xuống, không khí phía dưới phảng phất như biến thành thực chất.

Lục Vũ Tinh cảm thấy hư không bốn phía xiết chặt, muốn lần nữa giãy giụa trói buộc, lại không thể động đậy chút nào, trên mặt không khỏi lộ ra một tia tuyệt vọng.

Mắt thấy cự chưởng sắp đánh xuống, dị biến nổi lên!

Một chỗ hư không bên cạnh cự chưởng bỗng nhiên truyền đến một hồi chấn động, tiếp theo một đạo thanh sắc quỷ mị lóe lên rồi biến mất.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Cự chưởng Lôi Điện không hề báo trước đột nhiên ngừng ở giữa không trung, sau đó đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành vô số lôi quang, tiêu tán ra khắp nơi.

Thân thể Lục Vũ Tinh lập tức khôi phục tự do, không những ngạc nhiên còn vui mừng quá đỗi, thân hình lập tức bắn ra, lóe lên xuất hiện bên ngoài mấy nghìn trượng.

Nàng không thừa cơ hội này ly khai, một đôi mắt đẹp quét qua chung quanh.

"Người nào! Lại dám phá hỏng chuyện tốt của ta!" Gã đại hán đầu trọc gầm lên giận dữ, con mắt không ngừng đảo xung quanh.

Lão giả râu dê giờ phút này cũng bay tới, chứng kiến một màn này, mặt lộ vẻ kinh hãi, thân hình vội vàng nhoáng một cái bay đến bên cạnh gã đại hán đầu trọc, đồng dạng thả ra thần thức quét qua khắp nơi.

Chung quanh trời sáng khí trong, không có động tĩnh chút nào.

"Hừ! Có thể phá giải một kích Đại Thủ Ấn này của ta, chắc hẳn cũng là một gã Chân Tiên a! Sao, đường đường một gã Chân Tiên lại lén lút như thế, không dám ra gặp người hay sao?" Gã đại hán đầu trọc cười lạnh nói.

"Tại hạ không có ý chen chân vào cuộc tranh đấu của Hắc Phong đảo cùng Thanh Vũ đảo, chỉ là nàng này cùng ta có chút quan hệ sâu xa, không biết các hạ có thể thả nàng một phen?" Một thanh âm nhàn nhạt bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn chung quanh hai gã đại hán đầu trọc, lại nghe không biết truyền đến từ nơi nào.

"Để cho ta thả người? Vậy phải xem các hạ có bao nhiêu phân lượng!"

Gã đại hán đầu trọc nói xong, bỗng nhiên quay người, nhìn về một địa phương xa xa không một bóng người, lôi quang trên đại phiên màu đen đại phóng, một cột sáng Lôi điện vừa thô vừa to bắn ra, đánh tới nơi đó.

Oanh!

Mảng lớn lôi quang chói mắt bộc phát ầm ầm, dẫn tới phiến hư không kia đột nhiên rung động lắc lư, phát ra tiếng nổ mạnh Thiên băng Địa liệt.

Lôi quang tiêu tán rất nhanh, chấn động hư không cũng khôi phục lại, nhưng ở đó vẫn không có một bóng người.

Gã đại hán đầu trọc khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Vào thời khắc này, bên tai gã chợt vang lên một tiếng thở dài nhẹ, nghe líu ríu như hai chữ: "Phong bạo!"

Vừa dứt lời, cảnh sắc trước mắt gã đại hán đầu trọc đột nhiên biến đổi, vùng biển chung quanh lập tức biến mất, gã cảm thấy chính mình đột nhiên xuất hiện bên trong một sa mạc màu vàng vô cùng rộng lớn

Bốn phía cuồng phong gào thét, trong tầm mắt đều là một mảnh màu vàng, có một vòi rồng vừa thô vừa to đang gào thét.

Gã đại hán đầu trọc cứng họng, nhưng liền tỉnh ngộ lại.

"Huyễn thuật!"

Vào thời khắc này, "Phốc" một tiếng vang nhỏ, một đạo thanh quang đột nhiên xuyên thủng đan điền gã, là một thanh phi kiếm màu xanh, nó đang ghim lấy một tiểu nhân Nguyên Anh.

Nhìn phi kiếm trên bụng, hai mắt gã đại hán đầu trọc mở trừng trừng, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Phi kiếm màu xanh đột nhiên xoắn một phát, liền quấy nát Nguyên Anh, sau đó thanh quang lóe lên biến mất vô tung.

Cuồng phong gào thét chung quanh thoáng cái tiêu tán đi, một lần nữa trở về mặt biển ban đầu.

Mà khí tức gã đại hán đầu trọc đã không còn, trên bụng đã phá ra một lỗ máu lớn, hào quang Lôi Điện trên người nhanh chóng tiêu tán, thân thể giống như Thạch đầu từ giữa không trung rơi xuống dưới nước.

Vào thời khắc này, một đạo Ngân sắc hỏa diễm đột nhiên xuất hiện, đánh trúng vào thi thể gã.

Ầm ầm!

Thi thể gã đại hán đầu trọc lập tức cháy lên Ngân sắc hỏa diễm hừng hực, trong khoảnh khắc biến thành một đoàn tro tàn, phiêu tán hư không.

Sắc mặt lão giả râu dê đại biến, mắt liền đảo chung quanh, lộ ra thần sắc cực kỳ sợ hãi.

Trong nháy mắt có thể giết một gã tu sĩ Chân Tiên cảnh, điều này có ý nghĩa gì, lão tự nhiên có thể hiểu được.

"Tiền... tiền bối tha mạng" thân thể lão giả run rẩy, “bịch” một tiếng quỳ xuống.

Nhưng ngay lúc này, một đạo thanh sắc kiếm quang không biết từ chỗ nào hiển hiện ra, tiếp theo dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lóe lên, hời hợt vòng quanh thân thể lão giả một cái.

Thần sắc trên mặt lão giả lập tức cứng lại, tiếp theo thân thể bỗng nhiên hiện ra vài đạo vết máu, sau đó chia năm xẻ bảy ra.

Ngay lúc thân thể bị chém thành vài đoạn, thần hồn Nguyên Anh của lão cũng bị kiếm khí quấy toái, mảng lớn máu đen bay ra, vài đoạn tàn thân rơi vào trên biển “bịch” một cái.

Thanh sắc kiếm quang lần nữa lóe lên rồi biến mất, chung quanh khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại thanh âm sóng biển.

"Hắc Phong đảo Lục Vũ Tinh, đa tạ ơn cứu mạng của tiền bối, kính xin tiền bối hiện thân gặp mặt." Lục Vũ Tinh nhìn một màn trước mắt, sắc mặt vẫn trấn định, lấy lại tinh thần, sau đó hướng chỗ hư không chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái.

Bên trong mây trắng giữa không trung, Hàn Lập lật tay triệu hồi một chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm, phi kiếm giờ phút này cũng hiện ra trạng thái trong suốt, hắn cũng hấp thu hai cái pháp khí trữ vật cùng một cây quạt nhỏ màu đen.

Hắn lật tay thu những vật này vào, không định hiện thân chút nào, đang muốn phi độn ly khai.

"Ồ, Liễu đại ca, là ngươi!" Thanh âm kinh hỉ của Lục Vũ Tinh chợt truyền đến.

Nội tâm Hàn Lập cả kinh, thân hình ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ Tinh, sắc mặt khẽ biến.

Chỉ thấy hai mắt Lục Vũ Tinh hiện ra một tầng gợn sóng hắc quang quỷ dị, phảng phất như từng gợn nước nhộn nhạo, đang nhìn qua phía hắn.

Hàn Lập nhướng mày, lúc này bị đôi mắt quỷ dị của nàng nhìn chằm chằm, trong nội tâm cảm giác như bị nhìn thấy hết thảy.

Nếu tình huống này xuất hiện trên người một tu sĩ cùng giai, hắn ngược lại sẽ không kinh ngạc nhiều, nhưng Lục Vũ Tinh bất quá chỉ là một tu sĩ Đại Thừa, lại có loại đồng thuật quỷ dị này.

Trong đầu của hắn lập tức luân chuyển vô số ý niệm, tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hiện ra, đã hạ đến không xa trước người Lục Vũ Tinh.

Lục Vũ Tinh nhìn Hàn Lập, sắc mặt khẽ giật mình.

Hàn Lập thấy thần sắc Lục Vũ Tinh như thế, trong lòng có chút kỳ quái, nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện.

"Liễu đại ca, hình dạng này của ngươi không giống ngày đó, là do lúc này biến ảo dung mạo, hay là ngày đó biến ảo dung mạo? Hay là trước giờ ngươi chưa bao giờ hiển lộ ra chân dung?" Lục Vũ Tinh khẽ thở dài hỏi, trong giọng nói thậm chí có chút u oán.

"Ngươi nhìn không ra huyễn hoá thuật của ta, vậy làm sao nhận ra ta?" Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, chậm rãi hỏi

Lục Vũ Tinh hơi do dự, lập tức mỉm cười nói: "Không dối gạt Liễu đại ca, hai mắt của ta chính là Huyễn Đồng Quỷ Mục trời sinh, có thể trực tiếp nhìn thấu thần hồn người khác, cũng có thể phân biệt rõ người khác."

Hàn Lập nghe vậy thần sắc trên mặt như thường, nhưng trong lòng cả kinh, hiển nhiên không ngờ tới trên đời này lại có thiên phú Linh Đồng thần dị như thế.

Thuật huyễn hoá của mặt nạ Vô Thường minh tuy thần diệu, nhưng cũng chỉ có thể cải biến bên ngoài, cũng không thể cải biến thần hồn, khó trách bị nàng này nhận ra rồi.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi sờ lên mũi, trong nội tâm cười khổ một tiếng.

Hắn đã từng cứu nàng này, cũng coi như có chút sâu xa quen biết cũ, nguyên lai tưởng rằng chỉ là thuận tay mà thôi, lại chưa từng muốn bại lộ thân phận.

Nhưng hôm nay người đã cứu rồi, cũng không thể lại giết người diệt khẩu a? Hàn Lập dù sao cũng không phải là người ý chí quá sắt đá, tự hỏi cũng không thể nào trở mặt vô tình giết chết nữ tử vô tội này.

------oOo------

Chương 353: Trở về Ô Mông đảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Liễu đại ca yên tâm, chuyện phát sinh hôm nay ta sẽ không nói với bất cứ kẻ nào, kể cả phụ thân đại nhân." Lục Vũ Tinh tựa hồ nhìn ra nội tâm Hàn Lập có chút bất an, trịnh trọng nói ra.

"Đa tạ. Tại hạ là một tán tu, thật sự không muốn bị cuốn vào tranh đấu của Hắc Phong đảo cùng Thanh Vũ đảo các ngươi." Hàn Lập nghe vậy giật mình nhẹ, gật đầu nói.

"Liễu đại ca cứu tính mạng của ta, nếu nói đa tạ thì chính ta nói mới đúng." Lục Vũ Tinh cười khẽ một tiếng, nói ra.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, không nói gì nữa.

Hắn suy nghĩ kỹ một chút, kỳ thật tiết lộ hành tung cũng không quá đáng lo.

Đối phương chỉ biết hắn là một gã tán tu tên là Liễu Thạch mà thôi, năm đó hắn đến Hắc Phong đảo đã cải biến dung mạo, chưa hẳn có thể tra ra được hắn đến từ Ô Mông đảo, dù sao số lượng tu sĩ ở Hắc Phong hải vực quá nhiều, người trùng tên trùng họ cũng không hiếm thấy.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn ngược lại phấn chấn hơn vài phần.

"Bất quá, Hắc Phong đảo chúng ta tranh đấu cùng Thanh Vũ đảo, chỉ sợ ngày sau phạm vi sẽ tiếp tục lan rộng, sớm muộn sẽ cuốn tất cả mọi người ở Hắc Phong hải vực vào trong đó, muốn chỉ lo thân mình, chỉ sợ không dễ. Liễu đại ca đã hai lần cứu ta, Vũ Tinh cảm kích vạn phần, phụ thân đại nhân năm đó cũng rất nể trọng ngươi, Liễu đại ca nếu là... Nếu chịu đến Hắc Phong đảo chúng ta, tất nhiên sẽ được trọng dụng, Hắc Phong đảo có đãi ngộ rất tốt với các trưởng lão." Lục Vũ Tinh sử dụng từ ngữ cẩn thận, chậm

rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt không biến, chỉ cười nhạt một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Lục Vũ Tinh thấy vậy, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên tia thất vọng, lập tức lấy ra một lệnh bài màu đen, đưa tới, nói: "Liễu đại ca đã có chủ ý, tiểu nữ cũng không nói thêm gì nữa. Đây là lệnh bài của ta, Liễu đại ca sau này nếu muốn đi Hắc Phong đảo, dựa vào lệnh bài này liền có thể tự do xuất nhập."

Hàn Lập nghe vậy, đưa tay tiếp nhận lệnh bài, nhìn lướt qua sau đó lật tay thu vào.

"Ta còn có chuyện quan trọng trên người, như vậy cáo từ. Lục đạo hữu ngươi cũng nhanh phản hồi Hắc Phong đảo, nơi này cũng không an toàn." Hắn nói một tiếng, thân hình hóa thành một đạo thanh quang bay về phía xa, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

Lục Vũ Tinh đưa mắt nhìn Hàn Lập ly khai, thần sắc có chút ưu buồn vô cớ, như bị mất thứ gì đó.

Nàng cũng không ở lại đây lâu, rất nhanh quay người bay về hướng Hắc Phong đảo.

Hàn Lập phi độn về phía trước một khoảng cách, ánh mắt chớp lên, chợt cải biến phương hướng, bay về một phương hướng khác.

Lại bay thêm nửa ngày, cuối cùng ly khai khu vực giao chiến giữa Hắc Phong đảo cùng Thanh Vũ đảo.

Hàn Lập lập tức đề cao độn tốc, hóa thành một đạo thanh hồng bay về phía trước, phảng phất như một tia chớp màu xanh xẹt qua bầu trời.

Bay thẳng hơn mười ngày, đã dần dần bay đến khu vực cực kỳ vắng vẻ ở Hắc Phong hải vực, ngay cả một hòn đảo cũng khó nhìn thấy.

Hàn Lập dừng độn quang lại, ánh mắt quét về phía sau, lúc này phóng thích thần thức ra.

Sau một khắc, thân hình hắn đột nhiên lao xuống, "Phốc" một tiếng chui vào trong biển.

Hắn tiềm hành dưới đáy biển một lát, một đạo rãnh biển tĩnh mịch xuất hiện ở phía trước.

Hàn Lập không giảm độn tốc, rất nhanh đã đến cuối đường.

Hắn tìm một chỗ đất bằng phẳng, lật tay lấy ra một trận kỳ màu xanh da trời, bố trí từng cái ở chỗ này.

Bố trí pháp trận này có chút phiền phức, Hàn Lập bố trí hơn một canh giờ mới hoàn thành.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, một màn hào quang màu xanh da trời hiển hiện ra, trong khoảnh khắc bao phủ phương viên hơn mười trượng.

Chỉ là màu sắc màn hào quang màu xanh da trời này cực kỳ ảm đạm, trong nước biển càng khó nhận ra, mặc dù ở gần không chú ý cũng nhìn không ra, hơn nữa không tản mát ra chấn động pháp lực chút nào.

Hàn Lập cảm ứng một chút, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng, một tay vung lên, hơn mười cây Kim sắc Câu Lôi mộc hiển hiện ra.

Bên trên mỗi một cây Câu Lôi mộc đều khắc đầy phù văn trận pháp, đúng là truyền tống lôi trận cự ly xa.

Tuy Lục Vũ Tinh đã hứa hẹn không tiết lộ hành tung của hắn ra ngoài, nhưng hắn cũng không dám chủ quan chút nào.

Sau một ngày một đêm, rốt cục hắn bố trí xong lôi trận.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, trong lôi trận truyền tống lập tức hiện ra một cỗ Kim sắc lôi quang, rung động đì đùng, lôi trận ông ông

vận chuyển, hư không cũng rung theo.

Bất quá những rung động lắc lư lôi quang này đều bị cấm chế màu xanh da trời bên ngoài ngăn cách, không truyền ra ngoài chút nào.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập vội đình chỉ thi pháp, gật đầu nhẹ.

Thời gian tiếp theo, hắn lại kiểm tra một phen, xác nhận không có bất cứ vấn đề gì, không có dừng lại nơi đây, lặng yên ly khai hải vực này.

Một tháng sau.

Một vòng mặt trời màu đỏ dần dần từ chỗ tiếp giáp giữa mặt nước và chân trời ở phương đông lú ra một nửa, bên trên cả tòa Ô Mông đảo vẫn đang bị sương mù mông lung bao phủ,

Nương theo đó một cỗ gió biển thổi phần phật đến, sương mù chậm rãi tiêu tán đi, núi rừng cành cây trên đảo lay động nhẹ, phát ra âm thanh rì rào nhẹ, những thành trấn nơi phàm nhân ở trên đảo bắt đầu bay lên từng đạo khói bếp lượn lờ, khắp nơi đều là cảnh tượng nhất phái tường hoà.

Hư không một chỗ trên đảo đột nhiên chấn động nhẹ, thân ảnh Hàn Lập hiện ra.

Giờ phút này hắn đang thi triển ẩn thân thuật, toàn thân bị một tầng thuỷ quang nhàn nhạt bao phủ, phảng phất một bóng dáng mông lung, tùy thời đều có khả năng dung nhập vào hư không.

Hàn Lập cảm thụ được cảnh yên bình nơi này, trên mặt tựa hồ có chút buông lỏng.

Hiện tại ở Hắc Phong hải vực, cũng chỉ có tại đảo nhỏ xa xôi như Ô Mông đảo này mới có thể hưởng thụ vài phần yên bình như thế ngoại đào nguyên.

Hắn nhìn xuống phía dưới, chợt giật mình.

Các địa phương khác trên đảo cơ hồ không thay đổi gì, chỉ là những kiến

trúc thôn xóm ở Lạc gia trước kia biến mất vô tung, thay vào đó chính là một mảnh cung điện tráng lệ, Quỳnh Lâu ngọc đài chỗ nào cũng có, còn có Dao Trì hoa sen nở rộ, Tiên Hạc Linh cầm ở trong đó bay múa xoay quanh, bộ dạng như thịnh cảnh Tiên gia nhất phái.

Từng đạo độn quang bận rộn chạy qua chạy lại bên trong cung điện, đều là đệ tử Lạc gia.

Số lượng những đệ tử Lạc gia này so với trước nhiều hơn rất nhiều, tu vi cảnh giới cũng cao hơn không ít, xem ra những năm này Ô Mông đảo phồn vinh sinh sống rất là thuận lợi, thành trì của phàm nhân ở trên đảo cũng rất là hưng thịnh, số người tăng lên nhiều.

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ hài lòng, thân hình nhoáng một cái biến mất giữa không trung, sau đó hiện ra trước một tòa cung điện.

Ở trong cung điện là một tế đàn cự đại, một tượng thần đứng ở đỉnh tế đàn, đúng là tượng của Hàn Lập.

Giờ phút này dưới tế đàn có hai thân ảnh đang cúi người cúng bái, trong miệng nói nhỏ gì đó.

Hai người đều có tu vi Đại Thừa kỳ, một cỗ tín niệm chi lực cường đại từ trên thân hai người tán phát ra, hội tụ đến phía trên tượng thần.

Sau một lát, hai người ngừng cúng bái, ngẩng đầu lên.

Một người trong đó đúng là Lạc Phong, tu vi so với trước đề cao không ít.

Tên còn lại mặc phục sức Lạc gia, là một nam tử trung niên mày rậm mắt to.

Hàn Lập có chút ấn tượng với người này, là một vị trưởng lão Hợp Thể kỳ Lạc gia, hẳn là người này trong mấy trăm năm tấn thăng đến Đại Thừa kỳ.

Nhưng vào lúc này, một hồi tiếng bước chân từ ngoài điện truyền đến, một nam tử thanh niên đi tới, đồng dạng mặc phục sức Lạc gia.

Người này cũng không có tiến vào điện, ở ngoài điện thi lễ một cái, thanh âm cung kính nói: "Khởi bẩm Tộc trưởng, Đại trưởng lão, tế điển đã chuẩn bị sẵn sàng."

"Tốt, những đảo chủ kia cũng đã đến rồi chứ?" Lạc Phong đứng lên, hỏi.

"Thiết Nham đảo chủ cùng Thần Chung đảo chủ đưa tin tới, đã khởi hành chạy đến, Linh Vân đảo chủ nói trên Mộ Vân đảo có chút chuyện quan trọng cần phải xử lý, sẽ khởi hành trễ một chút, nhưng tuyệt sẽ không đến trễ vào đại lễ tế điển ngày mai." Nam tử thanh niên cung kính đáp.

Hàn Lập nghe những lời này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai người Thiết Nham cùng Thần Chung là năm đó hắn thu phục Hàn Khâu cùng Hộc Cốt phu nhân, là hai tên Tán Tiên, sau đó bị hắn sai đi tọa trấn hòn đảo hai tộc Lam Tinh.

Mộ Vân đảo là một hòn đảo gần Ô Mông đảo, nghe nam tử thanh niên nói tựa hồ cũng đã quy phục Ô Mông đảo.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Xem ra mấy người Lạc Phong quản lý rất tốt, thế lực Ô Mông đảo lớn dần, có lẽ đã là một cỗ thế lực khá lớn ở vùng biển xa xôi này rồi.

Về phần tế điển kia, xác thực là một tập tục ở Ô Mông đảo, tựa hồ mỗi năm mươi năm cử hành một lần.

"Rất tốt, đi xuống đi, tế điển hết thảy dựa theo chương trình hội nghị tiến hành, không được sơ sẩy chút nào." Lạc Phong vung tay lên nói.

"Vâng." Thanh niên nam tử thi lễ một cái, lui xuống.

"Tộc trưởng, lần này tế điển, Liễu Thạch đại nhân có dự hay không?" Thanh niên nam tử đi rồi, nam tử mày rậm bên cạnh Lạc Phong tên là Lạc Minh hỏi.

"Liễu Thạch đại nhân bận rộn tu luyện, chỉ sợ sẽ không tham dự." Lạc Phong suy nghĩ một chút, nói ra.

"Đại nhân đã mấy trăm năm chưa từng hiện thân trước mặt người khác, không phải là tu luyện xảy ra sai lầm gì chứ?" Lạc Minh chần chờ một chút nói ra.

"Chớ nói bậy! Tu vi đại nhân cao thâm mạt trắc, như thế nào lại xảy ra sai lầm, hơn nữa tu vi đã đến cảnh giới kia, bế quan mấy trăm năm hay một nghìn năm cũng là chuyện bình thường, lời nói như vậy về sau tuyệt không được nói nữa!" Mặt Lạc Phong trầm xuống, có chút răn dạy nói.

"Lời nói này vô căn cứ, ta tự nhiên sẽ không tin tưởng, chỉ là tộc nhân trên đảo khi trước đã trải qua sự tình Lạc Mông Tổ Thần mất tích, những năm này ở trên đảo tuy yên ổn, nhưng trong nội tâm rất nhiều người vẫn chưa ổn định, sợ lại xuất hiện sự tình Tổ Thần biến mất. Hiện tại Hắc Phong hải vực chiến loạn không ngừng, rất nhiều tộc nhân có chút sợ hãi, Liễu Thạch đại nhân mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, nên vừa rồi đã có người lén đàm luận những lời như thế. Hơn nữa mấy người Thiết Nham, Linh vân tuy bề ngoài thần phục cung kính, nhưng nếu Liễu Thạch đại nhân không lộ diện trong thời gian dài, khó bảo toàn những người kia sẽ không sinh ra nhị tâm." Lạc Minh nói ra.

Lạc Phong nghe vậy, lông mày cũng nhăn lại.

"Tộc trưởng, không bằng người gặp Liễu Thạch đại nhân xin chỉ thị một chút, tế điển lần này thỉnh ngài dự họp một lần, cho dù là lộ mặt một thoáng cũng được." Lạc Minh đề nghị.

"Được rồi, ta sẽ nói với đại nhân một chút." Lạc Phong gật đầu nhẹ.

Kế tiếp hai người lại đàm luận công việc cụ thể ở tế điển, Hàn Lập cũng không tiếp tục nghe nữa, lặng lẽ ly khai.

Lần này hắn tới, là muốn xem Lạc Phong những năm qua có theo chỉ thị của hắn làm việc hay không, giờ phút này xem ra Lạc Phong cũng không đi

quá giới hạn, như vậy hắn an tâm.

Hàn Lập ly khai Ô Mông đảo, sau đó đi tới vùng biển phụ cận.

Trên mặt biển hiện ra một cái vòng xoáy khổng lồ, chuyển động chậm rãi, phát ra thanh âm ào ào.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái bay vào trong nước biển, rất nhanh đã đến đáy biển.

Một màn sáng màu xanh da trời to gần một mẫu bao phủ dưới đáy biển, phía trên lập loè ánh sáng màu xanh da trời.

Nước biển bên trong màn sáng màu xanh da trời ra ra vào vào, không trở ngại chút nào.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, màn sáng lập tức xuất hiện một cái cửa, thân hình hắn bắn ra.

Cỗ Địa Chích hóa thân giờ phút này đang khoanh chân ngồi ở đáy biển, đỉnh đầu lơ lửng một đạo quang tia màu xanh da trời, đúng là sợi tơ Thủy Chi Pháp Tắc, so với năm đó to hơn rất nhiều, vô số phù văn thật nhỏ chớp động ở trong đó.

Quanh người hoá thân bao phủ dày đặc một tầng ánh sáng màu lam, vô số thủy quang ở phía trên nhộn nhạo, nước biển chung quanh chuyển động mãnh liệt quanh thân hắn.

Trên người Địa Chích hóa thân tán phát ra linh áp cường đại, bất ngờ đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên trung kỳ, mà lại ẩn ẩn chạm đến trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách hậu kỳ cũng không xa nữa.

------oOo------

Chương 354: Chọn địa điểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập nhìn Địa Chích hóa thân trước mặt, cũng không lộ vẻ ngạc nhiên

Thời gian qua cỗ hóa thân này vừa cô đọng tinh hạt Trọng Thủy vừa tu luyện, tuy có lúc gián đoạn, nhưng tốc độ so với hắn phục dụng các loại đan dược cũng không chậm hơn bao nhiêu, tu luyện nhiều năm qua đạt tới Chân Tiên trung kỳ cũng là điều bình thường.

Vào lúc này, ánh sáng màu lam trên người hoá thân lóe lên rồi thu vào, sau đó đứng dậy, vòng xoáy trên biển cũng chậm rãi biến mất.

"Những năm qua khổ cực ngươi rồi." Hàn Lập nhàn nhạt mở miệng nói.

"Ta và ngươi vốn là nhất thể, hà tất phân chia như vậy. Đây là Trọng Thuỷ ta cô đọng những năm qua." Địa Chích hóa thân nhàn nhạt nói một câu, lật tay lấy ra một cái túi màu đen, đưa tới.

Hàn Lập đưa tay ra nhận.

"Cẩn thận, nó rất nặng!" Địa Chích hóa thân nhắc nhở một câu rồi mới buông tay ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, rót lực vào cánh tay.

Sau khi Địa Chích hóa thân buông tay, cánh tay của hắn đột nhiên trầm xuống, thoáng một cái không nâng cái túi lên được, cả người thiếu chút nữa bị kéo hạ thấp xuống.

"Khởi!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, cơ bắp cánh tay nổi lên, vừa thô vừa to, trên người hiện ra một tầng kim quang, mới miễn cưỡng ngừng lại xu thế hạ xuống của cái túi.

Thấy cảnh này, trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Trọng Thủy cần phải qua một phen tế luyện mới có thể điều khiển tự nhiên, vốn lấy lực lượng của hắn bây giờ, vậy mà không cách nào nâng cái túi nhỏ này lên được, bên trong đến tột cùng có bao nhiêu Trọng Thủy?

Thần thức Hàn Lập thăm dò vào trong túi, trong nội tâm khẽ động.

Cái túi này tên là Thiên Thủy, là trước đây ít năm hắn ra giá cao mua được từ trong Vô Thường minh, bên trong không gian thật lớn, trọn vẹn có thể chứa một cái hồ nước lớn, giờ phút này cái túi cơ hồ bị tràn đầy.

"Tốt!" Hàn Lập hít sâu một hơi, gật đầu nói.

"Tiến giai đến Chân Tiên trung kỳ, nhất là sau khi tu luyện Hắc Hải Trọng Thủy kinh đến tầng thứ tư, tốc độ luyện hóa gia tăng lên không ít. Túi Trọng Thủy này, dùng để tinh luyện ra dòng suối nhỏ Trọng Thuỷ tầng bốn, nếu dùng để tiến giai đến tầng thứ năm, cũng không kém bao nhiêu." Địa Chích hóa thân nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, thu hồi túi Thiên Thủy lại, sau đó phất tay lấy ra hai cái túi giống y như túi nhỏ đưa cho hóa thân, đồng thời phân phó: "Tiếp tục tu luyện đi, về tinh hạt thời gian, ta sẽ tận lực cung cấp."

Địa Chích hóa thân không nói gì, tiếp nhận hai cái túi nhỏ, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Trên người hắn nổi lên ánh sáng màu lam lần nữa, sợi tơ pháp tắc trên đỉnh đầu rung ông ông, tản mát ra ánh sáng màu lam chói mắt, biến ảo thành một cái vòng xoáy màu xanh da trời nho nhỏ.

Nước biển chung quanh cuồn cuộn lần nữa, hình thành một cái vòng xoáy khổng lồ, nước chảy xoay tròn hội tụ tới Địa Chích hoá thân ở trung tâm.

Giữa hai tay hoá thân dần dần hiện ra một điểm Trọng Thủy màu đen, tốc độ chậm rãi lớn dần lấy mắt thường có thể thấy được.

"Đợi một lát, trước ngừng một chút!" Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bỗng nhiên mở miệng nói.

Địa Chích hóa thân tản mát ra ánh sáng màu lam, lập tức tiêu tán, đình chỉ tu luyện, đứng lên.

"Ngươi vừa mới nói tu luyện Hắc Hải Trọng Thủy kinh đến tầng thứ tư, về sau tốc độ cô đọng Trọng Thủy tăng lên nhiều?" Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên một chút hỏi.

"Không sai biệt lắm tăng lên gấp ba lần." Hóa thân đờ đẫn, gật đầu nói.

"Gấp ba! Khi trước Hắc Hải Trọng Thủy kinh mỗi lần tăng lên một cảnh giới, tốc độ cô đọng Trọng Thủy cũng tăng lên sao?" Nét mặt Hàn Lập cả kinh, lại hỏi tiếp.

"Ba tầng trước,mỗi lần tiến giai, tốc độ cô đọng mặc dù cũng gia tăng, nhưng biên độ không lớn. Sau khi luyện thành tầng thứ tư, tốc độ cô đọng mới đột nhiên tăng nhiều, không sai biệt lắm gấp ba lần." Ngữ khí hoá thân bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi động, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Hắc Hải Trọng Thủy kinh giai đoạn trước tiến giai rất chậm, không nghĩ tới về sau lại có kỳ biến như thế.

Lúc trước vị Địa Tiên kia sáng tạo ra Hắc Hải Trọng Thủy kinh, khó khăn lắm mới luyện thành tầng thứ ba, liền không thể nào chịu nỗi tốc độ tu luyện quá mức chậm chạp, nên sửa tu công pháp khác, chỉ sợ y cũng chưa từng nghĩ tới tình huống này a.

Bất quá, hôm nay hắn lại cảm thấy hoài nghi vị Địa Tiên đã nghĩ ra công pháp Hắc Hải Trọng Thủy kinh năm đó.

Nếu công pháp này thật đúng là đối phương tự sáng tạo, người này có lẽ cũng không dự liệu được tình huống này, nhưng cũng rất có khả năng công pháp này không phải người này sáng tạo đầu tiên, mà là y đạt được từ nơi khác, sau đó tự nhận là của mình mà thôi.

"Tốt rồi, không có việc gì, ngươi tiếp tục tu luyện đi." Hàn Lập đang cân nhắc, gật đầu nói.

Hôm nay hắn có chút không thể chờ đợi được muốn biết, công pháp này có thể đột phá đến tầng thứ năm, tốc độ cô đọng có thể biến hóa lớn hơn không.

Nếu thật sự là như thế, dưới sự gia trì của tinh hạt, tốc độ cô đọng Trọng Thủy sẽ đạt tới một trình độ thập phần khủng bố, tương lai mặc dù là cô đọng Trọng Thuỷ tới tầng thứ tám, thậm chí tầng thứ chín, cũng không thể không chạm tới.

Địa Chích hóa thân lần nữa khoanh chân ngồi xuống, trên người nổi lên ánh sáng màu lam, vòng xoáy khổng lồ rất nhanh hiển hiện lần nữa.

Hàn Lập nhìn Địa Chích hóa thân, ánh mắt chớp động.

Vào thời khắc này, đuôi lông mày hắn nhảy lên, nhìn lại phía mặt biển.

Có một đạo độn quang từ đằng xa bay tới, đứng ở bên ngoài màn sáng màu xanh da trời, chắp tay nói: "Lạc Phong bái kiến Liễu Thạch đại nhân!"

Ở bên trong màn sáng đáy biển, ánh mắt Hàn Lập chớp lên, một lát sau mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Lạc Phong, có chuyện gì?"

"Liễu Thạch đại nhân, ngày mai là đại lễ tế điển năm mươi năm tổ chức một lần ở Ô Mông đảo chúng ta, đại nhân ngài có thể nhàn rỗi đi ra tham dự một chút hay không?" Lạc Phong nghe vậy giật mình khẽ, tiếp theo mặt lộ vẻ đại hỉ, nhanh chóng nói ra.

Lúc trước gã đã từng tới bái kiến mấy lần, nhưng vị Liễu Thạch tiền bối này

căn bản không có đáp lại gã. Lần này tình huống khẩn cấp, lúc đến gã còn mang theo mấy phần bồn chồn lo lắng, không nghĩ tới vậy mà được lên tiếng đáp lại, việc này như thế nào không khiến gã quá đỗi kinh hỉ?

Trên biển vòng xoáy phiên cổn, thật lâu cũng không có trả lời.

"Tại hạ cũng không cố ý quấy rầy Liễu Thạch đại nhân ngài tu luyện, chỉ là gần đây Hắc Phong hải vực gió nổi mây vần, Hắc Phong đảo cùng Thanh Vũ đảo tranh đấu càng thêm kịch liệt, phạm vi ảnh hưởng càng lúc càng rộng, rất nhiều tộc nhân có chút bất an, đại nhân nếu có thể hiện thân, tất có thể làm yên lòng tộc nhân..." Trong nội tâm Lạc Phong quýnh lên, lần nữa nói ra.

"Tốt, ta hiểu, thời điểm tế điển ngày mai ta sẽ xuất hiện." Thanh âm Hàn Lập từ đáy biển truyền ra, cắt đứt lời Lạc Phong.

"Vâng, lúc này ta liền đi an bài!" Lạc Phong nghe vậy đại hỉ, thi lễ về hướng đáy biển một cái, không có dừng lại, bay về phía Ô Mông đảo.

...

Bên trong màn sáng, Hàn Lập thu hồi ánh mắt.

Sự tình Ô Mông đảo hắn cũng không để ở trong lòng, ngày mai hắn tự nhiên sẽ không để chân thân hiện thân, đến lúc đó lại để cho Địa Chích hóa thân đi một chuyến là được.

Dùng thực lực cỗ hóa thân Chân Tiên trung kỳ ngày hôm nay, chấn nhiếp mấy tên Tán Tiên tu vi không quá Chân Tiên cảnh sơ kỳ tất nhiên là dư xài rồi.

Hắn lật tay lấy ra một khối ngọc giản, đúng là địa đồ Hắc Phong hải vực, sau đó dán lên trán.

Hiện tại mọi chuyện cũng đã làm thỏa đáng, là thời điểm tìm một chỗ hảo hảo khổ tu.

Tại Ô Mông đảo này tuy u tĩnh an toàn, nhưng hiện nay không phải là chỗ bế quan lý tưởng.

Tuy thân phận Liễu Thạch của hắn chưa chắc sẽ bộc lộ, nhưng sự tình không có gì tuyệt đối, nếu thật sự có người điều tra nguồn gốc tìm đến, tựu có chút phiền phức rồi...

Nửa canh giờ sau, một đạo thanh quang khó có thể nhận thấy bay ra mặt biển, phi độn về phía xa.

Bay trọn vẹn ba ngày ba đêm, hắn mới ngừng lại.

Nơi này là một phiến hải vực, so với Ô Mông đảo càng thêm vắng vẻ, đập vào mắt là mặt biển mênh mông vô tận, cùng từng tòa đảo nhỏ hoang vu.

Phía trên hòn đảo đều là Man Hoang rừng rậm, không có người đặt chân, càng không có phàm nhân ở lại.

Trái lại, Yêu thú trên đảo và trên biển tương đối nhiều, Yêu thú Hợp Thể kỳ, thậm chí Đại Thừa kỳ cũng có không ít.

Hàn Lập nhìn chung quanh, linh mạch trên đảo này cũng không tệ lắm, so với Ô Mông đảo và những đại đảo kia mặc dù không bằng, nhưng không sai biệt lắm, Linh khí có chút nồng đậm.

Nơi này cách Ô Mông đảo cực xa, bình thường cơ hồ không có tu sĩ đến đây, là một địa điểm lý tưởng để mở động phủ.

Thậm chí những Yêu thú kia, hắn tự nhiên sẽ không để ý.

Đang cân nhắc, thần thức khổng lồ của hắn đã sớm tán phát ra bốn phương tám hướng.

Không bao lâu, thân hình hắn nhoáng một cái hạ xuống một hòn đảo nhỏ.

Diện tích đảo này không lớn, chỉ rộng khoảng trăm dặm.

Quang cảnh trên đảo có chút phức tạp, ở giữa là một ngọn núi đỏ thẫm cao chừng trăm trượng, khói đặc cuồn cuộn từ đỉnh núi phun ra, là một miệng núi lửa. Phụ cận ngọn núi bởi vì núi lửa thường xuyên phun trào, khắp nơi chỉ là nham thạch đỏ thẫm, không có một ngọn cỏ.

Cách ngọn núi không xa là một khu rừng rậm rạp, chỗ xa hơn là ao nước đầm lầy, nhiều chi chít như sao trên trời, còn có thảo nguyên bích thảo xanh mướt.

Khắp nơi đều sinh cơ bừng bừng, hoa nở đầy màu sắc hồng hồng lục lục, trong đó không thiếu linh hoa linh thảo.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, thoả mãn, gật đầu nhẹ.

Hòn đảo này tuy không lớn, nhưng xác thực linh mạch ở bên trong khu vực này là tốt nhất.

Hắn đi thẳng tới một tiểu hạp cốc kín đáo ở trên đảo, tay vung lên, phát ra một đạo thanh sắc kiếm khí, cắt nhập trên vách núi đá, nham thạch vỡ vụn ra như đậu hũ.

Cũng không lâu lắm, một cái động phủ sơ bộ đã hiển hiện ra.

Hàn Lập cũng không có chế tạo tỉ mĩ gì, chỉ có lúc mở Dược Viên đầu tư một ít tâm tư, các địa phương khác chỉ chỉnh đốn sơ liền dừng tay, sau đó hắn lật tay lấy ra một đống trận bàn lộn xộn, bố trí phụ cận động phủ.

Cấm chế mở ra, theo đó một cỗ thanh quang nhu hòa hiển hiện, động phủ lập tức biến mất, hóa thành một mảnh rừng cây thanh thúy tươi tốt, hoà cùng một thể với hoàn cảnh xung quanh.

Cấm chế này đồng dạng với loại cấm chế lôi trận truyền tống hắn bố trí tại đáy biển lúc trước, không tản mát ra chút khí tức nào, dù tu sĩ Chân Tiên dùng thần thức dò xét, cũng chưa hẳn có thể phát hiện ra đầu mối.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập lại lấy ra mấy đống khí cụ bày trận, chính là cấm chế trước kia dùng để phòng hộ động phủ Xích Hà phong, bố trí thêm

bên ngoài động phủ, vây kín động phủ như là thùng sắt.

Thậm chí hắn lại lấy ra một bộ đại trận, bố trí bên ngoài hòn đảo, bao phủ trọn cái đảo nhỏ vào bên trong.

Bất quá những cấm chế này hắn cũng không kích phát, chính là vì đối phó khả năng ngày sau xuất hiện kẻ thù bên ngoài.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập mới quay người đi vào động phủ, đi tới dược viên.

Tại đây, hắn cố ý mở rộng rãi một chút, thậm chí rộng hơn một chút so với dược viên ở động phủ Xích Hà phong lúc trước.

Hắn đứng tại chỗ một lúc lâu, sau đó cánh tay huy động liên tục mấy cái, từng đoàn Linh thổ màu sắc khác nhau hiển hiện ra, rơi vào trong dược viên.

Những vật này, có một ít là hắn chuẩn bị lúc trước, phần còn lại là mua sắm trên đường trở về Hắc Phong hải vực.

------oOo------

Chương 355: Phong Đảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: quyle019*

Lập tức Hàn Lập lấy ra các loại linh dịch, bắt đầu điều hòa Linh Thổ, bố trí các loại pháp trận cấm chế khắp nơi trong dược viên để phân tách thành các khu vực khác nhau.

Làm xong những việc này, hắn mới lấy các loại Linh dược Linh thảo từ trong túi trữ vật ra, cẩn thận cấy ghép từng loại vào bên trong Dược VIên.

Ngay tại thời điểm Hàn Lập đang chỉnh đốn dược viên này, đại điển tế lễ trên Ô Mông Đảo cũng chuẩn bị diễn ra.

Lúc này cả bầu trời phía trên hòn đảo đang được một vòng ảnh sáng màu đỏ đặc biệt tươi đẹp rực rỡ bao phủ bảo vệ, phía trên hòn đảo cũng xuất hiện các cột gỗ màu đen, trên đỉnh cột có các chậu than đang hừng hực lửa cháy, khiến cho người ta cảm nhận được một không khí vô cùng nghiêm trang.

Ở một chỗ phía trên quảng trường khổng lồ có xây dựng ba tòa tháp lửa cao vài chục trượng, trên đỉnh cũng hừng hực lửa cháy.

Trên đỉnh tế đàn là một pho tượng cao vài chục trượng đứng sừng sững, phía dưới tế đàn thì từng đám người đứng chật chội, chính là tu sĩ Lạc Gia.

Ngoại trừ bọn họ ra thì còn có một số tu sĩ mặc quần áo và trang sức kiểu khác, chính là người thuộc Hàn Tinh Đảo cùng với ba hòn đảo phụ thuộc kia.

Có bốn người đứng ở đầu đám người. Ngoài cùng bên trái chính là Lạc Phong. Ba người phía bên kia thì gồm có một thanh niên mặt trắng, khuôn mặt anh tuấn, dáng người cao thon, bộ dáng khí thế mạnh mẽ.

Một người khác thì là nho sinh trung tuổi, trên mặt có nốt ruồi khiến cho người khác cảm thấy khá là âm trầm.

Ngoài cùng bên phải thì là một nữ tử trẻ tuổi, dung mạo khá đẹp, môi mỏng mũi ngọc, đôi mắt sáng ngời chớp chớp, dáng người trông cũng khá yểu điệu, mặc một chiếc vái dài màu xanh biếc để hở ra bộ ngực trắng nõn, thấp thoáng có thể thấy được rãnh sâu đẫy đà nở nang.

Tất cả mọi người đều đang đứng phía trước tham bái pho tượng, bốn người này cũng không ngoại lệ.

Thần sắc của Lạc Phong trang nghiêm, cử động tham bái tỉ mỉ cẩn thận.

Ba người còn lại thì vẻ mặt cứng nhắc, động tác có phần qua loa đại khái.

Bọn họ cũng đều là tu sĩ Chân Tiên cảnh, phải tham bái pho tượng của một gã Chân Tiên khác, hiển nhiên là trong tâm không quá nguyện ý được rồi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, tế điển đã diễn ra hơn phân nửa.

Việc của bốn người Lạc Phong cũng đã xong, hiện tại bọn hắn đã đi ra ngồi xuống ghế phía trước đám người.

" Lạc tộc trưởng, tế điển hôm nay chính là đại sự của Ô Mông Đảo, liệu Liễu Thạch đạo hữu có xuất hiện hay không?" Thanh niên mặt trắng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Thêm nữa là, sau một lần gặp mặt năm ấy đến giờ, Liễu đạo hữu vẫn một mực bế quan tu luyện. Tính đến giờ cũng đã là mấy trăm năm không xuất quan, có phải là đang tu luyện thần thông bí thuật gì hay không?" Nho sinh trung niên cũng nói.

Nữ tử trẻ tuổi cũng liếc đôi mắt đẹp nhìn về phía Lạc Phong, tuy không mở miệng nói chuyện nhưng ý hỏi chuyện cũng rõ ràng trong ánh mắt.

Lạc Phong nhìn lại phía ba người, cười ha ha nói: "Hôm qua ta đã xin chỉ thị của Liễu Thạch đại nhân, hôm nay đại nhân sẽ xuất hiện gặp mặt mọi

người."

" Có thật không?" Ba người nghe thấy chuyện này, thần sắc đều thay đổi, lập tức hỏi lại.

"Tất nhiên rồi." Lạc Phong cười nói.

"Liễu đạo hữu có thể hiện thân vậy là quá tốt rồi, hiện nay Hắc Phong Hải Vực đang rơi vào hỗn loạn, Ô Mông Đảo chúng ta phải làm như thế nào thì vẫn cần phải có hắn đưa ra chủ ý." Thanh niên mặt trắng liếc mắt trao đổi với hai người khác một chút, gật đầu nói.

"Thiết Nham đạo hữu nói rất đúng, hiện tại tất cả các thế lực lớn nhỏ ở các nơi Hắc Phong Đảo cũng đều đang xem chừng, dù sao Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo đều là thế lực khổng lồ, thực lực hùng hậu, tuyệt không phải đảo nhỏ như chúng ta có thể so sánh được. Ô Mông Đảo chúng ta phải nhanh chóng quyết định xem nên làm như thế nào, hiện tại đang là thời buổi loạn lạc, một chuyện xử lý không tốt thì hậu quả khó mà tưởng tượng nổi." Nho sinh trung niên nói tiếp.

Thanh niên mặt trắng chính là Thiết Nham, còn tên nho sinh trung niên này thì tên là Thần Chung.

Lạc Phong nghe thấy vậy sắc mặt cũng trầm xuống, không nói thêm gì nữa.

"Chư vị cũng không cần phải bi quan như vậy, có Liễu đạo hữu ở đây, hơn nữa mấy người chúng ta cũng coi như là một cỗ lực lượng không kém, có lẽ cũng thừa sức bảo vệ mấy tòa đảo nhỏ này." Nữ tử trẻ tuổi kia bỗng mở miệng nói.

"Ha ha. Hóa ra Linh Vân đạo hữu cũng là một người lạc quan." Thiết Nham cười nhạt một tiếng, nhưng thần sắc không cho là đúng.

Đại lễ tế điển vẫn tiếp tục tiến hành, thời gian cứ trôi qua từng chút một, mắt thấy sắp đến khâu cuối cùng mà thân ảnh Hàn Lập vẫn chưa xuất hiện.

Tuy rằng Lạc Phong vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ, nhưng sâu trong ánh mắt

vẫn không khỏi hiện lên vài phần lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn về phía địa phương Hàn Lập bế quan.

Sắc mặt của ba người Thiết Nham cũng có chút cổ quái.

"Chắc là Liễu đạo hữu có chuyện bận, không đến đây được rồi..." Thiết Nham mở miệng nói.

Hắn còn chưa dứt lời, phía xa chân trời xuất hiện một điểm lam quang, nháy mắt đã biến lớn, hóa thành một đoàn ánh sáng màu lam chói mắt vô cùng cuồn cuộn giữa không trung.

Tiếng nổ vang như vạn mã bôn đằng, Thiên Địa nguyên khí trên bầu trời điên cuồng vận động, sau đó hóa thành quang hà màu lam, cuồn cuộn lan ra khắp xung quanh, khiến cho tất cả tế đản bị phủ lên một tầng ánh sáng màu lam.

Một cỗ uy áp vô cùng to lớn từ bên trong lam quang phát ra, bao phủ tất cả mọi người phía dưới.

Sắc mặt của ba người Thiết Nham cũng đại biến, ngẩng đầu nhìn lên trời.

" Chân Tiên trung kỳ!" Thần Chung nuốt từng ngụm nước, nhỏ giọng nói, thanh âm tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Thiết Nham cùng Linh Vân thần sắc cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, mơ hồ còn có một tia sợ hãi.

Lam quang trên không trung chợt lóe rồi biến mất, một bóng người màu lam từ trên trời hạ xuống tế đàn phía dưới, uy áp vô cùng to lớn cũng được thu liễm lại.

Bóng người bao phủ trong ánh sáng màu lam, nhìn không thấy rõ bên trong, chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng hình một nam tử đang chắp tay sau lưng.

" Tổ Thần đại nhân!" Lạc Phong đại hỉ, lập tức tiến lên thi lễ một cái.

" Tham kiến Tổ Thần đại nhân! " đám người Lạc Gia cũng tỏ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, rất nhiều người trở nên yên tâm hơn, khom mình hành lễ với thân ảnh màu lam.

Những người khác còn lại cũng vội vàng khom người theo.

Ba người Thiết Nham liếc nhìn nhau, cũng bước tới chào.

" Không cần đa lễ. "Bóng người màu lam chậm rãi nói, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng lại vang vọng khắp xung quanh.

Mọi người đều đứng dậy, nhìn về phía bóng người màu lam.

Ánh mắt của đám người Lạc Gia Ô Mông Đảo trở nên nóng bỏng, còn thần sắc của tu sĩ ba hòn đảo khác thì phức tạp hơn nhiều, mặc dù hầu hết là giống với đám người Lạc Gia, nhưng cũng có một chút là biểu lộ hơi mất tự nhiên.

"Mặc dù những năm này ta bế quan, nhưng những tình huống trên đảo, hay cả sự tình của Hắc Phong Hải Vực ta đều biết rõ." Bóng người màu lam mở miệng nói.

Ba người Thiết Nham nghe vậy lập tức thoáng nghiêm mặt lại.

" Lạc Phong, những năm này ngươi quản lý Ô Mông Đảo cùng với ba hòn đảo khác rất tốt, bình Huyền Nguyệt Đan này coi như là phần thưởng cho ngươi." Bóng người màu lam phất tay bắn ra một tia sáng màu lam bay đến trước người Lạc Phong.

Lam quang tiêu tán, lộ ra một cái bình ngọc màu trắng.

Trên mặt Lạc Phong lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng, khom người nói: "Đa tạ Tổ Thần!"

Ba người Thiết Nham thấy vậy, trong mắt cũng hiện lên một tia hâm mộ.

Huyền Nguyệt Đan chính là đan dược có tiếng tăm lừng lẫy, đối với tu sĩ

Chân Tiên cũng có hiệu quả tinh tiến tu vi rất tốt, chỉ là đan dược này cực kỳ hiếm thấy, trên toàn bộ Hắc Phong Hải Vực này, chỉ sợ cũng chỉ có đến trên Hắc Phong Đảo mới có thể mua được.

" Ngươi chú ý cố gắng tu luyện, tranh thủ có thể sớm ngày đột phá cảnh giới, thành tựu nghiệp vị Chân Tiên." Bòng người màu lam nói thêm.

"Tại hạ chắc chắn sẽ không phụ sự kỳ vọng của Tổ Thần đại nhân!" Lạc Phong gật đầu liên tục.

" Thiết Nham, Thần Chung, còn có Linh Vân, những năm này ba vị cũng đã cực khổ nhiều rồi, ban cho các ngươi ba kiện Linh bảo này." Bóng người màu lam vung tay lên lần nữa, ba đạo ánh sáng bắn ra bay về phía trước mặt của ba người.

Ánh sáng tiêu tán đi, hiện ra ba kiện bảo vật phát ra linh quang bốn phía.

Một chiếc gậy như ý màu xanh biếc, một viên bảo châu màu trắng, còn có một chiếc quạt nhỏ màu vàng.

Ba kiện bảo vật tản mát ra chấn động pháp lực cực kỳ mãnh liệt, bất ngờ đều là Linh Bảo cao cấp nhất, chỉ cách đến trình độ Tiên Khí một bước nhỏ.

Ba người Thiết Nham đại hỷ, tự thu hồi bảo vật của mình sau đó khom người cảm tạ.

Bóng người màu lam lại vung tay lên, một đạo ánh sáng khác bay về phía Lạc Phong, hiện ra một kiện pháp khí trữ vật.

"Đây là một ít tài nguyên đan dược tu luyện, giao cho Lạc Phong ngươi phân phối, tận hết sức và khả năng đề cao thực lực Ô Mông Đảo." Bóng người màu lam nói ra.

"Vâng." Lạc Phong nghiêm nghị lĩnh mệnh.

"Về phần tình hình tranh đầu giữa Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo gần đây, việc này không liên quan gì đến Ô Mông Đảo chúng ta. Để ngăn ngừa

tránh gặp ảnh hưởng, kể từ hôm nay, nghiêm cấm tất cả mọi người rời khỏi hòn đảo, các nơi trên Ô Mông Đảo đều bế quan phong đảo một thời gian." Bóng người màu lam nói.

Quyết đinh này của Hàn Lập cũng không khác với suy đoán của đám người Lạc Phong, mọi người đều lên lĩnh mệnh.

"Chư vị cũng không cần phải lo lắng, có ta còn ở đây thì sẽ bảo vệ các ngươi một cách chu toàn." Bòng người màu lam đảo mắt nhìn qua mọi người rồi nói.

"Vâng." Mọi người tại đây nghe được bóng người màu lam tự tin nói vậy, lập tức ổn định tinh tần, cùng nhau nói.

Bóng người màu lam nhẹ gật đầu, cũng không tiếp tục ở lại đây nữa. Thân ảnh hóa thành một đạo ánh sáng màu lam bay về phía xa, sau khi lóe lên một cái lập tức biến mất phía chân trời.

Ba người Thiết Nham nhìn bóng người màu lam biến mất phía xa, ngoảnh lại nhìn nhau, sự hoài nghi cùng tâm tư khác trước đây biến mất không còn lại chút nào, thay vào đó là một niềm hâm mộ cùng với kính sợ.

...

Mấy ngày sau.

Trên đảo nhỏ không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài, vốn dĩ Hàn Lập đang nhắm mắt ngồi xếp bằng bỗng nhiên mở hai mắt ra, mỉm cười.

Thông qua tin tức Địa Chích Hóa Thân truyền về, hắn đã biết được bốn hòn đảo của Ô Mông Đảo Nhất Mạch đã mở ra cấm chế hộ đảo, phong đảo kết ấn, đoạn tuyệt hết thảy liên hệ với ngoại giới.

Những điều này đều là những việc mà hắn sớm đã có kế hoạch rồi.

Phong đảo kết ấn, cố gắng hết sức có thể tránh liên lụy giữa tranh đấu của Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo, giảm bớt rất nhiều khả năng tiết lộ

thân phận của hắn, khiến hắn có thể an tâm bế quan.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, sau đó đứng dậy đi đến dược viên trong động phủ.

Hôm nay, cái mảnh dược viên có chu vi gần trăm trượng này đã bị linh quang cấm chế phân chia thành hơn mười khu vực, mỗi khu vực có hoàn cảnh khác nhau, thích hợp cho các loại thảo dược sinh trưởng.

Có chỗ thì nóng bức, có chỗ thì băng hàn, có chỗ thì lại bị Hàn Lập dùng cấm chế che đậy hết ánh sáng, bên trong là một mảnh đen kịt như đêm khuya.

Các loại Linh thảo mặc dù phải ở trong túi trữ vật một thời gian, có chút héo hon, lúc này lại được trồng xuống theo tập tính sinh trưởng nên rất nhanh khôi phục bừng bừng sinh cơ.

Ngoài ra một ít hạt giống Linh dược mới lấy được gần đây cũng được hắn gieo trồng xuống luôn, kể cả một viên Mẫu Đậu khác.

Hiện tại Đạo Binh trong tay hắn có số lượng quá ít, khả năng sử dụng có hạn, nếu số lượng mà đủ nhiều thì mới có thể chân chính triển khai tác dụng của nó.

Bên trong những loại Linh dược này, Vạn Luân Quả, Lạc Anh Hoa, Huyết Tinh Ngẫu là ba chủ linh tài của Vạn Luân Đan, tất nhiên là được Hàn lập vô cùng coi trọng trồng tại chỗ tốt nhất, sử dụng Linh Thổ cũng là tốt nhất.

Đặc biệt là đoạn Huyết Tinh Ngẫu đấu giá được kia, hắn không tiếc bỏ ra tâm huyết chuyên môn xây dựng một cái Linh trì, gieo trồng vào bên trong đó.

Tất cả tài liệu phụ trợ Vạn Luân Đan đã được hắn chuẩn bị đầy đủ, số lượng cũng đầy đủ, chỉ cần đào tạo ra đầy đủ số lượng ba loại chủ linh tài là có thể bắt đầu luyện đan được rồi.

------oOo------

Chương 356: Vạn Luân Đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập kiểm tra cẩn thận ba loại Linh thảo này một lần nữa, sau đó giao Chưởng Thiên Bình cho Cự Viên Khôi Lỗi, rồi phân phó nó đến hạn đổ linh dịch vào, sau đó rời đi, về tới mật thất khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay tài liệu luyện chế Vạn Luân Đan cơ bản không có vấn đề, chỉ cần đợi thêm chút ít thời gian, rất nhanh có thể bắt đầu luyện chế rồi.

Hiện tại điều để hắn quan tâm nhất chính là Đạo Đan, tài liệu chính cùng tài liệu phụ cơ bản đã không sai biệt lắm, chẳng qua là còn thiếu hai loại linh dược Thiên Tạo Tham cùng Lộ Ngưng Thảo, đến nay vẫn chưa có manh mối.

Hàn Lập nghĩ đến đây, lật tay lấy ra mặt nạ Vô Thường Minh đeo lên mặt.

Theo ánh sáng màu xanh chớp động, hắn lật xem thuần thục nhiệm vụ tuyên bố lúc trước, nhưng mà hai loại linh tài cần mua này vẫn không có đầu mối.

Hắn suy nghĩ một lát, phất tay huỷ bỏ nhiệm vụ lúc trước, sau đó lại tuyên bố nhiệm vụ một lần nữa.

Bất quá thù lao nhiệm vụ lần này tăng cao gấp ba lần.

Tin tưởng với thù lao kếch xù lần này, chỉ cần chờ thêm chút thời gian, chắc chắn sẽ có hồi báo.

Sau khi làm xong, hắn thu hồi mặt nạ, lại lấy ra hai kiện trữ vật Pháp Khí, chính là vật lấy được từ hai gã tu sĩ Thanh Vũ Đảo.

Phóng xuất thần thức qua, hắn không khỏi lắc đầu.

Gia thân của tu sĩ Hắc Phong hải vực so với tu sĩ ngoại giới quả thực kém không ít, trên thân hai người cơ bản không có đồ vật lọt vào mắt hắn, chỉ có một ít Pháp bảo uy lực bình thường cùng với một ít tài liệu thường thấy.

Bỗng nhiên, đuôi lông mày hắn khẽ nhướng, lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu xanh.

Vật này tìm được từ bên trong trữ vật Pháp khí của gã đại hán đầu trọc, lớn cỡ lòng bàn tay, được chế tạo bởi một loại Linh ngọc màu xanh, một mặt điêu khắc một đầu Linh cầm màu xanh giống như Phượng Hoàng, mặt kia khắc một chữ "Vũ".

"Xem ra hẳn là lệnh bài Thanh Vũ Đảo..." Trong lòng hắn âm thầm phỏng đoán.

Trên lệnh bài dường như không có tin tức gã đại hán đầu trọc kia, lại không quá giống lệnh bài thân phận, điểm này có chút kỳ quái.

Hàn Lập lại lật nhìn lệnh bài hai cái, liền thu vào, dù sao hắn cũng không có hứng thú với thế lực bản thổ Hắc Phong hải vực là Thanh Vũ Đảo này, tự nhiên cũng không muốn tốn tâm tư đi nghiên cứu lệnh bài này rồi.

Hắn nhắm hai mắt lại, sau đó điều tức một chút, bắt đầu tìm hiểu công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ tam trọng.

Lại nói tiếp, mặc dù đã đột phá đã đến Chân Tiên Hậu Kỳ, nhưng hắn một mực vẫn không chính thức tu luyện công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ tam trọng, bởi vì đệ tam trọng này so với hai trọng trước tối nghĩa khó hiểu hơn nhiều, đến nay hắn vẫn không có triệt để tìm hiểu thấu triệt.

Hôm nay ba loại tài liệu luyện chế Vạn Luân Đan cần có thời gian thúc đẩy phát triển, vừa vặn nhân cơ hội này, hắn hảo hảo tìm hiểu một phen.

Tu luyện vốn không tuế nguyệt, thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã qua hơn ba mươi năm.

Đại môn động phủ Hàn Lập thủy chung vẫn đóng chặt, những năm gần đây chưa một lần mở ra, trên cánh cửa này đã sớm phủ đầy bụi bặm.

Đương nhiên, thời gian này cũng không có người nào khác đến đây.

Lúc này Hàn Lập đang đứng ở một chỗ trong Dược Viên động phủ, cẩn thận hái ba khối Kim sắc Linh quả từ một cây Kim sắc Linh thụ cao hơn một trượng, chính là Vạn Luân Quả.

Hắn nhìn Kim sắc Linh quả trong tay, hài lòng gật đầu nhẹ, thu vào trong vòng tay trữ vật, sau đó quay người đi ra khỏi Dược Viên, đi đến hướng phòng luyện đan.

Đi dọc đường đến một ngã ba, bước chân Hàn Lập ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn vào bên trong một gian mật thất.

Đó là nơi bế quan của Giải Đạo Nhân, ước chừng hơn mười năm trước, gã đột nhiên đưa ra lời đề nghị Hàn Lập an bài một mật thất tu luyện. Việc này tất nhiên Hàn Lập sẽ không cự tuyệt.

Bất quá đến nay vẫn không hề có động tĩnh gì, cũng không biết gã đang làm gì.

Hàn Lập lắc đầu, hắn càng ngày càng cảm thấy không thể đoán được bộ Tiên khôi lỗi này, dường như gã đang cất giấu bí mật gì đó không muốn người biết.

Bất quá chỉ cần gã không gây bất lợi cho mình, hắn tự nhiên cũng lười quan tâm, dù sao sự tình cần làm trước mắt thật sự là nhiều lắm.

Hàn Lập nghĩ như vậy, quay người tiến vào bên trong luyện đan thất, sau đó mở cấm chế chung quanh ra rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trong những năm này, hắn ngoại trừ cung ứng cho Địa Chích Hóa Thân, tuyệt đại đa số lục dịch đều dùng để thúc đẩy ba kiện chủ linh tài Vạn Luân Quả, Lạc Anh Hoa, Huyết Tinh Ngẫu.

Đến lúc này, cuối cùng thúc ra một đám Linh Dược, ước chừng khoảng ba mươi phần, có thể bắt đầu thử luyện chế Vạn Luân Đan rồi.

Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa nửa ngày, triệt để bình ổn tinh thần, sau đó mở hai mắt ra.

Hắn vung tay lên, lấy ra Ngân sắc lò đan, sau đó tay áo hất lên, một viên Ngân Quang hiện ra, Ngân sắc tiểu nhân phóng ra, rơi vào phía dưới lò đan.

Tiểu nhân khoanh chân ngồi xuống, hai bàn tay nhỏ bé bấm niệm pháp quyết vung lên, trên người Ngân sắc hỏa diễm lập tức đại phóng, sau đó phân liệt ra, hóa thành chín đạo hoả diễm giống nhau như đúc, bao bọc phía dưới đáy lò đan.

Hàn Lập vung tay lên lần nữa, một phần tài liệu luyện chế Vạn Luân Đan phóng ra, chia làm ba mươi phần, xếp đặt chỉnh tề ở một bên.

Những năm qua hắn đã nghĩ đến thuật pháp luyện chế Vạn Luân Đan không biết bao nhiêu lần, tự nhiên đã sớm thuần thục vô cùng..

Hắn há miệng phun ra một cỗ ánh sáng màu xanh, chui vào trong lò đan, nắp lò lập tức tự dịch chuyển ra.

Hàn Lập lấy ra một quả Vạn Luân Quả, ngón tay gảy nhẹ, mấy đạo kiếm quang màu xanh phóng ra, vây quanh Linh quả, loạn trảm một hồi, trong nháy mắt chém Linh quả thành một viên như bùn.

Một hạt giống Kim sắc đã sớm bị hắn lấy ra, để ở một bên.

Hắn cẩn thận đưa viên quả bùn Kim sắc vào trong lò đan, Ngân sắc hỏa diễm phun ra nuốt vào, lò đan rất nhanh trở nên cực nóng không gì so được, Vạn Luân Quả bị hòa tan nhanh chóng, hóa thành một đoàn chất lỏng màu vàng.

Sau đó Hàn Lập lại lấy ra tài liệu màu trắng giống như keo, đưa vào trong lò đan...

Lần này bế quan luyên đan trọn vẹn ba năm.

Một ngày này, quang mang loé lên trên đại môn luyện đan thất, cửa mở ra ầm ầm.

Bóng người nhoáng một cái, Hàn Lập đi từ trong ra, trong ánh mắt lóe ra quang mang hưng phấn, dường như tâm tình thật tốt.

Hắn nhấc tay lên, thủ chưởng lật ngược lại, nơi lòng bàn tay lóe lên kim quang, bỗng nhiên nhiều ra một viên đan dược to cỡ hạt Long Nhãn.

Đan này có màu vàng nhạt, tản ra kim quang nhu hòa, nhưng nếu quan sát kỹ lại phát hiện mặt ngoài tầng kim quang này, rõ ràng là do từng đường vân màu vàng nhạt rậm rạp như tơ tạo thành, thoạt nhìn huyền diệu dị thường.

Viên đan nhỏ như vậy, mặt ngoài lại có hơn vạn đường vân màu vàng nhạt, chỉ sợ đây chính là Vạn Luân Đan.

Đan này là đan dược tinh tiến tu vi Chân Tiên Hậu Kỳ, không chỉ có tài liệu luyện chế để cho hắn hao tốn tâm huyết nhiều như vậy, mà quá trình luyện chế cũng cực kỳ phức tạp, là đan dược phức tạp nhất mà hắn luyện chế được cho đến bây giờ.

Mặc dù tạo nghệ Luyện Đan Chi Thuật của hắn rất sâu, lại có Chân Ngôn Bảo Luân trì hoãn thời gian nghìn lần, nhưng trong một năm đầu, mười phần tài liệu cũng vẻn vẹn thành công nửa lô, chỉ được năm viên mà thôi.

Nhưng những thất bại này lại làm cho hắn rút được không ít kinh nghiệm, thế cho nên về sau xác suất luyện chế thành công không ngừng tăng lên, cuối cùng trong thời gian ba năm, với ba mươi phần tài liệu, luyện chế thành công năm lô rưỡi, tổng cộng được năm mươi lăm viên.

Kỳ thật đừng nói ba mươi phần tài liệu luyện chế Vạn Luân Đan, mặc dù là mười phần, đối với Địa Đan sư bình thường cũng hầu như không có khả năng gom đủ trong thời gian ngắn, mà vượt qua xác xuất thành công hai

thành, thoạt nhìn cũng không cao, nhưng nếu Bình Dao Tử phục sinh biết được việc này, chỉ sợ cả kinh cái cằm cũng muốn rớt xuống.

Phải biết rằng, mặc dù là một quả Vạn Luân Đan, nếu gặp được ở ngoại giới, tuyệt đối sẽ làm cho Hùng Sơn gặp phải nguy hiểm cũng không chịu rời đi.

Mặc dù Hùng Sơn là một tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ, tài sản trên người xa xỉ, nhưng nếu nhận được một quả Vạn Luân Đan, chỉ sợ cũng không nỡ nuốt vào, mà phải chờ tới thời khắc mấu chốt đả thông Tiên khiếu mới dám phục dụng.

Đan dược tinh tiến tu vi Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ, mặc dù phóng nhãn toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực, chỉ sợ cũng chỉ có lác đác vài loại, thậm chí ngay cả thế lực lớn như Chúc Long Đạo, cũng chưa chắc có bao nhiêu, nếu không tu sĩ Kim Tiên cảnh cũng sẽ không hiếm như vậy.

Nhưng Hàn Lập lại không lo lắng chuyện này, theo thời gian trôi qua hắn vẫn có thể luyện chế thêm nữa, hoàn toàn có thể không ngừng phục dụng đan dược này trong quá trình tu luyện.

Lúc này tâm tình Hàn Lập thập phần không tệ, nhưng không phải là do luyện chế ra số lượng không ít Vạn Luân Đan, trọng yếu hơn là hắn phát hiện ra, trải qua ba năm Luyện Đan Chi Thuật của hắn cũng theo đó đột nhiên tăng mạnh, mơ hồ đạt đến bình cảnh.

Hắn có một loại trực giác, chỉ cần cố gắng vượt qua bình cảnh này thì thuật luyện đan sẽ tiến vào một cảnh giới cao hơn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thu lại đan dược trong tay, thần sắc khẽ động, cất bước đi ra ngoài.

Không bao lâu, hắn lại đi tới Dược Viên, đi dạo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ngay vị trí gieo trồng mẫu đậu.

Lúc trước hắn phân phó Cự Viên Khôi Lỗi, cứ cách một đoạn thời gian, sẽ đem lục dịch nhỏ vào trong đó.

Hôm nay đã qua nhiều năm như vậy, mẫu đậu vẫn không có dấu hiệu nảy mầm.

Bất quá đã trải qua chuyện này, hắn cũng không có sốt ruột, lại quay người đi tới trước một mảnh Linh trì màu trắng.

Mảnh Linh Trì này lớn chừng bảy tám trượng, mặt ngoài bao phủ một tầng sương mù màu trắng nhàn nhạt.

Bên trong Linh trì, mấy đóa hoa sen màu đỏ như máu phiêu bồng trên mặt nước, chỗ nhuỵ hoa mơ hồ có thể nhìn thấy từng tia sương mù màu máu đang phiêu đãng, trong không khí tràn đầy vị ngọt, cực kỳ nồng đậm.

Trong đám hoa sen có một đóa rất lớn, to chừng chậu rửa mặt, có loại cảm giác như hạc giữa bầy gà, mấy đóa hoa kia thì nhỏ hơn rất nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn xuống phía dưới đóa huyết sắc hoa sen kia, phía dưới Linh Trì là bùn đất màu đen, có một củ sen cực đại to cỡ thùng nước, dài hơn một trượng, mặt ngoài tản mát ra một tầng huyết quang nồng đậm, hơn nữa cực kỳ sáng long lanh óng ánh.

Bên trên ngó sen lớn sinh trưởng mấy cây tử ngẫu nhỏ, bất quá vô luận kích thước hay là màu sắc đều chênh lệch rất nhiều so với ngó sen lớn kia.

Một nơi trên ngó sen lớn này đột nhiên hiện ra màu sắc u ám, giống như bị nhiễm mực, nó to cỡ nắm tay, màu sắc rất tối, rất dễ làm người khác chú ý.

Ngó sen lớn này là năm đó hắn lấy được từ Huyết Tinh Ngẫu kia, với tư cách ngó sen mẫu, lại tiếp tục sinh sôi nảy nở, dùng cung cấp tài liệu chính luyện chế Vạn Luân Đan.

Trải qua những năm này được lục dịch liên tục quán chú, ngó sen này tối thiểu cũng đạt hai ba mươi vạn tuổi rồi.

Tài liệu chính niên đại càng cao, thì càng ảnh hưởng đến việc luyện thành đan cùng công hiệu của Vạn Luân Đan sau này.

Bất quá Hàn Lập dời ánh mắt, nhìn về phía khối u ám nằm mặt ngoài ngó sen màu máu.

Cái này là khối Cộng Sinh Văn, những năm này cũng đã xảy ra một chút biến hóa, không chỉ bề ngoài lớn lên, mà màu sắc càng tối hơn, dường như trong đó mơ hồ hiện ra một ít đường vân, giống như diệp mạch nào đó của phiến lá.

Hơn nữa, tuy rằng cực kỳ yếu ớt, bất quá hắn vẫn có thể cảm nhận được trong đó tản mát ra một cỗ chấn động Pháp Tắc Chi Lực nhè nhẹ.

Đây cũng không phải là Thời Gian Pháp Tắc, mà là một loại Pháp Tắc Chi Lực nào đó.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm khẽ động.

Lúc trước bên trong khối Cộng Sinh Văn này tuyệt đối không có bất kỳ chấn động Pháp Tắc Chi Lực nào. Lúc này xảy ra biến hóa, hẳn là do những năm qua được lục dịch rót vào.

Tương lai mảnh Cộng Sinh Văn này còn có thể sinh ra loại biến hóa nào đó, hắn không khỏi dâng lên một tia hứng thú trở lại.

------oOo------

Chương 357: Một bước cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập ở bên cạnh Linh trì màu trắng một hồi, sau đó quay người đi ra ngoài.

Trở lại phòng ngủ, hắn lập tức ngã đầu ngủ say.

Ba năm này không ngủ không nghỉ luyện chế Vạn Luân Đan, toàn bộ quá trình cần tập trung tinh thần, không dám mảy may qua loa, đồng thời còn phải tính toán thời điểm thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân, mặc dù là với tu vi Chân Tiên cảnh hậu kỳ cùng thần thức chi lực mạnh mẽ, hắn cũng cảm thấy mỏi mệt rồi.

Trước khi tiếp tục tu luyện, cần phải khôi phục tốt đã, lại để cho thể xác và tinh thần, Pháp lực đều đạt đến trạng thái đỉnh phong mới được.

Một giấc ngủ này trọn vẹn đến ba ngày ba đêm.

Ba ngày sau, tinh thần Hàn Lập vô cùng phấn chấn đi vào mật thất, khoanh chân ngồi xuống, trong tay cầm một bình ngọc màu xanh.

Thân bình hơi nghiêng, từ đó đổ ra một viên đan dược màu vàng nhạt to cỡ hạt Long Nhãn, chính là Vạn Luân Đan.

Hàn Lập dùng hai ngón tay trắng nõn kẹp lấy viên đan dược, suy nghĩ một lát, sau đó đưa vào trong miệng, ngửa đầu nuốt xuống.

Vạn Luân Đan vào miệng rất nhanh hòa tan chảy vào bụng, hóa thành một luồng nhiệt lực cường đại như dòng nước ấm, kỳ kinh bát mạch trong người du tẩu lên.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại một chút, cảm thấy dòng nước ấm này tựa như vạn con tuấn mã được lệnh lao nhanh đi, chảy nhanh đến các gân mạch trong người, dần dần tạo thành từng vòng xoáy nước ấm ở các nơi, dẫn tới gân mạch phình to, đau đớn một hồi.

Sau một lúc lâu, lông mày Hàn Lập dần dần giãn ra, trên mặt lộ ra một tia kinh hỉ.

Dược lực Vạn Luân Đan so với hắn phỏng đoán lúc trước còn lớn hơn một ít.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, thu liễm tinh thần lại, yên lặng vận chuyển Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, bắt đầu vong ngã khổ tu.

Một tầng kim quang nhu hòa nổi lên, bao phủ thân thể của hắn.

Xuân đi đông đến, bốn mùa thay đổi, một năm tiếp theo một năm trôi qua.

Cửa lớn bên ngoài động phủ bị bụi bám càng ngày càng dày, giờ phút này đã hầu như nhìn không ra trên vách núi đá có một đại môn.

Hơn năm trăm năm, với phàm nhân là một đoạn tuế nguyệt dài dằng dặc vô cùng, thậm chí có thể thay đổi cả Vương triều, chủng tộc di chuyển, nhưng đối với người tu luyện chẳng qua chỉ là một lần bế quan mà thôi.

Một ngày này, trên không hòn đảo chợt gió giục mây vần nổi lên, vô số mây đen từ hư không xuất hiện, trong đó hiện lên từng đạo hồ quang điện.

Trong vòng vạn dặm, thiên địa linh khí kịch liệt cuồn cuộn, hình thành một cái vòng xoáy Linh khí to lớn vô cùng, chậm rãi chuyển động.

Giữa không trung hiện ra vô số quang đoàn Linh lực mắt thường có thể thấy được, theo vòng xoáy Linh khí chuyển động, hội tụ về đảo nhỏ.

Một đảo nhỏ vô danh ngoài trăm dặm, trên mặt biển nơi này có một toà đảo nhỏ màu sắc đỏ rực.

Đảo này rất nhỏ, phạm vi chỉ có gần dặm, mọi nơi trên đảo là một màu đỏ tươi do san hô chồng chất thành, dưới ánh mặt trời lập lòe phát sáng, thoạt nhìn rất là xinh đẹp.

Nước biển bên cạnh đảo san hô bỗng cuồn cuộn "Rầm Ào Ào" một tiếng, một đầu Yêu thú đỏ thẫm chui ra khỏi mặt nước.

Yêu thú này dài hơn mười trượng, vẻ ngoài tựa như một đầu heo, toàn thân mọc đầy lông mao màu đỏ đậm, phảng phất như cương châm dựng đứng, bên miệng có hai cái răng nanh màu trắng dài ra, lóe ra hàn quang như kim loại.

Điều đặc biệt kỳ lạ chính là, dưới thân con thú này mọc ra sáu chân.

Ngoại hình con thú này kỳ dị, nhìn có chút dữ tợn, nhưng thân hình mập mạp, tròn vo, phảng phất như một trái dưa hấu, không có chút khí phách nào, ngược lại thoạt nhìn có chút buồn cười.

Nếu là có tu sĩ quen thuộc ở Hắc Phong Hải Vực lúc này, tự nhiên có thể biết, con thú này chính là một Yêu thú cấp thấp thường thấy ở Hắc Phong Hải Vực tên là Trư Đồn Thú, nhưng hôm nay khí tức tản mát ra, không ngờ đã đạt đến cấp độ Nguyên Anh hậu kỳ.

Thân thể tròn trịa của con thú này mãnh liệt bạo tăng, miệng mở lớn, lập tức phát ra một cỗ hấp lực cường đại.

Một ít quang đoàn Linh khí từ không trung lập tức bay hạ xuống, chui vào trong miệng nó.

Trên người Trư Đồn Thú hiện ra một tầng hồng quang, lập lòe bất định.

Xa xa trên đảo nhỏ, dị tượng hùng vĩ giằng co khoảng một canh giờ, lúc này mới chậm rãi tiêu tán, quang đoàn Linh khí trên không trung cũng theo đó biến mất.

Trư Đồn Thú ngậm miệng lại, ngừng hấp lực, hồng quang trên người thoạt nhìn sáng hơn một ít so với trước.

Con thú này nhìn về hòn đảo xa xa, vẫn chưa thỏa mãn kêu lên hai tiếng.

Nó chiếm giữ nơi này đã lâu, mấy trăm năm trước có một tu sĩ nhân loại vô cùng lợi hại đến hòn đảo này, một ít Yêu thú phụ cận có tu vi cao thâm đều nhao nhao rời đi.

Bất quá khi đó linh trí nó vừa mới mở ra, còn có chút tỉnh tỉnh mê mê, nên không có ly khai.

Còn tu sĩ nhân loại kia vẫn cư trú ở chỗ này, về sau cũng không ra tay với các tiểu Yêu thú phụ cận, mà một mực đóng cửa không ra.

Những năm gần đây Trư Đồn Thú một mực sinh sống an ổn tại đây, hơn nữa bởi vì toàn bộ các Yêu thú lợi hại khác đã dời đi, sinh hoạt của nó ngược lại phi thường không tồi.

Về sau bất tri bất giác linh trí nó mở rộng ra, quyền hành tăng liên tục, vẫn cứ lựa chọn không có ly khai.

Về phần lý do lưu lại, là do trên hòn đảo kia, cứ cách một đoạn thời gian mấy trăm năm sẽ xuất hiện vòng xoáy Linh khí to lớn như vừa rồi, đến nay đã xuất hiện mười một lần.

Trư Đồn Thú mỗi lần đều thi triển thần thông thiên phú, hấp thu một chút quang đoàn Linh khí thực chất hóa, làm cho tu vi tăng lên, ngắn ngủn thời gian mấy trăm năm, từ lúc thú con Luyện Khí kỳ vừa mới mở ra linh trí, tăng lên tới cảnh giới bây giờ.

Trư Đồn Thú lại hung hăng nhìn về hướng đảo nhỏ mấy lần.

Tu vi của nó đã gần tới Nguyên Anh kỳ đỉnh phong, nếu dị tượng vừa rồi lại kéo dài thêm một chút, không chừng đã giúp nó đột phá cảnh giới.

Xem ra chỉ có thể đợi lần sau...

Nội tâm Trư Đồn Thú suy nghĩ như vậy, nó lắc lắc cái đuôi, chui vào trong

nước.

Bên trong động phủ, kim quang lượn lờ quanh thân Hàn Lập, toàn thân tản mát ra một hồi uy áp vô cùng to lớn.

Toàn thân của hắn lập loè một đám quang điểm màu vàng, thình lình đã đạt đến ba mươi lăm điểm.

Kim sắc quang mang chợt hiện một hồi, sau đó chậm rãi thu lại.

Hàn Lập mở to mắt, trong mắt xẹt qua một tia hưng phấn.

Những năm này tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, ngắn ngủn hơn năm trăm năm đã đả thông liên tục mười một cái Tiên khiếu.

Nếu để ngoại nhân biết rõ tốc độ tu luyện của hắn, chỉ sợ sẽ kinh hãi trợn mắt há mồm.

Nhưng nếu là để cho những người khác biết rõ, hắn cơ hồ phục dụng Vạn Luân Đan như đan dược phổ thông, chỉ sợ mặc dù là Kim Tiên, đều muốn ghen ghét đến hộc máu.

Kỳ thật mà nói, năm trăm năm có thể đả thông mười một cái Tiên khiếu, cũng là ngoài suy đoán của Hàn Lập.

Dựa theo hắn phỏng đoán ban đầu, nếu muốn đạt đến cảnh giới này, không có thời gian nghìn năm là không thể nào đấy, không nghĩ tới năm trăm năm liền làm được.

Trừ điều đó ra, còn có một vấn đề ở đan này cũng làm cho hắn khó hiểu, chính là dược tính không có suy giảm.

Những năm này một mực phục dụng Vạn Luân Đan, cũng không như các loại đan dược khác, xuất hiện vấn đề dược hiệu suy giảm theo thời gian phục dụng.

Đối với vấn đề này hắn tự nhiên cũng bỏ ra một phen tâm tư muốn tìm ra

nguyên nhân trong đó, nhưng thử nhiều loại biện pháp cũng không thu hoạch được gì, đối với chuyện này hắn tự nhiên cũng không có suy nghĩ quá nhiều, dù sao đây cũng không phải là chuyện xấu, nếu không hắn ngược lại càng thêm nhức đầu.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ nhiều việc này nữa, chợt mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Trước mắt, Tiên khiếu trên người hắn đã đả thông ba mươi lăm cái, tiếp theo chính là đả thông Tiên khiếu thứ ba mươi sáu, trùng kích Kim Tiên cảnh giới.

Nếu có thể thành công vượt qua, liền có thể trở thành một vị Kim Tiên!

Kim Tiên cùng Chân Tiên, mặc dù chỉ khác nhau một chữ, vô luận thực lực hay là địa vị đều là ranh giới giữa trời và đất, nhưng độ khó đột phá cực kỳ lớn, thậm chí có thể so với năm đó tu sĩ Đại Thừa kỳ Độ kiếp thành tiên ở Linh Giới.

Muốn trùng kích bình cảnh này, ngoại trừ cần đả thông Tiên khiếu thứ ba mươi sáu bên ngoài, phiền toái nhất là Suy cuối cùng thuộc Thiên Nhân Tam Suy, chính là "Khiếu Suy".

Lại nói tiếp, Hàn Lập tu luyện đến nay cũng không có bất kỳ kinh nghiệm gì về Suy này, bất quá những năm qua tai nghe mắt thấy, cũng biết sự lợi hại của Tam Suy, dù với thần thông của hắn cũng không dám chủ quan chút nào.

Muốn chống lại Thiên Nhân Tam Suy, phương pháp thực tế nhất đối phó là nắm giữ chính thức pháp tắc chi lực.

Hắn tu luyện Thời Gian pháp tắc, là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, nếu có thể chính thức nắm giữ, dù là mảy may, lúc chống cự Tam Suy Chân Tiên cảnh, chỉ sợ đều có thể thu hoạch hiệu quả kỳ diệu.

Nhưng những năm này hắn nghĩ hết biện pháp cũng không thể nào thành công, hiện tại hy vọng lớn nhất là có thể luyện chế ra một quả Đạo Đan.

Hàn Lập đột nhiên nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên đứng dậy, đi ra mật thất, rất nhanh đi tới một khu vực ở dược viên.

Nơi này là một mảnh Linh thổ đen kịt, trong không khí tản mát ra một cảm giác ướt lạnh.

Bên trong Linh thổ là một cây linh sâm màu trắng, bên ngoài sáng lóng lánh long lanh, phảng phất như điêu khắc từ bạch ngọc thành, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm.

Vật này chính là Thiên Tạo Sâm, là một trong hai loại tài liệu Đạo Đan mà hắn còn thiếu lúc trước.

Những năm này hắn không tiếc bỏ ra giá cao, cuối cùng công phu không phụ lòng người, từ bên trong Vô Thường Minh lấy được một cây non Thiên Tạo Sâm.

Hàn Lập nhìn xem linh sâm màu trắng, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, nhẹ gật đầu.

Cây non Thiên Tạo Sâm này tới tay, hắn lập tức để cho Cự Viên Khôi Lỗi dùng lục dịch thúc giục. Hôm nay xem ra, quá trình thúc đẩy có chút thuận lợi, đã đạt hơn mười vạn năm tuổi, đủ để dùng luyện đan rồi.

Hiện tại chỉ còn thiếu Lộ Ngưng Thảo thôi, mặc dù hắn ra giá cao cầu mua, vẫn không có chút tin tức dược thảo này.

Việc này vốn có thể ngộ nhưng không thể cầu, hôm nay thân ở Hắc Phong Hải Vực, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục chờ đợi tin tức từ mỗi con đường Vô Thường Minh mà thôi.

Hàn Lập khẽ thở dài, lần nữa về tới mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay mặc dù Đạo Đan không thể nào luyện chế, nhưng đương nhiên hắn cũng không muốn ngồi không chờ, mà là thử trùng kích Tiên khiếu thứ ba mươi sáu cuối cùng, tối thiểu cũng muốn đả thông nó hơn phân nửa, triệt

để đẩy tu vi tới Chân Tiên hậu kỳ đỉnh phong rồi hãy nói.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lại lấy ra một quả Vạn Luân Đan đưa vào trong miệng, nhắm mắt tu luyện.

Biển rộng sóng to vạn khoảng, vòm trời lăn tăn các gợn mây, hải vực từ xưa tới nay tựa hồ đã là bộ dạng như thế, vĩnh viễn sẽ không phát sinh biến hóa, thời gian trôi qua làm cho người ta có loại cảm giác vô cùng mơ hồ.

Trong nháy mắt lại trôi qua năm sáu chục năm.

Trên đảo san hô cách trăm dặm, mặt biển gợn sóng khẽ đảo, một đầu Hải thú đỏ thẫm hiển hiện ra, chính là đầu Trư Đồn Thú kia, nó đang nhìn về phía hòn đảo xa.

Dựa theo kinh nghiệm của nó trước đó, vòng xoáy Linh khí kia hẳn là sắp xuất hiện.

Mấy năm này, cơ bản mỗi ngày Trư Đồn Thú đều đi ra xem xét một phen, e sợ bỏ lỡ mất cơ duyên.

Nhưng mà khoảng cách thời gian mà nó dự tính đã qua gần mười năm, vòng xoáy Linh khí kia vẫn một mực không có xuất hiện.

Chẳng những như vậy, một tia động tĩnh trên đảo cũng không thấy, trước đây ít năm cũng có khi xuất hiện một ít dị tượng Linh lực chấn động, những năm này lại một mực không có xuất hiện qua.

Trư Đồn Thú nhìn về hòn đảo xa xa, ánh mắt dần dần có chút lo lắng, tu sĩ nhân loại kia không phải đã ly khai nơi này a?

Nó do dự liên tục, rốt cuộc thân hình vẫn phóng xuống, bơi về hướng đảo nhỏ.

------oOo------

Chương 358: Trư Đồn Thú tặng thạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Khoảng cách trăm dặm với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ của Trư Đồn Thú bây giờ cũng không coi vào đâu, không bao lâu đã đi tới phụ cận hòn đảo.

Nó tận lực thu liễm khí tức trên người, bơi dọc theo rìa hòn đảo đến phía động phủ tu sĩ nhân loại kia.

Sau một lát, Trư Đồn Thú đã đi tới gần động phủ, nó nhìn về phía chỗ đó.

Đập vào mắt nó là một cánh rừng rậm rạp, gió biển thổi qua rừng cây rung động rào rào, cành lá dao động, nhìn không ra điều gì khác thường.

Con thú này nhìn chằm chằm thật lâu vào một chỗ trong rừng cây, miệng nó trương lên.

Một đạo ánh sáng màu lam hơi yếu bắn ra, đánh tới chỗ rừng rậm.

Ánh sáng màu lam đụng đến rừng cây, liền chui vào trong đó như trâu đất xuống biển, không có chút động tĩnh nào.

Trong mắt Trư Đồn Thú vui vẻ, cấm chế nơi này vẫn còn, xem ra tu sĩ nhân loại cũng chưa có ly khai.

Trong lòng nó buông lỏng, đang muốn quay người rời đi.

Ngay lúc này, một tiếng cười khẽ không hề báo trước từ bên cạnh truyền đến.

Trư Đồn Thú giật mình một cái, quay đầu nhìn lại, cơ hồ ba hồn bảy vía bị dọa ra.

Chỉ thấy bờ bên cạnh cách đó không xa, một nam tử áo xanh đang đứng nhìn mình mỉm cười, đúng là tên tu sĩ nhân loại nó đã từng gặp rất nhiều năm trước.

Trư Đồn Thú quát to một tiếng, thân thể uốn éo, tính bỏ chạy về phía mặt biển.

Nam tử áo xanh cười nhạt một tiếng, một tay trảo vào hư không.

"Rầm Ào Ào"!

Mặt nước biển bị cuốn dựng lên, bay lên không trung, thân thể Trư Đồn Thú bị nước biển bao bọc, không thể động đậy chút nào.

"Trư Đồn Thú Nguyên Anh hậu kỳ? Xem ra cũng hiếm thấy." Nam tử áo xanh nhìn Yêu thú trong nước biển, nhàn nhạt nói ra.

Người này chính là Hàn Lập, chẳng qua giờ phút này lông mi không động, tựa hồ có chút buồn phiền.

Những năm này hắn tiếp tục bế quan khổ tu trong động phủ, ý đồ đả thông Tiên khiếu thứ ba mươi sáu.

Nhưng mà tình huống vượt quá dự liệu của hắn, mấy chục năm qua, tuy rằng hắn không ngừng phục dụng Vạn Luân Đan, thậm chí tìm cách giải quyết trong Vô Thường Minh, nhưng Tiên khiếu cuối cùng này lại không có chút động tĩnh.

Một ngày này, trong lòng hắn phiền muộn, ý định đi ra động phủ giải sầu, không nghĩ tới lại gặp con yêu thú này.

Trư Đồn Thú hoảng hốt, liên tục gào thét, sáu chân ngắn ra sức giãy giụa, nhưng không có chút tác dụng nào.

Thanh âm của nó bén nhọn, giờ phút này ra sức giãy giụa gào thét, giống như một đầu Phì Trư rú thảm trước khi chết, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Hàn Lập bị nó trêu chọc vui lên, cười khẽ hai tiếng, cảm giác phiền muộn trong lòng tiêu tán không ít.

"Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi." Hắn cười nhạt một tiếng, cong ngón tay búng ra.

Một viên đan dược màu lửa đỏ bắn ra, lóe lên chui vào trong miệng rộng của Trư Đồn Thú rồi biến mất.

Nó cả kinh lần nữa, tiếng kêu im bặt, tiếp theo mặt ngoài thân thể tròn trịa lập tức ánh sáng màu đỏ đại phóng, chợt hiện không thôi, tản mát ra khí tức cuồn cuộn kịch liệt, nhanh chóng tăng lên.

Trư Đồn Thú còn muốn kêu la, thấy tình hình này trên mặt nó lộ ra vẻ mờ mịt, cũng ngừng giãy giụa lại.

Biến hoá trên người nó vẫn còn tiếp tục, ánh sáng màu đỏ càng ngày càng thịnh, rất nhanh đột phá bình cảnh, khí tức cuồn cuộn ổn định lại, thình lình đột phá đến Hóa Thần Kỳ.

Cùng lúc đó, làn da của nó nguyên bản màu đỏ, một hồi hào quang chợt hiện, sau đó màu đỏ đều biến mất, toàn thân biến thành màu trắng như tuyết.

Cơ bắp dưới bụng nó nhúc nhích một hồi, nhô ra hai cái chân ngắn ngủn, dường như lại muốn mọc ra hai cái chân heo nữa.

"Nhanh như vậy lại mọc ra hai chân, xem ra tư chất của ngươi không tệ." Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày chau lên, thì thào tự nói một tiếng, sau đó buông bàn tay xuống.

""Rầm Ào Ào"" một tiếng!

Nước biển bao trùm Trư Đồn Thú mất đi lực lượng đều rơi xuống biển.

Trư Đồn Thú cũng khôi phục tự do, nhưng không có bay đi, mà đứng ở không trung, ngơ ngác nhìn Hàn Lập.

"Tiểu chút chít, ta đã giúp ngươi đột phá bình cảnh Hóa Thần Kỳ, còn chưa đủ?" Hàn Lập khẽ cười nói.

Trư Đồn Thú nháy mắt nhìn Hàn Lập một hồi, chợt nhanh chóng quay người bay vào mặt biển, biến mất bên trong sóng cả mênh mông.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, ánh mắt lại nhìn về mặt biển xa xa.

Trong lòng hắn tuy phiền muộn, nhưng cũng không có nôn nóng.

Kim Tiên Cảnh giới khó đột phá vốn là chuyện bình thường, nếu không tu sĩ Kim Tiên Cảnh cũng sẽ không hiếm như thế, còn làm thế nào để đột phá bình cảnh này, tạm thời hắn không có phương pháp xử lý.

Sắc trời rất nhanh mờ đi, trời chiều hạ dần, màn đêm buông xuống, nổi lên từng ngôi sao.

Hàn Lập nhìn xem tinh không trên đỉnh đầu, chợt giật mình khẽ, sau một khắc con mắt đột nhiên sáng lên.

Hắn lật tay lấy ra một vật, là một phiến đá màu nâu xanh, hai mặt cũng khắc rậm rạp chằng chịt chữ cổ triện nhỏ, chính là năm đó hắn lấy được từ Lãnh Diễm Lão Tổ, là bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Hàn Lập đạt được công pháp này, không lâu sau liền xảy ra các loại sự tình rối đầu, làm hắn quên mất Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, khối phiến đá này cũng bị hắn một mực đặt sâu bên trong túi trữ vật.

Hắn nhìn qua phiến đá trong tay, ánh mắt chớp động.

Năm đó tại Linh Hoàn Giới đạt được Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công, về sau tu luyện ra bảy cái Huyền khiếu, sau đó lại tu luyện đả thông thêm bảy cái Tiên khiếu, hầu như không có tiêu phí bao nhiêu khí lực.

Nếu như hắn đoán không sai, giữa Huyền khiếu cùng Tiên khiếu có lẽ có liên quan nào đó, có lẽ hắn nên đả thông ba mươi sáu cái Huyền khiếu trước, sau đó đả thông Tiên khiếu thứ ba mươi sáu, khả năng sẽ dễ dàng hơn.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập không có quay lại động phủ, liền cầm lấy phiến đá, ngồi xếp bằng tại chỗ trên mặt đất.

Năm đó hắn lấy được công pháp này, về sau chỉ mơ hồ lật nhìn một chút, cũng không có xem kỹ.

Hàn Lập tìm hiểu bản thượng công pháp trên phiến đá, sắc mặt vui mừng chậm rãi thu lại.

Thật lâu sau, hắn ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười khổ.

Nếu như đoán không lầm, Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công cùng Tiểu Bắc Đẩu Tinh Nguyên Công năm đó quả nhiên là công pháp Nhất Mạch tương thừa, hơn nữa càng thêm huyền diệu, trong đó cũng ghi lại phương pháp đả thông Huyền khiếu.

Chẳng qua Lãnh Diễm Lão Tổ đã từng nói, trên phiến đá này chỉ ghi chép nửa bộ công pháp, chỉ có thể đả thông mười tám cái Huyền khiếu, nói cách khác, muốn đả thông ba mươi sáu Huyền khiếu, xem ra còn cần nửa bộ công pháp tiếp theo mới được.

Nửa bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công là Lãnh Diễm Lão Tổ lấy được từ bên trong một di tích, nếu muốn lấy được nửa bộ công pháp còn lại, chỉ sợ vẫn phải từ chỗ người này mới có được.

Trong lòng của hắn có chút ảo não, sớm biết như thế, năm đó đã lên tiếng hỏi rõ thân phận chân thật của Lãnh Diễm Lão Tổ mới phải.

Bây giờ muốn tìm lại Lãnh Diễm Lão Tổ, cũng không hề dễ dàng.

Từ tình huống trận chiến Thánh Khôi Môn năm đó, Lãnh Diễm Lão Tổ hẳn

là gia nhập Thập Phương Lâu, nhưng tổ chức Thập Phương Lâu lớn như thế, ở trong đó tìm được một người không khác gì mò kim đáy biển. Huống chi, hắn cũng không hiểu rõ lắm về Thập Phương Lâu, thân phận của các thành viên trong tổ chức này chỉ sợ là cùng một dạng với Vô Thường Minh, cũng không rõ ràng.

Hắn đứng lặng tại chỗ một lát, sau đó lắc đầu thu phiến đá vào.

Việc này cũng chỉ có thể ngộ không thể cầu, các loại sự tình sau này hãy tính tiếp.

Hàn Lập quay người đi về phía động phủ, bất quá mới vừa đi hai bước, liền ngừng lại, quay người nhìn lại phía mặt biển.

Nương theo một tiếng kêu mơ hồ có vẻ lo lắng truyền đến, "Rầm Ào Ào" một tiếng, mặt biển tách ra, đầu Trư Đồn Thú kia chui ra, bay đến bên cạnh Hàn Lập.

Nó mở miệng ra, một khối đồ vật đen sì từ bên trong văng ra, rơi vào bên chân Hàn Lập, lăn lăn sau đó ngừng lại.

Miệng Trư Đồn Thú phát ra thanh âm xuỳ xuỳ, phía trên thình lình có vài dấu vết màu đen, chảy ra một ít máu loãng đỏ thẫm, tựa hồ bị cái gì đó ăn mòn.

Đuôi lông mày Hàn Lập chau lên, phất tay đánh ra một cỗ ánh sáng màu xanh, chui vào trong cơ thể Trư Đồn Thú.

Vết thương nơi miệng con thú này lập tức khép lại, lấy mắt thường có thể thấy được.

Trư Đồn Thú khẽ giật mình, sau đó ánh mắt lộ vẻ vui mừng, trong miệng phát ra thanh âm ôi ôi, nghe tựa hồ có chút ý tứ nịnh nọt, cái đuôi cũng bắt đầu lay động.

Hàn Lập không có tiếp tục để ý con thú này, cúi người nhặt vật màu đen trên mặt đất lên.

Vật này là một hòn đá màu đen, lớn cỡ nắm tay, toàn thân đen nhánh, mặt ngoài tản mát ra hào quang đen kịt.

Lúc này mặc dù là ban đêm, nhưng vật ấy phát ra hắc quang rất dễ làm người khác chú ý, dường như có thể thôn phệ hết thảy hào quang vào.

Lông mày Hàn Lập chợt nhíu một cái, ngón tay cầm lấy tảng đá đau đớn một hồi, chợt mặt ngoài ngón tay loé lên hào quang màu bạc nhạt, hiện ra một màng mỏng hơi mờ.

Tảng đá kia toả ra hắc quang tựa hồ mang theo một loại lực lượng ăn mòn cổ quái nào đó, mặc dù lấy thân thể hắn lúc này, trực tiếp tiếp xúc cũng không cách nào thừa nhận.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, thả ra thần thức chui vào bên trong hòn đá màu đen, bắt đầu tra xét rõ ràng.

Sau một lát, hắn thu hồi thần thức, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Trong hòn đá màu đen này ẩn chứa một loại lực lượng vô cùng đặc thù, cũng không phải lực lượng pháp tắc, bất quá vô cùng huyền diệu, lấy kiến thức của hắn cũng nhận không ra đây là vật gì.

"Ngươi muốn tặng thứ này cho ta?" Hàn Lập nhìn về phía Trư Đồn Thú, mở miệng hỏi.

Con thú này lập tức gật đầu.

"Vật ấy rất kỳ lạ, ta cũng không biết là vật gì, ngươi lấy nó từ chỗ nào?" Hàn Lập lại hỏi.

Trư Đồn Thú quay người nhìn về phía xa, miệng khép mở, muốn nói gì đó, nhưng chỉ phát ra tiếng kêu ôi ôi, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, ngón tay đưa ra, một đạo ánh sáng màu xanh từ đầu ngón tay bắn ra, chui vào cổ họng Trư Đồn Thú.

Yêu thú muốn mở miệng nói chuyện, cần phải luyện hoá một đốt xương nơi cổ họng.

Tu vi Trư Đồn Thú mặc dù không tệ, nhưng vẫn chưa thể luyện hoá đốt xương này.

Ánh sáng màu xanh ở trong cổ nó chợt lóe lên, lập tức tiêu tán ra.

"Trước... Thế hệ... Ách..." Trư Đồn Thú mừng rỡ, trong miệng phát ra thanh âm đông cứng.

"Tốt rồi, hiện tại có thể nói cho ta biết lai lịch vật ấy đi." Hàn Lập nói ra.

"Vâng... Vật ấy... Là rất nhiều năm trước, ta... Ách... Đi theo cha mẹ từ nơi khác... Di chuyển đến đây... Ách... Từ một hòn đảo... phụ cận lấy được." Trư Đồn Thú nói ngập ngừng.

"A, còn nhớ đó là hòn đảo nào không?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức hỏi.

"Cái này... Thời gian quá lâu... Khi đó Linh trí ta cũng chưa mở hoàn toàn... Nhớ không rõ lắm." Trư Đồn Thú nói xong, lời nói bắt đầu trôi chảy dần.

Hàn Lập nghe vậy vung tay lên, mặt biển bay lên một cỗ nước biển, ngưng tụ thành một màn nước, phía trên hiện ra một bộ địa đồ tường tận, đúng là địa đồ Hắc Phong Hải Vực.

"Ngươi xem địa đồ này, có thể nhớ đại khái ở nơi nào không?" Hắn lại hỏi.

Con mắt Trư Đồn Thú nhìn về phía màn nước, nhìn một hồi lâu, ánh mắt rơi vào một nơi, có chút không tự tin nói: "Hẳn là ở chỗ này."

Hàn Lập nhìn theo vị trí Trư Đồn Thú nhìn, sắc mặt chợt hơi ngẩn ra.

Vị trí Trư Đồn Thú nhìn, hắn đã từng đi qua, chính là năm đó chấp hành nhiệm vụ lần thứ nhất ở Vô Thường Minh, là tòa Hồng Nguyệt đảo.

"Là tìm được ở chỗ này..." Hàn Lập thì thào tự nói, chẳng lẽ lại trùng hợp.

"Ta cũng không dám xác định... Hẳn là chung quanh nơi đây." Trư Đồn Thú thấy thần tình Hàn Lập ngưng trọng, tâm thần có chút bất định nói.

"Không sao, ta chỉ tùy tiện hỏi thôi. Đúng rồi, trong tay ngươi còn có hòn đá màu đen này nữa không?" Hàn Lập khoát tay áo, lại hỏi.

------oOo------

Chương 359: Trả lời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không có... Chỉ có một khối này thôi, ta vốn muốn giữ lại từ từ suy nghĩ tìm cách sử dụng... Bất quá thứ này quá mức tà dị, ta căn bản nắm giữ không được, vẫn là nên tặng cho tiền bối đi." Trư Đồn thú cúi đầu, sụp mi thuận mắt nói.

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười, cong ngón tay búng ra một khỏa đan dược tới nó.

Trư Đồn Thú đại hỉ, lập tức há miệng nuốt đan dược vào, hào quang bên ngoài thân lập loè một hồi, khí tức ẩn ẩn lại tăng thêm vài phần.

"Đi thôi. Việc ở nơi này, không được để lộ ra ngoài mảy may." Hàn Lập thản nhiên nói.

Trư Đồn thú vội vàng gật gật đầu to, quay người bay trở về mặt biển, bơi về phía xa.

Hàn Lập nhìn con thú này ly khai, hơi trầm ngâm, lật tay lấy ra một hộp ngọc màu đỏ nhạt.

Hộp này dùng một loại noãn ngọc đặc thù chế tác thành, ôn nhuận bóng loáng, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức ôn nhuận.

Hắn để hòn đá màu đen vào trong hộp, hắc quang chiếu rọi trên vách hộp, vách hộp vẫn bình thường vô sự.

Hàn Lập thu hộp ngọc về, tán đi Chân Cực Chi Mô bao trùm bàn tay, quay người trở về động phủ.

Hắn vẫn chưa quay về mật thất, mà đi thẳng tới khu vực gieo trồng mẫu đậu ở Dược Viên.

Những năm này vì cố đả thông Tiên khiếu thứ ba mươi sáu, hắn toàn tâm vùi đầu vào trong tu luyện, không có phân thần đi cô đọng tinh hạt. Trước đây luyện chế Vạn Luân đan cũng không thiếu, nên hắn phân phó cự viên khôi lỗi đem lục dịch đi thúc mẫu đậu.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, hai mắt sáng ngời.

Chỉ thấy mẫu đậu bất ngờ đã nẩy mầm, dài ra mấy rễ cây non nớt, một ấu mầm xanh nhạt rất nhỏ từ bên trong Linh Thổ chui ra ngoài.

Mặc dù chỉ là một cây non nho nhỏ, lại tản mát ra một cỗ sinh cơ cường đại.

Hắn quan sát cẩn thận tình huống ấu mầm, vẫn giống như trước kia, trên hai mảnh múi lá sinh trưởng từng vòng đường vân kim sắc mơ hồ.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng, gật đầu nhẹ.

Những năm này hắn nghiên cứu phương pháp đào tạo đậu binh mà Hô Ngôn lão đạo truyền cho, nên có chút kinh nghiệm với việc đào tạo đậu binh, không giống như lúc trước phải tự mò mẫm tìm đường.

Đào tạo đậu binh, khó khăn nhất chính là tốn thời gian để cho mẫu đậu nẩy mầm.

Chỉ cần mẫu đậu nẩy mầm, xem như thành công một nửa, tiếp theo chỉ cần hảo hảo đào tạo, rất nhanh có thể tạo ra một đám đậu binh, cũng lần nữa có được mẫu đậu.

Hàn Lập nghĩ đến đây, lại quan sát tính huống mẫu đậu một hồi, sau đó ly khai Dược Viên, đi đến mật thất.

Đi qua một góc, hắn lại nhìn về phía gian phòng đang đóng chặt cửa.

Lại nói tiếp, Giải Đạo Nhân cũng giống như mình, đã bế quan mấy trăm năm rồi, đến nay vẫn không có chút dấu hiệu nào đi ra, cũng không biết đến tột cùng đang làm cái gì.

Hắn thu hồi ánh mắt, đi vào trong mật thất khoanh chân ngồi xuống, sau đó lấy ra mặt nạ Vô Thường Minh, kích phát cấm chế, sau đó mở ra giao diện nhiệm vụ.

Nhiệm vụ tìm kiếm Lộ Ngưng thảo đến nay vẫn không có hồi báo.

Việc này đã sớm sở liệu, hắn thở dài, sau đó lại ban bố hai nhiệm vụ.

Nhiệm vụ đầu tiên là tìm kiếm công pháp nguyên vẹn Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, nhiệm vụ còn lại là tìm kiếm tin tức về khối đá màu đen hắn vừa mới nhận được.

Vật ấy chẳng biết tại sao lại cho hắn một loại cảm giác phi thường đặc biệt.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập tĩnh tọa một lát, gọi cự viên khôi lỗi qua, tiếp nhận Chưởng Thiên bình từ tay nó.

Trong bình ngưng tụ ra một giọt lục dịch, đang chuyển động nhẹ nhàng.

Hắn lắc nhẹ Chưởng Thiên bình, rồi đặt nó bên cạnh, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Ông!

Kim quang trên thân Hàn Lập đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hiển hiện ra, xoay tròn nhẹ nhàng.

Phía trên Bảo luân, từng đoàn thời gian Đạo Văn hơi mờ linh động vô cùng chớp động lên, tản mát ra một cỗ chấn động Thời Gian pháp tắc chi lực.

Trong tay hắn bấm niệm pháp quyết, một điểm Chân Ngôn Bảo Luân từ sau lưng bay lên, rơi vào trước người.

Hôm nay, số thời gian Đạo Văn trên Bảo luân so với năm đó nhiều hơn một ít, đã đạt đến một trăm ba mươi đoàn.

Năm đó lúc còn ở Chân Tiên cảnh trung kỳ, thông qua tinh hạt thời gian, hắn đã gia tăng Thời gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đến một trăm lẻ tám đoàn, về sau lại đả thông Tiên khiếu, nhưng Thời gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân vẫn không hề gia tăng chút nào, tựa hồ đã đạt đến cực hạn.

Hôm nay hắn tiến giai Chân Tiên cảnh hậu kỳ, lại đả thông mười một cái Tiên khiếu, Thời gian Đạo văn trên Bảo luân lại lần nữa gia tăng.

Đã như vậy...

Hàn Lập cầm lấy Chưởng Thiên bình bên cạnh, rót Tiên linh lực trong cơ thể vào trong đó.

Ầm ầm!

Thiên Địa linh khí gần động phủ lập tức cuồn cuộn kịch liệt, hình thành một dòng suối Linh khí cự đại, Thiên Địa linh khí hóa thành vô số ánh sáng óng ánh, hội tụ vào bên trong.

Hư không rung động lắc lư, nhấc lên trận trận cuồng phong, mặt biển sóng dữ phiên cổn.

Dị tượng kinh người giằng co đến ba ngày, sau đó tiêu tán đi.

Bên trong động phủ, trong tay Hàn Lập ngưng tụ ra một miếng tinh hạt, thần sắc thoáng có chút mỏi mệt.

Dùng Tiên Linh lực của hắn lúc này, ngưng tụ tinh hạt đã nhẹ nhõm hơn không ít, không như lúc trước cơ hồ bị rút hết.

Hàn Lập điều tức một lát, tay bấm niệm pháp quyết, phía sau kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra.

Trong miệng hắn lẩm bẩm thúc dục, Chân Ngôn Bảo Luân ông ông xoay tròn, mặt ngoài Thời gian Đạo Văn tách ra vạn đạo kim quang.

Trung tâm khu vực Bảo luân hiện ra một Kim sắc quang đoàn chói mắt, mặt ngoài kim quang tràn đầy, lập loè bất định, lập tức hóa thành một con mắt Kim sắc dựng thẳng, nhìn về phía Tinh hạt Thời gian.

"Lộng" một tiếng vang nhỏ, tinh hạt vỡ vụn, một luồng tơ vàng từ đó bay ra, bay vào trong con mắt Kim sắc dựng thẳng.

Thân hình Hàn Lập chấn động mạnh, như gặp phải trọng kích.

Chân Ngôn Bảo Luân lập tức chấn động, tán phát ra đạo đạo kim quang.

Một lát sau, trên Bảo luân hiện ra một đoàn bạch quang chói mắt, lập tức hóa thành một đoàn thời gian Đạo Văn hơi mờ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Quả nhiên như hắn sở liệu, có thể tiếp tục dùng tinh hạt để gia tăng Thời gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân.

Hắn thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, giao Chưởng Thiên bình cho cự viên khôi lỗi, để cho nó cầm đi ra ngoài tiếp tục ngưng tụ lục dịch.

Thời gian Đạo Văn trên Bảo luân càng nhiều, uy lực của nó tự nhiên càng lớn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu chậm rãi vận chuyển công pháp, khôi phục Tiên linh lực mất đi do ngưng tụ tinh hạt.

...

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt đã qua hai mươi mấy năm.

Trong động phủ, trên thân Hàn Lập tản mát ra kim quang chói mắt, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hắn chuyển động nhanh, tản mát ra từng vòng gợn

sóng kim sắc nhàn nhạt, làm cả tòa động phủ nổi bật lên kim quang sáng chói.

Phía trên Bảo luân, rậm rạp chằng chịt từng vòng Thời gian Đạo Văn rất đẹp mắt, có

chừng ba trăm sáu mươi đoàn.

Những năm gần đây, hắn không ngừng sử dụng tinh hạt gia tăng thời gian Đạo Văn, bất quá giống như Chân Tiên trung kỳ lúc trước, sau khi thời gian Đạo Văn gia tăng đến ba trăm sáu mươi đoàn liền đạt đến cực hạn, không cách nào gia tăng được nữa.

Tay Hàn Lập thúc giục pháp quyết, vô số gợn sóng Kim sắc hiển hiện ra, khuếch tán ra chung quanh.

Gợn sóng Kim sắc so với trước sáng hơn nhiều, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất.

Trong phạm vi bao phủ của gợn sóng, hết thảy dường như bất động.

Không khí đình chỉ lưu động, Thiên Địa linh khí cũng không hề chấn động mảy may, hết thảy tựa hồ bị đông lại.

Hàn Lập cảm thụ biến hoá chung quanh, gật đầu nhẹ.

Giờ phút này, trong phạm vi gợn sóng Kim sắc, thời gian lưu động chậm chạp lần nữa tăng lên nhiều, hắn đoán không sai biệt lắm trì hoãn cỡ ba nghìn lần.

Hắn vung một tay lên, Chân Ngôn Bảo Luân tản mát ra kim quang tiêu tán ra, dung nhập vào cơ thể.

Thời gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân gia tăng lên, thi triển thần thông này tiêu hao Tiên Linh lực cũng theo đó tăng lên nhiều, dùng tu vi Chân Tiên hậu kỳ của hắn lúc này cũng phải cố hết sức.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay Thời gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân gia tăng, không chỉ có uy năng lần nữa tăng nhiều, hơn nữa thời gian chi lực cũng theo đó gia tăng lên, thúc dục một chút Chân Ngôn Bảo Luân sẽ tuôn ra Thời Gian pháp tắc chi lực khổng lồ.

Dùng Thời gian chi lực phong phú trên Chân Ngôn Bảo Luân, có lẽ không cần mượn nhờ Đạo đan, cũng có thể tìm hiểu ra Thời Gian pháp tắc?

Nghĩ đến đây, hắn lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, lần nữa nhắm mắt lại.

Gần nửa ngày sau.

Ầm ầm, hư không ở trong mật thất hắn bế quan chấn động lên, mặc dù cách cấm chế một khoảng cách cũng mơ hồ chứng kiến từng đạo kim quang từ chỗ sâu trong tản mát ra thời gian chi lực chấn động cường đại.

Vào thời khắc này, kim quang trên đại môn thạch thất Giải Đạo Nhân bế quan cách đó không xa chớp liên tục.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục vang lên, đại môn từ từ mở ra.

Giải Đạo Nhân từ bên trong chậm rãi đi ra, toàn thân lượn lờ từng đạo kim sắc lôi quang hết sức nhỏ, phảng phất như choàng một tầng Kim sắc sa y.

Kim sắc sa y bao phủ, thân thể gã thoạt nhìn như ẩn như hiện, tựa hồ tùy thời dung nhập vào hư không biến mất không thấy nữa.

Ánh mắt của gã nhìn về phía trong động phủ, rất nhanh rơi vào mật thất bế quan của Hàn Lập, gã đứng tại chỗ một lúc lâu, sau đó quay người đi trở về thạch thất của mình.

Mấy ngày sau, Dị tượng trong mật thất Hàn Lập tiêu tán ra, toàn bộ chấn động đều biến mất.

Bên trong mật thất, Hàn Lập khoanh chân ngồi ở đó, quần áo bị nghiền nát, trên người ẩn hiện vết máu, sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng.

Lần này tiếp tục thử, lại giống như mấy lần trước, tiếp tục thất bại.

Tựa hồ ở bên trong, có lực lượng nào đó gây cản trở hắn lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc.

Hàn Lập cau mày, hai tay bấm niệm pháp quyết, thanh quang bên ngoài thân nhộn nhạo một hồi, vết máu trên người lập tức biến mất.

Hắn lấy ra một cái áo mới tinh mang vào, lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, nhắm mắt vận công luyện hóa dược lực. Gần nửa ngày sau, sắc mặt mới dần dần khôi phục bình thường.

Hàn Lập mở to mắt, lẳng lặng ngồi đó, mắt nhìn về phía trước.

Thật lâu sau, hắn khẽ thở dài.

Xem ra không có Đạo đan, muốn lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc thật sự là không có khả năng.

Ánh mắt hắn rất nhanh trở nên kiên định, lật tay lấy ra mặt nạ Vô Thường minh đeo lên, tay bấm niệm pháp quyết, thúc dục cấm chế, xem qua nhiều khu vực nhiệm vụ trong Minh.

Ánh mắt Hàn Lập quét nhìn một chút, sắc mặt vốn đang vui vẻ, bất quá nét tươi cười lập tức biến mất.

Nhiệm vụ tuyên bố lúc trước đã có người trả lời rồi, bất quá lại không phải là thông tin về Lộ Ngưng thảo, mà là nhiệm vụ phân biệt khối đá màu đen kia.

Hàn Lập lắc đầu, nhưng vẫn bấm niệm pháp quyết, điểm vào nhiệm vụ kia.

Tuy không phải là thông tin đang chờ đợi nhất là tìm kiếm Lộ Ngưng thảo, bất quá hắn cũng rất hiếu kỳ với khối đá kia.

Bữa nay văn tự nhiệm vụ hiện ra một tầng sáng xanh rực rỡ, một sáng một tối chớp động nhẹ nhàng.

Đợi chừng một khắc, hào quanh trên văn tự nhiệm vụ sáng ngời, phóng một nhúm thanh quang ra phía mật thất.

Thanh quang rơi xuống, một bóng người mang mặt nạ đầu rồng màu hồng đỏ thẫm dần dần hiển hiện ra, trên mặt nạ dùng một ký tự cổ quái khắc một số "Ba".

Hàn Lập nhìn thấy người này, sắc mặt khẽ giật mình, bất quá nhờ mặt nạ, nên cũng không biểu hiện ra ngoài.

Cái mặt nạ này hắn phi thường ấn tượng khắc sâu, chính là mặt nạ Giao Tam năm đó.

------oOo------

Chương 360: Gom góp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Vị đạo hữu này, hữu lễ." Giao Tam chắp tay thi lễ một cái.

Nghe thanh âm giống như đúc năm đó, đúng là Giao Tam không thể nghi ngờ.

Chỉ là hắn không hiểu, sao đối phương lại nói chuyện khách khí như thế.

Trong lòng Hàn Lập có chút kỳ quái, nhưng không biểu hiện ra ngoài, đáp lễ lại rồi nói: "Các hạ tiếp nhiệm vụ này của ta, hẳn là nhận ra vật ấy?"

Hôm nay hắn không dùng thân phận "Giao Thập Ngũ", mà là "Hạc Thập Nhất" tại Vô Thường minh, lúc nói chuyện lại tận lực cải biến giọng nói, cũng không sợ bị đối phương nghe ra đầu mối gì.

"Ta tiếp nhiệm vụ này, tự nhiên nhận ra vật ấy, bất quá tại hạ có một nghi hoặc, có phải đạo hữu đang ở tại Hắc Phong hải vực?" Ánh mắt Giao Tam tựa hồ lóe lên một cái, hỏi một câu không liên quan.

Hàn Lập khẽ giật mình, trong nội tâm hơi cảnh giác, không có trả lời.

"Đạo hữu chớ hiểu lầm, các khu vực vốn bất đồng, mặc dù là cùng một loại khoáng thạch, cũng có chút đặc thù, cho nên mới hỏi câu này." Giao Tam cười nói.

"Không tệ." Hàn Lập hơi chần chờ, gật đầu nói.

"Đúng là vậy rồi, thạch này tên là Mặc Ngọc tinh, nhiều năm trước ta từng thấy qua ở Hắc Phong hải vực. Mặc Ngọc tinh này cực kỳ cứng rắn, cho dù dùng Hậu Thiên tiên khí công kích trực tiếp cũng không cách nào phá hủy

được, hơn nữa trong đó ẩn chứa một loại Nguyên lực kỳ lạ, có khả năng ăn mòn cực mạnh, là tài liệu tuyệt hảo luyện chế Tiên khí Âm thuộc tính. Tiên khí Âm thuộc tính bình thường nếu trộn lẫn vào một ít Mặc Ngọc tinh, không chỉ có thể gia tăng hiệu quả ăn mòn, mà độ cứng rắn cũng sẽ tăng nhiều, đạo hữu nếu cầm lấy đi trao đổi cùng một ít tu sĩ tu luyện công pháp Âm thuộc tính, khẳng định bọn hắn nguyện táng gia bại sản cũng muốn đổi lấy bảo vật này." Giao Tam cười nói, giải thích một hồi.

"Đa tạ đạo hữu giải thích nghi hoặc, thù lao tại hạ sẽ trả cho ngươi ngay lập tức." Hàn Lập nghe xong, trong nội tâm khẽ động, gật đầu nói.

Giá trị vật ấy lại to lớn như thế, ngược lại là có chút vượt quá dự liệu của hắn rồi.

"Chuyện thù lao không vội, tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo đạo hữu." Nhãn thần Giao Tam lóe lên, chợt nói.

"A, đạo hữu có chuyện, mời nói." Thần sắc Hàn Lập không đổi.

"Xin hỏi đạo hữu, Mặc Ngọc tinh này có được từ chỗ nào?" Giao Tam trực tiếp hỏi.

"Các hạ hỏi chuyện này để làm gì?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nói.

"Thực không dám giấu giếm, Mặc Ngọc tinh này chính là bảo vật tại hạ khao khát đã lâu, bất quá nhu cầu cần nhiều, đạo hữu nếu có thể cáo tri lai lịch vật ấy, thù lao nhiệm vụ nho nhỏ này không nói, tại hạ tất nhiên còn có thâm tạ." Giao Tam lần nữa ôm quyền hướng Hàn Lập, lời nói thập phần thành khẩn.

"Thâm tạ thì không cần, lai lịch vật ấy liên quan đến một ít chuyện riêng của ta, không tiện hỗ trợ, thôi hãy để ta trả ngươi thù lao nhiệm vụ này a." Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, cuối cùng lắc đầu nói ra.

Khẩu khí đối phương tuy thành khẩn, bất quá hắn cảm giác được đối phương nói không thực, khả năng che giấu chuyện trọng yếu.

"Chậm đã. Không dối gạt đạo hữu, việc này đối với tại hạ thật sự phi thường trọng yếu, kính xin đạo hữu nghìn vạn lần hỗ trợ, tại hạ nguyện ý ra giá ba trăm Tiên Nguyên thạch mua tin tức này." Giao Tam lần nữa chắp tay.

Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm kinh ngạc.

Mặc Ngọc tinh này đúng là trân quý, ra giá ba trăm Tiên Nguyên thạch chỉ để mua một tin tức, cũng quá mức xa xỉ a.

Chẳng lẽ thật sự như mình nghĩ, việc này có nội tình khác?

"Thật có lỗi, lai lịch vật ấy, xin thứ cho tại hạ không thể hỗ trợ, các hạ chớ có dây dưa. Tại hạ còn có chuyện cần phải xử lý, hôm nay liền nói đến đây a." Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, lắc đầu nói ra.

Nói xong, tay hắn bấm niệm pháp quyết, liền muốn ngừng cuộc nói chuyện.

Hắn thầm nghĩ, hiện tại cần yên tĩnh tu luyện, không muốn vì một ít Tiên Nguyên thạch mà bị cuốn vào phiền toái bên trong gì đó, lúc đó cái được không bù đủ cái mất.

"Đạo hữu xin chờ một chút, ta nhìn thấy các hạ ban bố nhiệm vụ tìm kiếm Lộ Ngưng thảo trong Vô Thường Minh, vật ấy trong tay tại hạ vừa vặn có một cây, ta dùng nó đổi lấy tin tức Mặc Ngọc tinh, như thế nào?" Trong mắt Giao Tam khẩn trương, lập tức nói ra.

"Ngươi có Lộ Ngưng thảo?" Động tác Hàn Lập ngừng một chút, ánh mắt lộ ra nét sợ hãi lẫn vui mừng.

"Vừa vặn có một cây, linh dược mười vạn năm, có lẽ đủ cho các hạ sử dụng." Giao Tam thấy thần sắc Hàn Lập, trong nội tâm tựa hồ an định lại, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập cúi đầu im lặng không nói, tựa hồ vẫn còn do dự.

"Đương nhiên, Lộ Ngưng thảo tuy trân quý, nhưng cũng không phải bảo vật

tuyệt đỉnh. Như vậy đi, tại hạ thêm hai trăm Tiên Nguyên thạch, đổi lấy tin tức Mặc Ngọc tinh, như thế nào?" Giao Tam tăng giá lần nữa.

Hàn Lập có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu.

Mặc Ngọc tinh này bất quá là hắn ngẫu nhiên có được, lai lịch vật ấy cũng rất đơn giản, lúc trước hắn cự tuyệt là bởi vì không muốn gây phiền toái, Giao Tam xuất ra Lộ Ngưng thảo trao đổi, trong lòng của hắn cơ hồ không chần chờ chút nào, đã quyết định đáp ứng.

Bất quá là hắn đang suy nghĩ một chút về sự tình luyện chế Đạo đan, không nghĩ đơn giản như thế liền có thêm hai trăm Tiên Nguyên thạch.

"Các hạ đã khẳng khái như thế, tại hạ nếu còn không đáp ứng, cũng quá bất cận nhân tình rồi." Hàn Lập khẽ mĩm cười nói.

"Đa tạ đạo hữu." Giao Tam nghe vậy vui vẻ, tay liền bấm niệm pháp quyết.

Trước người Hàn Lập, màn sáng thanh sắc hơi chớp động, ở trung tâm màn sáng vòng xoáy hiện ra vô số phù văn Thanh sắc, ngưng tụ thành một cái pháp trận truyền tống.

Lưu quang lóe lên, pháp trận trống không bỗng xuất hiện một chiếc nhẫn trữ vật.

Hàn Lập cũng không khách khí, cầm lấy chiếc nhẫn, thần thức chui vào trong đó.

Hắn cũng không có lập tức dò xét đồ vật bên trong, mà kiểm tra tỉ mỉ trữ vật giới, không phát hiện bất cứ dị thường nào, lúc này mới kiểm tra đồ vật bên trong, là một đống nhỏ Tiên Nguyên thạch cùng một cái hộp ngọc màu xanh.

Đúng là hai trăm miếng Tiên Nguyên thạch, hộp ngọc thì dài hơn thước, mặt ngoài dán mấy trương phù lục màu xanh.

Tay Hàn Lập điểm, hộp ngọc màu xanh xuất hiện ở trong tay, tản mát ra

một cỗ quang huy màu xanh nhu hoà.

Hắn liếc nhìn hộp ngọc, lập tức nhận ra chất liệu hộp ngọc này là một loại Linh ngọc Thượng phẩm, tên là Thanh Linh cao ngọc, thích hợp nhất bảo tồn các loại Linh thảo Linh dược.

Tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, nhẹ nhàng xé mấy trương phù lục, mở nắp hộp ra.

Một mùi thơm ngát mang theo hàn ý xông tới, trong hộp là một cây Linh thảo màu xanh, phiến lá có màu bích lục như ngọc, rễ cây có màu ngà sữa.

Mặt ngoài phiến lá bích lục hiện ra từng điểm màu trắng, thoạt nhìn phảng phất như giọt sương.

Thoạt nhìn, không ngờ toàn thân Linh dược này tản mát ra Linh khí chấn động mãnh liệt.

Không khí chung quanh rất nhanh hiện ra mảng sương mù màu trắng, trong sương mù hiện ra giọt nước óng ánh.

Con mắt Hàn Lập sáng lên, Linh dược này đúng là Ngưng Lộ thảo mà hắn mong nhớ ngày đêm, xem phẩm chất thì không dưới mười vạn năm.

Hơn nữa rễ cây Linh dược này đều đủ, còn có thể tiếp tục bồi dưỡng.

"Không tệ." Hắn ngẩng đầu nhìn Giao Tam, gật đầu nói.

"Tại hạ đã hứa hẹn với đạo hữu những vật này, sao lại kém được." Giao Tam cười nói.

Hàn Lập đậy nắp, xong thu hộp ngọc vào, nói ra: "Lai lịch Mặc Ngọc tinh này kỳ thật nhắc tới cũng rất đơn giản, là tại hạ nhặt được một nơi tại Hắc Phong hải vực."

"A, cụ thể nơi nào, đạo hữu còn nhớ rõ chứ?" Con mắt Giao Tam tựa hồ sáng lên một cái, lập tức truy vấn.

"Để cho ta suy nghĩ một chút... Nếu ta nhớ không lầm, tựa hồ là tại một địa phương phụ cận Hồng Nguyệt đảo..." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói như thế.

"Hồng Nguyệt đảo..." Giao Tam nghe vậy tựa hồ ngơ ngác một chút, lập tức thì thào tự nói một tiếng, con mắt dưới mặt nạ dần dần phát sáng lên.

"Đạo hữu, hẳn là chỗ đó không có vấn đề gì chứ?" Hàn Lập nhìn Giao Tam, hỏi.

"Không có, chỉ là ta đã từng đi qua chỗ đó, Hồng Nguyệt đảo kia có chút cằn cỗi, không thể tưởng được phụ cận vùng biển này lại có thần vật Mặc Ngọc tinh, ta nhất thời thất thần." Giao Tam vội vàng cười nói.

"Thì ra là thế, năm đó ta nhặt được khối Mặc Ngọc tinh này, về sau cũng từng tìm kiếm ở khu vực phụ cận, bất quá cũng không có tìm được khối nào khác, đạo hữu nếu đến đó tìm kiếm, chỉ sợ cơ hội không lớn, ta chỉ có thể cầu chúc đạo hữu gặp vận may thôi." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Đa tạ cát ngôn của đạo hữu." Giao Tam chắp tay.

Hai người rãnh rỗi nói thêm vài câu, sau đó chấm dứt.

Hàn Lập lấy mặt nạ xuống, đứng lên, trầm ngâm không nói.

Từ lời nói cử chỉ của Giao Tam vừa rồi, xem ra khối Mặc Ngọc tinh này tất có nội tình khác, chỉ sợ cùng Hồng Nguyệt đảo kia có chút liên quan không muốn người biết.

Hàn Lập nhớ lại tình hình năm đó đi Hồng Nguyệt đảo chấp hành nhiệm vụ, ý đồ từ đó tìm ra một điểm đầu mối.

Một lát sau, hắn tự giễu cười cười, hít sâu một hơi, phất tay bấm niệm pháp quyết.

Đại môn mật thất oanh một tiếng mở ra, hắn cất bước đi vào, rất nhanh đã

đến dược viên.

Ngưng Lộ thảo mặc dù có rồi, hơn nữa năm tuổi cũng đầy đủ, bất quá một cây hơi có chút thiếu.

Dù sao luyện chế Đạo đan không có khả năng thoáng một phát liền thành công, nhất định sẽ thất bại nhiều lần, phải chuẩn bị nhiều mấy phần tài liệu.

Những năm này, hắn đã sớm chuẩn vạn toàn, tài liệu khác có thể thúc thì hắn cũng đã thúc ra vài phần, hôm nay chỉ kém Ngưng Lộ thảo này thôi.

Hắn đi vào một chỗ hẻo lánh ở dược viên, phất tay lấy ra một ít Linh Thổ Linh dịch, rất nhanh hòa ra một mảnh Linh Địa mới, hơn nữa còn bày ra cấm chế chung quanh

Hàn Lập cẩn thận lấy ra Ngưng Lộ thảo, gieo trồng nó xuống, bận rộn gần nửa ngày mới đứng lên.

Nhìn Linh thảo này, trên mặt hắn lộ ra nét tươi cười, lấy Chưởng Thiên bình ra giao cho Cự viên khôi lỗi đang đứng ở một bên, phân phó: "Thời gian tới, toàn bộ lục dịch đều dùng để thúc Linh thảo này."

Cự viên khôi lỗi cứng ngắc gật đầu nhẹ.

Hàn Lập lại liếc nhìn Ngưng Lộ thảo, lúc này mới quay người ly khai dược viên.

Hắn vừa đi ra vài bước, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cách không xa phía trước, một hoàng bào nam tử đang đứng ở đó, đúng là Giải Đạo Nhân.

"Giải đạo hữu, ngươi xuất quan khi nào vậy?" Hàn Lập nghênh đón, hỏi.

"Vừa xuất quan được mấy ngày, lại thấy ngươi đang tu luyện trong mật thất, liền không dám tới quấy rầy." Giải Đạo Nhân nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, lại nhìn dò xét Giải Đạo Nhân, nói: "Xem bộ dạng Giải đạo hữu, lần này bế quan thu hoạch không nhỏ a."

"Chỉ là nhớ lại một hai chủng bí thuật mà thôi, tu luyện thời gian mấy trăm năm, cuối cùng có chút thành tựu." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Vậy chúc mừng Giải đạo hữu rồi." Hàn Lập cười nói.

"Việc này còn nhờ đạo hữu cung cấp Tiên Nguyên thạch rồi. Những năm này bế quan, Tiên Nguyên thạch trên người cũng đã tiêu hết sạch." Giải Đạo Nhân mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ cười khổ.

Lần trước hắn cho Giải Đạo Nhân hơn một nghìn Tiên Nguyên thạch, nhanh như thế đã dùng hết. Nếu hắn không đánh chết mấy người Đào Vũ, lấy được một số tiền của phi nghĩa, thật đúng là nuôi không nổi tên này rồi.

Hàn Lập lật tay lấy ra một cái trữ vật pháp khí đưa tới, nói: "Trong này là một nghìn Tiên Nguyên thạch, đạo hữu cần phải tính toán sử dụng, nơi này là Hắc Phong hải vực, cũng không dễ thu thập Tiên Nguyên thạch."

Giải Đạo Nhân đờ đẫn gật đầu nhẹ, cũng không biết là hiểu hay không, quay người lại đi trở về mật thất, "Oanh" một tiếng đóng cửa phòng lại.

Một lát sau, một hồi Lôi Điện chấn động xuyên thấu cấm chế chung quanh mật thất truyền ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, lại cười khổ một tiếng, nhìn một hồi, lắc đầu, cũng đi vào mật thất của mình.

------oOo------

Chương 361: Đan Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: quyle019*

Lúc này, phía ngoài cách động phủ của Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một không gian u ám phía dưới mặt đất, một thân ảnh mặc áo bào màu tro đang ngồi khoanh chân, trên mặt đeo một tấm mặt nạ hình đầu rồng màu đỏ thẫm, phía trên có viết một chữ "Tam".

Người này không phải ai khác, chính là Giao Tam vừa mới tiến hành giao dịch cùng với Hàn Lập ở Vô Thường Minh.

Sau khi ngồi ngây ngốc một lúc, nàng đứng dậy, quay người tiến đến một trong mấy cái thông đạo nối với không gian này.

Đi dọc theo cái thông đạo không chút ánh sáng dưới lòng đất không biết bao lâu sau, phía trước chợt bừng sáng, một cái động quật có không gian lớn đến mấy chục trượng xuất hiện trước mặt, ở phía cuối nơi này, có một cái cửa bằng đá bị màn sáng màu bạc nhạt che chắn.

Giao Tam không chút do dự, hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng lẩm bẩm nói, màn sáng màu bạc nhạt chợt tách ra một lối đi.

Lúc này nàng mới đẩy cửa đi vào bên trong.

Bên trong cửa là một mật thất hình tròn lớn chừng khoảng hai mươi trượng, ngoại trừ một bộ bàn ghế bằng đá ra thì cũng không có thêm vật gì khác.

Một lão già đang mặc áo choàng màu đen đang ngồi trên ghế đá, trên tay là một ly Linh trà.

Nước trà không ngờ lại màu đỏ như máu, mùi hương thơm ngát tỏa ra cũng nồng đậm vị huyết tinh.

Lão già mặt ưng lông mày trắng, cái mũi cong cong, giống hệt mỏ chim ưng, hai đồng tử màu vàng nhạt phát ra ánh sáng lạnh như băng.

Giao Tam liếc nhìn chén trà trong tay lão già lông mày trắng, trong mắt toát lên một tia chán ghét nhưng lại biến mất ngay lập tức.

"Như thế nào?" Trông thấy Giao Tam xuất hiện, lão già cũng đặt chén trà trên tay xuống, mở miệng hỏi.

Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, giống như hai khối kim loại va chạm với nhau, khiến cho người nghe cảm thấy rợn rợn trong lòng.

"Là lấy được ở gần Hồng Nguyệt Đảo." Giao Tam ngồi xuống bên cạnh lão già, mở miệng trả lời.

"Hồng Nguyệt Đảo? Không phải năm đó ngươi đã từng đến đấy tìm kiếm một lần rồi hay sao?" Hai hàng lông mày trắng của lảo già khẽ động, dường như có chút không ngờ đến hỏi lại.

"Lần đó tuy rằng ta mượn danh nghĩa của Vô Thường Minh để che giấu hành động, nhưng cũng không thể chắc chắn là không bị phát hiện từ trước, sau đó tận lực thu liễm rồi đánh lừa chúng ta." Giao Tam lạnh lùng nói.

Lão già nghe vậy cũng không nói thêm gì, ngón tay khẽ khàng gõ nhẹ trên mặt bàn, chẳng hiểu đang suy nghĩ điều gì.

Lão già không nói, Giao Tam cũng không nói thêm gì nữa.

"Chuyện lần này, ngươi thấy thế nào? Có phải lại là mê hồn trận của Hắc Phong Đảo hay không?" Một lúc lâu sau lão già mới mở miệng hỏi.

"Có lẽ là không, nếu việc này là do Hắc Phong Đảo sắp đặt, thì chắc bọn chúng cũng không sắp đặt lại ở Hồng Nguyệt Đảo nữa đâu." Giao Tam trầm ngâm một lát rồi nói.

"Nói cũng đúng, nếu vậy thì chúng ta loại bỏ phương viên trăm dặm xung

quanh Hồng Nguyệt Đảo, rồi vẫn tiếp tục làm theo kế hoạch đã định ra." Lão già nói.

Giao Tam nhẹ gật đầu.

Lão già đứng dậy, rồi nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Giao Tam nhìn thân ảnh kia biến mất rồi cũng chậm rãi đứng lên, tháo mặt nạ xuống sau đó đi ra bên ngoài.

Bóng lưng nàng biến ảo một hồi, ánh sáng mờ ảo lóe lên một cái sau đó chợt hiện ra rõ ràng, hóa ra một thân ảnh thướt tha mềm mại, áo bào màu xám trên người cũng biến thành một chiếc váy dài màu hồng.

Nàng bước đi giống như một ngọn lửa màu hồng nhẹ nhàng như gió.

Thân ảnh của Giao Tam rất nhanh tiến ra bên ngoài, dần dần sáp nhập vào trong không gian u ám kia.

...

Thời gian thấm thoắt trôi đi, nháy mắt đã hơn mười năm.

Bên trong dược viên, Hàn Lập phất tay phát ra một tia sáng màu xanh, cẩn thận thu lấy một cây Ngưng Lộ Thảo cao hơn một xích vào bên trong hộp ngọc.

Đây là gốc Ngưng Lộ Thảo thứ ba mà hắn đã thúc dục được.

Hàn Lập phất tay thu hồi hộp ngọc, quay người đi ra khỏi dược viên, nhưng lại không đi về phía mật thất mà lại rất nhanh đi ra ngoài động phủ.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, thân ảnh của hắn đã xuất hiện phía trên không trung của hòn đảo.

Hàn Lập lật tay lấy ra mấy cái trận bàn có màu sắc khác nhau, miệng lẩm bẩm vài câu, tay bấm pháp quyết điểm một cái.

Mấy cái trận bàn lập tức phát ra ánh sáng nhiều màu sắc, sau đó hóa thành mấy đạo ánh sáng bay xuống phía dưới.

Ầm ầm!

Không gian xung quanh động phủ đột nhiên phát ra ánh sáng chớp động, một màn sáng màu vàng dày đặc hiện lên, mây mù màu vàng cuồn cuộn bao phủ toàn bộ động phủ vào bên trong.

Bên ngoài hòn đảo càng là vang lên một tiếng trầm đục, vô số đạo ánh sáng màu lam xuất hiện trên biển, hình thành một màn sáng hình bán cầu màu lam, bên ngoài có các loại phù văn lớn nhỏ không đều chớp động, bao phủ trọn vẹn cả tòa đảo nhỏ vào bên trong.

Hàn Lập mở miệng lẩm bẩm vài câu, tay bấm pháp quyết, mấy đạo ánh sáng màu lam bay xuống chui vào bên trong màn sáng.

Phía trên màn sáng màu lam lại xuất hiện từng gợn nước bập bềnh.

Cả màn sáng cùng với đảo nhỏ phía dưới chợt biến mất vô tung, nhìn trước mặt chỉ còn mỗi vạn sóng dồn dập vỗ trên mặt biển.

Hàn Lập thấy vậy nhẹ gật đầu hài lòng.

Mấy đạo cấm chế này là do hắn tự mình cải biến trong mấy năm nay, hiện tại cho dù là tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ đến đây, trong thời gian ngắn cũng khó mà phá vỡ được.

Tầng cấm chế ẩn nấp ngoài cùng thì là do hắn tìm được điển tịch bên trong pháp khí trữ vật của Đào Vũ, càng thêm huyền diệu, cho dù là Kim Tiên Sơ Kỳ dùng thần thức tận lực dò xét cũng chưa chắc phát hiện ra đảo nhỏ đang ẩn nấp này.

Sau khi làm xong, lúc này Hàn Lập mới xoay người hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh bay về phía xa.

Mấy ngày sau, thân hình của hắn đang đứng trên không trung của một mảnh hải vực tràn đầy sóng dữ.

Đây cũng là một nơi hoang vắng chẳng có mấy ai lui tới, cùng với chỗ hắn chọn làm động phủ tạm thời lúc trước cũng không khác nhau là mấy.

Chẳng qua là động phủ kia ở hướng Tây Bắc của Hắc Phong Hải Vực, còn nơi này lại ở hướng tây nam.

Thần thức của hắn tràn ra, thân hình nhoáng lên một cái đã bay về một phía. Sau tích tắc đã hạ xuống bên trên một hòn đảo.

Đảo này có diện tích không lớn, không đủ trăm dặm, phía trên là một tòa núi màu xám, khắp nơi đều là đá màu xám cùng bùn đất, ít có cây cỏ, trông cực kỳ hoang vu.

Hàn Lập ngắm nhìn một vòng sau đó điểm điểm ngón tay.

Từng đạo kiếm khí bắn ra chém vào giữa sườn núi của ngọn núi màu xám.

Từng khối đá rơi như mưa, nhưng rất nhanh chóng đã tạo thành một cái động phủ đơn sơ.

Hàn Lập bay vụt vào bên trong động phủ, sau đó vung tay áo lên bắn ra các loại trận kỳ có ánh sáng mịt mờ, khoảng chừng mấy trăm cái.

Miệng hắn lẩm bẩm, chỉ tay vào những trận kỳ đó.

Lập tức những trận kỳ này rít lên một tiếng, hóa thành từng đạo ánh sáng, bắn ra bay về khắp nơi bên trong động phủ rồi biến mất không còn bóng dáng.

Mấy tầng màn sáng cấm chế hiện ra luân chuyển không ngừng,bao phủ trọn vẹn động phủ, bảo vệ cực kỳ chặt chẽ. Ánh sáng đan vào nhau chớp động liên tục sau đó dung nhập vào hư không không còn thấy gì nữa.

Sau khi làm xong, hắn mới khoanh chân ngồi xuống, tay áo run lên bắn ra

một đạo lôi quang, thân ảnh Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Giải đạo hữu, tuy rằng khả năng có người khác xuất hiện ở nơi này là rất nhỏ, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, tốt hơn hết là ngươi giúp ta hộ pháp trong lúc bế quan một chút. Nếu thực có người nào xông đến đây thì hết sức ngăn cản lại trước giúp ta." Hàn Lập trầm giọng nói.

"Yên tâm, trừ phi có tồn tại vượt xa Kim Tiên Cảnh xuất hiện, nếu không thì ta sẽ ngăn lại." Giải Đạo Nhân nhẹ gật đầu, trên người xuất hiện một tầng lôi quang màu vàng, sau đó thân hình dung nhập vào hư không không còn tung tích.

Hàn Lập thấy vậy, tuy trên mặt không biểu lộ gì nhưng trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì đột nhiên thần trí của hắn không thể nào cảm ứng được vị trí của Giải Đạo Nhân.

Hắn suy nghĩ một chút sau đó âm thầm vận chuyển Luyện Thần Thuật, một cỗ thần thức khổng lồ tràn ra, lúc này mới mơ hồ cảm giác được có một chút lôi điện chấn động như ẩn như hiện ở hư không bên cạnh.

Tia lôi điện này chấn động cực kỳ yếu ớt, nếu không phải thần thức của hắn khổng lồ, lại vận chuyển Luyện Thần Thuật, thì căn bản không thể nào phát hiện ra.

Hàn Lập âm thầm cảm thấy kinh ngạc, nhưng rất nhanh lắc đầu, gác lại chuyện này sang một bên.

Sở dĩ hắn chú ý cẩn thận như vậy, lại lựa chọn động phủ tạm thời khác, bố trí cấm chế dày đặc, bởi vì việc tiếp theo của hắn chính là luyện chế Đạo Đan.

Mà căn cứ vào điển tịch ghi chép, thời điểm Đạo Đan thành hình có thể sẽ xuất hiện Đan Kiếp trong truyền thuyết.

Theo như điển tịch ghi chép, cái gọi là Đan Kiếp này chính là vì mỗi một

chủng Đạo Đan đều tương ứng ẩn chứa một loại lực lượng Pháp Tắc, có chút chạm đến, thậm chí là cả siêu thoát Thiên Địa Pháp Tắc của thế giới này. Thế nên sẽ bị lực lượng Giao Diện khiển trách, dẫn đến đánh xuống Đan Kiếp để ngăn cản Đan này được tạo ra.

Mà một khi Đan Kiếp đã hình thành thì động tĩnh cực kỳ lớn, tục truyền còn hơn cả Lôi Kiếp.

Mặc dù nơi đây vắng vẻ, nhưng cũng khó mà đảm bảo sẽ không đưa tới một vài người.

Động phủ hiện tại của hắn tuy rằng cũng không khác gì, nhưng việc di dời dược viên thì lại có chút phiền toái, cho nên hắn mới quyết định dời đến chỗ này luyện đan. Dù sao chỗ này mà có bị người khác phát hiện thì cũng có Giải Đạo Nhân giúp đỡ hòa hoãn thời gian, thoải mái cho hắn thong dong chạy đi.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, nhắm mắt tĩnh tọa, người không nhúc nhích.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trọn vẹn qua ba ngày ba đêm, lúc này hắn mới mở mắt rồi vung tay lên, một cái lò đan màu bạc xuất hiện.

Cũng ngay lập tức, một tia sáng màu bạc từ tay hắn phát ra bay xuống dưới đáy lò đan, hóa thành một đoàn hỏa diễm màu bạc, trong ngọn lửa ẩn ẩn một ngân sắc tiểu nhân.

Cánh tay hắn vung lên liên tục, từng loại tài liệu phóng xuất ra chiếm hết diện tích mật thất.

Cùng lúc đó trong đầu hắn cũng vài lần hồi tưởng lại quá trình luyện chế Đạo Đan vốn dĩ đã nghiên cứu không biết bao nhiêu lần.

Xác nhận không còn sai sót, hắn phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Oành!

Hỏa diễm màu bạc dưới đáy lò đan bỗng nhiên bùng cháy, rất nhanh làm

cho lò đan nóng rực.

Một tay Hàn Lập khẽ động, một tinh hạt màu trắng hiện ra bay vào bên trong lò đan, chính là Thời Gian Tinh Hạt.

Dưới sự thiêu đốt của hỏa diễm, mặt ngoài của tinh hạt màu trắng dần dần bị hòa tan, trở nên mượt mà.

Bên trong tinh hạt lóe lên ánh sáng màu vàng, Pháp Tắc Thời Gian ầm ầm phát tán ra chấn động.

Hắn lại phất tay lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong là một Linh Sâm màu trắng noãn, chính là Thiên Tạo Tham.

Tay kia thì phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao phủ Thiên Tạo Tham lại.

Theo sự bấm niệm pháp quyết trong tay Hàn Lập, ánh sáng màu xanh biến hóa ra hình dạng hai bàn tay to, cầm chặt Linh Sâm rồi nhẹ nhàng nghiền nát.

Mặc dù Thiên Tạo Tham là một loại linh vật hiếm có, nhưng cũng không cứng rắn, lập tức bị ép ra từng giọt linh dịch màu trắng.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng chuyển động, một cỗ ánh sáng màu xanh bắn tới, tiếp được những linh dịch này rồi cẩn thận chuyển vào trong lò đan.

Linh dịch lập tức sôi trào lên, bên trong hiện ra một ít sương mù màu trắng.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, tay bấm niệm pháp quyết, khống chế hỏa diễm xung quanh lò đan.

Sau mấy hơi thở, linh dịch màu trắng đã biến thành một đoàn chất dính như keo, bọc lấy bên ngoài tinh hạt.

Thấy thế, hắn suy nghĩ một chút rồi lại lấy thêm ra một ít tài liệu, là một loại bột phấn màu bạc. Nhìn qua dường như là một loại xương cốt nào nó bị nghiền thành bột phấn.

Hắn nhấc tay phát ra một tia sáng màu xanh, bao trùm nhừng bột phấn này đưa vào bên trong lò đan.

Đồng thời tay kia bấm niệm pháp quyết liên tục, thao túng hỏa diễm phía dưới lò đan.

Cốt phấn màu bạc cũng nhanh chóng bị hòa tan thành một dòng chất lỏng, hòa thành một thể cùng với đoàn chất dính như keo kia.

Hàn Lập cũng không đình chỉ động tác, một tay lại giơ lên, tiếp tục lấy ra tài liệu cho vào bên trong lò đan.

Thời gian cứ như vậy mà trôi qua, rất nhanh đã hết nửa ngày.

Hơn nửa tài liệu trong mật thất đã chui vào bên trong lò đan, bên trong hiện giờ có một viên dược hoàn màu trắng như to như quả nhãn, mặt ngoài thô ráp.

Hỏa diễm vẫn thiêu đốt phía dưới lò đan, dược hoàn màu trắng nhẹ nhàng chuyển động, phát ra từng trận linh khí màu trắng.

------oOo------

Chương 362: Thiên Tư Hồi Lự

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đứng trước lò đan, sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, trán đã lấm tấm mồ hôi, hô hấp tựa hồ có chút không trôi chảy.

Hắn đã tận lực đánh giá độ khó của luyện chế đạo đan, nhưng giờ phút này tự tay luyện chế, hắn mới biết mình đã sai lầm.

Luyện chế Đạo đan hoàn toàn khác với đan dược bình thường.

Đan dược bình thường tuy rằng đan phương thiên biến vạn hóa, nhưng quá trình cơ bản đều là rèn luyện các loại dược liệu trước, sau đó đem những dược liệu này tụ lại, ngưng tụ thành đan hình, cuối cùng cho ra lò.

Đạo đan lại bất đồng, hết thảy đều dùng tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc làm trung tâm, vì vậy lúc luyện chế cần phải một bên rèn luyện tài liệu, một bên lấy phương thức lăn cầu tuyết, đem các loại tài liệu cùng pháp tắc tài liệu không ngừng dung hợp, chẳng khác gì đồng thời tiến hành rèn luyện tài liệu cùng ngưng đan thành hình, độ khó lớn hơn không chỉ mười lần.

Dung hợp các loại dược liệu, khống chế hỏa hầu, cân bằng dược tính... trình tự càng phức tạp.

Thực tế tài liệu ẩn chứa Thời Gian Chi Lực chính là tinh hạt, cùng các loại dược lực tạo thành sự cân bằng, phải dung hợp hoàn mỹ, khiến cho quá trình luyện đan càng thêm gian nan.

Hàn Lập cảm giác giống như mình đang thao túng một quá trình diễn tập quân đội vô cùng to lớn và phức tạp, nhưng mỗi người trong quân đội lại không chịu sự điều khiển của hắn, hơn nữa giữa họ còn ra sức liều mạng xung đột với nhau.

Hắn phải một bên cân bằng tất cả xung đột, một bên dẫn dắt tất cả mọi người đi theo hướng quân trận.

Nếu không phải lúc trước luyện đan chi thuật của hắn tiến triển nhanh, giờ phút này sớm đã chống đỡ không nổi, sắp đại bại rồi.

Luyện đan tiến hành đến thời khắc này, hắn dần dần cảm giác cố hết sức, nhưng vẫn còn không thiếu tài liệu đan dược cần dung nhập vào lò đan.

Những tài liệu này gia nhập về sau, vẫn cần phải khống chế thêm nữa.

Đạo đan bởi vì ẩn chứa lực lượng pháp tắc, trước lúc hoàn thành không thể tiếp xúc với lực lượng pháp tắc khác, nếu không có thể phát sinh biến hoá thành đan dược bán thành phẩm, bất luận một tình huống ngoài ý muốn đều dẫn đến việc luyện đan thất bại.

Vì vậy giờ phút này Thần thông Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập không cách nào thi triển được, chỉ có thể dùng luyện đan chi thuật để chèo chống.

Hắn hít sâu một hơi, lần nữa giơ tay lên, lấy ra một phần tài liệu, đưa vào trong lò đan, lửa vẫn tiếp túc cháy.

Theo thời gian trôi qua, các tài liệu còn lại cũng được đưa vào trong lò đan.

Hô hấp của Hàn Lập càng lúc càng ồ ồ, hai má ửng hồng, hai mắt trải rộng từng đám tơ máu.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao trùm một loại tài liệu, là một lọ linh dịch màu xanh, rồi đưa vào trong lò đan.

Lục dịch bên trong lò đan được tinh luyện một phen, sau đó dung nhập vào trong một viên dược hoàn tròn vo màu trắng.

Mặt ngoài dược hoàn màu trắng lập tức hiện ra một tầng lục mang, sau đó chậm rãi ảm đạm dần, liền muốn triệt để biến mất.

Nhưng vào thời khắc này, dược hoàn màu trắng chợt run lên, mặt ngoài hiện ra các màu quang mang kỳ lạ, đan vào nhau, điên cuồng run rẩy.

Hàn Lập biến sắc, đang tính làm cái gì, nhưng đã không kịp rồi.

Một tiếng "Phốc" trầm đục từ trong dược hoàn màu trắng truyền ra, mặt ngoài dược hoàn hiện ra một vết rạn.

Sau một khắc, tất cả hào quang tản mát ra bên ngoài dược hoàn đều biến mất, nguyên bản viên dược hoàn tràn ngập linh khí cũng theo đó biến mất.

Hết thảy phát sinh quá mức đột ngột, vả lại thời gian ngắn sau đó lại khôi phục như thường, tựa hồ trước đây không phải luyện chế một quả đạo đan, mà chỉ là luyện chế một quả đan dược bình thường.

Hàn Lập thở dài, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ngân sắc hoả diễm dưới đáy lò đan lập tức tiêu tán ra, hóa thành ngân sắc tiểu nhân, tất cả hỏa diễm đều nhập vào trong cơ thể nó.

Hắn khẽ vẫy, dược hoàn vỡ tan liền bị một cỗ ánh sáng màu xanh bao bọc lại, bay nhẹ đến rơi vào giữa hai ngón tay của hắn.

Hàn Lập cầm viên đan dược đưa đến trước mắt bắt đầu cẩn thận xem xét, trong lòng vừa mới nổi lên một tia gợn sóng lại dần dần hạ xuống.

Lần đầu luyện chế đạo đan không thành công, hắn kỳ thật đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhất là Đạo đan hắn luyện chế lại còn ẩn chứa Thời gian pháp tắc, là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc.

Đang cân nhắc, mắt hắn sáng lên, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Viên đan dược này đối với Luyện Đan Sư khác chỉ là phế vật, nhưng với hắn vật ấy lại có chỗ hữu dụng lớn.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra, ông ông xoay tròn.

Ba trăm sáu mươi đoàn thời gian đạo văn trên Bảo luân đều nở rộ kim quang chói mắt, trong đó bỗng hiện ra một con mắt màu vàng nằm dọc, chính là Chân Thực Chi Nhãn.

Con mắt màu vàng nằm dọc sáng lóe lên, chậm rãi mở ra, lộ ra ánh mắt bên trong.

Kim quang chói mắt từ trong ánh mắt tán phát ra, vô số phù văn màu vàng kỳ dị lưu chuyển, giống như vô số ngôi sao chớp động trong Tinh Không.

Theo những phù văn này chuyển động, Chân Thực Chi Nhãn tản mát ra kim quang lập loè không thôi, làm cho người ta thấy hoa mắt.

Sau khi Thời gian đạo văn gia tăng đến ba trăm sáu mươi đoàn, lực lượng Chân Thực Chi Nhãn càng thấy rõ, cùng trước kia không thể so sánh được.

Hàn Lập nhắm mắt lại, dùng Chân Thực Chi Nhãn cảm giác thế giới chung quanh, đuôi lông mày lập tức nhảy lên.

Chung quanh động phủ bố trí xuống mấy tầng cấm chế, dưới cái nhìn của Chân Thực Chi Nhãn lại như thùng rỗng kêu to, đơn giản bị nhìn xuyên thấu. Không chỉ như thế, tất cả linh lực lưu động trên cấm chế đều hiện ra rõ ràng, xem rõ như đường vân trên bàn tay.

Chỉ tiếc trước mắt hắn chỉ có mấy đạo cấm chế này, không cách nào thể hiện hết năng lực của Chân Thực Chi Nhãn hôm nay.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, lực lượng Chân Thực Chi Nhãn về sau chắc chắn sẽ kiểm tra sau, giờ phút này hắn không để ý đến việc này.

Đồng tử màu vàng chuyển một cái, nhìn về phía phế đan trong tay hắn.

Kim quang trên Chân Thực Chi Nhãn tăng lên, trong đó bắn ra một đường quang mang kim sắc như có thực chất, bắn vào phế đan, dung nhập vào trong đó.

Trên phế đan lập tức hiện ra kim quang chói mắt, cuồn cuộn không thôi, tản mát ra trận trận chấn động Thời Gian Chi Lực.

Sau một khắc, phế đan chợt lăng không chuyển động, lục quang mặt ngoài lóe lên, một cỗ lục sắc linh dịch từ bên trong tách ra.

Cùng lúc đó, tất cả sắc quang mang trên phế đan chớp liên tục, các nơi trong đan dược cũng phát sinh biến hoá thật nhỏ.

Những thứ này đều là lục dịch cùng các loại tài liệu dung hợp sau khi biến thành đan dược, tuy rằng giờ phút này là quá trình nghịch hướng biến hóa, nhưng có thể thấy rõ toàn bộ quá trình.

Lại nói tiếp, sở dĩ Hàn Lập dám thử luyện chế đạo đan, trong đó có một nguyên nhân rất lớn đó là Chân Thực Chi Nhãn có năng lực hồi tưởng thời gian.

Trong ánh mắt của hắn hiện ra một tầng ánh sáng màu lam, chăm chú nhìn phế đan, không bỏ qua bất luận chi tiết nào.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn hơi động một chút.

Chính là ngay bước này xảy ra chuyện không may, dẫn đến bạo đan.

Lục dịch rất nhanh tách ra từ trong phế đan, tất cả sắc quang mang trên đan dược cũng theo đó ảm đạm xuống, khôi phục trạng thái trước khi được lục dịch gia nhập vào.

Lam mang trong hai mắt Hàn Lập chớp động, trong lòng vui vẻ.

Như vậy, dùng nghịch hướng xem xét một lần, quả nhiên như hắn dự đoán, phát hiện nguyên nhân vừa mới thất bại.

Biến hoá trên phế đan vẫn còn tiếp tục, lần nữa hiện ra một tầng bạch quang, sau đó một ít bột phấn màu trắng từ trong tách ra.

Trên đan dược lần nữa hiện ra tất cả sắc quang mang, đồng thời xảy ra một

ít biến hóa nhỏ.

Một bước này Hàn Lập cũng không có sai lầm, chẳng qua giờ phút này nhìn lại một lần, kết hợp quá trình phỏng đoán tinh tế trước đây, một bước này tự nhiên cảm ngộ càng sâu.

Cứ như vậy, trên phế đan thỉnh thoảng tách ra các loại tài liệu, thể hiện lại một lần quá trình nghịch chuyển luyện đan.

Cứ như thế nhìn một lần từ đầu tới cuối, Hàn Lập càng thêm rõ ràng quá trình luyện chế Đạo đan của mình.

Cuối cùng phế đan trở lại như cũ thành khối tinh hạt thời gian, lại nghịch chuyển quá trình cô đọng tinh hạt thời gian một lần, mới hoàn toàn chấm dứt.

Bất quá về một đoạn này, hắn cũng không thèm để ý nữa.

Kim quang lập loè hai cái, tiêu tán ra, viên phế đan lần nữa hiển hiện ra.

Hiện tại mặc dù hắn là Chân Tiên Hậu Kỳ, nhưng thi triển một lần Chân Thực Chi Nhãn, vẫn tiêu hao hơn phân nửa Tiên Linh Lực.

Hàn Lập thở ra một hơi, lấy ra một quả đan dược ăn vào, nhắm mắt luyện hóa dược lực, đồng thời trong đầu hồi tưởng lại quá trình luyện chế Đạo đan một lần nữa.

Sau nửa canh giờ, hắn mở to mắt, thần quang trong mắt lóe lên, tinh thần đại chấn.

Hắn không có lập tức luyện chế tiếp, bởi vì tinh hạt thời gian cần phải qua một tháng mới có thể ngưng luyện ra.

Một tháng tiếp theo, Hàn Lập cũng không có làm cái gì, chỉ là không ngừng thi triển Chân Thực Chi Nhãn, một lần lại một lần quan sát quá trình luyện đan lúc trước.

Trong nháy mắt, một tháng trôi qua.

Chưởng Thiên Bình rốt cuộc lại ngưng tụ ra một giọt lục dịch, Hàn Lập lập tức cô đọng thành một quả tinh hạt thời gian.

Sau đó hắn lại lấy ra một bộ tài liệu, bắt đầu luyện chế đợt thứ hai.

Quan sát không biết bao nhiêu lần quá trình luyện đan, Hàn Lập nhớ kỹ quá trình luyện chế, vô cùng thuận lợi, hơn nữa trôi chảy hoàn thành quá trình phía trước, rất nhanh đã đến bước dung hợp lục sắc linh dịch kia.

Hắn lấy ra một lọ lục sắc linh dịch, một tay đổ linh dịch vào trong lò đan.

Trong lò đan cực nóng, lục dịch tinh luyện một phen, rút nhỏ hơn phân nửa.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao trùm lục dịch, sáp nhập vào trong đan dược.

Hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lục dịch dần dần dung nhập vào trong đan dược, ánh sáng màu xanh trên đan dược lóe lên, lập tức tiêu tán ra, không xuất hiện bất cứ vấn đề gì.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, lấy ra tài liệu tiếp theo, đưa vào trong lò đan.

Có thể do lúc trước xem qua nhiều lần quá trình luyện đan, kế tiếp hắn luyện chế rất thuận tay, liên tiếp thành công dung nhập tài liệu vào trong đan dược.

Trong nháy mắt phần tài liệu còn lại chỉ còn sáu bảy loại.

Chẳng qua đến giờ phút này, sắc mặt Hàn Lập biến thành ngưng trọng, trên trán đã hiện ra một tầng mồ hôi, các phương diện tựa hồ lần nữa đạt đến cực hạn nào đó.

Hắn nghiến răng thủ vững tinh thần, phất tay lấy ra tài liệu là một chất dính màu trắng, đưa vào trong lò đan.

Trong lò đan chợt loé lên bạch quang, lần nữa vang lên một tiếng trầm đục, ngay sau đó, một mùi khét lẹt chậm rãi phát ra.

Hàn Lập nhăn mày lại, chẳng qua rất nhanh liền giãn ra.

Hắn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, khôi phục tinh thần mệt mỏi, sau đó phất tay lấy ra phế đan, đồng thời trong tay bấm niệm pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Chân Ngôn Bảo Luân lần nữa hiển hiện ra, rất nhanh thi triển ra Chân Thực Chi Nhãn, nhìn về phía phế đan.

Một đạo kim quang bắn ra, chui vào trong phế đan, lúc này phế đan hiện ra mảng lớn kim quang, bắt đầu nghịch hướng diễn luyện lại quá trình luyện đan lần này.

Hàn Lập dựa vào Chân Thực Chi Nhãn, rất nhanh tìm được nguyên nhân thất bại lần này...

Một tháng sau, hắn lại bắt đầu luyện chế Đạo đan lần thứ ba.

Trong thời gian này, giống như lúc trước, hắn liên tục thi triển Chân Thực Chi Nhãn, quan sát quá trình luyện đan lúc trước.

Chân Thực Chi Nhãn có năng lực hồi tưởng thời gian, hầu như chẳng khác gì làm cho hắn lặp lại quá trình luyện chế nhiều lần, tích lũy kinh nghiệm phong phú.

Giống như các lần trước, Hàn Lập cực kỳ thuận lợi hoàn thành tất cả trình tự phía trước, sau đó lấy ra một phần chất dính màu trắng, đưa vào trong lò đan.

Mấu chốt một bước này hắn cũng đã hiểu rõ, tay bấm niệm pháp quyết, rất nhanh thuận lợi hoàn thành.

Hàn Lập lấy ra tài liệu tiếp theo, đưa vào trong lò đan.

Giờ phút này luyện chế đan dược đã chuẩn bị kết thúc, chỉ cần dung nhập bảy loại tài liệu còn lại vào trong đan dược, liền tính thành công hơn phân nửa.

Lần đầu luyện chế chỉ thất bại hai lần, nếu có thành tích này, trong lòng của hắn có chút cao hứng.

Chẳng qua vẻn vẹn một khắc đồng hồ sau, hắn cao hứng không nổi rồi.

"Phanh" một tiếng trầm đục từ trong lò đan truyền ra, có nghĩa là, lần thứ ba hắn luyện chế đạo đan tiếp tục thất bại.

------oOo------

Chương 363: Kiếp đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, phất tay ngừng hoả diễm dưới lô, đơn tay khẽ vẫy lấy phế đan từ bên trong ra.

Lần này luyện đan tiến bộ không lớn, chỉ thành công sáp nhập một loại tài liệu vào trong đan, tại thời điểm dung nhập loại tài liệu thứ hai thì tiếp tục thất bại.

Luyện đan càng đến gần thời điểm cuối cùng càng trở nên khó khăn.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

Có Chân Thực Chi Nhãn, mặc dù quá trình luyện đan khó khăn thế nào, chỉ cần xem lại nhiều lần, hắn đều có lòng tin sẽ vượt qua.

Chỉ là chuẩn bị tài liệu luyện đan chỉ có chín phần, hiện tại đã xài hết ba phần, còn lại sáu phần tài liệu, nếu vẫn như cũ không cách nào luyện chế ra một miếng Đạo đan...

Hắn hít sâu một hơi, sau đó không nghĩ tiếp nữa, lần nữa thi triển Chân Thực Chi Nhãn, nhìn về phía phế đan...

Một tháng sau, Hàn Lập lại bắt đầu luyện chế lần thứ tư.

Giai đoạn phía trước thuận lợi hoàn thành, rất nhanh đã đến thời điểm trước khi thất bại.

Đã có Chân Ngôn Bảo Luân tương trợ quan sát nhiều lần lúc trước, rất nhanh hắn đã vượt qua một bước này, thuận lợi dung nhập một khối mật ong màu vàng kim nhạt vào bên trong đan dược.

Hắn ổn định tâm tình một chút, ánh mắt nhìn về phía bên cạnh, chỉ còn lại năm loại tài liệu.

Hàn Lập âm thầm cắn răng, lấy ra tài liệu kế tiếp, đưa vào trong lò đan.

Thần sắc hắn chuyên chú vô cùng, trên mặt hiện ra một tầng thanh quang nhàn nhạt, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thi triển Luyện Đan Chi Thuật đến cực hạn.

Ở trong lò đan, đan dược có chút phiên cổn, mặt ngoài lóe ra Linh quang đặc biệt, phập phồng lúc sáng lúc tối.

Mỗi một loại tài liệu mới gia nhập vào đều cần phải điều tiết với tài liệu và đan dược ở bên trong, cùng với các loại tài liệu khác cần đạt tới sự cân bằng, giống như giội một chậu nước lạnh vào chảo dầu đang sôi nhưng không cho phép váng dầu văng ra ngoài.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết như xa luân, kiệt lực khống chế xung đột của các loại dược lực trong đan, làm cho nó ổn định lại.

"Phanh" một tiếng vang nhỏ!

Động tác bấm niệm pháp quyết của Hàn Lập lập tức cứng đờ, sắc mặt trầm xuống.

Lần này một loại tài liệu cũng không thể dung nhập vào thành công, liền đã thất bại.

Hắn im lặng ngồi, sau nửa ngày lấy ra phế đan, lần nữa thi triển Chân Thực Chi Nhãn nhìn về phế đan.

Một tháng sau, luyện đan lần thứ năm lại bắt đầu.

Một tháng này xem xét nhiều lần, Hàn Lập đã hiểu rõ nguyên nhân thất bại khi trước, lần này kết quả luyện đan giống như trước, thuận lợi vượt qua tầng khó khăn này.

Bất quá thời điểm dung luyện một loại tài liệu, cho dù hắn rất cẩn thận, thi triển Luyện Đan Chi Thuật đến mức tận cùng, đáng tiếc cuối cùng vẫn chấm dứt trong thất bại.

Hàn Lập bất đắc dĩ cười khổ một cái, thi triển Chân Thực Chi Nhãn, xem xét phế đan lần này, tra tìm nguyên nhân thất bại.

Đợi một tháng sau, hắn bắt đầu luyện chế lần nữa, lúc này mới thuận lợi thông qua.

Trong nháy mắt, thời gian hai ba tháng trôi qua.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong động phủ, mười ngón tay tách ra như hoa sen, véo động một đám pháp quyết.

Bên trong lò đan thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng leng keng rất nhỏ, đặc biệt Linh quang lập loè, mặc dù có nắp lò ngăn cách vẫn thỉnh thoảng truyền ra một ít.

Trong không khí tràn ngập một mùi thuốc nồng đậm.

Bên cạnh hắn bất ngờ không thấy một loại tài liệu nào, toàn bộ tài liệu đều được sáp nhập vào bên trong lò đan.

Mấy tháng này, còn lại vài loại tài liệu, Hàn Lập tuy mỗi lần luyện chế đều dùng hết toàn lực, nhưng đều không thể một lần liền thành công, đều là thất bại. Sau đó hắn lại dùng Chân Thực Chi Nhãn tổng kết kinh nghiệm, mới có thể thuận lợi hoàn thành.

Như thế, từng bước khắc phục từng điểm khó khăn, nhưng tài liệu hắn chuẩn bị cũng đã tiêu hao hết sạch, hiện tại trong lò chính là một phần cuối cùng.

Mà dung luyện một loại tài liệu cuối cùng, lúc trước hắn đã thất bại một lần, về sau dùng Chân Thực Chi Nhãn quan sát nhiều lần, trong lòng hắn âm thầm phỏng đoán số lượng không dưới trăm lần, nếu không có gì bất ngờ

xảy ra, lần này luyện chế có lẽ không có vấn đề.

Điều hắn lo lắng lúc này chính là Đan Kiếp sau đó.

Hôm nay hắn chỉ còn một phần tài liệu này, nếu không cách nào chống lại Đan Kiếp, ít nhất mấy trăm năm tiếp theo, không có cơ hội lần thứ hai rồi.

Mấy thứ Lộ Ngưng thảo, Thiên Tạo tham đã được xử lý tốt, trong tay hắn còn có một ít hạt giống, cây non, dùng lục dịch tiếp tục thúc là được.

Nhưng mà một ít tài liệu không phải Linh thảo, không thể dùng lục dịch thúc được, chỉ có thể dùng Tiên Nguyên thạch mua sắm, trong đó có một ít tài liệu ở bên ngoài cũng không cách nào đơn giản mua được, nhất là vài loại chủ linh tài hắn tìm được từ trong trữ vật pháp khí của Đào Vũ, nếu muốn bản thân tìm kiếm, không biết tốn bao nhiêu thời gian cùng tinh lực.

Giờ phút này thân ở Hắc Phong hải vực, tự nhiên càng không cần phải nói, tựu tính toán treo giải thưởng mua sắm ở trong Vô Thường minh, cũng căn bản không mua được.

Cho nên cơ hội cuối cùng này, không được vạn nhất

Hàn Lập tập trung tinh thần, thần thức dò xét hết thảy biến hoá trong lò đan, hai tay bấm niệm pháp quyết, thao túng hết thảy.

Trong lò đan giờ phút này dược lực xung đột kịch liệt, phảng phất như đặt trong nồi nước sôi.

Mặc dù hắn đã nắm giữ hết thảy mấu chốt luyện đan lần này, vẫn cảm thấy đang cố hết sức.

Thời gian trôi qua từng chút, tâm thần Hàn Lập chậm rãi tiến vào một loại cảnh giới bình tĩnh vô cùng, phảng phất như một vũng nước lặng yên trong giếng cổ.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết trở nên chậm chạp, nhưng nhất cử nhất động lại tản mát ra một cỗ hàm súc thú vị không hiểu.

Từng đạo pháp quyết từ trong tay hắn bay ra như nước chảy, chui vào trong lò đan.

Tình hình trong lò đan vốn phức tạp vô cùng, trong mắt Hàn Lập lại trở nên đơn giản, điều khiển càng ngày càng thành thạo.

Trong lò đan, các loại dược lực vốn xung đột kịch liệt chợt hòa hoãn xuống, nhanh chóng dựa theo trình tự đan phương mà tiếp nối theo.

Trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười, Luyện Đan Chi Thuật của hắn bất tri bất giác tiến thêm một bước dài, đột phá bình cảnh, tiến vào một cảnh giới mới.

Hàn Lập hít nhẹ một hơi, thần sắc lần nữa trở nên ngưng trọng, tay chợt biến đổi pháp quyết.

Rầm rầm rầm...

Trong lò đan thanh âm nổ vang không ngừng vang lên, giống như tiếng nổ sấm sét, lại không phải do đan dược bạo liệt, mà là do các loại nguyên khí kích động tạo ra.

Bên trong tất cả sắc quang mang tản mát ra càng thêm chói mắt, hơn nữa dần dần dung hợp làm một thể, hóa thành Kim sắc.

Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời.

Hắn biết rõ, một màn trước mắt này, là dấu hiệu đan sắp thành.

Tay hắn bấm pháp quyết càng gấp, kim quang trong lò đan càng ngày càng sáng chói, thỉnh thoảng ngưng tụ thành các loại Long Hổ, hình dạng ngũ sắc, tản mát ra mùi thuốc càng thêm nồng đậm, như lan như xạ.

Hống hống hống!

Vào thời khắc này, thanh âm phát ra trong lò đan bỗng nhiên biến đổi, phảng phất như cự thú gào thét.

"Phanh" một tiếng vang lớn!

Trong lò đan bỗng nhiên tách ra kim quang chói mắt vô cùng, nắp lò bỗng chốc bị đánh bay, một đoàn kim quang sáng chói vô cùng từ trong lò bay ra, là một quả đan dược kim sắc lớn chừng hạt long nhãn.

Từng đạo hào quang Kim sắc giống như hỏa diễm từ trên đan dược tách ra, ngưng tụ thành từng vòng ánh sáng Kim sắc, tản mát ra chung quanh.

Mặt ngoài đan dược hiện ra Đạo văn Kim sắc đại biểu cho Đạo đan, tản mát ra một loại chấn động Thời gian pháp tắc huyền diệu vô cùng, gần với Thiên Đạo.

Hơn nữa trên đan dược hiện ra hai đường Kim sắc Đạo Văn.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ.

Hắn không nghĩ tới có thể luyện chế ra Đạo đan đạt tới Nhị phẩm, có thể là bên trong tinh hạt thời gian có thời gian chi lực phi thường nồng đậm, cũng có thể là nguyên nhân khác.

Bất kể thế nào, công hiệu của Nhị phẩm Đạo đan thì mạnh hơn nhiều so với Nhất phẩm Đạo đan.

Vào thời khắc này, phía trên hòn đảo vốn trời sáng mây trong đột nhiên gió nổi mây vần, vô số Kim sắc quang điểm hiển hiện ra, rất nhanh hình thành một mảnh Kim vân cực lớn, phiên cổn không thôi.

Từ xa nhìn lại, căn bản nhìn không tới đoạn cuối Kim vân, phảng phất tràn ngập toàn bộ thiên không, mặt biển phía dưới cũng bị ánh thành Kim sắc.

Chấn động pháp tắc mãnh liệt từ bên trong Kim Vân tán phát ra, linh khí thiên địa trong phạm vi mười mấy vạn dặm phiên cổn kịch liệt.

Bên trong Kim vân, chấn động pháp tắc quá mức cường đại, tu sĩ ở trăm vạn dặm bên ngoài cũng không hiểu tại sao tim đập nhanh hơn, liền nhìn

qua phía Kim Vân.

Kim Vân phiên cổn kịch liệt, màu sắc càng lúc càng nồng đậm, mấy hơi thở sau phảng phất biến thành thực chất, bao trùm cả thiên không lại, một tia nắng cũng không thể nào xuyên vào được.

Toàn bộ vùng biển bị chiếu thành một mảnh kim sắc sáng ngời, làm cho người có loại cảm giác vô cùng trầm trọng, phảng phất toàn bộ Thiên Địa đều bị đè ép xuống.

Ở trong động phủ, Hàn Lập nhận thấy tình huống bên ngoài, khẽ nhướng mày.

Tuy rằng đã xem qua ghi chép về Đan kiếp trên điển tịch, nhưng hắn không nghĩ uy thế so với hắn tưởng tượng còn muốn lớn hơn.

Ầm ầm!

Bên trong Kim Vân nổ mạnh ầm ầm một hồi, gió nổi mây vần, bỗng nhiên nhiều ra một vòng xoáy Kim sắc cự đại, nhanh chóng xoay tròn.

Ở trung tâm vòng xoáy phát ra từng đạo kim quang vô cùng chói mắt, phát ra thanh âm xì xì.

Một cỗ chấn động pháp tắc đáng sợ phảng phất như có thể nghiền áp hết thảy từ trong vòng xoáy ầm ầm hàng lâm, bao phủ động phủ lại.

Keng keng!

Các nơi trên vách tường động phủ hiện ra từng vết rạn, thân thể Hàn Lập cũng theo đó chấn động theo.

Phía trên không động phủ, Kim sắc lôi quang lóe lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân hiện ra.

Gã ngẩng đầu nhìn Kim vân giữa không trung, trong con mắt ẩn hiện lên từng đạo kim quang, trên mặt lộ vẻ chấn động.

Vào thời khắc này, giữa vòng xoáy Kim sắc trên không trung đột nhiên sáng ngời, một đạo kim quang năm màu chói mắt từ bên trong vòng xoáy bắn ra, đánh xuống động phủ phía dưới.

Ở bên trong Kim quang có vô số Kim sắc phù văn, điên cuồng chớp động, tản mát ra chấn động Thời gian pháp tắc đáng sợ.

Cỗ chấn động thời gian chi lực này rõ ràng mang theo cảm giác sát phạt mãnh liệt.

Giải Đạo Nhân cũng không có ý ngăn trở, chỉ lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ.

Vào lúc này, một đạo kim quang lóe lên, đánh vào phía trên động phủ, trực tiếp chui vào trong đó.

Cấm chế ngoài động phủ, còn có thạch bích, lại không tổn hại chút nào, kim quang kia phảng phất như hư ảo, trực tiếp xuyên thấu vào.

Bên trong động phủ, Hàn Lập cảm ứng được tình huống bên ngoài, trong nội tâm cả kinh.

Đan Kiếp hàng lâm tốc độ cực nhanh, vượt xa dự liệu của hắn.

Hắn vội vàng thúc giục pháp quyết, toàn thân kim quang đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, vô số rậm rạp chằng chịt gợn sóng Kim sắc từ Bảo luân hiện ra, bao trùm Kim sắc Đạo đan.

Đồng thời hắn há miệng phun một cái, bảy miếng tinh hoàn bắn ra, tinh hoàn như thiểm điện quay tít một vòng, khảm với nhau, nối liền hình thành một vòng tròn rất lớn.

Đúng là Thất Diệu Tinh hoàn.

Tinh quang chói mắt tán phát ra, hình thành một màn sáng ngôi sao, mặt ngoài ngôi sao có vô số đồ án chớp động, phảng phất như một phiên bản

tinh không thu nhỏ.

Nguyên một đám tinh quang lớn cỡ ngón cái trên màn sáng phù văn nhảy lên, tản mát ra một ít chấn động pháp tắc.

Không đợi hắn kịp phản ứng, trên đỉnh động lóe lên một đạo kim quang, một đạo lôi điện phóng xuống nhanh vô cùng, đánh vào trên màn sáng ngôi sao.

Màn sáng ngôi sao lập tức sáng ngời, mặt ngoài phù văn ngôi sao toả sáng hào quang, phát ra trận trận duệ khiếu, ý đồ ngăn cản kim quang.

Nhưng cột sáng Kim sắc lập loè một cái, phảng phất như xuyên thủng động phủ, trực tiếp xuyên qua màn sáng ngôi sao, đánh chuẩn xác lên phía trên Đạo đan.

------oOo------

Chương 364: Được ăn cả ngã về không

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ầm ầm!

Kim sắc Đạo Đan sau khi bị cột sáng kim sắc đánh trúng như bị trọng thương, mặt ngoài Kim Quang điên cuồng rung động, thậm chí mơ hồ có điện quang hiện lên.

Đan này tản mát ra Kim Quang sáng ngời mãnh liệt, sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống.

Bên trong đan dược ẩn chứa dược lực khổng lồ, Nguyên Khí kịch liệt chấn động, mơ hồ có xu thế tán loạn.

Quan trọng nhất là hai đạo văn kim sắc trên Đạo Đan cũng theo đó kịch liệt chớp động, mơ hồ muốn từ trên Đạo Đan bay ra, xu thế như bay đến vòng xoáy Kim vân ở không trung.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm trầm xuống.

Hắn đã thi triển ra thần thông trì hoãn của Chân Ngôn Bảo Luân, nhưng mà bên trong Kim quang trên không trung đánh xuống dường như có chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, lại không bị Chân Ngôn Bảo Luân ảnh hưởng chút nào.

Ý niệm trong đầu hắn khẽ chuyển, đồng thời hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết, kiệt lực củng cố chấn động kịch liệt của dược lực bên trong Đạo Đan.

Đồng thời từng cỗ Thời Gian Chi Lực từ bên trong Chân Ngôn Bảo Luân tuôn ra, quấn chặt lấy Kim sắc đạo văn trên Đạo Đan, gắt gao giữ chặt nó.

Chẳng qua chấn động dược lực bên trong Đạo Đan, hay chấn động của đạo văn kim sắc đều kịch liệt dị thường, nếu muốn củng cố, dùng thủ đoạn của hắn bây giờ cũng khó khăn vô cùng.

Có thể bởi vì bên trong Đạo Đan ẩn chứa Thời Gian Chi Lực do Tiểu bình ngưng tụ, hiệu quả làm chậm của Chân Ngôn Bảo Luân đối với nó không có tác dụng.

Kim sắc Đạo Đan rung rung không thôi, làm thân thể Hàn Lập cũng run rẩy theo.

Củng cố đan dược cũng không phải dùng lực càng lớn càng tốt, mà cần điều khiển cực kỳ tinh tế. Tiên Linh Lực một thân hắn sâu dày vô cùng lại không cách nào giảm bớt áp lực cho hắn.

Nhưng vào lúc này, Kim vân giữa không trung lần nữa cuồn cuộn, so với vừa rồi càng thêm kịch liệt, giống như vô số sóng dữ quét sạch, kinh Thiên động Địa, Phong Vân biến sắc.

Tốc độ xoay tròn của vòng xoáy Kim sắc cũng theo đó tăng lên nhiều, ở trung tâm lại hiện ra đạo đạo Kim quang chói mắt, giống như Kim Sắc Lôi Điện nhảy lên.

Sau một khắc, một cỗ áp lực càng thêm trầm trọng đột nhiên từ bên trong vòng xoáy tuôn ra, đánh xuống hướng động phủ.

Toàn bộ động phủ, thậm chí cả tòa đảo cũng lắc lư một cái, vết rạn trên vách động phủ lại lớn thêm vài phần.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống bên ngoài, trong nội tâm quýnh lên, mười ngón tay véo động liên tục.

Tốc độ chuyển động của Chân Ngôn Bảo Luân đột nhiên tăng lên nhiều, mỗi một đoàn Thời Gian Đạo Văn ở phía trên đều phóng ra tia sáng chói

mắt, chớp động cực nhanh.

Một cỗ hào quang Kim sắc nồng đậm to lớn từ bên trong Bảo luân tuôn ra, hào quang mơ hồ có hình gợn sóng, trong đó tràn đầy Kim sắc phù văn, tản mát ra Thời Gian Chi Lực mãnh liệt.

Cỗ Thời Gian Chi Lực này tản mát ra so với trước khi thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân hầu như cường đại gấp bội.

Pháp quyết trong tay Hàn Lập biến đổi nhanh chóng, Kim sắc hào quang lập tức phân liệt ra, hóa thành hơn mười đạo, mỗi một đạo hào quang lập tức ngưng tụ, hóa thành một Kim sắc quang tia sáng lập loè.

Mỗi một Kim sắc quang tia đều tản mát ra Thời Gian Pháp Tắc chi lực mãnh liệt, hầu như tạo thành thực chất.

Mấy chục Kim sắc quang tia bắn ra, quấn quanh hai luồng Kim vân trên Đạo Đan, rung động không thôi.

Đạo Văn run rẩy kịch liệt cuối cùng bình tĩnh vài phần. Bên trong Đạo Đan, nguyên khí dao động cuồng bạo cũng theo đó hòa hoãn một chút.

Hàn Lập thấy tình hình này, không dám thư giãn chút nào, mười ngón nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, tiếp tục kiệt lực củng cố đan dược.

Đồng thời ánh sáng màu xanh trên người chớp liên tục, một thanh phi kiếm bắn ra, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bay lên đỉnh đầu ngưng tụ thành một vòng tròn kiếm mạc.

Hắc quang lập tức sáng ngời, Trọng Thủy Chân Luân phóng ra, đón gió tăng vọt hơn mười lần, chắn trên đỉnh đầu.

Trọng Thủy Chân Luân nhanh chóng xoay tròn, chỗ biên giới hiện lên ra vô số thủy hoa quang mang, phát ra thanh âm nổ vang ù ù.

Không chỉ như vậy, quang mang trên thân Hàn Lập chớp liên tục, từng kiện từng kiện bảo vật liên tục bay ra.

Hắn đoạt được các bảo vật từ chỗ Đào Vũ gồm hai kiện Tiên khí Âm thuộc tính Ngân sắc Linh Đang, Xà hình quái kiếm, và lấy lại được Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, còn có các loại bảo vật có chút uy năng, đều được phóng ra, tách ra tất cả sắc quang mang, chắn trên đỉnh đầu.

Ở đây mấy trăm năm, hắn đã sớm luyện hoá những bảo vật này, nên điều khiển rất tự nhiên.

Hàn Lập không chần chừ vận chuyển tất cả Tiên Linh Lực trong cơ thể, thông qua thần thức cường đại thúc giục những bảo vật này, phóng xuất ra tầng tầng màn sáng dày đặc, hầu như chiếm hết đỉnh mật thất.

Chỉ một thoáng, từng cỗ Pháp Tắc Chi Lực khác nhau kích động trong phòng.

Hàn Lập vừa mới làm xong những việc này, trên đỉnh đầu có một tiếng nổ mạnh!

Vòng xoáy Kim vân trên không trung sáng mãnh liệt, một cột sáng Kim sắc khác vừa thô vừa to hơn trước rất nhiều từ bên trong vòng xoáy bay vụt xuống, đánh tới vị trí động phủ.

Toàn bộ Hư Không run rẩy kịch liệt, thiên địa linh khí cuồn cuộn, nhấc lên vòi rồng, sóng biển gần đó cũng dâng cao vài chục trượng, giống như tận thế.

Cột sáng kim sắc cực kỳ chói mắt, mơ hồ có hình dạng Lôi Điện, giống như lúc trước xuyên thấu cấm chế động phủ, bổ lên phía trên màn sáng ngôi sao, chính là Thất Diệu Tinh Hoàn biến ảo thành.

Giống như lần thứ nhất, cột sáng kim sắc chỉ nhoáng một cái liền "XOẸT" một tiếng, đơn giản xuyên thủng màn sáng ngôi sao, tiếp tục đánh lên tầng thứ hai là võng kiếm do Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tạo thành.

Từng đạo kiếm khí vô cùng sắc bén chém về phía cột sáng Kim sắc, nhưng lại không hiệu quả chút nào mà xuyên thủng qua nó.

Cột sáng kim sắc không có dừng lại, tiếp tục xuyên qua võng kiếm, đánh lên Trọng Thủy Chân Luân.

Trọng Thủy Chân Luân cũng không thể ngăn cản cột sáng kim sắc này, bị xuyên qua.

Mấy màn sáng quang mang chợt hiện, Pháp Tắc Chi Lực chấn động cản trở lại, nhưng cũng không thể ngăn cản cột sáng Kim sắc, liên tiếp bị xuyên thủng qua.

Bất quá tốc độ cột sáng Kim sắc lại giảm một ít, xem ra những bảo vật này có chút ảnh hưởng đối với nó.

Hàn Lập thấy tình hình này, sắc mặt có chút khó coi.

Hắn đã dốc hết toàn lực, nhiều bảo vật như thế mà vẫn không cách nào ngăn trở Đan Kiếp này...

Đến thời khắc này Đạo đan vẫn chưa được củng cố, bên trong vẫn đang cuồng bạo vô cùng.

Bị đạo Đan Kiếp thứ nhất bổ trúng đã ra cái dạng này, nếu là bị đạo Đan kiếp thứ hai có uy lực lớn hơn đánh trúng, nhất định sẽ triệt để tán loạn ra, tất cả cố gắng lúc trước xem như nước chảy về biển đông.

Không nghĩ tới, giao diện Tiên Giới này lại có lực bài xích Đạo đan cường đại như thế!

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, có chút không cam lòng gầm lên một tiếng, tiếp tục thúc giục bảo vật.

XOẸT XOẸT XOẸT!

Lại mấy tiếng trầm đục vang lên, cột sáng kim sắc lần nữa đột phá vài đạo ngăn cản, tốc độ cũng chậm thêm một tí.

"Ồ!"

Trong miệng Hàn Lập khẽ kêu một tiếng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cột sáng kim sắc.

Cột sáng kim sắc mặc dù liên tiếp đột phá phòng ngự của vài kiện bảo vật, dường như không tốn sức chút nào, nhưng mà hắn cảm ứng được, cột sáng kim sắc so với lúc đầu co lại một chút.

Trong lòng của hắn khẽ động.

Xem ra kim quang Đan Kiếp này cũng không phải là không thể ngăn cản, những bảo vật này có thể có một ít tác dụng, làm suy yếu uy lực của nó.

Nghĩ đến đây, Kim quang trên thân Hàn Lập sáng ngời, phun ra một ngụm máu, hóa thành một đoàn Huyết Quang, chui vào bên trong những bảo vật còn lại.

Đồng thời Tiên Linh Lực trong cơ thể phóng tới ùn ùn, giống như thủy triều rót vào bên trong bảo vật còn sót lại.

Việc đã đến nước này, phải ăn cả ngã về không rồi!

Tất cả Pháp bảo lập tức toả sáng hào quang, sáng lên gấp bội, tản mát ra Pháp Tắc Chi Lực càng thêm mãnh liệt.

Cùng lúc đó, cột sáng kim sắc không ngừng chút nào tiếp tục xuyên thấu xuống.

Âm thanh trầm đục vang lên, từng bảo vật còn thừa lại tiếp tục bị cột sáng xuyên thủng, nó nhanh chóng tới gần Đạo Đan.

Sắc mặt Hàn Lập lần nữa trầm xuống.

Cột sáng Đan Kiếp xuyên qua từng tầng phong toả một, tuy rằng bị suy yếu một ít, nhưng mà tác dụng vẫn quá ít, xu hướng xuống vẫn không ngừng được.

"XOẸT" một tiếng vang nhỏ!

Cột sáng kim sắc lần nữa đột phá một kiện bảo vật, đúng là kiện Tiên khí mặt cờ đen kia, sau đó không ngừng chút nào phóng tới kiện bảo vật tiếp theo, chính là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Giờ khắc này, bảo vật còn thừa lại đã không còn nhiều lắm.

Hàn Lập hít sâu một hơi, Kim quang bên ngoài thân bỗng nhiên đại phóng, nổi lên ba mươi lăm Kim sắc quang điểm, xoay tròn.

Hắn định thi triển một loại bí thuật kích phát tiềm năng Tiên khiếu trong cơ thể, bỏ ra đại giới là phải tiêu phí trăm năm thời gian mới khôi phục lại.

Trong lúc đó, thanh âm rung động mãnh liệt ông ông từ giữa không trung truyền đến, Hư Không run rẩy không thôi!

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn tản mát ra hôi quang sáng ngời, từng cỗ ánh sáng màu xám lan ra, hình thành một cái bình chướng màu xám, thình lình chặn lại cột sáng kim sắc mà tưởng như không thể ngăn cản.

Hôi quang Kim Quang đan vào nhau, lập loè, vậy mà nhất thời tương xứng với nhau.

Hàn Lập khẽ nhếch miệng, một hồi lâu mới khôi phục lại, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt, cố gắng ngừng bí thuật sắp khởi động, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Không nghĩ tới Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn vậy mà có thể ngăn cản Kim quang Đan Kiếp này.

Hắn nhìn về phía hôi quang, trong đó tản mát ra từng cỗ Pháp Tắc Chi Lực kỳ dị, đúng là trước kia hắn đã từng có ý định tìm hiểu Pháp Tắc Chi Lực kỳ dị này.

Chính là cỗ Pháp Tắc Chi Lực kỳ dị này đã chặn lại cột sáng kim sắc.

Trong nội tâm Hàn Lập ngạc nhiên, chậm rãi gật đầu nhẹ, trong mắt hiện lên một tia giật mình.

Bảo vật Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này vốn có tác dụng làm suy yếu Lôi Kiếp, lúc trước hắn vì muốn ngăn cản phi thăng chi kiếp, mới luyện chế ra bảo vật này. Đan kiếp này cũng là một loại Lôi Kiếp, bảo vật này có thể ngăn Đan Kiếp, đúng là hợp tình hợp lý.

Xem ra Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này cũng không đơn giản như hắn tưởng tượng, chỉ sợ có lai lịch rất lớn.

Trong đầu Hàn Lập không khỏi hiện lên thân ảnh Đào Vũ. Lúc trước chính hắn luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, tuy rằng uy lực không tệ, nhưng đó là tại Linh giới. Mà hôm nay ở Tiên Giới, thậm chí một kiện Tiên khí bình thường cũng không bằng nó.

Năm đó Đào Vũ đạt được nó, về sau lại tiêu phí nhiều tâm tư luyện chế lần nữa bảo vật này, trong nội tâm Hàn Lập có chút nghi hoặc. Hiện tại xem ra, chỉ sợ Đào Vũ kia ngay từ đầu đã biết rõ bảo vật này có thể ngăn cản Đan Kiếp, mới hao phí lớn Tâm Lực như thế trên Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn này.

Bất quá trước mắt cũng không phải là thời điểm tìm ra ngọn nguồn Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn tuy rằng ngăn cản được cột sáng kim sắc, nhưng uy năng cột sáng Đan Kiếp thật sự quá lớn, lưỡng sắc quang mang kịch liệt đan vào nhau, Ngũ Cực Sơn tản mát ra hôi quang dần dần ảm đạm xuống.

Bất quá, lực lượng cột sáng kim sắc dường như cũng hao tổn rất lớn, chậm rãi thu nhỏ lại.

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, lập tức ngừng thúc giục các bảo vật khác, chuyên tâm thúc giục Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Đinh đinh đang đang!

Từng kiện bảo vật mất đi vầng sáng từ giữa không trung nhao nhao rơi xuống phía dưới, rơi đầy trên đất, nhưng hắn vẫn không thèm nhìn chút nào.

Vì chuẩn bị luyện chế Đạo Đan, hắn hao tốn không biết bao nhiêu tinh lực cùng tài nguyên, đã đợi quá lâu rồi, hôm nay nếu như đã đến bước cuối cùng này, chỉ cần có một tia hi vọng, hắn tuyệt nhiên không buông tha!

------oOo------

Chương 365: Mạch nước ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trong lúc nhất thời, giữa không trung hôi quang cùng Kim Quang đan vào nhau, trong hư không nổi lên thanh âm vù vù, tràn ngập từng đợt Thiên địa nguyên khí cuồng bạo.

Hai đạo quang sắc dường như ngang nhau, chẳng bên nào mạnh hơn bên nào, trong lúc nhất thời hiện ra xu thế giằng co lẫn nhau.

Theo thời gian trôi qua, bất luận Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn phóng thích hôi quang, hay cột sáng kim sắc, đều không ngừng suy yếu dần.

Nhưng Hàn Lập thấy tình hình này, sắc mặt có chút khó coi.

Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn lúc này còn lại không nhiều lắm, mặc dù dùng Tiên Nguyên Thạch bổ sung, cũng không thể chống đỡ quá lâu.

Phiền toái hơn chính là hắn phát hiện mặc dù Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn có thể chống đỡ Kim Quang, nhưng Pháp Tắc Chi Lực ẩn chứa bên trong đang tiêu hao từng điểm theo cột sáng kim sắc yếu dần, lúc này đã tiêu hao hơn phân nửa, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu nữa. Về sau lại cần phải chăm sóc một thời gian mới có thể chậm rãi khôi phục lại.

Hàn Lập hít sâu một hơi, một tay cầm một quả Tiên Nguyên Thạch không ngừng bổ sung Tiên nguyên lực vào trong cơ thể, tay kia không ngừng véo động pháp quyết, rót Tiên nguyên lực vào trong ngọn núi màu xám ở trên không.

Không bao lâu, quang mang trên ngọn núi màu xám giữa không trung run lên, hôi quang tản mát ra nhanh chóng ảm đạm xuống.

Hiển nhiên, Pháp Tắc Chi Lực ẩn chứa bên trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cuối cùng tiêu hao hầu như không còn, không cách nào tiếp tục duy trì nữa, vẻn vẹn mấy hơi thở công phu về sau hôi quang mặt ngoài ngọn núi liền biến mất vô tung.

May mà, cột sáng kim sắc lúc này cũng chỉ còn lại có một điểm.

Ngay lúc hôi quang biến mất, cột sáng kim sắc lập tức lóe lên đánh trúng Đạo Đan.

Ầm ầm!

Đạo Đan lập tức rung động lắc lư kịch liệt, hai đạo văn kim sắc chợt hiện.

Tiên Linh Lực trong cơ thể Hàn Lập lúc này cũng đã đến đáy, đồng tử mãnh liệt co rụt lại, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng lần nữa toả sáng hào quang, một cỗ kim quang chói mắt từ trong tuôn ra, lần nữa lóe lên hóa thành hơn mười đạo Kim sắc quang tia, nhanh chóng quấn chặt lấy Đạo Đan, bao bọc tầng tầng nó vào bên bên trong, hình thành một viên cầu Kim sắc lớn chừng quả đấm.

Sắc mặt hắn trắng bệch, Tiên Linh Lực trong cơ thể triệt để hao hết, rốt cuộc không thể làm được gì khác.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Kim sắc viên cầu rung động lắc lư liên tục, tản mát ra quang mang, phát ra âm thanh trầm buồn, giống như sấm rền, dường như tùy thời khả năng bạo liệt trở lại.

Trong nội tâm Hàn Lập mặc dù gấp gáp, nhưng lúc này lại hữu tâm vô lực.

Vào thời khắc này, bóng người lóe lên sau lưng hắn, thân ảnh Giải Đạo Nhân phóng tới.

Hai tay Giải Đạo Nhân vung lên, lưỡng sắc quang mang vàng óng ánh trên người gã đại phóng, hai cột sáng từ lòng bàn tay bắn ra, chui vào trong cơ

thể Hàn Lập.

Một cỗ Tiên Linh Lực tinh thuần lập tức dũng mãnh tiến vào trong đan điền đang trống rỗng của Hàn Lập.

Trong nội tâm Hàn Lập vui vẻ, hai tay lập tức bấm nhanh pháp quyết.

Kim sắc viên cầu rung rung chậm rãi dừng lại, Kim Quang mặt ngoài cũng dần dần ảm đạm xuống.

Hàn Lập thấy vậy, cuối cùng thở phào một hơi.

Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hắn lóe lên biến mất, Kim sắc quang tia bao bọc Đạo Đan cũng biến mất vô tung, lộ ra Đạo Đan bên trong.

Kim sắc Đạo Đan trải qua hai lần Đan Kiếp, thoạt nhìn so với lúc trước càng thêm sáng rõ, tản mát ra chấn động Thời Gian Chi Lực càng thêm mãnh liệt.

Lúc này Hàn Lập không có chú ý nhìn, dù sao Đan Kiếp diễn ra với thanh thế lớn như vậy, chỉ sợ đã khiến cho một ít tu sĩ gần đó chú ý.

Hắn nhanh chóng lấy ra một quả đan dược ăn vào, sau đó lật tay lấy ra một cái hộp ngọc, cẩn thận từng li từng tí thu Đạo đan vào, sau đó gật đầu cảm kích Giải Đạo Nhân đang đứng sau lưng.

"Nhanh rời khỏi, ta cảm giác có người đang chạy đến nơi này." Giải Đạo Nhân nói xong, thân hình hóa thành một đạo Kim Quang, chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì nữa, lập tức phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, thu đám bảo vật trên mặt đất lẫn Ngân sắc lò đan vào.

Sau đó Thần Thức của hắn lần nữa đảo nhanh qua các nơi trong động phủ, tin chắc trong động phủ không có đồ vật gì tiết lộ thân phận của mình, thân hình lập tức bắn ra, lóe lên xuất hiện bên ngoài động phủ.

Lúc này Kim vân đầy trời đã sớm biến mất, bầu trời lần nữa khôi phục sáng trong, chẳng qua là hải vực phụ cận còn cuồn cuộn chút ít.

Hàn Lập vung tay lên, trận kỳ xung quanh động phủ lập tức bay vụt về, hóa thành đạo đạo quang mang chui vào trong tay áo hắn.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, Kim sắc Lôi Quang trên người lóe lên, đang muốn thi triển Lôi Quang pháp trận rời khỏi nơi này.

Vào thời khắc này, hư không cách đó không xa chấn động một hồi, từng đạo gió lốc màu xanh lăng không phóng tới, phát ra tiếng thét ô ô.

Gió lốc màu xanh kết nối lẫn nhau, trong nháy mắt hình thành một cái pháp trận màu xanh, một cỗ Không Gian Chi Lực từ bên trong pháp trận màu xanh phát ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhướng mày.

Pháp trận màu xanh này cùng Lôi Quang pháp trận của hắn tương tự nhau, bất quá người này sử dụng chính là Phong thuộc tính chi lực kết hợp với Không Gian Chi Lực, thanh thế không nhỏ.

Thi triển Lôi Quang pháp trận cần tốn chút thời gian, lúc này Truyền Tống đã không còn kịp nữa rồi.

Ý niệm trong đầu hắn nhanh quay trở lại, lập tức ngừng pháp trận, quay người bay về phía động phủ.

Đồng thời một mặt nạ màu tím tím xanh xanh lóe lên, mặt nạ Vô Thường Minh hiện ra, hắn lập tức thay đổi dung mạo biến thành một đại hán trung niên.

Hàn Lập vừa làm xong hết thảy, cách đó không xa bên trong pháp trận màu xanh hiện ra một thân ảnh màu đen, là một nam tử áo đen, thân hình cao gầy, mày kiếm, hai mắt dài nhỏ, làm cho người ta có loại cảm giác lợi hại dị thường.

Người này tản mát ra một cỗ khí tức khổng lồ, rõ ràng là một gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ.

Hàn Lập dừng bước, thần sắc ngạc nhiên nhìn sang người nọ.

Nam tử cao gầy cũng nhìn lại Hàn Lập, sau đó thoáng đánh giá, nhíu mày.

"Vị đạo hữu này, nhìn rất lạ mặt a, tại hạ Diệu Ngôn, tu hành gần hải vực này, vừa mới nhìn thấy dị tượng, nên sang đây nhìn xem một chút, không biết tục danh đạo hữu là gì?" Mặt Hàn Lập lộ vẻ tươi cười, chắp tay hỏi, bộ dạng như rất quen thuộc ở đây.

Trên mặt tuy tươi cười, nhưng trong lòng hắn cũng rất là kinh ngạc.

Trước kia hắn chưa bao giờ thấy người này tại Hắc Phong hải vực, ở đâu lại xuất hiện một gã tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ như vậy?

Phải biết rằng, ở Hắc Phong hải vực, khả năng tồn tại Chân Tiên Hậu Kỳ, chỉ có đảo chủ Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo.

Bất quá sau lưng hai cỗ thế lực lớn này bóng ma trùng trùng điệp điệp, cũng không thể nhìn mặt ngoài đơn giản như vậy.

Trong nội tâm Hàn Lập nhanh chóng hiện lên những ý niệm này. Đồng thời ánh mắt nam tử cao gầy quét qua khắp nơi một chút, sau đó nhìn về Hàn Lập, giọng nói có chút lạnh lùng:

"Cát Vũ."

"Nguyên lai là Cát đạo hữu, đạo hữu cũng phát hiện dị tượng nơi này, hẳng là đến đây dò xét?" Hàn Lập vẫn tươi cười, tiếp tục hỏi.

Cát Vũ gật đầu nhẹ, sau đó nhìn Hàn Lập thật sâu, nói: "Tại hạ phát giác được dị tượng nơi này, lập tức thi triển Truyền Tống pháp trận chạy đến, tốc độ đã tương đối nhanh, không ngờ vẫn chậm hơn Diệu Ngôn đạo hữu một bước."

"Ha ha, động phủ tại hạ gần đây, cảm giác được nơi đây có động tĩnh, liền lập tức chạy tới, tự nhiên nhanh hơn đạo hữu một chút." Hàn Lập vẫn tươi cười không đổi, nói.

"A, đúng không..." Cát Vũ chậm rãi nói ra, lập tức thân hình khẽ động, bay xuống phía dưới động phủ

Quang mang trong mắt Hàn Lập hiện lên, cũng theo sát phía sau người này, bay thấp xuống dưới, giả vờ giả vịt nhìn qua các nơi động phủ.

Vừa rồi hắn đã xoá sạch sẽ dấu vết nơi này, không cần lo lắng bị phát hiện ra manh mối gì.

Hai người dò xét nhanh các nơi động phủ, tự nhiên cũng không tìm ra manh mối gì.

"Xem ra chúng ta đã đến chậm, người này đã sớm rời khỏi, chẳng qua không biết người nọ đến cùng làm cái gì để xuất hiện dị tượng lớn như thế? Chẳng lẽ nơi này có dị bảo xuất thế, nhưng thoạt nhìn cũng không quá giống a." Vẻ mặt Hàn Lập nghi hoặc nói.

Cát Vũ nghe Hàn Lập nói vậy, quay đầu liếc nhìn, không nói gì.

Vào thời khắc này, xa xa phía chân trời hiện ra mấy đạo độn quang, chớp mắt đã phi độn đến gần, hiện ra mấy thân ảnh tu sĩ.

Mấy người kia thình lình đều là tu vi Chân Tiên, bất quá đều là cảnh giới sơ kỳ, cảm ứng được tu vi hai người Cát Vũ cùng Hàn Lập, sắc mặt biến đổi, đứng ở đằng xa không có tới gần.

Cũng không lâu lắm, quang mang những phương hướng khác chớp liên tục, một người tiếp theo một người phi độn đến.

Hàn Lập thấy tình hình này, thần sắc trên mặt không đổi, nhưng trong lòng khẽ động.

Những tu sĩ này tuyệt đại đa số đều không phải Địa Tiên, hiển nhiên là tới

từ ngoại giới. Xem ra tình thế Hắc Phong hải vực phức tạp hơn so với mình nghĩ nhiều, những năm qua chính mình rời khỏi, có lẽ có không ít Chân Tiên tiến nhập mảnh đất này, nơi vốn xem như ngăn cách với nhân thế.

Chẳng lẽ là vì tranh đấu giữa hai đảo, hoặc là có di tích xuất thế?

Vốn lúc trước hắn vừa tiến nhập Tiên Giới, Hắc Phong hải vực này mặc dù so với Linh giới tốt hơn, nhưng tài nguyên so với toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực vẫn thiếu thốn đến cực điểm, thậm chí còn kém hơn so với Hoang Lan đại lục.

"Nhìn nơi này cũng không có gì, tại hạ cũng không muốn gặp quá nhiều người, đành cáo từ rồi." Hàn Lập nhíu mày, sau đó chắp tay với Cát Vũ, hóa thành một đạo cầu vồng phi độn về phía xa, lập tức biến mất cuối chân trời.

Cát Vũ nhìn Hàn Lập rời khỏi, đứng nguyên tại chỗ chốc lát, ánh sáng màu xanh trên người lóe lên, hình thành một cỗ gió lốc màu xanh.

Lốc xoáy nhanh chóng chuyển động, bao lấy thân thể của gã, hóa thành một đạo ảo ảnh màu xanh, lăng không biến mất tại chỗ.

Các tu sĩ gần đó thấy hai người rời khỏi, lúc này mới bay về phía hòn đảo.

...

Mặt biển cách hòn đảo không biết bao nhiêu vạn dặm, khắp nơi phiêu đãng sương mù màu đen, cực kỳ nồng đậm, bầu trời cũng một mảnh u ám.

Hư không trên mặt biển chấn động một hồi, mấy đạo kim sắc Lôi Quang hiện ra, ngưng tụ thành một cái Lôi Điện pháp trận, thân ảnh Hàn Lập từ bên trong hiện ra.

Thần Thức của hắn lan ra, sắc mặt buông lỏng.

Hắn rời khỏi hòn đảo kia, sau đó dùng Lôi Quang pháp trận Truyền Tống đi, về sau lại truyền tống nhiều lần trong Hắc Phong hải vực, lúc này mới tới đây.

Nếu có người âm thầm truy tung, hiện tại cũng đã triệt để bị bỏ lại.

Hắn nhìn về phía chung quanh, thân hình bỗng nhiên bay xuống phía dưới hải vực, rất nhanh lặn xuống một nơi trong đó, khoanh chân ngồi xuống.

Từng trận đau đớn nổi lên khắp thân thể, là do hậu quả mượn Tiên Linh lực của Giải Đạo Nhân.

Hắn phất tay thiết lập hai đạo cấm chế, lấy ra một quả đan dược ăn vào, nhắm mắt vận công.

Ba ngày ba đêm sau.

Hàn Lập mở to mắt, đứng lên, thở dài một hơi.

Cảm giác không khỏe trong cơ thể đã triệt để biến mất, hơn nữa trải qua Đan Kiếp lần này, hắn lại cảm ngộ Thời Gian Chi Lực thêm một ít, về sau phục dụng Đạo Đan, lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc sẽ càng thêm hữu ích.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi sờ lên túi trữ vật, trong mắt hiện lên một tia kích động.

...

------oOo------

Chương 366: Sớm phát tác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Một lát sau, Hàn Lập phất tay huỷ bỏ cấm chế quanh người, không thể chờ đợi vội vã đi ra hướng động phủ.

"Ân..."

Bay đến nửa đường, bỗng nhiên hắn lắc đầu, cảm thấy đầu có chút trầm trọng.

"Chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ chưa có hoàn toàn khôi phục?"

Hắn thì thào tự nói một tiếng, đang định nhắm mắt nội thị một chút, kết quả là hắn vừa mới thúc giục Luyện Thần Thuật, Thần Thức khổng lồ trong đầu không hề báo trước cuồn cuộn kịch liệt, điên cuồng khởi động.

Giờ khắc này, hắn cảm giác như có vô số Tiểu Đao điên cuồng quấy phá trong đầu, đau nhức kịch liệt.

Đau đớn đột nhiên phát sinh vô cùng kịch liệt, dùng tâm tính của Hàn Lập cũng không nhịn được kêu thảm một tiếng.

Hai tay hắn ôm đầu, khuôn mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng.

Ngay sau đó, thân thể hắn đang phi độn đột nhiên ngừng lại, sau đó giống như một viên đá từ không trung rơi thẳng xuống mặt biển phía dưới.

Thân thể Hàn Lập chìm vào trong nước biển lạnh buốt, nhưng hắn lại không cảm giác chút nào, đau nhức trong đầu càng ngày càng mãnh liệt, dần dần che mất tinh thần của hắn, thần trí hắn trở nên mơ hồ.

Bất tri bất giác, hai mắt hắn nổi lên một tầng Huyết Quang nhàn nhạt.

...

Trong lúc đần độn, theo bản năng hắn muốn mở hai mắt ra, lại cảm giác hết thảy trước mắt mông lung không rõ, dường như bốn phương tám hướng thỉnh thoảng truyền ra từng tiếng gào thét cùng gào thét, lúc xa lúc gần.

Những thanh âm ầm ĩ này truyền vào trong tai hắn, về sau dường như có thể trực tiếp xâm nhập vào sâu trong óc hắn, dẫn tới máu tươi toàn thân sôi trào, giống như trong lồng ngực có một cổ áp lực cuồng bạo, làm cho hắn gần như không thể hô hấp, tựa hồ chỉ có thể phóng xuất ra, mới có thể dẹp yên loại cảm giác cuồng bạo này.

Theo bản năng, hai tay hắn vũ động điên cuồng, khi thì phát ra quyền, khi thì giơ chưởng bổ ngang, dường như chỉ có như vậy mới có thể dẹp loạn cuồng bạo trong lòng.

Hắn muốn gào thét, nhưng lại không nghe được chút thanh âm nào, trong tai chỉ nghe được thanh âm càng ngày càng ầm ĩ, hơn nữa theo hai tay cuồng vũ, thanh âm tràn ngập bốn phía càng ngày càng vang, nhưng trong nội tâm cổ cuồng bạo kia lại tựa hồ đã tìm được một lỗ hổng, theo mỗi quyền cước chém ra lại giảm đi một ít.

Hàn Lập dường như đã tìm ra phương pháp

có thể làm cho hắn thoải mái một chút, giờ khắc này trong đầu của hắn trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, theo tiếng ồn ào từ bốn phía càng ngày càng nghiêm trọng, cuồng bạo trong lòng hắn cũng dần giảm xuống. Thời gian dần trôi qua, trong mũi miệng của hắn bắt đầu tràn ngập mùi vị máu tanh sền sệt.

Nhưng vào lúc này, trước mắt vốn mông lung hết thảy, giống như mây kín che phủ mặt trời, lại bắt đầu trở nên rõ ràng, nhưng đập vào mắt hắn, đầu tiên là một mảnh Huyết Hồng.

Bốn phương tám hướng trong tầm mắt hắn đều là một mảnh huyết hồng

Hắn dường như rơi vào một mảnh hải dương huyết hồng vô tận.

Trừ lần đầu ra, khắp nơi xung quanh hắn đều có vô số cỗ bạch cốt bị phá thành mảnh nhỏ cùng thi thể huyết nhục mơ hồ, lớn nhỏ không đều, bên trong một mảnh huyết sắc có chút mông lung tràn ngập cỗ máu tanh nồng đậm cùng khí tức giết chóc

Vào lúc này, trong đầu đau đớn một hồi, Huyết Hồng trước mắt bỗng dần giảm đi, cảnh vật bốn phía bỗng trở nên rõ ràng.

Hàn Lập kiệt lực lắc lắc đầu, dường như thần trí nguyên bản có chút trì trệ dần chậm rãi hồi phục, trong óc cũng theo đó khôi phục lại bình tĩnh.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy toàn thân vô lực, hơn nữa toàn thân đau đớn vô cùng, dường như đã trải qua một trận chém giết kịch liệt.

Song khi hắn ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt quét về bốn phía, lại phát hiện lúc này hắn đang đứng trên một tòa hải đảo, mặt hướng về phía biển rộng sóng cả mãnh liệt.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, cảm giác trí nhớ của mình có chút hỗn loạn, chỉ nhớ rõ đã đi ra khỏi toà đảo nhỏ luyện chế Đạo Đan, về sau liền trống rỗng, tại sao lại xuất hiện ở nơi đây, hoàn toàn không nhớ ra được.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại, thử nhớ lại chuyện lúc trước, kết quả vừa nhớ lại thì trong đầu lập tức đau đớn kịch liệt lần nữa.

Hắn vội vàng dừng suy nghĩ lại, nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này mới thư thái một ít.

Đột nhiên, hắn dường như nghĩ tới điều gì, quay người nhìn lại sau lưng.

Lúc này hắn đứng trên hòn đảo diện tích khá lớn, khoảng chừng trăm dặm,

nhưng mà lúc này hòn đảo thình lình bị phá thành mảnh nhỏ như tổ ong.

Trung tâm hòn đảo là một toà sơn mạch khá lớn, lúc này đây thình lình bị ngăn ra, mặt đất xuất hiện một cái hồ nước lớn gần như xuyên suốt toàn bộ hòn đảo, nước biển đang chảy ngược vào.

Những thứ trên ngọn núi bị đánh nát, có cái bị cắt đứt một nửa, vài chỗ vẫn còn hiện lên từng trận bụi mù, cây cối thảm thực vật trên đảo bị hủy hoại hầu như không còn.

Toàn bộ hòn đảo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy mơ hồ hình dáng ban đầu.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này đau đớn trong đầu hắn tiêu tán không ít, tâm niệm vừa động, Thần Thức khổng lồ tán phát ra, khuếch tán ra chung quanh.

Kết quả vừa nhìn qua đảo này, trong nội tâm lần nữa cả kinh.

Không chỉ hòn đảo, mặt đất dưới đáy biển cũng biến thành tổ ong.

Không những đáy biển, rất nhiều địa phương khác cũng bị cày qua, bị đánh ra một đám hố to.

Vài chỗ vỏ quả đất thậm chí cũng bị đánh nứt ra, hiện ra từng khe nứt lớn, nham thạch nóng chảy trong lòng đất tuôn ra, bất quá lúc này đã ngưng kết lại.

Thần thức Hàn Lập đảo qua, tình huống khu vực chung quanh, dường như đã trải qua một cuộc đại chiến vô cùng kịch liệt.

Mấy tòa đảo trong phạm vi vạn dặm đều bị phá hủy, trực tiếp sụp xuống đáy biển, giống như hòn đảo sau lưng, biến thành một khối tung toé như giẻ rách.

Có không ít thi thể hài cốt Yêu thú ở dưới đáy biển, và cả bên trong những

hòn đảo này.

Nhìn những thi thể Yêu thú này có thể thấy thực lực cũng không thấp, thậm chí có không ít Yêu thú đạt đến Hợp Thể kỳ, Đại Thừa kỳ.

Tử trạng những Yêu thú này thoạt nhìn đều cực kỳ thê thảm, một đầu Giao Long Đại Thừa kỳ cao trăm trượng thậm chí bị cứng rắn xé thành bảy tám đoạn, máu tươi nhuộm hồng cả một vùng biển, bộ mặt đầu rồng dữ tợn, sâu trong đồng tử tràn đầy vẻ sợ hãi.

"Đây là..." Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

Vào thời khắc này, một đạo kim sắc Lôi Quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào phía trước cách hắn không xa, thu vào hiện ra một thân ảnh Hoàng Bào trung niên, chính là Giải Đạo Nhân.

"Giải đạo hữu, ngươi có biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì không?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, mở miệng hỏi.

"Hàn đạo hữu, chẳng lẽ ngươi hoàn toàn không nhớ rõ? Hết thảy ngươi thấy đều là do tự tay ngươi tạo thành." Giải Đạo Nhân im lặng nhìn Hàn Lập một hồi lâu, sau đó mở miệng nói.

"Ta..." Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, trong nội tâm đột nhiên dâng lên một cỗ dự cảm bất thường.

"Ngươi bay đến nửa đường, đột nhiên giống như nổi điên, khi thì nhập hải, khi thì lại bay lên trời, điên cuồng phá hư hết thảy chỗ này. Giống như bị Tâm Ma phụ thể đánh mất thần trí, ta kêu gọi thế nào ngươi đều không có phản ứng." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói ra.

"Ta... Phát cuồng... Đại khái kéo dài bao lâu?" Hàn Lập nghe vậy sững sờ, tiếp theo lại hỏi.

"Từ lúc hai mắt ngươi đột nhiên trở nên Huyết Hồng rơi vào trên biển, đến lúc ngươi đột nhiên tỉnh lại, trước sau kéo dài chừng một nén nhang." Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định, nhất thời trầm mặc xuống.

Nghe Giải Đạo Nhân nhắc nhở như vậy, đầu óc hắn dần dần Thanh Minh, hồi tưởng lại chuyện mất trí lúc trước.

Đang lúc phi độn, trong óc đột nhiên đau nhức kịch liệt, sau đó rất nhanh đánh mất thần trí, sau đó cái gì cũng không thể nhớ rõ, chỉ nhớ rõ trong nội tâm tràn ngập dục vọng giết chóc.

"Làm sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy... Chẳng lẽ bị người ám toán..." Hàn Lập thì thào tự nói, con mắt dần dần phát sáng lên, ngẩng đầu lên.

"Chẳng lẽ là Luyện Thần Thuật..."

Dùng tu vi hắn hiện tại, Kim Tiên cũng không có khả năng ám toán hắn như thế mà không để lại dấu vết.

Hồi tưởng lại tình huống lúc trước, hẳn là Luyện Thần Thuật rồi.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định, chần chờ một chút, chậm rãi vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Trong đầu hắn lập tức quặn đau một hồi, nhịn không được kêu lên một tiếng buồn bực, vội vàng dừng lại, đau đớn trong đầu lúc này mới chậm rãi biến mất.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên tia sáng, trong nội tâm chợt cảm thấy giật mình.

Hiển nhiên hết thảy, đều là do Luyện Thần Thuật gây ra.

Nghĩ tới đây, sắc mặt hắn âm trầm xuống.

Căn cứ năm đó Khang Tiên Nhân kia nói, tu thành tầng thứ ba Luyện Thần Thuật, có thể bảo vệ Thần Thức ba bốn vạn năm, không cần phải ngại. Hắn đã sớm tu thành tầng thứ ba Luyện Thần Thuật, nhưng lúc này có lẽ mới qua hơn một vạn năm, vì sao Thần Thức lại xuất hiện nguy cơ nhanh như

vậy...

Là năm đó Khang Tiên Nhân kia nói dối? Hay là có nguyên nhân nào khác dẫn đến nguy cơ Thần Thức như vậy?

Hàn Lập chậm rãi thở ra một hơi, thần sắc khôi phục bình tĩnh.

Bất luận là nguyên nhân gì, hiện tại vấn đề này đã xuất hiện, quan trọng nhất là nghĩ kỹ đối sách, nếu không giải quyết, chỉ sợ cuối cùng Thần Thức của mình hỗn loạn trở thành quái vật giết chóc như đối phương vừa nói.

Hôm nay đã phát sinh hết thảy, có lẽ chỉ vừa mới bắt đầu, may mắn nơi đây vắng vẻ, chính mình vừa rồi phát cuồng trong thời gian ngắn ngủi, cũng không khiến cho người nào chú ý, nếu không chỉ sợ phiền toái càng lớn hơn.

Hôm nay tuy rằng tạm thời bình thường trở lại, nhưng khó bảo toàn bản thân lúc nào đó lại đột nhiên phát cuồng, trong đoạn thời gian vô ý thức kia, tình cảnh của mình hiển nhiên là thập phần nguy hiểm, hơn nữa căn cứ tin tức sơ bộ lúc trước, khoảng cách loại phát cuồng này chỉ sợ sẽ không ngừng kéo dài, có lẽ cuối cùng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Ánh mắt hắn lập loè, dựa theo lời nói Khang Tiên Nhân lúc trước, bởi vì Luyện Thần Thuật đưa tới vấn đề này, nếu muốn giải quyết, chỉ có thể tu luyện tầng thứ tư Luyện Thần Thuật.

Lúc Hàn Lập vẫn còn ở Chúc Long Đạo, đã âm thầm điều tra Luyện Thần Thuật ở Tiên Giới, bất quá khi đó hắn cho rằng nguy cơ Thần Thức tối thiểu cũng hai ba vạn năm sau mới xuất hiện, cộng thêm lúc ấy việc cần phải làm không ít, cho nên chỉ thoáng tra tìm một chút, cũng không có tận tâm.

Căn cứ tình hình trước mắt, nơi Bắc Hàn Tiên Vực này, ghi chép về Luyện Thần Thuật rất ít, đã thật lâu không có nghe nói qua sự kiện dẫn phát đến Luyện Thần Thuật, cho nên công pháp Luyện Thần Thuật càng ít có người biết.

Bên trong Truyền Công Điện ở Chúc Long Đạo mặc dù có Luyện Thần

Thuật, bất quá bị liệt vào sách cấm, không phải Đạo chủ, tất cả mọi người đều không được đọc qua. Hơn nữa chỉ nữa bộ công pháp ba tầng trước, hắn tự nhiên không thèm để ý tới.

Hàn Lập nhăn mày lại, thần sắc có chút trầm trọng.

Ngay cả Chúc Long Đạo lớn như vậy cũng không có phần sau công pháp Luyện Thần Thuật, lúc này thân ở Hắc Phong hải vực, đi đâu tìm bí thuật này đây?

------oOo------

Chương 367: Phục đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu, một mực trầm ngâm không nói, Giải Đạo Nhân cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng trôi nổi trước người hắn.

Sau một lúc lâu, thần sắc hắn hơi động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, một tay khẽ đảo, lòng bàn tay xuất hiện một tấm mặt nạ đầu hổ màu xanh.

Hàn Lập nhìn mặt nạ trong tay, suy nghĩ một chút, sau đó thu vào.

Ngay sau đó, hắn không có dừng lại lâu, thu Giải Đạo Nhân vào, thân hình cũng biến thành một đạo thanh hồng bay về phía xa.

Mấy ngày sau.

Trên không động phủ Hàn Lập, hư không lóe lên, một thân ảnh mơ hồ nổi lên, chính là Hàn Lập.

Hắn cảm ứng xung quanh một chút, trong lòng thoáng buông lỏng xuống.

Cấm chế bố trí xung quanh hòn đảo không có vết tích tác động, lối vào động phủ cũng bị phong bế cực kỳ chặt chẽ, xem ra những ngày qua cũng không có người nào nhận ra nơi này.

Thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, lóe lên chui vào trong cấm chế, tiến nhanh vào trong động phủ.

Hắn đi qua các nơi trong động phủ một chút, sau đó liền tiến nhập vào trong mật thất.

Hắn chậm rãi đi đến giữa mật thất, vung tay áo một cái, bốn phía mật thất loé lên linh quang, một màn sáng màu vàng nhạt nổi lên như ẩn như hiện, bao trùm gian mật thất lại.

Lúc này thần sắc Hàn Lập đờ đẫn lấy ra mặt nạ đầu hổ màu xanh mang lên mặt, gọi ra trận bàn, mở ra giới diện giao dịch Vô Thường minh, đang tính tuyên bố nhiệm vụ thì dừng lại.

Tuy nói trong Vô Thường minh, dựa vào mặt nạ để tìm ra một người gần như không có khả năng, nhưng thời gian hắn dùng mặt nạ đầu hổ này cũng tương đối dài, tiếp tục sử dụng chưa hẳn an toàn, tốt nhất vẫn là tìm cách đổi một cái mặt nạ khác.

Hàn Lập nghĩ như vậy, rất nhanh ban bố một nhiệm vụ tìm kiếm nửa bộ sau công pháp Luyện Thần Thuật.

Bởi vì Luyện Thần Thuật là cấm thuật ở Tiên giới, cho nên hắn chỉ miêu tả sơ về bộ công pháp này, đề cập công pháp có tác dụng không nhỏ trong việc tăng cường thần thức, cũng không nêu thẳng tên ra.

Bất quá người đã tu luyện Luyện Thần Thuật, hoặc là biết bí thuật này, liền có thể nhìn ra đó là Luyện Thần Thuật.

Về phần thù lao, Hàn Lập ra giá cực cao, còn nếu không hài lòng, có thể gặp mặt đàm phán.

Làm xong hết thảy, hắn thu mặt nạ vào, khẽ thở dài một hơi.

Tình cảnh bây giờ, trước mắt hắn chỉ có thể nghĩ cách cầu trợ ở Vô Thường minh, nhìn xem có biện pháp nào giải quyết hay không. Nếu thực sự không được, chỉ có thể mạo hiểm rời khỏi Hắc Phong hải vực.

Lại nói tiếp, lúc vừa mới gia nhập, Vô Thường minh xác thực cho hắn không ít kinh hỉ. Bất quá theo tu vi tăng lên, việc cần giải quyết cũng theo đó phát sinh biến hóa, dần dần Vô Thường minh không còn đáp ứng hết thảy giống như lúc trước.

Như lần trước hắn muốn tìm kiếm tài liệu phụ trợ còn lại để luyện chế Đạo đan, cũng phải bỏ ra thời gian thật dài mới có kết quả.

Hi vọng lần này đừng để hắn thất vọng.

Hắn lắc đầu, không nghĩ nhiều vấn đề này nữa, nhắm mắt vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu chậm rãi chuyển động lên, lúc nhanh lúc chậm.

Theo thần thức vận chuyển, não hải Hàn Lập nổi lên một cảm giác mát mẻ, không khó chịu chút nào, lúc trước thần thức đột biến, phảng phất như là một giấc mơ.

Trong lòng của hắn khẽ buông lỏng, xem ra thần thức đã khôi phục bình thường, mặc dù không biết lần bộc phát tiếp theo sẽ xuất hiện khi nào, bất quá trong thời gian ngắn cũng không có vấn đề.

Hàn Lập vừa nghĩ đến đây, lật tay lấy ra một cái hộp ngọc màu xanh, phía trên dán mấy tấm phù lục màu vàng nhạt.

Mặc dù có phù lục phong ấn, nhưng trong hộp vẫn có từng tia pháp tắc ba động tản ra.

Vật trong hộp ngọc, đúng là viên Thời gian Đạo đan mà mình hao hết thiên tân vạn khổ mới luyện chế được.

Hắn nhìn hộp ngọc, thở nhẹ ra một hơi, sau đó đặt hộp ngọc một bên, nhắm hai mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức.

Ba ngày sau, hắn mở mắt ra, bất luận là Tiên linh lực hay là Thần hồn chi lực, đều đạt đến trạng thái đỉnh phong, tâm cảnh càng bình tĩnh lại.

Hắn giơ tay áo lên, một đạo lôi quang màu vàng lóe lên, thân hình Giải Đạo Nhân xuất hiện.

"Giải huynh, nơi đây mặc dù bí mật, nhưng để phòng ngừa vạn nhất, lại phải làm phiền ngươi hộ pháp cho ta rồi." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Giải Đạo Nhân không nói gì, chỉ im lặng gật đầu nhẹ, tiếp theo lôi quang trên thân lóe lên, cả người dung nhập vào trong hư không, biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy vậy, một tay phất lên.

Hào quang màu xanh trên đại môn mật thất lấp lóe, ngưng tụ thành một màn sáng phù văn thật dày, lóe lên rồi biến mất.

Sau khi làm xong, hắn cầm lấy hộp ngọc trên mặt đất, bóc lớp phù lục trên hộp, nắp hộp tự động mở ra, lộ ra bên trong một viên đạo đan màu vàng.

Hàn Lập dùng hai ngón tay nhẹ nhàng cầm lấy đạo đan, lại cẩn thận đánh giá, sau đó ngửa đầu nuốt viên đan dược vào.

Sau một khắc, hắn nhíu mày lại, trên mặt hiện ra một tia đau đớn, đồng thời hào quang màu vàng trên thân đại phóng.

Xoẹt một tiếng!

Kim quang trên Chân Ngôn Bảo Luân chớp động nổi lên, tách ra hào quang màu vàng loá mắt không gì sánh được, sau đó xoay tròn.

Ba trăm sáu mươi đoàn Thời Gian đạo văn trên Bảo luân đều sáng lên, nhanh chóng xoay tròn, tản mát ra hào quang sáng ngời.

Cùng lúc đó, kim quang trên thân Hàn Lập lóe lên, một đạo đạo văn màu vàng nổi lên, chính là đạo văn trên Đạo đan.

Sau mấy hơi thở, kim quang trên người hắn lóe lên lần nữa, đạo đạo văn màu vàng thứ hai cũng từ hư không xuất hiện.

Hai đạo đạo văn phát ra hào quang màu vàng chói mắt, sau đó hoà vào nhau, làm thân thể Hàn Lập biến thành màu vàng nhạt.

Đạo văn tản ra quang mang, vô số phù văn màu vàng xuất hiện, một cỗ lực lượng pháp tắc không cách nào nói rõ lay động ở trong đó.

Cả người Hàn Lập như tắm trong mảnh phù văn màu vàng này, hai mắt hắn nhắm nghiền, hai tay không ngừng kết động pháp quyết trước người.

Trong nháy mắt, thời gian năm năm trôi qua.

Cả hòn đảo nhỏ nơi Hàn Lập đặt động phủ vẫn bị cấm chế bao phủ, ở ngoài nhìn vào phảng phất như biến mất, trừ phi tự mình chạm vào, nếu không căn bản không cách nào phát hiện được vị trí cụ thể hòn đảo.

Sáng sớm một ngày này, mặt biển gần hòn đảo vốn yên lặng, đột nhiên nổi lên một trận gợn sóng, lan dần ra xa.

Tiếp đó "Soạt" một tiếng, một đầu Hải thú màu trắng nhô ra mặt nước gần nửa người, chậm rãi bơi tới nơi này.

Toàn thân con thú này trắng noãn, giống như bạch ngọc điêu khắc thành, chính là Trư Đồn Thú mà Hàn Lập từng gặp lúc trước.

Khí tức trên người nó cuồn cuộn, đã triệt để vững chắc ở tu vi Hóa Thần kỳ, tám cái chân trắng noãn dưới thân tản mát ra bạch quang nhàn nhạt, phảng phất như hai hàng mái chèo đang hoạt động, bơi nhanh về phía trước.

Lần trước con thú này được Hàn Lập tương trợ, đột phá đến Hóa Thần kỳ, những năm này một mực bế quan trong động phủ.

Trước đó không lâu, tu vi nó đã cũng cố, lập tức xuất quan, tính gặp lại tu sĩ nhân loại thần thông quảng đại kia.

Trư Đồn Thú mặc dù không phải Yêu thú lợi hại gì, nhưng trời sinh có một ít dị năng, có chút mẫn cảm với các loại sóng linh khí, lại thích thu thập khoáng thạch linh tài, đem về trong sào huyệt.

Lần này nó mang đến rất nhiều đồ vật đã thu thập được trong nhiều năm, ý

nghĩ rất đơn giản là hy vọng có thể lần nữa đạt được một ít chỗ tốt trong tay tu sĩ nhân loại kia.

Rất nhanh, Trư Đồn Thú bơi một vòng quanh hòn đảo, hòn đảo đã biến mất, trước mắt lại có một tầng bình chướng vô hình ngăn cản nó tới gần.

Bình chướng này tuy mềm dẻo, nhưng mang đến cảm giác không thể phá vỡ.

Hai mắt nó quay tít một vòng, nhưng cũng không ngoài ý muốn, biết đây cũng là một loại thủ đoạn thần bí nào đó mà vị tu sĩ nhân loại kia bày ra, đương nhiên nó không dám tuỳ tiện xúc phạm.

Do đó, nó cũng không gặp được vị tu sĩ nhân loại kia.

Trư Đồn Thú nhìn qua phía hòn đảo, cái đuôi buông xuống, đang tính rời đi.

Vào thời khắc này, bỗng nhiên một cỗ khí tức khổng lồ uy nghiêm ba động nổi lên, bao phủ hải vực phụ cận.

Cỗ khí tức này cực kỳ đáng sợ, làm con thú có loại cảm giác menh mông Thương Thiên đại địa, phảng phất như khí tức thiên địa.

Toàn thân con thú rung động, không thể động đậy chút nào, cảm giác run sợ phát ra từ tận đáy lòng.

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí hư không phụ cận bỗng nhiên hỗn loạn quay cuồng lên, hình thành từng vòng xoáy linh khí màu vàng này đến vòng xoáy linh khí màu vàng khác, có lớn có nhỏ.

Lớn chừng cỡ gần mẫu, nhỏ thì cỡ nắm đấm.

Bất luận lớn nhỏ, trong vòng xoáy màu vàng đều xuất hiện vô số phù văn màu vàng, lóe ra linh quang màu vàng chói mắt.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi trên mặt biển đều là vòng xoáy màu vàng, hình thành một mảnh linh vân màu vàng, so với đan kiếp trước đó cũng

không kém bao nhiêu, bất quá không có cảm giác nặng nề như đan kiếp kia.

Vô số vòng xoáy màu vàng lấp lóe, nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Lực lượng pháp tắc ba động cường đại theo những vòng xoáy màu vàng này trong khi xoay tròn truyền ra bốn phương tám hướng.

Vòng xoáy màu vàng cuồng đảo một trận, chợt như thủy triều hội tụ lại một chỗ.

Trong nháy mắt, tất cả vòng xoáy kim quang biến mất không còn tăm tích, một tia sáng màu vàng to lớn dài mấy chục dặm nổi lên, vắt ngang giữa không trung.

Tia sáng sáng óng ánh long lanh, vung vẩy nhẹ nhàng, phảng phất như vật sống.

Vô số phù văn màu vàng to to nhỏ nhỏ ở phía trên tia sáng nhảy vọt, phát ra tiếng thét vang vọng đất trời, ầm ầm ù ù, giống như sơn hô biển động, Thời Gian Pháp Tắc chi lực cực kỳ mãnh liệt từ trên tia sáng tán phát ra.

Mặc dù chỉ có một cây tia sáng này, nhưng uy thế so với vô số vòng xoáy màu vàng trước đó càng thêm to lớn.

Tia sáng giống như một đầu Cự Long trườn giữa không trung, ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, bơi tới chỗ nào, hư không nơi đó xuất hiện sóng chấn động.

Bất quá vào thời khắc này, tia sáng hơi ba động, kim quang, phù văn chung quanh nhanh chóng ảm đạm xuống, tiếng rít to lớn cũng dần dần biến mất.

Sau một thoáng, tất cả kim quang phù văn chung quanh tia sáng đều biến mất, chỉ còn lại có một cây tia sáng màu vàng, lẳng lặng trôi nổi giữa không trung.

Giờ phút này, tia sáng nhìn càng thêm sáng óng ánh long lanh, tản ra lực lượng thời gian càng thêm mãnh liệt.

Lần này khác biệt so với trước, lực lượng thời gian tản ra không có cảm giác hỗn loạn chút nào, ngược lại cho người ta một loại cảm giác cực kỳ huyền ảo, phù hợp với thiên địa.

Tia sáng óng ánh cũng giống như lúc trước, cũng đong đưa nhẹ nhàng.

Chỉ là ngay vị trí tia sáng này, tình huống khác biệt so với trước đó, hư không ngay chỗ đó phảng phất bị đông cứng, triệt để đình trệ.

Loại cảm giác này có hiệu quả trì trệ giống như Chân Ngôn Bảo Luân, bất quá tựa hồ là một loại tồn tại khác biệt nào đó.

Vào thời khắc này, phía dưới trong động phủ hiện lên một vệt kim quang.

Tia sáng giữa không trung đột nhiên thu nhỏ, bay về phía dưới động phủ, lóe lên chui vào trong đó.

Tất cả dị tượng phụ cận hải vực đều biến mất, bầu trời lại khôi phục bình lặng.

Thân thể Trư Đồn Thú kia cũng khôi phục tự do, ngơ ngác nhìn về phía hòn đảo, tiếp đó trong lòng cả kinh, vội vàng chui vào trong biển, liều mạng bơi về phía đảo san hô.

Dị tượng này mặc dù có chút quỷ dị kỳ lạ, bất quá phạm vi ảnh hưởng và thanh thế nhỏ hơn nhiều so với Đan kiếp lần trước, cũng không có làm cho tu sĩ phụ cận chú ý.

------oOo------

Chương 368: Người đã tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cùng lúc đó, một nơi ở Tiên giới.

Khắp nơi phiêu đãng từng đám mây Kim sắc, từng đoàn lớn nhỏ không đều nối tiếp nhau, tầng tầng lớp lớp, phủ kín toàn bộ không trung, thoạt nhìn kim quang sáng chói.

Những đám Kim Vân này bay lên hạ xuống, lại không ngừng biến hoá thành các hình dạng khác nhau, thoạt nhìn bất định, cho người một loại cảm giác phi thường thần kỳ.

Bên trên một đoàn Kim Vân có một bia đá kim sắc cao vạn trượng, tản mát ra từng đợt kim sắc quang mang, lưu chuyển không ngừng.

Trên tấm bia đá là một đồ án Kim sắc, thoạt nhìn tựa hồ là văn tự gì đó, lại rất giống phù văn, hiện ra rậm rạp chằng chịt đầy cả khối bia đá.

Những văn tự Kim sắc này có lớn có nhỏ, có sáng có tối, nhưng nói chung đều sáng ngời.

Cái lớn nhất to cỡ căn phòng, tản mát ra kim quang mãnh liệt, cái nhỏ nhất cỡ nắm tay, tản mát ra kim quang ảm đạm.

Văn tự kim sắc có cái bất động, lại có cái đang không ngừng lóe lên, tán phát ra trận trận Thời Gian pháp tắc chi lực mãnh liệt

Vào thời khắc này, đột nhiên bia đá đại phóng kim quang, đồng thời phát ra âm thanh cực lớn, bay thẳng lên trời cao.

Một chỗ trống trên tấm bia đá loé lên Linh quang, hiện ra một đoàn Kim sắc

văn tự, to cỡ chén cơm, tản mát ra kim quang vàng nhạt, loé lên nhẹ nhàng.

Bia đá tản mát ra kim quang chói mắt, duy trì một lát rồi rất nhanh mờ xuống, hết thảy lại khôi phục bộ dạng lúc trước.

Hư không một chỗ phía trước bia đá đột nhiên chấn động một hồi, kim quang lăng không hiển hiện, ngưng tụ thành một cặp mắt kim sắc vĩ đại, nhãn châu xoay động, nhìn qua phía bia đá.

"A, lại thêm một người tìm hiểu ra Thời Gian pháp tắc chi lực..." Một thanh âm mông lung vang lên, nghe không biết là nam hay nữ, cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

Thanh âm quanh quẩn một hồi trong không gian, rất nhanh tiêu tán đi.

Cặp mắt Kim sắc vĩ đại tựa hồ chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, sau một khắc cũng lóe lên một hồi kim quang rồi biến mất không thấy.

...

Bên trong mật thất động phủ, toàn thân Hàn Lập được bao phủ trong kim quang nồng đậm, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng chậm rãi xoay tròn.

Đỉnh đầu của hắn lơ lửng một hồi Kim sắc tinh ti dài hơn một thước, giống như một đầu linh xà đang chậm rãi du động trong hư không.

Tuy rút nhỏ vô số lần, nhưng tinh ti tản mát ra thời gian chi lực không giảm chút nào, tràn ngập cả mật thất, khiến hết thảy trong phòng tựa hồ đã phát sinh biến hoá đặc biệt nào đó.

Có thể nói, ngoại trừ Hàn Lập cùng kim quang trên người hắn, hết thảy trong mật thất nhìn như bất động.

Hàn Lập chậm rãi mở to mắt, nhìn tinh ti trên đỉnh đầu, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Lần này tìm hiểu Thời Gian pháp tắc, quá trình có chút khúc chiết, luyện

hóa Đạo đan cũng mất thời gian vài năm rồi.

Về sau mượn nhờ Đạo đan chi lực, trùng kích lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc, lại tốn thêm vài năm.

Trong thời gian này cũng phát sinh mấy vấn đề, cũng may hắn chuẩn bị tương đối đầy đủ, trên người lại có rất nhiều đan dược trân quý.

Hơn nữa lúc trước thông qua Chân Ngôn Bảo Luân hắn thử lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc mấy lần, tuy không thể thành công, nhưng lại tích lũy không ít kinh nghiệm, cho nên việc gặp bình cảnh lúc tìm hiểu, cuối cùng đều hữu kinh vô hiểm hóa giải. Lúc này hắn mới mượn nhờ Đạo đan chi lực, thuận lợi nắm giữ Thời Gian pháp tắc.

Mà từ khi khống chế được Thời Gian pháp tắc, về sau hết thảy đều không giống với lúc trước, hắn cảm giác được bản thân cảm ngộ được một ít lực lượng thần bí thời gian, phát sinh một ít cải biến đối với việc lý giải Chân Ngôn Bảo Luân

Rõ ràng nhất là việc gọi ra Chân Ngôn Bảo Luân, thân hắn ở trong không gian Kim sắc, tựa hồ càng thêm thành thạo.

Mà lúc hắn cô đọng ra Thời Gian pháp tắc, mơ hồ cảm ứng được một tia dấu vết thời gian trôi qua của toàn bộ thế giới.

Thật lâu sau, tâm tình Hàn Lập mới chậm rãi bình tĩnh lại.

Hắn nhìn Kim sắc tinh ti, ánh mắt lập loè vài cái.

Tiếp đó, tay hắn bấm niệm pháp quyết, Kim sắc tinh ti sáng bóng lóe lên, rồi thu liễm lại.

Trong mật thất lập tức khôi phục bình thường.

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, Kim sắc tinh ti lập tức biến hoá liên tục, khi thì kéo dài, khi thì thu nhỏ lại, có khi còn biến thành một vòng tròn, hoàn toàn theo tâm ý điều khiển của Hàn Lập.

Hình thái tinh ti phát sinh biến hóa, thời gian chi lực tản mát ra cũng lập tức biến hoá theo.

Thấy vậy, trên mặt Hàn Lập lộ ra cảm giác hứng thú.

Xem ra tinh ti thời gian này rất huyền diệu so với khả năng hắn có thể hiểu, nhất thời nửa khắc không cách nào hiểu thấu đáo được.

Hắn cười nhạt một tiếng.

Hắn có rất nhiều thời gian, sau này tìm hiểu từ từ là được.

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, đang muốn thu hồi Kim sắc tinh ti, dù sao lúc thi triển hay duy trì nó thì tiêu hao Tiên Linh lực cũng không nhỏ.

Vào thời khắc này, lông mi hắn chợt nhảy lên, nhớ tới một chuyện, động tác liền ngừng lại.

Hàn Lập trở mình vung tay lên, lòng bàn tay xuất hiện một cái bình nhỏ màu xanh lá, đúng là Chưởng Thiên bình.

Những năm này hắn dò xét bình này không biết bao nhiêu lần, nhưng đều có kết quả không lớn. Giờ phút này hắn đã lĩnh ngộ thời gian chi lực, ngưng tụ ra thời gian tinh ti, không biết có thể dò xét ra một hai bí mật Chưởng Thiên bình không?

Nghĩ đến đây, Hàn Lập hít sâu một hơi, đang muốn bấm niệm pháp quyết thúc dục Kim sắc tinh ti.

Vào thời khắc này, dị biến nổi lên!

Chưởng Thiên bình bỗng nhiên toả sáng hào quang, tản mát ra lục quang chói mắt, giống như một đoàn mặt trời màu xanh lá chói mắt, hơn nữa từ trong tay hắn bắn ra, lơ lửng giữa không trung.

Cùng lúc đó, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng Hàn Lập cũng toả sáng hào

quang, chuyển động cấp tốc.

Chỉ nghe "Vèo" một tiếng, Kim sắc tinh ti bỗng nhiên trở nên thẳng tắp, bắn ra, lóe lên chui vào trong Chân Ngôn Bảo Luân, biến mất

Ông!

Chân Ngôn Bảo Luân toả sáng hào quang, so với bình thường sáng hơn gấp mười lần, chỗ có thời gian Đạo Văn đều tách ra.

Kim quang hội tụ lại vị trí trung tâm Bảo Luân, rất nhanh ngưng tụ thành Chân Thực Chi Nhãn.

Nhưng con mắt này không có mở ra, bất quá mặt ngoài con mắt có vô số Kim sắc phù văn lập loè chung quanh, nhúc nhích như những vật sống.

Sắc mặt Hàn Lập biến hóa, nhưng chỉ đứng yên tại chỗ, không có cử động nào khác.

Hắn vừa mới phát giác, giờ phút này bất luận là Chưởng Thiên bình, hay Chân Ngôn Bảo Luân, thậm chí đạo thời gian tinh ti kia cũng đã thoát ly sự khống chế của hắn.

Nội tâm Hàn Lập kinh ngạc, cũng mang thêm vẻ chờ mong.

Trước kia mỗi lần Chưởng Thiên Bình phát sinh dị biến, đều mang lại cho hắn kinh hỉ không nhỏ, không biết lần dị biến này, sẽ phát sinh cái gì?

Đang cân nhắc, Chưởng Thiên bình cùng Chân Ngôn Bảo Luân hô ứng lẫn nhau, hào quang tản mát ra càng ngày càng sáng, một luồng sóng chấn động cường đại vô cùng khuếch tán ra, làm toàn bộ động phủ đều rung động lắc lư.

Vào thời khắc này, Chân Thực Chi Nhãn đột nhiên mở ra, một đạo tinh ti từ bên trong bắn ra, đúng là đạo tinh ti thời gian kia.

Tinh ti lóe lên, chui vào trong Chưởng Thiên bình.

"Ông" một tiếng!

Lục quang mặt ngoài Chưởng Thiên bình đại phóng, hình thể lớn lên nhanh chóng, trong nháy mắt lớn như ma bàn.

Trên vách bình hiện ra vô số phù văn màu xanh lá, nhanh chóng du động phía trên, hơn nữa lập loè bất định, giống như ngôi sao trong đêm tối.

Những phù văn màu xanh lá này chợt lóe lên, từ trên vách bình bắn ra, hội tụ vào trong thân bình, ngưng tụ thành một đoàn Lục Vân, phiên cổn không thôi.

Bên trong Lục Vân mơ hồ hiện ra một đồ án hình vòng xoáy.

Một cỗ khí tức đặc thù chấn động từ bên trong Lục Vân tán phát ra, cỗ chấn động này cũng không mạnh, nhưng hư không phụ cận Chưởng Thiên bình lại chấn động kịch liệt, nổi lên từng gợn sóng mắt thường có thể thấy được.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, đồng tử co rụt lại.

Vào thời khắc này, Chưởng Thiên bình tản mát ra hào quang lóe lên, đoàn Lục Vân bên trong hóa thành một đạo cột sáng màu xanh lá vừa thô vừa to, xé rách hư không ra, trực tiếp chui vào trong đó.

Ầm ầm!

Vô số tinh ti từ trong hư không bị xé rách hiển hiện ra, ngưng tụ thành vách tường bằng tinh thể lúc trước.

Hàn Lập nhíu mày, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Vách tường bằng tinh thể này hắn đã từng thấy, xác thực uy lực bất phàm, cũng có nhiều tác dụng.

Bất quá lần này hắn vẫn chờ mong Chưởng Thiên bình, vốn tưởng rằng lần này bình sẽ thể hiện ra thần thông nào khác, không nghĩ tới vẫn là vách

tường bằng tinh thể này.

Nhưng ngay sau đó, trong lòng hắn khẽ động.

Vách tường tinh thể này tuy giống với vách tường bằng tinh thể lúc trước, bất quá mặt ngoài xuất hiện một cái đồ án vòng xoáy màu xanh lá, đúng là vòng xoáy trong thân bình lúc trước.

Ầm ầm!

Vách tường tinh thể chấn động run rẩy, mặt ngoài có vô số tinh quang lưu động, thỉnh thoảng lướt qua một ít cảnh vật.

Vòng xoáy trên vách tường tinh thể màu xanh lá chợt lóe lên, vô số lưu quang như thủy triều bị nó thôn phệ vào, vòng xoáy bất ngờ lớn lên nhanh chóng.

Lúc đầu nó chỉ lớn bằng chậu rửa mặt, nhưng sau mấy hơi thở đã lớn bằng căn phòng, chuyển động nhanh chóng.

Ầm ầm!

Một cỗ hấp lực kỳ lạ khổng lồ đột nhiên từ bên trong vòng xoáy tán phát ra, bao phủ thân thể Hàn Lập lại.

Hàn Lập biến sắc.

Giờ khắc này, tuy hắn cảm thấy thân thể không bị cỗ hấp lực này ảnh hưởng, nhưng thần hồn chi lực trong đầu không chống cự được đều bắn ra, lóe lên chui vào trong đó.

Hắn chưa kịp phản ứng thì trong đầu đau đớn một hồi, trước mắt một màn tối thui, sau đó liền mất đi ý thức.

Không biết sau bao lâu, có lẽ là trong nháy mắt, cũng có thể là một vạn năm.

Ý thức Hàn Lập khôi phục lại từ từ, hắn mở to mắt ra.

Đập vào mắt là một mái nhà cũ nát, trên xà ngang treo đầy mạng nhện, mái nhà bị phá thành mấy lỗ hỗng, có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Bên tai tựa hồ còn có thanh âm gì đó, lúc xa lúc gần, ồn ào, đứt quãng.

Giờ phút này toàn thân Hàn Lập đau đớn không chịu nổi, ngón tay nhúc nhích một chút cũng rất là khó khăn.

Hắn cố gắng quay đầu nhìn sang bên cạnh, rất nhanh đã minh bạch tình huống lúc này.

Giờ phút này hắn nằm trên một cái giường, chung quanh hình như là một miếu thờ cũ nát, thanh âm bên tai là của một thiếu niên áo vàng, thoạt nhìn có chút khỏe mạnh, mày rậm mắt to, màu da hơi vàng. Gã đang quỳ gối bên giường, cúi đầu khóc thương.

Thấy tình huống này, cả người Hàn Lập sững sờ.

Đây là đâu? Không phải hắn đang ở trong động phủ dò xét Chưởng Thiên bình sao? Tại sao lại đi tới địa phương xa lạ này.

Hàn Lập đang muốn nhớ lại, vào thời khắc này, hắn cảm thấy trong óc chấn động, tiếp theo đầu đau đớn muốn nứt ra, hắn không tự chủ được hai tay ôm đầu, trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn.

May mà, loại đau đớn này chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Hắn thở nhẹ ra, nhưng tiếp theo thần sắc trì trệ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngay vừa rồi, một cỗ trí nhớ lạ lẫm lộn xộn trống rỗng xuất hiện, tràn vào trong đầu của hắn.

Những trí nhớ này cũng không hoàn chỉnh, tựa hồ là từng đoạn ngắn.

Thiếu niên bên giường kia nghe thanh âm Hàn Lập phát ra, đột nhiên ngẩng đầu, nước mắt trên mặt vẫn còn rưng rưng, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ kinh hỉ, giong rung rung:

"Sư... Sư phụ, người đã tỉnh?"

------oOo------

Chương 369: Sư cùng đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Sư phụ..." Hàn Lập nghe thiếu niên nói, trong nội tâm khẽ giật mình.

Hắn không nhớ là mình đã thu đồ đệ này hồi nào, nhưng chẳng biết tại sao dung mạo của đối phương lại làm cho hắn có cảm giác quen thuộc.

"Sư phụ, ta biết ngay người phúc phận thâm hậu, sẽ không có việc gì! Ta cầu từ Chân đại sư hai đóa Long Đảm hoa, đã sắc thành dược, để ta đi bưng đến cho người." Thiếu niên lau nước mắt trên mặt, đứng dậy, bước nhanh ra bên ngoài.

Hàn Lập đờ đẫn nhìn thiếu niên đi ra ngoài, vô thức cúi đầu nhìn lại thân thể của mình.

Bình thường không sao, nhưng khi kiểm tra, nội tâm hắn khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Giờ phút này, thân thể hắn bất ngờ trở nên tiều tụy vô cùng, đang mặc một bộ áo bào màu xanh, hai cánh tay lại khô héo ngăm đen, phảng phất như hai gốc cây già.

"Việc này là như thế nào, tại sao ta lại già nua như vậy? Đến tột cùng đây là nơi nào, thiếu niên kia là ai?" Trong nội tâm Hàn Lập đầy nghi vấn.

Trăm mối vẫn không cách nào lý giải, buộc lòng hắn phải tạm thời bỏ qua thôi.

Giờ phút này, đau đớn trong cơ thể hắn cũng giảm bớt nhiều, một tay chống mép giường, miễn cưỡng chèo chống thân thể ngồi dậy.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, vội vàng thúc giục thần niệm, dò xét tình huống trong cơ thể.

Kết quả sau khi quét qua, lông mày hắn nhíu chặt.

Đầu tiên hắn có thể khẳng định, cơ thể già nua này tuyệt không phải là mình, chỉ là chẳng biết tại sao mình lại phụ thân vào cỗ thân thể này.

Ngoài ra, lục phủ ngũ tạng cỗ thân thể này bị nội thương rất nặng, bên trong còn có một loại kịch độc.

Nếu là tu vi trước kia của Hàn Lập, điểm thương tích ấy không tính là gì, nhưng pháp lực cỗ thân thể thể này cực kỳ mỏng manh ít ỏi, chỉ có trình độ Trúc Cơ hậu kỳ, căn bản không cách nào áp chế được nội thương với kịch độc.

Nói cách khác, cỗ thân thể này đã không còn bao nhiêu sinh cơ, cách thời điểm vẫn lạc chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, hít sâu một hơi, cong ngón tay búng ra, thúc dục pháp lực còn lưu lại ít ỏi trong cơ thể.

"Xoẹt" một tiếng!

Không khí chung quanh hiện ra một ít bọt nước, hội tụ đến chỗ hư không trên ngón tay, ngưng tụ thành một mặt thuỷ kính to hơn một xích, bên trong hiện ra một thân ảnh lão đạo râu bạc.

Hàn Lập nhìn thấy cười cười, phất tay tán đi thuỷ kính, nhíu mày trầm ngâm.

Giờ phút này, đau đớn trong đầu hắn đã giảm hơn phân nửa, chuyện lúc trước cũng đã nhớ lại.

Trong lúc mình thi triển Thời Gian pháp tắc chi ti cùng Chân Ngôn Bảo Luân, cùng với Chưởng Thiên bình tựa hồ đã phát sinh chuyện cộng minh nào đó, về sau thần hồn của mình không biết vì sao bị vòng xoáy trên vách

tường bằng tinh thể hút vào, sau đó lại đến nơi này.

"Chẳng lẽ rơi vào huyễn thuật nào đó..." Hàn Lập thì thào tự nói, trong nội tâm suy đoán, đồng thời tâm trạng cũng buông lỏng vài phần.

Hắn ngẩng đầu nhìn chung quanh, hết thảy trước mắt đều chân thật vô cùng, căn bản không có chút dấu vết huyễn cảnh nào.

"Không phải Huyễn thuật, cuối cùng là..."

Nội tâm Hàn Lập chuyển động, lập tức xem lại những đoạn ký ức ngắn ngủi trong đầu, sửa sang lại một phen.

Rất nhanh, hắn xem xét qua một lần những đoạn ký ức này, trong mắt có vẻ hiểu ra.

Những đoạn trí nhớ ngắn này đúng là của lão đạo râu bạc.

Lão đạo tên là Lăng Vân Tử, Hoàng y thiếu niên kia chính là đồ nhi duy nhất của lão, tên là Lý Nguyên Cứu.

Bởi vì Lăng Vân Tử phát hiện một gốc linh thảo, nên bị đánh trọng thương, mặc dù trốn thoát, nhưng lại tổn hao nguyên khí nhiều, dầu hết đèn tắt, không lâu nữa sẽ vẫn lạc.

Mà Hàn Lập không biết vì sao thần hồn của hắn lại bám vào thi thể vừa mới chết đi này nên tỉnh dậy, bị Lý Nguyên Cứu nghĩ lầm là "Sư phụ" sống lại.

"Ồ!"

Sắc mặt Hàn Lập chợt giật mình, nhìn về bên trái phía trước.

Hư không chỗ đó bất ngờ hiện ra một viên luân màu vàng kim nhạt có chút mơ hồ, cơ hồ nhạt không thể thấy, nếu không phải hắn vừa mới ngẩng đầu nhìn chỗ đó, nhất thời còn phát hiện không ra.

Viên luân màu vàng kim nhạt kia chính là Chân Ngôn Bảo Luân, mặt ngoài

có ba trăm sau mươi đoàn Thời gian Đạo Văn đang lập loè nhẹ.

Giờ phút này bất ngờ đã có hai mươi mấy đoàn Thời gian Đạo Văn ảm đạm xuống, hơn nữa cứ sau một cái hô hấp, Thời gian Đạo Văn trên Bảo luân liền ảm đạm xuống một đoàn, giống tình huống lúc trước hắn thi triển thần thông vách tường bằng tinh thể.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập nhanh quay trở lại, tựa hồ mơ hồ nắm được cái gì trong đó, rồi lại mơ hồ không rõ.

Vào thời khắc này, một hồi tiếng bước chân truyền đến, chính là Lý Nguyên Cứu đang bước nhanh đến, hai tay gã cẩn thận bưng một cái chén sứ, bên trong chứa hơn phân nửa nước thuốc màu đen, tản mát ra vị thuốc nồng đậm.

"Sư phụ, người hãy uống chén thuốc này." Lý Nguyên Cứu đi đến trước giường, cầm chén thuốc đưa tới.

Hàn Lập nhìn nước thuốc trong chén, ẩn ẩn chứa một cỗ chấn động Linh khí không kém, đối với một gã tu sĩ Trúc Cơ thì chén thuốc này sử dụng dược liệu khá xa xỉ.

"Để đó đi, một lát ta sẽ uống." Hàn Lập nhìn thiếu niên nói một câu, sau đó chậm rãi đứng lên.

"Sư phụ, người đang bị thương, hay là nghỉ ngơi thật tốt đã." Lý Nguyên Cứu cả kinh, gấp gáp nói.

"Thân thể của ta, tự ta hiểu rõ nhất, ngươi không cần lo lắng." Hàn Lập khoát tay chặn lại nói.

Lại qua một hồi, hắn dần thích ứng với cỗ thân thể này, hành động đã thuận tiện hơn.

Hàn Lập hoạt động thân thể một chút, sau đó cất bước đi ra bên ngoài.

Lý Nguyên Cứu ngẩn người, ẩn ẩn cảm thấy cử chỉ sư phụ có chút kỳ quái,

nhưng cũng không dám nhiều lời, đặt chén thuốc xuống, vội vàng đuổi theo.

Hàn Lập đi ra ngoài cái miếu đổ nát, ánh mắt quét khắp nơi, phát hiện tòa miếu thờ này được xây trên một đỉnh núi. Sau khi ra ngoài, đập vào mắt là một dãy núi liên miên, khắp nơi xanh ngắt, phong cảnh thật đẹp.

Chỉ là sơn mạch này có chút hoang dã, trong núi thỉnh thoảng vang lên thanh âm hổ khiếu vượn gầm, Thiên Địa linh khí cũng khá mỏng manh.

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, sau đó thả thần thức ra, dò xét tình huống chung quanh.

Cỗ thân thể thể này tuy pháp lực mỏng manh, nhưng thần thức lại khổng lồ, chẳng biết tại sao lại tựa hồ như kế thừa của hắn không ít, rất nhanh thần thức tràn ngập phương viên mấy nghìn dặm chung quanh.

Lông mày hắn thoáng nhíu một cái.

Mấy nghìn dặm chung quanh, khắp nơi đều là các dãy sơn mạch, không thể xác định được vị trí nơi đây.

"Sư phụ, người không sao chứ?" Lý Nguyên Cứu đi tới, đứng ở phía sau không xa.

"Nguyên Cứu, đây là đâu?" Hàn Lập hơi trầm ngâm, mở miệng hỏi.

"Sư... Sư phụ, nơi này là Mộc Lan sơn mạch a, chẳng phải chúng ta một mực tu luyện ở chỗ này sao? Sao người lại hỏi như thế?" Lý Nguyên Cứu nghi hoặc nói.

"Trí nhớ trong đầu ta hiện có chút hỗn loạn, có thể là do bị thương." Đuôi lông mày Hàn Lập chau lên, nói ra.

"A" Thiếu niên nghe vậy, biến sắc.

"Không cần lo lắng, cái này cũng không đáng ngại. Ta lại hỏi ngươi, Mộc

Lan sơn mạch này nằm ở khối đại lục nào, ở Tiên Vực nào?" Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Mộc Lan sơn mạch ở Mộc Kinh đại lục, thuộc Kim Nguyên Tiên Vực." Lý Nguyên Cứu nghe vậy, sắc mặt buông lỏng, nói ra.

"Kim Nguyên Tiên Vực..." Nội tâm Hàn Lập khẽ động, cái tên này chưa từng nghe qua, bất quá nhất định là bên ngoài Bắc Hàn Tiên Vực.

Thần hồn của hắn vậy mà đi tới địa phương xa như thế.

Nội tâm Hàn Lập chấn động, ánh mắt lập loè bất định.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại phía bên trái, hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân kia giờ cũng theo hắn tiến ra bên ngoài, giờ phút này Thời gian Đạo Văn mặt ngoài cũng đã tắt gần trăm đoàn.

"Sư phụ, hay là người nên nghỉ ngơi, dưỡng thương thật tốt, ngày sau chúng ta sẽ tìm những tặc tử kia báo thù!" Con mắt Lý Nguyên Cứu ửng đỏ, cắn răng nói ra.

Gã và Lăng Vân Tử lão đạo vốn là tu sĩ Thiết Thú Môn ở Mộc Lan sơn mạch. Lăng Vân Tử là con một vị trưởng lão Thiết Thú môn,đáng tiếc thiên phú bình thường, những năm này không thể Kết Đan, ở trong tông môn một mực bị xa lánh.

Lý Nguyên Cứu là do một lần Lăng Vân Tử lão đạo đi ra ngoài, nhặt được một đứa trẻ bị vứt bỏ, sau đó đem về nuôi rồi thu làm đệ tử.

Lăng Vân Tử biết rõ tư chất mình không tốt, nên đem các loại tài nguyên tu luyện đưa cho Lý Nguyên Cứu, đáng tiếc Nguyên Cứu thiên tư thực sự rất tầm thường, tu luyện nhiều năm, vẫn còn quanh quẩn ở Luyện Khí kỳ.

Hai người tuy là thầy trò, nhưng tình nghĩa lại không khác gì phụ tử.

Lúc vị trưởng lão kia còn tại vị, hai thầy trò bọn họ tuy không được chào đón, nhưng cũng không có trở ngại. Nhưng mấy năm trước, phụ thân Lăng

Vân Tử tranh đấu cùng cường địch, ngoài ý muốn vẫn lạc.

Từ đó, địa vị Lăng Vân Tử cùng Lý Nguyên Cứu trong tông rớt xuống nghìn trượng, các loại tài nguyên tu luyện bị bắt trả lại, cuối cùng thậm chí còn bị đuổi khỏi tông môn.

Hai người trở thành tán tu, những năm này một mực sống nương tựa vào nhau.

Thiên phú Lý Nguyên Cứu kém cỏi, nhưng tu luyện cực kỳ khắc khổ, trước đó vài ngày cuối cùng tu luyện tới Luyện Khí kỳ đỉnh phong, đang muốn đột phá Trúc Cơ kỳ.

Hai thầy trò bọn họ đi đến một chỗ hiểm địa, tìm kiếm một loại Linh thảo có tác dụng trợ giúp đột phá cảnh giới. Bọn họ đau khổ tìm nửa tháng, cuối cùng tìm được vật ấy, hơn nữa hao hết trắc trở, lúc này mới chém giết được Yêu thú thủ hộ Linh thảo.

Lăng Vân Tử lão đạo lại còn bị thương không nhẹ.

Nhưng vào thời khắc này, một đám tu sĩ Thiết Thú môn đuổi tới, người đầu lĩnh lại là con một vị trưởng lão khác, năm đó ở trong tông môn thường đối địch với Lăng Vân Tử lão đạo.

Những người kia không nói hai lời, liền cướp đi Linh dược.

Lăng Vân Tử lão đạo ra tay ngăn cản, bị bọn chúng đánh trọng thương, nếu không phải trên người lão mang theo một trương Ảnh Độn phù, chỉ sợ hai người đã bị chém giết tại chỗ.

Trong đầu Hàn Lập lưu lại trí nhớ không nhiều lắm của Lăng Vân Tử lão đạo, nhưng đại khái minh bạch tình trạng hai người, trong nội tâm thở dài, chậm rãi nói ra:

"Tu sĩ chúng ta tựu là như thế, cường giả sống, kẻ yếu chết, bây giờ tu vi ngươi không đủ, không được có ý định lấy trứng chọi đá."

"Vâng." Thần sắc Lý Nguyên Cứu ảm đạm, cúi đầu lên tiếng.

Hàn Lập liếc nhìn thiếu niên, thần thức đảo qua cơ thể gã, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Thiếu niên này vậy mà giống hắn, là tứ linh căn, ngũ hành thiếu kim, khó trách tu luyện chậm như vậy, bất quá thần thức gã lại có chút cường đại, ngược lại rất giống mình năm đó.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, hay là do vận mệnh an bài?

"Nguyên Cứu, vi sư những năm qua không thể giúp ngươi quá nhiều, lại làm liên lụy ngươi đi theo ta lang thang. Hôm nay thời gian của vi sư đã không còn nhiều, hiện tại ta truyền thụ cho ngươi một môn bí thuật, ngày sau ngươi phải hảo hảo tu luyện, không được cô phụ sự kỳ vọng của vi sư đối với ngươi." Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, đột nhiên mở miệng nói.

"Sư phó, người sẽ không có việc gì, Nguyên Cứu không cần bí thuật gì hết, chỉ cần người có thể hảo hảo sống tốt là được!" Lý Nguyên Cứu nghe vậy kinh hãi, vội vàng khoát tay nói.

"Nguyên Cứu, tu sĩ tu hành Đại Đạo, vốn là nghịch Thiên, hôm nay số mệnh vi sư đã hết, trời không cho không thể cưỡng cầu. Nếu như ngươi thực hiện ý nguyện của vi sư, ngày sau tu vi đại tiến có thể giúp vi sư hãnh diện, vậy hãy nghe cho kỹ." Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lạnh lùng nói.

Lý Nguyên Cứu nghe vậy, còn muốn mở miệng nói gì đó.

Hàn Lập không để gã kịp nói, vung tay lên, một cỗ Linh quang từ trong tay bắn ra, lóe lên rồi chui vào biến mất trong đầu thiếu niên.

------oOo------

Chương 370: Duyên nhân quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đoàn linh quang vỡ vụn “phanh” một tiếng ra trong đầu Lý Nguyên Cứu, biến thành vô số văn tự thật nhỏ, lượn lờ quanh đỉnh đầu gã.

Mở đầu là ba chữ to lóng lánh, chính là Đại Diễn Quyết.

Lý Nguyên Cứu trợn mắt, thân thể lập tức cứng ngắc, trên mặt một mảnh mờ mịt, không bao lâu liền trợn trắng mắt rồi hôn mê, ngã trên mặt đất.

"Thân thể sư phụ ngươi ta tạm thời mượn một chút, ta và ngươi xem như hữu duyên, Đại Diễn Quyết này coi như là thù lao của ngươi a."

Nói xong, hắn phất tay phát ra một tia sáng trắng, nâng thân thể Lý Nguyên Cứu lên, đang tính đem gã vào trong ngôi miếu đổ nát.

"A, thân thể này..." Hắn ồ nhẹ lên một tiếng.

Vừa rồi nhìn không kỹ, thân thể Lý Nguyên Cứu này cũng có chút bất phàm, là một loại Linh Thể kỳ lạ, bất quá giờ phút này còn chưa có thức tỉnh.

Hàn Lập dò xét một lát, ánh mắt nhìn về phía Lý Nguyên Cứu càng thêm sáng lên.

"Mà thôi, hiếm khi gặp được người giống ta như vậy, sẽ giúp ngươi một chút, thuận tiện tạo một đoạn nhân duyên a." Hắn lần nữa phất tay đánh ra một đạo linh quang, chui vào trong cơ thể Lý Nguyên Cứu.

Linh quang trong đầu gã một phân thành hai, một đoàn linh quang "Phanh" một tiếng lần nữa, vỡ vụn ra, hóa thành vô số chữ nhỏ, rõ ràng là một mảnh

công pháp.

Mở đầu là bốn chữ cái to lóng lánh "Thác Thiên Ma Công".

Công pháp này là năm đó ở Nhân giới Hàn Lập lấy được từ Man Hồ Tử, ngày đó hắn hứa với Man Hồ Tử sẽ tìm kiếm truyền nhân, miễn cho Thác Thiên Ma Công thất truyền. Bất quá về sau hắn cũng không có tìm được người phù hợp, cộng thêm đột phá Hóa Thần Kỳ nên đành tạm gác việc này qua một bên, những năm qua cũng không thể thực hiện được lời hứa này.

Tư chất Linh thể Lý Nguyên Cứu này rất thích hợp với " Thác Thiên Ma Công ".

Một đoàn linh quang khác lóe lên, áp súc lại thành một quang điểm, ẩn thật sâu trong cơ thể gã không để người biết.

Bên trong quang điểm này là một môn công pháp khác, đúng là công pháp chủ tu của hắn tại Linh Giới " Phạm Thánh Chân Ma Công ", cùng " Thác Thiên Ma Công " nhất mạch tương thừa.

Chẳng qua cần phải đợi ngày sau Lý Nguyên Cứu tu luyện tới Hóa Thần Kỳ, phong ấn này sẽ tự động cởi bỏ, lần nữa giúp hắn một tay.

Nhưng con đường tu tiên vốn khó lường, mặc dù có hai bộ công pháp của mình tương trợ, khả năng trước lúc thọ nguyên tận gã tu hành đột phá, bình yên vô sự tu đến Hóa Thần Kỳ, kỳ thật cũng cực kỳ bé nhỏ, huống chi tư chất kẻ này cũng không phải quá tốt.

Chẳng qua chuyện này cũng không phải Hàn Lập có khả năng quản được.

Hắn nhìn thiếu niên, trong lòng có chút cảm thán.

Mình và thiếu niên này chỉ mới gặp mặt một lần, lại vì cảm động tình cảm hết sức chân thành của gã dành cho sư phụ, trong khi chính mình lại...

Hắn lắc đầu, một tay phất lên, đưa thân thể Lý Nguyên Cứu vào trong ngôi miếu đổ nát.

Hàn Lập quay đầu nhìn về phía xa, tay bấm pháp quyết, thần thức cường đại lan ra, khuếch tán ra chung quanh.

Thiên địa linh khí mười dặm chung quanh chấn động một hồi, hội tụ lại, hóa thành một đám mây trắng.

Trước kia hắn học qua một môn bí thuật này, có thể dùng thần thức chi lực cưỡng ép khu động thiên địa linh khí.

Thuật này tiêu hao thần niệm rất lớn, pháp lực cỗ thân thể này lại quá mức nông cạn, hơn nữa trên người lão đạo cũng không thấy trữ vật Pháp Khí, hẳn là bị mất khi tranh đấu lúc trước. Nếu không dùng bí thuật này, hắn không thể phi hành được.

Thân thể Hàn Lập nhoáng một cái, nhẹ nhàng bay lên.

Mây trắng cuồn cuộn, hóa thành một đạo bạch quang bắn ra, bay nhanh về phía xa, dãy núi bên dưới lập tức rút lui nhanh chóng.

Sự tình Lý Nguyên Cứu cũng không quan trọng, hiện tại quan trọng nhất là tìm hiểu kỹ tình huống nơi này, chính mình sai sót ngẫu nhiên bị mang đến đây, hẳn là bên trong có nguyên do gì đó.

Trong lòng cân nhắc, ánh mắt hắn không ngừng quét xuống phía dưới, đồng thời thần thức cũng lan ra, cảm ứng tình huống chung quanh.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập nhíu mày.

Từng tòa sơn phong phía dưới thoạt nhìn rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt.

Bay một hồi, cũng không phát hiện hay thu hoạch gì đặc biệt.

Hắn ngẩng đầu nhìn bên trái phía trước, hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân kia vẫn một mực theo sát bên cạnh hắn, giờ phút này Thời Gian Đạo Văn phía trên đã tắt gần nửa.

Hàn Lập nhíu mày, tay bấm niệm pháp quyết, mây trắng dưới thân loé lên linh quang nồng đậm, tốc độ phi độn lập tức tăng nhanh hơn nhiều.

Lại bay một lát, hắn chợt khẽ "di" một tiếng, dừng lại, hạ xuống một sơn cốc bí ẩn phía dưới.

Một chỗ sâu nhất trong sơn cốc trên vách núi đá, sinh trưởng một đóa cự hoa màu tím, to chừng cối xay, từng cánh hoa đầy đặn hiện ra màu đỏ tím, thoạt nhìn diễm lệ vô cùng.

Trong cánh hoa có một ít thứ hình dạng xúc tu màu đỏ nhạt, đỉnh là những giọt nước óng ánh lớn chừng quả đấm, không biết là vật gì, tản mát ra vị ngọt nồng đậm.

Bạch quang lóe lên, đám mây dừng lại trước cự hoa màu tím.

Hàn Lập nhìn về cự hoa, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Bên trong hoa này có linh quang, hiển nhiên cũng là một gốc Linh thảo, hơn nữa tản mát ra khí tức rất giống gốc Huyết Tinh Ngẫu của hắn.

Kỳ hoa màu tím đứng đón gió, theo gió phất phơ nhẹ nhàng.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, cong ngón tay búng ra một đám kình phong, bắn vào phía trên cự hoa.

Cự hoa màu tím chấn động mạnh một cái, những xúc tu trong cánh hoa lập tức dài ra, đan xen với nhau hóa thành một cái lưới lớn, nhanh như thiểm điện chụp xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, dùng tu vi của hắn đương nhiên không bị trúng chiêu.

Bên trên mây trắng loé lên hào quang, như thiểm điện bắn ngược ra sau, làm cho xúc tu cự hoa bắt hụt.

Những xúc tu này lăng không vung vẩy, cánh hoa nhúc nhích, giống như xòe ra miệng rộng, thậm chí phát ra tiếng chi... chi nhẹ, nghe bộ dạng như đang tức giận.

Huy vũ một hồi, những xúc tu này nhanh chóng rụt lại, chui vào trong cánh hoa.

Cánh hoa màu tím cũng ngừng nhúc nhích, biến thành bộ dạng lúc trước.

Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày nhảy lên, trên mặt như nghĩ tới điều gì.

Hoa này tuy rằng kỳ lạ, bất quá cũng chỉ là một cây Linh thảo hiếm thấy mà thôi.

Hắn không dừng ở đây lâu, rất nhanh bay ra khỏi sơn cốc, tiếp tục bay về phía trước.

Hàn Lập nhìn trên mặt đất, mặt lộ vẻ kinh ngạc, càng bay về phía trước, cự hoa màu tím trong sơn mạch này càng nhiều, thỉnh thoảng có thể thấy một hai gốc, vậy mà không có ai ngắt lấy.

Trong lòng của hắn nghi hoặc, nhưng không có dừng lại dò xét, tay bấm nhanh pháp quyết, tốc độ phi độn lại tăng lên vài phần.

Xem Đạo văn trên hư ảnh Bảo luân, thời gian tựa hồ còn không nhiều lắm.

Lại bay một hồi, thần sắc Hàn Lập chợt biến đổi, lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Mây trắng bay nhanh về phía trước một hồi, liền dừng lại trước một khe núi.

Trong khe núi thình lình có từng toà kiến trúc, đình đài lầu các cao chót vót, linh quang lập loè khắp nơi, có rất nhiều cấm chế, còn có một ít độn quang lao vùn vụt qua, chính là một tông môn.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, từ trong trí nhớ Lăng Vân Tử lão đạo biết được, tông môn này không xa lạ chính là Thiết Thú Môn.

Ý nghĩ trong đầu hắn chuyển động, trong miệng nhanh chóng lẩm bẩm, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Thần thức Hàn Lập tràn ra, hóa thành từng gợn sóng vô hình, bao lấy thân thể hắn, thiên địa linh khí chung quanh cũng hội tụ đến.

Linh quang trên người hắn hội tụ cùng một chỗ, thân hình bỗng hóa thành trong suốt, sau đó hắn bay xuống phía dưới, rất nhanh đáp vào trên quãng trường tông môn.

Hắn lục tìm trí nhớ Lăng Vân Tử lão đạo, đồng thời quay đầu nhìn về một ngọn núi bên tay phải.

Bên trên ngọn núi này có một toà lầu các màu xanh cao chót vót, linh quang lóng lánh chung quanh, cơ hồ là sáng nhất trong tất cả kiến trúc nơi đây.

Nơi đó là Tàng Điển Các của Thiết Thú Môn, bên trong cất chứa các loại công pháp điển tịch, còn có một ít thư tịch, trước mắt Hàn Lập cần nhất những thứ này.

Thân hình hắn nhoáng một cái, bay nhanh về chỗ đó, rất nhanh rơi vào trước lầu các.

Thần thức Hàn Lập quét qua cấm chế xung quanh lầu các, khẽ nhướng mày.

Cấm chế này cũng không tính là cao minh, nếu chân thân của hắn ở đây, bất luận là lặng lẽ lẻn vào hay phá giải cấm chế đều hết sức dễ dàng.

Nhưng giờ phút này pháp lực trong cơ thể hắn thật sự mỏng manh, tuy rằng thần thức cường đại, nhưng dùng để phá giải cấm chế cũng không dễ.

Vào thời khắc này, hào quang ở phía xa chớp động, theo đó tiếng xé gió

truyền đến, một đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, rơi vào trước lầu các.

Độn quang thu lại, hiện ra một trung niên nam tử tóc dài, tu vi Kết Đan sơ kỳ.

Ngũ quan người này chính trực, chẳng qua hai hàng lông mày đan xéo lên, làm cho người ta có loại cảm giác ngạo mạn.

Hàn Lập ẩn thân ở một bên, nhìn thấy cảnh này, trong nội tâm hơi động một chút.

Nhưng khi thấy rõ dung mạo gã, thân thể hắn chợt run lên không hiểu, một cỗ oán niệm rất nặng từ trong đáy lòng hắn không thể ngăn cản được tuôn ra.

Tên nam tử tóc dài này không ai khác chính là người đối địch và là con của vị trưởng lão mà mấy ngày trước đánh Lăng Vân Tử lão đạo trọng thương.

Lăng Vân Tử lão đạo tuy rằng đã vẫn lạc, nhưng khi nhìn thấy người nọ, oán niệm còn lưu lại trong cơ thể lại bùng lên.

"Yên tâm đi, ta mượn thân thể của ngươi, tự nhiên sẽ giúp ngươi giải quyết một số tâm nguyện." Ánh mắt Hàn Lập lạnh băng nhìn nam tử tóc dài, đáy lòng cười lạnh một tiếng.

Trong giây lát, nội tâm nam tử tóc dài giật mình một cái, cảm thấy ớn lạnh cả người, vội vàng nhìn chung quanh.

Nhưng mà chung quanh trống rỗng, cái gì cũng không có.

Hắn tựa hồ vẫn chưa yên tâm, lại thả thần thức quét qua vài lần, vẫn như trước không phát hiện gì cả.

"Thật là kỳ lạ!"

Hắn nhăn mày lại, trong miệng lầm bầm một câu, sau đó nhấc tay, một đạo

phù lục màu xanh bắn vào cấm chế, trong miệng ngạo mạn quát: "Nhanh mở ra cấm chế, ta phụng mệnh Chưởng môn đến lấy một đồ vật!"

Trong cấm chế xuất hiện một lão giả tóc xám, trong mắt loé lên vẻ chán ghét rồi biến mất, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ôn hoà, cười nói: "Nguyên lai là Vương Chấp sự, xin chờ một chút, ta mở cấm chế ra liền."

Nói xong, hắn lấy ra một khối lệnh bài, phát ra một đạo hào quang.

Màn sáng cấm chế lập tức lập loè hào quang, tiếng nổ vang lên rồi từ từ xuất hiện một khe hở.

"Nhanh một chút, thật là lề mề!"

Nam tử tóc dài hừ một tiếng, thân hình bay vụt vào, không thèm nhìn lão giả tóc xám một cái, đi vào bên trong.

Sắc mặt lão giả tóc xám trầm xuống, rất nhanh giãn ra, lệnh bài trong tay vung lên.

Màn sáng cấm chế loé lên linh quang, lấp đầy như lúc ban đầu.

Không ai chú ý tới ngay lúc khe hở lấp đầy, một bóng người trong suốt cũng đồng dạng lẻn vào.

------oOo------

Chương 371: Khó phân biệt thật giả

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bóng người trong suốt tất nhiên là Hàn Lập bám vào thân thể Lăng Vân Tử lão đạo.

Hắn đi theo lão giả tóc xám và nam tử tóc dài phía trước thông qua màn sáng cấm chế, sau đó không tiếp tục đi theo mà đứng nguyên tại chỗ ngẩng đầu nhìn về lầu các phía trước, đồng thời phóng xuất thần thức cảm ứng, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Lúc này, nam tử tóc dài đã đi cách xa lão giả tóc xám, gã bước nhanh tới lầu các, đang tính đẩy cửa bước vào.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên Hàn Lập quay đầu lại nhìn, đồng tử co rụt lại, ánh mắt rơi vào trên người nam tử tóc dài, đồng thời chỗ mi tâm hiện ra một tầng tinh quang.

"Bá" một cái!

Một hư ảnh tiểu kiếm óng ánh từ mi tâm hắn bay ra thật nhanh, nhoáng một cái kéo dài mấy trăm trượng giống như thuấn di, xuất hiện sau lưng nam tử tóc dài, chớp động một cái trực tiếp chui vào trong đầu gã.

Toàn bộ quá trình diễn ra chỉ trong một cái hô hấp, lại vô thanh vô tức, không phát ra chút tiếng động nào.

Nam tử tóc dài vừa mới giơ chân phải lên đột nhiên ngừng lại, tiếp theo hai mắt lồi ra, sau đó thân thể té xuống phía trước, "Bịch" một tiếng nện lên mặt đất.

"Vương chấp sự! Ngươi làm sao vậy?"

Lão giả tóc xám thấy cảnh này, hơi ngẩn ra, bước nhanh về phía trước đỡ nam tử tóc dài dậy.

Kết quả sau một khắc, sắc mặt lão đại biến.

Nam tử tóc dài đã ngừng hô hấp, trên người cũng không còn sinh cơ.

Lão định thần một chút, sau đó hai mắt nhìn chung quanh, đồng thời thần thức cũng theo đó lan ra, trong khoảnh khắc quét qua khu vực bên trong màn sáng cấm chế và lầu các.

Kết quả màn sáng cấm chế cũng không bị tác động, mà với tu vi của lão tự nhiên không có khả năng xem thấu ẩn nặc thuật của Hàn Lập.

"Người đâu! Mau cứu người!" Sắc mặt lão giả tóc xám âm tình bất định, sau đó chợt hô to.

Trong Tàng Điển Các một hồi bạo động, mấy tên tu sĩ từ bên trong nối đuôi nhau phóng ra, nhìn thấy một màn trước mắt cũng hiểu đại khái sự tình, nhao nhao sợ hãi, loạn thành một mảnh.

Hàn Lập không để ý tới những người này, bồng bềnh xuyên qua, đi vào bên trong Tàng Điển Các, đồng thời thần thức phóng thích ra ngoài lần nữa.

Tàng Điển Các chia làm ba tầng, hai tầng phía dưới trưng bày một ít tạp thư, nhân văn, địa lý, đồ giám du ký bình thường...

Những vật này có giá trị không lớn, cho nên hai tầng dưới không có người trông coi, cũng không có thiết lập cấm chế.

Tầng thứ ba chứa một ít công pháp điển tịch, cả tầng lầu bị một tầng cấm chế có chút tinh diệu bao phủ.

Hàn Lập tự nhiên không mảy may hứng thú với những công pháp điển tịch

kia, hắn lật xem nhanh các điển tịch ở hai tầng dưới.

Lúc này những người bên trong đều đã chạy ra ngoài lo biến cố, hắn tự nhiên không cần phải cố kỵ.

Lúc trước sở dĩ hắn lựa chọn giết tên nam tử tóc dài ngay cửa ra vào tự nhiên cũng đã cân nhắc ở điểm này.

Hắn lật xem nhanh từng quyển điển tịch, rất nhanh nắm giữ tình cảnh ở Mộc Kinh Đại Lục, nhưng những tình cảnh này cũng không có trợ giúp gì đối với cảnh ngộ hắn bây giờ.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bên trái phía trước, lúc này Thời Gian Đạo Văn trên hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân chỉ còn lại khoảng một phần tư.

Ánh mắt hắn lóe lên, tuy rằng không biết sau khi toàn bộ Thời Gian Đạo Văn tắt hết sẽ phát sinh chuyện gì, bất quá dùng kinh nghiệm lúc trước của hắn tự nhiên cũng đoán được đại khái.

Nhưng hiện tại hắn cũng không có tâm tư quan tâm những thứ này.

Hàn Lập rất nhanh thu hồi ánh mắt, tiếp tục đọc nhanh các điển tịch.

Sau một lúc lâu, tay hắn chợt ngừng lại một chút, nhìn chăm chú một quyển điển tịch cũ kỹ đã ố vàng.

Quyển sách này là bản chép tay của một vị tu sĩ đại lục yêu thích du lịch ghi chép lại những nơi đã đi qua, Hàn Lập chú ý đến một bộ tranh vẽ trong đó.

Đó là một Kim sắc tiểu nhân đầu trọc không có lông mày, trên đầu mọc ra hai Kim sắc xúc tu thật dài, trên người thì mọc ra một ít Kim sắc móc câu giống như gai nhọn, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Nhìn lại có vài phần tương tự với Phệ Kim Trùng Vương trước kia của hắn.

"... Nay du lịch gần Kim Diễm sơn mạch, vô tình thấy được một trận tranh đấu động trời, hủy hoại sơn mạch vạn dặm, Thiên Băng Địa Liệt, có lẽ là

cuộc chiến đấu của Tiên Nhân, để tránh tai họa, vội vàng chạy xa tránh né, may mắn giữ được tính mạng. Một trong hai Tiên nhân giao thủ có lẽ là một loại Trùng nào đó, tiếc rằng kiến thức ta nông cạn, không nhìn ra được đó là loại nào..." Đằng sau tranh vẽ là chú giải của vị tu sĩ kia.

Hàn Lập nhìn đến đây, nhãn tình sáng lên.

Kim Trùng này hiển nhiên không phải Phệ Kim Trùng Vương trước kia của hắn, có lẽ là một con khác?

Lại nói tiếp, năm đó hắn mới tiến vào Bắc Hàn Tiên Vực, gặp phải Đào Vũ, từ đó lạc mất Trùng Vương, đến nay vẫn không tìm được. Việc này cũng khiến hắn tốn không ít tâm tư, đáng tiếc không tìm được manh mối hữu dụng, không thể tưởng được ở chỗ này vậy mà thấy được thông tin liên quan đến Phệ Kim Trùng.

Hàn Lập ghi nhớ việc này, không có dừng lại, tiếp tục đọc nhanh các trang sau, nhưng bản chép tay này chỉ ghi chép những thứ nghe đồn ít người biết đến, cũng không có nội dung liên quan đến Phệ Kim Trùng nữa.

Trong lòng của hắn không khỏi có chút thất vọng, nhưng không có dừng lại mà cầm tiếp một quyển khác, là một cuốn điển tịch về Linh thảo.

Hắn lật xem vài trang, động tác trên tay lần nữa đình chỉ, ánh mắt chăm chú nhìn vào một trang.

Đây là một đóa hoa tử sắc, tươi đẹp chói mắt, đúng là đoá cự hoa tử sắc mà lúc trước hắn thấy bên trong sơn mạch

"Phệ Linh hoa, có mùi thơm kỳ lạ hấp dẫn vật còn sống, thôn phệ huyết thịt làm thức ăn. Bên trong nó chứa dược lực khí huyết, có thể dùng luyện chế đan dược luyện thể, hiệu quả nổi bật. Nhưng hoa này ẩn chứa một loại thi độc quỷ dị, cần phải dùng bí thuật khu trừ độc tố, lại vừa có thể làm thuốc, nhưng phương pháp này rất hao tổn..."

Hàn Lập nhìn đến đây, lập tức giật mình.

Khó trách những cự hoa tử sắc kia thoạt nhìn Linh khí dạt dào, dược lực rất mạnh, lại nằm đầy sơn dã mà không ai ngắt lấy.

Hắn còn muốn đọc tiếp các điển tịch, bỗng trên đỉnh đầu vù vù một hồi.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn, nhướng mày.

Lúc này Thời Gian Đạo Văn trên hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân đều đã ảm đạm, hư ảnh Bảo Luân đột nhiên sáng lên, nhanh chóng trở nên ngưng thực, hơn nữa chuyển động rất nhanh phát ra trận trận thanh âm gào thét.

Hàn Lập nhìn ra bên ngoài, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Âm thanh truyền vào trong tai hắn nghe rõ ràng đến cực điểm, nhưng mà người ở bên ngoài dường như không nghe được chút nào.

Hơn nữa Chân Ngôn Bảo Luân tuy chuyển động nhanh chóng, thanh thế kinh người, nhưng không có ảnh hưởng đến chung quanh, thậm chí không phát ra một tiếng gió.

Cùng lúc đó, một điểm Hắc Quang ở trung tâm Bảo Luân hiện ra, nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt biến Chân Ngôn Bảo Luân thành một màu đen.

Ô ô ô!

Theo chuyển động của Chân Ngôn Bảo Luân, một vòng xoáy màu đen lần nữa hiện ra, giống như đúc Tinh Bích lúc trước.

Hết thảy nói rất dài dòng, nhưng kỳ thật sự tình chỉ diễn ra trong chốc lát.

Hàn Lập chưa kịp phản ứng thì một lực hút cường đại từ bên trong phóng ra bao phủ Thần Hồn của hắn đang bám vào thân thể kia.

Vèo!

Hàn Lập cảm thấy Thần Hồn đau đớn một hồi, tiếp theo không có lực phản

kháng bị hút ra khỏi cỗ thân thể này chui vào trong vòng xoáy màu đen.

Cuối cùng hắn thấy nhục thân Lăng Vân Tử kia sau khi mất đi bí thuật che đậy liền hiện ra, nhưng lập tức run lên bần bật, rồi vỡ tan ra, biến thành vô số oánh quang, tiêu tán giữa không trung.

Điều này làm cho nội tâm Hàn Lập cả kinh.

Sau một khắc, hắn cảm giác trước mắt tối sầm, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Không biết trải qua bao lâu, ý thức Hàn Lập dần dần thanh tỉnh, chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt hắn là mặt Tinh Bích kia, vòng xoáy màu đen phía trên lóe lên vài cái, sau đó biến mất vô tung.

Sau đó Tinh Bích cũng run lên hai cái, nhanh chóng tiêu tán ra, hư không phía trước cũng theo đó khôi phục như lúc ban đầu.

"Đã trở về..." Hàn Lập nhìn động phủ quen thuộc, trong mắt hiện lên một tia phức tạp không hiểu, hình như có chút mừng rỡ, cũng có chút thất vọng.

Mừng rỡ là bình an trở về, thất vọng là không giống mấy lần trước, lần này Chưởng Thiên Bình thể hiện dị năng, nhưng tính ra cũng không có hiệu quả cho lắm.

Hắn tự nhiên không cam lòng, lúc này nhắm hai mắt lại, nhớ lại chuyện ly kỳ trải qua lúc trước, ý đồ tìm ra một ít manh mối từ trong đó.

Thật lâu sau, Hàn Lập mở mắt ra, lắc đầu, trải qua chuyện lần này, nghĩ mãi vẫn không ra, liền không muốn hao tổn tâm trí suy nghĩ nữa.

Hắn khẽ thở dài, tay bấm niệm pháp quyết, trên người hiện ra một tầng Kim Quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra sau lưng.

Đúng như dự đoán, lúc này ba trăm sáu mươi đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân đều trở nên ảm đạm vô cùng, giống như năm đó thi triển thần

thông Tinh Bích.

Một đạo kim sắc tinh ti quấn quanh phía trên Chân Ngôn Bảo Luân, chính là Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, nhưng lúc này cũng trở nên ảm đạm.

Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, tay khẽ vẫy thu Thời Gian Pháp Tắc chi ti vào trong cơ thể.

Nhưng vào lúc này, hư không phía trước chấn động, một tiếng sét vang lên, kim hồ rất nhỏ xuất hiện, thân hình Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Chúc mừng Hàn đạo hữu, cuối cùng đã ngộ ra Thời Gian Pháp Tắc." Giải Đạo Nhân chắp tay nói.

"Lần này có thể mượn nhờ một quả Nhị phẩm Đạo Đan mà thành công, thật là quá may mắn. Thời Gian Pháp Tắc là một trong Tam Đại Chí Tôn Pháp Tắc, huyền diệu vô cùng, chút tiến bộ này cũng không đáng nhắc tới. Đúng rồi, vừa rồi phát sinh sự tình gì, có lẽ ngươi cũng thấy hả?" Hàn Lập cười cười, chuyển chủ đề hỏi.

"Vừa rồi phát sinh sự tình? Vừa rồi tay ngươi gọi ra Tinh Bích, sau đó thất thần một lát, chẳng lẽ có vấn đề gì?" Giải Đạo Nhân đờ đẫn nói.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, không nói gì thêm, tay sờ lên cằm, lộ ra thần sắc suy nghĩ.

Từ câu trả lời của Giải Đạo Nhân, xem ra Thần Hồn của mình bị hút vào Tinh Bích, xuyên thẳng đến Kim Nguyên Tiên Vực, nhập vào thân tên kia, sau đó trải qua thời gian ba trăm sáu mươi hơi thở, nhưng thân thể ở thế giới thật tựa hồ chỉ trong nháy mắt mà thôi

Rốt cuộc Kim Nguyên Tiên Vực kia có thật sự tồn tại hay không? Tông môn Thiết Thú Môn thật sự có hay không?

Rồi thần hồn mình nhập vào thân Lăng Vân Tử, gặp Lý Nguyên Cứu, rốt cuộc là có hay không, hay chỉ là ý niệm nào đó?

Nếu là tưởng tượng, tại sao toàn bộ quá trình mình dùng thần niệm biến thành tiểu kiếm giết chết nam tử tóc dài lại vô cùng chân thật, giống như mình thông qua thần niệm giết chết một tên tu sĩ ở thế giới thực vậy?

Lông mày Hàn Lập chau lên, phát hiện việc này khó có thể phân biệt rõ.

Thật lâu sau, hắn lắc đầu cười khổ.

Việc này quá mức quỷ dị, hôm nay hắn không thể biết rõ, chỉ có thể đợi ngày sau có cơ hội tìm hiểu kỹ hơn.

------oOo------

Chương 372: Thu hoạch ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, không muốn hao tâm tốn sức cho những thứ này nữa.

Hôm nay đã thành công lĩnh ngộ một tia Thời Gian pháp tắc, điều tối trọng yếu tiếp theo là Luyện Thần Thuật, còn có sự tình đột phá Kim Tiên nữa.

Hắn lật tay lấy mặt nạ Vô Thường minh ra, thúc giục pháp quyết, gọi ra giao diện nhiệm vụ.

Khi trước tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm Luyện Thần Thuật, vẫn như cũ không có hồi đáp.

Hắn thở dài, thu mặt nạ vào, sắc mặt vẫn bình tĩnh.

Dù sao sự tình tìm kiếm nửa cuối bộ công pháp đều dựa vào cơ duyên, hôm nay xem ra trong thời gian ngắn tiếp theo mình cũng sẽ không lâm vào điên cuồng như lần trước.

Hôm nay khoảng cách đột phá Kim Tiên chỉ còn một cái Tiên khiếu cuối cùng. Nếu thành công, có thể tăng cường năng lực sống sót ở Tiên giới, cũng có thể gia tăng tỷ lệ tìm được nửa cuối bộ công pháp này.

Nhưng làm thế nào để đột phá, Hàn Lập lại không có đầu mối.

Khi trước lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc, về sau hắn thử dùng thời gian chi lực trùng kích Tiên khiếu, ý định tìm cách đột phá, nhưng cái Tiên khiếu cuối cùng này lại không hề có động tĩnh.

Hàn Lập lộ vẻ do dự, một lát sau lật tay lấy ra một phiến đá màu nâu xanh, đúng là phiến đá ghi lại Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công.

Lúc trước hắn tuyên bố nhiệm vụ tìm kiếm nửa cuối bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công trong Minh, đồng dạng cũng không có người đáp lại.

Hắn nhìn phiến đá trong tay một lát, bỗng nhiên đứng lên, đi ra phía bên ngoài.

Vừa rồi, hắn quyết định thử tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, có lẽ không chừng có cách trùng kích Tiên khiếu cuối cùng này.

Nhớ lại lúc trước, Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên công có tác dụng tăng phúc đối với thân thể, uy lực cực kỳ kinh người, nếu hắn có đầy đủ bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, có lẽ uy lực không để hắn thất vọng.

Hàn Lập giao Chưởng Thiên bình cho Cự viên khôi lỗi, để nó tiếp tục dùng lục dịch đổ vào Linh thảo dược viên, còn mình thì bay ra động phủ, đi đến một đỉnh núi trên đảo nhỏ.

Nơi này là chỗ cao nhất của hòn đảo, đứng ở đây có thể nhìn thấy hết thảy chung quanh, nhìn không sót thứ gì.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, vung tay lên.

Một đạo thanh sắc kiếm khí bắn ra, cắt ngang đỉnh núi một đoạn, hình thành một cái bệ đá.

Hắn vung hai tay lên, các tài liệu hiện ra.

Những tài liệu này đều tản mát ra một cỗ Tinh Thần Chi Lực, đều là tài liệu tinh thần.

Những vật này cơ bản đều là của tên hộ vệ áo đen mập mạp của Đào Vũ, người này tu luyện thần thông tinh thần, lại là Chân Tiên hậu kỳ nên trên

người có rất nhiều loại tài liệu tinh thần.

Hàn Lập há miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh, bao phủ đỉnh núi lại.

Nham thạch ngọn núi rất nhanh bị đốt đỏ bừng, hoá mềm ra.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, các tài liệu bắn ra, rơi vào bên trong ngọn lửa màu xanh, rất nhanh bị luyện hóa, cuối cùng dung nhập vào trong ngọn núi.

Lúc đầu ngọn núi vốn bình thường không có gì lạ, nhưng rất nhanh sáng lóng lánh, tán phát ra trận trận hào quang.

Trong nháy mắt, bốn năm ngày trôi qua.

Bất ngờ đỉnh núi đã hoàn toàn thay đổi hình dáng, vốn là hình trụ, giờ phút này biến thành hình tháp, giống như một bệ đá cự đại, toàn thân màu lam, lóng lánh trận trận tinh quang.

Trên bệ đá khắc từng đạo phù văn, là các loại đồ án tinh thần, ngưng tụ thành một đại trận vô cùng phức tạp.

Nơi này hết thảy nhìn rất giống Tụ Tinh Đài ở Cảnh Nguyên Quan lúc trước, bất quá so với Tụ Tinh đài thì đồ sộ hùng vĩ hơn nhiều.

Pháp trận trên bệ đá là Hàn Lập căn cứ Tụ Tinh pháp trận trên Tụ Tinh đài lúc trước, phối hợp thêm một ít pháp trận tinh thần mà hắn lĩnh ngộ những năm qua mà thành.

Trong trữ vật pháp khí của hắc y mập mạp kia có một ít pháp trận tinh thần tinh diệu, còn có một ít công pháp và bí thuật về phương diện tinh thần, trước đây ít năm vì tế luyện Thất Diệu Tinh hoàn, Hàn Lập cũng đã nghiên cứu qua một đoạn thời gian.

Bên trong pháp trận trên bệ đá sáp nhập vào một bộ Thất Diệu Tinh Quang trận, tiếp dẫn Tinh Thần Chi Lực, hiệu quả chắc hẳn tốt hơn nhiều so với Tụ Tinh đài của Cảnh Nguyên Quan.

Quan trọng nhất là Thất Diệu Tinh Quang trận lại đồng bộ với Thất Diệu Tinh hoàn, lúc thi triển pháp trận này có thể dùng Thất Diệu Tinh hoàn hỗ trợ, lại tăng thêm hiệu quả.

Hàn Lập đáp ở trên đài, thần thức đảo qua chung quanh, thoả mãn gật đầu nhẹ.

Hắn khoanh chân ngồi trên mặt đất, nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ phiến đá màu nâu xanh trong tay.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã về đêm.

Bầu trời đêm đen kịt, vô số ngôi sao hiện ra, lóe ra trận trận tinh quang.

Hàn Lập mở to mắt nhìn lên không trung, gật đầu nhẹ.

Hắn vung tay lên, tám khối tinh thạch màu xanh da trời hiển hiện ra, tản mát ra khí tức giống như Hoán tinh thạch lúc trước.

Vật này tên là Thiên Tinh thạch, khá giống với Hoán Tinh thạch, ẩn chứa tinh quang chi lực cực kỳ tinh thuần, nhưng lại hơn xa so với Hoán Tinh thạch, là Linh thạch thúc dục pháp trận tinh thần tốt nhất.

Thiên Tinh thạch này cũng lấy từ bên trong trữ vật pháp khí của hắc y mập mạp, chỉ tiếc số lượng không nhiều lắm, sợ là dùng không được bao lâu.

Bất quá không sao, hắn đã ban bố nhiệm vụ tìm mua Thiên Tinh thạch trong Vô Thường minh. Thiên Tinh thạch tuy trân quý, nhưng cũng không hiếm thấy như tài liệu Đạo đan, có lẽ rất nhanh sẽ tìm được.

Tám khối Thiên Tinh thạch khảm nạm chuẩn xác vào tám cái lỗ trên pháp trận, lập tức từng đạo lam sắc quang mang từ lỗ khảm hiển hiện ra, nhanh chóng chảy dọc uốn lượn theo trận văn trên đài.

Ánh sáng màu lam chảy đến đâu, trận văn ở đó lập tức tản mát ra tia sáng chói mắt.

Rất nhanh toàn bộ trận văn đều sáng lên, trên bệ đá cũng tán phát ra tinh quang màu xanh da trời vô cùng chói mắt.

Toàn bộ bệ đá sáng long lanh, trong lam quang hiện ra từng đồ án ngôi sao, chậm rãi quay quanh bệ đá, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Tinh quang giữa không trung đột nhiên sáng ngời, sau đó vô số tinh quang rơi xuống như mưa, hình thành một cột sáng vừa thô vừa to, hội tụ lại phía bệ đá, bao phủ bệ đá vào bên trong.

Tinh quang chi lực khổng lồ, nhiều hơn gấp mười lần so với Tụ Tinh đài triệu hoán ra lúc trước.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, chính mình thiết kế pháp trận tiếp dẫn tinh quang quả nhiên không để mình thất vọng.

Chỉ là tinh quang chi lực như vậy lại có vẻ không đủ so với yêu cầu của hắn lúc này.

Hắn suy nghĩ một chút, hai tay bấm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Ánh sáng màu lam chớp liên tục, bảy miếng tinh hoàn màu xanh da trời từ trên người hắn bắn ra, lơ lửng trên đỉnh đầu, đúng là Thất Diệu Tinh hoàn.

Ông ông ông!

Bảy miếng tinh hoàn vừa tế ra, pháp trận trên bệ đá lập tức đại phóng ánh sáng màu lam, hiện ra bảy quang điểm cực đại màu lam, từng cái lớn cỡ ma bàn, trong đó vô số phù văn lập loè, rực rỡ chói mắt.

Bảy quang điểm lam sắc nhìn như bình thường, kì thực lại huyền ảo, ẩn ẩn tạo thành một cái pháp trận.

Lúc này hào quang trên Thất Diệu Tinh hoàn đột nhiên đại thịnh, từ giữa không trung bay vụt xuống rơi vào bên trong bảy quang điểm trên đài.

Ầm ầm!

Toàn bộ bệ đá tản mát ra ánh sáng màu lam, lập tức đại thịnh lần nữa, mặt ngoài pháp trận cấp tốc vận chuyển, tinh quang chi lực giữa không trung rủ xuống dưới sáng ngời gấp mấy lần, tán phát ra trận trận chấn động.

Từng đạo tinh quang chi lực rơi xuống như thác nước, phát ra thanh âm cực lớn.

Hàn Lập thấy vậy, lúc này mới gật đầu, sau đó nhắm mắt lại, chậm rãi vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công.

Bên trong công pháp này cũng cô đọng bảy cái huyền khiếu, hơn nữa phức tạp hơn nhiều so với Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên công, càng thêm huyền diệu.

Chỉ nghe "oanh" một tiếng trầm đục!

Tinh quang chi trụ giữa không trung chậm rãi chia ra làm bảy rũ xuống, hóa thành bảy cột sáng nhỏ, chui vào cơ thể hắn.

Cột sáng thu nhỏ lại, tinh quang bên trong càng thêm dày đặc, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất.

Trên thân Hàn Lập lập tức hiện ra bảy quang điểm lam sắc, chính là bảy huyền khiếu trước kia đã đả thông, bảy đạo tinh quang chi trụ bất ngờ rơi vào bảy vị trí này.

Tinh quang chi lực bàng bạc cuồn cuộn tràn vào bên trong bảy huyền khiếu.

Hàn Lập nhướng mày, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Huyền khiếu đã bị đả thông đau đớn kịch liệt, giống như bị vô số cương châm đâm loạn ở bên trong.

Hắn hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, rất nhanh lông mi lại giãn ra.

Loại đau đớn này, hôm nay hắn vẫn còn có thể chịu được.

Tay hắn biến đổi pháp quyết, tinh quang chi lực giữa không trung rơi xuống càng thêm dày đặc sáng ngời, tràn vào trong cơ thể hắn như thuỷ triều.

Vô số đám sương màu lam nhạt hiển hiện ra, bao phủ bệ đá vào, thân thể Hàn Lập cũng bị tinh quang chi lực bao phủ, thoạt nhìn mông lung.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua một đêm.

Mặt trời dần sáng lên ở phương đông, ngôi sao trên bầu trời cũng nhanh chóng ẩn nấp, tinh quang chi lực rủ xuống cũng theo đó biến mất.

Thân ảnh Hàn Lập hiện ra, trên mặt quần áo có ít vết máu, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

Hắn mở to mắt, thần sắc tuy có vẻ mỏi mệt, nhưng thần thái trong mắt sáng ngời, thoạt nhìn rất là hưng phấn.

Hôm nay, bảy cái huyền khiếu ngay ngực bụng của hắn lập loè quang điểm màu xanh da trời, thoạt nhìn lớn hơn một vòng so với trước.

Ánh sáng màu lam lập loè, mặt ngoài thân thể của hắn hiện ra một màng mỏng, đúng là Chân Cực Chi mô, nhưng so với trước lại dày đặc sáng ngời hơn.

Có lẽ do khi trước tu luyện Tiểu Bắc Đấu Tinh Nguyên công là phiên bản đơn giản hóa, cũng không có hoàn chỉnh, hôm nay tu luyện bản gốc Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, về sau huyền khiếu đã đả thông trong cơ thể hắn lại mở rộng lần nữa, thân thể chi lực cũng theo đó gia tăng.

Hàn Lập nắm chặt bàn tay, cảm thụ được thân thể biến hóa, ánh mắt chớp động.

Tuy mới tu luyện một đêm, Chân Cực Chi Khu đã có chút tiến bộ.

Nếu tu thành mười tám huyền khiếu, nhục thể của hắn chỉ sợ lại tăng lên

nhiều.

Hàn Lập chậm rãi thở ra một hơi, bình ổn kích động trong lòng, lấy ra một miếng đan dược chữa thương ăn vào, nhắm mắt vận công.

Thanh quang nhu hoà bao phủ thân thể của hắn, hình thành một cái quang cầu thanh sắc, chuyển động chậm rãi.

Một ngày trôi qua nhanh, màn đêm lại buông xuống.

Quang cầu thanh sắc lóe lên tiêu tán, hiện ra thân ảnh Hàn Lập, trên người không còn một vết thương, khí sắc cũng đã khôi phục.

Hắn mở to mắt, liếc nhìn ngôi sao trên không, mỉm cười, khởi động pháp trận, cảm giác như không thể chờ đợi được.

Ông ông!

Pháp trận trên bệ đá vận chuyển lên, rất nhanh tiếp dẫn một đạo tinh quang hạ xuống, bao phủ thân thể hắn.

Lúc này Hàn Lập vận chuyển công pháp, hấp thu toàn bộ tinh quang chi lực vào.

Trong nháy mắt, một năm trôi qua.

Hàn Lập căn cứ theo Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, trọng luyện bảy cái huyền khiếu một lần nữa.

Hắn khoanh chân ngồi trên bệ đá, giờ phút này ánh sáng màu lam trên người lập loè.

Bảy quang điểm lam sắc sáng gấp đôi so với trước, thân thể chi lực cũng gia tăng không ít so với trước, Chân Cực Chi Mô bên ngoài thân cũng dày đặc hơn nhiều, thoạt nhìn càng thêm sáng óng ánh.

Hàn Lập cảm thụ được tình huống trên người, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Thân thể chi lực gia tăng tuy đáng mừng, bất quá điều để cho hắn hưng phấn lại không phải chuyện này.

Qua nhiều năm, theo huyền khiếu mở rộng, ngoài ý muốn hắn phát hiện, khi huyền khiếu trọng điệp thì bất ngờ Tiên khiếu cũng lớn thêm không ít, hơn nữa càng thêm cứng cỏi, khả năng hội tụ thiên địa linh lực càng nhiều hơn so với trước.

Thu hoạch này lại để cho hắn vừa mừng vừa sợ.

Dù sao hắn cũng chưa từng nghe nói Tiên khiếu bị đả thông lại còn có thể biến hoá lần nữa, không thể tưởng được Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công có thể cho hắn kinh hỉ như vậy.

------oOo------

Chương 373: Tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập hít sâu một hơi, tinh thần bình tĩnh lại.

Lúc này mới chỉ luyện nửa đầu bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, hơn nữa bởi vì bảy cái huyền khiếu đã tu luyện qua, cho nên mới có thể luyện thành nhanh như vậy. Còn lại mười một huyền khiếu, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như thế.

Hàn Lập thở dài một hơi, lại bấm niệm pháp quyết, hai mắt nhắm lại.

Ông!

Pháp trận trên bệ đá vận chuyển lần nữa, tiếp dẫn mảng lớn tinh quang xuống, rót thành vài dòng tinh hà sáng chói, quay quanh người hắn, một ít Tinh Thần Chi Lực nhao nhao sáp nhập vào trong cơ thể hắn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã qua năm năm.

Khu vực vùng biển xung quanh đảo nhỏ vốn yên tĩnh đột nhiên vang lên một tiếng thét dài xuyên thủng thiên địa, truyền thẳng lên chín tầng mây.

Sau một khắc, một bóng người màu xanh da trời óng ánh từ trên hòn đảo phóng lên trời, bay lượn giữa không trung như du long.

Tiếng thét này phảng phất như sóng lớn ngập trời, từng lớp từng lớp cao lớn hùng vĩ, trong đó tràn ngập sự vui vẻ.

Trong lúc nhất thời, nghìn dặm xung quanh đảo nhỏ, hư không ông ông rung động lắc lư, mặt biển nhấc lên trận trận sóng cả, giữa không trung nhiều đóa mây trắng bị chấn không ngừng bay về sau.

Sau nửa ngày, tiếng thét dài ngừng lại, thân ảnh màu xanh da trời giữa không trung cũng ngừng lại, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Giờ phút này, toàn thân hắn bị một tầng quang mang óng ánh màu xanh da trời bao phủ, quang màng này hùng hậu, cơ hồ ngưng tụ thành thực chất.

Quang màng này bám vào phía ngoài da thịt hắn, tương tự như năm đó hắn tu thành Chân Cực Chi Khu ngưng tụ ra Chân Cực Chi Mô.

Chẳng qua hiện nay, Chân Cực Chi Mô này nên gọi là Chân Cực Chi Khải mới thỏa đáng.

Từng đạo lưu quang màu xanh da trời như có linh tính lưu chuyển không ngừng trên quang màng, mơ hồ hiện ra nghìn vạn ngôi sao lập loè, vô cùng thần bí.

Ngoài ra, chỗ ngực bụng Hàn Lập có mười tám lam sắc quang điểm đang lập loè hào quang.

Năm năm khổ tu, nửa phần trước bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công đã triệt để tu thành.

Lại nói tiếp, tu thành nhanh như vậy cũng vượt quá dự liệu của hắn.

Nhớ đến tình huống lúc trước, hắn cho rằng tu luyện công pháp này cần tốn một thời gian tương đối dài, ít nhất cũng mấy chục năm, nhưng mà khi tu luyện, hắn phát hiện vốn sẽ có bình cảnh, nhưng lại như nước chảy thành sông, dễ dàng đột phá, đơn giản luyện thành một đám huyền khiếu.

Những vị trí huyền khiếu này lại trùng với vị trí Tiên khiếu mà hắn đã đả thông.

Nghĩ đến chuyện lạ này, có thể bởi vì hắn đã đả thông Tiên khiếu trước đó, cho nên tu luyện huyền khiếu dễ dàng hơn, mới có thể trong thời gian ngắn luyện thành Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công.

Lúc trước Hàn Lập còn lo lắng số lượng Thiên Tinh thạch không đủ, hiện tại ngược lại vẫn còn dư một ít.

Điều khiến hắn càng thêm phấn chấn là những huyền khiếu này lại trùng với Tiên khiếu, làm nó lớn thêm không ít, trở nên càng thêm chắc chắn.

Vào lúc này, Hàn Lập quát một tiếng, một quyền đánh vào hư không mặt biển phía dưới.

Ầm ầm!

Một cỗ quyền kình cực lớn gào thét ra, oanh kích trên mặt biển.

Mặt biển bất ngờ bị đánh ra một cái đại động đen xì, hiện ra hình dạng nắm đấm, nước biển xung quanh tự động thối lui né tránh.

Quyền kình không ngừng lại, xuyên thủng mặt biển, sau đó trực tiếp oanh xuống đáy biển.

Ầm ầm!

Mặt đất dưới đáy biển lắc lư kịch liệt, bị đánh ra rồi một cái đại động đen thui sâu hoắm, mơ hồ ở chỗ sâu nhất lộ ra một chút ánh sáng màu đỏ.

Nắm đấm Hàn Lập bỗng nhiên hóa thành chưởng đao, vung lên hư không như gió bay điện chớp.

Xuy xuy xùy!

Nước biển liền dạt ra hai bên, bất ngờ mở ra một con đường cự đại.

Mặt đất dưới đáy biển cũng bị khí kình bổ trúng, nổ vang ầm ầm, bị phách ra một khe rãnh cự đại, đen sì, sâu không thấy đáy.

Hàn Lập thấy vậy, chậm rãi thu hồi tay lại, thoả mãn gật đầu nhẹ.

Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công này quả nhiên không tầm thường, tuy chỉ

tu thành nửa bộ nhưng hôm nay thân thể chi lực của hắn vốn đã cường hãn lại tăng thêm nhiều.

Vừa rồi hắn chỉ mới thi triển chưa đầy ba thành lực đạo, nếu sử dụng toàn lực, chỉ sợ mặt đất dưới đáy biển đã bị đánh xuyên qua rồi.

Hàn Lập thu tay lại, ánh sáng màu lam trên người cũng tiêu tán ra, Chân Cực Chi Mô bên ngoài thân cũng theo đó biến mất không thấy.

Tiếp đó, thân hình hắn nhoáng một cái bay về phía đảo nhỏ, rất nhanh rơi vào trên bệ đá.

Hàn Lập phất tay đánh ra một cỗ thanh quang, bao trùm toàn bộ bệ đá.

Nương theo đó một tiếng trầm đục "Ầm ầm" vang lên, bất ngờ bệ đá bị cắt ra thoát ly khỏi đỉnh núi, nhưng chính nó lại không bị tổn hại chút nào.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, thanh quang chớp liên tục, bệ đá thu nhỏ lại nhanh chóng, bị hắn thu vào.

Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công tuy đã luyện thành, bất quá lúc trước hắn tổn hao nhiều tâm tư mới luyện chế thành bệ đá này, tự nhiên không thể tùy ý ném đi, sau này không chừng còn sử dụng đến.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập quay người bay về hướng động phủ, rất nhanh đi tới phòng ngủ.

Lúc này, thần sắc hắn lộ ra vẻ mệt mỏi.

Những ngày qua, buổi tối hắn tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, ban ngày thì khôi phục nguyên khí lúc tu luyện, đã lâu rồi không có nghỉ ngơi.

May mà tu luyện cũng có hiệu quả, khiến cho việc tu luyện vốn kéo dài căng thẳng cũng theo đó thoáng buông lỏng vài phần. Giờ phút này, cảm giác mệt mỏi lập tức vọt tới như bài sơn đảo hải.

Hàn Lập nghĩ vậy, thân thể thẳng tắp ngã xuống giường, nằm ngáy o..o.

Sau một ngày một đêm, hắn mới tỉnh lại, tinh thần vô cùng phấn chấn đi ra khỏi phòng ngủ.

Hàn Lập kiểm tra dược viên một chút, hài lòng thấy các loại Linh thảo mọc bình thường, cũng không có gì khác thường.

Dựa theo phân phó của Hàn Lập, Cự viên khôi lỗi sử dụng đại bộ phận lục dịch trên mẫu đậu. Do đó giờ phút này mẫu đậu đã lớn thêm không ít, không bao lâu nữa thì có thể gặt hái được rồi.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, đi dạo một vòng quanh động phủ, sau đó đi tới mật thất ngồi xuống, bắt đầu tính toán kế hoạch tu luyện tiếp theo.

Hôm nay, các việc cơ bản hắn đã làm xong, kế tiếp là tìm kiếm Luyện Thần Thuật cùng đột phá cảnh giới Kim Tiên.

Chỉ là, giờ phút này hắn ở chỗ sâu trong Hắc Phong hải vực, bất luận là tìm kiếm nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật, hay là tìm kiếm biện pháp đột phá Kim Tiên cảnh đều không dễ dàng.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, không khỏi nổi lên ý nghĩ ly khai Hắc Phong hải vực.

Mấy trăm năm đã trôi qua, Bắc Hàn tiên cung lùng bắt hắn đã hòa hoãn hơn nhiều, hơn nữa giờ phút này thực lực của hắn đã tiến bộ rất lớn so với năm đó đại chiến với Đào Vũ.

Dùng thực lực của hắn bây giờ, dù Giải Đạo Nhân không ra tay, hắn cũng nắm chắc có thể đối phó được Đào Vũ.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền không thể ngăn chặn sự hưng phấn trong lòng hắn.

Những năm này bế quan khổ tu ở Hắc Phong hải vực, tuy tiến bộ rất lớn

nhưng cũng buồn khổ dị thường.

Hàn Lập cân nhắc liên tục, cuối cùng lắc đầu, từ bỏ ý định ly khai, tạm thời ở lại một đoạn thời gian, điều tra rõ tình huống bên ngoài rồi hẵng tính.

Hắn lật tay lấy ra mặt nạ Vô Thường minh, gọi ra giao diện nhiệm vụ, muốn kiểm tra một chút nhiệm vụ tuyên bố lúc trước.

Kết quả vừa nhìn thấy, con mắt Hàn Lập sáng ngời, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn tuyên bố tìm kiếm Luyện Thần Thuật đã có người trả lời rồi.

Hàn Lập lập tức bấm niệm pháp quyết, bên trên văn tự nhiệm vụ hiện ra một cỗ thanh quang, lập loè bất định.

Sau một khắc, giao diện nhiệm vụ hơi chấn động, một cỗ thanh quang từ đó bắn ra, bên trong ngưng tụ ra một bóng người màu xám.

Toàn thân người nay bao bọc trong một kiện áo choàng màu xám, trên mặt đeo một mặt nạ đầu mèo thanh sắc, trên đó viết một chữ "Thập Lục".

Phía sau mặt nạ bắn ra một ánh mắt lợi hại, tựa hồ đang đánh giá Hàn Lập.

Nhìn một hồi lâu, mặt người này không biểu tình thu hồi ánh mắt.

"Vị đạo hữu này, tại hạ hữu lễ." Hàn Lập thấy vậy, chắp tay nói.

"Không cần khách khí." Bóng người màu xám mở miệng nhàn nhạt, giọng hơi khàn khàn.

"Đạo hữu đã tiếp nhiệm vụ của ta, chắc hẳn hiểu rõ ta muốn cái gì?" Hàn Lập thăm dò hỏi.

"Đạo hữu không cần che dấu, trong Vô Thường minh thường xuyên có loại nhiệm vụ này, sự tình không thể lộ ra ngoài, đạo hữu không phải là muốn nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật a." Bóng người màu xám cười

một tiếng, chậm rãi nói ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, lập tức cũng nở nụ cười, nói: "Đạo hữu đã sảng khoái như thế, ta liền đi thẳng vào vấn đề, đạo hữu có nửa cuối bộ công pháp không?"

"Ta đã dám tiếp nhiệm vụ của ngươi, tất nhiên là có." Bóng người màu xám nhàn nhạt nói.

"Hôm nay chúng ta có thể tiến hành giao dịch, về chuyện thù lao, đạo hữu yên tâm, tuyệt sẽ không để cho ngươi thất vọng." Hàn Lập nghe vậy, lập tức nói ra.

"Haha, các hạ đưa ra thù lao tuy phong phú, nhưng nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật trân quý cỡ nào, đạo hữu muốn dùng những vật này để đổi, ý nghĩ không khỏi quá mức hão huyền a." Bóng người màu xám cười khẽ một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy nhướng mày, trầm mặc một hồi, về sau nói: "Đạo hữu nói vậy là có ý gì?"

"Quả thật nếu các hạ muốn lấy được công pháp Luyện Thần Thuật, một tháng sau hãy đến chỗ này, chúng ta trước gặp mặt rồi hãy nói." Bóng người màu xám nở nụ cười lần nữa, rồi nói một vị trí.

Sau đó gã không đáp lời Hàn Lập nữa, một tay nhấc lên liền gián đoạn cuộc nói chuyện.

Hôi quang lóe lên, bóng người biến mất vô tung.

Hàn Lập thấy vậy, cau mày, chậm rãi lấy mặt nạ xuống.

Một lát sau, hắn lật tay lấy ra một khối ngọc giản địa đồ Hắc Phong hải vực, ánh mắt nhìn đến một vị trí ở biên giới.

Chỗ đó chính là địa phương bóng người màu xám nói, là biên thuỳ Hắc Phong hải vực.

Hàn Lập nhìn ngọc giản địa đồ, im lặng không nói, ánh mắt không ngừng lập loè, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ngồi hết nửa ngày, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên định, tựa hồ đã quyết định.

Hắn thu hồi ngọc giản địa đồ, sau đó đứng lên, đi ra bên ngoài, rất nhanh đi vào dược viên.

Ánh mắt Hàn Lập chậm rãi đảo qua dược viên, bỗng nhiên một tay nhấc lên bấm pháp quyết, từng đạo thanh quang lóe lên bắn ra.

Các nơi cấm chế ở dược viên toả sáng hào quang, sau đó giải thể ầm ầm, những cây trận kỳ trận bàn từ bên trong dược viên bắn ra, bay trở về trong tay hắn.

Trong khoảng khắc, cấm chế bên trong dược viên đều biến mất.

Tay Hàn Lập không ngừng chút nào, trong tay phát ra một cỗ thanh quang, thu tất cả Linh thảo lẫn Linh Thổ phía dưới vào.

Gốc mẫu đậu kia cũng giống như vậy, bị hắn thu vào.

Rất nhanh, một mảnh dược viên to lớn như vậy trở nên trống rỗng.

Sau khi hắn thu hết Linh dược vào, quay người đi đến nơi khác, thu hết tất cả vật phẩm trong động phủ vào.

------oOo------

Chương 374: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Chưa tới nửa giờ sau, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện phía trên đảo nhỏ.

Hắn phất tay lên, hư không chung quanh hòn đảo chợt hiện linh quang, từng tầng cấm chế hiện ra, sau đó nhao nhao giải thể, hóa thành từng trận kỳ trận bàn bay vào trong tay áo hắn.

Hắn tu luyện trên hòn đảo nhỏ này đã mấy trăm năm, tuy rằng không có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, nhưng mà những năm qua bởi vì tu luyện, cô đọng tinh hạt..., gây nên không ít động tĩnh, tiếp tục ở chỗ này đã không còn bảo đảm nên cần phải đổi một chỗ khác.

Hàn Lập liếc nhìn hòn đảo lần cuối, đang muốn phi độn rời khỏi.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gào to từ phía dưới hải vực truyền đến, bọt nước cuồn cuộn tung lên, một đầu yêu thú màu trắng lơ lửng ở trên mặt nước, nhìn lên không trung rống vài tiếng.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, không khỏi mỉm cười.

Yêu thú này không ai khác chính là Trư Đồn Thú, có vài phần quen thuộc với hắn.

Đang cân nhắc, thân hình hắn nhoáng một cái đã đến hư không mặt biển bên cạnh Trư Đồn Thú.

Con thú này thấy vậy, lập tức vẫy đuôi bơi qua, phần đuôi rào rào trên mặt nước, tóe lên từng mảnh bọt nước.

"Như thế nào, ngươi biết ta sắp rời đi nên đến đưa tiễn sao?" Hàn Lập đến

gần khẽ vuốt cái đầu bóng loáng của Trư Đồn Thú, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Trư Đồn Thú phát ra tiếng kêu trầm thấp, đầu cà nhẹ vào bàn tay Hàn Lập, dường như muốn biểu đạt ý của mình.

Hàn Lập mỉm cười, lật tay lấy ra một quả đan dược trong suốt, ném tới.

Mắt Trư Đồn Thú sáng lên, há miệng tiếp lấy đan dược, nuốt vào ọt ọt.

"Tiểu tử, đa tạ ngươi năm đó tặng ta Mặc Ngọc Tinh, có trợ giúp không nhỏ đối với ta. Ta và ngươi xem như hữu duyên, viên thuốc này xem như lễ vật chia tay ta tặng cho ngươi." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Trư Đồn Thú nghe vậy sững sờ, dường như có chút lưu luyến không rời...

Hàn Lập lại vỗ vỗ đầu Trư Đồn Thú, thân hình hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, lóe lên đã đến xa xa phía chân trời, biến mất vô tung.

Trư Đồn Thú sững sờ nhìn phương hướng phi độn của Hàn Lập.

Nhìn thật lâu, trong mắt nó dần dần lộ ra vẻ kiên định, thân thể hạ xuống, tiềm nhập vào trong biển.

...

Hơn một tháng sau, một chỗ biên thuỳ Hắc Phong hải vực.

Ánh sáng màu xanh loé lên trên một hòn đảo nhỏ lớn hơn mười dặm, hiện ra một thân ảnh nam tử áo xanh, trên mặt mang mặt nạ đầu hổ màu xanh, đúng là Hàn Lập.

Lần này gặp người Vô Thường Minh, hắn cũng không có biến ảo dung mạo, trực tiếp dùng mặt nạ để gặp.

Ánh mắt của hắn đảo qua khắp nơi, sau đó thân ảnh nhoáng một cái rơi vào trên hòn đảo.

Nơi này chính là biên thuỳ Hắc Phong hải vực, bầu trời sáng trong, có một ít mây đen, giống như một tầng sương mù màu đen che phủ ánh mặt trời.

Hơn nữa những đám mây đen này cũng không tầm thường, tản mát ra khí tức âm lãnh nhè nhẹ.

Hàn Lập nhìn mây đen ở không trung mấy lần, rất nhanh thu hồi ánh mắt, khoanh chân ngồi xuống, trên người hiện ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Nơi này đúng là vị trí ước định của bóng người màu xám kia.

Kỳ thật hắn đã bí mật đến nơi này từ hai ngày trước. Hai ngày qua, hắn đã triệt để dò xét khu vực phụ cận hải vực này.

Bị người mời đến loại địa phương này, lại liên quan đến cấm thuật ở giới diện này, hắn tự nhiên không thể chủ quan.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã quá giữa trưa.

Hàn Lập đang khoanh chân ngồi, đột nhiên đuôi lông mày khẽ động, mở mắt ra, đứng lên, nhìn về một hướng khác.

Theo ánh mắt của hắn, từ chỗ rất xa phía chân trời hiện ra một điểm hôi quang, bay nhanh đến nơi này, lóe lên liền xuất hiện ở trên không hải đảo.

Hôi quang thu vào, một thân ảnh màu xám hiện ra, đáp xuống.

Người này mặc một bộ trường bào màu xám, trên mặt mang mặt nạ đầu mèo, trên đó viết chữ "Thập Lục", đúng là người màu xám ngày đó đưa tin, nhìn thân hình có lẽ là một nam tử trung niên.

Hai mắt Hàn Lập nhìn dò xét người này, đối phương cũng đồng dạng đánh giá Hàn Lập vài lần.

"Các hạ chính là Hạc Thập Nhất đạo hữu a, tại hạ Ly Thập Lục, đến hơi muộn, thật có lỗi." Hai tay nam tử đầu mèo ôm quyền, có chút áy náy nói.

"Không sao, ta cũng vừa đến không lâu." Hàn Lập chắp tay trả lễ, nói ra.

"Vậy là tốt rồi, nếu để đạo hữu đợi lâu, tại hạ thật là không phải." Ly Thập Lục cười ha ha nói.

"Những chuyện nhỏ nhặt này cũng không đáng nói, nếu như đạo hữu đã đến, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính sự a." Hàn Lập nhíu mày, nhàn nhạt mở miệng nói.

Cử chỉ lời nói đối của phương so với ngày đó đưa tin trao đổi khác nhau rất lớn, cũng không biết trong lòng gã muốn gì.

"Đây là đương nhiên. Bất quá nơi này cũng không phải chỗ nói chuyện, Hạc Thập Nhất đạo hữu xin mời theo ta." Ly Thập Lục gật đầu nhẹ, sau đó thân hình bắn ra, hóa thành một đạo hôi ảnh, phi độn về phía trước.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, thân thể cũng hóa thành một đạo thanh hồng, đi theo.

Ly Thập Lục bay về phía trước, bay một chuyến đã nửa ngày.

Hàn Lập thấy đối phương cũng không nói lời nào, một bên hắn cũng bảo trì một khoảng cách ở phía sau, đồng thời phóng xuất thần thức chú ý hết thảy gió thổi cỏ lay chung quanh.

Càng bay về phía trước, mây đen trên bầu trời càng nồng đậm, cuối cùng khắp nơi trên không đều tràn ngập mây đen, tản mát ra cỗ âm hàn chi khí làm cho người sợ hãi.

Nước biển phía dưới cũng bị âm khí trong mây xâm nhiễm, hiện ra màu sắc đen kịt, tán phát ra trận trận hàn khí rét thấu xương.

Hàn khí này cực kỳ lợi hại, chỉ sợ tu sĩ Hóa Thần kỳ, Hợp Thể kỳ cũng ngăn không nổi, một thời ba khắc sẽ bị đông thành băng.

Hàn Lập nhìn chung quanh, mày nhăn lại.

Hai người lại bay về phía trước một hồi, trên người Ly Thập Lục lập loè hôi quang, không có ý dừng lại chút nào.

Hai hàng lông mày Hàn Lập nhăn chặt lại, ánh sáng màu xanh trên người lóe lên, ngừng lại.

Ly Thập Lục cảm ứng tình huống Hàn Lập, cũng ngừng độn quang, hỏi: "Hạc Thập Nhất đạo hữu, vì sao dừng lại?"

"Ly Thập Lục đạo hữu, chúng ta đã bay khá lâu, cuối cùng các hạ muốn đi chỗ nào trước hãy nói rõ cho thỏa đáng, tại hạ cũng không có thói quen bị người tùy ý mang theo đi loạn khắp nơi." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu đừng vội, cũng sắp đến rồi. Dù sao Luyện Thần Thuật cũng là cấm thuật ở Tiên Giới, liên quan quá lớn. Nơi này mặc dù là biên thuỳ Hắc Phong hải vực, cũng không thể khinh thường, vạn nhất bị người phát hiện chúng ta mang bí thuật này, toàn bộ Hắc Phong hải vực chỉ sợ không có đất cho chúng ta dung thân, tới địa phương an toàn hãy nói." Ly Thập Lục có chút ngưng trọng nói ra.

"Hừ! Lời này chẳng qua chỉ nói cho xong, Ly Thập Lục đạo hữu không cần phải nói, loại địa phương này làm gì có bóng người, đạo hữu vẫn nên nói thật, nếu không xin thứ cho Liễu mỗ không thể phụng bồi." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Hắn đã có chút không khách khí, bất quá Ly Thập Lục nghe xong, cũng không có tức giận, suy tính một lát, gật đầu nói: "Hạc Thập Nhất đạo hữu lo lắng, tại hạ tự nhiên có thể hiểu được. Được rồi, ta đây liền ăn ngay nói thật, đạo hữu muốn công pháp Luyện Thần Thuật, tại hạ cũng không có, vật ấy đang ở trên người vị hảo hữu của ta, lúc này hắn đang đợi ở phía trước."

"Trên người quý hữu..." Hàn Lập nghe vậy giật mình khẽ.

"Đúng vậy, như ta vừa mới nói, thuật này liên quan quá lớn, vị bằng hữu kia cũng không muốn tự mình ra mặt xử lý việc này, cho nên mới ủy thác ta gặp đạo hữu." Ly Thập Lục nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, im lặng, dường như đang suy nghĩ cái gì.

"Chuyện đó tại hạ tuyệt không dám nói ngoa, Hạc Thập Nhất đạo hữu nếu không tin, ta cũng không có cách nào, giao dịch chỉ có thể như vậy thôi." Ly Thập Lục vỗ hai tay, bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập không để ý đến đối phương, thần sắc trên mặt âm tình bất định, trong đầu lập tức chuyển qua vô số ý niệm.

Ly Thập Lục đứng đó, cũng không có mở miệng thúc giục.

"Được rồi, nếu như thế, ta liền theo ngươi. Bất quá chỗ kia ở nơi nào, có còn xa không, kính xin Ly Thập Lục đạo hữu nói rõ ràng." Một hồi lâu, Hàn Lập bỗng nhiên ngẩng đầu nói ra.

"Không xa, dùng độn tốc của chúng ta, một canh giờ là có thể đến." Ly Thập Lục nghe vậy, sắc mặt mơ hồ buông lỏng, cười nói.

Hàn Lập để ý biến hoá thần sắc trong mắt Ly Thập Lục, trong nội tâm khẽ động.

Hai người thương lượng một lát, liền xuất phát, tiếp tục bay về phía trước.

Bay gần nửa canh giờ, một hồi tiếng nổ vang như ẩn như hiện từ phía trước truyền đến, hơn nữa càng đi về phía trước, tiếng nổ càng vang dội.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Lại bay thêm chốc lát, độn quang hai người dừng lại.

Hải vực phía trước thình lình hiện ra từng cỗ âm phong đen kịt, có lớn có nhỏ, lớn chừng vạn trượng, giống như trụ vòi rồng khổng lồ, nhỏ thì như một căn phòng.

Vô số âm phong màu đen cuồn cuộn, liền trời tiếp đất, chiếm hết cả hư không phía trước.

Âm Phong màu đen gào thét cuồn cuộn, phát ra thanh âm gào khóc thảm thiết.

Những thanh âm gào khóc thảm thiết này lọt vào trong tai, hắn liền cảm thấy đầu váng mắt hoa một hồi, thậm chí thân thể run rẩy một chút.

Trong lòng của hắn cả kinh, vội vàng vận chuyển công pháp, lúc này tâm thần mới ổn định lại, nhưng lông mày hơi nhíu một cái.

Dùng thần trí chi lực của hắn, Kim Tiên bình thường cũng không theo kịp, những thanh âm quỷ khóc câu hồn trong âm phong này tuy rằng cường đại, nhưng có lẽ không cách nào ảnh hưởng đến hắn mới đúng.

Đang cân nhắc, Hàn Lập yên lặng vận chuyển thần thức lực trong đầu, sắc mặt dưới mặt nạ bỗng nhiên biến đổi.

Tuy rằng rất yếu ớt, bất quá bên trong thần trí của hắn hiện ra một tia chấn động không ổn định.

"Chẳng lẽ Luyện Thần Thuật lại muốn cắn trả..." Trong nội tâm Hàn Lập lo lắng.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu nhìn thấy Lạc Phách Kinh Phong này lần đầu sao? Âm phong này có uy năng làm kinh hồn tán đảm, uy lực rất lớn. Nếu không phòng bị, tu sĩ Chân Tiên chúng ta cũng không thể chống đỡ quá lâu ở trong đó." Ly Thập Lục nhìn Hàn Lập, nói ra.

"Như thế nào? Ý Ly Thập Lục đạo hữu là muốn chúng ta tiếp tục tiến vào bên trong?" Hàn Lập âm thầm thở ra một hơi, bình ổn kích động trong lòng, hỏi.

"Không sai. Bất quá Hạc Thập Nhất đạo hữu yên tâm, chúng ta sẽ không xâm nhập quá sâu vào trong Lạc Phách Kinh Phong, hơn nữa ta cũng có chuẩn bị, đủ để ứng phó những âm phong này." Ly Thập Lục gật đầu nhẹ, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì, dường như đang chờ đối phương biểu hiện

ra cái gọi là "Chuẩn bị".

Ly Thập Lục cũng không nói thêm gì, tay nhấc lên, trong tay bỗng nhiên nhiều ra một viên châu màu đen to cỡ quả trứng gà, tản mát ra từng vòng hắc quang, mơ hồ có vô số ảnh tử chớp động trong đó, thoạt nhìn rất là huyền diệu, không biết là bảo vật gì.

Trong miệng gã tụng niệm chú ngữ tối nghĩa, viên châu màu đen tản mát ra từng đợt khí màu đen, lan tràn ra chung quanh vài chục trượng, bao phủ thân thể hai người vào bên trong.

Hàn Lập cảm thấy tiếng quỷ khóc sói tru chung quanh bỗng nhiên đại giảm, thậm chí hàn khí rét lạnh thấu xương cũng bị ngăn cách hơn phân nửa, trong nội tâm hơi động một chút.

------oOo------

Chương 375: Nửa bộ sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không nghĩ tới các hạ còn có dị bảo có thể ngăn cách Lạc Phách Kinh Phong như thế." Hàn Lập liếc nhìn viên châu màu đen, nói ra.

"Chỉ là chút thần thông có thể ngăn cản hàn phong, không đáng nhắc tới. Đi thôi." Ly Thập Lục tùy ý nói, dường như không muốn nói nhiều về viên châu màu đen này.

Nói xong, thân hình gã khẽ động, bay vào bên trong âm phong đầy trời phía trước.

Trên thân Hàn Lập lóe lên ánh sáng màu xanh, tiếp tục đi theo.

Đi tới phía trước không xa, âm phong càng thêm mãnh liệt, phô thiên cái địa gào thét vây quanh hai người.

Bất quá viên châu màu đen tản mát ra khe hở màu đen ở trong âm phong vẫn lù lù bất động, âm phong chung quanh vừa mới đụng vào khe hở lập tức suy giảm hơn phân nửa, nhiều nhất chỉ có thể khiến cho mặt ngoài khe hở nổi lên một chút rung động.

Dùng thần thông hai người, đơn giản có thể ngăn cản uy lực Lác Phách Kinh Phong đã suy giảm, tiến nhanh về phía trước.

Hai người biết rõ càng vào sâu thì uy năng Lạc Phách Kinh Phong chung quanh càng tăng lên, tiếng quỷ khóc đại thịnh, giống như ngàn vạn ác quỷ kinh hãi kêu gào, làm lòng người hãi hùng khiếp vía.

"Ly Thập Lục đạo hữu có biết lai lịch những Lạc Phách Kinh Phong này không? Tại hạ cảm giác hình như gió này từ U Minh Địa Ngục thổi tới, nếu

không có bảo vật của đạo hữu, chỉ sợ tại hạ căn bản không dám xâm nhập sâu như thế." Hàn Lập đánh giá âm phong màu đen chung quanh, chợt nói.

"Ha ha, Hạc Thập Nhất đạo hữu quá đề cao tại hạ rồi. Những Lạc Phách Kinh Phong này đã tồn tại ở đây không biết bao nhiêu vạn năm, tại hạ há biết lai lịch? Bất quá Hắc Phong hải vực lại có tin đồn, rằng nơi đây tương liên với Âm Minh Giới trong truyền thuyết, những Lạc Phách Kinh Phong này là từ nơi đó đi ra đấy." Ly Thập Lục cười ha ha, lời nói xoay chuyển.

"A, chẳng lẽ thật sự có nơi gọi là Âm Minh Giới?" Hàn Lập nghe vậy, tùy ý hỏi.

"Âm Minh Giới, bất quá là một truyền thuyết hư vô mờ mịt, ai cũng không biết có thật sự tồn tại hay không, tạm thời chỉ nghe như thế." Ly Thập Lục lắc đầu, cười nói.

"Nghe nói phạm vi Lạc Phách Kinh Phong này cực lớn, muốn đi qua cơ bản không có khả năng, cho nên Hắc Phong hải vực cùng ngoại giới chỉ có thể dựa vào truyền tống trận Hắc Phong Đảo thôi. Cũng không biết nếu tu vi đạt tới Kim Tiên cảnh, có hi vọng xuyên qua hay không." Hàn Lập suy nghĩ, nói.

"Theo ta được biết, bên trong Hắc Phong hải vực đã từng có một ít tu sĩ đại năng định đi qua Lạc Phách Kinh Phong, bất quá vẫn không có người thành công. Nhiều năm trước, có một vị tiền bối Kim Tiên muốn đi qua âm phong vô biên này, kết quả bị nhốt trong đó trọn vẹn mấy chục năm, cuối cùng phải từ bỏ ý định. Theo lời người ấy kể lại, chỗ sâu nhất trong Lạc Phách Kinh Phong này có uy lực cực lớn, thần hồn Kim Tiên cũng không chịu nổi." Ly Thập Lục lắc đầu nói.

"Ngay cả tu sĩ Kim Tiên cũng không cách nào qua được, không thể tưởng được Lạc Phách Kinh Phong này lợi hại như thế..." Hàn Lập thì thào nói ra, đôi mắt chớp lên.

Lần này hắn lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc, thực lực đại tiến, lại có Giải Đạo Nhân bên người, đã từng có suy nghĩ nếu bị người phát hiện thân phận chân thật, liền cưỡng ép đi vào xuyên qua Lạc Phách Kinh Phong này ra bên

ngoài.

Hiện tại xem ra, chuyện này cũng không đơn giản như vậy.

"Nếu không như thế, nơi đây cũng sẽ không có danh xưng là rãnh trời rồi. Có lẽ chỉ có đại năng Thái Ất Ngọc Tiên mới có thể bay qua Lạc Phách Kinh Phong này, bất quá Bắc Hàn Tiên Vực này có Thái Ất Ngọc Tiên hay không lại là chuyện khác." Ly Thập Lục khẽ thở dài nói.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, ý niệm trong đầu chuyển động, không nói gì thêm.

Hai người đều trầm mặc xuống, lại bay về phía trước một khoảng cách không ngắn.

Chẳng biết tại sao, đi tiếp một khoảng cách tương đối dài nhưng Lạc Phách Kinh Phong cũng không có tăng lên, giống như đã trở nên ổn định.

Ngay thời điểm nội tâm Hàn Lập âm thầm phỏng đoán, thân hình phi độn của Ly Thập Lục khẽ động, chợt ngừng lại.

"Đã đến?" Hàn Lập cũng dừng độn quang, hỏi.

Ly Thập Lục gật đầu nhẹ, sắc mặt ngưng trọng nhìn chung quanh vài lần, sau đó tay bấm pháp quyết.

Viên châu màu đen tản mát ra hắc quang càng thêm đậm đặc, vây lấy thân thể hai người bay xuống phía dưới mặt biển, lóe lên chui vào trong đó.

Nước biển nơi này đã triệt để biến thành màu đen kịt, tản mát ra khí tức âm hàn cực nặng, lạnh như băng, rét thấu xương.

Mặc dù có viên châu màu đen ngăn cách, vẫn làm cho người có cảm giác khó chịu.

Tay Hàn Lập phất lên, hút lấy một giọt nước biển màu đen.

Trong nước biển tản mát ra âm khí vô cùng nồng đậm, cũng không kém âm thuộc tính chân thuỷ bao nhiêu, chẳng qua nguyên Khí trong đó lộn xộn, không cách nào sử dụng được.

Hai người rất nhanh chìm vào đáy biển, Ly Thập Lục quen thuộc mang theo Hàn Lập dạo qua một vòng dưới đáy biển, xong đi vào bên trong một rãnh biển sâu.

Hắn lật tay lấy ra một ngọc bài màu đen, miệng lẩm bẩm.

Trên ngọc bài lập tức hiện ra mảng lớn hắc quang, bắn về phía đáy biển.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Mặt đất dưới đáy biển lập tức động đậy, chậm rãi toát ra năm cột đá màu đen, mỗi cột đá lớn cỡ vạc nước, phía trên khắc vô số phù văn, tản mát ra quang mang màu đen.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai tay vẫn chắp sau lưng đứng ở một bên, con mắt nheo lại một chút.

Trong miệng Ly Thập Lục tiếp tục tụng đọc chú ngữ, ánh sáng âm u trên năm cột đá màu đen càng lúc càng sáng, kết nối lại với nhau, hình thành một quang đoàn màu đen to vài chục trượng, chuyển động chậm rãi.

Quang đoàn chuyển động càng lúc càng nhanh, chợt lóe lên, phát ra thanh âm "Ken két", hiện ra một thông đạo hình tròn đen kịt, không biết thông đến nơi nào.

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, thông đạo màu đen này thoạt nhìn hẳn là cùng loại với không gian bí cảnh ở Ô Mông Đảo.

Tâm hắn vừa động, thần thức liền dò xét bên trong, bất quá vừa mới xâm nhập liền bị một cỗ lực lượng nhu hoà không chút khách khí cản lại.

"Nơi này chính là địa phương ta nói lúc trước, Hạc Thập Nhất đạo hữu, mời." Ly Thập Lục nghiêng người đưa tay, làm ra một động tác cung thỉnh.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, không chần chờ cất bước đi vào.

Ly Thập Lục thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, đi theo.

Nét mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ.

Dựa theo phong cách hành sự cẩn thận của hắn lúc trước, loại địa phương không biết rõ này, chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng bước vào.

Nhưng vì Luyện Thần Thuật, mặc dù nơi này không rõ, hắn cũng chỉ có thể kiên trì đi vào, dù sao đã đến nơi này, chẳng lẽ bỏ dỡ nữa đường hay sao?

Gan hắn lớn như vậy, tất nhiên là có chỗ dựa vào.

Hôm nay, trừ bản thân mình đã nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Chân Ngôn Bảo Luân, còn có Giải Đạo Nhân là khôi lỗi cấp bậc Kim Tiên, chỉ cần có bất luận điều gì khác thường, trong thời gian nháy mắt hắn có thể phát động một kích lôi đình, chế ngự Ly Thập Lục này, sau đó thoát thân.

Hàn Lập bước vào không gian thông đạo, thân thể lập tức bị một cỗ lực lượng bao bọc, cảnh sắc trước mắt lập tức biến ảo.

Trong lòng của hắn rùng mình, Tiên Linh Lực trong cơ thể lập tức vận chuyển, rất nhiều bảo vật cũng đều rục rịch.

May mà tình huống lo lắng của Hàn Lập cũng không có xuất hiện.

Rất nhanh, hắn thấy hoa mắt, xuất hiện bên trong một không gian khác.

Diện tích không gian nơi này không lớn, chỉ khoảng vài chục dặm, thảm thực vật khắp nơi sinh trưởng tươi tốt, nhìn có chút tương tự với bí cảnh ở Ô Mông Đảo.

Trung tâm bí cảnh có một ngọn núi màu đen cao mấy ngàn trượng, phía trên có mấy cái cửa sơn động, thoạt nhìn có thể thấy bên trong động phủ.

Chỉ là trong bí cảnh không biết bị thi triển cấm chế gì, thần thức không thể xuất ra ngoài cơ thể.

Ánh mắt Hàn Lập quét nhìn chung quanh, đồng thời Tiên Linh Lực trong cơ thể lưu chuyển, Kim sắc Lôi Quang bên ngoài thân lóe lên nhanh rồi biến mất.

Sau một khắc, trong mắt của hắn hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn vừa mới lặng lẽ câu thông với truyền tống lôi trận mà lúc trước bố trí tại Hắc Phong hải vực, vẫn còn liên hệ với chỗ đó, tùy thời có thể truyền tống rời đi.

Trước đó vài ngày hắn rời khỏi động phủ liền đi đến chỗ truyền tống lôi trận, chỗ đó vẫn không có gì dị thường, hiển nhiên những năm qua không bị người phát hiện.

Hắn điều chỉnh gia cố lôi trận lại lần nữa, đã có thủ đoạn chạy trốn này, hắn mới cảm thấy an toàn hơn một ít.

Nhưng vào lúc này, thân ảnh khẽ thoáng qua bên cạnh Hàn Lập, thân ảnh Ly Thập Lục đi tới.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu, mời, vị bằng hữu kia đang chờ ở phía trước." Ly Thập Lục nói một tiếng, cũng không đợi Hàn Lập đồng ý liền bay đến ngọn núi màu đen trước.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, đi theo, hai người rất nhanh đi vào một cánh cửa ngọn núi.

Đi dọc theo thông đạo một đoạn, phía trước xuất hiện một đại sảnh.

Trong sảnh trang trí cũng rất đơn giản, chỉ có một cái bàn vuông bằng đá xanh, thêm vài chiếc ghế đá, điều đặc biệt duy nhất là trong sảnh đặt một bình phong màu đen, phía trên hắc quang lập loè, thỉnh thoảng ngưng tụ thành các loại đồ án.

Một nam tử cao lớn mặc áo hồng đưa lưng về phía hai người, chắp tay đứng trước tấm bình phong.

Hàn Lập nhìn hồng bào nam tử, bước chân thoáng dừng một chút.

Bóng lưng này cho hắn một loại cảm giác rất là quen thuộc.

Hồng bào nam tử nghe tiếng bước chân, quay người nhìn lại.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, hồng bào nam tử mang trên mặt một cái mặt nạ đầu rồng màu đỏ, trên đó viết một chữ "Tam".

Người này không ai khác, chính là Giao Tam.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu, vị này chính là Giao Tam đạo hữu, hắn mới thật sự là người tiếp nhiệm vụ của ngươi." Ly Thập Lục nhìn Hàn Lập nói.

Hai mắt Giao Tam nhìn đánh giá Hàn Lập, ngồi xuống một vị trí, đồng thời duỗi tay ra nói: "Hạc Thập Nhất đạo hữu, mời ngồi."

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, ngồi xuống đối diện Giao Tam

"Nhị vị chậm rãi trò chuyện, ta sẽ không quấy rầy." Ly Thập Lục chắp tay thi lễ với Giao Tam một cái, sau đó quay người đi ra bên ngoài.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Ly Thập Lục đi ra ngoài, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhưng vào lúc này, Giao Tam chậm rãi mở miệng nói:

"Hạc Thập Nhất đạo hữu, không cần quản hắn, sự tình người quan tâm, ta sẽ giải thích."

"Tốt lắm, ta cũng không quanh co, Giao Tam đạo hữu, trên người ngươi có nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật chứ?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động, đi thẳng vào vấn đề.

Xem tình hình trước mắt, mặc dù lúc trước Ly Thập Lục nói gã và Giao Tam là hảo hữu, nhưng từ tình huống biểu hiện ra ngoài của hai người, thì giống quan hệ giữa thượng cấp và hạ cấp hơn.

"Tự nhiên." Giao Tam cười một tiếng, một tay phất lên.

Lòng bàn tay gã sáng lên, hiện ra một khối ngọc giản màu xám, sau đó bắn ra, rơi trước người Hàn Lập.

Hàn Lập vô thức tiếp nhận ngọc giản, đồng thời mắt lộ vẻ kinh ngạc nhìn lại Giao Tam.

Giao Tam duỗi tay ra, làm ra một động tác mời.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, dán ngọc giản lên trán.

Cấm chế nơi này khiến cho thần thức không cách nào xuất thể ra ngoài, hắn đành phải miễn cưỡng khu động thần thức chui vào trong ngọc giản.

Bên trong ngọc giản thình lình đúng là một môn pháp quyết, nhưng chỉ có thể nhìn mấy hàng chữ viết mở đầu, nội dung đằng sau bị cấm chế che lại, không thấy rõ lắm.

Nhưng từ mấy hàng chữ viết mở đầu này, Hàn Lập có thể đoán được bên trong ngọc giản là khẩu quyết, đúng là nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật mà hắn tha thiết ước mơ!

------oOo------

Chương 376: Luân Hồi chi tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thần thức Hàn Lập quét qua mấy dòng văn tự mở đầu vài lần, sau đó cẩn thận từng li từng tí nhìn qua nội dung bị cấm chế bao phủ đằng sau, rất nhanh thần thức rời khỏi ngọc giản.

Tuy rằng hắn không rõ cấm chế này là loại gì, nhưng qua nhiều năm nghiên cứu các loại cấm chế, hắn cảm giác tầng cấm chế này tuyệt không đơn giản, một khi động đậy muốn cưỡng ép phá vỡ, chỉ sợ chưa kịp phá giải, ngọc giản liền tự động tan vỡ, mà thần niệm của mình chỉ sợ cũng bị tổn thương không nhỏ.

Hàn Lập phất tay đưa ngọc giản về bên cạnh Giao Tam, nói: "Giao Tam đạo hữu, tất cả mọi người đều hiểu chuyện, xin mời cứ nói thẳng. Ta phải đáp ứng điều kiện gì ngươi mới bằng lòng giao công pháp này cho ta."

Mặt Giao Tam dưới mặt nạ tựa hồ cười cười, đặt ngọc giản lên bàn đá bên cạnh, hỏi: "Hạc Thập Nhất đạo hữu, nói về việc này, ta còn có một việc muốn thỉnh giáo các hạ."

"Đạo hữu cứ hỏi đừng ngại." Hàn Lập nao nao, nói ra.

"Không biết đạo hữu hiểu rõ Luyện Thần Thuật này như thế nào?" Giao Tam bình tĩnh hỏi.

Câu hỏi của Giao Tam ngược lại hoàn toàn vượt quá suy đoán của Hàn Lập, hắn sửng sốt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Theo ta được biết, Luyện Thần Thuật chính là cấm thuật Tiên Giới, tuy có thể tăng cường thần thức chi lực, nhưng phần lớn người tu luyện thuật này sẽ trở nên điên cuồng thích giết chóc, làm hại muôn dân trăm họ, dẫn đến Tiên Giới đại loạn, cho nên các đại Tiên Vực, Tiên Cung không cho phép, nghiêm cấm bất luận kẻ nào tu

luyện."

"A, chỉ có chút này thôi sao?" Giao Tam chậm rãi hỏi.

"Ta cũng chỉ biết đại khái như vậy. Như thế nào, ta nói có gì không đúng sao?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Những thứ này đều là nhận thức cơ bản về Luyện Thần Thuật, nếu ta đoán không lầm, Luyện Thần Thuật của Hạc Thập Nhất đạo hữu đã luyện đến tầng thứ ba a, lại không biết là người phương nào truyền thụ? Lúc đó người ấy chẳng lẽ không có nói rõ sự tình Luyện Thần Thuật cho ngươi?" Giao Tam lắc đầu, lại hỏi.

"Năm đó dưới cơ duyên xảo hợp, ta ngẫu nhiên nhận được nửa phần pháp quyết Luyện Thần Thuật, lúc ấy cũng không biết thuật này có nhiều cấm kỵ, liền tự mình nghiên cứu tu luyện đến nay." Trong đầu Hàn Lập hiện ra thân ảnh Tiên nhân Hà Khang ở Linh giới, nhưng đương nhiên sẽ không nói ra việc này, chẳng qua trả lời cho xong chuyện.

Hắn cũng không có nói dối, năm đó xác thực Hà Khang kia không có nói sự tình Luyện Thần Thuật cho hắn, chẳng qua chỉ truyền thụ pháp quyết tầng thứ ba Luyện Thần Thuật mà thôi.

"Đạo hữu không có bất kỳ người nào chỉ điểm, chỉ dựa vào chính mình tìm tòi liền tu luyện Luyện Thần Thuật đến cảnh giới hôm nay!" Thân thể Giao Tam tựa hồ chấn động thoáng một cái, trong mắt bắn ra hai đạo kỳ quang.

"Có vấn đề gì không?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Không có, đạo hữu quả nhiên là kỳ tài, tại hạ bội phục." Hai mắt Giao Tam lần nữa quan sát đánh giá Hàn Lập, thở nhẹ một hơi, nói ra từng chữ.

"Quá khen, chẳng qua là cơ duyên xảo hợp mà thôi." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

"Nếu như đạo hữu không biết rõ Luyện Thần Thuật, ta đây liền nói cho biết a, nếu không sự tình phát sinh sau này sẽ không được tốt lắm." Giao Tam

nói thêm.

"Rửa tai lắng nghe." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên một cái, lộ ra vẻ tò mò.

Về nguồn gốc Luyện Thần Thuật, hắn xác thực cảm thấy rất hứng thú.

"Sự tình Hạc Thập Nhất đạo hữu vừa mới nói, cơ bản đều là sự thật. Mặc dù Luyện Thần Thuật có nhiều tác hại, nhưng uy lực cũng tuyệt đại, có danh cực lớn ở Tiên Giới. Bất quá sở dĩ thuật này bị liệt vào cấm thuật, không những ngoài việc thuật này tu luyện khó khăn, đại đa số tu luyện giả cuối cùng sẽ trở nên nổi điên khát máu, còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, đó là Luyện Thần Thuật là công pháp của Luân Hồi Điện lưu truyền ra ngoài." Giao Tam chậm rãi nói, lúc đề cập đến ba chữ "Luân Hồi Điện", ngữ khí rõ ràng tăng thêm vài phần.

"Luân Hồi Điện!" Hàn Lập cả kinh một trận.

"A, xem ra Hạc Thập Nhất đạo hữu biết rõ Luân Hồi Điện, vậy là tốt rồi." Giao Tam có chút ngoài ý muốn, lập tức cười nói.

"Không dám, ta cũng chỉ nghe qua một ít lời truyền miệng về Luân Hồi Điện thôi, Giao Tam đạo hữu, thỉnh tiếp tục a." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

"Đạo hữu nếu như đã nghe nói về Luân Hồi Điện, hẳn cũng biết điện này có quan hệ đối địch với các đại Tiên Cung. Hôm nay phàm là người tu luyện Luyện Thần Thuật, hoặc có quan hệ ít nhiều với Luân Hồi Điện, đều bị ra lệnh đuổi giết." Giao Tam gật đầu, tiếp tục nói.

"Không sai, quả thật có nghe thấy." Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh đệ nhất đạo chủ Chúc Long Đạo Bách Lý Viêm, cùng với Hô Ngôn lão đạo.

"Luyện Thần Thuật chính là do vị khai sơn tổ sư trong truyền thuyết của Luân Hồi Điện sáng tạo, một mực chỉ có người Luân Hồi Điện tu luyện. Bất quá rất nhiều vạn năm trước bởi vì một ít duyên cớ, dẫn đến nửa đầu bộ công pháp này truyền ra ngoài, hôm nay phần sau bộ Luyện Thần Thuật này

chỉ có người Luân Hồi Điện mới có. Hơn nữa bởi vì nguyên nhân nửa phần trước công pháp lưu truyền ra ngoài, nên Luân Hồi Điện quản lý cực nghiêm nửa bộ công pháp sau, không phải người Luân Hồi Điện hết thảy đều không được truyền thụ." Giao Tam chậm rãi nói ra, ánh mắt ẩn chứa thâm ý nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập liếc nhìn Giao Tam một cái, hỏi: "Giao Tam đạo hữu cầm Luyện Thần Thuật trong tay, chẳng lẽ cũng là người Luân Hồi Điện?"

"Không sai." Giao Tam gật đầu nói.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng có chút kinh ngạc.

Hắn biết rõ thân phận Giao Tam, hắn là nhân vật trọng yếu trong Vô Thường Minh, không thể tưởng được giờ phút này vậy mà biến hóa nhanh chóng thành người Luân Hồi Điện.

Tuy rằng người trong các đại tông phái gia nhập Vô Thường Minh là chuyện bình thường, nhưng tối đa chỉ giống như hắn, trở thành một thành viên phổ thông mà thôi.

Giao Tam có địa vị cao ở Vô Thường Minh, lại còn là người Luân Hồi Điện, việc này có chút ý vị sâu xa.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu, ngươi muốn phần sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật, nếu nói là khó khăn, xác thực rất khó, nhưng nếu muốn dễ dàng, cũng vô cùng dễ dàng." Giao Tam tiếp tục nói.

"Ngươi nói là..." Hàn Lập nao nao.

"Không sai, chỉ cần các hạ nguyện ý gia nhập Luân Hồi Điện ta, khối ngọc giản này ta lập tức hai tay giao đến." Giao Tam nói thẳng.

Ngón tay Hàn Lập nhịp nhẹ trên bàn trà, trầm mặc xuống.

Giao Tam cũng không có mở miệng thúc giục, lẳng lặng ngồi một bên.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến, là một người hầu, trong tay cầm một cái khay, phía trên có hai chén Linh trà.

Chén trà sáng long lanh, không biết dùng bằng chất liệu gì, Linh trà trong chén cũng cực kỳ bất phàm, mặc dù không có bao nhiêu hương trà phát ra, nhưng trong chén trà thỉnh thoảng tràn ra sương mù màu trắng nhè nhẹ, hơn nữa ngưng tụ thành mấy hình dạng tiên hạc, xoay một vòng quanh chén trà, sau đó mới chậm rãi phiêu tán.

"Ha ha, Hạc Thập Nhất đạo hữu đã đến rất lâu cũng không có người dâng trà, thật sự là thất lễ, đây là Bạch Vụ Linh Trà chỉ có ở Luân Hồi Điện chúng ta, coi như không tệ, thỉnh nhấm nháp một chút." Giao Tam nhìn Linh trà trên khay, mở miệng cười nói.

Người hầu đặt chén trà bên cạnh hai người, rất nhanh lui xuống.

Nội tâm Hàn Lập đang nghĩ đến chuyện kia, cũng không để ý đến Linh trà bên cạnh, nghe Giao Tam nói thế, ánh mắt mới nhìn chén trà bên cạnh, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Sương mù màu trắng này cũng không phải là hơi nước bình thường, mà là Tiên Linh khí nồng đậm tới cực điểm, lại có thể tự động ngưng hình, Linh trà bực này thật sự không phải chuyện đùa.

Ánh mắt Hàn Lập chấn động thoáng một phát, Tiên Linh lực chứa trong chén Linh trà này chỉ sợ có thể chống đỡ cho hắn tu luyện đến một tháng.

Linh trà này có thể nói là Tiên phẩm.

Bất quá hắn ở nơi lạ lẫm không có thói quen tuỳ ý dùng trà người khác, tuy rằng có chút động tâm, nhưng cũng không có động đến chén trà.

Giao Tam thấy Hàn Lập cẩn thận như vậy, cười nhạt một tiếng, nâng chung trà lên nhâm nhi thưởng thức.

Hàn Lập im lặng ngồi ở một bên, trên mặt xem như bình tĩnh, nhưng nội tâm lại sóng cả cuồn cuộn.

Sự tình Chúc Long Đạo để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng hắn, tu vi đệ nhất Đạo Chủ Bách Lý Viêm đã đạt đến nửa bước Thái Ất, ở Chúc Long Đạo có địa vị uy vọng cao cao tại thượng, nhưng vì là người Luân Hồi Điện, liền lập tức bị đại đa số Kim Tiên Đạo Chủ phản bội, liên hợp Bắc Hàn Tiên Cung chém giết.

Hô Ngôn lão đạo hiển nhiên có liên quan không nhỏ với Luân Hồi Điện, vì bảo vệ Bách Lý Viêm, hôm nay sinh tử không rõ.

Hàn Lập không biết nhiều về tổ chức thần bí Luân Hồi Điện, nhưng hắn biết rõ, Bắc Hàn Tiên Cung, thậm chí tổ chức gọi là "Thiên Đình" đều thập phần căm thù cỗ thế lực này.

Hiện tại tuy rằng bởi vì sự tình Đào Vũ, hắn bị Bắc Hàn Tiên Cung hạ lệnh đuổi giết, nhưng kỳ thật trong tận đáy lòng cũng không nguyện ý cứ như vậy gia nhập Luân Hồi Điện, triệt để đứng ở phía đối lập với từng cái Tiên Cung.

Thực lực của hắn hôm nay cũng không phải quá cường đại, không khác gì tự tìm phiền toái.

Nhưng mà nếu không gia nhập Luân Hồi Điện, hắn không cách nào đạt được nửa sau bộ công pháp Luyện Thần Thuật, sau này sẽ lâm vào điên cuồng nguy hiểm.

Nội tâm Hàn Lập do dự, thật lâu cũng không nói gì.

Giao Tam thấy Hàn Lập lâu như vậy vẫn không nói lời nào, ánh mắt chớp lên, đặt chén trà xuống, hỏi: "Đạo hữu lo lắng việc gia nhập Luân Hồi Điện, về sau sẽ đối địch trực tiếp với Bắc Hàn Tiên Cung?"

"Không sai." Hàn Lập cũng không kiêng kị, nói thẳng.

"Ha ha, Hạc Thập Nhất đạo hữu chắc hẳn sống tại Hắc Phong Hải Vực, cũng không hiểu rõ lắm thế giới bên ngoài. Bắc Hàn Tiên Cung tuy rằng thế lớn, nhưng cũng không thể độc bá thiên hạ, có thể chống lại thế lực này

không chỉ có mỗi Luân Hồi Điện ta, chẳng qua không đến thời khắc mấu chốt, không có đứng ra mà thôi. Huống hồ, Luân Hồi Điện ta ở trong tối, Bắc Hàn Tiên Cung ở ngoài sáng, muốn tìm được chúng ta, cũng không phải chuyện dễ dàng." Giao Tam cười ha ha nói.

"Các hạ nói nhiều như vậy, có thể đưa ra bằng chứng? Cũng không hẳn bởi vì buổi nói chuyện này, ta liền hoàn toàn tin tưởng ngươi a!" Hàn Lập trịnh trọng hỏi.

"Những lời của ta có thật hay không, ngày sau đạo hữu sẽ biết được. Huống chi, ngươi đã luyện ba tầng Luyện Thần Thuật, một khi bị Tiên Cung phát hiện, cũng bị xem như người Luân Hồi Điện mà xử trí. Hơn nữa theo ta quan sát, chỉ sợ trước đó không lâu, đạo hữu đã bộc phát ra một lần phản phệ a, nếu không kịp thời tu luyện tầng Luyện Thần Thuật kế tiếp, chỉ sợ tiếp theo..." Giao Tam thâm ý nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm chấn động. Giờ phút này hắn đã kiệt lực thu liễm thần thức chi lực trong đầu, không thể tưởng được vẫn bị đối phương phát hiện ra thần thức khác thường.

Ngón tay Hàn Lập tiếp tục nhịp trên bàn trà, các loại ý nghĩ trong đầu đang chuyển động không ngừng, ánh mắt dần kiên định lên.

Giao Tam thấy vậy, biết rõ Hàn Lập đã động dung, tiếp tục nói: "Hạc Thập Nhất đạo hữu, cũng không phải ta khoe khoang, Luân Hồi Điện chúng ta có nội tình thâm hậu, ngoại trừ thế lực vốn không nằm ở Bắc Hàn Tiên Cung này, còn có các loại đan dược, tài liệu, bí thuật công pháp, cái gì cần có đều có, sẽ có trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện của đạo hữu. Hơn nữa chúng ta mời Hạc Thập Nhất đạo hữu gia nhập Luân Hồi Điện, cũng không phải để cho ngươi làm một thành viên nho nhỏ, mà là mời các hạ đảm nhiệm "Luân Hồi chi tử"" Của Luân Hồi Điện.

------oOo------

Chương 377: Giải thích những nghi vấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Luân Hồi chi tử? Luân Hồi chi tử là gì?" Hàn Lập nao nao, hỏi.

"Ngươi có thể nghĩ đó là thành viên trọng yếu của Luân Hồi Điện, mà không phải đơn giản liền có thể giữ chức đấy, không những phải có chỗ hơn người, mà phải có tiềm lực đặc biệt. Nói cho cùng chính là một câu, cần phải được Luân Hồi Điện chọn trúng." Giao Tam giải thích chậm rãi.

"Tại hạ bất quá chỉ là một gã tán tu bình thường, không chỉ không có gì hơn người, tựa hồ cũng không có tiềm lực gì đáng nói." Hàn Lập nghe vậy trong nội tâm khẽ động, thần sắc trên mặt không đổi nói ra.

"Hạc Thập Nhất đạo hữu không cần quá khiêm tốn, ngươi là một Đạo Đan Sư, luận tiềm lực, so với bất luận thiên tài tu luyện nào đều không kém nhiều lắm a." Giao Tam cười ha ha một tiếng nói.

Hàn Lập nghe vậy, bỗng nhiên đứng lên, gắt gao nhìn chằm chằm Giao Tam, ánh mắt sắc bén như đao.

Giao Tam mỉm cười ngồi đó, bình tĩnh đối mặt với ánh mắt chăm chú của Hàn Lập, không né tránh chút nào.

Hai người đối mặt thật lâu, thần sắc Giao Tam thủy chung như một.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt lợi hại của Hàn Lập dần thu liễm, mở miệng hỏi: "Các ngươi làm thế nào biết được việc này?"

"Đạo hữu có Lộ Ngưng Thảo, chính là đổi được từ trong tay ta, hơn nữa

ngươi ban bố không ít nhiệm vụ tại Vô Thường Minh, chỉ cần thoáng điều tra một chút, không khó đoán được ngươi đang muốn luyện chế Đạo Đan." Giao Tam cười giải thích.

Hàn Lập im lặng không nói gì.

Giao Tam thấy vậy, lại tiếp tục nói: "Trước đó không lâu xuất hiện Đan kiếp to lớn ở Hắc Phong Hải Vực, cũng là do đạo hữu dẫn tới a. Nhiều nhân tố kết hợp như vậy, nếu còn đoán không ra thân phận đạo hữu, tại hạ cũng quá vô năng a."

"Cát Vũ lần trước, xem ra là người Luân Hồi Điện các ngươi à?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Không sai, lúc ấy hắn đã nhận ra thân phận Đạo Đan Sư của đạo hữu, chẳng qua không nói rõ mà thôi." Giao Tam gật đầu thừa nhận.

"Ha ha, Luân Hồi Điện quả nhiên thần thông quảng đại, lúc ấy ta còn tưởng giấu giếm được đấy." Ánh mắt Hàn Lập lộ ra một tia tự giễu, nói.

Trong miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng thì buông lỏng.

Xem ra Luân Hồi Điện chỉ tra được mình luyện chế Đạo Đan, cũng không biết những chuyện khác, như vậy hắn an tâm.

Thân phận Đạo Đan Sư bại lộ, với hắn cũng không vấn đề gì.

"Kỳ thật đạo hữu cũng không cần lo lắng, Cát Vũ tinh thông một loại bí thuật dò xét, nên mới có thể phát hiện. Nếu lúc ấy đổi một người khác, cũng không cách nào nhìn thấu đạo hữu đấy. Bất quá nếu không như vậy, chỉ sợ hôm nay đạo hữu cũng không cách nào đạt được Luyện Thần Thuật rồi. Bởi vậy có thể thấy, Hạc Thập Nhất đạo hữu cùng Luân Hồi Điện ta thật là hữu duyên." Giao Tam cười nói.

"Về tình huống Luân Hồi Điện, hôm nay ta xem như biết đại khái. Bất quá đối với tình huống nội bộ cụ thể, còn không biết rõ, không biết Giao Tam đạo hữu có thể giải thích một chút hay không?" Hàn Lập ngồi xuống lần

nữa, trầm ngâm một lát, nói.

"Đương nhiên có thể, Luân Hồi Điện chúng ta không giống những tông môn khác, thế lực không cố định ở một khu vực, là một tổ chức tương đối rời rạc, cũng không hạn chế thành viên ở một chỗ. Ngoài ra, giữa các thành viên đưa tin liên hệ với nhau bằng cách dùng bảo vật đặc thù, đạo hữu vốn đã quen làm tán tu, xem như tương đối dễ dàng." Giao Tam nghe vậy, mỉm cười nói.

"A, nghe đạo hữu giải thích, ngược lại là có chút tương tự Vô Thường Minh." Hàn Lập sờ lên cằm, nói ra.

Giao Tam nghe vậy, ánh mắt chớp động một chút, tựa hồ đang do dự gì đó.

"Giao Tam đạo hữu, làm sao vậy?" Hàn Lập có chút kỳ quái hỏi.

"Không có gì, đạo hữu cũng không phải ngoại nhân, ta cũng không cần giấu diếm cái gì." Giao Tam cười cười, sau đó nói ra.

"Xin lắng tai nghe." Hàn Lập nói xong, trong mắt hiện lên một tia như nghĩ tới cái gì.

"Các đại Tiên Vực tại Tiên giới, rất nhiều đại thế lực tuy thực lực cường đại, nhưng ở một ít phương diện nhỏ thường không thể chiếu cố hết được, do đó phải để một ít trung tiểu thế lực phụ thuộc làm việc. Luân Hồi Điện chúng ta cũng như vậy, kỳ thật có thể nói Vô Thường Minh là một tổ chức cấp dưới của Luân Hồi Điện chúng ta. Ta nói như vậy, đạo hữu minh bạch chưa." Giao Tam dừng thoáng một chút, tiếp tục nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy, ngạc nhiên ngẩng đầu, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói.

Nghe đối phương nói, không ít nỗi băn khoăn lúc trước đã đả thông, khó trách Giao Tam thân là cao tầng Vô Thường Minh, lại là thành viên Luân Hồi Điện, nguyên lai xét đến cùng, hai người cùng thuộc một chi.

"Luân Hồi Điện có quan hệ với Vô Thường Minh, hầu hết người Vô

Thường Minh không biết được. Mặc dù bên trong Luân Hồi Điện, cũng chỉ có thành viên trung tâm với tư cách Luân Hồi chi tử mới biết. Dù sao Luân Hồi Điện chúng ta chính là tử địch với Thiên Đình. Việc này nếu tiết lộ ra ngoài, Vô Thường Minh cũng sẽ bị Thiên Đình truy sát, Hạc Thập Nhất đạo hữu nhớ giữ bí mật này, tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài." Giao Tam trịnh trọng nói.

"Giao Tam đạo hữu yên tâm, sự tình trọng đại, tại hạ minh bạch lợi hại trong đó." Ánh mắt Hàn Lập lộ ra một tia phức tạp, gật đầu đáp ứng.

Bên ngoài hắn như vậy, nhưng trong lòng lại thở dài.

Giao Tam nói cho mình biết chuyện tình trọng yếu như vậy, thoạt nhìn là tín nhiệm mình, kì thực là một bước bức bách.

Đã biết chuyện đại sự của Luân Hồi Điện như vậy, nếu mình không đáp ứng gia nhập, hôm nay chỉ sợ không cách nào rời khỏi chỗ này.

"Để cho tiện làm việc, người Luân Hồi Điện làm việc bên ngoài đều đeo mặt nạ Vô Thường Minh. Thành viên dùng mặt nạ liên hệ, giao dịch, hoặc là tuyên bố một ít nhiệm vụ..., cơ bản cùng một dạng với Vô Thường Minh." Giao Tam chỉ vào mặt nạ trên mặt mình, nói ra.

"Thành viên Luân Hồi Điện hẳn là cùng một dạng với Vô Thường Minh, đồng dạng cần trả giá một ít gì a?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, mở miệng hỏi.

"Không sai. Mỗi nghìn năm, thành viên Luân Hồi Điện cần phải hoàn thành một nhiệm vụ. Đương nhiên, nhiệm vụ này cũng có thể không làm, nhưng cần trả Tiên Nguyên Thạch có nội dung nhiệm vụ tương đương, hoặc là tài nguyên vật phẩm khác." Giao Tam gật đầu nhẹ.

"Nói như vậy, cao tầng Vô Thường Minh chưa chắc là người Luân Hồi Điện, nhưng người Luân Hồi Điện, kể cả Luân Hồi chi tử, đều là thành viên cao tầng Vô Thường Minh a." Hàn Lập suy nghĩ, nói.

"Đạo hữu có thể cho là như vậy. Về sự tình Luân Hồi Điện, đại khái chính

là như vậy." Cuối cùng Giao Tam nói một câu, không có tiếp tục mở miệng nữa, nâng chung trà lên chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

"Nếu Giao Tam đạo hữu đã thành tâm mời, cho ta biết nhiều sự tình Luân Hồi Điện như vậy, tại hạ nếu tiếp tục từ chối, liền không thức thời rồi. Ta đáp ứng gia nhập Luân Hồi Điện." Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nói ra:

"Tốt! Quả nhiên ta không nhìn lầm người. Kỳ thật lại nói tiếp, làm tán tu tuy rằng tự do tự tại, nhưng tu luyện càng về sau, tài nguyên yêu cầu lại càng cao, con đường này cuối cùng cũng đến cực hạn. Đạo hữu gia nhập Luân Hồi Điện chúng ta, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt." Giao Tam nghe vậy, đặt chén trà xuống, nói ra.

"Giao Tam đạo hữu quá khen, ngày sau chúng ta đều là người Luân Hồi Điện, kính xin chỉ điểm nhiều hơn." Hàn Lập gật đầu cười nói.

"Không vấn đề, sau này đạo hữu có gì không rõ, cứ việc hỏi ta. Ngươi là Đạo Đan Sư, ta nịnh bợ còn không kịp đấy." Giao Tam đùa giỡn, cười ha ha nói.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, chắp tay với đối phương.

Hắn đồng ý gia nhập Luân Hồi Điện, quan hệ giữa hai người mơ hồ kéo gần lại rất nhiều.

Giao Tam vung tay lên, lấy ra một mặt nạ đầu sư màu đỏ, trên đó viết một con số năm, giao cho Hàn Lập, nói: "Đây là mặt nạ mới của đạo hữu. Kể từ hôm nay, ngươi có thể sử dụng danh hiệu mới "Long Ngũ" a, về phần "Hạc Thập Nhất", đạo hữu có thể lựa chọn giữ lại."

Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhận lấy mặt nạ đầu sư màu đỏ, nhìn đánh giá một cái.

Mặt nạ đầu trâu màu xanh chính là cái mà hắn muốn thay thế nhất, do đó cũng vừa vặn.

Hắn phất tay bấm niệm pháp quyết, một đạo thanh quang chui vào bên trong mặt nạ đầu sư, nhưng lại không có bất kỳ phản ứng, lập tức sững sờ.

"Mặt nạ màu đỏ này không giống với mặt nạ bình thường của Vô Thường Minh, cần phải dùng pháp quyết độc môn Luân Hồi Điện mới có thể thúc giục." Giao Tam nói xong, tay giơ lên, một ngọc giản bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, dán lên trên trán.

Một lát sau, trong miệng hắn lẩm bẩm, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Trên mặt nạ đầu sư lập tức hiện ra một tầng xích quang, ngưng tụ thành một màn sáng màu đỏ.

Hàn Lập thấy vậy, không tiếp tục thúc giục nữa, tay biến đôi pháp quyết, xua tán đi màn sáng.

"Thoạt nhìn bên ngoài mặt nạ này không có gì đặc biệt, nhưng kì thực chính là do Luân Hồi Điện đặc chế, ngoại trừ có được hết thảy thần thông mặt nạ cao giai Vô Thường Minh, còn có một diệu dụng là có thể che lấp khí tức Luyện Thần Thuật. Tuy rằng không được thập phần hoàn mỹ, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không dễ bị sứ giả tuần tra của Thiên Đình phát hiện được." Giao Tam lại bổ sung.

Hàn Lập nghe vậy nhãn tình sáng lên, lại nhìn mặt nạ màu đỏ trong tay một cái, sau đó mới thu vào, rồi ngẩng đầu nhìn Giao Tam.

Giao Tam tựa hồ minh bạch ý của Hàn Lập, đứng lên, cầm lấy ngọc giản màu xám trên bàn đá bên cạnh, trong miệng lẩm bẩm, phất tay đánh ra vài đạo pháp quyết.

Bên ngoài ngọc giản hiện ra một tầng hôi quang, phảng phất như sương mù mông lung, trong đó kèm theo từng điểm hắc quang, thoạt nhìn rất là huyền diệu.

Hôi quang lóe lên, lập tức tiêu tán ra.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kích động.

"Dựa theo quy củ Luân Hồi Điện chúng ta, người gia nhập có thể miễn phí đạt được một tầng khẩu quyết Luyện Thần Thuật, trong ngọc giản này chính là khẩu quyết tầng thứ tư Luyện Thần Thuật. Công pháp kế tiếp, lại cần ngươi phải trao đổi." Giao Tam đưa ngọc giản tới, nói ra.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, nhưng trong lòng cười khổ một tiếng.

Lúc trước hắn còn tưởng bên trong ngọc giản này chứa toàn bộ pháp quyết phần sau Luyện Thần Thuật, không nghĩ tới chỉ có tầng thứ tư, Luân Hồi Điện thật biết làm sinh ý.

Bất quá đối với tình hình của hắn hiện tại, khẩu quyết tầng thứ tư Luyện Thần Thuật đã đủ rồi.

Đang cân nhắc, hắn dán ngọc giản lên trán, thần thức chui vào trong đó.

Cấm chế bên trong ngọc giản quả nhiên đã tiêu trừ, một mảnh khẩu quyết huyền ảo vô cùng rõ ràng xuất hiện trước mắt hắn.

Hàn Lập ức chế kích động trong lòng, nhanh chóng xem qua.

Khẩu quyết không dài, chỉ có mấy nghìn chữ, rất nhanh hắn xem hết toàn bộ, hơn nữa còn ghi tạc trong đầu.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, sau đó nhắm mắt lại, đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Giao Tam thấy vậy, khoanh tay đứng ở một bên, ánh mắt nhìn dò xét Hàn Lập, không có lên tiếng quấy rầy.

Hàn Lập đứng trọn vẹn một khắc, sau đó mở mắt ra, thở dài một cái.

Luyện Thần Thuật vẫn luôn là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng hắn.

Hôm nay khối đá lớn này đã bị dời đi, cả người hắn chợt cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

------oOo------

Chương 378: Địa bảng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Long Ngũ đạo hữu, ngươi đã đã trở thành Luân Hồi chi tử, còn có một việc ngươi cần phải biết." Giao Tam thấy Hàn Lập mở mắt ra, tay giơ lên, một đạo hoàng quang bay đến Hàn Lập.

Hàn Lập giơ tay tiếp lấy, đó là một khối ngọc giản. Hắn liếc nhìn đối phương, xong dán ngọc giản lên trán.

Sau một lát, hắn lấy ngọc giản xuống, tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Mặt nạ màu đỏ của hắn chợt hiện lên quang mang đỏ thẫm, ngưng tụ thành một quang bích màu đỏ trước người.

Hàn Lập nhìn qua, không chần chờ vươn một ngón tay ra điểm lên một đồ án bia đá nho nhỏ nằm vị trí khá khuất trên giao diện.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ!

Bạch quang nhu hòa từ trên đồ án bia đá bắn ra, ngưng tụ thành một hư ảnh bia đá màu trắng cao hơn một trượng giữa không trung.

Tấm bia đá sử dụng chữ Kim Triện Văn cổ, viết hai chữ to "Địa bảng".

Phía dưới là một đám chữ kim sắc nhỏ ghi các công pháp, bí thuật, đan phương...

Đằng sau những công pháp, đan phương này là những chú giải được ghi bằng chữ ngân sắc nhỏ, phía sau cùng còn có một con số, tựa hồ là giá niêm yết.

Hàn Lập nhìn, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ.

"Sơn Nhạc Luyện Thể Quyết, Huyền Tiên công pháp Thổ thuộc tính, dùng núi cao chi tinh để rèn luyện thân thể... có thể tu đến Kim Tiên cảnh. Một trăm năm mươi điểm!"

"Thái Hư Linh Mục, tu đến cảnh giới đại thành có thể thấy rõ Thiên Địa, không chỗ nào không thấy. Hai trăm điểm!"

"Đan phương Nguyên Linh Đan..."

"Cái đạo hữu đang nhìn thấy chính là Địa Bảng Luân Hồi Điện, mở ra với Luân Hồi chi tử. Những công pháp, bí thuật này được tông môn khổ tâm thu thập trong nhiều năm, giá trị như thế nào cũng không cần ta nhiều lời. Phía sau có điểm số chính là điểm cống hiến cần thiết để đổi, đạo hữu hoàn thành một nhiệm vụ Luân Hồi Điện sẽ có điểm cống hiến." Giao Tam giải thích chậm rãi.

"Thì ra là thế, xem ra gia nhập Luân Hồi Điện chỗ tốt cũng không ít. Những vật này, bất luận cái nào cầm ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị tranh giành đến bể đầu sứt trán a. Chẳng qua hiện nay tại hạ chỉ có thể nhìn mà thôi." Hàn Lập gật đầu nói.

"Cũng không phải. Luân Hồi chi tử mới gia nhập, trừ có một tầng khẩu quyết Luyện Thần Thuật, còn có một trăm điểm cống hiến để cổ vũ. Đạo hữu có thể từ từ lựa chọn, cũng có thể tích lũy về sau lại đổi." Giao Tam nói xong, lật tay lấy ra một ngọc bài màu đỏ, điểm một cái lên hư ảnh tấm bia đá trước người Hàn Lập.

Một đạo hồng quang từ trong ngọc bài bắn ra, lóe lên rồi chui vào biến mất trong tấm bia đá.

Dưới đáy tấm bia đá lăng không lóe lên, hiện ra quang mang, bên trong hiện ra một chữ nhỏ ghi số "Một trăm".

"Vậy từ chối thì bất kính rồi." Trong nội tâm Hàn Lập vui vẻ, nhìn Giao

Tam cảm tạ một tiếng, sau đó ánh mắt tiếp tục nhìn trên Địa bảng.

Nhìn những bảo vật có chút auen mắt miêu tả trên Địa Bảng làm cho hắn cảm thấy hoa mắt, một trăm điểm cống hiến này tới thật là đúng lúc.

Đang nhìn, chợt hai mắt Hàn Lập sáng lên.

Trên tấm bia đá quả nhiên có khẩu quyết Luyện Thần Thuật từ tầng thứ nhất đến tầng thứ bảy, mỗi một tầng ngoại trừ vài câu giới thiệu đơn giản, ở phía sau còn ghi điểm cần cống hiến.

Khẩu quyết ba tầng trước, có lẽ do đã sớm truyền lưu ra bên ngoài nên cần điểm cống hiến cũng không nhiều, nhưng từ tầng thứ tư trở đi, điểm cống hiến lại đột nhiên tăng mãnh liệt.

Trong đó, tầng khẩu quyết thứ tư cần hai nghìn điểm cống hiến, mà tầng thứ năm cần một vạn điểm.

Hàn Lập khẽ cau mày, nhưng lập tức lại giãn ra.

Tuy hắn còn chưa xem qua thù lao nhiệm vụ, nhưng từ điểm cống hiến cần thiết của những bảo vật khác, có thể đoán chừng, một vạn điểm cống hiến này có lẽ là một số con số trên trời, muốn tích lũy đủ hiển nhiên không phải chuyện dễ dàng.

Đương nhiên việc này cũng không có gì đáng trách, hôm nay toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực có được khẩu quyết công pháp này tuyệt nhiên sẽ không quá nhiều, bản thân được tiếp xúc cũng là điều may mắn.

Nếu đã có công pháp tầng thứ tư, trong thời gian ngắn cũng có thể giải quyết được việc lâm vào điên cuồng rồi. Về phần công pháp phía sau, cùng lắm là từ từ tích lũy điểm cống hiến là được.

Hàn Lập nghĩ đến đây, lắc đầu, xem tiếp phía dưới.

Sau một lúc lâu, thần sắc hắn khẽ giật mình, ánh mắt rơi vào một đám chữ nhỏ trên hư ảnh tấm bia đá.

"Đan phương Kim Hồn Đan, không phải lúc trước Giải Đạo Nhân đã từng nói qua đan này sao..." Hàn Lập thầm nghĩ, ánh mắt nhìn lời chú giải phía sau của Kim Hồn Đan.

Mới nhìn qua, ánh mắt hắn lập tức sáng lên.

Kim Hồn Đan, thực sự không phải để tinh tiến tu vi, cũng không phải đan dược chữa thương giải độc, mà công dụng duy nhất chính là củng cố thần hồn, có khả năng cải tạo tinh phách.

Mấu chốt chính là, nghe nói đan này có thể phụ trợ tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ đột phá bình cảnh, tăng xác suất thành công đột phá Kim Tiên cảnh.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt có chút chớp động.

Những năm qua để đột phá Kim Tiên cảnh, hắn đã xem qua không ít điển tịch.

Đột phá đến Kim Tiên cảnh, đầu tiên phải đả thông ba mươi sáu Tiên khiếu, vượt qua Thiên Nhân Tam Suy, khiến cho Tiên Linh Lực trong cơ thể phát sinh lột xác.

Tiếp theo chính là Thần Hồn, từ Thần Hồn bình thường lột xác thành Thần Hồn Kim Tiên

Mặc dù độ khó lột xác Thần Hồn không bằng đả thông Tiên khiếu và độ Thiên Nhân Tam Suy, nhưng tuyệt không hề dễ dàng.

Hắn dời ánh mắt, nhìn về phía bảng giá đan phương Kim Hồn Đan, trong nội tâm khẽ động.

Yêu cầu của đan phương Kim Hồn Đan cũng không cao, chỉ có một trăm điểm.

"Đạo hữu tựa hồ rất có hứng thú với đan phương Kim Hồn Đan này a?"

Giao Tam thấy vậy, mở miệng hỏi.

"Giao Tam đạo hữu có biết, vì sao đan này giá trị xa xỉ, lại chỉ có một trăm điểm cống hiến không?" Hàn Lập không có trả lời Giao Tam, hỏi.

"Đạo hữu có chỗ không biết, Kim Hồn Đan này mặc dù ích lợi không nhỏ trong việc tiến giai Kim Tiên, nhưng tài liệu chính luyện chế lại cần một Nguyên Anh Kim Tiên nguyên vẹn. Vật ấy trân quý bực nào, căn bản có thể ngộ nhưng không thể cầu! Tại hạ nhắc nhở đạo hữu một câu, kiếm điểm cống hiến ở Luân Hồi Điện vô cùng khó khăn, một trăm điểm cống hiến này vẫn là nên ít sử dụng mới tốt, chớ để nhất thời xúc động liền dùng xong rồi." Giao Tam mở miệng nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu.

Việc Kim Hồn Đan cần Nguyên Anh Kim Tiên, lúc trước Giải Đạo Nhân đã nói với hắn rồi. Để tìm được một cái Nguyên Anh Kim Tiên nguyên vẹn, đối với tu sĩ Chân Tiên Cảnh khác thì đúng là ngàn vạn khó khăn, nhưng trên người hắn đã có sẵn một cái đấy.

Trong lòng cân nhắc, ánh mắt của hắn lướt qua các đầu mục còn lại, cuối cùng vẫn rơi vào trên Kim Hồn Đan.

Hàn Lập duỗi ra một ngón tay, điểm một cái lên đan phương Kim Hồn Đan.

"Long Ngũ đạo hữu..." Giao Tam nhíu mày, nhịn không được lên tiếng.

"Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, bất quá tại hạ đã quyết định, một trăm điểm cống hiến này đổi đan phương này đi." Hàn Lập cảm kích nhìn Giao Tam gật đầu nhẹ, ngữ khí kiên định nói.

"Đổi cái gì là chuyện của đạo hữu. Căn cứ quy định, bất luận đổi lấy vật gì từ Địa bảng này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, cho dù là người thân nhất cũng không được, người vi phạm ắt trọng xử." Giao Tam thản nhiên nói.

"Đa tạ đạo hữu báo cho biết." Hàn Lập gật đầu nói.

Hắn lập tức bấm niệm pháp quyết điểm lên Kim Hồn Đan, điểm cống hiến phía dưới lập tức giảm bớt một trăm điểm, quang mang vòng xoáy truyền tống ở trung tâm giao diện chớp liên tục.

Sau một lát, ở giữa vòng xoáy hiện ra một khối ngọc giản màu trắng

Hàn Lập cầm ngọc giản dán lên trán, thần thức thăm dò vào trong đó.

Sau một lát, hắn gỡ ngọc giản xuống, thần tình trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng mừng rỡ không thôi.

Bên trong đan phương Kim Hồn Đan, ngoại trừ tài liệu chính là Nguyên Anh Kim Tiên, các tài liệu còn lại cũng không quá trân quý, muốn tìm đủ cũng không quá khó.

"Long Ngũ đạo hữu, tuy ngươi vừa mới gia nhập Luân Hồi Điện, lý ra nên cần thời gian thích ứng. Bất quá trước mắt có một nhiệm vụ rất trọng yếu, cần ngươi lập tức hỗ trợ hoàn thành." Giao Tam chợt mở miệng nói, thoạt nhìn thần sắc rất là ngưng trọng.

"Không sao, Giao Tam đạo hữu cứ nói thẳng, đó là nhiệm vụ gì?" Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tia kinh ngạc, sau đó vuốt cằm nói.

"Nhiệm vụ này đối với đạo hữu cũng không có gì nguy hiểm, là một nhiệm vụ luyện đan." Giao Tam cười nói.

"Nhiệm vụ luyện đan..." Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt khẽ buông lỏng.

Chẳng qua là luyện đan thôi, xác thực không có gì nguy hiểm.

"Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, trong ngàn năm Long Ngũ đạo hữu có thể tự do hoạt động, hơn nữa hoàn thành nhiệm vụ này, có thể đạt được năm mươi điểm cống hiến." Giao Tam tiếp tục nói, lật tay lấy ra một quả ngọc giản, đưa tới.

Hàn Lập không có đưa tay tiếp nhận ngọc giản, trầm ngâm một lát, hỏi:

"Đạo Đan Sư tuy rằng thưa thớt, nhưng trong Luân Hồi Điện có lẽ cũng có a, vì sao phải để một người mới như ta làm nhiệm vụ này?"

"Nguyên bản đích thật chúng ta có một vị Đạo Đan Sư, chẳng qua những năm gần đây hắn có chuyện quan trọng trên người. Cho nên việc này chỉ có thể nhờ cậy Long Ngũ đạo hữu." Giao Tam giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, liếc nhìn Giao Tam, vô số ý niệm trong đầu chuyển động.

"Thực không dám giấu giếm, việc này tuy thuộc nhiệm vụ Luân Hồi Điện, nhưng có một chút quan hệ với ta, kính xin Long Ngũ đạo hữu ngàn vạn hỗ trợ." Giao Tam hơi do dự, mở miệng nói ra lần nữa, trong giọng nói mang theo một tia khẩn cầu.

"Lần này tại hạ có thể gia nhập Luân Hồi Điện, cũng là Giao Tam đạo hữu dẫn tiến. Hôm nay việc này nếu như liên quan đến đạo hữu, tại hạ làm sao có thể ngồi yên không lý đến. Nhiệm vụ này ta nhận." Hàn Lập nghe vậy, mỉm cười nói.

"Vậy phải đa tạ đạo hữu rồi, nhân tình này ta nhớ kỹ." Giao Tam thấy vậy, trong mắt lộ ra vẻ vui mừng, chắp tay nghiêm mặt nói.

"Giao Tam đạo hữu không cần khách khí như thế, ta và ngươi sau này cùng thuộc một tổ chức, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

Kỳ thật có thể làm cho Giao Tam thiếu nợ một cái nhân tình, cũng là mục đích mà hắn đáp ứng nhiệm vụ này.

Trong nội tâm Hàn Lập tính toán như thế, lúc này mới tiếp nhận ngọc giản, dán lên trán, kết quả thần thức vừa đảo qua, ánh mắt khẽ biến một chút.

Trong ngọc giản đúng là một đan phương, cũng không phải là đan phương bình thường, tựa hồ là một đan phương Đạo Đan.

Nhưng nếu nói là Đạo Đan, lại có chỗ bất đồng, quá trình luyện chế đan này

tương đối đơn giản một chút, tựa hồ là giảm đi một ít trình tự, lại thay thế một ít tài liệu phụ trợ, chẳng biết nó thuộc loại đan gì.

Nhưng tài liệu chủ là một loại tài liệu Âm thuộc tính, hẳn là Đạo Đan âm thuộc tính nào đó.

"Như thế nào? Long Ngũ đạo hữu có thể luyện chế được không?" Giao Tam thấy Hàn Lập gỡ ngọc giản từ trên trán xuống, lập tức mở miệng hỏi.

"Đan phương này trước kia ta chưa từng tiếp xúc qua, nhưng quá trình luyện chế cũng không quá phức tạp, dùng Luyện Đan Chi Thuật của ta có lẽ luyện chế được." Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói ra.

"Tốt, tốt! Có thể luyện chế được là tốt rồi. Lần này thật sự là Long Ngũ đạo hữu giúp ta một đại ân rồi." Giao Tam nghe vậy vui vẻ, nói liên tục hai chữ tốt.

------oOo------

Chương 379: Giam lỏng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tuy ta nắm chắc có thể luyện ra đan này, nhưng có một điều cần phải nói rõ trước." Hàn Lập chuyển chủ đề nói với Giao Tam.

"A, Long Ngũ đạo hữu có chuyện gì cứ nói đừng ngại. Nếu có điều kiện khác cũng có thể thương lượng, ta sẽ tận lực đáp ứng." Giao Tam nghe vậy, trầm giọng nói ra.

"Giao Tam đạo hữu yên tâm, tại hạ cũng không phải không an phận mà yêu cầu thêm cái gì khác. Chẳng qua luyện chế loại đan dược này lạ lẫm, mặc dù tạo nghệ luyện đan của ta cao, nhưng cũng cần đại lượng tài liệu luyện thử, điểm này chắc hẳn đạo hữu cũng rõ." Hàn Lập nói ra chậm rãi.

"Về tài liệu, đạo hữu không cần lo lắng, việc này ta đã sớm cân nhắc. Đây là ba mươi phần tài liệu, ngươi cứ toàn lực dùng." Giao Tam nghe vậy, thần sắc buông lỏng, lật tay lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, đưa tới.

"Xem ra tại hạ lo lắng quá rồi." Hàn Lập mỉm cười, nhận lấy giới chỉ, không thèm nhìn mà trực tiếp thu vào.

Nơi đây thần thức không thể ly thể, không tiện dò xét, nhưng nghĩ đến cũng không vấn đề gì.

Ngoài ra, trong lòng hắn cũng biết rõ thêm về sự đại tài khí thô của Luân Hồi Điện, dù tài liệu luyện chế đan này cũng không quý hiếm khó tìm như tài liệu Đạo Đan lúc trước, nhưng nhất định không phải phàm vật, ba mươi phần tài liệu này đổi thành Tiên Nguyên Thạch cũng là một con số trên trời rồi.

"Bởi vì linh tài dễ tìm, Đan Sư lại khó cầu, đạo hữu chỉ cần cân nhắc làm

sao trong vòng mười năm có thể luyện chế thành công, sự tình tài liệu không cần hao tâm tổn trí, nếu như không đủ, ta sẽ nghĩ cách gom đủ cho ngươi." Giao Tam cười cười, sau đó thần sắc ngưng trọng nói.

"Mười năm... Thứ cho ta nói thẳng, thời gian mười năm quá ngắn, tại hạ thực không có mười phần nắm chắc." Hàn Lập nghe vậy sắc mặt khẽ biến, có chút khó khăn nói.

"Tối đa mười lăm năm đi. Việc này trọng đại, kính xin đạo hữu hao tâm tổn trí. Sau khi thành công, Luân Hồi Điện sẽ không bạc đãi ngươi." Giao Tam khoát tay chặn lại, thần sắc ngưng trọng nói.

"Nếu như đạo hữu đã nói như vậy, tại hạ nhất định sẽ cố hết sức. Nhưng bởi vì mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tại hạ lại vừa trở thành Đạo Đan sư không lâu, đạo hữu cũng nên chuẩn bị tâm lý." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói như thế.

Giao Tam nghe vậy, chỉ nhìn Hàn Lập, không nói gì.

"Thời gian cấp bách, tại hạ không thể ở lâu, xin cáo từ trước." Hàn Lập thấy vậy, hai tay ôm quyền nói.

"Đạo hữu phải ly khai?" Giao Tam bỗng nhiên mở miệng nói.

"Không sai. Tại hạ lập tức trở về động phủ nghiên cứu đan phương, nếu cần gì sẽ liên hệ với đạo hữu." Hàn Lập gật đầu nói.

"Không cần phiền toái như thế. Nơi đây có đầy đủ luyện đan thất và lò đan, đạo hữu cứ ở chỗ này an tâm luyện đan, nếu cần gì cũng thuận tiện cho người đưa qua." Giao Tam khoát tay chặn lại nói.

"Việc này chỉ sợ không ổn, tại hạ vẫn có thói quen luyện đan tại động phủ của mình." Hàn Lập nghe vậy nhướng mày.

"Thực không dám giấu giếm, hôm nay Hắc Phong Hải Vực cũng không còn an toàn. Nếu đan này thành dẫn phát Đan Kiếp, đạo hữu chưa hẳn còn có thể toàn thân trở ra như lúc trước." Giao Tam vội ho một tiếng, thâm ý nhìn

Hàn Lập nói ra.

"Thế nhưng..." Dường như Hàn Lập có chút do dự.

Không chờ hắn nói xong, Giao Tam khoát tay chặn lại, lạnh như băng nói:

"Nếu như đạo hữu không có vấn đề gì khác, ta liền dẫn đạo hữu đến luyện đan thất, tin tưởng đạo hữu sẽ hài lòng."

Hàn Lập nghe vậy, đành phải bất đắc dĩ gật đầu.

"Tốt! Xin mời đạo hữu theo ta." Giao Tam nói xong, quay người đi ra phía bên ngoài.

Hàn Lập nhìn bóng lưng Giao Tam, trong nội tâm cười khổ vài tiếng, sau đó cất bước đi theo.

Hai người đi nhanh ra khỏi sơn động, Giao Tam tế ra một chiếc phi xa, chở hai người bay đến một ngọn núi. Một lát sau hai người đáp xuống giữa sườn núi của một toà núi cao đến tận chân mây.

Nơi này khá lớn, chung quanh đầy cổ thụ xanh um tươi tốt che trời, cách đó không xa có một thác nước lao nhanh xuống, truyền ra trận trận thanh âm bọt nước văng tung toé, quang cảnh khá đẹp và tĩnh mịch.

Phía trên vách núi đá mở ra một cửa động, đại môn đóng chặt, trên cửa có một tầng ánh sáng màu xanh như nước, phía trên mơ hồ có từng đạo phù văn lưu chuyển liên tục, lập loè, làm nơi này thêm vài phần thần bí.

Giao Tam không nói gì tiến lên trước vài bước, lấy ra một khối lệnh bài màu xanh đưa về trước một cái, lập tức ánh sáng màu xanh bắn ra, lóe lên chui vào bên trong cửa đá.

Ánh sáng màu xanh bên ngoài cửa đá biến mất nhanh chóng, đại môn cũng theo đó mở ra từ từ.

"Long Ngũ đạo hữu, thời gian tới ngươi có thể an tâm luyện đan ở chỗ này,

tuyệt không có người quấy rầy." Giao Tam quay người lại nói với Hàn Lập.

"Làm phiền rồi." Hàn Lập gật đầu nhẹ, cất bước đi vào trong động phủ.

Sau một khắc, hai hàng lông mày hắn khẽ nhướng lên, ở bên ngoài thần thức bị hạn chế nhưng vào đây lập tức biến mất vô tung, thần thức đã có thể tự do phát ra.

Nhưng cũng chỉ có thể phát ra trong phạm vi động phủ, không cách nào lan ra bên ngoài được.

Nhìn qua, cả tòa động phủ tuy không lớn, nhưng có đầy đủ đan phòng, mật thất, dược viên, phi thường gọn gàng sạch sẽ, có thể nói không nhiễm một hạt bụi.

"Động phủ nơi này ổn rồi." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, quay người nói với Giao Tam.

"Đạo hữu thấy ổn là tốt rồi. Có việc gì tùy thời có thể liên hệ ta, tạm thời cáo từ ở đây." Giao Tam nói xong, quay người đi ra khỏi động phủ.

Gã vừa mới bước ra động phủ, đại môn liền đóng lại.

Ánh mắt Hàn Lập quét nhìn cửa chính mấy lần, lập tức thở dài một hơi.

Xem ra mình bị đối phương giam lỏng rồi.

Thời gian tiếp theo, hắn ở trong động phủ, đi một vòng xem qua các nơi, đồng thời ngón tay động liên tục.

Từng đạo quang mang bắn ra, là những cây trận kỳ, còn có trận bàn, rơi vào khắp nơi động phủ, thỉnh thoảng có từng tầng màn sáng màu sắc khác nhau lóe lên rồi biến mất.

Gần nửa canh giờ sau Hàn Lập mới đi đến một gian mật thất động phủ, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn gỡ mặt nạ màu xanh xuống, sau đó lấy mặt nạ sư màu đỏ ra đeo lên mặt, rồi thúc giục pháp quyết.

Mặt ngoài mặt nạ loé lên xích mang, tiếp theo tản mát ra một cỗ chấn động nhu hòa, lan tràn nhanh ra các nơi trên thân thể.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động.

Ngay vừa rồi, hắn cảm giác được khí tức toàn thân đã được che giấu hoàn mỹ, so với lúc đeo mặt nạ màu xanh, cấm chế trên mặt nạ màu đỏ này càng thêm tinh diệu.

Mấu chốt nhất chính là, bởi vì tu luyện Luyện Thần Thuật mà trong đầu hắn sinh ra chấn động thần niệm đặc thù, cũng bị cổ ba động này che lại.

"Xem ra Giao Tam không có nói sai, Luân Hồi Điện này thật có vài phần nội tình." Trong nội tâm Hàn Lập buông lỏng, thì thào lẩm bẩm.

Từ khi tiến vào Tiên Giới, mỗi lần tiếp xúc với những người khác, nhất là những người có tu vi cao hơn, hắn đều có vài phần lo lắng, tận khả năng khống chế chấn động thần niệm, sợ bị người khác phát hiện mình tu luyện Luyện Thần Thuật, may mà mãi đến giờ vẫn chưa gặp phải Tuần Tra Sứ.

Hôm nay đã có mặt nạ màu đỏ này, dù gặp Tuần Tra Sứ tu luyện bí thuật đặc thù giám sát, có lẽ cũng có thể che dấu được, chẳng qua không biết có thể che giấu được giám sát tiên sứ cao giai hơn hay không.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, chậm rãi lắc đầu, tay bấm pháp quyết, trên mặt nạ lập tức hiện ra một tầng ánh sáng màu đỏ, trước người ngưng tụ thành một hư ảnh giao diện nhiệm vụ màu đỏ thắm.

Tay hắn bấm pháp quyết liên tục, ban bố mấy cái nhiệm vụ, đều là tìm kiếm tài liệu Kim Hồn Đan.

Sau khi làm xong, hắn vung tay tản đi xích mang trước mặt, lật tay lấy ra khối ngọc giản màu xám ghi chép công pháp Luyện Thần Thuật tầng thứ tư.

Tuy rằng nhiệm vụ luyện đan có hạn định mười lăm năm, nhưng hắn cũng không có ý định luyện chế ngay lập tức.

Mười lăm năm đối với Thiên Đan Sư khác thì rất là gấp, khá là khó khăn, đây cũng là dụng ý của hắn thể hiện ra trước mặt Giao Tam, nhưng đối với hắn tự nhiên không phải là vấn đề lớn.

Bởi vì đã trải qua sự việc Tinh Bích, hôm nay Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đã khôi phục mấy đoàn, chỉ cần khôi phục hơn mười đoàn, đạt tới trình độ mười tám đoàn thì thỏa mãn yêu cầu khống chế chính xác quá trình luyện đan của hắn.

Mà tài liệu luyện chế lại cùng loại với Đạo Đan, quá trình luyện chế so với Thời gian Đạo Đan

đơn giản hơn không ít, có Chân Ngôn Bảo Luân là đòn sát thủ cùng tài liệu sung túc luyện tập, vậy có thể vô tư rồi.

Cho nên hiện tại, việc quan trọng nhất với hắn chính là tu luyện Luyện Thần Thuật, giải quyết thần thức là tai hoạ ngầm trọng yếu nhất rồi.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập phóng xuất thần thức chui vào trong ngọc giản, xem kỹ tầng thứ tư Luyện Thần Thuật một lần nữa, sau đó khoanh chân ngồi xuống, dựa theo khẩu quyết tầng thứ tư chậm rãi tu luyện.

Lúc này, Giao Tam đang đi chậm rãi trong một thông đạo màu đen cách chỗ Hàn Lập không biết bao nhiêu dặm, ánh mắt lập loè không biết đang suy nghĩ gì.

Thông đạo này cũng không quá dài, rất nhanh đã đến cuối đường, trước mặt gã xuất hiện một đại môn bằng đá cao ba trượng.

Giao Tam phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, đại môn bằng đá mở ra từ từ, lộ ra một tòa đại sảnh rộng rãi.

Trong đại sảnh có một người mặc áo choàng màu đen đang đứng quay lưng lại.

Ngay vị trí ống tay áo choàng thêu một đồ án chữ thập, tán phát ra trận trận hắc quang âm u.

Nghe tiếng bước chân, nhân ảnh mang đấu bồng xoay người lại, là một trung niên nam tử, bất quá trên mặt người này lại có một vết sẹo thật sâu, kéo dài từ bên trái thái dương dọc theo trán, kéo qua mắt phải xuống đến dưới má, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ.

"Ngươi tới nơi này làm gì?" Giao Tam lạnh giọng hỏi.

"Ta tới nơi này tự nhiên là có việc tìm ngươi. Yên tâm, không ai phát hiện ra hành tung của ta." Nam tử mặt sẹo khoát tay áo, nói ra.

"Có manh mối gì?" Thần sắc Giao Tam khẽ động, hỏi.

"Giống như ngươi dự đoán lúc trước, quả nhiên là phía dưới Hồng Nguyệt Đảo. Bất quá bởi vì nguyên nhân Hắc Phong Đảo, lúc này người của chúng ta không cách nào tiếp cận được." Nam tử mặt sẹo nói ra chậm rãi.

"Hắc Phong Đảo? Bằng vào bọn họ cũng có thể cản trở chúng ta?" Thanh âm Giao Tam hơi trầm xuống.

"Nếu là người ở Hắc Phong Đảo thì không thể, nhưng còn có tu sĩ Kim Tiên cảnh ở đây?" Nam tử mặt sẹo cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

"Chẳng lẽ là..." Ánh mắt Giao Tam loé lên sắc bén.

"Căn cứ tình hình hiện nay, có lẽ đúng như ngươi đang nghĩ." Nam tử mặt sẹo gật đầu nhẹ.

"Ta mặc kệ ngươi sử dụng thủ đoạn gì, cần phải thăm dò tất cả tình huống ở Hồng Nguyệt Đảo trước khi Hư Nguyên Đan luyện thành." Ánh mắt Giao Tam trầm xuống, kiên định nói.

"Ngươi không cần nói ta cũng sẽ làm như thế. Ta tới đây chủ yếu muốn xác nhận một thông tin, nghe nói ngươi định giao nhiệm vụ luyện chế Hư

Nguyên Đan cho một người vừa mới gia nhập Luân Hồi Điện?" Nam tử mặt sẹo bỗng nhiên chuyển chủ đề, mặt không biểu tình hỏi.

------oOo------

Chương 380: Tai hoạ ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không sai. Người này tên là Long Ngũ." Giao Tam không chần chờ nói.

"A, ngươi cho Long Ngũ này bao nhiêu thời gian?" Lông mày nam tử mặt sẹo cau lại, hỏi.

"Mười lăm năm." Giao Tam bình tĩnh đáp.

"Thứ cho ta nói thẳng, mặc dù là Tây Môn đại sư, chỉ sợ trong vòng mười lăm năm cũng không chắc luyện thành Hư Nguyên Đan đấy." Nam tử mặt sẹo thâm ý nói.

"Bởi vì nước xa không cứu được lửa gần, hôm nay Tây Môn đại sư không có ở Tiên Vực này, mà thời gian còn lại của chúng ta lại chưa đầy hai mươi năm, chẳng lẽ chúng ta còn lựa chọn khác sao?" Giao Tam hỏi ngược lại.

"Dù sao việc này cũng rất trọng đại, người này lại vừa mới gia nhập Bản Điện, chẳng lẽ ngươi yên tâm về hắn?" Khuôn mặt nam tử mặt sẹo cứng lại, sau đó lại hỏi.

“Vậy nên ta cũng không để hắn rời đi.” Giao Tam chậm rãi nói ra.

"Nếu đến kỳ hạn người này lại không hoàn thành nhiệm vụ thì phải làm sao?" Nam tử mặt sẹo lo lắng hỏi.

"Những năm này đã xảy ra rất nhiều chuyện, Luân Hồi chi tử ở Bắc Hàn Tiên Vực vốn cũng không nhiều, lần chiến đấu ở Chúc Long Đạo càng làm cho nguyên khí chúng ta đại thương. Nếu như việc này thành công, trả giá hết thảy trước kia cũng coi như đáng giá. Cho nên việc này chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại." Giao Tam trầm mặc một hồi lâu,

kiên định nói.

"Xem ra ngươi rất có lòng tin với người này, chẳng lẽ đã sớm phái người âm thầm quan sát hắn?" Nam tử mặt sẹo liếc nhìn Giao Tam, nói ra.

"Người này ta cũng vừa mới tiếp xúc, lúc trước cũng không biết." Giao Tam lắc đầu.

"Vậy ngươi..." Lông mày nam tử mặt sẹo nhíu chặt nói.

"Ngươi yên tâm, việc này hết thảy hậu quả ta đều gánh chịu. Trở lại chuyện chính, ngươi chỉ cần làm tốt phần việc của ngươi, tìm hiểu tốt sự tình Hồng Nguyệt Đảo là được." Giao Tam mở miệng cắt đứt lời nói của đối phương, chuyển chủ đề, phân phó.

"Tốt! Ngươi đã nắm chắc như thế, ta cũng không nói gì thêm." Nam tử mặt sẹo liếc nhìn Giao Tam, nói.

"Cái nên hỏi ngươi cũng đã hỏi, nơi đây không nên ở lâu, ngươi nên về trước đi. Những năm tới cũng đừng có đến." Ngữ khí Giao Tam có chút lãnh đạm nói.

"Tốt, cáo từ." Nam tử mặt sẹo nói xong, trên người hiện ra một cỗ hắc quang giống như một cái bóng, khuếch tán ra chung quanh.

Thân hình nam tử khẽ động liền sáp nhập vào trong hắc quang, biến mất không thấy.

Giao Tam tĩnh tọa trong chốc lát, sau đó đứng lên, nhìn lại phía động phủ Hàn Lập.

...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua mười năm.

Bên trong động phủ u tĩnh, Hàn Lập khoanh chân ngồi đó, toàn bộ cơ thể không nhúc nhích, y như một pho tượng đá.

Cả đầu của hắn được bao phủ trong tinh quang nhu hoà, khiến cho khuôn mặt thoạt nhìn có chút mông lung không rõ.

Tinh quang nhu hòa như nước, nhẹ nhàng chảy xuôi, thoạt nhìn làm cho người ta cảm giác đẹp mắt vui vẻ.

Nhưng vào lúc này mí mắt Hàn Lập hơi động một chút, sau đó mở mắt ra.

Tinh quang bao quanh đầu lóe lên, sau đó chui vào mi tâm như trường kình hấp thuỷ, biến mất không thấy.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Mười năm này, hầu như ngày đêm hắn không ngừng khổ tu, cuối cùng tầng thứ tư Luyện Thần Thuật đã luyện đến tiểu thành.

Lúc này thần trí chi lực của hắn cũng không có tăng lên bao nhiêu, nhưng tai hoạ ngầm ẩn núp trong đó có lẽ đã được khống chế, Thần Thức Lực khổng lồ trong đầu vận chuyển đã trở nên trôi chảy tự nhiên, không còn hỗn loạn nữa.

Nhưng sau một khắc, sắc mặt vui mừng của hắn thu liễm lại, thay vào đó là vẻ nghi hoặc.

Căn cứ nội dung điển tịch, tầng thứ tư Luyện Thần Thuật này huyền ảo tinh thâm hơn nhiều so với ba tầng trước, độ khó tu luyện càng tăng lên gấp mười lần, dù là chỉ tiểu thành cũng cần tối thiểu mấy chục năm, thậm chí trên trăm năm.

Cho nên hắn vốn không tính tu luyện tầng thứ tư Luyện Thần Thuật đến tiểu thành, chỉ muốn bình phục tai hoạ ngầm thần thức một chút liền dừng lại, dù sao hắn còn có nhiệm vụ luyện đan, thời gian cũng không đủ.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, tu luyện bí thuật tầng thứ tư này lại như nước chảy thành sông, hầu như không gặp bình cảnh, thế cho nên ngắn ngủn mười năm hắn liền đạt đến tiểu thành.

Ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động, cân nhắc các nguyên nhân trong đó, nhưng vẫn trăm mối tơ vò không có cách giải.

Hôm nay xem ra chỉ có thể tạm thời quy kết cho thiên phú, có lẽ do thể chất của mình thập phần thích hợp tu luyện loại bí thuật này.

Năm đó tu luyện Đại Diễn Quyết cũng như thế, hôm nay Luyện Thần Thuật cũng là như vậy.

Bất kể là nguyên nhân nào, bây giờ phải dừng lại rồi, hôm nay chỉ còn lại thời gian vài năm, việc luyện đan phải mau chóng triển khai mới được.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lật tay lấy ra một chiếc nhẫn trữ vật, chính là cái Giao Tam đưa cho hắn trước kia.

Hắn không nói hai lời phóng xuất thần thức thăm dò vào trong đó, căn cứ đan phương lấy ba mươi phần tài liệu Đạo Đan đặt qua một bên.

Ngay lúc Hàn Lập định lấy ra tài liệu bắt đầu luyện thử, sắc mặt khẽ biến một chút, trong miệng phát ra tiếng kêu nhẹ.

Ngón tay hắn khẽ động, một phần tài liệu xuất hiện trước người.

Hàn Lập không có nhìn những tài liệu khác, ánh mắt rơi vào một khối tinh thể màu đen lớn chừng quả đấm.

Toàn thân vật ấy đen kịt, tản mát ra một tầng ánh sáng âm u, dường như có thể hấp thu tất cả ánh sáng chung quanh vào, đồng thời một cỗ chấn động Pháp Tắc Chi Lực mãnh liệt từ bên trong tinh thể màu đen tán phát ra.

Tinh thể màu đen này chính là tài liệu chính đan phương Hư Nguyên Đan mà Giao Tam đưa cho hắn, tên là Hắc Tủy Tinh Quang.

Hàn Lập đưa tay cầm lấy khối Hắc Tủy Tinh Quang này, chợt cảm thấy năm ngón tay đau đớn một hồi.

Hắc Tủy Tinh Quang này tản mát ra Pháp Tắc Chi Lực quỷ dị, có chứa Hủ Thực Chi Lực mãnh liệt, dùng Huyền Tiên Chi Thể của hắn tiếp xúc trực tiếp cũng không thể chịu được.

Đang cân nhắc, mặt ngoài bàn tay hắn chớp động linh quang, hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh, lập tức ngăn cách sự ăn mòn của tinh thể màu đen.

Đồng thời tay kia khẽ động, lòng bàn tay cũng lăng không nhiều ra một khối đá màu đen, chính là Mặc Ngọc Tinh.

Hai vật này thoạt nhìn rất là tương tự, tản mát ra khí tức giống nhau như đúc, chẳng qua Hắc Tủy Tinh Quang này tản mát ra khí tức mạnh mẽ hơn nhiều so với Mặc Ngọc Tinh.

Thoạt nhìn có lẽ Mặc Ngọc Tinh và Hắc Tủy Tinh Quang có chút liên quan, năm đó Giao Tam đã từng thăm dò tung tích Mặc Ngọc Tinh từ mình, chẳng lẽ là vì những Hắc Tủy Tinh Quang này?

Nhưng ở Hắc Phong hải vực, Mặc Ngọc Tinh cũng cực kỳ thưa thớt, gã đã lấy được rất nhiều Hắc Tủy Tinh Quang này từ chỗ nào?

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, rất nhanh lắc đầu, không muốn hao tâm tốn sức nghĩ đến những thứ này nữa.

Quản làm gì, lúc này nhiệm vụ của hắn chẳng qua là luyện ra Hư Nguyên Đan mà thôi.

Hắn thu hồi Mặc Ngọc Tinh, sau đó lấy ra ngọc giản ghi chép đan phương dán lên trán.

Trong nháy mắt đã qua nửa tháng.

Lúc này Hàn Lập đang nhắm mắt khoanh chân ngồi, khắp chung quanh bày ra từng đống linh tài, mỗi một đống thoạt nhìn đều độc nhất vô nhị, có nhiều loại, nghiễm nhiên có đến ba mươi đống.

Lúc sau, hắn mở hai mắt ra, không nói hai lời tay áo run lên, một đoàn ngân

quang bay nhanh ra, rơi vào chỗ trống trước người, tia sáng gai bạc trắng chớp động, một lò đan màu bạc liền xuất hiện trước mặt.

Tiếp theo hắn há miệng phun một cái, một ngọn lửa màu bạc trực tiếp rơi vào dưới đáy lò đan, bốc cháy lên hừng hực.

Chốc lát sau, lò đan trở nên cực nóng.

Hàn Lập thấy vậy, gật đầu khẽ, đơn tay giơ lên, một đống tài liệu trước người bay lên, trực tiếp chui vào bên trong lò đan.

Cùng lúc đó, trên người hắn hiện ra một cỗ kim quang chói mắt, sau lưng ngưng tụ thành một viên luân kim sắc.

Một tinh ti từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên quấn quanh trên viên luân, tản mát ra khí tức Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, đúng là thời gian tinh ti.

Lúc này tinh ti thoạt nhìn sáng một chút, nhưng mà kém xa thời kỳ toàn thịnh.

Lúc này ba trăm sáu mươi đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân chỉ có mười tám đoàn sáng lên, các đoàn còn lại đều ảm đạm.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong nội tâm khẽ động.

Nghĩ đến lúc tinh ti cùng Chân Ngôn Bảo Luân hoà cùng một nhịp, chỉ sợ phải chờ hết thảy Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân khôi phục lại, thời gian tinh ti này mới khôi phục như lúc ban đầu.

Trong lòng hắn nghĩ đến đây, trong tay thúc giục pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Một cỗ gợn sóng Kim sắc từ trong Chân Ngôn Bảo Luân tuôn ra, khuếch tán ra chung quanh, bao phủ lò đan lại, hết thảy biến hoá trong lò đan lập tức chậm lại.

Chẳng qua lúc này trên Bảo Luân chỉ có mười tám đoàn Thời Gian Đạo Văn sáng, hiệu quả làm chậm quả nhiên có hạn.

Bất quá đối với hắn, như vậy cũng đủ rồi.

Ngay lúc Hàn Lập luyện đan, không biết bao nhiêu vạn dặm bên ngoài Hắc Phong Đảo, lại đến một trăm năm Truyền Tống Trận mở ra một lần.

Bên trong Hắc Phong Thành, thoạt nhìn đường sá cửa hàng các nơi tiêu điều không ít so với trước đây.

Ngoại trừ khu vực trung tâm thành có chút phồn hoa, đường đi ở các địa phương khác khá quạnh quẽ, trên đường phố không có bao nhiêu người đi đường, rất nhiều cửa hàng trước kia có thể giăng lưới trước cửa bắt chim, khách nhân không có, bộ dạng hữu khí vô lực.

Những năm qua, không biết Hắc Phong hải vực xảy ra chuyện gì, các nơi dị động nhiều lần, kịch biến liên tục, khi thì xuất hiện biển gầm động trời, khi thì núi lửa phun trào, hoặc mưa to gió lớn.

Không ít hòn đảo bị hủy bởi những thiên tai này, tạo thành vô số thương vong, trong thời gian ngắn lòng người ở Hắc Phong hải vực bàng hoàng, thậm chí có lời đồn Hắc Phong hải vực sắp bị huỷ diệt.

Ngay cả Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo một mực tranh đấu không ngớt, dường như cũng bị chấn nhiếp bởi những thiên tai này, tranh đấu lắng xuống.

Mặc dù Hắc Phong Đảo không bị những thiên tai này ảnh hướng đến, nhưng sinh ý bên trong Hắc Phong Thành cũng bị giảm mạnh. Truyền Tống Trận mở ra luôn luôn được chú ý, vậy mà lần nãy cũng không có bao nhiêu người tới đây quan sát.

Lúc này Truyền Tống Trận trong tháp đang ông ông vận chuyển, tản mát ra tia sáng chói mắt.

Có hai thân ảnh đứng bên cạnh Truyền Tống Trận, một người là trung niên

nam tử mặc cẩm bào, đầu đội mão, không ai khác chính là Hắc Phong Đảo chủ Lục Quân.

Ánh mắt của gã nhìn về phía Truyền Tống Trận, thần sắc mơ hồ có vài phần kích động.

Tên còn lại bận áo trắng, mày kiếm, đúng là nam tử họ Phùng, năm đó suất lĩnh một đám người đi vào Hắc Phong Đảo.

Ánh mắt người này cũng đang nhìn về phía Truyền Tống Trận, nhưng lại bình tĩnh rất nhiều.

Trong lúc đó, cả tòa Truyền Tống Trận toả sáng hào quang, từ trong tản mát ra một cột sáng ngút trời, làm tháp Truyền Tống cũng rung lên nhè nhẹ.

Cột sáng tiếp tục lập loè mấy hơi thở, rất nhanh tiêu tán ra.

Trong truyền tống trận xuất hiện các nhân ảnh, nhân số cũng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi người, nhưng mơ hồ chia làm hai bên, bảo trì một khoảng cách ở giữa không nhỏ.

------oOo------

Chương 381: Thế lực khắp nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: bloodlust*

Từ trong truyền tống trận xuất hiện hai nhóm người, một nhóm người trong đó có một nửa mặc áo trắng, phía trên thêu hoa văn màu vàng giống như đám mây.

Người đi đầu gương mặt vuông vắn, mắt nhỏ mũi lồi, trên miệng là hai hàng râu dài mảnh màu bạc.

Nếu Hàn Lập ở đây, e rằng hắn sẽ kinh ngạc phát hiện, người này chính là cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung, Tiêu Tấn Hàn.

Đứng phía sau lưng gã là bốn năm người cũng trong trang phục của Bắc Hàn Tiên Cung. Tuyết Oanh phó cung chủ và đám người Kim Tiên Lô Việt lúc trước xuất hiện tại Chúc Long Đạo, cũng bất ngờ có mặt trong đó.

Trừ những người đó ra, còn có ba tên tu sĩ mặc trang phục của Chúc Long Đạo, đó chính là ba vị Kim Tiên Đạo Chủ do Âu Dương Khuê Sơn cầm đầu.

Một nhóm người khác, tất cả đều mặc áo lam, chính là đám người Thương Lưu Cung đã từng tham gia chiến dịch tại Chúc Long Đạo khi trước. Người cầm đầu có dung mạo hiền lành, hai con ngươi thấp thoáng ánh sáng màu lam, chính là đại cung chủ của Thương Lưu Cung - Lạc Thanh Hải.

Đứng bên cạnh Lạc Thanh Hải là một nam thanh niên chừng hai mươi tuổi, dung mạo cực kỳ thanh tú, mặc dù là nam nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Những người khác, dường như hơn một nửa đều đã từng xuất hiện tại Chúc Long Đạo.

Trên mặt Lục Quân tràn đầy vẻ kích động, tiến lên một bước, cúi chào nói: "Hắc Phong đảo chủ - Lục Quân, cung nghênh Tiêu cung chủ đại giá quang lâm, còn có Lạc cung chủ cùng chư vị tiền bối đạo hữu, lần này đến Hắc Phong đảo của chúng ta, thật là làm cho Hắc Phong đảo chúng ta bồng tất sinh huy*."

(*bồng tất sinh huy = ý nói vô cùng vinh hạnh)

Người đàn ông họ Phùng đứng bên cạnh cũng tiến lên trước một bước, cung kính cúi chào Tiêu Tấn Hàn.

Tiêu Tấn Hàn chỉ là khẽ gật đầu với hai người Lục Quân, sau đó dẫn người đi ra truyền tống trận.

"Lục đảo chủ thật sự là quá khách khí, không cần đa lễ." Lạc Thanh Hải chào hỏi Lục Quân, sau đó cũng mang theo đoàn người sau lưng đi ra.

Lục Quân cùng người đàn ông họ Phùng thấy vậy, vội vàng đứng qua một bên giống y như hai người hầu. Những người khác của Hắc Phong đảo trong tháp càng không dám thở mạnh, cúi đầu đứng ở một bên.

"Nơi này chính là Hắc Phong hải vực sao? Mặc dù thiên địa linh khí có vẻ hơi ít, nhưng cảm giác cũng không đến nỗi quá tệ." Lạc Thanh Hải đi đến trước một cái cửa sổ trong Truyền Tống Tháp, nhìn ra bên ngoài, rất tùy ý cất lời.

"Không ngờ từ biệt tại Chúc Long Đạo mới mấy năm, bây giờ lại có thể cùng Lạc đạo hữu đi đến Hắc Phong hải vực này, thật sự là trùng hợp." Tiêu Tấn Hàn nhìn Lạc Thanh Hải một chút, thản nhiên nói.

"Ha ha, Lạc mỗ cũng không ngờ sẽ ở thành Quan Lan gặp mặt Tiêu cung chủ lần nữa. Lại không biết Bắc Hàn Tiên Cung huy động nhân lực nhiều như vậy tiến vào hải vực vắng vẻ này, là có chuyện gì cần làm hay sao? Nếu có chỗ nào cần Thương Lưu Cung ta trợ giúp, ngàn vạn lần đừng khách khí cùng Lạc mỗ, bao gồm Lạc mỗ trong đó, người Thương Lưu Cung túy ý ngươi phân công." Hai con ngươi của Lạc Thanh Hải nhấp nháy lam mang,

cười híp mắt nói ra.

"Lạc đạo hữu cần gì đã biết rõ còn cố hỏi? Tình thế Thương Lưu Cung hiện tại như mặt trời ban trưa, xưa đâu bằng nay. Không chỉ có cung chủ Ngũ Cực tọa trấn Thượng A đại lục, Thương Lưu Thất Tử càng là uy danh lan xa, ngay cả vị tiểu hữu bên cạnh đạo hữu này, tư chất như thế, quả thực khiến cho ta hâm mộ không thôi. Bắc Hàn Tiên Cung ta nào có tài đức gì mà có thể ra lệnh cho Thương Lưu Cung?" Tiêu Tấn Hàn cười lạnh một tiếng, nhìn đám người sau lưng Lạc Thanh Hải mấy lần, nhất là trên người nam thanh niên thanh tú kia dừng lại một chút, chậm rãi nói ra.

"Đúng rồi, đây là tiểu đồ Nam Kha Mộng, tu vi còn thấp, để Tiêu cung chủ chê cười. Mộng nhi, còn không mau qua đây diện kiến Tiêu cung chủ. Hiện tại, Tiêu cung chủ chính là đệ nhất nhân tại Bắc Hàn Tiên Vực, nếu được đến hắn chỉ điểm đôi chút cũng đủ cho ngươi xài cả đời không hết." Nụ cười trên mặt Lạc Thanh Hải không mất, quay lại chỉ dẫn cho thanh niên sau lưng.

"Vãn bối Nam Kha Mộng, ra mắt Tiêu cung chủ." Đôi lông mi giống như lá liễu của nam thanh niên hơi nhíu lại, vẻ mặt hình như có chút mất tự nhiên, nhưng vẫn tiến lên một bước chắp tay hành lễ.

Tiêu Tấn Hàn thấy vậy, vẻ mặt không thay đổi chỉ là khẽ gật đầu, không nói gì.

"Lại nói chỗ kia lần này giáng lâm tại Hắc Phong hải vực, với khả năng của Tiêu cung chủ, chắc hẳn lối vào ở đâu đã điều tra rõ ràng?" Lạc Thanh Hải phất tay để Nam Kha Mộng lui ra sau lưng, chuyển qua chuyện khác hỏi.

"Lạc đạo hữu quá đề cao Bắc Hàn Tiên Cung chúng ta. Liên quan tới việc này, chúng ta cũng vừa nhận được tin tức mà thôi." Tiêu Tấn Hàn hừ một tiếng, từ tốn nói.

"Thật sao? Ngay cả Tiêu cung chủ cũng không thể tìm ra chỗ đó, vậy đám người Phục Lăng Tông kia giờ phút này chắc hẳn cũng chưa thể tìm được. Nói như vậy, Thương Lưu Cung chúng ta còn có chút cơ hội, có thể đi theo sau hai nhà các ngươi nhặt chút tiện nghi." Lạc Thanh Hải chớp chớp mắt,

cười ha ha một tiếng rồi nói.

"Ý ngươi là Phục Lăng Tông đã có người đến trước?" Tiêu Tấn Hàn nhìn chằm chằm Lạc Thanh Hải, hỏi từng chữ.

"Chuyện này Lạc mỗ cũng không rõ, chỉ nghe được một số lời đồn mà thôi. À, đúng rồi, ta còn nghe nói vị đại trưởng lão kia của Phục Lăng Tông hình như đã xuất quan." Vẻ mặt Lạc Thanh Hải giống như không có việc gì, đáp lại.

"Tin tức của Lạc đạo hữu quả nhiên rất nhanh nhạy." Hai mắt Tiêu Tấn Hàn híp lại, nói ra.

"Tiêu cung chủ quá khen, nếu nói đến tin tức nhanh nhạy, thì toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực ai có thể sánh cùng Bắc Hàn Tiên Cung cơ chứ? Thí dụ như Bách Lý Viêm năm đó trốn trong Chúc Long Đạo kỹ như vậy, vẫn không phải bị các ngươi tìm ra hay sao." Lạc Thanh Hải cười ha ha một tiếng, lườm ba người Âu Dương Khuê Sơn sau lưng Tiêu Tấn Hàn một chút, nói một cách sâu xa.

Thân thể ba người Âu Dương Khuê Sơn khẽ run, ánh mắt lộ ra một tia xấu hổ.

Tiêu Tấn Hàn nghe thấy lời này, sắc mặt cũng trầm xuống.

"Xem ra Lục đảo chủ còn có chuyện quan trọng phải bẩm báo với Tiêu cung chủ, chúng ta liền không ở đây quấy rầy nữa, như vậy cáo từ." Lạc Thanh Hải nhìn Lục Quân một chút, cười ha ha nói.

"Lạc cung chủ nói đùa, hiếm khi hai vị đến Hắc Phong hải vực bọn ta, cả hai đều là khách quý của tại hạ..." Hiển nhiên Lục Quân không ngờ Lạc Thanh Hải lại có lời lẽ như vậy, trong lòng có chút lo lắng, đáp lại một cách lúng túng.

"Vậy mời Lạc đạo hữu nhanh chóng rời đi, tin rằng không lâu sau, chúng ta sẽ còn gặp lại." Giọng Tiêu Tấn Hàn lạnh lẽo, mặt không thay đổi, ngắt lời nói.

Lạc Thanh Hải mỉm cười, sau khi chắp tay chào Tiêu Tấn Hàn, liền mang theo đám người Thương Lưu Cung bay ra phía bên ngoài, rất nhanh ra khỏi Truyền Tống Tháp.

Cả đoàn người cũng không lưu lại tại thành Hắc Phong, mà trực tiếp tiến về phía cửa thành, rất nhanh biến mất tại chân trời đằng xa.

Tiêu Tấn Hàn nhìn theo phương hướng đoàn người bay đi, vẻ mặt biến ảo, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Cung chủ, Lạc Thanh Hải này hình như biết rất nhiều chuyện." Tuyết Oanh đi tới, thấp giọng nói.

"Hừ! Người này nổi tiếng là lão hồ ly, tai mắt ngoài sáng trong tối đều rất nhiều." Tiêu Tấn Hàn trả lời một cách lạnh nhạt.

"Vậy ngài cảm thấy, vị trí cửa vào của Minh Hàn Tiên Phủ, hắn phải chăng đã thăm dò ra rồi?" Tuyết Oanh ngập ngừng hỏi lại.

"Việc này không nói chính xác được, chẳng qua chỉ là để hắn tìm ra cũng không có gì. Trái lại, ta thật sự không để ý đến Lạc Thanh Hải, mặc dù gã giảo hoạt, nhưng thực lực của gã ta còn không để trong mắt, mấu chốt là Luân Hồi Điện và Phục Lăng Tông." Trong mắt Tiêu Tấn Hàn lóe lên hàn mang, chậm rãi nói.

"Luân Hồi Điện chính là đại địch của tiên cung chúng ta, tất nhiên không cần nói nhiều, chẳng qua Phục Lăng Tông... Ý ngài là muốn nói tới Đại trưởng lão - Phong Thiên Đô?" Đôi mắt đẹp của Tuyết Oanh nhấp nháy.

"Không sai. Nhìn khắp toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực, có thể làm cho ta coi trọng vốn chỉ có hai người, Bách Lý Viêm bây giờ đã không đáng để lo, chỉ còn lại Phong Thiên Đô này." Tiêu Tấn Hàn nói ra một cách lạnh lùng.

Giờ phút này, Tuyết Oanh cũng không biết nên nói gì, đành phải trầm mặc đứng bên cạnh.

Tiêu Tấn Hàn đứng một lúc, chợt quay người nhìn Lục Quân cùng người đàn ông họ Phùng bên cạnh, ra lệnh: "Hai người các ngươi đem tất cả tình huống thu thập được từ trước tới nay, lần lượt nói cho ta một lần."

...

Giờ này khắc này, bên trong Lạc Phách Kinh Phong vô tận xung quanh Hắc Phong hải vực, một chiếc phi thuyền khổng lồ màu xám bay về phía trước nhanh như chớp giật.

Thuyền này dài chừng hai mươi, ba mươi trượng, toàn thân hiển nhiên là dùng một loại vật liệu giống như xương cốt có màu xám chế thành, nhìn có chút cũ kỹ, thậm chí vài chỗ còn bị thủng một lỗ lớn, trên thân thuyền khắc một số hoa văn khó hiểu một cách mờ nhạt.

Vô cùng vô tận âm phong gào thét chung quanh thổi qua, khiến cho bóng dáng thuyền xương như ẩn như hiện.

So với vô tận âm phong, chiếc thuyền xương này giống như một chiếc thuyền nhỏ đang trong cơn sóng dữ, hơn nữa lại còn rách nát, giường như bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ bị nghiền nát, nhưng nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện khi những âm phong này quét lên thân thuyền, những hoa văn mờ nhạt trên thuyền kia lập tức tỏa ra một tầng u quang màu xám thật mỏng.

Âm phong vừa chạm vào tầng u quang màu xám này, liền lập tức trượt qua hai bên.

Mà những thanh âm câu hồn quỷ khóc sói gào trong Lạc Phách Kinh Phong kia, ngay khi đụng đến u quang màu xám này cũng bị ngăn ở bên ngoài, không có cách nào xâm nhập vào trong thuyền xương.

Đây cũng là lí do vì sao mà thuyền xương màu xám này lại có thể dễ dàng di chuyển trong Lạc Phách Kinh Phong uy thế kinh người như vậy.

Mà ngay tại mũi thuyền xương, một người đàn ông trung niên có thân hình gầy gò đang ngồi khoanh chân.

Gương mặt người này hõm vào, nhăn nhúm, da thịt trên người tím tái biến thành màu đen, nhìn giống như một bộ cương thi. Nhất là từng sợi xiềng xích màu xanh đen quấn quanh người, thỉnh thoảng vung vẩy nhẹ nhàng, phát ra âm thanh xoạt xoạt giòn vang, nhìn càng thêm quỷ dị.

Con mắt của người đàn ông giống cương thi nhìn về phía trước, trong mắt chập chờn hai ngọn lửa màu lục, giống như lửa ma trơi.

Bên dưới chỗ người này đang ngồi, hoa văn trận pháp màu xám được khắc họa một cách rõ ràng, nó cùng với hoa văn trên thân thuyền ngưng tụ thành một pháp trận phức tạp. Từng đường vân màu xám từ trong pháp trận kéo dài ra, lan tràn khắp nơi trên thuyền xương.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ trong thuyền xương đi ra, tiến đến bên cạnh người đàn ông cương thi.

Người này mặc cẩm bào màu xám, khuôn mặt hơi thon gầy, nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, mắt mũi đều dài nhỏ, khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo.

Thêm vào đó, mắt trái người này đóng chặt, phía trên có một vết sẹo thật sâu, trông có vẻ đã bị tổn thương cực lớn.

"Sư huynh, có thể tiếp tục chống chọi được nữa không?" Người đàn ông một mắt nhẹ giọng hỏi.

"Không sao." Người đàn ông giống cương thi thản nhiên nói.

"Lần này may mà có phi thuyền được chế tạo từ hài cốt Tịch Tà Kỳ Thú của sư huynh, nếu không chúng ta cũng không có biện pháp vượt qua Lạc Phách Kinh Phong." Vẻ mặt người đàn ông một mắt thả lỏng, sau đó nhếch miệng cười nói.

"Mặc dù uy lực của Lạc Phách Kinh Phong mạnh mẽ, nhưng nếu muốn cưỡng ép vượt qua, vẫn là có không ít phương pháp, chẳng có gì lạ." Người đàn ông giống cương thi từ tốn nói.

"Có thể nói ra lời này, toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực chỉ sợ không ngoài ba người, cho dù sư đệ là tông chủ Phục Lăng Tông, cũng không dám nói một cách đơn giản như vậy." Người đàn ông một mắt ha ha cười nói.

Trên mặt người đàn ông giống cương thi tựa hồ có chút biến hóa, trong mắt lóe lên một tia ngạo nghễ.

"Lần này đoạt bảo, sư đệ chắc chắn sẽ đem hết khả năng, trợ giúp sư huynh bước tới một bước cuối cùng kia, thành tựu Thái Ất Ngọc Tiên." Người đàn ông một mắt trịnh trọng tuyên bố.

"Tốt, làm phiền sư đệ." Người đàn ông giống cương thi thở nhẹ một hơi, gật đầu nói.

"Sư huynh nói đi đâu vậy." Người đàn ông một mắt vội vàng khoát tay nói.

"Đúng rồi, những ngày qua có quá nhiều việc, ta vẫn chưa kịp hỏi đệ, đã nhiều năm như vậy, tặc tử sát hại Phương Bàn và Trọng Loan vẫn chưa tìm ra hay sao?" Người đàn ông trông giống cương thi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, trong mắt lấp lòe hàn mang hỏi.

------oOo------

Chương 382: Phương án thay thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đã tra ra thân phận người này, kẻ sát hại Phương sư điệt và Trọng Loan sư điệt là một tu sĩ tên là Lệ Phi Vũ. Người này vốn là tán tu, mấy trăm năm trước gia nhập Chúc Long Đạo. Chúng ta chưa kịp hành động thì Chúc Long Đạo xảy ra biến cố Bách Lý Viêm, nghe nói tiểu tử kia cũng bị liên quan trong đó, hôm nay không rõ tung tích. Tiên Cung đã ra lệnh truy sát hắn, nhưng theo ta được biết đến nay vẫn chưa bắt được." Nam tử một mắt lắc đầu nói.

"Lệ Phi Vũ..." Nam tử cương thi nhướng mày, trong miệng thì thào nói ra.

"Sư huynh yên tâm, sau khi việc nơi đây chấm dứt, ta sẽ tăng cường nhân thủ đuổi bắt tiểu tử này để Nhâm sư huynh xử trí." Nam tử một mắt nói gấp.

"Ta đã đưa Cách Nguyên Pháp Liên cho Phương Bàn và Trọng Loan, chỉ sợ đã rơi vào trong tay người này rồi, vật ấy tuyệt không được đánh mất." Nam tử cương thi trầm mặc một lát, trầm giọng nói.

"Vâng!" Nam tử một mắt đáp.

Nam tử cương thi gật đầu nhẹ, sau đó nhắm mắt lại.

Nam tử một mắt thấy vậy, cáo từ một tiếng, đi vào phía trong khoang thuyền, chỗ đó lờ mờ có không ít bóng người đang ngồi.

...

Ở Hắc Phong hải vực, bên trong một mảnh hỗn độn bừa bãi Lạc Phách Kinh Phong, có một đoàn kim quang lớn hơn mười trượng đang bay nhanh.

Kim quang chói mắt vô cùng, mơ hồ có thể nhìn thấy trong đó là một thân hình bọ cánh cứng màu vàng khổng lồ, toàn thân vàng óng ánh, bên ngoài thân hiện ra từng đường vân màu tím, thoạt nhìn có vẻ dữ tợn.

Giữa kim quang xen lẫn từng đạo tinh ti chói mắt, tản mát ra rậm rạp hàn quang, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

Bọ cánh cứng màu vàng mở lớn miệng, phát ra một cỗ lực cắn nuốt, âm phong xung quanh gào thét đi tới đều bị nó nuốt vào, không ngăn cản được chút nào.

Trên thân thể trùng này có một thân ảnh nữ tử mặc áo màu bạc đang ngồi.

Thoạt nhìn nàng này khoảng hai mươi tám hai mươi chín tuổi, đầu đội ngân quan, tai đeo một đôi khuyên màu bạc, hai chân để trần, trên mắt cá chân đeo hai cái vòng màu bạc, phía trên trang trí mấy cái chuông nhỏ, nhìn trang phục có vẻ là người dị tộc.

Nàng này dung mạo xinh đẹp, chẳng qua đôi mắt cực lạnh, giống như sông băng vạn năm.

Âm thanh câu hồn trong Lạc Phách Kinh Phong chung quanh phô thiên cái địa đến, nhưng dường như không có tác dụng với nàng chút nào.

Nữ tử áo bạc thấy kim trùng thôn phệ âm phong thế như chẻ tre, chậm rãi gật đầu, lộ ra vẻ vui mừng, thì thào lẩm bẩm:

"Rất tốt, không uổng công ta bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy."

Chi chi chi...

Vào thời khắc này, kim trùng chợt phát ra một hồi tiếng thét chi... chi, thân hình cực lớn đung đưa mãnh liệt, làm thân hình nữ tử ngồi xếp bằng phía trên cũng rung theo một hồi.

Sắc mặt nữ tử áo bạc trầm xuống, trong miệng vội lẩm bẩm, mười ngón tay trắng động liên tục.

Từng đạo pháp quyết từ trong tay bắn ra, toàn bộ chui vào trong cơ thể kim trùng.

Thân thể kim trùng run lên bần bật, bên ngoài thân lập tức hiện ra từng đạo tơ bạc, ngưng tụ thành một sợi xích màu bạc vừa thô vừa to, chui vào sâu trong cơ thể.

Sợi xích lắc lư mãnh liệt, kim trùng lập tức phát ra một tiếng hét thảm giống như tiêm minh, rơi nhanh xuống dưới.

Nữ tử áo bạc thấy vậy, lúc này mới tản đi pháp quyết trong tay.

Sợi xích màu bạc vừa thô vừa to hóa thành trạng thái hư vô, biến mất vô tung.

"Kỳ quái, rõ ràng đã thi triển cấm thần thuật, vì sao còn xao động như thế?" Đôi mắt thanh tú của nữ tử áo bạc nhíu lại, thì thào tự nói.

Mặt nàng lộ vẻ do dự, sau một lát lắc đầu, nói: "Được rồi, việc này sau này hẵng tính."

Nữ tử áo bạc bấm niệm pháp quyết, trên thân thể mềm mại chợt đại phóng ngân quang, hóa thành một quang đoàn ngân sắc sáng vô cùng, từ từ chui vào cơ thể kim trùng.

Thân hình kim trùng chấn động mạnh, kim quang tản mát ra sáng hơn gấp bội, thân hình hóa thành một đoàn ảo ảnh kim sắc cực lớn, tốc độ bay cũng theo đó nhanh hơn không ít.

...

Trong nháy mắt, gần năm năm trôi qua.

Bí cảnh Luân Hồi Điện vẫn yên tĩnh trước sau như một, trong đại sảnh một ngọn núi có hai thân ảnh ngồi đối diện nhau, là nam tử mặt sẹo trước kia cùng Giao Tam.

Sắc mặt nam tử mặt sẹo thoạt nhìn có chút âm trầm, Giao Tam đang mang mặt nạ nên không nhìn thấy cảm xúc, bất quá từ ánh mắt có thể thấy cũng không được thoải mái cho lắm.

"Nói đi, hôm nay tình huống bên ngoài thế nào rồi?" Giao Tam mở miệng hỏi.

"Mấy năm trước Tiêu Tấn Hàn đã tới Hắc Phong hải vực, Thương Lưu Cung cùng Phục Lăng Tông đều do tông chủ dẫn đầu đến đây. Nhất là Phục Lăng Tông kia, nghe nói Đại trưởng lão Phong Thiên Đô cũng đã tới." Nam tử mặt sẹo có chút lo lắng nói ra.

"Xem ra lần này bọn hắn tính chơi không nhỏ." Giao Tam cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Tình thế bây giờ đã có chút vượt quá dự liệu của chúng ta, để phòng ngừa vạn nhất, hay là chúng ta nên xin chỉ thị từ cấp trên?" Nam tử mặt sẹo đề nghị.

"Không cần, Bắc Hàn Tiên Cung, Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông, tâm tư bọn hắn khác nhau, cũng không phải một lòng, chúng ta có thể dựa vào đó để bọn họ tranh đấu với nhau, thừa cơ hội hoàn thành nhiệm vụ của mình." Giao Tam lắc đầu nói.

"Nếu hết thảy thuận lợi, tự nhiên là tốt rồi. Chỉ sợ sau lưng ba nhà bọn họ đã đạt thành hiệp nghị liên thủ đối phó chúng ta, như vậy thì phiền toái rồi." Nam tử mặt sẹo nhíu mày nói ra.

"Bắc Hàn Tiên Cung mượn cớ đối phó Bách Lý Viêm, khống chế Chúc Long Đạo, Thương Lưu Cung và Phục Lăng Tông đều thấy rõ, lúc này bọn hắn mặc dù không biểu hiện gì với Bắc Hàn Tiên Cung, nhưng khả năng hợp tác là rất nhỏ. Dù cho bọn chúng có hợp tác, ta cũng đã có kế sách đối phó, hết thảy kế hoạch cứ tiến hành như cũ là được rồi." Giao Tam chậm rãi nói ra.

"Nếu như Giao Tam đạo hữu đã chuẩn bị sớm, ta cũng yên tâm." Sắc mặt

nam tử mặt sẹo buông lỏng, gật đầu nhẹ nói ra.

"Về tình huống Hồng Nguyệt Đảo, đạo hữu đã điều tra kỹ chưa?" Giao Tam lại hỏi.

"Ngươi yên tâm, toàn bộ đã điều tra xong, tuyệt không làm chậm trễ đại sự." Nam tử mặt sẹo nói.

"Vậy là tốt rồi." Giao Tam gật đầu nói.

"Hết thảy đều đã sẵn sàng, hôm nay chỉ còn thiếu Hư Nguyên Đan thôi. Thời hạn ngươi cho mười lăm năm đã đến, Long Ngũ kia luyện chế đan dược như thế nào rồi?" Nam tử mặt sẹo chuyển chủ đề hỏi.

Giao Tam nghe vậy, ánh mắt trầm xuống, không nói gì.

"Người này quả nhiên không chịu nổi áp lực, thời gian lúc này cũng không còn nhiều, bây giờ nên làm gì?" Sắc mặt nam tử mặt sẹo có chút khó coi, hỏi.

"Việc đã đến nước này, chỉ có thể áp dụng phương án thay thế khác, chẳng qua tỷ lệ thành công sẽ giảm xuống không ít." Ánh mắt Giao Tam lạnh lùng mở miệng nói.

"Đành phải như thế, người này không đáp ứng kỳ vọng của chúng ta, cũng nên hủy bỏ tư cách Luân Hồi chi tử. Với lại hắn biết nhiều bí mật của chúng ta như vậy, phải..." Nam tử mặt sẹo cũng thở dài, lạnh giọng nói ra.

Kết quả gã còn chưa kịp nói xong, hư không bốn phía chấn động mạnh một cái, truyền đến một hồi cảm giác đất núi rung chuyển.

Lúc này hai người đứng trong đại sảnh cũng lắc lư theo, từng thanh âm bén nhọn nổ vang cực lớn từ bên ngoài truyền vào.

Hai người biến sắc, liếc nhìn nhau, lập tức phi độn ra ngoài, lóe lên liền xuất hiện bên ngoài lòng núi.

Chỉ thấy nguyên bản bầu trời bí cảnh trong sáng, lúc này phong vân biến sắc, từng mảnh mây đen đông nghịt không biết từ chỗ nào toát ra, cuồn cuộn kịch liệt.

Từng tia chớp màu đen tán loạn trong mây đen, phát ra tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc, toàn bộ bầu trời giống như một nồi nước sôi.

"Chẳng lẽ..." Giao Tam thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ.

Sắc mặt nam tử mặt sẹo vốn cả kinh, lập tức cũng lộ vẻ vui mừng.

Thiên địa linh khí bên trong bí cảnh cũng theo đó nổi lên sóng gió, sau đó như thủy triều hội tụ lại phía mây đen.

Mây đen nhanh chóng lớn lên, khuếch tán ra chung quanh, hơn nữa bắt đầu chuyển động, ở trung tâm mây đen từ từ hiện ra một vòng xoáy màu đen ở phía trên động phủ Hàn Lập.

Lúc này lại có vài tên tu sĩ từ các nơi trong bí cảnh bay ra, đều là tu sĩ Chân Tiên Cảnh, một người trong đó là Ly Thập Lục, trước kia đã dẫn Hàn Lập vào đây.

"Nhanh, khởi động cấm chú!" Giao Tam quát to một tiếng với đám người Ly Thập Lục, hai tay vội bấm pháp quyết.

"Vâng!"

Đám người Ly Thập Lục đáp ứng một tiếng, thân hình biến thành độn quang bay về các nơi trong bí cảnh.

Trong miệng Giao Tam lẩm bẩm, kim sắc quang mang chói mắt từ trên người tán phát ra, bắn lên không trung, hình thành một cột sáng kim sắc cự đại.

Vô số phù văn kim sắc trên cột sáng lập loè, từng cỗ chấn động lực lượng khổng lồ từ trong tán phát ra, làm hư không xung quanh cũng rung rung không thôi.

Nam tử mặt sẹo bị cổ ba động này xông lên, thân hình cũng rung một cái, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thân hình gã lóe lên, bay ra bên cạnh hơn mười trượng, ánh mắt nhìn lại phía Giao Tam.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Các khu vực khác của Bí Cảnh cũng hiện ra từng cột sáng kim sắc vừa thô vừa to, có chừng tám đạo.

Chín đạo cột sáng kim sắc phóng lên trời, chui vào hư không phía trên bí cảnh.

Các nơi bí cảnh sáng mãnh liệt, hiện ra mảng lớn hào quang kim sắc, như từng vòng gợn nước khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành một quang trận kim sắc bao trùm toàn bộ bầu trời bí cảnh.

Từng trận thanh âm phạm âm từ trong quang trận kim sắc tán phát ra, làm cho người ta nghe được cảm thấy thể xác và tinh thần không minh, say mê.

Mây đen trên không trung bị quang trận kim sắc bao phủ, dường như bị hạn chế nên ngừng biến lớn.

Trong mây đen tản mát ra khí tức pháp tắc khổng lồ, cũng bị hào quang kim sắc cầm cố, chỉ kích động trong phạm vi bí cảnh, không có truyền ra bên ngoài.

Giao Tam thấy vậy, sắc mặt buông lỏng.

Mây đen tuy bị giam cầm, nhưng thiên địa linh khí chung quanh cũng không bị quang trận kim sắc ảnh hưởng, tiếp tục hội tụ lại phía mây đen.

Thời gian trôi qua, mây đen giữa không trung càng lúc càng đậm đặc, cuối cùng hầu như biến thành thực chất.

Từng cỗ chấn động pháp tắc vô cùng cường đại từ trong mây đen tán phát ra, trùng kích về phía quang trận chung quanh.

Quang trận kim sắc run rẩy không thôi, khu vực gần hắc vân liền vỡ vụn ra.

Giao Tam cả kinh, hai tay bấm pháp quyết liên tục, từng đạo pháp quyết bắn ra, lập tức cột sáng kim sắc sáng lên mãnh liệt, kim quang liền chui vào trong quang trận kim sắc trên không trung.

Quang trận bị vỡ vụn sáng lên mãnh liệt, vô số phù văn kim sắc phóng tới, rất nhanh khôi phục lại, càng sáng hơn so với trước.

Mây đen tản mát ra chấn động càng thêm mãnh liệt, quang trận xung quanh chống đỡ một hồi, lần nữa bị xung kích xé rách, nhưng lập tức đám người Giao Tam thi pháp liền tái lập lại.

Quang trận kim sắc không ngừng vỡ vụn, tái lập, tuy rằng rung động lắc lư không thôi, nhưng thủy chung vẫn cầm cố được mây đen bên trong bí cảnh.

------oOo------

Chương 383: Rời đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Mây đen xoay tròn càng lúc càng nhanh, chỗ sâu trong vòng xoáy màu đen ở chính giữa lóe ra đạo đạo hắc sắc điện mang, kêu xì xì, làm lòng người sợ hãi.

"Ầm ầm!"

Theo đó, đột nhiên xuất hiện một tiếng vang thật lớn, một cột sáng màu đen vừa thô vừa to từ trung tâm vòng xoáy rơi xuống ầm ầm, đánh xuống ngay vị trí động phủ Hàn Lập.

Lúc này, phía trên động phủ Hàn Lập, hôi quang đại phóng, đan vào quấn quanh nhau, ngưng tụ thành một hư ảnh ngọn núi màu xám.

Hư ảnh ngọn núi vừa mới hình thành, cột sáng màu đen liền hung hăng oanh kích phía trên hư ảnh. Sau một hồi nổ vang đất núi rung chuyển, cột sáng trực tiếp xuyên qua, tiếp tục bổ xuống động phủ phía dưới.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ bí cảnh run rẩy kịch liệt, hư không rung động lắc lư, các nơi trên ngọn núi bất ngờ hiện ra vô số vết rạn, đất đá rơi xuống ầm ầm như mưa.

Sau khi cột sáng màu đen đánh xuống, mây đen giữa không trung nhanh chóng thu nhỏ lại, tiêu tán ra.

Sau mấy hơi thở, toàn bộ mây đen đều biến mất vô tung, phảng phất như chưa từng xuất hiện, các nơi bí cảnh cũng khôi phục lại vẻ sáng trong như trước.

Sau khi mây đen phiêu tán, quang trận kim sắc cực lớn bao phủ toàn bộ bí

cảnh cũng ngừng rung rung, quang mang sáng bóng cũng dần ảm đạm xuống.

Giao Tam thấy vậy, tay bấm niệm pháp quyết, cột sáng kim sắc từ trên người gã cũng theo đó tiêu tán đi.

Trong mắt gã hiện lên vẻ lo lắng, không chờ kim quang trên người triệt để tiêu tán liền bay nhanh về phía động phủ Hàn Lập.

Nam tử mặt sẹo cũng định bay qua, chợt đuôi lông mày nhảy lên, nhớ tới cái gì đó, thân hình liền ngừng lại.

"Bá" một tiếng!

Thân ảnh Giao Tam xuất hiện trước cửa động phủ Hàn Lập, gã nhìn vào phía bên trong.

Lúc này động phủ Hàn Lập bị quang mang bao phủ, linh quang lập loè, căn bản từ bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, thần thức cũng không cách nào thăm dò vào trong được.

Tuy trong lòng Giao Tam sốt ruột, nhưng cũng không ngạnh kháng xông vào.

Tất cả sắc quang mang lưu chuyển một hồi, sau một khắc mới từ từ tiêu tán đi, lộ ra cửa động phủ, bất ngờ nó đã mở ra.

"Giao Tam đạo hữu, mời vào." Thanh âm Hàn Lập từ trong động phủ truyền ra.

Giao Tam nghe được thanh âm bình tĩnh của Hàn Lập, trong nội tâm buông lỏng một chút, lập tức cất bước đi vào.

Lúc này Hàn Lập đang đứng trong phòng khách động phủ, sắc mặt trắng nhợt, khí tức có chút không đều đặn.

Trên mặt bàn trước người hắn có một hộp ngọc màu đen, tuy nắp hộp đã

che lại nhưng vẫn có chút chấn động pháp tắc chi lực từ bên trong tán phát ra.

Ánh mắt Giao Tam chuyển từ trên thân Hàn Lập sang hộp ngọc, sau đó liền nhìn chăm chú nó.

"Giao Tam đạo hữu, đồ vật ngươi muốn đang ở bên trong." Hàn Lập mỉm cười, làm ra tư thế xin mời.

Giao Tam gật đầu nhẹ, tay khẽ vẫy hút hộp ngọc vào trong tay, sau khi hít một hơi thật sâu mới cẩn thận từng li từng tí mở nắp hộp ra.

Trong hộp ngọc có một miếng đan dược màu đen, to cỡ hạt long nhãn, toàn thân tản mát ra hắc quang óng ánh, trên đan dược có một đạo Đạo Văn đen kịt, tản mát ra pháp tắc chấn động mãnh liệt.

"Hư Nguyên đan!" Ánh mắt Giao Tam sáng ngời, trong miệng thì thào tự nói, ngữ khí có chút kích động.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, ngồi xuống.

"Tốt! Long Ngũ đạo hữu thật sự là người uy tín, đúng hạn luyện chế ra Hư Nguyên đan." Giao Tam đậy nắp hộp lại, ngẩng đầu nhìn Hàn Lập nói.

"May mắn không làm nhục mệnh, Hư Nguyên đan này, thủ pháp luyện chế của tại hạ còn chưa có thuần thục, nên sử dụng hết sạch tài liệu mới may mắn luyện chế được một miếng." Hàn Lập lắc đầu, tựa hồ không hài lòng với thành quả luyện đan của mình.

"Những tài liệu này, dùng thì cũng đã dùng rồi. Có thể luyện chế ra Hư Nguyên đan là tốt rồi." Giao Tam khoát tay, thu hộp ngọc vào.

"Đa tạ đạo hữu thông cảm." Hàn Lập chắp tay với đối phương.

"Xem sắc mặt đạo hữu, lần này tổn hao nguyên khí không nhỏ. Đây là một lọ Tham Thiên đan, rất có hiệu dụng khôi phục nguyên khí, đạo hữu nếu không chê xin hãy nhận lấy, xem như đây là một chút tâm ý của tại hạ."

Ánh mắt Giao Tam nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hàn Lập, lật tay lấy ra một bình ngọc màu hồng, đưa tới.

"Nếu như thế, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, xin đa tạ." Hàn Lập tiếp nhận bình ngọc, thần thức quét qua, sau đó gật đầu cám ơn.

Trong bình là mấy khỏa đan dược màu hồng đỏ, mỗi một khỏa đều bị vầng sáng màu đỏ nồng đậm bao phủ, ẩn ẩn tản mát ra chấn động linh lực kinh người, hiển nhiên giá trị xa xỉ.

"Không cần phải khách khí, lần này Long Ngũ đạo hữu giúp ta đại ân, nói cảm tạ phải là ta mới đúng. Kỳ thật, đây cũng là khảo thí đầu tiên để đạo hữu gia nhập Luân Hồi điện chính thức, chúc mừng đạo hữu chính thức gia nhập Luân Hồi điện." Giao Tam cười ha ha nói, sau đó lật tay lấy ra một khối ngọc bài màu đỏ, nhoáng một cái, một đạo hồng quang bắn ra chui vào bên trong mặt nạ Hàn Lập đang đeo.

Mặt nạ trên mặt Hàn Lập lóe lên hào quang, phóng ra một tia sáng trắng, ngưng tụ thành hư ảnh Địa Bảng.

Điểm cống hiến phía dưới lại nhiều hơn sáu mươi điểm.

"Đa tạ Giao Tam đạo hữu. Nhiệm vụ lần này ta đã hoàn thành, dựa theo quy định lúc trước, ngàn năm tiếp theo tại hạ có thể tự do hoạt động a?" Trong nội tâm Hàn Lập vui vẻ, sau đó lại hỏi.

"Đương nhiên. Lại không biết, Long Ngũ đạo hữu đã có dự định gì chưa?" Ánh mắt Giao Tam lóe lên hỏi.

"Tại hạ vừa mới đạt được khẩu quyết Luyện Thần Thuật, tự nhiên là phản hồi động phủ, hảo hảo xem qua một chút, bắt đầu bắt tay vào tu luyện a." Hàn Lập nói thẳng thắn.

"Long Ngũ đạo hữu đã muốn ly khai, ta cũng không giữ lại. Nơi này là một cứ điểm bí mật của Luân Hồi điện chúng ta, tuyệt đối an toàn. Nếu ở bên ngoài ngươi bị phát hiện thân phận, có thể tùy thời tới đây tránh né, đây là lệnh bài xuất nhập." Giao Tam gật đầu nhẹ, lại lấy ra một khối lệnh bài màu

đen đưa cho Hàn Lập.

"Mặc dù nói như thế, nhưng ta tự hỏi còn không có năng lực xuyên qua Lạc Phách kinh phong này, càng chưa nói tới đây tị nạn." Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, cười khổ một tiếng nói.

"Ha ha, là ta sơ sót. Đây là một viên Định Phong châu, xem như một lễ vật nhỏ ta tặng đạo hữu, có thể giúp ngươi xuyên qua Lạc Phách kinh phong, thuận lợi đi qua Hắc Phong hải vực. Còn đây là trận bàn đưa tin của ta, Long Ngũ đạo hữu nếu có vấn đề gì, có thể đưa tin trực tiếp cho ta. Chỉ cần tại hạ đủ khả năng, sẽ không chối từ." Giao Tam cười khẽ một tiếng, lấy ra một viên châu màu đen và một khối trận bàn màu đen, đưa tới.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, viên châu này giống như đúc viên châu màu đen của Ly Thập Lục lúc trước, tản mát ra khí tức giống nhau hoàn toàn, hẳn là bảo vật luyện chế của Luân Hồi điện rồi.

Mà trận bàn màu đen này tản mát ra từng vòng hắc quang, mặt ngoài mơ hồ có vô số phù văn màu đen lưu động, phảng phất như ngàn vạn ngôi sao, xem cũng rất là bất phàm.

"Vậy đa tạ rồi." Hàn Lập không chút khách khí thu hai kiện đồ vật vào, gật đầu cảm ơn.

Một lát sau, một đạo thanh quang từ trong bí cảnh bay ra phía bên ngoài.

Hư không phía trước bí cảnh loé lên hắc quang, hiện ra một thông đạo, thanh sắc độn quang lóe lên rồi bay vào trong đó, biến mất vô tung.

Giao Tam đứng trên ngọn núi màu đen, lẳng lặng nhìn qua hết thảy, ánh mắt chớp lên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng vào lúc này, hư không bên cạnh gã loé lên, thân ảnh nam tử mặt sẹo hiện ra.

"Lần này tiến vào Tiên Phủ, ngươi không định mang theo người này sao? Hắn có thể luyện chế Hư Nguyên đan, có lẽ có chỗ dùng." Nam tử mặt sẹo

liếc nhìn Giao Tam, hỏi.

"Người này vừa mới trở thành Luân Hồi chi tử, còn không đảm bảo hắn hoàn toàn đáng tin cậy. Lần này nhiệm vụ trọng đại, vẫn nên cẩn thận một chút." Giao Tam nhàn nhạt nói ra.

"Hôm nay mặc dù có Hư Nguyên đan, nhưng nhân thủ trong điện eo hẹp, Bách Lý Viêm hạ lạc bất minh, Hô Ngôn đạo nhân cũng không biết tung tích, người có thể chính diện chống lại Tiêu Tấn Hàn cũng không có." Nam tử mặt sẹo suy nghĩ nói.

"Theo ta được biết, có lẽ Bách Lý Viêm cũng không chết. Hôm nay Minh Hàn Tiên cung sắp hiện thế, nếu như hắn muốn đột phá Thái Ất, có lẽ sẽ hiện thân. Về Tiêu Tấn Hàn, chúng ta tận lực tránh giao phong chính diện với hắn, để cho Thương Lưu cung và Phục Lăng tông đi trước là được." Giao Tam mở miệng nói ra.

"Đúng rồi, vừa rồi có một tin tức truyền đến, gần Hồng Nguyệt đảo có một người quái dị qua lại." Nam tử mặt sẹo chợt nhớ tới một chuyện, nói ra.

"A, là người nào?" Giao Tam hỏi.

"Là một nữ tử áo bạc sử dụng một bọ cánh cứng kim sắc, không rõ lai lịch, tu vi cũng đạt tới Kim Tiên cảnh." Nam tử mặt sẹo trầm ngâm nói.

"Nữ tử áo bạc, bọ cánh cứng kim sắc... Theo ta được biết, tam đại tông cũng không có nhân vật số má này a? Người này đã qua lại phụ cận Hồng Nguyệt đảo, chỉ sợ cũng có ý đồ với Minh Hàn Tiên Phủ." Giao Tam thì thào.

"Đề phòng vạn nhất, ta đã phái người theo dõi người này rồi, mặc dù một người cũng không gây ra sóng gió gì. Đã có Hư Nguyên đan, hết thảy cứ tiến hành theo kế hoạch, bên kia ta cũng phải đi chuẩn bị một hai rồi." Nam tử mặt sẹo chuyển chủ đề nói.

Nói xong, không chờ Giao Tam mở miệng, trên người gã tuôn ra mảng lớn hắc quang, cả người liền dung nhập vào hư không, biến mất vô tung.

Giao Tam cũng không có ở lại lâu, thân hình biến thành độn quang bay vào sâu trong bí cảnh.

...

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã ly khai bí cảnh, nghênh đón hắn là vô cùng vô tận Lạc Phách kinh phong.

Hắn không có lập tức tế ra Định Phong châu kia, mà giơ tay lên, bên ngoài thân thể ngưng tụ ra một quang đoàn màu xanh, bao phủ thân thể vào trong đó, ngăn cản gió lạnh vô tận chung quanh.

Tuy gió lạnh bị ngăn trở, nhưng thanh âm quỷ rít câu hồn lại thẩm thấu vào trong.

Hàn Lập chắp tay sau lưng, lẳng lặng lắng nghe tiếng thét bên ngoài chốc lát, gật đầu khẽ.

Giờ phút này thần thức chi lực trong đầu hắn vững vàng vô cùng, không có bị thanh âm bên ngoài ảnh hưởng chút nào, xem ra tai hoạ ngầm thần thức đã được khu trừ.

Sau một khắc, Hàn Lập vung tay lên, một ngọn núi màu xám to cỡ đầu người lớn từ trong tay áo bay ra, quay tít một vòng lơ lửng trong hư không trước người, đúng là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Hắn nhìn ngọn núi màu xám trước mắt, thần niệm quét vào bên trong, gật đầu hài lòng.

Lần này luyện chế Hư Nguyên đan, cuối cùng dẫn đến Đan Kiếp, bị núi này ngăn cản dễ dàng.

Trong lòng của hắn cũng xác định, bảo vật này quả thật có thể ngăn cản hữu hiệu Đan Kiếp, dùng tốt hơn so với bất luận kiện Tiên Khí nào.

Thậm chí về sau hắn biểu hiện ra sắc mặt tái nhợt, chẳng qua là hắn tận lực giả bộ mà thôi, dùng để mê hoặc Giao Tam.

Ngoài ra, hắn nói với Giao Tam là đã sử dụng hết tài liêu luyện đan, kỳ thật cũng không phải như thế.

Giờ phút này, bên trong vòng tay trữ vật của hắn còn thừa lại bảy phần tài liệu, định ngày sau tìm chỗ bí ẩn, lại luyện chế ra một hai miếng, nghiên cứu kỹ một phen.

Hắn cảm thấy tựa hồ giữa đan phương Hư Nguyên đan và Đạo đan có quan hệ nào đó, nếu biết được, về sau có lẽ có trợ giúp với tài nghệ luyện đan của hắn.

------oOo------

Chương 384: Dị thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đã có kinh nghiệm thành công một lần, Hàn Lập nắm chắc với mấy phần tài liệu còn lại này có thể luyện chế ra một viên Hư Nguyên Đan nữa.

Đến lúc đó, hắn cần phải xem kỹ viên đan dược khiến cho vị Luân Hồi Chi Tử Giao Tam cần có gấp đến cuối cùng có chỗ nào đặc biệt.

Trong lòng đã có kế hoạch, hắn lật tay lấy viên Định Phong Châu kia ra, bắt chước Ly Thập Nhất trước đây bấm niệm pháp quyết.

Một cỗ gợn sóng màu đen từ trong Định Phong Châu tản ra, khuếch tán ra chung quanh, đẩy Lạc Phách Kinh Phong đầy trời ra ngoài.

Hắn quay đầu nhìn chỗ sâu trong Lạc Phách Kinh Phong, trong mắt lóe lên một tia trầm ngâm.

Kỳ thật hắn rất tò mò tình huống sâu trong Lạc Phách Kinh Phong. Giờ phút này thần thức đã được giải quyết, xâm nhập vào trong đó tìm tòi cũng chưa hẳn là không thể.

Nhưng rất nhanh hắn lắc đầu, đè xuống loại suy nghĩ trong lòng này, thanh quang trên thân đại phóng, cả người hóa thành một đạo thanh hồng chui vào trong Lạc Phách Kinh Phong, bay về hướng Hắc Phong hải vực.

Sau một ngày đêm.

Thân hình Hàn Lập lại xuất hiện trên không mặt biển nào đó ở Hắc Phong hải vực, thu Định Phong Châu trong tay lại, thở nhẹ ra một hơi.

Có dị bảo này, mặc dù Lạc Phách Kinh Phong đã không thể ảnh hưởng đến

hắn, nhưng ở lâu trong đó vẫn làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Nhưng vào lúc này, lông mày hắn khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lật tay lấy ra mặt nạ màu đỏ đeo lên, một tay bấm niệm pháp quyết, mặt nạ nổi lên mảng lớn hồng mang, giao diện nhiệm vụ hiện ra trước người.

Ánh mắt của hắn quét qua, mắt lộ vẻ vui mừng, lật tay lấy ra một bọc nhỏ Tiên Nguyên thạch, đặt ở trung tâm vòng xoáy giao diện nhiệm vụ trong pháp trận, đồng thời tay bấm niệm pháp quyết.

Sau một lát, Tiên Nguyên thạch trong tay hắn đổi thành bảy tám loại tài liệu.

Hai gốc linh thảo, hai kiện tài liệu yêu thú, ngoài ra còn có mấy khối tinh thạch màu sắc khác nhau.

Những thứ này chính là tài liệu cần thiết luyện chế Kim Hồn Đan, lúc trước hắn ban bố nhiệm vụ tìm kiếm, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tìm được.

Hàn Lập kiểm tra cẩn thận những tài liệu này một lần, xác định không có vấn đề gì mới phân ra từng loại rồi thu vào.

Quá trình luyện chế Kim Hồn Đan cũng không quá phức tạp, lấy trình độ luyện đan của hắn bây giờ, kết hợp với lực lượng Chân Ngôn Bảo Luân gia trì, một phần tài liệu này xem như đủ dùng.

Làm xong hết thảy, trên thân Hàn Lập biến thành độn quang, hóa thành một đạo thanh hồng bay về phía trước không nhanh không chậm.

Lúc trước mặc dù hắn nói với Giao Tam muốn bắt đầu tu luyện Luyện Thần Thuật, nhưng kỳ thật hắn cũng không định làm, bây giờ tai hoạ ngầm thần thức tạm thời đã giải trừ, điều cấp thiết nhất của hắn lúc này là tiến giai Kim Tiên.

Mặc dù hắn đã gia nhập Luân Hồi điện, trở thành Luân Hồi Chi Tử, nhưng cục diện bị Bắc Hàn Tiên Cung truy nã vẫn không có trợ giúp chút nào.

Thậm chí nếu bị phát hiện là người Luân Hồi Điện, sợ rằng phiền toái sẽ càng lớn hơn.

Vì thế, chỉ có tận lực tăng thực lực lên, để có thể an ổn vượt qua nguy cơ lần này, mới có tâm tình đi cân nhắc chuyện khác.

Có Kim Hồn Đan tương trợ, cải biến thần hồn đã không cần phải suy nghĩ, vấn đề còn lại chính là đả thông tiên khiếu cuối cùng.

Bước này nhìn như đơn giản, nhưng từ xưa đến nay, vô số tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ lại phải dừng bước ở chỗ mấu chốt này.

Nghĩ đến đây, hắn nhịn không được thở dài.

Những năm qua, kỳ thật hắn không ngừng tìm kiếm phương pháp đột phá Kim Tiên, trong đó bao gồm cả công pháp hoàn chỉnh Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Trong Vô Thường minh, hắn đã ban bố mấy cái nhiệm vụ, trả thù lao cực kỳ phong phú, tìm kiếm hết thảy phương pháp trợ giúp tiến giai Kim Tiên, hoặc là đả thông tiên khiếu.

Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, vẫn không thu hoạch được gì.

Hàn Lập nhíu mày, rất nhanh ánh mắt trở nên kiên định.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, mặt nạ màu đỏ trên mặt hiện ra một tầng xích quang, bao trùm thân thể.

Sau một khắc, hồng quang tiêu tán ra, hắn đã hóa thành một trung niên nhân mày rậm, mặt chữ điền.

Tiếp theo, tay thúc giục pháp quyết, độn tốc chợt tăng lên gấp bội, sau mấy cái chớp động đã biến mất ở cuối chân trời.

Phương hướng kia, chính là Hắc Phong thành.

Kết quả hắn vừa mới bay ra hơn mười vạn dặm, đột nhiên độn quang dừng lại, đứng ở không trung.

Theo đó, một trận tiếng vang ù ù từ phía dưới mặt biển truyền đến, nguyên bản mặt biển bình lặng đột nhiên quay cuồng kịch liệt, nhấc lên từng đạo sóng to lớn, phun trào lên như bài sơn đảo hải, sóng lớn va vào nhau bắn ra vô số bọt nước, phát ra tiếng vang như sấm rền.

Không chỉ là phía dưới mặt biển, tựa hồ hư không bốn phía cũng run lên nhè nhẹ.

"Xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày nhích lên một chút.

Loại dị động giống như địa chấn này, tựa hồ năng lượng tích súc thật lâu lập tức bạo phát ra, không ngờ ẩn ẩn làm rung chuyển hư không, chuyện này cũng hiếm thấy ở Hắc Phong hải vực.

Hắn nhìn xuống mặt biển chung quanh, rất nhanh thu hồi ánh mắt, không để ý nữa, tiếp tục bay về phía trước.

...

Một chỗ hải vực phụ cận Hắc Phong đảo, nơi đây trải rộng rất nhiều san hô hải tiều, trên hải tiều sinh trưởng một loại tảo biển màu đỏ hồng, từ trên cao nhìn xuống vùng biển này phảng phất như một bàn cờ cực lớn, phân bố rất nhiều quân cờ màu đỏ hồng.

Hải vực nơi đây có tên là Kỳ Bàn hải.

Tuy nói nơi này phụ cận Hắc Phong đảo, nhưng khoảng cách đến Hắc Phong đảo là mấy triệu dặm, mà lại chệch với mấy tuyến đường chính nên ít ai lui tới.

Thiên địa linh khí nơi này nồng đậm, cộng thêm dưới đáy biển có khoáng sản tài nguyên phong phú, không ít yêu thú chiếm cứ, trong đó có mấy loại yêu thú đặc thù, yêu đan và tài liệu đều vô cùng trân quý, dẫn tới rất nhiều

tu sĩ tới đây săn bắt.

Tình huống như vậy, khắp Hắc Phong hải vực cũng không hiếm thấy.

Dù sao toàn bộ hải vực rộng lớn, tu sĩ chiếm cứ hải đảo thực sự không có ý nghĩa, mảng lớn Man Hoang hải vực vẫn bị Yêu thú chiếm cứ.

Tu sĩ săn giết Yêu thú tất nhiên là chuyện bình thường, nhưng nếu gặp Yêu thú lợi hại, tu sĩ bị nó đánh giết thôn phệ tự nhiên cũng không phải chuyện lạ.

Trong Kỳ Bàn hải, lúc này đang có mấy tu sĩ Nhân tộc đang đứng trước nguy cơ vẫn lạc.

Ba tu sĩ Nhân tộc gồm một nam tử trung niên râu quai nón, một thiếu nữ hồng sam, còn có một thanh niên mặc hắc bào, họ đang khống chế một pháp bảo phi thuyền màu xanh phi độn về phía trước nhanh như chớp.

Phía sau phi thuyền có một chùm sáng màu lam bám theo không bỏ, chùm sáng màu lam không nhìn rõ là Yêu thú nào, chỉ có thể nhìn thấy phía trên thỉnh thoảng hiện lên từng đạo hồ quang điện màu lam, phát ra âm thanh ù ù.

Ba tu sĩ đều có tu vi Hóa Thần kỳ, mặt ngoài phi thuyền màu xanh khắc chằng chịt linh văn, hiển nhiên cũng là một kiện pháp bảo không tệ, độn tốc không chậm.

Nhưng tốc độ của chùm sáng màu lam kia nhanh hơn một chút, từ từ đuổi kịp ba người, rất nhanh khoảng cách song phương bị rút ngắn hơn mười dặm.

"Không được, tiếp tục như vậy thì chúng ta không thể trốn thoát." Trong mắt nam tử râu quai nón lo lắng, vội la lên.

"Vậy làm sao bây giờ? Đây đã là phi thuyền có tốc độ nhanh nhất rồi." Thiếu nữ hồng sam đang bấm niệm pháp quyết thôi động phi thuyền nghe vậy, gương mặt xinh đẹp biến đổi hỏi.

Thanh niên áo đen kia cũng nhìn lại, mặc dù thần sắc người này cũng lo lắng, nhưng cũng không có bối rối.

"Mộ đạo hữu, ta nhớ trên người ngươi có một tấm Chân Lôi Phù, nhanh lấy ra công kích đầu Lôi Dẫn Thú này đi, đồng thời ta cũng thi triển Cực Âm Tráo vây khốn nó, có thể tranh thủ một tia cơ hội đào mệnh." Nam tử râu quai nón vội la lên.

"Đại bá, không được, Cực Âm Tráo là pháp bảo âm thuộc tính, vừa lúc bị lôi điện chi lực của Lôi Dẫn Thú này khắc chế, căn bản tranh thủ không được bao nhiêu thời gian." Thiếu nữ hồng sam lập tức lắc đầu nói.

"Ta biết, nhưng bây giờ căn bản không có biện pháp khác, có một cơ hội nhất thời liền nhiều hơn một ít cơ hội sống sót, nếu bị con Yêu thú này đuổi kịp, trong nháy mắt ba người chúng ta sẽ bị xé nát, còn nói gì pháp bảo. Mộ đạo hữu, nhanh!" Nam tử râu quai nón thúc giục nói.

Thanh niên mặc hắc bào cắn răng một cái, lật tay vung lên, một tấm phù lục màu tím xuất hiện trong lòng bàn tay.

Từng đạo hồ quang điện màu tím chói mắt lượn lờ trên phù lục, mặc dù chưa bị kích phát, nhưng hai người nam tử râu quai nón đã cảm giác làn da run rẩy.

"Mau!"

Trong miệng thanh niên mặc hắc bào nói lẩm bẩm, một tay phất lên.

Phù lục màu tím lập tức bắn ra, hóa thành một đạo điện mang màu tím, bắn đến chùm sáng màu lam đang đuổi theo phía sau.

Ầm ầm!

Phù lục màu tím đột nhiên vỡ vụn ra, hóa thành mười mấy lôi điện màu tím to cỡ vại nước.

Mỗi đạo lôi điện đều tản mát ra chấn động linh lực kinh người, đổ ập xuống phía chùm sáng màu lam đang bay tới.

Phanh phanh phanh!

Chùm sáng màu lam lập tức vỡ vụn ra, lộ ra thân ảnh Yêu thú bên trong, là một đầu yêu vật màu lam dài mười mấy trượng, giống như một đại mãng xà.

Bất quá toàn thân con thú này cũng không có lân phiến, mà làn da là từng vòng từng vòng màu lam nhăn nheo, giống như một con giun to lớn.

Lôi điện thô to đánh nát chùm sáng màu lam, sau đó hung hăng bổ vào thân Lôi Dẫn Thú này.

Lập tức Lôi Dẫn Thú phát ra một tiếng kêu chói tai, giống như hài nhi khóc, bên ngoài thân bị đánh ra từng đạo vết thương, chảy ra huyết dịch màu lam.

Nhưng những vết thương này cũng không sâu, chỉ là vết thương nhẹ mà thôi.

Bất quá cử động lần này lại làm con thú này giận dữ, trên thân bỗng nhiên hiện ra từng đạo lôi điện màu lam thô to, bảo vệ toàn thân, lập tức đẩy những lôi điện màu tím kia ra.

Vào thời khắc này, đỉnh đầu Lôi Dẫn Thú loé lên hắc quang, một tấm võng tráo to lớn màu đen từ hư không xuất hiện, rơi xuống vây con Yêu thú này vào bên trong.

Tấm võng lớn màu đen này sáng óng ánh, mặt ngoài mơ hồ hiện ra từng sợi lửa màu đen, tản mát ra khí tức âm lãnh không gì sánh được.

Lưới lớn bao con thú này lại, sau đó bỗng nhiên co lại, xiết chặt vào thân Lôi Dẫn Thú.

Xuy xuy xuy!

Lập tức bên ngoài thân Lôi Dẫn Thú hiện ra từng vết thương màu đen, miệng vết thương toát ra từng đạo khói xanh. Nó lập tức phát ra tiếng kêu càng thêm chói tai, thân hình phi độn cũng ngừng lại.

"Tranh thủ cơ hội, đi mau!" Nam tử râu quai nón hét lớn một tiếng.

Hai tay thiếu nữ hồng sam kia vội vàng bấm niệm pháp quyết, đồng thời há miệng phun ra một đoàn huyết quang, chui vào trong phi thuyền màu xanh.

Linh văn mặt ngoài phi thuyền nở rộ, phun ra từng đạo thanh quang như thực chất, bay nhanh về phía trước.

Trong tấm võng lớn màu đen, thân thể khổng lồ Lôi Dẫn Thú vùng vẫy mãnh liệt, làm tấm võng lớn màu đen run mạnh không thôi.

Cùng lúc đó, phía trước thân nó vỡ ra một đường vết rách, hình thành một cái miệng rộng đáng sợ, bên trong mọc ra hai hàng răng trắng hếu.

Thanh âm đôm đốp vang lên!

Lôi điện màu lam trên người Lôi Dẫn Thú đều hội tụ lại phụ cận miệng lớn, trong nháy mắt hình thành một đoàn lôi cầu màu lam to lớn, tản mát ra ba động lôi điện đáng sợ, hung hăng phun ra.

"Ầm ầm" Âm thanh nổ vang liên tiếp kinh thiên động địa!

Điện quang màu lam loá mắt không gì sánh được bay ra phía chung quanh, trong nháy mắt tấm võng lớn màu đen bị xé rách ra.

Sắc mặt nam tử râu quai nón trắng nhợt, nhịn không được kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng lưu lại một vết máu.

"Đại bá!" Thiếu nữ hồng sam kinh hô một tiếng.

"Ta không sao... Nhanh! Nếu ngươi không đi sẽ không còn kịp nữa!" Nam tử râu quai nón quát.

------oOo------

Chương 385: Vô tình gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hồng sam thiếu nữ nghe vậy cắn răng một cái, ánh mắt rời khỏi nam tử râu quai nón, tay bấm nhanh pháp quyết, thúc giục phi thuyền bay nhanh về phía trước.

Thanh niên áo đen bên cạnh phất tay lên, lòng bàn tay bắn ra một đạo ánh sáng màu xanh nhu hoà, chui vào trong cơ thể nam tử râu quai nón.

Lập tức sắc mặt nam tử râu quai nón dễ nhìn hơn một chút, gật đầu nhẹ một cái cám ơn thanh niên áo đen.

Lúc này, lôi quang màu lam đầy trời tiêu tán ra, lần nữa lộ ra thân thể khổng lồ của Lôi Dẫn Thú.

Thoạt nhìn thương thế trên người con thú này càng nghiêm trọng hơn so với trước, vết thương trên da nhiều hơn gấp bội, rất nhiều nơi trở nên đen nhánh, huyết dịch màu lam nhiễm cả nửa thân người.

Nhưng lập tức trong miệng Lôi Dẫn Thú phát ra một tiếng Hi..i...iiii, sau đó thân hình cực lớn của nó hạ xuống, bên ngoài thân lần nữa hiện ra từng đạo lôi điện màu lam.

Đồng thời huyết lam bên ngoài thân nó kêu một tiếng phần phật, thiêu đốt, hóa thành một đoàn hỏa diễm màu lam.

Hỏa diễm cùng lôi điện đan vào lóe lên, hóa thành mảng lớn sương mù màu lam nồng đậm, cuồn cuộn vây quanh thân thể khổng lồ của con thú này.

Sau một khắc, sương mù màu lam mãnh liệt bạo liệt ra, sau đó tiêu tán vô tung.

Thân thể khổng lồ của Lôi Dẫn Thú cũng theo đó biến mất không thấy.

"Cẩn thận!" Thanh niên áo đen một mực chú ý tình huống sau lưng, thấy cảnh này lập tức sắc mặt đại biến quát.

Thần thức của hồng sam thiếu nữ và nam tử râu quai nón cũng một mực chú ý động tĩnh phía sau, sắc mặt cả hai giật mình.

Nhưng ba người chưa kịp phản ứng thì hư không phía trước phi thuyền chấn động một cái, một mảnh vụ hải màu lam lăng không hiển hiện ra chụp nhanh xuống phi thuyền màu xanh, bao phủ cả phi thuyền lẫn ba người vào trong đó.

Phi thuyền bị vụ hải bao phủ, lập tức như sa vào vũng bùn, không thể động đậy.

Thân thể ba người ở trên thuyền bị một cỗ lực cường đại vô hình bao phủ, xiết chặt, tuy vẫn có thể nhúc nhích, nhưng giơ tay nhấc chân đều vô cùng khó khăn, sắc mặt đại biến.

Bên trong vụ hải phía trươc loé lên lam ảnh, thân hình cực lớn Lôi Dẫn Thú hiện ra. Thân hình nó lớn hơn nhiều so với lúc trước, giống như một tòa núi nhỏ ngăn cản ở phía trước.

Khí tức khổng lồ từ trên người nó lan ra, mơ hồ đạt đến cấp độ Luyện Hư kỳ.

Nam tử râu quai nón và hồng sam thiếu nữ hoảng hốt, trong mắt lộ ra một tia tuyệt vọng, sắc mặt thanh niên áo đen cũng trầm xuống.

Trong hai con mắt Lôi Dẫn Thú tràn đầy vẻ băng lãnh, miệng lớn dữ tợn há ra mãnh liệt.

Xuy xuy xuy!

Từng đạo lôi điện màu lam từ trong miệng xì ra, sau đó hóa thành hơn mười

sợi roi điện vừa thô vừa to đánh nhanh xuống phi thuyền.

Cùng lúc đó, vụ hải màu lam chung quanh cuồn cuộn kịch liệt, tạo thành tầng tầng bọc ba người lại.

Vụ hải màu lam hóa thành một đoàn vụ cầu màu lam cực lớn, lật qua lật lại cuồn cuộn, xoay tròn không thôi, đạo đạo hồ quang điện tán loạn ở trong đó, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, không biết xảy ra chuyện gì bên trong.

Vào thời khắc này, vụ cầu màu lam cuồn cuộn chợt dừng lại.

Sau một khắc, vụ cầu bành trướng mãnh liệt ra ngoài, sau đó một tiếng nổ mạnh bạo liệt ra, thân hình ba người thanh niên áo đen hiện ra.

Trong tay thanh niên áo đen đang nắm một hoả kiếm khổng lồ màu đỏ lớn chừng mấy trượng, toàn thân kiếm thiêu đốt hoả diễm màu vàng đỏ cuồn cuộn, tản mát ra chấn động linh lực đáng sợ.

Sắc mặt gã tái nhợt vô cùng, quần áo trên người rách rưới, khóe miệng cũng rỉ ra một vết máu.

Tình huống nam tử râu quai nón và hồng sam thiếu nữ càng hỏng bét, quần áo rách tả tơi, sắc mặt trắng bệch. Toàn thân nam tử râu quai nón loang lỗ vết máu, tay trái bị đoạn đến khuỷu tay, máu tươi chảy ra ào ào.

Linh thuyền màu xanh đã không còn thấy bóng dáng, nhưng bên trong vụ hải sau lưng ba người mơ hồ nhìn thấy hai khối Linh thuyền vỡ đôi.

Mặt ngoài hoả kiếm cực lớn trong tay thanh niên áo đen lóe lên hoả quang, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một tấm linh phù đỏ thẫm to cỡ nửa xích, phía trên khắc một đồ án hoả kiếm.

Lực lượng hoả diễm mãnh liệt từ trên Linh phù tán phát ra, lại càng không ổn định.

Linh phù chợt loé lên quang mang sáng bóng, xoẹt một tiếng, lăng không bốc cháy, trong nháy mắt hóa thành một đám bụi.

Trong mắt thanh niên áo đen hiện lên vẻ thương tiếc, mãnh liệt quay đầu không nhìn nữa.

"Đi mau!"

Gã hét lớn một tiếng, ánh sáng màu xanh trên thân đại phóng, hóa thành một đạo thanh ảnh bỏ chạy nhanh về phía trước.

Đại hán râu quai nón và hồng sam thiếu nữ cũng chống đỡ một hơi, thân biến thành độn quang trốn nhanh về phía trước.

Trong nháy mắt ba người trốn được một khoảng cách.

Sương mù màu lam đằng sau bạo liệt chấn động một hồi, thân hình Lôi Dẫn Thú cực lớn hiện ra.

Lúc này trên bụng nó nhiều hơn một vết thương thật dài, huyết dịch màu lam chảy ra ào ào, thoạt nhìn tuy thương thế không nhẹ, nhưng so với ba người thanh niên áo đen thì tốt hơn nhiều.

Tuy ba người trốn ra được một khoảng cách, nhưng thoạt nhìn Lôi Dẫn Thú không lo lắng chút nào, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh như nhân cách hoá.

Thân hình cực lớn của nó cuồn cuộn một cái, sương mù màu lam chung quanh bao trùm thân thể nó, phát ra tiếng nổ mạnh ù ù, nhanh chóng đuổi theo ba người phía trước.

Ba người thanh niên áo đen mang thương tích trên người nên độn tốc chậm hơn so với trước không ít. Tuy Lôi Dẫn Thú biến thành Vụ Hải trùng trùng điệp điệp, nhưng tốc độ không giảm chút nào.

Khoảng cách song phương lập tức rút ngắn nhanh chóng.

Trong lòng ba người thanh niên áo đen tuy khẩn trương nhưng lại không có biện pháp ngăn cản

Khoảng cách song phương càng ngày càng gần, chỉ chốc lát đã kéo gần lại chưa đủ mười dặm.

Lúc này pháp lực ba người đã cạn tới đáy, Pháp bảo trên người cũng đã sử dụng hết, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Vào thời khắc này, xa xa phía chân trời một đạo thanh hồng không hề báo trước bay vụt đến nhanh vô cùng.

Khí tức khổng lồ từ trên đạo thanh hồng tán phát ra vượt xa ba người cùng Lôi Dẫn Thú đằng sau.

Ba người thanh niên áo đen giật mình khẽ, lập tức đại hỉ.

"Tiền bối! Cứu mạng!" Ba người cùng kêu lớn.

Đạo thanh hồng dừng lại một chút, bên trong truyền ra một tiếng kêu nhẹ, tốc độ liền chậm lại.

Ba người thanh niên áo đen thấy vậy lập tức đại hỉ.

Lôi Dẫn Thú nhìn thấy đạo thanh hồng trên không trung, trong mắt hiện ra một tia sợ hãi, nhưng khi nó nhìn về phía ba người, trong mắt lại hiện ra hung quang.

Nó chợt dừng độn quang lại, há to cái miệng rộng ra.

Bên trong vụ hải vang lên thanh âm ù ù, vô số hồ quang điện màu lam hiện ra, sau đó nhanh chóng hội tụ lại miệng nó, trong nháy mắt hóa thành một đoàn lôi cầu cực lớn to hơn mười trượng.

Một tiếng nổ vang!

Lôi cầu cực lớn oanh kích tới hướng ba người thanh niên áo đen.

Thân hình Lôi Dẫn Thú khẽ động, vụ hải màu lam quanh người cuồn cuộn

bao vây lấy thân thể của nó, quay người bỏ chạy lại đằng sau.

Tốc độ lôi cầu cực nhanh, thoáng cái đuổi kịp ba người, sắp bao phủ ba người vào trong.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh từ trong đạo thanh hồng truyền ra.

Sau đó quang mang lóe lên, một cột sáng màu xanh to cỡ thùng nước từ trên trời giáng xuống, đánh trúng vào lôi cầu cực lớn.

"XOẸT" một tiếng vang nhỏ, lôi cầu cực lớn bị cột sáng màu xanh xuyên thủng dễ dàng, tán loạn ra.

Lôi Dẫn Thú thấy cảnh này, trong nội tâm hoảng hốt, vụ hải quanh người cuồn cuộn kịch liệt, phát ra tiếng vang ù ù rung trời, phóng nhanh về phía xa.

Bên trong đạo thanh hồng trên không trung truyền ra một tiếng cười lạnh lần nữa, lại có một cột sáng màu xanh khác phóng tới như điện, tốc độ vượt xa Lôi Dẫn Thú, lóe lên đuổi theo vụ hải màu lam.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, thình lình hóa thành một đạo kiếm khí màu xanh cực lớn to mấy trăm trượng, chui vào trong vụ hải màu lam.

Xoẹt!

Vụ hải màu lam vỡ ra một tiếng, sau đó tán loạn ra, hiện ra thân hình Lôi Dẫn Thú bên trong.

Thân hình cực lớn đứng ở không trung, sau đó từ vị trí trung tâm trên người hiện ra một vết đỏ, sau một khắc thân hình cực lớn thình lình vỡ ra biến thành hai nửa.

Hai mảnh tàn thể, còn có mảng lớn huyết dịch màu lam xen lẫn nội tạng nhao nhao rớt xuống, rơi vào trên biển “ầm” một tiếng.

Ba người thanh niên áo đen đều ngừng lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn hết

thảy trước mắt.

Lúc này đạo thanh hồng trên không trung mới tiêu tán ra, hiện ra một trung niên nam tử mày rậm.

"Đa tạ đại ân cứu mạng của tiền bối! Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, mạo muội kêu cứu tiền bối, kính xin tiền bối thứ lỗi." Ba người thanh niên áo đen liếc nhìn nhau, vội vàng bay đến cúi đầu sâu thi lễ, cực kỳ cung kính nói.

Đối phương có thể một kích chém giết đầu Lôi Dẫn Thú, tối thiểu cũng là tu vi Hợp Thể kỳ, thậm chí có thể là đại năng Đại Thừa kỳ, cho nên ngôn ngữ ba người cẩn thận vô cùng.

Trung niên mày rậm liếc nhìn ba người, ánh mắt thoáng dừng lại trên người thanh niên áo đen, nhàn nhạt mở miệng hỏi: "Các ngươi đều là tu sĩ Hắc Phong Đảo?"

"Đúng vậy. Ba người chúng ta đều cư trú tại Hắc Phong Đảo quanh năm, tại hạ lại từ nhỏ lớn lên tại Hắc Phong Thành, vô cùng quen thuộc chỗ đó. Nếu tiền bối cần gì, tại hạ sẽ cống hiến hết sức lực." Thanh niên áo đen lập tức nói ra.

"Nghe khẩu khí của ngươi rất giống một phong tín tử." Trong mắt trung niên mày rậm loé lên quang mang, cười nhạt nói.

"Pháp nhãn tiền bối như đuốc, trước kia tại hạ xác thực đã làm phong tín tử một đoạn thời gian." Thanh niên áo đen cười lấy lòng nói.

"A, ngươi tên là gì?" Nam tử mày rậm hỏi.

"Vãn bối Mộ Tuyết, hai vị này là Phương Tê đạo hữu cùng Phương Vi đạo hữu." Thanh âm thanh niên áo đen cung kính đáp.

Nam tử mày rậm nhíu mày, nhất thời không nói gì.

Người này không ai khác chính là kẻ đi theo dẫn đường cho Hàn Lập cả

tháng lúc hắn đến Hắc Phong Đảo trước kia.

Hắn không nghĩ tới ở chỗ này lại vô tình gặp được Mộ Tuyết này, nếu không xem như cố nhân, hắn cũng sẽ không dừng lại xuất thủ, dù sao tu sĩ đánh nhau với Yêu thú, dù bị tử thương cũng là chuyện bình thường.

Lại nói tiếp, năm đó người này chỉ có tu vi Kết Đan kỳ, sau nhiều năm lại tu luyện đến Hóa Thần kỳ.

Tuy năm đó mình có đưa tặng linh thạch công pháp tương trợ, nhưng tốc độ này xem như rất nhanh.

Mộ Tuyết tự nhiên không nhận ra hắn, hắn cũng không định cho đối phương biết là có quen nhau.

Ba người Mộ Tuyết thấy vị tiền bối này có chút cổ quái, không dám mạo muội quấy rầy, nhìn nhau đứng lẳng lặng một bên.

"Nơi này cũng không phải là nơi an toàn, ta đang đi Hắc Phong Thành, liền mang bọn ngươi theo một đoạn đường a." Hàn Lập trầm mặc một hồi, mở miệng nói ra.

Nói xong, tay hắn vỗ lên túi trữ vật, một viên ánh sáng màu xanh từ trong bắn ra, hóa thành một Linh thuyền tinh xảo nhỏ như lòng bàn tay, ngoại hình giống như một con chim màu xanh, đúng là chiếc Thanh Diên Phi Thuyền.

Phi thuyền được pháp quyết thúc giục, nhanh chóng lớn lên vài chục trượng, hai bên phi thuyền loé lên ánh sáng màu xanh, hiện ra bốn cái lông xù màu xanh giống như cánh chim non, vỗ lia lịa, thoạt nhìn cực kỳ linh động.

"A, thật đáng yêu!" Đôi mắt hồng sam thiếu nữ sáng lên, nhịn không được nói ra.

Lúc này nam tử râu quai nón đang xử lý sơ qua vết thương trên người, nghe thiếu nữ nói vậy, sắc mặt biến hóa, quay đầu trừng nàng một cái.

Hồng sam thiếu nữ lập tức tỉnh ngộ, vị tiền bối này chính là nam tử, tán thưởng phi thuyền kia huyền diệu mới đúng, dùng từ đáng yêu xác thực không ổn.

Khuôn mặt thiếu nữ ửng đỏ, vội vàng cúi đầu xuống.

"Không sao, chỉ là cấm chế biến hóa mà thôi, đều lên đây đi." Hàn Lập cười ôn hòa nói.

Mộ Tuyết và hồng sam thiếu nữ vội vàng bay lên, đáp trên phi thuyền.

Nam tử râu quai nón nhìn Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia do dự, lại không có động.

"Tiền bối, xin thứ cho tại hạ được một tấc lại muốn tiến một thước, đầu Lôi Dẫn Thú này..." Ánh mắt của gã nhìn hướng thi thể yêu thú trên mặt biển, muốn nói lại thôi.

"Vật ấy đối với ta vô dụng, nếu ngươi muốn cứ tới thu lại đi." Hàn Lập cũng không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng nói.

------oOo------

Chương 386: Cảnh giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đa tạ tiền bối!"

Nam tử râu quai nón nghe vậy đại hỉ, thi lễ với Hàn Lập một cái, sau đó thân hình bay thật nhanh xuống, tách rời thi thể Lôi Dẫn Thú ra một cách thuần thục

Gã cũng không dám trì hoãn quá lâu, chỉ thu mấy thứ tài liệu trọng yếu vào, xong liền bay trở lại.

Tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, đang tính thúc giục phi thuyền thì hải vực chung quanh bỗng nhiên rung động.

Ánh mắt của hắn đảo qua khắp nơi, phát hiện mặt biển gần đó nhấc lên từng đạo sóng cả cực lớn, phát ra trận trận tiếng nổ mạnh ù ù.

Cùng lúc đó, cách nơi đây mấy trăm dặm, một tòa hải đảo không người dâng lên khói đặc cuồn cuộn, một hòn đảo khác thì nham thạch nóng chảy đỏ thẫm vừa thô vừa to từ trong tuôn ra, bay thẳng lên bầu trời.

Ba người Mộ Tuyết thấy vậy cả kinh, nhưng thấy thần sắc Hàn Lập tự nhiên, liếc nhìn nhau, cũng không dám mở miệng nói gì.

Thần sắc Hàn Lập không đổi, nhưng trong lòng khẽ động.

Dọc theo đường trở lại Hắc Phong Đảo, hắn thường xuyên nhìn thấy loại thiên tai biển gầm, địa chấn này. Trước kia tuy Hắc Phong hải vực cũng thỉnh thoảng xảy ra tình huống như thế, nhưng không có xảy ra nhiều lần như vậy.

Hắn lắc đầu, thu hồi ánh mắt, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Thanh Diên phi thuyền khẽ run lên, sau đó ánh sáng màu xanh đại phóng, linh vũ hai bên phi thuyền vỗ phần phật một cái, bỗng nhiên biến dài gấp mấy lần, hóa thành một cánh chim màu xanh thật dài.

Phi thuyền lóe lên hóa thành một đạo thanh hồng thật dài, bắn về phía trước với tốc độ cực nhanh, trong giây lát biến mất vô tung vô ảnh.

"Các ngươi có biết tình huống ở Hắc Phong Đảo lúc này như thế nào không, vẫn còn tiếp tục tranh đấu với Thanh Vũ Đảo hả?" Hàn Lập vừa khu động phi thuyền, vừa tùy ý hỏi.

"Khởi bẩm tiền bối, từ khi các nơi hải vực xuất hiện dị biến đến nay, Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo đã ngừng tranh đấu." Mộ Tuyết nói ra.

"Dị biến trong miệng ngươi chính là biển gầm, núi lửa bộc phát trước mắt sao?" Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, lại hỏi.

"Đúng vậy." Mộ Tuyết gật đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ, gật đầu nhẹ.

Kế tiếp, hắn cũng không nói gì nữa, ba người Mộ Tuyết tự nhiên cũng không dám tùy ý mở miệng, mấy người trầm mặc bay đi.

Với tốc độ của Thanh Diên phi thuyền, không lâu lắm đã tới Hắc Phong Thành, bọn họ dừng lại một chỗ ở ngoài thành.

"Lần này đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, xin hỏi có thể biết được tính danh tiền bối hay không, chúng ta sẽ khắc cốt ghi tâm." Ba người Mộ Tuyết bay xuống Linh thuyền, cảm kích lần nữa, nói.

"Không cần, bèo nước gặp nhau mà thôi, các ngươi đi đi. Nhớ rõ, mặc dù tu luyện trọng yếu, nhưng tính mạng chỉ có một cái mà thôi." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Nói xong, hắn không chờ ba người nói thêm gì, thân hình nhoáng một cái bay về phía cửa thành ở phía xa.

Ba người nhìn Hàn Lập rời đi, sau một lát nam tử râu quai nón mới trịnh trọng nói:

"Mộ đạo hữu, lần này chúng ta có thể kiên trì đến khi vị tiền bối này cứu giúp là nhờ có ngươi thi triển phù lục hai lần. Ngươi yên tâm, bán tài liệu Lôi Dẫn Thú này đi, linh thạch kiếm được ba người chúng ta sẽ chia đều."

Mộ Tuyết gật đầu cười nhẹ với nam tử râu quai nón, ánh mắt lại nhìn về phía cửa thành đằng kia, trong mắt hiện lên một tia khác thường.

"Mộ đạo hữu, ngươi sao vậy?" Hồng sam thiếu nữ hỏi.

"Không có gì, chúng ta đi thôi." Mộ Tuyết cười cười, bay về một phía ngoài thành.

Nhưng ánh mắt gã khẽ liếc qua, vẫn không khỏi nhìn về phía cửa thành một lần nữa.

Chẳng biết tại sao, cử chỉ hành động của vị tiền bối này lại làm cho gã mơ hồ có loại cảm giác thập phần quen thuộc.

Chẳng qua bất luận gã nghĩ như thế nào, vẫn không nghĩ ra được mình đã gặp vị tiền bối này khi nào.

Đại trận hộ thành ở Hắc Phong Thành đã kích phát, Hàn Lập nộp một ít linh thạch, sau đó rất nhanh tiến nhập nội thành.

Hắn không có dừng lại ở khu vực bên ngoài, trực tiếp bay vào khu vực trung tâm thành trì.

Trên một đường phố chính của Hắc Phong Thành, Hàn Lập bước đi chậm rãi, cuối đường là một quảng trường khổng lồ, một tòa tháp cao đang đứng sừng sững, chính là tháp truyền tống của Hắc Phong Thành.

Hắn nhìn qua các cửa hàng chung quanh, khẽ nhíu mày.

Đây là nơi phồn hoa nhất ở Hắc Phong Thành, nhưng dòng người trên phố không có bao nhiêu, khách ra vào cửa hàng hai bên cũng thưa thớt, khác biệt rất lớn với vẻ phồn hoa náo nhiệt lúc trước.

Trong lòng hắn kinh ngạc, trong đầu nhớ lại chuyện Mộ Tuyết vừa nói, hơi trầm ngâm, sau đó đi vào một cửa hàng tài liệu bên cạnh.

"Hoan nghênh quý khách đến thăm, không biết ngài cần cái gì? Bổn điếm tuy không lớn, nhưng nguồn cung cấp cực lớn, sẽ không làm ngài thất vọng." Chưởng quầy thấy Hàn Lập tiến vào, lập tức cười ha hả chạy ra đón.

Người này mập ục ịch, mặc một bộ trang phục màu vàng, đầu đội một cái mũ tròn, bộ dáng là một viên ngoại nhà giàu.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua cửa hàng, tùy ý mua vài cọng Linh thảo, thanh toán linh thạch xong rồi nói chuyện phiếm vài câu, hỏi:

"Chưởng quầy, ta đã từng tới Hắc Phong Thành này mấy lần, khi đó nơi đây cực kỳ phồn hoa, vì sao hôm nay trở nên tiêu điều như thế?"

"Ai, còn không phải do thiên tai sao. Chẳng biết tại sao những năm qua toàn bộ hải vực không được yên ổn, thậm chí nghe nói không ít hải đảo trực tiếp chìm nghỉm rồi. Hôm nay từng hòn đảo cũng bắt đầu bế quan phong đảo, tuy nơi đây còn có thể tự do ra vào, nhưng sinh ý trong thành cũng rớt xuống nghìn trượng a." Chưởng quỹ thấp béo lắc đầu, nói ra.

"Tại sao trước kia ta chưa từng thấy qua, thậm chí nghe nói qua thiên tai bực này." Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Nguyên nhân trong đó tự nhiên chúng ta cũng không rõ. Có lời đồn là vì linh mạch dưới đáy biển rung chuyển, cũng có người nói là có dị bảo xuất thế, uy lực thoát ra ngoài dẫn đến động trời, càng có nhiều người nói đây là dấu hiệu Hắc Phong hải vực sắp bị huỷ diệt, bất quá cũng không biết thiệt giả." Chưởng quỹ thấp béo hạ giọng, thần thần bí bí nói.

Hàn Lập nhíu mày, những lời đồn này nghe rất là hoang đường, không thể tin được.

"Không nói những chuyện này nữa, chưởng quầy, truyền tống trận kết nối Hắc Phong Thành với bên ngoài còn bao lâu nữa thì mở ra?." Hàn Lập cười khổ một tiếng, sau đó lại hỏi.

Lần này mục đích chủ yếu nhất hắn tới Hắc Phong Thành là muốn rời khỏi hải vực này, đi ra bên ngoài thử thời vận, tìm được phương pháp tiến giai Kim Tiên, chứ ở nơi đây dường như khả năng rất nhỏ.

"Nếu quý khách muốn rời đi ra ngoài, vậy phải thất vọng rồi. Có lẽ ngài còn không biết, mười mấy năm trước truyền tống trận đã mở ra, sau đó Lục Quân đảo chủ tuyên bố đóng cửa truyền tống trận nghìn năm rồi." Chưởng quỹ thấp béo lắc đầu, nói ra.

"Truyền tống trận đóng cửa nghìn năm! Tại sao lại đột nhiên đóng cửa?" Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, hỏi.

"Lục đảo chủ tự nhiên có dụng ý a." Hai tay chưởng quỹ thấp béo giơ ra tỏ vẻ không rõ, nói.

"Đa tạ, phải cáo từ rồi." Hàn Lập chau mày, sau đó chắp ta với chưởng quỹ thấp béo, quay người đi ra bên ngoài.

Hắn rời khỏi cửa hàng, cất bước đi trên đường phố một lát, sau đó lại đi vào một cửa hàng khác.

Tuy rằng hắn cảm thấy chưởng quỹ thấp béo sẽ không lừa gạt hắn, nhưng việc này hắn cần xác nhận lại một chút.

Kết quả rất nhanh, hắn đi ra lần nữa, sắc mặt có chút khó coi, lại quay người đi vào một cửa hàng khác.

Gần nửa canh giờ sau, Hàn Lập đứng lại trên một con phố.

Trước sau hắn đến hơn mười cửa hàng lớn nhỏ, tin tức lấy được đều giống

nhau, xác thực trong thời gian ngắn không thể nào dùng truyền tống trận, hơn nữa Lục Quân cũng không nói rõ nguyên nhân, đột nhiên ban xuống mệnh lệnh này.

Thần sắc Hàn Lập âm trầm, đứng đó một lúc lâu, bỗng nhiên thân hình bắn ra bay về hướng phủ đảo chủ.

Xung quanh phủ đảo chủ không có biến hoá quá lớn so với trước kia, từng tòa kiến trúc màu đen như rừng, giống như những cự thú màu đen chiếm giữ, tản mát ra khí tức lành lạnh.

Từng tòa kiến trúc đều có cấm chế đặc biệt bao phủ, hơn nữa những cấm chế này lại liên kết lại với nhau.

Những cấm chế này càng thêm hùng vĩ so với trước kia, tách ra từng tia sáng chói mắt, hình thành liên tiếp quang đoàn cực lớn, căn bản từ bên ngoài không cách nào nhìn thấy tình huống bên trong.

Tín phù điện trước cửa phủ đảo chủ vẫn đứng như cũ, bất quá lúc này trong điện chỉ có mấy thân ảnh tu sĩ, thoạt nhìn trống vắng, khác hoàn toàn tình huống náo nhiệt trước kia.

Hàn Lập dừng chân đứng trước cửa tín phù điện, ngẩng đầu nhìn phủ đảo chủ một cái.

Nơi này nhìn không thấy gì khác thường, ở phía ngoài có vài cặp mắt nhìn chằm chằm vào. Từng đạo thần thức trong tối ngoài sáng đan vào nhau, đề phòng hết thảy người tiến đến gần, cẩn mật gấp mấy lần so với trước.

Trong nội tâm Hàn Lập kinh ngạc, cất bước đi vào trong tín phù điện.

Cảnh giới nơi đây trước kia chưa từng nghiêm mật như vậy, hiển nhiên không phải đơn giản là do hải vực xuất hiện thiên tai dị thường rồi.

Kết quả là khi hắn vừa mới bước vào trong đại điện, xa xa phía chân trời có hai đạo độn quang bay vụt đến, trong chớp mắt đáp xuống trước phủ đảo chủ, độn quang thu vào hiện ra hai bóng người.

Một người trong đó là một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, tuy trên người mặc một bộ đạo bào giống như người xuất gia, nhưng cũng không có quy y, phong thái ưu nhã.

Bên cạnh nàng là một bạch y nam tử, lưng đeo một thanh trường kiếm, ánh mắt lợi hại.

Bạch y nam tử không trực tiếp tiến vào trong phủ, mà biến sắc nhìn chung quanh.

"Lô trưởng lão, làm sao vậy?" Thiếu phụ trẻ tuổi cảm thấy kỳ quái hỏi.

"Không có gì..." Ánh mắt nam tử quét một vòng trên đường, nhàn nhạt nói ra, mày kiếm hơi nhíu lại một chút.

Ngay vừa rồi, thần thức của gã cảm ứng được một chút khác thường, tựa hồ có người nào đó đang âm thầm quan sát gã.

Bất quá loại cảm giác này chỉ thoáng qua tức thì, gã cũng không xác định được có phải ảo giác hay không.

Nam tử vẫn chưa từ bỏ ý định, thần thức lại lan ra bao phủ khu vực phụ cận, nhưng vẫn không dò xét được gì khác thường, lông mày không khỏi nhăn lại một chút.

"Đi thôi, đừng làm trễ việc." Thiếu phụ thấp giọng nói.

Lúc này nam tử mới gật đầu nhẹ, hai người kề vai sát cánh đi vào phủ đảo chủ, thủ vệ hai bên cũng không ngăn trở hai người.

Thật lâu sau, Hàn Lập mới từ tín phù điện đi ra, không có nhìn hướng phủ đảo chủ, cất bước đi về một phương hướng khác.

Trên mặt hắn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đang cuộn sóng.

Tuy hắn không nhận ra thiếu phụ trẻ tuổi kia, thế nhưng bạch y nam tử kia

chính là Lô Việt, một gã Kim Tiên Bắc Hàn Tiên Cung.

Tại sao người này lại xuất hiện ở Hắc Phong hải vực?

"Chẳng lẽ liên quan đến ta?" Trong đầu Hàn Lập hiện ra suy nghĩ này.

Ý nghĩ này hiện ra, hắn không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, chân vẫn không ngừng bước nhanh về phía trước, thần thức vẫn một mực tập trung vào phủ đảo chủ sau lưng.

Đồng thời Tiên Linh Lực trong cơ thể âm thầm vận chuyển, chỉ cần chung quanh có gì khác thường liền lập tức phát ra một kích toàn lực.

Đến khi đi ra hơn mười dặm, căng thẳng trong lòng mới giảm xuống một chút, nhưng hắn không dám buông lỏng cảnh giác, vẫn bước nhanh về phía trước.

Sau một canh giờ, một đạo thanh sắc độn quang từ cửa Hắc Phong Thành bay ra, vội vã bay về hải vực phía xa.

Bên trong độn quang chính là Hàn Lập.

Một hơi rời khỏi mấy vạn dặm, bên trong độn quang bỗng hiện ra từng đạo kim sắc lôi quang, ngưng tụ thành một pháp trận lôi điện, vô số kim sắc phù văn ở bên trong nhảy lên.

Kim sắc lôi quang chấn động một hồi, sau đó thân ảnh Hàn Lập biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 387: Loạn cục

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cách đó mấy trăm vạn dặm, một chỗ trên mặt biển đang bình lặng không một gợn sóng, đột nhiên lăng không phát ra một tiếng sét đánh, kim quang lóe sáng hiện ra từng đạo kim sắc lôi điện, đan vào nhau tạo thành một cái pháp trận lôi điện huyền ảo.

Pháp trận kim sắc lóe lên rồi biến mất, ở trung tâm pháp trận hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn vừa đứng vững thân hình, liền toả thần thức lan ra.

Xác định trong vòng ngàn dặm không có gì bất thường, trong nội tâm hắn buông lỏng, tiếp theo quay đầu nhìn về hướng Hắc Phong Đảo, ánh mắt chớp động.

Lần này Lô Việt đến Hắc Phong hải vực hẳn là có mục đích khác, hơn phân nửa chắc không phải tìm mình. Tuy mình bị Bắc Hàn Tiên Cung truy nã, nhưng dù sao chỉ là một tu sĩ Chân Tiên Cảnh, có lẽ không đến mức vận dụng một tồn tại cấp Kim Tiên để đi đối phó mình.

Tuy là thế, nhưng Hàn Lập cũng không dám chủ quan. Tuy hôm nay hắn cảm thấy có đủ năng lực tự bảo vệ mình khi đối mặt Kim Tiên, nhưng nếu bị đối phương phát hiện mình đang ở tại Hắc Phong hải vực, phiền toái quả thật không nhỏ.

Ngoài ra, nhìn tâm thái Lô Việt đi vào Hắc Phong Đảo, dường như người này có liên quan với Hắc Phong Đảo.

Nghĩ đến đây, trong đầu Hàn Lập không khỏi nhớ tới đám người kỳ quái lúc hắn trở lại Hắc Phong hải vực lần trước, những người này dường như có

quan hệ không cạn với Hắc Phong Đảo.

Chẳng lẽ những người kia cũng là người Bắc Hàn Tiên Cung?

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, lật tay lấy ra một cái trận bàn màu đen, tay thúc giục pháp quyết.

Trận bàn lập tức hiện ra mảng lớn quang mang, từng đoàn hắc quang từ trong hiện ra, sau một lúc ngưng tụ thành một pháp trận truyền âm.

Miệng Hàn Lập khẽ nhúc nhích, phát ra một tin tức, rồi lẳng lặng đứng chờ.

Kết quả đợi chừng một phút đồng hồ, pháp trận truyền âm hơi lập loè một cái, trừ lần đó ra, không có phản ứng nào khác.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày.

Trận bàn đưa tin này là Giao Tam đưa cho hắn trước khi rời khỏi bí cảnh Luân Hồi Điện. Hắn muốn thông qua người này hỏi bóng hỏi gió tìm hiểu một chút thế cục Hắc Phong hải vực hôm nay.

Nhưng người này lại không đáp lại tin tức chút nào.

Hàn Lập không khỏi lắc đầu, thu trận bàn vào, ánh mắt nhìn lên mặt biển tĩnh lặng phía trước, ý niệm trong đầu chuyển động.

Hôm nay Hắc Phong hải vực thật giống như mặt biển này, thoạt nhìn bề ngoài tuy gió êm sóng lặng, tranh đấu giữa Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo cũng tạm thời dừng lại, nhưng bên trong lại mơ hồ có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Đầu tiên là thế lực thần bí Luân Hồi Điện, đối thủ một mất một còn của Bắc Hàn Tiên Cung, đột nhiên xuất hiện ở Hắc Phong hải vực, lại còn vừa đấm vừa xoa chiêu mộ mình gia nhập, lại luyện chế đan dược cổ quái, không biết đang mưu đồ chuyện gì. Hôm nay người Bắc Hàn Tiên Cung cũng xuất hiện ở đây, hơn nữa còn có quan hệ không rõ với thế lực lớn nhất Hắc Phong Đảo.

Cục diện mê loạn như thế, nếu tiếp tục lưu lại nơi đây thì chẳng có bất kỳ chỗ tốt nào, tốt nhất vẫn là nên mau rời khỏi mảnh đất thị phi này.

Chẳng qua truyền tống trận từ Hắc Phong Đảo đi thông ngoại giới đã bị phong bế, muốn rời khỏi cũng chỉ có thể đi xuyên qua Lạc Phách Kinh Phong.

Dùng thần trí chi lực của mình, kết hợp với Định Phong Châu, tự tin có thể ứng phó.

Lại nói tiếp, hắn có phần hiếu kỳ với chỗ sâu bên trong Lạc Phách Kinh Phong, đang muốn tìm hiểu một phen.

Trong nội tâm đã xác định, Hàn Lập thở nhẹ một hơi, ánh sáng màu xanh trên người lóe lên, đang muốn bắn đi, nhưng ngay sau đó thân hình trì trệ lại, quay đầu nhìn lại một hướng.

Hắn hơi trầm ngâm một chút, sau đó trên người hiện ra thanh sắc quang mang, hóa thành một đạo thanh hồng bay về phía chỗ đó.

Lúc này, trong một đại điện tĩnh mịch ở phủ đảo chủ Hắc Phong Thành.

Điện này rộng chừng bốn năm trượng, sâu hai ba mươi trượng, ánh sáng ảm đạm vô cùng, hai bên đại điện đặt hai hàng giá gỗ, trên kệ gỗ có ngọn nến đang cháy đỏ bừng, tán phát ra trận trận mùi thơm kỳ dị.

Ánh nến mờ nhạt không làm cho đại điện sáng hơn, ngược lại khiến cho nơi đây càng thêm tĩnh mịch.

Phía cuối đại điện là một bình đài tam cấp, một nam tử áo trắng đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ toạ, đúng là Tiêu Tấn Hàn.

Mắt gã nhắm chặt, dường như đang tu luyện, từng sợi sương mù màu đen nhè nhẹ từ trên người gã tán phát ra, tràn ngập phạm vi ba trượng quanh người.

Một cổ khí tràng quỷ dị bao phủ toàn bộ đại điện, làm cho người ta không thở nổi, giống như một đầu hung thú vô hình đang đi đi lại lại trong điện.

Hai người đứng ở phía dưới, đúng là Lô Việt cùng thiếu phụ trẻ tuổi.

Thần sắc hai người cực kỳ cung kính, trên trán lấm tấm mồ hôi, không dám lên tiếng quấy rầy.

Thật lâu sau, Tiêu Tấn Hàn mở to mắt, sương mù màu đen quanh người lập tức chui vào trong cơ thể gã, khí tràng quỷ dị trong đại điện cũng biến mất.

Sắc mặt hai người Lô Việt buông lỏng, thoáng đứng thẳng thân thể lên.

"Sự tình làm đến đâu rồi?" Tiêu Tấn Hàn hỏi.

"Cung Chủ yên tâm, hết thảy đều làm thoả đáng theo phân phó của ngài. Bát Hoang Lưu Ly Trận cũng đã gia cố thêm một lần nữa, vị trí cửa vào tuyệt sẽ không bị người Thương Lưu Cung và Phục Lăng Tông cảm ứng được." Lô Việt cung kính trả lời.

"Địch nhân chủ yếu của chúng ta là Luân Hồi Điện." Tiêu Tấn Hàn hơi híp mặt lại, trong mắt hiện lên một tia tinh quang như lôi điện.

"Vâng. Hôm nay chỉ sợ những người Luân Hồi Điện kia giống như con ruồi bay loạn, căn bản không cách nào phát hiện được cửa vào chính thức." Lô Việt cảm thấy một cỗ áp lực lớn bao phủ xuống, lập tức sắc mặt trắng bệch, nói gấp.

"Việc này các ngươi cần phải cẩn thận, quyết không để xảy ra sơ suất gì!" Lúc này Tiêu Tấn Hàn mới hài lòng gật đầu nhẹ, trầm giọng nói ra.

"Xin Cung Chủ yên tâm!" Lô Việt lập tức nói ra.

Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn buông lỏng xuống, im lặng phất phất tay.

Hai người Lô Việt thi lễ một cái, lui ra ngoài, đi ra cung điện thật xa, tinh thần căng thẳng mới mới giảm xuống.

"Tu vi Cung Chủ càng ngày càng cao thâm khó lường, chỉ cần hành động lần này thuận lợi, tiến giai Thái Ất Cảnh sẽ không xa." Thiếu phụ trẻ tuổi nói ra.

"Nên như thế, lần này kế hoạch chỉ được phép thành công, không được phép thất bại." Lô Việt nói ra chậm rãi.

"Việc này đương nhiên, ta biết rõ." Thiếu phụ trẻ tuổi gật đầu.

Hai người bước nhanh ra xa, rất nhanh thân hình biến mất ở cuối đường.

Trên một lầu các ở phía xa, hai bóng người đang đứng bên cửa sổ nhìn hai người Lô Việt rời đi, chính là Lục Quân và Lục Vũ Tình.

"Phụ thân, lần này Tiên Phủ..." Môi Lục Vũ Tình khẽ động, đang muốn nói chuyện.

Sắc mặt Lục Quân khẽ biến, vội vàng trừng mắt với Lục Vũ Tình, ngăn trở nàng tiếp tục nói. Gã đóng cửa sổ lại rồi quay người đi vào bên trong lầu các.

Lục Vũ Tình âm thầm thè lưỡi, đi theo đằng sau.

Lục Quân đi vào một cái phòng nằm sâu trong lầu các mới dừng lại, hai tay vung lên, đánh ra từng đạo pháp quyết.

Chung quanh gian phòng hiện ra từng đạo cấm chế, khoảng bảy tám tầng, bao bọc nơi này vào bên trong cực kỳ chặt chẽ.

Lục Quân đánh vào trên vách tường một cái, thanh âm ken két vang lên, mặt tường hiện ra một cái cửa ngầm.

Hai người đi vào, cửa ngầm lập tức đóng lại.

Phía sau cửa là một căn phòng nhỏ tối, vách tường được xây bằng một loại tinh thạch màu đen, tản mát ra một tầng quang mang u ám.

Tiến vào gian phòng này giống như tiến nhập một không gian khác, triệt để cách ly với bên ngoài.

"Tình Nhi, ta đã nói với ngươi nhiều lần, những người kia tu vi cực cao, không biết thần trí của bọn họ đạt đến trình độ nào, nên mỗi tiếng nói cử động đều phải ngàn vạn lần chú ý, toàn bộ phủ đảo chủ chỉ sợ có mỗi nơi u tối này mới tương đối an toàn một chút." Lục Quân trầm giọng nói ra.

"Vâng, con biết rồi." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ.

Lúc này thần sắc Lục Quân mới trầm tĩnh lại, cưng chiều vỗ vỗ bả vai Lục Vũ Tình, ngồi xuống một cái bàn bên cạnh.

"Phụ thân, những năm qua Hắc Phong Đảo chúng ta một mực ra sức cho Bắc Hàn Tiên Cung... Những thứ khác không nói, vì tranh đấu cùng Thanh Vũ Đảo, hơn ba mươi sáu đảo hầu như một nửa biến thành phế tích. Hiện tại Tiên Phủ xuất thế, chẳng lẽ không thể cho chúng ta một cái danh ngạch?" Lục Vũ Tình có chút không cam lòng hỏi.

Da mặt Lục Quân khẽ nhăn một cái, âm thanh chua chát nói: "Bắc Hàn Tiên Cung là tồn tại bực nào, Hắc Phong Đảo chúng ta trong mắt bọn họ còn không đáng một đồng."

Lục Vũ Tình nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ tức giận.

"Được rồi, loại chuyện này cũng không cần hy vọng xa vời, chỉ hy vọng việc này chấm dứt sớm, Bắc Hàn Tiên Cung có thể thực hiện lời hứa không can thiệp vào chuyện Hắc Phong hải vực chúng ta nữa." Lục Quân thở dài.

...

Sau nửa tháng.

Trên không hải vực cách Ô Mông Đảo mấy vạn dặm, nương theo kim sắc lôi điện chớp động, thân hình Hàn Lập từ trong pháp trận lôi điện hiện ra.

Ánh mắt hắn đảo qua khắp nơi, sau đó bay về hướng Ô Mông Đảo.

Một lát sau, hư không gần Ô Mông Đảo lóe lên, thân hình Hàn Lập hiện ra.

Hắn nhìn xuống Ô Mông Đảo phía dưới, thấy nó hoàn hảo không tổn hại gì, trong nội tâm buông lỏng một chút, xem ra những thiên tai quỷ dị lúc trước cũng không ảnh hưởng đến nơi đây.

Lúc này cả tòa đảo đang ở vào trạng thái phong đảo, cấm chế các nơi vẫn vận chuyển như trước.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, lấy ra một vòng tay trữ vật.

Hắn phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao trùm vòng tay trữ vật, sau đó lóe lên biến mất không thấy.

Một chỗ trong mật thất Ô Mông Đảo, Lạc Phong đang khoanh chân ngồi, thanh quang trên người lượn lờ giống như sương mù, thỉnh thoảng biến ảo ra các loại hình dạng, dường như đang tu luyện một môn bí thuật.

Vào thời khắc này, trước người gã lăng không xuất hiện một viên ánh sáng màu xanh, bên trong là một vòng tay trữ vật.

Ánh sáng màu xanh lóe lên tiêu tán ra, vòng tay trữ vật lập tức rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ “lạch cạch”.

Ánh sáng màu xanh bên ngoài thân Lạc Phong run lên, sau đó tiêu tán đi, gã mở mắt ra.

Nhìn vòng tay trữ vật trên mặt đất, gã hơi ngẩn ra, nhưng vào lúc này, bên tai truyền đến thanh âm của Hàn Lập.

"Trong vòng trăm năm tới, tiếp tục phong đảo, nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Vâng!" Lạc Phong đứng lên, thần sắc cung kính ôm quyền nói ra.

Chẳng qua là ngoại trừ thanh âm lúc trước, gã không còn nghe thấy bất kỳ

thanh âm nào khác.

Lạc Phong đợi một hồi, lúc này mới cầm lấy vòng tay trữ vật trên mặt đất, phóng xuất thần thức chui vào trong đó, trên mặt lập tức vui vẻ.

Bên trong vòng tay trữ vật có một nhóm lớn tài liệu linh thạch, số lượng rất nhiều, đủ cho Ô Mông Đảo sử dụng trong mấy trăm năm.

Lúc này Hàn Lập đã đi tới chỗ bế quan tu luyện của Địa Chích Hóa Thân.

Lần này hắn đi vòng vèo Ô Mông Đảo, xem xét tình huống ở trên đảo, chủ yếu nhất vẫn là vì lấy đi Trọng Thuỷ mà Địa Chích Hóa Thân luyện chế ra trong những năm qua.

Thân hình Hàn Lập treo giữa không trung, nhìn xuống mặt biển phía dưới. Trên mặt biển đang có một vòng xoáy khổng lồ xoay tròn ù ù, trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Vòng xoáy này có phạm vi chừng ngàn dặm, những nơi đi qua sóng biển cuồn cuộn, hình thành từng đạo sóng biển cao hơn trăm trượng, từng vòng quét ra bốn phương tám hướng, thanh thế kinh người đến cực điểm.

Động tĩnh lớn như vậy, trước kia chưa từng thấy a.

"Chẳng lẽ..." Bỗng nhiên Hàn Lập nghĩ tới điều gì, không nói hai lời thân hình hạ xuống, trực tiếp chui vào bên trong vòng xoáy.

Trên bình đài dưới đáy biển, toàn thân Địa Chích Hóa Thân tản mát ra lam quang chói mắt, chồn cuộn xung quanh người, tạo thành một quang đoàn màu lam to chừng mười trượng.

Ngoài ra, trên đỉnh đầu hoá thân còn lơ lửng một cây quang tia màu lam vừa to vừa thô, so với trước to hơn gấp bội, vô số phù văn màu lam nhảy chung quanh quang tia.

Khí tức khổng lồ từ trên người tán phát ra, thình lình đã đạt đến cấp độ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng cũng không quá đỗi kinh ngạc.

Lúc trước hóa thân này đã đạt đến Chân Tiên Cảnh trung kỳ đỉnh phong. Những năm này tuy hắn bận rộn việc tu luyện, nhưng thỉnh thoảng ngưng tụ một ít tinh hạt truyền về cung cấp cho gã tu luyện. Chỉ cần có đủ tinh hạt cung cấp, mấy trăm năm tiến giai Hậu Kỳ cũng không phải việc lạ.

Dù cô đọng Trọng Thuỷ mất mấy trăm năm, bất quá nếu so với tu sĩ khác sẽ mất mấy trăm vạn năm.

Đang cân nhắc, lam quang chung quanh Địa Chích Hóa Thân chấn động một hồi, sau đó sáp nhập vào trong cơ thể như trường kình hấp thuỷ, tiếp theo gã đứng lên, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập.

"Lấy tất cả Trọng Thuỷ trên người của ngươi đưa cho ta." Hàn Lập mở miệng nói.

Địa Chích Hóa Thân nghe vậy, lật tay lấy ra hai cái túi màu đen đưa tới, chính là túi Thiên Thủy mà Hàn Lập mua được trước đây từ Vô Thường Minh.

Thần thức Hàn Lập đảo qua, hít sâu một hơi.

Một cái túi Thiên Thủy đã tràn đầy, túi còn lại cũng không sai biệt lắm đến một nửa, xem ra theo tu vi tăng lên, tốc độ hóa thân cô đọng Trọng Thủy cũng tăng lên không ít.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hiện ra một tầng tinh quang, đưa tay tiếp lấy.

Tuy đã chuẩn bị, nhưng khi tiếp nhận hai chiếc túi to, hai cánh tay hắn vẫn trầm xuống. Dưới bụng hắn chớp động một hồi tinh huy, mơ hồ hiện ra mười tám quang điểm ngôi sao, lúc này mới nâng hai cái túi lên nhẹ nhàng.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ hài lòng.

Hai túi Trọng Thủy này, thêm lúc trước còn một túi, số lượng đã đủ tác dụng trong chiến đấu.

Hắn thu hai túi Thiên Thủy vào, sau đó lật tay lấy ra ba cái còn trống đưa cho Địa Chích Hóa Thân, phân phó nó tiếp tục cô đọng Trọng Thủy. Hắn không dừng ở nơi này lâu, lặng yên không một tiếng động bay về phía xa.

Bay xa một khoảng không làm người khác chú ý, lập tức hắn thi triển ruyền tống lôi trận chạy đi.

Bộ pháp trận truyền tống Câu Lôi Mộc kia hắn đã thu hồi trên đường trở lại Ô Mông Đảo rồi.

Hơn nửa tháng sau, một chỗ biên thuỳ của Hắc Phong hải vực.

Một đạo thanh hồng từ đằng xa bay vụt đến, lóe lên rơi xuống, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Phía trước chính là khu vực Lạc Phách Kinh Phong, khắp nơi là từng đạo âm phong màu đen, liền trời tiếp đất, bài sơn đảo hải.

Hàn Lập nhìn âm phong vô cùng vô tận phía trước, lật tay lấy ra Định Phong Châu, sau đó đâm đầu vào bên trong âm phong.

Lập tức âm phong chung quanh vọt tới cuồn cuộn, nhưng bị Định Phong Châu suy yếu hơn phân nửa nên không tạo thành ảnh hưởng quá lớn tới hắn.

Lúc đầu Hàn Lập thử thích ứng, phát hiện không có gì đáng ngại liền bắt đầu tăng tốc, bay nhanh về phía trước.

Do thiên địa linh khí ở nơi này bị ngăn trở, ảnh hưởng không nhỏ đến việc bổ sung Tiên Linh Lực, cho nên trước khi tới đây hắn đã hao tốn không ít Tiên Nguyên Thạch mua được một đám đan dược khôi phục từ Vô Thường Minh, chuẩn bị vô cùng sung túc.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt

Hàn Lập đã đi được bốn năm ngày trong Lạc Phách Kinh Phong phô thiên cái địa.

Khu vực xâm nhập Lạc Phách Kinh Phong nơi này, trình độ đã vượt xa chỗ bí cảnh của Luân Hồi Điện lúc trước.

Lạc Phách Kinh Phong chung quanh không tán loạn như lúc trước, mà ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành từng đạo lốc xoáy màu đen cực lớn tầm hơn mười trượng, trên trăm trượng, giống như vô số cự long màu đen gào thét qua.

Từng đạo lốc xoáy cực lớn trùng kích đến, tuy rằng tiến vào phạm vi Định Phong Châu tản mát ra gợn sóng, uy lực lập tức đại giảm, nhưng lốc xoáy này không phải chuyện đùa, hầu như có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Lúc này toàn thân Hàn Lập lóng lánh ngân mang, bên ngoài thân ngưng tụ thành một tầng Chân Cực Chi Mô hơi mờ, từng đạo phong long oanh kích đến, hung hăng đánh lên người hắn, lại giống như đánh lên đá ngầm, bọt nước văng tung toé rồi tiêu tán.

Uy lực những âm phong này hắn không để vào mắt, chẳng qua từng tiếng quái thanh gầm lên ô ô từ trong miệng phong long phát ra chấn kinh hồn phách, lợi hại gấp mười lần so với lúc vừa mới tiến vào.

Tuy những quái âm này cũng bị Định Phong Châu suy yếu hơn phân nửa, bất quá vẫn vượt xa so với lúc đầu.

Vì thế Hàn Lập phải giảm tốc độ đi tới lại, bắt đầu thúc giục Luyện Thần Thuật chống cự, lúc này mới cảm thấy đỡ hơn.

Giờ phút này, toàn thân hắn hóa thành một đạo lưu quang màu đen, giống như một chiếc thuyền con, nhanh chóng xuyên qua âm phong vô tận.

...

T/g: Có một tin tốt báo cho mọi người, nếu không có gì ngoài ý muốn, vài ngày sau phàm nhân sẽ khôi phục lại tiết tấu hai chương như lúc đầu ^^

------oOo------

Chương 388: Xâm nhập Kinh Phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thời gian trôi qua từng chút, mấy ngày sau chung quanh Lạc Phách Kinh Phong đã tạo thành từng trụ vòi rồng màu đen cực lớn nối liền trời đất.

Những lốc xoáy phô thiên cái địa này cuốn đi khắp nơi, khi thì giao thoa, khi thì lại tách ra, trước mắt đều là một mảnh tối tăm mờ mịt, không cách nào thấy rõ.

Hàn Lập ở trong vòng bảo hộ màu đen do Định Phong Châu biến thành, xuyên qua từng đám trụ vòi rồng, tận lực tránh va chạm với những lốc xoáy kia, đồng thời ngưng thần giữ vững thần thức hải.

Hắn có thể cảm nhận được bên trong những lốc xoáy này ẩn chứa âm hàn chi lực, dù là hắn cũng không muốn đón nhận trực diện.

Hôm nay tuy rằng hắn vẫn không ngừng tiến lên, nhưng tốc độ đại giảm so với lúc trước.

Thanh âm quỷ rít nhiếp hồn nơi này cường đại hơn rất nhiều so với trước, mặc dù hắn có thể chịu được nhưng không dám tản mát thần thức ra ngoài cơ thể.

Thần Thức Lực do Thần Hồn duy trì, Thần Thức phát ra va chạm với Lạc Phách Kinh Phong chung quanh thì tiếng quỷ rít gió gào ảnh hưởng đến hắn càng lớn.

May mà hắn có Thanh Minh Linh Mục, lam quang lập loè trong hai mắt hắn, không cần thần thức cũng có thể cảm giác được hướng đi của âm

phong chung quanh, nếu không chỉ sợ đi được nửa bước cũng khó.

Vù vù!

Một đạo lốc xoáy màu đen cự đại gào thét cuốn tới, tốc độ cực nhanh.

Thân hình Hàn Lập uốn éo giống như một đuôi cá bơi linh hoạt vô cùng, tránh né lốc xoáy đang đánh tới.

Bất quá vào thời khắc này, một đạo hắc ảnh từ trong lốc xoáy phóng tới Hàn Lập nhanh như điện, tốc độ cực nhanh như một tia chớp màu đen.

Mặc dù hắc ảnh nhanh, nhưng phản ứng của Hàn Lập còn nhanh hơn.

Hắn vung ngón tay lên, một đạo kiếm khí màu xanh sáng ngời cuốn tới, trảm chuẩn xác lên hắc ảnh.

Một âm thanh vang lên!

Hắc ảnh bị kiếm khí chém thành hai đoạn, mặt ngoài hắc khí tiêu tán lộ ra bên trong là một quái xà toàn thân đen kịt.

Quái xà này dài hơn một trượng, đầu hình tam giác, toàn thân đen nhánh, tản mát ra khí tức âm hàn cực nặng, hai con ngươi đỏ sậm, sắc mặt lạnh như băng.

Sau khi bị chém thành hai đoạn, con rắn này cũng không có chết, mà hai đoạn tàn thân uốn éo dung hợp lại làm một, giống như không có bị thương, chẳng qua khí tức âm hàn tản mát ra giảm bớt không ít.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Quái xà màu đen khôi phục nhưng không có đào tẩu, trong miệng phát ra tiếng kêu tê tê...ê...eeee kì quái, hung quang trong mắt càng tăng lên, nhìn có vẻ linh trí không cao.

Thân hình nó uốn éo lần nữa, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ biến mất vô

tung.

Sau một khắc, quái xà màu đen từ hư không xuất hiện sau lưng Hàn Lập, cắn tới mãnh liệt.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, một tay phất lên.

Hư không bên trên quái xà màu đen chấn động một cái, một đại thủ màu xanh lăng không hiện ra, năm ngón tay chụp xuống như thiểm điện, một tay nắm chặt lấy quái xà màu đen.

Quái xà bị đại thủ màu xanh bắt trúng, ra sức giãy giụa, nhưng không thoát ra được.

Đại thủ màu xanh cầm lấy quái xà, bay đến trước người Hàn Lập.

"Vật này là..." Hai mắt Hàn Lập nhìn quái xà màu đen, lông mày cau lại.

Thoạt nhìn tựa hồ con rắn này là do âm hàn chi khí nơi này ngưng tụ thành quái vật, cũng không phải thực thể, khác rất lớn với Yêu thú bình thường.

Lúc trước vì đi qua Lạc Phách Kinh Phong, hắn tìm đọc không ít điển tịch về Lạc Phách Kinh Phong, một bản điển tịch trong đó có nói sâu trong Lạc Phách Kinh Phong có một ít Âm Thú quái dị, rất khó đối phó.

Quái xà màu đen này chắc là Âm Thú kia rồi.

Tay Hàn Lập khẽ nhúc nhích, đại thủ màu xanh xiết chặt lại.

"Đùng" một tiếng vang nhỏ!

Quái xà màu đen bị bóp nát bạo liệt ra, hóa thành một cỗ hắc khí.

Nhưng những hắc khí này cũng không tiêu tán đi, ngược lại nhúc nhích giống như vật còn sống, mơ hồ muốn hội tụ lại lần nữa.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, cong ngón tay búng ra.

Đùng!

Một đạo kim sắc hồ quang điện từ ngón tay bắn nhanh tới, lóe lên tức thì đánh vào phía trên hắc khí, đúng là Tịch Tà Thần Lôi.

"Xì..." một hồi giòn vang, dường như hắc khí gặp phải khắc tinh, lập tức tán loạn ra.

Một tiếng hét thảm mơ hồ từ trong hắc khí truyền ra, lập tức triệt để phiêu tán biến mất.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt khẽ buông lỏng.

Bất quá hắn cũng không ở lại đây lâu, tiếp tục bay về phía trước.

Một đường tiến lên, thỉnh thoảng hắn gặp Âm Thú từ trong âm phong phóng ra tập kích.

Thực lực những Âm Thú này cũng không cao, nhưng thân thể có thể biến hoá, có phần khó đối phó.

May mắn Hàn Lập có Tịch Tà Thần Lôi khắc chế những Âm Thú này, một đường đi tới cũng không quá mức khó khăn.

"Ồ!"

Hàn Lập phi độn bên trong, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những trụ âm phong cực lớn chung quanh đột nhiên giảm đi, nguyên bản chằng chịt trụ vòi rồng màu đen giờ lại trở nên thưa thớt, hơn nữa độ lớn cũng nhỏ hơn rất nhiều so với trước.

Trong nội tâm Hàn Lập kinh ngạc, nhưng cũng không có dừng lại, tiếp tục bay về phía trước.

Càng đi về phía trước, các trụ âm phong chung quanh càng ít, cuối cùng

biến mất hoàn toàn.

Âm phong gào thét không còn thấy bóng dáng nữa, đập vào mắt là một mảnh hắc vụ nhàn nhạt, phiêu đãng nhẹ nhàng, cảm giác âm hàn chung quanh cũng theo đó đại giảm, những Âm Thú kia cũng biến mất vô tung.

Âm phong biến mất, những thanh âm gào khóc thảm thiết kia cũng hầu như không nghe thấy nữa, nơi này phảng phất như một mảnh hắc vụ yên tĩnh.

"Chẳng lẽ đã xuyên qua Lạc Phách Kinh Phong?" Hàn Lập nghĩ thầm trong lòng, nhưng lập tức lắc đầu.

Mình tiến vào Lạc Phách Kinh Phong chưa tới nửa tháng, tuyệt đối không có khả năng đã vượt qua Lạc Phách Kinh Phong.

Nơi này tất nhiên vẫn còn trong Lạc Phách Kinh Phong, chỉ sợ đã đến một khu vực đặc thù nào đó.

Chỉ tiếc hắn tìm được rất ít điển tịch nói về Lạc Phách Kinh Phong, trong đó cũng không ghi chép tình huống này.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, ánh sáng màu xanh trên người đại phóng, tiếp tục bay về phía trước.

Bất quá tốc độ phi độn của hắn giảm xuống một ít, đồng thời lam quang trong mắt lập loè, dò xét hết thảy động tĩnh chung quanh.

Bay gần nửa ngày, hắc vụ chung quanh vẫn tràn ngập, chẳng qua càng tiến đến thì sương mù càng nồng đậm lên nhiều, cuối cùng sương mù nồng đậm như thực chất.

Đến lúc này, mặc dù hắn có Thanh Minh Linh Mục, cũng nhìn không xa được.

Hơn nữa trong sương mù không hề an tĩnh như lúc trước, bắt đầu hiện ra từng đợt thanh âm bén nhọn quái dị giống như tiếng con nít khóc.

Tuy thanh âm này không lớn, thậm chí có lúc như có như không, nhưng uy lực lớn hơn so với thanh âm gào khóc thảm thiết lúc trước.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, nhìn chỗ này hình như đã đến một khu vực mới khác.

Hắn giảm độn tốc xuống một ít, đồng thời hai mắt lóe lên, bắn ra hai luồng lam quang dài hơn thước, tra xét động tĩnh chung quanh.

Tiếp tục đi tới một đoạn trong hắc vụ, sắc mặt hắn chợt hơi đổi, thân hình phi độn bỗng nhiên ngừng lại, con mắt nhìn kỹ phía trước.

Một hồi thanh âm ù ù từ phía trước truyền đến, nguyên bản sương mù màu đen bình lặng bỗng nhiên cuồn cuộn kịch liệt.

Thanh âm càng ngày càng lớn, sương mù chung quanh cuồn cuộn càng ngày càng kịch liệt, cuối cùng sôi trào như nước sôi.

Lông mày Hàn Lập càng nhăn chặt, đang lo lắng nên quay lại hay là tránh sang đường khác.

Vào thời khắc này, sương mù màu đen quanh người hắn bỗng nhiên xoay tròn điên cuồng, một vòng xoáy thật lớn từ phía trước phóng tới.

Dùng năng lực tầm mắt của hắn lúc này, vậy mà vẫn nhìn không thấy toàn cảnh vòng xoáy, thậm chí ngay cả trung tâm vòng xoáy cũng nhìn không tới, không biết lớn đến bao nhiêu.

Một cỗ hấp lực cường đại từ sâu trong vòng xoáy tán phát ra, bao phủ thân thể của hắn vào trong.

Lực lượng này cực lớn, thân thể Hàn Lập bị hút vào hướng trung tâm vòng xoáy.

Sắc mặt hắn trầm xuống, ánh sáng màu xanh trên thân đại phóng, ngưng lại đậm đặc như thực chất, lúc này thân hình mới ổn định lại.

Hàn Lập nhìn vào chỗ sâu trong vòng xoáy, trong mắt tinh quang chớp động, sau đó ánh sáng màu xanh trên người sáng ngời lần nữa, bay về hướng hai bên vòng xoáy.

Thân hình hắn vừa động, bỗng sương mù phía trước cuồn cuộn, một đạo hắc ảnh từ bên trong bắn ra.

Là một con cóc âm thú màu đen to cỡ căn phòng, cái cổ thô ngắn, toàn thân xù xì, thoạt nhìn có chút đáng sợ.

Con cóc màu đen há to cái miệng rộng, phun ra một đạo hắc quang nồng đậm, đánh vào đầu Hàn Lập, dường như muốn ngăn trở hắn rời khỏi.

Cột sáng màu đen tản mát ra chấn động âm hàn chi lực kinh người, những nơi đi qua hư không cũng hiện ra đạo đạo vết băng, dường như bị đông kết lại.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, một tay phất lên.

Một phi kiếm màu xanh bắn ra, sau đó run lên hóa thành một thanh cự kiếm màu xanh to vài chục trượng, phía trên hiện ra từng đạo kim sắc hồ quang điện.

Cự kiếm màu xanh lập tức biến thành một lôi kiếm kim sắc, trảm lên cột sáng màu đen.

Một tiếng nổ mạnh vang lên!

Cột sáng màu đen không chịu nổi một kích của lôi kiếm kim sắc, sau một cái chớp mắt liền sụp đổ ầm ầm, bạo liệt ra.

Lôi Kiếm kim sắc mơ hồ một cái, sau một khắc xuất hiện trên đỉnh đầu con cóc, chém xuống đầu nó.

Xoẹt!

Kim quang lóe sáng, thân thể con cóc lập tức bị chém thành hai khúc, Tịch

Tà Thần Lôi lan tràn trên hai mảnh tàn thể của nó.

Hai mảnh tàn thể "Phanh" một tiếng, nổ tan ra, hóa thành hai luồng hắc khí phiêu tán.

Tuy Hàn Lập chém giết con thú này, nhưng tốc độ bị chậm lại một chút.

Vòng xoáy khổng lồ sau lưng nhanh chóng tới gần, lực xé rách chung quanh càng thêm mãnh liệt.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng lại, tay bấm niệm pháp quyết, thanh quang trên người sáng lên, đang muốn thi triển bí thuật phi độn rời khỏi.

Vào thời khắc này, bên trong vòng xoáy khổng lồ hiện ra một đạo hắc ảnh vừa thô vừa to, bắn nhanh tới, là một xúc tu cực lớn, tốc độ nhanh choáng váng há hốc mồm, quấn nhanh lấy thân thể của hắn.

Bất quá Hàn Lập đã thi triển Chân Cực Chi Mô, tuy xúc tu quấn chặt thân thể của hắn, nhưng cũng không có thật sự chạm vào.

Sắc mặt hắn khẽ biến, lập tức hừ lạnh một tiếng, tay bấm niệm pháp quyết.

Ánh sáng màu xanh trên thân Hàn Lập chớp liên tục, hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra, trảm lên xúc tu màu đen.

Xuy xuy xuy!

Nhưng xúc tu màu đen cứng rắn vô cùng, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chỉ chém vào một đoạn ngắn liền ngừng lại.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc, đang tính hành động khác.

Nhưng xúc tu màu đen kéo lại mãnh liệt, lực lượng cực lớn, hắn không kịp chuẩn bị nên bị kéo vào trong vòng xoáy khổng lồ.

Hắn cảm thấy hoa mắt, sau một khắc trước mắt xuất hiện vòng xoáy xoay

tròn kịch liệt, hắc khí chung quanh cấp tốc xoay tròn, phát ra thanh âm ù ù, lao nhanh giống như thiên quân vạn mã.

Từng cỗ lực xé rách cực lớn tuôn ra từ bốn phương tám hướng, bao phủ trên người hắn, so với vừa rồi cường đại gấp mấy lần.

Xúc tu màu đen vẫn đang quấn quanh trên người hắn, hơn nữa không ngừng nhúc nhích, nhanh chóng buộc chặt. Bất quá Chân Cực Chi Mô cực kỳ cứng cỏi, mặc cho xúc tu màu đen này co rút nghiền ép như thế nào vẫn lù lù bất động.

Lúc này Hàn Lập bị kéo vào chỗ sâu trong vòng xoáy. Hắn trấn định lại, không để ý tới xúc tu màu đen trên người nữa, mà ánh mắt nhìn chung quanh, nhíu mày lại.

Nhưng vào lúc này, một tiếng gào to nặng nề từ chỗ sâu trong vòng xoáy truyền đến, lập tức "Vèo" một tiếng!

Bên trong phía trước vòng xoáy lóe lên hắc ảnh, lại là một xúc tu màu đen khác bắn ra, lần nữa quấn quanh trên thân Hàn Lập, hung hăng đè ép hắn

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn về hướng sâu trong vòng xoáy, trong mắt loé lên lãnh mang, tay thi triển kiếm quyết.

------oOo------

Chương 389: Sương mù trùng trùng điệp điệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đùng một tiếng nổ lớn!

Mặt ngoài những Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia đột nhiên hiện ra từng đạo kim sắc lôi điện, thân kiếm lập tức tăng vọt biến thành hai thanh kim sắc lôi kiếm to vài chục trượng.

Kim sắc lôi kiếm xoay tròn chém xuống nhanh như thiểm điện, phát ra tiếng trầm đục "phanh phanh" liên tiếp, hai xúc tu màu đen bị chém thành mấy đoạn, hóa thành cỗ hắc khí phiêu tán.

"Gào..."

Một tiếng kêu khàn khàn kì quái từ sâu trong vòng xoáy truyền ra, tràn đầy vẻ đau đớn.

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, nhìn vào chỗ sâu trong vòng xoáy, trong mắt lóe lên lam quang.

Chỉ thấy chỗ sâu trong vòng xoáy hiện ra một hắc ảnh cực lớn, đang nhanh chóng tiến đến gần.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không lùi lại tránh né, hư không nơi này tràn ngập lực xé rách, với thực lực trước mắt của hắn tuy có thể di động, nhưng có chút khó khăn.

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, tay khẽ vẫy, trong hắc khí cách đó không xa lóe lên lôi quang kim sắc, chuôi cự kiếm lôi điện chém giết con

cóc Âm Thú lúc trước bay vụt trở về bên cạnh hắn.

Ba thanh Kim sắc Lôi Kiếm lơ lửng bên cạnh hắn, quang điểm kim sắc lượn lờ trên thân kiếm, chuyển động chậm rãi.

Sau một khắc, vòng xoáy phía trước cuồn cuộn một cái, một hắc ảnh cực lớn bắn ra, là một đầu Chương Ngư to khoảng vài chục trượng, phảng phất như một tòa núi nhỏ.

Toàn thân con thú này đen kịt, cặp mắt to như vạc nước lóe ra ánh sáng màu đỏ, tràn đầy vẻ oán độc cùng vẻ lạnh như băng.

Sau lưng quái thú Chương Ngư có hơn mười xúc tu đang vung vẩy, nhấc lên trận trận cuồng phong, trong đó có hai cái đã bị đứt gãy. Bất quá hai đoạn đứt gãy phát ra hắc quang lập loè, nhanh chóng khôi phục lại như cũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Khí tức âm hàn to lớn vô cùng từ trên người con thú tán phát ra, so với đầu cóc Âm Thú lúc trước cường đại đâu chỉ gấp mười lần, có thể so với tu sĩ Chân Tiên Cảnh Hậu Kỳ.

Con thú này vừa hiện thân, tất cả xúc tu bỗng nhiên mơ hồ một cái, đan vào thành một tấm lưới lớn màu đen cuốn tới Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày.

Thoạt nhìn thực lực những Âm Thú này không kém, nhưng dường như linh trí không cao, khát máu thích giết chóc, căn bản không cân nhắc thực lực song phương. Trước đây hắn có nghiên cứu một môn bí thuật, có thể câu thông đơn giản với dị thú Linh vật, bất quá điều kiện tiên quyết là đối phương phải có linh trí mới được.

Do đó, hắn vốn có ý định bắt giữ con thú này để tra xét một chút tình huống bên trong mảnh hắc vụ này, nhưng ý định này không thể thực hiện được.

Hàn Lập lắc đầu, tay bấm niệm pháp quyết một cái.

Ba thanh cự kiếm lôi điện bên cạnh liền xếp theo hình tam giác, hóa thành ba đạo kim sắc điện mang bắn nhanh tới.

Xoẹt một tiếng!

Kim sắc lôi điện trên ba thanh cự kiếm đại thịnh mãnh liệt, mặt ngoài hiện lên từng đạo kim sắc hồ quang điện, kết nối với nhau hình thành một lưới điện kim sắc.

Vô số kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to trên lưới điện bạo liệt ra, va chạm ầm ầm với tấm lưới do xúc tu Chương Ngư hình thành.

Liên tiếp âm thanh buồn bực "Xùy xùy" vang lên, hắc khí và kim quang đan vào nhau, vầng sáng văng khắp nơi!

Hắc khí mặt ngoài xúc tu vừa chạm vào Tịch Tà Thần Lôi, lập tức tan vỡ tiêu tán. Kim sắc hồ quang điện lan tràn trên xúc tu, hơn phân nửa xúc tu hiện ra từng đạo vết thương giăng khắp nơi.

Xúc tu màu đen do âm khí nơi đây ngưng tụ thành lại bị Tịch Tà Thần Lôi khắc chế, nhưng nó ngưng thực quá mức hùng hậu nên Tịch Tà Thần Lôi cũng không cách nào đánh bại trong một kích.

Trong miệng âm thú Chương Ngư phát ra một tiếng hét thảm, lúc này trong mắt mới hiện ra một tia sợ hãi, dường như bây giờ nó mới hiểu được tên địch nhân trước mắt này không phải mình có khả năng chống lại.

Thân hình con thú này khẽ động, đang muốn quay người phi độn trốn đi.

Hàn Lập há lại để cho nó chạy thoát như vậy, trong mắt loé lên quang mang sắc nhọn, tay thúc giục kiếm quyết.

Lập tức thanh cự kiếm xoay tròn, từng đạo bóng kiếm kim sắc phóng tới, đuổi theo gấp, chém lên trên xúc tu Chương Ngư.

Xoẹt!

Những xúc tu Chương Ngư này vốn đã bị suy yếu rất nhiều, bị bóng kiếm chém lên lập tức đứt ra.

Bóng kiếm chớp liên tục, trong chớp mắt tất cả xúc tu đều bị chặt đứt.

Chương Ngư Âm phát ra tiếng hét thảm lần nữa, không quan tâm đến xúc tu bị chém đứt, há to cái miệng rộng phun ra chất lỏng màu đen như mực.

Chất lỏng này vừa xuất hiện lập tức căng phồng lên, hóa thành một đám mây đen kịt lớn gần một mẫu, bao bọc kiếm ảnh đầy trời cùng ba thanh Kim sắc cự kiếm lại.

Lập tức ba thanh Kim sắc cự kiếm trầm xuống, bị cỗ lực lượng trong mây cầm cố nên không thể động đậy được.

Âm thú Chương Ngư bị chém đứt xúc tu khẽ động, toàn thân đại phóng hắc quang, hóa thành một đoàn hắc ảnh bay về phía xa, tốc độ cực nhanh.

Lực xé rách của vòng xoáy nơi này tựa hồ không ảnh hưởng chút nào đến âm thú Chương Ngư.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, tay biến đổi pháp quyết, nhanh chóng điểm tới.

Ba thanh Kim sắc cự kiếm toả sáng hào quang, hòa làm một thể, hóa thành một chuôi cự kiếm to khoảng trăm trượng, phía trên hiện ra từng đạo kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to, lập loè lóa mắt, tản mát ra uy áp làm cho người ta sợ hãi.

Cự kiếm trăm trượng khẽ chuyển một cái, một cỗ lực lượng cực kì mạnh mẽ từ phía trên bộc phát ra.

"Oành" một tiếng.

Lập tức hắc vân chung quanh bị xé nứt, phiêu tán ra.

Kim sắc hồ quang điện trên cự kiếm sáng ngời mãnh liệt, một tiếng nổ mạnh vang lên, Kim sắc cự kiếm biến mất vô tung, sau một khắc từ hư

không xuất hiện trên đỉnh đầu Chương Ngư ở phía xa, dùng tốc độ choáng váng há hốc mồm trảm lên người Chương Ngư.

Xoẹt!

Âm thú Chương Ngư không thể ngăn cản, lập tức thân thể bị cự kiếm chém thành hai khúc.

Theo đó hai tiếng trầm đục vang lên, hai nửa tàn thân Chương Ngư bạo liệt ra, hóa thành hắc khí phiêu tán đầy trời.

Hàn Lập phất tay bấm niệm pháp quyết, Kim sắc cự kiếm bắn ngược về, lôi quang mặt ngoài biến mất hóa thành ba thanh phi kiếm màu xanh chui vào trong tay áo hắn.

Nhưng sau một khắc, lam quang trong mắt hắn lóe lên, trong miệng khẽ di một tiếng, phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, chui vào trong hắc khí.

Ánh sáng màu xanh rất nhanh cuốn ngược về, bao lấy bên trong một viên châu màu xanh lá cây, kéo đến trước người hắn.

Viên châu màu xanh lá cây này to cỡ nắm tay, mặt ngoài hiện ra một tầng quang mang xanh biếc sáng long lanh, thoạt nhìn rất giống linh thạch mộc thuộc tính, chẳng qua vật ấy tản mát ra một cỗ dao động nguyên khí cực kỳ âm hàn, khác hoàn toàn với linh thạch mộc thuộc tính.

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là Yêu Hạch?" Hàn Lập đánh giá viên cầu vài lần, trong miệng lẩm bẩm.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt của hắn lóe lên, trong đầu hiện ra cảnh năm đó lúc còn ở nhân giới thu được Hồn Thạch ở Âm Minh Chi Địa.

Viên châu màu xanh lá này phát ra khí tức tương tự với Hồn Thạch lúc trước, chẳng qua khí tức viên châu này cường đại gấp trăm ngàn lần.

Hàn Lập lật tay thu viên châu màu xanh lá này vào, ánh mắt nhìn chung

quanh, mặt lộ vẻ do dự.

Lạc Phách Kinh Phong này có vài phần tương tự với Âm Minh Chi Địa năm đó, ngoài ra còn có viên châu màu xanh lá này, chẳng lẽ giữa hai nơi này có quan hệ gì sao?

Hàn Lập suy nghĩ một lát, rất nhanh lắc đầu, ánh mắt nhìn chung quanh.

Hôm nay còn không rãnh quan tâm những thứ này, rời khỏi chỗ vòng xoáy này mới là việc cấp bách.

Lực xé rách ở chỗ sâu trong vòng xoáy này tuy rằng thật lớn, nhưng vẫn không thể nào tạo thành tổn thương lớn đối với thân thể hắn.

Chẳng qua cỗ hấp lực ở nơi này mạnh như thế, muốn rời khỏi thì có chút phiền phức.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, bỗng nhiên quát một tiếng, ánh sáng màu xanh trên người đại phóng, trong đó đồng thời hiện ra từng đạo kim sắc điện mang.

Thân hình hắn uốn éo, hóa thành một đạo độn quang, bay về phía bên ngoài vòng xoáy.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Vừa bay cách trung tâm vòng xoáy một đoạn, đột nhiên phong bạo chung quanh lớn lên, so với trung tâm vòng xoáy càng mạnh hơn.

Hàn Lập cảm giác không khí bốn phía xiết chặt, tiếp theo thân thể không tự chủ bị cổ gió lốc này quét tới dựng lên.

Hắn hừ nhẹ một tiếng, thúc giục pháp quyết, độn quang trên người sáng lên, cũng không cưỡng ép lại phong bạo chi lực, mà nương theo chuyển động của vòng xoáy, hướng phía bên ngoài bay đi.

Sau một lát, ngay chỗ rìa vòng xoáy khổng lồ có hắc vụ cuồn cuộn, một

bóng người từ bên trong bắn ra, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cũng không có lập tức dừng lại, mà bay về phía trước một khoảng, sau đó mới ngừng lại thở ra một hơi.

Uy lực vòng xoáy khổng lồ này lớn hơn một chút so với hắn tưởng tượng, làm cho hắn tiêu hao không ít Tiên Linh Lực mới thoát khốn được.

Hàn Lập lật tay lấy ra một quả đan dược khôi phục linh lực ăn vào, sau đó xích quang trên người lập loè một hồi, khôi phục tướng mạo ban đầu.

Hắn thu lại mặt nạ, ánh sáng màu xanh trên người đậm đặc lên, tiếp tục phi độn về phía trước.

Trong nháy mắt, hắn tiếp tục đi lại trong vụ hải màu đen được thêm mấy ngày.

Bên trong vụ hải màu đen cũng không có nguy hiểm nào khác, chẳng qua thỉnh thoảng lại gặp vòng xoáy khổng lồ quỷ dị lúc như trước.

Những vòng xoáy này có lớn có nhỏ, nhưng đại đa số đều lớn hơn so với lần đầu hắn gặp, thậm chí lớn hơn gấp mấy lần, trong đó phát ra hấp lực cực mạnh, làm cho hắn có cảm giác lực bất tòng tâm, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Mà khi gặp một ít vòng xoáy nhỏ, hắn thuận tay chém giết âm thú chiếm giữ trong đó, lại đạt được không ít viên châu màu xanh lá.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM" một tiếng vang thật lớn!

Trong lúc Hàn Lập đang bay về phía trước, vụ hải phía sau đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt.

Thân hình hắn dừng lại, đồng thời hai mắt lóe lên lam mang, nhưng ngay sau đó ánh sáng màu xanh trên người hắn đại phóng, vội vàng bay về một hướng khác.

Ngay lúc hắn vừa mới bay ra không xa, vụ hải phía sau cuồn cuộn xẹt qua một vòng xoáy thật lớn, tiếp theo biến mất trong vụ hải.

Hàn Lập thấy vậy dừng lại một lát, sau đó tiếp tục bay về phía trước.

Những ngày qua, dần dần hắn đã thăm dò được phương pháp tránh né những vòng xoáy này, trở nên thành thạo hơn.

Vừa mới bay ra không xa, trong sương mù phía trước chợt truyền đến một âm thanh lạ, sóng gió nổi lên cuồn cuộn.

Sắc mặt Hàn Lập lạnh lùng, không nói hai lời một tay phất lên, trên người vang lên một âm thanh thanh minh.

Một phi kiếm màu xanh từ trong tay hắn phóng tới nhanh như điện, đón gió nhoáng một cái hóa thành một cự kiếm lớn hơn trăm trượng, ánh sáng màu xanh toả ra chói mắt, chém vào sương mù cuồn cuộn phía trước.

Cự kiếm vừa chui vào sương mù thì một tiếng nổ mạnh từ bên trong truyền ra.

Cự kiếm màu xanh từ trong bắn ngược ra, hơn nữa ánh sáng màu xanh mặt ngoài thoáng có chút tán loạn.

Một cỗ man lực tràn trề từ trên cự kiếm cách không truyền đến, thân hình Hàn Lập chấn động một cái, không tự chủ lui về sau một bước, đồng thời tay áo vung lên.

Sưu sưu sưu!

Hơn mười chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra, ánh sáng màu xanh lóe lên rồi tăng vọt, hóa thành cự kiếm trăm trượng, hung hăng chém vào phía trong sương mù.

Tuy Hàn Lập không nhìn thấy hình dáng đối phương, nhưng trong lòng biết rõ lần này thực lực âm thú vượt xa so với trước đây.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Từng đạo thanh sắc kiếm khí bắn đến sương mù phía trước, lập tức sương mù cuồn cuộn kịch liệt.

Một thanh âm thật lớn vang lên, hơn mười chuôi cự kiếm màu xanh lần nữa bắn ngược trở về.

Hơn nữa trên lưỡi kiếm của mỗi chuôi cự kiếm đều bao bọc một tầng băng tinh màu đen dày đặc, kiếm quang tản mát ra cũng mờ đi không ít.

------oOo------

Chương 390: Đầu quỷ to lớn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt hơi đổi, tay điểm vào hư không một cái.

Xoẹt xoẹt vài tiếng!

Bên ngoài mười mấy thanh cự kiếm màu xanh bắn ra từng đạo hồ quang điện màu vàng lần nữa, thân kiếm chấn động mãnh liệt, lập tức chấn vỡ những băng tinh màu đen kia, thân kiếm khôi phục lại, tản mát ra thanh quang sáng ngời.

Hàn Lập không có tiếp tục phát động công kích, mà thân hình dừng lại giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía trước, thần sắc ngưng trọng.

Nhưng vào lúc này, hắc vụ đầy trời phía trước bốc lên kịch liệt, một bóng đen từ trong đoàn sương mù bỗng nhiên bay ra, trong giây lát nhào tới trước người Hàn Lập.

Không chỉ tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, mà từ đầu tới cuối cũng không phát ra một tiếng động nào!

Hàn Lập chưa kịp phản ứng thì một thanh Tam Cổ Xoa khổng lồ từ trong hắc vụ thò ra, hung hăng đâm xuống đỉnh đầu hắn.

Một cỗ uy áp khổng lồ trầm trọng như núi đánh xuống, làm cho Hàn Lập cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

"Chẳng lẽ không phải Âm thú?

Ý nghĩ trong đầu Hàn Lập lóe lên, không nói hai lời một tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

Mười mấy thanh cự kiếm màu xanh ở quanh người đã được vận sức chờ phát động, lập tức bay lên đón đỡ, hình thành một võng kiếm vòng tròn trên đỉnh đầu.

Trên thân kiếm hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to, đan xen lập lòe.

"Phanh" một tiếng nổ mạnh rung trời!

Tam Cổ Xoa dùng thế vạn quân đâm vào phía trên võng kiếm, làm mười mấy chuôi cự kiếm rung động lắc lư kịch liệt, khó khăn lắm mới hình thành võng kiếm liền muốn tán loạn ra.

Xùy xùy thanh âm đại tác!

Từng đạo Tịch Tà Thần Lôi từ trên thân kiếm thoát ra, nhao nhao đánh lên phía trên Tam Cổ Xoa, tuy xua tán đi không ít hắc vụ lượn lờ phía trên, nhưng Tam Cổ Xoa lại không nhúc nhích tí nào.

Hàn Lập quát một tiếng, tính bấm niệm pháp quyết lần nữa.

Bỗng nhiên Tam Cổ Xoa run lên, tiếp theo ba cỗ hắc diễm đen như mực từ mũi xoa tuôn ra mãnh liệt, trong khoảnh khắc bao vây võng kiếm vào trong đó, tản mát ra một cỗ khí tức cực hàn.

Những nơi đi qua, lập tức trên tất cả cự kiếm màu xanh hiện ra băng tinh màu đen lần nữa, hồ quang điện màu vàng phía trên cũng bị băng tinh đóng băng ở trong đó, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Hàn Lập biến sắc.

Kết quả Tam Cổ Xoa động một cái mãnh liệt, theo đó một tiếng nổ vang ầm ầm, võng kiếm lập tức tan vỡ, mười mấy thanh cự kiếm màu xanh bị chấn bay ra bốn phía.

Tam Cổ Xoa không ngừng chút nào, tiếp tục hung hăng đâm xuống Hàn

Lập, tốc độ nhanh như sét đánh, trong chớp mắt đã tới gần trong gang tấc.

Phía trên hoả diễm màu đen bộc phát ra, hừng hực thiêu đốt, lóe lên ngưng tụ thành một đầu rồng màu đen khổng lồ to cỡ căn phòng, miệng lớn há ra cắn xuống Hàn Lập.

Hết thảy phát sinh với tốc độ ánh sáng, Hàn Lập muốn tránh né đã gần như không kịp.

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hắn quát một tiếng, ngay ngực bụng hiện ra mười tám quang điểm ngôi sao, đồng thời huy động song quyền hung hăng đánh về phía trước.

Hai đoàn quyền ảnh tinh quang to cỡ mấy trượng lăng không phóng lên trời, va chạm ầm ầm với Tam Cổ Xoa.

Một tiếng nổ mạnh long trời lở đất vang lên!

Tinh quang và màu đen đan xen vào nhau làm hư không phụ cận rung động lắc lư một hồi.

Hàn Lập cảm thấy thân thể đại chấn, mượn lực bay ngược ra phía sau trăm trượng mới đứng vững. Hắn nhìn lại phát hiện hắc diễm biến thành đầu rồng khổng lồ cũng vỡ tan ra, hiện ra Tam Cổ Xoa đang lơ lửng giữa không trung.

Tựa hồ đoàn bóng đen thúc giục Tam Cổ Xoa kia cũng bị man lực áp chế, lắc lư một cái.

Hàn Lập hít sâu một hơi, áp chế khí huyết đang cuồn cuộn trong cơ thể, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Đến giờ khắc này, hắn vẫn không thể thấy rõ trong bóng đen là tồn tại gì, nhưng kỳ thật rất mạnh, chỉ sợ không yêu hơn chút nào so với những tu sĩ Kim Tiên mà hắn đã gặp trước kia.

Lại nói tiếp, một mình hắn lẻn vào Lạc Phách Kinh Phong đến nay, cũng

không biết mình đã đi xa bao nhiêu, dọc đường tuy gặp nhiều nguy hiểm, nhưng cũng không có chân chính uy hiếp được hắn cho đến khi gặp bóng đen trước mắt này. Thậm chí hắn cảm thấy nơi đây được đồn là nếu Kim Tiên gặp cũng phải kính nhi viễn chi, có chút nói quá sự thật.

Đang cân nhắc, chung quanh bóng đen phía xa cuồn cuộn hắc vụ, tiến tới gần lần nữa.

Hàn Lập đã sớm sở liệu, bên ngoài thân hiện lên thanh quang xen lẫn từng đạo hồ quang điện màu vàng, bắn ngược lui sau nhanh như tên bắn.

Mặc dù tốc độ hắn cực nhanh, thế nhưng bóng đen còn nhanh hơn, thoáng như ma quỷ nhanh chóng kéo gần khoảng cách song phương.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trong cơ thể vang lên một tiếng hú sắc nhọn.

Từng chuôi phi kiếm màu xanh từ thân thể bắn ra hội tụ lại một chỗ, trong giây lát hóa thành một quang đoàn màu xanh chắn trước người.

Mười mấy thanh cự kiếm màu xanh bị băng tinh màu đen đóng băng lúc trước cũng làm vỡ nát băng tinh bên ngoài, bay vụt về, dung nhập vào trong quang đoàn màu xanh.

Quang đoàn màu xanh quay tròn hóa thành một toà kiếm liên màu xanh lớn gần một mẫu.

Bóng đen hơi động một chút, bên ngoài hiện ra mảng lớn hoả diễm màu đen, thiêu đốt hừng hực, lập tức hóa thành một đầu quỷ to lớn mặt xanh nanh vàng, hai mắt huyết hồng, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn.

Sau đó, tốc độ hoá thân đầu quỷ đột nhiên tăng nhiều, sau mấy hơi thở đã chạy tới.

Hàn Lập nhíu mày, tay thúc giục kiếm quyết.

Cánh sen trên kiếm liên màu xanh nở rộ toàn bộ, đột nhiên hào quang tản

mát ra đại thịnh, từng đạo kiếm khí màu xanh to lớn hiển hiện ra, đồng thời phía trên hiện ra hồ quang điện màu vàng, chính là Tịch Tà Thần Lôi, nhao nhao chém về phía đầu quỷ như mưa.

Một màn xuất hiện làm cho Hàn Lập kinh hãi!

Kiếm khí màu xanh trộn lẫn Tịch Tà Thần Lôi rơi vào đầu quỷ bên trong hắc vụ, phảng phất như trâu đất xuống biển, ngoại trừ làm cho hắc vụ cuồn cuộn thêm kịch liệt, tựa hồ không làm tổn thương chút nào.

Đầu quỷ to lớn vươn ra mãnh liệt, lập tức miệng lớn há rộng, phát ra một tiếng gào cực lớn

Từ trong tiếng gào tuôn ra từng vòng sóng âm màu đen cuồn cuộn, phảng phất vô số âm phù nhảy lên bao bọc kiếm liên màu xanh vào trong.

Kiếm liên màu xanh run rẩy kịch liệt một hồi, lập tức vỡ vụn ra như đồ sứ bị vỡ, lần nữa biến thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh, ngã trái ngã phải rơi xuống.

Hàn Lập bị bao phủ bên trong, toàn thân không tự chủ được run lên, lục phủ ngũ tạng phảng phất như có vô số cây đao quấy động.

Không chỉ thân thể, thần hồn của hắn cũng rung động lắc lư một hồi.

Hàn Lập kêu lên một tiếng buồn bực, đồng tử đột nhiên co rụt lại, trong nội tâm thoáng cuồn cuộn như sóng to gió lớn.

Bên trong sóng âm màu đen này ẩn chứa một loại năng lượng cổ quái, nếu hắn không tu thành Chân Cực Chi Khu, thân thể mạnh mẽ, đổi lại là tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ bình thường, giờ phút này ngũ tạng đã sớm nát bấy, cốt nhục thành bùn rồi.

"Rống!"

Đầu quỷ to lớn gầm nhẹ một tiếng, trong miệng loé lên hắc quang, chuôi tam cổ xoa kia lại lóe lên, mũi xoa đại phóng hắc quang.

Theo đó một âm thanh bén nhọn chói tai phát ra, ba đạo hắc mang cực nhỏ từ mũi xoa bắn ra như điện, lóe lên chui vào trong hư không biến mất không thấy bóng dáng.

Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên người đột nhiên hiện ra mảng lớn kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng lóe lên hiện ra.

Bảo Luân chuyển động nhanh chóng, gợn sóng màu vàng từ đó phát ra cuồn cuộn, khuếch tán ra chung quanh.

Chẳng qua hôm nay Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân chỉ có vẹn vẹn mười mấy đoàn sáng lên, cho nên gợn sóng màu vàng nhìn có chút mỏng manh.

Gợn sóng màu vàng vừa mới xuất hiện, hư không cách phía trước người Hàn Lập không xa run lên, tiếp theo ba đạo hắc ti xuất hiện, đâm tới lồng ngực của hắn nhanh vô cùng.

Tuy gợn sóng màu vàng làm cho tốc độ hắc ti đại giảm, nhưng vẫn nhanh như thiểm điện.

Mặc dù Hàn Lập kiệt lực trốn tránh, nhưng tốc độ hắc ti quá nhanh, vẫn bị đâm trúng bả vai, mở ra một lỗ hổng thật nhỏ.

Điều quỷ dị là, ngay miệng vết thương không có một giọt máu nào chảy ra, thay vào đó là từng sợi hắc khí lượn lờ.

Hàn Lập không nói hai lời khẽ vẫy tay, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm gần đó phóng trở về, hung hăng trảm lên bờ vai, gọt sạch một mảng lớn da thịt ngay miệng vết thương và xung quanh.

Kết quả da thịt vừa mới ly thể, những hắc khí kia đột nhiên hóa thành hoả diễm màu đen bốc cháy lên rào rạt, trong khoảnh khắc hóa thành tro tàn.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt khó coi vô cùng.

Vừa rồi nếu hắn chậm một chút, chỉ sợ cũng không chỉ bị tổn thương da thịt ít như vậy.

Một kích không trúng, quanh thân đầu quỷ to lớn hiện lên hắc diễm cuồn cuộn, tựa hồ lại muốn thi triển thủ đoạn công kích nào đó.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết mãnh liệt.

Toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bên cạnh nở rộ hào quang lần nữa, từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to hiển hiện ra, đan xen quấn quanh biến thành lưới điện màu vàng thật lớn, chắn ngang phía trước đầu quỷ to lớn.

Nhưng vào lúc này, bên trong hắc vụ bao bọc đầu quỷ bỗng nhiên bay ra mười mấy xúc tu khổng lồ, điên cuồng quét đến lưới điện màu vàng phía trước.

Kết quả những xúc tu này vừa mới chạm đến lưới điện màu vàng, liền nhao nhao "tư tư" một tiếng biến thành từng cỗ khói đen.

Đầu quỷ gào thét liên tục, trong thời gian ngắn không cách nào đột phá được.

Trong nội tâm Hàn Lập thở nhẹ một hơi,

lần này hắn phóng thích toàn bộ Tịch Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra ngoài, cuối cùng có thể tạm thời ngăn cản được đối phương.

Đang cân nhắc, hắn phất một tay lên, thu toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào trong tay áo, tiếp theo toàn thân ở hư không loé lên ngân quang, thình lình hóa thành một cự cầm màu bạc, khắp nơi trên người nhúc nhích hồ quang điện màu bạc.

Chính là biến thân Lôi Bằng trong mười hai loại Kinh Chập Biến!

Lôi Bằng vừa mới hiện thân, hai cánh đột nhiên mở ra, thanh âm sét đánh

nổi lên, lại có một đôi cánh óng ánh ở phần lưng hiển hiện ra, chính là Phong Lôi Sí.

Bốn cái cánh đồng thời mở ra, lôi quang trên thân Hàn Lập đại thịnh, lập tức biến mất vô tung.

Khắp nơi Lạc Phách Kinh Phong đều có không ít nguy hiểm khó biết, nguyên bản hắn không dám tùy ý thi triển lôi độn thuật, nhưng lúc này đối mặt với đối thủ lợi hại không thể địch, dưới tình thế cấp bách, hắn đành phải bất chấp.

Trong miệng đầu quỷ to lớn gầm lên giận dữ, hai mắt loé lên hồng mang, lập tức sương mù màu đen chung quanh cuồn cuộn hội tụ lại, hắc diễm quanh người phóng đại mãnh liệt.

Hỏa diễm cuồn cuộn một cái, thình lình đầu quỷ to lớn từ chỗ này lăng không biến mất.

Một chỗ nào đó ở Lạc Phách Kinh Phong, lôi quang lóe lên, thân ảnh Lôi Bằng hiện ra.

Kết quả hắn vừa mới thở nhẹ ra, hư không không xa sau lưng mơ hồ một cái hiện ra mảng lớn hoả diễm màu đen, sau đó đầu quỷ to lớn thình lình lăng không hiện ra.

Đầu quỷ vừa xuất hiện, lập tức há lớn miệng ra.

Xùy xùy xùy!

Ba đạo hắc ti bắn ra lần nữa, phóng tới Lôi Bằng với tốc độ kinh người.

Đồng tử Lôi Bằng co rụt lại, thân thể nhoáng một cái mãnh liệt, hóa thành một đạo điện quang màu bạc bắn về phía trước, khó khăn lắm mới tránh được hắc ti.

Tiếp theo lôi quang màu bạc lóe lên, thân ảnh Lôi Bằng biến mất lần nữa.

Đầu quỷ to lớn phát ra tiếng cười kiệt kiệt, hỏa diễm màu đen quanh người nhoáng lên, cũng biến mất lần nữa.

Trong thời gian tiếp theo, Hàn Lập và đầu quỷ to lớn truy đuổi nhau trong Lạc Phách Kinh Phong, bất luận Hàn Lập gia tăng khoảng cách truyền tống lôi độn thuật thế nào, thậm chí thi triển Lôi Quang pháp trận, nhưng đầu quỷ to lớn này lại giống như giòi trong xương, gắt gao bám riết đằng sau, căn bản không cách nào thoát được.

------oOo------

Chương 391: Xuất thủ tương trợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Không biết qua bao lâu, một chỗ trong hư không Lạc Phách Kinh Phong, Ngân sắc Lôi Quang lóe lên, thân ảnh Lôi Bằng hiện ra.

So với lúc đầu, ngân sắc hồ quang lượn lờ trên người đã giảm hơn phân nửa.

Nhưng hai cánh Lôi Bằng bỗng nhiên vung lên, Ngân sắc Lôi Quang trên người lóe lên, biến thành dạng hình người lại.

Nhưng vào lúc này, hư không cách nơi này ngàn trượng run lên bần bật, tiếp theo mảng lớn hỏa diễm màu đen từ trong xì ra, theo đó đầu quỷ cực lớn hiện ra.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt lạnh lùng.

Tiếp tục trốn như vậy cũng không phải biện pháp, tuy không muốn dùng đòn sát thủ là Giải Đạo Nhân, nhưng lúc này hắn đã không còn biện pháp nào khác.

Đang cân nhắc, trên người hắn hiện ra từng đạo Kim sắc hồ quang điện, lập tức Giải Đạo Nhân trong cơ thể rục rịch.

Quỷ đầu cực lớn dường như cũng ý thức được cái gì, động tác hơi chậm lại, hai mắt mơ hồ hiện lên một tia ngưng trọng.

Vào thời khắc này, sương mù màu đen sau lưng nó bỗng nhiên cuồn cuộn, một đoàn hoàng mang chói mắt từ trong bắn tới nhanh như điện

Đoàn hoàng mang này to chừng vài chục trượng, xoay tròn phát ra âm

thanh ô ô.

Bên trong quang đoàn màu vàng mơ hồ có mấy thứ gì đó, chẳng qua hoàng mang này rất nồng đậm, trong đó tản mát ra chấn động cấm chế nào đó không cách nào nói rõ, nhưng cũng không phải là linh quang, từ bên ngoài thấy không rõ tình huống bên trong.

Quang đoàn vừa mới xuất hiện, một đoàn xích quang khác từ trong phóng tới, bên trong có vô số phù văn màu đỏ lập loè.

Phù văn màu đỏ cuồn cuộn hội tụ lại chính giữa, hóa thành một đạo tinh ti màu đỏ, nhanh chóng vô cùng lóe lên chui vào bên trong đầu quỷ cực lớn.

Xung quanh đầu quỷ lượn lờ hỏa diễm màu đen, nhưng không cách nào ngăn cản tinh ti màu đỏ này.

Tốc độ tinh ti màu đỏ cực nhanh, lúc này đầu quỷ cực lớn mới phản ứng quay đầu nhìn lại sau lưng.

Vào thời khắc này, một thanh âm nổ vang cực lớn từ trong cơ thể đầu quỷ vang lên.

Lập tức động tác đầu quỷ cứng đờ, hoả diễm màu đen chung quanh cuồn cuộn kịch liệt.

Lại một âm thanh thật lớn vang lên, một đạo hỏa trụ màu đỏ cự đại bỗng nhiên từ trong cơ thể đầu quỷ bộc phát nổ tung, giống như núi lửa phun trào phóng lên trời, một cỗ khí tức cực nóng vô cùng từ bên trong hoả trụ truyền ra.

Chung quanh đầu quỷ cực lớn cuồn cuộn hoả diễm, sau mấy hơi thở toàn bộ đầu quỷ tan vỡ ầm ầm, biến thành mảng lớn hỏa diễm màu đen.

Theo đó một tiếng kêu bén nhọn từ chỗ sâu trong hắc diễm truyền ra, một viên hắc ảnh từ trong bắn ra, cũng không để ý Hàn Lập và quang đoàn màu vàng kia, bay nhanh vào trong sâu vụ hải màu đen, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Trong mắt Hàn Lập loè lam mang, con mắt híp lại.

Vừa rồi hắc quang chung quanh hắc ảnh mờ đi một chút, hắn mơ hồ nhìn thấy vật bên trong, đó là hình người, đầu lớn hơn không ít so với thường nhân, tay nắm một kiện binh khí, chính là cây Tam Cổ Xoa trước đây.

Chỉ tiếc hắc ảnh loé lên biến mất phía xa, hắn cũng không thấy rõ.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn về phía quang đoàn màu vàng kia, thân hình lui về sau một khoảng, đồng thời tay bấm niệm pháp quyết vung lên, bảy miếng tinh hoàn từ trong cơ thể bắn ra, đúng là Thất Diệu Tinh Hoàn.

Bảy miếng tinh hoàn lơ lửng chung quanh người hắn, tạo thành một cái tinh trận.

Tinh quang chói mắt từ bảy miếng tinh hoàn nổi lên, kết nối với nhau, hình thành một cái kết giới tinh quang.

Tuy quang đoàn màu vàng này trợ giúp hắn đánh lui bóng đen kia, nhưng tự nhiên hắn sẽ không ngây thơ cho rằng trợ giúp đó là vì mình, đồng dạng cũng không dám khinh thường mảy may.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn chăm chú, quang đoàn kia động một cái, vô số phù văn màu vàng ở trong đó hiện ra, quang đoàn lập tức tiêu tán, hiện ra một chiếc phi thuyền màu vàng.

Phi thuyền này dài bốn năm trượng, hình dáng như rồng bay, tựa hồ toàn thân được chế tạo bởi một loại linh mộc màu vàng.

Hai bên phía trước phi thuyền còn có thuyền thể, tất cả khảm nạm tinh thạch màu vàng sáng, to cỡ quả trứng gà, phía trên lưu chuyển tia sáng màu vàng óng ánh, tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc đặc thù, không biết là bảo vật gì.

Phía trên phi thuyền màu vàng có hai người đang đứng kề vai sát cánh, người bên trái là một lão giả râu tóc xám trắng, mũi ửng đỏ, bên hông treo

lơ lửng một hồ lô rượu màu xanh, chính là Hô Ngôn đạo nhân.

Lão đeo sau lưng một cái bao màu vàng chứa một vật dài hơn một xích, dường như cái bao này bố trí cấm chế có thể ngăn cách thần thức, không cách nào dò xét bên trong là vật gì.

Người còn lại bên phải là một thiếu phụ đẫy đà mang một bộ trang phục mỏng màu trắng, chính là Vân Nghê.

"Hô Ngôn trưởng lão, Vân Nghê trưởng lão!" Hàn Lập giật mình khẽ, cảm thấy nghẹn ngào nói ra.

"Ha ha, vừa rồi từ xa cảm ứng được nơi đây có người chém giết, liền tới đây xem thử, không thể tưởng được lại là tiểu tử ngươi." Hô Ngôn lão đạo cười ha ha nói.

Vân Nghê ở bên cạnh lão cũng chỉ nhìn hắn gật đầu thăm hỏi, không nói gì.

"Ta cũng vậy, không thể tưởng được có thể gặp được hai vị ở chỗ này." Hàn Lập bay đến trước phi thuyền, tay bấm pháp quyết giải trừ kết giới tinh quang Thất Diệu Tinh Hoàn, cười nói.

Hô Ngôn lão đạo được xem như là người quen thuộc nhất với hắn ở Chúc Long Đạo, hai người vừa là thầy vừa là bạn, giao tình coi như không tệ.

Những năm này hắn cũng âm thầm chú ý tin tức Hô Ngôn lão đạo, không thể tưởng được có thể gặp được ở chỗ này, trong nội tâm có loại cảm giác tha hương gặp cố nhân.

"Xem ra ta và ngươi thật đúng là hữu duyên." Hô Ngôn đạo nhân khẽ vuốt chòm râu, cười nói.

"Vừa rồi đa tạ Hô Ngôn trưởng lão xuất thủ tương trợ, đánh lui bóng đen kia." Hàn Lập nghiêm mặt, chắp tay thi lễ một cái.

"Ta và ngươi cũng xem như có tương giao, hôm nay bất quá tiện tay mà thôi, không cần quá xem trọng. Lại nói tiểu tử ngươi như thế nào chọc phải

Âm Mị kia? Vật ấy thật không đơn giản, ngươi không bị nó thôn phệ, thật đúng là cực kỳ may mắn." Hô Ngôn đạo nhân khoát tay áo, thần sắc nghiêm túc nói.

"Thì ra bóng đen kia gọi là Âm Mị. Vật ấy xác thực lợi hại vô cùng, Hô Ngôn trưởng lão cũng biết lai lịch của nó?" Hàn Lập giật mình hỏi.

"Đó gọi là Âm Mị, chính là một loại quái vật bên trong phiến khu vực này, tuy rằng không cách nào phán đoán tu vi cụ thể, nhưng Kim Tiên bình thường gặp phải cũng khó tránh khỏi bị nó thôn phệ. Nhưng chỉ ở chỗ sâu nhất trong Lạc Phách Kinh Phong mới có thể ngẫu nhiên xuất hiện, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này..." Hô Ngôn đạo nhân thì thào, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Hàn Lập nghe vậy, đôi lông mày nhíu lại, đang tính hỏi thêm gì nữa, Hô Ngôn đạo nhân lại mở miệng:

"Được rồi, không nói việc này nữa. Tuy Âm Mị này lợi hại, nhưng linh trí cũng không cao, lúc này nếu như đã rút đi, cũng sẽ không quay trở lại nữa."..

"Vậy là tốt rồi. Nếu không may mắn gặp được nhị vị trưởng lão, chỉ sợ hôm nay phải nuốt hận ở chỗ này rồi." Trong nội tâm Hàn Lập khẽ buông lỏng, gật đầu nói cám ơn lần nữa.

"Hôm nay chúng ta đã thoát ly Chúc Long Đạo, hai chữ "Trưởng lão" này nên miễn đi." Hô Ngôn đạo nhân nhìn qua Vân Nghê, sau đó nhìn Hàn Lập nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập đáp, nhưng trong lòng khẽ động.

Hôm nay hắn đã gia nhập Luân Hồi Điện, Hô Ngôn lão đạo hơn phân nửa cũng thế, song phương lại xem như đồng môn tiếp, chỉ có điều đây là việc bí mật, Hàn Lập cũng không có ý định nói ra.

"Đúng rồi, hôm nay Lệ đạo hữu ngươi cũng bị Bắc Hàn Tiên Cung treo giải thưởng, lại nói tiếp vẫn là ta làm liên lụy ngươi, nếu không phải năm đó chúng ta thường lui tới, ngươi cũng sẽ không bị Bắc Hàn Tiên Cung treo

giải thưởng truy nã." Hô Ngôn đạo nhân chuyển chủ đề, có chút áy náy nói.

"Kỳ thật tại hạ bị Bắc Hàn Tiên Cung treo giải thưởng đuổi bắt, cũng không phải nguyên nhân vì ngươi. Ta và Bắc Hàn Tiên Cung vốn có mâu thuẫn khác, bọn hắn không muốn nói ra, nên khi treo giải thưởng mới nói như thế." Hàn Lập hàm hồ giải thích một câu.

"Thì ra là thế, nhiều năm không gặp, tiểu tử ngươi lại tiêu sái hơn rất nhiều. Ồ, tu vi của ngươi đã đến Chân Tiên đỉnh phong, tiến triển nhanh như vậy, khó trách có thể ngăn cản được Âm Mị kia." Hô Ngôn đạo nhân vừa cười vừa nói, thần sắc chợt thay đổi một chút, dò xét Hàn Lập, ồ nhẹ lên một tiếng.

Vân Nghê một mực đứng yên tĩnh ở một bên, nghe Hô Ngôn lão đạo nói vậy, cũng nhìn đánh giá Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia kinh dị.

"May mắn đột phá mà thôi, điểm tu vi ấy của tại hạ đối với nhị vị cũng không đáng nhắc tới." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lập tức cười nói.

"Năm đó Lệ đạo hữu vẫn chỉ là Chân Tiên sơ kỳ, lúc này mới mấy trăm năm đã đột phá đến Chân Tiên Hậu Kỳ đỉnh phong. Tốc độ tu luyện như thế, chớ nói Chúc Long Đạo, ngay cả Bắc Hàn Tiên Vực, lão đạo cũng chưa từng nghe nói qua." Thần sắc Hô Ngôn đạo nhân vẫn tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Hô Ngôn tiền bối khen nhầm như thế, tại hạ thật sự xấu hổ không dám nhận. Chẳng qua trước đây ít năm có chút cơ duyên tạo hóa, ngẫu nhiên nhận được một ít đan dược, lúc này tu vi tiến triển mới nhanh một chút." Hàn Lập cười khổ trong lòng, hàm hồ nói.

"A, thì ra là như thế, nếu có đan dược thích hợp thì xác thực tốc độ tu luyện có thể tăng lên gấp trăm ngàn lần." Hô Ngôn đạo nhân giật mình khẽ, gật đầu nói.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm thở ra một hơi.

Có Chưởng Thiên Bình trong tay, tuy rằng hắn có thể tăng lên tu vi cực nhanh, nhưng cũng sẽ có một loạt vấn đề, cần giải thích thoả đáng mới được.

"Đúng rồi, nhị vị sao lại ở chỗ này?" Hàn Lập không muốn nói nhiều việc này, chuyển chủ đề hỏi.

"Năm đó chúng ta may mắn trốn được từ Chúc Long Đạo, vì tránh né Bắc Hàn Tiên Cung đuổi bắt, những năm này một mực mai danh ẩn tích khắp nơi. Lần này vì một chuyện quan trọng cần phải xử lý nên tiến về Hắc Phong hải vực một chuyến, kết quả truyền tống trận kết nối hải vực đóng cửa, chúng ta đành phải đi ngang qua Lạc Phách Kinh Phong này rồi." Hô Ngôn đạo nhân giải thích nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu nói.

"Vì sao Lệ đạo hữu cũng ở chỗ này, chẳng lẽ là từ Hắc Phong hải vực đến đây?" Vân Nghê chợt hỏi.

"Vân Nghê tiền bối mắt sáng như đuốc. Không sai, tại hạ chính là đến từ nơi ấy, hôm nay Hắc Phong hải vực quả thật có chút rối loạn.." Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, cũng không giấu giếm cái gì, gật đầu nói.

Hai người Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, liếc nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ vui mừng.

Hàn Lập nhìn thấy thần sắc trong mắt hai người hai người, trong nội tâm khẽ động.

"Hắc Phong hải vực là chỗ vắng vẻ, tại sao Lệ đạo hữu lại ở chỗ này?" Vân Nghê tiếp tục hỏi.

"Kỳ thật trước khi tại hạ gia nhập Chúc Long Đạo, đã từng ở tại Hắc Phong hải vực một đoạn thời gian. Lần này rời khỏi Chúc Long Đạo, bị Tiên Cung đuổi bắt, không dám dừng lại ở nơi phồn hoa, đành phải đi tới nơi hải vực hoang vắng này tránh né, cũng an ổn được mấy trăm năm. Chẳng qua hiện tại trong hải vực phân tranh không ngừng, càng có một ít biến cố khác,

không thích hợp yên tĩnh tu luyện, ta liền định rời khỏi. Bởi vì truyền tống trận bị phong bế, nên đành phải đi xuyên qua Lạc Phách Kinh Phong này, bất quá bây giờ xem lại thì đúng là không biết tự lượng sức mình." Hàn Lập thở dài, có chút tự giễu nói.

"Không biết Hắc Phong hải vực xảy ra biến cố gì?" Ánh mắt Hô Ngôn đạo nhân lóe lên, tiếp tục hỏi.

------oOo------

Chương 392: Tiên Phủ lâm thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Trong lúc nói chuyện Hô Ngôn đạo nhân vung ra một đạo hồng quang bay tới trước người Hàn Lập lơ lửng ở đó mà không hề nhúc nhích.

Hai mắt Hàn Lập nheo lại, chỉ thấy bên trong hồng quang là một cái bình ngọc màu vàng nhạt, mơ hồ tản mát ra mùi thuốc thấm sâu vào lòng người.

"Đây là bình Lục Hợp Huyền đan, không chỉ có thể chữa thương mà còn có thể có trợ giúp khôi phục phần lớn nguyên khí. Lần này ngươi cố sức vượt Lạc Phách Kinh Phong, lại gặp Âm Mị, nguyên khí tổn thương không nhỏ, dùng là rất phù hợp." Hô Ngôn đạo nhân chậm rãi nói.

"Hô Ngôn tiền bối làm vậy là khách khí rồi. Không cần phải nói chính là mới vừa rồi, nhị vị kịp thời tương trợ, tại hạ còn chưa báo đáp, trả lời các vị một hai vấn đề sao có thể thu vật gì làm thù lao được?" Hàn Lập lắc đầu, phất tay đẩy bình ngọc trở lại.

Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy, cũng không nói gì thêm, trở tay đem bình ngọc thu vào.

Hàn Lập hơi dừng lại, lúc này liền đem đại thể tình huống hải vực Hắc Phong hiện tại biết được nói một lần, thậm chí cả tình huống người của Bắc Hàn Tiên Cung xuất hiện ở đảo Hắc Phong cũng nói với hai người.

Tuy nhiên, việc chính mình gia nhập Luân Hồi Điện có liên quan đến bí mật của bản thân tự nhiên cũng không nói đến. Tuy hắn âm thầm suy đoán Hô Ngôn lão đạo cũng là người của Luân Hồi Điện nhưng dù sao đối phương cũng không có thừa nhận qua.

Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê nghe vậy, ánh mắt chớp chớp không yên,

thỉnh thoảng nhìn nhau một cái, không biết suy nghĩ điều gì nhưng thần sắc cũng không có gì ngoài ý muốn, tựa hồ sớm có chủ ý rồi.

"Xem thần tình nhị vị tựa hồ đối với dị biến của hải vực Hắc Phong, cả việc của người Bắc Hàn Tiên Cung xuất hiện ở nơi này cũng không có gì là bất ngờ đấy?" Hàn Lập nói xong, liếc mắt nhìn hai người, cười nói.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, lông mày hơi cau lại, còn Vân Nghê thì liếc mắt nhìn lão đạo.

Bầu không khí trong chốc lát trầm mặc lại.

"Nếu hai vị tiền bối không tiện trả lời, coi như lời tại hạ vừa nói không có đi!" Hàn Lập cười nhạt, nói.

"Ha ha, Lệ đạo hữu thẳng thắn nói chuyện như vậy, ta cũng sẽ không giấu giếm." Hô Ngôn đạo nhân chỉ hơi trầm ngâm một chút, rồi mở miệng cười nói.

"Hô Ngôn!" Đôi mi thanh tú của Vân Nghê hơi nhíu lại, nàng vội hô.

"Không sao cả, Lệ đạo hữu cũng không phải người ngoài, mà việc này nói không chừng còn cần Lệ đạo hữu hỗ trợ." Hô Ngôn đạo nhân khoát tay chặn lại, tựa như có thâm ý nói.

Vân Nghê nghe vậy ngẩn ra, cũng không nói thêm gì nữa.

"Hô Ngôn tiền bối nói thế là có ý gì? Nếu như có điều gì bí mật khó nói thì không cần phải nói." Hai hàng lông mày Hàn Lập cau lại, hiện tại hắn chuyên tâm không muốn đếm xỉa đến việc gì, không muốn bị cuốn vào bên trong chuyện phiền toái gì.

"Lệ đạo hữu không cần vội vã nói thế, trước hết không ngại nghe ta nói hết lời chứ. Việc này đối với ngươi mà nói cũng chưa chắc đã không phải là một đại cơ duyên." Hô Ngôn đạo nhân hơi mang theo mấy phần thần bí nói.

"Mời tiền bối nói." Ý niệm trong lòng vừa chuyển, Hàn Lập nói.

"Vấn đề người mới vừa rồi đề cập đến, mấy năm nay khắp nơi hải vực Hắc Phong dồn dập phát sinh các loại thiên tai, dị biến kỳ thực là có nguyên nhân. Nói ngắn gọn, nguyên nhân đại khái là do một toà Tiên phủ sắp xuất thế nên gây ra tình trạng linh mạch rung chuyển. Người của Bắc Hàn Tiên Cung tới đây kỳ thực cũng là vì toà Tiên phủ này. Không dối gạt Lệ đạo hữu, lần này chúng ta đi tới hải vực Hắc Phong cũng là vì việc này." Mặt Hô Ngôn đạo nhân ngưng trọng, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe nói thế, thân thể chấn động, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những tin tức này dường như là sấm sét ở đáy lòng hắn nổ vang, mặc dù hắn đã có chuẩn bị tâm lý một chút rồi nhưng vẫn bị rúng động.

Trong lòng Hàn Lập khiếp sợ, hắn hồi tưởng lại những việc nhìn thấy trước đây mà không thể giải thích thì lúc này rốt cục đã sáng tỏ hoàn toàn.

Các cử động quái dị của Hắc Phong đảo, Thanh Vũ đảo, rồi Bắc Hàn Tiên Cung đột nhiên xuất hiện thì ra đều có nguyên do bởi vì việc này.

Thậm chí Giao Tam dồn hết tâm tư lôi kéo hắn vào Luân Hồi Điện, rồi dùng thù lao trọng hậu để hắn luyện chế Hư Nguyên đan chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên quan cùng với Tiên phủ này.

Ý niệm trong lòng hắn nhanh chóng khôi phục lại, thở nhẹ ra một hơi, rồi rất nhanh ổn định tinh thần, tiếp tục ngưng thần lắng nghe.

"... Toà Tiên phủ này có tên là Minh Hàn Tiên Phủ, là động phủ của một vị cao nhân tiền bối Minh Hàn Tiên Quân không biết bao nhiêu vạn năm trước đã để lại. Đến nay cụ thể đã qua bao nhiêu năm thì không thể kiểm chứng được. Chỉ là nghe nói, vị Tiên Quân tiền bối này từng thi triển đại pháp lực đem Tiên Phủ phong ấn trong một cái khe trong hư không, rồi sau đó liền biệt tích. Sau này thời gian cách mỗi vài vạn năm, toà Tiên Phủ này sẽ tự động xuất hiện ở một nơi nào đó tại Bắc Hàn Tiên Vực... Trong Tiên phủ có vô số trân bảo, dan dược, công pháp, tiên khí... mỗi lần mở ra đều khiến thế lực khắp nơi tranh đoạt. Có thể nói, Minh Hàn Tiên Phủ là đệ nhất bảo tàng của Bắc Hàn Tiên Vực." Hô Ngôn đạo nhân tiếp tục nói.

Lão vừa nói, vừa bí mật quan sát thần sắc Hàn Lập.

Chẳng qua phản ứng của Hàn Lập có chút ngoài dự liệu của Hô Ngôn đạo nhân, ngoài trừ ngay từ đầu có chút kinh ngạc, sau đó thủy chung rất là bình tĩnh.

"Minh Hàn Tiên Phủ... Nghe quả không tệ. Tiền bối vừa mới nói đến cơ duyên, chẳng lẽ là để cho ta theo hai vị cùng đi thăm dò Tiên phủ này?" Hàn Lập trầm mặc một chút, hỏi.

" Không sai! Cơ duyên như thế có thể gặp không thể cầu, Lệ đạo hữu không phải không có hứng thú chứ?" Hô Ngôn đạo nhân gật đầu, hỏi.

"Nghe tiền bối vừa nói, Minh Hàn Tiên Phủ này tồn tại đã không biết bao nhiêu năm, số lần xuất thế cũng không ít, mặc dù bên trong có chút bảo vật, chỉ sợ cũng sớm bị lục soát, lấy đi sạch sẽ rồi?" Hàn Lập không trả lời vấn đề của Hô Ngôn, mà hỏi ngược lại một câu.

"Liên quan đến vấn để này ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng. Bên trong Tiên phủ có cơ quan cấm chế trùng điệp, muốn cướp đoạt bảo vật cũng không dễ dàng gì. Người có thực lực không đủ tuỳ tiện đi vào bị lưu lại vĩnh viễn trong đó cũng không phải là ít, vật để lại đồng dạng lại trở thành một phần chúng bảo của Tiên phủ. Trừ thứ đó ra, có người nói lần trước mở ra, còn có người phát hiện bên trong Tiên phủ có Động Thiên khác, bên trong đó không biết có thiên đại cơ duyên gì." Hô Ngôn đạo nhân cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không có hưng phấn như Hô Ngôn đạo nhân dự trù, ngược lại lần nữa trầm mặc xuống.

Chứng kiến dáng vẻ này của Hàn Lập, Hô Ngôn đạo nhân cũng không có mở miệng thúc giục, chỉ là cười híp mắt nhìn hắn.

"Đa tạ tiền bối đã mời, chẳng qua xông vào bí cảnh Tiên phủ bậc này, mặc dù có cơ duyên nhưng tất nhiên cũng kèm theo nguy hiểm cực đại. Tại hạ không tham dự." Hàn Lập trầm mặc trong khoảng khắc, rồi ngẩng đầu lên

nói.

Hiện tại, việc quan trọng nhất của hắn là tìm kiếm phương pháp đột phá Kim Tiên, Minh Hàn Tiên Phủ nghe thì mặc dù không tệ nhưng bên trong không biết có bao nhiêu nguy hiểm.

Quan trọng nhất là lần này Bắc Hàn Tiên Cung cũng phái ra không ít người, trong đó có đủ tồn tại tu vi cao thâm Kim Tiên kỳ, nếu bị bọn chúng phát hiện ra thân phận của mình, sợ rằng cái Tiên Phủ này là nơi táng thân của mình rồi.

"Lệ đạo hữu lo lắng ở bên trong Tiên phủ gặp phải người của Bắc Hàn Tiên Cung đúng không?" Hô Ngôn đạo nhân tựa hồ khám phá ra tâm tư của Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"Tại hạ chẳng qua chỉ là một tu sĩ Chân Tiên nhỏ nhoi, gặp phải người của Bắc Hàn Tiên Cung chỉ sợ không có sức chống cự." Hàn Lập cũng không có phủ nhận, gật đầu đáp.

Hắn còn có lời không nói ra đó là Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê cũng đều là người bị Bắc Hàn Tiên Cung truy sát, theo hai người này tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ khả năng bị lộ còn lớn hơn nữa.

"Kỳ thực ngươi căn bản đừng lo việc này. Ta biết ngươi cũng gia nhập Vô Thường Minh, mặt nạ Vô Thường vốn ẩn chứa công năng biến ảo cực kỳ huyền diệu, dù là tồn tại Kim Tiên cũng vô pháp đơn giản xem thấu. Nếu ba người chúng ta dùng nó biến ảo dung mạo, giả trang thành ba gã tán tu lẻn vào, người của Bắc Hàn Tiên Cung cũng chưa chắc có thể khám phá ra thân phận của chúng ta. Hơn nữa mỗi lần Minh Hàn Tiên Phủ xuất thế, thế lực tham gia đều rất nhiều. Lần này Thượng Lưu Cung, Phục Lăng Tông... cũng đều phái người đến đây, tuy Bắc Hàn Tiên Cung là thế lực lớn nhưng cũng chính là cái đích cho các bên khác hướng đến, xem ra cũng không thể phân ra bao nhiêu tâm lực đi đối phó những "tán tu" chúng ta." Hô Ngôn đạo nhân lắc đầu, nói với Hàn Lập.

"Mặt nạ Vô Thường... Tiền bối nói là, Thượng Lưu Cung và Phục Lăng Tông cũng phái người đến hải vực Hắc Phong?" Mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh

ngạc, không khỏi thốt lên.

"Mỗi lần Tiên phủ mở ra, Chúc Long Đạo trong tam đại tông môn chưa bao giờ vắng mặt. Hiện tại, Chúc Long Đạo gặp nạn nhưng hai tông kia không bị tác động gì. Bây giờ họ biết tin Tiên phủ xuất thế tất nhiên sẽ phái người tới hải vực Hắc Phong, mà bởi vì nguyên cớ Chúc Long Đạo, địch ý của hai đại tông môn này đối với Bắc Hàn Tiên Cung càng phát triển, nói không chừng sẽ ở bên trong Tiên phủ mà liên thủ hành động." Hô Ngôn đạo nhân còn nói thêm.

"Tiền bối nói là lần này đại bộ phận tâm tư của Bắc Hàn Tiên Cung chỉ sợ cũng là dùng để đối phó với bọn họ, căn bản không chú ý đến chúng ta?" Hàn Lập hỏi.

"Không sai." Hô Ngôn đạo nhân gật đầu cười.

Hàn Lập sờ cằm một cái, lâm vào trầm ngâm.

Hô Ngôn đạo nhân nói thế cũng có chút đạo lý, không đơn thuần là Thượng Lưu Cung và Phục Lăng Tông, còn có cả tử địch của Tiên Cung là Luân Hồi Điện nữa.

Lúc trước Giao Tam thần thần bí bí chỉ sợ cũng là đang chuẩn bị để tiến nhập Tiên phủ.

Bắc Hàn Tiên Cung có nhiều địch nhân hoặc sáng hoặc tối như vậy, sợ rằng thật sự không có bao nhiêu thời gian rảnh rỗi rồi.

"Huống hồ bảo vật bên trong Tiên phủ rất nhiều, lấy tu vi ngươi bây giờ nói không chừng có thể tìm được cơ duyên, đột phá bình cảnh, thành tựu Kim Tiên cũng không phải là không có khả năng." Hô Ngôn đạo nhân chứng kiến Hàn Lập hình như có chút dao động, tiếp tục khuyên nhủ.

"Bên trong Tiên phủ có bảo vật có năng lực giúp đột phá Kim Tiên? Xin tiền bối chỉ điểm thêm." Hàn Lập nghe vậy nhãn tình sáng lên, lập tức hỏi.

"Cái này... Ta cũng chỉ nghe nói mà thôi. Mặc dù chỉ là đồn đại nhưng ta

cảm thấy lời ấy cũng không phải là giả. Dù sao trong quá khứ đã từng có người ở bên trong Tiên phủ tìm được một lò đan dược cực phẩm có thể trợ giúp Kim Tiên kỳ tăng tiến tu vi... " Hô Ngôn đạo nhân hơi ngẩn ra, nói.

"Xem ra tiền bối biết không nhiều lắm về cái Tiên phủ này. Bên trong phủ có lẽ có không ít bảo vật, nhưng mà tại hạ thực sự không muốn vì một vài thứ không đáng mà mạo hiểm đến tính mạng." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi lắc đầu nói.

"Kỳ thực ngươi nghĩ như vậy cũng hợp tình hợp lý. Bọn ta tu luyện chính là vạn kim chi khu, không thể đơn giản nhảy vào nguy hiểm. Tuy nhiên, không phải công pháp ngươi tu luyện là Chân Ngôn Hoá Luân Kinh sao?" Hô Ngôn đạo nhân chỉ hơi trầm ngâm, đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện mà hỏi.

"Không sai." Hàn Lập ngẩn ra, có chút không rõ Hô Ngôn đạo nhân nói thế là có ý gì, nhưng hắn vẫn gật đầu.

"Ha ha, tuy là ngươi tu luyện môn công pháp này nhưng xem ra ngươi cũng không rõ lắm về lai lịch của nó!" Hô Ngôn đạo nhân cười nói.

"Kính mong Hô Ngôn tiền bối chỉ bảo." Hàn Lập ngẩn ra, chắp tay nói..

"Mặc dù Chân Ngôn Hoá Luân Kinh là một trong tam đại công pháp trấn phái của Chúc Long Đạo nhưng cũng không phải là do truyền thừa mà có. Chính là từ nhiều năm trước Bách Lý đạo chủ đoạt được từ một môn phái có tên là Chân Ngôn Môn mà có." Hô Ngôn đạo nhân giải thích.

------oOo------

Chương 393: Vòng vèo trở về

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Đối với lời Hô Ngôn đạo nhân, Hàn Lập chỉ gật đầu, từ chối cho ý kiến, cũng không có gì kinh ngạc.

Mặc dù nơi đây là Chân Tiên giới, Tiên vực san sát nhau, Chân Tiên cao giai chỗ nào cũng có, nhưng cùng với các giới diện như Nhân giới, Linh giới không có bao nhiêu khác biệt. Việc tranh đấu chém giết giữa các tu sĩ không bao giờ chấm dứt, mỗi ngày không biết có bao nhiêu tông môn bị diệt, sự tình cướp đoạt công pháp càng là không có gì là mới lạ.

Ý niệm trong lòng hắn chuyển động, cũng không có mở nói tiếp, dù sao nếu Hô Ngôn nói đến đây hiển nhiên không phải chỉ là để nói rõ lai lịch của Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, hắn còn có vấn đề phía sau.

Quả nhiên, sau khi hơi dừng lại một chút, Hô Ngôn đạo nhân lại nói tiếp:

"Đương nhiên loại chuyện như vậy không có gì đáng nói, ta chỉ muốn nói là môn Chân Ngôn Hóa Luân Kinh này cũng không phải chỉ có ba tầng, kỳ thực toàn bộ Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tổng cộng có chín tầng.

"Cái gì!" Hàn Lập biến sắc, trong mắt hiện ra vẻ kích động.

Mấy năm nay cùng với tu vi không ngừng tinh tiến, nhất là sau khi đạt đến Chân Tiên hậu kỳ đỉnh phong, quả thực hắn đã bắt đầu suy nghĩ đến sự tình công pháp tu luyện sau khi tiến giai Kim Tiên. Hắn đã từng bằng rất nhiều cách để nghe ngóng về công pháp có liên quan đến Thời gian pháp tắc, đáng tiếc đều không thu hoạch được gì. Ai có thể nghĩ công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh vẫn còn có phần tiếp theo.

Cái này đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là một thiên đại hảo sự.

"Đã như vậy, vì sao Bách Lý tiền bối ở trong Chúc Long Đạo chỉ đưa ra ba tầng công pháp trước, và đối ngoại cũng chỉ tuyên bố Chân Ngôn Hóa Luân Kinh chỉ có ba tầng?" Hàn Lập hít nhẹ một hơi, bình phục nỗi lòng, lúc này mới lên tiếng hỏi.

"Ở toàn bộ Chân Tiên giới, công pháp liên quan đến Thời gian pháp tắc cũng cực kỳ hiếm thấy, có thể tu luyện tới cảnh giới Kim Tiên đã có thể nói là bí mật bất truyền. Công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh chỉ có ba tầng đã là một trong những công pháp trấn phái của Chúc Long Đạo. Nếu để người ta biết công pháp này kỳ thực có chín tầng, chỉ sợ không biết sẽ đưa đến bao nhiêu phiền toái lớn rồi." Hô Ngôn đạo nhân thở dài, chậm rãi nói.

"Quả thực như vậy." Hàn Lập nghe vậy, gật gật đầu nói, đối với điều này hắn vô cùng đồng ý.

"Kỳ thực năm đó Bách Lý đạo chủ cũng không phải đoạt được toàn bộ công pháp này, chỉ lấy được sáu tầng mà thôi. Hiện giờ chúng đang ở trong tay ta." Hô Ngôn đạo nhân nói thêm.

"Tiền bối có lời gì xin hãy nói thẳng!" Thần sắc trên mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng thì khẽ động, hắn nói.

"Chỉ cần ngươi nguyện ý theo chúng ta cùng tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ, giúp ta thu được một vật thì sau khi thành công, ta có thể có thể mang ba tầng công pháp sau truyền thụ cho ngươi." Hô Ngôn đạo nhân vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nghe vậy, sờ cằm một cái, khuôn mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Hô Ngôn đạo nhân đứng chắp tay, thoạt nhìn rất là thong dong, tựa hồ không hề lo lắng lần này Hàn Lập sẽ cự tuyệt như trước nữa.

"Nếu như tất cả lời Hô Ngôn tiền bối đều là thật, tại hạ hắn sẽ khó không thể cân nhắc yêu cầu của người. Tuy nhiên, ta muốn xác nhận một chút trong tay tiền bối là có hay không có phần tiếp theo của công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh." Sau một hồi lâu, Hàn Lập ngẩng đầu lên nói.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy ngẩn ra, lập tức gật đầu, trở tay lấy ra một cái ngọc giản, phất tay bấm tay niệm thần chú hướng về phía ngọc giản điểm liên tiếp vài cái, sau đó đem ngọc giản ném về phía Hàn Lập.

"Không sai, quả nhiên là phần tiếp theo của công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh." Hàn Lập tiếp được ngọc giản, đưa thần thức dò vào trong đó, sau một lúc lâu, gật đầu nói.

Bên trong ngọc giản cũng không nhiều nội dung, chỉ là mấy hàng khẩu quyết công pháp, chẳng qua là hắn đã tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đến tầng thứ ba, tự nhiên có khả năng phân biệt, có thể nhìn ra đấy chính xác có phải là công pháp tầng thứ tư hay không.

"Ha ha, đã như vậy, chúng ta đến đây đã đạt thành ước định..." Hô Ngôn đạo nhân cười ha ha nói.

"Xin chờ một chút, trước khi đồng ý, ta còn có một nghi vấn muốn thỉnh giáo hai vị." Hàn Lập chợt lên tiếng cắt đứt lời Hô Ngôn đạo nhân.

"Lệ đạo hữu cứ nói, đừng ngại." Hô Ngôn đạo nhân ngẩn ra, cũng không có tức giận, nói.

"Lệ mỗ chỉ là một tu sĩ Chân Tiên, thực lực thần thông chênh lệch cực xa so với nhị vị, coi như là tiến vào được thì cũng vô pháp trợ giúp hai vị được nhiều. Hô Ngôn tiền bối tốn một cái giá lớn như vậy mời ta đồng hành hẳn là có nguyên nhân. Ta cần phải biết rõ ràng nguyên nhân này." Hàn Lập chăm chú nhìn Hô Ngôn đạo nhân, chậm rãi nói ra.

"Đối với vấn đề này, chính là ngươi không hỏi thì bọn ta cũng sẽ nói rõ. Ta vừa mới nói, lần này tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ là vì lấy một vật, trong quá trình này nếu có đạo hữu có thần thông Chân Ngôn Bảo Luân tương trợ, xác xuất thành công sẽ tăng lên nhiều." Hô Ngôn đạo nhân vừa cười vừa nói.

"Nếu là đoạt bảo, tất nhiên tranh đoạt là không thể tránh khỏi, đến lúc đó chỉ sợ là nguy hiểm trùng trùng!?" Hàn Lập nhướng mày nói.

"Nguy hiểm tự nhiên sẽ có, tuy nhiên Chân Ngôn Hóa Luân Kinh trân quý bực nào, ngươi muốn có được tất nhiên phải mạo hiểm một chút. Dĩ nhiên là trong khả năng, hai người bọn ta sẽ tận lực hộ tống ngươi chu toàn." Sau khi liếc mắt nhìn Vân Nghê, Hô Ngôn đạo nhân cười nhạt nói.

Hàn Lập nghe nói thế, chân mày không có buông lỏng, tựa hồ vẫn do dự.

"Như vậy đi, để tỏ thành ý, chỉ cần ngươi cùng theo ta tiến nhập Tiên phủ, ta liền đưa công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tầng thứ tư cho ngươi. Sau khi lấy được vật kia thì sẽ giao nốt cho ngươi hai tầng công pháp còn lại." Hô Ngôn đạo nhân nói.

Hàn Lập nghe nói thế, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, sau khi hơi trầm ngâm thì tiếp tục im lặng, xem như là thầm chấp nhận việc này.

"Thế nào? Lệ đạo hữu còn có vấn đề nào khác không?" Hô Ngôn đạo nhân mỉm cười hỏi.

"Không còn." Hàn Lập lắc đầu.

"Tốt lắm, ta và ngươi ước định đến đây đạt thành. Yên tâm đi, sau khi chuyện thành công, ta sẽ thực hiện đúng lời hứa của mình." Hô Ngôn cười to nói.

"Tại hạ và tiền bối quen biết nhiều năm, đương nhiên tại hạ sẽ không hoài nghi về việc này." Hàn Lập cười nhẹ.

"Lệ đạo hữu, mời lên phi chu đây đi. Dù sao nơi đây cũng là bên trong Lạc Phách Kinh Phong, không thể ở lâu." Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy, cười nói.

Hàn Lập quan sát phi chu màu vàng, phi thân bay tới.

Hô Ngôn đạo nhân vung ra đạo pháp quyết, xung quanh phi chu màu vàng hiện ra linh văn sáng ngời, nhất là ba viên tinh thạch màu vàng kia càng sáng rực hào quang, bắn ra ba luồng hào quang sáng rực, lần nữa ngưng tụ thành một quang đoàn màu vàng bao bọc lấy phi chu.

Quang đoàn quay tít một vòng, vô cùng nhanh chóng lao về phía trước.

Quang đoàn màu vàng tản mát ra khí tức ba động đặc thù, tựa hồ khắc chế với Lạc Phách Kinh Phong, những nơi nó đi qua, âm phong hắc khí chung quanh tự động lùi về hai bên trái phải, không có cách nào xâm nhập vào quang đoàn màu vàng một mảy may.

Hàn Lập ngồi trên phi chu, dĩ nhiên cũng không hề nghe thấy một chút âm phong bên ngoài gào thét, trong lòng bất giác có chút kinh ngạc.

Cái phi chu này không biết là loại bảo vât gì, thoạt nhìn công hiệu giống như Định Phong Châu, nhưng tác dụng thì cường đại hơn bội phần. Hẳn là Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê đi qua Lạc Phách Kinh Phong cũng là bằng vào cái phi chu này.

Vừa nghĩ tới đây, hắn quan sát tỉ mỉ phi chu màu vàng, nhất là ba viên tinh thạnh màu vàng trên phi chu thì hắn nhìn đi nhìn lại mấy lần.

"Tinh thạch này là từ hài cốt Tích Tà Thú biến thành." Vân Nghê ở bên chú ý tới ánh mắt Hàn Lập liền giải thích.

"Tích Tà Thú? Là loài kỳ thú theo lời đồn có thể xu cát tị hung?" Hàn Lập có chút kinh ngạc hỏi.

Hắn từng đọc qua trong cổ tịch loài Tích Tà Thú này, theo lời đồn nó là một loại kỳ thú, trời sinh khắc chế tất cả âm hồn quỷ quái, đại đại hữu danh ở Chân Tiên giới.

Còn có một lời đồn nữa về con thú này, có người nói ở bên con thú này có thể đuổi đi được vận rủi, được hưởng an cát, do đó được xưng là thú mang điềm lành. Trước đây rất lâu trên Tiên giới đã từng dậy sóng vì bùng phát việc săn bắt con thú này, khiến cho sau này con Tích Tà Thú càng trở nên thưa thớt, đến bây giờ gần như là tuyệt diệt.

"Tích Tà Thú có thể xu cát tị hung hay không thì ta không biết nhưng con thú này chính là kỳ thú thuần dương. Hô Ngôn lấy hài cốt luyện chế thành

phi chu này dùng để vượt qua Lạc Phách Kinh Phong." Vân Nghê mỉm cười nói.

"Thì ra là thế, Hô Ngôn tiền bối thật là đại thủ bút. Đúng rồi, Vân tiền bối, không biết Bạch Tố Viện hiện tại như thế nào?" Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

"Trước khi diễn ra đại hội giảng đạo, Viện nhi cũng đã ly khai Chúc Long Đạo rồi, hiện tại nàng tu luyện ở một địa phương an toàn. Đa tạ Lệ đạo hữu quan tâm." Vân Nghê nói.

"Vậy là tốt rồi." Hàn Lập gật đầu.

Nhắc tới cô gái Bạch Tố Viện này, trong lòng hắn không khỏi nhớ tới đám người Mộng Thiển Thiển từng đi theo mình, vì không muốn bại lộ thân phận, mấy năm nay hắn vẫn không liên hệ với bọn họ.

Tuy nhiên, mỗi người đều có con đường của mình cần đi, đám người Mộng Thiển Thiển ly khai sự che chở của hắn sẽ có thể đi theo con đường riêng của bản thân rồi.

Hàn Lập âm thầm lắc đầu, không nghĩ nhiều tới những thứ này nữa, nhắm mắt tu luyện.

Ba ngày trôi đi trong chớp mắt.

Khoảng cách Hàn Lập dùng mười ngày để bay qua nhưng khi cưỡi phi chu màu vàng này thì chỉ cần ba ngày liền bay ra.

"Nơi này chính là hải vực Hắc Phong..." Ba người đứng ở giữa không trung, nhìn hải vực phía trước, Hô Ngôn đạo nhân hít thở vị mặn và ẩm ướt của gió biển, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hải vực Hắc Phong chính là nơi biên thuỳ của Bắc Hàn Tiên Vực, thiên địa linh khí mỏng manh, tất nhiên còn lâu mới có thể so sánh được với các địa phương khác. Lúc này chúng ta đang ở vùng giáp ranh phía Tây Bắc của hải vực Hắc Phong. Đây là bản đồ của cả hải vực Hắc Phong." Hàn Lập cười cười, lấy ra hai khối ngọc giản bản đồ đưa cho hai người kia.

Hô Ngôn đạo nhân tiếp nhận ngọc giản, thần thức dò vào trong đó tra xét một chút, lông mày hơi cau, nói: "Diện tích của hải vực Hắc Phong này thật sự không nhỏ."

"Tuy Hải vực Hắc Phong hẻo lánh nhưng nếu luận về diện tích thì đại lục nhỏ bình thường cũng không so được." Hàn Lập gật đầu nói.

Hô Ngôn đạo nhân nhíu mày một cái, rồi thu hồi ngọc giản, sau đó vung tay lên, lam quang lóe lên trong tay, hiện ra một kiện đồ vật. Lại là một hoạ quyển màu xanh lam, phía trên vẽ phong cảnh sông núi, thoạt nhìn là một kiện linh bảo.

"Ồ, đây là... Minh Hàn Sơn Hà Đồ!" Hàn Lập khẽ ồ lên một tiếng, mắt không hề chớp, nhìn chằm chằm vào hoạ quyển màu xanh.

"A, Lệ đạo hữu nhận ra vật này?" Lần này đổi thành Hô Ngôn đạo nhân có chút kinh ngạc.

"Trước đại hội giảng đạo tại Chúc Long Đạo, ta từng tại một hội đấu giá bí mật thấy có người đấu giá vật này, chẳng qua lúc đó chỉ là một bức tàn đồ, bị người ra giá cao lấy đi. Chẳng lẽ người lấy được vật này chính là Hô Ngôn tiền bối?" Hàn Lập nghĩ tới điều gì, hỏi.

"Trên hội đấu giá trước đại hội giảng đạo đã xuất hiện qua Minh Hàn Sơn Hà Đồ? Lần đầu tiên ta nghe nói đến việc này. Còn bản đồ này ta có được từ một chỗ khác, không định không phải là bộ ngươi thấy kia." Mặt Hô Ngôn đạo nhân lộ vẻ kinh ngạc, lão nói.

"Ồ, nói như thế là Minh Hàn Sơn Hà Đồ có hai bộ? Nghe tên thì chẳng lẽ bức đồ này có quan hệ cùng Minh Hàn Tiên Phủ?" Hàn Lập sờ cằm một cái, hỏi.

"Không sai, muốn đi vào Minh Hàn Tiên Phủ, nhất định phải có cái Minh Hàn Sơn Hà Đồ này, vật này có thể nói là chìa khoá. Theo ta được biết, bức đồ này có tổng cộng tám bộ. Bắc Hàn Tiên Cung, Phục Lăng Tông, Thượng Lưu Cung, Chúc Long Đạo đều có một bộ, còn lại bốn bức khác lưu lạc bên

ngoài, không biết tung tích. Bức ngươi thấy trên hội đấu giá chắc là một trong số đó rồi!" Hô Ngôn đạo nhân trầm ngâm nói.

------oOo------

Chương 394: Tạm biệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập nghe Hô Ngôn đạo nhân nói vậy, trong lòng bất giác giật mình.

Không nghĩ tới bức Minh Hàn Sơn Hà Đồ này lại có lai lịch như vậy, khó trách năm đó tại đấu giá hội nữ tu hồng bào thần bí không tiếc ra giá cực cao để lấy được vật ấy, chỉ không biết là rốt cuộc nàng này là thần thánh phương nào?

"Tiền bối vừa mới nói trong Chúc Long Đạo cũng có tàn đồ này... Chẳng lẽ..." Đang cân nhắc, Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, nhưng hôm nay Chúc Long Đạo đã không còn Minh Hàn Sơn Hà Đồ nữa rồi, trước giờ bức hoạ này vẫn do Bách Lý đạo chủ bảo quản. Hôm nay Bách Lý đạo chủ với lão phu đã rời khỏi tông, tự nhiên cũng mang bức hoạ này theo." Hô Ngôn đạo nhân cười hắc hắc.

"Nói đến việc này, nhớ năm đó Chúc Long Đạo ta hưng thịnh cỡ nào, cùng với Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông chiếm đóng ba phương hùng mạnh, trên có mười ba Kim Tiên đạo chủ, ngàn tên Chân Tiên tụ tập, thế lực phụ thuộc vô số kể, có địa vị ngang hàng với Bắc Hàn Tiên Cung. Nếu như bọn Âu Dương đạo chủ không cùng Tiên Cung nội ứng ngoại hợp, thế lực Bắc Hàn Tiên Cung cường thịnh trở lại, làm sao chúng ta ra nông nỗi này?" Hàn Lập lắc đầu, khẽ thở dài nói.

Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê nghe vậy, thần sắc ảm đạm, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng việc này.

"Kỳ thật cái ngươi thấy chỉ là bề ngoài mà thôi, tông môn sớm đã không còn như trước, giữa mười ba Kim Tiên đạo chủ chia rẽ đã lâu, tranh đấu gay gắt vô số kể. Nếu không có Bách Lý đạo chủ tọa trấn, sớm đã bị Thương

Lưu Cung, Phục Lăng Tông bỏ xa lại đằng sau... Việc này không nên nhắc lại thì hơn, vẫn là nên nói chính sự a." Hô Ngôn đạo nhân cười lạnh vài tiếng, không muốn nói nhiều việc này nữa.

Lão dừng lại một chút, bờ môi mấp máy, trong miệng lẩm bẩm, hai tay mười ngón biến hoá như xa luân bàn, từng đạo lam quang từ trong tay bắn ra, ngưng tụ thành một hư ảnh pháp trận hình dáng trận đàn hình tròn, tản mát ra trận trận lam mang chói mắt.

Hô Ngôn đạo nhân vung tay lên, Minh Hàn Sơn Hà Đồ trong tay hóa thành một đạo lam quang bắn ra, loé lên rơi vào giữa trận pháp.

Ô...ô...n...g!

Lập tức phía trên họa quyển màu lam hiện ra lam quang lập lòe, từng tia từng sợi như mây như sương, một cỗ khí tức cực hàn mãnh liệt từ đó lan ra, không khí chung quanh chợt hạ xuống nhanh chóng.

Hầu như trong khoảnh khắc, mặt biển trong phạm vi mấy chục dặm triệt để đông lại, giữa không trung hiện ra từng mảnh bông tuyết, theo gió rơi xuống, tựa hồ toàn bộ thế giới thoáng cái rơi vào nơi cực hàn.

Hàn Lập giật mình một cái, lập tức khôi phục lại.

Tuy hàn khí này lợi hại, bất quá còn chưa đủ để tạo thành ảnh hưởng quá lớn với hắn.

Minh Hàn Sơn Hà Đồ lơ lửng chính giữa trận pháp, màu lam pháp trận đại phóng, vận chuyển ông ông.

Cả hai hô ứng lẫn nhau, giữa không trung tản ra lam quang quấn quanh vào nhau, thoắt ẩn thoắt hiện, tựa hồ đang cảm ứng gì đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt lộ ra một tia hiếu kỳ, bất quá thần tình Hô Ngôn đạo nhân đang nghiêm túc nên cũng không có lên tiếng quấy rầy.

Về phần Vân Nghê, hắn cũng không thân thuộc với nàng, tự nhiên cũng

không đi hỏi thăm nàng này.

Sau một lát, Hô Ngôn đạo nhân dừng pháp quyết lại, sau đó chỉ nghe tay áo phần phật một tiếng, cả toà hư ảnh pháp trận màu lam lập tức tán loạn ra, hóa thành từng điểm ánh sáng màu lam theo gió tiêu tán.

Theo đó Minh Hàn Sơn Hà Đồ tản ra hào quang cũng ảm đạm xuống, rơi xuống tay của lão.

Hầu như cùng lúc đó, bốn phía tràn ngập khí tức cực hàn cũng tiêu tán không còn, chỉ có mặt biển đóng băng vẫn bảo trì nguyên trạng.

"Như thế nào?" Vân Nghê mở miệng hỏi.

"Từ dấu hiệu trước mắt cho thấy, thời gian xuất thế đại khái còn khoảng ba bốn năm nữa." Hô Ngôn đạo nhân suy nghĩ một lát, mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt nhìn về hoạ quyển màu lam trong tay lão, thoạt nhìn bức hoạ này không đơn giản chỉ là chìa khoá cửa vào như vậy.

"Vị trí cụ thể ở đâu, có dò xét được hay không?" Vân Nghê lại hỏi.

"Nơi đây không cách nào cảm ứng được vị trí cụ thể, có lẽ do khoảng cách quá xa, may mà còn có thời gian. Căn cứ bức tranh, chúng ta có thể xác định được mấy địa điểm, lại đi thử một chút a." Hô Ngôn đạo nhân lắc đầu nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Vân Nghê gật đầu.

"Lệ đạo hữu, hôm nay còn có một chút thời gian, không biết ngươi có tính toán gì không? Đi theo chúng ta hay là tự chuẩn bị?" Hô Ngôn đạo nhân nhìn qua Hàn Lập hỏi.

"Tu vi tại hạ không theo kịp hai vị tiền bối, hôm nay còn phải tiến vào Tiên Phủ, vẫn là nên trở về chuẩn bị một chút cho thỏa đáng, sẽ không đi theo tìm vị trí với nhị vị a." Hàn Lập suy nghĩ một chút nói.

"Cũng tốt, bên trong Tiên Phủ nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, tu vi ngươi hơi yếu một chút, xác thực nên chuẩn bị nhiều hơn." Hô Ngôn đạo nhân gật đầu nói.

Lão lật tay lấy ra một khối trận bàn màu đỏ sậm lớn cỡ lòng bàn tay, giao cho Hàn Lập, còn nói thêm: "Trước mắt ngươi kiếm một chỗ an toàn, nếu có chuyện gì hãy dùng khối Phong Hỏa Bàn này liên hệ ta."

Hàn Lập tiếp nhận trận bàn, thấy bên trên khắc một đồ án hỏa diễm, gật đầu nhẹ, sau đó thu vào.

Tiếp theo Hô Ngôn đạo nhân nhắc nhở Hàn Lập cần phải cẩn thận, chớ để người Tiên Cung phát hiện, sau đó cùng Vân Nghê rời đi.

Hàn Lập đứng yên trên mặt biển một lát, tiếp theo ánh sáng màu xanh trên người lóe lên, quay người bắn nhanh về một hướng khác.

Nửa tháng sau.

Hư không gần Ô Mông Đảo loé lên ánh sáng màu xanh, một bóng người hiện ra, đúng là Hàn Lập.

Hắn nhìn thoáng qua Ô Mông Đảo, ở trên đảo linh quang cấm chế vẫn bao trùm, đảo vẫn đang bị phong bế.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động bay về hướng xa.

Trên mặt biển cách Ô Mông Đảo không xa, một vòng xoáy khổng lồ đang chuyển động ù ù, phát ra tiếng nổ mạnh như sấm rền, hơi nước trong phạm vi mấy vạn dặm trên biển hội tụ lại cuồn cuộn, đều bị vòng xoáy hấp thu vào.

Hàn Lập thấy vậy, thân hình nhoáng một cái trực tiếp bay vào trong biển, rất nhanh đi tới đáy biển.

Bên trong cấm chế màu lam, Địa Chích Hóa Thân đang khoanh chân nhắm mắt, trên đỉnh đầu có một cây tinh ti màu lam đang chuyển động chậm rãi

theo hướng vòng xoáy.

Nước biển chung quanh cuồn cuộn kịch liệt, không ngừng hội tụ lại, đều bị Địa Chích Hoá Thân dùng công pháp thúc giục, nhanh chóng chuyển hóa thành từng giọt Trọng Thủy.

Lúc này, giữa hai tay hóa thân có một viên trọng thuỷ màu đen to cỡ đầu người đang chuyển động quay tròn.

Mới nhìn đoàn trọng thuỷ màu đen này không có có chỗ nào đặc biệt, nhưng Hàn Lập có thể cảm nhận được sự khác biệt trong đó.

Trình độ cô đọng trọng thuỷ này đã đạt đến tầng hai, vượt xa trọng thuỷ tầng một.

Trên thân Hàn Lập loé lên ánh sáng màu xanh, hóa thành một đạo thanh ảnh bay vào trong cấm chế màu lam, khoanh chân ngồi xuống.

Chỉ còn thời gian ba bốn năm, hắn cũng lười tìm một địa phương khác bế quan, dứt khoát về lại Ô Mông Đảo này.

Hắn khẽ vẫy tay, đoàn trọng thuỷ tầng hai trong tay hóa thân bay ra rơi vào trước người hắn.

Sức nặng đoàn trọng thuỷ tầng hai này tăng cao một lần nữa, một ít đoàn này hầu như nặng tương đương với một ngọn núi mấy trăm trượng.

Hàn Lập nhắm hai mắt, phóng xuất thần thức vào trong, cảm thấy từng trận Thuỷ Linh lực nồng đậm từ bên trong Trọng Thủy tầng hai tán phát ra trùng trùng điệp điệp, làm cho hắn không khỏi có một loại ảo giác dường như đang đứng trước một hồ nước.

Hắn mở to mắt, trong mắt hiện ra vẻ hài lòng, quả nhiên Trọng Thủy tầng hai huyền diệu vô cùng.

Hàn Lập hơi híp mắt lại, trong đầu không khỏi nổi lên ý nghĩ cô đọng tất cả Trọng Thủy tầng một thành Trọng Thủy tầng hai.

Bất quá, hắn liền lắc đầu.

Hôm nay thời gian không còn nhiều, có thể cô đọng bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu a, đợi sự tình Tiên Phủ lần nãy chấm dứt rồi hẵng tính.

Hàn Lập vung tay lên trả Trọng Thủy trong tay lại cho Địa Chích Hóa Thân, không để ý tới tình huống bên kia nữa, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm.

Hôm nay cách ngày Tiên Phủ mở ra chỉ còn khoảng ba năm, tu luyện bất luận công pháp nào đều không đủ thời gian, muốn tăng cao thực lực để tự bảo vệ mình, chỉ có thể dùng trên Linh Bảo Tiên Khí mà thôi.

Thất Diệu Tinh Hoàn là kiện Tiên Khí hắn cướp đoạt được, cũng không phải do hắn luyện chế, muốn luyện hóa lần nữa cũng không dễ dàng. Trừ nó ra, tựa hồ chỉ có Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Trọng Thủy Chân Luân.

Hàn Lập nghĩ đến đây, một tay nhấc lên, từng đạo ánh sáng màu xanh từ trong tay áo bay ra. Ánh sáng màu xanh chớp động biến thành bảy mươi hai chuôi tiểu kiếm màu xanh, trên thân kiếm lượn lờ từng đạo kim sắc hồ quang điện cực nhỏ.

Tất cả phi kiếm bay múa xung quanh thân thể hắn, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Từng cỗ khí tức khổng lồ lợi hại từ trên bảy mươi hai thanh phi kiếm tán phát ra, nước biển bên cạnh cũng chấn động rung rung theo.

Bộ phi kiếm này chiến đấu với đầu quái vật Âm Mị chịu một ít tổn thương, may mà kiếm này trải qua Thiên Phong Kiếm Trận của Hùng Sơn nên cắn nuốt được mấy trăm Kiếm Nguyên, sớm đã xưa đâu bằng nay, trải qua mấy ngày được ân cần săn sóc trong cơ thể hắn nên cơ bản đã hồi phục.

Tay hắn khẽ động, một viên luân màu đen từ trên người bay ra, nhoáng một cái lơ lửng bên cạnh hắn.

Từng vòng thuỷ quang màu đen chói mắt từ trên tán phát ra, đúng là Trọng Thủy Chân Luân.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua lại hai kiện bảo vật, sau một lát dừng lại trên Trọng Thủy Chân Luân, phất tay thu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào.

Mặc dù Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là Bản Mệnh Pháp Bảo của hắn, nhưng hôm nay muốn đề thăng uy lực cũng không phải là chuyện dễ, mù quáng làm chỉ sợ được không bù mất.

Về phần Trọng Thủy Chân Luân thì bất đồng, vật này vốn là mình thông qua công pháp cô đọng một kiện Ngụy Tiên khí, không gian tăng lên còn rất lớn, mặc dù thất bại, tổn thất mình cũng có thể thừa nhận được.

Trong nội tâm Hàn Lập đã xác định, hắn hít sâu một hơi, tay bấm niệm pháp quyết chỉ vào nó.

"Phần phật" một tiếng!

Trọng Thủy Chân Luân quay tròn, Thuỷ Chi Đạo Văn phía trên toả sáng hào quang, tản mát ra từng vòng gợn sóng màu lam.

Ánh mắt Hàn Lập lập loè, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

Những năm này theo tu vi tăng lên, trong quá trình chiến đấu vận dụng Trọng Thủy Chân Luân cũng có thêm nhiều nhận thức, muốn tăng lên uy năng của nó cũng không phải quá khó khăn, thậm chí hắn suy nghĩ mấy lần, muốn tế luyện lại một lần nữa.

Hắn lật tay lấy ra một quả ngọc giản, trong ngọc giản đúng là thuật pháp luyện chế ngụy chân luân.

Hắn dán ngọc giản lên trán, nhắm mắt yên tĩnh ngồi xuống.

Trọn vẹn qua ngày thứ ba, hắn mở to mắt, đứng dậy, lấy ra một ít tài liệu, khắc họa lên mặt đất.

Một ngày một đêm sau, một trận pháp phức tạp vô cùng xuất hiện trên mặt đất.

Bên trong pháp trận này có tám đồ án vòng tròn, tán phát ra trận trận hào quang màu lam.

Hàn Lập ngồi ở trung tâm pháp trận, Địa Chích Hóa Thân đã ngừng cô đọng Trọng Thủy từ lâu, đang ngồi đối diện Hàn Lập.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, đồng thời há miệng phun ra một viên Anh hoả màu xanh.

Hầu như cùng lúc đó, Địa Chích Hóa Thân cũng há miệng phun ra một viên hoả diễm màu lam, kết hợp cùng một chỗ với Anh hoả màu xanh.

Xoẹt!

Hai luồng hỏa diễm dung hợp cùng một chỗ, hóa thành một đoàn hoả cầu lớn chừng vài thước, hai màu thanh lam đan vào nhau, bao trùm Trọng Thủy Chân Luân, hung hăng nung đốt nó.

Lập tức cấm chế phù văn trên Trọng Thủy Chân Luân đều sáng lên, phát ra từng đợt rung động mãnh liệt.

------oOo------

Chương 395: Cải tạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, mười ngón tay bắn liên tiếp từng đạo pháp quyết vào hư không phía trước.

Lập tức pháp trận tiếp tục chuyển động lại, trong tám đồ án vòng tròn mơ hồ hiện ra từng đạo kim sắc phù văn huyền ảo, di chuyển lên xuống không ngừng, đan vào quấn quanh giữa không trung, ngưng tụ thành từng hư ảnh viên cầu.

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, "Xoẹt xoẹt" vài tiếng, hư ảnh viên cầu nhao nhao bạo liệt ra, hóa thành một đoàn hoả diễm màu lam bao quanh toàn bộ pháp trận, giống như đang thiêu đốt nó.

Nhưng vào lúc này, hắn biến đổi pháp quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Vù vù một tiếng nổ lớn!

Từng đoàn hỏa diễm từ trong pháp trận bay ra từ từ, hội tụ lại phía Trọng Thủy Chân Luân.

Hoả cầu bao lấy Trọng Thủy Chân Luân nhanh chóng biến lớn lên, trong khoảnh khắc lớn bằng cái ma bàn, nhiệt độ cũng tăng lên theo, trong giây lát nhiệt độ hư không gần đó đột nhiên tăng lên điên cuồng gấp mấy lần.

Chân Luân dưới nhiệt độ cực nóng của liệt diễm màu lam thiêu đốt, linh văn mặt ngoài toả sáng hào quang, hơn nữa dần dần thẩm thấu vào trong.

Hàn Lập thấy vậy, tay bắt pháp quyết nhanh hơn...

Thời gian nhoáng một cái đã qua một tháng.

Trọng Thủy Chân Luân được bao bọc trong lam diễm bên trong pháp trận, lúc này toàn thân đã thẩm thấu, giống như một khối thuỷ tinh màu lam óng ánh sáng long lanh, tán phát ra trận trận lam quang chói mắt.

Bất quá những lam quang này không ngừng phập phồng, lại không theo một quy tắc nào, tựa hồ Trọng Thủy Chân Luân không chống đỡ nổi, tùy thời sẽ bị hòa tan thành chất lỏng.

Cùng lúc đó, Thuỷ Chi Đạo Văn trên Chân Luân càng lộ ra quang mang sáng chói, tản mát ra một cỗ chấn động Thủy Chi Pháp Tắc mãnh liệt.

Hàn Lập thấy vậy, một tay phất lên, bảy tám khối tài liệu hiện ra trước người.

Những tài liệu này đều có màu lam, chẳng qua màu sắc đậm nhạt khác nhau, đều là tài liệu ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, đồng thời tay áo run lên.

Hoả diễm màu lam bên trong pháp trận dưới mặt đất chấn động một hồi, sau đó dần hội tụ đến tám cái đồ án vòng tròn bên trong pháp trận.

Sau mấy hơi thở, tất cả hoả diễm màu lam bên trong pháp trận đều biến mất, toàn bộ hội tụ vào trong tám cái vòng tròn, tạo thành tám hoả trụ màu lam.

Hắn vung tay lên, tám khối tài liệu bắn ra phân biệt rơi vào tám hoả trụ bên trong pháp trận.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, tám hoả trụ màu lam nhanh chóng xoay tròn, hóa thành tám vòi rồng hỏa diễm, phát ra thanh âm vù vù, tản mát ra nhiệt độ cực nóng làm lòng người kinh hãi.

Bên trong vòi rồng hoả diễm, tám khối tài liệu bị hòa tan dần, hóa thành một chất lỏng màu lam.

Trong mỗi đoàn chất lỏng màu lam đều hiện ra phù văn màu lam, đúng là Pháp tắc chi lực ẩn chứa trong tài liệu.

Hàn Lập nhìn xem hết thảy, âm thầm gật đầu nhẹ, tay biến đổi pháp quyết lần nữa.

Chất lỏng màu lam trong tám căn hỏa trụ đồng thời bay ra, lóe lên chui vào trong hoả cầu Trọng Thủy Chân Luân.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng, hai tay bấm niệm pháp quyết liên tục.

Hoả cầu chung quanh Trọng Thủy Chân Luân cũng cuồn cuộn theo, không ngừng xoay tròn, hình thành một vòng xoáy hoả diễm quay tròn nhanh chóng.

Tám căn hỏa trụ bên trong pháp trận cũng hội tụ đến, dung nhập vào vòng xoáy hỏa diễm làm nó nhanh chóng biến lớn lên, theo đó độ nóng tản mát ra càng tăng lên mãnh liệt.

Thần sắc Hàn Lập càng nghiêm trọng, mười ngón tay biến hoá như bánh xe, trên trán bắt đầu tiết ra từng giọt mồ hôi to như hạt đậu.

Giữa vòng xoáy hoả diễm xoay tròn, tám đoàn chất lỏng dần dần sáp nhập vào bên trong Trọng Thủy Chân Luân.

Mỗi một viên chất lỏng dung nhập vào, Chân Luân tản mát ra lam quang cũng sáng thêm vài phần, bên trong quang mang có thể nhìn thấy vô số phù văn màu lam nhảy lên.

Chẳng qua thoạt nhìn lam quang này rất là hỗn loạn, các loại phù văn màu lam cũng chấn động hỗn loạn không trật tự, dẫn tới toàn bộ Chân Luân cũng rung rung theo.

Nhưng vào lúc này, hai mắt Địa Chích Hóa Thân ngồi đối diện đột nhiên mở to ra, hai tay bấm niệm pháp quyết, lam quang bên ngoài thân đột nhiên

nồng đậm gấp mấy lần, đỉnh đầu hiện ra một tinh ti màu lam vừa thô vừa to.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, bấm niệm pháp quyết một cái.

Tinh ti màu lam trên đỉnh đầu hoá thân thình lình bắn ra, sáp nhập vào bên trong Trọng Thủy Chân Luân.

Oành!

Một cỗ lam quang chói mắt vô cùng từ Trọng Thủy Chân Luân tán phát ra, chói mắt như mặt trời không thể nhìn thẳng, chiếu xạ ra một mảnh sáng trong phương viên mấy trăm dặm dưới đáy biển.

Giữa lam quang, một cỗ Thủy Chi Pháp Tắc mãnh liệt nhộn nhạo ra, nổi lên từng trận rung động mắt thường có thể thấy được.

Lúc này phù văn màu lam trên Trọng Thủy Chân Luân bỗng nhiên ổn định lại, sau đó đều chui vào bên trong Chân Luân.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, hai tay biến đổi, từng đạo pháp quyết chui vào trong đó.

Ông ông!

Trọng Thủy Chân Luân phát ra thanh âm rung động mãnh liệt, lam quang tản mát ra cũng bắt đầu run rẩy theo.

Sau một khắc, theo lam quang chấn động, phương viên mấy trăm dặm mặt biển đột nhiên rung chuyển kịch liệt theo, mặt biển mở ra vô số vòng xoáy.

Nguyên bản nước biển đang êm đềm, đột nhiên hiện ra vô số thủy đao, thủy tiễn, thủy nhận, cấp tốc xoay tròn, cắt nát bấy những thứ gặp phải.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, sinh vật trong biển lập tức bị chém giết hầu như không còn, mặt đất dưới đáy biển cũng bị hung hăng cạo lên một lớp.

Hàn Lập thấy cảnh này, hơi ngẩn ra, lập tức lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn hít sâu một hơi, thu lại sắc mặt vui mừng, trong miệng ngừng phun ra thanh sắc anh hoả, đồng thời tay bấm pháp quyết, pháp trận dưới mặt đất lập tức đình chỉ vận chuyển.

Địa Chích Hóa Thân cũng ngừng phun ra lam sắc anh hỏa, tất cả hỏa diễm đều tiêu tán, chỉ còn Trọng Thủy Chân Luân hơi mờ lơ lửng giữa không trung.

Hàn Lập há miệng phun ra một ngụm máu, lóe lên rồi sáp nhập biến mất vào trong Trọng Thủy Chân Luân.

Trọng Thủy Chân Luân phát ra thanh âm "Xùy xùy", màu sắc hơi mờ nhanh chóng biến thành màu đen, độ nóng cũng nhanh chóng tiêu tán, sau mấy hơi thở thì triệt để lạnh xuống.

Lam quang trên Chân Luân chớp liên tục, chín đoàn lam quanh nhu hòa sáng lên, thình lình hóa thành chín đoàn Thủy Chi Đạo Văn.

Một cỗ Thuỷ Chi Pháp Tắc trên Trọng Thuỷ Chân Luân tản mát ra mãnh liệt gấp mấy lần so với trước.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ vui mừng.

Khổ cực hơn một tháng, cuối cùng đại công cáo thành.

Thần sắc hắn có chút mỏi mệt, lấy ra một quả đan dược ăn vào, ánh sáng màu xanh trên người lập loè một hồi, sau đó sắc mặt mới dần dần khôi phục lại.

Hàn Lập thở dài một hơi, sau đó nhìn kiểm tra Trọng Thủy Chân Luân, vẻ hài lòng trên mặt càng nồng đậm.

Lúc này tế luyện thành công, khiến cho uy năng chân luân tăng lên nhiều, tuy rằng còn chưa nếm thử, bất quá hắn đoán tối thiểu cũng tăng lên bốn năm lần so với lúc trước.

Sở dĩ như thế, một là hắn cam lòng bỏ ra vốn lớn, thoáng cái đem bảy tám khối tài liệu ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc chi lực dung nhập vào trong Trọng Thủy Chân Luân, những tài liệu này không có cái nào mà không phải là vật hi hữu ẩn chứa Thủy Pháp Tắc Chi Lực, không ít trong những trân phẩm này là do những năm qua hắn lừa gạt mà có, có thể lấy ra luyện chế Tiên Khí, cũng có thể luyện chế ra một hai kiện Tiên Khí không kém gì Trọng Thủy Chân Luân lúc trước. Hôm nay toàn bộ dung nhập vào trong Trọng Thủy Chân Luân, uy năng của nó tăng lên có thể hiểu được.

Trừ điều trên ra, còn có một nguyên nhân trọng yếu khác, đó là Địa Chích Hóa Thân thông qua Tín Ngưỡng Chi Lực ngưng tụ ra một cây Thủy Pháp Tắc chi tia kia, tác động không nhỏ vào trong Trọng Thủy Chân Luân khiến cho Thủy Chi Pháp Tắc chi lực trong đó đại tăng.

Mặc dù Địa Tiên cô đọng ra Thủy Pháp Tắc chi tia không tinh thuần bằng Chân Tiên chính thức lĩnh ngộ Thủy Chi Pháp Tắc, nhưng đồng dạng không thể khinh thường.

Đang cân nhắc, Hàn Lập khẽ vẫy tay, Trọng Thủy Chân Luân rơi vào trong tay hắn.

Hôm nay tay hắn nắm chân luân này, cảm giác giống như năm ngón tay của mình đang nắm giữ một biển rộng mênh mông, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể đơn giản điều động Thuỷ Chi Lực trong vòng ngàn dặm, hình thành một mảnh đại dương mênh mông.

Hàn Lập ném Trọng Thủy Chân Luân đi, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Trên Trọng Thủy Chân Luân hiện ra quang mang thuỷ hoa màu lam chói mắt, chín đoàn Thủy Chi Đạo Văn đều toả sáng hào quang, hình thành một quầng sáng màu lam vô cùng huyền diệu.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ biến hoá huyền diệu bên trong quầng sáng màu lam, ý đồ tìm hiểu Thủy Chi Pháp Tắc.

Tuy rằng trước mắt hắn chủ tu một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc là Thời

Gian Pháp Tắc, bất quá nếu có thể lĩnh ngộ thêm pháp tắc tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Hôm nay trong quá trình cải tạo Chân Luân, hắn có chút cảm ngộ với Thủy Chi Pháp Tắc, tự nhiên muốn rèn sắt khi còn nóng nếm thử một phen.

Trong lúc bất tri bất giác, một hồi Pháp tắc chi lực Thủy thuộc tính lan ra, nước biển gần đó như bị triệu hoán, lần nữa sóng gió nổi lên cuồn cuộn, nhấc lên từng trận sóng gió động trời.

Vào thời khắc này, Thiên Thuỷ túi bên hông Địa Chích Hóa Thân có hắc quang lóe lên, Trọng Thuỷ tối đen như mực từ trong bắn ra, đúng là Trọng Thuỷ tầng hai do Địa Chích Hóa Thân cô đọng ra.

Đoàn Trọng Thủy này vừa bay ra Thiên Thủy túi, giống như nhũ yến về tổ lập tức chui vào trong Trọng Thủy Chân Luân, nhanh chóng dung nhập vào đó.

Lập tức Trọng Thủy Chân Luân tản mát ra quang mang thủy hoa có chút sóng nhúc nhích, lại nồng đậm thêm một tia.

Tình hình này giống như năm đó Trọng Thủy Chân Luân hấp thu Trọng Thủy tầng một.

"Ồ!" Hàn Lập mở to mắt, trong miệng kêu nhẹ một tiếng, nhưng không có ra tay ngăn cản.

Trọng Thủy Chân Luân tiếp tục chuyển động nhẹ nhàng, một viên tiếp theo một viên Trọng Thủy tầng hai từ trong Thiên Thuỷ túi bắn ra, viên trước ngã xuống, viên sau tiến lên đưa vào dung hợp trong đó.

Bởi vì thời gian có hạn, Địa Chích Hóa Thân cô đọng ra Trọng Thủy tầng hai cũng không nhiều, rất nhanh đều bay ra.

Sau khi Chân Luân hấp thu những Trọng Thủy tầng hai này vào, lam quang tản mát ra càng sáng thêm một tí, hơn nữa lại nặng hơn không ít.

Ánh mắt Hàn Lập lập loè, trong nội tâm vừa mừng vừa sợ.

Năm đó Trọng Thủy Chân Luân vừa mới luyện chế ra uy lực cũng không lớn lắm, về sau hấp thu đại lượng Trọng Thủy tầng một, uy năng tăng nhanh, mới được hắn xem là một đòn sát thủ.

Đáng tiếc về sau Trọng Thủy Chân Luân đạt đến cực hạn, không cách nào hấp thu thêm Trọng Thủy nữa, nên ngừng phát triển.

Không nghĩ tới lúc này tế luyện một lần nữa, Trọng Thủy Chân Luân lại tiếp tục hấp thu Trọng Thủy.

Hiện tại uy lực Chân luân này đã không phải chuyện đùa, nếu có thể tiến thêm một bước...

Mới nghĩ đến đây, Hàn Lập phất tay lên, trong Thiên Thủy túi trên người bay ra một cỗ Trọng Thủy tầng một, quấn quanh trên Trọng Thủy Chân Luân.

Lam quang trên Trọng Thủy Chân Luân lượn lờ, tựa hồ như có chút kháng cự, cũng không có hấp thu những Trọng Thủy tầng một này nữa.

Hàn Lập thấy vậy, nhíu mày, sau một phen suy tính, rất nhanh liền phát hiện ra nguyên nhân.

Lúc này Trọng Thủy Chân Luân tế luyện lần nữa, không chỉ có uy năng tăng lên nhiều, Nguyên Khí bên trong cũng tinh thuần hơn rất nhiều.

Trọng Thủy tầng một so với nó đã thấp hơn một tầng, hút vào chẳng những không thể tăng cường lực lượng, ngược lại sẽ bị ảnh hưởng.

"Xem ra cần phải tinh luyện Trọng Thủy tầng một một phen..." Hắn lầm bầm một câu, lập tức lật tay lấy ra một Thiên Thủy túi, giao cho Địa Chích Hóa Thân.

Lúc này thời gian Tiên Phủ xuất thế chỉ còn lại không sai biệt lắm ba năm, thời gian cấp bách vô cùng, cô đọng nhiều thêm Trọng Thủy tầng hai, uy

năng Trọng Thủy Chân Luân có thể tăng thêm một phần.

Địa Chích Hóa Thân tiếp nhận Thiên Thủy túi, phất tay triệu hồi ra một đoàn Trọng Thủy tầng một.

Đồng thời vận chuyển công pháp, trên người hiện ra lam quang chói mắt, từng cỗ Tín Niệm Lực cách không truyền đến, đỉnh đầu hiện ra một sợi quang tia màu lam thật nhỏ giống như sợi tóc.

Hàn Lập nhìn xem quang tia màu lam này, cười khổ một cái.

Nghìn năm qua Địa Chích Hóa Thân thông qua Tín Ngưỡng Chi Lực ngưng tụ ra từng giọt Thủy Chi Pháp Tắc đều đã dùng vào trong Trọng Thủy Chân Luân, hôm nay tu vi tổn hao nhiều, muốn ngưng tụ Pháp Tắc Chi Lực lần nữa, hết thảy đều phải bắt đầu lại từ đầu rồi.

------oOo------

Chương 396: Chuẩn bị

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Địa Chích Hoá Thân hai tay bấm tay niệm thần chú, vận hành công pháp Hắc Hải Trọng Thuỷ Kinh.

Từng đạo lam quang từ trong quang ti màu lam tản ra, bên trong mơ hồ có thể thấy vô số phù văn vô cùng nhỏ bé màu lam, chiếu xạ trên Trọng thủy tầng thứ nhất trong tay.

Trọng thủy tầng thứ nhất bỗng nhiên quay cuồng, bắt đầu áp súc cô đọng, chậm rãi chuyển hóa thành trọng thủy tầng thứ hai.

Chỉ là tốc độ này vô cùng chậm chạp.

Hàn Lập thấy tình hình này, khẽ thở dài.

Tốc độ cô đọng trọng thủy vốn là vô cùng chậm, cộng thêm Hóa thân phải tổn hao thêm nhiều Thuỷ pháp tắc, tự nhiên không thể nhanh hơn được rồi.

Nhưng nếu tốc độ chỉ như vậy, thời gian ba năm căn bản cô đọng không được bao nhiêu trọng thuỷ tầng thứ hai.

Sau khi hơi trầm ngâm, hắn trở tay lấy ra Chưởng Thiên bình, bên trong bình một giọt chất lỏng màu xanh biếc.

Hàn Lập hai tay bấm niệm thần chú, hai đạo đạo thanh quang từ trong tay bắn ra, chui vào bên trong bình.

Ầm ầm!

Trên không hải vực, thiên địa biến sắc, hiện ra vô số mây đen, thiên địa linh

khí sôi trào, khắp nơi cuồn cuộn...

Mấy ngày sau.

Sắc mặt Hàn Lập như thường, tay vân vê một viên tinh hạt thời gian.

Lấy hắn bây giờ là Chân Tiên hậu kỳ có Tiên linh lực thâm hậu, ngưng tụ tinh đã không có gì là nặng nhọc nữa.

Chỉ hơi trầm ngâm một chút, hắn phất tay lên, tinh hạt thời gian bắn tới đỉnh đầu Địa Chích Hoá Thân, một sợi tinh ti màu vàng trong tinh hạt loé lên, dung nhập vào trong quang ti màu lam.

Quang ti màu lam lập tức sáng rực hào quang, bề mặt hiện ra một tầng kim quang.

Lam quang chói mắt tản ra từ quang ti, chiếu xạ lên Trọng thuỷ tầng thứ nhất.

Trọng thủy tầng tứ nhất lập tức cuồn cuộn lên kịch liệt, cực nhanh cô đọng thu nhỏ lại, đang hóa thành trọng thủy tầng thứ hai với tốc độ nhanh không biết gấp bao nhiêu lần so với trước kia.

Cũng không lâu lắm, đoàn trọng thủy tầng thứ nhất này hoàn toàn chuyển hóa thành Trọng thuỷ tầng thứ hai.

Địa Chích Hoá Thân đem thu vào, lại phất tay lấy ra một đoàn Trọng thuỷ tầng thứ nhất khác, tiếp tục tinh luyện.

Hàn Lập thấy cảnh này, thở phào nhẹ nhõm.

Tinh hạt thời gian cũng có tác dụng hoàn hảo đối với việc cô đọng trọng thủy tầng thứ hai, nếu không thì hắn có chút đau đầu.

Thân hình hắn thoắt một cái bay lên phía trên, rất nhanh phóng lên mặt biển.

Hàn Lập quan sát xung quan, lập tức bay đến phía phụ cận, đang đến gần một dải đá ngầm nhỏ gần Ô Mông đảo thì hạ xuống.

Tuy dưới biển an toàn, yên tĩnh nhưng ở đó ánh sáng mặt trăng mặt trời đều không thể chiếu xuống, không có cách nào ngưng kết lục dịch.

Hắn phất một tay lên, một cây trận kỳ bắn ra, rơi vào các đảo phụ cận.

Nơi đây hẻo lánh, Hàn Lập cũng không quá hao tốn tâm trí, chỉ bày ra vài trận pháp rồi dừng tay. Hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Chưởng Thiên bình đặt ở bên cạnh.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, vung tay phải lên.

Một loạt tài liệu hiện lên trước người, chính là tài liệu luyện chế Kim Hồn đan.

Tài liệu Kim Hồn đan đã thu thập đủ, trước vẫn bận chuyện, không rảnh luyện chế.

Lúc này trước sau chưa có việc gì cần làm, ngược lại là hắn có thể nhân cơ hội đem Kim Hồn đan luyện chế xong, để phòng bất cứ tình huống nào sau này.

Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa trong khoảng khắc, sau khi đem khí tức điều hoà lại, trở tay lấy ra lò luyện đan màu bạc. Hắn há mồm phun một cái, ngân diễm đồng tử bắn ra, chui vào dưới đáy lò luyện đan, hoá thành một ngọn lửa bạc cháy hừng hực.

Sau khi làm xong hết thảy, một tay hắn vừa đảo, lấy ra Nguyên Anh của Đào Vũ bị tầng tầng cấm chế khổn trói. Sau khi giải trừ cấm chế cho nó, liền bị hắn đưa vào trong lò đan.

Hắn há mồm phun ra một đạo anh hoả thanh sắc, cùng ngọn lửa màu bạc dung hợp vào làm một, lập tức nhiệt độ bên trong lò luyện đan tăng lên rất cao.

Dưới sự bao bọc của ngọn lửa hai màu, Nguyên Anh Kim Tiên bị thiêu cháy, nung chảy mãnh liệt, bên ngoài thân nó mơ hồ có từng luồng kim quang như linh xà bao quanh lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập thấy thế khẽ gật đầu, hết sức chăm chú tập trung nhìn biến hoá phát sinh trên người Nguyên Anh, đồng thời tay không ngừng bấm niệm thần chú thôi động, khống chế được ngọn lửa hai màu bên trong lò luyện đan.

Thời gian từng giờ trôi qua, trong nháy mắt trôi qua hơn phân nửa tháng.

Bên trong lò luyện đan, Nguyên Anh lúc này rút nhỏ hơn phân nửa, hóa thành một viên châu màu vàng kim lớn chừng nắm đấm, trên viên châu từng đạo ánh sáng trong suốt không ngừng lưu chuyển, thoạt nhìn rất đặc biệt.

Sau khi hơi trầm ngâm, Hàn Lập lấy ra một loại tài liệu khác, đưa vào trong lò đan...

Trong nháy mắt lại là thời gian hơn nửa tháng nữa trôi qua.

Trên hải vực, thiên địa linh khí chợt cuồn cuộn, trong hư không lộ ra dị tượng.

Từng đạo kim quang nổi lên, ngưng tụ thành nhiều đóa kim hoa, đua nhau nở.

Ngay tại lúc đó, những kim quang này phát ra âm thanh như tiên âm, kéo dài không tiêu tan.

Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, quan sát lò luyện đan trước người.

Phía trên lò luyện đan lở lửng một viên đan dược màu vàng to bằng trái long nhãn, tản mát ra kim quang chói mắt, chính là Kim Hồn đan.

Mặc dù Kim Hồn đan yêu cầu linh tài luyện chế ngặt nghèo nhưng bản thân quá trình luyện chế cũng không phức tạp, lấy tạo nghệ luyện đan của Hàn

Lập hiện tại cùng với việc tập trung hết sức nên tốn thời gian hơn một tháng thì thuận lợi hoàn thành.

Đan dược này mười phần linh tính, bề mặt mơ hồ hiện ra hư ảnh tiểu nhân, phảng phất như đan dược có thần hồn.

Từng làn dược hương kỳ dị từ trong Kim Hồn đan truyền ra, khiến người ta phấn chấn tinh thần.

Sau khi hương dược vào mũi, Hàn Lập chỉ cảm thấy não hải thần hồn lực chấn động, mơ hồ có chút dấu hiệu đột phá.

"Quả nhiên không hổ là đan dược có thể làm cho thần hồn lột xác." Hàn Lập khen ngợi một tiếng, lấy ra một cái hộp ngọc, cẩn thận đem Kim Hồn đan để vào trong đó, sau đó lại dán lên mấy tấm phù lục, rồi mới thu vào vòng tay trữ vật.

Liền sau đó, hắn hướng lên trên không vẫy tay một cái, Chưởng Thiên bình chợt lóe, lơ lửng trước người hắn. Hắn đánh ra một đạo pháp quyết chui vào trong đó.

Thiên địa linh khí xung quanh đảo đá ngầm lại cuồn cuộn kịch liệt, như nước thuỷ triều tụ về phía Chưởng Thiên bình.

Hàn Lập thấy vậy, hít sâu một hơi, giữa hai bàn tay bắn ra một cột sáng màu xanh vô cùng tinh thuần, chui vào trong tiểu bình...

Vài ngày sau, thiên địa linh khí xung quảnh đảo mới thôi cuồn cuộn, khôi phục lại bình thường.

Tay Hàn Lập bấm niệm thần chú, rồi vung lên, bắn ra một cột sáng màu xanh. Chưởng Thiên bình từ từ hạ xuống, lục dịch bên trong biến thành một viên tinh hạt thời gian.

Sau khi thu hồi tiểu bình, hắn lật tay lấy ra một viên đan dược sử dụng, rồi một tay lại phất lên, phóng ra một đạo thanh quang, bao lấy lấy tinh hạt bay xuống đáy biển.

Sau một lát, đạo thanh quang từ đáy biển bay vụt quay về, bên trong bao bọc một cái túi màu đen, chính là Thiên Thuỷ đại.

Thanh quang bay hơi chậm, dường như đang phải nâng một toà núi lớn vậy.

Hàn Lập tự tay tiếp lấy Thiên Thuỷ đại, chỉ cảm thấy cánh tay hơi trùng xuống.

Hắn thả ra thần thức quét qua, phát hiện trong túi đã chứa đầy Trọng Thuỷ tầng thứ hai ước chừng một hồ nước.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, xem ra có tinh hạt thời gian gia tốc, dù cho Địa Chích Hoá Thân bị tổn hao nhiều Thủy pháp tắc, nhưng tốc độ cô đọng Trọng thủy tầng hai cũng khá nhanh rồi.

Đang cân nhắc, rồi hắn thúc giục pháp quyết, Trọng Thủy Chân Luân nổi lên ở sau lưng, chợt lóe phóng lên phía trước người hắn, chầm chậm xoay tròn.

Hàn Lập bấm tay niệm thần chú về phía Thiên Thuỷ đại, một đoàn Trọng thuỷ tầng thứ hai to bằng đầu người từ đó bắn ra, quấn quanh trên Trọng Thủy Chân Luân.

Chín vòng Thủy đạo văn trên Trọng Thủy Chân Luân tản mát ra lam quang óng ánh, chợt sáng ngời, chiếu rọi cả một mảng phụ cận xung quanh thành một màu lam sáng tỏ.

Chín đoàn đạo văn tản ra lam quang lúc co lúc duỗi, giống như chín cái miệng to, bắt đầu thôn phệ Trọng Thuỷ tầng hai cực nhanh.

Cũng không lâu lắm, cả đoàn trọng thủy này đều bị nuốt vào hết, từ Trọng Thủy Chân Luân tản ra lần nữa sáng lên một tia thuỷ quang.

Động tác trên tay Hàn Lập không ngừng, lần nữa bấm niệm thần chú dẫn ra tiếp một đoàn Trong Thuỷ, dung nhập bên trong Chân Luân.

Trên đảo loé lên lam quang, một đoàn Trọng Thuỷ tầng thứ hai bay ra, liên tục không ngừng sáp nhập vào bên trong Chân Luân.

Ước chừng qua một ngày một đêm, toàn bộ Trong Thuỷ trong Thiên Thuỷ đại rốt cục đều sáp nhập vào bên trong Trọng Thủy Chân Luân.

Bây giờ, toàn bộ Chân Luân tán phát ra trận trận lam quang chói mắt, cùng lúc đó chầm chậm xoay tròn, toả ra lực lượng khổng lồ làm cho người kinh hãi, khiến cho hư không xung quanh không ngừng rung lên nhè nhẹ.

Hàn Lập vô cùng vui vẻ, hấp thu trọng thủy này khiến cho uy năng Chân Luân rõ ràng tăng lên không ít.

Hơn nữa so với việc hấp thụ trọng thuỷ tầng một lại rất khác biệt, lần hấp thụ Trọng thuỷ tầng thứ hai nhiều như một cái hồ này nhưng Trọng Thủy Chân Luân không hề bị cảm giác quá tải không chịu nổi như trước kia hay xuất hiện tình huống đột nhiên đoạn tuyệt tâm thần liên hệ.

Hàn Lập chuyển ánh mắt nhìn vào chín đoàn Thuỷ đạo văn trên Chân Luân, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Chắc là sau lại tế luyện, Thủy đạo văn trên Chân Luân tăng nhiều, cho nên năng lực chịu đựng Trọng thuỷ cũng theo đó tăng lên nhiều hơn.

Như vậy, ngược lại chính hắn còn cần phải dùng đan hỏa chậm rãi tế luyện rồi.

Hắn vẫy tay một cái, thu Trọng Thủy Chân Luân vào, nhắm hai mắt lại.

...

Ba năm sau.

Trên đá ngầm, ở chỗ Hàn Lập khoanh chân ngồi, phảng phất như thời gian từ trước tới nay cũng không hề nhúc nhích.

Lúc này, một đoàn lam quang chói mắt đang trước người hắn, bên cạnh là

một đoàn trọng thủy.

Trong lam quang tất nhiên là Trọng Thủy Chân Luân.

Hiện tại, Hàn Lập cũng không có thi pháp thôi động, chỉ là để cho nó lơ lửng ở giữa không trung, nhưng có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức trầm trọng đến đáng sợ từ trong quang đoàn tuôn ra, khiến cho hư không xung quanh ong ong rung động, hiện ra những gợn sóng mà mắt thường có thể thấy được, phảng phất như hư không cũng không thể chịu đựng được trọng lượng của Chân Luân.

Hàn Lập bấm tay niệm thần chú, điểm một cái, Trọng Thủy Chân Luân bắt đầu chầm chậm xoay tròn.

Hư không xung quanh chấn động kịch liệt, càng ngày càng mạnh, phát ra âm thanh như nổi trống vậy, hải vực xung quanh cũng rung chuyển rần rần, nước biển cuồn cuộn, cuồng phong gào thét, cuốn sạch bốn phương tám hướng. Tuy nhiên, bởi vì có cấm chế bao phủ nên các đảo gần đó cũng không bị ảnh hưởng.

Lam quang Trọng Thủy Chân Luân lại co duỗi, bọc xung quanh Trọng Thủy Chân Luân, hấp thu cực nhanh.

Rốt cục chỉ là trong chốc lát, một điểm cuối cùng trọng thủy cũng bị Chân Luân hấp thu vào.

Lam quang trên Trọng Thủy Chân Luân chợt hơi phồng lên rồi xẹp xuống, như là vừa "ợ" một cái.

Hàn Lập thấy vậy, vẫy tay một cái.

Trọng Thủy Chân Luân nhất thời dừng chuyển động, lam quang chói mắt phía trên tiêu thất, rồi nó rơi vào trong tay hắn.

Chân Luân dừng xoay thì hư không cũng dừng rung động theo, khôi phục bình thường, hải vực phụ cận cũng rất nhanh khôi phục như cũ, phảng phất như trước đây chưa từng xảy ra chuyện gì.

Trọng Thủy Chân Luân thoạt nhìn cũng không có gì khác so với trước đây, nhưng chín đoàn Thuỷ đạo văn phía trên rõ ràng thay đổi, lớn hơn một chút, bề mặt lượn lờ lam quang, nhìn qua phảng phất như chín vòng xoáy nhỏ màu lam.

Dao động của Thuỷ pháp tắc từ chín đoàn Thuỷ đạo văn tản ra so với trước kia mãnh liệt hơn rất nhiều.

Chín cỗ chấn động pháp tắc trộn lẫn với nhau, hội tụ thành một dòng nước lũ pháp tắc to lớn.

Lực lượng pháp tắc khổng lồ như vậy, chỉ riêng về số lượng mà nói đã hơn xa tất cả các Tiên khí khác trên người Hàn Lập rồi.

Kể từ bây giờ, hắn sắp bắt đầu hành trình tiến vào trong Tiên phủ lành dữ khó lường, cũng cần phải chuẩn bị bảo đảm sinh tồn một chút.

Hàn Lập lộ vẻ hưng phấn nhìn toàn bộ Chân Luân, trải qua ba năm nay không ngừng hấp thu Trọng thủy tầng hai nhưng nó hiển nhiên vẫn còn dư lực, thậm chí khả năng hấp thụ không hề có xu thế yếu đi. Tương lại chỉ cần có đầy đủ trọng thuỷ, thì còn có thể khiến cho Chân Luân này tiếp tục trở lên mạnh mẽ.

------oOo------

Chương 397: Cẩn tắc vô ưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành + Tây Môn Hoàng Vũ*

Hàn Lập đang cân nhắc, sờ lên Thiên Thuỷ đại bên hông.

Trọng Thuỷ tầng một trên người hắn cũng không có thiếu, đến bây giờ mới chỉ có ba thành chuyển hóa thành Trọng Thủy tầng hai, bị Trọng Thủy Chân Luân hấp thu vào.

Chỉ không biết, cuối cùng Trọng Thủy Chân Luân có thể hấp thu được bao nhiêu Trọng Thủy tầng hai...

Hàn Lập lắc đầu, giơ tay lên thu Chân Luân vào, lại lật tay lấy ra một một khối trận bàn màu đỏ thẫm, là trận bàn đưa tin mà Hô Ngôn đạo nhân đưa hắn lúc trước.

Hai hàng lông mày hắn chau lại, thời gian đã qua ba năm rồi, dựa theo lời Hô Ngôn đạo nhân nói năm đó, thời gian Tiên Phủ mở ra chỉ có ba đến bốn năm, hiện tại đã gần tới, nhưng đối phương lại không có dấu hiệu liên lạc với hắn chút nào.

"Chẳng lẽ sự tình có biến?" Trong nội tâm Hàn Lập không khỏi suy đoán tình huống xấu.

Kỳ thật vốn hắn không muốn vào Tiên Phủ lần này, dù sao chuyến vào Bắc Hàn Tiên Phủ này có rất nhiều thế lực tham gia, tu vi Kim Tiên cảnh hơn xa mình không ít, có thể nói là mạo hiểm khó lường, mặc dù trong đó có không ít chỗ tốt, nhưng cái mạng nhỏ của mình tự nhiên trọng yếu hơn.

Nhưng biết được trên người Hô Ngôn đạo nhân có phần sau công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, hắn không thể không coi trọng, nhất là sau khi biết qua dù một phần nhỏ uy lực của Thời Gian Pháp Tắc đã có thể xoay

chuyển càn khôn, khiến hắn rung động không thôi.

Ý niệm trong đầu hắn cuồn cuộn, nhìn trận bàn trong tay, lo lắng có nên phát một tin tức liên lạc hay không.

Bất quá Hàn Lập suy nghĩ lại, sau đó lắc đầu một cái, buông tha ý nghĩ này.

Mặc kệ lúc này Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê tìm kiếm cửa vào Tiên Phủ có thuận lợi hay không, hắn cũng không giúp được gì. Đã như vậy, vẫn không nên quấy rầy bọn họ, lặng chờ kết quả là được.

Tuy rằng hôm nay Hắc Phong hải vực cũng không có an toàn, vốn lấy thần thông hai người bọn họ liên thủ, chỉ cần không gặp phải đối thủ như Tiêu Tấn Hàn, hơn phân nửa sẽ không có vấn đề gì.

Hàn Lập thu trận bàn đỏ thẫm trong tay lại, mắt nhìn về phía trước, mặt lộ vẻ do dự.

Nghĩ đến Minh Hàn Tiên Phủ, trong đầu hắn lại không khỏi hiện ra thân ảnh Giao Tam.

Giờ nhớ lại, Giao Tam, còn có Luân Hồi Điện làm đủ loại hành động lúc trước, tám phần cũng là vì Minh Hàn Tiên Phủ rồi.

Hàn Lập nhấc tay lên, lòng bàn tay hiện ra một cái túi đựng đồ, bên trong là mấy phần tài liệu Hư Nguyên Đan.

Ánh mắt của hắn chớp động hai cái, thu Chưởng Thiên Bình về, sau đó bên ngoài thân lóe lên linh quang, biến thành độn quang bay về phía xa, trong giây lát biến mất cuối chân trời.

Hàn Lập bay dọc theo phương hướng này mấy ngày, lúc này đã cách Ô Mông Đảo không biết bao nhiêu vạn dặm mới ngừng lại trên một hoang đảo.

Nơi này khá gần khu vực Lạc Phách Kinh Phong, thiên địa linh khí rung chuyển lợi hại, vòi rồng gào thét, mặt biển cũng nhấc lên từng đạo sóng dữ

cực lớn.

Hắn không để ý đến hoàn cảnh ác liệt chung quanh, thần thức khuếch tán ra chung quanh, cảm giác chung quanh không có bất kỳ dị động mới hài lòng gật đầu nhẹ, thu hồi thần thức vào.

Lập tức, Hàn Lập vung tay lên, một đống trận kỳ trận bàn dày đặc chồng chất hiện ra.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, trận kỳ trận bàn hóa thành đạo đạo quang mang bay ra bốn phía hòn đảo, sau đó chui vào trong đó.

Một lát sau, một tầng quang mang cấm chế giống như hoàng vân, bao phủ cả tòa hoang đảo.

Lập tức hết thảy bên trong hoang đảo triệt để ngăn cách cùng ngoại giới, đừng nói âm thanh bên ngoài, ngay cả thiên địa linh khí cũng triệt để cách ly, phảng phất như hai cái không gian.

Không bao lâu, bên ngoài cấm chế hoàng vân, hư không chấn động một hồi, nổi lên một tầng cấm chế màu xanh dày đặc.

Bên ngoài cấm chế màu xanh hiện ra vô số hào quang màu trắng, rất nhanh ngưng tụ thành một tầng cấm chế màu trắng.

Cấm chế màu trắng vừa mới hình thành thì hư không phía ngoài nổi lên sóng gió lần nữa.

Trong nháy mắt, bảy tám đạo cấm chế hiện ra, bao phủ tòa đảo nhỏ tầng tầng, phía ngoài cùng là một tầng cấm chế màu lam giống như màn nước, bao phủ cả hòn đảo. Sau đó vô số gợn nước màu lam nổi lên trên cấm chế, lập tức toàn bộ hòn đảo chậm rãi biến mất, hòa thành một thể với hải vực phụ cận.

Những cấm chế này là năm đó Hàn Lập dùng để thủ hộ tạm thời động phủ, lúc này bố trí trên hoang đảo nên cũng quen tay dễ làm.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chung quanh, khẽ vuốt cằm, sau đó khoanh chân ngồi xuống mặt đất tại trung tâm hòn đảo, một tay nhấc lên.

Ngân quang lóe lên, một đạo ngân quang từ trong tay áo bay ra, biến thành một ngân sắc lò đan, rơi vào trước người hắn.

Lại có một ngân quang khác hiện lên, chính là tinh viêm tiểu nhân, rơi vào dưới đan lô, hóa thành một đoàn Ngân sắc hỏa diễm...

Hàn Lập chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới lật tay lấy ra một cái trữ vật pháp khí, vung lên, mảng lớn tài liệu Hư Nguyên Đan từ trong phóng ra, rơi vào bên cạnh hắn.

Hắn điều tức một chút, làm tâm tình triệt để bình phục, sau đó cầm lấy đám tài liệu bên cạnh đưa vào trong lò đan.

Hắn định dùng thời gian cuối cùng này và mấy phần linh tài Hư Nguyên Đan lưu lại trước kia để luyện chế một phen, tuy rằng không biết viên thuốc này có tác dụng như thế nào, nhưng từ biểu hiện của Giao Tam, tám phần là dùng trong Tiên Phủ này.

Chẳng qua hắn ôm vài phần hiếu kỳ với viên đan này, nhưng hôm nay nếu như cũng đi vào Tiên Phủ, liền dứt khoát luyện chế ra một viên, bởi vì người ta nói cẩn tắc vô ưu, nhiều khi có thể tranh thủ một điểm cơ duyên không chừng.

Xét thấy trước đây tuy đan này không phải là Đạo Đan nhưng lại biểu hiện ra Đan Kiếp chi uy, nếu luyện chế gần Ô Mông Đảo, có thể sẽ hấp dẫn mọi người chú ý, cho nên hắn mới đi xa vạn dặm đến nơi này.

Kinh nghiệm qua việc luyện chế cho Giao Tam, hắn có chút thuần thục đối với việc luyện chế Hư Nguyên Đan này, lập tức hai tay bấm niệm pháp quyết như bay, nhanh chóng thúc giục ngọn lửa dưới lò đan...

Ngay thời điểm Hàn Lập chăm chú luyện chế Hư Nguyên Đan, trên một hòn đảo cách đây không biết bao nhiêu vạn dặm, một trung niên nam tử mặc áo lam đang chắp tay đứng trong hư không.

Người này chính là Cung Chủ Thương Lưu Cung Lạc Thanh Hải.

Lúc này lão đang chau mày, trên mặt mơ hồ có chút bực bội, so với hình tượng trầm ổn thường ngày thì khác nhau một trời một vực.

Đứng sau lưng Lạc Thanh Hải là một thanh niên thanh tú dung mạo xinh đẹp như nữ tử, chính là Nam Kha Mộng.

Lúc này sắc mặt gã cũng có chút khó coi, một đôi mi thanh tú nhíu chặt lại.

Hai người đều không nói gì, bầu không khí có chút nặng nề.

Vào thời khắc này, một đạo độn quang màu lam xuất hiện ở phía xa cuối chân trời.

Lập tức hai người cảm ứng được, quay người nhìn lại.

Độn quang màu lam chợt lóe lên, liền xuất hiện trước mặt hai người Lạc Thanh Hải. Quang mang thu vào, hiện ra một gã trung niên nam tử râu quai nón.

Vừa hiện thân, gã định ôm quyền chào hỏi hai người, nhưng bị Lạc Thanh Hải khoát tay chặn lại.

"Không cần đa lễ. Có phát hiện gì không?"

"Khởi bẩm Cung Chủ, bảy người chúng ta đã tìm tòi khu vực mình phụ trách vài lần nhưng vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào." Nam tử râu quai nón do dự một chút, lắc đầu nói ra.

Lạc Thanh Hải nghe vậy, thần sắc không đổi, nhưng Nam Kha Mộng lại cảm giác được bỗng nhiên không khí bốn phía lạnh đi vài phần.

"Cung Chủ, chúng ta có nên tiếp tục hay không..." Nam tử râu quai nón chần chờ hỏi.

"Cứ tiếp tục. Mở rộng phạm vi tìm kiếm, không bỏ sót bất kỳ dấu vết nào dù là nhỏ nhất." Ánh mắt Lạc Thanh Hải ngưng tụ, trầm giọng phân phó.

"Vâng." Nam tử râu quai nón đáp ứng một tiếng, quay người hóa thành độn quang bay đi.

"Sư tôn, có phải chúng ta lấy được thông tin sai lệch hay không, thực sự Minh Hàn Tiên Phủ không có hạ xuống Hắc Phong hải vực?" Nam Kha Mộng đi tới, nói ra.

"Sẽ không, những năm gần đây nơi Hắc Phong hải vực này có rất nhiều dấu hiệu thể hiện Tiên phủ xuất thế không thể nghi ngờ. Mà Minh Hàn Sơn Hà Đồ cũng có cảm ứng ở chỗ này, Tiên Phủ nhất định phủ xuống nơi này là không sai." Lạc Thanh Hải lắc đầu nói ra.

"Vậy tại sao lại tìm không thấy cửa vào? Dựa theo ghi chép, trước đây mỗi lần Tiên Phủ xuất thế, chỉ cần tính toán, có lẽ cũng không khó tìm mới đúng." Nam Kha Mộng có chút nghi hoặc nói.

"Chỉ có một khả năng..." Trong mắt Lạc Thanh Hải loé lên tinh quang.

"Là cái gì..." Nam Kha Mộng giật mình khẽ.

Lạc Thanh Hải không có trả lời gã, lật tay lấy ra một mặt kính thanh sắc, bấm niệm pháp quyết.

Lập tức kính nhỏ biến lớn gấp mấy lần, tản mát ra chung quanh từng vòng lam quang chói mắt.

Trên mặt kính hiện ra hình ảnh lờ mờ, nhanh chóng biến ảo, một hồi lâu mới ổn định lại, hiện ra một gương mặt trung niên nam tử đỏ tía, đầu đội mão, thoạt nhìn khí độ bất phàm.

"Phàn sư đệ, tình huống như thế nào?" Lạc Thanh Hải hỏi, ngữ khí ôn hoà không ít so với lúc gặp nam tử râu quai nón vừa rồi.

"Không có, nhân thủ Bắc Hàn Tiên Cung cùng với một ít nhân vật trọng

yếu ở Hắc Phong Đảo đột nhiên biến mất, ba người chúng ta tra tìm nhiều nơi, vẫn không tra ra tung tích của bọn họ." Nam tử đội mão lắc đầu nói.

Lạc Thanh Hải nghe vậy, sắc mặt càng trầm xuống.

Nam Kha Mộng nghe vậy, cũng hiểu rõ ra, nói: "Sư tôn, người cảm thấy cảnh tượng phát sinh hôm nay có phải do người Bắc Hàn Tiên Cung động tay động chân hay không?"

"Tám phần là đúng, không biết Tiêu Tấn Hàn thi triển bí thuật gì phong ấn cửa vào, nếu không thời gian Tiên Phủ mở ra chỉ còn không đến một năm, bất luận thế nào cửa vào Tiên Phủ cũng phải xuất hiện." Lạc Thanh Hải trầm ngâm nói.

"Tuy ta không biết nhiều về Minh Hàn Tiên Phủ, nhưng cũng biết cửa vào Tiên Phủ kỳ thật chính là giao diện giao thoa giữa hai giới diện không gian, muốn phong ấn cũng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn, hơn nữa động tĩnh nhất định rất lớn, không có khả năng chúng ta không phát giác được." Nam Kha Mộng nhíu mày nói ra.

"Ha ha, chỉ sợ lần này hắn có thủ đoạn đặc thù, sớm đoán được vị trí cửa vào nên đã sớm thiết hạ cấm chế phong ấn a." Lạc Thanh Hải hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Nam Kha Mộng nghe vậy há to miệng, dường như không thể tin được.

"Cung Chủ, thời gian Tiên Phủ mở ra đã không còn bao lâu nữa, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Trong kính, nam tử hỏi.

"Bất cứ giá nào cũng phải tìm được cửa vào Tiên Phủ. Các ngươi tiếp tục tìm kiếm tung tích người Bắc Hàn Tiên Cung và Hắc Phong đảo chủ. Bọn hắn nhiều người như vậy, không có khả năng tự nhiên bốc hơi biến mất, tìm hiểu ngọn nguồn có thể tìm tới một ít manh mối. Cần thiết cứ sử dụng thủ đoạn cực đoan một chút cũng được." Lạc Thanh Hải suy nghĩ một chút, thâm ý nói ra.

"Vâng." Nam tử đội mão đáp ứng một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái, biến

mất phía bên kia mặt kính.

Lạc Thanh Hải bấm niệm pháp quyết, thanh sắc kính nhanh chóng thu nhỏ lại, bay vào trong tay áo lão.

Lão đứng ngây người chốc lát, bỗng nhiên phất tay phát ra một cỗ lam quang, bao bọc bản thân và Nam Kha Mộng lại, hóa thành độn quang bay về phía xa.

------oOo------

Chương 398: Gần tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tây Môn Hoàng Vũ*

***Biên**: cubihu*

Cùng lúc đó, ở một nơi trên mặt biển Hắc Phong Hải Vực, sóng lớn cuồn cuộn, mười mấy người đang lăng không đứng, quần áo phấp phới.

Những người này đều mặc áo bào xám, chính là nhân thủ Phục Lăng Tông cùng nổi danh với Chúc Long Đạo và Thương Lưu Cung.

Hai người cầm đầu chính là lão cương thi Phong Thiên Đô cùng với độc nhãn nam tử, tông chủ Phục Lăng Tông.

Ngoại trừ Phong Thiên và sư đệ của hắn, trong đám người ở đây còn có ba gã có khí chất khác biệt so với đám người còn lại, cũng là tồn tại Kim Tiên cảnh.

Trong đó có một người tai to mặt chữ điền, thân hình cao lớn mập mạp, trông xa như một tòa núi thịt.

Hai người khác hình dáng bình thường, chẳng qua màu da có hơi quỷ dị, cũng không giống người thường.

Một người làn da toàn thân đen sì như mực, mặt đen như đáy nồi, nếu là tối trời, chỉ sợ không nhìn ra ngũ quan trên mặt. Tên còn lại thì làn da toàn thân trắng như tờ giấy, không có một tia huyết sắc, thậm chí ngay cả tóc và lông mi cũng thế, đều là thuần trắng.

Đám còn lại tự nhiên là tu sĩ Chân tiên cảnh, tu vi cũng không thấp, tầm trung, hậu kỳ.

"... Thủ hạ đi Hắc Phong đảo dò xét rồi, không chỉ không thấy bóng dáng nhân thủ của Bắc Hàn Tiên Cung, đến cả đảo chủ Lục Quân cùng những thủ hạ trọng yếu của hắn cũng không có ở đây. Thủ hạ sưu hồn một tên quản sự, mới biết được vài ngày trước những người kia đột nhiên biến mất, không biết tung tích." Tên tu sĩ Kim Tiên tai to mặt chữ điền cung kính bẩm báo.

"Quả nhiên như sư huynh nói, tám phần mười là Tiêu Tấn Hàn đụng tay đụng chân với cửa vào Tiên Phủ." Độc nhãn nam tử sau khi nghe lời này, sắc mặt khó coi nói ra.

"Xem ra chúng ta đã khinh thường, ý nghĩa hành trình đi Tiên Phủ lần này không giống như trước, ta sớm nên ngờ tới, với tâm địa của Tiêu Tấn Hàn, tuyệt sẽ không dễ dàng lại để cho người khác tranh phần đấy." Phong Thiên Đô khẽ thở dài, nói ra.

"Khởi bẩm Đại trưởng lão và tông chủ, thuộc hạ còn phát hiện trừ Phục Lăng Tông chúng ta, còn có thế lực khác cũng đang tìm kiếm nhân thủ của Bắc Hàn Tiên Cung." Tên Kim Tiên mặt vuông tiếp tục báo cáo.

"A, có mấy phương thế lực, ngươi có điều tra kỹ càng lai lịch của bọn chúng không?" Mắt Phong Thiên Đô sáng lên, hỏi.

"Có hai ba phương, bọn chúng cũng đều vô cùng thận trọng, thuộc hạ cũng không dám quá phận tới gần, cho nên không tra được rõ ràng. Chẳng qua... Trong đám người Thương Lưu Cung, có lẽ có một trong Ngũ Cực Cung Chủ là Tây Cực Cung Chủ, Thôi Xán." Tên Kim Tiên mặt vuông nói ra.

"Nếu như chúng ta có thể phát hiện cửa vào biến mất đúng do Bắc Hàn Tiên Cung ra tay thì thế lực khác tự nhiên cũng đều có thể suy đoán được. Nếu như Tiêu Tấn Hàn đã gây ra tình cảnh như thế này, thế lực khác hiển nhiên cũng sẽ không có ý đồ từ bỏ... Việc này tạm thời không cần để trong lòng." Phong Thiên Đô khoát tay áo, nói ra.

"Tiêu Tấn Hàn là Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung, lại làm ra sự tình hèn hạ như thế, đây là muốn triệt để chặt đứt con đường của tất cả mọi người tiến vào Tiên phủ! Sư huynh, chúng ta bây giờ nên làm gì?" Độc nhãn nam tử nhìn về phía Phong Thiên Đô, oán hận nói.

"Bây giờ đến khi Tiên Phủ xuất thế còn cách một khoảng thời gian, vô luận như thế nào cũng phải tìm được vị trí cửa vào, nếu không chúng ta đi một chuyến uổng công vô ích. Nếu để cho Tiêu Tấn Hàn đạt được vật kia, Phục Lăng Tông chỉ sợ cũng thật sự nguy hiểm, Chúc Long Đạo chính là vết xe đổ." Vẻ mặt Phong Thiên Đô hiện lên vẻ nghiêm nghị, lạnh giọng nói ra.

...

Thành Hắc Phong.

Khu vực trung tâm thành, trong gian phòng trang nhã của một khách sạn thoạt nhìn có chút rất khác biệt, hai vị khách nhân một nam một nữ đang ngồi.

Nam nhìn khoảng ngoài ba mươi, mặc một bộ áo bào xanh.

Nữ là một thiếu phụ mặc áo bào trắng, dung mạo bình thường, dáng người lại có chút yểu điệu.

Trước mặt bọn họ là một bàn tiệc rượu thịnh soạn, bất quá bọn hắn không có chút ý tứ ăn uống nào, thần sắc có chút nôn nóng.

"Không thể tưởng được Tiêu Tấn Hàn còn có thủ đoạn rút củi dưới đáy nồi này, hôm nay kỳ hạn càng lúc càng tới gần. Hô Ngôn, chàng nói chúng ta có thể nên làm cái gì bây giờ?" Thiếu phụ áo bào trắng có chút lo lắng hỏi.

Hai người này đúng là do Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê biến ảo dung mạo thành.

"Tiếp tục đợi ở thành Hắc Phong ôm cây đợi thỏ, xem ra cũng không có tác dụng gì, nên rời đi nơi khác tìm kiếm. Sự tình quan trọng, vô luận như thế nào, cũng phải tìm đến cửa vào Tiên Phủ!" Hô Ngôn đạo nhân ánh mắt lập loè, nói.

"Nhưng chúng ta chỉ có hai người, Hắc Phong hải vực to lớn như thế, tìm ở đâu đây? Nếu không, gọi tên Lệ Phi Vũ tới đây giúp đỡ một tay, còn nước

còn tát?" Vân Nghê đề nghị.

"Không cần, bây giờ khu vực này cũng không quá bình yên, vẫn là dùng hết khả năng tránh cho hắn và người của thế lực khác tiếp xúc. Về việc tìm kiếm, ta đã có tính toán." Hô Ngôn đạo nhân lắc đầu nói ra, sau đó đứng lên, đi ra bên ngoài.

Vân Nghê nhìn bóng lưng Hô Ngôn đạo nhân, trong lòng biết tính đối phương quyết đoán, không nói hai lời, nên lặng lẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng bước theo.

...

Một nơi ở Hắc Phong hải vực, nổi lên một hòn đảo có chút hoang vu, một đám người mặc đồ tu sĩ màu trắng đang tụ tập ở đây.

Những người này có khoảng mười một mười hai người, có cả nam nữ, tay áo bên trên đều thêu lên một đồ án Tuyết Yến, lúc này đây đứng tụ tập thành nhóm, cũng không ai nói chuyện.

Xem từ chỗ đứng của những người này, người cầm đầu là lão giả mặt vuông đứng giữa trung tâm, khí tức trên người hùng hậu ngưng thực, rõ ràng là một gã tu vi không yếu Kim Tiên cảnh.

Ngoài ra những tên khác đều là Chân tiên.

Xem từ thần sắc nhìn ngang liếc dọc của những người này, bọn họ dường như ở đây đợi người.

Không biết qua bao lâu, một đạo ngân quang từ đằng xa phía chân trời hiển hiện, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng bay đến, trong nháy mắt đã đến gần.

Ở trên đảo mọi người mới thấy được rõ ràng, người tới là một nữ tử áo bạc.

"Cừ đạo hữu, ngài đã tới." Lão giả hướng phía đó lập tức nghênh đón, trên mặt tràn đầy dáng vẻ tươi cười nịnh nọt.

"Có thu hoạch gì chưa?" Nữ tử áo bào bạc trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hỏi.

"Tạm thời chưa có, tuy nhiên dù trước kia Tuyết gia chúng ta đã dời khỏi Hắc Phong hải vực, nhưng mà vẫn còn rất nhiều tai mắt che dấu ở chỗ này. Ta đã phái người liên lạc với những người kia, cùng nhau tìm kiếm, tin rằng rất nhanh sẽ có chút ít thu hoạch." Lão giả mặt vuông nói ra.

"Khoảng cách Tiên Phủ mở ra đã không còn bao nhiêu thời gian, toàn lực tìm kiếm vị trí cửa vào Tiên Phủ, nếu không chúng ta trăm phương ngàn kế tới đây, đều chỉ như lấy giỏ trúc múc nước, công dã tràng mà thôi." Nữ tử áo bào bạc nhíu mày một cái, lập tức lập tức giãn ra, ấm giọng nói.

"Cừ đạo hữu yên tâm, chúng ta tất nhiên tận tâm." Lão giả mặt vuông lập tức nói ra.

Nữ tử áo bào bạc nhẹ gật đầu, lại nói vài ba câu cùng lão giả, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đạo ngân quang phi độn rời đi...

"Lão tổ, vị Cừ Linh này có tu vi cao tuyệt, hơn xa chúng ta, nàng tìm tới Tuyết gia chúng ta, tuy nói là hiệp lực liên minh xâm nhập Minh Hàn Tiên Phủ, nhưng có thực sự là nàng ta muốn cùng chúng ta liên thủ không? Ta xem trong mắt nàng này ẩn mang lệ khí, cũng không phải hạng người lương thiện gì." Một nam tử mặt dài hai vung tay lên, mở ra một cái bạch sắc kết giới, bao phủ trọn tất cả mọi người, tiến lên vài bước hướng lão giả nói ra.

"Chắc có lẽ không, tuy rằng tu vi nàng này cao, nhưng dù sao thế đơn lực bạc, lần này thế lực tới Hắc Phong hải vực đoạt bảo đều là người đông thế mạnh, nàng lẻ loi một mình, cho nên mới phải tìm một ít giúp đỡ." Lão giả mặt vuông hơi trầm ngâm, nói ra.

Nam tử mặt dài không nói gì, bất quá vẻ mặt nghi kỵ cũng không giảm bớt.

"Yên tâm đi, tuy rằng nàng này có thực lực cường đại, nhưng các ngươi liên thủ mười người bố trí ra Tuyết Tằm đại trận, hơn nữa có ta nên việc tự bảo vệ mình dư xài. Coi như là nàng có ý muốn lợi dụng chúng ta, chỉ cần đi vào Tiên Phủ rồi, chúng ta muốn làm cái gì, chẳng lẽ nàng còn có thể can

thiệp sao." Lão giả mặt vuông cười đắc ý, nói ra.

"Hay! Vẫn là lão tổ suy nghĩ chu toàn." Nam tử mặt dài thần sắc lúc này mới buông lỏng xuống, cười nói.

Giờ này khắc này, tại trên mặt biển, nữ tử áo bào màu bạc nhanh chóng bay về phía trước.

Trên bờ vai nàng là một tiểu trùng màu trắng, hình dáng như Thiên Ngưu, toàn thân như được điêu khắc mà thành, trắng noãn như ngọc.

Miệng thiên Ngưu màu trắng khép mở, phát ra âm thanh: "... Chỉ cần đi vào Tiên Phủ rồi, chúng ta muốn làm cái gì, chẳng lẽ nàng còn có thể can thiệp sao."

Đúng là âm thanh của lão giả mặt vuông kia.

"Mấy tên tiểu tạp trùng, được rồi, hiện tại còn cần các ngươi." Nữ tử áo bào màu bạc cười lạnh một tiếng, lật tay thu hồi Thiên Ngưu màu trắng, hai tay không ngừng huy động.

Mỗi một lần huy động, đều có một làn sương mù màu trắng nhàn nhạt từ trong tay áo bắn ra.

Sương mù nhanh chóng phiêu tán ra, thì ra những sương mù này bản chất đúng là một đám tiểu trùng màu trắng, hơi mờ, lớn nhỏ như hạt gạo, hướng phía bốn phương tám hướng bay phiêu tán mà đi.

Bên trong đáy biển, một con Yêu thú cá chình Kết Đan kỳ nhanh chóng bơi qua, thân thể vừa chạm tới mấy con tiểu trùng màu trắng.

Tiểu bạch trùng giống như bông gặp nước, lập tức chui vào trong cơ thể con cá chình.

Con Yêu thú cá chình không hề phát hiện ra việc này, tiếp tục du động bơi nhanh về phía trước.

Khắp khu vực hải vực phụ cận đều cùng lúc phát sinh tình huống như vậy, những Tiểu bạch trùng này đã nhập vào thân các loại hải thú, thậm chí cả cơ thể các loài cá bình thường trên biển, vô cùng nhanh chóng khuếch tán bốn phía.

...

Một mảnh gió êm sóng lặng trên mặt biển, hơn mười tên tu sĩ đang khoanh chân mà ngồi, tụ thành một cái trận vòng tròn.

Ba tên nam tử đầu trọc nổi lên giữa đám người, đều có tu vi Kim Tiên, thoạt nhìn là thủ lĩnh, đám còn lại đều là tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Trước người những tên tu sĩ này đều có một lá cờ nhỏ màu lam lơ lửng, toàn thân óng ánh, có thể thấy được rõ ràng bên trên mặt cờ chằng chịt phù văn.

Mỗi một mặt tiểu kỳ đều tản mát ra một cỗ chấn động Thủy pháp tắc, thình lình đều có cấp bậc Tiên Khí, hơn nữa giống như là một bộ.

Những tu sĩ này trong miệng nói lẩm bẩm, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Lam quang chói mắt từ bên trên tiểu kỳ màu lam phát tán ra, cùng ngưng tụ tại một chỗ trong không trung, hình thành một màn sáng hìn tròn màu lam cực lớn, nhìn như một cái mặt kính khổng lồ.

Ba gã Kim Tiên đầu trọc tụng niệm pháp quyết, lòng bàn tay mỗi tên bắn ra một cột sáng màu lam khác, chui vào trong mặt kính khổng lồ kia.

Mặt kính cực lớn kia rắc rắc một tiếng, vỡ vụn ra, hóa thành hơn mười mặt thủy kính nhỏ ơn.

Mỗi cái thủy kính hiện ra từng tình cảnh khác biệt, cái thì dưới biển, cái trên bầu trời, hoặc là trên một hòn đảo.

Lam quang trên thủy kính lập lòe, các loại phong cảnh không ngừng biến

hóa.

Con mắt các tu sĩ ở đây chăm chú nhìn chằm chằm vào những thủy kính này, tra xét tình huống các nơi.

...

Khi thời gian gần tới, tất cả thế lực lớn đến Hắc Phong hải vực vẫn chưa cách nào xác định được vị trí cửa vào Tiên Phủ, tất nhiên lo lắng muôn phần, dồn dập như nổi điên tìm kiếm các nơi.

Mới đầu, bọn chúng đều tận lực ẩn nấp dấu vết hoạt động, nhưng khi thời gian càng ngày càng gấp rút, bọn chúng cũng không tính toán nhiều được, hành tích tới tấp hiển hiện ra, đều đã gióng trống khua chiêng.

Hắc Phong hải vực thoáng cái đã có rất nhiều tu sĩ từ ngoại giới đến, một ít thế lực bổn địa nhất thời nơm nớp lo sợ, càng ngày càng có nhiều hòn đảo bế quan, phong đảo, hầu như nhìn không thấy bao nhiêu thân ảnh tu sĩ bản địa rồi.

------oOo------

Chương 399: Một tin tức khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thời gian qua mau, trong nháy mắt lại qua nửa năm.

Một ngày này, một chỗ ở biên giới Hắc Phong hải vực đột nhiên thiên địa linh khí rung chuyển kịch liệt, vô số mây đen hiện ra, rất nhanh hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Khí tức pháp tắc mãnh liệt từ trong mây đen tán phát ra, dẫn tới thiên địa linh khí chấn động kịch liệt lần nữa, lập tức mặt biển sóng cả cuồn cuộn, cuồng phong gào thét.

May mắn nơi này ở gần Lạc Phách Kinh Phong, nên hải vực rung chuyển cũng không làm người khác chú ý.

Mây đen cuồn cuộn đầy trời một hồi, một tiếng nổ mạnh ầm vang, một cột sáng màu đen vừa thô vừa to từ trong vòng xoáy bay vụt xuống, đánh xuống một chỗ trên mặt biển.

Nguyên bản mặt biển trống rỗng, lúc này đột nhiên hiện ra đạo đạo quang mang cấm chế, ngăn cột sáng màu đen lại.

Nương theo đó mấy tiếng "Xuy xuy xuy" vang lên, lập tức cột sáng màu đen xuyên thủng vài đạo màn sáng cấm chế, tiếp tục đánh xuống.

Vào thời khắc này có một tiếng vang thật lớn, một hư ảnh ngọn núi màu xám hiện ra, ngăn trước cột sáng màu đen.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hư không run lên bần bật, hải vực phụ cận cũng lắc lư kịch liệt, mặt đất dưới đáy biển cũng hiện ra từng khe nứt lớn, một hồi lâu mới bình lặng trở lại.

Hắc vân trên không trung bổ ra một đạo cột sáng, sau đó nhanh chóng tiêu tán.

Mấy tầng quang mang cấm chế trên mặt biển lóe lên tiêu tán, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng thần sắc lại mừng rỡ.

Hắn thở dài một hơi, sau đó phất tay lên, một đạo ánh sáng màu xanh nồng đậm bắn ra, đảo một vòng quanh hòn đảo.

Những trận kỳ trận bàn chung quanh bắn ra, chui vào trong ánh sáng màu xanh, sau đó bay trở về trong tay áo hắn.

Sau một khắc, Hàn Lập không có trì hoãn lâu, hai tay mười ngón véo động một hồi như bánh xe, bên ngoài thân hiện ra từng đạo kim sắc lôi điện, sau đó khuếch tán ra chung quanh, lập tức hình thành một kim sắc lôi trận.

Theo đó một tiếng lôi minh vang lên, kim sắc lôi trận bỗng nhiên toả sáng hào quang.

Mà khi lôi trận xuất hiện, thân ảnh của hắn mơ hồ một cái, sau đó biến mất vô tung.

...

Trong một không gian âm u ở Hắc Phong hải vực, một thân ảnh cao lớn đang khoanh chân ngồi đó.

Trên người người này bao phủ một tầng sương mù màu đen, khiến thân ảnh người này càng thêm mơ hồ, trong hắc khí tản mát ra một cỗ khí tức hung lệ.

Chung quanh người này còn có mấy bóng người ngồi xếp bằng, bất quá cũng không dám tới gần thân ảnh cao lớn này.

Nhưng vào lúc này, bóng người cao lớn chợt nhúc nhích, hắc khí trên người đều liễm nhập vào trong cơ thể, hiện ra một gương mặt lạnh lùng, chính là Tiêu Tấn Hàn.

Trên mặt gã lộ ra một tia khác thường, ánh mắt nhìn về một hướng.

Mấy người bên cạnh nhìn thấy Tiêu Tấn Hàn đứng lên, cũng lục đục đứng lên theo.

Những người này chính là mấy vị Kim Tiên trưởng lão Bắc Hàn Tiên Cung, phó cung chủ Tuyết Oanh cũng có mặt trong này.

"Cung chủ, làm sao vậy?" Tuyết Oanh đi tới, cung kính hỏi.

Tiêu Tấn Hàn không để ý đến mấy người, lật tay lấy ra một khối ngọc bàn màu trắng.

Ngọc bàn này to cỡ chậu rửa mặt, tựa hồ toàn thân được chế tạo bởi một loại bạch ngọc kỳ dị nào đó, ngay chỗ rìa được khắc rất nhiều đồ án hoa văn cổ, chính giữa là những khối ngọc lập phương màu trắng, to cỡ hạt đậu, chậm rãi di động chung quanh ngọc bàn.

Bạch quang nhu hoà từ trên ngọc bàn tán phát ra, giống như từng đạo lưu thuỷ màu trắng chuyển động chậm rãi, thoạt nhìn vô cùng huyền diệu.

Chỗ rìa ngọc bàn hiện ra một tia hắc quang, thoạt nhìn rất dễ làm người khác chú ý.

Bất quá hắc quang kia lập loè hai cái, rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa.

Tuy rằng hắc quang chỉ thoáng một cái rồi biến mất, nhưng vẫn có thể cảm ứng được một tia chấn động pháp tắc từ trong đó.

"Ồ, cái này là... Có người luyện chế ra Đạo Đan?" Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn khẽ biến, ồ nhẹ lên một tiếng.

"Đạo Đan... Nơi Hắc Phong hải vực vắng vẻ này mà cũng có Đạo Đan Sư ư? Chẳng lẽ do những người Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông mang đến? Bất quá lúc này bọn hắn luyện chế Đạo Đan để làm gì?" Trên mặt Tuyết Oanh cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, không hề hoài nghi phán đoán của Tiêu Tấn Hàn, nói ra.

"Ta cũng đoán không ra, có lẽ do bọn hắn một mực tìm không thấy cửa vào Tiên Phủ, nên muốn thi triển thủ đoạn gì a." Tiêu Tấn Hàn chậm rãi lắc đầu, nói ra.

Thần sắc Tuyết Oanh khẽ biến một chút, gật đầu nhẹ.

Tiêu Tấn Hàn lật tay thu hồi ngọc bàn màu trắng, sau đó đi đến phía trước, rất nhanh đứng lại.

Chỉ thấy cách không xa phía trước thình lình có một cánh cổng ánh sáng cự đại màu lam, to chừng trăm trượng, trên cánh cửa có vô số hoa văn điêu khắc phong cách cổ xưa, tản mát ra lam quang vô cùng chói mắt.

Lam quang ở chính giữa cánh cổng ánh sáng càng sáng chói, bắt đầu chuyển động như nước chảy, mơ hồ hình thành một vòng xoáy màu lam.

Thỉnh thoảng lam quang bên trong cánh cổng ánh sáng sáng ngời mãnh liệt, trùng kích ra hướng bên ngoài.

Chung quanh quang mang lam sắc thình lình có chín ngọc trụ cực lớn màu trắng, đứng theo hình dạng cửu cung, trên mỗi ngọc trụ đều khắc rậm rạp chằng chịt đường vân huyền ảo.

Mặt đất chung quanh chín ngọc trụ cũng khắc vào trận văn vô cùng phức tạp, hình thành một pháp trận thật lớn.

Trên mỗi đỉnh ngọc trụ đều có một tu sĩ đang khoanh chân ngồi, thình lình ba người Âu Dương Khuê Sơn cũng ở trong đó, trong miệng đang lẩm bẩm.

Bạch quang chói mắt từ ngọc trụ và bên trong pháp trận tuôn ra, hình thành một màn sáng màu trắng dày đặc, bao phủ cánh cổng ánh sáng vào trong.

Mỗi lần lam quang xông tới, màn sáng màu trắng đều rung động kịch liệt một cái, tiếp theo chín ngọc trụ chung quanh cũng lắc nhẹ một chút, thân hình tu sĩ phía trên cũng theo đó run lên.

"Tiên Phủ đã gần phủ xuống, chấn động trùng kích càng lúc càng lớn, phân phó xuống dưới, thời gian tới cần phải chú ý, không được chủ quan, chớ để xảy ra rủi ro." Tiêu Tấn Hàn phân phó.

"Cung chủ yên tâm, vì sự tình lần này, chúng ta đã sớm chuẩn bị đầy đủ, sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì." Tuyết Oanh tự tin nói.

"Ngoài ra, cần chú ý đám người Âu Dương Khuê Sơn này, tránh để cho bọn họ lười biếng, xuất công không xuất lực." Tiêu Tấn Hàn gật đầu, nói thêm.

"Ha ha, bọn hắn sẽ không có đảm lược này. Hơn nữa đã đến nơi này, cũng không còn do bọn hắn quyết định." Tuyết Oanh cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Hôm nay tình huống bên ngoài như thế nào rồi?" Tiêu Tấn Hàn ừ một tiếng, lập tức hỏi.

"Những người Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông kia không có đầu mối tìm chúng ta, nhờ Cung chủ cơ trí, lúc trước đã bố trí chu đáo chặt chẽ, tuy các thế lực này nổi điên tìm kiếm chúng ta, lại không thu hoạch được chút nào." Tuyết Oanh cười nói, bên trong khẩu khí tràn đầy vẻ hả hê.

"Bọn người Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông không đáng để lo, thế người Luân Hồi Điện đâu?" Tiêu Tấn Hàn mỉm cười, lập tức hỏi.

"Người Luân Hồi Điện vẫn như cũ luôn che giấu hành tung, vẫn không có hiện thân. Bất quá nếu bọn hắn phát hiện cấm chế bên ngoài sẽ toàn lực phá giải, chúng ta lại bố trí xuống cạm bẫy thần không biết quỷ không hay phát động, một lần hành động phong ấn bọn chúng, tuy rằng chưa thể diệt toàn quân bọn họ, nhưng cũng có thể làm cho nguyên khí những tặc tử này tổn thương nặng nề. Mặc dù bọn hắn có thể thoát ra, tối thiểu cũng mất nửa năm một năm, đến lúc đó Minh Hàn Tiên Phủ bên này đã sớm đóng cửa, bọn hắn cũng không thể làm được gì." Tuyết Oanh vừa cười vừa nói.

Tiêu Tấn Hàn gật đầu hài lòng, ánh mắt nhìn cánh cổng ánh sáng màu lam, trong mắt lộ ra quang mang cực nóng.

Nhưng vào lúc này, cách đó không xa, trên người một gã nam tử mày kiếm áo trắng chợt hiện ra một đạo bạch quang.

Người này là gã nam tử họ Phùng, sớm đi vào Hắc Phong hải vực năm đó. Trên mặt gã lộ ra vẻ kinh ngạc, lật tay lấy ra một cái trận bàn màu trắng.

Quang mang trên trận bàn lập loè, hiện ra một nhóm chữ nhỏ.

Nam tử mày kiếm nhìn thoáng qua, sắc mặt đại biến, lập tức bước nhanh đến phía Tiêu Tấn Hàn.

"Cung Chủ, không tốt!"

...

Một chỗ hư không trên mặt biển gần Ô Mông Đảo, hư không chấn động, từng đạo kim sắc lôi điện hiện ra, lập tức ngưng tụ thành một Kim sắc lôi trận.

Thân ảnh Hàn Lập từ trong lôi trận hiện ra, ánh mắt hắn nhìn chung quanh, đồng thời thần thức lan ra.

Cảm ứng được chung quanh không có gì khác thường, lúc này hắn mới nhẹ nhàng thở ra, lật tay lấy ra một cái hộp ngọc, bên trong là một quả đan dược màu đen, tản mát ra chấn động pháp tắc nhè nhẹ, đúng là Hư Nguyên Đan.

Tuy rằng đã thành công luyện chế qua đan này, nhưng lần này luyện chế vẫn không tránh được thất bại.

Hắn dùng hết mấy phần tài liệu mới luyện chế được một quả này.

Hắn cầm lấy viên Hư Nguyên Đan này, ánh mắt có chút lập loè.

Trải qua lần luyện đan này, Hàn Lập lại có thêm vài phần chú giải đối với viên đan này, tuy vật này thập phần tương tự với Đạo Đan, nhưng dường như tác dụng không phải dùng để tìm hiểu pháp tắc trong đó.

Bất quá dùng đan này để làm gì, hắn cũng đoán không ra.

Hai mắt Hàn Lập lại nhìn đan này nhiều hơn, sau đó lật tay thu vào, ánh mắt nhìn về phía trước, nhíu mày.

Lại là nửa năm trôi qua, Hô Ngôn đạo nhân vẫn không có chút tin tức nào, tính toán thời gian có lẽ lúc này Tiên Phủ bắt đầu mở ra mới đúng, chẳng lẽ thật sự xảy ra vấn đề gì?

Hàn Lập im lặng chốc lát, lật tay lấy ra trận bàn đưa tin đỏ thẩm, bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Ánh sáng màu đỏ từ trong trận bàn sáng lên, hình thành một pháp trận đỏ thẩm.

Môi hắn khẽ nhúc nhích, phát ra một cái tin tức.

Trận bàn đỏ thẩm chuyển động nhẹ nhàng, quang mang pháp trận lập loè, nhưng Hô Ngôn đạo nhân thủy chung vẫn không có hồi âm.

Hàn Lập chau mày, vậy mà không thấy hồi âm, chẳng lẽ thật sự xảy ra biến cố.

Hắn suy nghĩ một chút, thân hình bay lên trên biển, đồng thời lật tay lấy ra mặt nạ Vô Thường Minh, mang lên mặt, mở ra giao diện tin tức.

Nếu thật sự Minh Hàn Tiên Phủ xảy ra chuyện, nơi đây mới có thể tra được một chút manh mối.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ giật mình.

Bên trong Vô Thường Minh truyền lại giao diện tin tức, lúc này đã trộn thành một mảnh hỗn loạn, vô số tin tức đan vào cùng một chỗ, náo nhiệt vô

cùng.

Hắn vội vàng lật xem, càng xem sắc mặt càng cổ quái.

Những năm này hắn không phải chuyên tâm luyện chế Trọng Thủy Chân Luân, thì là luyện đan, cũng không để ý sự tình Minh Hàn Tiên Phủ. Giờ nhìn những tin tức này, hắn mới hiểu được một ít tình huống Hắc Phong hải vực hôm nay.

Thời gian ba năm này, cửa vào Tiên Phủ vậy mà không có xuất hiện, thế lực khắp nơi đều xuất toàn lực tìm kiếm.

Bất quá lúc này trong Vô Thường Minh náo nhiệt như thế, lại là vì một tin tức khác:

"Cửa vào Tiên Phủ, đằng sau Hồng Nguyệt Đảo"

Tuy tin tức này không biết thiệt giả, nhưng đưa tới sóng gió trong Vô Thường Minh.

"Hồng Nguyệt Đảo..." Hàn Lập thì thào tự nói.

Nơi này hắn tự nhiên không quên, năm đó hắn và bọn người Giao Tam đã chém giết Hồng Nguyệt Đảo chủ tại chỗ đó.

Vậy mà dưới đảo này lại có càn khôn khác, thật sự cửa vào Minh Hàn Tiên Phủ ở đó sao?

Ánh mắt của hắn lập loè, lấy ra một khối tinh thạch màu đen, đúng là Mặc Ngọc Tinh.

Vật này là Trư Đồn Thú tìm được gần Hồng Nguyệt Đảo, tựa hồ Giao Tam cũng chú ý tới vật này, còn có Hư Nguyên Đan kia...

Ý niệm trong đầu Hàn Lập cuồn cuộn, bất quá hết thảy sự tình đều mơ hồ chỉ về hướng Hồng Nguyệt Đảo.

"Chẳng lẽ tin tức này là thật..." Hắn lẩm bẩm.

------oOo------

Chương 400: Tập hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tây Môn Hoàng Vũ*

***Biên**: Độc hành*

Đúng lúc này, trận bàn đưa tin bên cạnh Hàn Lập chợt sáng lên, một bóng người đỏ thẫm xuất hiện bên trong, đúng là Hô Ngôn đạo nhân.

"Lệ đạo hữu, nhanh đến Hải Dong đảo tập hợp." Xích huyết tiểu nhân mở miệng nói ra.

"Hải Dong đảo... Tiền bối, chẳng lẽ cửa vào Minh Hàn Tiên Phủ thật sự ở phía dưới Hồng Nguyệt đảo?" Hàn Lập hơi ngẩn ra, đảo này đúng là hòn đảo mà lần đầu hắn chấp hành nhiệm vụ ở Vô Thường Minh.

"A, xem ra ngươi cũng thấy tin tức này truyền lưu trong minh. Việc này bảy tám phần mười là sự thật, trước tiên ngươi nhanh đến tập hợp với chúng ta đã." Hô Ngôn đạo nhân từ chối cho ý kiến, tiếp tục thúc giục.

"Tốt, ta lập tức đi ngay." Hàn Lập gật đầu nhẹ, bấm niệm pháp quyết ngừng liên lạc, thu hồi trận bàn đưa tin, bay xuống phía dưới mặt biển.

Sau một lát, một đạo thanh sắc cầu vồng bắn ra trên biển, xoay quanh giữa không trung một vòng, rồi bay về một hướng.

...

Một chỗ trên mặt biển Hắc Phong hải vực, nhân thủ Thương Lưu Cung đều đứng trên một chiếc thuyền màu lam cỡ lớn, đang bay vùn vụt về phía trước.

"Hồng Nguyệt đảo, vị trí đảo này cũng không vắng vẻ, cũng không gần

trung tâm Hắc Phong Hải Vực, đúng là dễ dàng khiến người ta xem nhẹ." Lạc Thanh Hải đứng ở đầu thuyền, như có điều suy nghĩ, tự lẩm bẩm.

Trước người gã hiện lên một màn sáng nhỏ màu xanh lam, phía trên rậm rạp chằng chịt các hòn đảo trên nền hải vực xanh thẳm như sao trên trời.

Sau lưng gã, còn đứng vài người, ngoại trừ một nam tử trung niên đội mão, còn có ba người khác.

Một gã thư sinh mặt trắng khoảng hai ba mươi lăm tuổi, tay cầm một cái quạt lông màu lam, thoạt nhìn có vài phần phong thái nho nhã.

Còn có một Hắc tu lão giả thần tình nghiêm túc, đang cúi đầu tựa hồ đang nhìn hai chân của mình, dáng vẻ trầm mặc ít nói, không muốn chuyện trò.

Người cuối cùng là một gã đội mũ vành rộng, vành nón hạ xuống, không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra là một nam tử.

Hai cánh tay người này thình lình bị đoạn đến vai, thân thể phảng phất như một cây côn, thoạt nhìn khá buồn cười, nhưng mơ hồ lại toát ra một vẻ đáng sợ.

Những người khác bao gồm Nam Kha Mộng cùng đám đại hán râu quai nón, đều đứng xa hơn một chút.

"Cung chủ, lúc trước ta đã từng đi dò xét qua Hồng Nguyệt đảo này, lúc ấy cũng không phát hiện điểm gì khác thường, có lẽ do chúng ta sơ sót." Bạch diện thư sinh có chút tự trách nói.

"Nếu thật Bắc Hàn Tiên Cung dùng trăm phương ngàn kế thiết lập cấm chế, thủ đoạn bình thường nhất định không tra xét được, đây cũng không phải là lỗi của các ngươi, không cần tự trách. Tuy rằng không biết người phương nào thả ra tin tức này, bất quá trực giác cho ta biết, đây là sự thực." Lạc Thanh Hải khoát tay áo, sau đó chậm rãi nói ra.

"Cung chủ, ý của ngài là..." Bạch diện thư sinh nao nao, tiếp theo mặt hưng phấn thêm mấy phần nói.

Nguyên bản Hắc tu lão giả cúi đầu nhìn dưới chân cũng ngẩng đầu lên, mặc dù sắc mặt vẫn nghiêm túc kiệm lời như trước, nhưng trong đôi mắt lại nhiều hơn mấy phần thần thái, ngay cả tên nam tử mang mũ rộng vành cũng có chút rung động.

Cách đó không xa, đám người Nam Kha Mông nghe Lạc Thanh Hải nói thế, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn.

Lạc Thanh Hải không nói gì thêm, tay bấm niệm pháp quyết một cái, chiếc thuyền màu lam tỏa sáng hào quang, tốc độ nhanh hơn vài phần, mơ hồ hóa thành một đạo huyễn ảnh màu lam cực lớn, vội vã bay về phía trước.

...

Trên không một chỗ khác của Hắc Phong Hải Vực, thân ảnh một đám người áo bào tro đứng trên không trung vẫn không nhúc nhích, là đám người Phục Lăng tông.

"Sư huynh, ngươi cảm thấy tin tức này là thật hay giả?" Đại hán một mắt nhìn về phía Phong Thiên Đô, hỏi.

"Không có lửa làm sao có khói, ắt có nguyên do. Các ngươi nhiều người như vậy đến nay cũng không tìm ra đầu mối gì, không bằng còn nước còn tát." Sắc mặt Phong Thiên Đô không thay đổi nói.

"Sư huynh nói rất đúng, bất quá nói đi cũng phải nói lại, lần này cửa vào Tiên Phủ quả thực có chút cổ quái..." Đại hán một mắt có chút lúng túng cười nói làm lành.

Không chờ đại hán một mắt nói xong, Phong Thiên Đô đột nhiên khoát tay, tay áo vung lên, mây đen nổi lên bao tất cả mọi người vào trong, âm phong đại tác, cuồn cuộn mà đi, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

...

Trên một tòa hải đảo xanh um tùm, một nữ tử áo bạc đang lơ lửng giữa

không trung, chính là Cừ Linh.

Trên mặt nàng mang một cái mặt nạ màu xanh, thanh quang lóe lên trên mặt nạ, hình thành một màn sáng màu xanh.

Cừ Linh nhìn màn sáng màu xanh, ánh mắt lộ ra một tia mỉm cười.

Vào thời khắc này, chân trời phía xa hiện ra một đoàn bạch quang, nhanh chóng bay vụt tới.

Bạch quang rơi vào trên hải đảo, lấp lóe hai cái rồi tiêu tán, hiện ra đoàn người lão giả mặt chữ điền, nhân số nhiều hơn mấy người so với trước.

"Cừ đạo hữu, ngươi có nghe lời đồn xuất hiện vị trí cửa vào Tiên Phủ ở Hồng Nguyệt Đảo không?" Lão giả mặt chữ điền đi tới phía trước hai bước, hưng phấn nói.

"Ta đã biết, tin tức này đúng là náo rung trời trong Vô Thường Minh." Cừ Linh gật đầu nói.

"Ngươi cảm thấy tin tức này có đáng tin hay không?" Thanh âm lão giả mặt chữ điền chưa phát ra đã giảm thấp xuống vài phần, hỏi.

"Người trong Vô Thường Minh chất vấn tin tức này rất nhiều, nhưng không có mấy người có thể xuất ra chứng cứ phủ nhận điều đó, xem ra có mấy phần là sự thật. Bất quá mặc kệ tin tức này thật hay giả, hãy đến Hồng Nguyệt Đảo nhìn kỹ hẵng nói." Cừ Linh từ chối cho ý kiến nói.

"Liên quan tới Hồng Nguyệt Đảo này, ta cũng không biết nhiều tin tức, trước kia Tuyết Gia các ngươi là thế lực của Hắc Phong Hải vực, Tuyết Sơn đạo hữu hẳn là hiểu rõ đảo này a?" Cừ Linh chuyển chủ đề hỏi.

"Cừ đạo hữu có chỗ không biết, Hồng Nguyệt đảo tại Hắc Phong hải vực vốn cũng không nổi danh cho lắm, mà Tuyết gia từ mấy vạn năm trước đã rời khỏi Hắc Phong Hải Vực, đối với nó cũng hiểu không nhiều, chỉ nghe nói Hồng Nguyệt đảo chủ là một vị Địa Tiên có vài phần danh tiếng, tu vi không tầm thường. Về sau không biết nguyên nhân gì, người này bị giết,

Hồng Nguyệt đảo liền một mạch hoang phế, đến nay cũng không có người quản lý nơi đó." Lão giả mặt chữ điền suy nghĩ một chút, nói ra.

"Ra là như vậy..." Cừ Linh nghe vậy ánh mắt híp lại, tỏ vẻ do dự.

"Nếu đã quyết định đi, chúng ta mau chóng lên đường, vạn nhất tin tức này là sự thật, chớ để thế lực khác chiếm đoạt tiên cơ." Lão giả mặt chữ điền đợi một hồi, thấy Cừ Linh còn đang trầm ngâm không nói, không khỏi có chút gấp gáp nói ra.

"Tốt, đi thôi." Ánh mắt Cừ Linh lóe lên, thu lại nỗi lòng, ừ một tiếng.

Lão giả mặt chữ điền vui vẻ, quay người phất tay phát ra một tia sáng trắng, bao lấy người của Tuyết gia, định bay đi.

Vào thời khắc này, một hồi gió nhẹ thổi qua phía sau lưng lão giả, sau đó dưới bụng mát lạnh, một cỗ đau nhức truyền đến kịch liệt.

Khí lực toàn thân lão tiêu tán nhanh chóng, lão cúi đầu nhìn xuống.

Một cái đầu rắn màu trắng to như chén cơm từ bụng lão chui ra, trong miệng ngậm một tiểu nhân màu trắng, ngũ quan khuôn mặt giống lão như đúc.

Hai mắt lão giả mặt chữ điền mở trừng trừng, thần sắc trên mặt lộ vẻ không dám tin.

Tuy trên người lão không có bao nhiêu linh quang, nhưng trên người mặc một kiện Linh bảo giáp, chính là bảo vật lão dùng tâm huyết hơn mười vạn năm tế luyện, nhưng trước con rắn này, không khác gì một tờ giấy bị xuyên thủng.

Bạch quang lóe lên từ sâu trong miệng bạch xà, một đám bạch diễm bắn ra, đánh vào thân tiểu nhân Nguyên Anh.

Ken két!

Nguyên Anh lão giả mặt chữ điền lập tức bị băng tinh màu trắng đông lại.

Bạch xà há miệng lớn, thình lình cắn nuốt băng tinh màu trắng cùng Nguyên Anh lão giả trong đó, sau đó thân thể co rụt lại, bắn ngược lại phía sau.

Lão giả mặt chữ điền kêu lên một tiếng đau đớn. Thân thể bị bạch xà xuyên thủng một lỗ, xoay người lại.

Phía sau lão, sắc mặt Cừ Linh lạnh lùng, một con rắn lớn màu trắng quấn trên thân ả, đôi mắt hẹp dài lạnh lùng cùng cực, trong miệng lưỡi rắn lè ra thụt vào, phát ra âm thanh xuy xuy.

"Không tốt!"

"Nữ nhân điên, ngươi định làm gì!"

"Lão tổ..."

Những biến hóa liên tiếp nhanh như thiểm điện, đám người Tuyết gia giờ phút này mới phản ứng kịp, mắt thấy lão tổ bị ám toán, lập tức liên tục gào thét, bay nhào tới.

Trong khoảnh khắc các loại Linh Bảo hào quang đổ xuống, hội tụ thành một dòng lũ linh quang to lớn đánh tới Cừ Linh, tựa hồ những người này đã sớm chuẩn bị.

Cừ Linh cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên.

Một đoàn kim quang bắn ra, hóa thành một con cự trùng vàng kim lớn mấy chục trượng, ngăn lại dòng lũ hào quang Linh bảo.

"Vì... cái gì..." Lão giả mặt chữ điền nhìn chằm chằm Cừ Linh, khí lực toàn thân nhanh chóng tiêu tán, chật vật mở miệng hỏi.

"Ta mời Tuyết gia các ngươi, bất quá là vì chưa quen thuộc Hắc Phong Hải Vực này, cần một thám tử thích hợp thôi. Hiện tại cửa vào Tiên Phủ đã xuất

hiện, tự nhiên cũng không cần các ngươi nữa." Cừ Linh thản nhiên nói, cong ngón tay búng ra.

Mi tâm lão giả mặt chữ điền lập tức "Phốc" một tiếng, thủng thêm một lỗ máu, con mắt ảm đạm xuống, ngã trên mặt đất.

Cừ Linh xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một bên khác.

Từng đạo Linh Bảo đánh vào thân cự trùng màu vàng kim, liên tiếp nổi lên tiếng vang ầm ầm, hào quang lóe lên, đã thấy tất cả Linh Bảo đơn giản bị bắn ra, trên thân giáp trùng một vết ngấn sáng cũng không có.

Nhưng bị Linh Bảo oanh kích vài cái như vậy, trong mắt Cự trùng vàng kim lộ vẻ tức giận, hai chân trước vung lên.

Hai đạo tinh quang bắn ra, trảm lên hai kiện Linh Bảo.

Một tiếng "Xoẹt" nhỏ vang lên, hai kiện Linh Bảo giống như bùn được nặn lên, bị tinh quang đơn giản chém thành hai đoạn, hào quang mất hết rơi trên mặt đất.

Đám người Tuyết gia thấy cảnh này, đều trợn mắt há hốc mồm.

"Đừng rối rắm! Chúng ta không thể đối phó nữ nhân này, nhanh chia ra chạy trốn! Có thể trốn được người nào hay người đó." Nam tử mặt dài hét lớn một tiếng, Linh Bảo tế ra cũng không kịp thu hồi, thân thể hóa thành một đạo bạch quang phi độn về một hướng.

Những người khác như tỉnh mộng, đều quay người chạy trốn.

"Đã đến rồi còn muốn đi? Đều lưu lại chỗ này cho ta." Cừ Linh cười lạnh một tiếng, bấm tay một cái.

Hai cái chân trước bọ cánh cứng màu vàng đại phóng kim quang, lần nữa vung lên mãnh liệt.

Hai đạo linh quang vừa thô vừa to dài vài chục trượng bắn ra, phát ra ông

ông rung động mãnh liệt.

Hai đạo tinh quang khẽ run lên, sau đó thình lình hóa thành hơn mười đạo tinh quang nhỏ hơn, phân biệt chém tới đám người Tuyết gia.

Tốc độ tinh quang nhanh không thể tưởng tượng nổi, lóe lên liền xuất hiện sau lưng mọi người.

"Phốc phốc" vài tiếng, Tinh quang Linh Bảo hộ thể trên đám người Tuyết gia giống như giấy, đơn giản bị chém vỡ.

Liên tiếp những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trong trời đất lạnh lẽo, Tuyết gia không một người ngoại lệ, thân thể cùng với Linh Bảo hóa thành linh quang đầy trời, biến mất vô tung.

Cừ Linh mỉm cười, phất tay phát ra một chùm ngân quang, thu thi thể lão giả mặt chữ điền đến trước người.

"Khí huyết tu sĩ Kim Tiên dồi dào, uống máu cũng không tệ. Đừng nôn nóng, thức ăn ngon vẫn còn phía sau đấy." Hai mắt nàng dò xét thi thể, gật đầu nhẹ, thu vào, sau đó xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía giáp trùng màu vàng kim, cười nói.

Nói xong, nàng phất tay triệu hồi giáp trùng, thân thể hóa thành một đạo ngân quang bắn đi.

------oOo------

Chương 401: Giấu đầu hở đuôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tây Môn Hoàng Vũ*

***Biên**: cubihu*

Đảo Hải Dung, mấy ngày sau.

Một đoàn ánh sáng màu xanh xẹt nhanh từ phía chân trời xa xa đến gần, hạ xuống hư không hòn đảo, độn quang thu lại, lộ ra thân ảnh một gã nam tử dáng người khôi ngô.

Nam tử đúng là Hàn Lập, chẳng qua là lúc này hắn đã biến ảo dung mạo thành một gã đại hán trung niên khuôn mặt ngăm đen bình thường.

Hắn đứng lơ lửng giữa không trung, bất động, hai mắt phóng lam quang quét xuống phía dưới.

Vào thời khắc này, một chỗ không gian trên hòn đảo vừa vang lên "ông ông" hiện ra một màn sáng hình quả trứng gà màu xanh lam.

Ngay sau đó một tiếng "xoẹt", màn sáng tách ra một lỗ hổng cho một người có thể đi qua.

"Là Thiên Vũ tới rồi sao? Vào đi." Không đợi Hàn Lập làm ra cử động gì, một thanh âm truyền đến.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, thân thể hạ xuống phía dưới, lóe lên bay vào bên trong màn sáng màu lam. Cái lỗ hổng lớn kia lập tức lóe lên biến mất, sau đó màn sáng màu lam kia cũng biến mất không thấy.

Không gian phía dưới màn sáng cũng không lớn, là một khu vực hình bán cầu bán kính khoảng trăm trượng, nhiệt độ bên trong khá cao, có chút nóng

bức.

Hàn Lập vừa tiến vào trong đó, hơi ngẩn ra.

Nơi đây tụ tập một đám tu sĩ lạ lẫm, hắn cũng không nhận ra, bất quá trong đám người đang nói chuyện đó có một lão giả mặc áo bào đen đang mỉm cười với mình, đứng bên cạnh lão là một nữ tử váy vàng dung mạo mỹ lệ.

Hàn Lập thoát nghĩ, liền nhận ra hai người này không phải ai khác, chính là Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê. Hai người họ cũng giống hắn, đã biến ảo dung mạo.

"Tiểu điệt trên đường chậm trễ một chút thời gian, lại để cho sư thúc đợi lâu, thật sự là có lỗi vô cùng." Hàn Lập chắp tay nói nhưng ánh mắt nhìn về phía sau lưng hai người.

Sau lưng Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê có chín tên tu sĩ ăn vận như đạo nhân nữa đang đứng.

Những người này mặc một bộ đạo bào màu lửa đỏ, bên trên trường bào còn thêu một cái đồ án hỏa nha rất sống động, nhìn như đến cùng một tông môn.

Sắc mặt chín người đều có chút ửng hồng quái dị, toàn thân phát tán ra từng đợt chấn động linh lực hỏa diễm, hiển nhiên đều cùng tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính.

Ba người cầm đầu, là một lão giả râu hồng tóc hồng ngoài tám mươi tuổi, một đại hán cao lớn cởi trần, còn lại là một mỹ phụ ước chừng khoảng hơn bốn mươi tuổi.

Khí tức trên thân ba người rất mạnh mẽ, mặc dù không bằng hai người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê, nhưng hiển nhiên cũng là tu sĩ Kim Tiên kỳ, chẳng qua tu vi lão giả cao thâm hơn hai người còn lại một chút.

"Thiên Vũ, đến đây, ta giới thiệu cho ngươi một chút, mấy vị này đều là đạo hữu Cổ Vân đại lục Chân Diễm Tông, lần này đồng hành cùng chúng ta

xâm nhập Minh Hàn Tiên Phủ tìm kiếm cơ duyên tạo hóa. Vị này chính là tông chủ Húc Dương Tử, hai vị này là Chấn Vân trưởng lão, cùng với Lô Lan trưởng lão. Ba vị đạo hữu, Thiên Vũ là thế hệ con cháu hậu bối của hai người chúng ta, làm người nhanh nhẹn, cơ trí, thực lực coi như không tệ, có thể có chút hữu dụng bên trong Tiên Phủ." Hắc tu lão giả do Hô Ngôn đạo nhân biến thành ha ha cười cười nói nói, giới thiệu.

"Nguyên lai là ba vị tiền bối Chân Diễm Tông, còn có chư vị đạo hữu, tại hạ Cổ Thiên Vũ, hữu lễ." Hàn Lập ánh mắt lóe lên, trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười, chắp tay nói.

Chân Diễm Tông này, hắn là biết khá rõ.

Đây là tông môn cư trú tại góc của Cổ Vân đại lục, đúng là một trong các thế lực lớn gần với Chúc Long đạo, lại là thần thông Hỏa thuộc tính, nhưng không biết sao, môn nhân đều không qua lại cùng bên ngoài, dường như có ít sự tình liên quan, thế cho nên danh tiếng tông môn này không lớn.

Kỳ thật nếu Chúc Long Đạo không gặp đại biến lúc trước, kỳ thật toàn bộ các thế lực lớn nhỏ ngoài sáng trong tối ngầm phụ thuộc vào Chúc Long Đạo, có lúc giúp đỡ cũng có lúc phân tranh, nhưng chỉ cần không liên quan đến một số điểm mấu chốt, Chúc Long Đạo sẽ không quản mà vui vẻ tác thành.

Hàn Lập đối với sự tình Chúc Long Đạo hiện tại cụ thể thế nào cũng không hiểu rõ, nhưng bằng vào lịch duyệt của hắn, tự nhiên cũng suy đoán được tình hình Cổ Vân đại lục hiện tại, gọi là tan đàn xẻ nghé cũng không sai biệt lắm.

Bây giờ đột nhiên Hô Ngôn đạo nhân tìm đến tông môn này đồng hành, cũng có vài phần e là dấu đầu hở đuôi.

"Thật sự là hậu sinh khả uý. Cổ đạo hữu, lúc này đây cửa vào Tiên Phủ còn không biết ở nơi nào, lại bàn tính chuyện sau khi tiến vào Tiên Phủ, không khỏi có chút quá nóng lòng chứ." Húc Dương Tử nhìn qua Hàn Lập khẽ gật đầu, liền dời ánh mắt, miệng nói như thế.

Mặt khác, đại hán cao lớn Chấn Vân và mỹ phụ trung niên Lô Lan kia cũng chỉ nhìn thoáng qua Hàn Lập, từ chối ý kiến, hiển nhiên do Hàn Lập không phải Kim Tiên nên không để trong lòng.

Hàn Lập thấy thế chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không để ý, cất bước đi tới đứng phía sau hai người Hô Ngôn.

"Kỳ thật tin tức bên trong Vô Thường Minh, tin rằng ba vị đạo hữu cũng biết. Tuy chỗ đó chưa hẳn thật sự là cửa vào Tiên Phủ, nhưng mà rốt cục cũng là có thêm một tí manh mối." Hô Ngôn đạo nhân khẽ mỉm cười nói.

"Hai vị đạo hữu ngẫu nhiên có được bảo đồ, nguyện ý đem danh ngạch tiến vào Tiên Phủ lấy ra hợp tác cùng Chân Diễm Tông chúng ta, là tín nhiệm đối với bổn tông. Tất nhiên bổn tông cảm kích muôn phần. Chẳng qua là hiện tại chúng ta đã tìm kiếm thời gian dài như vậy, hầu như đem trọn cái Hắc Phong hải vực xới tung lên mà không có chút nào thu hoạch, trong khi tin tức này có chút kỳ quặc, chỉ sợ hơn phân nửa là dối trá." Húc Dương Tử nhíu mày nói ra.

"Lời Húc Dương đạo hữu sai rồi, nếu như tìm thời gian dài như vậy cũng không có chút thu hoạch nào, hiện tại xuất hiện tin tức này, mặc kệ là thật là giả, chúng ta đều nên đến Hồng Nguyệt đảo dò xét một phen mới phải." Vân Nghê bỗng nhiên mở miệng nói.

"Thứ cho Nghiêm mỗ nói thẳng, mặc dù tin tức này đang gây huyên náo xôn xao bên trong Vô Thường Minh, nhưng dù sao thật giả cũng không ai biết. Nói không chừng có người nào đó cố ý lộ ra, thiết lập cạm bẫy ở Hồng Nguyệt đảo, ý đồ mưu hại người tiến đến. Nếu chúng ta quá cố chấp, chẳng lẽ không phải là chui đầu vào lưới sao." Chấn Vân lắc đầu nói.

"Đúng vậy, nói không chừng, chỉ sợ là nước cờ do Bắc Hàn Tiên Cung thiết lập. Hành động lần này cần phải thận trọng cho thỏa đáng." Trung niên mỹ phụ Lô Lan cũng nhíu mày nói ra.

"Ba vị, Minh Hàn Tiên Phủ này vạn năm mới mở ra một lần, nhất là lần trước có người phát hiện trong đó có lẽ còn có Động Thiên khác, vô cùng có khả năng thật sự có "Thái Ất đan" trong truyền thuyết vô cùng có ích đối

với đột phá cảnh giới Thái Ất. Nếu không thế thì sao ngay cả Bắc Hàn Tiên Cung và các thế lực khắp nơi lại phải huy động nhiều nhân lực như thế. Đây chính là cơ duyên tạo hóa ngàn năm có một, đã đến lúc này đây, chẳng lẽ ba vị cam tâm lùi bước sao?" Hô Ngôn đạo nhân lại nhíu mày nói.

"Điều này... Thật lòng cũng không phải như thế... Chẳng qua là việc này nên bàn bạc kỹ hơn, lúc này hết thảy lấy ổn thỏa là trên hết." Sắc mặt Húc Dương Tử sắc mặt khẽ biến, nói.

Hai người còn lại nhất thời không nói thêm gì nữa, nhưng trong ánh mắt vẫn còn chứa nhiều nghi kỵ.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày.

Mấy vị tu sĩ Kim Tiên Chân Diễm Tông này chỉ sợ là cũng bị bảo vật bên trong Tiên Phủ hấp dẫn mà đến, nhưng đối mặt với cục diện hiện tại còn có chút do dự, không hề có nhuệ khí gì. Tính cách tông chủ cùng trưởng lão như thế cũng khó trách việc tông môn này trước đây ít xuất hiện.

"Ta biết rõ, ba vị đang lo lắng Bắc Hàn Tiên Cung thế lớn mà dã tâm lại bừng bừng, chỉ bằng vào những người chúng ta, dù có thêm gấp hai ba lần, nếu gặp mặt cũng không địch lại. Nhưng từ biến cố Chúc Long đạo đến giờ, tuy rằng Tiên Cung ngoài sáng thực lực tăng nhiều, nhưng sau lưng thực sự bị chống đối không ít. Theo ta được biết, kể cả Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông và thế lực khắp nơi đều phẫn uất với Tiên Cung, không muốn rút cuộc lại trở thành kết cục như Chúc Long Đạo, nhất là lần này Bắc Hàn Tiên Cung dấu tay phong ấn cửa vào Tiên Phủ, xem như đã chọc giận nhiều người. Ta chắc chắn người của các thế lực khác đều sẽ tiến đến phía Hồng Nguyệt Đảo." Hô Ngôn đạo nhân khẽ thở dài, chậm rãi nói.

"Nếu tin tức này là sự thật, cửa vào Tiên Phủ ở ngay Hồng Nguyệt đảo, đến lúc đó mọi người liên thủ hành động. Tuy Tiên Cung thế lớn nhưng cũng không có khả năng chống lại được tất cả mọi người. Dù cho đó là một cạm bẫy, thì cũng không có khả năng vây được mọi người chúng ta. Ba vị phải sợ điều gì?!" Vân Nghê chợt bổ sung.

"Hai vị nói lời như vậy, cũng có vài phần đạo lý..." Húc Dương Tử vuốt

vuốt râu, như đã bị thuyết phục.

Chấn Vân và Lô Lan liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt cũng nổi lên sóng gió.

Dù Thái Ất đan nghe đồn có bên trong Tiên Phủ tạm thời còn chưa nói đến, riêng trong đó có các loại kỳ trân dị bảo mà ngoài đời không xuất hiện cũng khiến bọn họ nghĩ mà thèm không thôi.

"Hiện tại thời gian không còn nhiều, ba vị đạo hữu phải quyết định nhanh một chút. Phải biết rằng bên trong vô số trân bảo, chẳng lẽ các ngươi thật sự cam tâm một kiện cũng không kiếm, để cho những bảo vật này đều rơi vào trong tay người khác?" Hô Ngôn đạo nhân lần nữa hỏi.

Quang mang nóng bỏng lóe lên trong mắt Húc Dương Tử rồi biến mất.

"Đương nhiên, chúng ta cũng không thể khinh thường mà cứ tiến về trước, cần phải cẩn thận làm việc, vẫn phải có một ít đối sách." Hô Ngôn đạo nhân gật đầu, nói ra.

"Sư thúc tính toán không bỏ sót, chắc hẳn đã nghĩ ra biện pháp chu toàn?" Hàn Lập liếc nhìn đám người Chân Diễm Tông, cười nói.

Hô Ngôn đạo nhân từ chối cho ý kiến, cười nhạt một tiếng, phất tay huỷ bỏ cấm chế chung quanh.

Liền sau đó, lão phẩy tay áo, một viên cầu sáng màu lam trống rỗng xuất hiện, hóa thành một cái xe màu lam, ngoại hình có chút quái dị, phía sau có một cái quạt gió chữ thập, hào quang lập lòe kỳ dị, linh khí bức người, khiến đám người Chân Diễm Tông kể cả Húc Dương Tử cũng vội nhìn chăm chú.

"Chiếc Ngự Thủy Xa này là một kiện dị bảo do ta nhiều năm trước xâm nhập bên trong Minh Hàn Tiên Phủ ngẫu nhiên lấy được, có hiệu quả ẩn nấp rất tốt, cưỡi xe này đi, sẽ an toàn hơn rất nhiều." Hô Ngôn đạo nhân nói như thế.

Hàn Lập hai mắt dò xét phi xa, trong lòng cũng khẽ động.

Xe này hiển nhiên sử dụng một linh tài đặc thù nào đó luyện chế, trong đó không thiếu linh tài Thủy thuộc tính, mà phía trên cũng khắc rõ nét vô số linh văn huyền ảo phức tạp, tản mát ra một ít chấn động nhàn nhạt Thủy pháp tắc.

Nguyên nhân bởi vì Trọng Thủy Chân Luân mà lúc này đây hắn cũng có chút cảm ngộ đối với Thủy pháp tắc, mơ hồ cảm thấy chiếc xe này tản mát ra pháp tắc, hẳn là có phương diện nào đấy cùng loại với ẩn nấp.

Hàn Lập khẽ động thân hình, phi thân một cái đã hạ xuống vào bên trên phi xa.

Húc Dương Tử đứng chần chừ tại chỗ một lát, sau đó dường như đã có quyết định nào đó nên quyết tâm, cũng phi thân rơi xuống bên trong phi xa.

Lão ta khẽ động người một cái, hai vị trưởng lão Chấn Vân và Lô Lan cùng sáu tên Chân tiên tùy tùng cũng lần lượt bay vào trong phi xa.

Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê lộ ra vẻ tươi cười, cũng đã bay lên...

Hô Ngôn đứng vững thân hình, sau đó phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, toàn thân chiếc xe tản mát ra lam quang kỳ dị, thoáng như sương mù, bao phủ toàn bộ chiếc xe.

Chiếc xe màu lam lập tức trở nên như ẩn như hiện, không tản mát ra một chút khí tức nào lao đi, ngay cả một chút chấn động pháp tắc yếu ớt trước kia nhè nhẹ tản ra cũng triệt để biến mất.

------oOo------

Chương 402: Cửa vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hô Ngôn đạo nhân bấm niệm pháp quyết, lập tức phi xa bay thấp xuống chui vào trong mặt biển phía dưới.

Sau khi tiến vào biển, trên phi xa tản mát ra ánh sáng màu lam, lập tức triệt để dung hoà làm một thể với nước biển chung quanh. Nguyên bản vốn phi xa đã cực kỳ kín đáo, giờ phút này khí tức lại tiêu tán toàn bộ, phảng phất biến thành một phần của nước biển.

Ngay sau đó, đột nhiên linh văn mặt ngoài phi xa lóe lên, cả tòa phi xa hóa thành một đạo lưu quang bay nhanh về phía trước.

"Hô Ngôn đạo hữu, quả nhiên chiếc phi xa này huyền diệu vô cùng, xem ra bảo vật bên trong Minh Hàn Tiên Phủ đều là tinh phẩm vạn người có một." Húc Dương Tử nhìn cảnh vật bốn phía lướt qua như bay, khen ngợi.

"Húc Dương đạo hữu quá khen, lần này nếu có thể thuận lợi nhập phủ, thu hoạch của chư vị chắc hẳn không ít." Hô Ngôn đạo nhân cười cười, tay véo động pháp quyết lần nữa.

"Ha ha, Ngự Thuỷ Phi Xa, tên này quả nhiên chuẩn xác vô cùng, tại hạ nhìn nó lại càng thêm mong đợi." Chấn Vân trưởng lão thấy cảnh này, con mắt sáng lên, gật đầu khen.

"Hi vọng hết thảy thuận lợi, chỉ mong Tiên Phủ xuất thế thật đúng ở chỗ Hồng Nguyệt đảo kia." Ánh mắt Lô Lan cũng có chút chớp động nói.

Hô Ngôn đạo nhân mỉm cười, không nói thêm gì, dưới chân điểm nhẹ, mặt ngoài loé lên hào quang.

Lập tức phi xa chuyển động ông ông như cối xay gió, tốc độ phi độn lại tăng thêm vài phần.

Giờ phút này nếu có người bên cạnh nhìn thấy phi xa này, sẽ thấy một đạo ảo ảnh tựa như u linh, lấy mắt thường khó có thể phân biệt đang tiến lên, nhưng chung quanh lại không dao động chút nào.

Trên biển, các loại cá, còn có Yêu thú, không phát giác được phi xa tồn tại, vẫn bơi lội đi kiếm ăn như ngày thường.

Hàn Lập nhìn ra chung quanh, âm thầm gật đầu.

Thiết kế phi xa này cực kỳ tinh diệu, hiển nhiên người luyện chế có kỹ nghệ luyện khí siêu quần, khống chế Thủy thuộc tính pháp tắc đạt đến tuyệt đỉnh. Cưỡi phi xa này đi trên biển xác thực rất an toàn.

Nhìn phi xa này phát ra chấn động Tiên Linh lực, chỉ sợ tiêu hao Tiên Nguyên thạch không nhỏ. Để mấy vị kia cam tâm tình nguyện gia nhập, xem ra Hô Ngôn đạo nhân cam lòng bỏ ra tiền vốn không nhỏ.

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, tìm một nơi vắng vẻ khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc đầu tu sĩ Chân Tiên Chân Diễm tông còn hưng phấn, lát sau cũng nhao nhao tìm địa phương tọa hạ, tự tu luyện.

Khoảng cách Hải Dong đảo và Hồng Nguyệt đảo cũng không xa, lại thêm tốc độ phi xa ngự nước cực nhanh, ước chừng hai ngày đã đuổi tới.

Mọi người không có lên đảo, phi xa màu xanh da trời tới cách Hồng Nguyệt đảo mấy trăm dặm thì ngừng lại.

Lúc này, bọn người Hàn Lập trong phi xa đã đứng lên, nhìn hòn đảo cực lớn không xa phía trước, đều không nói gì.

"Tốt cho một tòa Hồng Nguyệt đảo, không thể tưởng vậy mà diện tích không nhỏ. Mặc dù lời đồn kia là sự thật, muốn tìm được cửa vào Tiên Phủ

trong phạm vi lớn này, chỉ sợ cũng không dễ dàng." Hô Ngôn đạo nhân nhìn hòn đảo phía trước, chân mày cau lại.

Bởi vì tàn đồ không cách nào cảm ứng, loại tình huống này, nếu không muốn lộ hành tung, tự nhiên cũng không thể sử dụng thần thức để dò xét.

Nhưng nếu dùng thần thông khác, muốn dò xét hòn đảo lớn như thế, dễ như vậy sao?

Đám người Húc Dương Tử nhìn nhau, hiển nhiên cũng cũng không có biện pháp nào.

"Trước đi quanh hòn đảo tìm kiếm một vòng xem sao, không chừng lại phát hiện gì." Vân Nghê đề nghị.

"Cũng tốt." Nhất thời Hô Ngôn đạo nhân cũng nghĩ không ra biện pháp tốt, vì vậy khống chế phi xa đi vòng quanh Hồng Nguyệt đảo.

Hô Ngôn đạo nhân, Vân Nghê, còn có mấy người Húc Dương Tử thi triển thủ đoạn che giấu, dò xét hoàn cảnh chung quanh.

Trong mắt Hàn Lập hiện ra lam quang, bắn ra vài thước, nhìn chung quanh.

"Tiểu bối, tu vi ngươi mới bao nhiêu, chớ loạn động, vạn nhất bị người phát hiện, ngươi đảm đương không nỗi a?" Lập tức lông mày Húc Dương Tử nhíu một cái, lạnh lùng nói.

"Húc Dương Tử tiền bối nói là thần thông tại hạ nho nhỏ, vốn cũng không đáng nhắc tới. Bất quá thần thông này chính là Linh Mục dò xét, cũng không tiết khí tức ra ngoài, kính xin các vị tiền bối yên tâm." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Húc Dương Tử đạo hữu yên tâm, ta xem thần thông Linh Mục của Thiên Vũ có chút huyền diệu, hắn đã muốn giúp, không ngại cho hắn cơ hội." Hô Ngôn đạo nhân cười nói.

Húc Dương Tử thấy Hô Ngôn đạo nhân mở miệng, cũng không nói gì nữa.

Hô Ngôn đạo nhân gật đầu nhẹ với Hàn Lập, tiếp tục khu động phi xa tiến lên.

Dùng tốc độ của phi xa màu xanh da trời, rất nhanh đã bay quanh Hồng Nguyệt đảo nửa vòng, nhưng mà mọi người lại không phát hiện được gì.

Sắc mặt Húc Dương Tử lại trầm xuống, hai gã trưởng lão Chân Diễm Tông là Chấn Vân và Lô Lan cũng có chút lúng túng, thậm chí trong mắt hiện lên một tia bất an.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Hàn Lập chợt thoáng biến đổi, nói gấp:

"Sư thúc, kính xin ngừng phi xa một chút."

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, đuôi lông mày nhảy lên, bấm niệm pháp quyết một cái, lập tức phi xa màu xanh da trời dừng lại.

Đồng thời mặt ngoài hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh da trời, nhộn nhạo một chút.

Phi xa triệt để hoà làm một thể với nước biển chung quanh, không phân biệt được.

Hô Ngôn đạo nhân vừa mới làm xong, một đạo độn quang từ bên trái xa xa phía trước bay vụt tới, hào quang không ngừng lại mà bay vào chỗ sâu trong đáy biển, trong nháy mắt biến mất vô tung.

"Thiên Vũ, thần thông Linh Mục của ngươi không tệ a." Hô Ngôn đạo nhân vỗ tay cười nói.

"Sư thúc khen nhầm, ngẫu nhiên phát hiện mà thôi." Hàn Lập khiêm tốn nói.

Da mặt Húc Dương Tử khẽ nhăn một cái, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nhưng cũng giống mấy người khác nhìn về hướng độn quang khi nãy.

"Hẳn là cửa vào ở dưới mặt... Thiên Vũ, ngươi thử lại lần nữa." Vân Nghê nhịn không được nói ra.

Hàn Lập hít sâu một hơi, lam quang trong hai mắt lập loè, kiệt lực vận chuyển Thanh Minh Linh Mục.

Đáng tiếc phía dưới quá sâu, dùng thị lực Thanh Minh Linh Mục cũng nhìn không thấy đáy, không khỏi có chút bất đắc dĩ nhìn qua Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê lắc đầu.

"Đã đến đây rồi, không bốc lên chút ít nguy hiểm thì không thể nào, vẫn nên xuống dưới tìm kiếm thì tốt hơn." Hô Ngôn đạo nhân trầm ngâm một chút, nói ra.

Vân Nghê gật đầu nhẹ, Hàn Lập tự nhiên cũng không phản đối.

"Húc Dương Tử đạo hữu, các ngươi cảm thấy thế nào?" Hô Ngôn đạo nhân nhìn về phía ba người Húc Dương Tử.

"Cũng tốt, người ta nói là cầu phú quý trong nguy hiểm mà!" Ba người hơi im lặng, cũng gật đầu đồng ý.

Tay Hô Ngôn đạo nhân bấm niệm pháp quyết, phi xa màu xanh da trời thoáng thay đổi phương hướng, bay vụt xuống hướng đạo độn quang khi nãy.

Đáy biển nơi này sâu đậm, phi xa màu xanh da trời đã bay một hồi lâu nhưng vẫn chưa tới đáy.

Hơn nữa sâu trong đáy biển có rất nhiều rãnh sâu và hang sâu, phảng phất như một mảnh núi non trùng điệp, địa hình rất là phức tạp.

Trên mặt Hô Ngôn đạo nhân lộ vẻ chần chờ, nhìn chung quanh, thúc dục phi xa chậm lại.

Truy đến đây, hắn đã không cảm ứng được rốt cục đạo ánh sáng màu lam đã đi đến nơi nào.

Hô Ngôn đạo nhân suy nghĩ một chút, thoáng trao đổi ánh mắt với Vân Nghê, sau khi nhận được cái lắc đầu, lại quay đầu nhìn về phía ba người Húc Dương Tử, lộ ra vẻ hỏi ý kiến.

Thần sắc ba người có chút xấu hổ, hiển nhiên bọn họ cũng không cảm ứng được đạo độn quang kia rốt cuộc đi hướng nào.

"Sư thúc, chúng ta theo rãnh biển kia truy xuống dưới." Hàn Lập chỉ một rãnh biển tĩnh mịch cực lớn cách đó không xa.

"Ồ! Màu lam trong mắt ngươi rốt cục là loại Linh Mục nào, không ngờ lợi hại vậy, có thể dò xét được khoảng cách xa như thế." Hô Ngôn đạo nhân vui vẻ, nói ra.

Vừa nói chuyện, tay lão vừa bấm niệm pháp quyết.

Lập tức phi xa màu xanh da trời bắn tới, chui vào rãnh biển mà Hàn Lập chỉ.

"Sư thúc quá khen, Linh Mục của tại hạ có thể nhìn xa như thế, chẳng qua là giỏi về dò xét chấn động linh lực, do tìm được một ít dấu vết mà người nọ bay qua lưu lại mà thôi." Hàn Lập cười cười, từ chối cho ý kiến.

Hôm nay tu vi hắn tăng nhiều, thần thông Thanh Minh Linh Mục cũng theo đó lên nhanh, không cần kết hợp với Phá Diệt Pháp Mục cũng có thể thấy những dấu vết linh lực bạc nhược yếu kém này.

"Có thể dò xét dấu vết linh lực yếu ớt như thế, thần thông Linh Mục này cũng rất tốt rồi." Vân Nghê khen.

Mấy người Húc Dương Tử nghe vậy, thần sắc cũng lộ ra vài phần kinh ngạc, lại đánh giá Hàn Lập vài lần.

Hàn Lập chỉ nhìn mấy người, khẽ cười cười.

Trong khi nói chuyện, phi xa đã bay vào chỗ sâu trong rãnh biển.

Địa hình nơi này cực kỳ phức tạp, vậy mà khác với động thiên bình thường, có thông đạo, bốn phương lại thông suốt, không biết kéo dài tới địa phương nào.

Những thông đạo trong rãnh biển này cũng không phải do nhân tạo, mà là tự nhiên hình thành.

Nhìn cảnh tượng kỳ lạ như thế, không biết được sinh ra như thế nào.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Lần trước đến Hồng Nguyệt đảo chấp hành nhiệm vụ, một mực đều ở tại trung tâm hòn đảo, không nghĩ tới dưới đảo này lại có càn khôn khác.

Lúc này hắn và Hô Ngôn đạo nhân đã ngừng nói chuyện, có chút ăn ý cùng thi triển thần thông tìm kiếm.

Hàn Lập dùng Thanh Minh Linh Mục tìm kiếm dấu vết độn quang kia, Hô Ngôn đạo nhân thì điều khiển phi xa một đường truy tìm, có nhiều chỗ rất hẹp, vẻn vẹn chỉ rộng mấy xích.

Cũng may tất cả mọi người đều là tu sĩ Chân Tiên trở lên, phi xa màu xanh da trời cũng có thể biến hóa lớn nhỏ, điểm khó khăn nhỏ ấy cũng không làm khó được bọn hắn, một đường cũng không có dừng lại, thuận lợi đi xuống dưới.

Trong nháy mắt đã qua gần nửa canh giờ, phi xa màu xanh da trời vẫn chậm rãi tiến trong thông đạo dưới mặt đất.

Nham thạch trong thông đạo này có màu lam nhạt, phảng phất như băng tinh, hơn nữa tản mát ra tia linh khí, chất liệu đã giống như một loại linh tài.

Thông đạo này đã nằm rất sâu dưới lòng đất, ánh sáng cực kỳ mờ, nham thạch tản mát ra ánh sáng màu lam yếu ớt, chiếu sáng thông đạo.

Sắc mặt Hàn Lập nghiêm túc, ánh sáng màu lam trong mắt lập loè, tản mát

ra từng vòng ánh sáng màu xanh da trời.

Đến nơi này, ngoại trừ đạo độn quang màu xanh da trời vừa rồi, còn có thể dò xét được rất nhiều dấu vết linh lực khác, tựa hồ đã có rất nhiều người tới nơi này.

Hắn cũng không giấu diếm gì, nói rõ tình huống đã thấy với mấy người Hô Ngôn đạo nhân.

Mọi người nghe vậy, tất nhiên vừa mừng vừa sợ.

Có nhiều người tụ tập nơi này như vậy, xem ra cửa vào Tiên Phủ tám chín phần mười ở phía trước.

Hô Ngôn đạo nhân cũng không nóng vội, thao túng phi xa chậm rãi tiến lên.

Lại bay thêm một khoảng, thông đạo phía trước ẩn ẩn truyền đến từng tiếng oanh minh, tựa hồ đang tranh đấu.

Mọi người thấy cảnh này, thần sắc đều lộ vẻ vui mừng.

"Có lẽ ở phía trước rồi!"

"Xem ra tin tức này quả nhiên có chút môn đạo."

"Trước khi xác nhận chính thức, mọi người cũng không nên phớt lờ, tránh gặp tình huống đột biến."

Mọi người bảy mồm tám lưỡi thảo luận, trong miệng Hô Ngôn đạo nhân lẩm bẩm, tay bấm pháp quyết, tốc độ phi xa màu xanh da trời tăng lên, nhanh chóng tiến lên phía trước.

------oOo------

Chương 403: Phong toả

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đám người Hàn Lập điều khiển thủy phi xa càng tiến đến gần, âm thanh nổ vang càng phát ra vang dội.

Trước mắt, nước biển cuồn cuộn không ngớt, thông đạo bên cạnh cũng đung đưa theo, thỉnh thoảng các hòn đá rơi xuống như mưa.

Bên trong lối đi phía trước hiện ra các sắc quang mang, không ngừng lập loè chấn động, rất dễ làm người khác chú ý. Bên trong hào quang mơ hồ có người quát tháo la hét, trông rất huyên náo.

Đồng thời từng đạo thần thức từ phía trước quét ngang đến, không kiêng nể gì đan vào va chạm nhau, náo nhiệt vô cùng.

Đám người Hàn Lập nhìn nhau, tình cảnh nơi này vượt xa dự liệu của bọn hắn.

Phi xa màu lam không có dừng lại, nhanh chóng tiến lên, trong nháy mắt đã đến cuối thông đạo.

Thông đạo phía trước rõ ràng là một động quật dưới mặt đất vô cùng lớn, đỉnh động có rậm rạp chằng chịt thạch nhũ màu lam, thoạt nhìn giống như hang động đá vôi thiên nhiên thật lớn, phạm vi chừng trăm dặm.

Giờ phút này bên trong động quật đã tụ tập mấy chục tên tu sĩ, từng người khu động Linh Bảo hung hăng oanh kích về một hướng động quật.

Chỗ đó thình lình hiện ra một màn sáng màu đen dày đặc, đằng sau màn sáng mơ hồ thấy một cái cửa động, chỗ sâu trong cửa động nhìn thấy lờ mờ một ít tu sĩ, chỉ là màn sáng màu đen quá dày, nhìn không có rõ.

Từng đạo Linh Bảo đánh lên trên màn sáng, hắc quang màn sáng không ngừng rung rung, mặt ngoài màn sáng phập phồng, thỉnh thoảng có chút tán loạn, Linh quang màu đen từ phía trên bắn ra tung tóe.

Không biết cấm chế ở động quật này do người nào bày ra, lại chắc chắn vô cùng, thừa nhận nhiều công kích như vậy nhưng chỉ hơi lắc lư, không có bị gì khác.

"Bắc Hàn Tiên Cung, các ngươi tính toán phong ấn Tiên Phủ để ăn một mình sao!"

"Muốn độc chiếm cơ hội tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ lần này, đúng là si tâm vọng tưởng!"

"Minh Hàn Tiên Phủ chính là bảo tàng Tiên phủ của Bắc Hàn Tiên Vực, há là vật nhà các ngươi, nhanh mở cấm chế này ra!"

Chúng tu sĩ không ngừng gầm lên, Linh Bảo trong tay không ngừng oanh kích lên màn sáng giống như mưa.

Đoàn người Hàn Lập chứng kiến cảnh này, nhất là màn sáng màu đen kia, trên mặt đều vui vẻ.

Hô Ngôn đạo nhân vung tay lên, lật tay lấy ra bản Minh Hàn Sơn Hà Đồ.

Vật này vừa xuất hiện, lập tức ánh sáng màu lam mặt ngoài đại thịnh, xa xa chỉ về hướng màn sáng màu đen, hơn nữa phát ra thanh âm rung động rất nhỏ, hiển nhiên nếu rời xa hơn một chút, hầu như không có bất kỳ phản ứng nào.

"Xem ra chính là chỗ này, lời đồn kia hẳng là sự thật!" Hô Ngôn đạo nhân lật tay thu hồi Minh Hàn Sơn Hà Đồ, ánh mắt cực nóng nhìn về phía cửa động kia.

Thần tình đám người Húc Dương Tử cũng có chút kích động.

Tuy trong lòng Hàn Lập cũng mừng rỡ, nhưng không để lộ ra ngoài như những người khác, rất nhanh bình tĩnh lại, nhìn dò xét đám người ở động quật.

Ở đây có ba bốn mươi người, tu vi đều là Chân Tiên cảnh trở lên, trong đó cũng không thiếu những người mà Hàn Lập cảm ứng không được tu vi cảnh giới, khí tức sâu không lường được.

Những người này hiển nhiên đều là tồn tại Kim Tiên.

Quần áo và trang sức trên thân những người này khác nhau, mơ hồ chia làm ba đoàn thể.

Một đoàn thể trong đó dễ thấy nhất, đứng ở chỗ sau cùng gần rìa.

Bọn họ có mười một mười hai người, đều mặc lam bào, người cầm đầu là một nam tử trung niên có dung mạo hiền lành.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nhận ra người này chính là người năm đó tham gia diễn giải đại hội ở Chúc Long Đạo, là Cung Chủ Thương Lưu Cung, Lạc Thanh Hải.

Về phần những người bên cạnh Lạc Thanh Hải, ngoại trừ vị thanh niên cực kỳ thanh tú kia, những người khác hắn đều không có ấn tượng.

Tựa hồ thực lực đoàn người Thương Lưu Cung là mạnh nhất trong đám người, ngoại trừ Lạc Thanh Hải, còn có bốn người khí tức sâu không lường được, rõ ràng đều là tu sĩ Kim Tiên.

Hơn nữa tùy tiện một người đều giống với Húc Dương Tử, là tu vi Kim Tiên trung kỳ, Lạc Thanh Hải càng là tồn tại Kim Tiên Hậu Kỳ, so với đám người Hàn Lập thì thực lực chỉnh thể cao hơn một tầng.

Về phần những người khác, phần lớn đều có tu vi Chân Tiên Hậu Kỳ.

Hàn Lập nhìn mấy lần, liền không dám nhìn nhiều, dời ánh mắt nhìn về phía những người khác.

Một đám người khác đều mặc hắc bào, ngực thêu một đồ án Khô Lâu, thoạt nhìn Ma khí dày đặc, cũng không phải là người lương thiện gì.

Đám người đó cũng có mười mấy người, cầm đầu là một lão giả mặt rỗ, một thiếu phụ che mặt có dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, còn có hai hán tử một cao một thấp.

Lão giả mặt rỗ có vẻ mặt hung hãn, lúc hai mắt chuyển động bắn ra từng đạo tinh quang khiếp người.

Thoạt nhìn thiếu phụ che mặt khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, toàn thân bị từng vòng ánh sáng màu xanh óng ánh bao phủ, thoạt nhìn cao thâm mạt trắc.

Về phần nhị hán cao thấp, người cao lớn cao chừng hai trượng, hình thể cường tráng vô cùng, thoáng như một toà tháp sắt.

Đại hán lùn có thân hình chưa đầy năm thước, tay chân ngắn ngủn, thoạt nhìn có chút buồn cười, nhưng toàn thân cơ bắp dày đặc, giống như một quả cân sắt, làm cho người ta không dám khinh thường.

Hai người có thân thể chênh lệch thật lớn, nhưng ngũ quan lại tương tự, đều mắt nhỏ miệng rộng, vẻ mặt dữ tợn, tựa hồ là huynh đệ, chỉ là chẳng biết tại sao thân hình lại chênh lệch lớn như thế.

Bốn người này đều có tu vi Kim Tiên, lấy lão giả mặt rỗ cao nhất, là một gã Kim Tiên trung kỳ, ba người khác đều là Kim Tiên sơ kỳ.

Về phần những người còn lại, đều là Chân Tiên cảnh.

Đoàn thể cuối cùng có nhân số ít hơn so với hai nhóm trước, chỉ là quần áo và trang sức rất quái dị, bất luận nam nữ đều mặc áo ngắn như mã giáp, đầu quấn khăn đen, có vẻ là dị tộc.

Trong đám dị tộc nhân cũng có bốn gã Kim Tiên, một là lão giả thất tuần có làn da ngăm đen, một lão bà tóc bạc, mặt tràn đầy nếp nhăn.

Hai gã còn lại là hai đại hán mặt vàng, thân hình tráng kiện, thần tình chất phác, nhìn giống như Khôi Lỗi.

Trong tay bốn người đều cầm một quải trượng màu vàng, phía trên khắc đầy hoa văn màu vàng quái dị, tán phát ra trận trận khí tức làm người kinh sợ, hơn nữa mơ hồ hô ứng lẫn nhau.

Giờ phút này trong động quật, chỉ có đám dị tộc và những tu sĩ áo đen ra tay công kích màn sáng màu đen.

Đám người Thương Lưu Cung ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, không có động thủ.

Ánh mắt Lạc Thanh Hải thỉnh thoảng nhìn cửa vào không gian dưới mặt đất, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Đám người Hô Ngôn đạo nhân ngay từ đầu còn kích động, giờ phút này thấy rõ thế cục, cũng dần bình tĩnh lại.

"Cổ đạo hữu, chúng ta có hiện thân hay không? Hay là tiếp tục tiềm phục một bên?" Húc Dương Tử do dự một chút, sau đó hỏi nhỏ.

"Nếu nơi đây không có cạm bẫy, cũng nên hiện thân, nếu không một khi bị phát hiện thì khó mà giải thích, ngược lại có thể sẽ khiến cho người khác địch ý, bất quá ở nơi này hiện thân cũng không tốt lắm." Hô Ngôn đạo nhân nói ra, sau đó ánh sáng màu lam dưới chân lóe lên.

Phi xa màu lam bay ngược ra hướng cửa vào động quật, trong thông đạo bay ngược lui một khoảng.

Hô Ngôn đạo nhân bấm niệm pháp quyết vung lên, phi xa màu lam lập loè hào quang rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, bay trở về trong tay áo Hô Ngôn đạo nhân.

Lập tức thân hình mọi người hiện ra.

"Đi thôi." Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê đi trước dẫn đầu, lập tức đám người Húc Dương Tử đuổi theo, rất nhanh đi vào trong động quật lần nữa.

Lập tức đám người trong động quật chú ý tới đây, thậm chí sau màn sáng màu đen kia cũng truyền ra vài ánh mắt bất thiện.

Lạc Thanh Hải liếc nhìn đoàn người mới vào, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng, rất nhanh liền dời ánh mắt đi.

Mặt khác hai đoàn thể kia cũng tạm thời ngừng công kích màn sáng màu đen, nhìn lại bên này.

Đám người Hô Ngôn cũng làm ra bộ dạng kinh ngạc, không có đi tới quá gần, tới một khoảng không xa đám người kia thì ngừng lại.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là Chân Diễm tông Húc Dương Tử đạo hữu, không thể tưởng các ngươi cũng tới. Bất quá hai vị đạo hữu này lạ mặt vô cùng, lại không biết cao tính đại danh?" Lão giả mặt rỗ lộ ra dáng tươi cười, chạy ra đón chào, lúc đầu nhìn ba người Húc Dương Tử, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê.

Về phần Hàn Lập, một gã tu sĩ Chân Tiên cảnh tự nhiên không khiến cho lão giả có bao nhiêu chú ý.

Thiếu phụ che mặt, còn có nhị hán cao thấp, cùng các tu sĩ áo đen khác cũng đi tới.

"Trần đạo hữu, đã lâu. Hai vị này là hảo hữu Chân Diễm tông chúng ta, lần này cùng đi tìm kiếm Minh Hàn Tiên Phủ đấy. Cổ đạo hữu, vị này chính là Thượng A Đại Lục Quỷ Khấp Tông tông chủ Trần Phi." Húc Dương Tử đi đến, lập tức giới thiệu với nhau một chút.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, Quỷ Khấp Tông, cũng là một cỗ thế lực có thực lục tương đương với Chân Diễm Tông ở Cổ Vân Đại Lục, am hiểu các loại Quỷ đạo ma công, làm việc tàn nhẫn, động cái giết người, lấy hồn phách tế luyện các loại thần thông Quỷ đạo, thậm chí đồ diệt qua một ít tông môn thế lực nhỏ, cũng làm cho người Chúc Long Đạo nhận thức qua.

Chỉ là tông này che giấu hành tung, vả lại ở nơi hiểm yếu, chỉ cần không có trêu chọc đến Chúc Long Đạo, Chúc Long Đạo tự nhiên sẽ không để Kim Tiên đạo chủ để ý tới.

"Nguyên lai là chư vị đạo hữu Quỷ Khấp Tông, ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ Cổ Diễm, vị này là sư muội ta Cổ Nghê, chính là tán tu ở hải ngoại." Hô Ngôn đạo nhân cười nói.

Vân Nghê chỉ nhìn mấy người, khẽ vuốt cằm, không nói gì.

"Nguyên lai là nhị vị Cổ đạo hữu, hạnh ngộ." Lão giả mặt rỗ cười hặc hặc nói.

Đám người kia tựa hồ cố ý kết giao với đám người Húc Dương Tử và Hô Ngôn, lời nói có chút nhiệt tình.

Húc Dương Tử và Hô Ngôn đạo nhân tựa hồ cũng muốn giao hảo cùng đám kia, sau một lát thì song phương liền quen thuộc với nhau.

Về phần đám tu sĩ Dị tộc kia thì trầm mặc đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt không khỏi quét tới nơi này, nhưng cũng không có ý đi đến.

"Cái này, chẳng lẽ chính là cửa vào Tiên Phủ?" Húc Dương Tử nhìn màn sáng màu đen sau sơn động cách đó không xa, trong mắt loé lên vẻ sắc nhọn, hỏi.

"Không sai! Hôm nay người Bắc Hàn Tiên Cung đều ở bên trong, đám người này dám thiết lập cấm chế, phong ấn cửa vào Tiên Phủ, ý đồ độc chiếm bảo tàng bên trong. Hắc hắc, người khác sợ Bắc Hàn Tiên Cung, Trần mỗ ta lại không sợ! Chân Diễm tông các ngươi tới thật đúng lúc, tam đại thế lực chúng ta liên thủ phá vỡ cấm chế này, cho Bắc Hàn Tiên Cung đẹp mặt!" Lão giả mặt rỗ hung hăng nhìn màn sáng màu đen, cười lạnh nói.

"Tam đại thế lực, còn có những tu sĩ Dị tộc kia sao?" Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy nhìn về hướng dị tộc nhân một cái, nói ra.

"Đúng vậy. Húc Dương đạo hữu, còn có Cổ đạo hữu chớ trách, những người kia đến từ Nam Lê tộc, ở phía tây Bắc Hàn Tiên Vực. Bọn họ trước giờ không thích giao tiếp cùng ngoại tộc, cũng không phải có ý bất kính với mấy vị." Lão giả mặt rỗ gật đầu nói.

Hô Ngôn đạo nhân cười cười, không có để ý.

Những tu sĩ Dị tộc này đều là như thế, luôn luôn cảnh giác với ngoại tộc.

Bất quá trừ điều đó ra cũng không có vấn đề gì, trái lại tính tình bọn họ thuần phác, nói chuyện hay làm việc đều nói một không hai, không có xảo trá như tu sĩ nhân loại, hợp tác với họ rất là yên tâm.

------oOo------

Chương 404: Giằng co

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không dối gạt mấy vị, vừa rồi ta đã câu thông với bọn họ, bọn họ cũng rất bất mãn với hành vi phong ấn cửa vào Tiên phủ của Bắc Hàn Tiên Cung, tạm thời liên thủ tuyệt đối không có vấn đề. Tiên Cung bố trí cấm chế kia tuy chắc chắn, nhưng chỉ cần có mười Kim Tiên liên thủ, đồng thời công kích một chỗ, tuyệt đối có thể phá vỡ." Trong mắt lão giả mặt rỗ ánh lên lệ mang, nói ra.

Húc Dương Tử nghe vậy, nhíu mày, theo bản năng nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân.

Lão giả mặt rỗ thấy cảnh này, thần sắc hiện lên một tia kinh ngạc, âm thầm nhìn kỹ hai người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê lần nữa.

"Người Thương Lưu Cung cũng ở đây, vì sao Trần tông chủ không liên thủ với bọn hắn phá giải cấm chế?" Hô Ngôn đạo nhân liếc mắt nhìn người Thương Lưu Cung, hỏi.

"Thương Lưu Cung... Hắc hắc, người ta là đại môn đại phái, há để ý những tiểu tông tiểu tộc chúng ta, chớ nói chi đến việc liên thủ." Lão giả mặt rỗ cười hắc hắc một tiếng nói.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, suy nghĩ một chút, tay áo vung khẽ.

Một cỗ quang mang nhu hòa lan ra, lập tức hình thành một màn sáng, bao phủ phạm vi vài chục trượng chung quanh lại.

"Trần tông chủ, theo suy nghĩ nông cạn của ta, chúng ta vẫn không nên phá vỡ cấm chế này mới thỏa đáng." Làm xong hết thảy, lúc này Hô Ngôn đạo nhân mới nhàn nhạt nói ra

"A, Cổ đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Lão giả mặt rỗ nhíu mày, sắc mặt lãnh đạm thêm vài phần.

"Bắc Hàn Tiên Cung phong ấn cửa vào, ta nghĩ tất cả thế lực lớn chỉ cần có năng lực đến đây tìm kiếm Tiên phủ, tất nhiên sẽ không để yên. Lúc này ba phương chúng ta liên thủ phá vỡ cấm chế, kế tiếp tất nhiên sẽ xung đột chính diện với Bắc Hàn Tiên Cung, coi như là chúng ta liên thủ có thể ngăn cản được Bắc Hàn Tiên Cung, cũng chỉ tiện nghi cho kẻ khác." Hô Ngôn đạo nhân cũng không có tức giận, giải thích.

"Ý của ngươi là..." Lão giả mặt rỗ nghe vậy, lông mày nhíu chặt chậm rãi buông lỏng trở lại.

"Ý tứ Cổ mỗ, Trần tông chủ hà tất nóng vội. Theo như ta phỏng đoán, lúc này khoảng cách Tiên Phủ mở ra còn một khoảng thời gian, coi như người Bắc Hàn Tiên Cung ở bên trong trông coi cửa vào kia, cũng không cách nào tiến vào trong Tiên Phủ được, tin tức này đã truyền lưu từ lâu. Khi tất cả thế lực đến đông đủ, chẳng lẽ Tiên Cung còn dám sơ suất tiếp tục kiên trì trước mặt nhiều người như vậy?" Hô Ngôn đạo nhân dừng một chút, sau đó nói tiếp.

"Ý Cổ đạo hữu không tệ, chúng ta phá vỡ cấm chế xác thực không ổn. Sở dĩ Thương Lưu Cung không có ra tay, chỉ sợ bọn họ đang ước gì chúng ta đại sát một trận với người Bắc Hàn Tiên Cung, trai cò tranh nhau, bọn hắn làm ngư ông đắc lợi. Lão hồ ly Lạc Thanh Hải này am hiểu nhất chính là loại tọa sơn quan hổ đấu này." Húc Dương Tử gật đầu liên tục, liếc nhìn Lạc Thương Hải, nói ra.

"Ha ha, tốt! Ý Cổ đạo hữu rất hay. Tại hạ có chút nóng lòng, Bắc Hàn Tiên Cung ỷ thế hiếp người, tại hạ vốn đã định buông tha cơ hội nhập phủ lần này, nhưng cũng muốn quấy rầy bọn hắn một phen. Hôm nay xem ra sự tình chuyển cơ, nên bàn bạc kỹ hơn." Con mắt lão giả mặt rỗ rất nhanh sáng lên, ôm quyền nói.

"Trần đạo hữu quá khen." Hô Ngôn đạo nhân khoát khoát tay, khiêm tốn một câu.

Lão giả mặt rỗ hàn huyên với Hô Ngôn đạo nhân vài câu, cáo từ quay người đi đến đám người Nam Lê Tộc kia, nói chuyện với bốn Dị tộc Kim Tiên.

Thần sắc hai đại hán mặt vàng Nam Lê Tộc vẫn ngốc trệ, không phản ứng chút nào, thế nhưng thần sắc lão giả thất tuần và lão bà tóc bạc thoáng biến đổi một chút, nhìn thoáng qua hướng Hô Ngôn đạo nhân bên này.

Sau đó hai người gật đầu nhẹ, mang theo những người khác đi đến đứng một bên, không tiếp tục công kích màn sáng màu đen nữa.

Húc Dương Tử, Hô Ngôn đạo nhân thấy vậy, cũng mang theo đám người Hàn Lập tìm một chỗ đứng lại.

Bên trong động quật nhất thời yên tĩnh trở lại.

Cách đó không xa, Lạc Thanh Hải liếc nhìn Hô Ngôn đạo nhân thật sâu, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

"Cung Chủ, thoạt nhìn bên trong đám đám ô hợp này cuối cùng cũng xuất hiện kẻ có đầu óc đấy." Bạch diện thư sinh đi tới, nói ra.

Tuy rằng Hô Ngôn đạo nhân vừa mới triển khai cấm chế, ngoại nhân không nghe được đối thoại của bọn họ, nhưng nhìn sự tình vừa phát triển, liếc mắt liền hiểu chuyện gì xảy ra rồi.

"Như vậy cũng tốt, lúc này bọn hắn mạo hiểm phá vỡ cấm chế, đối với chúng ta cũng chưa chắc thật sự có lợi, chúng ta yên lặng theo dõi kỳ biến là được." Lạc Thanh Hải như có điều suy nghĩ nói.

"Cung Chủ nói rất đúng, vẫn là nên chờ tất cả mọi người đến đông đủ, lúc đó bức bách Tiêu Tấn Hàn mở cửa vào cấm chế mới là đúng lý." Bạch diện thư sinh nói ra.

Lạc Thanh Hải cười cười, không nói gì thêm.

...

Đằng sau màn sáng màu đen là một sơn động, đi vào bên trong vài bước, không gian sơn động đột nhiên lớn lên, lại hình thành một cái động quật hơi nhỏ.

Bọn người Bắc Hàn Tiên Cung đều đứng ở chỗ này.

Âu Dương Khuê Sơn cùng với mấy người đứng trên cột đá thi pháp, lúc này cũng đình chỉ thi pháp, đều đáp trên mặt đất.

Bất quá pháp trận trên cột đá không có huỷ bỏ, vẫn một mực bao phủ cánh cổng ánh sáng vào trong.

Trừ mấy người đó ra, còn có một ít người mặc phục sức Hắc Phong Đảo vây quanh, kể cả Lục Quân, Lục Vũ Tình, còn có mấy trưởng lão Hắc Phong Đảo.

Lúc này tất cả mọi người đều đứng cúi đầu, không dám thở mạnh một cái, bởi vì lúc này Cung chủ Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn đang đứng ở trung tâm, sắc mặt xanh mét, hắc cụ cuồn cuộn quanh người, trong hai tròng mắt mơ hồ lộ ra một tia hồng sắc, toàn thân tản mát ra khí tức hung lệ đáng sợ như muốn nhắm người mà cắn, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

"Các ngươi ai có thể nói cho ta biết, cuối cùng xảy ra chuyện gì? Làm sao tin tức này lại tự dưng tiết lộ ra ngoài hả?" Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn chậm rãi đảo qua mọi người ở đây, mở miệng hỏi.

Đám người Bắc Hàn Tiên Cung nhìn nhau, không có người nào dám đứng ra nói.

Tiêu Tấn Hàn xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người phó cung chủ Tuyết Oanh.

"Bẩm Cung Chủ, người biết rõ vị trí cửa vào, sớm đã bị theo dõi, lúc này đều ở chỗ này. Chung quanh nơi này đều có cấm chế có thể ngăn cách tin tức ra ngoài, đáng lẽ không bị lộ tin tức mới đúng." Tuyết Oanh chần chừ một chút, nói ra.

"Vậy ngươi nói thử xem, những người bên ngoài làm sao lại xuất hiện?" Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn trở nên bén nhọn, nhìn chằm chằm Tuyết Oanh, lạnh lùng nói ra.

"Cái này..." Tuyết Oanh bị Tiêu Tấn Hàn nhìn như vậy, lập tức sắc mặt trắng nhợt, nói không ra lời.

"Hừ! Ta giao việc này cho các ngươi xử lý, các ngươi lại làm thành cái dạng này sao?" Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn quét về phía những người khác, lạnh lùng nói ra.

Ánh mắt gã nhìn đến đâu, đầu người ở đó cúi thấp xuống dưới lần nữa.

"Khởi bẩm Cung Chủ, hiện tại xem ra chỉ có hai khả năng." Một thanh âm yếu ớt từ bên cạnh truyền tới, chính là Lô Việt.

"A, nói nghe một chút." Tiêu Tấn Hàn nói.

"Loại thứ nhất, tự nhiên là một trong những người chúng ta phái tới nơi này xảy ra vấn đề, tiết lộ tin tức ra ngoài." Lô Việt nói nhẹ.

Tiêu Tấn Hàn nghe vậy, ánh mắt chợt nhúc nhích.

"Không có khả năng! Lần này chọn người phái đi đều là người tài và trung thực của Bắc Hàn Tiên Cung chúng ta, tuyệt không có vấn đề, mà dù là Kim Tiên, cũng không có khả năng vô thanh vô tức xuyên thấu qua cấm chế, truyền tin tức ra ngoài." Đôi mi thanh tú của Tuyết Oanh hơi nhíu, nhịn không được nói ra.

"Tuyết phó cung chủ, ta cũng tin tưởng điều này, tất cả đều là người trung thực đáng tin cậy, cho nên khả năng này là nhỏ nhất." Lô Việt nói ra.

"Còn khả năng thứ hai?" Tiêu Tấn Hàn hỏi.

"Khả năng thứ hai, chính là vị trí cửa vào Tiên Phủ dã sớm bị người Luân Hồi Điện tra xét được, cũng chính bọn hắn để lộ vị trí." Lô Việt chậm rãi

nói ra.

Vừa nói xong, sắc mặt mọi người tại đây đều biến.

Tiêu Tấn Hàn nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Hắc khí cuồn cuộn trên người gã chậm rãi ẩn ẩn, chui vào trong cơ thể, vẻ lệ khí đáng sợ cũng nhanh chóng tiêu tán ra.

Đám người Bắc Hàn Tiên Cung thấy cảnh này, căng thẳng trên mặt cũng buông lỏng theo.

"Cung Chủ, những năm gần đây chúng ta nắm mũi Luân Hồi Điện dắt đi, để cho bọn họ đuổi theo những tin tức giả về cửa vào. Lúc này nghĩ lại, chuyện tiến hành không khỏi quá mức thuận lợi. Dùng năng lực của Luân Hồi Điện giằng co cùng Tiên Cung chúng ta nhiều năm, sẽ không dễ dàng như thế, chỉ sợ là bọn hắn đã sớm nhìn ra dụng tâm của chúng ta, những năm này chẳng qua giả bộ để chúng ta chủ quan, che giấu hành động thật sự của bọn hắn." Lô Việt dừng một chút, tiếp tục nói.

Mọi người chung quanh nghe vậy, trên mặt không ít người lộ dị sắc, dường như nhớ ra cái gì đó, ông ông nghị luận.

"Om sòm!" Tiêu Tấn Hàn mở miệng quát.

Lập tức mọi người câm như hến, không dám phát ra một tia thanh âm nữa.

"Mặc kệ nguyên nhân gì, hiện tại cũng không sao cả, mỗi người các ngươi cứ như cũ, đều có vị trí và cương vị riêng, sự tình còn lại ta tự sắp xếp." Tiêu Tấn Hàn nhàn nhạt nói ra, thần sắc đã triệt để khôi phục bình tĩnh.

Hắc khí trên người gã cũng biến mất.

"Vâng." Đám người Bắc Hàn Tiên Cung đáp ứng một tiếng, bận rộn công việc riêng phần mình.

Đám người Âu Dương Khuê Sơn bay lên chín đỉnh cột đá lần nữa, khoanh

chân ngồi xuống, thúc giục pháp trận.

Cũng có mấy người đi đến cấm chế màu đen nơi cửa sơn động, ngồi xuống.

Bên cạnh cửa vào sơn động cũng có một cái pháp trận khổng lồ.

Những người khác cũng không có nhàn rỗi, tất cả đều làm việc riêng của mình.

Tiêu Tấn Hàn nhìn lại phía bên ngoài, đôi mắt chớp động, trong đó mơ hồ có vẻ cười lạnh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Bên ngoài cấm chế trong động quật, tất cả mọi người không có lên tiếng, vô cùng an tĩnh.

Hàn Lập đứng sau lưng Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê, âm thầm dò xét mọi người chung quanh.

Giao Tam và người Luân Hồi Điện cũng có mục đích Minh Hàn Tiên Phủ này, lúc này có lẽ cũng đã đến, bất quá người Luân Hồi Điện cũng giống như hắn, có mặt nạ Vô Thường Minh, có thể biến ảo dung mạo, che lấp khí tức.

Hắn nhìn kỹ mọi người chung quanh, muốn tìm được chút ít manh mối, đáng tiếc thủy chung không có phát hiện gì.

Vào thời khắc này, thần sắc Hàn Lập chợt thay đổi một chút, nhìn lại phía bên ngoài.

Đáy lòng của hắn chợt truyền đến một hồi rung động.

"Cái này là..." Trong mắt Hàn Lập thoáng hiện nét nghi ngờ.

"Làm sao vậy?" Hô Ngôn đạo nhân chú ý tới thần sắc biến hoá của Hàn Lập, truyền âm hỏi.

"Không có gì, hình như lại có người đến." Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, thần sắc lập tức khôi phục bình tĩnh, truyền âm trả lời.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, nhìn lại phía cửa động, lập tức sắc mặt biến đổi.

Ngay cửa vào động quật lóe lên ngân quang, thân ảnh một nữ tử mặc áo bạc hiện ra.

Mặt nàng này không cảm xúc, ánh mắt quét qua mọi người trong động quật, nhìn không chớp mắt, chậm rãi đi đến.

Mấy thế lực lớn trong động bạo động một hồi, Chân Diễm Tông, Quỷ Khấp Tông, thậm chí đám người Nam Lê Tộc kia đều biến sắc.

Con mắt Lạc Thanh Hải cũng hơi híp lại một chút.

------oOo------

Chương 405: Tề tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập dò xét ngân bào nữ tử này, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Khí tức trên người ngân sắc nữ tử này như có như không, lấy thần trí khổng lồ của hắn, vậy mà cơ hồ không cảm ứng được tu vi nàng này.

Loại tình huống này, Hàn Lập chỉ thấy trên thân hai người Tiêu Tấn Hàn và Bách Lý Viêm, ngay cả Lạc Thanh Hải cũng không cho hắn cảm giác như vậy.

Hắn nhìn nàng này, hai mắt chợt khép hờ, ngưng tụ tâm thần.

Nàng này chính là Cừ Linh.

Thời khắc này bên hông nàng treo một túi nhỏ kim sắc, phía trên linh quang sáng long lanh, mặt ngoài mơ hồ hiện ra mấy đạo hoa văn kì lạ, một cỗ pháp tắc ba động từ đó tản ra.

Nhưng vào lúc này, túi nhỏ đến mức không thể nhận ra chợt chấn động một cái.

Cừ Linh hơi biến sắc mặt một chút, ngọc thủ phất qua một cái trên túi nhỏ.

Lòng bàn tay nàng hiện ra một quả cầu ánh sáng màu bạc, nhanh chóng xông vào trong túi nhỏ.

Mặt ngoài túi nhỏ kim sắc hiện ra một tầng quang mang nhỏ bé không thể nhận ra, lập tức khôi phục bình tĩnh.

Nội tâm Hàn Lập chấn động, mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia dị mang.

Bất quá hắn lập tức sụp mí mắt xuống, che khuất đi thần sắc trong mắt.

Vào lúc này, Cừ Linh ngẩng đầu nhìn lại đám người, trong mắt lóe lên ánh sáng bạc.

Lúc này phần lớn đám đông đang nhìn nàng, ánh mắt tiếp xúc với nhau, lập tức con mắt nhói lên một cái như bị kim đâm.

Đa số mọi người đều biến sắc, vội vàng thu ánh mắt lại.

Người có tu vi hơi yếu một chút sắc mặt tái đi, thậm chí có người rên khẽ một tiếng, tựa hồ bị ám thương.

Sắc mặt những tu sĩ Kim Tiên trầm xuống, nhìn chăm chú Cừ Linh, nhưng không nói gì.

"Nguyên lai là Cừ Linh đạo hữu, nghĩ không tới lần này ngươi cũng có hứng thú với Minh Hàn Tiên Phủ, thật khó tin." Lạc Thanh Hải nhíu mày, mở miệng nói ra.

Ngay vừa rồi, bên trong Thương Lưu Cung cũng có hai tu sĩ Chân Tiên không kịp đề phòng, sắc mặt tái đi, thụ một điểm ám thương, đối với việc sắp bắt đầu chuyến đi Tiên Phủ cũng không phải là chuyện tốt gì.

"Lần này ngay cả Lạc Cung chủ vốn ít xuất hiện cũng tự thân xuất mã, làm sao ta lại không tới?" Cừ Linh lườm Lạc Thanh Hải một cái, từ tốn nói.

"Minh Hàn Tiên Phủ cũng không phải vật Thương Lưu Cung chúng ta, Cừ đạo hữu tự nhiên có thể tới đây. Bất quá các hạ mới đến liền cho bọn tiểu bối này một cái hạ mã uy, điều này cũng không phù hợp với thân phận các hạ a?" Lạc Thanh Hải khẽ mỉm cười nói.

"Vậy liền mời Lạc cung chủ quản tốt bọn thủ hạ tiểu bối này, đừng có dùng tròng mắt ngó người, nếu không ta cũng không ngại thay Thương Lưu Cung giáo huấn một hai." Cừ Linh cười lạnh một tiếng, mặt không thay đổi nói.

Mấy tên Kim Tiên Thương Lưu Cung khác nghe vậy giận dữ, đang muốn nói cái gì, lại bị Lạc Thanh Hải đưa tay ngăn lại.

"Ha ha, Cừ đạo hữu nói đúng lắm, đúng là bọn tiểu bối này thất lễ trước. Nhiều năm không gặp, thần thông đạo hữu lại tinh tiến không ít, bội phục." Lạc Thanh Hải cười nhạt một tiếng, nói.

Ánh mắt Cừ Linh nhìn qua cấm chế màu đen, tìm một chỗ đứng trong động quật, không thèm để ý tới Lạc Thanh Hải.

Lạc Thanh Hải cũng không có tức giận, trên mặt tiếu dung không giảm dời ánh mắt đi, lại một bộ khí định thần nhàn như trước đây.

"Hô Ngôn tiền bối, nàng này là ai? Tựa hồ ngay cả Lạc Thanh Hải cũng không dám trêu chọc nàng." Hàn Lập truyền âm dò hỏi.

"Nàng này tên là Cừ Linh, mặc dù không qua lại với ngoại giới, nhưng có chút nổi danh ở giới này, là một vị tu sĩ Kim Tiên, mấy chục vạn năm trước đã đạt đến Kim Tiên Hậu Kỳ, hiện tại xem ra tu vi lại tiến thêm một bước." Hô Ngôn đạo nhân truyền âm trả lời.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, quả nhiên có môn đạo.

"Nàng này am hiểu điều khiển các loại Linh thú, tu vi mặc dù cao cường, nhưng chân chính lợi hại lại là các loại Linh thú linh trùng thiên hình vạn trạng trên thân nàng. Tính tình nàng lại cực đoan tàn nhẫn, hỉ nộ vô thường, cho dù là Bắc Hàn Tiên Cung cũng không nguyện ý đi trêu chọc loại nhân vật này. Nếu trong Tiên Phủ ngươi gặp được nàng, lập tức tránh ra thật xa, ngàn vạn lần đừng có làm nàng tức giận." Hô Ngôn đạo nhân tiếp tục truyền âm nói.

"Vâng, đa tạ tiền bối nhắc nhở, tại hạ nhớ kỹ." Hàn Lập nghe những lời này, trong mắt ẩn ẩn hiện lên một chút ánh sáng, gật đầu nói.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt lại qua nửa ngày.

Bên trong động quật, sắc mặt mọi người lại bắt đầu nóng nảy, nhất là người

Quỷ Khấp Tông.

Ánh mắt lão giả mặt rỗ cứ di dời qua lại giữa cửa vào động quật và màn sáng màu đen.

Vào thời khắc này, cửa động quật vang lên tiếng xé gió, trên mặt đám người lão giả mặt rỗ hiện lên vẻ vui mừng, một đám người áo xám xuất hiện tại lối vào, chính là đoàn người Phục Lăng Tông do Phong Thiên Đô và đại hán một mắt cầm đầu.

"Ha ha, Phong trưởng lão, Tề Tông chủ, Lạc mỗ chờ các ngươi đã lâu." Lạc Thanh Hải cười ha ha một tiếng, đứng dậy đón chào.

Những người trong động nhìn thấy đám người Phục Lăng Tông, sắc mặt lại khác nhau.

"Ha ha, Lạc cung chủ, không nghĩ là ngươi tới thật sớm a, chậc chậc, mang theo nhiều tinh binh tướng mạnh như vậy, xem ra các hạ nhất định phải đạt được trọng bảo bên trong Minh Hàn Tiên Phủ a." Tông chủ Phục Lăng Tông, đại hán một mắt ở ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói.

"Đâu có, có Phong trưởng lão cùng Tề Tông chủ, chắc hẳn vật kia chạy không khỏi lòng bàn tay hai vị. Lần này Lạc mỗ đi vào, bất quá là muốn mang những môn nhân không có mắt này tới kiến thức một chút, mở mang tầm mắt thôi, hoàn toàn không có ý tranh đoạt cùng hai vị." Lạc Thanh Hải khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

"Lạc cung chủ vẫn cứ khiêm tốn như vậy." Đại hán một mắt cười lạnh mấy tiếng, hiển nhiên đối với mấy lới này của Lạc Thanh Hải, một chữ cũng không tin, một mắt nhìn vào những người khác trong động.

Phong Thiên Đô từ lúc tiến vào cũng không nói một lời, hai con ngươi cũng lướt qua đám người trong động. Giờ phút này lão đã đổi một bộ áo bào xám sạch sẽ, mặc dù sắc mặt vẫn giống như cương thi, nhưng đỡ hơn nhiều so với trước đó, những xiềng xích bên ngoài thân đều biến mất không còn tăm tích.

Đột nhiên ánh mắt Phong Thiên Đô dừng lại, rơi vào trên một người, chính là Cừ Linh.

"Cừ đạo hữu cũng tới." Thần sắc Phong Thiên Đô hơi ngạc nhiên mở miệng nói ra.

"Phong đạo hữu." Lông mày Cừ Linh nhướng một cái, gật đầu nhẹ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng giật mình, không khỏi âm thầm đánh giá Phong Thiên Đô mới đến.

Cừ Linh từ khi tiến vào động quật đến nay, thái độ luôn phách lối, cho dù đối mặt Lạc Thanh Hải cũng không thay đổi chút nào, nhưng đối mặt với người này vậy mà thu liễm rất nhiều.

Bất quá cương thi nam tử này, xác thực tu vi kinh người, mang đến cho hắn một cảm giác không kém chút nào so với Cừ Linh.

"Hô Ngôn tiền bối, những người này có phải là người Phục Lăng Tông?" Hàn Lập truyền âm hỏi thăm Hô Ngôn đạo nhân.

"Không sai, vị đại hán một mắt kia là Tề Thiên Tiêu, Tông chủ Phục Lăng Tông, người này làm việc luôn điệu thấp, cho nên thanh danh không vang. Còn vị tu sĩ như cương thi kia là đại trưởng lão Phục Lăng Tông, Phong Thiên Đô, có danh khí cực lớn ở Bắc Hàn Tiên Vực chúng ta. Người này cùng Bách Lý Đạo Chủ, Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn nhiều năm trước được xưng là Tam Tuyệt Kim Tiên, nhưng mấy vạn năm trước không biết tại sao bế quan mãi không ra. Nghĩ không ra lần này cũng tới nơi này." Hô Ngôn đạo nhân giới thiệu cẩn thận với Hàn Lập, thanh âm thoáng có chút trầm thấp.

Hàn Lập nghe những lời này, trong lòng hơi động.

Hắn quan sát tỉ mỉ Phong Thiên Đô, chẳng biết tại sao mơ hồ cảm thấy khí tức người này có chút quen thuộc, không phải là gặp qua nơi nào chứ?

Vào thời khắc này, tựa hồ Phong Thiên Đô kia cảm ứng được ánh mắt Hàn

Lập, quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, trong lòng Hàn Lập "Lộp bộp" một cái, toàn thân có chút phát lạnh như trúng gió trời, ánh mắt như bị xuyên thủng, tay chân có chút luống cuống.

Hàn Lập vội vàng dời ánh mắt đi.

Phong Thiên Đô nhìn chằm chằm Hàn Lập một lát, trong mắt hình như có dị sắc hiện lên, nhưng rất nhanh cũng dời ánh mắt đi, nhìn về phía cấm chế màu đen trong động phủ.

"Lạc cung chủ, giờ này những người Bắc Hàn Tiên Cung đều ở phía bên kia?" Con mắt Phong Thiên Đô nhắm lại, hỏi.

"Không sai, giờ phút này bọn hắn đều ở bên trong." Lạc Thanh Hải gật đầu nói.

Phong Thiên Đô dò xét màn sáng màu đen một lát, tay nhấc lên.

"Sưu" một tiếng vang nhỏ.

Một mũi tên ánh sáng màu đen từ lòng bàn tay bắn ra, lóe lên liền biến mất đánh lên màn sáng màu đen.

Quang tiễn nhìn bình thường vô cùng, cũng không sáng lắm, nhưng mà rơi vào trên màn sáng màu đen lại làm chỗ đó run lên bần bật, nổi lên từng vòng gợn sóng như nước.

Chỉ thấy bên trên màn sáng màu đen lập tức hiện ra vô số hắc quang, ngưng tụ thành từng cái tương tự đồ án cửu cung.

Một cỗ cấm chế chi lực kì lạ nổi lên, gợn sóng trên màn sáng rất nhanh biến mất, sau mấy hơi thở liền bình tĩnh lại.

"Cửu Hoàn Huyền Phong Cấm Pháp, đúng là thủ bút của Tiêu Tấn Hàn." Phong Thiên Đô nhàn nhạt nói một tiếng, lập tức nhìn về phía Lạc Thanh

Hải.

"Phong trưởng lão mắt sáng như đuốc." Lạc Thanh Hải cười nói.

"Mặc dù cấm chế này lợi hại, nhưng lấy tu vi thông thiên của Lạc cung chủ, lại thêm thực lực mấy vị trưởng lão Thương Lưu Cung, muốn phá giải cũng không khó khăn, vì sao Lạc cung chủ không động thủ?" Phong Thiên Đô chậm rãi hỏi.

"Ha ha, Phong trưởng lão nói đùa, Lạc mỗ há có bổn sự này. Lại nói, tất cả mọi người muốn tiến vào Tiên Phủ, tự nhiên phải hợp lực phá vỡ cấm chế này mới phải." Lạc Thanh Hải cười ha ha một tiếng, nói.

"Lạc cung chủ nói không sai, Cừ đạo hữu, ý ngươi thế nào?" Ánh mắt Phong Thiên Đô nhìn thật sâu về phía Cừ Linh.

Cừ Linh không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

"Tốt, tất cả mọi người đều là người hiểu chuyện, ta cũng không nói thêm lời thừa thãi. Các vị đạo hữu, chúng ta tạm thời liên thủ, trước ép Bắc Hàn Tiên Cung mở ra cấm chế, cùng nhau tiến vào Tiên Phủ. Còn ở bên trong có thể đạt được bao nhiêu bảo vật, đều dựa vào bổn sự, như thế nào?" Phong Thiên Đô quay đầu nhìn mọi người chung quanh, cất giọng nói.

"Tốt!"

"Không thành vấn đề!"

Phụ cận chung quanh vang lên tiếng đồng ý, nhao nhao gật đầu.

Phong Thiên Đô hơi gật đầu, cũng không chần chờ, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, nhoáng một cái bay tới trước cấm chế màu đen.

Đám người Phục Lăng Tông vội vàng đuổi theo, thế lực tu sĩ khác cũng nhao nhao cất bước, đều rơi vào trước cấm chế màu đen.

Bọn người Hàn Lập đương nhiên không rớt lại phía sau, bất quá thân hình

Hàn Lập lúc đáp xuống, rơi vào đằng sau, đứng tại vị trí hẻo lánh không chút thu hút trong đám người.

Uy áp to lớn vô cùng từ trên thân mọi người tản ra, nối liền cùng một chỗ với nhau, đè ép tới cấm chế màu đen.

Tựa hồ hư không cũng chịu không nổi cỗ uy áp này, rung động nhè nhẹ không thôi, toàn bộ động quật cũng đung đưa ù ù.

Cấm chế màu đen chấn động một hồi, mặt ngoài hắc quang lấp lóe không thôi.

"Tiêu Tấn Hàn, ngươi thi triển âm mưu, phong ấn cửa vào Tiên Phủ, muốn độc chiếm Tiên Phủ, đáng tiếc người tính không bằng trời tính, bây giờ tình thế đảo ngược, mau mở cấm chế ra, nếu không chúng ta cũng không để ý động thủ phá vỡ cấm chế này!" Phong Thiên Đô cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Mặc dù quang mang cấm chế màu đen rung động, nhưng không có dấu hiệu mở ra.

------oOo------

Chương 406: Mời vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

"Các vị đạo hữu, nếu Bắc Hàn Tiên Cung cứ khư khư cố chấp như vậy, chúng ta cũng không nhất định phải khách khí với bọn chúng, liên thủ đồng loạt ra tay phá vỡ cấm chế này!" Tề Lăng Tiêu ở bên cạnh quát lạnh lên tiếng.

"Được!"

Mọi người bên trong động khổ cực tìm kiếm cửa vào Tiên Phủ mấy năm nay, tốn không biết bao nhiêu tâm lực, chịu bao nhiêu đau khổ, sớm đã sinh lòng cực đại oán khí đối với hành động này của Bắc Hàn Tiên Cung. Bây giờ có một thế lực không thua Tiên Cung dẫn đầu thì lập tức có không ít người hô hào hưởng ứng.

"Các vị đạo hữu, Tiên Cung đã có hành động bất nhân như vậy, chẳng lẽ để cho bọn chúng dễ dàng mở cấm chế vậy sao? Chúng ta không ngại đồng tâm hiệp lực đưa bọn chúng từ trong đó đuổi ra ngoài, cũng để cho bọn chúng nếm thử tư vị không cách nào tiến nhập Tiên Phủ." Lão giả mặt rỗ Quỷ Khấp Tông, Trần Phi bỗng nhiên quát to.

Ngay khi lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra, tiếp theo thì trở nên lặng ngắt như tờ, mà khu vực có thực lực mạnh nhất là đám Kim Tiên thì thần sắc mỗi người khác nhau.

Xưa nay không ít thế lực biểu hiện lá mặt lá trái với Bắc Hàn Tiên Cung, trước mặt thì tôn sùng là đứng đầu Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng kì thực sau lưng phần lớn lại không phục, chỉ là ngại vì Tiên Cung thế lớn, thêm nữa chưa liên quan đến lợi ích căn bản của chính mình nên cũng không có biểu hiện mâu thuẫn gì ở bên ngoài.

Hiện tại, Tiên Cung đã thể hiện dã tâm ở việc Chúc Long Đạo trước đây, bây giờ lại phong tỏa di tích Tiên Phủ, liên quan tới lợi ích thiết thân, tất nhiên đã chọc cho nhiều người tức giận.

Thế nên, các Kim Tiên dù là Lạc Thanh Hải, Phong Thiên Đô thì thần tình trên mặt tựa hồ cũng có chút toan tính.

Mặc dù không biết lúc này Bắc Hàn Tiên Cung phái bao nhiêu người tới nhưng coi như dốc hết chiến lực, Bắc Hàn Tiên Cung cũng không lợi hại hơn so với mọi người tại đây, nếu muốn đem Bắc Hàn Tiên Cung đuổi ra ngoài, chưa chắc không thể làm được.

Mấy người Lạc Thanh Hải, Phong Thiên Đô ý niệm cuồn cuộn trong lòng, nhìn nhau, đang định nói gì.

Vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Trên bề mặt cấm chế màu đen chợt nổi lên từng vòng gợn sóng, hiện lên vô số linh văn vô cùng huyền ảo, tiếp đó đồ án giống như Cửu Cung xen kẽ dần dần nổi lên thay thế, một vòng tiếp một vòng, càng ngày càng sáng, khiến cho toàn bộ màn sáng cũng rung động theo.

Sau mấy nhịp thở, hết thảy đồ án Cửu Cung chợt sáng choang, trở nên chói mắt không chịu nổi, tiếp đó quang mang thu lại, đồng thời toàn bộ đồ án tiêu tán không còn, mà cấm chế màu đen cũng tiêu tán theo, lộ ra sơn động đen kịt ở phía sau.

Vốn hùng hổ, chuẩn bị nhất hô bá ứng thì mọi người nhất thời ngạc nhiên, nhìn nhau ngơ ngác, bỗng chốc không biết phải làm sao.

Nhưng ngay sau đó, một thanh âm từ bên trong sơn động truyền ra:

"Các vị đạo hữu, mời vào đi!"

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, ở Chúc Long Đạo hắn đã từng gặp qua Tiêu Tấn Hàn, tuy lúc đó chỉ là ở phía xa nhưng Tiêu Tấn Hàn cho hắn ấn tượng sâu đậm, giọng nói này chính là của đối phương.

Các nhân vật đầu não như Lạc Thanh Hải, Phong Thiên Đô thấy cảnh này, chân mày đều nhíu lại một cái.

Bọn họ thoáng liếc nhau, cất bước đi vào phía bên trong sơn động.

Ngay cả Cừ Linh chỉ hơi trầm ngâm một chút, rồi cũng theo sát phía sau đám người Lạc Thanh Hải, Phong Thiên Đô đi vào bên trong động.

Các tu sĩ Chân Tiên kỳ thấy thế, lập tức lặng lẽ đuổi theo, Hàn Lập tự nhiên cũng đi theo phía sau Hô Ngôn đạo nhân, bất động thanh sắc cất bước đi theo mọi người.

Mọi người rất nhanh tiến nhập bên trong sơn động.

Không riêng gì cấm chế màu đen ở cửa vào, mà toàn bộ trận pháp cấm chế xung quanh quang môn màu lam cũng tiêu thất, tuy nhiên chín thạch trụ phong ấn vẫn ở đó.

Quang môn màu lam đã không có cấm chế phong ấn, tản mát ra lam quang chói mắt gấp mấy lần so với trước kia, trong đó xen lẫn khí tức kỳ hàn, còn có một cỗ không gian lực cường đại.

Khí tức kỳ hàn cùng không gian lực đan xen vào một chỗ, lam quang cuồn cuộn trong quang môn càng ngày càng kịch liệt, mơ hồ có dấu hiệu bộc phát.

Giờ khắc này, thiên địa linh khí trên bầu trời Hồng Nguyệt đảo cuồn cuộn không ngớt, thỉnh thoảng hình thành từng vòng quang đoàn chói mắt, lập tức lại nổ tung, phát ra âm thanh như sấm rền.

Đám người Bắc Hàn Tiên Cung đứng ở gần quang môn, người cầm đầu chính là Tiêu Tấn Hàn, nhìn tu sĩ các đại thế lực từ bên ngoài nối đuôi nhau vào thì nở nụ cười, giống như một vị chủ nhà niềm nở nhiệt tình, đang nghênh tiếp tân khách đường xa đến.

Hàn Lập ở một chỗ không ai chú ý, nhìn về phía đám người Bắc Hàn Tiên

Cung, con ngươi nhất thời co rụt lại.

Chỉ thấy đám người Bắc Hàn Tiên Cung do Tiêu Tấn Hàn dẫn đầu có chừng hai, ba mươi người. Hơn nữa trong đó tồn tại Kim Tiên thình lình chiếm đến gần nửa.

Khiến Hàn Lập bất ngờ là đám người Âu Dương Khuê Sơn, gồm ba Kim Tiên Chúc Long Đạo cũng ở chỗ này.

Còn những người khác đều có tu vi Chân Tiên hậu kỳ, Chân Tiên đỉnh phong, không ai là yếu cả.

Hàn Lập không khỏi nhếch nhếch miệng, thực lực Bắc Hàn Tiên Vực rất mạnh, hiển nhiên viễn siêu hơn bất kỳ một thế lực nào ở đây, thế lực chính thức hùng cứ tiên vực này nhiều năm như vậy quả nhiên nội tình thâm hậu, không thể khinh thường.

Nhưng lúc này Thương Lưu Cung, Phục Lăng Tông còn có thế lực khác liên thủ lại nên mạnh hơn so với Bắc Hàn Tiên Cung không ít.

Ánh mắt Hàn Lập chợt dừng lại một chỗ cạnh đám người Bắc Hàn Tiên Cung.

Mấy người mặc trang phục màu đen đứng ở nơi đó, chính là mấy người Hắc Phong đảo Lục Quân, Lục Vũ Tình.

Hàn Lập rùng mình, vội vàng thối lui đến về phía sau một tên đại hán trước mình, dùng gã che thân hình.

Hắn dùng mặt nạ Vô Thường Minh biến ảo dung mạo, tuy có thể giấu giếm được người khác, nhưng Lục Vũ Tình này có dị đồng trời sinh, lại có thể nhận ra hắn.

"Thì ra cung chủ đang cùng chư vị đạo hữu Tiên Cung ở chỗ này thương nghị đại sự, bọn ta tùy tiện đến thăm, thực sự là quấy rầy rồi." Tông chủ Phục Lăng Tông, Tề Lăng Tiêu hắc hắc một tiếng, không âm không dương nói ra.

Sau khi đám người Phong Thiên Đô, Cừ Linh, Lạc Thanh Hải đảo mắt qua phe Bắc Hàn Tiên Cung, ánh mắt cũng đều đồng loạt nhìn về phía Tiêu Tấn Hàn, cũng không nói gì.

"Ha hả, Phong đạo hữu, Cừ đạo hữu, Lạc cung chủ, các vị bằng hữu đều tới, Tiêu mỗ không từ xa tiếp đón, thực sự là rất có lỗi." Tiêu Tấn Hàn cười nhạt, nói.

"Tiêu cung chủ, trước mặt chân nhân không nói láo. Những lời chúng ta vừa mới nói ở bên ngoài ngươi cũng nghe được chứ!?" Phong Thiên Đô hiển nhiên cũng không muốn dông dài cùng đối phương, giọng lạnh như băng nói.

"Sự việc Tiêu mỗ đã làm cho tới bây giờ cũng không hối hận. Chư vị muốn phải hành sự như thế nào, tuỳ ý làm, Bắc Hàn Tiên Cung ta tận lực bồi tiếp." Trên mặt Tiêu Tấn Hàn như mỉm cười, từ tốn nói.

Đám người Bắc Hàn Tiên Cung bên cạnh y đều đặt tay ở trên pháp khí trữ vật, thần tình không có chút sợ hãi nào.

"Tiêu cung chủ cho rằng chúng ta không dám sao?" Trong mắt Cừ Linh nổi lên ngân mang băng lãnh, chậm rãi hỏi.

"Chư vị liên thủ, thực lực quả thực vượt lên trên Bắc Hàn Tiên Cung ta, chẳng qua tốt nhất chư vị nên nghĩ cho kỹ cái được cái mất khi chiến đấu ở chỗ này. Hơn nữa chư vị cũng nhìn thấy những thạch trụ kia, chính là trận pháp độc môn của Bắc Hàn Tiên Cung chúng ta, Bát Hoang Lưu Ly trận. Chỉ cần ta tự bạo trận pháp, mặc dù uy lực không thể nào phá hỏng cửa vào nhưng cũng đủ để đem nó biến mất trong hư không. Đến lúc đó cửa vào sẽ như thế nào, chư vị tự suy đoán đi!" Tiêu Tấn Hàn từ tốn đáp.

Nghe nói thế, sắc mặt Cừ Linh trầm xuống, nhìn về phía chín cái thạch trụ.

Thần tình đám người Phong Thiên Đô cũng biến đổi.

"Ngươi cho rằng bằng vào một câu nói là có thể khiến để cho chúng ta

buông tay sao?" Những người khác chưa kịp mở miệng, Tề Lăng Tiêu lạnh giọng quát.

"Nếu chư vị nếu không tin, đại khái có thể lập tức động thủ thử xem." Hai tay Tiêu Tấn Hàn mở ra, y bình thản ung dung nói.

Chứng kiến vẻ mặt Tiêu Tấn Hàn như vậy, trong lòng đám người Phong Thiên Đô trở nên nặng nề, hồ đồ, truyền âm trao đổi với nhau.

"Phong đạo hữu, ngươi là trận pháp đại sư nhất nhì Bắc Hàn Tiên Vực, mấy thạch trụ này thực sự là Bát Hoang Lưu Ly trận gì đó sao? Lạc Thanh Hải truyền tin dò hỏi.

"Ta cũng không hiểu đầy đủ trận văn trên chín thạch trụ này, nhưng mà căn cứ vào nhiều năm kinh nghiệm trong lĩnh vực trận pháp, ta nghĩ đây đúng là một trận pháp vô cùng lợi hại. Nếu dẫn bạo, hậu quả khó mà lường được." Phong Thiên Đô nhìn kỹ chín cái thạch trụ, sau một lát truyền âm lại.

"Tiêu Tấn Hàn thực sự là con cáo già, vẫn để lại thủ đoạn như thế, lẽ nào việc này cứ phải chấp nhận như vậy?" Tề Lăng Tiêu có chút không cam lòng, truyền âm nói.

"Muốn phá giải cấm chế này cần thời gian tương đối dài, nếu trở mặt động thủ cùng bọn chúng, tuyệt đối không kịp. Bỏ qua đi, mục đích tối trọng yếu của chúng ta vẫn là tiến nhập Tiên Phủ, lần này không thể làm gì khác hơn là tiện nghi cho y. Bây giờ nếu y để cho chúng ta tiến vào, thì xem bọn chúng nói thế nào." Phong Thiên Đô thở dài, truyền âm nói.

Đám người Lạc Thanh Hải, Tề Lăng Tiêu, Cừ Linh nghe vậy, trầm mặc một hồi, lần lượt gật đầu.

"Thủ đoạn của Tiêu cung chủ, chúng ta mở rộng tầm mắt. Được, việc này liền dừng ở đây." Phong Thiên Đô nói.

Tề Lăng Tiêu hung dữ trợn mắt nhìn đám người Tiêu Tấn Hàn vài lần, cuối cùng cũng thở dài.

Mặc dù Lạc Thanh Hải không có mở miệng, hiển nhiên cũng là ý tứ này.

Còn Cừ Linh lại trực tiếp xoay người đi tới một chỗ, chỗ đó vốn một vài tu sĩ Chân Tiên tụ tập, thấy thế vội vã phân tán ra,để lại một khoảng đất trống lớn.

Thế lực khác tuy là còn có chút không cam lòng thế nhưng hai thế lực lớn Phục Lăng Tông, Thương Lưu Cung đã buông tay, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không ngu xông lên coi mạng như rác làm cái gì, thậm chí ngay cả đám người Trần Phi cùng những dị tộc kia lúc đầu bất bình, căm giận nhất cũng chỉ lặng lẽ không nói.

"Kỳ thực Minh Hàn Tiên Phủ này vốn là đất rộng của nhiều, từ khi nó hiện thế đến nay nhiều năm như vậy, mỗi lần vẫn là kỳ trân dị bảo không ngừng, chư vị tới đây phần lớn là vì thế, hà tất phải tổn thương hòa khí?" Tiêu Tấn Hàn thấy cảnh này, cười nhạt một cái nói, ở chỗ sâu trong nhãn thần từ từ buông lỏng.

"Tiêu Cung chủ, các ngươi ở chỗ này lâu nhất, theo ý của ngươi thì khi nào Tiên Phủ mới hàng lâm?" Phong Thiên Đô không có trả lời, chuyển chủ đề hỏi.

"Tối đa hai ngày nữa Tiên Phủ tất nhiên sẽ hàng lâm, chẳng qua..." Tiêu Tấn Hàn nói.

"Chẳng qua làm sao?" Phong Thiên Đô hỏi.

"Vì để cho chư vị yên tâm, ta đã triệt tiêu cấm chế cửa vào. Ở chỗ cửa vào này, chư vị vẫn nên tạo ra một ít phong ấn cho thỏa đáng, bằng không Minh Hàn khí trong đó bạo phát, sẽ rất phiền phức." Tiêu Tấn Hàn chậm rãi nói.

Y vừa dứt lời, lam quang cuồn cuộn bên trong quang môn màu lam chợt bạo phát.

Một cột quang trụ màu lam thô to bất ngờ từ trong đó phóng ra, bắn thẳng về phía chân trời.

Nhiệt độ cả sơn động trong nháy mắt chợt giảm xuống không chỉ mấy lần, trở nên hàn không gì sánh được, khắp nơi băng tinh màu lam đọng lại, nhanh chóng phủ đầy sơn động.

Mọi người tại đây biến sắc, vội vàng trên người mỗi người sáng lên quang mang hộ thể, đồng thời cực nhanh rời xa quang môn màu lam.

Băng tinh bên trong sơn động cũng bị mọi người thi triển thủ đoạn chấn vỡ.

Tuy nhiên, hàn khí trong quang trụ quá mức lợi hại, một vài tu sĩ Chân Tiên có tu vi hơi thấp bị hàn khí xâm nhập vào trong cơ thể ăn mòn, bị thương không nhẹ.

Tồn tại Kim Tiên của đại thế lực mỗi bên cũng vội vàng thi triển bí thuật, hoặc tế xuất linh bảo để bảo vệ cho đám thủ hạ.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong động có vẻ hơi hỗn loạn.

...

------oOo------

Chương 407: Một điều thỉnh cầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cột sáng màu lam phun ra giằng co ước chừng mười mấy hơi thở mới chậm rãi biến mất, lúc này quang môn màu lam mới khôi phục lại bình tĩnh.

"Xem tình hình này, xác thực cần phải phong ấn một chút. Bây giờ mỗi thế lực ở đây phái ra một người, hợp lực thi pháp, như vậy mọi người mới yên tâm, như thế nào?" Phong Thiên Đô gật đầu nhẹ, đề nghị.

"Nên như thế." Lạc Thanh Hải nói phụ họa.

Những người còn lại tự nhiên không phản đối, dùng Tiêu Tấn Hàn và Phong Thiên Đô cầm đầu, sau khi thương nghị một chút, ngoại trừ Cừ Linh, mỗi phương thế lực phái ra một người, đều là Kim Tiên, do Phong Thiên Đô phụ trách định ra cấm chế, Tiêu Tấn Hàn lược trận.

Bên phương thế lực của Hàn Lập, người được phái ra là Húc Dương Tử.

Lúc này, sáu gã tu sĩ Kim Tiên cảnh trôi nổi giữa không trung, vây quanh quang môn màu lam, trong miệng tụng đọc chú ngữ.

Tất cả sắc quang mang từ trên thân sáu người bộc phát ra, đan vào quấn quanh nhau dần dần hình thành quang lao giống như cầu vồng bao phủ quang môn màu lam lại.

Lập tức quang môn màu lam cuồng động, tản mát ra một cỗ sóng xung kích lấy mắt thường khó thấy được, khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Từng đạo sóng xung kích rơi vào trên vách quang lao chưa kịp hình thành dẫn tới một hồi cự chiến, bộc phát ra từng vầng sáng lòe loẹt lóa mắt, làm cho người cơ hồ không cách nào nhìn thẳng.

Trên vách quang lao nhộn nhạo lên tầng tầng gợn sóng, phảng phất sau một khắc sẽ vỡ tan ra, nhưng trong miệng mọi người bấm niệm pháp quyết nhanh hơn, cuối cùng dần dần ổn định lại. Nhưng vì quang lao chưa thành hình, vẫn có từng đợt dư ba xuyên vách tường ra, tiếp tục khuếch tán ra tứ phía.

Những người trong động có tu vi hơi yếu bị cỗ dư ba này cuốn tới, thân thể đứng không vững, không ngừng lui về phía sau, cuối cùng dán chặt vào thành sơn động, lúc này mới ổn định lại được.

Do đó, trận hình các thế lực vốn ngay ngắn lúc đầu dần có chút hỗn loạn.

Tuy Hàn Lập có thể thừa nhận những lực lượng dư ba này, bất quá vì không muốn để người khác chú ý, cũng giả bộ thối lui đến vách sơn động.

Hắn nhìn sáu người thi pháp, trong đầu chợt nổi lên một ý niệm.

Theo lời Hô Ngôn đạo nhân nói, tổng cộng Minh Hàn Sơn Hà Đồ có tám bộ, nhưng giờ phút này tụ tập nơi này cũng chỉ có bảy cỗ thế lực, hẳn là còn một thế lực chưa tới.

Như vậy rõ ràng ở đây có rất nhiều lão hồ ly Kim Tiên sống không biết bao nhiêu vạn năm, hiển nhiên không có khả năng không chú ý tới điều này, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Ngay lúc ý niệm trong đầu Hàn Lập cuồn cuộn, một thanh âm nữ nhân thanh thúy có chút quen thuộc vang lên trong tai hắn.

"Liễu đại ca."

Hàn Lập nghe vậy trong lòng cả kinh, chỉ thấy cách hắn không xa chẳng biết lúc nào có một người đang đứng, không ai khác chính là Lục Vũ Tình. Đôi mắt đẹp của nàng thỉnh thoảng nhìn qua hắn, trong mắt mang theo tia mỉm cười.

Bởi vì trước đây trong động có chút hỗn loạn, ngoại trừ tu sĩ Kim Tiên của mấy thế lực lớn, vị trí những người còn lại cũng phát sinh một ít biến hóa,

cũng không biết nàng này đến đây khi nào.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, truyền âm trả lời: "Lục cô nương, đúng là bất luận thế nào cũng không gạt được ngươi."

"Không thể tưởng được ở chỗ này có thể nhìn thấy Liễu đại ca, xem ra ngươi cũng có hứng thú với Minh Hàn Tiên phủ này." Lục Vũ Tình truyền âm cười nói.

"Trong Minh Hàn Tiên phủ có không ít trân bảo, ta tự nhiên cảm thấy hứng thú. Bất quá hiện tại ta và ngươi thuộc hai thế lực bất đồng, hôm nay xem ra Hắc Phong đảo là thế lực dưới trướng Bắc Hàn Tiên cung, giờ này Lục cô nương tiếp xúc với ta thì không ổn đâu?" Hàn Lập truyền âm nói.

"Liễu đại ca quá lo lắng. Bắc Hàn Tiên cung mang người Hắc Phong đảo chúng ta đến nơi này, vốn là đảm nhiệm những việc tạp dịch, đồng thời phòng ngừa tin tức cửa vào nơi này lộ ra ngoài mà thôi. Hiện tại tin tức sớm đã tiết lộ, người Hắc Phong đảo chúng ta đã trở nên dư thừa, giờ có cũng được mà không có cũng không sao. Hơn nữa, giờ phút này tình huống hỗn loạn, không ai lại chú ý tới chúng ta." Lục Vũ Tình nhanh chóng nói ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhúc nhích khẽ, không nói gì.

"Chính như Liễu đại ca nói, thời gian cấp bách, ta có chuyện quan trọng muốn cùng Liễu đại ca trao đổi, sẽ nói ngắn gọn." Lục Vũ Tình dừng thoáng một chút, tiếp tục nói.

"Lục cô nương, mời nói." Trong nội tâm Hàn Lập cảm thấy hơi quái lạ, nhưng thần sắc trên mặt vẫn không đổi.

"Việc cũng đơn giản thôi, ta muốn đi vào Minh Hàn Tiên phủ, muốn cỗ thế lực Liễu đại ca có thể dẫn ta theo." Lục Vũ Tình không có vòng vo, nói thẳng ra.

"Hắc Phong đảo các ngươi không phải thế lực dưới trướng Bắc Hàn Tiên cung sao, muốn đi vào Tiên Phủ, vì sao không để bọn hắn mang ngươi vào?" Hàn Lập nghe vậy giật mình khẽ, hỏi.

"Liễu đại ca hẳn không biết? Một bộ Minh Hàn Sơn Hà Đồ chỉ có thể mang mười hai người tiến vào Tiên Phủ, nhân số có hạn, chính bản thân Bắc Hàn Tiên cung dùng đã không đủ, sao lại để danh nghạch cho Hắc Phong đảo chúng ta." Lục Vũ Tình có chút tự giễu nói.

"Lại có việc này..." Hàn Lập thì thào một tiếng, Hô Ngôn đạo nhân lại chưa nói cho hắn biết việc này.

Bất quá kỳ thật hắn đã sớm ẩn ẩn phát hiện nhân số các thế lực, tựa hồ cũng chỉ mười hai người giống như Lục Vũ Tình nói, chỉ là trước kia có không ít chuyện phân tán sự chú ý, thêm nữa chính mình cũng không lo lắng nhiều về việc tiến vào nên cũng không có suy nghĩ nhiều.

"Lục cô nương, ngươi cũng là chỗ quen biết cũ với ta, quan hệ cũng không tầm thường, tuy ta cũng rất muốn giúp ngươi, bất quá ngươi cũng thấy, nhân số thế lực chúng ta cũng đã đầy, tại hạ cũng là hữu tâm vô lực." Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, lời nói uyển chuyển cự tuyệt.

Lần này tiến vào Tiên Phủ, vốn là một hành động mạo hiểm, nhất là khi hắn lại thấy nhiều tu sĩ Kim Tiên tề tụ như vậy, trong nội tâm thầm nghĩ hết thảy cần phải hạ thấp, giúp đỡ Hô Ngôn đạo nhân lấy được đồ vật mong muốn, đạt được phần sau bộ công pháp Chân Ngôn Hóa Luân kinh là được.

Tuy Hàn Lập nghĩ rằng mở miệng xin Hô Ngôn chân nhân một cái danh ngạch có lẽ không vấn đề gì, nhưng làm vậy tất sẽ đắc tội Chân Diễm tông, mặc dù Hô Ngôn đạo nhân tìm cách giấu đầu hở đuôi, nhưng hắn cũng không muốn phức tạp thêm.

"Liễu đại ca cũng không nên vội vã cự tuyệt, ta đưa ra điều thỉnh cầu này tự nhiên không phải muốn nhờ suông. Lục gia chúng ta trấn thủ Hắc Phong hải vực nhiều năm, kỳ thật đã sớm phát hiện cửa vào trước cả Bắc Hàn Tiên cung, hơn nữa lúc ấy lấy được một tấm bia đá từ chỗ này, mặt ngoài là địa đồ bên trong Tiên Phủ, còn có một ít tin tức khác. Mặc dù bên trong Tiên Phủ có nhiều cơ duyên, nhưng nguy hiểm cũng rất nhiều, nếu Liễu đại ca dẫn ta đi vào, ta nguyện ý chia sẽ những tin tức này cùng ngươi." Tựa hồ Lục Vũ Tình biết rõ băn khoăn của Hàn Lập, truyền âm nói.

Hàn Lập nghe vậy, con mắt sáng ngời, lập tức trong nội tâm chuyển động.

Tình huống bên trong Tiên Phủ, hai mắt bọn họ đều mù, nếu lời nàng này kể ra có địa đồ chỉ dẫn, xác thực sẽ an toàn hơn nhiều.

"Ngươi nói là thật?" Hàn Lập trầm ngâm một lát, xác nhận lại.

"Ta nguyện ý dùng Tâm Ma thề, chỉ cần có một chữ không đúng, ngày sau tất bị Tâm Ma xâm nhập, chết không có chỗ chôn." Ngữ khí Lục Vũ Tình trịnh trọng, truyền âm nói.

"Tốt, nếu như thế, ta có thể đề cập thoáng một phát yêu cầu này với người lĩnh đội, bất quá hắn có đáp ứng hay không, ta cũng không dám cam đoan." Hàn Lập trầm mặc một chút, sau đó gật đầu nói.

"Liễu đại ca làm việc, tiểu muội gần đây rất yên tâm." Lục Vũ Tinh truyền âm cười nói, bộ dạng không lo lắng chút nào.

Hàn Lập nhíu mày thoáng một chút, cất bước đi đến hướng Hô Ngôn đạo nhân cách đó không xa, truyền âm thuật lại một lần đại khái những gì Lục Vũ Tình nói.

"Cái gì! Trên người nàng này có địa đồ bên trong Tiên Phủ?" Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy cả kinh, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Trước kia ta và nàng này có tiếp xúc, cũng hiểu rõ đôi chút nàng. Từ chỗ của nàng, hơn phân nửa là thật." Hàn Lập nói như vậy.

"Nếu như thế, vậy thì mang nàng này theo a." Hô Ngôn đạo nhân suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

"Còn Chân Diễm tông bên kia..." Hàn Lập chần chờ nói.

"Ta sẽ tự an bài." Hô Ngôn đạo nhân trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Lục Vũ Tình, truyền âm thông

báo một tiếng.

Đôi mắt dễ thương của Lục Vũ Tình hiện lên vẻ vui mừng, gật đầu với Hàn Lập ở phía xa xa, quay người đi trở về chỗ đám người Hắc Phong đảo.

Lúc này, sáu người xung quanh quang môn đã thi pháp xong, một màn sáng dày đặc màu sắc rực rỡ hiện ra, bao phủ quang môn màu lam lại.

Hàn khí bên trong quang môn màu lam mãnh liệt, ánh sáng màu lam lúc sáng lúc tối, không ngừng va đập vào màn sáng rực rỡ, nhưng màn sáng đã thành hình chắc chắn vô cùng, mặc cho hàn khí bên trong trùng kích như thế nào vẫn lù lù bất động, so với cấm chế lúc trước Bắc Hàn tiên cung tạo ra còn lợi hại hơn vài phần.

"Phong đạo hữu không hổ là đại sư trận pháp, tùy tiện thiết hạ một cấm chế đã bất phàm như thế, bội phục." Tiêu Tấn Hàn thấy vậy, chắp tay với Phong Thiên Đô.

"Tiêu cung chủ quá khen." Phong Thiên Đô nói nhàn nhạt một câu, tìm một chỗ trong sơn động khoanh chân ngồi xuống.

Những người còn lại của Phục Lăng tông vây quanh người lão, nhao nhao ngồi xuống.

Tiêu Tấn Hàn nhìn Phong Thiên Đô, trong mắt loé lên hào quang, quay người đi trở lại đám người Bắc Hàn Tiên cung.

Từng người của các thế lực khác cũng kiếm một chỗ, lẳng lặng chờ đợi Tiên Phủ hàng lâm.

Không gian trong sơn động cũng không lớn, mọi người nhao nhao ngồi xuống, cơ hồ chiếm hết toàn bộ sơn động.

Lúc này Húc Dương Tử cũng đi trở về, mấy người Hàn Lập cũng tìm một chỗ ngồi xuống.

Hô Ngôn đạo nhân đi đến bên cạnh Húc Dương Tử, hai người nói nhỏ vài

câu.

Sắc mặt Húc Dương Tử liền giận dữ, hung hăng trừng Hàn Lập.

Bất quá Hô Ngôn đạo nhân nói tiếp, sắc mặt giận dữ của Húc Dương Tử chậm rãi tiêu tán, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu nhẹ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong nội tâm nhẹ nhàng thở ra một hơi, lập tức nhắm mắt lại.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua hai ngày.

Trong sơn động, quang môn màu lam bất ngờ biến lớn hơn hai lần, đường vân mặt ngoài rõ ràng vô cùng, xem giống như một cửa vào không gian khác, tiến vào trong đó liền như đến một thế giới khác.

Bên trong quang môn, giờ phút này lơ lửng một quang đoàn màu lam, phiên cổn kịch liệt, tản mát ra lam quang chói mắt.

Bên trong quang đoàn mơ hồ thấy một thông đạo, không biết thông đến nơi nào, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thâm thuý.

Giờ phút này, trong sơn động mọi người đều đứng lên, ánh mắt tâm tình dâng trào nhìn tình cảnh trước mắt.

Quang môn màu lam run rẩy nhẹ, hư không phụ cận cũng ông ông rung động lắc lư, cả sơn động cũng đung đưa theo.

Giờ phút này quang lao màu sắc rực rỡ vây quanh quang môn tuy vẫn toả hào quang chói mắt, nhưng rõ ràng đã không cách nào giam cầm quang môn được nữa.

Sáu gã Kim Tiên Húc Dương Tử thấy vậy, dưới yêu cầu của Phong Thiên Đô, lần nữa lơ lửng giữa không trung, không ngừng thi pháp gia cố.

Nhưng mặc cho sáu người thi pháp như thế nào, quang môn màu lam tản mát ra hào quang càng lúc càng sáng, dần dần áp chế quang lao màu sắc rực

rỡ.

Quang đoàn trong quang môn màu lam phiên cổn kịch liệt hai cái, bỗng nhiên cuồng trướng lên, trong nháy mắt biến lớn mấy lần, cơ hồ chiếm trọn quang môn, hơn nữa phồng lên xẹp xuống bất định.

Cùng lúc đó, tầng tầng gợn sáng màu lam như nước từ trên quang môn bộc phát ra, những nơi đi qua, hư không vặn vẹo kịch liệt, bắt đầu mơ hồ.

Không bao lâu, quang lao rực rỡ bên ngoài quang môn vỡ vụn ra ầm ầm như trứng gà vỡ.

Thân hình sáu gã tu sĩ Kim Tiên Húc Dương Tử đại chấn, bị đánh bay ra, bất quá với tu vi sáu người, kịp thời thúc dục bí thuật hộ thể nên cũng không có bị thương.

"Thời gian không sai biệt lắm, không cần tiếp tục thi pháp nữa." Phong Thiên Đô nhàn nhạt nói ra, ánh mắt sáng quắc nhìn quang môn.

Những người khác thấy vậy, cũng đều dừng tay lại.

Nhưng vào lúc này, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ quang môn màu lam vỡ vụn ra ầm ầm, hóa thành một quang đoàn chói mắt. Ở chỗ sâu trong quang đoàn loáng thoáng hiện ra hư ảnh từng ngọn núi dòng sông, cung điện lầu các, rậm rạp chằng chịt, màu sắc khác nhau, không biết có bao nhiêu cái.

------oOo------

Chương 408: Nhập phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Cubihu & Độc Hành*

Quang đoàn màu lam lơ lửng giữa không trung, chầm chậm xoay tròn, từng tia từng sợi quang tuyến màu lam trong suốt như tuyết từ đó xuyên ra, bên trong mơ hồ còn có một tầng sương mù màu trắng mờ mịt, nhấp nhô, khiến cho cảnh thiên nhiên, kiến trúc bên trong vốn mông lung không rõ càng lộ vẻ mù mịt, hơi có chút cảm giác vài phần tiên khí lượn lờ.

" Tiên Phủ hiện thế rồi!"

Thời gian yên lặng ngắn ngủi trôi qua, không biết là người nào hô một tiếng, trong đó không ít người hít vào một hơi. Ngoại trừ những tu sĩ Kim Tiên cầm đầu các thế lực, phần lớn những người còn lại đều lộ ra vẻ hưng phấn không thôi.

"Xem ra đây chính là Minh Hàn Tiên Phủ theo lời đồn rồi."

Sau khi tự lẩm bẩm, Hàn Lập khẽ động thần niệm, quét về phía quang đoàn màu lam kia, nhất thời chỉ cảm thấy bên tai có tiếng sấm sét nổ vang, thần hồn cũng vì thế bỗng nhiên run lên.

Trong lòng hắn cả kinh, nhưng nét mặt cũng không có chút nào dị dạng, liền vội vàng thu hồi thần thức.

Sau khi lén quan sát phía sau, hắn phát hiện sắc mặt nhiều người ở đây có chút khó coi, hiển nhiên cũng dùng thần thức dò xét cửa vào, bị phản phệ.

Lấy thần thức mạnh mẽ của Hàn Lập có thể so với tu sĩ Kim Tiên còn bị phản phệ khó có thể nhìn lén, huống chi tu sĩ Chân Tiên thông thường. Còn như những tu sĩ Kim Tiên, tuy biểu hiện bên ngoài không thấy gì nhưng tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

"Lạc đạo hữu, Phong đạo hữu, không phải nhị vị dự tính dẫn đầu sao?" Tiêu Tấn Hàn cười ha ha, mở miệng hỏi.

"Lời Tiêu đạo hữu sai rồi, Tiên Cung đưa người tới đây bảo vệ chu toàn như vậy, thế cho nên trước khi Tiên Phủ lâm thế không có bọn đạo chích nào lọt vào phá hư, tư cách dẫn đầu tiến vào nơi này tất nhiên không ai khác ngoài Tiên Cung. Phong đạo hữu, ngươi thấy có phải thế không?" Lạc Thanh Hải ý cười đầy mặt, mở miệng chế nhạo.

Trên mặt cương thi của Phong Thiên Đô vốn cũng không có bao nhiêu biểu cảm, lúc này cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào.

"Nếu nhị vị khách khí như vậy, ta đây liền đi trước một bước." Không chờ Tiêu Tấn Hàn mở miệng, Cừ Linh không khách khí chút nào, trước tiên lấy ra một tấm Minh Hàn Sơn Hà tàn đồ, rồi nhẹ nhàng rung lên, từ đó tuôn ra một mảng quang mang rộng lớn bao lấy thân thể nàng vào bên trong, bay vào giữa lam quang.

Nàng này thật là có phong thái quyết đoán, từ lúc mở miệng đến khi bay vào lam quang, trước sau chỉ diễn ra một hai nhịp thở, làm cho mọi người chung quanh đều ngẩn ra, sau đó có chút sốt ruột.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Cừ Linh biến mất ở giữa lam quang, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm không dễ phát giác.

Tiêu Tấn Hàn thấy thế, xoay người về phía đám người Tuyết Oanh nói một câu "Các ngươi theo ta đi vào, những người còn lại lưu thủ nơi này." Sau đó y liền rung cổ tay, sử dụng một tấm Minh Hàn Sơn Hà tàn đồ khác.

Chỉ thấy trên đồ quyển, tuôn ra một tầng quang mang xanh thẳm bao trọn đám người Tuyết Oanh gồm tám gã Tiên Cung và cả đám Âu Dương Khuê Sơn gồm ba gã Kim Tiên Chúc Long Đạo cuốn vào.

Sau đó, Tiêu Tấn Hàn ở trong quang mang hoạ quyển sải bước vào trong quang đoàn màu lam, thân ảnh mờ nhạt một cái, biến mất không thấy.

Số người còn lại của Tiên Cung và người của Hắc Phong đảo đều ở lại, canh giữ ở bên ngoài.

Đợi sau khi toàn bộ đám người Bắc Hàn Tiên Cung tiến vào, Lạc Thanh Hải lại mở miệng nói vài câu khách khí với Phong Thiên Đô, sau khi thấy đối phương thờ ơ, gã lập tức nói một tiếng với đám người Thương Lưu Cung, vung tay áo một cái, lấy Minh Hàn Sơn Hà tàn đồ bao bọn họ lại, cùng nhau bay vào trong quang đoàn màu lam.

Sau khi mấy người Thương Lưu Cung tiến vào hết, Phong Thiên Đô nhìn thoáng qua Tông chủ độc nhãn hội ý. Tên kia vội vàng triệu tập đám người Phục Linh tông cùng nhau tiến nhập vào quang đoàn màu lam.

Sau khi Cừ Linh và ba thế lực lớn dẫn đầu tiến vào bí cảnh, số người còn lại ở đây đã giảm đi một nửa, bầu không khí cũng không còn căng thẳng như lúc trước. Các thế lực khác tự nhiên không cam lòng rớt lại phía sau, rục rịch hành động.

Lão giả mặt rỗ Quỷ Khấp Tông lúc đầu nói chuyện với đám tu sĩ Nam Lê tộc một hồi, sau đó tiến về phía bọn Hàn Lập.

"Cổ đạo hữu, lát nữa Nam Lê tộc đi vào trước, Quỷ Khấp Tông chúng ta theo sát phía sau, vào đến bên trong sẽ chờ các ngươi rồi cùng nhau tiến vào. Đến lúc đó chúng ta hợp lại làm một, hành động chung a!" Lão giả mặt rỗ nói thế.

"Trần đạo hữu nói rất đúng, ta cũng đang có ý này." Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Chúng ta đi trước một bước." Lão giả mặt rỗ thấy tu sĩ Nam Lê tộc đã tiến nhập trong lam quang, vội vàng nói một tiếng, rồi đi trở lại phía đội ngũ tông môn của mình.

"Chúng ta cũng đi thôi." Thấy đám người Quỷ Khấp Tông cũng đã tiến vào, Hô Ngôn nói với mọi người.

Húc Dương Tử đưa mắt ý bảo mọi người trong Tông tập trung lại, tất cả

đều đứng ở một chỗ, ánh mắt đảo qua Lục Vũ Tình đứng bên cạnh Hàn Lập vẫn hiện lên vẻ hơi bất mãn.

"Tuy bên trong bí cảnh Tiên Phủ có không ít linh bảo thiên tài nhưng nguy cơ cũng tứ phía. Sau khi tiến vào, mọi người tận khả năng tập trung cùng nhau, không được phân tán." Hô Ngôn đạo nhân dặn dò.

Dứt lời, lão cũng lấy ra bức hoạ cuộn tròn, sau khi thi pháp một chút, liền có linh mang tuôn ra, bao mười hai người lại, bay vào trong lam quang cửa vào.

Vừa tiến nhập quang đoàn màu lam, trong nháy mắt Hàn Lập cảm thấy trong tai một hồi ông hưởng, trước mắt bỗng nhiên trở thành một mảng trắng như tuyết, hầu như mất đi toàn bộ cảm giác, cả người tựa hồ cũng chỉ còn lại có một đạo ý thức mơ hồ không rõ.

Loại cảm giác này không thể dùng từ nào diễn tả, làm người ta cảm thấy khó chịu vô cùng, chẳng qua thời gian kéo dài không lâu, chỉ sau hơn mười hơi thở tất cả lại khôi phục bình thường.

Hàn Lập từng bước khôi phục ý thức như thường, chỉ cảm thấy bên tai truyền đến trận trận tiếng gió gào thét ù ù, khiến tai có chút đau đớn.

Trong tầm mắt phía trước là một thế giới phủ đầy tuyết trắng bay mịt mờ, xung quanh tràn đầy hàn khí lành lạnh, chỗ cực xa có một vòi rồng bão tuyết khổng lồ, như con rồng uốn khúc nối liền thiên địa, làm cho người ta không ngừng kinh hãi.

Quanh thân Hàn Lập tuôn ra một mảng thanh quang, tạo ra một màn sáng hơn một tấc ở bên ngoài cơ thể, ngăn cách với tuyết bay lả tả, nhưng vẫn cảm giác có từng tia từng sợi hàn ý lạnh buốt xương cốt thấm nhập vào trong cơ thể.

Sau khi đảo mắt qua bốn phía, hắn phát hiện tất cả đám người của Bắc Hàn Tiên Cung và mấy thế lực tiến vào lúc trước đều không thấy bóng dáng.

" Lạnh quá..." Lục Vũ Tình đã thả ra linh quang hộ thể quanh người, nhưng

vẫn bị lạnh cóng đến mức đôi mắt đẹp không ngừng run rẩy, trên lông mi xuất hiện một tầng băng hoa trong suốt, thở nhẹ nói.

Quang mang trên thân trường bào đỏ đậm của đám người Chân Diễm Tông đại thịnh, mặt ngoài có hoa văn hỏa diễm hư hóa bắt đầu khởi động, từ đó truyền ra trận trận sóng nhiệt lăn tăn.

Mặc dù như thế bộ dáng bọn họ cũng không tốt hơn chút nào, ngoại trừ thần sắc Húc Dương Tử và ba gã Kim Tiên đỡ hơn một chút, còn mấy tu sĩ khác đều là sắc mặt xanh trắng, toàn thân lạnh run.

"Cổ đạo hữu, làm phiền ngươi thôi động Sơn Hà đồ, bảo vệ mọi người." Húc Dương Tử nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân, nói.

Hô Ngôn đạo nhân gật đầu, rung cổ tay, tấm Minh Hàn Sơn Hà tàn đồ lập tức hiện ra, phô triển ra trước người của lão.

Ngay sau đó, một màn sáng hình cầu màu xanh đen từ đồ quyển phóng to ra, tạo thành một cái lồng chụp hơn mười người vào trong.

Tiến nhập vào trong màn sáng, tiếng gió thổi xung quanh nhất thời nhỏ lại, hàn ý thấu buốt đến xương không chịu nổi cũng bị ngăn cách ra.

"Không thấy người của Nam Lê tộc và Quỷ Khấp Tông..." Vân Nghê đứng bên cạnh Hô Ngôn đạo nhân, mở miệng nói.

"Vốn là bọn tông môn quỷ đạo và man tộc ở xó xỉnh, sao có thể tin được lời bọn chúng. Hơn phân nửa là không cam lòng bị bỏ lại phía sau, đã giành đi trước rồi..." Chấn Vân trưởng lão cười một tiếng nói.

"Chưa hẳn, lúc trước Trần Phi chủ động liên hệ chúng ta, theo như lời hắn cũng không phải là nói ngoa, so sánh với những quái vật khổng lồ Bắc Hàn Tiên Cung, Thương Lưu Cung và Phục Lăng Tông, chúng ta vẫn thế đơn lực bạc, cần phải đi cùng đoàn với nhau đấy. Ít nhất chuyện kết minh, tại thời kỳ đầu có lợi nhiều hơn hại, bọn hắn không đến mức vì giành đi trước mà tự hành bội ước." Húc Dương Tử không đồng ý với ý kiến trên, lắc đầu nói.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, ánh mắt mang theo vẻ hỏi thăm, nhìn về phía Hàn Lập.

"Sư thúc, bên trong bạo tuyết nơi này, dường như mơ hồ có Không Gian Chi Lực hỗn tạp, có lẽ bọn hắn bị truyền đưa đến địa phương khác, không cùng một chỗ với chúng ta." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói ra.

"Ân, ta cũng nghĩ đến khả năng này. Nếu như tạm thời không thấy bọn hắn, chúng ta hãy rời khỏi đây rồi hãy nói. Bất luận thế nào, vẫn phải cẩn thận, các ngươi phải ở bên cạnh ta, tuyệt đối không được rời khỏi phạm vi màn sáng Minh Hàn Sơn Hà Đồ." Hô Ngôn đạo nhân suy nghĩ một lát, nói ra.

"Vâng." Mọi người vội vàng ứng tiếng.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, đang tính cùng mọi người chạy đi, bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng Hàn Lập truyền âm:

"Tiền bối, ta đã thực hiện lời hứa, cùng người tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ này, hiện tại ba tầng sau công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh có thể đưa ta hay không?"

"Tiểu tử nhà ngươi, ngay cả lão phu cũng không tin? Lúc này vừa mới vào bí cảnh Tiên Phủ, còn chưa làm gì lại tìm ta hỏi rồi!" Hô Ngôn đạo nhân hơi sững sờ, trả lời.

"Lúc trước tiền bối có nói, sau khi tiến vào, trước tiên sẽ đưa tại hạ tầng thứ tư công pháp đấy." Hàn Lập nghe vậy, cười truyền âm lại.

Hô Ngôn đạo nhân xem như cũng hiểu rõ tính tình Hàn Lập, cũng không có để trong lòng.

Một tay lão thúc giục Minh Hàn Sơn Hà Đồ, một tay tháo túi trữ vật bên hông xuống, đưa qua Hàn Lập.

"Sau khi tiến vào Tiên Phủ nguy cơ trùng trùng, vật này có chút tác dụng bảo vệ tính mạng, ngươi hãy cất kỹ." Hô Ngôn đạo nhân nghiêm giọng nói

ra.

Hàn Lập kinh sợ thò tay tiếp nhận cái túi, mở ra miệng túi dùng Thần Niệm thoáng dò xét một chút, có chút kích động cảm ơn nói: "Đa tạ sư thúc."

Mọi người thấy thế, cũng chỉ nghĩ là trưởng bối tặng đồ vật cho vãn bối, cũng không có quá mức để trong lòng.

"Bây giờ chúng ta nên đi hướng nào? Thoạt nhìn tựa hồ chung quanh giống nhau a." Hàn Lập thu hồi túi trữ vật, sau đó mở miệng hỏi.

Vừa rồi hắn dùng thần thông Linh Mục dò xét bốn phía, bất luận nhìn về phương hướng nào cũng chỉ nhìn thấy một mảnh tuyết trắng mênh mông, căn bản không cách nào phân biệt rõ khoảng cách và phương hướng.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, không nói gì, lông mày nhíu chặt nhìn Minh Hàn Sơn Hà Đồ phía trước mặt rồi nhìn lên, ý định từ trong đó tìm ra manh mối.

"Nhìn bên cạnh, dường như có một..." Bỗng nhiên Lục Vũ Tình chỉ vào một phương hướng, mở miệng kêu lên.

Mọi người nghe tiếng, nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ, chỉ thấy tại chỗ rất xa trong hư không mơ hồ có một quang điểm lam sắc nhỏ cỡ nắm tay, nếu không ngưng tụ tâm thần cẩn thận nhìn, căn bản không phát hiện được.

Hàn Lập biết rõ Linh Đồng Lục Vũ Tình không giống người thường, ngược lại cũng không thấy kỳ quái, chẳng qua vị trí kia chính hắn vừa rồi đã từng xem qua, cũng không có quang điểm lam sắc nào, xem ra là vừa mới xuất hiện.

Hô Ngôn đạo nhân liếc nhìn Lục Vũ Tình thật sâu, ánh mắt lộ ra một chút kinh nghi, dù sao lấy thị lực tu vi Kim Tiên của lão, lại không phát hiện ra điểm này trước.

Vì vậy, mọi người đang được che chở trong màn sáng hình tròn, bắt đầu chạy về hướng quang điểm lam sắc kia.

------oOo------

Chương 409: Thất lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, quang điểm màu lam kia càng lúc càng trở nên lớn hơn, mấy người Hàn Lập cũng dần dần thấy rõ toàn cảnh quang đoàn.

Đó đích xác là một vòng xoáy không gian màu thủy lam, truyền ra chấn động rất giống với vòng xoáy mà bọn hắn thấy khi vừa mới tiến vào trong này.

Lúc mắt thấy khoảng cách vòng xoáy chỉ còn cách không tới trăm bước, dị biến đột nhiên phát sinh!

Tuyết bay phủ kín bầu trời bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, tất cả hoa tuyết đang phiêu lãng rơi xuống trở nên đông cứng lại, tiếp đó hóa thành cự long hoa tuyết to đến trăm trượng, khí thế hung hăng xông về phía đám người Hàn Lập.

Một tiếng "ầm ầm" vang lớn.

Quang cầu màu lam bao phủ mọi người bị cự long gió tuyết đập trúng, ầm ầm tán loạn, hoa tuyết khắp trời tràn vào biến thành cuồng bạo không gì sánh được, cuốn theo kình phong xới tung lên, khiến cho mọi người tứ tán điên đảo, bị quăng đi loạn xạ trên không trung.

Không thể tưởng tượng được uy lực của cự long phong tuyết đột nhiên xuất hiện này, sau khi cự long nhiễu loạn khắp đất trời thì bộc phát uy năng. Một cỗ đại phong bạo vô cùng cuồng bạo bắt đầu tàn phá cả một vùng rộng lớn.

Mọi người ở giữa không trung đều muốn ổn định thân hình của mình nhưng chỉ trong nhất thời nửa khắc lại bị xung kích hỗn loạn từ bốn phương tám

hướng ập đến không cách nào tự duy trì được. Hết thân ảnh này đến thân ảnh khác biến mất trong không trung, không biết bị phong bạo cuốn về phương nào.

Trên thân Hàn Lập thanh quang đại thịnh, hồ quang loé lên sau lưng, hiện ra một đôi Lôi Sí màu xanh trắng, vỗ điên cuồng trong bão tuyết cuồng phong, cố hết sức ổn định thân hình.

Hắn vừa định muốn dò la xem phương vị Hô Ngôn đạo nhân, bỗng thấy phía trước có một đạo hắc ảnh nhanh chóng lao vọt tới, lập tức cảm thấy có một thân thể mềm mại bám chặt vào người.

Bị một lực mạnh như thế va chạm vào, Hàn Lập dưới sự trợ giúp của Phong Lôi Sí mới tạm đứng vững thì nhất thời lại lắc lư, xiêu vẹo ngả về phía sau, trùng hợp bị một đạo loạn lưu ập tới, lập tức không thể nào khống chế được bản thân ngã vào trong không gian phong bạo.

Trong lúc đó thiên toàn địa chuyển, bên tai Hàn Lập lại nghe thấy tiếng ông minh mãnh liệt, cũng không kịp thấy rõ người bám vào trên người mình như vòi bạch tuộc là người nào, đầu óc đã bị mê man, mất đi tri giác.

...

Trên một cánh đồng tuyết không biết rộng bao lớn, tiếng gió gào thét thổi vù vù, phong tuyết vẫn như trước, chỉ là so với vùng thiên địa lúc trước thì không gian nơi này ổn định hơn rất nhiều. Khắp nơi xung quan phân bố những phiến tháp nhọn màu trắng, bên trong mơ hồ hiện ra từng mảng màu xanh lá cây sẫm. Đúng là những cây tùng tuyết vĩ đại bị tuyết đọng bao trùm.

Phía trước một cánh rừng tùng bị phủ thành tuyết tháp cao ngất là mười mấy đạo nhân ảnh đang đứng. Cầm đầu là một phụ nhân xinh đẹp, thình lình chính là phó cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung, Tuyết Oanh.

Tuy là những người này đều đứng chung một chỗ, nhưng không cần phải là người tinh ý cũng đều có thể nhận ra giữa bọn họ có tồn tại ranh giới, trong đó nhân số khá nhiều là người Bắc Hàn Tiên Cung mơ hồ tụ hợp cùng nhau,

còn ba người Âu Dương Khuê Sơn của Chúc Long Đạo thì tách ra đứng riêng, không hề có khoảng cách.

"Phó cung chủ Tuyết Oanh, Tiên Phủ mở ra chỉ trong thời gian một năm, vì sao không thấy Tiêu cung chủ đến đây tụ họp?" Âu Dương Khuê Sơn nhìn thoáng qua cánh đồng tuyết xen lẫn phong tuyết trên trời, mở miệng hỏi.

"Nếu không phải là có người tiết lộ cửa vào Minh Hàn Tiên Phủ, thời gian sao lại trở nên khẩn trương như vậy chứ?" Tuyết Oanh cũng không thèm nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói.

Hiển nhiên đối với chuyện tiết lộ cửa vào Tiên Phủ, bọn họ sẽ không hề nghi ngờ người của Tiên Cung mình, mà chỉ biết hoài nghi ba ngoại nhân này.

Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không nói nhiều lời nữa.

"Cung chủ đi xử lý những người tiến vào phía sau, chỉ cần người hơi động chút tay chân là có thể đưa bọn chúng vào không gian phong bạo, cho dù có thể cùng được truyền tới thì cũng đều sẽ bị phân tán ra, thực lực tất nhiên sẽ bị suy yếu. Đến lúc đó còn không thức thời, tiêu diệt từng bộ phận tất nhiên sẽ rất dễ dàng." Tuyết Oanh liếc mắt nhìn hắn, nói.

Ba người Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, liếc nhìn nhau, thần sắc trong mắt đều có chút phức tạp.

...

Trên một vùng trên hoang mạc màu xám tro không biết tên đầy những hòn đá cuội to nhỏ màu xám, không hề có nửa cái cây, ngọn cỏ nào, khắp nơi đều ngưng kết những mảnh tuyết đọng màu trắng tách biệt chưa kịp tan hết.

Trong trung tâm hoang mạc màu xám, có một cái rãnh cạn, không sâu lắm, tựa hồ như một con sông bị tuyết bồi đắp lên, bên trong là những vũng nước lớn nhỏ không đều, phía trên phủ một lớp băng đông cứng.

Trên một bãi bùn phía bên trái rãnh sông, bên cạnh một thân cây tùng tuyết bị tuyết phủ kín không biết từ đâu văng đến là hai đạo hân ảnh một nam một nữ đang ngủ.

Nam tử thân hình cao lớn, nằm trên đất, thấy không rõ khuôn mặt, nữ tử thì mặt như tranh vẽ, tất nhiên là cực đẹp rồi.

Chỉ là lúc này hai tay nàng đang ôm chặt lấy eo nam tử, gương mặt kề sát ở bên cạnh thân người chàng, tư thế có vẻ hơi không hợp lễ nghĩa lắm, khiến người ta nhìn sẽ cảm thấy hết sức khó xử.

Lúc này, nam tử nằm cạnh nàng bỗng nhiên thân thể khẽ run lên, tỉnh lại trước.

Hắn xoay người, ngồi dậy trên mặt đất, trên gương mặt một nam nhân trung niên lộ ra vẻ hồ nghi, nhanh chóng quan sát bốn phía trong khoảnh khắc.

Dưới vẻ ngoài không có gì đặc biệt, chính là Hàn Lập dùng mặt nạ Vô Thường Minh biến ảo thành.

Lúc này, bên người của hắn ngoại trừ cô gái trẻ thuận thế nằm úp trên đầu gối của mình thì không có ai nữa.

Toàn bộ đám người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê đúng là không thấy bóng dáng.

"Lục cô nương..." Trên bàn tay Hàn Lập sáng lên thanh quang, vỗ đầu vai nữ tử, mở miệng gọi.

Nữ tử xinh đẹp không phải ai khác, chính là Lục Vũ Tình.

Bị Hàn Lập vỗ, miệng nàng phát ra một tiếng "ưm", rồi từ từ tỉnh lại.

"Liễu đại ca, đây là nơi nào?" Sau khi nhìn rõ khuôn mặt người trước mắt, một mặt nàng xoa xoa huyệt Thái Dương hơi bị đau, một mặt ngỡ ngàng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, không trả lời ngay mà hai mắt lóe lên lam quang, buông ra thần thức dò xét bốn phía.

"Chỉ có thể khẳng định đây vẫn là bên trong Minh Hàn Tiên Phủ như trước. Chẳng qua bây giờ chúng ta cụ thể ở nơi nào, ta cũng không rõ lắm." Sau một lát, hắn thu hồi ánh mắt, chậm rãi mở miệng nói.

"Những người khác đâu, làm sao chỉ có chúng ta ở chỗ này?" Sau khi Lục Vũ Tình quan sát bốn phía, chớp mắt một cái, nghi hoặc hỏi.

"Trước đó chúng ta hình như là đột nhiên bị tập kích, rồi bị cuốn vào trong không gian phong bạo, tất cả đều phân tán. Bây giờ xem ra có hai người chúng ta rơi vào chỗ này." Hàn Lập cười khổ một tiếng, đáp.

Lục Vũ Tình nghe vậy, lúc này mới nhớ tới tình cảnh trước đó ở trong bão tố, chính mình hoảng loạn ôm chặt lấy Hàn Lập, gương mặt không khỏi nóng lên, hơi ửng hồng.

"... Chúng ta bây giờ nên làm gì?" Để giảm bớt sự bối rối của mình, nàng liền vội vàng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, cũng rơi vào trong trầm tư, dựa theo an bài ban đầu, mọi người vốn là hành động chung, cho nên tình huống cụ thể về Tiên phủ, hắn cũng không hỏi Hô Ngôn đạo nhân để biết.

Hiện tại đột nhiên rơi vào tình cảnh này, thật là làm hắn có chút trở tay không kịp.

"Lúc trước ta dùng thần thức dò xét qua bốn phía, xung quanh đều không có dao động linh lực gì, chỉ có hướng kia thì càng đi xa thì nhiệt độ càng trở nên thấp." Hàn Lập đưa ngón tay chỉ một hướng ở phía xa xa, mở miệng trả lời.

"Nếu nói như vậy, chúng ta đây chắc là nên đi theo hướng đó. Nơi đó trong truyền thuyết chính là khu vực quan trọng nhất Minh Hàn Tiên Phủ, U Hàn Cảnh rồi." Lục Vũ Tình nghe vậy, thần sắc chăm chú, mở miệng nói.

"U Hàn Cảnh... Lục cô nương, làm sao nàng biết những điều đó?" Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt hơi khác lạ, liếc mắt quan sát Lục Vũ Tình từ trên xuống dưới, nghi ngờ nói.

"Liễu đại ca, đừng ngạc nhiên như thế... Trên thực tế, Hắc Phong đảo chúng ta sớm đã phát hiện ra cửa vào Minh Hàn Tiên Phủ, phụng mệnh Bắc Hàn Tiên Cung cố thủ rất nhiều năm. Tuy là bị yêu cầu không được truyền tin tức ra ngoài nhưng cha ta vẫn ngầm tìm hiểu sự tình về Minh Hàn Tiên Phủ, cho nên ta biết một chút về tin tức Tiên phủ. Không có gì là kỳ quái cả." Lục Vũ Tình thấy bộ dáng này của Hàn Lập, không thể làm gì khác hơn là giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, mở miệng hỏi:

"Nói như vậy, trước đây, sau khi Bắc Hàn Tiên Cung thiết lập trận pháp ẩn dấu cửa vào Tiên Phủ, là vương phủ các ngươi len lén tiết lộ cửa vào?"

Hàn Lập sở dĩ phỏng đoán như thế cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ.

Hắc Phong đảo vì Bắc Hàn Tiên Cung mà đóng trú tại cửa vào Tiên Phủ nhiều năm như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, nhưng mà Tiên Cung căn bản khinh thường Hắc Phong đảo, một chỗ xó xỉnh góc trời nên khi tiến vào Tiên phủ, trong mười hai người thì Hắc Phong đảo ngay cả một chỗ cũng không có.

Thế cho nên Lục Vũ Tình không có cách nào, chỉ có thể năn nỉ Hàn Lập, mới từ Hô Ngôn đạo nhân lấy được một chỗ đi vào Minh Hàn Tiên Phủ này, tìm kiếm một đường cơ duyên.

"Lời này của Liễu đại ca không thể nói được nha, chúng ta nào dám? Một khi bị Tiên Cung điều tra ra, vương phủ chúng ta đối diện sẽ là tai họa ngập đầu đấy." Lục Vũ Tình bị lời nói của Hàn Lập doạ cho, sợ không ít, vội vàng khoát tay giải thích.

"Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút, ngươi không nên tưởng thật." Hàn Lập cũng không có ý truy cứu việc này, thấy Lục Vũ Tình phản ứng mạnh như

thế, liền gật đầu cười, nói.

Trên thực tế, bất luận là người nào đem tin tức phóng xuất, Hàn Lập đều vui mừng. Hắn và Hô Ngôn đạo nhân tuy là kết làm đồng minh nhưng chung quy thực lực kém xa Bắc Hàn Tiên Cung và Phục Lăng Tông.

Tin tức cửa vào Tiên Phủ tiết lộ, tạo cơ hội cho rất nhiều thế lực tham gia, khiến cho Minh Hàn Tiên Phủ này như cái ao bị quấy đục hoàn toàn, bọn Hàn Lập muốn đục nước béo cò, tất nhiên cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đang cân nhắc, Hàn Lập nhìn thoáng ra xa xa, bàn tay vung lên, một đạo thanh quang hiện lên, một con thuyền hình dáng như phi điểu màu xanh, hai bên mọc ra bốn cánh chim diều hâu màu xanh. Phi chu hiện ra, lở lửng giữa không trung.

"Đi thôi, chúng ta cũng nhanh lên đường đi." Thân hình hắn lóe lên, hạ xuống linh chu, gọi Lục Vũ Tình.

Lục Vũ Tình "vâng" một tiếng, cũng liền vội vàng nhảy lên, nhẹ nhàng hạ xuống phía sau Hàn Lập.

Hàn Lập thúc giục linh chu, ở giữa không trung, thân thuyền lập tức xẹt một cái thành một đạo lưu quang màu xanh, phóng vút về phía xa xa.

Trong cao không mây đen tích tụ chồng chất, đè màn trời xuống rất thấp, khiến cho bầu không khí thiên địa nơi này có chút áp lực.

Xung quanh khắp nơi văng vẻ, thấy một sinh vật sống còn khó, cũng không nghe được nhiều âm thanh gì, hai người họ người nào người nấy đều không nói nữa, bên tai cũng chỉ còn lại có tiếng gió gào thét.

Cứ như vậy phi hành ước chừng nửa khắc đồng hồ, hoa tuyết trong bầu trời bắt đầu tung bay, lúc đầu vẫn chỉ là lẻ tẻ, càng đi đến phía trước, tuyết rơi càng nhiều, rồi cũng biến thành dày đặc.

Cùng lúc đó, cảnh tượng phía dưới hai người cũng từng bước phát sinh biến

hoá. Mảnh hoang mạc màu xám bị bọn họ để lại xa xa phía sau lưng, thay vào đó là một vùng băng nguyên có diện tích vô cùng lớn.

Đến nơi này, mây đen trên bầu trời đã biến thành màu xám xanh, hoa tuyết bốn phía cũng không còn mềm mại giống như bình thường nữa, mỗi một mảnh nhỏ đều tựa hồ mang theo trọng lượng không nhỏ, rơi xuống phía dưới lộp bộp.

Tuy nhiên, may là phong tuyết ở chỗ này tuy lạnh lẽo vô cùng nhưng cũng không giống như gặp phải trước đây là lạnh tới xương tủy, nên chỉ cần phóng xuất linh quang hộ thể liền có thể ngăn cách được.

------oOo------

Chương 410: Tuyết Sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Phía trên băng nguyên, sắc trời lờ mờ.

Khắp chung quanh tầm nhìn cực ngắn, tuy thần thức không cách nào phát hiện chấn động linh lực, nhưng ai biết được chung quanh có nguy cơ tiềm ẩn nào không.

Thời gian dần qua, bông tuyết từ trên trời rơi xuống càng lúc càng dày đặc, nhìn chung quanh cơ hồ là một mảnh màu nâu xanh.

Lúc này tốc độ phi hành của Linh thuyền do Hàn Lập điều khiển cũng không nhanh, bốn cánh chim hai bên thuyền toả ra một tầng thanh quang mờ mịt, bao trọn cả Linh thuyền và hai người Hàn Lập vào trong.

Những bông tuyết dày đặc chung quanh rơi vào phía trên tầng thanh quang này, lập tức nhao nhao vô thanh vô tức vỡ vụn ra, không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ Linh thuyền đang tiến lên.

"Phong tuyết nơi đây có chút cổ quái, thần thông Linh Mục của ta bị hạn chế không ít, ngươi hãy dùng Huyễn Đồng Quỷ Mục xem có thể nhìn xa hơn được không?" Lông mày Hàn Lập chau lại, hỏi.

"Ta cũng mới thử qua, nhưng cũng nhìn không xa được. Không chỉ thế, thần thức của ta cũng bị quấy nhiễu, tối đa cũng chỉ có thể dò xét được động tĩnh trong vòng vài dặm, hơn nữa còn có chút mơ hồ." Lục Vũ Tình lắc đầu nói.

Trong lòng Hàn Lập hiểu rõ, trong bông tuyết cổ quái dày đặc này thì thần trí của hắn cũng chỉ có thể dò xét trong phạm vi trăm dặm, vượt qua phạm vi này thì cũng mất hiệu dụng.

"Bên kia dường như có cái gì."

Lại bay thêm gần trăm dặm, đột nhiên ánh mắt Hàn Lập lóe lên, vươn ngón tay ra chỉ về một hướng.

"Hình như là một cung điện?" Lục Vũ Tình dời ánh mắt qua, thì thào nói.

Chỉ thấy sâu trong màn tuyết nhìn thấy loáng thoáng một ít toà nhà cao gầy có mái cong, cùng một ít lầu các, đỉnh tháp.

"Đi, chúng ta tới xem một chút."

Hàn Lập nói xong, tay thúc giục pháp quyết khống chế Linh thuyền lao xuống trong gió tuyết, đáp trước khu kiến trúc kia.

Sau khi đáp xuống đất, hắn thu hồi Linh thuyền, hai người mới phát hiện tuyết đọng nơi đây không sâu như bọn hắn tưởng tượng, chỉ tới mắt cá chân mà thôi, dưới chân là một phiến đá cứng rắn.

Bọn hắn quan sát khắp nơi một chút, sau đó hai người một trước một sau, bước dài bước ngắn đi trên quãng trường rộng rãi được bao trùm bởi những sợi bông tuyết, tiến sâu vào bên trong khu kiến trúc.

Đứng lặng phía trước là một cổng chào bằng gỗ màu hồng cao mấy trượng, hai trụ hai bên, vắt ngang là một đỉnh lầu chỉ có một tầng, cũng không được cao, tuyết động trên mái hiên, chữ viết trên tấm bảng đã mơ hồ, nhìn không ra là chữ gì.

Đến gần, hai người Hàn Lập mới chú ý tới trụ cổng chào và xà nhà, đều khắc rậm rạp chằng chịt phù văn, chẳng qua là Linh khí vốn ẩn chứa bên trong đã tản mát khắp nơi hầu như không còn, hiển nhiên đã mất đi hiệu lực rồi.

Hai người không có dừng lại lâu, xuyên qua cổng chào đi vào phía trong hơn trăm bước, đi tới trước một toà đại điện.

Bên ngoài đại điện về cơ bản coi như nguyên vẹn, chẳng qua nửa cánh cửa điện đã không thấy bóng dáng, thềm đá dưới mái hiên trước cửa cũng không có tuyết đọng, phía trên nứt ra một vết màu đen sâu đậm, hiển nhiên là do người nào dùng một đao bổ ra hai nửa.

"Liễu đại ca, lúc trước phía trên trụ cổng chào có phù văn thì không nói, nhưng làm sao trên thềm đá này cũng có phù văn?" Lục Vũ Tình cúi người nhìn hai tấm thềm đá, có chút nghi hoặc hỏi.

"Nếu ta nhìn không lầm, lúc trước phiến khu vực này hẳn là được một tòa trận pháp bao bọc che giấu, chỗ cổng chào kia và khối thềm đá này, kể cả quảng trường phiến đá kia đều là mắt trận, chẳng qua đã bị người phá hư hết." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Ý của ngươi là... Có người đến đây trước chúng ta sao?" Lục Vũ Tình có chút bối rối nhìn khắp nơi một cái, nhỏ giọng hỏi.

"Linh khí trận pháp nơi đây đã hoàn toàn tiêu tán, có lẽ phá trận đã rất lâu rồi, hẳn là Tiên Phủ hiện thế lần nào đó lúc trước đã có người đến nơi này, phá vỡ cấm chế, lấy đi trân bảo cất giấu nơi này rồi." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

Lục Vũ Tình vừa nghe đến bảo vật đã bị người lấy đi rồi, thở nhẹ ra, nhưng cũng không khỏi có chút thất vọng, mở miệng nói: "Đã như vậy, chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian ở đây, nên tiếp tục đi tới a? Thời gian cũng không nhiều đấy."

"Không vội, có lẽ số lượng bảo tàng bên trong Tiên Phủ cũng không ít, chưa hẳn không sử dụng cùng loại trận pháp cấm chế nơi này, chúng ta xem trước một chút trận pháp bố trí nơi đây, về sau nếu gặp được, có thể tiết kiệm không ít thời gian phá giải a." Hàn Lập không nhanh không chậm nói.

"Đúng, tại sao ta lại không nghĩ tới! Vẫn là Liễu đại ca kinh nghiệm phong phú, suy tính chu đáo." Lục Vũ Tình nghe vậy, giật mình nói ra.

Hàn Lập cười cười, đi đến bậc thang, đẩy nửa cánh cửa khép hờ, đi vào đại điện.

Lục Vũ Tình cũng rón rén đi theo sau lưng Hàn Lập, bước vào đại điện.

Trong đại điện không có vật gì, chỉ có mấy chỗ tổn hại trên nóc nhà có từng mảnh bông tuyết rơi xuống, chưa chạm đến mặt đất, liền tự tiêu tán ra...

Đi ra đằng sau đại điện còn có mấy gian đại điện khác và một toà lầu các ba tầng, tình hình cơ bản cũng giống phía trước, cũng không tổn hại nhiều, nhưng bên trong cũng không có vật gì.

"Đi thôi..."

Đi từ lầu các xuống, Hàn Lập phất tay gọi ra Linh thuyền lần nữa, gọi Lục Vũ Tình một tiếng, rồi hai người khống chế Linh thuyền phóng lên trời, bay về phía trước.

Phía trước bông tuyết vẫn dày đặc, hai người càng tiến vào chỗ sâu trong băng nguyên thì gặp khu kiến trúc ven đường càng nhiều, trong đó cái quy mô nhất phải gấp mười lần so với cái gặp lần đầu, cái quy mô nhỏ hơn thì chỉ có duy nhất một tòa lầu các và toà nhà hình tháp, thoạt nhìn giống như khu dành cho tôi tớ tạp dịch.

Nhưng bất luận loại nào, trên cơ bản trong quá trình Tiên Phủ mở ra lúc trước đã bị người phá giải cấm chế, cướp sạch không còn.

Hàn Lập sớm đã sở liệu, không cảm thấy vấn đề gì, ngược lại Lục Vũ Tình lại chu miệng, cảm thấy rất là đáng tiếc.

Bất quá dọc theo con đường này lại có chút bình yên, không gặp được người nào, cũng không gặp Yêu thú qua lại.

Cứ như vậy hai người khống chế Linh thuyền đi tiếp, càng đi sâu vào bên trong thì phong tuyết trên bầu trời càng mạnh mẽ, áp chế thần thức bọn họ càng nghiêm trọng. Về sau, dùng thần hồn mạnh mẽ của Hàn Lập cũng chỉ có thể dò xét trong phạm vi hơn mười dặm.

Lúc bay qua một sơn mạch băng tuyết uốn lượn, Hàn Lập mơ hồ nhìn thấy

thấp thoáng trong sơn cốc phía trước lại có một khu kiến trúc.

Hắn nói với Lục Vũ Tình một tiếng, sau đó thúc giục Linh thuyền bay thấp xuống hướng sơn cốc.

Tới gần miệng hang, hai người xa xa liền nhìn thấy bên trái sơn khẩu đứng lặng một đầu sư tử bằng đá cao mấy trượng, bị bông tuyết bao trùm, nhưng ngược lại phía bên phải có một con sư tử bằng đá lại nằm té trên mặt đất, đồng dạng bị băng tuyết vùi lấp.

Đáp xuống sau lưng nó, Hàn Lập đi ra phía trước, đưa tay quét tuyết đọng trên người con sư tử đá bên trái, phát hiện trên người nó khắc từng đạo phù văn phức tạp, hơi không giống với lúc trước đã thấy, nhưng đại khái thuộc về cùng một loại.

"Xem ra không cần phải vào trong sơn cốc,

cấm chế nơi đây đã bị phá hủy..." Lục Vũ Tình nhìn thoáng qua, có chút thất vọng nói.

Hàn Lập nghe vậy, đang tính mở miệng nói chuyện, đột nhiên lông mày nhăn lại, một tay nắm lấy đầu vai Lục Vũ Tình kéo về phía sau, thân hình lùi nhanh lại dán sát vào thạch bích phía sau.

Chỉ thấy thạch sư nằm trên mặt đất phía bên phải cốc khẩu đột nhiên sống lại, thân thể phấn chấn một hồi, đột nhiên trở nên hung bạo, vung lên một cái móng vuốt cực lớn, đánh xuống hướng hai người với lực rất lớn.

Phía trên thân sư tử chấn động rớt xuống một tầng tuyết đọng dày đặc, phía dưới lại lộ ra một tầng băng tuyết, nhìn nó thật giống một đầu tuyết thú.

Không biết có phải vì nguyên nhân này mà lúc trước Hàn Lập không cảm ứng ra nó, chỉ như một sư tử đá không có sinh mạng mà thôi.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nâng lên một quyền, phía trên ngưng tụ ánh sáng màu xanh, đánh thẳng về phía trước.

"Phần phật "

Lập tức quyền ảnh màu xanh phá tan phong tuyết, đánh trúng vào móng vuốt đầu Tuyết Sư kia.

"Bành" một tiếng vang thật lớn!

Lúc cự trảo Tuyết Sư va chạm trực tiếp quyền ảnh liền nổ bể ra, hóa thành một mảnh sương mù tuyết tứ tán.

Hàn Lập chưa kịp thu quyền, lông mày liền nhăn lại, cảm thấy trong sương mù tuyết có một cỗ hàn khí băng hàn rét thấu xương thẩm thấu đến, lập tức ngay chỗ các đốt ngón tay kết lên một tầng sương trắng.

Trong lòng của hắn rùng mình, liền tranh thủ thu nắm đấm lại.

Đầu Tuyết Sư kia nâng chân trước lên, một vòng xoáy màu lam hiện ra, từ trong sinh ra đạo đạo gió lốc hấp lực, hút đám bông tuyết đang phiêu tán hòa nhập vào trong đó.

Theo bên trong vòng xoáy càng dũng mãnh thì bông tuyết bị hút vào càng nhiều, Tuyết Sư đã nứt vỡ chân trước, vậy mà sau một lát công phu lại ngưng tụ hơn phân nửa.

"Liễu đại ca, đây không phải là trận pháp khôi lỗi, mà là Hàn Thú bên trong bí cảnh Tiên Phủ, nếu không đánh nát Hàn Phách trong cơ thể nó thì nó sẽ không ngừng hấp thu phong tuyết chi lực, chữa trị tổn thương, hầu như bất tử bất diệt!" Dường như Lục Vũ Tình nhận ra vật trước mắt, vội mở miệng nhắc nhở.

"Hàn Phách? Đó là vật gì?" Hai mắt Hàn Lập gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Thú đang khôi phục, mở miệng hỏi.

"Chính là trong cơ thể con thú này dựng dục ra một khối tinh thạch cực hàn, có chút cùng loại với Yêu Đan của Yêu thú, bình thường nằm ở phía sau hai mắt nó." Lục Vũ Tình suy nghĩ một chút, vội vàng nói.

Hàn Lập nghe nàng nói vậy, ánh mắt liền tập trung vào con mắt màu u lam của Hàn Thú Tuyết Sư. Tâm hắn vừa động, một phi kiếm màu xanh bỗng bắn ra, hàn quang lóe lên, phóng tới phía trước mắt trái Tuyết Sư.

Dường như linh trí con thú này cũng không cao, mắt thấy kiếm quang đánh tới, lại trực tiếp nâng cự trảo chưa kịp phục hồi đón đỡ phi kiếm.

Phi kiếm đi nhanh, khí thế cũng không cường đại, nhưng khi chạm đến cự trảo Tuyết Sư, một hồi kiếm quang dày đặc giống như kiếm liên nở rộ đâm về bốn phương tám hướng, trực tiếp làm cả đầu cánh tay Tuyết Sư biến thành bột mịn.

Cùng lúc đó, kiếm quang màu xanh xuyên qua mắt trái, trực tiếp bổ toàn bộ cái đầu nó làm hai nửa.

"Boong" một tiếng sắc nhọn truyền đến.

Hàn Lập nhìn thấy trên mũi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đính một khối tinh thạch màu lam to cỡ đầu người, nhưng chỉ đâm vào hơn tấc, không có đâm xuyên qua.

Chỉ thấy phía trên tinh thạch có từng sợi tuyết trắng, lưu quang nhè nhẹ chạy tới chạy lui, lập tức phong tuyết chung quanh hội tụ lại đầu Tuyết Sư.

------oOo------

Chương 411: Quen mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Con ngươi Hàn Lập hơi hơi co rụt lại, đương nhiên sẽ không cho con Tuyết Sư này cơ hội phục hồi như cũ nữa.

Một tay hắn bấm kiếm quyết, trường kiếm màu xanh lập tức một hồi rung rung lên, trên thân kiếm chợt hiện ra từng luồng điện quang màu vàng, hóa thành một mảnh lưới điện nhỏ màu vàng chiếu rọi xuống, tức khắc phủ kín đầu con Tuyết Sư.

Ánh sáng lấp lánh trắng như tuyết ở chung quanh không ngừng tụ tập tới vừa chạm vào lưới điện màu vàng thì đều nổ tung, không cách nào xâm nhập mảy may.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên.

Hàn Phách tinh thạch trong đầu con Tuyết Sư chịu sự oanh kích của điện quang màu vàng hoàn toàn tan thành bột mịn.

Không còn Hàn Phách tinh thạch chống đỡ, động tác con vật chợt khựng lại, tiếp theo thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống đất, một tiếng "phụt", như cây gỗ mục dễ dàng hoá thành một đống tuyết đọng, rồi tản mát khắp bốn phía.

Hàn Lập không nói gì, thuận tay khẽ vẫy, trường kiếm màu xanh lập tức hóa thành một vệt sáng, bay vào trong cơ thể hắn, biến mất.

"Liễu đại ca thật là lợi hại."

Lục Vũ Tình vỗ tay khen ngợi một tiếng, rồi bước nhanh về phía trước, ngồi xuống cạnh đống tuyết đọng lật tìm.

Sau một lát, nàng có chút thất vọng, đứng dậy nói: "Uy lực công kích của Liễu đại ca quá cường đại, hàn phách của con hàn thú này đã tan rã hết, một chút cũng không còn."

"Ngươi muốn hàn phách để làm gì?" Hàn Lập hỏi.

"Liễu đại ca có chỗ không biết. Vật này có tính cực hàn, nhưng cũng không thiên về âm tính, mặc dù còn kém hàn tuỷ vạn năm nhưng cũng có một vài công dụng như hàn tuỷ... Tóm lại giữ được là tốt, mang đến thành Hắc Phong cũng có thể đổi được không ít linh thạch đâu." Lục Vũ Tình giải thích.

Hàn Lập cũng không nói gì nữa, gật đầu, rồi xoay người đi vào sơn cốc, đi vào phía bên trong khu quần thể kiến trúc.

Đường vào sơn cốc có chút chật hẹp, bên trong tuyết đọng còn dày hơn so với ngoài cốc rất nhiều, mỗi một bước đi sẽ bị ngập đến tận eo. Hàn Lập liền vận chuyển pháp lực sử dụng Khinh Thân chú, thân thể liền nổi trên tầng tuyết, hướng trong cốc đi vào.

Lục Vũ Tình thấy thế, cũng liền bắt chước làm theo, đi phía sau Hàn Lập.

Hai người đi một mạch vào bên trong, ước chừng nửa khắc đồng hồ, cũng không hề gặp bất kỳ con hàn thú nào, thuận lợi đi tới một quảng trường khá bằng phẳng.

Khu vực này cũng giống như đã thấy lúc trước, có kiến trúc bình thường, tình trạng gió tuyết cũng giảm đi vài phần, tuyết đọng cũng không sâu lắm.

Kiến trúc bên trong sơn cốc này có diện tích không nhỏ, hầu như bao trọn mọi nơi trong cốc, thoạt nhìn giống như một thôn trấn nhỏ, chỉ là bên trong kiến trúc có chút to lớn, trang trí cũng hết sức hoa mỹ.

Trong đó có không ít hành lang, mái ngói cũng được khắc phù văn trận pháp huyền ảo, nhưng hầu như tất cả đều bị phá hư, nơi này có cất giấu trân bảo tự nhiên cũng đã bị người nhanh chân đến trước cướp sạch không còn

rồi.

Hai người Hàn Lập ở chỗ này tìm kiếm hơn nửa canh giờ, mới kiểm tra qua được từng nơi kiến trúc này một lượt, bên trong chỉ phát hiện một ít pháp bảo hư hại, đều là đồ phế phẩm không có một chút tác dụng nào.

Sau khi đi khỏi lầu các cuối cùng, Hàn Lập nhìn thoáng qua phía sau thôn trấn, chỉ thấy chỗ cuối sơn cốc đó vậy mà không phải là thân núi tuyết, mà là một vách núi băng tinh, oánh ánh trong suốt.

Phía dưới vách núi có một khoán động (hang động hình vòm cuốn) cao mấy trượng, tựa hồ một mực thông đến phía sau sơn cốc, cũng không biết nông sâu.

Hàn Lập cùng Lục Vũ Tình liếc nhau một cái, rồi chậm rãi đi tới phần cuối sơn cốc, đi tới khoán động phía dưới.

Hai người nhìn vào phía bên trong động, chỉ thấy ánh sáng bên trong lờ mờ, đồ vật mơ hồ không rõ, chỉ ở ngoài mấy trăm trượng mới thấy được một điểm ánh sáng, tựa hồ chính là chỗ cuối của khoán động này.

Hai mắt Hàn Lập lóe lên lam quang, thần thức chợt buông ra, dò xét vào bên trong động.

Sau một lát, hắn tự nhiên lắc đầu, đi vào bên trong.

Lục Vũ Tình miệng ngập ngừng, vốn định mở miệng hỏi cái gì đó nhưng thấy Hàn Lập tựa hồ không có ý định dừng lại lâu nên cũng vội vàng đi theo.

Đi vào bên trong khoán động, Hàn Lập mới phát hiện không chỉ hai bên vách núi và trên đỉnh đầu, mà ngay cả mặt đất dưới chân, tất cả đều là băng cứng màu xanh nhạt, phẳng như gương, bóng loáng.

Bên trong khoán động vô cùng vắng vẻ, ngoại trừ tiếng bước chân của hai người, không còn có bất luận âm thanh gì.

Hàn Lập đi không nhanh, thỉnh thoảng còn dừng bước, quan sát bốn phương tám hướng một hồi, sau đó mới sau đó mới tiếp tục hành tẩu.

Sau ba lần lặp đi lặp lại như vậy, Lục Vũ Tình rốt cục nhịn không được nghi ngờ trong lòng, mở miệng hỏi:

"Liễu đại ca, sao ca lại vừa đi vừa nghỉ? Là phát hiện ra cái gì sao?"

Hàn Lập không trả lời nàng ngay, cũng không quay đầu nhìn nàng, chỉ là khẽ lắc đầu một cái, tiếp tục động tác của mình.

Lục Vũ Tình thấy vậy, có chút bất đắc dĩ đi theo phía sau.

Lúc đi tới vị trí chính giữa khoán động, Hàn Lập lần nữa dừng lại.

Đầu tiên là hắn nhắm hai mắt, đứng im lặng trong chốc lát, sau đó lại ngồi xổm xuống, vỗ một chưởng trên mặt đất, trong hai mắt lóe ra lam quang, rơi vào trầm tư.

"Phía dưới này có động tĩnh." Sau một lát, hắn mở miệng nói.

Lục Vũ Tình nghe vậy, trong lòng hơi động, nhưng nàng chưa kịp phản ứng gì, trong lòng bàn tay Hàn Lập đã tụ một chút quang mang, chợt ép xuống.

Ngay sau đó, liền nghe thấy một tiếng "két" vang lên.

Băng cứng dưới lòng bàn tay hắn đột nhiên nứt toác ra, tiếp theo tách thành những kẽ nứt giống như mạng nhện, mở rộng ra bốn phía.

Hàn Lập đứng dậy, lùi về phía sau mấy bước, khu vực kẽ nứt vừa mới bị hắn ấn ra một chưởng liền lún xuống phía dưới, sụp thành một cái lỗ lớn rộng hơn một trượng.

Phía dưới lỗ lớn truyền đến tiếng gió thổi "vù vù", bên trong tựa hồ còn không gian rất lớn.

Hàn Lập không nói gì, thân hình nhảy một cái, trực tiếp chui vào bên trong

động khẩu, rơi xuống phía dưới.

Lục Vũ Tình còn chưa kịp hỏi Hàn Lập đến tột cùng phát hiện điều gì, cũng đã không nhìn thấy bóng dáng của hắn rồi.

Rơi vào hoàn cảnh này, nàng cũng chỉ còn cách nhảy xuống theo.

Hai người kẻ trước người sau kẻ trước người sau từ động khẩu rơi xuống, rất nhanh hai chân lại lần nữa chạm trên mặt đất.

Hàn Lập ổn định thân hình, chỉ cảm thấy đất dưới chân có chút mềm và ẩm ướt, ngẩng đầu nhìn lên trên chỉ thấy tầng bông tuyết màu lam dày tới ba thước kia phủ tràn trên đỉnh, dưới này quả nhiên là có động thiên khác.

"Liễu đại ca đây là địa phương nào, cảm giác có chút là lạ." Lục Vũ Tình nhìn trái phải một lượt, phát hiện mình đang ở trong thông đạo dưới lòng đất tối đen như mực, có chút mù mờ, hỏi.

"Đừng nói nữa, chú ý đi theo ta là được." Hàn Lập đặt tay lên môi làm thủ hiệu im lặng, rồi nói.

Lục Vũ Tình liền lập tức khép miệng lại, không nói nữa, chăm chú theo Hàn Lập đi dọc theo thông đạo xuống phía dưới.

Hai người ở trong thông đạo đen như mực, sau khi đi chéo xuống phía dưới hơn trăm trượng thì dừng lại.

Ở ngay phía trước chỗ bọn hắn có một điểm sáng yếu ớt chiếu vào, đồng thời cũng có trận trận âm thanh trầm muộn "ầm ầm" truyền tới.

Hai người liếc nhau trong bóng tối, đồng thời che giấu khí tức trên người mình, tiếp tục đi xuống phía dưới.

Đi tới cuối lối đi, âm thanh "ầm ầm" lúc trước nghe được càng trở nên rõ ràng, truyền đến vang vọng bên trong lối đi.

Hàn Lập đi tới cửa ra thông đạo, vừa nhìn thì phát hiện mình ở trên vách đá

dựng đứng.

Phía dưới vách đá rõ ràng là một hang động đá vôi to lớn trong lòng đất.

Hắn phóng ánh mắt nhìn vào bên trong động đá vôi, chỉ thấy nơi đó trận trận kiếm quang, tiếng nổ không ngừng, dường như có hai đạo nhân ảnh cùng mấy con Hàn Thú hình thể khổng lồ đang chém giết lẫn nhau.

Ngay chính giữa động đá vôi, một quảng trường đá trắng khá rộng lớn do con người tạo ra, phía trên trước kia tựa hồ có một toà điện các quy mô không nhỏ, chẳng qua lúc này đã bị tàn phá hoàn toàn, biến thành một đống phế tích.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại một chút, phát giác hai đạo nhân ảnh trên quảng trường mặc trang phục nhìn rất là quen mắt, một người trong đó là hán tử trung niên có danh vóc cao lớn, khoác trên người áo choàng đen thui, rộng thùng thình, nơi cổ áo thêu hình đầu lâu, hiển nhiên là tu sĩ Quỷ Khấp Tông.

Một người khác là lão giả có vóc dáng thấp bé, tiều tụy, mặc trên người áo ngắn màu đen, trên đỉnh đầu còn buộc một cái khăn đen, giống như trang phục thông thường của tu sĩ Nam Lê tộc.

Lúc trước sự chú ý của Hàn Lập đều tập trung ở lão giả Trần Phi, cùng tên mang kim trượng, cũng không chú ý quá nhiều đến những người khác của hai thế lực này, cho nên đối với hai tên trước mắt danh tính cụ thể như thế nào cũng không có ấn tượng gì.

Lúc này sau khi quan sát tỉ mỉ, thì hắn thấy tên lão giả tiều tụy kia tuy vóc người thấp bé nhưng thực lực cũng không tầm thường, tay giơ cao một cây đại kích màu vàng óng cao gấp đôi người lão huy vũ, quả thực giống như một cây quạt vàng, không ngừng ở giữa không trung quét ra từng vệt mặt quạt màu vàng to lớn.

Hai con hàn thú Tuyết Sư cao mấy trượng, mỗi khi cự trảo hạ xuống đều bị mặt quạt quét trúng, nhẹ thì chân tuyết bị nứt, vỡ thành những vết rách thông suốt, nhìn mà phát sợ, còn nặng thì trực tiếp gãy lìa.

Còn tên trung niên hán tử Quỷ Khấp Tông kia thì không có sử dụng binh khí gì, đang tay không cùng một chỗ với hai con hàn thú như là Vượn Tuyết chém giết nhau, trên đầu quyền có bạch quang mờ ảo, ở giữa mơ hồ có quang điểm màu lam, giống như tinh vân.

Chỉ thấy mỗi một quyền đánh ra, hư không trước người lập tức nổ đùng một tiếng, toàn thân hàn thú Vượn Tuyết bốc ra hàn khí nhè nhẹ, chỗ thân thể bị chạm vào liền phát ra một tiếng nổ lớn, rồi nổ tung thành bột mịn.

Hai người nhìn như đang chiếm thế thượng phong, huy quyền múa kích đều thuận lợi, nhưng trên thực tế lại tương đối căng thẳng. Hàn thú này tựa như không giống thực thể bị thương tổn thông thường, thương thế trên người chúng bất kể nghiêm trọng như thế nào, đều có thể rất nhanh phục hồi như cũ.

Trạng thái khôi phục hình dạng cũng giống với con Tuyết Sư mà hai người Hàn Lập đối phó ở cửa, thậm chí tốc độ còn nhanh hơn không ít.

Điểm chết người nhất chính là ngoài bốn con hàn thú, nơi cung điện phế tích này còn có một con Tuyết Cưu như được điêu khắc từ băng tuyết, đôi mắt xanh thẳm phảng phất có linh tính, chòng chọc nhìn bọn họ.

Có thể tưởng tượng, chỉ cần hai người có chút sơ hở, Tuyết Cưu liền lại đột nhiên bạo khởi, lấy thế nhanh như chớp, không kịp bịt tai công kích hai người, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Con thú này không giống bốn con hàn thú kia, mỏ nhọn có thể phun ra từng vệt băng ti màu bạc giống như tên, trong đó ẩn chứa pháp tắc lực Băng thuộc tính, dù là hai người kia đều có tu vi Chân Tiên, cũng không dám kinh thường.

Hàn Lập tỉ mỉ xem xét tình trạng chiến đấu của hai người với mấy con hàn thú, cùng với công pháp hai người thi triển một hồi thì đầu tiên là chân mày hơi nhíu lại, tiếp theo rướn lên một cái, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thật là trùng hợp, lại là bọn họ?"

------oOo------

Chương 412: Đi theo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Quỷ*

Đúng lúc Hàn Lập đang cân nhắc, đã thấy Hàn thú Tuyết Cưu kia vốn đang lẳng lặng đứng im đột nhiên giương cánh bay lên, lướt hạ thấp xuống một cái, từ bên cạnh con Hàn Thú Tuyết Viên bay lượn xuống giống như nước chảy mây trôi, chìa ra hai móng vuốt giống như móc câu vừa vặn đánh ra một quyền, hung hăng trảo tới cổ trung niên Hán tử.

Tốc độ cực nhanh, giống như tốc độ ánh sáng!

Trung niên Hán tử bị tập kích bất thình lình, cả kinh sợ hãi, nhưng tựa hồ kinh nghiệm lâm trận đối địch có chút phong phú, chỗ ngực bụng bảy khối Tinh Thần Đồ màu lam bỗng nhiên sáng lên, ngay sau đó ngoài thân hiện ra hơn mười chỗ quang điểm màu lam, ngay dưới cổ cũng vậy.

Xuất hiện theo những điểm sáng này, một tầng bạch sắc quang mang giống như ánh sao lập tức hiển hiện, khó khăn lắm vừa mới bao phủ hết bên ngoài thân hắn, cự trảo Tuyết Cưu cũng đã vồ xuống.

“Boong…”

Một tiếng va chạm rợn người vang lên, móng vuốt móc câu Tuyết Cưu xẹt qua vùng cổ cùng đầu vai Hán tử, làm cho bạch quang bên ngoài thân xé rách lộn xộn một hồi, nhưng rốt cuộc cũng không thể phá vỡ.

Nó vừa vụt chéo qua, con Tuyết Cừu đột nhiên uốn éo quay lại, há miệng phun ra, một đạo hào quang màu trắng bạc ngưng tụ thành mũi tên băng ti lập tức nổ bắn ra, cuốn theo một cỗ hàn ý lành lạnh, đánh thẳng tới chỗ yếu hại trên ngực trung niên Hán tử.

“Hừ!”

Ánh mắt Hán tử lóe lên, trên nắm tay đã thu hồi bên người, lập tức bộc phát ra một đoàn bạch quang chói mắt, nghênh đón lấy đạo mũi tên băng ti kia mãnh liệt bắn tới.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Đạo mũi tên màu bạc kia cùng quyền của trung niên Hán tử, rốt cuộc đồng thời bạch quang vỡ ra, một trận khí tức U Hàn như sương trắng lập tức tràn ra, trong nháy mắt ngay tại cánh tay phải Hán tử quấn lên một tầng băng tinh màu lam.

Hán tử trung niên chỉ cảm thấy cánh tay phải tê rần, gã chưa kịp nghĩ cách bỏ đi băng tinh trên cánh tay, thân thể cao lớn con Tuyết Viên Hàn Thú lúc trước cùng giao chiến, từ một bên bất ngờ tập kích tới, va chạm mãnh liệt, liền húc cho trung niên Hán tử ngã bổ ngửa bay ngược ra ngoài.

“Ầm ầm” một tiếng nổ vang lớn.

Trung niên Hán tử liên tiếp đập vào mặt thạch bích, dính đầy khắp người, vòng quanh thân gã liên tiếp vết rạn chằng chịt, lan tràn ra xung quanh, vô cùng đáng sợ.

Nhưng rất nhanh trung niên Hán tử kia, liền từ trên vách đá vùng vẫy rút cánh tay ra, hướng vách tường sau lưng đập một cái, cả người liền mượn lực bay ra, thoạt nhìn dường như cũng không bị tổn thương gì.

Hùng Sơn đạo hữu, nếu như ngươi còn muốn che dấu, không xuất ra bản lĩnh thực sự, ta xem đường kế tiếp, chúng ta hãy tách ra thôi”? Trung niên Hán tử vẻ mặt có chút giận giữ, nhìn về phía lão giả tiều tụy nói.

“Hừ, ngươi đúng là không biết xấu hổ? Nếu không phải Lãnh Diễm đạo hữu ngươi cố chấp, quyết đi tới chỗ này, chúng ta há có thể dính cạm bẫy, chỗ tốt thì không muốn đến, còn muốn vướng víu với đám Hàn Thú nơi đây?” Lão giả tiều tụy cũng rất bất mãn, không chút khách khí đáp trả.

“Từ lúc ta đề nghị thử vào dò xét một phen, cũng đã bàn bạc qua với ngươi,

ngươi cũng không phản đối gì, tầm bảo trong Bí Cảnh, mạo hiểm luôn đi cùng với kỳ ngộ, huống hồ Minh Hàn Tiên Phủ này vạn năm khó gặp! Hôm nay cùng lắm cũng chỉ mấy con Hàn Thú, giải quyết xong là được, kéo dài để làm gì?" Hán tử trung niên có chút khinh thường nói.

"Ta nói đi tiếp vẫn là việc quan trọng hơn, nhưng thấy ngươi cương quyết như vậy, ta tự nhiên không muốn nói thêm gì." Lão giả tiều tụy lắc đầu nói ra.

Hai người trong hang động đá vôi này, rõ ràng là phó đạo chủ Chúc Long đạo Hùng Sơn, cùng người quen biết cũ với Hàn Lập là Lãnh Diễm lão tổ.

Trong lòng Hàn Lập có chút không hiểu là, hai người này rõ ràng là một người mượn danh Quỷ Khấp Tông mà đến, một người lại dấu mình trong đám tu sĩ Nam Lê tộc, lẽ ra không nên tụ họp thành một chỗ?

Có thể bọn hắn chẳng những cùng lúc xuất hiện tại nơi đây, giữa hai bên tụa hồ đều hiểu biết rõ lai lịch của đối phương, xem ra lại giống như đồng bọn đang hợp tác, chẳng lẽ là bạn cũ hay sao?

"Mà thôi bỏ đi, lần này là sơ suất của ta, cùng lắm về sau, nếu tìm được đồ vật, ngươi chọn trước một kiện là được. Bây giờ nên tranh thủ thời gian giải quyết phiền toái trước mắt, để còn rời đi." Lãnh Diễm lão tổ tự biết đuối lý, nói gấp.

Hùng Sơn trong bộ dạng lão giả tiều tụy thấy đối phương nói như thế, trái lại thích thú cũng không nói thêm gì, lật cổ tay một cái, thu kim sắc trường kích kia vào, trên tay lại một lần nữa bấm ra một cái kiếm quyết.

Ngay sau đó, khí tức trên người gã biến đổi, pháp lực Chân Tiên hậu kỳ dồn dập chấn động ra, hư không phía sau lưng bắt đầu nổi lên trận trận gợn sóng kim sắc, liên tiếp từng tầng kim sắc kiếm ảnh chi chít, như đuôi khổng tước xòe ra, toả ra từng trận kim quang chói mắt.

"Nhanh"

Chỉ nghe một tiếng hô hiệu lệnh, vô số đạo kim quang kiếm ảnh lập tức nổ

bắn ra, như là dòng thủy triều kiếm ảnh phi tới hai con Tuyết sư Hàn Thú, muốn nuốt sống vào.

Bên trong dòng lũ kiếm ảnh, tiếng kim thạch giao kích kêu boong không ngừng vang lên, văng xuất ra trận trận lưỡng sắc quang mang kim, bạch.

Sau một lát, rốt cuộc toàn bộ kiếm lưu trào ra, thân hình Tuyết sư Hàn Thú đã phân ly tan rã, triệt để không còn tồn tại, còn Hàn Phách tinh thạch ẩn nấp phía sau con mắt tức thì phơi bày ra, lơ lửng giữa không trung, không ngừng hấp thu bông tuyết cùng hàn khí tan vỡ tản mạn bốn phía.

Chỉ thấy ở giữa không trung, thân ảnh thấp bé Hùng Sơn chợt lóe lên, trong tay hắn nắm chặt chuôi kim sắc trường kiếm, trong nháy mắt liền đem hai quả Hàn Phách Tinh Thạch chém vỡ hết, triệt để cắt đứt khả năng hồi phục như cũ của nó.

Con Tuyết Cưu kia thấy thế, thân thể ở giữa không trung chuyển mình một cái, hai cánh nó vung vẩy lấy lại thăng bằng bổ xuống dưới.

Bên kia, quanh thân Lãnh Diễm lão tổ nổi lên hào quang, lam sắc quang điểm trên huyền khiếu từng cái cũng nối nhau phát sáng lên, so với lúc Hàn Lập lần đầu nhìn thấy, tựa hồ còn nhiều hơn một chút.

Chỉ thấy gã vừa sải bước ra, lực lượng tinh thần ngưng tụ phía trên đầu nắm tay, hướng phía một con Tuyết Viên Hàn Thú trước mặt nện tới. Tuyết Viên cũng vung quyền đón lấy.

Hai nắm đấm một lớn một nhỏ, cuốn theo trận gió gào thét đụng vào nhau.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn.

Một cỗ sức gió mãnh liệt đến cực điểm, từ trên nắm tay Lãnh Diễm lão tổ bắn ra, hóa thành một cỗ khí kình dồi dào phóng tới bốn phương tám hướng.

Vị trí thông đạo hai người Hàn Lập không quá rộng, thoáng cái bị cuồng phong ập vào, tiếng nổ đùng vang lên một hồi, thổi trúng thân hình mảnh

mai Lục Vũ Tình làm nàng lảo đảo một cái, thiếu chút nữa thì kêu ra tiếng rồi.

May mà Hàn Lập ở ngay bên cạnh, một tay níu lại ống tay áo của nàng, một tay bụm chặt miệng nàng lại, đồng thời có một tầng hào quang hiển hiện ra, bọc lấy hai người.

Đợi cho toàn bộ hết thảy sức gió qua đi, Hàn Lập mới nhìn nàng lắc đầu nhè nhẹ, chậm rãi buông lỏng bàn tay ra.

Lục Vũ Tình mím chặt đôi môi, dựa sát vào thạch bích trong thông đạo, không hề phát ra âm thanh nào.

Hàn Lập quay người lại, nhìn tới phía Lãnh Diễm lão tổ bên kia, trong nội tâm nổi lên ý niệm trong đầu.

Chỉ thấy chỗ đó gió mạnh bắt đầu dừng, bụi mù dần dần tản ra, cánh tay cứng cáp con Tuyết Viên kia đã hoàn toàn nổ tan, ngay chỗ đứt gãy có một đạo vòng xoáy màu lam rất nhanh xoay tròn, hấp thu hàn khí chung quanh ngưng tụ một lần nữa.

Lãnh Diễm lão tổ hiên nhiên sẽ không cho nó cơ hội, sau khi tránh thoát công kích của Tuyết Viên Hàn Thú kia, thân hình nhảy dựng lên cao vút, đạp tới trên đầu đám thú, một cước nâng lên, hướng xuống phía trên đỉnh đầu chúng nó dồn dập đạp xuống.

Bạch quang dưới lòng bàn chân gã liền trút ra lực lượng tinh thần vừa mới ngưng tụ, tại nơi va chạm với đầu Tuyết Viên, lập tức tán ra hào quang chói mắt.

Chỉ nghe “Oanh” một tiêng vang thật lớn.

Đầu Tuyết Viên lập tức nổ tung ra, một quả Hàn Phách Tinh Thạch trong suốt sáng long lanh cùng từ trong đó bắn ra, bị Lãnh Diễm lão tổ nắm chặt trong lòng bàn tay.

Bàn tay kia của gã loé lên hào quang, nhanh nhẹn lấy ra Phù Lục màu tím

dán lên Hàn Phách, tiện đó thu luôn vào nhẫn trữ vật, thân hình lần nữa liền nổi lên, lướt tới con Tuyết Viên Hàn Thú khác.

“Boong”

Đúng lúc này, một tiếng vang dội bén nhọn từ đỉnh hang động đá vôi truyền đến, tiếp theo liền có một đạo kim sắc kiếm quang to lớn vô cùng nhô lên cao lướt qua, con Tuyết Cư vừa mới quay người lại, đang lơ lửng trên hang động đá vôi, đã bị đạo kiếm quang này quét trúng, thân hình từ trên không trung trực tiếp toác ra, chia thành hai nửa.

Chỉ thấy kim sắc kiếm quang thế đi không giảm, mái vòm hang động đá vôi ầm ầm nứt vỡ, từng khối cự thạch to như cối xay rơi xuống như mưa, liền nứt ra một đạo khe hở rộng vài trượng.

“Vù vù” tiếng nổ vang lớn!

Một tia ánh sáng mặt trời xuyên qua từ chỗ kẽ nứt, cuồng phong cuốn xuống thổi lấy tuyết bay lên đầy trời, điên cuồng chui vào trong cái khe nứt.

Hùng Sơn đứng ở chỗ loạn thạch rơi xuống, chậm rãi thu hồi trường kiếm trong tay, quay đầu nhìn lại phía Lãnh Diễm lão tổ bên kia.

Chỗ đó chiến đấu cũng đã hạ màn, con Tuyết Viên kia cùng gã giao phong lúc trước đều như nhau, bị lực lượng tinh quang ẩn chứa trong một quyền đánh bể đầu, kèm theo Hàn Phách Tinh Thạch đồng thời biến thành bột mịn.

“Lần này Tiên Phủ mở ra, Cung chủ những thế lục nhất đẳng Bắc Hàn Tiên Cung và Thượng Lưu Cung lại tự mình đi vào Bí Cảnh, tình huống so với trước phức tạp hơn nhiều, lộ trình tiếp theo, tuyệt đối không thể lặp lại phiền toái nữa.” Nhìn Lãnh Diễm lão tổ rời đi, Hùng Sơn với giọng điệu cẩn thận nói.

“Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, lần trước sau khi Tiên Phủ mở ra, thăm dò qua lại một lượt tất cả mọi người mới biết được đều là phạm vi khu vực U Hàn cảnh, chẳng qua nơi này là một phần tít mãi bên ngoài Minh

Hàn Tiên Phủ này, tìm kiếm tới trung tâm Tiên Phủ, rất có thể vẫn có Động Thiên khác. Hắc hắc, bảo bối bên ngoài thì có nhiều như vậy, nơi này cũng có thể có kỳ trân dị bảo, ai mà biết được, những nhóm thế lực nhất đẳng kia sao lại không ham muốn?" Lãnh Diễm lão tổ thở dài nói.

"Lần này chúng ta mượn danh nghĩa Vô Thường Minh cùng Thập Phương Lầu trà trộn vào, trong đây mạo hiểm lớn bao nhiêu, cũng không cần ta nhắc nhở ngươi nữa?" Sắc mặt Hùng Sơn nghiêm nghị nhìn gã, nói.

"Ta đây đương nhiên hiểu rõ. Bất quá, ngươi cũng không cần quá lo lắng, chỗ vị trí che dấu kia, năm đó chúng ta cùng nhau phát hiện, những người khác cũng đều đã chết hết, cho nên sẽ không có kẻ nào tìm được nơi đó trước so với chúng ta." Lãnh Diễm lão tổ nói ra.

Hùng Sơn nghe nói lời ấy, thần sắc thoáng hòa hoãn, mở miệng nói ra:

"Tốt rồi, bất kể thế nào, chúng ta đi vào trong đó trước, sau khi lấy được các thứ mình muốn, liền tách ra làm việc đi."

"Ta cũng có ý này." Lãnh Diễm lão tổ gật đầu nói.

Lời hai người vừa dứt, chỉ dừng lại trong chốc lát nơi này, liền một trước một sau bay vút lên, thân hình lóe lên bay khỏi mặt đất xuyên qua khe hở kia, bay vào trong gió tuyết mênh mông.

"Đi, chúng ta theo sau."

Hàn Lập nhìn theo bóng lưng hai người rời đi, nhìn Lục Vũ Tình nói một tiếng, liền đi trước ra khỏi thông đạo, hướng phía kẽ nứt mái vòm bay ra ngoài.

Lục Vũ Tình sau một chút do dự, liền tranh thủ thời gian đi theo.

------oOo------

Chương 413: Đồn đại

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Tu vi Lục Vũ Tình so với Hàn Lập và đám người Lãnh Diễm lão tổ kém hơn rất nhiều, vì phòng ngừa động tĩnh quá lớn, tốc độ tự nhiên chậm hơn, không theo kịp.

"Lên linh chu." Hàn Lập thấy vậy, phất tay lên, sử dụng Thanh Diên linh chu.

Lục Vũ Tình cảm ơn một câu, rồi phi thân lên linh chu.

Hàn Lập cũng nhẹ nhàng bay lên Thanh Diên linh chu, sau đó miệng lẩm nhẩm, một tay giơ lên, một vòng thuỷ đoàn màu đen từ trong tay áo bào bay ra, hóa thành một tầng u quang tràn ra chung quanh, rất nhanh bao phủ Thanh Diên phi chu.

Phi chu được u quang bao phủ, hết thảy linh quang dao động tản ra phảng phất như lửa gặp nước, đều tiêu thất, biến thành một cái bóng nhỏ bé không thể nhận ra, không tản mát ra chút khí tức nào.

Hàn Lập khẽ gật đầu, đây là do những năm trước đây tìm hiểu Thuỷ pháp tắc kết hợp khi trước cô đọng trọng thủy, hắn tự nghĩ ra thần thông ẩn nấp, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Đang cân nhắc, hắn dùng chân điểm lên trên mặt thuyền, thanh quang trên chân lóe lên.

Phi chu lập tức phóng đi, hóa thành một cái bóng mơ hồ, đuổi theo hai người Lãnh Diễm lão tổ, rất nhanh đã đuổi kịp hai người.

Hàn Lập cũng không áp sát quá gần, cách khá xa bên ngoài phạm vi cảm

ứng thần thức của hai người.

"Liễu đại ca, vì sao chúng ta phải theo hai người này?" Lục Vũ Tình hỏi nhỏ.

Nàng có tu vi yếu, vừa xong cũng không dám triển khai thần thức tra xét nên không nghe được đối thoại của hai người Lãnh Diễm lão tổ.

"Nghe bọn họ vừa mới nói, lần trước Tiên Phủ mở ra họ đã tới chỗ bảo tàng gì đó, lần này giống như là muốn đi lại. Chúng ta lần đầu vào Minh Hàn Tiên Phủ, hiểu biết về nơi này có hạn, nơi đây cũng không phải là khu vực mà ngươi đánh dấu, so với việc xông loạn mò mẫm ở bên ngoài thì không bằng đi theo đám bọn họ." Hàn Lập đem lời đối thoại của hai người đơn giản lặp lại một lần, sau đó nói.

"Vận khí chúng ta thực là không tồi, mặc dù thực lực hai người này không kém, nhưng với thần thông Liễu đại ca căn bản không đáng để lo. Nếu thật là có bảo tàng gì đó, chúng ta liền một lần làm hoàng tước là được rồi." Lục Vũ Tình chớp mắt một cái, cười nói.

Hàn Lập từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười, rồi lập tức kiềm chế tâm tư, chuyên tâm truy tung hai người phía trước.

Lãnh Diễm lão tổ thì không có gì, nhưng Hùng Sơn thì tu vi của người này tinh xảo, làm người lại cơ cảnh, tuy thực lực bây giờ của hắn đã tiến bộ nhiều, nhưng cũng không dám quá xem thường người này.

Lục Vũ Tình thấy Hàn Lập chuyên tâm thao túng phi chu, cũng không có quấy rầy, tự mình đi tới một bên khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

...

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó trong Tiên Phủ.

Nơi này là một mảnh băng nguyên mênh mông vô bờ, ngoại trừ một vài đồi núi cao thấp không đồng nhất ở bên ngoài, ở trung tâm chỉ có một toà cô

phong tuyết trắng sừng sững, cao vút tầng trời.

Bốn phía ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió thổi gào thét cuốn qua, còn có vẻ rất là an tĩnh.

Nhưng vào lúc này, ở một chỗ nào đó trước cô phong, trong hư không đột nhiên ba động, tự nhiên hiện ra một vòng xoáy sương mù bán trong suốt.

Sau khi vòng xoáy thu lại, nhất thời hiện ra một cái phi xa ngọc bích dài khoảng mười trượng.

Phi xa toàn thân hẹp dài, mặt ngoài tinh điêu ngọc trác, tựa như một thanh ngọc như ý, bên trên là thân ảnh một gã nam tử vóc người cao gày, đằng trước đằng sau xe còn có hai kim giáp khôi lỗi cầm trường kích trong tay đang đứng.

Quanh thân nam tử được một làn mây trắng bao phủ, lưu chuyển không ngừng, dung mạo có vẻ hơi mông lung nhưng mơ hồ có thể thấy năm ngũ quan rõ ràng.

Y vừa hiện thân, liền quét nhìn chung quanh không xác định, cuối cùng mắt sáng lên nhìn kỹ vào một hướng khác.

"Xem ra vẫn không tính là quá muộn."

Sau khi tên nam tử tự lẩm bẩm một tiếng, mặt ngoài phi xa ngọc bích dưới chân y nổi lên một tầng thanh mang. Tiếp theo tiếng xé gió nổi lên, phi chu hóa thành một đoàn lục quang lao vội vã về phía trước, lại vài cái chớp động, liền biến mất ở chân trời, không thấy bóng dáng.

...

Hai người Lãnh Diễm lão tổ phi độn một mạch về phía trước, trên đường không dừng lại chút nào, trong nháy mắt đã bay ba bốn ngày.

Mặt đất phía dưới dần dần không còn là băng nguyên bao la nữa, từng bước chuyển thành vùng núi đồi. Từng ngọn núi đột ngột mọc lên từ mặt đất, che

lấp lớp băng tuyết rất dày, lập loè lấp lánh, thoạt nhìn có chút mỹ lệ.

Liên tiếp dày đặc những ngọn núi tuyết trong suốt nguy nga, tráng lệ.

Trong núi tuyết, thỉnh thoảng xuất hiện một hai công trình kiến trúc cung điện nhỏ, thậm chí thần thức quét xuống, có thể cảm thụ được bên ngoài tản ra dao động linh lực nhè nhẹ, bên trong hẳn là có chút đồ đạc.

Thế nhưng hai người Lãnh Diễm lão tổ cũng không hề nhìn những kiến trúc phía dưới này, chỉ là một mạch bay thẳng về phía trước.

Mặc dù Hàn Lập có lòng muốn đi xuống xem một chút, nhưng thấy hai người phía trước như vậy, cũng chỉ có thể bỏ qua.

"Xem bộ dáng như thế này, chỗ kia thật đúng là có chút xa xôi, hy vọng đừng để cho chúng ta thất vọng." Lục Vũ Tình khẽ thở dài, nói.

"Tạm thời theo dõi kỹ hẵng đánh giá!" Hàn Lập gật đầu một cái, nói.

Tiếp theo, song phương một trước một sau liên tục bay ba bốn ngày, không biết đã đi được bao nhiêu vạn dặm.

U Hàn Cảnh này diện tích bao la như thế, phi hành lâu như vậy, một chút dấu hiệu cuối con đường cũng không có.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên thần sắc vô cùng kinh ngạc, hắn vốn cho rằng đây chỉ là một toà Tiên Phủ. Kết quả là một U Hàn Cảnh đã có diện tích to lớn như thế, sợ rằng đã không kém diện tích hải vực Hắc Phong nếu cộng thêm các cảnh khác chỉ sợ so với một vài giới diện loại nhỏ cũng không kém bao nhiêu.

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn một chút ý dừng lại cũng không có, tiếp tục phi độn tiến đến phía trước.

Trong nháy mắt, lại hai ba ngày trôi qua.

Núi tuyết phía dưới từ từ biến mất, xuất hiện một vùng biển rộng bát ngát ở

phía trước, vô biên vô hạn, mênh mông không gì sánh được, thoáng như một bầu trời sao vô tận.

Nước biển nơi này hiện ra một màu đen kịt, thoạt nhìn tạo ra một cảm giác phi thường sền sệt, trên không trung gió lạnh gào thét, tuyết trắng tung bay nhưng mặt biển ngoài khơi không có nổi lên bao nhiêu sóng lớn.

Toàn bộ mặt biển thoạt nhìn phảng phất như một mặt kính màu đen vô cùng khổng lồ, làm cho người ta có cảm giác rất quỷ dị.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ không chút do dự nào, lao thẳng vào sâu hải dương màu đen phía trước.

Hàn Lập nhíu mày, dừng lại ở mép bờ biển đen.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ ở phía trước không ngừng chạy chút nào phi hành như thế, khó bảo đảm không bị bọn họ phát hiện mà cố tình làm vậy, thậm chí có thể ở phía trước này bày ra cạm bẫy.

Lúc này đã ở sâu trong Tiên Phủ, không được phép lơ là, sơ suất chút nào.

Hắn ngắm hải dương màu đen trước mắt, ánh mắt lóe lên hai lần, hướng Lục Vũ Tình hỏi: "Lục cô nương, ngươi cũng đã biết tình huống hải vực màu đen nơi này chứ?"

"Trong tin tức Hắc Phong đảo lấy được không có đề cập hải vực màu đen này." Lục Vũ Tình lắc đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy chân mày không khỏi nhíu lại, trầm ngâm không nói.

"Liễu đại ca, chúng ta có nên tiếp tục đuổi theo bọn họ hay không?" Lục Vũ Tình ngắm nhìn bốn phía, hỏi.

Liên tục đuổi theo mấy ngày, nàng cũng có chút thấp thỏm.

"Đã truy đến nơi này, lúc này buông tha có chút đáng tiếc. Ngược lại ta muốn nhìn một chút, rút cuộc là bọn họ muốn đến chỗ nào." Hàn Lập suy

tính một hồi, rồi nói.

Tay hắn bấm tay niệm thần chú thúc giục, Thanh Diên phi chu bay về phía trước.

Lúc này mặc dù hai người Lãnh Diễm lão tổ đã không thấy bóng dáng, nhưng mà vết tích linh lực mà hai người phi độn vẫn còn lưu lại, không cần lo lắng mất dấu.

Hàn Lập thôi động Thanh Diên phi chu tăng tốc độ nhanh hơn một chút, rất nhanh đuổi kịp hai người Lãnh Diễm lão tổ.

Hai nhóm người một trước một sau, bay về phía trước, thời gian bay lại trôi qua hơn một ngày.

Hàn Lập nhíu mày, mặc dù không biết cái hải vực đen này rốt cuộc rộng lớn như thế nào, nhưng phi hành lâu như vậy, khẳng định đã đến chỗ sâu trong hải vực.

Hai người này đến tột cùng còn muốn phi bao lâu...

Theo hai người này đã mười ngày, nếu tầm bảo bình thường cũng đã có thu hoạch có không ít nhưng bây giờ cái gì cũng không có.

Hy vọng hai người này đi tới bảo tàng gì đó, bằng không bọn hắn quá thua thiệt.

Hàn Lập thầm nghĩ về những điều này, ánh mắt nhìn về phía trước chợt ngưng lại, miệng khẽ ồ lên một tiếng.

"Liễu đại ca, làm sao vậy?" Lục Vũ Tình không khỏi thốt lên.

Nàng vừa dứt lời, hải vực phía trước vốn trống rỗng, chợt hiện ra một đám sương mù màu trắng.

Trong sương mù mơ hồ tản mát ra một điểm tinh quang màu trắng, thoạt nhìn có chút kỳ dị.

Hàn khí lạnh buốt đến tận xương tuỷ từ trong sương mù màu trắng nhè nhẹ tản ra, nhiệt độ chung quanh hải vực giảm nhiều.

"Đây là..." Lục Vũ Tình ngẩn ra, mặt lộ vẻ suy tư.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ phía trước thấy sương mù màu trắng, dừng lại độn quang, trên mặt lộ ra vẻ đại hỉ.

"Thật tốt quá, rốt cuộc cũng tìm được." Sau khi thở phào một cái, Lãnh Diễm lão tổ hưng phấn nói.

Hùng Sơn cũng lộ vẻ vui mừng, gật đầu.

Hai người hướng xung quanh quan sát thêm vài lần, đang thi pháp dò xét có người theo dõi hay không.

Lúc này Hàn Lập cũng sớm dừng phi chu lại, nghe hai người đối thoại, con mắt nhất thời sáng ngời.

Cuối cùng đã tới sao!

Chứng kiến hai người thi pháp tra xét, hắn vội vàng làm cho phi chu lại lùi thêm một chút nữa.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ tra xét không thấy dị dạng, rất nhanh tiếp tục bay về phía trước, lóe lên chui vào trong sương mù màu trắng, tốc độ tăng nhanh hơn rất nhiều.

Hàn Lập bấm tay niệm thần chú, tốc độ Thanh Diên phi chu cũng nhanh hơn, chợt lóe chui vào trong sương mù màu trắng.

Thanh Diên phi chu đi xuyên vào trong biển sương mù màu trắng, từng cổ một hàn khí thẩm thấu vào.

Hàn khí này cực kỳ đặc biệt, như châm như chọc, lực thẩm thấu rất mạnh, mặc dù chung quanh Thanh Diên linh chu được trọng thủy bao phủ nhưng

vẫn có hàn khí không ngừng ngấm vào. Linh lực hộ thể phi chu có chút không chống đỡ được, trên thân thuyền dần dần hiện ra một tầng sương trắng.

Hàn Lập nhíu mày, bấm tay niệm thần chú, rồi vung lên.

Hơn mười đạo lam quang từ trong tay áo hắn bắn ra, chính là những là cờ nhỏ màu lam, bay dọc các nơi sát mép thuyền, cực nhanh thâm nhập vào.

Một tầng màn ánh sáng màu xanh lam nổi lên, bọc lại Thanh Diên phi chu, nhất thời đem cổ hàn khí kia cắt đứt ở bên ngoài.

"A!" Lúc này Lục Vũ Tình ở bên cạnh chợt kinh hô thành tiếng.

"Làm sao vậy?" Hàn Lập hỏi.

"Liễu đại ca, ta đột nhiên nghĩ tới một lời đồn đại về U Hàn Cảnh. Có người nói bên trong U Hàn Cảnh có một vùng biển sương mù u hàn, trong đó hàn khí rất mạnh, trong sương mù đó ẩn dấu một toà U Hàn Cung, chính là đệ nhất bảo tàng của U Hàn Cảnh, chẳng qua rất nhiều thế hệ tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ, chưa từng có người nào tìm được. Lẽ nào nơi này chính là..." Lục Vũ Tình có chút hưng phấn nói.

"U Hàn Cung!" Con mắt Hàn Lập cũng chợt sáng ngời.

Hắn nhớ tới mấy lần Lãnh Diễm lão tổ cùng Hùng Sơn đối thoại, thần tình hai người đều rất là kích động. Với các loại dấu hiệu biểu hiện đó, suy đoán này của Lục Vũ Tình vô cùng có khả năng.

Vừa nghĩ tới đây, Hàn Lập hít một hơi thật sâu, vội vàng thôi động Thanh Diên phi chu, đuổi sát hai người phía trước.

Càng đi về trước, sương mù màu trắng càng nồng nặc, cuối cùng là phủ kín trời đất, rất khó nhận rõ phương hướng.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ ở trong sương mù quẹo trái quẹo phải, tựa hồ hết sức quen thuộc đường đi.

Sau khi bay về phía trước hơn một canh giờ, bỗng nhiên hai người dừng lại.

Hàn Lập vẫn thường xuyên chú ý động tĩnh phía trước, thấy tình hình này tự nhiên cũng dừng lại ngay, thôi động phi chu ẩn tàng rồi trong một đoàn sương mù màu trắng, nhìn đến phía trước.

Ánh mắt hắn lộ ra vẻ vui mừng, thấy trong hải vực phía trước có một hòn đảo nhỏ màu đen toạ lạc, chiếm diện tích cũng không lớn, chỉ khoảng trên dưới hai ba mươi dặm.

Đảo này toàn thân được một tầng sáng mờ màu đen bao phủ, dày đặc hà quang nhỏ bé, phảng phất như được hình thành từ vô số tiểu châm màu đen.

Hà quang màu đen lưu chuyển, phảng phất như dòng suối chảy, tạo ra một cảm giác cực kỳ huyền diệu.

Trong hà quang, mơ hồ có thể nhìn thấy một toà cung điện khổng lồ, tuy là nhìn không rõ lắm, nhưng rất là đồ sộ.

------oOo------

Chương 414: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Giữa không trung, Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn nhìn hòn đảo nhỏ phía dưới, vẻ hưng phấn trên mặt đã dần trôi qua.

"Xem ra Tiên Phủ mở ra lần này, vẫn chưa có người nào tìm tới nơi đây." Lãnh Diễm lão tổ quan sát xung quanh thêm vài lần, nói.

"Đó là đương nhiên, chỗ này cực kỳ hẻo lánh, năm đó nếu không phải chúng ta bị đám hàn thú kia truy sát, hoảng hốt chạy bừa thì cũng sẽ không phát hiện nơi đây." Hùng Sơn nói, ánh mắt nhìn hào quang trong cung điện, trong mắt từ từ hiện lên vẻ cực nóng.

"Xem thần tình Hùng Sơn đạo hữu như vậy, tựa hồ tính toán trước kỹ càng rồi! Xem ra mấy năm nay đã chuẩn bị không ít." Lãnh Diễm lão tổ liếc mắt nhìn Hùng Sơn, hắc hắc một tiếng, nói.

"Nói vậy mấy năm nay Lãnh Diễm đạo hữu cũng không có nhàn rỗi, bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công e rằng đã đại thành. Lúc trước đối mặt hàn thú, sợ rằng còn chưa có phát huy ra toàn lực đâu!" Hùng Sơn hừ nhạt một tiếng, đáp.

"Lời ấy của đạo hữu sai rồi, tại hạ chỉ có chút thực lực ấy, làm sao dám so sánh cùng đạo hữu." Đôi lông mày Lãnh Diễm lão tổ nhíu lại, lập tức cười ha ha một tiếng, nói.

Hai người nhìn nhau, trong chốc lát đều không nói gì.

Hiện trường lần nữa trở nên vắng vẻ, không khí chung quanh dần dần có chút trở nên tế nhị.

"Ha ha, lúc này còn chưa có tiến nhập U Hàn Cung, ta và ngươi ngược lại cũng không cần thổi phồng nhau như vậy. Huống chi mục đích chúng ta ở bên trong U Hàn Cung bất đồng, lúc này không cần phải gây ra tranh chấp gì. Hay là trước hết hợp lực phá vỡ cấm chế này cho xong, để tránh đêm dài lắm mộng." Lãnh Diễm lão tổ chợt cười ha ha một tiếng, nói.

"Không sai." Hùng Sơn cũng cười, hùa theo.

Nói thế xong, tay hắn vỗ một cái vào túi trữ vật bên hông.

Kết quả kim sắc quang mang loé lên, một thanh kiếm nhỏ màu vàng kim hiện ra.

Lập tức lại có một đạo thanh quang thoáng hiện, hiện ra một cây mộc xích (thước gỗ) màu xanh ở bên cạnh.

Sau đó lam quang lóe lên, bên cạnh lại hiện thêm ra một lá cờ nhỏ màu lam.

Ba bảo vật tản mát ra dao động linh khí kinh người, mặc dù chưa đạt tới Tiên khí nhưng cũng chênh lệch không xa.

Lãnh Diễm lão tổ cũng không nói một lời, một tay phất lên, hai đạo quang mang một hồng một vàng loé lên, trước người xuất hiện một cái bát màu đỏ đậm và một tiểu ấn màu vàng, cũng đều là linh bảo cực phẩm.

Năm linh bảo cùng tế xuất, lập tức hóa thành năm đoàn linh quang chói mắt bay lên trên cao, loé lên một cái, liền tan biến không còn dấu tích giữa không trung.

Sau một lát, hư không giữa không trung run lên, nổi lên ngũ sắc hà0 quang xán lạn ngời ngời, rực rỡ vô cùng, che phủ phương viên hơn mười dặm phía dưới ở trong đó.

Ngũ sắc hào quang xoay tròn, chỗ sâu nhất trong quang mang mơ hồ có thể thấy năm cái bảo vật, sắp thành một vòng tròn, hình thành như một trận pháp.

Bên trong phạm vi bao phủ của ngũ sắc hào quang, hư không nhất thời trầm xuống, thiên địa linh khí lưu động cũng đình trệ hết mức, tựa hồ bị một cổ lực vô hình đông kết lại.

Xa xa trong sương mù, Hàn Lập thấy màn này, con mắt nhất thời nheo lại, lam mang lóe ra.

Nhìn mấy lần, hắn chậm rãi gật đầu.

"Liễu đại ca, đây là thần thông gì? Xem ra rất là lợi hại." Lục Vũ Tình nhẹ giọng hỏi.

"Đây là hai người kia dùng năm cái ngũ hành linh bảo cực kỳ tinh thuần thi triển Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang." Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, Hàn Lập nói thế.

"Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang." Lục Vũ Tình nghe vậy ngẩn ra.

Thời điểm hai người Hàn Lập nói chuyện với nhau, Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn đã bắt đầu thi pháp, miệng tụng đọc chú ngữ.

Ngũ thải hà quang xoay tròn trong khoảng khắc, ngưng tụ cực nhanh, rất nhanh hình thành một ngũ sắc quang trụ như có thực, chiếu lên hào quang màu đen.

Hào quang màu đen tựa hồ bị kích thích, nhất thời sáng ngời.

Vô số dải mảnh hắc quang từ trong hà quang tranh nhau hiện ra, phảng phất như từng đạo kiếm khí màu đen hội tụ đến cùng một chỗ, biến thành một đầu kiếm long màu đen, giương nanh múa vuốt, nghênh hướng ngũ sắc quang trụ.

Hai thứ ầm ầm va chạm vào nhau, thân thể khổng lồ của kiếm long màu đen cuộn lại, thình lình đem ngũ sắc quang trụ nâng lên.

Hắc sắc kiếm long gầm nhẹ một tiếng, sử dụng đồng thời cả long trảo và long vĩ mạnh mẽ vồ bắt, cắn xé quang trụ.

Từng đạo kiếm khí màu đen sắc bén từ trảo và miệng của kiếm long phóng ra, chém mãnh liệt trên quang trụ.

Ngũ sắc quang trụ vẫn vô cùng vững chắc, mặc cho kiếm long cắn xé hay kiếm khí màu đen chặt chém như thế nào thì thủy chung vẫn bất động.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ tụng đọc chú ngữ, hai tay bấm niệm thần chú.

Trong quang trụ, ngũ sắc linh quang nhất thời chuyển động cuồn cuộn cực nhanh, nổi lên từng ngũ sắc viên cầu ở bên trong quang trụ.

Những viên cầu này to bằng cái cối, hiện ra trạng thái bán trong suốt, thoạt nhìn có chút đẹp mắt, nhưng tạo ra một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Đầu phía trước của quang trụ loé lên ngũ sắc linh quang, toàn bộ ngũ sắc quang cầu này bắn ra, đánh vào kiếm long màu đen.

Ầm ầm!

Những linh cầu ngũ sắc này nổ tung ra, hóa thành một mảng lớn tinh quang, che khuất toàn bộ thân thể kiếm long màu đen.

Kiếm long rên lên một tiếng, thân thể khổng lồ thình lình ầm ầm vỡ vụn ra, phảng phất như tờ giấy, không chịu nổi một kích.

Lục Vũ Tình thấy cảnh này, trợn trừng mắt, lộ vẻ khó tin.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, chậm rãi gật đầu.

Ngũ sắc quang cầu một phát đánh tan kiếm long, không ngừng chút nào, đánh vào hào quang màu đen phía dưới.

Hào quang màu đen nhất thời vặn vẹo, rung rung kịch liệt, kiên trì giữ vững chỉ được vài nhịp hô hấp.

Một tiếng "ầm" bạo liệt truyền đến, hào quang màu đen rốt cục bị xé nứt,

hóa thành linh quang màu đen bay tản ra khắp trời.

Thế nhưng phía dưới hào quang màu đen lại chấn động một cái, hiện lên một tầng màn sáng màu xanh, mặt ngoài chớp động linh quang, thoạt nhìn không hề thua kém so với hào quang màu đen.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ thấy việc này tựa hồ cũng không hề bất ngờ.

Ngũ sắc quang trụ không ngừng chút nào, tiếp tục phóng xuống phía dưới, một đoàn ngũ sắc cầu tiếp tục được phun ra, đánh về phía màn sáng màu xanh.

Màn sáng màu xanh toả sáng hào quang, từng cơn gió xoáy màu xanh nổi lên, đón đỡ ngũ sắc linh cầu tiến đến.

Ầm ầm!

Liên tiếp tiếng nổ rung trời vang lên.

Tuy là màn sáng màu xanh biến hóa huyền diệu và uy lực của gió xoáy màu xanh cũng rất cường đại nhưng trước ngũ sắc linh cầu cũng chỉ kiên trì được một khắc đồng hồ.

Một tiếng như xé vải phát ra, quang mạc màu xanh vẫn bị đột phá, vỡ vụn ra.

Bạch quang lóe lên phía dưới màn sáng màu xanh, một tầng bạch quang dày đặc lại nổi lên, ngưng tụ thành một đạo cấm chế màu trắng, ngăn trước ngũ sắc quang trụ.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày lại.

Xem ra cấm chế bên ngoài cung điện này còn phức tạp hơn so với tưởng tượng của mình.

Hơn nữa uy lực những cấm chế này cũng không yếu, mặc dù là hắn tự mình xuất thủ, muốn phá giải cũng phải tốn không ít công sức.

Tuy nhiên, nhìn thần tình hai người Lãnh Diễm lão tổ, tựa hồ đã sớm biết, hẳn là đều đã chuẩn bị phương pháp phá giải.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ không ngừng bấm tay niệm thần chú, ngũ sắc quang trụ càng ngày càng sáng rực, càng nhiều ngũ sắc quang cầu hiện ra, đánh về phía màn sáng màu trắng.

Thời gian từng giờ trôi qua, trong nháy mắt đã qua ba canh giờ.

Tiếng ầm ầm không ngừng nổ ra trên đảo nhỏ, linh quang các màu rực sáng không ngừng.

Ngũ sắc quang trụ lần nữa to lớn hơn vài phần so với trước, vô số ngũ sắc quang cầu bắn ra, đánh vào tầng cấm chế màu xám mờ mờ ảo ảo.

Trên cấm chế màu xám tản mát ra hôi quang vô cùng dày đặc, hình thành một vầng mây xám đậm đặc.

Một đoàn ngũ sắc quang cầu đánh lên trên, sau đó mãnh liệt bạo liệt ra.

Đám mây xám nhìn như tầm thường, nhưng lại kiên cố dị thường, dù là không ngừng run rẩy, bị tán lạc đi không ít nhưng vẫn kiên cố, ngăn chặn hết thảy các công kích của quang cầu.

Lúc này, hai người Lãnh Diễm lão tổ lộ ra vẻ uể oải.

Trong khoảng thời gian này, hai người đã liên tiếp phá giải không dưới mười đạo cấm chế có chủng loại bất đồng.

Những cấm chế này tầng sau lợi hại hơn tầng trước, mọi việc vốn đều thuận lợi nhưng lúc này ngũ sắc quang cầu cũng từ từ mất đi uy năng.

Chẳng qua, từng đợt sóng quang cầu oanh kích điên cuồng vẫn có hiệu quả, vầng mây xám dần dần trở nên mỏng manh.

Gần nửa canh giờ qua đi, cuối cùng một tia mây xám rốt cục cũng bị nổ

tung, lộ ra cấm chế màu xám phía dưới.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ đồng thời bấm tay niệm thần chú cực nhanh miệng quát khẽ một tiếng.

Ngũ sắc hào quang nhất thời dày lên, trong hào quang chợt phun ra gần trăm cái ngũ sắc quang cầu.

Những quang cầu này cũng không lập tức đánh xuống, mà nhanh chóng hội tụ một chỗ, hoá thành một ngũ sắc quang cầu khổng lồ, to như một gian phòng.

Quang cầu không còn ở trạng thái bán trong suốt, mà đã ngưng thực, tản mát ra dao động linh lực kinh người.

Quang cầu khổng lồ giữa đường chợt xoay tít, sau đó mạnh mẽ lao xuống, đánh vào cấm chế màu xám, rồi chợt nổ tung.

Ầm ầm!

Một vầng ngũ sắc kiêu dương có đường kính hơn trăm trượng chợt hiện ra trong hư không.

Khí lãng mà mắt thường có thể thấy được nổi lên, điên cuồng cuốn sạch bốn phương tám hướng, hư không cũng không ngừng run rẩy.

Màn sáng màu xám kịch liệt vặn vẹo vài cái, sau đó ầm một tiếng, nổ tung ra.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ thấy vậy, sắc mặt buông lỏng, đồng thời thở nhẹ ra một hơi.

Xa xa trong sương mù, hai người Hàn Lập chứng kiến cấm chế bị phá, trên mặt cũng lộ ra nét mừng.

Khi cấm chế màu xám vỡ vụn, hoá thành hôi quang đầy trời, bay tản ra cực nhanh.

Bỗng nhiên, vào thời khắc này, hư không phía dưới lại một lần nữa chấn động.

Từng đạo tinh quang hiện ra, một tầng màn sáng tinh thần nổi lên.

Trên màn sáng lấp lánh vô số tinh thần quang điểm, đồng thời từ từ chuyển theo một quy luật cực kỳ huyền diệu, phảng phất như những vì tinh tú trên bầu trời đêm.

"Vẫn còn! Rốt cuộc có bao nhiêu đạo cấm chế!" Lục Vũ Tình thấy màn này, nhịn không được hô.

"Không cần lo lắng, đây là tầng cấm chế cuối cùng, cũng thực sự là khó khăn cho hai vị này rồi." Trong mắt Hàn Lập lóe ra lam mang, mỉm cười nói.

Vào thời khắc này, sắc mặt hắn chợt biến đổi.

Một luồng tinh quang chói mắt đột nhiên nổi lên từ trên thân Hàn Lập, đem thân thể hắn bao phủ vào bên trong.

Nguồn phát ra của luồng tinh quang này thình lình lại từ trữ vật đại bên hông hắn.

Tinh quang này cực kỳ nồng đặc, trong đó ẩn hiện vô số tinh thần đồ án, bất ngờ phá vỡ thần thông ẩn nấp của hắn.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, Lục Vũ Tình ở bên cũng bị bất thình lình, cả kinh, một màn hoa dung thất sắc, liền vội vàng che miệng mình lại mới không để cho mình kêu lên.

Màn sáng tinh thần ở phía xa xa kia lúc này cũng chợt sáng ngời, tinh thần quang điểm phía trên toát ra hào quang chói mắt.

Những tinh thần đồ án này vốn chuyển động chầm chậm, lúc này đột nhiên tốc độ tăng nhanh, chuyển động nhanh gấp mấy lần, thỉnh thoảng diễn hóa

hiện ra một tinh thần thiên đồ vô cùng huyền ảo.

Màn sáng tinh thần cùng với tinh quang trên thân Hàn Lập tựa hồ phối hợp cộng hưởng.

Lãnh Diễm lão giả và Hùng Sơn hiển nhiên lại càng hoảng sợ, quay ngoắt đầu, hướng phía xa xa nhìn tới.

Hàn Lập trải qua ngay từ đầu không biết làm sao, giờ lập tức phản ứng lại, đang định tra xét tình hình trong trữ vật đại.

Một tiếng "vèo", một đoàn tinh quang chói mắt từ trong trữ vật đại tự động bay ra, chính là mặt phiến đá màu xanh.

------oOo------

Chương 415: Một lời không hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Tiểu Linh Nhi

Dịch: Độc Hành

Hàn Lập thấy tình hình này, hơi ngẩn ra.

Khối phiến đá màu xanh này không phải vật gì khác chính là khối phiến đá cổ quái chứa nửa phần sau bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công mà năm đó hắn lấy được từ Lãnh Diễm lão tổ.

Bỗng nhiên mặt ngoài khối phiến đá này sáng lên Linh văn, nở rộ ra từng đợt tinh quang chói mắt, tựa như một đoàn tinh vân cỡ nhỏ, vừa mới bay ra, tựa hồ nhận lấy lời triệu hoán nào đó bay về phía màn sáng ngôi sao.

Vật ấy có chút quý trọng, hơn nữa lại dẫn phát dị biến này, hiển nhiên không thể tầm thường, Hàn Lập há trơ mắt để nó bay đi, lập tức duỗi tay ra, năm ngón tay bắt lấy nó.

Lập tức tinh quang mặt ngoài phiến đá màu xanh loạn hoảng, phát ra trận trận âm thanh "Ông ông", rung động lắc lư, muốn giãy thoát ra.

Hàn Lập nhìn thoáng qua cánh tay loạn chiến một hồi, sắc mặt khẽ biến, phiến đá này rung động lắc lư với lực lượng lớn dị thường, nếu không có nhục thể của hắn mạnh mẽ, đổi lại là một gã tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường thật đúng là khó nắm được.

Bất quá hắn vừa mới phân tâm, lập tức bí thuật ẩn nấp xuất hiện trì trệ, mơ hồ hiện ra thân ảnh.

"Người nào!"

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn sớm đã phát hiện không bình thường, lúc này thấy nơi Hàn Lập đứng đột nhiên hiện ra mơ hồ hai bóng người, liền ngừng bấm niệm pháp quyết, đình chỉ thúc giục cột sáng ngũ sắc, quay người nhìn về hướng Hàn Lập hét lớn.

Lục Vũ Tình thấy thanh thế hai người Lãnh Diễm lão tổ làm cho người ta sợ hãi, khuôn mặt khẽ biến, theo bản năng lui về sau hai bước, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, không chút do dự phất tay giải trừ bí thuật ẩn nấp, hiện ra thân ảnh hai người.

"Nếu ta nhớ không lầm, hai vị đi cùng Chân Diễm Tông tiến vào Tiên phủ, vì sao lại lén lén lút lút đi theo chúng ta?" Hùng Sơn đánh giá thân ảnh hai người Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, trầm giọng quát hỏi.

"Cái này... Khối phiến đá này, ngươi là... Hàn đạo hữu!" Ánh mắt Lãnh Diễm lão tổ nhìn phiến đá màu xanh trong tay Hàn Lập, nghẹn ngào nói ra.

"Lãnh Diễm đạo hữu, từ khi chia tay đến giờ vẫn khoẻ chứ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Vừa nói chuyện, đồng thời tay hắn bấm niệm pháp quyết, hai tay loé lên ánh sáng màu xanh, vô số phù văn màu xanh hiển hiện ra, sau đó đều hội tụ đến phiến đá màu xanh, trong giây lát tạo thành một cái phong ấn.

Phiến đá màu xanh tản mát ra hào quang lập tức giảm bớt hơn phân nửa, cũng ngừng rung động lắc lư.

Hàn Lập lại lật tay lấy ra mấy cái phù lục, không nhanh không chậm dán lên phiến đá.

Lúc này hào quang trên phiến đá mới tiêu tán, an tĩnh lại.

Hắn thở nhẹ một hơi, lật tay thu phiến đá vào.

"Hàn đạo hữu? Chẳng lẽ Lãnh Diễm đạo hữu nhận ra người này?" Hùng

Sơn hồ nghi nhìn về phía Lãnh Diễm lão tổ, hỏi.

"Đạo hữu chớ hiểu lầm, chỉ là có duyên gặp mặt mấy lần, không nghĩ tới lại gặp chỗ này." Trên mắt Lãnh Diễm lão tổ hiện lên một tia mất tự nhiên, nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy, đôi mi thanh tú nhíu một cái, liếc nhìn Hàn Lập.

"Coi như là chỗ quen biết cũ, lại không nói một tiếng mà bám theo như vậy, đúng là không hiểu quy củ!" Sắc mặt Hùng Sơn lạnh lùng nói ra.

"Hai người chúng ta bất quá lúc trước ngẫu nhiên thấy nhị vị đạo hữu vội vàng chạy đi, mới tò mò đi theo, không thể tưởng được nhị vị đạo hữu lại biết rõ tung tích U Hàn Điện này. Tòa cung điện này to lớn như thế, tin tưởng hai vị cũng không để ý đến hai người chúng ta cùng tham gia náo nhiệt a?" Hàn Lập mỉm cười nói.

Trong lúc nói chuyện, tay hắn nhìn như tùy ý bấm niệm pháp quyết một chút.

Thanh Diên phi chu dưới chân nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh nhỏ lại cỡ lòng bàn tay rồi bay vào trong tay áo hắn.

Đồng thời tay kia giơ lên, một cỗ ánh sáng màu xanh từ trong tay áo bay ra, bọc lấy Lục Vũ Tình bên cạnh, bay đến trước cách hai người Hùng Sơn không xa.

Lãnh Diễm lão tổ nghe Hàn Lập nói vậy, biến sắc, không khỏi nhìn về phía Hùng Sơn.

Thực lực Hàn Lập, năm đó ở Thánh Khôi Môn gã đã lĩnh giáo qua, tự hỏi tuyệt không phải là đối thủ, nếu không bất đắc dĩ, gã cũng không nguyện giao phong lần nữa.

Sắc mặt Hùng Sơn trầm xuống, trong mắt lãnh mang lập loè, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: "Muốn vào U Hàn điện kiếm bảo vật, vậy nhìn xem các hạ đủ cân lượng hay không!"

Lời còn chưa dứt, áo bào trên người y căng phồng lên, kim quang quanh thân đại phóng, từng đạo kiếm khí màu vàng vừa thô vừa to trong cơ thể bắn ra, giống như vô số hoa cành đồng thời nở rộ ra, hội tụ thành một cổ kiếm khí như nước lũ, quét tới Hàn Lập, khí thế cực kỳ kinh người.

Lúc này mỗi một đạo kiếm khí lúc đầu to cỡ hơn một xích phát triển lên gần mười trượng, tản mát ra kim quang huy hoàng, hơn mười đạo kiếm khí mơ hồ ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu vàng, lượn vòng chụp xuống đầu Hàn Lập.

Kiếm liên chưa đến, kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng đã kéo đến ầm ầm, bao phủ hai người Hàn Lập vào trong.

Kiếm liên chưa thật sự rơi xuống, Hàn Lập liền cảm thấy trên thân đau đớn một trận, trước mắt một hồi kim quang loạn hoảng, không khỏi hiện ra ảo giác, giống như bị vạn kiếm chém vào thân, máu tươi đầy mình.

Trong lòng hắn rùng mình, theo bản năng trong đầu vận chuyển bí thuật nào đó, lực lượng thần thức mênh mông vận chuyển một cái, lập tức ảo giác trước mắt biến mất.

Nhưng Lục Vũ Tình một bên, sắc mặt lộ ra vẻ hoảng sợ muôn phần, hai mắt trống rỗng ngốc trệ, tựa hồ bị kiếm ý lăng lệ ác liệt vô cùng hoàn toàn áp chế tâm thần, chiến ý mất hết.

Hàn Lập nhíu mày, thân hình nhoáng một cái, chắn trước người Lục Vũ Tình, trên ngực và bụng hiện ra mười tám điểm tinh quang, toàn bộ cơ thể bỗng nhiên cao thêm một phần, không nói hai lời đánh ra một quyền vào hư không phía trên.

Một cỗ man lực khó có thể hình dung hiển hiện ra, những nơi đi qua hư không mơ hồ vặn vẹo một hồi, nổi lên từng vòng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được.

Kiếm liên màu vàng hạ xuống run lên bần bật, đình trệ giữa không trung, lập tức vỡ vụn ra từng khúc, hóa thành vô số Linh quang màu vàng phiêu

tán.

Kiếm liên tan vỡ, kiếm ý cực lớn kia cũng theo đó tiêu tán, thân thể Lục Vũ Tình run lên, há miệng lớn thở dốc, nhưng cuối cùng ý thức cũng hồi phục lại.

Vừa rồi tuy bị kiếm ý chế trụ thần hồn, thân thể không nhúc nhích được, nhưng thị lực hai mắt không mất đi, chung quanh xảy ra chuyện gì

nàng vẫn nhìn thấy rõ.

Lục Vũ Tình thầm hô một tiếng nguy hiểm thật, nhìn bóng lưng Hàn Lập trước người, đôi mắt đẹp hiện ra một tia phức tạp.

Một quyền này của Hàn Lập mang theo quyền kình đáng sợ chỉ thoáng dừng lại, sau đó tiếp tục tuôn ra ầm ầm, lấy thế bài sơn đảo hải đánh đến Hùng Sơn.

Hùng Sơn nhìn tinh quanh một quyền chớp động trước mắt, cảm thấy hư không chung quanh xiết chặt, thân thể cũng bị xiết chặt theo, trong nháy mắt không khí chung quanh trở nên chắc chắn vô cùng, tựa hồ biến thành cương thiết.

"Cái này là... Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công!" Sắc mặt Hùng Sơn khẽ biến, quát khẽ một tiếng, một tay bấm kiếm quyết, kim quang lóe lên, chuôi trường kiếm màu vàng hiển hiện ra.

Kim kiếm trong tay, lập tức kiếm quang màu vàng quanh người đại thịnh lần nữa, khí thế trên người tăng lên rất nhanh, trở nên lợi hại vô cùng.

Trong miệng y hét lớn một tiếng như sấm hét, cổ tay khẽ động, trường kiếm màu vàng mãnh liệt chuyển một cái.

"Xùy xùy" một tiếng nổ lớn!

Mấy đạo kiếm khí cự đại màu vàng bắn ra giao thoa nhau, chém ra chung quanh, lập tức chém man lực vô hình quanh người ra.

Sau một khắc, trong miệng y lẩm bẩm, trường kiếm màu vàng bắn ra, kim quang nở rộ chói mắt vô cùng, trong đó cuồn cuộn vô số phù văn màu vàng.

Một thanh cự kiếm màu vàng to mấy trăm trượng hiển hiện ra, tản mát ra chấn động mãnh liệt pháp tắc kim thuộc tính, sau đó hung hăng chém vào hư không.

Tiếng sấm nổ mãnh liệt!

Cự kiếm màu vàng bổ vào phía trên quyền kình, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kiếm quang quyền kình giao nhau cùng một chỗ, nhất thời ngang nhau, không ngừng có kiếm khí quyền kình tản mát ra bốn phía, giăng đầy trời, dẫn tới hư không phụ cận rung rung không thôi.

Ánh mắt Hùng Sơn híp lại, trong mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Sau một khắc, hư không sau lưng Hàn Lập chấn động, một đại phiên màu vàng lăng không hiển hiện ra.

Toàn thân đại phiên vàng óng ánh, vô số phù văn như ẩn như hiện, tản phát ra trận trận chấn động pháp tắc kim thuộc tính.

Đại phiên màu vàng vừa hiện ra, lập tức run lên, mặt trước phiên nở rộ vạn đạo kim quang.

Xuy xuy xuy!

Vô số đạo tơ mỏng màu vàng từ phía trên bắn ra, nhanh chóng vô cùng đánh tới sau lưng Hàn Lập không hề phòng bị.

Khuôn mặt Lục Vũ Tình đại biến, thế nhưng tơ vàng này thật sự quá nhanh, căn bản nàng không kịp phản ứng, tơ vàng đầy trời đã xuất hiện bên cạnh nàng và Hàn Lập, muốn xuyên thủng hai người.

Vào thời khắc này, trên thân Hàn Lập tinh quang chớp liên tục.

Bảy miếng tinh hoàn trên người hắn hiển hiện ra, đúng là Thất Diệu Tinh Hoàn, linh mang chớp động mơ hồ hình thành trận thế bắc đẩu chắn phía sau hai người.

Mảng lớn tinh quang chói mắt từ Thất Diệu Tinh Hoàn tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một bức tường ánh sáng dày đặc.

Vô số âm thanh vang lên như mưa rơi trên lá chuối.

Bức tường ánh sáng run rẩy một hồi, mặt ngoài bị đâm vô số lỗ nhỏ, nhưng lại ngăn được toàn bộ quang tia màu vàng.

Một màn này làm cho khoé mắt Hùng Sơn không khỏi hơi nhảy dựng.

Giờ phút này, không trung truyền đến một tiếng nổ mạnh!

Cự kiếm và quyền kình nguyên bản bất phân thắng bại, giờ phút này đã có kết quả.

Cự Kiếm màu vàng của Hùng Sơn quay tròn bay ngược trở về, quyền kình ngập trời cũng ầm ầm bạo liệt ra, tiêu tán vô tung.

Hết thảy nói rất dài dòng, kì thực hai người giao thủ tựa như tốc độ ánh sáng.

Hàn Lập đứng sừng sững tại chỗ, một bộ dạng không chút sợ hãi.

Thân thể Hùng Sơn thì nhoáng một cái, lui về sau hai bước mới đứng vững.

Trong tay y bấm niệm pháp quyết một chút, cự kiếm màu vàng rút nhỏ lại gần nửa, xoay quanh đỉnh đầu y.

Hùng Sơn không để ý chút nào tới cự kiếm, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, và Thất Diệu Tinh Hoàn phía sau hắn.

"Ngươi..." Trên mặt y lộ ra thần sắc không dám tin.

Thất Diệu Tinh Hoàn xuất hiện quá mức trùng hợp, dường như biết trước, thuận lợi phá giải sát chiêu.

"Ngươi nếu như biết rõ ta đã sớm để nó một bên, chẳng lẽ cho là ta không phát hiện, thời điểm ngươi đang phá giải cấm chế, lại lặng lẽ thả đại phiên màu vàng này ra, ẩn giấu ở không trung?" Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Hùng Sơn nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, trong tay lại bấm niệm pháp quyết.

Đại phiên màu vàng mơ hồ một cái biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện phía sau lưng y.

"Chỉ là không biết đạo hữu thả kim phiên này ra, là vì ứng đối nguy hiểm tiềm tàng, hay là muốn dùng bảo vật này đối phó người nào đây..." Hàn Lập tựa tiếu phi tiếu thâm ý nhìn Lãnh Diễm lão tổ cách đó không xa.

Lãnh Diễm lão tổ giật mình khẽ, sau một khắc sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi vô cùng, thân hình nhoáng một cái, phi độn ra hơn trăm trượng, cách xa Hùng Sơn.

------oOo------

Chương 416: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Lãnh Diễm đạo hữu, chớ để người này ly gián, cử động của Hùng mỗ lần này cũng không phải như ý hắn nói, chỉ là phòng bị thời điểm ta và ngươi chuyên tâm phá giải cấm chế, có địch nhân xuất hiện quấy nhiễu. Hôm nay xem ra, vẫn là vô cùng đúng đấy." Hùng Sơn chậm rãi nói ra, liếc nhìn Hàn Lập.

Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy, sắc mặt hơi trì hoãn xuống, đồng thời ánh mắt lập loè, có chút chần chờ.

"Đúng không? Nếu như thế, vì sao các hạ lặng lẽ thả ra, cũng không nói với Lãnh Diễm đạo hữu một tiếng?" Hàn Lập cười ha ha, lơ đễnh nói.

"Cái này... Tình thế bắt buộc, việc này xác thực thiếu sót." Hùng Sơn cứng họng, có chút lúng túng nói.

Kỳ thật y ra một chiêu này, ngược lại cũng không phải là để đánh lén Lãnh Diễm lão tổ, hơn nữa là muốn nắm quyền chủ động trong tay mình, đương nhiên cũng mang theo một ít tâm tư phòng bị đối phương. Hôm nay bị Hàn Lập can thiệp như vậy, tự nhiên giải thích không được.

"Hùng đạo hữu, việc này không trách ngươi, là tại hạ dễ tin người khác, quá mức sơ sót thôi." Sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ lạnh lùng, không mặn không nhạt nói.

Hùng Sơn nghe vậy, tự biết đuối lý, cũng không giải thích gì thêm.

"Lãnh Diễm đạo hữu, ta và ngươi coi như là chỗ quen biết cũ, mặc dù U Hàn Cung có không ít thứ tốt, nhưng bởi vì mạo hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại, tất nhiên nguy hiểm trong đó không ít, không bằng ta và ngươi liên thủ

cùng xông vào, như thế nào? Thực lực tại hạ ngươi cũng rõ ràng, có thể giúp ngươi không ít a." Hàn Lập nói với Lãnh Diễm lão tổ.

Lãnh Diễm lão tổ nhướng mày, không nói gì.

"Lãnh Diễm đạo hữu yên tâm, năm đó được ngươi truyền thụ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, tại hạ vô cùng cảm kích, Hàn mỗ tuy rằng không phải người tốt lành gì, nhưng những việc như âm mưu ám toán bằng hữu, tự hỏi vẫn không làm được." Hàn Lập liếc Hùng Sơn một cái, cười nói.

Trong mắt Hùng Sơn loé lên lãnh mang, hừ một tiếng.

"Cũng tốt, nếu như thế, chúng ta liền kết minh đồng hành, kính xin Hàn đạo hữu chiếu cố nhiều hơn rồi." Lãnh Diễm lão tổ hơi trầm ngâm, cười nói.

"Lãnh Diễm đạo hữu khách khí, nếu như thế, chúng ta trước phá giải tầng cấm chế tinh quang cuối cùng này a." Hàn Lập gật đầu cười nói.

"Hai vị đây là ý gì?" Hùng Sơn thấy hai người Hàn Lập trò chuyện vui vẻ, sắc mặt biến hoá có chút khó coi.

"Hùng đạo hữu, chớ nên hiểu lầm. Kỳ thật giữa ta và ngươi cũng không có thâm cừu đại hận gì, chẳng qua là các hạ không cho tại hạ giải thích liền tùy tiện ra tay, nên sinh ra hiểu lầm. Theo tại hạ, việc này không bằng bỏ qua đi. Trước mắt chúng ta chỉ có một mục tiêu, vẫn là nên đồng tâm hiệp lực, phá vỡ cấm chế này cho thỏa đáng, thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm đấy." Hàn Lập quay đầu nhìn về phía Hùng Sơn, nói ra.

"Lời Hàn đạo hữu cũng không sai, tình thế trước mắt, tất nhiên là hợp tác cùng có lợi. Lãnh Diễm đạo hữu, trước đây là tại hạ lòng tiểu nhân, mong rằng xin đừng trách, về sau nếu tìm được bảo vật, đạo hữu cứ chọn trước một kiện là được." Hùng Sơn nghe vậy, suy nghĩ một chút, cười nói.

"Hùng Sơn đạo hữu khách khí, kỳ thật hôm nay đã có Hàn đạo hữu cùng vị đạo hữu này gia nhập, tự nhiên chúng ta nắm chắc thêm vài phần. Chẳng qua là không biết vị đạo hữu này xưng hô như thế nào?" Lãnh Diễm lão tổ nghe được lời ấy, mỉm cười, cũng không có từ chối, nhưng tiếp theo xoay

chuyển ánh mắt, rơi vào trên người Lục Vũ Tình.

Hùng Sơn nghe vậy, nhìn qua Lục Vũ Tình, sau đó nhìn về phía Hàn Lập.

"Tiền bối nói đùa, tu vi tiểu nữ kém cỏi, không dám cùng hai vị ngang hàng luận giao. Bất quá là đi theo Hàn huynh để thêm kiến thức, các người có bảo vật gì không để vào mắt, tùy tiện cho tiểu nữ một hai kiện là xong rồi." Không chờ Hàn Lập mở miệng, Lục Vũ Tình vội vàng khoát tay nói ra.

Nàng này dường như trong lúc Hàn Lập và Lãnh Diễm lão tổ nói chuyện với nhau, nghe được một ít gì đó, xưng hô với Hàn Lập cũng tùy cơ ứng biến một chút.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn hơi trì hoãn, cũng không nói gì nữa.

"Vì tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta liền bắt đầu a. Mời hai vị tiếp tục thi pháp phá cấm, tại hạ cũng đồng thời ra tay." Hàn Lập cũng không có giải thích, mở miệng nói.

"Tốt!" Hai người Hùng Sơn đáp.

Nói xong, Hùng Sơn vung tay lên, thu hồi kim sắc trường kiếm và kim sắc đại phiên, sau đó thân hình nhoáng một cái rơi vào chỗ lúc trước, hai tay mười ngón chuyển động một hồi như bánh xe trước người.

Lãnh Diễm lão tổ cũng quay người bấm niệm pháp quyết thi pháp, giữa không trung năm kiện Linh Bảo lại vận chuyển lên, cột sáng ngũ sắc bắt đầu lập loè một lần nữa.

Màn sáng ngôi sao toả sáng hào quang, dâng lên một tầng tinh quang chói mắt, trong đó có vô số đồ án tinh thần, chuyển động không thôi, thoạt nhìn ẩn chứa huyền cơ, cực kỳ xảo diệu.

Từng đoàn quang cầu ngũ sắc từ bên trong cột sáng bắn ra, đánh vào màn sáng ngôi sao.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Liên tiếp tiếng nổ mạnh vang lên, nguyên bản màn sáng ngôi sao bình tĩnh lại lần nữa rung rung không thôi, tán phát ra trận trận tinh mang chói mắt.

Hàn Lập thu Thất Diệu Tinh Hoàn trước người lại, không tế ra bảo vật gì, toàn lực vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, trên hai cánh tay hiện ra tinh quang chói mắt.

Ngay sau đó, hai tay mơ hồ một cái, đột nhiên biến ảo thành hai luồng ảo ảnh, điên cuồng công kích tới cấm chế tinh quang.

Trong chốc lát, quyền phong tiếng thét nổi lên!

Rậm rạp chằng chịt quyền ảnh tinh quang luân chuyển hiển hiện phóng tới, như gió táp mưa rào hung hăng đánh lên màn sáng ngôi sao.

Lục Vũ Tình cũng không có đứng nhàn rỗi một bên, trong tay loé lên ánh sáng màu xanh, nhiều ra một chiếc quạt lông màu xanh, mãnh liệt vỗ tới.

Vô số phong nhận màu xanh bắn ra, đánh vào màn sáng ngôi sao.

Bốn người liên thủ, uy lực kinh thiên động địa.

Tuy màn sáng ngôi sao huyền diệu, nhưng cũng không chịu nổi bốn người tấn công điên cuồng như vậy, mặt ngoài tinh quang chói mắt rất nhanh ảm đạm xuống, chỉ còn một tầng hơi mỏng.

Nhưng vào thời khắc này, bầu trời phía trên hòn đảo chợt vang lên tiếng nổ mạnh nặng nề ù ù.

Sương mù màu trắng trên trời như bị cái gì kích thích, bắt đầu xoay tròn, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Hàn Lập nhướng mày, nhìn lên phía không trung.

"Đây là cấm chế tinh quang câu thông với Thiên Ngoại Tinh Thần Chi Lực,

bổ sung chính nó. Nếu không thể một lần hành động bài trừ, nó rất nhanh sẽ khôi phục lại như trước, mọi người đừng nương tay!" Hùng Sơn hét lớn.

"Không sai, cần phải liền một mạch, không được để cho cấm chế này hồi phục lại!" Lãnh Diễm lão tổ cũng nhanh chóng nói ra.

Hai người nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, cột sáng ngũ sắc toả sáng hào quang, vô số quang cầu ngũ sắc bắn ra, trong giây lát ngưng tụ cùng một chỗ, lần nữa hình thành quang cầu cực lớn lúc trước, đánh lên màn sáng ngôi sao.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, bờ môi mấp máy, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Toàn thân hắn hiện ra một tầng kim quang, thân hình nhanh chóng bành trướng, trong giây lát biến lớn gấp mấy lần, đồng thời bên ngoài thân hiện ra một tầng lông tơ kim sắc, biến thành hình thái Sơn Nhạc Cự Viên.

Trên ngực và bụng hắn, mười tám quang điểm ngôi sao sáng ngời chói mắt, hoà lẫn với kim quang trên thân thể.

Sơn Nhạc Cự Viên nắm hai tay lại, vỗ mạnh một cái vào ngực, sau đó gầm lên một tiếng, một quyền hung hăng oanh kích tới.

Ô...ô...n...g!

Giữa không trung loé lên kim quang, một quyền ảnh kim sắc cực lớn phóng tới, trên

quyền ảnh quấn quanh tinh quang chi lực nhè nhẹ, oanh kích lên màn sáng ngôi sao.

Lục Vũ Tình cũng quát khẽ một tiếng, quạt lông màu xanh trong tay đại phóng ánh sáng màu xanh, một cỗ cuồng phong màu xanh ùn ùn phóng tới, lập tức biến thành một phong long màu xanh, hung hăng kích xuống.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Liên tục mấy tiếng nổ động trời vang lên!

Màn sáng ngôi sao vặn vẹo kịch liệt, cuối cùng phía trên hiện ra từng đạo vết rạn, nhanh chóng lan tràn ra.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Màn sáng ngôi sao vỡ vụn ra, hóa thành tinh quang đầy trời vô cùng nồng đậm.

Nhưng những tinh quang này cũng không phiêu tán, mà nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, biến thành một vòng xoáy khổng lồ, một lực hút đáng sợ không cách nào nói rõ từ trong phóng ra.

Bốn người Hàn Lập căn bản không kịp phản ứng, "Vèo" một tiếng, bị vòng xoáy tinh quang cực lớn hút vào.

Hàn Lập cảm thấy cảnh sắc trước mắt mơ hồ một cái, trong đầu mê muội một hồi.

Chờ tầm mắt khôi phục lại, thân hắn đang ở trên một bệ đá rộng lớn, bọn Lãnh Diễm lão tổ cũng ở bên cạnh, hai mắt nhắm nghiền, dường như chưa tỉnh lại, vị trí của mọi người đại khái tương tự với phương vị lúc trước hợp lực thi pháp phá cấm.

Toàn thân bệ đá này có màu xanh, lớn hơn trăm trượng, làm cho người ta có cảm giác một loại phong cách cổ xưa.

Dưới chân bốn người rõ ràng là một pháp trận truyền tống, vẫn còn ông ông vận chuyển, tán phát ra trận trận bạch quang.

Lúc này trong đầu Hàn Lập vẫn còn có chút mê muội, lắc đầu, trong óc mới thanh tỉnh một chút, nhìn ra chung quanh.

Lúc này hắn đang ở trong một không gian màu lam, một vầng thái dương treo ở trên không, mây trắng bồng bềnh, gió thổi từng trận, đâu còn là hải

vực tràn ngập sương mù màu đen lúc trước.

"Nơi này mới thật sự là U Hàn Cung..." trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía trước.

Trước thạch thai một dặm vuông là một ngọn núi cao ngất thẳng tắp, đỉnh núi chui vào đám mây, tối thiểu cũng cao cỡ bốn năm ngàn trượng.

Cả ngọn núi một màu trắng bạc, thế núi cũng cực kỳ dốc đứng.

Bạch vân vờn quanh đỉnh núi, lóe ra một màu tử quang nhàn nhạt, nhìn kỹ nơi này mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong tử quang là một tòa Tử sắc cung điện.

Một cầu thang thẳng tắp bất ngờ kéo từ đỉnh núi Tử sắc cung điện lan tràn hạ xuống tới chân núi.

Cầu thang cũng có màu trắng bạc, hơn nữa chiếu lấp lánh, thoạt nhìn cực kỳ đồ sộ, dường như một cầu thang thông thiên.

Hàn Lập nhìn cảnh tượng trước mắt, trong nội tâm khẽ động.

Bất quá sau một khắc, lông mày hắn chợt nhíu một chút.

Cảnh trước mắt này, chẳng biết tại sao mơ hồ cho hắn một loại cảm giác quen thuộc.

Hàn Lập nhìn chung quanh lần nữa, cố gắng hồi tưởng, nhưng không có kết quả, liền lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, tính nhấc chân đi ra pháp trận.

Kết quả vừa mới cử động, một cổ cự lực từ bên trong pháp trận truyền tống tuôn ra, một mực cầm cố thân thể hắn, vậy mà không thể động đậy.

Hắn lập tức nhướng mày, nhìn về phía bạch quang quanh người, trên mặt hiện lên vẻ như đang suy nghĩ.

Không bao lâu, ba người Lãnh Diễm lão tổ, Hùng Sơn, cùng với Lục Vũ

Tình trước sau cũng tỉnh lại.

Lục Vũ Tình thấy tình cảnh trước mắt, trong miệng phát ra âm thanh trầm thấp sợ hãi thán phục.

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn không để ý đến cái khác, ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi Tử sắc cung điện, trong mắt hiện ra tia lửa nóng.

Bất quá hai người cũng không có nhúc nhích.

"Nơi này chính là U Hàn Cung... Quả nhiên đồ sộ." Lục Vũ Tình tán thán nói, chân cất bước tiến lên.

Kết quả thân thể nàng bị xiết chặt, không thể động đậy chút nào, khuôn mặt lập tức biến sắc.

"Truyền Tống Trận này vẫn còn đang vận chuyển, chờ nó triệt để đình chỉ chúng ta mới có thể rời đi." Lãnh Diễm lão tổ chậm rãi nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy khẽ giật mình, nhìn Lãnh Diễm lão tổ gật đầu cảm ơn.

Hàn Lập liếc nhìn Lãnh Diễm lão tổ, không nói gì.

Lúc trước sở dĩ hắn dùng chút thủ đoạn ly gián, tính lôi kéo người này, là vì người này lúc trước đã tiến vào đây.

Từ Nhân giới đến nay, hắn đã kinh nhiệm qua biết bao hiểm địa bí cảnh, biết rõ trong hoàn cảnh lạ lẫm, có người tương đối quen thuộc dẫn đường, có thể tránh khỏi rất nhiều phiền toái không cần thiết.

------oOo------

Chương 417: Truy binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

Truyền tống trận dưới chân bốn người Hàn Lập tiếp tục vận chuyển chậm rãi, càng ngày càng chậm đi, bạch quang tản mát ra cũng nhanh chóng yếu bớt.

Trong lúc này, bốn người đều không nói một lời, cũng không có di động mảy may, chẳng qua là ánh mắt thỉnh thoảng dò xét bốn phía, đương nhiên càng tập trung vào ngọn núi màu trắng bạc thẳng tắp phía trước.

Trong mắt Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn dần dần nóng lên, Hàn Lập thì mặt không biểu tình, Lục Vũ Tình với đôi đôi mắt đẹp băn khoăn nhìn khắp nơi, thỉnh thoảng len lén đánh giá hai người kia.

Sau một lát, cuối cùng Truyền Tống pháp trận triệt để dừng lại, bạch quang tản mát ra cũng theo đó tiêu tán.

Thân thể bốn người buông lỏng, lúc này từ trong pháp trận đi ra.

"Đi thôi!"

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn vừa đi ra khỏi Truyền Tống Trận, bước nhanh xuống bệ đá, chạy gấp đến hướng bậc thang thật dài đi thẳng lên ngọn núi trắng bạc thẳng tắp, không có phi hành.

"Theo bọn họ, đừng có phi hành." Hàn Lập thấy vậy, nói với Lục Vũ Tình một tiếng, cũng bước nhanh xuống bệ đá.

Kết quả bốn người hai trước hai sau chưa chạy đi xa thì đài cao sau lưng

run lên bần bật, tiếp theo toà truyền tống trận vừa mới dừng lại không bao lâu lại đại phóng bạch quang, ông ông vận chuyển lại.

Đám người Hàn Lập cả kinh, dưới chân đều ngừng lại một chút, quay người nhìn lại.

Trong Truyền Tống Trận lóe lên quang ảnh, sáu bảy thân ảnh hiển hiện ra.

Những người này đều mang áo đen, phía trên vẽ một đồ án khô lâu, đúng là đám tu sĩ Quỷ Khấp Tông, người đi đầu là lão giả mặt rỗ.

"Huyết Hàn!" Lãnh Diễm lão tổ thấy rõ người tới, biến sắc.

Hàn Lập nghe vậy, nhanh chóng dò xét lão giả mặt rỗ, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tên lão giả mặt rỗ này hắn nhớ rất rõ, gọi là Trần Phi mới đúng.

Hơn nữa cái tên Huyết Hàn này, nếu hắn nhớ không lầm, hẳn là danh tự một vị trưởng lão Kim Tiên trong Thập Phương Lâu, năm đó chiến đấu ở Thánh Khôi Môn, hắn nhìn thấy người này từ xa.

Trong Truyền Tống pháp trận, vì nguyên nhân truyền tống nên thần sắc lão giả mặt rỗ có chút hoảng hốt, nhưng lập tức hồi phục lại.

Lão giương mắt quét nhìn chung quanh, nhìn qua Hàn Lập và Lục Vũ Tình, rồi lơ đễnh dời đi nhìn Hùng Sơn và Lãnh Diễm lão tổ ở phía xa hơn.

Ánh mắt Hùng Sơn và Lãnh Diễm Lão Tổ liếc nhìn nhau, đồng tử đều co rụt lại.

Khoé miệng lão giả hiện lên vẻ tươi cười, ánh mắt rất nhanh rơi vào đỉnh núi Tử sắc cung điện phía trên, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, cười ha hả nói: "Quả là thế!"

"Huyết Hàn, tại sao ngươi lại ở nơi này?" Trên mặt Lãnh Diễm lão tổ hiện lên một tia sợ hãi, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

"Hắc hắc, Lãnh Diễm, ngươi cho rằng là ngươi bỏ rơi chúng ta? Bổn tôn đã sớm biết ngươi tiến vào Tiên Phủ có mưu đồ khác, cố ý thả ngươi rời khỏi mà thôi! Chúng ta một mực theo đuôi phía sau. Bất quá ta lại không nghĩ tới là ngươi lại biết rõ chỗ U Hàn Cung này, tốt, rất tốt. Hặc hặc!" Lão giả mặt rỗ nói xong, lại cười ha hả lần nữa.

Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày.

Những người này cũng theo ở phía sau, vậy mà từ đầu đến cuối hắn lại hoàn toàn không phát giác được gì.

Bất quá dùng tu vi Kim Tiên của lão giả mặt rỗ, lại thêm thủ đoạn che đậy đặc biệt nào đó, chính mình không phát hiện ra cũng có khả năng, xem ra trước đây mình vẫn còn đánh giá thấp thực lực những cường giả sớm đã bước vào Kim Tiên cảnh này.

Sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn khó coi vô cùng.

Bọn họ tự cho một đường tới đây, thần không biết quỷ không hay, vậy mà thậm chí sau lưng có hai phương theo đuôi, bọn họ đều không hề có cảm giác.

Hai người liếc nhau, đồng thời quay người lướt gấp về phía bậc thang.

Hàn Lập nhìn Lục Vũ Tình ra hiệu, lập tức đuổi theo hai người.

"Hắc hắc, chạy? Có thể chạy đi đâu!" Lão giả mặt rỗ nhìn thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng, cũng không có lo lắng gì.

Trước mặt một vị Kim Tiên như lão, bốn tu sĩ Chân Tiên này có thể lật lên bao nhiêu sóng gió, huống hồ nơi này rõ ràng là một không gian phong bế, có thể trốn đi nơi nào?

Dưới chân lão khẽ động, đang tính đuổi theo.

Kết quả bạch quang chung quanh lập loè, một cỗ cấm cố chi lực cường đại

từ bốn phía tuôn ra, khiến cho hư không bên cạnh xiết chặt, dùng tu vi Kim Tiên của lão giả mặt rỗ vậy mà không thể động đậy chút nào.

Lão quát một tiếng, hắc quang trên người đại phóng, ra sức giãy giụa.

Nhưng bất luận lão giả mặt rỗ thi pháp như thế nào, thủy chung không thể động đậy chút nào, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Lúc này, đám tu sĩ Quỷ Khấp Tông theo lão đến đây cũng đều trước sau tỉnh lại, nhưng sau đó phát hiện đều không thể động đậy.

Lập tức bốn người Hàn Lập thừa cơ nhanh chóng lướt ngang đã đến cầu thang màu trắng bạc dưới ngọn núi trắng bạc.

"Nhanh!"

Lãnh Diễm lão tổ quát khẽ một tiếng, cùng Hùng Sơn bước lên cầu thang, thân hình nhoáng một cái, lập tức liền đứng vững, nhanh chóng đi lên phía trên.

Hàn Lập nhìn thấy tình hình hai người, con mắt híp lại, cất bước bước lên cầu thang.

Trên bậc thang dưới chân hắn hiện ra một tầng hoàng mang không thể tra rõ, một cỗ lực hút cường đại bao phủ thân thể của hắn, lập tức hai vai trầm xuống, thân thể trầm trọng vạn lần.

"Thì ra là thế..." Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên.

Lục Vũ Tình bước lên bậc thang, khuôn mặt biến đổi, thân thể mềm mại lắc lư mãnh liệt một cái.

Đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu lại, trên người hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh, hóa thành một hư ảnh Tiên Hạc bay lượn, hình dạng muốn vỗ cánh bay.

Nhưng bất luận Tiên Hạc màu xanh vỗ cánh như thế nào, lực hút cường đại

dưới chân Lục Vũ Tình lại không yếu bớt chút nào.

"Trên bậc thang này sử dụng cấm chế trọng lực, không cách nào sử dụng Tiên Linh Lực hoặc bất luận Linh Bảo gì kháng cự, chỉ có thể sử dụng thân thể chi lực lên tới. Hôm nay tình thế bắt buộc, nhị vị tự giải quyết cho tốt." Bên tai Hàn Lập và Lục Vũ Tình vang lên thanh âm của Lãnh Diễm lão tổ.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt lóe lên, trên mặt không thay đổi gì.

Thần sắc Lục Vũ Tình biến đổi, khuôn mặt có chút tái nhợt.

Trong lúc Lãnh Diễm lão tổ truyền âm, gã vẫn nhanh chóng leo lên, gã cũng tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, thân thể chi lực mạnh mẽ, lúc này đã leo được ba bốn mươi cấp.

Mặc dù thân thể Hùng Sơn không có cường đại như Lãnh Diễm lão tổ, nhưng hiển nhiên y cũng sớm chuẩn bị, trên đôi giày y mang Linh quang lưu chuyển, tốc độ leo lên so với Lãnh Diễm lão tổ cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Hàn Lập lại quay đầu nhìn bậc thang bị cấm chế trói buộc và đám người lão giả mặt rỗ, nhíu mày.

Truyền Tống Trận tản mát ra bạch quang nhanh chóng ảm đạm, xem ra không bao lâu sau sẽ biến mất.

"Đi mau!" Hắn nói một tiếng, nhanh chóng đi lên.

Lục Vũ Tình phất tay tản đi ánh sáng màu xanh quanh người, hít sâu một hơi, cũng cất bước leo lên.

Tuy cấm chế trọng lực trên bậc thang lợi hại, nhưng dù sao tu vi của nàng cũng đạt tới Chân Tiên Cảnh sơ kỳ, mặc dù là một gã Địa Tiên, nhưng cuối cùng lực lượng thân thể vẫn tăng lên không nhỏ, tốc độ cũng không tính là chậm.

Lão giả mặt rỗ nhìn xem bốn người nhanh chóng leo lên cầu thang, trên mặt

hiện ra vẻ nôn nóng.

Lúc này lão đã đại khái đoán được tình huống Truyền Tống Trận này, cũng không có tiếp tục phí công giãy giụa.

Theo thời gian trôi qua, Truyền Tống Trận phát ra bạch quang càng ảm đạm, sau một lát lập loè hai cái rồi triệt để biến mất.

"Hừ, đuổi theo cho ta!"

Thân thể lão giả mặt rỗ buông lỏng, lập tức đại hỉ, thân hình lập tức bắn ra, bay đến hướng bốn người Hàn Lập đang đi.

Mặt khác tu sĩ Quỷ Khấp Tông cũng nhao nhao theo sát bên.

Kết quả đám người lão giả mặt rỗ vừa mới bay ra phạm vi bệ đá, thân thể chợt chấn động, mãnh liệt rơi xuống đất.

Oanh oanh oanh!

Một đoàn người giống như mấy khối thạch đầu từ không trung rơi xuống, hung hăng nện trên mặt đất, đánh ra mấy cái hố to, phát ra tiếng nổ nặng nề, làm mặt đất bên cạnh cũng lung lay vài cái.

Đám người Quỷ Khấp Tông vội vàng bò lên, tuy không bị thương, nhưng người đầy bụi đất, thậm chí có vài người trực tiếp bờ mông chạm đất, ngã cái thất điên bát đảo, chật vật vô cùng.

Mặc dù lão giả mặt rỗ không có ngã sấp mặt, nhưng sắc mặt cũng một mảnh xanh mét.

Những tu sĩ Quỷ Khấp Tông khác thấy thần sắc lão giả như vậy, lập tức câm như hến, không người nào dám nói chuyện.

"Xem ra nơi đây có cấm chế cấm bay, không thể phi hành. Hừ, xem các ngươi có thể đi được bao xa, đến lúc đó ta muốn cho các ngươi thịt nát xương tan!" Sát khí trong mắt lão giả mặt rỗ cuồn cuộn, lạnh giọng nói ra.

Lão nói xong, thân hình nhoáng một cái, lúc này mở rộng bước chân, bước nhanh về phía bậc thang.

Những người khác cũng nhao nhao đuổi theo.

Một đoàn người rất nhanh đi tới bậc thang trắng bạc, không có dừng lại, trực tiếp cất bước đi lên.

Lập tức thân thể lão giả mặt rỗ trầm xuống, hai hàng lông mày nhíu một cái, lửa giận trong mắt thu liễm lại không ít.

"Xem ra cấm chế nơi đây không phải chuyện đùa, chúng ta cẩn thận một chút." Lão hít sâu một hơi, mở miệng nói ra.

"Vâng." Những tu sĩ Quỷ Khấp Tông khác cũng đều bước lên cầu thang, nhao nhao biến sắc, nghe vậy cùng kêu lên đáp ứng.

Lão giả mặt rỗ giương mắt nhìn đám người Hàn Lập phía trước, cười lạnh một tiếng, bên ngoài thân nổi lên một tầng Linh quang, leo nhanh lên...

Tốc độ của lão nhanh chóng, dường như cấm chế trọng lực nơi đây ảnh hưởng không lớn, trong nháy mắt liền kéo ra khoảng cách không ít với những tu sĩ phía dưới, nhanh chóng đuổi theo đám người Hàn Lập.

Lúc này bọn Hàn Lập đã leo được bốn năm trăm bậc cầu thang, trong bốn người thì Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn hầu như sánh vai cùng nhau đi tuốt ở đằng trước.

Hàn Lập cũng không có bắt kịp hai người phía trước, hầu như kề vai sát cánh với Lục Vũ Tình, cách hai người phía trước một đoạn ngắn.

Chú ý tới tình huống phía dưới, sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ xiết chặt, bên ngoài thân hiện ra một tầng tinh quang nhàn nhạt, lập tức tốc độ nhanh hơn một ít.

Lông mày Hùng Sơn cũng nhíu một cái, không thấy y thi pháp như thế nào,

trên người cũng hiện ra một tầng kim mang, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn.

Lúc này Lục Vũ Tình đã đổ mồ hôi đầm đìa, ngực không ngừng phập phồng, mỗi một bước, thân thể mềm mại đều run rẩy một chút.

Cầu thang này đi lên cao, mỗi lần gia tăng một cấp, uy lực cấm chế trọng lực cũng theo đó gia tăng một tia, mới đầu vẫn còn không cảm thấy gì, nhưng tích lũy đến tận đây, so với từ đầu cường đại không dưới ba bốn lần.

Sắc mặt Lục Vũ Tình tái nhợt, nhìn Hàn Lập không xa phía trước, ngây ngốc một chút.

Lúc này sắc mặt Hàn Lập như thường, không có vẻ gì là cố hết sức.

Bất quá thần sắc hắn có chút cổ quái, bình tĩnh cực kỳ, thậm chí ánh mắt có chút trống rỗng xuất thần, dường như thần du vật ngoại.

"Liễu... Hàn đại ca." Lục Vũ Tình la lên một tiếng.

Nét mặt Hàn Lập khẽ động, khôi phục thanh tỉnh, nhìn tới.

"Làm sao vậy, Lục cô nương?"

"Cấm chế trọng lực này quá lợi hại, ta không cố được nữa, Hàn đại ca ngươi không cần chậm lại giúp ta, nhanh tiến lên a." Lục Vũ Tình miễn cưỡng cười nói.

Hàn Lập không nói gì, quay đầu nhìn lại đằng sau.

Lão giả mặt rỗ kia nhanh chóng leo lên cầu thang, dưới chân điểm một cái, liền leo lên một cấp cầu thang, hầu như không chạm xuống đất, nhanh chóng đuổi theo.

Khoảng cách hai ngươi đã bị rút ngắn nhanh chóng, nếu như thế, không bao lâu nữa hai người mình sẽ bị đuổi kịp.

Mà hai người Lãnh Diễm lão tổ phía trước cũng càng đi nhanh, bỏ lại bọn hắn một khoảng cách khá xa.

------oOo------

Chương 418: Leo núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

"Hàn đại ca không cần lo lắng cho ta, ta và những người này không có thù oán gì, chỉ là tiểu nhân vật không quan trọng, bọn hắn coi như đuổi theo ta chắc cũng sẽ không làm gì ta, ngươi đi nhanh đi." Lục Vũ Tình nói thêm.

Hàn Lập nhướng mày, chợt bước đến bên cạnh Lục Vũ Tình, thò tay nắm lấy eo nhỏ của nàng, bế lên.

Lục Vũ Tình ngẩn ngơ, không kịp phản ứng liền bị ôm lấy.

Hàn Lập ôm Lục Vũ Tình, nguyên bản trọng lực tác động lên người nàng liền dồn qua người hắn.

Bất quá trọng lực ở mức đó hắn tự nhiên có thể thừa nhận, chân bước liên tục, đạp dọc theo cầu thang nhanh chóng tiến lên.

"Hàn đại ca..." Lục Vũ Tình há hốc mồm, lẩm bẩm nói.

"Ta đã đáp ứng mang ngươi theo, chỉ cần đủ khả năng, thì sẽ bảo vệ ngươi chu toàn." Hàn Lập nhìn phía trước, trong miệng nhàn nhạt nói ra.

Lục Vũ Tình nhìn gương mặt bình tĩnh của Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên tia dị sắc, cúi đầu.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn phía trước vẫn chú ý tới tình huống Hàn Lập nơi này, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Lãnh Diễm đạo hữu, vị bằng hữu của ngươi lại là kẻ đa tình, tại bậc thang

trắng bạc này mà cũng dám mang theo bên mình một kẻ kí sinh, bội phục bội phục." Trong mắt Hùng Sơn hiện lên một tia trào phúng, trong miệng nói ra.

Lãnh Diễm lão tổ nhướng mày, cấm chế trọng lực trên cầu thang trắng bạc này cực kỳ lợi hại, mặc dù dùng nhục thể của gã, hơn nữa chuẩn bị nhiều năm, cũng không dám khinh thường chút nào.

Hàn Lập ôm một người theo, độ khó không chỉ đơn giản tăng lên gấp đôi như vậy.

Lãnh Diễm lão tổ im lặng nhìn về phía Hàn Lập, thần sắc lãnh đạm vài phần.

Hàn Lập chậm rãi vận khởi thân thể chi lực, lập tức tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt gia tăng lên gấp bội, hầu như không kém bao nhiêu so với lão giả mặt rỗ, khoảng cách song phương lại ngừng kéo gần lại.

Lão giả mặt rỗ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn phía trước cũng biến đổi theo.

Bọn hắn tuyệt đối không nghĩ tới lúc này Hàn Lập dẫn theo một người, vậy mà tốc độ không giảm ngược lại tăng lên, thậm chí so với bọn họ nhanh hơn một ít, chậm rãi đuổi theo.

Trong mắt hai người hiện lên vẻ kinh ngạc, hít sâu một hơi, lập tức tinh quang kim quang trên người sáng lên một tí, tốc độ cũng nhanh hơn.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua hơn nửa canh giờ.

Mấy người cũng đã đi được phân nữa cầu thang trắng bạc.

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn vẫn đang đi tuốt ở đằng trước, nhưng mà hầu như Hàn Lập đã đuổi kịp bọn họ, chỉ kém hai mươi mấy bậc cầu thang.

Lão giả mặt rỗ theo sát phía sau Hàn Lập, cách xa cỡ trăm bậc cầu thang.

Về phần đám tu sĩ Quỷ Khấp Tông còn lại, lúc này đã bị rơi xa ở phía sau, thân hình biến thành những chấm đen nhỏ, thấy không rõ lắm.

Đến nơi này, trọng lực trên cầu thang trắng bạc đã lớn đến một trình độ thập phần khủng bố.

Mấy người cũng không cách nào duy trì được tốc độ như trước, dần dần chậm lại.

Toàn thân Lãnh Diễm lão tổ được bao bọc bởi tinh quang sáng ngời, giống như một tầng sa y bảo vệ, thoạt nhìn thần bí và cường đại.

Lúc này gã đi ở vị trí dẫn đầu, tiến lên từng bước một với tốc độ tương đối ổn định.

Hùng Sơn thì quanh người tản mát ra kim quang chói mắt, làn da cũng biến thành kim sắc, hiện ra từng đạo hoa văn, thoạt nhìn toàn bộ cơ thể giống như một pho tượng hoàng kim, thân thể tản mát ra khí tức vô cùng to lớn.

So với Lãnh Diễm lão tổ thì y hơi rớt lại phía sau mấy bậc cầu thang, nhưng vẫn vững vàng đi tới.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn thấy hình thái Hùng Sơn lúc này, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, đó chắc hẳn là một bí thuật luyện thể không kém.

Lần trước hai người tới U Hàn Cung, lúc lên tới cầu thang này, Hùng Sơn cũng không có thần thông luyện thể, có lẽ trong mấy năm nay luyện thành.

Bất quá điều này cũng không quan trọng, trong những năm này gã cũng chuẩn bị rất nhiều.

Ánh mắt Lãnh Diễm lão tổ lại nhìn phía đằng sau.

Lúc này trên người Hàn Lập cũng tản mát ra một tầng tinh quang, ôm Lục Vũ Tình không ngừng tiến lên, thần sắc không có vẻ gì là cố hết sức, vững vàng đi theo phía sau hai người, không có bị rơi lại phía sau, một bộ dạng

thành thạo.

Lúc này Lục Vũ Tình nhắm chặt hai con ngươi, vẫn không nhúc nhích, dường như đang ngủ say.

Một màn này làm cho nội tâm Lãnh Diễm lão tổ cả kinh.

Thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập đã vượt xa tưởng tượng của gã.

Phía dưới Hàn Lập dường như cảm ứng được ánh mắt Lãnh Diễm lão tổ, ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Nội tâm Lãnh Diễm lão tổ chợt động một cái, nhìn Hàn Lập miễn cưỡng cười cười, vội vàng xoay đầu lại.

Thần sắc Hàn Lập nhàn nhạt, ánh mắt dời từ trên người Lãnh Diễm lão tổ sang cầu thang trắng bạc.

Theo hắn đoán chừng, cầu thang trắng bạc này không sai biệt lắm có một vạn cấp, lúc này cách đỉnh chắc hơn ba nghìn bậc thang.

Lúc này hắn chỉ vận dụng một phần nhỏ lực lượng thân thể, nếu trình độ cấm chế trọng lực những cầu thang còn lại cũng giống như lúc trước, có lẽ có thể thông qua.

Chỉ là...

Hàn Lập nhìn lại phía sau lưng.

Lão giả mặt rỗ chăm chú đuổi theo ở phía sau, hắc quang trên người lập loè, cũng không có chậm lại chút nào.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, thân thể chi lực của lão giả mặt rỗ đi lên cầu thang này không có bất kỳ ưu thế nào, nhưng dù sao cũng là tồn tại Kim Tiên, nếu tiếp tục với tốc độ này tuy chưa hẳn có thể đuổi kịp bọn hắn, nhưng cũng có thể theo tới cuối cùng.

Một khi rời khỏi hoàn cảnh đặc biệt cầu thang trắng bạc này thì lão giả mặt rỗ tuyệt đối sẽ ra tay với bọn họ.

Khí tức lão này mịt mờ, thực lực không rõ, tuy Hàn Lập không sợ, nhưng dù sao cũng phiền toái.

Ý niệm trong đầu hắn nhanh quay trở lại, lập tức tinh quang chi lực trên người đậm đặc lên, bộ pháp dưới chân liền nhanh hơn năm thành.

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn cảm ứng được tốc độ Hàn Lập tăng lên nhiều, đều nhìn trợn mắt há hốc mồm, nhưng lúc này hai người không được phép suy nghĩ nhiều, phải tiếp tục ra sức bước lên.

Kết quả sau mấy hơi thở, Hàn Lập liền đuổi tới sau lưng hai người, mắt thấy liền muốn bắt kịp bọn họ.

Lãnh Diễm lão tổ nhướng mày, tuy rằng gã và Hàn Lập ước định liên thủ, nhưng phía trước chính là bên trong U Hàn Cung, chính mình khổ tâm chuẩn bị nhiều năm như vậy, hôm nay một lần hành động, há lại để cho Hàn Lập vượt lên đầu.

Gã quát khẽ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, tinh quang chi lực bên ngoài thân đại phóng lần nữa, mặt ngoài thân thể hiện ra một màng óng ánh, đúng là Chân Cực Chi Mô.

Thân hình Lãnh Diễm lão tổ biến lớn một vòng, tay chân cũng tráng kiện lên không ít, sải bước tiến lên, tốc độ lại tăng lên.

Hùng Sơn thấy vậy, trong miệng lẩm bẩm.

Bên ngoài thân y lần nữa hiện ra một tầng kim quang, màu sắc làn da lại đậm hơn, hơn nữa hiện ra một tầng kim loại sáng bóng, triệt để biến thành pho tượng hoàng kim.

Không chỉ như thế, nguyên bản thân hình Hùng Sơn thấp bé thình lình nhanh chóng cao lớn lên không ít, hóa thành một đại hán hoàng kim hùng tráng.

Đạp đạp đạp!

Đại hán hoàng kim đi nhanh lên, tốc độ cũng tăng thêm mãnh liệt không ít.

Ba người Hàn Lập đồng thời gia tốc, lập tức lão giả mặt rỗ rớt lại phía sau.

Lão giả mặt rỗ giật mình khẽ, lập tức vừa sợ vừa giận.

Tuy tu vi lão vượt xa ba người phía trước, nhưng dù sao cường độ thân thể không bằng, trước đó lại không chuẩn bị gì, có thể bảo trì tốc độ này cơ hồ đã vận hết toàn lực.

Nhìn ba người nhanh chóng đi lên, trong mắt lão giả mặt rỗ hiện lên vẻ khẩn trương.

Lão phất một tay lên, trong tay bay ra một đạo bạch quang, là một tấm phù lục màu trắng.

Trên phù lục vẽ một đồ án giống như Cự Linh Thần, tản mát ra dao động nguyên khí cường đại.

XOẸT!

Lão giả mặt rỗ đập phù lục màu trắng lên thân mình, lập tức phù lục lóe lên chui vào bên trong cơ thể.

Trên người lão bộc phát ra mãnh liệt Linh quang màu trắng chói mắt, nhộn nhạo ra.

Thân thể lão giả mặt rỗ chấn động, bên ngoài thân hiện ra từng đạo Linh văn màu trắng, nhanh chóng lan tràn ra trên thân thể, lập tức khí tức thân thể tăng lên nhiều.

Lão giả hít sâu một hơi, mau chóng đuổi theo ba người phía trước.

"Cự Linh Đại Lực Thần Phù!" Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, nhận ra

phù lục màu trắng kia chính là một trương phù lục Tiên phẩm cường lớn, có thể gia trì thân thể chi lực.

Bất quá hắn cũng không có để ý, dưới chân không ngừng chút nào, phù lục chẳng qua là ngoại lực, không cách nào kéo dài.

Trong nháy mắt, thời gian lại qua một bữa cơm.

Mấy người liên tục đuổi theo nhau, đi tới không ít khoảng cách, lúc này đây khoảng cách phần cuối cầu thang đã không xa, đại khái còn khoảng một nghìn bậc nữa.

Tình huống mọi người lại lần nữa xảy ra một ít biến hoá.

Cho dù tốc độ Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn tăng thêm, vẫn bị Hàn Lập đuổi kịp, nhưng sau đó Hàn Lập cũng không vượt qua hai người.

Lúc này ba người sánh vai cùng tiến lên, hầu như chẳng phân biệt được trước sau.

Thoạt nhìn lão giả mặt rỗ có chút không ổn, Linh Văn màu trắng trên người lúc sáng lúc tối, dường như tùy thời sẽ tán loạn, trên mặt hiện ra một tầng mồ hôi, ngực có chút phập phồng thở dốc.

Nguyên bản lão chỉ rớt lại phía sau hơn một trăm bậc cầu thang, lúc này bị rơi xuống hai ba trăm cấp.

Bước chân lão giả mặt rỗ dần dần có chút trì trệ, nhưng ba người Hàn Lập phía trước vẫn đi lại như thường, nhanh chóng đi lên, khoảng cách song phương càng ngày càng xa.

Chung quy phù lục chi lực vẫn không bằng ba người Hàn Lập vất vả tu luyện thân thể cường đại.

Lão giả mặt rỗ nhìn ba người phía trước, thần sắc âm tình bất định.

Mắt thấy ba người càng chạy càng xa, khoảng cách phần cuối chỉ có hai ba

trăm bậc cầu thang, hơn nữa thân ảnh không thấy chậm lại chút nào, sắc mặt lão mơ hồ có chút xanh mét.

Trong mắt lão giả mặt rỗ hiện lên vẻ giãy giụa, lập tức lật tay lấy ra một hộp ngọc màu đen lớn cỡ bàn tay, một cỗ khí tức ôn nhuận từ trên hộp ngọc lan ra, hiển nhiên hộp ngọc này sử dụng tài liệu cực kỳ trân quý.

Trên hộp ngọc dán những trương phù lục, mỗi trương phù lục đều lập loè linh quang, cực kỳ bất phàm, bao bọc hộp ngọc tầng tầng, lộ ra vẻ cực kỳ trịnh trọng.

Lão giả mặt rỗ há miệng phun ra một cỗ hắc quang, bao phủ hộp ngọc lại.

Những phù lục kia lập loè Linh quang một hồi, nhao nhao bay khỏi hộp ngọc, Linh quang tản mát ra cũng triệt để tiêu tán, dĩ nhiên chỉ có duy nhất một tầng phù lục.

Lão giả mặt rỗ không để ý đến những phế phù kia, cẩn thận mở hộp ngọc ra.

Bên trong là một quả đan dược màu đen to cỡ quả trứng bồ câu, tán phát ra trận trận hào quang màu đen.

Bên trong hào quang màu đen mơ hồ nhìn thấy một hư ảnh Yêu thú nho nhỏ.

Con thú này giống như Long nhưng không phải Long, trên đầu mọc ra một cái sừng, sau lưng mọc lên một đôi cánh, thoạt nhìn cực kỳ thần tuấn.

Tinh khí dao động vô cùng cường đại từ trên đan dược màu đen tán phát ra, trong đó còn kèm theo từng cỗ Pháp Tắc Chi Lực.

Trong mắt lão giả mặt rỗ hiện lên một tia không nỡ, nhưng vẫn há miệng hút viên đan dược màu đen vào trong miệng, phục dụng nó.

Mặc dù ba người Hàn Lập phía trước đang bước nhanh lên, nhưng viên đan dược màu đen này toả ra khí tức chấn động rất lớn, lập tức ba người liền

chú ý, quay đầu nhìn lại.

"Cái này là... Thú Thai Huyền Nguyên Đan!" Đồng tử Hùng Sơn co rụt lại, nghẹn ngào nói ra.

"Thú Thai Huyền Nguyên Đan... Hùng đạo hữu, đây là đan dược gì?" Lập tức Lãnh Diễm lão tổ hỏi.

------oOo------

Chương 419: Cấm đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

Hàn Lập nghe được đối thoại của Hùng Sơn và Lãnh Diễm lão tổ, hai đồng tử có chút co rụt lại.

Từ khi vào Tiên Giới đến nay, bởi vì thân mang Chưởng Thiên Bình, tu vi tăng lên liên quan đến đan dược, chỉ cần có cơ hội sẽ đọc qua các loại điển tịch liên quan đến việc luyện đan. Thực tế đoạn thời gian ở tại Chúc Long Đạo, hắn càng đọc thuộc lòng không ít bàng môn điển tịch, đã nghe nói qua danh tự Thú Thai Huyền Nguyên Đan.

Đan này danh như ý nghĩa, dùng cuống rốn một ít Thiên Địa kỳ thú, hoặc là thú noãn ẩn chứa huyết mạch tinh thuần với tư cách tài liệu chính luyện chế thành một loại đan dược trân quý. Loại Yêu thú này thường có thiên phú dị bẩm, thân thể vô cùng cường đại, phục dụng đan này có thể dung nhập huyết mạch chi lực Yêu thú vào bản thân, không những làm thân thể chi lực tu sĩ đại tăng, càng có tỷ lệ nhất định có được thần thông thiên phú của Yêu thú.

Nếu sử dụng Tiên thú trời sinh có chứa Pháp Tắc Chi Lực làm tài liệu, luyện ra Thú Thai Huyền Nguyên Đan, bên trong có thể chứa Pháp Tắc Chi Lực, sau khi phục dụng cũng có thể có tác dụng như Đạo Đan, để cho tu sĩ mượn cơ hội cảm ngộ pháp tắc trong đó.

Bất quá luyện chế đan này cực kỳ khó khăn, không thua Đạo Đan, hơn nữa tài liệu phụ trợ cũng cực kỳ khó tìm, cho nên cực ít hiện thế, không thể tưởng được lão giả mặt rỗ này lại có một quả, hơn nữa là Thú Thai Huyền Nguyên Đan cực kỳ bất phàm, ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực, thật sự không phải chuyện đùa.

Bờ môi Hùng Sơn mấp máy, nhìn hai người Lãnh Diễm lão tổ và Hàn Lập giải thích rõ một chút về Thú Thai Huyền Nguyên Đan. Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy biến sắc.

Oành!

Hắc quang chói mắt từ trên người lão giả mặt rỗ tán phát ra, nguyên bản sắc mặt lão tái nhợt lập tức khôi phục, hơn nữa biến thành đỏ thẫm, hầu như muốn nhỏ ra huyết.

Đồng thời, tiếng "Ken két" trầm đục từ trong cơ thể lão truyền ra, trên cổ và cánh tay lộ ra gân xanh vừa thô vừa to như từng đám cây.

Hắc quang cuồn cuộn, thân thể của lão thình lình biến lớn nhanh chóng, trong nháy mắt to hơn gấp đôi, bên ngoài thân hiện ra một tầng vảy màu đen dày đặc, sáng bóng như kim loại, thoạt nhìn không thể phá vỡ, trên mười ngón tay cũng hiện ra rậm rạp lân phiến, móng vuốt sắc nhọn màu đen bén nhọn dài ra.

Nhìn thoáng qua, lão giả mặt rỗ đã biến thành hình thái bán Long.

Không chỉ như thế, trên trán và cơ bắp phía sau lưng lão nhúc nhích một hồi, dường như muốn dài ra cái gì đó.

Bất quá vào thời khắc này, hắc quang trên người lão giả mặt rỗ cuồn cuộn chợt giảm xuống, cơ bắp nhúc nhích cũng đình chỉ, khôi phục nguyên dạng.

Lập tức hắc quang phiêu tán, lộ ra thân ảnh hùng tráng của lão giả mặt rỗ.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia sợ hãi thán phục, Thú Thai Huyền Nguyên Đan này quả nhiên huyền diệu vô cùng, có thể so với vài loại biến thân Chân Linh huyết mạch của hắn.

Vài loại biến thân của hắn đúng trăm cay nghìn đắng mới tu luyện thành, mà lão giả lại phục dụng một viên thuốc liền đạt được.

Hàn Lập lại nhìn đánh giá lão giả mặt rỗ một cái, không hề nhìn nhiều, quay người tiếp tục đi lên đỉnh núi.

Lập tức Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn cũng kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo.

Lão giả mặt rỗ thở nhẹ một hơi, một cỗ gió sắc nhọn như có thực chất từ trong miệng xì ra, đánh vào trên bậc thang phát ra một tiếng vang lớn.

Lão cúi đầu nhìn thân thể của mình, thở dài.

Vội vàng ăn vào viên Thú Thai Huyền Nguyên Đan này, quả nhiên không cách nào sử dụng hết công hiệu, hơn phân nửa dược lực đều lãng phí hết rồi.

Bất quá trước mắt như vậy cũng đủ.

Ánh mắt lão giả mặt rỗ lóe lên, bước về phía trước.

"Oành" một tiếng trầm đục!

Thình lình lão giả trực tiếp nhảy lên hai bậc cầu thang, đuổi theo ba người Hàn Lập phía trước, tốc độ cực nhanh.

Mặc dù ba người Hàn Lập không có quay đầu lại, nhưng thủy chung vẫn chú ý tình huống sau lưng, lúc này trong nội tâm rùng mình, vội vàng kiệt lực đẩy nhanh tốc độ leo lên.

Chẳng qua sau khi lão giả mặt rỗ biến thân, tốc độ đã hơn xa ba người.

Khoảng cách song phương không ngừng rút ngắn, bất quá sau một thời gian ngắn chỉ kém hơn trăm bậc cầu thang so với hai người phía trước.

Theo xu thế này, chỉ cần thời gian không dưới một chén trà công phu, sẽ bị đuổi kịp.

Sắc mặt Hùng Sơn trầm xuống, trong miệng lẩm bẩm, kim quang trên

người lại cuồn cuộn một hồi, thân hình đã biến thành hoàng kim đại hán lại biến lớn thêm vài phần.

Trên đầu tóc của Hoàng Kim đại hán lập loè kim quang, nhanh chóng biến mất, hóa thành một người đầu trọc, trên người cũng hiện ra một kiện Kim sắc tăng bào.

Sau mấy hơi thở, Hùng Sơn hóa thành một người giống như Kim Thân La Hán.

Kim Thân La Hán bước dài ra, "Oành" một tiếng, thình lình cũng bước lên hai bậc thang, đi nhanh lên hướng đỉnh núi, tốc độ cực nhanh không dưới lão giả mặt rỗ.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, tinh quang chi lực bên ngoài thân cuồn cuộn một hồi, cũng toàn lực vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Trong cơ thể hắn truyền ra một hồi thanh âm đùng đùng không dứt, lập tức thân hình biến lớn không ít, trên bụng hiện ra mười tám điểm Tinh quang.

Gân cốt rung rung, một cỗ lực lượng tràn đầy tán phát ra, hư không bên cạnh nổi lên đạo đạo gợn sóng.

Hàn Lập đạp dưới chân một cái, cả người liền bay bổng đến bậc thang kế tiếp, hầu như không chạm xuống đất, một đường nhanh chóng tung bay đi lên, tốc độ so với Hùng Sơn không chậm chút nào.

Hai người đột nhiên tăng thêm tốc độ, lập tức vượt qua Lãnh Diễm lão tổ, bỏ gã lại phía sau.

Lãnh Diễm lão tổ thấy cảnh này, khẽ quát một tiếng, tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, tinh quang bên ngoài thân đậm đặc lần nữa, trên bụng hiện ra mười tám đoàn Tinh Quang, thân hình cũng biến lớn lên một ít.

Chẳng qua lần này Lãnh Diễm lão tổ biến hóa, bất luận uy danh hay là khí

thế, so với Hàn Lập đều thua kém rất nhiều.

Chân gã đạp mạnh cầu thang mãnh liệt, tốc độ cũng gia tăng không ít.

Nhưng mà so với đám người Hàn Lập, Hùng Sơn, và lão giả mặt rỗ, vẫn chậm hơn một ít.

Oanh oanh oanh!

Một hồi tiếng bước chân nặng nề từ phía sau truyền đến, là lão giả mặt rỗ dần dần chạy tới.

Trong nội tâm Lãnh Diễm lão tổ khẩn trương, hai tay vung lên, lấy ra bốn năm tấm phù lục đặc biệt, dán tất cả lên người.

Mấy đoàn quang mang sáng lên, dung nhập vào thân thể gã.

Lập tức tinh quang bên ngoài thân Lãnh Diễm lão tổ đậm đặc lên, tốc độ lần nữa tăng thêm một chút, miễn cưỡng bắt kịp bước chân hai người Hàn Lập phía trước.

Mấy người đuổi theo nhau, rất nhanh khoảng cách đỉnh núi chỉ còn hơn một trăm bậc thang.

Đến nơi này, bậc thang càng trở nên dốc đứng, cấm chế trọng lực phía trên đột nhiên tăng lên nhiều, vượt xa trình độ lúc trước.

Tốc độ của mấy người, trước sau đều chậm lại dần.

Hàn Lập và Hùng Sơn khá tốt, tuy tốc độ chậm lại, vẫn vững bước tiến lên.

Thoạt nhìn tình huống Lãnh Diễm lão tổ không được tốt cho lắm.

Trước mắt gã đã toàn lực vận chuyển, thân thể chi lực hao tổn rất lớn, tinh quang trên người cũng mờ đi rất nhiều, lúc này đã thở hồng hộc, quang mang phù lục bên ngoài thân chớp chớp, tùy thời mất đi.

Bất quá tình huống lão giả mặt rỗ cũng không được tốt lắm, lúc này vảy đen ngoài thân đã biến mất không ít, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, chân hơi lảo đảo.

"Đáng giận!" Sắc mặt lão giả mặt rỗ càng ngày càng khó coi, trong nội tâm nhịn không được phẫn nộ quát một tiếng.

Hắn vừa mới phục dụng Thú Thai Huyền Nguyên Đan, Huyết Mạch chi lực trong đó còn không triệt để dung hợp với bản thân, sắp duy trì không được biến thân rồi.

Hắc quang trên người lão giả chợt lập loè một hồi, vảy đen bên ngoài thân lại biến mất không ít, không thể không ngừng lại.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn thấy tình huống lão giả mặt rỗ, lập tức đại hỉ.

Dưới chân gã ngừng lại một chút, tạm dừng trên một bậc thang, lấy ra một quả đan dược màu lam óng ánh, tinh quang chi lực từ trong tán phát ra mãnh liệt.

Gã không nói hai lời ăn viên đan này vào, vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công luyện hóa dược lực, lập tức tinh quang bên ngoài thân sáng lên không ít.

Gã thở nhẹ một hơi, tiếp tục cất bước tiến lên.

Trong mắt lão giả mặt rỗ chợt hiện lên lãnh mang, hai tay bỗng nhiên nhấc lên, mười ngón huy động liên tục.

Xuy xuy xuy!

Mười đạo chỉ đen hết sức nhỏ từ đầu ngón tay bắn ra, nhoáng một cái biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, hư không sau lưng Lãnh Diễm lão tổ lóe lên, mười đạo chỉ đen lăng không hiển hiện phóng tới, như thiểm điện đâm về phía sau lưng của gã.

Bất quá vào thời khắc này, trên bậc thang trắng bạc "Ô...ô...n...g" một tiếng, hiện ra một tầng hoàng mang sáng ngời, một cỗ trọng lực khổng lồ bao phủ những chỉ đen kia.

Lập tức trong mười sợi chỉ đen có hơn phân nửa lệch hướng, nhưng vẫn có ba sợi chỉ đen đâm về thân thể Lãnh Diễm lão tổ.

Lãnh Diễm lão tổ cảm ứng được tình huống sau lưng, sắc mặt đại biến, hét lớn một tiếng tránh qua phía bên cạnh.

"Phốc" một tiếng, Huyết Quang hiện ra!

Tuy gã kiệt lực tránh né, nhưng vẫn không né tránh được, bị ba đạo chỉ đen trực tiếp phá vỡ màn hào quang hộ thể, xuyên thủng thân thể.

Chỉ đen đâm vào thân thể của gã, lập tức nổ bể ra.

Phanh phanh phanh!

Trên người Lãnh Diễm lão tổ bị tạc ra ba cái lỗ máu, máu tươi ùn ùn phóng ra.

Gã kêu thảm một tiếng, thân thể bịch một tiếng, té quỵ trên đất.

Hàn Lập và Hùng Sơn nghe tiếng, nhao nhao quay đầu nhìn lại.

Lão giả mặt rỗ khẽ giật mình, dường như không nghĩ tới liền đắc thủ thuận lợi như thế

"Hặc hặc..." Trên mặt lão hiện ra vẻ đắc ý, nhe răng cười.

Bất quá ngay lúc gã vừa mới nhe răng cười, dị biến phát sinh, trong hư không trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ cực lớn.

Lão chưa kịp kia làm ra bất kỳ phản ứng nào, một tia chớp đỏ tía vừa thô vừa to cỡ thùng nước lăng không hiển hiện, tản mát ra chấn động khí tức

đáng sợ, ầm ầm bổ vào trên người lão.

Lập tức Lôi quang chói mắt che mất thân thể lão giả mặt rỗ, một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong truyền ra, sau đó im bặt.

Bên trong Lôi Quang chói mắt truyền ra một tiếng vỡ vụn, thân thể lão giả mặt rỗ thình lình chia năm xẻ bảy, bạo liệt ra, trong đó giống như có một đạo thân ảnh thật nhỏ bay ra, nhưng chợt tán loạn bên trong tia chớp.

Hàn Lập thấy một loạt kịch biến này, nhất thời phản ứng không kịp, cứng họng đứng ở đó.

Nhưng đối với việc lão giả mặt rỗ vẫn lạc, trong lòng của hắn tự nhiên buông lỏng.

"Hừ! Lại dám động thủ ở chỗ này, quả thực không biết sống chết!" Hùng Sơn cười lạnh một tiếng, không để ý tới những việc này nữa, quay người tiếp tục đi lên phía trên.

Hàn Lập nhìn bóng lưng Hùng Sơn, đuôi lông mày nhảy lên, nơi đây hiển nhiên có cấm chế ngăn cấm đấu pháp nào đó.

Hắn không có lập tức khởi hành, nhìn về phía Lãnh Diễm lão tổ đang ngã xuống đất.

Sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ trắng bệch, bất quá nhìn thấy lão giả mặt rỗ vẫn lạc, thần sắc cũng buông lỏng.

Gã có chút run rẩy, lấy ra một quả huyết sắc đan dược ăn vào, bên ngoài thân hiện ra một tầng huyết quang nồng đậm, ba cái miệng vết thương biến mất không thấy gì nữa lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, miễn cưỡng đứng lên.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, thương thế Lãnh Diễm lão tổ cũng không khỏi hẳn, chẳng qua khôi phục mặt ngoài mà thôi, muốn tiếp tục lên tới cầu thang, chỉ sợ cần một khoảng thời gian.

Những người Quỷ Khấp Tông còn lại rơi vào xa xa phía sau, muốn lên tới cần thời gian rất lâu, có lẽ đủ cho Lãnh Diễm lão tổ khôi phục.

Hàn Lập quay người đang tính tiếp tục đi tới.

Vào thời khắc này, một tiếng vang nhỏ từ phía dưới truyền đến.

Thân thể của hắn cứng đờ, nhìn lại vị trí âm thanh phát ra, sắc mặt biến đổi.

------oOo------

Chương 420: Lên đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: hungprods

Dịch: Độc Hành

Chỉ thấy phía dưới cách Lãnh Diễm lão tổ không xa, hào quang lôi điện trên người lão giả mặt rỗ cuồn cuộn dần tiêu tán, lộ ra một cỗ thân thể không trọn vẹn.

Bất quá tàn thể này lại là những mảnh gỗ màu đỏ sậm, mơ hồ nhìn ra là một bộ tàn thể khôi lỗi, trên mỗi một khối gỗ đều khắc lên từng đường vân thần bí.

Mà cách tàn thể khôi lỗi không xa, đứng đấy một người, chính là lão giả mặt rỗ, ngoại trừ sắc mặt có chút tái nhợt, toàn thân thình lình không có một vết thương.

Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn thấy tình hình này, thần sắc cũng đều biến đổi.

"Khôi Lỗi thế thân!" Hàn Lập nhìn tàn thể khôi lỗi màu đỏ sậm, chậm rãi nói ra.

Lão giả mặt rỗ lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, sắc mặt trắng xám rất nhanh khôi phục lại.

"Không thể tưởng được nơi đây lại có loại cấm chế này, bất quá không việc gì, không trực tiếp động thủ giết người còn rất nhiều phương pháp." Trong miệng lão cười lạnh một tiếng.

Nói xong, lão giả mặt rỗ cất bước chậm rãi tiến lên.

Thân thể Lãnh Diễm lão tổ run lên, vội vàng nhấc chân tính leo tiếp lên cầu thang.

Gã vừa mới nâng một chân lên, đột nhiên trên mặt ửng hồng, thương thế tái phát, phun ra một ngụm máu tươi, lần nữa uể oải ngã xuống đất.

Khuôn mặt Lãnh Diễm lão tổ lộ ra vẻ sầu thảm, ánh mắt nhìn Hàn Lập cách đó không xa, trong mắt hiện lên một tia hi vọng, truyền âm kêu cứu nói: "Hàn đạo hữu, cứu mạng!"

Hàn Lập nhướng mày, không hề cử động.

Mang theo một Lục Vũ Tình, hắn đã cố sức, nếu lại thêm một Lãnh Diễm lão tổ nữa, hắn coi như vận hết toàn lực, cũng không thể thuận lợi trèo lên tới đỉnh.

Lãnh Diễm lão tổ thấy thần sắc Hàn Lập, vẻ hi vọng trong mắt ảm đạm xuống, bất quá sau một khắc, hai hàng lông mày gã nhấc lên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó.

"Hàn đạo hữu, ngươi có muốn phần sau bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công hay không?" Trong đầu Hàn Lập vang lên thanh âm khẩn thiết của Lãnh Diễm lão tổ.

"Ngươi có phần sau bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, kìm nén vẻ hưng phấn trong nội tâm, truyền âm hỏi.

"Ta không có, bất quá lần này chỉ cần ngươi cứu ta một mạng, ta có thể dẫn ngươi đi lấy." Lãnh Diễm lão tổ nói ra.

"Ý của ngươi là, phần sau bộ pháp quyết ở trong U Hàn cung này?" Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, lập tức hiểu ra.

"Đúng vậy. Kỳ thật phiến đá ghi chép nửa phần trước Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công là lần trước ta đi vào U Hàn cung này, trong lúc vô tình đụng phải một cấm chế, lấy được ở bên trong. Lần này tại hạ tới đây chính là vì

phần sau bộ pháp quyết. Chỗ kia bí ẩn vô cùng, nếu không có sự chỉ điểm của ta, ngươi tuyệt không tìm được nơi có phần sau bộ pháp quyết này." Lãnh Diễm lão tổ nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không có trả lời ngay, mặt lộ vẻ do dự, cân nhắc tính chân thật trong lời nói của Lãnh Diễm lão tổ.

Từ cuộc đối thoại của Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn trước kia, lần trước Tiên phủ mở ra hai người tới chỗ này, thu được không ít chỗ tốt. Trước kia Lãnh Diễm lão tổ cũng đã nói với hắn, Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công lấy được từ bên trong một Bí Cảnh, có lẽ là chỗ U Hàn cung này, cũng là hợp lý.

Hơn nữa lúc trước phá giải cấm chế bên ngoài Tiên Phủ, phiến đá màu xanh ghi lại nửa phần trước pháp quyết lại cảm ứng với cấm chế nơi này, khẳng định giữa cả hai tồn tại một ít liên hệ.

Từ những tình huống này, Lãnh Diễm lão tổ nói thế, có thể bảy tám phần là sự thực.

Giờ khắc này, lão giả mặt rỗ đã leo lên thêm mười mấy bậc cầu thang, cách Lãnh Diễm lão tổ đã không xa.

"Hàn đạo hữu, chẳng lẽ ngươi hoài nghi, tại hạ vì mạng sống lại dám nói dối? Tại hạ nguyện ý dùng Tâm Ma thề, tuyệt không một chữ giả dối, nếu không để cho ta bị Tâm Ma xâm lấn, chết vạn kiếp bất phục!" Lãnh Diễm lão tổ thấy lão giả mặt rỗ tới gần, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng truyền âm nói ra, hơn nữa dùng Tâm Ma thề.

"Tốt, ta tin tưởng ngươi lần này." Hàn Lập nghe Lãnh Diễm lão tổ thề, trong nội tâm buông lỏng, gật đầu nói.

"Ở đó chờ ta một lát." Hắn đặt Lục Vũ Tình trên bậc cầu thang dưới chân, cất bước đi tới Lãnh Diễm lão tổ.

Lúc trước Lục Vũ Tình nhắm mắt buông lỏng, bất quá là không muốn tăng thêm gánh nặng cho Hàn Lập.

Biến cố xảy ra liên tiếp, nàng sớm đã mở mắt chứng kiến, gật đầu nhẹ, đứng im trên cầu thang.

Từ dưới đi lên khó khăn vô cùng, nhưng từ trên đi xuống lại rất nhẹ nhõm.

Thân ảnh Hàn Lập chớp liên tục, vài bước đã đi tới bên cạnh Lãnh Diễm lão tổ, bế gã lên rồi quay người đi lên.

Lão giả mặt rỗ thấy cảnh này, giận dữ.

Nhưng giờ phút này khoảng cách giữa lão và Hàn Lập còn cách một đoạn, có thể nói là ngoài tầm tay với, hơn nữa lão cũng không dám lại phát động công kích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Lập cứu Lãnh Diễm lão tổ đi.

Lúc này Hùng Sơn vẫn tiếp tục trèo lên, cảm ứng được cử động của Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt.

Mang theo một người, bằng vào sự mạnh mẽ của thân thể có thể miễn cưỡng, nhưng muốn mang theo hai người, thuần túy là hành vi muốn chết, y cũng không cho rằng tu sĩ Chân Tiên cảnh có thể làm được điều này.

Hàn Lập ôm Lãnh Diễm lão tổ, rất nhanh về tới cầu thang lúc trước, một tay bế Lục Vũ Tình lên.

Ôm hai người, lập tức hai vai hắn trầm xuống, lắc lư một cái.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình thấy vậy, sắc mặt đều hơi đổi.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong miệng lẩm bẩm, bên ngoài thân lần nữa hiện ra một tầng hào quang tử kim chói mắt.

Mấy tiếng gầm thanh minh từ trong hào quang tử kim truyền ra, lập tức nhiều loại hư ảnh bất đồng như Thiên Long, Thải Phượng, Thanh Loan, Lôi Bằng hiển hiện ra, sau đó lóe lên dung nhập vào thân thể của hắn.

Lập tức thân thể Hàn Lập biến lớn gấp mấy lần, đồng thời bên ngoài thân

hiện ra từng tầng lân phiến màu tử kim, hai vai và dưới xương sườn mơ hồ một cái, phân biệt sinh ra hai đầu lâu dữ tợn và bốn cánh tay dài màu tử kim.

Lập tức thân thể của hắn vững lại, bốn cánh tay vừa mới mọc ra ôm lấy Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình, tiến nhanh lên, tốc độ so với trước không chậm hơn chút nào.

Lão giả mặt rỗ thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được.

Hùng Sơn cũng cảm ứng được, thân hình dừng lại, quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện ra một tia kinh hãi.

Y nhìn Hàn Lập thật sâu một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục trèo lên.

"Không ngờ thân thể Hàn đạo hữu lại cường đại đến trình độ này, tại hạ thật sự bội phục!" Trong mắt Lãnh Diễm lão tổ hiện lên vẻ vui mừng, khen ngợi.

"Nịnh nọt mà thôi, không nói cũng được. Bất quá Lãnh Diễm đạo hữu, ta có một chuyện muốn hỏi thăm." Chân Hàn Lập vẫn không ngừng bước, trong miệng nhàn nhạt nói ra.

Trên mặt Lãnh Diễm lão tổ lộ ra vẻ lúng túng, nói: "Hàn đạo hữu, mời nói."

"Người đằng sau kia, ngươi vừa mới gọi hắn là Huyết Hàn. Năm đó sự tình ở Thánh Khôi Môn chúng ta đều tham dự, chẳng lẽ lão giả mặt rỗ này chính là Huyết Hàn năm đó?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, truyền âm hỏi.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ biến đổi, nhất thời không nói gì, trầm mặc một hồi, sau đó mới gật đầu nhẹ.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, lần nữa truyền âm hỏi: "Nếu như thế, chẳng lẽ thân phận mấy tên tu sĩ Quỷ Khấp Tông còn lại cũng là giả dối?"

"Hàn đạo hữu, những chuyện này ngươi vẫn là không nên hỏi nhiều mới tốt,

ngươi biết nhiều cũng không có lợi." Lãnh Diễm lão tổ hình như có thâm ý truyền âm nói ra.

"Cũng đúng, bất quá là Hàn mỗ nhất thời hiếu kỳ." Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, cười nói, không có mở miệng hỏi nữa.

Lục Vũ Tình nhìn hai người bên cạnh, đôi mắt đẹp chớp lên, không nói gì.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập vượt qua không ít bậc thang.

Giờ phút này khoảng cách đến phần cuối cầu thang chỉ còn lại ba bốn mươi cấp.

Huyết Hàn kia bị rơi lại xa xa đằng sau, mà Hùng Sơn vẫn vững vàng đi ở phía trước, sắp đến đích.

Hàn Lập nhìn cầu tháng phía trước, thần sắc nghiêm nghị.

Còn lại một ít bậc thang, chính là chỗ khó khăn nhất để thông qua, hắn cũng không dám chủ quan, điều động toàn bộ thân thể chi lực

trong cơ thể.

Hai màu hào quang lập loè trên thân Hàn Lập, từng bước vững vàng tiến lên.

Lại đi thêm mười mấy cấp, thân hình Hàn Lập thoáng trở nên cực kỳ chậm chạp, hầu như mỗi bước đi đều phải dừng lại nghỉ ngơi một chút mới cất bước tiếp được.

Tình huống Hùng Sơn cùng một dạng với hắn, cứ một bước lại dừng lại nghỉ một chút.

Trọng lực nơi này cực mạnh, đạt đến tình trạng làm người ta kinh hồn bạt vía, không khí cũng phát ra thanh âm run rẩy rất nhỏ.

Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ mệt mỏi, hai màu hào quang trên người cũng

chớp động không thôi.

Lục Vũ Tình và Lãnh Diễm lão tổ chứng kiến tình huống Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

"Hàn đạo hữu, không bằng ngươi buông ta xuống, trước mang một người lên tới đỉnh, sau quay lại mang ta lên cũng được." Lãnh Diễm lão tổ đề nghị.

"Như vậy quá lãng phí thời gian, nhị vị không cần phải lo lắng, ta còn chèo chống được."

Hàn Lập nhìn Hùng Sơn đang nghỉ cách hắn năm bậc cầu thang phía trước, nhàn nhạt nói ra.

Vừa nói xong, hắn lại cất bước leo lên một bậc.

Bậc thang chấn động một chút, phát ra một tiếng nổ vang trầm thấp.

Hùng Sơn nhìn thoáng về đằng sau, khóe mắt co quắp một cái, lập tức cất bước đi lên.

Giờ phút này thân thể Hàn Lập có chút run rẩy, tròng mắt hơi híp lại, hít sâu một hơi, dùng tốc độ nhanh nhất điều chỉnh thân thể chi lực, lần nữa bước lên một bậc.

Đỉnh núi đã gần trong gang tấc, lên đỉnh sớm một bước thì cơ hội tầm bảo cũng sớm hơn một chút.

Hai người một bước cũng không nhường, toàn lực bước lên.

Mười mấy bậc thang cuối cùng, cấm chế trọng lực quá mức lợi hại, hai người bỏ ra trọn vẹn một khắc chuông mới đi tới.

Hàn Lập bước chân lên đỉnh phong, lập tức trọng lực quanh người tiêu tán vô tung, toàn thân nhẹ nhõm vô cùng.

"Vèo" một tiếng, thân hình hắn bay về phía trước hơn mười trượng.

Trên thân Hàn Lập loé lên hào quang, thân hình dừng lại, hạ xuống mặt đất.

Tuy rằng hắn toàn lực leo lên, nhưng dù sao ôm theo hai người, trọng lực phải thừa nhận tương đương gấp ba lần, vẫn là muộn hơn Hùng Sơn một bước.

Hắn thở phào một hơi, quay đầu xuống nhìn thoáng qua, giờ phút này Huyết Hàn đứng cách đó năm sáu chục bậc thang, mặt lộ vẻ hung ác nhìn lại.

Hàn Lập nhếch miệng cười một tiếng, thả xuống hai người Lãnh Diễm lão tổ, phất tay giải trừ biến thân, ánh mắt nhìn về phía trước.

Nhìn quanh đỉnh núi, ngay phía trước đứng lặng một toà cửa lầu màu tím cao hơn mười trượng, hai bên cột cửa đều có kim long quấn quanh, đầu rồng từ dưới mái hiên thò ra, trong miệng ngậm một quả long châu màu vàng.

Tấm biển cửa lầu cũng không viết bất cứ chữ gì, chỉ vẽ một bộ băng nguyên đồ ngàn dặm, bút pháp thô kệch, lại hết sức sinh động.

Hai bên cửa có một bức tường cao màu tím, uốn lượn kéo dài không thấy điểm cuối, cũng không biết thông tới nơi nào.

Hàn Lập giương mắt xem xét cửa lầu và tường cao màu tím, phát hiện đều là kiến trúc bình thường, phía trên cũng không có bất luận chấn động cấm chế gì, Long khẩu ngậm Long Châu cũng không phải là Tiên gia Pháp bảo, chẳng qua là tử vật phổ thông mà thôi.

Chỉ có bộ băng nguyên đồ ngàn dặm có chút đặc biệt, hình ảnh lại làm cho Hàn Lập có chút quen mắt.

Tựa hồ... Chính là phiến băng nguyên rộng lớn dọc đường hắn bay đến nơi này.

------oOo------

Chương 421: Đại thiên thế giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Khi Hàn Lập đang quan sát hướng đó thì Hùng Sơn đã đến chỗ cửa. Y chỉ thoáng dừng lại, liếc mắt quan sát, rồi phóng một bước xa lao qua cổng tò vò phía trước, xông vào trong điện.

Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua bậc thang đá sau lưng, chỉ thấy đám người Huyết Hàn vẫn đang chạy lên nhưng khoảng cách lên đến đỉnh cũng không còn xa.

Hắn cũng không chần chờ nữa, cũng cùng Lục Vũ Tình, cả bọn cùng nhau xông vào bên trong cửa lầu.

Tiến nhập bên trong cửa, Hàn Lập thấy xa xa là ba tòa cung điện có quy mô cực kỳ to lớn, đều là mái ngói lưu ly, sơn tường đỏ thắm, trên nóc và mái hiên đều có những pho tượng dị thú vọng thiên, ngồi chồm hổm, xếp thành một hàng.

Ba tòa cung điện phân bố theo hình tam giác, các cửa chính đều hướng về phía cửa lầu bên này, bên ngoài nền cao hơn mặt đất vài thước, thoạt nhìn giống như là ở trên đài cao.

Từ cửa lầu đến đại điện có một quảng trường bằng đá trắng rộng rãi, bên trên ngoại trừ lát từng viên đá vuông lát trên mặt đất thì không có bày biện thứ nào khác.

Sau khi ánh mắt Hàn Lập cực nhanh đảo qua toàn bộ quảng trường và cung điện, ở sâu trong đáy mắt hắn hiện ra vẻ kinh ngạc, chân mày cũng không khỏi nhíu chặt lại. Cảnh tượng trước mắt tựa hồ có chút quen thuộc.

"Thiết kế bố trí tại nơi này, loại cảm giác này... dường như đã từng gặp qua ở chỗ nào?" Hắn âm thầm suy tư.

Không đợi hắn suy nghĩ kỹ càng, thân hình Hùng Sơn đi đầu tiên đã hướng phía cung điện bay tới.

Nhưng sau một khắc, một màn làm người ta kinh ngạc xuất hiện!

Chỉ thấy trong nháy mắt hư không phía trên cung điện nơi Hùng Sơn vừa nhảy vào bỗng nhiên bốn phía vặn vẹo một hồi, nhộn nhạo rung động nhè nhẹ.

Ngay sau đó, thân thể của y liền "bụp" một cái, hóa thành một làn khói xanh, biến mất không thấy.

Chân mày Hàn Lập không khỏi cau lại, lam quang trong hai mắt bắt đầu khởi động nhìn về phía trên quảng trường.

Dưới sự tra xét của Minh Thanh Linh Mục, trên quảng trường đá trắng vốn không có vật gì thì nay tràn ngập một tầng sương mù màu trắng, bên trong mơ hồ có trận trận lưu động của linh lực rất nhỏ bé, nhìn như hỗn loạn, liên tục thay đổi nhưng kì thực rất có quy luật, hiển nhiên là một ảo trận cực kỳ huyền diệu.

Sau khi Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhịn không được lại xoay người nhìn về phía sau bên ngoài cửa lầu.

Sau đó hắn trầm ngâm trong chốc lát, rồi ánh mắt chợt sáng ngời, trong đầu lập tức nổi lên một cái tên đã rất lâu không nhắc tới:

"Quảng Hàn Cung..."

Bậc cầu thang ẩn chứa cấm chế, ảo trận trên quảng trường, cung điện bố trí hình tam giác... Khu vực chỗ này bên trong Minh Hàn Tiên Phủ vậy mà giống tình cảnh hắn gặp ở Quảng Hàn Cung năm đó đến bảy tám phần?

Chẳng lẽ, giữa chỗ đó ở Linh giới cùng chỗ này ở bí cảnh trong Chân Tiên giới lại tồn tại liên hệ sao? Hàn Lập không khỏi lớn gan suy đoán vậy.

Đúng lúc này, phía bên kia cửa lầu bỗng nhiên vang lên từng tiếng bước chân nặng nề chạy tới, ba người Hàn Lập nhìn lại thì thấy một mình Huyết Hàn đã đuổi theo tới nơi.

"Không ổn, đi mau!"

Lãnh Diễm lão tổ cắn răng khẽ quát một tiếng, bay về phía hư không trên quảng trường, Hàn Lập và Lục Vũ Tình cũng vội vàng đi theo.

Thân ảnh ba người gần như cùng một lúc biến mất vào trong hư không.

Đuổi theo sát phía sau nhưng vẫn bị chậm một bước, Huyết Hàn hừ lạnh một tiếng, tuy nhiên y cũng không có lỗ mãng xông vào ảo trận mà dừng lại ở quảng trường, ngưng thần dò xét.

Lúc vào trận, Hàn Lập cũng chưa thu hồi Minh Thanh Linh Mục, hắn thấy rõ chính mình từ trên không trung rơi vào bên trong ảo trận sương mù, trong nháy mắt tức thì trời đất quay cuồng, xung quanh vật đổi cảnh dời, phảng phất như tiến nhập vào một thế giới khác.

"Bánh bao, bánh bao nóng hổi đây..."

"Son phấn thượng hạng, thoa thì thơm như hoa, ngửi thì như mật ngọt đây..."

...

Từng tiếng rao hàng chỉ ở phố xá sầm uất mới có vang lên khắp nơi.

Hàn Lập hơi sửng sờ, quét mắt liếc nhìn bốn phía, thình lình phát hiện lúc này mình đang đứng ở trên một con phố chật chội, xung quanh đông đúc, âm thanh ồn ào, hiện lên cảnh náo nhiệt dị thường.

Cách chỗ hắn không xa là một toà cửa thành rộng lớn, đồ sộ, ở gần đó là

một nữ tử xinh đẹp đang kinh ngạc đứng đó, lấm lét nhìn trái ngó phải.

Chính là Lục Vũ Tình.

Nhưng vào lúc này, Lãnh Diễm lão tổ sắc mặt có chút tái nhợt từ bên trong cửa thành đi ra, dừng ở bên cạnh Lục Vũ Tình, xoay người hướng về phía Hàn Lập vẫy vẫy tay.

Hàn Lập đang định bước tới, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng hô ầm ĩ: "Bánh hấp tới... nhường đường một chút, lô bánh hấp mới xuất..."

Hắn vô thức bước tránh sang một bên, đã thấy một hán tử thô kệch, cao không tới năm thước đang đung đưa đòn gánh treo hai lồng hấp toả ra hơi nóng từ bên cạnh hắn bước nhanh tới.

Sau khi nhường đường cho qua, hắn mới phát hiện hán tử kia cũng không phải nói chuyện với hắn mà là nhắc vị phú gia công tử mặc áo lụa màu hồng nhạt, bên tóc mai có cài hoa hải đường phía sau hắn nhường đường.

Rất nhanh Hàn Lập liền phát hiện, đối với người trong ảo cảnh này mà nói thì ba người bọn họ gần như không tồn tại, trực tiếp liền có thể xuyên qua người bọn họ mà đi.

Nhưng mà để cho hắn kinh ngạc hơn chính là, thần tình vị hán tử kia mới vừa rồi thể hiện ra độc nhất vô nhị so với người thường, mùi vị của bánh toả ra từ lồng hấp lại không phải là giả, ngay cả hơi nóng truyền ra từ bên trong lồng hấp khi lướt qua cạnh hắn cũng y như thật, không hề khác biệt.

Phải biết rằng, lúc này hắn vẫn chưa thu hồi thần thông linh mục, mà vẫn chỉ thấy ảo cảnh.

"Lãnh Diễm đạo hữu, ảo trận nơi này hầu như giống hệt hiện thực, thần thông linh mục của ta cũng không có cách nào nhìn thấu mảy may." Vừa cân nhắc, Hàn Lập vừa đi tới bên cạnh hai người Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình, rồi nói.

"Hàn đạo hữu nói không sai. Trận này có tên là "Đại Thiên Thế Giới", là

loại ảo trận bình sinh khó mà tin nổi nhất, không có cái thứ hai. Tên như ý nghĩa, ở trong dựng lên ảo cảnh thậm chí không thua gì một thế giới, nếu như ở bên trong này đi lại lung tung, rất có thể sẽ từ từ mê thất, chìm đắm vào trong đó, vĩnh viễn không bao giờ thoát được." Lãnh Diễm lão tổ gật đầu, nói.

"Thì ra là thế. Đúng rồi, các người có ai thấy Hùng Sơn không?" Hàn Lập đổi chủ đề, hỏi.

"Lần trước chúng ta vào cũng không phải là cảnh tượng trước mắt này, mà là một đại lục hoang dã, yêu thú tàn sát bừa bãi khắp nơi. Có thể thấy được lần tiến nhập ảo trận này khác nhau thì gặp ảo cảnh cũng không giống nhau. Y tiến vào trước chúng ta một bước, tuy là thời gian chênh lệch không bao nhiêu nhưng rất có khả năng là bị kẹt trong một ảo cảnh khác trên thế giới. Khả năng là sau khi chúng ta rời khỏi được ảo trận mới có thể gặp lại y." Sau khi hơi trầm ngâm, Lãnh Diễm lão tổ nói.

"Với thứ ảo trận không nên dây dưa này, lần trước các ngươi làm thế nào để thoát khỏi?" Hàn Lập nhìn gã một cái, không khỏi nghi ngờ hỏi.

"Lúc đó chúng ta đồng hành có tổng cộng tám người, trong đó có đủ cao thủ tinh thông trận pháp, là bọn họ quan sát vị trí của các ngôi sao trên bầu trời đêm, từng bước một, cuối cùng thôi diễn ra phương pháp xuất trận... Tuy nhiên dù là như vậy, cuối cùng có thể sống để rời khỏi ảo cảnh chỉ còn có bốn người, bao gồm cả ta và Hùng Sơn." Lãnh Diễm lão tổ cười khổ một tiếng, đáp.

Hàn Lập nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này là giữa sáng sớm, trời xanh mây trắng, mặt trời chói chang, cách trời tối còn lâu, căn bản không có nửa ngôi sao.

"Phương pháp quan sát và đoán định ngôi sao mà ngươi nói đến có khi chỉ là dùng để xác định phương vị, từ đó xác định vị trí bố trí đầu trận tuyến của ảo trận, sau đó từ đầu trận tuyến suy đoán ra sinh môn có đúng không?" Hắn liếc nhìn Lãnh Diễm lão tổ, hỏi.

"Không sai, xem ra Hàn đạo hữu cũng tinh thông đạo này?" Lãnh Diễm lão

tổ hơi nhíu mày, có chút ngoài ý muốn nói.

Hàn Lập không để ý lời khen tặng của gã, đầu tiên hắn ngẩng đầu nhìn về tấm biển trên cửa thành, sau đó lại nhìn bốn phía một lượt, đem toàn bộ tám phương vị xung quanh quan sát một lần.

"Tấm biển trên cửa thành nơi đây ghi "Cửa chính Đông", tức là hướng của thành là Đông, mà giờ này là giữa sáng sớm, lại cùng với phương hướng của mặt trời trên trời lại hoàn toàn trái ngược, có thể thấy được một trong hai cái này tất có một cái giả. Nhưng lần trước các ngươi thông quan vị trí ngôi sao mà phân rõ phương hướng, có thể thấy được khả năng vị trí của mặt trời là thật nhiều hơn. Cho nên bên kia chắc là Đông." Hàn Lập giơ ngón tay chỉ một đầu phố ở hướng khác, chậm rãi nói.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình nghe vậy, chợt hiểu ra, rối rít gật đầu đồng tình.

"Nếu đã xác định được phương hướng chính xác rồi, như vậy bước tiếp theo sẽ quan sát đầu trận tuyến. Thần thông linh mục của ta nhìn không thấu, còn Lục cô nương thì sao? Có thể nhìn thấy gì không?" Hàn Lập hơi trầm ngâm, rồi hỏi Lục Vũ Tình.

"Mới vừa rồi ta đã thử qua, khi vận dụng Linh Đồng, những người và vật ở xung quanh này đều biến mất hết, chỉ thấy một vùng sương mù mênh mông mù mịt, nhưng thứ khác đều không thấy." Lục Vũ Tình lắc đầu, nói.

"Đã như vậy, ta cũng chỉ có thể sử dụng pháp bảo thử một chút xem." Hàn Lập nghe vậy, thở dài nói.

Dứt lời, hắn giơ bàn tay lên đỉnh đầu, trên không một vầng kim quang chói mắt sáng lên, một viên nhãn cầu to lớn màu vàng óng hiện ra bên trong.

Viên kim nhãn này cũng không phải là pháp bảo gì, mà chính là Chân Thực Chi Nhãn bên trong Chân Ngôn Bảo Luân được hắn dùng thủ thuật che mắt che đậy đi toàn cảnh mà thôi.

Sở dĩ Hàn Lập làm như vậy không phải là sợ người ta biết được hắn tu

luyện công pháp Thời gian, mà là không muốn để cho bọn họ thấy được trên Chân Ngôn Bảo Luân có tới ba trăm sáu mươi vòng đạo văn thời gian kinh khủng kia. Dù sao, công pháp Chúc Long Đạo này ở Bắc Hàn Tiên Vực đã vang danh bên ngoài, khó bảo đảm Lãnh Diễm lão tổ không biết.

Vật này vừa hiện, Lục Vũ Tình và Lãnh Diễm lão tổ lập tức liền cảm nhận được dao động pháp tắc từ trên đó truyền ra, người trước thì vẫn bình thường, người sau thần sắc hơi đổi. Hai người chỉ liếc mắt qua một cái rồi thôi, hiểu ngầm không có tự ý tra xét.

Hàn Lập thấy vậy cũng có chút hài lòng, hai tay đánh ra một pháp quyết, từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu thôi động Chân Thực Chi Nhãn tra xét không gian xung quanh.

Lần này vừa nhìn, tình huống quả nhiên có khác biệt lớn.

Tường thành, tiệm rượu, hoa, cây... cả người và vật xung quanh đều biến mất, trong hư không chỉ còn từng làn sóng dao động linh lực gần như trong suốt, tất cả dấu hiệu lưu động đều phơi bày ra trước mặt hắn rõ ràng như là giơ bàn tay xem đường vân vậy, rõ ràng minh bạch.

Thời gian Hàn Lập chuyên tâm quan sát, sau khi hắn đem toàn bộ các dấu hiệu quan sát được đều ghi nhớ trong lòng, hắn giơ một tay lên thu hồi lại Chân Thực Chi Nhãn vào trong cơ thể.

"Hàn đạo hữu, thế nào rồi, có thể phát hiện gì không?" Lãnh Diễm lão tổ thấy vậy, vội vàng mở miệng hỏi.

"Cơ bản thì thấy rõ hết thảy sự phân bố của đầu trận tuyến, chỉ là giữa những cái này có thật có giả, cần ngươi dựa vào trí nhớ, chỉ dẫn phương vị mới có thể tìm được chính xác cửa ra." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Đạo hữu yên tâm, ta nhất định toàn lực phối hợp." Sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ vui vẻ, gã gật đầu, nói.

------oOo------

Chương 422: Lặp lại chiêu cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

"Đi tiếp sáu dặm dọc theo con đường này gặp cửa ngõ thứ nhất là toà nhà cũ, tiến vào trong sân có một giếng cổ, chỗ đáy giếng là một trận tuyến..." Hàn Lập dẫn Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình, bắt đầu tìm kiếm mọi chỗ trận cước.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ chuyên chú lắng nghe Hàn Lập giảng thuật, thỉnh thoảng gật đầu lắc đầu, căn cứ trí nhớ năm đó phán định thật giả vị trí trận tuyến, ba người cùng chạy đi trong tiếng huyên náo của thành trì.

Trong hiện thực, diện tích quảng trường đá trắng mà ba người đang đứng cũng không lớn, nhưng ở trong huyễn trận tựu không cách nào xác định được, ba người dùng chỗ cửa ngõ giếng cổ làm điểm xuất phát, lần lượt xuyên qua một gian tửu quán thấp bé và một tòa câu lan phấn hồng, bảy lần quặt tám lần rẽ, đi tới một toà hậu viện phủ nha.

Về sau, bọn hắn lại đi qua hậu viện phủ nha, bay qua một tường viện cao chưa đầy bảy thước, đi tới một ngõ nhỏ tĩnh mịch trong khu dân cư.

Ra khỏi ngõ nhỏ, ba người lại liên tiếp xuyên qua bảy tám khu phố, cuối cùng đi tới trước một tòa trường tư.

Trong lúc này, Lục Vũ Tình vẫn luôn nhìn xung quanh, trong mắt đã có vẻ hơi mê ly, may mà Hàn Lập thông qua bí thuật thần thức nhắc nhở, mới không bị trầm luân.

Tựa hồ bên trong trường tư đang có phu tử giảng bài, truyền ra thanh âm tụng sách của đám hài đồng, thanh thúy dễ nghe, cực phú vận luật.

Đại môn bên ngoài trường tư có một gốc cây du già hơn trăm tuổi, cũng không quá cao, lại thập phần tráng kiện, khoảng chừng bốn người ôm.

Giờ phút này, mấy người Hàn Lập đang đứng dưới bóng cây du già.

"Cửa ra vào ảo trận lần trước là một khu di hài xương khô Man Hoang Yêu thú, hoàn toàn bất đồng với lần này, cho nên ta cũng không có mười phần nắm chắc..." Lãnh Diễm lão tổ nhìn cây du già kia, có chút không xác định nói.

"Quỹ tích lưu động Linh lực tại đây không giống với những nơi ta gặp lúc trước, ta cảm thấy có lẽ chính là nơi này rồi..." Hàn Lập dùng Chân Thực Chi Nhãn xuyên thấu qua đánh giá cây du già, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, hắn nhấc bàn tay lên bấm một cái pháp quyết, đánh về phía cây du già.

Vào lúc này, nhãn cầu kim sắc treo ở phía trên đỉnh đầu hắn khẽ run lên, từ đó nhộn nhạo ra một hồi rung động kim sắc, lan đến gần cây du già, thân cây lập tức phát sáng.

Chỉ thấy giữa một mảnh kim quang bỗng nhiên hiện ra một cái vòng xoáy màu xanh da trời cao hơn đầu người, bên trong mơ hồ thấy một thông đạo hẹp kéo dài ra sau.

Lãnh Diễm lão tổ đi tới phía trước, cẩn thận đánh giá một phen, sau đó gật đầu với hai người Hàn Lập, nói ra: "Có lẽ không sai, tình huống bên trong thông đạo cơ hồ giống lần trước như đúc."

"Vậy liền đi thôi, chúng ta đã chậm trễ không ít thời gian rồi." Hàn Lập mở miệng nói ra.

Nói xong, trên đỉnh đầu hắn chớt loé lên hào quang, Chân Thực Chi Nhãn tản ra kim quang bị hắn thu vào trong cơ thể.

Lãnh Diễm lão tổ thoáng dừng lại một chút, hơi cúi người tiến vào vòng

xoáy màu xanh da trời, đi sâu vào trong thông đạo.

Lục Vũ Tình theo sát phía sau, Hàn Lập đi cuối cùng vào trong đó.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, trong hư không một chỗ khác trên quãng trường đá trắng bỗng nhiên có một hồi chấn động kỳ dị nhộn nhạo ra, thân ảnh ba người Hàn Lập từ không trung rơi xuống.

Sau khi đứng vững thân hình, Lãnh Diễm lão tổ quét mắt nhìn bốn phía, lại không có thấy thân ảnh Hùng Sơn.

"Không cần đi tìm, hắn vốn là Trận Pháp Đại Sư, tinh thông trận pháp, lúc trước lại từng có kinh nghiệm phá trận một lần, khẳng định đã đi ra trước so với chúng ta, lúc này có lẽ đã đi qua đại điện bên kia rồi." Hàn Lập nhìn thoáng qua hướng cung điện, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, trong đôi mắt hắn loé lên ánh sáng màu lam, lần nữa nhìn phía trong sân rộng.

Chỗ đó sương mù đột biến dị thường kịch liệt, chính giữa còn truyền ra trận trận chấn động Linh lực hỗn loạn, hiển nhiên là Huyết Hàn kia cũng đã xâm nhập vào ảo trận.

"Đi thôi, thừa dịp tên Huyết Hàn kia bị nhốt trong trận, trước mang ta đến địa phương chứa Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công a." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nói với Lãnh Diễm lão tổ.

Lãnh Diễm lão tổ gật đầu nhẹ, dẫn đầu đi về hướng ba tòa đại điện kia.

Một toà ở giữa ba toà đại điện, nằm gần ba người Hàn Lập nhất, là đại điện có mái hiên lớn nhất, so với hai toà đằng sau cao hơn rất nhiều.

Trước điện dựng đứng mười tám cây đại trụ màu vàng, mặt ngoài khắc rậm rạp chằng chịt phù văn, nhìn thập phần cổ sơ.

Cửa chính đại điện cao hơn mười trượng, toàn thân được đúc bằng tử kim, mặt ngoài rậm rạp đạo đạo phù văn, chỉ là cánh bên trái cửa điện mở ra

ngoài một chút, mặt ngoài đen nhánh, rõ ràng là dấu vết bị liệt diễm đốt qua.

"Tòa đại điện này chỉ là một bẫy rập mà thôi, bên trong ngoại trừ hai đầu khôi lỗi, cái gì cũng không có." Lãnh Diễm lão tổ liếc qua cửa điện, vừa nói vừa vượt qua đại điện, tiến vào phía sau tòa đại điện này.

"Cấm chế tòa đại điện này là do các người tiến vào phá hư lần trước sao?" Lục Vũ Tình đột nhiên hỏi.

"Còn nhớ rõ khi trước ta đã từng nói qua, chúng ta đi ra ảo trận tổng cộng có bốn người không? Mà hai người kia là bị chết trong tòa đại điện này đấy." Lãnh Diễm lão tổ không quay đầu lại, nói một câu.

Lục Vũ Tình nghe vậy, sắc mặt hơi trắng lên.

Ba người không có mở miệng, rất nhanh liền đi tới tòa đại điện bên phải.

Tòa đại điện này nhỏ hơn một chút so với toà trước, nhưng kiến trúc và tài liệu luyện chế không có gì bất đồng, phòng ốc kiểu dáng cũng cơ bản đồng dạng, bất đồng duy nhất chính là cửa điện khép kín, phù văn khắc bên ngoài vẫn còn nguyên vẹn.

"Hàn đạo hữu, phiến đá ghi lại nửa phần trước công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công là ta lấy được từ hậu điện toà đại điện này, về phần nửa bộ còn lại cũng ở trong đó." Lãnh Diễm lão tổ nhìn về phía Hàn Lập nói ra.

"Năm đó ngươi không thể một lần mang ra công pháp nguyên vẹn, chắc là điện này còn có gì cổ quái a?" Hàn Lập gật đầu nhẹ, lại hỏi.

"Đúng vậy, bên trong điện này có một đầu khôi lỗi đồng nhân có thực lực Kim Tiên Sơ Kỳ trấn thủ." Lãnh Diễm lão tổ gật đầu nhẹ nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cả kinh, tiếp theo mặt lộ một tia hồ nghi.

"Thứ cho ta nói thẳng, nếu bên trong có khôi lỗi Kim Tiên trấn thủ, dùng thực lực của ngươi lúc đó còn chưa tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên

Công, căn bản không có khả năng lấy ra nửa bộ công pháp kia." Ánh mắt của hắn nhìn thẳng Lãnh Diễm lão tổ nói ra.

"Hàn đạo hữu nói không tệ, dùng thực lực ta lúc đó, một chiêu của nó cũng không cản được, cho nên lúc ấy ta cũng không trực tiếp giao chiến, mà thả ra mấy khôi lỗi tùy thân mang theo hấp dẫn chú ý của nó, sau đó dùng một kiện bí bảo ẩn nấp, che giấu khí tức của mình, vụng trộm lẻn vào hậu điện, lúc này mới may mắn đắc thủ." Lãnh Diễm lão tổ khẽ thở dài, nói ra.

Hàn Lập được nghe lời ấy, trên mặt hiện ra một tia chợt hiểu.

Nói về khôi lỗi, trừ một ít chủng loại đặc chế, hoặc như Giải Đạo Nhân có nhiều linh trí, còn lại đều không quá am hiểu cảm giác dò xét, nếu che dấu khí tức thoả đáng, tăng thêm nắm giữ thời cơ xảo diệu, sẽ có tỷ lệ nhất định lẻn vào trộm bảo.

"Bất quá, ngày ấy ta lấy đi phiến đá khắc nửa phần trước công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, lập tức bị khôi lỗi Kim Tiên kia phát hiện, ta chỉ tiếp hắn một quyền, đã bị đánh trọng thương. May mắn là, chẳng biết tại sao nó không đuổi theo ra ngoài tòa đại điện này, ta mới may mắn giữ được tính mạng, hiện tại ngẫm lại, có thể nói là cửu tử nhất sinh." Lãnh Diễm lão tổ hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước, trong lòng còn sợ hãi nói.

"Theo kinh nghiệm lần trước, ngươi cảm thấy linh trí khôi lỗi này như thế nào?" Hàn Lập lại hỏi.

"Tuy lần trước chỉ giao thủ với nó ngắn ngủi, nhưng có thể phát giác được, mặc dù sát lực của nó rất lớn, nhưng tựa hồ linh trí không cao, nếu không tại sao lại không phát hiện kế dụ dỗ của ta chứ." Lãnh Diễm lão tổ suy nghĩ một lát nói ra.

"Nếu như thế, sở dĩ nó không đuổi theo ra ngoài đại điện, hơn phân nửa là vì chủ nhân nó ban đầu đã hạn chế phạm vi hoạt động, khiến nó không được rời đại điện, phải lưu thủ bảo hộ công pháp. Như thế, chúng ta muốn đạt được nửa sau bộ công pháp, tựu dễ dàng hơn nhiều." Ánh mắt Hàn Lập chớp động nói.

"Hàn đạo hữu đã nói vậy, hay là dùng biện pháp của ta khi trước, lại đi trộm một lần nữa?" Lãnh Diễm lão tổ có chút chần chờ hỏi.

"Đúng vậy, ta cũng có ý này. Chỉ là cụ thể hành động, còn cần Lãnh Diễm đạo hữu phối hợp một hai." Hàn Lập nhìn gã một cái, nói ra.

"Đạo hữu cứ nói đừng ngại." Lãnh Diễm lão tổ làm một động tác mời, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức nói ý định của mình với gã một lần. Lãnh Diễm lão tổ một mực trầm mặc lắng nghe, nghe xong mới nói một câu "Kế này có thể thực hiện".

"Hàn đại ca, vì sao trong sắp xếp của ngươi lại không có ta. Chẳng lẽ cảm thấy đạo hạnh của ta thấp kém, giúp không được gì sao?" Lục Vũ Tình đứng ở một bên, cũng nghe được toàn bộ kế hoạch của Hàn Lập, do dự một chút hỏi.

"Cũng không phải như thế. Kế hoạch của chúng ta là đi trộm, không phải là cướp đoạt, cho nên nhân số không cần nhiều. Huống hồ bảo vật giấu trong này, cũng chỉ có một bộ công pháp hai người chúng ta tu luyện, với ngươi cũng vô ích, ngươi không cần phải mạo hiểm" Hàn Lập lắc đầu giải thích.

"Đã như vậy, ta tựu không vẽ rắn thêm chân rồi." Lục Vũ Tinh nghe vậy, không cưỡng cầu nữa, gật đầu nói.

Hàn Lập và Lãnh Diễm lão tổ từng người phục dụng một viên đan dược, điều tức một lát, sau đó đi lên đại điện trước thềm đá.

Phù văn trên cửa điện vẫn còn nguyên vẹn, mặt ngoài thỉnh thoảng truyền đến trận trận chấn động Linh lực, tức trận pháp phong tỏa vẫn còn vận chuyển như cũ. Hàn Lập đánh giá một chút, liền phát hiện cũng không phải cấm chế cao thâm khó phá giải gì.

Vì vậy hắn nhấc một tay lên, phía trên năm ngón tay đồng thời hiện ra năm đoàn lôi cầu màu bạc chói mắt, đột nhiên vỗ xuống phía cửa điện.

"Phanh" một thanh âm vang lên!

Hai cánh cửa đại điện được đúc bằng tử kim bỗng nhiên mở vào phía trong, chỗ bị lòng bàn tay Hàn Lập đánh lõm xuống một cái lỗ sâu, mặt ngoài hiện ra năm vết cháy đen, phù văn bị cháy đến rối tinh rối mù.

Trong đại điện, một đồng nhân đang ngồi xếp bằng, cao hơn một trượng, hai mắt bỗng nhiên mở ra, bên trong sáng lên ngân sắc quang mang, giống như đao bổ búa khắc, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, há miệng phát ra một tiếng hét to tựa như kim loại giao kích:

"Người xông vào, chết..."

Thanh âm vừa vang lên, hai tay đồng nhân đang ôm trước ngực bỗng nhiên rủ xuống, đứng dậy, bước chân nặng nề chạy đến hướng cửa đại điện bên này, phát ra trận trận tiếng vang "Bang bang bang".

Hàn Lập liếc qua, năm ngón tay duỗi ra hướng phía trong đại điện, giống như phóng liên đạn vào.

Chỉ thấy từng đạo hào quang vàng xanh từ trong tay hắn bay ra, vào trong điện bỗng nhiên phóng đại lên, liên tiếp thanh âm "Ken két" vang lên, hóa thành bảy tám cỗ cự viên khôi lỗi.

Bất quá, sau khi những cự viên khôi lỗi này xuất hiện, lại không liên thủ công kích đồng nhân ám kim kia, mà nhao nhao vung cánh tay ra, chạy trốn về các nơi hẻo lánh trong đại điện.

------oOo------

Chương 423: Mồi nhử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Đồng Nhân màu vàng sẫm thấy tình hình này lập tức xoay người, xông tới một con khôi lỗi trong đó.

Hàn Lập và Lãnh Diễm lão tổ liếc mắt nhìn nhau, liền nhân cơ hội này thân hình chợt lóe, lao vào trong đại điện.

Bọn hắn, một người sử dụng mặt nạ Vô Thường Minh, một người sử dụng một kiện trường bào màu đỏ sậm đem khí tức trên người mình tận lực áp chế xuống thấp nhất, từ từ di chuyển tới một tấm bình phong vĩ đại phía sau đại điện.

Nhưng mà hai người mới vừa bước một bước, chợt nghe liên tiếp tiếng nổ ầm ầm trong đại điện truyền đến. Vậy mà bảy, tám con khôi lỗi Cự Viên do Hàn Lập thả ra chỉ trong khoảnh khắc đã bị đánh chết toàn bộ, hầu như không còn.

Ngay sau đó, trước người họ hoa lên một bóng người, con khôi lỗi Đồng Nhân kia đã tới bên cạnh, lập tức một quyền đập tới người bọn hắn.

Hàn Lập vốn luôn lưu ý phòng bị bên ngoài, cho nên lúc Đồng Nhân xuất hiện ở trước người cũng không hề hoảng loạn, chỉ giơ hai tay lên chắn trước mặt, nghên đón một quyền mãnh liệt của Đồng Nhân.

Chỉ nghe một tiếng "rầm", hai cánh tay của hắn tê dại một hồi, cả người bị ép sát mặt đất trượt dài ra ngoài, ầm ầm va vào cửa đại điện.

Bên phía Lãnh Diễm lão tổ càng thêm chật vật, tựa hồ căn bản không có tính đến tình huống này, bị một quyền đột nhiên đập tới, ngã lăn lộn về sau, lưng bị đụng mạnh vào một mặt tường của đại điện, lập tức há miệng phun

ra một ngụm máu tươi.

Sau khi ngồi dậy, gã mặc kệ vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập, rồi lắc đầu.

Tình huống lần này dường như không giống với lần trước rồi?

Lúc này Hàn Lập không để ý tới việc trách móc gã, xông lên quát lớn: "Ngươi đi lấy nửa cuối công pháp, ta tới ngăn nó lại."

Dứt lời, thân hình hắn liền lóe lên, chủ động đón đầu khôi lỗi Đồng Nhân.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Hàn Lập, thời điểm khôi lỗi Cự Viên dẫn khôi lỗi Đồng Nhân đi ra, Lãnh Diễm lão tổ sẽ tiềm phục ở cửa vào hậu điện bên cạnh tấm bình phong kia, chờ hắn vào lấy nửa sau công pháp. Sau khi gây kinh động tới Đồng Nhân, Lãnh Diễm lão tổ sẽ chịu trách nhiệm đỡ một lần công kích của Đồng Nhân.

Đợi đến khi hắn thuận lợi mang công pháp ra ngoài, Lãnh Diễm lão tổ không vướng víu gì cả, sẽ lập tức rời khỏi đại điện là được.

Thế nhưng biến hóa bất thình lình đã làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch của hắn, hiện tại hắn cũng chỉ có thể tự mình chống đỡ con khôi lỗi Kim Tiên này để Lãnh Diễm lão tổ tranh thủ thời gian lấy trộm công pháp.

Lãnh Diễm lão tổ chợt phun ra một búng máu, cũng không ẩn giấu khí tức, thân hình khẽ động, lướt thẳng về phía hậu diện.

Trong lòng gã cũng đang khổ sở, đúng là ngàn lần không thể lý giải được, căn bản không nghĩ ra tại sao linh trí của con khôi lỗi Kim Tiên này đột nhiên lại tăng vọt.

Đồng thời, gã cũng lo lắng Hàn Lập hiểu lầm, cho là tin tức mình nói trước đó là cố ý lừa gạt hắn, như vậy cho dù lấy được Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công gã cũng khó thoát chỉ trích của đối phương.

Đối với tâm tính của Hàn Lập trải qua nhiều lần giao tiếp như vậy, gã cũng

hiểu được ít nhiều, đối với người phản bội hoặc gây thương tổn cho mình, tên này sẽ xuất thủ không có nửa điểm nhân từ.

"Lớn mật!"

Sau khi khôi lỗi Đồng Nhân phát giác hành động này, trực tiếp mở miệng quát lên một tiếng giận dữ, bỏ qua Hàn Lập đuổi tới phía gã.

Lãnh Diễm lão tổ khó khăn lắm mới chạy tới được trước tấm bình phong, bỗng nghe tiếng sấm nổ kinh hoàng ở đằng sau, nắm đấm to lớn của khôi lỗi Đồng Nhân được bao bọc một tầng bạch quang trên bề mặt đang giáng về phía hậu tâm của gã.

"Chuyên tâm lấy công pháp, khôi lỗi này giao cho ta..."

Gã đang định xoay người lại đón đỡ, chợt bên tai bỗng nhiên vang lên tiếng Hàn Lập, liền hạ quyết tâm, không hề để ý tới nắm đấm phía sau lưng nữa mà kiên trì phóng tới phía sau tấm bình phong.

Mắt Lãnh Diễm nhìn thấy nắm đấm khôi lỗi Đồng Nhân phát sau mà đến trước, thời điểm sắp nện vào sau lưng mình thì trên thân Hàn Lập đột nhiên hiện lên điện quang chằng chịt, Phong Lôi Sí sau lưng vỗ mạnh, chợt chắn phía sau gã.

Chỉ thấy chân mày Hàn Lập nhíu chặt lại, thần sắc nghiêm trọng, hai tay đan chéo nhau, đồng thời đẩy về phía trước.

Một luồng quang ảnh màu xanh mờ mờ từ lòng bàn tay tuôn ra, hóa thành hai quang chưởng màu xanh như thực chất, vừa kịp chặn trước nắm đấm của khôi lỗi Đồng Nhân.

Một tiếng "ầm" vang lên rất lớn!

Một trận cương phong mãnh liệt lúc quyền chưởng giao nhau bùng phát ra, khí lưu hỗn loạn làm quần áo Hàn Lập bay phần phật, tuy nhiên thân hình của hắn vẫn sừng sững bất động nhưng hai cánh tay bị một một cỗ sức mạnh cực lớn ép tới làm cho co gập lại, hai chân ngập sâu vào trong lòng

đất.

"Muốn chết"

Khôi lỗi Đồng Nhân phảng phất như kim cang lực sĩ, mắt trợn tròn, miệng quát to một tiếng. Một quyền khác bên trên ngưng kết ra quang mang hình ngôi sao trắng xoá lại một lần nữa đập xuống đầu của Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập cũng bốc lên nộ khí, miệng hét to, bắp thịt trên người nhất thời nổi lên cuồn cuộn, toàn thân đột nhiên mọc ra một lớp lông màu vàng kim cứng rắn, hai mắt lóe lên lam mang, hai cái răng năng lòi ra trên mép hơn phân nửa, thình lình hắn đã biến thành Sơn Nhạc Cự Viên cao hơn một trượng.

Hai tay hắn ép xuống phía dưới, đè quyền vừa nãy của khôi lỗi Đồng Nhân xuống, rồi lại tiếp tục vung ra một quyền quất về phía Đồng Nhân.

Hai nắm đấm to lớn ở giữa không trung ầm ầm va vào nhau, một mảnh bạch quang chói mắt từ giữa hai quyền toả ra chói lọi, phát ra một tiếng nổ vang như sấm rền, nổi lên một trận khí lãng trùng kích mà mắt thường có thể thấy được, chấn động khiến cả toà đại điện lắc lưliên hồi.

Cánh tay Hàn Lập bị gập lại, lần thứ hai thân thể lại bị lún xuống hơn tấc, trong khi đó khôi lỗi Đồng Nhân lại không có nửa điểm bất thường.

So đấu sức mạnh, Hàn Lập vận dụng huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên đấu với khôi lỗi trước mặt này vậy mà như cũ, vẫn rơi vào thế hạ phong.

Hắn chau mày, rút hai chân ra khỏi mặt đất, thân hình nhảy lên, chủ động huy quyền đập tới khôi lỗi Đồng Nhân. Phía bên kia, Đồng Nhân cũng đang lao tới, không hề khoan nhượng, đồng dạng huy quyền đập về phía hắn.

Chỉ thấy toàn thân Hàn Lập được một tầng quang mô màu lam ngưng tụ như thật bao phủ, nơi ngực sáng lên từng điểm quang mang tinh thần chói mắt, khí thế quanh thân tăng vọt lên gấp đôi, trên đầu quyền bộc phát ra hào quang làm người ta hoa cả mắt.

Nhưng không ngờ chính là khắp nơi quanh thân khôi lỗi Đồng Nhân cũng sáng lên quang điểm màu lam, tương ứng với vị trí huyền khiếu khi luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, số lượng còn nhiều hơn rất nhiều so với Hàn Lập, còn như tinh thần lực bao bọc quanh nắm đấm của nó thì cũng hùng hậu hơn so với của Hàn Lập mấy lần.

Lúc này đối quyền, dù hai quyền chưa chạm nhưng thắng bại đã có thể đoán trước được rồi.

Nhưng khi tinh huy ở trên nắm đấm hai bên vừa giao nhau, phát ra trận trận âm thanh va chạm cũng là lúc thân ảnh Hàn Lập đột nhiên mờ đi, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau Đồng Nhân nhằm vị trí chính giữa sống lưng của nó đập một quyền.

Chỉ nghe một tiếng "bùm" như tiếng trống vỗ vang lên, Huyền Khiếu phía sau lưng khôi lỗi Đồng Nhân tuôn ra đại lượng tinh huy kịch liệt va chạm với tinh thần lực trên nắm đấm của Hàn Lập, dường như là bốc cháy, toát ra một mảng lớn quang diễm màu lam chói loà.

Dưới lực tác động của cú đánh này, cùng với đà lao do bản thân Đồng Nhân hua quyền khiến cho thân thể nó không tự chủ được, lảo đảo về phía trước, rồi ngã xuống.

Nắm đấm to lớn của nó cũng theo đó trượt qua, đập xuống mặt đất, phát ra một tiếng nổ vang lên rung trời.

Toàn bộ đại điện cũng vì đó rung lên kịch liệt, mặt đất tuôn ra đầy bạch quang, bụi trên nóc nhà rào rào rơi xuống, dưới sàn nhà nứt ra một kẽ hở dài hơn mười trượng, sâu không thấy đáy.

Hàn Lập thấy cảnh như vậy, nhất thời cảm thấy có chút sợ hãi.

Mới vừa rồi nếu không phải đúng thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hắn nghịch chuyển Chân Luân trong cơ thể, tăng tốc thời gian di chuyển của mình, đi trước một bước mà tránh được nắm đấm của khôi lỗi Đồng Nhân thì chỉ sợ lúc này hắn đã trọng thương, thậm chí một cánh tay cũng đã không còn nữa.

Tuy nhiên, điều khiến hắn càng thêm để ý là con khôi lỗi Đồng Nhân này lại có thể sử dụng tinh thần lực, quanh thân dường như cũng mở ra Huyền Khiếu, uy lực sử dụng còn hơn mình.

Chẳng lẽ nó cũng tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công?

"Hàn đạo hữu, ta đã lấy được công pháp, chạy mau..." Lúc Hàn Lập còn đang kinh dị, chợt nghe có người hô từ phía hậu điện.

Ngay sau đó, thân ảnh Lãnh Diễm lão tổ liền từ sau phía tấm bình phong thoáng hiện lên, tay giơ cao một phiến đá màu xám xanh, mặt trên mơ hồ có thể nhìn thấy chằng chịt những chữ nhỏ cổ triện, không cần phải nói cũng biết, chính là nửa sau công pháp.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, rồi gật đầu, hai người gần như cùng một lúc lắc mình một cái, liền đi tới cửa đại điện.

Hắn giơ bàn tay lên, đang định mở cánh cửa màu tím vàng thì chính lúc này toàn bộ đại điện lại đột nhiên rung động kịch liệt. Tất cả phù văn khắc sâu trên cửa đột nhiên như sống lại, từng chữ như những con giun uốn éo, liên kết lại với nhau.

Cùng lúc đó, một tầng màn sáng màu tím vàng từ cửa sổ trên nóc điện và trên mặt đất bắt đầu lan tràn ra, đem trọn toà đại điện bao phủ lại.

"Nguy rồi... " Lãnh Diễm lão tổ hoảng sợ hô lên.

Lúc này Hàn Lập đã khôi phục hình người, mặt trầm như nước, đánh ra một chưởng, ép về phía tiếp giáp giữa hai cánh cửa.

Đồng thời, năm quả lôi cầu màu bạc quẩn quanh điện quang từ trong lòng bàn tay hắn rơi vào màn sáng màu tím vàng.

Chỉ nghe thấy tiếng nổ "ầm ầm"!

Quang mang trên màn sáng màu tím vàng bao phủ toàn bộ đại điện đồng

thời sáng ngời, bề mặt hiện ra rậm rạp chằng chịt phù văn cổ triện, bắn ra từng luồng điện mang như lôi xà, trực tiếp đem lôi cầu do Hàn Lập thả ra đánh tan.

Điện mang màu tím vàng tuôn trào ra, đem toàn bộ tia điện màu bạc đang tán loạn kia thôn phệ. Hàn Lập chỉ cảm thấy quanh thân tê dại, nhịn không được phải hít vào một hơi.

"Lấy trộm công pháp, tội không thể tha." Đúng lúc này, bỗng nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lẽo.

Khôi lỗi Đồng Nhân chẳng biết từ lúc nào đã lại đứng dậy, đứng ở trong một góc điện, lạnh lùng nhìn về phía hai người.

Hai mắt của nó đột nhiên lóe lên quang mang, giống như được bịt kín bởi một tầng sương trắng, trở nên đục ngầu không rõ, hào quang màu vàng sẫm cũng từ từ làm cho thân thể mờ dần, từ Huyền Khiếu tuôn ra tinh quang mãnh liệt, khiến cho toàn bộ thân hình trở nên sáng chói, thông thấu.

Kèm theo biến hóa này, khí tức trên người nó tản mát ra cũng tăng vụt lên, đạt tới Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, cũng chỉ cách trung kỳ một đoạn ngắn.

"Hàn đạo hữu, ta cũng không có lấp liếm, lần trước lúc lấy trộm công pháp chắn chắn không có những tình huống như thế này." Lãnh Diễm lão tổ thoáng nhìn thần sắc Hàn Lập, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Ta tin tưởng ngươi." Hàn Lập lời ít mà ý nhiều, đáp.

"Ngươi..." Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy, hoàn toàn cảm thấy ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời lại có chút nghẹn lời.

"Tầng cấm chế bên ngoài đại điện nơi này so với bên trong này quả là một trời một vực, ngươi không cảm thấy kỳ quái sao?" Hàn Lập vừa nhìn chằm chằm biến hoá của khôi lỗi Đồng Nhân, vừa nói.

Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, bừng tỉnh đại ngộ nói:

"Tòa đại điện này thiết kế kiến tạo, căn bản không phải vì phòng ngừa người ngoài tiến vào, mà là để bảo đảm người tiến vào tuyệt đối không ra được. Nơi này và phía trước cung điện kia giống nhau, cũng đều là cạm bẫy. Chẳng lẽ... bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công này là mồi nhử."

------oOo------

Chương 424: Nắm tay một kích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

"Có lẽ do thời gian quá lâu, đại trận nơi đây đã xảy ra vấn đề gì a. Thời điểm lần trước ngươi tiến vào nơi này, đại trận cũng không hoàn toàn kích hoạt, đầu Khôi Lỗi kia cũng không hoàn toàn thức tỉnh, cho nên ngươi mới may mắn giữ được một mạng." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói ra.

Lãnh Diễm lão tổ nghe Hàn Lập nói vậy, nghĩ lại một chút không khỏi hô to may mắn, đồng thời vẫn chưa phát giác sống lưng mình đã ướt lạnh, đang muốn há miệng nói gì đó, chợt nghe Hàn Lập hô to một tiếng "Đã đến".

Thanh âm vừa vang lên, thân ảnh Hàn Lập đã biến mất không thấy.

Tiếp theo trong nháy mắt, thân ảnh của hắn xuất hiện trên đỉnh đầu đồng nhân Khôi Lỗi, hai tay bấm một kiếm quyết cổ quái, ép xuống phía dưới trùng trùng điệp điệp.

Hư không dưới lòng bàn tay hắn nhộn nhạo một hồi, một thanh trường kiếm màu xanh tràn đầy quang mang từ trong lóe lên, trảm xuống đỉnh đầu đồng nhân Khôi Lỗi.

Tiếng nổ "Đùng đùng" vang lên không dứt.

Một hồi thanh âm điện mang vang lên, trên thân trường kiếm màu xanh bỗng nhiên sáng lên kim quang chói mắt, từng tầng kim sắc tia điện ngưng thực hùng hậu từ trong tuôn ra, bao phủ toàn bộ thân kiếm, trùng trùng điệp điệp bổ vào đỉnh đầu đồng nhân.

"Oành" một tiếng vang thật lớn.

Một vòng xoáy kim lôi cao mấy trượng lăng không sinh ra trong đại điện, gào thét xoay tròn giữa không trung, không ngừng có tia điện kim sắc bắn ra bốn phương tám hướng, đánh vào màn sáng tử kim, làm vang lên từng trận điện minh.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn chằm chằm vào vòng xoáy, nhưng căn bản không cách nào nhìn thấy thân ảnh đồng nhân Khôi Lỗi, chỉ có thể cảm nhận được bên trong kim sắc lôi điện tràn đầy lực lượng cuồng bạo.

"Đã chết rồi sao..." Trong lòng gã thầm nghĩ.

Nhưng mà sau mấy hơi thở, bên trong vòng xoáy kim lôi liền truyền đến một hồi tiếng vang cổ quái, làm cho nội tâm gã rùng mình.

Một cánh tay tráng kiện trắng như bạch ngọc gần như thông thấu bỗng nhiên từ trong vòng xoáy mãnh liệt thò ra, năm ngón tay nắm chặt thành quyền đập lên màng điện quang do trường kiếm màu xanh tuôn ra.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Một đoàn tinh vân màu trắng từ phía trên đầu quyền nổ bể ra, vô số lam sắc quang điểm hiển hiện trong đó, luân chuyển lập loè, phảng phất như những ngôi sao lập lòe đầy trời trong đêm nắng ráo, đẹp không sao tả xiết.

Ngay sau đó, một cổ lực lượng vô cùng cuồng bạo từ trong phóng thích ra, tầng tầng bạch quang tuôn về bốn phương tám hướng, làm cho vòng xoáy kim lôi không ngừng bành trướng biến lớn lên.

Cùng lúc đó, bên trong bạch quang, từng ngôi sao màu lam mai một đi, một cỗ khí tức hủy diệt từ trong đó phát ra.

"Gào..."

Chỉ nghe một tiếng bạo rống giận dữ vang lên, khi nãy đã cuồng trướng ra bạch quang, lại lần nữa bộc phát ra.

Cuối cùng vòng xoáy kim lôi cũng không chịu nổi gánh nặng vang lên một tiếng nổ bể ra, vô số tia điện Kim sắc như Kim xà bắn ra bốn phương tám hướng, liên tiếp đánh lên màn sáng tử kim, làm vang lên thanh âm sấm sét liên tiếp.

Mà từ không trung, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chém xuống cũng bị cỗ cự lực này xông kích mãnh liệt, bay ngược ra ngoài.

Chỉ thấy nó bay lên nóc nhà đụng vào màn sáng tử kim, dấy lên một mảnh tia lửa điện quang, sau đó bắn ngược trở lại, sắp đâm xuống mặt đất thì trong một cái chớp mắt bị Hàn Lập bắt được chuôi kiếm, nắm trong tay.

Trường kiếm màu xanh rung động mãnh liệt không thôi, làm cánh tay của hắn cũng theo đó run lên.

Sắc mặt Hàn Lập có chút trắng bệch, hô hấp hơi dồn dập, hiển nhiên cũng nhận lấy không ít chấn động.

Hắn nhíu chặt lông mày, nhìn vào phía trong đại điện, chỉ thấy lúc này đồng nhân Khôi Lỗi kia đã hoàn toàn thay đổi bộ dáng, toàn thân thông thấu vô cùng, màu sắc như thanh ngọc, các nơi trên người lóe lên từng quang điểm lam sắc

Lúc này, trên người nó còn có từng sợi hồ quang điện yếu ớt nhảy lên, nó lại không thèm để ý chút nào, chẳng qua đưa một tay lên bắt lấy, hồ quang điện liền biến mất, sau đó nhấc chân lên, thân ảnh trở nên mơ hồ, giống như lưu quang xẹt qua, lập tức đã đến trước người Hàn Lập.

Cánh tay nó nâng lên, cũng không có nắm lại, mà dùng thế chém, với xu thế vạn quân chém xuống cổ Hàn Lập.

Bởi vì tốc độ của nó nhanh đến không thể tưởng tượng, Hàn Lập chưa kịp phòng bị, liền bị trúng một cái, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, ý nghĩ một hồi hôn mê, tiếp theo toàn bộ cơ thể bay ra ngoài đụng vào màn sáng tử kim.

Lập tức phía trên màn sáng điện quang mãnh liệt, bắn ra một mảnh tia lửa

chói mắt.

"Hàn đạo hữu!"

Lãnh Diễm lão tổ kinh hô một tiếng, tính lách mình qua nhưng khôi lỗi Kim Tiên lườm một cái liền do dự, cuối cùng vẫn ngừng động tác, không dám khởi hành.

Nhưng mà Khôi Lỗi kia sau khi đánh bại Hàn Lập không có tiếp tục truy kích, mà thân hình khẽ chuyển, một đôi mắt màu bạc không chút tình cảm nhìn về phía gã.

Lãnh Diễm lão tổ cảm thấy lưng phát lạnh, liếc nhìn phiến đá trong tay mình, vội vàng vứt ra xa giống như cầm củ khoai lang nóng phỏng tay.

Không biết là cố tình hay vô ý, phiến đá bay ra hơn mười trượng, sau đó rơi vào bên chân Hàn Lập.

Hàn Lập vừa mới từ trên màn sáng tử kim ngã rơi xuống, trên người có từng trận khói trắng, quần áo cũng xuất hiện nhiều dấu vết bị đốt cháy, nhìn có chút chật vật.

Một tay hắn chống trường kiếm màu xanh, xoay người nhặt phiến đá màu đen lên, nhìn đánh giá, hơi nhếch miệng rồi thu vào.

Tên Kim Tiên khôi lỗi thấy một màn như vậy, như hoàn toàn bị chọc giận, thân ảnh lần nữa mơ hồ một cái, hóa thành một đạo lưu quang, nhanh chóng bắn về phía Hàn Lập.

Bàn tay của nó làm kiểu cổ tay chém như trước, phía trên bạch quang rung động "Xùy xùy", ngưng tụ thành một quang diễm màu trắng hình răng cưa, đâm thẳng vào ngực Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập đã đề phòng.

Chỉ thấy trong hai mắt hắn hiện lên một tia tinh quang, sau lưng Kim Quang bắt đầu kịch liệt khởi động, một kim sắc Bảo Luân hiển hiện ra, phía

trên còn sót lại hơn mười đoàn Đạo Văn sáng rõ, từ trong tản mát ra một tầng rung động Kim sắc, bao phủ chung quanh hắn.

Cánh tay Kim Tiên khôi lỗi sau khi lọt vào bên trong tầng rung động kim sắc lập tức như rơi vào dòng sông quang âm, trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhưng mà, lúc này tất cả lam sắc quang điểm trên người nó lại càng sáng thêm, huỳnh bạch quang mang phía trên thân giống như sống lại, điên cuồng dũng mãnh lao tới hướng cánh tay.

Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc, quang diễm màu trắng trên cổ tay hình dạng chém của Kim Tiên khôi lỗi chuyển sang màu lam, phạm vi lớn ra gần như gấp đôi, điên cuồng mà cắt phạm vi rung động Kim sắc.

Chỉ thấy rung động kim sắc mà Chân Ngôn Bảo Luân phóng xuất ra trở nên có chút không ổn định, cánh tay bị cấm cố kia vậy mà lần nữa đột tiến về phía trước, tốc độ tuy rằng không nhanh, nhưng rõ ràng ảnh hưởng của Bảo Luân giảm xuống gấp trăm lần.

Loại tình huống này trước kia hắn chưa bao giờ gặp phải.

"Giải đạo hữu, còn không chuẩn bị cho tốt sao?" Hàn Lập một bên nỗ lực cắt đứt liên kết Chân Ngôn Bảo Luân, vừa nói.

"Tốt, ngay lúc này." Một tiếng nói từ trong hư không truyền ra.

Còn chưa dứt lời, một đạo kim sắc hoa quang đột nhiên từ trong cơ thể Hàn Lập bắn ra, ở giữa không trung phóng đại lên, hóa thành một mảnh Kim sắc lôi điện tuôn xuống dưới, lập tức lấp đầy toàn bộ đại điện.

Toàn bộ toà đại điện dường như hóa thành một tòa Kim sắc Lôi Trì, khắp nơi đều tràn ngập kim sắc lôi điện, cuồng bạo vô cùng.

Từ lúc tiến điện đến nay, Lãnh Diễm lão tổ đã bị chấn kinh nhiều lần, cơ bắp trên mặt cũng có chút cứng lại rồi.

Giờ phút này gã khẽ nhếch miệng, ánh mắt có chút phiêu hốt, toàn lực thúc

giục một chuông nhạc màu xanh, hóa thành một màn sáng thanh sắc bảo vệ chính mình.

Bên trong lôi trì điện, một càng cua màu vàng cực lớn phóng ra, càng cua rộng thùng thình giơ cao đánh lên màn sáng tử kim trên nóc nhà, hai màu điện mang giao thoa, không ngừng nổ đì đùng.

Lại thêm một cái càng cua cực lớn khác trong kim sắc lôi điện thò ra, thoáng một phát kẹp lên phần eo của Kim Tiên khôi lỗi.

"Răng rắc"

Nương theo đó một tiếng lôi điện vang lên, hai luồng kim sắc điện quang giao thoa với nhau chợt lóe lên.

Lập tức màn sáng tử kim bao phủ đại điện bị xé rách, quang mang tản ra biến mất không thấy, trên vách tường và nóc nhà đại điện cũng mở ra một khe hở cự đại, bể thành hai nửa.

Theo Kim sắc điện mang dần dần tiêu tán, trong lôi trì điện cũng bắt đầu co rút lại, tràn vào trong cơ thể con cua màu vàng kia, quang mang lóe lên hóa thành một gã hoàng bào nam tử mặt chữ điền, lông mày nhỏ nhắn, đúng là Giải Đạo Nhân.

"Hàn đạo hữu, lần này ra tay, Tiên Nguyên Thạch ngươi đưa lúc trước tiêu hao còn lại không có bao nhiêu." Giải Đạo Nhân liếc Kim Tiên khôi lỗi chia làm hai đoạn trên mặt đất, chậm rãi nói ra.

"Không sao, về sau ta lại tiếp tế ngươi một ít, lần này đa tạ." Hàn Lập thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, mở miệng nói ra.

"Không cần. Theo ý ta, Kim Tiên khôi lỗi này có chút bất phàm, mặc dù lúc luyện chế đã bị áp chế linh trí, nhưng thần thông cùng loại Huyền Tiên, chiến lực kỳ thật rất mạnh, nếu không có ta và ngươi liên thủ, cũng không có biện pháp đánh bại nó dễ dàng như vậy." Giải Đạo Nhân khoát tay áo, nói ra.

Ngụ ý của y, tự nhiên là hi vọng Hàn Lập không nên lãng phí, tốt nhất là thu nó vào.

"Ta sẽ cất kỹ, đợi sau khi rời khỏi nơi này, Giải đạo hữu còn có biện pháp chữa trị, một lần nữa luyện hoá không?" Lông mày Hàn Lập chau lên, mở miệng hỏi.

"Một kích vừa rồi ta không có nương tay, đã tổn thương đến hạch tâm của nó, có thể chữa trị được hay không bây giờ còn khó mà nói." Giải Đạo Nhân từ chối cho ý kiến nói.

Lúc này bộ Kim Tiên khôi lỗi kia đã khôi phục nguyên bản hình dáng đồng nhân, hai đoạn thân hình bị đứt kéo dài từ sườn phải đến khố trái, bộ phận đứt gãy trên bụng có một viên cầu kim loại màu ám kim, phía trên đồng dạng có một vết rách hẹp dài.

Hàn Lập nhìn nó có chút tiếc nuối, nhưng cũng biết sự tình này không có biện pháp nào khác, dù sao cũng là giao chiến cùng cấp độ Kim Tiên, nếu phe mình ra tay còn lưu thủ, căn bản không khác tự tìm đường chết.

"Nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước a." Giải Đạo Nhân liếc nhìn Lãnh Diễm lão tổ đang dựa vào cửa điện, hóa thành một đạo kim quang, bay vào tay áo Hàn Lập,biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập vung tay lên, thu hai đoạn Kim Tiên khôi lỗi trên mặt đất vào, quay người đi về phía sau đại điện.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn bóng lưng Hàn Lập, ngồi liệt tại cửa điện, toàn thân đã thấm ướt mồ hôi.

Giờ phút này, gã rốt cuộc hiểu rõ giữa bọn họ chênh lệch bao nhiêu, cuối cùng rõ ràng hành vi của mình lúc trước ngu xuẩn đến cỡ nào?

Hàn Lập vượt qua tấm bình phong cực lớn kia, thấy được một cửa ngầm rộng cỡ hai người.

Đi vào trong cửa ngầm, hắn liền đi tới hậu điện.

Trong hậu điện tương đối kín kẽ, bốn phía không có cửa sổ, cho nên cũng không có sắc trời chiếu vào, nhưng bên trong cũng không có âm u.

Dường như bốn phía vách tường được bôi một tầng bột đá lưu huỳnh, tản ra quang mang âm u, phía trên có chút quang mang chớp động, thoạt nhìn phảng phất như sao đêm.

Ở giữa hậu điện có một đài vuông thanh đồng, cao tới eo, chỉ vẹn vẹn có một xích vuông, phía trên khắc rõ từng đạo hoa văn phức tạp.

Trên mặt đài cao, có hai lỗ khảm xuống dưới.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm khẽ động.

Lỗ khảm này vừa vặn khớp với hai phiến đá Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, bên trong đồng dạng có khắc phù văn.

------oOo------

Chương 425: Tìm kiếm bảo vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Trên sàn phía sau bệ đá thanh đồng là bảy tám cái rương gỗ vuông vức được sơn phủ đặt rải rác, bên trên dán phù lục, hoàn toàn không bị tổn hại chút nào.

Hiển nhiên là hai lần lấy trộm công pháp trước đây đều rất gấp gáp, Lãnh Diễm lão tổ cũng không có thừa thời gian tới ăn cắp đồ vật bên trong.

Sau khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua bốn phía, hắn cất bước đi ra phía trước, bàn tay sáng lên thanh quang, vuốt lên trên bề mặt một cái rương nào đó, phù lục dán trên đó liền đã nhìn không ra màu sắc ban đầu, giống như mục nát hoá thành bột mịn.

Hắn đưa một tay ra mở nắp rương ra, ánh mắt chỉ đảo qua, khóe miệng lập tức nở ra một nụ cười.

Chỉ thấy trong rương là chồng chất từng tầng tinh thạch màu xanh da trời, lớn chừng bàn tay được xếp rất chỉnh tề, có chừng hơn trăm khối, thình lình chính là Thiên Tinh thạch ẩn chứa tinh quang lực cực kỳ tinh thuần.

Có dồi dào Thiên Tinh thạch như vậy, sau này tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công tự nhiên thành làm ít hưởng nhiều.

Hàn Lập khẽ hít một hơi, kềm chế vui sướng trong lòng, mở tất cả rương gỗ ra. Kết quả phát hiện đều không có ngoại lệ, toàn bộ bên trong đều chứa Thiên Tinh thạch, tổng cộng số lượng có chừng xấp xỉ một nghìn khối.

Hắn vung tay, không chút khách khí cho toàn bộ số rương gỗ này vào bên trong vòng tay trữ vật. Sau khi xong xuôi, hắn lại quan sát toàn bộ hậu điện, xác định bên trong đích xác đã không có vật gì khác nữa thì lúc này mới

xoay người ra cửa ngầm, đi tới trước điện.

Đi qua tấm bình phong cực lớn lúc trước, đuôi lông mày Hàn Lập bỗng nhiên khẽ động, hắn dừng bước.

Hắn ngẩng đầu, đưa mắt nhìn tấm màn vẽ bầu trời đầy sao trên đó, trong lòng đột nhiên nổi lên một loại cảm ứng kỳ dị. Sau khi hơi trầm ngâm, hắn liền đặt một tay lên trên bình phong, rồi thu nó vào.

Sau đó, hắn liền bước đi đến bên cạnh Lãnh Diễm lão tổ, kéo cánh cửa điện đi ra ngoài, toàn bộ quá trình không hề liếc gã một cái nào.

Vừa đi ra, hắn đã nhìn thấy Lục Vũ Tình mang vẻ mặt lo lắng tiến đến đón.

"Liễu... Hàn đại ca, các người đã có thể ra được rồi ư... " Lục Vũ Tình liền vội vàng nói.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Bắt đầu từ lúc nãy, quảng trường bên kia không ngừng loé lên quang mang đủ các màu, động tĩnh lớn đến kinh người." Lục Vũ Tình chỉ tay về phía quảng trường đá trắng, đáp.

Lời nàng vừa dứt, phía bên kia bỗng truyền đến tiếng "ầm ầm" rất lớn, liền sau đó là một quang trụ màu đỏ đậm phóng vút lên trời.

"Xem ra là bọn người Huyết Hàn đang phá trận, chúng ta phải rời đi mau." Hàn Lập nhìn lướt qua phía đó, nói.

"Chúng ta đã hoàn toàn đi chệch khỏi con đường ban đầu, trong khi khu vực mà ta đánh dấu chỉ hữu hạn. Hiện tại chúng ta làm như thế nào để có thể tìm lại được đây?" Lục Vũ Tình có chút lo lắng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, không trả lời nàng ngay mà thân hình phóng vút lên không trung, nhìn ra xa xa phía sau đại điện trong chốc lát, rồi mới lại hạ xuống đất.

"Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước. Dù sao thì ngươi đã tiến nhập nơi này, chẳng qua cũng là từ hai chữ cơ duyên mà ra, phía sau ngọn núi có không ít cung điện lầu các, chưa chắc ngươi sẽ không có thu hoạch." Hàn Lập nhìn đối phương, chậm rãi nói.

"Điều này... cũng tốt." Lục Vũ Tình hơi ngẩn ra, có chút chần chờ đáp.

"Hàn đạo hữu, ta có thể tiếp tục đi cùng các ngươi trên con đường tiếp theo hay không?" Lúc này, Lãnh Diễm lão tổ từ trong đại điện đi ra, thần sắc có chút bất an, mở miệng hỏi.

"Sự tình trong đại điện lúc trước, ta đã không thèm so đo với ngươi nhưng đạo hữu chớ có được một tấc lại muốn tiến một thước. Con đường phía sau chúng ta vẫn là mỗi người đi một ngả, đường ai nấy đi thì tốt hơn." Mặt Hàn Lập không chút thay đổi, nói với giọng lãnh đạm.

Khi hai người đang nói chuyện, quảng trường bên kia lại truyền tới một hồi ầm vang, hai quang trụ phóng vọt lên trời.

"Hàn đạo hữu, ta không đòi hỏi xa vời nửa phần sau của Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công kia, ngươi có thể vì nhớ tới chút tình hương hỏa ở Linh Hoàn giới mà mang ta đi cùng hay không? Nếu là ta một mình lưu lại ở đây, không ra được khỏi bí cảnh thì không nói, chứ một khi gặp đám người Huyết Hàn, ta chắc chắn phải chết rồi." Lãnh Diễm lão tổ tự biết đuối lý, cũng không cãi lại, chỉ thỉnh cầu.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ trầm ngâm, sau khi im lặng một lúc, mở miệng nói: "Ta chỉ mang ngươi ly khai khu vực này, chờ đến nơi khác ngươi tự mình tìm đường rời đi, sau này chúng ta không liên quan."

"Đa tạ." Lãnh Diễm lão tổ cũng không nói gì nhiều, lập tức khom người thi lễ một cái.

Hàn Lập hơi nghiêng người, không nhận cái cúi đầu này của y, chỉ dẫn theo Lục Vũ Tình đi xuống bình đài trước cửa điện lớn, đi tới sơn đạo phía bên phải.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ buồn vô cớ, khẽ thở dài, rồi vội vã đi theo.

Trên con đường sơn đạo dọc theo đại điện, ven đường có không ít cung điện lầu các lớn nhỏ, chỉ là quy mô so với ba toà trước đây thì nhỏ hơn nhưng chiếm diện tích cực lớn.

Trong lòng Hàn Lập biết kết cấu nơi này vô cùng giống Quảng Hàn cung, cho nên phía bên kia sau núi chắc chắn sẽ có Linh Dược viên ở đó. Hắn vốn định một mạch không ngừng, đi thẳng tới phía đó nhưng khi dùng thần thức dò xét kiến trúc lầu các chung quanh thì hắn có chút chần chờ.

"Hàn đại ca, ngươi làm sao vậy?" Trên đường đi, Lục Vũ Tình thấy Hàn Lập bỗng nhiên dừng bước lại, không khỏi hỏi một câu.

"Nơi này có rất nhiều công trình, hầu như đại bộ phận đều có cấm chế phong ấn, chẳng qua là trong đó tốt xấu lẫn lộn, có cấm chế vô cùng thô sơ, có cấm chế lại tinh xảo, có lẽ bên trong hơn phân nửa đều là bảo vật niêm phong bảo tồn, nếu không tìm kiếm một phen, thật sự đáng tiếc." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Hàn đại ca, việc này... Phía sau còn có bọn Huyết Hàn đuổi theo không rời, không phải là chúng ta... " Mắt Lục Vũ Tình lóe lên vẻ lo âu, do dự nói.

"Không sao cả, cho dù bọn chúng tìm được phương pháp phá trận thì muốn đi ra cũng phải tốn chút thời gian. Huống hồ tới ba toà đại điện phía trước, bọn chúng sao có thể nhịn được mà không đi tra xét một phen, cứ gì nhất định phải đuổi theo chúng ta." Hàn Lập khoát tay áo, giải thích.

"Vậy cũng được... Chúng ta sẽ ở đây tìm kiếm một lúc." Ánh mắt Lục Vũ Tình nhìn về phía những tòa đại điện cách đó không xa, hiện lên một tia nóng bỏng.

Nếu mất công nhiều như vậy mới có thể tiến nhập nơi này, cơ duyên có cơ hội tìm vật mà tất cả mọi người ở bên ngoài đều mong muốn, nàng đâu thể nào thực sự không muốn đi tra xét một phen.

"Chúng ta phân công nhau hành động, bằng bản lãnh của mình đi tìm bảo

vật, sau nửa canh giờ sẽ tập hợp lại ở chỗ này. Nếu như trên đường có biến cố gì, sẽ phải rời nơi này trước hạn." Hàn Lập dặn dò.

"Được." Lục Vũ Tình gật đầu đồng ý, xoay người phóng vút về một hướng.

Lãnh Diễm lão tổ vẫn đứng ở một bên, có chút lo sợ bất an, nhưng cũng không dám nói gì.

Hàn Lập chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, thân hình lóe lên, liền đi theo hướng ngược lại hướng Lục Vũ Tình.

Sau khi Lãnh Diễm lão tổ thấy hắn rời đi, im lặng thở dài một hơi, lật bàn tay một cái, lấy ra một cái ngọc giản, cẩn thận tra xét một hồi lâu, rồi lại nhẹ nhàng xoa ở trong tay một hồi, trên mặt mới hiện lên vài phần tiếu ý.

Bên trong khối ngọc giản này ghi lại chính là nửa sau Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, là trước đó ở trong đại điện, thời điểm Hàn Lập cùng khôi lỗi Đồng Nhân chém giết, y lén lút sao chép phiến đá kia.

Có thu hoạch này, chuyến này cuối cùng cũng không uổng.

Trong lòng y nghĩ như vậy, rồi cất ngọc giản, thu lại thần quang trong mắt, sau đó y cũng chọn một hướng, lướt thân đi.

...

Trước toà lầu các ba tầng trên quảng trường nhỏ đá xanh, thanh quang lóe lên, thân ảnh Hàn Lập nhẹ nhàng hạ xuống.

Sau đứng vững thân hình, hắn liếc mắt quan sát toàn thể lầu các, phát hiện ở tám cái mái hiên mỗi tầng đều có treo một cái chuông đồng nhỏ màu hoàng kim, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng bề mặt không có nửa điểm gỉ sét ăn mòn, thậm chí ngay cả màu sắc cũng chưa bị nhạt phai đi chút nào.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, tay áo bào vung lên, một luồng gió mát từ trong ống tay áo thổi ra, đập vào cánh cửa lầu các.

Chỉ nghe một tiếng "thình thình" vang nhỏ, cánh cửa hơi chấn động một chút.

Hai mươi bốn cái chuông đồng dưới mái hiên lầu các ba tầng đồng thời rung động nhè nhẹ, vang lên tiếng chuông vô cùng thanh thuý, dễ nghe.

Thanh âm lọt vào tai, ban đầu thấy tuyệt vời, nhưng rất nhanh Hàn Lập liền có thể phát hiện dị thường.

Đáng lẽ tiếng chuông phải dần dần nhỏ đi, nhưng chúng chẳng những không nhỏ đi mà ngược lại còn vang lên trùng điệp, càng ngày càng trở nên vang dội... Cuối cùng dĩ nhiên là tiếng vang rất lớn như chuông vàng, mỗi một lần vang lên đều làm cho đầu óc Hàn Lập trở nên mơ hồ, ánh mắt cũng biến thành mơ mơ màng màng.

"Hai mươi bốn cái chuông đồng trên mái hiên... lại một bộ cấm chế thần hồn hoàn chỉnh, thật đúng là hiếm thấy." Lúc này trong hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên lóe lên thanh quang, trong nháy mắt ánh mắt khôi phục tỉnh táo, nhịn không được tấm tắc khen kỳ lạ.

Lấy hắn tu luyện Luyện Thần thuật tới tầng thứ tư có thần thức cực mạnh, chỉ vì không đề phòng mà nhất thời trúng chiêu, những người khác sợ là khó may mắn mà thoát khỏi được.

"Nếu như chiến đấu với kẻ địch, quấy nhiễu chỉ trong nháy mắt này cũng đủ để phân thắng bại... " Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy, cũng đã có chủ đích với những cái chuông này rồi.

Tuy nhiên, lúc tay hắn xuất ra, cách không chụp lấy vật này, vậy mà nó không hề nhúc nhích, căn bản không lấy xuống được.

Hàn Lập "ồ" lên một tiếng nhỏ, lại quan sát tỉ mỉ cả tòa lầu các, mới chợt hiểu ra, hoá ra là cấm chế thần hồn này vốn không chỉ là hai mươi bốn cái chuông đồng, mà là cả toà lầu các ba tầng.

Theo suy đoán của hắn, uy lực cấm chế của những cái chuông bên ngoài lầu

này chẳng qua chỉ là một góc nhỏ bé của cấm chế của cả toà lầu các này, chỉ sợ bên trong mới là Càn Khôn. Nếu có người nghĩ lầm là đã phá giải được cấm chế tiếng chuông mà nghênh ngang xông vào bên trong thì chỉ sợ lúc đó mới thực sự là thời điểm chịu đau khổ.

Sau một lát tự đánh giá như vậy, Hàn Lập vung tay lên, một vệt hào quang hiện lên, thân ảnh đạo nhân lại hiện ra một lần nữa.

"Nhanh như vậy lại gọi ta ra, có phiền toái gì thế?" Đạo nhân mở miệng hỏi.

"Đúng thật là có chút việc, muốn làm phiền đạo hữu một chút." Hàn Lập hơi xin lỗi nói.

"Mời đạo hữu nói." Đạo nhân hơi nhíu mày, nghiêm mặt nói.

"Toà lầu các trước mắt này là một kiện linh bảo cấm chế phẩm chất cực cao, ta muốn đem luyện hoá nên cần phải tốn chút thời gian. Làm phiền đạo hữu thay ta tìm kiếm bảo vật chung quanh đại điện. Vô luận tìm được thứ gì, sau này ta đều dùng Tiên Nguyên thạch cảm tạ." Hàn Lập nói như thế.

"Được." Đạo nhân không chần chờ, gật đầu đáp ứng.

Hàn Lập suy tư trong khoảng khắc, hai mắt bỗng nhiên sáng ngời, lật bàn tay một cái, lấy ra một cái hồ lô màu vàng đưa cho đạo nhân, rồi nói.

"Đậu Binh trong này ngươi cũng có thể điều khiển được nên có thể điều động ra, cùng nhau tìm kiếm."

"Phương pháp này rất tốt." Đạo nhân tiếp lấy hồ lô, trên người lóe lên tia điện, lập tức biến mất tại chỗ.

Ánh mắt Hàn Lập khép nhỏ lại, bắt đầu âm thầm thôi động Luyện Thần thuật, thanh quang ngưng tụ trên tay, liền đẩy cửa lầu các, bước vào.

Toà lầu các này hiển nhiên là không giống bình thường, hạch tâm cơ yếu tất

nhiên là ở bên trong, muốn phá giải và luyện hóa ngoại trừ tiến vào bên trong thì không còn cách nào khác.

------oOo------

Chương 426: Bích hoạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ước chừng một phút đồng hồ sau, cánh cửa lầu các ba tầng bỗng nhiên mở ra, sắc mặt Hàn Lập tràn đầy vui mừng, từ trong cất bước đi ra.

Ra tới bên ngoài, bỗng nhiên hắn xoay người lại, tay bấm một cái pháp quyết, trong miệng ngâm tụng một lát, rồi đọc lên một chữ "Thu".

Chỉ thấy bên ngoài toà lầu các ba tầng bỗng nhiên nổi lên mảng lớn kim quang, trong đó hiển hiện vô số phù văn, lưu chuyển không ngừng, quang mang chớp động, bỗng nhiên co lại phía trung tâm, nguyên bản toà lầu các cao hơn mười trượng bỗng nhiên co nhỏ lại cỡ cái lồng đèn. Hắn quơ tay một vòng, liền thu vào trong vòng tay trữ vật.

"Dùng bảo vật này dư sức vây khốn mấy tên tu sĩ Chân Tiên trung kỳ, tu sĩ Hậu kỳ không tu luyện qua công pháp cường hóa Thần Hồn thì cũng miễn cưỡng có thể, về phần Chân Tiên Cảnh đỉnh phong đến tu sĩ Kim Tiên thì lực lượng có chút không đủ. Bất quá cũng may có thể phối hợp sử dụng với pháp bảo của mình, cũng có thể xem là một kiện Pháp bảo phụ trợ." Hàn Lập trầm ngâm nghĩ.

Đang lúc trầm tư, chợt nghe xa xa truyền đến từng thanh âm "Ầm ầm", hắn vội vàng đưa mắt nhìn lại, phát hiện nơi thanh âm phát ra chính là vị trí ba tòa đại điện kia, hiển nhiên là đám người Huyết Hàn đang xông vào điện.

"Hàn đạo hữu, nhanh tới chỗ này."

Đúng lúc này, trong đầu hắn bỗng vang lên một giọng nói, chính là Giải Đạo Nhân đang dùng tâm thần liên hệ, gọi hắn đến một chỗ nào đó.

Hắn vội vàng khởi hành, sau mấy động tác mau lẹ đã rơi vào một khoảng

sân có chút hoang vu, cỏ dại mọc đầy.

Bên trong điện, có mấy Đạo Binh đang ra ra vào vào tìm tòi bảo vật, mà bên kia có cửa phòng mở rộng, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng Giải Đạo Nhân.

Hàn Lập đi vào trong điện, liền thấy Giải Đạo Nhân đang nhìn một vách tường phía trước.

"Chỗ này và trong sân đều không tìm được Pháp bảo nào vừa mắt, chỉ có bích hoạ trên vách tường này, thoạt nhìn có chút ý tứ." Giải Đạo Nhân không có quay người, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt đảo qua khắp nơi, chỉ thấy trên vách tường đầy tranh vẽ, màu sắc diễm lệ, hình tượng phong phú.

Nội dung bức hoạ thập phần hỗn tạp, tình cảnh miêu tả cũng thập phần hỗn loạn, khắp nơi có thể thấy các ngọn núi sụp đổ và đạo địa phân liệt, thiên hoả nham thạch nóng chảy liên kết với nhau, gió bão lôi điện cũng giao thoa với nhau, quả thực chính là bức hoạ cảnh tượng tận thế.

Hàn Lập chớp mắt một cái rồi nhìn chằm chằm vào bích hoạ, đột nhiên cảm giác được cảnh tượng phía trên bắt đầu chuyển động, phía trên đại địa nham thạch nóng chảy cuồn cuộn, giữa không trung cao hỏa cầu rơi xuống, sấm sét vang dội, hắc vân cuồn cuộn, phong bạo tàn sát bừa bãi.

Rất nhiều thân ảnh mặc các loại quần áo và trang sức khác nhau, chớp động tới lui trong đó, hoặc tư thế bấm niệm pháp quyết niệm chú, hoặc tay đang cầm thương với thái độ kích động, hoặc tay không tấc sắt... muôn hình muôn vẻ.

Tinh không chỗ này sụp xuống, ngôi sao đầy trời rơi vào nhân gian, một bên kia vạn kiếm tề phát, vô số kiếm quang quấy đến long trời lở đất, có thể thấy thiên hoả đến thế gian, đốt sạch đại địa che tuyết, lại gặp hắc thuỷ đầy trời, nuốt hết vô số ngọn núi...

Ngoại trừ đám tu sĩ tranh đấu bên ngoài, bên trong bích hoạ cũng có thể

nhìn thấy rất nhiều dị thú hình thể to lớn như núi, nguyên một đám dữ tợn cổ quái, phun lửa phun lôi, thôn phệ thiên địa, tất cả đều sở hữu dị năng.

Hàn Lập tự nhận bởi vì tu luyện Kinh Trập Thập Nhị Biến nên biết không ít dị thú từ xưa đến nay, nhưng vẫn nhìn không ra lai lịch những dị thú trên bích hoạ này.

Trên bích hoạ này bày ra đủ loại cảnh tượng, rõ ràng là một cuộc chiến quy mô hùng vĩ của Tiên Nhân, trình độ vô cùng thê thảm, tuy chỉ là bức hoạ dùng để trưng bày, lại dường như phát sinh ở trước mặt, từng cảnh tượng làm kinh tâm động phách, làm Hàn Lập cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Ngoài kinh hãi, Hàn Lập cũng không khỏi có chút kỳ quái.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần miêu tả trên bích hoạ, những hình tượng kia rõ ràng là bóng người đến từ một trận doanh, giao chiến đối địch. Tuy nhiên nguyên một đám khuôn mặt mơ hồ, dường như bao phủ trong một tầng sương mù.

Xem ra giống như là tu sĩ, lại tựa hồ không giống với tu sĩ lắm.

"Hàn đạo hữu cũng biết bích hoạ này vẽ chiến sự, phát sinh lúc nào và nơi nào hay sao?" Giải Đạo Nhân đột nhiên hỏi.

"Không biết, chẳng lẽ Giải đạo hữu biết rõ?" Hàn Lập nghe vậy giật mình khẽ, lắc đầu nói.

Hắn nhớ lại những năm ở Bắc Hàn Tiên Vực xem qua tư liệu lịch sử điển tịch, nhưng căn bản không tìm thấy bất luận cuộc chiến nào giống trên bích hoạ.

"Ta cũng không biết. Chẳng qua là cảm thấy bích hoạ này rất cổ quái, liền gọi ngươi đến xem." Giải Đạo Nhân cũng lắc đầu, nói ra.

Trong nội tâm Hàn Lập có chút thất vọng, còn tưởng rằng có thể từ Giải Đạo Nhân tìm ra chút đáp án.

Bất quá điều này cũng không quan trọng, nếu hai người bọn họ đều không biết, cũng không cần quá mức để trong lòng.

Về sau, hắn và Giải Đạo Nhân tìm tòi một ít kiến trúc, tuy liên tiếp tìm được không ít bảo vật, chẳng qua là phẩm cấp không cao, hôm nay hắn có thể dùng cũng không nhiều, bất quá nếu đem ra ngoại giới, tự nhiên có thể đổi được không ít Tiên Nguyên Thạch.

Đợi đến thời gian ước hẹn, Hàn Lập liền thu hồi Giải Đạo Nhân và những Đạo Binh kia, về tới địa phương lúc trước.

Lục Vũ Tình và Lãnh Diễm lão tổ sớm đã trở về đợi. Lục Vũ Tình xinh đẹp mang trên mặt vài phần hưng phấn vẫn chưa thỏa mãn, còn Lãnh Diễm lảo tổ thì thần sắc như thường, dường như khôi phục được bình tĩnh lúc trước, nhìn không ra cái gì.

Ba người tụ hợp lại, sau đó tiếp tục tiến đến hướng Linh Dược Viên ở phía sau núi.

Không bao lâu, ba người Hàn Lập đáp xuống một mảnh đất bằng, trên đất trống nơi này thình lình tọa lạc một mảnh vườn hình tứ giác, lớn hơn mười mẫu.

Vây quanh vườn là một tường viện cao ước chừng bốn năm trượng, toàn thân sử dụng một loại tinh thạch màu lam nhạt, xây chồng lên nhau.

Tinh thạch này tản mát ra một tầng tinh quang màu lam như gợn nước, trong đó còn kèm theo từng quang điểm giống như ngôi sao, thoạt nhìn làm cho người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui, rất là bất phàm.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tinh thạch màu lam này hắn cũng biết, chính là Thiên Tinh Thạch, một loại tài liệu tương đối trân quý, có thể dùng luyện chế Linh Bảo, mặc dù ở ngoại giới cũng không phải là vật khó tìm, nhưng số lượng khổng lồ như thế quả thực làm người ta tặc lưỡi. Hôm nay lại bị lấy ra làm gạch che tường viện, chủ nhân này quả thật cực kỳ xa xỉ.

Phía trên mỗi tường viện tứ giác đứng vững một cây cột đá vừa thô vừa to, phía trên khắc đầy trận văn phức tạp.

Tinh Quang chói mắt từ trên bốn cây cột đá tán phát ra, ở giữa không trung hình thành một màn sáng ngôi sao dày đặc, bao phủ cả tòa viện.

Vô số đồ án Tinh Hà hiện lên trên màn sáng, dường như đang diễn hoá ra nhiều loại biến hoá tinh không mênh mông, vô cùng huyền diệu.

Từ bên ngoài nhìn vào, mơ hồ nhìn thấy trong sân trồng các loại Linh thảo, một cỗ hương thơm Linh thảo nhàn nhạt từ bên trong tán phát ra, hương thơm xông vào mũi, cấm chế vậy mà cũng ngăn cách không được.

Trong mắt Hàn Lập vui vẻ, hai mắt cẩn thận đánh giá màn sáng ngôi sao này, lông mày không khỏi nhíu lại một cái.

Màn sáng ngôi sao này lại có vài phần tương tự với cấm chế Tinh Quang lúc tiến vào U Hàn Cung, hơn nữa thoạt nhìn cấm chế nơi này càng thêm huyền diệu, muốn phá giải chỉ sợ không dễ dàng.

"Cấm chế ngôi sao này rất là bất phàm, sử dụng thủ đoạn bình thường chỉ sợ khó có thể phá giải. Bất quá Lãnh Diễm đạo hữu và vị Hùng đạo hữu kia, lúc trước thi triển thần thông Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang thần diệu dị thường, dùng để phá cấm ngược lại là đúng nhất." Hàn Lập nhìn cấm chế vài lần, chợt nói với Lãnh Diễm lão tổ bên cạnh.

Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử, nói: "Hàn đạo hữu, mặc dù tại hạ biết khẩu quyết chú văn Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang, nhưng muốn thi triển cần phải có năm kiện Ngũ Hành Linh Bảo cực kỳ tinh thuần, trước mắt trong tay ta chỉ có hai kiện Linh bảo Hỏa, Thổ, chỉ sợ..."

"Không vấn đề, trên người ta vừa vặn có ba kiện Linh bảo Kim, Mộc, Thủy thuộc tính, cũng coi như tinh thuần, có lẽ đủ để thi triển thần thông này." Hàn Lập nói ra, sau đó tay nhấc lên, năm ngón tay khẽ chuyển.

Ba đoàn quang mang kim lục lam luân chuyển hiển hiện ra, quang mang thu

lại hiện ra một cái vòng tròn kim sắc, một mộc đao xanh biếc, còn có một lệnh bài màu lam.

Ba kiện Linh Bảo đều phát ra linh quang tinh thuần sáng kinh người, không thua chút nào so với năm kiện Linh bảo của Lãnh Diễm lão tổ và Hùng Sơn lúc trước.

Những năm này Hàn Lập chém giết vô số tu sĩ, trong đó đại đa số đều là tồn tại Chân Tiên Cảnh, vài món Linh Bảo tự nhiên căn bản không nói chơi.

"Hàn đạo hữu quả nhiên thân gia phong phú. Đã như thế, tự nhiên không có vấn đề rồi, đây là khẩu quyết Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang, có chút tối nghĩa khó hiểu, nhưng lấy sự thông minh tài trí của Hàn đạo hữu, khẳng định không có vấn đề." Lãnh Diễm lão tổ thở nhẹ ra một hơi, tán thán nói.

Nói xong, gã khẽ đảo bàn tay, lấy ra một khối ngọc giản cầm hai tay đưa tới.

Hàn Lập dùng một tay tiếp nhận ngọc giản, phóng xuất thần thức chui vào trong đó.

Khẩu quyết ghi chép bên trong ngọc giản không hề dài, nhưng quả nhiên như Lãnh Diễm lão tổ nói, có chút thâm thuý tối nghĩa.

Rất nhanh hắn xem hết toàn bộ, ghi nhớ kỹ trong đầu, sau đó khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt tìm hiểu.

"Lãnh Diễm tiền bối, chúng ta thay Hàn đại ca hộ pháp a." Lục Vũ Tình thấy vậy nói với Lãnh Diễm lão tổ.

"Nên như thế." Lãnh diễm lão tổ gật đầu nói.

Sau đó hai người lui về sau một khoảng cách, để cho Hàn Lập một khu vực trống, đồng thời ánh mắt quét khắp nơi.

Ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt, đứng

dậy.

Thấy tình hình này, cách đó không xa Lục Vũ Tình và Lãnh Diễm lão tổ đồng thời nhìn qua.

Chỉ thấy trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, sau đó bấm tay điểm một cái về hướng ba kiện Linh Bảo phía trước.

Ba kiện Linh Bảo lập tức bắn ra, từng kiện nở rộ ra quang đoàn chói mắt.

Tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ba màu quang đoàn mơ hồ kết hợp với nhau, muốn hòa làm một thể.

"Hàn đạo hữu, nhanh như vậy ngươi đã lĩnh ngộ!" Lãnh Diễm lão tổ có chút trợn mắt há hốc mồm.

"Hàn mỗ trước kia tu luyện qua một môn thần thông ngũ hành, cho nên lĩnh ngộ hơi nhanh một chút." Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng nói.

Hắn nói tự nhiên là Nguyên Từ Thần Quang, bí thuật liên quan ngũ hành bác đại tinh thâm, trong đó nhiều loại tương sinh tương khắc biến hóa càng không có điểm cuối, nhất là Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang này càng thêm phức tạp khó hiểu, nhưng khẩu quyết tu luyện Nguyên Từ Thần Quang kia lại có chút tương tự, có rất nhiều chỗ suy luận giống nhau nên hắn có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy.

"Hàn đạo hữu thật sự là rất giỏi, làm cho người ta sợ hãi thán phục." Lãnh Diễm lão tổ cười ha ha, tựa hồ đối với chuyện Hàn Lập thỉnh thoảng biểu hiện ngoài dự đoán đã nhìn quen mắt rồi.

Gã thích thú cũng không nhiều lời nữa, lật tay tế ra cái bình bát đỏ thẫm và ấn nhỏ màu vàng, trong miệng tụng niệm pháp quyết thi pháp.

Lập tức hai kiện Linh Bảo bắn ra, toàn thân Linh Văn lưu chuyển, tách ra Linh quang chói mắt, bay vào bên trong quang đoàn ba kiện Linh bảo của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 427: Dược viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Khi hai người Hàn Lập và Lãnh Diễm đạo tổ bấm tay niệm thần chú thi pháp, lập tức mặt ngoài năm kiện linh bảo tản ra ngũ sắc quang mang rực rỡ, vô số ngũ sắc phù văn bay ra, lượn lờ vây quanh linh bảo.

Ngũ sắc quang mang ở giữa không trung cuồn cuộn đan vào nhau, rất nhanh dung hợp lại, biến thành một ngũ sắc quang đoàn cực lớn.

Ở chỗ sâu trong quang đoàn, năm kiện linh bảo hình thành một vòng tròn, xoay tròn cực nhanh.

Mỗi khi xoay xong một vòng thì ngũ sắc quang đoàn này lại lớn thêm vài phần, rất nhanh đạt tới hơn trăm trượng, tản ra ngũ sắc quang mang chói lóa mắt, hầu như che khuất bầu trời.

Một màn này làm cho Lục Vũ Tình cách đó không xa nhìn hoa mắt chóng mặt, miệng há ra hơn phân nửa.

Nhưng vào lúc này, hai người Hàn Lập và Lãnh Diễm đạo tổ đồng thời khoát tay, đánh ra một đạo pháp quyết vào quang đoàn.

Một tiếng "xoẹt"!

Một luồng ngũ sắc quang trụ từ trung tâm quang đoàn phóng ra, đánh vào màn sáng tinh thần.

Hai thứ chạm nhau, ngân hà lưu chuyển mặt ngoài màn sáng tinh thần không chút nào bị ảnh hưởng, nhìn xa xa tựa như một con đường ngũ sắc nối với bầu trời sao mênh mông.

Hai người Hàn Lập lẩm nhẩm, niệm nhanh khẩu quyết Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Chân Quang, ngũ sắc quang trụ bỗng nhiên đậm đặc lại, bên trong từng đạo ngũ sắc quang mang lưu chuyển.

Những quang mang này lập tức ngưng tụ vào một chỗ, hóa thành từng mũi ngũ sắc quang tiễn lớn gần trượng, rồi bỗng nhiên như mưa rơi, đánh vào trên màn sáng tinh thần.

Ầm ầm!

Ngân hà vốn yên ổn trên bề mặt liền lay động kịch liệt, đan với tinh quang tiễn vào một chỗ, rồi ngay tức khắc hiện ra một đoàn ngũ sắc quang mang, xoay tròn không ngớt, vô số ngôi sao bị cắn nuốt ào ào, phát ra những tiếng nổ tung liên miên không dứt.

Màn sáng tinh thần ù ù lay động, tinh quang trên bề mặt rất nhanh mờ đi, màn sáng vốn rất dày, cực nhanh trở nên mỏng manh.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng hơi động.

Màn sáng tinh thần này nhìn cực kì huyền diệu, làm sao bên trong lại yếu như thế. Hai người bọn hắn vừa mới động thủ, màn sáng liền không chịu nổi.

Mặc dù trong lòng hắn cảm thấy ngoài ý muốn nhưng động tác trên tay không ngừng chút nào, bấm niệm thần chú không ngừng.

Quang mang ngũ sắc quang trụ lấp lánh điên cuồng, xuất hiện càng nhiều ngũ sắc quang tiễn, ào ào phóng xuống.

Thời gian giằng co trôi dần, màn sáng tinh thần càng phát ra mỏng manh, sau một khắc đồng hồ ngắn ngủi chỉ còn lại có một lớp mỏng.

Mắt Hàn Lập sáng lên, pháp quyết trong tay biến đổi, hầu như cũng trong lúc đó, Lãnh Diễm lão tổ cũng làm ra động tác giống thế.

Ngũ sắc quang trụ chợt sáng ngời, vô số quang tiễn nổi lên, sau đó hòa làm

một thể, hóa thành một cự tiễn lớn chừng trăm trượng, bề mặt có từng đạo ngũ sắc lưu quang cuồn cuộn không ngớt.

Cùng với tiếng xé gió sắc nhọn chói tai, ngũ sắc cự tiễn ầm ầm lao xuống, đâm vào màn sáng tinh thần.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, màn sáng tinh thần không thể nào chống đỡ nổi, một mảng lớn ngân hà tinh thần bên trong đó tán loạn, tiếp theo thì màn sáng vỡ vụn thành từng mảnh, mở tung ra.

Hàn Lập thấy vậy, phất một tay lên.

Năm kiện linh bảo giữa không trung phân tán ra, ba kiện bay vào trong tay áo hắn, biến mất không thấy.

Hai kiện khác đồng dạng hóa thành hai đạo lưu quang, được Lãnh Diễm lão tổ vẫy tay một cái thu vào.

Cấm chế tan biến, tiểu viện ở bên trong hiện ra rõ ràng, một cỗ linh khí nồng nặc hoà cùng dược hương đập vào mặt.

Thân hình Hàn Lập thoắt một cái, lập tức hạ xuống, Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình tự nhiên vội vàng đuổi theo.

Ba người vừa mới bước vào bên trong viện, mặt ngoài cột đá ở bốn góc tường viện hoang vắng chợt sáng lên một đoàn tinh quang, bề mặt lại nổi lên điểm điểm tinh quang, từ đó bắn ra từng đạo linh quang, đan quấn vào nhau ở giữa không trung.

Hầu như chỉ qua một hai cái hô hấp, phía trên tiểu viện lại hình thành một cái cấm chế tinh thần, tuy nhiên chỉ là một lớp mỏng manh.

Khi trận văn trên bốn cái cột đá lóe lên, nhất thời giữa không trung hiện ra từng đạo tinh quang, buông xuống, dung nhập trong cột đá.

Cấm chế tinh thần hơi lập loè, chầm chậm trở nên dày đặc.

Hàn Lập ngẩng đầu, đưa mắt nhìn cấm chế tinh thần, tựa hồ ý thức được điều gì.

Hắn lập tức lắc đầu, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía dược điền bên cạnh.

Bên trong dược viên được chia làm từng khu vực, trong đó dùng hàng rào bằng ngọc lục bích ngăn cách nhau.

Mỗi một khu vực đều được các cấm chế màu sắc bao phủ, bên trong là các loại linh thảo, linh hoa sinh trưởng.

Hàn Lập di chuyển ánh mắt, nhìn về phía dược điền lớn mấy trượng ở bên cạnh.

Xung quanh dược điền này được một tầng cấm chế màu hồng bao phủ, bên trong trồng hơn mười cây linh thảo màu đỏ, cao đến hai xích.

Linh thảo này toàn thân đỏ đậm, lá hình bầu dục, trên ngọn nở ra một đoá hoa màu đỏ tươi lớn chừng bàn tay, thoạt nhìn như là một ngọn lửa đang cháy.

Mặc dù cách một tầng cấm chế cũng có thể cảm ứng được chấn động linh lực hoả diễm kinh người từ cây linh thảo này toả ra.

"Cuồng Diễm thảo... " Trong lòng Hàn Lập hơi động.

Linh thảo màu đỏ đậm này có tên là Cuồng Diễm thảo, là một loại linh thảo Hỏa thuộc tính khá nổi danh, có thể dung để luyện chế một ít đan dược cực phẩm hỏa thuộc tính, thậm chí là đạo đan hỏa thuộc tính.

Mà linh thảo này sở dĩ nổi danh bởi vì có một đặc tính, tức là niên đại vượt quá mười vạn năm, liền có tỷ lệ sản sinh ra một tia pháp tắc hỏa thuộc tính tương đối lớn.

Ngoại trừ một vài loại đặc thù, linh thảo và linh dược có thể tự nhiên sản sinh ra pháp tắc lực cũng không nhiều lắm, lại cần nhiều hơn mấy trăm ngàn năm dược linh nên loại Cuồng Diễm thảo này xem như là một trường

hợp đặc biệt.

Mặc dù pháp tắc lực do linh thảo này sản sinh ra không phải là rất mạnh nhưng cứ ẩn chứa pháp tắc lực là có thể làm dược liệu luyện chế Đạo Đan, cộng thêm yêu cầu về niên đại thấp, tự nhiên thành vật lý tưởng của các thế lực lớn dùng để đào tạo Thiên Đan Sư.

Nhưng mà nhìn những cây Cuồng Diễm thảo lớn nhỏ này, ít nhất cũng đã có ba bốn trăm ngàn năm dược linh, trong đó sinh ra pháp tắc lực hỏa thuộc tính tự nhiên vượt qua xa loại chỉ mười vạn năm có thể sánh bằng rồi.

Cộng thêm việc nếu như sau này hắn có thời gian nhàn rỗi dùng Chưởng Thiên bình tăng dược linh lên đến năm trăm ngàn năm, như vậy linh thảo sẽ ẩn chứa nồng nặc pháp tắc hỏa thuộc tính, giá trị to lớn như thế nào có thể tưởng tượng được.

Hàn Lập cũng không vội vàng ngắt chỗ linh thảo này, mà xoay người đi tới dược điền khác, dù sao nơi đây xem ra đã lâu không có người đến, thiên tài địa bảo có giá trị so với Cuồng Diễm thảo tất nhiên cũng không thấp hơn.

Lúc này, Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình cũng lộ vẻ ngạc nhiên, mỗi người tự mình bắt đầu tìm kiếm.

Hàn Lập rất nhanh dừng lại ở một chỗ dược điền bên cạnh, trong dược điền này là từng cây linh thảo màu tím sẫm, chỉ cao nửa thước, rất nhỏ bé, hình dáng như lúa non.

Từ loại linh thoả này tản ra từng làn hương có mùi hơi cổ quái, trong mùi thơm ngát lại xen lẫn một chút mùi gay mũi.

Ánh mắt Hàn Lập lấp lánh quan sát những cây linh thảo màu tím này, không để ý chút nào tới mùi quái dị này.

Linh thảo này có tên là Cực Mục thảo, có danh tiếng rất lớn ở Bắc Hàn Tiên Vực.

Trong một quyển điển tịch, hắn đã từng thấy qua, có ghi chép, ở cực bắc

Bắc Hàn Tiên Vực có một hòn đảo tên là Dạ Quang đảo. Trên đảo có một loài linh thú phi cầm Dạ Quang Linh Chuẩn (Chuẩn: chim cắt) sinh trưởng, thực lực lợi hại nhất cũng chỉ có đạt đến trình độ Hợp Thể kỳ, hơn nữa số lượng không nhiều lắm, cho nên ít người để ý.

Sau này, có một vị tán tu Chân Tiên, ngẫu nhiên bắt một con Dạ Quang Linh Chuẩn ở Dạ Quang đảo làm thành linh thú của mình.

Tuy con Dạ Quang Linh Chuẩn này có tu vi thấp nhưng thị lực lại siêu cường, vậy mà có thể nhìn xa tình huống bên ngoài đến bên ngoài mấy vạn dặm khiến cho vị tu sĩ Chân Tiên này vô cùng sung sướng, dựa vào con chim này tạo ra danh tiếng không nhỏ.

Sau đó sự việc này vô tình bị tiết lộ ra ngoài, nhất thời dẫn tới rất nhiều tu sĩ đến Dạ Quang đảo vây bắt loài Dạ Quang Linh Chuẩn này, nhưng bọn họ lập tức phát hiện những con Dạ Quang Linh Chuẩn này có thị lực bình thường, căn bản không lợi hại như trong tin đồn.

Vị tán tu Chân Tiên kia kinh ngạc hơn, lại lần nữa đi tới Dạ Quang đảo tra xét việc này, sau đó hắn phát hiện gần sào huyệt con Dạ Quang Linh Chuẩn bị bắt kia có sinh trưởng mấy cây linh thảo, chính là loại linh thảo mà Dạ Quang Linh Chuẩn của hắn đã cắn nuốt nên thị lực mới trở nên lợi hại như vậy.

Sau đó việc này truyền ra, khiến cho danh tiếng dị thảo vốn tản mát ra mùi lạ này chấn động vang dội, được mệnh danh là Cực Mục thảo, danh khí rất nhanh vang vọng Bắc Hàn Tiên Vực, dẫn tới được vô số người tìm kiếm để hái về.

Chỉ có là loại Cực Mục thảo sinh trưởng rất chậm, hơn nữa yêu cầu hoàn cảnh hà khắc, ban đầu vốn đã rất ít, lại bị bị vô số tu sĩ ngắt phung phí, nên càng ngày càng ít, đến nay dường như là tuyệt tích, đã gần trăm vạn năm chưa từng xuất hiện, không nghĩ tới nơi đây lại có.

Hơn nữa, những cây Cực Mục thảo trước mắt này có niên đại ít nhất cũng hai ba trăm ngàn năm, giá trị cực đại.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ vui mừng, lại nhìn kỹ mấy lần, rồi mới dời ánh mắt nhìn sang dược điền khác ở bên cạnh.

Phượng Văn hoa, Ngân Nguyệt Cam la, Hàm Quang thảo!

Hắn rất nhanh tra xét mười mấy dược điền, có chút ngạc nhiên gọi ra những thứ cực kỳ trân quý này, không ít tên gọi của loại linh dược ở bên ngoài đã tuyệt diệt, ánh mắt càng sáng rực lên.

Các loại linh thảo Phượng Văn hoa và Ngân Nguyệt Cam la ở bên trong chứa linh lực cực kỳ kinh người, vốn là tài liệu luyện chế đan dược tuyệt hảo.

Hơn nữa trong dược điền, những linh thảo này có dược linh đều là mấy trăm ngàn năm, dược lực mãnh liệt, dồi dào không gì sánh được, để mà luyện chế đan dược cấp Chân Tiên quá quá mức tràn đầy, cũng có thể luyện chế đan dược cấp Kim Tiên.

Ngoài ra, trong dược điền còn có vài loại linh thảo mà với kiến thức lịch duyệt hiện giờ trong chốc lát Hàn Lập cũng không thể gọi được ra tên.

Những thứ linh thảo xa lạ này đều có tràn đầy linh lực, bên trong chứa linh quang, thoạt nhìn cũng đều là vật cực kỳ bất phàm.

Trong lòng Hàn Lập mừng rỡ, dược viên này quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Tiếng nổ "ầm ầm ầm" từ nơi không xa truyền đến.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên, hoá ra là Lãnh Diễm và Lục Vũ Tình đã bắt đầu động thủ phá giải những cấm chế dược điền kia.

Chỉ là những cấm chế dược điền này nhìn thì bình thường nhưng lại chắc chắn dị thường.

Hai người liên tục oanh kích nhưng trong chốc lát cũng không thể phá tan được.

Hàn Lập thấy cảnh này, cũng không chậm trễ, vung mạnh tay áo lên.

Bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhất thời từ trong tay áo phóng ra, sau khi xoay quanh trên không trung liền biến thành một toà kiếm trận màu xanh mờ ảo, bảo phủ mấy cái dược điền.

Miệng hắn lẩm nhẩm, toàn lực thôi động kiếm trận.

Ầm ầm ầm!

Vô số kiếm khí vô cùng sắc bén nổi lên, chém ở trên cấm chế dược điền.

Hàn Lập dùng toàn lực thúc giục Thanh Trúc Phong Vân Kiếm Trận tạo ra uy lực lợi hại bực nào, những cấm chế này rung động kịch liệt, quang mang cực nhanh trở nên mờ đi.

Sau mấy hơi thở, những cấm chế này ầm ầm vỡ vụn ra.

Hàn Lập lần nữa vung tay áo lên, mấy trăm hạt đậu màu vàng đậm bắn ra, sau đó hoá thành mấy trăm đạo binh.

Hắn vung ra một mảnh thanh quang chói mắt, cuốn một cái hạ trên mặt đất.

Thanh quang tiêu tán đi, lộ ra mấy trăm cái hộp ngọc.

"Thu hết những linh thảo này vào." Hàn Lập nhàn nhạt phân phó.

Những đạo binh này nghe vậy, ào ào cầm những hộp ngọc này, cực nhanh bận rộn thực hiện công việc.

"Đạo binh!"

Lúc này Lãnh Diễm lão tổ chậm rãi phá giải cấm chế ở một chỗ dược điền, cũng đang thu linh thảo ở bên trong vào, nghe thấy động tĩnh phía Hàn Lập liền nhìn sang nơi đó thì nét mặt lần nữa cả kinh.

Thực lực của Hàn Lập đã làm cho gã cực kỳ khiếp sợ, không nghĩ tới còn biết thuật đạo binh tối nghĩa khó hiểu lại cực kỳ khó nuôi trồng này, khiến cho gã càng là không biết còn cái gì để nói rồi.

------oOo------

Chương 428: Đoạn thụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập phân phó Đạo Binh thu thập Linh thảo, sau đó thân hình vẫn đứng yên, tay bấm niệm pháp quyết, lập tức kiếm trận màu xanh bay đến một mảnh dược điền cách đó không xa, ông ông vận chuyển.

Vô số kiếm khí màu xanh hạ xuống như mưa, bao phủ cấm chế dược điền nơi đây, rất nhanh phá giải nó.

Lập tức liền có Đạo Binh ùn ùn kéo đến, thu thập Linh thảo nơi đây.

Chung quanh những dược điền bị phá giải cấm chế kia, lúc này quang mang lập loè, những cấm chế kia chậm rãi ngưng tụ lại, vậy mà giống màn sáng ngôi sao bên ngoài Dược Viên, tự tái sinh lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ khâm phục.

Minh Hàn Cung này tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, cấm chế nơi đây vẫn còn vận chuyển bình thường đã vô cùng kinh người, lại còn có thể tự tái sinh, người bố trí những cấm chế trận pháp này, tu vi thật sự kinh người.

Trong lòng của hắn càng ngày càng hiếu kỳ vị Minh Hàn Tiên Quân thần bí này, chủ nhân tòa cung điện khổng lồ này cuối cùng không biết là người như thế nào.

Trọng bảo phía trước, ba người tự nhiên toàn lực ra tay, rất nhanh vơ vét Dược Điền phía bên ngoài Dược Viên không còn gì.

Bất quá Hàn Lập một bên dùng kiếm trận phá vỡ cấm chế, một bên sử dụng Đạo Binh thu Linh thảo, hiệu suất cực cao, hơn xa Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình, cho nên hơn phân nửa Linh thảo đều rơi vào trong tay hắn.

Trong lúc đó, hắn còn thuận tay giúp Lục Vũ Tình một chút, phá vỡ mấy cấm chế Dược Điền, làm cho Lãnh Diễm lão tổ hâm mộ ngừng lại một chút, nhưng chỉ có thể âm thầm cười khổ không thôi.

Sau đó ba người đi tới chỗ sâu trong Dược Viên, diện tích Dược Điền nơi này so với bên ngoài lớn hơn nhiều, hơn nữa cấm chế sáng ngời chói mắt, từ bên ngoài cơ bản nhìn không thấy Linh thảo bên trong.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, xác nhận bên cạnh không có gì dị thường, sau đó thúc giục kiếm trận, bao trùm một chỗ có hào quang cấm chế màu hồng chói mắt, hung hăng thiết cắt nó.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình cũng lập tức tự mình lựa chọn một cấm chế Dược Điền, thi pháp phá giải.

Hàn Lập biến Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thành kiếm trận phóng thích vô số Kiếm Khí trảm lên hào quang màu hồng, tuy màn hào quang không ngừng run rẩy, nhưng nhất thời nửa khắc không có dấu hiệu vỡ ra.

Hàn Lập nhướng mày, tay biến đổi kiếm quyết.

Kiếm trận màu xanh mãnh liệt thu nhỏ lại, hội tụ lại hướng trung tâm, quay tít một vòng, sau đó bỗng nhiên hóa thành một toà kiếm liên màu xanh cự đại.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, cánh sen kiếm liên từ từ nở rộ ra, hơn nữa trên từng cánh sen hiện ra từng đạo kim sắc hồ quang điện chói mắt vô cùng, rung động tê tê...ê...eeee, đột nhiên chụp xuống màn hào quang màu hồng.

Từng cánh sen một mực đè lên màn hào quang màu hồng, sau đó xoay tròn xé rách.

Lập tức màn hào quang màu hồng kịch liệt vặn vẹo, giữ vững được một hồi, cuối cùng "Phanh" một tiếng thật lớn, vỡ vụn ra, hóa thành lưu quang màu hồng đầy trời.

Trong nội tâm Hàn Lập vui vẻ, vội vàng nhìn vào bên trong, vẻ tươi cười trên mặt chợt cứng đờ.

Bên trong màn hào quang Dược Điền sinh trưởng một cây Linh Thụ màu vàng nâu, thoạt nhìn thân cây rất là thô ráp, từng vết rạn thật sâu khô héo xuất hiện trên thân, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác sinh cơ bừng bừng, hiển nhiên không phải phàm thụ.

Nhưng gốc Linh Thụ này lại bị chặt đứt ở giữa, chỉ còn lại có một đoạn thân cây, chỗ đứt gãy còn rất mới mẻ, từng giọt chất lỏng màu vàng thẩm thấu ra.

Hàn Lập đi đến bên cạnh thân cây, mặt lộ vẻ do dự.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình đang muốn phá giải cấm chế Dược Điền khác, mắt thấy cảnh này đều ngừng tay, đi tới.

"Thoạt nhìn có người đã sớm tới đây, nhìn vết cắt này rõ ràng là cách đây không lâu, có lẽ không hơn một ngày." Lãnh Diễm lão tổ nhìn đoạn đứt gãy, phán đoán.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, ánh mắt nhìn cấm chế ngôi sao trên đỉnh đầu một cái.

Khó trách cấm chế ngôi sao này lại dễ dàng phá giải như thế, thì ra trước đó đã có người phá vỡ qua một lần?

Tuy cấm chế này có thể tự động phục hồi như cũ, nhưng thời gian quá ngắn, chỉ khôi phục được non nửa uy năng, cho nên mới bị hắn phá vỡ dễ dàng như thế.

"Là ai? Chẳng lẽ là Hùng Sơn kia?" Lục Vũ Tình thì thào nói ra.

"Chắc không phải, tuy Hùng Sơn đến U Hàn Cung này sớm hơn chúng ta một chút, nhưng muốn phá giải cấm chế nơi này, thời gian rõ ràng không kịp." Hàn Lập lắc đầu.

"Vậy là ai?" Lục Vũ Tình không khỏi hỏi.

"Không biết, bất quá người nọ không hề động đến những Linh thảo Linh dược phía trước, không biết có phải không để vào mắt, hay là thời gian quá vội. Nơi đây xem ra cũng không có dấu vết đánh nhau, hơn phân nửa người phía trước là một vị tiền bối Kim Tiên nào đó." Hàn Lập lắc đầu, trầm ngâm nói.

Tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ, số lượng Kim Tiên rất nhiều, cụ thể là bao nhiêu người, hắn cũng không cách nào đoán được.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, lại đàm luận vài câu, sau đó tự mình tản đi, tiếp tục phá giải cấm chế Dược Điền mà mình nhìn trúng.

Hàn Lập nhìn nửa thân cây trước mắt, ngón tay quệt một ít chất lỏng màu vàng, đưa lên mũi ngửi,tinh thần lập tức chấn động, thần thức trong đầu một hồi thanh tỉnh.

Ánh mắt hắn sáng lên, phất tay đánh ra một cỗ ánh sáng màu xanh khác, bao phủ thân cây, cẩn thận đào móc rễ cây và Linh thổ bên cạnh ra, thu vào.

Tuy không biết Linh thụ màu vàng này là vật gì, nhưng có thể được Kim Tiên nhìn trúng, tuyệt đối là Linh Thụ trân quý.

Tuy cây này đã bị chặt đứt, nhưng Hàn Lập có Chưởng Thiên Bình trong tay, vẫn có thể phục sinh nó được.

Làm xong hết thảy, thân hình hắn nhoáng một cái, đi vào một Dược Điền bên cạnh, bấm niệm pháp quyết một cái.

Kiếm liên trên không trung gào thét hạ xuống, chém xuống màn sáng cấm chế màu lam của Dược Điền.

Cánh sen vừa thô vừa to thiết cắt vào màn hào quang, phát ra tiếng nổ mạnh ù ù.

Sau mười mấy hơi thở, màn hào quang màu lam cũng phịch một tiếng, vỡ

vụn ra, lộ ra Dược Điền phía dưới.

Hàn Lập nhìn vào bên trong, sắc mặt trầm xuống.

Linh thảo bên trong Dược Điền này đã bị ngắt lấy đi, hơn nữa lần này ngắt lấy vô cùng triệt để, ngay cả rễ cây cũng đào đi.

Hắn hừ một tiếng, thân hình nhoáng một cái, bay đến một Dược Điền bên cạnh, tay bấm niệm pháp quyết một cái.

Kiếm liên bay vụt đến, chụp xuống màn sáng cấm chế màu xanh của Dược Điền.

Sau một phút đồng hồ.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cấm chế màu xanh vỡ vụn, lộ ra Dược Điền phía dưới.

Hàn Lập nhìn bên trong Dược Điền, sắc mặt hơi trầm xuống.

Linh vật bên trong Dược Điền này cũng đã bị đào đi, bên trong linh điền nhiều ra một vài hố sâu.

Hắn lắc đầu, dời ánh mắt đi.

Lúc này những cấm chế Dược Điền chỗ sâu trong Dược Viên không sai biệt lắm đều bị ba người phá giải.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số đều bị hắn phá giải.

Thình lình Linh Dược nơi đây đều bị người kia lấy đi, ba người không thu hoạch được gì.

Về bộ phận rễ cây để lại, Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình cũng không có hứng thú, Hàn Lập thì một cái cũng không buông tha, đều thu vào.

Lúc này Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình còn đang tự mình phá giải một

chỗ cấm chế linh điền

Hàn Lập nhìn hai người, sau đó ánh mắt dời đi nhìn vào chỗ sâu trong Dược Viên, chỗ đó có một Dược Điền, diện tích chừng trăm trượng, lớn hơn so với những Dược Điền khác.

Toàn bộ Dược Điền bị một tầng màn sáng tử sắc dày đặc bao phủ, Tử sắc hồ quang điện trên màn sáng lưu động nhè nhẹ, tản mát ra một cỗ khí tức cường đại, thoạt nhìn có vẻ không thể phá vỡ, dường như một đầu Tử sắc Cự thú nằm rạp trên mặt đất.

Dược Điền này khác hoàn toàn so với những cái khác, cho nên ba người cũng không có phá giải, lưu lại cuối cùng.

Hàn Lập nhìn cấm chế tử sắc, trong mắt loé lên dị sắc, đang tính bấm niệm pháp quyết thúc giục kiếm liên.

Nhưng vào lúc này, "Oành" một tiếng bạo liệt giòn vang từ nơi không xa truyền đến, chính là Lục Vũ Tình đã phá vỡ cấm chế, lộ ra Dược Điền phía dưới.

Cấm chế nơi này so với trước còn muốn lợi hại hơn, sắc mặt nàng có chút tái nhợt, hiển nhiên tiêu hao khá lớn.

Lục Vũ Tình lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, đôi mắt đẹp nhìn vào bên trong, trên mặt không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Đồ vật bên trong linh điền này cũng bị người khác hái đi, hơn nữa đào cả gốc ra, trên mặt đất lưu lại hai cái động lớn.

Bất quá dường như lúc đào người nọ có chút vội vàng, còn có mấy rễ cây lóe sáng màu bạc ở chỗ này.

Lục Vũ Tình thu lại chuỷ thủ, đang tính quay người rời đi.

"Cái này thoạt nhìn là gốc linh trúc, linh trúc khác với linh thảo, mặc dù chỉ là gốc trúc, nhưng nếu bồi dưỡng thích đáng cũng có thể mọc rễ nảy mầm,

lớn thành linh trúc mới, rất có giá trị. Lục cô nương cứ vứt bỏ như vậy, thật là đáng tiếc." Hàn Lập chẳng biết lúc nào đã đi tới, nói ra.

"Hàn đại ca nhận ra linh trúc này?" Sắc mặt Lục Vũ Tình vui vẻ, sau đó hỏi.

"Ta cũng không nhận ra, bất quá thoạt nhìn rễ cây ngân sắc này cực kỳ bất phàm, chắc hẳn linh trúc lớn lên cũng là Tiên phẩm, nếu không cũng sẽ không được chủ nhân dược viên trồng ở chỗ này. Nếu có thể tìm được người biết hàng mua, những gốc trúc này cũng có thể bán được giá tốt." Hàn Lập lắc đầu, nói như thế.

Lục Vũ Tình nghe vậy gật đầu liên tục, phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, đào móc ra rễ cây ngân sắc bên hai cái động lớn, đựng trong hai cái hộp ngọc.

Nàng lật tay thu hồi một cái hộp ngọc, cái khác đưa cho Hàn Lập, trong miệng nói ra: "Đa tạ Hàn đại ca chỉ điểm, nếu không ta đã bỏ lỡ cơ duyên này rồi."

Hàn Lập cũng không có sĩ diện hão, trực tiếp nhận hộp ngọc.

Hắn xác thực cảm thấy rất hứng thú với những rễ cây linh trúc ngân sắc này.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM tiếng nổ mạnh từ một phương khác truyền đến, lúc này Lãnh Diễm lão tổ đang thúc giục một bộ linh bảo phi đao, tổng cộng mười hai chuôi, thoạt nhìn đều là linh bảo phẩm chất cực cao, huyễn hóa ra đạo đạo đao mang, tấn công điên cuồng vào một cấm chế màu lam nhạt.

Nhưng mà mặt ngoài cấm chế này lập loè tinh quang, giống với loại cấm chế ngôi sao, hơn nữa cực kỳ cứng cỏi.

Gã đã đánh một hồi lâu, nhưng mặt ngoài cấm chế ngôi sao này tuy rằng hiện ra đạo đạo rung động như gợn nước, nhưng thủy chung lù lù bất động.

Thần sắc Lãnh Diễm lão tổ có chút lo lắng, nhìn về Hàn Lập cách đó không

xa.

Trên mặt gã lộ ra một tia trầm ngâm, lập tức dừng tay lại, bay đi.

Hàn Lập đang xem xét rễ cây ngân sắc trong hộp ngọc, nhìn thấy Lãnh Diễm lão tổ tới đây, thu hộp ngọc vào.

"Hàn đạo hữu, chỗ cấm chế kia có chút khó chơi, có thể hỗ trợ phá giải một chút hay không?" Lãnh Diễm lão tổ chắp tay nói.

"Việc nhỏ thôi, Lãnh Diễm đạo hữu không cần khách khí. Lục cô nương, cùng đi xem một chút đi." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Đa tạ Hàn đạo hữu." Trên mặt Lãnh Diễm lão tổ vui vẻ, nói ra.

Không bao lâu, ba người đi tới gần cấm chế ngôi sao mà Lãnh Diễm lão tổ đề cập.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, đánh giá.

Chỗ cấm chế này bất phàm, kỳ thật hắn đã sớm chú ý tới, vốn tính lưu lại lúc sau phá giải, lại bị Lãnh Diễm lão tổ vượt lên trước một bước, nhưng lúc ấy hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

------oOo------

Chương 429: Khô Đằng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: quyle019

Dịch: Độc Hành

Hàn Lập đang cân nhắc, trong tay kết kiếm quyết, kiếm liên màu xanh xoay tròn bay vụt xuống bao trùm cấm chế ngôi sao.

Chỉ một thoáng, tiếng nổ lớn xuỳ xuỳ vang lên, từng đạo kiếm khí lăng lệ ác liệt vô cùng bay vụt xuống, trảm lên cấm chế.

Lãnh Diễm lão tổ cũng hét lớn một tiếng, hai tay liên tục tế ra những linh bảo phi đao kia, trong miệng nói lẩm bẩm.

Mười hai ngọn phi đao đại phóng Linh quang, đón gió tăng vọt lên, trong khoảnh khắc biến thành mười hai chuôi cự đao lớn trăm trượng, mang theo tiếng phong lôi mãnh liệt, chém về phía cấm chế ngôi sao.

Tiếng nổ mạnh ù ù không ngừng vang lên, mặc dù cấm chế ngôi sao này lợi hại, nhưng trước sự liên thủ mạnh mẽ của hai người Hàn Lập cũng chống đỡ không nổi, mặt ngoài chợt hiện tinh quang, một lát sau "Phanh" một tiếng, ầm ầm vỡ vụn, lộ ra cảnh tượng phía dưới.

Hàn Lập đưa mắt nhìn phía dưới, khẽ giật mình.

Linh điền bên trong cấm chế này thình lình sinh trưởng hơn mười gốc Linh thảo màu lam cao chừng mấy xích.

Linh thảo này có thân và phiến lá sáng long lanh, giống như được đúc từ lam ngọc nào đó, thân cành phiến lá đều tán phát ra trận trận tinh quang chói mắt, cực kỳ bất phàm.

Những Linh thảo màu lam này vậy mà không bị tên Kim Tiên kia lấy đi.

Trên mặt Lục Vũ Tình đứng ở một bên lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược lại Lãnh Diễm lão tổ tựa hồ đã sớm sở liệu, trên mặt vẫn bình thường.

"Cây này chẳng lẽ là... Tinh Huy Thảo!" Hàn Lập suy nghĩ một chút, cũng nhận ra những Linh thảo màu lam này, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Linh thảo này ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực, trải qua vô số ngày đêm được Tinh Quang phổ chiếu, trong đó ẩn chứa Tinh Thần Chi Lực cực kỳ tinh khiết, đúng là tài liệu tuyệt hảo luyện chế Tinh Thần Đan.

Nhìn những linh thảo lớn nhỏ này, tối thiểu cũng phải năm mươi vạn năm trở lên.

Chỉ cần có thể lấy được một ít Tinh Huy Thảo, dù là một gốc, luyện chế thành đan dược, cũng có thể rút ngắn thật nhiều thời gian tu luyện nửa phần trước công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Vào thời khắc này, một đạo tinh quang khác đột nhiên từ bên cạnh bắn ra, bao phủ hơn mười gốc Tinh Huy Thảo này, đúng là Lãnh Diễm lão tổ làm.

Gã vũ động mười ngón tay liên tục, lập tức những Tinh Huy Thảo này bị nhổ tận gốc, được tinh quang quấn lấy bay trở về.

Lãnh Diễm lão tổ vung tay lên, không chút khách khí thu toàn bộ những Tinh Huy Thảo này vào.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt hơi nhúc nhích, nhưng cũng không nói gì.

"Đa tạ Hàn đạo hữu tương trợ lần này, lát nữa nếu Hàn đạo hữu cần ta xuất lực, tại hạ tất nhiên sẽ không chối từ." Lãnh Diễm lão tổ vừa cười vừa nói, không có ý chia những Linh thảo này cho ai cả.

Hàn Lập nhìn Lãnh Diễm lão tổ, cũng không nói lời nào.

"Lãnh Diễm đạo hữu, những linh thảo này đúng là Hàn đại ca và ngươi..."

Đôi mi thanh tú của Lục Vũ Tình nhăn lại, nhịn không được nói ra.

Nàng vừa nói được nửa câu liền bị Hàn Lập đưa tay cắt ngang.

"Những Tinh Huy Thảo này nếu được Lãnh Diễm đạo hữu phát hiện ra trước, tự nhiên là của đạo hữu, không cần nhiều lời." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra, quay người đi về chỗ linh điền sâu nhất bên trong Dược Viên.

Lục Vũ Tình lạnh lùng liếc Lãnh Diễm lão tổ, quay người đuổi theo.

Trên mặt Lãnh Diễm lão tổ thủy chung treo dáng tươi cười, đi theo, ở chỗ sâu trong đôi mắt hiện lên một tia tự đắc.

Trải qua nhiều lần tiếp xúc như vậy, gã cũng xem như nắm rõ tính cách Hàn Lập, vốn biết ý định của Hàn Lập, liền thuận theo thời thế sẽ đem một phần Linh thảo để lại cho đối phương, coi như một lần đánh cược, lại để cho Hàn Lập về sau có thể bảo vệ mình một chút.

Nếu như đối phương không cố kỵ mặt mũi ép buộc lấy các đồ vật, gã liền buông tha cho lần tranh đoạt Tinh Huy Thảo này.

Bất quá như vậy cũng tốt, vừa vặn đi theo người này tiếp tục chiếm chút ít tiện nghi.

Đương nhiên cần phải chừng mực, gã sẽ nắm bắt tốt thời điểm.

Ba người rất nhanh đi tới trước Dược Điền cuối cùng.

Hai mắt Hàn Lập đánh giá cấm chế màu tím trước mắt, khẽ quát một tiếng, tay bấm niệm pháp quyết.

Kiếm liên màu xanh toả sáng hào quang, lần nữa biến lớn lên, đồng thời quay tít một vòng, từng cánh sen thình lình thoát ly kiếm liên bắn ra, hóa thành hơn mười chuôi cự kiếm óng ánh vừa thô vừa to, đánh lên quang màn màu tím.

Mỗi một chuôi cự kiếm đều tản mát ra chấn động khí tức cực kỳ đáng sợ,

còn có thêm kiếm áp, những nơi đi qua hư không cũng rung rung một hồi.

Phanh phanh phanh!

Cự kiếm óng ánh trảm lên màn sáng, bộc phát ra từng đoàn điện mang chói mắt, nhưng cự kiếm óng ánh cũng không ngoại lệ, đều bị bắn ra

Quang màn màu tím rung rung một chút, lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhướng mày, cấm chế màu tím này so với hắn dự liệu còn muốn cứng cỏi hơn nhiều.

Lục Vũ Tình thấy vậy, cũng lập tức ra tay.

Từng đạo phong nhận màu xanh cực lớn bắn ra, đánh lên cấm chế trước mắt.

Lúc này Lãnh Diễm lão tổ cũng tế ra những phi đao kia, chém lên cấm chế màu tím.

Ba người liên thủ, lập tức thanh thế to lớn không ít, nhưng cấm chế màu tím vẫn không có phản ứng gì lớn, đơn giản ngăn trở công kích của ba người.

"Xem ra cấm chế này không giống bình thường, chỉ sợ phương pháp thông thường khó có thể phá giải, vẫn là nên sử dụng Ngũ Hành Nhiếp Linh Thực Quang phá giải a." Hàn Lập nói xong, phất tay tế ra ba kiện Linh Bảo kia.

Lãnh Diễm lão tổ nghe vậy cũng không nói hai lời, tế ra hai kiện Linh Bảo khác, thi pháp thúc giục.

Sau một lát, một cột sáng ngũ sắc vừa thô vừa to từ trên trời giáng xuống, từng đoàn ngũ sắc tinh thần từ trong bắn ra, đánh lên quang màn màu tím.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên, cả tòa Dược Viên đều lắc lư rung rung.

Tuy quang màn màu tím cứng cỏi vô cùng, nhưng Ngũ Hành Nhiếp Linh

Thực Quang lại càng thêm huyền diệu, dưới sự điên cuồng công kích, quang màn màu tím từ từ trở nên mỏng manh, rất nhanh chỉ còn lại một tầng hơi mỏng.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, bấm niệm pháp quyết một cái.

Hơn mười chuôi cự kiếm óng ánh toả sáng hào quang, hung hăng trảm lên quang màn màu tím.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng!

Quang màn màu tím không cách nào chịu được liền vỡ vụn ra, lộ ra tình cảnh bên trong.

Ba người Hàn Lập thấy tình hình này, lập tức nhìn vào bên trong.

Linh điền nơi này là một mảnh đầm lầy lầy lội, khắp nơi đều là nước bùn màu tím đen, thỉnh thoảng toát ra một đám bong bóng màu tím cực đại, nổ tung ầm ầm.

Một cỗ khí màu tím phát ra, xen lẫn sóng nhiệt cuồn cuộn.

Phía trên đầm lầy phiêu đãng một tầng sương mù màu tím nhạt, mơ hồ lập loè hồ quang điện nhè nhẹ trong đó, trong không khí tràn ngập một cỗ khí tức làm cho người ta run rẩy.

Tuy đám nước bùn màu tím đen này nhìn có vẻ dơ bẩn, nhưng linh lực ẩn chứa bên trong cực kỳ nồng đậm, càng có chấn động Lôi Điện Chi Lực, hiển nhiên đất đai cấu tạo bên trong cũng không tầm thường.

"Lôi Trạch Tức Thổ!" Hàn Lập nhìn nước bùn màu tím đen, thì thào tự nói một tiếng.

Vì bồi dưỡng các loại Linh thảo, những năm qua hắn một mực khổ tâm nghiên cứu các loại thuật pháp phối chế Linh Thổ, nên hiểu rất rõ các loại Linh Thổ, cũng xem như là cấp bậc đại sư.

Loại Lôi Trạch Tức Thổ này là một loại Linh Thổ cực kỳ trân quý, dùng bồi dưỡng Linh thảo Linh dược Lôi thuộc tính là tốt nhất.

Chẳng qua loại thuật pháp phối chế Linh Thổ này sớm đã thất truyền, lúc trước Hàn Lập cũng từng khổ tâm tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy, không thể tưởng được nơi đây lại có.

Hắn phất một tay lên, Kim sắc Lôi Quang hiện lên, hai Đạo Binh hiển hiện ra.

"Thu những Tức Thổ này vào." Hàn Lập lấy ra hai túi trữ vật, ném cho Đạo Binh, phân phó nó.

Hai Đạo Binh tiếp nhận túi trữ vật, quay người phóng đi, bắt đầu nhanh chóng thu Linh Thổ này.

Lãnh Diễm lão tổ thấy cử động của Hàn Lập, sắc mặt khẽ nhúc nhích, cũng phất tay phát ra một cỗ quang mang, thu một mảnh nước bùn màu tím bên cạnh vào.

Lông mày Lục Vũ Tình hơi nhíu lại, tựa hồ có vẻ chán ghét những nước bùn màu tím này, không có động thủ thu vào.

Hàn Lập liếc nhìn Lãnh Diễm lão tổ, sau đó ánh mắt nhìn về phía trung tâm linh điền.

Chỗ đó thình lình có một quang tráo màu tím hình bán cầu ở phía trên linh điền.

Thân hình hắn khẽ động, bay đi.

Lục Vũ Tình bước nhẹ liên tục, đi theo.

Lãnh Diễm lão tổ nhìn thấy cử động của hai người, bất chấp đang thu Lôi Trạch Tức Thổ, vội vàng đuổi theo.

Quang tráo màu tím này giống như đúc cấm chế Tử sắc Lôi Điện phía

ngoài, bất quá thoạt nhìn mỏng manh không ít.

Hàn Lập không có thi triển Đại Ngũ Hành Nhiếp Linh Thực Quang, tế ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, kích vài cái mãnh liệt, liền phá vỡ nó.

Phía dưới màn hào quang là một tòa thạch đàn màu tím, cao hơn một trượng, được xây từ một loại tinh thể màu tím chồng lên nhau, phía trên còn khắc từng hoa văn tia chớp, tựa hồ là trận pháp nào đó, thoạt nhìn rất là huyền diệu.

Trên đỉnh thạch đàn thình lình lại có một tầng màn sáng cấm chế màu tím, giống như một cái nắp, phủ lên đỉnh thạch đàn, nhìn không thấy tình huống bên trong.

"Một tầng lại tiếp theo một tầng, đến cùng có mấy tầng cấm chế đây." Lục Vũ Tình nhịn không được phàn nàn.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, chỉ thấy mặt đất bên cạnh thạch đàn nằm đó hai cỗ khôi lỗi hình người.

Hai cỗ Khôi Lỗi này có màu ám kim, cảm giác tràn ngập lực lượng, giống như đúc đồng nhân lúc trước Hàn Lập lấy Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công gặp phải.

Bất quá hai cỗ Khôi Lỗi này, một cỗ bị chém hai khúc từ đầu đến chân, lộ ra cấu tạo chi tiết bên trong, một cỗ khác thì bị trảm bay đầu, đã mất đi Linh tính, biến thành vật chết.

Thoạt nhìn vết thương trên người khôi lỗi rất là mới mẻ, hiển nhiên là vừa mới bị chém không lâu trước đó.

Thấy tình hình này, sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống.

Nơi này quả nhiên cũng bị người nọ tới trước, bên trong thạch đàn dù có bảo vật khẳng định cũng bị lấy đi rồi.

Hai người Lãnh Diễm lão tổ cũng nghĩ đến điểm ấy, thần sắc cũng trầm

xuống.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, sau đó khẽ lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều về những thứ này, quay đầu nhìn hai cỗ khôi lỗi đồng nhân bên cạnh, thực tế thì nhìn hơi lâu bộ khôi lỗi bị chém rơi đầu đằng kia, trong mắt mơ hồ hiện lên tia dị sắc.

Sau một khắc, tay hắn nhấc lên, phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, quấn lấy hai cỗ tàn thể Khôi Lỗi thu vào.

Đã có hai cỗ tàn thể đồng nhân này, nhất là bộ Khôi Lỗi bị chém đầu kia, hạch tâm trong cơ thể không bị hư hao, có lẽ Giải Đạo Nhân có thể chữa trị cỗ Khôi Lỗi này trở lại.

Sự lợi hại của khôi lỗi đồng nhân này, Hàn Lập vô cùng rõ ràng, nếu có một cỗ bên cạnh, tại thời khắc mấu chốt tuyệt đối có thể giúp một điểm đại ân.

Ánh mắt Lãnh Diễm lão tổ lóe lên, mơ hồ có chút ảo não, bất quá sau một khắc liền khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập thu lại Khôi Lỗi, bấm tay điểm một cái về phía thạch đàn, hai thanh phi kiếm màu xanh bắn ra, giao thoa trảm lên quang màn màu tím, mãnh liệt xoắn một cái.

Tầng cấm chế màu tím này cũng không cường đại, đơn giản liền vỡ vụn ra.

Bọn Hàn Lập nhìn vào bên trong, đều khẽ giật mình.

Chỉ thấy mặt đất bên trong thạch đàn có một cái giá gỗ, phía trên quấn quanh một cây dây leo thật dài, vẫn chưa bị người ngắt lấy đi.

Chẳng qua gốc dây leo này mặc dù dài, nhưng toàn thân héo rũ hiện ra màu nâu xám, thình lình đã héo rũ chết, mà từ dấu vết bên ngoài giống như đã chết từ lâu.

------oOo------

Chương 430: Truy binh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Lolotica

Dịch: Độc Hành

"Đây là loại linh đằng gì? Được bảo hộ nghiêm mật như thế, xem ra từng là bảo vật rất trân quý, đáng tiếc dường như đã mất đi sinh cơ từ rất nhiều năm trước, hẳn là nuôi dưỡng thất bại a." Lục Vũ Tình thở dài, nói ra.

"Hừ, cái này gọi là người tính không bằng trời tính, người tới trước chúng ta cũng không thể lấy được thứ này." Lãnh Diễm lão tổ có chút hả hê nói.

Đối với hai người nói chuyện với nhau, Hàn Lập chỉ đứng ở một bên không nói một lời, ánh mắt nhìn tới lui đánh giá Khô Đằng.

Nhưng dường như hắn phát hiện cái gì, gắt gao nhìn chằm chằm vào chỗ ấy, trong mắt nổi lên một tia lam quang.

"Hàn đại ca, làm sao vậy?" Lục Vũ Tình thấy vậy, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập không có trả lời, thả người bay xuống.

Lục Vũ Tình vội vàng đi theo, trong mắt Lãnh Diễm lão tổ loé lên dị sắc, cũng lập tức đuổi theo.

Thân hình Hàn Lập rơi vào bên cạnh dây leo, nâng lên một đoạn Khô Đằng, cẩn thận dò xét, lam quang trong mắt lại càng sáng ngời.

"Ài..."

Hắn chợt thở dài, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ ảo não, buông Khô Đằng trong tay xuống.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình tràn đầy điểm khả nghi, cũng tự mình nâng lên một đoạn Khô Đằng nhìn kỹ, thần sắc hơi động một chút.

Phía trên những Khô Đằng này mơ hồ nhìn thấy một ít hoa văn uốn lượn, giống như chữ nhưng không phải chữ, giống như họa nhưng không phải họa, có chút tương tự với Ngân Khoa Văn, Kim Triện Văn, lại càng thêm huyền diệu, dường như Thiên Địa Đại Đạo hóa thân.

Những đồ án này vô cùng nhạt, nếu không đưa đến trước mắt, bọn hắn tuyệt đối không phát hiện được.

"Cái này là... Huyền Thiên Chi Văn!" Lãnh Diễm lão tổ hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

"Chắc không sai, loại này ẩn chứa khí tức hoa văn Đại Đạo, chỉ có Huyền Thiên chi vật trong truyền thuyết ra đời trong thiên địa mới xuất hiện qua. Chỉ sợ Khô Đằng này là một kiện Huyền Thiên Tiên Đằng, chẳng qua là quả trên Huyền Thiên chi vật này bị người hái đi, tự động héo rũ, biến thành như vậy." Lục Vũ Tình cười khổ nói.

Hàn Lập đưa ngón tay ra chỉ một chỗ trên Khô Đằng.

Lãnh Diễm lão tổ và Lục Vũ Tình nhìn theo hướng ngón tay, chỉ thấy chỗ Khô Đằng đó có một vết đứt gãy thật nhỏ, bởi vì dây leo héo rũ nên nhìn không rõ, nếu nhìn kỹ mới phát hiện ra được.

Chỗ đứt gãy này rõ ràng cho thấy có đồ vật gì đó bị hái xuống nên hình thành.

"Quả nhiên, chúng ta vẫn đến chậm một bước..." Lục Vũ Tình thở dài.

Huyền Thiên chi vật có thể luyện chế Tiên Thiên Tiên Khí, trân quý bực nào, chỉ chậm một chút mà ba người đã lỡ mất dịp tốt rồi.

Lãnh Diễm lão tổ cũng lộ ra vẻ cực kỳ ảo não, sắc mặt oán hận một chút.

"Được rồi, đã bị người lấy đi, cũng không còn cách nào khác. Xem ra vận khí của chúng ta còn kém một chút." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Vào thời khắc này, đỉnh thạch đàn loé lên hoàng ảnh, hai Đạo Binh kia đã bay đến, trong tay cầm hai cái túi trữ vật phình ra.

Lôi Trạch Tức Thổ ở phía ngoài cơ bản đều bị thu vào hết.

Hàn Lập đưa tay tiếp nhận hai túi trữ vật, lại vung tay lên thu hai Đạo Binh vào, đang tính nói cái gì đó.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Cấm chế ngôi sao phía trên dược viên lập loè rung rung, chấn động kịch liệt, phát ra thanh âm chấn động cực lớn.

Ba người Hàn Lập cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng vang thật lớn, một cỗ lực công kích đáng sợ đánh lên cấm chế ngôi sao, cấm chế chỉ mới khôi phục một chút uy năng liền hiện ra vô số vết rạn, sau đó đột nhiên vỡ vụn.

"Ha ha ha! Khí tức Linh dược thật nồng đậm, nơi đây tuyệt đối là Dược Viên không thể nghi ngờ." Một tiếng cười to từ phía trên truyền đến, đúng là thanh âm của Huyết Hàn.

Sắc mặt Lãnh Diễm lão tổ trắng bệch, lập tức hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nhanh chóng tụng đọc chú ngữ.

Đồng thời bên ngoài thân lóe lên quang mang, lập tức toàn bộ cơ thể sáp nhập vào mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày, cũng lập tức bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Một cỗ ánh sáng âm u bao phủ thân thể hắn và Lục Vũ Tình, hai người cũng lập tức biến mất.

Cấm chế ngôi sao vỡ vụn ra, hóa thành vô số lưu quang phiêu tán.

Hầu như ngay lúc ba người Hàn Lập thi triển bí thuật ẩn giấu không bao lâu, một đám tu sĩ bay vụt hạ xuống, đúng là Huyết Hàn và những tu sĩ Quỷ Khấp Tông kia.

Huyết Hàn vừa mới đứng vững thân hình, ánh mắt nhìn về phía trước, dáng tươi cười trên mặt lập tức cứng đờ, thân hình đang hạ xuống liền ngừng giữa không trung.

Những người khác cũng giống nhau, đều sững sờ.

Các nơi bên trong Dược Điền đâu còn nhìn thấy một cây Linh thảo nào, ngay cả rễ cũng bị đào đi, thậm chí Linh Thổ cũng bị cạo đi một lớp, khắp nơi đều là một mảnh hỗn độn, nếu không phải bố cục nơi đây, chỉ sợ căn bản nhìn không ra Linh Dược Viên.

"Đáng chết, có người nhanh chân đến trước rồi!" Bên cạnh Huyết Hàn, một trung niên nam tử sắc mặt vàng như nến căm hận nói ra.

Thoạt nhìn thần sắc những người khác cũng rất khó coi.

Sắc mặt Huyết Hàn càng khó coi vô cùng, hai đầu lông mày nhíu lại, cuồn cuộn lửa giận.

Những người khác nhìn thấy sắc mặt Huyết Hàn đều cẩn thận trầm mặc xuống.

"Đừng có ngu ngốc đứng ở chỗ này, đi nhìn xem bốn phía còn có... lưu lại cái gì hay không." Huyết Hàn thở dài một hơi, trên mặt lửa giận hơi thu lại, nói ra.

Những người khác vội vàng đáp ứng một tiếng, tự mình tản ra tìm tòi trong Dược Viên.

Huyết Hàn đứng ở không trung không hề động, ánh mắt nhìn khắp Dược

Viên, Thần Thức cũng tản ra.

Đằng sau một tảng đá lớn hẻo lánh trong dược viên, một hư ảnh đang trôi nổi tại đây.

Bên trong hư ảnh đứng đấy hai thân ảnh mơ hồ, đúng là Hàn Lập và Lục Vũ Tình.

Thần sắc Hàn Lập trịnh trọng, trong miệng lẩm bẩm, mười ngón nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết bắn ra.

Ánh sáng âm u chấn động nhẹ nhàng, chậm rãi hòa làm một thể với hư không.

Thần Thức đám người Huyết Hàn đảo qua nơi này, không có dừng lại mảy may, hiển nhiên cũng không phát hiện bất luận điều gì khác thường.

Sắc mặt Hàn Lập thoáng buông lỏng, bất quá động tác trên tay không buông lỏng chút nào, vẫn không ngừng bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt Huyết Hàn ở không trung chợt ngưng tụ, nhìn về phía thạch đàn chỗ sâu trong Dược Viên, một tay phất lên.

Một cỗ hắc quang bắn ra, lóe lên chui vào thạch đàn, rất nhanh quay về, bên trong bao bọc lấy gốc Khô Đằng kia, rơi vào trước người của lão.

Những người khác tìm tòi bốn phía đều không phát hiện gì, mắt thấy cử động của Huyết Hàn lần này đều bay tới.

"Cái này là... Huyền Thiên Tiên Đằng!" Huyết Hàn nhìn Khô Đằng, thân thể bỗng nhiên chấn động, trong miệng nói ra.

"Huyền Thiên Tiên Đằng? Nhìn đường vân phía trên, xác thực không sai! Đáng chết, Huyền Thiên chi bảo phía trên cũng bị tặc tử kia hái đi rồi!" Trung niên nam tử mặt vàng như nến biến sắc, cả giận nói.

"Đại nhân, Linh thảo nơi đây, còn có Huyền Thiên chi bảo, nhất định là bị

mấy người Lãnh Diễm lấy đi. Cũng may U Hàn Cung cũng không lớn, hơn nữa nhìn tình hình nơi này, có lẽ bọn chúng vừa rời đi không lâu, chúng ta mau đuổi theo, có lẽ còn đuổi kịp." Một đạo sĩ cao gầy lập tức nói ra.

"Không sai!" Những người khác cũng nhao nhao mở miệng.

Bên trong bóng đen đằng sau tảng đá lớn, ánh mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng.

Chỉ cần bọn Huyết Hàn rời khỏi, hắn thừa cơ thần không biết quỷ không hay chạy thoát.

Kỳ thật hắn cũng không phải thật sự kiêng kị Huyết Hàn này, dùng thực lực hắn hôm nay, mặc dù không có năng lực địch lại nhưng nghĩ cách tự bảo vệ mình chạy trốn tự hỏi vẫn có vài phần nắm chắc, nhưng lúc đó Lục Vũ Tình này lại giữ không được, đối với địa đồ trên người nàng này hắn vẫn có vài phần hứng thú đấy.

Huyết Hàn nghe những người chung quanh nói vậy, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn các nơi trong Dược Viên, tay chợt bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một viên hắc quang từ trong tay lão bắn ra, bay vụt lên không trung.

Hắc quang giống như vật còn sống nhúc nhích một lát, sau đó "Rầm Ào Ào" căng phồng lên, hóa thành một tấm lưới lớn màu đen, gắn vào trên không Dược Viên.

Bên trong hư ảnh, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

"Đại nhân?" Vị đạo sĩ cao gầy nghi hoặc nói.

"Đúng vậy, người hái đi Linh thảo và Huyền Thiên chi bảo khả năng không có đi xa, nhưng cũng có khả năng đang ẩn giấu nơi này. Bất luận khả năng nào đều không thể bỏ qua, món Huyền Thiên chi vật đó nhất định phải lấy trở lại!" Trong mắt Huyết Hàn hiện lên một tia quang mang cực nóng.

Dù sao nếu có một kiện Huyền Thiên chi vật để luyện chế Tiên Khí, kỳ thật thực lực liền tăng lên nhiều. Do vậy, ứng với lực lượng tăng thì quyền lợi của lão sẽ càng lớn, thậm chí có khả năng áp đảo những người khác phía trên.

"Thế nhưng nơi đây không có một người a?" Trung niên nam tử mặt vàng nhíu mày nói ra.

"Có thể bọn hắn thi triển bí thuật ẩn nấp tung tích, làm chúng ta không dò xét điều tra ra mà thôi. Đại nhân nói không sai, bất luận một điểm gì đều không thể bỏ qua." Ánh mắt đạo sĩ cao gầy nhìn khắp nơi nói.

"Quả thật có khả năng này." Trung niên nam tử mặt vàng nghe vậy, gật đầu nhẹ.

Huyết Hàn không để ý đến người xung quanh nghị luận, cười lạnh một tiếng, trong miệng lẩm bẩm.

Một viên ngân quang từ trên người lão bắn ra, là một tiểu tháp màu trắng hoàn mỹ, cao nửa xích, phía trên khắc từng đạo đường vân huyền ảo.

"Tử Vi Tháp!" Nhãn tình đạo sĩ cao gầy sáng lên.

Tiểu tháp màu trắng nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt hóa thành một cái tháp cao hơn một người, đường vân phía trên đều phát sáng lên, xoay tròn.

Từng gợn sóng màu trắng chói mắt từ trên tháp nổi lên, sau đó khuếch tan ra chung quanh.

Lập tức hư không nổi lên gợn sóng rung động như nước, thiên địa linh khí cũng rung động theo, dường như cùng cảm ứng với những gợn sóng màu trắng này.

Gợn sóng màu trắng rất nhanh tràn ngập toàn bộ Dược Viên, chỗ hai người Hàn Lập cũng bị gợn sóng màu trắng ảnh hưởng đến.

Ánh sáng âm u quanh thân hai người lập tức rung rung không thôi, thình lình từ trong hư không chậm rãi hiện ra, thân ảnh hai người trở nên ngày càng rõ ràng.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, trong miệng tụng chú ngữ gấp hơn, hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết.

Nhưng bất luận hắn thi pháp như thế nào cũng không thể ngăn cản thân ảnh hai người hiện ra.

Vào thời khắc này, một góc Dược Viên khác hiện ra một viên ánh sáng âm u, lập tức một tiếng trầm đục vang lên, ánh sáng âm u vỡ vụn ra, hiện ra thân ảnh Lãnh Diễm lão tổ, trên mặt gã tràn đầy vẻ kinh hoảng.

"Lãnh Diễm, quả nhiên là ngươi." Huyết Hàn nhìn Lãnh Diễm lão tổ, trong mắt loé lên hàn quang.

Thân ảnh Lãnh Diễm lão tổ run lên, trong mắt hiện ra một tia tuyệt vọng, ánh mắt chợt nhìn chung quanh, dường như đang tìm kiếm cái gì.

"Kết cục của kẻ phản bội chỉ có một con đường chết mà thôi, giết hắn đi." Huyết Hàn nhàn nhạt nói ra.

Đám người Quỷ Khấp Tông đáp ứng một tiếng, đều đánh tới hướng Lãnh Diễm lão tổ.

Hai người đứng trước nhất là đạo sĩ cao gầy và trung niên nam tử mặt vàng.

Hai tay đạo sĩ cao gầy vung lên, từng quang đoàn màu xanh bắn ra, bên trong lóe ra từng đạo lôi điện màu xanh, nhanh chóng bắn tới Lãnh Diễm lão tổ.

Bên ngoài thân trung niên nam tử mặt vàng đại phóng huyết quang, toàn bộ cơ thể lập tức hóa thành một đạo cột sáng huyết sắc.

Một hư ảnh quỷ vật thật lớn từ trong cột sáng huyết sắc hiện hiện phóng tới, miệng lớn há ra mãnh liệt cắn tới Lãnh Diễm lão tổ.

"Cốt Diễm tán nhân! Tịnh Minh chân nhân... Hai tặc tử các ngươi..." Bên ngoài thân Lãnh Diễm lão tổ đại phóng tinh quang, chạy trốn về đằng sau, trong miệng nghiêm nghị quát.

Gã còn chưa dứt lời, từng đạo quang mang Linh Bảo đã ầm ầm đánh tới, bao phủ thân ảnh của gã vào bên trong

------oOo------

Chương 431: Động Thiên khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cách đó không xa, Hàn Lập nghe Lãnh Diễm lão tổ hô to,trong mắt loé lên quang mang, bỗng nhiên tay bấm pháp quyết tản đi bí thuật ẩn nấp, lập tức thân ảnh hai người hiển hiện ra.

"Đi!"

Trong miệng quát khẽ một tiếng, một tay nắm lấy vòng eo Lục Vũ Tình, bên ngoài thân hiện ra từng đạo kim sắc hồ quang điện.

Những hồ quang điện này chỉ thoáng một cái, sau đó hội tụ lại đỉnh đầu hai người, trong khoảnh khắc hóa thành một tia chớp kim sắc vừa thô vừa to, bao lấy thân thể hai người bay về phía đỉnh đầu phá không đi.

Huyết Hàn thấy vậy cả kinh, nhanh chóng quay người lại.

"Ta biết ngay các ngươi chạy không xa, đang chờ các ngươi hiện thân đây!" Lão cười lạnh một tiếng, bấm niệm pháp quyết một cái.

"Xoẹt" một tiếng!

Lưới lớn màu đen phía trên dược viên đột nhiên vang lên tiếng ù ù một hồi, toả sáng hào quang, lập tức trở nên vừa thô vừa to gấp bội.

Đồng thời từng đạo chỉ đen tựa như một mảnh linh xà hẹp dài từ bốn phía lưới lớn và bên trong tiết điểm bắn ra, nhanh chóng vô cùng quấn quanh đạo tia chớp kim sắc đang phóng lên trời kia.

Những chỉ đen này uốn lượn giữa không trung, tốc độ mau kinh người, huyễn hóa ra đạo đạo tàn ảnh sương mù, so với kim sắc lôi điện còn nhanh

hơn một chút.

Tia chớp kim sắc kiệt lực tránh né, lướt đến lưới lớn màu đen trên đỉnh đầu nhưng ngay lúc cách lưới lớn mười trượng thì rất nhanh bị cuồng quyển chỉ đen đầy trời cuốn lấy.

Một cổ Pháp Tắc Chi Lực quái dị từ bên trong chỉ đen tán phát ra, có chút cùng loại với Cấm Cố pháp tắc, lập tức kim sắc lôi điện tán loạn ra, lộ ra thân hình Hàn Lập và Lục Vũ Tình.

Chỉ đen không có dừng lại, từ bốn phương tám hướng cuốn tới hai người, dày đặc như mưa, căn bản không thể tránh được.

Đồng tử Hàn Lập hơi co rụt lại, thần sắc vẫn không mảy may bối rối, kim quang sau lưng lóe lên.

Một viên luân màu vàng hiển hiện ra, chuyển động nhanh chóng vô cùng, dung nhập vào thân thể của hắn.

Lập tức trên thân Hàn Lập hiện ra một tầng kim quang nhàn nhạt, thân hình bắt đầu mơ hồ, tiếp tục phóng tới lưới lớn màu đen trên đỉnh đầu.

Tốc độ của hắn đột nhiên tăng nhanh vô cùng, hơn nữa biến hóa cực kỳ nhanh chóng, chỉ đen đầy trời bay vụt xuống, nhìn như bao phủ thân hình hắn, nhưng thân ảnh Hàn Lập liên tục huyễn hóa ra hơn mười đạo tàn ảnh, thình lình đơn giản né qua tất cả chỉ đen.

Biến hoá liên tiếp, trong chớp mắt đã xong.

Huyết Hàn vừa mới xoay người, còn chưa kịp bước ra một bước, Hàn Lập đã mang theo Lục Vũ Tình tránh thoát chỉ đen đầy trời, xuất hiện ở phía trên lưới lớn màu đen.

Trong mắt Huyết Hàn hiện lên vẻ kinh ngạc, bất quá lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Vọt qua lưới đen thì như thế nào, chỉ đen này chẳng qua là một loại biến

hoá của tấm lưới màu đen của lão mà thôi.

Lưới này không chỉ ẩn chứa Cấm Cố Pháp Tắc Chi Lực, hơn nữa cứng cỏi vô cùng, đủ để vây khốn tu sĩ Kim Tiên, huống chi Hàn Lập chỉ là một gã Chân Tiên Cảnh mà thôi.

Huyết Hàn lật tay thu hồi tiểu tháp màu bạc, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh, phóng tới phía hai người.

Vào thời khắc này, một cỗ khí tức cường đại vô cùng từ trên thân Hàn Lập bộc phát ra, thình lình đạt đến cấp độ Kim Tiên.

Tiếng đùng đùng vang lên không dứt!

Từng đạo kim sắc lôi điện từ trên người hắn phóng ra, kim sắc lôi điện này sáng long lanh, hơn nữa lại vừa thô vừa to, uy thế hơn xa kim sắc lôi điện vừa rồi, trong đó thình lình còn kèm theo một cỗ chấn động nhè nhẹ Pháp Tắc Chi Lực.

Cùng lúc đó, một cái càng cua cực lớn bỗng nhiên từ trong cơ thể Hàn Lập thò ra, phía trên quấn quanh từng đạo kim sắc lôi điện óng ánh vừa thô vừa to, giống như một cái kéo lôi điện cực lớn, cắt vào lưới lớn màu đen.

"Xoẹt!"

Lưới lớn màu đen thình lình bị cắt ra một cái lỗ hổng, tuy rằng không lớn, nhưng đủ cho hai người chui qua.

Huyết Hàn nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, hóa thành một đạo ảo ảnh, từ bên trong miệng quang tráo tử sắc bắn ra, bỏ chạy ra ngoài.

Hắn không dừng lại chút nào, thân hình mơ hồ một cái, sau một khắc liền xuất hiện ở xa xa phía chân trời, lại lóe lên triệt để biến mất vô tung.

Hầu như ngay lúc Hàn Lập bỏ chạy, thân hình Huyết Hàn cũng theo sát phía

sau phóng qua lưới lớn màu đen ra ngoài, nhìn về phía Hàn Lập bỏ chạy.

"Đáng chết, mau đuổi theo cho ta!" Huyết Hàn nổi giận gầm lên một tiếng.

...

Trong một mảnh rừng rậm bên trái một đỉnh núi.

Một đạo kim quang lóe lên rơi ở chỗ này, quang mang thu vào hiện ra thân ảnh Hàn Lập và Lục Vũ Tình.

"Hàn đại ca, vì sao không trực tiếp ngự không rời xa nơi này?" Thần sắc Lục Vũ Tình có chút bối rối, mở miệng hỏi.

"Gã cầm đầu là một Kim Tiên. Nếu như chỉ một mình ta, so đấu độn tốc ta chưa hẳn thua hắn, nhưng mang theo ngươi thì không nắm chắc toàn thân trở ra. Một khi trốn chạy đến hải vực, không có vật che chắn, chúng ta sẽ rất khó thoát khỏi bọn họ." Ánh mắt Hàn Lập băn khoăn ở trên không, giải thích.

Lục Vũ Tình nghe vậy, thần sắc hơi đổi, trong nội tâm cảm thấy may mắn là Hàn Lập không có lựa chọn vứt bỏ nàng mà đi.

"Bất quá, trốn ở chỗ này cũng không phải sách lược vẹn toàn, chúng ta cần phải che giấu khí tức, ẩn núp đến địa phương khác trên đảo rồi rời đi. Đúng rồi, ngươi có Linh bảo có thể che giấu khí tức không?" Hàn Lập thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi.

"Ân, gia phụ đã bỏ ra một số tiền lớn sắm cho ta một kiện." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ nói ra.

Dứt lời, thủ chưởng của nàng lật ngược, lấy ra một kiện sa y cực mỏng màu trắng như tuyết, mặc vào người.

Vừa mới mặc sa y vào, lập tức sáng lên một tầng bạch quang yếu ớt, lóe lên sáp nhập vào quần áo trên người Lục Vũ Tình.

Cùng lúc đó, khí tức trên thân nàng cũng trở nên như có như không.

"Đúng vậy, chỉ cần chạy xa khoảng cách nhất định, có lẽ sẽ không bị phát hiện." Hàn Lập dò xét một chút, thoả mãn gật đầu, nói ra.

Đang nói chuyện, hắn cũng thúc giục mặt nạ Vô Thường Minh và bí thuật ẩn nấp, triệt để che đậy khí tức của mình lại.

Sau đó, hai người đi ngược với hướng Dược Viên, đi vào chỗ rừng sâu.

Sau khi hai người rời đi không lâu thì có bốn đạo nhân ảnh từ trên không trung phi thân hạ xuống, rơi vào vị trí bọn hắn dừng lại lúc trước.

"Khí tức hai người kia đến đây liền mất đi..." Cốt Diễm tán nhân nhìn chung quanh một vòng, lông mày nhíu chặt nói.

"Hẳn là sợ bị chúng ta phát hiện, dùng ẩn nặc thuật rồi." Một gã đại hán dáng người cường tráng như thiết tháp cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Bất luận thế nào cũng phải tìm ra bọn hắn, nếu không Huyết Hàn đại nhân truy cứu, chúng ta đảm đương không nổi." Một gã tu sĩ Thập Phương Lâu khác có vẻ mặt đau khổ, lo lắng nói.

"Hắc hắc, không cần kinh hoảng, ở chỗ ta có một con thú có tiểu thần thông truy tìm dấu vết, có thể thử một lần." Tịnh Minh chân nhân vừa cười vừa nói.

Dứt lời, thủ chưởng lật ngược, trong lòng bàn tay gã xuất hiện một tiểu đỉnh màu tử kim lớn cỡ lòng bàn tay.

Nắp tiểu đỉnh mở lên liền chui ra một dị thú có cái mũi dài, tướng mạo cổ quái, hai mắt nó nhắm nghiền, cái mũi co lại, lộ ra vẻ ngây thơ, trông rất sống động.

Tịnh Minh chân nhân lấy ra một đoạn hương liệu màu đen, ngón tay cháy lên ngọn lửa đốt nó rồi ném vào tiểu đỉnh, sau đó song chỉ giơ lên, trong miệng đọc một câu khẩu quyết, điểm vào đầu dị thú trên nắp đỉnh.

Chỉ thấy hai mắt dị thú bỗng nhiên mở ra, lộ ra hai con mắt như hai khỏa bảo thạch màu hồng, nó duỗi dài cổ ra ngửi bốn phía một vòng, sau đó khẽ chuyển chỉ về hướng hai người Hàn Lập, phun ra một làn khói khí đậm đặc màu trắng.

"Con vật này tên là Khứu Linh Đỉnh, có thể ngửi được mùi các tu sĩ thông qua pháp lực lưu lại trong không khí, và mùi dấu vết khí tức, lại càng mẫn cảm với mùi thơm cơ thể nữ tử. Bất quá, khoảng cách thời gian không được quá dài, cho nên chúng ta phải tranh thủ thời gian đuổi theo." Tịnh Minh chân nhân cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

Ba người còn lại thấy thế đều vui vẻ, vội vàng men theo hướng khói khí chỉ, đuổi theo.

Lại nói hai người Hàn Lập một mực hành tẩu dọc theo rừng rậm, không bao lâu thì đi tới một mảnh lâm viên rách nát hoang phế.

Phóng nhãn nhìn qua, toàn bộ đình đài lầu các bên trong vườn đã sụp đổ, khắp nơi đều mọc lên rêu xanh trắng nõn, dây leo rậm rạp quấn quanh.

Diện tích lâm viên hoang phế này không quá lớn, căn bản là bắt đầu từ biên giới phiến rừng rậm này, đi hết lâm viên thì cũng tới phần cuối rừng rậm.

Cửa vào lâm viên là một cổng vòm hình tròn đã sụp một nửa, bên ngoài có một con đường nhỏ mọc đầy cỏ hoang, uốn lượn một mực kéo dài tới dưới chân núi.

"Không đúng, đằng sau có người đuổi kịp rồi..." Hàn Lập bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía rừng rậm, nói ra.

"Chúng ta rõ ràng đã che giấu khí tức, bọn họ làm thế nào đuổi theo được?" Lục Vũ Tình cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua, kinh ngạc hỏi.

"Chúng ta có bí thuật che đậy khí tức, bọn hắn chưa hẳn không có bí thuật dò xét chúng ta, thật sự không được, cũng chỉ có thể cố chạy xa..." Hàn Lập còn chưa nói hết, thần sắc bỗng nhiên biến hóa, trong miệng kinh ngạc "Ồ"

nhẹ một tiếng.

"Làm sao vậy, Hàn đại ca?" Lục Vũ Tình có chút khẩn trương hỏi.

Hàn Lập không có trả lời, bước nhanh đến trước cổng vòm đã sập một nửa, cẩn thận đánh giá.

Lục Vũ Tình thấy thế, cũng đi qua, chau mày nhìn về phía cổng vòm.

Trong mắt nàng và Hàn Lập không hẹn mà cùng sáng lên quang mang, một lam một tối nhìn vào.

"Hàn đại ca, ngươi thấy điều gì không ổn sao?" Sau một lát, Lục Vũ Tình thu hồi ánh mắt, nghi ngờ hỏi.

"Ngươi cũng không nhìn ra cái gì sao? Chắc là ta quá lo lắng, chúng ta đi thôi." Hàn Lập nghe vậy, liếc nhìn Lục Vũ Tình, khẽ lắc đầu nói ra.

Dứt lời, hai người liền sải bước đi, bước vào trong cổng vòm hình tròn.

Kết quả vừa vào cửa cổng, lập tức không gian chung quanh hai người vặn vẹo một hồi, giống như là một tấm giấy trắng bỗng nhiên bị một ngón tay chọc vào phía trong một chút, lập tức bề mặt hiện ra từng tầng nếp gấp.

Trong nội tâm Hàn Lập cả kinh, muốn lui về phía sau cũng đã không còn kịp rồi, một bước đạp vào khoảng không phía sau, toàn bộ cơ thể lảo đảo một cái, hướng phía trước kìm lại mới đứng vững thân hình.

Lục Vũ Tình bên cạnh hắn càng không đứng vững, té xuống phía trước, may mắn tay mắt hắn lanh lẹ chụp lấy nàng, mới không gây ra cảnh Tiên Nhân té nhào đáng chê cười.

"Đây là địa phương nào... Chúng ta là..."

Lục Vũ Tình đứng lên, sau đó nhìn về cảnh vật trước mắt, lập tức hoảng sợ nói.

Chỉ thấy trước mắt của nàng, từ trống rỗng xuất hiện một dãy sơn mạch hẹp dài kéo dài mấy trăm dặm, phía trên dãy núi phập phồng, quần phong uốn lượn, giống như chỗ bọn họ liên thông lại với hòn đảo nhỏ.

Hàn Lập quay đầu lại nhìn thoáng qua, cổng vòm hình tròn đã sập một nửa vẫn đứng đó, chẳng qua là so sánh với hoàn cảnh bên này có vẻ không hợp với nhau.

"Chỗ này còn có Động Thiên khác nữa, cổng vòm này chính là cửa vào." Hàn Lập trầm ngâm một lát, ánh mắt chớp lên, chậm rãi mở miệng nói ra.

------oOo------

Chương 432: Xuyên Giới Bia

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nơi này thiết kế xếp đặt thật sự tinh xảo, trước khi tiến vào chúng ta lại không phát hiện nửa điểm không gian chấn động..." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, tự đáy lòng tán thán.

"Ngược lại ta có một suy đoán, có lẽ nơi này vốn là một thông đạo chỉ đi về một hướng, cho nên chỉ có thể từ nơi này đi đến hướng lâm viên bên kia. Không biết có phải vì nguyên nhân cổng vòm tổn hại hay không, mới biến thành tình huống hai bên đều có thể thông qua với nhau." Hàn Lập suy tư một lát nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy, lập tức nhìn hướng cổng vòm dò xét qua, rất nhanh liền phát hiện, ở phía trên quả nhiên có từng đợt không gian chấn động truyền đến khi có khi không.

"Tiến vào chỗ không gian ẩn giấu này, có lẽ bọn hắn khó tìm được chúng ta." Lục Vũ Tình thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hàn Lập nói.

"Chúng ta cũng không thể chủ quan, chẳng phải lúc trước bọn hắn dùng bí thuật gì truy tung chúng ta sao?" Hàn Lập lắc đầu nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy, trầm mặc lại.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên phất ống tay áo lên.

Một đạo kim sắc quang mang từ trên người hắn bay vút ra, hiện ra một gã Hoàng Bào đạo nhân, đúng là Giải Đạo Nhân.

"Hàn đạo hữu, ta tuy là Khôi Lỗi chi thân, lại nhận ngươi làm chủ, nhưng

mấy ngày nay ngươi gọi ta vô số lần cũng không tránh khỏi phiền hà a?" Giải Đạo Nhân vừa xuất hiện, thoáng nhìn Lục Vũ Tình, sau đó truyền âm cho Hàn Lập.

"Tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, đúng là bất đắc dĩ. Lần này gọi ngươi ra là muốn cho ngươi một ít Tiên Nguyên Thạch, chuẩn bị bất cứ tình huống nào... Ngươi nhìn xem có đủ sử dụng hay không?" Hàn Lập cười khổ một tiếng, lật tay lấy ra một cái túi trữ vật đưa tới, nói.

"Nếu không phát động một ít bí thuật cần thiết, số còn lại cũng miễn cưỡng đủ cho ta chữa trị tổn hao lúc trước." Thần sắc Giải Đạo Nhân không thay đổi, tiếp nhận túi trữ vật dò xét một chút, nói ra.

"Tốt, vậy Giải đạo hữu hãy đi về trước tĩnh dưỡng. Một khi ta lại triệu hoán ngươi ra, chỉ sợ chính là thời khắc mấu chốt rồi." Hàn Lập gật đầu nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, không nói gì thêm, thân hình lần nữa hóa thành một đạo kim quang, bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Lục Vũ Tình lẳng lặng đứng yên bàng quan một màn này, tuy rằng không tránh được sự hiếu kỳ với thân phận Giải Đạo Nhân, nhưng nàng thực sự thức thời không có hỏi nhiều.

"Bất luận như thế nào, trước tìm hiểu kỹ nơi đây là địa phương nào đã..."

Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, ánh mắt nhìn về phương xa, buông ra thần thức dò xét mảnh sơn mạch phía trước.

Sau một lát, hắn thu hồi thần thức, lông mày nhăn lại nói:

"Nơi này có chút cổ quái, thoạt nhìn tựa hồ là một chỗ không gian độc lập, thần thức bay ra bên ngoài phạm vi sơn mạch liền vấp phải sự cản trở, chỉ có thể dò xét khu vực bên trong sơn mạch."

"Bây giờ chúng ta nên làm gì, hay là đi xem một chút a?" Lục Vũ Tình hỏi.

"Nếu nơi này là một khu vực phong bế, vậy cửa ra vào không chỉ có một

cái, chúng ta trước đi qua ngọn núi bên kia xem xét, không chừng có thể tìm được cửa ra vào nơi đây." Hàn Lập sau một phen suy tính, nói ra.

Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, không có dị nghị với phán đoán của Hàn Lập.

Quyết định xong, lập tức hai người khởi hành, hóa thành hai luồng phi hồng cùng bay vào chỗ sâu trong sơn mạch.

Thân ở không trung, Hàn Lập mới phát hiện lúc trước thân núi bị che chắn không thấy rõ toàn cảnh, thì ra toàn bộ sơn mạch cũng không phải kéo dài một mảnh, mà chỉ kéo dài hơn mười dặm, sau đó phân nhánh ra, biến thành hai nhánh sơn mạch.

"Hàn đại ca, chúng ta đi hướng nào?" Lục Vũ Tình nhìn ngã ba phía dưới, dò hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn xuống hai sơn mạch phía dưới, thần thức lần nữa phóng xuống dưới, muốn dò xét ra chút gì trong đó, kết quả lại giống lúc trước, hiệu quả quá mức nhỏ bé.

"Hai bên phía dưới đều nhìn không ra khác biệt gì, chỉ có thể dò xét qua một lần thôi, trước đi qua bên này..."

Hàn Lập dơ ngón tay lên định chỉ một hướng, bỗng trong nội tâm khẽ động, ngừng nói.

Hắn kinh ngạc phát hiện, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể mình đột nhiên trở nên náo động khó hiểu, thông qua tâm thần liên hệ, không ngừng truyền tới hắn một loại tâm tình khó nói nên lời.

Loại tâm tình này giống như hưng phấn, hoặc như là kinh ngạc, lại giống như luống cuống, hoặc như là kích động...

Hàn Lập suy nghĩ một chút, thủ chưởng lật ngược, một đạo ánh sáng màu xanh hiện lên, là chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang lơ lửng trong lòng bàn tay hắn.

Nhưng mà, kiếm này vừa xuất hiện lập tức muốn tháo chạy về phía sơn mạch bên phải, nếu không phải tâm niệm Hàn Lập vừa động liền khống chế được nó thì nó đã bay đi rồi.

"Hàn đại ca, cái này là..." Lục Vũ Tình thấy thế, vội vàng hỏi.

"Chẳng biết tại sao, bổn mạng phi kiếm của ta dường như bị cái gì tác động, muốn bay về hướng sơn mạch bên kia." Hàn Lập nắm chặt chuôi kiếm, nhìn sơn mạch phía dưới nói ra.

"Hàn đại ca, phi kiếm nếu như có linh tính, chắc là cảm ứng được cơ duyên gì đó? Chúng ta đang tính chọn một đường đi, nếu như phi kiếm chọn bên này, chúng ta sao không đi bên hướng đó?" Lục Vũ Tình suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ chốc lát, gật đầu nói.

Dứt lời, hai người liền bay về hướng sơn mạch bên phải.

Thời điểm tới gần điểm phân nhánh, bỗng nhiên Hàn Lập ngừng lại, quay đầu nhìn một cái về vị trí cổng vòm.

"Lục cô nương, có thể đưa ta một đoạn vải quần áo?" Hắn bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Tuy trong mắt Lục Vũ Tình hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng cũng không do dự liền "Xoẹt" một tiếng, xé xuống một đoạn mép váy, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhận lấy, run tay lên, gọi ra hai cự viên khôi lỗi.

Hắn trước đem đoạn quần áo Lục Vũ Tình cột vào trên ngón tay một Khôi Lỗi, sau đó lại đem một đoạn thần niệm của mình đầu nhập vào cơ thể một Khôi Lỗi khác, ra lệnh cho bọn chúng bay xuống sơn mạch bên trái.

Lục Vũ Tình thấy thế, đôi mắt sáng ngời, không khỏi tán thán nói: "Vẫn là Hàn đại ca suy nghĩ chu toàn, như vậy dù cho đám người kia có đuổi theo

đến đây, cũng chưa chắc lập tức tìm được chúng ta."

"Nếu vận khí chúng ta tốt một chút, bọn hắn thật sự đi bên kia, bất kể gây ra cái gì hay là chém giết Khôi Lỗi của ta, chỉ cần gây ra động tĩnh gì, chúng ta liền sớm phát hiện ra được." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy, trong nội tâm có chút nghi hoặc, cuối cùng một người trải qua con đường phát triển như thế nào mới có thể đạt đến trình độ tâm tư kín đáo đáng sợ đến như thế?

"Tốt rồi, chúng ta đi thôi."

Hàn Lập nói một tiếng, sau đó bay về phía sơn mạch bên phải. Lục Vũ Tình cũng đi theo.

Hai người vừa mới bay đến phía trên sơn mạch này thì Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay Hàn Lập bỗng nhiên rung rung kịch liệt, lăng không sinh ra một cỗ đại lực, kéo hắn bay xuống dưới.

Lúc gần tới rừng, bỗng nhiên trong tay áo Hàn Lập ánh sáng màu xanh bắt đầu khởi động, tự hành phiêu phù dựng lên.

Ngay sau đó, ống tay áo bỗng nhiên mở ra, bên trong ánh sáng màu xanh phun ra, từng chuôi phi kiếm màu xanh lần lượt phóng ra, lần lượt từng chuôi phóng nhanh xuống dưới.

Trong nội tâm Hàn Lập không khỏi cả kinh, vội vàng một bên buộc chặt ống tay áo, một bên dùng tâm thần liên hệ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, muốn gọi chúng trở về, nhưng hơn mười thanh phi kiếm đã bay ra ngoài lại như hoàn toàn mất đi sự khống chế, căn bản không chịu nghe lệnh hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó ánh sáng màu xanh quanh thân chớp động, vội vã bay theo hướng đám phi kiếm.

Ánh mắt Lục Vũ Tình ngưng tụ, không do dự, cũng lập tức đuổi theo.

Sau khi rơi xuống dất, trong lòng Hàn Lập xiết chặt.

Hắn đột nhiên phát hiện, những phi kiếm bay đi vừa rồi, trong nháy mắt bỗng nhiên cắt đứt liên hệ với hắn. Lúc này hắn không cảm giác được những phi kiếm kia nữa rồi.

Hắn kiềm chế sự nôn nóng trong lòng, ánh mắt quét chung quanh một vòng, phát hiện mình đang đứng tại một mảnh lâm viên hoang phế mọc đầy cỏ, chung quanh tràn đầy cỏ khô và cây thấp nhìn rất lộn xộn.

Mặt đất dưới chân, dường như vốn có một con đường nhỏ lót bằng gạch xanh, chẳng qua giờ phút này bị cành khô lá vàng trộn lẫn bùn đất vùi lấp, hầu như không cách nào thấy rõ.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, thần thức không ngừng quét chung quanh, lại không thu hoạch được gì.

Mà lúc này, những phi kiếm còn lại trong tay áo hắn đang không ngừng vũ động, muốn phá tan sự cầm cố của hắn.

Hàn Lập cúi đầu liếc qua ống tay áo đang phiêu phù cuồn cuộn, bàn tay bỗng nhiên buông lỏng, buông một chuôi phi kiếm bên trong tay áo ra.

"Vèo "

Chuôi phi kiếm màu xanh này lập tức từ trong tay áo hắn nhanh chóng bắn ra, lóe lên liền bay vào chỗ sâu trong lâm viên phía dưới.

Lam quang trong đôi mắt Hàn Lập sáng ngời, tâm thần khóa nhanh chuôi phi kiếm, thân hình dựng lên, nhanh chóng đuổi theo.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy phi kiếm xuyên thẳng tắp qua tầng tầng chướng ngại, bay thẳng đến chỗ sâu nhất trong lâm viên, cuối cùng đâm thẳng vào tấm mộ bia màu đen cao cỡ nữa thân người, chui vào trong đó biến mất.

Mộ Bia màu đen kia đứng thẳng tắp, phía trên ngoại trừ lưu lại dấu vết ăn

mòn của thời gian, cũng chỉ có chút ít màu tối của rêu xanh, không có khắc bất luận văn tự gì.

Phía sau Mộ Bia là một mảnh đất vun lên, thoạt nhìn giống như những phần mộ thông thường.

Lam quang trong mắt Hàn Lập bắt đầu khởi động, dùng Minh Thanh Linh Mục quét qua Mộ Bia màu đen kia, chỉ cảm thấy phía trên có từng đợt không gian nhộn nhạo rung động lấy mắt thường khó phân biệt được.

Lông mày hắn nhíu chặt đi tới phía trước, đưa tay đè xuống tấm bia mộ.

Chỉ thấy trên bia mộ nhộn nhạo lên một tầng hắc sắc quang mang, lóe lên vài cái liền khôi phục nguyên trạng.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt nhấn xuống bốn phía tấm bia mộ, nhưng bất luận hắn thử như thế nào, trên bia mộ đều chỉ có hắc quang nhộn nhạo, thủy chung không phản ứng gì khác.

Lúc này, Lục Vũ Tình cũng chạy tới, độn quang thu vào đứng bên cạnh Hàn Lập, ánh mắt đảo qua khắp nơi, sau đó đồng dạng rơi vào trên tấm bia mộ, ngưng thần tra xét.

"Mộ Bia này..." Sau một lát, nàng có chút do dự nói.

"Như thế nào? Ngươi biết vật ấy?" Hàn Lập quay đầu nhìn nàng, hỏi.

"Nếu như ta không có nhận lầm thì nó hẳn là một khối Xuyên Giới Bia, bên trong đảo phủ chủ chúng ta cũng có một khối." Lục Vũ Tình nói.

"Xuyên Giới Bia? Đó là vật gì?" Hàn Lập hơi ngẩn ra, có chút nghi hoặc hỏi.

"Nó cùng loại với Truyền Tống trận, coi như là một loại Không Gian Pháp Bảo a. Bất quá nó là truyền tống một chiều, về sau liền không cách nào quay trở về đường cũ." Lục Vũ Tình giải thích.

"Ngươi có biện pháp nào thúc giục vật ấy không?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, vội vàng hỏi.

------oOo------

Chương 433: Kiếm Tông tuyệt tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Để ta thử một lần." Sau khi suy nghĩ một chút, Lục Vũ Tình nói.

"Làm phiền." Hàn Lập gật đầu, nói.

Lục Vũ Tình đi tới trước, vẫy tay một cái, trong lòng bàn tay lóe lên linh quang, hiện ra một cái vòng ngọc màu đen hình bát giác, bề mặt khắc rõ hoa văn hình xoắn ốc hết sức cổ quái, thành tầng tầng lớp lớp cùng một chỗ, khiến cho người nhìn hoa cả mắt.

"Đây là chìa khoá của tấm Xuyên Giới bia ở trong phủ chúng ta, có người nói nó cùng với Xuyên Giới bia đều là tổ truyền. Chìa khóa này có thể sử dụng ở đây hay không kỳ thực muội cũng không chắc lắm." Vừa dứt lời, Lục Vũ Tình nhấc một tay lên, bấm ra một pháp quyết, đánh lên trên vòng ngọc.

Chỉ thấy sau khi một đạo thanh quang bay vào vòng ngọc, hoa văn hình xoắn ốc trên đó đột nhiên xoay tròn, phun ra một luồng hào quang màu đen chiếu vào Xuyên Giới bia.

Trên Xuyên Giới bia cũng theo đó hiện ra một văn lộ hình xoắn ốc, sau khi văn vẹo một hồi, ở giữa liền sinh ra một vòng xoáy màu đen lớn chừng bàn tay, chầm chậm xoay tròn.

Chỉ là vòng xoáy này lúc lớn lúc nhỏ, tựa hồ có một cỗ lực lượng thần bí muốn không ngừng mở rộng, nhưng ngược lại cùng lúc đó cũng có một cỗ lực lượng khác muốn dồn ép lại.

"Chẳng lẽ... " Hàn Lập thấy vậy, chân mày hơi nhíu.

"Hàn đại ca, tựa hồ chìa khóa của muội cũng không hoàn toàn phù hợp với tấm Xuyên Giới bia này, mau rót thêm càng nhiều Tiên linh lực cho vòng ngọc, hỗ trợ muội mở Xuyên Giới bia." Lục Vũ Tình mở miệng, kêu lên.

Hàn Lập không nói hai lời, lập tức khoát tay, đánh về phía vòng ngọc trong tay Lục Vũ Tình, Tiên linh lực vô cùng tràn trề trong cơ thể tuôn trào ra mãnh liệt, rót vào trong vòng ngọc.

Trong nháy mặt, đạo quang trụ màu đen phun ra từ trong vòng ngọc đen kia chợt biến lớn, khiến cho hầu như cả mặt ngoài tấm bia nhộn nhạo lên từng tầng hào quang màu đen, không ngừng vặn vẹo.

Cùng lúc đó, vòng xoáy ở chính giữa vốn lớn chừng bàn tay dường như đã vượt lên trên cỗ lực lượng thần bí muốn áp chế nó, từng điểm từng điểm biến lớn với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lục Vũ Tình thấy vậy, nhất thời lộ vẻ vui mừng, Hàn Lập cũng vậy.

Chỉ thấy tốc độ xoay tròn của vòng xoáy màu đen trên Xuyên Giới bia càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên rực rỡ ô quang, từ đó truyền lực hấp dẫn kỳ dị, lập tức hút trọn hai người Hàn Lập vào.

Sau đó Hàn Lập chỉ cảm thấy một hồi long trời lở đất, đầu tiên là trước mặt chợt tối sầm, rồi lại sáng lên.

Còn không đợi thân hình hắn đứng vững để thấy rõ ràng tình huống chung quanh, phi kiếm còn sót lại trong tay áo lại một lần nữa bạo động.

Lần này so với trước kia còn mạnh hơn gấp mấy lần!

Hắn cũng không kịp ngăn cản, từ trong ống tay liền có vài chục đạo thanh quang cùng nhau tuôn ra, ở giữa không trung vẽ ra từng vệt cầu vồng màu xanh rất dài, như hơn mấy chục con du long màu xanh vội vã phóng vút lên cao, trong nháy mắt liền chui vào trong mây, biến mất không thấy.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, có chút bất đắc dĩ, rung ống tay áo trống rỗng, nhìn về phía trước người.

Phía trước người hắn thình lình lại là một ngọn núi lớn đứng sừng sững, cao vút đến tầng mây.

Trên ngọn núi cao chọc trời này, thảm thực vật rậm rạp, xanh tốt, có thể thấy là một mảnh lớn xanh tươi, khắp nơi toả ra sinh cơ bừng bừng, quả thực cách biệt một trời một vực so với cảnh lúc trước.

Cảnh trước mặt khác biệt hoàn toàn so với trước đây, khiến cho Hàn Lập có chút hoài nghi không biết có phải mình lại một lần nữa bị lâm vào ảo cảnh?

Sau khi dùng Minh Thanh Linh Mục và Chân Thực Chi Nhãn dò xét qua, hắn liền phát hiện nơi này cũng không phải là ảo cảnh gì, mà là thế giới chân thực.

Giữa lúc hắn đang nghi hoặc, không gian bên cạnh văn vẹo một hồi, sau đó thân ảnh Lục Vũ Tình lảo đảo xuất hiện ở xuất hiện bên người hắn.

"Hàn đại ca, chẳng lẽ chúng ta đã tiến nhập Xuyên Giới bia?" Lục Vũ Tình thấy cảnh tượng trước mắt cũng rất nghi hoặc, nhịn không được mở miệng hỏi.

"Ta nghĩ chắc là vậy! Nơi này có chút cổ quái, bây giờ tất cả bổn mạng phi kiếm của ta đều bay đến ngọn núi này rồi." Hàn Lập chỉ về phía đỉnh núi, nói.

Lúc trước bởi vì liên hệ với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị cắt đứt nên Hàn Lập có vẻ hơi nôn nóng, lúc này đi qua Xuyên Giới bia đến chân núi nơi đây, tuy tất cả phi kiếm đều bay hết ra ngoài nhưng liên hệ cùng với phi kiếm lại một lần nữa quay trở lại, khiến cho hắn yên tâm hơn một chút.

"Đi đến đó thử xem, có lẽ những người Thập Phương Lâu đó không đuổi kịp rồi. Nếu phi kiếm ở trên núi, chúng ta sẽ thu hồi lại, sau đó tranh thủ thời gian tụ hợp với các đạo hữu Chân Diễm Tông kia." Ánh mắt Lục Vũ Tình lóe lên, nàng nói.

"Chúng ta đi thôi."

Hàn Lập không thể hiện rõ ý kiến, chỉ nói thế, rồi đồng thời vung tay áo lên, cả người hóa thành một đạo thanh quang, phóng thẳng lên trời.

Nhưng mà, hắn vừa phóng lên cao không quá trăm trượng, phong vân phía trên đỉnh đầu nhất thời biến sắc, một cỗ uy áp vô hình tự nhiên sinh ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên bầu trời, tầng mây bỗng nhiên ép xuống thêm vài phần, một cỗ kiếm khí hùng dũng, vô cùng mênh mông nhất thời từ trên cao cuồn cuộn kéo tới. Vô số đạo kiếm quang mờ mờ, chằng chịt, chen chúc, giống như thiên quân vạn mã, xông tới với khí thế cực kỳ hùng tráng.

Lục Vũ Tình thấy cảnh này, thân hình vừa mới phi lên, lại vội vã hạ xuống, sắc mặt trắng bệch.

Hàn Lập ở giữa không trung, ánh mắt hơi loé lên, quanh thân sáng lên từng quang điểm màu lam, đột nhiên vung lên một quyền đánh lên bầu trời kiếm quang.

Một đạo quyền cương vô hình như xẻ ngược dòng nước, xông thẳng lên bầu trời.

Một tiếng "ầm ầm" vang rất lớn.

Bầu trời rung động một hồi, phảng phất như toàn bộ hư không đều bị đánh cho vỡ nứt, phát ra liên tiếp tiếng "ken két".

Chỉ thấy kiếm quang khắp trời đang hạ xuống chợt chậm lại, vô số kiếm quang chỗ tiếp xúc với quyền cương ầm ầm vỡ nát, nổ tung thành vô số mảnh nhỏ mà mắt thường có thể thấy được, ở giữa nhất thời lộ ra một lỗ thủng cực lớn.

Hàn Lập thấy thế, thân hình phóng lên, lao nhanh tới lỗ thủng kia.

Nhưng mà, còn không đợi hắn bay tới bên miệng lỗ thủng, tầng mây trên

bầu trời tựa hồ lại đè xuống dưới thêm một lần nữa. Phía trên lỗ thủng trong hư không hiện lên một tầng kiếm quang màu sáng bạc không biết từ đâu sinh ra, lấp vào chỗ đó, rồi đổ sập về phía Hàn Lập.

Chân mày không khỏi khẽ nhíu một chút, hắn liền nhấc tay, vung lên phía trên.

Một mảnh ô quang lập tức từ trong lòng bàn tay hắn phụt ra, hóa thành một cự luân màu đen có khắc hoa văn, vang lên "vù vù" lao về phía kiếm quang màu bạc kia.

"Keng keng keng..."

Liên tiếp tiếng kim loại giao nhau vang lên, khiến người nghe bị một hồi chói tai, choáng váng.

Trọng Thủy Chân Luân trải qua nhiều lần được Hàn Lập tế luyện, nhất là sau khi trọng thủy tầng hai dung nhập vào, uy năng bây giờ đã đạt đến mức độ khó tin.

Thuỷ đạo văn sinh ra trên đó toả ra quang mang rực rỡ, làm cho ô quang thân luân càng thêm nổi bật, thoạt nhìn quả thực như một vầng mặt trời màu đen.

Dưới sự thúc giục của Hàn Lập, Trọng Thủy Chân Luân như một cái ma bàn màu đen to lớn, điên cuồng xoay tròn, không ngừng nghiền cho kiếm quang khắp trời thành phấn vụn.

Nhưng tầng tầng kiếm quang bị đánh tan thì theo đó tầng mây trên bầu trời càng ngày càng thấp, kiếm quang sinh ra trong hư không cũng trở nên càng ngày càng dày đặc, đồng thời trạng thái ban đầu vốn hơi mờ, lại ngày càng trở nên ngưng thực như thật.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không gian chung quanh tựa hồ bị dồn nén có hơi chút vặn vẹo, bầu không khí chung quanh tựa hồ cũng trở nên ngưng trọng, càng ngày càng ép chặt cứng.

Sau khi trải qua thử nghiệm, Hàn Lập rốt cục vững tin, nếu là mình bất chấp liều mạng ra sức chống lại, cũng có thể dựa vào khí lực Huyền Tiên và một thân thần thông gắng gượng chống đỡ bay được lên trên đỉnh ngọn núi này, nhưng cũng khó bảo đảm bản thân sẽ không bị hao tổn.

Hiện nay thân ở trong Minh Hàn Tiên Phủ, khả năng gặp phải nguy hiểm liên tiếp xuất hiện, tuy là lo lắng tình cảnh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhưng hắn cũng không muốn lại tiếp tục mạo hiểm bay lên đỉnh núi.

Vì vậy, hắn một lần nữa hạ xuống đất, nói với Lục Vũ Tình: "Kiếm khí nơi này không biết tịch luỹ bao nhiêu năm tháng, thực sự quá mức dồi dào, không có biện pháp bay lên, chỉ có thể đi bộ leo lên núi thôi."

"Lấy cước trình của chúng ta, bộ hành leo núi cũng không tốn nhiều thời gian." Lục Vũ Tình gật đầu, đáp.

Dứt lời, hai người dọc theo con đường đá phiến dưới chân, đi lên phía sơn khẩu trên đỉnh núi.

Từ khi Hàn Lập không cường hành ngự không nữa thì tầng mây trước đây bị ép xuống cũng bắt đầu từ từ nâng lên cao, khôi phục lại nguyên trạng, đối với việc hai người đi bộ lên núi tựa hồ không tạo ra trở ngại gì khác.

Đi tới trước sơn khẩu, hai người liền thấy ở lối vào là một cổng chào bằng đá cao lớn nghiêm trang, mặt trên điêu khắc một tấm biển lớn, tạc bốn chữ Kim Triện Văn "Vô Sinh kiếm tông".

Đầu bút lông cứng cáp, đường hoàng nhưng lại không mất đi vẻ tiêu sái phiêu dật, tựa như được tạc bằng kiếm sắc, vô cùng sắc nét, lại có cảm giác vài phần phóng đãng, không bị gò bó.

Ánh mắt Hàn Lập quét đến, đầu tiên là cảm thấy kiếm ý to lớn không cách nào nói được ập vào mặt, theo bản năng, hắn không khỏi lùi lại mấy bước, nhưng tiếp đó lại ngẩn người ra.

Đây chính là Vô Sinh kiếm tông nổi tiếng thần bí, chỉ một đường truyền thừa, trăm vạn năm trước đột nhiên mai danh ẩn tích, thế cho nên người sau

này cũng không biết tông môn ở chỗ nào, không nghĩ tới lại là ở chỗ này.

Đang cân nhắc, hắn đưa khoé mắt liếc qua Lục Vũ Tình ở bên cạnh, thấy nữ nhân này không lộ ra vẻ gì đó tương tự hắn, cũng không biết có phải nguyên do nàng vốn không thiên về kiếm đạo hay không, vì vậy mà không có cách nào cảm thụ được kiếm ý ẩn chứa trong đó?

"Bổn mạng phi kiếm của ta bị hấp dẫn tự động bay vào bên trong, chẳng lẽ là trong tông môn này có trận pháp trấn kiếm gì đó?" Liên hệ với tầng mây kiếm quang lúc trước, Hàn Lập không khỏi suy đoán như vậy.

Sau khi ở chỗ này tự suy luận sơ sơ, hắn liền cùng Lục Vũ Tình đi vòng qua cổng chào bằng đá, tiếp tục lên núi.

Con đường đá phiến ngoằn nghèo quanh co rất dài, một vòng lại một vòng như một con rắn dài uốn lượn trên sườn núi.

Hai người Hàn Lập vội vã hành tẩu trên sơn đạo, dọc đường gặp rất nhiều công trình ẩn nấp trong rừng, tra xét qua liền phát hiện các toà nhà đều có một trận pháp cấm chế che chở.

Dưới thách thức của thời gian, đại đa số đều trở nên đổ nát, tan hoang không thể tả.

Hai người càng đi lên trên đỉnh núi, cảnh vật chung quanh lại càng trở nên u tĩnh, trong rừng núi chỉ thấy um tùm, rập rạp cổ thụ nhưng không thấy bất luận chim chóc, muông thú nào, khắp nơi đều tràn ngập vẻ yên tĩnh, xơ xác tiêu điều.

Lúc ở trong một mảnh rừng trúc xanh ngắt trên đường đi, Hàn Lập bỗng nhiên thấy thân hình bị kìm hãm, thoáng nhìn thì phát hiện ở sâu trong rừng có một căn nhà trúc màu xanh đậm.

Sau khi hơi trầm ngâm một chút, hắn quay lại hướng con đường đá nhỏ, đi dọc theo vào trong rừng trúc.

Lục Vũ Tình thấy Hàn Lập không nói một lời, đột nhiên thay đổi phương

hướng, mặc dù có chút hiếu kỳ nhưng chỉ lặng lẽ đi theo hắn.

Hàn Lập đi không bao lâu, liền phát hiện một vài khác thường, chỉ thấy trên thân trúc dày đặc xung quanh có nhiều vết kiếm, dấu vết đã phai nhạt đi như vết thương cũ đã trải qua nhiều năm tháng.

Một lát sau, hắn dừng bước lại, một tay nắm chặt một cây trúc lớn màu tím cứng cáp, năm ngón tay dùng sức bóp một cái.

Trên thân trúc lập tức vang lên tiếng "xoẹt xoẹt" nhưng không hề vỡ vụn ngay.

Chân mày Hàn Lập cau lại, hắn "ồ" nhẹ một tiếng, lực trên tay lại tăng thêm vài phần.

Chỉ nghe một tiếng "rắc" vang lên!

Thân cây trúc kia rốt cuộc vỡ vụn, văng ra vô số mảnh nhỏ li ti, bay tứ tan xung quanh thân, rồi nổ tung, vang lên từng tiếng như hạt đậu nổ lép bép.

------oOo------

Chương 434: Giải kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đây là loại trúc gì, lại cứng như thế?" Lục Vũ Tình thấy vậy, có chút kinh ngạc hỏi.

"Có lẽ là một loại thuộc về Tử Tinh Trúc, là một trong những tồn tại mộc thuộc tính cứng rắn nhất thế gian." Hàn Lập trầm ngâm nói.

Trong khi nói chuyện, hắn tiếp tục cất bước đi đến bậc thang của gian nhà bằng trúc, đẩy cửa bước vào.

Bên trong gian nhà trang trí thập phần đơn giản, gian ngoài chỉ có một cái bàn bát tiên bằng trúc, chung quanh có bốn cái ghế dài, gian trong thì chỉ có bảy cái giường ngủ nhỏ bằng trúc.

"Hàn đại ca, ngươi xem, những giường này sao lại nhỏ như vậy, xem giống như là cho hài tử sử dụng a?" Lục Vũ Tình nhìn khắp nơi, đôi mi thanh tú cau lại nói.

"Tương truyền, Vô Sinh Kiếm Tông tuyển đệ tử cực kỳ nghiêm khắc, cũng không mở sơn môn tuyển rộng rãi, mà do đệ tử xuống núi du lịch, tìm tòi những hài tử nhất đẳng ở thế gian, mang về núi bồi dưỡng từ nhỏ, hết thảy toàn bộ dựa vào cơ duyên, tuyệt không bắt buộc. Nơi này hơn phân nửa chính là nơi những đệ tử kia luyện tập khi còn bé." Hàn Lập suy nghĩ một lát nói ra.

"Thì ra là thế, ta từng ngẫu nhiên xem qua sự tích tông môn này trên một bản cổ tịch, hình như tông nhân này có nhân số thập phần thưa thớt, rất ít đi lại bên ngoài, cho nên mười phần thần bí. Những thứ khác ta cũng không rõ lắm." Lục Vũ Tình nhớ lại nói.

"Đệ tử tông môn này muốn dùng thân phận sư môn xuống núi hành tẩu thì nhất định phải tu luyện đến tu vi Kim Tiên, nếu không cũng chỉ có thể ở đây cả đời, chết già với sơn môn. Lúc tông môn này cường thịnh, từng có câu chuyện được mọi người ca tụng lưu truyền là "Một tông bảy Kim Tiên cùng xuống núi du lịch". Bất quá thời gian qua đi cảnh vật đổi dời, những sự tình này, hôm nay không còn bao nhiêu người biết nữa." Hàn Lập liếc nhìn trúc lầu bên ngoài được che kín bởi các thanh Tử Trúc Lâm dày đặc vết kiếm, chậm rãi nói ra.

"Những chuyện này, làm sao Hàn đại ca biết được?" Lục Vũ Tình mở lớn hai mắt, có chút nghi ngờ hỏi.

"Lại nói tiếp, ta xem như là một gã kiếm tu, lúc tìm đọc sách cổ tự nhiên sẽ chú ý tới những chuyện này. Về truyền thuyết Vô Sinh Kiếm Tông còn có rất nhiều, trong đó làm người chú ý nhất là Vô Sinh Kiếm Hải trong tông bọn họ." Hàn Lập nói tiếp.

"Vô Sinh Kiếm Hải... Đó là cái gì?" Lục Vũ Tình hỏi, trên mặt hiện ra vẻ hứng thú.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, vừa đi ra ngoài trúc lầu vừa nói:

"Nghe nói khai sơn tổ sư của Vô Sinh Kiếm Tông là Vô Sinh đạo nhân, có sở thích sưu tầm tích trữ kiếm, bất luận là chém giết sinh tử, hay là luận bàn phân cao thấp, sau khi chiến thắng đều lấy phi kiếm của đối phương, mang về kiếm trì sơn môn bảo tồn. Về sau người thu nhận đệ tử, khai chi tán diệp truyền thừa xuống, cũng đều kế thừa truyền thống này. Lúc hậu nhân môn hạ đệ tử hành tẩu Tiên Vực cũng sẽ tìm kiếm bảo kiếm trong thiên hạ mang về tông môn. Dần dà, Vô Sinh Kiếm Trì liền biến thành Vô Sinh Kiếm Hải..."

Đi ra khỏi rừng trúc này, hai người tiếp tục đi dọc theo con đường hướng lên núi, cuối cùng dừng trước một cầu thang đá thông thiên.

Thang đá này trắng như tuyết, cao không thấy đỉnh, một mực kéo dài theo sườn núi lên đến tầng mây.

Ngay lối vào bên trái, đứng lặng một khối cự thạch màu đen, phía trên khắc ba chữ triện cổ to "Giải Kiếm Thạch".

Hàn Lập đi lên trước, cẩn thận đánh giá một chút, liền phát hiện phía dưới ba chữ to "Giải Kiếm Thạch" còn khắc hai hàng chữ nhỏ màu trắng chú giải:

"Chân Tiên khom lưng không thể phi hành, vạn kiếm thế gian đều phải phục tùng "

Từng lời mang theo một cỗ chi khí sắc nhọn không cách nào diễn tả, phảng phất chữ viết này đều do một đạo kiếm khí tạo thành, chữ sau càng muốn thoát khỏi tấm cự thạch phóng tới. Từ sự sắc bén, cùng với chữ viết "Vô Sinh Kiếm Tông" gặp được tại cửa ra vào lúc trước hiển nhiên xuất phát từ cùng một người

"Câu trước có nghĩa là Chân Tiên đến đây đều không thể ngự không phi hành, ta ngược lại có thể hiểu được, nhưng ý câu sau là gì, xem ra ta có chút hồ đồ rồi." Lục Vũ Tình đứng ở một bên, thì thào lẩm bẩm.

"Vô Sinh Kiếm Tông vốn là thánh địa kiếm tu, kiếm hải trong môn tồn trữ Tiên Kiếm nhiều không kể xiết? Thế gian lại có bao nhiêu kiếm có thể vượt nơi đây? Nghĩ đến vạn kiếm đều phải phục tùng chính là ý tứ này rồi. Bất quá Giải Kiếm Thạch này... Giải kiếm..." Hàn Lập suy tư một lát, nói ra.

Hắn vừa dứt lời, trong đám mây trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng rung mạnh, một vầng sáng kim sắc từ bên trong vân hải nhộn nhạo phóng tới, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập nghe tiếng động, bỗng nhiên ánh mắt xiết chặt, ngửa đầu nhìn về phía đỉnh núi.

"Làm sao vậy, Hàn đại ca?" Lục Vũ Tình thấy thế, trong lòng biết xảy ra chuyện gì đó, vội vàng hỏi.

"Hình như phía trên vân hải này mở ra cấm chế gì đó, ta lại bị cắt đứt cảm ứng với Bản Mệnh phi kiếm..." Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, thấp giọng

nói một câu.

Dứt lời, thân hình hắn khẽ động, mũi chân giẫm mạnh lên bậc thang nhất cấp, thân hình hầu như dán lên mặt phẳng bậc thang đá lướt thẳng lên, rõ ràng vượt lên cả trăm cấp.

Lục Vũ Tình thấy thế, cũng bắt chước phi thân đuổi theo.

Càng đi lên đỉnh núi, ven đường bậc thang càng thêm ẩm ướt đậm đặc. Sau khi bọn hắn lướt đi được mấy trăm trượng, hơi nước dày đặc chung quanh đã ngưng kết thành một đám mây sương mù, bao phủ toàn bộ chung quanh lại.

Thân thể hai người đi trong vụ hải, thị lực lại thập phần có hạn, dường như thần thức cảm ứng cũng bị trở ngại cực lớn.

"Sương mù này có chút không đúng, Linh Mục của ta cũng nhìn không thông thấu, ngươi cẩn thận một chút." Hàn Lập dặn dò một tiếng, bên ngoài cơ thể thả ra một tầng ánh sáng màu xanh hộ thể, gia tốc tiến lên.

Lục Vũ Tình theo sát phía sau, trong đôi mắt lóe ra quang mang tĩnh mịch, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, lớn tiếng nhắc nhở: "Hàn đại ca, cẩn thận..."

Nàng còn chưa dứt lời, trong sương mù dày đặc trên đỉnh đầu Hàn Lập có hai đạo kim sắc kiếm quang giao thoa nhau, như một cái kéo từ bên trên trảm xuống.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, thấy rõ chủ nhân đạo kiếm quang chính là hai khôi lỗi bằng gỗ có thân hình cao lớn, tứ chi khá dài.

Ý niệm trong đầu khẽ chuyển, thân hình không lùi mà tiến tới, ngay lúc sắp bị chém trúng thì hai đạo kiếm quang lại trượt qua, hắn trực tiếp nhảy lên tới.

Sau khi đứng vững, thân hình hắn bỗng nhiên biến chuyển, năm ngón tay khép lại vung lên phía trước, lập tức trên bàn tay tuôn ra một tầng ánh sáng màu xanh, giống như chuôi trường đao màu xanh bổ tới phía khôi lỗi.

Chỉ thấy thân hình hai cỗ Khôi Lỗi kia vẫn bất động, nhưng bỗng nhiên đầu quay ngược lại phía sau một trăm tám mươi độ, quỷ dị nghênh đón Hàn Lập.

Cùng lúc đó, tên cầm kiếm thủ hộ các đốt ngón tay cũng đồng thời khẽ chuyển, trường kiếm trong tay "Boang..." một tiếng chặn cổ tay Hàn Lập chặt đến, tên còn lại thì cầm kiếm đâm thẳng vào ngực của hắn.

Mũi chân Hàn Lập chỉa xuống đất, thân hình thối lui gấp trên bậc thang đá, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Khí tức trên người hai cỗ Khôi Lỗi này đều không có, nhìn không ra cuối cùng là cấp độ gì, nhưng trường kiếm trong tay quả thực lợi hại, phía trên bọc lấy một tầng kim quang, một kích lại có thể chấn nát lưỡi đao ánh sáng màu xanh ngưng tụ thành trên cánh tay hắn thành phấn vụn.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên hiện ra một ít đạo kiếm quang, đan vào với nhau thành một mảnh kim sắc võng kiếm chụp xuống.

Hàn Lập nâng một quyền đánh lên phía trên.

Phía trên đầu quyền hiện ra ánh sáng màu xanh, cùng kim sắc võng kiếm đụng vào nhau ầm ầm, ánh sáng màu xanh trên quyền ảnh trực tiếp nổ bể ra.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, bàn tay vung lên lần nữa.

Một đạo ô quang từ trong tay áo bay ra, quay tít một vòng, liền bay tới trên đỉnh đầu của hắn.

Chỉ thấy đạo ô quang kia lượn vòng một cái, bỗng nhiên phóng đại mãnh liệt, biến thành một Chân Luân màu đen to hơn một trượng giống như ma bàn chắn trên đỉnh đầu của hắn.

Kim sắc võng kiếm chém xuống với uy thế không tầm thường, vậy mà lúc tiếp xúc với ô quang của Trọng Thủy Chân Luân lại như băng tuyết rơi vào trong ngọn lửa, lập tức tan rã ra.

Nhưng vào lúc này, bốn phía Hàn Lập loé lên năm đạo kiếm quang, lăng không nhiều ra năm gã khôi lỗi bằng gỗ giống hai tên lúc trước.

Năm bộ Khôi Lỗi mới này vừa xuất hiện thì hai gã khôi lỗi lúc trước cũng từ phía sau chạy tới, trường kiếm trong tay chuyển một cái, đâm thẳng về phía Hàn Lập.

Nhưng mà mũi kiếm của bọn chúng chưa kịp đâm tới liền có hai đạo gió lốc màu xanh từ phía dưới đuổi theo, phân biệt bọc hai gã lại kéo xuống dưới.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua liền thấy Lục Vũ Tình đang cầm trong tay một cây quạt lông vũ màu xanh đang vũ động, Linh quang mãnh liệt nhấc lên từng trận thanh phong, khốn trụ bọn chúng lại.

Ánh mắt của hắn lóe lên một chút, bàn tay vung lên phía trước.

Trọng Thủy Chân Luân trên đỉnh đầu lập tức vang lên tiếng thét mãnh liệt, lượn vòng đánh tới bộ Khôi Lỗi phía trước.

Bộ Khôi Lỗi kia phản ứng cũng không chậm, một tay bấm kiếm quyết, tay kia thì nắm trường kiếm đâm về phía trước một cái.

Phía trên mũi kiếm, kim sắc quang mang mãnh liệt, một đạo kim quang kiếm ảnh cự đại từ trong bắn ra phóng tới, hung hăng đụng vào Trọng Thủy Chân Luân.

"Oành" một tiếng nổ mạnh động trời!

Kim quang kiếm ảnh trực tiếp biến thành một đám hơi bụi kim sắc, mà thân hình Khôi Lỗi cầm kiếm cũng bị Trọng Thủy Chân Luân phản chấn, ô quang phóng tới nuốt hết người gã, nghiền nát bấy.

Sau khi thôn phệ nhị nguyên Trọng Thủy, uy lực Trọng Thủy Chân Luân hôm nay đã không còn như xưa nữa.

Bốn gã khôi lỗi cầm kiếm chung quanh thấy thế, đầu chuyển hướng nhìn về

Hàn Lập, ngay chỗ mi tâm có một đạo phù văn kỳ dị đồng thời sáng lên kim sắc quang mang, một tay đánh ra một cái kiếm quyết cổ quái, mũi kiếm mãnh liệt chỉ lên trời.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại, ngửa đầu nhìn lên không trung, lập tức cảm thấy có chút không ổn.

Quả nhiên, mây mù phía trên bao phủ hai người bọn họ sáng lên từng trận quang mang mơ hồ, lóe lên giống như sấm sét chuẩn bị đánh xuống lúc trời sắp mưa to.

"Lục cô nương, mau tới đây..." Hắn vội vàng nói một tiếng.

Lục Vũ Tình nghe vậy, không chút do dự vung quạt lông trong tay đánh ra hai luồng gió lốc, ngăn cách hai gã Khôi Lỗi kia, thân hình lóe lên, liền đi tới bên cạnh Hàn Lập.

Nàng vừa mới tiến vào Trọng Thủy Chân Luân, trong mây mù liền vang lên một tiếng nổ rung trời.

Một mảnh kim sắc quang mang chói mắt từ chỗ sâu trong mây mù đánh xuống, bên trong lôi quang cuốn lấy rậm rạp chằng chịt kim sắc kiếm quang, không sai biệt lắm với lúc trước Hàn Lập phi thân lên núi gặp phải.

Nếu lúc trước dưới chân núi gặp phải kiếm trận vân hải, chỉ là vì áp đảo bốn phương, không để Chân Tiên cưỡng ép ngự không, thì kim sắc kiếm trận nơi đây liền đơn thuần là vì giết chết địch nhân, cho nên trong kiếm quang nơi này ẩn chứa khí tức sắc bén vượt xa lúc trước.

Chẳng những thế, lúc này trong kiếm quang rơi xuống dường như mơ hồ còn có chấn động Pháp tắc chi lực Kim thuộc tính, cho nên Hàn Lập không dám khinh thường sớm triệu hồi Lục Vũ Tình lại.

------oOo------

Chương 435: Kiếm hải

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Một tiếng "ầm" vang thật lớn!

Kiếm quang màu vàng đầy trời xuyên thấu màn sương mù dày đặc cuồn cuộn khắp nơi, như thác đổ, ầm ầm nện vào Trọng Thủy Chân Luân.

Âm thanh "keng keng" như mưa rơi rào rào từ trên đỉnh đầu của hai người dội xuống.

Con ngươi Hàn Lập co lại, một tay kết pháp quyết, quát lên một tiếng lớn "nhanh".

Chỉ nghe một tiếng "vù" vang lên.

Thuỷ đạo văn trên Trọng Thủy Chân Luân sáng ngời quang mang, một mảnh quang mang màu đen nhánh trên thân Luân lập tức mở rộng. Hơn mười luồng trọng thuỷ màu đen từ trong quang mang phóng ra, đan quấn vào nhau giữa không trung, rồi xoắn thành một vòng xoáy trọng thuỷ to lớn.

Kiếm quang màu vàng rơi vào trong vòng xoáy, không có chút cơ hội nào phản kháng, bị cứng rắn xoắn cắt thành những mảnh nhỏ.

"Đi!" Hàn Lập quát to một tiếng, tay chợt vung lên.

Trọng Thủy Chân Luân chợt thu nhỏ lại cỡ bằng một cái khiên, rít vang một hồi, ở giữa không trung vẽ thành tia hắc quang hình vòng cung bắn về phía một con khôi lỗi.

Thân hình khôi lỗi không nhúc nhích, một tay bấm thần chú ấn lên thân kiếm, ở ngoài thân kiếm ngưng tụ thành một đạo kiếm quang lưỡi rộng lao

về phía Trọng Thủy Chân Luân đón đỡ.

Lúc thấy hai vật sắp va thẳng vào nhau, ngón tay Hàn Lập đột nhiên ngoắc một cái trong hư không, Trọng Thủy Chân Luân liền ở giữa không trung quay tít một vòng, vòng qua kiếm quang, nện vào đầu khôi lỗi.

Chỉ nghe một tiếng "bụp" vang lên.

Bên trong đầu khôi lỗi tuôn ra một luồng ô quang trọng thuỷ, rồi nổ tung, thân thể còn sót lại của nó giống như là trong nháy mắt bị hút sạch hết năng lượng, đổ về một bên rồi ngã xuống.

Thanh trường kiếm màu vàng óng trong tay nó như bị thứ gì đó triệu hoán, quang mang sáng ngời, hóa thành một vệt cầu vồng bay về phía đỉnh núi.

Các con khôi lỗi ở xung quanh như là không thấy cảnh vừa rồi, vẫn ào ào cầm kiếm đánh về phía hai người Hàn Lập.

"Không có thời gian lãng phí ở đây..."

Chân mày Hàn Lập cau lại, hắn vẫy tay một cái, lập tức Trọng Thủy Chân Luân bay vụt về, lơ lửng trên lòng bàn tay hắn, không ngừng xoay tròn.

Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn âm thầm nghịch chuyển, tốc độ trôi đi của thời gian thay đổi khiến cho thân hình hắn lập tức trở nên mơ hồ.

Trên bậc thang cao tít trời, một tàn ảnh cứ liên tiếp thoắt ẩn thoắt hiện, rồi chợt đứng khựng lại.

Ngay sau đó, một hồi âm thanh bạo liệt liên tục vang lên.

Trong sáu con khôi lỗi còn lại thì có bốn con đã bị đầu lìa khỏi cổ, ngã trên mặt đất. Bốn thanh trường kiếm trong tay chúng cũng như thanh kiếm trước đây dưới một lực hấp dẫn vô hình nào đó phóng về phía đỉnh núi.

Thân hình Hàn Lập thoắt một cái đã ở dưới, sau khi đứng vững lại, sắc mặt có hơi trắng bệch, miệng thở hơi gấp, tốc độ xoay tròn của Trọng Thủy

Chân Luân trên tay cũng dần dần chậm lại.

Đồng thời thôi động cả Trọng Thủy Chân Luân cùng Chân Ngôn Bảo Luân nên tiêu hao tiên nguyên lực thực sự quá lớn, dù là hắn hiện tại cũng không có biện pháp sử dụng trong thời gian quá dài.

Lục Vũ Tình vốn đang giằng co cùng hai con khôi lỗi, trong nháy mắt liền phát hiện đối thủ đã bị đánh bại, không khỏi ngẩn ra, sau khi thấy Hàn Lập, sắc mặt nàng mới buông lỏng.

"Ầm ầm"

Đúng lúc này, một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên từ đỉnh núi truyền đến. Cả ngọn núi theo đó bất thình lình chấn động.

Thần sắc Hàn Lập không khỏi khẽ biến, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên.

"Hàn đại ca, việc này không nên chậm trễ. Trước hết, người hãy chạy lên trên đó nghĩ cách thu hồi phi kiếm. Nơi đây giao lại cho ta, ta có biện pháp ứng phó... " Lục Vũ Tình bỗng nhiên nói.

"Vậy thì đa tạ, cẩn thận." Hàn Lập nghe vậy, sau khi hơi do dự một chút, rồi nói.

Dứt lời, hắn liền điểm mũi chân một cái lên bậc thang, thân hình lần nữa lướt về phía tiếng nổ, rất nhanh biến mất ở trong sương mù dày đặc.

Mắt thấy Hàn Lập đã rời đi, hai con khôi lỗi sót lại còn nghĩ vẫn đuổi theo kịp thì đã thấy thân hình Lục Vũ Tình lóe lên, chắn ở phía trước.

Lúc này, thần sắc của nàng trở nên có vài phần cổ quái, trên khuôn mặt đẹp đẽ xuất hiện một loại thần tình chưa từng có, thoạt nhìn có vài phần thờ ơ, lại có vài phần hoang mang sững sờ, mà trong hai tròng mắt của nàng còn tựa hồ có sương trắng bốc lên, có vẻ hơi mơ hồ, ướt át.

Cổ tay nàng vừa xoay, thu cái quạt lông màu xanh vào, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một thanh trường kiếm màu ngân BẠCH, hình thức bình

thường, hiển nhiên không phải là linh bảo tiên gia gì, phẩm cấp so với cái quạt lông màu xanh kia còn kém hơn rất nhiều.

"Làm sao mà đột nhiên lại có cảm giác được sử dụng kiếm cũng thật không tệ... " Lục Vũ Tình ngắm trường kiếm trong tay, tự lẩm bẩm.

Giọng nói của nàng cũng không phải tự giễu, mà tựa hồ thực sự là hơi nghi hoặc một chút, phảng phất như bản thân nàng cũng không hiểu vì sao chính mình lại muốn sử dụng kiếm?

...

Sau khi lao ra khỏi phạm vi đám mây sương mù bao phủ, cảnh tượng trên núi mở ra trong sáng, lúc này Hàn Lập mới phát hiện chính mình vẫn đang ở giữa sườn núi, bậc thang cao tít trời trước người kia vẫn kéo dài lên trên như trước, căn bản không nhìn thấy phía cuối.

Đoạn đường đi lên này vậy mà lại gió êm sóng lặng, không có gặp phải trở ngại gì.

Sau đó khi đến đỉnh núi, Hàn Lập dọc theo hàng đá xanh dưới chân xếp thành sơn đạo, đi thẳng đến trung tâm đỉnh núi, xa xa thấy một đạo quán, thấp thoáng ở đằng sau một bụi trúc màu xanh biếc như NGỌC.

Diện tích đạo quán cũng không lớn, thoạt nhìn cũng chỉ có ba tiến viện lạc nhưng dựa theo các hình vẽ điêu khắc trên tường trắng ngói đen thì cảm thấy có mấy phần xa xưa, mộc mạc.

Lúc này Hàn Lập tự nhiên là không rảnh thưởng thức những thứ này, sau khi dò xét phát hiện bên trong đạo quán cũng không có cấm chế, hắn liền đẩy thẳng cánh cửa lớn màu đen của đạo quán mà xông thẳng vào.

Trong đạo quán bày biện rất là đơn sơ, trước hai cái tiến viện lạc là mười mấy cái đại điện, ngoại trừ một ít điện thờ phụng tượng thần không rõ lai lịch ra, còn phần lớn thì trống không.

Trong đó cũng có hai gian phòng tựa như là đan phòng, ở giữa phòng có lò

luyện đan sớm đã tắt lửa, hai bên là một ít giá để đồ, bên trên có đủ các loại chai lọ lớn bé.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, cũng không rảnh để nhận biết có thể còn sử dụng được hay không, chỉ vung tay áo một cái đem tất cả thu vào.

Viện lạc trọng yếu nhất của đạo quán cách ở phía trước còn rất xa, ở giữa là một đường đá trắng, xếp thành một con đường thần bí rộng lớn.

Hàn Lập chậm rãi đi dọc theo con đường này vào bên trong, đến tận cùng trong đó là một ngôi đại điện toạ lạc phía trước.

Bên ngoài cửa điện lớn nằm ngổn ngang bảy tám con khôi lỗi bằng gỗ, giống những con hắn gặp ở sườn núi như đúc.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua bốn phía, chợt chú ý tới, trên song cửa sổ, cửa gỗ, xà gỗ dưới mái hiên đều khắc chi chít những phù văn phức tạp, hiển nhiên là một loại cấm chế phòng ngự có chút bất phàm.

Tuy nhiên, hiện tại đều đã bị phá hư, trên phù văn ở rất nhiều chỗ mắt trận mấu chốt đều có vết kiếm, bên trên còn lưu lại từng vệt kiếm khí, hiên nhiên cũng mới chỉ bị phá hư cách đây không lâu.

Ở giữa xà cửa điện có treo một tấm bảng to lớn màu đen, trên khắc ba chữ lớn sơn màu vàng "Tổ Sư Đường".

Tên gọi của "Tổ sư đường" tiên gia giống với "Tổ sư đường" hạ giới nhưng thực tế lại có khác biệt lớn.

Trong Tổ sư đường hạ giới thường có bài vị tổ sư tiền bối dùng để cúng bái, còn ở Tiên giới bởi vì thọ nguyên tu sĩ thực sự quá dài nên trong Tổ sư đường ngoại trừ có một ít bài vị tổ tiên thì phần lớn là Vật trấn tông trước đây Đại Tổ sư lưu lại trong môn được thờ cúng.

Vật trấn tông này cũng không nhất định là pháp bảo tiên gia lợi hại nhất mà đại thể là những vật bên mình mà các sử môn trưởng bối mang theo người trong quá trình tu hành trong môn.

Vật này được hương hoả tông môn xâm nhiễm trong thời gian dài nên có liên hệ cực kỳ chặt chẽ với tông một, bởi vậy cho nên vật lưu lại trong Tổ sư đường trở thành vật được rất nhiều chưởng môn và trưởng lão tiên gia yêu thích.

Tổ sư đường là nơi truyền thừa hương hoả của một môn, thường thường tập trung vận khí của tông môn, theo lời đồn Vật trấn tông được thờ cúng bởi vì do ảnh hưởng của vận khí hương hoả trong thời gian dài nhiễm vào mà tự động có thuyết pháp thông linh.

Một ít hậu bối tông môn có phúc phận sâu dày lúc kính lạy tiên sư ở Tổ sư đường thỉnh thoảng sẽ gặp được tình huống Vật trấn tông tự động chọn chủ, thường có thể vì thế mà đắc phúc, nhất minh kinh nhân (SÁCH đại ý: một người bình thường bỗng nhiên có hành động làm mọi người phải kinh ngạc).

Bên trong Tổ sư đường của Vô Sinh kiếm tông bày biện vô cùng đơn giản, hai bên là hai hàng đèn chong (đèn thắp suốt ngày đêm), dầu thắp bên trong đã hết, ngọn đèn dầu cũng đã tắt, ở vị trí giữa là bàn thờ hình bậc thang bốn tầng, từ cao xuống thấp.

"Theo mỗi một tầng là một thế hệ mà tính thì Vô Sinh kiếm tông này cũng mới chỉ truyền thừa qua bốn đời mà thôi... " Hàn Lập thì thào một tiếng, trong lòng cũng không khỏi có một chút ngoài ý muốn đối với việc này.

Tuy nhiên, khi nghĩ tới phương thức bọn họ chiêu thu đệ tử thì hắn liền bình thường trở lại.

Sau đó ánh mắt Hàn Lập đảo qua, phát hiện ngoại trừ trên ban thờ tầng hai và tầng ba các bài vị bày trên đó bị tán loạn chỉ còn lại có một vài cái đế làm từ gỗ tử đàn, còn tất cả đều rỗng tuếch.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại ở tầng tối cao trên bàn thờ trong khoảnh khắc, bên trên không có bài vị Vô Sinh đạo nhân, chỉ bày một cái đế tử đàn hơi dài một chút.

"Xem ra khi Vô Sinh kiếm tông bị huỷ diệt, Vô Sinh đạo nhân còn chưa qua đời... "

Kết quả là khi hắn trầm ngâm, phía sau Tổ sư đường lại đột nhiên truyền đến từng đợt tiếng tiếng leng keng lảnh lót dễ nghe.

Âm thanh cũng không lớn nhưng lại có một loại lực kỳ dị xuyên thấu, vẫn truyền lại đến nơi đây, dù hắn vẫn chưa dụng tâm lắng nghe mà vẫn nghe được rõ ràng.

Trong lòng hắn hơi động, lập tức ra khỏi Tổ sư đường, đi dọc theo đường mòn đá xanh phía sau viện, chạy về phía sau núi.

Đi ước chừng nửa khắc đồng hồ, Hàn Lập đi tới trước một mảnh rộng lớn ở giữa sườn núi nghiêng xuống dưới thì dừng bước.

Ở bên chân của hắn, là một khối đá màu đen cao tới nửa người thẳng đứng, rất bình thường, mặt trên khắc hai chữ cổ to:

"Kiếm hải"

Hàn Lập đứng ở sát mép sườn núi, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy có bãi cỏ màu xanh mơ hồ có ánh sáng phản xạ. Hắn lại tỉ mỉ quan sát, chân mày không khỏi rướn lên, miệng bất giác kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy bãi cỏ rậm rạp xanh mơn mởn phía dưới chính là những phi kiếm dựng đứng nhiều không đếm xuể, hình dáng màu sắc không đồng nhất nhưng phần lớn trong đó mũi kiếm đều chĩa thẳng lên trời, như là những ngọn cỏ xanh khẽ đung đưa trong gió núi, va vào nhau vang lên trận trận âm thanh lanh lảnh, trong trẻo.

Trong những phi kiếm này, có những loại phi kiếm nhỏ, tinh tế nhưng kim khâu, cũng có những thanh cự kiếm bản rộng lớn như ván cửa, còn có những thanh trường kiếm uốn lượn như rắn, rồi là những thanh trường kiếm cổ quái lưỡi kiếm thẳng tắp như bút... Muôn hình muôn vẻ, không cái nào giống cái nào.

Cũng không biết chúng ở bên trong kiếm hải nơi này bao nhiêu vạn năm rồi, nhưng không hề có một cái nào bị rỉ sét ăn mòn, tất cả không có ngoại lệ đều loé ra linh quang làm cho người ta hoa mắt.

Ánh mắt Hàn Lập tỏ vẻ băn khoăn, sau khi nhìn kiếm hải một lát, rốt cuộc ánh mắt dừng lại, tập trung vào bên cạnh một thanh kiếm lớn bản rộng.

Ở đó, hắn bất ngờ thấy được Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của mình. Bảy mươi hai thành đều sắp thành hàng, khẽ đung đưa theo cùng nhịp với các thanh phi kiếm khác.

Nhưng mà, lúc hắn lấy tâm thần hô hoán, nhịp đung đưa của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhất thời cũng có chút xộc xệch tựa hồ đáp lại hắn nhưng lại tựa hồ bị một cổ lực lượng vô hình áp chế, từ đầu đến cuối không có bay về phía hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi động.

Chỉ thấy một tay hắn giơ lên, một tiếng "xoẹt", một mẩu quần áo bay ra, bao quanh là thanh quang dịu nhẹ, vô thanh vô tức vượt qua khối đá màu đen kia, tiến nhập phạm vi kiếm hải. Một tầng quang ảnh tinh mịn, mắt thường khó phân biệt ở xung quanh phù du lượn tới.

Cơ hồ không có phát âm thanh gì, cắt quần áo đang ở trong quang ảnh tan ra, biến thành bột mịn.

Hàn Lập thấy thế, dừng động tác lại, nhíu mày.

------oOo------

Chương 436: Mê ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Tiểu Quỷ

Dịch: Độc Hành

Nhưng vào đúng lúc này, trong trời cao bỗng nhiên truyền đến một tiếng rung mạnh.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn lên, con ngươi có chút co rụt lại.

Chỉ thấy phía trên Kiếm hải thình lình treo ở đó một đám mây màu vàng trắng.

Phía trên đám mây, thình lình có một tế đàn bằng đá trắng thật to đang treo lơ lửng bất động, hình bát giác. Chung quanh đứng lặng tám cái trụ lớn kim sắc cao mấy chục trượng, bên trên có khắc hình kim long sinh động như thật, nhìn có chút hùng vĩ.

Lông mày Hàn Lập cau lại, đang muốn bay người lên trước xem xét, liền nghe trên tế đàn bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, một vòng hồng quang từ dưới tế đàn trong đám mây xuyên suốt ra.

Ngay sau đó, một đoàn hoả diễm đỏ thẫm đột ngột từ trong đám mây màu trắng bừng lên, một mảnh tiên diễm đỏ thẫm chói mắt cấp tốc thay thế màu trắng, trong nháy mắt làm toàn bộ đám mây biến thành màu đỏ lửa.

Đồng thời, đá trắng phía dưới tế đàn cũng lập tức hóa thành một biển lửa, ngọn lửa cuồn cuộn, làm phản chiếu nửa mảnh bầu trời đỏ bừng.

Không có vân khí che chắn, lập tức Hàn Lập thấy trên tế đàn treo trên bầu trời có một thân ảnh trung niên nam tử vóc người thấp bé đang đứng.

Người này không ai khác chính là Hùng Sơn.

Giờ phút này, mặt gã trang nghiêm, hai tay giơ lên cao, không ngừng vung vẩy về phía bầu trời, trong miệng vang lên từng trận ngâm tụng chú ngữ.

Phía trên đỉnh đầu gã lơ lửng một khối thiết bài màu đen to bằng quạt bồ hương, ở giữa hơi rỗng, hai bên hơi cong, hình dáng giống như đúc với "Đan Thư Thiết Khoán" của vương triều thế tục, phía trên khắc bốn chữ lớn "Vạn Kiếm Quy Tông".

Nương theo từng tiếng ngâm tụng chú ngữ khó hiểu, hỏa diễm thiêu đốt phía dưới tế đàn càng thêm tràn đầy, một cỗ sóng nhiệt cuồn cuộn phát ra lấy mắt thường có thể thấy được, làm hư không chung quanh nổi lên từng gợn sóng.

Bên trong kiếm hải, vô số phi kiếm tựa như cuồng phong trong thảo nguyên, kịch liệt lắc lư, va chạm vào nhau kêu leng keng.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, trong lòng lập tức hiện lên một tia hiểu rõ.

Năm đó ở Chúc Long Đạo, Hùng Sơn hao tổn tâm cơ thu thập ngàn chuôi linh kiếm bố trí ra "Ngàn phong tụ linh kiếm trận", hơn phân nửa chính là học được từ Vô Sinh Kiếm Tông này.

Mà kiếm trận tại Kiếm hải này mới chân chính là tụ linh kiếm trận.

Dùng thiên địa làm cơ sở, lấy tế đàn treo trên bầu trời làm lô, lấy Vạn Kiếm Thiết Khoán làm dẫn, tập hợp vô số phi kiếm trong kiếm hải này làm phi kiếm chi linh, chân chính hình thành Vạn Kiếm Quy Nhất.

Đây là khí phách bực nào!

"Vạn! Kiếm! Tụ! Linh!"

Đúng lúc này, tế đàn trên không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát to!

Âm thanh như cổn lôi, rung động ầm ầm, dẫn tới cả khu vực này oanh minh không thôi.

Chỉ một thoáng, cả ngọn núi chấn động kịch liệt, vô hình kiếm khí bị giam cầm trong kiếm hải phóng lên tận trời.

Hàn Lập liền thấy bên trong Kiếm hải phảng phất có một trận gió nhẹ nhu hòa thổi qua, rậm rạp cỏ xanh sinh trưởng trong đó trong nháy mắt đều đứt gãy, bị vô hình kiếm khí đầy trời xoắn thành bột mịn.

Vốn vô số phi kiếm bên trong đang đong đưa theo gió, giờ phút này tựa như nhận lấy cái gì đó điều khiển nên tất cả đều ngưng tụ, giống như binh sĩ sắp khai chiến, đứng lặng thẳng tắp bên trong kiếm hải, mũi kiếm chỉa thẳng vào thương khung, không nhúc nhích.

Trên tế đàn, Hùng Sơn hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên bàn tay vung lên, lập tức một thanh phi kiếm màu vàng óng từ trong lòng bàn tay bay ra, hóa thành một đạo kim quang, ở giữa không trung quay tròn lượn vòng, sau đó lơ lửng trên khối Vạn Kiếm Thiết Khoán kia.

Chỉ thấy Hùng Sơn chập ngón tay lại như đao, vẽ trong hư không một trận, đầu ngón tay chảy xuôi kim quang, quang ngân cũng ngưng tụ thành một đạo phù văn màu vàng lớn gần trượng, lóe lên một cái rồi rơi vào Vạn Kiếm Thiết Khoán biến mất.

Vạn Kiếm Thiết Khoán ông ông một trận, phát ra âm thanh vù vù thoải mái.

Ngay sau đó, toàn bộ phía trên Thiết Khoán bắt đầu hiện ra đường vân tinh tế, nối liền với nhau rồi tách ra kim quang loá mắt.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm" vang lên!

Một cột sáng kim sắc to lớn vô cùng từ phía trên Vạn Kiếm Thiết Khoán phun ra, phóng thẳng lên trời, lập tức nổ tung trên không trung giống như pháo hoa, hóa thành một mảnh ánh sáng màu vàng làm người hoa mắt.

Phía trên màn sáng màu vàng lờ mờ, ngưng tụ thành vô số quang ảnh hư ảo.

Trong đó có một thân hình cao lớn như cự nhân kim giáp thần nhân, tay cầm cự kiếm chém thành lay núi, cũng có thân ảnh thích khách che mặt quỷ mị, tay cầm kim kiếm tinh tế xuyên tim bêu đầu...

Lại có nữ tử phi thiên thân thể thướt tha, cầm kiếm tung bay, dây thắt lưng phiêu nhiên nhảy múa nhẹ nhàng, cũng có lão giả râu dài gầy gò huy động kiếm khí tung hoành... Vạn pháp vạn tượng, vạn kiếm vạn ảnh.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, gắt gao nhìn chằm chằm vô số hư ảnh trong màn sáng màu vàng, trong con mắt cũng chiếu ra điểm điểm kim mang.

Giờ khắc này, toàn bộ thể xác tinh thần hắn cũng đắm chìm trong đó.

Hắn cảm thấy dường như mình cũng dung nhập vào bên trong màn sáng màu vàng, trở thành một thành viên trong đó, chính mình thúc giục bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, tùy ý múa, trong hư không tách ra từng đoá kiếm ảnh Thanh Liên.

Ngay lúc hắn lâm vào trong đó thì biển lửa phía dưới tế đàn treo trên bầu trời đột nhiên xảy ra biến hóa, hỏa diễm cuồn cuộn vặn vẹo, hóa thành một vòng xoáy hoả diễm to lớn, từ đó truyền ra trận trận lực hút mãnh liệt.

Bên trong Kiếm hải, tất cả phi kiếm nhận tác động, lập tức hỗn loạn lung tung chiến minh, đột ngột từ mặt đất mọc lên ào ào, hóa thành từng đạo phi kiếm bàng bạc mãnh liệt như dòng lũ, bắn tới bên trong vòng xoáy hoả diễm.

Toàn bộ hư không phía trên Kiếm hải trở nên hỗn loạn không chịu nổi, khắp nơi chiết xạ lung tung các loại kiếm quang, cắt chém toàn bộ hư không phá thành mảnh nhỏ, vô hình kiếm khí cũng không còn bị giam cầm bên trong Kiếm hải, bắt đầu chạy tứ tán về bốn phương tám hướng.

"Xuy xuy "

Hai thanh âm vải vóc bị xé rách truyền đến, quần áo trên thân Hàn Lập bị kiếm khí quét trúng, lập tức xé mở ra hai lỗ hổng thật dài.

Bản thân hắn vẫn không nhúc nhích nhìn lên bầu trời, dường như hoàn toàn không hay biết.

Trong trời cao, hơn ngàn thanh phi kiếm tràn vào vòng xoáy hỏa diễm, lập tức bị nung nóng biến thành màu đỏ đậm, phát ra trận trận thanh âm rung động gào thét.

Ngay vị trí đốc kiếm ngưng tụ hào quang, từng đoàn từng đoàn quang cầu từ đó bay ra, chính là Kiếm Nguyên tinh thuần của những thanh phi kiếm này.

Những thanh phi kiếm bị lấy đi Kiếm Nguyên, lập tức hào quang rất nhanh phai nhạt xuống, sau mấy hơi thở liền bị luyện hóa thành một bãi chất lỏng nham tương, dung nhập vào trong ngọn lửa, biến mất không thấy gì nữa.

Dung lượng vòng xoáy hoả diễm có hạn, mỗi lần chỉ có thể thu nạp hơn ngàn thanh phi kiếm, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập có vị trí phía sau, còn cách một đoạn mới tiến vào vòng xoáy, nhưng bất quá chỉ mấy chục cái hô hấp nữa mà thôi.

Đứng trên tế đàn treo trên bầu trời, lông mày Hùng Sơn cũng nhíu chặt, trong miệng lẩm bẩm: "Rất tốt, cứ như vậy lâm vào bên trong vạn kiếm linh đồ. Chờ bản tọa luyện thành chuôi Tiên kiếm tuyệt thế hiếm thấy này, sẽ đến bắt ngươi thử kiếm..."

Trên thực tế, từ lâu gã đã chú ý tới Hàn Lập, chỉ là đang bận thôi động đại trận, không rảnh bận tâm thôi.

Trước người gã, chính giữa tế đàn treo trên bầu trời có một mảnh khu vực trống rỗng, ở trong đang có từng mai quang cầu Kiếm Nguyên trôi nổi ra, lơ lửng ở giữa không trung.

Hùng Sơn thấy thế, mặt lộ vẻ vui mừng, hai tay giao thoa trước người một trận, đánh ra một cái pháp quyết cổ quái, chỉ về hướng Vạn Kiếm Thiết Khoán.

Lập tức phía trên Thiết Khoán loé lên kim sắc đường vân, một mảnh hào quang kim sắc từ đó bắn ra, bao phủ những chuôi kim sắc trường kiếm phía dưới vào trong, trên đó ngưng tụ thành một dòng suối kim sắc giống như thực chất.

Vòng xoáy vừa mới hình thành, những quang cầu Kiếm Nguyên lơ lửng trên tế đàn lập tức bay vụt đến, điên cuồng tuôn đến bản mệnh phi kiếm của Hùng Sơn.

Chuôi kim sắc trường kiếm này phát ra trận trận chiến minh, kim quang trên thân kiếm dập dờn, khuếch ta ra bốn phía từng đợt kim sắc quang hồ.

Tế đàn phía trên bắt đầu thôn phệ Kiếm Nguyên, vòng xoáy hoả diễm phía dưới cũng không ngừng thu nạp phi kiếm mới, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng bị cuốn tới, không ngừng cuốn tới gần vòng xoáy.

Đúng lúc này, Hàn Lập nguyên bản một mực đứng thẳng bất động, thân thể bỗng nhiên run run một hồi, kim sắc quang mang trong đôi mắt dần dần biến mất, thay vào đó nổi lên một tầng lam sắc quang mang.

"Thật là trận đồ lợi hại!"

Hàn Lập tán thưởng một tiếng, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng.

Vạn tượng tranh cảnh trong màn sáng màu vàng này thuộc cùng một loại với Vạn Kiếm đồ mà năm đó hắn đạt được, lại rõ ràng cao minh huyền diệu gấp mấy lần, thậm chí có thể nói, Vạn Kiếm đồ là phục chế phẩm thoát thai từ nơi này.

Trải qua một màn này, trên thực tế là do Hàn Lập cố ý buông ra để cho tâm thần mình lâm vào trong đó, nếu không lấy thần thức của hắn đã tu luyện qua ba tầng Luyện Thần Thuật, căn bản không đến mức chìm vào trong đó mà không biết.

Kết quả sau khi hắn hoàn toàn đắm chìm vào trong đó, hắn không chỉ lĩnh ngộ càng sâu cấp độ biến hoá kiếm trận, càng biết rõ phương pháp vận chuyển căn nguyên đại trận Kiếm hải nơi đây.

Trên tế đàn, Hùng Sơn thấy Hàn Lập đột nhiên tỉnh lại, lập tức thần sắc biến đổi, trong miệng hoảng sợ nói:

"Làm sao có thể?"

Cũng không trách gã kinh ngạc như thế, là một Chân Tiên kiếm tu, lúc trước lần thứ nhất nhìn thấy vạn kiếm linh đồ, gã đã lâm vào trong đó ròng rã bảy ngày bảy đêm, cũng may đúng lúc gặp một tia thời cơ tình cờ mới tỉnh lại được.

Từ đó gã ngộ được ngàn phong tụ linh kiếm trận, nhưng cũng vì thế nên thần thức bị hao tổn, nguyên khí đại thương, rơi vào đường cùng đành phải rời khỏi nơi đây, chờ nhiều năm như vậy, mới có cơ hội quay trở lại.

Hùng Sơn cắn chặt hàm răng, trong lòng phẫn nộ, hai tay đẩy về phía trước, lấy Tiên linh lực thôi động những quang cầu Kiếm Nguyên kia, gia tốc tràn vào trong bản mệnh phi kiếm của mình.

"Boong boong boong..."

Kiếm bay đầy trời như cầu long thăng thiên, xoắn cùng một chỗ, không ngừng dũng mãnh lao tới vòng xoáy hoả diễm.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xen lẫn trong đó, khoảng cách hỏa diễm cũng bất quá gần trăm mười trượng mà thôi.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, giẫm mạnh chân một cái, sơn phong rung mạnh ầm ầm, cả người như thiên thạch bay ngược lên, thẳng đến đầu "Kiếm Long" kia.

Nhưng mà, hắn vừa mới bay vào trên không Kiếm hải thì một cỗ cự lực vô hình làm cho người hít thở không thông từ bốn phương tám hướng đánh tới, ép thân thể hắn rơi xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, từng trận cương phong kịch liệt lướt qua tai hắn, kiếm khí hỗn

loạn tràn ngập thiên địa, không ngừng cắt chém về phía hắn, làm quần áo quanh thân hắn bị xé rách ra từng đạo vết rách.

Trong miệng Hàn Lập quát to một tiếng, huyền khiếu quanh thân lấp loé hào quang màu lam, bên ngoài thân lập tức hiện ra một tinh màng trong suốt, ngăn cản tất cả vô hình kiếm khí bên ngoài thân

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Dưới sự va chạm của cự lực vô hình, thân thể hắn rơi xuống ầm ầm, hai chân bị ép dính sâu vào mặt đất.

Trong lòng Hàn Lập run lên, xoay cổ nhìn lên không trung, chỉ thấy Hùng Sơn đứng bên rìa tế đàn, một tay đánh ra pháp quyết cùng Vạn Kiếm Thiết Khoán tương liên, một tay nhô ra tế đàn ép xuống Kiếm hải phía dưới.

Gã gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập, trong đôi mắt tràn đầy vẻ phẫn hận.

Đến lúc này, gã tự nhiên đã biết người trước mắt chính là Lệ Phi Vũ năm đó, không biết như thế nào đoạt được danh ngạch kiếm trận của gã.

Cũng chính là tên gọi là "Thiên Nam đệ nhất kiếm tu"!

------oOo------

Chương 437: Thù cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hừ, đúng là Thiên Đạo Luân Hồi! Năm đó ngươi đoạt Kiếm Nguyên, làm hỏng kiếm trận của ta, hôm nay thì thế nào? Hết thảy vẫn còn ta đấy, hặc hặc, hặc hặc..." Hai mắt Hùng Sơn trợn lên, đột nhiên cất tiếng cười to, thanh âm giống như tiếng sấm liên tục truyền xuống dưới.

Năm đó, gã khổ tâm nhiều năm, không tiếc đắc tội nhiều thế lực thu thập nghìn chuôi Linh Kiếm, kết quả hết thảy đều tan thành hư ảo.

Bởi vì chuyện này, gã không biết mình bị đồng môn Chúc Long Đạo cười nhạo sau lưng.

Hôm nay đại thù sẽ được báo, làm sao mà gã lại không thoải mái cười to cho được?

"Hùng Sơn đạo hữu, năm đó nếu không phải ngươi muốn luyện hóa bổn mạng phi kiếm của ta, ta há lại đoạt Kiếm Nguyên của ngươi? Ta và ngươi vốn là đồng môn Chúc Long Đạo, lại là cộng sự Vô Thường Minh, làm việc cùng nhau cũng không ít, hôm nay sao không biến chiến tranh thành tơ lụa, để cho ta mang Bản Mệnh phi kiếm đi?" Hàn Lập đứng thẳng người, ngửa mặt lên trời nói ra.

Thanh âm của hắn không lớn, lại như lợi kiếm, xuyên thấu tầng tầng cách trở, truyền vào trong tai Hùng Sơn.

"Nực cười! Năm đó là do ta mắt mù, không nhìn ra được bộ mặt thật của ngươi, một mực bị ngươi đùa bỡn như kẻ ngốc. Sau này, mặc dù phát hiện ra được, nhưng thời cơ cũng chưa tới, tự nhiên để ngươi tiếp tục tiêu dao. Hôm nay ngươi đã đưa tới cửa, ta tự nhiên muốn đem ngươi và cả bổn mạng phi kiếm của ngươi luyện hóa nhập vào trong Vô thượng Tiên kiếm

của ta." Hùng Sơn hừ lạnh một tiếng, nói ra.

"Nếu như ngươi không muốn bỏ qua việc này, đừng trách Hàn mỗ vô tình." Sắc mặt Hàn Lập lạnh lùng, lạnh giọng nói ra.

"Sắp chết đến nơi còn dám phát ngôn bừa bãi, thật sự là không biết trời cao đất rộng!" Tuy Hùng Sơn nói như thế, nhưng chẳng biết tại sao, nghe Hàn Lập nói như vậy, trong lòng lại run lên một cái.

Hàn Lập đột nhiên hét to một tiếng, cơ bắp trên người bành trướng ra, lập tức thân hình cao lên trăm trượng, bên ngoài thân sinh ra bộ lông kim sắc nồng đậm, hóa thành một đầu kim sắc Cự Viên.

Hai chân hắn đạp mãnh liệt vào mặt đất, thân thể cao lớn bị trọng áp của kiếm khí trùng trùng điệp điệp đè xuống, đột ngột từ mặt đất vươn lên, nhảy vào không trung.

Bay đến gần khu vực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bỗng nhiên một cánh tay tráng kiện của Kim Mao Cự Viên nâng lên, phía trên bao trùm từng miếng Kim sắc lân phiến, đập tới phía Kiếm long xung thiên.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thân hình "Kiếm Long" lập tức gãy ngoặt ra ngoài, phát ra một hồi âm thanh bén nhọn hỗn loạn.

Trong chốc lát, hơn ngàn chuôi phi kiếm va chạm lẫn nhau, rơi ra phạm vi kiếm trận, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng lẫn vào trong đó.

Kim Mao Cự Viên loé lên quang mang, khôi phục lại hình người, sau lưng bỗng dưng sinh ra một đôi cánh óng ánh, vỗ mạnh một cái liền bay thẳng đến bổn mạng phi kiếm của mình.

Nhưng mà, còn không đợi hắn tới gần phi kiếm, phía trên kiếm trận liền có một cỗ lực lượng vô hình phóng ra kéo đám phi kiếm mà hắn vừa đánh rớt vào lại kiếm trận.

"Lúc này ngươi đừng mơ tưởng!" Hùng Sơn quan sát cảnh tượng phía dưới, lạnh lùng nói ra.

Dứt lời, hai tay gã đang để trước người vũ động một hồi, ngón tay điểm một cái về khối "Vạn kiếm thiết khoán" trên không trung.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ.

Một giọt huyết kim sắc từ đầu ngón tay Hùng Sơn bay qua rơi vào phía trên Thiết khoán.

Kim sắc đường vân ở mặt ngoài Thiết Khoán rung động mạnh một hồi, một cỗ sương mù màu hồng như có như không từ trong bay ra, bay vào bên trong màn sáng kim sắc trên không trung.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng vang thật lớn!

Màn sáng kim sắc trên bầu trời chấn động kịch liệt, ầm ầm tán loạn ra, ở phía trên xuất hiện quang ảnh hư huyễn nhưng không biến mất, mà giống như kim vũ nhao nhao rơi xuống phía dưới, bay vào trong kiếm trận.

Theo mỗi một đạo hư ảnh bay vào, liền có một thanh phi kiếm thoát ly Kiếm Long, bị hư ảnh Kim quang nắm trong tay, bay đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập vốn đang tìm cách cướp lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trong Kiếm Long lại cảm giác một cái bóng nhô lên cao hạ xuống, Phong Lôi Sí sau lưng mãnh liệt vỗ một cái, toàn bộ cơ thể bị áp chế dưới kiếm khí đầy trời khó khăn lắm mới lướt đi được mấy trượng.

"Hây dô" một tiếng!

Một thiết kiếm khổng lồ to như tấm ván cửa chém xuống làm áo quần dán chặt vào người, dẫn tới không khí loạn chuyển, phát ra một hồi tiếng rít vang.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, một quyền đưa lên, hung hăng đập vào thân

kiếm bản rộng.

Một đạo quyền ảnh cự đại màu xanh nổ tung trên thân kiếm, cự kiếm bị nện vào như mưa to trùng kích lên cánh cửa cũ nát, rung động kịch liệt.

Kim Quang Cự Nhân nắm thân kiếm này cũng bị cổ cự lực chấn động, thân ảnh cũng theo thân kiếm rung rung một hồi, tiêu tán ra.

Nhưng mà một kiếm này vừa tan biến thì một kiếm khác lại đến!

Hàn Lập vừa thu hồi nắm đấm, lại có một vũ sĩ khác cầm trong tay một trường kiếm đâm thẳng đến hắn.

Ở đằng sau vũ sĩ kia, bên trong hư ảnh kim quang đầy trời xuất hiện nữ tử thướt tha, lực sĩ kim giáp, lão giả râu dài, hài đồng ngây thơ... Rậm rạp chằng chịt bóng người kim sắc, tay đều cầm một thanh phi kiếm, như thủy triều lao qua hắn.

Mặt Hàn Lập không đổi sắc, từ trong hư không bước ra, sau lưng bỗng nhiên phóng ra kim quang.

Một vòng Kim sắc bảo luân hiển hiện phóng tới, xoay tròn, nhộn nhạo mở ra tầng tầng rung động kim sắc.

Hư ảnh và phi kiếm vừa tiến vào phạm vi rung động của Chân Ngôn Bảo Luân lập tức tốc độ chậm lại, hầu như lâm vào trạng thái đình trệ.

Một màn xuất hiện làm cho người ta kinh ngạc!

Giữa không trung cao, Hàn Lập đạp không tiến lên, thân ảnh tự do đi trong kim quang của hư ảnh và phi kiếm, nhìn như nhàn nhã dạo chơi.

Nguyên bản những phi kiếm kia đâm về phía hắn, giờ đây đã thành như đá đặt chân, bị hắn giẫm lên từng bước đi lên tế đàn đang lơ lửng trên không.

Lúc này, trong lòng của hắn biết rõ, nếu không đánh bại Hùng Sơn, đối phương sẽ một mực mượn nhờ kiếm trận chi lực, cản trở hắn thu hồi Thanh

Trúc Phong Vân Kiếm, thời gian càng kéo dài thì Bản Mệnh phi kiếm khó tránh khỏi vận mệnh bị luyện hoá.

Trên tế đàn, Hùng Sơn thấy một màn như vậy, trong lòng kinh hãi không thôi, trong miệng lẩm bẩm nói: "Đây là Thời Gian Pháp Tắc... Ngươi, ngươi vậy mà tu Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đến trình độ này?"

Hàn Lập không để ý đến gã, vẫn một mực tiến lên phía trên, một bên dùng ảnh hưởng của hắn tiến lên đẩy phi kiếm ra, rất nhanh đã đến vị trí cách tế đàn chưa đủ trăm trượng.

Hùng Sơn đè nén sự kinh hãi trong lòng xuống, cắn chặt hàm răng, hai tay bấm nhanh pháp quyết hướng về phía khu vực trống rỗng ở trung tâm.

Sau đó, năm ngón tay khẽ chuyển, lòng bàn tay hiện lên một mảnh quang mang, năm viên châu kim sắc to bằng quả long nhãn từ khu vực trống rỗng rớt xuống, rơi vào trong biển lửa đỏ thẫm.

Chỉ nghe "Hây dô" một tiếng vang lên.

Mảnh biển lửa rừng rực kia phảng phất như có gió lốc cuồng loạn, hỏa diễm bắt đầu kịch liệt phiêu diêu, khuếch tán ra bốn phía.

Hàn Lập cảm ứng nhìn lại phía trong ngọn lửa, chỉ thấy trong đó có năm đoàn kim quang sáng lên, hấp dẫn hoả diễm đỏ thẫm chung quanh ngưng tụ lại, hóa thành năm đầu rồng dữ tợn cực đại, phóng về phía hắn bên này.

Đầu rồng vừa mới thành hình, vị trí lỗ mũi liền "XOẸT" một tiếng, phun ra hai luồng hoả diễm dài nhỏ, trong đôi mắt kim mang sáng ngời, nhìn về phía Hàn Lập bên này, thoạt nhìn giống như vật sống, cực kỳ linh tính.

Tiếp theo trong nháy mắt, một âm thanh gào rống như có như không từ trong biển lửa truyền ra, năm đầu hoả diễm giống như vạc nước phóng tới, thân hình ở giữa không trung uốn lượn vặn vẹo, ngũ trảo chụp xuống Hàn Lập.

Lập tức không khí chung quanh ngưng trệ một hồi, sóng nhiệt cuồn cuộn

phóng tới, cả phiến hư không đều bị đốt có chút biến hình, làm Chân Ngôn Bảo Luân phóng xuất ra kim sắc cũng rung động theo, vặn vẹo trong hư không, khu vực bị ảnh hưởng cũng co lại nhỏ đi rất nhiều.

Mắt thấy Hỏa Long bay đến gần, Hàn Lập nâng lên một chưởng, vung lên phía trước.

Một mảnh quang mang đen nhánh tăng vọt từ trong bắn ra, đúng là Trọng Thủy Chân Luân, nó lớn như ma bàn, lơ lửng xoay tròn kịch liệt trước người Hàn Lập, phát ra trận trận tiếng thét.

Thủy Chi Đạo Văn ở phía trên phát ra quang mang mãnh liệt, từng cỗ Trọng Thủy màu đen từ trong phun ra, ở trên không hóa thành một vòng xoáy Trọng Thuỷ cực lớn, nghênh đón năm đầu Xích Diễm Hỏa Long.

Năm đầu Xích Diễm Hỏa Long há miệng khổng lồ, bên trong nham thạch nóng chảy cuồn cuộn kèm theo khói đen, như một toà núi lửa sắp phun trào.

Ngay sau đó, chợt nghe năm âm thanh vang lên nhứ sấm rền truyền đến, Xích Diễm Hỏa Long phát ra hỏa quang mãnh liệt, vô số nham thạch nóng chảy giống như sao băng mưa lửa rơi xuống, giáng xuống Trọng Thủy Chân Luân.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM "

Liên tiếp tiếng vang rung trời truyền đến, cả phiến thiên không cơ hồ bị hoả quang ánh hồng.

Chỉ thấy hoả vũ đầy trời nhập vào bên trong vòng xoáy Trọng Thủy, tạo ra sóng lớn màu đen cao gần trăm trượng, dù chưa thể làm nó tan rã, nhưng làm cho Trọng Thủy Chân Luân rung động mãnh liệt không thôi.

Hàn Lập giơ hai tay lên cao, toàn thân cũng rung rung không ngừng, hiển nhiên cũng có chút không chịu nổi man lực tràn đầy này.

"Hỏa Long Châu sao? Các hạ thật đúng là cam lòng bỏ ra tiền vốn..." Hàn Lập thấp giọng lẩm bẩm.

Dứt lời, ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ, hai tay biến đổi pháp quyết, thân hình không lùi mà tiến tới, giơ chưởng vỗ lên trên Trọng Thủy Chân Luân.

"Ô...ô...n...g..."

Trọng Thủy Chân Luân rung lên một tiếng mãnh liệt, trên thân tuôn ra sóng nước màu đen bỗng nhiên tăng vọt, nhào tới hướng Xích Diễm Hỏa Long.

Năm đầu Xích Diễm Hỏa Long cũng đáp xuống, một đen một đỏ, một nước một hỏa, kịch liệt xông tới va chạm nhau, dâng lên từng trận sương trắng.

"Hắc Thủy Mạn Thiên!" Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên trong miệng Hàn Lập hét to một tiếng.

Hư không trên tế đàn lập tức vang lên một tiếng nổ vang thấu trời!

Một đạo điện quang trắng như tuyết hiện lên, Thiên Mạc phía trên lập tức vỡ ra, một lỗ hổng màu đen vắt ngang phía chân trời, lượng lớn Trọng Thủy từ trong mãnh liệt phóng tới, hóa thành một thác nước màu đen cự đại vô cùng treo phía chân trời.

Hùng Sơn ngửa đầu nhìn lên thấy hồng thủy ngập trời, hai mắt trợn lên, tròng mắt muốn nứt ra.

Gã không thể tin được làm sao một Chân Tiên lại đủ khả năng gây ra chuyện này.

Nhưng đã đến nước này, cho dù gã muốn dừng tay giảng hòa, cũng đã trễ rồi.

Chỉ thấy gã mãnh liệt cắn răng một cái, hai tay vung vẩy trong hư không một hồi, từng đạo quang mang bay múa phóng tới, rơi vào Vạn Kiếm Thiết Khoán.

Phía trên Thiết Khoán chợt hiện kim quang, từng miếng Kim sắc văn tự từ

trong bay ra, rơi vào chung quanh đại trận tám cây kim trụ Bàn Long.

Phía trên kim trụ sáng ngời quang mang, tám đầu Kim Long hơi ngẩng lên, trong hai mắt đồng thời bắn ra hai luồng quang mang đỏ thẫm, tụ hợp lại phía trên tế đàn, hóa thành một màn sáng trải rộng Long Văn đỏ thẫm, bao phủ toàn bộ màn sáng.

Bên trên thiên mạc, thác nước Trọng Thủy rơi xuống, như thiên quân núi cao trùng trùng điệp điệp đập lên phía trên màn sáng đỏ thẫm.

------oOo------

Chương 438: Kiếm đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Ầm ầm..."

Những tiếng nổ lớn vang lên liên tiếp, quang mạc màu đỏ chấn động mãnh liệt, giống như vô vàn con sóng dữ đang cuộn trào.

Hùng Sơn đang ở dưới những con sóng ấy nên đương nhiên cảm giác rõ rệt hơn ai hết.

Gã thấy rõ sau khi Trọng Thủy đập vào quang mạc tạo ra những chấn động mãnh liệt, cũng cảm nhận rất rõ áp lực khủng khiếp của cỗ lực lượng mạnh mẽ ấy tạo ra.

Trên quang mạc đỏ thẫm xuất hiện một vết lõm lớn do bị Trọng Thủy công kích, những họa văn hình rồng màu vàng đang nhấp nháy liên hồi, tuy nhiên cuối cùng cũng không bị phá thủng, tuy nhiên có vẻ không thể trụ lâu được.

Hai mắt Hùng Sơn nheo lại, gã ngẩng đầu nhìn khối vạn kiếm thiết khoán đang lơ lửng trên không rồi hai tay đột nhiên vẫy vẫy, thiết khoán kia liền bay vút về, nằm trong bàn tay gã.

Gã duỗi một ngón tay ra, kim quang lóe lên, một vết cắt hiện ra, máu tươi đỏ thẫm lập tức phun trào.

Gã lấy ngón tay làm bút, dùng máu tươi làm mực, nhanh chóng vẽ lên thiết khoán.

Theo sự di chuyển của ngón tay, trên bề mặt thiết khoán nhanh chóng xuất hiện một phù văn cổ quái màu đỏ thẫm.

Sau khi phù văn hoàn thiện, đường viền vàng xung quanh thiết khoán lập

tức bị ánh sáng đỏ xâm lấn, nhanh chóng chuyển qua màu đỏ, cứ như những mạch máu lan tỏa, mau chóng tràn ngập bề mặt thiết khoán.

Hai tay Hùng Sơn nắm chặt thiết khoán, ánh mắt hiện lên sự quyết tâm cao độ, gã ốp chặt thiết khoán vào ngực mình như một mảnh ảo giáp che ngực.

Hai màu đen đỏ đan xen nhau lóe lên trước ngực gã, khối tiết khoán cũng phát sáng lên rồi nhập vào, hòa làm một với cơ thể gã.

Vạn kiếm thiết khoán là mắt của đại trận, nên ngay khi nó rời khỏi tế đàn thì toàn bộ đại trận cũng ngừng chuyển vận.

Biển lửa nóng rực ở dưới tế đàn biến mất, hỏa diễm vụt tắt, dần dần chỉ còn một quầng sáng đỏ trên bầu trời, cuối cùng một tiếng "ầm" vang lên, quầng sáng hóa thành một dải tinh quang màu đỏ rồi tiêu tán.

Hư ảnh vàng kim trên bầu trời đã tan gần hết, những phi kiếm chịu tác động của lực hút của pháp trận thì vẫn chưa trở về kiếm hải, chỉ có hình Kiếm long là tan đi, còn lại tất cả vẫn như đang chịu sự tác động của một lực lượng vô hình nào đó, toàn bộ đứng yên không chút nhúc nhích trên không trung.

Thác nước màu đen trên bầu trời được hình thành bởi thần thông Pháp Ngôn Thiên Địa của Hàn Lập cũng đã tan biến, cả mảnh đất trời quay về trạng thái bình thường.

Không còn bị cản trở bởi phi kiếm và hỏa long, Hàn Lập bay lướt lên không, sau vài lần chớp động, cơ thể hắn đã đáp xuống tế đàn trên không trung.

Ánh mắt hắn quét qua, nhìn thấy toàn thân Hùng Sơn được bao phủ bởi một tầng lân giáp màu đen, xung quanh người gã là những tia máu chuyển động không ngừng tạo thành một lớp mờ ảo dày đặc, khí tức trên người cũng có sự biến đổi.

Những tia máu kia không phải từ trên người gã mà là những kiếm khí tinh thuần đã ngưng đọng thành thực chất, cực kỳ mạnh mẽ ác liệt, chúng cắt nát

hư không tứ phía, ngay cả Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập đang phát ra kim quang lưu chuyển cũng không thể xuyên vào được.

"Chí bảo kiếm tu trân quý như vậy mà ngươi cũng sử dụng một cách tùy tiện, không thấy phí của trời sao?"

Hàn Lập lắc nhẹ đầu, nói ra chậm rãi.

"Không sao, chỉ là tiêu hao hết kiếm khí tích trữ từ vạn cổ mà thôi, chỉ cần giết được ngươi thì coi như không hề lỗ vốn!"

Hùng Sơn vừa đáp vừa bước lên một bước, một tay duỗi ra, năm ngón tay chụm lại, tay còn lại nắm chặt thanh trường kiếm kim sắc đang lơ lửng ở trung tâm tế đàn.

Phi kiếm vừa nằm trong tay gã, những ám văn màu đỏ huyết trên áo giáp màu đen đột nhiên bừng sáng, những tia máu đang bay vòng quanh cơ thể gã cũng tràn lên, bao phủ kín bổn mạng phi kiếm.

Tu vi của Hùng Sơn phát ra vẫn là Chân Tiên hậu kỳ, nhưng khí thế trên thân đã có sự khác biệt rõ rệt, tuy mới chỉ đứng yên chưa tấn công nhưng đã giống như một thanh tiên gia lợi khí hiếm có trên đời, đang chờ phát uy.

Nhìn thấy tình hình này, hai mắt Hàn Lập hơi trố lên, nhưng ngay sau đó đã khôi phục sự bình tĩnh.

"Quả thật ta còn một chuyện chưa hiểu rõ: Khi xưa làm sao ngươi có thể điều khiển Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận của ta? Chẳng lẽ ngươi cũng là truyền nhân một chi phụ của Vô Sinh Kiếm Tông?"

Khí thế của Hùng Sơn dù có vẻ đang chiếm thượng phong, nhưng gã cũng không vội động thủ, ngược lại còn mở miệng đặt câu hỏi một cách chậm rãi.

"Vô Sinh Kiếm Tông đã tuyệt tích cả trăm vạn năm, làm sao còn tồn tại cái gì truyền nhân của chi phụ?" Hàn Lập khẽ cau mày, hỏi lại bằng vẻ nghi hoặc.

"Nói như vậy thì ngươi không phải rồi...Tuy nhiên cũng chả sao, ngươi vẫn xứng đáng đánh một trận với ta!"

Hùng Sơn thở dài với vẻ tiếc nuối.

Lời vừa dứt, chân gã khẽ điểm xuống mặt nền, cả người lướt nhanh tới, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cả người phiêu hốt, bay lùi lại tận rìa của tế đàn, hắn vẫn chưa ngưng lại, mũi chân khẽ điểm vào lan can rùi tiếp tục lùi thêm một đoạn.

Trên thân thanh trường kiếm trên tay Hùng Sơn phát ra ánh sáng đỏ rực, một đạo kiếm quang huyết sắc bắn vụt ra từ mũi kiếm, lập tức xuyên qua khoảng không trăm trượng, đâm thẳng tới phạm vi cách ngực Hàn Lập vài thước rồi mới bị Chân Ngôn Bảo Luân phóng ra sóng ánh sáng kim sắc ngăn chặn, làm cho nó chậm lại.

Hàn Lập liền nhân cơ hội đó, thân hình nhoáng lên một cái, thối lui thêm mấy trượng rồi mới khựng lại.

Hắn nhìn về phía đạo kiếm quang huyết sắc kia, trong lòng còn cảm thấy run sợ, nếu ban nãy hắn không kịp thời thối lui một đoạn thì với tốc độ của đạo kiếm quang kia: Chắc chắn nó sẽ vượt qua sự làm chậm của Chân Ngôn Bảo Luân và đâm xuyên ngực hắn!

"Nếu có đầy đủ Đạo văn thời gian thì tốt hơn nhiều rồi..."

Vừa suy nghĩ, Hàn Lập vừa lao thẳng về phía vô số phi kiếm đang lơ lửng trên không trung.

Hắn còn chưa kịp tới gần Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì ở sau lưng đã bị tập kích bởi một đạo kiếm quang lạnh thấu xương, khiến cho hắn cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Hắn vội nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân, thân người đang lăng không

vội lệch qua phải, né được đạo kiếm quang kia.

Một tiềng "vèo" vang lên!

Đạo kiếm quang huyết sắc bắn nhanh qua bên cạnh người hắn, trong nháy mắt đâm vào kiếm trận dày đặc, những tiếng leng leng liền vang lên, hơn chục thanh phi kiếm bị kiếm quang đánh trúng đã vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Lập nhân cơ hội đó, cả người lóe lên, lao tới chỗ bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Một tay hắn thò ra, nắm lấy một chuôi phi kiếm rồi ra sức rút mạnh ra, ngay sau đó hắn rất ngạc nhiên vì cỗ lực lượng cường đại giam cầm phi kiếm vẫn không hề suy giảm.

Đang lúc còn ngạc nhiên, một bóng người đã hiện thân ở sau lưng hắn, chính là Hùng Sơn truy tới, một tay vung kiếm lên, trảm thẳng vào lưng hắn.

Những động tĩnh sau lưng không làm Hàn Lập băn khoăn, tay vẫn nắm chặt chuôi kiếm, tâm niệm chuyển động, xuất ra một đám thầm niệm nhập vào phi kiếm.

Trường kiếm trong tay hắn đột nhiên run lên, phát ra một tiếng kiếm minh lanh lảnh, cứ như là nó cảm nhận lại được sự tương thông với Hàn Lập nên reo lên vui mừng.

Ngay lúc đó, thanh trường kiếm được bao phủ bởi kiếm quang huyết sắc đã chém tới vùng sau gáy của hắn.

Hơn chục đoàn Đạo văn thời gian còn sót lại ở Chân Ngôn Bảo Luân nằm sau lưng hắn lúc này hào quang đại thịnh, những sóng ánh sáng kim sắc như được ngưng tụ thực chất hơn vài phần, hộ vệ phía sau lưng Hàn Lập.

Tuy nhiên, đối mặt với kiếm khí từ vạn cổ bao phủ xung quanh thanh trường kiếm, sự hiệu quả của Chân Ngôn Bảo Luân bị giảm rõ rệt, nó chỉ

hơi làm chậm lại tốc độ mũi kiếm chứ không thể giúp Hàn Lập tránh thoát hẳn.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo hào quang đen bóng vụt tới với tốc độ cực nhanh, hóa thành một bảo luân khổng lồ màu đen, như một tấm khiên chặn mũi kiếm của Hùng Sơn.

Một tiếng "keng" ngân lên liên hồi!

Trường kiếm của Hùng Sơn sau khi phá tan ô quang bên ngoài Trọng Thủy Chân Luân, tiếp tục trảm thẳng vào bề mặt bảo luân.

Trọng Thủy Chân Luân rung lên bần bật, một đám ô quang lớn trên bề mặt bị kiếm quang huyết sắc trảm thành tro bụi, trên bề mặt ngoài hiện lên một vết chém khá sâu.

Tâm niệm Hàn Lập tương liên cùng Trọng Thủy Chân Luân nên hắn cảm nhận rõ uy lực của một kiếm đó, trong lòng hắn chấn động.

Một tay hắn vừa rút được một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lam quang trong đôi mắt chớp động, một cảm giác đau đớn trong óc truyền tới, bảy mươi mốt đạo thần niệm cùng lúc bắn ra chia đều vào những chuôi phi kiếm.

Lúc này, Hùng Sơn đã vượt qua khiên chắn Trọng Thủy Chân Luân, gã lách người tới bên phải Hàn Lập, một tay vung kiếm chém ngang người hắn.

Giờ đây Hàn Lập không né nữa, hắn chủ động đối chiêu, chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trên tay cũng bổ thẳng vào Hùng Sơn.

Hai kiếm cắt vuông góc vào nhau, một đạo kiếm quang huyết sắc từ bốn mạng phi kiếm của Hùng Sơn phụt ra, cùng lúc đó một đạo điện quang kim sắc cũng từ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phát ra.

Kiếm quang huyết sắc vụt qua ống tay áo Hàn Lập, tay áo bên tay cầm kiếm lập tức loái vụn, trên tay hắn hiện ra những vết cắt sâu.

Rất may Chân Cực Chi Mô của hắn vẫn chưa đến nỗi bị phá nên không bị thương.

Tuy nhiên, kiếm khí của kiếm quang có lực xuyên thấu cực mạnh, xuyên vào tận xương Hàn Lập khiến cho hai hàng lông mi của hắn dựng cả lên.

Hàn Lập nén đau, tay còn lại xuất chiêu, Trọng Thủy Chân Luân ở phía sau lập tức thu nhỏ thành một tấm khiên tròn, nó quay cuồng gào thét lao thẳng về phía Hùng Sơn.

Hào quang trên áo giáp đen bọc cánh tay Hùng Sơn cũng phát sáng, vừa chặn đứng Tịch Tà Thần Lôi của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phóng ra, sau đó liền vội vàng hoành tay trước người, dùng trường kiếm chống đỡ.

Trọng Thủy Chân Luân lập tức đụng phải trường kiếm của Hùng Sơn, nó xoay tròn liên tục, nện cho cả thân hình gã run lên bần bật, phải thối lui về phía sau liên tiếp khoảng hơn chục trượng.

"Keng...Keng...Keng..."

Những tiếng va chạm rợn tóc gáy không ngừng vang lên từ Trọng Thủy Chân Luân.

Cùng lúc đó, hai mắt Hàn Lập ngưng thần, một tay bấm niệm kiếm quyết, một ngón tay chỉ thẳng về phía trước.

"Nhanh!"

Mệnh lệnh vừa truyền ra từ miệng, bảy mươi mốt chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền phát ra những âm thanh rõ ràng rành mạch, tất cả chúng đồng thời phóng ra cùng chuôi kiếm trong tay Hàn Lập, ngưng tụ thành một đạo hồ quang thanh sắc rồi lao nhanh về phía Hùng Sơn.

Trong quá trình lao nhanh của phi kiếm, vô số kiếm quang thanh sắc đan xen vào nhau, tung hoành ngang dọc, tạo thành một quang cầu thanh sắc khổng lồ trên không trung.

Lúc tới gần Hùng Sơn, quang cầu thanh sắc bỗng phát ra một tiếng rồng ngâm vang vọng bầu trời.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, quang cầu khổng lồ vỡ vụn, một con bàn long màu xanh lục nhe nanh múa vuốt bổ tới, cái miệng khổng lồ đầy máu nuốt chửng Hùng Sơn.

Hàn Lập thấy vậy, Chân Ngôn Bảo Luân cùng lúc nghịch chuyển, một tay triệu hồi Trọng Thủy Chân Luân, cả người lao nhanh truy kích tới.

Tốc độ của hắn giờ đây còn nhanh hơn kiếm trận Thanh Bàn rất nhiều, hắn truy tới vị trí đầu rồng, khi nhìn vào trong miệng, trên mặt lập tức xuất hiện vẻ ngạc nhiên.

Hùng Sơn đang đứng trong miệng rồng với vẻ mặt thản nhiên, bên ngoài cơ thể ngoài mấy trăm vết chém bởi kiếm khí thì áo giáp đen vẫn không ngừng phát sáng chớp chớp màu ánh đỏ, về căn bản không bị tổn thương chút nào!

------oOo------

Chương 439: Cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Hàn Lập nhìn cảnh này, hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy thân hình hắn mơ hồ một cái, liền mang theo liên tiếp tàn ảnh phóng về phía Bàn Long màu xanh, cánh tay giơ Trọng Thủy Chân Luân đang xoay tít, toả sáng ô quang liệng ngang về phía Hùng Sơn.

"A!"

Hùng Sơn hét lớn một tiếng, một mảnh kiếm quang màu đỏ thẫm xung quanh bộ giáp đen bắn ra, trong chớp mắt chém cho hàm răng kiếm khí của Bàn Long nát bấy.

Trong khi đó, gã giơ tay vung trường kiếm lên, chém mạnh vào Trọng Thủy Chân Luân.

Chỉ nghe thấy tiếng "keng" vang lên.

Toàn bộ kiếm trận Thanh Bàn sụp đổ, toàn bộ phi kiếm văng tứ tung, thân ảnh Hùng Sơn từ trong đó lao ra hơn trăm trượng, rồi lơ lửng ở trên không.

"Sao thế, muốn so với ta xem ai có phi kiếm nhiều hơn hả?" Gã nhìn Hàn Lập, cười chế giễu.

Dứt lời, gã tung trường kiếm trong tay lên, hai tay đánh ra một pháp quyết cổ quái, sau khi miệng thầm ngâm tụng, hai tay gã bỗng nhiên giang ra, chỉ một chiêu vào hư không.

Đường vân màu đỏ thẫm trên áo giáp của gã lại loé lên, vị trí phiến giáp nhỏ trước ngực hiện lên đường vân cổ quái, như chữ "Kiếm".

Đường vân này vừa hiện, một loại khí tức thê lương thời cổ khó có thể nói từ trên người Hùng Sơn nhất thời phát ra.

Hàn Lập thấy thế, không khỏi khẩn trương, vội vàng dùng tâm thần liên hệ với Đạo nhân, dặn y vào thời khắc trọng yếu sẽ liên thủ xuất kích.

Cả phiến thiên không bỗng nhiên trở nên an tĩnh cực độ, ngay cả tiếng gió thổi dường như cũng dừng lại.

"Keng keng keng"

Tiếng kim loại ma sát vào nhau bỗng nhiên vang lên lên, vừa đột ngột vừa chói tai.

Hàn Lập đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy kiếm ẩn trong kiếm hải lúc trước vẫn lơ lửng bất động thì lúc này lại bắt đầu đung đưa.

So với tình trang trước kia có khác biệt, lúc này đây toàn bộ phi kiếm trong kiếm hải đều chuyển động, thoát khỏi phạm vi bên trên kiếm hải, chụm thành một lồng kiếm mang màu đỏ sẫm, giống như một đầu con cự thú thời thượng cổ, ập về phía Hàn Lập.

"Ngươi nếm thử tư vị vạn kiếm qua thân đi!" Khuôn mặt Hùng Sơn hiện lên vẻ dữ tợn, chợt quát lên.

"Đi"

Gã quát một tiếng ra lênh, âm thanh kiếm minh trên hư không nhất thời vang động, ngàn vạn thanh phi kiếm như dốc toàn bộ sức mạnh với khí thế phô thiên cái địa, trào dâng như thác lũ, đánh xuống, hệt như hoàng trùng quá cảnh (châu chấu đi qua).

Thần sắc Hàn Lập chợt biến đổi, kiếm hải có số lượng kiếm khủng khiếp như vậy, là cả bầu trời kiếm quang lao xuống thì dù là Chân Ngôn Bảo Luân hay Trọng Thủy Chân Luân của hắn đều chắc chắn không thể ngăn cản được.

Hắn chỉ đánh giá sơ sơ, nhưng trong lòng đã quyết định.

Trốn!

Xét cho cùng, sở dĩ hắn tới đây là muốn lấy lại bổn mạnh pháp bảo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của mình mà thôi, nếu hiện tại hắn đã lấy được thì cần gì phải tiếp tục chém giết?

Vả lại, với sự tình vừa qua, Hùng Sơn nhất định sẽ trở thành đại địch trong lòng hắn, cứ thoát khỏi nơi này trước đã rồi hãy tính.

Sau khi đã quyết định, Hàn Lập lập tức thu hồi hết pháp bảo, hai tay kết pháp quyết, bên ngoài quanh thân bắt đầu vang lên tiếng sét đánh, một toà lôi trận màu vàng kim được hình thành rất nhanh, sắp phát động.

Nhưng sự việc không theo như ý nguyện, dù để giảm thời gian phát động lôi trận, hắn đã không sử dụng Lôi Bằng lực, mà dùng Ích Tà thần lôi, nhưng đúng là vẫn chậm một bước.

Một tiếng "xoẹt"!

Một đạo kiếm quang màu đỏ thẫm từ trên không chém xuống, kim sắc lôi trận vừa mời hình thành lập tức ầm ầm tán loạn.

Chỉ một thoáng, phi kiếm đủ màu sắc dày đặc, chằng chịt ập nhanh xuống, trong nháy mắt sắp nuốt chửng Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập khẽ biến, nhưng không hề kinh hoàng. Một đạo ngân quang từ trong tay áo hắn bắn ra, hóa thành một cái chuông nhỏ màu bạc bay lên cao, không ngừng rung lên.

Từng vòng ánh sáng màu bạc dày đặc nổi lên, rồi khuếch tán ra bốn phía, dựng lên thành một vùng sóng bạc rộng khoảng mười trượng.

Cùng lúc đó, hắn há mồm phun một cái, bảy cái tinh hoàn bắn ra. Tinh hoàn nhanh như chớp quay tít một vòng, móc liền vào nhau, hình thành một vòng

tròn lớn che trên đỉnh đầu của hắn.

Tinh quang chói mắt toả ra từ Thất Diệu Tinh Hoàn tạo thành một màn sáng tinh thần bao trùm xuống, trên bề mặt có vô số đồ án tinh thần lấp lánh cùng với khu vực sóng bạc bảo hộ hắn ở trung tâm.

Khó khăn lắm mới có thể kịp phóng xuất ra hai kiện pháp bảo thì lúc này dòng thác lũ vạn kiếm đã ầm ầm cuồn trào đổ ập xuống người hắn.

Trong chốc lát, trên đỉnh đầu và bốn phía xung quanh hắn đều bị mũi kiếm dày đặc vây quanh. Tiếng chuông bạc vang lên không ngừng, còn khu vực sóng bạc miễn cưỡng chống đỡ nhưng vẫn bị đè nén, ăn mòn từng chút, từng chút một, liên tục bị thu hẹp lại về phía người Hàn Lập.

Trên màn sáng tinh thần do Thất Diệu Tinh Hoàn toả ra vang lên từng tiếng sắc nhọn, từng quang điểm tinh thần liên tiếp lụi tắt, quang mang phát ra cũng ngày càng trở nên mờ nhat.

Chân mày Hàn Lập cau lại, hai tay khẽ huy động, Trọng Thủy Chân Luân và Chân Ngôn Bảo Luân đồng thời xuất hiện bên người hắn, một trước một sau.

Chỉ thấy hai tay hắn kết quyết, vỗ mạnh lên trên Trọng Thủy Chân Luân. Ô quang trên Chân Luân run mạnh, quang mang của Thuỷ đạo văn chớp chớp rất nhanh, rồi từ đó tuôn ra hơi nước vô cùng mãnh liệt, hoá thành một con Thuỷ Long đen nhánh, xông vào bên trong vạn kiếm.

Thân thể khổng lồ của Trọng Thuỷ Hắc Long phảng phất như một con sông lớn màu đen cuộn trào phóng đến, nhanh chóng rẽ ra một dải đất trống giữa vạn kiếm. Thân hình Hàn Lập khẽ động, lập tức bay vào vùng trống đó.

"Còn muốn làm khốn thú chi đấu, phỏng có ích gì?" Hùng Sơn cười lạnh một tiếng, nói.

Dứt lời, mặt không chút thay đổi, gã giơ tay vuốt gò má một cái, tay gã nhất thời trở nên đỏ thẫm.

Cưỡng ép dùng bí thuật thôi động Vạn Kiếm Thiết Khoán không có nghĩa là không phải trả một cái giá đắt. Từ khoé mắt, lỗ mũi và tai của gã sớm đã có một dòng máu chảy ra, như những con giun trườn xuống.

Tuy nhiên đối với hắn mà nói, chỉ cần có thể giết Hàn Lập và lấy được bảy mươi hai thanh phi kiếm thì hết thảy đều đáng giá rồi.

"Hợp cho ta!" Hùng Sơn quát to một tiếng.

Chỉ thấy ở chỗ vạn kiếm bị Trọng Thuỷ Hắc Long cố gắng tách thành lối đi, vô số mũi kiếm hai bên lối đi chợt dừng lại, hợp thành hai bức tường cao, ép Hàn Lập ở giữa.

"Keng keng"

Tiếng kêu chói tai vang dội dị thường không ngừng truyền đến, kiếm hai bên tường đỏ thẫm tia máu càng thêm dày đặc.

Hàn Lập bay đi còn chưa được trăm trượng, kiếm trận phía trước cũng đã một lần nữa khép lại. Con Trọng Thuỷ Hắc Long kia bị chèn ép đến nứt toác, sụp đổ, lại hoá thành hơi nước quay trở về trong Trọng Thủy Chân Luân.

Một lần nữa lại bị hãm trong rừng vạn kiếm, tình cảnh của hắn càng thêm bất ổn, bất luận là cái chuông màu bạc hay Thất Diệu Tinh Hoàn cũng không thể che chở thêm cho hắn được lâu nữa.

Không bao lâu nữa, hai thứ pháp bảo này tất nhiên sẽ tan vỡ dưới trọng áp đang tăng lên không ngừng của kiếm quang.

"Két két két"

Âm thanh nhỏ bé phát ra từ trên đỉnh đầu hắn truyền đến, màn sáng tinh thần đang trong thế bị trăm mũi phi kiếm đâm vào, trên bề mặt đã hiện ra một lớp đường vân nhỏ như sợi tóc, chỉ một lát nữa sẽ không chịu được mà nứt vỡ ra.

Mắt Hàn Lập hơi híp lại, hắn vẫy tay một cái, quang mang trên Thất Diệu Tinh Hoàn lóe lên, trong nháy mắt nó thu lại toàn bộ quang mang tinh thần, rồi bay về phía hắn.

Cùng lúc đó, cái chuông bạc cũng khẽ rung, lượn một vòng giữa không trung, rồi cũng trở về bên người hắn.

Sau một khắc, toàn thân hắn lập loè quang mang màu tử kim, từng tầng lân phiến màu tử kim nổi lên, bao trùm toàn thân hắn. Ở hai bên vai mọc ra hai cái đầu, hai bên sườn thò ra hai cánh tay dài bao trùm lân phiến.

Tiếp theo, Hàn Lập vẫy tay một cái, triệu hồi Trọng Thủy Chân Luân, đồng thời một cánh tay thò ra cầm lấy nó như cái khiên trước người, năm cánh tay còn lại thì mỗi cái cầm một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Trong cơ thể, huyết mạch Huyền Vũ đã lâu chưa sử dụng cũng được kích phát, hoá thành cái áo giáp màu xanh lục có khảm phù văn cổ xưa, bảo vệ thân thể hắn.

Hàn Lập đối chiến với người, vốn là dùng sức mạnh thân thể, bây giờ tu luyện công pháp Huyền Thiên có rất nhiều thủ đoạn gia tăng nên thân thể của hắn cứng rắn không kém gì nhiều loại linh bảo phòng ngự.

Chân Ngôn Bảo Luân lóe lên quang mang, trở lại trong cơ thể hắn, lập tức bắt đầu nhanh chóng nghịch chuyển.

Thân hình Hàn Lập lóe lên, không hề làm tư thế phòng ngự mà lại lấy công làm thủ, không lùi mà tiến tới, đi thẳng vào trong cơn thác lũ vạn kiếm.

Thân ảnh của hắn như điện, mang theo liên tiếp tàn ảnh mờ nhạt mà mắt thường khó phân biệt được, xuyên qua cực nhanh trong kiếm hải.

Cánh tay thứ sau quay vòng như quạt gió cùng năm thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chợt hiện lên điện quang màu vàng, mỗi khi chém liền phụt ra điện quang dài chừng mười trượng, đánh tan các phi kiếm đến gần.

Trong kiếm hải, ánh sáng màu vàng chớp động khắp nơi, tiếng ầm vang

không ngừng, hết thảy mọi thứ trong lúc nhất thời dĩ nhiên không làm gì được Hàn Lập

Trong lòng Hàn Lập biết rõ, tình trạng này không thể duy trì liên tục lâu được, dù sao đồng thời vận dụng nhiều thủ đoạn như vậy, tiêu hao quả thực quá khủng khiếp, ngay khi pháp lực của mình không thể tiếp tục được nữa thì chắc chắn phải chết rồi.

Sở dĩ hắn liều mạng như vậy xông lên, cũng không phải là bị điên cuồng mất trí mà là vì kéo dài một chút thời gian cho Giải Đạo Nhân khôi phục.

Trước đây, lúc hắn phát động lôi điện trận, vốn muốn giục Giải Đạo Nhân xuất thủ một lần, để tranh thủ thời gian nhanh hơn.

Kết quả thời điểm động thủ thì Giải Đạo Nhân mới phát hiện sợi dây liên kết giữa y và thân thể khôi lỗi này lại bị đứt, cố sức cũng không được, căn bản không phát được thần thông thuật pháp quy mô lớn.

Ước chừng sau một khắc, tốc độ đi tới của thân ảnh Hàn Lập ở giữa không trung trở nên ngày càng chậm, áo giáp màu xanh trên người đã bị chằng chịt vết kiếm từ lâu, trên sau cánh tay thì lân phiến văng tung tóe, chồng chất vết máu.

Hiển nhiên, thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập cũng sắp đạt đến cực hạn.

"Giải đạo hữu, còn chưa được sao?" Trong lòng Hàn Lập hô cấp thiết.

"Còn thiếu một chút, kéo dài thêm nửa khắc là được rồi..." Giải Đạo Nhân dùng tâm thần liên hệ nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hiện lên vẻ khổ sở, cũng không nói gì nhiều, chỉ có thể cắn răng kiên trì mà thôi.

Nhưng mà, Hùng Sơn cũng không nguyện ý cho hắn thêm một chút thời gian nào.

Khong phải bởi vì gã nhìn thấu được ý đồ của Hàn Lập mà bởi vì chính gã

cũng đang sắp không chịu đựng nổi rồi.

Máu từ thất khiếu của gã chảy ra ồ ồ, lau cũng không kịp, đầu óc của gã cũng trở nên hơi mê man.

"Chịu chết đi..." Hùng Sơn cố lấy lại tinh thần, miệng quát to một tiếng, ngũ quan cũng lộ ra hơi méo mó.

Thanh âm chưa dứt, cả người gã mờ nhạt, biến thành một vệt quang mang màu máu hoà cùng bổn mạng phi kiếm của gã thành một thể, hoá thành một đạo kiếm quang to lớn màu máu, lấy thế như sấm vang chớp giật, lao thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Kiếm quang màu máu nhanh vô cùng, trong nháy mắt xuyên vào trong kiếm hải, những chỗ nó đi qua, hết thảy các phi kiếm vội vàng né tránh hình thành một cái lỗ hổng cực lớn, để cho nó tuỳ ý xuyên qua lao tới trước người Hàn Lập.

------oOo------

Chương 440: Luyện kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Khi trước Hàn Lập bị kiếm hải che khuất ánh mắt, đến thời điểm thấy huyết sắc kiếm quang thì đã hoàn toàn không kịp né tránh.

Ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, trong lòng của hắn nhanh chóng lặng yên niệm khẩu quyết, Luyện Thần Thuật vận chuyển lên, Kinh Thần Thứ bỗng nhiên phát động.

Đột nhiên Hùng Sơn cảm thấy trong óc vang lên một tiếng hừ lạnh, thanh âm băng hàn vô cùng, làm toàn bộ thức hải đông lại trong một cái chớp mắt, cả người lập tức xuất hiện vẻ thất thần ngắn ngủi.

Đạo huyết sắc kiếm quang đang đâm thẳng tới, lúc tới cách Hàn Lập hơn một trượng bỗng nhiên run lên, theo đó cũng bị đình trệ trong giây lát.

Nhưng biến hoá nháy mắt này lại cải biến toàn bộ chiến cuộc!

Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể Hàn Lập nghịch chuyển cấp tốc, Phong Lôi Sí sau lưng vỗ nhanh, huyết mạch Thanh Loan trong cơ thể đồng thời kích phát, thân ảnh mơ hồ một cái liền đi tới một chỗ bên cạnh huyết sắc kiếm quang, năm thanh phi kiếm trong tay tập trung đâm vào một điểm trên kiếm quang.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Huyết sắc kiếm quang ầm ầm nổ bể ra, khí lãng kịch liệt vỡ ra, chấn Hàn Lập thổ huyết không ngừng, bay rớt ra ngoài mấy trăm trượng, đụng vào trên hồng lưu vạn kiếm.

Cùng lúc đó, bên trong huyết sắc kiếm quang muốn nổ tung, từng khối thiết

phiến màu đen bắn ra, giữa không trung va chạm lẫn nhau, một lần nữa ngưng tụ thành một khối thiết khoán màu đen.

Một đạo nhân ảnh từ trong hư không loạng choạng ngã ra, tóc bay tán loạn, mặt không còn chút máu.

Không ai khác chính là Hùng Sơn.

Lúc này trước ngực gã đã phá ra một lỗ hổng cực lớn, máu tươi đầm đìa, trái tim đã bị triệt để quấy nát, trên thân thể trải rộng đường vân màu đỏ sậm, nhìn như còn nguyên vẹn, trên thực tế đã bị kiếm khí xé rách thành vô số khối.

Giờ phút này thần sắc gã điên cuồng, một tay chống trường kiếm, đi từng bước trong hư không về hướng khối "Vạn Kiếm thiết khoán" kia.

Gã bước đi từng bước về phía trước, mỗi bước tới gần hơn một tấc thì huyết nhục trên người lại rơi xuống một khối, lúc đến bên cạnh thiết khoán đã thành dạng như một bộ xương, vẻn vẹn còn lại một bộ khung xương óng ánh trắng như tuyết.

Theo "Ba" một thanh âm vang lên!

Khung xương cầm trong tay một chuôi Kim sắc trường kiếm bỗng nứt toác ra, biến thành vô số mảnh vỡ, bay tứ tán.

"Vèo" một tiếng!

Một đạo kim sắc quang mang từ bên trong đỉnh đầu khung xương bay ra, hóa thành một tiểu nhân Nguyên Anh kim sắc lớn chỉ vài tấc, mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi nhìn về phía Hàn Lập cách đó mấy trăm trượng khó khăn lắm mới đứng vững thân hình, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm nói:

"Điều này chẳng lẽ... Chính là mệnh số... À..."

Vừa dứt lời, Nguyên Anh cũng hóa thành một mảnh kim quang, tiêu tán.

Hàn Lập nhìn hết thảy, trong lòng cũng không khỏi thở dài một tiếng.

Trên thực tế hắn cũng không có bao nhiêu hận ý với Hùng Sơn, thậm chí còn xem như là người đồng đạo, nếu không phải gã chấp niệm quá sâu với mình, căn bản hắn không muốn xảy ra trận chiến này.

Hùng Sơn vừa chết, lập tức kiếm trận trên không trung không khống chế được, toàn bộ phi kiếm lơ lửng trên bầu trời đồng dạng rơi xuống phía dưới như mưa rào, một lần nữa rơi vào bên trong vô sinh kiếm hải.

Thân hình Hàn Lập bay vút lên, tay khẽ vẫy thu vòng tay trữ vật của Hùng Sơn, về sau lại thò ra một chưởng nắm một thanh Vạn Kiếm thiết khoán vào trong tay, sau đó thân hình nhấp nhô mấy cái rơi vào trên tế đàn đang lơ lửng giữa trời.

Hắn liếc đánh giá thiết khoán trong tay, lại phát hiện nó giống như một mảnh sứ vỡ rạn nứt, mặt ngoài hiện đầy rạn lớn, phảng phất chỉ cần hắn hơi dùng lực liền triệt để vỡ vụn.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, thần sắc hơi động.

Đến lúc này, trong lòng của hắn không khỏi có chút do dự.

Khi trước hắn cũng xem qua vạn vật tranh cảnh bên trong phiến màn sáng kim sắc, biết rõ làm thế nào thúc dục toà trận pháp luyện kiếm này, nhưng lại có chút lo lắng khối thiết khoán đã bị nghiền nát đến thế này còn có thể làm trụ cột trận, chèo chống đến lúc hắn hoàn thành luyện kiếm hay không?

Hắn chỉ nghĩ chốc lát, khoanh chân ngồi xuống, để thiết khoán một bên, lấy ra một viên đan dược ăn vào, sau đó nhắm mắt điều tức.

Sau nửa ngày, hắn từ trên mặt đất đứng thẳng lên, lần nữa nhặt khối Vạn Kiếm thiết khoán kia lên, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí.

"Bất kể như thế nào, vẫn nên thử một lần, cũng coi như hoàn thành nguyện vọng ngươi chưa hoàn tất a." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại nhìn về phía một chỗ hư không, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, bàn tay hắn ném đi, khối thiết khoán màu đen toả sáng hào quang, một lần nữa bay đến phía trên tế đàn.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, hai tay mười ngón biến hoá giống như xa luân, đám mây dưới tế đàn bị đốt một lần nữa, hóa thành một mảnh biển lửa đỏ thẫm.

...

Cùng lúc đó, một chỗ khác ở Minh Hàn Tiên phủ.

Giữa không trung cao, một phi xa màu bích ngọc dài mười trượng lập loè thanh mang, bay nhanh như tên bắn.

Trước đầu phi xa, một nam tử dáng người thon dài đang đứng, trong tay cầm một cái pháp bảo la bàn dạng hình tròn, mặt trên bao phủ một tầng mây màu trắng, ở giữa lại có một quang điểm hồng sắc, không ngừng chớp động.

"Ồ, chẳng lẽ những tên Luân Hồi điện kia thác trùng sao?" Nam tử có chút nghi hoặc, thì thào nói nhỏ một tiếng.

Đứng sau lưng gã là hai tên kim giáp khôi lỗi tay cầm trường kích, vẫn đứng trang nghiêm bất động như trước, đối với lời nói của gã không có nửa điểm phản ứng.

...

Giữa sườn núi Vô Sinh kiếm tông, Lục Vũ Tình cắm ngược ngân sắc trường kiếm sau lưng, ngửa đầu nhìn về phía đỉnh núi.

Mây mù vẫn dày đặc như trước che kín tầm mắt, lúc trước còn có thể nghe được phía trên không ngừng truyền đến tiếng nổ cực lớn, cảm nhận được phía trên truyền đến chấn động kinh người, nhưng bây giờ đã ngừng hồi lâu.

Tựa hồ chỗ đó đã diễn ra biến cố nào đó, nhưng cuối cùng lại khôi phục bình lặng.

Dưới chân của nàng, mấy cỗ khôi lỗi bằng gỗ kia sớm đã nứt vỡ, tán rơi đầy đất.

Mắt Lục Vũ Tình chớp lên, do dự liên tục, sau đó mới giơ chân bước lên, bắt đầu chậm rãi đi lên thềm đá, bước dần lên hướng đỉnh núi.

...

Không biết qua bao lâu.

Trên tế đàn lơ lửng giữa trời, quanh thân Hàn Lập thanh quang đột biến, đầu đã đầy mồ hôi.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm của hắn lúc này đang lơ lửng chính giữa khu vực chạm rỗng của tế đàn, xếp thành hình dạng đặc biệt nào đó, như giao thoa cùng với kiếm trận, tia điện kim sắc vờn quanh, phát ra trận trận thanh âm điện lưu.

Phía dưới nó hừng hực liệt diễm, bên trong đang có đầy loại quang cầu Kiếm Nguyên không ngừng trôi nổi, tràn vào trong thân kiếm.

Thời gian trôi qua, bên trong kiếm hải phía dưới mũi kiếm càng lúc càng ít, Thanh Trúc Phong Vân kiếm hấp thu Kiếm Nguyên vào trong càng lúc càng nhiều, trên bảy mươi hai chuôi phi kiếm tràn đầy khí tức, trở nên càng lúc càng thịnh.

Hàn Lập một mực nhìn chằm chằm hết thảy, trong lòng của hắn càng lúc càng khẩn trương.

Khi mấy chục đạo Kiếm Nguyên cuối cùng tràn vào trên thân kiếm, lập tức bị Kim sắc điện mang phân giải quấn quanh thôn phệ, giữa không trung cao đột nhiên truyền đến thanh âm "Lộng".

"Nguy rồi..." Trong lòng Hàn Lập co lại, cả kinh kêu lên.

Hắn vừa dứt lời, Vạn Kiếm thiết khoán lơ lửng trên bầu trời, bên trong vết rạn tỏa ra chói mắt kim quang, mắt thấy muốn sụp đổ rồi.

Đã có vết xe đổ Hùng Sơn, Hàn Lập biết rõ hậu quả một khi thiết khoán sụp đổ, vội vàng cuốn tay áo, muốn lôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm khỏi tế đàn, viễn độn ly khai.

Nhưng mà, pháp lực của hắn chấn động vừa mới chạm đến bổn mạng phi kiếm của mình thì trên thân kiếm liền có một đạo kiếm khí hỗn tạp bàng bạc bạo xạ ra điện quang, đánh tay áo hắn nát bấy.

Thân thể của hắn cũng theo đó cảm thấy một hồi chết lặng, trong lúc nhất thời vô pháp nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, trong vòng tay trữ vật trên cổ tay hắn bỗng nhiên loé lên bạch quang, một khối ngọc bài cổ quái hình dài nhỏ lớn cỡ lòng bàn tay từ đó bay ra, bay thẳng đến Vạn Kiếm thiết khoán.

"Cái đó là..." Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nhìn về phía vật kia, nghi ngờ nói.

Bất quá, rất nhanh hắn cũng nhớ tới xuất xứ vật kia, đúng là lấy được từ vị trưởng lão Thánh Khôi môn Tề Hành.

Thời điểm năm đó giao chiến với hắn, Tề Hành đã từng sử dụng qua Thất Sát kiếm trận từ Vô Sinh kiếm tông, như thế xem ra ngọc bài cổ quái kia rất có thể là vật của Vô Sinh kiếm tông!

Hàn Lập kinh ngạc thấy trên khối ngọc bài kia bỗng nhiên toả sáng hào quang, trở nên thông thấu vô cùng, trong đó có bộ phận kim sắc quang tia ngưng tụ thành bốn chữ cổ triện nhỏ:

"Vô Sinh kiếm đảm"

Sau khi chữ vàng hiển hiện, hào quang trên ngọc bài màu trắng kia cùng Vạn Kiếm thiết khoán tương hợp, dần dần hòa thành một thể.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Bên trong thiên mạc phía trên tế đàn ánh sáng đột nhiên tối đi, một mảnh mây đen dày đặc không biết từ chỗ nào ập đến che phủ, bên trong hào quang tím xanh liên tiếp chớp động, truyền đến trận trận tiếng sấm liên tục.

Trên tám cây trụ lớn Bàn Long, hai mắt tám khỏa đầu rồng bỗng nhiên loé lên kim quang, phảng phất như sống lại, tán phát ra trận trận khí diễm ngập trời, phảng phất sau một khắc muốn từ tám cây trụ lớn phi thăng lên.

Ngay sau đó, tám cái miệng rồng nhao nhao mở ra, phun ra cuồn cuộn xích diễm vào giữa tế đàn, mảng lớn liệt diễm giao hội giữa không trung, biến thành một mảnh biển lửa phiên cổn không ngớt.

Hàn Lập thấy thế, thân thể vừa mới khôi phục tri giác, liền lập tức lách mình ra, đứng ở bên ngoài tế đàn.

Trong biển lửa hừng hực liệt diễm phiên cổn trút xuống, lập tức nuốt trọn tế đàn vào.

Cùng lúc đó, giữa không trung cao truyền đến một tiếng sét rung trời, một đạo lôi tím xanh từ trong mây đen rủ xuống, bao phủ hoả diễm rừng rực bên trong, thật lâu không ngừng.

Bên trong điện quang liệt diễm, đã nhìn không thấy Thanh Trúc Phong Vân kiếm, thần thức cũng hoàn toàn không cách nào thẩm thấu vào được.

Dung luyện vạn kiếm đúc kiếm lô, đến tận đây mới chính thức hình thành!

Ánh mắt Hàn Lập phức tạp, lơ lửng giữa trời ở phía xa, ngồi xuống, ngưng thần nhìn về phía trong đó.

Thời gian nhoáng một cái đã ba ngày sau.

Trên tám cây trụ lớn Bàn Long xung quanh tế đàn, tám khỏa đầu rồng vẫn đang mở miệng lớn, phun xích diễm cuồn cuộn về phía tế đàn.

Biển lửa bao phủ toàn bộ tế đàn so với ba ngày trước càng gia tăng thêm vài phần.

Giữa không trung, một đạo thác lôi tím xanh vẫn đang từ trong mây đen rủ xuống, đánh vào trong hoả diễm rừng rực, phạm vi so với trước càng lớn thêm không ít.

Hàn Lập đứng gần biển lửa, khí sắc bình thản, vết thương khi trước chiến đấu đã hồi phục, chỉ là thần sắc ẩn ẩn có chút lo lắng.

Lần này luyện kiếm vậy mà hao tốn thời gian dài như thế, hoàn toàn thoát ly sự khống chế của hắn, muốn tiến độ nhanh hơn cũng không cách nào nhúng tay, chỉ có thể đợi ở một bên, may mắn mấy người Huyết Hàn một mực không có xuất hiện.

Bên trong đạo quan phía dưới, một hắc y thiếu nữ xinh đẹp đang đứng ở nơi này, đúng là Lục Vũ Tình, chẳng biết đã tới chỗ này từ lúc nào.

Nàng nhàn nhã qua lại trong đạo quan như dạo chơi, khi thì ngừng chân trước một gian lầu các cũ nát, khi thì ngồi xổm trước một giếng cạn sớm đã bò đầy cỏ xỉ rêu.

Đôi mắt đẹp của nàng thỉnh thoảng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, mang theo vài phần mờ mịt, còn có mấy phần mê ly không cách nào nói rõ.

------oOo------

Chương 441: Một kiếm khuấy vòm trời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Lục Vũ Tình nhẹ bước liên tục, cuối cùng dừng chân ở trong đạo quán Tổ sư đường.

Nhìn từng cái bài vị phía trước, đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu, thần tình thoạt nhìn có chút ngẩn ngơ.

Vào thời khắc này, một tiếng "ầm ầm" rất lớn từ giữa không trung truyền đến, như tiếng sét đánh vậy.

Thân thể mềm mại của Lục Vũ Tình run lên một cái, mắt khôi phục vài phần tỉnh táo, vội vàng đi ra khỏi đạo quán, nhìn lên không trung.

Chỉ thấy thanh quang chói mắt từ trong biển lửa giữa không trung vọt lên, hình thành một cột sáng màu xanh, xông thẳng lên trời.

Kiếm khí vô cùng to lớn từ trong cột sáng màu xanh tản ra, biển lửa nhất thời rừng rực lên, sấm sét từ giữa không trung đánh xuống cũng bị kiếm khí ảnh hưởng có chút hỗn loạn.

Trước biển lửa, mắt Hàn Lập sáng lên.

Không đợi hắn làm cái gì, một tiếng "ầm" vang thật lớn, lại là một đạo cột sáng màu xanh từ trong biển lửa vọt lên, tản mát ra sóng kiếm khí đáng sợ.

Ngay sau đó, một đạo rồi tiếp một đạo cột sáng màu xanh phóng lên.

Trong giây lát, bảy mươi hai cột sáng màu xanh không biết từ đâu hiện ra,

tản mát ra dao động kiếm khí đáng sợ, đan vào nhau giữa không trung.

Biển lửa đỏ thẫm phảng phất chỉ như một ngọn lửa trong cơn cuồng phong, dễ dàng bị cỗ dao động kiếm khí này dập tắt, tản đi khắp nơi, lộ ra tế đàn đá trắng ở bên trong.

Mây đen giữa không trung cũng bị bảy mươi hai đạo kiếm khí ngập trời xoắn nát, tiêu tán vô tung.

Kiếm khí hùng vĩ dấy lên thành một cơn lốc ngập trời, lớp sóng khí cuồn cuộn quét ra bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, tay bấm niệm pháp quyết, trên người nhất thời nổi lên tinh quang dày đặc, sau đó chợt cứng lại, hóa thành một lớp tinh màng tinh quang, chính là Chân Cực Chi Mô.

Lớp màng này vừa mới hình thành, tầng sóng khí cuồn cuộn liền ầm ầm ập tới, bao phủ toàn bộ thân hình Hàn Lập vào trong đó.

Cùng lúc đó, Chân Cực chi mô bao trùm bên ngoài thân vừa rồi chớp chớp quang mang, phát ra tiếng đùng đùng.

Chỉ thấy mặc cho những cơn sóng khí này to lớn, hùng vĩ như thế nào thì thân ảnh Hàn Lập thủy chung vẫn sừng sững bất động, thậm chí còn không hề liếc mắc nhìn chúng, đôi mắt hắn vẫn đang tập trung nhìn chằm chằm tế đàn đá BẠCH.

Cơn lốc cuốn qua, rừng rậm phía dưới núi đều ở trong cơn lốc hóa thành bột phấn, mặt đất cũng bị cạo một lớp, trở nên vô cùng bằng phẳng.

Đạo quán kia cũng bị cơn lốc lan đến, cấm chế chung quanh đạo quán đều đã bị Hùng Sơn phá giải, mắt thấy cũng sẽ bị cơn lốc này cuộn qua tàn phá.

Nhưng vào lúc này, Lục Vũ Tình khẽ kêu một tiếng, thanh quang lóe lên trong tay, hiện ra một cái quạt lông màu xanh, nàng chợt vung lên.

Một cơn cuồng phong màu xanh từ quạt lông tuôn ra, hình thành một cột

lốc xoáy màu xanh, bao phủ đạo quán vào bên trong.

Cơn lốc giữa không trung cuốn xuống dù đã yếu di không ít nhưng vẫn đánh cho cột lốc xoáy màu xanh liên tục rung động.

Sắc mặt Lục Vũ Tình nhợt nhạt, bỗng nhiên nàng cắn đầu lưỡi, há mồm phun ra một đạo huyết quang nhập vào trong quạt lông.

Quạt lông màu xanh toả linh quang rực rỡ, từng cái lông vũ phía trên quạt tựa như chim công xoè đuôi đều mở rộng ra, sau đó liên tiếp tiếng xé gió "xẹt xẹt" bên trong, ào ào bắn ra dung nhập vào bên trong cột lốc xoáy màu xanh.

Cột lốc xoáy nhất thời toả ra thanh quang rực rỡ, so với trước còn phồng lớn hơn nhiều, cũng theo đó ổn định lại.

Cơn sóng khí rất nhanh quét qua, sau đó dần dần tan đi.

Cả ngọn núi lớn không ngừng rung lắc, vô số tảng đá lớn nhỏ ào ào rơi xuống, giống như một cơn mưa đá vậy.

Một lát sau, cột lốc xoáy màu xanh chung quanh đạo quán tiêu tán, lộ ra đạo quán ở bên trong không hề bị tổn hại.

Lục Vũ Tình thở dốc một hồi, ngực hơi phập phồng nhưng thần sắc lại có chút bình tĩnh.

Nàng lật tay lấy ra một viên đan dược phục dụng, mắt nhìn lên không trung.

Dị tượng biển lửa, sấm sét giữa không trung trong nháy mắt tan biến không còn dấu tích, chỉ còn lại một tế đàn màu trắng đang lơ lửng.

Trong tế đàn, là một vòng thanh quang chói mắt to khoảng mười mấy trượng, giống như một vầng thái dương màu xanh, khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng vào được.

Hàn Lập thấy màn này, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, nhịn không được tiến

lên trước một bước.

Vào thời khắc này, vầng thái dương màu xanh đột nhiên toả hào quang sáng rực, rồi nổ tung ra, toát ra từng đạo thanh quang cực kỳ loá mắt.

Mỗi một đạo thanh quang đều là một đạo kiếm khí vô cùng sắc bén, phát ra âm thanh sắc nhọn chói tai.

Tế đàn màu trắng lập tức bị vô số kiếm khí xuyên thủng, trong nháy mắt bị khuấy vỡ, ầm ầm tan vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ phiêu tán đi.

Tám cái trụ bàn long lớn ở chung quan cũng không thể tránh được kết cục này, bị vô số kiếm khí xuyên thủng, hóa thành mảnh vụn kim loại bay khắp bầu trời.

Thần tình Hàn Lập đột nhiên biến đổi, thân hình bắn ngược trở lại, tay áo vung lên.

Hắc quang loé lên, Trọng Thủy Chân Luân hiện ra trước người, hoá thành một tầng thuỷ mạc màu đen rất dày, cao mấy trượng, ngăn trước người.

Tuy hắn lùi lại nhanh, nhưng vẫn không thoát khỏi những kiếm khí còn nhanh hơn này, vừa mới bay được một đoạn ngắn liền bị đuổi kịp, từng đạo kiếm khí đánh vào Trọng Thủy Chân Luân.

Chân Luân nhất thời rung mạnh, phát ra vô số tiếng kim loại va chạm, hắc quang trên bề mặt liên tục lập loè. Một mảng lớn thuỷ quang bị xé rách ra, thủy mạc màu đen nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Hàn Lập thúc giục pháp quyết cực nhanh, bên ngoài thân vừa vang lên tiếng sấm, tức thì tốc độ bắn ngược lại tăng nhanh, loé lên một cái đã bay ra ngoài mười mấy dặm.

Kiếm khí màu xanh chỉ bay thêm một đoạn nữa, chợt tiêu tán.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt hơi thả lỏng một chút, đợi một lúc thấy không còn kiếm khí bay vụt theo, hắn liền phất tay thu Trọng Thủy Chân

Luân vào.

Lúc này, vầng mặt trời màu xanh ở xa xa loé lên hai cái, thanh quang tản ra yếu đi cực nhanh, rồi mau chóng tiêu tán hết.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm màu xanh lơ lửng ở giữa không trung, đang lặng yên thành hình một vòng tròn.

Mắt Hàn Lập sáng lên, thân hình thoắt một cái biến mất, sau một khắc đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh vòng tròn kiếm màu xanh.

Lần này sau khi được tế luyện thì ngoại hình Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không có biến hóa quá lớn, thân kiếm trở nên óng ánh, gần như thành trong suốt như NGỌC, mơ hồ có thể chứng kiến bên trong có luồng khí màu xanh như ẩn như hiện đang chảy.

Sóng linh lực vô cùng to lớn từ trong phi kiếm tản ra, khiến cho thiên địa linh khí gần đó cũng rung động theo, lấy bảy mươi hai thanh phi kiếm làm trung tâm, mơ hồ hình thành một vòng xoáy linh lực cực lớn.

Tựa hồ cảm ứng được Hàn Lập xuất hiện, bảy mươi hai thanh phi kiếm chợt mờ đi, rồi biến thành bảy mươi hai đạo thanh quang, như một con thanh long, chợt loé lên rồi chui vào trong đan điền của hắn.

Hàn Lập giật nảy mình nhưng chợt cảm ứng được bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vẫn nhẹ nhàng trôi nổi trong đan điền mà không có dị động gì nên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Khi phi kiếm vào trong cơ thể, hắn cảm ứng tình trạng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm càng thêm rõ ràng.

Lần này sau khi tế luyện, hấp thu Vạn Cổ Kiếm Nguyên, dĩ nhiên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phát sinh biến hóa cực lớn, có thể nói là thoát thai hoán cốt.

Nếu bàn về tổng số linh lực ẩn chứa bên trong, chỉ cần một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng vượt xa vài món tiên khí hắn có trong tay, thậm

chí Trọng Thủy Chân Luân được hắn khổ tâm tế luyện cũng vẫn kém hơn.

Tuy nhiên, có thể là vì linh lực bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thu nạp rất nhiều Kiếm Nguyên cho nên những linh lực này có chút tán loạn.

Lần trước trong Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận ở Thiên Kiếm Phong, loại tình huống sau khi thu nạp Kiếm Nguyên phi kiếm này đã từng xuất hiện, cho nên Hàn Lập cũng không lo lắng.

Hắn quan sát bảy mươi hai thanh phi kiếm trong đan điền, tâm niệm phong toả một thanh phi kiếm, rồi phất một tay lên.

Nhưng thấy thanh quang trên thân thanh phi kiếm màu xanh liên tục lập loè mấy cái, rồi nó mới hiện ra.

Hàn Lập nhíu mày lại, thao túng phi kiếm tựa hồ không thuận buồm xuôi gió như lần trước, có cảm giác nặng nề, chậm chạp như múa một thanh kiếm nặng.

Hắn cũng không để ý nhiều, uy năng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tăng nhiều như vậy, xuất hiện loại tình huống này cũng hợp tình hợp lý, sau này tế luyện một lượt, hắn là có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Tay Hàn Lập kết kiếm quyết, điểm ra một cái.

Bề mặt thanh phi kiếm màu xanh trước người nổi lên thanh quang, cựa quậy hai cái rồi lập tức ngừng lại.

Hắn nhướng mày, há mồm phun ra một cỗ thanh quang, lóe lên chui vào trong phi kiếm.

Mặt ngoài phi kiếm màu xanh toả ra thanh quang càng thêm rực rỡ, vù vù rung lên vài cái nhưng một lần nữa lập tức lại dừng lại.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên có chút căng thẳng, hai tay bấm niệm thần chú, rồi vung lên, Tiên linh lực trong cơ thể đều vận chuyển, lòng bàn tay bắn ra hai đạo thanh quang dày đặc, chui vào trong phi kiếm.

Đồng thời, thần thức trong đầu cũng ùa ra, chui vào bên trong phi kiếm màu xanh.

Phi kiếm màu xanh nhất thời lại toả ra thanh quang sáng rực, cực kỳ chói mắt, thoáng cái trở nên linh động.

Một tiếng "vù"!

Phi kiếm vặn vẹo một cái, giống như con linh xà màu xanh vậy, bắn ra, đồng thời đột nhiên trở nên lớn hơn, hóa thành một thanh kiếm lớn màu xanh dài chừng trăm trượng, trên thân kiếm toát ra kiếm quang màu xanh vô cùng nồng đậm.

Tiếng kiếm rít ù ù vang lên, hư không cũng theo đó mà rung động.

Một cỗ kiếm ý lành lạnh đột nhiên từ cự kiếm tản ra, thiên địa linh khí gần đó rung động, hội tu về phía cự kiếm màu xanh.

Cự kiếm màu xanh tản ra quang mang càng ngày càng sáng, xuyên qua tầng mây giữa không trung, phảng phất như một con Thanh Long khổng lồ hùng dũng lao nhanh đi, phát ra trận trận long ngâm vang trời.

Mây trắng giữa không trung cuồn cuộn rung động, tản đi rất nhanh, hiện lên một bầu trời xanh thăm thẳm. SÁCH

Sắc mặt Hàn Lập lúc này mới buông lỏng, xuyên qua tầng mây quan sát cự kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng.

Kiếm này có uy lực to lớn, vượt xa dự liệu của hắn, so với bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc đầu khi thi triển Cự Kiếm thuật hợp lại cũng không hề kém hơn chút nào.

Ánh mắt của hắn chợt loé lên, hai tay cực nhanh bấm niệm thần chú, điểm ra một cái.

Ầm ầm ầm!

Trên cự kiếm màu xanh đột nhiên hiện ra từng đạo hồ quang màu vàng óng thô to, lớn hơn trước đây gấp mấy lần, hơn nữa còn chói mắt dị thường.

Hồ quang thô tô trên cự kiếm rít lên cuồng loạn, phảng phất như cuồng long ác hổ đang lao vụt, cho người ta cảm thấy một cỗ khí tức cuồng bạo, hoang dã.

Cự kiếm màu xanh trong nháy mắt hoá thành một thanh lôi kiếm màu vàng, lan tràn ra một cỗ khí tức đáng sợ hủy thiên diệt địa.

Hàn Lập thấy cảnh này, hơi sửng sờ.

Ích Tà Thần Lôi trước đây thực không thể sánh nổi với những kim sắc lôi điện thô to này, uy năng của chúng ít nhất cũng lớn hơn gấp mấy lần, hơn nữa tạo cho hắn một cảm giác không hiểu rõ được mà cũng không diễn tả được.

Hắn quan sát lôi điện cự kiếm, ánh mắt chớp động, lập tức bấm tay niệm thần chú, điểm một cái.

Cự kiếm lôi điện lao vùn vụt giữa không trung chợt dừng lại, quang mang toả ra đột nhiên lại trở nên rực rỡ. Cự kiếm huy vũ, phảng phất như bị một bàn tay lớn nắm chặt, chém vào hư không một cái.

Ầm ầm!

Một đạo kiếm khí màu xanh vô cùng to lớn cuồn cuộn tuôn ra, rộng chừng vài dặm, bề mặt có từng đạo hồ quang màu vàng óng lượn lờ, thoạt nhìn hết sức kinh người.

Kiếm khí màu xanh bắn ra, chém sâu vào trong hư không, phát ra tiếng sắc nhọn "xoẹt xoẹt" chói tai.

Chỗ kiếm khí đi qua hiện lên một vệt màu đen, tựa hồ như một phương thiên địa này cũng bị trảm phá, khiến cho hư không kịch liệt run rẩy, vặn vẹo, từng vệt khe hở không gian liên tiếp hiện lên, rồi biến mất.

Kiếm khí to lớn loé lên, rồi chui vào trong hư không, biến mất, nhưng âm thanh sắc nhọn vẫn không ngừng truyền đến, tựa hồ toàn bộ bí cảnh cũng bắt đầu hơi rung lên nhè nhẹ.

Một hồi lâu sau, tiếng sắc nhọn cũng lắng xuống, bí cảnh một lần nữa mới khôi phục lại bình thường.

------oOo------

Chương 442: Sụp đổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập lẳng lặng nhìn một màn trước mắt, thần sắc có chút phức tạp.

Một kiếm này chém ra, kim sắc lôi điện trên cự kiếm cũng tiêu tán ra, tựa hồ đã tiêu hao hết lực lượng.

Nhưng uy thế một kiếm này cũng ẩn ẩn có thêm vài phần khí tượng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trước kia, một thanh phi kiếm này đã có uy thế như vậy, nếu đồng thời thi triển bảy mươi hai chuôi thì uy lực sẽ kinh khủng đến trình độ nào.

Mới nghĩ đến đây, trong lòng của hắn đã kích động một hồi.

Nhưng mà chỉ điều khiển một thanh phi kiếm này cơ hồ làm cho Tiên Linh lực và thần thức của hắn tiêu hao gần hết, chỉ sợ không cách nào thi triển thêm một kiếm khác.

Nghĩ đến đây, tâm tình Hàn Lập vừa mới nóng lên liền nguội lạnh hơn phân nửa.

Trong đầu hắn chợt lóe lên, hồi tưởng lại mới vừa rồi phi kiếm tự động chui vào trong đan điền của mình, đuôi lông mày không tự chủ nhảy lên hai cái.

Có lẽ tình huống không phải như mình nghĩ?

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thúc dục bảy mươi mốt thanh phi kiếm trong đan điền.

Mặt ngoài những phi kiếm này chớp lên thanh quang, nhưng vẫn không nhúc nhích.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó điều động Tiên Linh lực trong đan điền, tiếp tục thúc giục.

Kết quả toàn bộ mặt ngoài phi kiếm vẫn lập loè thanh quang như trước, nhưng giống như mọc rễ trong đan điền, vẫn như trước không nhúc nhích.

Hàn Lập thấy cảnh này, thở dài, thầm nghĩ một tiếng quả nhiên.

Giờ phút này phi kiếm trong đan điền trở nên trầm trọng vô cùng, dùng Tiên Linh lực của hắn lúc này, phảng phất như con kiến chuyển núi, căn bản không nhúc nhích được.

Cũng may Thanh Trúc Phong Vân kiếm và tinh thần của hắn vẫn còn liên hệ, ngày sau chờ thực lực tăng lên, liền có thể thúc dục những phi kiếm này rồi.

Hắn thở dài, không cưỡng cầu đem toàn bộ phi kiếm còn lại tế ra, ngược lại tập trung thần niệm, lại lần nữa tế ra một thanh phi kiếm.

Thanh quang trước người hắn chớp liên tục mấy cái, một chuôi thanh sắc phi kiếm hiển hiện ra.

Hàn Lập hít sâu một hơi, Tiên Linh lực trong cơ thể và thần thức chi lực trong đầu đều vận lên, tay kết kiếm quyết điểm ra.

Mặt ngoài chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm nổi lên thanh quang sáng ngời, nhảy lên hai cái, nhưng thủy chung không cách nào bắn ra.

Ngược lại chính bản thân hắn bởi vì vận chuyển Tiên Linh lực và thần thức chi lực nên đột nhiên trong đầu cảm thấy một hồi mê muội, trong lòng hắn cả kinh vội vàng ngừng lại.

Hàn Lập phất tay thu thanh phi kiếm này vào, ánh mắt chớp động.

Xem ra với thực lực hắn bây giờ, thi triển một chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm đã là cực hạn.

Thanh sắc cự kiếm giữa không trung chuyển động chậm rãi, mặc dù mặt ngoài không có kim sắc hồ quang điện cuồng bạo, nhưng vẫn tản mát ra uy áp như núi như biển.

Bất quá tuy chỉ có một thanh, nhưng giờ khắc này uy lực một chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm không kém chút nào với cả bộ phi kiếm trước kia.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, thanh sắc cự kiếm bay vụt xuống, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một chuôi thanh sắc tiểu kiếm bay vào trong tay áo hắn.

Thân hình hắn nhoáng một cái, bay xuống phía dưới.

Một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn đang đứng ở dưới mặt đất nhìn lên, đúng là Lục Vũ Tình.

"Chúc mừng Hàn đại ca, uy năng phi kiếm đã tăng lên nhiều." Thấy Hàn Lập bay xuống, Lục Vũ Tình chạy ra đón chào, cười nói.

"Đều là cơ duyên xảo hợp a. Ngươi đã đến nơi này, khôi lỗi lúc trước đều đã giải quyết hết?" Hàn Lập cười nhạt một tiếng, hàm hồ hỏi.

Lục Vũ Tình không có nhiều lời, chỉ gật đầu nhẹ.

Giờ phút này, chỗ có dị tượng ở thiên không đều biến mất, toàn bộ bí cảnh trở nên yên tĩnh vô cùng, mây trắng giữa không trung bị Thanh Trúc Phong Vân kiếm đánh xơ xác lại từ từ khôi phục nguyên dạng.

"Xem ra nơi này cũng không có bảo vật gì khác, chúng ta tiến đến cũng đã lâu, tuy cửa vào bí cảnh này bí ẩn, nhưng khó bảo toàn đám người Huyết Hàn sẽ không truy đến, hay là mau rời khỏi Minh Hàn cung này thì hơn." Ánh mắt Hàn Lập nhìn thoáng qua khắp nơi, nói ra.

Lục Vũ Tình nghe vậy, nao nao, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ.

"Lục cô nương hẳn là còn có sự tình chưa làm xong?" Hàn Lập thấy thần sắc Lục Vũ Tình như vậy, hỏi.

"Không có, Hàn đại ca nói không sai, chúng ta vẫn nên nhanh ly khai nơi này thì tốt hơn. Bất quá thỉnh Hàn đại ca chờ ta chốc lát." Lục Vũ Tình nói xong, thân hình bay đến toà đạo quan đứng trơ trọi, hạ xuống trước Tổ Sư Đường.

Nàng phất tay phát ra một cỗ thanh quang, bao phủ toàn bộ bài vị ở đây, thu vào.

Làm xong hết thảy, nàng lập tức quay người bay trở về.

"Đi thôi." Cử động của Lục Vũ Tình, Hàn Lập tự nhiên đều nhìn thấy, trong mắt hiện ra một chút kinh ngạc, bất quá hắn cũng không có nhiều lời, nhàn nhạt nói ra.

Nói xong, thân hình hắn bắn ra, bay xuống phía dưới núi.

Trên người Lục Vũ Tình chớp động thanh quang, bay theo.

Tế đàn màu trắng giữa không trung đã bị hủy hoại, cũng có thể là toàn bộ phi kiếm trong kiếm hải đều biến mất, vô tận kiếm khí giữa không trung cũng theo đó không thấy.

Đã không có vô tận kiếm khí ở không trung, nơi này đã có thể tự do phi hành.

Hai người vừa mới bay lên, một tiếng vang thật lớn từ chỗ sâu trong bí cảnh truyền ra, giống như một tiếng sấm rền cực lớn, theo đó toàn bộ bí cảnh đột nhiên rung lên một cái.

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, thân hình ngừng lại, nhìn lại phía âm thanh nổ mạnh truyền đến.

Một cột sáng màu trắng tại chỗ đó hiển hiện ra, bay thẳng đến tận trời.

Cột sáng màu trắng này vừa thô vừa to vô cùng, tối thiểu cỡ vài chục trượng, phảng phất như một cây trụ lớn chống trời.

Một cỗ chấn động Linh lực khổng lồ từ bên trong cột sáng tán phát ra, giờ phút này Hàn Lập cũng thấy có chút kinh hãi.

"Cái này..." Lục Vũ Tình nhìn cột sáng màu trắng phía xa, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Ầm ầm!

Lại một tiếng nổ mạnh như sấm rền từ một phương khác truyền đến, toàn bộ bí cảnh lần nữa đột nhiên chấn động.

Một cột sáng màu trắng vừa thô vừa to khác tại một chỗ khác hiển hiện ra, đồng dạng phóng lên trùng thiên.

Hai người Hàn Lập quay đầu nhìn sang, trên mặt lần nữa cả kinh.

Hai cột sáng ẩn ẩn hô ứng lẫn nhau, toàn bộ bí cảnh bắt đầu rung động lắc lư, biên độ càng lúc càng lớn.

Cả ngọn núi khổng lồ cũng lắc lư theo, vô số đá vụn từ trên núi lăn xuống, phảng phất như mưa đá rơi xuống.

"Không xong, bí cảnh này có khả năng sụp đổ, đi mau!" Thần sắc Hàn Lập biến đổi, bỗng nhiên quát lên, thanh quang trên người đại phóng, bắn xuống phía dưới núi như điện xạ.

Lục Vũ Tình nghe vậy, khuôn mặt cả biến, vội vàng đuổi kịp.

Trong khi phi độn, ý niệm trong đầu Hàn Lập phiên cổn, sao có thể như vậy?

Chẳng lẽ do tế đàn màu trắng sụp đổ, đã dẫn phát bí cảnh tan vỡ, hay là một kiếm vừa rồi của mình chém vào hư không kia phá hủy đầu mối then chốt trọng yếu nào đó ở bí cảnh này?

Hắn lắc đầu, lúc này còn nhàn rỗi nghĩ đến nguyên nhân, vẫn là mau rời

khỏi nơi này thì tốt hơn.

Thanh quang trên người Hàn Lập lần nữa đậm đặc, tốc độ lập tức nhanh hơn một ít.

Dùng tốc độ hai người, trong nháy mắt đã bay đến dưới ngọn núi, đi vào nơi tiến vào bí cảnh lúc trước.

Giờ phút này, một phương hướng khác của bí cảnh lại dâng lên cột sáng màu trắng thứ ba, toàn bộ không gian lại rung động lắc lư kịch liệt.

Hàn Lập thả thần thức quét qua khu vực phụ cận, sắc mặt có chút trầm xuống.

Không gian nơi này vững chắc vô cùng, căn bản không có thông đạo có thể ly khai, hoặc là truyền tống pháp trận nào khác.

Lúc trước hắn vẫn cho nơi đây là cửa ra vào bí cảnh, xem ra là đoán sai rồi.

Lục Vũ Tình cảm ứng được tình huống nơi này, sắc mặt cũng khó coi vô cùng.

"Lục cô nương, ba ngày qua ta nhìn thấy ngươi một mực qua lại khắp nơi trong ngọn núi, có phát hiện cửa ra nào khác không, hoặc là ở đâu có chút khác thường?" Hàn Lập bỗng nhiên nhìn về phía Lục Vũ Tình, hỏi.

"Không có. Tựa hồ bí cảnh nơi này bị Hùng Sơn kia dò xét qua một lần. Ta chỉ thấy được một ít kiến trục bị tàn phá ở một số nơi, toàn bộ cấm chế cơ hồ đều bị phá giải, bên trong cũng không có gì khác thường." Lục Vũ Tình lắc đầu nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, quay đầu nhìn về hư không phía trước.

Dùng thần thông hiện tại của hắn, muốn từ nơi này phá vỡ hư không, mở ra một thông đạo không gian, khó có khả năng.

Không gian Tiên giới ổn định vô cùng, không thể so với loại giao diện hạ

giới như Linh Hoàn giới.

Hơn nữa tính toán phá vỡ không gian tại đây, cũng chưa chắc có thể ra tới bên ngoài, nói không chừng sẽ bị cuốn vào vô tận không gian loạn lưu, chết không có chỗ chôn.

Vào thời khắc này, "Oanh" một tiếng vang thật lớn, một phương hướng khác của bí cảnh hiện ra cột sáng màu trắng thứ tư.

Bốn cột sáng vừa thô vừa to hô ứng lẫn nhau, toàn bộ bí cảnh lắc lư kịch liệt.

"Lộng lộng" thanh âm chói tai từ đỉnh đầu truyền đến, hư không bất ngờ hiện ra từng đạo bạch ngân, phảng phất vết rạn trên mặt kính, nhanh chóng lan tràn ra chung quanh.

Lục Vũ Tình thấy cảnh này, sắc mặt đột nhiên trở nên tái nhợt.

"Nếu không gian nơi này dùng để luyện kiếm, cửa vào khẳng định sẽ có. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta chia nhau ra bốn phía tìm kiếm." Hàn Lập trầm giọng nói ra.

Lời còn chưa dứt, thân hình hắn bay về một hướng.

Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, cũng lập tức bay về một hướng khác.

Vừa mới bay ra một khoảng, nàng chợt ngừng lại, trong thần sắc hiện ra một chút nghi hoặc, nhìn lại một chỗ ở sườn núi.

Nàng chần chờ một chút, thanh quang trên người đại phóng, bay đến chỗ đó.

Cùng lúc đó, Hàn Lập bay dọc theo ngọn núi khổng lồ, bay về hướng đỉnh núi.

Thần trí của hắn toả ra, lam mang trong mắt đại phóng, bắn ra hai đạo chùm sáng màu lam, nhìn xuống phía dưới.

Không chỉ như thế, trong miệng hắn lẩm bẩm, kim quang trước người lóe lên, thi triển ra Chân Thực Chi Nhãn, dò xét hết thảy tình huống chung quanh.

Với tốc độ của hắn, rất nhanh dò xét hơn phân nửa ngọn núi, đột nhiên thân hình ngừng lại một lát.

Tiếp tục đi lên, toàn bộ thảo mộc bị trận chiến vừa rồi nhổ tận gốc, lộ ra vách núi trụi lũi, liếc mắt có thể nhìn thấu, cái gì cũng không có.

Hàn Lập nhìn lên phía đỉnh đầu.

Lúc này một hồi không có cột sáng màu trắng mới nào xuất hiện, nhưng vết rạn màu bạc trên hư không lan tràn nhanh chóng, hơn nữa càng ngày càng to.

Toàn bộ bí cảnh rung động lắc lư càng thêm kịch liệt, các nơi đã bắt đầu nhấc lên từng cỗ phong bạo.

Trong nội tâm Hàn Lập quýnh lên, lập tức thay đổi phương hướng, dò xét chỗ khác của ngọn núi khổng lồ.

"Hàn đại ca, nhanh đến chỗ ta." Vào thời khắc này, một thanh âm vang lên trong đầu hắn, đúng là Lục Vũ Tình.

Hàn Lập khẽ giật mình, quay đầu nhìn lại phía dưới, thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đạo thanh quang bay vụt xuống.

Lúc này Lục Vũ Tình đang đứng tại một chỗ sườn núi khổng lồ, trong mắt lập loè hắc mang, nhìn vách núi phía trước.

Thanh quang lóe lên, thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra.

"Lục cô nương phát hiện gì sao?" Hắn nhìn theo ánh mắt Lục Vũ Tình, lam mang trong mắt chớp động, nhưng không phát hiện cái gì.

Trước người hắn loé lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra, ở giữa Chân Thực Chi Nhãn lóe ra vô số kim sắc quang điểm, nhìn về phía vách núi.

Sau một khắc, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, cong ngón tay búng ra.

"Vèo" một tiếng!

Một đạo thanh sắc kiếm khí bắn ra, đánh vào trên vách núi đá kia.

Kiếm khí lóe lên tức thì chui vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa, nhưng mặt ngoài vách núi chợt nổi lên một tia bạch quang, lập tức lóe lên quỷ dị rồi biến mất không thấy nữa.

------oOo------

Chương 443: Nghìn cân treo sợi tóc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Quả nhiên có cấm chế, xem ra Linh mục của Lục cô nương rất nhạy cảm." Hàn Lập thấy vậy, nhãn tình sáng lên nói.

"Đâu có, chỉ là trùng hợp phát hiện một chút manh mối mà thôi, lại không biết đằng sau cấm chế này là cái gì?" Lục Vũ Tình khẽ giật mình, miễn cưỡng cười cười nói.

"Phá vỡ ra sẽ biết." Hàn Lập cũng chú ý tới thần sắc mất tự nhiên của Lục Vũ Tình, nhưng không để trong lòng, vung tay lên.

Ô...ô...n...g!

Một thanh cự kiếm màu xanh hiển hiện ra, tản mát ra kiếm quang màu xanh chói mắt.

Bên trên cự kiếm loé lên kim quang, hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to, trong nháy mắt hóa thành một chuôi lôi kiếm màu vàng, tản mát ra khí tức huỷ diệt đáng sợ.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, chuôi lôi kiếm màu vàng mang theo thanh âm phong lôi mãnh liệt hung hăng chém về phía vách núi.

Cấm chế trên vách núi đá tựa hồ cảm ứng được nguy hiểm, lập tức nổi lên mảng lớn bạch quang chói mắt, hình thành một màn sáng màu trắng dày đặc, bên trong có từng đoàn linh quang màu trắng nhảy lên, giống như vật còn sống, ngăn cản trước cự kiếm.

Lôi kiếm màu vàng toả sáng hào quang, hung hăng trảm lên màn sáng màu trắng.

"Rặc rặc" một tiếng giòn vang, thoạt nhìn cấm chế cực kỳ huyền diệu, nhưng trước uy năng của lôi kiếm màu vàng lại yếu ớt như tờ giấy, đơn giản bị trảm phá.

"Phanh" một tiếng, màn sáng màu trắng vỡ vụn ra, hóa thành vô số linh quang màu trắng phiêu tán, lộ ra một cái sơn cốc nhỏ.

Một toà đại điện màu xanh khá lớn xuất hiện bên trong sơn cốc, trên cửa chính đại điện treo một tấm biển, trên đó viết ba chữ to "Phi Tiên Các".

Đại môn đại điện khép hờ, mơ hồ thấy bạch quang yếu ớt từ bên trong truyền ra, trong đó xen lẫn chấn động nhè nhẹ không gian chi lực.

Hai người Hàn Lập cảm nhận được chấn động không gian, trong mắt đều vui vẻ, lập tức bay vào sơn cốc, xuyên qua cửa điện rơi vào bên trong.

Thoạt nhìn bên ngoài toà đại điện có vẻ khá chật chội, nhưng bên trong rất là trống trải, chỉ có một bệ đá cao ba thước, rộng vài chục trượng.

Trên bệ đá là một pháp trận màu trắng, tản mát ra bạch quang nhàn nhạt.

Thân hình Hàn Lập chớp động một cái liền xuất hiện ở trên bệ đá.

Hắn nhìn pháp trận màu trắng này vài lần, suy nghĩ, sau đó gật đầu nhẹ.

Đây đúng là một toà pháp trận truyền tống, là cửa ra vào không gian bí cảnh này.

Từng tiết điểm trên pháp trận khảm nạm từng miếng Tiên Nguyên Thạch, chừng hơn hai trăm miếng.

Có lẽ do thời gian quá lâu, ngoại trừ mấy khối Tiên Nguyên Thạch còn lưu lại một ít Tiên Linh Lực, những khối khác đã trở nên trong suốt.

Vào thời khắc này, tiếng nổ mạnh "Oanh long long" liên tiếp từ đỉnh đầu truyền đến.

Giờ phút này thình lình vết rạn đã hiện đầy bầu trời, bốn cột sáng vừa thô vừa to chợt lóe lên, tiêu tán ra.

Rốt cuộc toàn bộ bí cảnh chính thức bắt đầu bị nghiền nát, một vết nứt không gian lan tràn ra, vừa xẹt qua đỉnh ngọn núi khổng lồ.

Phanh!

Đỉnh núi khổng lồ trực tiếp bạo liệt ra, vô số tảng đá lớn nhao nhao rơi xuống, tiểu sơn cốc cũng bị ảnh hưởng, từng khối cự thạch rơi xuống như mưa.

"Nhanh!" Hàn Lập hét lớn một tiếng, một tay phất lên.

Bảy miếng tinh hoàn bắn ra, nhanh như tia chớp quay tít một vòng, kết nối với nhau hình thành một cái vòng tròn lớn.

Tinh quang chói mắt từ trên Thất diệu tinh hoàn tán phát ra, hình thành một màn sáng ngôi sao, phía trên chớp động vô số đồ án tinh thần, che chắn phía trên sơn cốc, chặn tất cả đá rơi xuống.

Hàn Lập và Lục Vũ Tình lập tức gỡ xuống hết những Tiên Nguyên Thạch đã tiêu hao hết, lấy ra Tiên Nguyên Thạch mới khảm nạm lên.

Tiên Nguyên Thạch mới vừa khảm nạm vào, lập tức truyền tống pháp trận tản mát ra bạch quang sáng ngời gấp mấy lần, tản mát ra từng vòng bạch quang.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên sự vui vẻ, đang muốn bước vào trong, lông mày chợt nhíu lại, thân hình dừng lại, nhìn về phía một góc nhỏ pháp trận.

Giờ phút này tất cả trận văn trên truyền tống pháp trận đều tản mát ra bạch quang chói mắt, nhưng duy chỉ có trận văn nơi đó lại ảm đạm không ít so với mấy chỗ khác.

Từng đạo linh lực chảy qua nơi này, tựa hồ có chút trắc trở.

Lục Vũ Tình cũng chú ý tới tình huống nơi này, khuôn mặt biến đổi, lo lắng hỏi: "Chẳng lẽ truyền tống pháp trận bị hư tổn?"

Hàn Lập không nói gì, hai tay bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết chui vào bên trong những trận văn ảm đạm kia.

Lập tức trận văn sáng lên một tí, nhưng lại tối trở lại, hơn nữa càng tối hơn lúc trước.

Thấy tình hình này, Hàn Lập vội vàng dừng tay lại, nói ra: "Chắc là do thời gian quá lâu, truyền tống pháp trận này đã sắp mất đi hiệu lực."

"Vậy làm sao bây giờ, Hàn đại ca có biện pháp chữa trị không?" Lục Vũ Tình vội vàng hỏi.

Giờ phút này toàn bộ bí cảnh tan vỡ càng lúc càng kịch liệt, thân ngọn núi khổng lồ cũng hiện ra từng vết rạn cực lớn, nhìn như sắp sụp đổ.

"Trận này có chút phức tạp, ta cũng không có năng lực chữa trị. Hơn nữa coi như có thể chữa trị, thời gian cũng không đủ. Nhưng ngươi không cần lo lắng, truyền tống pháp trận này miễn cưỡng còn có thể vận chuyển, có lẽ còn có thể sử dụng một lần." Hàn Lập trầm ngâm nói.

Nói xong, hắn lập tức bước vào truyền tống pháp trận.

"Thật vậy sao? Vậy là tốt rồi." Thần tình Lục Vũ Tình buông lỏng, cũng lập tức bước vào trong đó.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ô...ô...n...g!

Lập tức truyền tống pháp trận toả sáng hào quang, chiếu rọi cả đại điện thành một mảnh trắng sáng, nhanh chóng vận chuyển.

Phía trên không đại điện hiện ra hào quang chói mắt, bay thẳng đến chân

trời, bắt mắt vô cùng.

Giờ khắc này, ngay cửa vào dưới ngọn núi, hư không chấn động một hồi, từng bóng người hiện ra, đúng là đám người Huyết Hàn.

"Thực là một đám ngu xuẩn, không có ta ở đây thì không làm được trò trống gì, chỉ một lối vào vậy mà bỏ ra đến ba ngày mới tìm được..."

Khuôn mặt Huyết Hàn tức giận, chửi mắng đám người Cốt Diễm Tán Nhân.

Bất quá lão nói chưa dứt lời, liền thấy bí cảnh trước mắt sụp đổ nên câm miệng lại.

Những người khác cũng đều trợn mắt há hốc mồm, ngây ngốc tại chỗ.

"Nhanh quay lại, không gian nơi này sắp sụp đổ rồi!" Huyết Hàn hét lớn một tiếng, lập tức quay người chạy.

Nhưng chỗ hư không bọn họ tiến vào, chấn động đã bình phục, giờ phút này chỗ đó là một mảnh không gian ổn định, đâu còn đường cũ quay về.

Sắc mặt Huyết Hàn biến đổi, trong nháy mắt trên trán hiện ra một đám mồ hôi lạnh to cỡ hạt đậu nành.

Một cái không gian tan vỡ thì lực lượng đáng sợ cỡ nào, lão rõ ràng vô cùng, dù là lão cũng khó may mắn thoát khỏi.

"Đại nhân, người xem chỗ đó." Cốt Diễm Tán Nhân chỉ về một nơi giữa sườn núi, chỗ đó lóe ra một đoàn bạch quang chói mắt, dễ làm người khác chú ý vô cùng.

Huyết Hàn thấy cảnh này, lập tức thần thức lan ra.

"Là bọn hắn! Bọn hắn muốn dùng truyền tống pháp trận ly khai, mau tới đó!" Trên mặt Huyết Hàn hiện ra một tia vui vẻ, hét lớn một tiếng, thân hình hóa thành một đạo hắc quang, bắn đến phía đại điện.

Những người khác lập tức phi độn đuổi theo.

Bên trong đại điện, hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thúc giục pháp trận. Pháp trận tản mát ra hào quang càng lúc càng sáng ngời.

Bởi vì trận văn một góc pháp trận sắp tan vỡ, hắn không dám thúc giục quá nhanh.

Thời gian từ từ trôi qua.

Theo truyền tống pháp trận vận chuyển kịch liệt, chỗ trận văn ảm đạm trên pháp trận càng nhanh chóng ảm đạm thêm.

Khoé mắt Hàn Lập rung rung, trên trán hiện ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Ánh mắt Lục Vũ Tình cũng nhìn về phía chỗ trận văn đó, khuôn mặt cũng căng thẳng theo.

Trong lúc đó, thân thể mềm mại của nàng chấn động, quay đầu nhìn xuống dưới núi, chỗ đó có một đạo hắc quang cầm đầu, còn có mấy đạo độn quang khác, nhanh chóng vô cùng bay vụt đến.

"Không tốt, đám người Huyết Hàn đã đuổi tới!" Thần tình Lục Vũ Tình đột nhiên biến đổi, thấp giọng hô.

Hàn Lập hết sức chăm chú thúc giục pháp trận, không có chú ý tình huống chung quanh, nghe vậy mãnh liệt ngẩng đầu.

Lúc này Huyết Hàn biến thành hắc quang đã bay đến bên ngoài đại điện, bay nhào như điện đến hướng pháp trận.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, một tay bấm niệm pháp quyết nhanh như chớp.

Màn sáng ngôi sao trên sơn cốc đột nhiên biến mất, bảy miếng tinh hoàn hiển hiện ra, nở rộ tinh quang chói mắt, sau đó đều tiêu thất vào hư không.

Sau một khắc, bảy miếng tinh hoàn từ hư không xuất hiện trước đại điện,

mơ hồ một cái chui vào trong hắc quang do Huyết Hàn biến thành.

Một tiếng rống to phẫn nộ, thân hình Huyết Hàn hiện ra ở cửa đại điện.

Tứ chi của lão, ngực, bụng và trên cổ đều bị khảm chụp vào một cái tinh hoàn, cắt thật sâu vào trong da thịt.

"Đồ vật quỷ quái gì vậy!" Huyết Hàn gào thét, hắc quang bên ngoài thân cuồn cuộn, ra sức giãy giụa.

Hắc quang giống như mực nhanh chóng xâm nhiễm lên bảy miếng tinh hoàn, tinh quang tản mát ra nhanh chóng trở nên ảm đạm, nhưng vẫn gắt gao giam cầm thân thể Huyết Hàn.

Hàn Lập há miệng phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh chui vào trong pháp trận, trong tay thúc giục pháp quyết mãnh liệt.

Ô...ô...n...g!

Truyền tống pháp trận tản mát ra bạch quang sáng ngời mãnh liệt, rốt cuộc đạt tới điểm cực hạn.

Từng cỗ không gian chi lực từ bên trong pháp trận tuôn ra, bọc lấy hai người.

Thân ảnh Hàn Lập và Lục Vũ Tình nhoáng một cái, từ trong pháp trận biến mất vô tung.

Hầu như đồng thời, trận văn nơi hẻo lánh của Truyền Tống Trận cũng đạt tới cực hạn.

"Đùng" một tiếng vang nhỏ, nơi hẻo lánh của Truyền Tống Trận hiện ra vài vết rạn, trận văn chỗ đó triệt để trở nên u ám.

Sau đó toàn bộ truyền tống pháp trận toả ra bạch quang mãnh liệt lóe lên, sau đó cũng biến mất.

Bên ngoài đại điện, giờ phút này hắc quang trên thân Huyết Hàn đại phóng, trong miệng nhanh chóng lẩm bẩm, thân thể bành trướng lên một vòng.

Phanh!

Bảy miếng tinh hoàn giam cầm người lão bạo liệt ra, hóa thành vô số mảnh vỡ, bay ra chung quanh.

Hắc quang lóe lên, thân ảnh Huyết Hàn xuất hiện bên trong đại điện.

Nhìn hào quang tiêu tán toàn bộ, một góc truyền tống pháp trận vỡ vụn, trong nháy mắt sắc mặt lão trở nên xanh mét, khó coi vô cùng.

Lúc này đám người Cốt Diễm Tán Nhân cũng bay vụt tới, chứng kiến tình huống truyền tống pháp trận, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch.

Oanh long long!

Vào lúc này, rốt cuộc bí cảnh triệt để tan vỡ, phiến hư không loạn lưu từ trong khe hở không gian phun ra.

Toàn bộ ngọn núi khổng lồ sụp đổ ầm ầm, vô số đá tảng đá vụn lăn rơi xuống, bao phủ tiểu sơn cốc vào.

...

Trong một không gian lờ mờ, phía dưới là một sa mạc màu đen rộng mênh mông bát ngát, khắp nơi trên mặt đất đều là các hòn đá màu đen lớn nhỏ, ngẫu nhiên mới có một hai gốc cỏ hoang sinh trưởng trong khe nham thạch, thoạt nhìn cực kỳ hoang vu.

Bầu trời có màu ố vàng, làm cho người ta có loại cảm giác u ám trầm trọng.

Giữa không trung tối tăm mờ mịt, chợt vang lên một hồi tiếng sấm trầm thấp.

Tiếp theo từng đạo hào quang đen thui hiển hiện ra, hình thành một quang

cầu màu đen to vài trượng, từng tia chớp màu đen trên quang cầu tán loạn ra, phát ra thanh âm xì xì quái dị.

Quang cầu màu đen vặn vẹo biến hóa, chợt hóa thành một vết nứt không gian to mấy trượng.

Sau đó hai đạo quang mang từ bên trong bắn ra, lập tức hiện ra thân ảnh một đôi nam nữ.

Thân hình hai người bất ổn, lảo đảo một cái mới đứng vững được.

Nam tử là một trung niên đại hán, khuôn mặt ngăm đen bình thường, duy có đôi mắt là sáng ngời có thần.

Nữ tử thì trắng tinh, dung mạo tú lệ, là một tiểu mỹ nhân hiếm thấy.

Sắc mặt hai người đều rất khó coi, nhất là nàng kia, trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng ẩn ẩn vết máu.

Hai người này đúng là Hàn Lập và Lục Vũ Tình, dùng Truyền Tống Trận ly khai chỗ không gian kia.

------oOo------

Chương 444: Rỗng tuếch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập và Lục Vũ Tình đứng vững thân hình, sau đó đồng thời thở dài một cái.

Tuy cuối cùng Truyền Tống Trận khởi động, nhìn như đưa hai người ra ngoài, nhưng cuối cùng lại đột nhiên tan vỡ, sau đó hai người bị truyền đưa đến một không gian loạn lưu, thật vất vả mới thoát ly ra được.

Vết nứt không gian lập loè vài cái rồi lắp đầy biến mất.

Hàn Lập nhìn chung quanh mấy lần, trên mặt lộ ra một tia dị sắc, lúc này mới phóng thích thần thức ra.

Lục Vũ Tình thấy cảnh vật chung quanh, trong mắt buông lỏng, lấy ra một quả đan dược xanh biếc ăn vào, sắc mặt mới dễ nhìn hơn một chút.

"Nơi đây là địa phương nào, không phải là bị truyền ra Minh Hàn Tiên Phủ chứ?" Nàng trì hoãn một hơi, lúc này mới dò xét kỹ lưỡng cảnh vật chung quanh, có chút lo sợ bất an nói.

Truyền tống pháp trận xảy ra vấn đề, sai một ly đi nghìn dặm, huống chi hai người trực tiếp rơi vào bên trong không gian phong bạo.

"Có lẽ không phải. Tuy rằng rất mỏng manh, bất quá ta còn có thể cảm ứng được U Hàn chi khí đặc thù bên trong U Hàn cảnh, có lẽ chúng ta vẫn còn bên trong Tiên Phủ." Hàn Lập nói ra.

"Vậy là tốt rồi." Lục Vũ Tình nhẹ nhàng thở ra.

"Chỗ Truyền Tống Trận kia đã bị hủy, hơn phân nữa đám người Huyết Hàn

kia lành ít dữ nhiều, không thể đuổi theo. Chúng ta nghỉ ngơi ở nơi này một chút đi." Hàn Lập nói thêm.

Giờ phút này Lục Vũ Tình bị thương không nhẹ, mặc dù hắn không có bị thương, nhưng vì thoát ly không gian loạn lưu, Tiên Linh lực trong cơ thể đã hầu như tiêu hao sạch sẽ.

Tuy nơi này thoạt nhìn có chút hoang vu, nhưng trước mắt coi như cũng an toàn.

"Tốt." Lục Vũ Tình đang cầu mà không được, lập tức gật đầu.

Vì vậy hai người ở trong sa mạc lại bày ra mấy cái cấm chế chung quanh, sau đó tự mình khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Lập lấy ra hai khối Tiên Nguyên Thạch, cầm chặt hấp thu Tiên Linh Lực bên trong bổ sung bản thân, Tiên Linh Lực trong cơ thể lập tức chậm rãi khôi phục.

Hơn nửa ngày sau đó.

Hàn Lập mở to mắt, ánh mắt rạng rỡ, Tiên Linh lực trong cơ thể đều đã khôi phục.

Lần này lưu lạc U Hàn Tiên Phủ, tao ngộ các loại tình trạng, lại luân phiên kịch chiến, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn mơ hồ tinh thuần thêm vài phần.

Nghĩ đến đây, hắn nhắm mắt lại, cảm ứng Tiên khiếu cuối cùng tối quan trọng kia, nhưng vẫn không có chút dấu hiệu đột phá.

Hắn cười khổ lắc đầu, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Giờ phút này Lục Vũ Tình vẫn còn đang ngồi vận công, toàn thân bị mấy quầng sáng màu xanh bao phủ, hình thành một quang cầu màu xanh, thoạt nhìn thân ảnh có chút mông lung.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, một tay phất lên, một khối phiến đá màu nâu

xanh xuất hiện ở trong tay, đúng là phần sau bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công lấy được lúc trước.

Lúc trước vội vàng tầm bảo và chiến đấu, còn chưa kịp xem kỹ phần sau bộ pháp quyết này.

Đang cân nhắc, hai mắt hắn chớp động ánh sáng màu lam, nhìn phiến đá trong tay.

Phiến đá trong mắt hắn đột nhiên biến lớn gấp mấy lần, từng chữ nhỏ phía trên càng thêm rõ ràng, ánh vào trong mắt của hắn.

Sau một canh giờ, lam mang trong mắt Hàn Lập tản đi, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Phần sau bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công hắn đã hiểu thấu đáo, ghi nhớ vào trong đầu.

Giống như nửa phần trước pháp quyết, phần sau bộ bộ pháp quyết này cũng có pháp môn đả thông mười tám cái huyền khiếu.

Theo như hắn suy đoán, chỉ cần có thể luyện thành phần sau bộ pháp quyết này, đả thông mười tám cái huyền khiếu này, đột phá Tiên khiếu cuối cùng có lẽ không thành vấn đề.

Tu luyện phần sau bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công giống như nửa phần trước, đều là tiếp dẫn lực lượng tinh quang nhập vào cơ thể, đả thông huyền khiếu trong cơ thể.

Chẳng qua phần sau bộ pháp quyết này rất là phức tạp, vượt xa nửa phần trước, thực tế quá trình đả thông huyền khiếu càng thêm phức tạp, ngoại trừ cần đại lượng lực lượng tinh quang, còn cần thời gian tu luyện Đoán Thể tương đối dài, trình độ hà khắc vượt xa nửa phần trước công pháp.

Giờ phút này hắn hận không thể vứt bỏ hết thảy mọi việc, lập tức tìm một chỗ bế quan khổ tu, nhưng bên trong Minh Hàn Tiên Phủ này hiển nhiên không phải là một chỗ tốt để tu luyện, vả lại thời gian có hạn, hắn còn phải

trợ giúp Hô Ngôn đạo nhân đi lấy bảo vật để đổi lấy phần sau công pháp Chân Ngôn Bảo Luân kinh, chỉ có thể chờ sự tình Minh Hàn Tiên Phủ chấm dứt đã.

Hàn Lập hít sâu một hơi, vung tay lên thu phiến đá vào, mở to mắt nhìn hư không phía trước, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm.

Giờ phút này không biết hai người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê ở chỗ nào, mà rốt cuộc bảo vật trong miệng đối phương là cái gì.

Nội tình Minh Hàn Tiên Phủ này phức tạp hơn xa so với hắn tưởng tượng, diện tích to lớn như thế, hôm nay bản thân lại xông loạn, cũng không biết đi đâu tìm bọn họ nữa.

Hàn Lập lắc đầu, đang tính nhắm mắt lại, bỗng nhiên lông mày nhíu lại, tựa hồ nghĩ tới cái gì đó.

Hắn nhấc một tay lên, kim quang nhàn nhạt hiện lên, một vòng tay trữ vật màu vàng nhạt hiện ra trong tay hắn, đúng là vòng tay trữ vật của Hùng Sơn.

Còn chưa kịp kiểm tra, nghĩ thế thân của một kiếm tu có tu vi không kém, lại cùng Vô Sinh Kiếm Tông tựa hồ có không ít quan hệ, lại bước vào U Hàn Cung sớm hơn cả mình, thì bên trong vòng tay trữ vật nên có không ít thứ tốt mới phải.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút kích động, phân ra một đám thần thức chui vào trong vòng tay trữ vật, vẻ tươi cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Không thể dự kiến chính là, vị Phó đạo chủ Chúc Long Đạo này, đường đường là một gã tu sĩ Chân Tiên cảnh Hậu Kỳ mà bên trong vòng tay trữ vật lại rỗng tuếch!

Nói không có cái gì cũng không hoàn toàn chính xác, tại một góc không gian trữ vật chất đống một ít tài liệu vụn vặt và một ít vật lẫn lộn khác, chẳng qua đều không phải là vật trân quý.

Duy nhất lấy được chỉ sợ là mấy bình đan dược khôi phục, còn có mấy bản điển tịch, Tiên Nguyên Thạch thì không có mấy khối, thoạt nhìn cực kỳ bần hàn.

Hàn Lập nhíu mày, lập tức hiểu ra.

Lần trước Hùng Sơn luyện kiếm đã dốc hết tất cả, lúc này mới mấy trăm năm qua, lại luyện kiếm lần thứ hai, hao hết của cải cũng là chuyện bình thường.

Chỉ sợ lần này gã vừa tiến vào U Hàn cung, lập tức đi thẳng đến bí cảnh, không kịp thu nạp bảo vật, vì vậy bên trong trữ vật pháp khí mới bần hàn như thế.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút thất vọng, lập tức nghĩ lại, chậm rãi thở ra một hơi.

Hắn ở bên trong U Hàn đã đạt được rất nhiều, còn muốn nhiều hơn nữa chính là lòng tham không đáy rồi, đây cũng không phải là điềm báo gì tốt.

Nghĩ tới đây, tâm tình của hắn rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, phất tay lấy đồ vật trong vòng tay trữ vật ra, mơ hồ nhìn nhìn, phân loại thu vào.

Rất nhanh, trước người Hàn Lập chỉ còn lại có một cái hộp ngọc màu bạc, trong hộp thả ra ba khối ngọc giản.

Kỳ thật hắn cảm thấy hứng thú với công pháp tu luyện của Hùng Sơn, lúc này cầm lấy một quả ngọc giản màu trắng, thần thức thăm dò vào trong đó.

Trong ngọc giản này ghi lại một môn công pháp Đại Thương Dương Kiếm Quyết kim thuộc tính, có thể tu luyện tới Kim Tiên cảnh giới, hẳn là chủ tu công pháp của Hùng Sơn.

Đại Thương Dương Kiếm Quyết này lấy kiếm nhập đạo, theo ngọc giản miêu tả, tìm hiểu lực lượng pháp tắc thuộc về Ngũ Hành chi kim, sắc bén không thể đỡ, có vài phần tương tự với hủy diệt pháp tắc.

Đối với phương pháp nhập kim thuộc tính, Hàn Lập chỉ đọc lướt qua, hôm nay cũng không có ý định nghiên cứu đạo này, cho nên môn công pháp này đối với hắn ngược lại không có tác dụng gì.

Chẳng qua mặt sau cùng công pháp ghi lại một ít bí thuật kiếm đạo cùng tâm đắc tu luyện, ngược lại là đáng để hắn nghiên cứu tham khảo một chút.

Hắn nhìn công pháp này từ đầu tới cuối một lần, sau đó thả lại vào hộp ngọc, cầm lấy một khối ngọc giản màu vàng nhạt khác, thần thức chui vào trong đó.

Trong ngọc giản này ghi lại một môn công pháp luyện thể là La Hán Kim Thân Quyết, chắc là lúc trước leo bậc thang ngoài U Hàn cung, Hùng Sơn thi triển ra Luyện Thể chi thuật này.

Công pháp luyện thể này cũng có chút bất phàm, sau khi tu thành có thể thi triển La Hán Kim Thân, uy lực không nhỏ, chỉ là muốn tu luyện công pháp luyện thể này phải nắm giữ kim thuộc tính pháp tắc.

Hàn Lập nhìn đến đây đã không còn hứng thú, mơ hồ nhìn nội dung liền buông xuống, cầm lấy khối ngọc giản cuối cùng, dán lên trán.

Bên trong ngọc giản ghi lại một ít đan phương, phần lớn là đan dược kim thuộc tính, phẩm giai tuy không phải đạo đan, nhưng phần lớn là đan dược Địa giai, đối với tu luyện công pháp tu sĩ Chân Tiên cảnh tương quan ngược lại có tác dụng không nhỏ.

Thần thức Hàn Lập lui ra, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Trong ba khối ngọc giản đều không có ghi chép về "Thiên Phong Tụ Linh Kiếm Trận", chẳng lẽ bị Hùng Sơn hủy diệt rồi?

Đang cân nhắc, hắn tính thu hộp ngọc vào.

"Ồ!"

Vào thời khắc này, trong miệng Hàn Lập ồ nhẹ một tiếng, cầm lấy hộp ngọc

xoay xoay hai cái.

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang nhỏ, hộp ngọc một phân thành hai, phía dưới còn có một cái tường kép, bên trong có một khối đồ vật màu xám, thoạt nhìn giống như một tấm vải, xếp chỉnh tề.

"Đây là cái gì?" Hàn Lập cầm lấy tấm vải màu xám.

Tấm vải xám này có hình tứ phương, tối tăm mờ mịt, giống như tấm khăn lau dơ bẩn đã lâu rồi chưa rửa, chẳng qua nhìn kỹ liền phát hiện trên tấm vải xám mơ hồ lộ ra một ít hoa văn.

Thoạt nhìn những hoa văn này rất là cổ quái, cũng không phải Linh văn trận văn bình thường, cũng không phải phù lục phù chú, lấy kiến thức của Hàn Lập vậy mà nhận không ra lai lịch.

Chẳng qua những đường vân này ẩn hàm huyền diệu, cũng không phải tiện tay vẽ lên.

Hàn Lập rất nhanh lắc đầu, ngừng suy nghĩ về những thứ hoa văn này, ngược lại dò xét những khu vực khác của tấm vải xám.

Vật ấy sờ tới sờ lui rất là bóng loáng, có chút cảm giác hơi lạnh, không biết là chế tạo bằng tài liệu gì.

Hắn lật qua lật lại tấm vải xám nhìn một hồi lâu, thậm chí vận dụng Thanh Minh Linh Mục và Chân Thực Chi Nhãn, nhưng đều không phát hiện gì.

Phía trên tấm vải xám không có bất kỳ dao động Linh khí, ngoại trừ những hoa văn kia, lại nhìn không ra huyền diệu nào khác, giống như một tấm vải xám bình thường.

Chẳng qua vật ấy bị Hùng Sơn cất chứa cẩn trọng như thế, tất nhiên không phải là phàm vật.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, tay phải cầm tấm vải xám, ngón tay không tự giác vê lên một cái.

"Ồ!" Đuôi lông mày hắn chợt nhảy lên, nhìn tấm vải xám trong tay.

Lấy lực lượng của hắn giờ phút này, dù chỉ lơ đãng một cái, một khối thép tấm cũng vò nát, nhưng tấm vải xám này lại vô sự.

Cái này có chút cổ quái!

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, ngón tay hơi dùng sức một chút, tấm vải xám vẫn vô sự.

Đuôi lông mày hắn khẽ động, lần nữa gia tăng khí lực, vải xám ngoại trừ thẳng băng bên ngoài, còn lại không thay đổi gì, đơn giản nhận lấy lực lượng của hắn.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia tinh quang, hai tay bắt lấy miếng vải này, dùng sức xé ra.

Vải xám càng kéo căng, nhưng giống như trước không có chút dấu hiệu bị rách.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Vừa rồi hầu như hắn hao tổn năm thành khí lực, Linh bảo bình thường cũng chưa chắc có thể chịu được lực xé của hắn như vậy, xem ra tấm vải xám này quả nhiên có huyền diệu khác.

------oOo------

Chương 445: Biển cát vô tận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập muốn xem cuối cùng tấm vải xám này cứng cỏi bao nhiêu, lần nữa tăng khí lực lớn lên, nhưng mãi cho đến khi hắn toàn lực đánh ra, vẫn không xé rách được tấm vải xám này.

Hắn liếc nhìn tấm vải xám, trong mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ.

Suy nghĩ một lát, hắn cong ngón tay búng ra, một đoàn hoả diễm đỏ thẫm bắn ra, bao bọc lại tấm vải xám.

Hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, tản mát ra nhiệt độ cực cao, nhưng tấm vải xám vẫn như trước không có một chút biến hoá.

Hàn Lập phất tay tản đi hỏa diễm, phát ra một cỗ thủy quang, bao phủ nó.

Ánh sáng màu lam nhè nhẹ ở trong nước hiển hiện ra, quấn chặt lấy tấm vải xám.

Tấm vải xám vẫn không có chút biến hoá nào.

Hàn Lập nhíu mày, năm ngón tay bắn ra năm đạo lôi điện màu vàng, bao bọc tấm vải xám lại.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập nhìn tấm vải xám trong tay, mặt lộ vẻ vẻ bất đắc dĩ.

Trong thời gian này, hầu như hắn có thể nghĩ ra phương pháp nào đều thử qua một lần, coi như là tảng đá cũng bị ép ra dầu.

Nhưng tấm vải xám ko ra chút dầu muối nào, vẫn không có bất cứ động

tĩnh gì.

"Hùng Sơn dù táng gia bại sản cũng không muốn đổi vật này ra ngoài, có lẽ có chỗ đặc biệt nào đó. Được rồi, về sau có cơ hội lại từ từ nghiên cứu." Hàn Lập bất đắc dĩ cười cười, thu tấm vải xám vào.

Nhưng vào lúc này, quang cầu màu xanh quanh người Lục Vũ Tình chợt sáng lên, sau đó phân giải ra, hóa thành đạo ánh sáng màu xanh sáng ngời, dung nhập vào thân thể nàng.

Nàng mở to mắt, sắc mặt đã khôi phục hơn phân nửa.

"Hàn đại ca, thật có lỗi để cho ngươi chờ lâu." Nàng đứng dậy, nhìn Hàn Lập nói ra.

"Không sao. Ngươi lại nhìn xem, có biện pháp nào đoán được đại khái vị trí phiến khu vực này không?" Hàn Lập khoát tay áo, nhìn lướt hắc thạch khắp nơi, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời một màu ố vàng, nói ra.

"Theo ta được biết, địa hình U Hàn cảnh vốn rất phức tạp, hoàn cảnh khác nhau, khu vực sa mạc cũng không chỉ có một chỗ. Chỉ bằng vào tình huống bây giờ, ta cũng không cách nào đoán được đây là nơi nào." Lục Vũ Tình lắc đầu, nói ra.

"Nhìn bốn phía, tuy rằng nơi đây hoang vu, nhưng cũng không thể xem thường." Hàn Lập nói xong, phất tay tế ra phi chu màu xanh, bước vào trong đó nói.

Lục Vũ Tình tự nhiên không có dị nghị, thả người rơi vào trên phi chu.

Hàn Lập bấm pháp quyết thúc giục, phi chu toả ra ánh sáng màu xanh sáng ngời, bay về một hướng.

Khu vực nơi này lại giống với khu vực băng nguyên lúc trước, cũng tồn tại một cỗ lực lượng vô hình, hạn chế thần thức khuếch tán ra, lấy thần thức mạnh mẽ của Hàn Lập cũng chỉ có thể lan tràn ra xa mấy trăm dặm, vì vậy độn tốc của phi chu cũng không phải quá nhanh.

Một lát sau, đuôi lông mày Hàn Lập chau lên, nhìn về một phương hướng, phi chu màu xanh dưới bàn chân cũng thoáng dừng một chút.

"Hàn đại ca, phát hiện cái gì sao?" Lục Vũ Tình hỏi.

"Phát hiện một ít thứ gì đó, chẳng qua không phải là vật trân quý. Được rồi, chúng ta đi qua xem một chút." Hàn Lập gật đầu nhẹ, phi chu hơi chệch hướng bay qua phía bên trái, rất nhanh bay ra hơn ba trăm trượng liền ngừng lại.

Hai người từ trên phi chu bay xuống, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Trên mặt đất phía dưới sinh trưởng một mảng lớn cây nấm màu tím đen, từng cây cao hơn một trượng, phía trên hiện ra từng vết bớt tròn hoa văn màu tím sậm, ở viền lại có màu đỏ tươi, thoạt nhìn diễm lệ vô cùng.

Mảnh cây nấm này chiếm diện tích khá lớn, chừng gần mẫu, giống như một biển hoa rực rỡ tươi đẹp sinh trưởng đột ngột trên sa mạc hoang vu này.

"Đây là Ma Vân Nấm!" Đôi mắt đẹp Lục Vũ Tình sáng ngời.

"Từ Ma Vân nấm độc nơi này ngươi có thể đoán được vị trí nơi đây?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, mở miệng hỏi.

Hắn đã từng xem qua ghi chép về Ma Vân nấm, nấm này ẩn chứa kịch độc, có thể dùng để luyện chế một ít độc dược, hoặc là pháp bảo thuộc tính kịch độc, nhưng độc tính có hạn, dưới Chân Tiên cảnh thì còn hữu hiệu, còn tu sĩ Chân Tiên đã cải tạo tiên thể, nấm này cơ bản không có hiệu lực.

"Có thể." Lục Vũ Tình có chút hưng phấn nói.

Nàng nói xong, lật tay lấy ra một khối ngọc xanh biếc, phất tay đánh ra một đạo ánh sáng màu xanh chui vào trong đó.

Từng đạo lục quang từ trên khối ngọc bí tán phát ra, ngưng tụ thành một quang bích xanh biếc.

Trên quang bích là một bộ địa đồ, từ mười bộ phận có màu sắc bất đồng hợp lại thành, thoạt nhìn không hoàn chỉnh, tựa hồ chỉ nguyên vẹn nửa bộ địa đồ.

"Địa đồ này chính là Hắc Phong Đảo các ngươi thu thập được từ U Hàn cảnh?" Hai mắt Hàn Lập dò xét địa đồ, hỏi.

"Không sai. Căn cứ Hắc Phong Đảo chúng ta thu thập được tin tức, trong U Hàn cảnh có gần trăm khu vực có hoàn cảnh khí hậu bất đồng tạo thành, đáng tiếc ta chỉ lấy được địa đồ chỉ có tin tức mười khu vực trong đó." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, nói ra.

Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, ánh mắt nhìn lên quang bích tỏ vẻ băn khoăn.

Địa đồ này chế tác vô cùng tinh tế, từng khu vực có hoàn cảnh bất đồng đều phác hoạ giống như đúc, từ trên bản đồ cũng có thể phán đoán đại khái tình huống cụ thể những địa phương kia.

Nhưng địa đồ không có khu vực băng nguyên, sơn mạch đen kịt và hải vực màu đen đã đi qua.

"Lúc trước chúng ta đi qua ba khu vực, ta cũng không biết, nếu không cũng sẽ không bị động như thế." Lục Vũ Tình tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hàn Lập, nói ra.

"Lúc này chúng ta đang ở địa phương nào?" Hàn Lập lại hỏi.

Đến giờ phút này, hắn đã biết khái quát về U Hàn cảnh.

"Khu vực sa mạc màu đen này tên là Hắc Nham sa mạc, căn cứ tin tức chúng ta thu thập được, khu vực sa mạc trong U Hàn cảnh cũng có ba bốn chỗ, nhưng chỉ có trong Hắc Nham sa mạc sinh trưởng không ít Ma Vân nấm, chúng ta hẳng là ở chỗ này rồi." Ngón tay Lục Vũ Tình chỉ lên một khối khu vực màu đen trước mặt nói ra.

"Có thể tìm ra vị trí là tốt rồi, không lại như con ruồi xông loạn trong Minh Hàn Tiên Cung thì thực sự quá nguy hiểm." Hàn Lập gật đầu nói.

"Lại nói tiếp, Hắc Nham sa mạc này là một trong mười khu vực tương đối an toàn. Nơi đây sẽ không có nguy hiểm như loại Hàn Thú lúc trước, cũng không có hàn lưu phong bạo." Lục Vũ Tình nói ra.

"Vận khí chúng ta cũng không tệ, không bị truyền tống đến khu vực nguy hiểm." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Hàn đại ca nói không sai, vận khí của chúng ta xác thực rất tốt." Lục Vũ Tình ý vị thâm trường cười hì hì, nói ra.

"A, ý Lục cô nương là như thế nào?" Hai hàng lông mày Hàn Lập khẽ nhướng lên hỏi.

"Hàn đại ca có thấy chỗ kia không?" Ngón tay Lục Vũ Tình lần nữa chỉ hướng khu vực phía trên sa mạc màu đen, nơi đó là một mảng lớn khu vực màu vàng, là khu vực ngoài rìa.

"Nơi này có gì đặc biệt sao?" Hàn Lập nhìn thoáng qua, hỏi.

"Nơi đó là một mảnh khu vực sa mạc, chúng ta kêu nó là biển cát vô tận, xem như là điểm cuối của cực bắc U Hàn cảnh." Lục Vũ Tình nói ra.

"Vậy thì như thế nào, chẳng lẽ trong biển cát vô tận này có trọng bảo gì sao?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Nơi đó có trọng bảo hay không ta cũng không rõ lắm, chẳng qua Hàn đại ca ngươi cũng biết rõ, bên trong Minh Hàn Tiên Phủ, ngoại trừ U Hàn cảnh, kỳ thật còn có những nơi khác đã bị thăm dò qua. Mà từ U Hàn cảnh tiến về phía trước sẽ gặp thông đạo, nghe nói ở trong vô tận biển cát này." Lục Vũ Tình lắc đầu, chậm rãi nói.

"Chuyện này là thật?" Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động.

"Tự nhiên là thật. Kỳ thật các khu vực ở U Hàn cảnh, những năm qua đã bị

tu sĩ tiến vào Tiên phủ thăm dò không sai biệt lắm, ta nguyên bản có ý tiến về trước mở mang kiến thức một chút, chỉ là khổ nỗi tìm không thấy vị trí biển cát vô tận này, không thể tưởng được chúng ta dùng Truyền Tống Trận lại xảy ra chuyện không may, vậy mà trời đưa đất khiến đến nơi này, vận khí của chúng ta quả thật không tệ." Lục Vũ Tình hưng phấn nói.

"Thật vậy sao. Việc này cũng không nên chậm trễ, chúng ta lên đường đi." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên nói, quay người bay trở về phi chu màu xanh.

Trong U Hàn cảnh này hắn đã đạt được nhiều bảo vật như vậy, nếu không phải bị người đi qua lấy trước, không biết trong đó có bao nhiêu cơ duyên bảo vật.

Lục Vũ Tình cũng thu hồi khối ngọc màu xanh, bay trở về phi chu màu xanh.

Hàn Lập đánh ra một đạo ánh sáng màu xanh, phi chu màu xanh đại phóng linh quang, hai bên phi chu lóe lên hai hàng linh vũ màu xanh, bay về phía trước.

Ba ngày sau.

Một mảnh mênh mông biển cát màu vàng, hai người Hàn Lập xuất hiện phía trước.

Lọt vào trong tầm mắt là một biển cát màu vàng nhạt, óng ánh sáng long lanh, chiết xạ ánh nắng mặt trời làm cho người ta thấy chói mắt.

Cùng lúc đó, từng cỗ sóng nhiệt đập vào mặt, làm cho người ta miệng lưỡi phát khô, biển cát nơi này giống như một cái bếp lò.

"Là nơi này a?" Ánh mắt Hàn Lập quét qua một vòng, hỏi.

"Không sai, nơi này chính là biển cát vô tận." Lục Vũ Tình nhìn biển cát phía trước, đôi mắt đẹp lập loè, tựa hồ có chút hưng phấn.

"Thoạt nhìn biển cát vô tận này cũng không phải là vùng đất hiền lành, Lục

cô nương có biết bên trong có nguy hiểm gì không?" Hàn Lập không có tùy tiện tiến vào trong đó, dò xét biển cát phía trước, hỏi.

"Ánh mắt Hàn đại ca quả thật nhạy cảm, nơi này xác thực nguy hiểm không ít. Trong mảnh sa mạc này tràn đầy hỏa độc, chỉ cần bước vào trong đó, sẽ từ từ trúng độc, dù là tu sĩ Kim Tiên cũng không may mắn thoát khỏi." Lục Vũ Tình mỉm cười, nói ra.

"Hỏa độc? Chắc hẳn không phải hoả độc bình thường a." Lông mày Hàn Lập cau lại.

"Xác thực đan dược bình thường không thể nào hóa giải, chỉ có tìm được mảnh đất xinh đẹp trong sa mạc, mượn nhờ nước linh khí đặc thù trong đó, dần dần trung hoà hỏa độc. Nếu như không kịp tìm được mảnh đất xinh đẹp, dính hỏa độc quá sâu, dù là tu sĩ Kim Tiên cũng có thể vẫn lạc trong đó." Thần tình Lục Vũ Tình ngưng trọng nói ra.

"Trừ điều đó ra, còn có gì nữa không?" Hàn Lập lại hỏi.

"Ngoại trừ hỏa độc, tục truyền trong sa mạc sẽ gặp ảo ảnh thận lâu, cực kỳ lợi hại, làm cho người mất phương hướng, không cách nào ly khai khỏi đây. Chính vì có hai nguy hiểm cực lớn là hỏa độc và ảo cảnh này nên vô tận sa mạc mới có hung danh như vậy, trước kia người tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ chưa có ai dám đặt chân đến đây." Lục Vũ Tình tiếp tục nói.

"Như vậy xem ra, nơi đây xác thực là một chỗ hiểm địa cửu tử nhất sinh. Thông đạo đi thông qua vô tận sa mạc này ở chỗ nào?" Hàn Lập gật gật đầu, lập tức hỏi.

"Thông đạo ở sâu trong biển cát vô tận, nhưng Hàn đại ca không cần lo lắng, trong tay của ta có một phần địa đồ biển cát vô tận, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, tìm được thông đạo cũng không khó." Lục Vũ Tình lấy ra một quả ngọc giản, đưa tới.

------oOo------

Chương 446: Đại kiếp nạn sinh tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe vậy đưa tay nhận lấy ngọc giản từ Lục Vũ Tình, dán lên trên trán.

"Phần bản đồ này khá tường tận, không biết Lục cô nương lấy được từ nơi nào? Là từ trên tấm bia đá kia?" Sau một lúc lâu, thần thức Hàn Lập rời khỏi ngọc giản, trả lại, hỏi một câu.

"Đúng vậy a. Chính vì có bản đồ này, ta mới muốn xông vào Vô Tận Sa Hải này một lần. Bất quá dù có bản đồ trong tay, trong Vô Tận Sa Hải này vẫn phải nhờ lực lượng của Hàn đại ca." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, nói ra.

"Chỉ cần đủ khả năng, ta sẽ nỗ lực hết sức." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

Nói xong, dưới chân hắn điểm lên phi chu.

Lập tức Thanh Diên phi chu tản mát ra hào quang sáng ngời, một đầu đâm vào trong biển cát mênh mông.

Vừa tiến vào biển cát, lập tức hai người cảm thấy chung quanh đột nhiên nóng lên, phảng phất tiến vào một cái lồng hấp, làm cho ngực mơ hồ có chút khó chịu.

"Lục cô nương, hay là trước nên nghĩ cách xác định vị trí đã." Thần sắc Hàn Lập không đổi, nhưng trong lòng thì rùng mình, mở miệng nói.

"Hàn đại ca nói là, tuy rằng nơi đây không biết phương vị cụ thể, nhưng chỉ cần gặp phải hai ba chỗ ghi chép trong địa đồ, hẳn là có thể xác định ra vị

trí." Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ.

...

Cùng lúc đó.

Một chỗ sơn mạch ở Tiên giới, nơi này thế núi hùng vĩ vô cùng, thân núi thẳng tắp, ít nhấp nhô, hơn nữa đỉnh sơn phong cao nhọn, phảng phất từng chuôi cự kiếm đâm thấu trời xanh.

Một chỗ sâu trong sơn mạch, tọa lạc một mảnh kiến trúc cổ bảo hùng vĩ.

Cổ bảo này có phong cách kiến trúc đặc biệt, bất luận là nóc nhà, mái hiên, hay là trang trí các nơi đều có các loại đồ án, phù điêu hình kiếm.

Đại kiếm, trọng kiếm, tế kiếm, đoản kiếm, vô số kiếm hình tràn ngập mỗi một góc nhỏ mảnh cổ bảo này.

Đèn đuốc các nơi trong cổ bảo sáng trưng, rất nhiều người hành tẩu tới lui, hoặc là bay vùn vụt qua lại trên trời.

Toàn bộ những người này mặc trường bào màu vàng nhạt, ống tay áo thêu một chữ "Hùng", thoạt nhìn là một gia tộc tu sĩ cường thịnh.

Trong một mật thất lờ mờ sâu trong cổ bảo, có một thạch đài màu đen to hơn một trượng, phía trên có một gã thanh niên nam tử đang nằm.

Hai mắt nam tử nhắm nghiền, không nhúc nhích, trên người không có chút khí tức nào, càng không có nửa điểm sinh cơ, hiển nhiên là một cỗ thi thể.

Bên trên bốn phía thạch đài chứa thi thể, khắc lên một vòng hoa văn huyền ảo, tựa hồ là một loại Linh văn đặc thù.

Một góc trên đầu thanh niên nam tử treo một ngọn đèn màu xanh thẫm.

Chẳng qua là hôm nay hoả diễm trên chén đèn dầu này vô cùng yếu ớt, không ngừng lập lòe, tựa hồ tùy thời sẽ tắt đi.

Trước ngực nam tử dán một trương phù lục màu đen, phía trên khắc từng đạo phù văn huyền ảo, tản mát ra một cỗ chấn động khí tức đặc thù.

Cùng lúc đó, một tiếng”két...” phá vỡ yên tĩnh nơi đây, đại môn mật thất mở ra, hai bóng người một trước một sau tiến đến.

Người đi đầu là một lão già tóc bạc, làn da trắng nõn hồng nhuận phơn phớt, không có một nếp nhăn, người ta thường nói tóc bạc mặt hồng hào chính là dạng này.

Đi theo sau lưng lão già tóc bạc là một trung niên nam tử, gương mặt người này hiện ra màu xanh đậm quỷ dị, một đôi mắt trắng nhiều đen ít, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Hai người đi đến bên cạnh thạch đài liền ngừng lại, ánh mắt đều nhìn về phù lục màu đen.

"Chính là hôm nay sao?" Lão già tóc bạc chợt mở miệng hỏi.

"Đúng vậy. Ta đã dùng tiên thiên thần toán tính toán qua, chính là hôm nay." Nam tử mặt xanh lật tay lấy ra một đồ vật màu xanh giống như cái bàn tính, phía trên từng đám quẻ giao thoa cùng một chỗ, hơn nữa thỉnh thoảng tự động nhảy lên.

"Đứa nhỏ Sơn nhi này là đệ tử có tư chất tốt nhất cùng thế hệ của Hùng gia chúng ta, đáng tiếc là xuất thân thứ hệ, từ nhỏ tu luyện thuận lợi, dẫn đến tâm cao khí ngạo, những năm này một mực không chịu tiếp nhận sự giúp đỡ của gia tộc, kiên trì đi con đường của mình. Hy vọng trải qua lần đại kiếp nạn này, hắn có thể hiểu được, giảm đi những kiên trì vô vị kia a." Lão già tóc bạc thở dài, nói ra.

Nam tử mặt xanh gật đầu nhẹ, đang muốn nói gì, đuôi lông mày chợt nhảy lên, nói: "Đã đến."

Gã vừa dứt lời, phù lục màu đen trước ngực thanh niên nam tử chợt tự động bốc cháy, hóa thành hỏa diễm tối đen như mực.

Hoa văn chug quanh thạch đài cũng toả sáng hào quang, tách ra từng đạo hắc quang, hình thành một vòng sáng màu đen, bao phủ thi thể thanh niên nam tử vào.

Lão già tóc bạc thấy cảnh này, lập tức bấm tay điểm một cái.

Một đạo hắc quang bắn ra, chui vào trong ngọn lửa màu đen trước người thanh niên nam tử.

Lập tức hoả diễm sáng ngời mãnh liệt, chợt thoáng một phát tách nở ra, hoá thành năm ngọn.

Ngay sau đó mấy đạo hào quang màu đen từ trong năm ngọn lửa bắn ra, liên kết với nhau hình thành một cái ngũ tinh pháp trận.

Vù vù vù!

Lập tức trong mật thất âm phong đại tác, trong đó mơ hồ truyền ra tiếng gào khóc thảm thiết, âm hàn chi khí đại thịnh.

Bất quá lão già tóc bạc và nam tử mặt xanh không thèm để ý điều này chút nào, con mắt nhìn chăm chú vào ngũ tinh pháp trận.

Hư không ở trung tâm pháp trận bắt đầu vặn vẹo, hiện ra một đoàn bóng ma màu đen, nhúc nhích như vật còn sống.

Bóng ma chuyển động một lát, đột nhiên "Xoẹt xoẹt" một tiếng nứt ra, một khe hở không gian lăng không hiển hiện ra.

Sau một khắc, một đoàn kim quang từ trong khe hở không gian bay ra, lóe lên rồi chui vào trong cơ thể nam tử, biến mất không thấy bóng dáng.

Không biết qua bao lâu, trên người thanh niên nam tử lập tức hiện ra từng trận kim quang.

Lão già tóc bạc thấy cảnh này, nhãn tình sáng lên, phất tay phát ra một tia

sáng trắng, bao phủ thân thể thanh niên nam tử lại.

Sắc mặt thanh niên nam tử nguyên bản trắng xám vô cùng, lại nhanh chóng khôi phục bình thường, trái tim cũng bắt đầu đập lại, dần dần tản mát ra một cỗ sinh cơ.

Chén nhỏ thanh đăng trên đầu nam tử thanh niên, giờ phút này cũng chợt sáng lên gấp mấy lần, hơn nữa ổn định vô cùng, lẳng lặng thiêu đốt.

Không biết qua bao lâu, con mắt thanh niên nam tử khẽ nhúc nhích hai cái, chậm rãi mở ra.

Bất quá đồng tử gã tán loạn, một hồi lâu mới khôi phục bình thường.

"Nơi này là? Không đúng, không phải ta đã..." Ánh mắt gã lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn chung quanh, rất nhanh liền thấy hai người lão già tóc bạc bên cạnh.

"Tộc trưởng, Tứ thúc!" Gã biến sắc, thân thể khẽ động, muốn ngồi dậy.

"Sơn nhi, Chuyển Hồn chi thuật vừa mới hoàn thành, bây giờ thân thể của ngươi còn chưa thể nhúc nhích, hảo hảo nằm." Lão già tóc bạc đưa tay đè lên bả vai thanh niên nam tử, trong miệng nói ra.

Bờ môi thanh niên nam tử động đậy hai cái, cũng không có kiên trì, nằm xuống.

"Tộc trưởng, đây là có chuyện gì? Ta hẳn là đã... Tại sao lại phản hồi gia tộc?" Thanh niên nam tử hỏi.

"Việc này đều dựa vào Tứ thúc ngươi, năm đó hắn tính ra ngươi sẽ gặp một đại kiếp nạn sinh tử, chẳng qua hắn cũng coi không ra kiếp này khi nào xuất hiện, ứng với ai trên người ngươi. Cho nên năm đó khi ngươi rời gia tộc, hắn âm thầm thiết lập bên trong Nguyên Anh của ngươi một loại Chuyển Hồn bí thuật, một khi Nguyên Anh của ngươi bị vết thương trí mệnh, sẽ tự động đem nó dịch chuyển truyền tống về trong gia tộc, cho ngươi đoạt xá một cỗ thân thể khác." Lão già tóc bạc chậm rãi giải thích.

"Nguyên lai là như vậy, đa tạ Tứ thúc, nếu không tiểu chất giờ này đã vẫn lạc rồi." Thanh niên nam tử im lặng chốc lát, nói với nam tử mặt xanh.

"Ta và ngươi chính là thân thúc tử, cũng không cần nói những lời như vậy." Nam tử mặt xanh khoát tay áo.

"Tứ thúc ngươi tiên thiên thần toán, mỗi lần thi triển đều tổn thất tối thiểu vạn năm tu vi, lần này vì xem bói số mệnh của ta, tổn thất tu vi tối thiểu cũng mười vạn năm, tiểu chất như thế nào không để ý chứ." Thanh niên nam tử trong mắt hiện lên một tia phức tạp, nói ra.

"Mười vạn năm tu vi thì tính là cái gì, chỉ cần ngươi có thể bình an trở về, Tứ thúc ta an tâm rồi." Nam tử mặt xanh mỉm cười, nói ra.

Thanh niên nam tử sụp mắt xuống, không nói gì thêm.

"Sơn nhi, lần này ở Bắc Hàn Tiên Vực, ngươi gặp địch nhân như thế nào mà làm cho ngươi ăn thiệt thòi lớn như vậy?" Lão già tóc bạc chợt mở miệng hỏi.

Thanh niên nam tử nghe hỏi nói thế, trong mắt loé lên lệ mang rồi biến mất, nhưng qua thật lâu cũng không nói gì.

"Được rồi, nếu như ngươi không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng, việc này giao cho chính ngươi xử lý a." Lão già tóc bạc lắc đầu, nói ra.

"Đa tạ Tộc trưởng." Thanh niên nam tử gật đầu nhẹ với lão giả.

"Lần này ngươi trở về, tạm thời không nên rời đi, chúng ta sẽ giúp ngươi nhanh chóng khôi phục tu vi, hơn nữa Tiên Cung đã mấy lần phát tới thư mời, trước ngươi hãy đi Tiên Cung nhậm chức, sự tình khác về sau từ từ hãy nói." Lão già tóc bạc còn nói thêm.

Thanh niên nam tử nhướng mày, trầm mặc một lát, chậm rãi gật đầu nhẹ.

Lão già tóc bạc và nam tử mặt xanh thấy vậy, nhìn nhau một cái, trong mắt

đều lộ vẻ vui mừng.

...

Trên không một mảnh hoang nguyên màu đỏ, hai đoàn tia sáng chói mắt một đỏ một vàng đánh nhau chết sống, đánh đến long trời lở đất.

Hai màu hào quang kịch liệt va chạm, phát ra liên tiếp tiếng nổ mạnh long trời lở đất, hư không cũng rung động lắc lư, từng cỗ vòi rồng ngợp trời quét ra chung quanh.

Ngẫu nhiên có một hai đạo hào quang rơi rải rác xuống, oanh trên mặt đất ra một đám hố to, nhấc lên bụi mù màu hồng đầy trời.

Song phương giao chiến, một phương là một nữ tử áo bạc, chính là Cừ Linh.

Nàng đứng trên lưng giáp trùng màu vàng. Giờ phút này giáp trùng màu vàng đã biến lớn như ngọn núi, toàn thân tản mát ra màu vàng chói mắt.

Phương kia giằng co cới nàng có chừng bảy tám người, tất cả đều mặc trường bào đỏ rực, trên trường bào thêu một cái đồ án hoả nha trông rất sống động, chính là đoàn người Chân Diễm Tông, toàn bộ đều ở tại đây, bất quá lại không nhìn thấy thân ảnh Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê.

Khí sắc đám người Chân Diễm Tông đều không tốt, thực tế quần áo ba người Húc Dương Tử đều tổn hại, mơ hồ có thể thấy một ít vết máu, tựa hồ có thương tích trên người.

Lấy ba người Húc Dương Tử cầm đầu, đám người Chân Diễm Tông hợp thành một cái pháp trận hình hỏa diễm, đỉnh đầu mỗi người lơ lửng một đại phiên đỏ rực, phía trên hoả diễm thiêu đốt hừng hực.

Từng đạo hỏa diễm từ trên tám mặt hỏa phiên bắn ra, vọt tới hướng Cừ Linh và giáp trùng màu vàng.

Mỗi một đạo đều tản mát ra nhiệt độ cao đáng sợ, những nơi hoả diễm đi

qua làm cho hư không run rẩy.

Cừ Linh vẫn ung dung đứng ở trên lưng giáp trùng màu vàng, tay vuốt vuốt một cái hồ lô xanh biếc, không có ra tay.

Giáp trùng màu vàng dưới chân nàng huy động hai chân trước, từng đạo tinh quang dài hơn một trượng bắn ra, dày đặc như mưa, va chạm với những hoả diễm màu đỏ kia.

Thanh âm bạo liệt trầm đục vang lên, tinh quang và hỏa diễm đều tiêu tán, triệt tiêu lẫn nhau.

"Cừ Linh, Chân Diễm Tông chúng ta và ngươi không cừu không oán, vì sao đột nhiên tập kích chúng ta?" Húc Dương Tử nhìn giáp trùng màu vàng kia, đồng tử trong mắt co rụt lại, lập tức nhìn về phía Cừ Linh giận dữ hét.

"Tới Minh Hàn Tiên Phủ này tự nhiên là vì tầm bảo. Bất quá các ngươi nhìn xem, ta chỉ có một người, hiệu suất thật sự không cao, cho nên trước lúc tiến vào Tiên Phủ, thuận tay để lại một ít ấn ký trên người các ngươi. Như vậy sau khi tiến vào Tiên Phủ, ta cũng không cần vội vàng, chỉ cần tìm được các ngươi giết chết, bảo vật các ngươi tìm được đương nhiên đều thuộc về ta, như vậy tầm bảo vừa nhanh lại đơn giản, thật sự là một biện pháp tốt đúng không." Cừ Linh ngẩng đầu, nhìn đám người Húc Dương Tử cười nói.

------oOo------

Chương 447: Tiên Thiên Linh Hồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngayvantho

Biên: cubihu

Tiên Thiên Linh Hồ* (Hồ: Hồ Lô)

Nghe Cừ Linh nói vậy, đám người Húc Dương Tử như muốn bốc hỏa, thiếu chút nữa thổ huyết, đồng thời trong lòng cũng không ngừng sợ hãi, tất cả không hẹn mà cùng thả thần thức ra dò xét trên người mình.

Trong mắt Cừ Linh hiện lên một tia trào phúng, một tay nhấc lên, miệng nói khẽ "Đi".

Hai bên hư không phía trước nàng lóe sáng, hiện ra một Cự Tằm màu xanh dài khoảng mười trượng và một con Cự Mãng trắng như tuyết lớn tương tự. Cả hai con lập tức bổ nhào về phía đám người Húc Dương Tử.

Thân hình Cự tằm nhìn cồng kềnh, toàn thân tản mát ra quang mang màu xanh đen, nhưng không ngờ tốc độ của nó lại nhanh hơn Cự Mãng mấy lần, lóe lên cái đã xuất hiện ở trước mặt đám người Chân Diễm Tông.

Miệng nó vừa há, thanh mang trong miệng vừa hiện liền phun ra chi chít những sợi tơ chằng chịt, đan vào nhau thành một tấm lưới lớn màu xanh chụp về phía đám người Húc Dương Tử.

Những sợi tơ tằm màu xanh này sáng rực, óng ánh trong suốt, không ngờ còn nhè nhẹ toả ra dao động pháp tắc lực.

Đám người Húc Dương Tử nhìn thấy cảnh này thì khiếp đảm.

"Kim Ô Biến!" Tiếng Húc Dương Tử hét lớn, hai tay nhanh chóng bấm

niệm pháp quyết, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết chui vào trong đại phiên trên đỉnh đầu.

Linh văn bên ngoài đại phiên đột nhiên sáng ngời, nổi lên một vùng lửa sáng, trong nháy mắt biến thành màu vàng, hơn nữa còn phun ra một cột lửa màu vàng.

Miệng những người khác cũng lập tức phun ra tinh huyết, bấm niệm pháp quyết thi pháp. Hỏa phiên trên đỉnh đầu tản mát ra hỏa diễm cũng đều đã biến hoàn toàn thành màu vàng, phun ra từng cột lửa màu vàng.

Trong hư không, tám cột lửa trên đỉnh đầu mỗi người dung hợp với nhau thành một con hỏa điểu màu vàng lớn chừng trăm trượng, đầu mọc mào phượng, phía sau là chiếc đuôi lửa thật dài, phía dưới có ba cái chân, thoạt nhìn thần tuấn dị thường.

Kim sắc hỏa điểu ngẩng hót một tiếng, hai cánh to lớn giang ra đánh về phía tấm lưới lớn màu xanh đang chụp tới trước mặt.

Tấm lưới lớn màu xanh vừa đụng vào kim sắc hỏa điểu, ngay lập tức như đụng phải khắc tinh, liền bốc cháy, biến thành khói xanh lượn lờ phiêu tán.

Đuôi lông mày Cừ Linh chau lại khi nhìn thấy cảnh này.

Cùng lúc đó, con Cự Mãng trắng như tuyết cũng bay nhào đến gần đám người Chân Diễm Tông, bỗng nhiên nó há to miệng, phun ra một luồng bạch quang lóng lánh to dày.

Luồng bạch quang vừa bay ra, lập tức vô thanh vô tức vỡ vụn, hóa thành một làn sương mù trắng mịt mờ, xen lẫn trong đó từng khối băng màu trắng, phô thiên cái địa, quét tới đám người Chân Diễm Tông.

Sương mù màu trắng tản mát ra hàn khí ngợp trời, hư không gần đó bỗng chốc như cũng bị đóng băng lại.

Cự tằm màu xanh kia một kích không thành, rít lên một tiếng chi chi tựa như có chút tức giận, lần nữa phun ra vô số tơ tằm màu xanh giống như vô

số mũi tên màu xanh đâm xuống.

Giáp Trùng màu vàng dưới thân Cự Linh cũng không có nhìn không, miệng phát ra một tiếng kêu bén nhọn, hai chân trước phóng ra kim quang rực rỡ, bắn ra hai luồng tinh quang cỡ trăm trượng.

Hư không lóe lên, hai đạo tinh quang bỗng dưng xuất hiện phía trước đám người Chân Diễm Tông, đan vào nhau chém xuống.

Ba đại kỳ thú liên thủ đánh ra, khí thế tất nhiên là vô cùng khủng khiếp!

Trong mắt Húc Dương Tử hiện lên vẻ kinh ngạc, hai tay lập tức bấm niệm thần chú xoay tròn, vẻ mặt những người còn lại đều rất nghiêm trọng.

Linh mang của đại phiên trên đỉnh đầu mọi người trở lên lòe loẹt lóa mắt, hỏa diễm trên toàn thân kim sắc hỏa điểu cũng đột nhiên sáng rực, quay tít một vòng, hoá thành một mảnh nhỏ.

...

Bên trong Vô Tận Sa Hải, Thanh Diên phi chu nhanh chóng bay vụt về phía trước.

Hai người đã bay gần nửa ngày, với tốc độ của Thanh Diên phi chu thì bọn hắn đã thâm nhập Vô Tận Sa Hải tương đối sâu.

Giờ phút này sắc mặt hai người đều có chút phiếm hồng, Hàn Lập khá hơn một chút, nhưng Lục Vũ Tình thì hai gò má đỏ bừng, trên người mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức cực nóng khác thường.

Hàn Lập đứng ở đầu thuyền, vận chuyển linh mục dò xét động tĩnh chung quanh.

"Ồ!" Hắn chợt ồ lên một tiếng, ánh mắt nhìn về phía bên trái trước mặt.

Chỗ ở cuối tầm mắt mơ hồ hiện ra một điểm màu xanh lá, dường như là một ốc đảo.

"Đây chính là Thận Lâu huyễn cảnh trong truyền thuyết rồi." Lục Vũ Tình mở miệng nói ra.

(Thận Lâu Huyễn Cảnh: Huyễn cảnh do ánh sáng rọi vào hư không thành muôn hình vạn trạng do con sò thần biến hoá.)

"Rút cuộc xuất hiện rồi... " Mắt Hàn Lập lóe lên tinh quang, mơ hồ có một tia kích động.

"Thận Lâu huyễn cảnh này lợi hại vô cùng, có điều vì xác định vị trí chính là nơi đây, cũng chỉ có thể xông vào một lần thôi. Tuy nhiên, ta cũng không am hiểu phá giải ảo cảnh, chỉ có thể nhờ cậy Hàn đại ca." Lục Vũ Tình chần chừ một chút, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu, từ chối cho ý kiến, thanh quang dưới thân Thanh Diên phi chu bùng lên, tốc độ lại tăng vọt lên không ít, lao vội về phía ốc đảo.

...

Phía trên cánh đồng hoang vu màu đỏ, giao phong vẫn đang tiếp diễn.

Tiếng nổ kinh thiên truyền ra ầm ầm liên miên dẫn tới hư không và mặt đất phía dưới xung quanh đó đều bị chấn động không ngớt.

Lúc này vẻ mặt tám gã Chân Diễm Thông do Húc Dương Tử cầm đầu đều rất nghiêm trọng, pháp quyết bấm niệm không ngừng. Ngoài Húc Dương Tử và ba gã Kim Tiên ra thì sắc mặt mấy người còn lại đều đã trắng bệnh.

Hỏa phiên trên đỉnh đầu mấy người đã sớm biến thành màu vàng ròng, phù văn bên ngoài lưu chuyển không ngừng, kim sắc hỏa điểu đã không còn thấy bóng dáng, thay vào đó là một biển lửa rộng chừng mấy trăm trượng ngăn phía trước bọn họ.

Biển lửa cuồn cuộn diễm mang ngăn cản công kích của ba đại kỳ thú do Cừ Linh thả ra, đôi bên tạm thời ở vào thế giằng co nhau.

“Xem ra là ta đánh giá thấp các ngươi, những kẻ có thể tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ này vốn nên có vài phần bổn sự. Vừa lúc để ta thử uy lực của thứ này”. Cừ Linh khẽ cười một tiếng, phất một tay lên, đem một cái hồ lô màu xanh biếc đang cầm trong tay ném ra ngoài.

Đồng thời, miệng nàng phun ra một đoàn ngân quang tinh thuần, nó lóe lên rồi chui vào trong hồ lô, rồi biến mất.

Ô...ô...n...g!

Hồ lô vốn nhìn như bình thường, đột nhiên run lên, lập tức toả ra lục quang chói mắt vô cùng, hình thể cũng biến lớn theo, biến thành một cái hồ lô màu xanh lá lớn chừng vài chục trượng, bên ngoài phủ từng vòng đường vân, toàn thân xanh biếc tựa như được làm bằng ngọc bích, thân hồ lô hơi rung rung, phát ra thanh âm ông ông run rẩy.

Trong tiếng rung rung, bên ngoài hồ lô màu xanh lóe lên, hiện ra linh văn màu bạc như những con nòng nọc vậy, tản mát ra ngân quang rực rỡ làm cho không ai có thể nhìn thẳng được.

Một cỗ chấn động pháp tắc vô cùng to lớn phát ra từ trong hồ lô và khuếch tán ra chung quanh, theo đó hư không cũng run rẩy kịch liệt.

"Tiên Thiên Tiên Khí!" Chứng kiến cảnh này, sắc mặt đám người Húc Dương Tử nhao nhao biến đổi.

Đám người Húc Dương Tử định làm gì đó, nhưng ba đại kỳ thú vẫn công kích liên tục hết đợt này đến đợt khác, chỉ nội việc ngăn cản đám này cũng đã khiến bọn họ phải đem hết toàn lực rồi, thực sự không còn khí lực để phân ra nữa.

Giờ phút này Cừ Linh cũng thu hồi vẻ mặt trêu đùa, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đồng thời há miệng phun ra liên tiếp mấy đoàn ngân quang, lóe lên chui vào trong lục sắc hồ lô to lớn kia.

Lập tức cái hồ lô lớn tản mát ra lục quang nồng đậm hơn rất nhiều, gần như ngưng thực, linh văn màu bạc phía trên vặn vẹo, uốn éo không ngừng,

giống như vật sống đang cựa quậy vậy.

Một tiếng "bụp" vang nhỏ!

Miệng hồ lô lóe lên linh quang, từ đó một vệt cầu vồng màu xanh lá bắn ra, cuốn về phía đám người Húc Dương Tử.

Bên trong cầu vồng màu xanh bất ngờ hiện ra một cái vòng tròn xanh biếc, tản mát ra một cỗ pháp tắc chấn động không cách nào nói rõ.

Hư không nổ "ầm" một tiếng!

Hư không gần đó bỗng nhiên sụp đổ, toàn bộ thiên địa linh khí trong phạm vi mấy vạn dặm nổi lên điên cuồng, hiện ra các loại quang đoàn với đủ mọi màu sắc, cuồn cuộn hội tụ về, chui vào trong chiếc vòng xanh biếc kia.

Vòng tròn xanh biếc mơ hồ biến lớn thêm vài phần, toả ra pháp tắc lực càng thêm mạnh mẽ.

Cầu vồng màu xanh lóe lên, đánh vào biển lửa màu vàng, lập tức xuyên qua như xuyên thủng một tờ giấy, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu đám người Húc Dương Tử.

Cầu vồng cuốn một cái thật mạnh, nhanh như chớp đem bao phủ hỏa phiên tám mặt trên đỉnh đầu đám người Húc Dương Tử vào bên trong.

Vòng tròn màu xanh biếc bên trong cầu vồng màu xanh đột nhiên biến lớn, bao lấy hỏa phiên tám mặt kia.

Ngọn lửa màu vàng cháy trên hỏa phiên lập tức đều tiêu tán, hiện ra bản thể của đại phiên tám mặt.

Vòng tròn xanh biếc chớp động, tản mát ra vầng hào quang màu xanh khiến người ta say mê, đại phiên tám mặt nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành cây tiểu phiên tám mặt quay tròn quanh cầu vồng màu xanh.

Sắc mặt đám người Húc Dương Tử kịch biến, ngay vừa rồi bọn họ cảm giác

được tâm thần liên hệ giữa mình và hỏa phiên tám mặt trong nháy mắt đã biến mất.

Cừ Linh thấy một màn như vậy, mặt lộ vẻ hài lòng, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Cầu vồng màu xanh lóe lên, bắn ngược ra, chui vào hồ lô lớn màu xanh.

Cây tiểu phiên tám mặt cũng bị lục quang bao phủ, bay vào trong hồ lô.

Đám người Húc Dương Tử cứng họng, đã mất đi cây hỏa phiên tám mặt, biển lửa phía trước bọn hắn chấn động một hồi, ầm ầm tán loạn, đầy trời biển lửa cũng biến mất vô tung.

Màu vàng biển lửa biến mất, công kích của ba đại kỳ thú không có trở ngại, lập tức phóng xuống.

Xùy xùy xùy!

Vô số sợi tơ tằm màu xanh cuốn tới, lập tức cuốn chặt lấy đám người Chân Diễm Tông vẫn còn đang trong khiếp sợ.

Đám Chân Diễm Tông giật mình phản ứng lại, đang muốn giãy giụa.

Hư không phụ cận lóe lên, hai đạo tinh quang to dày bỗng nhiên xuất hiện, nhanh như điện đan vào nhau chém tới.

Huyết quang hiện ra, đám người Chân Diễm Tông không thể cựa quậy, trong đó gồm cả ba người Húc Dương Tử, toàn bộ bọn hắn bị chém thành hai đoạn, một vũng máu đen lớn chảy ra.

Vào thời khắc này, một làn sương trắng vô cùng lạnh lẽo xen lẫn vô số tảng băng ầm ầm đánh tới.

Một cỗ hàn khí đáng sợ nhiên bộc phát, một ngọn núi băng rộng vài vạn dặm từ đâu hiện ra, đem cả đám Chân Diễm Tông đóng băng lại.

Bên trong ngọn núi băng to lớn, những tu sĩ Chân Tiên đều đã vẫn lạc, chỉ có đám Kim Tiên Húc Dương Tử là còn chút khí tức, nhưng cũng không thể động đậy chút nào.

"Không tệ, không tệ." Cừ Linh chứng kiến cảnh này, hài lòng nhẹ gật đầu, miệng thì thào lẩm bẩm.

Vào thời khắc này, lông mày nàng chợt hơi nhíu lại, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt.

Tuy uy lực hồ lô màu xanh lớn, cho dù chưa luyện hóa, thúc giục nó tiêu hao Tiên linh lực cũng cực kỳ khổng lồ.

Nàng nhẹ hít một hơi, sắc mặt rất nhanh khôi phục lại, khẽ vẫy tay về phía hồ lô trên đỉnh đầu.

Hồ lô lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong mấy hơi thở đã hóa thành hồ lô như trước, rơi vào trong tay nàng.

Ánh mắt Cừ Linh lạnh như băng nhìn về phía đám Chân Diễm Tông trong núi băng, đang định làm cái gì.

Nhưng vào lúc này, trên thân thể ba người Húc Dương Tử đột nhiên hiện ra một ngọn lửa màu đỏ máu, sau đó tự động bốc cháy lên, hóa thành ba ngọn lửa màu đỏ.

Ba ngọn lửa màu đỏ nhanh chóng nối liền cùng nhau vào một chỗ, từ đó một cỗ lực lượng làm cho người ta sợ hãi đột nhiên bộc phát ra.

Ken két!

Ngọn núi băng to lớn kịch liệt rung động lắc lư, hiện ra một khe hở nhỏ phía trên

Cự Mãng trắng như tuyết thấy cảnh này, nổi giận gầm lên một tiếng, bạch quang trên người sáng rực lên, liền muốn làm cái gì đó, nhưng đã muộn.

Chỉ thấy ba đạo xích quang từ khe hở đó bắn ra nhanh như điện, bay về phía xa xa, bên trong xích quang mơ hồ có thể thấy ba cái Nguyên Anh cỡ vài tấc.

Xùy xùy xùy!

Một chùm tơ tằm màu xanh lớn bắn ra, với tốc độ kinh người bay tới ba cái Nguyên Anh, nhưng so với tốc độ như thuấn di của Nguyên Anh thì rõ ràng có chút không kịp.

------oOo------

Chương 448: Gió nổi mây vần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Muốn chạy sao? Lưu hết lại đây cho ta!"

Cừ Linh khẽ cười một tiếng, nhấc tay một cái, cong ngón búng ra một cách hời hợt.

Một tia ngân quang bắn ra nhanh như điện, mờ nhạt một cái rồi tan biến không còn dấu tích, sau một khắc đột nhiên xuất hiện ở bầu trời ba cái Nguyên Anh cùng một cái bình nhỏ chạm trổ màu bạc.

Một làn sáng mờ màu bạc từ miệng bình phun ra, lập tức bao phủ ba cái Nguyên Anh vào trong.

Tại chỗ làn sáng mờ màu bạc, hư không lập tức trở nên vô cùng nặng nề.

Ba cái Nguyên Anh bị ánh sáng màu bạc cuốn vào, liền như lâm vào trong đầm lầy, mặt ngoài Nguyên Anh chợt hiện xích quang nhưng đều không thể cử động được.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh Húc Dương Tử lộ ra vẻ hung ác, há mồm phun một cái.

Một thanh tiểu đao màu huyết hồng bắn ra, nhanh như tia chớp bổ xuống đầu của chính mình.

Xoẹt!

Nguyên Anh lập tức bị chém thành hai khúc, một nửa Nguyên Anh lập tức

bốc cháy, hóa thành một hỏa diễm tiểu nhân màu đỏ, bên trong có vô số phù văn màu đỏ thẫm nhảy múa.

Xích Diễm tiểu nhân chợt vung hai tay lên, cầm lấy làn sáng màu bạc ở xung quanh xé toạc một cái.

Một tiếng "roẹt", làn sáng mờ màu bạc lập tức bị rách ra một đường.

Nửa còn lại của Nguyên Anh Húc Dương Tử từ bên trong bắn ra nhanh như điện qua vết rách, tiếp đó lưỡi tiểu đao màu huyết hồng run lên, rồi vỡ vụn ra, hóa thành một đoàn huyết quang bọc lấy nửa Nguyên Anh này.

Tốc độ của nửa Nguyên Anh này đột nhiên nhanh gấp mấy lần, mờ nhạt một cái, rồi biến mất ở phía chân trời xa xa.

Cừ Linh thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, muốn xuất thủ chặn lại nhưng đã muộn.

Nàng cũng không để ý nữa, móc ngóc tay một cái, mặt ngoài bình nhỏ màu bạc sáng ngời ngân quang, "vù" một cái đã đem hai cái Nguyên Anh còn lại hút vào.

Ầm ầm!

Ngọn núi băng màu trắng vỡ vụn ra, con mãnh xà khổng lồ màu trắng nâng pháp khí trữ vật của bọn người Chân Diễm Tông, cung kính đưa đến trước người Cừ Linh.

Nàng ta dùng thần thức đảo qua những pháp khí này một cái, khẽ gật đầu, phất tay thu hết vào, rồi vỗ vỗ đầu cự mãnh, âu yếm nói:

"Biểu hiện vừa rồi không tệ."

Trong đôi mắt to của con bạch sắc cự mãng hiện ra thần sắc xu nịnh, gật đầu với Cừ Linh một cái, sau đó thân thể khổng lồ lắc một cái, hóa thành một đạo bạch quang bay vào cái túi nhỏ màu trắng bên hông Cừ Linh.

Con tằm khổng lồ màu xanh cũng bay tới, hóa thành một đoàn thanh quang chui vào một cái túi khác trên người Cừ Linh.

Thân hình Cừ Linh thoắt một cái, sau một khắc đã xuất hiện trên lưng con Giáp Trùng màu vàng ở phía xa xa.

" Chúng ta lại tiếp tục đi về phía trước sao?" Giáp Trùng màu vàng ngoác miệng, thình lình nói bằng tiếng người với giọng lanh lảnh, non nớt.

"Vừa rồi Nguyên Anh ba người kia bỏ chạy, trong ba bọn ngươi thì tốc độ của ngươi là nhanh nhất, Tiểu Bạch và Tiểu Thanh đều xuất thủ, vì sao ngươi đứng yên một bên?" Trong mắt Cừ Linh lóe lên vẻ lạnh lẽo, rồi hỏi.

"Chỉ là ba cái Nguyên Anh Kim Tiên, với thần thông của ngươi, thực sự muốn cản bọn chúng lại thì quá dễ dàng, căn bản không cần phải ta phải ra tay." Giáp Trùng màu vàng dừng lại một chút, có vẻ khinh thường, cười cợt nói.

"Hừ! Đừng cho rằng lấy tư cách Đạo Trùng là dám không nghe lời lão nương. Ta thấy tiềm lực của ngươi không tệ nên mới tốn rất nhiều tâm tư bồi dưỡng cho ngươi. Đừng có mà không biết tốt xấu!" Cừ Linh lạnh giọng nói.

Kim sắc Giáp Trùng vo ve đáp lại nhưng rất là qua loa lấy lệ.

Trong mắt Cừ Linh lóe lên vẻ giận dữ, nhưng nàng lại dường như vô cùng khoan dung với nó, rất nhanh kìm nén sự tức giận trong lòng.

"Tiếp tục tiến lên." Nàng thở nhẹ một hơi thở, mở miệng, giọng nói đã khôi phục bình tĩnh.

Kim sắc Giáp Trùng cũng không nói thêm gì nữa, kim quang lóe lên trên người, thân thể khổng lồ hóa thành một đạo kim quang, bay cực kỳ nhanh về phía trước.

Cừ Linh ngồi xuống, ánh mắt nhìn về cái hồ lô màu xanh lục trong tay.

Nàng bấm tay niệm thần chú, điểm một cái, miệng hồ lô lóe lên thanh quang, phun ra một cái quạt nhỏ tám mặt màu đỏ thẫm rơi vào trong tay nàng.

Ánh mắt Cừ Linh lộ vẻ hưng phấn.

"Một cái hồ lô vỡ có gì mà phải kinh ngạc như vậy." Giáp Trùng mở miệng nói.

"Bảo vật này không thể coi như Tiên khí tầm thường hàng ngày được! Huyền Thiên Vật được trời sanh đất dưỡng, ẩn chứa thần thông vô thượng. Danh chính ngôn thuận là Tiên Thiên Tiên Khí, ở cả một giới cũng không có nhiều, đại bộ phận sớm đã bị người lấy đi. Hồ lô này ở đây được sinh dưỡng đã không biết bao nhiêu năm tuổi, pháp tắc nó mang theo là bí mật căn bản nhất của giới này, dù như thế nào cũng không mang Huyền Thiên Vật thông thường ra so sánh được. Ta bây giờ chỉ mới tìm ra một cái thần thông của nó mà đã lợi hại như vậy, lần này trở về hảo hảo tìm hiểu thêm, nhật định vẫn sẽ còn nhiều huyền diệu." Giọng nói Cừ Linh vẫn bình tĩnh nhưng nếu lắng nghe kỹ thì có thể cảm nhận trong đó có mang vài phần kích động.

"Hắc hắc, thì ra hồ lô vốn không có gì thu hút này lại quan trọng như vậy. Lợi hại, lợi hại." Hai tròng mắt màu vàng óng của Giáp Trùng quay tít một vòng, nó vo ve nói.

"Bất kể thế nào, lần này tới thực sự là đúng rồi. Có cái Huyền Thiên Chi Bảo này, ngoài trừ ta ra thì không còn ai khác có thể lấy được Thái Ất đan. Chờ ta tiến giai Thái Ất, tìm hiểu sự huyền diệu của bảo vật này, sau này chính là hướng tới Đại La cũng không phải là chuyện không thể. Nếu ngươi quyết một lòng theo ta, sau này không thiếu chỗ tốt cho ngươi." Cừ Linh hưng phấn nói, nhưng câu sau cùng lại hướng đến Giáp Trùng màu vàng.

"Vậy đa tạ trước" Kim sắc Giáp Trùng tựa hồ không thèm để ý, từ tốn nói.

Cừ Linh thấy vậy, chân mày không khỏi nhíu thêm một lần nữa.

"Không biết điều!" Nàng hừ một tiếng, lập tức không để ý tới Giáp Trùng

nữa, tiếp tục quan sát hồ lô màu xanh biếc trong tay.

Đột nhiên, thần sắc Cừ Linh hơi động, ánh mắt xoay chuyển, nhìn vào chỗ gần miệng hồ lô.

Toàn bộ thân hồ lô màu xanh biếc, phảng phất như được điêu khắc từ một khối ngọc bích mà thành nhưng nơi miệng hồ lô lại có màu sắc hơi nhạt hơn một chút, còn chưa hoàn thiện hoàn toàn, có chút hơi gợn.

"Xem ra vẫn là hái hơi sớm một chút, nếu như để muộn hơn mấy vạn năm nữa mới hái thì... Nhưng mà cũng không sao, sau này trở về tìm chút linh thổ, linh dịch từ từ bồi dưỡng trăm vạn năm, hẳn là cũng ổn." Trong lòng Cừ Linh thầm thở dài.

Cái hồ lô màu xanh này là nàng phát hiện được ở một chỗ bên trong dược viên. Sau khi phát hiện ra báu vật này, tất nhiên là nàng mừng rỡ như điên, tuy biết rõ nó chưa phát triển hoàn thiện hẳn nhưng sau một hồi cân nhắc, nàng thấy vẫn là phải hái xuống luôn.

Hồ lô này còn chưa phát triển triệt để đã bị ngắt xuống, chắc chắn tạo ra một ít ảnh hưởng không tốt với bảo vật này nhưng nàng đương nhiên sẽ không cam tâm để cho nó sống ở chỗ này thêm vài vạn năm nữa. Có trời mới biết lần sau có cơ hội lấy được hay không.

Cừ Linh nghĩ như vậy, liền nhắm hai mắt lại, hai tay không ngừng bấm niệm thần chú.

Từng đạo ngân quang chui vào bên trong hồ lô, trên hồ lô đột nhiên hiện ra lục quang mờ mờ.

...

Bên trên một dải núi màu đỏ thẫm dài liên miên, một đám tu sĩ đang bay nhanh qua. Chính là đám người Thương Lưu Cung.

Đoàn người độn quang liền nhau, hoá thành một vệt cầu vồng màu lam trông như con rồng lớn, bay về phía trước cực kỳ nhanh.

Phía dưới ngọn núi đỏ thẫm là thực vật mọc đầy, một màu xanh biếc, trog đó có đủ là linh thảo linh dược, tản mát ra dao động linh khí mạnh mẽ, ở giữa không trung cũng có thể cảm ứng được.

Đám người Thương Lưu Cung, nhất là tu sĩ Chân Tiên thỉnh thoảng nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lộ ra vẻ thèm muốn.

Nhưng Lạc Thanh Hải bay ở phía đầu tiên, không có ý dừng lại chút nào, thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm cúi, một mạch bay thẳng về phía trước.

Những người khác thấy vậy, tất nhiên cũng không thể dừng lại tầm bảo.

"Cung chủ, tựa hồ chúng ta không cần thiết đi nhanh như vậy, những linh thảo phía dưới chỗ này có chút bất phàm, có chút hữu dụng với nhóm ta." Bạch diện thư sinh ở cạnh Lạc Thanh Hải nhịn không được, đề nghị.

"Sư đệ không cần nhiều lời, ta làm như vậy tự có đạo lý." Lạc Thanh Hải liếc mắt nhìn bạch diện thư sinh, chậm rãi đáp.

"Vâng" Bạch diện thư sinh ngẩn ra, lập tức không dám nói gì nữa.

...

Đoàn người Bắc Hàn Tiên Cung lúc này đang đứng ở trước một tòa cung điện màu xanh lam.

Bên trong cung điện màu lam mơ hồ có bảo quang, hiển nhiên bên trong có không ít đồ tốt.

Đám người Bắc Hàn Tiên Cung nhìn vào cung điện, trong mắt đều hiện lên vẻ tham lam.

"Vào đi, nhưng các ngươi chỉ có thời gian một khắc. Sau một khắc, lập tức xuất phát." Tiêu Tấn Hàn chắp hai tay sau lưng, nhẹ giọng ra lệnh.

"Vâng" Đám người Bắc Hàn Tiên Cung hô một tiếng, rồi lập tức bay vào bên trong.

Tiêu Tấn Hàn đứng ở cửa cung điện, không hề đi vào, ánh mắt nhìn xa xa, chớp chớp, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

...

Một mảnh xám trong biển mây, một cái phi chu màu xám đang theo gió vượt sóng phi độn về phía trước.

Trong mây mù của biển mây màu xám loé lên từng đạo hắc quang, phảng phất như từng tia chớp màu đen, thỉnh thoảng đánh vào phi chu nhưng đều bị một tầng màn sáng ngăn cản lại.

Một đám người khoác áo bào xám đang khoanh chân ngồi bên trong khoang thuyền, chính là đám người Phục Lăng Tông.

Bóng người cao lớn khô gầy Phong Thiên Đô khoanh chân chính giữa khoang thuyền, những người khác lấy y làm trung tâm, làm thành vòng tròn.

Từng vòng sáng màu xám từ trên người họ tản ra, tựa hồ đang thi triển bí thuật gì.

Sau một hồi lâu, Phong Thiên Đô chợt mở mắt, cau mày.

" Sao lại thế, vậy mà không cảm ứng được khí tức của hai sợi Cách Nguyên Pháp Liên. Tên kia rốt cục đã chạy đến địa phương nào ào rồi..." Mặt y lộ vẻ trầm ngâm, miệng lẩm bẩm.

...

Trên hư không ở một nơi nào đó trong Tiên Phủ, một vòng xích quang đang ở vạn dặm trong mây nhanh như chớp xuyên qua, chớp mắt đã vượt được không dưới vạn dặm.

Trong xích quang bao lấy hai thân ảnh, một là lão giả áo đen và một nữ tử váy vàng. Chính là Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê.

Sắc mặt hai người nghiêm túc, không nói một lời, yên lặng bắt pháp quyết, thôi động độn quang tiến về phía trước.

...

Trên hư không tại một đầm lầy tự nhiên, đám người tu sĩ Nam Lê tộc đang bị một đám quái điểu màu vàng đất vây quanh.

Những con quái điểu này dài tới bốn năm trượng, trên đầu có mọc bướu thịt màu xanh biếc, mỏ nhọn, vuốt sắc, thoạt nhìn cực kỳ hung ác.

Những con quái điểu này tu vi cũng không quá mạnh nhưng số lượng rất nhiều, gần mấy trăm đầu, hơn nữa tốc độ lại nhanh như chớp.

Tu sĩ Nam Lê tộc tuy có thực lực hơn xa đám quái điểu này nhưng vẫn bị chúng quấn lại ở chỗ này, trong chốc lát tựa hồ chưa có cách nào đi tiếp.

...

Lúc này thế lực khắp nơi tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ đã có không ít thời gian, đều đã thâm nhập các nơi Tiên Phủ, mỗi nhóm hoặc gặp cơ duyên, hoặc gặp vận rủi.

Người có cơ duyên thâm hậu tất nhiên được không ít bảo vật, cũng có khối kẻ vận khí cực kém ngã xuống nơi này.

Bên trong Minh Hàn Tiên Phủ tĩnh mịch không biết bao nhiêu năm tháng, lại lần nữa trở nên gió nổi mây vần.

Trong Vô Tận Sa Hải, một đoàn thanh quang bay cực nhanh về phía trước. Chính là Thanh Diên phi chu.

Hàn Lập đứng ở mũi tàu, hai tròng mắt lóe ra lam mang, thỉnh thoảng quét ra bốn phía.

Lục Vũ Tình đứng ở bên cạnh hắn, tay đang cầm ngọc giản địa đồ.

Màu đỏ trên mặt hai người lúc này thình lình tan biến hẳn, khôi phục bình thường, hiển nhiên đã căn cứ vào địa đồ tìm được khu vực Thuỷ Linh để giải trừ hoả độc trong cơ thể.

Mặc dù sau khi rời chỗ Thuỷ Linh, thân thể sẽ bị trúng độc lần nữa nhưng chỉ cần dọc đường đi dùng hết khả năng trù tính tốt tuyến đường, đi qua những chỗ có Thuỷ Linh thì sẽ không phải là vấn đề gì quá lớn.

Hoả độc quỷ dị ở Vô Tận Sa Hải nơi đây khiến cho để cho người khác vô cùng sợ hãi nhưng đối với bọn họ mà nói ngược lại không coi là uy hiếp gì.

Lúc này, hai người đã đi vào sâu trong Vô Tận Sa Hải, khoảng cách với vị trí thông đạo cũng không còn xa.

Trong lúc bất chợt, ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nhìn về một chỗ ở bên phải phía trước.

Nơi đó ở xa xa hiện ra một điểm màu xanh lục, dường như là một ốc đảo.

------oOo------

Chương 449: Lớp lớp Thận Ảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: khongpit & cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Hàn đại ca, đây là ảo cảnh Thận Lâu thứ tám mươi ba rồi. Bắt đầu từ chỗ này sẽ chuyển hướng đi về phía Đông Bắc.” Lục Vũ Tình cũng lập tức chú ý tới khác thường trước mặt, liền nói.

Hàn Lập nghe vậy, miệng lẩm bẩm, trên thân lập tức hiện ra kim quang chói mắt, Chân Ngôn Bảo Luân xoay tròn hiện ra.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyếtt, ở giữa Bảo Luân hiện ra một con ngươi thật lớn, chính là Chân Thực Chi Nhãn.

Từ con ngươi tản ra kim quang nhàn nhạt, hướng thẳng về phía trước.

Ngay sau đó, mặt ngoài Thanh Diên phi chu lóe lên thanh quang, rồi chuyển hướng, phi độn về phía Đông Bắc.

Tuy rằng Hàn Lập đã thay đổi phương hướng nhưng ốc đảo vẫn xuất hiện ở trước mặt, đồng thời cùng với phi chu đi tới, nó càng lúc càng trở nên lớn hơn.

Hàn Lập cũng không nỗ lực né tránh, thúc giục phi chu tiến thẳng vào bên trong ốc đảo.

Cảnh sắc trước mắt đột nhiên biến đổi, toàn bộ hoang mạc chung quanh chợt biến mất, phi chu xuất hiện bên trong một ốc đảo.

Lọt vào tầm mắt là rừng cây rậm rạp, còn có hồ nước nhỏ, không khí ẩm ướt phả vào mặt, dường như đã tới được một thế giới mát lạnh, không khí

nóng bức khi trước biến mất không còn sót lại chút gì.

Không chỉ có như thế, xung quanh ốc đảo còn chuyển động không ngừng, làm cho người ta có một loại cảm giác trời đất quay cuồng, choáng váng.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, không quá lại với tình huống xung quanh, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, dùng Chân Thực Chi Nhãn nhìn khắp nơi.

Nhưng Lục Vũ Tình lại lập tức nhắm mắt, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp bảo vệ tâm thần.

Thanh Diên phi chu vẫn tiến về phía trước một cách vững vàng, không bị ảnh hưởng chút nào bởi cảnh vật xung quanh.

Bay tầm một khắc, xung quanh ốc đảo chợt lóe lên, sau đó giống như bọt biển bắt đầu tầng tầng lớp lớp tan vỡ, hóa thành hư vô.

Cảnh vật xung quanh lần nữa hoa lên, lại trở về trong Sa Hải.

Hàn Lập vẫn như trước nhìn thẳng, không hề chớp mắt, tiếp tục thúc giục Thanh Diên phi chu tiến về phía trước.

“Không thể tưởng tượng được những ảo cảnh Thận Lâu này lại lợi hại như vậy, căn bản không thể nào tránh được. May mắn mà có Hàn đại ca ở đây, bằng không dù có bản đồ biết chính xác đường đi chỉ sợ ta nửa bước cũng khó đi được.” Lục Vũ Tình thở nhẹ một hơi, chậm rãi mở mắt, cười nói.

Hàn lập nghe vậy, chỉ cười nhạt.

“Nơi này cách thông đạo đã không còn xa, tuy nhiên theo ta biết được, chỗ đó có một con Yêu thú cấp Kim Tiên trông coi, muốn vào thông đạo chỉ sợ cũng không dễ.” Lục Vũ Tình do dự một chút rồi nói thêm.

“Ngươi có biết là loại Yêu thú gì không?” Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

“Không rõ lắm, chỉ nghe nói thực lực không kém, nó trông coi thông đạo đó

không biết qua bao nhiêu năm rồi.” Lục Vũ Tình lắc đầu nói.

“Không sao, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được.” Hàn Lập như có chút suy nghĩ, nhẹ gật đầu, chậm rãi nói.

Lục Vũ Tình nhìn thấy thần tình của Hàn Lập như thế, không khỏi thả lỏng tâm trạng.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua.

Trong lúc ở chỗ này, bọn hắn gặp thêm mấy chỗ ảo cảnh Thận Lâu nữa, Hàn Lập dựa vào Chân Thực Chi Nhãn, hữu kinh vô hiểm mà vượt qua từng cái.

Dự theo chỉ dẫn trên bản đồ của Lục Vũ Tình, thông đạo còn cách bọn hắn ở phía trước không xa.

Giờ phút này, Hàn Lập đang điều khiển phi chu tiến về phía trước, nhưng lông mày lại hơi nhíu lại.

Lúc này, những ảo cảnh Thận Lâu bên trong biển cát này hắn đã không để ý tới rồi. Hiện tại điều duy nhất khiến trong lòng hắn cố kỵ chính là Yêu thú thủ hộ thông đạo kia.

Nếu đúng như những gì Lục Vũ Tình nói, con thú này trông coi thông đạo không biết đã bao nhiêu năm, có trời mới biết hôm nay nó đạt tới dạng gì rồi, có thêm những thông thông khác hay không.

Đang cân nhắc, một bóng xanh lóe lên phía trước, lại là một ảo cảnh ốc đảo xuất hiện.

Hàn Lập vội vàng dừng suy nghĩ trong lòng, kim quang lóe lên quanh thân, thi triển Chân Thực Chi Nhãn.

“Đây là ảo cảnh Thận Lâu cuối cùng trước khi tới được thông đạo, không cần thay đổi phương hướng, cứ thẳng tiến là được.” Lục Vũ Tình nhìn lại địa đồ, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu, Thanh Diên phi chu toả thanh quang sáng rực, hóa thành một đạo thanh ảnh bay thẳng tới, như muốn đâm thẳng vào bên trong ốc đảo phía trước.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phía trước lấp lánh, lại hiện ra bốn cái ảo cảnh ốc đảo.

Năm ảo cảnh ốc đảo tạo thành hình ngôi sao năm cạnh, tương hỗ lẫn nhau, đồng thời tỏa sáng hào quang, bất thình lình chớp mắt một cái hoá thành một quang đoàn sáu màu vô cùng to lớn.

Hàn Lập và Lục Vũ Tình thấy cảnh này, đều ngẩn ra nhưng lúc này muốn dừng phi chu lại thì đã không kịp.

Thanh Diên phi chu lóe lên, rồi chui vào trong quang đoàn sáu màu phía trước, cảnh sắc xung quanh biến đổi, biển cát lần nữa lại biến mất.

Tuy nhiên, cảnh vật ốc đảo lần này xuất hiện không giống lúc trước, mà là một không gian mờ mịt.

Vô số quang ảnh sáu màu loé lên xung quanh, đan vào nhau, nhảy múa như một đoàn ma chơi.

Từng cỗ huyễn thuật lực vô cùng cường đại từ bốn phương tám hướng dồn ép đến, lợi hại hơn so với ảo cảnh ốc đảo trước kia gấp bội phần.

"Sao lại thế..." Vẻ mặt Lục Vũ Tình khiếp sợ.

Nhưng mà lời này còn chưa dứt, một cỗ huyễn lực cường đại ập đến, bao phủ thân thể nàng.

Con mắt Lục Vũ Tình lập tức trở nên ngây dại, người đờ ra, tựa như đã bị ảo cảnh nơi này khống chế tâm thần.

Từng cỗ huyễn lực cũng ập về phía Hàn Lập, dù lực đề kháng của hắn tất nhiên hơn xa Lục Vũ Tình, nhưng lúc này cũng cảm giác có chút cố hết

sức, trong đầu từng đợt cảm giác hôn mê kéo tới.

Hắn hít sâu một hơi, lập tức đã vận hành Luyện Thần Thuật, trong đầu ngay lập tức xuất hiện cảm giác mát lạnh, thần thức ngây ngốc cũng theo đó dần khôi phục tỉnh táo.

Vào thời khắc này, Lục Vũ Tình bên cạnh chợt múa may tay chân, trong ánh mắt vốn đờ đẫn hiện lên vẻ điên cuồng.

Nàng quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt tràn ngập sát ý, trong tay lóe lên ánh bạc, không biết từ đâu xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc.

Ngay khi kiếm xuất hiện đã toả ra kiếm quang màu bạc chói mắt. Màu bạc trên kiếm quang này vô cùng thuần khiết, hơn nữa còn hiện thành dạng sợi, như là vô số sợi hào quang màu bạc vậy.

Trường kiếm màu bạc mờ đi một cái, hóa thành một đạo ảo ảnh mơ hồ, bổ xuống đầu Hàn Lập.

Kiếm ảnh chưa đến, kiếm ý vô cùng sắc bén đã ầm ầm tới, phảng phất như vô số mũi kim cứng như thép được nung đỏ đâm vào thần hồn Hàn Lập.

Mặc dù thần hồn Hàn Lập cường đại vẫn khiến hắn nhướng mày, nhịn không được, khẽ kêu lên một tiếng đau đớn.

Đồng thời trong lòng hắn cả kinh, một đường đồng hành cùng Lục Vũ Tình đến nay, chưa từng thấy qua Lục Vũ Tình thi triển kiếm thuật, tu vi kiếm đạo cô gái này thật không ngờ tinh thâm, đạt đến năng lực kiếm ý đả thương thần hồn người.

Chẳng qua chút thương tổn này chưa thể làm hắn phải để vào trong mắt.

Chỉ thấy năm ngón tay hắn bắn ra liên tục, năm đạo kiếm khí màu xanh bắn ra, một đạo ngăn trường kiếm màu bạc lại, mấy đạo còn lại liền muốn xoắn nát nó.

Vậy mà cổ tay Lục Vũ Tình khẽ động, trường kiếm màu bạc như đuôi con cá vẫy một cái, không thể tưởng tượng nổi lắc một cái, từ trong năm đạo kiếm khí thoát ra.

Toàn thân Lục Vũ Tình chợt toát ra thanh quang chói mắt, thân ảnh quay tròn, biến mất trong hư không.

Hàn Lập ngẩn ra.

Liền sau đó một khắc, quanh người hắn lay động bóng người, năm Lục Vũ Tình giống nhau như đúc đột nhiên xuất hiện.

Trên người từng Lục Vũ Tình đều tản mát ra kiếm khí mãnh liệt lành lạnh, hoàn toàn khác biệt lúc trước, trường kiếm màu bạc trong tay một lần nữa toả sáng hào quang, nhằm các vị trí yếu hại trên cơ thể Hàn Lập đâm tới, vô cùng tàn nhẫn.

Keng!

Năm thanh trường kiếm màu bạc đâm vào Hàn Lập đều bị một lớp màng mỏng toả tinh quang cản lại.

Cùng lúc đó, Chân Thực Chi Nhãn trước người Hàn Lập vàng chói lọi, lướt qua năm người Lục Vũ Tình.

Sau một khắc, mắt Hàn Lập sáng lên, tựa hồ hiểu ra cái gì, bỗng nhiên há mồm.

Một đạo hồ quang màu vàng lớn từ trong miệng hắn bắn ra, lao cực kỳ nhanh về phía một Lục Vũ Tình ở bên trái hắn.

Người nọ khẽ quát một tiếng, cánh tay vung lên, trường kiếm màu bạc trong tay hóa thành một màn kiếm màu bạc vô cùng dày đặc, bảo vệ toàn thân.

Hồ quang màu vàng đánh lên trên màn kiếm, lập tức giòn vang lên một hồi ầm ầm, bỗng nhiên bị ừng đạo kiếm ảnh xoắn nát gần một nửa.

Nhưng màn kiếm màu bạc cũng run rẩy kịch liệt, rốt cục đạt tới cực hạn, một tiếng "bùm", tán loạn ra.

Trường kiếm màu bạc này trong tay Lục Vũ Tình chợt vỡ vụn ra, hóa thành vô số mảnh nhỏ màu bạc.

Hồ quang màu vàng còn sót lại cũng không dừng lại chút nào mà đánh vào trên người Lục Vũ Tình.

Thân hình nàng ta nhất thời như bao tải bị đánh bay ra ngoài, đụng thẳng vào khoang phi chu.

Thân hình bốn Lục Vũ Tình khác run lên, sau đó tan biến không còn dấu tích.

Kết quả này khiến Lục Vũ Tình kêu lên một tiếng đau đớn, sau đó lần nữa xoay người nhảy lên, mắt sáng rực hung quang, định làm gì đó.

Vào thời khắc này, hư không quanh người nàng loé lên, một sợi xích trong suốt, to lớn không biết từ đâu hiện ra, nhanh như chớp, trói nàng ta lại.

Những sợi xiềng xích này có màu trắng bạc, chiếu ra ánh sáng trong suốt, hơn nữa lại như ẩn như hiện, phảng phất như không phải thực thể. Chính là Thần Niệm chi Liên.

Thân thể Lục Vũ Tình nhất thời không thể động đậy nhưng thần tình cuồng loạn trên mặt vẫn chưa khôi phục lại bình thường, vẫn đang ra sức giãy giụa.

Hàn Lập đọc chú ngữ cực nhanh, cong ngón búng ra, bắn ra đạo pháp quyết chui vào các vị trí trên cơ thể Lục Vũ Tình.

Trong pháp quyết ẩn hiện vô số phù văn, tản mát ra Phong Ấn lực.

Pháp quyết vào cơ thể, trên người Lục Vũ Tình nhất thời hiện ra mấy cái vòng trong suốt, siết chặt vào thân thể của nàng.

Thanh quang hộ thể nàng ta nhất thời như băng tuyết gặp lửa đều biến mất, thân thể mềm nhũn, nhào một cái ngã xuống mặt đất.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập khẽ gật đầu.

Đây là hắn nghiên cứu Thất Diệu Tinh Hoàn, mô phỏng cầm cố lực ở trong đó, tự sáng lập ra một môn bí thuật, xem ra hiệu quả coi như đáp ứng được mong muốn.

Chỉ là sự việc vừa rồi lại làm cho trong lòng của hắn nổi lên nghi hoặc.

Nếu không phải trường kiếm màu bạc trong tay Lục Vũ Tình có phẩm chất quá kém, chỉ là một kiện pháp bảo tầm thường, còn không được tính là linh bảo thì nói không chừng lúc này hắn còn chưa bắt được nàng.

Thực lực Lục Vũ Tình vừa mới thể hiện so với biểu hiện ra ngoài của nàng dọc trên đường mạnh hơn nhiều lắm.

Lẽ nào nàng ta cố tình giấu giếm?

Hàn Lập nhìn thật kỹ cô gái đã ngã này một lúc, rồi liền dời ánh mắt đi.

Lúc này thân vẫn đang ở trong hiểm cảnh, cũng không thể quá để ý tới Lục Vũ Tình.

Chân Cực chi mô lóe lên quanh người biến mất, hắn khoanh chân ngồi xuống, nhìn không gian sương mù ở xung quanh.

Cái ảo cảnh này tuy lợi hại nhưng hắn có thể nhìn ra được, không gian sương mù chung quanh này cùng với ảo cảnh ốc đảo lúc trước về bản chất là giống nhau.

Mấy ngày qua đã có kinh nghiệm phá giải ảo cảnh, hắn có lòng tin có thể phá trận được.

Hàn Lập lẩm nhẩm, hết thảy Tiên linh lực trong cơ thể đều vận chuyển, dung nhập vào trong Chân Ngôn Bảo Luân trước người.

Chân Ngôn Bảo Luân lập tức tản mát ra kim quang huy hoàng, đặc biệt là Chân Thực Chi Nhãn trong đó kim quang xoay tròn, trở nên óng ánh trong suốt, vô cùng chói mắt.

------oOo------

Chương 450: Đã chậm một bước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngayvantho + Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập hít sâu một hơi, không chút do dự phất tay về phía Chân Thực Chi Nhãn một cái, một đạo kim quang từ trong tay áo bắn ra, lóe lên rồi chui vào trong Chân Thực Chi Nhãn.

Bên trong Chân Thực Chi Nhãn kim quang lần nữa sáng ngời, sau đó từng đạo kim quang từ trong bắn ra.

Những kim quang này có tốc độ cực nhanh, lập tức lan tràn đến các nơi không gian sương mù.

Hàn Lập nhắm mắt lại, mười ngón tay bắt quyết.

Chân Thực Chi Nhãn lập tức lóe lên, bên trên những kim quang kia cũng rung rung nhẹ nhàng, tựa như những xúc tu linh mẫn vô cùng, mọi thứ trong không gian có cảm giác mê muội, mơ hồ.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua gần nửa canh giờ, Hàn Lập cứ khoanh chân ngồi như vậy, vẫn không nhúc nhích.

Vào thời khắc này, một chỗ không gian sương mù chợt vang lên một tiếng trầm đục rất nhỏ.

Trên một sợi kim quang đột nhiên bộc phát ra một viên kim quang, không gian sương mù bên cạnh sợi kim quang đó hơi run lên, nổi lên từng đường vân như gợn nước.

Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt nhìn về chỗ đó, đồng thời mười ngón tay

động liên tục.

Tinh quang chỗ mi tâm của hắn lóe lên, một cỗ thần niệm lực khổng lồ ùn ùn phóng tới.

Bên cạnh chỗ không gian sương mù chấn động đó, ngân quang lóe lên, hiện ra một đám Thần Niệm Chi Liên dài hẹp, khoảng tám chín đạo như vậy.

Trên đỉnh sắc bén của Thần Niệm Chi Liên, hàn quang nhàn nhạt lóe ra, đâm mạnh vào điểm chấn động hư không vừa rồi.

Một đoàn lục quang chói mắt chợt từ chỗ hư không đó bộc phát ra, đồng thời vặn vẹo điên cuồng, một cái khe hở cực nhỏ khác hiện ra.

Con mắt Hàn Lập chợt sáng ngời, quang mang trên người đại phóng, đều rót vào phi chu dưới thân.

Vèo!

Thanh Diên phi chu mơ hồ biến thành một đoàn lục ảnh, trong nháy mắt bay vào trong khe hở đó, biến mất không thấy.

Ảo cảnh sương mù chung quanh Hàn Lập biến mất vô tung, loáng một cái, phi chu lại xuất hiện lần nữa trong biển cát, cũng không dừng lại mà tiếp tục bay về phía trước.

Thấy tình hình này, hắn mới thầm thở ra một hơi.

So với những lần trước thì ảo cảnh lần này khó vượt hơn rất nhiều, ngay cả hắn cũng suýt không cách nào ra được.

Một bên phi chu, lúc này thần sắc Lục Vũ Tình cũng yên tĩnh trở lại, không còn điên cuồng nữa, nàng nằm trên sàn vẫn không nhúc nhích, dường như đã ngủ say.

Hàn Lập nhìn thoáng qua phía nàng, sắc mặt lộ vẻ do dự.

Sau một lát, dường như hắn hạ quyết tâm, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Thần Niệm Chi Liên trên người Lục Vũ Tình được cởi ra, tinh quang phía ngoài chớp lên dần dần biến mất.

Đồng thời mấy vòng trong suốt trên người Lục Vũ Tình cũng chớp động hai cái rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập bấm tay một cái, một đoàn lục sắc khác bắn ra, chui vào mi tâm Lục Vũ Tình.

Nàng này rên "Ư ư" một tiếng, bờ mi hơi rung rung hai cái, từ từ mở mắt ra, trong mắt mặc dù còn mang theo vài phần mê man, nhưng cơ bản đã khôi phục bình tĩnh.

Nàng lắc lắc đầu, đột nhiên biến sắc, ngồi bật dây, có chút kinh hoảng nhìn chung quanh.

Nhìn thấy tình huống chung quanh, nàng ta khẽ giật mình, từ từ bình tĩnh lại.

"Xem ra Hàn đại ca đã bài trừ ảo cảnh này, không thể tưởng được ảo cảnh cuối cùng này lại lợi hại đến vậy." Lục Vũ Tình đứng lên nói, xem ra thần sắc còn có chút sợ hãi.

Hàn Lập một mực quan sát thần sắc Lục Vũ Tình, lúc này nhíu mày một cái nhưng không nói gì.

"Hàn đại ca, làm sao vậy?" Lục Vũ Tình để ý tới ánh mắt Hàn Lập bèn hỏi.

Hàn Lập lắc đầu, nói: "Không có gì, bây giờ ngươi cảm thấy như thế nào?".

Lục Vũ Tình nghe vậy giật mình khẽ, lập tức tay đè lên đan điền trung (Đan điền trung: Khoảng giữa ngực và bụng), ánh mắt lộ ra vẻ đau đớn, nhưng cũng ngạc nhiên nhiều hơn bèn hỏi: "Ta bị thương như thế nào vậy?"

"Vừa mới ở trong ảo cảnh kia, tâm thần ngươi bị khống chế, đột nhiên tấn công ta, Hàn mỗ bất đắc dĩ đành phải chế trụ ngươi, thời điểm ra tay có chút không cẩn thận." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Lục Vũ Tình sửng sốt một chút, sau đó vội vàng khoát tay, áy náy nói: "Không có việc gì, tiểu nữ giúp không được gì, đã vậy còn luôn phiền toái đến Hàn đại ca, là do ta không phải."

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía trước nói: "Dựa theo trước đây suy đoán, phía trước hẳn là lối vào chỗ kia rồi. Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục hành trình."

Nói xong, hắn phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Lục quang mặt ngoài Thanh Diên phi chu chấn động một chút rồi ngừng lại.

Lục Vũ Tình gật đầu nhẹ, đi đến một bên khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một quả đan dược ăn vào.

Chung quanh thân thể nàng hiện ra một tầng lục quang sáng ngời, hình thành một vòng sáng lục sắc bao bọc thân hình nàng lại.

Hàn Lập nhìn xem Lục Vũ Tình, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Thần sắc Lục Vũ Tình vừa rồi không giống như giả bộ, chẳng lẽ nàng ta thực sự không nhớ những chuyện đã xảy ra bên trong ảo cảnh lúc trước?

Hàn Lập ngẫm nghĩ vài lần, rất nhanh lắc đầu, không nghĩ những việc đó nữa nhưng trong lòng hắn thêm mấy phần cảnh giác nàng ta.

Tay áo hắn phất lên, từng đạo lam quang bắn ra, rơi vào bên cạnh phi chu, đó là một cán trận kỳ.

Lam quang rực rỡ từ những trận kỳ phát ra, hình thành một cái màn sáng màu lam dày đặc bao phủ lấy Thanh Diên phi chu.

Sau khi làm xong, Hàn Lập lật tay, một quả đan dược đỏ thẫm hiện ra. Viên

đan này bị một tầng quang tráo đỏ thẫm bao bọc, mơ hồ tản mát ra linh lực kinh người, đúng là Tham Thiên đan do Giao Tam tặng lúc trước

Lúc trước phá giải ảo cảnh, Tiên Linh lực trong cơ thể hắn tiêu hao không ít, phía trước chính là thông đạo, còn phải đối phó một đầu Yêu thú Kim Tiên cảnh thực lực không rõ, cần phải rất nhanh khôi phục nguyên khí.

Hắn há miệng ném đan này vào ăn, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp luyện hóa dược lực, rất nhanh trên mặt nổi lên một tầng ánh sáng màu đỏ, Tiên Linh Lực nhanh chóng khôi phục.

...

Một nơi trên không sa mạc màu đen ở Minh Hàn Tiên Phủ, một phi xa màu bích ngọc lập loè ánh sáng màu xanh, bay nhanh về phía trước.

Nơi này thình lình đúng là nơi bọn Hàn Lập vừa mới đi qua Hắc Nham sa mạc.

Trên phi xa đứng đấy một nam tử dáng người thon dài, trong tay đang cầm một cái la bàn màu trắng, phía trên có một điểm hồng quang chớp động kịch liệt.

"Quả nhiên là Luyện Thần Thuật! Hừ! Lần này rơi vào trong tay bổn tọa, đừng mong đào thoát!" Nam tử bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn tới phía trước.

Không thấy gã thi pháp như thế nào, Bích Ngọc phi xa đại phóng thanh mang, bốn cái bánh xe điên cuồng chuyển động, hóa thành bốn đoàn gió lốc màu xanh mơ hồ.

Tốc độ Bích Ngọc phi xa đột nhiên tăng nhiều, so với trước nhanh gấp mấy lần, nhanh chóng vô cùng bay về phía trước.

...

Trong nháy mắt qua đã qua nửa canh giờ.

Trên Thanh Diên phi chu, Hàn Lập mở to mắt, trong mắt bắn ra hai đạo tinh quang, Tiên Linh Lực đã hoàn toàn khôi phục.

Sau một lát, ánh sáng màu xanh trên người Lục Vũ Tình cũng lóe lên thu lại, thoạt nhìn khí sắc cũng khôi phục không sai biệt lắm.

"Đi thôi." Hàn Lập thấy Lục Vũ Tình thu công, phất tay triệt tiêu cấm chế chung quanh phi chu, bấm niệm pháp quyết thúc giục phi chu tiếp tục tiến lên.

Trong thời gian tiếp theo, hai người đi một đường đều không nói gì, rất nhanh bay về phía trước đã hơn một canh giờ.

Lúc này theo lý thuyết đã là chỗ sâu nhất trong Vô Tận Sa Hải, không khí cực nóng chung quanh cũng dần dần yếu bớt, thậm chí trong không khí còn nhiều thêm vài phần khí tức âm hàn.

Ngay lúc đó, đồng tử Hàn Lập co rụt lại, vung tay lên, Thanh Diên phi chu lập tức ngừng lại.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước lần nữa hiện ra một ốc đảo.

Mảnh ốc đảo có phương viên đại khái khoảng bốn năm mươi trượng, cây cối xanh um tùm, trong đó còn kèm theo một ít hoa cỏ, bất quá đều là phàm vật.

Trung tâm ốc đảo là một dãy sáng hình dạng hồ nước, bên trong nước có màu trắng bạc, tán phát ra trận trận vầng sáng, mặc dù lúc này là giữa ban ngày cũng dễ làm người khác chú ý vô cùng, thoạt nhìn giống như một vòng loan nguyệt rơi vào trong Vô Tận Sa Hải này.

Ốc đảo cũng không phải ảo cảnh, mà là tồn tại chân thật.

Loan nguyệt giữa hồ có một cái vòng xoáy đen kịt lớn mấy trượng, nhanh chóng chuyển động, phát ra thanh âm ô ô.

Từng cỗ chấn động không gian từ trong vòng xoáy màu đen tán phát ra, ở

chỗ sâu trong vòng xoáy ẩn hiện nhè nhẹ bạch quang, dường như thông đến một thế giới khác.

Hồ nước chung quanh cũng theo vòng xoáy quấy, bị ảnh hưởng theo.

"Không gian thông đạo!" Lục Vũ Tình đại hỉ, trong miệng thấp giọng nói.

Hàn Lập không có nhìn về vòng xoáy màu đen mà ánh mắt lại rơi vào một mảnh rừng rậm bên bờ hồ, sắc mặt hơi đổi.

Hắn phất tay thu hồi Thanh Diên phi chu, thân hình bay vụt hạ xuống.

Lục Vũ Tình giật mình khẽ, lập tức theo thói quen đuổi theo.

Rơi nhanh xuống mặt đất, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc, thân hình ngừng lại một chút.

Chỉ thấy phía dưới một chỗ trong rừng, một đầu dị thú ước chừng vài chục trượng đang nằm rạp xuống.

Lúc trước ở giữa không trung, con thú này bị rừng rậm ngăn trở nên Lục Vũ Tình không thể nhìn thấy.

Con thú này giống như con trâu vàng, cơ bắp trên thân thể phồng lên nở ra, thoạt nhìn cực kỳ hùng tráng, da lông toàn thân có màu thương thanh, giống như cổ ngọc.

Trên bốn cái chân mọc ra móng vuốt sắc bén như ưng trảo, lóe ra từng trận hàn quang, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ áp bách.

Nếu con thú này còn sống, tất nhiên đúng là một đầu dị thú cực kỳ lợi hại.

Nhưng mà Thương Thanh Cự Ngưu thình lình đầu thân chia lìa, một cái đầu bò cực đại nằm cách đó không xa, trên đầu bị đâm bởi một cây hắc độc giác, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, dường như trước khi chết nhìn thấy chuyện gì làm cho nó cực kỳ khiếp sợ.

"Xem ra đã có người tới trước chúng ta... Lần này tiến vào Tiên phủ, mấy thế lực lớn cũng biết trong Vô Tận Sa Hải này có thông đạo đi xuyên qua, tuy rằng bọn hắn chưa hẳn có địa đồ nơi này, nhưng lấy thực lực của bọn hắn, muốn tìm được nơi đây cũng không phải là không thể." Trên mặt Lục Vũ Tình rất nhanh thu lại vẻ kinh ngạc, nói ra.

Hàn Lập gật đầu, ánh mắt rơi vào vết thương trên cổ Thương Thanh Cự Ngưu, đồng tử không khỏi ngưng tụ.

"Thật sự là không đơn giản." Sắc mặt hắn ngưng trọng, thấp giọng tự nhủ.

Miệng vết thương Cự Ngưu hình thành bóng loáng, dĩ nhiên là bị người dùng một đao đoạn đầu gọn gàng.

Hơn nữa bên trong ốc đảo cũng nhìn không thấy dấu vết đánh nhau, chỉ sợ Yêu thú Cự Ngưu này là bị người một kích chém giết.

Tuy rằng con thú này đã chết đi, nhưng từ khí tức thi thể này, khi còn sống thực lực khẳng định không kém.

Đối mặt một đầu Yêu thú Kim Tiên, vẫn có thể một kích chém giết, thực lực người này mạnh cỡ nào có thể nghĩ được.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái rơi vào bên cạnh thi thể Cự Ngưu, chợt thò tay quét qua miệng vết thương, lây dính một ít huyết dịch trên miệng vết thương.

Sau đó hắn đem máu dính trên tay đưa tới trước mũi ngửi một chút, con mắt hiện lên một tia tinh quang.

"Hàn đại ca, nhìn dáng vẻ của ngươi, chẳng lẽ ngươi biết là ai giết đầu Yêu thú này?" Lục Vũ Tình nhìn cử động của Hàn Lập, trên mặt có chút kinh ngạc, hỏi.

"Không biết, bất quá mặc kệ là do người nào làm, cùng chúng ta quan hệ không lớn. Nếu người này thay chúng ta giết đầu Yêu thú này, ngược lại là bớt chúng ta một phen công phu, đi thôi." Trên tay Hàn Lập loé lên ánh

sáng màu xanh, đánh bay vết máu ra ngoài, nói.

"Đúng thế." Đôi mắt đẹp Lục Vũ Tình chớp lên, gật gật đầu.

Hai người phi thân rơi vào trước vòng xoáy màu đen, nhìn vào bên trong.

"Không có gì nguy hiểm." Hàn Lập cảm ứng một chút tình huống bên trong, nói ra.

Sau đó thân hình hai người nhoáng một cái, hóa thành hai luồng ánh sáng màu xanh, lóe lên bay vào bên trong thông đạo màu đen

------oOo------

Chương 451: Cung điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: ngayvantho + Độc Hành*

Hàn Lập cảm thấy hoa mắt một cái, cảnh vật bên trong cũng biến hóa theo, thân ảnh hắn liền xuất hiện ở một khung cảnh hoàn toàn mới.

Hắn định thần một chút, ánh mắt quét qua chung quanh, chỉ thấy địa thế bốn phía bằng phẳng, nhìn chỗ nào cũng một mảnh đất đỏ hoang vu, không có một bóng cây ngọn cỏ, ngay cả một sinh vật bé nhỏ nhất cũng không có.

Lục Vũ Tình đứng bên cạnh cách đó không xa, nàng cũng đang dần dần phục hồi lại tinh thần.

Phía trước cách không xa hai người đang có một lốc xoáy không quá lớn, bụi đỏ trên mặt đất cuộn lên mù mịt, không khí tràn ngập mùi hoang liêu.

Hàn Lập nhìn bốn phía chung quanh, hai hàng lông mày nhíu chặt lại.

Vừa rồi hắn thả thần thức ra định dò xét nơi này, rốt cuộc lại phát hiện toàn thân bị giam cầm bởi một lực lượng không rõ, tuy hành động không trở ngại gì nhưng thần thức lại không cách nào phóng xuất ra ngoài được.

Hàn Lập thở dài, nhịn không được thì thào: “Cuối cùng Minh Hàn Tiên Phủ này có những gì mà sao có nhiều chỗ cổ quái như vậy?”

Ngược lại Lục Vũ Tình thấy tình cảnh này lại không quá ngạc nhiên, nàng mỉm cười nói: “Khi còn bé ta từng đọc được một bản cổ tịch trong thư phòng của phụ thân, trên đó nói thời kỳ xa xưa, tên gọi ban đầu của Bắc Hàn Tiên Vực là Minh Hàn Tiên Vực, sau này không biết xảy ra chuyện gì nên mới sửa lại tên. Minh Hàn Tiên phủ này có cùng tên với tiên vực cổ xưa đó, nếu có quan hệ với nhau thì việc có nhiều khu vực cổ quái, rộng lớn cũng không có gì kỳ lạ”

Nghe vậy, Hàn Lập đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên thần sắc cứng đờ, miệng vừa mở rộng thì dừng lại.

"Hàn đại ca, ngươi làm sao vậy?" Lục Vũ Tình thấy thế, lại càng hoảng sợ, hỏi vội.

Hàn Lập ngừng lại một chút, khoát tay áo, hàm hồ nói: "Không có gì, chợt nhớ tới một ít chuyện..."

Lục Vũ Tình "À" một tiếng, bán tín bán nghi nhưng cũng không có hỏi nhiều nữa

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, nhìn sâu phía trong cùng của cánh đồng đất đỏ, lông mày hơi nhíu lại.

Thực ra, vừa rồi hắn cắt ngang câu chuyện không phải do đột nhiên nghĩ đến gì đó mà là do Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn.

Chẳng hiểu tại sao, khi nãy chỉ cần hắn nhìn về hướng đó, hào quang của Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân liền lóe sáng, giống như cảm ứng được lực lượng Thời gian pháp tắc.

"Hàn đại ca, thần thức không cách nào dò xét được, kế tiếp chúng ta nên đi đâu?" Lục Vũ Tình liếc mắt đánh giá khắp nơi rồi hỏi.

Hàn Lập hơi do dự một chút rồi chỉ vào hướng mà Chân Ngôn Bảo Luân cảm ứng lúc trước, bảo: "Trước đi nơi này nhìn xem."

"Tốt." Lục Vũ Tình nhìn hắn một cái, gật đầu nói.

Hàn Lập vung tay gọi ra Thanh Diên phi chu, gọi Lục Vũ Tình lên sau đó hóa thành một đoàn lưu quang phóng vào trong sâu cánh đồng hoang vu màu đỏ.

Đang phi hành trên không, tiếng gió rít bên tai bông nhiên tăng mạnh, Hàn Lập hơi do dự nhìn quanh cánh đồng hoang vu dưới mặt đất.

Từ trên cao nhìn xuống có thể thấy địa thế đồng hoang này cũng không thật bằng phẳng, ở chính giữa nổi lên một số chỏm núi, chỉ có điều chiều cao không thể so với những ngọn núi bình thường khác, cùng lắm chỉ giống như cái sườn núi nhỏ mà thôi.

Càng đi vào sâu bên trong, địa hình càng trở nên phức tạp, ngoại trừ những chỏm núi kia thì cả vùng đất còn xuất hiện những khe rãnh hẹp dài sâu cạn không đồng nhất, thoạt nhìn giống như do nước chảy lâu ngày hình thành, chỉ có điều chính giữa đã sớm khô cạn, không có nước chảy.

Phi hành được khoảng một khắc đồng hồ, bỗng nhiên lông mày Hàn Lập nhíu lại, phía cuối tầm mắt xuất hiện một tòa thành đổ nát bằng đất đỏ. Hắn vội tăng tốc bay tới hướng đó.

Tới gần phụ cận phế thành, Thanh Diên phi chu nhẹ nhàng đáp xuống cạnh dòng sông rộng chừng mười trượng, được đào lên để bảo vệ thành trước đây. Dĩ nhiên lòng sông cũng là một mảnh khô cằn, mặt đất rạn nứt, không có mảy may một vũng nước đọng

Hai người Hàn Lập đứng trên phi chu nhìn qua, chỉ thấy bên kia sông là tường thành cao vút, mới nhìn thì vẫn còn nguyên vẹn, nhưng gạch đá phía bên ngoài tường thành có vô số vết nứt, có thể do bị lợi khí chém vào hoặc do man lực đánh vào, làm cho người ta mới nhìn thấy giật cả mình.

Hai người bước về phía cây cầu đá bắc qua bên kia tường thành cách đó không xa, trên đường đi hai người vẫn không nói gì.

Lúc đi đến giữa cầu, bỗng nhiên Hàn Lập nhìn thoáng qua chỗ lòng sông, ở đó lộ ra một đoạn xương trắng, nhìn giống như là một đoạn sừng của dị thú, to cỡ cánh tay người trưởng thành, có một đoạn được uốn cong.

Hàn Lập dừng bước, tay áo vung lên, một đoàn thanh quang nhẹ nhàng phóng tới, trong nháy mắt liền thổi bay đất phủ dưới lòng sông, lộ ra một bộ bạch cốt nguyên vẹn.

Nhìn thấy bộ hài cốt, Lục Vũ Tình "Ồ" nhẹ một tiếng, trên mặt hiện lên một

tia kinh ngạc.

Hàn Lập cũng kinh ngạc không kém.

Bộ hài cốt có hình dáng kỳ lạ, cơ bản nhìn không ra bản thể là loại nào, duy nhất có thể khẳng định là khi còn sống thì bản thể khổng lồ của nó không kém chút nào so với Sơn Nhạc Cự Viên.

Lúc trước Hàn Lập suy đoán bạch cốt lộ thiên kia là một đoạn sừng của dị thú, kỳ thật chẳng qua nó là một hàm răng mà thôi.

"Hàn đại ca, ngươi có nhận ra loại dị thú này không?" Lục Vũ Tình nghi ngờ hỏi.

"Trên thân dị thú này không lưu lại chút khí tức nào, chỉ bằng vào một bộ hài cốt ta cũng không biết được bản thể của nó." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ tới những bích họa đã thấy trong đại diện gần linh dược viên lúc trước, trên đó vẽ loại dị thú có vài phần tương tự như bộ hài cốt này.

Lại liên tưởng đến cuộc chiến vô cùng thê thảm được vẽ trên bức họa đó, trong lòng Hàn Lập suy đoán, chẳng lẽ bích họa đó miêu tả cuộc chiến tại nơi này sao?

Suy nghĩ đó vừa nổi lên đã bị chính hắn gạt bỏ, cuộc chiến trên bích họa đó có quy mô thực sự quá lớn, nếu đúng là phát sinh tại đây thì tòa thành này chắc chắn bị san thành bình địa, không còn bất kỳ một kiến trúc nào còn sót lại

Hai người đi qua cầu đá, đi tới trước cổng thành, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy tường thành bị đập nát, gạch đá lởm chởm.

Phía trên tường khắc ba chữ bạch ngân lớn: “Nguyệt Hà Thành”.

Xuyên qua cửa thành, vừa mới bước ra khỏi cổng tò vò, Hàn Lập đột nhiên kinh hãi trong lòng, không nhịn được đứng lại.

Hơn mười đoàn đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn lập loè bất định, cảm ứng với lực lượng Thời gian pháp tắc càng trở nên mãnh liệt.

Hai hàng lông mày Hàn Lập cau lại, nhìn vào phía nội thành, chỉ thấy bên trong là một mảng phế tích, khắp nơi đều hoang phế, đổ nát thê lương. Rất nhiều nhà cửa, phòng ốc sụp đổ, nghiêng ngả, thấp thoáng đâu đó còn thấy một ít bạch cốt.

Trong đó có hài cốt yêu thú, cũng có hài cốt nhân loại, tuy nhiên tất cả đã mục nát theo thời gian.

Hai người đi dọc theo con đường lớn tiến về phía nội thành, dọc hai bên đường đều là cảnh vật ảm đạm, thê lương. Đi đến khu trung tâm phía bắc tòa thành, từ xa đã thấy một tòa cung điện màu vàng cao hơn trăm trượng.

So với những tòa kiến trúc mà lúc trước bọn hắn thấy hai bên đường thì tòa cung điện này bảo tồn được như thế này là tốt lắm rồi, chỉ có điều mái vòm cung điện đã có dấu hiệu sụp đổ, bức tường bên dưới cũng có nhiều vết rách.

Trừ những điều đó ra thì kim quang bên ngoài cung điện đều lộ ra thập phần sáng ngời, dường như phía trên còn phủ một tầng kim quang, phản chiếu ánh mặt trời rực rỡ.

Hàn Lập đang muốn tiến lên thì vòng tay trữ vật trên tay bỗng nhiên nóng lên một hồi, bên trong cũng truyền đến một tia dị động.

Lông mày hắn cau lại, dừng bước, bàn tay lật lên lấy ra một hộp ngọc đang loé lên ánh sáng xanh biếc.

Chỉ nghe "Xoạch" một tiếng vang nhỏ.

Hàn Lập mở hộp ngọc xanh biếc kia ra, bên trong lộ ra một viên mắt tròn căng màu xám, xem ra lại khá giống với một viên đá được tạc ra, mặt ngoài hiện ra vầng sáng màu xám trắng, không ngừng nhộn nhạo.

"Đây là cái gì?" Lục Vũ Tình ở bên cạnh thấy thế, có chút ngạc nhiên đi lại gần vài bước, hỏi.

"Là một con mắt của Dị Thú Thái Phỉ." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Thấy Hàn Lập có vẻ như không muốn nói nhiều, ánh mắt Lục Vũ Tình cũng thu liễm

lại, không có nhiều lời hỏi nữa.

Con mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào con mắt Thái Phỉ, xem xét chốc lát, phát hiện ở trên có vầng sáng nhàn nhạt, lại không có bao nhiêu chấn động biến hóa, trong lúc nhất thời cũng nhìn không ra cái gì, chỉ đành nắm ở lòng bàn tay, tiếp tục tiến đến cung điện màu vàng.

Hắn và Lục Vũ Tình một đường tiến lên phía trước, tới gần cách cung điện màu vàng trăm trượng bỗng nhiên Hàn Lập nhíu hai mắt lại, kéo Lục Vũ Tình qua một bên, lách mình đi tới một mảnh tường phế tích thấp, ẩn mình đi.

Bên kia cung điện màu vàng, dưới cửa cung điện cao vài chục trượng đang đứng một nữ tử áo bạc, một tay bấm pháp quyết, tay kia thì đang nắm một thanh giới đao màu vàng không trọn vẹn, thi pháp đến hướng đại môn cung điện.

"Tại sao lại là nàng?" Lục Vũ Tình nhìn xuyên qua bức tường thấp, có chút kinh ngạc nói.

Hàn Lập nghe tiếng, vội vàng dựng thẳng ngón tay lên, ra hiệu chớ có lên tiếng.

Tuy thần thức nơi này bị ngăn cấm, Nhưng dù sao đối phương cũng là tu sĩ Kim Tiên, bọn hắn tùy tiện lên tiếng, khó đảm bảo không bị phát hiện.

Nàng kia Hàn Lập cũng nhận ra, không ai khác chính là Cừ Linh.

Trên giới đao trong tay nàng khắc một chuỗi phù văn phong cách cổ xưa,

phía trên đang có nhè nhẹ từng sợi kim sắc quang mang bắn ra, tương liên với đồ án hình tròn kỳ lạ trên cửa điện màu vàng, tựa hồ đang phá giải cấm chế trên cửa.

Bất luận là giới đao trong tay Cừ Linh hay là cánh cửa điện màu vàng, Hàn Lập đều cảm nhận được rõ ràng chấn động Thời gian pháp tắc trên đó.

Hắn chau mày, cẩn thận từng li từng tí thò nửa cái đầu ra, nhìn qua phía bên kia, lúc này mới chú ý tới bên cạnh cách Cừ Linh không xa, còn có một thân ảnh cổ quái.

Thân ảnh ngồi xổm tại đó cao chừng bảy tám trượng, nhìn sơ qua giống như bức tường cao màu vàng, chú ý kỹ mới thấy trên thân thể trần trụi của nó còn hiện đầy từng đạo đồ án Linh văn cổ quái.

Bởi vì đưa lưng về phía mình, tuy Hàn Lập không nhìn thấy khuôn mặt kia như thế nào, nhưng trong đầu lại không tự chủ nghĩ đến một thân ảnh khổng lồ khác, chính là đầu Độc Mục Cự Nhân "Thái Phỉ" bị hắn giết chết năm đó.

Hình thể giữa hai con này tuy rằng chênh lệch cực xa, nhưng bất luận là hình dáng, màu sắc làn da, hay là Linh văn cổ quái trên thân đều giống như đúc.

Hàn Lập càng nhìn thì trong lòng càng nghi hoặc, vô thức lại nhìn thoáng qua con mắt trong tay.

Đúng lúc này, vầng sáng màu trắng nhạt phía trên con mắt nguyên bản lập loè bất định chợt phóng xạ ra hào quang chói mắt, tựu như một chiếc đèn bỗng nhiên sáng rực trong đêm tối.

Đầu thú cổ quái kia nguyên bản ngồi xổm trên đất bỗng nhiên đứng lên, xoay người lại, lộ ra một cái mũi tẹt, miệng rộng, khuôn mặt cực kỳ xấu xí, phía trên mũi cũng không có hai mắt, chỉ có ở giữa mọc lên một con mắt nằm dọc to lớn vô cùng.

Con vật đó thình lình đúng là một đầu dị thú Thái Phỉ, hình thể hơi nhỏ một chút.

Chỉ thấy trong miệng con thú này phát ra một tiếng gào thét, độc nhãn trên đầu loé lên hào quang, từ trong bắn ra một đạo ánh sáng màu trắng to lớn, phóng thẳng đến chỗ ẩn thân của hai người Hàn Lập.

"Không ổn..."

Hàn Lập kinh sợ kêu lên một tiếng, nắm lấy Lục Vũ Tình kéo qua, đồng thời phóng lên cao tránh né đạo xạ tuyến kia, sau đó rơi xuống phía đại lộ đi tới cung điện màu vàng kia.

Lúc này thân hình hai người đã triệt để lộ ra.

------oOo------

Chương 452: Giam cầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trước cửa cung điện màu vàng, bỗng nhiên Cừ Linh quay người lại, thấy hai người Hàn Lập, lông mày hơi nhíu lại, thoáng có chút ngoài ý muốn.

Bất quá sau một khắc, ánh mắt nàng này đột nhiên trở nên bén nhọn, ánh mắt rơi vào nhãn cầu màu xám trong tay Hàn Lập, sắc mặt từ từ trở nên tái nhợt.

"Nguyên lai là ngươi giết một đầu Thái Phỉ khác của ta, hại ta hao phí thời gian dài ở đây như vậy!" Cừ Linh dừng thi pháp, xoay người lại, ánh mắt như đao nhìn Hàn Lập, nói ra từng chữ.

Miệng Hàn Lập cảm thấy phát khô, giờ phút này hắn làm sao lại còn không hiểu, năm đó hắn từ Linh Hoàn giới quay về Bắc Hàn Tiên Vực, trong một không gian loạn lưu đánh chết đầu Thái Phỉ kia, thật vừa đúng chính là linh sủng của Cừ Linh này.

Tình huống trước mắt, xem ra Cừ Linh cực kỳ coi trọng Thái Phỉ kia.

"Chia ra trốn!"

Trong lòng của hắn suy nghĩ nhanh, truyền âm với Lục Vũ Tình một tiếng, lập tức quay người trốn về phía xa.

Sắc mặt Lục Vũ Tình giật mình khẽ, tựa hồ có chút không hiểu tình huống này, bất quá sau đó cũng kịp phản ứng, thanh quang trên người đại phóng, hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh bỏ chạy về một hướng khác.

"Còn muốn chạy?" Cừ Linh hừ lạnh một tiếng, tay nhấc lên điểm một chỉ ra.

"Sưu" một tiếng, một đạo bạch quang từ trong tay áo nàng bắn ra, là một sợi dây thừng màu trắng.

Dây thừng này có màu trắng loáng, tản mát ra ba động linh lực kinh người, trong đó xen lẫn từng tia ba động pháp tắc, rõ ràng là một kiện Tiên khí, hóa thành một đạo bạch quang đuổi theo Hàn Lập.

"Ngươi đi giết chết nữ tử kia." Trong lúc tế ra Tiên khí, Cừ Linh phân phó cho Tiểu Thái Phỉ bên cạnh.

Tiểu Thái Phỉ oán hận nhìn theo hướng Hàn Lập, bất quá nó hiển nhiên không dám chống lại mệnh lệnh Cừ Linh, một chân giẫm mạnh xuống mặt đất, thân thể bỗng nhiên hóa thành một đạo hoàng ảnh, đuổi theo độn quang Lục Vũ Tình.

Trong khi phi độn, Hàn Lập cảm nhận được khí tức ba động kinh người sau lưng, tốc độ lại càng doạ người, cơ hồ trong chớp mắt liền đến cách sau lưng hắn vài dặm.

Trong lòng hắn run lên, phía sau kim quang chớp động, hiện ra một đôi cánh màu vàng, nhanh chóng vỗ mạnh khiến tốc độ không ngừng tăng lên.

Trên mặt Cừ Linh lộ ra một tia băng lãnh, tay bấm niệm pháp quyết.

Đột nhiên tốc độ dây thừng màu trắng tăng tốc, chớp động một cái liền hóa thành một đạo bóng trắng mơ hồ, trong khoảnh khắc liền đuổi kịp Hàn Lập, bỗng nhiên nhoáng một cái, huyễn hóa ra năm sáu đầu hư ảnh, từ trước sau tả hữu bốn hướng quấn quanh đến Hàn Lập.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập giật mình, trên thân nổi lên thanh âm phích lịch, Phong Lôi Sí nổi lên từng đạo lôi điện màu vàng, một tiếng lôi điện oanh minh, thân ảnh của hắn khó khăn lắm mới phi độn ra trước khi dây thừng khép lại.

Sau một khắc, cách đó hơn mười dặm loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập hiện ra.

Sắc mặt hắn trầm xuống, không gian cảnh vực nơi này hạn chế càng lớn so với U Hàn cảnh, một lần lôi độn cũng chỉ thoát ra khoảng cách ngắn như vậy.

"Chỉ bằng vào một cái Lôi Độn Thuật cũng muốn đào thoát từ trong tay ta, đúng là si tâm vọng tưởng!" Đột nhiên thanh âm Cừ Linh từ sau lưng Hàn Lập truyền đến.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, không kịp quay người xem xét sau lưng, toàn thân đại phóng kim quang, một hư ảnh Chân Luân nổi lên, nhanh chóng chuyển động.

Thân hình của hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, điện quang màu vàng trên Phong Lôi Sí sau lưng sáng lên lần nữa.

Thanh âm phích lịch vừa vang lên, trong nháy mắt thân ảnh Hàn Lập liền biến mất.

Động tác liên tiếp này so với vừa rồi lại nhanh hơn mấy lần.

Lôi quang màu vàng lóe lên, thân ảnh Hàn Lập lại xuất hiện cách đó mười dặm, lúc này mới quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Cừ Linh đứng tại vị trí của hắn vừa rồi, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Rất tốt, nghĩ không ra ngươi còn có thần thông gia tốc bực này, bất quá hôm nay ngươi đụng phải lão nương, đừng mơ tưởng còn sống mà rời đi!" Cừ Linh hừ lạnh một tiếng, trên thân đại phóng ngân quang, ngưng tụ thành một đôi cánh màu bạc như ẩn như hiện.

Hai cánh mở ra, thân hình Cừ Linh bỗng nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh, biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, Nghịch Chuyển Chân Luân trong cơ thể xoay

tròn cấp tốc, Phong Lôi Sí trên lưng loé lên lôi điện, lại biến mất tại chỗ không thấy tăm tích.

Có Nghịch Chuyển Chân Luân tương trợ, hắn thi triển Lôi Độn chi thuật hơn xa ngày thường.

Thân hình hắn vừa mới biến mất, thân ảnh Cừ Linh liền nổi lên ở trên không, duỗi ra một bàn tay, giữa năm ngón tay bắn ra năm đạo hôi mang co duỗi không chừng, đột nhiên đâm thẳng xuống.

Bất quá ngay lúc năm đạo hôi mang rơi xuống, trong nháy mắt thân ảnh Hàn Lập lại biến mất không thấy gì nữa, nàng này lại là đâm vào hư không.

Sắc mặt Cừ Linh bất động, quay đầu nhìn về một bên.

Nơi đó loé lên lôi điện màu vàng, thân ảnh Hàn Lập hiện ra lảo đảo một cái.

Cừ Linh cười lạnh một tiếng, phía sau ngân dực khẽ động, thân hình lần nữa như quỷ mị biến mất, tốc độ so với trước đó lại nhanh hơn một chút.

Sắc mặt Hàn Lập hơi biến, kim quang trên thân cùng lôi điện phía sau đồng thời sáng lên, một tiếng sét đùng đoàng vang lên, lần nữa thi triển lôi độn thuật.

Rầm rầm rầm tiếng phích lịch nổ vang liên tục.

Giữa không trung, hai đạo quang mang một vàng một bạc truy đuổi nhau, nhanh như thiểm điện.

Quang mang màu bạc càng lúc càng nhanh, mà lại vô thanh vô tức, hoàn toàn giống như quỷ mị.

Trong lúc nhất thời đầy trời xuất hiện tàn ảnh ngân quang này đến tàn ảnh ngân quang khác, cũ còn chưa tiêu tán, mới liền xuất hiện.

Ngân quang cố nhiên nhanh chóng tuyệt luân, nhưng lôi quang màu vàng cũng không kém cỏi.

Theo quang mang màu bạc tăng tốc, lôi quang màu vàng cũng càng ngày càng nhanh hơn, cuối cùng trực tiếp hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng, mạn thiên phi vũ, không có vẻ gì bị ngân quang đuổi kịp.

Phích lịch lôi minh càng ngày càng dày đặc, cuối cùng thậm chí hình thành một mảnh, cơ hồ không phân biệt được.

Cả hai truy đuổi lẫn nhau, chẳng biết tại sao càng tới gần khu vực phụ cận toà cung điện màu vàng kia.

Giữa không trung lóe lên ánh bạc, thân ảnh Cừ Linh nổi lên, lông mày hơi nhíu lại, không tiếp tục truy đuổi nữa.

Hơn ngoài mười dặm, lôi quang màu vàng lóe lên, thân ảnh Hàn Lập nổi lên, thoáng có chút thở dốc, hai mắt nhìn chằm chằm Cừ Linh.

Cừ Linh không có tiếp tục đuổi đến, hắn cũng không có dùng lôi điện rời đi.

Nghịch Chuyển Chân Luân cùng Lôi Độn chi thuật đồng thời thi triển, Tiên linh lực của hắn còn có thể chèo chống, nhưng di động với tốc độ cao như thế, gánh nặng của nhục thân và tinh thần cũng cực lớn, cho dù là hắn cũng có chút không chịu đựng nổi.

"Nghĩ không ra, Chân Tiên nho nhỏ như ngươi còn có mấy phần bản sự, ngay thời điểm ta sắp đuổi kịp liền tránh thoát, xem ra không sử dụng chút thủ đoạn thì không được." Cừ Linh hừ lạnh một tiếng, trên thân loé lên ngân quang lần nữa, thân ảnh hư không tiêu thất.

Hàn Lập nhướng mày, kim quang trên thân đại phóng, đồng thời một tiếng sét đùng đoàng nổ vang, thân hình hóa thành một đạo lôi điện, dùng lôi điện rời đi.

Nhưng ngay lúc này, hư không ong ong run lên, mảng lớn ánh sáng xám từ hư không nổi lên, hình thành một cái khu vực màu xám, trong nháy mắt bao phủ phạm vi gần ngàn trượng chung quanh.

Từng đạo ánh sáng xám trong khu vực bay múa, khắp nơi đều có từng đoàn từng đoàn bóng xám, mặc dù phạm vi chỉ có gần ngàn trượng, lại phảng phất tự thành một vùng thiên địa, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Ngay khu vực gần rìa màu xám, một đạo lôi điện màu vàng nổi lên, phảng phất bị mắc lại như con cá dính lưới, mặc cho nó giãy dụa vặn vẹo kịch liệt, vẫn bị bức bách từ trong hư không ra.

Lôi điện màu vàng lóe lên, hóa thành thân ảnh Hàn Lập, khuôn mặt hắn trở nên ngưng trọng.

"Lĩnh vực!" Hắn nhìn chung quanh, nghẹn ngào nói ra.

Trước đó Hàn Lập chấp hành nhiệm vụ Vô Thường minh, gặp phải tên Kim Tiên Bắc Hàn Tiên Cung kia, đã từng đối mặt thần thông lĩnh vực của đối phương, bất quá lần trước là một cái ngụy lĩnh vực, không thể so sánh với lĩnh vực màu xám này.

Giờ phút này thân hắn ở trong lĩnh vực màu xám này, phảng phất lâm vào một vũng bùn cự đại, từng luồng lực lượng không gian xen lẫn từng luồng lực lượng pháp tắc từ bốn phương tám hướng áp bách đến, cơ hồ khiến hắn không thể động đậy.

Trong lĩnh vực vô số bóng xám quay cuồng, phảng phất vô số quỷ ảnh từ bốn phương tám hướng chen chúc đánh tới Hàn Lập.

Từng luồng lực lượng pháp tắc quỷ dị từ trong những bóng xám này tản ra.

Bóng xám chưa đến, Hàn Lập chợt cảm thấy toàn thân nổi lên một cỗ cảm giác vô lực, tay chân mềm nhũn, Tiên linh lực trong cơ thể cũng đề lên không nổi.

"Đây là pháp tắc gì?"

Trong lòng Hàn Lập run sợ, trong miệng quát khẽ một tiếng, kim quang trên thân đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân nổi lên, nhất là phía trên có sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc càng chói lóa mắt.

Từng luồng Thời Gian Pháp Tắc chi lực từ đó tuôn ra, bao phủ thân thể hắn vào bên trong.

Mặc dù giờ phút này Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân chỉ có một ít, tuôn ra lực lượng thời gian mỏng manh, không thể so sánh với lĩnh vực màu xám chung quanh, nhưng Thời Gian Pháp Tắc chi lực là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, nên cảm giác mệt mỏi trong cơ thể hắn cũng theo đó đại giảm.

Tinh thần hắn chấn động, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Thanh quang lóe lên, một thanh cự kiếm màu xanh nổi lên trước người.

Trên cự kiếm tản mát ra thanh quang loá mắt, còn có từng đạo hồ quang điện thô to quấn quanh, tản mát ra khí tức doạ người, chém ra bốn kiếm chung quanh nhanh như thiểm điện.

Bốn đạo kiếm ảnh khổng lồ nổi lên, trảm lên bóng xám chung quanh.

Ầm ầm! Bóng xám bốn phía quay cuồng, bị bốn đạo kiếm khí quét sạch.

Nhưng càng có nhiều bóng xám tiếp tục từ bốn phương tám hướng bay nhào đến, lần nữa vây quanh Hàn Lập.

Hàn Lập hít sâu một hơi, tinh thần phấn chấn, thôi động Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chém ra từng kiếm chung quanh, ngăn trở vô số bóng xám, không để nó tiếp cận thân thể.

Ở trung tâm lĩnh vực màu xám, một bóng người đứng chắp tay, chính là Cừ Linh.

Giờ phút này nàng có chút ngạc nhiên nhìn chằm chằm vô số bóng xám nơi xa chiến đấu cùng Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Đây là... Thời Gian Pháp Tắc chi lực! Người này tu luyện lại là Thời Gian Pháp Tắc, mà đã ngưng luyện ra một sợi tơ pháp tắc! Ha ha, thật sự là trời

cũng giúp ta!" Cừ Linh cười lên ha hả.

Sau khi cười xong, trên mặt nàng không khỏi lộ ra vẻ do dự, tựa hồ có chút khó xử.

Ánh mắt Cừ Linh chớp động, rất nhanh trở nên kiên định, trong miệng lẩm bẩm, hai tay huy động.

Phía sau nàng lấp loé ánh sáng xám, một vương tọa màu xám nổi lên.

Vương tọa này nhìn phảng phất như là long ỷ trong truyền thuyết thế tục, rộng thùng thình, hai bên mỗi lan can quấn quanh một đầu Ngũ Trảo Hôi Long, khác với Chân Long bình thường. Hai đầu Ngũ Trảo Hôi Long này có thần thái dữ tợn hung ác, rất là tà dị.

Một cỗ ba động pháp tắc to lớn không gì sánh được từ trên long ỷ màu xám tản ra.

Thân hình Cừ Linh khẽ động, ngồi ở trên ghế, khí độ cả người lần nữa biến đổi, trên mặt che kín một tầng màu tro, khiến cho dung mạo trở nên mơ hồ không rõ, tràn đầy vẻ uy nghiêm, cả người tựa hồ trong nháy mắt hóa thành một nữ vương cao quý lãnh ngạo.

Một tay Cừ Linh nhấc lên, vỗ nhẹ lên đầu một Ngũ Trảo Hôi Long.

Lập tức Ngũ Trảo Hôi Long há to miệng rộng, phun ra một đoàn ánh sáng xám nồng đậm, bên trong có vô số phù văn màu xám chớp động, tản mát ra lực lượng pháp tắc nồng đậm đến đáng sợ.

Ánh sáng xám lóe lên dung nhập vào trong lĩnh vực màu xám, lập tức lĩnh vực sáng lên, bóng xám này đến bóng xám khác không ngừng được tạo ra, mà lại lớn gấp bội so với trước, chen chúc đến phía Hàn Lập.

Áp lực trên thân Hàn Lập bỗng nhiên tăng nhiều, sắc mặt hắn biến đổi.

Hắn hét lớn một tiếng, Tiên linh lực trong cơ thể đều vận chuyển lên, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phóng ra thanh quang điện mang càng thêm chói

mắt, quét ngang bóng xám chung quanh.

Cùng lúc đó, quang mang trên đỉnh đầu Hàn Lập chớp liên tục, liên tiếp hiện ra bốn kiện bảo vật.

Là một toà sơn phong nhỏ màu xám, một cái linh đang màu bạc, một thanh quái kiếm răng nanh màu đen, còn có một đại phiên màu đen.

------oOo------

Chương 453: Trở giáo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: cubihu*

Bốn cái bảo vật này được Hàn Lập sử dụng, chính là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn và vài món tiên khí mà trước kia chém giết Đào Vũ cùng tên hộ vệ gầy đoạt được.

Ngay sau đó, hắn há mồm phun bốn đoàn thanh quang, chui vào trong bốn cái tiên khí.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn quay tít một vòng, phồng lớn cực nhanh, ánh sáng màu xám trên bề mặt sáng rực, vô số quang cầu màu xám to bằng vại nước từ bên trong liên tiếp bắn ra, đánh vào bóng xám xung quanh.

Cái chuông bạc cũng sáng rực hào quang, trong hồi âm thanh rung lên leng keng, từng vòng gợn sóng màu bạc khuếch tán ra bốn phía.

Cùng lúc đó, theo linh văn lưu chuyển trên mình, quái kiếm hình răng nanh và đại phiên màu đen nhanh chóng tăng vọt, tản mát ra từng đạo kiếm khí hình răng nanh và ánh sáng màu đen tràn ra xung quanh.

Trong bốn cái tiên khí này, ngoại trừ Nguyên Hợp Vô Cực Sơn, những cái còn lại Hàn Lập vẫn chưa thể tế luyện, nhưng lúc này tế xuất đồng thời cả bốn cái, uy thế hợp lực cũng là cực đại, hơn nữa còn có Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhất thời lần nữa ngăn trở bóng xám xung quanh lại.

Tuy nhiên vào thời khắc này, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt một màn âm u, mờ tối. Bóng xám quanh người chợt rung động, từ đó thò ra một cái móng vuốt rồng màu xám khổng lồ.

Cái móng vuốt này từ khí xám ngưng tụ mà thành nhưng nhìn như là vật thật, vô cùng cứng rắn và to lớn, tựa hồ ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận,

hạ xuống đã xuyên thủng kiếm khí của quái kiếm, rồi với một khí thế không thể chống đỡ, mạnh mẽ vồ một cái về phía ngực Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập không hề hiện lên dị sắc, trên người loé lôi quang màu vàng. Một con khôi lỗi màu vàng không biết từ đâu hiện ra, chính là Giải Đạo Nhân.

Hai tay khôi lỗi giang ra, từng đạo lôi điện thô to nổi lên, hội tụ ở bên trong vòng tay của nó, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái cự phủ lôi điện, mãnh liệt chém ra, ngăn cản cái móng vuốt màu xám lại.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên, rung chuyển trời đất!

Thân thể Giải Đạo Nhân run lên, lùi về sau một bước, phía đối diện cái móng vuốt cũng nhanh chóng rụt trở lại, sáp nhập vào trong bóng xám.

"Khôi lỗi Kim Tiên!" Cừ Linh thấy cảnh này, đuôi lông mày hơi cong lên.

Lập tức, ả ta cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm thần chú, bỗng nhiên một con Khôi Long Ngũ Trảo khác hiện ra.

Vương Toạ màu xám lại toả hào quang rực rỡ, ba mặt kính màu xám phía sau ghế từ từ hiện lên, mỗi một mặt kính đều hiện lên một chữ cổ, lần lượt là "Suy", "Cuồng", "Tử".

Toàn bộ Linh Vực màu xám lại một lần nữa chấn động lên, bóng xám bốn phía luân phiên nhau cuồn cuộn, khiến cho hôi mang xung quanh cực nhanh trở nên dày đặc hơn.

Hàn Lập thấy tình hình này, rùng mình một cái, đang định làm gì đó.

Nhưng ngay lúc này, toàn bộ Vương Tọa chợt chấn động, hôi mang dày đặc tản ra nhanh chóng tiêu tán, khiến cho Linh Vực màu xám đang rung động cũng lắng xuống.

Cừ Linh ngẩn người ra, thần thức đảo qua.

Chỉ thấy trong hôi mang do Vương Tọa tán phát ra chẳng biết tại sao mơ hồ có thể thấy sợi sợi bạch quang đang nhảy nhót, phát ra âm thanh "kèn kẹt" nho nhỏ.

Ả ta thấy tình hình này, lập tức ngừng thi pháp, đồng thời há miệng phun ra một luồng ngân quang, bao phủ toàn bộ Vương Tọa.

Lúc này, Vương Tọa ở trong ngân quang mới ổn định lại, từng sợi bạch quang trong hôi mang dần dần biến mất.

Sắc mặt Cừ Linh buông lỏng, nhưng một tay vẫn đang bấm niệm thần chú cực nhanh, từng đạo pháp quyết nhập vào trong Vương Tọa màu xám, đồng thời vung tay kia lên, ngón tay bắn ra liên tục. Một đạo thanh quang và một vệt kim quang bay ra, hóa thành một con Cự Tằm màu xanh và một con Giáp Trùng màu vàng.

"Hai bọn ngươi, bắt tên kia lại cho ta. Nhưng chú ý chớ làm tổn thương hắn, kẻ này đối với ta có tác dụng lớn." Cừ Linh ra lệnh.

Cự Tằm màu xanh vo ve đáp ứng một tiếng, lắc thân hình một cái bắn đi.

Hai con ngươi Giáp Trùng xoay tròn, nhìn tới thân ảnh Hàn Lập ở phía xa nhưng không hề di chuyển.

"Ngươi cũng đi!" Cừ Linh thấy Giáp Trùng màu vàng không hề di chuyển, sắc mặt lạnh lùng, hơi giận quát lên.

"Được... " Giáp Trùng uể oải đáp một tiếng, lúc này mới từ từ bay về phía Hàn Lập.

Cừ Linh hừ một tiếng, tiếp tục nhìn về phía Vương Toạ màu xám, tay bấm niệm thần chú nhanh hơn.

Trong tầng tầng lớp lớp bóng xám ở phía xa xa, Hàn Lập đang cực nhanh thôi động năm cái bảo vật, đem từng đợt sóng hôi ảnh có khí thế đã hơi có chút yếu bớt trảm diệt, đồng thời tìm cơ hội đột phá vòng vây.

Lúc này, Giải Đạo Nhân lại ẩn vào trong cơ thể hắn, con át chủ bài này hắn không dám sử dụng tuỳ tiện, muốn giữ lại đối phó với nguy hiểm không lường trước.

Giờ phút này, sắc mặt hắn hơi tái nhợt, có chút thở dốc.

Dưới sự bao phủ của Linh Vực, căn bản là không có cách sử dụng một chút thiên địa nguyên khí nào ở bên ngoài. Chính vì thế, không chỉ thần thông giảm đi, hơn nữa hắn cũng chỉ có thể dựa vào nguyên khí của bản thân đối kháng với toàn bộ Linh Vực.

Mà thôi động Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng bốn cái tiên khí tiêu hao cực kỳ nhiều, lúc này Tiên linh lực trong cơ thể hắn chỉ còn lại có non nửa.

Không chỉ có như vậy, từng cỗ pháp tắc lực quỷ dị từ bên trong Linh Vực ở xung quanh liên tục truyền đến, khiến cho Thời gian pháp tắc lực quanh người hắn mơ hồ có chút không chống đỡ được.

"Không thể tiếp tục như vậy nữa, nhất định phải nghĩ biện pháp thoát ra ngoài!" Ý niệm trong đầu Hàn Lập xoay chuyển cực nhanh, hai mắt lưu chuyển lam quang nhìn khắp xung quanh.

Trong lúc bất chợt, ánh mắt của hắn dừng lại ở một chỗ, lập tức toàn thân sáng rực thanh quang, bay nhanh về phía ranh giới của Linh Vực màu xám, hai tay xoay nhanh bấm niệm thần chú.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay vụt về, rung lên ầm ầm, phát ra tiếng kiếm rít rất to.

Thanh quang của điện mang trên bề mặt cự kiếm lại sáng người, phảng phất như một vầng thái dương màu xanh, điện quang màu vàng trong đó cũng càng phát ra loá mắt.

Hàn Lập đưa ngón tay hướng về phía kiếm trên hư không điểm một cái, cự kiếm liền quay tít một vòng, thình lình lóe lên, hóa thành một con cự long màu xanh lớn chừng trăm trượng.

Toàn thân con cự long này màu bích lục, mỗi một cái vảy đều chớp động kiếm khí lành lạnh đáng sợ, từng đạo hồ quang kim sắc to lớn tràn ngập trên người nó nhảy nhót, phát ra tiếng sấm ầm vang, khí thế so với hình thái cự kiếm trước đây còn lớn hơn ba phần.

Cự Long màu xanh lắc đầu vẫy đuôi, đánh tới phía trước.

Bóng xám phía trước chen chúc nhau ngăn cản lại, cự long giương nanh múa vuốt một hồi, lập tức loé ra vô số kiếm khí vô cùng sắc bén đan vào nhau, đem từng cái bóng xám xoắn nát chém sạch.

Trong mấy hơi thở đó, Hàn Lập đã vọt tới sát chỗ biên giới của Linh Vực màu xám.

Nhưng vào thời khắc này, thanh ảnh lóe lên phía trước, một con Cự Tằm màu xanh không lồ quỷ dị hiện ra, đột nhiên há cái miệng lớn.

Xì xì xì!

Vô số sợi tơ màu xanh từ trong miệng nó bắn ra, đan vào nhau chằng chịt giữa không trung tạo thành một tấm lưới lớn màu xanh, chụp xuống phía đầu Hàn Lập.

Hàn Lập hơi biến sắc, nhưng lúc này thân ở bên trong Linh Vực, cựa quậy một chút cũng đã cực kỳ khó khăn, giờ né tránh thì càng không cần nói tới.

Tấm lưới lớn màu xanh nhìn bình thường nhưng trong đó tản mát ra từng đợt rung động pháp tắc đặc thù, lúc này một khi bị cuốn vào, muốn thoát ra sợ rằng sẽ khó khăn.

Đang cân nhắc, mắt hắn sáng lên, bấm tay điểm một cái vào mặt cự phiên màu đen ở bên cạnh.

Tấm lưới lớn màu xanh chụp cái hắc phiên lại, lập tức rung rung lên, hóa thành vô số đạo sợi tơ tằm màu xanh, vây quanh hắc phiên, xoay tròn cực nhanh, trong nháy mắt hóa thành một cái kén tằm màu xanh.

Cự phiên bị cuốn chặt trong kén tằm, nhất thời không thể động đậy được.

Hàn Lập không có ý định xuất thủ phá vỡ kén tằm, thân hình chợt quẹo một cái, ngoặt qua, tiếp tục phóng về phía trước.

Cự Tằm kêu lên một tiếng xì xì, đang định há miệng phun tơ một lần nữa thì vào thời khắc này bên cạnh nó lóe lên kim ảnh, hiện ra thân ảnh Giáp Trùng màu vàng.

Hàn Lập đang phi độn đột nhiên dừng lại, sững sờ nhìn về phía Giáp Trùng màu vàng kia.

Giáp Trùng màu vàng cũng nhìn Hàn Lập, trong hai con mắt nhỏ chơp chớp quang mang.

Cự Tằm màu xanh thấy Hàn Lập dừng lại, liền mừng rỡ, há to miệng, vô số sợi tơ tằm màu xanh bắn ra, lóe lên hóa thành một tấm lưới lớn màu xanh, chụp xuống phía đầu Hàn Lập, tốc độ còn nhanh hơn gấp bội so với trước.

Trong lòng Hàn Lập giật mình một cái, lập tức phục hồi tinh thần lại, ánh mắt rời khỏi người Giáp Trùng màu vàng, bấm tay điểm một cái về phía quái kiếm hình răng nanh.

Từ quái kiếm nổi lên một mảng kiếm quang màu đen rất lớn, trong nháy mắt hình thành một mảnh kiếm hải nhỏ, lớn gần một mẫu, bay đến đỉnh đầu hắn ngăn cảm tấm lưới lớn màu xanh.

Cự Tằm kêu lên một tiếng xì xì, tựa hồ có ý hơi giễu cợt, miệng lại há to, bỗng nhiên phun ra một cơn lốc màu xanh.

Trong cơn lốc thình lình chứa dày đặc phong nhận màu xanh, tốc độ cực nhanh, hiện ra sau nhưng tới trước, từ một hướng khác đánh về phía Hàn Lập, ngăn cản hắn tiếp tục phóng đi.

Giáp Trùng màu vàng ở bên cạnh thấy thế, trong mắt chợt lóe sáng, toàn thân chợt đại phóng kim quang, lập tức đều ngưng tụ đến hai cái chân phía trước.

Vù vù!

Phía trước hai chân trước của Giáp Trùng màu vàng hiện ra hai luồng tinh quang dài chừng mười trượng, tản mát ra khí tức vô cùng sắc bén.

Hai chân trước Giáp Trùng vung lên, hai luồng tinh quang nhất thời bắn ra, nhưng phương hướng không phải về phía Hàn Lập mà lại là về phía Cự Tằm màu xanh bên cạnh.

Cự Tằm màu xanh vô cùng kinh hãi, thân thể đại phóng thanh quang, lùi lại né nhánh cực nhanh nhưng khoảng cách hai bên thực sự quá gần, mà tốc độ tinh quang màu vàng lại cũng cực nhanh.

Chỉ nghe thấy hai tiếng "xì xì" giòn vang, tiên huyết màu xanh biếc văng ra, thân hình khổng lồ của Cự Tằm thình lình bị hai luồng tinh quang chém thành ba đoạn.

Tấm lưới lớn màu xanh đang hạ xuống và cơn lốc màu xanh rung mạnh một cái, rồi lập tức phiêu tán.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, trong đó còn có một tia an ủi.

"Xì xì chi chi!"

Trong miệng Cự Tằm vang lên tiếng kêu gào rất lớn, trên mỗi ba đoạn thân thể bị cắt đứt vẫn tản mát ra thanh sắc quang mang, bay về phía xa xa.

Trong khi phi độn, ba đoạn thân thể giáp lại với nhau, miệng vết thương ngọ nguậy không ngừng, không ngờ đang từ từ dung hợp lại.

Giáp Trùng màu vàng thấy vậy, không nói gì, mấy cái móng vuốt dưới chân đều vung lên.

Bảy tám tia tinh quang đan vào nhau bắn ra, tốc độ cực nhanh, mờ đi một cái, liền đã xuất hiện khắp nơi quanh người Cự Tằm màu xanh, rồi dốc sức

loạn trảm.

Xì xì xì!

Thân thể Cự Tằm màu xanh trước tinh quang mềm yếu như đậu hũ vậy, sau một hồi tinh quang loạn trảm, tức khắc chém trăm nghìn nhát lên đó.

Thân hình Giáp Trùng màu vàng thoắt một cái, hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng bắn đi, trong nháy mắt xuyên thủng qua thân thể bị huỷ hoại của Cự Tằm, rồi thân ảnh nhanh chóng hiện ra.

Miệng Giáp Trùng bất ngờ lại đang ngậm một con Tiểu Tằm màu xanh, toàn thân tản mát ra thanh quang chói mắt, phảng phất như được điêu khắc ra từ thanh ngọc, chính là Nguyên Anh của Cự Tằm màu xanh.

Ngay sau đó, Giáp Trùng màu vàng há to miệng, ực một cái, liền đem Nguyên Anh của Cự Tằm màu xanh nuốt xuống.

Nó tựa hồ còn có chút chưa thoả mãn, kim quang trên người đại phóng, từ trong miệng phun ra một đạo hào quang màu vàng nhạt, cuốn một cái, liền đem thân thể bị huỷ hoại của Cự Tằm màu xanh đã thất linh bát lạc hút vào trong miêng, nhai nhóp nhép.

Những động tác liên tiếp, biến hoá mau lẹ, chỉ trong mấy hơi thở đã kết thúc.

------oOo------

Chương 454: Tương trợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Sau khi cự tằm màu xanh bị đánh giết, kén tằm bao trùm đại phiên màu đen cũng sụp đổ, đứt thành từng khúc.

Đại phiên màu đen khôi phục tự do, lập tức hóa thành một đạo bóng đen, bay trở về đỉnh đầu Hàn Lập.

Nhưng mà Hàn Lập còn chưa kịp buông lỏng tinh thần thì đột nhiên một âm thanh giận dữ gầm lên từ chỗ sâu trong Linh Vực truyền đến, làm sắc mặt hắn hơi đổi.

"Dám phản bội ta, ngươi muốn chết!"

Chỉ thấy một đạo ngân sắc độn quang điện xạ đến, lóe lên liền đến gần, lộ ra thân ảnh Cừ Linh, sắc mặt một mảnh xám xanh.

Vừa mới hiện thân, nàng liền lật tay, trong tay loé lên hồng quang, nhiều ra một khối lệnh bài màu huyết hồng.

Năm ngón tay nàng bỗng nhiên nắm lại, "Đùng" một tiếng, lệnh bài bị bóp nát.

Lập tức trong mắt kim sắc giáp trùng lộ ra vẻ thống khổ, phun ra một ngụm nhỏ huyết dịch kim sắc, nhưng sau một khắc, nó lập tức khôi phục bình thường.

Cừ Linh thấy cảnh này, lập tức sững sờ.

"Chỉ là một khối khống thần bài lại muốn điều khiển ta, ngươi quá ngây thơ rồi." Kim sắc giáp trùng nói ong ong một tiếng, thân hình thoắt một cái hóa

thành một đạo kim ảnh, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Hàn Lập.

"Không nghĩ tới, nguyên lai ngươi chính là chủ nhân cũ của Phệ Kim tiên." Ánh mắt Cừ Linh nhìn thoáng qua Phệ Kim Trùng và Hàn Lập, lạnh giọng nói.

Kim sắc giáp trùng này thình lình chính là Phệ Kim tiên "Kim Đồng" mà Hàn Lập mất đi liên hệ trước đây.

"Ta đến ngăn nàng lại, ngươi tranh thủ chạy đi!" Kim Đồng nói với Hàn Lập một tiếng, toàn thân đại phóng kim quang, thân thể tiếp tục biến lớn lên, đánh tới phía Cừ Linh.

Thần sắc Hàn Lập có chút phức tạp nhìn Kim Đồng một cái, trên mình đại phóng thanh quang, quay người phóng về phía trước trốn đi.

"Mơ tưởng!" Cừ Linh biến sắc, tay điểm một cái về phía Kim Đồng.

Một đạo bạch quang bắn ra, bay thẳng đến Kim sắc giáp trùng, chính là sợi dây thừng Tiên khí màu trắng trước đó.

Bóng trắng lóe lên biến mất, sau đó từ hư không bên trong bóng xám gần Kim Đồng bay vọt ra, như thiểm điện quấn chặt lấy thân thể Kim Đồng, trói gô nó lại.

Thân hình phi độn của Kim Đồng lập tức ngừng lại.

Cừ Linh không có lập tức xuất thủ đối phó Kim Đồng, tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Những bóng xám bên trong Linh vực màu xám bắt đầu biến hóa, hóa thành từng đoàn ngọn lửa màu xám, trong nháy mắt toàn bộ Linh vực màu xám hóa thành một mảnh biển lửa màu xám.

Trong mắt nàng lóe lên một đạo hung quang, trong miệng lẩm bẩm, mảng lớn biển lửa màu xám gào thét ra, quét đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập hơi biến sắc, đang muốn thi pháp đối phó.

Từng đạo kim quang chói mắt đột nhiên từ bên cạnh bắn ra, hóa thành một đạo kim ảnh, mạnh mẽ đâm tới, xé nát hoả diễm màu xám đang đến gần Hàn Lập.

Bên trong kim ảnh, thân ảnh Kim Đồng nổi lên, hai chân trước đang cầm lấy một đoạn dây thừng màu trắng, dây thừng này chẳng biết bị chém đứt từ lúc nào.

"Dùng loại thủ đoạn này cũng muốn đối phó ta, không khỏi quá khinh thường a." Phệ Kim tiên cười lạnh một tiếng, chân trước vung lên, ném hai đoạn dây thừng bị chặt đứt vào trong miệng, nhai mấy cái rồi nuốt xuống.

Tiên khí cứng cỏi vô cùng, trong tay nó lại giống như bùn nặn.

Cừ Linh thấy cảnh này, đồng tử co rụt lại.

Trên mình Kim Đồng lấp loé kim quang, khí tức trên người lúc thì tăng vọt, lúc thì lại nhanh chóng suy yếu biến mất, cực kỳ cổ quái.

"Đáng chết!" Trong lòng Cừ Linh nổi giận, gầm lên một tiếng.

Đến giờ phút này, nàng đã nhìn ra, chỉ sợ trước đó Kim Đồng đã một mực ẩn tàng thực lực.

Hàn Lập nhìn chằm chằm Phệ Kim tiên một chút, toàn thân đại phóng kim quang, cơ bắp phồng lên, thân thể phồng lớn mấy lần, bên ngoài thân mọc ra bộ lông màu vàng óng, trong nháy mắt hóa thành một đầu kim sắc cự viên, tiếp tục phi độn về phía trước.

Phi độn đến giờ phút này, hắn cũng phát hiện Linh Vực trước mắt áp chế tu vi cực lớn, nhưng lực áp chế nhục thân lại rất nhỏ.

Biến thành Sơn Nhạc Cự Viên, toàn thân Hàn Lập tản mát ra lực lượng bàng bạc, lập tức tốc độ tăng lên nhiều, trong nháy mắt vọt tới biên giới Linh Vực.

Cừ Linh biến sắc, lập tức quát khẽ một tiếng, bấm tay một cái.

Một đạo tinh quang bắn ra, nhanh như chớp đã đến chỗ biên giới Linh Vực.

Biên giới Linh vực chợt hiện ánh sáng màu xám, trong nháy mắt hiện ra một lớp bụi mây, một cỗ lực lượng pháp tắc chảy xuôi nhanh chóng ở trong đó.

Trong nháy mắt toàn bộ Linh Vực triệt để hóa thành một không gian độc lập.

"Phanh" một tiếng vang trầm!

Thân thể Hàn Lập đâm thẳng vào đám mây xám, lại giống như đâm vào một bức tường cứng cỏi vô cùng, bị bắn ngược trở về.

Sắc mặt hắn trầm xuống, lập tức há miệng phun ra một đạo thanh quang, biến thành thanh sắc cự long.

Thanh sắc cự long phát ra một tiếng long ngâm thật dài, thanh quang điện mang cuồng thiểm trên thân thể khổng lồ, tiếp tục hóa thành một thanh thanh sắc cự kiếm.

Hàn Lập vung hai tay lên, thanh sắc cự kiếm bắn ra, giống như một thanh cự kiếm khai thiên, hung hăng trảm lên đám mây xám.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang rung trời!

Mây xám bỗng nhiên chấn động, nổi lên từng tầng gợn sóng như nước, nhưng cũng không vỡ vụn ra.

"Muốn chạy trốn khỏi Linh Vực của ta, si tâm vọng tưởng!" Cừ Linh thấy cảnh này, trong miệng phát ra tiếng cười lạnh, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Bên trong Linh vực, ngọn lửa màu xám hội tụ lại hướng Hàn Lập và Phệ Kim tiên, ngọn lửa màu xám phụ cận cả hai trong nháy mắt nồng đậm gấp

mấy lần, màu hỏa diễm cũng thình lình biến thành màu đen.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại gấp mấy lần từ trong ngọn lửa màu đen tuôn ra, hung hăng đánh tới Hàn Lập, cỗ lực lượng pháp tắc mạnh mẽ này ngoại trừ làm cho người ta suy yếu pháp tắc bên ngoài, còn nhiều thêm một cỗ pháp tắc quỷ dị khác.

Ầm!

Thời gian pháp tắc quanh người Hàn Lập bị đánh cho tan ra, cỗ pháp tắc này ầm vang đánh vào trong đầu của hắn, quấn quanh khắp toàn thân hắn.

Sắc mặt hắn biến đổi, quang trạch trên bộ lông màu vàng óng bên ngoài thân thình lình trở nên ảm đạm, vốn thân thể hùng tráng vô cùng vậy mà cũng bị khô quắt lại, tiên linh lực lưu động cũng lập tức trì hoãn gấp mười lần, toàn thân từng cơn bất lực.

Không chỉ như thế, trong lòng của hắn hiện ra tầng tầng lớp lớp ảo giác, dường như bị tâm ma xâm lấn, một cỗ cuồng loạn bạo ngược chi ý từ trong lòng hắn nổi lên.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, kiệt lực vận chuyển công pháp, điều động thời gian pháp tắc ngăn cản pháp tắc Linh Vực xâm lấn, đè xuống cuồng niệm trong lòng.

Nhưng cảm giác bất lực cuồng loạn trong lòng hắn không thể ngăn chặn lan tràn ra, như vỡ đê thác lũ, căn bản không ngăn cản nổi.

Trong hai con ngươi của hắn nổi lên từng tia ánh sáng màu đỏ, đồng thời nhanh chóng trở nên nồng đậm, chậm rãi tràn ngập toàn bộ con mắt.

Cách đó không xa, Kim Đồng thấy cảnh này, trong đồng tử màu vàng hiện lên vẻ lo lắng, trên mình loé lên kim quang tính làm cái gì đó.

Vào thời khắc này, ngọn lửa màu đen chung quanh quay cuồng một hồi, hóa thành từng đầu hỏa long màu đen, từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

"Muốn đi cứu chủ nhân cũ? Chớ vọng tưởng, nơi đây là bên trong Linh Vực của ta, ngươi cứ chờ ở đây đi!" Ngân ảnh lóe lên, Cừ Linh xuất hiện phía trước Kim Đồng, ngăn cản đường đi của nó.

Kim Đồng hừ nhẹ một tiếng, kim quang quanh người đại phóng, từng đạo kim quang kiếm khí từ thân thể tuôn trào ra, trong nháy mắt hình thành một mảnh khu vực kim quang, lập tức xoắn nát hoả long màu đen chung quanh.

Không chỉ như thế, khu vực kim sắc nhanh chóng chuyển động, ẩn ẩn hình thành một dòng suối kim sắc, phát ra một cỗ thôn phệ chi lực, thôn phệ không ít những hắc diễm bị chém vỡ kia.

Ngay sau đó thân hình Kim Đồng khẽ động, chợt bay nhào qua phía Cừ Linh.

Giữa khu vực kim sắc loé lên hào quang, hai đạo tinh mang to cỡ trăm trượng bắn ra, một trái một phải chém về phía Cừ Linh, những nơi đi qua hắc diễm trong Linh Vực bị trảm diệt không ít.

"Thế nào, không đi cứu chủ nhân của ngươi, lại đến dây dưa với ta?" Cừ Linh cười khanh khách một tiếng, khẽ kêu lên, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Từng ngọn lửa màu đen tụ đến, lóe lên hóa thành hai đạo tia sáng màu đen.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại từ giữa hắc tuyến tản ra.

Cừ Linh cong ngón tay búng ra, hai đạo hắc tuyến bắn ra, đụng vào hai đạo tinh quang to lớn.

Chỉ nghe "Phanh phanh" hai tiếng trầm đục, tinh quang và hắc tuyến đồng thời tiêu tán ra.

"Nếu ngay cả điểm khó khăn này hắn cũng không ngăn cản được, cũng không thể làm chủ nhân của ta. Ta có thể giúp hắn chính là ngăn ngươi lại, không cho ngươi trực tiếp xuất thủ với hắn. Nếu như dưới tình huống như vậy hắn còn trốn không thoát Linh Vực này, đó chính là bản sự hắn không

tốt, chết ở chỗ này cũng không oan." Kim Đồng từ tốn nói, hai chân trước tiếp tục vung lên.

Lại có hai đạo tinh quang bắn ra, chém về phía Cừ Linh.

Cừ Linh hừ lạnh một tiếng, hai tay vung vẩy, từng đạo hắc diễm bay vụt đến, cả hai lăn lăn lộn lộn đại chiến với nhau.

Hồng quang trong mắt Hàn Lập càng phát ra nồng đậm, hai mắt liền muốn triệt để biến thành màu huyết hồng.

Vào thời khắc này, bên trong linh hải hắn, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vốn lẳng lặng bất động chợt run lên.

Từng đạo kim sắc hồ quang điện to lớn chợt từ đó nổi lên, phát ra tiếng phích lịch to lớn, giống như một đầu Man Hoang cự thú bị khiêu khích mà gầm thét.

Lập tức các nơi trên thân Hàn Lập hiện ra từng đạo Tịch Tà Thần Lôi, trong nháy mắt cả người bị Kim Sắc Lôi Điện bao khỏa.

Một cỗ khí tức Chính Dương từ trong những Tịch Tà Thần Lôi này tản ra, tràn vào trong đầu của hắn.

Cuồng loạn chi ý trong đầu Hàn Lập lập tức đại giảm, khôi phục sự thanh minh, màu huyết hồng trong mắt biến mất không ít.

Hai mắt hắn bỗng nhiên trừng lớn, khẽ quát một tiếng, kim quang trên thân đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân tiếp tục nổi lên, nhanh chóng chuyển động.

Giờ phút này, có thể do thân ở trong Linh Vực, trước kia vận chuyển Chân Ngôn Bảo Luân đều hiện ra gợn sóng kim sắc, giờ lại một mực không thấy xuất hiện.

Một cỗ lực lượng thời gian từ Chân Ngôn Bảo Luân tuôn ra, bao kín toàn thân Hàn Lập, tiếp tục chống đỡ lực lượng pháp tắc bên trong Linh Vực.

Cùng lúc đó, hắn lập tức toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Một cỗ thanh lương chi ý chậm rãi từ trong đầu lan ra, đè xuống sự cuồng loạn trong đầu, cỗ cảm giác vô lực trên mình cũng nhanh chóng biến mất, một lần nữa lực lượng về lại thân thể của hắn, tiên linh lực vận chuyển cũng khôi phục bình thường.

"Chuyện gì xảy ra..." Cừ Linh nơi xa thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin.

Nàng hừ lạnh một tiếng, bấm tay một cái.

Hắc diễm quanh người lập tức phân ra một cỗ, lóe lên hóa thành một mũi tên dài màu đen, phía trên quấn quanh ngọn lửa màu đen.

"Sưu" một tiếng, mũi tên dài màu đen bắn ra, điện xạ đến hướng Hàn Lập.

Vào thời khắc này, một đạo tinh quang từ bên cạnh bay vụt đánh tới, đụng vào mũi tên dài màu đen.

"Phanh" một tiếng, tinh quang và trường tiễn đồng thời vỡ ra.

"Ha ha, chúng ta còn chưa phân ra thắng bại, ngươi lại muốn đổi đối thủ sao? Vẫn là theo ta tiếp tục đánh một trận a." Kim Đồng cười ha ha, ngăn ở phía trước Cừ Linh.

Hàn Lập thở ra một hơi, không chú ý tới tranh đấu kia, bỗng nhiên nhìn đám mây xám phía trước, trong mắt loé lên vẻ tàn khốc.

Hắn bỗng nhiên há miệng, phun ra ba đạo thanh quang, lóe lên một cái rồi biến mất, đó là ba kiên Tiên khí gồm Ngân sắc linh đang, Quái kiếm răng cưa, còn có Đại phiên màu đen.

Ba kiện Tiên Khí chấn động mạnh một cái, tản mát ra quang mang sáng gấp mấy lần so với trước đó.

Hào quang toả sáng lóa mắt, gần như không thể nhìn thẳng, lại cuồn cuộn phun trào mãnh liệt, càng ngày càng kịch liệt.

"Đi!" Hàn Lập bấm niệm pháp quyết một cái.

Ba kiện Tiên Khí bắn ra, hóa thành ba đạo tia sáng chói mắt, hung hăng đánh vào phía trên đám mây xám.

Rầm rầm rầm!

Ba kiện Tiên Khí va chạm một cái vào đám mây xám, lập tức vỡ ra, hóa thành ba chùm sáng, một ngân, hai hắc.

------oOo------

Chương 455: Nữ đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: *cubihu*

Hàn Lập thấy cảnh này, chân mày hơi nhíu lại.

Một lần tự bạo ba kiện Tiên khí, tuy làm cho tầng mây xám này trở nên mỏng đi rất nhiều nhưng vẫn chưa bị vỡ vụn.

"Đáng chết!"

Cừ Linh ở xa xa chứng kiến màn này, miệng gầm lên một tiếng.

Nhưng lúc này, ả đang bị Kim Đồng bám chặt, khu vực màu vàng càng lúc càng lớn, mờ mờ ảo ảo, có ý phản khách vi chủ, khiến cho ả ta căn bản không rảnh tay xuất thủ với Hàn Lập.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập lật tay, vung lên một cái, trong tay hiện ra một vật là kiện tiên khí Nghiên mực màu đen của Đào Vũ.

Ánh mắt loé lên, hắn phất tay cầm Nghiên mực quăng ra ngoài, tay bấm niệm thần chú, chỉ một cái.

Nghiên mực màu đen toả ra hào quang chói mắt, kèm theo cả chấn động pháp tắc mãnh liệt, vô luận là về phẩm cấp hay uy năng thì cái chuông bạc và ba kiện Tiên khí kia đều không thể sánh bằng.

Bởi vì một vài lý do nên hắn vẫn chưa tế luyện hoàn toàn Nghiên mực, chỉ mới miễn cưỡng tế luyện non nửa, tuy nhiên muốn dẫn động cho nó tự bạo thì như vậy cũng đủ.

Cừ Linh cảm ứng khí tức từ Nghiên mực tản ra, sắc mặt cả kinh, không nói gì, liền há miệng phun ra một dòng chất lỏng màu bạc. Chất lỏng loé lên

một cái, rồi biến mất, sáp nhập vào trong ngọn lửa màu đen quanh người ả.

Ngọn lửa màu đen quanh người ả ta liền cháy rực lên, ngăn cản lại Linh Vực màu vàng do Kim Đồng biến ra.

Ngay sau đó, Cừ Linh phất một tay lên, quang mang xanh biếc lóe lên, một cái hồ lô màu xanh biếc hiện ra, một cỗ khí tức cực lớn không thể diễn tả bỗng nhiên toả ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập cảm ứng được cỗ khí tức này, trong lòng rùng mình, tuy nhiên tay hắn không hề dừng thi pháp mà ngược lại tốc độ bấm pháp quyết lại nhanh hơn mấy lần.

Nghiên mực màu đen tản mát ra hắc quang càng lúc càng chói mắt, hơn nữa còn nảy lên nảy xuống rất nhanh.

Hắn bỗng nhiên há miệng, phun ra một ngụm tiên huyết, lóe lên chui vào trong Nghiên mực.

Ầm ầm!

Nghiên mực màu đen đột nhiên sáng rực quang mang, lao mạnh tới vùng mây xám.

"Hừ!"

Cừ Linh hừ lạnh một tiếng, cong ngón tay búng một cái, hồ lô xanh biếc bắn ra một luồng quang mang màu xanh, cực nhanh cuốn về phía Nghiên mực màu đen.

Tuy nhiên, đáng tiếc đã chậm một bước.

Ầm ầm!

Một khắc trước khi lục quang chạm vào thì Nghiên mực màu đen đã ầm ầm nổ tung. Một vầng mặt trời màu đen chói mắt lập tức hiện ra, bên trong có vô số phù văn màu đen cuồn cuộn, tản mát ra khí tức cực kỳ đáng sợ, lan

rộng ra rất nhanh, sau đó chợt loé lên rồi biến mất.

Mây xám run rẩy kịch liệt, lần nữa nhanh chóng trở nên mong manh, thậm chí đã xuất hiện các vết nứt.

Nhưng mà, Linh Vực này thực sự vô cùng kiên cố, quang mang chớp chớp trên mây xám, tuy chỉ còn một lớp mỏng manh nhưng rốt cuộc nó vẫn duy trì được.

Chân mày Hàn Lập siết chặt, hắn lại há miệng phun ra một ngụm tiên huyết, lóe lên chui vào bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thanh kiếm toả sáng hào quang, ù ù rung lên, chém cực mạnh về phía mây xám.

Cừ Linh thấy vậy, liền biến đổi pháp quyết trong tay.

Lục quang do hồ lô phóng ra xoay một cái, quấn chặt lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

"Chú ý, cái hồ lô kia của ả không phải là vật phàm, nó có thể thu nhiếp Tiên khí đấy!" Giọng nói của Kim Đồng vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, biến sắc.

Thanh cự kiếm màu xanh uy thế kinh người vừa bị lục quang quấn quanh, lập tức bị dừng lại ở đó, kiếm quang trên bề mặt nhanh chóng tiêu tán.

Liên hệ giữa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng tâm thần Hàn Lập bị chắt đứt.

Cừ Linh cười lạnh, tay bấm niệm thần chú, ngoắc một cái.

Lục quang quấn chặt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhất thời trở nên dày đặc, cự kiếm màu xanh bị thu nhỏ lại cực nhanh, bị cuộn tròn bay vòng về phía Cừ Linh.

Khóe mắt Hàn Lập giật giật, nhưng quay mạnh đầu không nhìn nữa, một tay phất lên.

Ầm ầm!

Thanh quang trước người hắn đại phóng, lại là một thanh cự kiếm màu xanh nổi lên. Quấn quanh nó là từng sợi hồ quang màu vàng thô to, tản mát ra khí tức đáng sợ, không kém chút nào so với thanh kiếm vừa rồi, mơ hồ còn mạnh hơn mấy phần.

Cừ Linh thấy cảnh này, vẻ mặt ngạc nhiên.

"Không ổn!" Ả ta lập tức phản ứng lại.

Thế nhưng sau mỗi lần thôi động hồ lô xanh biếc cần thêm một chút thời gian mới có thể phát ra lục quang, bây giờ ả cũng không thể tránh được chuyện này.

Nhưng vào lúc này, một tay kia của Hàn Lập cũng vung lên, hắc quang loé lên, một cái Luân tròn to lớn xuất hiện.

Luân này toả ra từng đạo thuỷ quang màu đen ngút trời, nhanh chóng xoay tít, văng ra từng luồng lực lượng to lớn đáng sợ, hư không xung quanh cũng rúng động theo, chính là Trọng Thủy Chân Luân.

Hai tay hắn bấm niệm thần chú, điểm một cái, hai đạo thanh quang bắn ra, chợt loé lên, tách ra chui vào trong cự kiếm màu xanh và Trọng Thủy Chân Luân.

Hai kiện bảo vật lại một lần nữa sáng rực hào quang, đồng thời chém mạnh vào chỗ mây xám.

Cùng lúc đó, một đạo lôi quang màu vàng từ trong cơ thể Hàn Lập bắn ra, lóe lên, biến thành một con cua vàng khổng lồ, chính là Giải Đạo Nhân.

Toàn thân nó đại phóng lôi quang, hai cái càng lớn vung lên, giống như hai lưỡi cự nhận vô cùng sắc bén, mãnh liệt chém vào mây xám.

"Ầm!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Tầng mây xám mỏng manh còn sót lại kia ầm ầm tan vỡ, rút cuộc bị xuyên thủng thành một cái lỗ lớn.

Sau một kích, kim quang trên người Giải Đạo Nhân nhanh chóng vô cùng ảm đạm, Tiên Nguyên thạch trong cơ thể đã dùng hết.

Thân hình nó thoắt một cái, hóa thành một đạo kim quang chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ mừng rỡ, kim quang toàn thân đại phóng, vận chuyển thần thông Nghịch chuyển Chân Luân, thân hình hóa thành một đạo kim quang, cuốn thanh cự kiếm và Trọng Thủy Chân Luân vào, rồi lập tức từ bên trong cái lỗ lớn bắn ra nhanh như điện.

Rầm rầm!

Tốc độ phi độn của hắn quá nhanh, phương hướng lại vừa đúng hướng xuống dưới, thu thế không kịp nên hắn va mạnh vào mặt đất trước cung điện màu vàng, tạo thành một cái hố to.

Hàn Lập xoay người đứng lên, nhìn xung quanh một lượt, đang định phi độn về phía xa xa bỏ chạy.

Tuy là thoát ra khỏi Linh Vực, nhưng Tiên linh lực trong cơ thể hắn lúc này cũng đã thấy đáy, căn bản vô lực giao phong cùng Cừ Linh.

Vào thời khắc này, kim quang trên người hắn đột nhiên đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân tự động hiện ra, toả ra ánh sáng chói mắt, xoay tròn tít mù, sợi tơ pháp tắc thời gian phía trên càng toả sáng hào quang.

Cửa lớn cung điện cách đó không xa bỗng nhiên cũng toát ra kim quang loá mắt, rực rỡ chói lọi.

Giữa hai thứ sinh ra một loại cộng hưởng, đồng thời phát ra âm thanh rung

động ầm ầm.

Một tiếng "vèo"!

Trên Chân Ngôn Bảo Luân, sợi tơ pháp tắc thời gian thình lình bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất vào trong cánh cửa lớn màu vàng óng.

Ầm!

Trên cửa lớn màu vàng óng lập tức hiện ra một đồ án vòng tròn màu vàng, một luồng kim quang óng ánh từ đó bắn ra, bao lấy thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân bị siết lại, phảng phất như bị một lực lượng vô hình mềm mại cuốn chặt, nhất thời không thể động đậy được.

Trong lòng hắn cả kinh, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía cửa lớn cung điện màu vàng, sắc mặt nhất thời ngẩn ra.

Lúc này bên cạnh cửa lớn thình lình còn có một người đang đứng, chính là người trước đây bị con tiểu Thái phỉ truy sát chạy trốn khỏi nơi này, chẳng biết lúc nào đã quay trở về đây, Lục Vũ Tình.

Nàng ta cũng lộ vẻ kinh hãi, nhìn về phía Hàn Lập, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên.

Vào thời khắc này, giữa không trung Linh Vực màu xám phát ra mấy tiếng như sấm rền.

Một vệt kim quang từ bên trong cái lỗ lớn kia bắn ra, hóa thành thân ảnh Kim Đồng.

Lúc này trên người nó có nhiều vết thương chồng chất, trong đôi mắt màu vàng óng nhỏ bé mang theo vài phần mệt mỏi.

Cách đó không xa, chợt loé lên ngân quang, thân ảnh Cừ Linh cũng hiện ra.

Ánh mắt ả nhìn khắp, đem mọi tình huống thu hết vào trong mắt, hơi ngẩn

ra, sau đó lộ vẻ tức giận, một tay phất lên.

Hôi quang loé lên, Vương Toạ màu xám lại một lần nữa nổi lên, sau đó mờ đi, sáp nhập cực nhanh vào bên trong phía đỉnh của Linh Vực màu xám.

Linh Vực màu xám lập tức sụp đổ cực nhanh thu nhỏ lại, trong nháy mắt kích thước chỉ còn khoảng mười mấy trượng, nhưng màu sắc biến thành cực kỳ nồng đậm.

Ầm ầm!

Một cỗ uy áp khổng lồ từ trong Linh Vực màu xám toả ra, khiến cho hư không gần đó run rẩy, dâng lên từng cơn gió lốc cuốn ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, bên trong Linh Vực hiện ra một cái hư ảnh đầu rồng vô cùng to lớn màu xám, bên ngoài mọc đầy gai nhọn, thoạt nhìn cực kỳ dữ tợn nhưng hai mắt lại bình lặng như nước, không có chút tình cảm nào.

Giữa lúc Hàn Lập rời ánh mắt, nhìn về phía đầu rồng màu xám thì cũng là lúc đầu rồng kia vừa trông lại.

Trong lòng hắn lộp bộp một cái, một cảm giác rợn cả tóc gáy không cách nào nói rõ kéo tới.

Vừa lúc đó, đầu rồng màu xám ngoác cái miệng ra, trong miệng chợt nổi lên quang mang ba màu đen, xám và trắng.

Trong mỗi một ánh hào quang đều ẩn chứa cuồn cuộn pháp tắc lực, mỗi cái khác biệt nhau hoàn toàn nhưng lại dung hợp lẫn nhau, không hề xung đột.

"G... rào!"

Đầu rồng gầm lên một tiếng vang vọng đất trời, tiếp đó miệng rộng mở ra phun ra một cột sáng ba màu to lớn, toả ra hào quang đen, xám, trắng ngút trời, cuồn cuộn giao thoa vào nhau, bắn tới chỗ Hàn Lập với tốc độ khó mà tin nổi.

Lúc này toàn thân Hàn Lập từ trên xuống dưới đều không thể động đậy được chút nào, chỉ có thể trừng trừng nhìn cột sáng ba màu đang lao về phía mình, trong lòng âm thầm kêu khổ không thôi.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, dị biến phát sinh.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt hiện ra một vệt kim quang nhanh như điện, thân ảnh Kim Đồng tựa như thuấn di, đột nhiên xuất hiện trước người hắn.

Thời khắc này, trên người Kim Đồng đại phóng kim quang, không còn mang dáng dấp con Giáp Trùng màu vàng nữa mà đã biến thành một nữ đồng chừng tám chín tuổi, trên đỉnh đầu có một bó tóc tơ màu vàng dựng đứng khá cao, thoạt nhìn nữ đồng như được khắc từ ngọc vậy, vô cùng khả ái.

Nữ đồng này mặc trên người một kiện kim giáp bó sát người vô cùng tinh xảo, trong đôi mắt màu đen phảng phát như hạt ngọc lưu ly hiện ra một tia kim mang, nhưng hai mép lại có hai vệt máu màu vàng, khí tức suy sụp không ít so với trước.

Sắc mặt nữ đồng ngưng trọng, môi khẽ mấp máy, giơ hai cánh tay trắng nõn lên, loé ra kim quang, trong nháy mắt chúng biến thành màu vàng, phảng phất như được tạo ra từ vàng thật vậy.

Nữ đồng hơi cắn răng một cái, chợt vung mạnh hai cánh tay nhỏ bé lên.

Hai tiếng "bùm bùm", đôi tay nữ đồng bất ngờ nổ tung, biến thành hai luồng tinh quang thô to dài ngàn trượng.

Trên hai luồng tinh quang có vô số phù văn màu vàng nhảy nhót, loé lên, hoà vào nhau thành một thể, biến thành một sợi dây óng ánh, tinh khiết.

Sợi dây nhỏ toả ra pháp tắc lực ngút trời, khiến cho hư không rung lên không ngừng, nghênh đón cột sáng ba màu.

"Kim Đồng, ngươi... " Hàn Lập nhìn nữ đồng trước người, ánh mắt lộ ra vẻ

phức tạp.

Nhưng vào thời khắc này, một màn khiến tất cả mọi người ở đây đều không thể nghĩ tới đã xảy ra.

Cửa lớn cung điện màu vàng óng chợt vang lên một tiếng nặng nề, vốn đang đóng chặt bỗng mở ra một khe hở, từ đó tản mát ra một cỗ khí tức có chút cổ quái.

Kim quang bao phủ Hàn Lập chợt sáng ngời, bọc lấy thân thể hắn, mờ nhạt đi, sau đó liền bay vào trong cung điện, biến mất.

------oOo------

Chương 456: Thành nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Hàn Lập cảm thấy bốn phía chung quanh một mảnh sương mù xám mờ mịt, đột nhiên dưới thân trống rỗng, nhịn không được loạng choạng ngã về phía trước, bước tiếp theo vẫn là hư không, sau đó mới cảm giác chạm mặt đất.

Hắn cảm giác dường như mình đã vượt qua một tầng bình chướng sương mù, trong lúc bất tri bất giác toàn bộ cơ thể đã xuất hiện trong một không gian khác.

Hắn vuốt vuốt huyệt thái dương có chút đau đớn, ánh mắt mơ hồ chậm rãi khôi phục, thấy rõ mặt đất dưới chân là một phiến đá rêu xanh.

Đứng thẳng lưng lên, Hàn Lập nhìn qua bên cạnh, phát hiện chỉ có mỗi một mình mình, Kim Đồng, Cừ Linh và Lục Vũ Tình đều không có theo vào. Lông mày hắn không khỏi nhăn lại, khẽ thở dài.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới Phệ Kim Tiên Kim Đồng đã thất lạc nhiều năm, lại gặp lại trong tình huống như vậy, mặc dù không có trao đổi với nhau nhiều nhưng trong lúc nguy cấp lại động thân phóng tới cứu mình một mạng, làm cho trong lòng hắn không khỏi ấm áp.

Dù sao từ lúc đi vào Chân Tiên giới, cũng giống như ở Nhân giới và Linh giới, ngươi lừa ta gạt, tranh đấu với nhau, trừ năm đó mới vào Linh Hoàn Giới gặp tiểu hồ ly Liễu Nhạc Nhi, qua nhiều năm như vậy, hắn rút cuộc không cảm nhận được cảm giác được người quan tâm là như thế nào.

Đương nhiên, việc Kim Đồng lao thẳng đến hắn, lại bảo vệ hắn như một đứa bé là có nguyên do.

Hiển nhiên ở đây hơn hai ngàn năm, có lẽ Kim Đồng cũng nhận được cơ

duyên nào đó, thực lực tăng mạnh, lại có thể giằng co cùng một tên cường giả Kim Tiên Hậu Kỳ lâu như thế. Nhưng trong nội tâm Hàn Lập biết rõ, nó tuyệt không phải đối thủ Cừ Linh, thủ đoạn ả này không ít, điều khiển Pháp Tắc Chi Lực vượt xa chính mình có thể so sánh, còn có hồ lô Huyền Thiên quỷ dị kia.

Hôm nay cũng nhờ Kim Đồng mới có thể chuyển nguy thành an, từ nay về sau xem tình hình như thế nào, cho dù tạm thời đầu hàng nhượng bộ cũng tốt. Mà xem tình hình lúc trước dường như Kim Đồng bị Cừ Linh thu làm Linh sủng.

Nếu như Kim Đồng xảy ra chuyện gì, chờ hắn tiến giai Kim Tiên, về sau xác định sẽ tìm tới cửa để cho ả Cừ Linh này trả giá đại giới.

Về phần Lục Vũ Tình, không biết từ lúc nào, hắn cảm giác nàng này có chút quái dị, cụ thể là ở đâu thì hắn nhất thời cũng không biết được.

Bất quá nàng này và mình chẳng qua bèo nước gặp nhau, lần này tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ coi như là quan hệ hợp tác, cho nên cũng không có bao nhiêu giao tình. Lần này trêu chọc phải Cừ Linh, tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là do mình, nhưng nếu nàng này lựa chọn đi theo tìm kiếm cơ duyên, loại mạo hiểm này tự nhiên cũng không cách nào tránh khỏi.

Hôm nay chính mình không hiểu tại sao bị hút vào nơi đây, nàng này đối mặt lửa giận của Cừ Linh, chỉ có thể cầu cho nàng gặp nhiều phúc phận a.

Hàn Lập tạm vứt ý niệm trong đầu qua một bên, ánh mắt chuyển động, quét qua bốn phía.

Vừa nhìn qua hắn phát hiện mình đang đứng giữa một toà đình viện cũ kỹ, tường viện và phòng ốc đều bị hư tổn sụp xuống, phía trên sinh đầy cây cỏ, rêu xanh cỏ dại, không biết đã hoang phế bao lâu rồi.

Bất quá, khi ánh mắt chuyển hướng nhìn phía sau đình viện, lông mày hắn không khỏi nhảy lên, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Chỉ thấy phía bên phải sau lưng đình viện này là một tòa phòng ốc không

cao lớn, từng khối nhà mái ngói lơ lửng trên không trung, bề ngoài cũng hao tổn sụp đổ, thoạt nhìn giống như bị lực lượng vô hình gì đó cấm cố, bảo trì trạng thái đang sụp đổ.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, trong đôi mắt loé lên lam quang, Thần Thức phóng ra ngoài dò xét qua.

Sau một lúc lâu, thân hình hắn vô thanh vô tức nhảy lên, rơi vào phía trên nóc nhà, thò tay trảo nhẹ một cái, một khối mái ngói màu đen lơ lửng trên không trung bị trảo đến tay, mà gạch ngói vụn còn lại và toái thạch trên nóc nhà vẫn bảo trì nguyên trạng như trước, không bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Ngạc nhiên, hắn đứng ở chỗ cao nhất của nóc nhà nhìn ra ngoài viện, trước tầm mắt là những kiến trúc sụp đổ, rậm rạp chằng chịt vẻ thê lương, một mực kéo dài ra hơn mười dặm về bốn hướng chung quanh.

Tại những kiến trúc này, khắp nơi đều thấy cảnh tượng cổ quái trong sân nhỏ, những đình đài lầu các bị hỏng kia tuy rằng văng tung tóe thành vô số mảnh vỡ, nhưng không có rơi lả tả xuống mặt đất, mà giống như lúc sụp đổ lập tức bị ngừng lại, bảo trì trạng thái bụi mù bay lên bốn phía treo trên không.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó hai mắt chậm rãi nhắm lại, lập tức thần thức lực tràn đầy như biển khuếch tán ra chung quanh.

Khu vực nơi này không giống với mảnh đất đỏ hoang nguyên trước kia, Thần Thức không bị bất luận cái gì cấm cố, có thể tùy ý dò xét.

Nhưng mà sau một lát, hai mắt hắn đột nhiên mở ra, lam sắc quang mang trong mắt thu lại, thần sắc trở nên có chút cổ quái.

"Cuối cùng là..." Hắn trầm ngâm một hồi lâu, nhưng không nói ra lời.

Phiến khu vực này có diện tích khá nhỏ, thật sự vượt quá dự liệu của hắn, thần trí của hắn thoáng kéo dài đã quét qua nơi này một lần, phương viên bất quá ngàn dặm, thần niệm đến nơi cuối cùng, tất cả đều là không gian bích chướng.

Theo như lẽ thường, hắn có thể tiến vào nơi này, rõ ràng nơi đây tuyệt không cách ly với ngoại giới, ít nhất là có tồn tại điểm yếu không gian. Nếu tìm được chỗ này, hắn có thể phá vỡ không gian bích chướng, thoát ra khu vực này.

Nhưng mà, vừa rồi thần thức dò xét một phen, hắn lại không phát hiện bất kỳ chấn động không gian nào, hoặc là địa phương tồn tại điểm yếu không gian bích chướng.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, một tay kết pháp quyết, kim quang sau lưng phóng ra, Chân Ngôn Bảo Luân từ trong chậm rãi hiện ra.

Theo động tác biến hoá trong tay hắn, trên Chân Ngôn Bảo Luân sáng lên hơn mười đoàn Thời Gian Đạo Văn hơi mờ, trên đó có con mắt kim sắc nằm dọc cực lớn đang chuyển động, từ trong bắn ra từng đạo ánh sáng kim sắc như thực chất.

Nếu như dùng Thần Thức không thể dò xét ra cấm chế pháp trận hoặc là cửa vào không gian, Hàn Lập đành phải vận dụng Chân Thực Chi Nhãn dò xét.

Hắn bay lên giữa không trung, thúc giục cặp mắt kim sắc vĩ đại, ánh mắt liền rơi vào mảnh đình viện mà hắn vừa đứng khi nãy.

Dưới ánh sáng kim sắc, phiến đá trên đình viện rỗng tuếch, không có chút khác thường.

Ánh mắt Hàn Lập chậm rãi di động, từ phiến đá trên mặt đất đi vào trong bàn đá nội viện, tiếp theo di chuyển đến bên tường cây khô, lại đến hai viện kế đó, nhưng tất cả đều là một mảnh bình lặng, không có chút biến hoá nào.

Thẳng đến khi Chân Thực Chi Nhãn di chuyển đến toà phòng ốc sụp đổ, dừng lại ở đó một lúc thì bên trong kim quang mịt mờ mới nổi lên một tia biến hóa, chỗ nóc toà nhà sụp đổ đó vậy mà nổi lên một mảnh kim quang cuồn cuộn, khôi phục nguyên trạng.

"Ồ, kỳ quái! Chẳng lẽ căn phòng này lại ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực?" Lông mày Hàn Lập nhướng lên, kinh ngạc không thôi.

Không đợi hắn tiến lên xem xét kỹ, khó khăn lắm hư ảnh phòng ốc mới được chữa trị thì nó lại bắt đầu chớp động liên tiếp, hình ảnh lại không cách nào ổn định.

Hàn Lập thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, rơi vào trước đại điện, vốn xem xét toàn bộ bên ngoài đại điện, lại tiến vào trong đại điện cẩn thận tìm tòi một phen, cũng không phát hiện vật gì ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực.

"Thật là lạ, chẳng lẽ Thời Gian Pháp Tắc chi lực ẩn chứa trong đó quá mức bạc nhược yếu kém, cho nên không cách nào dò xét được? Có lẽ cũng không đến mức a." Trong nội tâm Hàn Lập nghi ngờ, thì thào lẩm bẩm.

Trầm ngâm một lát, trong đôi mắt hắn loé lên tinh quang, Chân Ngôn Bảo Luân lần nữa hiển hiện phóng tới, thân hình hắn bay lên, đã đi ra chỗ sân nhỏ, bay vút qua khu vực khác.

Từ trên cao quan sát xuống dưới, tuy phiến khu vực này rách nát, nhưng kiến trúc chỉnh thể phân bố thập phần hợp quy tắc, cơ bản giống với bố cục bên trong thành phố đô thành thế tục, cho nên Hàn Lập dựa theo các con đường giăng khắp nơi trong thành tiến hành dò xét toà thành trì này.

Bắt đầu từ rìa phía đông, hắn một đường đi đến phía tây, ven đường gặp một ít kiến trúc lầu các duy trì sự sụp đổ thì hắn tương đối cẩn thận xem xét kỹ, mỗi lần dùng Chân Thực Chi Nhãn xem xét đều có thể mơ mơ hồ hồ chiếu ra nguyên bản thời điểm hình ảnh hoàn hảo, nhưng lại giống với toà phủ đệ, không cách nào ổn định.

Bên trong cả tòa thành thị này, khắp nơi đều có chấn động Thời Gian Pháp Tắc hơi yếu, nhưng đều không đạt đến trình độ làm cho người ta cảm giác được.

Không đến nửa ngày sau, Hàn Lập đã tra xét mấy lần bốn phía đông tây nam bắc của khu thành thị, kết quả đều không thu hoạch được gì.

Đến chạng vạng tối, mặt trời ở chân trời phía tây dần dần trở nên một mảnh lửa đỏ, bắt đầu hạ xuống chân núi.

Ở thành nam, trong một lâm viên phủ đệ cỏ hoang mọc đầy, đứng lặng đó một toà mộc tháp màu đen cao chín tầng, trên thân tháp có nhiều dấu vết đốt cháy nghiêm trọng, nghiêng về một hướng, thoạt nhìn thật giống tùy thời sẽ sụp xuống.

Một tay Hàn Lập vịn lên khung sắt trên đỉnh tháp, đứng ở mái ngói màu đen ở đỉnh tháp, nhìn ra hướng mặt trời lặn ở phương xa.

Đứng bên cạnh là một đạo nhân mặc hoàng bào, chính là Giải Đạo Nhân, thần sắc gã bình tĩnh, trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì.

"Giải đạo hữu, bố cục trong thành này có môn đạo gì không? " Ánh mắt Hàn Lập hơi thu liễm lại, mở miệng hỏi.

"Bố cục trong nội thành này, tuy rằng không bàn mà hợp thành Cửu Cung Số Thuật, nhưng cũng chỉ là cấu trúc thành trì bình thường, ít nhất từ biểu hiện bên ngoài cũng không có chỗ nào đặc biệt. Về phần phía sau có bố trí đặc thù gì hay không, ta cũng nhìn không ra." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói ra.

"Nếu như thế, vậy làm phiền Giải đạo hữu thay ta điều tra một phen, nhìn xem có cơ quan pháp trận ẩn giấu gì hay không?" Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ một lát nói ra.

Giải Đạo Nhân im lặng gật đầu nhẹ, thân hình từ phía trên mộc tháp lóe lên rồi biến mất vô tung.

Hàn Lập nhìn ánh chiều tà hoàng hôn dần dần biến mất, hai mắt bỗng nhiên lóe lên, toàn thân hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bắn ra phía ngoài.

Nhưng bất quá ngay lập tức, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến "Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Chỉ thấy trong hư không biên giới thành trì loé lên một đạo ánh sáng màu

xanh, một thân ảnh màu xanh bị một tầng bích chướng vô hình trùng trùng điệp điệp bắn ra, ngã rơi xuống.

Thân ảnh này không ai khác chính là Hàn Lập.

Bất quá, không chờ rơi xuống mặt đất, ánh sáng màu xanh trên người hắn bỗng nhiên sáng ngời, lại bay về một phương hướng khác...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy ngày.

Ở giữa một toà lâm viên trong mảnh phế tích thành trì, có một mảnh rừng rậm xanh tươi cỏ dại tươi tốt, bốn phía trong rừng rải đầy từng toà quái thạch lởm chởm, màu sắc u ám, mặt ngoài sinh đầy rêu xanh trắng nõn.

Trên một con đường nhỏ uốn lượn trong rừng, hai đạo nhân ảnh một xanh một vàng sóng vai

cùng đi vào phía trong rừng rậm.

"Cấm chế mật thất trong thành không ít, nhưng đại đa số đều thập phần thô thiển, căn bản không có giá trị. Chỉ có nơi này không giống vậy, bất kể là bố trí trong rừng, hay là chỗ mật văn kia, đều lộ ra vẻ không giống bình thường." Giải Đạo Nhân dẫn đường một bên, nói.

"Có thể làm cho Giải đạo hữu nhận định không giống bình thường, nơi này rất có khả năng đúng là cửa ra Bí Cảnh..." Hàn Lập nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

------oOo------

Chương 457: Lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: ngayvantho*

***Biên**: Độc Hành*

Đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng, Giải Đạo Nhân dừng lại trước một khối đá có hình thù kỳ lạ giống như một lão viên hầu đang còng lưng xuống, chỉ vào nó nói: “Hàn đạo hữu, thử nhìn xem đây là vật gì?”

Hàn Lập khẽ cau mày một cái, bước nhanh về phía trước, đưa tay sờ lên khối quái thạch một cái, vừa suy ngẫm.

"Đây chẳng lẽ là... Hóa Hoang Thạch?"

Lần này lông mày hắn nhíu càng chặt, có chút nghi ngờ hỏi.

"Không sai, chính là nó." Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ, nói ra.

"Trách không được lúc ta dùng thần thức dò xét, lại không phát hiện bất cứ dao động nào của trận pháp ở chỗ này, hóa ra đều do Hóa Hoang Thạch này che đậy a. Chỉ là không nghĩ tới công hiệu che giấu trận pháp của vật này lại cường đại như vậy?” Hàn Lập nghĩ đôi chút rồi nói.

Giải Đạo Nhân nhìn Hàn Lập một chút, nói: "Nếu chỉ là những Hóa Hoang Thạch này, tất nhiên không đủ khiến cho Hàn đạo hữu không thể nhận ra."

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên hỏi: "Chẳng lẽ còn có thủ đoạn khác hay sao?"

Giải Đạo Nhân không nói gì, tiếp tục dẫn Hàn Lập tiến sâu vào khu rừng, cuối cùng hai người tới một khu đất trống trải tương đối rộng.

Hàn Lập đi vào xem xét, liền phát hiện khu đất trống là một mảng cháy đen,

nguyên bản những bụi cây sinh trưởng trong đó đã bị lửa thiêu thành tro tàn, trên mặt đất lộ ra một thạch đài hình tròn, to cỡ cái mâm.

Mặt ngoài thạch đài cũng bị đốt cháy đen, làm cho những phù văn được khắc trên đó cũng trở nên mơ hồ, khó mà phân biệt.

Hàn Lập phất tay áo một cái, một luồng gió thổi qua, cuốn sạch lớp tro bụi bám trên thạch đài, thạch đài một lần nữa lại hiện ra nguyên vẹn.

"Đây là vật gì?" Hàn Lập rướn người tới nhìn kỹ, lông mày nhíu chặt lại.

Hắn thấy trên thạch đài được khắc chín mảnh phù văn giống như những cánh hoa kỳ lạ, những "cánh hoa" đó hợp lại với nhau giống như một đóa hoa Mộng Đàm cực lớn, hoa văn trên những "cánh hoa" đó còn ẩn chứa rất nhiều những phù văn phức tạp, bí ẩn.

"Nếu ta nhìn không lầm, đây là phù văn Mộng Ẩn cực kỳ cao thâm, có thể che đậy khí tức ba động của rất nhiều pháp bảo và pháp trận, nếu phối hợp với Hóa Hoang Thạch lúc trước, thì gần như thần thức không thể dò xét được." Giải Đạo Nhân giải thích.

"Nếu Giải đạo hữu biết nguồn gốc của phù văn này, chắc hẳn đã có phương pháp phá giải?" Đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi vậy, Giải Đạo Nhân từ chối cho ý kiến nói: "Hàn đạo hữu, mời xem những phù văn ở giữa đóa Mộng Đàm này...".

Hàn Lập đưa mắt nhìn lại vị trí đó, chỉ thấy chỗ đó trống rỗng, cơ bản không có cái gì; lông mày hắn cau lại, nhìn về phía Giải Đạo Nhân tỏ vẻ không hiểu.

"Nơi đó vốn là vị trí nhụy của Mộng Đàm Hoa, không hiểu sao lại bị phá hư hầu như không còn, đã không cách nào nhận ra." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, lại cẩn thận quan sát, mới phát hiện đúng là chỗ đó có vết tích bị người phá hư.

"Nếu ngươi đã nhận ra lai lịch phù văn này, dù cho nó có chỗ hỏng chắc cũng không có gì đáng ngại, chúng ta chỉ cần noi theo phương pháp phá giải cũng được, chẳng lẽ phù văn này còn có gì cổ quái sao?" Hàn Lập suy nghĩ một phen, mở miệng nói ra.

"Hàn đạo hữu chắc đã từng nghe đến "Đại Mộng Tam Thiên"? Sở dĩ phù văn này gọi là Mộng Ẩn, chính là bởi vì nó có nhiều chủng loại, lại biến hóa khôn lường. Phù văn ở chỗ trống không này nếu có một chút cải biến thì toàn bộ phương pháp phá trận cũng sẽ khác biệt hoàn toàn, cho dù trong ký ức ta nhận ra nó nhưng cũng không có nghĩa là biết tất cả các phương pháp phá giải, chính là muốn thử từng cách cũng không được." Giải Đạo Nhân lắc đầu nói.

"Nếu nói như vậy thì cũng chỉ có cách lấy lực phá pháp, đem nó hủy đi triệt để". Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi nói.

"Cái này... Hàn đạo hữu ngươi không ngại thử một lần." Ánh mắt Giải Đạo Nhân chớp lên, nói ra.

Thấy thần sắc gã có chút cổ quái như vậy, trong nội tâm hắn liền biết không đơn giản như vậy, những vẫn muốn thử một cái, kim quang quanh thân hắn lóe lên, trực tiếp biến thành một đầu Sơn Nhạc Cự Viên cao hơn mười trượng

Huyền khiếu trên thân hắn sáng lên quang mang, trong miệng quát khẽ một tiếng, một cánh tay nhấc lên nắm thành một nắm đấm cực lớn, đập xuống thạch đài.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ thạch đài chấn động ầm ầm, một mảnh kim quang phóng lên, hóa thành một luồng lốc xoáy, hất ngược ra xung quanh.

Những nơi nó đi qua, cát bay đá chạy, cây cối đổ rạp, lan rộng mấy trăm trượng mới dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, Mộng Ẩn phù văn trên thạch đài cũng bỗng nhiên sáng lên một mảnh kim quang, từng đạo kim sắc phù văn tựa như những dây leo men theo thạch đài lan ra bốn phía, giống như như là mạng nhện tiến vào chỗ rừng sâu.

Hàn Lập đang hóa thân thành cự viên nên tầm mắt nhìn được cực xa, hắn phát hiện cả tòa thành trì bên ngoài khu rừng đều có đạo đạo kim văn sáng lên, đám phù văn chằng chịt kia vậy mà bao trùm toàn bộ bí cảnh, nhìn rực rỡ chói mắt, có phần diễm lệ.

"Căn cứ suy đoán của ta, muốn lấy ngoại lực phá vỡ cấm chế ở đây, ít nhất phải có thực lực Kim tiên trở lên. Ngay bản thân ta dùng một kích toàn lực cũng không thể làm được." Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút nói ra.

Quang mang trên thân Hàn Lập lóe lên, thân hình thu nhỏ lại, trở về hình dáng ban đầu nói: "Nếu có thực lực đó, chỉ sợ cũng không thể làm như thế. Phù văn nơi đây tương liên với toàn bộ không gian bí cảnh này, một khi lấy bạo lực phá huỷ nó, chỉ sợ sẽ làm toàn bộ bí cảnh sụp đổ, đến lúc đó không biết sẽ phát sinh tình huống gì nữa, chúng ta không cách nào biết trước được."

Giải Đạo Nhân gật nhẹ đầu, nói: "Đúng là như thế."

Hàn Lập nhíu mày đi vòng quanh thạch đài một vòng, nhìn thấy kim quang trên đó đã tiêu tán, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, kim quang phía sau nổi lên, Chân Ngôn Bảo Luân cũng xuất hiện theo.

Ánh mắt hắn khẽ chuyển, con mắt kim sắc cực lớn trên Chân Ngôn Bảo Luân cũng chậm rãi chuyển động theo, một đạo kim quang như ngưng thực đánh lên thạch đài.

Theo kim quang rơi xuống, cả tòa thạch đài loé lên quang mang, vết cháy đen ở mặt ngoài lập tức tiêu tán, trở nên sạch sẽ như mới.

Mà trên chỗ trống không kia cũng nổi lên một mảng quang mang lờ mờ,

từng tia, từng sợi phù văn cũng dần dần nổi lên, giống như nhụy hoa nhưng dị thường phức tạp.

Lúc Hàn Lập định xem xét tỉ mĩ phù văn, nhưng quang ảnh chỗ trống không đó lại nhanh chóng rung động kịch liệt, trở nên thập phần bất ổn.

Nhìn một lát, Hàn Lập cảm thấy một hồi hoa mắt, kinh hãi trong lòng, bất đắc dĩ đành phải thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể.

"Như thế nào?" Giải Đạo Nhân hỏi.

"Chỗ không gian này thực sự cổ quái, có rất nhiều vật bình thường, mặc dù có ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc nhưng lại cực kỳ yếu ớt, mỗi lần ta vận dụng Chân Thực Chi Nhãn dò xét đều một phiến mơ hồ, không có tác dụng mấy, thạch đài này cũng không ngoại lệ." Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

"Chân Ngôn Bảo Luân của người không ở trạng thái đỉnh phòng, có lẽ chờ sau khi uy năng của nó khôi phục toàn bộ liền có thể nhìn thấy toàn bộ Mộng Ẩn phù văn này..." Giải Đạo Nhân nghe vậy, suy nghĩ một lát nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, trầm ngâm nói: "Ta trước đây cũng đã nghĩ như ngươi vừa nói. Chỉ có điều như vậy thì cần rất nhiều thời gian, trong khi đó thời gian mở ra bí cảnh Minh Hàn Tiên Phủ này lại có hạn, một khi cửa thông ra Bắc Hàn Tiên Vực đóng lại, lần mở ra tiếp theo cũng không biết là năm tháng nào?"

Trước mắt hắn lo lắng nhất chính là làm cách nào để ra khỏi đây, đường nhiên một khi phát hiện cách ly khai, chắc chắn hắn sẽ không ngại ở lại thêm một thời gian, mấy ngày tiến vào đây hắn cũng không biết cuối cùng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nhưng có lẽ Cừ Linh sẽ không hao phí thời gian đứng đợi hắn đi ra.

"Lấy thân thể tiên nhân như ngươi, thọ nguyên gần như vô hạn thì sao phải lo lắng vấn đề thời gian? Thiên địa nguyên khí nơi đây nồng đậm, không hề thua kém nơi nào Bắc Hàn Tiên Vực, người có thể an tâm bế quan tu luyện, đợi bí cảnh mở ra lần tiếp theo cũng được mà." Giải Đạo Nhân đột nhiên

nói ra.

Nghe Giải Đạo Nhân nói như vậy, ánh mắt Hàn Lập chớp lên, rơi vào trầm tư.

Trước đó hắn trêu chọc quái vật khổng lồ Bắc Hàn Tiên Cung, tình cảnh của hắn vốn cũng không tốt cho lắm. Hiện tại lại bị Cừ Linh ghi hận, cộng thêm tên Phong Thiên Đô làm hắn rùng mình khi trước, ở tại Bắc Hàn Tiên Vực có thể coi như nguy cơ trùng trùng.

Nếu vậy, lưu tại trong bí cảnh này, ngược lại càng thêm an toàn hơn.

"Tuy nói như vậy, nhưng một khi Minh Hàn Tiên Phủ này đóng lại, rốt cuộc trong này xảy ra chuyện gì cũng không nói trước được. Một khi hoàn cảnh chuyển biến xấu, chỉ sợ tình huống còn tệ hơn so với việc đối đầu với Cừ Linh ngoài kia..." Hàn Lập suy đi nghĩ lại, vẫn có chút lo lắng nói.

Điều mà hắn không nói ra, chính là nếu hắn bị nhốt trong bí cảnh này mấy chục vạn năm thì dù có thể không xảy ra việc gì với hắn nhưng ngoại giới sợ rằng sẽ thay đổi đến mức “long trời lở đất”, Kim Đồng hiện đang bị Cừ Linh uy hiếp, họa phúc khó lường, huống hồ còn nhiều người hắn không thể bỏ rơi.

"Bất luận như thế nào, bây giờ cũng chẳng có cách nào rời khỏi chỗ này. Đạo hữu thử khôi phục thần thông của Bảo luân xem sao, có lẽ không cần quá nhiều thời gian liền đủ thấy rõ Mộng Ẩn phù văn này." Giải Đạo Nhân gật nhẹ đầu, nói như thế.

"Bây giờ, cũng chỉ có thể làm như vậy." Hàn Lập gật nhẹ đầu nói ra.

...

Thời gian như thoi đưa, lại qua mấy ngày.

Trung tâm tòa phế thành, đột nhiên xuất hiện một một quảng trường lớn, diện tích chừng mấy trăm trượng, khu vực hạch tâm được lát bằng các phiến đá màu trắng, bên ngoài bị bao trùm bởi bùn đất màu đỏ, bùn đất còn

khá mới, ở trong xen lẫn rất nhiều gạch đá vỡ vụn và những mảnh vỡ cửa sổ, rõ ràng là mới xuất hiện xong.

Mà bên trên quảng trường, rải rác từng cái khe rãnh cực sâu, kết nối với nhau hình thành một toà pháp trận khổng lồ với các phù văn cực kỳ phức tạp.

Pháp trận này tên là "Chu Thiên Tụ Tinh đại trận", là một ghi chú ở nửa sau bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, nó là pháp trận chính có tác dụng phụ trợ cho việc tu luyện công pháp này, “Tụ Tinh pháp trận” khi xưa không thể so sáng được, cho dù là pháp trận cải tiến của Hàn Lập so ra vẫn kém không ít.

Tổng cộng Chu Thiên Tụ Tinh đại trận có chín chín tám mươi mốt cái tinh vị, phân bố đều bốn phía pháp trận, nếu trong đó tất cả đều khảm nạm một viên Thiên Tinh Thạch để phụ trợ người tu luyện thì càng nhanh hấp thu tinh thần lực hơn.

Hàn Lập đoán chừng, nếu ngay ban đầu hắn sử dụng trận này tu luyện, thì thời gian tiến cảnh của Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công ít nhất phải giảm bớt một nửa. Tuy nhiên, cần phải có đủ lượng Thiên Tinh Thạch và thống khổ khi tu luyện ít nhất cũng gia tăng gấp đôi.

------oOo------

Chương 458: Năm trăm năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: kethattinhthu7*

***Biên**: Độc Hành*

Màn đêm buông xuống, giữa bầu trời đêm hiện ra vô số ngôi sao lấp lánh.

Hàn Lập khoanh chân ngồi giữa quảng trường, ngẩng đầu nhìn bầu trời, hai mắt sáng như gương chiếu ra từng tia tinh quang.

Phải mất một năm, Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân mới có thể khôi phục thêm một đoàn, chờ quá trình này hoàn tất mất quá nhiều thời gian.

Hiện tại, Hàn Lập không tìm được lối thoát nên đành phải chậm rãi chờ. Trong thời gian này, hắn dự định tiếp tục tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, mở ra thêm nhiều huyền khiếu, đồng thời thử đột phá cảnh giới, cố gắng đạt tới cấp độ Kim Tiên.

Hắn đưa tay lên, một chùm tinh quang từ trong lòng bàn tay bay ra như thiếu nữ tán hoa, hóa thành mấy chục đạo lưu quang bay xuống vị trí tám mươi mốt ngôi sao.

Những tinh thạch này vừa vào bên trong đại trận, tinh quang lập tức lóe lên, sau đó lan ra thành từng mảnh ánh sao, khiến toàn bộ quảng trường sáng như tuyết.

Cùng lúc đó, Hàn Lập phun ra bảy viên tinh hoàn, chúng quay tít một vòng xung quanh người hắn rồi dừng lại, phân tán lơ lửng giữa bầu trời đêm.

Mặc dù Thất Diệu Tinh Hoàn không phải là một bộ phận của pháp trận, nhưng dù sao cũng là pháp bảo sao trời, đối với việc dẫn tụ lực lượng tinh

quang vẫn rất có ích, tất nhiên Hàn Lập sẽ không bỏ qua.

Hắn bắt thủ quyết, miệng vang lên từng tràng thanh âm. Trên đại trận, hào quang của ánh sao bừng lên, lớn dần rồi từ từ bao phủ toàn bộ quảng trường.

Hai mắt Hàn Lập nhìn lên bầu trời cao, hắn cảm thấy khoảng cách giữa mình và bầu trời đang nhanh chóng thu lại. Những vì sao mới rồi còn rất nhỏ bé, bây giờ mỗi lúc một lớn hơn, ánh sáng của chúng cũng trở nên chói mắt hơn.

Nhìn qua, mỗi một vì sao như là một mặt trời thu nhỏ, cực kỳ chói mắt.

Lúc này, nếu có người khác ở đây, chắc chắn sẽ rất kinh hãi khi phát hiện mắt Hàn Lập không còn tròng đen, toàn bộ con mắt đều biến thành màu trắng, như chứa ánh sao rực rỡ ở trong đó.

Đột nhiên vang lên một tiếng "ầm" thật lớn!

Hào quang ánh sao đột nhiên bừng lên, vô số ánh sao trắng trên bầu trời tụ lại, hóa thành hơn trăm cột ánh sáng trắng bắn xuống, trong nháy mắt phủ kín tòa phế tích.

Khi xuyên qua Thất Diệu Tinh Hoàn, nó hóa thành bảy cột ánh sáng thật lớn.

Giữa tòa thành, pháp trận Chu Thiên Tụ Tinh ở quảng trường rung động kịch liệt, tất cả Thiên Tinh Thạch đều tự sáng lên, chiếu ra cột sáng bắn về phía Hàn Lập đang ở giữa.

Tám mươi mốt cột ánh sáng sao cùng nhau đánh vào người Hàn Lập, phát ra một hồi âm thanh như trống trận.

Hàn Lập nhịn đau rên khẽ một tiếng, cảm thấy xương cốt như muốn vỡ vụn, phát ra thanh âm lốp ba lốp bốp liên tiếp.

Bên ngoài cơ thể, mười tám chỗ huyền khiếu đã ngưng tụ ra lúc trước tách

ra hào quang, hiện ra vòng xoáy nhỏ hấp dẫn ánh sao chiếu vào.

Bên trong chứa đầy tinh thần lực, huyền khiếu của Hàn Lập nổi lên cảm giác sung mãn, như người được ăn no nê nhưng vẫn phải ăn tiếp một bàn đầy thịt cá, mất hết cả vị giác.

Mắt hắn hiện lên vẻ thống khổ, cắn chặt răng, cố gắng để huyền khiếu tiếp tục thôn phệ ánh sao.

Đúng lúc này, pháp trận bên dưới đột ngột rung mạnh, một vòng xoáy từ hư không hiện ra dưới chân, sinh ra một cỗ hấp lực cực mạnh, hút lấy toàn bộ ánh sao trên quảng trường dẫn ngược lên người Hàn Lập.

Trăm cột sáng từ trên bầu trời bắn xuống bị cỗ lực lượng này kéo xé, tất cả liền vặn vẹo, trực tiếp bắn xuyên qua người Hàn Lập.

Chu Thiên Tụ Tinh đại trận vừa rồi như có hơn trăm thác nước cùng đổ vào, tạo thành biển hồ mênh mông, mà Hàn Lập thì như đang điều khiển một chiếc thuyền lá nhỏ lênh đênh trên mặt biển. Chỉ cần hắn không nhanh không chậm là có thể lấy được thứ trong đó, thế nhưng lúc này lại khác.

Trăm cột "thác nước" ánh sao đồng thời đổ vào ẩn chứa tinh thần lực, so với lúc trước mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Sức mạnh của hai cỗ lực lượng tranh chấp nhau diễn ra trên người Hàn Lập.

Bị sự đè ép của cỗ lực lượng này, thân thể Hàn Lập đổ nghiêng về trước, cả người như muốn phủ phục xuống.

Từng tia ánh sao vô cùng nhỏ bé đâm vào từng lỗ chân lông, khiến máu hắn thấm ướt quần áo.

Nhưng ngay tức khắc, máu bị ánh sao làm cho bốc hơi.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, yết hầu vang ra tiếng rên nhè nhẹ, hai tay hắn chụp lên đầu gối, gân xanh trên cánh tay nổi lên, cố gắng đứng thẳng người lên.

Da Hàn Lập bị ánh sao chiếu xuyên suốt, tuy cách một lớp quần áo nhưng mơ hồ có thể thấy mạch máu và xương cốt trên người hắn nổi lên.

Đúng lúc này, đột nhiên Hàn Lập vung tay lên, một đạo quang mang bắn ra, nhanh chóng hóa thành một chiếc bình phong rung động xoay tròn lơ lửng trên đầu hắn.

Bình phong có màu tối mờ, bên trên được khảm rất nhiều viên châu màu lam, nhìn qua giống như bầu trời đêm, chính là khối bình phong mà trước đó hắn lấy được trong cung điện có chứa phần sau bộ công pháp Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Ngay lúc cột sáng sao phóng xuống chạm vào bình phong, tất cả viên châu của bình phong phát ra hào quang óng ánh, một tấm bản đồ tinh không thu nhỏ hiện ra, lóe lên tinh mang rực rỡ.

Cùng lúc đó, toàn bộ bình phong trở nên xuyên suốt, cuối cùng hoàn toàn tan ra, biến thành một lớp màn sáng màu đen bao phủ Hàn Lập.

Ánh sao rơi vào khiến màn sáng nhấp nhô như mặt biển, Hàn Lập được che chở, áp lực quanh thân giảm bớt, không còn đến mức chịu không nổi.

Hắn thở ra một hơi, tay bắt pháp quyết, nhắm hai mắt lại, bắt đầu tập trung toàn bộ vào hấp thu tinh thần lực.

***

Thời gian thấm thoát, năm tháng qua đi.

Ban đêm, Hàn Lập dẫn động ánh sao từ tinh không vào cơ thể, ban ngày thì dùng Thiên Tinh thạch để tu luyện, tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công liên tục, ngày qua ngày, chưa từng gián đoạn.

Trong mấy năm đầu, mỗi một năm, Hàn Lập lại khôi phục được một đoàn Thời gian đạo văn, sau đó tạm ngừng tu luyện, đi đến khu rừng, thử phá giải phù văn mộng ẩn trên thạch đài, kết quả đều không thu được gì.

Sau đó, trong lòng hắn biết rõ Minh Hàn Tiên Phủ bên ngoài đã sớm đóng lại nhưng trong bí cảnh nhỏ này lại không phát sinh biến cố gì nên cũng yên tâm, toàn lực tu luyện, không bao lâu sau đã ngưng luyện ra huyền khiếu thứ mười chín.

Sau khi tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, mặc dù chưa đến mức gọi là thuận buồm xuôi gió nhưng cũng không xảy ra vấn đề gì quá khó khăn. Hàn Lập đắm chìm trong đó, dần không để ý đến thời gian.

Thấm thoát đã qua năm trăm năm.

Vào một đêm, hơn trăm cột sáng sao từ chân trời chiếu xuống, tản ra hào quang sáng như tuyết khiến tòa thành phế tích sáng như ban ngày.

Hàn Lập khoanh chân ngồi giữa quảng trường được cột sáng màu trắng bao phủ, người hắn vô cùng trong suốt, nhìn như ngọc thạch được chạm trổ, không chút tì vết.

Mái tóc dài vốn đen nhánh sau lưng hắn cũng biến thành màu bạc, sáng lóng lánh.

Chỗ vị trí sau lưng ngang eo ngưng tụ ra từng tia ánh sao màu xanh da trời bắt mắt, một huyền khiếu mới vừa mới được mở ra.

Hiện giờ, toàn bộ ba mươi sáu huyền khiếu đã được ngưng ra, rốt cuộc Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công luyện đến đại thành.

Tang, một tiếng nhỏ vang lên.

Bình phong màu đen vẫn luôn bao phủ trên đầu Hàn Lập với tác dụng tiết giảm lực lượng của cột sáng sao đột nhiên vỡ vụn. Trụ sáng sao cũng từ từ phân tán, cuối cùng hóa thành một tầng khói mỏng tan đi.

Tòa thành phế tích tối sầm lại, khôi phục trạng thái ban đầu.

Hàn Lập từ từ mở hai mắt đứng dậy, khắp người bao phủ Chân Cực Chi Mô tỏa ra ánh sáng lung linh ngày càng chân thực.

Hắn siết nhẹ nắm đấm, tai nghe thấy một tràng âm thanh rất nhỏ, lòng bàn tay ngưng tụ ra ánh sáng óng ánh như ẩn chứa một cỗ lực lượng kỳ dị.

Hắn biết, đây là huyền khiếu vừa thành khiến cho tinh thần lực bên trong cơ thể chưa ổn định, không lâu sau sẽ bình thường trở lại.

- Lúc trước phán đoán tu luyện này sẽ tốn không ít thời gian nhưng không ngờ lại lâu như vậy…

Hàn Lập thở dài, lẩm bẩm tự nhủ.

Dứt lời, lông mày hắn hơi nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm phía xa. Đột nhiên, hắn lùi ra sau một bước, đưa quyền đánh lên trời một kích.

"Ầm, ầm", âm thanh chấn động vang lên!

Một luồng cương khí cực mạnh gào thét bắn ra, ngưng tụ thành một luồng cương phong màu trắng phóng lên trời lấy mắt thường có thể nhìn thấy.

Hư không truyền đến từng trận nổ vang, màn đêm như bị cỗ kình khí này đánh cho vỡ nát. Hư không như bị một quyền kia đánh thủng một vùng trống khiến không khí xung quanh rít lên, lao vào lấp chỗ trống.

Luồng cương phong màu trắng kia bay được mấy trăm trượng thì uy lực mới yếu dần, cuối cùng từ từ tiêu tán.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn hư không chấn động không ngừng, mắt hiện lên vẻ hài lòng, chậm rãi thu tay lại.

Một kích vừa rồi hắn chưa dùng toàn lực nhưng xem qua uy lực khí kình thì đã không thua một kích dốc toàn lựa khi mới tu được nửa bộ Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Theo hắn tính toán, nếu lúc này sử dụng toàn lực đánh thạch đài kia, có lẽ không cần đến cấp độ Kim Tiên cũng có thể đánh tan nó, có điều nếu làm vậy thì cả bí cảnh nhỏ này cũng sẽ sụp đổ theo.

Hàn Lập thu pháp quyết lại, ánh sáng xanh trên người tiêu tán và Chân Cực Chi Mô cũng biến mất theo.

Hiện nay, tu vi cảnh giới của hắn đã đến Chân Tiên đỉnh phong, khoảng cách thân thể đến Kim Tiên chỉ còn sót lại vấn đề Tiên khiếu thứ ba mươi sáu chưa được đả thông.

Đã tu luyện ra ba mươi sáu huyền khiếu, muốn ngưng ra tiên khiếu cuối cùng để thành Kim Tiên tất nhiên cũng không việc gì khó. Nhưng mà, điều duy nhất khiến hắn có chút lo lắng là "khiếu suy", tai ương cuối cùng của tam suy.

Kiếp nạn này có muốn cũng không thể tránh, là con dốc hắn phải trèo qua nếu muốn đạt được cấp độ Kim Tiên. Tuy nói tu luyện huyền khiếu và nắm giữ lực lượng pháp tắc có ích lợi đối với vấn đề này, nhưng dù sao cũng chưa tận mắt nhìn thấy, mình cũng không có kinh nghiệm gì, tâm hắn ít nhiều cũng có chút không yên.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn vầng trăng.

Tối nay hắn không định tiếp tục tu luyện, thân hình nhún nhẹ, cả người đột nhiên bay lên, chớp mắt người đã ở trên nóc nhà cao bằng nửa tòa tháp.

Hắn tiếp tục nhìn mặt trăng trên cao, đôi mắt hiện ra một chút suy tư, sau đó chậm rãi nằm xuống cạnh mép nóc nhà, nhắm mắt nghỉ ngơi.

------oOo------

Chương 459: Đệ tam suy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: ngayvantho*

***Biên**: Độc Hành*

Ba ngày sau, lúc mặt trời lên cao.

Lần nữa thân ảnh Hàn Lập lại xuất hiện trên quảng trường.

Lúc này hai con ngươi hắn ẩn hiện thần quang, thanh tịnh dị thường, dù là Tiên linh lực trong đan điền hay thần thức trong thức hải đều ở trạng thái đỉnh phong.

Hắn đảo mắt nhìn chung quanh một lượt, sau đó nhấc tay lên, một luồng kim sắc lôi quang dưới tay áo phóng ra, ngay lập tức thân hình Giải Đạo Nhân xuất hiện cách đó không xa.

Giải Đạo Nhân nhìn đánh giá Hàn Lập một lát, trên mặt hiện ra một chút vui vẻ, hời hợt nói: “Thần thái Hàn đạo hữu trầm tĩnh, tu vi xem ra lại tinh tiến, thật đáng mừng.”

“Đúng vậy, có tiến bộ một chút. Ở chỗ này nhoáng cái đã mấy trăm năm rồi, cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào, hôm nay ta định lần nữa thử đột phá cảnh giới Kim tiên, để xem có cơ hội rời khỏi chỗ này hay không. Chỗ không gian này tuy rằng bị phong bế, nhưng lúc phá cảnh cũng khó trảnh khỏi những nguy hiểm, do vậy làm phiền Giải đạo hữu hộ pháp giúp ta.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Ngươi cứ yên tâm phá cảnh" Giải Đạo Nhân gật đầu nói.

Vừa dứt lời, kim sắc kim quang quanh thân gã sáng ngời, thân hình nhoáng một cái liền dung nhập vào hư không, biết mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập thấy thế, thần sắc có chút buông lỏng, khoanh chân ngồi xuống.

Chỉ thấy hắn lật cổ tay một cái, một đoàn thanh quang rơi ra trước mặt, xuất hiện ba bốn bình bạch ngọc và một hộp ngọc tinh xảo trước người.

Bàn tay hắn khẽ vẫy một cái, một cái bình ngọc trong đó tự động bay tới, một viên đan màu vàng nhạt, to cỡ hạt nhãn từ trong đó bay ra rơi vào lòng bàn tay hắn.

Đan dược này chính là loại mà trước đây hắn luyện chế ra, có tác dụng giúp tu sĩ Chân Tiên Hậu kỳ tăng tiến tu vi, tên Vạn Luân Đan.

Hàn Lập cầm lên bỏ vào miệng phục dụng.

Đan dược vừa nuốt xuống bụng, ngay lập tức bị hòa tan, dược lực hóa thành một cỗ năng lượng chui vào trùng kích toàn bộ kỳ kinh bát mạch trên cơ thể, chỉ có điều so với lần phục dụng đầu tiên thì lần này mức độ trùng kích của cỗ năng lượng này ôn hòa hơn đáng kể.

Cũng bởi loại đan dược này hắn đã phục dụng rất nhiều trước đó, trong cơ thể hắn phần nào đã quen thuộc với dược lực này, sức chịu đựng tự nhiên tăng lên. Mặt khác, bởi vì hắn đã tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công đến cảnh giới đại thành, do vậy thân thể hắn mạnh mẽ hơn không ít, huyết nhục gân cốt đều đã được cường hóa đến một trình độ nhất định, thân thể trước đây khó mà so sánh được.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại một chút, ngón tay điểm liên tiếp, lại có hai khỏa Vạn Luân Đan bay ra, một hơi bị hắn nuốt vào trong bụng.

Ngay sau đó hắn nhắm mắt lại, hai tay bấm quyết, yên lặng tu luyện.

Từng thanh âm ngâm tụng khẩu quyết vang lên, một tầng kim quang nhu hoà nổi lên bên ngoài thân, bao bọc toàn thân hắn lại.

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, bất tri bất giác lại qua hơn mười năm.

Lại nói tiếp, cho dù lúc trước Hàn Lập khổ tu "Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công" năm trăm năm hay là thêm mười năm vừa rồi, mặc dù thời gian có thay đổi thế nào đi chăng nữa thì cái phế thành này vẫn một mực bảo trì bộ dáng lúc trước, so với lúc Hàn Lập mới tiến vào thì không khác bao nhiêu.

Tuy rằng ngày ngày nhật nguyệt đều đặn mọc ở phương đông, lặn về phía tây, gió thổi mây trôi, thế nhưng lại không có bốn mùa luân chuyển, cỏ cây khô héo, những đám rêu phong mọc tùy tiện trong thành cũng bảo trì màu sắc xanh sẫm, cô liêu tịch mịch.

Chỗ biên giới thành trì, Giải Đạo nhân mặc một bộ hoàng bào, đứng trên mái hiên tòa đình viện ba tầng dựng bằng trúc xanh, quần áo trên người bị gió thổi tung bay phần phật, thủy chung ánh mắt gã vẫn nhìn về phía trong thành, tựa như một pho tượng vậy.

"Cuối cùng đã tới..." Lúc này, bỗng nhiên gã mở miệng, chậm rãi nói ra.

Oành!

Lời vừa dứt, từ trung tâm toà thành truyền đến một tiếng vang thật lớn, cả tòa phế thành đều ầm ầm chấn động theo.

Chỉ thấy một đạo cột sáng kim sắc phóng lên trời, bay thẳng lên chín tầng mây.

Không trung quảng trường, tầng tầng mây đen từ bốn phương tám hướng tụ tập tới, tựa như ngàn vạn con ngựa đang lao tới, khí thế cuồn cuộn nổi lên.

Không bao lâu, những đám mây này liền hóa thành một vòng xoáy đường kính khoảng vài chục trượng, cuồn cuộn không ngừng, chính giữa có điện quang không ngừng chớp lóe, trung tâm vòng xoáy phát ra những tiếng gào rú nặng nề, giống như ở đó đang giam giữ những loại dị thú cuồng bạo.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn trong kim sắc cột sáng, quần áo đã bị vỡ vụn từ lúc nào, cơ bắp cuồn cuộn đang được bao phủ một tầng kim quang, tóc xanh bay đầy trời, thoạt nhìn giống như một pho Kim cang hộ pháp của

Phật môn.

Ba mươi lăm Tiên khiếu đã đả thông lúc trước, lúc này tất cả đều nở rộ quang mang rực rỡ, Tiên khiếu thứ ba mươi sáu trước ngực cũng đang ngưng tụ một đạo vòng xoáy kim sắc, chỉ cách một đường nhỏ là triệt để đả thông.

"Uống..."

Đúng lúc này, hai mắt Hàn Lập đang khép chặt thình lình mở ra, trong miệng phát ra một tiếng hét rung trời.

Kim quang chỗ Tiên khiếu thứ ba mươi sáu đại thịnh, vòng xoáy kịch liệt xoay tròn, bằng mắt thường có thể thấy từng sợi nguyên khí của thiên địa chung quanh đang điên cuồng lao tới hướng tiên khiếu đó.

"Vù vù..."

Tiếng thiên địa nguyên khí rót vào tựa như tiếng gió rít vù vù, để củng cố tiên khiếu tựa như đại dương mênh mông đó, thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng bị rút vào trong đó không ngừng, dường như không thể lấp đầy.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, không một chút buông lỏng, hai tay bắt quyết không ngừng, một bên dẫn dắt phương hướng linh khí, một bên khống chế cẩn thận tốc độ thu nạp của tiên khiếu, phòng ngừa trường hợp căn cơ chưa ổn định mà không chống đỡ được.

Ước chừng một canh giờ sau, tốc độ thiên địa linh khí rót vào từ từ chậm lại, quang mang trên tiên khiếu đó càng ngày càng thịnh, hơn nữa dần dần ổn định lại.

Lúc này đầu Hàn Lập đầy mồ hôi, thế nhưng tay vẫn không ngừng bấm niệm pháp quyết, cẩn thận từng chút một, phòng ngừa biến cố bất ngờ xuất hiện ngoài ý muốn.

Trong lúc đó, giữa không trung cao truyền đến một tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Lôi điện do mây đen dồn nén bấy lâu bùng phát, một cột sét màu đen đâm thủng tầng mây giáng xuống đầu Hàn Lập.

Trong nội tâm Hàn Lập cảnh báo, hắn nhấc một tay lên, một nắm đấm được bao bọc bởi một vòng tinh quang mạnh mẽ đánh về phía không trung.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh "

Bảy quyền liên tiếp!

Bảy cái tinh quang quyền ảnh to cỡ mấy trượng nhanh như thiểm điện bay lên không trung, từ trong tách ra từng vòng tinh huy kết nối bảy đạo quyền ảnh cùng một chỗ, ngưng tụ thành một mảnh ngân sắc tinh quang rực rỡ.

Đạo lôi trụ màu đen kịa hạ thẳng tắp xuống, trực tiếp đập vào phía trên ngân sắc tinh quang, phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời.

Ngân sắc tinh quang lập tức chấn động kịch liệt, vô số ngôi sao nứt vỡ ra, toàn bộ ngân quang đều tan rã theo, đặc biệt khu vực trực tiếp hứng lôi trụ thì bị đánh thành một cái động khẩu lớn.

Cùng lúc đó, vòng xoáy mây đen trên không trung truyền đến tiếng nổ càng mạnh, giống như là bị khiêu kích, chọc giận; một hắc sắc lôi trụ thô to gấp đôi cái trước xé rách tầng mây giáng thẳng xuống.

Giải Đạo Nhân đứng phía xa thấy vậy, trong mắt lóe lên kim sắc lôi điện, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Nháy mắt sau, thân ảnh của gã liền xuất hiện ngay giữa Hàn Lập và lôi trụ kia, kim sắc điện quang lượn lờ quanh thân, chợt nâng một tay lên, đánh về phía lôi trụ đang giáng xuống.

Chỉ thấy trên cánh tay gã bỗng nhiên hiện ra một tầng kim sắc điện quang, cả bàn tay bỗng nhiên hóa thành một càng cua kim sắc to lớn, kẹp mạnh về phía hắc sắc lôi trụ.

"Rặc rặc "

Một tiếng sét đánh kinh người vang lên, kim sắc điện quang phóng ra, hắc sắc lôi trụ nứt toác ra làm hai nửa.

Chỗ đứt gãy trực tiếp hóa thành một cái lồng lôi điện, bao phủ toàn bộ Giải Đạo Nhân vào bên trong.

"Không tốt..."

Giải Đạo Nhân bị bao bọc bởi lôi mang, trong miệng truyền ra một tiếng kêu sợ hãi, lần nữa phất tay chộp về phía lồng lôi điện đó.

Nhưng mà, không kịp mất rồi.

Chỉ thấy bên ngoài lồng giam, bốn phía nổi lên ô quang, từng sợi hắc sắc lôi điện to như cánh tay phóng ra, hư không quanh đó chấn động ầm ầm.

Nói thì dài dòng nhưng diễn ra rất nhanh, trong đó có một sợi hắc sắc lôi điện mạnh mẽ đập lên lưng Hàn Lập.

"Ầm ầm ầm "

Một luồng hắc sắc tia lửa phóng tới, lập tức sau lưng Hàn Lập bị cháy đen một mảng.

Lông mày hắn lập tức nhíu lại một cái, vội vàng nhìn vào trước ngực mình.

Chỉ thấy chỗ tiên khiếu khó khăn lắm hắn mới đả thông hiện ra đoàn hắc sắc quang mang rất mảnh, sau đó giống như mạng nhện lan tràn ra, nhuộm hơn phân nửa khiếu huyệt thành một màu đen nhánh.

Nội tâm Hàn Lập rùng mình, đồng tử co rụt lại.

Mặc dù hắn chưa từng trải qua, nhưng một màn trước mắt này rõ ràng là một trong ba suy, “Khiếu suy” vậy mà đến rồi.

Mặc dù Hàn Lập đã sớm đoán trước, nhưng khi sự tình phát sinh chính thức, hắn vẫn cảm thấy thất thần một chút.

Từ xưa đến nay, có vô số tu sĩ kinh tài tuyệt diễm một đường tu tiên, kinh qua biết bao sóng gió, vượt mọi chông gai, tăng thêm nhiều loại cơ duyên tạo hóa, rút cuộc mới từng bước một đột phá bình cảnh, nghịch thiên mà đi, độ kiếp thành tiên, sau đó lại trải qua vô tận năm tháng ma luyện, từ trong vạn tiên đạp bước mà lên, trải qua biết bao hung hiểm mới tu luyện đến Chân Tiên đỉnh phong.

Ngay tại thời khắc đột phá thành Kim tiên – thành tựu vạn tiên chú mục này thì Khiếu suy phủ xuống. Thành tựu khắc khổ tu luyện bấy lâu nay, tại thời khắc này, có khả năng tan thành mây khói.

Nghe đồn rằng, Khiếu suy không thể so sánh với hai suy trước, một khi đã tới thì khí thế vô cùng nhanh chóng, tựa như lửa lan đồng cỏ, chỉ cần một khiếu huyệt bị suy, ngay sau đó sẽ lan tràn ra, rất nhanh xâm nhiễm hơn ba mươi Tiên khiếu mà tu sĩ Chân Tiên vất vả khổ cực tạo ra, dẫn đến toàn bộ mục nát.

Một khi tất cả Tiên khiếu hư, ngay sau đó Chân tiên sẽ gặp Thể suy rồi đến Tiên suy, một thân Tiên linh lực đều tản đi, tất cả những cố gắng tu hành trước đây đều thành phí công, cuối cùng triệt để biến thành phế nhân, cơ hội ngày sau lại tiếp tục tu luyện cũng không có.

Toàn bộ tâm thần Hàn Lập đều tập trung vào chỗ khiếu huyệt kia, nội tâm không khỏi có chút lo lắng, sợ rằng một Tiên khiếu nào đó trên người bị xâm nhiễm thì nó sẽ bị suy theo.

Đây là một loại cảm thụ hết sức kỳ lạ, nếu bản thân không trực tiếp cảm thụ thì sẽ không cách nào cảm thụ nó sâu sắc được.

Giống như bản thân vất vả khổ cực bồi dưỡng ra một đóa hoa sen, nhưng vào thời điểm hoa sen khai nở lại bị người ta đổ xuống một loại độc dược, toàn bộ từ gốc đến ngọn, thậm chí cả những cánh hoa, và đài sen vừa mới khai nở kia cũng bị mục nát.

Ngay lúc hắn định vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc để đối phó thì lại phát hiện sự tình có chút không đúng.

Cái khiếu huyệt bị nhuộm đen một nửa kia rõ ràng nãy giờ vẫn bảo trì tình trạng nửa trắng nửa đen, cũng không lan nhanh như lửa như trong điển tịch miêu tả.

Đây là có chuyện gì?

------oOo------

Chương 460: Lôi trì tẩy Anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tại sao lại không giống với lời đồn?" Hàn Lập thấy vậy, trong lòng căng thẳng, không biết nên mừng hay lo.

Nhưng mà sau khi quan sát cẩn thận, hắn mới phát hiện hắc ti ngay chỗ khiếu huyệt kia có từng điểm bạch quang xuyên suốt, tựa như một chiếc ô toả vầng sáng trắng, ngăn trở những hắc ti kia ra bên ngoài.

"Cái này là... Tinh Thần chi lực!" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, thì thào.

Thì ra vị trí Tiên Khiếu này lại trùng vị trí với một trong ba mươi sáu Huyền Khiếu mà hắn tu luyện ra lúc trước, hắn lại không nghĩ đến Tinh Thần chi lực ẩn chứa trong Huyền Khiếu lại có hiệu quả kỳ diệu chống cự Khiếu Suy.

Vừa thấy thế, ngược lại hắn cảm thấy an tâm hơn một chút, cũng không vội vận dụng thủ đoạn ngăn trở Khiếu Suy, mà trong đầu lại hiện lên một ý tưởng, tiếp tục quan sát quá trình biến hoá Khiếu Suy.

Một màn này nếu để tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường nhìn thấy, chỉ sợ bị tức đến sặc khí, nào có người lại nhẹ nhàng thoải mái đối phó Khiếu Suy chi kiếp như vậy?

Lúc này hắc ti Khiếu Suy và Tinh Thần chi lực trong Huyền Khiếu giống như hai chiến sĩ chiến đấu với nhau, người trước chiếm cứ thiên thời, người sau lại chiếm địa lợi, giằng co tại đó, thoạt nhìn tựa hồ thế lực ngang nhau.

Nhưng Hàn Lập lại phát hiện, bên trong cuộc chiến, hắc ti Khiếu Suy lại chiếm chút ưu thế, đây cũng không phải do lực lượng của nó thật sự mạnh hơn Tinh Thần chi lực, mà bởi vì cho dù là Huyền Khiếu cũng thuộc về phạm vi khiếu huyệt.

Huyền Khiếu có năng lực nhất định, làm cho Tiên Khiếu tăng cường năng lực kháng cự Khiếu Suy chi lực, làm quá trình Khiếu Suy trở nên thập phần chậm chạp, nhưng không cách nào ngăn cản Khiếu Suy phát sinh.

Nói cách khác, Tinh Thần chi lực trong Huyền Khiếu có thể giúp tu sĩ tranh thủ một đoạn thời gian quý giá chống cự đệ Tam Suy, nhưng nếu tu sĩ vẫn không tìm được phương pháp phá giải, cuối cùng khó thoát khỏi vận mệnh Khiếu Suy.

Hàn Lập nhìn một lát, cảm thấy có chút vô vị, hai tay bấm pháp quyết mãnh liệt, kim sắc quang mang sau lưng đột nhiên sáng rõ, Chân Ngôn Bảo Luân gào thét phóng ra, bay lên lơ lửng trước người hắn.

Chỉ thấy ba trăm sáu mươi đoàn Thời Gian Đạo Văn trên Bảo Luân đồng thời sáng lên hào quang hơi mờ, từ đó truyền ra từng trận chấn động Thời Gian pháp tắc mãnh liệt, trên nhãn cầu màu vàng lơ lửng ở trung tâm liền có một đạo kim sắc quang mang phóng ra, rơi ở trên chỗ Tiên Khiếu kia.

Kim quang rơi xuống, lập tức hóa thành một tia sáng màu vàng lấy mắt thường có thể thấy được, lại dây dưa với hắc ti trong Tiên Khiếu, hút kéo những hắc ti này ra bên ngoài giống như nhổ củ cải trắng ra khỏi mặt đất.

Lực lượng hai bên vừa mới tiếp xúc, lập tức Hàn Lập cảm thấy làn da ngay chỗ đó phảng phất như bị người lôi kéo, cũng không giống với dùng dao cắt lấy, mà là cứng rắn xé rách ra, làm hắn nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Một cảm giác đau đớn khó nói nên lời từ chỗ Tiên khiếu đó truyền đến bên trong thức hải của hắn.

Hai tay Hàn Lập vội vàng bấm pháp quyết, một ngón tay chỉ về phía trước, Bảo Luân màu vàng lập tức chuyển động liên tục, hào quang trên Thời Gian

Đạo Văn càng trở nên sáng ngời, mà Chân Thực Chi Nhãn lơ lửng ở chính giữa phóng thích ra hào quang, bỗng nhiên có một đạo tinh ti màu vàng bắn ra.

Đạo tinh ti màu vàng này không phải vật gì khác, chính là đạo Thời gian pháp tắc chi tơ mà hắn tốn trăm cay nghìn đắng mới ngưng tụ ra, ẩn chứa Thời Gian pháp tắc chi lực vô cùng tinh thuần.

Đạo tơ kia bay thẳng tắp đến như một mũi tên, lóe lên bắn vào bên trong chỗ Tiên khiếu kia của Hàn Lập.

Đạo tơ vàng vừa vào khiếu, lập tức nhộn nhạo lên một tầng vầng sáng màu vàng, bao trọn cái khiếu huyệt này vào trong.

Hắc ti trong Tiên khiếu vừa mới tiếp xúc với vầng sáng do sợi tơ pháp tắc chi lực hình thành, liền lập tức tiêu tán ra như băng tuyết gặp phải mặt trời, rất nhanh bị gột rửa sạch sẽ.

Quá trình này nhìn như dài dằng dặc, nhưng thực tế chỉ trong khoảnh khắc.

Hắc ti dừng lại, sau đó triệt để bị tiêu diệt, thiên địa linh khí chung quanh lại lần nữa tuôn trào đến, lần nữa quán chú vào bên trong Tiên Khiếu.

Khiếu Suy chi kiếp làm cho tu sĩ Chân Tiên cảnh hậu kỳ nghe mà biến sắc, nhưng dưới Thời gian pháp tắc chi tơ, là một trong tam đại pháp tắc lại vô thanh vô tức hóa vô hình như vậy.

Điều này làm cho nội tâm Hàn Lập thở dài một hơi, tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Ước chừng sau nửa khắc chuông, rút cuộc Tiên khiếu thứ ba mươi sáu được đả thông.

Một tiếng "Ầm ầm" từ trong cơ thể Hàn Lập truyền ra, ba mươi sáu Tiên Khiếu bên ngoài thân đồng thời sáng ngời, một đạo kim quang chói mắt từ quanh thân phóng lên trời, trực tiếp đâm xuyên vào tầng mây đen kia.

"Cái này... Đây là có chuyện gì? Khiếu Suy chi kiếp lại vượt qua nhanh như vậy, thân thể Huyền Tiên này và Thời Gian pháp tắc lại phối hợp với nhau, thật không ngờ..." Hư không cách đó không xa, Giải Đạo Nhân thấy thế, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, thì thào lẩm bẩm.

Bất quá đã giải trừ nguy cơ, thân hình gã liền lóe lên, lại trở về lầu các thanh trúc chỗ biên giới phế thành.

"Ầm ầm..."

Trên không trung, tiếng sấm không ngừng vang lên,mây đen đầy trời dần dần tiêu tán, lộ ra bên trong cũng không phải tinh không sáng rỡ, mà là một toà lôi trì màu vàng rộng trăm trượng, bên trong lôi điện ngưng tụ thành trạng thái dịch, phản xạ sóng ánh sáng lăn tăn.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn thoáng qua, đưa tay trảo về phía trước, hộp ngọc tinh xảo một mực đặt ở trước người lập tức bay vào trong tay hắn.

Tay hắn vung lên, gỡ vài đạo phù lục phong ấn bên ngoài hộp ngọc ra, "Bã" một tiếng, nắp hộp mở ra.

Sau khi nắp hộp mở ra, một mùi dược hương kỳ dị từ đó phát ra, trong hộp lộ ra một quả đan dược màu vàng to bằng quả long nhãn, chính là quả Kim Hồn Đan mà hắn dùng Nguyên Anh Kim Tiên làm chủ tài luyện chế thành.

Hàn Lập dùng hai ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vân vê viên đan dược, đưa đến trước mắt quan sát một chút, sau đó ngửa đầu phục dụng nó.

Đan dược theo yết hầu chậm rãi trôi xuống, ngay chỗ ngực và bụng hắn lập tức sáng lên một đoàn kim quang nhu hòa, ánh lên cả khuôn mặt hắn phảng phất như thoa lên một tầng sơn vàng.

Một cỗ năng lượng kỳ dị từ chỗ ngực và bụng hắn sinh ra, nhưng lại không đi xuống đan điền mà xông thẳng lên, thoáng cái tràn vào thức hải, dung hợp cùng với thần hồn của hắn.

Hàn Lập cảm thấy tâm thần đau đớn một hồi, tiếp theo toàn thân đều trở

nên vô cùng thanh tỉnh, trong tích tắc ngũ giác của hắn đột nhiên tăng lên tới một loại cảnh giới linh hoạt kỳ ảo.

Thế giới trước mắt vẫn là thế giới trước kia, nhưng tựa hồ đã không phải là thế giới cũ nữa.

Hai mắt hắn có thể thấy dấu vết Linh lục lưu động trong hư không, hai tai có thể nghe thanh âm hạt bụi va chạm trong không khí, lỗ chân lông phảng phất triệt để mở ra, có thể cảm nhận được chấn động mỗi khi đám gió bay nhẹ qua.

Thậm chí không cần vận dụng thần thức dò xét hắn vẫn có thể phát giác được mỗi một tia biến hoá phát sinh trong mỗi góc nhỏ Bí Cảnh này, cũng lắng nghe được một tia chuyển động yếu ớt hạch tâm trong cơ thể Giải Đạo Nhân.

Đúng lúc này, lỗ tai của hắn bỗng nhiên động đậy thoáng một chút, tựa hồ đã nghe được thanh âm đặc biệt gì đó ở thạch đài dường như muốn bỏ đi trong lâm viên kia, chỗ đó tựa hồ có đồ vật gì đó?

Ngay lúc Hàn Lập muốn thám thính thêm một chút thì cảnh giới ngắn ngủi này lại biến mất, ngũ giác hắn lại lần nữa khôi phục bình thường, mà thần hồn của hắn lại càng thêm ngưng thực.

Tâm thần Hàn Lập lập tức thu lại, không phân tâm nữa, hắn biết rõ thành tựu Kim Tiên phía trước còn một đạo quan ải cuối cùng nữa.

Hắn hít sâu một hơi, tay vỗ lên đỉnh đầu, Thiên Linh Cái bỗng nhiên hiện ra một tiểu nhân bao phủ trong kim quang lớn vài tấc, kim quang quanh thân ngưng thực, diện mạo giống Hàn Lập như đúc, đương nhiên chính là Nguyên Anh của hắn.

Sau khi Nguyên Anh ly thể, nó lượn quanh nhục thân một vòng rồi phóng lên trời, đâm vào trong toà lôi trì màu vàng kia.

Sở dĩ Nguyên Anh Kim Tiên rất khó giết chết, khác biệt một trời một vực với cảnh giới Chân Tiên cảnh, nguyên nhân chính là Chân Tiên bước vào

Kim Tiên, bầu trời sẽ có cửu thiên Lôi Trì xuất hiện, chỉ cần Nguyên Anh Chân Tiên Ở trong lôi trì, chịu đựng được Lôi Trì Kim Dịch tẩy lễ, phẩm chất liền phát sinh tăng vọt về chất.

Chỉ thấy Nguyên Anh Hàn Lập vừa vào trong Lôi Trì, cả Lôi Trì liền sôi trào lên, giống như nhỏ nước vào chảo dầu làm nó văng tung toé.

Lôi Trì Kim Dịch tinh thuần kích động lên, như kinh đào hải lãng phóng đến tiểu nhân Nguyên Anh Hàn Lập. Hai tay Nguyên Anh bấm một cái pháp quyết, khoanh chân ngồi xuống trên bề mặt Lôi Trì.

Thân ảnh nó theo mặt nước kim dịch nhấp nhô bất định, thân hình lại không nhúc nhích tí nào, tùy ý để điện mang màu vàng không ngừng đánh lên trên người mình.

"Ầm ầm "

Từng sợi tia điện màu vàng dày đặc như một kiện xiêm y tơ vàng mang trên người kim sắc tiểu nhân, va chạm với kim quang trên thân Nguyên Anh, lóe ra tia sáng chói mắt.

Bản thể Hàn Lập khoanh chân ngồi, bảo trì nguyên bản tư thái như trước, hai mắt nhắm chặt, lông mày khẩn trương, khuôn mặt lộ vẻ thống khổ.

Giờ phút này, bên trong thức hải hắn, đồng dạng cũng là một trận mưa to gió lớn, sóng to khủng bố.

Từng đạo tia chớp màu vàng làm cho người thấy đẹp mắt chớp động hỗn loạn, hầu như lấp đầy toàn bộ thức hải hắn, mỗi một lần nổ vang lại giống như trực tiếp bổ vào thần hồn của hắn.

Mỗi một lần điện mang đập nện vào Nguyên Anh trong lôi trì, hắn đều cảm giác rõ ràng, loại đau đớn thần hồn này, thậm chí còn khó chịu đựng hơn so với lột da nghiền cốt.

Đối với việc Luyện Anh trong Lôi Trì, Hàn Lập biết cũng không nhiều, vốn còn tính sau khi chấm dứt hành trình Tiên Phủ này, hảo hảo tìm Hô Ngôn

đạo nhân lĩnh giáo một phen, kết quả lại đần độn u mê bị nhốt ở nơi này, hiện tại liền phá cảnh.

Trên thực tế, đối với tu sĩ Chân Tiên, đả thông ba mươi sáu Tiên Khiếu, bất quá là một chân bước vào cánh cửa Kim Tiên mà thôi, chân còn lại vượt qua hay không, phải nhìn xem kết quả Luyện Anh trong Lôi Trì như thế nào.

Việc Luyện Anh, vừa nhìn thiên ý, lại vừa dựa vào bản thân.

Một khi Nguyên Anh tiến vào Lôi Trì, chẳng khác nào tiến nhập một toà lao tù lôi đình. Lôi đình mở ra toàn bộ dựa vào thiên ý, có người thời gian ngắn thì nửa ngày sẽ chấm dứt, mà thời gian dài thì đến mấy ngày.

Mà thường thời gian rèn luyện càng dài, phẩm chất Nhuyên Anh tăng lên lại càng lớn, nhưng đồng thời, khả năng Nguyên Anh chịu đựng không được sụp đổ lại càng lớn.

Người với người vốn tồn tại khác biệt, có người thần hồn yếu ớt, Nguyên Anh không vững chắc, tùy tiện tiến vào Lôi Trì, không khác tự tìm đường chết, căn bản không thể sống qua Cửu thiên Lôi đình trong Lôi Trì Kim Dịch thuần tuý nhất, cuối cùng sẽ rơi vào kết quả Anh hủy nhân vong.

Hàn Lập không giống vậy, Nguyên Anh của hắn mạnh hơn không ít so với Chân Tiên bình thường, lại tu luyện Luyện Thần Thuật đến tầng thứ tư, tuy còn chưa hoàn toàn tu thành, nhưng thần hồn còn muốn vững chắc hơn so với rất nhiều Kim Tiên, thêm nữa lại phục dụng Kim Hồn Đan, cho nên ứng phó Luyện Anh trong Lôi Trì, ưu thế càng thêm rõ ràng.

Chẳng qua không biết hắn luyện lần này, Lôi Trì sẽ kéo dài trong bao lâu?

Giải Đạo Nhân đứng từ xa nhìn một màn này, ánh mắt trống rỗng, thần sắc bình tĩnh, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

------oOo------

Chương 461: Pháp tắc chi áo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: GinNguyen

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Suốt thời gian Nguyên Anh ở trong lôi trì, Hàn Lập cảm thấy mỗi một khắc trôi qua đều cực kỳ thống khổ, bảy ngày trôi qua lại cảm giác như qua bảy mươi năm vậy.

Vào một đêm, giữa không trung truyền đến một tiếng sét.

Một đạo kim sắc lôi quang tựa như dãi ngân hà cắt ngang chân trời, làm cả màn đêm rực sáng như ban ngày.

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, đạo lôi quang kia cũng dần tối lại, tòa lôi trì màu vàng cũng tan dần theo, triệt để biến mất trên vòm trời.

Một Nguyên Anh bé nhỏ cao khoảng ba bốn tấc từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, ngũ quan bình thường, nét mặt tươi cười, toàn thân tỏa ra kim sắc quang mang chói mắt, nhìn từ xa như một mặt trời màu vàng nho nhỏ.

Chỉ thấy Nguyên Anh kia chậm rãi rơi vào đỉnh đầu Hàn Lập, nhìn quanh một chút, lại duỗi lưng một cái, tiến nhập vào đầu Hàn Lập.

Hàn Lập vốn một mực khoanh chân nhắm mắt, lúc này bỗng nhiên mở hai mắt ra, hai đạo kim quang giống như thực chất từ trong mắt bắn ra, ly thể đến ba thước, thoạt nhìn hơi có chút cổ quái buồn cười.

Bất quá tình huống cũng không kéo dài lâu, mí mắt hắn chớp vài cái, kim quang kia dần dần thu liễm, cuối cùng triệt để chui vào đáy mắt biến mất

không thấy gì nữa, tinh quang trong mắt lại càng thêm ngưng thực rõ ràng.

Tâm hắn vừa động, quanh thân tỏa ra kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra sau lưng, lóe lên bay đến trước người, treo lơ lửng giữa không trung, quay tròn không thôi.

Chỉ thấy phía trên ánh sáng rung động, Thời gian đạo văn lập loè bất định, ba trăm sáu mươi đoàn đạo văn đều đã khôi phục, mà trên Bảo Luân còn có ba sợi tinh ti màu vàng quấn quanh, đúng là sợi tơ Thời gian pháp tắc.

Hàn Lập nhìn ba sợi tinh ti màu vàng này, đầu lông mày nhảy lên, lộ ra vẻ vui mừng.

Có lẽ do trước đây ăn vào Kim Hồn Đan, thần hồn sinh ra một sát na biến hóa, bản thân có một loại cảm giác thập phần huyền diệu đối với không gian nhỏ này, cảm giác rất khó nói rõ, trong lúc mơ hồ lại hiểu ra một tia lực lượng Thời gian pháp tắc.

Lúc ấy, hắn cảm thấy sợi tơ Thời gian pháp tắc trong cơ thể rục rịch, nhưng bởi vì sắp tiến giai Kim Tiên cảnh, hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

Kết quả là qua mấy ngày đắm chìm trong Lôi Trì tẩy Anh, có thể nói sống một ngày bằng một năm, nhưng loại cảm giác kỳ diệu với không gian này lại hiện ra, thời gian chi lực trong cơ thể cũng theo đó mà sinh ra một tia biến hóa vi diệu, bất tri bất giác lại lần nữa ngưng tụ ra thêm hai sợi tơ Thời gian pháp tắc.

Phải biết rằng, trước đây vì ngưng tụ ra sợi tơ Thời gian pháp tắc thứ nhất, hắn đã rất nhọc lòng thử hết thảy các phương pháp có thể, thậm chí lấy thân mạo hiểm trực tiếp nuốt lục dịch trong Chưởng Thiên Bình, nhưng đều không có hiệu quả. Cuối cùng phải thông qua luyện chế Đạo Đan thời gian mới được như ý nguyện. Hôm nay một lần lại ngưng tụ ra hai sợi, sự kinh hỉ trong lòng hắn có thể hiểu được.

Giờ phút này, hắn muốn lần nữa tái hiện lại trạng thái kia, nhưng bất luận thế nào cũng không làm được.

Cái này gọi là tạo hóa trêu người a.

Hàn Lập khẽ thở dài, một ngón tay vẽ ra, ba sợi tinh ti lập tức như linh xà từ trên Bảo Luân bay vụt đến, quấn quanh trên đầu ngón tay hắn.

Hắn đưa thần thức vào trong đó, lập tức cảm nhận được từng cỗ Thời gian pháp tắc mãnh liệt truyền đến.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên Chân Ngôn Bảo Luân tỏa ra một mảnh hào quang chói mắt.

Một đạo lục mang từ trong ngực hắn bỗng nhiên sáng lên, bình nhỏ màu xanh sẫm không bị khống chế bắn ra, lơ lửng giữa không trung, hào quang mãnh liệt, hóa thành một đoàn lục sắc kiêu dương.

Hai thứ này hô ứng lẫn nhau, đồng thời tản ra lớp lớp chấn động cường đại.

Chỉ nghe "vèo" một tiếng, ba sợi tinh ti thời gian đang quấn trên tay hắn nhao nhao bay ra, như mũi tên bắn nhanh chui vào tiểu bình màu xanh sẫm, lóe lên rồi biến mất.

Một tiếng trầm đục vang lên, linh văn mặt ngoài Chưởng Thiên Bình chớp động, lục quang nở rộ trở nên lóa mắt, hình thể cũng nhanh chóng lớn lên, rất nhanh hóa thành một vòng phỉ thuý to như cối xay.

Vô số lục sắc phù văn trên vách bình bay ra, một đám mây lục sắc ngưng tụ trong thân bình, tạo thành một vòng xoáy cuồn cuộn kịch liệt.

"Oanh long long"

Từng đợt chấn động khí tức đặc thù không ngừng truyền ra, lục vân trong Chưởng Thiên Bình hóa thành một đạo lục quang lớn, trực tiếp xé rách hư không, ngưng tụ ra một mặt Tinh Bích kỳ dị giống như lần trước.

"Lại tới nữa..."

Hàn Lập nhìn Tinh Bích dần dần hiện ra giữa đoàn lục vân, trong lòng khẽ

động, miệng thì thào một câu.

Vừa dứt lời, vòng xoáy đã lớn lên như một căn phòng, một cỗ hấp lực khổng lồ kỳ lạ đột nhiên từ trong đó sinh ra, bao phủ cả người hắn vào.

Lập tức lực lượng thần hồn thoát khỏi thân thể hắn, lóe lên tiến vào bên trong vòng xoáy.

Hàn Lập cảm thấy trong đầu đau nhức một hồi, rất nhanh hai mắt tối lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

Trong lúc hốt hoảng, tai của hắn nghe từng trận âm thanh nổ vang, kèm theo tiếng gió gào thét mãnh liệt.

Hắn cả kinh, vội vàng mở mắt ra.

Nhìn chung quanh, hắn phát hiện thân mình đang ở giữa không trung vạn trượng, đang cấp tốc phi độn về phía trước, sau lưng không ngừng truyền đến tiếng nổ vang kịch liệt.

Đã một lần trải qua thần hồn xuyên không, lần này Hàn Lập cũng không quá mức kinh hoảng, hắn không có ngừng phi độn, cúi đầu nhìn xuống thân mình.

Vừa nhìn qua, hắn nhịn không được khẽ giật mình, làm cho thân hình đang phi độn cũng run lên kịch liệt.

Kim quang trên người hắn mịt mờ, thoạt nhìn như đúc từ vàng, bất quá cánh tay lại thô ngắn, trước ngực còn ôm một vòng tay trữ vật xanh biếc, nào giống như một tu sĩ, rõ ràng là một Nguyên Anh đang liều mạng chạy trốn.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, trong lòng đắng ngắt, Lăng Vân Tử lần trước tốt xấu cũng là một người sắp chết, lần này lại là một Nguyên Anh trốn chạy trối chết.

Bất quá tuy là Nguyên Anh, nhưng thực lực Nguyên Anh này mạnh hơn

nhiều so với Lăng Vân Tử.

Tâm Hàn Lập vừa động, muốn thử nhớ lại ký ức của Nguyên Anh này, lập tức trong óc như có tiếng sấm sét nổ vang vù vù không thôi.

Một đoạn trí nhớ không trọn vẹn và tâm tình phức tạp dũng mãnh truyền vào trong đầu hắn.

Trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng thở nhẹ, thân thể không khỏi suy sụp rơi xuống dưới.

Cũng may cảm giác này chỉ thoáng qua trong chốc lát, hắn nhanh chóng ổn định thân hình, nhưng cũng dừng bước, không tiếp tục trốn chạy nữa.

Thần sắc hắn cổ quái, di động thân thể, quay người nhìn lại phía xa sau lưng.

Chỉ thấy trong vùng hư không đó, từng màn sáng hình tròn màu sắc khác nhau, bao phủ mảng lớn trời đất, từ trong truyền ra trận trận chấn động làm tim Hàn Lập đập nhanh không thôi, dù cách xa như vậy hắn vẫn nghe rõ ràng.

Đó là hơn mười loại, thậm chí là gần trăm loại Linh vực cường đại, tản mát ra chấn động lực lượng pháp tắc mãnh liệt, hoàn toàn khác với những Linh Vực mà hắn đã từng thấy trước đó, xen kẽ hoặc bao trùm lẫn nhau, hoặc xông tới với nhau, bộc phát ra từng đợt chấn động động trời.

"Nơi đây đúng là Minh Hàn Tiên Cung..." Hàn Lập nhìn mảnh trời bị xé nứt và đại địa bị tàn phá, thì thào lẩm bẩm.

Giờ phút này, hắn đã biết rõ bản thân đang sống nhờ thân phận Nguyên Anh này, tên là Kim Hải, là một gã Kim Tiên, đệ tử Vô Sinh Kiếm Tông, mới vừa chạy trốn từ trong tông ra.

Hàn Lập lấy được một đoạn trí nhớ ngắn rất hỗn loạn của gã, phần lớn đều là một ít hình ảnh giao chiến vô cùng thê thảm, tựa hồ gần đây đã phát sinh biến cố nào đó.

Phí hết một đoạn thời gian suy nghĩ, Hàn Lập mới sắp xếp, lấy ra từ đó một chút suy đoán mơ hồ.

Chẳng biết tại sao, hai ngày trước thế lực Luân Hồi Điện đột nhiên tấn công Minh Hàn Tiên Cung. Tuy Tiên Cung đã sớm phòng bị, nhưng vẫn không thể chống cự, bị đánh vào tận bên trong Tiên Phủ.

Vô Sinh Kiếm Tông với tư cách là thế lực phụ thuộc Tiên Cung, tự nhiên phải liều chết chống cự bảo vệ Tiên Cung. Vốn định liều mạng dùng căn cơ của tông môn, phát động kiếm hải đại trận làm địch quân trọng thương. Kết quả vào lúc phát động đại trận, lại bị một gã đại năng tu vi Thái Ất Ngọc Tiên cảnh của địch quân phóng thích Linh Vực, khốn trụ toàn bộ tông môn.

Ở trong Linh Vực kia tràn ngập một loại lực lượng pháp tắc khó hiểu, lại có thể áp đảo kiếm khí tràn đầy kiếm hải, kiếm trận kia không cách nào phát động, cuối cùng dẫn đến kiếm trận mất đi hiệu lực.

Đệ tử Vô Sinh Kiếm Tông đành phải kết trận chạy ra khỏi Linh vực Ngọc Tiên, sau đó lại tao ngộ tu sĩ Tiên Cung đại chiến với tu sĩ Luân Hồi Điện. Các sư huynh đệ của Kim Hải từng người một vẫn lạc, có người Nguyên Anh chạy thoát, có người thần hình câu diệt.

Trong lúc vô tình gã xâm nhập vào Linh vực một gã tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong, một thân kiếm ý không thể hiện hết được, cuối cùng lọt vào giáp công chết ngay tại chỗ. Trong một khắc cuối cùng, gã vận dụng bí pháp phát nổ bổn mạng phi kiếm, mới giúp Nguyên Anh chạy trốn ra ngoài.

Nhưng dù như thế, Nguyên Anh của gã cũng bị trọng thương, nếu không phải thần thức Hàn Lập nhập chủ, giờ phút này chỉ sợ đã triệt để tiên tán giữa thiên địa rồi.

Vì sao Luân Hồi Điện tấn công Minh Hàn Tiên Cung? Chẳng lẽ Minh Hàn Tiên Cung thất lạc có quan hệ với việc này? Trong lòng Hàn Lập hiện ra vài điểm hồ nghi.

Hắn do dự một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trái phía trước.

Chỉ thấy ở chỗ đó lơ lửng một cái vòng kim quang mơ hồ nhàn nhạt, đúng là Chân Ngôn Bảo Luân của hắn.

Thời gian đạo văn phía trên lóe ra hào quang mơ hồ, trong đó lại có hơn mười đoàn hào quang đã phai nhạt.

Hàn Lập không khỏi "Ồ" nhẹ một tiếng, cảm giác có chút kỳ quái.

Dựa theo tình huống lần trước, giờ phút này thời gian đã qua ít nhất ba mươi hô hấp, lẽ ra phải nhạt đi ba mươi đạo văn mới đúng, làm sao chỉ có hơn mười đoàn mất đi ánh sáng?

"Chẳng lẽ là..." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nhìn chằm chằm vào Chân Ngôn Bảo Luân, quan sát không hề chớp mắt.

Sau một lát, lông mày hắn giãn ra, trên mặt lộ ra nét vui mừng.

Hắn thình lình phát hiện, hôm nay mỗi một đoàn Thời gian đạo văn tựa hồ dài hơn trước, mỗi đạo dài ước chừng được ba hơi thở.

Có lẽ việc này có quan hệ với việc hôm nay hắn đã có ba sợi tơ Thời gian pháp tắc?

Nếu thực sự là thế, mỗi một sợi tơ Thời gian pháp tắc có thể khiến cho Thời gian đạo văn tăng khả năng kéo dài thời gian, làm cho thời gian trên Chân Ngôn Bảo Luân theo đó mà tăng nhiều. Cùng với việc ngưng tụ sợi tơ Thời gian pháp tắc càng nhiều, thì thời gian duy trì có thể càng kéo dài hơn.

Cũng không biết, khi sợi tơ Thời gian pháp tắc gia tăng đến trình độ nhất định, thời điểm thần hồn xuyên không, có khiến hắn phải biến hóa nữa không?

------oOo------

Chương 462: Rung động

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mị Nguyệt*

***Biên**: Độc Hành*

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thân hình chuyển một cái, không hề chạy trốn nữa, ngược lại vội quay về hướng Tiên Cung.

Nếu còn thời gian, hắn dĩ nhiên không muốn lãng phí, nhân lúc này xác nhận một ít chuyện.

Thứ nhất là muốn xem rốt cuộc Minh Hàn Tiên Cung đã phát sinh chuyện gì, dù sao bản thể của hắn ở trong di tích Minh Hàn Tiên Cung này, không biết có thuận lợi thoát khốn hay không.

Thứ hai là muốn biết rõ tại sao Luân Hồi Điện lại tấn công Tiên Cung quy mô như vậy, kể ra hắn cũng là Luân Hồi chi tử, cũng không muốn hồ đồ, ngu ngốc bị người khác xem như pháo hôi.

Thứ ba là hắn muốn quan sát những Linh Vực muôn hình muôn vẻ kia ở khoảng cách gần.

Kì thực đối với Linh Vực, trên thực tế hắn đã tiếp xúc qua từ hồi còn ở Linh giới, có điều khi đó Bảo Hoa vận dụng Huyền Thiên Linh Vực, cùng lắm được xem là mượn nhờ pháp bảo để phóng thích Linh Vực mà thôi.

Sau khi đến Tiên Giới, Hàn Lập đã từng tìm tòi xem qua các tài liệu về Linh Vực, chỉ là cơ hội tận mắt nhìn thấy Linh Vực chính thức quá ít. Hôm nay có cơ hội tự mình cảm thụ, hắn đương nhiên không muốn bỏ qua.

Nguyên Anh của hắn vốn dĩ không phải hạng xoàng, sau khi thần thức Hàn Lập xông vào, tốc độ phi độn lại tăng lên mấy lần.

Không bao lâu, hắn đã chạy tới gần chiến trường bên này.

Ngẩng đầu nhìn lại, Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đã tắt đi gần phân nửa.

Không xa trước mặt hắn, một màn sáng màu vàng đất bao phủ đầy trời, chưa tiến vào trong đã có thể cảm nhận được khí tức thổ thuộc tính nồng đậm truyền đến.

Xuyên qua màn sáng, Hàn Lập có thể thấy rõ phần kiến trúc, cây cối ở trong màn sáng này, đều bị một cỗ cự lực ép đến mức sụp đổ nứt toác.

Từ một chỗ rất xa còn có thể mơ hồ nhìn thấy một ít tu sĩ, quanh người lóe lên đủ các loại quang mang, ra sức chống đỡ lại phần áp lực này, nhưng lại bị áp chế một cách dễ dàng, ngay cả phi hành trên không cũng không xong, hầu như chậm chạp bay cao mấy trượng sát mặt đất.

Ở một chỗ khác trong màn sáng, một phiến Linh Vực màu bạc va chạm với nó, từ đó lóe lên vô số quang mang sáng như tuyết, giống như có vô số kiếm khí giăng khắp nơi, cắt phá hư không thành từng mảnh nhỏ, trở thành một vùng hỗn loạn.

Chỗ xa hơn nữa thì Linh Vực lại thêm sáng ngời, phạm vi lại càng lớn thêm không ít, uy thế của nó hết thảy đều không giống nhau.

Hàn Lập nhìn thấy âm thầm líu lưỡi, đang do dự không biết có nên mạo hiểm tiến vào trong không, chợt nghe thấy âm thanh phảng phất như tiếng sấm trầm thấp truyền tới từ chỗ cực xa.

Một đạo sóng âm chấn động như thực chất không chút trở ngại đâm thẳng vào trong thức hải của hắn, như một thanh cự nhận khổng lồ muốn xé thức hải của hắn ra, trùng trùng điệp điệp bổ xuống.

Lập tức thức hải Hàn Lập nhấc lên một mảnh sóng lớn kinh hoàng, thần thức như muốn vỡ tan ra, rốt cuộc không khống chế được thân thể rơi xuống dưới.

Nhưng lúc này Luyện Thần Thuật trong thức hải âm thầm vận chuyển, một tầng ô quang trong nháy mắt lan ra, bảo vệ thức hải hắn.

Khi sắp rơi xuống phía dưới thì trong nháy mắt thần thức Hàn Lập lại được củng cố, hắn hết sức kinh hãi khống chế thân thể Nguyên Anh, một lần nữa bay vút vào không trung.

Hắn quay đầu lại nhìn về chiến trường phía xa, chỉ thấy toàn bộ vùng Linh Vực ấy, mười phần thì đã tan vỡ bảy tám phần, không biết là bị âm thanh vừa rồi trực tiếp phá vỡ, hay là thần thức người phóng thích Linh Vực tan vỡ, Linh vực tự động tan rã.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi liên tục, thân hình chuyển một cái, cấp tốc chạy trốn về phía xa.

Lực lượng ẩn chứa trong âm thanh trầm thấp lúc nãy, Hàn Lập tuyệt không xa lạ gì, đó là lực lượng của Luyện Thần Thuật, âm thanh này giống như phiên bản Kinh Thần Thứ được gia cường, uy lực đâu chỉ tăng thêm gấp trăm lần?

Hàn Lập không chắc nếu mình tiếp tục ở lại nơi đó, nếu người nọ lại phóng thích một lần như vậy nữa, thậm chí là công kích thần hồn mạnh hơn nữa, thần hồn của mình có bị hao tổn hay không?

Sau khi bay vút một hơi ra mười mấy vạn dặm, Hàn Lập không định dừng lại, tiếp tục bay đến một vùng hải vực cách xa nữa, lúc này tốc độ mới chậm lại mấy phần.

Hắn giương mắt liếc nhìn hải vực xung quanh, liền thấy trên hải vực vắng vẻ cách đó không xa, ở phía dưới có một hòn đảo cao tầm mấy trăm trượng, hình dáng hẹp dài như lá liễu, thảm thực vật phía trên thưa thớt, khắp nơi trên mặt đất đều lộ ra nham thạch màu xám trắng.

"Đây không phải là...hòn đảo của Hàn Tinh tộc sao? Chẳng lẽ đây chính là Hắc Phong hải vực?" Hàn Lập kinh ngạc một hồi.

Cũng không biết tại sao, bản thân lại chạy đến Hắc Phong hải vực.

Đúng lúc này, trong óc hắn bỗng mê man một hồi, những đoạn ngắn ký ức không được đầy đủ trọn vẹn kia lại lần nữa hiển hiện ra.

Chỉ là phần kí ức này lại không liên quan tới trận đại chiến kia, mà thuộc về một tàng bảo đồ.

Trước khi xảy ra biến cố này, có lẽ Kim Hải đã hẹn với ai đó, phải rời sư môn đi tới một nơi của Tiên Vực để tìm kiếm bảo vật, tiếc rằng chưa kịp đi đã gặp biến cố.

Có vẻ tàng bảo đồ này rất bất phàm, nên gã có chút lo lắng lẫn tiếc nuối sâu sắc, đây hẳn là lý do mà phần kí ức này lại hiện ra trong đầu Hàn Lập lúc này.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần thức đi vào vòng tay trữ vật tra xét.

Cũng không rõ vị tu sĩ Kim Hải này, có phải vì chuẩn bị đi xa hay không, hay bởi vì biến cố tông môn, mà vòng tay trữ vật cất giấu đồ thập phần phong phú, không chỉ đại lượng Tiên nguyên thạch, mà pháp bảo, đan dược lẫn sách cổ cũng không hề thiếu

Những loại pháp bảo đan dược này, Hàn Lập cũng không rõ lắm, nhưng mấy bản cổ tịch này hắn lại biết rõ.

Trong trí nhớ Kim Hải, gã quý mấy cuốn sách cổ này như mạng, những ghi chép trong đấy không chỗ nào không phải là kiếm thuật tinh diệu mà Vô Sinh Kiếm Tông truyền thừa cùng các loại kiếm trận biến hóa.

Chỉ là Hàn Lập biết rõ mình duy trì trạng thái này không được bao lâu nữa, không thì hắn rất muốn tu luyện một phen, dù sao kiếm đạo của Vô Sinh Kiếm Tông rất có tiếng tăm, kiếm thuật cất giấu trong này thử hỏi người dùng kiếm trong thiên hạ ai lại không muốn tu luyện chứ?

Trong những vật phẩm này, Hàn Lập tìm được một khối tơ lụa kì lạ, sờ tới sờ lui một mảnh lạnh buốt, phía trên mơ hồ có thất sắc lưu quang chớp

động, nhìn qua liền biết không phải vật phàm.

Nhưng khi hắn xem xét tỉ mĩ đường vân phía trên, lại phát hiện hào quang lập lòe bất định, cái gì cũng không thấy rõ, đương nhiên không thể nhìn ra địa đồ tuyến đường nào hết.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, Chân Ngôn Bảo Luân treo ở trên không nhẹ nhàng chuyển một cái, lập tức Chân Thực Chi Nhãn phát ra quang mang, rơi xuống tấm tơ lụa này.

Thế nhưng, theo chuyển động của Chân Thực Chi Nhãn, tốc độ tiêu hao của Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân lại càng nhanh hơn.

Khi hạ xuống, cũng chỉ còn rải rác hơn mười đoàn.

Chỉ thấy hào quang bảy màu kia nhộn nhạo một hồi, như thủy mặc từ chỗ trung tâm lan rộng ra với tốc độ chóng mặt, lập tức phía trên hiện lên một bản địa đồ có màu sắc rực rỡ hết sức phức tạp.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm hình ảnh, cẩn thận quét từng chi tiết của địa đồ, khắc sâu vào trong đầu mình.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua mấy đoàn đạo văn còn sáng trên Chân Ngôn Bảo Luân, thu địa đồ vào trong vòng tay trữ vật, bay thẳng xuống hải vực gần hòn đảo bạch sắc kia, thân hình như khối thiên thạch nhỏ nhập vào mặt biển.

Lúc thân thể nhanh chóng lặn xuống, trong nước biển tĩnh mịch kéo lê một đường thủy tuyến trắng như tuyết, thẳng tắp chạy về phía đáy biển.

Chân Ngôn Bảo Luân treo trên đỉnh đầu, từng đoàn tiếp từng đoàn lụi tắt.

Lúc còn sót lại năm đoàn, tiểu nhân Nguyên Anh đã cách mặt nước biển ngàn trượng.

Lúc còn bốn đoàn, đã đi xuống mấy ngàn trượng...

Lúc còn ba đoàn, đi xuống hơn vạn trượng...

.....

Kim sắc tiểu nhân rốt cuộc hạ xuống đáy biển, nâng lên một chưởng, như cây đao trực tiếp đâm vào phần nham thạch dưới đáy biển, từ trong khoét ra một cái động sâu, ném vòng tay trữ vật vào đấy, sau lại nâng lên một chưởng, đánh một khối nham thạch vào cửa động.

"Bành" một tiếng trầm đục.

Đúng lúc Hàn Lập còn không kịp nhìn nham thạch đã chặn kín cửa động hay chưa thì đoàn đạo văn cuối cùng đã tắt.

Một vòng xoáy đột nhiên sinh ra từ hư không, trong đầu hắn lại một hồi sắc nhọn đau đớn, thần thức một lần nữa trở lại trong cơ thể của hắn.

Nhìn Tinh Bích trước mắt dần dần tiêu tán, trong lòng Hàn Lập mãi vẫn không bình tĩnh được, trong đầu nhớ lại tình cảnh lúc trước, thần sắc có chút rầu rĩ.

Phải đến nửa ngày sau, hắn mới vung tay lên, ba sợi thời gian tinh ti đều hiển hiện, ảm đạm không chút ánh sáng, được hắn dẫn động một lần nữa trở vào bên trong Chân Ngôn Bảo Luân.

Ngay sau đó, quang mang của Chân Ngôn Bảo Luân cũng thu lại, được hắn thu vào trong cơ thể.

Hàn Lập đứng dậy, vung tay lên, mặc pháp bào thanh sắc mới tinh lên người chỉnh tề, lại tiện tay xuất ra một cây trâm bạch ngọc, búi tóc mình lại, đi ra.

Lúc này, một bóng người từ đằng xa bay vút tới hạ xuống, đúng là Giải Đạo Nhân.

"Chúc mừng Hàn đạo hữu, tu vi lại tăng lên tiếp một tầng." Giải Đạo Nhân hơi chắp tay, mở miệng nói ra.

"Trong hơn mười năm này, vất vả cho Giải đạo hữu một mực hộ pháp trông chừng giúp ta rồi." Trên mặt Hàn Lập lộ nét vui vẻ, mở miệng nói.

"Ta và ngươi nhất vinh câu vinh, không cần phải nói những lời này. Hôm nay xem như đã tu đến cảnh giới Kim Tiên, chắc hẳn thần uy chân luân đã khôi phục lại, thế nào? Có đi xem cái phù văn mộng ẩn trên bệ đá kia không?" Giải Đạo Nhân vẫy vẫy tay, nói.

"Ta cũng đang có ý này..." Dứt lời hắn lại nghĩ tới Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân của mình đã lụi tắt hoàn toàn, không khỏi hơi chậm lại.

"Làm sao vậy, có gì không ổn ư?" Giải Đạo Nhân thấy thế, hỏi.

"Không có việc gì, cần phải đi nếm thử một phen." Hàn Lập cười khổ lắc đầu, nói ra.

Sau đó, thân hình hai người chợt loé lên, đi tới chỗ trong lâm viên kia.

Trong lâm viên, cây cối xum xuê, thạch đài vuông trong khu rừng rậm cũng không thay đổi gì.

Hàn Lập đi tới phía trước, buông thần thức tra xét phía trên bệ đá, ngay sau đó kim quang sau lưng tràn đầy, một đạo kim quang Bảo Luân lập lòe hiện lên, tất cả Thời gian đạo văn phía trên đều trở nên ảm đạm không chút ánh sáng.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, Chân Thực Chi Nhãn trên Bảo Luân lơ lửng sau lưng lập tức chuyển một cái, từ trong bắn ra một tia sáng kim sắc, đánh vào giữa bệ đá.

Trên bệ đá dậy lên một hồi quang mang, rất nhanh khôi phục nguyên trạng, không có bất kì biến hóa gì nữa.

"Quả nhiên không được..." Hàn Lập thở dài một tiếng, thì thào lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, hắn lại im lặng suy nghĩ chốc lát, pháp quyết hai tay lại lần nữa biến đổi.

Chỉ thấy ba sợi tinh ti thời gian từ trên Chân Ngôn Bảo Luân bắn ra, ở giữa không trung xẹt ra từng đạo kim quang, trực tiếp bay vào trên bệ đá.

Lần này, toàn bộ bệ đá phát ra kim mang mãnh liệt, trong nháy mắt kim quang lan tràn raq, hóa thành một màn hoa quang lờ mờ, từ chính giữa kéo dài một mạch, phân ra từng nhánh hình cây, duỗi ra bên ngoài rừng rậm.

------oOo------

Chương 463: Có càn khôn khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: yeuemdailau*

***Biên**: Độc Hành*

Nhìn kim quang vạn trượng trên thạch đài, Giải Đạo Nhân thở dài nói: “Xem ra bây giờ không chỉ Mộng ẩn phù văn ở hạch tâm hiện rõ mà cả tòa đại trận bị ẩn giấu này cũng đều hiện ra.”

Hàn Lập nghe vậy, khẽ mỉm cười nói: "Đã như vậy, Giải đạo hữu xem dùng cách nào phá giải đi..."

Giải Đạo Nhân nhìn chằm chằm vào giữa thạch đài, xem một lúc rồi trầm ngâm nói: "Theo như ta nhìn chỗ nhụy hoa vừa được tu bổ nguyên vẹn, thì Mộng ẩn phù văn ở chỗ đó rất giống với loại phù văn có tên Cửu Yểm, cũng may lúc trước chúng ta không dùng man lực phá giải, nếu không một khi kích hoạt toàn bộ pháp trận, chỉ sợ tiểu bí cảnh này cũng sẽ bị thay đổi theo. Chẳng qua hiện giờ đã biết rõ lai lịch của phù văn này thì việc phá giải nó sẽ đơn giản hơn."

Sau khi nói xong, gã liền bảo Hàn Lập cho mượn một ít trận kỳ và pháp khí dùng để phá trận, thân hình gã lóe lên, bận rộn chạy qua chạy lại các nơi trong phế thành để bố trí.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ đợi.

Sau chừng một khắc đồng hồ, Giải Đạo Nhân quay lại bên cạnh thạch đài, trong tay cầm một khối bạch ngọc được khắc các phù văn phức tạp.

Ánh mắt Hàn Lập hơi nheo lại, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Giải Đạo Nhân dừng tại thạch đài một chút, sau đó cất bước đi ra phía trước, tay cầm khối bạch ngọc cẩn thận đặt vào chỗ trống ngay nhụy hoa Mộng Đàm.

"Dù sao phù văn ban đầu cũng đã bị hủy rồi, đây là ta dùng ngọc thạch để thay thế, hy vọng có tác dụng." Giải Đạo Nhân giải thích.

Dứt lời, tay gã liền bắt pháp quyết, miệng quát khẽ, giơ bàn tay lên vỗ xuống trung tâm thạch đài.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay gã có một đạo kim quang xuyên thấu qua ngọc thạch, đánh vào bên trong thạch đài, toàn bộ thạch đài lập tức chấn động kịch liệt, tiếp theo sáng lên một mảnh kim sắc quang mang chói mắt.

Mộng ẩn phù văn toả hào quang rực rỡ, một tầng hư ảnh kim quang lơ lửng hiện ra, bay lên phía không trung.

Kim quang càng bay lên cao càng tỏa ra hào quang rực rỡ, sau cùng biến thành hình ảnh một đóa hoa khổng lồ lơ lửng trên không trung, đóa hoa lớn tới mức đủ để bao phủ toàn bộ tòa phế thành.

Ngoài chín cánh hoa thì những kim sắc đường vân trên đó cũng giao hội tương ứng với những vị trí mà Giải Đạo nhân đã bố trí trận kỳ trước đó.

Khi đóa “Mộng Đàm hoa” phủ xuống hàng trăm đạo sợi tơ kim sắc kết nối với các vị trí bày trận kỳ kia, thì lập tức “nhụy hoa” phun ra một đạo kim sắc quang trụ phóng thẳng xuống trung tâm thạch đài.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục.

Lúc kim sắc quang trụ chiếu xuống, phía dưới thạch đài lập tức lan tràn ra một mảng kim sắc hoa văn tựa như màng nhện, chỉ có điều lúc này nó chỉ lóe sáng vài cái rồi tự động biến mất.

Ngay sau đó, tiếng gạch đá cọ xát vang lên, trung tâm thạch đài lập tức chia làm hai nửa, tách ra hai bên, lộ ra một động khẩu rộng chừng năm thước.

Hàn Lập thấy vậy, đi tới trước nhìn xem, chỉ thấy bên trong là một mảng đen xì, kèm theo đó là tiếng gió thổi vù vù.

Lông mày hắn cau lại, tay vung lên, bảy tám đạo hỏa cầu đỏ rực to cỡ đầu người xuất hiện, nhao nhao rơi xuống động khẩu, rất nhanh liền đụng phải đáy động, nảy lên vài cái rồi lăn vào sâu bên trong động.

Nhờ ánh sáng phát ra từ Hỏa Cầu Thuật, Hàn Lập thấy hang động này cũng không sâu lắm, cùng lắm là hơn mười trượng mà thôi, dưới đáy đượt lát những phiến đá, giống như một lối đi, nhưng chắc chắn đó không phải lối thoát ra khỏi bí cảnh này.

"Xem ra muốn rời khỏi đây, còn phải một phen khó khăn trắc trở nữa." Hàn Lập than nhẹ một tiếng, nói ra.

“Chỗ này dùng Mộng ẩn phù văn để phong tỏa lại, tất nhiên bên trong có chứa “càn khôn”, có khi là đại cơ duyên đang chờ đạo hữu cũng nên”. Giải Đạo nhân chậm rãi nói ra.

"Ngược lại Hàn mỗ không thèm để ý cái gì cơ duyên, việc cấp bách là phải nghĩ biện pháp nhanh rời khỏi đây." Hàn Lập cười khổ một tiếng nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy bèn nói: "Lúc trước ta hộ pháp cho ngươi, mặc dù không tiêu hao quá nhiều nhưng ở bên ngoài hơn mười năm, nên ta cũng cần trở về tịnh dưỡng một thời gian, kế tiếp nếu có chuyện gì cần thì lại gọi ta ra."

"Đa tạ Giải đạo hữu." Hàn Lập tự đáy lòng nói.

Giải Đạo Nhân khoát tay áo, hào quang trên thân sáng ngời, hóa thành một đám kim quang bay vào trong tay áo Hàn Lập, biến mất không thấy.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, búng mình, thả người nhảy vào bên trong hang động.

Sau khi rơi xuống đất, rất nhanh hắn liền phát hiện mặt đất dưới chân và vách tường bên cạnh đều rất bằng phẳng, ngay phía trước hắn có một con

đường chạy thẳng vào phía sâu tối om bên trong động, thông đạo này cao chừng hai trượng, rộng đến sáu thước.

Lam mang trong mắt hắn sáng lên, thần thức chợt phóng ra, dò xét vào phía chỗ sâu trong thông đạo.

Sau một hồi dò xét, Hàn Lập bất ngờ phát hiện, dưới này cũng có một tòa cung điện, diện tích tương đương với tòa cung điện trên kia.

Lúc trước bởi vì bị Mộng ẩn phù văn che đậy toàn bộ nên hắn không cách nào dò xét được, giờ chỉ cần nhìn một cái là thấy rõ.

Hàn Lập đi dọc theo thông đạo, bước về phía trước mấy trăm bước đã tới cuối thông đạo, trước mặt hắn là một thạch bích nhẵn bóng.

Hắn đưa tay đặt lên trên thạch bích, dùng sức đẩy mạnh về phía trước.

Trong thông đạo lập tức vang lên tiếng "ù ù", cả tấm thạch bích từ từ bị đẩy về phía sau vài thước, lộ ra một cái thông đạo khác nằm ngang.

Hàn Lập đứng ở trong thông đạo, nhìn hai bên một chút rồi quẹo vào hướng thông đạo bên phải.

Thông đạo bên phải không dài lắm, cũng chỉ hơn trăm bước là đã tới điểm cuối rồi, chỉ là bên này cũng không có thông đạo cắt qua như trước mà là một gian phòng, rộng cỡ phòng khách của căn nhà nhỏ bình thường.

Hàn Lập đẩy cửa bước vào.

Không tối đen như bên ngoài, trên nóc nhà khảm hơn mười khối huỳnh thạch to cỡ lòng bàn tay, tỏa ra ánh sáng trắng dìu dịu, cả căn phòng được chiếu sáng giống như ban ngày.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua liền thu hết vào mắt những bày biện trong phòng.

Ở góc nhà, sát tường có một giá gỗ đen nhánh, đã bị mục nát đến mức

không còn nhận ra hình dáng ban đầu, những bình lọ bày trên đó bị vỡ, lẫn cùng những mảnh gỗ vụn rơi đầy trên sàn, tản ra một thứ mùi khó tả.

Tay Hàn Lập khẽ vẫy, giữa đống gỗ mục nát như bùn bay ra một cái bình sứ màu đen, dừng lại trước người hắn.

Đầu ngón tay khẽ điểm một cái, nắp bình liền tự động mở ra, bên trong tỏa ra một thứ dược hương kỳ lạ.

Hàn Lập nhíu mày ngửi một cái, liền than nhẹ một tiếng, bàn tay liền thu lại trong tay áo.

Bình sứ màu đen liền rơi thẳng xuống đất, âm thanh thanh thúy vang lên, chiếc bình ngay lập tức lăn sang một bên.

Nguyên bản bên trong đó chứa một loại đan dược vốn được dùng cho tu sĩ Chân tiên thời kì đó, nhưng do thời gian thật sự quá dài nên dược lực đã phát tán hết ra ngoài, đan dược không còn dùng được nữa rồi.

Ánh mắt Hàn Lập cẩn thận quét qua một lần, thấy bên trong thực sự không còn thứ gì có thể dùng được liền quay người ra khỏi căn phòng, đi về phía thông đạo bên trái.

Rời đi ước chừng nửa khắc đồng hồ, hắn liền đi tới trước một cánh cửa đá, liếc mắt một cái liền phát hiện trên cửa được khắc một đạo phù văn phong cấm cổ xưa phức tạp.

Hắn do dự một chút, trên năm ngón tay đồng thời sáng lên ngũ sắc quang đoàn, tay hắn đè lên cánh cửa.

Chỉ thấy ngũ sắc linh quang đánh vào cánh cửa, những đường phù văn gần như phủ kín cánh cửa bắt đầu co lại phía trung tâm, cuối cùng hóa thành một hình tròn cổ văn kỳ lạ.

Bàn tay Hàn Lập lại ấn xuống cổ văn đó, cửa đá liền rung động ù ù, từ từ bị đẩy lên.

Theo cửa đá vừa nâng lên, bên trong liền có một vài tia sáng hắt ra.

Hàn Lập vô thức lật tay một cái, trong lòng bàn tay rực rỡ một đoàn thanh quang, một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền xuất hiện.

Chờ cửa đá hoàn toàn nâng lên, hắn phát hiện bên trong vẫn là một thông đạo hẹp dài, có điều hai bên tường được tạo thành một đường rãnh, bên trong được đổ đầy một loại dầu, dường như được làm từ mỡ giao long, và chúng đang được đốt từ từ, ánh sáng lờ mờ được phát ra từ đó.

Trong không khí tràn ngập một mùi tanh nhàn nhạt, Hàn Lập nhíu mũi, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Bắt đầu từ chỗ này, hai bên đường cũng xuất hiện nhiều ngã rẽ, cuối mỗi ngã rẻ là một căn phòng nhỏ, tuy nhiên trong những căn phòng đó đều bày biện đơn sơ, hầu như không có thứ gì còn dùng được.

Ban đầu Hàn Lập còn đích thân vào kiểm tra một lần, nhưng sau đó thì hắn chỉ dùng thần thức quét qua một cái, nếu không có chấn động đặc biệt nào thì hắn cũng ko để ý mà tiếp tục đi tới.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập đi ra từ cửa đá, trực tiếp đi vào một thông đạo khác rộng chừng ba trượng.

Phía cuối thông đạo là một tòa đại môn, đại môn khép kín bởi hai cánh cửa to cao khoảng một trượng, mỗi bên cánh cửa đều được chạm nổi một đầu dị thú, phía trên uốn khúc kéo dài ra từng đường phù văn, bao phủ cánh cửa.

Hàn Lập không nhận ra đầu dị thú này, nhưng hắn biết đám phù văn kia là một loại cấm chế không hề đơn giản.

Vì vậy hai tay hắn bắt quyết, kim sắc quang mang sau lưng đại thịnh, trực tiếp vận dụng Chân Thực Chi Nhãn dò xét.

Sau một lát, hắn thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, nhíu mày suy tư một hồi, bắt đầu động thủ phá giải.

Theo từng đạo pháp quyết bay ra đánh vào trên cửa đá, phù văn trên cửa sáng lên một tầng kim sắc quang mang, hai mắt của đầu dị thú kia cũng sáng rực lên tựa như minh châu.

Phảng phất như có tiếng gào thét từ trong truyền ra, một đạo hư ảnh dị thú từ trên cửa đá chồm về phía trước, Hàn Lập vội lắc mình tránh sang một bên..

Hư ảnh dị thú bay ra vài thước, hào quang liền tản mát đi, sau đó biến mất không thấy nữa.

Hào quang của phù văn trên cửa đá lập tức biến mất, hai mắt của phù điêu dị thú cũng ảm đảm xuống.

Hàn Lập bước lên phía trước, một tay nâng lên đè vào một cánh cửa, cánh tay phát lực liền đẩy cánh cửa vào trong, mở ra một lối đi rộng vài thước.

Xuyên qua lối đi, Hàn Lập đi đến một đại điện, trong đó tỏa ra chút hào quang u ám, mặt đất phía trước người hắn có mấy bóng người lờ mờ.

Lông mày hắn nhíu chặt, dùng thần thức thăm dò vào trong đó, cẩn thận xem xét một lúc, nhưng lại không phát hiện có gì dị thường.

Thân hình hắn lóe lên, sau đó tiến vào trong đại sảnh, không khỏi có chút giật mình ngây ngốc.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh, khắp nơi đều đặt từng bức tượng đá màu xám trắng, cao cỡ người bình thường. Nhờ ánh sáng hắt ra từ trên tường, Hàn Lập đếm sơ qua có khoảng bảy, tám bức tượng gì đó.

Vừa rồi đứng ở ngoài cửa, hắn nhìn thấy chính là bóng của hai bức tượng đá.

Hàn Lập vừa đi vào trong đại sảnh, vừa cẩn thận đánh giá những bức tượng này, khi nhìn kỹ mới phát hiện những bức tượng này giống như những cột đá đang chống đỡ cho đại điện này.

Những bức tượng này không phải là thần tiên ma quái lực sĩ gì, cũng không phải các loại dị thú dữ tợn, mà từng bức tượng đều rất giống thường nhân, vô cùng sống động, có nam, có nữ, hầu như tất cả đều bảo trì dáng đứng trang nghiêm.

------oOo------

Chương 464: Kỳ tài ngút trời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mị Nguyệt*

***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập nhìn qua, khẽ nhướng mày.

Ở chính giữa những pho tượng đá sống động kia, nổi bật nhất là pho tượng lão đạo sĩ và một cung trang nữ tử cực kì tinh xảo.

Lão đạo sĩ có tướng mạo gầy gò, dưới hàm mọc chòm râu dê, thân đạo bào có nếp uốn gợn sóng, tay áo tung bay, tựa như đang cưỡi gió đi, phong thái tiên phong đạo cốt.

Mà vị cung trang nữ tử kia lại có thân hình cao lớn hơn nam tử, khuôn mặt lại có phần khác biệt, lộ ra đường nét rắn rỏi, thể hiện tư thế oai hùng bừng bừng phấn chấn.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi lắc đầu khẽ, thầm nghĩ nếu đổi một bộ áo giáp thì có lẽ đã có khí chất khác rồi.

Đang trầm ngâm, hắn bỗng nâng một chưởng lên, đánh xuống phía bên trái.

"Á á!!! Ấy..."

Chỉ nghe một tiếng rên rỉ, nương theo tiếng "Ầm" vang dội, bộ khung xương sáng bóng tựa ngọc bị hắn ra đòn từ trên cao, đánh bay rớt ra ngoài, nặng nề ngã vào bức tường,

"Ngươi là người phương nào?" Hàn Lập nhìn khung xương chất đống bị hắn đánh vỡ tan, nghiêm nghị quát.

Chỉ thấy bên trong khung xương, một đoàn lục quang lốm đốm chậm rãi bay lên, như vô số đom đóm tụ lại thành đàn, lờ mờ tạo thành hư ảnh một lão đạo khô gầy, có vẻ là một đám tàn hồn mà thôi.

Hàn Lập nhìn kỹ, phát hiện dáng người kia, lại giống y đúc pho tượng đất.

"Hả, hỗn tiểu tử nhà ngươi, dám dùng một chưởng đánh bộ xương đạo gia ta hóa thành bột mịn, ngươi định để sau này ta sống thế nào đây?" Giọng nói khá to rõ vang lên, chính là từ đám tàn hồn kia.

"Rốt cuộc ngươi là người phương nào? Nếu không thành thực khai ra, chớ trách ta thẳng tay đánh cho ngươi hôi phi yên diệt." Hàn Lập chau mày, bất vi sở động, tiếp tục hỏi.

"Hừ, thọ được bao năm mà khẩu khí lớn vậy? Nhớ năm đó Đạo gia ta tung hoành Minh Hàn Tiên Vực, tiểu tử ngươi còn đang đào giun ở góc nào đấy..." Hư ảnh lão đạo chống nạnh, không hề tỏ ra sợ hãi.

"Minh Hàn Tiên Vực... Ngươi là người của MInh Hàn Tiên phủ?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, trầm giọng hỏi.

Tàn hồn lão đạo liếc nhìn Hàn Lập từ trên xuống dưới, thoáng nhìn trường kiếm trong tay hắn, chậm rãi nói: "Thấy tiểu tử ngươi sử dụng kiếm, danh hào Vô Sinh đạo nhân ắt ngươi cũng từng nghe qua chứ?"

"Thanh danh của Vô Sinh Kiếm Tông, đến giờ vẫn là đại tông của Tiên Vực, tên tuổi của tổ sư môn phái này đương nhiên ta biết." Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, mở miệng nói.

"Hừ! Tiểu tử nhà ngươi còn muốn lừa gạt lão phu sao, Minh Hàn Tiên Phủ xảy ra biến cố, Vô Sinh Kiếm Tông bọn ta tuyệt không còn truyền thừa nữa, chỉ sợ đã sớm không còn ai." Tàn hồn lão đạo đột nhiên nổi giận.

Có điều sau khi nói xong, lão lại lập tức lắc đầu nói: "Chẳng lẽ môn đệ bên chi thứ còn có người truyền thừa?" Không...Không thể, những người đó có tiền đồ gì đâu, chỉ biết bôi nhọ thanh danh Đạo gia thôi. Ài, thật sự là sư môn bất hạnh, nhớ năm đó..."

Tàn hồn lão đạo tựa hồ nhớ lại chuyện cũ không vui, lập tức cằn nhằn liên miên.

"Rốt cuộc các hạ là người phương nào?" Hàn Lập nghe vậy càng tăng thêm nghi ngờ trong lòng, mở miệng cắt đứt lời độc thoại của đối phương, hỏi.

"Tiểu tử ngươi nghe cho kĩ lời Đạo gia ta nói đây, vị tổ sư sáng lập ra môn phái trong miệng ngươi, chính là Đạo gia ta, Vô Sinh Đạo nhân." Tàn hồn lão đạo tựa hồ muốn bày ra chút ít phong phạm tông sư, lớn tiếng nói.

"Ngươi luôn miệng nói ngươi là Vô Sinh Đạo Nhân, chứng minh thế nào?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Chứng minh đạo gia ngươi ư... Đạo gia ta là người thế nào, mà phải chứng minh với một tên tiểu bối như ngươi?" Tàn hồn lão đạo đột nhiên nổi giận, hỏi ngược lại.

"So với việc mở miệng ra là nói đạo lí, thế này không phải dễ hiểu hơn ư?" Hàn Lập cười ha ha, vừa nói vừa xách trường kiếm trong tay lên.

Tàn hồn lão đạo liếc nhìn trường kiếm trong tay Hàn Lập, tựa hồ có chút chột dạ, ngữ khí mềm nhũn nói:

"Ngươi muốn ta chứng minh thế nào, khung xương ký gửi bị ngươi đánh tan tành rồi, cũng không thể bảo đám tàn hồn của ta diễn luyện một phần kiếm pháp bổn môn cho ngươi xem chứ?"

"Vô Sinh Kiếm Tông các ngươi ngoại trừ Vạn Kiếm Huyền Lệnh, còn có truyền thừa bí bảo nào khác không?" Hàn Lập trầm ngâm một lát, hỏi.

Tàn hồn lão đạo nghe vậy, liếc mắt nhìn hắn, trên mặt lộ ra ý trào phúng, nói:

"Tiểu tử nhà ngươi thật đúng là tên trộm gà đi hôi của, đào mỏ Đạo gia. Vật truyền thừa của Vô Sinh Kiếm Tông không giống nhau, chẳng hạn như Vạn Kiếm Thiết Khoán do nội môn chính tông truyền thừa, hoặc như Vô Sinh

Kiếm Đảm để lại cho chi nhánh bên ngoài."

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc thoáng hòa hoãn một chút.

"Ta hỏi ngươi, Vô Sinh Kiếm Tông bây giờ...còn truyền thừa hay không?" Tàn hồn lão đạo lại truy vấn.

"Truyền thừa chính tông chính xác là đã hoàn toàn bị chặt đứt, còn về chi thứ, cũng đã xuống dốc rồi..." Hàn Lập nhớ tới Tề Hành, trưởng lão của Thánh Khôi môn, trong lòng biết rõ người này hẳn là truyền nhân của chi thứ, thản nhiên nói ra.

Tàn hồn lão đạo nghe vậy lộ ra vẻ mất mát, xong lão lại nhanh chóng khôi phục bộ dạng vốn có, hỏi: "Tên tuổi Đạo gia ta với Vô Sinh Kiếm Tông thế nào? Có còn được người đời kính ngưỡng, vạn người tán dương?"

"Ngươi nói ngươi là Vô Sinh Đạo Nhân, sao lại bị phong ấn ở đây?" Hàn Lập không trả lời đối phương, mở miệng hỏi.

"Ai nói Đạo gia ta bị phong ấn ở đây vậy?" Lão đạo trừng mắt, mở miệng trách mắng.

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì, trong lòng cũng cảm thấy có chút nghi hoặc, nếu chỉ vì một đám tàn hồn mà tốn công tốn sức thì cũng thật vớ vẩn.

"Không nhìn ra à? Hồn phách tràn trề sinh lực của Đạo gia ta đây là do tự ta phong ấn, ẩn náu ở đây." Lão đạo thẳng lưng lên, thản nhiên nói.

"Vậy vì sao ngươi phải trốn ở chỗ này?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

Lão đạo vừa nghe chữ "trốn", tức thì muốn trừng mắt phẫn nộ, song lại lập tức thở dài một tiếng, buồn bã nói: "Còn không phải là vì chỉnh đốn mấy vị cô nương này sao..."

"Cô nương... nàng là người nào?" Hàn Lập nghe vậy, nhìn thoáng qua cung trang nữ tử có thân hình cao lớn kia, hỏi.

"Nàng không phải người...” Tàn hồn lão đạo mở trừng hai mắt, tức giận nói.

Dừng lại một lát, lão đạo lại nhìn vị cung trang nữ tử kia, bảo: "Nàng là từ Hôi giới đến đây, xem như là, một Thái Ất Hôi Tiên..."

"Hôi giới? Hôi Tiên?" Hàn Lập nghe vậy, càng thêm nghi hoặc.

"Ài... Thiên Đình nhất mực tận lực giấu giếm sự tồn tại của Hôi giới, thế nên bọn tu sĩ tiểu bối các ngươi không biết giới vực kia, chẳng biết là phúc hay họa nữa." Lão đạo than thở một tiếng nói.

"Xin hỏi các hạ, Hôi giới là gì?" Hàn Lập chần chừ hỏi.

"Thôi cũng được, nhiều năm không ai nói chuyện cùng, hôm nay Đạo gia ta xem như tâm tình không tệ, giải thích cho ngươi việc này đi. Hôi giới này, kì thực giống như Chân Tiên giới chúng ta, là một giới vực mênh mông bát ngát, đủ loại sinh vật hôi giới sinh sống ở bên trong, chúng tu luyện đắc đạo sẽ thành Hôi Tiên. Còn về Thái Ất Hôi Tiên ấy à, dĩ nhiên là Hôi Tiên cấp Thái Ất rồi." Lão đạo trước tiên thở dài, sau lại rung đùi đắc ý giải thích.

Thái Ất...Mấy chữ này thật có phân lượng, trong lòng Hàn Lập khẽ chấn động, hắn khẽ nhíu mày, hỏi:

"Thế còn biến cố Minh Hàn Tiên Cung, có liên quan đến cô nương này không?"

"Sao ngươi lại hứng thú với chuyện Tiên Cung thế?" Lão đạo không trả lời, đổi đề tài hỏi lại hắn.

"Rất đơn giản, ta vẫn chưa tin các hạ. Vậy các hạ nên nói rõ chuyện tình năm đó cho ta nghe, sau đó ta tự có phán đoán." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Tàn hồn lão đạo nghe vậy cứng đờ, có chút muốn dựng râu trừng mắt, lại nhìn Hàn Lập dầu muối không ăn, chỉ đành nghe theo.

Lão thở dài một tiếng, lại như chìm sâu vào hồi ức.

Sau nửa ngày trầm mặc, lão mới bắt đầu nhắc về chuyện năm xưa: "Nhớ năm đó, Đạo gia ta vừa trở thành chủ nhân Minh Hàn Tiên Cung, đại khái cũng hăng hái, các nàng này liền..."

Kết quả, lão vừa mở miệng đã bị Hàn Lập cắt đứt.

"Ngươi nói gì? Trở thành chủ nhân Minh Hàn Tiên Cung...Vậy ngươi chẳng phải là Minh Hàn Tiên Quân à?"

"Sao, ai bảo với tiểu tử ngươi rằng Vô Sinh Đạo Nhân không thể là Minh Hàn Tiên Quân?" Lão đạo tựa hồ hơi bất mãn do Hàn Lập cắt đứt lời của mình, nhíu mày hỏi ngược lại.

Hàn Lập nghe vậy, chau mày, vẻ mặt hoài nghi.

"Hừ, loại phàm phu tục tử các ngươi, sao có thể biết đến kinh thái tuyệt diễm cùng với kì tài ngút trời của Đạo gia ta? Được rồi, Đạo gia nói chuyện đừng có mà tùy tiện cắt ngang, người trẻ bây giờ đúng là càng ngày càng không hiểu quy củ!" Tàn hồn lão đạo khinh thường nói.

"Mời các hạ nói." Hàn Lập nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Mắt thấy Hàn Lập tỏ vẻ nhún nhường, tàn hồn lão đạo hừ một tiếng, lại ho khẽ, bắt đầu thao thao bất tuyệt về quá khứ của mình.

Theo lời của lão đạo, lão họ Lục, tên đúng một chữ Vân, vốn là thứ tử con vợ lẻ của một thế gia tu tiên trung đẳng ở Minh Hàn Đại lục, tư chất bình thường, không được gia tộc coi trọng, vậy nên cũng không có được công pháp chính truyền của gia tộc.

Xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, lão bèn vào nơi cất giấu điển tịch của gia tộc chọn lựa vài cái, lấy điển tịch Luyện Thể không ai thèm bắt đầu tự mình tu luyện.

Trời xui đất khiến sao lại đưa lão đi lên con đường Huyền Tiên, lại phát hiện những pháp môn Luyện Thể này rất thích hợp với bản thân, càng luyện

càng thuận tay, sau đó thử qua vô số phương pháp Luyện Thể. Trong một lần tình cờ nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, liền sáng chế ra phương pháp dùng tinh quang Luyện Thể, cuối cùng tu luyện đại thành, sáng chế ra Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, lại ỷ vào tu vi đột ngột tăng mạnh, một đường tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên.

Sau đấy, lão lấy Huyền Tiên chi đạo, giao thủ với một vị kiếm tu Kim Tiên thấp hơn lão nửa cảnh giới, kết quả đánh ngang tay, bị người đời sỉ nhục, liền tức giận thay hình đổi dạng, bắt đầu chuyển tu kiếm đạo.

Qua hơn ba nghìn năm bặt vô âm tín, cuối cùng lão lấy thân phận Vô Sinh Đạo Nhân, là kiếm tu đỉnh phong của Minh Hàn Tiên Vực, sáng lập ra Vô Sinh Kiếm Tông.

Sau đó, bởi vì thực lực trác tuyệt, lại thêm rất nhiều cơ duyên tạo hóa, cuối cùng lão tu thành Thái Ất Ngọc Tiên, áp đảo toàn bộ người cùng cảnh giới ở Minh Hàn Tiên Vực, rồi lấy điều kiện tiên quyết không gia nhập Thiên Đình, trở thành chủ nhân Minh Hàn Tiên Cung.

Tàn hồn lão đạo nói đến cao hứng bừng bừng, nếu không phải lão không có thực thể, chỉ sợ giờ phút này nước bọt bay tứ tung rồi.

Nét mặt Hàn Lập bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong lòng thì khiếp sợ không thôi.

Nếu đúng như lời tàn hồn này, thế thì mấy chữ "kỳ tài ngút trời" cũng không đủ để hình dung lão rồi.

------oOo------

Chương 465: Hạch tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: GinNguyen

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nội tâm Hàn Lập kinh nghi, lại nghe tàn hồn lão đạo nói tiếp.

"Nhớ lại năm đó, nữ tử này gọi là Mặc Vũ Hôi Tiên, dùng bí pháp áp chế cảnh giới trà trộn vào Minh Hàn Tiên Cung ta. Ta thấy thiên tư không tệ mới động lòng phàm thu nàng làm môn hạ, còn truyền cho nàng Vô Thượng kiếm pháp, dạy Linh Vực bí thuật. Kết quả..."

Nói đến đây, lão đạo ngừng một lúc mới nói tiếp: "Kết quả, nàng mưu toan dùng cửa Tiên Cung mở ra thông đạo đi Thấy Vọng Giới, đưa những sinh vật bên kia xâm nhập Tiên Vực. Vào lúc Đạo gia ta giao chiến, Thấy Vọng Giới và Luân Hồi Điện đã âm mưu từ sớm, thừa cơ tấn công Minh Hàn Tiên Cung, cuối cùng chiến sự đến mức không khống chế được, ái chà, thiệt là thê thảm..."

"Minh Hàn Tiên Cung bị công phá, các ngươi thất bại!" Hàn Lập đột nhiên mở miệng, bổ sung.

"Thất bại... Hừ, bọn chúng cuối cùng cũng có được chỗ tốt gì chứ? Chỉ đáng tiếc Minh Hàn Tiên Cung của ta đang tốt đẹp như vậy, bị chiến trận phá thành mảnh nhỏ, chỉ sợ không ít địa vực đã triệt để thất lạc rồi". Lão Đạo tiếc hận nói.

"Bên trong Minh Hàn Tiên Cung này của ngươi, có phải có một địa vực tên là Quảng Hàn Giới?" Đột nhiên Hàn Lập nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi.

"Quảng Hàn Giới... Tự nhiên là có, ngươi hỏi cái này làm gì?". Tàn hồn lão Đạo nhướng mày hỏi.

Hàn Lập nghe được lời ấy, liền đoán Quảng Hàn Giới từ sau trận chiến năm đó đã triệt để thất lạc, gián tiếp lưu lạc Linh Giới, trở thành một bí cảnh nơi đó.

Nói như vậy, Vạn Kiếm Đồ hắn lấy được từ trong Quảng Hàn Giới, có lẽ nguyên bản cũng là đồ vật thuộc về Vô Sinh Kiếm Tông rồi"

"Tiểu tử ngươi đã hỏi nhiều như vậy, có phải cũng nên để ta hỏi ngươi vài câu?" Lão Đạo thấy Hàn Lập không nói chuyện, cũng không thèm để ý, cười hắc hắc nói.

"Trận chiến sự đó cuối cùng kết thúc như thế nào? Ngươi làm sao lại đến chỗ này?" Hàn Lập mắt điếc tai ngơ, lại hỏi tiếp.

"Ài, ngươi đang thế mạnh, ức hiếp người khác quá mà..." lão Đạo bị chẹn họng, vừa lắc lắc đầu, vừa lầm bầm trong miệng.

Hàn Lập mặt không biểu tình, trường kiếm trong tay từ trước vẫn không thu hồi, bây giờ lại thoáng nâng lên một chút.

"Khục... Thực ra chiến sự về cuối cùng như thế nào ta cũng không rõ lắm... Về sau Mặc Vũ có cường viện của Luân Hồi điện đến, Đạo gia ta lấy một địch hai, đánh trọng thương được hai người bọn họ, đáng tiếc vẫn không địch lại, cuối cùng bị thua, thân thể cũng bị huỷ... Rơi vào đường cùng, Đạo gia ta đành đem tàn hồn trốn đến nơi này, tự phong ấn lại chờ đợi cứu viện" Lão Đạo ho khan một tiếng, chầm chậm nói ra.

"A, vậy sao Thiên Đình không ra tay cứu viện? Bọn hắn không phải luôn đối nghịch với Luân Hồi Điện sao?" Hàn Lập khẽ nhướng đuôi lông mày, hỏi.

"Hắc hắc, Đạo gia ta năm đó tuy rằng chấp chưởng Minh Hàn Cung, nhưng đã quen tự do, không muốn nhận tiên tịch Thiên Đình ban xuống, cũng không nghe lệnh bọn họ. Thời điểm nguy cấp, bọn hắn tự nhiên mừng rỡ

mong chúng ta lưỡng bại câu thương, đợi trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Nếu Đạo gia ta đoán không sai, Minh Hàn Tiên Cung hiện giờ chỉ sợ là do Thiên Đình tiếp quản rồi?" Lão Đạo cười hắc hắc hỏi.

"Minh Hàn Tiên Vực đã đổi tên thành Bắc Hàn Tiên Vực rồi, hôm nay Bắc Hàn Tiên Cung đúng là lệ thuộc vào Thiên Đình" Hàn Lập gật đầu nói ra.

Lão Đạo nghe nói vậy, hơi ngẫn ra, không nói thêm gì nữa mà lâm vào trầm mặc.

"Những pho tượng này đều là có sẵn nơi đây hay sao?" Hàn Lập thấy thế, thu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào, nhìn quanh một vòng rồi hỏi.

"Trong lúc rãnh rỗi, luyện tập tay nghề giết thời gian mà thôi. Thấy thế nào, cũng không tệ lắm hả?" Lão Đạo cười hắc hắc hỏi.

"Ngươi tự phong ấn mình ở chỗ này mà không tính cho mình một đường thoát ra sao?" Hàn Lập lại hỏi.

"Nơi đây vốn là tù thất, Đạo gia ta lúc nguy cấp mới vội vàng trốn vào, làm sao có thời giờ an bài đường lui?" Lão Đạo nhướng mày, lườm Hàn Lập một cái, nói.

"Nói vậy, Bí Cảnh nhỏ này ra ngoài như thế nào ngươi cũng không biết?" Hàn Lập trầm mặc một lúc, hỏi.

Hắn tin lời nói lão Đạo nhiều lắm chỉ có năm thành, trong nội tâm có cảm giác đối phương cẫn còn giấu diếm, nhưng trong chốc lát lại chưa tìm ra điểm gì khả nghi.

Lão Đạo nghe vậy thì đánh giá hắn vài lần, lắc đầu chậc chậc nói "Dựa vào thực lực của ngươi hiện tại mà muốn ra ngoài, Đạo gia ta tặng ngươi hai chữ "Không thể".

"A, vì sao các hạ nói vậy?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Bí Cảnh này sau khi phong bế, nếu không phải mở ra từ bên ngoài, muốn

từ bên trong đi ra thì chỉ có một cách là đánh vỡ hạch tâm vận chuyển của nó. Nhưng hạch tâm này liên kết với toàn bộ Bí Cảnh, một khi bị công kích sẽ tập hợp toàn bộ thiên địa linh lực ẩn chứa trong Bí Cảnh đối kháng lại. Nếu là tu vi Đạo gia ta trước kia dĩ nhiên không có vấn đề, nhưng tiểu tử ngươi nhiều nhất chỉ là Kim Tiên sơ kỳ đúng không? Vậy thì khỏi nghĩ đến chuyện đi ra, cứ ngây ngốc ở đây làm bạn với Đạo gia ta đi". Lão Đạo cười cười, nói ra.

"Xin hỏi tu vi trước kia của tiền bối là gì?" Hàn Lập bỗng dưng biến đổi xưng hô, hỏi.

"Không cao, không cao. Đạo gia ta chỉ là Thái Ất Ngọc Tiên hậu kỳ". Lão Đạo cười hắc hắc, tuy chỉ còn một đám tàn hồn, nhưng trên mặt vẫn lộ ra nụ cười đắc ý, nói.

Hàn Lập vốn cũng đã suy đoán chuyện này, nhưng thời điểm nghe đáp án, vẫn có chút khiếp sợ.

"Theo như lời tiền bối, chỉ khi nào tu vi của ta đạt đến Thái Ất Ngọc Tiên hậu kỳ, mới có thể đánh vỡ hạch tâm Bí Cảnh?" Hắn mở miệng hỏi

"Có thể cũng không cần hậu kỳ, Thái Ất sơ kỳ là được rồi, bất quá tiểu tử ngươi... À đúng rồi, ngươi tu luyện công pháp gì, và nắm giữ pháp tắc chi lực gì?" Lão Đạo đang nói một nửa, đột nhiên hỏi.

"Cái này có liên quan đến việc phá vỡ hạch tâm Bí Cảnh sao?" Hàn Lập hỏi

"Quan hệ rất lớn! Nếu ngươi tu luyện pháp tắc bình thường, dĩ nhiên cần tu vi Thái Ất. Còn nếu ngươi tu luyện Không gian hoặc Thời gian trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc có chút sở thành, thì cũng không cần đến tu vi Thái Ất sơ kỳ, Kim Tiên trung kỳ là đủ dùng rồi. Bất quá, dễ gì chứ!" Lão Đạo đắc ý rung đùi nói.

"Chẳng lẽ hạch tâm Bí Cảnh này có liên hệ với hai loại pháp tắc kia sao?" Hàn Lập nghe vậy, cũng không có nóng lòng trả lời mà tiếp tục hỏi.

"Hạch tâm Bí Cảnh này vốn ẩn chứa một vật có Thời gian pháp tắc. Dựa

theo Đạo gia tính toán, nếu dùng man lực phá thì cần đến tu vi Thái Ất sơ kỳ, còn nếu dùng Không gian pháp tắc thì cần tu vi Kim Tiên hậu kỳ. Còn nếu dùng Thời gian pháp tắc phá giải thì chỉ cần tu vi Kim Tiên trung kỳ là đủ rồi." Lão Đạo nghe xong, có chút không nhịn được nói.

"Xin hỏi hạch tâm ở nơi nào? Xin tiền bối dẫn đường cho tại hạ nhìn một chút" Hàn Lập suy nghĩ một chút mới nói.

Tàn hồn lão Đạo dường như có chút do dự, cả buổi không nói gì.

"Như thế nào? Có gì không ổn sao?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Ở đó còn có cấm chế khác, Đạo gia ta chỉ là tàn hồn, không tiện vào..." lão Đạo ấp a ấp úng nói.

"Việc này có cách xử lý, tiền bối chịu uỷ khuất tiến vào Dưỡng Hồn lô của ta một chút". Dứt lời, Hàn Lập trở tay, lấy ra một cái lư hương tinh xảo màu đen phát ra ánh tím, nhỏ bằng lòng bàn tay, được chế ra từ Dưỡng Hồn Mộc.

"Được rồi..." lão Đạo than nhẹ một tiếng, thân ảnh như khói bay vào trong lư hương.

"Mời tiền bối chỉ đường." Tay Hàn Lập nâng lư hương nói ra.

"Bên trái đại sảnh này có một cái cửa ngầm, tiến vào đó rồi cứ đi thẳng về phía trước..." Thanh âm trầm muộn của lão Đạo từ bên trong lư hương truyền đến, lộ ra chút hờn dỗi.

Thần thức Hàn Lập phóng ra ngoài dò xét bốn phía xung quanh, theo chỉ dẫn của lão Đạo tiến vào chỗ sâu bên dưới cung điện.

Bên trong hành lang mê cung, qua đông một chút qua tây một đoạn, ước chừng một canh giờ sau hắn đi tới cửa đại sảnh một cung điện khác bên dưới mặt đất.

"Chính là ở đây sao?" Hàn Lập đánh giá xung quanh, nói.

"Hạch tâm Bí Cảnh ở bên trong rồi. Đạo gia ta sẽ không tiến vào cùng ngươi, ngươi cứ để Đạo gia ta với cái lư hương này ở ngoài cửa là được rồi." Thanh âm lão Đạo từ trong truyền ra.

Trong mắt Hàn Lập sáng lên quang mang xanh thẳm, quét tới hướng cửa đá bên trong đại sảnh. Chỉ thấy trong đó trống rỗng, không có mảy may cấm chế hay linh lực chấn động.

Khoé miệng hắn nhếch lên, đưa tay ném đi, lư hương nhỏ màu tím đen chuyển động một cái đã rơi vào bên trong đại điện.

Chỉ nghe "đùng" một tiếng nhỏ.

Lư hương vừa rơi xuống đất, trên mặt đất lập tức phóng tới hàng loạt sợi tơ vàng, tản mát ra vô số ánh sáng kim sắc, chiếu rọi cả đại sảnh thành một mảng sáng ngời.

"Hỗn tiểu tử, mau đưa Đạo gia ta ra, chậm thêm chút thì Đạo gia ta phải hồn phi phách tán..." Một tiếng kêu thê lương từ trong lư hương truyền ra, cả âm thanh cũng đều trở nên biến dạng.

Hàn Lập nhìn Kim văn trên mặt đất và kim quang trên không trung, phát hiện chúng cũng giống như Ích Tà Thần Lôi, khắc chế đối với các loại du hồn quỷ vật. Tay áo hắn cuốn một cái, mang lư hương trở lại.

"Ui cha... ui cha..." Tàn hồn bên trong lư hương luôn miệng kêu đau, quang mang trên người ảm đạm rất nhiều. Toàn bộ cơ thể như sắp hư hoá biến mất, ngay cả khí lực chửi bới Hàn Lập cũng không còn.

Hàn Lập cũng không lên tiếng, lật tay dán một tấm phù lục cũng cố hồn phách lên trên lư hương, nhìn như tiện tay đặt ngoài cửa lớn, thân mình tức thì sải bước vào trong đại sảnh.

Vừa vào trong, Hàn Lập liền cảm thấy quanh thân ấm áp, lúc này mới phát hiện các phiến đá dưới đất đều là Dương thạch.

Đá này chính là một loại vật chí dương, tự nhiên gây tổn thương lớn đối với u hồn.

Diện tích trong sảnh không nhỏ, lại hết sức trống trải. Trừ giữa gian phòng có một bệ đá cao cỡ nữa người thì không còn vật gì khác.

Hàn Lập tiến tới phía trước, nhìn lên trên bệ đá.

Chỉ thấy trên bệ đá hình vuông khắc đầy các đường vân phức tạp, một mực kéo dài đến các phiến Dương thạch dưới mặt đất. Ở giữa trũng xuống một lỗ khảm hình tròn, bên trong có một thạch bàn hình tròn màu trắng.

Thạch bàn được đặt nằm nghiêng, viền quanh khắc rõ từng đạo vết tích, phía trên ghi chú căn nguyên cùng mười hai canh giờ, ở giữa dựng thẳng một cây thiết châm màu đen dài nửa xích, chính là một nhật quỹ.

(Nhật quỹ: đồng hồ mặt trời)

Lam quang trong mắt Hàn Lập loé lên nhìn nhật quỹ kia, thấy phía trên mơ hồ có ánh sáng âm u lưu động, giống như ánh trăng trong nước, lóe lên ngân quang lay động

Nhìn một lát lại không thấy có gì cổ quái, hắn liền nhấc tay sờ lên vầng nhật quỹ kia.

Kết quả tay hắn vừa thăm dò vào lỗ khảm, còn chưa kịp chạm vào thạch bàn đã nảy sinh biến hoá.

------oOo------

Chương 466: Chênh lệch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: GinNguyen*

***Biên**: Độc Hành*

"Xoẹt" một tiếng!

Cây thiết châm màu đen ở trên thạch bàn khẽ run lên, tiếp theo bắn ra một đạo điện mang màu đen như độc xà, thoáng cái đánh vào trên đầu ngón tay Hàn Lập.

Thần hồn truyền đến cảm giác đau đớn bén nhọn, đau đến mức hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh, đầu lông mày nhíu lại vội rút tay trở về.

Nghe được động tĩnh bên trong, tàn hồn lão Đạo trong Dưỡng Hồn lô vốn đã khôi phục được vài phần khí lực, nhịn không được phát ra một tràng cười cạc cạc quái dị có phần hả hê.

Kết quả còn chưa kịp cười xong, Dưỡng Hồn lô đã bị một đạo ánh sáng màu xanh quét qua cuốn vào bên trong đại sảnh.

"Ui cha! Ta nói ngươi..." Trên mặt đất, kim sắt quang mang một lần nữa bao phủ, lão Đạo lập tức phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hàn Lập vẫy tay một cái, một đạo quang hồ hình tròn lập tức phủ đến, che chắn Dưỡng Hồn lô lại. Lúc này tiếng kêu thảm thiết của lão đạo mới ngừng lại.

"Tiểu... Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại, nhớ năm đó đạo gia ta..." Thần sắc lão Đạo lộ vẻ sầu thảm, âm u nói ra.

"Nói cho ta biết, đồ vật trong này xảy ra chuyện gì vậy?" Tay Hàn Lập đang

cầm lư hương, hướng về phía trên bệ đá Nhật Quỹ nhíu mày, cắt ngang lời lão Đạo, hỏi.

“Đạo gia làm sao mà biết... Úi khoan...Có chuyện gì từ từ nói, đừng...” Lão còn chưa dứt lời, đã thấy Hàn Lập đưa tay muốn đem tầng quang hồ xóa bỏ, lập tức không ngớt lời xin tha.

“... Đây là Thái Âm Nhật Quỷ, cũng là hạch tâm Bí Cảnh này, chỉ có triệt để phá hủy mới có thể ly khai Bí Cảnh này được.” Lão Đạo hữu khí vô lực nói ra.

“Chỉ cần phá hủy là được?” Hàn Lập nghe vậy trong mắt hiện lên một tia kích động nói.

“Đạo gia khuyên ngươi một câu, bằng chút thực lực hiện tại của tiểu tử ngươi mà đòi nghĩ đến việc đối chiến vật ấy, căn bản là lấy trứng chọi đá. Một khi phóng thích Âm Lôi cắn trả sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán” Lão đạo bỗng nhiên cười lạnh nói, ngữ khí thập phần ngưng trọng.

“Lúc trước ngươi nói, nếu nắm giữ Thời gian hoặc Không gian pháp tắc thì rất có ích trong việc phá giải hạch tâm Bí Cảnh đúng không?” Hàn Lập trầm ngâm hỏi.

“Đó là tất nhiên, ngươi phải biết, Thời gian và Không gian pháp tắc chính là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc của bản giới, pháp tắc bình thường không thể so sánh! Không gian pháp tắc làm cho bích chướng và cấm chế hiện ra Bản Nguyên, căn cứ đó tìm về nguồn gốc mà phá giải. Còn Thời gian pháp tắc là vì Thái Âm Nhật Quỹ vốn là một kiện bán tiên khí có chứa Thời gian chi lực...” lão Đạo chậm rãi giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày lập tức nhíu chặt, bắt đầu suy nghĩ.

Vừa rồi hắn thăm dò bên trong một phen nhưng không hề phát giác lực lượng Thời gian pháp tắc.

“Tiền bối, ta không ngại nói thẳng, ta chính là tu luyện Thời gian pháp tắc, vì sao thời điểm dò xét không hề phát hiện trong Nhật Quỹ có lực lượng

thời gian gì cả?” Hàn Lập mở miệng cắt ngang lời lão Đạo đang nói liên miên, trầm giọng hỏi.

“Cái gì? Tiểu tử, ngươi không giỡn chơi chứ, thực sự ngươi tu luyện Thời gian pháp tắc sao? Ngươi đừng hù Đạo gia ta, ngươi nói lại xem, ngươi có từng cô đọng ra sợi tơ Thời gian? Có mấy cây?” Lão Đạo nghe vậy, lập tức vui mừng quá đỗi, thoáng cái chui ra đứng trên lư hương, nhưng tiếp đó trên mặt lại lộ ra một tia hồ nghi hỏi.

"Mời tiền bối trả lời vấn đề ta hỏi trước đã." Hàn Lập mặt không biểu tình, nói.

”Được! Đạo gia ta tạm thời tin ngươi một lần! Bất quá cũng phải nói, vừa gặp ngươi đã thấy ngươi căn cốt thanh kỳ, tướng mạo bất phàm, đã đoán ngươi nhất định không phải người thường... Về phần ngươi không thể phát hiện điểm khác thường trên Thái Âm Nhật Quỹ, xem ra sợi tơ thời gian của ngươi nhiều nhất chưa quá năm sợi, nếu không nhất định sẽ phát hiện được.” Lão Đạo cười hắc hắc, lãi nhãi dài dòng một hồi rồi cuối cùng mới lên tiếng.

“Ngươi nói vậy, trình độ nắm giữ Thời gian pháp tắc của ta chưa đủ?” Hàn Lập nghe vậy, lông mày nhíu lại hỏi.

“Đúng vậy. Dù ngươi tu luyện là công pháp Thời gian pháp tắc thì muốn phá hủy hạch tâm chỗ này, tu vi ít nhất là Kim Tiên trung kỳ trở lên. Hơn nữa nắm giữ ít nhất cũng phải sáu sợi tơ Thời gian pháp tắc mới có thể làm được” Lão Đạo tiếp tục nói.

“Kim Tiên trung kỳ... Không dối gạt tiền bối, tu vi của ta là Kim Tiên sơ kỳ còn chưa củng cố triệt để. Nếu muốn đạt tu vi Kim Tiên trung kỳ còn phải trải qua vạn năm’’ Hàn Lập nhíu mày nói.

“Tiểu tử thối khẩu khí thật không nhỏ! Một vạn năm đã nghĩ đến tiến giai trung kỳ? Đạo gia ta nói cho ngươi biết, tu luyện Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, không có trăm vạn năm ngươi đừng mong vượt qua ải này. Đừng tính toán nữa” lão Đạo trừng hai mắt, xì mũi coi thường nói.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi trầm mặc. Lão Đạo nói không phải chuyện lạ gì, không có đan dược thích hợp cho Kim Tiên phụ trợ, hắn cũng không nắm chắc trong vài vạn năm có thể tiến giai trung kỳ.

“Bất quá tiểu tử ngươi cũng đừng tức giận. Lại nói, coi như ngươi mệnh tốt gặp được Đạo gia ta. Ta đây còn có biện pháp có lẽ giúp được ngươi, cũng không biết ngươi có dám thử hay không?”” Lão Đạo liếc nhìn đánh giá Hàn Lập, dùng ngữ khí hơi khiêu khích nói.

“Có biện pháp gì?” Hàn Lập nhìn về phía tàn hồn, hỏi.

“Chỗ khó khăn khi tiến giai Kim Tiên trung kỳ là đả thông hai mươi bốn Tiên khiếu kế tiếp. Hai mươi bốn khiếu này có độ khó vượt xa ba mươi sáu khiếu ở Chân Tiên cảnh, mà Đạo gia ta có một loại pháp môn dẫn động sát khí trùng kích Tiên khiếu, có thể rút ngắn thời gian tu luyện” Lão Đạo lắc lắc đầu nói.

“Sát khí? Loại tu luyện này chỉ cần sơ hở một chút thì sau đó sẽ gặp hậu hoạn vô cùng” Hàn Lập nhíu mày, cười lạnh một tiếng, nói.

“Ngươi nói không sai! Nếu không Đạo gia ta vì sao phải hỏi trước xem ngươi có dám hay không? Ngươi nghe ta nói hết, về phần có muốn tu hay không tu, đó là chuyện của ngươi. Kỳ thực, sát khí cũng giống pháp lực, luôn tồn tại trong cơ thể ngươi, chỉ là vào lúc bình thường không có xuất hiện biến hóa gì mà thôi. Về phần hậu hoạn, chính là trong lúc ngươi đả thông Tiên khiếu thì sẽ tồn tại sát khí lưu lại. Về ảnh hưởng cụ thể, bởi vì mỗi người mỗi khác, Đạo gia ta cũng không cách nào nói rõ được”. Lão Đạo cười hắc hắc một tiếng, giải thích.

Sau khi nói xong, lão Đạo bỗng nhớ tới một chuyện, vội vàng nói: "Đúng rồi, còn có một điểm tai hại, đó là pháp môn này và Luyện Thần Thuật đều là cấm pháp của Thiên Đình. Một khi bị phát hiện sẽ kéo đến Giám Sát Sứ, rất phiền toái."

Hàn Lập nghe vậy, theo thói quen vuốt vuốt mũi, lâm vào trầm tư.

Pháp môn nghe qua quá tà dị, hậu hoạn khẳng định không chỉ có những

điều lão Đạo nói. Về phần bị Thiên Đình đuổi bắt thì hắn lại không quan tâm. Bản thân hắn đã tu luyện Luyện Thần Thuật, bắt hay không bắt cũng chẳng có gì khác.

“Dùng cách đó đả thông Tiên khiếu có thể rút ngắn bao nhiêu thời gian?” Nửa ngày sau, Hàn Lập ngẩng đầu hỏi.

“Cái này mỗi người mỗi khác, tuỳ theo sát khí trên người nồng đậm hay thưa thớt... Nói cách khác, giết càng nhiều càng dễ dàng quán thông Tiên khiếu. Người nào sát khí thưa thớt dĩ nhiên tốc độ chậm chạp. Bất quá, Đạo gia ta thấy bộ dáng ngươi có vẻ cũng không ít, đủ nhanh hơn gấp đôi, cũng đã không tệ rồi. Ngươi cũng chớ xem thường tốc độ gấp đôi, cho dù đỉnh cấp đan dược cũng chưa chắc có được công hiệu như vậy!” Lão Đạo liếc nhìn Hàn Lập, khẽ cười một tiếng, nói.

“Làm sao biết được sát khí có nồng đậm hay không?” Hàn Lập không để ý đến lão Đạo, hỏi.

“Cái này rất dễ! Đạo gia ta dạy ngươi một đoạn bí quyết hiển hóa sát khí, nghe rõ”. Dứt lời, lão Đạo liền tụng niệm một đoạn khẩu quyết cổ quái.

Hàn Lập dựa vào lão Đạo chỉ thị, hai tay đưa ra một pháp quyết cổ quái, ngâm tụng đoạn khẩu quyết kia

“Nhất khí phân âm dương, Huyền Âm có tam sát... Hung thần tụ họp dũng tuyền, Huyết Sát bị nhốt bên trong... Sát từ thiên linh lên, hiển hóa như minh linh”

“Hiện”

Hàn Lập ra lệnh một tiếng, đánh một cái pháp quyết đơn thuần, toàn bộ đại sảnh đều chấn động mãnh liệt.

Chỉ thấy từng đạo hắc khí như khói mù từ trên đỉnh đầu hắn bay lên cuồn cuộn, trông như mây đen lan tràn ra, che đậy toàn bộ mái vòm đại sảnh. Trên thân thể cũng bị từng sợi khói đậm đen như mực, nhìn như thực chất, tràn ngập quấn quanh.

Những hắc khí này liên tục không ngừng từ trong cơ thể hiển hiện ra, đan vào cuồn cuộn, nồng đặc tựa như mực nước.

Toàn bộ khí tức trên người hắn đột nhiên biến đổi, sát khí ngút trời.

Tàn hồn lão đạo đang đứng trong lư hương, nhìn thấy Hàn Lập tựa như một sát thần, miệng há hốc, cả buổi không khép lại được, nếu không phải hắn không có thực thể, giờ phút này chỉ sợ chấn kinh rớt cả cằm xuống.

"Cái này, cái này... Thật sự là đồ sộ, thực sự đồ sộ... Tiểu tử ngươi tu luyện đến nay, cuối cùng đã giết bao nhiêu người rồi hả..." Lão thì thào lẩm bẩm.

Hàn Lập cũng không có cảm giác gì khác thường, chẳng qua sau khi những khói đen lộ ra, bản thân lại cảm thấy nhẹ nhõm rất nhiều, nhưng đồng thời nội tâm cũng sinh ra một tia lệ khí khó tả.

"Sát khí của ta thế nào?" Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, áp chế dị trạng, nhìn về phía lão đạo hỏi.

"Sát khí nồng đậm dày đặc như ngươi, Đạo gia ta gặp qua không ít, nhưng đại đa số đều có mùi máu tanh nồng nặc, màu sắc đỏ sậm. Như ngươi lại bất đồng, màu đen thuần túy như thế này rất hiếm gặp. Trẻ nhỏ dễ dạy, thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy. Tu luyện pháp môn của ta, tai hại có thể trừ đến hơn phân nửa.” Lão đạo chậc chậc lưỡi tán dương.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không cảm thấy vui mừng, thu lại pháp quyết trên tay, hắc khí đang cuồn cuộn tỏa ra lập tức thu liễm về trong cơ thể, biến mất không thấy tăm hơi.

“Sao lại vội vã thu hồi vậy? Còn chưa triệt để phóng xuất” Lão đạo có chút oán giận nói.

"Đem công pháp của ngươi dạy cho ta đi." Hàn Lập mở miệng nói.

"Quyết định muốn dùng rồi hả? Ngươi có thể nghĩ kỹ, hắc hắc..." Lão đạo cười hỏi.

Hàn Lập không có trả lời, hắn cũng không quyết định lập tức sử dụng phương pháp này, chỉ là trước muốn nắm công pháp tới tay, còn dùng hay không dùng phải đợi xem xét tình huống đã.

Sau khi lấy được từ chỗ lão đạo bộ sát khí công pháp tên là Huyền Sát Minh Linh Công, hắn liền đem tàn hồn quay lại chỗ đại sảnh cung điện dưới đất trước kia.

Vì trợ giúp lão đạo củng cố hồn phách, Dưỡng Hồn lô cũng tạm thời đặt ở chỗ đó.

Tuy rằng bây giờ còn chưa biết lời lão đạo kể lại có bao nhiêu phần thật giả, nhưng người này lại hiểu rõ Minh Hàn Tiên Cung không ít, mà một đám tàn hồn cũng không tạo thành uy hiếp gì với hắn, chẳng bằng cứ lưu lại trước.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập đi vào một phòng tối khác có diện tích không nhỏ trong cung điện, bắt đầu lấy ra một bộ pháp trận cấm chế, bận rộn bố trí.

------oOo------

Chương 467: Ngưng sát phá cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Sau gần nửa canh giờ, Hàn Lập lại lần nữa đi vào trong phòng tối, bày ra một cái bồ đoàn, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn đưa tay mò vào trong người, lấy ra túi đựng đồ mà Hô Ngôn đạo nhân đưa cho hắn lúc tiến vào Tiên Phủ.

Hắn mở túi ra, bên trong là một viên ngọc giản màu trắng như tuyết, phía trên khảm nạm từng đường vân kim sắc. Thần thức hắn chậm rãi chìm vào trong đó, cẩn thận xem xét.

Bên trong ngọc giản này chẳng phải là vật hắn cần sao, là tầng thứ tư công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

So với tầng thứ hai và tầng thứ ba công pháp, từ trong sơn cốc bí cảnh, Bạch Tước dẫn đường, đến tấm bia đá không trọn vẹn, thì hắn có được tầng thứ tư công pháp này thực sự quá dễ dàng, khiến cho Hàn Lập cảm thấy có chút không chân thực.

Bất quá, hắn cũng hiểu, tàn bia bên trong sơn cốc bí cảnh kia, hơn phân nửa là Chúc Long Đạo chủ năm đó đạt được ba tầng đầu công pháp, cố ý đặt ở chỗ đó để che giấu tai mắt người, làm cho người ta nghĩ lầm Chúc Long Đạo chỉ có giấu ba tầng này.

Về phần ngọc giản trên tay hắn lúc này, lại giống với công pháp tầng thứ nhất mà hắn đạt được trước đó, chẳng qua là phục chế phẩm mà thôi.

Nội dung tầng thứ tư Chân Ngôn Hóa Luân Kinh so với ba tầng đầu càng thêm dài dòng khó hiểu, Hàn Lập khổ cực nghiên cứu hơn một tháng, cuối cùng mới hiểu sơ bộ về công pháp.

Có cơ sở tu luyện ba tầng đầu công pháp, hắn đại khái hiểu được cơ chế chủ yếu tu luyện công pháp này, nhưng có vài điểm mấu chốt, hắn vẫn còn chưa hiểu rõ.

Bất quá, từ đó phát hiện một chỗ đặc biệt, ngược lại làm hắn kinh hỉ vạn phần.

Nguyên lai tu luyện tầng thứ tư Chân Ngôn Hóa Luân, bởi vì trong cơ thể người tu luyện đã góp nhặt không ít thời gian pháp tắc lực, trong quá trình tu luyện có thể thông qua cảm ngộ, ngưng luyện ra thời gian chi tơ.

Về phần có thể ngưng luyện ra nhiều hay ít, vậy phải nhìn cơ thể người tu luyện trữ được lực lượng pháp tắc nhiều hay ít, và cảm ngộ thời gian pháp tắc mạnh hay yếu.

Trong vòng hơn hai tháng sau, Hàn Lập cũng không nóng lòng tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, mà cẩn thận ôn lại ba tầng đầu công pháp một lần, lại tìm hiểu, liên hệ với tầng thứ tư công pháp một lần nữa.

Nhưng quá trình này tốn thời gian không ít, hiệu quả lại quá mức nhỏ bé, một chút cảm ngộ chỗ khẩn yếu vẫn trì trệ không tiến.

Hàn Lập không ngạc nhiên chút nào với việc này, cũng đã chuẩn bị tâm lý từ trước. Bây giờ đã không cách nào rời đi, chẳng bằng ổn định lại tâm thần tập trung tu luyện, vừa tăng cao tu vi, lại vừa lĩnh hội công pháp, có lẽ còn có thu hoạch không tưởng tượng được.

Một ngày này, hắn ở trong mật thất tĩnh tọa hơn nửa ngày, sau đó ăn vào một viên đan dược tinh tiến tu vi, rồi bắt đầu tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

Một trận kim quang phun trào trước người, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, ung dung xoay tròn.

Hàn Lập đưa mắt nhìn một cái, lập tức lông mày nhíu lại, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy trên Bảo Luân đang có một đoàn Thời gian đạo văn sáng lên, lóe ra quang mang hơi mờ.

Con người Hàn Lập có chút co rụt lại, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc.

Trước đó hắn quá bận rộn lĩnh hội Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, vậy mà hoàn toàn không chú ý tới.

Lúc trước toàn bộ đạo văn đã biến mất, đến bây giờ nhiều nhất chỉ qua bốn tháng, theo lý thuyết sẽ không có đoàn đạo văn nào khôi phục, chẳng lẽ là bởi vì có thêm hai sợi tơ thời gian pháp tắc?

Thời gian tinh tơ thực sự quá mức thần bí, đến nay Hàn Lập cũng không hiểu rõ rốt cuộc có tác dụng gì, bất quá nếu nó làm tốc độ khôi phục Thời gian đạo văn nhanh hơn, ngược lại là mười phần tin tốt.

Hàn Lập nhất thời nghĩ không thông, liền bình ổn tâm tình một chút, bắt đầu tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh.

Chỉ thấy trên tay hắn kết động pháp quyết, trong miệng vang lên một trận nhỏ thanh âm ngâm tụng.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân treo trước người hắn nhộn nhạo lên từng vầng sáng kim sắc, từ từ chuyển động về phía sau, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, bắt đầu toả ra ánh sáng chói lọi.

Trên đó bắn ra tia sáng kim sắc, lập tức chiếu đầy toàn bộ căn phòng tối.

...

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt liền qua hơn trăm năm.

Bên trong phòng tối, Hàn Lập ngồi khoanh chân tĩnh tọa, giống như một pho tượng đá không nhúc nhích, trên thân thể lại hiện ra quang mang kim sắc.

Sau một hồi lâu, hắn từ từ mở mắt ra, trong mắt lấp loé hào quang màu vàng kim nhàn nhạt, sau đó lập tức ẩn vào đáy mắt.

"Nhìn tình huống này, chỉ sợ ngàn năm cũng chưa hẳn có thể đả thông một Tiên khiếu... Chẳng lẽ lại phải tu luyện Huyền Sát Minh Linh Công kia?" Lông mày hắn nhíu lên một chút, thần sắc có chút do dự, tự lẩm bẩm.

Suy nghĩ một lát, bỗng nhiên trong lòng hắn hơi động, thấp giọng quát một tiếng "Ma Quang".

Trước người hắn chiếu ra một cái bóng, một trận vặn vẹo lắc lư giãy dụa kéo dài về phía trước mấy phần.

Một trận dị hưởng rất nhỏ ở trong mật thất tối tăm vang lên, một cái bóng đen sì từ trước người Hàn Lập tách ra, chậm rãi đứng thẳng lên.

Bóng người kia một thân áo đen, da thịt đen nhánh như mực, dung mạo lại giống mấy phần với Hàn Lập, mái tóc màu đen phủ sau lưng, quanh thân mơ hồ có hắc sắc ma khí lượn lờ, chính là Ma Quang.

Gã tĩnh dưỡng nhiều năm như vậy, tựa hồ đã hoàn toàn khôi phục, khí tức trên người còn mạnh hơn lúc trước.

"Hàn đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng gọi ta ra." Ma Quang nhếch miệng lên, lộ ra nét cười tà mị, chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên gã giật mình nhìn khí tức phát ra trên thân Hàn Lập, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Hàn Lập nhìn thấy biến hóa này trong mắt, nhưng lại không có bất luận biểu hiện gì, lạnh nhạt nói ra:

"Những năm gần đây trải qua không ít sự việc, chỉ là một mực không thích hợp để ngươi xuất hiện thôi. Hôm nay trùng hợp có một chuyện muốn hỏi, mong rằng Ma Quang đạo hữu chỉ giáo."

"Không nghĩ tới từ lần trước gặp lại, bây giờ Hàn đạo hữu đã là một Kim

Tiên, xem ra con mắt Ma Quang chọn lựa chủ nhân quả tinh tường, so với trước tốt hơn nhiều. Hàn đạo hữu có gì muốn hỏi, cứ nói đi." Ma Quang vừa cười vừa nói.

"Chuyện thứ nhất là Hôi Giới, ngươi biết rõ bao nhiêu?" Hàn Lập lại hỏi.

"Hôi Giới? Tiên Vực này một mực giữ kín như bưng, chính Mã Lương năm đó cũng không tham dự nhiều, cho nên ta biết cũng không nhiều, chỉ biết đó là một Tiên Vực, giống như vô vàn giới vực khác." Ma Quang tự định giá một lát nói.

"Vậy về sát khí? Ngươi có biết rõ không?" Hàn Lập có chút thất vọng, tiếp tục hỏi.

"Nói đến sát khí, tu sĩ các ngươi hẳn là hiểu rõ hơn ta mới đúng. Phàm là khi tiến hành giết chóc, trong người sẽ hình thành hung sát chi khí, giống như Thiên ngoại ma tộc chúng ta lúc giết chóc, có thể hấp thụ ma khí. Chỉ là ngày thường các ngươi sẽ không hiện ra, trừ phi có một ít người giết chóc thực sự quá nặng, sát khí hóa hư thành thực, mới tự động hiển lộ ra." Ma Quang giải thích nói.

"Vậy ngươi có từng nghe nói qua, Tiên giới có công pháp nào có thể thông qua sát khí để tăng cao tu vi?" Hàn Lập như đang suy nghĩ, gật đầu nhẹ, hỏi.

"Theo ta được biết, loại công pháp này đích thực là có, bất quá bình thường sẽ không có tu sĩ chủ động tu luyện, nghe nói sẽ ảnh hưởng đến giai đoạn tấn thăng nào đó sau này, tương đương trong lúc vô hình tăng thêm cho mình một cái bình cảnh, thuộc về hành vi tự tìm đường khổ." Ma Quang suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, nửa ngày không nói gì, Ma Quang cũng đứng lẳng lặng một bên, im lặng đánh giá hắn.

"Lần này làm phiền, chờ xong chuyện này, ta sẽ cùng đạo hữu đàm đạo một lần." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Ma Quang một chút, tay áo bỗng nhiên vung lên, thân ảnh Ma Quang liền hư hóa, dung nhập vào cái bóng của hắn.

"Vài vạn năm, thực sự đợi không được a..."

Hàn Lập thở dài một hơi, sau đó hai tay bấm pháp quyết cổ quái, quanh thân loé lên ô quang, lập tức sát khí đầy trời tuôn ra mãnh liệt, che đậy toàn bộ phòng tối.

Theo tiếng ngâm tụng trong miệng hắn dần dần vang lên, sát khí phun trào như mây đen hỗn loạn, bỗng nhiên giống như ngựa hoang bị ghìm dây cương, ngừng khuếch tán ra bên ngoài, ngược lại dần dần co tụ lại.

Màu sắc trở nên càng ngày càng đậm đặc, hơi khói cũng càng ngày càng ngưng thực, bám vào phía bên ngoài thân Hàn Lập.

Sau khi sát khí ngưng thực dính vào da của hắn, lập tức Hàn Lập cảm giác được khác thường, trong lòng căng thẳng, nhưng không có thu tay lại mà tiếp tục dẫn những sát khí này đi đến khiếu huyệt trên người mình.

Chỉ thấy những sát khí này giống như là pháp lực, tập kết một chỗ đánh tới một khiếu huyệt dưới xương sườn hắn. Khiếu huyệt cho tới nay không nhúc nhích tí nào, lập tức bị sát khí mãnh liệt đánh vào, có dấu hiệu phá bại.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi động, lúc này nhắm hai mắt lại, dốc lòng tu luyện.

Không biết qua bao lâu, kèm theo một tiếng rất nhỏ vang lên từ trên thân Hàn Lập, ngay sau đó một vòng xoáy cỡ nhỏ hiện lên ở dưới xương sườn, hấp dẫn thiên địa nguyên khí chung quanh mãnh liệt cuốn tới, tràn vào trong khiếu huyệt kia của hắn.

Mấy chục giây sau, đợi tất cả kim quang dị tượng biến mất hoàn toàn, dưới xương sườn Hàn Lập lại nhiều ra một điểm sáng màu vàng óng.

Tiên khiếu thứ ba mươi bảy rốt cục thông suốt!

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, dò xét chỗ Tiên khiếu kia, chỉ thấy bên trong ngoại trừ đại lượng tiên linh lực ngưng tụ, bên ngoài còn treo lơ lửng một

sợi sát khí màu đen, nhìn vô cùng nhạt nhẽo, cũng không có quá nhiều khác thường.

Trong lòng hắn an tâm hơn chút, bàn tay co lại đưa Chân Ngôn Bảo Luân đến trước người.

Chỉ thấy trên Bảo Luân, ngoại trừ không ít Thời gian đạo văn đã khôi phục bên ngoài, ở gần bên trong vòng lại nhiều thêm hai đoàn, tổng cộng thành ba trăm sáu mươi hai đoàn.

Lại nói, từ khi tiến giai Kim Tiên, những năm này hắn còn không bận tâm về sự tình Chưởng Thiên Bình, vẫn không tiếp tục thử thông qua ngưng kết tinh hạt gia tăng đạo văn, chỉ chờ sau này rời khỏi nơi này lại tiếp tục tính toán.

Hàn Lập nghĩ vậy, tay biến đổi pháp quyết, yên lặng thôi động Chân Ngôn Bảo Luân, chỉ thấy trên đó dập dờn kim quang, phóng xuất ra tầng tầng gợn sóng kim sắc, hết thảy đều không có gì khác biệt so với trước kia.

Hai ngày tiếp theo, Hàn Lập không có tiếp tục tu luyện, mà dốc lòng quan sát tình trạng bản thân, xác nhận không có gì dị thường mới từ từ yên lòng.

Hắn dùng qua đan dược, sau đó lại tiếp tục bước lên hành trình tu luyện.

...

Tu hành nhập định, năm tháng trôi qua, nhoáng một cái đã hơn ngàn năm.

Một ngày này, từ lúc Hàn Lập phá cảnh trở thành Kim Tiên đến nay, vùng trời toà phế thành đã yên lặng thật lâu, bỗng nhiên có cuồng phong thổi cuốn, mây đen nổi lên, thiên địa linh khí như triều cường sông lớn cuồn cuộn lại hướng một lâm viên phía trong thành.

Giữa sắc trời mờ tối, một vòng xoáy linh khí có phương viên cơ hồ chiếm toàn bộ thành trì lăng không tạo ra, như một cái phễu lớn nối liền trời đất, điên cuồng rót thiên địa nguyên khí vào bên trong một cái hang lớn tối đen như mực trong lâm viên.

Thiên địa nguyên khí tuôn vào, trong nháy mắt rót đầy toàn bộ đường hành lang, như một dòng sông lớn kéo dài không dứt, tràn vào chỗ sâu trong một căn phòng tối.

------oOo------

Chương 468: Linh vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: GinNguyen

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm nhân tông

Lúc này, trong phòng tối kim quang mơ hồ tựa như một biển sương mù màu vàng cuồn cuộn bao phủ toàn bộ gian phòng.

Trong phòng, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân bên dưới biển kim quang, trên người khoác Kim Lũ Y, toàn thân kim quang chói mắt, chỉ có thể thấy một bóng người mơ hồ.

Một biển mây thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng tràn tới, xoay tròn trong phòng, hóa thành một vòng xoáy lớn tản ra từng đợt chấn động như thủy triều, làm cấm chế Hàn Lập sắp đặt sẵn từ trước rung lên từng đợt mãi không thể dừng lại.

Sau mấy canh giờ chấn động mới dần dần chậm lại, thanh thế cũng nhỏ dần đi.

Lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên hét to, hai mắt mở ra.

Từng đợt kim mang từ trong mắt bắn ra, nhìn như thực chất kéo dài không tan.

Nửa ngày sau, hắn thở hắt ra, tiếp theo há miệng ra, lập tức kim quang trong phòng như gió lướt trên mặt nước cuốn về miệng hắn, bị hắn hút hết vào bụng.

Ngay sau đó, dưới yết hầu lập tức hiện lên một quang điểm màu vàng, sáng

ngời vô cùng, không ngừng hấp thu hết thiên địa nguyên khí còn sót lại chung quanh.

Bấy giờ, tiên khiếu cuối cùng để bước vào kim tiên trung kỳ cuối cùng cũng đã quán thông.

"Vù vù vù..."

Một trận gió gào thét vang lên, Chân Ngôn Bảo Luân từ sau lưng Hàn Lập bay ra trước người, ung dung quay tròn lơ lửng trên không.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy có hơn bốn trăm đoàn thời gian đạo văn hơi mờ xoay tròn kim quang rạng rỡ.

Ánh mắt hắn lóe lên, khóe miệng nở nụ cười vui vẻ, kim quang trong mắt biến mất, một tay khẽ vẫy.

Lập tức, có sáu sợi tơ màu vàng trên Chân Ngôn Bảo Luân bay ra, như tên bắn thẳng vào tay hắn.

Lúc gần tới bàn tay, sợi tơ vàng bỗng nhiên ngừng lại, đang căng thẳng bỗng dưng mềm mại, quấn vào đầu ngón tay hắn một vòng rồi rơi vào lòng bàn tay hắn.

Những sợi tơ này đúng là sợi tơ thời gian pháp tắc của hắn. Ngoại trừ ba sợi lúc đầu, trong những năm này Hàn Lập khổ sở tiềm tu Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, lần lượt cô đọng được thêm ba sợi nữa.

Hắn vốn tưởng lần này thành công tu luyện đến kim tiên trung kỳ, ít nhất có thể cô đọng được thêm một sợi nữa, nhưng kết quả lại không như ý.

Thực tế, hơn một nghìn năm nay, hắn một mực tu luyện, khó khăn nhất mới giác ngộ được ba lần.

Mỗi lần như thế, hầu như đều do trong lúc tu luyện gặp cảm giác khó nói, sau đó tự dưng chợt tỉnh ngộ, ngưng ra được một sợi tơ thời gian.

Mỗi lần số lượng sợi tơ thời gian tăng thêm, hắn lại cảm ngộ sâu hơn đối với lực lượng thời gian pháp tắc. Lúc trước tìm hiểu tầng thứ tư công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh gặp phải bình cảnh, cũng dễ dàng giải quyết, tu luyện càng ngày càng trôi chảy.

Ngàn năm trôi qua, phàm thế cũng đã qua vài lần luân hồi.

Nhưng đối với người tu tiên đã vượt qua Chân Tiên cảnh, kỳ thực chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Một vài công pháp tiên nhân đặc thù trong truyền thuyết còn có thể mơ hoài không tỉnh, chợp mắt một chút đã qua mấy nghìn năm.

Vì thế, Hàn Lập tiến giai đến kim tiên trung kỳ nhanh đến như vậy làm trong lòng hắn cũng giật mình, càng cảm thấy kỳ lạ với công pháp Huyền Sát Minh Linh Công này.

Đương nhiên, hắn cũng khó tránh khỏi đôi chút tâm thần bất định, dù sao lấy sát khí tăng tiến tu vi quá nhanh thì tai họa ngầm cũng trùng trùng điệp điệp. Chỉ là trước đây mỗi một lần quán thông một tiên khiếu hắn đều quan sát một phen, cũng sử dụng nhiều loại thủ đoạn để kiểm tra, nhưng ngoại trừ một ít tơ mịn quấn quanh tiên khiếu không tan đi, thì cũng không tìm thấy có gì bất ổn.

Tình thế hiện tại, hắn cũng chỉ có thể mặc kệ hết. Dù sao, tu luyện lâu như vậy cũng đạt đến kim tiên trung kỳ, rốt cuộc hắn cũng có hy vọng rời khỏi chỗ này. Những chuyện khác đợi sau khi rời đi rồi tính sau cũng không muộn.

Chờ sau khi hết thảy sóng êm gió lặng, Hàn Lập mới đứng dậy, thu lại pháp trận bốn phía, quay người ra khỏi phòng tối.

Tới gần đại sảnh chỗ tàn hồn lão đạo, còn chưa vào cửa hắn đã nghe bên trong truyền đến từng hồi cằn nhằn lảm nhảm mơ hồ lúc rõ lúc không.

Đi vào cửa điện, Hàn Lập liền thấy tàn hồn lão đạo đang ung dung lơ lửng giữa không trung, nói chuyện với pho tượng.

“Ài nhớ năm đó, Đạo gia ta sao mà phong lưu khoái hoạt, không cần dùng đến thân phận Tiên Quân hay tên tuổi Kiếm Tiên Vô Sinh Đạo Nhân cũng đã lọt vào mắt xanh không biết bao nhiêu tiên tử mỹ miều. Bây giờ bị giam cầm chết dẫm nơi đây không biết bao nhiêu năm rồi, nhất định có rất nhiều tiên tử phải thương tâm rơi lệ, đứt ruột đứt gan rồi... ”

Hàn Lập mới đứng có một chút, đã nghe không lọt tai nữa, liền ho nhẹ một tiếng cắt ngang lão đạo nói: “Xem ra tiền bối khôi phục rất nhiều, tinh thần mạnh hơn so với lúc mới gặp không biết gấp bao nhiêu lần”

Lão đạo nghe vậy, đột nhiên xoay người nhìn về phía Hàn Lập, vốn là sững sờ, tiếp theo cả kinh, ngay sau đó lại vui vẻ, biểu cảm trên mặt biến hóa phong phú đến cực điểm.

"Sao... Làm sao có thể? Lúc này mới qua bao lâu chứ, tiểu tử ngươi thật sự tu đến Kim Tiên trung kỳ, chẳng lẽ là..." lông mày lão đạo bỗng nhiên nhướng lên, tay chỉ vào Hàn Lập, có chút chần chờ nói.

"Chẳng lẽ cái gì?" Hàn Lập thấy thế, cảm thấy không ổn, nhíu mày hỏi.

"Chẳng lẽ, ngươi cũng giống Đạo gia, là kỳ tài tu đạo xưa nay khó gặp?" Lão đạo vẻ mặt trịnh trọng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy cũng chỉ im lặng.

“Lần này ta đến là để cáo biệt tiền bối. Ta đã trở thành tu sĩ kim tiên trung kỳ, có thể rời khỏi nơi này. Cái dưỡng hồn lô kia cũng không phải báu vật hiếm có gì, ta để lại cho tiền bối coi như quà chia tay.” Hàn Lập ôm quyền với tàn hồn lão đạo, quay người định rời khỏi.

Còn không đợi hắn nhấc chân, lão đạo ở sau lưng vội vã kêu lên.

Hàn Lập nghe tiếng, lập tức dừng chân, quay đầu nhìn lại.

“Ai da, tên tiểu tử kia, ngươi không mang đạo gia ta đi cùng sao?” Lão đạo lớn tiếng kêu, thoáng cái bay tới trước người Hàn Lập.

"Vãn bối có từng nói đưa tiền bối cùng đi sao?" Khoé miệng Hàn Lập nở một nụ cười nhẹ, hỏi.

"Hắc, đồ vong ân phụ nghĩa này..." Lão đạo mới nói được một nửa đã vội vàng ngừng lại.

Vẻ mặt Hàn Lập tỏ ra không sao cả, nhíu mày, tựa hồ khích lệ lão đạo nói tiếp.

"Hắc hắc, đạo gia ta tốt xấu cũng chỉ cho ngươi con đường ra ngoài, ngươi cũng không thể bỏ mặc ta ở chỗ này được? Huống chi một khi ngươi hủy diệt hạch tâm bí cảnh, cái cung điện này chỉ sợ cũng không tồn tại được, tàn hồn đạo gia ta làm sao giữ được chứ?'' Ngữ khí lão đạo biến đổi, tỏ ra đáng thương nói.

Hàn Lập nghe vậy, làm bộ như đang suy nghĩ, lộ ra chút khó xử.

“Lời tiền bối cũng không phải vô lý. Nhưng chúng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, còn chưa tốt đến độ là thiện duyên, có khi là nghiệt duyên chưa biết chừng... Không bằng thế này, tiền bối dạy ta phương pháp cô đọng linh vực, ta liền đưa người rời đi, được không?” Sau nửa ngày, hắn mới chậm rãi nói.

Lão đạo nghe vậy, hận không thể vung tay tát một cái vào mồm hắn.

Lão bắt đầu hối hận lúc trước đã khoe khoang, nói ra việc bản thân giúp Mặc Vũ cô đọng linh vực. Xem ra tiểu tử này từ lúc đó đã có tính toán đem mình làm quân cờ rồi.

"Đạo gia có thể dạy ngươi phương pháp cô đọng Linh Vực, nhưng sau đó ngươi lại đổi ý thì sao?" Lão đạo nghiêm sắc mặt, nói ra.

"Vãn bối chỉ là đề xuất biện pháp như vậy, nếu tiền bối băn khoăn như vậy thì bỏ đi. Tại hạ cũng không muốn ép buộc người khác...” Hàn Lập cười bộ dáng không sao cả, lạnh nhạt nói.

“Ngươi... Ngươi... Ài... vẫn câu nói cũ, ngươi đang thế mạnh không thể không theo, làm như lời ngươi đi.” Lúc này Lão đạo trừng mắt, quyết đoán

nói.

"Tiền bối thật là một người sảng khoái." Hàn Lập cũng màu mè nói ra.

"Ngươi đã biết gì về Linh vực rồi?" Trong bụng Lão đạo oán thầm không thôi, thanh âm trầm muộn hỏi.

“Cái này... Vãn bối biết không nhiều lắm. Kính xin tiền bối cho biết là được.” Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Lão đạo nghe vậy, liếc mắt, tiếp tục nói:

" Tác dụng của linh vực chắc hẳn không cần lão đạo nhiều lời, ngươi cũng đã được chứng kiến không ít. Về bản chất, kỳ thật là việc tu sĩ nắm giữ một lực lượng pháp tắc nào đó, thời điểm phóng thích sẽ hình thành ảnh hưởng đối với cảnh vật trong một phạm vi xung quanh. Phạm vi lớn nhỏ hay ảnh hưởng mạnh yếu, đều quan hệ với trình độ tu sĩ nắm giữ lực lượng pháp tắc.”

"Tiền bối, nhất định phải nắm giữ lực lượng pháp tắc mới có thể thi triển hay sao?” Hàn Lập nghe vậy, lông mày cau lại nói.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại lúc còn ở Linh giới, Bảo Hoa chưa nắm được lực lượng pháp tắc nhưng lại có thể thi triển linh vực.

"Đúng vậy, nắm giữ lực lượng pháp tắc là điều kiện tiên quyết để thi triển linh vực. Bất quá cũng không phải tuyệt đối, một ít tu sĩ không thể nắm giữ lực lượng pháp tắc cũng có thể thông qua bảo vật đặc thù, phối hợp công pháp đặc thù, cũng có thể thi triển ra Linh Vực. Chỉ là loại Linh Vực này bất quá là hàng bắt chước, tồn tại rất nhiều chỗ thiếu hụt chí mạng, căn bản không vào được pháp nhãn bổn đạo gia." Lão đạo sau khi suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra.

"Thì ra là thế. Nếu như Linh Vực và lực lượng pháp tắc cùng một nhịp. Thời điểm thi triển cũng phải dựa vào lực lượng pháp tắc để duy trì?” Hàn Lập gật đầu, hỏi.

“Đúng thế. Hơn nữa Linh Vực có vững chắc, uy năng cường đại hay không đều quan hệ với trình độ nắm giữ lực lượng pháp tắc của tu sĩ. Nếu ngươi nắm giữ số lượng sợi tơ pháp tắc càng nhiều, trình độ càng cao, càng tăng uy năng cho Linh Vực.” Lão đạo nói tiếp.

Liên tiếp, lão đạo giải thích một ít thường thức cơ bản về Linh Vực cho Hàn Lập.

Hàn Lập một bên nghe, một bên so sánh những gì mình từng chứng kiến, rất nhiều nghi hoặc lúc trước đã giảm đi phân nửa.

Cuối cùng, lão đạo nhìn về phía Hàn Lập, chậm rãi nói ra:

"Ta dạy cho ngươi một môn công pháp, không có danh tiếng gì đặc biệt, là loại phương pháp cô đọng Linh Vực thường thấy trong tiên vực. Thông dụng nhất, cũng dễ dàng nhất, ngươi lắng nghe cho kỹ."

Dứt lời, lão liền bắt đầu truyền thụ khẩu quyết môn công pháp kia cho Hàn Lập.

Theo lời lão thì môn công pháp này rất bình thường, xem ra chẳng khác gì đồng nát, nhưng đó là so với cấp độ Thái Ất ngọc tiên lúc đầu của lão. Đối với cảnh giới hiện tại của Hàn Lập cũng không phải loại thường.

Trên thực tế, thời điểm hắn tu hành tại Chúc Long Đạo, đã từng tìm kiếm công pháp tương tự, trong nội môn tuy có điển tàng, cũng chỉ có tu vi Kim Tiên trở lên mới đổi được, về sau lúc tìm tòi ở Vô Thường Minh cũng bán giá cực cao.

"Thế nào, nhớ kỹ chưa?" Lão đạo liếc mắt nhìn hắn, hỏi.

"Nhớ kỹ, độ khó tu luyện tựa hồ không lớn, bất quá cũng phải thử mới biết được." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Khẳng định tiểu tử ngươi nhất định luyện được nên ta mới dạy chứ." Lão đạo tức giận nói.

"Có lẽ không lâu đâu, xin mời tiền bối lại chờ một chút." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Dứt lời, hắn phất tay áo xoay người ra khỏi đại sảnh, để lại một mình lão đạo ở đó lảm nhảm không ngừng.

------oOo------

Chương 469: Chớp mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: GinNguyen*
***Biên**: GinNguyen*

Thoáng chốc lại qua mấy năm.

Hàn Lập đang mặc một bộ quần áo màu xanh, tay cầm lư hương màu tím đen, đang dọc theo một hành lang tĩnh mịch, chậm rãi đi vào đại sảnh cung điện ngầm.

Mặt đất trong sảnh sáng lên từng sợi kim quang, tản ra từng đợt ấm áp.

""Trong lúc vãn bối phá bỏ hạch tâm, tạm thời tiền bối chịu khó một chút nhé."" Hàn Lập đứng lại trong đại sảnh địa cung, hướng về phía lư hương nói một tiếng.

Tàn hồn lão đạo cũng biết sắp được thấy ánh mặt trời, có chút nôn nóng, cũng quen với việc Hàn Lập bất kính đối với lão, dĩ nhiên lúc này không có lên tiếng cãi lại, chỉ im lặng ngồi xếp bằng ở bên trong lư hương.

Hàn Lập thấy thế thì cười cười, cổ tay run lên, lấy ra hai mảnh phù lục phong ấn màu vàng, đưa ngang dán vào trên lư hương, đem tàn hồn lão đạo cách ly liên hệ với bên ngoài.

Sau khi làm xong, hắn nhấc tay trái, đem lư hương bỏ vào trong tay áo.

Chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào bên cạnh bệ đá trong đại sảnh, cúi người nhìn thoáng qua Thái Âm Nhật Quỹ khảm trong đó.

Khác với lần đầu tiên tới đây, lần này hắn cảm nhận được lực lượng thời gian pháp tắc rất rõ rệt, không giống với cảm thụ của hắn ngày trước.

Nếu không chủ động sử dụng thần thức tiếp xúc, thời gian chi lực trên Nhật Quỹ chỉ như giếng nước yên tĩnh, một chút lay động cũng không có. Mà giờ đây Hàn Lập có thể cảm thấy nó tựa như sông lớn cuồn cuộn kéo tới.

Hàn Lập tập trung, hai tay kết một pháp quyết, kim mang sau lưng tràn ra, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện.

Thần sắc hắn nghiêm nghị, chậm rãi nhắm mắt, hai tay kết một pháp quyết, con mắt màu vàng ở giữa bảo luân lập tức xoay tròn, bắn ra một tia sáng màu vàng thẳng đến Thái Âm Nhật Quỹ.

Chỉ thấy tia sáng màu vàng kia còn chưa tới, một màn kỳ dị đã xuất hiện.

Thái Âm Nhật Quỹ vốn đang bất động lại khẽ run lên, lơ lững trên không.

Cây thiết châm lóe lên hào quang, nhanh chóng quay tròn không ngừng, từ đó bắn ra một sợi tơ điện màu đen bắn về phía tia sáng màu vàng kia.

""Đùng!"" Âm thanh điện lưu vang lên một hồi.

Tia sáng màu vàng ầm ầm vỡ vụn, hóa thành bột phấn kim sắc vung vãi rơi xuống, bao phủ trọn vẹn bệ đá vào trong.

Hàn Lập qua Chân Thực Chi Nhãn quan sát tình huống này, trong tai lại vang lên một hồi sấm sét, làm thần thức toàn thân hắn bỗng nhiên mất hết, lại lần nữa tiến vào trạng thái mất nhận thức cảnh giới.

Chỉ là lần này, hắn chẳng những giác quan không có siêu thoát, ngược lại còn xuất hiện huyễn tưởng.

Tầng bột phấn kim sắc đang vung vãi bỗng nhiên cuốn ngược lại, giống như dòng sông màu vàng đem cả người hắn nuốt sống vào trong.

Hắn chỉ cảm thấy thân hình như bay, tựa như đi xuyên qua dòng sông thời gian, bên cạnh không ngừng có sợi tơ màu vàng trôi qua, hắn dốc sức liều mạng muốn phải bắt được, liên tiếp vươn tay dò xét, tuy nhiên chỉ bắt được ra không trung.

Trong lòng Hàn Lập bất giác có chút nôn nóng, trong lúc vô tình lại yên lặng vận chuyển công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, chân ngôn bảo luân nâng lên quay tròn quay xung quanh phía sau hắn, lập tức phía trên có hơn bốn trăm đoàn thời gian đạo đồng thời tỏa ra kim quang chói mắt.

Bên trong dòng sông thời gian, trên bàn tay hắn sáng lên một mảnh kim mang, lần nữa thử vươn tay ra, vậy mà liền bắt được một sợi tơ màu vàng, chính là một sợi thời gian pháp tắc.

Sau khi bắt được một sợi, Hàn Lập vô cùng vui sướng, lại hướng một sợi khác bắt tới.

Hai sợi tơ vừa vào tay, toàn bộ dòng sông thời gian lập tức rung động kịch liệt, giống nước lũ trên núi bùng nổ dữ dội, trở nên mạnh mẽ nóng nảy vô cùng.

Hàn Lập cảm giác đầu mình chìm vào trong nước, hơi thở bắt đầu trở nên khó khăn.

Hắn bắt đầu giãy giụa vặn vẹo nhưng từ đầu đến cuối không cách nào thoát khỏi dòng sông.

Đúng lúc này, có một đạo có một đợt thủy triều màu vàng cực lớn mãnh liệt tràn đến, hướng vào đầu hắn chụp tới.

Hàn Lập giãy giụa ngoi lên, trong lòng quyết định thẳng hướng về phía thủy triều mà đi, hai tay cùng lúc hướng ra hai bên, chụp tới sợi tơ màu vàng trong thủy triều bắt tới.

Lại có hai sợi tơ vào tay, toàn bộ dòng sông thời gian lập tức vang lên một tiếng sét đánh kinh thiên, triệt để tan vỡ.

Gần như cùng lúc đó, hai mắt Hàn Lập đột nhiên mở ra, trong miệng bắt đầu thở dốc kịch liệt.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua hai tay, chỉ thấy trong đó rỗng tuếch, không

khỏi có chút thất vọng.

Lúc này trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác, đột nhiên quay đầu nhìn lên chân ngôn bảo luân.

Trên đó thình lình đã có trọn vẹn mười sợi tơ màu vàng quấn quanh!

Vừa rồi dị tượng kia trùng trùng điệp điệp, vậy mà không phải hư ảo, lần cảm ngộ ngắn ngủi này của hắn, vậy mà thu hoạch bốn sợi tơ thời gian trọn vẹn.

Hàn Lập vui mừng quá đỗi, lại nhìn sang trên bệ đá.

Chỉ thấy Thái Âm Nhật Quỹ đã rơi xuống bên trong lỗ khảm bệ đá như cũ, phía trên cây kim sắt vẫn đang nhanh chóng xoay tròn, nhưng vết tích mười hai khắc ở trên lại trở nên mười phần mơ hồ, đã không còn thấy rõ.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, hai tay lại kết pháp quyết, chân thực chi nhãn sau lưng lại lần nữa tỏa ra kim quang chói mắt, một cỗ lực lượng thời gian pháp tắc cường đại từ trong phun ra, trực tiếp rót vào lỗ khảm bệ đá.

Lúc này, Thái Âm Nhật Quỹ không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại là trên bệ đá sáng lên từng đạo đường vân màu vàng, rậm rạp chằng chịt như mạng nhện lan tràn ra, trong nháy mắt phủ kín toàn bộ mặt đất đại sảnh, kéo dài ra đến hành lang, tỏa ra từng cái khắp ngõ ngách cung điện dưới lòng đất.

Không bao lâu, bên ngoài cung điện dưới lòng đất, trong thành trì đổ nát cũng bắt đầu lan tràn những đường vân màu vàng, toàn bộ bí cảnh đều bao phũ một mảnh kim quang.

Trong mắt Hàn Lập, kim sắc quang mang sáng lên, hai tay nắm chặt lấy mép bệ đá, đem lực lượng thời gian pháp tắc của bản thân điên cuồng rót vào trong đó, đạo văn thời gian trên chân ngôn bảo luân cũng từng đoàn một bắt đầu tắt dần.

Lại nghe "" Két"" một tiếng rất nhỏ, mặt ngoài bệ đá bắt đầu hiện ra từng

vết rạn rất nhỏ, trùng với đường vân màu vàng, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán ra.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hư không bốn bề lại theo đó hiện ra từng đạo hắc tuyến thật nhỏ, đan vào phức tạp hệt như mạng nhện, hơn nữa những hắc tuyến này theo đạo văn thời gian trên bảo luân tắt đi càng ngày càng thô, càng ngày càng dày đặc.

Trong lòng trầm xuống hắn, nín thở, quanh thân hiện ra một tầng lưu quang màu bạc nhạt giống như thực chất, khiến cho toàn thân giống như tia sáng trắng rực rỡ.

Nhưng vào lúc này, đạo thứ sáu mươi trên chân ngôn bảo luân lóe lên rồi vụt tắt, rốt cuộc vang lên một tiếng nổ rung trời.

Toàn bộ bí cảnh nhỏ chấn động ầm ầm kịch liệt!

Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, thấy trong hư không phía trước, một đợt nắng gắt màu vàng đường kính hơn một trượng hiện ra, chợt bay lên hợp lại, nở rộ kim quang từng đợt khủng khiếp, tiếp theo ầm ầm bạo liệt vỡ ra, kim sắc quang mang phóng xuất ra làm mờ mắt.

Hắc tuyến ở bên trong kim sắc quang mang bốn phương tám hướng trở nên vặn vẹo, không hề đứt đoạn dũng mãnh lao tới. Tạo thành một vòng xoáy cực lớn màu đen, từ bên trong truyền ra một hồi hấp lực vô cùng mạnh mẽ, đem tất cả gạch đá cây rừng bên trong bí cảnh hút tới, ngốn vào sạch sẽ.

Hàn Lập còn chưa kịp cử động gì, thân thể như một thuyền nhỏ trong gió lốc bị kéo vào trong nháy mắt.

...

Hàn Lập sau một hồi trời đất quay cuồng, thân hình loạng choạng, tiếp theo hình ảnh trước mắt trở nên vô cùng rõ ràng.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng quét qua, lập tức sững sờ.

Lúc này chỗ hắn đang đứng, thình lình chính là trước, một tòa đại điện màu vàng, sau lưng cửa cung màu vàng cao vài chục trượng, mà ở cách đó không xa, một thiếu nữ khuôn mặt như vẽ đang đứng, vẻ mặt khẩn trương, miệng khẽ nhếch.

Không phải Lục Vũ Tình thì là ai?

Xa xa cửa chính, một nữ đồng tám chín tuổi tóc vàng đang giằng co cùng một nữ tử đầu đội ngân quan mặc áo bào màu bạc.

Xung quanh nữ tử có một quầng trăng mờ lượn lờ lớn tầm hơn mười trượng, giữa không trung phía trên nữ tử có một hư ảnh đầu rồng cực lớn màu xám miệng máu mở lớn, từ bên trong phun ra một đường Tam Sắc Quang Trụ, mà nữ đồng tóc vàng hai tay nứt toác, biến thành hai đạo tơ bắn ra, đối chiến cùng Tam Sắc Quang Trụ.

Đúng là Kim Đồng cùng Cự Linh!

Hết thảy mọi thứ lại giống như đúc hơn ngàn năm trước lúc Hàn Lập tiến vào cửa chính màu vàng!

Bất đồng chính là, màn ánh sáng màu vàng bao phủ tòa cung điện cao hơn trăm trượng lúc trước, giờ đây lại có vẻ ảm đạm, mất đi ánh sáng chói lọi trước đây.

""Chuyện gì thế này..." Hàn Lập không khỏi ngây người.

Hắn chờ lâu như vậy ở thế giới trong cung điện, thế giới bên ngoài lại tựa hồ dừng lại một khắc kia ngay trước khi hắn tiến vào.

Ba người kia lúc này cũng chú ý tới kẻ "" Vừa biến mất trong nháy mắt" Hàn Lập, cũng đều nhao nhao lộ vẻ mặt sửng sốt.

Lục Vũ Tình khẽ giật mình, đang muốn mở miệng nói cái gì đó.

"Rầm rầm!

Xa xa Tam Sắc Quang Trụ và tinh ti, rốt cuộc đánh vào nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh long trời lở đất.

Hào quang vô cùng chói mắt từ trên cột sáng và tinh ti bộc phát ra, thình lình đem trọn vẹn màn trời chia làm hai nửa.

Một bên cuồn cuộn tam sắc quang diễm, bên kia tinh quang chói mắt, hung hăng đập vào cùng một chỗ, toàn bộ hư không ầm ầm rung động, nhất là chỗ cả hai tiếp xúc, hư không lại càng vặn vẹo rung động, dường như bất cứ lúc nào đều có thể vỡ nát.

Trên mặt đất, những hòn đá bắn ra rơi xuống bị hào quang trên bầu trời chiếu rọi, phảng phất băng tuyết lập tức hòa tan, biến mất hầu như không còn, mặt đất cũng nhanh chóng tan đi.

Lục Vũ Tình nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt biến sắc, thân hình nhoáng một cái, hóa thành ánh sáng màu xanh hướng phía xa xa bay ra bên ngoài phạm vi ảnh hưởng.

Hàn Lập lại không động thân, miệng khẽ quát một tiếng.

Bên ngoài thân hắn bỗng nhiên hiện ra ba mươi sáu đoàn tinh quang sáng ngời, lập tức hóa thành một tấm màng mỏng như có thực chất.

Xuy xuy xuy!

Từng đạo hào quang chiếu vào tấm màng mỏng của hắn, phát ra thanh âm xung đột chói tai, màng mỏng hào quang chớp động, nhẹ nhàng rung động lắc lư sau đó rồi lại không có chút dấu hiệu vỡ vụn hoặc là suy yếu.

Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời nhìn lên không trung, chỉ thấy Tam Sắc Quang Trụ càng lúc càng nồng nặc, nhanh chóng đè ép tinh ti xuống dưới.

Sắc mặt Kim Đồng càng lúc càng trở nên khó coi.

Nàng khẽ quát một tiếng khẽ quát một tiếng, kim quang chỗ cụt tay lóe lên, hai cánh tay ngưng tụ ra lần nữa, bất quá hình dáng còn hơi mờ, hai tay đẩy

ra hư không.

Hai đạo kim quang óng ánh theo lòng bàn tay bắn ra, hơn nữa nhập vào làm một. Kim quang lóe lên lần nữa hóa thành một đạo tinh ti màu vàng.

Hai cây tinh ti giao nhau, ngăn tại được Tam Sắc Quang Trụ.

Nhưng lực lượng pháp tắc bên trong Tam Sắc Quang Trụ mãnh liệt hơn, vẫn đem hai đạo tinh ti nhanh chóng áp đảo.

Tình thế tràn ngập nguy cơ!

------oOo------

Chương 470: Xuất thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: n0bita*

Hàn Lập nhìn thấy Kim Đồng đã không thể chống cự đươc nữa, chỉ nhoáng một cái, đang đứng im liền biến mất vô tung.

Sau một khắc, thân hình của hắn như thuấn di, xuất hiện bên cạnh Kim Đồng, trong tay áo lóe lên kim quang, một nắm đấm từ đó phóng ra như tia chớp, năm ngón tay nắm chặt giáng xuống.

Trên nắm tay kim quang lóng lánh, phảng phất như chế tạo bằng vàng ròng, phía trên từng lớp phù văn màu vàng lượn lờ không ngừng

"Phù!" một tiếng

Một đạo quyền ảnh quang trụ màu vàng cỡ thùng nước bắn ra, nhảy lên vô số phù văn màu vàng, tản mát ra từng luồng Thời Gian Pháp Tắc chấn động vô cùng đáng sợ.

Ầm!

Quang trụ màu vàng cùng tam sắc quang trụ va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ rất lớn.

Phụ cận hư không chấn động mạnh, từng vòng gợn sóng hiện lên, chụm lại rồi khuếch tán ra chung quanh, kéo dài không tiêu tán.

Lúc này tam sắc quang trụ bị ngăn cản, không cách nào tiến lên phía trước một bước, hai cây tinh ti cũng ngừng uốn lượn.

Vẻ mặt Kim Đồng có chút buông lỏng, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói: "A, tu vi của ngươi..."

Giữa không trung, Cừ Linh liếc nhìn Hàn Lập, cảm ứng được khí tức khổng lồ từ tu vi Kim Tiên trên người hắn, trong mắt cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Hàn Lập bỗng biến quyền thành chưởng, một ngón tay điểm ra.

Ông!

Trong quang trụ màu vàng quang mang lóe lên, một cái dây nhỏ màu vàng gần như trong suốt hiện ra, cùng với tinh ti của Kim Đồng nhìn khá giống nhau, uy thế lại càng thêm to lớn, tản mát ra Thời gian Chi Lực chấn động vô cùng to lớn.

Tơ mỏng màu vàng vừa mới hiện ra, toàn bộ bầu trời liền lập tức ảm đạm.

Một tiếng "Sưu!" Tơ mỏng bắn thẳng về phía trước, đằng sau kéo lấy một đạo thật dài màu vàng cam, nhìn rất giống một đạo kiếm khí màu vàng cực mỏng, lóe lên một cái rồi biến mất chui vào trong tam sắc quang trụ, chém thẳng về phía Cừ Linh.

Những nơi tơ mỏng màu vàng đi qua, từng khúc tam sắc quang trụ lập tức phiêu tán, biến mất vô thanh vô tức.

"Đi!"

Kim Đồng nhìn thấy cảnh này, cũng lập tức kêu khẽ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Hai đạo tinh ti bắn ra lập tức, chém về phía Cừ Linh.

Ba cây Tinh Ti pháp tắc đan xen vào nhau, tam sắc quang trụ tán loạn nhanh chóng, phảng phất tuyết lở núi sập, trong nháy mắt biến mất hơn phân nửa.

Cừ Linh nhìn thấy cảnh này, biến sắc, điểm nhẹ dưới chân, thân hình lập tức bắn ngược về phía sau.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên tinh quang, một tay điểm tới.

Tơ mỏng màu vàng bỗng mờ ảo, chợt dung nhập vào hư không, biến mất không còn tăm tích.

Sau một khắc, trước người Cừ Linh hư không rung lên ông ông, tơ mỏng màu vàng lăng không hiện ra.

Vô số màu vàng lăn tăn sáng chói từ trong tơ vàng tản mát ra, trong khoảnh khắc liền bao phủ phạm vi mấy chục trượng chung quanh, bao phủ luôn cả Cừ Linh trong đó.

Cừ Linh bắn ngược lại, thân hình bỗng nhiên chậm chạp, mặc dù vẫn bay về phía sau, nhưng tốc độ chậm hơn gấp mười lần, vẻ mặt không khỏi lộ ra thần sắc kinh hãi.

Tơ mỏng màu vàng tốc độ không giảm chút nào, chém thẳng xuống đầu Cừ Linh.

Cừ Linh sắc mặt đại biến, thân thể chợt uốn éo, toàn thân lốm đốm hiện ra những khối màu xám, phảng phất như những cái vảy màu xám.

Từ trong những cái vảy này sương mù hôi sắc cuồn cuộn tuôn ra, bên trong tản mát ra từng trận chấn động lực lượng pháp tắc, vậy mà không bị gợn sóng màu vàng ảnh hưởng, bao trùm thân thể của nàng, hóa thành đám mây xám nồng đậm cỡ mấy trượng.

Mây xám vừa mới hình thành, tơ mỏng màu vàng liền chém xuống, chui vào trong đó.

Bị chém thành hai phần,mây xám phát ra một tiếng "ầm", nhưng lập tức hai mảnh mây xám liền quay cuồng, liền hòa thành một thể, khôi phục nguyên trạng.

Từ trong mây truyền ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó một tiếng "lạch cạnh", liền rơi xuống một đoạn cánh tay, bên ngoài máu me đầm đìa, đúng

là một cánh tay của Cừ Linh.

Tơ mỏng màu vàng chém về phía mây xám, tiếp tục bay thẳng đến mấy trăm trượng về phía trước, mới ngừng lại được.

Mây xám bỗng nhiên quay cuồng mãnh liệt, tản mát ra hôi sắc chói mắt, bỗng nhiên thoát ra khỏi gợn sóng màu vàng, lóe lên bay ra ngoài mấy trăm trượng rồi ngừng lại.

Những biến hóa liên tiếp vô cùng nhanh chóng, Hàn Lập muốn ngăn cản cũng không kịp.

Lông mày hắn không khỏi hơi nhíu lại, tay phất một cái.

Sợi tơ mỏng màu vàng như Linh Xà lóe lên bay vụt trở lại, chui vào trong cơ thể hắn.

"Tiểu tử, hóa ra ngươi che giấu tu vi, ngay cả ta trước đây cũng bị ngươi lừa. Nhưng đừng tưởng rằng như này là đã có thể phách lối trước mặt lão nương, ta giết không biết bao nhiêu Kim Tiên rồi, dám làm tổn thương đến thân thể ta, ngươi đem mạng nhỏ ra đền đi!" Bên trong mây xám vang lên một tiếng gào thét, sau đó càng quay cuồng phun trào kịch liệt, hình thể to ra nhanh chóng, trong nháy mắt lớn đến mấy trăm trượng.

Bên trong mây xám tỏa ra một cỗ khổng lồ lực lượng pháp tắc, lớn gấp nhiều lần so với lúc trước, như thủy triều khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Thiên địa linh khí quay cuồng, hư không rung lên ông ông, hiện ra những gợn sóng tầng tầng lớp lớp mà mắt thường cũng nhìn thấy.

Hàn Lập bị cỗ lực lượng pháp tắc này bao phủ, chợt cảm thấy suy yếu vô cùng, mà trong đầu lại hiện ra cảm giác kinh hoàng, phảng phất như rơi vào một cơn ác mộng không thể khống chế.

Bên cạnh, lông mày Kim Đồng cũng nhíu một cái, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên trắng bệch.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, trong tay bấm niệm pháp quyết, trên thân lập tức đại phóng kim quang, hình thành một cái lồng ánh sáng màu vàng, bao phủ lại hai người.

Từ trong kim quang, chảy ra một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc ngăn cách lực lượng pháp tắc do đám mây xám thả ra ở bên ngoài.

Dù pháp tắc lực của đám mây xám tấn công như thế nào, từ đầu đến cuối đều không thể vượt qua lôi trì một bước.

Sự khác thường trong đầu và thân thể Hàn Lập lập tức biến mất, khôi phục bình tĩnh.

Bên cạnh, vẻ mặt Kim Đồng cũng khẽ buông lỏng.

"Ngươi đi xuống nghỉ ngơi trước đi, người này để ta đối phó là được rồi." Hàn Lập nhìn về phía Kim Đồng, nói ra.

"Ngươi muốn xen vào việc của người khác! Ả Cừ Linh nhốt ta nhiều năm, ta cũng mưu đồ lâu rồi, lúc ta liều mạng bị thương, định thừa dịp ả khinh địch sẽ tự tay làm thịt, thực lực ả mặc dù không yếu, nhưng căn bản không có khả năng phá vỡ phòng ngự của ta. Hiện tại lại đảo ngược rồi! Chính ngươi đi thu thập cục diện rối rắm này đi." Kim Đồng bĩu môi một cái, hừ một tiếng, tiếp theo đưa tay lên điểm nhẹ.

Hai đạo tinh ti kia bay vút về, dung nhập vào thân thể của nó.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không tranh luận cùng Kim Đồng, quay đầu nhìn về phía mây xám trên cao.

Lúc này mây xám tản mát ra một cỗ pháp tắc chấn động, cùng với lực lượng pháp tắc bên trong Linh Vực có chút giống nhau, nhưng cũng có chút khác nhau.

Ả Cừ Linh này tựa hồ nắm giữ nhiều loại pháp tắc, kết hợp hỗ trợ lẫn nhau, khó biết được sâu cạn.

Nhưng lúc này Hàn Lập cũng đã tiến giai Kim Tiên trung kỳ, không chỉ có lực lượng nhục thân được Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công cô đọng thêm gần một tầng nửa, mà thể nội tiên linh lực cũng cuồn cuồn không dứt, toàn thân trên dưới đều tràn đầy lực lượng, tự nhiên không sợ ả này chút nào.

Trong mắt của hắn tinh quang lóe lên, đang muốn làm gì đó.

Giữa không trung mây xám quay cuồng một hồi, chợt tiêu tán thối lui sang phía hai bên, hiện ra một đầu Ngũ Trảo Hôi Long dài đến mấy trăm trượng uốn lượn bay múa ở giữa không trung, tản mát ra uy áp to lớn vô cùng.

Toàn thân trên dưới con rồng này không nhìn thấy một mảnh lân phiến, khắp nơi mọc đầy gai ngược to lớn, trên sống lưng có mấy gai xương cực lớn, phảng phất như những cây cự mâu, lộ ra vẻ dữ tợn không gì sánh được, năm cái Long trảo giống như những thanh cự kiếm cực kì sắc bén,làm cho người khác phải khiếp sợ.

Trên trán Ngũ Trảo Hôi Long hiện ra một hoa văn chữ "Vương" màu bạc, tản mát ra ngân quang nhu hòa, cùng những nơi khác hoàn toàn khác biệt.

"Quả nhiên..."

Hàn Lập nhìn Ngũ Trảo Hôi Long trước mặt từ trên xuống dưới, trong mắt sáng lấp lánh, mơ hồ hiện ra một chút kích động.

"Xem ra ngươi cũng đã nhìn thấy, bản thể Cừ Linh chính là Chân Linh "Mộng Yểm", mà huyết thống còn có chút thuần khiết, thực lực cực mạnh, đối phó thật không dễ. Ngươi nghe rõ cho ta, ta cũng sẽ không đi theo một người mà hai lần thất bại liên tiếp." Kim Đồng khẽ liếc Hàn Lập, có chút khinh thường.

Nói xong lời này, Kim Đồng hất bím tóc lên, quay người bay về phía trước, nhoáng một đã bay ra xa rồi đứng im.

"Mộng Yểm... Không tệ." Hàn Lập nhìn về Ngũ Trảo Hôi Long phía xa, nói ra chậm rãi.

Vừa dứt lời, toàn thân hắn đại phóng kim quang, thân hình bỗng hóa thành một đạo kim hồng bắn ra, lao thẳng tới Ngũ Trảo Hôi Long.

Ngũ Trảo Hôi Long nhìn thấy cảnh này, trong hai mắt một tiếng "phốc xuy", hiện lên hai luồng hỏa diễm hôi sắc.

Ngay sau đó cái miệng rộng liền mở lớn, bỗng nhiên phun ra một đoàn hỏa cầu hôi sắc to như căn nhà, bắn thẳng về phía đầu Hàn lập.

Trên hỏa cầu hôi diễm quay cuồng, tản mát ra một cỗ khí tức nóng bỏng không gì sánh được, cùng với lực lượng pháp tắc cuồn cuộn.

Những nơi hỏa cầu hôi sắc đi qua, hư không chấn động kịch liệt, uy thế kinh người.

Sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, cũng không có trốn tránh, một tay phất lên.

Ông!

Một đạo thanh quang chói mắt bắn ra, biến thành một thanh cự kiếm màu xanh, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Cự kiếm màu xanh tản mát ra từng đạo to lớn kiếm khí thanh sắc, kiếm khí tràn ngập khắp nơi, hư không cũng vì nó mà rung động không ngừng.

Trên thân kiếm hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng còn to lớn hơn trước, bùng phát ra một cỗ khí tức hủy diệt.

Chung quanh thiên địa linh khí sôi trào, nổi lên vô số điểm sáng, đan xen quay cuồng cùng một chỗ, phụ cận không gian tựa hồ biến thành một mảnh hỗn độn.

Sau khi tiến giai cảnh giới Kim Tiên, khi thi triển Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, không còn phải cố hết sức như lúc trước, đã có thể phát huy toàn bộ uy lực của thanh kiếm này.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, rồi vung lên, lập tưc cự kiếm màu xanh chém ra, bổ thẳng vào hỏa cầu hôi sắc to lớn kia.

Một tiếng "xoẹt", cự kiếm màu xanh chém hỏa cầu hôi sắc thành hai nửa rất nhẹ nhàng.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, từ giữa hỏa cầu bay vút trở về.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo bạch quang cùng một đạo hắc quang bắn nhanh ra như điện từ trong hai phần hỏa cầu hôi sắc, trong nháy mắt một trước một sau ngăn Hàn Lập vào giữa.

Bạch quang lóe lên, hóa thành một đầu dài chừng mười trượng cự mãng màu trắng, há mồm phun ra một cỗ sương trắng mênh mông, trong đó xen lẫn vô số bông tuyết, còn có từng tảng băng màu trắng, tản mát ra hàn khí cực kì đáng sợ.

Sương mù màu trắng lóe lên, hóa thành một khu vực băng tuyết cỡ mười trượng hình tròn màu trắng, từ trên trời giáng xuống, lập tức bảo phủ thân hình Hàn Lập vào trong.

Hắc quang bỗng nhiên biến đổi, hóa thành một đầu quái ngư đen kịt, thân hình rất dài, toàn thân che kín những điểm lốm đốm màu đen, trong miệng mọc đầy răng sắc bén, nhìn hung ác cực kì.

Lốp bốp!

Bên ngoài thân quái ngư những điểm đen lốm đốm bay vụt ra từng đạo thiểm điện màu đen, phát ra những tiếng lôi minh đáng sợ, trong nháy mắt hình thành lôi điện rậm rạp màu đen kịt, từ dưới lên trên, liền bao bọc lấy thân thể Hàn Lập.

Hai đầu dị thú này ẩn giấu ở trong hỏa cầu, khoảng cách rất gần Hàn Lập, trong nháy mắt liền tới nơi.

Khu vực băng tuyết màu trắng cùng lôi điện màu đen rậm rạp, phảng phất

như hai cái cối xay to lớn, lúc lên lúc xuống kẹp Hàn Lập vào giữa, trong khoảnh khắc che mất thân hình hắn, từ đó phóng thích ra lực lượng pháp tắc to lớn, như muốn nghiền làm bột mịn cả Nguyên Anh trong đó.

Hai đầu ỏa cầách rất gần Hàn Lập, trong nháy mắt liền tới nơi.

------oOo------

Chương 471: Vực đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: n0bita

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ở trên cao Ngũ Trảo Hôi Long không nhúc nhích, lẳng lẽ nhìn tình hình trước mặt, hai mắt màu xám chớp động không ngừng.

Vào thời khắc này, một tia kim quang vô cùng bé nhỏ đột nhiên hiện ra từ giữa ma bàn hắc bạch, phảng phất như một con đom đóm nhỏ bé trong đêm tối, có thể nhìn thấy vô cùng dễ dàng.

Kim quang nhảy lên một cái, nhanh chóng to lên, rồi khuếch tán ra chung quanh.

Trong hư không, vô số gợn sóng màu vàng dập dờn, từng sợi hào quang ở trong đó nhảy lên lấp lóe, tản mát ra một cỗ khí tức pháp tắc mênh mông.

Khi chạm đến kim quang này, chung quanh băng tuyết màu trắng cùng tia chớp màu đen lập tức bị chậm đi mấy lần.

"Đây là..." Ngũ Trảo Hôi Long nhìn thấy cảnh này, hai mắt màu xám lóe lên, miệng phun ra tiếng người.

Kim quang khuếch tán nhanh chóng, trong nháy mắt khuếch tán ra phạm vi hai ba mươi dặm, hình thành một khu vực màu vàng rất lớn.

Thần sắc Ngũ Trảo Hôi Long biến đổi, toàn thân đại phóng hôi sắc, bỗng nhiên bay ngược ra sau, nhoáng một cái đã xuất hiện ở mấy chục dặm bên ngoài, thoát khỏi Linh vực màu vàng trong đường tơ kẽ tóc.

Cự mãng màu trắng cùng quái ngư màu đen phản ứng không nhanh như

Ngũ Trảo Hôi Long, chỉ chậm một chút đã bị Linh vực màu vàng bao phủ, cử động chậm chạp gấp mấy lần.

Một tiếng "vèo", một bóng người phóng ra từ trong lôi điện băng tuyết, đúng là Hàn Lập.

Cả người không có một vết thương nào.

Hàn Lập không nói gì,bỗng nhiên đưa tay, cong ngón búng ra, hai tiếng xuy xuy!

Bắn ra hai đạo tinh quang màu vàng cực nhỏ, tựa như một sợi kim tuyến phá toái hư không, chém về phía hai đầu Linh thú.

Trên mặt cự mãng màu trắng cùng quái ngư màu đen lộ ra vẻ hoảng sợ, thân thể liền vặn vẹo, muốn trốn tránh, nhưng tốc độ của chúng bây giờ rất chậm, chậm hơn rất nhiều tinh quang màu vàng.

Kim quang lóe lên, tinh quang màu vàng chém thẳng xuống thân hình cự mãng màu trắng cùng quái ngư màu đen.

Thân thể cự mãng cùng quái ngư lập tức bị phân thành hai nửa vô thanh vô tức.

Hai mảnh thân thể bị chia lìa cũng vô cùng chậm chạp, nó vẫn theo quán tính bay về hướng bỏ chạy lúc nãy, đến cả tinh huyết vung vãi ra chung quanh cũng đều chậm chạp.

Nhưng hai đạo tinh quang màu vàng tốc độ cực nhanh, lóe lên quang mang, liền biến mất ở trong hư không, sau một khắc, xuất hiện ở trước người Hàn Lập.

Phía trên một sợi tinh ti trói buộc lấy một đầu tiểu xà màu trắng, một sợi tinh ti khác thì quấn chặt lấy một con cá màu đen.

Bị tinh quang trói buộc hai cái Nguyên Anh không thể nhúc nhích, giống như bị đông cứng lại vậy.

Băng tuyết màu trắng cùng tia chớp màu đen bỗng nhiên nhảy lên mấy lần, chậm rãi tán loạn.

Sự việc diễn ra nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt, hai đầu yêu thú cấp bậc Kim Tiên đã bị chém chết tại chỗ.

Thân ở bên ngoài Linh Vực màu vàng, Ngũ Trảo Hôi Long nhìn thấy cảnh tượng này, con ngươi co rụt lại.

"Đạo hữu Cừ Linh, muốn dùng loại này để thăm dò thì miễn đi. Các hạ lôi ra mấy con yêu vật vừa mới tiến giai Kim Tiên, mà muốn đả thương được tại hạ sao?" Hàn Lập nhìn về phía Ngũ Trảo Hôi Long, nói từ tốn.

Đang nói chuyện, hắn bỗng phất tay, một cỗ kim quang hiện ra, quấn lấy hai cái Nguyên Anh.

Kim quang lóe lên, cả hai Nguyên Anh biến mất không còn tăm tích.

"Ngươi vậy mà cũng nắm giữ Linh Vực! Không có khả năng, nếu như vậy tại sao ngươi lại bị Linh Vực của ta vây khốn! Hẳn là..." Ngũ Trảo Hôi Long nói ra chậm rãi, ngữ khí rõ ràng là ngưng trọng hơn nhiều.

"Ha ha, đúng vậy, nói đến cái này còn phải cám ơn các hạ." Mắt Hàn Lập nháy nháy.

Tàn hồn lão đạo truyền thụ cho hắn công pháp cô đọng Linh Vực, quả nhiên không phải giả, đã giúp hắn thuận lợi ngưng tụ ra Linh Vực chân chính của mình, lúc này lần đầu thi triển, xem ra hiệu quả cũng không kém.

"Ngươi nói cái gì?" Ngũ Trảo Hôi Long nghe thấy Hàn Lập nói, tựa hồ có chút hiểu ra, trong mắt lóe lên lửa giận rồi biến mất.

"Cừ Linh, lúc trước ngươi ỷ vào lực lượng Linh Vực, suýt nữa hại tính mạng của ta. Hiện tại, phải để chúng ta thoải mái đọ sức một lần nữa!" Hàn Lập thanh âm phát lạnh, hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình bắn nhanh ra như điện.

Linh Vực khổng lồ màu vàng quanh người cũng theo đó bắn ra, phảng phất một mảnh mây kim sắc gào thét cuồn cuộn phóng tới.

"Hàn Lập, mạnh tay thêm chút nữa, thay bổn tiên nữ dạy cho xú lão bà kia một bài học!" Nơi xa chẳng biết từ đâu, bỗng thấy Kim Đồng khua chiêng gõ trống,cái miệng hô to gọi nhỏ.

Ở bên khác, Lục Vũ Tình đang lơ lửng giữa không trung, xa xa nhìn về phía Hàn Lập, đôi mắt đẹp chợt lóe lên.

"Đây là... lực lượng Thời Gian Pháp Tắc..." Trong miệng nàng tự lẩm bẩm, đôi mắt đẹp chớp liên tục.

Sau một khắc, trên người Lục Vũ Tình lóe lên hào quang, không một tiếng động dung nhập vào bên trong cung điện, biến mất rất nhanh, không gây một chút chú ý nào.

Giữa không trung, toàn thân Ngũ Trảo Hôi Long đại phóng hôi sắc, bay thẳng về phía sau, không để Linh Vực màu vàng của Hàn Lập chạm vào thân thể.

Cùng lúc đó,nó giơ lên móng vuốt, giữa không trung mây xám bay xuống nhanh chóng, bao phủ lại thân thể mình.

Ầm ầm!

Mây xám quay cuồng, trong chớp mắt cũng hình thành một cái Linh Vực màu xám, sau đó bỗng nhiên khuếch tán ra chung quanh, chỉ trong nháy mắt khuếch tán ra đên ba mươi, bốn mươi dặm, thậm chí lớn gấp đôi Linh Vực của Hàn Lập, lại bao phủ ngược lại Hàn Lập vào bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập lộ vẻ kinh hãi, lần trước khi đấu với Cừ Linh, ả thi triển Linh Vực chỉ có ngàn trượng, có thể là ả chưa thi triển Linh Vực đến cực hạn, nhưng cũng không nghĩ tới lại có thể to lớn đến như này.

Bị Linh Vực màu xám bao phủ, hắn nhướng mày, khí lực toàn thân nhanh

chóng tiêu tán, trong kinh mạch tiên linh lực vận chuyển cũng có chút không trôi chảy.

Hàn Lập khẽ hừ một tiếng, trên người đại phóng kim quang, hình thành một cái vòng bảo hộ màu vàng, trong đó luân chuyển từng đạo Thời Gian Pháp Tắc, cảm giác suy yếu trong người liền giảm đi không ít.

Giờ phút này Cừ Linh thi triển là Linh Vực chân chính, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cũng không thể hoàn toàn triệt tiêu ảnh hưởng của Linh Vực đối phương.

Ngũ Trảo Hôi Long bay ngược về phía sau, đỉnh đầu lóe lên hôi sắc, lại hiện ra vương tọa màu xám kia.

Trên vương tọa màu xám mỗi một đạo linh văn đều tỏa sáng, tỏa ra hôi sắc lóa mắt, phía sau nổi lên hình ảnh ba mặt kính.

Tấm gương đầu tiên tỏa sáng rực rỡ, tản mát ra hôi sắc loá mắt, mà mặt thứ hai cùng thứ ba tấm gương lại là ảm đạm không chút ánh sáng.

Hôi Long giơ móng vuốt lên điểm nhẹ, liền bắn ra một đạo tinh quang, chui vào trong mặt kính thứ hai.

Ông!

Tấm gương thứ hai cũng lập tức trở nên sáng tỏ không gì sánh được, bắn ra hắc quang cực kì chói mắt, hóa thành một thanh cự kiếm màu đen, chém xuống đầu Hàn Lập.

Cự kiếm màu đen tản mát ra một cỗ cường đại lực lượng pháp tắc, đây chính là pháp tắc để cho người khác phải cuồng loạn.

Nhưng cự kiếm màu đen vừa tiến vào phạm vi Linh Vực màu vàng của Hàn Lập, tốc độ liền giảm mạnh.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, liền nhẹ nhàng tránh khỏi cự kiếm màu đen.

"Quả nhiên là gia tốc thời gian..." Ngũ Trảo Hôi Long nhìn thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống.

Vào thời khắc này, quanh người Hàn Lập chợt lóe lên Linh Vực màu vàng, như cá voi hút nước cuốn ngược về, rồi chui vào trong cơ thể của hắn.

Không có lực lượng thời gian hộ thể, miệng hắn khẽ rên lên một tiếng, nét mặt lộ chút thống khổ, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Ngũ Trảo Hôi Long nhìn thấy cảnh này, liền khẽ giật mình.

Nhưng không đợi nó kịp phản ứng, trong miệng Hàn Lập nhanh chóng ngâm niệm chú ngữ, sau lưng lóe lên kim quang,nổi lên hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân, tiến hành nghịch chuyển.

Lúc này trên thân Hàn Lập tiếp tục đại phóng kim quang, sau đó thân hình bỗng trở nên mơ hồ không rõ, hóa thành một đạo hư ảnh màu vàng, từ trong một mảnh mờ mịt mông lung bay về phía trước.

Khoảng cách giữa Hàn Lập cùng Ngũ Trảo Hôi Long rút ngắn nhanh chóng, trong tích tắc đã rút ngắn hơn phân nửa.

"Cái này..." Sắc mặt Ngũ Trảo Hôi Long đại biến, trong miệng rống to, toàn thân đại phóng hôi sắc, đang muốn làm gì đó.

Trên người Hàn Lập lại lóe lên kim quang, liền khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt tiếp tục hóa thành một cái Linh Vực màu vàng to đến hai mươi dặm, lần này hắn quyết đánh tới cùng, động tác cực nhanh, lập tức bao phủ Ngũ Trảo Hôi Long không kịp né tránh vào trong.

Mỗi lần bị Linh Vực màu vàng bao phủ, tốc độ Ngũ Trảo Hôi Long lập tức giảm mạnh, ở phía sau Hàn Lập đuổi kịp theo nhanh chóng, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng rút ngắn.

Thần sắc Ngũ Trảo Hôi Long đại biến, bỗng nhiên há miệng ra.

Một đạo quang trụ màu xám bắn ra, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy vô số phù văn nhảy lên, dung nhập vào mặt sau mặt kính thứ ba trên vương tọa.

Mặt kính thứ ba rung lên, hiện ra từng đạo bạch quang.

Những bạch quang này mặc dù sáng tỏ, nhưng không phải sáng tỏ huy hoàng, mà lại một mảnh trắng bệch, giống như xương cốt bị phong hóa vậy, tản mát ra khí tức tử vong nồng nặc.

Hôi Long tiếp tục há miệng ra, phun ra một đoàn tinh huyết màu xám.

Tinh huyết mới ra khỏi miệng, đón gió biến thành một mảnh sương mù màu xám, thình lình ẩn chứa chín đạo tinh ti hôi sắc, chia ra bao vây ở ba mặt kính.

Ba mặt kính đồng thời rung lên, phát ra một cỗ lực lượng thôn phệ, trong nháy mắt liền hút tất cả sương mù màu xám vào trong.

Xuy xuy xuy!

Tam sắc quang trụ phun ra từ trong mặt gương từng đạo: xám, đen, trắng, lóe lên hóa thành mấy chục con long ảnh ba màu.

Mỗi một đạo long ảnh đều tương đương với Ngũ Trảo Hôi Long, tản mát ra ba cỗ cường đại lực lượng pháp tắc khác nhau.

Vèo!

"Yểm Long... Tru Tiên!" Ngũ Trảo Hôi Long vung lên vuốt rồng.

Vừa dứt lời, mấy chục đầu long ảnh ba màu bắn ra, đan xen vào nhau, hóa thành một tòa đại trận huyền ảo, bộc phát ra từng trận khí tức cường đại, đuổi theo oanh kích về phía Hàn Lập.

Long ảnh ba màu tạo thành đại trận tốc độ cực nhanh, cho dù bị Linh Vực màu vàng ảnh hưởng, nhưng so với Hàn Lập cũng không kém nhiều, chỉ một chút đã tới nơi.

Hàn Lập nhíu mày, sau đó hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vung lên.

Ba thanh cự kiếm màu xanh dài trăm trượng hiện ra trước người hắn, mỗi một chuôi kiếm đều tỏa ra thanh quang lóa mắt, giống như ba mặt trời màu xanh, đúng là ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Mặt ngoài cự kiếm hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng vô cùng to lớn, tản mát ra một cỗ khí tức hủy diệt.

Giờ phút này tu vi hắn đã tăng mạnh, số lượng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có thể điều khiển cũng tăng lên, đã có thể thoải mái thôi động ba thanh.

Hắn cong ngón búng ra, ba đạo tinh ti màu vàng bắn ra, đúng là sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc.

Ba cây Tinh Ti pháp tắc mơ hồ dung nhập vào trong ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức đứng im, ngừng lại ở giữa không trung, trên thân kiếm tản ra thanh quang lóa mắt, rồi đột nhiên tỏa sáng gấp mấy lần, đồng thời trong thanh quang hiện ra kim quang loá mắt, để cho người ta khó mà nhìn thẳng.

Trên thân kiếm từng đạo to lớn Tịch Tà Thần Lôi cũng bỗng nhiên sáng lên, hóa thành từng lớp từng lớp to lớn lôi điện phù văn, vờn quanh chung quanh thân kiếm, khí tức lớn hơn lúc trước.

Ầm ầm!

Cự kiếm màu xanh đột nhiên rung động, bộc phát ra một cỗ kiếm khí cường đại gấp mấy lần trước, hư không cũng theo đó rung động ầm ầm.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, lập tức ba thanh cự kiếm chấn động lôi điện, huyễn hóa ra từng đạo lôi điện kiếm ảnh, bao trùm long ảnh trong đại trận, mãnh liệt xoắn vào.

Ầm ầm ầm!

Nương theo những tiếng nổ rung trời, tất cả long ảnh đều nổ tung, rồi bị quét sạch sành sanh.

Hàn Lập chỉ dừng lại một chút, sau một khắc tiếp tục điện xạ về phía trước, toàn thân đại phóng kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân nhanh chóng nghịch chuyển.

Tốc độ của hắn tiếp tục tăng mạnh nhiều lần, thoáng chút mơ hồ, rồi bay vụt đến Ngũ Trảo Hôi Long ở cách xa mấy trăm trượng

------oOo------

Chương 472: Trảm linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: GinNguyen

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

" Kết thúc được rồi..."

Miệng Hàn Lập thì thào một tiếng, mười ngón tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, kim quang chói mắt trên người hắn đột nhiên bộc phát ra, Chân Ngôn Bảo Luân trong nháy mắt đình chỉ nghịch chuyển, xoay tròn bay thẳng về phía trước.

Ô...ô...n...g!

Từng vòng sóng gợn màu vàng dày đặc phía trên Bảo Luân bộc phát ra, trong nháy mắt phạm vi ngàn trượng chung quanh Ngũ Trảo Hôi Long bị gợn sóng màu vàng bao phủ lại, phảng phất bị đóng băng, lập tức dừng lại tại chỗ.

Ngũ Trảo Hôi Long cũng như vậy, trên mặt duy trì vẻ khiếp sợ, miệng khẽ nhếch, thân thể không nhúc nhích nổi.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, phất tay vỗ vào hư không.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xuất hiện ở bên cạnh Ngũ Trảo Hôi Long, mặt ngoài có ánh sáng màu xanh lượn lờ, vây quanh Ngũ Trảo Hôi Long nhanh như tia chớp.

Đang lúc ánh sáng màu xanh đan xen, thân thể Ngũ Trảo Hôi Long bị cắt thành mười mấy mảnh, nhưng không có tách rời ra, thậm chí ngay cả một chút máu cũng không có chảy ra.

Cùng lúc đó một sợi tơ thời gian không biết từ chỗ nào hiện ra, lóe lên chui vào thức hải Ngũ Trảo Hôi Long.

Sau một lát, một quầng trăng mờ lóe lên, sợi tơ thời gian trói một thứ màu xám nhỏ bay ra, trên trán có một cái hoa văn màu bạc, đúng là Nguyên Anh của Cừ Linh.

Một gợn sóng màu vàng trên sợi tơ tản ra, che phủ Nguyên Anh màu xám một mực giam cầm lại.

Hàn Lập âm thầm thở ra thở ra một hơi, một tay phất lên.

Linh Vực màu vàng lóe lên, hóa thành một mảng lớn kim quang, như cá voi hút nước quay ngược về, chui vào trong cơ thể của hắn.

Gợn sóng màu vàng quanh người Hàn Lập cũng hơi chớp động, bay vụt quay về, chui vào bên trong Chân Ngôn Bảo Luân đang xoay tròn không dứt.

Chân Ngôn Bảo Luân nhanh chóng chớp động hai cái, chậm rãi biến mất.

Vào lúc này, miệng Hàn Lập chợt kêu khẽ một tiếng, tâm niệm vừa động, Chân Ngôn Bảo Luân đình chỉ biến mất, lần nữa ngưng tụ lại, bay lên từ sau lưng của hắn, hạ xuống phía trước.

Chỉ thấy đạo văn thời gian trên Chân Ngôn Bảo Luân, lúc này lại có mười mấy đoàn trở nên ảm đạm, giống như đúc những đạo văn thời gian bị ảm đạm trước kia.

"" Đây là..."" Trong mắt Hàn Lập hiện lên một chút sửng sốt.

Tâm niệm vừa động, một cỗ thần niệm của hắn chui vào dưỡng hồn lô, đem tình này nói cho tàn hồn lão đạo biết.

"" Đương nhiên rồi, thần thông Linh Vực lợi hại như vậy, ngươi cho rằng thúc giục nó chỉ cần tiêu hao Tiên Linh Lực là đủ sao? Thi triển Linh Vực chủ yếu là tiêu hao lực lượng thời gian pháp tắc của ngươi, tắt một ít thời

gian đạo văn là bình thường"". Tàn hồn không cho là đúng nói.

Hàn Lập nghe nói thế, nhẹ gật đầu.

Hắn hiện tại ngưng tụ ra trọn vẹn mười sợi thời gian pháp tắc, khôi phục mười mấy đoàn thời gian đạo văn này, tựa hồ cũng không mất bao lâu.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn buông lỏng, sau đó phất tay khẽ vẫy.

Ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thanh mang chớp động bay vụt quay về, đứng ở trước người hắn.

Kim quang lóe lên, sợi pháp tắc bên trong bắn ra, dung nhập vào thân thể của hắn.

Kim mang trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức biến mất, khí tức cũng giảm đi, khôi phục bộ dạng lúc trước.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ẩn chứa Linh lực vô cùng cường đại, hắn tạm thời sáp nhập vào một sợi tơ thời gian, khiến cho có thêm một tia lực lượng thời gian pháp tắc, uy năng lập tức tăng nhiều, lúc này đây kiếm này phối hợp pháp tắc, uy năng không biết lớn tới mức nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn lập tức nóng như lửa đốt.

Hàn Lập hít sâu một hơi, tâm trạng yên tĩnh trở lại, phất ống tay áo, ba thanh cự kiếm màu xanh nhanh chóng thu nhỏ lại, bay vào trong tay áo hắn.

Cuộc chiến ác liệt này, tuy rằng Linh Vực thời gian của hắn lần đầu sử dụng, phối hợp cùng Chân Ngôn Bảo Luân, hầu như không có tổn thất bao nhiêu thủ đoạn đã đánh chết Cừ Linh, nhưng duy trì Linh Vực, Tiên Linh Lực tiêu hao không ít, thúc giục Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng tiêu hao Tiên Linh Lực rất nhiều.

Dưới việc kết hợp cả hai, mặc dù hôm nay hắn đã tiến giai Kim Tiên trung

kỳ, cũng cảm thấy không chịu đựng nổi, lúc này sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Theo quan sát trước mắt, ưu điểm Linh Vực là phạm vi khá lớn, nhưng uy năng còn tương đối có hạn, mà khu vực Chân Ngôn Bảo Luân thả ra tuy rằng phạm vi nhỏ bé thì uy năng lại không yếu.

Hắn lật tay lấy ra một quả đan dược đỏ thẫm ăn vào, đang muốn vận công luyện hóa.

Bất quá vào lúc này, tơ thời gian trên hoa văn chữ Vương trên trán Nguyên Anh con rắn màu xám bỗng nhiên tỏa tia sáng trắng, thân thể ra sức giằng co.

Tơ thời gian cũng bị lắc lư liên tục, mơ hồ buông lỏng ra một chút.

"" Còn muốn trốn!"" Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, bấm tay một chút.

Tơ thời gian lập tức sáng lên, hào quang từ bên trong tản mát ra càng thêm sáng rực, lần nữa cuốn lấy Nguyên Anh màu xám.

Nguyên Anh màu xám miệng phát ra một tiếng the thé chói tai, thân thể căng phồng mãnh liệt, vừa thô vừa to gấp bốn năm lần.

Hàn Lập nhíu mày, tơ thời gian đang một mực trói trên thân Nguyên Anh, hãm sâu trong thân thể nó, tình huống như thế nó càng không có khả năng giãy giụa mà ra.

Bất quá Nguyên Anh Cừ Linh này thực cổ quái, hắn đang muốn bấm niệm pháp quyết thi pháp triệt để giam cầm lại.

Ngay sau đó, hoa văn màu bạc trên trán Nguyên Anh màu xám lần nữa sáng lên, "" Phanh"" một tiếng, Nguyên Anh đột nhiên vỡ ra hóa thành một quầng trăng mờ, phiêu tán biến mất.

Một đường Long ảnh mơ hồ trong quầng trăng mờ bắn ra đầy trời, đúng là thần hồn Cừ Linh, chung quanh được một tầng tia sáng trắng vô cùng mờ

nhạt bao phủ, tốc độ mau kinh người, chớp động một cái biến mất vào cuối tầm mắt.

Hàn Lập thấy vậy lông mày nhăn lại.

Nguyên Anh Cừ Linh bị hắn vận dụng tơ thời gian trói lại, theo lý thuyết động đậy một cái cũng là mơ tưởng, lại vẫn có biện pháp giãy giụa chạy thoát.

Xem ra Kim Tiên mặc dù chỉ còn lại có Nguyên Anh, thần thông cũng không phải nhỏ, hôm nay coi như là cho mình bài học.

Hắn lắc đầu, vung tay lên, sợi tơ thời gian kia cũng bay vào trong cơ thể.

Đối phương mặc dù là Chân Linh, nhưng hôm nay chỉ còn lại có thần hồn, chạy thoát rồi cũng không sao, dù sao nơi đây cũng không phải là bên ngoài, cho dù tương lai có tai hoạ ngầm gì, hôm nay mình cũng không có thời gian rỗi mà bận tâm.

Việc bây giờ, đó là Linh Vực ba màu mà Cừ Linh trước đây rung động vài cái, đang nhanh chóng biến mất.

Thi thể Ngũ Trảo Hôi Long lập tức sụp đổ từ bên trong ra, từ giữa không trung rơi xuống phía dưới.

Hàn Lập phất một tay lên, bắn ra một dụng cụ trông như bình bát màu xanh, lóe lên biến lớn gần mẫu, đem thi thể Ngũ Trảo Hôi Long tiếp được, một mảnh cũng không sót.

Hắn vẫy tay, bình bát màu xanh bay vụt quay về, nửa đường hóa thành cỡ nhỏ như trước, rơi vào trong tay của hắn.

Hai mắt Hàn Lập nhìn vào bên trong bình bát, thần sắc hơi lộ ra vẻ hài lòng, lật tay đem bình bát thu vào.

Ngay sau đó, hắn phất tay phát ra một đường hào quang màu xanh, đem vương tọa mất đi khống chế vẫn đang treo giữa không trung cuốn lấy thu

về.

Hắn chỉ hơi đánh giá một lát rồi lật tay thu vào.

Vào lúc này, kim quang lóe lên, thân ảnh Kim Đồng xuất hiện ở bên cạnh Hàn Lập, cái chiêng đồng trước kia chẳng biết đi đâu mất.

""Hàn Lập, chỉ có một Nguyên Anh vậy mà ngươi cũng không giữ được, để cho nó tự bạo mất, thật sự là lãng phí!"" Kim Đồng cau mày nhăn nhó, vô cùng bất mãn lầm bầm.

""Thế nào, ngươi muốn Nguyên Anh Kim Tiên?"" Hàn Lập liếc nhìn Kim Đồng, có chút kỳ quái hỏi.

""Còn phải nhiều lời sao? Nguyên Anh Kim Tiên sức sống dồi dào, lại còn ẩn chứa lực lượng thần hồn dồi dào, đối với bổn tiên nữ mà nói, tự nhiên là một vốn một lời, là thuốc bổ tốt nhất rồi! Kim Đồng bĩu môi nói ra.

Hàn Lập cũng không có nói thêm cái gì, hơi cuốn tay, trong lòng bàn tay có thêm một hộp ngọc màu trắng, mở nắp hộp, bên trong là một đen một trắng hai cái Nguyên Anh, chính là cự mãng màu trắng cùng quái ngư màu đen hắn chém giết lúc trước.

Kim Đồng vốn còn muốn nói thêm nữa, thấy vậy ánh mắt lập tức sáng lên, gắt gao dán mắt vào hai cái Nguyên Anh.

""Hai cái Nguyên Anh này vốn là có công dụng khác với ta, lần này ngươi giúp ta tru sát Cừ Linh cũng có công lao, cho ngươi khôi phục nguyên khí đi."" Hàn Lập nói qua, đem hộp ngọc đưa tới.

"" Coi như ngươi có lương tâm! Ngươi đã có thành tâm thành ý như vậy, bổn tiên nữ đành gắng gượng nhận lấy thôi."" Kim Đồng không có chút khách khí nào với Hàn Lập, mặt mày hớn hở ôm lấy hộp ngọc.

Nàng hít sâu một hơi, lập tức há miệng ra, phát ra một cỗ kim quang, cuốn lấy hai cái Nguyên Anh, hút vào miệng, từng ngụm lớn bắt đầu nhai nuốt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của Kim Đồng lộ ra vẻ thỏa mãn hạnh phúc.

Hai cái Nguyên Anh Yêu thú Kim Tiên cảnh vốn thủy hỏa bất xâm, đao kiếm bất nhập, ở trong miệng nữ đồng, phảng phất một bữa tiệc lớn ngon miệng tràn ngập mỹ vị. Điều này làm cho Hàn Lập có chút câm nín, đồng thời ở sâu trong đáy mắt hiện lên vài phần cưng chiều.

Lúc này, trên thân Kim Đồng chợt hiện ra từng đợt kim quang không ngừng lưu chuyển, giống như sóng nước chớp động, cuối cùng hội tụ nơi hai cánh tay của nàng.

Nguyên bản hai cánh tay nàng hơi mờ, hiện nhanh chóng trở nên ngưng thật.

Sau mấy hơi thở, Kim Đồng bỗng nhiên hơi ngửa đầu, đem vật trong miệng nuốt xuống bụng, dùng cánh tay mới phục hồi lau miệng, còn nấc lên một cái.

Kim quang trên người nàng ngừng lại rất nhanh, cánh tay cũng hầu như khôi phục hình dạng ban đầu.

"" Xem ra Nguyên Anh cấp bậc Kim Tiên đối với ngươi mà nói, đúng là thuốc bổ tốt nhất. Lại nói nhiều năm không gặp, không nghĩ tới ngươi lại biến thành bộ dáng này."" Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

"" Thế nào, bộ dạng bổn tiên nữ như thế này không tốt sao? Lại nói, nếu là có thêm một cái nữa, thương thế bổn tiên nữ có thể khôi phục hoàn toàn. Đều do ngươi! Nếu không thì đã có tất cả ba con Nguyên Anh."" Kim Đồng lông mi nhỏ nhướng lên liếc Hàn Lập, có chút bất mãn nói ra.

"" Gấp cái gì, bây giờ bên trong Tiên Phủ Kim Tiên tụ tập, mặc dù ta không đi tìm bọn họ, e rằng cũng có người tìm tới tận cửa đấy."" Ánh mắt Hàn Lập chuyển sang hướng khác, thản nhiên nói.

"" Vẫn còn nữa sao, vậy thì tốt quá! Có bổn tiên nữ đây, cộng thêm Linh Vực của ngươi, đảm bảo bọn hắn có đến mà không có về."" Kim Đồng hì hì cười một tiếng, lười biếng đưa tay ra mời, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng

như tuyết, ngông nghênh nói.

"" Việc này tạm thời không bàn. Kim Đồng, có chuyện ta muốn hỏi ngươi một chút trước."" Hàn Lập nhìn Kim Đồng, thần sắc trở nên nghiêm túc, hỏi.

"" A, chuyện gì?"" Hàn Lập bất ngờ hỏi khiến cho Kim Đồng hơi ngẩn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút khẩn trương trả lời.

"" Năm đó ta phi thăng Tiên Giới, sau đó gặp phải cường địch bị đánh rớt xuống hạ giới, bởi vì kẻ địch có pháp tắc, tổn thất rất nhiều trí nhớ. Ngươi còn nhớ chúng ta lúc trước bị gặp cường địch, là như thế nào trải qua Tiên Giới vậy?"" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

Tuy rằng từ chỗ Đào Vũ và Phương Bàn đã biết được một chút tình hình, nhưng hắn đối với chuyện sau khi phi thăng Tiên Giới, gặp phải sự cố vẫn không biết rõ toàn bộ, hôm nay nghiên mực đã bị nổ tung, manh mối cuối cùng có thể đều đã mất hết.

Chẳng biết tại sao, Hàn Lập đối với cái đoạn trí nhớ này rất là để ý.

"" Ta cũng nhớ không được, đối với trí nhớ nơi Tiên Giới này, giống như bắt đầu là từ lúc gặp phải tên Phương Bàn kia. Sau đó ta dùng chút mưu kế làm thịt một đầu linh sủng của Phương Bàn, sau khi trở về thì tìm không thấy tung tích của ngươi. Về sau, lại mụ Cừ Linh bắt đi. Lại nói, nàng ta lại giỏi về đào tạo các loại linh sủng, liên tục có ăn có uống có thăng cấp, bổn tiên nữ cũng liền tạm thời lá mặt lá trái đi theo."" Kim Đồng suy nghĩ một chút, nhíu mày lại, nói.

------oOo------

Chương 473: Kiểm kê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: GinNguyen

Biên sơ:

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe Kim Đồng nói thế, nhíu mày, lập tức lại giãn ra.

Hôm nay tuy rằng bản thân liên tiếp tìm được đám người từng mất đi liên hệ Giải Đạo Nhân, Kim Đồng trở lại, nhưng đối với việc đã phát sinh vẫn còn mơ mơ hồ hồ, vả lại từ tiến triển của sự việc, hắn càng ngày càng cảm thấy sự cố không hề đơn giản, nhiều khả năng bản thân bị liên lụy vào trong âm mưu nào đó.

Ngoài ra, bản thân còn công khai đắc tội một số người, trước đây lại trêu chọc người khác không ít, vả lại hôm nay phần lớn đều ở bên trong Minh Hàn Tiên Phủ này. Vô cùng may mắn chính là, chính mình gặp sai sót ngẫu nhiên lần này, gặp được không ít cơ duyên, khiến cho tu vi đột nhiên tăng mạnh, đã trở thành một Kim Tiên.

Kể từ đó, tự mình ở đây cũng có lực lượng tự bảo vệ mình, về phần những trí nhớ kia, vẫn là chờ sau khi rời khỏi đây hãy tính đến.

""Hàn Lập, chúng ta đi thôi! Chúng ta đi tìm những tên Kim Tiên ngươi nói thôi! Vì phải giúp đỡ ngươi đối phó lão yêu bà kia, ta mất đi một cảnh giới nhỏ đây!"" Kim Đồng lôi kéo ống tay áo Hàn Lập, làm nũng nói.

""Đi thôi, nơi này không thích hợp ở lâu. Đúng rồi, Kim Đồng, sau này đánh không lại thì bỏ chạy, ngàn vạn lần không được sử dụng bí thuật."" Hàn Lập nhẹ gật đầu, thần sắc ngưng trọng dặn dò.

""Hừ, ta cũng vì cứu ngươi nha!"" Kim Đồng có chút bất mãn lầm bầm.

Hàn Lập mỉm cười, quanh thân đồng thời có ánh sáng màu xanh, lúc đang chuẩn bị khởi hành, ánh mắt quét qua chung quanh, lông mày lập tức nhíu lại.

Bởi vì vừa chiến đấu ác liệt, ngoại trừ phía ngoài cung điện màu vàng, phụ cận hết thảy bị san thành đất bằng, trống trải vô cùng, liếc mắt liền thấy từ đầu đến cuối.

Khu vực phụ cận cũng một bóng người cũng không thấy, Lục Vũ Tình vừa mới còn ở nơi này cũng không biết đã đi đâu.

Mặc dù mình mới vừa cùng Cừ Linh đánh một trận có chút kịch liệt, nhưng có thể ở phía dưới hai đại Linh Vực bao phủ, còn có thể lặng yên không một tiếng động.

""Kim Đồng, vừa rồi lúc ta cùng Cừ Linh chiến đấu, ngươi có chú ý tới nữ tử đi cùng ta hay không, nàng ta đâu?"" Hàn Lập nhìn Kim Đồng, hỏi.

""Nữ? À, người cùng đi với của ngươi hả, nàng vừa rồi vốn là ở phía xa xem đánh nhau, về sau thi triển bí thuật ẩn nấp xuống dưới đất, không thấy nữa."" Kim Đồng khẽ giật mình, lập tức không thèm để ý chút nào nói.

""Chạy?"" Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày.

"Đúng vậy, người của ngươi mang đến, ta cũng không có ngăn cản. Bằng không thì bổn tiên nữ vung tay lên, hiển nhiên có thể lưu lại nàng ta."" Kim Đồng hướng phía Hàn Lập chớp chớp mắt to, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập đối với lời Kim Đồng nói như vậy không cảm thấy bình thường. Chỉ là im lặng đứng ở nơi đó, mặt lộ vẻ do dự, không biết suy nghĩ cái gì.

Kim Đồng thấy bộ dạng Hàn Lập có chút suy nghĩ, cái miệng nhỏ nhắn chu lại, cái đầu nhỏ cũng chuyển động.

Nhưng không bao lâu, nàng lặng lẽ nghiêng đầu bên cạnh, khóe mắt liếc

qua lườm Hàn Lập.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập thân hình nhoáng một cái phi thân lên, trong mắt chợt lóe lên ánh sáng màu lam, hiện ra hai sợi ánh sáng màu lam chói mắt, quét quanh chung quanh.

Sau một lát, ánh sáng màu lam trong hai mắt Hàn Lập biến mất, lông mày nhăn càng chặt hơn.

Hắn vừa mới tìm một vòng phụ cận, cũng không phát hiện khí tức tu sĩ khác, bất quá nơi đây cũng không lưu lại khí tức Lục Vũ Tình sau khi rời đi.

""Có đi hay không đây? Ta đói bụng!"" Kim Đồng bay tới, hai tay chống vào eo nhỏ nói ra.

""Trên người nàng ta có một bộ tàn phá địa đồ của nơi này, ta sở dĩ tới được đây, chính là đi theo địa đồ của nàng ta tìm đến."" Hàn Lập nói ra.

Hắn không có nói ra là, hắn mơ hồ cảm thấy Lục Vũ Tình có chút cổ quái, nhất là từ U Hàn Cung hành vi bộ dạng nàng ta càng lúc càng kỳ quái, lúc này đột nhiên biến mất, một chút manh mối cũng không để lại, lại càng khác thường.

""Không còn thì bản thân chúng ta đành tự tìm chứ sao."" Kim Đồng nhếch miệng, chẳng hề để ý nói.

""Tốt. Chúng ta đi."" Hàn Lập nhẹ gật đầu, thân hình hóa thành ánh sáng màu xanh, hướng phía xa xa bay đi. Kim Đồng quanh thân lóe lên kim quang, biến thành một đạo kim quang đi theo.

Hai người bay về phía trước gần nửa canh giờ, phía trước vẫn là cảnh tượng đổ nát, hạ xuống chỗ phụ cận cung điện đổ sụp xuống.

""Ở đây nghỉ ngơi một chút đi."" Hàn Lập ngồi xuống một gian Thiên Điện tạm coi như nguyên vẹn, phất một tay lên, hơn mười đạo ánh sáng màu lam bắn ra, hạ xuống các nơi trong đại điện, mở ra một cái pháp trận màu lam.

Kim Đồng đi đến bên cạnh Hàn Lập ngồi xuống.

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, nhắm mắt vận chuyển công pháp, luyện hóa đan dược phục dụng lúc trước, trên thân hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh nhu hòa, che lại thân thể của hắn.

Kim Đồng mắt to liếc nhìn Hàn Lập, lập tức cũng nhắm mắt lại, trên thân nổi lên một tầng kim quang, cũng tu luyện.

Hơn nửa ngày trôi qua, ánh sáng màu xanh trên thân Hàn Lập biến mất, hiện ra thân hình của hắn, khí sắc như thường, hiển nhiên Tiên Linh Lực trong cơ thể đều đã khôi phục.

Kim Đồng bên cạnh toàn thân còn bị một tầng kim quang bao phủ, Tiên Linh Lực xung quanh hội tụ lại liên tục không ngừng bị Kim Đồng hít vào trong cái miệng nhỏ nhắn.

Hàn Lập liếc nhìn Kim Đồng, rất nhanh thu hồi ánh mắt, phất một tay lên. Hào quang lóe lên, trước người hắn nhiều ra kiện đồ vật, chính là vương tọa màu xám kia cùng bình bát màu xanh chứa đựng thi thể Cừ Linh.

Hàn Lập nhìn về phía vương tọa màu xám, phất tay đánh ra một đạo ánh sáng màu xanh chui vào trong đó.

Vương tọa màu xám lập tức hiện ra một quầng trăng mờ, bất quá cũng không không thế nào sáng tỏ.

Hai tay hắn biến hóa pháp quyết, quầng trăng mờ do vương tọa tản mát ra dần dần sáng lên, hình ảnh ba mặt kính chậm rãi hiển hiện, đều tự tản mát ra xám, đen, trắng ba loại hào quang.

Hàn Lập ánh mắt sáng lên, vương tọa màu xám này phẩm chất cũng không thấp, vẫn còn cao hơn rất nhiều Tiên Khí trên người hắn.

Hơn nữa hiếm có là, vương tọa này ẩn chứa ba loại lực lượng pháp tắc khác hẳn nhau, Tiên Khí như vậy, trước kia hắn chưa bao giờ thấy qua.

Uy năng vương tọa màu xám vừa mới thể hiện uy lực rất mạnh.

Đáng tiếc bảo vật này là Bản Mệnh Tiên Khí của Cừ Linh. Bên trong ẩn chứa Bản Mệnh lạc ấn rất nặng, căn bản không cách nào khu trừ, coi như là miễn cưỡng tế luyện tối đa cũng chỉ có thể phát huy ra năm sáu thành uy năng.

Hàn Lập ngầm thở dài, phất tay đem vương tọa màu xám thu vào, nhìn về phía bình bát màu xanh.

Hắn chụp tay vào hư không.

Mấy đạo quang mang từ trong bình bát bay ra, rơi xuống trước người của hắn, là bốn cái túi nhỏ màu sắc khác nhau, một cái đai lưng ngọc màu trắng, phía trên khảm nạm mấy trăm khối đủ mọi màu sắc, còn có một cái giới chỉ đen như mực.

Mấy thứ này lúc trước đều ở trên thân Cừ Linh, vừa mới thu hồi.

Hàn Lập lấy bốn cái túi nhỏ trước, lật xem, trong mắt lập tức sáng ngời.

Những túi nhỏ này cũng không phải là túi trữ vật, mà là túi linh thú, từng cái đều cực kỳ bất phàm, không gian bên trong thật lớn, phảng phất là một cái không gian bí cảnh cỡ nhỏ.

Từng không gian linh khí đều cực kỳ nồng đậm, khí hậu hoàn cảnh lại càng khác nhau.

Chắc chắn muốn luyện chế một cái túi linh thú như vậy phải trả giá cao, chỉ sợ không thua luyện chế một kiện Tiên Khí phẩm giai không thấp.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên nét vui mừng, phất tay đem bốn cái túi nhỏ thu vào.

Những túi linh thú lớn này tuy rằng trước mắt hắn còn không dùng đến, nhưng là đều là bảo vật vô giá, sau khi rời khỏi đây cho dù là bán cho

những tu sĩ hoặc là tông môn thuần dưỡng linh thú, cũng có thể đổi không ít Tiên Nguyên thạch.

Hắn lập tức cầm lên cái đai lưng ngọc màu trắng kia, hơi dò xét, ánh mắt lần nữa sáng ngời.

Đai lưng ngọc màu trắng này là vật gửi linh thú, từng cái bảo thạch phía trên đều là một không gian, giờ phút này bên trong còn lại các loại linh thú.

Có không gian chỉ có một linh thú, cũng có không gian có hơn ngàn con, thậm chí hơn vạn con, có thể nói vô cùng quái lạ.

Bất quá những linh thú này thực lực cũng không cao, dường như ngay cả Chân Tiên cảnh cũng vô cùng thưa thớt, phần lớn là dưới Đại Thừa kỳ.

Mặt khác, trong từng không gian đều có một tấm bia đá, phía trên ghi lại đặc tính nuôi dưỡng linh thú và công dụng, cũng không phải là đều dùng để chiến đấu, cũng có một ít là thăm dò, truy tung... đủ loại.

Hàn Lập những năm này đi qua không ít địa phương, kiến thức cũng coi như rất rộng rãi, chứng kiến những giới thiệu linh thú này, cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng kinh ngạc đồng thời hô to đáng tiếc.

Những linh thú này toàn thân không có vết thương, xem ra cũng không phải là bởi vì chiến đấu ảnh hưởng dẫn đến tử vong, như vậy có chút kỳ quái.

Hắn hơi trầm ngâm, phất một tay lên.

Một thi thể con nai màu xanh hiện ra, trên mặt thất khiếu chảy máu mà chết.

Hàn Lập duỗi một ngón tay ra, đặt trên đầu con nai, một chút ánh sáng màu xanh chui vào bên trong.

Hàn Lập rất nhanh thu tay lại, trong mắt hiện lên một tia giận dữ.

Hắn tra ra nguyên nhân cái chết của những linh thú này, chết bởi một loại lực lượng cấm chế.

Cừ Linh trong cơ thể những linh thú này đều hạ một loại cấm chế cộng sinh, cấm chế này cực kỳ ác độc, chủ nhân vẫn lạc, những linh thú cũng sẽ mà chết, có thể nói là một loại bá đạo nhất trong cấm chế khế ước sở hữu.

Hàn Lập lắc đầu, lật tay đem đai lưng ngọc màu trắng cũng thu vào.

Đai lưng ngọc này giá trị thật lớn, luận giá trị chỉ sợ còn ở trên mấy cái túi linh thú cao cấp.

Sau cùng, hắn lấy cái giới chỉ màu đen kia, đem áp vào trán, thần thức chui vào trong đó, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hàn Lập vung tay lên, lại nghe "" rầm rầm"" một tiếng, trên mặt đất nhiều ra một đống đồ vật lớn, cơ hồ chiếm hết nửa cái đại điện.

Mấy thứ này rất lộn xộn, đủ loại linh thảo khoáng thạch, tài liệu pháp bảo, cái gì cần có đều có, tản mát ra đủ sắc quang mang, đem chiếu rọi sáng trưng bên trong đại điện.

Mấy thứ này hầu như mỗi một kiện đều ẩn chứa linh lực rất mạnh, giá trị xa xỉ.

Hàn Lập sau khi tiến vào Tiên Phủ, cũng tìm được không ít bảo vật, nhưng mà so sánh với mấy thứ này trên thân Cừ Linh, chính là còn kém rất xa.

Bất quá mấy thứ trên mặt đất này, rõ ràng cho thấy đồ vật của tu sĩ khác không ít, hiển nhiên nàng ta đã làm không ít chuyện giết người đoạt bảo.

Hàn Lập sắc mặt chợt khẽ động, lật tay đã nắm một cái lệnh bài màu đỏ thắm, phía trên khắc rõ một cái đồ án Chu Tước đỏ thẫm, chính là dấu hiệu của Chân Diễm Tông.

Hắn đưa tầm mắt nhìn qua, lệnh bài như vậy nơi này còn có hơn sáu bảy

cái.

Xem ra đám người Chân Diễm Tông bên kia gặp Cừ Linh đều bị chém giết.

Hàn Lập lắc đầu khẽ thở dài một hơi, đối với đám người Chân Diễm Tông, hắn cũng không có bao nhiêu hảo cảm, bất quá người đồng hành gặp nạn, trong lòng của hắn vẫn có chút cảm thán.

Hàn Lập phất tay đem đồ vật của đám người Chân Diễm Tông ném xuống đất, tiếp tục xem xét mấy thứ trên mặt đất.

Kết quả không bao lâu, ánh mắt hắn sáng lên, phất tay phát ra một đường ánh sáng màu xanh, cuốn lấy một hồ lô màu xanh biếc cách đó không xa, đem hút vào trong tay.

Vật ấy chính là vật lúc trước Cừ Linh nàng ta sử dụng qua Huyền Thiên hồ lô.

------oOo------

Chương 474: Đây là của ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: akira78*

Hàn Lập há miệng phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh vào trong hồ lô.

Phía trên của lục sắc hồ lô lập tức hiện lên một tầng hào quang xanh biếc, trên mặt mơ hồ có từng mảnh phù văn nhỏ lưu chuyển nhu hoà liên tục như gợn sóng toả ra xung quanh làm cho người ta cảm nhận thấy sinh cơ bừng bừng.

Giữa tầng hào quang xanh biếc tản mát ra một cỗ lực lượng pháp tắc chấn động xung quanh.

Ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng vì cảm nhận được giữa mình và lục sắc hồ lô có sự liên hệ về tinh thần.

Hắn tâm niệm vừa động, liền nhỏ ra một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay xuống bề mặt lục sắc hồ lô.

Thế nhưng giọt tinh huyết lại không có thể dung nhập vào trong đó mà tại bề mặt của hồ lô chảy thẳng xuống rồi rơi mất.

Hàn Lập gặp tình huống này không có lộ ra sự thất vọng mà ngược lại nhãn tình sáng lên khẽ gật đầu hài lòng, cái lục sắc hồ lô này quả nhiên là Huyền Thiên chi bảo.

Hắn tuy rằng trước kia có được Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, nhưng đối với Huyền Thiên chi bảo cũng không hiểu rõ lắm. Sau khi đến Tiên Giới, hắn mới dần dần tìm hiểu được một số thông tin về Huyền Thiên chi bảo trên các điển tịch.

Huyền Thiên chi bảo là một vật được thiên địa nuôi dưỡng, cùng những

Tiên Khí bình thường khác nhau rất lớn. Một trong những dấu hiệu trọng yếu của Huyền Thiên chi bảo là không cách nào dùng tinh huyết tế luyện, mà chỉ có thể lấy Tiên Linh Lực bản thân chậm rãi bồi dưỡng rồi dần dần luyện hóa để khống chế sử dụng. Tuy nhiên thời gian để luyện hóa tương đối rất dài.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm của Hàn Lập lúc trước cũng như thế, phải ẩn dưỡng trong người biết bao nhiêu năm, mới dần dần có thể khống chế tự nhiên.

Mà chủ nhân Huyền Thiên chi bảo một khi bị giết, bảo vật rơi vào tay một người khác thì người nọ cũng có thể lập tức sử dụng, sẽ không giống như Tiên Khí bình thường phải khu trừ tinh huyết lạc ấn rồi dùng tinh huyết của mình từ từ tế luyện lại mới có thể sử dụng, thậm chí đã từng xuất hiện tình huống Tiên Khí không thể phát huy ra toàn bộ uy năng sua khi tế luyện.

Hàn Lập sau khi nghĩ như vậy liền hít sâu một hơi, đem lục sắc hồ lô áp vào trên trán, rót một tia Thần Niệm vào trong hồ lô.

Sau một khắc, ánh mắt hắn hơi trợn to, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong bên trong hồ lô là một cái không gian khá lớn, khắp nơi tràn ngập ánh sáng xanh cuộn nhẹ, hình thành một vòng xoáy lục sắc thật lớn.

Không gian trong hồ lô càng sâu càng mơ hồ không rõ, lờ mờ dường như còn có cái gì khác. Nhưng ở giữa vòng xoáy lục sắc có một thanh tiểu kiếm màu xanh đang lơ lửng, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng âm thầm buông lỏng, cuối cùng đã tìm về bổn mạng Tiên Khí của mình, nếu thiếu đi một thanh trong bộ bảy mươi hai thanh phi kiếm thì cũng phiền toái không nhỏ.

Tuy nhiên hắn không có lập tức thu hồi bổn mạng phi kiếm, mà tiếp tục khống chế Thần Niệm hướng phía không gian ở chỗ sâu hơn mà dò xét.

Nhưng lúc Thần Niệm vừa mới lan đến sát vòng xoáy lục sắc, lập tức đụng phải một cỗ vô hình lực lượng, ngăn cản Thần Niệm tiếp tục đi tới.

Hàn Lập trong lòng có chút kinh ngạc, sau khi suy nghĩ một chút, lại gia tăng Thần Niệm Lực, nhưng phát hiện vẫn không cách nào tiến lên được.

Hắn ánh mắt chớp động liền dừng lại không có tiếp tục cố gắng phí công.

Tầng vô hình bình chướng này, cho dù tăng thêm Thần Niệm Lực tựa hồ cũng vô dụng, cần phải tìm những biện pháp khác mới có thể đột phá. Hắn đoán chừng phải tiếp tục bồi dưỡng hồ lô cho đến chính thức khống chế được thì mới có thể vượt qua.

Bất quá đối với hắn mà nói, lục sắc hồ lô càng huyền diệu, càng lợi hại thì đương nhiên càng tốt.

Hắn tâm niệm vừa động, liền đem Thần Niệm đến quấn quanh tiểu kiếm màu xanh kéo ra ngoài.

Ánh sáng màu xanh lóe lên, một thanh tiểu kiếm theo miệng hồ lô bắn ra.

Ánh sáng nhu hòa từ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tản phát ra, so với trước mờ đi vài phần.

Hàn Lập nhướng mày, lập tức thông qua tâm thần lạc ấn cảm ứng được sự biến hoá bên trong phi kiếm, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hào quang của thanh phi kiếm trở nên ảm đạm, thực sự không phải là do linh lực ẩn chứa trong đó bị suy yếu.

Linh lực khổng lồ bên trong phi kiếm cũng không chút suy yếu, mà là những thứ này ban đầu vốn có chút hỗn tạp thì nay lại tinh thuần không ít, vì thế hào quang càng thêm nội liễm.

Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ, hắn không nghĩ tới, lục sắc hồ lô còn có tác dụng tinh thuần linh lực.

Hắn suy nghĩ một chút, phất tay đánh ra một đạo ánh sáng màu xanh, chui vào trong lục sắc hồ lô.

Miệng hồ lô lục quang lóe lên, phun ra một luồng quang mang màu xanh, lần nữa quấn lấy thanh phi kiếm, thu vào bên trong hồ lô.

Hàn Lập giờ phút này ánh mắt lại lóe lên, một lần nữa vung tay ra.

Kim quang lóe lên, một tòa lầu các ba tầng to cỡ chiếc lồ ng đèn hiện ra, đúng là một kiện Tiên Khí có thần thông vây khốn mà hắn tìm được lúc trước tại U Hàn cung.

Quang mang màu xanh chợt hiện ra cũng thu toà lầu các vào trong hồ lô.

Do chưa nắm rõ tác dụng của hồ lô nên hắn mới phải thử nghiệm thêm trên một bảo bối khác để nghiên cứu.

Hàn Lập lật tay đem hồ lô thu lại, ánh mắt tiếp tục nhìn lại trên mặt đất, chân mày cau lại.

Trên mặt đất những bảo vật này số lượng quá nhiều, hơn nữa đại đa số hắn đều không nhận biết, cứ như vậy mà sắp xếp lại, chỉ sợ phải tốn một hai ngày mới làm được.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, thấp giọng quát to một tiếng "Ma Quang".

Tiếng nói hạ xuống, cái bóng của hắn liền vặn vẹo lắc lư sau đó hướng chung quanh kéo dài ra vài phần.

Bóng dáng phát ra một chút âm thanh lạ, một cái bóng đen sì từ trong bóng người của hắn tách ra, nhanh chóng đứng yên đứng lên, hóa thành Ma Quang thân ảnh.

"Hàn đạo hữu, có chuyện gì phân phó... Ồ, tu vi đạo hữu tăng lên, làm sao có thể, lúc này mới qua bao nhiêu thời gian? Đạo hữu thật sự là... Thật sự là kỳ tài, Tiên Giới hiếm thấy, Tiên Giới hiếm thấy a." Ma Quang cảm ứng được Hàn Lập khí tức, thất thanh nói.

Hắn hướng phía chung quanh nhìn lại, chứng kiến trước người Hàn Lập rất

nhiều sự vật, còn có một kim đồng bên cạnh, một lần nữa khẽ giật mình.

Hàn Lập không có để ý Ma Quang, vung tay lên.

Lôi quang màu vàng lóe lên, Giải Đạo Nhân thân ảnh hiện ra.

"Giải đạo hữu..." Ma Quang cảm ứng Giải Đạo Nhân giờ phút này tản mát ra khí tức, thần tình lần nữa biến đổi, lộ ra một chút thần tình mất tự nhiên.

Hắn giờ phút này tuy rằng tu vi đều khôi phục, nhưng cũng chỉ có thực lực Chân Tiên hậu kỳ thực lực, Giải Đạo Nhân cũng đã là một cỗ Kim Tiên khôi lỗi, còn kim đồng cũng đã đạt tới Kim Tiên cấp độ, Hàn Lập thì đã là một Kim Tiên hàng thất giá thật, mà còn đạt tới Kim Tiên trung kỳ, có thể nói, hắn bị đám người Hàn Lập bỏ lại đằng sau khá xa.

"Vừa rồi ta cùng một vị Kim Tiên giao thủ, sau chém giết đã nhận được không ít đồ vật. Mấy thứ này số lượng nhiều, hơn nữa đại đa số ta cũng không nhận biết. Nhị vị kiến thức đối với Tiên Vực đều hơn xa Hàn mỗ cho nên muốn mời các ngươi giúp ta phân biệt một chút." Hàn Lập nói thẳng ra.

"Nguyên lai là việc này, không có vấn đề. Tại hạ tu vi tuy rằng không cao, nhưng lúc trước đi theo Mã Lương cũng có chút hiểu biết." Ma Quang cười nói.

Giải Đạo Nhân cũng nhẹ gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập.

"Trước hết mời nhị vị giúp ta sắp xếp lại mấy thứ này, đồng thời đem lai lịch công dụng, khắc vào ngọc giản cho ta thuận tiện tra tìm." Hàn Lập lấy ra hai khối ngọc giản trống đưa cho Ma Quang, Giải Đạo Nhân.

"YAA.A.A.., thật nhiều bảo bối!" Vào thời khắc này, một âm thanh trong trẻo từ bên cạnh truyền đến, thì ra là kim đồng chẳng biết đình chỉ tu luyện từ lúc nào đã đi tới gần, trong mắt tràn đầy sự vui mừng.

"Phệ Kim tiên, nhiều năm không thấy, tu vi của ngươi tiến triển cực nhanh, Hàn đạo hữu có ngươi tương trợ, sau này nhất định có thể tiến giai Đạo Tổ, tung hoành Tiên Vực." Ma Quang đối với kim đồng cất tiếng chào hỏi, chắp

tay cười nói.

"Ngươi thoạt nhìn lén lén lút lút bộ dạng khiến người chán ghét, mau tránh ra!" Kim đồng thế nhưng chân mày nhỏ nhăn lại, hướng phía Ma Quang tức giận nói.

Ma Quang nghe vậy, nụ cười trên mặt chợt cứng đờ.

"Kim đồng, không nên vô lễ. Năm đó chúng ta cùng nhau phi thăng Tiên Giới, sau đó mỗi người đều đã trải qua rất nhiều chuyện, hôm nay có thể lần nữa tụ họp, âu cũng là duyên phận." Hàn Lập thanh âm trầm xuống, nghiêm giọng.

Kim đồng nhìn Ma Quang liếc, hừ một tiếng, không có nói gì nữa. Sau một khắc, nàng lập tức bị hấp dẫn bởi các Linh Bảo rực rỡ muôn màu muôn sắc nằm trên mặt đất, mắt mở to nhìn chằm chằm.

"Kim đồng, chúng ta lần này thu hoạch không nhỏ." Hàn Lập thấy vậy, vừa cười vừa nói.

Kim đồng lúc này giống như có lẽ đã nghe không được Hàn Lập nói cái gì, quai hàm khua lên, há miệng phát ra một đạo kim quang, thoáng cái quấn lấy cách đó không xa bảy tám chuôi phi đao màu vàng tạo hình giống nhau, thoạt nhìn là một bộ Linh Bảo đầy đủ.

Mỗi một chuôi phi đao đều tản mát ra linh lực kinh người, hiển nhiên là Linh Bảo cực kỳ bất phàm.

Kim quang bắn ngược quay về, mang theo những phi đao, trực tiếp bay vào miệng của kim đồng.

Kim đồng khép miệng lại, lúc này bắt đầu nhai rôm rốp mấy ngọn phi đao rồi từng chút từng chút nuốt xuống.

Một màn này, làm cho Ma Quang cùng Giải Đạo Nhân hơi ngẩn ra, Hàn Lập trên mặt co lại, nhưng mà lại chẳng nói gì.

Chỉ thấy kim quang trên than kim đồng lập loè, sau đó hội tụ đến trên hai tay.

Hai cánh tay của nàng lập tức trở nên ngưng thực hơn, trên thân khí tức cũng tăng theo.

Hàn Lập ánh mắt chớp lên, bản thân muốn nói gì nhưng rồi lại thôi.

Kim đồng sắc mặt vui mừng, ánh mắt lần nữa lại hướng ra chung quanh, rất nhanh lưu ý đến một thanh chuỳ bạc, sau đó liến há miệng phát ra một cỗ kim quang hút đến trước người.

Kim đồng cứ như vậy không coi ai ra gì ngồi xuống mặt đất, đem chùy bạc ôm vào trong ngực, há miệng khẽ cắn.

Rặc rặc!

Một góc chùy bạc bị cắn xuống, sau đó có tiếng nhai nuốt, dường như đang gặm củ cải trắng, thậm chí từ trong mũi phát ra âm thanh nho nhỏ của một ca khúc quái dị nào đó.

Hàn Lập nhìn thấy phẩm chất của chùy bạc phẩm còn cao hơn so với bộ phi đao Linh Bảo vừa rồi, so với Tiên Khí bình thường cũng không kém bao nhiêu.

Hắn giơ lên tay, bất quá sau đó vẫn để xuống.

"Tốt rồi. Các ngươi sắp xếp nhanh một chút, sau đó đem mấy thứ này thu lại." Hàn Lập nói xong lấy ra hai cái trữ vật Pháp Khí, ném cho Ma Quang hai người.

Cả hai đáp ứng một tiếng, sau đó liếc mắt nhìn nhau, chợt tăng tốc sắp xếp lại các đồ vật trên mặt đất.

Hàn Lập ánh mắt quét ra chung quanh, tựa hồ phát hiện cái gì, phất tay phát ra một đường ánh sáng màu xanh bao lấy một thanh trường đao màu tím, một cái lưới màu vàng, một cái cổng màu trắng, đang muốn thu hồi lại.

Vào thời khắc này, một cánh tay nhỏ nhanh như tia chớp từ bên cạnh chộp đến, bắt lấy chuôi trường đao màu tím.

"Đây là của ta!" Kim đồng lớn tiếng reo lên, ánh mắt nhìn sang Hàn Lập hết sức mong chờ.

"Kim đồng, nơi này cũng không thiếu bảo vật, ngươi muốn ăn bao nhiêu cũng có thể, nhưng ba kiện Tiên Khí này, hiện tại ngươi ăn chưa hẳn có thể tiêu hóa, lần sau sẽ cho ngươi được không." Hàn Lập vung tay lên, đem cái lưới màu vàng cùng cánh cổng màu trắng thu vào, nhìn sang thấy kim đồng không có buông tay, cũng không thu hồi ánh sáng xanh bao trùm trường đao màu tím, mặt lộ vẻ cười khổ nói.

"Thật nhỏ mọn!" Kim đồng bàn tay nhỏ bé vẫn như cũ nắm chặt trường đao, không có ý buông tay chút nào.

"Như vậy đi, người đem trường đao màu tím này cho ta, ta cam đoan sau này chém giết một gã Kim Tiên, sẽ đền bù cho ngươi một cái Kim Tiên Nguyên Anh, được không?" Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt rồi nói.

Kim đồng lần này không có trả lời Hàn Lập, mà lại lập tức cúi đầu, trực tiếp há miệng cắn đến trường đao màu tím.

------oOo------

Chương 475: Muốn chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: ronkute*

"Haizz, Kim Đồng..." Hàn Lập cười khổ một tiếng.

Khi hàm răng của Kim Đồng chuẩn bị chạm tới thanh trường đao thì nó chợt ngừng lại, chiếc đầu nhỏ ngẩng lên và nhoẻn miệng cười với Hàn Lập, nói: "Nói là phải giữ lời đó nghe?"

"Tất nhiên."

Hàn Lập ngẩn ra rồi gật đầu ngay lập tức.

Trên khuôn mặt của Kim Đồng lộ vẻ đắc ý, tay nhỏ buông thanh trường đao màu tím ra.

Hàn Lập lắc đầu vung tay thu trường đao, chiếc lưới màu vàng cùng với cổng chào màu trắng lại, chờ sau khi rời khỏi nơi này rồi hẳn kiểm tra kỹ càng hơn.

"Ồ, đây là..."

Hàn Lập chợt vẫy tay chụp lấy một cây linh trúc màu bạc dài mấy trượng, thứ này không ngừng tỏa ra những gợn sóng kinh người.

Khí tức của cây gậy trúc màu bạc này rất giống với bộ rễ trúc màu bạc mà hắn từng thấy và đào được ở bên trong vườn thuốc kia.

Bên cạnh cây gậy trúc màu bạc còn có một vài linh thảo quý giá khác, nhìn dáng vẻ thì giống như vừa được ngắt lấy.

Ánh mắt của Thạch Hạo lấp lóe, xem ra, người đã chặt đi báu vật Huyền

Thiên ở vườn thuốc trước kia chính là Cừ Linh.

Bảo vật Huyền Thiên bên trên cây Huyền Thiên tiên đằng kia, như vậy chính xác là chiếc hồ lô xanh biếc này.

Nửa ngày đảo mắt trôi qua, những thứ nằm đầy trong đại điện đều được phân loại cả.

Trong mắt Hàn Lập tràn đầy vẻ vui mừng.

Bảo vật mà Cừ Linh mang trên mình hoàn toàn vượt xa dự liệu của hắn.

Những tài liệu, linh thảo quý giá không cần bàn, chỉ riêng Tiên Nguyên thạch thì cũng đã hơn trăm ngàn viên, đây tuyệt đối là một tài sản khổng lồ, e rằng đủ để so sánh với một vài thế lực tông môn cất giấu trong rất nhiều năm.

Ngoài ra, đan dược quý giá cũng có một số, có nổi danh và cũng có không biết tên, cùng với đủ loại điển tịch.

Nhưng mà, một vào linh bảo cấp thấp được tìm thấy trên thân Cừ Linh, phần lớn đều nằm trong bụng của Kim Đồng cả.

Lúc này, khí tức của Kim Đồng đã khôi phục lại hoàn toàn, hai cánh tay cũng đã trở lại trạng thái bình thường như trước, hiện giờ vẻ mặt tràn đầy thỏa mãn no nê, vả lại khí tức trên người cũng tinh tiến hơn trước.

Tất nhiên, kết quả này đều được Hàn Lập ngầm đồng ý.

Phệ Kim tiên tiến hóa tới mức độ như hiện tại vẫn khong hề từ bỏ tật xấu ham ăn của mình, thế nhưng đây cũng được xem là một trong những phương thức đặc biệt để đề thăng tu vi, tuy rằng Hàn Lập cảm thấy rất đau xót thế nhưng bù lại cũng cảm thấy rất đỗi vui mừng, dù sao Kim Đồng có thêm vài phần sức lực để tự bảo vệ bản thân thì đối với hắn, đây cũng là chuyện tốt.

"Hôm nay đã làm khổ hai vị rồi." Hàn Lập cất những thứ trên mặt đất đi,

tiếp đó quay đầu nhìn về phía hai người Ma Quang đang đứng khoanh tay và gật đầu nói thế.

"Ta với ngươi cùng thể cùng mệnh, nói như vậy để mà làm gì chứ, Hàn đạo hữu, ngày sau có chuyện gì thì cứ phân phó là được." Ma Quang cười nói rồi ánh đen trên người lóe lên, lần nữa tiến vào trong cái bóng của Hàn Lập.

Đuôi lông mày của Hàn Lập hơi chau lại, biểu hiện lần này của Ma Quang hoàn toàn khác với trước đây.

Giải đạo nhân cũng không nói lời nào mà chỉ chắp tay với Hàn Lập, tiếp đó thân thể uốn cong một cái hóa thành một luông ánh vàng đi vào trong cơ thể của Hàn Lập.

Hàn Lập sửa sang lại quần áo rồi cất bước ra khỏi đại điện, sau khi liếc nhìn về bốn phía trong chốc lát thì chợt cúi đầu nhìn về hai tay mình.

Trong tay hắn đang cầm một bức tranh màu xanh, đó chính là Minh Hàn Sơn Hà đồ, được tìm thấy ở bên trong pháp khí chứa đồ của Cừ Linh.

Thế nhưng hiện tại, ánh xanh bên ngoài của bức tranh đã biến mất hết, tựa như là một bức tranh bình thường được lật mở, không còn chút linh tính như trước kia nữa.

Hàn Lập khẽ nhíu mày rồi quét nhìn bức tranh này, sau đó thì xoay tay cất nó đi.

"Đi thôi."

Hàn Lập nói với Kim Đồng đang đứng ở sau lưng mình rồi vung tay, một luồng ánh sáng màu xanh nâng thân thể của hai người lên và bay về phía trước.

...

Một nơi nào đó thuộc Minh Hàn tiên phủ.

Bên trong một cung điện đã bị phá hủy vô cùng nghiêm trọng, ba nam nữ dị tộc đầu trùm khăn đen, thân mang áo lót ngắn, bọn hạ đang cất bước bên trên một con đường đá tràn đầy cỏ dại, vẻ mặt u ám và mệt mỏi.

"Lần này đã bị tên khốn Giao Tam kia lừa rồi, đi với hắn tới bí cảnh Tiên phủ này, bảo vật thì chẳng thấy bao nhiêu mà nguy hiểm thì hết lần này tới lần khác, theo ta, hắn lừa chúng ta làm con tốt thí." Một cô gái da đen có vóc người thép bé tức giận nói.

"Chứ còn gì nữa, lúc xông vào Minh Vương điện thì hắn chính là người lao vào nhanh nhất, các ngươi đều thấy cả! Đời nào quan tâm tới sự sống chết của chúng ta chứ, hiện giờ ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy đâu." Một đại hán mày rậm khác cũng lên tiếng.

"Hiện giờ nói những chuyện này cũng chẳng có tác dụng gì cả, cũng may ba người chúng ta không có phân tán, xem ra chúng ta cũng không cần đi tìm Giao Tam làm gì nữa, thay vào đó cứ tìm cơ duyên khác cũng được, chờ tới đúng lúc và bình yên rời khỏi nơi này là tốt nhất." Một ông lão gày còm vuốt vuốt chòm râu dê khô cứng chậm rãi nói.

Hai người còn lai nghe thế thì cũng gật đầu tán thành.

Trong lúc bọn họ nói chuyện thì trên trời cao chợt có một chiếc phi xa bằng ngọc bích lao vút qua, sau đó nó vẽ nên một hình vòng cung trên không trung rồi vòng ngược trở lại, lơ lững ở phía trên của ba người.

Chỉ thấy bên trên chiếc phi xa vừa dài vừa hẹp đang dứng một người trung niên với dung mạo thanh nhã, tướng tá cao ráo, trong tay đang nâng niu một con tỳ hưu nhỏ bằng ngọc trắng pha chút ánh vàng, ánh sáng ôn hòa lan tỏa.

Sau lưng của hắn có hai người đàn ông mặc giáp vàng, khuôn mặt cứng ngắt chẳng chút sức sống, hiển nhiên là hai bộ khôi lỗi.

Ba người không ngừng đánh giá người đàn ông bên trên phi xa, sâu trong con ngươi đều lóe lên vẻ cảnh giác, thế nhưng khi nhìn thấy tu vi của hắn là Chân Tiên hậu kỳ thì trong lòng mới an tâm hơn mấy phần.

"Xin hỏi, ba vị đạo hữu đã từng thấy qua người của Bắc Hàn tiên cung chưa? Hoặc là có biết họ xuất hiện ở nơi này không?" Người đàn ông trung niên với nụ cười hòa nhã hỏi ba người.

Ba người nghe thế thì cũng chẳng ai lên tiếng, nhưng trong lòng lại có nổi lên chút vẻ quái lạ.

Tu vi của người này không cao, khi đối mặt với ba người bọn họ, tuy rằng lời nói rất hòa nhã thế nhưng bọn họ mơ hồ cảm nhận được vẻ cao cao tại thượng, làm cho bản thân cảm thấy khó chịu.

"Chưa hề thấy." Ánh mắt của ông lão gầy còm lóe lên rồi đáp thế.

Có thể tiến vào được Minh Hàn tiên phủ thì không ai thuộc hạng ngu dốt cả, đương nhiên sẽ không thể vì cảnh giới tu vị thể hiện ở bên ngoài sẽ phán đoán ra thực lực thật sự của một người, cho nên ba người này càng đề phòng vị khách đột nhiên không mời mà tới này hơn.

Đương nhiên điểm quan trọng nhất chính là, lúc tiến vào Tiên phủ thì tựa hồ chưa hề thấy qua người này, khả năng có thủ đoạn thay đổi dung mạo nào đó.

"Đã quấy rầy rồi." Người trung niên hờ hững nói một câu, tiếp đó xoay người điều khiển phi xa lao vút lên không.

Khi nhìn thấy bóng lưng của hắn rời xa thì đại hán mày rậm nhìn về phía ông lão, hỏi: "Có ý gì không?"

"Trông phong thái thì chẳng phải là người tầm thường, thế nhưng thần thông Linh Mục của ta lại không thể nhìn ra được chút manh mối gì, chắc hẳn là một tên Chân Tiên hậu kỳ!" Ông lão gầy còm theo thói xem vuốt vuốt chòm râu, từ từ nói thế.

"Nếu như ta nhìn không lầm, chiếc phi xa đó là hàng tốt." Cô gái da đen chợt lên tiếng.

Lời của nàng vừa ra thì trong mắt của đại hán mày rậm cùng với ông lão

gầy còm lóe lên ý cười khó hiểu.

"Pháp khí chứa đồ thì chưa cần bàn tới, ta muốn khối ngọc ở trên tay hắn." Đại hán mày rậm cười khà khà nói.

"Bộ pháp bào trên người của hắn thuộc về ta." Ông lão gầy còm tay buông chòm râu rồi trầm giọng nói.

Tóm lại, ba người cũng không cách nào nhịn được tham niệm của mình, muốn ỷ số lượng đông để giết người đoạt bảo.

Khoảng cách giữa đôi bên cũng chỉ tầm mấy chục dặm, chiếc phi xa kia chậm rãi bay trên trời cao.

Trên mặt của người đàn ông trung niên đứng ở phi xa lộ vẻ ôn hòa, tay xoa xoa tỳ hưu bằng ngọc ở trong tay, tự lẩm bẩm: "Tu hành không dễ, cần gì phải..."

Lời nói còn chưa dứt thì ba luồng ánh sáng đã lóe lên à ngăn cản trước người hắn.

"Sao vậy? Chẳng lẽ ba vị đã nhớ ra người Tiên cung ở phương nào, nếu vậy xin hãy thông tin đôi chút, tại hạ vô cùng cảm kích." Người đàn ông trung nhin nhìn ba người rồi nhoẻn miệng cười.

Ông lão gầy còm nhìn nụ cười trên mặt của người đàn ông trung niên này, chẳng biết vì sao lại sinh ra vẻ khiếp sợ, trong lòng thầm quyết định, nếu như có chuyện gì đó không ổn thì sẽ bỏ mặt hai người kia rồi trốn đi thật nhanh.

Đại hán mày rậm cùng cô gái da đen liếc mắt nhìn nhau, trên tay từng người đều chiếu rọi ánh hào quang, mỗi người tương ứng lấy ra một cây rìu đá màu đen cùng với trường kiếm màu bạc.

Ông lão gầy còm lấy ra một tòa kim tháp bảy tầng, một chùm sáng màu vàng óng từ bên trong phóng ra rồi nhanh chóng phóng lớn ngàn lớn, tiếp đó nó bao phủ lấy ba người cùng với người đàn ông trung niên kia vào

trong.

"Ngay cả tới giả Linh vực cũng không phải, lấy ra không thấy ngại à?" Trên mặt của người đàn ông trung niêm này chuyển lạnh, bàn tay nắm chặt tỳ hưu bằng ngọc chợt nắm chặt.

Ba người nghe thấy vậy thì chợt ngẩn người, còn chưa hiểu tình hình ra sao thì cảm thấy từ bốn phương tám hướng có một luồng sức mạnh cực lớn đang cấu xé lao tới.

Ánh sáng mà tòa kim tháp bảy tầng tản ra lập tức nổ lớn và vỡ nát!

Sát theo đó, bọn họ nhìn thấy cả cơ thể cùng với tứ chi của bản thân bị nguồn sức mạnh này ép chặt lại, đồng thời chúng đứt thành từng khúc và dồn nén về phía cổ của mình, máu thịt ve bét, xương gãy cũng có thể thấy được.

Ba chiếc đầu lâu hoàn hảo chẳng chút tổn hại, thế nhưng thân thể đều đã biến thành một đống thịt với xương cốt máu thịt hỗn tạp.

Những việc này xảy ra chỉ trong nháy mắt!

Chỉ thấy la luồng kim quang phóng vút lên trời cao, nguyên anh của ba người tràn ngập vẻ hoảng sợ ăn ý trốn về ba phương hướng khác nhau với tốc độ nhanh ất.

Người đàn ông trung niên thấy thế thì tiện tay xoay mạnh tay trong hư không, một bàn tay to lớn nửa trong suốt như có như không chợt hiện lên, tiếp đó bầu trời bên trên nổi lên những gợn sóng uốn lượn, một tay liền bắt gọn ba nguyên anh của ba người trở về.

"Tha mạng, xin hãy tha mạng! Tiểu nhân có mắt mà không thấy núi Thái Sơn..." Nguyên anh của ba người giãy giụa và ra sức cầu xin tha mạng.

Người đàn ông như mắt điếc tai ngơ, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị nhìn về ba người tí hon màu vàng này.

"Vừa nãy quả thật là các ngươi không có nói dối, xem ra cũng không biết gì cả. Nhưng, đúng là có chút niềm vui bất ngờ mà..." Nhìn trong chốc lát thì người đàn ông trung niên thì thào nói thế, tiếp đó linh quang nơi đầu ngón tay lóe lên rồi xoắn ba nguyên anh thành tro bụi.

Hắn vung tay hất tung đám kim phấn này vào không trung, cứ thế tiêu tán trong thiên địa.

Sau đó, người đàn ông trung niên giơ tay, trên hài cốt đầy thê thảm của ba người chợt sáng lên ba luồng ánh sáng màu xanh, một nai một cú một khỉ, ba tấm mặt nạ từ trên đầu của bọn họ tróc ra bay bay vào trong tay của hắn.

Hắn đánh giá ba tấm mặt nạ một thoáng rồi vung tay, hư không trươc người chợt hiện lên một giá gỗ nhiều tầng cực lớn, bên trên có rất nhiều mặt nạ muôn màu muôn vẻ của Vô Thường minh, ngưu quỷ xà thần, long hổ phượng quy, và còn rất nhiều loại nữa.

Tổng cộng, cũng phải tới hơn ngàn cái!

------oOo------

Chương 476: Mạch nước ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Không ngờ lại thu thập được nhiều như vậy..."

Gã trung niên khẽ cười, chậm rãi cầm ba cái mặt nạ trong tay treo lên ba chỗ trên kệ gỗ, rồi thoả mãn gật đầu. Gã vung tay áo, thu giá gỗ lại.

Sau khi cất xong, gã vẫn chưa đi ngay mà lại lật tay, lấy ra một cái vòng tròn chạm rỗng màu vàng óng ánh, ném về phía trước.

Chỉ thấy sau khi bay ra vài thước, vòng tròn lập tức lập loè hào quang, phóng to ra như mặt bàn, bề mặt hiện lên những phù văn phức tạp, ở giữa nổi lên một cột hào quang màu vàng đẹp mắt phóng vút lên trời cao như một cái trụ chống trời.

Không bao lâu, có điểm điểm linh quang hội tụ xung quanh vòng tròn, dần dần hiện ra ba bóng người mơ hồ, trên người họ tràn đầy kim quang, không thể nhìn rõ tướng mạo.

"Công Thâu Cửu, không phải ngươi đi Minh Hàn Tiên Phủ tuần tra rồi sao? Vì việc gì mà đột nhiên liên hệ với bọn ta?" Một bóng người trong đó đầu vai hơi rung rung, mở miệng hỏi.

Hai bóng người khác cũng quay đầu nhìn về phía gã trung niên ở bên này.

"Cam Cửu Chân hiện tại đang ở trong Tiên Phủ." Gã trung niên có tên là Công Thâu Cửu chậm rãi mở miệng đáp.

"Chính xác là ả ta sao? Ả này là có thân phận vô cùng thần bí trong Luân

Hồi Điện, ngay cả cái tên Cam Cửu Chân cũng chưa chắc đã là tên thật, hơn nữa, ả ta luôn thay đổi mặt nạ. Ngươi làm như thế nào xác nhận đúng là ả ta?" Bóng người vừa nãy nói có hơi run rẩy, hỏi tiếp.

"Không có chứng cớ xác thực để chứng minh nhưng mà xem trong ký ức mấy tên thành viên của Vô Thường Minh bị ta đánh chết thì lần này người dẫn đầu bọn chúng vào Minh Hàn Tiên Phủ là một kẻ có tên "Giao Tam", phong cách hành sự của tên này khá giống với ả Cam Cửu Chân." Công Thâu Cửu lắc đầu, đáp.

"Đã như vậy, lần này khổ cực cho Công Thâu đạo hữu, cần phải bắt sống ả ta trở về. Bí mật trên người ả rất có giá trị để cho chúng từ từ khai thác kỹ một phen." Bóng người bên trái vòng tròn hơi cúi về phía trước, cười nói.

Gã trung niên im lặng gật đầu, đang định thu hồi vòng tròn vàng nhưng chợt nhớ tới một chuyện, lại tiếp tục nói thêm:

"Đúng rồi, lúc trước ta còn phát hiện bên trong Tiên Phủ này có người sử dụng Luyện Thần cấm thuật, có vẻ ít nhất là đã tu luyện qua tầng thứ ba rồi."

"Không nghĩ tới đã cấm tuyệt đối nhiều năm như vậy mà vẫn có kẻ không sợ chết, cố tình vi phạm lệnh cấm. Tên này không cần bắt sống, giải quyết tại chỗ." Bóng người vẫn chưa nói gì từ đầu bỗng nhiên mở miệng, lớn tiếng ra lệnh.

Công Thâu Cửu gật đầu, tay áo bào vung lên, vòng tròn màu vàng liền thu lại hào quang, co nhỏ lại như trước, bay vụt vào trong ống tay áo của hắn.

Sau đó, gã cưỡi phi xa ngọc bích phóng lên cao, bay vút về một hướng.

...

Cùng lúc này ở một khu vực khác trên bầu trời cách đó không biết bao xa.

Hàn Lập đang cùng Kim Đồng bay vút đi rất nhanh, bỗng nhiên thân hình hắn dừng lại, nhìn xa xăm về một hướng khác.

"Sao vậy?" Kim Đồng nghi hoặc hỏi.

"Mới vừa rồi ta cảm giác bên đó có chấn động cực kỳ mạnh mẽ, nối thẳng lên trời nhưng lúc này lại không thấy nữa." Hàn Lập nhìn một lúc lâu, rồi lắc đầu nói.

"Chấn động cường đại... Chúng ta qua đó xem thử thì sẽ biết!" Kim Đồng lộ vẻ hứng phấn, nóng lòng muốn đi xem thử.

"Trước hết đừng gây thêm rắc rối, sau này không thiếu cường địch phải chạm trán đâu." Hàn Lập tự nhiên hiểu rõ ý định của cô bé này, lắc đầu nói.

"Không có chí khí gì cả." Kim Đồng chu cái miệng nhỏ nhắn, thất vọng nói.

Hàn Lập lại liếc mắt về phía đó một lần nữa, hơi nhíu mày, rồi tiếp tục cùng Kim Đồng phóng đi thật xa.

...

Bên trong một cung điện được bảo tồn khá hoàn chỉnh, có bốn người nam nữ mặc trang phục Thương Lưu Cung, từng người đang thôi động một món bảo vật, liên thủ phá giải cấm chế của cung điện.

Chỉ một chút nữa thì sẽ phá giải thành công, nhưng đúng lúc này chiếc gương cổ treo phía trên ở giữa cửa cung điện bỗng nhiên loé lên linh quang, từ đó bắn ra một tia sáng trắng như tuyết, trong nháy mắt phóng thẳng vào ngực của một người trong bọn họ.

Chỉ nghe thấy tên đó kêu thảm một tiếng, chỗ ngực nhất thời bị thủng một lỗ tròn, ngã ngửa xuống đất.

Một tiếng "ầm" vang lên!

Một mảnh thanh quang nổ tung, trận pháp phá giải do bốn người liên thủ bố trí ra trong nháy mắt bị vỡ tan.

Tên Bạch Diện thư sinh cầm đầu nhoáng một cái, thân hình đã ở bên cạnh tên vừa bị ngã xuống, lật tay lấy ra một viên đan dược màu vàng cho tên đó dùng, rồi dùng Tiên Linh Lực của bản thân dẫn đạo, giúp kẻ đó uẩn hoá dược lực.

Trên lồng ngực tên kia, phần xương gãy không ngừng liền lại, huyết nhục sinh sôi, nhanh chóng khôi phục nguyên trạng nhưng miệng y không ngừng thở dốc.

Những người còn lại thấy vậy, thần sắc buông lỏng hơn nhưng lông mày vẫn nhíu, chưa giãn ra.

"Chúng ta đã mất liên lạc với đám người Cung chủ hơn nửa tháng rồi, không thể tiếp tục bị giam ở chỗ này nữa, phải lập tức phá trận ra ngoài. Nói không chừng, đám người Cung chủ đã tìm ra được chỗ kia rồi." Sắc mặt Bạch Diện thư sinh ngưng trọng, y mở miệng nói.

"Rõ." Ba người khác vội vã lên tiếng đáp.

Sau khi nghỉ tạm một lát, bọn chúng lại một lần nữa bố trí trận pháp bắt đầu phá cấm.

...

Bên trong Minh Hàn Tiên Phủ, ở một chỗ mà khắp mặt đất đều nám đen trên một sườn núi, xung quanh bốc lên từng làn sương mù màu trắng.

Tại chỗ này, ở sâu trong lòng đất mười mấy trượng có một toà địa cung, bên trong có bày một cái ghế đá màu đen to lớn. Trên đó là một nam tử cao lớn mặc áo bào tro đang ngồi, sắc mặt xanh tím, hình dáng tiều tuỵ. Chính là đại trưởng lão của Phục Lăng Tông, Phong Thiên Đô.

Lúc này, trên mặt đất trước người y, khắp nơi đều có từng khối đá lớn màu đen vung vãi, tựa hồ là thi thể còn sót lại của các khôi lỗi vốn là thủ vệ của đại điện này.

Thần sắc Phong Thiên Đô u ám, nhìn chằm chằm chỗ thi thể còn lại trên

mặt đất, trên mặt tràn ngập nếp nhăn, nổi lên rõ từng đường gân, càng nhìn càng giống như một cỗ cương thi dữ tợn.

Lúc này, ngoài điện bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân, một gã nam tử gầy gò cũng mặc áo bào tro từ bên ngoài đi vào, con mắt còn sót lại của hắn nhìn về phía tên nam tử đang ngồi trên ghế, rồi khom người thi lễ với y một cái.

"Sư huynh, đám người theo vào đã bị phân tán ra, trong đó có hai đội tạm thời chưa liên lạc được. Những người còn lại hiện nay cũng đang tìm kiếm nhưng chưa tìm được Thái Ất điện." Tề Thiên Tiêu mở miệng báo cáo.

"Có tin tức gì về đám người Tiên Cung và Thương Lưu Cung không?" Phong Thiên Đô đưa mắt nhìn hắn, hỏi.

"Có chút tin tức nhưng từ hôm qua, hôm nay mới truyền tới. Người Tiên Cung và Thương Lưu Cung cũng giống như chúng ta, không khác gì lắm, cũng phân tán tay chân ra ngoài tìm kiếm nhưng xem ra cũng không thu được manh mối gì." Tề Thiên Tiêu đáp.

"Dựa theo tính toán, thời gian Thiên Lô mở ra chỉ còn vài ngày. Nếu chúng ta tìm thấy trước một bước thì có thể bố trí thủ đoạn trước, đến lúc đó có thể chiếm được tiên cơ rồi." Phong Thiên Đô trầm giọng nói.

"Sư huynh yên tâm, bên ta bất cứ lúc nào cũng theo dõi động tĩnh khắp nơi." Tề Thiên Tiêu ôm quyền nói.

...

Một vùng hoang vắng trước mắt, trên cánh đồng đất đỏ hoang vu không có sự sống, hai gã nam tử cao lớn mặc trang phục Nam Lê tộc, tay cầm hai cây quải trượng màu vàng đang bay rất nhanh trên cao không.

Phía sau bọn chúng có ba tên mặc trang phục Quỷ Khấp Tông theo sát, chính là đám tu sĩ nam nữ của Thập Phương Lâu.

Chẳng biết tại sao, hai phe này vậy mà không có xung đột, ngược lại tựa hồ

là ba tên kia đang bám theo hai người phía trước.

Hai gã nam tử cao lớn bay phía trước có sắc mặt khô vàng, thần sắc đờ đẫn, thoạt nhìn như là khôi lỗi, dọc theo đường đi không nói lời nào, chỉ là vùi đầu chạy.

Sau nửa khắc, đám người vẫn lao đi, chỉ khi thấy ở cuối tầm mắt hiện lên phế tích của một toà thành trì màu đỏ đất thì vội vã vọt tới với tốc độ nhanh hơn.

...

Trong Minh Hàn Tiên Phủ, trên một dải đất đồi núi nhấp nhô nào đó, ở giữa đan xen từng khe núi hoặc sâu hoặc cạn, có cây rừng tươi tốt xanh tươi, có sông ngòi giăng uốn éo, hiểm trở, có quanh co khúc khuỷu, có chướng khí tràn ngập như Độc Hoả cốc... rất là đa dạng và phong phú.

Trong đó, ở giữa một dãy núi có một cái sơn cốc nhỏ nhìn không có gì thu hút, không có quái thạch, chướng khí, cũng không có rừng rậm, lòng chảo, nhưng độ cao của nó lại thấp hơn ba phần so với hai sơn cốc ở hai bên.

Bên trong sơn cốc có ba bóng người đang tụ tập một chỗ, thấp giọng trao đổi gì đó.

Lúc này, thần sắc trên mặt mỗi người bọn họ đều có vẻ hơi ngưng trọng.

Trong ba người này, người cầm đầu là một nam tử trung niên khoác áo bào tím, mặt vuông, lông mày mảnh, khí chất trên người đặc biệt, dù nho nhã nhưng lại có cảm giác đủ uy nghiêm. Chính là Kim Tiên đạo chủ của Chúc Long Đạo, Âu Dương Khuê Sơn.

"Âu Dương đạo hữu, lúc trước chúng ta đem thông tin vị trí cửa vào Minh Hàn Tiên Phủ tung ra ngoài, đã khiến cho Tiên Cung hoài nghi. Lần này nếu lại như trước, báo cho bọn người Hô Ngôn đạo nhân, chỉ sợ bị Tiên Cung kết tội phản loạn!" Một người trong đó nói.

"Hiện tại việc này có làm hay không thì quan hệ gì với việc chịu tội? Lời

hứa ban đầu của Tiên Cung với chúng ta thực hiện được gì rồi? Bây giờ chúng ta ngoài sáng thì bị toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực chế nhạo là loại "Tôi thờ hai Chủ", trong tối thì bị Bắc Hàn Tiên Cung cản trở mọi việc, còn không bằng lúc trước. Thà liều ngọc nát đá tan." Trên mặt Âu Dương Khuê Sơn hiện lên vẻ bi ai, chậm rãi nói.

"Trước đây chúng ta cũng là vì muốn Chúc Long Đạo tiếp tục tồn tại nên mới bất đắc dĩ phản bội lại Bách Lý đạo chủ, dù sao đó là tông môn mà chúng ta dành tâm huyết nửa cuộc đời để phát triển. Bây giờ rơi vào tình trạng này, cũng chẳng trách người khác cười nhạo sau lưng." Tên còn lại cười khổ nói.

"Trải qua lần này, ta xem như là đã suy nghĩ hoàn toàn thông suốt. Ở Bắc Hàn Tiên Vực này, chỉ khi thực lực bản thân đủ mạnh thì mới không bị người khác thao túng vận mệnh. Lần này coi như là một bước ngoặt, mấy thế lực lớn ở tiên vực này đều đang hỗn tạp trong đây, chúng ta cũng không cần làm chim đầu đàn, chỉ cần làm đục nước, khiến cho Bắc Hàn Tiên Cung ở trong nước đục này mà hao tổn vài phần thực lực là tốt rồi. Chỉ cần thực lực bọn chúng hao tổn một phần thì đối với việc kiềm chế chúng ta cũng sẽ yếu đi một phần." Trong mắt Âu Dương Khuê Sơn loé lên, nói.

"Không sai, ngược lại chỉ là nói với bọn Hô Ngôn, bên Tiên Cung cũng không có chứng cớ chứng minh là chúng ta làm lộ ra." Một người khác lập tức phụ họa.

Sau khi tính toán xong, ba người bọn họ đồng thời lấy ra một trận bàn cổ xưa hình bát giác, ghép lại vào giữa, lập tức bức tranh Chúc Long chạm trên bề mặt trận bàn sáng lên hào quang xích sắc.

Sâu trong thung lũng, một tầng hào quang như màng nước bao phủ phía trên hư không trong cốc, bề mặt nó hiện ra từng gợn sóng lăn tăn, khiến mọi thứ mờ nhạt, không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong màn sáng.

...

Dưới màn trời, một đám mây đen phủ xuống, một ngọn núi màu xanh đen uy nghi sừng sững, cao nghìn trượng.

Gần sát đỉnh núi, là một vách núi trống trải có diện tích không nhỏ, Tiêu Tấn Hàn khoác áo bào trắng đứng trên vách núi, mặc cho gió núi thổi ống tay áo bay phấp phới, thần sắc của y phức tạp nhìn xa xa.

Lúc này bên cạnh y chỉ có một phụ nhân xinh đẹp mặc cung trang màu lam, tất nhiên chính là Tuyết Oanh, vị phó cung chủ của Bắc Hàn Tiên Cung rồi.

------oOo------

Chương 477: Dị tượng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: akira78*

"Cung chủ, căn cứ theo tin tức của bọn Lô Việt truyền về, bên Thương Lưu Cung tựa hồ cũng không có động tĩnh gì, đến nay cũng là tìm kiếm bốn phía xung quanh, vẫn chưa tìm được vị trí Thái Ất điện... Về phần Phục Lăng Tông, tạm thời ngược lại là không có được tin tức gì." Tuyết Oanh cung kính nói ra.

"Phàm là dị bảo xuất thế, tất có thiên cơ bày ra. Theo suy tính, khoảng cách đến ngày Thiên Lô mở ra đã không còn bao nhiêu thời gian, bên trong bí cảnh chắc chắn sẽ xuất hiện dị tượng. Hiện tại tất cả mọi người tích cực tìm kiếm Thái Ất điện, dù bất cứ giá nào cũng phải tìm được nơi đó trước khi dị tượng xuất hiện, đem việc này che dấu để chúng ta có thể chiếm được tiên cơ." Tiêu Tấn Hàn chậm rãi nói.

"Lô Việt bọn hắn đang toàn lực dò xét, tin rằng không bao lâu có thể tìm được..." Tuyết Oanh nói ra.

"Âu Dương Khuê Sơn bọn hắn sao rồi?" Tiêu Tấn Hàn lông mày chau lên, hỏi.

"Đang ở khu vực đồi núi mà chúng ta khi trước đã dò xét qua, Thái Ất điện sẽ không ở đó." Tuyết Oanh suy nghĩ, nói ra.

"Hành trình Tiên Phủ lần này, bọn hắn nếu là thành thành thật thật, không có hành động ám muội thì sau này không cần quản thúc bọn hắn chặt chẽ. Về sau cứ khoảng năm sáu trăm năm lưu ý một chút là được." Tiêu Tấn Hàn phân phó nói.

Không chế người cũng như câu cá, đều chú ý độ căng của dây câu, thực sự không phải lúc nào cũng cưỡng chế, hắn với tư cách cung chủ Bắc Hàn tiên

cung, tự nhiên am hiểu đạo lý này.

"Vâng." Tuyết Oanh đáp.

"Ngươi đi xuống trước đi, bổn tọa muốn ở chỗ này một lát." Tiêu Tấn Hàn thần sắc hơi biến đổi, bỗng nhiên nói ra.

Tuyết Oanh tự nhiên không dám làm trái, vội vàng cáo lui.

Nàng mới ly khai vách núi này, phía dưới liền có một bóng người được bao phủ trong làn sương khói đen bỗng nhiên từ vực sâu bay vút lên đến trước người Tiêu Tấn Hàn.

Sau khi hắn khom người khẽ bái liền lợi dụng truyền âm bí thuật, cùng Tiêu Tấn Hàn nói chuyện với nhau.

"Chúng ta bên này hết thảy đều đã an bài thỏa đáng, cung chủ đại nhân cứ yên tâm." Cuối cùng, bóng đen lại hướng Tiêu Tấn Hàn chắp tay thi lễ nói.

Tiêu Tấn Hàn một mực nghe hắn nói, thần sắc trên mặt thủy chung không có có bao nhiêu biến hóa, cuối cùng cũng chỉ là khẽ gật đầu một cái, hướng về phía bóng người kia phất phất tay, ra hiệu hắn ly khai.

Bóng đen lập tức bay vút xuống, rơi vào trong vực sâu, hóa thành một làn khói đen, biến mất không thấy.

Tiêu Tấn Hàn liếc qua nơi bóng đen biến mất khoé miệng lộ ra chút tiếu ý.

Đúng lúc này, Tuyết Oanh mới ly khai không bao lâu đột nhiên quay trở lại, khoé mắt loé ra vài phần dị sắc.

"Đã tìm được?" Tiêu Tấn Hàn liếc thấy liền đi ra, trực tiếp hỏi.

"Âu Dương Khuê Sơn truyền tin tới, nói ở bên chỗ bọn hắn." Tuyết Oanh nhẹ gật đầu nói.

"Đi thôi." Tiêu Tấn Hàn trong mắt tinh quang lóe lên, quyết định thật

nhanh.

Dứt lời, thân ảnh hai người liền hóa cầu vồng bay đi, biến mất tại bờ dốc phía trên.

...

Gần nửa tháng về sau.

Một đoàn thanh quang tại giữa không trung phi độn nhanh chóng về phía trước, chính là Thanh Diên phi chu.

Phía dưới mặt đất vẫn là hiện ra một màu hồng, địa hình cũng cùng ngay từ đầu vẫn không có thay đổi gì, khắp nơi đều là một mảnh hoang vu bình nguyên, không hề sinh cơ.

Duy nhất có chút biến hóa, là giữa không trung bắt đầu hiện ra từng đoàn từng đoàn mây hồng, có lớn có nhỏ, lẳng lặng lơ lửng tại giữa không trung, cũng không bị cuốn trôi theo gió ở hoang nguyên, xem ra có chút quỷ dị.

Trên phi chu, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân trong tay cầm một khối ngọc giản, dán trên trán.

Ngọc giản này là một bộ địa đồ, hắn dựa theo trí nhớ lúc trước đã xem qua bộ địa đồ Tiên Phủ mà Lục Vũ Tinh đưa để vẽ ra, mặc dù không khẳng định chính xác nhưng so ra cũng có bảy tám phần giống nhau.

Hắn vừa quan sát chung quanh địa hình, vừa hướng chiếu vào địa đồ, ý đồ nhận biết vị trí hiện tại, đáng tiếc đã tìm nhiều ngày nhưng vẫn không cách nào tìm thấy vị trí của Hồng sắc Hoang Nguyên.

Hắn nhíu mày, gỡ ngọc giản trên trán xuống.

"Tìm không thấy thì đã sao, cái gì cũng không biết mới vui chứ!" Kim Đồng mặt mày có chút buồn chán nằm ở một bên ngáp một cái, nói.

Hàn Lập không để ý đến Kim Đồng, mặt lộ vẻ do dự.

Hắn cũng không có tâm tình như Kim Đồng.

Hôm nay hắn tuy tiến giai Kim Tiên Trung Kỳ, thực lực đại tiến, nhưng bí cảnh này bên trong không biết còn có nguy hiểm gì nên hắn cũng không dám khinh thường chút nào.

Hắn suy nghĩ một chút liền đem ngọc giản thu vào, lật tay lấy ra một khối trận bàn truyền tin đỏ thẫm, đúng là vật lúc trước Hô Ngôn đạo nhân đưa cho hắn.

Hàn Lập hai tay bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết nhao nhao chui vào trong trận bàn.

Mặt ngoài trận bàn đỏ thẫm sáng lên từng vòng linh văn, tán phát ra từng đạo ánh sáng màu đỏ, sau đó giao nhau tạo thành một cái tiểu pháp trận màu đỏ thẫm.

Môi hắn khẽ nhúc nhích, phát ra một tin tức.

Trận bàn đỏ thẫm nhẹ nhàng chuyển động, pháp trận hào quang lập loè, nhưng thủy chung vẫn không có bất kỳ hồi âm nào.

Hàn Lập nhíu mày đứng dậy, phất tay đem nó thu vào.

Trận bàn truyền tin không có trả lời, không biết là bên Hô Ngôn đạo nhân xảy ra vấn đề gì, hay là do nơi đây hoàn cảnh đặc thù, không cách nào sử dụng trận bàn truyền tin?

Hàn Lập đã trầm mặc thoáng một phát, rồi không để ý đến chuyện này nữa.

Nếu như không liên lạc được Hô Ngôn đạo nhân, thì tạm thời độc hành vậy. Với thực lực của hắn hiện tại nếu gặp được nguy hiểm gì, cũng có thể chống cự được.

Từ giờ cho đến thời hạn bí cảnh chấm dứt cũng còn dài, qua nhiều năm như vậy có lẽ là lần đầu có người tầm bảo ở khu vực này nên có thể sẽ có thu

hoạch bất ngờ.

Khi nghĩ đến đây, trong tay hắn thúc giục bấm niệm pháp quyết, Thanh Diên phi chu lập tức lần nữa sáng ngời, đang muốn tăng thêm tốc độ.

Vào thời khắc này, một tiếng vang thật lớn chợt từ đằng xa truyền đến, trong vòng nghìn dặm, toàn bộ Thiên Địa đều có chút chấn động.

Hàn Lập bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn theo hướng phát ra âm thanh chấn động.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời hiện ra cuồn cuộn từng đoàn từng đoàn hào quang chói mắt màu trắng không dứt, phát ra âm thanh từng đợt phảng phất như tiếng vó ngựa của thiên quân vạn mã.

Thiên Địa linh khí cũng theo đó rung động lắc lư, như thủy triều dậy sóng, từng đạo Linh quang phảng phất như từng con sóng lớn ập đến, hơn nữa còn tạo ra từng đợt vòi rồng cao ngút, trời đất quay cuồng.

Một cỗ khổng lồ uy áp từ cái hướng kia truyền tới, khiến cho Hàn Lập giờ phút này cũng có chút kinh hãi, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Hắn một tay vung lên, Thanh Diên phi chu ngừng lại.

Bất quá vào thời khắc này, hào quang từ bầu trời xa xa chợt lần nữa nổi lên dị tượng.

Lần này không giống như lúc nãy, không phải là khuếch tán ra bên ngoài mà là như cá kình hút nước, tất cả co rút lại.

Chỉ trong vài nhịp thở, biển mây xa xa phía chân trời toàn bộ đều biến mất vô tung, không lưu một tia dấu vết.

Thiên Địa linh khí vốn đang quay cuồng cũng rất nhanh khôi phục lại tĩnh lặng, phảng phất như dị tượng kinh thiên vừa mới phát sinh không hề xảy ra.

Hàn Lập nhướng mày.

Kim Đồng giờ phút này cũng nhảy dựng lên, mở to hai mắt nhìn về hướng xa xa.

"Vừa mới rồi Thiên tượng thật kinh người, chẳng lẽ là có dị bảo xuất thế? Hàn Lập, chúng ta đi qua xem!" Kim Đồng tròng mắt quay tít một vòng, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói ra.

"Xem này động tĩnh, không giống như là dị bảo xuất thế, bên trong những hào quang kia tựa hồ ẩn chứa không ít Không Gian Chi Lực, xem ra càng giống như lại có bí cảnh khác xuất hiện." Hàn Lập không có lập tức khởi hành, cẩn thận nói.

"Không cần biết cái gì xuất thế, dù sao chúng ta không đi, sẽ bị những người khác vượt lên trước rồi!" Kim Đồng hét lên.

"Vậy thì đi xem a, nhưng có một điểm, không cho phép hành động thiếu suy nghĩ. Mặt khác, không cho phép ngươi gọi tục danh của ta." Hàn Lập ánh mắt chớp động, hơi trầm ngâm, nhẹ gật đầu.

Dị tượng xảy ra như thế khiến cho hắn cũng rất là hiếu kỳ.

"Biết rồi, đại thúc, đi nhanh đi!" Kim Đồng nghe vậy, vẻ mặt thích chí trả lời.

Hàn Lập im lặng một chút sau đó lắc đầu, dưới chân giậm một cái, Thanh Diên phi chu hào quang tỏa sáng, bay về hướng phía đó.

...

Trên không một ngọn núi đỏ thẫm, một đoàn bạnh quang óng ánh hướng về phía trước bay nhanh.

Trên bạch quang có một đám người đang đứng, đúng là bọn người Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn, Tuyết Oanh, còn có một vài tu sĩ Bắc Hàn Tiên Cung.

"Ồ!" Tiêu Tấn Hàn sắc mặt chợt khẽ động, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Bạch quang chợt ngừng lại, hắn nhìn về hướng phía trước bên trái.

"Cung chủ, làm sao vậy?" Tuyết Oanh hỏi.

"Vừa mới rồi ở hướng kia, tựa hồ có dị động." Tiêu Tấn Hàn nói ra.

"Dị động?" Tuyết Oanh nghe vậy khẽ giật mình, nàng một chút cũng không có phát giác.

Trong mắt nàng hiện ra một tầng bạch quang, nhìn về hướng kia.

"Dị động địa điểm cách nơi này quá xa, cảnh giới của các ngươi không thể cảm ứng được. Mà dị động kia giờ phút này đã biến mất, chỉ xảy ra trong chốc lát." Tiêu Tấn Hàn lắc đầu nói.

"Hẳn là... là Thái Ất điện rốt cục xuất thế?" Tuyết Oanh ánh mắt sáng ngời nói.

Những người khác nghe nói chuyện đó, thân thể đều là chấn động, nhìn về phía Tiêu Tấn Hàn.

Tiêu Tấn Hàn nhíu mày, mặt lộ vẻ chần chờ.

Mới rồi hắn tuy cảm giác được dị biến, nhưng khoảng cách quá xa, hắn cũng không thể cảm ứng rõ ràng lắm.

Vào thời khắc này, Tiêu Tấn Hàn trên người hiện ra một đạo bạch quang, lóe lên rồi biến mất.

Hắn chớp mắt một cái, vung tay điểm một phát.

"Vèo" một tiếng, đạo bạch quang hiện ra, chính là một khối đưa tin trận bàn, tản mát ra một vòng bạch quang, hình thành nên một pháp trận.

Pháp trận hơi chấn động, một cái hư ảnh hiện ra, đúng là Âu Dương Khuê Sơn.

"Cung chủ, chúng ta đã tìm được cửa vào Thái Ất điện!" Âu Dương Khuê Sơn vẻ mặt đại hỉ nói.

"A, ở nơi nào? Các ngươi phát hiện ra như thế nào?" Tiêu Tấn Hàn trên mặt không có lộ ra sự vui mừng, hỏi ngược lại.

"Ngay tại mới rồi, chỗ cửa vào bạo phát một đoàn dị động, ta vừa vặn đang gần đó nên may mắn phát hiện, về phần vị trí là ngay ở chỗ này." Âu Dương Khuê Sơn nói ra, đồng thời vung tay lên, một mảnh hào quang bắn ra, hóa thành một địa đồ.

Trên bản đồ, có một điểm sáng màu xanh đang nhấp nháy.

Tiêu Tấn Hàn ánh mắt chớp lên, từ địa đồ mà xem thì lối vào, theo lời Âu Dương Khuê Sơn, đúng là hướng hắn vừa mới cảm ứng được dị động.

"Tốt, ta đã biết. Các ngươi giữ vững vị trí cửa vào, ta qua đó liền." Tiêu Tấn Hàn phân phó.

"Cung chủ đại nhân, dị động kia giờ phút này tuy đã biến mất, bất quá vừa mới rồi động tĩnh thật lớn, ngài vẫn nên đến nhanh một chút, nếu không người của những lại thế lực khác tới đây, chúng ta có thể ngăn không được." Âu Dương Khuê Sơn nói.

"Ta tự có chừng mực." Tiêu Tấn Hàn sắc mặt lạnh lùng, nói ra.

"Vâng." Âu Dương Khuê Sơn gật gật đầu.

Tiêu Tấn Hàn lúc này bấm niệm pháp quyết ngắt việc truyền tin, thân ảnh của Âu Dương Khuê Sơn run lên rồi biến mất.

Hắn đứng tại nguyên chỗ, nhíu mày trầm ngâm không nói, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

------oOo------

Chương 478: Cửa Điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: n0bita*

"Cung chủ, vị trí mà Âu Dương Khuê Sơn mới chỉ điểm lại trùng hợp với phương hướng phát sinh dị biến sao? Như vậy hơn phân nửa là sự thật." Ở bên cạnh Tuyết Oanh đợi hơi lâu không nhịn được bèn nói.

"không cần vội, nếu chỗ đó là cửa vào Thái Ất điện sao lại không có cấm chế thủ vệ chứ? Những người khác đến trước muốn đi vào cũng không dễ dàng." Tiêu Tấn Hàn lắc đầu nói ra.

"Ý ngài là Âu Dương Khuê Sơn nói dối? Điều này khó có khả năng à, nếu hắn dám can đảm lừa gạt chúng ta cũng đã không phản bội Bách Lý Viêm rồi." Trong mắt Tuyết Oanh hiện ra chút khinh miệt, hơi kinh ngạc nói.

"Cần phải đề phòng một chút không thể tin tưởng hoàn toàn bọn người Âu Dương Khuê Sơn được." Tiêu Tấn Hàn chậm rãi nói ra.

Vừa dứt lời hắn bấm nhẹ tay vào trận bàn.

Trận bàn hiện lên một tầng ánh sáng chói mắt tỏa ra chung quanh, tiếp tục hình thành một cái pháp trận.

Pháp trận chớp động hai cái, ở giữa hào quang lóe lên hiện ra một bóng người là Lô Việt.

"Thuộc hạ bái kiến cung chủ, đột nhiên triệu gọi không biết có chuyện gì phân phó?" Lô Việt thi lễ rồi cung kính hỏi.

"Lúc này ngươi ở đâu, vừa rồi có thấy dị tượng gì không?" Tiêu Tấn Hàn hỏi.

"Thuộc hạ hiện tại ở đúng chỗ chúng ta đã chia tách là khu vực phía đông nam, vừa rồi cũng không cảm ứng được gì."

"Được rồi, ngươi tiếp tục tìm kiếm ở phụ cận bên đó đi, nếu phát hiện gì thì lập tức báo cáo." Tiêu Tấn Hàn gật đầu phân phó.

"Vâng" Lô Việt gật đầu nhẹ, cắt đứt liên lạc.

Tiêu Tấn Hàn bấm niệm pháp quyết muốn tiếp tục thúc giục trận bàn.

Đúng lúc này trên người hắn hiện ra một đạo hắc quang.

Sắc mặt hắn khẽ thay đổi liền vung tay lên.

Trong tay hắn xuất hiện một trận bàn màu đen tỏa ra từng vòng hắc quang, ở giữa hắc quang là một bóng người mơ hồ màu đen, đúng là người lúc trước hắn bí mật nói chuyện.

"Tiêu cung chủ, cửa vào Thái Ất điện đã hiện ra. Phong Thiên Đô cũng đã biết và đang đến chỗ đó, chúng ta dựa theo kế hoạch đã bố trí xong xuôi rồi." Bóng người màu đen mở miệng nói.

Tiêu Tấn Hàn nghe vậy, sâu trong mắt hiện lên vẻ vui mừng nhưng chỉ một thoáng rồi biến mất.

"Thái Ất điện ở chỗ nào?" Hắn suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Bóng người màu đen vung tay lên, hắc quang ngưng tụ vào tay hắn hóa thành một tấm bản đồ, ở đó có đánh dấu một điểm, lại trùng hợp với vị trí mà Âu Dương Khuê Sơn chỉ dẫn.

"Tốt, ta lập tức đến đó." Tiêu Tấn Hàn liền gật đầu nói ra.

Bóng người màu đen ừ một tiếng rồi biến mất.

"Đi!" Tiêu Tấn Hàn bấm niệm pháp quyết rồi vung tay, lóe lên bạch quang bay đi.

Nét mặt Tuyết Oánh thoáng buông lỏng, phất tay đánh ra một đạo ánh sáng rót xuống bạch quang trên người.

Tốc độ bạch quang lập tức tăng lên bay đi vùn vụt.

Đoàn người đang bay về phía trước thì hiện lên một đạo ánh sáng màu lam bay rất nhanh tới, trong chớp mắt dừng ngay trước mặt.

Tuyết Oánh nhướng mày, hai tay thúc giục pháp quyết thu lại bạch quang dưới chân, đang đinh mở miệng quát lớn thì Tiêu Tấn Hàn liếc mắt ra hiệu dừng lại.

Phía trước ánh sáng màu lam thu lại hiện ra một đoàn người là tu sĩ Thương Lưu Cung, người đi đầu là cung chủ Lạc Thanh Hải.

"Tiêu cung chủ và Tuyết phó cung chủ gặp hai người ở đây thật là hữu duyên. Nhìn chư vị gấp gáp như vậy không biết là đi đâu?" Lạc Thanh Hải chắp tay chào đám người Tiêu Tấn Hàn, vừa cười vừa nói.

"Lạc đại cung chủ có việc gì xin cứ nói thẳng." Vẻ mặt Tiêu Tấn Hàn không đổi nhàn nhạt hỏi.

"Ha ha, Tiêu cung chủ thât là người sáng khoải nói chuyện thẳng thắn. Ta cũng không muốn giấu giếm gì, Lạc mỗ phát hiện được một di tích nhưng cấm chế có chút khó phá giải. Chúng ta đã thử mấy ngày vẫn không thể phá vỡ được, trong đó hẳn là có giấu trọng bảo. Tình cờ lại gặp Tiêu cung chủ đi ngang qua không biết có hứng thú đi xem không?" Lạc Thanh Hải cười nói.

"Trọng bảo...Không biết là ở chỗ nào?" Đôi mắt Tiêu Tấn Hàn sáng lên hỏi.

"Ở phía trước cách đây không xa, khoảng cách không đến nửa ngày." Lạc Thanh Hải chỉ tay về một hướng nói ra.

Tiêu Tấn Hàn nhìn theo phương hướng hắn nói thấy không phải là phía cửa vào Thái Ất điện.

"Theo ta quan sát, chỗ cấm chế đó là một khu mộ cổ, tuy không biết là nơi an táng của ai nhưng chắc chắn là người có lai lịch lớn." Lạc Thanh Hải nói xong rồi lấy ra một khối ngọc phù màu lam.

Sau khi phất ra ngọc bài màu vàng, ngọc phù liền sáng rực lên ánh sáng màu lam, ngưng tụ thành một mặt thủy kính, bên trong hiện ra một mảnh đồng hoang có cuồng phong gào thét, bão cát cuồn cuộn.

Trên mặt đất thình lình có một màn ánh sáng màu vàng cực lớn có hình bầu dục, khiến cho người khác có cảm giác nặng nề quay cuồng.

Bên dưới màn ánh sáng mơ hồ thấy một tòa lăng mộ khổng lồ, dường như một đầu cự thú đang nằm rạp dưới đất, xem qua thủy kính mà vẫn cảm nhận được khí thế bức người tỏa ra.

"Lạc cung chủ vận khí thật tốt. Nhưng bảo địa như vậy mà Thương Lưu Cung các ngươi không muốn độc chiếm sao, mời chúng ta làm gì?" Hai mắt Tiêu Tấn Hàn nhìn thủy kính gật đầu nhẹ rồi hỏi lại.

"Tiêu cung chủ, Lạc mỗ có nói rồi bên ngoài lăng mộ này cấm chế lợi hại cực kì, cả Thương Lưu Cung dốc hết sức phá cấm đến mấy ngày đều không được. Tiếp tục như vậy chỉ sợ thế lực khác sẽ biết mà tới, vì vậy muốn mời Tiêu cung chủ hiệp lực phá vỡ cấm chế, cùng chia đều bảo vật bên trong, cung chủ thấy thế nào?" Lạc Thanh Hải đè thấp giọng nói, vẻ mặt ngưng trọng hỏi.

"Đến Lưu cung chủ cũng không thể phá vỡ cấm chế thì Tiêu mỗ chỉ sợ cũng bất lực." Hai mắt Tiêu Tấn Hàn chớp động, lắc đầu nói ra.

"Về việc này Tiêu cung chủ cứ yên tâm, Lạc mỗ đã nghiên cứu pháp trận kia mấy ngày, tuy rằng chưa thể phá vỡ nhưng cũng đã nghĩ được biện pháp phá giải. Chỉ là phương pháp này cần có sáu vị Kim Tiên cùng ra tay mới được cho nên muốn mời Tiêu cung chủ." Lạc Thanh Hải cười nói.

Tiêu Tấn Hàn nghe vậy liền suy nghĩ một chút. Hắn quay người nhìn Tuyết Oanh nói: "Nếu như chỉ cần sáu người, Thương Lưu Cung đã có năm vị

Kim Tiên chỉ cần thêm một người nữa là đủ rồi. Tuyết Oanh, ngươi hãy mang theo mấy người này đi cùng Lạc cung chủ một chuyến."

"Nhưng mà cung chủ, ngươi không phải nghi ngờ cái kia...Ngươi đi có một thân một mình, lỡ đâu hắn..." Tuyết Oanh nghe nói chuyện đó, vội vàng truyền âm nói ra.

"Ngươi không cần lo lắng, ta tự biết chừng mực" Tiêu Tấn Hàn phất tay áo cắt đứt câu nói của Tuyết Oanh.

Tuyết Oanh nghe vậy liền im lặng ko nói nữa.

"Có Tuyết Oánh phó cung chủ đi cùng cũng giống như vậy. Tuyết phó cung chủ, việc này không nên chậm trễ chúng ta lên đường thôi." Lạc Thanh Hải nghe vậy bèn thúc giục nói.

Sau đó, hắn phất tay đánh ra một đạo ánh sáng màu lam bao trùm cả đoàn người Thương Lưu Cung rồi bay đi.

"Cung chủ, vậy ta đi đây."Tuyết Oanh khẽ gật đầu với Tiêu Tấn Hàn, lật tay lấy ra một phi chu hình dạng phi yến, chở theo cả những người kia.

"Cứ đi đi, cố gắng hỗ trợ Lạc cung chủ." Tiêu Tấn Hàn thản nhiên phân phó, khi nói đến hai chữ "hỗ trợ" hắn tăng thêm vài phần ngữ khí.

Tuyết Oanh nghe vậy không nói gì nữa liền bấm niệm pháp quyết.

Phi chu hình phi yến bay đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Tiêu Tấn Hàn nhìn hai nhóm người bay đi xa, ánh mắt lập lòe, đợi cho thân ảnh bọn họ biến mất thân hình hắn mới hóa thành một đạo bạch hồng bay về hướng khác.

Mấy ngày sau, một đạo bạch quang từ xa lao vút tới rồi dừng lại phía trên một hạp cốc to lớn, hiện ra hình dáng Tiêu Tấn Hàn.

Hắn chắp hai tay sau lưng nhìn khắp chung quanh, gió lanh gào thét thổi quần áo hắn bay phần phật.

Theo như Âu Dương Khuê Sơn và bóng đen kia chỉ điểm thì vị trí cửa điện chỉ ở gần đây.

Nửa ngày sau, ánh mắt hắn chợt sáng ngời, thân hình liền như tên bắn bay về một hướng phía trong hạp cốc.

...

Bên dưới hạp cốc có một thạch bích màu trắng hình vuông rất to lớn cỡ mấy trăm trượng, bề mắt sáng bóng nhẵn nhụi, nhìn qua có chút giống một tòa đại môn.

Trên thạch bích từ trái qua phải, thình lình khắc họa một bộ đồ án núi sông trông rất sồng động.

Lúc này màu trắng trên thạch bích hiện ra một màn sáng màu trắng dày đặc chớp động không ngừng.

Phía trước thạch bích màu trằng đã tụ tập không ít người, chia làm bốn góc mờ mờ ảo ảo.

Trong đó lớn nhất là nhóm người Phục Lăng Tông. Số người còn khá đầy đủ so với lúc mới vào bí cảnh, ngoài Phong Thiên Đô, Tề Thiên Tiêu còn có ba gã Kim Tiên. Có vẻ chỉ thiếu hai tu sĩ Chân Tiên, đoán chừng đã chết ở chỗ nào đó trong tiên phủ rồi.

Đứng gần nhóm Phục Lăng Tông là một nhóm tu sĩ dị tộc, đúng là bọn người Nam Lê tộc.

Nam Lê tộc vốn có bốn vị Kim Tiên nhưng lúc này chỉ thấy một lão già khoảng bảy mươi tuổi và một bà lão tóc bạc, hai vị Kim Tiên còn lại không thấy bóng dáng. Tu sĩ Chân Tiên cũng chỉ còn một nửa so với lúc ban đầu, chẳng biết có phải bọn hắn chia làm hai đường hay là chết rồi nữa..

Hai tốp tu sĩ còn lại có nhân số ít nhất, một nhóm là ba người Chúc Long đạo Âu Dương Khuê Sơn.

Một nhóm khác còn ít hơn đứng cách xa mọi người, chỉ có một nam một nữ. Nam tử là một lão giả mặc hắc bào, râu tóc đen nhánh, vẻ mặt hồng hào, còn nữ tử thì mặc một bộ váy màu vàng, dung mạo mỹ lệ.

Nếu Hàn Lập ở đây sẽ nhận ra ngay là hai người Hô Ngôn cùng Vân Nghê.

Đúng lúc này, giữa khung trung lóe lên kim quang rồi lặng lẽ hiện ra một thân hình, gương mặt chính trực, râu bạc sáng quắc, trên người mặc một bộ áo bào trắng không gió mà bay.

Người mới đến không nói chuyện, trên người cũng không tỏa ra ra chút khí tức nào nhưng vẫn làm cho người khác phải kính nể ko dám nói chuyện, tất cả mọi người đều cảm thấy một áp lực vô hình.

Áo bào trắng nam tử đúng là Tiêu Tấn Hàn.

Hắn bất ngờ xuất hiện làm ai cũng lo sợ, chỉ có bọn người Âu Dương Khuê Sơn là lộ vẻ vui mừng, liền chạy ra nghênh đón.

"Bái kiến cung chủ."

"Lần này các ngươi lập nhiều đại công, khi ra khỏi tiên phủ ta sẽ ban thưởng lớn." Tiêu Tấn Hàn khẽ liếc ba người, gật đầu nhẹ.

"Đa tạ cung chủ." Ba người Âu Dương Khuê Sơn gật đầu vui vẻ, rồi khoanh tay đứng ở bên cạnh.

Tiêu Tấn Hàn lại quay đầu nhìn thoáng qua đám người Nam Lê tộc cùng Hô Ngôn Vân Nghê, lông mày hơi nhăn.

"Cung chủ, những người này có lẽ ở gần đây nên nhìn thấy thiên tượng, mấy hôm nay đều lần lượt chạy đến." Âu Dương Khuê Sơn chú ý nét mặt Tiêu Tấn Hàn rồi vội vàng truyền âm giải thích.

Tiêu Tấn Hàn khẽ vuốt cằm không nói gì.

Ba người Âu Dương Khuê Sơn thấy vậy sắc mặt mới buông lỏng.

"Hóa ra là Tiêu cung chủ đến. Không thể tin được ngươi lại tới nhanh như vậy nhưng sao lại có một mình, mấy vị đạo hữu khác của tiên cung đâu?" Phong Thiên Đô nhìn hắn, đuôi lông mày cau lại hỏi.

------oOo------

Chương 479: Nhìn lén

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Linh Nhi*
***Biên**: cubihu*

"Những người khác tự nhiên đang bận việc khác, cũng không phiền đến Phong đạo hữu phí tâm." Tiêu Tấn Hàn thản nhiên nói.

" Xem ra Tiêu cung chủ cơ duyên lần này cũng không phải là nhỏ, chắc chắn thu hoạch rất phong phú. Chỉ là các hạ xưa nay trái phải đều có cả đám người, hôm nay đơn độc một mình khiến cho Phong mỗ có chút không quen rồi." Phong Thiên Đô chậm rãi nói.

"Thật ra Tiêu mỗ lại ưa thích độc lai độc vãng, có lúc thiếu một ít ràng buộc càng dễ thi triển quyền cước hơn. Phong đạo hữu không cảm thấy vậy sao?" Tiêu Tấn Hàn lạnh lùng nói.

"Ha ha, Phong mỗ cũng không tiêu sái giống như Tiêu cung chủ, vẫn cảm thấy có nhiều người một chút thì lo liệu sự tình cũng thuận tiện hơn." Phong Thiên Đô vừa cười vừa nói.

"Quý tông quả nhiên người đông thế mạnh. Xem ra, Phong đạo hữu chẳng lẽ định đem toàn bộ Thái Ất Điện đưa vào lãnh địa của Phục Lăng Tông?"" Tiêu Tấn Hàn liếc mắt về phía đám người Nam Lê tộc và Hô Ngôn đạo nhân, nhẹ nhàng chuyển chủ đề.

"Tiêu cung chủ, lời ấy sai rồi, Thái Ất Điện vốn là nơi vô chủ, tự nhiên kẻ nào cũng có thể tới. Hơn nữa Tiêu cung chủ vào đầu tiên, thật khiến Phong mỗ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều." Phong Thiên Đô lắc đầu nói.

Tiêu Tấn Hàn cười nhạt một tiếng, thoáng nhìn về phía mấy người sau lưng Phong Thiên Đô, sau đó quay đầu nhìn về phía ngọc bích màu trắng, đột nhiên khoát tay.

Một tiếng "xoẹt"!

Một đạo bạch quang từ trong lòng bàn tay y bắn nhanh ra, biến thành một mũi trên dài trong suốt, bắn lên quang tráo.

Một tiếng "choang"!

Mũi tên trong suốt vỡ vụn, mặt ngoài quang tráo chỉ hơi chớp chớp hai cái, lập tức khôi phục nguyên dạng.

"Tốt, cấm chế vững chắc đấy." Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn chợt lóe lên, nói ra.

"Cung chủ, vừa nãy những người của Phục Lăng Tông đã từng hợp lực công kích cấm chế này, nhưng cấm chế càng kiên cố hơn, xem ra muốn mở ra cửa vào tuyệt đối không phải dễ." Âu Dương Khuê Sơn khẽ nói.

Tiêu Tấn Hàn nghe nói chuyện đó, thần sắc không thay đổi, chỉ là từ chối cho ý kiến, hơi có chút gật đầu.

"Cung chủ cũng không cần lo lắng, theo thuộc hạ quan sát, tuy quang tráo trên thạch bích kia hiện đã dày gấp hai lần so với lúc đầu, nhưng chẳng biết tại sao lại đang từ từ mỏng dần, chỉ cần qua một khoảng thời gian nữa, tin rằng nó sẽ trở nên mỏng hơn nữa, thậm chí là biến mất, đến lúc đó có lẽ có thể phá vỡ." Âu Dương Khuê Sơn nói ra.

"A, có thật không?" Thần sắc Tiêu Tấn Hàn khẽ động, nói ra.

"Thuộc hạ tuyệt đối không dám nói dối. Cung chủ minh giám, chỉ cần hơi quan sát là thấy được." Âu Dương Khuê Sơn vội vàng nói.

Tiêu Tấn Hàn nghe vậy, nhìn thật sâu Âu Dương Khuê Sơn, thấy đối phương vội vàng cúi đầu xuống, liền dời ánh mắt đi, tự mình đi tới bên trên một khối đá lớn, hất vạt áo lên ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy tình huống đó, đồng tử Phong Thiên Đô hơi co lại, lập tức dời ánh mắt đi. Đám người Phục Lăng Tông sau lưng y nhìn nhau thêm vài lần, rồi cũng

vội vã khoanh chân ngồi xuống.

Những người còn lại thấy vậy, cũng yên lặng ngồi xuống tại chỗ.

Không gian có chút yên lặng, bầu không khí có vẻ hơi quỷ dị.

Thời gian trôi qua từng chút một, chốc lát đã được gần nửa canh giờ.

Trong ánh mắt của Tiêu Tấn Hàn chớp chớp bạch mang, chậm rãi gật đầu.

Quang tráo trên thạch bích, quả thực so với trước đã trở nên mỏng đi một chút.

...

Ngay tại lúc này, ở một sơn cốc xa xa, ẩn nấp bên trong sơn động có hai bóng người một cao một thấp đứng cạnh nhau, vẫn không nhúc nhích, thình lình đúng là Hàn Lập và Kim Đồng.

Cũng không biết hai người sử dụng bí thuật gì, khí tức trên thân không hề phát ra mảy may, nếu có người dùng thần thức đảo qua nơi này thì dường như trống không.

Hàn Lập nhìn xuyên qua khe hở giữa hai tảng đá lớn, nhìn về phía đám người nơi xa, lam mang trong mắt lập lòe.

Lúc thạch bích nơi xa phát ra dị tượng kinh người, kỳ thật hắn đang ở phụ cận cách đó không xa, có thể nói hắn tới cực sớm, chỉ chậm hơn một chút so với bọn Âu Dương Khuê Sơn mà thôi.

Có điều là sau khi thấy ba người Âu Dương Khuê Sơn, hắn lập tức mang theo Kim Đồng thi triển bí thuật lẩn trốn đi.

"Người ngày càng đến đông, nghe bọn chúng vừa mới nói, nơi này là cửa vào một chỗ tên là Thái Ất Điện. Thái Ất Điện là địa phương nào mà có thể khiến cho những người như Tiêu Tấn Hàn, Phong Thiên Đô này lại hục hặc nhau, tranh đoạt. Chẳng lẽ..." Trong lòng Hàn Lập buồn bực.

Hơn nữa, Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê cũng đến nơi này, làm cho trong lòng hắn an tâm một chút.

Bất kể thế nào, Hô Ngôn đạo nhânvừa là thầy vừa là bạn của hắn, những ngày qua hắn vẫn có chút lo lắng cho bọn họ. Giờ phút này chứng kiến họ bình an vô sự, hắn cũng yên lòng mấy phần.

Kim Đồng có chút buồn chán đứng ở một bên, chợt há mồm rồi không biết ném vật gì vào trong miệng, "rộp rộp" một tiếng, âm thanh tuy không lớn nhưng lại khiến cho Hàn Lập giật nảy mình.

"Cẩn thận chút, đừng gây ra tiếng động, khiến cho những người kia phát hiện ra chúng ta thì phiền toái." Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, truyền âm nói.

May mắn là bọn hắn đã sớm có chuẩn bị che giấu âm thanh và khí tức, cộng thêm việc khoảng cách đủ xa, mà đám người Tiêu Tấn Hàn lại hết sức tập trung nhìn lên thạch bích, thần thức có mạnh hơn cũng không có cách nào để ý tới nơi đây.

"Một mực trốn ở chỗ này thật sự là buồn chán. Đại thúc, chúng ta phải trốn đến lúc nào? "

Kim Đồng cong môi truyền âm nói.

"Kiên nhẫn một chút." Hàn Lập cũng không quay đầu lại, nói.

"Những người kia có cừu oán với người sao? "Lông mi Kim Đồng nhăn lại, truyền âm hỏi.

"Có một ít, cứ coi như thế đi." Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời.

"Ai là cừu nhân của người?" Kim Đồng xoa hai tay vào nhau, cất bước muốn lao ra.

"Trước tiên chờ một chút, bọn chúng người đông thế mạnh, chúng ta chỉ có hai người, đánh nhau chưa chắc là đối thủ của chúng. Thứ hai, những người

kia thoạt nhìn là đã lục đục với nhau, chờ cấm chế thực sự bị phá vỡ, nói không chừng chính bọn họ sẽ đánh nhau ngay." Hàn Lập vội vàng kéo Kim Đồng lại, truyền âm nói. Hắn nghĩ đến Kim Đồng ở cùng một chỗ với Cừ Linh quá lâu, tính cách vốn là ngang ngược nay lại càng bá đạo hơn.

"Đúng đúng."

Kim Đồng đầu tiên là vui vẻ, suy nghĩ một chút rồi bỗng nhiên lại nói ra: " Nếu bọn họ không tự đánh nhau thì sẽ chờ bọn họ tách ra chúng ta lại sẽ đuổi giết chúng. Bổn tiên nữ thông minh phải không"".

"Kim Đồng thật sự là thông minh." Hàn Lập xoa đầu Kim đồng, nói ra.

"Được rồi, sẽ cố gắng làm, kiên nhẫn chờ một chút vậy." Kim Đồng phủi tay, ngồi xuống, dùng hai cánh tay gối lên đầu.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, tiếp tục nhìn về phía xa xa.

Trong nháy mắt, mấy thời thần lại trôi qua, Kim Đồng không biết là ngủ từ bao giờ.

Quang tráo trên thạch bích lập loè, giờ phút này chỉ còn một tầng hơi mỏng.

Trong khoảng thời gian này, không có thêm người khác tới đây, tất cả mọi người bên trong đám Tiêu Tấn Hàn, Phong Thiên Đô đều đã đứng lên, chăm chú nhìn chằm chằm vào thạch bích màu trắng.

Trên thạch bích màu trắng, quang tráo nhẹ nhàng lóe lên, vẫn như trước, từ từ mỏng dần.

Trên mặt không ít người lộ vẻ khẩn trương, đề khởi Tiên Linh lực trong cơ thể, chỉ chờ quang tráo mỏng bớt tới mức thấp nhất, liền lập tức đánh ra một kích lôi đình.

Đồng thời đám người tại đây lại càng đề phòng lẫn nhau.

"Sư huynh, cấm chế đã trở nên rất mỏng, chúng ta tập hợp lực lượng là có

thể phá giải. Có lập tức ra tay luôn không?" Tề Thiên Tiêu khẽ truyền âm nói với Phong Thiên Đô ở bên cạnh,

"Đợi thêm lát nữa, chờ cấm chế yếu tới mức thấp nhất rồi hãy nói. Hơn nữa chúng ta không thể chỉ chú ý tới cấm chế, càng phải cẩn thận Tiêu Tấn Hàn." Phong Thiên Đô trầm giọng truyền ngôn.

"Vâng, sư huynh yên tâm." Tinh quang trong mắt Tề Thiên Tiêu lóe lên, chậm rãi gật đầu.

Trong sơn động phía xa, ánh mắt Hàn Lập cũng nhìn chằm chằm vào thạch bích màu trắng, lam mang trong mắt chớp động, ánh mắt khẽ động.

Lúc này màn quang tráo đã mỏng như một tờ giấy chợt lóe lên, bề mặt hiện ra vô số sợi ánh sáng trắng cực nhỏ, điên cuồng loạn động. Quang tráo màu trắng đột nhiên bắt đầu dày lên.

Mọi người thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, không hẹn mà cùng ra tay mãnh liệt.

Tiêu Tấn Hàn vung tay lên, một đạo bạch quang chói mắt từ trong tay bắn ra nhanh như chớp, thoạt nhìn bộ dáng tựa hồ là một kiện Tiên khí tiêm trùy.

Tiêm trùy lập lòe những tia chớp trắng, rít lên những tiếng ô ô chói tai, hòa cùng tiếng sấm sét nổ vang, hung hăng đâm vào phía trên quang tráo.

Ba người bọn Âu Dương Khuê Sơn hét hớn, mỗi người sử dụng một thanh phi kiếm màu vàng óng, trên chuôi kiếm có một con quái thú há miệng nuốt, nó giống như rồng mà không phải rồng, giống như thú mà không phải thú. Hai mặt thân kiếm, một mặt khắc đồ án sơn hà, một mặt khắc họa trời sao bao la.

Ba thanh phi kiếm bay ra xếp thành hình tam giác, tỏa ra kiếm quang vô cùng chói mắt, đồng thời ngưng tụ bổ lên trên quang tráo màu trắng.

Lão giả già nua và lão bà Nam Lê tộc nhấc tay lên, hai cây quải trượng màu

vàng trong tay lập tức chiếu ra hào quang.

Kim quang kinh người từ hai cây quải trượng bùng lên, lóe lên hóa thành hai con Kim Long dài chừng mười trượng. Toàn thân chúng sáng loáng kim quang, như được đúc từ vàng, tản mát ra khí tức vô cùng sắc bén, đánh lên phía trên quang tráo màu trắng.

Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê cũng tự mình tế xuất Tiên Khí, là một thanh phi kiếm màu đỏ thẫm và một cái phi luân màu lam. Chúng có phẩm giai tựa hồ bình thường nhưng đều tỏa ra hào quang ngút trời, đón gió tăng vọt gấp mấy lần, hung hăng chém về phía quang tráo.

Tuy nhiên trong đám người ở nơi này thì Phục Lăng Tông phát động ra công kích có uy thế kinh người nhất.

Chỉ thấy đám người Phục Lăng Tông lúc này đứng thành một vòng, tuy rằng thưa thớt, không ra hệ thống gì nhưng lại ẩn chứa huyền diệu, thoạt nhìn lại là một pháp trận.

Hắc quang trên người họ sáng rực, chợt đông lại, hóa thành từng chùm sáng màu đen vừa thô vừa to, giống như từng đầu con rắn lớn màu đen, nối liền với nhau một chỗ, rồi cuối cùng đều hội tụ lại trên thân Phong Thiên Đô.

Thân thể Phong Thiên Đô cuồng trướng lên mấy phần, da thịt đều bắt đầu căng ra, phía trên hiện ra từng sợi gân xanh to lớn, giống như những con giun đang ngọ nguậy.

Khí tức gã tăng mạnh, thoáng một chút lấn át tất cả mọi người ở đây, khiến cho sắc mặt Tiêu Tấn Hàn cũng hơi đổi.

Kết quả là sau khi y hít một hơi thật sâu, miệng nhanh chóng niệm chú, thân thể bất ngờ biến hóa nhanh chóng, làn da trở nên nhăn nheo xanh đen, tóc cũng trở nên khô héo vô cùng, trong chớp mắt y hóa thành một cỗ xác khô.

"Rầm rầm "

Những tiếng xiềng xích va chạm trong cơ thể Phong Thiên Đô liên tiếp

truyền ra vang dội, hắc quang trong hư không trước người y lập tức chớp chớp liên hồi, hiện ra từng sợi xích màu đen thô to, ước chừng vài chục sợi, rậm rạp chằng chịt tựa như những vòi uốn lượn lên xuống.

Phía trên mỗi một sợi xích đều có vô số phù văn màu đen lớn cỡ hạt gạo lượn lờ, khi chớp động tản mát ra từng cỗ chấn động pháp tắc khủng khiếp, khiến người khác kinh hãi tột độ.

Trong sơn động phía xa, hai mắt Hàn Lập hơi co rụt lại.

Tuy rằng cách nhau khá xa, nhưng rõ ràng là hắn vẫn cảm nhận được rõ ràng khí tức tản mát từ những sợi xích mà Phong Thiên Đô triệu hoán, không ngờ giống hệt hai sợi Cách Nguyên Pháp Liên trong tay hắn.

"Chẳng lẽ kẻ này là..." Ánh mắt của hắn lóe lên, miệng thì thào một tiếng, trong lòng dĩ nhiên đã minh bạch.

------oOo------

Chương 480: Quá vội không chuẩn bị kịp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: n0bita*

Phía trước thạch bích màu trắng.

Phong Thiên Đô nhắm hai mắt lại, hai tay bấm niệm pháp quyết, trước người hắn mấy chục sợi xiềng xích đồng loạt bắn đi như tia chớp, nó hóa thành vô số sợi hắc tuyến như gió táp mưa sa bao phủ lấy quang tráo trên thạch bích.

"Lốp bốp bùm bùm" âm thanh như mưa rơi lá rụng truyền đến, mặt ngoài quang tráo màu trắng hiện ra một quầng sáng màu đen, liên tiếp tỏa ra chung quanh từng vòng gợn sóng.

Những tu si còn lại lấy ra linh bảo của mình, hoặc là thi triển bí thuật, hóa thành rất nhiều những trùm ánh sáng đủ mọi màu sắc dồn dập điên cuồng đánh về phía quang tráo.

Có nhiều tu sĩ Chân Tiên, Kim Tiên liên thủ công kích, khí thế long trời lở đất, mặt ngoài quang tráo màu trắng vặn vẹo liên hồi, bên trên vô số phù văn nổi lên bay múa cuồn cuộn không ngừng.

Ầm ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Cả tòa hạp cốc rung chuyển mãnh liệt, trên vách núi dưới mặt đất đều hiện ra những vết nứt to lớn, chúng đan xen vào nhau rồi tỏa ra như những mạng nhện.

Trên thạch bích quang tráo màu trắng đã phải chịu rất nhiều công kích, mặt ngoài hiện lên ánh sáng, những phù văn lượn lờ có chút hỗn loạn, quang tráo không còn phát triển dày ra nữa mà thay vào đó là những vết rạn nứt.

Nhìn thấy vậy, tinh thần mọi người đều phấn chấn, công kích càng thêm mãnh liệt.

Bỗng một tiếng "lạch cạch" vang lên!

Sau khi nhận quá nhiều công kích, phù văn bên ngoài quang tráo ào ào nứt vỡ, cuối cùng quang tráo vỡ vụn không thể chống đỡ nổi, nó hóa thành một mảng lớn tinh quang, để lộ ra thạch bích màu trắng bên trong.

Phong Thiên Đô mở to hai mắt, gương mặt khô héo hiện ra nét vui mừng.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, trong miệng khẽ thì thầm chú ngữ, trên người chớp lên hắc quang, những sợi xiềng xích màu đen đều bay về chui vào trong cơ thể.

Sau đó, hắn bước dài về phía trước, đang muốn mở miệng nói gì đó.

Đúng lúc này phát sinh dị biến!

Bảy người Tề Thiên Tiêu đang ở gần Phong Thiên Đô, còn có thêm ba gã Kim Tiên đồng thời giơ tay lên, cổ tay rung nhẹ.

Leng keng!

Một tiếng xiềng xích vang lên chói tai, tay áo bốn người Tề Thiên Tiêu đại phóng kim quang, bên ngoài vô số phù văn lượn lờ, bốn đầu xiềng xích màu vàng to như chén cơm bắn ra giống như linh xà, quấn quanh lên thân thể chân tay Phong Thiên Đô.

Mỗi sợi xiềng xích đều tỏa ra kim quang sáng rực, ở giữa kim quang còn có một phù văn màu vàng, tản mát ra một cỗ lực lượng giam cầm pháp tắc to lớn.

Phong Thiên Đô biến sắc, cũng không thấy hắn làm gì, quanh thân đột nhiên hiện ra một tầng hào quang đen kịt, trong nháy mắt hóa thành một quang tráo màu đen bảo vệ toàn thân.

Trong tích tắc khi quang tráo màu đen vừa hình thành, bốn sợi xiềng xích màu vàng liền đánh tới, nó quấn quanh quang tráo màu đen.

Khi xiềng xích màu vàng chạm đến quang tráo màu đen, bên ngoài phù văn màu vàng liền sáng rực lên, những sợi xiềng xích này tựa như đao kiếm nung đỏ nhúng vào mỡ bò, nhẹ nhàng xuyên thủng quang tráo màu đen, nhanh như tia chớp quấn quanh thân thể Phong Thiên Đô.

"Ầm ầm" tiếng sấm vang rền!

Trên bốn sợi xiềng xích màu vàng hiện ra từng đạo điện quang kim sắc, đánh ầm ầm vào thân thể Phong Thiên Đô, khiến cho cả người hắn bốc lên từng sợi khói trắng.

Phong Thiên Đô hét lên một tiếng đau đớn, hắc quang trên người biến mất, quang tráo màu đen cũng theo đó tiêu tan.

Vẻ mặt bốn người Tề Thiên Tiêu hiện lên vẻ vui mừng, miệng lẩm bẩm chú ngữ, bốn sợi xiềng xích màu vàng hợp lại một chỗ, đan xen vào nhau lập tức biến thành một cái lồ ng giam màu vàng, vây khốn Phong Thiên Đô ở trong.

Từ trong lồ ng giam màu vàng tỏa ra một cỗ lực lượng giam cầm vô cùng to lớn. Không gian, thiên địa linh khí ở chung quanh cũng như bị giam lỏ ng đông cứng lại vậy.

Những biến cố xảy ra chỉ trong chớp mắt, tất cả mọi người ở đây đều bất ngờ, không có phản ứng gì, đến việc phá cấm cũng tạm thời quên mất.

Ở sơn động phía xa, Hàn Lập nhìn thấy cũng ngẩn ngơ.

"Những xiềng xích màu vàng này, giống như là..." Trong đầu hắn chợt nhớ lại tình hình ở đại hội giảng đạo tại Chúc Long đạo ngày trước.

Bốn sợi xiềng xích màu vàng này có khí tức giống y như đúc với mấy sợi xiềng xích mà đám người Âu Dương Khuê Sơn dùng đối phó với Bách Lý Viêm năm xưa.

Tuy lúc này chỉ có bốn sợi ít hơn một nửa lúc trước, nhưng những sợi xiềng xích này to hơn gấp mấy lần, lồ ng giam màu vàng tỏa ra khí tức cũng mạnh hơn trước rất nhiều.

"Tề Thiên Tiêu, còn ba người các ngươi nữa, muốn tạo phản hả?" Phong Thiên Đô ra sức giãy giụa, bên ngoài hiện lên một tầng hắc quang, nhưng lập tức bị lưc lượng giam cầm khổng lồ trong lồ ng giam áp chế, không thể thi triển được một chút thủ đoạn nào.

"Sư huynh, đắc tội rồi. Xảy ra chuyện này cũng do ngươi gieo gió gặt bão thôi, không trách người khác được. Năm đó khi sư phụ lâm chung có truyền lại chức chương môn cho ta, nhưng ngươi lại ỷ vào tu vi cao hơn, không coi ta ra gì, chèn ép chiếm lấy thực quyền, lấy tài nguyên của tông môn cho vào túi riêng. Đều là do ngươi tham lam nên đừng trách ta không nể tình huynh đệ." Tề Thiên Tiêu lạnh lùng nói ra, hai tay liền bấm niệm pháp quyết.

Trên lồ ng giam màu vàng tiếp tục hiện ra từng đạo hồ quang kim sắc, nó lóe sáng rồi biến thành bảy cái đinh màu vàng to lớn.

Mỗi chiếc đinh đều ngưng đọng lại như thực thể, dài hơn một thước, bên trên khắc họa vô số lôi điện phù văn màu vàng, tản mát ra khí tức lôi điện pháp tắc làm người khác sợ hãi, những cái đinh này găm thẳng vào tất cả những vị trí trong yếu như mi tâm, ngực, tiểu phúc của Phong Thiên Đô.

Phong Thiên Đô hét lên một tiếng đau đớn, khóe miệng chảy ra một dòng máu.

Xoẹt á!

Bảy chiếc đinh màu vàng tuôn ra từng đạo lôi điện màu vàng, chui thẳng vào trong cơ thể Phong Thiên Đô, phát ra những tiếng nổ liên hồi.

Làn da hắn rách ra từng mảng, máu tươi bắn ra tung tóe, khi tức trên người giảm xuống nhanh chóng.

Đồng tử Phong Thiên Đô co rút lại, miệng khẽ hừ một tiếng giận dữ, hai tay nắm chặt vào nhau.

Miệng hắn lẩm nhẩm chú ngữ, trên người hiện ra một mảnh hắc quang, cả người biến thành màu đen, ở những vị trí có những chiếc đinh cắm vào hiện ra từng miếng phù văn màu đen.

Trong cơ thể Phong Thiên Đô truyền ra những tiếng "rầm rầm", bảy chiếc đinh màu vàng rung lên, phảng phất như bị thứ gì đẩy ra, chậm rãi bay lên lơ lửng.

Vẻ mặt Tề Thiên Tiêu biến đổi.

Cùng lúc đó, mấy tiếng rít gào sắc nhọn vang lên "vù vù vù", trên người Phong Thiên Đô bắn ra mười sợi xiềng xích màu đen, quấn chặt lấy lồ ng giam màu vàng.

Xiềng xích màu đen tỏa ra hào quang đen kịt, nhanh chóng nhuộm đen lồ ng giam màu vàng.

Xiềng xích màu vàng tỏa ra kim quang ảm đạm xuống rất nhanh, mơ hồ còn có chút dãn ra.

Sắc mặt Tề Thiên Tiêu đại biến, vội vàng bấm niệm pháp quyết thúc giục xiềng xích màu vàng nhưng không có tác dụng.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện sau lưng Phong Thiên Đô, một thân ảnh màu trắng lăng không bay ra, đúng là Tiêu Tấn Hàn.

Cổ tay hắn rung lên bắn ra một đạo bạch quang, đây là một thanh trường kiếm trong suốt, thân kiếm như ẩn như hiện, tản mát ra hàn khí ngập trời. Nó đâm thẳng vào cổ họng Phong Thiên Đô trong lồ ng giam.

Nhìn thấy Tiêu Tấn Hàn xuất hiện, đám người Tề Thiên Tiêu vẫn bấm niệm

pháp quyết, không có phản ứng gì.

Đồng tử Phong Thiên Đô co rút lại, há miệng phun ra một đạo hoàng quang, nó là một tấm thuẫn màu vàng hình mai rùa, trên mặt khắc họa vô số phù văn huyền ảo, tản mát ra thổ thuộc tính pháp tắc chấn động mãnh liệt, đây là một kiện tiên khí hiếm thấy.

Quy giáp thuẫn đại phóng hoàng mang, trong nháy mắt to lên gấp mấy lần, đứng chắn trước người hắn.

Đinh!

Trường kiếm màu trắng đâm vào tấm thuẫn màu vàng, hai màu vàng trắng va chạm đan xen vào nhau rồi nổ tung, trên mặt phù văn quay cuồng, tấm thuẫn rung động liên tục, bị bức lui lại phía sau nhưng vẫn ngăn cản được thế công của trường kiếm.

"Tề Thiên Tiêu hóa ra là ngươi cấu kết cùng Tiêu Tấn Hàn!" Phong Thiên Đô nhìn hắn giận dữ hét lớn.

Ở sơn động phía xa, Hàn Lập ngồi im lặng, lặng lẽ nhìn tình huống nơi xa, chỉ thấy ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Tấn Hàn.

Người này quả nhiên là lắm thủ đoạn, đầu tiên là lợi dụng mười ba đạo chủ Kim Tiên của Chúc Long đạo bất hòa để trừ khử Bách Lý Viêm, hôm nay lại dùng chiêu cũ châm ngòi đấu đá trong Phục Lăng tông.

Nếu như hôm nay Phong Thiên Đô bị diệt, ba đại tông môn Bắc Hàn tiên vực chỉ còn có Thương Lưu cung, những thế lực nhỏ thì bị chia rẽ vốn không ngăn được Bắc Hàn tiên cung mở rộng, chỉ sợ không bao lâu toàn bộ Bắc Hàn tiên vực sẽ triệt để rơi vào tay tiên cung.

Dã tâm Tiêu Tấn Hàn quả là không nhỏ!

"Oa, quả nhiên đã đánh nhau! Đại thúc, ngươi đoán quả không sai, bây giờ chúng ta động thủ sao?" Lúc này Kim Đồng đi tới, nhìn thấy tình huống phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ tươi cười, vỗ tay nói.

"Chờ thêm chút nữa, kịch hay còn ở phía sau." Hai mắt Hàn Lập lóe lên ánh sáng nói ra.

Lúc này ở phía xa, vẻ mặt đám người Nam Lê tộc cũng biến đổi, chỉ có vẻ mặt Hô Ngôn là vẫn tỉnh bơ, hai mắt mờ ảo chớp động khác thường.

Đúng lúc này, bóng người nhoáng lên hiện ra ba người Âu Dương Khuê Sơn, xếp thành một hàng trước đám người Nam Lê tộc.

"Chư vị đạo hữu, việc này không liên quan đến các vị, xin hãy khoanh tay đứng nhìn." Âu Dương Khuê Sơn nhìn đám người Nam Lê tộc, Hô Ngôn, trong tay chớp động ngân quang, khẩu khí đầy vẻ uy hiếp nói.

Đám người Hô Ngôn liếc nhìn nhau, đứng im tại chỗ.

Tiêu Tấn Hàn nhìn thấy cảnh này, trong lòng khẽ buông lỏng, hai tay liền bấm niệm pháp quyết.

Bỗng nhiên trường kiếm màu trắng bộc phát ra một màn sương trắng, vô số màu trắng phù văn tỏa ra, dường như rất nhiều bông tuyết bay múa bao trùm lấy tấm thuẫn màu vàng.

Tấm thuẫn màu vàng sáng lên kim sắc, muốn phóng thích gì đó, nhưng khi bông tuyết chạm tới nó tỏa ra một cỗ ấn chứa lực lượng pháp tắc, khiến cho ánh sáng kim sắc bị kìm hãm lại.

Tấm thuẫn màu vàng lập tức bị đông cứng thành khối băng, linh lực tỏa ra cũng biến mất, đến lực lượng pháp tắc cũng không cảm giác được chút gì.

Một tiếng "lạch cạch", khối băng rơi xuống mặt đất.

"Không ngờ hắn đã tu luyện băng chi pháp tắc đến mức này, có thể đông cứng được cả lực lượng pháp tắc. Quả không thẹn là người đứng đầu Bắc Hàn tiên vực, lợi hại!" Xa xa, Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên vẻ khâm phục.

------oOo------

Chương 481: Lại trò hay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Phẩy + HUUVOTHIEN

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thấy tấm thuẫn Tiên khí mình vừa tế ra bị đối phương đóng băng, Phong Thiên Đô biến sắc, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt, hắc quang trong đôi mắt mơ hồ lưu chuyển.

Bỗng nhiên hắc quang toàn thân đại thịnh, tốc độ xâm nhập vào lồng giam màu vàng đẩy nhanh hơn, tốc độ bay lên của bảy cái đinh màu vàng cũng nhanh hơn trước vài phần.

"Tiêu Cung Chủ, nhanh! Chúng ta sắp không trói được hắn rồi!" Tay Tề Thiên Tiêu bắn ra hai đạo hắc quang chui vào trong xiềng xích màu vàng, nói ra.

Giờ phút này trên trán gã đổ đầy mồ hôi hột, mặt đỏ bừng, hai tay cũng run nhè nhẹ, rõ ràng đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không làm gì được.

Tình hình của ba người khác cũng giống như vậy.

Thực lực Phong Thiên Đô quá mạnh, rõ ràng nằm ngoài dự tính của bọn gã.

Hai đầu lông mày Tiêu Tấn Hàn ẩn hiện một chút chần chờ, nhưng thấy bộ dáng Phong Thiên Đô như vậy, mắt y lóe lên vẻ tàn khốc, không nói hai lời liền phi thân lao vào, những nơi y đi qua bông tuyết bay đầy trời.

Một người một kiếm vừa tới liền một hơi đâm bốn kiếm.

Theo đó tiếng xé gió phát ra, bốn đạo bạch khí tựa như bốn đầu bạch xà bắn nhanh về phía Phong Thiên Đô.

Thế nhưng vào thời khắc này, hư không sau lưng Tiêu Tấn Hà chấn động một cái, trên không bất thình lình xuất hiện một bàn tay đen kịt, trên đó tản ra từng luồng khói đen, nhanh như chớp chụp lên đỉnh đầu Tiêu Tấn Hàn.

Đang ở trên không trung, trong lòng Tiêu Tấn Hàn kinh hãi, lập tức bạch quang trên thân đại phóng, rất nhanh lướt ngang sang bên cạnh.

Nhưng bởi vì chưởng này xuất hiện quá mức quỷ dị, với lại y đang tập trung để ra một kích chí mạng với Phong Thiên Đô nên không kịp tránh thoát. Kết quả là bị bàn tay màu đen quét trúng vai trái.

Một âm thanh nứt xương vang lên thanh thuý!

Thân hình Tiêu Tấn Hàn lảo đảo một cái bay ra cách đó không xa mới đứng vững lại được, nhưng vai trái rõ ràng bị biến dạng, sau lưng y hiện ra một chưởng ấn màu đen dễ làm người khác chú ý vô cùng, tản mát ra một thứ mùi hôi thối khó tả.

Quần áo trên lưng y nhanh chóng khô héo vỡ vụn, dường như cũng bị ăn mòn theo, làn da ngay chỗ chưởng ấn màu đen phát ra thanh âm "Tê tê...ê...eeee", giống như tiếng rắn độc đang phun, bỗng chốc nhanh chóng thối rữa, hơn nữa lan tràn ra chung quanh rất nhanh.

Tiêu Tấn Hàn hít nhẹ một hơi, tay kia bấm niệm pháp quyết, bạch quang ngoài thân lập loè, những bông tuyết đang bay đầy trời lập tức hóa thành một luồng gió lốc màu trắng, tập trung lại miệng vết thương, thoáng chốc chỗ đó biến thành một tầng sương lạnh màu trắng, bao phủ vết chưởng ấn màu đen để nó không tiếp tục lan ra xung quanh.

Đồng thời y quay người lại nhanh như chớp, nhìn về hướng kẻ vừa đánh lén, chợt khẽ giật mình.

Kẻ đánh lén không ai khác, bất ngờ lại chính là Tề Thiên Tiêu!

Tề Thiên Tiêu đang mỉm cười, bộ dáng cố hết sức vừa rồi hoàn toàn biến mất.

Sưu sưu sưu!

Tiêu Tấn Hàn ngây người trong nháy mắt, thừa dịp đó tám đạo xiềng xích màu đen từ bốn phía lăng không hiện ra, sát na sau đã xuất hiện trước người y.

Đúng là Cách Nguyên Pháp Liên.

Đồng tử Tiêu Tấn Hàn co rụt lại, miệng vội vàng há ra, một cái ngọc bát trắng như tuyết bay ra, quay tít một vòng, vô số phù văn màu kim ngân từ ngọc bát tuôn ra, biến thành một tấm lưới ánh sáng màu kim ngân bao phủ lại toàn thân y.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Tám đạo xiềng xích màu đen bỗng chốc trở nên mơ hồ, như có như không trực tiếp xuyên thấu tấm lưới ánh sáng màu kim ngân, nháy mắt đã chui vào cơ thể y.

Thân thể Tiêu Tấn Hàn cứng đờ, bạch quang đang tản mát ngoài thân nhanh chóng tiêu tán, khí tức trên thân cũng nhanh chóng suy sụp xuống.

Ngay sau đó, hư không phía sau y lóe lên, một bóng người gầy còm hiện ra, đúng là Phong Thiên Đô.

Bảy cái đinh màu vàng trên người lão đã không thấy đâu nữa, khí sắc cũng đã hồi phục, hắc quang ở hai lòng bàn tay lập lòe, mơ hồ có thấy thấy tám sợi xích dài hơi lắc lư một cái, một đầu khác chui vào hư không.

Rõ ràng, tay lão vừa bắn ra Cách Nguyên Pháp Liên công kích Tiêu Tấn Hàn.

"Ngươi..."

Tiêu Tấn Hàn nổi giận gầm lên một tiếng, bạch quang ngoài thân sáng lên mãnh liệt, bên ngoài làn da hình thành một tầng màn sáng màu trắng óng ánh.

Xiềng xích màu đen ngừng lại một chút, tốc độ chui vào cũng giảm đi rất nhiều.

Ngay vào lúc này, kim quang lóe lên, bốn đầu xiềng xích màu vàng lăng không bay vụt tới quấn lấy thân thể Tiêu Tấn Hàn, chính là những xiềng xích vừa dùng để trói Phong Thiên Đô.

Giờ phút này mặt ngoài của những xiềng xích màu vàng đã biến mất các phù văn màu đen, thay vào đó là kim quang rực rỡ cùng pháp tắc giam cầm cường đại.

Bốn sợi xiềng xích màu vàng nhanh chóng quấn quanh, trong nháy mắt hình thành một cái lồng giam màu vàng giống như lúc trước, trói Tiêu Tấn Hàn vào bên trong.

Tề Thiên Tiêu và ba gã Kim Tiên khác của Phục Lăng Tông lăng không xuất hiện quanh Tiêu Tấn Hàn, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Xa xa trong sơn động, Hàn Lập nhìn thấy biến hoá bất ngờ này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"YAA.A.A.., những người này xảy ra chuyện gì vậy? Lúc trước không phải đều tập trung đối phó lão cương thi kia sao, tại sao trong nháy mắt lại cùng đối phó lão râu bạc kia vậy?" Kim Đồng kinh ngạc truyền âm hỏi Hàn Lập.

"Lúc trước tất cả đều là đóng kịch, trên thực tế tất cả mọi người là vì giết lão râu bạc kia. Bản thân lão râu bạc kia lại bị đồng bọn bán rẻ." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua từng người trong đám Phong Thiên Đô, Tề Thiên Tiêu, trong mắt lộ ra một tia chợt hiểu, trong miệng nói như thế.

"Như thế xem ra, lão râu bạc kia có chút đáng thương a." Kim Đồng hơi nhướng mày, có chút không hiểu truyền âm hỏi.

"Kim Đồng, ngươi nhớ kỹ, sau này đi ra bên ngoài, không thể không đề phòng người, ngàn vạn lần không nên tin bất luận kẻ nào." Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười, truyền âm trả lời.

"Ngay cả đại thúc ngươi cũng không thể tin tưởng sao?" Kim Đồng mở trừng hai mắt vơi Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"... Ta, tất nhiên phải ngoại trừ." Hàn Lập nghe vậy thì cứng họng, có chút im lặng nói.

...

"Các ngươi dám phản bội, muốn chết!" Tiêu Tấn Hàn nhìn qua bốn người Tề Thiên Tiêu, trong miệng hừ lạnh một tiếng, hai tay mãnh liệt bấm niệm pháp quyết.

Một điểm bạch quang chói mắt từ trong tay y phóng ra, bên trong hào quang ẩn hiện từng cái phù văn màu trắng, chớp nhanh ba cái liên tục.

Thân thể bốn người Tề Thiên Tiêu chợt run lên, vị trí đan điền hiện ra một tầng bạch quang, tiếp đó đỉnh đầu bốn người lăng không lơ lửng một mảng bông tuyết lớn bay xuống, lập tức thần tình bốn người trở nên ngốc trệ.

Trên mặt Tiêu Tấn Hàn lộ ra một tia vui vẻ tàn nhẫn, hai tay bấm niệm pháp quyết đang tính tiếp tục thúc giục.

Thế nhưng vào thời khắc này, vùng đan điền đám người Tề Thiên Tiêu lại hiện ra một đoàn hắc quang, bên trong ẩn hiện hư ảnh một sợi xiềng xích màu đen, mãnh liệt co lại.

Lạch cạch!

Bạch quang trong đan điền bốn người vỡ vụn giống như trứng gà, bông tuyết đang bay đầy trời theo đó cũng biến mất vô tung.

"Làm sao có thể..." sắc mặt Tiêu Tấn Hàn cứng đờ.

"Chỉ là một chút cấm chế Nguyên Anh mà cũng dám dùng trên thân tu sĩ Phục Lăng Tông ta, chẳng lẽ Tiêu Cung Chủ không biết “Cách Nguyên Ma công” của Phong mỗ là chuyên dùng đối phó công pháp Nguyên Anh?" Phong Thiên Đô cười lạnh một tiếng.

Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn trầm xuống, đang muốn làm cái gì.

Vào thời khắc này, bóng người nhoáng lên, mấy đạo thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại phụ cận, đó là Hô Ngôn đạo nhân, Vân Nghê, còn có hai Kim Tiên Nam Lê tộc.

Tinh quang trong mắt bốn người đại phóng, trong mắt tràn đầy vẻ nghiêm túc, đồng thời lên tiếng.

Một thanh phi kiếm đỏ thẫm, một cánh quạt màu lam, hai quải trượng màu vàng bắn ra, hóa thành bốn đạo hào quang màu sắc không đồng nhất, tập trung đánh xuống đầu Tiêu Tấn Hàn.

Thần tình Tiêu Tấn Hàn lần nữa biến đổi, nhưng không có kinh hoảng, hai mắt bạch quang sáng ngời.

Trước người y bỗng nhiên xuất hiện một đoàn bạch quang, khiến cho những bông tuyết đang bay phất phới đầy trời lượn vòng tới, rất nhanh kết thành một bức tường màu trắng hơi mờ, tản mát ra ánh sáng âm u, vô số phù văn màu trắng bay lượn phía trên, bên trong bức tường lưu động từng đạo bạch quang như ẩn như hiện.

Oanh oanh oanh oanh, bốn tiếng nổ liên tiếp!

Tiên khí của bốn người Hô Ngôn đạo nhân bổ vào trên tường băng, run lên bần bật, mặt ngoài tường băng hiện ra từng vết rạn, sau đó đồng thời vỡ vụn ra, biến thành tảng băng đầy trời.

Nhưng bốn kiện Tiên Khí cũng bị phản chấn quay về.

Miệng Tiêu Tấn Hàn nhanh chóng tụng niệm, bạch quang quanh thân đại

phóng, những bông tuyết đang bay đầy trời trong nháy mắt hội tụ về một chỗ, trong khoảnh khắc biến thành một băng cầu màu trắng to chừng vài chục trượng, đông cứng bản thân y cùng chiếc lồng giam màu vàng lại.

Bị băng cầu đông lại, kim quang do lồng giam màu vàng tản mát ra lập tức bị ngưng kết, mấy cây xích màu đen kia cũng bị đông kết lại giống như vậy, không thể nhúc nhích.

Phong Thiên Đô nhướng mày, lập tức bấm tay một cái.

Một thanh phi kiếm đen kịt bắn ra, hóa thành một đạo kiếm quang cầu vồng màu đen dài chừng mười trượng, hung hăng bổ vào phía trên băng cầu.

Lập tức oanh một tiếng nổ mạnh!

Băng cầu chấn động mạnh một cái, mặt ngoài bị chém ra một nhát, vết kiếm dài chừng vài chục trượng, nhưng cũng không sâu.

Tuy nhiên kiếm quang màu đen cũng bị phản chấn ngược lại, quang mang tiêu tán, lại hóa thành chuôi phi kiếm màu đen hình con rắn, quay tròn liên tục trên đỉnh đầu Phong Tiên Đô.

Mặt ngoài phi kiếm xuất hiện một ít băng tinh màu trắng, kiếm quang màu đen tản mát ra có chút tán loạn, tựa hồ linh tính bị hao tổn một chút.

Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, phất tay phát ra một đạo hắc quang, chui vào trong phi kiếm.

Thân kiếm vặn vẹo như một con linh xà, run rẩy ông ông, rất nhanh chấn vỡ băng tinh màu trắng trên thân kiếm, khôi phục lại trạng thái bình thường.

Bóng người chớp động, Phong Thiên Đô, Tề Thiên Tiêu, còn có đám người Hô Ngôn đạo nhân, và những tồn tại cấp Chân Tiên kia đều bay tới, vây Tiêu Tấn Hàn vào chính giữa.

Mà ba người Âu Dương Khuê Sơn thấy một màn trước mắt, ngay cả việc Tiêu Tấn Hàn bị nhốt cũng không lộ ra vẻ dị sắc, cũng không có ý định ra

tay cứu giúp, thân hình nhao nhao bay đến không trung, nhìn ra xung quanh, giống như đang cảnh giới vậy.

"Rất tốt, rất tốt! Trừ các ngươi, còn có người Thương Lưu Cung nữa? Lúc ta đang trên đường tới đây, Lạc Thanh Hải mượn cớ điều người của ta đi, xem ra cũng là sớm dự mưu rồi, sao không kêu cùng ra đi?" Bên trong băng cầu, Tiêu Tấn Hàn nhìn đám Kim Tiên chung quanh, trên mặt không lộ ra chút nào sợ hãi, nhàn nhạt nói ra.

Mọi người nghe vậy đều giật mình khẽ.

"Hắc hắc, Tiêu Cung Chủ xem ra đã hiểu lầm. Kỳ thật lần này chúng ta cũng là tạm thời nảy lòng tham, chưa kịp thương lượng cùng Thương Lưu Cung Lạc Cung chủ. Bất quá xem ra cũng là thiên ý, Lạc Cung chủ lại hỗ trợ mang những thủ hạ kia đi, cái này là niềm vui ngoài ý muốn rồi, miễn cho chúng ta không ít phiền toái." Tề Thiên Tiêu cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

"Tiêu Tấn Hàn, từ khi ngươi chấp chưởng Bắc Hàn Tiên Cung, làm điều ngang ngược, vì thỏa mãn ham muốn của bản thân, tùy ý điều động lực lượng Tiên Cung, gia tăng hãm hại tất cả các thế lực lớn. Hãm hại Chúc Long Đạo, bây giờ lại muốn làm tan rã Phục Lăng Tông chúng ta, thật có thể nói là lòng muông dạ thú. Hôm nay nơi đây, chính là ngày giỗ của ngươi." Trong mắt Phong Thiên Đô hiện lên vẻ băng lãnh, chậm rãi nói ra.

Mắt những những người khác đều hiển lộ sát cơ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Tiêu Tấn Hàn.

"Hừ! Ta chính là Cung Chủ Bắc Hàn Tiên Cung, chịu sự thụ phong của Thiên Đình, nếu như các ngươi dám cả gan đả thương ta, Thiên Đình tuyệt sẽ không bỏ qua cho các ngươi. Đến lúc đó phái xuống tuần tra sứ, các ngươi một tên đều trốn không thoát." Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Tấn Hàn thấy cảnh này, cũng nhíu mày, trầm giọng nói ra.

"Đúng vậy, tại Bắc Hàn Tiên Vực thì chúng ta không dám động tới ngươi, chỉ tức giận không dám nói gì. Nhưng nơi này chính là Minh Hàn tiên phủ,

giết ngươi ở chỗ này, hủy thi diệt tích, lại có người nào biết được?" Hô Ngôn đạo nhân biến thành hắc tu lão giả cười lạnh một tiếng, nói ra.

------oOo------

Chương 482: Xem tiếp đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: N0bita

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Các hạ là người phương nào? Hình như trước đây ta và ngươi chưa từng gặp mặt, nói gì đến việc thù oán, chắc hẳn là đạo hữu đã thay đổi dung mạo, không phải là hình dáng thật rồi. Lấy tu vi của các hạ, cũng không dám dùng chân diện mục thật của mình, chẳng biết có mưu đồ gì?" Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn đảo qua, nhìn về phía Hô Ngôn, nói chậm rãi.

Thấy Tiêu Tấn Hàn nói vậy, tất cả mọi người cũng đều giật mình, nhìn về phía Hô Ngôn. Vân Nghê ở bên cạnh cũng bị rất nhiều ánh mắt soi mói nghi ngờ.

Vẻ mặt Hô Ngôn không biến đổi, cười hắc hắc một tiếng, không có ý định trả lời.

"Chư vị đạo hữu, hôm nay Tiêu Tấn Hàn đã đến bước đường cùng, không nên để hắn dùng lời nói khiêu khích, hẳn là cố ý muốn kéo dài thời gian!" Bà lão tóc bạc của Nam Lê tộc nói ra, âm thanh gay gắt, có chút chói tai.

"Đúng vậy, tất cả mọi người cùng ra tay nào, không để cho hắn sống, Bắc Hàn Tiên vực mặc dù không nhỏ nhưng nếu để hắn chạy thoát, chúng ta cũng khó có đất dung thân!" Ánh mắt Phong Thiên Đô lóe lên, trầm giọng quát.

Vừa dứt lời, mọi người đều khẽ rùng mình, trong mắt sát khí nồng đậm thêm vài phần.

Phong Thiên Đô hít sâu một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết, cả người đại phóng hắc quang khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành

một Linh Vực màu đen cỡ năm sáu chục trượng, bao phủ Tiêu Tấn Hàn vào trong.

Một cỗ pháp tắc giam cầm cường đại tỏa ra, mọi thứ trong không gian Linh Vực đều bị giam cầm, không thể động đậy.

Đám người Hô Ngôn không kịp đề phòng, thân thể cũng bị xiết chặt lại, dường như có một lực lượng vô hình khóa lại toàn thân, muốn nhúc nhích một chút cũng rất khó khăn, tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển cũng vô cùng chậm chạp.

Nhưng cảm giác này chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm cùng nhìn vào ánh mắt Phong Thiên Đô, trong lòng đều có chút sợ hãi.

Trong sơn động, Hàn Lập ở cách rất xa nơi giao chiến, nên không bị ảnh hưởng của Linh Vực màu đen, nhưng vẫn cảm nhận được từng đợt chấn động pháp tắc tỏa ra.

"Linh Vực này còn lớn hơn một chút so với Linh Vực của Cừ Linh." Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Diện tích Linh Vực cũng là một tiêu chí quan trong để đánh giá thực lực của tu sĩ, bởi vậy có thể nhìn ra Phong Thiên Đô có thực lực nhỉnh hơn Cừ Linh một chút.

Bị Linh Vực của Phong Thiên Đô bao phủ, bạch quang trên người Tiêu Tấn Hàn liền ảm đạm, hào quang bên trong băng cầu màu trắng cũng chấn động, suy yếu nhiều.

Vẻ mặt Tiêu Tấn Hàn có chút khó coi.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều đồng loạt ra tay.

Trên người Tề Thiên Tiêu đại phóng quang mang, khuếch tán ra chung quanh, trong tích tắc hình thành một cái Linh Vực mờ tối.

So với Linh Vực của Phong Thiên Đô thì Linh Vực hôi sắc này nhỏ hơn không ít, ở bên trong ánh sáng hôi sắc mơ hồ có chút khô héo, khắp nơi tràn ngập mùi hôi thối.

Không gian trong Linh Vực chấn động liên hồi hiện lên những gợn sóng, tựa hồ muốn ăn mòn tất cả mọi thứ.

Tầng Linh Vực này nhanh chóng lan ra bao phủ cả Tiêu Tấn Hàn và những người khác vào trong, nhưng chỉ có Tiêu Tấn Hàn bị ảnh hưởng, những người khác lại không hề hấn gì.

Khi thả ra Linh Vực, chủ nhân của nó có thể thoải mái điều khiển lực lượng pháp tắc bên trong, khiến cho đồng minh của mình không bị ảnh hưởng, mặt khác là do tu vi của hắn kém hơn Phong Thiên Đô khá nhiều, những người khác đều có tâm tư đề phòng, tự nhiên thúc giục lực lượng pháp tắc của bản thân để tự bảo vệ.

Cùng lúc, ánh mắt Hô Ngôn chớp động, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên người đại phóng hồng quang, hiện ra từng đạo hỏa diễm đỏ thẫm, bùng cháy hừng hực.

Một tiếng "soạt", hào quang đỏ thẫm đột nhiên bắn đi, tỏa ra khắp chung quanh, hình thành Linh Vực hỏa diễm, bao trùm Tiêu Tấn Hàn.

Bà lão tóc bạc Nam Lê tộc vung lên cây quải trượng màu vàng, trên người cũng hiện ra ánh sáng đỏ thẫm khuếch tán ra chung quanh tạo ra Linh Vực hỏa diễm chụp xuống người Tiêu Tấn Hàn.

Ngoài bốn người này, những Kim Tiên khác ko thả ra Linh Vực mà lấy ra tiên khí linh bảo, tập trung lại thành một mảnh cực lớn hồng lưu tiên khí, ầm ầm đánh về phía Tiêu Tấn Hàn.

Bị nhốt ở bên trong, lại bị bốn cái Linh Vực ảnh hưởng, vẻ mặt y trở nên chăm chú, linh quang trên người cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Nhưng khi đối mặt với thế công từ bốn phương tám hướng, sắc mặt y không chút sợ hãi, bạch quang trong mắt cuồn cuộn, biến thành hai vòng xoáy màu

trắng, cuộn tròn không ngừng.

Trên người y hiện ra một tầng bạch quang dày đặc tỏa ra chung quanh, liền hóa thành một cái Linh Vực màu trắng, diện tích rất lớn, còn nhỉnh hơn một chút so với Linh Vực của Phong Thiên Đô.

Ở trong Linh Vực, từng đợt hàn phong màu trắng gào thét, bông tuyết bay tán loạn, khắp nơi tràn ngập khí tức rét lạnh thấu xương.

Bị Linh vực màu trắng bao phủ, thân thể Phong Thiên Đô run lên bần bật, răng va vào nhau cồm cộp, cho dù là thân thể, tiên linh lực hay là thần hồn đều bị một cỗ lực lượng băng hàn đông cứng lại.

Phong Thiên Đô vận chuyển lực lượng pháp tắc trong người, bao trùm toàn thân, chống cự lại cỗ pháp tắc băng hàn này.

Nhưng tu sĩ Chân Tiên thì không ngăn chặn được, trên những người này lóe lên bạch quang, hiện ra một tầng băng tinh màu trắng, chỉ trong chớp mắt đều biến thành tượng băng.

Tiên khí linh bảo đang ầm ầm đánh tới cũng hiện ra một tầng băng tinh, rồi đông cứng lại hóa thành khối băng, ngoài tiên khí của mấy vị Kim Tiên, còn lại đều mất hết linh tính rơi xuống đất.

Đối mặt với Linh Vực của Tiêu Tấn Hàn, tu sĩ Chân Tiên của Phục Lăng tông rối rít phóng ra linh quang hộ thể, tuy không bị đông cứng thành tượng băng nhưng cũng bị thương không nhẹ, dù vậy vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ của mình. Vài tên Chân Tiên của Nam Lê tộc tu vi kém hơn thì không tốt như vậy, có một tu si Chân Tiên tu vi yếu kém nhất bị khí lạnh xâm lấn lập tức đoạn tuyệt khí tức, đến Nguyên Anh cũng không kịp thoát, chết tức tưởi.

Vẻ mặt bà lão biến đổi, phất tay đánh ra một đạo ánh sáng màu đỏ, bao trùm mấy tên Chân Tiên lôi ra khỏi Linh Vực.

Phong Thiên Đô cũng phất nhẹ tay áo, một đạo hắc quang bao trùm đám Chân Tiên Phục Lăng tông đưa ra bên ngoài.

Đây là so đấu Lĩnh Vực pháp tắc giữa nhưng tu sĩ đẳng cấp cao, số người nhiều hay ít đã không còn ý nghĩa.

Sự việc phát sinh chỉ trong nháy mắt, mặt ngoài tiên khí của mấy tên Kim Tiên cũng hiện lên băng tinh màu trắng, tốc độ uy lực liền giảm mạnh, nhưng vẫn cố gắng đánh về phía Tiêu Tấn Hàn.

Ầm ầm ầm!

Vài kiện tiên khí oanh kích lên băng cầu màu trắng quanh người Tiêu Tấn Hàn, băng cầu hơi lắc lư một chút rồi trở lại bình thường.

Tiêu Tấn Hàn không quan tâm đến tình huống bên ngoài, miệng khẽ lẩm nhẩm, hai mắt chớp động linh quang, bảy tám sợi tơ màu trắng lăng không hiện ra, bay lên cuộn một vòng, nhưng không công kích đám người Phong Thiên Đô, mà quấn chặt lấy mấy sợi xiềng xích màu đen.

Mấy sợi xiềng xích màu đen hiện ra một tầng bạch quang, tiếp tục sử dụng lực lượng pháp tắc giam cầm áp chế lại.

Hai tay Tiêu Tấn Hàn nắm chặt mấy sợi xiềng xích màu đen kéo ra mạnh mẽ.

Một tiếng "ầm ầm ầm" những sợi xiềng xích màu đen thình lình bị rút ra.

Mấy sợi xiềng xích màu đen bị bức ra khỏi cơ thể, sắc mặt Tiêu Tấn Hàn liền dễ nhìn hơn một chút.

"Không thẹn là Cung chủ Bắc Hàn tiên cung, thân ở trong Linh Vực mà vẫn giãy giụa thoát được trói buộc của Cách Nguyên Pháp Liên trong tay ta. Nhưng dù ngươi có ngoan cường thế nào, hôm nay cũng phải chết không thể nghi ngờ!" Phong Thiên Đô cười lạnh một tiếng, khẽ nhấc một tay lên, mấy sợi xiềng xích màu đen bay về chui vào trong tay áo lão.

Đồng thời khi cánh tay kia nhấc lên, năm ngón tay mở ra.

Trong phút chốc, lão thổi phù một hơi vào năm đầu ngón tay, liền bắn ra năm đạo hắc quang.

Năm đạo hắc quang điên cuồng đón gió lớn gấp mấy lần, phát ra một tiếng nổ vang trời, hóa thành một vòng xoáy đen kịt cỡ mấy trượng, quay tròn điên cuồng.

Trong vòng xoáy phát ra một cỗ chấn động pháp tắc to lớn, làm ai cũng kinh hãi.

Phong Thiên Đô khẽ quát một tiếng, một tay điểm nhẹ vào vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen lập tức xoay tròn bắn đi với tốc độ rất cao, nhoáng một cái đã xuất hiện trước người Tiêu Tấn Hàn.

Vòng xoáy màu đen bỗng nhiên phồng lên xẹp xuống rồi mạnh mẽ nổ tung.

Tiếng nổ lớn phát ra "xùy xùy", vòng xoáy biến thành vô số đạo hắc quang bắn ra, đập vào băng cầu màu trắng quanh người Tiêu Tấn Hàn.

Đúng lúc này, sau lưng Tiêu Tần Hàn lóe lên ánh sáng hôi sắc, hiện ra một cự chưởng to như một căn phòng, lòng bàn tay tản mát ra hào quang khô héo, tỏa ra khí tức ăn mòn nồng nặc rồi đột nhiện chụp xuống.

Tề Thiên Tiêu chính là người đánh ra cự chưởng này, thân hình gã thình lình xuất hiện sau lưng Tiêu Tấn hàn, vẻ mặt lạnh lùng.

Cùng lúc này, hai bên trái phải của Tiêu Tấn hàn lóe lên hồng quang, hiện ra thân hình Hô ngôn cùng bà lão tóc bạc, chia ra thúc giục một thanh cự kiếm đỏ thẫm cùng một đầu long ảnh hỏa diễm.

Hai người đều tỏa ra một cỗ pháp tắc hỏa diễm mạnh mẽ, oanh kích lên băng cầu màu trắng.

Ầm ầm ầm!

Trong hào quang bắn ra một đạo nhân ảnh, đúng là Tiêu Tấn Hàn, nhưng quần áo trên người y rách nát, nửa người đẫm máu, trông cực kì khổ sở.

Nhưng đúng lúc này, hư không trước mặt y chấn động, hiện ra vòng xoáy đen kịt, giống như một cái miệng lớn đen ngòm, nuốt lấy thân thể y.

Thân thể Tiêu Tấn Hàn lập tức ngừng lại, không tự kiềm chế được bị cuốn vào trong vòng xoáy màu đen.

"Ta nói rồi, hôm nay ngươi sẽ phải chết!" Bóng người nhoáng một cái, thân hình Phong Thiên Đô lăng không hiện ra, một tay phất lên.

Ông!

Trong tay lão bắn ra một đạo kiếm ảnh màu đen khổng lồ, tỏa ra kiếm quang rét thấu xương chém xuống đầu Tiêu Tấn Hàn.

Một tiếng "xoẹt xoẹt" vang lên, thân thể Tiêu Tấn Hàn đã bị cắt thành hai nửa.

"Ai da, cái tên râu bạc này thật đáng thương, vậy là bị giết chết rồi. Nguyên Anh của hắn có lẽ vẫn còn, không thể lãng phí được, ta đi đoạt lấy." Xa xa trong sơn động, thân thể Kim Đồng động đậy, muốn bay ra ngoài.

"Đừng đi." Hai mắt Hàn Lập chớp động lam mang, một tay duỗi ra nhanh như chớp, túm ngay được bím tóc nhỏ màu vàng của Kim Đồng.

"Ài, không phải đã nói, Nguyên Anh Kim Tiên sẽ cho ta sao!" Kim Đồng lẩm bẩm có chút không hiểu, muốn thoát khỏi Hàn Lập, nhưng hắn không có ý định bỏ tay ra.

"Đừng nóng nảy, xem tiếp đi, kịch hay giờ mới bắt đầu đấy." Hàn Lập nói ra chậm rãi.

...

Trong sơn cốc, Phong Thiên Đô nhìn hai đoạn thân thể của Tiêu Tấn Hàn,

nét mặt lộ vẻ vui mừng, nhưng sau một khắc liền biến mất vô tung.

Thân thể tàn phế bị chém làm hai nửa của Tiêu Tấn Hàn, lại không có Nguyên Anh bay ra, chỉ thấy lóe lên bạch quang, biến thành hai khối tượng băng sáng long lanh óng ánh.

Một tiếng "lạch cạch" vang lên, băng điêu vỡ vụn ra, hóa thành từng điểm bạch quang, dung nhập vào bốn phía trong Linh Vực màu trắng.

------oOo------

Chương 483: Vực linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: N0bita

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ngay khi tượng băng vỡ vụn ra, hư không bên trên một vách núi cách bốn người Phong Thiên Đô gần một dặm, bỗng lăng không hiện ra một đoàn bạch quang cuộn tròn liên tục, chung quanh nó tỏa ra chi chít những bông tuyết bay múa đầy trời.

Những bông tuyết này tụ lại với nhau rồi ngưng kết lại, trong tích tắc hóa thành khối băng hơn một trượng. Khối băng bỗng nhiên nổ tung, theo đó thân hình Tiêu Tấn Hàn hiện ra, sắc mặt càng tái nhợt hơn so với lúc trước.

Tựa hồ nguyên khí bị hao tổn không ít, nhưng Linh Vực được y thả ra vẫn còn nguyên ko biến mất. Lúc này nếu quan sát kĩ, có thể thấy ở phạm vi phụ cận, bạch quang càng trở nên nồng đậm giống như thực chất, tạo thành một vòng bảo vệ trong suốt óng ánh, ngăn cản lại Linh Vực của bốn người Phong Thiên Đô xâm nhập.

Phong Thiên Đô nhìn lướt qua, hừ lạnh một tiếng, hai tay kết kiếm quyết.

Trước người lão, cự kiếm màu đen lập tức thay đổi phương hướng, thân kiếm nhoáng một cái biến thành vô số đạo kiếm ảnh màu đen, phô thiên cái địa bắn về phía Tiêu Tân Hàn.

Lúc này đám người Tề Thiên Tiêu, Hô Ngôn cũng rối rít thay đổi phương hướng, hai tay liên tục thúc dục pháp quyết.

Ầm ầm ầm, chấn động hư không!

Một cự chưởng lập lòe ánh sáng hôi sắc, một thanh hỏa kiếm to lớn, còn có một đầu hỏa long đỏ rực, tất cả đều gào thét, thanh thế càng thêm kinh người lao vào Tiêu Tấn Hàn.

Còn vài gã Kim Tiên ở trong Linh Vực băng tuyết của Tiêu Tấn Hàn, bản thân lại không có Linh Vực nên hành động bị hạn chế rất nhiều, lúc này đã không theo kịp bốn người kia.

Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn tuy trắng bệch, nhưng khuôn mặt không có vẻ gì bối rối, đột nhiên thân hình hóa thành một đạo bạch quang, bay thẳng xuống mặt đất rồi dừng lại, y đứng im không động đậy, ngẩng đầu lên nhìn bốn người Phong Thiên Đô.

Bầu trời phía trên Tiêu Tấn Hàn tràn ngập linh quang, tiếng gió gào thét, kiếm ảnh, cự chưởng cuồn cuộn, bài sơn đảo hải đập xuống đầu y.

Một màn quỷ dị hiện ra!

Tiêu Tấn Hàn vẫn đứng im không nhúc nhích, một thân áo bào trắng không gió bay phất phới. Mặt đất sau lưng y bỗng nhiên chấn động, từ dưới mặt đất mọc lên một cột đá màu trắng cao vài chục trượng.

Dị biến vẫn tiếp tục, bốn tiếng nổ "ầm ầm ầm ầm!" vang lên liên tiếp.

Bốn cột đá màu trắng khác cũng mọc lên từ dưới đất, tạo thành một hình tròn, bao phủ thân thể Tiêu Tấn Hàn ở bên trong.

Cả năm cột đá trắng như tuyết, giống như được chế tạo từ băng tinh, từ trên xuống dưới cột đá khắc họa vô số hoa văn quái dị, trên cột đá còn được khảm nạm rất nhiều viên bảo thạch màu trắng sáng lóng lánh, tựa như những con mắt đang chớp động không ngừng.

Ông!

Đột nhiên năm cột đá đại phóng bạch quang, chúng liên kết với nhau vào một chỗ, hình thành một cái quang tráo màu trắng, bao phủ thân thể Tiêu

Tấn Hàn.

Ầm ầm ầm!

Bốn người Phong Thiên Đô tấn công như vũ bão, dồn dập đánh vào quang tráo màu trắng, bắn ra vô số chùm sáng chói mắt đủ mọi màu sắc.

Quang tráo lắc lư rung đông liên hồi, vô số phù văn bên ngoài lượn lờ quay cuồng, tựa hồ chỉ một chút nữa là vỡ vụn nhưng vẫn chịu đựng được.

Bốn người Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này đều khẽ giật mình.

Ở sơn động phía xa, Hàn Lập nhìn thấy Tiêu Tấn Hàn thoát chết trong gang tấc. Trước sự vây công bằng Linh Vực của bốn gã Kim Tiên, vẻ mặt y vẫn bình thản chẳng có vẻ gì khiếp sợ, dù sao Tiêu Tấn Hàn dám đơn thương độc mã tới đây, tất nhiên là đã chuẩn bị rồi, y lại là người đứng đầu Bắc Hàn Tiên Cung, ẩn giấu chút thủ đoạn bảo vệ tính mạng lúc nguy hiểm cũng là điều bình thường.

Khi hắn nhìn thấy chung quanh Tiêu Tấn Hàn đột nhiên mọc lên những cột đá màu trắng, cũng giật mình không thôi, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Năm cột đá màu trắng lắc lư nhẹ nhàng, tản mát ra linh quang và vô số phù văn màu trắng chói mắt, chúng nhao nhao dung nhập vào Linh Vực băng tuyết của Tiêu Tấn Hàn.

Linh Vực băng tuyết rung động lóe lên, nhanh chóng phình ra, trong nháy mắt to lớn gấp hai lần.

Sự việc diễn ra quá bất ngờ, sắc mặt Hàn Lập cũng biến đổi, trong sơn động hắn và Kim Đồng cũng bị Linh Vực băng tuyết bao bọc lại.

Không chỉ có Hàn Lập, ở nơi xa Phục lăng Tông, Chân Tiên Nam Lê tộc, ba người Âu Dương Khuê Sơn trên cao, tất cả đều bị bao phủ trong Linh Vực băng tuyết.

Linh Vực băng tuyết này không chỉ to ra, bên trong hàn khí cũng ngưng

thực, những bông tuyết hàn phong cũng lớn hơn, dày gấp mấy lần, lực lượng pháp tắc hàn băng trong đó cũng đột nhiên tăng mạnh.

Trong phạm vi Linh Vực, sơn cốc vách núi lập tức biến thành một tầng băng tinh dày đặc, trên mặt đất cũng phủ đầy tuyết trắng.

Trong phạm vi trăm dặm quanh sơn cốc, chỉ tích tắc đã biến thành một thế giới băng tuyết.

Không gian bên trên sơn cốc, thình lình cũng xuất hiện từng tảng băng, đến hư không cũng như bị đông cứng.

Thân hình đám người Phong Thiên Đô đều lóe lên bạch quang, cũng hiện ra một tầng băng tinh, trong tích tắc bao phủ toàn thân bọn họ, biến tất cả thành tượng băng.

Ở phía xa những Chân Tiên kia càng không chịu nổi, lúc trước đã được vài tên Kim Tiên cứu ra khỏi Linh Vực của Tiêu Tấn Hàn, mới bài trừ được băng tinh trên người, trên thân lại lóe lên bạch quang, nhưng lập tức lại biến thành tượng băng, biểu cảm trên gương mặt vẫn không thay đổi.

Nhưng sau đó, tượng băng mà Phong Thiên Đô và mấy tên Kim Tiên biến thành, bắt đầu hiện lên quang mang đủ mọi màu sắc.

Phanh phanh phanh!

Băng tinh trên tất cả mọi người lần lượt bị chấn nát, thân hình lần lượt hiện ra, sắc mặt ai cũng trắng bệch.

Ở trên cao, ba người Âu Dương Khuê Sơn cũng chẳng quản đến việc có ảnh hưởng gì đến cảnh giới không, chấn vỡ băng tinh trên người, bay xuống cùng đám người Phong Thiên Đô bên dưới.

Đám người Phong Thiên Đô còn có thể ngăn cản, nhưng một số tu sĩ Chân Tiên thì không chịu được.

Khí tức mấy gã Chân Tiên trong tượng băng nhanh chóng biến mất, lúc này

đã không còn chút khí tức, bị đông cứng mà chết.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Phong Thiên Đô vô cùng giận dữ, nhưng lúc này cũng mặc kệ mấy tên Chân Tiên này.

"Năm cái cột này là cái gì, lại có thể tăng cường lực lượng Linh Vực! Hơn nữa không biết là hắn đã bố trí những cột đá này lúc nào nữa?" Tề Thiên Tiêu không hiểu được, kinh hãi hỏi.

Những người khác cũng hai mắt nhìn nhau, hiển nhiên chẳng biết lai lịch những cây cột này.

Bọn hắn tuy đông người, nhưng bây giờ khí thế lại mơ hồ bị đè ép xuống.

"Chỉ bằng một chút mưu mô của các ngươi, chẳng lẽ cho rằng bản cung không phát hiện được sao? Ta chỉ là tương kế tựu kế, muốn dẫn xà xuất động mà thôi, làm một mẻ hốt gọn tất cả bọn ngươi! Hôm nay kẻ chết không phải ta mà là các ngươi!" Trong cột đá màu trắng truyền ra âm thanh Tiêu Tấn Hàn, giọng nói ngập tràn sự hung ác.

Đám người Phong Thiên Đô nghe vậy, sắc mặt đều khẽ biến.

Đúng lúc này, toàn bộ Linh Vực băng tuyết tiếp tục quay cuồng ầm ầm, ngày càng sáng chói, áp chế Linh Vực ba màu đang tràn ngập trong hư không lại.

Hiện giờ trong mắt mọi người chỉ còn thấy Linh Vực băng tuyết.

Sắc mặt bốn người Phong Thiên Đô khó coi vô cùng, nhao nhao thúc dục công pháp, ý định tăng cường uy lực Linh Vực để ngăn cản lại lượng lực pháp tắc băng giá này, nhưng không làm gì được.

"Không có khả năng, cấm chế này không thể tự nhiên lại tăng cường uy lực của Linh Vực Kim Tiên đến mức này được, cái Linh Vực băng tuyết uy lực quả thực đã đến..." Phong Thiên Đô chau mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lão nói chưa dứt lời, năm cột đá bỗng lăng không hiện ra, lóe lên thành một quang đoàn màu trắng, tỏa ra bạch quang rực rỡ.

Chung quanh hiện ra từng đạo bạch quang, hội tụ vào quang đoàn màu trắng.

Lập tức quang đoàn nhanh chóng biến lớn, trong tích tắc thình lình biến thành một bóng hình màu trắng cao vài chục trượng.

Bóng hình này nửa trên là người, nửa dưới là một màn sương trắng mơ hồ, quay cuồng không nhìn ra hình dạng gì, toàn thân tỏa ra khí tức pháp tắc mãnh liệt.

"Vực Linh! Linh Vực của hắn quả nhiên đã tăng tới tầng thứ ba, Hóa Linh cảnh!" Phong Thiên Đô biến sắc, trầm giọng nói.

Những người khác nghe vậy, vẻ mặt đều lộ vẻ kinh hoảng.

Bóng người màu trắng giương mắt nhìn đám người Phong Thiên Đô, hai mắt trong veo linh động, không có nhiều khác biệt so với người bình thường.

Nó vung hai tay lên, chung quanh Linh Vực liền quay cuồng dữ dội, vô số bông tuyết hàn phong lượn vòng hội tụ che lấp thân thể nó.

Trong nháy mắt, hàn triều (luồng khí lạnh) màu trắng khổng lồ hiện ra, như một cơn sóng thần ngập trời đổ xuống đám người Phong Thiên Đô.

Hàn triều to lớn chưa tới, một cỗ pháp tắc hàn băng đáng sợ đã ầm ầm tới, phạm vi cực lớn, không thể né tránh.

Hư không phía trước "xoẹt", một tiếng, từng tảng băng màu trắng hiện ra, cả phiến hư không đều bị băng tinh màu trắng đông cứng lại.

Đám người Phong Thiên Đô cũng bị đông cứng trong đó.

Mấy người hét lớn một tiếng, trên người tỏa ra đủ màu sắc quang mang, "phanh" một tiếng, băng tinh trên người bị chấn vỡ.

"Vực Linh có thể điều khiển lực lượng pháp tắc trong Linh Vực, tình thế không ổn rồi, chư vị tung hết sức ra đi, nhanh!" Phong Thiên Đô hét lớn một tiếng, một tay phất lên.

Đạo kiếm quang màu đen bắn ra, quay tít một vòng.

Vô số kiếm ảnh màu đen giống nhau như đúc hiện ra, tụ lại một chỗ, hóa thành một mảnh kiếm hải màu đen, đánh về phía hàn triều.

Những người khác cũng lập tức lấy ra từng kiện tiên khí, tỏa ra hào quang ngút trời, hội tụ cùng kiếm hải màu đen, hình thành một dòng nước lũ khổng lồ, đánh về phía hàn triều màu trắng.

...

Ở sơn động phía xa, Hàn Lập và Kim Đồng bị hàn triều màu trắng ảnh hưởng, toàn thân bao phủ một tầng băng tinh màu trắng, biến thành hai tượng băng.

Một cỗ lực lượng pháp tắc hàn băng lạnh thấu xương xâm nhập vào cơ thể, cả người Hàn Lập liền tê liệt đau đớn, kinh mạch, đan điền cùng tiên linh lực cũng đông cứng thành băng óng ánh, chuyển động lập tức chậm lại gấp mười lần,

"Thật là lợi hại!" Trong lòng hắn cảm thán một tiếng.

Trước đây hắn cũng đã từng tiếp xúc với pháp tắc băng chi, năm đó Hàn Khâu ở Hắc Phong hải vực cũng tu luyện pháp tắc hàn băng.

Nhưng so với Tiêu Tấn hàn thì pháp tắc của Hàn Khâu chỉ như đom đom so với mặt trăng, căn bản không cùng đẳng cấp.

Đang cân nhắc, trên người Hàn Lập lóe lên kim quang, hiện ra một tầng quang tráo màu vàng, bao phủ toàn thân.

Một cỗ lực lượng pháp tắc thời gian chảy xuôi bên trong quang tráo màu vàng, lập tức ngăn cách lực lượng pháp tắc hàn băng hơn phân nửa.

Cùng lúc đó, thân thể của hắn chấn động, tuôn ra một cỗ cự lực chấn vỡ băng tinh quanh người, sắc mặt khôi phục bình thường, cũng ko bị chút thương tích nào.

Pháp tắc hàn băng của Tiêu Tấn Hàn tuy lợi hại, nhưng thân thể hắn cứng cỏi vô cùng, trong thời gian ngắn không thể tạo cho hắn thương tổn gì.

Ở bên cạnh, trên người Kim Đồng lóe lên kim quang, băng tinh bên ngoài cũng vỡ vụn, hiện ra thân hình.

Ánh mắt nó nhìn về năm cột đá phía xa, khuôn mặt nhỏ nhắn xiết chặt, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Thân thể Kim Đồng cứng cỏi vô cùng, còn hơn cả Hàn Lập, pháp tắc hàn băng tất nhiên chẳng thương tổn được nó, chỉ là pháp tắc hàn băng xâm nhập cơ thể cũng làm nó đau đớn khó chịu một lúc.

Sau một khắc, trên người Kim Đồng đại phóng kim quang, thân hình mơ hồ biến mất.

"Kim Đồng, đợi..." Hàn Lập muốn ngăn trở đã không kịp, một chữ "đợi" chưa ra khỏi miệng, thân hình nó đã biến mất vô tung.

Lông mày hắn nhíu chặt, dẫm mạnh chân xuống đất, thân hình nhoáng một cái đuổi theo sau.

------oOo------

Chương 484: Liên thủ ngự Linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: N0bita*
***Biên**: Độc Hành*

Một tiếng nổ ầm ầm vang vọng phía chân trời!

Hồng lưu tiên khí do đám người Phong Thiên Đô phóng ra va chạm với hàn triều màu trắng, chúng mạnh mẽ đối chiến tạo ra tiếng nổ rung trời, bắn ra những chùm sáng chói lóa, che mờ tất cả cảnh vật chung quanh.

Toàn bộ sơn cốc rung chuyển lắc lư kịch liệt, trên vách đá, dưới mặt đất những tảng băng cứng nứt toác ra, giăng đầy như mạng nhện.

May mắn sơn cốc này được Linh Vực Tiêu Tấn Hàn ngưng tụ ra hàn băng đông cứng lại, băng tinh chắc chắn vô cùng, nếu không với công kích đáng sợ như vậy thì đã sụp đổ, biến thành bột mịn rồi.

Tuy vậy, khắp nơi trong sơn cốc bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ, không còn chống đỡ được lâu nữa.

Hàn triều màu trắng rung động mạnh rồi tan vỡ, lại biến thành hàn phong bông tuyết bay đầy trời, phiêu tán ra khắp bốn phương tám hướng.

Thân hình đám người Phong Thiên Đô cũng run lên bần bật, hồng lưu tiên khí tán loạn, trên mỗi kiện tiên khí thình thình có một tầng băng cứng dày đặc, linh quang ảm đạm.

Đúng lúc này, theo những bông tuyết hàn phong đang bay đầy trời liền hiện ra một đạo bóng trắng, chính là Vực Linh màu trắng kia, nó đánh vào một gã ở gần nhất, chính là một lão giả Kim Tiên mập mạp của Phục Lăng tông.

Hai đầu ngón tay trong Vực Linh màu trắng lóe lên bạch quang, bất ngờ dài

ra thành năm cái móng vuốt dài ngoằng, dài cỡ vài thước, tựa như năm thanh kiếm sắc nhọn, tay trái như tia chớp đâm xuống đầu lão giả Kim Tiên.

Lão giả Kim Tiên biến sắc, thân hình tròn vo bay ngược ra sau, đồng thời há miệng phun ra một thanh phi đao đỏ rực, quay tít một vòng, rồi phóng to gấp mấy lần.

Trên thân đao khắc họa một đồ án phượng hoàng rất sống động, tỏa ra hồng quang chói mắt.

Một tay lão giả thúc dục pháp quyết, đồ án phượng hoàng tựa như sống lại, hai cánh đập mạnh, phảng phất như muốn vỗ cánh bay cao, toàn thân rực sáng hồng quang.

Một tiếng "phần phật" vang lên, trên phi đao hiện ra từng đạo hỏa diễm kim sắc, hóa thành một hư ảnh hỏa diễm phượng hoàng, tản mát ra một cỗ pháp tắc hỏa diễm to lớn, chém vào Vực Linh màu trắng.

Vực Linh màu trắng không né tránh, đột nhiên tay phải nó đại phóng bạch quang, nhoáng một cái túm thẳng vào phi đao trong hỏa diễm.

Phượng hoàng hỏa diễm trên phi đao lập tức gào thét, ầm ầm tan vỡ, biến mất không còn tăm tích. Cái tay của Vực Linh màu trắng túm lấy thân đao, một tầng băng tinh màu trắng bao trùm lấy, phi đao không nhúc nhích, linh tính dường như đã biến mất hoàn toàn.

Lão Kim Tiên mập mạp nhìn thấy vậy, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Thanh phi đao màu đỏ này nhìn thì bình thường, nhưng thực tế là một kiện trọng bảo được lão giấu kĩ, năm xưa lão vô tình tìm được một bộ hài cột chân linh phượng hoàng mà luyện chế thành, có thể phát động ra phượng hoàng chân viêm, uy lực cực lớn, không nghĩ tới chỉ bị một cái phất tay của Vực Linh thôi đã tan vỡ.

Tay trái Vực Linh màu trắng tiếp tục phóng ra như tia chớp, năm đạo hàn quang bạch sắc bay ra, tốc độ cực nhanh, thoáng mơ hồ một cái đã xuất hiện trước người lão giả Kim tiên, mạnh mẽ chém xuống.

Lão già mập mạp kinh hoảng, hai tay mạnh mẽ vỗ xuống người.

Trên người gã chớp động hào quang, trong nháy mắt hóa thành một vòng bảo vệ đủ màu sắc, rồi nhoáng một cái bắn ngược về phía sau.

Năm đạo hàn quang chém xuống vòng bảo vệ, một tiếng "xoẹt" vang lên, mấy tầng bảo vệ như tờ giấy, đơn giản bị chém đứt.

Trong mắt tên Kim Tiên mập mạp phản chiếu năm đạo hàn quang bạch sắc, trong mắt lão tràn đầy vẻ kinh hoàng.

"Cẩn thận!"

Một đạo hào quang hôi sắc ở bên cạnh bắn ra, một tiếng "phốc" vang lên, hóa thành một đại thủ màu xám vỗ xuống, chặn lại bốn đạo hàn quang.

Nhưng vẫn có một đạo hàn quang lọt qua đại thủ màu xám, quét qua cánh tay trái của lão Kim Tiên mập mạp.

Một tiếng "phù phù"!

Cánh tay trái của lão giả Kim Tiên bị chém rụng, biến thành một khối băng cứng rơi xuống đất, miệng vết thương ko đổ máu, bị một tầng băng tinh màu trắng đông cứng lại, rồi nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Trong mắt lão hiện lên vẻ hoảng sợ, nhưng phản ứng không chậm, lão lấy ra một tấm phù lục màu xanh, dán lên miệng vết thương.

Phù lục màu xanh liền nổ tung, hóa thành một đoàn lục quang bao trùm vết thương, băng tinh màu trắng đang lan tràn ra lập tức chậm lại.

Lão giả ráng chống cự một chút, tiếp tục bay ngược ra sau, cách xa Vực Linh màu trắng.

Vực Linh màu trắng thấy thế, trên người chớp động bạch quang, đuổi theo gã Kim Tiên.

Bên ngoài đại thủ màu xám sáng rực lên, điên cuồng to lên gấp đôi, nhanh như tia chớp chụp tới, thình lình túm được Vực Linh màu trắng.

Ầm ầm ầm!

Lúc này, ba tên Kim Tiên khác của Phục Lăng Tông lấy ra một đại ấn màu trắng, một viên ngọc hoàn màu xanh, một miếng ngọc như ý màu xám ném tới, chẵn vỡ tiên khí băng phong, cứu viện kịp thời.

Ba kiện tiên khí oanh kích mạnh mẽ lên Vực Linh màu trắng, thân thể Vực Linh nổ tứ tán, hóa thành những chùm sáng phiêu tán giữa không trung.

"Nhan trưởng lão, không sao chứ?" Thân hình Tề Thiên Tiêu lóe lên xuất hiện bên cạnh lão Kim Tiên mập mạp, bấm nhẹ tay.

Một tấm phù lục màu đỏ bay ra, tản mát ra nhè nhẹ pháp tắc hỏa diễm, hóa thành một chùm hồng quang dung nhập vào cơ thể lão giả.

"Không sao, không nghĩ tới Vực Linh này lại lợi hại như vậy, đa tạ tông chủ cứu giúp." Sắc mặt lão đã tốt hơn một chút, đứng lên.

"Vực Linh có thể tùy ý điều động lực lượng pháp tắc bên trong Linh Vực, thực lực không thua gì bản thân Tiêu Tấn Hàn, mọi người cẩn thận một chút, không lại chết oan uổng, sau này ta chưa chắc bảo vệ được các ngươi đâu." Tề Thiên Tiêu trầm giọng nói ra.

Những tên Kim Tiên khác của Phục Lăng Tông nghe vậy, sắc mặt căng thẳng, nhưng lập tức thở nhẹ một hơi, Vực Linh màu trắng đã bị đánh chết rồi.

Thả ra Vực Linh màu trắng cũng không đơn giản, mỗi một đầu Vực Linh xuất hiện tất nhiên khá khó khăn, nên trong lòng mấy gã này cũng không quá mức sợ hãi.

Nhưng đúng lúc này, Vực Linh tan vỡ thành linh quang màu trắng chợt sáng rực, nhanh chóng ngưng tụ lại.

Bạch quang lóe lên, Vực Linh màu trắng lại tiếp tục hiện ra.

Nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt đám Kim Tiên biến sắc.

Vực Linh màu trắng phất một tay lên, chung quanh Linh Vực bông tuyết hàn phong lại quay cuồng, trong tích tắc ngưng tụ ra hàn triều ngập trời, tựa như cơn sóng dữ cuốn lấy mọi người, thanh thế còn lớn hơn trước vài phần.

Trong lòng mọi người run sợ, định lấy ra tiên khí ngăn cản, nhưng một bóng người mơ hồ một cái, hiện ra thân hình Phong Thiên Đô đứng chắn trước mặt mọi người.

"Vực Linh không dễ dàng tiêu diệt như vậy, để ta chặn nó lại, các ngươi đi phá năm cột đá kia!"

Khi Phong Thiên Đô đang nói chuyện, toàn thân lão đại phóng hắc quang, Linh Vực màu đen quanh người tuôn ra vô số hắc khí.

Trong miệng lão lẩm bẩm, mười ngón tay thúc dục pháp quyết, liên tiếp đánh ra phía trước, phát ra âm thanh ken két vang rền, từng sợi xiềng xích màu đen hiện ra.

Hắc khí đầy trời ngưng tụ vào một chỗ, biến thành một ngọn núi màu đen khổng lồ, ngăn chặn sóng lớn hàn triều lại.

Một tiếng nổ mạnh ầm ầm!

Ngọn núi màu đen rung động lắc lư, xiềng xích hắc khí bên trong cũng run rẩy không ngừng, thậm chí còn bị đứt gãy, nhưng cuối cùng vẫn ngăn cản được sóng lớn hàn triều.

Phong Thiên Đô nhìn vào hàn triều màu trắng, trong mắt chớp chớp hắc quang, bỗng nhiên nhấc tay vỗ vào ngọn núi màu đen.

Ngọn núi màu đen lóe lên hắc quang, từng sợi xiềng xích màu đen bắn ra như tia chớp, chui vào sóng lớn hàn triều, trói chặt thân ảnh màu trắng,

đúng là Vực Linh kia.

Những người khác thấy cảnh này, vẻ mặt nhẹ nhõm, đều quay người bay vụt tới mấy cột đá.

Một tiếng hừ lạnh truyền ra từ quang tráo màu trắng gần cột đá, quang tráo bỗng sáng ngời, vô số bạch quang ở chung quanh hội tụ lại, hóa thành một tấm lưới màu trắng to lớn, trùm xuống đầu mọi người.

Từ trên tấm lưới bỗng nhiên tản mát một cỗ lực lượng pháp tắc hàn băng.

Mọi người đã sớm biết được sự lợi hại của pháp tắc hàn băng trong Linh Vực này, có thể đóng băng vạn vật, nếu bị tấm lưới này trùm tới, muốn thoát thân thì khó khăn vô cùng, không ai dám đứng gần nó nữa.

Lập tức, thân hình mọi người thoáng dừng lại, bay sang hai bên, ý đồ muốn vượt qua nó.

Tấm lưới trắng lóe lên hào quang, tỏa sang hai bên, trong nháy mắt to lên gấp mấy lần, ngăn chặn lại mấy gã.

"Đi!"

Tề Thiên Tiêu khẽ quát một tiếng, há miệng thổi ra hào quang màu xám, trong đó bất ngờ còn có bốn năm sợi tơ pháp tắc màu xám, nó chui vào miếng ngọc như ý màu xám trước người.

Ngọc Như ý màu xám chớp động hào quang, trong tích tắc to lên mấy chục lần, hào quang màu xám lóe lên, hiện ra một con rắn màu xám, đỉnh đầu mọc ra một bướu thịt lớn, nhìn qua cực kỳ dữ tợn.

Đầu con rắn há miệng phun ra một màn sương mù màu xám nồng đậm, ngưng tụ thành bốn năm con đại mãng màu xám.

Đỉnh đầu con rắn này cũng có bướu thịt, hai má dẹt lại, lân giáp màu xám trên thân hiện lên từng miếng hoa văn màu xám, nhìn vô cùng đáng sợ.

Đại mãng tỏa ra một cỗ pháp tắc ăn mòn, liền đâm thẳng vào tấm lưới kia.

Xuy Xuy Xuy!

Tấm lưới màu trắng lập tức bị ăn mòn tan ra, trong nháy mắt tan vỡ. Trên tấm lưới thủng lỗ chỗ thành mấy cái lỗ lớn.

Gần đó chính là quang tráo trên cột đá.

Tề Thiên Tiêu bấm niệm pháp quyết, mấy con đại mãng màu xám lao vào nhau, thình lình ngưng tụ thành một thể, biến thành một đầu cự mãng màu xám to đến trăm trượng, tiếp tục bổ xuống, hung hăng cắn vào cột đá.

Một tiếng "phanh" rất lớn vang lên.

Quang tráo màu trắng lóe lên hào quang, rung động một chút rồi trở lại bình thường.

Thấy vậy Tề Thiên Tiêu khẽ giật mình.

Lúc trước bọn gã đã công kích quang tráo màu trắng này, nhưng nó không cứng rắn như bây giờ.

Đang suy nghĩ, thì những người khác đã hò hét náo động, đồng loạt phát động công kích.

Vù vù vù!

Ba thanh phi kiếm màu vàng trên người bọn Âu Dương Khuê Sơn bắn ra, dưới sự điều khiển của mấy gã biến thành ba thanh cự kiếm màu vàng to đến trăm trượng, tỏa ra kim quang chói lòa.

Trên phi kiếm những miếng phù văn đều tỏa ra hào quang rực rỡ, chói mắt vô cùng, trong kim quang có vô số phù văn màu vàng đang nhảy múa.

Ba người Âu Dương Khuê Sơn há miệng phun ra một ngụm máu, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Ba thanh cự kiếm tiếp tục sáng rực lên, trong nháy mắt hòa thành một thể, biến thành một thanh cự kiếm màu vàng dài ba bốn trăm trượng.

Ba mặt lưỡi kiếm đều sáng loáng, tỏa ra khí tức làm người khác run sợ.

Cự kiếm màu vàng hướng thẳng lên trời cao, chém xuống quang tráo màu trắng.

Bên kia, lão giả thất tuần cùng lão bà tóc bạc đều nhấc tay lên, hai cây quái trượng màu vàng bay ra, biến ảo thành hai đầu kim long to cỡ mười trượng.

Lão bà tóc bạc vung tay lên, trong tay bà bắn ra hai luồng hồng quang là hai vòng tay màu đỏ, chúng bay lên đeo vào cổ hai đầu kim long.

Phần Phật!

Trên thân hai đầu kim long bốc lên hỏa diễm hừng hực, trong phút chốc hóa thành hai đầu hỏa long, lập tức khí tức tăng mạnh, lắc đuôi mừng rỡ nhào tới quang tráo màu trắng.

Ngay sau đó, một tiếng hạc kêu quang quác vang lên, vang vọng cả tòa cốc núi.

Một dãi ánh lửa chói mắt từ trên trời rơi xuống, là một con hỏa điểu đỏ thẫm to cỡ mười trượng, đỉnh đầu có một vương miện hỏa diễm, nhìn thần tuấn vô cùng, giống như thánh cầm Chu Tước hỏa diễm trong truyền thuyết vậy.

Chu Tước đỏ thẫm giơ lên cự trảo đỏ rực vồ xuống, từng đợt kiếm khí xích hồng bắn ra từ trong móng vuốt, bắn thẳng về quang tráo màu trắng.

Bên cạnh Chu Tước bỗng lóe lên, hiện ra một cự luân màu lam cỡ trăm trượng, xoay tròn liên hồi.

Từng đoàn lam quang chói mắt hiện ra trên cự luân, biến thành băng trùy màu lam, trãi rộng ra tầm hơn mười trượng lít nha lít nhít, mỗi cái băng trùy

mơ hồ đều có một ít lực lượng pháp tắc quấn quanh.

Vô số băng trùy màu lam rung động, dường như cường cung nỏ mạnh, phát ra tiếng gào thét chói tai, đâm thẳng vào quang tráo màu trắng.

Ở phía sau Chu Tước và cự luân, hiện ra thân hình Hô Ngôn và Vân Nghê.

------oOo------

Chương 485: Ngoài dự đoán của mọi người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: PHẩy

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Theo sát sau Chu Tước đỏ thẫm và cự luân màu lam là một đại ấn màu trắng, một cái ngọc hoàn màu xanh và một viên châu óng ánh màu đỏ từ ba hướng khác nhau mạnh mẽ phóng tới, huyễn hóa thành ba quang đoàn màu trắng, xanh, hồng chói mắt. Tất cả cùng công kích điên cuồng vào quang tráo màu trắng, thì ra là ba gã Kim tiên còn lại của Phục Lăng tông cũng xuất thủ.

Rõ ràng lúc này tất cả mọi người đều dốc hết toàn lực, quyết tâm giết chết Tiêu Tấn Hàn, uy thế của đợt công kích này còn mạnh hơn so với lúc phá cấm cửa vào Thái Ất điện khi trước.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM" liên tiếp truyền đến tiếng nổ động trời!

Quang tráo màu trắng rung động kịch liệt, vặn vẹo lắc lư, mặt ngoài linh quang nhanh chóng ảm đạm xuống.

Nhưng không hiểu tại sao bạch sắc quang tráo lại kiên cố gấp mấy lần lúc trước, tuy rằng rung động lắc lư kịch liệt nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị vỡ vụn.

Không chỉ như thế, mặt ngoài quang tráo lưu chuyển bạch quang, hiện ra vô số phù văn màu trắng.

Cùng với những chớp động của phù văn, vô số linh quang bên trong Linh Vực tập trung lại sát nhập lên quang tráo, bỗng chốc bạch sắc linh quang trên quang tráo nhanh chóng được khôi phục.

Khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đám Kim tiên lần nữa biến đổi.

Tề Thiên Tiêu nhướng mày, hai tay bấm niệm pháp quyết một cái, trong miệng khẽ quát một tiếng "Đi".

Thân hình cự mãng màu xám cuộn một cái quấn lấy quang tráo màu trắng, thân hình không lồ của nó quấn quanh vài vòng.

Trên người cự mãng hiện ra vô số phù văn màu xám, một cỗ chất lỏng màu xám giống như sương mù từ trên người cự mãng tràn ra bao phủ lấy quang tráo màu trắng.

Xuy xuy xuy!

Sương mù màu xám không ngừng ăn mòn, quang mang trên quang tráo màu trắng chớp động, lập tức tốc độ khôi phục bị giảm đi.

Nhưng so với tốc độ khôi phục của quang tráo thì tốc độ ăn mòn của đám sương mù màu xám kém quá xa, cơ bản không có tác dụng lớn.

Nội tâm Tề Thiên Tiêu khẩn trương, đang định kêu gọi mọi người tập trung công kích lần nữa, nhưng xuất hiện một màn khiến mọi người trợn mắt há mồm.

Đúng vào lúc này, dưới mặt đất “Oành” một tiếng, nứt ra vô số mảnh băng vụn, sau đó bay ra một con kim sắc bọ cánh cứng to khoảng vài chục trượng.

"Cái này chẳng lẽ là..." Tề Thiên Tiêu hơi ngẩn ra khi nhìn thấy kim sắc bọ cánh cứng.

Kim sắc bọ cánh cứng đưa móng vuốt dưới thân lên quét tới quang tráo màu trắng, móng vuốt sắc bén màu vàng hung hăng chộp lên quang tráo

màu trắng.

Cự mãng màu xám bị móng vuốt sắc bén của bọ cánh cứng chém thành vài đoạn, một tiếng gào thét phát ra, thân hình cự mãng tán loạn hóa thành mảng lớn sương xám tiêu tán mất.

Thần sắc Tề Thiên Tiêu khẽ biến, mặc dù cự mãng màu xám là do sương mù màu xám ngưng tụ thành, nhưng gã đã hòa quyện vài sợi tơ pháp tắc vào trong đó, do vậy không chỉ có lực lượng hủ thực mà còn cứng cỏi như những tiên khí bình thường khác, thật không ngờ bị kim sắc bọ cánh cứng đơn giản chặt đứt.

Lúc này những người khác cũng ngạc nhiên không kém, tuy nhiên không biết kim sắc bọ cánh cứng đột nhiên xuất hiện này là địch hay bạn nữa, ngược lại Phong Thiên Đô đang quần chiến với Vực Linh ở trên không thì hai mắt lại sáng lên một chút.

Kim sắc bọ cánh cứng không để ý đến đám Kim Tiên ở đây, há to cái miệng rộng ra.

Vù vù!

Hai cái răng nhọn như liêm đao từ miệng nó bắn ra.

Hai cái răng nhọn này khác hoàn toàn với hàm răm kim sắc của nó, màu sắc nhạt hơn một chút, hơi trong suốt và phát ra kim sắc quang mang mờ mờ.

Cái miệng lớn của kim sắc bọ cánh cứng cắn xuống mãnh liệt, hai cái răng nhọn như liêm đao chém lên quang tráo màu trắng.

Xoẹt!

Đám người Tề Thiên Tiêu liều mạng công kích nãy giờ cũng không đánh vỡ được quang tráo, vậy mà bị hai cái răng nhọn của kim sắc bọ cánh cứng cắn nát, đơn giản như cắt giấy vậy, kéo theo hai cái lỗ hổng dài ngoằng.

Phanh!

Quang tráo màu trắng đang tản mát ngưng tụ ra bạch quang, lập tức bị vỡ vụn từng khúc, lộ ra năm cây cột đá bên trong.

Phía trên năm cây cột đá được khắc từng đạo phù văn màu trắng, chằng chịt bao phủ khắp toàn thân, ngoài ra phù văn dưới chân mỗi cây cột được kéo dài ra, quyện vào cùng một chỗ trên mặt đất, hình thành một cái pháp trận phức tạp màu trắng.

Lúc này Tiêu Tấn Hàn đang ngồi khoanh chân ở trung tâm trận pháp, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi khó hiểu.

"Lão râu bạc kia, dám đóng băng bản tiên nữ!" Một giọng nữ đồng từ trong miệng kim sắc bọ cánh cứng phát ra, tiếp theo thân hình uốn éo, biến thành một đoàn kim quang, bay thẳng đến chỗ Tiêu Tấn Hàn.

"Kim sắc bọ cánh cứng... Phệ Kim Tiên? Không có khả năng!" Tiêu Tấn Hàn nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, lập tức lắc đầu, cũng không đứng lên, hai tay bấm niệm pháp quyết một cái.

"Ô...ô...n...g" một tiếng!

Pháp trận màu trắng tỏa sáng hào quang, một đoàn hồng quang thô to hiện ra, trong nháy mắt hóa thành một chuôi kiếm quang bén nhọn, điện xạ tới vô cùng nhanh, đánh vào quang đoàn do kim sắc bọ cánh cứng biến thành.

Một tiếng giòn vang, quang đoàn do kim sắc bọ cánh cứng biến thành bị đánh bay ra ngoài, quang mang tán loạn, hiện ra thân hình đang lảo đảo của kim sắc bọ cánh.

Kim quang quanh thân nó lóe lên, khó khăn lắm mới ổn định lại thân hình, mơ hồ trên kim sắc giáp xác có một vết bạch ngân.

Sau một khắc, kim quang trên người bọ cánh cứng lóe sáng, bất ngờ thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ bằng cái thớt, sau đó mơ hồ một cái hướng phía Tiêu Tấn Hàn đánh tới lần nữa, tốc độ so với trước nhanh hầu như gấp bội.

Nhưng mà mới vừa tới gần năm cây cột đá, lập tức bên trong pháp trận sáng ngời, lại một đoàn kiếm quang khác bắn ra, vô cùng tinh chuẩn đánh trúng kim sắc bọ cánh cứng, lần nữa đánh bay nó ra ngoài.

Sắc mặt kim sắc bọ cánh cứng lại càng giận dữ hơn, đang muốn bay nhào phóng tới lần nữa.

Vào lúc này, hai mắt nó quay tít một vòng, thân thể dừng lại, nhìn về hướng bên kia một cái, trong miệng kêu chi... chi hai tiếng, bất ngờ thân hình nhoáng lên một cái, ngay tại chỗ tiêu thất vào hư không.

Tiêu Tấn Hàn hơi ngẩn ra, đang định làm gì đó.

Sưu sưu sưu!

Lúc này đám người Tề Thiên Tiêu từ trên trời hạ xuống, vây Tiêu Tấn Hàn và năm cây cột đá vào giữa.

Mọi người cùng nhìn lại vị trí lúc trước kim sắc bọ cánh cứng đứng, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh thu hồi ánh mắt, dồn dập nhìn về phía Tiêu Tấn Hàn.

"Tiêu cung chủ, xem ra người tính không bằng trời tính, chịu chết đi!" Lãnh quang trong mắt Tề Thiên Tiêu lóe lên, bấm niệm pháp quyết một cái.

Hôi quang trên ngọc như ý màu xám đại phóng, hôi vụ từ trong tuôn ra cuồn cuộn, dùng ngọc như ý màu xám làm trung tâm, bất ngờ hóa thành một đầu hôi long cự đại, giương nanh múa vuốt đánh tới Tiêu Tấn Hàn.

Những người khác cũng tế ra tiên khí của riêng mình, biến ảo thành các sắc quang mang, từ bốn phương tám hướng đánh tới Tiêu Tấn Hàn.

Lúc này Tiêu Tấn Hàn bất chấp kim sắc bọ cánh cứng, trong miệng tụng niệm, hai tay liên tục bắt quyết, từng đạo pháp quyết lóe lên rồi chui vào biến mất trong năm cây cột đá, vậy mà cũng không thèm liếc nhìn tình xuống xung quanh.

Ô...ô...n...g!

Công kích của đám người Tề Thiên Tiêu vừa mới tới gần năm cây cột đá, hào quang màu trắng của pháp trận lập tức tỏa sáng, cấp tốc xoay tròn lập loè.

Theo đó từng tiếng thét gào bén nhọn vang lên, từ trong pháp trận bắn ra hơn mười đạo bạch quang vừa thô vừa to, vọt tới các hướng khác nhau.

"Oanh oanh oanh" dày đặc tiếng nổ mạnh liên tiếp!

Công kích của đám người Tề Thiên Tiêu rõ ràng bị ngăn lại giống như kim sắc bọ cánh cứng lúc trước, vậy mà không có công kích của người nào đến được gần năm cây cột đá, chứ đừng nói đến Tiêu Tấn Hàn ở bên trong.

Sắc mặt những Kim tiên này đều có chút khó coi.

Mới vừa rồi ở trên không nhìn thấy hiệu quả của pháp trận, ban đầu cứ tưởng rằng do Tiêu Tấn Hàn điều khiển pháp trận ngăn cản kim sắc bọ cánh cứng kia.

Thế nhưng lúc này xem ra dường như những bạch quang này không phải do Tiêu Tấn Hàn điều khiển, mà cái trận pháp này có thể tự động cảm ứng được công kích từ bên ngoài và đưa ra phương pháp đối kháng.

Vào lúc này, quang mang do màu trắng pháp trận tản mát ra chợt sáng lên, phù văn trên năm cây cột đá cũng nhanh chóng trở nên sáng ngời.

Bạch quang chói mắt từ trên năm cây cột đá tán phát ra, lóe lên ngưng tụ thành một cột sáng màu trắng vừa thô vừa to khác, bay thẳng đến chân trời.

Oanh long long!

Toàn bộ băng tuyết Linh vực cũng rung động lắc lư theo, vô số linh quang từ các nơi hội tụ đến, cột sáng màu trắng càng phát ra sáng ngời.

Bên trong cột sáng màu trắng lóe lên hiện ra bảy tám quang đoàn màu trắng, nhanh chóng biến lớn lên.

"Mau ngăn cản! Hắn định ngưng tụ ra Vực Linh mới, nhanh chóng hủy đi những cột đá kia!" Giữa không trung, Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi, hét lớn với những người phía dưới.

Theo tình hình trước mắt, ở trong Linh vực đối đấu với đầu Vực linh cường hãn này, mặc dù lão đang ở thế bất bại, nhưng nếu muốn diệt sát nó triệt để, tựa hồ không phải nhất thời nửa khắc có thể làm được. Một khi có thêm Vực linh nữa, thêm biến số này thì bọn lão khó có thể giết chết Tiêu Tấn Hàn, toàn thân trở ra hay không cũng khó nói trước được.

Đám người Tề Thiên Tiêu nhìn thấy cảnh này, lại nghe thấy Phong Thiên Đô cảnh báo, lại thi nhau tế ra các loại Tiên khí, phù lục cao giai, hóa thành đạo đạo cự đại quang mang, oanh kích tới phía năm cây cột đá.

Tiêu Tấn Hàn cười cười khinh miệt, trong tay bấm niệm pháp quyết một cái.

Pháp trận màu trắng sáng lên một chút, hơn mười đạo bạch quang bắn ra lần nữa, lại ngăn cản đám tiên khí ở bên ngoài.

Tinh quang trong mắt Tề Thiên Tiêu lóe lên, bỗng nhiên há mồm phun ra một ngụm máu, chui vào trong ngọc như ý màu xám, hai tay liên tục bắt quyết.

Ầm ầm!

Hào quang trên ngọc như ý màu xám tỏa sáng, từ trên đỉnh ngọc như ý bắn ra, hóa thành một đầu rắn màu xám cực lớn.

Đầu rắn há miệng đỏ như huyết, bất ngờ nuốt bạch quang đang ngăn trở phía trước xuống.

Phía trước ngọc như ý không còn gì ngăn cản, lập tức biến thành một đoàn hôi quang khác, nhoáng lên một cái xuất hiện ở trước cột đá.

Nó quay tít một vòng liền hóa thành một lưỡi dao màu xám, ngoài rìa lưỡi dao khổng lồ hiện ra từng đạo phù văn màu xám, tản mát ra mãnh liệt khí tức hủ thực pháp tắc chi lực, hung hăng trảm lên cột đá màu trắng.

Trong mắt Tiêu Tấn Hàn hiện lên một tia ngoài ý muốn, bất quá cũng không có ra tay ngăn trở, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết thúc giục pháp trận.

Một tiếng vang thật lớn!

Lưỡi dao màu xám giống như sóng vỗ vào đá ngầm, ầm ầm tán loạn ra.

Ngọc như ý màu xám hiển hiện ra, bất quá mặt ngoài linh quang ảm đạm, vù vù phản chấn bay ngược ra.

Cột đá màu trắng rung nhẹ nhàng một cái, mặt ngoài bạch quang lập loè, lập tức khôi phục nguyên trạng.

"Cái gì!" Tề Thiên Tiêu biến sắc.

Biến hóa của ngọc như ý màu xám mới nhìn thì đơn giản, nhưng đó là trọng bảo công kích mạnh nhất của gã, vậy mà ngay việc lưu lại một dấu vết trên cột đá cũng không làm đc.

Cột đá này cũng không biết được tạo thành từ chất liệu gì mà lại cứng rắn như vậy, khó trách Tiêu Tấn Hàn tuyệt không lo lắng.

Cùng lúc đó, từ bên kia truyền đến một tiếng vang thật lớn, là từ kim sắc quải trượng trong tay bà lão tóc bạc Nam Lê tộc phun ra một lưỡi đao kim sắc hết sức nhỏ, không biết làm cách nào đã đột phát được ngăn trở của pháp trận màu trắng, trảm lên một cây cột đá khác.

Cột đá khẽ run lên, lập tức cũng khôi phục nguyên dạng, cũng không lưu lại chút dấu vết nào.

Hai người liếc nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương vẻ khiếp sợ.

Trong nội tâm Tiêu Tấn Hàn cười lạnh, hai tay tiếp tục quay tròn giống như bấm niệm pháp quyết.

Pháp trận màu trắng tản mát ra quang mang càng ngày càng sáng, từng đạo bạch quang khắp nơi hội tụ đến Linh vực, dung nhập vào bảy tám quang đoàn bên trong cột sáng.

Mấy quang đoàn màu trắng bên trong cột sáng nhanh chóng biến hoá, dần dần hình thành đầu và tứ chi.

Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn lộ ra vẻ vui mừng, hai tay bấm niệm pháp quyết gấp hơn.

Vào thời khắc này, Tiêu Tấn Hàn nằm mơ cũng không nghĩ một màn đã xảy ra!

------oOo------

Chương 486: Nữ đồng Kim Tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Chỉ thấy mặt đất dưới một cột đá màu trắng lóe lên kim quang, một Kim sắc bọ cánh cứng thình lình từ trong phá băng phóng ta, đánh tới phía cây cột đá.

Vèo!

Một đạo bạch quang vừa thô vừa to từ bên trong pháp trận bắn ra, lóe lên biến thành một đạo kiếm quang màu trắng, dùng thế sét đánh chém về phía kim sắc bọ cánh cứng.

Kim sắc bọ cánh cứng bỗng nhiên há to miệng rộng phun ra một đoàn kim sắc, quay tít một vòng biến thành một vòng xoáy kim sắc.

Thế đi của kiếm quang màu trắng dừng lại một chút, tiếp theo run lên, cuối cùng bị vòng xoáy kim sắc cuốn vào, sau đó bạch quang chợt nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt chui vào bên trong vòng xoáy, biến mất không thấy gì nữa.

Thân hình kim sắc bọ cánh cứng không ngừng chút nào, lóe lên xuất hiện phía trước cột đá màu trắng, thân hình đại phóng kim quang, trong nháy mắt biến lớn hơn mười trượng, giống như vừa rồi lại chụp xuống cột đá màu trắng.

Bọ cánh cứng há to cái miệng rộng, hai cái răng nhọn óng ánh giống như liêm đao bắn ra, mãnh liệt cắn lên cột đá.

Trước răng nhọn óng ánh, cột đá màu trắng không thể phá vỡ lại trở nên

cực kỳ mềm mại, "Rặc rặc" một cái, bị cắn ra một dấu vết.

"Làm sao có thể!" Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn thay đổi, không nói hai lời tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một đoàn tinh quang khác bắn ra, lóe lên rồi chui vào cột đá màu trắng biến mất.

Lập tức mặt ngoài cột đá đại phóng bạch quang, bỗng nhiên hiện ra từng đạo tinh quang, sau đó ngưng tụ thành một màng óng ánh, có chút tương tự với Chân Cực Chi Mô của Hàn Lập, thoạt nhìn không thể phá vỡ.

Bất quá khi răng nhọn óng ánh của Kim sắc bọ cánh cứng đụng đến tầng tinh quang này, tinh quang lập tức tán loạn ra.

Răng nhọn như liêm đao của kim sắc bọ cánh cứng không ngừng chút nào, tiếp tục chui vào trong cột đá.

Rặc rặc!

Trên cột đá màu trắng hiện ra một vết rạn khác, cột sáng màu trắng phía trên không cột đá chợt nổi lên sóng gió kịch liệt, bảy tám quang đoàn bên trong cũng theo đó bất ổn, rung rung không thôi.

"Con vật này xuất hiện từ nơi nào, đáng chết!" Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn đại biến, ánh mắt lộ ra vẻ kinh nộ, bỗng nhiên đứng lên, vung hai tay ra.

Ông ông!

Pháp trận màu trắng vận chuyển cấp tốc, một đạo bạch quang khác vừa thô vừa to từ trong bắn ra, rung rung không thôi, có chút bất ổn, đánh tới Kim sắc bọ cánh cứng.

Cùng lúc đó, hai đạo bạch sắc tinh quang từ trong tay Tiêu Tấn Hàn bắn ra, là hai kiện trường qua màu trắng như tuyết, tản mát ra khí tức rét lạnh vô cùng, còn mang theo chấn động pháp tắc mãnh liệt.

Sưu sưu!

Hai kiện trường qua màu trắng phóng tới như điện, bỗng nhiên biến lớn, hóa thành hai luồng bạch hồng, hung hăng chém về phía kim sắc bọ cánh cứng.

Trường qua màu trắng biến thành hai luồng bạch hồng, phát sau mà đến trước, đuổi theo vượt qua bạch quang lúc trước, mơ hồ một cái bay vụt đến phía trên không Kim sắc bọ cánh cứng, giao thoa với nhau rồi hung hăng chém xuống.

"Keng keng" hai tiếng kim loại giao kích nổ mạnh, hai cây trường qua trảm lên trên cổ Kim sắc bọ cánh cứng, hoả tinh bắn ra bốn phía.

Trên cổ kim sắc bọ cánh cứng hiện ra hai luồng bạch ngân thật dài, làn da nơi cổ mơ hồ có chút vỡ ra, nhưng cũng không chảy ra một giọt máu nào.

Tiếp theo hai răng nhọn như liêm đao của bọ cánh cứng lóe lên, hai cây trường qua liền “rặc rặc” bị bẻ gãy, bị nó nuốt vào trong miệng, lại “rặc rặc” vài cái biến mất vô tung. Tiếp theo quanh thân nó lưu chuyển kim quang, miệng vết thương thật nhỏ ban đầu cũng theo đó biến mất không thấy gì nữa.

Một loạt biến hóa phát sinh trong nháy mắt, lại làm cho đám người Tề Thiên Tiêu vốn có chút tuyệt vọng lúc trước, thì lúc này sắc mặt đều lộ vẻ vừa mừng vừa sợ không thôi.

"Phệ Kim Tiên cấp bậc Kim Tiên, điều này sao có thể!" Ánh mắt Tiêu Tấn Hàn lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hai kiện trường qua Tiên Khí này đúng là trọng bảo ẩn giấu của y, vô cùng sắc bén, hầu như không gì không cắt được, lúc trước khi lâm vào hiểm cảnh cũng không có tế ra, hôm nay vậy mà không trảm phá được giáp xác của Kim sắc bọ cánh cứng này, lại còn bị nó cắn nuốt.

Đang cân nhắc, lúc này đạo bạch quang vừa thô vừa to kia điện xạ bắn tới, đánh lên người kim sắc bọ cánh cứng.

Giữa bạch quang, vô số phù văn màu trắng nhảy lên, một cỗ khí tức cực hàn bộc phát ra.

Ken két!

Một toà băng sơn màu trắng thình lình lăng không hiển hiện phóng tới, kết đông lại Kim sắc bọ cánh cứng và cả cột đá màu trắng vào bên trong.

Kim sắc bọ cánh cứng ở trong băng sơn màu trắng kia dường như không bị ảnh hưởng chút nào, chỉ hơi run run một cái, tiếp theo liền nhúc nhích, trong miệng khép mở vài cái, vết rách trên cột đá nhanh chóng biến lớn lên.

Trong nội tâm Tiêu Tấn Hàn khẩn trương, đang tính làm cái gì đó.

Nhưng đã muộn, chỉ nghe cột đá màu trắng truyền ra một tiếng "Rặc rặc", lại đứt gãy ra.

Ầm ầm!

Cột đá đứt gãy, năm cây cột đá giữa pháp trận màu trắng phù một tiếng, mãnh liệt ảm đạm thêm vài phần.

Cột sáng màu trắng phía trên không cột đá cũng theo đó tán loạn, bảy tám quang đoàn màu trắng bên trong cũng chấn động kịch liệt, lúc này chống đỡ hết nổi nhao nhao bạo liệt ra

Bạch quang quanh người Tiêu Tấn Hàn cũng theo đó điên cuồng rung động một hồi, sắc mặt y đột nhiên trắng nhợt, "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu lớn, khí tức trên người cũng suy yếu nhiều.

Một loạt biến hoá này cũng dẫn tới Linh Vực băng tuyết bao phủ cả toà sơn cốc cũng theo đó chấn động kịch liệt, thình lình thoái hoá thu nhỏ lại, biến thành bộ dáng lúc trước, thậm chí càng thêm suy yếu, hầu như sắp tán loạn biến mất.

Đám người Tề Thiên Tiêu thấy cảnh này, lập tức đại hỉ.

Hầu như sau một khắc, ba đạo Linh Vực nhanh chóng khuếch tán ra, thoáng cái bao lại Tiêu Tấn Hàn.

Cùng lúc đó, từng đạo Tiên Khí bắn ra, từ bốn phương tám hướng đánh xuống Tiêu Tấn Hàn.

Sắc mặt Tiêu Tấn Hàn hiện lên một tia kinh hoảng, hai tay bấm gấp pháp quyết.

Trên người y đại phóng bạch quang, Linh Vực phát ra trong chốc lát co rụt lại một nửa, trở nên càng nồng đậm, đồng thời vô số bông tuyết lượn vòng tới quanh mình y, ngưng tụ thành một màn sáng màu trắng trước người.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Từng kiện Tiên Khí oanh kích lên màn sáng màu trắng, màn sáng giữ vững được mấy hơi thở liền vỡ vụn ầm ầm, bất quá những Tiên Khí kia cũng bị phản chấn bay ngược về.

Sắc mắt Tiêu Tấn Hàn lại trắng thêm lần nữa, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người càng thêm suy yếu.

Bất quá y mạnh mẽ chống đỡ một hơi, trên người đại phóng bạch quang, bắn ngược lui phía sau.

Nhưng vào thời khắc này, hư không quanh người Tiêu Tấn Hàn chấn động cùng một chỗ, hơn mười sợi xiềng xích màu đen từ trong bắn ra, như thiểm điện quấn quanh người y lại.

Bạch quang quanh người Tiêu Tấn Hàn nhanh chóng tiêu tán, thân thể cũng bị xiềng xích màu đen khốn trói vài vòng, lập tức không thể động đậy, toàn bộ khí tức trên người trong chốc lát bị giam cầm, thoạt nhìn giống như một phàm nhân.

Thân ảnh khẽ thoáng qua, một bóng người cao gầy hiện ra sau lưng Tiêu Tấn Hàn, đúng là Phong Thiên Đô.

"Phong Thiên Đô, nếu ngươi giết ta, Thiên Đình tuyệt sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Tiêu Tấn Hàn nghiêm nghị quát.

"Tiêu cung chủ, xem ra lão Thiên cũng muốn ngươi vong." Phong Thiên Đô như không nghe thấy, trong miệng nói nhàn nhạt một tiếng, trong mắt lóe lên lệ mang rồi biến mất, một tay phất lên.

Một đạo tinh quang màu đen khác từ trong tay lão bắn ra, vô thanh vô tức vẽ một cái trên người Tiêu Tấn Hàn.

Lập tức thần tình trên mặt Tiêu Tấn Hàn cứng đờ, sau một khắc cả người từ đầu đến chân, "Phốc" một tiếng vỡ thành hai mảnh, huyết dịch tuôn ra, nội tạng ruột chảy đầy đất.

Vào thời khắc này, một đạo bạch quang mơ hồ từ trong thi thể Tiêu Tấn Hàn bắn ra, là một Nguyên Anh màu trắng, ngân quang lông mày râu bạc, đúng là Tiêu Tấn Hàn.

Quanh người Nguyên Anh lập loè bạch quang, lại không bị ba cái Linh Vực chung quanh ảnh hưởng chút nào, điện xạ bắn đi, tốc độ cực nhanh, lóe lên liền bay vụt ra hơn mười dặm bên ngoài.

Phong Thiên Đô cười lạnh một tiếng, cong ngón tay búng ra.

Hư không phía trước Nguyên Anh lần nữa chấn động cùng một chỗ, từng đạo xiềng xích màu đen lăng không hiển hiện phóng tới, đan vào quấn quanh xuống, trong chớp mắt tạo thành một tấm lưới lớn màu đen, chụp xuống Nguyên Anh màu trắng, dường như đã sớm chờ ở chỗ này.

Cấm Cố pháp tắc cường đại từ trong lưới lớn màu đen tán phát ra, hư không trong phương viên hơn mười trượng cũng bị giam cầm.

Sắc mặt Nguyên Anh màu trắng căng thẳng, há miệng phun ra một viên châu màu trắng.

"Phanh" một tiếng, viên châu màu trắng bạo liệt bộc phát ra vô số bạch

quang, trong đó xen lẫn một cỗ pháp tắc cực hàn.

Lưới lớn xiềng xích màu đen bị bạch quang trùng kích, xu thế lập tức dừng lại, hơn nữa mặt ngoài thình lình hiện ra một tầng băng tinh màu trắng, Cấm Cố pháp tắc cường đại cũng bị trì trệ.

Theo đó thân hình Nguyên Anh màu trắng cũng uốn éo, hóa thành một đạo bạch quang tránh qua một bên lưới lớn xiềng xích bắn ra, tiếp tục điện xạ ra phía xa.

Sắc mặt Phong Thiên Đô trầm xuống, thân hình lập tức bắn ra, hóa thành một đạo hắc quang, nhanh chóng đuổi theo Nguyên Anh màu trắng.

Nếu để cho Nguyên Anh Tiêu Tấn Hàn đào thoát, chắc chắn hậu hoạn vô cùng!

Vào thời khắc này, phía trước chợt hiện lên một đoàn kim quang mơ hồ khác, Nguyên Anh màu trắng tiêu thất trong hư không.

Phong Thiên Đô khẽ giật mình, thân hình dừng lại.

Đạo kim quang kia lóe lên cách đó không xa phía trước, kim quang thu lại hiện ra thân ảnh Kim sắc bọ cánh cứng, chẳng biết nó thoát ra từ trong toà băng sơn kia lúc nào, thân hình cũng thu nhỏ lại to cỡ đầu người.

Trong miệng Kim sắc bọ cánh cứng đang ngậm Nguyên Anh màu trắng của Tiêu Tấn Hàn.

Nguyên Anh màu trắng giãy giụa không thôi, nhưng không thể động đậy.

"Ngân Hồ Tử, ngươi dám đông lạnh ta, ta ăn ngươi, xem như hai ta huề rồi." Trong miệng Kim sắc bọ cánh cứng nói tiếng người, lập tức phát ra một cỗ kim quang, quấn lấy Nguyên Anh màu trắng, “ực” một cái nuốt xuống.

Lúc này Linh Vực Băng Tuyết lập loè vài cái, tán loạn ra.

Bạch quang trên năm cột đá lập loè, thình lình nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành năm cột đá màu trắng cao hơn một trượng, cột đá đứt gãy kia căn bản cũng giống như vậy.

Phong Thiên Đô nhìn thấy Nguyên Anh Tiêu Tấn Hàn bị nuốt, vốn khẽ giật mình, tiếp theo sắc mặt buông lỏng, lập tức hai mắt dò xét Kim sắc bọ cánh cứng, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

Lão phất tay phát ra một cỗ hắc quang, đảo qua thi thể Tiêu Tấn Hàn, thủ trạc màu trắng xoáy lên một cái bay vụt quay về, rơi vào trong tay của lão.

Lúc này, sau lưng lão vang lên tiếng xé gió mãnh liệt, là đám người Tề Thiên Tiêu đã thu hồi Tiên khí của mình, bay tới nơi này.

Lúc này hai gã tu sĩ Kim Tiên Nam Lê Tộc, Hô Ngôn đạo nhân và đám người Âu Dương Khuê Sơn cũng nhao nhao xông tới.

Một đám Kim Tiên nhao nhao tụ lại, mắt thấy muốn bao vây Kim Đồng lại, nhưng tên kia lại hồn nhiên không để trong lòng, nuốt xong Nguyên Anh Tiêu Tấn Hàn lại bò lên trên cột đá màu trắng, không coi ai ra gì tiếp tục gặm ăn.

Tề Thiên Tiêu liếc nhìn Phong Thiên Đô, sau đó thân hình gã lóe lên, đi tới sau lưng Kim Đồng vây lại.

Nhưng vào lúc này, một đạo ánh sáng màu xanh khác chợt hiện lên, một đạo nhân ảnh lập tức xuất hiện trước người Phệ Kim Tiên, ngăn cách nàng và Tề Thiên Tiêu ra.

Thân hình Tề Thiên Tiêu trì trệ, ngừng ngay tại chỗ, lông mày nhíu chặt nhìn người nọ đánh giá.

Chỉ thấy người đó vóc dáng khôi ngô, khuôn mặt ngăm đen, là một trung niên có khuôn mặt bình thường, đúng là Hàn Lập đã biến ảo dung mạo qua.

Mắt thấy Hàn Lập tới, trên người Kim Đồng lóe lên quang mang, một lần nữa hóa thành bộ dáng nữ đồng, trong tay vẫn còn ôm nửa cây cột đá kia.

"Kim Đồng, lại có người muốn khi dễ ngươi rồi?" Hàn Lập liếc nhìn Tề Thiên Tiêu, quay người nói với Kim Đồng.

Trong khi nói chuyện, hắn vẫn không có áp chế khí tức, cố ý hiển lộ cảnh giới Kim Tiên trung kỳ của mình.

"Đại thúc, khi dễ ta chính là tên Ngân Hồ Tử đã bị ta ăn." Kim Đồng le ra đầu lưỡi liếm liếm bờ môi, nói ra.

Một màn hỏi đáp nhìn như tùy ý lại làm tất cả những người còn lại ngừng bước chân, không dám tiếp tục tới gần bọn hắn, mà thần sắc mỗi người khác nhau nhìn về bọn hắn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ đề phòng.

Bọn họ tự nhiên đã nhận ra, hai người trước mắt này nhìn như vô hại, nhưng nữ đồng với bím tóc kim sắc, bản thể lại là một Phệ Kim Tiên cấp bậc Kim Tiên.

Mà cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng nghe nói qua, tại Tiên Giới có vị Tiên Nhân nào có được một Phệ Kim Tiên cấp bậc Kim Tiên, người như vậy ai cũng không dám xem thường.

------oOo------

Chương 487: Kim Vân Đan kiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: PHẩy*
***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, làm cho cả hai người Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê đều kinh ngạc, họ cũng không hiểu vì sao mới có mấy tháng không gặp mà Hàn Lập đã trở thành một gã Kim Tiên, đã vậy còn không biết từ đâu ra một con Phệ Kim Tiên cấp Kim Tiên nữa, nhìn qua thì thấy quan hệ giữa bọn hắn rất thân thiết.

Mặt mày cau có, Kim đồng tỏ vẻ oán trách: “Đại thúc, tại sao bây giờ ngươi mới đến vậy?”

Tuy bị một đám Kim tiên không có hảo ý ngấp nghé, nhưng Kim đồng cũng không thèm để tâm đến việc đó.

Hàn Lập quay qua nhìn nó, trừng mắt lên nói: "Tốt rồi, ăn no rồi, nghỉ ngơi một chút đi."

Rõ ràng Kim đồng không phải đứa trẻ ngây thơ, tất nhiên hiểu ý Hàn Lập nói, ngón tay nhỏ chỉ vào pháp trận còn sót lại nói: “Những thứ này đều là của ta, đừng hòng kẻ nào cướp của ta, ta chưa ăn xong đâu…”

"Ta sẽ thu lại cho ngươi, sau khi trở về, từ từ mà ăn tiếp." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Được rồi." Kim Đồng hơi do dự một chút sau đó bất đắt dĩ nói ra.

Hàn Lập gật đầu một cái, phất tay đánh ra mấy đạo pháp quyết tới bốn cây cột đá màu trắng, cuối cùng trước mắt bao người nghênh ngang biến tất cả nhỏ lại, sau đó thu vào.

Sau cùng, Kim đồng liếc mắt nhìn đám Phong Thiên Đô giống như là khiêu khích, nghênh ngang nói một câu: "Nhớ kỹ, có thứ tốt phải gọi bổn tiên nữ đó."

Dứt lời, kim quang trên người nàng sáng ngời, hóa thành một con kim sắc bọ cánh cứng to cỡ ngón tay cái, bay lượn trên không trung một vòng rồi đậu lên ngón vô danh trên tay trái Hàn Lập, giống như một chiếc nhẫn vàng vậy.

Thấy một màn này, thần sắc mọi người càng thêm phức tạp.

Vừa rồi chỉ thiếu chút nữa là Tiêu Tấn Hàn sử dụng hậu thủ, tuy chưa chắc có thể hoàn toàn thay đổi tình thế, nhưng chắc chắn mọi người ở trong cốc này sẽ gặp phiền toái không nhỏ, ít nhất cũng bị chết vài người, kế hoạch bao vây tiêu diệt y chưa chắc đã thành công.

Chính vì đột nhiên xuất hiện đầu Phệ Kim tiên này mà cục diện thay đổi, làm cho kẻ đứng đầu Bắc Hàn Tiên cung, một đời thiên kiêu – Tiêu Tấn Hàn, cuối cùng nuốt hận ở Minh Hàn Tiên Cung, triệt để đền tội.

Rồi lúc này Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, lại dùng thân phận chủ nhân của Phệ Kim tiên thu hồi bảo vật với phong thái hết sức tự nhiên, đương nhiên càng làm cho bọn họ nghi ngờ.

Vẻ mặt Phong Thiên Đô hơi trầm xuống, mắt lóe lên dị sắc, nhìn đánh giá Hàn Lập.

Vẻ mặt Tề Thiên Tiêu và đám người Phục Lăng Tông cũng đầy cảnh giác, ánh mắt ít nhiều lộ ra thái độ thù địch.

Hai người Nam Lê tộc là lão giả cùng lão bà tóc bạc liếc mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ vẻ nghi hoặc.

Lúc trước, tại thời điểm tiến vào Minh Hàn Tiên phủ, bọn họ từng gặp thoáng qua đám người Chân Diễm tông, cho nên đại đa số đều có chút ấn tượng về bộ dáng và dung mạo của Hàn Lập

Tuy nhiên, lúc trước chẳng qua hắn chỉ là một tu sĩ có cảnh giới Chân tiên hậu kỳ, cũng không có gì nổi bật, không ngờ lúc hắn xuất hiện lần nữa, lại không đơn giản chút nào.

"Thiên Vũ, ngươi chạy đi đâu vậy? Hại lão phu phải tìm kiếm một hồi." Nhưng vào lúc này, lão giả áo đen do Hô Ngôn đạo nhân biến thành, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe thấy vậy, liền nhìn về phía đó mỉm cười, từ từ bước tới.

Những người khác thấy thế, vẻ mặt kinh ngạc lại lần nữa lộ ra.

"Sư thúc, lúc trước ta bị nhốt trong một cung điện, sau khi thoát ra ngoài thấy chỗ này có chút khác thường liền chạy thẳng tới." Đi đến phụ cận, Hàn Lập nói với Hô Ngôn đạo nhân.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy không nói gì nữa, nhưng lại âm thầm truyền âm dò hỏi: “Lệ đạo hữu, cuối cùng xảy ra chuyện gì vậy? Cảnh giới tu vi của ngươi….?”

Hàn Lập đành phải bất đắc dĩ truyền âm trả lời một câu: "Ta đã nói thực với ngươi, là ta bị nhốt trong một cung điện, nháy mắt sau thoát được ra ngoài, tu vi liền biến thành Kim tiên, ngươi không tin sao?"

"Tất nhiên ta không tin." Hô Ngôn đạo nhân khẽ giật mình, đáp.

Lúc này Vân Nghê bỗng nhiên truyền âm với Hô Ngôn đạo nhân: "Khả năng người này tu luyện Luân hồi mật thuật nào đó, trước kia đã ẩn tàng tu vi nhằm mưu cầu Vô Tướng Chân Luân Kinh của tông môn."

Nghe Hàn Lập nói vậy, đám người Phong Thiên Độ tự nhiên sẽ không tin tưởng rồi, do vậy không những không buông lỏng đề phòng hắn, ngược lại địch ý bao trùm tới cả đám Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê.

Ánh mắt ba người Âu Dương Khuê Sơn dao động một chút, bỗng nhiên từ từ cất bước về phía Hô Ngôn đạo nhân đứng cách đó không xa.

Hiển nhiên bọn họ biết rõ thân phận thật sự của đám người Hô Ngôn.

Mặc kệ là do bọn họ có tâm hướng về đồng môn cũ hay là kiêng kị thế lớn của Phục Lăng Tông nên mới lựa chọn như vậy. Nhưng bởi vì lựa chọn của bọn họ mà tình hình trong cốc đã cải biến.

Vừa rồi mọi cùng nhau liên thủ, nhưng giờ đã bắt đầu giương cung bạt kiếm.

Phong Thiên Đô thấy thế, khóe miệng hiện ra một vòng mỉa mai, ánh mắt lại nhìn về phía hai người Nam Lê Tộc.

Lão giả nhìn về phía lão bà với ánh mắt phức tạp, ánh mắt tỏ vẻ thăm dò ý kiến. Lão bà khẽ lắc đầu, không lựa chọn gia nhập.

Ngay thời điểm bầu không khí trong sơn cốc trở nên có chút vi diệu, bỗng nhiên giữa không trung truyền đến tiếng nổ “ầm ầm”.

Thần sắc mọi người nhao nhao biến đổi, đồng thời ngước mặt nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên bầu trời bắt đầu gió giục mây vần, vô số kim quang tuôn ra tập trung lại một chỗ, rất nhanh hình thành một đám mây kim sắc cực lớn.

Trong đám mây cuồn cuộn kim quang, hầu như che kín non nửa bầu trời, làm cho cả bầu trời đều tản mát ra kim quang rực rỡ, phát ra từng đợt chấn động khí tức cường đại, kéo theo thiên địa linh khí chung quanh mười dặm bị kích động không ngừng.

Một cỗ uy áp cường đại ngưng thực từ trên cao phủ xuống cuồn cuộn, theo đó là ánh sáng kim sắc chói lóa bao trùm cả sơn cốc, cả sơn cốc như được phủ bằng màn nước kim sắc.

"Đan kiếp hàng lâm, chẳng lẽ..." Ánh mắt Hàn Lập hơi đổi, một màn này cũng không xa lạ gì với hắn, hắn quay về phía Hô Ngôn đạo nhân thì thào hỏi.

"Đúng vậy, tòa sơn cốc này chính là Thái Ất Điện, mà trong điện thờ chính là chỗ luyện chế Thái Ất Đan. Lúc này chính là thời khắc mấu chốt đan thành, cho nên mới đưa tới Kim Vân Đan Kiếp." Thần sắc Hô Ngôn đạo nhân không thay đổi, gật đầu nhẹ, xác nhận phỏng đoán của hắn.

Phong Thiên Đô nhìn lên bầu trời, vừa liếc nhìn tòa thạch bích màu trắng trong sơn cốc, thấy Sơn Hà Đồ khắc trên đó chớp động quang mang, núi non rung động, sông ngòi chảy róc rách, dường như sắp sống lại.

Cùng lúc đó, màn sáng màu trắng bao trùm ở phía trên bắt đầu trở nên càng nồng đậm hơn.

"Hặc hặc, vậy mà ở chỗ này, Phong đạo hữu tới sớm thật đấy..." Đột nhiên trên sơn cốc truyền đến một tiếng cười sang sảng.

Một cây lam sắc thủy liên chậm rãi từ trên cao phủ xuống, vừa chạm đến mặt đất liền loé lên quang mang, biến mất không thấy đâu nữa.

Bên trong quang mang hiện ra hai thân ảnh, đúng là Lạc Thanh Hải cùng tên đệ tử trẻ tuổi, dung mạo thanh tú, Nam Kha Mộng. Về phần những nhân sĩ khác của Thương Lưu Cung, chẳng biết tại sao không thấy đi theo.

Sau khi hạ xuống đất, lập tức gã quét nhìn tất cả mọi người trong sơn cốc một lượt, ánh mắt mơ hồ dừng lại trên thân Hàn Lập một chút.

"Tới sớm cũng không bằng Lạc đạo hữu tới đúng lúc, Đan kiếp vừa mới xuất hiện, ngươi lại đến..." Gò má trên gương mặt giống như cương thi của Phong Thiên Đô hơi nhúc nhích một chút, danh sao người vậy, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói.

Lạc Thanh Hải cũng không thèm để ý đến lời nói của Phong Thiên Đô, chỉ đánh giá tình huống trong cốc một chút, sau đó nói: “Xem ra chỗ này đúng là Thái Ất Điện rồi, lúc trước tìm được một cái cung điện ở dưới nước, cơ quan trùng trùng điệp điệp, phí biết bao công sức, đả thương không ít người, cuối cùng lại không phải Thái Ất Điện… À đúng rồi, mọi lần Tiêu đạo hữu luôn đi trước một bước, như thế nào giờ lại không thấy bóng dáng?”

Trong lòng Phong Thiên Đô thầm mắng một tiếng “Lão cáo già”, nghĩ thầm có lẽ lão thất phu này đã tới sớm nhưng ẩn núp ở một bên, tọa sơn quan hổ đấu, chỉ chờ lão lưỡng bại câu thương với Tiêu Tấn Hàn sẽ chạy ra làm ngư ông đắc lợi.

Chỉ là không nghĩ tới, Tiêu Tấn Hàn lại chết nhanh như vậy, cũng không làm những khác tiêu hao thực lực nhiều.

Nếu không phải đột nhiên xuất hiện Đan kiếp, chỉ sợ gã cũng không hiện thân lúc này mà tiếp tục đợi Phục Lăng tông cùng những người khác chém giết tới thiên hôn địa ám, sau đó mới xuất hiện.

“Người quan trọng như Tiêu cung chủ luôn bận rộn, có lẽ đạt được đại cơ duyên nào đó, chướng mắt nơi này.” Phong Thiên Đô lạnh lùng nói.

Đối với rất nhiều thế lực ở Bàn Hàn Tiên Vực, trong tất cả các tu sĩ, duy nhất chỉ có Chúc Long Đạo mới được lão để vào mắt, tuy rằng thực lực Tiêu Tấn Hàn mạnh mẽ, nhưng trong lòng lão thì không so được với Bách Lý Viên.

Về phần Lạc Thanh Hải, trong lòng lãi luôn có chút xem thường.

"Nếu như vậy, ngược lại là chuyện may mắn, lại nói tiếp, trước đây không lâu ta cùng Tiêu cung chủ còn có duyên gặp mặt một lần đấy." Thần sắc Lạc Thanh Hải mịt mờ, vừa cười vừa nói.

"Nếu như Lạc đạo hữu đã ở đây, không ngại thử nhìn một chút, có thể phá vỡ cấm chế trong cốc này không, các hạ là trận pháp đại sư, chắc có không ít biện pháp." Ánh mắt Phong Thiên Đô hơi trầm xuống nói.

"Không cần phí sức cho chuyện này, nếu đã là cấm chế thủ hộ Thái Ất Điện, thì mình ta phá giải làm sao được? Chỉ sợ vẫn cần các vị đại Kim tiên trong cốc tương trợ mới phải." Lạc Thanh Hải khoát tay áo cười nói.

Gã vừa dứt lời, bỗng nhiên đám mây kim sắc giữa không trung bắt đầu co rút lại, ngay phía trên sơn cốc ngưng tụ ra một vòng xoáy hải vân cực lớn,

quang mang ở chính giữa tăng vọt, truyền ra từng tiếng sấm vang rền.

"Đan Kiếp sắp phủ xuống, sau một kích này, chỉ sợ là sẽ hình thành đan dược, chúng ta cũng không thể tiếp tục đứng ở đây chờ hết thời gian." Thần sắc Lạc Thanh Hải bỗng nhiên biến đổi, nét vui vẻ trên mặt biến mất, nghiêm mặt nói.

Ánh mắt Phong Thiên Đô ngưng lại, gật đầu một cái.

"Chư vị, việc phá giải cấm chế cần mọi người toàn lực tương trợ, nếu không thì không ai trong chúng ta có thể tiến vào Thái Ất điện, sẽ lãng phí mất thiên đại cơ duyên này." Nhìn về phía những người khác, Lạc Thanh Hải cao giọng nói ra.

"Đã như thế, chúng ta nguyện ý tương trợ." Thần sắc Hô Ngôn đạo nhân không thay đổi, nói ra.

"Cùng mọi người mở ra cấm chế, lão thân cũng không dị nghị. Nhưng nhân số các ngươi đông hơn, một khi tiến vào trong đó, đừng nói tới việc chúng ta tranh đoạt cơ duyên, ngay cả việc bảo vệ tính mạng cũng khó." Lão bà tóc bạc, một trong hai vị Kim tiên của Nam Lê tộc không nhanh không chậm nói ra.

"Nếu đã tới đây tìm kiếm cơ duyên thì việc mạo hiểm là không thể tránh khỏi. Nếu nghĩ rằng không cần mạo hiểm mà vẫn được chỗ tốt thì các người nên ở nhà mà chờ bánh từ trên trời rơi xuống cho nhanh" Tề Thiên Tiêu khẽ gắt một tiếng, không vui nói.

"Tề tông chủ, không thể nói như vậy được, nhân số Phục Lăng tông các người đông hơn, khó tránh khỏi làm những người khác sinh lòng sợ hãi. Nếu muốn mọi người đồng tâm hiệp lực phá cấm thì các người cũng phải nhượng bộ một chút." Lạc Thanh Hải vừa cười vừa nói.

Tề Thiên Tiêu nghe vậy, đang định mở miệng nói gì thêm, đã bị Phong Thiên Đô ngăn lại.

"Không sao, nếu như dị tộc bọn hắn chỉ có hai người, mà Lạc cung chủ

cũng chỉ có hai người, như vậy chúng ta quy định một chút, sau khi phá cấm, mỗi bên có hai người được phép tiến vào Thái Ất điện, như thế nào?" Phong Thiên Đô mở miệng nói ra.

------oOo------

Chương 488: Tiên sứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: PHẩy

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nghe Phong Thiên Đô nói vậy, những người còn lại đều kinh ngạc, mặt Lạc Thanh Hải cũng lộ ra chút dị sắc, gã không ngờ Phong Thiên Đô lại dễ nói chuyện như vậy.

"Ha ha, ta biết chư vị đang lo lắng cái gì, kỳ thật không cần phải như vậy. Bây giờ đang cấp bách, nếu không ta cũng không ngại ở trong cốc này chém giết sinh tử cùng chư vị, phân rõ cao thấp trước, rồi từ từ phá cấm sau.” Phong Thiên Đô cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Phong trưởng lão nói vậy sai rồi, đề nghị này rất tốt, Thương Lưu Cung hoàn toàn không dị nghị." Lạc Thanh Hải vừa cười vừa nói.

"Nam Lê tộc cũng đồng ý." Mặt không đổi, lão bà tóc bạc nói.

Âu Dương Khuê Sơn suy nghĩ một chút, lập tức nói ra: "Chúc Long Đạo chúng ta cũng không ý kiến."

Trong sơn cốc, cũng chỉ còn ba người Hô Ngôn đạo nhân là chưa tỏ thái độ rõ ràng.

Hàn Lập liếc nhìn Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê, trong lòng thở dài, tuy hắn cũng muốn tiến vào Thái Ất điện, nhưng lại không muốn cưỡng ép Hô Ngôn đạo nhân phải chọn hắn. Vì vậy hắn tính sẽ rút lui, sau này sẽ có những tính toán khác vậy.

"Vậy để Lệ đạo hữu cùng ta tiến vào trong Thái Ất điện đi”. Ngay lúc hắn định mở miệng nói thì Hô Ngôn đạo nhân bỗng nhiên nhìn Hàn Lập và Vân Nghê, đồng thời truyền âm nói.

Vân Nghê nghe vậy, không nói gì, chỉ im lặng gật đầu nhẹ.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày chau lên, có chút không hiểu nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân.

"Ngươi tiểu tử này, lão phu một mực nhìn không thấu, nhưng có một việc ta tin tưởng, ngươi tuyệt đối không phải người bội bạc. Vì vậy mang ngươi tiến vào trong đó, lão phu cũng không phải lo lắng nhiều. Chủ yếu nhất là, lão phu tin tưởng thực lực và thủ đoạn của tiểu tử nhà ngươi." Hô Ngôn đạo nhân cười hắc hắc một tiếng, tiếp tục nói.

"Chỉ sợ còn một nguyên do ngươi chưa nói ra? Bên trong Thái Ất điện càng thêm hung hiểm, mà ngươi lại không muốn Vân Nghê đạo hữu lâm vào hiểm cảnh chứ gì? " Hàn Lập cười trả lời.

"Lệ đạo hữu cứ nói đùa. Đúng rồi, còn chuyện này, trước đây ta đã đáp ứng đưa cho đạo hữu hai tầng sau của công pháp Chân Ngôn Hoá Luân Kinh” Hô Ngôn đạo nhân cười hặc hặc, tay cầm một vật kín đáo đưa cho Hàn Lập.

"Vậy cảm ơn đạo hữu" Hàn Lập cười nói, mặt không đổi sắc thu vật trong tay vào.

Vân Nghê nghe vậy, nhìn về phía Hô Ngôn đạo nhân, trong mắt có chút vui vẻ, lại mơ hồ có chút lo lắng.

"Chư vị, Chân Diễm tông bọn ta cũng không ý kiến." Hô Ngôn đạo nhân cũng nhìn lại mỉm cười, sau đó quay qua tuyên bố với những người khác như vậy.

"Tốt, nếu như mọi người không có ý kiến, việc này không nên chậm trễ, chúng ta bắt đầu phá giải cấm chế ở chỗ này đi?" Lạc Thanh Hải mở miệng nói ra.

Chúng nhân nghe vậy, nhao nhao tụ tập lại, đi tới hướng tấm thạch bích kia.

"Theo ta thấy, trên thạch bích này vẽ hình núi sông, tương tự như trên Minh Sơn Hà Đồ mà lúc trước chúng ta đã dùng để tiến vào Minh Hàn Tiên phủ, nhưng lại không giống hoàn toàn. Lão phu vừa mới suy diễn một phen, nếu ở đây có mười ba vị Kim Tiên, vậy chiếu theo Cửu Cung phá trận đồ, đồng thời thi triển Cửu Linh nhiếp chân thuật, có lẽ có thể phá giải được." Lạc Thanh Hải mở miệng nói ra.

Lời vừa nói ra, hiện trường trầm mặc một hồi, mọi người tại đây dường như đang nghĩ tới cái gì.

Hàn Lập liếc nhìn Hô Ngôn đạo nhân, lông mày khẽ nhướng lên.

Cửu Cung phá trận đồ là một loại trận đồ phá giải cấm chế được truyền lưu khá rộng trên tiên giới, cấp bậc cũng không thấp, biến hóa rất nhiều.

Mà Cửu Linh nhiếp chân thuật lại là bản giản lược thần thông của Đại ngũ hành nhiếp linh chân quang, hắn cũng không biết kết hợp hai phương pháp này với nhau thì có thể phát huy hiệu quả như thế nào.

"Đã như vậy, xin mời Lạc đạo hữu chủ trì trận pháp, chúng ta lập tức phá giải cấm chế này." Phong Thiên Đô suy nghĩ một chút, mở miệng nói ra.

Lạc Thanh Hải nghe vậy gật đầu nhẹ, cũng không khách khí, lập tức an bài phân tán những Kim Tiên ở đây ra, căn cứ phương vị trong Cửu Cung số thuật mà đứng, tiếp theo lại giảng kỹ trình tự thi pháp của Cửu Linh nhiếp chân thuật.

"Bắt đầu đi." Một lát sau, Lạc Thanh Hải ra lệnh một tiếng.

Bốn gã Kim tiên Phục Lăng tông, một người Thương Lưu Cung, hai gã tu sĩ Kim Tiên Nam Lê tộc, ba người Chúc Long Đạo, tăng thêm ba người Hàn Lập nữa, tổng cộng mười ba tu sĩ Kim Tiên, nhao nhao tay bấm Cửu Linh bí quyết, trong miệng ngâm tụng từng đợt chú ngữ cổ quái.

Khi tiếng ngâm tụng vang lên, trên người bọn hắn cũng toát ra một cỗ khí

lưu, quần áo trên thân tung bay phất phới, tiên linh lực trên cơ thể bắt đầu chấn động ngày càng mãnh liệt.

Hàn Lập đang đứng tại một vị trí trên trận đồ, thúc giục pháp quyết, trong lòng cũng toát lên một loại cảm giác kỳ lạ.

Rõ ràng không phải cùng một thân thể, vậy mà khi sử dụng đồng thời Cửu Linh nhiếp chân thuật và Cửu Cung phá trận đồ, lại làm sinh ra một loại liên hệ cổ quái mà trước đó chưa từng có, tiên linh lực của mọi người giống như hơn mười con sông lớn, tất cả đều bị dẫn dắt bởi một lực lượng kỳ lạ, cùng đổ về hòa nhập lại trong một cái hồ nước.

Cửa ra duy nhất của hồ nước chính là đoạn phía trước của pháp trận, nơi mà Lạc Thanh Hải đang đứng.

Chỉ thấy hào quang xanh thẫm bao phủ quanh thân gã, hai tay kết ấn tựa như đóa sen, đẩy về phía trước.

Bên trong trận đồ, lập tức hào quang quanh thân mọi người bùng lên mãnh liệt, Tiên linh lực trong cơ thể nhanh chóng tuôn ra, tập trung lại chỗ Lạc Thanh Hải đang đứng phía trước.

Tiên linh lực tràn đến ào ào, dưới thân Lạc Thanh Hải lập tức hiện ra một hư ảnh hoa sen, đài sen bay lên lơ lửng, nâng gã bay lên giữa không trung, trong mắt sáng lên ánh sáng màu lam, phía trên pháp bào quanh thân sáng lên mảnh màu xanh như tơ nhện, chạy qua chạy lại như vật sống.

Hai tay gã khép lại, ngón tay điểm một cái về phía thạch bích màu trắng.

Từ ngón tay gã bắn ra một cột sáng ngưng thực màu lam, đánh thẳng vào tấm thạch bích.

Lập tức màn sáng màu trắng phía trên thạch bích rung động kịch liệt tựa như nước sôi, chính giữa bệp bềnh từng gợn sóng trong suốt, lan ra bốn phía xung quanh.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại.

Xem ra lần phá cấm thứ hai này mới là phương pháp chính thức mở ra thạch bích màu trắng này, tốc độ cũng chậm hơn một chút.

...

Cùng lúc đó, trên một hồ nước mênh mông, sương khói âm u.

"Ầm ầm ầm..."

Trên mặt hồ vang lên tiếng nổ đùng đùng không ngớt, thỉnh thoảng bùng lên những cột sóng hung tợn cao hơn trăm trượng, hào quang của pháp bảo và pháp thuật đan xen dày đặc, vô cùng rực rỡ.

Chỉ thấy dưới mặt hồ có những xoáy nước cổ quái nối thẳng xuống đáy hồ, phía trên vòng xoáy có mấy đạo nhân ảnh, trong tay mỗi người đều nắm chặt pháp bảo, vừa di chuyển từng chút một trên mặt nước vừa chém giết những bóng thủy lam đang lao ra từ đáy hồ.

Cũng không biết những bóng thủy lam này đến cùng là vật gì, mới nhìn bề ngoài thì giống như là khôi lỗi, thân thể do nước ngưng tụ thành, một khi bị cường kích sẽ tán loạn ra, nhưng rất nhanh sau đó lại ngưng tụ lại thành nhân ảnh tiếp tục công kích những người kia.

Đang bị đám nhân ảnh thủy lam quỷ quái này công kích, không ai khác chính là Tuyết Oanh và đám người Bắc Hàn Tiên Cung trước đây đáp ứng Lạc Thanh Hải tới “hiệp trợ” Thương Lưu Cung.

Lúc trước, khi bọn họ theo đám người Thương Lưu Cung đi tới chỗ này thì chỗ này chỉ là một mảnh hoang vu, hoàng sa chấp chới đầy trời.

Đám người Thương Lưu Cung đã bố trí pháp trận phá cấm ở tầng quang tráo màu vàng kia, chỉ thiếu một Kim tiên như nàng đến cùng phát động pháp trận.

Nàng có thể trở thành phó Cung chủ Bắc Hàn Tiên cung, nên cũng không phải là hạng người đơn giản, trên đường tới đây đã thăm dò được từ Lạc

Thanh Hải sơ lược về tình hình chỗ này. Lúc trước cũng dò xét vài lần pháp trận này, lại thêm được Lạc Thanh Hải giải thích về hoàn cảnh chỗ này, sau vài lần cân nhắc, xác định không có vấn đề mới đáp ứng ra tay hỗ trợ thúc giục pháp trận.

Kết quả, ngay khi nàng hỗ trợ phá trận, tại thời điểm nhìn thấy cấm chế của tòa cổ mộ sắp khai mở thì dị biến nổi lên!

Ngay trung tâm khu vực hoang dã, hoàng sa mịt mù rộng cả vạn dặm này, bỗng nhiên biển cát bốc lên, mặt đất điên cuồng phập phồng, tòa di tích mộ cổ giống như cự thú đột nhiên chìm xuống mặt đất, chỉ trong nháy mắt, phạm vi vài vạn dặm bỗng biến thành một hồ nước màu lam u ám này.

Cùng lúc đó, từ bên trong di tích đã chìm xuống mặt hồ lúc trước, bỗng nhiên sáng lên một mảng trận đồ màu vàng, dưới dòng nước tối tăm lại sinh ra một vòng xoáy cổ quái, từ trong truyền ra trận trận hấp lực quỷ dị, hút nàng lại không cách nào thoát ra được.

Rồi sau đó, xuất hiện những nhân ảnh cổ quái màu lam kia, từ dưới nước liên tục tuôn ra không ngừng.

Đến lúc nàng vất vả lắm mới ổn định lại thân hình thì lại phát hiện trong lúc hỗn loạn đám người Thương Lưu Cung đã bỏ chạy rồi, mà đám Chân tiên của Tiên Cung vì cứu nàng nên cũng bị nhốt trên mặt nước.

Tuyết Oanh biết mình đã bị đám Thương Lưu Cung tính kế, trong lòng phẫn uất không thôi, nhưng cũng không cách nào thoát thân được.

Ngay lúc Tuyết Oanh có nguy cơ bị sa lầy trong khổ chiến, bỗng nhiên trên không trung có một bích ngọc phi xa bay nhanh đến, huyền phù phía trên mặt hồ.

Đứng ở trên phi xa là một nam tử trung niên có dáng thon dài, dung mạo thanh nhã, ánh mắt rơi trên mặt hồ, lông mày hơi nhăn lại, đưa tay phất lên.

Chỉ thấy trong tay gã có một vật có màu hơi vàng, hiện ra đầu bạch ngọc Tỳ hưu, sáng bóng ôn nhuận, sau đó xẹt một đường vòng cung giữa không

trung, “Ùng ục” một tiếng đã rơi vào trong hồ nước.

Sau một lát, trên mặt hồ bỗng nhiên nổi lên một hồi sóng gió động trời, một đạo bạch quang sáng chói từ chỗ sâu trong đáy hồ bay vọt thẳng lên, xuyên qua dòng nước xoáy rồi bay ra khỏi mặt nước.

Đó là một đầu khôi lỗi trắng như tuyết có hình dáng Tỳ hưu, lớn tới mấy trăm trượng, trong miệng ngậm một khối ma bàn màu đen, to cỡ mấy trượng, rẽ sóng ra bay thẳng vào không trung.

Sau khi bay vào không trung, “Rắc rắc” vài tiếng giòn vang, ngay lập tức khối ma bàn màu đen đã bị cắn vỡ nát.

Cùng lúc đó, thanh thế trên mặt hồ dần dần ngừng lại, từ từ khôi phục vẻ tĩnh lặng.

Nhờ thế nhóm Tuyết Oanh mới có thể thoát khốn ra, nhao nhau bay vút lên không trung.

Ổn định lại khí tức một chút, nàng không nhìn xem đầu Tỳ hưu khổng lồ kia là vật gì mà bay thẳng về hướng bích ngọc phi xa.

Tới gần hơn một trượng, thân hình Tuyết Oanh mới dừng lại, cung kính thi lễ với nam tử trung niên, mở miệng nói:

"Vãn bối Tuyết Oanh, ra mắt Công Thâu tiên sứ."

Nam tử trung niên dung mạo nho nhã kia không ai khác, chính là giám sát sứ Thiên Đình Công Thâu Cửu.

"Công Thâu gia và Tuyết gia chính là thế giao, trong cùng thế hệ thì ta và phụ thân ngươi có quan hệ gần gũi nhất, ngươi gọi ta như vậy không phải quá khách sáo sao?" Công Thâu Cửu cười ôn hoà nói.

"Là vãn bối khách khí... Công Thâu Thế bá." Trên mặt Tuyết Oanh cũng hiện ra một vòng vui vẻ, sửa lời nói.

"Lúc trước nhận được tin tức của ngươi, nói ta cần tới Bắc Hàn Tiên Vực một chuyến, ta lại bị những việc khác quấn thân, không kịp tới đây sớm hơn, không ngờ tới đây đã hỗn loạn như vậy rồi." Công Thâu Cửu khẽ thở dài, chậm rãi nói ra.

"Tiêu cung..."

Lời nói Tuyết Oanh vừa ra khỏi miệng bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu liếc nhìn mấy tu sĩ Tiên Cung khác cách không xa sau lưng.

"Ngươi có gì cứ nói đừng ngại, bọn hắn sẽ không nghe được." Công Thâu Cửu tùy ý vung tay lên, mỉm cười nói ra.

------oOo------

Chương 489: Thế giới sau cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Tuyết Oanh nghe Công Thâu Cửu nói như vậy, trong lòng hơi động một chút, cảm thấy chung quanh có một màn sáng vô hình như có như không bao bọc hai người bọn họ vào trong đó.

"Những năm gần đây tu vi Tiêu Cung chủ tăng trưởng không ít, một lòng muốn chỉnh hợp các thế lực Bắc Hàn Tiên Vực, đã làm nhiều sự tình ngoài sáng trong tối, vì vậy gần ngàn năm qua Tiên Vực cũng không yên ổn. Từ sau lần vây quét Bách Lý Viêm trước kia, Phục Lăng tông và Thương Lưu cung biểu hiện ra ngoài nhìn như rất là biết điều, trên thực tế lại đang ẩn nhẫn súc tích lực lượng mà thôi. Nếu Tiêu cung chủ vẫn tiếp tục khư khư cố chấp như thế, chỉ sợ Bắc Hàn Tiên Vực sớm muộn cũng sẽ sinh biến, vãn bối cũng là bất đắc dĩ mới đi quá giới hạn tiến hành..." Thần sắc Tuyết Oanh ngưng trọng chậm rãi nói ra.

"Không cần nghĩ nhiều như vậy, dù ngươi không liên hệ với ta, Thiên Đình cũng đã chú ý tới tình huống không ổn bên này rồi. Trên thực tế, những năm gần đây Luân Hồi Điện hoạt động càng ngày càng nhiều, làm rung chuyển Tiên Vực cũng không chỉ có mỗi Bắc Hàn này. Lúc trước ta vì xử lý sự tình một Tiên Vực khác, nên đến Bắc Hàn Tiên Vực này chậm. Kết quả vừa đến lại gặp Minh Hàn tiên phủ xuất thế, ta liền trực tiếp đến bên này rồi." Công Thâu Cửu khoát tay áo, nói ra.

"Lần này vãn bối thật là may mắn gặp được Công Thâu Thế bá, nếu không còn không biết phải bao lâu mới có thể thoát khốn, thật là làm cho người chê cười." Tuyết Oanh nói xong, lại ôm quyền thi lễ một cái.

"Đây là Huyền Vũ Thủy cơ trận, chỉ có từ ngoại giới tiến vào dưới nước, phá hư trụ cột mới có thể phá giải. Các ngươi bị vây khốn trong trận, sẽ càng bị hút chặt, dù là Kim Tiên Hậu Kỳ cũng khó tự cứu lấy mình." Công

Thâu Cửu vừa cười vừa nói.

"Chúng ta bị như vậy cũng là do lão hồ ly Lạc Thanh Hải mà ra." Trong mắt Tuyết Oanh hiện lên một tia ảm đạm, thở dài nói.

"Tiêu Tấn Hàn hiện ở phương nào?" Công Thâu Cửu chuyển chủ đề hỏi.

"Trước khi vãn bối tới đây, mới ly khai với ngài ấy không lâu, giờ ta mang người đi tìm ngài." Tuyết Oanh hơi ngẩn ra, vội vàng nói.

"Đi thôi." Công Thâu Cửu gật đầu nhẹ, tiện tay vẫy một cái vào hư không.

Đầu Tỳ Hưu cực lớn trắng như tuyết kia đã nuốt khối ma bàn màu đen vào trong bụng, nó há miệng ợ một cái, bỗng nhiên hào quang thu vào, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa hóa thành một kiện bạch ngọc, bay trở về trong tay Công Thâu Cửu.

Chỉ là trong bụng nó nhiều ra một điểm nhỏ màu đen, hình thái vẫn bảo trì bộ dáng há miệng ợ hơi.

Sau đó, hai người mang theo đám Chân Tiên kia, đồng loạt bay ra khỏi hồ nước, bay vút về phía xa.

...

Bọn họ đều không biết được, phía dưới hồ nước là một phế tích cổ mộ, còn có một hành lang hắc thạch kéo dài, phía trên khảm nạm từng khối huỳnh thạch màu trắng hình dạng không giống nhau, chiếu sáng cả thông đạo sáng như tuyết.

Bên trong thông đạo có một thân ảnh thướt tha đang bước từng bước một, chậm rãi tiến vào chỗ sâu trong hành lang.

Dưới ánh huỳnh quang chiếu rọi, da thịt của nàng trắng hơn tuyết, khuôn mặt như vẽ, khoảng chừng hai mươi tuổi, đúng là Lục Vũ Tình.

Lúc này mặc dù hai mắt nàng sáng như sao, nhưng trên mặt lại không có

cảm xúc, chỉ bước từng bước một đi vào chỗ sâu dưới mặt đất.

...

Trong sơn cốc.

Trên thạch bích màu trắng được khắc hình núi sông bỗng lóe lên kim sắc quang mang, hình ảnh tầng tầng núi cheo leo và sông lớn uốn lượn chín khúc dài đằng đẵng càng thêm sắc sảo rõ ràng, bỗng bay ra một miếng phù văn màu vàng, di chuyển liên tục trên màn sáng màu trắng.

Hào quang chợt tản ra, sau đó hòa tan tiến vào bên trong màn sáng.

Nguyên bản màn sáng đang chấn động kịch liệt, lập tức như bị nhúng vào trong đại lượng chất lỏng màu vàng, trở nên thập phần sền sệt, đồng thời một lần nữa ổn định lại.

Lạc Thanh Hải thấy thế, lông mày cau lại, hai tay biến đổi pháp quyết, trong miệng quát lên một tiếng.

"Lên!"

Theo tiếng vang này, hư ảnh đài sen dưới thân gã lập tức loé lên hào quang mãnh liệt, trở nên càng thêm ngưng thực.

Cùng lúc đó, bốn phía đài sen vang lên từng trận tiếng gió rất nhỏ, một vòng xoáy màu lam ngưng tụ ra, từ trong truyền ra từng cỗ lực hút vô cùng cường đại.

Hàn Lập thấy thế, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, hắn cảm thấy Tiên Linh Lực trong cơ thể giống như là mở cổng xả lũ, điên cuồng trút vào bên trong vòng xoáy đài sen kia.

Ánh mắt của hắn quét qua chung quanh, nhìn về phía những người khác trong trận, đều thấy diện mục bọn họ khác thường, hiển nhiên cũng giống như mình, bị hấp thụ đại lượng Tiên Linh Lực.

"Chư vị chớ hoảng sợ, cấm chế thạch bích này còn mạnh hơn vài phần so với dự đoán lúc trước, cần hao phí thêm chút khí lực." Lúc này, Lạc Thanh Hải bỗng dưng mở miệng, thanh âm truyền ra từ giữa không trung.

"Lạc đạo hữu chuyên tâm phá cấm là được. Nếu muốn dùng thủ đoạn này để hao tổn Tiên Linh Lực những người khác, không khỏi quá mức ngây thơ, ta nghĩ ngươi cũng không dám làm việc này." Giọng nói Phong Thiên Đô khàn khàn vang lên.

"Phong đạo hữu nghĩ như vậy, ta cũng yên tâm." Lạc Thanh Hải cười trả lời.

Trong khi nói chuyện, đài sen dưới thân gã đã triệt để hóa thành thực chất, thoạt nhìn như là thủy tinh màu lam, sáng long lanh, chiết xạ đạo đạo quang mang.

"Mở.."

Lạc Thanh Hải thấy thế, khóe miệng hiện ra một tia vui vẻ, trong miệng chợt quát lên.

Đài sen Lam Tinh tràn đầy Tiên Linh Lực của mọi người, lập tức từ dưới chân gã bắn ra, ở giữa không trung loé lên hào quang, cánh hoa phiêu linh hạ xuống, lượn vòng, sau đó nhảy vào màn sáng màu vàng, rơi vào các nơi trong thạch bích màu trắng.

Ngay sau đó, trên thạch bích liền có một màn kỳ cảnh hiện ra.

Chỉ thấy ngay chỗ cánh sen rơi trên thạch bích, ánh sáng màu lam phun ra, chính giữa lại có nhiều đóa sen tối màu nở rộ ra, sinh sôi đầy cả tòa thạch bích.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng có chút tán thưởng, càng thêm hiểu rõ.

Lạc Thanh Hải và bọn hắn cùng một chỗ bố trí Cửu Cung phá trận, ý đồ gom lại sử dụng Cửu Linh nhiếp thực thuật, công dụng bất quá là mượn tạm Tiên Linh Lực mọi người mà thôi, thủ đoạn chính thức phá giải cấm chế nơi

này hẳn là liên hoa màu lam óng ánh này mới đúng.

Ngay lúc hắn có chút lo lắng nảy sinh biến cố bất ngờ thì song chưởng Lạc Thanh Hải đẩy ngang ra, động tác nhẹ nhàng, thoạt nhìn phảng phất như là đẩy cánh cửa nhà mình ra sân nhỏ mà thôi.

Nhưng mà, theo song chưởng của gã đẩy ra, sau đó lại tách ra hai bên, màn sáng màu vàng trên thạch bích màu trắng đã trải rộng hoa sen lập tức vỡ vụn ầm ầm, ở giữa thạch bích cũng mở ra một đạo kim tuyến, như cánh cửa mở ra hai bên.

Thạch bích từ từ mở ra, không có chút thanh âm nào vang lên, trong cốc cũng là một mảnh yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn vào mảnh bạch quang đẹp mắt phía sau cửa kia, thần sắc đều khẩn trương dị thường.

Thế nhưng lúc hai miếng thạch bích mở ra hoàn toàn, phía sau cửa vẫn như cũ chỉ có một mảnh bạch quang sáng ngời làm người không thể thấy rõ, chính giữa cũng không có vật gì, cũng không có chấn động nào truyền ra.

Hàn Lập lật tay lấy ra một quả đan dược khôi phục Tiên Linh Lực ăn vào, một tay cầm Tiên Nguyên thạch hấp thu Linh lực, một bên dùng thần thông Linh Mục dò xét phía trong bạch quang.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện không có bao nhiêu tác dụng, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh trắng xoá, nửa điểm thần thức cũng không cách nào rót vào trong đó.

"Chư vị, cấm chế đã mở ra, hãy theo như ước định lúc trước, người đã chọn mới được tiến vào, nếu không Lạc mỗ đành phải sử dụng thủ đoạn đóng cửa cấm chế, đến lúc đó phát sinh chuyện gì, cũng chỉ có có trời mới biết a." Mặt Lạc Thanh Hải vui vẻ, ngữ khí ôn hòa lại mang theo vẻ nghiêm túc nói ra.

Phong Thiên Đô nghe vậy, nhìn về phía Tề Thiên Tiêu gật đầu nhẹ, hai người đi trước một bước, bay vào giữa bạch quang, thân ảnh lập tức biến mất không thấy gì nữa. Những người Phục Lăng tông khác quả nhiên lưu lại tại chỗ, không có người nào đi theo.

Ngay sau đó, hai tu sĩ Nam Lê tộc cũng cùng nhau bay vào giữa bạch quang.

Hô Ngôn đạo nhân nói nhỏ vài câu với Vân Nghê, nhìn Hàn Lập gật đầu nhẹ, hai người cũng bay vút lên, tiến nhập giữa bạch quang.

Trong nháy mắt tiến vào trong đó, Hàn Lập cảm thấy hai mắt đau nhức một hồi, vô thức nhắm hai mắt lại.

Sau một khắc, khi hắn mở mắt ra, liền phát hiện mình đã ở vào một thế giới kì dị khác.

Chỉ thấy bốn phía trắng xoá một mảnh, đều là sương mù màu trắng mịt mù xa xăm, thoạt nhìn cũng không nồng đậm lắm, lân cận vài chỗ còn có thể phân biệt sương mù và hư không, nhưng ngoài mấy trăm trượng, cả hai liền hoàn toàn hòa làm một thể.

Dò xét một lát, Hàn Lập liền phát hiện nơi này chẳng những tầm nhìn bị ngăn trở, thần thức cũng đồng dạng không cách nào thấy được quá xa.

Hắn phát hiện, mấy người tiến vào nơi này lúc trước cũng đều đứng trong sương mù mênh mông trắng xoá, đều kéo ra một chút khoảng cách với nhau, thần sắc ngưng trọng nhìn khắp nơi đánh giá.

Hiển nhiên, tiến vào nơi này, tâm thần tất cả mọi người đều khẩn trương, không có người nào dám tùy tiện nhảy vào trong đám sương mù dày đặc này.

Chốc lát sau, thân hình Âu Dương Khuê Sơn và một gã Kim Tiên Chúc Long Đạo khác lóe lên, xuất hiện trong hư không sương trắng. Hai người liếc nhìn Hô Ngôn đạo nhân bên này, nhưng chỉ kéo gần lại chút ít khoảng cách, cũng không tụ tập cùng một chỗ.

Rất nhanh, Lạc Thanh Hải cũng mang theo đệ tử Nam Kha Mộng tiến nhập nơi này.

"Ồ, tại sao chư vị đạo hữu còn lưu lại chỗ này, chẳng lẽ đang đợi Lạc mỗ sao? Vậy tại hạ cũng không khách khí." Trên mặt gã hiện lên vẻ vui vẻ ấm áp, mở miệng hỏi, ánh mắt nhìn bốn phía đánh giá.

Tất cả mọi người tại đây cũng không có lên tiếng, đều tự mình vận dụng thần thông tìm kiếm phương hướng.

Hàn Lập nhìn sương mù bốn phía, trên mặt hiện ra vẻ do dự, thần thông Linh mục của hắn không có chút tác dụng ở chỗ này, nếu vận dụng Chân Thực Chi Nhãn có lẽ còn có chút thu hoạch.

Nhưng nếu làm vậy, sẽ sớm bại lộ công pháp tu luyện của mình, lúc đó khả năng ứng đối cục diện tiếp theo, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Ngay tại thời điểm hắn do dự, khóe mắt chợt nhìn thoáng qua, tên nam tử dung mạo thanh tú có chút âm nhu đứng cùng Lạc Thanh Hải, dưới đáy mắt tựa hồ có sương mù màu trắng bốc lên, đang nhìn một phiến hư không ở phía xa, suy nghĩ xuất thần.

Mà Lạc Thanh Hải đứng bên cạnh gã, nhìn như chẳng thèm tìm kiếm các nơi khác, lực chú ý vẫn để trên thân người đệ tử này.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, cũng bất động thanh sắc nhìn về bên kia, nhưng chỉ thấy đó là một mảnh sương trắng mênh mông, không phát hiện được cái gì.

Chẳng lẽ người này có Linh mục đặc thù?

Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, liền đem lực chú ý phân ra một bộ phận, lưu tại trên người của gã.

"Đứng chờ như vậy cũng không phải là biện pháp, chư vị không ngại tự mình chọn lựa một phương hướng, tự mình dò xét một chút chứ?" Sau một lát, Lạc Thanh Hải đột nhiên cao giọng nói ra.

"Hừ, sương trắng này có thể ngăn cách thần thức, ai biết bên trong cất giấu cái gì cổ quái? Tùy ý bay vào trong đó, không phải là tìm đường chết sao?"

Lão bà tóc bạc Nam Lê tộc chống kim trượng, âm thanh lạnh lùng nói.

"Nếu như chư vị không dám mạo hiểm, vậy Lạc mỗ đi trước một bước a." Lạc Thanh Hải vừa cười vừa nói.

Dứt lời, y liền kéo cánh tay đồ nhi, mang theo gã đệ tử bay lên không trung theo phương hướng kia.

------oOo------

Chương 490: Ta tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

“Hô Ngôn đạo hữu, chúng ta đi theo thôi.” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi truyền âm nói với Hô Ngôn đạo nhân.

“Sao vậy, ngươi phát hiện ra điều gì rồi ư?” Hô Ngôn khẽ giật mình, có chút do dự hỏi lại.

Vì trong tình huống như thế này nếu chủ động theo sau người khác rất dễ bị hiểu lầm là có ý đồ xấu hoặc cố tình khiêu khích. Mà hiện tại hắn cũng không có ý định trêu chọc tới lão hồ ly Lạc Thanh Hải này.

Nhớ lại nhiều năm trước, Bách Lý Viêm đã từng nói với hắn, Lạc Thanh Hải luôn ra dáng người tốt giúp đỡ người khắp phương nhưng thực sự trong lòng lại rất nhỏ mọn tính toán. So ra thà rằng đắc tội với Phục Lăng Tông Chủ Tề Thiên Tiêu còn hơn trêu chọc vào hắn.

“Ta hoài nghi tên đệ tử của Lạc Thanh hải sở hữu năng lực đồng tử đặc thù, có thể phát hiện được phương vị Thái Ất Điện, nhưng cũng chưa dám chắc. Tuy nhiên nhìn vào hành động của Lạc Thanh Hải quả thật rất đáng nghi ngờ.” Hàn Lập lên tiếng giải thích.

“Theo như tính nết của lão hồ ly kia thì phải để những người khác mạo hiểm đi trước dò đường mới đúng, đằng này lại chủ động xâm nhập vào trong mê vụ, quả thật rất kỳ lạ... Thôi theo ý của ngươi đi, chúng ta nhanh đuổi theo bọn hắn.” Hô Ngôn suy đi tính lại rồi hạ quyết tâm nói.

Thân hình hai người Hàn Lập khẽ động, lao vào màn sương mù trắng, nhanh chóng đuổi theo.

Âu Dương Khuê Sơn liếc nhìn tên nam tử tóc vàng cùng là trưởng lão Chúc Long Đạo, hai người trao đổi ánh mắt rồi bay về phương hướng khác chếch về phía bên trái.

Đội ngũ Nam Lê Tộc cũng không ở lại nữa mà tìm đường riêng của mình.

Chẳng mấy chốc cả nhóm chục người chỉ còn Phong Thiên Đô cùng Tề Thiên Tiêu là còn ở nguyên tại chỗ.

Hai người lặng lẽ nhìn các phương thế lực lần lượt rời đi, mặt bĩnh tĩnh không biểu hiện ra điều gì.

"Đến lúc rồi, đi thôi." Lát sau, Phong Thiên Đô đột nhiên mở miệng nói.

Nói xong y vung tay tạo ra một màn sáng màu đen bao phủ cả Tề Thiên Tiêu đứng cạnh rồi lao nhanh về hướng Hàn Lập và Hô Ngôn lựa chọn.

Ở sâu trong mê vụ, Lạc Thanh Hải cùng đệ tử Nam Kha Mộng bảo trì tốc độ bay về phía trước, từ đầu đến cuối không chậm trễ chút nào.

Bỗng nhiên Nam Kha Mộng dừng lại, nhìn về màn sương mờ mịt phía sau lưng rồi nói:" Đại Cung chủ, phía sau có người đuổi theo..."

"Ha ha, điều này là đương nhiên. Ngươi nói xem, là ai vậy?" Lạc Thanh Hải cười cười hỏi.

"Là tất cả mọi người" Hai hàng lông mày Nam Kha Mộng nhíu chặt, căng thẳng nói.

Nghe được đáp án, luôn mặt Lạc Thanh Hải cứng đờ rồi nặn ra một nụ cười mỉa mai, trào phúng.

"Đuổi đến gần nhất là đội ngũ một già một trẻ của Chân Diễm Tông, Chúc Long Đạo và Nam Lê Tộc đều lựa chọn đi đường vòng, nhưng trên thực tế vẫn là đi theo chúng ta, Phục Lăng Tông thì ở khá xa, dường như theo chân hai người Chân Diễm Tông." Nam Kha Mộng quay đầu nhìn đi nhìn lại

mấy lượt rồi đưa ra phán đoán tình hình.

“Chân Diễm Tông cái rắm chó, lão già râu đen kia chính là Hô Ngôn đạo nhân của Chúc Long Đạo, còn tên hán tử da đen đi cùng với hắn thì có chút cổ quái, ta không nhớ Bắc Hàn Tiên Vực lại có nhân vật như vậy...Tiểu tử này như viên đá góc nào bỗng nhiên lăn tới, hiện tại ta cũng không rõ hắn từ đâu chui ra nữa.” Lạc Thanh Hải cười mắng một câu rồi nhíu mày nói ra.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”Nam Kha Mộng khẩn trương hỏi.

“Thái Ất Đan sắp thành, không còn thời gian dây dưa cùng với bọn chúng. Đi thôi.” Khuôn mặt Lạc Thanh Hải trở nên nghiêm túc, kiên quyết nói.

Lời vừa dứt, hai tay y bấm niệm pháp quyết, quang mang từ trên thân mình đại phóng dập dờn như nước bao phủ cả Nam Kha Mộng. Chỉ nghe một tiếng “Bụp” nhỏ vang lên, thân hình hai người như bọn biển, tiêu tán trong sương mù.

Một lát sau, Hàn Lập và Hô Ngôn đạo nhân cũng đuổi theo đến nơi nhưng chợt dừng lại.

“Có chuyện gì vậy?” Hô Ngôn đạo nhân trầm giọng nói.

“Trách không được bọn hắn không sợ chúng ta đi theo, thì ra đã sớm có chuẩn bị từ trước.” Sắc mặt Hàn Lập không đổi, chậm rãi nói ra.

“Cái lão hồ ly này, được lắm, làm chúng ta lại thành con ruồi không đầu chạy loạn rồi...” Hô Ngôn đạo nhân thở dài.

“Không sao, ta còn có một phương pháp, nhưng cần đạo hữu xuất ra Linh Vực, che dấu giúp ta một chút.” Hàn Lập hơi do dự rồi mở miệng nói ra.

“Được. Ngươi cứ việc thi pháp.” Hô Ngôn đạo nhân nghiêm mặt nói gấp.

Nói xong, trên thân lão phóng ra quang mang xích hồng, một tầng Hỏa Diễm Linh Vực nhanh chóng bành trướng bao phủ phạm vi mấy trăm trượng xung quanh.

“Không thể mở rộng thêm nữa, nếu không lão phu cũng không chắc chắn có thể che dấu hoàn toàn linh lực phát ra từ việc ngươi thi pháp.” Hô Ngôn đạo nhân giải thích.

“Thế này là đủ rồi, nếu lớn hơn nữa lại càng khiến người khác chú ý.”’ Hàn Lập gật đầu nói.

Dứt lời hai tay hắn bấm niệm pháp quyết liên hồi, sau người kim quang tỏa sáng, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra.

Nhìn thấy quang mang sáng chói từ bảo luân, lại thấy từng đoàn từng đoàn đạo văn dày đặc khảm nạm trên đó, tự thân cảm nhận Thời Gian Pháp Tắc chấn động mãnh liệt. Dù là người có kiến thức rộng rãi nhưng trong lòng Hô Ngôn đạo nhân giờ này như có sóng to gió lớn, trùng kích mãnh liệt.

“Điều này, điều này...” Miệng lão há ra, nửa ngày còn chưa khép lại được.

Hàn Lập không để ý đến dáng vẻ thất thố của Hô Ngôn mà chỉ chăm chú thúc giục Chân Thực Chi Nhãn, hướng về bốn phía xem xét.

Chẳng mấy chốc hắn đã phát hiện được sâu trong biển sương trắng phía trước có gợn sóng không gian dao động không ngừng.

“Đã tìm được”

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, pháp quyết trên tay ngừng lại, Chân Ngôn Bảo Luân cũng thu lại hào quang biến vào trong cơ thể hắn.

“Mặc dù đã sớm biết ngươi tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, nhưng không thể nghĩ rằng ngươi đã tu thành Thời Gian Pháp Tắc đến trình độ như vậy.” Hô Ngôn đạo nhân còn chưa hết ngỡ ngàng, chép miệng tán thán.

“Quả thực có chút cơ duyên nên khiến ta tu luyện công pháp này thuận lợi hơn bình thường một chút.” Hàn Lập cười cười từ chối cho ý kiến.

“Lệ tiểu tử, ngươi nói thật cho ta biết, thời gian trước là do ngươi cố tình

giấu kín tu vi thực sự hay là kiêm tu Luân Hồi Pháp Tắc. Nếu không tại sao trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã tiến giai lên Kim Tiên Trung Kỳ rồi?" Hô Ngôn đạo nhân vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ trả lời:

"Lúc trước ta không nói dối ngươi, trước đây không lâu ta có tiến nhập một bí cảnh kỳ dị, ở bên trong đó tu luyện vài vạn năm mới tiến cấp Kim Tiên Trung Kỳ. Vậy mà sau khi đi ra ta mới phát hiện thời gian bên trong trôi qua không đồng nhất với bên ngoài. Ở bên ngoài, dường như còn chưa qua một cái chớp mắt."

Hô Ngôn đạo nhân nghe xong, trầm ngâm nửa ngày không nói, cuối cùng mới cố gắng cười, thở dài: "Thật sự người với người mà khác nhau quá. Ngươi, tiểu tử này, phúc duyên cũng quá lớn rồi?"

Hàn Lập liếc mắt, cũng không nói thêm điều gì.

Như hắn sao được gọi là phúc duyên thâm hậu cơ chứ... Lần nào trước khi thu được kỳ ngộ cũng bị người khác đuổi giết chạy loạn khắp chốn. Có lần nào không là cửu tử nhất sinh?

Hô Ngôn đạo nhân bỗng nhiên đi một bước về phía hắn, bàn tay đưa ra hai viên ngọc giản trắng như tuyết, phía trên khảm nạm những đường vân màu vàng.

Hàn Lập thấy cử động này, lông mày khẽ nhếch, trong mắt không giấu được vẻ kinh ngạc.

"Hô Ngôn đạo hữu, ngươi làm gì vậy?" Hắn khó hiểu hỏi.

"Đây là tầng năm và tầng sáu Chân Ngôn Hóa Luân Kinh. Bây giờ lão phu đưa cho ngươi, chỉ là có chuyện muốn nhờ." Hô Ngôn đạo nhân thần sắc trịnh trọng, mở miệng nói.

"Đạo hữu muốn yêu cầu gì, có thể nói qua không?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

“Sau khi đi vào Thái Ất Điện, dốc toàn lực giúp ta lấy một viên Thái Ất Đan, chỉ cần một viên là được.” Hô Ngôn đạo nhân chậm rãi nói ra.

“Với điều kiện không nguy hiểm tới bản thân thì ta có thể toàn lực giúp đỡ đạo hữu.” Hàn Lập không trực tiếp đáp ứng mà trả lời.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy cười một tiếng, nói “Đã biết trước ngươi sẽ trả lời như vậy...Công pháp, cầm lấy đi.”

Hàn Lập nhận lấy hai viên ngọc giản, nhìn thoáng qua một chút rồi thu vào trong vòng tay trữ vật.

“Vì sao không đợi tới lúc thoát khỏi tiên phủ rồi hẵng đem cho ta? Hoặc trước tiên chỉ đưa cho ta một tầng công pháp? Chỉ cần như vậy thôi thì ta cũng đã sẽ đáp ứng giúp đỡ đạo hữu rồi.” Chần chờ một lát, Hàn Lập hỏi.

“Lão phu nói là nhìn thấy tu vi ngươi tăng vọt, đầu cơ kiếm lợi, muốn giao hảo với ngươi, ngươi tin không?” Hô Ngôn đạo nhân nhíu mày, đáp lời.

“Ta tin.” Hàn Lập nghiêm trang nhẹ gật đầu, nói ra.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy ngẩn ra, không nhịn được cười, mắng: “Ngươi, tiểu tử này...”

Hàn Lập trên mặt cũng hiện nét cười, rồi tiến lên trước bay về phía bên phải.

Hô Ngôn đạo nhân lắc đầu cười trừ, nhanh chóng theo sau.

Nhưng mà mới bay được chốc lát, lão liền thấy thân hình Hàn Lập vốn đang bay nhanh phía trước đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất trong hư không.

Không giấu được vẻ kinh ngạc, Hô Ngôn vội vàng gia tăng tốc độ lao vào màn sương mù.

Sau chớp mắt, Hàn Lập cùng hắn, kẻ trước người sau đột ngột xuất hiện tại một phương giới vực khác.

“Đây là...”

Nhìn cảnh tượng kỳ dị vừa xuất hiện trước mắt, Hàn Lập không khỏi tán thán nói thầm.

Trôi nổi trong hư không cách bọn họ mấy trăm trượng là một khối lục địa rộng cỡ trăm dặm, phía trên cây xanh râm mát cao thấp đan xen, đủ loại đình đài lầu các kiểu dáng đẹp đẽ tinh xảo thấp thoáng chen ở giữa.

Mấy dòng sông xanh biếc như ngọc chảy xuôi, đến biên giới lục địa ào ào trút xuống tạo thành những thác nước liên miên hùng vĩ, nhìn khung cảnh tráng lệ, tú mỹ cực điểm.

Sát ngoài rìa lục địa còn có một mảnh đất rộng rãi khoáng đạt, được phủ lên bằng những thảm cỏ xanh, được phân chia thành mấy trăm khu vực nhỏ, bên trong thả rông chăm sóc mấy trăm chủng loại dị thú hình thái cổ quái khác nhau. Đây gọi là Linh Thú Lan.

Một bên khác từ chỗ bằng phẳng rìa lục địa kéo dài đến những dãy núi liên miên giữa lục địa là một tòa Linh Dược Viên có diện tích cực kỳ rộng lớn, trồng hằng hà sa số các loại linh dược tiên thảo, dược khí như khói bốc lên không trung.

“Yên Chi Mã cùng Thanh Trúc Sư tại Bắc Hàn Tiên Vực vốn đã đoạn tuyết huyết mạch, không ngờ nơi này vẫn còn, lại còn tinh thuần như thế...” Hô Ngôn đạo nhân chỉ vào trong Linh Thú Lan, nhắm vào mấy con ngựa cao to thân hình đỏ au lực lưỡng và mấy đầu sư tử màu xanh tựa phỉ thúy, tán thưởng nói.

“Ở Linh Dược Viên bên kia chắc chắn có không ít tiên thảo tuổi thọ trên mấy chục vạn năm, nếu không dược khí không thể bốc lên cao như vậy.” Hàn Lập nhịn không được nói thêm.

Ngay lúc này, trong Linh Thú Lan và Linh Dược Viên có rất nhiều những nô bộc mang trường bào màu đen đang làm việc.

Trong tay bọn họ cầm các loại công cụ, người thì cần mẫn trên đồng ruộng, người thì cho linh thú ăn, người thì tưới tiêu dược điền. Thậm chí còn có người cắt sừng tỉa lông các loài kỳ trân dị thú, người chăm chú hái lá quả tiên thảo, mỗi người một việc, nhanh chóng chính xác, đâu vào đấy.

Mà tại khu vực trung tâm, có một con đường lên núi lát đá trắng, trên đó có một vài nô bộc mặc áo đen đem những vật liệu thu thập được từ linh thú và tiên thảo đi thẳng lên đỉnh núi.

------oOo------

Chương 491: Diễn biến trong Động Thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhín dịch Phàm Nhân tông

"Những người tôi tớ này... Tựa hồ cũng là Khôi Lỗi." Hàn Lập xem chốc lát, lông mày không khỏi nhảy lên, kinh ngạc nói.

"Hoàn toàn chính xác, tất cả đều là Khôi Lỗi." Hô Ngôn đạo nhân phân biệt tỉ mĩ một lúc, gật đầu nói.

Trong khi hai người nói chuyện, hư không trên đỉnh đầu ngưng tụ kim quang, một mảnh kim vân nồng đậm chậm rãi sinh ra, đan kiếp đã sớm hiển lộ tung tích ra ngoài, vậy mà kéo dài hồi lâu, giờ phút này mới xuất hiện tại Bí Cảnh này.

Ánh mắt Hàn Lập nương theo đám kim vân nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy chỗ cao nhất trên đỉnh núi treo trên bầu trời đứng lặng một toà kim điện mái vòm vàng son lộng lẫy.

Mà trên quảng trường bên ngoài kim điện mái vòm đang có hai đạo nhân ảnh, trên thân nở rộ hào quang xanh thẳm, chung quanh bao phủ hoa ảnh thuỷ lam, đánh ra các đạo hào quang lên cửa kim điện.

"Lạc Thanh Hải đang phá giải cấm chế đại điện, chúng ta tranh thủ thời gian đi qua đó." Hàn Lập trầm giọng nói ra.

"Tốt." Hô Ngôn đạo nhân đáp.

Lão còn chưa dứt lời, hư không cách trăm trượng bên cạnh dãy núi vặn vẹo

một hồi, loé lên hai đạo nhân ảnh, đúng là hai người Phong Thiên Đô và Tề Thiên Tiêu.

Phong Thiên Đô với khuôn mặt khô héo không khác gì cương thi, đầu tiên lão lườm Hàn Lập một cái, tiếp theo lại nhìn kim điện mái vòm, trong miệng quát khẽ một tiếng, cùng Tề Thiên Tiêu lao thẳng tới quảng trường.

"Xảy ra chuyện gì... Bọn hắn làm thế nào tìm được nơi này? Chẳng lẽ trong bọn hắn cũng có người có Hư Linh đồng tử?" Lạc Thanh Hải quay lại nhìn hai người Phong Thiên Đô đang chạy như bay đến, tràn đầy nghi ngờ nói.

"Đại Cung Chủ, phá cấm sắp xong rồi, bây giờ chúng ta nên làm gì..." Tay Nam Kha Mộng bắt pháp quyết, hỏi.

"Mặc kệ, trước tiên tiến vào kim điện rồi hãy tính." Lạc Thanh Hải quát khẽ một tiếng, hai tay vỗ trùng điệp lên cửa kim điện.

Chỉ thấy một mảnh phù văn màu bạc bất ngờ sinh ra từ phiến lá thuỷ lam, từ trong lòng bàn tay gã xạ nhanh ra, thoáng cái dán lên trên cửa điện.

Lập tức trên cửa điện đại thịnh ánh sáng màu lam, phiến lá lập tức tan rã ra như băng tuyết, hoà vào cửa điện màu vàng biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại từng sợi đường vân màu bạc dây dưa lẫn nhau hình thành một đạo phù văn phức tạp, lan tràn trên cửa điện.

Dọc theo đường vân phù văn lan tràn trên cửa điện màu vàng, xuất hiện từng vết rách màu bạc, tiếp theo một tiếng “rầm rầm” thanh thúy vang lên ở bên trong, vỡ vụn ra khắp nơi.

Hai người Lạc Thanh Hải đang định xông vào trong điện, sau lưng liền truyền đến thanh âm của Phong Thiên Đô:

"Lạc đạo hữu, mọi người đồng tâm hiệp lực phá vỡ cấm chế đến nơi này, không phải là ngươi muốn độc hưởng thành quả một mình chứ?"

"Ha ha, Phong đạo hữu nói lời ấy sai rồi, ta chỉ là trùng hợp đến nơi này trước một bước, thời gian cấp bách, đang vì chư vị đạo hữu mở ra cửa điện

trước, để chư vị bớt tốn công một chút mà thôi." Lạc Thanh Hải dừng bước lại, cười ha ha nói.

Đúng lúc này, Hàn Lập và Hô Ngôn đạo nhân cũng từ trên cao bay vút hạ xuống, rơi vào bên ngoài cửa điện.

Lạc Thanh Hải và Phong Thiên Đô đồng thời đánh giá Hàn Lập và Hô Ngôn đạo nhân, một người thì mỉm cười, một người lại không biểu lộ cảm xúc, thần sắc đều không giống nhau.

Không đợi người nào mở miệng thì giữa không trung cao có tiếng xé gió vang lên, lại có bốn đạo quang mang loé lên, một trước một sau từ hai bên rơi xuống, là hai gã Kim Tiên Nam Lê tộc cùng hai người Âu Dương Khuê Sơn.

"Hừ..." Sau khi rơi xuống đất, lão ẩu tóc bạc lấy kim trượng chống xuống đất, hừ lạnh một tiếng.

Âu Dương Khuê Sơn bí mật gật đầu nhẹ với Hô Ngôn đạo nhân không để người khác phát giác, bọn họ có thể đi đến nơi này, trên thực tế là dựa vào Hô Ngôn đạo nhân dùng bí thuật liên hệ, thông báo vị trí cửa vào.

Trong lúc nhất thời, ngay tại lối vào, mỗi người đi một ngả ra các nơi lại lần nữa tề tụ lại với nhau.

Đúng lúc này, mảnh kim vân giữa không trung cao cuồn cuộn kịch liệt, trong khoảnh khắc che kín toàn bộ bầu trời trên đỉnh đầu mọi người... chiếu ra kim quang, làm khuôn mặt đám đông nổi lên kim quang xán lạn.

Mà bên trong kim vân tản mát ra chấn động cuồn cuộn vô cùng cường đại, làm tất cả Kim Tiên ở đây đều cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Kim vân cuốn động, khiến cho cả phiến thiên không tràn đầy kim quang, xem như triệt để hòa làm một thể, làm cho người ta có loại cảm giác thập phần áp lực trầm trọng, giống như toàn bộ bầu trời đều cuồn cuộn áp đến.

Ngay sau đó, thanh âm ầm ầm không ngừng vang lên từ trong đám mây

truyền ra, gió giục mây vần, bỗng nhiên từ giữa hiện ra một vòng xoáy màu vàng thật lớn, gào thét xoay tròn, thế gió mạnh bạo.

Một tia sáng trắng chói mắt từ trung tâm vòng xoáy chậm rãi sinh ra, ngưng thực giống như một giọt nước màu bạc cực lớn, phía trên lượn lờ tia điện, không ngừng phát ra âm thanh "Xì xì xì".

Theo giọt nước màu bạc được tạo ra, một cỗ chấn động linh lực cực kỳ đáng sợ hàng lâm hạ xuống, bao phủ cả kim điện mái vòm vào bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua kim điện, chỉ thấy phía trên cột trụ hành lang dưới mái hiên khắc đầy phù văn, giờ phút này giống như sao đêm dày đặc, lóe ra quang mang hơi mờ.

Mà trên mặt đất trong đại điện cũng khắc rậm rạp chằng chịt từng đường vân hình tròn, giống như tầng tầng thị vệ bảo vệ trung tâm đan lô khổng lồ toàn thân ngọc bích như phỉ thúy kia.

Lò đan này cao hơn bảy thước, hầu như bằng với một nam tử trưởng thành, hai tai ba chân, kiểu dáng giống như lò luyện đan bình thường.

Bất quá, chất liệu lò đan nhìn như phỉ thuý kia, kì thực lại không phải là ngọc thạch, trong đó rõ ràng có liệt diễm bốc lên, nhưng bên ngoài lô lại không cảm giác được nửa điểm nhiệt lực, đủ thấy lô này phong toả lực lượng hoả diễm cực kỳ nghiêm mật.

Ngoài ra, mặt ngoài bốn phía lò đan có rậm rạp chằng chịt Linh văn, có chín đầu Ly Long toàn thân trắng muốt chiếm cứ, đầu phía trên đuôi phía dưới, miệng rồng phẫn nộ, trông rất sống động, đang hướng lên đỉnh nắp lò. Trên đó có một pho tượng Tam Túc Kim Ô đang ngẩng đầu giương cánh muốn bay lên.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, ánh sáng màu lam chớp động, liền thấy trong pho tượng Kim Ô hình như có ánh sáng màu trắng sáng rực lên, trên ba chân cầm chặt nắp lò có từng sợi ánh sáng màu trắng nhè nhẹ chảy vào trong lò đan.

"Leng keng"

Một tiếng vang nhỏ từ hư không truyền đến, vòng xoáy màu vàng trên bầu trời đột nhiên sáng ngời, giọt nước màu bạc từ trên không trung rơi xuống, "xoạch" một cái, đập vào đỉnh bảo trên đỉnh kim điện.

Giọt nước màu bạc vỡ ra, nước bắn tung tóe!

Một mảnh tia sáng trắng chói mắt bỗng nhiên sáng rõ, tia điện màu bạc điên cuồng bộc phát ra đầy trời, nổ vang đinh tai nhức óc, che khuất cả tòa kim điện vào trong.

Đám người Hàn Lập thấy thế, thần sắc biến đổi, nhao nhao bay về phía sau tránh né.

Toà kim điện như gặp phải núi cao đấu đá, trầm xuống ầm vang, dường như muốn lọt vào trong mặt đất.

Nhưng theo sát phía sau, phù văn trải rộng trên toàn bộ thân điện liền nhao nhao phát sáng lên, kim quang như thủy triều cuốn ngược lại đầy trời, vọt mạnh lên không trung, đan vào cùng với mảnh tia điện màu bạc kia.

Cả tòa kim điện mái vòm giống như một vòng kim nhật sáng rực lên, trong nháy mắt ánh sáng đại phóng vạn trượng.

Cùng lúc đó, trên nóc đại điện xán lạn kim quang như thủy triều, từ trung tâm khuếch tán ra mái hiên, không ngừng chống đỡ lực lượng kinh khủng từ bên ngoài truyền đến.

Cho dù thế, vẫn có một cột sáng màu bạc từ giữa nóc điện phóng xuống, đánh lên lò đan.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục.

Từng vòng phù văn khắc trên mặt đất trong điện phát sáng lên, từng tầng màn sáng màu vàng cũng từ mặt đất bay lên, hoà nhập từng sợi kim quang vào phía trên lò đan.

Chỉ thấy trong đôi mắt chín đầu Ly Long trên thân lô sáng lên kim sắc quang mang, trong miệng phun ra từng sợi quang diễm màu trắng, từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, va chạm với cột sáng màu bạc, giằng co với nhau.

Hàn Lập đứng ngoài điện nhìn xem một màn này, trong lòng tán thưởng không thôi.

Trong lòng cảm thán, lão đạo Minh Hàn Tiên Quân này lại có đầy đủ một bộ trọn vẹn, làm ra Thái Ất điện như thế, lại có một đám Khôi Lỗi lo liệu, lại có thể tự hành hái thuốc, nuôi dưỡng tài liệu, tiếp theo còn có thể luyện chế ra đan dược, lại duy trì liên tục đến ngày nay.

Điều bất khả tư nghị nhất chính là, kim điện mái vòm này vẫn có thể chống cự đan kiếp, điều này thật sự làm cho người không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ đúng như lão đạo kia từng khoe khoang, lão ta đúng là một thiên tài không ai sánh kịp?

Trước khi Bí Cảnh mở ra, Hàn Lập liền phong ấn triệt để tàn hồn lão đạo tự xưng là "Minh Hàn Tiên Quân" kia, ngăn cách lão liên hệ với ngoại giới. Hiện tại hắn ngược lại có chút do dự muốn mở ra cấm chế, câu thông với lão đạo một chút.

"Đan kiếp sắp kết thúc, chuẩn bị sẵn sàng..." Trong lúc Hàn Lập đang do dự, Hô Ngôn đạo nhân bỗng nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Quả nhiên, điện mang màu bạc trên đỉnh đại điện giằng co hơn mười hơi thở, rốt cuộc uy lực giảm đi, dần dần tiêu tán ra.

Trên cung điện vàng ngọc có khói khí bốc lên nhàn nhạt, trong không khí cũng tràn ngập mùi thiêu đốt, nhưng cả tòa điện lại dường như được nước rửa qua một lần, lại càng sáng hơn so với trước khi đan kiếp đánh xuống.

"Đi."

Cũng không biết là ai lên tiếng, tất cả thân ảnh mọi người bên ngoài điện

đồng thời lóe lên, xuất hiện bên trong đại điện.

Cột sáng màu bạc trong điện cũng đã tiêu tán, nhưng khe hở màu vàng trên mặt đất vẫn không biến mất, tầng tầng bao vây che lò đan lại.

Hàn Lập quét mắt nhìn khắp đại điện, chỉ thấy mỗi hai bên đại điện đứng thẳng một tượng đá xám trắng cao bằng thường nhân, trong tay giơ cao các loại binh khí, tuy vẫn không nhúc nhích, nhưng có từng trận chấn động Linh lực từ trong truyền ra, hiển nhiên đều là Khôi Lỗi.

Mà phía sau lò đan lại có một bình đài cao hơn mặt đất ba thước, phía trên có một ghế ngồi màu vàng rộng lớn, phía trên chạm trổ long phượng, nhìn qua rất là phong cách.

Mà trên ghế lớn màu vàng có một nam tử trung niên mang đạo bào màu xanh sẫm đang ngồi.

Hai tay gã khoác lên hai bên chỗ ngồi, hai mắt khép hờ, hai chân bắt chéo, thân thể hơi nghiêng về phía sau tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng nhìn có chút không hợp với khuôn mặt mày kiếm mắt sáng tuấn lãng.

Thời điểm đám người đang nhìn người nọ, đều lộ vẻ sợ hãi cả kinh, khí tức trên thân mỗi người đột ngột tăng vọt trong một cái chớp mắt, nhưng rất nhanh lại thu trở về.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, trên thân nam tử trung niên kia không hề có khí tức người sống, tựa hồ chỉ là một cỗ thi thể.

Nhưng nếu nói người nọ hoàn toàn là một cỗ thi thể, lại có chút không thỏa đáng, ngực người nọ vẫn còn hơi hơi phập phồng, tựa hồ đang hô hấp, rõ ràng là một cỗ hoạt thi.

Trong khi bọn hắn kinh nghi bất định, một mảnh ráng mây cỡ nhỏ năm màu từ đỉnh lò đan bốc lên, trong miệng một đầu Ly Long đối diện nắp lò bỗng nhiên bắn ra tia sáng trắng, từ trong bay ra một viên đan dược màu bạc to cỡ viên long nhãn.

Viên thuốc này vừa xuất hiện, một mùi thuốc vô cùng nồng đậm tràn đầy cả toà đại điện.

" Thái Ất đan... "

Trong lòng mọi người lửa nóng một hồi, nhao nhao đưa mắt nhìn viên đan dược đó.

"Chư vị đừng vội, vòng tròn màu vàng kia chính là pháp trận bảo vệ lò đan, nhất định không được tùy ý xông loạn, lại xúc động cơ quan hủy đi lò đan này." Lạc Thanh Hải bỗng nhiên kêu lớn.

"Đan dược đã thành, lò đan hủy cũng không sao." Lão bà tóc bạc Nam Lê tộc khẽ quát một tiếng, đang muốn tiến lên.

Bỗng dưới chân lão bà có một màn nước màu lam bay lên, ngăn cách bà lão ra.

"Muốn động thủ sao? Hắc hắc, thật đúng thời điểm..." Lão giả thất tuần có làn da ngăm đen nhếch miệng cười nói.

Hàn Lập và Hô Ngôn đạo nhân liếc nhìn nhau, Tiên Linh Lực trong cơ thể vận chuyển, chuẩn bị hành động.

Bầu không khí trong điện lập tức giương cung bạt kiếm lên.

------oOo------

Chương 492: Giấu diếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: n0bita

Biên: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chư vị không nên lo lắng, ta ngăn mọi người lại không phải là muốn tranh giành đan dược, mà là không muốn chỉ vì một viên lại hủy đi tám viên Thái Ất đan còn lại một cách vô ích." Lạc Thanh Hải vội khoát tay, thâm ý nói ra.

"Ồ, đạo hữu nói vậy là có chín viên Thái Ất đan sao?" Lông mày Phong Thiên Đô nhíu lại, bình tĩnh nói.

Những người khác nghe thấy, cũng vội vàng liếc nhìn y.

"Không sai. Nếu như ta không lầm, lò luyện đan này tên là Cửu Long Hàm Châu lô, chính là một kiện dị bảo hiếm thấy. Khi thành đan sẽ có một điểm đặc biệt là mỗi con Ly Long (rồng không sừng) sẽ phun ra một viên đan dược, chỉ là thời gian hơi chênh lệch. Các vị không ngại chờ thêm một lúc chứ." Lạc Thanh Hải tiếp tục nói.

"Lão thân cũng nhớ tới câu chuyện từng được nghe qua, đúng là trăm vạn năm trước có một cao nhân tập hợp được rất nhiều thiên tài địa bảo ở Tiên giới, kết hợp với Chân Linh chi hồn, luyện chế một đan lô đoạt cả tạo hoá của thiên địa, ẩn chứa một loại pháp tắc nào đó có thể làm cho tài liệu luyện đan dung hoà thuận lợi hơn nhiều. Không ngờ rằng bảo vật này lại ở trong tiên phủ." Bà lão tóc bạc Nam Lê tộc kể lại.

Nghe hai người nói vậy, thần sắc không ít người thay đổi, sắc mặt ngưng trọng, ánh mắt tham lam nhìn về phía đan lô.

"Tuy nói như thế nhưng chúng ta ở đây có năm phe, tổng số có mười người, mà chỉ có chín viên Thái Ất đan, biết chia thế nào đây..." Phong Thiên Đô như đang trầm tư suy nghĩ, chậm rãi nói.

Lão vừa dứt lời, mọi người vốn đang thư giãn thoái mái, lại tiếp tục đăm chiêu.

"Ha ha, chuyện này dễ giải quyết, Lạc mỗ lúc trước có nói rồi, chủ yếu tại hạ mang theo đệ tử vào Minh Hàn tiên phủ là để nó mở mang thêm kiến thức. Nay gặp cơ duyên cũng không dám yêu cầu gì quá đáng, Thương Lưu cung chỉ lấy một viên, mọi người mỗi nhà lấy hai viên, không phải ai cũng vui vẻ sao?" Thần sắc Lạc Thanh Hải không đổi, vừa cười vừa nói.

Mọi người nghe vậy đều giật mình, vừa kinh ngạc nhưng cũng đầy nghi ngờ.

Đúng lúc này, chung quanh đan lô kim quang rực rỡ bỗng nhiên biến mất.

Tiếng bước chân vang lên, đến từ một con khôi lỗi hình người toàn thân vàng óng. Nó đi vòng qua phía sau đan lô phỉ thúy, cầm lấy viên đan dược màu trắng bạc trong miệng con Ly Long, rồi xoay người chậm rãi đi tới cái ghế tựa lớn màu vàng trên đài cao.

Tuy cảm thấy khó hiểu nhưng nhìn thấy đan dược bị lấy đi, không ai đứng im được nữa, dồn dập đuổi theo con khôi lỗi hoàng kim.

Đúng lúc này, xảy ra biến cố!

Vô số hắc khí lăng không hiện ra, như thủy triều trào ra bốn phương tám hướng, trong tích tắc bao phủ tất cả mọi người.

Mọi người chỉ cảm thấy thân thể nặng trịch, dường như có một lực hút rất mạnh kéo họ xuống vũng bùn, giơ chân nhấc tay đều rất khó khăn, tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển bị chậm chạp, sắc mặt ai cũng kinh hoàng.

Trong cơ thể Hàn Lập, tiên linh lực vận chuyển cũng bị kiềm hãm nhưng

lực lượng pháp tắc thời gian lại không bị ảnh hưởng.

Thanh quang trên người hắn sáng rực lên, đồng thời lặng lẽ vận chuyển lực lượng thời gian pháp tắc, phá vỡ hắc khí chung quanh. Hắn bỗng quay đầu nhìn lại, thần sắc khẽ biến đổi.

Chỉ thấy Phong Thiên Đô bấm niệm pháp quyết, trong cơ thể gã tuôn ra hắc khí cuồn cuộn, hình thành một Linh Vực màu đen, giam cầm mọi người lại.

Linh Vực màu đen vô cùng nồng đậm, gần như đã ngưng tụ thành thực chất, nhưng phạm vi không lớn, chỉ chiếm chưa đến một nửa đại điện, cũng không chạm tới vòng tròn pháp trận màu vàng gần đan lô.

Hai mắt Hàn lập khẽ nheo lại, lúc trước ở ngoài Thái Ất điện khi Phong Thiên Đô đại chiến cùng Tiêu Tấn Hàn, uy lực Linh Vực lão ta thi triển kém xa bây giờ, có thể thấy được Phong Thiên Đô cố tình che dấu thực lực.

Lúc này những người khác hiển nhiên đều thấy thực lực chân chính của Phong Thiên Đô, ai cũng biến sắc.

"Phong Thiên Đô, ngươi muốn làm gì?" Định một mình nuốt trọn Thái Ất đan à, đừng có si tâm vọng tưởng!" Vẻ mặt ôn hòa của Lạc Thanh Hải biến mất, phẫn nộ quát lớn, trên người y đại phóng lam quang, hình thành một vòng xoáy lam sắc, quay tít rồi lan dần ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành một cái Linh Vực màu lam.

Trong Linh Vực có vô số hư ảnh sóng lớn quay cuồng, dường như biển khơi dậy sóng, chỉ kém một chút so với Linh Vực màu đen của Phong Thiên Đô.

Vô số hư ảnh sóng lớn xanh thẳm đánh vào, Linh Vực màu đen cũng bị tách ra một ít.

Hô Ngôn đạo nhân cùng bà lão tóc bạc Nam Lê tộc đồng loạt hét lớn, trên người bốc lên hồng quang ngùn ngụt, mỗi người đều thả ra Linh Vực hỏa diễm của riêng mình.

Ba cái Linh Vực cùng hợp lực oanh kích, lập tức làm triệt tiêu hơn phân nửa lực lượng giam cầm của Linh Vực màu đen. Mấy gã Kim Tiên khác đang bị giam cầm cũng giảm bớt áp lực, liền lấy ngay ra vài kiện tiên khí đánh về phía Phong Thiên Đô.

Hàn Lập cũng phất tay tế ra một thanh Thanh Trúc Phong Vân kiếm, nhưng chưa tung hết uy lực mà hóa thành một cự kiếm màu xanh, lẫn vào trong những tiên khí khác, chém tới Phong Thiên Đô.

Mặc dù Thanh Trúc Phong Vân kiếm chưa thi triển toàn bộ uy năng, nhưng sức mạnh không thua gì những tiên khí khác.

Phong Thiên Đô cười lạnh, vung tay điểm nhẹ.

"Leng keng" tiếng xiềng xích va chạm vang lên, mười sáu sợi xiềng xích màu đen to lớn bắn ra từ trong cơ thể gã.

Mỗi sợi xiềng xích đều to như chén ăn cơm, hiện ra từng đạo phù văn sáng long lanh, giống con giun nhỏ bé. Chúng ngoe nguẩy tựa như những con nòng nọc, tản mát ra lực lượng pháp tắc vô cùng to lớn.

Lúc trước Phong Thiên đô thi triển thần thông xiềng xích, những sợi xiềng xích chỉ mờ ảo nửa hư nửa thực, còn hiện tại mười sáu sợi xiềng xích hoàn toàn khác hẳn, chúng chính là thực thể.

Mười sáu sợi xiềng xích đại phóng hắc quang quét ngang ra chung quanh.

"Rầm" "rầm" "rầm" nổ mạnh liên tiếp!

Thế công của tất cả tiên khí đều bị mười sáu sợi xiềng xích đánh bật ra.

Mười sáu sợi xiềng xích xuất hiện, cả Linh Vực màu đen rung động dữ dội, quay cuồng không dứt, càng ngày càng thêm nồng đậm, rồi hoàn toàn ngưng tụ thành thực chất, uy lực tăng mạnh.

Linh Vực của ba người Lạc Thanh Hải nhanh chóng ảm đạm rồi bị áp chế.

Lực lượng giam cầm của Linh Vực màu đen tăng vọt, sức mạnh như đào sơn đào hải chèn ép tất cả mọi người.

Thân thể mọi người trầm xuống, giống như bị một ngọn núi vạn trượng khổng lồ đè xuống, muốn nhúc nhích cũng vô vàn khó khăn.

"Linh Vực của ngươi cũng đạt tới Hóa Linh cảnh!" Lạc Thanh Hải biến sắc, kinh hoàng hô.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trên người đại phóng lam quang, bỗng nhiên quay người bay về một hướng.

Những người khác thấy vậy, cũng vội vã tỏa ra chung quanh.

Qua trận chiến với Tiêu Tấn Hàn, bọn họ cảm nhận sâu sắc được sự lợi hại của Linh Vực Hóa Linh cảnh, mà cái Linh Vực này của Phong Thiên Đô còn lợi hại hơn không ít Linh Vực hàn băng của Tiêu Tấn Hàn.

Cũng vẫn còn may mắn do Phong Thiên Đô kiêng dè đụng vào cấm chế nơi đây nên phạm vi Lĩnh Vực chỉ có non nửa đại điện, lúc này tuy bị Linh Vực đè ép, nhưng muốn thoát ra ngoài vẫn rất nhanh.

Hàn Lập phất tay thu hồi Thanh Trúc Phong Vân kiếm, trên người rực rỡ kim quang nhanh chóng bay ra xa.

Hắn âm thầm vận chuyển lực lượng thời gian pháp tắc, dung nhập vào bên trong Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Từng đoàn kiếm khí lôi điện phóng tới bổ xuống Linh Vực màu đen.

Cùng lúc, kim quang trên người hắn lóe sáng, hiện ra Kim Đồng. Nó quay tít một vòng hóa thành một con giáp trùng kim sắc to bằng cái thớt.

Hai chân trước Kim Đồng vung lên, mang theo tiếng xé gió sắc nhọn "rẹt rẹt", bắn ra từng đoàn tinh quang kiếm hình, chém vào Linh Vực màu đen.

Hai người hợp lực chém rách một đường trên Linh Vực màu đen, theo đó

bay nhanh đi.

"Chạy đi đâu?"

Phong Thiên Đô nhìn sang chỗ Hàn Lập, khẽ hừ lạnh, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết điểm tới.

Trên người Hàn Lập lóe lên hắc quang, hai sợi xiềng xích màu đen không biết từ đâu xuất hiện, chính là hai sợi Cách Nguyên Pháp Liên bị hắn cất giấu và phong ấn.

"Nguy rồi!"

Hàn Lập biến sắc, muốn trốn nhưng đã chậm một bước.

Sợi xiềng xích đón gió phình to ra, lượn một vòng rất nhanh quấn quanh người hắn và Kim Đồng.

Thân thể Hàn Lập bị siết chặt không thể nhúc nhích.

Hắn thầm than một tiếng chủ quan, đồng thời không khỏi cười khổ một tiếng, do phương pháp nắm giữ sợi tơ pháp tắc của bản thân có hạn, nếu không hắn dùng sợi tơ Thời gian pháp tắc để phong ấn thì tất nhiên đối phương chẳng thể cách không điều khiển chúng được.

Kim Đồng cũng giống như vậy, toàn thân bị xiềng xích màu đen trói buộc, kim quang trên người liền biến mất, cái miệng chí chóe chói tai.

Hai sợi Cách Nguyên Pháp Liên này xuất hiện, cả Linh Vực màu đen lại rung động, càng thêm nồng đậm.

Mười sáu sợi xiềng xích màu đen bên cạnh Phong Thiên Đô phóng tới, thoáng mơ hồ rồi biến mất vô tung.

Sau một khắc, khắp nơi bên trong Linh Vực màu đen hiện ra từng sợi xiềng xích, chúng đan xen quấn chặt vào nhau.

Trong nháy mắt, biến thành một cái lồng giam bằng xiềng xích, giam cầm tất cả mọi người lại.

Trên thân mọi người đều bị vài sợi xiềng xích quấn chặt vài vòng, giống như con ruồi ở trên mạng nhện, không thể động đậy.

"Không thể tin được, ngươi không cần trợ giúp của ngoại lực, Linh Vực cũng đạt tới Hóa Linh cảnh. Tuy nhiên nếu không có ngoại lực hỗ trợ, chỉ dựa vào sức của mình ngươi, cũng chẳng thể chống đỡ được cái Linh Vực này bao lâu nữa, lực lượng pháp tắc sẽ rất nhanh cạn kiệt. Chư vị không cần sợ hãi!" Lạc Thanh Hải đang bị dây xích trói lại, vẫn bình tĩnh nói.

Vừa nói chuyện, toàn thân y đại phóng lam quang, vô số hư ảnh sóng lớn xanh thẳm ở trong lam quang nổi lên, quấn lấy hắc quang chung quanh, ra sức giằng co.

Cách Nguyên Pháp Liên có thể giam cầm Tiên linh lực nhưng không thể giam cầm được lực lượng pháp tắc của bọn họ.

Những Kim Tiên khác nghe thấy vậy, cũng vững tin hơn, thi triển hết thần thông pháp tắc mong thoát khỏi giam cầm của xiềng xích màu đen.

Lồng giam xiềng xích lắc lư liên tục, rung động ầm ầm.

Sắc mặt Phong Thiên Đô trắng xám, khẽ hừ lạnh, phun ra một ngụm máu trước người, ngưng tụ thành một quả cầu máu cỡ quả trứng gà.

Sau đó hai tay lão bấm niệm pháp quyết, thao túng nhỏ xuống từng sợi xiềng xích của lồng giam vài giọt máu.

Lồng giam xiềng xích vốn đang rung động liên tục, khi được giọt máu dung nhập vào, mặt ngoài lượn lờ hắc quang, từ từ vững chắc lại.

Phong Thiên Đô thấy vậy, mới thở nhẹ ra một hơi.

Lạc Thanh Hải nói không sai, Tiêu Tấn Hàn nhờ năm cái cột đá mới đưa Linh Vực lên tới Hóa Linh cảnh.

Mặc dù làm như vậy chỉ là thủ thuật nên so với Linh Vực Hóa Linh cảnh bình thường thì yếu hơn một bậc, nhưng ngược lại tiêu hao của bản thân cũng ít hơn nhiều.

Mà giờ này lão ta bằng sức lực bản thân, thi triển ra Linh Vực Hóa Linh cảnh, đối phó cùng lúc với rất nhiều Kim Tiên, dĩ nhiên Tiên linh lực và lực lượng pháp tắc tiêu hao rất lớn.

"Chư vị với tư cách là thế lực lớn có vai vế của Bắc Hàn tiên vực, đã có lòng chứng kiến Phục Lăng tông ta không ngừng phát triển, đợi sau khi Phong Thiên Đô ta đây tiến giai Thái Ất, sẽ bày tiệc rượu đáp tạ vong hồn chư vị!" Phong Thiên Đô hít sâu một hơi, một mặt tiếp tục duy trì Linh Vực, một mặt chậm rãi nói.

"Phong Thiên Đô, ngươi là loại lòng lang dạ thú, hôm nay Lạc mỗ liều mạng hao tổn một thân tu vi, cũng sẽ không cho ngươi toại nguyện!" Lạc Thanh Hải giận dữ hô.

Khi nói chuyện, y phun ra một ngụm máu, không tiếc hao tổn chân nguyên thúc dục Linh Vực khiến cho hắc quang trên bề mặt lồng giam xiềng xích lại tiếp tục sáng rực lên.

"Các vị đạo hữu, Thái Ất đan đã gần ngay trước mắt, các vị cam tâm trơ mắt nhìn Phong Thiên Đô lấy sao? Lão thân không cam lòng, Nam Lê tộc ta thề không đội trời chung với Phục Lăng tông!" Bà lão tóc bạc quát lớn.

Những người khác nghe vậy, hai mắt như muốn phun lửa, vùng vẫy dồn dập, cố gắng thoát khỏi trói buộc.

------oOo------

Chương 493: Chặn đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: McLaren*

"Ta giam chân bọn hắn, ngươi mau đi lấy Thái Ất Đan." Phong Thiên Đông không để ý đến lời nói của mọi người, quay sang Tề Thiên Tiêu kế bên thúc dục.

Trận đấu linh vực vừa xảy ra không có phần tham dự của Tề Thiên Tiêu, tuy thực lực hắn rất mạnh nhưng hắn không ra tay hỗ trợ.

"Sư huynh, hay là chúng ta giết những kẻ này trước, sau rồi từ từ lấy Thái Ất Đan?" Ánh mắt Tề Thiên Tiêu lóe lên, hắn truyền âm đáp lời.

"Cứ lấy trước mấy viên Thái Ất Đan đã, tuy những tên này bị ta giam cố nhưng muốn giết chết bọn chúng tuyệt đối không dễ dàng. Cứ lấy đan trước, chậm tất sinh biến!" Phong Thiên Đô truyền âm.

"Vâng." Tề Thiên Tiêu gật đầu, thân hình phóng đi nhanh như điện đánh thẳng tới khôi lỗi màu vàng.

Trước đó lúc mọi người tranh đấu, khôi lỗi màu vàng đã di chuyển khá gần về phía ghế dựa, lúc này khoảng cách còn lại chưa đến trăm trượng.

Thân còn bay trên không trung, Tề Thiên Tiêu phất tay, một vầng trăng lưỡi liềm mờ ảo bắn tới, thì ra là một thanh phi kiếm màu xám.

Viu viu viu!

Vầng sáng vốn mờ nhạt bỗng dưng sáng lóa, lập tức hóa thành mười tia sáng xám, phi tới đâm thẳng về phía sau lưng khôi lỗi.

Nhưng lúc này, những đường vân vàng kim trên mặt đất lóe lên, "oành",

một cột lửa trắng bùng lên, ngưng tụ thành một vách tường chắn phía trước.

Từng luồng hơi nóng từ tường lửa trắng tràn ra khiến cho không gian xung quanh vặn vẹo như biến hình.

Những tia sáng xám đụng phải bức tường, lập tức bị thiêu cháy, hóa thành từng làn khói xanh lượn lờ rồi tan đi.

Tề Thiên Tiêu thấy cảnh này hơi biến sắc, đang phi thân nhất thời hơi dừng lại một chút.

Chỉ thấy khôi lỗi vàng phía trước dáng vẻ như chưa phát hiện ra chuyện gì vừa xảy ra, cứ từng bước từng bước tiến về người ngồi trên ghế vàng nơi đài cao.

Tề Thiên Tiêu quay sang, nhìn về phía người trung niên đang ngồi trên cái ghế màu vàng, trong lòng chợt nghĩ.

"Chẳng lẽ khôi lỗi muốn mang Thái Ất Đan hiến cho tên thực vật đằng kia?"

Một tấm màn lo lắng phủ lên khuôn mặt gã.

Nếu tên thực vật kỳ quái nọ dùng đan dược này, không biết tình huống nào sẽ phát sinh tiếp theo.

Vốn hắn nắm giữ pháp tắc ăn mòn, nhưng loại hỏa diễm nóng bỏng trước mắt có khả năng khắc chế, vậy xem ra cũng chưa tìm ra được phương án nào hữu hiệu để xử lý.

Lúc hắn còn đang cân nhắc trong lòng, còn khôi lỗi mỗi lúc tiến đến thật gần ghế gỗ hơn.

Bốn mươi trượng...

Ba mươi lăm trượng...

Ba mươi...

Tròng mắt co lại, mồ hôi trán vã ra lấm tấm như hạt đâu, trong lòng Tề Thiên Tiêu quay cuồng những toan tính, cùng lúc đó một tay vỗ bên hông, bạch quang lóe lên hiện ra một cái vòng tròn màu trắng.

Ánh mắt hắn hiện lên vẻ tiếc nối tận xương, tiếp đó một tay ném cái vòng ra ngoài, tay còn lại lập tức bấm một đạo pháp quyết.

Chiếc vòng tỏa ra ánh sáng rực rỡ trắng như tuyết, nhanh chóng hóa lớn gấp mấy lần, hơn nữa còn cấp tốc xoay tròn, hiện lên vô số ấn tín.

Hào quang hội tụ về trong trung tâm vòng tròn tạo thành một cái vòng xoáy, từ đó tràn ra từng làn lực lượng pháp tắc không gian.

Cũng ngay lúc này, bên ngoài Thái Ất Điện, những tu sĩ còn lại tự tìm một mảnh đất trống ngồi xuống chờ đợi.

Cửa đá để đi vào trong vẫn duy trì trạng thái mở rộng, bên trong phát ra ánh sáng lóa mắt khiến không người nào dám nhìn thẳng.

Các tu sĩ bốn phía cứ thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn tới cửa đá không dấu nổi vẻ tham lam, nhưng không ai dám hành động dại dột.

Ngay sau khi nhóm mười tu sĩ Kim Tiên của Hàn Lập đi vào trong không lâu, một gã tu sĩ có khuôn mặt trắng nõn của Thương Lưu Cung bị hấp dẫn mà tới.

Nhưng sau một phen thương nghị các tu sĩ này đã đạt được hiệp định tạm thời, nếu có tu sĩ phương nào mang ý định tiến vào bên trong, lập tức sẽ bị những người khác vây giết.

Như vậy bên ngoài lúc này Thương Lưu Cung có nhân lực mạnh nhất, bốn Kim Tiên và vài tên chân tiên, xem ra hành trình vào Minh Hàn Tiên Phủ lần này, thực lực bọn họ được bảo tồn hoành chỉnh nhất.

Tiếp đó, Phục Lăng Tông cũng có đến ba gã Kim Tiên.

Cuối cùng chỉ còn Vân Nghê cùng một gã mày rậm lực lưỡng trung niên của Chúc Long Đạo, không biết hai người vô tình hay hữu ý đứng chung một chỗ, dường như tạo thành một thế chân vạc đối lập với Phục Lăng Tông và Thương Lưu Cung.

Bỗng nhiên, ánh mắt hai gã tu sĩ một tên mặt đen, một tên mặt trắng ở Phục Lăng Tông lóe lên, hai tên liếc nhìn nhau trao đổi gì đó.

"Chư vị đạo hữu, xem ra tình hình bên trong không dễ chấm dứt nhanh chóng, ngồi đây cũng không có thú vị gì mà dãy núi này không chừng còn có những bảo vật khác, chi bằng chúng ta chỉ lưu lại ở đây vài người canh chừng, còn lại cùng nhau đi thăm dò một chút, các vị thấy thế nào?" Tên tu sĩ Kim Tiên mặt đen bên Phục Lăng Tông chợt đưa ý kiến.

Những người khác nghe vậy, chân mày nhíu lại, lộ vẻ kỳ quái.

Bọn họ nhận mệnh thủ vệ bên ngoài, vấn đề Thái Ất Điện mới được đặt lên quan trọng nhất, nào rảnh rỗi đâu đi thăm dò bảo vật?

"Không hứng thú, nếu Phục Lăng Tông các ngươi muốn cứ tự mình đi đi." Gã thư sinh bên Thương Lưu Cung chớp mắt, lạnh nhạt đáp.

Vân Nghê và tên đạo chủ Chúc Long Đạo không đáp lời, hiển nhiên đều không có ý định rời đi.

"Vậy được thôi, chúng ta tự đi vậy." Gã mặt đen nhún vai, xong rồi cùng tên mặt trắng đúng lên bay đi một phía, rất nhanh bọn họ biến mất nơi xa tắp.

Vân Nghê nhìn theo hai người họ, đôi mi mảnh khẽ nhíu lại.

Hai người bay một mạch cách xa những người khác đến khi thoát khỏi phạm vi cảm ứng, cả hai lập tức dừng lại rồi tìm một nơi bí mật đáp xuống.

Gã Kim Tiên mặt đen lấy ra một vật, thình lình đúng là chiếc vòng tròn màu trắng.

Cả hai tên lập tức niệm quyết thúc giục, chiếc vòng tức thì phát sáng từng trận từng trận, nhanh chóng phình lớn ra.

Lập tức bên trong vòng hiện lên một cái vòng xoáy.

Thân hình hai người này bắn ra, hóa thành hai vệt sáng một đen một trắng chui vào vòng xoáy.

Sau khi bóng dáng hai người biến mất vào trong, vòng tròn màu trắng hiện lên vô số vết rạn trên bề mặt, rồi "cạch cạch", nó vỡ vụn, hóa thành muôn điểm huỳnh quang phất phơ tan biến.

....

Trong cung điện, Tề Thiên Tiêu vẫn lơ lửng trên không, tụng niệm pháp chú.

Vòng tròn ở không trung không xa phía trước lóe sáng, từ trong bắn ra hai vệt sáng một đen một trắng hóa thành hai gã Kim Tiên khi nãy.

Bọn người Hàn Lập từ xa thấy được cảnh này, sắc mặt ai nấy đều xấu đi.

Mà ngay lúc hai tên Kim Tiên xuất hiện xong, chiếc vòng cũng hiện ra vô số vết nứt rồi vỡ vụn.

"Tông chủ, Đại trưởng lão." Hai gã Kim Tiên nhìn xem một lượt tình huống xung quanh, vẻ mặt biến đổi, rồi cúi chào Tề Thiên Tiêu và Phong Thiên Đô.

"Không cần đa lễ, đưa các người truyền tống vào đây là muốn các ngươi sử dụng Nhật Nguyệt Hỗn Động Đại Pháp, trợ giúp ta phá bỏ tường lửa phía trước." Tề Thiên Tiêu nói.

"Vâng!"

Hai người nọ biết rõ tình huống đang rất cấp bách, không dám hỏi nhiều, thân hình nhoáng cái tách làm hai bên, lẩm bẩm tụng niệm, hai tay vung lên hạ xuống, trên mình mỗi tên phân biệt nổi lên từng vầng sáng màu trắng đen.

Trong mỗi màn hào quang đen trắng, phần nào cũng tản ra từng cỗ lực lượng pháp tắc chấn động.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, hai loại pháp tắc này phát ra dao động rất đặc thù, đối với các loại pháp tắc thuộc về ngũ hành mà hắn tương đối quen thuộc thì khác hoàn toàn.

Pháp tắc trong vầng hào quang màu trắng quang minh chính đại, như mặt trời trên cao, chiếu soi đại địa.

Mà vầng hào quang màu đen tỏa ra pháp tắc tối tăm âm u, nhưng không hẳn là tà ác.

"Chẳng lẽ lại liên quan đến pháp tắc Âm Dương." Trong lòng Hàn Lập thầm đoán.

"Đại thúc, chắc hẳn người không bị mấy sợi xích này trói chặt chứ?" Đúng lúc này trong đầu Hàn Lập vang lên tiếng của Kim Đồng.

Hắn quay qua phía Kim Đồng, chỉ thấy nó đang ra sức giãy giụa, những cái móng ở tứ chi rất sắc bén đang mạnh mẽ cứa lên sợi xích màu đen.

Nhưng sợi xích bền cứng vô cùng, cho dù nó giãy giụa thế nào cũng đều không có tác dụng. Bởi vậy mà Kim Đồng tròn xoe mắt nhìn lại phía Hàn Lập.

Hàn Lập cũng chớp mắt vài cái, không nói gì.

"Đại thúc, người có phương pháp thoát ra chứ, vậy mau chóng thả ta ra đi, để ta giết cái lão cương thi kia." Kim Đồng thấy ánh mắt này lập tức mừng rộ, truyền âm hối thúc.

"Chớ có lên tiếng! Tình thế trước mắt còn chưa sáng tỏ, chờ một chút đã." Hàn Lập vội vã truyền âm chặn Kim Đồng lại.

Mấy sợi Cách Nguyên Pháp Liên tuy có thể giam cầm linh lực của hắn, nhưng hắn vẫn có thể vận dụng pháp tắc thời gian, muốn thoát ra không phải là không thể, nhưng lúc này không phải thời cơ thích hợp.

Ngay lúc Hàn Lập truyền âm với Kim Đồng thì hai tên Kim Tiên đen trắng quát khẽ, hai tay giơ lên từng đạo pháp quyết, trên người mỗi tên lập tức bắn ra phân biệt hai cột sáng một đen một trắng lao về phía tường lửa.

Hai đạo cột sáng quấn quanh với nhau, mau chóng dung hợp, trong nháy mắt biến thành một cái đường xoáy đen trắng hỗn độn.

Hai người này gấp gáp niệm quyết cuối cùng mang hai loại pháp tắc dung hợp với nhau.

Ầm ầm!

Lỗ xoáy trắng đen bỗng nhiên biến lớn, hai cỗ pháp tắc như đồng thời được tăng cường lên gấp bội, mạnh mẽ tấn công lên bức tường lửa màu trắng.

Hàn Lập gặp tình huống này, trong lòng khẽ động, tình huống này đúng là lần đầu tiên hắn được chứng kiến.

Hai loại pháp tắc khác nhau kết hợp lại, vậy mà uy năng đồng thời đều gia tăng.

Điều này chứng tỏ hẳn phải có cách nào đó hoặc mấu chốt nào đó trong việc vận dụng lực lượng pháp tắc, nhưng tình huống lúc này không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều, chỉ đành tạm nhớ lại rồi sau này chậm rãi nghiên cứu.

Mà ngay lúc Hàn Lập đang quay cuồng suy nghĩ, vòng xoáy trắng đen xoay tít, bức tường lửa bừng lên cuồn cuộn, từng cỗ hỏa diễm nóng bỏng giống như có linh tính lao về phía lỗ xoáy như muốn thiêu đốt hết thảy, nhưng

vòng xoáy lại tỏa thêm hào quang sáng ngời nhanh chóng chui vào bên trong tường lửa.

Mấy nhịp thở sau, "ầm ầm" bức tường lửa trắng bị vòng xoáy xuyên qua, bề mặt lập tức hiện ra một cái hang động.

Lúc này khôi lỗi màu vàng chỉ còn cách đài cao chưa đầy mười lăm trượng.

Tề Thiên Tiêu thấy vậy, thân hình lập tức hóa thành một dải trăng mờ chui thẳng qua hang động nửa trắng nửa đen nhanh như điện đánh về phía khôi lỗi.

Hắn quát khẽ, tay áo phất lên.

Một vệt vầng sáng như trăng lưỡi liềm bắn ra, thì ra là thanh Ngọc Như Ý trước đó. Chớp mắt nó hóa lớn thêm mấy chục lần, gần như to ngang với một gian phòng vậy.

Mà trên bề mặt phun ra cuồn cuộn sương mù màu xám như chất lỏng vậy, phát tiếng kêu xì xì, mà trong đó lại ẩn chứa hàng đám ấn ký, mau chóng lao xuống đầu khôi lỗi phía dưới.

Còn hai tên Kim Tiên đen trắng cũng nhoáng lên, lao thẳng vào trong hang động tấn công về phía khôi lỗi màu vàng.

Hai người quát khẽ, hai vệt cầu vồng một đen một trắng bắn ra, thì ra là hai lá cờ hình tam giác.

Một cái toàn thân trắng noãn, ở giữa thêu khắc đồ án hình thái dương, tỏa ra bạch quang chói mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Lá cờ còn lại đen kịt, phía trên thêu đồ án mặt trăng đang tỏa ra một thứ ánh sáng xanh âm u. Mặc dù không rực rỡ như mặt trời của cờ trắng, nhưng nó vẫn khiến người ta nhận thấy một loại khí tức cực kỳ to lớn.

Hai người bọn họ niệm chú, hai lá cờ chấn động rồi hóa lớn lên thành hai vầng sáng một đen một trắng. Bên trong vầng sáng thình lình nổi bật một

mặt trời, một mặt trăng tỏa hào quang cuồn cuộn, từng cỗ uy áp khủng bố ầm ầm.

Cả hai vầng sáng phát ra những tiếng nổ uỳnh uỳnh, cuộn lên phân chia bên trái bên phải đánh vào khôi lỗi.

Đôi lời;

Mình dịch chương này, đặc biệt dành tặng Bác Sĩ Dương - một người anh Hà Nội!

Tặng Phượng Vũ, chúc nàng mẹ tròn con vuông!

Tặng anh Đức Nghĩa, Lolotica... và ai đó trong bàn nhậu vắng mặt em hôm rồi!

Tặng anh chị em nhóm dịch Phàm Nhân Tông, chúc anh em vững tay bút nhé!

Tặng anh chị em Phàm Nhân Tông!

Và tặng anh chị em Bạch Ngọc Sách!

Nhiều năm không đụng đến dịch thuật, nhiều thiếu sót mong bạn bè bỏ qua cho những lỗi dịch! Chúc các bạn bè sức khỏe, thành công!

McLaren, 2018

------oOo------

Chương 494: Giết chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nhưng vào lúc này, Kim sắc Khôi Lỗi bỗng nhiên quay đầu lại, đồng tử đờ đẫn phản chiếu công kích đang đánh tới, bên ngoài thân nó đại phóng kim quang, thình lình hiện ra từng đường vân kim sắc lôi điện.

"Đùng" một tiếng nổ lớn vang lên, từng đạo kim sắc lôi điện vừa thô vừa to hiển hiện ra, vô số phù văn lôi điện nhảy lên trong đó, thình lình tản mát ra một cỗ Pháp Tắc Chi Lực mãnh liệt.

Ngay sau đó, Kim sắc Khôi Lỗi nhanh chóng nâng một cánh tay lên, hung hăng đánh một quyền vào hư không.

Một đạo kim sắc lôi điện vừa thô vừa to bắn ra, trong đó cuồn cuộn vô số phù văn lôi điện, đánh lên trên ngọc như ý màu xám.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Ngọc như ý đại chấn, bị đánh bay ngược trở về, hôi quang nồng đậm mặt ngoài ngọc như ý bị kim sắc lôi điện xé rách, linh quang tản mát ra có chút tán loạn, tựa hồ linh tính đã bị kim sắc lôi điện làm tổn hại.

Thân hình Kim sắc Khôi Lỗi cũng đại chấn, đạp đạp thối lui mấy bước mới đứng vững, kim sắc lôi điện trên người cũng hỗn loạn một hồi, suy yếu không ít.

Hắc Bạch Kim Tiên thấy cảnh này, lập tức vui vẻ, tay tiếp tục bấm pháp quyết.

Hắc Bạch quang đoàn quay tít một vòng, hóa thành hai bàn tay to một đen một trắng, trảo xuống Kim sắc Khôi Lỗi, mắt thấy muốn bắt lấy Kim sắc Khôi Lỗi.

Vào thời khắc này, một màn xuất hiện vượt quá dự kiến của mọi người!

Bên cạnh Kim sắc Khôi Lỗi loé lên bóng người, hai bóng người xám trắng quỷ mị bay vụt tới, đúng là hai pho tượng xám trắng đứng hai bên đại điện, lúc này vậy mà sống lại, trên người hiện ra từng đạo linh văn màu vàng đất.

Tia sáng màu vàng đất nồng đậm từ trên người hai pho tượng tán phát ra, trong đó thình lình cũng xen lẫn chấn động pháp tắc cuồn cuộn!

Trong tay hai pho tượng trắng xám này đều cầm lấy hai thanh chiến đao màu vàng, đột nhiên giao nhau bổ vào phía không trung.

Hai đạo đao mang cự đại màu vàng đất vô thanh vô tức bắn ra, giao nhau hình thành một chữ thập khổng lồ.

Bên trên đao mang hiện ra gợn sóng hình răng cưa, lăng lệ ác liệt vô cùng, hơn nữa tán phát ra trận trận chấn động pháp tắc vô cùng trầm trọng. Những nơi đi qua hư không vặn vẹo kịch liệt, dường như cũng bị đao mang trảm phá.

Ầm ầm hai tiếng nổ mạnh!

Hắc Bạch đại thủ lập tức vỡ tan, một lần nữa biến thành Hắc Bạch đại kỳ, phản chấn bay ngược về.

Trên thân hai pho tượng xám trắng chớp động hoàng mang, lại không nhúc nhích, giống như hai ngọn núi nguy nga đứng vững vàng.

Ba người Tề Thiên Tiêu thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thần sắc đám người Hàn Lập đứng ở một bên cũng đều biến đổi.

Vào thời khắc này "Sưu sưu" một hồi tiếng rít gào sắc nhọn vang lên,

những pho tượng xám trắng hai bên đại điện đều bắn ra, rơi vào trong đại điện, chừng bốn mươi năm mươi bộ, vây đám người Tề Thiên Tiêu vào chính giữa.

"Người tự ý trộm đan dược, sát!" Bốn mươi năm mươi pho tượng cùng mở miệng rống to, thanh âm trầm thấp, phảng phất như hai thanh sắt ma sát với nhau.

Tiếng gầm cực lớn khuếch tán ra, dẫn tới cả tòa đại điện rung động lắc lư ông ông.

Sóng âm từ bốn phương tám hướng hội tụ đến cuồn cuộn, hư không nổi lên từng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được, che khuất cả ba người Tề Thiên Tiêu.

Thân thể ba người run rẩy một hồi, trên mặt lộ ra một tia thống khổ.

Vào thời khắc này, trên người mấy chục pho tượng đều hiện ra tia sáng nồng đậm màu vàng đất, hơn nữa nhanh chóng kết nối với nhau, từng đường vân màu vàng giăng khắp nơi, trong nháy mắt hình thành một hư ảnh bàn cờ màu vàng thật lớn, bao vây ba người vào trong đó.

Mỗi một đường vân màu vàng đều tản mát ra chấn động pháp tắc trầm trọng như núi.

Đường vân màu vàng giao thoa lẫn nhau, từng cỗ chấn động pháp tắc thình lình chồng chất chung vào một chỗ.

Ba người Tề Thiên Tiêu bị hư ảnh bàn cờ màu vàng bao lại, lập tức thân thể nặng như núi, giống như bị vô số ngọn núi khổng lồ đè lên thân thể, dùng thực lực Kim Tiên của ba người vậy mà vẫn không thể động đậy, sắc mặt lập tức đại biến.

Mấy chục bộ Khôi Lỗi thi triển thần thông vây khốn ba người, lập tức huy động binh khí trong tay.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Từng đạo đao mang, kiếm quang cực lớn bắn ra như mưa, chém về phía ba người.

Cùng lúc đó, đường vân kim sắc trên mặt đất sáng lên mãnh liệt.

"Oành" một tiếng, từng cỗ hoả diễm màu trắng từ bên trong tuôn ra, trong nháy mắt che mất toàn bộ hư ảnh bàn cờ màu vàng, hóa thành một thế giới hoả diễm.

Khí tức cực nóng khuếch tán ra cuồn cuộn, hư không cũng vặn vẹo theo, đám người Hàn Lập ở phía xa cũng cảm thấy cực nóng không chịu nổi.

Liên tiếp biến cố xảy ra nhanh như thiểm điện, làm cho thần sắc đám người Hàn Lập biến sắc lần nữa.

Bất quá bọn Hàn Lập ngoài vẻ khiếp sợ ra, trên mặt còn mang theo vẻ hả hê.

"Kêu gào thật thê thảm... Đại thúc, may mắn ngươi không thả ta ra, so với bọn hắn ở đó thì nơi đây vẫn an toàn hơn một ít." Kim Đồng sợ hãi nói.

Hàn Lập không có trả lời, trong hai mắt mơ hồ có lam mang chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phong Thiên Đô thấy vậy, đồng tử co rụt lại mãnh liệt.

Tuy lão muốn đi tiếp ứng, nhưng thi triển lồng giam xiềng xích này, căn bản không cách nào rời khỏi.

Nhìn biển lửa trước mắt, trong lòng lão không khỏi hiện lên một tia hối hận.

Sớm biết nơi đây còn có nhiều cấm chế và Khôi Lỗi lợi hại như vậy, nên chậm một chút để cho đám người Lạc Thanh Hải đi trước dò xét một phen.

Đáng tiếc lòng tham làm mờ mắt, dưới mắt bọn họ thì Phục Lăng Tông đã ở phía đối lập, không có khả năng tiếp tục hòa giải, lại phải đối diện với mấy

cấm chế và Khôi Lỗi lợi hại này, có thể nói là tiến thoái lưỡng nan, lâm vào việc đâm lao phải theo lao.

Vào thời khắc này, một nơi trong biển lửa hơi chấn động, một đạo hôi quang từ trong điện bắn ra, rơi vào bên cạnh cửa điện, hiện ra thân ảnh Tề Thiên Tiêu.

Giờ phút này toàn thân gã cháy đen một mảnh, tóc cũng bị đốt rụi hơn phân nửa, sắc mặt tái nhợt vô cùng, khóe miệng chảy ra hai luồng máu tươi, thoạt nhìn chật vật vô cùng. Sau khi Tề Thiên Tiêu rơi xuống đất, thân hình lảo đảo vài cái mới đứng vững được, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Biển lửa màu trắng phía trước nổi lên sóng gió nhanh chóng yếu bớt, rất nhanh chui xuống mặt đất, biến mất vô tung.

Trên mặt đất rơi xuống hai đại kỳ một đen một trắng, bất quá Linh quang phía trên ảm đạm, hiển nhiên bị hao tổn không nhẹ.

Hai gã Hắc Bạch Kim Tiên Phục Lăng Tông lại không thấy bóng dáng, hiển nhiên thân thể, Nguyên Anh, trữ vật pháp khí trên người cũng đều bị bạch sắc hỏa diễm đốt thành hư vô.

Hai kiện Tiên Khí này cứng cỏi vô cùng nên lúc này mới còn tồn tại.

Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên xanh mét.

Tề Thiên Tiêu tự mình lĩnh giáo qua uy lực đáng sợ của bạch sắc hỏa diễm kia, cũng không kinh ngạc, bất quá cũng hung hăng cắn răng một cái.

Đám người Hàn Lập nhao nhao ngược lại hít một hơi khí lạnh, âm thầm khiếp sợ uy lực những bạch sắc hỏa diễm kia.

Không bao lâu, tia sáng màu vàng đất trên người mấy chục pho tượng xám trắng cũng tiêu tán theo, hư ảnh bàn cờ màu vàng cũng biến mất vô tung.

Mỗi pho tượng xám trắng quay người đi đến hai bên đại điện, rất nhanh trở lại đứng ngay chỗ cũ, dường như chưa phát sinh chuyện gì, cũng không có

đuổi bắt Tề Thiên Tiêu.

Mà bộ Kim sắc Khôi Lỗi tiếp tục cất bước đi lên phía trước, rất nhanh đi tới trước chỗ ngồi màu vàng, tay nhấc lên, viên ngân sắc đan dược kia từ trong tay nó bắn ra, đưa đến bên miệng người có bộ dáng trì độn kia.

Mọi người tại đây trơ mắt nhìn người trì độn khẽ há miệng, viên đan dược bay vào trong miệng, sau đó chui vào trong cơ thể gã.

Đan dược vừa vào bụng, trên thân gã rất nhanh hiện ra một tầng lục quang nhu hoà, chớp động nhẹ nhàng.

Mấy hơi thở sau, lục sắc quang mang mới tiêu tán đi, khí tức người sống trên thân gã lập tức thoáng tăng lên một ít.

Đám người Hàn Lập bị tình huống quỷ dị trước mắt làm cho khiếp sợ, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vào thời khắc này, có một đầu Ly Long trên lò đan khẽ há miệng, một cỗ ngũ thải hà quang từ phía trên tán phát ra.

Hầu như cùng thời khắc đó, lại có một đầu Ly Long khẽ há miệng, tản mát ra một cỗ ngũ thải hà quang.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Bầu trời phía trên đại điện hiện ra từng mảnh kim vân cuồn cuộn, tạo thành một vòng xoáy kim sắc thật lớn.

Chấn động khí tức đáng sợ từ trong vòng xoáy kim sắc tán phát ra, trầm trọng vô cùng, so với lần trước càng thêm hùng vĩ.

Trên ngực mọi người trong điện dường như bị một tảng đá lớn đè ép, hô hấp cũng khó khăn, tuy rằng bọn hắn đã cảm thụ qua một lần Đan Kiếp, lúc này lại nhịn không được trong nội tâm rùng mình.

Lúc này Phong Thiên Đô đang mở ra Linh Vực nên chịu ảnh hưởng lớn

nhất, trên ngực dường như bị một búa trùng trùng điệp điệp đánh lên, sắc mặt tái nhợt, Linh Vực màu đen phóng thích ra cũng chấn động một hồi.

Lạc Thanh Hải thấy cảnh này, trong mắt loé lên tinh quang, toàn thân hiện ra lam quang chói mắt, lập tức hóa ra vô số gợn sóng màu lam, hung hăng trùng kích lên Linh Vực màu đen.

"Xoẹt" một tiếng, Linh Vực màu đen bị phá ra một cái khe hở.

Lạc Thanh Hải thấy vậy, trong tay hiện ra một điểm lam quang, bắn tới khe hở màu đen nhanh như điện, lóe lên biến mất vô tung.

Phong Thiên Đô bỗng nhiên quay đầu nhìn sang, hai tay vung lên.

Hai luồng hắc quang to cỡ đầu người bắn ra, trong đó có vô số phù văn nhảy lên, dung nhập vào trong Linh Vực.

Toàn bộ Linh Vực màu đen sáng lên mãnh liệt, lập tức ổn định lại, chữa trị lại đạo khe hở kia.

Đồng thời từng cỗ hắc quang áp bách đến, lần nữa áp chế lam quanh quanh người Lạc Thanh Hải.

Trên mặt Lạc Thanh Hải lộ tia cười lạnh, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, vài câu chú ngữ trầm thấp bay ra khỏi miệng.

Lam quang bên ngoài thân gã khẽ chuyển, thình lình hóa thành một quang đoàn màu lam như thực chất, phía trên có vô số hư ảnh gợn nước chớp động, bảo hộ thân thể gã vào bên trong.

"Lạc Thanh Hải, ngươi vừa mới làm gì?" Phong Thiên Đô nhìn Lạc Thanh Hải, lạnh giọng hỏi.

Sắc mặt Lạc Thanh Hải lộ ra vẻ tựa tiếu phi tiếu, không có trả lời, tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, quang đoàn màu lam quanh người càng phát ra sáng ngời.

Tuy rằng không thể ngăn cản Cách Nguyên Pháp Liên, nhưng hắc quang bên trong Linh Vực lại không cách nào xâm nhập vào được.

Trong mắt Phong Thiên Đô loé lên hàn quang, đang tính làm cái gì đó.

Vào thời khắc này, giữa vòng xoáy kim sắc đang xoay tròn có hai luồng ngân quang như hai giọt nước ngân sắc hiện ra.

Trên giọt nước ngân sắc có tia điện lượn lờ, không ngừng phát ra tiếng "Xì xì", lập tức rơi xuống, đánh vào đỉnh bảo trên đỉnh cung điện vàng ngọc.

Một mảnh ngân quang chói mắt bỗng nhiên hiển hiện ra, bao phủ toàn bộ cung điện vàng ngọc lại.

Phù văn ở các nơi trên đại điện sáng lên lần nữa, tách ra kim quang đầy trời, chặn ngân mang chói mắt từ không trung rơi xuống, đan vào với nhau.

Tất cả mọi người lập tức bị ngân quang kim mang bao phủ, trước mắt một mảnh trắng xoá, cái gì cũng không nhìn thấy.

...

Giờ khắc này, cửa đá ngay cửa vào hạp cốc chợt lóe lên, một đạo lam quang khác từ trong điện phóng ra, "Lạch cạch" một tiếng vỡ vụn ra, hóa thành một màn sáng màu lam.

Mọi người trong hạp cốc thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi, đứng lên.

Trên màn sáng màu lam nổi lên quang mang như gợn nước, lập tức ngưng tụ ra một hình ảnh rõ ràng, giống với tình cảnh hai người Hắc Bạch Kim Tiên Phục Lăng Tông trốn vào trong đại điện lúc trước.

"Cái này là..."

"Hảo! Hai tên kia nói muốn đi thăm dò sơn mạch, nguyên lai là vụng trộm tiềm nhập vào trong!"

"Phục Lăng Tông lại bội tín!"

Đám người trong hạp cốc giận dữ, dời ánh mắt nhìn về phía lão giả Kim Tiên mập mạp còn lưu lại của Phục Lăng Tông lúc này.

Lão giả kia biến sắc, nhưng dường như đã sớm chuẩn bị, thân thể chuyển động như con quay.

"Vèo" một tiếng, thân thể của lão hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh, chạy trốn về phía xa.

Mọi người tại đây nhướng mày, cũng không có đuổi theo, quay đầu nhìn về phía cửa đá nơi cửa vào, nhìn nhau.

P/s: Mấy chương tới mỗi ngày chỉ có 1 bi nhé các Phàm Mê.

------oOo------

Chương 495: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: cubihu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chư vị, nếu người Phục Lăng Tông đã không tuân thủ hứa hẹn, tự ý lẻn vào, chúng ta đây cũng không nhất thiết phải tuân thủ hiệp định thương nghị lúc trước." Vị Kim Tiên lông mày rậm của Chúc Long Đạo lên tiếng, thân hình lập tức bắn đi, tựa hồ sợ bốn người Thương Lưu Cung ngăn cản, sau khi loé lên liền chui vào bên trong cửa đá.

Vân Nghê liếc nhìn bốn người Thương Lưu Cung, đôi mắt đẹp loé lên, thân hình cũng hóa thành một đạo ngân quang phóng đi, rồi cũng loé lên một cái, chui vào trong cửa đá.

Bốn tên Kim Tiên Thương Lưu Cung cũng không ngăn cản hai người Vân Nghê và vị Kim Tiên lông mày rậm.

Lúc này, ở bên ngoài cửa đá, chỉ còn lại có đoàn người Thương Lưu Cung.

Bốn người nhìn nhau một cái, hai tay bấm niêm thần chú, từng đạo pháp quyết chui vào bên trong màn ánh sáng màu xanh lam.

Cùng lúc màn ánh sáng màu xanh lam xuất hiện, bốn người này cũng nhận được một lời truyền âm bí ẩn của Lạc Thanh Hải.

Màn sáng rung lên một cái, rồi thu nhỏ lại cực nhanh, sau mấy hơi thở hoá thành một quang môn màu lam.

"Các ngươi tiếp tục bảo vệ cửa vào." Tên bạch diện thư sinh trong trong bốn người Thương Lưu Cung phân phó cho mấy tên Chân Tiên khác.

"Vâng." Mấy tên Chân Tiên vội gật đầu.

Thân hình bốn người bắn đi, sau khi loé lên một cái, liền chui vào bên trong quang môn màu lam.

Sau khi bốn người họ bay vào, quang môn màu lam lập tức rung mạnh, rồi rất nhanh tan ra.

Vào thời khắc này, một bóng trắng lóe lên, thân ảnh Vân Nghê không biết từ đâu hiện ra.

Vài tên Chân Tiên của Thương Lưu Cung biến sắc.

Vân Nghê không hề để ý tới mấy người bọn chúng, thân hình thoắt một cái, cũng chui vào trong quang môn màu lam đã gần tan hết.

Quang môn lóe lên vài cái, vỡ vụn tan ra, chỉ còn lại mấy tên Chân Tiên của Thương Lưu Cung trơ mắt nhìn nhau.

...

Trong đại điện, ngân quang chói mắt khắp bầu trời chợt lóe lên, rồi như nước thủy triều tiêu tan đi không còn dấu vết.

Kim quang ở khắp nơi cũng theo đó mà biến mất, lại một lần nữa bình yên vượt qua đan kiếp.

Hai đầu Ly Long trên đan lô há to miệng, bắn ra hai viên Thái Ất đan. Dược hương vô cùng nồng nặc nhất thời lại một lần nữa tràn ngập toàn bộ kim điện.

Phong Thiên Đô quan sát hai viên đan dược, trong mắt hiện rõ vẻ tham lam.

Lúc này phía sau đan lô loé lên kim ảnh, không biết từ chỗ nào lại bất ngờ hiện ra hai con khôi lỗi màu vàng óng, đón lấy hai viên Thái Ất đan, rồi lại đi về phía chỗ ghế ngồi màu vàng.

"Sư đệ, ngươi thế nào rồi?" Phong Thiên Đô thấy vậy, truyền âm dò hỏi Tề Thiên Tiêu.

"Vừa rồi để thoát khỏi biển lửa kia, đệ đã vận dụng bí thuật cấm chế của bổn tông, tốn rất nhiều sức lực, nhưng cũng may mà chưa tổn thương chỗ trọng yếu." Tề Thiên Tiêu hít sâu một hơi, truyền âm trả lời.

"Sự tình đến giờ, ta tuyệt không cam lòng về tay không, tin rằng ngươi cũng thế. Lão quỷ Lạc Thanh Hải kia có đến tám phần muốn triệu tập đám Kim Tiên bên ngoài tiến vào. Chúng mà vào thì tình hình chúng ta càng không ổn, phải lập tức đoạt được Thái Ất đan!" Phong Thiên Đô lạnh lùng truyền âm nói.

"Nhưng nơi này có cấm chế, còn cả những con khôi lỗi kia, lợi hai như thế, bằng vào sức lực của mình đệ, muốn đoạt đan căn bản là không có khả năng." Tề Thiên Tiêu hơi biến sắc mặt, truyền âm đáp.

"Không sao cả, ta vừa mới tỉ mỉ quan sát thì tuy pho tượng màu trắng xám này lợi hại nhưng linh trí có vẻ không cao, không biết ứng biến. Cho nên ta nghĩ cách hướng sự chú ý của nó về phía bọn họ, ngươi nhân cơ hội đó đoạt đan!" Phong Thiên Đô truyền âm nói.

"Được đấy, để đệ thử một lần nữa." Tề Thiên Tiêu hơi do dự một chút, rồi truyền âm đồng ý.

Lúc hai người Phong Thiên Đô truyền âm, Hàn Lập nhìn khắp những người khác một lượt, ánh mắt loé lên.

Tình hình bên trong tòa đại điện này càng lúc càng trở nên không ổn, mặc dù hắn nắm chắc việc thoát khỏi được Cách Nguyên Pháp Liên nhưng vẫn cần một chút thời gian, nếu tiếp tục để người chế trụ thì không ổn lắm.

Trong lòng Hàn Lập có chút do dự, không biết có nên ngay bây giờ thoát khỏi giam cầm của những sợi Cách Nguyên Pháp Liên này không.

Đúng lúc đó, Phong Thiên Đô chợt giơ hai tay lên một cái, đánh ra từng đạo pháp quyết, nhập vào trong hai sợi xiềng xích màu đen.

Hai sợi xiềng xích màu đen này chính là hai sợi đang trói chặt hai người Hô Ngôn đạo nhân và Âu Dương Khuê Sơn.

Hai sợi xiềng xích lập tức toả sáng hào quang, vô số phù văn màu đen bên trên bắn ra, hợp vào nhau hình thành một bóng người màu đen mờ nhạt cao thước rưỡi, miệng phát ra âm thanh quái dị xèo xèo.

"Vực Linh!" Con ngươi Hàn Lập co rụt lại.

Bóng người màu đen lập tức bay ra, mờ đi một cái liền chui vào bên trong cơ thể hai người Hô Ngôn đạo nhân và Âu Dương Khuê Sơn.

Bên ngoài thân hai người lập tức hiện lên từng đạo văn lộ màu đen, rồi cực nhanh lan tràn khắp cơ thể.

"Phong Thiên Đô, ngươi đã làm gì?" Sắc mặt hai người Hô Ngôn đạo nhân đại biến, mỗi người cố sức vận chuyển pháp tắc ngăn cản nhưng không có bất kỳ tác dụng gì.

Trong nháy mắt, toàn thân hai người bọn họ tràn ngập từng đạo văn lộ màu đen, khí tức họ tản ra cũng bị biến đổi.

"Xoạt xoạt", hai người Hô Ngôn đạo nhân từ trong lồng xiềng xích thoát ra, rơi xuống mặt đất, ở vùng bụng bọn họ vẫn nối với một sợi xích màu đen.

"Đi!" Phong Thiên Đô vung tay lên.

Thân hình hai người bị văng đi, lướt về phía đan lô.

Tề Thiên Tiêu thấy cảnh này, nét mặt mừng rỡ, lật tay lấy ra một viên đan dược dùng, mây xám từ trong cơ thể cuồn cuộn tản ra.

Hàn Lập trong nháy mắt đã hiểu ý đồ của Phong Thiên Đô, sắc mặt lạnh lẽo.

Hô Ngôn đạo nhân có chút giao tình với hắn, lần này cùng vào Minh Hàn

Tiên Phủ, lại đưa cho mình mấy tầng sau của công pháp Chân Ngôn Bảo Luân Kinh, cho nên hắn tuyệt không thể trơ mắt nhìn lão vẫn lạc được.

Trên người hắn lóe lên kim quang, đang định hành động.

Vào thời khắc này đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy lối vào đại điện lóe lên lam quang, hiện ra một cái quang môn màu lam.

Vèo vèo vèo!

Bên tên Kim Tiên của Thương Lưu Cung từ bên trong bắn ra, nhìn tình hình trong điện thì biến sắc.

Ngay sau đó, trong quang môn hoa lên một bóng người, từ đó bắn ra thân ảnh một nữ tử váy vàng.

Chính là Vân Nghê.

"Ngươi... " Bốn người nhóm bạch diện thư sinh thấy Vân Nghê hiện thân, thần tình cả kinh.

Thân ảnh Vân Nghê vừa mới mới vừa xuất hiện bên trong kim điện, liếc mắt đã thấy lão giả râu đen bị sợi xích màu đen trói chặt chính là Hô Ngôn đạo nhân. Nàng nhíu mày nhìn, miệng khẽ hô một tiếng, quanh thân lập tức hiện ra một hoa ảnh Tuyết Liên màu trắng vô cùng lớn, trong tay cũng xuất hiện một thanh phi kiếm giống như cành sen, rất là cổ quái.

Nàng cưỡi bông sen phóng tới, lướt trong hư không phấp phới lá sen đầy trời, bay thẳng về phía Hô Ngôn đạo nhân.

Giờ khắc này, nàng tựa hồ như không quan tâm đến bất cứ thứ gì trên đời, trong mắt nàng chỉ có duy nhất thân ảnh kia thôi.

"Tốt, một đôi uyên ương tuyệt mệnh!" Phong Thiên Đô trừng mắt, cười lạnh một tiếng.

Trên đỉnh điện sáng lên hào quang màu đen, vang lên tiếng "leng keng", hai sợi xiềng xích màu đen không biết từ đâu mọc ra, từ hai bên trái phải giao nhau ở giữa không trung rồi lao nhanh về phía Vân Nghê.

"Cẩn thận!" Hô Ngôn đạo nhân thấy thế, vội vã kêu lên.

Vân Nghê nóng lòng cứu người, dù trong lòng biết phía trên có khác thường nhưng vẫn không chịu lượn tránh, mà lại toàn lực thôi động Liên Ảnh dưới thân cứ tiếp tục bay thẳng cực nhanh về phía Hô Ngôn.

Nhưng mà, nàng ở trong Linh Vực của Phong Thiên Đô sao có thể tuỳ ý hành động được?

Còn chưa chờ nàng bay tới gần, hai bên lại hiện ra hai sợi xiềng xích ngăn lại phía trước, cùng với hai sợi xích phía trên, thành một đường ngang một đường dọc, phong toả hoàn toàn đường đi của nàng, mắt thấy là nàng sắp bị trói đến nơi rồi.

Nhưng vào lúc này, trong hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên trở nên trong suốt, ở trước ngực một điểm sáng vàng óng như thực chất cỡ hạt đậu rực sáng lên.

Tiếp đó, chỉ thấy điểm sáng như ngọn lửa hơi nhảy múa rồi bùng lên, trong nháy mắt hoá thành một màn sáng kim quang lấp lánh bao trùm cả đại điện vào trong.

Bên trong mái vòm kim điện, trong hư không hiện ra vô số gợn sóng màu vàng óng ánh, từng gợn sóng lấp lánh không ngừng, từ đó tản mát ra khí tức pháp tắc vô cùng tràn trề.

Bốn sợi xiềng xích đang bắn về phía Vân Nghê ngay khi chạm vào gợn sóng màu vàng lập tức chậm lại.

Đôi lông mày Vân Nghê nhíu lại, trong mắt nàng tràn đầy vẻ khó tin, dĩ nhiên nàng vẫn thuần thục lách qua khe hở của xiềng xích mà phóng xuyên qua bay tới bên người Hô Ngôn đạo nhân.

"Hảo tiểu tử, ha ha..." Hô Ngôn đạo nhân quay đầu nhìn thoáng qua Hàn Lập, cười sang sảng nói.

Trên thực tế, toàn bộ số người trong đại điện bao gồm cả Phong Thiên Đô và Lạc Thanh Hải, lúc này còn có thể tự do hoạt động mà không bị ảnh hưởng của Linh Vực màu vàng thì chỉ có hai người bọn họ. Tất cả đều cảm nhận được một cách rõ ràng lực lượng pháp tắc Thời gian.

Biến cố này quả thực quá mức kinh người, làm cho tất cả mọi người ở đây đều vô cùng kinh sợ.

"Linh vực Thời gian..." Gương mặt tiều tụy của cương thi Phong Thiên Đô trở nên dữ tợn dị thường, lão cắn răng hét.

Ngón tay lão chầm chậm ngoắc một cái, một đạo hắc quang ngưng thực giống như một dạng xiềng xích trong suốt màu đen từ dưới áo bào của lão ta chợt chui ra. Nó như lưỡi của con linh xà, bắn thẳng tới vị trí bụng của Hàn Lập.

"Sao thế? Lúc này các hạ còn hi vọng khoá được Nguyên Anh của ta sao?" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, lộ ra một tia cười lạnh, hỏi.

Lời vừa nói ra, trong hư không trước người hắn chợt hiện lên một đạo thanh quang, chính là một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chém thẳng vào sợi xiềng xích màu đen đang trói chặt trên thân Hàn Lập.

"Roẹt roẹt roẹt."

Điện mang màu vàng nhảy nhót mãnh liệt một hồi, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được trải qua Lôi Trì thanh tẩy qua nên phóng ra kiếm phong cực kỳ sắc bén, ngoài ra còn phóng ra cả kiếm khí màu xanh trong màn kim quang.

Một tiếng "keng" sắc nhọn vang lên!

Sợi xiềng xích màu đen trói trên người Hàn Lập đứt đôi, hóa thành một làn sương mù màu đen sáp nhập vào trong tầng Linh Vực màu đen.

"Không có khả năng!"

Thần sắc Phong Thiên Đô lần thứ hai biến đổi, ánh mắt của lão ta nhìn chòng chọc vào trường kiếm trong tay Hàn Lập, có như thế nào cũng không thể tin thanh kiếm này có thể một kích đã chặt đứt được Cách Nguyên Pháp Liên của mình.

Lão nào có biết, thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này nhìn tưởng chỉ có một thanh nhưng kỳ thực là ba thanh dung hợp thành, hiện đang uy năng lớn nhất mà Hàn Lập có thể thúc giục được, chính là phóng xuất ra mênh mông tràn đầy kiếm khí Vô Sinh Kiếm Hải, có uy lực vượt xa Tiên khí bình thường.

Mọi chuyện nhìn như rất dài nhưng thực ra chỉ là trong một cái chớp mắt.

Thời điểm Hàn Lập chặt đứt sợi xích trên người thì sợi xích óng ánh màu đen kia cũng đã đến trước bụng hắn, khoảng cách cũng chỉ còn hơn một tấc mà thôi. Nhưng chỉ một cái chớp mắt tiếp theo, thân ảnh của hắn đột nhiên mờ đi, biến mất vào hư không ngay tại chỗ.

Thì ra ngay khi thoát ra khỏi trói buộc, trong nháy mắt hắn liền nghịch chuyển Chân Luân trong cơ thể, gia tăng tốc độ thời gian của bản thân trôi qua nhanh hơn, đi trước một bước mà tránh khỏi, lánh mình phóng tới cạnh Kim Đồng. Hắn quơ lên một kiếm, chặt đứt xiềng xích quấn quanh người nó.

Quan sát một màn này, sắc mặt Phong Thiên Đô vốn xanh mét lại càng trở nên u ám. Nếu không vì còn phải khống chế những người khác, thậm chí lão ta còn hận không thể lập tức tự mình đuổi theo giết chết bằng được Hàn Lập.

Lạc Thanh Hải nhìn một màn trước mắt, thần sắc cũng trở nên ngày càng phức tạp.

Y phí hết tâm tư cho gọi mấy tên kia vào, lúc này chúng cũng bị Linh Vực do Hàn Lập thả ra làm ảnh hưởng, hành động đều trở nên vô cùng chậm chạp.

------oOo------

Chương 496: Phân tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Đại thúc, động tác của ngươi quá chậm! Ngươi nói ta nên làm gì bây giờ đây? Tay của ta ngưa ngứa." Kim Đồng khôi phục tự do, hoạt động tứ chi một chút, nói ông ông.

"Không vội chỉnh đốn hắn, trước giúp ta đoạt một quả Thái Ất đan đã." Hàn Lập vội nói.

Giờ phút này có Phong Thiên Đô kiềm chế những người khác, đây là thời cơ tốt nhất cướp đoạt Thái Ất đan, hắn tự nhiên không thể bỏ qua.

Kim Sắc Giáp Trùng lắc lư cái đầu qua lại một chút, nhìn nhìn Phong Thiên Đô, sau đó lại nhìn đan lô một chút, lộ ra vẻ do dự, sau đó nàng lại mở miệng nói: "Cũng được, ta thèm bếp lò phỉ thuý kia cả buổi rồi, vừa vặn ăn nó trước..."

Lời này vừa nói ra, đám người đứng ngoài xem cảm thấy lo lắng.

Vừa nghĩ tới bộ dáng lúc trước nàng ăn pháp bảo và Nguyên Anh của Tiêu Tấn Hàn, lập tức mọi người xôn xao, nếu giờ này đan lô cũng bị nàng ăn, toàn bộ đan dược còn lại trong đó cũng sẽ bị hủy.

"Phệ Kim tiên, vạn... vạn lần không được..." Lạc Thanh Hải lớn tiếng kêu lên.

Trong khi nói chuyện, quanh thân gã tuôn ra sóng cả màu lam lập tức hào quang tăng vọt, những xiềng xích quấn quanh người gã đều căng ra.

Phong Thiên Đô thấy vậy, tâm thần thu vào, thi pháp thúc giục xiềng xích trói chặt một lần nữa, lại khống chế được. Dù sao trong đám người bên trong kim điện, lão kiêng kỵ nhất chính là Lạc Thanh Hải.

Tu vi hai người đã cao, lại thi triển lực lượng pháp tắc kinh người, mặc dù Hàn Lập ở trong Linh Vực Thời Gian nhưng tốc độ cũng bị ảnh hưởng, nhưng lại tốt hơn so với những người còn lại.

"Trong lò đan còn có đan dược chưa thành, bây giờ ngươi ngàn vạn lần không được ăn..." Nghe Kim Đồng nói thế, Hàn Lập cũng cảm thấy đau đầu, vội vàng khuyên can.

"Cái này không được, cái kia cũng không được, thực là đáng ghét..."

Kim Đồng tức giận nhìn mặt đất lầm bầm một câu, cũng không biết có phải do Hàn Lập nói nghe không lọt lỗ tai hay không, hai cánh mở ra, mạnh mẽ phóng tới cấm chế biển lửa kia.

Tề Thiên Tiêu thấy thế, cười lạnh một tiếng, lấy ra một quả đan dược ăn vào, sau đó thân hình lặng lẽ chếch đi một cái, ánh mắt một mực khóa chặt kim đồng lại, nhưng không lập tức truy cản.

Trong lòng của gã tính toán, lấy tâm tính tiểu hài tử Phệ Kim tiên này, không biết biển lửa kia có cấm chế lợi hại, cứng rắn xông vào, tất nhiên sẽ bị đốt trọng thương, đến lúc đó gã lại ra tay khống chế, ngày sau chậm rãi thuần hóa, lại để cho mình sử dụng.

Nhưng nào được như ý muốn của gã, Hàn Lập cũng theo sát tới, thân hình chớp động một cái liền đi tới trước người Kim Đồng.

Chỉ thấy hai tay hắn đánh ra một cái pháp quyết cực kỳ cổ quái, trong lòng bàn tay lập tức dâng lên một mảnh hỏa diễm màu bạc, bỗng nhiên dò xét vào trong biển lửa.

Hai tay Hàn Lập vừa mới chạm vào rìa biển lửa, mặt bỗng biến sắc, lông mày nhăn lại, lộ ra vẻ thống khổ.

Ngọn lửa này có nhiệt lực cường hãn, vậy mà vượt xa dự đoán của hắn.

Hai tay của hắn đảo qua, hoả diễm màu bạc trong lòng bàn tay liền giống như vòng bích chướng ngăn cách lửa, làm biển lửa chung quanh căng ra, chậm rãi khuếch trương lớn ra thành một lỗ hổng hình tròn.

Kể từ đó, Linh Vực Thời gian mà hắn thi triển ra cũng bị ảnh hưởng, trở nên mỏng manh hơn vài phần, tất cả mọi người chợt cảm thấy hơi buông lỏng.

"Mau vào đi, ta chống đỡ không được bao lâu..." Hai tay Hàn Lập đã trở nên đỏ bừng, ống tay áo cũng bị thiêu đốt hầu như không còn, biến thành tro bụi, hắn cắn răng kiên trì chịu đựng.

Kim Đồng thấy thế, lập tức vỗ mạnh hai cánh, bay nhanh vào lỗ hổng kia.

Lúc này, một mảnh sương xám dày đặc bỗng nhiên xẹt qua bên cạnh, chắn trước người Kim Đồng, ngưng tụ thành thân ảnh Tề Thiên Tiêu.

"Cút mau!" Kim Đồng giận dữ quát.

Thần sắc Tề Thiên Tiêu không đổi, hai tay áo run lên, sương mù xám cuồn cuộn từ trong mãnh liệt phóng ra, trong nháy mắt hóa thành bảy tám đầu cự mãng màu xám, quấn quanh Kim Đồng.

Lập tức Kim Đồng đại phát hung tính, há miệng cắn xé cự mãng trước mặt.

Bên này Hàn Lập đau khổ chèo chống, hai tay hầu như càng trở nên trong suốt, mắt thấy cũng sắp không chịu nổi, mà Linh Vực Thời gian hắn phóng thích ra càng trở nên mỏng manh hơn.

"Mấy người các ngươi nhanh đi đoạt lấy Thái Ất đan, không cần phải xen vào việc nơi đây." Lạc Thanh Hải thấy vậy, vội vàng quát với bốn gã Kim Tiên Thương Lưu Cung đã ngừng lại.

Thân hình bốn người kia hơi chậm lại, nhao nhao vận khởi lực lượng pháp tắc của mình, chống cự áp bách của Linh Vực Thời gian mỏng manh của

Hàn Lập, đuổi tới hướng đan lô kia.

Lạc Thanh Hải nhìn thoáng qua bên kia, truyền âm hỏi Nam Kha Mộng: "Như thế nào? Có phát hiện phương pháp phá giải cấm chế không?"

"Ta nhìn ra được mấy yếu điểm, nhưng mà nhất thời còn chưa tìm ra phương pháp phá giải." Nam Kha Mộng lắc đầu, truyền âm trả lời.

"Không sao, ngươi hãy nói những yếu điểm đó cho bốn người bọn họ, để từng người bọn họ đi tìm thử." Lạc Thanh Hải trả lời.

"Lạc đại Cung chủ, xem ra đệ tử này của ngươi không đơn giản a, trách không được ngươi luôn mang nàng theo bên cạnh." Phong Thiên Đô nhìn ra hai người đang trao đổi, đại khái cũng đoán được chút ít manh mối, nhịn không được tấm tắc khen.

Dứt lời, trên tay lão bấm pháp quyết, một sợi xích đen kịt trong tay áo bắn nhanh ra, trong nháy mắt liền xuyên qua tiểu phúc Nam Kha Mộng, đâm vào bên trong đan điền của nàng.

Lập tức Nguyên Anh nàng bị Cách Nguyên Pháp Liên phong tỏa, thần thái trong mắt cũng lập tức ảm đạm xuống.

"Mộng nhi..." Lạc Thanh Hải biến sắc, lớn tiếng kêu lên.

Cùng lúc đó, lam quang trên người gã càng ngày càng sáng, sóng cả màu lam mãnh liệt không ngừng như vô cùng vô tận, trùng kích lên Cách Nguyên Pháp Liên đang trói gã.

Thần sắc Phong Thiên Đô không đổi, lại rót thêm nhiều Tiên Linh Lực vào trong xiềng xích, áp chế Lạc Thanh Hải.

Trên thực tế, giờ phút này lão cũng phiền muộn muôn phần.

Lão nghìn tính vạn tính, cũng không ngờ tới cấm chế bốn phía đan lô này hung hãn mạnh mẽ như thế, hai gã Kim Tiên bổn tông vậy mà không kịp trở tay trực tiếp vẫn lạc ở nơi này, trong lúc nhất thời làm thực lực bọn lão đại

giảm, ngược lại làm cho đám Thương Lưu Cung lòng dạ khó lường kia chiếm được thượng phong.

Tăng thêm gia hoả Hàn Lập khó giải quyết này tự nhiên đâm ngang, rất có thể lão sẽ rơi vào kết cục dã tràng lấy giỏ trúc mà múc nước sông.

Còn không đợi lão khống chế Lạc Thanh Hải bên này, xiềng xích trói buộc Hô Ngôn Đạo Nhân bên kia liền truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Chỉ thấy sợi xích cách tiểu phúc Hô Ngôn Đạo Nhân hơn một xích liền bị chặn ngang bởi một chuôi phi kiếm hình cành sen cổ quái, phía trên nở rộ hình ảnh bông hoa màu hồng nhạt, sau đó khép lại, tiếp theo nổ ầm ầm.

Đạo xiềng xích màu đen sắp đâm vào bụng Hô Ngôn Đạo Nhân liền ầm ầm đứt gãy ra.

Cùng lúc đó, thân ảnh Vân Nghê từ giữa không trung rơi xuống nhẹ nhàng, khóe miệng rỉ ra một tia máu tươi, bước chân lảo đảo lui về sau mấy bước.

Lúc này, một bóng người màu đen hiện lên bên cạnh, nắm bờ vai đỡ lấy nàng.

"Thật ẩu tả, ngươi làm cái gì vậy!" Hô Ngôn đạo nhân hoá thành nam tử râu đen quát lên chói tai, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ yêu thương.

"Không sao, ngươi không việc gì là tốt rồi." Vân Nghê ổn định thân hình, lau tơ máu nơi khóe miệng, nhẹ nhàng nói.

Lông mày Hô Ngôn Đạo Nhân cau lại, còn muốn nói gì, lại bị nàng khẽ lắc đầu ngăn lại.

Cách đó không xa, quanh thân Âu Dương Khuê Sơn trải rộng đường vân màu đen, thân thể bị khống chế phóng tới cấm chế biển lửa trên mặt đất, hai mắt vẫn nhìn về phía Hô Ngôn Đạo Nhân bên này, trong ánh mắt hiện lên vẻ cực kỳ hâm mộ, lại có tiếc nuối, phức tạp không thôi.

Hô Ngôn Đạo Nhân và Vân Nghê liếc nhìn nhau, sau đó thân hình hai

người lóe lên đi tới bên cạnh Âu Dương Khuê Sơn.

Cổ tay Vân Nghê run lên, một đạo hồng lăng bắn ra, thoáng cái quấn lấy eo Âu Dương Khuê Sơn, gắt gao giữ chặt y lại.

Bàn tay Hô Ngôn Đạo Nhân trảo một cái vào hư không, cầm chặt một thanh phi kiếm lượn lờ xích viêm, chém xuống sợi xiềng xích đen kịt đang đâm vào đan điền Âu Dương Khuê Sơn.

"Boong" một tiếng vang sắc nhọn!

Xiềng xích màu đen xuất hiện một đạo hoả tuyến đỏ thẫm mảnh khảnh, từ đó đứt gãy ra.

"Đa tạ."

Đường vân trên thân Âu Dương Khuê Sơn dần dần biến mất, khí tức cũng một lần nữa khôi phục như thường, nhìn hai người gật đầu nhẹ.

Phong Thiên Đô thấy thế, thần sắc càng thêm dữ tợn, nâng lên bàn tay khô héo như quỷ trảo vỗ một chiêu.

Hai đoạn Cách Nguyên Pháp Liên đứt gãy từ trên thân Hàn Lập và Phệ Kim Tiên lúc trước lập tức bay ngược về, rơi vào trong tay lão.

"Rốt cuộc đã trở về, đã đủ rồi..." Bàn tay Phong Thiên Đô vỗ về nhẹ hai sợi xiềng xích, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, bàn tay lão nhẹ nhàng nhấc lên, hai sợi xiềng xích lập tức như linh xà ngẩng đầu, uốn lượn giãy dụa bò vào tay áo lão, lại giống như những sợi xiềng xích khác, chậm rãi kéo dài rũ xuống mặt đất.

"Kiệt kiệt khặc..."

Phong Thiên Đô nhìn thoáng qua xiềng xích dưới thân, chậm rãi ngẩng đầu lên, giữa cổ họng truyền ra từng trận tiếng cười khàn khàn.

Hai tay lão thò ra trước người, phía trên có huyết dịch đỏ thẫm ngưng tụ, chậm rãi rơi xuống, rơi trên những sợi xiềng xích màu đen dưới thân lão.

Chỉ thấy một đạo hào quang huyết hồng lan tràn ra, trong đại điện vang lên thanh âm "Leng keng" không ngừng, rậm rạp chằng chịt xiềng xích màu đỏ sậm như ngàn vạn con rắn đang bò, phủ kín toàn bộ mặt đất, vọt mạnh đến chân của tất cả mọi người.

Đám người Lạc Thanh Hải chưa kịp thoát ra khốn cảnh, lập tức bị từng tầng bao lại như bánh chưng, xiềng xích quấn quanh chồng chất cao cỡ tháp tròn bảy thước.

Hô Ngôn Đạo Nhân thấy vậy, trường kiếm trong tay đảo ngược, mũi kiếm chúi xuống, mãnh liệt đâm vào sàn nhà.

Một đạo ánh sáng đỏ thẫm trong nháy mắt từ dưới mũi kiếm khuếch tán ra, cuốn theo sóng khí nóng rực cuồn cuộn, bài trừ hết ba phần những xiềng xích đang xâm nhập đến.

Trong tay bốn gã Kim Tiên Thương Lưu Cung đều cầm một khối lệnh bài phỉ thúy, từ trong nở rộ ánh sáng màu lam chói mắt, ở chung quanh hình thành một toà phòng kiếng hình tứ phương, cũng chặn lại xiềng xích đang xâm nhập vào.

"Làm sao bây giờ?" Lão giả Kim Tiên Thương Lưu Cung nhìn thoáng qua Lạc Thanh Hải bên kia, do dự nói.

"Nếu Đại Cung chủ đã nói chúng ta đi đoạt đan dược trước, cứ phục tùng là được." Bạch diện thư sinh im lặng một lát, mở miệng nói ra.

Thần sắc bốn người hơi thu lại, bắt đầu thương nghị tìm cách phá giải cấm chế biển lửa, đoạt lấy Thái Ất đan.

Bên kia, Kim Đồng ngại chém giết với Tề Thiên Tiêu trong điện sẽ bó tay bó chân, nên trực tiếp đánh ra ngoài điện.

Hàn Lập thấy xiềng xích dày đặc đã đến bên chân của hắn, khẽ thở dài một

tiếng, đôi tay buông nhẹ, chậm rãi thu về.

Theo hai tay hắn rút về, lỗ hổng trong biển lửa cũng theo đó chậm rãi co rút lại.

Thân hình hắn lóe lên, đi tới bên cạnh ba người Vân Nghê, trong hai tay sớm đã cầm hai quả Tiên Nguyên thạch, nhanh chóng hấp thu Tiên Linh Lực trong đó, Linh Vực Thời gian phóng thích ra cũng đã thu vào.

Vừa rồi thi triển Linh Vực, lại đồng thời thúc giục ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhập lại, lại còn phóng thích Phệ Linh Chân Hỏa chống đỡ cấm chế biển lửa kia, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn tất nhiên hao tổn rất lớn.

"Phệ Kim tiên không có ở đây, hiện tại hai chúng ta nên hảo hảo tính sổ." Hai mắt Phong Thiên Đô muốn phun ra lửa giận, nhìn về phía Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

Vừa nói xong, thân hình lão giống như thuyền lá lênh đênh trên biển, một nửa hải dương xiềng xích liền biến mất, mấy người Hàn Lập bên này tự nhiên cũng cử động nhẹ nhàng hơn.

------oOo------

Chương 497: Lẻn vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

“Thời Gian Pháp Tắc, Pháp Tắc Chí Tôn…Ha ha, không tồi, không tồi. Hai tên đồ nhi của ta, là do ngươi giết?” Phong Thiên Đô đứng trước người Hàn Lập, hai mắt chăm chú nhìn, cười lạnh nói.

“Không sai.” Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh, cổ tay khẽ động nắm lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lạnh nhạt trả lời.

“Đừng tưởng rằng học được chút da lông Thời Gian Pháp Tắc là đã đủ để ngang ngược càn rỡ, muốn làm gì thì làm, đã thế Phong mỗ hôm nay tiện tay tiễn ngươi vào Luân Hồi vậy.” Phong Thiên Đô âm trầm nói.

“Hảo tiểu tử, thật không ngờ! Chỉ riêng với việc giết hai tên đồ nhi của Phong lão quỷ đã đủ khiến ta mời ngươi hai chén rượu rồi.” Hô Ngôn đạo nhân đứng một bên nhịn không được trêu chọc.

“Hai bình.” Hàn Lập nghe vậy, cười nói.

“Thành giao!” Hô Ngôn cũng cười đáp lời, siết chặt trường kiếm trong tay thêm mấy phần.

Lúc này Âu Dương Khuê Sơn liếc nhìn đan lô phía sau lưng, mở miệng nhắc nhở:”Không ổn! Hai viên đan dược kia sắp bị khôi lỗi cho hoạt thi ăn kìa…”

Hô Ngôn đạo nhân đang định nói gì thì bị Hàn Lập ngắt lời:”Các vị đạo hữu cứ an tâm phá giải cấm chế, cướp đoạt đan dược. Còn để ta cho Phong Đại Trưởng Lão ở đây kiến thức thế nào là Thời Gian Pháp Tắc, dù chỉ là hiểu

biết da lông có thể làm được những gì.”

Dứt lời, hắn giương cao trường kiếm trong tay chậm rãi bước ra khỏi Hoả Diễm Linh Vực của Hô Ngôn đạo nhân, hướng thẳng về phía Phong Thiên Đô nghênh đón.

Vân Nghê cùng Âu Dương Khuê Sơn nhìn thấy hành động của Hàn Lập đều tỏ vẻ ngạc nhiên, vội vàng nhìn về hướng Hô Ngôn.

“Việc của chúng ta là đoạt đan, không cần lo lắng cho hắn.” Hô Ngôn thấy thế, cười cười trấn an hai người.

Sau đó quả nhiên cả nhóm không còn để ý gì đến việc của Hàn Lập nữa mà môi mấp máy, nhanh chóng thương nghị việc phá giải cấm chế.

Nhưng trong khi tất cả mọi người không chú ý, một toà tháp tròn bằng xiềng xích cách cửa đại điện không xa bỗng nhiên chao đảo rồi đổ sụp xuống tạo ra những âm thanh “Rầm, rầm” vang động. Phía bên trong trống rỗng không có gì.

Nhân vật bị trói buộc trong đó không biết đã biến đi đường nào.

Gần như đồng thời ngay lúc đó, trong mớ xiềng xích như biển phía bên phải đại điện có một bóng người vô thanh vô tức hiện ra, nhanh chóng bay đến một góc điện. Nhìn kỹ thân hình chính là lão ẩu tóc bạc của Nam Lê Tộc.

Giờ phút này, trong tay lão ẩu không còn cầm kim trượng nữa mà thay vào đó là một khối lệnh bài màu vàng, hình dáng cực kỳ lạ.

Trên lệnh bài được chạm khắc tầng tầng dày đặc những phù văn cổ quái, từ đó truyền ra những luồng pháp tắc ba động kỳ dị.

Tốc độ của lão ẩu nhanh khó tin nổi, trên thân bao phủ một tầng hào quang mơ hồ màu đỏ sậm, tạo ra những tàn ảnh nhanh như lôi điện màu đỏ, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng đến trước biển lửa rồi.

Ngay khi mới tiếp cận biển lửa, lão ẩu liền ném lệnh bài vào trong, động tác

nhanh như chớp.

Lệnh bài bay vào trong biển lửa liền tan chảy ra như nến, hào quang đỏ sậm phát tán, từng miếng, từng miếng phù văn từ trong đó bay ra dung nhập vào ngọn lửa xung quanh.

“Đây là…”

Hô Ngôn đạo nhân đang chuẩn bị hoá giải cấm chế biển lửa, thấy cảnh này nhịn không được nói.

Một bên khác, giữa không trung vang lên những tiếng “Leng keng” vang dội, từng đạo xiềng xích màu đỏ sậm đâm ngang đâm dọc liên miên giữa không trung như huyết mâu tạo thành một mảng xích ảnh, vây Hàn Lập vào giữa.

Hàn Lập một tay cầm Thanh Trúc Phong vân Kiếm, quanh thân ánh sáng màu bạc lưu chuyển không ngừng, thân hình như hư như ảo, bay tới bay lui tránh né, dù những xiềng xích này có nhiều, có nhanh đến bao nhiêu cũng không chạm được vạt áo của hắn.

Sắc mặt Phong Thiên Đô càng trở nên lạnh lẽo, thân hình trượt theo xích lao đi, đuổi sát phía sau, hai tay kết quyết, trong màn ánh sáng màu đen bao phủ nửa toà đại điện không ngừng có thêm xiềng xích từ khắp nơi tuôn ra, thu hẹp phạm vi hoạt động của Hàn Lập.

“Vèo” Một âm thanh vang lên.

Ngón tay Phong Thiên Đô chỉ một cái, một đạo xiềng xích như rắn độc bỗng nhiên xuất hiện dưới chân Hàn Lập, mũi nhọn sắc bén thấu xương toả ra hàn mang lạnh lẽo nhắm cổ chân hắn đâm tới.

Hàn Lập vốn đã sớm đề phòng, trường kiếm trong tay quét ngang xuống dưới.

Mũi kiếm chưa chạm đến xiềng xích thì từ trên đó đã có một đạo điện quang màu vàng bắn ra, rồi nhanh chóng hoá thành những tia điện nhỏ đánh

lên xiềng xích màu đỏ sậm kia.

“Ầm ầm”

Một trận âm thanh ầm ĩ vang lên, điện quang màu vàng phát tác uy lực, từng luồng từng luồng dòng điện cuồng bạo điên cuồng tuôn ra, trong nhát mắt bao phủ xiềng xích, hoá thành một mảnh lôi trì ngập tràn ánh kim.

Phong Thiên Đô vừa mới tiến vào phạm vi của lôi trì liền bị kim mang dày đặc bao phủ, như dầu gặp lửa, phát ra một tiếng kêu to.

Một tiếng này khiến mọi người xung quanh nhao nhao nhìn lại.

Ngay cả lão ẩu tóc bạc cũng tạm dời ánh mắt từ trên biển lửa nhìn sang. Trong đôi mắt nàng loé lên một tia nghi hoặc, sau khi thoáng nhìn Hàn Lập liền dời sự tập trung về lại cấm chế.

Lúc này bên trong biển lửa, thế lửa bắt đầu co lại nhanh chóng, ngưng tụ thành từng miếng từng miếng lớn ngọn lửa màu xích hồng.

Hai mắt lão ẩu tóc bạc sáng lên, thân hình chớp động, xuyên qua khe hở mới tạo thành giữa biển lửa tiến vào trong.

Ngay sau đó bốn bóng người cũng đột nhiên xuất hiện, chính là bốn tên Kim Tiên của Thương Lưu Cung lặng lẽ đi theo phía sau, đang muốn kiếm đường đắc lợi.

Nhưng khi bọn hắn mới tới gần thì những hoả diễm vừa mới co lại kia lại “Bùng” một tiếng nở tung ra, khôi phục lại như trước, kém một chút nữa đã nuốt chửng người đi đầu tiên vào biển lửa.

Động tĩnh lần này không nhỏ, liền khiến mọi người chú ý.

“Lệnh bài kia là vật gì vậy… Dường như có ẩn chứa loại pháp tắc nào đó?” Thần sắc Vân Nghê khẽ biến, nghi ngờ hỏi.

“Chẳng lẽ là đồ vật có chưa Hoả Pháp Tắc.” Âu Dương Khuê Sơn nhíu mày

nói.

“Không, không phải… Nhất định không phải là Hoả Pháp Tắc… Mà thôi, mặc kệ là gì đi nữa, nhanh chóng tìm cách phá trận đi.” Hô Ngôn đạo nhân chau mày, lắc đầu, trầm ngâm nói.

Lại nói đến lão ẩu tóc bạc, sau khi tiến vào biển lửa nàng liền bị hai bóng người màu trắng đuổi sát theo sau.

Trên thân chúng có linh quang màu vàng đất phát sáng rực rỡ, trong tay cầm thanh chiến đao cũng màu vàng, một trái, một phải đồng thời chém thẳng về hướng lão ẩu.

Trong hư không quang mang chấn động, từng đợt từng đợt gợn sóng không gian dập dờn lao đến, một cỗ pháp tắc vô cùng nặng nề từ trái phải cùng nhau ép đến, như hai quả núi khép lại, ép chặt lão ẩu vào giữa.

Nàng ta chỉ cảm thấy không khí xung quanh như ngưng đọng, nhưng ngay lập tức quang mang loé lên, một đạo hào quang màu đỏ sậm bắn ra rồi biến lớn hoá thành một mảnh Linh Vực lớn hơn mười trượng, vừa vặn bao phủ hai tên khôi lỗi xám trắng vào.

Ngón tay lão ẩu nhẹ nhàng chà xát, hàng loạt các sợi dây nhỏ từ hư không bắn ra, nhắm thẳng vào các khớp nối ở chân và đầu khôi lỗi đi vào.

Vậy mà những khôi lỗi xám trắng tưởng như kiên cố vô bì lại như miếng đậu phụ, bị những dây nhỏ dễ dàng xuyên qua, nhìn như hai con rối có dây diều khiển.

Nhưng điều làm cho người ta cảm thấy kỳ quái là hành động của bọn chúng không hề chậm lại chút nào, chiến đao mang pháp tắc đè ép vẫn hướng về phía lão ẩu, làm cho áo bào của nàng dán chặt vào thân.

Đôi mắt đầy nếp nhăn của lão ẩu khẽ chớp, hai tai đan chéo, hai sợi dây đâm vào phần gáy của khôi lỗi bỗng nhiên bị kéo thẳng, khiến cho đầu của khôi lỗi ngửa về phía sau.

“Đã thấy…” Trong miệng nàng lẩm bẩm một tiếng, hai tay lại kết pháp quyết.

Ngay lập tức, thân hình khôi lỗi trở nên cứng đờ, hào quang màu vàng phần gáy sáng lên, theo hai sợi nhỏ đỏ sậm chảy ra phía ngoài, tiêu tán trong hư không.

Luồng ánh sáng tuôn ra ngoài càng nhiều, linh văn trên người khôi lỗi càng nhạt, từng chút từng chút một, cho đến khi hoàn toàn biến mất, pháp tắc ba động đè ép quanh lão ẩu cũng theo đó không còn.

Không còn lực lượng Thổ Pháp Tắc duy trì, thực lực của hai bộ khôi lỗi đã không còn bao nhiêu, không còn khả năng uy hiếp đến lão ẩu.

Nàng ta cũng không dây dưa ở đây lâu, thân hình lại loé lên, xuyên qua hai tên khôi lỗi lao thẳng về đan lô phía sau.

Hai bộ khôi lỗi đang đưa đan dược cho hoạt thi ăn dường như cảm ứng được phía sau lung có người đuổi tới liền mạnh mẽ quay đầu đấm ra hai quyền.

Hai quyền tung ra chứa vô số phù văn lôi điện quay cuồng, hô ứng bổ trợ cho nhau, ở giữa tạo ra một vòng xoáy màu vàng, bên trong sấm sét điên cuồng chớp giật, sinh ra một lực hấp dẫn kì dị, cuốn thân hình của lão ẩu vào.

Cùng lúc đó, những tượng đá xám trắng đứng hai bên cũng toả ra ánh sáng màu vàng đất, bắt đầu chuyển động.

Rất nhanh, hư ảnh bàn cờ màu vàng to lớn kia lại lần nữa hiện ra.

“Chết chắc…” Mấy lão Kim Tiên của Thương Lưu Cung ánh mắt tỏ vẻ giễu cợt, nói ra.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, liền cảm thấy có chút hoa mắt, thân hình lão ẩu đã xuyên qua hai tên khôi lỗi, xuất hiện dưới ghế lớn màu vàng.

Vòng xoáy giữa hai tên khôi lỗi biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại mấy đạo lôi điện mỏng manh vờn quanh, chẳng còn bao nhiêu uy lực.

Về phần những khôi lỗi xám trắng bố trí ra hư ảnh bàn cờ kia lại chưa kịp phát động.

“Làm sao có thể?”

Lão già Kim Tiên của Thương Lưu Cung kinh ngạc hô lớn, kiến mấy người Hô Ngôn đạo nhân cũng nhịn không được mà quay sang nhìn.

Một bên khác, Phong Thiên Đô đã thoát ra khỏi lôi trì của Hàn Lập, giờ này cuối cùng hắn cũng hiểu được thực lực của đối thủ phía trước không đơn giản, nên dừng truy kích, hai bên rơi vào thế giằng co.

Hai người cũng bị động tĩnh bên kia gây chú ý, không hẹn mà làm, đều liếc mắt sang nhìn.

Kết quả một việc khiến mọi người không thể hiểu nổi xảy ra.

Trong tay hai tên khôi lỗi vẫn còn nguyên hai viên Thái Ất Đan, không bị lão ẩu lấy đi.

Mà lão ẩu kia lại đi đến trên bệ đá, lật tay lấy ra một viên đan dược màu đen, phía trên tản ra từng tia, từng tia pháp tắc ba động.

“Đây là….Hư Nguyên Đan!” Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, hắn mới nhìn liền biết viên đan dược này do chính tay mình luyện chế ra, chính xác là Hư Nguyên Đan. Ánh mắt hắn nhìn lão ẩu đầy phức tạp.

“Ngươi muốn làm gì?” Phong Thiên Đô cũng biến sắc, quát lớn.

Lão ẩu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn đám người một chút, miệng cười một cách cổ quái, rồi ôm lấy đầu của hoạt thi, vuốt lên gò má anh tuấn của y, cho viên Hư Nguyên Đan vào miệng.

“Lộc cộc”

Đan dược rơi vào cổ họng của hoạt thi, lăn kêu lộc cộc chui xuống bụng gã.

Lão ẩu tóc bạc đứng trang nghiêm một bên, hai mắt nhìn không rời vào bộ hoạt thi, ánh mắt đầy vẻ mong đợi.

Đám còn lại, người thì nghi ngờ, người thì kinh ngạc, không biết làm gì cho phải.

------oOo------

Chương 498: Đoạt đan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: PHẩy*
***Biên**: Độc Hành*

Một hơi, hai hơi thở, ba hơi thở...

Thời gian từ từ trôi qua, toàn bộ mọi người đều yên tĩnh trở lại, ánh mắt cũng đều dồn về cỗ hoạt thi vừa ăn xong viên đan dược màu đen, tựa hồ cũng không biết chuyện gì sẽ phát sinh sau đó.

Kết quả, cho đến bảy hơi thở sau, cỗ hoạt thi vẫn ngửa đầu ngồi tựa trên ghế, không mảy may động tĩnh chút nào.

"Tại sao lại vậy... Tại sao lại không được? Tại sao..." Thần thái trong mắt bà lão tóc bạc ảm đạm từng chút một, khó tin lẩm bẩm nói.

Mọi người thấy thế, liền nhao nhao thở dài một hơi nhẹ nhõm, cho rằng chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi, Phong Thiên Đô quay lại tập trung tới Hàn Lập, ánh mắt Hàn Lập cũng thu trở về.

Giao phong giữa hai bên lại lần nữa diễn ra hết sức căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện!

Đột nhiên một đạo quang mang màu xám tro từ trên thân hoạt thi phát ra, trong nháy mắt khuếch trương ra giống như Linh vực vậy.

Những nơi nó đi qua, tiếng sấm nổ mãnh liệt, rung động ù ù như cuồng phong.

Bà lão tóc bạc đứng gần nhất, ngay vị trí đầu sóng ngọn gió nên bị vòi rồng cuốn một cái, ngay lập tức bị đánh bay ra ngoài, đụng thẳng lên người một

cỗ khôi lỗi màu xám trắng, rung chuyển ầm ầm.

Lò đan ngọc bích cũng bị cỗ khí này trùng kích tới, run lên bần bật, quanh thân lưu chuyển một đạo quang mang xanh biếc, một lúc sau mới ổn định lại.

Hai cỗ khôi lỗi màu vàng và những khôi lỗi xám trắng cũng bị cỗ cự lực này trùng kích lên làm lảo đảo ngã, ngay cả phía ngoài cùng của cấm chế biển lửa cũng nổ ầm ầm, khuếch tán ra ngoài một vòng.

Đám người bạch diện thư sinh vội vàng lùi lại phía sau, lách mình tránh né.

Chỉ có Hô Ngôn đạo nhân là ngược lại, tinh mang trong mắt lóe lên, lật tay lấy ra một ngọn đèn cũ kỹ, bên trên lóe lên ngọn lửa màu vàng, thân hình lóe lên, chui vào trong biển lửa mới vừa bị nổ tung, trong nháy mắt thân hình lão đã biến mất vào trong đó.

"Hô Ngôn..." tựa hồ Vân Nghê cũng không biết trước chuyện này, thanh âm kinh sợ vang lên.

Trong lòng Hàn Lập cũng khẽ động một cái, ánh sáng màu lam trong hai mắt lóe lên, nhìn vào bên trong, nhưng thấy trong đó tràn ngập hôi khí, vậy mà không nhìn thấy rõ cái gì.

Sau một lát, những nơi tràn ngập sương mù màu xám kia cũng từ từ tiên tán, từ trong đó lóe lên một đạo nhân ảnh, phóng nhanh ra ngoài, rơi về phía Vân Nghê, đúng là Hô Ngôn đạo nhân.

Chỉ thấy quần áo lão rách rưới, chòm râu đã bị đốt sạch, toàn thân cháy đen, lộ ra vẻ chật vật.

"Lấy được... Bất quá, cỗ khôi lỗi màu vàng kia quá lợi hại, hai người bọn chúng liên thủ lại ta cũng khó mà thoát thân, không dám cướp thêm một viên khác." Sự vui vẻ hiện rõ trên khuôn mặt lão, truyền âm nói với Vân Nghê.

"Lần sau không cho phép ngươi mạo hiểm như vậy nữa..." gánh nặng trong

lòng Vân Nghê được trút xuống, hung hăng trừng mắt nói với lão một tiếng.

Sau khi bụi mù tan hết, lần nữa nhìn rõ cỗ hoạt thi đang ngồi trên ghế tựa màu vàng kia.

Nó vẫn bảo trì tư thái ban đầu, không chút sứt mẻ, xem như chưa thay đổi chút nào, nhưng khí tức từ trên thân truyền ra đã khác hoàn toàn so với lúc trước.

Kim ảnh lóe lên, hai cỗ khôi lỗi màu vàng xuất hiện ở bên cạnh cái ghế.

Trong tay một cỗ khôi lỗi đang cầm một viên đan dược màu bạc, đúng là Thái ất đan, đưa vào miệng hoạt thi.

Một cỗ khôi lỗi màu vàng khác thì bị cháy đen nửa người, một cánh tay đã không thấy đâu, đứng ngây ngốc tại chỗ.

Sau khi hoạt thi ăn vào viên Thái ất đan thứ hai, trên thân hiện một tầng hào quang, khí tức tản mát ra lại tăng thêm một chút.

Lúc này, hai cỗ khôi lỗi màu vàng và mấy cỗ khôi lỗi xám trắng lúc trước vây hoạt thi vào chính giữa.

Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày chau lên.

Ánh mắt hắn lập tức hơi liếc nhìn qua chỗ đám người Hô Ngôn đạo nhân, thần tình khẽ giật mình lần nữa.

Chỉ thấy Hô Ngôn đạo nhân lật tay đưa bao vải vẫn cõng trên lưng xuống, xốc lên một góc, nhanh chóng cầm Thái ất đan bỏ vào.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, trong đầu suy nghĩ nhanh một cái, ánh sáng màu xanh trên thân đại phóng, bỗng nhiên bắn ngược lại, không hề muốn dây dưa cùng Phong Thiên Đô nữa.

"Tiểu tử, chạy đâu!" Phong Thiên Đô biến sắc, nổi giận gầm lên một tiếng, đang muốn đuổi theo hắn, dị biến tái sinh!

Ầm ầm!

Một cột sáng màu lam hiện ra ngay phía sau lão, phóng thẳng lên trời.

Khí tức khổng lồ từ trong cột sáng đó tản phát ra, toàn bộ đại điện cũng đong đưa theo.

Chính giữa cột sáng màu lam, bất ngờ chính là Lạc Thanh Hải.

Lúc này áng sáng màu lam chói mắt phủ kín toàn thân gã, từng đạo hào quang màu lam như gợn nước từ trong cơ thể tuôn ra, trùng kích ra bốn phía chung quanh.

Những xiềng xích đang trói buộc trên người gã cũng rung động rào rào, rõ ràng đã nới lỏng ra không ít.

Sắc mặt Phong Thiên Đô trầm xuống, bất chấp việc đuổi theo Hàn Lập, quay người về phía Lạc Thanh Hải, phất tay đánh ra một cỗ hắc quang, lóe lên chui vào xiềng xích quanh người Lạc Thanh Hải.

Thực lực những người ở đây cũng không thấp, nhưng đối với lão thì uy hiếp lớn nhất vẫn là Lạc Thanh Hải, bất kể thế nào cũng không thể để gã thoát ra.

Những xiềng xích đó lập tức sáng ngời, sau đó nhúc nhích co rút lại tựa như vật sống.

"Hừ! Giờ phút này còn muốn giam cầm ta, đã muộn!" Lạc Thanh Hải hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Cột sáng màu lam quanh người gã sáng lên lần nữa, giống như thực chất, mặc cho những xiềng xích kia đang nhúc nhích co rút lại, nhưng cũng không chút sứt mẻ.

Lạc Thanh Hải lẩm bẩm niệm chú, bất ngờ nửa người dưới biến đổi, lại hóa thành một đuôi rắn màu lam, cả người gã biến thành một quái nhân kỳ lạ,

nửa người nửa rắn, khí tức tản mát ra cũng tăng lên nhiều.

Thân hình Hàn Lập lóe lên, xuất hiện bên cạnh đám Hô Ngôn đạo nhân.

"Lệ đạo hữu, vừa rồi đã làm phiền người kiềm chế Phong Thiên Đô.” Hô Ngôn đạo nhân cảm kích gật đầu.

Hắn khoát tay áo, cười nhạt một tiếng với Hô Ngôn đạo nhân, ánh mắt thoáng dừng một chút trên lưng Hô Ngôn đạo nhân.

Hiện tại cái túi màu vàng đó đã được Hô Ngôn đạo nhân đeo lại lên lưng, bao bọc cực kỳ chặt chẽ, căn bản không nhìn ra vật gì ở bên trong.

Mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, nhưng cũng không hỏi thăm, quay đầu nhìn lại chỗ Lạc Thanh Hải.

Nhìn thấy biến hóa của Lạc Thanh Hải, hắn lập tức cả kinh.

Ngoài thân Lạc Thanh Hải hiện ra một tầng ánh sáng màu lam óng ánh, thân thể ra sức vặn vẹo, thình lình theo trùng trùng điệp điệp xiềng xích bên ngoài, nhanh chóng chui vào trong.

Đồng tử Phong Thiên Đô co rụt lại, một tay phất lên.

Bên cạnh lão lập loè hắc quang, từng đám xiềng xích màu đen to cỡ miệng bát hiện ra, có chừng vài chục sợi.

Đầu mỗi sợi xiềng xích bén nhọn vô cùng, tản ra từng luồng hào quang đen kịt, giống như một đám trường mâu màu đen, ở phía trên nhảy lên vô số phù văn màu đen, chấn động pháp tắc từ đó tản mát ra làm người ta sợ hãi.

"Đi "

Phong Thiên Đô bấm niệm pháp quyết một cái, những xiềng xích màu đen phóng tới như cường cung ngạnh nỏ bắn ra, hóa thành đạo đạo bóng đen mơ hồ, đâm tới thân thể Lạc Thanh Hải.

Lạc Thanh Hải thấy vậy, lật tay lấy ra một viên châu màu xanh đậm.

Viên châu này tản mát ra một cỗ khí tức mịt mờ cường đại, bên trong phong ấn một tiểu nhân màu lam, hình dáng nửa người nửa rắn, đáng tiếc là ánh sáng màu lam do viên châu phát ra quá rực rỡ nên nhìn không được rõ lắm.

Trong mắt Lạc Thanh Hải hiện lên một tia không nỡ, nhưng vẫn nhanh chóng há miệng nuốt viên châu vào.

Sau một khắc, ánh sáng màu lam trên thân gã bùng lên mãnh liệt, thân thể gã dần trở nên trong suốt, từng đạo lưu quang màu xanh đậm chớp động trong cơ thể gã.

Đúng lúc này, những sợi xiềng xích màu đen kia bắn tới nhanh như thiểm điện, dễ dàng xuyên qua cột sáng màu lam, sau đó đâm trúng rồi xuyên thủng qua thân thể Lạc Thanh Hải.

Lập tức thân thể Lạc Thanh Hải bị đâm thành tổ ong, nhưng lại không có một vết máu.

Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này, hơi ngẩn ra.

Mặt Lạc Thanh Hải lộ vẻ cười lạnh, ánh sáng màu lam trên thân lóe lên, đột nhiên nở bung ra, hóa thành một vòng như gợn nước khuếch tán ra xung quanh.

Cùng lúc đó, thanh âm chú ngữ thê lương không biết truyền ra từ chỗ nào, làm cho người ta có cảm giác là thứ ngôn ngữ cực kỳ cổ xưa, tồn tại từ lúc thế giới bắt đầu thành hình.

Phong Thiên Đô nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, pháp quyết trong tay bỗng nhiên biến đổi.

Hắc quang trên những sợi xiềng xích màu đen sáng ngời, sau đó lại bắn ra lần nữa, điên cuồng xuyên thẳng qua những gợn nước màu lam kia, nhưng lại không có chút tác dụng nào.

Tiếng chú ngữ truyền ra từ trong miệng Lạc Thanh Hải càng lúc càng lớn, giống như tiếng chấn động của đại hồng chung vậy.

Nương theo âm thanh chú ngữ đó, từng cột nước màu lam bắn ra từ bốn phía trong hư không, dung nhập vào bên trong gợn nước màu lam.

Trong nháy mắt, một thủy đoàn màu lam phóng tới giống như một hồ nước nhỏ chiếm cứ gần nửa đại điện.

Hào quang giữa hồ lóe lên, một đoàn ánh sáng màu lam hiện ra, là một bóng người to lớn.

Bóng người này cao tầm hơn mười trượng, nửa người trên là đại hán trung niên, mặc trường bào màu lam rộng thùng thình, lộ ra lồng ngực rộng lớn cùng cánh tay rắn chắc, trên cằm mọc ra một chòm râu vừa dài vừa xoăn, dài tới tận dưới ngực.

Nửa người còn lại của đại hán lại là một thân rắn vừa thô vừa to, cuộn thành mấy vòng, tối thiểu cũng phải dài hơn trăm trượng.

Khuôn mặt đại hán trung niên uy nghiêm vô cùng, dường như thái cổ Thủy thần, tản mát ra một cỗ khí tức to lớn vô cùng, đẩy Linh vực màu đen đang vây xung quanh ra ngoài, rõ ràng đã vượt qua cấp độ Kim tiên.

"Hơi thở này đã đạt đến Thái Ất cảnh!" Đám người Hàn Lập ở xa xa nhìn thấy đại hán màu lam, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Phong Thiên Đô nhìn hư ảnh cực lớn của đại hán màu lam phía trước, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Lúc này Lạc Thanh Hải rõ ràng đứng ở bên trong hư ảnh cự hán màu lam đó, quanh thân lấp lánh ánh sáng màu làm, bảo tướng trang nghiêm, lăng nhiên bất khả xâm phạm,

Gã đột nhiên khoát tay bấm niệm pháp quyết một cái.

Cự hán màu lam bỗng nhiên mở to mắt, trong đó nhảy lên từng tia chớp

màu lam, làm cho người không thể nhìn thẳng, đột nhiên nhấc một cánh tay vừa thô vừa to lên.

Ô...ô...n...g!

Trong tay gã xuất hiện một cây thủ trượng màu lam, phía trên thủ trượng phóng xuất ánh sáng màu lam vô cùng chói mắt, nhìn hình dáng không được rõ lắm, đập một cái về phía Phong Thiên Đô.

Một bóng trượng màu lam cực lớn hiện ra phóng tới, trên đó lượn lờ vô số đạo quang điện màu lam, tản mát ra một cổ uy năng đáng sợ giống như khai thiên tích địa.

Giờ khắc này, dường như trong phiến thiên địa này chỉ có duy nhất cái bóng trượng này.

Đám người Hàn Lập ở ngoài Linh vực nhưng vẫn cảm ứng được, thần sắc biến đổi, thối lui xa hơn.

Ầm ầm ầm!

Bóng trượng cực lớn màu lam nhìn như chậm chạp, nhưng Phong Thiên Đô là người trực tiếp chịu một kích này nên rõ ràng một kích này nhanh đến bực nào, tựa như một tia chớp lớn màu lam đánh lên Linh vực màu đen, căn bản không cho lão chút thời gian phản ứng.

Linh vực màu đen của Phong Thiên Đô chấn động kịch liệt, sau đó “Ầm” một tiếng vỡ vụn ra.

"Bang" "Bang" thanh âm liên tiếp.

Những xiềng xích màu đen bên trong linh vực cuối cùng cũng vỡ vụn ra, xiềng xích quanh người lão giả Nam Lê tộc, vị Kim tiên tóc trắng của Chúc Long đạo và Nam Kha Mộng cũng bị vỡ vụn từng khúc, cả ba người lại khôi phục tự do.

Nhất thời ba người đại hỉ, thân hình không dừng lại mà lập tức mỗi người

bay vụt ra.

Bóng trượng lam sắc một kích phá vỡ linh vực, tựa hồ tiêu hao phần lớn uy năng, rút nhỏ gần nửa, nhưng vẫn đánh tới Phong Thiên Đô như thế bài sơn đảo hải, tựa hồ thề phải xóa xổ lão khỏi thế gian vậy.

------oOo------

Chương 499: Giằng co

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hết thảy nói rất dài dòng, nhưng bất quá chỉ mấy hơi thở công phu.

Phong Thiên Đô phóng thích Linh Vực bị chấn nát, không khỏi kêu lên một tiếng buồn bực, tựa hồ bị nội thương không nhẹ.

Mắt thấy bóng trượng do cự hán màu lam đánh tới, sắc mặt lão đại biến, thân hình bắn ngược lui sau, đồng thời hai tay vội vàng vung lên.

Hắc quang lóe lên, một cuốn hoạ quyển màu đen từ trên thân Phong Thiên Đô bắn ra, sau đó mở ra, phía trên là hình ảnh một ngọn núi màu đen cô độc hiểm trở.

Họa quyển nở rộ vạn đạo ánh sáng màu đen, ngọn núi màu đen trong hoạ quyển chấn động mạnh một cái, thình lình từ trong họa quyển bắn ra, nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt hoá thành một ngọn núi màu đen to cỡ trăm trượng, xung quanh lượn lờ khói đen, chắn trước người lão.

Chung quanh ngọn núi quanh quẩn sương mù màu đen, nghiễm nhiên có vô số phù văn màu đen tung bay, tản mát ra một cỗ khí tức trầm trọng, hiển nhiên cũng là một kiện dị bảo.

Ngọn núi màu đen vừa mới xuất hiện, bóng trượng lam sắc đã đánh tới ầm ầm, sau khi lam ảnh rơi xuống, khói đen mặt ngoài ngọn núi liền tán loạn ra.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh động trời!

Trong nháy mắt bóng trượng đụng vào ngọn núi, lập tức lam mang hắc quang đan vào nhau, vô số quang đoàn hai màu lam đen chớp động, từng

đoàn từng đoàn bạo liệt ra.

Cả ngọn núi theo đó run rẩy kịch liệt, phía trên hiện ra từng vết rạn, sau đó bạo liệt ra ầm ầm, hóa thành vô số đá vụn bay ra chung quanh.

Lại bị một kích tan vỡ!

Họa quyển màu đen cũng "Xoẹt" một tiếng, bể thành hai nửa.

Nhưng tựa hồ bóng trượng lam sắc kia đến tận đây cũng đã tiêu hao hết uy năng, lập loè vài cái rồi biến mất vô tung.

Mặc dù Phong Thiên Đô không bị bóng trượng cực lớn đánh trúng, nhưng cũng bị ảnh hưởng, thân thể lúc này bị chấn động bay ra mấy trăm trượng, quanh thân loé lên hắc quang mới đứng vững được, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Lúc này, hư ảnh cự hán màu lam mơ hồ một cái, nhanh chóng thu nhỏ lại rồi tiêu tán, mấy hơi thở sau liền biến mất vô tung, hiện ra thân ảnh Lạc Thanh Hải.

Giờ phút này gã đã khôi phục hình người, trên thân tản mát ra từng vòng quang mang lam sắc vô cùng nồng đậm, nhưng sắc mặt trắng bệch vô cùng.

"Cung chủ."

Bốn gã Kim Tiên Thương Lưu Cung Còn lại, còn có Nam Kha Mộng, vội vàng bay tới rơi vào bên cạnh Lạc Thanh Hải, vây gã vào giữa, cảnh giác nhìn những người chung quanh.

"Không sao." Lạc Thanh Hải khoát tay chặn lại, lật tay lấy ra một quả đan dược màu vàng, ngửa đầu phục dụng.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, viên đan dược màu vàng kia lại tản mát ra khí tức có vài phần tương tự với Kim Hồn Đan mà hắn luyện chế lúc trước.

Trên mặt Lạc Thanh Hải chớp động kim quang, sắc mặt tái nhợt rất nhanh

hồi phục lại.

Bên kia, Kim Đồng đang chém giết cùng Tề Thiên Tiêu khẽ quát một tiếng, hôi quang quanh người nàng co rụt lại mãnh liệt, sau đó nhanh chóng biến lớn lên.

Một tiếng vang thật lớn, một đoàn hôi quang nồng đậm bạo liệt ra, nổ bay thân thể Kim Đồng ra ngoài.

Sắc mặt Tề Thiên Tiêu hơi trắng bệch, vẫn đang mạnh mẽ chống đỡ một hơi, thân hình hóa thành một đạo hôi quang bay ra ngoài.

Kim Đồng bị nổ bay ra hơn mười trượng, nhưng trên thân chớp động kim quang, một chút tổn thương cũng không có.

Điều này làm cho Tề Thiên Tiêu không khỏi căng thẳng, trong mắt tràn đầy vẻ đắng chát.

Nàng lắc lắc đầu, trì hoãn một chút, trong miệng gầm lên một tiếng, trên thân đại phóng kim quang, tính đuổi theo lần nữa, nhưng bên tai truyền đến thanh âm của Hàn Lập.

"Được rồi, Kim Đồng, trước đến đây đi."

Kim Đồng tức giận giương nanh múa vuốt với Tề Thiên Tiêu, do dự một chút, sau đó mới quay người bay trở về bên cạnh Hàn Lập.

Lúc này, gã Kim Tiên tóc trắng Chúc Long Đạo cũng bay tới, một đoàn người tụ tập lại một góc ở đại điện.

"Sư huynh!" Hôi quang lóe lên, thân ảnh Tề Thiên Tiêu lóe lên, xuất hiện bên cạnh Phong Thiên Đô.

Lúc này sắc mặt Phong Thiên Đô có chút trắng bệch, khoát tay áo, sau đó lật tay lấy ra một quả đan dược màu đen ăn vào, sắc mặt mới dần dần khôi phục lại vài phần.

Cùng lúc đó, thân hình lão giả thất tuần Nam Lê tộc hóa thành một đạo huyết quang, rơi vào bên cạnh bà lão tóc bạc.

Bốn phương tu sĩ phân biệt đứng ở bốn góc đại điện, hình thành xu thế kiềm chế lẫn nhau, nhất thời ánh mắt quét qua nhau, nhưng đều không có ra tay.

Kim Đồng bay trở về bên cạnh Hàn Lập, đáp trên vai của hắn, ánh mắt nhìn sang hai người Âu Dương Khuê Sơn cùng gã Kim Tiên tóc trắng.

"Ồ, tại sao lại nhiều ra hai người, là người tốt sao, có lợi hại không?" Kim Đồng ồ lên một tiếng, hỏi.

Lời vừa nói ra, trên mặt Âu Dương Khuê Sơn cùng gã Kim Tiên tóc trắng đều hiện lên một tia cổ quái.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, nhìn lại Hô Ngôn Đạo Nhân, trong mắt hiện ra vẻ hỏi thăm ý kiến.

Hắn cũng đang muốn hỏi vấn đề này, Âu Dương Khuê Sơn cùng gã Kim Tiên tóc trắng tựa hồ kết minh cùng phe mình, bất quá chuyện này xảy ra khi nào hắn cũng không rõ.

"Lệ Đạo Hữu, lúc trước tình huống hỗn loạn, không kịp báo cho ngươi biết. Kỳ thật ta cùng Âu Dương đạo chủ đã sớm âm thầm liên lạc, liên thủ hành động trong Tiên Phủ." Hô Ngôn Đạo Nhân mở miệng giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chớp lên.

"Lệ Đạo Hữu, nhiều năm không gặp, không tưởng được ngươi đã tiến giai đến cảnh giới Kim Tiên, thật đáng mừng." Âu Dương Khuê Sơn chắp tay nói với Hàn Lập.

"Âu Dương đạo chủ khách khí. Bất kể như thế nào, mọi người đều là đồng môn Chúc Long Đạo, tự nhiên cùng tiến cùng lui." Tâm niệm Hàn Lập thay đổi thật nhanh, gật đầu cười nói.

Mắt thấy Hàn Lập đồng ý, trong lòng Âu Dương Khuê Sơn cùng Hô Ngôn Đạo Nhân vui vẻ.

Hôm nay Hàn Lập bày ra thực lực mạnh mẽ, mơ hồ đã có địa vị ngang với Phong Thiên Đô, hơn nữa Kim Đồng này là Phệ Kim Tiên cấp Kim Tiên, tuyệt đối là một đại trợ lực.

Như thế, bên phương bọn hắn có trọn vẹn sáu gã Kim Tiên, trở thành lực lượng cường thế nhất ở đây, đối với việc cướp lấy Thái Ất đan, tất nhiên là có lợi ích rất lớn.

"Bất quá, có chuyện này ta nghĩ cũng nên sớm hỏi rõ ràng." Hàn Lập chợt mở miệng hỏi.

"Lệ Đạo Hữu mời nói." Hô Ngôn Đạo Nhân nói gấp.

"Mặc dù liên thủ, nhưng mỗi người chúng ta cướp được Thái Ất đan, hẳn là thuộc về bản thân người đó chứ?" Hàn Lập hỏi như thế.

Âu Dương Khuê Sơn nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

"Cái này đương nhiên, liên thủ chỉ là đối địch, còn cướp đoạt Thái Ất đan tự nhiên dựa vào bổn sự." Không chờ Âu Dương Khuê Sơn nói, Hô Ngôn Đạo Nhân đã mở miệng nói ra.

Âu Dương Khuê Sơn lộ ra một tia mất tự nhiên, ánh mắt trao đổi với gã Kim Tiên tóc trắng kia một cái.

Luận thực lực, hai người bọn họ hôm nay coi như yếu nhất, tỷ lệ cướp được Thái Ất đan thấp nhất, nhưng Hô Ngôn Đạo Nhân và Hàn Lập đã đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào, đành phải gật đầu nhẹ.

"Vậy là tốt rồi." Hàn Lập tươi cười, nhìn về phía đan lô xanh biếc, trong mắt lập loè tinh mang.

Lúc trước đáp ứng tương trợ Hô Ngôn Đạo Nhân cướp lấy một viên Thái Ất đan, hứa hẹn đã hoàn thành, hiện tại hắn không cần cố kỵ lo lắng nữa.

Bên kia, ánh mắt Lạc Thanh Hải nhìn về phía bọn Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia kiêng kị.

Giờ phút này chín viên Thái Ất đan, mới có ba viên ra lò, còn thừa lại hơn phân nửa, không cần phải nóng lòng.

Hôm nay bên Phục Lăng Tông chỉ còn lại có hai người, át chủ bài Phong Thiên Đô hôm nay có thể nói đã tung hết sức, hơn nữa vừa trải qua đại chiến khi nãy, giờ phút này tiêu hao thật lớn, không quá đáng lo nữa.

Ngược lại một phương nguyên bản thế cô lực yếu Hàn Lập lại trở thành người đông thế mạnh, lại có Linh vực Thời gian, tồn tại Phệ Kim tiên quỷ dị, đối với bọn họ là uy hiếp lớn nhất.

Chú ý tới ánh mắt không có hảo ý của lão hồ ly Lạc Thanh Hải, trong lòng bọn người Hàn Lập cảm thấy rùng mình.

Vừa rồi Lạc Thanh Hải một lần hành động phá vỡ Linh Vực Phong Thiên Đô, thể hiện ra thực lực Thái Ất cảnh, giờ phút này khí tức trên thân gã tuy rằng chưa bình phục hẳn, nhưng mọi người tại đây đều phải cẩn thận đề phòng.

"Mọi người coi chừng tên Lạc Thanh Hải kia, hắn không giống tu sĩ bình thường, trong người có có huyết mạch Chân Linh Oa Xà Huyết. Nếu ta đoán không sai, hắn vừa mới phục dụng một đầu Oa Xà Chân Linh chi nguyên Thái Ất cảnh, cưỡng ép thi triển ra lực lượng Thái Ất cảnh, tuy rằng không so được với tu sĩ Thái Ất cảnh chính thức, nhưng vẫn không thể khinh thường." Thanh âm Hô Ngôn Đạo Nhân vang lên trong đầu đám người Hàn Lập.

Những người khác nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, hắn đã từng thấy ghi chép Chân Linh chi nguyên trên điển tịch, là huyết mạch chi nguyên trong linh thể.

Chân Linh và tu sỹ bình thường vốn bất đồng. Sau khi tu sĩ bình thường vẫn

lạc, Nguyên Anh và thần hồn bọn họ rất khó bị sử dụng.

Nhưng Chân Linh chi nguyên lại bất đồng, chỉ cần có được lực lượng huyết mạch giống nhau, hoàn toàn có thể kế thừa, thậm chí dung hợp lực lượng Bản Nguyên những thứ này, phát huy ra lực lượng vượt xa bản thân, chỉ là điều khiển Chân Linh chi nguyên lại tiêu hao lực lượng thần hồn rất lớn, mạo hiểm cũng không nhỏ.

"Hô Ngôn đạo hữu, theo ý của ngươi, vừa rồi Lạc Thanh Hải thi triển một kích kia, đã tiêu hao hết Chân Linh chi nguyên hay chưa?" Hàn Lập liếc mắt dò xét Lạc Thanh Hải, truyền âm hỏi.

"Có lẽ còn chưa hết, lấy tâm cơ của Lạc Thanh Hải, tuyệt sẽ không bày ra hết. Mọi người ngàn vạn phải cẩn thận với hắn." Hô Ngôn Đạo Nhân truyền âm trịnh trọng nhắc nhở.

Mọi người nhao nhao gật đầu.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía hai người Phong Thiên Đô, rất nhanh lại dời ánh mắt đi, rơi vào trên người hai người Nam Lê tộc, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

"Lệ Đạo Hữu, ngươi nhận ra hai người Nam Lê tộc này?" Hô Ngôn Đạo Nhân chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, truyền âm hỏi.

"Không nhận ra." Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, lắc đầu.

Bà lão tóc bạc xuất ra đan dược, đúng là Hư Nguyên đan.

Đan này do hắn tự mình luyện chế, hắn tự nhiên sẽ không nhận sai.

Lúc ấy hắn tự tay giao cho Giao Tam, làm sao lại rơi vào tay bà lão tóc bạc nơi đây, chẳng lẽ là... Người này chính là Giao Tam dịch dung hay sao?

Nhưng nhìn lại tu vi, tựa hồ lại không quá giống.

"Hai người này không đơn giản, nhất là bà lão tóc bạc kia, vừa rồi lại đơn

giản tránh được những tượng đá Khôi Lỗi kia. Bất quá bọn hắn tựa hồ không có hứng thú với Thái Ất đan, mục đích hình như là gã hoạt tử nhân kia, không biết có mưu đồ gì." Hô Ngôn Đạo Nhân trầm ngâm nói, tựa hồ có chút khó hiểu với hành động của bà lão tóc bạc.

Hàn Lập nhíu mày, Hô Ngôn Đạo Nhân nói những thứ này, cũng chính là những nghi hoặc trong lòng của hắn.

Không đơn thuần chỉ có bà lão tóc bạc kia, tựa hồ Phong Thiên Đô cũng chú ý đến cỗ thi thể kia.

Hoạt tử nhân này xuất hiện ở Thái Ất điện, khẳng định là thi thể không tầm thường, hơn nữa vừa rồi thời điểm bà lão tóc bạc cho nó ăn Hư Nguyên đan, đột nhiên bộc phát uy năng không phải chuyện đùa.

Cỗ thi thể này, đến cùng cất giấu bí mật gì không muốn người biết?

Trải qua tiếng động huyên náo lúc trước, giờ phút này trong đại điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, bầu không khí lộ ra áp lực, thế cục càng khó bề phân biệt.

Ầm ầm!

Đúng lúc này, ba đầu Ly Long mặt ngoài đan lô xanh biếc sáng lên mãnh liệt ngũ thải hà quang.

Thình lình lại có ba khối Thái Ất đan thành đan rồi!

Trên đại điện màu vàng không có gió giục mây vần, mảng lớn màu vàng sáng mờ hiện ra lần nữa, cuồn cuộn cuồn cuộn, tạo thành một vòng xoáy màu vàng thật lớn, so với hai lần trước lớn thêm không ít.

Một màn này, làm cho ánh mắt mọi người ở đây đồng loạt nhìn về phía đan lô, trong đầu đồng thời toát ra ý niệm:

"Lại bắt đầu rồi!"

------oOo------

Chương 500: Hỗn chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nhãn tình Hàn Lập sáng lên, không hao tâm tốn sức suy nghĩ những chuyện khác nữa, con mắt nhìn chằm chằm vào lò đan xanh biếc.

Ba giọt nước ngân sắc từ trong vòng xoáy hiện ra, rơi vào trên đại điện, sau đó bạo liệt ra mãnh liệt, hóa thành đạo đạo quang mang giống như lôi điện oanh kích xuống.

Ô...ô...n...g!

Linh văn ở các nơi đại điện hiện ra từng trận kim quang chói mắt, tạo thành một màn sáng kim sắc, ngăn cản ngân quang khắp nơi từ trên không rơi xuống.

Lưỡng sắc quang mang đan vào nhau, phát ra trận trận chấn động làm người ta giật mình, khiến cho toàn bộ đại điện cũng không ngừng run rẩy theo.

Bất quá mọi người tại đây không để ý chút nào đến tình huống trên, mỗi cặp mắt đều gắt gao nhìn chằm chằm vào lò đan xanh biếc kia, cùng đợi thời khắc Thái Ất Đan ra lò.

Như lúc trước, Kim Quang Ngân mang đan vào lập loè kịch liệt, Ngân Quang rơi xuống rất nhanh yếu bớt rồi tiêu tán ra, kim quang trong đại điện cũng theo đó suy yếu bớt.

Sau mấy hơi thở, hai luồng quang mang biến mất vô tung, trong đại điện khôi phục lại bình tĩnh, Đan Kiếp lại một lần nữa vượt qua bình yên.

Ba đầu Ly Long trên lò đan há rộng miệng ra, một mảnh thất thải hào quang từ bên trong hiện ra, là ba khối Thái Ất Đan từ trong lăn xuống.

Kim ảnh lóe lên, ba bộ Kim sắc Khôi Lỗi không biết từ chỗ nào xông ra, từng con tiếp được từng viên Thái Ất Đan.

Oành!

Giờ khắc này, mọi người tại đây đều phóng tới như điện, đánh về phía ba khối đan dược.

Tất cả sắc quang mang đột nhiên từ trên thân mọi người hiển hiện phóng tới, sau đó khuếch tán ra chung quanh, nguyên một đám mở ra Linh Vực.

Tất cả mọi người đều không ẩn giấu thực lực nữa, lúc này trong đại điện thình lình nổi lên tám chín cái Linh Vực, màu sắc không đồng nhất, đan vào cùng một chỗ với nhau.

Thân thể Hàn Lập trầm xuống, từng cỗ Pháp Tắc Chi Lực khác lạ phô thiên cái địa xâm nhập đến, lập tức tốc độ của hắn trì hoãn hơn phân nửa.

Tình huống những người khác cũng giống như vậy, bị các loại Linh Vực ảnh hưởng, thực tế bị Thời gian Linh vực của hắn bao lại, tốc độ chậm lại gấp mấy lần.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thân hình bay tới bỗng nhiên chậm lại, bảo trì tốc độ tương tự với những người khác.

Hầu như đồng thời, những pho tượng xám trắng hai bên đại điện cũng nhao nhao lướt gấp tới, đánh tới hướng mọi người.

Chẳng qua là chúng cũng bị Linh Vực ảnh hưởng, tốc độ đại giảm, so với mọi người còn chậm chạp hơn nhiều.

Những Kim sắc Trận Văn trên mặt đất vừa rồi bị người trì độn kia bộc phát hôi quang hủy diệt, cấm chế bạch sắc hoả diễm trên mặt đất lại không có

phát động.

Mặc dù tốc độ mọi người suy giảm, nhưng đại điện cũng không lớn lắm, trong nháy mắt mọi người đã bay vụt đến bên cạnh ba bộ Khôi Lỗi.

Ba bộ Kim sắc Khôi Lỗi đại phóng kim quang quanh người, từng con đánh ra một quyền về một hướng.

Từng đạo kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to bắn ra, phân tán ra, đánh tới hướng tất cả mọi người.

Những Kim sắc lôi điện do Khôi Lỗi công kích, nguyên bản uy năng không nhỏ, có sự uy hiếp đối với tu sĩ Kim Tiên, nhưng lại bị phân tán ra nên uy lực lập tức đại giảm.

Mọi người cũng không tránh né chút nào, từng người phòng ngự một chút rồi đánh về phía một cỗ Khôi Lỗi, cướp đoạt Thái Ất Đan trong tay nó.

Lạc Thanh Hải hừ lạnh một tiếng, trên người bỗng nhiên bộc phát ra quang mang màu lam đậm chói mắt vô cùng, khí tức thình lình tăng nhiều, lần nữa đột phá cảnh giới Thái Ất.

Lam quang trong tay gã lóe lên, thủ trượng màu lam hiện ra, vung lên, một đạo quang nhận màu lam khác vừa thô vừa to bắn ra, đơn giản đánh nát từng đạo kim sắc lôi điện phía trước, trảm lên cánh tay phải một đầu Kim sắc Khôi Lỗi.

"Rặc rặc" một tiếng, cánh tay Kim sắc Khôi Lỗi bị chém xuống tới khuỷu tay, Thái Ất Đan trong tay nó lập tức bay ra ngoài.

Hô Ngôn đạo nhân, Vân Nghê, Âu Dương Khuê Sơn còn có gã Kim Tiên tóc trắng Chúc Long đạo vừa mới ở bên cạnh, thấy viên Thái Ất Đan bắn ra, đều đại hỉ, từng người phất tay phát ra một đạo hào quang, cuốn tới hướng Thái Ất Đan.

Lạc Thanh Hải thấy vậy, ánh mắt lạnh lẽo, thủ trượng màu lam trong tay lần nữa vung lên.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Một bóng trượng khác vừa thô vừa to hiển hiện phóng tới, quét ngang qua phía bốn người.

Bốn người đều đã chứng kiến uy năng đáng sợ của bóng trượng này, đều kinh hãi, đâu còn dám tranh đoạt Thái Ất Đan, nhao nhao phi thân lui về phía sau.

Lạc Thanh Hải cũng không có đuổi giết những người kia, phất tay phát ra một cỗ Lam Quang, quấn lấy viên Thái Ất Đan này, thu vào.

Tuy Hàn Lập ở cùng một chỗ với bọn Hô Ngôn đạo nhân, nhưng không có tham dự tranh đoạt quả Thái Ất Đan thứ nhất.

Tâm hắn vừa động, tốc độ đột nhiên nhanh hơn gấp mấy lần, thân hình mơ hồ một cái liền xuất hiện bên cạnh viên Thái Ất Đan thứ hai, một tay phất lên.

Một phi kiếm màu xanh bắn ra, hóa thành một đạo kiếm quang màu xanh hình quạt, chém về phía Khôi Lỗi ở đó.

Kim sắc Khôi Lỗi phản ứng cực nhanh, thân thể quay tít một vòng, một quyền đánh tới kiếm quang màu xanh.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, bấm niệm pháp quyết một cái.

Một đạo kim sắc tinh ti từ trong phi kiếm màu xanh bắn tới như điện, lập tức đến trước kiếm quang, đánh trúng vào bộ Kim sắc Khôi Lỗi kia.

"Phần phật" một tiếng, một cỗ kim quang óng ánh đột nhiên từ trên Kim sắc tinh ti bộc phát ra, bao phủ kim sắc Khôi Lỗi lại.

Lập tức động tác Kim sắc Khôi Lỗi dừng lại, đình trệ ngay tại chỗ.

Kiếm quang hình quạt phách trảm xuống, vẽ một đường qua thân Kim sắc

Khôi Lỗi.

"Phốc" một tiếng, một cánh tay Kim sắc Khôi Lỗi phóng lên trời, một quả Thái Ất Đan từ trong tay đó bay ra.

Trong mắt Hàn Lập vui vẻ, phất tay chụp lấy Thái Ất Đan.

"Mơ tưởng!" Một tiếng quát khẽ từ bên cạnh truyền đến.

Mấy sợi dây nhỏ màu đỏ sậm phóng tới nhanh vô cùng, quấn hạ xuống thân thể Hàn Lập, đúng là lão bà tóc bạc Nam Lê Tộc, chẳng biết lao đến từ lúc nào.

Cùng lúc đó, lão giả thất tuần cũng bay nhào đến, hai luồng Huyết Quang bắn ra, lóe lên hóa thành hai huyết sắc đầu lâu, một trái một phải cắn tới phía Hàn Lập.

"Quả nhiên là các ngươi..."

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, không có trốn tránh, há miệng phun ra một đạo kim quang.

Giữa kim quang thình lình có mấy đạo kim sắc tinh ti, ngăn cản những tơ mỏng đỏ sậm kia.

Hai cỗ pháp tắc cường đại đụng vào nhau ầm ầm, dẫn tới hư không phụ cận run rẩy liên tục, phát ra từng tiếng nổ mạnh như sấm rền.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn, những tơ mỏng đỏ sậm này vậy mà có thể địch lại thời gian pháp tắc tinh ti của hắn.

Cùng lúc đó, Kim Đồng trên bả vai hắn bắn ra, hình thể nhanh chóng biến lớn lên, hai chân trước vung lên hư không.

Xuy xuy xuy!

Mấy trăm đạo tia sáng mũi nhọn kim sắc lăng không hiển hiện phóng tới,

hình thành một dòng nước lũ kim sắc, quấn lấy hai đầu lâu huyết sắc này.

Hai tiếng giòn vang, hai huyết sắc đầu lâu vỡ vụn ra.

Trên thân Hàn Lập loé lên kim quang, một thân ảnh kim sắc hiển hiện ra, trên người quấn quanh từng đạo kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to, đúng là Giải Đạo Nhân.

Hai tay Giải Đạo Nhân đều cầm lấy một Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác, hung hăng chém xuống.

Hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ầm vang một tiếng, thình lình hóa thành hai thanh cự kiếm màu xanh dài mười trượng, phía trên hiện ra từng đạo kim sắc hồ quang điện vừa thô vừa to, một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa từ phía trên bộc phát ra.

Ầm ầm!

Hai đạo Kim sắc Kiếm Khí cự đại bắn ra, phía trên cuồn cuộn vô số phù văn kim sắc lôi điện, chém tới hướng hai người bà lão tóc bạc.

Hai người biến sắc, hiển nhiên không có dự liệu được Giải Đạo Nhân xuất hiện, đối mặt kiếm quang như thế, hai người cũng không dám đón đỡ, thân hình vội vàng tránh sang hướng bên cạnh.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, cuốn lấy viên Thái Ất Đan, đan dược mơ hồ một cái biến mất vô tung.

Thần sắc bà lão tóc bạc trì trệ, liếc nhìn thật sâu Hàn Lập, thân hình lập tức bắn ngược lui, tránh về phía xa.

Mấy sợi tơ màu đỏ sậm cũng không dây dưa với Thời gian tinh tơ của Hàn Lập, bắn ngược về, chui vào trong tay áo bà lão.

"Giao Tam đạo hữu, không thể tưởng được có thể nhìn thấy ngươi ở chỗ này." Vào thời khắc này, một thanh âm vang lên bên tai bà lão tóc bạc, đúng là thanh âm Hàn Lập.

Thần sắc trên mặt bà lão tóc bạc hơi nhúc nhích nhưng không dễ nhận ra, thân hình lại không dừng lại chút nào.

Lão giả thất tuần theo sát phía sau bà lão, cũng lập tức bắn ra.

Hàn Lập phất tay triệu hồi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhìn xem thân ảnh bà lão tóc bạc, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt.

Lúc này hắn cơ bản đã xác định, bà lão tóc bạc này đúng là Giao Tam.

Vào thời khắc này một tiếng nổ mạnh ầm vang từ bên cạnh truyền đến, là một viên hắc quang chói mắt bộc phát ra như sóng triều.

Đuôi lông mày Hàn Lập hơi động, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bốn gã Kim Tiên Thương Lưu Cung, còn có Nam Kha Mộng kia, thân thể lảo đảo, bị chấn bay ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

Phong Thiên Đô và Tề Thiên Tiêu đứng sóng vai, mặt Phong Thiên Đô lộ vẻ cười lạnh, trong tay cầm một quả Thái Ất Đan.

Trên mặt đất bên cạnh hai người, một cỗ Kim sắc Khôi Lỗi bị chém thành hai đoạn, mặt ngoài mất hết Linh khí.

Từ lúc Thái Ất Đan ra lò đến giờ, thời gian bất quá hai ba cái hô hấp, vậy mà ba quả Thái Ất Đan đã bị từng người chiếm đoạt.

Những pho tượng xám trắng kia bị các đại Linh Vực ảnh hưởng, lúc này khó khăn lắm mới bay nhào đến bên cạnh lò đan

"Người trộm đan dược, Sát!"

Mấy chục đầu khôi lỗi xám trắng giận dữ hét lên, trên người nổi lên hoàng mang chói mắt, lập tức hợp thành một mảnh, lần nữa tạo thành một cái bàn cờ hình vuông thật lớn, chụp xuống đầu mọi người tại đây.

Những pho tượng Khôi Lỗi này tuy thực lực không cao, nhưng tụ tập nhiều người cùng thi triển thần thông hào quang trên bàn cờ này, lại cực kỳ lợi hại.

Trong lòng mọi người rùng mình, mỗi người vội vàng bay ngược ra phía sau.

"Đi!"

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, quấn lấy Kim Đồng, thân hình cũng bắn ngược ra sau.

Thân hình Giải Đạo Nhân nhoáng một cái, cũng biến thành một đạo kim quang chui vào trong cơ thể hắn.

Bất quá vào thời khắc này, hư không phía sau hắn lóe lên, hai sợi xiềng xích màu đen thình lình từ trong điện phóng tới, quấn lấy thân thể của hắn.

Thân hình Hàn Lập bay tới lập tức dừng lại.

Thân hình hắn chỉ chậm một cái chớp mắt, lập tức bị bàn cờ màu vàng bao lại, thân thể lập tức trầm xuống, dường như bị ngọn núi khổng lồ bạn trượng ngăn chặn.

Hàn Lập có chút khó khăn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách không xa sau lưng, mặt Phong Thiên Đô lộ vẻ đắc ý cười lạnh, thân hình lão bắn ngược lui sau, trong tay áo đang bay ra hai sợi xiềng xích màu đen, chui vào trong hư không, hiển nhiên đúng là do lão ra tay ám toán.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, lập tức toàn thân đại phóng kim quang, giống như nộ diễm nở rộ ra bốn phương tám hướng.

Kim Quang lóe lên, một Bảo Luân sáng chói kim quang hiện ra sau lưng, nhanh chóng xoay tròn.

Ô...ô...n...g!

Vô số gợn sóng kim sắc nồng đậm vô cùng hiển hiện ra, hầu như ngưng tụ thành thực chất, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, lập tức bao Phong Thiên Đô, còn có Tề Thiên Tiêu bên cạnh lão lại.

Bị gợn sóng kim sắc bao lại, động tác Phong Thiên Đô và Tề Thiên Tiêu lập tức ngưng tụ, đình trệ tại chỗ đó, dường như bị đông kết.

Bên cạnh Hàn Lập có Kim Đồng, còn có một ít pho tượng khôi lỗi xám trắng, còn có gần nửa cấm chế bàn cờ màu vàng cũng bị gợn sóng Kim sắc bao lại, cũng lập tức đình chỉ.

"Đây là thần thông gì?" Đám người Lạc Thanh Hải thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Cái này chẳng lẽ là Chân Ngôn Bảo Luân?" Đám người Âu Dương Khuê Sơn cũng sững sờ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Bọn họ đều xuất thân từ Chúc Long Đạo, tự nhiên biết rõ bảo điển trấn tông Chân Ngôn Hóa Luân Kinh. Trong tông môn cũng không phải là không có người tu hành qua công pháp này, nhưng tình cảnh trước mắt hoàn toàn khác so với bọn họ biết về Chân Ngôn Bảo Luân, quả thực khác nhau một trời một trời vực.

Thực tế trên Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập vậy mà nổi lên mấy trăm đoàn Thời Gian Đạo Văn, càng là mới nghe lần đầu!

------oOo------

Chương 501: Quy hồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: PHẩy

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Những người có mặt ở đây đều lộ vẻ khiếp sợ, chỉ có Hô Ngôn đạo nhân là giữ được vẻ trấn định tự nhiên.

Bởi vì trước đó lão đã từng thấy Hàn Lập thi triển Chân Ngôn Bảo Luân, cho nên không quá kinh ngạc.

Toàn thân Hàn Lập bao phủ kim quang, thân hình nhoáng một cái liền từ trong cấm chế hình bàn cờ phóng ra xuất hiện ngay bên cạnh hai người Phong Thiên Đô.

Chân Ngôn Bảo luân làm cho động tác của Phong Thiên Đô chạm chạp, sâu trong mắt lão hiện lên một tia hoảng sợ.

Trên người lão hiện ra một tầng hắc quang, chớp động cực kỳ chậm chạp, trong đó cuồn cuồn mãnh liệt một cỗ pháp tắc giam cầm cường đại, đánh thẳng vào gợn sóng màu vàng chung quanh, muốn tránh thoát khỏi ảnh hưởng.

Ở bên cạnh, trên thân Tề Thiên Tiêu cũng hiện ra một tầng hôi quang cuồn cuộn, pháp tắc ăn mòn cũng từ trong đó tuôn ra, đánh thẳng vào khu vực gợn sóng màu vàng.

Nhưng trong gợn sóng màu vàng đó tràn ngập lực lượng Thời gian pháp tắc, vô cùng cường đại, vững như bàn thạch, mặc cho hai cỗ pháp tắc kia trùng kích vẫn không suy suyễn chút nào.

“Phong trưởng lão, người đã thi triển hết tất cả chiêu thức rồi sao? Vậy bây giờ đến phiên ta.” Hàn Lập lạnh lùng nói, sau đó nhấc một tay, hời hợt vung lên.

Hai đạo ánh sáng màu xanh từ trong tay áo bắn ra nhanh như điện, đúng là hai thanh tiểu kiếm màu xanh, tùy ý xẹt qua giữa kim quang, linh quang mặt ngoài lóe lên một cái liền phá vỡ linh quang hộ thể của hai người, tiếp theo xuyên thủng mi tâm.

Chỉ nghe "Phốc phốc" hai tiếng trầm đục!

Mi tâm hai người xuất hiện hai lỗ máu lớn chừng hạt đào, nhưng không có chút máu nào chảy ra, thân thể hai người vẫn di động chậm rãi theo quỹ tích lúc trước, nhưng thần thái trong mắt đã dần dần biết mất hầu như không còn.

Thần sắc trên mặt Hàn Lập không đổi, tay kia nhẹ nhàng phất một cái, một cỗ ánh sáng màu xanh lướt nhẹ qua thi thể hai người.

Pháp khí trữ vật trên thân hai người cùng vài món tiên khí tùy thân, còn có hai cái nguyên anh, một màu đen, một màu xám, tất cả đều bị ánh sáng màu xanh cuốn ra, sau đó bị hắn thu lại một cách thuần thục.

Sau khi làm xong hết thảy, Hàn Lập bấm niệm pháp quyết một cái, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng lóe lên dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Gợn sóng màu vàng chung quanh hơi chấn động một cái liền biến mất không thấy nữa.

Gợn sóng màu vàng vừa biến mất, lập tức mọi thứ xung quanh khôi phục bình thường, bịch một tiếng, thi thể Phong Thiên Đô và Tề Thiên Tiêu cùng rơi trên mặt đất.

Sự tình liên tiếp, tựa hồ chỉ phát sinh trong nháy mắt, nhưng lại giống như trãi qua cực kỳ lâu.

Trước đây khôn ngoan, âm trầm không ai bì nổi – Phong Thiên Đô, cùng Tề Thiên Tiêu – Tông chủ một trong ba đại tông môn của Bắc Hàn Tiên Vực, lại trở thành hai cỗ thi thể lạnh như băng.

Mọi người ở đây nhìn thấy cảnh này, nhao nhao hít sâu một hơi, dùng ánh mắt khó tin nhìn Hàn Lập, trong đó nhiều hơn là sự kiêng kị.

Lần này, ngay cả Hô Ngôn đạo nhân cũng khẽ giật mình, chậc chậc không dứt, sau đó một tia cười hiện lên trong mắt lão.

Hàn Lập nhíu mày, liếc nhìn về phía những người đang đứng phía xa.

Lần này hắn thể hiện ra thực lực chân chính, đã bị nhiều người nhìn thấy, chỉ sợ ngày sau khó tránh khỏi phiền toái.

Nhưng mà lập tức hào khí trong lòng hắn tăng cao.

Nhớ lại những năm trước khi hắn mới tiến vào Bắc Hàn Tiên Vực, bởi vì tu vi thấp kém, thực lực nhỏ yếu, cộng thêm bốn bề cường địch, cho nên phải thật cẩn thận mọi cái, không dám nới lỏng đề phòng, nếu không sẽ giẫm lại vết xe đổ trước đó.

Bây giờ hắn đã có tu vi Kim tiên trung kỳ, cộng với việc hiểu ra một tia lực lượng thời gian pháp tắc, vì vậy không cần phải sợ hãi bất luận tu sĩ Kim tiên nào. Với lại sau này khi ly khai Minh Hàn Tiên phủ, hắn cũng đã có những tính toán khác, do vậy hắn không quá để trong lòng những người có mặt ở đây.

Cùng với việc biến mất của những gợn sóng màu vàng do Chân Ngôn Bảo Luân tỏa ra, Kim Đồng cũng khôi phục bình thường theo.

"Đại thúc! Sao người lại giết lão cương thi cùng cới tên độc nhãn long kia vậy, rõ ràng vừa rồi đã đồng ý để ta đích thân động thủ mà.” Nhìn thấy thi thể của hai người Phong Thiên Đô trên mặt đất, Kim Đồng bất mãn kêu lên.

"Vừa nãy ta đã cho ngươi cơ hội, người không nắm lấy thì cũng đừng có trách ta”. Hàn Lập cười khổ một tiếng, không chờ Kim Đồng nói thêm gì

nữa, vung tay áo lên, một mảnh ánh sáng màu xanh bay ra cuốn nó tính bay về chỗ rìa đại diện.

Nhưng thần sắc hắn khẽ động liền đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía lò đan xanh biếc, trong mắt hiện ra một tia kỳ dị.

Lò đan xanh biếc lại đung đưa lần nữa, phát ra âm thanh "ù ù", bạch sắc hoả diễm dưới đáy lò đan bùng phát cuồn cuộn, bùng lên gấp mười lần, từ dưới đáy lò đan bốc lên cuồn cuộn không ngừng, bao trùm cả nửa thân lô.

Một cỗ khí tức cực nóng không cách nào diễn tả bằng lời tỏa ra bốn phía xung quanh, nhiệt độ của toàn bộ đại điện bỗng nhiên tăng lên nhiều, hư không cũng vặn vẹo có chút mông lung, mặt đất xung quanh lò đan cũng bị hòa tan từ từ.

Tựa hồ những pho tượng xám trắng kia có chút sợ hãi những bạch sắc hỏa diễm này, nhao nhao lui về phía sau, cấm chế bàn cờ màu vàng lóe lên tán loạn rồi biến mất.

Lúc này mọi người đều tránh xa phụ cận lò đan, pho tượng xám trắng cũng không tiếp tục lưu lại chỗ này, quay người bay trở lại đứng ở hai bên đại điện.

Hàn Lập nhìn bạch sắc hỏa diễm, ánh mắt hơi lóe lên.

Ở phía xa, những người khác thấy một màn như vậy, cũng chấn động, ánh mắt lại lần nữa tập trung trên lò đan xanh biếc kia.

Chỉ thấy linh văn trên lò đan chớp động, tách ra đừng đạo hào quang xanh biếc, nắp lò rung rung liên tục, từng đạo khí trụ màu trắng vừa thô vừa to toát ra, bắn về bốn phương tám hướng xung quanh, phát ra tiếng "hí hiiiii….í í.." bén nhọn.

Trong lò đan càng phát ra âm thanh như sấm rền, làm cho lòng người kinh sợ, nhưng thân lô rung động vài cái, liền ổn định lại.

Ngay sau đó, trong lò đan vang lên một tiếng giống như chuông ngân, mỗi

ba đầu Ly Long còn lại cũng hiện ra một mảnh ngũ thải hà quang, vậy mà thành đan lần nữa.

Ngoài kinh hỉ ra thì mọi người ở đây còn nghi hoặc không ít.

Theo như kinh nghiệm của những lần trước, sau mỗi lần thành đan cần phải đợi một đoạn thời gian thì lò đan xanh biếc này mới có thể cho ra lô đan tiếp theo.

Lần này lại bất đồng, vừa rồi ba khối Thái Ất đan ra lò chẳng bao lâu thì ba khối đan dược này đã luyện thành.

Ngay sau đó, mọi người nghĩ đến bạch sắc hỏa diễm dưới lò đan đột nhiên bùng phát lúc trước, nội tâm liền thoải mái.

Thời điểm luyện đan trong lò, nếu lửa đại thịnh, quả thực có thể làm gia tốc ngưng đan, nhưng mạo hiểm cũng rất lớn, nếu khống chế lửa không tốt thì kết cục chính là đan sẽ bị nổ bể.

Lúc này, trong đại điện, linh khí trên không trung cuồn cuộn lần nữa, vô số kim vân hội tụ đến, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Ba tia sáng trắng từ giữa vòng xoáy xạ xuống, hung hăng đánh lên đỉnh đại điện.

Tia sáng màu trắng chói mắt lần nữa bao phủ lại toàn bộ đại điện, đại điện đung đưa ù ù, từng đạo kim quang hiện ra khắp nơi, ngăn cản đan kiếp màu bạc.

Sau mấy hơi thở, cùng với một tiếng trầm đục vang lên trên bầu trời, những tia sáng trắng cũng tan vỡ phiêu tán, kim quang trong đại điện cũng biến mất theo.

Những người khác lập tức bắn ra, bay vụt đến phụ cận lò đan, nhưng không có tới gần quá mức.

Liên tục mấy lần đoạt đan, mọi người cũng rút ra một ít kinh nghiệm, phát

hiện ra khoảng cách an toàn mà các khôi lỗi xám trắng không đánh trúng khi xuất thủ.

Không bao lâu, miệng ba đầu Ly long trên lò đan xanh biếc mở ra, ngũ thải hà quang phóng ra càng thêm rực rỡ, mỗi đầu phun ra một viên Thái Ất đan.

Nhãn tình mọi người sáng lên, thân hình nhao nhao phóng tới.

Các màu Linh Vực xuất hiện lần nữa, bao phủ toàn bộ đại điện.

Tuy Hàn Lập đã cướp được hai viên Thái Ất đan, nhưng loại vật trân quý này có càng nhiều càng tốt, hắn đang chuẩn bị động thủ tranh đoạt.

Vào thời khắc này, đột nhiên một đạo hôi quang từ trên người hắn bay ra, nhanh như điện bắn tới phía lò đan xanh biếc.

Bên trong hôi quang là một cái lư hương to cỡ lòng bàn tay, rõ ràng là cái dưỡng hồn lô kia. Vài đạo phù lục do Hàn Lập dán trên đó không hiểu tại sao lại trở nên ảm đạm vô cùng, rõ ràng đã mất đi hiệu lực.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, một tay phất lên.

Một cự chưởng màu vàng lăng không bay ra, năm ngón tay chụm lại, mãnh liệt chụp xuống, nhưng chỉ chụp được tàn ảnh hôi quang.

Tốc độ của hôi quang nhanh đáng sợ, lóe lên một cái đã xuất hiện bên cạnh lò đan, giống như thuấn di, tựa hồ không bị ảnh hưởng của các linh vực xung quanh đó chút nào.

Hôi quang cuốn một cái nhanh như tia chớp, quấn lấy ba khối Thái Ất đan, sau đó tiếp tục bắn tới phía trước, sau một khắc đã xuất hiện trên không chỗ chiếc ghế màu vàng kia.

Biến hóa liên tiếp nhanh như thiểm điện, những người khác còn chưa bay tới, nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc dừng lại.

"Phanh" một tiếng, dưỡng hồn lô nổ bể ra, tàn hồn của lão đạo cũng hiện ra.

"Hặc hặc, tiểu tử, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi!" Tàn hồn nhìn thoáng qua Hàn Lập một cái, trong miệng cười một tiếng, sau đó chui vào trong cơ thể cỗ hoạt thi đang ngồi trên ghế.

Ba khối Thái Ất đan cũng đồng thời bay vào trong miệng hoạt thi.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất phụ cận chỗ ngồi vang lên ken két, toát ra chín cột đá màu vàng cao hơn một xích.

Từng đạo kim quang dâng lên từ những cột đá này, trong nháy mắt hình thành một màn hào quang dày đặc màu vàng, bao phủ chiếc ghế cùng cỗ hoạt thi vào bên trong.

Trên màn hào quang chớp động từng đạo lưu quang màu vàng, thoạt nhìn không thể phá vỡ.

Trong màn hào quang, trên thân hoạt thi hiện ra một tầng hôi quang, chấn động không ngừng.

Tuy rằng có cấm chế hào quang màu vàng ngăn cách nhưng mọi người vẫn cảm ứng được hoạt thi xuất hiện một tia tức giận.

Vào lúc này, hai đạo nhân ảnh bay vụt tới, hạ xuống bên cạnh chiếc ghế, đúng là hai người Nam Lê tộc, trên mặt hai người lộ ra một tia hưng phấn.

Kim ảnh chớp động, ba bộ khôi lỗi màu vàng bên cạnh ghế ngồi nhoáng lên một cái, ngăn cản trước mặt hai người, một quyền oanh kích tới.

Ba đạo lôi điện màu vàng vừa thô vừa to bắn ra, đánh tới hai người.

"Cút đi!"

Bà lão tóc bạc khẽ quát một tiếng, từng đạo to mỏng đỏ sậm bắn ra, có

khoảng tám, chín đạo gì đó, cùng nhau ngưng tụ tại một chỗ, hóa thành một quang nhận màu đỏ, chém ngang sang bên.

Một cỗ pháp tắc khổng lồ từ trên quang nhận lan ra, làm cho lòng người kinh sợ.

"Cỗ lực lượng pháp tắc này..." Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ nhìn quang nhận đỏ sậm.

Chẳng hiểu tại sao, hắn mơ hồ cảm giác được lực lượng quỷ dị cùng uy năng của pháp tắc này không hề dưới pháp tắc thời gian.

Đột nhiên tốc độ quang nhận đỏ sậm nhanh hơn, hóa thành một đạo quang ảnh đỏ sậm, mơ hồ vẽ một cái lên thân ba bộ khôi lỗi màu vàng.

Ba đạo lôi điện màu vàng run lên, bạo liệt ra, tiêu tán giữa không trung.

Ba bộ khôi lỗi cũng lay động một cái, tiếp theo bị cắt đứt ngang hông, hào quang linh văn trên thân cũng mất hết, té trên mặt đất.

Quang nhận đỏ sậm không ngừng chút nào, hung hăng trảm lên màn hào quang màu vàng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quanh màn hào quang màu vàng nổi lên một tầng gợn sóng, nhộn nhạo lan ra bốn phía xung quanh, cả tòa đại điện cũng chấn động theo, run lên mãnh liệt một cái.

Bất quá sau một khắc, màn hào quang màu vàng liền khôi phục bình tĩnh.

------oOo------

Chương 502: Xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ánh mắt bà lão tóc bạc nhìn lướt qua quang tráo màu vàng, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia kinh hỉ không dễ nhận ra, gật đầu nhẹ.

Lão giả thất tuần không nói gì thêm, ánh mắt không ngừng nhìn xuyên thấu qua quang tráo màu vàng, đảo qua thân thể hoạt thi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt Lạc Thanh Hải lập loè, thân hình gã bắn ra rơi trước quang tráo màu vàng.

"Lạc Cung chủ, ngươi muốn làm gì?" Sắc mặt lão giả thất tuần khẽ biến, trầm giọng hỏi.

"Làm cái gì? Trong cỗ thi thể này chứa nhiều Thái Ất Đan như vậy, chẳng lẽ các ngươi muốn nuốt một mình!" Lạc Thanh Hải cười lạnh một tiếng, trong miệng lẩm bẩm, trên thân hiện ra ánh sáng màu xanh.

Sắc mặt lão giả thất tuần biến đổi, trên thân loé lên huyết quang, đang tính làm gì đó.

"Không sao." Bà lão tóc bạc đưa tay ngăn cản lão giả, sắc mặt lạnh nhạt nói.

"Thế nhưng..." Lão giả thất tuần chau mày, cuối cùng vẫn không ra tay.

Trên thân Lạc Thanh Hải hiện ra một tầng ánh sáng màu lam giống như hỏa diễm, tản mát ra khí tức Thái Ất cảnh khổng lồ, một tay phất lên.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Trước người gã loé lên ánh sáng màu lam chói mắt, bóng trượng lam sắc hiện ra lần nữa, tản mát ra khí tức đáng sợ, đánh lên quang tráo màu vàng.

Ầm ầm!

Toàn bộ đại điện thoáng mơ hồ một cái, quang tráo màu vàng run lên kịch liệt, sau đó lập tức khôi phục lại.

Lạc Thanh Hải thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, thần sắc có chút khó coi.

Những người còn lại chứng kiến cảnh này, tất cả đều giật mình, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng.

Trong đại điện khôi phục yên tĩnh lại, chỉ có chỗ bạch sắc hoả diễm dưới đan lô xanh biếc vẫn cuồn cuộn thanh âm thiêu đốt.

"Lệ Đạo Hữu, Dưỡng Hồn Lô và đám tàn hồn kia, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?" Hô Ngôn Đạo Nhân đi đến bên cạnh Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Hai người bà lão tóc bạc nghe vậy, thân thể hơi chấn động, lập tức quay đầu nhìn lại hướng Hàn Lập.

Đám người Lạc Thanh Hải cũng nhao nhao nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thu hết phản ứng của đám đông vào trong mắt, hơi trầm ngâm, nói: "Dường Hồn Lô kia là ta phát hiện trong một di tích cấm chế, thấy nó có chút đặc biệt liền mang theo, không nghĩ tới bên trong vậy mà cất giấu một đám tàn hồn."

Hắn nói vậy rõ ràng có chút không đúng sự thật, Hô Ngôn Đạo Nhân chỉ "A" một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Bà lão tóc bạc nhìn chằm chằm Hàn Lập, ánh mắt lập loè, hiển nhiên không tin lời nói vừa rồi của hắn.

Bất quá tựa hồ lão có chỗ cố kỵ, cũng không mở miệng hỏi thêm.

Lạc Thanh Hải nhìn quang tráo màu vàng, chợt hừ lạnh một tiếng, quay người đi xuống.

Đám người Thương Lưu Cung vội vàng nghênh đón gã, tiếp theo mấy người mấp máy môi, tựa hồ truyền âm nói chuyện gì đó.

Hàn Lập nhìn hoạt thi trong quang tráo màu vàng, trong đầu cuồn cuộn vô số ý niệm.

Đạo tàn hồn kia cùng cỗ hoạt thi này cuối cùng có quan hệ gì? Nó muốn mình mang nó đến chỗ Bí Cảnh này, chẳng lẽ là vì tới chỗ này để tàn hồn quy nguyên thể?

Còn có Giao Tam muốn luyện chế một quả Hư Nguyên đan, vừa rồi lại đưa vào miệng hoạt thi kia, chẳng lẽ nàng đã sớm biết nơi này có một bộ hoạt thi như vậy, mục đích là gì?

Các loại ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển, đan vào thành một đoàn lộn tùng phèo.

Hắn cười khổ một tiếng, lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa.

Những chuyện này có quan hệ với hắn không quá lớn, mặc kệ Thương Lưu Cung cũng tốt, đám Giao Tam cũng được, chỉ cần không trêu chọc hắn, hắn cũng chẳng muốn nhàn sự đi quản quá nhiều việc.

Mấu chốt chính là, hôm nay Thái Ất Đan đều đã ra lò, hắn cũng đã được như nguyện, chỗ này cho hắn một loại cảm giác không tốt chút nào, nên hắn không muốn tiếp tục ở lại.

Hàn Lập đang tính quay người, đột nhiên ngừng lại, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía hoạt thi nhân trong quang tráo, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Ngay vừa rồi, tựa hồ ngón tay phải cỗ thi thể kia nhúc nhích một cái.

Bất quá chỉ trong nháy mắt, hắn cũng không xác định là có phải mình bị hoa mắt hay không?

"Lệ Đạo Hữu, làm sao vậy?" Hô Ngôn Đạo Nhân thấy vậy, truyền âm hỏi.

"Không có việc gì." Hàn Lập nhìn qua những người khác, tựa hồ những người kia cũng không chú ý tới tình huống vừa rồi, lắc đầu nói ra.

"Thoạt nhìn bên trong điện này cũng không có bảo vật gì khác, không bằng chúng ta đi nơi khác tìm xem?" Hô Ngôn Đạo Nhân không nghi ngờ gì, mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía các cấm chế phía trên nóc đại điện.

Đại điện kim đỉnh gia tăng thêm những cấm chế này, vậy mà có thể ngăn cản đan kiếp, hắn thân là đạo Đan Sư, tự nhiên có chút động tâm.

Chỉ là vừa rồi hắn thi triển Linh Vực tra xét rõ ràng, đại điện kim đỉnh cùng cả tòa đại điện lại là một khối.

Đại chiến vừa rồi kịch liệt vô cùng, nhưng toàn bộ bốn vách tường kim điện cũng không bị một vết nứt nhỏ, chắc chắn vô cùng. Nếu muốn dỡ nóc điện mang đi, căn bản không có khả năng.

"Đi xem đi." Trong lòng Hàn Lập có chút tiếc nuối thở dài, gật đầu nói.

Chuyến này ngoại trừ Thái Ất Đan, hắn cũng không phải là không có thu hoạch nào khác, vừa rồi quan sát quá trình kim điện ngăn cản đan kiếp mấy lần, làm cho hắn có không ít cảm ngộ đối với các cấm chế huyền diệu trong điện.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn của hắn cũng có năng lực ngăn cản đan kiếp, lại có vài phần tương tự với lực lượng cấm chế nơi đây.

"Đã ghi chép hết chưa?" Tâm niệm Hàn Lập câu thông với Giải Đạo Nhân

trong cơ thể.

"Đều ghi chép hết rồi." Một chỗ trong cơ thể hắn, tay Giải Đạo Nhân cầm một quả ngọc giản màu trắng, bên trong ngọc giản có một bộ đồ án cấm chế, đúng là cấm chế các nơi trong đại điện, cực kỳ rõ càng nguyên vẹn.

"Vậy tốt rồi." Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng.

Cấm chế nơi đây huyền diệu, lúc ly khai Minh Hàn Tiên Phủ, hắn sẽ hảo hảo bế quan dốc lòng tìm hiểu một phen, đem bộ cấm chế này hoà làm một thể với Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, lúc đó chưa hẳn yếu hơn chỗ kim đỉnh này. Như vậy sẽ giúp ích không nhỏ với tương lai mình luyện chế đan dược, nhất là Đạo Đan.

Đúng lúc này, chỗ đan lô xanh biếc lại truyền ra một hồi âm thanh lạ.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy chẳng biết lúc nào, Kim Đồng đã hoá thành Kim sắc giáp trùng, nhảy tới trên đan lô xanh biếc kia, há miệng lớn gặm lấy thân lô.

Chẳng biết bạch sắc hỏa diễm dưới đan lô đã thu nhỏ lại lúc nào, biến thành như lúc trước, đan lô hiện ra một tầng hào quang xanh biếc, muốn ngăn cản Kim Đồng lại, nhưng không có tác dụng.

Không biết có phải do bạch sắc hỏa diễm kia đã thiêu hủy cấm chế phụ cận đan lô hay không, mà đám khôi lôi xám trắng hai bên đại điện lại không nhúc nhích.

"Kim Đồng, ngươi đang làm cái gì vậy?" Thân hình Hàn Lập thoáng mơ hồ, bay đến bên cạnh đan lô xanh biếc.

Nhìn đan lô đã bị gặm mất một góc, trong mắt hắn hiện lên một tia tiếc nuối.

"Bổn tiên nữ vừa mới bị giày vò một phen, nên rất là đói bụng, cần phải hảo hảo bồi bổ một phen! Vừa mới nãy nghe lời các ngươi chờ đan dược ra lò,

đã nhịn rất lâu rồi..." Kim Đồng mở miệng lớn ăn đan lô, trong miệng nhồm nhoàm nói nghe không rõ.

"Được rồi, bất quá giờ phút này không có thời gian để ngươi ăn từ từ." Hàn Lập có chút bất đắc dĩ thở dài, phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bọc lại toàn bộ đan lô.

Lúc này dù đan lô huyền diệu vô song, cũng đã bị Kim Đồng cắn hỏng, có thể nói ván đã đóng thuyền, dù có trách cũng vô bổ, vả lại hắn tự hỏi cũng không có bổn sự chữa trị vật ấy, chẳng bằng dứt khoát thành toàn cho Kim Đồng.

Những người khác nhìn thoáng qua nơi này, rất nhanh đều dời ánh mắt đi.

Thái Ất Đan đều đã ra lò, lúc này lò luyện đan dù là một kiện dị bảo xuất thế, nhưng đã bị tổn hại nghiêm trọng, tự nhiên giá trị suy giảm, không đáng bởi vậy mà đắc tội với một gã Kim Tiên nắm giữ lực lượng Thời giam Pháp tắc.

Hàn Lập phất tay lên, ánh sáng màu xanh bao bọc lấy đan lô xanh biếc, nhấc lên.

Ầm ầm!

Lập tức cả tòa đại điện lắc lư một cái, đan lô

hãm sâu trong lòng đất, giờ phút này thình lình bị Hàn Lập rút ra.

Chung quanh đan lô lưu lại một ít cấm chế, chợt hiện hào quang, đều tan vỡ ra.

Hàn Lập vung tay lên, thu đan lô và cả Kim Đồng vào trong một cái túi đại linh thú không gian.

Ngay lúc đan lô bay vào túi đại linh thú bên hông hắn, trong nháy mắt có một đoàn bóng trắng từ trong lò đan bắn ra, nhanh chóng vô cùng chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Một chỗ trong cơ thể Hàn Lập, Giải Đạo Nhân đang khoanh chân ngồi ở chỗ này.

Bạch quang lóe lên, một đoàn bạch diễm nóng bỏng hiện ra, lập tức giãn ra, hóa thành một bạch sắc hỏa diễm tiểu nhân, đúng là tiểu nhân tinh viêm.

Bất quá so với lúc trước, tiểu nhân tinh viêm dài thêm không ít, ngũ quan càng thêm tinh xảo.

Điều trọng yếu chính là, giờ phút này toàn thân nó tản mát ra khí tức cường đại gấp mấy lần so với trước.

Quanh người tiểu nhân tinh viêm cuồn cuộn bạch diễm, một cỗ sức nóng đáng sợ lan ra.

Giải Đạo Nhân mở to mắt, nhíu mày một cái, cách xa tiểu nhân một khoảng.

Tiểu nhân tinh viêm há miệng phun một cái, một đoàn ngân quang xán lạn bắn ra, rõ ràng là một quả Thái Ất Đan.

Bất quá Đan này lại bất đồng với những viên đan vừa rồi, phía trên viên đan có từng đường vân màu bạc, tổ hợp cùng một chỗ, mơ hồ hình thành hoa văn một đầu Tam Túc Kim Ô, tản mát ra khí tức mạnh mẽ hơn không ít so với những viên Thái Ất Đan khác.

Tiểu nhân tinh viêm vung tay lên, ném viên Thái Ất Đan ra ngoài.

Một cỗ chấn động hiện lên, viên Thái Ất Đan này tiêu thất vào trong hư không.

Trong đại điện, sâu trong ánh mắt Hàn Lập hiện lên một tia vui mừng không dễ nhận thấy, quay người đi tới hướng mấy người Hô Ngôn Đạo Nhân.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có hai đạo lưu quang đáp xuống, hào quang

tản ra, hiển lộ ra hai bóng người.

Một người trong đó có dáng người thon dài, dung mạo thanh nhã, người còn lại có dáng người thướt tha phong độ yểu điệu, chính là giám sát sứ Thiên Đình Công Thâu Cửu cùng Phó cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tuyết Oanh.

Hai người tiến vào trong điện, liền thấy bên trong là một mảnh hỗn loạn.

Mọi người ở đây cũng nhao nhao nhìn hai người mới vào.

"Ha ha, thật đúng là náo nhiệt a." Trên mặt Công Thâu Cửu lộ ra vẻ vui vẻ ấm áp, mở miệng nói.

Thanh âm của y không lớn, lại vang lên ầm ĩ trong đại điện, lại có vẻ muốn xông ra ngoài điện.

Lúc mọi người thấy rõ bộ dáng Công Thâu Cửu, đều khẽ giật mình, tiếp theo ánh mắt rơi vào trên thân Tuyết Oanh, thần sắc mỗi người đều khác nhau.

Lông mày Hàn Lập chau lên, hắn cảm thấy khí tức trên người Công Thâu Cửu thâm trầm như biển, lại không cách nào nhìn thấu, trong lòng hiện ra một tia kiêng kị.

Lông mày Lạc Thanh Hải tức thì cau lại, ánh mắt đảo qua dò xét trên thân Tuyết Oanh, lộ ra vài phần nghi hoặc.

Ánh mắt Công Thâu Cửu đảo qua từng người trong điện, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm.

"Xem ra hôm nay là ngày đại cát của ta, rõ ràng có thể duy nhất một lần gặp được nhiều phản nghịch Luân Hồi Điện như vậy, hơn nữa cũng không phải tôm cá nhãi nhép bình thường, cũng coi như là thu hoạch tương đối khá rồi." Công Thâu Cửu vuốt vuốt bạch ngọc Tỳ Hưu trong tay, vừa cười vừa nói.

Vừa dứt lời, quanh thân y phóng thích ra một màn sáng gần như trong suốt, trong khoảnh khắc bao trọn cả kim điện lại.

------oOo------

Chương 503: Đã muộn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Bị Công Thâu Cửu phóng thích Linh Vực bao vây, nội tâm mọi người trong điện xiết chặt, tranh thủ tra xét biến hoá cảnh vật chung quanh một phen.

Hàn Lập nắm chặt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trên mũi kiếm có rất nhỏ điện mang nhảy lên, hắn phát hiện tầng Linh Vực hơi mờ kia dường như không tồn tại, hầu như không có bất kỳ chấn động nào, trong lòng càng cảm thấy bất an.

"Giám sát tiên sứ Thiên Đình Công Thâu đại nhân giá lâm, bọn ngươi còn không nhanh tới thi lễ." Tuyết Oanh tiến lên nửa bước, khuôn mặt tỏ vẻ khinh thường mọi người trong điện, cao giọng nói ra.

Mọi người trong điện nghe được bốn chữ "Giám sát tiên sứ", thần sắc đều biến đổi.

Danh hào này không chỉ có nghĩa người này có địa vị đặc biệt tại Thiên Đình, ngoài ra còn có ý nghĩa đối phương ít nhất là một gã Ngọc Tiên Thái Ất cảnh sơ kỳ.

Mấy người Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê

liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp đến cực điểm.

Kim quang bao phủ chỗ ngồi trước mặt, bà lão tóc bạc cùng lão giả thất tuần đều chau mày, bộ dáng như lâm đại địch.

Về phần Hàn Lập, trong lòng càng xiết chặt, không khỏi nhớ tới lúc đối

kháng Minh Trùng Mẫu ở Linh Giới, gặp được gã Chân Tiên Hà Khang, tự xưng là một gã tuần tra sứ giả, vâng mệnh giám sát tiên sứ.

Cũng từ trong miệng gã đó, Hàn Lập lần thứ nhất biết được "Luyện Thần Thuật" bị liệt vào cấm thuật tại Tiên giới, bị giám sát tiên sứ cùng tuần tra sứ giả lùng bắt.

Lạc Thanh Hải do dự liên tục, sau đó thu hồi thần thông thuật pháp của mình, thần sắc hơi thu liễm, chậm rãi đi tới trước Công Thâu Cửu, khom người thi lễ, nói: "Thương Lưu Cung Lạc Thanh Hải, ra mắt giám sát tiên sứ."

"Thương Lưu Cung Đại Cung Chủ, những năm này cũng làm cho Bắc Hàn Tiên Cung thêm phiền hà không ít a..." Lông mày Công Thâu Cửu nhíu lại, vừa cười vừa nói.

"Thương Lưu Cung chúng ta một mực tuân theo luật định của Thiên Đình mà làm việc, cũng không nhiễm các loại tà nịnh của Luân Hồi Điện. Nếu như tiên sứ phải xử lý sự tình Luân Hồi Điện ở chỗ này, chúng ta không tiện tham dự, sẽ không ở đây làm vướng tay chân ngài." Lạc Thanh Hải dường như không để ý chút nào, thần sắc cung kính nói tiếp.

Nói xong, gã liền gật đầu nhẹ với đám người Nam Kha Mộng ở phía sau lưng, muốn dẫn bọn họ rời đi.

Nhưng vào lúc này, màn sáng hơi mờ bao phủ bốn phía đột nhiên hiện lên một tia kim mang, toàn bộ Linh Vực tán phát ra trận trận chấn động pháp tắc mãnh liệt.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại, lập tức cảm thấy thiên địa nguyên khí bốn phía tựa hồ cũng bị phong cấm như bị đóng băng, rút cuộc cảm nhận được nửa điểm dấu vết lưu động.

"Tiên sứ, đây là ý gì?" Thần sắc Lạc Thanh Hải khẽ biến, mở miệng hỏi.

"Có một số việc còn chưa tìm ra nguyên nhân, người nào cũng không được phép ly khai." Công Thâu Cửu chậm rãi nói.

"Lạc Thanh Hải! Lúc trước ngươi lừa gạt ta, dẫn ta đến mảnh hồ nước vây khốn ta, sau lại hợp tác với tặc tử Luân Hồi Điện, mưu hại Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn, chỉ sợ ngươi đã là người Luân Hồi Điện rồi?" Lúc này, Tuyết Oanh bỗng nhiên mở miệng quát.

Lạc Thanh Hải nghe vậy, đáy mắt hiện lên một tia dị sắc, giải thích:

"Ngươi nói oan uổng ta à, lúc trước ở hồ nước ta thấy ngươi bị nguy khốn, nhất thời không tìm ra phương pháp giải cứu, mới đi tìm Tiêu Cung Chủ trở về cứu ngươi. Chưa từng nghĩ bên này có biến cố liên tục làm chậm trễ, cho nên mới kéo dài đến hiện tại. Về phần Tiêu Cung Chủ, Lạc mỗ có thể phát tâm thề, trên dưới Thương Lưu Cung ta chưa bao giờ mảy may lãnh đạm, ý đồ mưu hại. Lại nói tiếp, chẳng lẽ Tiêu Cung Chủ thực xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Lạc mỗ một đường tìm đến tòa sơn cốc này, cũng không nhìn thấy thân ảnh lão nhân gia."

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của gã giống như có thâm ý quét một vòng qua thân mọi người tại đây.

"Ngươi, cái lão này..."

Trên mặt Tuyết Oanh xinh đẹp hiện ra một tia tức giận, đang muốn mở miệng nói thêm gì nữa thì bị Công Thâu Cửu đưa tay cản lại.

"Những năm gần đây Tiêu Tấn Hàn một mực mưu đồ thống nhất tất cả thế lực lớn ở Bắc Hàn Tiên Vực, Thiên Đình chúng ta đã thấy không tốt, đã nhiều lần khuyên nhủ hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng hắn lại bảo thủ, không chịu nghe theo, lần này ném đi tính mạng, coi như là gieo gió gặt bão." Công Thâu Cửu liếc qua Lạc Thanh Hải, lạnh nhạt nói.

"Cái gì, Tiêu Cung Chủ vẫn lạc? Không biết Công Thâu tiên sứ..."

Lạc Thanh Hải nghe được lời ấy, lông mày không khỏi hơi nhíu một cái, giống như là kinh hãi, đồng thời cũng có chút không rõ ý tứ trong lời nói của người trước mắt này.

Nhưng ngay sau đó, Công Thâu Cửu lại chậm rãi nói: "Bất quá, thoạt nhìn tình hình hiện nay, ngược lại là trời đưa đất đẩy khiến hắn tạo ra một cơ hội tốt a, hặc hặc..."

Nương theo lời ấy là tiếng cười lớn vang lên, tất cả mọi người trong điện bỗng nhiên cảm thấy hô hấp có chút không thoải mái, thân thể mỗi người ở bốn phía tựa hồ bị một cỗ man lực vô hình đè ép xuống, thần sắc nhao nhao đột biến.

Vì vậy tất cả sắc quang mang trong điện, hoặc đỏ hoặc xanh, nhao nhao sáng lên, trong nháy mắt hầu như tất cả mọi người phóng xuất ra Linh Vực của mình.

Hàn Lập và đám người Hô Ngôn đạo nhân hợp cùng một chỗ, bọn họ phóng thích Linh Vực tầng tầng chất chồng, nhao nhao khống chế lục lượng pháp tắc của mình, ý đồ triệt tiêu cỗ lực lượng này, kết quả lại là hiệu quả quá mức nhỏ bé.

"Đây là pháp tắc gì... Sao lại cổ quái như thế?" Thái dương Âu Dương Khuê Sơn đã chảy ra mồ hôi lạnh, nghi ngờ nói.

"Tựa hồ là Khí chi pháp tắc nào đó... Hơn nữa người này vận dụng lực lượng pháp tắc vẫn còn trên đám Phong Thiên Đô..." Sắc mặt Hô Ngôn đạo nhân khó coi, trầm ngâm nói.

Hàn Lập im lặng, ý niệm trong đầu chuyển động nhanh chóng, đã tính toán trốn khỏi nơi này như thế nào rồi, nhưng tình huống trước mắt hiển nhiên không phải là thời cơ tốt nhất.

Xem ra chính mình trước đây dự cảm không sai, lần này quần tiên tụ hội ở Minh Hàn tiên phủ, thế lực khắp nơi giao hội, nhất là Bắc Hàn Tiên Cung gia nhập, động tĩnh không nhỏ, lại còn đưa tới đại nhân vật mà bản thân không trêu chọc nổi.

Lấy tu vi Kim Tiên cảnh trung kỳ của hắn lúc này, vận dụng thêm lực lượng thời gian pháp tắc, tuy có thể hoành hành không ngại trong đám Kim Tiên cảnh, nhưng đối mặt Thái Ất, thì vẫn không cách nào địch nổi.

Nói cho cùng, bản thân lúc này muốn đi cũng đã muộn.

Một đám Kim Tiên trong điện còn cảm thấy khó có thể tự kiềm chế, huống chi Nam Kha Mộng chỉ có vỏn vẹn tu vi Chân Tiên?

Tuy nàng ở trong Linh Vực Lạc Thanh Hải, nhưng vẫn cảm thấy hô hấp khó khăn, toàn thân đau nhức kịch liệt, trong tai không ngừng vang lên ù ù, hầu như không nghe được bất kỳ thanh âm nào khác.

"Khinh người quá đáng."

Lạc Thanh Hải thấy ái đồ bên cạnh run rẩy toàn thân, sắc mặt tái nhợt, thân hình có chút lung lay sắp đổ, rốt cuộc cũng nổi giận.

Chỉ thấy hai tay gã trảo trước người một cái, hư không chung quanh Công Thâu Cửu phun ra ánh sáng màu lam, trong nháy mắt ngưng tụ thành một vòng xoáy thật lớn, muốn nuốt sống y vào.

Bên trong vòng xoáy, một mảnh dài hẹp màu lam mơ hồ vặn vẹo như thân thể thuỷ long, không ngừng co rút lại trong phạm vi vòng xoáy, mang theo man lực thiên quân đè ép tới chỗ y, như gậy ông đập lưng ông, muốn đè ép thân thể y thành phấn vụn.

Nhưng mà, thân thể Công Thâu Cửu giữa vòng xoáy tựa hồ cách một tầng tường khí không thể nhìn thấy, bất luận vòng xoáy đè ép như thế nào, cũng khó có thể tiến thêm, căn bản không cách nào công phá được.

Lạc Thanh Hải tựa hồ đã sớm sở liệu việc này, một bên bàn tay không ngừng xiết chặt, tăng thêm lực lượng vòng xoáy, một bên lại nhìn mấy người bạch diện thư sinh gật đầu nhẹ.

Lúc trước gã cưỡng ép sử dụng lực lượng Thái Ất cảnh, tiêu hao thực sự quá lớn, bây giờ bất quá tạm thời vây khốn Công Thâu Cửu, cũng là cố hết sức.

Bốn người bạch diện thư sinh sớm đã hiểu ý, thân hình lóe lên, phân biệt

bắn ra bốn phía chung quanh gã và Nam Kha Mộng.

Bàn tay bọn họ khẽ đảo, lần nữa lấy ra bốn lệnh bài phỉ thúy, một tay cầm lệnh bài, một tay bấm niệm pháp quyết.

Theo đó từng trận âm thanh ngâm tụng vang lên, trên lệnh bài phỉ thuý minh khắc đồ án hải thú cổ quái sáng rõ hào quang, từng cái bắn ra một đạo ánh sáng màu lam, liên kết cùng một chỗ với nhau, hình thành một tòa đại trận tứ phương.

Sắc mặt bốn người rất nhanh trở nên trắng bệch, hiển nhiên tiêu hao thập phần khủng bố, mà cùng lúc đó, đại trận trên mặt đất cũng bắt đầu hiện ra các loại phù văn phức tạp đến cực điểm, bên trong chẳng những tràn đầy hơi nước, lại còn mơ hồ có chấn động không gian truyền đến.

"Tứ hải ngao du đại trận... Trước kia nghe nói cần bố trí bốn toà pháp trận tế biển, mới có thể kích phát trận phát truyền tống đỉnh cấp không gian này. Hiện tại dựa vào bốn kiện Pháp bảo liền có thể làm được rồi. Lạc Đại Cung Chủ quả nhiên thâm tàng bất lộ a." Một hồi tiếng nói ôn hòa từ giữa vòng xoáy truyền ra, mang theo vẻ tán thưởng.

Thần sắc Lạc Thanh Hải khẽ biến, không có trả lời, hai tay không chỉ nắm chưởng, mà nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Công Thâu Cửu nói không sai, bốn người bạch diện thư sinh đang thi triển đúng là "Tứ hải ngao du đại trận", chẳng qua là pháp trận đơn giản hoá, uy năng tự nhiên không cách nào so với pháp trận nguyên bản, nhưng cũng đủ trợ giúp bọn gã thoát thân.

Chỉ thấy phù văn trong trận pháp càng ngày càng sáng, từ trong truyền ra từng trận chấn động không gian, càng ngày càng mạnh.

Mắt thấy đại trận chuẩn bị kích phát, đột nhiên vòng xoáy thuỷ long chợt "Phanh" một tiếng, nổ ra.

Chỉ thấy bên ngoài thân Công Thâu Cửu bao phủ một tầng khí lưu màu trắng hỗn loạn vô cùng, nhưng chỉ cách thân thể y ba tấc mà thôi, lại như

gió bạo gào thét không thôi, thậm chí chính giữa có tiếng sấm truyền đến, uy thế hết sức kinh người.

"Không phải ta đã nói, có một số việc còn chưa giải quyết, người nào cũng không được đi?" Trên mặt y vẫn treo dáng tươi cười như trước, lại nhìn thấy được đám người Thương Lưu Cung đang phát lạnh cả người.

Dứt lời, y bỗng đưa ra phía trước một chưởng, rất nhanh lại biến thành quyền.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" "Phanh" bốn âm thanh vang lên!

Bốn lệnh bài được cầm trong tay mấy người bạch diện thư sinh liên tiếp bạo liệt ra, biến thành bột mịn.

Đại trận sắp phát động cũng theo đó vỡ vụn ầm ầm, biến thành lốm đa lốm đốm ánh sáng màu lam, tiêu tán ra.

Trong miệng bốn người thúc giục trận pháp đồng thời phun ra một ngụm máu tươi, ngoại trừ bạch diện thư sinh cùng Hắc tu lão giả còn có thể đứng thẳng, hai người còn lại trực tiếp co quắp ngã trên mặt đất.

Hai người bạch diện thư sinh vội vàng đảo cổ tay, mỗi người lấy ra một quả đan dược, nuốt vào.

Bên trong Linh Vực Công Thâu Cửu, thiên địa nguyên khí đình chỉ lưu động, Linh khí ngoại giới không cách nào tiến vào, tất cả mọi người không thể thông qua hấp thụ thiên địa nguyên khí để khôi phục Tiên Linh Lực, cho nên chỉ có thể thông qua phục dụng đan dược cùng sử dụng Tiên Nguyên thạch để hấp thu Tiên Linh Lực.

Y liếc qua Lạc Thanh Hải, trong mắt hiện lên một tia trào phúng, cất bước đi tới hướng Hàn Lập bên này.

Lúc y đến gần đám người Thương Lưu Cung, mọi người rõ ràng chứng kiến trong hư không xảy ra một hồi vặn vẹo bẻ ngoặt, thân thể hai gã Kim Tiên Thương Lưu Cung nằm co quắp dưới đất sụp đổ xuống phía dưới, biến

thành hai khối huyết nhục mơ hồ như bánh thịt.

Chỉ thấy bên trong máu xương, hai tiểu nhân Nguyên Anh màu lam bay nhanh ra, vội vàng thất kinh bay về phía Lạc Thanh Hải.

Còn chưa kịp bay ra hơn một trượng, đã bị một đạo khí lưu cuốn lấy, kéo vào trong tay áo Công Thâu Cửu.

Lạc Thanh Hải nhìn xem một màn này, thái dương nổi gân xanh, nhảy lên không thôi, nhưng cuối cùng chỉ co lại nắm đấm, cũng không có làm gì.

------oOo------

Chương 504: Hiệp lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Xi Ly Tiều, Hô Ngôn đạo nhân, Giao Tam... Án xưa của ba người các ngươi không ít, đặc biệt là ngươi." Thân hình Công Thâu Cửu đột nhiên đứng lại, điểm danh từng người trong đám Hô Ngôn đạo nhân, cuối cùng ngón tay cách không chỉ về hướng bà lão tóc bạc, nhàn nhạt nói ra.

Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nhìn về phía bà lão tóc bạc.

Rất hiển nhiên, lúc trước lão đã từng nghe qua danh hào Giao Tam, nhưng cũng không biết bà lão tóc bạc này chính là người đó.

Thần sắc Giao Tam ngưng lại, hai mắt nhìn chằm chằm Công Thâu Cửu, cũng không lộ vẻ sợ hãi, ngược lại lão giả thất tuần đứng bên cạnh nàng, sắc mặt có chút thay đổi.

Ánh mắt Vân Nghê rơi vào trên lưng Hô Ngôn đạo nhân, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng.

"Có câu nói, đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu", chỉ là một cái Minh Hàn Tiên Phủ lại gom mấy người các ngươi cùng một chỗ, tốt, rất tốt, phi thường tốt! Do đó, ta đỡ phải tốn công đi nhiều nơi rồi." Công Thâu Cửu nói xong, cười rạng rỡ.

(Đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn chút công phu)

Vừa nói xong, lông mày y lơ đãng bỗng nhúc nhích, ánh mắt lại rơi vào

hoạt thi nhân trên chiếc ghế dựa lớn trong điện.

Hàn Lập thoáng nhìn một màn này, trong nội tâm khẽ động, lập tức quát lớn:

"Chư vị trong điện, chúng ta liên thủ tru sát Tiêu Tấn Hàn, đã triệt để đối lập cùng Tiên Cung, vị đại nhân tiên sứ trước mắt này dùng Linh Vực phong tỏa đại điện, chính là có ý đồ tiêu diệt chúng ta. Lúc này nếu không đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đối kháng, chúng ta chỉ có một đường chết mà thôi."

Thời điểm hắn nói những lời này, Công Thâu Cửu cũng chuyển sự chú ý lên người hắn, chẳng qua là khóe miệng y nở nụ cười nhìn hắn, cũng không có mở miệng cắt ngang, dường như người trong miệng Hàn Lập nói không có nửa điểm quan hệ cùng y.

Bên kia Lạc Thanh Hải nghe vậy, liên tục cười khổ, bị Hàn Lập kêu to như vậy, tương đương nói gã liên thủ tru sát Tiêu Tấn Hàn, hết đường chối cãi, Thương Lưu Cung xem như triệt để buộc cùng một chỗ với những người này.

Bất quá gã cũng không có tức giận, bởi vì Hàn Lập nói đúng, giám sát tiên sứ này đích thật mang tâm tư giết hết mọi người trong điện, những người bọn gã chỉ có thể tạm thời đoàn kết cùng một chỗ.

Đã như vậy, gã cũng không có do dự, lần này nếu may mắn không chết, trở lại Thương Lưu Cung sẽ triệt để đảo hướng gia nhập Luân Hồi Điện, dù sao đối phương lôi kéo gã cũng không chỉ một hai lần.

"Mộng Nhi, trước ngươi ăn vật này vào, có thể giúp ngươi tạm thời chống đỡ Linh Vực, chốc lát nữa vi sư sợ không thể chú ý đến ngươi được." Lạc Thanh Hải khẽ đảo tay, lấy ra một viên châu màu lam to chừng hạt long nhãn, đưa cho Nam Kha Mộng, nói ra.

Dứt lời, gã lại bí mật truyền âm, dạy cho nàng một đoạn khẩu quyết bí thuật.

"Sư tôn, xin yên tâm, đồ nhi còn chịu đựng được." Sắc mặt Nam Kha Mộng trắng bệch, gật đầu nói.

Nàng tiếp nhận viên châu màu lam, cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném vào trong miệng, nuốt xuống.

Trong miệng nàng vang lên một hồi thanh âm nhẹ, một tầng lam quang nhu hòa từ trong bụng nàng bay lên, tiếp theo hóa thành một màn sáng màu lam rộng hơn một trượng, bao phủ toàn thân nàng.

Lập tức Nam Kha Mộng cảm giác mình bị một tầng lực lượng nhu hoà giống như biển cả bao bọc, quanh thân lập tức buông lỏng, cảm giác hít thở không thông cũng theo đó biến mất không ít.

"Huyền Thiên Linh Vực..."

Hàn Lập nhìn thấy một màn này, trong nội tâm hiểu rõ.

Lạc Thanh Hải không tiếc sử dụng một kiện Huyền Thiên chi vật, trợ giúp Nam Kha Mộng tạm thời khởi động một mảnh Ngụy linh vực, để chống đỡ Linh vực Công Thâu Cửu xâm nhập.

Động tác này cũng đã nói lên gã đã quyết định tiếp nhận lời đề nghị của Hàn Lập.

Nếu như Lạc Thanh Hải hiểu rõ quan hệ lợi hại lúc này, những người khác có thể tu luyện đến nay, như thế nào lại nghĩ không ra quan hệ lợi hại này? Vì vậy mọi người nhao nhao chuyển hướng, vây hai người giám sát tiên sứ cùng Tuyết Oanh vào giữa.

"Các ngươi muốn làm gì? Trước mặt Công Thâu tiên sứ dám láo xược như thế, chẳng lẽ muốn đối địch với Thiên Đình?"

Tuyết Oanh quát to, nhưng thân hình lại không tự chủ nhích lại gần Công Thâu Cửu, bị nhiều Kim Tiên nhìn chằm chằm như vậy, trong nội tâm nàng cũng cảm thấy lo lắng.

"Xem ra chư vị muốn lấy nhiều thắng ít rồi, bất quá nếu nhân số đông mà hữu dụng, hà tất phải khổ tu? Đáng tiếc a, đáng tiếc, sau hôm nay, không biết Bắc Hàn Tiên Vực phải qua bao lâu mới có thể khôi phục nguyên khí a." Công Thâu Cửu lắc đầu, sử dụng giọng điệu trách trời thương dân nói ra.

Dứt lời, cũng không thấy y có động tác gì, bên trong hư không chung quanh lập tức truyền đến "Ô...ô...n...g" một tiếng sắc nhọn.

Tất cả mọi người trong điện lập tức cảm thấy màng nhĩ đau đớn một hồi, từng trận áp lực cường đại gấp mấy lần so với trước từ bốn phương tám hướng áp đến, khiến cho trong lòng mọi người đều xiết chặt.

"Các hạ không khỏi khinh người quá đáng!"

Lạc Thanh Hải đi đầu khẽ quát một tiếng, hai tay trước người bấm niệm pháp quyết, một viên lam quang lập tức từ đầu ngón tay sáng lên bay nhanh ra phóng đại lên, như sóng biển mênh mông tuôn ra cuồn cuộn, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó.

Mọi người được màn sáng màu lam bao phủ, lập tức cảm thấy áp lực quanh thân giảm đi vài phần.

"Hải chi pháp tắc... Cũng coi như có chút thành tựu, tội của ngươi không nặng, ta vốn định thả ngươi một con đường sống, thu làm Tiên nô trăm vạn năm để trừng phạt nho nhỏ đấy. Ngươi vì sao lại ra tay?" Công Thâu Cửu cảm nhận được tác dụng cỗ lực lượng này, vỗ tay tán thưởng một tiếng, tiếp theo lại lắc đầu.

Đám người Hô Ngôn đạo nhân thấy thế, trên người cũng nhao nhao sáng lên quang mang, một tầng tiếp theo một tầng màn sáng đặc biệt liên tiếp bao phủ toàn bộ đại điện, các loại lực lượng pháp tắc bắt đầu hiển lộ uy lực, chẳng qua mục tiêu cũng chỉ có hai người Công Thâu Cửu và Tuyết Oanh mà thôi.

Bất quá, Hàn Lập vẫn không dùng Thời Gian Linh Vực, lúc trước luân phiên đại chiến, lực lượng Thời Gian pháp tắc của hắn tiêu hao không ít, lúc

này đây tuy vẫn còn tồn dư, nhưng cũng thể tùy ý sử dụng.

Đối mặt một gã Thái Ất Ngọc Tiên, phải tính toán tỉ mỉ, chi li, phải sử dụng mỗi một phần Pháp Tắc Chi Lực tại chỗ mấu chốt.

Công Thâu Cửu bị ngọn lửa, hải dương, hoa ảnh, bao gồm nhiều Linh Vực bao phủ, sắc mặt lại thủy chung không đổi.

Chỉ thấy tay y vung lên, sau lưng liền có hai đạo kim quang ngưng tụ, từ trong nổi lên hai Kim giáp khôi lỗi có khuôn mặt nghiêm túc, tay cầm trường kích.

Hai khôi lỗi vừa hiện, lập tức tay cầm trường kích quét ngang phía trước, kim quang trên người sáng rỡ, lại tràn đầy chấn động pháp tắc Kim thuộc tính, từ phía trên truyền ra cuồn cuộn, khí tức trên người chúng vậy mà đạt đến Kim Tiên Hậu Kỳ.

"Đi đi."

Trong miệng Công Thâu Cửu khẽ quát một tiếng.

Hai gã khôi lỗi lập tức cầm kích cất bước, phân biệt xông về Lạc Thanh Hải và đám người Hô Ngôn đạo nhân.

"Đại cung chủ, tên Kim Giáp Khôi Lỗi này giao cho chúng ta." Bạch diện thư sinh và Hắc tu lão giả bẩm báo một tiếng, sau đó một người tế ra một huyền mộc thước màu đen, một người lấy ra một trường kiếm bạch kim, nghênh đón tên Kim Giáp Khôi Lỗi kia.

Bên kia, Âu Dương Khuê Sơn cùng vị đạo chủ đồng môn chủ động nghênh đón Kim Giáp Khôi Lỗi khác, Vân Nghê thì chủ động đánh về phía Tuyết Oanh.

Hô Ngôn đạo nhân liếc qua thân ảnh của nàng, trong mắt hiện lên một tia lo lắng, dù sao lúc trước vì cứu lão, Vân Nghê cũng đã bị thương.

Bất quá, lúc này đây thực sự không cho phép lão phân tâm, dù sao Công

Thâu Cửu kia có thể là một Thái Ất Ngọc Tiên thật sự, cho dù Hàn Lập, Giao Tam, Xi Ly Tiều cùng Lạc Thanh Hải, năm người bọn lão giao chiến, chỉ sợ phần thắng vẫn là rất ít.

"Chư vị, chuyện cho tới bây giờ, cũng đừng có ý niệm khác trong đầu, hãy toàn lực ứng phó, mới có một đường sinh cơ." Lúc này, thanh âm Hàn Lập lần nữa vang lên trong đầu mọi người.

"Lệ đạo hữu, Thời Gian Pháp Tắc chi lực bí hiểm muôn phần, đến lúc mấu chốt, còn cần ngươi tung ra nhiều phần lực lượng hơn." Lạc Thanh Hải ngưng trọng nói ra.

"Tại hạ sẽ dốc toàn lực, mong rằng Lạc đạo hữu cũng không nên ẩn giấu thực lực, dù sao Hải Dương chi nộ, đồng dạng cũng làm thần kinh quỷ sợ, uy lực muôn phần đấy." Hàn Lập trả lời.

"Đó là tự nhiên..." Lạc Thanh Hải có chút cứng giọng, trả lời.

Trong khi hai người nói chuyện, Công Thâu Cửu cũng đã động thủ.

Chỉ thấy hai tay của y huy động, đánh ra một đám pháp quyết phức tạp, hư không sau lưng mấy người Hàn Lập đột nhiên có cỗ sương mù màu trắng sữa nồng đậm tuôn ra, từ trong ngưng tụ huyễn hóa ra một đám bóng người sương trắng.

Mọi người vừa thấy những bóng người này, thần sắc nhao nhao kịch biến.

Thì ra những bóng người sương trắng kia lại có hình dáng giống như đúc năm người bọn họ, thoạt nhìn giống như là hình bóng của bọn họ, mà càng để cho bọn họ kinh ngạc chính là khí tức những bóng sương trắng này vậy mà đều tiếp cận với bọn họ.

"Chẳng lẽ đây là... Vực linh?" Hô Ngôn đạo nhân chau mày, thì thào hỏi.

Truyền thuyết nói Linh Vực tu đến cảnh giới hậu Kỳ Hoá Linh, bên trong vực có thể huyễn hóa ra Vực Linh cùng loại với vật còn sống, có chút tính chất cùng loại với Khôi Lỗi và Đạo Binh, uy năng có thể bằng với tu vi

pháp tắc của chủ nhân.

"Có chút không giống... Nếu thật là Vực linh sẽ không giống chúng ta như vậy, hơn phân nửa là năng lực pháp tắc hiển hóa." Dù sao Lạc Thanh Hải kiến thức rộng rãi, mở miệng nói ra.

Không chờ bọn họ đưa ra kết luận, những bóng sương trắng kia đã nhao nhao hành động, giết tới bọn họ.

Hô Ngôn đạo nhân cầm trường kiếm trong tay giơ cao, từng sợi xích diễm quấn quanh, quay người bổ xuống bóng người sương trắng trước mặt.

Chỉ thấy quanh thân bóng sương trắng kia sáng ngời xích quang, toàn thân dâng lên hoả diễm rừng rực, trong tay cũng nhiều ra một trường kiếm hoả diễm, quét ngang hướng lão.

Một dọc một ngang, hai đạo trường tuyến hỏa diễm giao nhau trong hư không, phát ra "Oành" một tiếng nổ đùng.

Hỏa diễm đỏ thẩm nổ tung ầm ầm, dâng lên một mảnh tường cao hỏa diễm.

Hô Ngôn đạo nhân cùng bóng người hỏa diễm đồng thời lọt vào tường cao hỏa diễm, mũi kiếm song phương lần nữa giao kích với nhau.

Bên kia, Lạc Thanh Hải giao thủ cùng bóng người quanh thân đã chuyển thành hơi nước màu xanh, lại coi như không có thực thể, không ngừng dẫn động sóng nước màu lam, va chạm cùng thần thông thuỷ chi của Lạc Thanh Hải.

Về phần hai người Giao Tam cùng Xi Ly Tiều, đồng dạng cũng bị bóng người sương trắng dây dưa, nhất thời thoát ra không được.

Trong tay Hàn Lập nắm chặt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cùng bóng người sương trắng tương tự mình đứng ở xa giằng co.

Tâm tình bóng người kia dường như có chút tương tự với hắn, vậy mà cũng cẩn thận không có động thủ, chẳng qua là cầm trong tay trường kiếm do

sương mù màu trắng ngưng tụ thành, giằng co cùng hắn.

Công Thâu Cửu đứng khoanh tay ở phía xa, vậy mà không có ý định tự mình động thủ, bộ dạng sống chết mặc bay.

Thần sắc Hàn Lập ngưng lại, trường kiếm trong tay run lên, mũi chân mãnh liệt đạp xuống đất, thân hình bắn về phía trước, thân ảnh ở giữa không trung đột nhiên biến mất.

Tiếp theo trong nháy mắt, hắn đột nhiên xuất hiện ở phía sau bóng sương trắng, mũi kiếm đâm nghiêng tới hướng lên trên.

Đúng là Hàn Lập sử dụng thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân, tốc độ nhanh hơn thời gian của mình, cho nên một kiếm này đâm ra thập phần đột ngột.

Mắt thấy mũi kiếm muốn đâm trúng phần bụng nó, bóng người sương trắng vậy mà cũng mơ hồ một hồi, bỗng dưng biến mất không thấy gì nữa, ở giữa không trung để lại một đám tàn ảnh sương mù.

"Chẳng lẽ tên này cũng có thể gia tốc thời gian..." Trong lòng Hàn Lập nhảy dựng mãnh liệt, thân hình lóe lên lần nữa không thấy.

Thời điểm hắn một lần nữa rơi xuống đất, liền lập tức một kiếm quét ngang về phía sau lưng.

Bóng người sương trắng kia quả nhiên nhắm mắt theo đuôi lơ lửng sau lưng hắn, đồng dạng huy kiếm đâm đến hắn.

Chỉ nghe "Boong" một tiếng vang sắc nhọn!

Hàn Lập bị một cỗ đại lực chấn động lùi lại mấy bước, bóng người sương trắng cũng đồng dạng trượt lui sau, trường kiếm trong tay tức thì bị đạo đạo thanh sắc Kiếm Khí quét sạch, trực tiếp tán loạn ra.

Công Thâu Cửu đứng nơi xa thấy một màn như vậy, lông mày không khỏi

chau lại một cái, xoay chuyển ánh mắt nhìn chăm chú phía trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 505: Khí ảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Hàn Lập nhìn bóng người sương trắng có hình dáng tương tự mình, khẽ cau mày.

Chỉ thấy ngay vị trí bàn tay bóng trắng kia, sương mù màu trắng cuồn cuộn nhẹ, bắt đầu chuyển động kéo dài ra, lần nữa ngưng tụ thành một thanh trường kiếm.

"Cuối cùng là vật gì?" Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, trong đôi mắt sáng lên lam sắc quang mang.

Sau khi thần thông Linh Mục nhìn qua, có thể thấy toàn thân bóng trắng mông lung, trong cơ thể có một đoàn hào quang, căng rụt có tiết tấu.

Trong cơ thể bóng trắng giao thủ cùng Hô Ngôn đạo nhân có quang đoàn màu đỏ hồng, cùng Lạc Thanh Hải giao thủ là thân ảnh màu thủy lam, về phần Hàn Lập là thân ảnh có màu vàng kim nhạt.

Trừ những điều đó ra, trên thân những bóng người kia cũng nhìn không ra điều gì khác thường.

Ngay lúc Hàn Lập do dự có nên gọi Chân Ngôn Bảo Luân ra hay không, lúc Chân Thực Chi Nhãn dò xét đến, trong lòng đột nhiên vang lên một thanh âm có chút suy yếu.

Thanh âm đó không ai khác, chính là Nam Kha Mộng.

Trên thực tế, tất cả mọi người trong điện đều nghe thanh âm của nàng vang

lên bên tai:

"Chư vị tiền bối, những bóng người sương trắng kia cũng không phải là thực thể, trong cơ thể nó đều chứa lực lượng pháp tắc, nhất nhất đối ứng cùng mỗi người. Trên đầu của nó có một sợi dây nhỏ màu trắng lấy mắt thường không thể nào thấy được, tương liên với ngón tay của tên giám sát sứ kia, mà phía trong lòng của bọn nó, đồng dạng cũng có một đạo tương thông với hậu tâm của mọi người."

Hàn Lập nghe được lời ấy, đầu hơi quay lại nhìn xuống ngón tay của Công Thâu Cửu.

Quả nhiên, nơi năm ngón tay trái y đều đang lay động không dễ phát giác, động tác kia giống như người múa rối ở thế tục đang biểu diễn.

Hàn Lập một bên cẩn thận vung kiếm giao chiến cùng bóng người sương trắng, một bên lại đánh giá tình hình chiến đấu chung quanh, thình lình phát hiện bóng người giao chiến cùng Hô Ngôn đạo nhân có lực lượng hoả diễm, mà bóng người giao chiến cùng Lạc Thanh Hải lại có lực lượng hải dương...

Lông mày hắn nhíu lại, lập tức bừng tỉnh đại ngộ.

"Mấy vị đạo hữu, chớ để lãng phí khí lực giao thủ cùng những bóng người sương trắng này, tất cả bọn chúng đều do Giám sát sứ thông qua khí chi pháp tắc tạo nên mấy cái bóng như chúng ta, do đó hình dáng, khí tức bọn hắn giống chúng ta như đúc, chúng ta muốn diệt chúng tự nhiên không dễ." Hàn Lập truyền âm nhắc nhở.

"Mộng nhi vừa rồi nhắc nhở, nên ta đã thông suốt điểm ấy, thế nhưng lực lượng pháp tắc những thứ này đều giống như chúng ta, làm thế nào mới có thể chiến thắng?" Lạc Thanh Hải đáp lại.

"Chớ để lãng phí lực lượng pháp tắc, những cái bóng sương trắng này có sợi dây liên kết với trên người chúng ta, bọn hắn sử dụng lực lượng pháp tắc, đúng là đánh cắp từ trên người chúng ta đấy." Hàn Lập nói tiếp.

"Thì ra là thế, trách không được lão phu cảm thấy lực lượng hoả diễm trên

thân lại tiêu hao cực nhanh. Tốc độ so với bình thường quả thực nhanh hơn gấp đôi." Hô Ngôn đạo nhân sợ hãi cả kinh, vội truyền âm nói ra.

"Hắn muốn để cho chúng ta tự tiêu hao, đợi đến lúc lực lượng pháp tắc khô kiệt, thì là tử kỳ của chúng ta." Giao Tam hoá thành lão phụ cũng truyền âm nói ra.

"Lệ đạo hữu nếu đã phát hiện vấn đề, vậy đã có phương pháp giải quyết chưa?" Màu da toàn thân Xi Ly Tiêu đã chuyển thành màu đỏ sậm, giống như đẫm máu, hỏi.

"Những bóng người sương trắng này cũng không có Linh thức, thực sự không tự chủ hành động, mà là nhận sự điều khiển của Giám sát sứ phát động công kích, dù sao bản chất của thuật này là dựa vào pháp tắc chi khí của hắn duy trì đấy. Chúng ta chỉ cần tạm thời ngừng sử dụng lực lượng pháp tắc, toàn lực công kích bản thể Công Thâu Cửu, liền có thể phá giải cục diện trước mắt." Hàn Lập trầm ngâm trả lời.

"Tốt! Thay vì chờ chết, không bằng đánh cược một lần với hắn!" Hô Ngôn đạo nhân tỏ thái độ trước nhất.

"Liền theo đạo hữu đi." Ánh mắt Lạc Thanh Hải nhìn về phía Nam Kha Mộng bên kia, gật đầu nhẹ, lúc này nói ra.

Giao Tam và Xi Ly Tiêu cũng trước sau tỏ vẻ đồng ý.

Năm người bàn kế định, sau đó bắt đầu hành động, hoả diễm đỏ thẫm trên người Hô Ngôn đạo nhân tắt đi, thân hình xoay tròn giữa không trung, như là vòi rồng bay vút lên, đâm thẳng vào bóng người sương trắng.

Hỏa diễm đỏ thẫm trên thân bóng người cũng dập tắt đi, đồng dạng vọt tới Hô Ngôn đạo nhân.

Cả hai đụng vào nhau ầm ầm ở giữa không trung, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Hô Ngôn đạo nhân bay ngược về, mượn lực phản chấn, thân hình cấp tốc

lướt về phía Công Thâu Cửu bên kia.

Hầu như cùng một thời gian, mấy người Lạc Thanh Hải cũng đều thi triển thủ đoạn, nhao nhao thoát khỏi bóng người trước mắt, từ nhiều góc độ khác nhau bay vút lên, đồng dạng thẳng đến Công Thâu Cửu.

Công Thâu Cửu thấy thế, lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Khí ảnh thuật của ta bị phát hiện rồi, xem ra có chút xem thường các ngươi... Bất quá, vậy thì thế nào?" Y than nhẹ một tiếng, vừa cười vừa nói.

Vừa dứt lời, tay trái y mãnh liệt co lại, trong hư không lập tức có tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy những bóng người sương trắng kia lập tức bị một cỗ đại lực giật trở về, hầu như trong nháy mắt liền chắn trước người đám Hô Ngôn đạo nhân.

"Cho rằng không sử dụng lực lượng pháp tắc thì sẽ khác sao? Các ngươi vẫn như cũ không có chút phần thắng..." Công Thâu Cửu hơi có ý vị mèo vờn chuột trêu tức, mở miệng nói ra.

Nhưng vào lúc này, hư không phía sau lưng y bỗng nhiên có màu vàng rung động nhộn nhạo, thân ảnh Hàn Lập bỗng nhiên thoáng hiện, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay quét ngang ra, chém tới phía trước.

Mắt thấy mũi kiếm màu xanh loé lên tia điện màu vàng, sẽ bổ vào phần eo y. Đột nhiên thân ảnh Công Thâu Cửu loé lên bạch quang, biến mất không thấy, mà xuất hiện phía trước lại chuyển biến thành bóng người sương trắng Hàn Lập.

Rơi vào tình thế nghìn cân treo sợi tóc, y lại đổi vị trí của mình thành vị trí bóng người sương trắng.

"Xoẹt" một tiếng vang!

Bóng sương trắng kia bị mũi kiếm quét trúng, lập tức bị điện quang của kiếm khí xé rách làm hai nửa, tán loạn ra.

Trong hư không cách đó không xa, thân hình Công Thâu Cửu hiện ra, chứng kiến một màn trước mắt, đồng tử cũng hơi co rụt lại, trên mặt nổi lên gân xanh, rốt cuộc đã chính thức nổi giận.

"Lực lượng Thời gian pháp tắc... Ngươi họ Lệ?" Lông mày y nhăn lại, nhìn về phía Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Hàn Lập không trả lời, nhưng trong lòng có chút tiếc hận, vừa rồi không thể một kích chém trúng.

"Nghe nói gia hoả họ Lệ Chúc Long Đạo sát hại Đào Vũ, là nhi tử của Đào trưởng lão, hắn còn tu luyện công pháp thời gian Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, sẽ không phải là ngươi chứ?" Ngữ khí Công Thâu Cửu càng lúc càng băng hàn, chậm rãi hỏi.

"Đúng vậy, tên kia là do ta giết đấy." Hàn Lập nhếch miệng cười cười, hào phóng thừa nhận.

"Hiện tại ngươi còn có thể cười, chờ ta mang ngươi về giao cho Đào trưởng lão, lúc đó xem ngươi còn cười được không. Hắn am hiểu nhất là thủ đoạn rút ra tinh phách Nguyên Anh luyện chế Anh hồn đăng, đến lúc đó đem ngươi điểm lên bàn thờ linh vị Đào Vũ, ít nhất cũng có thể thiêu đốt mười vạn năm. Tư vị kia... Nói thế nào đây? Nếu như vậy, ngươi càng hy vọng bị luyện thành một quả kim hồn đan hơn." Công Thâu Cửu thay đổi vẻ mặt ôn hoà trước đây, nét vui vẻ trên mặt trở nên hung ác nham hiểm, thấp giọng nói ra.

"Tư vị Kim hồn đan ngược lại ta đã thấy qua, cũng không biết Nguyên Anh Ngọc Tiên có thể luyện thành đan gì? Tư vị sẽ như thế nào?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, vừa cười vừa nói.

Dứt lời, hắn bước tới phía trước một bước, vung trường kiếm lên, chủ động tấn công Công Thâu Cửu.

"Cuồng vọng!"

Sắc mặt Công Thâu Cửu bỗng nhiên trầm xuống, ngón tay trái khẽ động, tiếp tục khống chế bóng người sương trắng dây dưa cùng mấy người Hô Ngôn đạo nhân, tay phải trảo một cái vào hư không, một thanh trường kiếm rất nhỏ trắng muốt như ngọc xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy trường kiếm đi qua, trong hư không tựa hồ có đạo khí lưu mông lung tuôn ra, hóa thành một đạo kiếm khí tiêm mỏng có thể so với phong nhận, chém về phía Hàn Lập.

Trong đôi mắt Hàn Lập có ánh sáng màu lam trầm tĩnh, có thể thấy rõ quỹ tích những khí lưu phong nhận này, cũng có thể cảm nhận được chấn động nó truyền qua.

Trường kiếm trong tay hắn huy động liên tục, từng tầng kiếm khí màu xanh như linh quang hộ thể bao phủ chung quanh hắn, nhao nhao đón đỡ những mũi kiếm khí lưu kia cách ba thước trước người.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút sợ hãi thán phục, pháp tắc lực lượng có sự phân chia mạnh yếu, người vận dụng cũng vậy, mà người trước mắt này lại có thể vận dụng pháp tắc chi khí đến cảnh giới như thế, thật đúng là không phải những tu sĩ Kim Tiên như bọn hắn có thể so sánh được.

Bởi vì bị Linh vực Công Thâu Cửu áp chế, Hàn Lập phí hết một phen công phu mới hiểm trở phá vỡ tầng tầng khí lưu mũi kiếm, kéo gần khoảng cách với Công Thâu Cửu.

Chỉ thấy một tay hắn kết kiếm quyết, trường kiếm trong tay khẽ múa giữa không trung, lập tức tầng tầng ánh sáng kiếm khí màu xanh ngưng tụ thành kiếm ảnh như hoa sen ngưng tụ nở rộ, tiếp theo lại như trận bão bắn nhanh về phía Công Thâu Cửu.

Lông mày Công Thâu Cửu co lại, giơ ngang kiếm trước người, cổ tay khẽ đảo, mũi kiếm đảo qua một cái như mặt quạt trước người, một tầng tường khí màu trắng cực lớn đột nhiên sinh ra từ hư không.

"Boong boong boong "

Bên trong đại điện, thanh âm boong boong không ngừng vang lên.

Ánh sáng kiếm ảnh màu xanh nhao nhao đâm trúng tường khí màu trắng, đâm sâu vào bức tường được ba tấc liền ngừng lại, không tiến tới được.

"Xem ra ta đã đánh giá cao ngươi rồi..." Công Thâu Cửu thấy thế, lại có vẻ thất vọng nói.

Khoé miệng Hàn Lập câu dẫn ra một vòng vui vẻ, đưa tay gảy nhẹ lên thân Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một cái.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Ánh sáng kiếm ảnh màu xanh đồng thời tăng vọt hào quang, nổ ra.

Một cỗ sóng khí hỗn hợp hai màu xanh trắng cuồng bạo vô cùng lập tức căng ra thành một cái vòng tròn thật lớn, quét ngang bốn phương tám hướng.

Những nơi sóng khí đi qua, hư không chấn động không thôi, làm cả tòa đại điện đều rung mạnh theo.

Ngay chỗ mái vòm kim điện, nguyên bản lấy lò đan phỉ thúy làm hạch tâm, nhưng lò đan lại bị Kim Đồng ăn hết, pháp trận minh khắc trong đại điện cũng bị phá huỷ, bây giờ dưới trùng kích của man lực, trên mặt tường vậy mà mơ hồ hiện ra vết rạn.

Khoảng cách giữa Công Thâu Cửu và vị trí bạo tạc nổ tung là gần nhất, thân hình y không nhịn được "Thang thang thang" lui về phía sau.

Còn chưa kịp đứng vững thì phía sau y bỗng có một bóng người đỏ thẫm đánh tới.

Tinh thần Công Thâu Cửu ngưng tụ, thân thể bỗng nhiên vặn vẹo theo một đường cong quỷ dị, chăm chú nhìn lại, đúng là Hô Ngôn đạo nhân đang

cầm trường kiếm hoả diễm chém xuống đầu y.

Y lập tức nâng tay phải lên, đưa trường kiếm rất nhỏ trong tay đón đỡ trường kiếm hoả diễm của Hô Ngôn đạo nhân.

"Boong" một tiếng kêu sắc nhọn!

Xích diễm huy hoàng va chạm kịch liệt với khí lưu vô hình, kiếm khí kích động, ánh lửa bắn ra bốn phía.

Ngay lúc mũi kiếm hai người tấn công, trong nháy mắt dị biến phát sinh lần nữa.

Chỉ thấy cái túi sau lưng Hô Ngôn đạo nhân cõng theo bỗng nhiên sáng đỏ lên, một cái hồ lô đỏ thắm đột nhiên bay nhanh ra, dừng trên đầu hai người Công Thâu Cửu, miệng hồ lô hướng xuống dưới.

Mặt ngoài hồ lô lập loè bất định phù văn cổ triện, toàn thân ánh đỏ thông thấu, từ trong truyền ra trận trận khí tức nóng rực.

"Cái này là..." Trong lòng Hàn Lập khẽ động, lẩm bẩm nói.

Không đợi hắn nói xong, ngay miệng hồ lô đỏ thẫm liền phát ra "Ba" một tiếng vang nhỏ, mở ra.

------oOo------

Chương 506: Tội tình gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Một tiếng long ngâm rõ to vang lên, trong khoảnh khắc vang dội cả tòa đại điện.

Chỉ thấy một con Chúc Long màu đen tráng kiện vô cùng từ trong miệng hồ lô đỏ thẫm xông ra, toàn thân quấn quanh liệt diễm màu đen, giương miệng máu dữ tợn cắn tới Công Thâu Cửu.

"Bách Lý đạo chủ!" Lạc Thanh Hải thấy thế cả kinh, nhịn không được kêu lên.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng lập tức hiểu ra, Hô Ngôn Đạo Nhân trăm phương ngàn kế nhờ hắn tương trợ để đoạt một quả Thái Ất Đan, hơn phân nửa không phải vì bản thân, mà là vì cứu vớt thân thể Bách Lý Viêm mà lão một mực mang trên lưng.

Ngày xưa Tiêu Tấn Hàn một tay trù hoạch, thời điểm Đệ nhất Đạo chủ Chúc Long Đạo là Bách Lý Viêm xuất quan giảng đạo, tông môn đã xảy ra chuyện nội loạn đại quy mô. Kim Tiên đạo chủ Âu Dương Khuê Sơn phối hợp với Bắc Hàn Tiên Cung, nội ứng ngoại hợp vây công Bách Lý Viêm, không chỉ khiến cho lão khổ tâm chuẩn bị đến vạn năm, sắp trùng kích Thái Ất cảnh phá sản, đồng thời đánh cho trọng thương mà chạy.

May mà Hô Ngôn Đạo Nhân cũng thoát khỏi Bắc Hàn Tiên Cung đuổi giết, ly khai Chúc Long Đạo, về sau lại tìm được Bách Lý Viêm, lại nghĩ cách mang lão trên người, mục đích dĩ nhiên chính là Thái Ất Đan bên trong Minh Hàn Tiên Cung rồi.

Chỉ là tại sao Hô Ngôn Đạo Nhân lại sớm biết rõ, bên trong Tiên Phủ sẽ có loại bảo vật Thái Ất Đan này?

Từ lúc Bách Lý Viêm biến thành Chúc Long với miệng máu chống đỡ Công Thâu Cửu, Hô Ngôn Đạo Nhân cũng đã lui ra.

Chỉ thấy Chúc Long màu đen mở miệng lớn, phun ra hắc diễm cuồn cuộn, thoáng cái nuốt sống Công Thâu Cửu vào.

Những người đang giao chiến với những bóng người sương trắng lập tức phát hiện những bóng trắng kia tựa hồ tạm thời thoát ly sự khống chế của Công Thâu Cửu, trong nháy mắt động tác trở nên chậm lại.

Cho nên bọn họ nhao nhao ra tay, rất nhanh đánh tan toàn bộ.

Chờ những bóng người sương trắng biến mất, thân hình mọi người lại chớp liên tục, đều vây quanh phía bên này.

Ước chừng hơn mười hơi thở sau, miệng khổng lồ Chúc Long thu lại, thân hình cấp tốc thu nhỏ lại, biến thành hình dáng cỡ tiểu xà, áng giữ trên hồ lô đỏ thẫm.

"Thái Ất Đan mặc dù có thể trợ giúp ta khôi phục, thanh trừ Nghiệp Hoả trong cơ thể ta, nhưng dù sao cũng cần có thời gian luyện hoá từng điểm mới được. Hôm nay ta cũng chỉ có thể giúp các ngươi như vậy." Chúc Long mở miệng nói tiếng người, rất nhanh nói ra.

"Không sao. Trước ngươi tạm thời tĩnh dưỡng, chớ trễ nãi chuyện chữa thương." Hô Ngôn Đạo Nhân lập tức nói.

Thân hình Bách Lý Viêm lập tức bò vào miệng hồ lô, rơi thẳng vào trong đó.

Hô Ngôn Đạo Nhân thấy thế, lập tức thu hồi hồ lô đỏ thẫm, đeo lại bên hông.

Lần này y đến và đi thật sự quá nhanh, thế cho nên mấy người Lạc Thanh

Hải có chút không kịp phản ứng, bất quá y cũng đã giúp bọn họ đại ân, chẳng những để cho bọn họ thoát khỏi những cái bóng dây dưa, còn khốn trụ được Công Thâu Cửu.

"Chư vị, mau mau thi triển thủ đoạn luyện hoá thân thể Công Thâu Cửu, lại giam cầm Nguyên Anh của hắn." Thần sắc Lạc Thanh Hải ngưng trọng nói.

Mọi người tự nhiên cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, nhao nhao tay kết pháp quyết thi pháp về hướng hắc diễm chưa kịp tản đi.

Chỉ thấy xích diễm, ánh sáng màu lam, kim điện, tia máu, theo năm phương hướng đồng thời dũng mãnh tiến vào trong hắc diễm, lập tức đè ép ngọn lửa màu đen thành một viên cầu hoả diễm lớn hơn một trượng, tất cả các loại sức mạnh hòa nhập vào trong đó, luyện hóa Công Thâu Cửu.

Hai mắt Hàn Lập lóe ra lam sắc quang mang, nhìn chằm chằm vào trong viên cầu hỏa diễm, thình lình hắn phát hiện bên ngoài thân Công Thâu Cửu còn che phủ một tầng rưỡi tường khí hình tròn trong suốt, ngăn cách hỏa diễm cùng các loại lực lượng pháp tắc ra ngoài.

Hơn nữa trên tường tầng khí hiện ra một tầng hào quang màu hồng, càng ngày càng sáng lên.

Trong mắt mọi người, bao gồm cả Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, không hẹn mà cùng muốn né tránh, nhưng đã không kịp.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Một cổ sóng khí cuồng bạo vô cùng như bài sơn đảo hải áp tới bốn phương, cuốn lấy ngọn lửa màu đen cùng nhiều loại lực lượng pháp tắc, trong nháy mắt trùng kích đánh bay mọi người chung quanh ra ngoài.

"Phanh phanh phanh..."

Cung điện màu vàng óng đã lung lay sắp đổ, giờ phút này bị mấy người va chạm liên tiếp, rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, sập xuống ầm ầm.

Mái vòm nổ tứ tán, phòng vách ngăn cũng sụp xuống thành một vùng phế tích.

Còn không đợi mấy người đứng lên trong phế tích thì thân hình Công Thâu Cửu đã lóe lên thoát ra.

"Ta vốn có lòng từ bi, muốn mời mấy vị đi Tiên Đình sám hối trăm vạn năm, để biết lạc đường mà quay về... Xem ra chư vị không thể lĩnh hội ân tình của ta, vậy chớ trách ta vô tình." Công Thâu Cửu khẽ thở dài, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, hai tay của y vung lên trước người, năm đạo huyễn quang màu sắc rực rỡ từ đầu ngón tay thoáng hiện, từ bên trong bay ra năm pháp bảo hình dáng như lông vũ loài chim, bay tới phía mấy người Hàn Lập.

Hàn Lập chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía trên lông vũ có hào quang Mê Huyễn, làm cho người nhìn không rõ lắm, phía trên truyền đến từng trận chấn động pháp tắc như có như không, trong lòng hắn hơi kinh ngạc, vội vàng giơ kiếm lên đỡ.

Cổ tay Giao Tam rung lên, một cái vòng bạc điêu khắc mật văn cổ sơ từ cổ tay nàng bay thấp xuống, xoay tròn ngăn trước người nàng, nở rộ mảng lớn ngân quang chói mắt.

Hai tay Xi Ly Tiều tức thì vẽ một vòng cung trước người, gọi ra một khối giáp bài màu vàng, kim quang lóe lên hóa thành một tấm thuẫn hình vuông vàng óng ánh, chắn trước người.

Bên trong đại điện, từng tiếng va chạm thanh thuý vang lên.

Trường kiếm trong tay Hàn Lập trực tiếp bị đánh ra một độ cong khoa trương tới cực điểm, thân kiếm trùng trùng điệp điệp đụng vào ngực của hắn, đánh hắn bay thẳng ra ngoài mấy trăm trượng, đụng vào bên trong triền núi.

Lạc Thanh Hải dùng một kiện pháp bảo ngọc phiến, bị lông vũ trực tiếp đánh vỡ nát, đầu vai tức thì bị xuyên ra một lỗ máu thật lớn, toàn bộ cơ thể

bay rớt ra ngoài gần nghìn trượng, xuyên vào dưới mặt đất.

Giao Tam tế ra vòng tay màu bạc cũng bị nghiền nát, thân hình đồng dạng bay ngược ngã văng ra ngoài, bất quá thoạt nhìn tựa hồ không có bị thương.

Về phần Xi Ly Tiều, bị lông vũ kia đánh nát tấm thuẫn, quán xuyên đầu lâu, Nguyên Anh cũng bị Công Thâu Cửu lấy thế sét đánh không kịp bưng tai thu vào trong tay áo.

Hô Ngôn Đạo Nhân vừa rồi vì tìm kiếm hồ lô đỏ thẫm bị rớt xuống, phản ứng vốn chậm một nhịp, chờ lão phục hồi tinh thần lại thì lông vũ đã đến trước ngực cách lão ba thước, căn bản không cách nào tránh né.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, một đạo nhân ảnh đột nhiên từ bên cạnh phóng đến nhanh như thiểm điện, lấy một loại tư thái khẳng khái giống như chịu chết, chắn trước người của lão.

"Vân Nghê..."

Trong miệng Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Âu Dương Khuê Sơn đồng thời kinh hô một tiếng.

Một người vội vàng kéo cánh tay của nàng ra, người còn lại thì quanh thân nhuộm đỏ, dùng bí thuật huyết độn đuổi theo, cuối cùng trong nháy mắt lại lách mình chắn trước người Vân Nghê.

"Phốc" một âm thanh vang lên!

Lông vũ kia lóe ra ngũ thải hà quang, phá vỡ mấy quang tráo hộ thể, xuyên qua mi tâm Âu Dương Khuê Sơn, trực tiếp quấn đầu lâu cùng thức hải của gã thành phấn vụn.

Thân thể ba người bọn họ trùng trùng điệp điệp đánh vào nhau, đồng thời chất chồng lên bay ngược ra ngoài, ngã rơi xuống đất.

Khuôn mặt Vân Nghê tràn đầy vẻ kinh ngạc, liền tranh thủ đỡ Âu Dương Khuê Sơn lên, lại phát hiện cặp mắt của gã đã mất đi thần thái, chỉ là khóe

miệng còn treo một tia thỏa mãn vui vẻ.

Hô Ngôn Đạo Nhân thấy tình hình này, thần sắc trong mắt vô cùng phức tạp.

"Tội tình gì người lại làm vậy..."

Vân Nghê nhìn thoáng qua Hô Ngôn Đạo Nhân, lại nhìn Âu Dương Khuê Sơn, đã bao nhiêu năm chưa từng rơi lệ, giờ thì nhoè nước mắt.

Tại Chúc Long Đạo, kỳ thật nàng biết Âu Dương Khuê Sơn sớm hơn một chút, hai người lại còn cùng xuống núi đi du lịch.

Tâm ý của Âu Dương Khuê Sơn đối với nàng, nàng vẫn luôn biết rõ.

Chỉ là chuyện tình cảm, chưa bao giờ phân thứ tự đến trước hay sau, chưa bao giờ là công bằng ngang nhau.

Lúc này, một tiểu nhân Nguyên Anh màu vàng lớn vài tấc bỗng nhiên từ đan điền Âu Dương Khuê Sơn bay ra, thoạt nhìn kim quang mặt ngoài ảm đạm, có vẻ đang hấp hối, duy có đôi mắt nhỏ không chớp nhìn Vân Nghê.

"Đáng giá không..." Mắt Vân Nghê đỏ hồng, hỏi.

"Ta cả đời này, luôn theo khuôn phép cũ, truy cầu tiên đạo, mưu toan một ngày nào đó có thể tùy ý tùy tâm, mang theo tiên lữ ngao du một phương Tiên Vực này... Tiếc là không làm gì được, tu vi càng cao, cản tay càng lớn... Hôm nay, cuối cùng có thể tùy tâm làm một lần rồi, có gì không đáng..." Nguyên Anh Âu Dương Khuê Sơn nói ra đứt quãng.

"Tốt cho một câu tùy tâm làm! Âu Dương Khuê Sơn, ngươi rất tốt! Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi phục sinh!" Hô Ngôn Đạo Nhân cười nói, trở tay lấy ra một hộp gỗ tử đàn to cỡ lòng bàn tay.

Âu Dương Khuê Sơn nhìn lão một cái, yên lặng bay vào trong hộp tử đàn.

Lúc này, Hàn Lập đã từ triền núi bay trở về, rơi xuống bên cạnh Hô Ngôn

Đạo Nhân.

Hắn tự nhiên thấy được một màn lúc trước Âu Dương Khuê Sơn ngăn cản thay Vân Nghê, thần sắc trên mặt tuy không đổi, nhưng trong lòng khẽ động, không khỏi coi trọng vài phần đối với Âu Dương Khuê Sơn.

Giao Tam liếc qua thi thể Xi Ly Tiều, sau đó bay xẹt tới bên này, chỉ có Lạc Thanh Hải không còn động tĩnh, cũng không biết có phải đã mất đi thần thức ngất đi hay không.

Không biết có phải do lúc trước vận dụng lông vũ kia tiêu hao quá lớn, hay là duyên cớ gì khác, lúc này sau một kích, Công Thâu Cửu cũng không tiếp tục phát động công kích, mà đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

"Vì cái gì một mực không chịu sử dụng lực lượng pháp tắc thời gian, chẳng lẽ còn muốn giữ lại thực lực, mượn cơ hội trốn chạy để khỏi chết?" Thần sắc Giao Tam bất thiện nhìn Hàn Lập, ngữ khí băng lãnh truyền âm nói.

"Ta có một đòn sát thủ một kích có thể giết chết người này, chỉ là lúc trước tiêu hao quá khổng lồ, cần bảo tồn lực lượng pháp tắc dùng cho lúc mấu chốt, bây giờ còn không phải lúc." Hàn Lập lắc đầu, trả lời.

"Hy vọng lời ngươi nói không giả, lần này có thể chạy thoát, ta có thể cho ngươi một tầng sau công pháp Luyện Thần Thuật. Mặt khác, bằng tu vi ngươi bây giờ, cũng đừng nên nghĩ có thể chạy thoát một gã tu sĩ Thái Ất cảnh đuổi giết." Khẩu khí của Giao Tam không chút biến hóa, lạnh lùng nói ra.

"Giao Tam đạo hữu cũng chớ có giấu nghề."

Trong khi nói chuyện, hắn nhìn như tùy ý liếc qua bốn phía, chỉ thấy hai gã Thương Lưu Cung mặt trắng bệch nhìn qua Hàn Lập. Mà hai người đã giết chết một chấp kích Khôi Lỗi, nhưng cũng bị thương không nhẹ, giờ phút này chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình, đã không còn sức tái chiến.

Tuyết Oanh lại không có ý định buông tha hai người, đuổi tới bọn họ.

Nam Kha Mộng lúc trước cũng bị trùng kích bay ra ngoài, giờ phút này cũng không biết đã rơi vào nơi nào.

Tên Kim Tiên đạo chủ Chúc Long Đạo kia đã không còn Âu Dương Khuê Sơn hiệp trợ, bị chấp kích Khôi Lỗi đánh cho liên tục bại lui, chắc hẳn nửa khắc đồng hồ sẽ triệt để bại trận.

"Hô Ngôn đạo hữu, hai người các ngươi đi trợ giúp vị đồng môn kia một tay đi, nơi đây để chúng ta ứng phó." Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng nói với Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Vân Nghê.

"Ngươi..." Hô Ngôn Đạo Nhân có chút ngoài ý muốn, chần chờ nói.

"Vừa rồi ngươi cũng nhìn thấy, nhiều người cũng không ích lợi gì, muốn đối phó người này, chỉ sợ chỉ có thể đi nước cờ hiểm thôi." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Được rồi, dù sao tiểu tử ngươi cũng có nhiều môn đạo, là lão phu suy nghĩ không thấu. Chuyện lần này, nếu còn có cơ hội, nhất định mời ngươi uống một vò "Mộng xuân thu" do lão phu mới điều chế." Hô Ngôn Đạo Nhân cũng không chần chừ nữa, cười nói.

"Một lời đã định." Hàn Lập cười đáp ứng.

------oOo------

Chương 507: Muốn giết người nào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Thái Ất đan này cuối cùng có hiệu dụng như thế nào, xem bộ dạng bọn Lạc Thanh Hải đuổi theo như vịt, chắc hẳn không đơn giản là đan dược chữa thương đỉnh giai nhỉ?" Mắt thấy Hô Ngôn đạo nhân quay người, Hàn Lập bỗng nhiên truyền âm hỏi?

"Thái Ất đan tự nhiên không phải là đan dược chữa thương, chính là cực phẩm linh đan mà tu sĩ Kim Tiên ước mơ tha thiết, muốn mà không thể cầu!" Hô Ngôn đạo nhân giải thích.

"Kỳ danh là Thái Ất, chẳng lẽ thật sự có quan hệ với việc tiến giai Thái Ất cảnh?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, nói ra.

"Không sai! Tác dụng mấu chốt nhất của Thái Ất đan chính là trợ giúp tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong chống cự đệ ngũ suy chi kiếp." Hô Ngôn đạo nhân gật đầu nói.

"Thì ra là thế."

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trong lòng mừng thầm không thôi, tầm quan trọng của Thái Ất đan đối với Kim Tiên, không khác gì Kim Hồn đan đối với Chân Tiên, chỗ trân quý chỉ có hơn chứ không kém.

Mà cuối cùng hắn lấy được quả Thái Ất đan kia, hiển nhiên là quả dược phẩm cao giai nhất trong cả lô đan, hiệu quả không cần nói cũng biết.

Hô Ngôn đạo nhân thu hồi thi thể Âu Dương Khuê Sơn, cùng Vân Nghê phi độn về hướng bộ chấp kích Khôi Lỗi còn sót lại.

Hàn Lập đứng thẳng người, dò xét trạng thái thân thể một chút, tay nắm chặt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, liếc nhìn Giao Tam một cái, ý bảo nàng chuẩn bị động thủ.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ nặng nề từ trên ghế ngồi màu vàng truyền đến, cả tòa đại điện cũng rung theo.

Đại điện tuy đã tan vỡ sụp xuống, nhưng chỗ ngồi đó vẫn không hư hao chút nào.

Cỗ thi thể trên chỗ ngồi kia bỗng nhiên ngồi thẳng lên, toàn thân tản mát ra hôi quang vô cùng nồng đậm

Màn hào quang màu vàng tựa hồ cảm ứng được gì đó, tản mát ra kim quang mãnh liệt, vô số phù văn màu vàng lớn cỡ lòng bàn tay hiển hiện ra, nối thành một mảnh.

Bất quá như vậy cũng không cách nào ngăn cản hôi quang, từng đạo hôi quang chói mắt từ trong khe hở phù văn phóng ra, chiếu xạ chung quanh thành một mảnh sương mù màu xám.

"Hặc hặc... Hặc hặc..." Một hồi tiếng cười to thoải mái đột nhiên từ trong màn hào quang màu vàng truyền ra.

Tiếng cười kia cũng không lớn, nhưng trong đầu đám người tại đây lại đau đớn một hồi, phảng phất có vô số cương châm nung đỏ đâm vào thần hồn.

Mọi người tại đây kinh hãi, vội vàng vận chuyển công pháp bảo vệ thần hồn, thối lui về phía sau.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, thân hình đồng dạng bay vụt về phía sau.

Công Thâu Cửu cũng cả kinh, không có truy kích mọi người, xoay chuyển ánh mắt nhìn lại hướng màn hào quang màu vàng.

Bóng trắng lóe lên, thân hình Tuyết Oanh đã rơi vào bên cạnh Công Thâu

Cửu, cũng thuận theo ánh mắt Công Thâu Cửu nhìn về phía màn hào quang màu vàng.

Hôi quang cuồn cuộn bên trong màn hào quang màu vàng, chín đạo hôi quang giống như khói khí từ trong màn hào quang bắn ra, quấn quanh chín cây cột đá bên cạnh chỗ ngồi, nhẹ nhàng siết một cái.

"Lạch cạch" một tiếng, chín cây cột đá thình lình bị cắt đứt một cách đơn giản.

Màn hào quang màu vàng lập tức rung động lắc lư không thôi, mặt ngoài hiện ra từng vết rạn, sau đó "Phanh" một tiếng, vỡ vụn ra.

Trong ánh sáng màu vàng đầy trời như mưa, chỉ thấy một bóng người chậm rãi đi trong hư không, quần áo trên người bay múa cuốn động, bồng bềnh như tiên, đúng là trung niên đạo sĩ trên chỗ ngồi kia.

Khóe miệng người này cười mỉm, chắp tay đi, bao quanh thân là một tầng hôi quang nhàn nhạt, thoạt nhìn không khác gì tu sĩ bình thường.

Chỗ đặc thù khác duy nhất chính là hai mắt trung niên đạo sĩ này có màu xám, tròng mắt trắng không thấy đồng tử, hai con mắt mê mê man man, cực kỳ quỷ dị.

Công Thâu Cửu thấy rõ dung mạo trung niên đạo sĩ, thần tình lập tức biến đổi, trong lúc kinh ngạc còn có một tia nghi hoặc.

"Công Thâu Thế bá, ngài nhận ra người này?" Tuyết Oanh ở một bên hỏi.

"Thật không nghĩ tới nơi đây còn có một tên Hôi Tiên, thật không uổng công tới đây một chuyến." Hai con ngươi Công Thâu Cửu như lão ưng nhìn chằm chằm vào trung niên đạo sĩ, có vài phần ngưng trọng nói ra.

Đám người Lạc Thanh Hải, Hô Ngôn đạo nhân nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Lạc Thanh Hải như tị xà hạt, không nói hai lời phất tay phát ra một cỗ ánh

sáng màu lam như nước, bao trùm đám người Thương Lưu Cung bay ngược ra xa.

Gã Kim Tiên tóc trắng Chúc Long Đạo cũng lập tức phi thân lui về phía sau, kéo ra khoảng cách với trung niên đạo sĩ.

Hai người Hô Ngôn đạo nhân, Vân Nghê liếc nhìn nhau, cũng lui về sau một khoảng cách.

Hàn Lập thấy mọi người phản ứng như vậy, trong lòng khẽ động, thân hình nhoáng một cái, cũng thối lui đến bên cạnh đám người Hô Ngôn đạo nhân, đồng thời truyền âm dò hỏi: "Hô Ngôn đạo hữu, cuối cùng Hôi Tiên là như thế nào?"

Tuy tàn hồn lão đạo kia đã nói với hắn một ít sự tình về Hôi Tiên cùng Hôi Giới, bất quá cũng không có nói tỉ mỉ, xem phản ứng của mọi người lúc này, tựa hồ cực kỳ sợ hãi đối với Hôi Tiên.

"Lệ đạo hữu có chỗ không biết, Bắc Hàn Tiên Vực chúng ta kỳ thật tên gọi là Minh Hàn Tiên Vực, năm đó bởi vì một trận đại chiến diệt thế, toàn bộ Tiên Vực một phân thành hai, mới tạo thành tình huống hiện tại. Nguyên nhân trận đại chiến diệt thế kia chính là do Hôi Tiên xâm lấn. Hôi Tiên là một loại tồn tại đối địch với Tiên Nhân, về phần đến từ nơi nào thì không rõ, nghe nói bọn hắn có thể thôn phệ Tiên Nhân. Trận đại chiến năm đó, toàn bộ thế lực tông môn Minh Hàn Tiên Vực hợp lực, cộng thêm một ít Tiên Vực khác tương trợ, mới đánh lui những Hôi Tiên kia, nhưng gần nửa tông môn của Minh Hàn Tiên Vực bị diệt, rất nhiều tộc quần bị diệt sạch. Về sau không có nghe tin tức Hôi Tiên nữa." Hô Ngôn đạo nhân nhanh chóng nói ra.

"Sự tình lớn như thế, tại sao trước giờ ta chưa từng nghe qua?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng rùng mình, lại hỏi.

"Trận đại chiến năm đó, niên đại đã quá lâu, hơn nữa Thiên Đình một mực tận lực che giấu việc này, vì vậy hiện tại toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực cũng chỉ có các tông môn đứng đầu như Chúc Long Đạo, Thương Lưu Cung mới có ghi chép một chút về trận đại chiến kia. Niên kỷ của ngươi không cao,

thời gian vào tông lại ngắn, sự tình tuyệt mật bực này tự nhiên là không thể nào biết được." Hô Ngôn đạo nhân tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong đầu không khỏi nhớ lại lời nói tàn hồn lão đạo trước đây, trong lòng nghiệm chứng một chút, gật đầu nhẹ.

Vào thời khắc này, một đạo hào quang đỏ sậm bay vụt tới rơi vào bên cạnh trung niên đạo sĩ, hiện ra thân ảnh Giao tam, hơi cúi đầu với trung niên đạo nhân.

"Chúc mừng Mặc Vũ chân nhân, tái nhập Tiên Giới!"

Mắt thấy cảnh này, đám người Lạc Thanh Hải cả kinh.

Không nghĩ tới, người Luân Hồi Điện này cùng gã Hôi Tiên này vậy mà có quan hệ.

Lúc này Hàn Lập nhìn về phía trung niên đạo sĩ, trong ánh mắt đồng dạng mang theo vài phần ngạc nhiên.

Lúc trước hắn biết được từ tàn hồn lão đạo, Luân Hồi Điện cấu kết cùng Hôi Tiên, cho nên Giao Tam có liên quan với Hôi Tiên lại không có kinh ngạc.

Bất quá trước đây hắn bán tín bán nghi đối với lời nói của tàn hồn lão đạo, bây giờ không biết lão dùng thủ đoạn gì, cưỡng ép chiếm cứ cỗ hoạt thi này, mà cỗ hoạt thi này tựa hồ chính là "Mặc Vũ" năm đó mà chính miệng lão nói ra.

Căn cứ lời nói của tàn hồn lão đạo, Mặc Vũ kia là tên gã Thái Ất Hôi Tiên dẫn phát Hôi Tiên xâm lấn Bắc Minh Tiên Vực.

Nhưng lão đạo kia nói, Mặc Vũ lại là một nữ đệ tử của Minh Hàn Tiên Quân, nhưng người trước mắt này rõ ràng là một nam nhân.

Đây là chuyện gì xảy ra?

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, ánh mắt chớp động không thôi.

"Ngươi chính là Mặc Vũ năm đó? Nguyên lai từ đó tới nay đều trốn ở Minh Hàn Cung!" Công Thâu Cửu nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trì trệ.

"A, thậm chí có người nhớ kỹ ta. Đúng rồi, ngươi là người phương nào?" Trung niên đạo sĩ không để ý chút nào tới Công Thâu Cửu, tựa hồ không nhìn thấy đối phương, ánh mắt liếc nhìn Giao tam hỏi.

"Luân Hồi Điện, Giao Tam." Giao Tam trả lời.

Vừa dứt lời, trên người nàng lập loè ánh sáng màu đỏ, bên ngoài thân nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt biến thành một nữ tử quần đỏ thướt tha, chỉ là trên mặt nàng đeo một mặt nạ đầu rồng màu đỏ, nhìn không thấy dung mạo.

"Giao Tam? Lần này nhận ra ngươi rồi. Nói đi, ngươi muốn giết người nào?" Ánh mắt Mặc Vũ quét một vòng, lập tức nói ra.

Giao Tam nghe vậy, không có lên tiếng, ngón tay chỉ nhẹ về phía Công Thâu Cửu, sau đó lui qua một bên.

Mặc Vũ xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại hướng Công Thâu Cửu, mỉm cười, cũng dừng lại trên thân Hàn Lập một chút.

"Tiểu tử, không thấy một hồi mà ngươi đã chật vật như thế rồi, thật sự là phí công chà đạp chí tôn pháp tắc. Đợi bổn tọa trước trả nợ nhân tình, lại cùng ngươi tán gẫu." Mặc Vũ nhìn bộ dạng chật vật của Hàn Lập, cười hắc hắc nói.

Những người còn lại nghe vậy, đều nhìn về phía Hàn Lập, thần sắc hiện ra một tia khác thường.

"Lệ tiểu hữu, ngươi cùng gã Hôi Tiên này rốt cuộc có quan hệ như thế nào?" Hô Ngôn đạo nhân truyền âm hỏi.

"Nói ra rất dài dòng, ta và hắn là bèo nước gặp nhau ở một chỗ trong cung

điện, ta thuận tay mang ra ngoài thôi. Người này là địch hay là bạn, vẫn còn chưa biết được." Trong lòng Hàn Lập cười khổ một tiếng, truyền âm trả lời.

"Chẳng lẽ thật đúng là ngươi đã tiến vào Nguyệt Hoa Điện trong truyền thuyết?" Hô Ngôn đạo nhân mở trừng hai mắt hỏi.

"Bây giờ xem ra, tựa hồ là như vậy." Hàn Lập nói.

Lúc này, ánh mắt Mặc Vũ lần nữa rơi vào trên thân Công Thâu Cửu.

"Ta Mặc Vũ có ân tất báo, vậy xin lỗi vị thượng tiên này rồi. Xin hỏi, ngươi muốn chết như thế nào?" Mặc Vũ nói ra, trong khẩu khí có điểm bất đắc dĩ.

"Hừ! Bây giờ hồn phách ngươi vừa mới trở về vị trí cũ, cảnh giới bất ổn, muốn kéo dài thời gian khôi phục? Ngây thơ!" Công Thâu Cửu khẽ cười một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, bạch khí cuồn cuộn trước người, mười thân ảnh màu trắng hiển hiện ra, từng cái lớn gấp mấy lần so với trước, bay về phía Mặc Vũ.

"Ai nha nha, đúng là không tốt! Vậy mà bị ngươi nhìn ra, chẳng lẽ người giám sát sứ đều trở nên thông minh như vậy?" Mặc Vũ nhìn như vui sướng hoa chân múa tay một hồi, nhưng liền có một đạo hôi quang từ lòng bàn tay bắn ra, tiếp đó nghiêm sắc mặt nói:

"Trên thực tế giết ngươi, ta chỉ cần dùng một chiêu!"

Vừa nói xong, "Phanh" một tiếng, hôi quang bỗng nhiên nổ bể ra, hóa thành vô số quang tia màu xám, phát ra thanh âm xùy xuỳ.

Tốc độ những quang tia màu xám này cực nhanh, số lượng lại rất nhiều, trải rộng rậm rạp chằng chịt mấy trăm trượng trong không gian, trong nháy mắt xuyên thủng những thân ảnh màu trắng này, một cái cũng không bỏ sót.

Mười thân ảnh màu trắng bị quang tia màu xám xuyên thủng, thân hình lập tức dừng lại, sau đó bạo liệt ra ầm ầm, hóa thành sương mù phiêu tán đầy trời.

Đám người Hàn Lập lộ vẻ kinh hãi, những quang tia xám này thật không ngờ lợi hại như vậy, trong nháy mắt lại tiêu diệt mười cái thân ảnh màu trắng mà bọn họ lâm vào khổ chiến mới làm được.

Quang tia màu xám xuyên thủng những thân ảnh màu trắng này, sau đó không ngừng chút nào, tiếp tục phô thiên cái địa vọt tới phía Công Thâu Cửu.

Công Thâu Cửu thấy tình hình này, trên mặt không kinh hoảng chút nào, há miệng phun ra một đoàn bạch quang, quay tròn, biến thành một mặt cổ kính màu trắng.

Mặt ngoài cổ kính đại phóng bạch quang, vô số phù văn bay ra, cuồn cuộn bất định, hóa thành một quang kén màu trắng dày đặc, bảo vệ chặt chẽ thân thể của y trong đó.

Mặc Vũ thấy vậy, trong tay biến đổi pháp quyết.

Những quang tia màu xám sáng ngời mãnh liệt, hội tụ lại một chỗ, trong giây lát hóa thành một mũi tên màu xám to cỡ miệng bát.

Một cỗ khí tức âm lãnh mãnh liệt từ trên mũi tên ánh sáng tán phát ra, cỗ khí tức này khác với bất luận pháp tắc nào, nhưng cũng không kém cỏi so với bất luận pháp tắc nào.

Chung quanh mũi tên ánh sáng hiện ra từng đạo hôi quang dạng đinh ốc, cấp tốc xoay tròn, phát ra tiếng kêu ô ô đáng sợ, tốc độ đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

------oOo------

Chương 508: Cơ hội tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: PHẩy*
***Biên**: Độc Hành*

Quang kén vừa mới thành hình, quang tiễn màu xám cũng đã điện xạ tới, hung hăng đánh lên quang kén màu trắng.

Rặc rặc!

Bạch sắc quang kén vỡ vụn giống như vỏ trứng vậy, lộ ra thân ảnh Công Thâu Cửu ở bên trong, thân thể rõ ràng đã bị quang tiễn màu xám đâm thủng.

Ngực Công Thâu Cửu bị xuyên thủng thành một cái lỗ lớn, trong chốc lát sắc mặt gã biến thành màu xám trắng, máu tươi từ thất khiếu chảy ra, thân hình rơi thẳng từ trên không xuống.

Một gã Thái Ất Ngọc Tiên vậy mà chỉ sống dưới tay Hôi Tiên Mặc Vũ vẻn vẹn được một cái hô hấp!

Thấy thế, trong lòng Hàn Lập cả kinh, nhưng trong lòng cũng không dám buông lỏng.

Nhưng mà sau một khắc, xuất hiện một màn quỷ dị!

Thi thể Công Thâu Cửu đang rơi xuống chợt tan rã, hóa thành một đoàn sương mù màu trắng, phiêu tán ra.

Ngay sau đó, hư không sau lưng Mặc Vũ lóe lên, một bóng người hiện ra, đúng là Công Thâu Cửu.

Y vừa mới hiện thân, không nói hai lời há miệng phun một cái.

Một đoàn quang mang ngũ sắc chói mắt bắn ra, bên trong hào quang là một viên tinh thạch bán trong suốt, hình dáng kỳ dị, phía trên quấn quanh từng đạo ngũ sắc hồ quang điện chói mắt, rung động xì xì, tản mát ra một cỗ khí tức lôi điện thiên phạt cực kỳ đáng sợ.

"Thiên phạt lôi thạch!"

Sắc mặt Mặc Vũ biến đổi, lập tức quay mình tránh sang bên cạnh, đồng thời quanh thân vù vù một cái, một ngọn lửa màu xám hiện ra, hình thành một tầng bảo hộ bằng lửa màu xám tro.

Mặc dù Mặc Vũ rất nhanh, nhưng tốc độ của ngũ sắc Tinh thạch còn nhanh hơn, mơ hồ một cái liền đuổi theo.

Ầm ầm!

Tinh thạch đột nhiên vỡ ra, hóa thành một đoàn ngũ sắc điện quang chói mắt vô cùng, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể Mặc Vũ.

Một cỗ khí tức lôi bạo vô cùng bạo ngược từ ngũ sắc điện quang tán phát ra, mãnh liệt gấp mười lần đan kiếp lúc trước.

Hư không chung quanh ngũ sắc lôi quang điên cuồng vặn vẹo, thậm chí hiện ra từng đường vân màu đen, tựa hồ muốn vỡ vụn ra.

Từng tia chớp ngũ sắc bắn tung tóe ra xung quanh, những nơi nó đi qua, hư không run rẩy.

Đám người Hàn Lập thấy tình thế không ổn vội vàng bay ngược ra tránh né, thối lui đến khoảng không ở bên ngoài đại điện.

Bên trong ngũ sắc quang mang chói mắt, thân hình Mặc Vũ giống như biến mất hoàn toàn, một chút dấu vết cũng không còn.

Thấy tình hình này, trên mặt Công Thâu Cửu hiện lên nét cười.

Đám người Hàn Lập thấy thế, thần sắc khẽ biến.

Nếu Mặc Vũ thật sự bị thua, lúc đó tình cảnh của bọn hắn cũng sẽ không ổn.

Ngũ sắc điện quang lóa mắt lập loè vài cái, nhanh chóng phiêu tán.

Nét tươi cười của Công Thâu Cửu chợt cứng đờ, sau khi ngũ sắc lôi quang biến mất, hiện ra một quang đoàn màu xám, cao cỡ một người, phía trên quấn quanh từng đạo hôi khí nồng đậm, gần như thành màu đen.

Quang đoàn màu sáng hơi quay cuồng một chút, phiêu tán ra hai bên, lộ ra thân ảnh Mặc Vũ, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng những bộ phận khác trên người đều hoàn hảo, thậm chí quần áo và trang sức cũng không bị hao tổn gì.

"Ngươi là Hôi Tiên, làm sao có thể may mắn sống sót trong thiên phạt thần lôi được, cái này... Điều đó không có khả năng!" Công Thâu Cửu dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Mặc Vũ, nói chuyện hơi cà lăm.

"Không thể tưởng được là trong tay ngươi có thiên phạt lôi thạch, đáng tiếc còn kém một chút, còn giết không được ta." Mặc Vũ lắc đầu, có chút đáng tiếc nói ra.

Bỗng nhiên Công Thâu Cửu quay người, hóa thành một đạo bạch quang mơ hồ, phóng về phía cửa đại điện.

"Ái dà, chớ vội đi a, đánh tiếp một lát. Lão phu chính là người thủ tín!" Mặc Vũ quát to một tiếng, tay phải vung lên.

"Bang" một tiếng, cánh tay trái của lão vỡ vụn ra, hóa thành một đoàn hôi quang nồng đậm, lóe lên một cái hóa thành một sợi xiềng xích màu xám, bắn ra, lóe lên chui vào hư không.

Sau một khắc, hư không quanh Công Thâu Cửu lóe lên, xiềng xích màu xám hiện ra, trói thân thể y lại.

Hôi quang trên thân Mặc Vũ đại phóng, khuếch tán ra xung quanh, trong nháy mắt hình thành một cái Linh vực màu xám, trong đó cuồn cuộn vô số bóng xám.

Trong miệng lão nói lẩm bẩm, bóng xám bên trong Linh Vực tụ tập cùng một chỗ, nhanh chóng ngưng tụ thành một đầu rồng màu xám thật lớn.

Trên đầu rồng này được phủ kín phù văn màu đen, lan ra một cỗ khí tức âm hàn đáng sợ, càng ngày càng mạnh

Lúc đầu rồng hiện ra, trong nháy mắt đám người Hàn Lập chợt cảm thấy toàn thân đau đớn một hồi, xương tủy của bọn họ dường như bị từng cỗ khí tức âm hàn đông cứng lại, hào quang hộ thể quanh người cũng không thể chống lại cỗ khí tức âm hàn này, bọn hắn vội vàng lùi ra xa chút nữa.

Công Thâu Cửu nhìn thấy cảnh này, rốt cuộc sắc mặt khó coi, gầm nhẹ một tiếng, trên người hiện ra một tầng bạch quang chói mắt, bạch sắc hỏa diễm lập tức cháy hừng hực bao quanh người y.

Mỗi đoàn bạch sắc hỏa hiểm đều tản mát ra một cỗ lực lượng khổng lồ, ra sức thiêu đốt xiềng xích màu xám, đồng thời chính y cũng ra sức giãy giụa.

Xiềng xích màu xám lập tức rung động chi... chi, nhanh chóng biến hóa, nhìn thấy bị lỏng ra một chút.

Bất quá giờ phút này, Mặc Vũ đã hoàn thành thi pháp.

Đầu rồng màu xám đã ngưng tụ thành, lớn chừng cái cung điện, vảy xám che kín thân, hàn quan lóng lánh, hai mắt to lớn nhìn về phía Công Thân Cửu, trong hai hốc mắt bập bùng hai ngọn lửa màu xám.

"Rống!"

Một tiếng gào thét cực lớn phát ra từ đầu rồng màu xám, miệng rồng há lớn, một cột sáng màu xám bắn ra, đánh lên thân Công Thâu Cửu.

Hôi quang phát ra vô cùng chói mắt, giống như mặt trời màu xám bạo liệt ra

vậy, làm cho tất cả mọi người không thể mở mắt, một hồi lâu hôi quang chói mắt mới ảm đạm đi.

Hàn Lập nhìn qua, lập tức sắc mặt khẽ biến.

Chỉ thấy lúc này Công Thâu Cửu bị đánh bay đập lên vách tòa phế điện, thân thể y gần như bị khảm lên vách đá, quần áo toàn thân rách nát, tóc tai bù xù, rõ ràng đã bị trọng thương.

"Cứ như thế này, chậc chậc, thật sự là không ra đánh đấm. Được rồi, không chơi với ngươi nữa!" Mặc Vũ lẩm bẩm trong miệng, tay bấm niệm pháp quyết, hôi quang chói mắt lại xuất hiện trong miệng đầu rồng màu xám, một cỗ khí tức hung bạo khổng lồ lại lan ra lần nữa.

Công Thâu Cửu hoảng hốt, trên người lóe lên bạch quang, từ vách tường bắn ra, bất chấp thương thế trên người, vung tay bấm niệm pháp quyết.

Một lá cờ nhỏ màu trắng cùng một khối lệnh bài màu vàng bắn ra, nhanh chóng xoay tròn quanh thân thể y, biến ảo thành hai quang tráo, một trắng một vàng, bao bọc thân thể y vào bên trong.

Đúng lúc này, lông mày Mặc Vũ chợt nhíu một cái, trên mặt lộ ra một tia thống khổ, thân thể run rẩy.

Hôi quang trên người lão chợt lóe lên, Linh Vực màu xám cũng chấn động kịch liệt theo.

"Ầm" một tiếng trầm vang, đầu tiên đầu rồng màu xám tan vỡ ra, hóa thành mảng lớn hôi quang, sau đó toàn bộ Linh Vực cũng lóe lên biến mất.

Công Thâu Cửu khẽ giật mình, lập tức ánh mắt lộ ra vẻ mừng rỡ vô cùng, bạch quang trên người đại phóng, phóng về phía xa xa.

Đúng lúc này, một vệt kim quang hiện lên, một bóng người vô cùng nhanh chóng xuất hiện ở phía trước, ngăn cản Công Thâu Cửu, đúng là Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn Công Thâu Cửu nhếch miệng cười cười, kim quang trên

người đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, cấp tốc xoay tròn, mặt ngoài có mấy trăm đoàn kim quang đạo văn lưu chuyển liên tục.

Từ phía trên bắn ra vô số gợn sóng màu vàng, ngưng tụ thành một khu vực gợn sóng màu vàng, rộng chừng trăm trượng, bao phủ luôn Công Thân Cửu vào trong.

Bị gợn sóng màu vàng bao phủ, lập tức Công Thân Cửu bị đình trệ trong đó, không thể động đậy.

Hàn Lập giương một tay lên, một thanh phi kiếm màu xanh bắn ra, hóa thành một chuôi thanh sắc cự kiếm to khoảng mười trượng, trên thân kiếm hiện ra từng đạo lôi điện màu vàng to lớn, lập tức tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ cuồng bạo.

Hàn quang trong mắt hắn lóe lên, trong tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Trên thanh sắc cự kiếm lóe lên điện quang, cự kiếm nhoáng lên một cái xuất hiện ở trước người Công Thâu Cửu, trùng trùng điệp điệp phách trảm xuống.

Bị Công Thâu Cửu biết được bí mật là thành viên Luân Hồi Điện, còn có sự tình Mặc Vũ, nếu để cho y chạy thoát, chỉ sợ sau này hắn vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, sẽ bị Thiên Đình tróc nã bất kể ngày đêm.

Lúc trước hắn từng suy đoán, trước Thời Gian pháp tắc là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, cho dù là Thái Ất Ngọc Tiên cũng không cách nào may mắn thoát khỏi. Nhưng lúc trước, hắn lại không có cơ hội tiếp cận Công Thâu Cửu, tuy nhiên lúc này trời đã ban cho hắn một cơ hội tốt.

"Nghịch tặc lớn mật, còn không ngừng tay!"

Lúc đại chiến vừa rồi, Tuyết Oanh tránh né ra phía xa, bây giờ nhìn thấy cảnh này, nàng phóng tới như điện, trong miệng hô lớn.

Sự tình phát triển đến hiện tại, rõ ràng khác xa so với những gì nàng ta tưởng tượng lúc trước. Nhưng mà một gã Kim Tiên trung kỳ lại muốn lợi

dụng lúc người ta gặp khó khăn, nàng tự nhiên không cho phép.

Thân hình Tuyết Oanh chưa đến, tay đã vung lên, trong tay bắn ra một đạo bạch quang, là một kiện tiên khí màu trắng hình dạng dây thừng, hướng tới quấn quanh thanh sắc cự kiếm, định ngăn một kích này thay Công Thâu Cửu.

Nhưng mà dây thừng tiên khí vừa tiến vào khu vực gợn sóng màu vàng, tốc độ lập tức giảm hàng nghìn lần, dường như đứng im trong khu vực này.

Lúc trước Tuyết Oanh không được chứng kiến thần thông Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập, do vậy khẽ giật mình.

Khóe miệng Hàn Lập lộ ra một tia cười lạnh, tâm niệm vừa động, khu vực gợn sóng màu vàng quanh người nhanh chóng lớn ra gấp gôi, bao phủ cả Tuyết Oanh vào bên trong.

Bị gợn sóng màu vàng bao phủ, thân hình Tuyết Oanh cũng bị đình trệ trong đó, vẻ mặt kinh ngạc cũng bị ngưng kết lại.

Sau khi khốn trụ Tuyết Oanh, tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, điểm một cái về thanh sắc cự kiếm.

Hào quang quanh thanh sắc cự kiếm lần nữa đại thịnh, hóa thành đạo kiếm quang như núi, bổ lên thân Công Thâu Cửu.

Một tiếng nổ vang rung trời!

Kiếm quang như núi bị vỡ vụn, thanh sắc cự kiếm bật ra, thân kiếm lắc lư rung động kịch liệt, linh quang chung quanh hỗn loạn.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, tay bấm niệm pháp quyết, thanh sắc cự kiếm quay tít một vòng, lập tức ổn định lại.

Hắn nhìn lại phía Công Thâu Cửu, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy trên thân Công Thâu Cửu, một quang cầu màu trắng giống như vỏ

trứng, chẳng biết xuất hiện từ lúc nào.

Quang cầu có màu ngà sữa, phía trên có một ít đường vân, hình giáng giống như phù văn, không ngừng chuyển động cuồn cuộn.

Những phù văn này có chút cổ quái, khác rất nhiều Kim Triện văn và Ngân Khoa văn, không biết là thần thông gì mà có thể ngăn được sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dù đã được rèn luyện trong Vô Sinh Kiếm Hải.

Trong mắt Hàn Lập hơi híp lại, hai tay bấm niệm pháp quyết lần nữa.

Màu vàng lôi quang trên thanh sắc cự kiếm đại phóng, lần nữa chém về phía Công Thâu Cửu.

Cùng lúc đó, ánh sáng màu xanh quanh người hắn chớp lên liên tục, lại bay ra hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm giống như đúc.

Hai thanh phi kiếm quay tít một vòng, kích thước cũng tăng vọt thành hai chuôi thanh sắc cự kiếm, trên thân kiếm lập tức hiện ra từng đạo lôi điện màu vàng làm cho người ta sợ hãi, mang theo xu thế khai thiên tích địa chém lên thân Công Thâu Cửu.

Oanh oanh oanh!

Ba tiếng nổ đồng thời vang lên.

Lần nữa ba chuôi thanh sắc cự kiếm lại bị bật ra, ánh sáng bạch sắc chỉ hơi chấn động một chút, lại khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, rốt cuộc sắc mặt trầm xuống.

------oOo------

Chương 509: Công gấp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Vạn Luân Pháp Châu! Chậc chậc, không thể tưởng được một giám sát tiên sứ nho nhỏ mà trên thân cũng có không ít thứ tốt nha, thực không đành lòng phá huỷ nó." Lúc này sắc mặt Mặc Vũ đã khôi phục một chút, hôi quang trên thân cũng không hề chấn động, bất quá lão không có ra tay, ngược lại cảm thấy thú vị đứng nhìn Hàn Lập và Công Thâu Cửu, trong miệng nói ra nhàn nhạt.

Cách đó không xa, Giao Tam cũng nhìn về phía hai người Hàn Lập, ánh mắt chớp lên, không biết đang suy nghĩ gì.

Đám người Lạc Thanh Hải, Hô Ngôn đạo nhân chứng kiến Hàn Lập đột nhiên ra tay, thần sắc cũng khác nhau.

Hàn Lập lườm Mặc Vũ và Giao Tam nơi xa, nhíu mày, lập tức hai tay bấm niệm pháp quyết, tính thúc giục ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Vào thời khắc này, bên trong bạch sắc quang cầu, trên thân Công Thâu Cửu chợt loé lên bạch quang.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một cỗ lực lượng pháp tắc vô cùng to lớn từ trong phun ra, giống như một kinh đào cự đại oanh kích lên gợn sóng màu vàng.

Gợn sóng màu vàng nhoáng một cái kịch liệt, kim quang loạn tránh, lực lượng thời gian pháp tắc bên trong cũng hỗn loạn một hồi.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến.

Theo Thời gian đạo văn gia tăng, uy năng của Chân Ngôn Bảo Luân cũng tăng lên nhiều, tuy rằng bị giới hạn phạm vi, nhưng thực tế uy năng đã vượt xa Linh vực Thời gian của hắn, đối mặt với bất luận cường địch nào thì hầu như mọi việc đều thuận lợi, đây là lần đầu tiên có người bị nhốt trong đó còn có thể di động.

Thái Ất Ngọc Tiên quả nhiên không thể khinh thường!

Mặc dù hắn kinh sợ nhưng không loạn, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Tốc độ Chân Ngôn Bảo Luân quay nhanh hơn, Thời gian đạo văn phía trên đều nở rộ kim quang chói mắt mãnh liệt, từng cỗ lực lượng Thời gian pháp tắc từ trong phun ra, dung nhập vào bên trong khu vực gợn sóng màu vàng.

Gợn sóng màu vàng lập tức ổn định, bắt đầu trở lại bình thường.

Nhưng không chờ gợn sóng màu vàng triệt để ổn định, bên trong bạch sắc quang cầu lại sáng ngời lên, lại có một cỗ lực lượng pháp tắc khổng lồ tuôn ra mãnh liệt, trùng kích lên gợn sóng màu vàng.

Gợn sóng màu vàng lần nữa đung đưa, so với lần trước càng thêm kịch liệt.

Hàn Lập thấy vậy, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe, muốn kiệt lực ổn định khu vực gợn sóng màu vàng, nhưng bên trong bạch sắc quang cầu phát ra pháp tắc trùng kích càng thêm kịch liệt, một đạo tiếp một đạo như núi thở biển gầm.

Khu vực gợn sóng màu vàng lắc lư liên tục, càng lúc càng kịch liệt, lại mơ hồ có xu thế tán loạn.

"Dù sao chỉ là Kim Tiên, vận dụng chí tôn pháp tắc xem ra vẫn chưa được a." Mặc Vũ thoáng nhíu mày thì thào một tiếng, chân bước một bước tới, tựa hồ muốn hành động.

"Mặc Vũ, chớ gắng gượng, để ta tới." Giao Tam chợt mở miệng nói, lập tức thân hình bắn ra.

"A, ngươi đã muốn, vậy thì đi đi, để lão phu ở đây lược trận." Mặc Vũ nhìn bóng lưng Giao Tam, thản nhiên nói.

Lúc này, Lạc Thanh Hải đứng ở sau cùng nơi xa đột nhiên phất một tay lên, ánh sáng màu lam lóe lên, tế ra một tấm bia đá màu lam cao hơn một người, phía trên khắc đầy đường vân màu lam, tản mát ra một cỗ khí tức khó hiểu.

Hai tay của gã đặt lên tấm bia đá màu lam, mấy người bên cạnh cũng đồng dạng, lập tức tay đặt lên tấm bia đá đó.

Nam Kha Mộng vừa mới bị đánh bay đi, chẳng biết đã về tới bên cạnh Lạc Thanh Hải lúc nào, sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, nhưng tay cũng đặt lên tấm bia đá màu lam.

Tấm bia đá màu lam bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ tinh quang màu lam, trong đó có vô số phù văn nhảy lên, bao trùm mấy người lại, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam bay về phía xa, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, chớp động một cái liền biến mất phía chân trời xa.

Gã Kim Tiên tóc trắng Chúc Long Đạo thấy cảnh này, thần tình khẽ biến, lập tức há miệng phun ra, vô số đoàn huyết quang bắn ra, bao trùm thân thể của gã lại.

"Ô...ô...n...g" một tiếng, gã Kim Tiên tóc trắng hóa thành một đạo huyết quang chói mắt, bay nhanh về phía xa, trong nháy mắt cũng biến mất vô tung.

Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê thấy cảnh này, trong lòng cũng bắt đầu sinh ra thoái ý, bất quá bọn họ liếc nhìn Hàn Lập, mặt lộ vẻ do dự.

"Hô Ngôn đạo hữu, các ngươi cũng rời đi trước đi, ta có chút ân tình với tên Hôi Tiên kia, chắc có lẽ không việc gì, các ngươi ở tại chỗ này chỉ sợ sẽ thêm nguy hiểm." Vào thời khắc này, thanh âm Hàn Lập vang lên trong tai hai người.

Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê nghe vậy, thân thể hơi chấn động, liếc nhau.

"Từng người các ngươi làm gì vậy, làm gì sợ ta mà chạy trốn như thế, ta vốn là một người tốt a." Vào thời khắc này, Mặc Vũ ở phía xa đang đi tới phía hai người, trong miệng hét lên.

Lão đúng là không nói lời nào hoàn hảo, mới vừa mở miệng thì Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê không nói hai lời hóa thành hai đạo độn quang bắn đi, trong nháy mắt biến mất phía xa.

"Ài, thật sự là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử..." Mặc Vũ lắc đầu thở dài, cũng không có đuổi theo, quay đầu nhìn lại phía Hàn Lập.

Nhưng vào lúc này, phụ cận Hàn Lập có bóng người nhoáng lên, thân ảnh Giao Tam hiển hiện ra, hai tay vung lên.

Hai đạo hoàng mang từ trong tay nàng bắn ra, là hai cây kim dài màu vàng đất, tản mát ra thổ chi pháp tắc mãnh liệt, hóa thành hai đạo tàn ảnh hết sức nhỏ, bắn nhanh tới phía Công Thâu Cửu như điện.

Nhưng cây kim dài màu vàng đất vừa mới đi vào khu vực gợn sóng màu vàng, cũng lập tức đình trệ lại.

"Lệ đạo hữu!" Giao Tam nhướng mày, nhìn về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập lộ vẻ cười khổ.

Thời điểm lúc trước hắn chưa tu thành Thời gian pháp tắc, uy lực của khu vực gợn sóng màu vàng Chân Ngôn Bảo Luân cũng không tính là quá cường đại, khi đó hắn còn có thể miễn cưỡng khống chế, khiến cho người phe mình không bị trì trệ thời gian.

Nhưng từ khi hắn tu luyện tới cảnh giới Kim Tiên, Thời gian pháp tắc tiến nhanh, có thể khống chế thời gian Linh Vực tự nhiên, mà uy lực thần thông Chân Ngôn Bảo Luân cũng đại tăng, nhưng không hề bị hắn khống chế.

Giao Tam thấy thần tình Hàn Lập, tựa hồ đã minh bạch hiệu quả khống chế thần thông của Hàn Lập, ngược lại lông mày càng nhíu chặt hơn.

Nếu như vậy, căn bản nàng không cách nào nhúng tay tương trợ Hàn Lập được.

Hàn Lập thấy vậy, hít sâu một hơi, quanh người loé lên kim quang, mở ra thời gian Linh Vực, hiệp trợ cũng cố khu vực gợn sóng màu vàng.

Chỉ là mặc cho hắn cố gắng như thế nào, tựa hồ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Gợn sóng màu vàng càng ngày càng mỏng manh, nhìn xu thế này, chỉ sợ chèo chống không được bao lâu nữa.

Kể từ đó, lực lượng Chân Ngôn Bảo Luân hạn chế Tuyết Oanh cũng theo đó đại giảm.

Trên thân nàng này hiện ra một tầng hào quang trắng như tuyết, trong đó cũng tuôn ra từng cỗ lực lượng pháp tắc, hung hăng trùng kích gợn sóng màu vàng.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, nhướng mày, trong tay điểm một cái pháp quyết.

Khu vực gợn sóng màu vàng hơi lóe lên, bỗng nhiên thu nhỏ lại phạm vi trăm trượng, lại đẩy Tuyết Oanh ra ngoài.

Tuyết Oanh khôi phục tự do, vừa mừng vừa lo, sợ hãi liếc nhìn Hàn Lập cùng Giao Tam, không hề bận tâm Công Thâu Cửu nữa, trên thân đại phóng bạch quang, lập tức điện xạ về phía xa.

"Muốn đi!"

Sắc mặt Giao Tam lạnh lẽo, bấm niệm pháp quyết một cái.

Hai cây kim dài màu vàng đất cũng khôi phục tự do, hóa thành hai đạo hoàng mang bắn về phía Tuyết Oanh như điện xạ.

Tốc độ hai cây kim dài màu vàng đất cực nhanh, Tuyết Oanh lại bị Linh vực Thời gian của Hàn Lập hạn chế tốc độ, trong nháy mắt liền đuổi kịp nàng này.

Hai cây kim dài đại phóng hoàng mang, vô số phù văn màu vàng từ trong bắn ra, hình thành hai tấm lưới lớn màu vàng, bao lại thân thể Tuyết Oanh.

Hai tấm lưới lớn cuồn cuộn vô số phù văn màu vàng, tản mát ra một cỗ chấn động lực lượng pháp tắc mãnh liệt, bao lại thân thể Tuyết Oanh, sau đó lập tức quấn quanh, trong nháy mắt hóa thành một viên cầu màu vàng.

Sắc mặt Giao Tam lộ vẻ hài lòng, lập tức liếc nhìn Hàn Lập, trong đôi mắt loé lên dị sắc.

Nếu so thực lực chân chính, Tuyết Oanh tuy rằng kém nàng, nhưng chênh lệch không nhiều. Vậy mà lúc này ở bên trong Linh Vực, lại bị nàng một chiêu bắt lấy.

Bất quá vào thời khắc này, viên cầu màu vàng phồng lên mãnh liệt, phồng lớn lên gấp hai ba lần, phía trên lưới lớn cũng bị kéo căng ra, lộ ra rất nhiều khe hở nhỏ.

Từng đạo bạch quang chói mắt từ trong khe hở này xuyên suốt ra, bay về bốn phương tám hướng.

Sau khi những bạch quang này bắn ra, lập tức hội tụ lại một chỗ, lóe lên ngưng tụ thành thân ảnh Tuyết Oanh.

Chỉ là bây giờ sắc mặt nàng có chút tái nhợt, không dám lưu lại chút nào, trên thân đại phóng bạch quang lần nữa, hóa thành một đạo cầu vồng màu trắng phi độn về phía xa, tốc độ nhanh hơn so với trước, mắt thấy liền muốn bay ra khỏi thời gian Linh Vực của Hàn Lập.

Sắc mặt Giao Tam trầm xuống, hừ lạnh một tiếng.

Quanh người nàng toả sáng hào quang đỏ sậm, sau đó mãnh liệt khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành một Linh vực đỏ sậm, lan toả ra hai ba mươi dặm, bao phủ cầu vồng màu trắng vào bên trong.

Vô số hào quang đỏ sậm cuồn cuộn bên trong Linh Vực, giống như vô số tơ nhện, quấn quanh cầu vồng màu trắng do Tuyết Oanh biến thành.

Tốc độ cầu vồng màu trắng lập tức đại giảm, hơn nữa hào quang nhanh chóng tiêu tán ra.

Bên trong cầu vồng, sắc mặt Tuyết Oanh khó coi dị thường.

Bất quá vào thời khắc này, dị biến phát sinh lần nữa!

Linh Vực đỏ sậm của Giao Tam cùng Linh vực màu vàng của Hàn Lập giao nhau chồng lên nhau, Linh Vực hai người đột nhiên toả sáng hào quang, dường như sinh ra đồng cảm, sáng ngời gấp mấy lần.

Linh Vực hai người rung động ông ông mãnh liệt, giống như Thiên Nữ xướng Phạn, trong hư không hiện ra nhiều đóa kim hoa, bay lả tả xuống.

Không chỉ Linh Vực, khu vực gợn sóng màu vàng quanh người Hàn Lập cũng đại phóng kim quang, sáng ngời gấp mấy lần, lập tức ổn định lại, lần nữa một mực giam cầm Công Thâu Cửu bên trong.

Quanh người Tuyết Oanh, Thời gian Linh Vực cùng Linh Vực đỏ sậm đột nhiên toả sáng hào quang gấp mấy lần, cũng một mực giam cầm thân ảnh nàng, không thể động đậy.

Hàn Lập cùng Giao Tam đều lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau.

"Cái này là..." Mặc Vũ ở xa chứng kiến tình huống này, trên mặt cũng hiện lên một tia khác biệt.

Tuy trong lòng Hàn Lập và Giao Tam tràn đầy nghi hoặc, không biết xảy ra chuyện gì, nhưng hai người đều là người cơ mẫn, lập tức vứt bỏ nghi hoặc

qua một bên, trước giải quyết đại địch trước mắt đã.

Giao Tam bấm niệm pháp quyết một cái, viên cầu màu vàng vỡ vụn ra, một lần nữa hóa thành hai cây kim dài màu vàng cao vài trượng.

Trên hai cây kim dài nở rộ hoàng mang ngút trời, mơ hồ một cái biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Tuyết Oanh, vòng quanh thân thể nàng này xoắn một cái.

Hai đạo kiếm mang màu vàng hiện lên, "Phốc xuy" một tiếng, thân thể Tuyết Oanh bị chém thành vô số đoạn, máu tươi bay lả tả chung quanh.

Hàn Lập không để ý đến tình huống Giao Tam bên kia, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Công Thâu Cửu.

Bị Linh Vực đỏ sậm của Giao Tam bao phủ lại, quanh người Công Thâu Cửu cũng hiện ra từng đạo hào quang đỏ sậm, màu sắc bạch sắc quang cầu cũng mờ đi không ít.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên tia vui vẻ, trong miệng khẽ quát một tiếng, quanh người bỗng nhiên nở rộ hào quang tử kim chói mắt.

Cùng lúc đó, vô số đoàn thải quang màu sắc khác nhau từ trong cơ thể hắn tuôn ra, đón gió biến lớn lên, phân biệt hóa thành các loại hư ảnh Chân Linh bất đồng như Chân Long, Thiên Phượng, Cự Viên, Lôi Bằng.

Những hư ảnh này xoay quanh thân thể của hắn rồi dung nhập trong đó.

Trong cơ thể Hàn Lập vang lên một hồi thanh âm như pháo, nhanh chóng biến lớn lên, bên ngoài thân hiện ra từng khối lân phiến màu tím, trong nháy mắt hóa thành một cự nhân tử kim lớn trăm trượng.

Ở hai vai hắn, dưới xương sườn có cơ bắp nhúc nhích, hào quang tử kim lóe lên, phân biệt mọc ra hai đầu người dữ tợn cùng bốn cánh tay màu tím vừa thô vừa to.

Tình thế bắt buộc, thình lình Hàn Lập thi triển ra thủ đoạn ẩn giấu, biến thân Niết Bàn Thánh Thể!

------oOo------

Chương 510: Trảm Thái Ất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tử kim cự nhân ba đầu sau tay đứng như đỉnh thiên, toàn thân minh khắc từng đạo linh văn hai màu vàng bạc, trên bụng hiện ra ba mươi sáu đoàn đồ án tinh thần, tản mát ra trận trận tinh quang chói mắt, hoà lẫn với hào quang tử kim trên người, uy thế khác biệt rất lớn so với biến thân Niết Bàn trước kia.

Hai mắt Hàn Lập chớp động lam mang, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Ầm!

Một cỗ khí tức to lớn vô cùng từ trên thân tử kim bộc phát ra, dẫn tới hư không phụ cận run rẩy kịch liệt, nổi lên từng vòng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Giao Tam chứng kiến biến thân Niết Bàn Thánh Thể của Hàn Lập, thần sắc cứng lại, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

"Ồ, lúc này còn biến thân, còn có khí tức này..." thần sắc Mặc Vũ kinh ngạc, trong mắt cũng hiện lên một tia khác thường.

Sáu cánh tay cự nhân tử kim phất vào trong hư không một cái.

Ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra, rơi vào trong lòng ba bàn tay của hắn.

Hắn há miệng phun một cái, ba sợi tơ màu vàng bắn ra, lóe lên chui vào trong ba thanh cự kiếm.

Ba chuôi thanh sắc cự kiếm tản mát ra kiếm quang màu xanh đột nhiên sáng gấp mấy lần, bên trong ánh sáng màu xanh bỗng nhiên sáng lên hồ quang điện màu vàng, hóa thành một miếng phù văn lôi điện màu vàng, vờn quanh chu vi thân kiếm.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Một cỗ khí tức cuồng bạo từ trên ba thanh cự kiếm tán phát ra, làm hư không phụ cận rung động lắc lư nổ vang lần nữa.

Còn ba cánh tay khác của cự nhân tử kim, một tay loé lên hắc quang, nhiều ra một viên luân màu đen, đúng là Trọng Thủy Chân Luân, nở rộ từng đạo thuỷ quang màu đen.

Trên Trọng Thủy Chân Luân lượn lờ hắc quang, tản mát ra từng cỗ chấn động khí tức vô cùng trầm trọng.

Hai cánh tay còn lại bên trong hào quang tử kim hội tụ, lóe lên hóa thành một chuôi tử kim cự phủ và một thanh tử kim cự chùy.

Hai kiện trọng binh mặc dù do Linh lực biến ảo thành, nhưng cũng tản mát ra một cỗ khí tức trầm trọng.

Tử kim cự nhân bước tới một bước, thân thể chợt mơ hồ một cái, biến mất tại chỗ không thấy, sau một khắc lăng không xuất hiện trước bạch sắc quang cầu, sáu cánh tay đột nhiên đánh xuống.

Ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, Trọng Thủy Chân Luân, còn có hai kiện trọng binh tử kim hung hăng đánh lên bạch sắc quang cầu.

"Ầm" một tiếng nổ vang rung trời!

Bạch sắc quang cầu run rẩy kịch liệt, ngay vị trí bị đánh trúng lõm xuống, quang mang sáng bóng chợt hiện.

Nhưng phòng ngự của quang cầu này cứng cỏi đến đáng sợ, dù vậy cũng

không bị nghiền nát, ngược lại làm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ngược lại.

Bất quá sau khi ngăn cản một kích này, bạch sắc quang cầu cũng mờ đi một chút.

Bên trong sáu con mắt tử kim cự nhân hiện lên vẻ vui mừng, trong miệng hét lớn lên tiếng, sáu cánh tay mơ hồ một cái, bỗng nhiên huyễn hóa ra từng đạo tàn ảnh.

Trong chốc lát, tiếng thét mãnh liệt!

Lúc nha lúc nhúc kiếm ảnh màu xanh, bóng chân luân màu đen, còn có ảnh phủ màu tím, bóng chuỳ hiện ra, như gió táp mưa sa cuồng kích xuống bạch sắc quang cầu.

Tiếng nổ lớn ù ù vang lên, giống như vô số sấm sét nổ vang cùng lúc, một cỗ uy áp làm người run sợ bộc phát ra, hư không phụ cận điên cuồng vặn vẹo.

Hai người Mặc Vũ, Giao Tam thấy cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, lộ ra vẻ khiếp sợ.

Từng đạo công kích đáng sợ rơi nghiêng xuống, che mất bạch sắc quang cầu.

Bạch sắc quang cầu điên cuồng run rẩy, giống như một chiếc thuyền nhỏ màu trắng ở trong sóng dữ động trời, đung đưa trái phải, tản ra hào quang ngày càng ảm đạm, rất nhanh trở nên chỉ còn một lớp mỏng manh.

Trong miệng tử kim cự nhân phát ra một tiếng hét dài, sóng âm cuồn cuộn khuếch tán ra chung quanh, trên người nở rộ hào quang màu tím chói mắt, sáu cánh tay bỗng nhiên lớn hơn một vòng, sáu vũ khí trong tay tản ra hào quang càng thêm mãnh liệt, lập tức hóa thành sáu đạo tàn ảnh, hung hăng đánh lên trên bạch sắc quang cầu.

"Rặc rặc" một tiếng!

Rốt cuộc bạch sắc quang cầu vỡ vụn ra, hóa thành từng điểm bạch quang phiêu tán!

Thân thể Công Thâu Cửu hiện ra, tóc tai bù xù, ngũ quan chảy đầy máu tươi, tựa hồ do chấn động vừa rồi gây ra, khuôn mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Trước ngực y treo một viên châu màu trắng, giờ phút này "Lạch cạch" một tiếng, vỡ vụn ra.

Sáu thanh vũ khí hơi dừng lại, sau đó tiếp tục hạ xuống, đánh lên người Công Thâu Cửu.

"Phốc xuy" một tiếng xé vải nghe khó chịu vang lên!

Thân thể Công Thâu Cửu chia năm xẻ bảy, hầu như hóa thành một bãi thịt nát.

Tử kim cự nhân thấy cảnh này, ánh mắt buông lỏng.

Bất quá đúng lúc này, một đoàn bạch quang từ bên trong đám thịt nát bắn ra, là một Nguyên Anh toàn thân trong suốt như ngọc, quanh người quấn quanh từng sợi hoả diễm bạch sắc óng ánh, có chừng hai ba mươi sợi, hình thành một hoa sen bao bọc bạch sắc Nguyên Anh vào trong.

Mỗi một sợi bạch diễm óng ánh đều có một đạo sợi tơ bên trong, thình lình đúng là sợi tơ pháp tắc.

Bạch sắc hỏa diễm nhảy lên, sợi tơ thình lình chậm rãi thu nhỏ lại, tựa hồ đang bị thiêu đốt.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại vô cùng từ bên trong bạch sắc hỏa diễm tán phát ra, lập tức bức lui gợn sóng màu vàng chung quanh ra.

Sau đó thân hình bạch sắc Nguyên Anh thoắt một cái, chui vào trong hư không, biến mất không còn tăm tích.

Trong mắt tử kim cự nhân loé lên vẻ kinh ngạc, nhưng lại không kinh hoảng, hai đầu lông mày loé lên ô quang, một con mắt màu đen nằm dọc hiện ra, đúng là Phá Diệt Pháp Mục.

Pháp mục quay tít một vòng, chớp động lên hắc mang lành lạnh, nhìn khắp chung quanh.

Cùng lúc đó chỗ mi tâm tử kim cự nhân chớp động tinh quang, một sợi xiềng xích óng ánh bắn ra, đúng là Thần Niệm Chi Liên, cũng lóe lên chui vào trong hư không.

Thoạt nhìn Thần Niệm Chi Liên rất khác so với trước, to lớn gấp hai lần, chung quanh xiềng xích hiện ra từng đạo phù văn giống như nòng nọc, mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức pháp tắc.

Ngay sau đó, "Phốc" một tiếng vang trầm muộn!

Hư không hơn nghìn trượng bên ngoài chấn động một cái, tiếp theo loé lên Linh quang, sợi xiềng xích óng ánh từ trong bắn ra, trên xiềng xích trói đang trói buộc một bạch sắc Nguyên Anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Anh căng thẳng, hai cái tay nhỏ ra sức vung vẩy, dẫn tới bạch sắc hỏa diễm chung quanh cuồn cuộn, hung hăng thiêu đốt sợi xiềng xích óng ánh, nhưng xiềng xích thủy chung vẫn bất động.

"Còn muốn chạy!" Tử kim cự nhân cười lạnh một tiếng, một tay phất lên.

Một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra, mặt ngoài đại phóng hào quang hai màu thanh kim, lóe lên thình lình hóa thành một đạo tơ mỏng hai màu thanh kim.

Từng cỗ khí tức sắc nhọn vô cùng từ bên trong tơ mỏng thanh kim tản mát ra, làm hư không phụ cận cũng run rẩy theo.

Tơ mỏng như điện phóng ra, lóe lên liền xuất hiện trước người bạch sắc Nguyên Anh, mãnh liệt đâm vào mi tâm Nguyên Anh, có chút chật vật rồi

xuyên thủng qua.

Mi tâm bạch sắc Nguyên Anh bị đâm ra một cái lỗ nhỏ, bạch sắc hỏa diễm quanh người lập tức tiêu tán ra, ý thức thần hồn đều mất đi, hóa thành một tinh thể Nguyên Anh thuần tuý

Tử kim cự nhân thấy thế, ánh mắt có chút buông lỏng, lúc này mới hoàn toàn yên lòng, hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình khổng lồ lưu chuyển hào quang tử kim nhanh chóng thu nhỏ lại, một lần nữa hóa thành thân hình Hàn Lập.

Sắc mặt hắn trắng bệch, một tay bấm niệm pháp quyết vung lên, Thời Gian Linh Vực cùng khu vực gợn sóng màu vàng của Chân Ngôn Bảo Luân hơi chấn động, biến mất không còn tăm tích.

Bất kể là thi triển Linh Vực, Chân Ngôn Bảo Luân, hay là biến thân Niết Bàn Thánh Thể, quả thật tiêu hao Tiên Linh Lực rất lớn, chiến đấu đến bây giờ, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn đã triệt để tới đáy.

Hàn Lập giơ tay khẽ phất, đạo tơ kiếm thanh kim kia bọc lấy một vật bay về, chui vào trong cơ thể của hắn, mặt khác hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng Trọng Thủy Chân Luân cũng được thu vào.

Hắn lập lật tay lấy ra hai viên đan dược ăn vào, ánh sáng màu xanh trên người chớp động liên tục, sắc mặt lúc này mới tốt lên một chút

Hàn Lập thu hồi Thời Gian Linh Vực, Linh Vực đỏ sậm của Giao Tam cũng chấn động một cái, lập tức khôi phục nguyên dạng.

Ánh mắt nàng chớp lên, nhìn chằm chằm Hàn Lập, cũng thu hồi Linh Vực.

Hàn Lập vừa khôi phục một chút, lập tức phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, thu vòng tay trữ vật từ trên tàn thể Công Thâu Cửu, hai kiện Tiên Khí, còn có bạch sắc Nguyên Anh kia vào.

"Không tệ, không tệ. Tiểu tử, không thể tưởng được ngươi chỉ là một gã Kim Tiên, lại có thể một mạch chém giết một tu sĩ Thái Ất cảnh, chiến tích

này nếu tuyên dương ra ngoài, chậc chậc, sợ là khiến cho toàn bộ Tiên Giới chấn kinh rồi. Chí tôn pháp tắc, quả nhiên danh bất hư truyền." Hôi quang lóe lên, Mặc Vũ kia bay tới, mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chớp lên.

Vừa mới rồi nếu không phải Linh Vực của mình cùng Linh Vực những người khác sinh ra đồng cảm, dẫn đến uy năng tăng nhiều, hắn chắc chắn không giết được Công Thâu Cửu.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu hắn không khỏi nhớ lại lúc trước ở trong đại điện, hai gã hắc bạch Kim Tiên Phục Lăng Tông thi triển Âm Dương pháp tắc đột phá bức tường lửa, rất tương tự với Linh Vực đồng cảm vừa rồi.

Hàn Lập khẽ lắc đầu, không hề hao tâm tốn sức suy nghĩ nhiều nữa, nhìn về phía Mặc Vũ trầm giọng nói: "Rốt cuộc các hạ là người phương nào? Hiện tại ta nên gọi ngươi là Vô Sinh đạo nhân, hay là Hôi Tiên Mặc Vũ?"

"Lão phu chính là Hôi Tiên Mặc Vũ, không phải là Vô Sinh đạo nhân." Mặc Vũ mỉm cười, nói ra.

"Lúc trước ngươi nói với ta sự tình Vô Sinh đạo nhân tới Minh Hàn Tiên Quân, có bao nhiêu là thật?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng hơi động, tựa hồ cũng không quá kinh ngạc, lại hỏi.

"Lúc trước trong nội cung Nguyệt Hoa, lão phu vì để ngươi dẫn ta ra ngoài, cho nên mới che giấu thân phận, về phần những việc ta nói với ngươi, tất cả đều là thật, không thể giả được! Vô Sinh đạo nhân chính là Minh Hàn Tiên Quân, hơn nữa giờ phút này nàng cũng đã đi tới nơi đây." Mặc Vũ nói xong, quay đầu nhìn về một chỗ.

Hàn Lập cùng Giao Tam nghe vậy, đều giật mình khẽ, thuận theo ánh mắt Mặc Vũ nhìn sang.

"Vô Sinh, ngươi đã đến, vì cái gì không hiện thân đi ra." Mặc Vũ ôn nhu nói.

Chỉ thấy chỗ hư không kia loé lên thân ảnh, một bóng người hiện ra, thình lình đúng là Lục Vũ Tình.

Bất quá khí tức của nàng đại biến so với lúc trước, toàn thân tản mát ra khí tức lạnh lùng như tuyết, nhưng lại lăng lệ ác liệt vô cùng, giống như một thanh tuyệt thế thần kiếm đứng ngạo nghễ.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Vô Sinh, từ biệt nhiều năm, chúng ta rốt cuộc gặp lại rồi." Mặc Vũ dùng ánh mắt như nước nhìn chăm chú Lục Vũ Tình, chậm rãi nói ra.

Trong lúc nói chuyện, Mặc Vũ đi tới, cầm hai tay Lục Vũ Tình.

"Ngươi làm gì đó, có người ngoài ở đây..." Trên mặt Lục Vũ Tình cũng không cách nào bảo trì vẻ lạnh lùng, hiện ra hai màu đỏ ửng, có chút thẹn thùng nói ra.

"Năm đó ta nghĩ sai làm hỏng hết, hại chúng ta tách ra nhiều năm như vậy, suýt nữa vĩnh biệt chia lìa. Lần này nói thế nào ta cũng sẽ không buông tay ra." Mặc Vũ nhẹ nói, ngữ khí kiên định vô cùng.

Lục Vũ Tình lúc lắc người nhẹ một cái, nhưng tựa hồ không thể thoát ra, cũng không có cử động nữa, để mặc Mặc Vũ nắm.

Hàn Lập cùng Giao Tam thấy cảnh này, cảm giác hơi lúng túng, mỗi người dời ánh mắt đi.

Lúc này trong đầu Hàn Lập hiện lên bóng hình xinh đẹp Nam Cung Uyển, ánh mắt lộ ra vẻ thẫn thờ, trong lòng thầm thở dài.

------oOo------

Chương 511: Không nghĩ tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: PHẩy

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Một tiếng “Ối” vang lên, đưa Hàn Lập quay lại với hiện thực.

Hàn Lập nhìn lại nơi phát ra tiếng kêu, thấy vừa rồi Mặc Vũ còn nhẹ nhàng tình cảm nắm tay Lục Vũ Tình mà giờ thì đầu lão lại đang nghẹo sang một bên, một tai đang bị một bàn tay nhéo lấy, vẻ mặt lão nhăn nhó đau đớn.

Mà chủ nhân bàn tay ngọc ngà đó chính là "Lục Vũ Tình".

Giao Tam thấy vậy, cũng ngạc nhiên một lúc.

"Bảo ngươi đừng có nắm, ngươi còn dám nắm! Coi lời nói của lão nương là gió thoảng bên tai hả?” “Lục Vũ Tình" thay đổi vẻ thẹn thùng lúc trước, nổi giận nói.

"Ối, đừng... đừng…, đau muốn đứt cả tai rồi, ta sai rồi... ta biết sai rồi được chưa?" Miệng Mặc Vũ kêu rên liên tục, vội vàng xin tha.

“Lần trước không phải là người cũng nhận sai rồi sao, có sửa đổi không? Nếu không phải do ngươi, thì sao ta đến nông nỗi này?” “Lục Vũ Tình” kéo nhẹ tay một cái, đầu Mặc Vũ cũng bị kéo lên vài phần.

"Không phải ta đến để nhận lỗi với ngươi rồi sao... Mọi người đang nhìn kìa..." Mặc Vũ nghiêng cổ, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, cười nịnh nói.

"Lục Vũ Tình" liếc nhìn Hàn Lập cùng Giao Tam đang đứng ở bên cạnh

một cái, miệng hừ nhẹ một tiếng, hai ngón tay ngọc buông lỗ tai Mặc Vũ ra.

Mặc Vũ như được đại xá, vội vàng dùng một tay che lỗ tai, quay qua cười cười nịnh nọt "Lục Vũ Tình".

"Ngươi lại để cho đám Thương Lưu cung kia chạy thoát? Nếu Thiên Đình biết những việc xảy ra ở chỗ này, hẳn là ngươi cũng biết hậu quả?" "Lục Vũ Tình" nhíu mày nói.

"Những tên đó chỉ là tiểu nhân vật không quan trọng, không cần phải để ý. Hơn nữa nếu có giết bọn chúng đi chăng nữa thì cũng không giấu được việc chúng ta phục sinh." Mặc Vũ cười hắc hắc nói

"Lục Vũ Tình" nghe vậy, đuôi lông mày nhảy lên, định nói thêm gì nữa, nhưng Mặc Vũ lại đột nhiên xoay người qua nhìn hai người Hàn Lập, vỗ ngực nói:

"Lần này ta cùng Vô Sinh phục sinh, may mắn nhờ nhị vị giúp đỡ. Mặc dù Mặc Vũ ta không phải là chính nhân quân tử gì, nhưng từ trước đến nay có ân tất báo, các ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, hai vợ chồng ta nhất định không để các ngươi thất vọng."

"Lục Vũ Tình" nghe vậy, trừng mắt nhìn Mặc Vũ, sau đó mắt phượng chuyển sang nhìn Hàn Lập, mở miệng nói: "Hàn đạo hữu, nhờ lúc trước có ngươi một đường hộ tống, ta mới có thể thuận lợi cởi bỏ niêm phong trí nhớ. Nếu không báo đáo ân tình này thì đạo tâm ta sẽ có chướng ngại, vì vậy ngươi không cần phải khách khí, có yêu cầu gì cứ nói."

"Hàn đạo hữu? Không phải vừa nãy những người kia gọi ngươi là Lệ Phi Vũ à? Uy, cuối cùng tiểu tử nhà ngươi tên gì?" Mặc Vũ nghe Lục Vũ Tình nói vậy, trầm giọng tra hỏi.

"Tính danh chẳng qua là để xưng hô mà thôi, các hạ gọi ta Lệ Phi Vũ là tốt rồi." Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động, nói ra.

"Hừ, che che giấu giấu, ngươi thực là quá phức tạp!" Mặc Vũ bất mãn liếc nhìn Hàn Lập, khẽ nói.

Nghe vậy, ánh mắt Giao Tam bỗng nhúc nhích một chút, nhưng vẫn không nói gì.

Hàn Lập không muốn nói nhiều về chuyện này, liền mở miệng nói: "Nếu Lục đạo hữu đã nói như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Tuy rằng ta đã tu thành Linh vực, nhưng vẫn không thể nắm giữ hoàn toàn. Hai vị đều là tiền bối, tại hạ muốn mời hai vị chỉ điểm một chút về phương pháp sử dụng Linh Vực.”

Mặc Vũ cùng "Lục Vũ Tình" nghe vậy, liếc mắt nhìn lẫn nhau.

“Linh vực của mỗi người, bởi vì tu luyện pháp tắc không giống nhau nên phương pháp vận dụng cũng khác nhau, cần người tu luyện tự mình nghiên cứu vận dụng, tuy nhiên vẫn có thể tham khảo một chút tâm đắc tu luyện của người khác”. Mặc Vũ cong ngón tay búng ra, một quầng sáng mờ bay ra rơi trước người Hàn Lập, hóa thành một ngọc giản màu xám.

"Đa tạ." Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, thần thức quét qua, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Giao Tam, ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra đi." Mặc Vũ xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Giao Tam nói ra.

Ánh mắt Giao Tam lộ ra vẻ do dự, không lập tức nói chuyện, trầm mặc một lát mới mở miệng nói: "Ta tới đây cứu ngươi, là phụng mệnh làm việc, chuyện thù lao thì không cần. Thế nhưng ở trong Luân Hồi điện, ta nghe nói Mặc Vũ Chân nhân có kiến thức rộng rãi, không gì không biết, cho nên muốn thỉnh ngươi một vấn đề”.

"A, cứ nói đừng ngại." Mặc Vũ có chút ngoài ý muốn, lập tức gật đầu nói ra.

Giao Tam trầm ngâm hỏi: “Vừa rồi Linh vực của ta cùng Thời gian Linh vực của Lệ đạo hữu sinh ra cộng hưởng, uy năng bỗng nhiên tăng nhiều, không biết Mặc Vũ đạo hữu có biết vì sao lại như vậy không?”

Mặc Vũ nghe vậy, mỉm cười nói: "Nhìn toàn bộ Tiên Giới, những người có thể đạt đến cảnh giới Kim Tiên đều nắm giữ cơ bản một pháp tắc nào đó, dù sao thì những tán tu không nắm giữ pháp tắc mà muốn vượt qua tam suy chi kiếp là rất khó khăn, nếu muốn thành tựu Kim Tiên, lại càng thêm khó. Nói chung, đối với mỗi loại pháp tắc, cảm ngộ càng sâu thì uy năng của Linh vực khi thi triển ra càng lớn. Bất quá pháp tắc chi đạo là những quy tắc cơ bản nhất của bản nguyên thế giới, nó vốn huyền ảo vô cùng, giữa chúng cũng thường tồn tại liên quan nào đó. Có một số quy tắc khi kết hợp vận dụng cùng nhau sẽ làm uy lực tăng mạnh.”

"Pháp tắc kết hợp?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Mặc Vũ chậm rãi nói: "Không sai. Bất quá loại tình huống này phi thường ít thấy, không phải bất cứ pháp tắc nào cũng thể kết hợp với nhau được, chỉ có những pháp tắc có tính chất tương hỗ nhau mới có thể kết hợp thi triển; Ví dụ như Âm chi pháp tắc có thể kết hợp cùng Dương chi pháp tắc hoặc Phong chi pháp tắc có thể kết hợp với Hỏa chi pháp tắc.”

"Thì ra là thế, nói như vậy, mới vừa rồi Thời gian pháp tắc của ta cùng pháp tắc của Giao Tam đạo hữu sinh ra hiệu quả kết hợp, vì vậy uy năng mới tăng nhiều.” Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn lại chỗ Giao Tam.

Giao Tam nhìn Mặc Vũ, trầm giọng hỏi: “Theo ta được biết, tu luyện pháp tắc kết hợp không dễ, hơn nữa mặc dù là pháp tắc tương hỗ nhau nhưng muốn kết hợp thi triển cũng cần ngộ tính cực lớn, còn cần có thời gian phối hợp luyện tập dài mới làm được. Ta cùng Lệ đạo hữu tuy thỉnh thoảng có gặp nhau vài lần nhưng hôm nay mới thi triển ra pháp tắc, hơn nữa còn chưa bao giờ trao đổi về vấn đề này, vậy làm sao có thể đột nhiên xuất hiện tình huống pháp tắc kết hợp, ta muốn hỏi chính là cái này.”

"Pháp tắc chi đạo thâm ảo vô cùng, dù là một phương đạo chủ, cũng không dám nói có thể lý giải hoàn toàn. Mà sự tình pháp tắc ngẫu nhiên kết hợp, cũng không phải là chưa từng có, Giao Tam đạo hữu không cần để trong lòng những chuyện này. Huống chi nếu ta không nhìn lầm, Giao Tam đạo hữu ngươi nắm giữ, hẳn là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc - Luân Hồi pháp tắc, hai người các ngươi tu luyện đều là Chí Tôn pháp tắc, hắc hắc, loại kết hợp này ta cũng không thấy nhiều." Mặc Vũ giải thích.

Giao Tam nghe vậy, ánh mắt lập loè, tựa hồ những giải thích này cũng không làm nàng thỏa mãn, nhưng cũng không nói gì nữa.

Hàn Lập nhìn Giao Tam, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Nguyên lai pháp tắc của Giao Tam là Luân hồi pháp tắc, chẳng trách lúc ấy hắn cảm thấy có chút kỳ quái.

"Yêu cầu của nhị vị chúng ta đều đã hoàn thành. Hai người bọn ta vừa mới thức tỉnh, còn phải xử lý nhiều việc, sẽ không ở lâu với các ngươi. Sau đây ta sẽ thi pháp truyền tống hai người các ngươi ra khỏi Minh Hàn Tiên Phủ, mời nhị vị chờ một chút." "Lục Vũ Tình" mở miệng nói, phất một tay lên.

Nói xong, cũng không đợi Hàn Lập và Giao Tam mở miệng, một cỗ thanh quang bọc nàng và Mặc Vũ lại, bay về phía xa, lóe lên biến mất vô tung.

Hàn Lập đưa mắt nhìn hai người ly khai, nhưng trong lòng thì âm thầm buông lỏng.

Tuy rằng trước đây hắn có không ít hoài nghi, phỏng đoán về đạo tàn hồn kia, nhưng lại không nghĩ rằng đó chính là một gã Hôi Tiên hàng thật giá thật, mà vị "Lục Vũ Tình" này, con của Hắc Phong đảo chủ lại tựa hồ là chuyển thế của Vô Sinh Đạo nhân, Minh Hàn Tiên quân chân chính?

Mà càng không nghĩ tới Minh Hàn Tiên quân đã kết thành đạo lữ với vị Thái ất Hôi tiên Mặc Vũ này, tựa hồ từ không biết bao nhiêu vạn năm trước rồi, với lại nhìn tình cảm của hai người quả thật không tệ.

Cái này thật đúng là tạo hóa trêu ngươi a.

Đang cân nhắc, Hàn Lập quay đầu liếc nhìn Giao Tam.

Nàng này vẫn đang đứng ở đó, tuy rằng không nhìn rõ thần tình của nàng qua lớp mặt nạ, nhưng phán đoán từ ánh mắt nàng, tựa hồ vẫn còn nhíu mày trầm ngâm.

Hắn lắc đầu, không để ý tới nàng này nữa, thân hình đáp xuống dưới cung điện sụp đổ kia, thần thức lan ra.

Rất nhanh, sắc mặt Hàn Lập vui vẻ, phất tay phát ra mấy đạo thanh quang bay về bốn phía, sau một lát cuốn về một ít thứ gì đó, đó là mấy khối mái vòm màu vàng đã bị tàn phá, còn có tàn thể của hai cỗ khôi lỗi màu vàng.

Mấy miếng mái vòm này rõ ràng là dùng một loại tài liệu màu vàng luyện chế thành, phía trên khắc rõ từng đạo linh văn, tản mát ra một cỗ khí tức pháp tắc đặc thù, có chút tương tự với Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn của hắn.

Lúc trước hắn muốn thu lại vật này, dù sao nó cũng có thể chống cự đan kiếp, sau này hắn luyện đan sẽ cần đến vật ấy, tuy hiện giờ bị tàn phá rồi, nhưng linh tính của tài liệu không bị mất, còn có thể trọng dụng.

Còn về hai cỗ khôi lỗi này, hắn cũng cảm thấy có chút hứng thú.

Giao Tam vẫn đứng tại chỗ, nhìn như không thấy cử động của Hàn Lập, tựa hồ cũng không có ý định kiếm một ít chiến lợi phẩm.

Hàn Lập phất tay thu mấy thứ này vào, đang định tiếp tục tìm kiếm ở chỗ này xem còn nhặt được chút gì nữa không.

Vào thời khắc này, một cỗ kim quang vừa thô vừa to đột nhiên từ trên trời giáng xuống, thoáng cái bao phủ cả hắn và Giao Tam vào trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí quanh thân xiết chặt, áp lực vô cùng trầm trọng từ kim quang thẩm thấu ra, trùm lên toàn thân hắn, làm cho hắn không thể động đậy.

Giữa kim quang, vô số Linh văn lưu chuyển cuồn cuộn không thôi, hội tụ về hai bên người hắn và Giao Tam, một cái pháp trận màu vàng rất nhanh được hình thành.

"Ô...ô...n...g" một tiếng!

Hào quang trên pháp trận màu vàng tỏa sáng, phát ra âm thanh gào thét cực

lớn.

Hai người thấy hoa mắt, kim quang tràn ngập trong mắt, thân hình biến mất trong cột sáng màu vàng.

...

Trong một lâm viên với những bụi cỏ dại ở Minh Hàn Tiên Phủ, ở đó có một tòa lầu các ba tầng được bảo tồn hoàn chỉnh.

Trên ban công của tầng lầu, có hai nhân ảnh đang đứng, tay trong tay nhau nhìn về phía xa.

Trong đó có một nam tử trung niên, mặc một thân đạo bào màu xanh sẫm, trên mặt mày kiếm mắt sáng, đúng là phong thần tuấn dật, lúc này gã đang ôm một cô gái ở trong lòng, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mây.

"Vô Sinh, so với trước nàng thon gọn hơn không ít nha, như trước đây ta cũng không ôm nàng trọn trong lòng được như thế này”. Trung niên đạo nhân vừa cười vừa nói

Hai người này không ai khác, chính là Hôi Tiên Mặc Vũ cùng Minh Hàn Tiên Quân Lục Vân.

"Nói như vậy, ngươi ưa thích bộ dáng này của ta hả? " Lông mày Lục Vân nhíu lại, lạnh nhạt nói ra.

Mặc Vũ nghe vậy, thần sắc lập tức cứng đờ, mồ hôi lạnh từ hai bên thái dương chảy xuống.

"Bộ dáng thế nào không quan trọng, quan trọng là... Bên trong nàng, chính là nàng." Trong lòng của lão đột nhiên hiện linh quang, vội vàng nghiêm mặt nói ra.

------oOo------

Chương 512: Biệt ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

"Được rồi... Đánh ngươi, quả thực là uổng phí sức lực." Lục Vân khẽ gắt một tiếng nói ra.

"Đúng rồi đúng rồi, ta da dày thịt béo sẽ không sao, nhưng nếu đánh tay ngươi sẽ đau đấy, chẳng phải ta sẽ đau lòng muốn chết." Mặc Vũ cười hì hì nói.

"Năm đó ta làm như vậy, thật sự ngươi không trách ta?" Lục Vân từ trong ngực lão đi ra nửa bước, tay vịn lan can loang lổ, mở miệng hỏi.

"Năm đó bị ngươi nhốt lại, mấy trăm năm đầu ta đích xác là không nghĩ ra, trong một ngàn năm sau đó ta có chút hận ngươi, nhưng thời gian dài trôi qua... nhớ đến tình cũ với ngươi, ta lại không hận nổi." Mặc Vũ nhìn tóc nàng như mây, chậm rãi nói.

"Chỉ là không nghĩ tới Luân Hồi Điện lại phản ứng lớn như vậy, lại dám tấn công Minh Hàn Tiên Phủ ta, về sau đánh đến mất đi khống chế, ngược lại bị đám nguỵ quân tử Thiên Đình kia ngồi thu lợi bất chính." Lục Vân thở dài nói.

"Cũng qua rồi, không cần nhắc lại... Lần này ta và ngươi tái nhập Bắc Hàn Tiên Vực, cũng nên hảo hảo tính sổ với đám Thiên Đình." Thần sắc Mặc Vũ có chút ngưng tụ, đưa tay ôm bả vai Lục Vân.

"Bốp" một tiếng giòn vang, mu bàn tay của lão bị đánh một cái.

"Sau này khi có ngoại nhân, cấm ngươi không được động tay động chân!" Lục Vân đưa lưng về phía lão cảnh cáo, khóe miệng nhếch lên một chút.

...

Trên không một vùng biển màu lam bích không biết tên.

Trong hư không, có vô số lưu quang di chuyển dày đặc, sau đó tụ tập về một chỗ, ngưng tụ thành một cánh cổng ánh sáng hình vuông cao mấy trượng, bên trong lưu quang xoay chuyển, truyền ra trận trận không gian ba động mãnh liệt.

Bên trong cánh cổng ánh sáng đẹp mắt bỗng nhiên lóe lên kim quang, "Hô" một tiếng, một cột sáng màu vàng từ trong lao ra thẳng tắp, hai đạo nhân ảnh tựa như kom long từ trong cột sáng bay nhanh ra, sau đó hào quang trên cánh cổng ánh sáng cũng tản đi, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ thấy bên trong cánh cổng bay ra hai đạo nhân ảnh, một người là lão ẩu tóc trắng mặc phục sức dị tộc, người còn lại là một hán tử dáng người khôi ngô da ngăm đen.

Hai người đúng là Giao Tam và Hàn Lập đã qua biến ảo dung mạo.

Bọn họ và hai người Mặc Vũ tách ra, không lâu trước đã bị truyền tống ra khỏi Minh Hàn Tiên Phủ, đi tới nơi này.

"Giao Tam đạo hữu, không biết đây là nơi nào?" Thân hình Hàn Lập đứng vững, ánh mắt đảo qua bốn phía hải vực mênh mông, hơi nghi hoặc hỏi.

"Vẫn còn trong phạm vi Hắc Phong Hải Vực, bất quá đã cách rất xa Hồng Nguyệt Đảo." Giao Tam lật tay tay lấy ra hải đồ ngập tràn ánh sáng màu xanh, cẩn thận tỉ mỉ điều tra trong chốc lát, nói với Hàn Lập.

"Tấm bản đồ này, có thể cho tại hạ mượn xem một chút hay không?" Hàn Lập liếc qua hải đồ, mở miệng hỏi.

"Không phải là vật có giá trị gì, ngươi cầm đi. Dù sao lần này ly khai Hắc Phong Hải Vực, về sau hơn phân nửa cũng sẽ không trở lại." Giao Tam tiện tay ném đi, tấm hải đồ màu xanh liền bay đến tay Hàn Lập.

"Đa tạ." Hàn Lập cũng không khách khí, tiếp nhận hải đồ, sau đó ôm quyền với đối phương.

"Không biết kế tiếp Hàn đạo hữu có tính toán gì không?" Giao Tam hơi nhíu mày, hỏi.

"Tại Hắc Phong Hải Vực ta còn có chút việc riêng cần phải xử lý, làm xong cũng sẽ rời khỏi Hắc Phong Hải Vực." Hàn Lập suy nghĩ một chút, đáp.

"Đạo hữu nên nghe theo lời khuyên của ta, ly khai Hắc Phong Hải Vực sợ là chưa đủ, tốt nhất vẫn là nên ly khai Bắc Hàn Tiên Vực." Giao Tam nghe vậy, mở miệng nói.

"Việc này ta cũng biết rõ, chuyến này đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn cùng giám sát tiên sứ Công Thâu Cửu trước sau vẫn lạc, một khi Thiên Đình nhận được tin tức, chỉ sợ toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực phải trải qua một trận biến cố long trời lở đất. Những người chúng ta từng tiến vào Minh Hàn Tiên Phủ, tự nhiên sẽ là trọng điểm truy tìm của Thiên Đình, huống hồ ta cũng đã sớm nổi danh trên bảng truy nã của Tiên Cung." Hàn Lập suy tư một lát, nói ra.

Lần này một phen kịch chiến cùng Công Thâu Cửu, tuy rằng hắn dựa vào Chân Ngôn Bảo Luân, cuối cùng giết chết tên kia, nhưng bên trong thật sự có rất nhiều may mắn.

Hôm nay hắn sử dụng toàn bộ thần thông, hoàn toàn có uy lực giết chết Thái Ất sơ kỳ Ngọc Tiên, nhưng bị giới hạn Tiên Linh Lực, thời gian duy trì trạng thái này thật sự quá ngắn, lần này nếu không có Hôi Tiên Mặc Vũ tiêu hao sức lực, không có Linh vực Giao Tam xuất hiện cộng hưởng khó hiểu, hắn tuyệt đối không thể thuận lợi thủ thắng.

Vừa nghĩ tới tương lai khó tránh khỏi sẽ gặp phải Tiên sứ Thiên Đình có cảnh giới như thế, hắn thực sự muốn muốn tăng thực lực lên, trở nên càng thêm cường đại, thế cục Bắc Hàn Tiên Vực thời gian tới, nhất định không phải là nơi bình yên để hắn tu luyện.

Chỉ có ly khai nơi này, đến một phương an ổn, hắn mới có thể tiếp tục tu

luyện, tăng cao tu vi.

"Hàn đạo hữu có một thân tu vi sâu không lường được, tương lai tiền đồ vô lượng, nhưng trên thực tế lại hung hiểm trùng trùng điệp điệp, hơi không cẩn thận sẽ gặp cảnh vạn kiếp bất phục." Giao Tam nhìn Hàn Lập một lát, bỗng nhiên nói ra.

"Giao Tam đạo hữu có chuyện gì cứ nói thẳng, hà tất lại hù doạ như thế?" Hàn Lập nghe vậy, thần sắc không đổi nói.

"Cũng không phải ta hù doạ, đạo hữu tu luyện Luyện Thần Thuật, đã là cái gai trong mắt Thiên Đình, hôm nay lại liên quan đến Thời Gian Pháp Tắc, càng là đi vào ngõ cụt, tương lai... Sợ là không có tương lai." Giao Tam chậm rãi nói ra.

"Nói vậy đến cùng là ý gì?" Lông mày Hàn Lập cau lại hỏi.

"Việc này liên quan đến căn cơ đại đạo, không phải dăm ba câu có thể giải thích rõ ràng. Hàn đạo hữu nếu không muốn triệt để đi vào ngõ cụt, ta có thể tiến cử ngươi trở thành thành viên trung tâm chân chính của Luân Hồi Điện chúng ta, đến lúc đó có Luân Hồi Điện che chở, Thiên Đình muốn đối phó ngươi, cũng sẽ không có dễ dàng như vậy." Giao Tam nói như thế.

"Thành viên trung tâm, chẳng lẽ Luân Hồi Chi Tử trước đây cũng không phải là thành viên trung tâm?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

"Luân Hồi Chi Tử đúng là thành viên trung tâm Bản Điện, chỉ là trước đây sự tình chưa thích hợp, các phương diện khác cũng vội vàng, vì vậy trên thực tế, một ít cao tầng Điện chủ Bản Điện kỳ thật còn chưa biết sự hiện hữu của ngươi." Giao Tam tiếp tục nói.

"Đều khăng khăng một mực muốn ta quy thuận Luân Hồi Điện, cũng không phải là không được, thế nhưng thực lực Luân Hồi Điện có thật sự ngang ngửa với Thiên Đình không?" Hàn Lập cười cười, nói ra.

"So sánh với Thiên Đình, thật sự chúng ta không có thể hiện ra ngoài cơ cấu quyền lực như các đại Tiên Cung, nhưng thế lực cấp dưới dạng như Vô

Thường Minh và Thập Phương Lâu, bên trong toàn bộ Tiên Vực phân bố nhiều vô số kể, lại càng thêm bí mật, nội tình ẩn chứa trong đó chắc hẳn đạo hữu cũng biết rõ a?" Giao Tam nói tiếp.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự, trầm mặc xuống.

Chỉ là một cái Vô Thường Minh, trong đó kinh doanh các loại giao dịch vãng lai và trao đổi tin tức, cũng đã bề bộn đến mức nghe kinh người rồi, nhưng nó chỉ là cấp thấp ở Luân Hồi Điện, một nhánh bên trong vô số nhánh.

Bởi vậy có thể thấy được, thế lực Luân Hồi Điện bên trong toàn bộ Tiên Vực, thâm căn cố đế đến tình trạng nào.

"Việc này, ta còn cần thời gian suy nghĩ một chút..." Hàn Lập vẫn không có quyết định ngay.

"Không sao. Ta tin tưởng ngươi một ngày nào đó sẽ chủ động quy thuận chúng ta." Giao Tam đã sớm sở liệu kết quả này, nói ra.

"Bất luận thế nào, lúc này đích xác không thể ở Bắc Hàn Tiên Vực được nữa, không biết phải ly khai như thế nào đây? Mong đạo hữu chỉ điểm một chút." Hàn Lập nói ra.

"Tình huống giữa các Tiên Vực có chút bất đồng, nhưng đại đa số là thông qua "Càn Khôn Môn" để vượt qua Lưỡng Giới. Thời gian trước Bắc Hàn Tiên Vực do Minh Hàn Tiên Quân chưởng quản, tổng cộng Càn Khôn Môn có tám chỗ, chỉ là về sau trải qua một loạt biến cố, hầu hết đã tổn hại hầu như không còn. Hôm nay chỉ có Bắc Hàn Tiên Cung còn chưởng quản một chỗ, nó được xây ở bên trong Tinh Cung." Giao Tam nói ra.

"Chỉ có cách này? Vậy chẳng phải là muốn đi Tiên Vực khác, cũng chỉ có thể thông qua Bắc Hàn Tiên Cung sao?" Lông mày Hàn Lập nhịn không được nhíu lên, chần chờ hỏi.

"Đây coi như là con đường đi chính thức, Luân Hồi Điện chúng ta tự nhiên không thể nào sử dụng. Vì vậy nên mở ra một con đường khác, có thể đi

thông Hắc Sơn Tiên Vực gần nhất, chỉ là so với Càn Khôn Môn, tốn thời gian hơn rất nhiều." Giao Tam lắc đầu, nói thêm.

"Chuyện đó là như thế nào?" Chân mày Hàn Lập cau lại hỏi.

"Có lẽ đạo hữu không biết, ngoại trừ số ít các đại Tiên Vực trực tiếp gần nhau, đại đa số đều bị Man Hoang Giới vực cách trở, khoảng cách dài ngắn giữa chúng không đồng nhất, nhưng không ngoại lệ đều hung hiểm khó lường. Trải qua hơn trăm vạn năm tìm kiếm, Luân Hồi Điện chúng ta thành công mở ra một lộ tuyến tương đối an toàn trong đó." Giao Tam giải thích nói.

"Xuyên qua Man Hoang Giới vực? Tại sao không kiến tạo một tòa Càn Khôn Môn khác... Như vậy chẳng phải là càng thêm an ổn, nhanh và tiện lợi sao?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Hàn đạo hữu chớ cho rằng Càn Khôn Môn là cái gì bình thường, đó là Truyền Tống Trận khoảng cách cực xa, nó cần tu sĩ Kim Tiên trở lên tinh thông Không Gian Pháp Tắc tham gia toàn bộ quá trình, dốc hết tâm lực, kết hợp đại trận pháp, tài nguyên hao phí kếch xù khó có thể tưởng tượng nổi, mới có thể chế tạo thành công, cũng không phải là cái mà mọi người có thể tạo được dễ dàng." Giao Tam tiếp tục nói.

"Nếu là thế lực khác, có lẽ kiến tạo không nổi, nhưng Luân Hồi Điện, chỉ sợ không cần lo lắng tài lực a?" Hàn Lập cười nói.

"Không tệ. Bằng vào tài lực Luân Hồi Điện chúng ta, đừng nói là kiến tạo một toà trong tiên vực, dù là ba tòa bốn tòa cũng không nói chơi. Nhưng vấn đề là, thời điểm Càn Khôn Môn vận chuyển lại liên quan đến lực lượng Không Gian Pháp Tắc, căn bản không có cách nào che giấu tung tích. Chúng ta xây ở trong phạm vi thế lực Thiên Đình, làm sao có thể sử dụng lâu dài? Cuối cùng chỉ có thể đưa ra manh mối cho Thiên Đình tìm tới a." Giao Tam nói ra.

"Đúng là như thế. Còn tuyến đường kia..." Hàn Lập nhìn về phía Giao Tam, chần chờ nói.

"Ngươi nếu đã là Luân Hồi Chi Tử, sử dụng tuyến đường này vốn cũng là trong quyền hạn của ngươi, ta có thể nói cho biết ngươi." Giao Tam gật đầu nhẹ, nói ra.

Dứt lời, nàng lật tay một cái, lấy ra một ngọc bài màu trắng, đưa cho Hàn Lập.

"Về thông tin tuyến đường này, đều ở trong ngọc bài." Không chờ Hàn Lập mở miệng, Giao Tam nói ra.

"Tại sao ngươi không dùng ngọc bài này đánh bạc, kéo ta vào hạch tâm Luân Hồi Điện?" Hàn Lập tiếp nhận ngọc bài, nhíu mày hỏi.

"Không cần như vậy, tin tưởng tương lai không xa, ngươi sẽ gặp cam tâm tình nguyện chủ động gia nhập. Đúng rồi, lúc trước hứa hẹn tầng thứ năm công pháp Luyện Thần Thuật, hiện tại cũng có thể cho ngươi rồi." Giao Tam lắc đầu, nói ra.

Dứt lời, nàng lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay lại nhiều ra một thẻ ngọc màu đen, giơ lên cao ném về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay nhận lấy, thoáng xem xét một chút, liền thu vào vòng tay trữ vật.

"Giao Tam đạo hữu nặng lòng thủ tín, Hàn mỗ tạ ơn." Sâu trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia mừng rỡ, ôm quyền nói.

"Ta còn có một số việc phải xử lý tại Bắc Hàn Tiên Vực, xin từ biệt, hẹn ngày gặp lại." Giao Tam dứt lời, lúc này quay người rời đi.

Vừa mới bay đi, bỗng nhiên nàng quay người lại nói: "Hàn đạo hữu, ngươi tâm tính cẩn thận, ngược lại là giống y hệt một vị cố nhân của ta, nếu ngày sau các ngươi gặp nhau, sẽ thập phần hợp ý a."

Sau khi nói xong, nàng hóa thành một đạo phi hồng bay vút đi, biến mất cuối chân trời.

------oOo------

Chương 513: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn bóng lưng Giao Tam rời đi, chỉ đành bất đắc dĩ cười cười.

Hắn giơ tay lên, cẩn thận nhìn thoáng qua hải đồ trong tay, phát hiện hải vực này không chỉ cách Hồng Nguyệt Đảo cực xa, mà khoảng cách đến các hòn đảo được đánh dấu trên hải đồ cũng không gần.

Sau một lát, hắn thu hồi hải đồ, biến thành độn quang bay gấp về phía Ô Mông Đảo.

Gió biển gào thét, trong không khí xen lẫn một mùi vị mặn tanh.

Một hơi bay qua mấy vạn dặm, Hàn Lập gỡ mặt nạ trên mặt xuống, khôi phục khuôn mặt của mình, cau mũi một cái, thư giãn thân thể một thoáng, quần áo trên người bay phất phới.

Hắn phun nhẹ một ngụm trọc khí, tốc độ phi hành chậm lại, vừa quan sát khắp nơi, vừa bay chậm về phía trước, cảm giác thư giãn thích thú đã lâu chưa có.

Lúc trước trời đưa đất khiến được Hô Ngôn Đạo Nhân mời gia nhập chuyến đi Minh Hàn Tiên Phủ, tuy rằng trong đó nguy cơ tứ phía, thế lực khắp nơi tranh đấu với nhau, vì mục đích bản thân không từ thủ đoạn, nhưng may mà vận khí bản thân không tệ, cuối cùng chuyến đi này hữu kinh vô hiểm.

Kể từ đó, hắn thu hoạch thật sự xa xỉ, không chỉ có tu vi tăng cao đến Kim Tiên trung kỳ, lại ngưng tụ ra sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc, nắm giữ phương pháp tu luyện Linh Vực, còn tế luyện trọn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm

đến vượt quá phẩm cấp tưởng tượng, ngay cả Kim Đồng và Phệ Linh Hỏa Điểu cũng đều có cơ duyên, tin tưởng thời gian tới tu vi cũng tăng lên không nhỏ.

Mà trên tay của hắn còn nắm giữ ba vòng tay trữ vật của Tiêu Tấn Hàn, Phong Thiên Đô cùng Công Thâu Cửu, bảo vật cất giữ bên trong nhất định không ít, cũng tương tự làm hắn chờ mong không thôi.

Ước chừng sau gần nửa canh giờ, phía dưới trước mắt Hàn Lập xuất hiện một hòn đảo nhỏ ba màu lớn chừng hai ba mươi dặm.

Lúc này thần thức của hắn mở ra, đảo qua trên đảo một lần, phát hiện ở trên đầu có một ít chim thú, lại không có dấu người, trong lòng hơi động liền bay thấp xuống hướng hòn đảo.

Tới gần trên không hòn đảo, hắn liền thấy rõ cảnh quan phía trên hòn đảo.

Chỉ thấy phía đông hòn đảo có thảm thực vật rậm rạp cổ thụ che trời, nhìn từ xa thấy xanh ngắt vô cùng, bên trong thỉnh thoảng có thanh âm vượn gầm hươu kêu truyền ra, chính giữa cây rừng thưa thớt, phía trên núi lộ ra màu vàng đất. Phía tây đá lởm chởm cheo leo, sườn đồi hang sâu, khắp nơi một màu xanh đen.

Thân hình Hàn Lập đáp xuống trên đảo, lập tức trong rừng rậm vang lên một hồi âm thanh "Rầm rầm", lúc nha lúc nhúc chim biển từ trong bay ra che khuất bầu trời, một đám quạ đen liền bay ra bên ngoài đảo.

Hắn đáp xuống phía đông hòn đảo, tìm một chỗ đất trống ánh mặt trời xuyên thấu qua trong rừng, ngồi xếp bằng xuống.

Một ít kim mang nhanh chóng toả ra biến lớn lên, xuất hiện một màn sáng hình tròn lan ra, lập tức bao phủ cả hòn đảo nhỏ.

Sau đó, Hàn Lập lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra ba vòng trữ vật, trên đầu gối cũng xuất hiện một tiểu kỳ màu trắng và một khối lệnh bài màu vàng.

Trên tiểu kỳ màu trắng vẽ mây biển, chính giữa mơ hồ hiện lên hai phù văn cổ quái màu vàng bạc, theo thứ tự được viết bằng Ngân Khoa Văn và Kim Triện Văn, ngay cột cờ còn khắc hai chữ "Vân Lục", chắc là kỳ danh.

Tuy phẩm giai vật này không thấp, nhưng bên trên lại không bố trí cấm chế, Hàn Lập luyện hoá một chút, liền có thể sử dụng tự nhiên.

Trong tay hắn loé lên hào quang, trút Tiên Linh Lực vào trong đó, tiểu kỳ màu trắng lập tức đón gió mở ra, biến lớn lên, hóa thành một cây đại kỳ cao tám trượng trắng như tuyết.

Khi huy động nó, trên mặt cờ có sương trắng bốc lên, tuôn ra cuồn cuộn như vạn lý vân hải, trong chốc lát liền che khuất toàn bộ đảo nhỏ.

Ở trên đảo, đàn thú kinh hoảng nhao nhao lên, chim bay điên cuồng tứ tán, lập tức loạn cả một đoàn.

Cũng may Hàn Lập chỉ dùng thử, cũng không chính thức kích phát dị năng bảo vật này, vì vậy cũng không gây tổn thương đến sinh linh trên đảo.

Bất quá hắn phát hiện, vật ấy tựa hồ là một kiện pháp bảo công kích, lúc trước bị Công Thâu Cửu hốt hoảng sử dụng, chẳng qua là tạm thời dùng làm pháp bảo hộ thân, cũng không chính thức kích phát uy năng vốn có của nó.

Theo hắn suy đoán, bảo vật này được một gã tu sĩ Thái Ất cảnh sơ kỳ tế ra dùng để chống đỡ nguy cơ, hẳn có không ít diệu dụng, nếu dùng để đối phó số đông, có lẽ xài hữu dụng hơn, thể hiện ra uy năng lớn nhất.

Thu hồi tiểu kỳ màu trắng, hắn lại lấy ra khối lệnh bài màu vàng kia, quan sát tỉ mỉ.

Chỉ thấy trên lệnh bài được một tầng sáng màu vàng che đậy, bên trong có một ít phù văn chớp động thập phần bí ẩn, chính giữa là ba chữ to "Giám sát sứ" được viết bằng Kim Triện Văn.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thần thức liền dò xét vào bên trong.

Nhưng khi thần niệm của hắn vừa tiếp xúc mặt ngoài lệnh bài, một đạo ánh sáng màu vàng lập tức nhộn nhạo lên, giống như màn nước ngăn cách thần thức của hắn ra.

Lông mày Hàn Lập cau lại, điều động Tiên Linh Lực trong cơ thể thúc giục vật ấy.

Lúc này, một chuỗi phù văn đột nhiên sáng lên hào quang, mãnh liệt lao ra lệnh bài, bay thẳng lên không trung.

Hàn Lập cả kinh, Chân Ngôn Bảo Luân lập tức phóng ra như bay, phóng ra gợn sóng màu vàng lập tức bao phủ hải vực này lại.

Chuỗi phù văn này khó khăn lắm mới bay được trăm trượng, liền bị gợn sóng màu vàng bao trùm lại, thế đi lập tức chậm lại, bị Hàn Lập thò một tay vào hư không bắt trở về.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, xem phù văn giãy giụa trong tay không thôi, giống như vật còn sống. Bàn tay hắn dùng sức xiết một cái, lập tức phù văn màu vàng tản ra hào quang, hóa thành từng điểm quang phấn óng ánh, biến mất không thấy.

Hắn suy đoán, phù văn này hẳn là cấm chế nào đó che giấu trên lệnh bài, một khi người ngoài không phải Công Thâu Cửu thúc giục, sẽ lập tức phát động. Nếu để cho nó chạy thoát, chỉ sợ sẽ lập tức đưa tới Giám sát sứ Thiên Đình truy xét.

Trong miệng Hàn Lập thở nhẹ một hơi, nhìn chằm chằm vào lệnh bài đã trở về hình dáng ban đầu, mặt lộ vẻ do dự.

Mắt thấy lệnh bài này có khả năng làm hắn bại lộ, ý niệm đầu tiên trong đầu hắn là trực tiếp phá hủy lệnh bài, nhưng dù sao lệnh bài này cũng không giống vật thường, hắn cảm giác về sau rất có thể sẽ có tác dụng không tưởng tượng nổi, nếu hiện tại tiêu hủy, thật sự có chút đáng tiếc.

Chần chờ một lúc lâu, Hàn Lập vẫn không tiêu hủy lệnh bài, mà thi triển

thủ đoạn mạnh hơn phong toả nó rồi thu vào.

Sau khi thu thập hai hai món đồ này xong, hắn cầm vòng trữ vật Tiêu Tấn Hàn lên, luyện hóa một chút, sau đó lấy tất cả vật cất giấu bên trong ra ngoài, một đống đồ vật rực rỡ muôn màu được bày đầy trên mảnh đất trống trong rừng.

Hàn Lập tra xét một chút, phát hiện trong đó có chừng hơn ba mươi kiện pháp bảo, chính giữa phẩm chất cao nhất là một bộ Tử Mẫu Kiếm thuộc tính băng cùng một mặt tiểu kỳ màu lam, đều là Hậu Thiên Tiên Khí ẩn chứa lực lượng pháp tắc.

Trừ những thứ đó ra, Tiêu Tấn Hàn còn mang theo bên người hơn mười bình đan dược đủ màu sắc, trong đó chỉ có một số ít Hàn Lập có thể nhận ra, là những đan dược bồi nguyên cùng liệu thương, nhưng đại bộ phận hắn đều chưa từng thấy qua.

Bên trong những đan dược này đều ẩn chứa Tiên Linh Lực đậm đặc, hoặc là bên trên nó truyền ra khí tức dược lực, so với đan dược Hàn Lập dùng trước kia thì mạnh hơn rất nhiều, không cần suy đoán cũng biết hơn phân nửa là đan dược phụ trợ mà tu sĩ Kim Tiên sử dùng.

Hiển nhiên, vị này từng là Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung, hùng cứ Bắc Hàn Tiên Vực nhiều năm như vậy, tích góp cất giấu trên người quả nhiên xa xỉ, không nghĩ tới lần này ở trong Minh Hàn Tiên Phủ, mấy thứ này đều làm lợi cho mình.

Hàn Lập nghĩ như vậy, phân biệt sơ những đan dược này ra, sau đó tay áo cuốn một cái, thu vào.

Sau đó, ánh mắt của hắn lại rơi vào hai quyển trục màu trắng cao một xích, tay khẽ phất, liền hút một cái trong đó tới tay, mở ra.

Theo quyển trục chậm rãi trải rộng ra, Hàn Lập liền thấy mấy chữ to viết dọc ghi ngoài cùng bên phải: "Hoa Nam Đan Kinh".

Lông mày hắn không khỏi nhảy lên, liền tranh thủ mở nhanh toàn bộ quyển

trục, cẩn thận nhìn xem.

Sau một lát, bàn tay hắn chậm rãi cuốn lên, thu quyển trục vào, khóe miệng hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này bên trong cuốn đan kinh, số lượng đan phương được ghi chép cũng không nhiều, chỉ có năm cái mà thôi.

Nhưng năm đan phương này đều không ngoại lệ, tất cả đều là đan dược luyện chế cho cấp bậc Kim Tiên, Hàn Lập vừa vặn có thể dùng.

Hơn nữa, căn cứ chủng loại tài liệu dược vật bên trong đan phương, lúc trước hắn thu hồi những tài liệu kia, lại bao gồm cả năm loại này.

Bởi vậy, Hàn Lập đã có đủ đan phương cùng tài liệu dược vật, ngày sau tùy thời cũng có thể tự luyện chế ra.

Hắn thật vất vả mới khép lại miệng cười rộng đến tận mang tai, hít sâu một hơi, đè nén vui sướng trong lòng, mở ra quyển trục kia.

Bên trong quyển trục này, lúc nha lúc nhúc chữ triện cổ nhỏ, đã viết không dưới năm ngàn chữ, chữ viết như thiết họa ngân câu, nét chữ cứng cáp, giữa những hàng chữ hơi có chút băng hàn chi ý.

Làm cho người nhìn xem, cảm giác như có băng sương tuyết khí đập vào mặt.

Những ghi chép bằng chữ triện cổ nhỏ này không phải vật gì khác, đúng là cảm ngộ cả đời của Tiêu Tấn Hàn đối với Thuỷ chi pháp tắc.

Tuy Hàn Lập không tu luyện Thủy chi pháp tắc, nhưng Địa Chích Hóa Thân của hắn tu luyện Hắc Hải Trọng Thủy Kinh lại là công pháp thủy thuộc tính, chính hắn cũng thường xuyên sử dụng trọng thủy, cho nên mắt tinh tường vô cùng, liếc mắt liền nhìn ra trong này là cảm ngộ tâm đắc, lời ít mà ý nhiều, tinh diệu vô cùng, tuyệt đối là bảo vật mơ ước của người tu luyện pháp tắc Thủy thuộc tính.

Thu hồi hai quyển trục, Hàn Lập lại nhìn về các chủng loại Linh dược và Linh tài nằm hỗn tạp trên mặt đất kia.

Sau một phen phân biệt, hắn phát hiện phần lớn những linh dược này có niên đại rất cao, đa phần là tài liệu luyện chế cho những đan dược cấp Kim Tiên kia.

Về phần những Linh tài kia, trong đó trừ không ít Thiên Tạo Hàn Tùy và một ít Ô Vân Tinh Kim ra, những vật khác tuy cũng là tài vật, nhưng giá trị không bằng hai loại trên, chỉ là số lượng lại nhiều hơn một chút.

Ngoại trừ mấy thứ này ra, còn dư lại là một đống Tiên Nguyên Thạch được xếp thành một núi nhỏ, ánh sáng mặt trời xuyên qua khu rừng chiếu tới, lóe ra hào quang óng ánh, Hàn Lập nhìn thấy, hoa mắt không thôi.

Hắn rạo rực vui sướng thu tất cả vào, không có ngừng, lại cầm vòng tay trữ vật của Phong Thiên Đô lên.

Một hồi ánh sáng màu xanh cuốn qua, mặt đất vừa rồi đã bị dọn sạch một lần, lại bị các loại pháp bảo, đồ vật phủ kín, trong đó có ba kiện Hậu Thiên Tiên Khí, theo thứ tự là một thanh cốt đao màu đen dài khoảng hai thước, một khối dài mảnh sơn đen như nghiên mực, cùng một khối giống như cái chặn giấy có chất liệu giống ngọc nhưng không phải ngọc.

Hàn Lập phá giải từng cấm chế trên ba đồ vật này, đều luyện hoá sơ bộ tất cả.

Hai bên cốt đao màu đen đều khắc một rãnh sâu hình loan nguyệt, bên trong có nhàn nhạt sát khí phiêu đãng ra.

So sánh với cốt đao, khối nghiên mực ô vuông dài mảnh kia thoạt nhìn có chút bình thường không có gì lạ, phía trên không khắc hoạ bất kỳ phù văn nào, chỉ là có một ít vết rách phân bố không đều. Hàn Lập rót Tiên Linh Lực vào, bên trong vết rách liền có ngọn lửa màu đen tuôn ra mãnh liệt, từ trong truyền ra hoả lực nóng bỏng vô cùng cường đại.

Về phần khối chặn giấy màu trắng sữa kia, một mặt khắc một đầu dị thú

giống như man sư. Lúc này Hàn Lập dùng Tiên Linh Lực thúc giục, cái chặn giấy liền nhanh chóng biến lớn lên, hóa thành một tòa núi trắng như tuyết hình dạng man sư đang nằm, thuận theo tâm ý, trấn áp vạn vật.

------oOo------

Chương 514: Hòm bí bảo nặng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập quan sát một chút, sau đó thu hồi ba kiện Tiên khí là cốt đao màu đen, nghiên mực mảnh dài và cái chặn giấy. Làm xong hắn khẽ vẫy tay.

Trên mặt đất, có một hòm bát bảo nặng to hơn một xích vuông, bay lên lơ lửng, rơi trước người hắn.

Cả bốn mặt của cái hòm có cơ quan móc chụp phong bế, phía trên mỗi mặt dán một tấm phù lục màu bạc.

Hàn Lập đánh giá một lát, phát hiện bốn phù lục này theo thứ tự là "Thanh Long Khốn Mộc Phù", "Bạch Hổ Thước Kim Phù", "Chu Minh Cử Hỏa Phù" cùng "Chân Vũ Cự Thủy Phù", bất luận là phẩm giai hay phẩm chất đều là cấm chế phù lục thượng giai.

"Rõ ràng sử dụng Tứ Tượng phù trận phong cấm hòm này, cuối cùng cất giấu vật gì bên trong, lại để cho lão cương thi Phong Thiên Đô này quý trọng như thế?" Trong nội tâm Hàn Lập nghi hoặc, lẩm bẩm.

Trong khi nói chuyện, hắn liền khu động pháp quyết, quanh thân đại phóng kim quang, bắt đầu phá giải Tứ Tượng phù trận.

Sở dĩ Tứ Tượng phù trận khó có thể phá giải, là do Tứ Tượng chi lực hỗ trợ liên kết với nhau, cho nên không thể phá giải từng cái, mà phải đồng thời phá giải, nếu không sẽ dẫn đến vật bên trong hòm trực tiếp bị phá huỷ.

Cho nên phương pháp tốt nhất để phá giải nó là dùng bốn gã có tu vi tương đương nhau đồng thời phát lực, phá giải cùng lúc.

Hàn Lập lại không làm như thế, cách làm của hắn càng thêm đơn giản thô bạo. Hắn gọi ra Chân Ngôn Bảo Luân bao phủ nó, làm cho bốn phù lục không sinh ra phản ứng dây chuyền, trong nháy mắt giải trừ từng cái.

Thuận lợi lấy xuống bốn tấm phù lục, sau đó các cơ quan móc chụp bốn mặt hòm bát bảo nặng liền "Xoạch" một tiếng, bắn ra.

Hai tay Hàn Lập bắt lấy nắp hộp hòm, giở lên.

Nắp hộp mở ra, bên trong hòm nặng lại không xuất hiện từng trận linh quang nào, hoặc là dị tượng bảo khí ngút trời, thậm chí không có nửa điểm chấn động Linh lực truyền ra.

Hắn kiểm tra bên trong hòm, liền phát hiện bên trong có một quyển sách cổ màu vàng như nến, cùng một khối ngọc bài màu đen to cỡ lòng bàn tay, bốn phía còn xếp chồng chất chỉnh tề từng đám cây đinh màu đen.

Trước tiên hắn cầm cuốn sách cổ màu vàng như nến lên, bàn tay vuốt ve nó, cảm thấy có chút mềm mại, tựa hồ được chế tạo từ một loại da thú, mặt trên còn lưu lại một chút độ ấm.

Mặt trên sách cổ thình lình viết bốn chữ to "Huyễn Thần Bảo Điển".

Nhìn thấy cái tên này, lông mày Hàn Lập không khỏi nhảy lên, cảm thấy hình như đã từng thấy ở đâu.

Suy nghĩ liên tục, một lát hắn bừng tỉnh đại ngộ.

Năm đó lúc hắn thông qua Vô Thường Minh tìm công pháp thời gian, nghe người ta nói qua, bên trong Phục Lăng Tông có thể có công pháp tu luyện ra Thời Gian Pháp Tắc, lại đúng là bảo điển này.

Về công pháp thời gian, cho tới nay Hàn Lập cũng chỉ có tiếp xúc với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, cho nên không cách nào so sánh với công pháp khác, để có thể lý giải sâu sắc hơn với Thời Gian Pháp Tắc.

Huyễn Thần Bảo Điển này xuất hiện, lại là cơ hội để hắn thực hiện việc này.

Trong mắt Hàn Lập loé lên dị sắc, chợt nhớ tới một chuyện, hai tay vội vàng bấm pháp quyết gọi ra Chân Ngôn Bảo Luân.

Phía trên Bảo Luân có một đạo ánh sáng kim sắc từ trên con mắt cực lớn bắn ra, đánh lên phía trên cuốn sách cổ vàng như nến.

Mặt ngoài sách cổ chợt thoáng nhúc nhích kim quang, sau đó mai một xuống, không có... nửa điểm động tĩnh nữa.

Hàn Lập thấy thế, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng, liền thu hồi pháp quyết, lại thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể, trong miệng thì thào:

"Xem ra vật ấy khác với khối bia đá bên trong Chúc Long Đạo, tuy là vật cùng ghi chép công pháp thời gian, nhưng bên trên lại không có Thời Gian Pháp Tắc chi lực..."

Dùng thần trí cường đại của hắn, bất quá sau công phu một bữa cơm, cuốn Huyễn Thần Bảo Điển đã được hắn đọc qua một lần.

Kết quả Hàn Lập kinh hỉ phát hiện, bên trong bộ công pháp kia tuy rằng cũng trình bày, tìm hiểu về Thời Gian Pháp Tắc chi lực, nhưng phương pháp tu luyện lại khác hẳn với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, nhất là trong đó nhắc tới "Huyễn Thần Sa Cảnh", dường như sau khi tu thành thì Thời Gian Chi Lực có thể ảnh hưởng một khu vực chung quanh.

Bất quá xem tình hình lúc trước, bất luận là Phong Thiên Đô hay là Tề Vân Tiêu, tựa hồ tu luyện bộ công pháp kia đều thập phần có hạn, ít nhất thời điểm giao phong lại không dùng để đối địch.

Tuy rằng lúc này Hàn Lập hận không thể đâm đầu vào nghiên cứu kỹ càng một phen công pháp này, nhưng kể từ đó, trong hàng trăm hàng ngàn năm bế quan, hôm nay lại vô tình tự nhiên đạt được công pháp tu luyện thời gian.

Hắn cố gắng kiềm chế ý nghĩ trong đầu, thu hồi Huyễn Thần Bảo Điển, đợi về sau có thời gian mới hảo hảo tìm hiểu kỹ một phen.

Hít sâu một hơi, Hàn Lập lại cầm lấy khối lệnh bài màu đen kia lên kiểm tra.

Chỉ thấy trên lệnh bài bóng loáng vô cùng, bên ngoài ánh sáng thẩm thấu, bên trong lại đen đậm như mực, thoạt nhìn giống như là một viên mực nước bị đông kết thành băng tinh, ngưng mà không ngưng, vẫn có thể thấy từng sợi mực thô chảy dọc xuôi không theo quy tắc nào.

Mặt ngoài lệnh bài khắc hơi nhô lên bốn chữ "Càn Thiên Phục Lăng", cũng không biết có ý nghĩa gì, hay là đại biểu cho thân phận đại trưởng lão của Phong Thiên Đô.

Đã có kinh nghiệm vết xe đổ lệnh bài Công Thâu Cửu lúc trước, chung quanh Hàn Lập bày ra một tầng pháp trận, sau đó mới đưa Tiên Linh Lực vào trong lệnh bài này, thử xem có thể khu động được nó hay không.

Kết quả, bất luận hắn thử như thế nào, lệnh bài màu đen này vẫn hồn nhiên bất động, nhìn như vật chết.

Sau khi thử nghiệm, vẫn không thể tìm ra kết quả, Hàn Lập đành phải ngừng lại.

Bên trong hòm bát bảo nặng, ngoại trừ hai thứ này, cũng chỉ còn lại đinh sắt màu đen, số lượng cũng không ít, đếm qua thì có trọn vẹn tám mươi mốt cây.

Hàn Lập tiện tay lấy ra một cây, đặt ở trước mắt quan sát kỹ một hồi, phát hiện phía trên đinh sắt khắc rậm rạp chằng chịt đường vân, dị thú cổ quái nào đó, lại có thật nhiều phù văn kỳ dị, vừa nhìn liền biết không phải vật thường.

Hơn nữa ở bốn phía đinh sắt, dường như còn có từng sợi mực lượn lờ giống như sương mù màu đen, che giấu phi phàm.

Hàn Lập lấy tất cả đinh sắt ra, chợt phát hiện ở dưới đáy hòm bát bảo nặng dường như còn khảm một khối thiết bản màu đen, phía trên phân bố từng khe rãnh hoặc sâu hoặc cạn.

Hắn lấy thiết bản từ trong ra, mới phát hiện ở phía trên giăng đầy Linh Văn, đúng là một tấm trận bàn phẩm cấp không tầm thường, chỗ góc dưới bên trái cũng nổi lên một chuỗi văn tự, ghi: Càn Thiên Phục Lăng, Trận Thủ Bát Phương.

"Cái này... Chẳng lẽ là một toà đại trận hộ sơn?" Một tay Hàn Lập bưng lấy trận bàn, một tay nắm lệnh bài, lại nhìn thoáng qua tám mươi mốt cây đinh sắt màu đen trên mặt đất, lẩm bẩm.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, hắn liền lật lại trận bàn, kết quả phát hiện mặt bên kia còn có một lỗ khảm, hình dáng rõ ràng giống như đúc lệnh bài màu đen trong tay hắn.

Trong lòng của hắn khẽ động, đặt lệnh bài vào cái lỗ khảm.

"Két" một tiếng vang nhỏ.

Lệnh bài vừa khảm vào, phía trên lập tức tràn đầy ô quang, mực nước màu đen bên trong giống như du long bay vút phóng ra, đi dạo mặt ngoài trận bàn.

Nhưng khi Mặc Long đi qua những đường cong giao thoa ngang dọc trên trận bàn, liền sáng lên quang điểm màu ám kim.

Hàn Lập thấy thế, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, liền tranh thủ luyện hoá trận bàn cùng lệnh bài.

Sau đó hắn đặt trận bàn phía trên mặt đất, tiếp theo lấy lên một cây đinh sắt màu đen, đưa đến một chỗ quang điểm ám kim phía trên trận bàn.

Chỉ thấy đinh sắt vừa vào phạm vi trận bàn, lập tức bị một cỗ lực hút cường đại cường đại, đột nhiên giãy giụa ra khỏi tay Hàn Lập, "Boong" một tiếng, đính vào trên chỗ quang điểm ám kim kia.

Hầu như cùng lúc đó, ở rừng rậm phía đông của hòn đảo cách đó không xa truyền đến một tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ đó có một cột sáng đen nhánh cao hơn mấy trăm trượng đột ngột từ mặt đất mọc lên, phóng thẳng lên không trung.

Ở phía trên hình như có dị thú chiếm giữ, mặt ngoài không ngừng có nhàn nhạt khí đen chảy xuôi ngược.

"Quả là thế..." Trong nội tâm Hàn Lập vui vẻ, tiếp tục lấy lên đinh sắt, đặt lên trên trận bàn.

Từng trận thanh âm "Bông boong" không ngừng vang lên, từng cây đinh sắt màu đen rơi liên tiếp vào trận bàn, trên đảo nhỏ lần lượt xuất hiện từng cột sáng đen nhánh phóng thẳng lên không trung.

Đợi cột sáng đen nhánh cuối cùng cũng bay nhập vào không trung, phía trên cột sáng màu đen lập tức tán phát ra sương mù chung quanh, dung hợp lại với nhau nhau, rất nhanh liền hóa thành một màn sáng màu đen nhạt, bao trọn cả hòn đảo nhỏ.

Ngay sau đó, ở những nơi xuất hiện cột sáng đen nhánh trên đảo nhỏ, quang mang bắt đầu nhạt dần, từng điểm từng điểm trở nên thẩm thấu, cho đến khi biến mất trong hư không.

Không bao lâu, màn sáng bao phủ đảo nhỏ cũng biến mất không thấy, thoạt nhìn dường như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng mà, từ trận bàn trước người Hàn Lập cũng đã xuất hiện một tòa trận pháp bao phủ bảo vệ đảo nhỏ.

Nhìn một lát, hắn đứng dậy, thân hình lóe lên, liền bay ra phía bên ngoài hòn đảo.

Thời điểm xuyên qua màn sáng kia, Hàn Lập rõ ràng cảm thấy một loại

chấn động Linh lực truyền qua, chỉ có điều hắn đã luyện hoá pháp trận nên không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Từ bên ngoài nhìn vào, cả hòn đảo nhỏ không có chút biến hoá nào, căn bản nhìn không thấy trận pháp bao phủ, cũng không cảm giác được có bất kỳ chấn động Linh lực nào truyền đến, nhưng lúc Hàn Lập dùng Minh Thanh Linh Mục dò xét, tầng đại trận hộ đảo liền hiển lộ không thể nghi ngờ.

Hắn bay một hơi ngàn trượng ra ngoài đảo nhỏ, nâng một nắm đấm lên, điều động Tiên Linh Lực trong cơ thể, oanh kích một quyền về phía đảo nhỏ.

Chỉ nghe "Oành" một tiếng vang thật lớn!

Cả phiến hư không rung động một hồi, một quyền ảnh lớn chừng trăm trượng lăng không sinh ra, tầng tầng lớp lớp ép xuống thiên địa nguyên khí như biển sóng, phóng tới phía đảo nhỏ ba màu.

Chỉ thấy khi cả hai phương tiếp xúc, bình chướng pháp trận nguyên bản mắt thường không thể nào nhìn thấy lập tức hiển hiện ra.

Ở phía trên phát ra ô quang mãnh liệt, từng đạo du long màu đen từ tám mươi mốt cột sáng màu đen không ngừng bốc lên phóng tới, tụ tập lại phía trước quyền ảnh, vận chuyển trận pháp chi lực, ngăn cản lại.

Phía trên đảo nhỏ lập tức không ngừng vang lên thanh âm nổ vang, trên màn sáng màu đen bị ép lõm vào một lỗ sâu đạt tầm hơn mười trượng, nhìn thấy tràn đầy nguy cơ, nhưng thủy chung không có nửa điểm dấu hiệu tan vỡ.

Hàn Lập thấy thế, cũng không khỏi âm thầm gật đầu.

Một quyền này của hắn tuy rằng không vận dụng toàn lực, nhưng là dùng tu vi Kim Tiên Trung Kỳ kích phát ra, uy năng quả thực không nhỏ, nếu là hộ sơn đại trận cấp bậc Chân Tiên bình thường chỉ sợ đã sớm hỏng cả nền móng đại trận.

Theo Hàn Lập suy đoán, phòng ngự cực hạn của pháp trận "Càn Thiên Phục Lăng" này, có lẽ hơi thua một chút so với trận pháp Bắc Hàn Tiên Cung dùng để đối phó Bách Lý Viêm tại Chúc Long Đạo năm đó.

Bất quá, dù như thế, bảo vật này cũng đủ khiến người ta ao ước.

Phải biết rằng, hộ tông đại trận, với tư cách trận pháp căn cơ, đều tuyển chọn những nơi có Linh khí dồi dào tại chân núi ở các nơi tông môn, bố trí trận kỳ luyện chế đặc biệt để tọa trận, từ đó thành lập uy năng trận pháp.

Chẳng qua là uy năng loại trận pháp này tuy lớn, nhưng thuộc về tử trận, không cách nào di động được, nên dễ bị người từ ngoại giới công phá, lại dễ dàng bị người từ bên trong động tay chân, phá hư đầu trận tuyến cùng trụ cột trận.

Pháp trận Càn Thiên Phục Lăng này, chỉ dùng trận bàn phát động, là trận pháp sống, có thể tùy thời thu hồi mang đi, không chỉ có thập phần thuận tiện, hơn nữa khó bị phá hư.

Sau một phen thăm dò, Hàn Lập mơ hồ cảm thấy, vật ấy hẳn là bản tinh giản hộ sơn đại trận chính thức của Phục Lăng Tông, trong nội tâm tự nhiên có chút mừng rỡ.

Sau này lúc mở động phủ ở nơi khác, có bảo vật này, tự nhiên có thể giảm bớt không ít phiền toái cho hắn.

------oOo------

Chương 515: Phất nhanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: N0bita

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trở lại trên đảo, Hàn Lập thu hồi trận bàn cùng trọng hàm bát bảo vào trong vòng trữ vật, rồi tiếp tục kiểm kê đồ vật của Phong Thiên Đô.

Đan dược cũng như đan phương của Phong Thiên Đô về số lượng và chất lượng đều thua xa so với Tiêu Tấn Hàn.

Nhưng linh tài cất giấu của Phong Thiên Đô lại phong phú hơn Tiêu Tấn Hàn.

Trong đó Thiên Hà Tinh Sa có hơn nửa cân, ngoài ra còn hơn mười khối La Thải Hà Tinh cỡ lòng bàn tay, cùng với bảy tám bình Âm Trầm U Thủy. Ba món đồ này đều là linh tài quan trọng để luyện chế Hậu Thiên Tiên Khí. Trong một buổi đấu giá lớn ở Tiên Vực, dù chỉ một ít mấy món này xuất hiện cũng đủ cho quần tiên tranh nhau vỡ đầu rồi.

Ngoài những kim thạch này, Phong Thiên Đô còn cất giấu hai cây Ngân Lạc Tiên Đằng dài đến một xích, to bằng cánh tay trẻ con. Vật này là tiên tài khôi lỗi tiếng tăm lừng lẫy ở Bắc Hàn Tiên Vực, căn bản chính là báu vật vô giá chỉ ngộ không thể cầu.

Hắn dựa theo một ít điển tích ghi chép trong sử sách, biết được vật này luyện chế thành khôi lỗi thì thân thể có thể so với Chân tiên, trong cơ thể sinh ra kinh mạch giống như tiên nhân bình thường, có thể vận chuyển Tiên Linh Lực như người sống, do đó ngoài thần thông lúc đầu của bản thân còn có thể sử dụng được cả thuật pháp tiên gia.

Hàn Lập thu lại tất cả mấy món đồ này, sau đó ánh mắt rơi vào phía trên một cây trúc trượng có màu xanh như ngọc bích.

Vật ấy dài khoảng ba thước, đã trưởng thành lớn bằng ngón cái, toàn thân có chín đoạn, mỗi đoạn trúc đều hiện ra hào quang màu trắng, tuy rằng không còn rễ nhưng sinh cơ vẫn bừng bừng, rõ ràng là một bảo vật mộc chi pháp tắc.

Tuy hắn tu luyện Thời gian pháp tắc, còn Địa chích hóa thân lại tu luyện Thủy chi pháp tắc, cả hai đều không thường xuyên tiếp xúc với pháp tắc thuộc tính khác, nhưng cũng biết rõ vật phẩm chứa lực lượng pháp tắc trân quý đến mức nào.

Đặc biệt với những tu sĩ tu luyện lực lượng pháp tắc mộc thuộc tính, cây trúc trượng này càng là bảo vật chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Hàn Lập muốn cô đọng sợi tơ Thời gian pháp tắc, sau này cũng cần rất nhiều đồ vật ẩn chứa thời gian pháp tắc, đến khi đó có thể dùng bảo vật này trao đổi với những tu sĩ khác.

Ngoại trừ cây trúc trượng màu xanh này ra, những đồ vật còn lại Hàn Lập không để vào mắt.

Không phải những đồ vật còn lại không có giá trị, mà bởi vì hiện nay nhãn quang của hắn thưc sự rất cao. Nếu không một đống Tiên nguyên thạch số lượng còn nhiều hơn của Tiêu Tấn Hàn kia, cũng đủ làm kinh hãi một đám Chân tiên rồi.

Kiểm kê xong một loạt mấy món đồ của Phong Thiên Đô, Hàn lập ngưng lại một chút, rồi cầm lấy vòng trữ vật màu trắng của Công Thâu Cửu luyện hóa, dốc hết đồ vật ở bên trong ra ngoài.

"Rầm rầm" vang lên một hồi!

Số tiên nguyên thạch còn nhiều hơn của Phong Thiên Đô cùng Tiêu Tấn Hàn cộng lại, phải nhiều hơn gấp đôi. Nó như một ngọn núi nhỏ xuất hiện ở

mảnh đất trống trong rừng, tiên nguyên thạch ở phía trên vẫn đang chậm rãi rơi xuống, tràn ra mảnh đất trống chung quanh, mấy món bảo vật khác chỉ còn cách gom lại đặt ở chỗ khác.

Nhìn thấy ngọn núi nhỏ tiên nguyên thạch còn cao hơn mình đứng, Hàn Lập khẽ nhếch miệng, kinh ngạc đến không biết phải nói gì.

"Một gã tu sĩ Thái Ất sao lại mang tiên nguyên thạch trong người nhiều đến vậy chứ..." Một lúc lâu sau, hắn mới tự lẩm bẩm thu lại hết đống tiên nguyên thạch này.

Cộng thêm số tiên nguyên thạch lúc trước của đám người Cừ Linh, Tiêu Tấn Hàn cùng Phong Thiên Đô, hiện giờ tổng số tiên nguyên thạch của hắn đã lên tới gần hai trăm vạn miếng, có lẽ một tông phái thế lực lớn dốc hết tài lực cũng chỉ như này mà thôi.

Cảm giác đột nhiên phất nhanh làm cho tâm hồn Hàn Lập không khỏi lâng lâng, có chút bồng bềnh bay bổng.

Nhưng rất nhanh hắn liền bình tĩnh lại.

Con đường tu hành phía trước còn dài đằng đẵng, tài nguyên hao phí càng khó tính được, riêng việc sưu tầm đồ vật ẩn chứa thời gian pháp tắc như Thái Phỉ Độc Mục cũng cần vô số tài nguyên rồi, chưa nói gì đến luyện chế Đạo đan thời gian, các loại đan dược quý hiếm.

Nghĩ như vậy, cảm giác cực kỳ vui sướng lúc trước của Hàn Lập triệt để tan biến.

Hắn đi tới khoảng đất trống khác tiếp tục xem xét di vật của Công Thâu Cửu.

Chiếu vào tầm mắt hắn, đầu tiên là một giá gỗ rất lớn, phía trên treo đầy các loại mặt nạ Vô Thường Minh rục rỡ muôn màu, ngưu quỷ xà thần, long hổ phượng quy, đến hơn một nghìn chiếc.

"Cái này là..." Hàn Lập nhìn khắp trên dưới, lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trên đó có các loại mặt nạ, có cái ghi chữ "Giao", lại có mặt nạ ghi chữ "Hạc", cũng có mặt nạ ghi chữ "Long", "Kiêu", "Hồ".

Hàn Lập nhìn những mặt nạ này từ màu xanh đến đỏ nhạt, đủ loại màu sắc mặt nạ dị thú, không khỏi có chút cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, thầm nghĩ nếu lần này mà mình chết trong tay gã kia, chỉ sợ mấy tấm mặt nạ trên người cũng đều bị treo ở đây rồi.

"Sau này cũng không phải lo thiếu mặt nạ sử dụng..." Hắn khẽ thở dài, rồi lại cười hắc hắc, tay áo phất lên thu lại giá gỗ.

Đồ vật Công Thâu Cửu cất giữ thực sự rất nhiều, nên Hàn Lập đành phải lựa chọn trước mấy loại đan dược, gom tất cả vào một chỗ bắt đầu xem xét.

Số lượng đan dược của Công Thâu Cửu không ít, hơn nữa phẩm cấp rất cao, phần lớn hắn không nhận biết được, có lẽ là đan dược cấp bậc Thái Ất.

Dù vậy Hàn Lập cũng là một gã Thiên đan sư, thông qua quan sát mùi vị cùng tính chất của đan dược, đại khái cũng có thể suy đoán được, những đan dược này chủ yếu là đan dược khôi phục chữa thương, có thể tăng tiến tu vi chỉ có hai loại.

Mà trùng hợp trên bình ngọc cất giữ hai loại đan dược đều dán một tấm giấy bạc lá vàng, phía trên viết tục danh theo thứ tự là Ngọc Thanh Đan cùng Ất Uyển Đan.

Nhưng làm cho hắn có chút tiếc nuối là bên trong hai bình ngọc Ngọc Thanh Đan cùng Ất Uyển Đan đều chỉ còn vẻn vẹn một viên.

Bởi vì chất liệu lá vàng kia cũng có chút đặc thù, nên hắn muốn cẩn thận tra xét một chút.

Khi tay hắn vừa mới chạm vào, bên trên lá vàng liền sáng lên quang mang, từng ký tự màu vàng hiện ra giữa không trung.

"Ngọc Dương Tủy, Phong Linh Tử, Cửu Diệp Thù Du..." Hàn Lập nhìn

từng danh mục xuất hiện, trong lòng đã hiểu rõ.

Cái lá vàng này ghi chép chính là đan phương để luyện chế đan dược này.

Để ý kĩ bên dưới, Hàn Lập lại căn cứ tên thuốc dược tính, đối chiếu với từng món linh dược của Công Thâu Cửu, thì phát hiện phần lớn vẫn còn tồn dư, nhưng số lượng cũng không nhiều.

"Đã có đan phương thì cũng dễ rồi..." Hàn Lập vui vẻ nhếch miệng hiện lên một chút, chậm rãi nói ra.

Vừa nói xong, hắn lại nâng hộp ngọc màu đen cuối cùng lên, lập tức xé toạc phù lục màu vàng dán bên ngoài rồi mở ra.

Nương theo nắp hộp mở ra là một mùi thuốc nồng nặc phả vào mặt.

Hàn Lập đưa mắt nhìn sang, liền thấy một viên đan dược óng ánh trắng như ngọc nằm trong hộp, mặt ngoài hiện ra ba đạo đường vân, bên ngoài có sương mù bốc lên, cách ba tấc phía trên đan dược ngưng tụ ra một đạo tường vân màu trắng.

"Đạo văn..." Hàn Lập liếc mắt một cái đã nhận ra ba đạo kim văn kia, không nhịn được kinh ngạc kêu lên.

Đan dược màu trắng này chính là một viên Đạo đan tam phẩm ẩn chứa Khí chi pháp tắc.

Sự quý hiếm của Đạo đan tất nhiên không cần phải nói cũng biết, muốn thành đan đều phải trải qua đan kiếp, vì vậy tỷ lệ thành đan rất thấp. Viên Đạo đan tam phẩm trước mặt này tuyệt đối xứng đáng là một báu vật vô giá.

Hàn Lập không nhịn được vui sướng, cầm trên tay xem đi xem lại, nhất quyết không chịu buông.

Hơn nửa ngày sau, hắn mới khép lại hộp ngọc, dán phù lục lên thu vào.

Thu lại đan dược, Hàn Lập trì hoãn một lúc lâu mới bắt đầu kiểm kê pháp bảo của Công Thâu Cửu.

Không biết có phải do đã tới cấp độ Thái Ất, nên gã không dựa quá nhiều vào pháp bảo như tu sĩ Kim tiên, vì vậy vòng trữ vật của Công Thâu Cửu có rất ít pháp bảo, chỉ có hai kiện Hậu thiên Tiên khí.

Mấy cái pháp bảo đến một kiện cũng không có.

Một món trong đó là cái chuông nhỏ phủ màu xanh gỉ đồng to cỡ lòng bàn tay, thoạt nhìn như vừa mới đào từ dưới đất lên, vẻ ngoài mục nát không chịu nổi.

Vậy mà Hàn Lập với tu vi Kim Tiên muốn bóp nát nó lại không thể làm được.

Trừ cái đó ra, hắn còn phát hiện một điểm cổ quái, khi cái chuông này treo ở không trung, hắn lấy bất cứ vật gì đánh vào thân chuông nhưng thủy chung không phát ra nửa điểm âm thanh.

Vì vậy đến cuối cùng hắn cũng không biết được cách khu sử chân chính bảo vật này.

Một món tiên khí khác là thanh chiến đao màu đen tạo hình cổ quái, dài khoảng năm thước, thân đao cùng chuôi đao chia đều làm hai nửa, bên trên khắc đầy đồ văn lôi vân phong cách cổ xưa.

Ngay từ đầu, Hàn Lập đã quán chú tiên linh lực vào trong, bên trên chiến đao cổ quái rung động mãnh liệt không ngừng, tất cả đồ vắn lôi vân đều chuyển thành màu vàng óng ánh, trong đó bắt đầu xuất hiện những tia điện màu vàng lấp lóe, sinh ra từng đợt lôi đình chi lực.

Sau đó, khi hắn quán chú vào lực lượng Lôi Bằng ở trong cơ thể cùng Tịch Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thì chiến đao lại càng rung động lắc lư nhiều hơn, đồ văn lôi vân cũng chớp sáng, có dấu hiệu bài xích.

Tâm niệm Hàn Lập khẽ động, gọi Giải Đạo Nhân ra ngoài.

Vừa mới hiện thân, ánh mắt Giải Đạo Nhân khẽ lướt qua chiến lợi phẩm chưa thu hồi trên mặt đất, rồi không nhìn nữa.

"Hàn đạo hữu..." giọng điệu gã bình tĩnh mở miệng nói.

Thấy vậy, ánh mắt Hàn Lập chớp lên nói: "Lúc trước chém giết một trận thu hoạch cũng không ít, cây chiến đao lôi vân này là một trong số đó. Giải đạo hữu vừa vặn am hiểu lôi pháp, không bằng thử một lần, nhìn xem có thích hợp không?"

Giải Đạo Nhân không vội vã trả lời, ánh mắt nhìn lướt qua chiến đao, vẻ mặt cũng hơi đổi.

"Làm sao vậy? Có gì không ổn sao?" Hàn Lập thấy vậy liền hỏi.

"Nếu ta nhìn không lầm, đao này tên là Trảm Đình, chính là một thanh thần binh tiếng tăm lừng lẫy ở Hắc Thổ Tiên Vực." Ánh mắt Giải Đạo Nhân không rời chiến đao, chậm rãi nói ra.

"Hắc Thổ Tiên Vực...Xem ra trí nhớ đạo hữu tựa hồ khôi phục không ít nhỉ?" Hàn Lập hơi nhíu mày, nói ra.

"Từ lúc đi vào Bắc Hàn Tiên Vực, một ít đoạn ngắn kí ức lại thoáng hiện lên. Gần đây lại càng thường xuyên hơn, ta dần dần xâu chuỗi lại những đoạn ngắn khó hiểu này, nên đã biết nhiều chuyện hơn." Giải Đạo Nhân không phủ nhận đáp lại.

"Không sao, ta cũng không để ý việc này. Ngươi có thể nhận ra đao này, cũng coi như có duyên với nó, thanh chiến đao Trảm Đình này liền tặng cho ngươi." Hàn Lập cười cười, nói ra.

------oOo------

Chương 516: Chỉ có vào chứ không ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Có câu vô công bất thụ lộc, ta không thể nhận." Ánh mắt Giải Đạo Nhân chậm rãi dời khỏi thanh đao Trảm Đình, lạnh nhạt nói.

"Giải đạo hữu, đoạn đường từ Linh giới lên Tiên Giới, ngươi giúp ta không ít, tuy là khế ước sở định, nhưng đó là công lao giúp đỡ. Huống hồ, ngày sau chỉ sợ cũng không thiếu sự tình cần ngươi ra tay làm, có đao này phụ trợ, chiến lực của ngươi cũng sẽ tăng lên không ít, với ta lại là chuyện tốt." Hàn Lập biết rõ tính nết Giải Đạo Nhân, cũng không phật ý, mở miệng nói.

"Cũng tốt." Sau khi Giải Đạo Nhân nghe xong, chần chờ suy nghĩ, gật đầu nói.

Dứt lời, gã liền nhận lấy chiến đao, hai tay nắm ở chuôi đao, trong mắt sáng lên một tia kim sắc điện mang.

Theo một hồi tiếng vang "Xoẹt", trên chiến đao màu đen, tất cả đồ văn lôi vân đồng thời tách ra kim quang chói mắt, tầng tầng lớp lớp kim sắc lôi điện tăng vọt ra, uy thế so với lúc Hàn Lập thử nghiệm mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

"Hôm nay được tặng, ngày khác tất báo." Giải Đạo Nhân thử nghiệm một chút, sau đó thu chiến đao vào, mở miệng nói.

Hàn Lập gật đầu cười, không nói gì nữa.

"Hắc Thổ Tiên Vực... Chẳng lẽ chủ nhân Giải Đạo Nhân trước kia là người Hắc Thổ Tiên Vực?" Thu hồi Giải Đạo Nhân, trong lòng của hắn nổi lên một ít nghi ngờ.

Suy tư một lát, Hàn Lập lại bắt đầu kiểm kê những vật khác.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã rơi vào trên một Bạch Ngọc Tỳ Hưu nho nhỏ.

Xem ra Tỳ Hưu này giống vật bình thường mà người thế tục yêu thích vuốt ve, mặt ngoài có màu hơi vàng, hiện ra vẻ sáng bóng ôn nhuận.

"Ngươi mau hiện thân, hay để cho ta đánh ngươi hiện nguyên hình?" Hàn Lập đưa mắt nhìn xuống nó, trong mắt hiện lên một tia lam mang, cười nói.

Hắn nói xong, Tỳ Hưu vẫn như trước lẳng lặng nằm sấp tại chỗ, giống như một kiện vật chết.

"Ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ... Vậy cũng đừng trách ta hạ thủ vô tình à." Hai mắt Hàn Lập hơi nhíu lại, thanh âm lại lạnh thêm vài phần.

Ước chừng hai hơi thở sau, cuối cùng Bạch Ngọc Tỳ Hưu bỗng nhúc nhích, trên người bỗng nhiên sáng lên oánh quang, thân hình cấp tốc biến lớn, hóa thành một đầu cự thú màu trắng to cỡ căn phòng.

"Chỉ là Kim Tiên, cũng dám..." Bạch Ngọc Tỳ Hưu há miệng lớn nói ra tiếng người.

Kết quả, nó còn chưa nói hết lời, liền cứng họng ngay tại chỗ.

Bốn phía cái cổ của nó, chẳng biết ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện ra từ lúc nào, mũi kiếm trực chỉ cổ họng nó, lóe ra kim sắc điện quang.

Hiển nhiên chỉ cần Bạch Ngọc Tỳ Hưu này hơi nhúc nhích, ba chuôi kiếm sắc bén sẽ chém hạ đầu lâu của nó xuống.

"Ài... Ngươi nói xem, thực là... Chém chém giết giết thật không có ý nghĩa, chúng ta vẫn là nên ngồi xuống tâm sự." Trong khi nói chuyện, thân hình

Bạch Ngọc Tỳ Hưu cấp tốc thu nhỏ lại, hóa thành một con vật to cỡ loài chó, nằm sấp trước người Hàn Lập, ừ ừ nói.

Ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm như ảnh tuỳ hình, vẫn vây quanh nó như trước, uy thế không giảm chút nào.

"Ngươi hẳn là linh sủng do Công Thâu Cửu nuôi dưỡng a? Nhìn khí tức trên người của ngươi cũng không kém, lúc trước thời điểm chúng ta giao chiến với Công Thâu Cửu, vì sao không thấy ngươi ra tay giúp hắn?" Thần sắc Hàn Lập không chút thay đổi, chậm rãi hỏi.

"Phì! Tiểu gia ta đây là Man Hoang Chân Linh, hắn nuôi dưỡng ta? Hắn... Hắn có tư cách gì bắt ta làm Linh sủng? Hắn bất quá là ỷ vào sống lâu, tu vi cao, bắt ép ta đi theo hắn mà thôi." Lập tức Bạch Ngọc Tỳ Hưu giận tím mặt nói.

"Trả lời vấn đề ta hỏi trước đã, vì sao lại không ra tay?" Sắc mặt Hàn Lập phát lạnh, nói ra.

"Còn vì cái gì... Bởi vì ta ra tay cũng đánh không lại các ngươi chứ sao. Các ngươi một tên sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, một tên sử dụng Luân Hồi Pháp Tắc, còn có một lão quái vật nhìn không ra sâu cạn, chính Công Thâu Cửu ngu dốt, chẳng lẽ ta lại theo hắn chịu chết." Bạch Ngọc Tỳ Hưu hậm hực nói.

"Ngươi không ra tay giúp hắn, chẳng lẽ hắn không có biện pháp hạn chế kéo ngươi xuống nước?" Hàn Lập hoài nghi hỏi.

"Hắn ngược lại là muốn nha, hắc hắc... Nhưng hắn lại làm không được, chỉ cần ta không chịu ký kết khế ước với hắn, hắn ngoại trừ trực tiếp giết chết ta, cũng không thể ước chế ta." Bạch Ngọc Tỳ Hưu có chút dương dương tự đắc nói.

"Không có? Bộ dạng ngươi bây giờ chẳng lẽ không phải bị hắn dùng bí pháp cấm cố hay sao? Nếu không với thân thể Chân Linh của ngươi, tại sao lại hóa thành một kiện đồ vật nho nhỏ, bị chứa trong túi trữ vật, muốn chạy trốn cũng trốn không thoát." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, cười hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy bởi vì..." Bạch Ngọc Tỳ Hưu nghe vậy, có chút cà lăm nói.

"Nói chơi vậy thôi, ngươi cuối cùng có năng lực gì, lại làm cho hắn lau mắt nhìn, lại không thiết lập tử cấm trên người ngươi?" Hàn Lập chuyển chủ đề hỏi.

"Khục, nói thật với ngươi, tiểu gia ta có một thiên phú, đó là có thể tìm kiếm tài vật tám phương, những năm gần đây kiếm cho lão thất phu Công Thâu Cửu kia không ít của cải, cho nên hắn mới không giết ta." Bạch Ngọc Tỳ Hưu khẽ lắc đầu nói ra.

"Nếu không chịu nói thật, ta cũng không ngại giết ngươi, dù sao Chân Linh Chi Huyết của ngươi vẫn có tác dụng với ta đấy." Ánh mắt Hàn Lập khẽ liếc, không có hảo ý nhìn qua Tỳ Hưu, nói ra.

"Ai ai, đừng... Nhân tộc các ngươi, tại sao tên nào cũng đều giảo hoạt như thế? Tiểu gia ta đây hoàn toàn chính xác tài vận không tệ, có thể giúp ngươi phát hiện một ít thiên địa linh bảo che giấu kín kẽ. Hơn nữa theo thực lực ta tăng lên, thiên phú này còn có thể tiến cảnh theo." Bạch Ngọc Tỳ Hưu cả kinh, nhanh chóng nói ra.

"A, điểm này về sau có rất nhiều thời gian để kiểm chứng. Chỉ nói vậy thôi, có muốn ký kết Chân Linh khế ước với ta, hay là cung cấp Chân Linh huyết mạch cho ta?" Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nhẹ nói ra.

"Tiểu gia ta đây có thể chọn sao... Bất quá nhìn ngươi lại thuận mắt hơn nhiều so với lão thất phu Công Thâu Cửu kia..." Bạch Ngọc Tỳ Hưu nhìn nhìn mũi kiếm lơ lửng bên cạnh, cùng Thời Gian Linh Vực bao phủ bốn phía, hết lời cười hề hề nói.

Hàn Lập thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một chút đường cong, tay kia nhấc lên, ngón tay điểm tới mi tâm Bạch Ngọc Tỳ Hưu...

Sau khi ký kết khế ước, Bạch Ngọc Tỳ Hưu chủ động mở miệng nói ra:

"Chủ nhân, hiện tại chúng ta coi như là cột vào trên một chiếc thuyền rồi, ta nhắc nhở ngươi một câu, trước tiên hãy huỷ cái kia đi."

Hàn Lập nhìn theo hướng nó chỉ, thấy được một cái mâm tròn chạm rỗng ánh vàng rực rỡ, trong nội tâm khẽ động, mở miệng hỏi:

"Đó là vật gì?"

"Là đồ vật liên hệ giữa lão thất phu Công Thâu Cửu cùng giám sát sứ, tuần tra sứ Thiên Đình khác. Có vật ấy ở đây, một khi Thiên Đình biết rõ Công Thâu Cửu gặp chuyện không may, sẽ men theo vật ấy tìm đến." Bạch Ngọc Tỳ Hưu giải thích.

Hàn Lập thò tay trảo một cái, hút mâm tròn chạm rỗng vào trong tay, cẩn thận đánh giá.

Sau một lát, sắc mặt hắn bỗng nhiên phát lạnh, lạnh giọng hỏi: "Một khi cưỡng ép tổn hại vật ấy, chỉ sợ Thiên Đình bên kia sẽ lập tức biết được, ngươi lại muốn ta phá hủy nó, là dụng ý gì?"

"Sử dụng thuật pháp bình thường phá hủy, tự nhiên là kết quả này. Bất quá giao cho ta làm, từ nay về sau sẽ không có hậu hoạn. Yên tâm đi, hôm nay chúng ta đã ký kết khế ước, nếu như ngươi chết, tiểu gia ta lại có kết cục tốt đẹp gì chứ?" Bạch Ngọc Tỳ Hưu tức giận nói.

Hàn Lập nghe vậy, bán tín bán nghi đưa mâm tròn tới.

Kết quả là Bạch Ngọc Tỳ Hưu há miệng khẽ cắn, trực tiếp nuốt ngon lành mâm tròn chạm rỗng vào trong bụng.

"Trời sinh ta không có hậu môn, trong bụng tự thành một khoảng thiên địa, đảm bảo chỉ có vào chứ không có ra. Pháp bàn truyền tin này tiến vào bụng của ta, vậy là tuyệt đối ngăn cách với phiến thiên địa này rồi, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ sẽ tìm ra tung tích của nó." Bạch Ngọc Tỳ Hưu nuốt xoạch một cái, tự đắc nói ra.

"Cái bụng của ngươi quả thực chính là nơi giết người diệt khẩu, hủy thi diệt

tích á... Cái này mới chính thức là thiên phú của ngươi a?" Sắc mặt Hàn Lập loé lên dị sắc, trêu chọc nói.

"Ngươi cũng đừng nghĩ đến việc đem mấy thứ đồ bẩn ném vào trong bụng ta, tiểu gia ta đây sẽ không ăn những thứ không phải là pháp bảo Linh vật đâu!" Bạch Ngọc Tỳ Hưu nghe vậy, biết mình đã lỡ lời trước mặt người này, sững sờ chốc lát, sau đó có chút ảo não kêu lên.

Hàn Lập thấy thế, lúc này mới lộ ra vẻ vui vẻ, tiếp tục kiểm kê di vật Công Thâu Cửu.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu vậy mà lại thông thuộc tài bảo Công Thâu Cửu như lòng bàn tay, cùng kiểm kê với hắn, ngược lại là giúp đỡ rất lớn a.

Về sau số lượng linh tài linh dược cũng không ít, phẩm cấp càng cao làm cho người ta sợ hãi thán phục, còn có một bộ địa đồ Tiên giới không còn nguyên vẹn, trong đó bao gồm không ít khu vực Bắc Hàn Tiên Vực.

Mà ở trong này, đúng là ngoài ý muốn của Hàn Lập, bên trong lại có hai kiện ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực.

Một trong số đó, là một vật hình tròn như trái cây, mặt ngoài sinh ra rậm rạp chằng chịt điểm nhỏ kim sắc, còn vật kia là một thanh chuỷ thủ lớn gần một xích, trên mặt khắc phù văn hồi hình

...

Mặt trời dần dần ngả về phía tây, sắc trời đã trở nên mờ nhạt, gần chạng vạng tối.

Hàn Lập kiểm kê chiến lợi phẩm, bất tri bất giác đã qua hơn nửa ngày.

Hắn duỗi cái lưng mệt mỏi, thở dài một cái, giống như một vị tài chủ, mặt lộ ra vẻ thỏa mãn.

Một lát sau, tay hắn vung lên, một đạo kim quang quay tít một vòng, rơi trên mặt đất.

Một nữ đồng trắng nõn tám chín tuổi từ trong hiển hiện ra, bước chân lảo đảo một cái, co quắp đặt mông ngồi trên mặt đất.

Hàn Lập vội vàng nhìn tới, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nàng, có một bím tóc nhỏ sáng ngời không ngừng, hai mí mắt rũ xuống, ngáp mấy cái liền, bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

"Đại thúc, ta đang ngủ lại ầm ĩ, thật sự là phiền chết được..." Kim Đồng xoa xoa cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, lại căn bản không có ý mở mắt ra, trong miệng bất mãn lẩm bẩm.

"Khoan ngủ, ăn một chút đi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Ăn cái gì..." Kim Đồng nghe có đồ ăn, hai mắt mới miễn cưỡng mở ra một cái khe hở, vẫn híp nửa mắt nói ra.

"Tự mình nhìn đi..."

Hàn Lập nói xong vung tay áo lên, mười bảy mười tám kiện pháp bảo lóe lên hào quang, mang theo từng trận chấn động linh lực mãnh liệt, xuất hiện ở trên mặt đất, trong đó còn có cả những cột đá màu trắng mà Kim Đồng ăn chưa hết lúc trước.

"Oa, nhiều như vậy..." Hai mắt Kim Đồng tỏa sáng, lần này xem như triệt để tỉnh táo lại rồi.

Thân hình nàng lóe lên, từ trong rừng xẹt qua một đạo tàn ảnh, đã tới trước những pháp bảo này.

Chỉ thấy toàn thân nàng ôm lấy một cây cột đá, vỗ vỗ nó, mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Đúng lúc này, nàng đột nhiên như nghĩ đến cái gì, lập tức sắc mặt trầm xuống, tràn đầy vẻ hoài nghi nhìn về phía Hàn Lập.

"Làm sao vậy..." Hàn Lập thấy nàng nhìn chằm chằm mình, xem ra có chút đứng ngồi không yên, mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 517: Xác minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Đại thúc, có phải ngươi lén lút sau lưng ta giấu hết bảo vật! Mấy món nay đều là đồ thừa lại, có phải không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Đồng nhíu chặt, bất mãn kêu lên.

“Thấy ngươi sau khi gặm hết lò đan ngủ say như vậy ta không nỡ đánh thức.” Hàn Lập sờ sờ mũi, tỉnh bơ nói.

Kim Đồng nghe xong chu môi phùng má, tất nhiên không chấp nhận được câu trả lời của hắn.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu đang nằm một bên thấy cảnh này, tròng mắt quay tít một vòng, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Vòng trữ vật này ta để dành cho ngươi, mặc kệ bên trong có thứ gì đều của ngươi hết.” Hàn Lập nhấc tay lấy ra một vòng trữ vật đưa cho Kim Đồng.

Chủ nhân trước của vòng trữ vật này chính là Tề Thiên Tiêu, gã tông chủ từng giao thủ với Kim Đồng.

Kim Đồng nghe thế bán tín bán nghi nhận lấy vòng tay, sau khi nhìn vào trong khuôn mặt nhỏ nhắn liền giãn ra, không giấu được vẻ vui mừng.

“Cuối cùng vẫn là Đại Thúc tốt nhất.”

Kim Đồng nhanh nhẹn đeo vòng trữ vật lên tay, cũng thu hết tất cả số pháp bảo còn lại trên mặt đất vào.

Hàn Lập im lặng nhìn, khẽ mỉm cười.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu càng xem càng thấy ủy khuất, cùng là thú với nhau mà bị đối xử khác biệt đến thế, quả thật muốn tức chết. Nó chán chường nằm bẹp xuống một bên.

Tâm tình Kim Đồng thoải mái, lúc này mới để ý thấy còn có một con tỳ hưu mày rậm mắt to đang nằm sấp bên cạnh. Nó liền nhảy nhót đi tới gần, giơ tay vỗ lên đầu tỳ hưu một cái thích thú nói:

“Đại thúc, con chó vườn này từ đâu ra thế? Ta ăn có được không?”

Nó mới mở miệng đã làm Bạch Ngọc Tỳ Hưu ngạc nhiên với tức giận gần chết, gào lên mắng: “Tiểu nha đầu nhà ngươi nói cái gì đó, tiểu gia đây là Man Hoang Chân Linh!”

“Dám trước mặt bản tiên nữ tự xưng là tiểu gia...” Ánh mắt của Kim Đồng bỗng trở nên lạnh lẽo, khóe miệng nhếch lên lộ ra hai hàm răng nhỏ dày đặc sắc nhọn.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu nhìn vào đó không hiểu sao thấy lạnh hết cả người.

Nhưng mà hôm nay quả thật uất ức lắm rồi, nó không thể để một tiểu nha đầu cũng muốn là trèo lên đầu mình được.

“Nhìn tiểu gia thu thập ngươi...” Bạch Ngọc Tỳ Hưu há miệng đỏ lòm, rồi biến thân to bằng căn phòng.

“Há há...” Kim Đồng nhếch miệng cười một tiếng, trên người hào quang màu vàng cũng sáng lên.

Hàn Lập thấy thế, há miệng không biết nói gì, yên lặng quay người, mắt mù tai điếc lủi về phía xa.

...

Ước chừng nửa khắc sau, sau một loạt náo động đảo nhỏ lại trở nên yên

tĩnh.

“Đi thôi, chúng ta quay về Ô Mông Đảo.” Hàn Lập sau khi xóa mọi dấu tích của bản thân còn lưu lại trên đảo liền mở miệng nói.

Dứt lời, hắn vung tay lấy ra bộ Bích Ngọc Phi Xa vốn của Công Thâu Cửu rồi nhanh chóng nhảy lên.

“Được rồi, xuất phát...” Kim Đồng hào hứng kêu lớn.

Nó đang cưỡi lên một con tỳ hưu màu trắng như tuyết, khuôn mặt tỳ hưu nhìn chán nản như sắp chết, bi quan, chán chường thảm thương hết chỗ nói.

“Tiểu Bạch, còn không đi?” Thấy tỳ hưu không có phản ứng gì, Kim Đồng liền kẹp chặt hai chân trách mắng.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu phẫn uất gào lên một tiếng, quang mang quanh người sáng lên chở Kim Đồng nhảy lên phi xa.

Phi xa hóa thành một đạo lưu quang lao đi, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

...

Mấy ngày sau, trên không trung một hải đảo hiện ra chùm sáng xanh biếc giống như dịch chuyển tức thời lao đến, phía sau còn kéo theo những đạo tàn ảnh, mấy hơi thở sau mới tiêu tán.

Ánh sáng màu xanh thu liễm, hiện ra một cỗ Bích Ngọc Phi Xa, Hàn Lập đang đứng phía trên.

Hắn nhìn phi xa dưới chân, ánh mắt không giấu được vẻ tán thưởng.

Chiếc Bích Ngọc Phi Xa này không hổ là tiên khí phi hành của Công Thâu Cửu, tu sỹ Thái Ất Cảnh. Tốc độ cực nhanh, nếu so với Thanh Diên Phi Xa của hắn còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Mà cũng bởi vì tốc độ của phi xa này quá nhanh nên hắn chưa thể hoàn toàn không chế, khiến lúc dừng lại còn chưa thuận tay, trôi chảy.

Kim Đồng lúc này nằm ngửa phơi bụng trên phi xa, miệng ngáy o o, Bạch Ngọc Tỳ Hưu thì vẫn bộ dáng ủ rũ, chau mày lủi thủi trốn ra một góc.

Hàn Lập nhìn Kim Đồng, ánh mắt chớp lên.

Mấy ngày nay nó lại ăn không ít Linh Bảo, rồi buồn ngủ, khí tức trên thân lên xuống bất định, chậm rãi tăng cường, hình như có dấu hiệu đột phá.

Hàn Lập cảm nhận được ba động khí tức trên thân Kim Đồng, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Thực lực của Kim Đồng hôm nay đã cực kỳ mạnh mẽ, nếu thực sự một đấu một mà không dùng đến Thời Gian Pháp Tắc, mặc dù hắn cũng có một vài biện pháp khắc chế nhưng cũng không nắm chắc phần thắng.

Nếu nó lại đột phá, tất nhiên càng có thể hỗ trợ hắn nhiều hơn.

Hàn Lập do dự một chút rồi phất tay thu Kim Đồng vào Linh Thú Đại.

Mặc dù Kim Đồng không thích ở trong đó nhưng nó đang sắp đột phá, ở ngoài quả thực không tiện.

Tỳ Hưu thấy cảnh này, vươn chân đứng lên.

“Ngươi cũng vào trong Linh Thú Đại nghỉ ngơi đi, đây là vài món Linh Bảo cho ngươi khôi phục thực lực.” Không chờ Tỳ Hưu mở miệng, Hàn Lập vung tay lên thu nó vào một Linh Thú Đại khác, đồng thời tiện tay ném vào trong một số Linh Bảo không dùng đến.

Làm xong mấy việc này hắn mới nhìn xuống hải vực phía dưới, lông mày nhăn lại.

Vùng biển này trước kia là bãi chiến trường của Hắc Phong Đảo cùng Thanh Vũ Đảo, nhưng bây giờ lại yên tĩnh lạ thường.

Mấy ngày hôm nay hắn đã bay qua mấy chỗ hải đảo, cũng không thấy bóng dáng tu sỹ Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo đâu.

Hắn suy nghĩ một chút liền hiểu ra vấn đề.

Vốn cuộc chiến giữa Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo là do Bắc Hàn Tiên Cung với Luân Hồi Điện vì tranh chấp cửa vào tiên phủ mà đứng sau giật dây.

Giờ này việc Minh Hàn Tiên Phủ cũng đã xong, thì cuộc chiến giữa hai đảo tự nhiên không cần phải tiếp diễn.

Hắc Phong Hải Vực có thể trở lại ổn định như xưa cũng là chuyện tốt, đối với Ô Mông Đảo cũng có lợi.

Hàn Lập đứng suy nghĩ một chút rồi đánh ra một đạo pháp quyết.

Phi xa màu xanh biếc lóe lên, hóa thành một đạo tàn ảnh lao về phía trước, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Lại bay thêm mấy ngày, cuối cùng cũng đã thấy Ô Mông Đảo ở phía xa xa.

Nhưng ngay lúc này, Hàn Lập khẽ nhíu mày, thân hình dừng lại, nhìn về phía bên trái, trong mắt lóe lên vẻ nghi ngờ.

Hắn chuyển mình, bay về phía đó, lát sau dừng lại trên một hải đảo.

Đảo này diện tích không lớn, so với Ô Mông Đảo nhỏ hơn nhiều, hình dáng đảo hẹp dài như lá liễu, phía trên thảm thực vật thưa thớt, khắp nơi toàn là nham thạch màu xám trắng.

Hàn Lập nhìn hải đảo phía dưới, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái.

Đảo này chính là đảo của Hàn Khâu, Hàn Tinh Tộc, bây giờ đã thuộc về Ô Mông Đảo. Trên đảo giờ này có một tầng cấm chế màu xanh nước biển bao phủ cả đảo nhỏ.

Hàn Lập nhìn bốn phía, trong lòng khẽ động, trong đầu hắn hiện ra tình cảnh lúc ở trong Nguyệt Hoa Cung, khi thôi động Chưởng Thiên Bình khiến thần hồn xuyên qua thời gian quay về quá khứ. Lúc đó chính là ở chỗ này.

Nhưng tuy là cùng hòn đảo hình lá liễu nhưng đến bây giờ vẫn có điểm khác nhau.

"Chẳng lẽ..." Ánh mắt của hắn chợt sáng lên, thân hình bay vụt xuống, chui vào một chỗ mặt biển gần hòn đảo, hướng về một góc kín đáo dưới đáy biển bay tới, chả mấy chốc đã đến nơi.

Hàn Lập nhìn xung quanh, thần thức tỏa ra.

Rất nhanh sau đó hắn dường như phát hiện ra điều gì, bay về phía trước, đến chỗ có một tảng đá dung nham to lớn, phất tay đánh ra một đạo kiếm khí.

"Ầm" một tiếng, cự nham nổ tung thành một cái động.

Hàn Lập thò tay vào trong lấy ra một vật hình tròn, phía trên dính đầy bùn đất, nhưng vẫn nhận ra là một vòng trữ vật màu xanh biếc.

"Quả nhiên!" Hắn nhìn chiếc vòng trong tay, trên mặt tươi cười, lẩm bẩm nói.

Vòng trữ vật này chính là của Kim Hải, lúc thần hồn hắn nhập vào Nguyên Anh của y đã giấu vào vùng biển này.

Có vật này làm chứng, hắn bây giờ đã xác định được thời điểm thần hồn hắn nhập vào Nguyên Anh của Kim Hải là quay về quá khứ, ngay thời điểm Minh Hàn Tiên Cung bị diệt.

Hắn lật tay lấy ra Chưởng Thiên Bình, nhẹ nhàng vuốt ve, trầm mặc.

Chưởng Thiên Bình có năng lực nuôi dưỡng thúc đẩy linh thảo đã khiến

hắn rung động không thôi, bây giờ còn có khả năng đưa thần hồn xuyên về quá khứ, quả thật không biết nói gì cho phải.

Như vậy, lần thần hồn nhập vào thân thể lão đạo Lăng Vân Tử khả năng cao cũng là chuyện ở quá khứ.

Nhưng chính xác đó là thời điểm nào thì hiện tại hắn không xác định được, đành để sau này có cơ hội thì tìm hiểu.

Còn lần trước thấy vị Tăng nhân tai to giảng đạo cho năm người đệ tử, đến hôm nay vẫn khắc sâu vào tâm trí hắn, cảm giác rõ ràng như trước mắt. Nhưng với tình huống lúc đó hắn vẫn còn rất mơ hồ, cũng không biết cuối cùng tu vi của đối phương là gì, nhưng chắc chắn một điều là cao thâm vời vợi. Nếu không cũng không khiến hắn chỉ cần nghe mấy câu tu vi đã tiến bộ thần tốc như thế.

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, thu bình nhỏ vào.

Chưởng Thiên Bình đến cùng có bao nhiêu thần thông lúc này đây hắn cũng không xác định được, nó thần bí và huyền diệu thế này còn vượt xa những gì hắn từng nghĩ, thôi thì dần dần tìm hiểu.

Tay phải hắn vung lên, một đoàn ánh sáng xanh lan ra ngăn cách nước biển, đáy biển xuất hiện một khoảng trống.

Hàn Lập cầm vòng tay trữ vật đổ ra.

“Ào ào..” một tiếng, trên mặt đất hiện ra một đống đồ vật, bao gồm Tiên Nguyên Thạch, Linh Bảo, Đan Dược và Điển Tích.

Năm đó hắn cũng đã xem lướt qua túi trữ vật nhưng thời gian quá cấp bách nên chưa xem kỹ càng được.

Lúc này sau khi xem xét một lượt, hắn không khỏi vui mừng.

Tiên Nguyên Thạch có không ít, chừng năm sáu vạn khối, tuy rằng thân gia của hắn hiện tại rất phong phú nhưng đây cũng là một khoản lớn mà người

khác nằm mơ cũng không được.

Về phần những Linh Bảo kia tất cả đều là phi kiếm, số lượng không ít, khoảng sáu bảy mươi cái, phẩm chất khá cao.

Ngoài trừ một vài cài, còn lại tất cả phi kiếm đều có màu lam nhạt, kiểu dáng giống nhau như đúc, tất nhiên là một bộ phi kiếm.

Hàn Lập kiểm đếm kỹ càng, bộ phi kiếm này giống với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, đều có bảy mươi hai chuôi, trên thân kiếm tản mát ra từng luồng chấn động tinh quang chi lực. Là một bộ phi kiếm thuộc tính Tinh Thần vô cùng hiếm thấy.

Hàn Lập đánh giá những phi kiếm này vài lần mới dời ánh mắt đi.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm này mặc dù phẩm chất rất cao, là linh bảo đỉnh phong, khoảng cách đạt tới tiên khí chỉ cách một sợi chỉ nhỏ, nhưng nếu so sánh với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì còn kém quá nhiều, không đáng cho hắn chú ý.

------oOo------

Chương 518: Tinh Hà kiếm trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ngoại trừ bảy mươi hai chuôi phi kiếm tinh thần, trên mặt đất còn có ba thanh trường kiếm một trắng, một đen, một lục.

Ba thanh trường kiếm này thình lình đều là cấp bậc Tiên Khí, chưa thúc giục đã tán phát ra trận trận chấn động pháp tắc.

Hàn Lập cầm chuôi trường kiếm màu trắng lên, toàn thân kiếm này là xương trắng, tuy cũng thẳng nhưng trên thân kiếm cũng hơi cong, giống như là dùng xương Yêu thú nào đó luyện chế thành.

Hắn phất tay lên, lập tức cốt kiếm sáng ngời, xung quanh nổi lên từng trận âm phong màu trắng lượn lờ, cả chuôi kiếm tản mát ra một cỗ âm hàn chi khí rét thấu xương.

Lấy thân thể cứng rắn của Hàn Lập cũng không khỏi run nhẹ một cái, nhưng nước biển chung quanh cũng không có đông lại.

Nhãn tình hắn sáng lên, pháp tắc ẩn chứa bên trong cốt kiếm màu trắng này tựa hồ chỉ có tác dụng đối với thân thể, như vậy có chút thần kỳ, có thể dùng để đối phó vơi một ít tu sĩ có thân thể cường đại.

Hàn Lập đặt bạch cốt kiếm một bên, cầm chuôi Tiên kiếm màu đen lên.

Toàn thân kiếm này đen kịt, ngắn hơn rất nhiều so với Tiên Kiếm bình thường, chỉ dài hơn một thước, hơn nữa thân kiếm dài nhỏ, mơ hồ có một đường chỉ màu xanh thẫm khắc ở trên.

Đồng tử Hàn Lập chợt co rụt lại, ngón tay sượt qua lưỡi nhuyễn kiếm màu đen.

Lập tức tay hắn hơi đau nhức, đầu ngón tay bị kéo lê một đạo vết thương, miệng vết thương có màu đen kịt, hơn nữa nhanh chóng hư thối, đồng thời lan nhanh ra chung quanh.

"Thật là kịch độc lợi hại..." Ánh mắt Hàn Lập lộ ra một tia tán thưởng.

Hắn lầm bầm một câu, đồng thời đầu ngón tay hiện ra một đoàn kim quang, tốc độ lan tràn kịch độc màu đen trên ngón tay lập tức đại giảm, miệng vết thương ẩn chứa một tia pháp tắc kịch độc cũng bị ép ra.

Miệng vết thương đen kịt lập tức giảm đi, mấy hơi thở sau biến mất vô tung, ngón tay khôi phục nguyên trạng.

Hắn buông thanh nhuyễn kiếm màu đen xuống, nhìn về phía thanh tiên kiếm cuối cùng.

Toàn thân kiếm này có màu xanh sẫm, cao chừng một người, rõ ràng là một thanh trọng kiếm, mũi kiếm có dạng gợn sóng, tản ra trận trận hào quang rét lạnh.

Trong ba chuôi tiên kiếm, kiếm này ẩn chứa lực lượng pháp tắc khổng lồ nhất, không kém hơn bất luận kiện tiên khí nào trên người Công Thâu Cửu hay Phong Thiên Đô.

Năm ngón tay Hàn Lập co lại, cầm chuôi kiếm này lên.

Sau một khắc, sắc mặt hắn hơi đổi.

Kiếm này ngoài dự đoán, lại nặng vô cùng, mặc dù còn lâu mới so được với Trọng Thủy Chân Luân, nhưng nếu tu sĩ có lực lượng thân thể kém một chút, đừng nói là tế luyện sử dụng, dù là nhấc lên cũng chưa chắc làm được.

Đang cân nhắc, cánh tay Hàn Lập khẽ động, trọng kiếm màu xanh sẫm lập tức hóa thành một mảnh kiếm ảnh lục sắc mơ hồ.

Một cỗ chấn động pháp tắc cường đại từ trong bóng kiếm lục sắc tràn ra, cỗ

lực lượng pháp tắc này thình lình đúng là hủy diệt pháp tắc.

Tay Hàn Lập khẽ động, lục sắc kiếm ảnh lập tức co rụt lại mãnh liệt, ngưng tụ thành một cột sáng lục sắc, chém tới mặt đất đáy biển ở phía xa xa.

"Phần phật" một tiếng!

Mặt đất dưới đáy biển liền một khối, lập tức bị một kiếm chém rách mở ra một khe hở cực lớn dài hơn mười dặm, rộng trăm trượng.

Toàn bộ đáy biển lắc lư kịch liệt, giống như xảy ra địa chấn, Hàn Tinh đảo phía xa cũng lắc lư ù ù, một hồi lâu mới khôi phục lại.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng.

Kiếm này còn chưa tế luyện, vừa rồi hắn cũng không vận lực, chỉ thúc giục uy năng của nó mà đã lợi hại như thế, vả lại lực lượng pháp tắc ẩn chứa là một cỗ lực lượng phá huỷ cường đại.

Vừa rồi nếu hắn ra tay toàn lực, chỉ sợ dễ dàng làm cho đáy biển trong vòng ngàn dặm bị nghiền nát, Hàn Tinh đảo phía xa cũng không may mắn thoát khỏi.

Vào thời khắc này, một tia thần thức từ trong Hàn Tinh đảo tán phát ra, khuếch tán ra chung quanh nhanh chóng, chính là gã Tán Tiên trấn giữ trên Hàn Tinh đảo.

Bây giờ Hàn Lập cũng không muốn gặp mặt gã kia, tay nhấc lên, một cỗ gợn sóng màu xanh nhạt lập tức bao phủ bản thân và cả dấu vết mà thanh kiếm kia vừa mới tạo thành.

Thần thức Tán Tiên kia dò xét phụ cận hòn đảo vài lần, không phát hiện gì khác thường nên quay trở về, không có xuất hiện nữa.

Hàn Lập cũng không huỷ bỏ gợn sóng màu xanh, vẫn để cho nó tiếp tục bao phủ.

Hắn nhìn thoáng qua trọng kiếm màu xanh sẫm trong tay, gật đầu nhẹ, về sau đem tới cùng một chỗ với hai thanh kiếm kia, rồi thu tất cả vào, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía những đan dược kia.

Kiểm tra một hồi, khóe miệng Hàn Lập hiện ra vẻ tươi cười.

Những đan dược, tài vật này so với trân tàng, đan dược trong trữ vật pháp khí của Tiêu Tấn Hàn, Phong Thiên Đô không kém hơn chút nào, hơn phân nửa đều là các loại đan dược chữa thương, giải độc, vì thám hiểm mà chuẩn bị cực kỳ đầy đủ.

Phân loại các loại đan dược xong rồi thu hồi, sau đó ánh mắt hắn lại nhìn về phía những đồ vật cuối cùng, hai quyển điển tịch ngọc sách, còn có một khối tơ lụa cổ quái.

Hai quyển ngọc sách này, một quyển có màu vàng nhạt, quyển kia màu lam nhạt, vả lại quyển sau dày hơn không ít so với quyển trước.

Hắn lấy điển tịch màu vàng lên xem trước, nhanh chóng lật xem một lần.

Bản điển tịch này ghi lại một môn công pháp tu luyện cao thâm tên là Hạo Nguyệt Kiếm Quyết, chính là một công pháp kiếm tu, nghe nói có thể tu luyện tới Thái Ất cảnh.

Tuy rằng cùng tu kiếm, nhưng khác một trời một vực so với kiếm ý mà Hàn Lập tu luyện, bất quá trong đó có nhiều chỗ có thể tham khảo một chút.

Hắn đặt cuốn điển tịch này xuống, lại cầm quyển điển tịch màu lam nhạt lên, đọc lướt qua, trong lòng khẽ động.

Bản điển tịch này ghi chép các loại kiếm thuật tinh diệu, đủ các loại nhiều như rừng cây, có chừng gần nghìn loại, mỗi một môn kiếm thuật đều tinh diệu vô cùng, để cho hắn mở rộng tầm mắt.

Những thứ kiếm thuật này không chỉ để giết người, còn có chém giết Tâm Ma, ma luyện tinh thần vân... vân, đủ loại diệu dụng.

Ngoài ra còn có những thứ như ngự kiếm chi thuật, tương kiếm chi thuật, còn có luyện kiếm chi thuật vân... vân, nội dung khác nhau, phong phú vô cùng.

Trước kia Hàn Lập tự nhận mình tinh thông kiếm thuật, nhưng bây giờ thấy ghi chép bên trong sách ngọc mới biết mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng.

Kiếm tu chi đạo thật sự mênh mông vô bờ, những thứ hắn biết trước kia bất quá như chín trâu mất một sợi lông.

Hàn Lập dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, say sưa đọc ngọc sách, rất nhanh đã xem qua nửa cuốn sách, lại xem tiếp một nửa của phần sau.

Sắc mặt hắn vui vẻ, trong điển tịch của nửa bộ sau thình lình ghi lại các loại kiếm trận, so với kiếm thuật nửa bộ trước càng thêm huyền diệu.

"Cuồng sa Lăng Ảnh kiếm trận!"

"Miên Nguyệt Ánh Hồn kiếm trận!"

"Tam tài quy nguyên kiếm trận!"

...

Từng kiếm trận tinh diệu tuyệt luân trải ra trước mặt Hàn Lập, không chỉ dùng để giết địch, còn có kiếm trận vây khốn, kiếm trận phòng ngự, thậm chí còn có lấy kiếm khí kích thích huyệt khiếu trên thân thể, kiếm trận rèn luyện thân thể, vân... vân, để cho Hàn Lập mở rộng tầm mắt.

Hàn Lập nhanh chóng xem qua, rất nhanh xem đến điển tịch cuối cùng.

Điển tịch cuối cùng cũng ghi lại một môn kiếm trận, hơn nữa độ dài không ít.

Hắn nhìn mấy lần, trong miệng không khỏi ồ nhẹ lên một tiếng, ánh mắt ngưng tụ.

Lúc đầu sắc mặt hắn coi như lạnh nhạt, nhưng thời gian trôi qua, dần dần trở nên nghiêm nghị, rồi hóa thành kinh hỉ.

Trọn vẹn công phu một bữa cơm, lúc này Hàn Lập mới ngẩng đầu, ánh mắt chớp động không thôi.

Bộ kiếm trận này tên là "Đại Tinh Hà Kiếm Trận", tên như ý nghĩa, đây là một bộ kiếm trận tinh thần, cực kỳ phức tạp, chính là Vô Sinh Đạo Nhân kinh duyệt qua hầu hết kiếm trận của thiên hạ, rồi sau đó tìm hiểu biến hoá tinh hà mênh mông, bỏ ra thời gian mười vạn năm sáng chế kỳ trận tuyệt thế, chính là kiếm trận đỉnh phong của Vô Sinh Kiếm Tông, đủ giết địch mạnh hơn một hai tiểu cảnh giới

Thậm chí có thể nói, các loại kiếm thuật và kiếm trận phía trước làm cho người ta hoa mắt, tựa hồ cũng chỉ là tồn tại vì kiếm trận cuối cùng này, kiếm trận cuối cùng này chính là cả đám kia gộp lại mà ra.

Muốn hình thành kiếm trận này, cần bảy mươi hai thanh phi kiếm, hơn nữa phi kiếm phải ẩn chứa lực lượng tinh thần, phẩm chất cũng phải cực cao, nếu không căn bản không thể thừa nhận uy năng khổng lồ của kiếm trận này. Một khi kiếm trận thành hình, mỗi một chuôi phi kiếm đều sinh ra cộng hưởng với một ngôi sao trên bầu trời, tiếp dẫn lực lượng tinh thần xuống, sử dụng trong trận tựa như một đạo tinh hà sáng chói, có thể nói đã thoát ly phạm trù pháp trận, có thể diễn hóa ra đại đạo thiên địa tự nhiên.

Uy lực trận này tuy lớn, nhưng yêu cầu tu vi cũng không thấp, cần phải là tu sĩ Thái Ất cảnh, vả lại người thi triển phải có lực lượng thần thức cường đại.

Bất quá nếu chỉ có vẻn vẹn ba mươi sáu thanh phi kiếm, cũng có thể thi triển bản kiếm trận thu gọn giống như "Tiểu Tinh Hà Kiếm Trận", vả lại yêu cầu tu vi "Tiểu Tinh Hà Kiếm Trận" cũng theo đó giảm xuống, tu sĩ Kim Tiên Hậu Kỳ có Tiên Linh Lực thâm hậu, cũng có thể miễn cưỡng thi triển, tuyệt đối có thể quét ngang địch thủ cùng giai.

Hàn Lập chậm rãi thở ra một hơi, đè xuống kích động trong lòng.

Hắn đọc bộ "Đại Tinh Hà Kiếm Trận" này mà tim đập thình thịch.

Cảnh giới Kim Tiên đã xem như hoàn hảo, một khi đã đến cảnh giới Thái Ất, thành tựu Ngọc Tiên thể, chênh lệch một tiểu cảnh giới giống như rãnh trời, muốn vượt qua giết địch cơ bản là không thể nào, trừ phi có pháp tắc tuyệt cường hoặc là Tiên Khí tương trợ.

Bộ "Đại Tinh Hà Kiếm Trận" này dám nói có thể giết người cao hơn một hai giai, thật không biết cuối cùng lợi hại như thế nào.

Hàn Lập nghĩ đến đây, dời ánh mắt nhìn về phía bảy mươi hai chuôi phi kiếm màu lam nhạt bên kia, phất tay lấy ra một thanh, bấm tay gảy nhẹ trên thân kiếm.

Phi kiếm màu lam lập tức rung động lắc lư vặn vẹo không thôi, giống như một linh xà, phát ra tiếng kiếm minh thanh thuý.

Kim Hải kia luyện chế ra bộ phi kiếm tinh thần này, hiển nhiên cũng là muốn tu luyện "Đại Tinh Hà Kiếm Trận", chỉ là không biết năm đó gã có thành công hay không.

Phẩm chất những phi kiếm tinh thần này mặc dù không tệ, nhưng chưa hẳn đạt đến yêu cầu "Đại Tinh Hà Kiếm Trận".

Bất quá muốn biết kết quả cũng không khó, tìm một cơ hội thi triển sẽ biết ngay.

Tuy rằng trên điển tịch ghi chép, chỉ có tu vi đạt tới Kim Tiên Hậu Kỳ mới có thể miễn cưỡng thi triển "Tiểu Tinh Hà Kiếm Trận", nhưng Tiên Linh lực trong cơ thể hắn thâm hậu vượt xa so với Kim Tiên trung kỳ bình thường, chưa hẳn không thể thi triển kiếm trận này.

Hàn Lập thả phi kiếm trong tay ra, trên mặt hiện ra một tia trầm ngâm.

Những phi kiếm tinh thần này mặc dù có thể thi triển Tinh Hà Kiếm Trận, nhưng hắn đoán chừng cũng chỉ miễn cưỡng thi triển mà thôi.

Muốn thi triển ra uy năng chính thức "Đại Tinh Hà Kiếm Trận", phải luyện chế ra một bộ phi kiếm tinh thần khác mới được.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn vừa đúng là bảy mươi hai chuôi, độ cao phẩm chất hơn xa những phi kiếm tinh thần này, tuy rằng nó không ẩn chứa lực lượng tinh thần, bất quá cũng không phải là không có biện pháp cải biến.

Bản điển tịch này ghi lại nhiều môn luyện kiếm chi thuật cao thâm, trong đó có một môn bí thuật tiếp dẫn lực lượng tinh thần, rèn luyện pháp trận phi kiếm, tên là "Tinh Đấu Tụ Linh Trận".

Bí thuật này có thể tiếp dẫn lực lượng tinh thần, đào thải tạp chất bên trong phi kiếm, đề cao phẩm chất phi kiếm, hơn nữa sau khi phi kiếm được bí thuật này rèn luyện, sẽ từ từ chuyển hóa thành thuộc tính ngôi sao.

Đằng sau bí thuật này, Kim Hải cũng có để lại một ít chú giải cảm ngộ, Hàn Lập đoán chừng cũng là dùng cho môn bí thuật này để luyện chế ra bộ phi kiếm tinh thần này.

Nếu làm như thế, lại sinh ra ảnh hưởng gì với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng không biết được.

Hơn nữa trải qua hành trình Minh Hàn Tiên phủ, bây giờ khó khăn lắm hắn mới có thể thúc giục ba thanh phi kiếm, muốn thúc giục được ba mươi sáu thanh phi kiếm cũng không biết phải chờ tới năm tháng nào, huống chi là bảy mươi hai thanh phi kiếm.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Xem ra việc này chỉ có thể chờ sau này có cơ hội mới thử được.

------oOo------

Chương 519: An bài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, ánh mắt cuối cùng nhìn vào tấm tơ lụa, vẫy tay cầm lấy nó.

Dựa theo ký ức lúc trước của Kim Hải thì tấm tơ lụa này là bản đồ dẫn đến một bảo tàng bí mật nào đó.

Thời điểm trước lúc thần hồn hắn xuyên thời gian đã nghiên cứu qua vật này, phát hiện ra một ít manh mối.

Nghĩ tới đây hắn lẩm bẩm pháp quyết, trên thân hiện ra một tầng kim quang, thi triển thần thông Chân Thực Chi Nhãn, một đạo ánh sáng vàng chói mắt phóng ra bao trùm lấy tấm tơ lụa.

Hào quang bảy màu trên tơ lụa biến đổi không ngừng, từ giữa tấm tơ lụa hiện ra một bản địa đồ rất phức tạp, được vẽ lên như một bức tranh thuỷ mặc.

Hàn Lập hơi nheo hai mắt, cẩn thận xem xét địa đồ, khẽ cau mày.

Mảnh địa đồ này không hoàn chỉnh, dường như chỉ là một bộ phận của tấm bản đồ trọn vẹn, xung quanh những điểm đứt đoạn rất nhiều. Chỉ dựa vào nó thì không thể phán đoán được đó là khu vực nào.

Ánh mắt Hàn Lập chợt nhìn về một góc hẻo lánh trên tấm tơ lụa, nơi đó được đánh dấu một đồ án hình tròn, dường như là một loại dấu hiệu nào đó nhưng chưa bao giờ hắn thấy qua.

Một lát sau, hắn lật tay thu tấm tơ lụa vào.

Căn cứ vào trí nhớ của Kim Hải thì mảnh địa đồ này mô tả một địa điểm ở Tiên Vực khác, đã nhiều năm trôi qua rồi, bảo tàng không biết còn hay đã mất nên hắn cũng không hao tâm tổn trí suy nghĩ nhiều.

Hàn Lập lại vung tay lên thu tất cả những vật còn lại vào, rồi huỷ bỏ cấm chế màu xanh gợn sóng xung quanh người.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn không có ý định ở lại đây nữa, thân hình hoá thành một đạo ánh sáng màu xanh bay nhanh về hướng Ô Mông Đảo.

Một lát sau, phía trên bầu trời Ô Mông Đảo bóng hình Hàn Lập chợt hiện ra.

Đảo nhỏ vẫn ở trạng thái bế quan, ngăn cách với bên ngoài. Thành viên của Lạc gia đang cần mẫn tu luyện, phàm nhân trên đảo cũng có cuộc sống riêng của mình, khắp nơi là cảnh tượng hoà bình yên ả, dường như phong ba bão táp phát sinh ở Hắc Phong Hải Vực gần đây cũng không chạm tới nơi này.

Hàn Lập thấy cảnh tượng này, liền bay xuống một chỗ có núi rừng vây quanh gần với sơn thôn.

Trời hoàng hôn, khói bếp lượn lờ bay lên từ thôn xóm, vẽ lên không trung những đường cong mềm mại rồi hoà quyện vào nhau như làn sương sớm, ráng chiều chiếu rọi xuyên qua êm đềm và thơ mộng tạo nên một bức tranh như ảo như mộng, tĩnh mịch và đẹp đẽ.

Tiếng gà, tiếng chó văng vẳng vào núi, cảnh vật như thế ngoại đào nguyên, không dính dáng tới bất cứ điều gì tranh đấu bên ngoài.

Nhìn khung cảnh trước mắt, tai lắng nghe tiếng gà vịt, dê bò gọi nhau…còn có âm thanh lũ trẻ đùa vui chạy nhảy ngoài đồng. Trong lòng Hàn Lập mơ hồ hiện lên một cảm giác lạ lùng, khó hiểu, dường như nhớ lại những kỷ niệm từ xa xưa, lúc hắn còn nhỏ. Hơn nữa còn chìm đắm vào trong đó lúc nào không hay.

Hàn Lập rất nhanh giật mình tỉnh lại, trong mắt không giấu được vẻ ngạc nhiên.

Hắn làm sao vậy? Cảnh sắc chốn phàm tục như thế này trước kia hắn đã thấy quá nhiều lần, cũng không cảm nhận được điều gì, sao lần này lại có cảm xúc mãnh liệt đến thế?

Chẳng lẽ trong tu luyện có sai sót?

Hàn Lập vừa nghĩ, liền dò xét tình huống trong cơ thể nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Hắn không khỏi lo lắng, hai hàng lông mày nhíu lại, nhưng liền giãn ra.

Cảm xúc mới phát sinh, cũng không tạo ra điều gì có hại với hắn, ngược lại từ sâu trong nội tâm lại dâng lên một cảm giác nhẹ nhõm không nói nên lời.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, lắc đầu.

Có thể bản thân vừa mới đi qua Minh Hàn Tiên Phủ, đầy rẫy hiểm nguy cùng cạm bẫy, không dám để bản thân một giây sơ ý, lơi lỏng, tâm lý lúc nào cũng ở trong trạng thái căng như dây đàn, nên bây giờ được chứng kiến cảnh sắc sinh hoạt yên bình ở thế tục, từ tận trong đáy lòng mới buông lỏng được một chút. Nhẹ nhõm biết bao nhiêu.

Xem ra sau này nếu có cơ hội cũng nên bỏ thời gian chiêm nghiệm cuộc sống ở thế giới phàm tục, cũng là một cách rèn luyện tâm cảnh, có lẽ có không ít chỗ tốt.

Nhưng tất nhiên đó không phải là lúc này. Trong lòng hắn hiểu rõ, chẳng bao lâu nữa Bắc Hàn Tiên Vực sẽ nổi lên sóng to gió lớn, khung cảnh hỗn loạn chỉ sợ sẽ kéo dài rất lâu.

Hàn Lập liếc nhìn sơn thôn rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bay thẳng lên trời.

Một lát sau hắn đã đi tới chỗ ở của Lạc gia, nhẹ nhàng đáp xuống trước cửa một toà điện lớn.

Trên cửa chính đại điện hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh, như một áng mây nhẹ nhàng chuyển động, biểu hiện cho một loại cấm chế khá cao minh.

Hàn Lập không để ý tới tầng cấm chế này, thân hình hoá thành một đạo ánh sáng màu xanh, chớp lên một cái đã đi vào trong cửa lớn, cấm chế vẫn yên tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ở đại sảnh phía trong, Lạc Phong đang khoanh chân ngồi trên một cái bồ đoàn, ánh sáng màu xanh lưu chuyển quanh người.

Thân ảnh Hàn Lập lặng lẽ xuất hiện trước người Lạc Phong, quan sát đánh giá tình hình của y, khẽ vuốt cằm.

Tư chất của Lạc Phong khá tốt, lại chăm chỉ tu luyện, tu vi có tiến triển so với trước.

Vừa cân nhắc, ánh sáng đỏ trên thân Hàn Lập sáng lên, khôi phục tướng mạo của mình.

Lạc Phong dường như cảm ứng được điều gì, mở to mắt, thấy Hàn Lập ở đó, vội vàng đứng lên.

“Liễu Thạch đại nhân!” Lạc Phong cung kính hành lễ.

“Hôm nay tới đây, là muốn thông báo cho ngươi một việc.” Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

“Xin ngài phân phó.” Lạc Phong khẽ giật mình, gật đầu nói gấp.

“Sắp tới ta phải rời xa Ô Mông Đảo một khoảng thời gian, mọi việc trên đảo không có gì thay đổi, cứ tiếp tục như cũ là được.” Hàn Lập phân phó.

“Người đi có lâu không?” Lạc Phong nghe xong giật mình, vội vàng hỏi.

“Cũng không thể nói chính xác được, nhưng chắc sẽ rất lâu.” Lần này ly khai Bắc Hàn Tiên Vực, cũng không biết bao lâu mới có thể quay lại, hắn cũng không có ý định giấu giếm.

“Bây giờ Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ đảo đang tranh đấu kịch liệt, tuy rằng tạm thời chưa lan đến gần Ô Mông Đảo, nhưng cũng là chuyện sớm hay muộn. Không có người toạ trấn, chỉ dựa vào chúng ta tuyệt đối không có lực ngăn cản, hơn nữa chỉ sợ mấy vị Tán Tiên kia lại sinh ra tà niệm. Nếu ngài cảm thấy tín niệm lực chưa đủ, ta liền cho phàm nhân các nơi tăng cường thăm viếng, cầu nguyện…” Khuôn mặc Lạc Phong trắng bệch, lo lắng gấp gáp nói.

“Không cần nói nhiều. Mọi nơi ở Hắc Phong Hải Vực đã bắt đầu yên bình trở lại, Hắc Phong Đảo và Thanh Vũ Đảo cũng sẽ không điên cuồng chém giết như trước nữa. Với lại tuy ta rời đi nhưng hoá thân vẫn ở lại trên đảo, với thực lực của nó cũng thoải mái chấn nhiếp những tên Tán Tiên kia, đủ để che chở Ô Mông Đảo rồi.” Hàn Lập đưa tay không cho Lạc Phong nói tiếp, nói ra.

“Thật sao?” Lạc Phong ổn định lại tinh thần một chút, lẩm bẩm nói, cũng không biết là hỏi về vấn đề tranh đấu giữa hai đảo hay là nói về sự việc của Hoá Thân Địa Chích.

“Tất nhiên. Ngươi cứ yên tâm, Ô Mông Đảo đối với ta cũng khá quan trọng, ta không có ý định vứt bỏ để mặc đâu, có chuyện gì sẽ xử lý thoả đáng.” Hàn Lập mở miệng trấn an.

“Vậy thì tốt rồi, xin Liễu Thạch đại nhân yên tâm, Lạc gia chúng ta vĩnh viễn là nô bộc trung trành của người.” Lạc Phong an lòng hơn một chút, gập người bày tỏ sự trung thành.

Hàn Lập cười nhạt môt tiếng, lấy ra một vòng tay trữ vật đưa cho Lạc Phong, nói:” Ở đây có một ít tài nguyên tu luyện, ngươi cầm đi.”

Lạc Phong tiếp nhận vòng tay, thần thức chui vào trong xem xét, thân thể đột nhiên cứng đờ như sét đánh.

Các loại linh tài, linh thạch trong trữ vật nhiều vô số, còn có thật nhiều linh bảo, đan dược. Đống đồ này còn nhiều hơn mấy trăm lần toàn bộ tài sản mà Lạc gia tích góp được lâu này, thậm chí còn nhiều hơn cả nghìn lần.

Nhiều tài nguyên như vậy, Lạc Phong trước kia có nghĩ cũng không dám, nhưng bây giờ nằm trong tay như một giấc mơ, giấc mơ trên trời rơi xuống, làm cho y ngẩn ngơ, sững sờ cả ngày.

“Toàn bộ tài nguyên ta giao cho ngươi quản lý, nhưng không được dùng phung phí, cố gắng phân phối bồi dưỡng người trong tộc, cũng đừng bỏ bê tu sỹ ở mấy hòn đảo khác. Chỉ có không ngừng tăng cường thực lực bản thân mới có thể chân chính đặt chân tại Hắc Phong Hải Vực. Ngươi hiểu không?” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Hiện tại thân gia của hắn phong phú vô cùng, mấy đồ này chẳng qua như chín trâu mất một sợi lông, quả thực không đáng kể.

“Tại hạ hiểu rõ! Đại nhân xin cứ yên tâm, Lạc Phong nhất định sử dụng có hiệu quả, không dám sự kỳ vọng của người.” Lạc Phong nghe Hàn Lập dặn dò, mới tỉnh táo lại, kích động nói.

Đã có từng này tài nguyên, y tự tin có thể bồi dưỡng được rất nhiều tu sỹ đẳng cấp cao, trong tộc có mấy danh trưởng lão tu vi Hợp Thể Kỳ đỉnh phong cũng có cơ hội rất lớn trùng kích Đại Thừa Kỳ.

Nếu có thêm vài tên Đại Thừa Kỳ nữa, lại có Hoá Thân Địa Chích toạ trấn, Lạc Phong cũng có đủ lực lượng để thủ vệ cơ nghiệp Ô Mông Đảo.

Nhưng trong lòng Lạc Phong cũng có chút kỳ lạ, từng này tài nguyên, kể cả Hắc Phong Đảo cũng không phải muốn là lấy ra được, Liễu Đại Nhân kiếm ở đâu ra vậy?

“Rất tốt. Ô Mông Đảo sau này, giao cho ngươi.” Hàn Lập nói xong, thân hình chớp một cái, biến mất khỏi đại điện.

“Liễu Thạch tiền bối yên tâm!” Lạc Phong nhìn vào hư không, lớn tiếng nói.

Thân hình Hàn Lập xuất hiện trên bầu trời Ô Mông Đảo rồi nhanh chóng bay ra ngoài, tiến về hướng Hoá Thân Địa Chích đang bế quan.

Trên mặt biển có một vòng xoáy nước khổng lồ ù ù chuyển động, tiếng nước ầm ầm, thanh thế so với trước kia lớn hơn nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, thân hình khẽ động, tiến sâu vào lòng biển, chẳng mấy chốc đi tới đáy biển nơi Hoá Thân Địa Chích đang tu luyện.

Hoá Thân Địa Chích ngồi khoanh chân, trên thân ánh sáng màu lam toả ra nhè nhẹ tạo thành một chiếc kén ánh sáng cực lớn, trên đỉnh đầu một sợi tơ mỏng màu lam treo lơ lửng, tản mát ra một cỗ Thuỷ Chi Pháp Tắc chấn động mãnh liệt.

Cảm ứng được Hàn Lập đến, Hoá Thân Địa Chích ngừng tu luyện, đứng lên đón chào.

“Tốt lắm.” Hàn Lập nhìn tơ mỏng màu lam trên đỉnh đầu hoá thân, gật đầu tán thưởng.

“Những năm nay Ô Mông Đảo thu phục được thêm mấy hải đảo xung quanh, phát triển tương đối ổn thoả, nhân khẩu trên đảo thịnh vượng, phàm nhân tu sỹ đều thành kính cúng bái, tín niệm lực được bổ sung không ngừng, cũng nhờ đó mà lực lượng pháp tắc hỗ trợ ngưng tụ trọng thuỷ cũng tăng lên không ít.” Hoá Thân Địa Chích mở miệng nói ông ông.

“Vậy là tốt rồi, dựa theo tốc độ này không bao lâu sau toàn bộ lực lượng pháp tắc của ngươi cũng sẽ được khôi phục, như vậy ta mới có thể yên tâm.” Hàn Lập đáp lời.

Hắn lúc trước còn lo lắng bởi vì việc tế luyện Trọng Thuỷ Chân Luân khiến Thuỷ Chi Pháp Tắc trong cơ thể hoá thân bị tổn hao nhiều, nhưng xem ra không có vấn đề gì lớn.

Hàn Lập phất tay một cái, lấy ra một tiểu kỳ màu lam và ba thanh phi kiếm

đồng màu, một lớn hai nhỏ, là một bộ, còn có thêm một trữ vật giới chỉ màu lam nhạt.

“Hai kiện Tiên Khí này đều mang Thuỷ thuộc tính, một công một thủ, uy lực khá lớn, để dành cho ngươi phòng thân, đối địch. Ngoài ra trong trữ vật giới chỉ có mấy đồ vật ngươi có thể sử dụng được, và một ít trọng thuỷ pháp khí còn dư, ngươi cầm lấy hết đi. Cố gắng giúp ta giữ vững nơi này.” Hàn Lập đẩy những vật vừa lấy ra về phía trước, đồng thời phân phó.

Ô Mông Đảo là nơi đầu tiên Hàn Lập đặt chân khi quay lại Tiên Giới, ở một góc độ nào đó cũng có thể để hắn xem là cố hương. Tuy rằng bản thân vô tình trở thành “Tổ Thần” nhưng dân chúng nơi đây thành tâm tín nhiệm, cung phụng tín ngưỡng tạo cho hắn lực lượng, làm sâu trong nội tâm hắn hình thành trách nhiệm, nếu còn có khả năng, sẽ bảo vệ tất cả được chu toàn.

Hoá Thân Địa Chích phất tay thu hết đồ vật vào, nhẹ gật đầu.

Hàn Lập dặn dò hoá thân thêm mấy câu nữa rồi thân hình bay thẳng lên trời.

Đứng giữa không trung, nhìn Ô Mông Đảo phía dưới, hắn ngầm thở dài.

Lần này ra đi, không biết bao giờ mới có thể trở về.

Hàn Lập khẽ lắc đầu, quay người hoá thành một đạo thanh hồng, hướng về phía xa xa bay đi, trong nháy mắt khuất sau đường chân trời.

------oOo------

Chương 520: Đục nước béo cò

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Mấy ngày sau, bên ngoài Hắc Phong thành có một đạo độn quang đáp xuống, độn quang thu lại hiện ra một đại hán cao lớn mặt vàng râu quai nón, đúng là Hàn Lập đã qua biến ảo dung mạo.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua cửa thành rộng lớn, sải rộng bước chân lẫn vào dòng người đang đi vào thành.

Lần trước đi xuyên qua Lạc Phách Kinh Phong để ra khỏi Hắc phong hải vực, có thể nói là trải qua muôn phần nguy hiểm, bây giờ tuy tu vi hắn tiến nhanh, nhưng cũng không có ý định thử lại, nên thông qua truyền tống trận ở nơi này để ly khai cho ổn thoả.

Nộp phí vào thành, Hàn Lập rất nhanh tiến nhập Hắc Phong thành, trực tiếp đi về phía phủ đảo chủ.

Đi đến nửa đường, hắn chợt dừng lại, nhìn một cái về hướng chỗ thành trì, thân hình bay vút về phía đó, rất nhanh đã tới trước quãng trường truyền tống, đáp xuống.

Chỉ thấy trên tháp truyền tống ở quảng trường hiện ra từng đạo bạch quang, tản mát ra từng cỗ chấn động linh lực khổng lồ, mơ hồ có chấn động không gian xen lẫn ở trong đó.

Hàn Lập thấy vậy biết là truyền tống trận đã mở ra, sắp truyền tống đi.

Hắn suy nghĩ một chút, đưa tay ngăn một gã tu sĩ trung niên Nguyên Anh kỳ đi ngang qua bên cạnh, hỏi: "Xin hỏi vị đạo hữu này, lúc trước ta nghe nói Hắc Phong đảo chủ tuyên bố đóng cửa Truyền Tống Trận nghìn năm, tại sao hôm nay lại đột nhiên mở ra?"

Người nọ bị Hàn Lập đột nhiên ngăn lại, sắc mặt trầm xuống đang muốn tức giận, nhưng cảm ứng được khí tức trên thân Hàn Lập sâu không lường được, vẻ mặt vội vàng tươi cười ôm quyền nói: "Vị tiền bối này chắc là vừa đi tới Hắc Phong thành, người có chỗ không biết, ngày hôm qua Hắc Phong đảo chủ đột nhiên tuyên bố mở ra Truyền Tống Trận lần nữa, lát nữa đến giữa trưa sẽ chính thức khởi động truyền tống trận.."

"A, các hạ có biết tại sao Hắc Phong đảo chủ đột nhiên cải biến chủ ý không?" Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, lại hỏi.

"Cái này... Tại hạ cũng không rõ." Tu sĩ trung niên lắc đầu nói ra.

"Đa tạ." Hàn Lập gật đầu nói.

Tu sĩ trung niên chắp tay với Hàn Lập, bước nhanh ly khai.

Hàn Lập nhìn lại phía tháp Truyền Tống, ánh mắt chớp động vài cái, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh nắng trên trời, thân hình chợt lóe lên biến mất vô tung, hóa thành một đoàn hư ảnh bay về phía tháp Truyền Tống, lóe lên rơi vào trước cửa tháp.

Cửa tháp đang đóng chặt, hai gã tu sĩ Hắc Phong đảo canh giữ ở hai bên.

Hàn Lập không dừng lại chút nào, trực tiếp bay về phía trước, giống như một đoàn khí vô hình xuyên qua đại môn và các tầng cấm chế phía sau, tiến vào bên trong đại sảnh, không gây ra chấn động nào.

Lúc này trong đại sảnh tụ tập một đám người đang đợi Truyền Tống, có chừng tám chín mươi người.

Ánh mắt Hàn Lập hơi co rụt lại, đám người đứng đầu là một đám tu sĩ áo lam, thình lình đúng là đoàn người Lạc Thanh Hải.

Hắc Phong đảo chủ Lục Quân cũng đứng bên cạnh, mặt tươi cười bồi tiếp cẩn thận.

"Thì ra là thế..." Hàn Lập thấy cảnh này, gật gật đầu.

Chẳng biết Lạc Thanh Hải đã rời khỏi Minh Hàn Tiên phủ lúc nào, vả lại còn sớm hơn một bước so với mình, muốn làm chuyện riêng trước.

Như vậy cũng tốt, hắn lại dễ dàng tiện đường ly khai.

Sau một khắc, thân ảnh Hàn Lập im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng mọi người, sau đó tay điểm một cái lên lưng một thanh niên áo trắng phía trước.

Ánh mắt thanh niên áo trắng lập tức trở nên mê man, quay người đưa một phù lục màu lam trong tay cho Hàn Lập, sau đó đi tới đứng ở một bên.

Sự tình xảy ra lặng yên không một tiếng động, mọi người trong đại sảnh hầu như không chú ý tới tình huống đằng sau, ngoại trừ một số ít người bên đám Lạc Thanh Hải.

Lạc Thanh Hải quay đầu nhìn lại, ánh mắt liếc nhìn đánh giá Hàn Lập, chỗ sâu trong ánh mắt mơ hồ hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh đứng ở nơi đó, thản nhiên đối mặt sự quan sát của Lạc Thanh Hải.

Nguyên bản hắn cũng không trông chờ cử động lần này có thể tránh được đám người Lạc Thanh Hải, nếu như vậy, dù bị đối phương phát hiện cũng không sao cả.

Hơn nữa hắn biết rõ tính cách Lạc Thanh Hải, chỉ cần gã không nhìn ra mình là người phương nào, sẽ không tùy tiện hành động.

Quả nhiên, hai mắt Lạc Thanh Hải nhìn Hàn Lập một chút, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, không lộ ra điều gì.

Bất quá vào thời khắc này, Hàn Lập chợt quay đầu nhìn về phía bên kia.

Chỗ đó đứng một đám người, bây giờ đều đang thấp giọng nói chuyện với

nhau.

Hàn Lập nhíu mày.

Ngay vừa rồi, hắn cảm thấy chỗ đó truyền đến một ánh mắt khác thường, nhưng ánh mắt kia lóe lên liền lập tức biến mất, hắn cũng không phát hiện ra là ánh mắt của người nào.

Có thể làm ra động tĩnh vừa rồi, tất nhiên là tồn tại cấp bậc Kim Tiên.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, chẳng lẽ là Hô Ngôn đạo nhân và Vân Nghê, hoặc là những người khác ẩn giấu ở chỗ này?

Trong lòng của hắn tính toán, tiếp tục âm thầm đánh giá đám người kia.

"Đã để cho chư vị đạo hữu đợi lâu, giờ đã đến, mời chư vị vào pháp trận." Đúng lúc này, một lão giả áo đen đi tới bên cạnh Truyền Tống Trận, nói ra.

Mọi người cầm phù lục màu lam trong tay, theo thứ tự bước vào trong Truyền Tống Trận, gã thanh niên áo trắng kia vẫn đứng tại chỗ không hề động đậy, thần tình mê man.

Lục Quân thấy cảnh này, ánh mắt đảo qua trên thân Hàn Lập, trên mặt lộ ra một tia khác thường, lại không nói gì.

Lão giả áo đen kia lật tay lấy ra một trận bàn màu trắng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

"Ô...ô...n...g" một tiếng, trên trận bàn hiện ra bạch quang chói mắt.

Truyền Tống trận cũng theo đó toả sáng hào quang, nở rộ linh quang màu trắng chói mắt, bao phủ đám đông vào, lập tức biến mất vô tung.

Lục Quân thấy mọi người biến mất, sắc mặt buông lỏng.

Trong nháy mắt sau khi đám người Truyền Tống rời đi, ánh mắt thanh niên áo trắng đứng ở một bên lóe lên, khôi phục thanh minh.

"Cái này... Xảy ra chuyện gì, tại sao ta lại ở chỗ này..." Thanh niên áo trắng nhìn chung quanh, kinh hoảng nói ra.

"Dẫn hắn ra ngoài, trả lại linh thạch truyền tống cho hắn." Lục Quân phất phất tay, nói.

Hai gã tu sĩ Hắc Phong đảo đáp ứng một tiếng, một tả một hữu kẹp lấy thanh niên áo trắng lôi ra ngoài.

"Đảo chủ, xem như đã tống khứ những ôn thần kia đi rồi!" Lão giả áo đen đi đến bên cạnh Lục Quân, thở dài nói.

"Ta sợ là sự tình còn xa xa không có chấm dứt." Lục Quân lắc đầu nói.

"Ý của ngài là..." Lão giả áo đen hơi ngẩn ra.

"Lúc trước vào Tiên phủ cũng không chỉ có thế lực Thương Lưu Cung, bây giờ cũng chỉ có đám người Lạc Thanh Hải xuất hiện ở đây, như vậy có nghĩa gì? Tung tích đoàn người Tiêu Tấn Hàn đến nay không rõ, ngoài ra còn có Phục Lăng tông, Chúc Long Đạo, tất cả mọi người giống như bốc hơi khỏi thế gian, chỉ sợ bên trong Tiên Phủ đã xảy ra chuyện gì đó. Tuy ngoài miệng Lạc Thanh Hải nói không biết rõ tình hình, nhưng ta hiểu rõ người này, sự tình tuyệt không đơn giản như vậy. Việc này bất kể nói thế nào, lại phát sinh ở Hắc phong hải vực chúng ta." Lục Quân chậm rãi nói ra.

"Ta cho là bọn họ có phương pháp khác, đã ly khai nơi này, dù sao có vài người thần thông quảng đại, vào Hắc phong hải vực cũng không phải thông qua Truyền Tống Trận..." Thần sắc lão giả cứng đờ, có chút chần chờ nói.

"Lạc Phách kinh phong, hắc hắc... Hy vọng bọn hắn cũng đã thông qua chỗ đó, đi xa khỏi Hắc phong hải vực chúng ta." Lục Quân cười khổ một tiếng nói.

"Đúng rồi, đảo chủ, Vũ Tình tiểu thư, nàng... Người có từng hỏi qua tin tức nàng từ chỗ người Thương Lưu Cung không?" Lão giả áo đen do dự một chút, lại hỏi.

"Không có. Không biết là người Thương Lưu Cung thật sự không biết, hay là cố ý giấu giếm." Thần tình Lục Quân có chút ảm đạm nói.

"Nguyên Thần Đăng của Vũ Tình tiểu thư chưa tắt, khẳng định tính mạng không đáng ngại, nói không chừng bây giờ nàng đang bị nhốt ở chỗ nào đó, rất nhanh sẽ thoát thân trở về, đảo chủ không cần phải lo lắng." Lão giả áo đen an ủi.

Lục Quân không nói gì, thở dài, hai hàng lông mày nhíu chặt.

Lão giả áo đen thấy thần tình Lục Quân như vậy, nhất thời cũng không biết nên khuyên bảo như thế nào.

Lục Quân đứng yên bên cạnh pháp trận một lát, lại thở dài, đang muốn quay người ly khai.

Vào thời khắc này, ánh mắt của gã chợt ngưng lại, nhìn về phía mặt đất bên cạnh pháp trận.

Chỗ đó chẳng biết lúc nào, rơi xuống một khối ngọc giản màu trắng.

Lục Quân nhíu mày, đưa tay phát ra một cỗ hấp lực, hút ngọc giản vào trong tay, thần thức dò xét vào trong.

Bên trong ngọc giản chỉ có một nhóm chữ nhỏ:

"Lệnh nữ Vũ Tình ở trong Minh Hàn Tiên phủ đạt được cơ duyên, bây giờ hết thảy mạnh khỏe, các hạ không cần thấp thỏm nhớ mong."

Lục Quân thấy những chữ này, mặt lộ vẻ đại hỉ, sự lo lắng trên mặt mất sạch.

Gã thu hồi ngọc giản, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão giả áo đen, gã khom người thi lễ một cái về phía truyền tống trận.

...

Trước mắt Hàn Lập tràn ngập bạch quang, đầu óc quay cuồng, bên tai truyền đến từng trận tiếng thét.

Một hồi lâu, cảm giác khác thường quanh người hắn bỗng nhiên biến mất, ánh mắt khôi phục thanh minh, xuất hiện ở trong một đại sảnh màu trắng khác.

Hàn Lập nhìn chung quanh, nhận ra nơi này chính là truyền tống trận ở trong Quan Lan thành.

Lúc này, ở một góc đại sảnh khác, còn đứng một đám người, hiển nhiên là đang đợi thông qua Truyền Tống Trận tiến vào Hắc Phong hải vực.

Hàn Lập theo những người còn lại từ bên trong Truyền Tống trận đi ra hướng bên ngoài, rất nhanh đã ra ngoài tháp Truyền Tống.

Hàn Lập không có lưu lại nơi đây, trực tiếp lẫn vào dòng người ngoài tháp đi về phía xa, rất nhanh đã không thấy bóng dáng.

Một tòa lầu các cách đó không xa, đám người Thương Lưu Cung do Lạc Thanh Hải cầm đầu, cũng chẳng biết họ xuất hiện nơi đây từ lúc nào, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Hàn Lập.

"Cung chủ, lai lịch người này thế nào?" Bạch diện thư sinh thu hồi ánh mắt, hỏi.

"Bây giờ vẫn nhìn không ra. Bất quá xem thủ pháp mà hắn vừa mới thi triển, nhất định là một gã Kim Tiên không thể nghi ngờ. Hắn hiện tại dùng mặt nạ Vô Thường Minh biến ảo dung mạo, cũng không phải là chân dung thực... Mộng nhi, ngươi có nhìn ra thân phận người này không?" Mặt Lạc Thanh Hải lộ vẻ do dự, quay người nhìn về phía Nam Kha Mộng bên cạnh, hỏi.

Thoạt nhìn thần tình Nam Kha Mộng còn có chút uể oải, không nói gì, chỉ lắc đầu.

"Mặt nạ Vô Thường Minh... Chẳng lẽ hắn là người Luân Hồi Điện?" Lông mi một lão giả râu đen khác bỗng nhúc nhích, trong mắt hình như hiện lên quang mang kỳ lạ, hỏi.

"Có khả năng này, bất quá cũng có thể là người còn sống sót của Chúc Long Đạo, Phục Lăng tông, hoặc là thế lực khác. Lần này tu sĩ tiến vào Minh Hàn tiên phủ rất nhiều, chúng ta cũng chỉ gặp được một bộ phận mà thôi." Lạc Thanh Hải chậm rãi nói ra.

"Lần truyền tống này là do Thương Lưu Cung chúng ta chủ trì, người này vừa mới đục nước béo cò chiếm lấy một danh ngạch truyền tống, chỉ sợ lai giả bất thiện, có muốn ta đi tra tìm một ít in tức về người này?" Lão giả râu đen thấp giọng nói ra.

"Hành trình lần này chúng ta tiến vào Minh Hàn Tiên phủ đã đạt được mục đích, thân phận người này không rõ, không nên sinh thêm sự cố. Bắc Hàn Tiên Vực trải qua việc này, sẽ có một phen rung chuyển cực lớn, chúng ta trước tiên quay về Thương Lưu Cung, bàn bạc kỹ hơn." Lạc Thanh Hải lắc đầu, nói ra.

Trong mắt lão giả râu đen hiện lên vẻ thất vọng, bất quá vẫn gật đầu nhẹ.

Một đoàn người cất bước đi lên phía trước, Nam Kha Mộng cũng theo mọi người tiến về phía trước, đi được vài bước, trên mặt chợt hiện ra một tầng ánh sáng màu lam quỷ dị, là một tầng băng mỏng màu lam.

Thân thể mềm mại của nàng run rẩy, lay động một cái, té xuống mặt đất.

Thần sắc Lạc Thanh Hải biến đổi, phất tay đánh ra một cỗ ánh sáng màu lam, đỡ lấy thân thể Nam Kha Mộng.

Những người khác thấy vậy, vội vàng đi qua.

------oOo------

Chương 521: Theo sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Sắc mặt Lạc Thanh Hải lộ vẻ nghiêm trọng, tay bấm niệm pháp quyết liên hồi, đoàn ánh sáng màu lam đang nâng lấy thân thể Nam Kha Mộng chợt tách thành năm phần, chui vào các nơi trong cơ thể nàng.

Tầng băng mỏng màu lam trên khuôn mặt nàng nhanh chóng tiêu tán, thân thể cũng không còn run rẩy như trước nữa.

“Đại Cung Chủ, Nam sư chất bị làm sao vậy?” Bạch diện thư sinh lo lắng hỏi.

“Đây không phải nơi nói chuyện, trước tiên tìm một chỗ để nghỉ chân đã.” Sắc mặt Lạc Thanh Hải căng thẳng, mang theo Nam Kha Mộng đi sâu vào Quan Lan Thành, chẳng mấy chốc tìm được một khách điếm vắng vẻ, yên tĩnh.

“Mộng nhi lúc đại chiến bị thương không nhẹ, sau đó lại còn cưỡng ép thúc giục Hàn Tinh Bia nên bị hàn khí trong bia xâm nhập kinh mạch, nếu không xử lý kịp thời sẽ ảnh hưởng đến căn cơ tu luyện. Ta cần phải dùng bí thuật chữa thương cho nó ngay bây giờ. Mấy ngày nay gấp rút di chuyển cũng khiến các ngươi mệt mỏi rồi, mỗi người hãy về phòng mình nghỉ ngơi một chút đi.” Trước một cái tiểu viện đằng sau khách điếm, Lạc Thanh Hải dặn dò mấy người một câu rồi mang Nam Kha Mộng đi vào.

Một lát sau, một tầng cấm chế màu lam hiện ra bao phủ cả tiểu viện.

“Có Đại Cung Chủ tự mình ra tay, không cần phải lo lắng cho thương thế của Nam sư chất nữa, mỗi người tự tìm chỗ nghỉ ngơi đi.” Bạch diện thư

sinh nói xong cũng bước vào một tiểu viện khác.

Mấy danh tu sỹ Chân Tiên của Thương Lưu Cung cũng nhanh chóng tìm lấy chỗ riêng cho bản thân.

Hắc tu lão giả đứng yên không nhúc nhích, liếc nhìn về hướng Lạc Thanh Hải mới đi vào rồi quay người đi tới tiểu viện của Bạch diện thư sinh.

“Thiết cung chủ, còn chưa đi nghỉ sao?” Bạch diện thư sinh vỗ nhẹ quạt lông màu lam trong tay, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Bằng tu vi của ta với ngươi, mới đi mấy ngày đường sao đã nói đến câu mệt mỏi. Lần này tới đây là có việc muốn thương lượng với Thu cung chủ.” Hắc tu lão giả cười cười, phất tay tạo ra một tầng cấm chế, chậm rãi nói.

“Thiết cung chủ có chuyện gì mời nói.” Bạch diện thư sinh gặp tình hình này, sắc mặt bình tĩnh, đáp lời.

“Không biết lần này tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ, Thu cung chủ thu hoạch như thế nào?” Hắc tu lão giả thấp giọng hỏi.

“Là sao, không biết Thiết cung chủ có gì chỉ giáo?” Bạch diện thư sinh nghe đến đây, nhíu mày nói ra.

“Lần này vào Minh Hàn Tiên Phủ lấy mục tiêu là Thái Ất Điện, trên đường chúng ta không thu hoạch được bao nhiêu, hơn nữa còn tổn thất không ít bảo vật, thật sự được không bù mất. Chẳng lẽ Thu cung chủ cứ cam tâm như vậy phản hồi tông môn sao?Chuyến này trong Ngũ Cực Cung chỉ có hai chúng ta đi theo Đại Cung Chủ, ba người còn lại tuy không nói gì nhưng trong lòng cũng không thoải mái chút nào. Với tính cách của Đại Cung Chủ, lần sau có cơ hội khác chắc chắn không đến lượt chúng ta đâu.” Hắc tu lão giả vỗ bàn, giọng nói tràn đầy uất ức.

“Thiết cung chủ, có lời gì xin mời nói thẳng đi.” Bạch diện thư sinh sắc mặt bình thản, quạt lông trong tay vỗ liên tục, có vẻ không bị ảnh hưởng gì trước sự bức xúc của lão giả.

“Thu cung chủ là người sảng khoái nói chuyện thật thoải mái, đã thế Thiết mỗ xin nói thẳng luôn. Mặc dù chúng ta không có thu hoạch gì nhưng không có nghĩa là người khác không có.” Hắc tu lão giả cười nham hiểm, không câu nệ nữa, chỉ ngón tay ra ngoài.

“Ngươi muốn nói đến người kia...” Quạt lông trong tay Bạch diện thư sinh dừng lại, trong lòng khẽ động hỏi.

“Đúng vậy, người kia từ Minh Hàn Tiên Phủ đi ra nên trên người chắc có không ít đồ tốt. Cứ cho hắn thiếu may mắn không thu hoạch được bao nhiêu đi chăng nữa thì với thân gia của tu sỹ Kim Tiên, như vậy cũng đủ đền bù tổn thất cho chúng ta lần này rồi.” Hắc tu lão giả vừa cười vừa nói.

Bạch diện thư sinh nghe đến chuyện này, sắc mặt có chút thay đổi, nhưng lập tức lắc đầu nói:”Không được, chúng ta không biết đối phương là ai. Hơn nữa Đại Cung Chủ cũng nói rồi, không nên nhiều chuyện.”

“Ta nói câu này hơi khó nghe. Đại Cung Chủ đã lấy được Thái Ất Đan nên tất nhiên không muốn sinh chuyện, nhưng chúng ta khác, vẫn đang trắng tay đấy thôi.” Hắc tu lão giả cười lạnh nói.

“Thiết cung chủ, làm sao ngươi có thể nói Đại Cung Chủ như thế được, mọi việc người làm tất cả cũng chỉ vì tương lai của Thương Lưu Cung.”

“Thiết mỗ cũng không có ý trách Đại Cung Chủ. Người nọ vừa mới thấy chúng ta đã vội vàng rời đi, tất nhiên là địch không phải bạn, nếu giết được cũng là việc tốt cho tông môn. Vì sao không làm?” Hắc tu lão giả hừ một tiếng nói ra.

“Ngươi nói vậy cũng không sai, nhưng tu vi đối phương thế nào không rõ, kể cả ta và ngươi liên thủ cũng không có mười phần nắm chắc.” Bạch diện thư sinh trầm mặc suy nghĩ nửa ngày sau mới nói.

“Về việc này, Thu cung chủ không cần lo lắng.” Hắc tu lão giả nghe vậy vui vẻ đáp, nói xong gã vung tay lên.

Hai đạo hoàng mang trong tay gã bắn ra, hóa thành hai cỗ khôi lỗi màu

vàng đất cao hơn đầu người, tản mát ra khí tức cường đại, còn có những trận pháp tắc chấn động.

Nhưng hai cỗ Khôi Lỗi này đều bị tổn hại rất nghiêm trọng, khí tức phát ra cũng không ổn định.

“Kim Tiên Khôi Lỗi!” Bạch diện thư sinh giật mình, trong mắt không giấu được vẻ tham lam.

“Có hai cỗ khôi lỗi này hỗ trợ, Thu cung chủ đã đủ yên tâm rồi chứ.” Hắc tu lão giả cười nói.

“Không ngờ trong tay Thiết cung chủ có loại bảo vật này, đã có hai cỗ Kim Tiên Khôi Lỗi, còn có ta và ngươi liên thủ, quả thật không còn chút sơ hở nào nữa rồi.” Bạch diện thư sinh như có điều suy nghĩ nói.

Một lát sau, hai đạo nhân ảnh lặng lẽ không một tiếng động đi ra khỏi khách điếm, bay về phía xa.

...

Hàn Lập đi ra từ một cửa hàng chuyên bán linh thảo, trong tay cầm một hộp ngọc, sắc mặt tỏ vẻ vui mừng.

Trong hộp ngọc là hạt giống Dạ Quang Thảo, là đặc sản linh thảo của Hoang Lan Đại Lục.

Đã có Dạ Quang Thảo, thì coi như sơ bộ đã đủ tài liệu để phối chế ra “Thanh Minh Đan”, một loại Kim Tiên đan dược ghi trên “Hoa Nam Đan Kinh”.

Cũng phải nói loại linh thảo này ngay ở Hoang Lan Đại Lục cũng vô cùng khó tìm, hắn chỉ thử vận may tìm kiếm trong thành nhỏ Quan Lan này mà thôi, không ngờ tìm được thật, mặc dù chỉ là hạt giống, nhưng đối với hắn thế là đủ rồi.

Hắn thu hộp ngọc, không còn chần chờ lưu lại nữa, đi nhanh ra khỏi thành.

Thân hình Hàn Lập chớp một cái, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh hướng phía xa bay đi, nháy mắt khuất khỏi chân trời.

Sau khi hắn rời đi không lâu, hai bóng người như ẩn như hiện cũng bay phía sau, truy đuổi theo.

Hàn Lập không tế ra Bích Ngọc Phi Xa vì nó vốn của Công Thâu Cửu, tuy rằng trong thành Quan Lan không người nào có thể nhận ra nhưng cẩn tắc vô áy náy, đợi đi xa một chút rồi hẵng dùng cũng chưa muộn.

Hắn độn quang với tốc độ bình thường bay về phía trước, phất tay lấy ra một khối ngọc giản màu trắng.

Vật này là của Giao Tam ngày đó cho hắn, lộ tuyến ly khai Bắc Hàn Tiên Vực.

Thần thức Hàn Lập tỏa vào trong xem xét, hai hàng lông mày khẽ động.

Căn cứ vào thông tin trong ngọc giản, điểm khởi đầu của lộ tuyến là một nơi ở phía Tây Nam Bắc Hàn Tiên Vực.

Vẻ mặt Hàn Lập hơi do dự, tay vuốt vuốt ngọc giản.

Giao Tam cho hắn hai phương pháp ly khai Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng theo Bắc Hàn Tiên Cung Càn Khôn Môn là việc không thể làm.

Mặt nạ của Luân Hồi Điện tuy chưa bao giờ bị người thường phát hiện, nhưng thế lực này là đại địch số một của Thiên Đình, ai biết Thiên Đình còn có bao nhiêu thủ đoạn đối phó.

Nếu đã như vậy thì chỉ còn cách vượt qua Man Hoang Giới Vực thôi.

Nhưng hắn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng Giao Tam, việc này còn cần phải kiểm chứng.

Ngoài ra trước khi bắt đầu, hắn còn muốn đi qua Cổ Vân Đại Lục một

chuyến.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, ánh mắt liếc nhìn xung quanh đánh giá, bây giờ đã đi rất xa khỏi Quan Lan Thành, lúc này hắn mới quay đầu, quát:

“Người nào lén lén lút lút, chẳng lẽ nghĩ ta không biết sao?”

Hắn vừa nói xong, hư không trước mặt chấn động, thân ảnh một lão giả che mặt hiện ra.

“Ta không nhận ra ngươi, không biết ngươi muốn theo ta là có chuyện gì?” Hàn Lập dò xét lão già trước mặt, nhíu mày trầm giọng hỏi.

Tuy người này có một cỗ lực lượng vô hình che đi khí tức toàn thân nhưng hắn thấy có chút quen mắt.

Lão giả che mặt không nói lời nào, lập tức bấm niệm pháp quyết.

Chín đạo bạch quang từ trong tay áo y bắn ra, là chín chuôi phi kiếm màu bạch kim.

Mặt ngoài chín thanh phi kiếm có vô số phù văn trắng muốt khảm nạm, thiêu đốt lên bạch kim hỏa diễm, đón gió lớn lên, trong khoảnh khắc to hơn trăm trượng, nối nhau tạo thành một vệt Kiếm Long màu trắng dài mấy trăm trượng hung hăng chém về phía Hàn Lập.

Kiếm Long màu trắng chưa tới, một khí thế lực lượng pháp tắc sắc nhọn đã lao ra trước, những nơi kiếm khí đi qua hư không lắc lư chấn động, hiện ra những khe hở đen dài.

Hàn Lập đối mặt thế công, thân hình vững vàng như núi, miệng nhếch lên cười trào phúng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Kim quang quanh người hắn lưu chuyển, những tiếng đùng đùng phát ra từ cơ thể, toàn thân hóa thành đầu Cự Viên cao mấy trăm trượng.

Cự Viên vung tay lấy ra một thanh trọng kiếm hào quang xanh sẫm lập lòe,

là một trong ba thanh kiếm cấp bậc Tiên Khí hắn vừa mới lấy được.

Trọng Kiếm vừa mới tế ra, linh văn bên ngoài liền phát sáng biến thành một thanh cự kiếm dài hơn trăm trượng màu xanh sẫm, mặt ngoài tràn đầy phù văn màu bạc. Một cỗ lực lượng pháp tắc khổng lồ từ thân kiếm cuốn ra.

“Chém” Cự viên hét lớn một tiếng, cánh tay thô to vung lên mạnh mẽ.

Cự kiếm biến thành một đạo kiếm ảnh màu xanh, điên cuồng chém lên thân Kiếm Long.

Hai cỗ lực lượng pháp tắc như biển sóng va vào nhau, phát ra tiếng vang thật lớn!

Kiếm Long màu trắng cùng bạch quang bao bọc xung quanh tan vỡ như trứng chọi đá, lực lượng pháp tắc cũng tán loạn không còn, toàn bộ Kiếm Long bị chém bay ra ngoài như lá rụng.

“Ầm” một tiếng thật lớn, Kiếm Long tan nát, hóa thành chín chuôi phi kiếm bạch kim lũ lượt quay đầu trở về.

Kiếm quang mỗi chuôi ảm đạm như đèn cạn dầu, tất nhiên linh tính đã bị tổn thương rất nhiều.

Lão già che mặt thấy cảnh này, trong mắt không giấu được vẻ khiếp sợ.

Nhưng ngay lúc này, hư không bên cạnh hắc quang lóe lên, từng mảng lớn sương mù màu đen từ bên trong tuôn ra xung quanh, trong nháy mắt bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

Lão già che mặt vui mừng, thân hình chui vào trong sương mù đen biến mất không còn tung tích.

Hàn Lập bị sương mù màu đen bao phủ, cảnh sác xung quanh thay đổi, liền thấy mình đang ở trong một đại dương màu đen.

Nhìn ra xung quanh, tùng cơn từng con sóng biển cuồn cuộn trào dâng, hải

thú từ trong đó lao ra, từ bốn phương tám hướng tràn đến.

Những con hải thú này to cao như núi, khí tức cuồng bạo hãi nhân, tất cả đều có thực lực Kim Tiên Cảnh!

------oOo------

Chương 522: Vui gặp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Chỉ là huyễn thuật mà cũng dám lấy ra khoe khoang!”

Hàn Lập không bối rối chút nào, thân hình đang biến thành cự viên hừ lạnh một tiếng, cánh tay khẽ động, cự kiếm màu xanh sẫm mang theo khí thế vạn quận quét ngang đánh ra.

Một đạo quang mang màu xanh sẫm chói lọi như mặt trời đột nhiên nở rộ, tạo thành trận trận cuồng phong bạo liệt đáng sợ quét về mọi phía xung quanh.

Những nơi cuồng phong đi qua, huyễn cảnh lập tức bị đánh tan như bọt nước, chẳng mấy chốc sụp đổ trả lại khung cảnh thực là hư không trên rừng hoang vô tận.

Nhưng ngay lúc này cách cự viên khoảng mười trượng đột nhiên xuất hiện hai cỗ khôi lỗi màu vàng đất, toàn thân toả ra hào quang màu vàng đậm đặc, xen lẫn trong đó là những ba động pháp tắc mãnh liệt.

Hai cỗ khôi lỗi vung tay mạnh mẽ, hai đoàn hào quang màu vàng trên người bắn ra khỏi than thể biến thành hai sợi dây thừng dài mấy trăm trượng màu vàng đất nhanh chóng cuốn lấy thân cự viên.

Hai sợi dây thừng nối nhau như hai hai đoạn xiềng xích thô to trói chặt đôi tay cự Vvên lại.

Đồng thời, hư không sau lưng cự viên chợt loé lên, lão già che mặt cùng một nam tử áo trắng mang mặt nạ bất ngờ xuất hiện.

Lão già che mặt vừa mới hiện thân không chần chừ chút nào bấm niệm pháp quyết, chín chuôi phi kiếm màu bạch kim một lần nữa lao ra, nhập lại với nhau tạo thành một thanh cự kiếm dài hơn trăm trượng, quanh thân kiếm hoả diễm bao phủ.

Cự kiếm phát ra một tiếng thanh minh, vũ động điên cuồng trên không, trong nháy mắt biến thành một kiếm luân to lớn chém về phía Hàn Lập.

Một cỗ pháp tắc khổng lồ từ trong kiếm luân tản ra, hơn xa Kiếm Long lúc trước.

Tiếp đến, một đạo hào quang màu xanh đen từ trên người gã bắn ra, biến thành một thanh quái chuỳ.

"Ầm" một tiếng!

Trên đầu quái chuỳ nổi lên từng đoàn từng đoàn hoả diễm xanh đen, trong hoả diễm phát ra những trận khí tức âm hàn không gì sánh được lao thẳng vào người cự viên.

Gần như cùng một thời điểm, nam tử trung niên áo trắng vung tay lên, một thanh thước gỗ đen kịt bắn ra, đón gió quay tít một vòng rồi biến lớn trăm trượng, ép thẳng xuống đầu cự viên.

Mặt ngoài thước hắc vụ quấn quanh, phảng phất như một ngọn núi khổng lồ nặng nề rơi xuống, chưa đến nơi hư không phụ cận đã vặn vẹo biến hình, phát ra tiếng nứt vỡ trầm đục.

Nam tử chưa dừng lại, há miệng phun ra mười mấy hạt châu màu tím.

Mỗi hạt châu đều chứa trong mình lực lượng lôi điện cuồng bạo hãi nhân, đồng thời đánh về phía cự viên.

Hàn Lập đối diện với thế công hung tàn này thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, kim quang toàn thân đại phóng, bên ngoài da thịt từng miếng, từng miếng lân phiến màu tử kim hiện ra, dưới xương sườn cùng trên bờ vai loé

lên quang mang tử kim, mọc ra bốn cánh tay thô to cùng hai cái đầu dữ tợn, trong chớp mắt hoá thành Tử Kim Ma Thần ba đầu sáu tay.

Hai cánh tay Tử Kim Ma Thần nhanh như thiểm điện nắm lấy hai đầu dây thừng màu vàng đất, ra sức kéo mạnh.

Một lực lượng khổng lồ không nói lên lời từ trên người Ma Thần bộc phát ra, bốn phía hư không chấn động "ầm ầm" tạo nên những gợn sóng.

"Phanh" Một tiếng thật lớn!

Hai sợi dây thừng màu vàng đất bị cự viên kéo nát, vỡ tan, biến thành sương mù màu vàng đất tung bay đầy trời.

Linh văn bên ngoài Ma Thần sáng rực, tiên linh lực từ trong cơ thể tuôn ra như sóng dữ, tràn vào thân cự kiếm màu xanh sẫm. Phù văn màu bạc trên thân kiếm lưu chuyển như vật sống, hào quang toả ra gấp mấy lần, quét ngang một chém.

Một đường kiếm quang thô to như núi tuôn ra, chấn động pháp tắc cuồn cuộn như sóng thần cuốn sạch về bốn phương tám hướng, những nơi kiếm quang đi qua hư không vặn vẹo biến hình.

"Ầm, ầm, ầm" Những tiếng nổ mạnh vang lên đinh tai nhức óc.

Không kể là lão già che mặt hay hai cỗ khôi lỗi, kiếm luân bạch kim, cự chuỳ xanh đen, còn có nam tử trung niên mặc áo trắng cùng thước lớn… tất cả đều như va phải đá ngầm, bị đánh bay ra ngoài như lá rụng.

Những viên lôi châu màu tím bị kiếm quang xanh sẫm quét trúng vỡ tan từng mảnh, mỗi viên bạo liệt thành một quang đoàn màu tím, trong đó toả ra những cỗ pháp tắc lôi điện cường đại.

Nhưng những quang đoàn màu tím này ngay lập tức bị kiếm quang bao phủ, càn quét sạch sẽ, tắt ngóm như đèn trước gió.

Thân thể lão già che mặt và nam tử áo trắng bị chấn động mạnh mẽ, văng ra

ngoài mấy trăm trượng mới miễn cưỡng đứng vững trở lại.

Khoé miệng hai người rỉ máu tươi, trong mắt không giấu được sự kinh hãi.

Nam tử trung niên uất hận liếc lão già che mặt một cái rồi đột nhiên xoay người bắn về phía xa, đến chuôi thước lớn màu đen còn không dám thu về.

Lão già che mặt nhìn hành động của đồng bọn cũng lập tức quay người trốn chạy.

“Hai vị đã tới đây rồi, không cần phải đi đâu nữa.” Tử Kim Ma Thần cười lạnh một tiếng, kim quang trên thân đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra sau lưng.

Vô số gợn sóng màu vàng từ Bảo Luân toả ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi hơn nghìn trượng, ôm trọn lão già che mặt và nam tử trung niên áo trắng vào trong.

“Ngươi là Lệ…” Nam tử áo trắng mặt mũi tái mét, trong mắt hiện lên vẻ hối hận và sợ hãi tột cùng.

Nhưng gã nói chưa dứt câu đã bị gợn sóng màu vàng bao phủ, thanh âm đứt quãng, đông kết như tượng đá.

Lão gỉa che mặt cũng không khá hơn, đứng yên như bị điểm huyệt.

Tử Kim Ma Thần nhìn cự kiếm xanh sẫm trong tay, hài lòng gật đầu.

Kiếm này ẩn chứa lực lượng Huỷ Diệt Pháp Tắc khổng lồ, thân kiếm vô cùng nặng nề, nhưng lại rất phù hợp với hắn khi ở trạng thái Niết Bàn Thánh Thể.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, thân hình khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, liền biến về hình dáng cũ.

Trọng kiếm xanh sẫm cũng nhỏ lại theo, biến hoá theo ý.

Hàn Lập thu kiếm vào rồi quay sang nhìn về phía hai người bất động.

Hắn bước về phía nam tử trung niên, thò tay lấy mặt nạ, lộ ra khuôn mặt Bạch diện thư sinh, người của Thương Lưu Cung.

Hàn Lập khẽ nhếch mày, rồi quay về phía lão già kéo khăn che mặt xuống, là một gã có râu quai nón, chính là Hắc tu lão giả Thiết cung chủ.

Hắn nhíu mày phất tay nắm lấy đầu Hắc tu lão giả, từ năm ngón tay toả ra năm điểm sáng đen âm u, chui vào đầu gã.

Vốn nguyên anh của tu sỹ Kim Tiên cực kỳ mạnh mẽ kiên cố, thần hồn lại càng vững chãi gần như không thể dùng biện pháp sưu hồn. Nhưng nếu ở trong phạm vi của Chân Ngôn Bảo Luân, tất cả đều trở nên chậm hơn cả nghìn lần, muốn làm gì cũng đều dễ dàng.

Một lát sau, Hàn Lập thả gã ra, trên mặt tỏ vẻ đã thông suốt mọi việc.

Ánh mắt Thiết cung chủ đờ đẫn nhưng thần thái chưa biến mất.

Hàn Lập thấy vậy, hai tay cử động định phá nát thần hồn của hai người, nhưng ngay sau đó hắn dừng lại, có chút do dự.

“Coi như các ngươi gặp may.” Hắn hừ một tiếng đồng thời vung tay lên.

Hai hoả cầu màu đỏ bắn ra rơi vào trên người hai gã Kim Tiên. Chẳng mấy chốc thân thể chúng bị đốt thành tro tàn, chỉ còn lại hai pháp khí trữ vật cùng hai cái nguyên anh lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập phất tay thu nguyên anh của hai người vào, đồng thời dán lên gáy mỗi nguyên anh một miếng phù lục màu tím.

Phù lục màu tím hiện lên những đạo phù văn mạnh mẽ, giam cầm nguyên anh không chút sơ hở.

Lúc này hắn mới nhẹ gật đầu, lật tay thu hồi nguyên anh hai người.

Làm xong mọi việc hắn mới thu dọn hai cái pháp khí trữ vật cùng vài kiện tiên khí và hai cỗ Kim Tiên Khôi Lỗi, lúc này mới bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân.

Gợn sóng màu vàng xung quanh loé lên một cái, nhanh chóng biến mất.

Hàn Lập liếc mắt nhìn về hướng Quan Lan Thành rồi quay người định tiếp tục bay về phía trước.

Vào thời khắc này, có một tràng vỗ tay vang lên trong không trung.

“Ha ha, không hổ danh một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, quả thật rất lợi hại!” Một giọng nói cũng vang lên theo.

“Là ai?” Hàn Lập nhướng mày, nhìn về một nơi.

Hư không chỗ đó loé lên, hai bóng người hiện ra, thật bất ngờ chính là Hô Ngôn đạo nhân cùng với Vân Nghê.

“Hô Ngôn đạo hữu, Vân Nghê đạo hữu, quả nhiên các ngươi cũng bình an vô sự.” Hàn Lập nhìn thấy hai người, không giấu được vẻ vui mừng, tiến tới đón chào.

“Nhìn thấy Lệ tiểu tử nhà người tiêu diêu tự tại, chúng ta cũng yên lòng.” Hô Ngôn cười mấy tiếng đáp lời.

“Hai vị tới đây lúc nào?” Hàn Lập cười nói.

“Cũng mới tới, vừa khéo lại được thấy tiểu tử ngươi đại phát thần uy. Nói đến năm vị Kim Tiên Cung Chủ của Thương Lưu Cung đều có tiếng tăm lẫy lừng Bắc Hàn Tiên Vực, không thể ngờ được bại trong tay ngươi chỉ trong mấy chiêu.” Hô Ngôn đạo nhân tặc lưỡi tán thán.

“Hô Ngôn đạo hữu quá khen, chẳng qua bọn chúng không biết được thân phận của ta nên chủ quan, bị tập kích bất ngờ trở tay không kịp. Nếu trực diện đối địch, ta nghĩ không thể đánh bại chúng đơn giản như vậy.” Hàn Lập lắc đầu, khiêm tốn trả lời.

“Lệ tiểu tử, lúc trước để ngươi ở lại một mình đối phó với Công Thâu Cửu và Mặc Vũ, thật sự xin lỗi!” Hô Ngôn đạo nhân nhìn Hàn Lập, áy náy nói.

Vân Nghê mặc dù không mở lời nhưng hướng về phía Hàn Lập thi lễ một cái, trong mắt không giấu được vẻ áy náy.

“Lúc ấy do tình thế bắt buộc thôi, bây giờ chúng ta đều bình an vô sự không cần nói lại chuyện cũ. Hô Ngôn đạo hữu luôn sảng khoái, sao hôm này lại lại câu nệ như vậy.” Hàn Lập chặn lời Hô Ngôn, cười nói.

“Được! Lệ tiểu tử nhà người, so với trước kia tiêu sái hơn rất nhiều.” Hô Ngôn khẽ giật mình, cười thoải mái trả lời.

Trong mắt Vân Nghê cũng lộ ra chút vui vẻ.

Ba người nhìn nhau cười, khúc mắc trong lòng đã được gỡ bỏ hết.

“Bên trong Minh Hàn Tiên Phủ đúng là cửu tử nhất sinh vậy mà ba người chúng ta đều bình an đi qua, đúng là việc đáng ăn mừng, phải uống ba chén lớn! Vân Nghê không thích uống rượu, mấy ngày hôm nay ta luôn phải uống một mình, thật sự chán ngắt.” Hô Ngôn đạo nhân vung tay lên, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện một bộ bàn ghế.

“À, thì ra ngươi thấy ở cùng với ta thật chán ngắt?” Gương mặt xinh đẹp của Vân Nghê trầm xuống, lườm Hô Ngôn đạo nhân một cái, mắt phượng sắc như muốn giết người.

“Cái này….Tất nhiên không phải, ý của ta là uống rượu một mình không có vui, còn được ở cùng nàng đương nhiên rất vui vẻ thoải mái mà! Ha ha…””

Hô Ngôn đạo nhân toát mồ hôi lạnh, rụt cổ cười khan mấy tiếng.

Vân Nghê hừ một tiếng, quay đầu không thèm nhìn lão nữa.

“Được! Ba người chúng ta sau kiếp nạn lại gặp nhau, nên uống một bữa sảng khoái! Một bình tiên nhưỡng cho ngày gặp lại, sự tình Bắc Hàn Tiên

Vực, mặc kệ nó ra sao cho tan vào chén rượu đi!" Hàn Lập nhìn hai người, cười một tiếng, thống khoái ngồi xuống trước.

"Hay cho câu "mặc kệ ra sao, tan trong chén rượu". Thống khoái! Sau này Bắc Hàn Tiên Vực đại loạn cũng được, Thương Lưu Cung một phương thống trị cũng được, hôm nay chúng ta uống, không say không về!" Hô Ngôn đạo nhân liên tục gật đầu, ngồi xuống.

"Hôm nay là ta nể mặt mũi Lệ đạo hữu, nếu không…." Vân Nghê trừng mắt liếc Hô Ngôn, cũng ngồi xuống theo.

"Lão đệ tốt, đa tạ ngươi giải vây giúp ta." Thanh âm Hô Ngôn đạo nhân vang lên trong tai Hàn Lập.

Hàn Lập lặng thinh không nói gì, hai mắt nháy nháy.

------oOo------

Chương 523: An ủi phong trần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hô Ngôn đạo nhân cười mấy tiếng sảng khoái rồi phất tay áo, trên mặt bàn ánh sáng màu đỏ loé lên, một vò rượu sẫm màu cao hơn một xích hiện ra, vò rượu có hình dáng cổ xưa, trên thân được khắc cổ văn huyền diệu, đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng.

Chưa mở nắp, một làn hương thơm kỳ lạ đã xuyên thấu qua vò rượu lan toả khắp nơi.

"Rượu ngon! Hương rượu nồng đậm như mây, chẳng lẽ chính là "Mộng Xuân Thu?" Hàn Lập không ít lần đàm luận tửu đạo với Hô Ngôn đạo nhân nên cũng khá tinh thông kiến thức về các loại rượu ngon.

"Khà khà! Đúng vậy! Nguyên liệu chính để nấu ra vò "Mộng Xuân Thu" này là Vân Đản Quản, vì nó mà đã tiêu tốn của ta không biết bao nhiêu vạn năm rồi." Hô Ngôn đạo nhân giơ ngón tay cái về hướng Hàn Lập tỏ vẻ tán thưởng, nhanh chóng mở vò đồng thời lấy ra ba chén trắng trong suốt như ngọc, rót đầy rượu.

Sắc rượu tinh khiết, trong vắt như gương, có màu phớt hồng, lại được rót trong chén ngọc trắng càng làm tôn lên vẻ đẹp tinh tế.

"Rượu ngon!" Hàn Lập nhấp một ngụm, ánh mắt sáng ngời.

Rượu trôi vào miệng lập tức hoá thành một cỗ nhiệt khí ấm ám kéo dài như mây, thấm đện tận thần hồn, dễ chịu, sảng khoái không thốt nên lời.

Hơn nữa trong rượu còn ẩn chứa tiên linh lực vô cùng tinh thuần, hắn vừa

mới chém giết cùng hai gã Kim Tiên Thương Lưu Cung xong vốn hao hụt một ít tiên linh lực, bây giờ đã nhanh chóng khôi phục về trạng thái sung mãn nhất.

“Rượu ngon là đương nhiên! Hô Ngôn ta đây nếu xét về thực lực thì không đáng nhắc tới, trong Bắc Hàn Tiên Vực không dám sánh với ai. Nhưng nếu so về tài nấu rượu thì chỉ bằng vò “Mộng Xuân Thu” này thôi ta nhận thứ hai ai dám là người thứ nhất.” Hô Ngôn tự hào ngạo nghễ nói.

“Vừa mới uống chút rượu đã không còn biết trời cao đất rộng gì nữa rồi, khoe khoang khoác lác!” Vân Nghê trừng mắt liếc Hô Ngôn, nhưng cũng nâng chén uống thử.

Ba người vừa ẩm tửu, vừa hàn huyên, chẳng mấy chốc câu chuyện lại quay về lúc chia ly.

Lúc đó Hô Ngôn đạo nhân cùng Vân Nghê sau khi rời đi liền tìm chỗ ẩn nấp, nhưng sau đó không lâu chẳng hiểu tại sao bị truyền tống ra khỏi Minh Hàn Tiên Phủ xuất hiện ở Hắc Phong Hải Vực.

Hai người bàn bạc kỹ càng quyết định không mạo hiểm vượt Lạc Phách Kinh Phong nữa mà có chủ ý giống Hàn Lập, tìm cách thông qua truyền tống trận rời khỏi hải vực này. Không ngờ lại gặp đám người Thương Lưu Cung mở ra truyền tống trận nên nhân cơ hội biến ảo dung mạo, trà trộn vào đám người truyền tống.

“Thì ra là vậy, lúc trước tại thời điểm truyền tống, ta cũng cảm nhận được mấy luồng khí tức cấp độ Kim Tiên khá quen thuộc, không ngờ là của hai người.” Hàn Lập cười sảng khoái nói ra.

“Đúng vậy! Không thể tưởng tượng được Lệ tiểu tử nhà ngươi dám trước mặt đám người Thương Lưu Cung trắng trợn cướp đoạt tư cách truyền tống như vậy, ha ha, thật sự rất khí phách!” Hô Ngôn đạo nhân cũng cười đáp lời.

“Lúc ta tìm đến Hắc Phong Thành thì truyền tống trận đã chuẩn bị kích hoạt rồi, nên không còn cách nào khác, đành phải dùng đến hạ sách đó.” Hàn

Lập cười nói.

“Lệ đạo hữu, ngày ấy sau khi chúng ta rời đi, các người chiến đấu với Công Thâu Cửu, kết quả như thế nào?” Vân Nghê chợt mở miệng hỏi.

Hô Ngôn đạo nhân nghe đến chuyện này sắc mặt cũng nghiêm túc lại.

“Công Thâu Cửu chết rồi.” Hàn Lập nâng chén rượu, ngửa đầu uống cạn, từ tốn nói.

Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Vân Nghê gặp lại Hàn Lập, thấy hắn bình an vô sự vốn cũng đã đoán trước được kết quả, nhưng khi nghe câu trả lời từ chính miệng hắn nói ra cũng đều không giấu được vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn nhau.

“Thần thông của Lệ đạo hữu thật bá đạo, còn cao minh hơn những gì chúng ta nghĩ, đến cả tu sỹ Thái Ất Cảnh cũng không phải là đối thủ của ngươi, đúng là kỳ tài ngút trời, ta mời ngươi một chén.” Trong mắt Vân Nghê hiện lên vẻ thán phục, nâng chén rượu lên.

“Ha ha, nhớ hồi xưa ở Chúc Long Đạo, nhìn hắn ta đã biết không phải người thường, không ngờ mới có mấy trăm năm thôi đã biến chuyển như vậy.” Hô Ngôn đạo nhân cười một tiếng, cũng nhấc chén lên.

“Công Thâu Cửu do mấy người liên thủ chém giết, tại hạ cũng chỉ góp chút ít sức lực thôi, nhị vị nghĩ quá rồi.” Hàn Lập khiêm tốn trả lời, lần nữa uống một ly đầy.

“Thế tên Hôi Tiên kia chạy đi đâu?” Hô Ngôn đạo nhân lại hỏi.

“Sau khi Công Thâu Cửu chết người này nhanh chóng rời đi, cũng không gây khó dễ gì với ta. Ta mới rời Thái Ất Điện được một chút cũng đột nhiên bị truyền tống ra khỏi Minh Hàn Tiên Phủ. Có lẽ đằng sau có người động tay chân, nếu dựa theo tính toán lúc ban đầu, thời gian bên trong Tiên Phủ cũng chưa hết.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, quyết định không nói đến chuyện của Lục Vũ Tình cho hai người biết.

“Đúng vậy, chắc do tên Hôi Tiên kia làm…Nghe nói người này năm xưa có quan hệ với Minh Hàn Tiên Quân nên hiểu khá rõ cấm chế trong Tiên Phủ. May mắn hắn không phải người hiếu sát, nếu không cho dù lúc ấy đã chạy xa khỏi chiến trường, chúng ta chắc cũng không thoát khỏi tay hắn.” Sắc mặt Hô Ngôn thoải mái không ít, chậm rãi nói.

“Người này tuy thân là Hôi Tiên nhưng tính tính không giống như lời đồn trong truyền thuyết.” Hàn Lập không biết nghĩ tới điều gì, cũng gật đầu đồng ý, cảm thấy bản thân cũng khá may mắn.

“Lần này tại Minh Hàn Tiên Phủ, Thiên Đình chết mất một Giám Sát Sứ, đây không phải việc đùa, chắc chẳng mấy chốc sẽ có Giám Sát Sứ mới đến Bắc Hàn Tiên Vực điều tra. Mấy tên Giám Sát Sứ đều có bí thuật tra rõ sự việc, ngươi phải vô cùng cẩn thận.” Hô Ngôn đạo nhân đặt chén rượu xuống, lo lắng nhắc nhở.

“Đa tạ Hô Ngôn đạo hữu cảnh báo, tới đây ta sẽ cẩn thận hơn tránh để lộ dấu vết.” Hàn Lập thấy lạnh trong người, nói ra.

“Với thần thông của ngươi, còn học được Pháp Tắc Chí Tôn, chỉ cần cẩn thận che giấu sẽ bình yên vô sự. Nếu Bắc Hàn Tiên Vực không chứa ngươi nữa, thì đi khỏi đây đi.” Hô Ngôn khoát tay áo nói ra.

“Chẳng lẽ Hô Ngôn đạo hữu biết rõ phương pháp ly khai Bắc Hàn Tiên Vực?” Trong lòng Hàn Lập hơi động, mở lời hỏi.

“Lúc trước ta cũng nghe Bách Lý Đạo Chủ kể lại trong Bắc Hàn Tiên Cung có một cái Càn Khôn Môn để đi sang Tiên Vực khác. Nhưng mỗi lần sử dụng đều tiêu tốn số tài nguyên khổng lồ, mặc dù là Cung Chủ cũng không dễ dàng mở ra, những người như ta với ngươi càng không có tư cách bước chân vào đó. Nếu liều lĩnh xông vào chẳng khác nào tự tìm đường chết. Chỉ sợ chưa hiểu chuyện gì đã bị người của Thiên Đinh chém giết rồi.” Hô Ngôn đạo nhân trầm ngâm nói.

“Việc này ta cũng nghe nói qua, đường này tất nhiên không đi được, nhưng không biết có còn cách khác không?” Hàn Lập lắc đầu hỏi tiếp.

“Tất nhiên có cách khác nhưng không phải phương pháp chu toàn, đó chính là vượt qua Man Hoang Giới Vực, chắn giữa các Tiên Vực với nhau. Không phải ta nói quá, đi vào Man Hoang Giới Vực mức độ nguy hiểm không thua kém gì việc lao đầu vào Bắc Hàn Tiên Cung, kể cả tu sỹ Thái Ất Cảnh cũng không dám chắc có thể bình yên đi qua. Nhưng nghe nói Luân Hồi Điện có mở một thông đạo tương đối an toàn trong Man Hoang Giới Vực, mỗi tội nó chính xác ở chỗ nào thì ta cũng không biết.” Hô Ngôn liếc nhìn Vân Nghê, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Hàn Lập nghe những điều này, gật nhẹ đầu.

Nếu như vậy thì những gì Giao Tam nói với hắn ngày đó có khả năng cao là thật, còn việc không nói cụ thể với hắn vấn đề Luân Hồi Điện mở ra thông đạo kia chắc là do hắn không chính thức đáp ứng gia nhập Luân Hồi Điện nên cũng dễ hiểu.

“Lệ đạo hữu, Man Hoang vô cùng nguy hiểm, trong đó không biết tồn tại những nguy cơ nào. Có không ít tu sỹ từng có ý định xuyên qua nhưng cả Tiên Vực rộng lớn như vậy mà đại đa số chỉ có đi không có về. Nếu không phải tình thế bắt buộc thì không nên tuỳ tiện tiến vào.” Vân Nghê cũng lo lắng nói.

“Đa ta hai vị nhắc nhở, việc này ta sẽ xem xét kỹ càng. Không biết kế tiếp hai người có tính toán gì không? Thân phận các vị cũng đã bại lộ, chỉ sợ Thiên Đình cũng sẽ không bỏ qua đâu.” Hàn Lập hướng về phía hai người Hô Ngôn chắp tay, hỏi ngược lại.

“Chúng ta tất nhiên sẽ cẩn thận che dấu thân phận, Lệ tiểu tử ngươi cũng không phải lo lắng cho hai ta. Mà cũng không dấu gì ngươi, Bách Lý Đạo Chủ sau khi phục dụng Thái Ất Đan thì việc tiến giai Thái Ất Cảnh đã nằm trong tầm tay. Đến lúc đó thì còn sợ gì Giám Sát Sứ!” Hô Ngôn đạo nhân cười một tiếng, trả lời.

“Vậy cầu chúc Bách Lý Đạo Chủ nhanh chóng tiến giai Thái Ất Cảnh!” Hàn Lập nghe vậy vừa cười vừa nói.

“Giờ phút này Bách Lý Đạo Chủ đang tranh thủ từng khắc một nhanh

chóng luyện hoá Thái Ất Đan nên không thể ra gặp ngươi. Nhưng hắn vô cùng cảm kích việc ngươi đã giúp đỡ, cũng rất hứng thú gặp mặt. Hi vọng ngày sau hữu duyên, sẽ còn có lúc tụ họp đối ẩm." Hô Ngôn đạo nhân cười đáp.

"Nhất định." Hàn Lập cũng cười nói.

Ba người lại nói chuyện về thế cục của Bắc Hàn Tiên Vực ngày hôm nay, cũng tính toán về những tình huống có thể phát sinh trong tương lai, sau đó còn trao đổi kinh nghiệm tu luyện.

Vò rượu đã hết, nhưng điều Hô Ngôn đạo nhân không thiếu nhất là rượu, liền nhanh chóng lấy ra vò mới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc mặt trời đã ngả về tây, màn đêm buông xuống.

Ba người đàm đạo vui vẻ, vẫn chưa tận hứng, nhưng cũng đã đến lúc phải chia tay.

"Trong thiên hạ bữa tiệc nào cũng tới lúc tàn, đã không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi thôi. Lệ tiểu tử, từ biệt không muốn nói nhiều. Bảo trọng!" Hô Ngôn đạo nhân đứng lên, thu hồi mọi vật, man mác nói.

Vân Nghê cũng hướng về Hàn Lập thi lễ.

"Nhị vị! Bảo trọng!" Hàn Lập gật đầu đáp lễ.

Hô Ngôn Đạo Nhân cười một tiếng, phất tay phát ra một cỗ liệt diễm đỏ như ánh mặt trời, bao bọc Vân Nghê bên cạnh, nhanh chóng bay lên không trung, xuyên qua đám sương mù đi về phía chân trời xa xa. Ánh lửa kéo theo hoà với ráng chiều, càng ngày càng nhỏ những vẫn sáng ngời.

"Ta có bầu rượu, an ủi phong trần.Biển nghiêng sóng cả, tặng người thiên hạ

Ta có bầu rượu, an ủi phong trần

Rời xa bạn hữu, nơi đây một mình

Ta có bầu rượu, an ủi phong trần

Say qua tuổi nhỏ, chợt tỉnh đã già

Ta có bầu rượu, an ủi phong trần

Đạo ba nghìn vạn, chân tình đậm sâu

Đón gió tóc bay, Côn Luân thẳng bước

Tinh không bát ngát, đến giữa cổng trời

Nhìn lại đằng sau, mây bay ngang núiDừng chân đứng lại, uống cùng thế gian"

Một khúc hát du dương vang vọng không trung, nam nữ hoà thanh, lan ra bốn phương tám hướng rồi dần dần nhỏ lại, đến khi vệt lửa biến mất, cũng tiêu tán không còn.

Hàn Lập đứng chắp tay, mặc cho gió đêm thổi áo bào bay phấp phới, ánh mắt đăm chiêu nhìn về đường chân trời xa xa trước mắt, như một bức tượng được điêu khắc bởi gió sương.

Lúc lâu sau hắn mới quay đầu phất tay lấy ra Bích Ngọc Phi Xa, hoá thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay về một hướng khác.

------oOo------

Chương 524: Chuyện cũ chốn phàm trần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Cổ Vân Đại Lục, Thiên Vân Thành.

Một ngày cuối năm, đối với người tu hành một năm trôi qua nhanh như cái chớp mắt, là quãng thời gian ngắn ngủi không đáng nhắc tới, nhưng đối với người thế tục nó là ngày quan trọng nhất trong năm, là quãng thời gian tiễn năm cũ, đón năm mới.

Mưa tuyết như lông ngỗng rơi xuống, trừ vài nơi phủ đệ của tu sỹ và khách điếm ra, còn lại toàn bộ Thiên Vân Thành bị tuyết trắng mênh mông phủ kín. Mỗi nhà đều theo tục xưa đón tết, ở góc cửa sổ cắm một cành đào, trên khung cửa dán đôi câu đối sắc màu tươi đẹp.

Chạng vạng tối, mặt trời đã khuất, sắc trời cũng tối dần.

Trên một đường lớn giữa Thiên Vân Thành, hai bên hàng quán treo đèn lồng đỏ, biển hiệu đa dạng màu sắc, chiếu sáng cả con đường.

Khắp các ngõ phố, hơi nóng bốc lên cuốn theo các loại hương thơm của đồ ăn, tiếng rao hàng ồn ào náo nhiệt, không khí nhộn nhịp, ấm cúng.

Một thiếu nữ xinh đẹp, đáng yêu toàn thân mặc áo màu đỏ, trên tay cầm xiên mứt quả màu sắc hấp dẫn khiến người ta nhìn vào chỉ muốn cắn đang bước đi chậm rãi giữa dòng người.

Mũ áo choàng rộng lớn trùm lên đầu cũng không che hết được vẻ kiêu sa của nàng, nhưng nhìn nàng có chút cô đơn.

“Mấy người đại ca không ở đây, Lệ trưởng lão cũng không biết lúc nào mới quay lại...” Nàng hé miệng cắn lấy một miếng mứt quả bọc đường, ngậm trong miệng, lẩm bẩm nói.

Bất chợt nàng ngẩng đầu, nhìn về nơi cuối phố, trong đám người có một nam tử mặc áo bào xanh, khuôn mặt vui vẻ, đang đi nhanh về phía nàng.

Nàng khẽ giật mình, mắt ngọc tròn xoe, khuôn mặt không giấu được vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, nuốt trọn cả miếng mứt quả, vội vàng chạy đến đón chào.

Khi đến gần nàng mới thấy bên cạnh nam tử có dẫn theo một tiểu cô nương môi hồng răng trắng, vô cùng hoạt bát.

Lúc này tiểu cô nương đang nắm vạt áo nam tử, mũi hít hà, nhìn ngang nhìn dọc xung quanh.

“Lệ trưởng....Lệ đại nhân...”

Bước nhanh đến trước người nam tử, thiếu nữ lập tức kẽo mũ xuống, cúi đầu thi lễ.

Nam tử mặc áo xanh không ai khác chính là Hàn Lập mới từ Hoang Lan Đại Lục đi tới, mà thiếu nữ mặc áo choàng kia là Mộng Thiển Thiển, vẫn ở trong Thiên Vân Thành chờ từ trước tới giờ.

“Không cần đa lễ. Lúc trước ta vào cửa phía Đông thành ngẫu nhiên nhận ra khí tức của ngươi nên tìm tới.” Hàn Lập mỉm cười nói.

“Đại thúc, nàng là ai vậy? Cảnh giới thì thấp, tư chất bình thường.” Kim Đông đang láo liên một bên cũng dời ánh mắt khỏi các quán ăn, nhìn Mộng Thiển Thiển một chút, bĩu môi nói ra.

“Là sư muội của ngươi.” Hàn Lập nghe thế, đau đầu trách mắng.

Mộng Thiển Thiển có chút xấu hổ cúi thấp đầu, nhẹ nhàng nói:”Su tỷ, chiếu cố nhiều hơn.”

Kim Đồng nghe xong vui vẻ ra mặt:"Sư muội ngoan, thưởng cho ngươi nè."

Nói xong cũng không biết nó móc từ đâu ra một bình đan dược đưa cho Mộng Thiển Thiển.

"Trước tiên về Quan Nguyệt Viên, ta có việc muốn báo với các ngươi." Hàn Lập nhìn xung quanh thấy không ít người thế tục tỏ vẻ khác thường, mặc dù không ai dám đứng lại nhưng tất cả đều đang trộm quan sát bọn hắn, liền mở miệng nói ra.

"Vâng" Mộng Thiển Thiển vội vàng lên tiếng.

"Thơm quá, ta muốn ăn no đã rồi làm gì thì làm." Kim Đồng khịt khịt mũi, ngửi được mùi thơm bay ra từ quán rượu, không nhịn được nói.

Hàn Lập không dám cho nó ở đây một mình, nếu để tiểu nha đầu này ăn thoải mái chỉ sợ sẽ gặm hết nửa cái Thiên Vân Thành mất, hắn trả lời:"Được, cũng đã rất lâu rồi ta không ăn những món này."

"Quán nào ngon nhất?" Kim Đồng nuốt mấy ngụm nước miếng, sốt ruột nói.

"Gần đây có quán nào lớn lớn một chút không? Đã lâu rồi ta không ăn các món thế tục, cũng có chút hoài niệm." Hàn Lập nhìn về phía Mộng Thiển Thiển, mở miệng nói.

"Có, có, quanh đây có Quảng Duyệt Lâu với Hồi Xuân Trai thức ăn rất ngon, để ta dẫn đường." Mộng Thiển Thiển gật đầu liên tục nói.

Mộng Thiển Thiển ở đây đã lâu, con đường này cũng đã đi qua không biết bao lần, mặc dù không biết tường tận nhưng cũng biết sơ qua các món ăn ở đây, lúc này vội vàng dẫn hai người Hàn Lập tới Quảng Duyệt Lâu.

Nhưng mới đi qua một con phố Kim Đồng đã không nhịn được nữa sà vào quán bánh bao ven đường.

“Quán này có món bánh bao thịt dê ngon nổi tiếng vùng này, ăn thử cũng được.” Mộng Thiển Thiển thấy thế, giới thiệu.

Hàn Lập gật đầu, ba người liền ngồi xuống.

Tiểu nhị của quán là một gã gù lưng, gặp ba người khí độ bất phàm vội vàng chạy tới, cười hỏi:”Ba vị khách quan, muốn ăn gì? Bánh bao thịt dê của nhà chúng ta ngon nhất trong phương viên trăm dặm gần đây đấy.”

“Trước tiên cho ta ba lồng bánh bao thịt dê hấp, ba bát canh dê, nấu nhừ một chút.” Mộng Thiển Thiển móc ra một thỏi bạc, mở miệng nói.

“Có ngay.” Tiểu nhị vội vàng đáp rồi xoay người rời đi.

Chẳng mấy chốc ba lồng bánh bao thịt dê nóng hầm hập còn bốc khói đã được mang lên.

Kim Đồng sớm đã nhịn không được, thò tay lấy ngay một cái bánh bao còn lớn hơn cả tay nó há miệng cắn.

Vỏ bánh bị cắn một miếng to, nhân bánh sánh vàng chảy ra ngoài, mùi thịt tỏa ra thơm ngát, ngập hết miệng nó.

Kim Đồng mặt thỏa mãn, nhai ngấu nhai nghiến.

Tiểu nhị đứng bên cạnh chưa kịp rời đi thấy cảnh này tròng mắt lồi ra muốn nhảy ra ngoài, sợ tiểu cô nương kia bị bỏng thì sẽ bị trưởng quầy trách phạt.

Hắn định mở miệng căn ngăn thì đã thấy tiểu cô nương đã ăn xong cái bánh bao đầu tiên, quẹt miệng rồi cầm cái thứ hai ăn tiếp.

Sau đó, tiểu cô nương càng ăn nhanh hơn, căn bản không nhìn rõ nàng ta ăn như thế nào, từng cái từng cái bánh một biến mất không còn dấu vết.

Tiểu nhị đứng ngây như phỗng, miệng há to cả ngày không khép lại.

“Đại thúc, không ngờ cái “Bao thịt dê” này ăn ngon như vậy, cho ta một trăm...à không...một nghìn lồng đi.” Khuôn mặt Kim Đồng hớn hở, không giấu được vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng, hô lớn.

Lần này thì nó không chỉ dọa sợ mỗi tiểu nhị, mà thực khách đang ngồi xung quanh cũng nhao nhao nhìn lại.

“Thật sự ngon như vậy sao?” Hàn Lập vui vẻ nói.

“Ừm.” Kim Đồng chép miệng trả lời.

“Tiểu nhị, còn có bao nhiêu bánh bao, mang hết ra đây.” Hàn Lập nghe thế cười nói.

Tiểu nhị gù lưng ngẩn người, nhất thời không có phản ứng.

Hàn Lập nghĩ đối phương lo lắng mình không có đủ tiền liền lấy định lấy bạc ra đưa cho gã, nhưng đến lúc này mới nhớ trên người hắn ngoài trừ linh tài, pháp bảo ra căn bản không có một tý ngân lượng nào, nhiều nhất chỉ có Tiên Nguyên Thạch thôi.

Giàu nứt đố đổ vách mà không có tiền mua bánh bao, thế gian chắc chỉ có mỗi Hàn Lập.

Mộng Thiển Thiển hiểu rõ mọi chuyện, cổ tay khẽ đảo lấy ra một viên trung phẩm linh thạch để lên bàn.

Dân chúng phàm nhân ở Bắc Hàn Tiên Vực so với người ở Nhân giới và Linh Giới thì sống thọ hơn nhiều, sức khỏe cũng tốt hơn. Trong đời sống sinh hoạt hàng ngày tuy rằng tiền tệ chính vẫn là vàng bạc, nhưng cũng không lạ lẫm gì linh thạch của thế giới thần tiên.

Bởi vì bên trong linh thạch là thiên địa linh khí, người bình thường nếu mang theo tuy không thể hấp thu trực tiếp linh lực trong đó nhưng cũng nhận được rất nhiều lợi ích, quan trọng nhất là có thể kéo dài tuổi thọ, thân thể khỏe mạnh hơn.

Vì vậy có thể nói linh thạch là một loại tiền cấp cao, vẫn lưu thông trong thế tục, thậm chí còn là chí bảo mà tầng lớp phú thương, quý tộc thèm khát.

Viên linh thạch mà Mộng Thiển Thiển đưa ra còn tốt hơn những viên linh thạch bình thường, đối với phàm nhân vô cùng quý hiếm nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cũng may bà chủ cửa hàng bánh bao thấy ồn ào ở quán liền tới xem, mặt không đổi sắc nhìn viên linh thạch trung phẩm, hỏi rõ nguyên do mới biết gặp được quý nhân, vừa cười vừa nói:"May được khách quý để ý, viên linh thạch này quá quý trọng, lão bà ta sao dám nhận đây?" Nói thì nói thế, dứt lời đã thấy bà ta nhét linh thạch vào trong ngực rồi.

Bà chủ khéo léo nhẹ nhàng đi nói chuyện, chào hỏi với từng khách một, xin mọi người thứ lỗi ngày mai lại tới. Khách quan nghe lời bà chủ cũng đoán ra kia không phải ba người bình thường, cũng không dám tò mò nữa, nhưng mới quay lại đã thấy bánh bao của mình đã chạy đi đâu mất.

"Hương vị ngon hơn pháp bảo a." Kim Đồng vui mừng nhướng mày nhảy nhót hét lên.

"Sư tỷ ngươi...bình thường ngươi ăn Pháp Báo sao?" Mộng Thiển Thiển nhìn cô bé trước mắt, sững sờ hỏi.

"Tất nhiên. Thành này còn có món gì ăn ngon?" Kim Đồng nhìn ra ngoài tiệm hỏi.

"Trên đường này có rất nhiều món ăn ngon, đằng sau tiệm này có quán bánh nướng Hoàng Kiều, bánh ngọt Phù Dung, rượu cất nguyên từ, mì hoành thánh da giòn, thỏ nấu cay, bún gạo, vằn thắn tương ớt, gà nướng, bánh rán hành...." Mộng Thiển Thiển vội đọc ra các món ăn nàng đã quen thuộc như lòng bàn tay.

Nàng chưa đếm xong, hai mắt Kim Đồng đã sáng lấp lánh, nuốt nước miếng ừng ực.

"Tuy không biết rõ là gì, nhưng mới nghe tên ta đã thấy rất lợi hại...Được

rồi, sau khi ăn xong nhà này, đi lần lượt tiếp từng nhà một.” Ánh mắt của nàng cong lên như trăng khuyết, lau vội nước miếng, vội vàng nói.

Trong khi mọi người nói chuyện, tiểu nhị lưng gù đã mang thêm mười lồng bánh bao tới, Kim Đồng khẽ mở miệng hút cả mười lồng bánh bao vào bụng.

Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ cười, nâng bát canh dê lên uống một hớp.

Nước canh đậm đà, nước hơi đục nhưng không hề có mùi tanh, uống một hớp trôi qua cổ họng, liền thấy ấm bụng.

Mùi vị này, đã lâu không gặp.

Hàn Lập đã quên mình bao nhiêu năm rồi không ăn uống đồ ăn thế tục, một bát nước canh dê kéo hắn trở về chốn hồng trần nhân gian, làm hắn nhớ lại thôn nhỏ bên núi ở Nhân giới ngày xưa.

Hắn nhìn bốn phía, ngắm dòng người đi lại tấp nập trong ánh đèn lồng sáng rực, lòng bồi hồi.

Tu hành đại đạo, đã thấy quá nhiều phong cảnh hùng vĩ nên thơ, nhưng quan sát nhân gian, mới là cảnh đẹp nhất.

------oOo------

Chương 525: Không đáy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Khí thế trong phòng bếp cửa hàng bánh bao ngất trời, không ngừng xuất từng lồng bánh bao thịt dê mới ra, đưa đến bàn của bọn Hàn Lập.

Hai cái tay nhỏ và cái miệng không lớn lắm của Kim Đồng không dừng lại chút nào, rất nhanh như gió cuốn mây tan, ăn từng lồng từng lồng, cuối cùng ăn trọn cả bảy mươi lồng bánh bao vào bụng.

Ánh mắt mọi người vốn không hề nhìn bên này, nhưng thấy cảnh này cả đám nhao nhao nhìn qua, Hàn Lập thấy thế, đành phải kêu Mộng Thiển Thiển tính tiền, lôi kéo Kim Đồng đang cao hứng rời khỏi cửa hàng bánh bao, tới cửa hàng bánh nướng tiếp theo.

Trông coi cửa hàng bánh nướng là một lão hán tuổi gần bát tuần và cháu trai mình, sản lượng tự nhiên không sánh bằng cửa hàng bánh bao lúc trước, bởi vì thời gian bánh nướng ra lò chậm, rất nhanh đã bị Kim Đồng ăn đến hết hàng.

Bánh nướng tuy chỉ là thức ăn bình thường của dân gian, nhưng lão hán này đã kinh doanh chừng sáu mươi năm, nghiên cứu sáng tạo ra không ít khẩu vị đặc sắc, bên ngoài cứng bên trong xốp giòn, thơm nức ngon miệng, làm cho Kim Đồng ăn no thỏa mãn, thỉnh thoảng hô to khen thưởng.

Vì vậy Kim Đồng khen thưởng một tiếng, Thiển Thiển cũng lại khen thưởng, hảo hảo làm đại sư tỷ thêm nghiện.

Lão hán kinh doanh nhiều năm như vậy cũng chưa có một lần sinh ý tốt như thế, vả lại nhìn thấy Kim Đồng thật tâm thích ăn bánh nướng lão làm, mặt

mày mừng rỡ hớn hở, đi tới Hàn Lập khen con bé này có khẩu vị tốt.

Mộng Thiển Thiển tính tiền xong, lại dẫn bọn Kim Đồng đi uống rượu cất bánh trôi.

Tại cửa hàng này, lúc đầu chưởng quầy đã làm xong một nồi lớn, nhân bánh hạt vừng, bánh đậu nhân thịt nhồi, cùng nhân hoa quế, tất cả đều có, trực tiếp bị bọn Hàn Lập bao trọn hết.

Rất nhanh, tin tức nơi đây đã đến một vị Đại Vị Vương, truyền khắp cả con đường.

Thế cho nên tất cả mặt tiền cửa hiệu trên đường, cũng bắt đầu toàn lực thúc giục chuẩn bị, tăng cường nhân thủ đi làm điểm tâm, thức ăn sở trường nhà mình.

Làm xong, ở sát đường lại dựng bàn ghế, nào là đậu hà lan vàng, lư đả cổn nhi, bánh băng da... vân vân, xếp đặt toàn bộ lên.

Lần này, Kim Đồng càng vui vẻ.

Nàng qua lại trên đường, quả thực giống như một vòi rồng, đi qua chỗ nào thì quét sạch mỹ thực chỗ đó, chỉ để lại Hàn Lập và Mộng Thiển Thiển theo ở phía sau, thanh toán cho nàng.

Từ lúc chạng vạng tối, mãi cho đến trăng treo trên ngọn cây, các cửa hàng của cả con đường chưa được Kim Đồng nếm thử qua, cũng không đóng cửa hàng kinh doanh, mà chờ nàng vào xem, nửa con phố vẫn cứ đèn đuốc sáng trưng, không ít chưởng quầy cửa hàng đều xoa tay chà xát, trông chờ đến mòn cả mắt.

Bởi vì vị Đại Vị Vương này, ngoại trừ khẩu vị tốt, còn đặc biệt hào phóng, chỉ cần ăn ngon, sẽ lại khen thưởng, hơn nữa khen thưởng không phải bạc, mà là linh Thạch, lại không phải là linh thạch hạ phẩm, mà là linh thạch trung phẩm, thậm chí còn có ít cửa hàng nhận được linh thạch thượng phẩm, đây chính là vật mà một ít tu tiên giả trông chờ đến đỏ mắt!

Mộng Thiển Thiển vốn cũng không tích góp được nhiều, sớm đã bị Kim Đồng rút không còn bao nhiêu, kết quả còn chưa kịp mở miệng thì Hàn Lập đã tiện tay ném tới một cái túi. Thần thức nàng quét qua một cái, lập tức sửng sốt cả buổi.

Trong túi này đều là linh thạch cực phẩm, có chừng hơn vạn.

Những thứ này tự nhiên là trước đây không lâu bên trong Minh Hàn Tiên Phủ, Hàn Lập đoạt được không biết từ chỗ vị Kim Tiên nào, hôm nay khó có được một đoạn thời gian nhẹ nhõm, hắn tự nhiên vui vẻ của người phúc ta, làm cho Kim Đồng vui vẻ một hồi, hảo hảo cảm thụ một chút mỹ thực trong nhân thế này.

Thật vất vả, cuối cùng ba người mới tới trước Quảng Duyệt Lâu.

Chưởng quầy Quảng Duyệt Lâu là một nam tử mập mạp mặc áo gấm, vừa thấy ba người Hàn Lập tới cửa lầu, lập tức ý cười đầy mặt chạy ra đón chào, trong miệng liên tục kêu "Khách quý lâm môn, khách quý lâm môn..."

Hàn Lập đánh giá sơ qua một chút liền phát hiện người này là một tu sĩ Trúc Cơ Hậu Kỳ.

"Trên lầu còn có phòng trống không?" Hàn Lập liếc qua vị trí đầu bậc thang, mở miệng hỏi.

"Có, có, mời khách quan lên lầu." Chưởng quầy vừa đi trước dẫn đường, vừa mời ba người.

Đi lên lầu, Hàn Lập mới phát hiện trên lầu tuy rằng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không biết có phải vì thời gian quá muộn, hay là do chưởng quầy cố ý làm ra, mà không có một bóng người.

"Tất cả những bàn trên lầu này, chúng ta bao hết, tất cả rượu và thức ăn trong lầu các ngươi đều mang lên hết, bày hết lên mấy cái bàn này đi." Sau khi ba người ngồi xuống một vị trí bên cửa sổ, Mộng Thiển Thiển quét mắt toàn bộ lầu hai, phân phó cho chưởng quầy.

"Được rồi, thượng tiên chờ một lát." Chưởng quầy mập mạp lên tiếng, sau đó đi xuống lầu.

Lúc này, trong tay Kim Đồng còn ôm một miếng bánh ngọt phù dung lớn, không biết vì cái gì, cái miệng nhỏ vẫn ăn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra sự vui vẻ thoả mãn.

"Tạo sao chỉ có một mình ngươi ở đây, ca ca của ngươi đã đi đâu?" Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Mộng Thiển Thiển, đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộng Thiển Thiển nghe vậy, đột nhiên sắc mặt hơi ngưng lại, vội vàng nói:

"Lúc trước cao hứng khi thấy Lệ đại nhân trở về nên quên mất việc này. Ta đang muốn bẩm báo với người, ca ca của ta cùng Tôn đại ca đã mang theo mấy người Mộng Hùng trở về Mạnh Trì Quốc rồi."

Hàn Lập nghe vậy, cảm thấy cái tên này có chút quen tai, lông mày không khỏi cau lại, sắc mặt lộ ra một chút hồi ức.

Mộng Thiển Thiển nhìn thấy lông mày hắn nhíu lên, trong lòng nhất thời có chút lo lắng bất an.

"Mạnh Trì Quốc... Chính là quê hương lúc đầu của các ngươi?" Hàn Lập nhớ lại, sau đó mở miệng hỏi.

"Đúng là cố quốc chúng ta. Tôn đại ca đột phá Hóa Thần cảnh, phải đi về thay Tôn thị Hoàng tộc bọn hắn đòi lại công đạo, ca ca của ta khuyên can không được, lại không yên lòng nên cũng đi theo." Mộng Thiển Thiển gật đầu nhẹ nói ra.

Trong khi hai người nói chuyện, người Quảng Duyệt Lâu đã mang rượu và thức ăn lên liên tiếp, tiểu nhị ở bên cạnh cũng nhanh chóng đọc tên món ăn, các hương vị đều đủ, các món ngon rực rỡ muôn màu bày đầy bảy tám cái bàn.

Hàn Lập và Mộng Thiển Thiển vẫn chưa đụng đũa, chỉ có một mình Kim

Đồng trực tiếp động thủ khai đao, ăn như gió cuốn.

Mộng Thiển Thiển thấy Hàn Lập không nói lời nào, trong nội tâm có chút lo sợ bất an, thử thay hai người bọn họ giải thích:

"Lệ đại nhân, bọn họ cũng không phải là bất tuân lệnh người, chỉ là... Chỉ là không biết làm thế nào liên hệ đại nhân... Xin người đừng vì chuyện này mà trách tội bọn họ. Thường ngày thoạt nhìn Tôn đại ca giống như không có việc gì, trên thực tế vẫn không buông được chuyện cũ, nếu không lấy tâm tính của huynh ấy, cũng sẽ không tu luyện cần cù như thế."

"Không sao, ta chưa bao giờ không cho phép các ngươi đi báo thù, chỉ là nhất định phải chờ đủ thực lực mới được. Kỳ thật lần này ta trở về Thiên Vân thành, cũng có một số việc giao cho các ngươi." Hàn Lập vẫy vẫy tay, nói ra.

"Xin nghe đại nhân phân phó." Thần sắc Mộng Thiển Thiển buông lỏng, lập tức thi lễ nói ra.

"Không tính là đại sự gì, chỉ là ta sắp ly khai Bắc Hàn Tiên Vực, cũng không biết năm tháng nào mới trở về, ta cũng có duyên phận với các ngươi, nên đến gặp các ngươi an bài một số việc sau này mà thôi." Hàn Lập nói ra.

"Lệ đại nhân phải ly khai? Sao không mang bọn ta cùng đi, mặc dù không có quá nhiều trọng dụng, nhưng có thể đi theo làm tuỳ tùng thay đại nhân làm chút ít việc vặt vãnh." Mộng Thiển Thiển nghe vậy, sắc mặt hơi đổi một chút, vội vàng nói.

"Lần này đường xá hiểm trở, không thể mang bọn ngươi đồng hành. Ta đã chuẩn bị xong đan dược và pháp bảo cho các ngươi, còn có một ít công pháp tu luyện, đều đặt trong vòng trữ vật này. Nếu như bọn hắn không có ở đây, vậy thì đưa ngươi sau này phân phát cho bọn họ." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nói thêm.

Hắn nói những lời này xong, tuy thần sắc Mộng Thiển Thiển có chút ảm đạm, nhưng không nói thêm gì nữa.

"Mặt khác, trong vòng trữ vật này còn có ba mươi tấm mặt nạ đầu thú, đều là vật có phẩm cấp thượng giai để che giấu khí tức, đã được xử lý đặc thù, lại còn điều chỉnh một ít cấm chế trong đó, cách sử dụng như thế nào ta đều ghi chép ở bên trong ngọc giản. Ngày sau các ngươi hành tẩu Tiên Vực, nếu có thời điểm không ngờ, có thể dùng để thay đổi dung mạo, che kín dấu vết hoạt động." Hàn Lập tiếp tục nói.

Dứt lời, cổ tay hắn chuyển một cái, lấy ra một vòng trữ vật màu trắng đưa tới.

"Đa tạ Lệ đại nhân đã thay ta cân nhắc chu toàn như thế." Mộng Thiển Thiển nhận lấy, mở miệng cám ơn.

"Sau một khoảng thời gian nữa, tất cả thế lực lớn ở Bắc Hàn Tiên Vực có thể sẽ lộ mặt một lần nữa, đến lúc đó có lẽ sẽ có một trận phong ba lớn khó có thể tưởng tượng quét sạch. Sau khi bọn Vân Quy trở về, các ngươi lập tức lên đường, trước tiến về Ô Mông Đảo ở Hắc Phong Hải Vực. Bên kia ta đã an bài mọi chuyện, sau khi tới tự nhiên sẽ có người tiếp ứng các ngươi." Hàn Lập dừng một chút, sau đó nói tiếp.

"Tuân mệnh." Trong lòng Mộng Thiển Thiển hơi động một chút, lập tức nói.

Hai người tạm thời dừng câu chuyện nhìn qua, mấy bàn thức ăn chung quanh đã bị Kim Đồng ăn sạch không còn chút nào.

Hàn Lập cười cười, cổ tay rung lên, lấy ra một bình rượu ngon có được trước khi chia tay Hô Ngôn Đạo Nhân, rót cho mình và Mộng Thiển Thiển mỗi người một chén, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Mộng Thiển Thiển được sủng mà kinh, hai tay vội vàng tiếp nhận chén rượu, cúi đầu ngửi mùi rượu một cái, nhìn ánh mắt đã chuyển hướng ra ngoài cửa sổ của Hàn Lập, ngừng thật lâu không có uống.

Cảnh ban đêm ngoài cửa sổ đang trôi qua, ánh trăng mờ nhạt như nước chảy, chảy qua nóc nhà phía xa, nhìn có chút lành lạnh.

Hàn Lập nhìn vầng trăng khuyết trên không trung kia, trong đầu bắt đầu suy tính hành trình tiếp theo.

Đúng lúc này, lông mày của hắn bỗng nhiên nhăn lại, hai mắt có chút ngưng tụ, liền thấy trên bầu trời phía tây thành có một đạo tàn ảnh đang bay rơi xuống phía trong thành.

Theo sát phía sau, Mộng Thiển Thiển cũng có cảm giác, sắc mặt thoáng biến đổi.

"Đi." Lúc này Hàn Lập nói ra.

Mộng Thiển Thiển vội vàng gật đầu nhẹ, lấy ra một quả Linh Thạch, đặt trên mặt bàn.

Hàn Lập lập tức một tay kéo Kim Đồng đang nắm hai cái móng heo qua, tay kia bắt lấy bả vai Mộng Thiển Thiển, ba đạo nhân ảnh trong nháy mắt biến mất ở lầu hai Quảng Duyệt Lâu.

Cơ hồ trong nháy mắt, thân ảnh ba người cũng đã xuất hiện ở thành tây Quan Nguyệt Viên.

Cấm chế các nơi trong vườn không ít, lại không có nửa điểm phản ứng, căn bản không kịp bắt được tung tích ba người.

Tiến vào khu vực bên trong một cái sân nhỏ, Hàn Lập liếc mắt liền thấy được thân ảnh vừa rồi rơi từ trên không trung xuống, là một đầu đại điểu màu xanh toàn thân đầy vết thương.

Chim to tựa hồ cũng nhìn thấy mấy người Hàn Lập, trong đôi mắt hiện lên một tia ánh sáng, trong miệng phát ra trận trận tiếng kêu khàn khàn.

"Niệm Vũ..." Sắc mặt Mộng Thiển Thiển trắng nhợt, vội vàng phi độn qua hướng con chim lớn kia.

Hàn Lập buông cánh tay Kim Đồng ra, cũng đi theo qua.

Lúc đầu Kim Đồng đang ăn cái gì, đột nhiên bị túm đến nơi đây, trong lòng tất nhiên là không muốn, thời điểm đang tức giận, liền thấy đầu đại điểu màu xanh với thân chồng chất vết thương kia.

Con mắt nàng xoay chuyển một cái nhanh như chớp, gặm hai ba lần là xong móng heo bóng nhẫy trên tay, bàn tay nhỏ bé chà xát một cái, nhếch miệng lên quẹt một cái to với vẻ vui vẻ bất thiện.

Đại điểu màu xanh tựa hồ cũng đã nhận ra ánh mắt của nàng, cổ lập tức co rụt lại, hoảng sợ vạn phần, vội vàng dựa sâu vào ngực Mộng Thiển Thiển.

------oOo------

Chương 526: Báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

"Có chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Lần này mấy người đại ca không cho tiểu nữ đi theo, tiểu nữ không yên lòng nên để Niệm Vũ đi cùng, bây giờ nó đã là yêu thú cấp bậc Đại Thừa, vốn nghĩ đã chu toàn nhưng với tình hình này chỉ sợ….Ca ca, bọn hắn gặp phải chuyện không lành rồi…" Sắc mặt Mộng Thiển Thiển tái nhợt, lắp bắp nói.

Hàn Lập chớp mắt nhìn về phía đại điểu, dùng thần niệm trao đổi một lúc rồi nói:

"Mấy người Vân Quy đang bị vây khốn ở một chỗ cấm địa trong hoàng cung Mạnh Trì Quốc. Niệm Vũ may mắn chạy trốn được về báo tin cho ngươi."

"Lệ đại nhân, xin cho phép Thiển Thiển đi cứu ca ca." Mộng Thiển Thiển nghe thế, hít một hơi cố gắng lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói.

"Tại sao không thỉnh cầu ta giúp ngươi cứu người?" Hàn Lập hơi bất ngờ hỏi.

"Thiển Thiển mặc dù không hiểu chuyện nhưng cũng biết sở dĩ đại nhân muốn rời khỏi Bắc Hàn Tiên Vực là do những biến cố, phong ba sắp đến. Người đã đến tận đây dặn dò, sắp xếp cho chúng ta đã khiến tiểu nữ cảm kích vạn lần rồi, nên không thể làm mất thêm thời gian của người nữa." Mộng Thiển Thiển nói gấp.

"Niệm Vũ có tu vi Đại Thừa Kỳ còn bị đánh trọng thương, qua đó cũng biết tu vi của đối phương cao hơn ngươi quá nhiều, ngươi làm cách nào cứu

được bọn hắn? Chưa kể từ đây tới Mạnh Trì Quốc khá xa, ngươi nghĩ bọn hắn có thể trụ được cho đến khi ngươi tới sao?" Hàn Lập nghe thế, trong lòng tán thưởng, gật đầu nói.

"Điều này…." Mộng Thiển Thiển nghẹn lời, nói như muốn khóc.

"Đi thôi, không mất bao nhiêu thời gian đâu." Hàn Lập từ tốn nói.

"Đại thúc, con chim đang bị thương này, giao cho ta chăm sóc nhé." Không đợi Mộng Thiển Thiển trả lời, Kim Đồng chạy tới gần vỗ ngực cười cười nói, trên khoé miệng nó tương ớt đỏ chót còn lau chưa sạch.

Niệm Vũ nhìn Kim Đồng liền thấy lạnh cả người, lông vũ khắp người dựng ngược cả lên, vội vàng giãy giụa đứng dậy nhưng do thương thế quá nặng nên ngã lên ngã xuống mấy lần.

"Kim Đồng, ngươi làm được không?" Hàn Lập liếc Kim Đồng hỏi.

"Tất nhiên là được, những ngày nay ta không có lười biếng, nghiên cứu hết các điển tích trong vòng tay trữ vật rồi!" Kim Đồng thấy Hàn Lập tỏ vẻ nghi ngờ mình, chu môi phồng má thở phì phò hét lên.

"Không ngờ ngươi còn biết đọc sách, cứ tưởng ngươi chỉ biết ăn thôi chứ." Hàn Lập nhíu mày, lắc đầu nói.

"Đại thúc, không được xem thường ta, nói cho người biết mọi thứ ghi trong điển tích ta chỉ cần đọc qua cái là hiểu, chắc là có thiên phú." Kim Đồng nghe thế, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức biến đổi, vội vàng trả lời.

"Vậy ngươi định giúp Niệm Vũ như thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Cái này quá đơn giản." Kim Đồng vênh mặt nói, chẳng biết móc từ đâu ra một viên đan dược, nhẹ nhàng nhón vào miệng Niệm Vũ.

Niệm Vũ nuốt đan dược vào, ánh mắt nhìn Kim Đồng vẫn đầy cảnh giác, dò xét.

Kim Đồng bĩu môi khinh thường:"Yếu ớt, vô dụng, không bằng một góc Tiểu Bạch nhà ta. Tiểu Bạch, ngươi trốn đâu rồi, đồ lười biếng!"

Vừa nói nó vừa liếc mắt nhìn về mặt dây chuyền Bạch Ngọc Tỳ Hưu mà Hàn Lập đang đeo bên hông.

"Lại làm phiền ta…" Mặt dây chuyện hiện lên trận quang mang run rẩy, một thanh âm vô cùng miễn cưỡng vang lên.

"Không biết tốt xấu, ta gọi ngươi ra ăn đồ ăn, đã không chịu ra còn làm bộ làm tịch!" Kim Đồng nhếch mày nói.

"Đồ ăn của phàm nhân, tiểu gia ta không thèm." Bạch Ngọc Tỳ Hưu ông ông trả lời.

"Đã thế ngươi đừng có hối hận!" Kim Đồng tức giận, vừa nói vừa cầm mặt dây chuyền lắc lắc.

Bộ dáng bát nháo của Kim Đồng vô tình làm không khí đang căng thẳng dịu xuống.

Hàn Lập vẫn không yên tâm, lấy ra mấy loại đan dược phân phó Mộng Thiển Thiển cho Niệm Vũ uống.

"Vị trí ta đã biết, ngươi ở lại đây dưỡng thương đi." Hàn Lập dặn dò Niệm Vũ một câu, vung tay lấy ra Bích Ngọc Phi Xa lơ lửng trong không trung.

Sau đó tay áo hắn cuốn một cái mang theo Kim Đồng và Mộng Thiển Thiển bay lên phi xa, trong màn đêm lao vút đi như một đạo lưu quang, nhanh chóng biến mất khỏi khung trời.

…

Phía nam Cổ Vân Đại Lục, Mạnh Trì Quốc.

Kinh đô Hạo Vân Thành mấy ngày hôm nay có biến, cửa thành đóng chặt, dân chúng bị cấm túc không được tự ý ra khỏi nhà.

Đã là nửa đêm, đường phố vắng vẻ, đèn đuốc tối om, nếu không phải lâu lâu vẫn thấy một vài binh sỹ vũ trang đầy đủ đi tuần ở các nẻo đường thì chỉ sợ người ta sẽ nghĩ đây là một toà thành chết.

Nhưng không khí ở khu vực hoàng cung phía nam Hạo Vân Thành lại hoàn toàn trái ngược, đèn thắp sáng trưng, khắp nơi đều có cấm vệ quân cầm đuốc đi lại tuần tra, nhất là chỗ Dưỡng Tâm Điện phía sau Ngự Hoa Viên bị vây chặt, giọt nước không lọt.

Phải có đến mấy trăm người tham gia vây bắt, trên thân toả ra khí tức không tầm thường, tất cả đều là tu sỹ.

Người cầm đầu là một lão già râu bạc trắng mặc cẩm bào màu tím, dáng người cao gầy, rất có vẻ tiên phong đạo cốt, một thân tu vi Luyện Hư Trung Kỳ.

Lão chính là Từ gia lão tổ Từ Thọ, chưởng quản thế gia tu tiên ở Mạnh Trì Quốc.

Giờ phút này, lão nhíu chặt đôi lông mày màu trắng, sắc mặt rất khó coi.

Nửa tháng trước, hậu nhân hoàng tộc Tôn Thị, triều đại trước của Mạnh Trì Quốc cùng người Vân gia đột nhiên quay về bạo loạn, bọn chúng cùng với một ít cựu thần tiền triều nội ứng ngoại hợp đánh cho Từ gia không kịp trở tay.

Lão đang bế quan cũng phải vội vàng chạy ra, lúc đó tu sỹ Từ gia đã chết hơn phân nửa, tên hoàng đế bù nhìn phế vật Cao Thị suốt ngày đắm chìm trong tửu sắc còn bị doạ kinh hoảng sợ quá lăn đùng ra chết., mọi chuyện rối bời.

Sau khi lão dung thủ đoạn sét đánh ổn định thế cục của gia tộc liền tự mình giao chiến với hậu nhân Tôn thị.

Nhưng thật không ngờ, gã liên thủ với một tên hậu bối Vân gia lại đánh ngang tay với lão. Cũng không biết chúng nó có cơ duyên gì mà đã tu luyện

công pháp đỉnh giai, pháp bảo trên người còn nhiều không đếm xuể nên mặc dù cảnh giới của lão cao hơn hẳn nhưng không thể làm được gì

Khốn khổ hơn, hai gã kia còn mang theo một đầu điểu thú thực lực Đại Thừa Kỳ, mới ra tay đã suýt lấy mạng lão, nếu không phải vị đại nhân kia kịp đuổi tới thì giờ này lão còn không đứng được ở đây mà than nữa rồi.

“Lão tổ, bọn phản nghịch đã trốn trong giếng cạn hai ngày, chúng ta dùng pháp trận do ân chủ truyền cho rút hết linh khi bên trong ra, nhiều nhất hai canh giờ nữa liền có thể bài trừ cấm chế.” Một tên nam tử trung niên trên mặt có nốt ruồi đen thi lễ với lão giả, cung kính nói.

“Vân gia đã kinh doanh tại Mạnh Trì Quốc trong thời gian dài, chỗ cấm chế này bọn chúng hao phí không biết bao nhiêu tài nguyên mới tu kiến xong, lần này không được chủ quan, đề phòng chúng còn có hậu chước. Phải bằng mọi giá trảm thảo trừ căn, không để một con ruồi nào chạy thoát.” Từ Thọ nghiêm túc, chậm rãi phân phó.

“Ân chủ cứ mải đuổi theo con Yêu thú kia, nếu có người ở đây thì chỉ cần giơ tay nhấc chân đã có thể phá bỏ cấm chế này rồi…” Nam tử trung niên nghe vậy, nói không suy nghĩ.

Từ Thọ nghe xong đang muốn răn dạy y không nên nhiều lời, thần sắc đột nhiên biến đổi, ngẩng đầu nhìn vào màn trời đêm.

Một đạo lưu quang màu vàng xé rách bầu trời hạ xuống bên cạnh giếng cạn.

“Khấu kiến ân chủ…” Từ Thọ nhìn thấy người tới, khom người thi lễ.

Đám người còn lại quỳ lạy trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

Một tên thanh niên nam tử mặc trường bào màu vàng, khuôn mặt không có gì đáng chú ý liếc nhìn gã tu sỹ trung niên đang quỳ gối bên chân Từ Thọ, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc, y vung tay, đầu gã trung niên rơi xuống.

Máu me văng đầy trời, bắn cả lên vạt áo Từ Thọ, người lão căng cứng, đứng yên không dám nhúc nhích.

Thanh niên nam tử mặt lạnh như băng thu nguyên anh của gã tu sỹ mặt có nốt ruồi vào tay, nhẹ nhàng chà xát thành bột mịn.

Vừa rồi y đuổi theo con quái điểu màu xanh kia, nhìn ra nó chỉ là yêu thú mới tiến cấp Đại Thừa Kỳ thế mà độn tốc còn nhanh hơn tu sỹ Đại Thừa Hậu Kỳ, mặc dù y đã dùng hết tốc lực đuổi theo nhưng không thể bắt kịp, cho nên đang rất khó chịu trong người.

Tên nô tài này không biết giữ mồm giữ miệng, coi như làm nơi cho y phát tiết một chút.

“Thế nào rồi?” Y lạnh nhạt hỏi.

“Bẩm ân chủ, hai canh giờ nữa là có thể phá được cấm chế.” Từ Thọ vội vàng đáp.

“Không có thời gian, nhanh thu thập cục diện rối rắm này, ta còn phải quay về tông môn. Từ nay về sau tài nguyên mà các ngươi phải mang đến Thạch Cơ Điện tăng lên gấp đôi.” Thanh niên nam nhíu mày nói.

Từ Thọ nghe vậy, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Sở dĩ Từ gia bỏ mọi giá đoạt lấy Mạnh Trì Quốc vì trong nước có một mạch khoáng Hoa Dương Sa, bấy lâu đã phải cung phụng cho người này gần nửa sản lượng thu hoạch.

Bây giờ đối phương mở miệng cái là muốn tăng gấp đôi, gia tộc lão còn miếng cháo nào để húp nữa đây?

“Thế nào, có vấn đề gì không?” Thấy lão chần chừ không trả lời, thanh niên nam từ nhíu mày hỏi.

“Không có, không có…Cẩn tuân pháp chỉ của ân chủ.” Người Từ Thọ run lên vội vàng đáp.

Thanh niên nam từ nghe vậy không để ý đến lão nữa, vung tay lên lấy ra

năm lá đạo bùa màu vàng.

Y ngâm tụng một tiếng chú ngữ, năm lá bùa thiêu đốt cháy rực tạo ra năm ngọn lửa màu sắc khác nhau rồi bắn nhanh về phía giếng cạn.

Quang mang màu vàng đất ở miệng giếng lập tức sáng lên, pháp trận bố trí bốn phía cũng nhanh chóng phát động, phối hợp với năm ngọn lửa đánh thẳng xuống giếng.

“Ầm” một tiếng vang lên.

Dưới giếng một tầng ánh sáng màu vàng ảm đảm nổi lên, chớp nháy rồi nhanh chóng vỡ nát.

Ngay lúc đó, bảy tám đạo hào quang từ trong giếng bay vụt ra như pháo hoa giữa nền trời đen, lao nhanh về bốn phương tám hướng.

Nhưng mà bọn hắn chưa kịp phân tán chạy trốn đã bị một chiếc ô ánh sáng năm màu từ trên không chụp xuống, quay tròn tứ phía tạo ra một cỗ hấp lực vô hình, chặn đứng các đạo hào quang, ép chúng phải quay trở về mặt đất. Hào quang tắt ngấm, hiện ra mấy tên tu sỹ đứng tán loạn quanh giếng cạn.

Tu sỹ Từ gia cầm pháp khí trong tay đã sớm chuẩn bị vội vàng lao lên khép kín vòng vây, nhìn mấy người này cười gằn.

Gần giếng cạn nhất là một gã mặc áo bào xanh, bên hông đeo một ngọc bội hình trăng lưỡi liềm, nhìn thật thà chất phác, cạnh hắn là một gã đồng tuổi, dáng người khôi ngô như thiết tháp.

Hai người này chính là Mộng Vân Quy và Tôn Bất Chính.

Những người đang đứng tán loạn bốn phía là đám Mộng Hùng, tất cả đều bị trọng thương.

------oOo------

Chương 527: Mất tích?

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Vân Quy, lần này là ta nợ ngươi, đáng tiếc cả đời này sợ là không có cơ hội báo đáp. Kiếp sau, chúng ta lại làm huynh đệ!" Tôn Bất Chính bị thương không nhẹ, sắc mặt trắng bệch, nói chuyện nhưng khí tức có chút bất ổn.

"Ai... Về sau chỉ còn một mình Thiển Thiển, không biết phải làm sao bây giờ..." Mộng Vân Quy thở dài một tiếng, lo lắng nói.

Nghe lời ấy, vẻ mặt Tôn Bất Chính càng thêm áy náy, cắn chặt hàm răng lại.

"Đừng vội, các ngươi sống chết hay không còn chưa đến lượt các ngươi tính, mà là do ta định đoạt." Nam tử thu hồi chiếc ô năm màu, giơ ngón tay cái lên chỉ chỉ vào mình, thản nhiên nói.

"Muốn giết cứ giết, nói nhiều vô ích." Tôn Bất Chính thấy thế, nổi giận quát.

"Nói cho ta biết sư thừa các ngươi là ai, ở nơi nào, vì sao có nhiều pháp bảo phẩm giai không tệ như vậy? Còn con chim to màu xanh kia có lai lịch gì? Các ngươi thành thật trả lời, có lẽ ta sẽ rủ lòng từ bi buông tha các ngươi..." Nam tử đứng ở giữa nói ra với vẻ tự nhiên

Tôn Bất Chính nghe vậy, thần sắc hơi đổi, nếu còn có một chút khả năng, gã vẫn hi vọng Mộng Vân Quy có thể sống được.

"Muốn giết chúng ta, lại sợ trêu chọc đến thế lực tông môn chúng ta, trước ngươi muốn điều tra rõ ràng, sau lại giết rồi xoá hết giấu vết? Đừng uổng phí khí lực, chúng ta sẽ không nói bất cứ thứ gì." Lúc này, Mộng Vân Quy nói thẳng ra.

"Cho các ngươi cơ hội, các ngươi lại không biết tận dụng, vậy cũng đừng trách ta..." Nam tử cười dữ tợn một tiếng, nói ra.

Dứt lời, cổ tay gã run lên, chiếc ô năm màu lập tức lượn vòng lên, bay vào giữa không trung che phủ đỉnh đầu mọi người.

Chỉ thấy trên mặt ô có phù văn chớp động, bên trong ô sáng lên từng đạo thải quang dày đặc, như vô số xung điện năm màu bắn tới phía mấy người Mộng Vân Quy.

"Thiển Thiển..."

Sắc mặt Mộng Vân Quy bình tĩnh, ý nghĩ cuối cùng trong đầu vẫn là muội muội của y.

Ngay thời điểm tất cả mọi người cho rằng đại cục đã định, lại có một màn xuất hiện khiến cho tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm!

Chiếc ô năm màu lơ lửng giữa không trung đột nhiên rung rung kịch liệt một hồi, trực tiếp mất đi khống chế, mặt ô xếp lại, thu nạp toàn bộ thải quang lại, sau đó bay ngược lên phía trên bầu trời.

Ngay sau đó, một bàn tay trắng nõn thò ra bắt lấy thân ô, tiện tay liền trực tiếp xoá đi liên hệ thần hồn giữa nó và nguyên chủ nhân.

"A....."

Trong miệng nam tử kêu rên một tiếng, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn lên phía trên bầu trời.

Chỉ thấy trong màn đêm, một bích ngọc phi xa toàn thân màu xanh lá đang lơ lửng giữa không trung, mặt ngoài lượn lờ chằng chịt ánh huỳnh quang, đứng trên đó là ba đạo nhân ảnh.

"Lệ đại nhân, Thiển Thiển..." Mộng Vân Quy thấy rõ ba người đứng trên phi xa, lập tức kinh hỉ kêu lên.

Mấy người Tôn Bất Chính thấy thế, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng quá đỗi, Mộng Hùng càng là hốc mắt ửng đỏ, vui đến phát khóc rồi.

"Bái kiến Lệ đại nhân..." Mấy người khom người bái lễ, cùng kêu lên.

"Vân Quy, ngươi làm tốt lắm." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Mộng Vân Quy có chút khó hiểu, trên mặt hiện ra một tia mờ mịt. Nhưng Tôn Bất Chính lại biết, Lệ đại nhân đây là đang tán dương y, lúc trước thà chết cũng không chịu nói ra thân phận của người.

Nghĩ tới đây, trong lòng của gã cảm thấy nghĩ mà sợ, nếu lúc trước mình mảy may lộ ra, có lẽ giờ phút này Lệ đại nhân sẽ ngồi nhìn bọn gã thân tử đạo tiêu rồi.

"Đại ca..."

Mộng Thiển Thiển kêu lên một tiếng, thân hình lập tức lướt xuống phi xa, đáp xuống bên cạnh Mộng Vân Quy, xuất ra bình sứ bạch ngọc mà Hàn Lập cho nàng, đổ ra mấy viên đan dược vàng óng, phân phát cho bọn họ.

Cách đó không xa, nam tử lúc trước còn tự nhiên không màng danh lợi, lúc này mặt mũi tràn đầy sợ hãi. Mấy người Từ Thọ càng sợ hãi run rẩy, cũng không dám thở mạnh một cái.

"Ngươi là người Thạch Cơ điện?" Hàn Lập liếc qua phục sức trên người nam tử, hỏi.

"Hồi... Hồi bẩm tiền bối, vãn... vãn bối La Hoa, là ngoại môn đệ tử Thạch Cơ điện." Nam tử tự ổn định tâm thần, đáp.

Dù sao gã cũng xuất thân là người Thạch Cơ điện, tuy chỉ có tu vi Đại Thừa đỉnh phong, nhưng ánh mắt lại không tệ, nhìn qua liền biết người trước mắt tuyệt không phải mình có thể chống lại, nên triệt để buông tha chống cự.

"A, ngươi có biết Cao Thăng không?" Hàn Lập mở miệng, hỏi ra một vấn

đề vượt quá dự kiến của La Hoa.

"Người tiền bối hỏi có phải là trưởng lão Cao Thăng ngày trước từng trực tại Tiên Cung không?" La Hoa sửng sốt một chút, có chút nghi ngờ hỏi.

"Hắn từng trực tại phi thăng đài." Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Như vậy đúng rồi, Cao Thăng trưởng lão đã mất tích mấy trăm năm trước, tông môn đã hao phí rất nhiều tài nguyên tìm kiếm tung tích của người, nhưng đến nay vẫn hạ lạc bất minh." La Hoa sợ Hàn Lập không hài lòng với đáp án này, có chút sợ hãi nói ra.

"Mất tích... Mất tích như thế nào?" Lông mày Hàn Lập cau lại, trầm ngâm hỏi.

"Bẩm tiền bối, vãn bối chẳng qua chỉ là một ngoại môn đệ tử, chuyện Cao Thăng trưởng lão mất tích thật sự biết rất có hạn, kính xin tiền bối thứ lỗi." La Hoa nơm nớp lo sợ nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày cau lại, bàn tay bỗng nhiên thò ra, chộp vào hư không một cái.

Thân hình La Hoa không tự chủ được từ mặt đất bay vút lên, bị một tay hắn bóp chặt cổ họng.

"Tiền bối tha mạng, tiền bối tha mạng..." thân hình La Hoa điên cuồng vặn vẹo, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ, cầu xin tha thứ không thôi.

Mặt Hàn Lập không biểu tình, một ngón tay giơ lên, đầu ngón tay loé sáng hào quang, điểm tới mi tâm La Hoa.

Hắn đúng là trực tiếp dùng bí thuật sưu hồn tên kia.

Sau một lát, lông mày Hàn Lập nhíu lại, phát hiện trong thức hải tên kia thậm chí có một tầng cấm chế, ngăn cách sự thăm dò của hắn.

Khóe miệng của hắn nhếch lên, thúc giục Luyện Thần thuật một chút, cấm

chế trong đầu La Hoa lập tức tiêu tan như băng tuyết, không còn sót lại chút nào.

Dò xét một lát, sắc mặt Hàn Lập càng thêm âm trầm, trong đôi mắt hắn hiện lên một tia tức giận, hào quang trên ngón tay càng sáng hơn.

Thời điểm lúc đầu La Hoa bị hắn nắm trong tay, mặt mũi tràn đầy sợ hãi, lúc sau mặt mũi bắt đầu méo mó, khóe miệng chảy dãi, thần sắc càng lúc càng cổ quái, đến cuối cùng, mắt đảo tròng trắng, trực tiếp ngất đi.

Hàn Lập thấy thế, hừ lạnh một tiếng, tát một cái làm gã trực tiếp đập khảm vào dưới mặt đất, thân thể rơi xuống nát nhừ, Nguyên Anh đã bị Luyện Thần Thuật triệt để hủy diệt linh tính, trực tiếp bị chấn nát bấy.

Một màn này rơi vào trong mắt mấy người Từ Thọ chung quanh, làm bọn họ kinh hãi đến tột đỉnh.

La Hoa trong mắt bọn họ như thần thánh thông thiên, cơ hồ không ai bì nổi, nhưng trước mặt nam tử trẻ tuổi có làn da ngăm đen này thì lại phản kháng một chút cũng không làm được, liền thân vẫn đạo tiêu tại đương trường.

Rốt cuộc tu vi đối phương đạt đến loại tình trạng nào, bọn họ không cách nào tưởng tượng được, cũng không dám suy nghĩ.

Lúc này bọn họ sớm đã nhao nhao quỳ rạp trên đất, trên trán và sau lưng chảy ròng mồ hôi lạnh, thân thể ngăn không được run rẩy kịch liệt.

Sở dĩ Hàn Lập tức giận, là vì La Hoa này nói không có nửa điểm sự thật.

Gã thực sự không phải là Ngoại môn đệ tử bình thường, mà là đệ tử Võng La điện thuộc Thạch Cơ điện, chuyên thu thập tình báo, năm đó vì tìm tung tích Cao Thăng mới lưu chuyển đến Mạnh Trì quốc này.

Về sau, gã phát hiện nơi này có một đầu khoáng mạch Hoa Dương sa, vì làm của riêng, mới ra tay giúp đỡ Từ gia thay thế Vân gia, tiêu diệt Tôn thị Hoàng tộc, khống chế nơi này.

Mà Cao Thăng kia, vốn là thân truyền đệ tử của Đại trưởng lão Thạch Cơ điện, năm đó mất tích khiến trong môn chấn động rất lớn, tông môn lại không biết nhiều về lý do tại sao y mất tích, nhưng lại biết y tựa hồ có quan hệ với một nhân vật thần bí, trong môn cũng có truyền lưu bức hoạ người này.

Mà nhân vật thần bí này tự nhiên đúng là Hàn Lập.

Còn có rất nhiều đệ tử Võng La Điện giống như La Hoa, mấy trăm năm trước đã được tông môn phái ra khắp nơi tìm kiếm tung tích Cao Thăng.

Cho nên, lúc nhìn thấy Hàn Lập, gã tự nhiên nhận ra hắn đúng là thần bí nhân trong bức họa được lưu truyền.

Giết chết La Hoa xong, trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ do dự, suy nghĩ có nên đi một chuyến tới Thạch Cơ điện, dò xét thoáng một chút tin tức liên quan đến Cao Thăng không, dù sao đối với sự tình năm đó, chung quy hắn vẫn cảm thấy có chút nghi kị không thể giải trừ được.

Bất quá suy nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định không nên vẽ vời cho thêm chuyện, hôm nay ly khai Minh Hàn Tiên phủ đã qua một đoạn thời gian, có lẽ Thiên đình đã có không ít hành động, thời gian lưu lại cho mình cũng không còn nhiều lắm.

Vì kế hoạch hôm nay, hắn nên mau rời khỏi phiến thị phi này, đây mới đúng là chính sự.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập nhấc một tay lên, một ngón tay điểm về hướng người cầm đầu là Từ Thọ, một luồng thanh quang lập tức khốn trói gã ngay tại chỗ.

"Ta ở trên ngọn núi ngoài thành kia, cho các ngươi nửa canh giờ..." Nói xong, Bích Ngọc phi xa lóe lên thanh quang, liền biến mất trong hoa viên.

"Tôn Hạo, tạ Lệ đại nhân hôm nay chi ân!" Tôn Bất Chính chậm rãi quỳ một gối xuống bái về hướng bóng lưng Hàn Lập, nói.

Sau một lát, trong ngự hoa viên có tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, huyết quang đại thịnh.

...

Trên toà Thanh Sơn bên ngoài Hạo Vân Thành, Hàn Lập ngồi bên trong đỉnh núi đình nghỉ mát, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên cạnh hắn, Kim Đồng ngồi xếp bằng trên nền, hai bàn tay nhỏ bé đang cầm một thanh trường kiếm trắng như tuyết, bẻ xuống từng đoạn từng đoạn nhét vào trong miệng, đôi mắt thì không ngừng quét qua khắp nơi, tựa hồ có chút hứng thú với cảnh vật chung quanh.

Hàn Lập mở to mắt, cổ tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay nhiều ra một khối pháp bảo hình tròn dạng la bàn.

Hắn nhìn đường vân kỳ dị trên la bàn, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Ngay vừa rồi, lúc hắn sử dụng Luyện Thần thuật, khối la bàn này đột nhiên nổi lên một tia phản ứng.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, âm thầm thúc dục Luyện Thần Thuật. La bàn hình tròn trên tay hắn lập tức dâng lên một mảnh sương mù màu trắng, bao phủ toàn bộ mặt la bàn.

Một đạo quang điểm hồng sắc chớp sáng chớp tối, không ngừng chớp động trong đám sương mù.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, thu hồi Luyện Thần Thuật, đạo quang điểm kia vẫn chớp động vài cái, rồi dần dần tắt đi.

Sau khi thăm dò, trong lòng của hắn lập tức hiểu rõ.

Cái la bàn này lại có thể phát hiện tung tích người sử dụng Luyện Thần Thuật ở gần đó.

Trước mắt, tuy không rõ khoảng cách dò xét của nó có xa hay không,

nhưng vật ấy xuất phát từ Thái Ất Ngọc Tiên Công Thâu Cửu, chỉ sợ uy năng sẽ không nhỏ, ngày sau lúc hành tẩu Tiên Vực khác, ngược lại nên đặc biệt chú ý, không thể tùy ý sử dụng Luyện Thần Thuật.

Hàn Lập thở phào một cái, sau đó lật tay thu khối la bàn kia, lại nghe một hồi tiếng ngáy nhẹ nhàng truyền đến đều đều.

Hắn theo tiếng ngáy nhìn lại, đã thấy Kim Đồng nằm nghiêng người ngủ trên mặt ghế, chẳng biết nó đã say giấc nồng từ lúc nào, khóe miệng còn mang theo một tia cười yếu ớt.

------oOo------

Chương 528: Đi ra gặp ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Hàn Lập thông qua thần hồn liên hệ thử gọi Kim Đông dậy nhưng không có kết quả.

Hắn suy nghĩ một chút rồi vung tay thu nó vào trong Linh Thú Đại.

Gió núi thổi nhè nhẹ, mát mẻ sảng khoái không gì sánh được, nơi chân trời phía xa xa có ánh nắng sớm sáng lên, đã gần đến lúc bình minh.

Một lát sau đám người Mộng Vân Quy cũng đi tới, cúi đầu trước đình bái kiến Hàn Lập.

Hàn Lập liền nói lại một lượt những việc lúc trước đã dặn dò Mộng Thiển Thiển rồi nhanh chóng rời đi.

Mộng Thiển Thiển thấy bóng hình hắn chốc lát đã biến mất không còn dấu vết, ánh mắt không giấu được vẻ hụt hẫng, buồn bã.

“Tu vi của Lệ đại nhân hình như lại mới tăng cao, chỉ sợ còn cao thâm hơn những vị Kim Tiên Đạo Chủ ở Chúc Long Đạo lúc trước...” Tôn Bất Chính lòng đầy ngưỡng mộ, nói nhỏ.

“Vì thế nên chúng ta càng phải chăm chỉ tu luyện gấp bội, sau này dù chưa đủ sức giúp đỡ người nhưng cũng đủ khả năng bảo vệ bản thân, không làm vướng tay vướng chân đại nhân nữa.” Mộng Thiển Thiển gật nhẹ đầu, nói ra.

“Thiển Thiển nói đúng, việc giống như ngày hôm nay phải để đại nhân tự

mình đến giải cứu, nhất quyết không thể có lần thứ hai nữa. Chờ sắp xếp ổn thỏa việc ở Hạo Vân Thành liền nghe theo lời Lệ đại nhân, nhanh chóng đến Hắc Phong Hải Vực." Mộng Vân Quy nhanh chóng đưa ra quyết định.

....

Một tháng sau.

Trên không trung một mảnh hải vực xanh bao la vô tận, xuyên giữa tầng tầng mây trắng có một đạo lưu quang màu xanh bay vọt qua, nhanh như ảo ảnh, giống như một sợi mây hẹp dài khiến người khác khó mà quan sát.

Nhưng sau khi bay thêm được mấy vạn dặm, độn quang chớp sáng rồi đột nhiên dừng lại.

Trong quang mang hiện ra một chiếc Bích Ngọc Phi Xa dài khoảng mười trượng, Hàn Lập mặc bộ áo bào màu xanh quen thuộc đứng trên đó, trong tay đang nắm lấy một cái Linh Thú Đại tỏa ra kim quang chói mắt.

"Đây là...." Dị sắc trong mắt hắn lóe lên, liền mở Linh Thú Đại ra.

Một vệt kim quang trong đó lao nhanh ra rồi hóa thành một con giáp trùng toàn thân màu vàng to như quả núi, quang mang toàn thân tỏa ra rực rỡ, chính là chân thân của Kim Đồng.

Trên lớp vỏ của nó được minh ấn vô số đường vân đan xen dày đặc, hình thù phức tạp cổ quái, tỏa ra những trận khí tức khiến người ta khiếp sợ.

Mà lúc này, hắn nhìn thấy hai mắt giáp trùng vẫn đóng chặt, chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Thời gian ở Linh Giới trong quá trình nuôi dưỡng Phệ Kim Trùng hắn biết rõ thời điểm chúng nó tiến hóa sẽ thôn phệ lẫn nhau, hiện nay Kim Đồng hơi khác một chút, mới gặm hết đống pháp bảo đã có dấu hiệu tiến giai.

"Thảo nào từ khi nó ăn xong cái lò đan kia ta vẫn thấy có gì đó cổ quái, không ngờ cuối cùng kết quả như thế này..." Hàn Lập cảm nhận được khí

tức của Kim Đồng tăng nhanh không có dấu hiệu dừng lại, ban đầu còn có chút lo lắng nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Hắn lật tay lấy ra trận bàn cùng trận kỳ vốn có ý định bố trí trận pháp che đậy dị tượng khi Kim Đồng tiến giai gây ra, kết quả chưa kịp làm gì đã thấy nó đột nhiên mở to hai mắt.

"Ợ..."

Nó nấc lên một tiếng ầm vang, từ trong miệng phun ra một đạo tinh quang thô to hơn trăm trượng chém thẳng ra trăm dặm phía trước.

Những nơi tinh quang đi ra, nước biển đang chảy xiết liền bị tách đôi thành một rãnh lớn, lộ cả san hô rong rêu dưới đáy.

Ngay sau đó quang mang trên thân giáp trùng biến mất, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một nữ đồng khả ái.

Nữ đồng duỗi lưng một cái, hai mắt mông lung, dáng vẻ như chưa tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng.

Hàn Lập thấy vậy, không nói gì chỉ im lặng đứng một bên.

Kim Đồng tỏa ra khí tức, đột ngột đã là Kim Tiên Hậu Kỳ. Chỉ ăn vài thứ, ngủ một giấc, cứ như vậy phá tan bình cảnh, tiến cấp ư?

Trong lòng hắn hiểu rõ, điều cốt yếu khiến Kim Đồng tiến giai chính là lò đan có phẩm chất cực cao trong Thái Ất Điện, trong đó dường như ẩn chứa lực lượng Nguyên thần nào đó vô cùng cường đại, những pháp bảo khác mà nó nuốt vào chỉ có tác dụng hỗ trợ thêm mà thôi.

Tuy nhìn quá trình tiến giai của nó dễ dàng như vậy nhưng tốn hao rất nhiều tài nguyên, đừng nói đến Kim Tiên, ngay cả thân gia của Thái Ất Ngọc Tiên chưa chắc đã đủ.

"Đại thúc, có gì ăn không?" Kim Đồng lúc lắc cái đầu, tỉnh táo hơn một chút, bụng đói reo thành tiếng.

“Có, rất nhiều!”

Hàn Lập phất tay lấy ra một thanh cự phủ dày đặc phù văn đưa cho Kim Đồng, nó vội vàng ôm lấy cho vào mồm nhai ngấu nghiến.

Nhìn thấy cảnh này Hàn Lập chỉ còn biết cười trừ, kéo nó về lại trên phi xa rồi lấy ra một ngọc giản màu trắng nghiên cứu.

Bây giờ mọi việc tại Bắc Hàn Tiên Vực hắn đã xử lý xong, đã đến lúc ly khai rồi.

Nhưng trước khi đi hắn còn phải tới một nơi nữa.

Nghĩ tới đây hắn nhanh chóng đánh ra một đạo pháp quyết, Bích Ngọc Phi Xa lao nhanh về phía chân trời, biến mất khỏi hải vực mênh mông.

...

Thượng A Đại Lục nằm ở phía nam Bắc Hàn Tiên Vực, nếu so sánh với Cổ Vân Đại Lục nơi có Chúc Long Đạo hay Minh Hàn Đại Lục ở phương bắc thì hoàn cảnh thiên nhiên hoàn toàn khác biệt. Nơi đây khí hậu ấm áp, sinh cơ bừng bừng, núi cao rừng rậm mọc lên khắp nơi, đầm lầy vô số, là bảo địa cho rắn độc, mãnh thú phát triển, không phù hợp cho phàm nhân sinh sống.

Cho nên mảnh đại lục này tuy đất đai phì nhiêu, sản vật phong phú nhưng số lượng phàm nhân lại rất ít, thua xa các đại lục ở phương bắc. Nhưng bởi vì linh mạch rất nhiều, linh khí lại nồng đậm, kỳ trân dị thảo, chủng loại linh thú vô cùng đa dạng nên lại có khá nhiều tông môn tu kiến ở đây. Điểm Thương Sơn Mạch là thánh mạch đệ nhất Thượng A Đại Lục, thanh danh vang dội.

Nhưng khiến nó càng nổi danh chính nhờ Thương Lưu Cung.

Thương Lưu Cung có đại cung chủ Lạc Thanh Hải tọa trấn, gã cùng với Đệ Nhất Đạo Chủ Chúc Long Đạo Bách Lý Viêm, Phục Lăng Tông Đại

Trưởng Lão Phong Thiên Đô nổi danh là ba thế lực lớn.

Dưới trướng còn có Ngũ Cực Cung Chủ, cũng đều là những vị Kim Tiên đại danh đỉnh đỉnh, chia nhau trấn thủ năm hướng tiến vào Thương Lưu Cung, trong sáng ngoài tối quản lý toàn bộ đại lục.

Ngoài trừ những tồn tại tối cao này, trong cung còn có không ít kỳ nhân dị sỹ, chỉ do môn hạ của Thương Lưu Cung hành tung khá kỳ bí không thích phô trương thanh thế ra ngoài, đại bộ phận chỉ thích đóng cửa khổ tu nên ngoại nhân hiểu biết về họ không nhiều.

Lúc này ở hư không một chỗ gần với Điểm Thương Sơn Mạch có một tên đại hán râu quai nón âm thầm đứng quan sát, hắn chính là Hàn Lập mới từ Cổ Vân Đại Lục một đường chạy tới.

Hắn nhìn dãy núi trước mặt, trong đầu suy nghĩ về các tin tức liên quan tới Thương Lưu Cung.

Từ nơi này nhìn lại, trong Điểm Thương Sơn Mạch có mây khí vờn quanh bao trùm cả dãy núi, cảm giác vô cùng thần bí.

Linh khí bên trong vô cùng thịnh vượng, đặc biệt linh lực hệ Thủy lại càng dồi dào.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ động, không chần chừ nữa, bay thẳng về phía trước.

Hắn vừa mới bước vào phạm vi của Điểm Thương Sơn Mạch không lâu đã có một đạo độn quang màu lam từ trong dãy núi bắn ra nghênh đón, nhìn kỹ là một linh chu màu lam hình cá, phía trên có mấy tên đệ tử Thương Lưu Cung, cầm đầu là một gã nam tử tầm hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt vuông vắn.

Từ phong cách ăn mặc có thể đoán được những người này là đệ tử tuần tra của Thương Lưu Cung, tu vi không quá yếu, cũng đều là Hóa Thần Kỳ, gã cầm đầu đã là tu sỹ Luyện Hư Kỳ.

“Vãn bối là chấp sự ngoại cung Lý Ngang, xin hỏi tôn tính đại danh của

tiền bối, người quang lâm Thương Lưu Cung là có việc gì?" Thanh niên mặt vuông cảnh giác liếc nhìn Hàn Lập, nhưng vẫn hữu lễ chắp tay hỏi.

Hàn Lập bày ra vẻ mặt lạnh như băng, không thèm nhìn ai, một cỗ linh áp khổng lồ từ trên người đột nhiên bộc phát ra.

Linh chu màu lam như lá bay trong bão táp, bị cuốn văng ra ngoài, đệ tử Thương Lưu Cung đứng trên đó miệng phun máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Thân hình của hắn không dừng lại, tiếp tục bay về phía trước.

"Có địch nhân tập kích!"

Thanh niên mặt vuông tu vi cao hơn nên chưa ngất đi, miệng hét lên một tiếng lớn, phất tay đánh ra một đạo lam quang bay thẳng lên trời.

"Ầm" một tiếng vang lên, lam quang bạo phát trên không trung, bay về bốn phương tám hướng.

Hàn Lập cũng không ngăn cản hành động của gã, còn không thèm quay đầu lại, tiếp tục bay về phía trước.

Sau khi tín hiệu được phát ra, âm thanh từ các nơi vang vọng ầm ĩ, vô số độn quang từ các dãy núi bay vụt tới chặn đường.

Độn quang thu lại, từng người từng người một đều mặc trang phục Thương Lưu Cung, tu vi hơn xa đám Lý Ngang lúc trước, những tên cầm đầu đều là Chân Tiên Cảnh Trung Kỳ, Hậu Kỳ.

"Đứng lại! Cuồng đồ phương nào dám xông vào Thương Lưu Cung!" Một lão già tóc bạc, da dẻ hồng hào quát to.

"Gọi Lạc Thanh Hải đi ra đây gặp ta."

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, thanh quang trên người lóe lên tạo nên một luồng linh áp khổng lồ màu xanh cuốn về mọi phía xung quanh.

Đám người đụng phải luồng linh áp bị đánh văng ra ngoài không có sức phản kháng.

“Đạo hữu phương nào giá lâm Thương Lưu Cung chúng ta? Bọn tiểu bối không hiểu phép tắc nên có chút mạo phạm, mong các hạ không nên trách tội.”

Ngay lúc này có một thanh âm hùng hậu không gì sánh được truyền tới.

Cùng lúc đó một luồng gió nhẹ đột nhiên xuất hiện, quét về bốn phương tám hướng.

Sóng linh áp màu xanh bị triệt tiêu không còn dấu vết.

Hàn Lập nhíu mày, thân hình dừng lại.

Thanh quang lóe lên, hư không cách Hàn Lập không xa hiện lên một thân ảnh, là một lão đạo sỹ mặc đạo bào màu xanh lam.

Người này dáng người cao gầy, râu dài rủ xuống ngực, rất ra dáng tiên phong đạo cốt, nhưng làn da của lão lại có màu xanh đậm quỷ dị, phá hoại mất khí chất xuất trần đáng lẽ ra phải có.

Lão tỏa ra khí tức hùng hậu, là tồn tại cấp bậc Kim Tiên.

Hàn Lập liếc nhìn lão, cũng không thèm trả lời.

“Vị đạo hữu này nhìn lạ mặt vô cùng, không biết tôn tính đại danh như thế nào? Đến Thương Lưu Cung có chuyện gì?” Lão đạo mặt xanh cũng không tỏ vẻ tức giận, một tay dựng lên trước ngực, thi lễ một cái rồi hỏi.

“Ta nhắc lại. Gọi Lạc Thanh Hải ra đây gặp ta.” Hàn Lập chậm rãi nói.

Lão đạo nghe thấy lời này sắc mặt không giấu được vẻ kinh ngạc, lập tức trả lời:”Vậy thì thứ lỗi, đạo hữu đến không đúng lúc rồi, Lạc cung chủ ra ngoài từ nhiều năm trước đến bây giờ vẫn chưa về. Nếu đạo hữu có chuyện quan trọng hay là nói với tại hạ, chờ Đại Cung Chủ trở về cung ta sẽ lập tức

báo lại.”

“Minh Hàn Tiên Phủ đã đóng lại từ lâu, mấy ngày trước ta mới gặp Lạc Thanh Hải ở Hắc Phong Thành, cũng biết hắn lập tức về lại Thương Lưu Cung, đã qua thời gian khá lâu rồi chẳng lẽ còn chưa về tới Điểm Thương Sơn Mạch?” Hàn Lập cười một tiếng mỉa mai, hỏi ngược lại.

Lão đạo mặt xanh nghe thế, im lặng chưa nói thêm gì.

“Lạc Thanh Hải không muốn ra gặp ta cũng được, nhưng chắc là Thương Lưu Cung các ngươi chuẩn bị tuyển ra hai tên cung chủ Ngũ Cực Cung mới đi là vừa.” Hàn Lập cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

“Ngươi...Ngươi nói cái gì....” Lão đạo nghe thế không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Đám người xung quanh chỉ biết quay mặt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc là có chuyện gì.

------oOo------

Chương 529: Tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nơi đây không có chuyện của các ngươi nữa, mau lui xuống đi." Lão đạo mặt xanh ho nhẹ một tiếng, quay đầu nói với đám người xung quanh.

Tuy đám người chung quanh đều hiếu kỳ, nhưng tựa hồ lão đạo mặt xanh này có địa vị khá cao, mọi người không dám cãi lời, nhao nhao đáp ứng một tiếng, ly khai tứ tán.

"Xin mời đạo hữu theo ta." Lão đạo mặt xanh nói một tiếng với Hàn Lập, quay người bay về phía Điểm Thương sơn.

Hàn Lập tựa hồ sớm đã sớm dự liệu lão đạo mặt xanh sẽ làm như vậy, trên thân chớp động ánh sáng màu xanh, đi theo sau.

Lấy độn tốc của hai người, sau một lát đã đến chỗ sâu trong Điểm Thương sơn mạch.

Đến nơi này, sương mù nồng đậm bao quanh dãy núi chợt biến mất vô tung, tầm mắt cũng dần trở nên rõ ràng.

Phía trước là dãy núi trùng trùng điệp điệp, liên miên chập chùng, từng ngọn nối tiếp từng ngọn, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt.

Bên trong dãy núi, bắt đầu hiện ra một ít kiến trúc cùng khí tức cấm chế.

"Vừa rồi nơi chúng ta đi qua là bên ngoài Điểm Thương sơn mạch, còn nơi này mới đúng là bên trong sơn mạch, Thương Lưu Cung ở nơi đó." Lão đạo mặt xanh vừa bay về phía trước, vừa nói.

Ánh mắt Hàn Lập tùy ý quét qua khắp nơi, trên mặt không có một tia biến

hóa, làm cho lão giả mặt xanh một mực âm thầm quan sát hắn cũng có chút nhụt chí.

Lại bay chốc lát, sắc mặt Hàn Lập chợt khẽ động.

Bên trong sơn mạch phía trước xuất hiện một ngọn núi cực lớn, ngọn núi này cao ngất nguy nga, giống như một toà núi thông thiên, kéo dài tới chân trời.

Hàn Lập cũng đã từng thấy qua không ít ngọn núi hùng vĩ, nhưng không so được với ngọn núi khổng lồ trước mắt.

Thiên địa linh khí phụ cận ngọn núi khổng lồ đột nhiên nồng đậm hơn nhiều, từ giữa sườn núi bắt đầu kiến tạo vô số kiến trúc cung điện lầu các, xa xa nhìn thấy dày như tổ ong.

Mà trên đỉnh ngọn núi thình lình được bao phủ bởi một đoàn bạch quang cực lớn, lấp lóe sáng, vô luận là ánh mắt hay là thần thức đều không thể cảm giác được tình huống bên trong.

"Nghe nói bên trong Thương Lưu Cung có mười chín ngọn núi khổng lồ thông thiên, chính là nơi linh mạch hội tụ của Điểm Thương sơn mạch, được xưng là mười chín thánh phong. Ban đầu đại Cung chủ Thương Lưu Cung thi triển đại thần thông thông thiên triệt địa, lấy linh lực mười chín tọa thánh phong làm căn cơ, tại mỗi đỉnh ngọn núi khổng lồ sáng lập ra một Bí Cảnh, được xưng là mười chín thắng cảnh, không biết toà trước mắt này là toà thánh phong nào?" Hàn Lập chợt mở miệng hỏi.

"Ha ha, kiến văn đạo hữu thật là uyên bác, chỗ này là ‘Hoài Quang’, một trong mười chín thánh phong." Trên mặt lão giả mặt xanh hiện lên một tia kinh ngạc, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, im lặng gật đầu nhẹ.

Bên cạnh thánh phong Hoài Quang có một dòng sông rộng lớn vô cùng uốn lượn chảy qua, nước gợn cuồn cuộn mênh mông, lao nhanh về phía trước.

Nước bên trong dòng sông này có màu xanh lam, tản mát ra thuỷ chi linh lực vô cùng nồng đậm, thình lình cũng không phải là nước chảy bình thường, mà là cùng loại chân thuỷ nào đó.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, theo điển tịch Chúc Long đạo, còn có lúc trước sưu hồn Hắc tu lão giả kia, hắn đã biết được không ít tình huống về Thương Lưu Cung.

Bên cạnh mười chín thánh phong Thương Lưu Cung đều có một dòng sông lớn chảy qua, mười chín sông lớn này cũng được gọi là mười chín Chân Hà.

Mà mười chín Chân Hà này cũng không phải là phàm hà, Điểm Thương sơn mạch có thủy chi Linh Mạch đặc thù khiến cho nước chảy trong mười chín Chân Hà này chuyển hóa thành chân thủy, hơn nữa tính chất chân thuỷ trong mười chín Chân Hà này cũng không giống nhau.

Các tu sĩ qua các thời kỳ Thương Lưu Cung lấy mười chín đầu Chân Hà này làm cơ sở, sáng chế ra vô số công pháp thần thông Thủy thuộc tính, phát triển đến tình trạng ngày hôm nay.

Hai người bay một đường về phía trước, dọc theo con đường này lại gặp vài toà thánh phong cùng Chân Hà khác.

Thực tế mười chín đầu Chân Hà kia lại bắt đầu mơ hồ hội tụ về một chỗ.

Gần nửa canh giờ sau, lão giả mặt xanh chợt ngừng lại.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn tới phía trước, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy mặt đất phía trước đột nhiên lõm xuống, hình thành một cái hố hình tròn lớn vô cùng, rộng chừng mấy vạn trượng, giống như một hố trời, tối như mực, sâu không thấy đáy.

Mười chín đầu Chân Hà thình lình đều hội tụ ở chỗ này, chảy vào bên trong hố trời, hình thành mười chín thác nước cực lớn kinh thiên động địa, phát ra tiếng ầm ầm, lao nhanh xuống, cực kỳ đồ sộ.

"Đạo hữu, xin mời đi theo ta." Lúc này lão giả mặt xanh dừng lại bên hố trời một lát, tựa hồ để cho Hàn Lập xem thấy cảnh trí vô cùng hùng vĩ bao la ở nơi này, sau đó mới bay xuống phía dưới.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, thân hình nhoáng một cái bay theo.

Hai người tiến vào trong hố trời, bay xuống phía dưới, rất nhanh đã đến dưới đáy.

Dưới đáy hố trời là một mặt nước rộng lớn có màu xanh da trời.

Mười chín thác nước cự đại đổ nghiêng xuống, tập trung ở đây, nhưng mặt nước lại cực kỳ tĩnh lặng, một gợn sóng cũng không có, giống như một khối lưu ly màu lam cực lớn.

Một toà cung điện màu lam lơ lửng trên không mặt nước, toàn bộ đại điện chỉ dùng một loại Lam Tinh Thạch như nước kiến tạo thành, tự nhiên hình thành chỉnh thể, một điểm dấu vết xây cất chồng lên nhau cũng không thấy, tựa hồ dùng một khối tinh thạch cực lớn điêu khắc thành.

Trên khắp cung điện đều minh khắc từng đạo Linh văn, nở rộ từng trận hào quang.

Trước cửa đại điện treo một tấm biển cực lớn, trên đó viết ba chữ to "Thương Lưu điện".

Lão đạo mặt xanh mang theo Hàn Lập rơi vào trước Thương Lưu điện. Giờ phút này trước đại điện đã đứng sáu bảy người, khí tức trên thân khổng lồ, đều là tồn tại Kim Tiên, Lạc Thanh Hải cũng ở trong đó.

Những Kim Tiên Thương Lưu Cung này nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt đều có chút địch ý.

Nhất là một đại hán trên trán mọc ra một cái sừng màu lam, sắc mặt bất thiện một mực đánh giá Hàn Lập.

Khí tức trên thân những Kim Tiên này mơ hồ phóng ra ngoài, áp bách đến

phía Hàn Lập, hiển nhiên mang theo ý định thị uy.

"Nguyên lai là các hạ, ngày đó từ biệt ở Quan Lan thành, không thể tưởng được hôm nay đạo hữu lại đến nhà bái phỏng, không tiếp đón từ xa, mong rằng thứ tội." Lạc Thanh Hải chạy ra đón chào, mỉm cười nói.

Ánh mắt Hàn Lập lướt qua đám người, trong lòng khẽ động.

Có lẽ tất cả tu sĩ Kim Tiên Thương Lưu Cung đều ở trong này.

Lại nói tiếp, Thương Lưu Cung này không hổ là đại phái đỉnh cấp Bắc Hàn Tiên Vực, thực lực quả nhiên bất phàm.

Luận về số lượng tu sĩ Kim Tiên, tính cả những người vẫn lạc ở Minh Hàn Tiên Cung thì cũng không ít hơn chút nào so với tu sĩ Chúc Long Đạo năm đó.

Trong đám tu sĩ Kim Tiên ở đây thì có ba người đạt đến tu vi Kim Tiên trung kỳ.

Lão đạo mặt xanh mang Hàn Lập tới đây chính là một trong số đó, còn có một thiếu phụ áo lam che mặt, người cuối cùng là Độc Giác đại hán kia.

Nhất là Độc Giác đại hán kia, khí tức trên thân cuồn cuộn, thình lình đã đạt đến Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, khoảng cách Kim Tiên Hậu Kỳ chỉ cách một đường nhỏ.

Tất cả khí tức linh áp của mọi người nối thành một mảnh, áp bách đến như bài sơn đảo hải.

Bất quá Hàn Lập cũng đã chính diện giao phong với Công Thâu Cửu, há lại bị khí tức mấy tên Kim Tiên Thương Lưu Cung này hù doạ?

"Lạc đại Cung chủ, muốn gặp ngươi thật đúng là không dễ dàng." Ánh mắt Hàn Lập yên tĩnh, đạm bạc nói.

"Ha ha, Lạc mỗ đang bế quan tu luyện, vì vậy phân phó trong môn không

tiếp khách, đương nhiên đạo hữu là ngoại trừ đấy, đám bọn hắn không biết đạo hữu, kính xin chớ trách." Lạc Thanh Hải thấy Hàn Lập không bị Linh áp chung quanh ảnh hưởng chút nào, ánh mắt bỗng nhúc nhích, vẻ mặt vẫn ôn hoà nói.

Hàn Lập cười cười, không nói gì.

"Đạo hữu ở xa tới là khách, mời vào trong đại điện." Lạc Thanh Hải lập tức nói ra, sau đó đi đầu dẫn đường.

Hàn Lập dường như không thấy mọi người chung quanh, không chút do dự đi theo vào đại điện màu lam.

Những Kim Tiên khác liếc nhìn nhau, cũng yên lặng đi theo tiến vào đại điện.

Đi vào đại điện, bên trong là một đại sảnh to chừng ba bốn mươi trượng, thoạt nhìn là nơi để tiếp khách.

Trong đại sảnh bố trí đơn giản, có hơn mười ngọc trụ màu lam, trên từng ngọc trụ đều khảm nạm một khối Tinh Thạch hình thoi, xạ ra lam sắc quang mang nhàn nhạt, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh.

Chính giữa những cây ngọc trụ đặt hai hàng ghế dựa lớn màu lam.

"Đạo hữu, mời." Lạc Thanh Hải ngồi xuống ghế chủ tọa, tay chỉ một chỗ bên cạnh, nói ra.

Hàn Lập cũng không khách khí ngồi xuống, những người khác cũng nhao nhao ngồi theo.

"Lại nói tiếp, đây là lần thứ hai chúng ta gặp mặt, nói ra thật xấu hổ, còn không biết tính danh đạo hữu? Xuất thân từ môn phái nào?" Lạc Thanh Hải trước giới thiệu mọi người tại đây một lần, sau đó bất động thanh sắc hỏi.

"Tại hạ họ Liễu, về phần xuất thân chỗ nào, chư vị đạo hữu không cần hỏi nhiều. Liễu mỗ cũng không phải là người Bắc Hàn Tiên Vực, có nói sư môn

các ngươi cũng không biết." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

"Nguyên lai là Liễu đạo hữu, không biết lần này Liễu đạo hữu quang lâm Thương Lưu Cung ta, có gì chỉ giáo?" Lạc Thanh Hải chắp tay cười cười, hỏi.

"Nguyên do ta đến hỏi thăm chư vị chính là, Liễu mỗ sau khi rời Hắc Phong Hải Vực, đang định phản hồi tông môn, thì ở phụ cận Quan Lan thành bị hai gã Kim Tiên Thương Lưu Cung các ngươi mai phục đánh lén. Hoàn hảo Liễu mỗ có chút thực lực, nếu không giờ phút này đã chôn xương chốn rừng hoang. Ta muốn hỏi Lạc đại Cung chủ một chút, việc này có phải là do các hạ sai khiến?" Hàn Lập lật tay lấy ra hai khối lệnh bài màu lam, trùng trùng điệp điệp đập lên trên bàn trà bên cạnh, lạnh giọng nói ra.

Hai tấm lệnh bài này là hắn lục soát lấy được trong trữ vật pháp khí của bạch diện thư sinh cùng Hắc tu lão giả, là lệnh bài thân phận của hai người.

Đám người Thương Lưu Cung thấy hai tấm lệnh bài, thần tình đều biến đổi.

Đồng tử Lạc Thanh Hải co rụt lại, bất quá gã cũng không nói lời nào.

"Từ đâu Liễu đạo hữu lại nói như vậy, Thiết, Thu hai vị Cung chủ bổn môn mất tích tại Quan Lan thành, chỉ sợ là thân hãm địch thủ, chúng ta ở đây cũng đã vội vàng tìm kiếm. Hôm nay Liễu đạo hữu lại nói hai người bọn họ mai phục các hạ, việc này làm cho chúng ta hồ đồ rồi." Độc Giác đại hán cười lạnh một tiếng nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt tràn đầy vẻ khiêu khích.

Hàn Lập nhìn về phía Độc Giác đại hán, người này tên là Phùng Hải, chính là Nam Cực Cung Chủ trong Ngũ Cực Cung của Thương Lưu Cung.

"Ngụ ý các hạ là Liễu mỗ vu oan hai người bọn họ hả?" Hàn Lập cười khẽ một tiếng, nhìn Phùng Hải hỏi.

"Đại sự như thế làm sao chỉ có thể nghe một phía ngươi nói, Liễu đạo hữu nói bọn hắn đánh lén ngươi, vậy hãy lấy ra chứng cớ xác thực, tội danh như thế Thương Lưu Cung chúng ta cũng không dám nhận loạn a." Phùng Hải lạnh lùng nói.

"Hôm nay Liễu mỗ tới đây, vốn là vì việc này đòi hỏi một câu trả lời hợp lý, các ngươi đã không tin, vậy cũng nên cáo từ. Lại nói tiếp, Liễu mỗ có hai tên tiểu bối vừa vặn thiếu hai quả kim hồn đan, cáo từ." Hàn Lập nói một câu như có thâm ý, đứng dậy đi ra phía bên ngoài.

Đám người Thương Lưu Cung nghe vậy, trên mặt tất cả đều biến sắc.

Lam ảnh lóe lên, Độc Giác đại hán xuất hiện phía trước ngăn cản đường đi của Hàn Lập, trầm giọng nói: "Các hạ xem Thương Lưu Cung chúng ta là địa phương nào, nói đến là đến, nói đi là đi! Muốn đi, vậy lưu Nguyên Anh Thiết Cung Chủ và Thu Cung Chủ lại!"

------oOo------

Chương 530: Điều kiện trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Ngươi là ai? Dám cản đường ta! Cút ngay!”

Hàn Lập sát khí đại thịnh, kim quang loé lên, cánh tay thô to thêm một vòng phát ra tiếng “Rốp” giòn vang, năm ngón tay nắm chặt đấm một quyền về phía đại hán độc giác.

Một tiếng ầm vang lên!

Cánh tay của hắn được kim quang chói mắt bao phủ, nhìn giống như được đúc bằng vàng ròng, phía trên mọc ra những đám lông sắc nhọn như kim châm.

Hư không nơi quyền ảnh đi qua như bị xé rách, phát ra những tiếng ma sát chói tai, tạo thành một đường bạch ngân bắt mắt.

Quyền ảnh chưa tới, một cỗ lực lượng khổng lồ khiến người khác cảm giác hít thở không thông đã tràn ra trước.

Sắc mặt đại hán độc giác biến đổi, vội lùi lại một bước, trên thân lam quang nồng đậm toả ra, hai cánh tay hào quang sáng chói rồi biến ảo thành hai cái vuốt rồng hung bạo.

Đại hán hét lớn một tiếng, vung hai tay chém mạnh về phía trước.

Trước người hắn lam quang loé lên, hư ảnh hai cái vuốt rồng màu xanh nước biển to lớn đột ngột lao ra.

Trên hai vuốt rồng được minh ấn vô số phù văn màu lam, phía trong lòng hiển hiện những đạo hư ảnh sóng cuộn biển gầm nhìn huyền diệu không gì sánh được.

Hai vuốt rồng đan chéo nhau chụp về phía quyền ảnh của Hàn Lập.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang lên!

Quyền ảnh đấm nát tan nát hai hư ảnh vuốt rồng thành trăm nghìn mảnh nhỏ, hoá thành vô số lam quang tán loạn trong không trung.

Không những thế, lại thêm một đoàn kim quang chói mắt phóng từ tay Hàn Lập phóng ra biến thành một quyền ảnh lớn hơn nữa, hung hăng bạo ngược đánh tới.

Đại hán độc giác kinh hoảng, hai tay vội vã vung lên.

Hai tiểu thuẫn hình tam giác xanh biếc từ trên người hắn bắn ra hoá thành hai bức tường ánh sáng long lanh chắn ngay trước người.

Tường ánh sáng mới được dựng lên thì quyền ảnh cũng vừa tới.

“Ầm, ầm” nổ vang!

Quyền ảnh bạo liệt hoá thành một cơn sóng màu vàng tản mát uy năng huỷ thiên diệt địa cuốn hai bức tường ánh sáng vào.

Hai bức tường vỡ nát trong uy lực khủng khiếp của từng cơn sóng, không có một chút phản kháng, tan thành từng mảnh.

Một cỗ lực lượng cuồng bạo cuốn về bốn pương tám hướng khiến toàn đại điện lung lay như muốn đổ.

Thân thể đại hán độc giác hứng chịu dư lực phản chấn, bị ép lùi về sau hơn mười bước mới miễn cưỡng đứng lại được.

Một tràng tranh đấu ác liệt nhưng kỳ thực chỉ phát sinh trong chớp mắt.

Lam quang tiêu tán, không biết từ lúc nào Hàn Lập đã dịch chuyển tới chỗ đại hán đứng lúc nãy, trên tay còn cầm mấy mảnh tàn bảo của hai tiểu thuẫn hình tam giác.

Hắn cười lạnh nắm chặt tay bóp mấy mảnh tàn bảo thành bột phấn, sau đó thờ ơ thổi một hơi khiến bụi phấn bay tán loạn, từ trong đó tản ra một cỗ linh khí vô cùng nồng đậm.

Đại hán độc giác thấy cảnh này, khoé mắt nhăn lại, không dám vọng động.

Những gã Kim Tiên khác của Thương Lưu Cung thấy thế nhao nhao đứng dậy, sắc mặt đều không giấu được vẻ kinh hoàng.

Đại hán độc giác mặc dù chỉ có tu vi Kim Tiên Trung Kỳ đỉnh phong nhưng không phải là tu sỹ nhân tộc, bản thân có huyết mạch Cầu Long, thân thể trời sinh đã cường hoàng không gì sánh được, mạnh mẽ không kém gì cảnh giới Chân Cực Chi Khu của Huyền Tiên vậy mà mới đánh đã bại, hơn nữa nhìn tình huống ai cũng biết đối phương còn chưa thi triển hết một góc nhỏ lực lượng.

Hàn Lập chậm rãi thu tay về, cũng không thèm liếc nhìn đại hán độc giác, lạnh lùng tiếp tục đi về phía trước.

Vù vù vù!

Đám Kim Tiên Thương Lưu Cung bay vụt đến chặn ngay trước mặt Hàn Lập, trên mặt không giấu được sát khí, trên thân phát ra quang mang đủ màu.

“Tốt! Hôm nay coi như hiểu được cách tiếp khách của Thương Lưu Cung như thế nào!” Hàn Lập cười ha ha một tiếng, kim quang trên thân đại phóng.

Toàn thân hắn mọc ra một bộ lông vàng óng, thân hình lớn thêm một vòng, tay chân dài ra, nhanh chóng biến thành một đầu cự viên màu vàng lớn hơn mười trượng. Khí tức trên thân nhanh chóng tăng cường, đột ngột chạm

ngưỡng Kim Tiên Hậu Kỳ, còn toả ra những luồng sát khí bạo ngược nồng đậm như thực chất, khí thế như dời núi lấp bể cuốn ra xung quanh.

Đám Kim Tiên Thương Lưu Cung bị khí tức của Hàn Lập chấn nhiếp, thần sắc đều có chút sợ hãi.

"Dừng tay!" Vào thời khắc này một bóng người đột nhiên xuất hiện ngăn giữa Hàn Lập và đám Kim Tiên, không ai khác chính là Lạc Thanh Hải.

"Xem ra Lạc đại cung chủ cũng muốn tham gia náo nhiệt?" Kim quang loé lên trong mắt cự viên, cười lạnh một tiếng nói ra, không có chút nào e ngại.

"Ha ha, Liễu đạo hữu xin đừng hiểu lầm, Lạc mỗ không có ý như thế. Các ngươi lùi lại cho ta, mỗi người tự về diện bích hối lỗi, không được sự cho phép của ta thì không được xuất quan. Liễu đạo hữu là khách quý của Thương Lưu Cung, không phải chỗ cho các ngươi bát nháo!" Lạc Thanh Hải nhìn Hàn Lập cười cười, sau đó quay lại quát mắng đám Kim Tiên.

"Vâng!"

Nguyên đám Kim Tiên nghe vậy không dám nói thêm gì nữa, nhao nhao thu hồi quang mang quanh thân, nhanh chóng rời khỏi đại điện.

Đại hán độc giác sau khi hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập một cái cũng quay người lui ra ngoài.

Hàn Lập nhấp nháy đôi mắt to tròn, kim quang trên thân loé lên, khôi phục hình người.

Trong đại điện bây giờ chỉ còn lại hắn với Lạc Thanh Hải.

"Liễu đạo hữu, không dám gạt ngươi, lần này vào Minh Hàn Tiên Phủ Thương Lưu Cung chúng ta tổn thất nặng nề, Thiết cung chủ và Thu cung chủ cũng đột nhiên vô cớ mất tích, nên đám người trong cung tâm trạng không tốt, khó tránh khỏi mất bình tĩnh một chút, xin các hạ đừng để trong lòng." Lạc Thanh Hải mỉm cười nói với Hàn Lập.

“Vô cớ mất tích? Xem ra Lạc đại cung chủ cũng cho rằng Liễu mỗ hãm hại hai người kia, đã thế thì không còn gì để nói nữa rồi.” Hàn Lập cười lạnh một tiếng đáp lời.

“Liễu đạo hữu xin chớ vội, cho Lạc mỗ chút thời gian giải thích. Thật ra với tu vi của ta với ngươi đâu dễ dàng làm việc theo cảm tình nữa, tất cả đều nhìn vào lợi ích, lần này đạo hữu tới Thương Lưu Cung chúng ta, chắc hẳn không đơn thuần chỉ để đòi một câu trả lời thôi chứ?” Lạc Thanh Hải bình tĩnh nhìn Hàn Lập, cười nhạt nói.

Hai hàng lông mày Hàn Lập giật giật, không nói thêm gì.

“Nguyên thần đăng của Thiết cung chủ và Thu cung chủ chưa tắt, xem ra do Liễu đạo hữu nhân hậu còn hạ thủ lưu tình. Lạc mỗ ở đây thay mặt hai người bọn họ tạ lỗi, mong đạo hữu đại nhân không chấp tiểu nhân, xin đừng so đo cùng bọn hắn nữa.” Sắc mặt Lạc Thanh Hải nghiêm túc, chắp tay nói với Hàn Lập.

“Lạc đại cung chủ chớ nên hiểu lầm, hai người này lòng lang dạ thú, Liễu mỗ còn chưa phá nát thần hồn chẳng qua còn không muốn bọn hắn chết dễ dàng như thế mà thôi.” Mặt Hàn Lập lạnh như băng, chậm rãi nói ra.

“Ha ha, xin Liễu đạo hữu bớt giận. Không cần biết do việc gì khiến Thiết cung chủ và Thu cung chủ xung đột với các hạ. Chỉ cần Liễu đạo hữu nguyện ý trả lại nguyên anh của bọn hắn không chút tổn hại, Thương Lưu Cung chúng ta nguyện ý trả cho đạo hữu cái giá hài lòng.” Lạc Thanh Hải cười ha ha trả lời.

“Sao, các hạ có chắc ta sẽ đáp ứng?” Hàn Lập trầm mặc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ta tin tưởng trên thế gian bất cứ điều gì cũng có cái giá của nó, chỉ cần đáp ứng được thì cừu địch cũng có thể trở thành bằng hữu.” Lạc Thanh Hải nở một nụ cười còn sáng lạn hơn.

“Nếu Lạc đại cung chủ đã có thành ý như vậy thì được rồi, nguyên anh hai người kia cũng không có tác dụng gì lớn với ta, có thể trả lại cho các

ngươi.” Hàn Lập gật đầu đồng ý.

“Đa tạ Liễu đạo hữu, không biết các hạ muốn bồi thường vật gì? Bản môn từ trước đến giờ tài vật đều ít không thể so sánh được với Chúc Long Đạo hay Phục Lăng Tông, nhưng cũng sẽ cố gắng thoả mãn yêu cầu của đạo hữu.” Lạc Thanh Hải nghe vậy vui mừng chắp tay cảm ơn, tảng đá trong lòng cũng được gỡ bỏ.

“Bắc Hàn Tiên Vực vắng vẻ cằn cỗi, cũng không có cái gì khiến ta động tâm. Nhưng lúc ở trong Minh Hàn Tiên Phủ ta có nghe Công Thâu đạo hữu nói Thương Lưu Cung các ngươi có một bản công pháp tên là “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết” có liên quan tới Thời Gian Pháp Tắc, không biết có thật không?” Hàn Lập thong thả đi tới một chiếc ghế, ngồi xuống hỏi.

“Điều này…Thương Lưu Cung chúng ta quả thật có công pháp này, nhưng Liễu đạo hữu vừa mới nói tới Công Thâu đạo hữu, chẳng lẽ đó là giám sát sứ xuất hiện trong Minh Hàn Tiên Phủ, Công Thâu Cửu đại nhân?” Lạc Thanh Hải nghe vậy kỳ quang trong mắt loé lên, vôi hỏi.

“Đúng thế, chính là hắn.” Hàn Lập nhẹ gật đầu.

“Thì ra lần này Liễu đạo hữu cũng tiến nhập Minh Hàn Tiên Phủ, nhưng thời gian trong đó chúng ta lại không gặp nhau, chẳng lẽ đạo hữu cùng với Công Thâu tiên sứ tiến vào cùng một lần?” Ánh mắt Lạc Thanh Hải hơi động mọt chút, hỏi tiếp.

“Bây giờ chúng ta đang bàn đến việc khác, Lạc đại cung chủ hình như hơi lạc đề thì phải.” Hàn Lập nhíu mày nói.

“Là Lạc mỗ lỡ lời, xin mời Liễu đạo hữu tiếp tục.” Lạc Thanh hải cười cười nói.

“Những việc khác ta không muốn nói nhiều, còn bây giờ nếu các ngươi đem cho ta công pháp “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết” thì sẽ nhận được nguyên anh của hai người kia.” Hàn Lập tỏ vẻ mất hứng thú do Lạc Thanh Hải hỏi quá nhiều, khó chịu nói thẳng.

“ “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết” là bí điển trấn cung của chúng ta, người nào muốn nghiên cứu đều phải được Trưởng lão hội đồng ý. Liễu đạo hữu đưa ra yêu cầu này quả thực hơi khó, có thể thay đổi điều kiện khác được không?” Lạc Thanh Hải tỏ vẻ khó xử đáp lời.

“Điều kiện ta đã nói, đáp ứng hay không là việc của các ngươi. Ta chỉ có thể ở đây thêm một canh giờ nữa, nếu không nhận được công pháp “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết” thì nguyên anh hai tên này luyện chế thành Kim Hồn Đan được rồi.” Hàn Lập phất tay lấy ra một vật, vừa vuốt ve vừa lạnh nhạt nói.

Lạc Thanh Hải nhìn thấy cảnh này, con ngươi cũng co rụt lại.

Vật Hàn Lập lấy ra là một tinh cầu màu trắng, bên trong phong ấn một nguyên anh màu lam, nhìn dung mạo chính là bạch diện thư sinh ngày trước.

Nguyên anh màu lam nhìn thấy Lạc Thanh Hải, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng không thể động đậy chút nào, càng không thể thi pháp truyền âm.

“Nếu đã như vậy xin Liễu đạo hữu chờ ở đây một lát, Lạc mỗ cần đi trao đổi với các trưởng lão khác một chút.” Lạc Thanh Hải dời ánh mắt khỏi tinh cầu màu trắng, nhìn kỹ Hàn Lập một lượt rồi đi ra ngoài.

Hàn Lập không thèm để ý tới hành động của lão hồ ly, ngồi chơi đùa tinh cầu màu trắng trong tay.

…

Lạc Thanh Hải đi ra khỏi đại điện, chau mày tỏ vẻ do dự.

Nhưng hắn không đắn đo lâu, nhanh chóng đi về phía bên trái chẳng mấy chốc tới một gian thiền điện.

Đám người rời đi lúc nãy tất cả đều đang tụ tập nơi này, vừa nhìn thấy Lạc Thanh Hải đi đến liền vội vàng đứng lên nghênh đón.

“Đại cung chủ, tình hình như thế nào rồi?” Lão đạo mặt xanh kia vội vàng hỏi.

Lạc Thanh Hải không giấu diếm điều gì, đem tình huống trao đổi với Hàn Lập vừa xong thuật lại một lần.

“Cái gì! Hắn muốn “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết”, si tâm vọng tưởng!” Đại hán độc giác là người đầu tiên cho ý kiến, hừ lạnh nói.

“Đúng thế, “Thuỷ Diễn Tứ Thời Quyết” là trấn phái bảo điển của Thương Lưu Cung chúng ta, không thể truyền cho ngoại nhân được.” Thiếu phụ che mặt cũng cho ý kiến.

“Theo lời Đại cung chủ thuật lại thì người kia chắc sẽ không thay đổi điều kiện, chỉ cần cự tuyệt thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì với Thiết cung chủ và Thu cung chủ nữa?” Lão đạo mặt xanh không biết nghĩ tới điều gì, nhíu mày nói.

“Người kia mặc dù thực lực rất lợi hại, nhưng nếu tất cả chúng ta đồng loạt ra tay, lại có thêm cấm chế trong Thương Lưu Điện hỗ trợ nữa, chẳng lẽ không đủ sức bắt hắn? Chỉ cần khống chế được người này thì còn lo gì việc cứu Thiết cung chủ với Thu cung chủ.” Trong mắt đại hán độc giác loé lên sát ý rồi nhanh chóng biến mất, lạnh giọng nói.

Những người còn lại nghe thấy thế, ánh mắt lộ hung quang, tỏ vẻ đồng ý.

------oOo------

Chương 531: Bộ công pháp thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Nam tử họ Liễu này có khí tức quỷ dị, sát khí hung lệ này ta chưa từng thấy qua, cũng không phải là tu sĩ Kim Tiên bình thường, người này nếu như dám đến Thương Lưu Cung chúng ta, tất đã chuẩn bị hậu thủ, ta có thể cảm giác được trên người hắn còn ẩn tàng một loại sức mạnh cực lớn còn chưa thi triển. Ngoài ra, người này có khả năng quen biết với Công Thâu Cửu, thân phận tất nhiên không tầm thường, chúng ta xuất thủ với hắn, dù có thành công hay không cũng mang lại cho tông môn phiền phức rất lớn, do đó tuyệt đối không thể manh động." Lạc Thanh Hải lắc đầu nói ra.

"Làm sao Đại cung chủ lại xác định như thế?" Độc Giác đại hán khẽ giật mình, hỏi.

"Ngày đó cửa vào Tiên Phủ mở ra, lúc đó có bảy bức Minh Hàn Sơn Hà Đồ xuất hiện, những tu sĩ mang bảy bức sơn hà đồ vào ta đều gặp qua ở phụ cận cửa vào, bất luận từ khí tức hay là hình dáng để phán đoán thì cũng không có người này trong đó. Người này đã vào Minh Hàn Tiên Phủ, nhất định là đi cùng với Công Thâu Cửu, sử dụng bức Minh Hàn Sơn Hà Đồ thứ tám tiến vào Tiên Phủ, quan hệ giữa hai người tất nhiên không tầm thường." Lạc Thanh Hải chậm rãi nói ra.

Những người khác nghe vậy, đều chậm rãi gật đầu.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại giao Thủy Diễn Tứ Thời Quyết cho hắn?" Độc Giác đại hán có chút không cam lòng nói ra.

Những Kim Tiên khác đều trầm mặc xuống, nhất thời không nói gì.

"Đại cung chủ, từ trước đến nay người túc trí đa mưu, việc này người quyết định luôn đi." Lão đạo mặt xanh mở miệng nói ra.

"Chư vị, hiện tại chính là thời khắc rung chuyển Bắc Hàn Tiên Vực sau mấy chục vạn năm, tất cả đại phái Bắc Hàn Tiên Cung, Phục Lăng Tông, Chúc Long Đạo đều bị tổn thương, chỉ có Thương Lưu Cung chúng ta còn bảo trì thực lực tương đối hoàn chỉnh. Náo động lần này ẩn chứa vô số kỳ ngộ, giờ phút này là thời cơ tốt nhất để Thương Lưu Cung chúng ta khuếch trương thế lực, chỉ cần có thể nắm lấy cơ hội này, Thương Lưu Cung chúng ta một lần hành động áp đảo Phục Lăng Tông cùng Chúc Long Đạo, trở thành thế lực đệ nhất Bắc Hàn Tiên Vực cũng chưa chắc không có khả năng." Lạc Thanh Hải chậm rãi nói ra.

Những người khác nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Nhiều năm qua, mặc dù Thương Lưu Cung là một trong ba đại cự phái của Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng thực lực vẫn luôn xếp sau Phục Lăng Tông cùng Chúc Long Đạo.

Nếu như có thể một lần hành động vượt qua Phục Lăng Tông và Chúc Long Đạo, không nói lấy được lợi ích khổng lồ, chỉ cần phần vinh quang này đã khiến cho bọn họ dâng trào cảm xúc.

"Vậy ý đại cung chủ là?" Độc Giác đại hán hỏi.

"Muốn đạt mục tiêu này, không thể thiếu lực lượng Thiết Cung Chủ và Thu Cung Chủ. Theo ý kiến ta, hay là dùng "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" đổi về Nguyên Anh hai người cho thỏa đáng." Lạc Thanh Hải nói như thế.

"Đại cung chủ nói không sai, cơ hội Thương Lưu Cung chúng ta lập nghiệp trọng yếu hơn xa so với môn công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết"." Lão đạo mặt xanh tán đồng nói ra.

"Đúng vậy a! Huống hồ công pháp này tuy tốt, nhưng Thời Gian Pháp Tắc ẩn chứa trong đó huyền diệu khó hiểu, từ xưa đến nay, Thương Lưu Cung chúng ta cũng không có bao nhiêu người có thể tìm hiểu ra đạo lý trong đó, mặc dù những người kia là hạng người kinh tài tuyệt diễm, nhưng thành tựu

cũng kém xa những người tinh thông pháp tắc khác, có thể nói là đồ phí thời gian."

"Đúng vậy, cứ cho đi, có thể đổi về hai vị trưởng lão Kim Tiên, đáng giá!"

Những người khác nhao nhao gật đầu.

Độc Giác đại hán còn có chút không cam lòng, nhưng thấy tất cả mọi người đồng ý, cũng không nói thêm gì nữa.

"Nếu như thế, Thanh Phù trưởng lão, làm phiền ngươi đi lấy "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết"." Lạc Thanh Hải nói với lão đạo mặt xanh.

"Vâng." Lão đạo mặt xanh đáp ứng, quay người đi ra ngoài.

...

Hàn Lập ở trong đại điện vuốt vuốt bạch sắc tinh cầu, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, là Lạc Thanh Hải cùng lão đạo mặt xanh đi đến.

"Lạc đại cung chủ, thời gian không sai biệt lắm, các ngươi thương lượng như thế nào rồi?" Hàn Lập không quay đầu lại, mở miệng hỏi.

"Ha ha, để cho Liễu đạo hữu chờ lâu. Đây là công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết " của bổn môn." Lạc Thanh Hải lật tay lấy ra một khối thẻ ngọc màu xanh lam, đặt ở trên bàn trà.

"Lạc đại cung chủ quả nhiên là người thông minh." Hàn Lập nhìn Lạc Thanh Hải, lật tay lại lấy ra một bạch sắc tinh cầu khác, trong đó phong ấn Nguyên Anh Hắc tu lão giả.

Hắn đưa hai tinh cầu về phía Lạc Thanh Hải, sau đó đưa tay lấy thẻ ngọc màu xanh lam.

Lạc Thanh Hải tiếp được hai tinh cầu, trong tay hiện ra một đạo lam quang, chui vào bên trong tinh cầu, trên mặt rất nhanh lộ ra nét mừng rỡ.

Hai Nguyên Anh ở trong tinh cầu chỉ bị giam cầm, cũng không bị tổn thương gì, lại đoạt xá thân thể khác hoàn toàn không có vấn đề.

Thần thức Hàn Lập chui vào bên trong ngọc giản, rất nhanh lui ra ngoài, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Như thế nào? Công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" có vấn đề gì không?" Lạc Thanh Hải thu hai bạch sắc tinh cầu vào, thấy thần sắc Hàn Lập như vậy, hỏi.

"Không có. Nếu như giao địch đã hoàn thành, Liễu mỗ cáo từ." Hàn Lập lắc đầu, thu ngọc giản vào, cất bước đi ra phía bên ngoài.

"Liễu đạo hữu hà tất vội vã ly khai, không bằng ở lại mấy ngày tại Thương Lưu Cung chúng ta, để ta làm tròn đạo chủ nhà đãi khách." Ánh mắt Lạc Thanh Hải lộ ra một tia lo lắng, đuổi theo hai bước, nói.

"Không cần, Liễu mỗ cũng không biết rõ tình hình Công Thâu đạo hữu và chuyện ở Minh Hàn Tiên Phủ, Lạc đại cung chủ không cần tốn thời gian nghe ngóng tin tức trên người Liễu mỗ." Hàn Lập liếc nhìn Lạc Thanh Hải, từ tốn nói.

Thần sắc trên mặt Lạc Thanh Hải cứng đờ, rất nhanh lại hồi phục, quay người nói với lão đạo mặt xanh: "Nếu như thế, tại hạ cũng không giữ lại, Thanh Phù trưởng lão, thay ta đưa tiễn Liễu đạo hữu."

"Vậy, Liễu đạo hữu, mời!" Lão đạo mặt xanh đáp ứng, đi trước dẫn Hàn Lập ra khỏi đại điện, sau đó hóa thành hai đạo độn quang bay lên phía trên.

Lạc Thanh Hải đưa mắt nhìn thân ảnh hai người biến mất, đứng trong điện một lúc lâu mới quay người đi vào trong nội điện.

...

Tầm nửa ngày sau, một đạo thanh sắc độn quang từ trong Điểm Thương Sơn Mạch bắn ra, rơi xuống một đỉnh núi nhỏ, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn quay người nhìn lại Điểm Thương Sơn Mạch khổng lồ, trong mắt hiện lên nét cười.

Vào lúc này, trên người hắn loé lên kim quang, thân ảnh Kim Đồng hiện ra.

"Kim Đồng, lần này nhờ ngươi rồi, nếu không chuyến này cũng sẽ không thuận lợi như vậy." Hàn Lập nói với Kim Đồng.

Lúc trước bên trong Thương Lưu Cung, hắn mượn cơ hội biến thân Cự Viên, thu liễm Tiên Linh Lực trong cơ thể lại, ngược lại để cho Kim Đồng phóng xuất ra khí tức linh áp Kim Tiên Hậu Kỳ, kết hợp ngôn từ nửa thật nửa giả, làm cho Lạc Thanh Hải vốn trời sinh tính đa nghi trở nên do dự.

"Hai con Nguyên Anh đại thúc ngươi không cho ta ăn, lại cầm đi cho người khác." Hai tay Kim Đồng chống nạnh, bất mãn nói.

Hàn Lập cười cười, lật tay lên, hai Nguyên Anh một đỏ một lam xuất hiện trong tay hắn, bỗng nhiên cũng đều là Nguyên Anh Kim Tiên.

"Như vậy còn tạm được." Kim Đồng phát ra một tiếng hoan hô, đoạt lấy hai Nguyên Anh kia.

Hai Nguyên Anh này là hắn lấy được từ trong túi trữ vật của Công Thâu Cửu, trên người chúng có chừng bảy, tám đạo phù phong ấn Nguyên Anh Kim Tiên, không biết có phải là gã lấy được từ trong Minh Hàn Tiên Phủ hay không.

Hàn Lập đuổi Kim Đồng sang một bên, lấy ra ngọc giản Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Lần trước ngẫu nhiên đạt được "Huyễn Thần Bảo Điển" của Phục Lăng Tông, tuy rằng chưa kịp tìm hiểu triệt để, nhưng lại làm hắn nhớ tới Thủy Diễn Tứ Thời Quyết được lưu truyền tại Bắc Hàn Tiên Vực.

Dù sao cũng phải ly khai Bắc Hàn Tiên Vực, vì vậy hắn dứt khoát gom tới tay tam đại công pháp Thời Gian Pháp Tắc của Bắc Hàn Tiên Vực, cho nên

mới có hành trình đi đến Thương Lưu Cung lần này.

Chợt nhìn lại, Thủy Diễn Tứ Thời Quyết khác với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh và Huyễn Thần Bảo Điển, là một môn lấy Thủy Chi Lực làm cơ sở, khai triển công pháp thay đổi Thời Gian Pháp Tắc.

Có điều càng làm cho hắn ngạc nhiên là, hắn phát hiện tựa hồ giữa ba môn công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, Huyễn Thần Bảo Điển, còn có Thủy Diễn Tứ Thời Quyết này có chỗ giống nhau.

Hắn xem thẻ ngọc màu xanh lam trong tay, ánh mắt lập loè.

Chẳng lẽ tam đại công pháp thời gian của Bắc Hàn Tiên Vực tồn tại liên quan nào đó?

Rất nhanh Hàn Lập lắc đầu, thu thẻ ngọc màu xanh lam vào.

Bây giờ không phải là lúc tìm hiểu, vẫn nên mau rời khỏi Bắc Hàn Tiên Vực thì tốt hơn.

Hắn vung tay lên, phi xa bích ngọc hiện ra.

"Đi." Hàn Lập phất tay phát ra một đạo thanh quang, bao quanh Kim Đồng đang luyện hoá Nguyên Anh Kim Tiên một bên, lọt vào bên trong phi xa.

Phi xa bích ngọc sáng ngời hào quang, hóa thành một đoàn bích quang bay về một hướng.

Hướng kia, đúng là lối vào Man Hoang Giới Vực.

...

Một nơi cách Bắc Hàn Tiên Vực không biết bao nhiêu vạn dặm.

Nơi này bầu trời xanh thẳm giống như mới được tẩy rửa, nhiều đóa mây trắng cực lớn phiêu đãng, từng con Linh cầm bay múa qua lại trên không.

Hết thảy nơi đây đều sáng ngời huy hoàng, tựa hồ không có một chút âm u nào.

Phía trên mây trắng rõ ràng là một thế giới tiên khí càng dạt dào, lúc nha lúc nhúc từng ngọn núi lớn trôi lơ lửng chỗ đó.

Từng tòa nối tiếp từng tòa, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt, không biết có bao nhiêu toà.

Những ngọn núi này có lớn có nhỏ, lớn chừng trăm vạn trượng, to khổng lồ đứng vững ở đó, nhỏ nhất cũng cỡ mấy ngàn trượng. Trên mỗi tòa sơn phong đều xây dựng một tòa hoặc là vài toà kiến trúc hùng tráng đẹp đẽ.

Những kiến trúc này nối tiếp san sát nhau, phong cách khác lạ, nhưng có một điểm giống nhau, đó là tất cả đều sáng chói kim quang, tản mát ra từng vòng hào quang màu vàng sáng ngời.

Ở giữa những ngọn núi, từng đạo cầu vồng ánh sáng kết nối nhau, nghiễm nhiên là một cảnh tượng Thiên Cung.

Có một ngọn núi to chừng vài chục vạn trượng lơ lửng giữa không trung, toàn thân ngọn núi khổng lồ này hiện ra màu vàng nhạt, trên núi bỗng nhiên minh khắc từng đạo linh văn màu vàng, sáng lấp loé.

Có vài chục ngọn núi nhỏ bé lơ lửng ở chung quanh, giống như quần tinh vây quanh vầng trăng là ngọn núi khổng lồ màu vàng.

Đứng sừng sững trên đỉnh ngọn núi khổng lồ là một tòa cung điện màu vàng óng, nở rộ vạn đạo kim quang.

Đại điện cao chừng trăm trượng, toàn thân dùng một loại tài liệu ngọc thạch màu vàng không biết tên kiến tạo thành, thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo hoa mỹ.

Trên đỉnh cửa đại điện treo một cái bảng hiệu màu bạc, trên đó viết ba chữ to "Lăng Hư Điện".

Trên những ngọn núi nhỏ xung quanh ngọn núi khổng lồ màu vàng kia cũng

không có bỏ trống, tọa lạc không ít kiến trúc, có rất nhiều chỗ dược viên, còn có rất nhiều mảnh đan thất.

Trên đỉnh một ngọn núi gần nhất với ngọn núi khổng lồ màu vàng là một mảnh trang viên lớn, bên trong bỗng nhiên nuôi dưỡng tất cả tiên thú, mấy thanh niên người hầu đang chăm sóc ở bên trong.

Đúng lúc này, một đạo bạch sắc cầu vồng từ đằng xa bay đến, vượt qua trên không trang viên, bay về hướng ngọn núi màu vàng khổng lồ.

Bạch sắc cầu vồng lướt qua, một cỗ uy áp khổng lồ cuồn cuộn lướt qua.

Chung quanh trang viên vang lên tiếng ông ông, hiện ra một cái lồng ánh sáng màu xanh thật lớn, chống đỡ lại những uy áp khổng lồ này, nhưng vẫn có một chút thẩm thấu qua quang tráo cấm chế.

Lập tức nhưng tiên thú trong trang viên rối loạn tưng bừng, sắc mặt những người hầu kia đột nhiên trắng bệch, nhao nhao ngã rạp trên mặt đất.

Đợi uy áp biến mất, mấy người mới run rẩy đứng lên, phần lớn trên mặt đều mang vẻ ước ao.

------oOo------

Chương 532: Sơ lâm nguyên hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mị Nguyệt

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Vị đại nhân vừa nãy là ai? Thật là uy phong!" Gã hầu trẻ tuổi vừa cao vừa gầy nhìn về phía đỉnh ngọn núi sắc vàng khổng lồ kia, hưng phấn hỏi.

"Tôn huynh ngươi vừa mới được điều đến Lăng Hư Cung, vì vậy không biết cũng phải. Vị đại nhân kia chính là Từ Vân Bình, Từ đại nhân, đệ tử thứ năm của Lăng Hư Tiên Tôn đại nhân." Gã hầu mặt vuông lớn tuổi hơn đứng bên cạnh đáp lại.

"Tu vi Từ đại nhân càng ngày càng lợi hại hơn rồi." Một gã hầu mày rậm mắt to khẽ nói.

"Lúc trước ta có nghe Từ đại nhân vẫn luôn bế quan khổ tu, muốn đột phá bình cảnh Thái Ất trung kỳ. Giờ ngài xuất quan, hẳn là đã thuận lợi đột phá, có điều cảnh giới dường như chưa củng cố hoàn toàn, không thì không để linh áp thoát ra ngoài thế này đâu." Gã hầu mặt vuông lại nói.

"Nghe nói Từ đại nhân chỉ vừa bái làm môn hạ của Lăng Hư Tiên Tôn đại nhân mấy chục vạn năm, vậy mà đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất trung kỳ, nếu chúng ta có được một phần trăm tư chất của ngài, cũng sẽ không bị vây ở cảnh giới này nhiều năm như vậy." Gã hầu mày rậm thở dài nói.

"Từ đại nhân chính là tu sĩ hạ giới phi thăng lên, tiềm lực bậc này không phải ai cũng mơ tới, trong mấy đại đệ tử của Lăng Hư Tiên Tôn đại nhân cũng là bậc nhất, há để mấy người chúng ta so sánh sao." Gã hầu mặt vuông tự giễu một tiếng.

Mấy người ba hoa khoác lác vài câu, lại tiếp tục công việc.

Vệt cầu vồng bạch sắc hạ xuống tiền điện trên đỉnh núi khổng lồ, độn quang thu lại, hóa thành một thanh niên khoác kim bào.

Ngũ quan người này khôi ngô tuấn tú, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt dừng ở nơi nào cũng hiện ra khí thế sắc bén.

Hai bên đại điện là hàng kim giáp vệ sĩ đứng im, cầm đao, trượng, kiếm, da dẻ ánh lên vầng sáng kim khí.

"Sư tôn có ở bên trong không?" Thanh niên áo bào hỏi một kim giáp vệ sĩ.

"Tiên Tôn đại nhân đang ở trong đó." Kim giáp vệ sĩ trả lời.

Thanh niên gật đầu nhẹ, cất bước đi vào đại môn, rẽ qua mấy hành lang, đi vào trong thiên điện.

Trong đại điện trống trơn, chỉ có một cái đài cao màu bạc, phía trên đặt một cái ghế ngồi màu vàng.

Một gã nam tử trung niên mặc áo bào tím khoanh chân ngồi trên đấy, người này có màu da ngăm đen, mặt vuông mũi rộng, tạo cảm giác uy nghiêm vô cùng.

Giờ phút này hai mắt nam tử nhắm nghiền, toàn thân tản mát ra tầng tầng hào quang sắc tím, phạm vi mấy trượng quanh người đều được làn sương mù tím nhàn nhạt bao lấy.

Một lực lượng quỷ dị bao trùm khắp đại điện, làn sương tím nhẹ nhàng lay động theo hơi thở của người này, không gian trong đại điện cũng chấn động ầm ầm không ngừng, hết thảy mọi thứ trong đại điện đều bị khống chế.

Thanh niên kim bào nhìn tình huống của vị nam tử trung niên kia, trên mặt lộ ra nét chần chừ, lát sau cắn răng nói khẽ: "Đệ tử Từ Vân Bình, bái kiến sư tôn đại nhân."

Con mắt nam tử trung niên nhẹ run một cái, mở ra, hai đạo lôi điện như tinh

mang từ đó bắn ra, nhìn về phía thanh niên kim bào.

Sắc mặt thanh niên kim bào thoắt cái trắng bệch, thân thể không tự chủ được run rẩy.

"Là Vân Bình à, có chuyện gì thế?" Tinh quang trong mắt trung niên nam tử nhanh chóng tiêu tán, khí tức trên thân cũng thu lại, hỏi.

"Khởi bẩm sư tôn, đệ tử nhận được tin tức Bắc Hàn Tiên Cung truyền tới, Cung chủ Tiêu Tấn Hàn dẫn đầu môn hạ thăm dò Minh Hàn Tiên Phủ, kết quả tổn thất vô cùng nghiêm trọng, gần như toàn quân bị diệt. Tiêu Tấn Hàn cùng mấy tên Kim Tiên trưởng lão đều vẫn lạc trong đó." Trong lòng kim bào thanh niên buông lỏng, nhanh chóng bẩm báo.

"Ồ, lại có chuyện này à, ta nhớ Tiêu Tấn Hàn là Kim Tiên đỉnh phong cơ mà, có tra được hắn vẫn lạc thế nào không?" Thần sắc trung niên nam tử không chút biến đổi chậm rãi hỏi.

"Sau khi đệ tử nhận được tin tức liền tra xét khắp nơi, nhưng người Tiên Cung từ trong Minh Hàn Tiên Cung còn sống đi ra ngoài lại quá ít, hơn nữa cũng không rõ tình huống cụ thể. Tuy vậy trước nay Tiêu Tấn Hàn vẫn luôn có ý đồ thống nhất Bắc Hàn Tiên Vực, xung đột gay gắt với mấy thế lực lớn khác của Bắc Hàn Tiên Vực, việc hắn vẫn lạc hẳn là có liên quan với mấy thế lực lớn kia." Kim bào thanh niên ngừng một chút, lại nói thêm.

"Chuyện của Tiêu Tấn Hàn lúc trước ta cũng có nghe qua, làm việc vội vàng hấp tấp, có điều mấy tông môn kia cũng ăn gan hùm mật gấu cả ư, ngay cả chủ nhân Tiên Cung được Thiên Đình phái xuống cũng dám ra tay. Phân phó xuống dưới, lập tức phái người tiến vào Bắc Hàn Tiên Vực, triệt để điều tra việc này, nếu đúng như vậy, tru sát toàn bộ kẻ nhúng tay vào. Uy nghiêm Thiên Đình tuyệt không để cho kẻ nào mạo phạm!" Nam tử trung niên nghe xong, trong mắt xẹt qua lãnh ý, trầm giọng nói.

"Vâng! Đệ tử đã phái người đi trước đến Bắc Hàn Tiên Vực điều tra việc này, chắc chắn sẽ có kết quả nhanh thôi ạ." Kim bào thanh niên chắp tay nói.

"Ừ, cần phải điều tra manh mối chuyện này." Trung niên nam tử trầm giọng nói.

"Đệ tử biết rõ. Bất quá sư tôn, con còn một tin tức muốn bẩm báo với người." Kim bào thanh niên đáp ứng, lại nói thêm.

"Còn có chuyện gì?" Trung niên nam tử hỏi.

"Lần này Minh Hàn Tiên Cung mở ra, nghe nói tiên ngục Công Thâu tiên sứ lần theo dấu vết của một tên tặc tử Luân Hồi Điện, cũng tiến nhập vào trong, kết quả Công Thâu tiên sứ có lẽ đã vẫn lạc ở trong rồi." Kim bào thanh niên chần chờ một chút, đáp.

Công Thâu? Chẳng lẽ là Công Thâu Cửu của Công Thâu thế gia?" Trung niên nam tử nghe xong, chân mày khẽ giật giật.

"Đúng là người này." Kim bào thanh niên nói.

"Tuy rằng thực lực Công Thâu Cửu trong đám tiên sứ tuần tra cũng không xuất sắc lắm, nhưng dù sao cũng là một gã Thái Ất ngọc tiên, chỗ Bắc Hàn Tiên Vực ấy không thể có người giết nổi hắn. Là người Luân Hồi Điện làm?" Trung niên nam tử đứng lên hỏi.

"Việc này vẫn chưa rõ, nếu Luân Hồi Điện phái người ở Thái Ất cảnh tiến vào Bắc Hàn Tiên Vực, chúng ta không thể không biết, người có muốn đệ tử phái người điều tra chuyện này?" Kim bào thanh niên lắc đầu nói.

"Không cần, Tiên Ngục hành sự vẫn luôn độc đoán chuyên quyền, người của chúng chết rồi, tự chúng sẽ đi điều tra, không cần chúng ta nhúng tay vào." Trung niên nam tử khoát tay áo, nói ra.

"Vâng." Kim bào thanh niên đáp.

"Việc này ngươi xử lý rất tốt. Bắc Hàn Tiên Vực dưới quyền cai quản của ta, tuyệt không dung thứ, người đi sắp xếp, mau chóng để ý chọn lựa Cung chủ mới cho Bắc Hàn Tiên Vực." Trung niên nam tử trầm ngâm một chút liền phân phó.

"Vâng." Kim bào thanh niên lần nữa đáp lại, bước nhanh ra ngoài.

"Bắc Hàn Tiên Vực... Bắc Hàn Tiên Vực..." Trung niên nam tử đi đi lại lại trong đại điện, lẩm bẩm trong miệng.

Sau một lát, gã chợt đứng lại, hào quang màu tím trên thân lóe lên, bóng hình trong đại điện biến mất không thấy gì nữa.

...

Phía tây nam cách xa đại dương của Thượng A Đại Lục là một Đại lục to lớn hơn nữa, tên là Lâm Hoang Đại Lục.

Ở phía đông đại lục này là dãy đồi núi nhấp nhô trùng điệp, chính giữa rừng rậm xum xuê dày đặc, chướng khí hoành hành, ít có thành quách.

Đi mười mấy vạn dặm từ bờ Đông Hải hướng vào trong là sườn đồi cao chót vót hơn ngàn trượng, kéo dài mấy trăm vạn dặm, vắt ngang về hướng nam bắc ở phía đông Đại Lục.

Rõ ràng là một khối Đại Lục hoàn hảo, lại như bị trời xanh hạ một đao vạch làm hai đoạn, bên kia sườn đồi, phía trên là ốc đảo mênh mông xanh biêng biếc, ở dưới lại là bãi cát vàng cuồn cuộn vạn dặm.

Ở trên sườn đồi cách biệt lưỡng giới ấy là vạn lý trường thành sừng sững như hắc long nằm đấy, cứ cách vạn dặm lại có một cửa ải trấn giữ, bên trong dày đặc cấm chế, còn xây dựng rất nhiều trận đài phóng hoả.

Cho dù cửa ải hiểm yếu không ngớt, lại có vô số trận đài phóng hoả, nhưng chỉ có vẻn vẹn một tòa thành: Nguyên Hoang Thành.

Gần chập tối, mặt trời màu vỏ quýt phía chân trời đã rớt xuống đầu tường thành, mang theo tia sáng ấm áp theo đường chân trời kéo dài tới, chiếu rọi hắc quang trên tường thành, khiến mỏm núi đá đen lạnh nổi lên một tầng hào quang nhu hòa.

Phía Tây tường thành, vạn dặm biển cát phía dưới sườn đồi ngàn trượng, dưới ánh hoàng hôn hiện lên quang mang kim sắc ảm đạm, ngoại trừ gió nhẹ lướt qua mang theo hạt bụi li ti, không nhìn ra bất kì động tĩnh nào khác.

Tương phản với nó, bên kia tường thành, lại là tòa thành trì diện tích gần nghìn dặm lẳng lặng đứng yên, ở trong ngõ ngách dọc ngang, phủ uyển san sát, dẫu bầu trời chưa tối hẳn, đèn đuốc đã chiếu sáng khắp vùng.

Bởi vì diện tích thành trì thật sự quá lớn, trong thành ngoại trừ phần nội thành được quy hoạch trật tự hơn, ngoại thành tựa hồ chỉ xuôi theo tuyến đường chính nguyên bản trong thành mà thôi, tùy ý kiến tạo khuyếch trương về phía đông như cái quạt xòe, không có kết cấu gì.

Lúc này, ở trong cổ đạo lát gạch xanh đi thông ra ngoài thành, có hai người một cao một thấp, chậm rãi đi về phía trước, đồng hành tản bộ.

Một tiểu cô nương nho nhỏ mặc áo ngắn nền đỏ viền vàng vui vẻ, tầm khoảng 8-9 tuổi, vô cùng khả ái, trên tay cầm ba cây hồ lô đường, láu lỉnh theo sát bên cạnh nam tử cao lớn kia.

Nam tử cao lớn đang mặc trường bào màu xanh, khí tức trên người nội liễm, hai mắt sáng ngời có thần.

Nam tử này chính là Hàn Lập.

Mà bé gái mặc áo đỏ cứ đi một bước là bím tóc nhỏ trên đầu lại lắc lư tới ba lượt, ngoài Kim Đồng thì còn ai.

Lúc trước Giao Tam đưa cho hắn lộ tuyến tới trạm thứ nhất kia, giống hệt vị trí Hô Ngôn đạo nhân nhắc tới, chính là Nguyên Hoang Thành, sau khi Hàn Lập tính toán đến nơi này, lại thăm dò thêm chút ít tin tức, rồi quyết định hành trình ở Man Hoang Giới vực nên an bài thế nào.

"Đại thúc, mình ngươi áp chế cảnh giới không được à, cần gì phải bảo ta áp chế cảnh giới nữa vậy?" Kim Đồng vừa thưởng thức đường hồ lô trong miệng, vừa có chút không hiểu hỏi.

"Ngươi là Kim Tiên cảnh Hậu Kỳ, khí tức dồi dào, đi trong đám người hiển lộ rõ ràng, dễ làm người khác chú ý." Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía biên giới thành trì ở phía xa, đáp.

"Đó không phải gặp dịp để ăn à? Tốt nhất là đưa tới đây mấy tên Kim Tiên to gan khiêu khích, bổn tiên nữ vừa vặn thu thập hết thảy bọn chúng, thế là lại tích lũy được một đống lớn pháp bảo làm đồ ăn vặt rồi, mới nãy ta thấy ăn không đủ no." Kim Đồng nghe xong, vui vẻ nói.

"Việc cấp bách chúng ta cần làm bây giờ là rời khỏi Bắc Hàn Tiên Vực, ngươi đừng sinh chuyện nữa. Bằng không ngươi biến thành giới chỉ trên tay ta, đừng biến thành hình người nữa." Hàn Lập dừng bước lại, thần sắc nghiêm túc dặn dò.

"Không chịu! Biết rồi, biết rồi, ta chỉ nói giỡn một chút thôi..." Kim Đồng gật gù đắc ý nói nhỏ.

Trong khi nói chuyện, hai người cũng đã đi dọc theo cổ đạo gạch xanh kia, ra bên ngoài Nguyên Hoang Thành.

------oOo------

Chương 533: Chuyện ở Man Hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Gần ranh giới Nguyên Hoang thành, hai bên đường đi tràn đầy lầy lội, phần lớn là nhà cửa thấp bé với gạch xanh ngói đen, trước cửa để những án kỷ hẹp dài, phía trên đặt nhiều loại hàng hóa, phần lớn là đồ vật phàm tục, không đáng để vào mắt.

Càng đi vào hướng nội thành, con đường càng ngày càng rộng lớn và ngay ngắn hơn rất nhiều, kiến trúc nhà cửa hai bên cũng cao lớn hoa mỹ hơn, bất quá so với mấy chỗ đại lục ở Bắc Hàn Tiên Vực thì phong cách kiến trúc nơi đây rõ ràng có sự khác biệt.

Nhà cửa nơi đây ít thấy cột trụ hành lang hình tròn, mái cong phía trên cũng không có pho tượng Thuỵ Thú thường thấy, trên mặt tường cũng không có điêu khắc hình ảnh, nhìn chung phong cách đơn giản thô kệch, ít tinh tế.

Đồ vật trang trí, hay đồ vật trưng bày bán hai bên đường đều không ngoại lệ, đều thể hiện sự bất đồng giữa nơi này so với các đại lục khác.

Tuy rằng trời đã bắt đầu tối, nhưng người đi trên phố lại không ít, sau một phen quan sát Hàn Lập phát hiện, ở những địa phương khác của Bắc Hàn Tiên Vực cũng ít thấy người dị tộc, nhưng ở chỗ này số lượng lại không ít, còn chưa đi được mấy trăm trượng hắn đã nhìn thấy không ít tộc nhân có tướng mạo kỳ lạ, phục sức cổ quái.

Bất quá, nghĩ đến đây chính là biên cảnh Bắc Hàn Tiên Vực, Hàn Lập cũng không cảm thấy kì quái.

"Đại thúc, thơm quá a..." Kim Đồng vừa ăn xong mứt quả trong tay, cái mũi nhỏ hếch lên, mở miệng kêu.

Vừa dứt lời, cả người nàng đã chạy tới một cái quầy hàng bên đường.

"Ôi!!! A, mời cô nương lựa chọn?" Đứng sau quầy hàng là một hán tử tráng kiện có làn da ngăm đen, cười hỏi.

Hàn Lập nhìn theo, chỉ thấy quầy hàng bên cạnh bày biện một nồi đồng to lớn, bên trong dầu đang đun sôi, trên án kỷ bên cạnh bày ra một đống lớn thức ăn vừa mới ra lò, nhìn đen sì không dễ coi chút nào, lại tản ra một mùi thơm mê người.

Nhìn một lát, lông mày Hàn Lập liền nhăn lại.

Chỉ thấy phía trên án kỷ là từng đám đoạn chi to cỡ cánh tay người trưởng thành, cũng có một đám bàn chân kích cỡ to lớn, còn có từng con mắt không biết là mắt dị thú nào, tất cả đều bị rán giòn cháy vàng.

"Ngươi muốn ăn cái này?" Hàn Lập hỏi.

"Ân, ta muốn toàn bộ! Đại thúc, thanh toán!" Kim Đồng đã sớm muốn lấy, lập tức vung lên bàn tay nhỏ bé, nói ra.

Vừa nói xong, thức ăn cổ quái trên bàn đều bị nàng thu thập vào trong vòng tay trữ vật.

Hàn Lập thấy thế, không biết làm sao cười trừ một tiếng rồi thanh toán, làm cho hán tử mừng rỡ không thôi. Kim Đồng mang theo mặt mũi tràn đầy thỏa mãn tiếp tục đi vào hướng nội thành.

Càng đi vào hướng nội thành, người đi trên đường càng ngày càng nhiều, các loại ngữ điệu, thanh âm rao hàng liên tiếp vang lên xung quanh, ngoài ra còn kèm theo rất nhiều tiếng kêu gào cãi lộn, ngôn ngữ thô bỉ, không giống với những địa phương mà Hàn Lập đã từng đi qua.

Giữa không ít ngõ hẻm còn có rất nhiều lầu xanh bất chấp mọi thứ, cửa ra vào hoặc trên lầu đều đứng rất nhiều hồng phấn giai nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp, hoặc dựa lan khẽ gọi, hoặc cầm quạt đung đưa, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, gọi mời khách.

Phàm nhân ở ngoại thành khá nhiều, tu sĩ tuy rằng không ít, nhưng phần lớn cảnh giới không cao, một đường đi tới, Hàn Lập cũng không nghe được tin tức nào hữu dụng, dứt khoát ngự phong bay lên, cầm lấy Kim Đồng trực tiếp bay vào nội thành.

Bay trên bầu trời một lúc, nhìn xem phía dưới thấy lốm đa lốm đốm hỏa quang kéo dài ngàn dặm, lông mày Hàn Lập bỗng nhiên nhảy lên, nhịn không được thì thào nói: "Thật không nghĩ tới, Nguyên Hoang thành này lại là một toà đại trận phức tạp như vậy... Dùng trường thành làm trụ cột trận, dùng mười tám con đường lớn làm trận cước, diện tích thành trì càng lớn, pháp trận lại càng vững chắc, trách không được không xây tường thành, thật sự rất hay a..."

"Đại thúc, cái gì hay?" Tay Kim Đồng nắm một cái rán giòn vàng óng to đùng, đang gặm xoẹt xoẹt, hỏi.

"Ngươi lo ăn đi..." Hàn Lập cười cười, nói ra.

So với ngoại thành, kiến trúc nội thành trở nên tinh tế hơn nhiều, bên trên góc phòng mái cong rường cột chạm trổ rất nhiều hoa văn trang trí, chẳng qua là tất cả đều điêu khắc hình dạng hung thú đặc dị, đại bộ phận Hàn Lập cũng chưa từng thấy qua.

Hai bên đường phố, tửu lâu và cửa hàng đều là lầu các ba tầng, chính giữa còn kèm theo một ít đình viện khách sạn.

Mà để cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn chính là, hầu như cách vài con đường, ngay chính giữa địa phương náo nhiệt nhất ở con phố, lại có một toà kiến trúc to lớn hình tròn.

Những kiến trúc này thường chỉ có một đại môn, khắp nơi trên tường đều điêu khắc phù văn dùng để gia cố, bên trong thỉnh thoảng có âm thanh

giống như sơn hô hải khiếu truyền tới.

"Đại thúc, nơi đây rất náo nhiệt, chúng ta vào xem một chút đi!" Kim Đồng bị thanh âm này câu dẫn nên có chút động tâm, nói ra.

"Chỉ là nơi đánh cược mà thôi, giống như phố phường bình thường dùng chó hoang gà đất, cho chúng đấu đá với nhau, người vây quanh đặt cược đoán thắng thua mà thôi." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"A." Sau khi Kim Đồng nghe giải thích, lập tức không còn hứng thú nữa.

"Đã liên tục di chuyển mấy ngày rồi, đêm nay ở trong thành này nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai ra khỏi thành đi Man Hoang Giới Vực a." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua màn đêm tinh quang đầy trời, nói ra.

"Đại thúc ngươi quyết định là tốt rồi. Ta ăn no rồi nên díu cả mắt, muốn ngủ một lát a." Kim Đồng không dị nghị chút nào, nói.

Dứt lời, thân hình nàng liền co rụt lại, hóa thành một giáp trùng màu vàng to cỡ vài tấc, biến thành một giới chỉ màu vàng đậu trên ngón tay Hàn Lập.

Hàn Lập không biết làm sao cười một tiếng, đi về hướng trung tâm toà thành.

Càng đi vào trong thành, kiến trúc trên đường phố ngược lại càng trở nên thưa thớt.

Trong nội tâm Hàn Lập rõ ràng, cái này không phải là vì nội thành không đủ phồn hoa, mà bởi vì kiến trúc khu vực hạch tâm nội thành, đều là căn cứ bố cục pháp trận to lớn kia mà xây dựng nên, cho nên không thể tùy ý sửa đổi, đương nhiên cũng sẽ không chen lấn xây dựng thêm rồi.

Đi đến đầu một con phố, Hàn Lập thấy ở trong ngõ hẻm đứng lặng một toà môn lâu cao lớn màu đỏ thắm, phía trên cột trụ có long bàn phượng dật, điêu khắc đám hoa đoàn như gấm, chính giữa viết ba chữ to "Yên Miểu Viên".

Trong đôi mắt Hàn Lập chớp động lam quang, xuyên thấu qua môn lâu thấy được khu vực đường phố phía sau, thiên địa nguyên khí dồi dào, hơn xa các nơi khác, liền cất bước đi tới hướng môn lâu bên này.

Tới gần cửa, hắn mới chú ý tới bên cạnh rõ ràng còn dựng thẳng một tấm bảng gỗ màu đen, phía trên viết một nhóm chữ:

"Bản viên chỉ tiếp đãi tu sĩ Hóa Thần trở lên."

Hắn cười lắc đầu, cất bước đi vào.

Vừa vào trong môn, ánh sáng đột nhiên phát sáng lên, đôi mắt Hàn Lập híp lại, liền thấy trước mặt có một cung trang nữ tu dáng người thon dài, dung mạo diễm lệ, thản nhiên đi tới trước người hắn.

"Khách quý lâm môn, không có tiếp đón từ xa rồi." Nữ tu hơi hạ người xuống cúi chào hắn, mở miệng nói ra.

Ngôn ngữ tư thái của nàng đều có chút cung kính, làm cho người ta tìm không ra nửa điểm khuyết điểm, chẳng qua là nụ cười trên mặt thực sự quá hoàn chỉnh, giống như là trải qua thời gian dài hình thành tư thế tiêu chuẩn, làm cho người hơi có chút cảm giác xa cách.

"Phòng trọ còn có chỗ trống không?" Hàn Lập nhìn khắp nơi một chút, mở miệng hỏi.

"Trong Ất đẳng viên còn có một viện phòng trọ, vị trí coi như u tĩnh..." Cung trang nữ tu đáp.

"Phòng trọ còn phân chia đẳng cấp ư, thế Giáp đẳng viên còn có khách viện không?" Lông mày Hàn Lập chau lên, hỏi.

"Khách quý đích thị là mới tới Nguyên Hoang thành này a? Tất cả Tiên gia khách sạn trong thành này đều có một quy củ bất thành văn, phòng trọ đều phân bốn đẳng cấp Giáp Ất Bính Đinh, Giáp đẳng dành cho tu sĩ Chân Tiên trở lên, cho nên... Dùng tu vi Đại Thừa của ngài, phòng Ất đẳng là thích hợp nhất." Cung trang nữ tu mang theo vẻ áy náy khom người nói ra.

"Thì ra là thế, không sao, ngươi đi trước dẫn đường đi." Hàn Lập nghe vậy, cười nói.

Chỉ là một chỗ ở, hắn cũng không tính toán gì, dù sao chỉ là ở tạm một đêm mà thôi.

Cung trang nữ tu do dự một chút mới lên tiếng nói: "Khách quý không hỏi thăm thoáng một chút giá cả sao?"

"Một lát ngươi đưa tới một bàn tiệc rượu, ngày mai lúc rời đi sẽ thanh toán luôn." Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

"Tốt. Khách quý xin mời theo ta." Cung trang nữ tu lại hạ thấp người, nói ra.

Dứt lời, nàng liền dẫn Hàn Lập ra hậu đường, đi dọc theo một hành lang nhỏ, chậm rãi đi về phía sau tiểu viện.

"Khách quý nếu mới đến, vì sao không dừng chân ở Nguyên Hoang thành vài ngày? Trong thành này vẫn còn có vài nơi đáng giá để đi, khách quý nếu không du lãm một phen, thật sự có chút đáng tiếc." Cung trang nữ tu đi trước Hàn Lập nửa người, mở miệng nói ra.

"Vậy làm phiền cô nương giải thích một phen." Hàn Lập nhìn như tùy ý nói.

"Nguyên Hoang thành này đã xây dựng từ sớm, cũng không biết đã qua bao nhiêu niên đại, trong lịch sử từng nhiều lần bị hủy bởi chiến tranh giữa tu sĩ và hung thú Man Hoang. Lần trước thành trì này cũng bị huỷ do chiến tranh, sau đó được các đại tông môn đỉnh cấp tại Bắc Hàn Tiên Vực ủng hộ mới xây dựng lại đấy." Nữ tu vừa chậm rãi dẫn đường, vừa nói.

"Hung thú Man Hoang từng nhiều lần đánh vào Nguyên Hoang thành?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Không sai. Nghe nói là do một ít Man Hoang Chân Linh dẫn dắt, chủ động

tiến giết vào Nguyên Hoang thành đấy. Bất quá, cuộc chiến đại quy mô lần trước đã qua quá nhiều năm, chỉ sợ nhiều người cũng không nhớ rõ." Nữ tu gật đầu nói.

"Nói như vậy, Nguyên Hoang thành này là do các đại tông môn cùng chưởng quản hả?" Hàn Lập chợt nhớ tới một chuyện, hỏi.

"Cũng không phải như vậy. Vị trí Nguyên Hoang thành thực sự quá đặc thù, hiện nay người quản lý chính là Phủ Thành chủ, cũng không bị các đại tông môn cai quản. Bất quá, Phủ thành chủ có quan hệ với các đại tông môn không tệ, từ trước đến nay vẫn luôn an ổn." Nữ tu giải thích tiếp.

"Tiên Cung kia lại không có trách nhiệm quản giáo nơi này sao?" Hàn Lập lại hỏi.

"Bắc Hàn Tiên Cung ngược lại là muốn nhúng tay vào, nhưng các đại tông môn không cho phép, một phương diện khác thành chủ Nguyên Hoang Thành là một tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong, cho nên bọn họ hữu tâm vô lực. Bất quá..." Cung trang nữ tu nói đến đây, chần chừ một chút.

"Bất quá cái gì?" Kỳ thật trong nội tâm Hàn Lập đã đoán được nàng muốn nói gì tiếp theo rồi, nhưng vẫn mở miệng hỏi.

"Cũng không phải là bí sự không thể nói... Lúc trước Chúc Long Đạo xảy ra biến cố, thế cục Bắc Hàn Tiên Vực chỉ sợ sẽ sinh biến, vì vậy Nguyên Hoang thành chưa hẳn không bị liện lụy." Nữ tu bước chậm lại, có chút lo lắng nói.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trong nội tâm ngược lại trấn an thêm vài phần.

Theo như nàng này nói thì biến cố Minh Hàn Tiên Cung còn chưa lan truyền ra toàn bộ Bắc Hàn Tiên Vực, ít nhất trong Nguyên Hoang thành này còn chưa biết tin tức đó.

------oOo------

Chương 534: Biển cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mị Nguyệt

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Nói vậy, quả thực là Bắc Hàn Tiên Vực hiện nay càng ngày càng không yên ổn rồi." Sắc mặt Hàn Lập không đổi, thuận theo lời cung trang nữ tu tùy ý đáp.

"Thiếp thân cả gan hỏi một câu, quý khách tới Nguyên Hoang Thành để làm gì?" Nữ tu hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, ta muốn đi tới Man Hoang Giới Vực, ngày mai sẽ ra khỏi thành." Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ một chút liền đáp.

"Ra khỏi thành? Ngài đi cùng bằng hữu ra khỏi đây ư?" Cung trang nữ tu sửng sốt, dừng bước lại hỏi.

"Không đi cùng ai hết, ta đã quen một mình độc hành." Hàn Lập lắc đầu.

"Xin thứ cho thiếp thân lắm miệng, thiếp thân tuyệt không có ý mạo phạm gì, chỉ là... lấy tu vi khách quý, nếu đơn độc một mình ra khỏi thành, không khác gì lấy thân nuôi hổ, lấy thịt ném sói." Cung trang nữ tu hơi hạ thấp người nói.

"Ý của cô nương là gì? Chẳng lẽ bên ngoài thành có đại hung hiểm gì sao?" Hàn Lập nghi hoặc, hỏi.

"Khách quý có chỗ không biết, bên ngoài Nguyên Hoang Thành là biển cát mênh mông rộng triệu vạn dặm, bên trong có những hố cát sâu không thấy

đáy, chớ nói người không đi qua được, ngay cả dị thú sa mạc sống ở nơi khác tới nơi này cũng không thể đi qua. Trừ phi dùng thuyền cỡ lớn trong thành để đi, mới tới được bờ bên kia của Man Hoang đại lục." Cung trang nữ tu giải thích nói.

"Nếu đường bộ không thể đi được, tu sĩ vẫn có thể ngự không bay qua mà, chẳng lẽ trên không còn có nguy hiểm gì khác?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, mở miệng hỏi.

Đối với biển cát hung hiểm này, hắn chưa thấy tận mắt, thâm tâm cũng không quá coi trọng.

"Chớ nói đến Chân Tiên, ngay cả Kim Tiên cũng không dám lớn mật bay bừa vào chỗ biển cát ấy. Nơi này phụ cận Man Hoang Giới Vực, sau lần chiến tranh ấy bên trong Nguyên Hoang Thành rất ít có hung thú xuất hiện, nhưng trong biển cát kia lại thường xuyên có tồn tại man hoang cường đại đi lại, một khi bị chúng để mắt, dù là tu sĩ Chân Tiên Hậu Kỳ, kết cục cũng là thập phần thê thảm." Cung trang nữ tu tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe nàng nói, biết rõ nàng không nói quá, lông mày bắt đầu nhăn lại.

"Ngoài ra, cho dù may mắn không bị hung thú tập kích, còn có rất nhiều ảo ảnh, huyễn tượng biển cát rình rập. Nếu lạc đường, vận khí tốt thì quanh quẩn trong đó vài trăm năm, biết đâu có cơ hội trở lại Nguyên Hoang Thành. Vận khí kém thì..." Nữ tu nói đến đây, có chút muốn nói lại thôi, nhưng ngụ ý đã rất rõ ràng.

"Không biết thuyền lớn mà cô nương nhắc tới, là ở nơi nào?" Sau khi Hàn Lập suy nghĩ một chút lại hỏi.

"Bến đỗ thuyền nằm trên lỗ châu mai phóng hỏa ở cửa thành phía tây, nhưng hàng năm cũng chỉ có 2 chuyến mà thôi, ngài xem như vừa khéo, cách lần chiếc thuyền xuất phát tiếp theo còn nửa tháng nữa." Cung trang nữ tu ngẫm nghĩ rồi đáp.

"Ta còn một chuyện chưa rõ, tu sĩ tiến vào biển cát đã dễ bị công kích như

vậy, con thuyền chứa đầy tu sĩ qua sông chẳng phải càng dễ dụ hung thú tới sao?" Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Đấy là khách quý không biết, con thuyền này do phủ thành chủ chế tạo, nghe đồn nó có một vài cơ quan đặc biệt người ngoài không thể biết được, có thể che giấu khí tức cả thuyền, khiến cho dị thú không tài nào phát hiện." Nữ tu đáp.

"Nói vậy, dùng con thuyền này có thể không chút sơ hở sang tới bờ bên kia?" Hàn Lập khẽ nhướn mày nói.

"Khách quý nói đùa, nào có chuyện dễ dàng đến thế. Trên thực tế tám năm trước, con thuyền đã gặp sự cố một lần rồi, bị một Chân Linh phục kích, thuyền rơi xuống biển cát, tử thương vô cùng nghiêm trọng." Nữ tu cười khổ một tiếng, nói ra.

"Nếu con thuyền có thể che dấu khí tức, sao còn bị hung thú phục kích?" Hàn Lập nghe vậy, có chút giật mình hỏi.

Trong khi nói chuyện, hai người đã vượt qua bức tường phù điêu cửu long, đi tới hậu đình.

"Nghe nói trên thuyền có một vị Chân Tiên cảnh là tu sĩ săn hoang, lúc trước trong một lần săn thú đã giết một ổ Cửu nhãn sên còn nhỏ, chọc giận con Cửu nhãn sên cấp Chân Tiên lúc ấy ra ngoài, lần theo vết máu trong ổ đánh hơi được khí tức tu sĩ, sau đấy mới có tai họa này." Cung trang nữ tu đẩy cành cây cổ thụ trước mặt ra, tiếp tục đi tới, nói.

"Tu sĩ săn hoang sao, là tu sĩ tiến vào Man Hoang Giới Vực săn bắt dị thú hả?" Hàn Lập ồ một tiếng lại hỏi.

"Không hẳn. Săn giết man hoang dị thú đích xác là một phần mục tiêu của tu sĩ săn hoang, nhưng không phải toàn bộ. Thu thập kỳ hoa dị thảo sinh trưởng ở Man Hoang Giới Vực, đào bới linh khoáng bảo thạch cũng là mục đích của bọn họ." Cung trang nữ tu tiếp tục nói.

"Nói như vậy, bao năm qua tu sĩ tiến vào Man Hoang Giới Vực có lẽ nhiều

không đếm xuể, không biết có địa đồ Man Hoang Giới Vực lưu truyền ra không, không hoàn chỉnh cũng được." Hàn Lập ngừng chân hỏi.

"Không có. Mấy ngày này nếu khách quý đi vào cửa hàng, ngàn vạn lần phải cẩn thận, mấy tên gia hỏa chào bán địa đồ Man Hoang Giới Vực kia, mười tên thì cả mười đều là lừa đảo." Cung trang nữ tu cũng dừng bước, lắc đầu đáp.

"Vì sao lại như vậy?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Những năm gần đây, tu sĩ tiến vào Man Hoang Giới Vực đích xác không đếm xuể, nhưng phạm vi hoạt động của bọn họ cũng rất có hạn, người thật sự có can đảm xâm nhập Man Hoang Giới Vực, lại còn sống trở về, hầu như tất cả đều là tiên nhân cao giai từ Kim Tiên cảnh trở lên. Mà trong truyền thuyết, có thể vượt qua Man Hoang Giới Vực, tới được Hắc Sơn Tiên Vực, chỉ có thể là bậc đại năng Thái Ất trở lên. Người như vậy sao có thể nhiều? Lại có mấy người vẽ địa đồ lưu truyền ra đây?" Cung trang nữ tu cười cười đáp.

"Cũng phải, nếu nói như thế, thật sự không có địa đồ lưu truyền." Hàn Lập tiếp tục cất bước đi về phía trước, gật đầu nhẹ nói ra.

"Chắc hẳn khách quý cũng muốn đến Man Hoang Giới Vực nên mới tới Nguyên Hoang Thành này? Đến lúc đó, tuy Giới Vực lớn, nhưng dò xét phạm vi hoạt động một hai, có lẽ cũng sẽ có phúc duyên thu hoạch đấy." Cung trang nữ tu cười yểu điệu bồi đáp.

Vì mãi nói chuyện, hai người cũng không cảm thấy đoạn đường dài, rất nhanh đã đến trước một viện nhỏ của Ất đẳng viên.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, phát hiện viện này chia làm ba khu, ngoài nhà chính ra, hai bên đều có một gian sương phòng, chính giữa có một vườn hoa nhỏ, bên trong trồng một ít loại hoa tươi tắn, chẳng bao lâu nữa sẽ thành tiên thảo.

Cung trang nữ tu lấy ra một ngọc bài thanh sắc khắc ba chữ "Thính Vũ Hiên", vung lên một cái.

Một tầng cấm chế pháp trận bao phủ ở ngoài viện lập tức mở ra, một làn gió thơm từ trong nội viện phiêu tán ra ngoài, hai tỳ nữ vận y phục trang sức thướt tha nhanh nhẹn đi ra, cúi mình thi lễ với hai người.

"Những tiểu tỳ này, đều là nữ tu Kết Đan kỳ, thân thể trong sạch. Khách quý nếu để mắt, ban thưởng một ít phúc duyên, tối nay cũng là vận may cho tiên lộ của các nàng, nếu không để vào mắt, bảo các nàng pha trà quét dọn, làm chút việc vặt vãnh cũng được." Cung trang nữ tu đưa ngọc bài xong liền mở miệng nói.

"Không cần, ta quen một mình rồi, không cần hầu hạ." Hàn Lập tiếp nhận ngọc bài, nhàn nhạt nói.

Hai tỳ nữ có dung mạo tuyệt sắc không thua cung trang nữ tu nghe vậy, đáy mắt hiện lên một tia mất mát, nhưng không dám nói gì thêm.

"Xem như hai nàng không có phúc phận rồi. Khách quý đi đường nghỉ ngơi một lát, tiệc rượu sẽ nhanh chóng được mang lên." Mặt cung trang nữ tu không đổi sắc, vừa cười vừa nói.

"Làm phiền rồi." Hàn Lập dứt lời, đưa tay ném qua một túi gấm.

Cung trang nữ tu thuận thế tiếp được, bàn tay đặt trong tay áo thầm tra xét một chút, lập tức thần sắc khẽ biến, ngoài kinh hỉ ra còn có chút sợ hãi nói: "Khách quý hậu đãi như thế, lại khiến thiếp thân có chút xấu hổ, không bằng khách quý đổi sang Giáp đẳng viện xem thế nào?"

"Không cần, nơi này rất tốt, các ngươi lui xuống cả đi." Hàn Lập tùy ý phất phất tay, quay người tiến vào cửa viện.

Cung trang nữ tu sửng sốt, khóe miệng cong lên vui vẻ, lấy từ trong túi ra một viên linh thạch cực phẩm linh khí nồng đậm, cẩn thận đánh giá một chút, liếc qua hai tỳ nữ kia, thở dài: "Các ngươi phúc duyên còn chưa đủ."

Đáy lòng hai tỳ nữ tất nhiên tiếc nuối không thôi, thần sắc ưu tư.

.....

Ngày thứ hai, Hàn Lập đã sớm dậy, ra khỏi viện.

Kim Đồng nghỉ ngơi một đêm, giờ phút này tinh thần sảng khoái, đi sau lưng Hàn Lập, chạy vài vòng trên đường liền cầm trong tay đủ các loại mỹ thực.

"Đại thúc, chúng ta rời khỏi đây luôn à?" Kim Đồng vừa nhai bánh bao vừa không nỡ hỏi.

"Đừng vội." Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời một câu, đi tới cửa thành phía tây, rất nhanh đã tới bến thuyền.

"Đại thúc, chúng ta tới nơi này làm gì?" Kim Đồng quay cổ hỏi

"Ngươi ở đây chờ ta một chút." Hàn Lập dặn Kim Đồng một câu, rồi đi về phía phụ cận một tòa nhà màu đen, một chốc lại đi ra, trong tay có thêm một tờ linh phù màu đen, phía trên khắc hoa văn chiếc thuyền.

"Đây là cái gì..." Kim Đồng cầm lấy linh phù, tò mò hỏi.

"Vé tàu."

Hàn Lập đáp, nói sơ qua về chuyện con thuyền cho Kim Đồng.

"Đại thúc, không phải chứ, lấy thực lực của chúng ta, còn phải ngồi con thuyền này à, trực tiếp bay qua nhanh hơn bao nhiêu?" Kim Đồng nhếch miệng không đồng ý.

"Chúng ta mới tới Man Hoang Giới Vực, cẩn thận một chút thì hơn, vả lại ở đây đã có thuyền, có thể đi qua biển cát này, ngu gì mà không ngồi." Hàn Lập cười nhạt một tiếng đáp lại.

Kim Đồng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lại nhanh chóng lắc đầu, không lo lắng những thứ này nữa, cúi đầu hưởng thụ mỹ thực trong tay.

Hàn Lập cất kỹ vé tàu, đi về phía quảng trường sầm uất trong thành.

Tuy rằng trên người hắn có đủ các loại đan dược vật phẩm, nhưng đại đa số đều là pháp khí trữ vật đoạt từ trong tay Công Thâu Cửu, chưa chắc đã có ích, lần này vượt biển Man Hoang Giới Vực nguy cơ trùng trùng, hắn phải chuẩn bị một chút.

Vả lại nơi đây gần Man Hoang Giới Vực, trong thành chắc chắn có không ít tài liệu Man Hoang Giới Vực đặc thù, đáng để đi một chuyến.

Có điều diện tích Nguyên Hoang thành rất lớn, có nhiều chỗ bố trí cấm chế, thần thức không cách nào dò xét được, tùy tiện tản bộ dạo quanh nơi này mất rất nhiều thì giờ.

Hàn Lập nghĩ vậy liền ghé vào một tiệm tạp hóa cạnh một tòa nhà quy mô lớn, mua một quyển thư tịch giới thiệu Nguyên Hoang thành, lật xem một lần liền am hiểu đại khái tình huống bên trong.

Hắn cất thư tịch lại, tiếp tục đi tiếp, nhanh chóng đến một khu vực sầm uất khác.

Nơi đây hoàn toàn khác với những chỗ còn lại, là một quảng trường bạch ngọc cực lớn.

Trên không lại có một tòa cung điện bạch sắc trôi lơ lửng, phủ lớp bạch ngọc tinh khiết.

Vô số phù văn bạch sắc như cái đấu lớn bay lượn xung quanh tòa cung điện này, tản ra tầng tầng lớp lớp bạch quang, bao trùm lên quảng trường bạch ngọc cùng toàn bộ tuyến đường xung quanh.

Nơi này tên là Thông Thiên phố, là khu thương mại lớn nhất bên trong Nguyên Hoang thành, ngựa xe như nước áo quần như nêm, vô cùng náo nhiệt.

------oOo------

Chương 535: Mê tung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập ngừng chân đầu đường Thông Thiên phố, nhìn về phía cung điện màu trắng trên không trung, ánh mắt lập lòe vài cái.

Căn cứ bản điển tịch kia ghi chép, tòa cung điện này là do Nguyên Hoang thành chủ thiết lập, coi đây là cơ chế giám sát nhất cử nhất động cả Thông Thiên phố này.

Bởi vì chỗ biên cảnh này, địa vực rộng rãi, những địa phương khác của Nguyên Hoang thành có chút hỗn loạn, nhưng duy chỉ có Thông Thiên phố này là an ổn nhất, bởi vì phố này nghiêm cấm bất luận người nào động thủ, người vi phạm sẽ bị nghiêm trị, thậm chí trực tiếp giết chết.

Dần dà, chỗ cung điện trên không trung này cũng đã trở thành một biểu tượng quyền uy, trong suy nghĩ của những tu sĩ tiến vào Nguyên Hoang thành rất có lực uy hiếp.

Hàn Lập rất nhanh thu hồi ánh mắt, xoay chuyển ánh mắt, lại nhìn về đường đi chung quanh bắt đầu đánh giá.

Số lượng con đường chung quanh quảng trường tuy rằng không ít, nhưng lại không lộn xộn chút nào, mơ hồ có một loại quy luật ám hợp nào đó, hiển nhiên bố cục đường đi này là do cao nhân thiết kế xếp đặt, mà mỗi con đường trong cửa hàng, buôn bán vật phẩm đều thống nhất, hoặc là tài liệu, hoặc là Linh bảo, hoặc là đan dược, đều ngay ngắn trật tự.

Hàn Lập đang cân nhắc, dạo bước vào một con đường có chút trống trải. Các cửa hàng nơi này đều mua bán các loại Linh thảo tài liệu, dòng người

rất nhiều, có chút náo nhiệt.

Hắn đứng ở đầu đường nhìn chung quanh, sau đó đi tới một cửa hàng buôn bán tài liệu có quy mô lớn, đang muốn cất bước tiến vào trong, chợt xoay người nhìn lại sau lưng, khẽ nhướng mày.

Kim Đồng vốn một mực đi theo sau hắn, giờ phút này lại không thấy bóng dáng.

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, thông qua tâm thần cảm ứng vị trí Kim Đồng.

Kết quả vừa cảm ứng được, trong nội tâm hắn không biết nói gì, không ngoài sở liệu, giờ phút này Kim Đồng lại chạy tới phụ cận những nơi bán quà vặt kia.

Hàn Lập lắc đầu, cũng không có triệu hoán Kim Đồng lại.

Tuy rằng thực lực Kim Đồng tại Bắc Hàn Tiên Vực không phải là cao cấp nhất, nhưng bên trong Nguyên Hoang thành này chỉ sợ còn không có gì có thể gây tổn thương nàng, cũng không cần quá mức lo lắng.

Hắn đi vào cửa hàng, diện tích cửa hàng nơi này không nhỏ, chừng mấy trăm trượng, trưng bày không ít khay chứa đồ cùng quầy hàng.

Trên quầy có đa dạng chủng loại tài liệu, khoáng thạch, Linh thảo, Yêu thú tài liệu..., cái gì cần có đều có, giờ phút này có không ít tu sĩ qua lại trong cửa hàng.

"Vị khách quan kia, không biết ngài cần tài liệu gì? Nơi chúng ta cái gì cần có đều có, giá cả tại Nguyên Hoang thành cũng rất tiện nghi đấy." Hàn Lập vừa tiến vào cửa hàng, một nhân viên cửa hàng bận áo xanh lập tức tiến lên nghênh đón, nhanh nhẹn giới thiệu.

"Để tự ta xem một chút là được rồi." Hàn Lập phất phất tay với nhân viên cửa hàng, tiếp tục xem.

Nhân viên áo xanh của cửa hàng đáp ứng một tiếng, bất quá cũng không có tránh xa, yên lặng đi theo sau Hàn Lập, giữ vững một khoảng cách.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua một đám rực rỡ muôn màu bên trên quầy hàng, trong nội tâm âm thầm gật đầu.

Chỗ biên cảnh Nguyên Hoang thành này, tương đối cách ly với thế giới Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng tài liệu nơi đây lại làm cho hắn mở rộng tầm mắt, đều là những đồ vật ít thấy ở địa phương khác, nhất là những tài liệu Yêu thú kia, đại đa số hắn không nhận ra, chỉ sợ đều có nguồn gốc từ ngoài Bắc Hàn Tiên Vực.

Cũng may cửa hàng này lại rất tinh tế, bên cạnh mỗi dạng tài liệu đều giải thích kỹ càng, ghi rõ công dụng tài liệu.

Rất nhanh Hàn Lập dạo qua một vòng trong tiệm, thần sắc có chút đáng tiếc.

Những tài liệu trong tiệm này tuy rằng hiếm thấy, nhưng phẩm cấp lại không cao, đại đa số đều là tài liệu dành cho tu sĩ dưới Chân Tiên cảnh.

"Khách quan muốn xem tài liệu cao giai? Nơi này cũng chỉ là Linh tài phổ thông, tài liệu cao giai chính thức trân quý đều ở tầng hai." Nhân viên áo xanh chú ý tới thần sắc Hàn Lập, tiến lên vài bước, chỉ chỉ một cái cầu thang bên trong cửa hàng, nói ra.

"Cũng tốt, lên phía trên xem một chút." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

"Mời khách quan." Nhân viên áo xanh đi trước dẫn đường, rất nhanh hai người đi tới lầu hai.

Quầy hàng lầu hai ít hơn rất nhiều so với lầu dưới, chỉ có bảy tám cái quầy hàng, nhưng những vật này rõ ràng tinh xảo hơn rất nhiều.

Hàn Lập nhìn tài liệu phía trên quầy hàng, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Những tài liệu này có Linh lực dồi dào, hơn xa những vật phía dưới, cơ bản

đều là cấp bậc Chân Tiên, thậm chí ngẫu nhiên có một hai tài liệu cấp độ Kim Tiên xuất hiện.

"A!" Hắn qua lại giữa một đám quầy hàng, con mắt chợt sáng ngời, dừng lại trước một quầy hàng, nhìn về phía một cây Linh thảo đỏ thắm dạng dây leo trong quầy hàng.

"Cây này tên là Thiên Hồng Đằng, là tài liệu hiếm thấy, trước đó vài ngày vừa mới thu được từ một liệp hoang tu sĩ." Nhân viên áo xanh giải thích.

"Lấy ta xem một chút." Hàn Lập nói ra.

Nhân viên áo xanh lấy ra một khối lệnh bài, mở ra cấm chế bên ngoài quầy hàng, cẩn thận từng li từng tí lấy ra gốc Linh thảo hình dáng dây leo này, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận Linh thảo, cẩn thận quan sát vài lần, trong nội tâm vui vẻ.

Thiên Hồng Đằng này là tài liệu chủ khan hiếm trong đan phương Kim Tiên Thiên Hoa Đan trong cuốn Hoa Nam Đan Kinh, xem ra chính mình lại có vận khí không kém.

"Ta muốn vật này, giá cả như thế nào?" Hắn hỏi nhân viên áo xanh.

Trên người hắn tuy rằng đã tập hợp đủ tài liệu đan phương Kim Tiên Thanh Minh Đan, nhưng có thể tập hợp đủ càng nhiều đan phương, đương nhiên càng tốt.

"Thiên Hồng Đằng là tài liệu tu sĩ Chân Tiên trở lên có thể sử dụng, hơn nữa niên đại cây này đã vượt qua mười vạn năm, cần ba trăm năm mươi khối Tiên Nguyên Thạch." Nhân viên áo xanh chần chừ một chút, nói ra.

Ba trăm năm mươi khối Tiên Nguyên Thạch, đối với tu sĩ Chân Tiên, cho dù là Đại tu sĩ hậu kỳ, cũng là một số lượng không nhỏ.

"Ta mua." Hàn Lập tùy ý nói ra.

Tiên Nguyên Thạch trên người hắn bây giờ có chừng hơn hai trăm vạn, chút Tiên Nguyên Thạch ấy hắn không coi vào đâu.

"Vâng." Trên mặt nhân viên áo xanh hiện sự vui vẻ.

Hàn Lập tiếp tục tìm kiếm ở quầy hàng khác, đáng tiếc không phát hiện tài liệu nào khác dùng được.

Sau một lát, hắn mang theo gốc Thiên Hồng Đằng đi ra cửa hàng này.

Hàn Lập không có ly khai con đường này, quay người đi vào một cửa hàng tài liệu bên cạnh.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua, Hàn Lập đều xem qua một lần mười mấy con đường buôn bán tài liệu trên Thông Thiên phố, tìm được không ít tài liệu dùng được.

Nguyên Hoang thành không hổ là thành trì gần Man Hoang Giới Vực, tuy rằng quy mô phồn hoa kém xa so với một ít đại thành ở Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng các loại tài liệu trân quý rất nhiều, khó trách Bắc Hàn Tiên Cung cũng muốn chen chân vào nơi này.

Đáng tiếc tài liệu Thiên Hoa Đan hắn đã tìm được vài loại, còn thiếu rất nhiều, xa xa không thể phối chế.

Sở dĩ tài liệu Thanh Minh Đan có thể nhanh chóng phối chế như vậy là do lúc trước Tiêu Tấn Hàn cơ bản đã thu thập đủ toàn bộ tài liệu.

Hàn Lập cũng không ngờ bên trong Man Hoang Giới Vực lại có tài nguyên phong phú như vậy, có chút vượt quá dự liệu của hắn.

Tài liệu Thiên Hoa Đan, đợi lúc tiến vào Man Hoang Giới Vực lại từ từ tìm kiếm cũng không muộn.

Hàn Lập quay người rời khỏi con đường bán tài liệu, đi vào một con đường có các cửa hàng bán tạp hoá, chọn một cửa hàng lớn nhất đi vào, rất nhanh

liền đi ra, trong tay nhiều hơn một khối ngọc giản màu xám.

Đây là ngọc giản bản đồ Man Hoang Giới Vực, bất quá theo chưởng quầy cửa hàng nói, bên trong có rất nhiều bản đồ, là mua được tin tức các khu vực từ trong tay những liệp hoang tu sĩ, chắp vá vẽ thành.

Man Hoang Giới Vực nguy cơ tứ phía, hung cát khó dò, tạp hóa này cũng không có năng lực đi nghiệm chứng những tin tức này là đúng hay sai, cho nên phần bản đồ này là thật hay giả, chưởng quỹ kia cũng không dám xác định.

Nói cách khác, bản đồ này cũng chỉ có giá trị tham khảo mà thôi.

Lúc Hàn Lập nghe được tin tức này, trong nội tâm thật sự là dở khóc dở cười.

Những năm qua hắn đi qua vô số địa phương, mua vô số bản đồ, vẫn là lần đầu nghe được người bán không chịu trách nhiệm như vậy.

Bất quá Man Hoang Giới Vực thực sự quá nguy hiểm, tình huống các tiệm tạp hoá buôn bán bản đồ Man Hoang Giới Vực bên trong thành đều là như vậy.

Hàn Lập nhìn ngọc giản màu trắng, thần thức thăm dò vào trong đó.

Bên trong ngọc giản bản đồ chia làm hai bộ phận, một chỗ dùng màu trắng thể hiện, chỉ có một vùng nhỏ, phần lớn khu vực còn lại đều là màu xám.

Màu trắng chính là một mảnh phụ cận Nguyên Hoang thành, tình huống địa hình các nơi này, thậm chí chỗ đó có Yêu thú gì sinh sống, còn có loại tài liệu sản xuất nào, đều được đánh dấu rõ ràng.

Thế nhưng khu vực màu xám lại rất mơ hồ, làm cho người ta cảm giác lộn xộn, mông lung.

Chưởng quầy tiệm tạp hoá kia đã giải thích với Hàn Lập, những địa phương màu trắng kia là trước đó Nguyên Hoang thành chủ phái người xác minh,

có thể nói là bản đồ chính thức, cơ bản đều là chân thật.

Mà những khu vực màu xám kia lại là khu vực không rõ, phía trên đánh dấu địa hình các nơi đều là do một ít liệp hoang tu sĩ đánh dấu, tự nhiên là thật giả khó phân.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, trong tay loé lên bạch quang, nhiều ra một khối ngọc bài màu trắng, là lộ tuyến bản đồ mà Giao Tam đưa hắn lúc trước.

Lộ tuyến đồ trong ngọc bài, Hàn Lập đã sớm xem qua, bắt đầu từ Nguyên Hoang thành, một đường thông suốt đến Hắc Sơn Tiên Vực.

Chẳng qua trên bức bản đồ này, chỉ có giải thích đại khái tình huống khu vực lộ tuyến ven đường, các địa phương khác vẫn trống trơn.

Hàn Lập so sánh nội dung trên hai khối bản đồ, chậm rãi gật đầu.

Tình huống bản đồ của Giao Tam cùng bản đồ Nguyên Hoang thành chính thức tuyên bố cơ bản khớp với nhau.

Bất quá ngoại trừ phạm vi bản đồ chính thức, về sau những khu vực màu xám kia cùng bản đồ Giao Tam đánh dấu bắt đầu khác một trời một vực, cũng không biết ai thật ai giả.

Hàn Lập lộ vẻ do dự, quay người đi vào một tiệm tạp hoá khác.

Trong thời gian tiếp theo, hắn một hơi đi vào mấy chục tiệm tạp hóa, mua mấy chục bộ bản đồ không rõ thật giả.

Trong đống bản đồ này hẳn là có một ít tin tức chân thật, mua nhiều một chút, về sau tiến vào Man Hoang Giới Vực hẳn là có một ít tác dụng.

Hàn Lập đi ra từ một tiệm tạp hoá cuối cùng thì sắc trời đã tối xuống.

Khắp nơi Thông Thiên phố khảm nạm một loại tinh thạch màu trắng, tản mát ra bạch quang nhu hoà, chiếu rọi các nơi Thông Thiên phố thành một mảnh tươi sáng, so với ban ngày cảm giác càng phồn hoa xán lạn hơn một

chút.

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhíu mày, hắn vừa mới thông qua tâm thần liên hệ cảm ứng vị trí Kim Đồng, phát hiện nàng vẫn còn bên trong Nguyên Hoang thành, nhưng chẳng biết tại sao lạc ấn thần hồn trong cơ thể giờ phút này đang nhẹ nhàng rung động lắc lư.

Loại tình huống này chỉ xảy ra khi Kim Đồng chiến đấu kịch liệt, hoặc lúc tâm thần phấn khởi.

Đang cân nhắc, thần hình Hàn Lập bắn ra, điện xạ về hướng Kim Đồng, rất nhanh đã rơi xuống tại một toà cung điện to lớn hình tròn.

Cửa chính đại điện rộng hơn mười trượng, dòng người đang chen lấn trước cửa.

Hàn Lập nao nao, nhận ra đại điện màu đen bên trong Nguyên Hoang thành này là một Giác Đấu Tràng, phụ cận bố trí cấm chế, không cách nào cảm ứng được tình hình cụ thể bên trong.

Trong nội tâm Hàn Lập nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cất bước đi vào hướng trong tràng.

------oOo------

Chương 536: Nam tử Yêu tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Bên ngoài cung điện màu đen nhìn không có gì nổi bật nhưng không gian bên trong lại khá rộng rãi, có chứa bảy tám cái lôi đài, mỗi cái lớn khoảng năm sáu trăm trượng bị cấm chế trong suốt bao phủ, xung quanh người xem đứng đầy cổ vũ, âm thanh huyên náo rung cả góc trời.

Hàn Lập đứng ở cửa ra vào, tùy ý liếc nhìn bốn phía liền thấy trên những lôi đài đều đang diễn ra những cuộc chiến đẫm máu đủ các thể loại. Nơi thì có hai đầu Yêu thú dữ tợn cắn xé nhau, chỗ thì một con đấu với nhiều con, thậm chí còn có cả tu sỹ chém giết với Yêu thú, vô cùng hỗn tạp.

Trận chiến ở khắp lôi đài đều vô cùng kịch liệt, mỗi khi một bên đối chiến bị thương, máu tươi chảy ra đều kích động đám người xung quanh reo hò phấn khích.

Ngoài ra ở giữa điện còn có một tấm bia đá cỡ lớn dựng thẳng đứng, trên đó tên các cặp đấu được sắp xếp theo thứ tự, bên cạnh còn có tỷ lệ cược, thuận tiện cho mọi người theo dõi và cá cược các trận tiếp theo.

Hàn Lập nhìn thấy khung cảnh này lông mày hơi nhíu lại.

Hắn không lạ gì mấy thể loại đấu trường này, trước kia ở các nơi khác cũng đã gặp nhiều nhưng hắn không có thiện cảm cho lắm.

Giờ phút này hắn cũng không quan tâm nhiều, lập tức nhìn khắp mọi nơi tìm kiếm, chẳng mấy chốc đã tìm được bóng hình nhỏ nhắn quen thuộc đang lẫn trong đám người bên cạnh một tòa lôi đài.

Cũng giống như đám người say máu xung quanh, Kim Đồng đang dán mắt vào lôi đài phía trước, mặt mũi đỏ bừng, khoa chân múa tay, miệng gào thét

liên hồi.

Hàn Lập nhíu nhíu mày, thở dài một hơi rồi đi tới.

“Nhanh nhanh....Nhấc chân lên...Dùng cái đuôi quất nó...Ôi thật ngu ngốc!” Kim Đồng dường như không cảm nhận được Hàn Lập đang đi tới, vừa nhảy vừa gào, xem ra chỉ hận không thể tự mình lao lên đánh đấm.

Hàn Lập nhìn theo ánh mắt của Kim Đồng hướng về phía lôi đài, trên đó có hai đầu dị thú đang điên cuồng chém giết.

Một đầu có hình dáng giống thằn lằn, dài hơn mười trượng, toàn thân mọc ra lân phiến màu tím đen, phần chóp đuôi mọc ra mấy cây gai ngược sắc bén, miệng nhe ra hai hàng răng sắc như kiếm, nhìn rất dữ tợn.

Một con khác cao chừng bảy tám trượng, nhìn như sư tử, trên trán mọc ra một cây sừng thô to, toàn thân hùng tráng không gì sánh được, lợi trảo như dao, chớp động từng trận hàn quang làm cho người khác nhìn vào không rét mà run.

Hàn Lập quan sát hai con dị thú này, trong mắt lóe lên một tia kỳ sắc.

Theo như những gì hắn biết, dị thú ở trên lôi đài đều là Man Hoang Dị Thú được bắt về từ Man Hoang Giới Vực, bản chất hung tàn khát máu nhưng đã bị phong ấn yêu lực lại rồi cho đánh nhau sống chết nên cũng không sợ có chuyện gì không hay xảy ra.

Hai con dị thú giờ phút này đang cuốn lấy nhau, máu tươi tung tóe, lân phiến văng ra khắp nơi.

Nhìn thần thái với cử chỉ của Kim Đồng thì đang cổ vũ con thằn lằn kia, nhưng đáng tiếc nó đang dần dần rơi vào thế hạ phong, bị đầu dị thú một sừng ép cho không thể thở nổi.

Gầm!

Dị thú thằn lằn gầm nhẹ một tiếng, thân thể nhanh như chớp lùi lại phía sau

một bước, cái đuôi tráng kiện đầy gai đột nhiên quét ngang ra như một chiến đao màu đen chém thẳng về dị thú một sừng.

Nhưng dị thú một sừng tuy to lớn lại nhanh nhẹn không ngờ, bốn chân trên không đạp nhẹ một cái, thân hình khổng lồ liền hóa thành một đạo tàn ảnh, dễ dàng tránh được hiểm chiêu của đối phương.

Dị thú thằn lằn một kích không trúng đang muốn thi triển thủ đoạn khác thì bất chợt bên cạnh hiện ra một thân ảnh, chính là dị thú một sừng. Nó há miệng lớn cắn lấy giữa đuôi thằn lằn, mạnh mẽ hất lên.

Ầm!

Thân hình to lớn của thằn lằn bị quăng ra ngoài, đập ầm ầm lên cấm chế quanh lôi đài.

Một tiếng như sấm chớp vang lên!

Dị thú một sừng như tia chớp lao tới, cái sừng thô to trên đỉnh đầu hung hăng đâm mạnh vào bụng thằn lằn, đính nó dính chặt vào màn sáng cấm chế.

Máu tươi chảy ra như nước, dị thú thằn lằn kêu lên thảm thiết, liều mạng giãy dụa nhưng không thể thoát ra.

Máu chảy ra càng nhiều, lực lượng trong cơ thể thằn lằn càng nhanh hao hụt, bốn chân đạp đạp mấy cái, cuối cùng không còn cử động nữa.

Dị thú một sừng lùi về phía sau một bước, hất đầu ném xác dị thú thằn lằn ra ngoài.

“Rầm” một tiếng, thân thể khổng lồ của thằn lằn đập xuống đất, bốn chân giật giật thêm mấy cái rồi triệt để bất động.

“Hay!”

“Đặc sắc!”

“Thật là đã mắt, sảng khoái!”

Tiếng reo hò ầm vang khắp bốn phía lôi đài, dị thú một sừng đứng hiên ngang, lồng ngực nhô lên, chiếc sừng trên đầu còn nhuốm đầy máu dựng thẳng tắp, giống như đang hưởng thụ cảm giác vinh quang của kẻ chiến thắng.

“Đồ vô dụng!” Kim Đồng thấy cảnh này, hung hăng dậm chân một cái.

“Ha ha, tiểu kim cô nương, lần này ta thắng.” Giờ phút này bên cạnh Kim Đồng có một thanh niên mặc áo tím cười ha ha một tiếng nói.

“Chỉ là một trận thắng nhỏ, đắc ý cái gì!” Kim Đồng chu miệng đáp.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Lâu nay Kim Đồng chỉ thân thiết với mỗi hắn, đối với tu sỹ khác vốn không có thiện cảm vậy mà hôm nay lại chơi đùa chung với gã này được, quả có chút kỳ lạ.

Hắn âm thầm đánh giá gã thanh niên này, con ngươi chợt co rụt lại.

Thanh niên mặc áo tím chỉ tỏa ra khí tức cấp độ Chân Tiên nhưng thần thức của Hàn Lập cường đại cỡ nào, liếc mắt liền biết gã cố tình hạ thấp cảnh giới.

Tu vi thực sự của người này là Kim Tiên Trung Kỳ, không kém hắn chút nào cả.

Mà khí tức của gã có chút đặc thù, không giống với các tu sỹ tầm thường khác, dường như cũng là một tên Yêu tộc.

“Kim Đồng.” Hàn Lập gọi một tiếng.

“A, đại thúc, thật là đúng lúc! Ngươi cũng tới đây à?” Kim Đồng nhìn thấy Hàn Lập, lon ton đi tới.

Thanh niên mặc áo tím cũng quay người lại, thuận theo hướng đi của Kim Đồng nhìn về phía Hàn Lập, Hàn Lập cũng không ngần ngại đánh giá đối phương một chút.

Người này khoảng hai mươi mấy tuổi, tóc xoăn màu trắng, dung mạo tuấn lãng, đặc biệt đôi mắt hữu thần, con ngươi lại có màu tím nhạt, rất kỳ lạ,

Gã cũng dò xét Hàn Lập, trong mắt ẩn ẩn có một đạo tử mang hiện lên.

“Trời cũng sắp tối mà ngươi mải chơi mãi chưa về, ta còn không thể đến được hay sao?” Hàn Lập bày ra vẻ mặt giận dữ trách mắng.

“Đã muộn vậy rồi á, nhưng mà ở đây chơi vui lắm, đại thúc ngươi cũng chơi cùng đi.” Kim Đồng gãi gãi đầu, sau đó cười đùa tí tửng nói.

“Kim Đồng, vị đạo hữu này là ai?” Hàn Lập không để ý đến Kim Đồng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú thanh niên mặc áo tím, mở miệng hỏi.

“A, ngươi hỏi gia hỏa này à, là bằng hữu ta mới quen, tên là Thạch Xuyên Không.” Kim Đồng quay đầu liếc nhìn, trả lời.

“Tại hạ Thạch Xuyên Không, là Liệp Hoang tu sỹ, xin hỏi tôn tính đại danh các hạ?” Gã thanh niên lúc này cũng đi tới, mỉm cười chắp tay nói với Hàn Lập.

Lúc hắn hành động, ống tay áo bị kéo xuống lộ ra làn da trên cánh tay, phía trên đầy những mảnh lân phiến màu tím tinh xảo.

“Tại hạ là Lệ Phi Vũ.” Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày nhếch lên, chắp tay đáp lễ.

“Thì ra là Lệ đạo hữu, hạnh ngộ. Tại hạ và tiểu kim cô nương có chút hợp ý, nãy giờ ở nơi này lấy cược thú làm vui, hi vọng không làm chậm trễ sự tình của đạo hữu.” Thạch Xuyên Không cười hào sảng một tiếng nói ra.

“Kim Đồng cả ngày nghịch ngợm ngang bướng, bình thường ta không quản

nổi, hôm nay may có Thạch đạo hữu thay ta chiếu cố, tại hạ cảm kích còn không kịp.” Hàn Lập cũng cười cười trả lời.

“Vậy thì tốt rồi. À, mới rồi ta nói chuyện phiếm với tiểu kim cô nương, dường như hai vị mới đến Nguyên Hoang thành, dự định tiến về Man Hoang Giới Vực, tại hạ cũng có ý định giống như vậy, nửa tháng sau sẽ lên thuyền đi tới khu vực đó, hay là chúng ta hợp chung lại thành một đội, có gì còn chiếu cố lẫn nhau, có được không?” Thạch Xuyên Không tỏ vẻ là người thẳng thắn nhiệt tình nói.

“Đa tạ hảo ý của Thạch Đạo hữu, nhưng chúng ta đã có sự sắp xếp khác.” Hàn Lập lắc đầu, từ chối thẳng.

“Thật sao? Vậy thì quả là đáng tiếc?” Thạch Xuyên Không nghe vậy, lộ ra vẻ tiếc nuối.

“Thạch đạo hữu, chúng ta còn có chút sự tình, xin cáo từ trước.” Hàn Lập không muốn ở lại thêm, nói.

“Lệ đạo hữu đã tới đây rồi sao vội vàng vậy, hay là ở lại đánh cược cùng ta một vài hiệp đã.” Thạch Xuyên Không rạng rỡ nói.

Lôi đài mà gã với Kim Đồng vừa mới đứng trước kia bây giờ lại bộc phát ra những âm thanh vang dội, trận đấu kế tiếp đã bắt đầu.

Hai lỗ tai nhỏ của Kim Đồng dựng lên, vẻ mặt kích động sắp không kiềm chế được.

“Đa tạ Thạch đạo hữu, nhưng tại hạ vốn không hứng thú với mấy trò cá cược này nên không quấy rầy nhã hứng của các hạ nữa.” Hàn Lập lắc đầu cười một tiếng, rồi kéo Kim Đồng đang lưu luyến không muốn rời đi, di chuyển về phía cửa điện.

Thạch Xuyên Không nhìn hình bóng của hai người, lắc đầu tiếc nuối rồi nhanh chóng nhìn về hướng lôi đài.

...

“Kim Đồng, tại sao ngươi lại ở cùng chỗ với người kia?” Sau khi đi khỏi cung điện màu đen, Hàn Lập hỏi.

“Ai, thôi đừng nói nữa! Tên kia tuy toàn đối nghịch với ta nhưng bản tiên nữ không nghĩ y là người xấu!” Hai tay Kim Đồng chống nạnh đáp lời.

“Ngươi đối với gã có cảm giác như thế nào?” Hàn Lập hơi trầm ngâm, hỏi tiếp.

“Khí tức của gia hỏa này có phần giống với người, không như các tu sỹ khác làm ta chán ghét.” Kim Đồng không biết từ nơi nào lấy ra một xiên hồ lô bọc đường, vừa gặm vừa nói.

“Quả là kỳ lạ.” Hàn Lập sờ sờ mũi, tỏ vẻ suy nghĩ.

“Đại thúc, người này có vấn đề à?” Kim Đồngg nháy nháy mắt hỏi.

“Người này không đơn giản, nếu sau gặp lại gã thì phải cẩn thận một chút.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời.

“Ừm! Lần sau gặp lại gã ta nhất định sẽ cẩn thận, tuyệt đối không thua cược như hôm nay nữa!” Kim Đồng gật nhẹ đầu.

Hàn Lập không còn biết nói gì nữa, quay người liếc nhìn về hướng đấu trường rồi mang theo Kim Đồng nhanh chóng rời đi, quay về Yên Miểu Viên.

Ngày tiếp theo hắn lại đi Thông Thiên Nhai một chuyến, mua sắm một loạt đan dược và những vật có khả năng cần dùng đến trong Man Hoang Giới Vực, sau đó yên lặng chờ đợi tại Yên Miểu Viên. Lâu lâu mới ra ngoài nghe ngóng tin tức.

Để đảm bảo an toàn hắn không cho Kim Đồng tự do chạy loạn trong thành nữa.

Thời gian này mặc dù không tìm hiểu thêm được gì nhiều về sự tình ở Man

Hoang Giới Vực, nhưng hắn lại biết được một ít tin tức về khu vực biển cát ngoài thành.

Chỗ biển cát kia cũng không hẳn chỉ là mảnh đất trống hoang vu, bên trong sản sinh ra một vài loại linh tài Thổ Thuộc tính, còn có một loại sa thú khá đặc thù, bên trong cơ thể có chứa yêu hạch sa tinh khá trân quý.

Ở Nguyên Hoang thành có không ít tu sỹ tiến vào khu vực biên giới biển cát, bắt giết sa thú cỡ nhỏ, săn tìm sa tinh.

Nhưng thời gian gần đây trong biển cát cũng không yên ổn, không ít tu sỹ tiến vào trong đó bị mất tích, khiến cho không ít người trong thành lo sợ.

------oOo------

Chương 537: Lên đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nửa tháng trôi qua nhanh như chớp mắt, rất nhanh đã đến thời gian thuyền xuất phát.

Hàn Lập đã rời khỏi Hiên Miểu Viên từ sáng sớm, hắn để Kim Đồng biến thành một khỏa hoàng kim giới chỉ, đeo ở trên tay, đi thẳng đến cửa thành phía tây.

Bên trong Nguyên Hoang thành, mỗi năm sẽ tổ chức lễ khai thuyền hai lần, đó là một ít việc trọng đại để thu hút sự chú ý của mọi người. Cho nên, ngoài những tu sĩ sẽ lên thuyền khởi hành, còn rất đông người thường tụ tập tại cửa thành xem náo nhiệt.

Khi Hàn Lập tới, hắn phát hiện tại lối vào đại điện màu đen đã tập trung mấy trăm tu sĩ với trang phục và cách ăn mặc khác nhau, đang xếp thành từng hàng dài, trên tay cầm Linh Phù màu đen đại diện cho tư cách lên thuyền, đang chờ tới lượt kiểm tra.

Hàn Lập đứng xếp cuối hàng, đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, liền cảm nhận được chỉ có gần phân nửa những người ở đây là Chân Tiên, còn lại đại đa số đều là tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Việc này hắn cũng không cảm thấy lạ. Trong quá khứ, tu sĩ dưới cảnh giới Đại Thừa kỳ tiến vào Man Hoang Giới Vực gần như là đi chịu chết, cho dù là ở những khu vực đã được khai phá, hơn nữa, có một số khu vực dù là tu sĩ Đại Thừa kỳ tiến vào cũng dữ nhiều lành ít, khả năng bỏ mạng không nhỏ.

Nhưng dù biết là vậy, bọn họ vẫn nguyện ý tiến vào, nguyên nhân chính khiến cho họ liều mạng chính là để tìm kiếm cơ duyên, có thể độ kiếp phi thăng đột phá bình cảnh tu tiên...

Tuy rằng hàng ngũ rất đông và dài, nhưng tuyệt nhiên rất ít âm thanh nói chuyện phát ra, dù là những tu sĩ đi cùng nhau cũng cố gắng hạ thấp âm thanh hoặc dứt khoát truyền âm trao đổi, làm cho bầu không khí trước cửa điện ngược lại có chút nghiêm túc.

Nửa khắc sau tiếng chuông, ánh mặt trời buổi sớm bắt đầu le lói vượt qua đầu tường, khi ánh sáng đầu tiên chiếu lên phía chân tường thành, thì ngay lập tức trong thành có một tiếng chuông trầm trọng vang lên.

Boong …..

Theo tiếng chuông vang lên, nơi cửa đại điện màu đen xuất hiện một lão giả mặc hắc bào, sau khi lão khẽ quát một tiếng "Lên thuyền nhập điện", liền bắt đầu kiểm tra linh phù tư cách của mọi người, kiểm tra xong liền cho tiến vào đại điện.

Từng tu sĩ nối nhau tiến tới, rất nhanh đã đến lượt Hàn Lập.

Sau khi lấy ra linh phù màu đen đưa tới, hắc bào lão giả liền đảo tay một cái, một tấm bạch sắc ngọc bài hiện ra, đưa tới áp lên linh phù.

Chỉ thấy một đạo ô quang lóe lên rồi bao trùm lên tấm bạch sắc ngọc bài, ngay lập tức linh phù màu đen như bị thiêu đốt, hóa thành một đạo khói đen dung nhập vào tấm bạch sắc ngọc bài.

Tiếp đến, trên tấm ngọc bài liền hiện lên dòng chữ "Khoang giáp đẳng, phòng số mười ba".

Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, sau đó bàn tay sờ lên liền phát hiện sau lưng ngọc bài còn có rất nhiều chữ viết to cỡ hạt gạo.

Hắn vừa đi vào hướng trong điện, vừa lật lệnh bài lên xem xét.

Chỉ thấy chỗ cao nhất phía sau lệnh bài khắc hai chữ "Cấm hạng", phía dưới ghi chép toàn bộ các hành vi bị cấm của tu sĩ khi lên thuyền.

Trong đó hàng thứ nhất, chính là "Phía trên độ thuyền, bất luận tại sao, cấm tranh đấu, người vi phạm chết".

Theo sát phía sau, hàng thứ hai là "Phía trên độ thuyền, bất luận tại sao, không được rời thân tàu, người vi phạm chết".

Tổng cộng có mười bảy hành vi bị cấm, đại khái các điều khoản đều là không cho phép một mình ly khai độ thuyền, không cho phép phá hư thân thuyền... hậu quả người vi phạm, đại đa số đều là một chữ, "Chết".

Đi vào trong đại điện, Hàn Lập liền thấy sát tường thành có một thang đá đi thông lên tường thành, phía trên đang có không ít người đi dọc theo thang đá hướng lên trên.

Hắn cũng đi theo mọi người trên đường, đi tới toà tường thành nguy nga hùng tráng.

Thoạt nhìn cả tòa tường thành so với dưới thành càng thêm dày rộng, đường đi có thể đủ cho trăm người kề vai sát cánh cùng đi.

Tất cả tường thành đều dùng loại đá to lớn màu đen, phía trên hiện đầy dấu vết năm tháng cổ xưa.

Hàn Lập nhìn qua, chỉ thấy ngay chỗ trên lỗ châu mai tường thành Man Hoang Giới Vực đang đậu đấy mấy chục chiếc thuyền cao hơn trăm trượng, chính giữa phồng lên, hai đầu co rút lại, toàn thân dạng hình thoi to lớn màu vàng.

Phía bên ngoài thân nó không có bao nhiêu hoa văn trang trí, toàn thân được bao bọc bởi một chất liệu kim loại đặc thù, phía trên khắc rậm rạp chằng chịt phù văn cổ quái, thoạt nhìn hơi có cảm giác thô kệch cổ sơ.

Chính giữa những chiếc độ thuyền này, hầu như tất cả bên ngoài thân đều trải rộng đủ loại vết thương, có cái tương đối nông cạn, chẳng qua là diện

tích lớn hơn vết rạch chút ít, lại có cái thập phần nghiêm trọng, chẳng những xé nứt tầng kim loại bên ngoài, còn lộ ra vết rách bên trong dễ làm người khác chú ý vô cùng.

Mà ở phía trên và bốn phía những thuyền này đang có nguyên một đám tu sĩ áo đen tay cầm trận bàn hình tròn, thúc giục thuật pháp đặc thù, tu sửa độ thuyền.

Hàn Lập xem qua, chỉ thấy những vết thương trên những độ thuyền này là những vết rách hẹp dài và những lỗ thủng to lớn hình mũi khoan, tựa hồ đều xuất phát từ một hoặc hai chủng loại hung thú Man Hoang nào đó.

Hắn đang cân nhắc, bên cạnh liền có một thân ảnh màu tím đuổi theo, đi kề vai sát cánh với hắn.

"Những vết thương này là kiệt tác của Sa Cức Xà và Nhân Diện Hạt, một con thì đuôi sắc bén như đao, một con thì song kìm như chùy, là hai loại Yêu thú thường thấy nhất trong biển cát, lực công kích cũng bình thường, nhưng số lượng rất nhiều, dễ dàng chạm trán." Người tới chủ động nói ra.

"Thạch đạo hữu, ngươi cũng đến rồi." Lông mày Hàn Lập lơ đãng hơi nhăn lại, mở miệng nói ra.

Người tới không ai khác, chính là nam tử yêu tộc nhìn thấy trong Giác Đấu Tràng, Thạch Xuyên Không.

"Còn không phải sao, vì lần độ thuyền này, ta đã đợi ở Nguyên Hoang thành này hơn ba tháng rồi, rảnh rỗi đến phát chán a." Thạch Xuyên Không lại không thấy xa lạ chút nào, tùy tiện nói ra.

"Thạch đạo hữu cá cược trong Giác Đấu Tràng nhiều như vậy, cũng không giống như bộ dạng đang nói a." Hàn Lập cười nói.

"Ha ha, chỉ cá cược nhỏ, chỉ cá cược nhỏ mà thôi... A? Như thế nào không thấy vị tiểu cô nương áo đỏ kia?" Thạch Xuyên Không lộ ra một tia xấu hổ, cố ý nói tránh đi.

Không đợi Hàn Lập trả lời, trên một toà phong hoả đài ở phía bắc tường thành có một đạo gió lốc màu đen gào thét tới, từ đó hiện ra một gã trung niên nam tử mặc áo đen kim văn, dưới cằm có hàm râu ngắn màu đen.

Bên hông gã treo một lệnh bài bằng vàng, trên đó viết ba chữ "Nguyên Hoang thành", cho thấy thân phận gã là đến từ tòa Phủ Thành chủ kia.

"Đây là Áp Thuyền Sứ mà Phủ Thành chủ phái tới, chịu trách nhiệm giữ trật tự trên thuyền cùng ứng đối chuyện xảy ra. Trước kia ngẫu nhiên do mấy tên tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ đảm nhiệm, từ lần xảy ra sự cố tám năm trước, liền do tu sĩ Kim Tiên trở lên đảm nhiệm." Thạch Xuyên Không nhìn nam tử trên phong hỏa đài kia, mở miệng nói ra.

Hàn Lập biết rõ gã nói sự cố, hơn phân nửa chính là tai hoạ tử thương rất nặng mà cung trang nữ tu nói trước kia.

"Đi thôi, sắp lên thuyền rồi..."

Thạch Xuyên Không trở lại, như vô tình liếc qua giới chỉ màu vàng trên tay Hàn Lập, cười nói.

Gã vừa dứt lời, thân hình tên Áp Thuyền Sứ tu vi Kim Tiên sơ kỳ cũng đã lóe lên, bay xuống một chiếc độ thuyền cách trước người y không xa, sau đó có một gã tu sĩ bộ dáng quản sự xuất hiện ở mũi thuyền, mời mọi người nhanh lên thuyền.

Dưới sự thúc giục của gã kia, tất cả tu sĩ liền leo lên độ thuyền.

Tất cả mọi người sau khi lên thuyền, tên quản sự kia lại nhắc lại một lần quy củ trên độ thuyền, không ngoài những ghi chép trên ngọc bài màu trắng, không có cái gì mới.

Đợi đến lúc quản sự nói xong, tuyên bố một tiếng "Khai thuyền", liền có hơn phân nữa tu sĩ lên thuyền tản ra, mỗi người trở về khoang trọ trên thuyền của mình.

"Mỗi lần đều nói lời lẽ chán ngắt này, không có chút ý tứ, nghe đến mọc

mụn trên tai rồi. Lệ huynh hẳn là lần thứ nhất lên thuyền a? Phong cảnh biển cát này không tệ, có thể thưởng thức một chút, ta thì nhìn quá nhiều lần, đã chán lắm rồi, không thể phụng bồi." Thạch Xuyên Không chắp tay với Hàn Lập, nói ra.

"Đạo hữu xin cứ tự nhiên." Hàn Lập hơi hoàn lễ, nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy sững sờ, lập tức cười nói: "Ha ha, quen biết một hồi, hà tất xa lạ như vậy? Kêu một tiếng Thạch huynh, như thế nào?"

Hàn Lập chỉ cười cười, không nói tiếng nào.

Thạch Xuyên Không lộ ra vẻ mặt không sao cả, khoát khoát tay, nghênh ngang quay về khoang thuyền.

Ánh mắt Hàn Lập không dừng lại trên bóng lưng gã, liền chuyển hướng về phía khác, nhưng trong lòng lại suy nghĩ thoạt nhìn gia hoả này đang cố ý lôi kéo làm quen mình.

Dù sao quen biết quá ngắn, tạm thời cũng nhìn không ra cái gì khác thường, nhưng trong nội tâm hắn vẫn cảm thấy nên tránh xa người này một chút thì tốt hơn.

Đang cân nhắc, Hàn Lập chợt thấy dưới chân chớp lên một hồi, độ thuyền đang chậm rãi bay lên không, ly khai lỗ châu mai trên tường thành.

Chỉ thấy thân thuyền lảo đảo bay ra khỏi phạm vi tường thành, sau đó không có tiếp tục treo lơ lửng mà chậm rãi hạ xuống, bay thẳng đến phạm vi sườn đồi, rơi xuống biển cát vạn dặm phía dưới.

Lúc thân thuyền sắp rơi vào trên cát vàng mênh mông thì những phù văn khắc trên bốn phía thân thuyền đều phát sáng lên.

Ngay sau đó, một vầng sáng màu vàng nhạt đột nhiên từ vị trí nào đó chính giữa khoang thuyền đột nhiên phóng đại ra, hóa thành một màn sáng màu vàng to lớn, bao phủ toàn bộ chiếc độ thuyền.

Cùng lúc đó, một loại khí tức Man Hoang kỳ dị từ trên thân thuyền tán phát ra.

"Trách không được có thể tránh được đại đa số Man Hoang dị thú, nguyên lai là dùng một loại thú hoạch dị thú cường đại Man Hoang làm đầu mối pháp trận, ngụy trang mình thành một sinh vật Man Hoang Giới Vực..." Hàn Lập cảm nhận được cỗ khí tức kia, giật mình lẩm bẩm.

Đúng lúc này, dưới đáy độ thuyền tựa hồ đã tiếp xúc với biển cát phía dưới, nhấp nhô chốc lát liền vững vàng lơ lửng phía trên biển cát.

Hàn Lập đi vào một bên mạn độ thuyền, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy tầng kim loại bao bọc thân thuyền kia tựa hồ có một loại từ tính đặc thù, có thể bài xích với biển cát, khiến cho độ thuyền lơ lửng phía trên mà không bị nghiêng đổ.

Không đợi hắn kinh ngạc xong, phía trên thân độ thuyền đột nhiên sáng lên hào quang, như là một chiếc thuyền theo gió vượt sóng, lướt nhanh trên biển cát.

Hàn Lập chậm rãi thu hồi ánh mắt, lại trông về phía xa bên ngoài thuyền, chỉ thấy vạn dặm cát vàng là một mảnh yên tĩnh, nhìn không thấy bất luận động tĩnh gì, cũng không nhe được bất luận dị thanh nào, như là không hề có sinh khí.

Trên ngọc bài có lệnh cấm, không cho phép tu sĩ tự tiện phóng thích thần thức dò xét biển cát, để ngừa quấy nhiễu đến một vài Man Hoang dị thú có cảm giác lực cực kỳ mẫn cảm, vừa rồi quản sự cũng đã nhấn mạnh nhiều lần.

Hàn Lập không muốn đưa tới phiền toái không cần thiết, đương nhiên cũng không có làm như vậy.

Đi đến giữa Man Hoang đại lục cần thời gian ít nhất nửa năm, nhìn đại mạc biển cát ước chừng một canh giờ, cảnh tượng đơn điệu im ắng làm cho người cảm thấy không thú vị, hắn liền quay người trở về khoang thuyền của mình.

------oOo------

Chương 538: Khí tức lạ lẫm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Phòng của Hàn Lập cũng khá rộng rãi, được chia làm hai gian lớn nhỏ khác nhau, một phòng ngủ và một phòng khách.

Phòng ngủ phía trong có giường để nghỉ ngơi, phòng khách thì có một bàn trà làm bằng gỗ màu đỏ và một chiếc bồ đoàn màu nâu xanh.

Trên bàn trà bày một ít linh quả, tuy phẩm chất không quá cao nhưng lại có hương thơm ngọt ngào mê người.

Vừa bước chân vào phòng, kim quang trên tay Hàn Lập lóe lên, giới chỉ trên tay liền hóa thành một con giáp trùng màu vàng bay xuống bồ đoàn rồi nhanh chóng biến thành hình dạng nữ hài mập mạp mặc áo ngắn màu đỏ.

Ánh mắt Kim Đồng ngay lập tức nhìn chằm chằm vào chuỗi linh quả để trên bàn trà, tay nhanh như chớp ngắt lấy một quả có hình bầu dục, bên ngoài lấm tấm vàng cho vào miệng, nó mới cắn một miếng hương trái cây dịu nhẹ đã tỏa ra khắp phòng.

“Đại thúc, mới rồi tại sao không cho ta hiện thân...Ta thích nói chuyện với gia hỏa họ Thạch kia.” Nàng vừa ăn vừa lẩm bẩm hỏi.

“Trên thân người này có khí tức giống với Yêu tộc nhưng lại có chút khác biệt, ta không vận dụng Chân Thực Chi Nhãn thì cũng không tra xét được rõ ràng. Mà gã cũng đã biết ngươi hóa thành giới chỉ trên tay ta mà vẫn cố tình hỏi, thật khó hiểu.” Hàn Lập như có điều suy nghĩ trả lời.

“Đại thúc, theo như ngươi nói thì gia hỏa này có ý đồ xấu?” Kim Đồng

ngừng ăn, có chút nghi ngờ hỏi tiếp.

“Cũng chưa thể khẳng định như vậy, nhưng chuyến này đi xa thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.” Hàn lập cười cười nói.

“Nếu gã có ý đồ xấu cũng tốt, chúng ta liền có thể...” Kim Đồng nghe xong bỗng nhiên cười hắc hắc, mặt mày lấm lét gian xảo nói.

Hàn Lập thừa biết nó đang nghĩ điều gì, cảm thấy đau đầu không biết làm sao.

Hắn đang muốn mở miệng răn dạy Kim Đồng mấy câu để nó không gây ra phiền toái chợt động tác chậm lại, thần sắc hơi đổi.

“Làm sao vậy, đại thúc?” Kim Đồng đã quá hiểu Hàn Lập, trong lòng đã biết vừa xảy ra chuyện, vội hỏi.

“Vừa rồi có một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ khóa chặt chiếc thuyền này, nhưng trong chớp mắt liền biết mất, ngươi có nhận ra không?” Hàn Lập nhíu mày, mở miệng hỏi.

“Cái này...” Kim Đồng chưa kịp trả lời đã bị Hàn Lập chặn lại.

“Lại tới.” Hàn Lập giơ tay, mở miệng nói ra.

Kim Đồng nghe vậy tập trung tinh thần, nhưng chỉ nắm bắt được một tia khí tức như có như không.

“Tiểu Bạch, ngươi có cảm nhận được không?” Nàng nghi ngờ hỏi.

Mặt dây chuyền được Hàn Lập treo bên đai lưng bạch ngọc không nhúc nhích tý nào, im lặng không trả lời.

“Ba ngày nay không giáo huấn ngươi, liền muốn tạo phản hả, bản tiên nữ hỏi cũng dám giả điếc không nghe thấy?” Kim Đồng liền chống nạnh hai tay, tức giận nói.

“Lão đại, ta không có ý đó, chẳng qua ta sợ nói ra lại làm ngươi mất mặt mũi thôi. Thật ra ngay từ đầu ta đã nhận ra rồi.” Ánh sáng trên thân Bạch Ngọc Tỳ Hưu tỏa ra, rồi vội nói.

“Nếu vậy thì ngươi lợi hại hơn cả ta hả?” Kim Đồng khẽ nhếch mày.

“Không có, không có. Ta vốn sinh ra lại Man Hoang Giới Vực nên đối với khí tức của sinh vật Man Hoang mẫn cảm hơn mà thôi.” Bạch Ngọc Tỳ Hưu toát mồ hôi lạnh, vội vàng giải thích.

“Ngươi có biết cỗ khí tức này phát ra từ đâu không?” Trong lòng Hàn Lập hơi động hỏi.

“Mặc dù ta xuất thân tại Man Hoang Giới Vực nhưng khi sinh ra chưa được bao lâu đã bị Liệp Hoang tu sỹ bắt đi, lưu lạc khắp các Tiên Vực cuối cùng rơi vào tay Công Thâu Cửu. Ngay cả việc mình là Man Hoang Chân Linh cũng là do hắn nói cho ta biết, vì thế ta không biết rõ tình cảnh của Man Hoang Giới Vực, tuy cảm nhận thấy nhưng không thể phan biệt được cỗ khí tức này từ đâu mà có.” Bạch Ngọc Tỳ Hưu tiếp tục giải thích.

Hàn Lập đang muốn nói thêm chợt cỗ khí tức như có như không kia lại tiếp tục đến.

“Ngươi ở lại đây.” Hàn Lập dặn dò Kim Đồng một tiếng, thân hình lóe lên biến ra khỏi phòng đi về đầu thuyền.

Sau khi lên mạn thuyền hắn phát hiện khách quan đang đứng rải rác khắp nơi, có tầm hai mươi người đang tụ tập thành các nhóm riêng biệt nói chuyện phiếm, thần sắc mỗi người không có gì lạ, tất cả đều không phát hiện được cỗ khí tức vừa rồi.

Mà ngay đầu thuyền hắn lại thấy một thân ảnh mặc áo bào tím quen thuộc, không ai khác chính là Thạch Xuyên Không.

Giờ phút này thần sắc của gã có chút cổ quái, đang quan sát xung quanh.

Khi gã nhìn thấy Hàn Lập, liền sững người một chút rồi mỉm cười, tỏ thái

độ ngầm hiểu ý nhau.

Hàn Lập cũng giữ lễ gật đầu đáp lại rồi nhanh chóng quay về khoang thuyền.

Lặp đi lặp lại thêm mấy lần, cuối cùng cỗ khí tức mạnh mẽ kia cũng biến mất không xuất hiện nữa.

Nhưng điều này cũng khiến Hàn Lập khá lo lắng, trong lòng không dám buông lỏng chút nào, ngược lại ngày càng cảnh giác hơn.

...

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua thời gian năm tháng.

Thuyền đi trong biển cát vô cùng thuận lợi, đã sắp tới Man Hoang Đại Lục.

Một buổi sáng tinh mơ, gió sớm lạnh lẽo từ Man Hoang Đại Lục không ngừng thổi tới, Hàn Lập chắp tay đứng đầu thuyền quan sát, lam quang trong mắt chớp động nhìn xuyên qua màn cấm chế bao phủ toàn thuyền, cuối tầm mắt hắn thấy một màu xanh mơ hồ, dường như là một ốc đảo.

Trên thuyền đã có hơn trăm người tụ tập, tất cả đều nóng lòng bước chân xuống Man Hoang Đại Lục.

“Đại thúc, còn lo lắng chuyện kia sao?” Kim Đồng đứng bên cạnh Hàn Lập, cũng học hắn chắp tay sau lưng ra vẻ đạo mạo hỏi.

“Không phải, ta đang nghĩ sau này tiến vào Man Hoang Đại Lục phải đi như thế nào đây? Địa đồ ta mua được lúc trước có không ít điểm khác với tuyến đường Giao Tam đưa cho. Ta nghĩ chắc do mình chưa đáp ứng chính thức gia nhập Luân Hồi Điện nên nàng cũng không đưa ra lộ tuyến an toàn nhất, chí ít đây cũng không phải là bản đầy đủ.” Hàn Lập cười cười với Kim Đồng, khẽ lắc đầu nói.

“Đại thúc, ngươi lúc nào cũng nghĩ ngợi chỉ tổ mệt mỏi thôi, cùng lắm thì chúng ta tự tìm ra một tuyến đường mới là được!” Kim Đồng cười hì hì,

không thèm để ý nói.

“Mau nhìn, đó là cái gì?”

Đúng lúc này trong đám người bỗng vang lên mấy tiếng kêu hoảng hốt.

“Mau nhìn bên kia, có thứ gì đó đang lao đến...” Ngay sau đó tiếng kêu liên tiếp vang lên.

Hàn Lập quay người nhìn lại chỉ thấy xa xa phía đường chân trời có một đám đen như thủy triều nhanh chóng tràn ra lao về phía thuyền, giữa thủy triều hắn có thể quan sát rõ những gương mặt người khổng lồ cổ quái màu trắng nhợt nhạt.

Sau gương mặt kỳ dị kia là thân thể màu đen to lớn, xung quanh chân mọc ra tua tủa, sau cùng có còn một cái đuôi như bò cạp tráng kiện giương cao, cuối đuôi còn có móc câu cong cong kịch độc, lóe ra từng đạo hàn quang lạnh người.

“Đó là...Nhân Diện Hạt...” Cuối cùng cũng có người nhận ra lai lịch loài này, kinh ngạc hô to.

Nhân Diện Hạt là một trong những loại dị thú sinh sống trong biển cát, thực lực không quá cao nhưng đáng sợ ở chỗ số lượng rất nhiều, một khi hình thành thú triều phô thiên cái địa đánh tới thì Chân Tiên tu sỹ cũng khó mà toàn mạng.

“Sợ cái gì...” Đúng lúc này một thanh âm hùng hồn hữu lực từ trên lầu thuyền cao nhất vang lên.

Tên tu sỹ của phủ thành chủ phụ trách áp thuyền đang vịn lan can đứng đó, ánh mắt trầm tĩnh, gặp nguy không loạn, khí thế ngời ngời, liền ổn định lại tình huống lộn xộn phía dưới.

“Chỉ là một đám Nhân Diện Hạt mà thôi, số lượng này còn chưa đủ khả năng lật được thuyền, mỗi người tự chú ý bản thân, đừng để bị văng ra ngoài thì sẽ không ai cứu đâu.” Áp thuyền sứ lạnh lùng nói ra.

Đám người trên thuyền nghe vậy tự biết bản thân tu vi nông cạn vội vàng tránh xa lan can hai bên mạn thuyền, sợ bị cuốn ra ngoài thì không còn mạng, có một số người còn quay hẳn về khoang thuyền cho yên tâm.

Hàn Lập không để ý mấy lời vừa rồi, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào mảng thú triều dày dặc phía trước.

“ Ngoài trừ Nhân Diện Hạt, bên trong cón có những thứ khác.” Hàn Lập cau mày, mở miệng nói.

Kim Đồng cũng trèo lên lan can thuyền, đứng hiên ngang nheo mắt nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy dưới những bóng đen dày đặc, mặt cát rung động nhấp nhô, chắc chắn phía dưới có thứ gì đó đang nhanh chóng di chuyển.

“Tới rồi.” Hàn Lập kéo Kim Đồng từ trên lan can xuống, thấp giọng nói.

Nhân Diên Hạt như cơn lũ phô thiên cái địa mãnh liệt lao tới, rất nhanh ngăn cản con thuyền lại.

Những con Nhân Diện Hạt to như trâu đất xếp lên nhau tầng tầng lớp lớp nhanh chóng tạo thành một ngọn núi nhỏ màu đen chắn phía trước thuyền.

“Ai, không đúng...” Áp thuyền sứ thấy thế, thần sắc do dự, than nhẹ một câu.

Số lượng Nhân Diên Hạt quy mô cỡ này tuy ít gặp nhưng xưa nay không phải chưa từng có. Điều lạ ở đây là từ bao giờ lũ Nhân Diên Hạt này lại có thể sắp xếp chỉnh tề, công kích có trật tự và ý đồ như vậy?

Y chưa tìm ra được đáp án rõ ràng, con thuyền đã nặng nề đâm vào tòa núi nhỏ màu đen phía trước.

“Ầm” một tiếng ngột ngạt vang lên.

Thuyền bị chấn động mạnh mẽ, vốn đang lao nhanh tới trước giờ bị chặn lại chậm hẳn đi, màn sáng màu vàng bao phủ thân thuyền quang mang đại phóng.

Ngay sau đó những phù văn được khắc sâu trên thân thuyền cũng sáng theo, thuyền đang tiến chậm bỗng nhiên như có cự lực đẩy mạnh lao nhanh xuyên qua ngọn núi.

Trong hư không tiếng xương Nhân Diện Hạt gãy "răng rắc" vang lên không ngừng.

Đám người trên thuyền sau khi cố gắng giữ được thăng băng cũng nhao lên hưởng ứng.

Hàn Lập một tay giữ Kim Đồng, còn nửa người nhoài ra bên ngoài thuyền, nhìn xuống dưới biển cát.

Biển cát mênh mông cuộn lên như sóng, bên trong có một loài dị thú cổ quái giống như giòi bọ, lớn bằng con chó nhà, xung quanh thân có quang mang màu vàng đất, da thịt màu hồng đang điên cuồng giãy dụa.

"Không tốt, phía dưới có Sa thú đang gặm ăn thân tàu..." Hàn Lập liếc mắt đã nhận ra loài dị thú này, lập tức hô lớn.

Đám người nghe thấy đều giật mình kinh sợ nhao nhao cúi xuống mạn thuyền nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy ngoài tầng kim loại bọc thân thuyền có đầy Sa thú bám chặt, mặt ngoài đã thủng trăm ngàn lỗ, mà đáng sợ hơn có vài đầu Sa thú hình thể to lớn hơn bình thường gấp hai ba lần đang gặm lên xương sống thuyền.

Loài Sa thú này không có ngũ quan, nếu không có cái miệng lớn hình tròn mọc đầy răng nhọn lởm chởm thì không thể phân biệt được đâu là đầu, đâu là đuôi.

------oOo------

Chương 539: Dị thú biển cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Áp thuyền sứ thấy cảnh này, thần sắc không khỏi biến đổi, nếu chiếc thuyền bị những Sa thú này cắn đứt, cả con thuyền sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi, căn bản không chống đỡ nổi tới lúc đến Man Hoang đại lục, sẽ triệt để đứt gãy ra.

Sắc mặt gã nghiêm trọng, thân hình lướt ra, trực tiếp bay ra thẳng xuống phía dưới thân thuyền, tốc độ nhanh như sét đánh.

Những Sa thú cùng Nhân Diện Hạt này cảm ứng có chút linh mẫn với tu sĩ, vừa phát hiện khí tức Áp thuyền sứ lập tức vọt mạnh qua bên hướng gã như hồng thủy.

Chỉ thấy quanh thân Áp thuyền sứ sáng lên hắc quang, từng vòng gợn sóng màu đen mắt thường có thể thấy được lập tức phóng mở ra, bao cả thân gã và cả con thuyền vào trong, nghiễm nhiên là gã đã thi triển Linh Vực, nhưng cũng không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, cho nên Linh Vực chỉ hạn chế phạm vi mười trượng quanh thân thuyền.

Những dị thú biển cát kia vừa xông vào bên trong Linh Vực lập tức bị từng sợi sương mù màu đen nhè nhẹ quấn quanh, thân thể từng con toát ra bọt biển màu trắng, trực tiếp bị ăn mòn tan chảy ra.

Trong đó có ba đầu Sa trùng hình thể lớn hơn những con khác một chút, thực lực cũng hơi mạnh mẽ một tí, nhưng vẫn không thể tới gần gã được, mới tới trước người gã được ba trượng thì toàn bộ cơ thể bị hoá huyết nhục, biến thành một bãi bọt biển màu hồng phấn.

"Tu sĩ Kim Tiên, quả nhiên cường hãn..."

"Cái này là Linh Vực sao? Thật là lợi hại!"

"Không hổ là Áp thuyền sứ đại nhân..."

...

Mọi người trên thuyền thấy thế, lập tức nhao nhao tán thưởng không thôi.

Lúc này thần sắc Hàn Lập đột nhiên biến đổi, kéo Kim Đồng, thân hình lóe lên, vội vã vọt về hướng đuôi thuyền.

Ngay sau đó, biển cát phía trước thuyền đột nhiên bộc phát như núi lửa, làm cát vàng tung bay đầy trời, trực tiếp làm vô số Nhân Diện Hạt cùng Sa thú tung bay lên.

Sau một khắc, một đầu Sa thú khổng lồ to chừng gấp hai chiếc thuyền từ trong biển cát bỗng nhiên vọt ra, thân thể ở giữa không trung vặn vẹo, giương cái miệng khổng lồ như bồn máu dường như có thể thôn phệ thiên địa, trực tiếp cắn xuống chiếc thuyền.

Áp thuyền sứ ngăn ở trước thuyền đứng mũi chịu sào, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ, trên thân loé lên độn quang định phóng ra tránh.

Kết quả, trong miệng lớn Sa thú có một vòng xoáy đỏ sậm xoay tròn bất định, từ trong truyền ra trận trận lực lượng xé rách mãnh liệt, không bị Linh vực của Áp thuyền sứ ảnh hưởng chút nào, hút thân hình gã đứng ngay tại chỗ.

"Két" một tiếng vang thật lớn!

Miệng Sa thú khổng lồ cắn xuống phủ đầu, trực tiếp nuốt nửa chiếc thuyền bao gồm cả Áp thuyền sứ ở bên trong vào.

Nửa thân thuyền đứt gãy không còn chống đỡ, ngã xuống phía biển cát, tu sĩ bên trong còn chưa kịp trốn liền bị rậm rạp chằng chịt Nhân Diện Hạt

cùng Sa thú xông đến che mất.

Trong lúc nhất thời, phía trên biển cát phát ra tiếng gào khóc thảm thiết, mùi máu tanh đại thịnh.

Ngoại trừ hơn trăm tên tu sĩ Chân Tiên phản ứng tương đối nhanh may mắn đào thoát ra ngoài, hành khách còn lại trên thuyền trong khoảnh khắc đều biến thành vong hồn biển cát.

Cũng không biết là ai hô to một tiếng "Chạy mau", hơn trăm tên tu sĩ Chân Tiên còn lại căn bản không phân biệt phương hướng, nhao nhao sáng lên độn quang, chạy tứ tán ra bốn phương tám hướng.

Trong hỗn loạn, nhưng trong lòng Hàn Lập toát ra một ý niệm kỳ quái: "Thạch Xuyên Không ở nơi nào?"

Từ lúc biến cố phát sinh đến giờ, không thấy mặt của gã, Hàn Lập cũng cảm thấy người này không dễ dàng táng thân trong miệng Sa thú như thế.

Đang cân nhắc, hắn dắt Kim Đồng tìm phương hướng Man Hoang đại lục, đang muốn phi độn đi liền phát hiện đầu Sa thú khổng lồ kia đang lao thẳng đến bọn hắn.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại.

Đầu Sa thú này tuy rằng lợi hại, bất quá cũng chỉ có thực lực Kim Tiên trung kỳ, hắn tự nhiên không e ngại.

Kết quả hắn đang định ra tay thì bên tai lại truyền đến thanh âm Kim Đồng:

"Đại thúc, ngươi không cần ra tay, để ta đối phó hắn."

Trong mắt Kim Đồng tràn đầy vẻ hưng phấn, không chờ Hàn Lập đáp ứng, thân hình đã bắn ra, biến thành hình dáng kim sắc bọ cánh cứng, hai cánh vỗ mạnh nhào tới Sa thú khổng lồ.

Hàn Lập thấy vậy, chần chờ một chút, cũng không có ra tay ngăn cản, chỉ

chắp tay đứng giữa không trung, ánh mắt nhìn theo thân ảnh Kim Đồng phóng tới Sa thú khổng lồ.

Thân hình chưa đến, hai chân trước của Kim Đồng đã vung lên, tiếng xé gió mãnh liệt, hàng trăm tinh quang màu vàng lành lạnh từ giữa hai móng nó bay ra cuồn cuộn, sau đó một phân thành hai, một trái một phải chém về phía Sa thú.

Sa thú khổng lồ tựa hồ đã nhận ra Kim Đồng lợi hại, thân hình ngừng lại, cũng không thấy làm động tác nào khác, biển cát phụ cận bỗng dâng lên hai cột cát vừa thô vừa to, xoay tròn gào thét, quét tới nghênh đón tinh quang màu vàng hai bên.

Mặt ngoài hai cột cát hiện ra một tầng tia sáng màu vàng, mơ hồ tản mát ra một cỗ chấn động lực lượng pháp tắc, thoạt nhìn không thể phá vỡ.

Hai mắt Kim Đồng loé lên kim quang, hai sóng tinh quang màu vàng trái phải đại thịnh hào quang, từng đạo tinh quang va chạm lẫn nhau, hòa thành một thể, biến thành hai cầu vồng chói mắt dài mấy trăm trượng, trảm lên hai cột cát.

Cả hai vừa mới va chạm, chỉ thấy kim quang hoàng mang đồng thời lóe lên, sau đó "Phốc" một âm thanh giòn vang.

Trong nháy mắt hai cột cát màu vàng bị trảm làm hai đoạn, tán loạn ra!

Hai cầu vồng màu vàng không ngừng chút nào, tiếp tục chém về phía Sa thú cực lớn, chớp một cái đã đến trước người nó.

Sa thú không có trốn tránh, trong miệng lớn hiện ra một đạo hào quang đỏ sậm, lần nữa hình thành một vòng xoáy đỏ sậm, so với lúc đánh chết tên kia Kim Tiên kia sáng hơn gấp bội.

Một cỗ lực cắn nuốt cực lớn từ trong miệng Sa thú tuôn ra, trong khoảnh khắc bao phủ hai đạo cầu vồng màu vàng lại.

Hai đạo cầu vồng màu vàng bay nhanh hơi ngừng một lát, tiếp đó chuyển

động quay tròn lệch đi một chút, bay vào trong vòng xoáy trong miệng Sa thú, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng vẫn như trước không có ý định ra tay.

Chỉ thấy quanh thân Kim Đồng đại phóng kim quang, biến thành một quang đoàn màu vàng to lớn, bay nhào đến phía Sa thú.

Miệng lớn dính máu của Sa thú mở ra lần nữa, vòng xoáy đỏ sậm trong miệng sáng ngời mãnh liệt.

Một cỗ lực cắn nuốt cường đại gấp mấy lần lúc trước bao phủ quang đoàn màu vàng lại, hư không phụ cận cũng hiện ra từng gợn sóng mắt thường có thể thấy được, sụp đổ xuống.

Quang đoàn màu vàng xoay tròn, lóe lên chui vào trong miệng Sa thú, bị nó nuốt xuống.

Sợi dây chuyền bạch ngọc nơi eo Hàn Lập loé lên hào quang, thân hình Tỳ Hưu hiển hiện ra.

"Chủ nhân, lão đại bị nuốt mất, có muốn ta cứu nàng không?" Tỳ Hưu phun tiếng người nói.

"Không cần." Hàn Lập cười khẽ lắc đầu.

"Thế nhưng..." Tỳ Hưu khẽ giật mình, đang định nói thêm gì nữa.

Kết quả vào lúc này, một tiếng vang thật lớn đã cắt đứt lời nói tiếp theo của nó.

Chỉ nghe trong miệng Sa thú khổng lồ chợt phát ra một âm thanh thống khổ hí...iiiiii, thân hình khổng lồ ngã lên biển cát, kịch liệt vặn vẹo, tựa hồ cực kỳ thống khổ.

Chỉ nghe "Phốc" một âm thanh trầm đục!

Kim quang chói mắt từ trong cơ thể Sa thú xuyên suốt ra, xuyên thủng thân thể thành một cái động lớn, màu tương vàng nhạt cùng màu trắng đậm đặc từ trong vết thương chảy ra, không biết là huyết dịch hay là cái gì khác.

Tiếng trầm đục vang lên liên tiếp, từng đạo kim quang từ trong cơ thể Sa thú xuyên suốt ra, càng ngày càng nhiều, đâm thân thể Sa thú thành tổ ong.

Thân thể Sa thú cuồn cuộn càng thêm kịch liệt, phát ra tiếng kêu thảm thiết động trời.

"Hại tiểu gia ta lo lắng một trận!" Tỳ Hưu thấy tình hình này, trên thân loé lên bạch quang, một lần nữa bay trở về bên hông Hàn Lập.

"Rống..."

Sa thú cực lớn bỗng nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống to thê lương, tiếp đó thân thể "Phanh" một tiếng, trực tiếp nổ bể ra, biến thành thịt nát đầy trời.

Một kim sắc bọ cánh cứng bắn ra, đúng là Kim Đồng.

Lúc này thoạt nhìn nó cũng hơi chật vật, có vài chỗ trên giáp xác màu vàng hào quang hơi tối, tựa hồ bị ăn mòn, bất quá chỉ là vết thương nhẹ, không đáng ngại.

Giữa mấy cái móng vuốt của Kim Đồng ôm một tinh thể màu vàng to cỡ đầu người lớn, trong đó chớp động hào quang đỏ sậm, mơ hồ hình thành một cái vòng xoáy, tán phát ra trận trận chấn động pháp tắc mãnh liệt.

Hàn Lập thấy tình hình này, lông mày khẽ nhướng lên.

Sa thú này trước khi chết phát ra tiếng Hi..i...iiii, khiến hắn cảm thấy có chút không tầm thường.

Đang suy nghĩ, Kim Đồng đã biến thành kim sắc bọ cánh cứng bay đến bên cạnh Hàn Lập, dạo một vòng quanh người hắn, trong miệng nói ông ông:

"Đại thúc, đã làm xong! Có ban thưởng gì không?"

"Trở về sẽ cho ngươi ăn đủ. Đúng rồi, trước để ta xem một chút khối Sa tinh này." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, thò tay muốn lấy khối tinh thể trong tay Kim Đồng.

"Đây là của ta."

Thân hình Kim Đồng linh hoạt co rụt lại phía sau, lập tức biến thành hình người, đồng thời trong tay lóe lên kim quang, khối tinh thể màu vàng kia biến mất không thấy gì nữa, không biết bị nó thu lúc nào.

"Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi thôi." Hàn Lập lắc đầu, đang muốn phất tay tế ra phi xa phỉ thuý kia.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Toàn bộ biển cát không hề có dấu hiệu đột nhiên đung đưa ù ù, hạt cát giống như nước chảy cuồn cuộn lên, từng hạt bụi cực lớn bay lên trời.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức to lớn vô cùng xuất hiện dưới mặt biển cát, nhanh chóng tiến đến gần.

Hàn Lập thấy cảnh này, biến sắc, vội vàng kéo Kim Đồng lại, đồng thời sau lưng loé lên lôi quang, một đôi cánh màu vàng hiện ra, đúng là Phong Lôi Sí.

Lôi quang lóe lên chói mắt, thân ảnh hắn biến mất ngay tại chỗ không thấy gì nữa.

Ngay lúc thân ảnh Hàn Lập biến mất, phía dưới biển cát đột nhiên nổ bể ra, một cái đầu lâu cực lớn chui ra nhanh như chớp, miệng khổng lồ mãnh liệt cắn lại.

Nhưng Hàn Lập đã thi triển lôi độn ly khai nên miệng khổng lồ cắn vào hư không.

Hư không cách đó trăm dặm loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra.

Đầu lâu cực lớn lắc lư một hồi, một Sa thú cực lớn vô cùng chậm rãi từ dưới đất chui ra, so với Sa thú mới bị Kim Đồng giết chết vừa rồi lớn hơn gấp mười lần.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng rùng mình.

Khí tức Sa thú vô cùng khổng lồ này lại cho hắn cảm giác tiếp cận tu sĩ Thái Ất cảnh.

Sắc mặt Hàn Lập có chút ngưng trọng, nhưng không có lập tức chạy trốn, tại biển cát này vốn lạ lẫm, nếu mù quáng chạy loạn, bảo vệ bản thân không được mà còn có thể trêu chọc đến phiền toái khác.

Mặc dù đầu Sa thú giống như sơn phong không có ánh mắt, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được lửa giận trong lòng nó, miệng khổng lồ của nó đột nhiên trương lên, một tiếng rống như sấm truyền ra, hư không phụ cận bị chấn động rung động lắc lư ông ông một hồi.

Không chờ Hàn Lập kịp phản ứng, đầu Sa thú cực lớn đột nhiên từ trong biển cát bay vụt lên, phóng về hướng hai người Hàn Lập.

Hình thể con thú này khổng lồ, nhưng tốc độ lại nhanh như thiểm điện, hầu như trong chớp mắt đã cách hai người Hàn Lập chưa đầy mười trượng.

Toàn thân Hàn Lập đại phóng kim quang, bắn ngược ra phía sau.

Sa thú khổng lồ há lớn miệng, từng đạo hào quang đỏ sậm chói mắt trong miệng hiện ra, ngưng tụ thành một vòng xoáy đỏ sậm lớn vô cùng.

Oanh!

Một cỗ lực hút tựa hồ có thể cắn nuốt thiên địa trong khoảnh khắc bao phủ mười dặm quanh hai người Hàn Lập chưa kịp chạy ra.

------oOo------

Chương 540: Tiến vào Man Hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Hàn Lập cảm thấy không khí bốn phía bỗng nhiên xiết chặt, thân hình không cưỡng nổi lực lượng thôn phệ, vốn đang bắn nhanh ra sau bị kéo ngược trở lại về phía miệng Sa thú.

Kim Đồng trong nháy mắt hung quang đại phóng, không nhịn được muốn lao ra nhưng bị Hàn Lập giữ chặt, hắn không nói thêm gì mà kiên quyết đánh ra một đạo pháp quyết biến nó thành giới chỉ về lại trên ngón tay.

Từ ban đâu Sa thú đã ở rất gần Hàn Lập, giờ phút này hắn còn bị kéo tới nữa nên đã ở gần sát với miệng Sa thú, chỉ trong khoảnh khắc là có thể bị nuốt vào.

Hàn Lập lâm nguy không hoảng, một tay bấm niệm pháp quyết.

Kim quang bên ngoài thân hắn lóe lên hiện ra một vòng gợn sóng màu vàng nhanh chóng lan ra không gian xung quanh, trong nháy mắt tạo nên một vùng Linh Vực rộng khoảng ba, bốn mươi dặm, bao phủ gần nửa thân hình Sa thú.

Bị Linh Vực màu vàng tác động, thời gian xung quanh trở nên chậm lại, cái miệng lớn của Sa thú đang hút hắn vào đương nhiên cũng bị ảnh hưởng.

Thân thể Hàn Lập bỗng trở nên nhẹ nhàng, sau khi nhanh chóng ổn định lại thân hình hắn lập tức thúc giục Phong Lôi Sí.

Tiếng sết ầm ầm vang lên, hắn đột nhiên biết mất vô tung, chớp mắt đã xuất hiện phía sau đầu Sa thú khổng lồ.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, bên ngoài mọc ra một lớp lông dài, thân thể

nhanh chóng cuồng trước biến thành một đầu cự viên màu vàng lớn mấy trăm trượng.

Gần như cùng một lúc, quang mang màu xanh sẫm lóe lên trong tay cự viên biến thành một thanh cự kiếm to lớn, chém thẳng về phía Sa thú.

Một đạo kiếm khí hình trăng lưỡi liềm thô to dọa người bắn ra, trong kiếm quang vô số phù văn màu xanh sẫm nổi lên, tản mát ra lực lượng pháp tắc chấn động.

Sa thú khổng lồ cảm ứng được tình huống phía sau lưng, cái miệng đang há lớn vội vàng dừng lại, toàn thân quang mang màu vàng đại phóng hình thành nên bên ngoài thân thể một lớp giáp da màu vàng dày đặc, đồng thời thân hình khổng lồ uốn éo tránh sang một bên.

Nhưng bây giờ nó đang bị bao phủ bởi Thời Gian Linh Vực nên tốc độ giảm nhiều, thân thể lại quá to lớn nên không trốn đâu cho thoát, bị kiếm quang như trăng khuyết chém thẳng vào phần gáy.

Lớp giáp da màu vàng kịch liệt chớp động, duy trì được hai hơi thở cuối cùng cũng bị kiếm mang trảm phá.

“Phập, phập”

Kiếm mang chém lên phần gáy Sa thú tạo thành một vết thương khổng lồ dài hơn trăm trượng, huyết dịch màu vàng phun ra như vòi rồng.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày.

Vết thương mặc dù không nhỏ nhưng so với thân thể khổng lồ của Sa thú thì chưa thể tạo thành tổn thương chí mạng.

Giờ phút này Sa thú gầm lên mấy tiếng giận dữ, dường như bị thương càng trở nên điên cuồng.

Toàn thân nó quang mang đại phóng, vô số phù văn màu vàng đất quay cuồng trong đó rồi nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, chẳng mấy chốc

đã hình thành nên một vòng Linh Vực màu vàng đất rộng hơn trăm dặm.

Hàn Lập bị Linh Vực bao phủ, thân thể liền trầm xuống, trọng lực xung quanh đột ngột tăng lên cả trăm lần.

Hắn nhíu mày, đang muốn làm gì đó.

Nhưng cùng lúc này một tiếng gầm đinh tai vang lên, trên đỉnh đầu hắn tối sầm, cái đuôi khổng lồ của Sa thú vốn không bị Thời Gian Linh Vực bao phủ điên cuồng quét tới.

Sau khi tiến vào phạm vi của Thời Gian Linh Vực, tốc độ của cái đuôi giảm mạnh nhưng vẫn nhanh kinh hồn, lóe lên một cái đã xuất hiện trước người Hàn Lập, mang theo cỗ cự lực như núi cao sóng cả.

Hàn Lập đang bị ảnh hưởng bởi trọng lực không thể tránh né được, liền hét lên một tiếng lớn, cự kiếm trong tay tỏa sáng hào quang, chém mạnh ra phía trước.

“Ầm” một tiếng vang lên, hư không gần đó cũng bị chấn động lắc lư!

Hàn Lập trong hình dáng cự viên vậy mà như cọng rơm lá cỏ, bị cái đuôi của Sa thú đánh bay ra ngoài, đập ầm ầm xuống biển cát.

Thân hình hắn bị đánh ngập vào biển cát đến tận lưng, khóe miệng rỉ máu màu vàng, hổ khẩu ở tay cũng vỡ ra nhưng chưa đến nỗi trọng thương.

Lúc này mặt cát lại như xoáy nước khổng lồ, một cỗ lực lượng cường đại tuôn ra muốn kéo cự viên xuống dưới.

Mà gần đó quang mang màu vàng đất lóe lên, đột nhiên có mấy con Sa thú lao ra đánh về phía Hàn Lập.

Mấy con Sa thú này to lớn tương đương với con vừa bị Kim Đồng chém giết, toàn thân lại được đúc thành từ đất cát, tản mát ra khí tức cấp bậc Kim Tiên.

Sa thú khổng lồ cũng quay người lại, há miệng lớn cắn xuống người Hàn Lập.

Vết thương ở phần gáy của nó có vố số tơ máu phun ra đan xen vào nhau, chẳng mấy chốc đã liền lại như thường.

Hàn Lập nhíu mày, trọng kiếm màu xanh sẫm trong tay quét ngang một vòng.

Đồng thời thanh quang lóe lên quanh người hắn, ba thanh cự kiếm màu xanh hiện ra, chính là ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng chém loạn xung quanh.

Từng đạo kiếm khí lăng lệ không gì sánh được tuôn ra, chém rách biển cát thành mảnh nhỏ.

Hàn Lập không còn bị biển cát trói buộc nữa liền nhảy ra phia sau, Phong Lôi Sí quang mang đại phóng.

Nhưng luồng lôi điện chi lực trên Phong Lôi Sí bị Linh Vực của Sa thú áp chế, chỉ thể hiện được ba phần mười uy lực.

Lôi quang màu vàng lóe lên, thân hình Hàn Lập biến mất vô tung, một khắc sau xuất hiện ở hư không cách đó mười dặm, tuy di chuyển được quãng đường rất ngắn nhưng cũng vừa đủ để thoát khỏi miệng Sa thú.

Lôi quang trên Phong Lôi Sí lại sáng lên lần nữa, cả người hắn hóa thành một đạo lôi điện màu vàng vội vàng bỏ chạy.

Sa thú khổng lồ gầm lên một tiếng giận dữ, thân thể như quả núi điên cuồng lao theo Hàn Lập, nhưng tốc độ vẫn kém hơn một chút.

Mấy lần sử dụng lôi độn cuối cùng Hàn Lập cũng thoát khỏi phạm vi Linh Vực của Sa thú.

Lôi quang trên người hắn lại lóe lên lần nữa, dịch chuyển ra xa mấy nghìn dặm, tránh khỏi tầm mắt Sa thú.

Hàn Lập mới dừng lại đã phất tay lên tạo thành mảnh lôi quang pháp trận quen thuộc, một tiếng oanh minh vang lên, hào quang trong pháp trận tỏa sáng, thân hình hắn mơ hồ rồi biến mất không còn dấu vết, thoát khỏi phạm vi thần thức của Sa thú.

Sa thú khổng lồ gầm thét điên cuồng, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn uất không cam lòng, đuôi lớn đánh ầm ầm xuống biển cát như đang phát tiết.

Trong phạm vi mấy nghìn dặm biển cát như sóng dữ quay cuồng, phát ra âm thanh ù ù chấn động.

...

Trên không trung một khu rừng rậm rạp chợt có chấn động mãnh liệt, một đoàn lôi quang màu vàng hiện lên rồi nhanh chóng lan ra xung quanh tạo thành một pháp trận lôi điện màu vàng.

Thân hình Hàn Lập hiện ra, đã khôi phục hình người.

Trọng kiếm màu xanh sẫm và ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng thu nhỏ lại xoay tròn quanh hắn.

Hắn phất tay thu kiếm vào, phóng thần thức kiểm tra khu vực xung quanh.

Sau khi xác định không còn bóng dáng con Sa thú kia nữa, hắn mới thở ra một hơi nhẹ nhàng.

“Đại thúc, tại sao phải chạy! Sao không để ta tiến vào bụng nó, rồi chúng ta nội ứng ngoại hợp, không tin không chém giết được nó!” Kim Đồng từ trong tay Hàn Lập bay ra nói nhanh.

“Sa thú nhỏ đã có thể khiến ngươi bị thương, con lớn hơn chẳng lẽ không có thủ đoạn gì? Nơi này là địa bàn của nó, không nên ở lâu.” Hàn Lập lắc đầu nói.

“Chủ nhân nói có lý, an toàn là quan trọng nhất, không cần thiết phải mạo

hiểm.” Thanh âm Tỳ Hưu từ trong dây chuyền vọng ra, có chút nịnh bợ nói.

“Tiểu Bạch! Đại thúc nói có lý, ta nói không có lý? Ta nhìn ngươi chán sống rồi thì phải!” Kim Đồng giận dữ, lao đến bên hông Hàn Lập há miệng cắn dây chuyền bạch ngọc.

Tỳ Hưu lập tức kêu to, khẩn thiết van nài cầu xin tha thứ.

“Được rồi! Hai ngươi trật tự một chút, nơi này đã là Man Hoang Giới Vực, cẩn thận thì hơn.” Hàn Lập túm lấy bím tóc Kim Đồng nhấc lên nói.

Kim Đồng mặc dù không gào lên nữa nhưng vẫn đỏ mũi tía tai thở phì phò hướng về phía dây chuyền bạch ngọc giương nanh mua vuốt, Tỳ Hưu cũng im thin thít không dám nói gì nữa.

Hàn Lập lắc đầu nhìn xung quanh, ánh mắt lộ ra vẻ tò mò.

Nơi đây mới thật sự là Man Hoang Giới Vực, khắp nơi đều là rừng rậm nguyên thủy mênh mông bát ngát, sinh cơ bừng bừng.

Thiên địa nguyên khí nơi này cũng rất nồng đậm, không kém với những chỗ linh mạch phúc địa ở Bắc Hàn Tiên Vực tý nào nhưng linh khí lại hỗn loạn, không an ổn như ở Bắc Hàn Tiên Vực.

Bạch quang lóe lên, thân hình Tỳ Hưu hiện ra, nó nhắm mắt hít thở thật sâu, trên mặt hiện lên vẻ say mê quyến luyến.

Hàn Lập nhìn xuống phía dưới, thân hình khẽ động đã đáp xuống cành của một cây dong khổng lồ.

Cây này to lớn vô cùng, cao ít nhất mấy trăm trượng, thân cành rộng rãi, chiều rộng mười người ngồi cũng thừa đủ.

Loại cây dong này trong khu vực khí hậu ấm áp ở Bắc Hàn Tiên Vực có không ít, nhưng không thể to lớn như vậy, nếu so sánh ở đây phải to hơn mười lần.

Hàn Lập càng quan sát, càng tỏ vẻ ngạc nhiên.

Không chỉ loại cây dong này mà tất cả cây cối ở nơi đây đều có thân hình to lớn hơn rất nhiều so với bình thường.

Còn có khá nhiêu loại cây mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy, cũng to lớn không kém.

Nhìn đi nhìn lại hắn còn nghĩ có phải bản thân mình trúng thuật pháp gì không khiến thân thể bị thu nhỏ lại.

Tất nhiên cũng có những cây cỏ nhỏ, nhưng số lượng cũng không nhiều.

“Nơi này rất thú vị nha.” Kim Đồng cũng ngó nghiêng khắp nơi, không giấu được vẻ kinh ngạc.

“Ngươi nói ngươi xuất thân từ Man Hoang Giới Vực, tất cả thực vật ở đây đều cao lớn khác thường như vậy sao?” Hàn Lập nhìn Tỳ Hưu hỏi.

“Cây cỏ từ Man Hoang vốn là như vậy, không phải ở đây to lớn mà do ở những nơi khác quá nhỏ mà thôi.” Tỳ Hưu chậm rãi trả lời.

Hàn Lập nghe thế dường như suy nghĩ về điều gì, chỉ gật đầu không nói.

“Chủ nhân, yêu thú nơi này đều hung bạo và hiếu sát, có thể gọi là hung thú, chặng đường phía sau người cần cẩn thận hơn nữa.” Tỳ Hưu nói tiếp.

“Được! Ta sẽ chú ý.” Hàn Lập gật gật đầu.

Hắn vừa dứt lời đã nghe một tiếng gầm rú hung bạo từ bên cạnh truyền tới, một đầu viên hầu màu đen trên đầu có mọc ra một chiếc sừng đỏ sậm lớn tầm hai trượng từ phía sau một cây đại th lao ra, cuốn theo một trận gió tanh. Hai chiếc trảo sắc bén hung hăng vồ lên người Hàn Lập.

Hàn Lập thân hình không động cong tay bắn ra một đạo thanh quang.

“Phập” một tiếng, thân thể viên hầu màu đen bị chia làm hai nửa, máu tươi

văng ra tung tóe.

“Đúng là hung bạo.” Đuôi lông mày hắn nhảy lên, cũng không thèm để ý thi thể của hắc viên mà nhìn rừng rậm nguyên thủy xung quanh, trong lòng ngược lại lại cảm thấy thoải mái.

Dù sao đi chăng nữa cuối cùng cũng đã rời khỏi Bắc Hàn Tiên Vực, tạm thời cũng không lo lắng tới truy binh của Thiên Đình, Man Hoang mặc dù nguy hiểm nhưng với thủ đoạn của hắn có lẽ vẫn có đủ để bảo vệ bản thân.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, bạch quang trong tay lóe lên, lấy ra lộ tuyến Giao Tam đưa cho và địa đồ Man Hoang Giới Vực hắn mua được ở Nguyên Hoang Thành.

Hắn đưa thần thức vào nghiên cứu cả hai rồi nhanh chóng quyết định, vung tay lấy ra Bích Ngọc Phi Xa.

“Đi thôi, chúng ta đi khám phá Man Hoang Giới Vực nào.” Hàn Lập bay lên phi xa rồi nói.

Man Hoang tất nhiên đầy nguy hiểm nhưng cũng nhờ đó mà có rất ít tu sỹ dám bước chân vào, các loại tài nguyên từ khi thiên địa sơ khai vẫn còn có thể tồn tại, rất lâu rồi hắn mới lại hưng phấn như thế.

Kim Đồng và Tỳ Hưu dường như cũng đồng cảm với chủ nhân, lập tức nhảy lên.

Hàn lập đánh một đạo pháp quyết, phi xa tỏa sáng hào quang biến thành một đạo cầu vồng màu bích ngọc lao nhanh về cuối chân trời.

------oOo------

Chương 541: Kiếm bảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ngọc bích phi xa bay không bao lâu thì Linh văn lập loè phía dưới thân xa, từng đoàn sương mù màu trắng hiển hiện ra, rất nhanh hình thành một đám mây màu trắng, bao phủ phi xa vào trong.

Những đám mây trắng này cũng không tầm thường, bao phủ phi xa lại, che đậy luôn cả chấn động linh lực mà phi xa tản mát ra.

Từ bên ngoài nhìn qua, phi xa giống như một đoàn mây trắng bình thường, bay nhanh xuyên thẳng qua rừng rậm nguyên thuỷ, im hơi lặng tiếng, vả lại không có chút Linh lực nào tiết ra ngoài.

Hàn Lập thấy vậy, tỏ vẻ hài lòng gật đầu.

Bích ngọc phi xa này không hổ là vật của Thái Ất Ngọc Tiên Công Thâu Cửu, quả nhiên diệu dụng vô cùng, những ngày qua hắn không ngừng nghiên cứu, nhưng vẫn chưa tìm hiểu thấu đáo.

Thời gian tiếp theo, hắn điều khiển phi xa tiến lên, thần thức toả ra dò xét tình huống chung quanh, muốn nhanh chóng xác nhận vị trí của mình.

Bay gần nửa ngày, trên mặt Hàn Lập vui vẻ, điều khiển phi xa bay về hướng trái phía trước.

Sau một lát, một đầm lầy cực lớn hiển hiện ra.

Đất trong ao đầm có màu đen quỷ dị, thảm thực vật thủy tảo trong đó thình lình cũng đều có màu đen kịt, tản mát ra từng mùi hư thối quái dị.

Đầm lầy này trên bản đồ ghi là Hắc Nê Chiểu Trạch, cách lộ tuyến địa đồ mà Giao Tam đưa hắn còn khá xa.

Bất quá không quan hệ, nếu đã tìm được vị trí chính xác, một đường bay đi là được.

Hàn Lập nghĩ như vậy, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, ngọc bích phi xa sáng ngời hào quang, nhanh chóng bay về phía trước.

"Đại thúc, thoạt nhìn đầm lầy này rất đặc biệt, có lẽ bên trong có không ít thứ tốt, không tới xem một chút sao?" Kim Đồng đột nhiên mở miệng hỏi.

"Hắc Nê Chiểu Trạch đã sớm được đánh dấu trên địa đồ, chỉ sợ không ít Liệp hoang tu sĩ đã tới, không cần ở đây lãng phí thời gian, về sau chỗ đáng giá chúng ta tầm bảo còn nhiều." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

"Nói cũng đúng, chúng ta tranh thủ thời gian đi đi!" Kim Đồng gật đầu một cái, xoa tay nói.

"Tỳ Hưu, ngươi đã nói ngươi giỏi về tìm kiếm thiên tài địa bảo, nơi này là Man Hoang, hảo hảo bộc lộ tài năng đi, tìm được bảo vật phân ngươi ba thành." Hàn Lập nhìn về phía Tỳ Hưu vẫn một mực nằm sấp, mở miệng nói ra.

"Thật không?" Thân thể Tỳ Hưu chấn động, bỗng nhiên đứng lên, nói ra.

"Tự nhiên." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Tốt, một lời đã định." Tỳ Hưu nhe răng trợn mắt, hai con mắt lập loè tinh quang, hiển nhiên đang rất hưng phấn.

"Không được, đại thúc, ta cũng muốn!" Kim Đồng bất mãn kêu lên.

"Tìm được bảo vật cũng cho ngươi một phần, bất quá ngươi không được lười biếng, cũng phải xuất lực lượng tìm bảo." Hàn Lập cười nói.

Lúc này Kim Đồng mới vui vẻ ra mặt.

Năm ngày sau, một mảnh sơn mạch núi non vô biên xuất hiện phía trước đám người Hàn Lập.

Thế núi sơn mạch này cũng không phải là quá cao, cũng không phải là thần kỳ, chỉ là giữa núi non tràn đầy sương mù màu trắng nồng đậm, giống như một mảnh vụ hải vô biên, khó có thể thấy được thân núi, khắp nơi đều tràn đầy cảm giác thần bí.

"Cuối cùng đã đến." Hàn Lập nhìn vụ hải sơn mạch phía dưới, thở nhẹ ra một hơi.

Mảnh sơn mạch phía dưới này, đúng là một địa điểm trên lộ tuyến mà Giao Tam đưa cho.

Tuy rằng lộ tuyến Giao Tam đưa hắn chưa chắc là lộ tuyến an toàn chính thức, nhưng hắn đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dựa theo lộ tuyến kia.

...

"Chủ nhân, bên trong mảnh sơn mạch này có thủy linh khí nồng đậm, ta cảm ứng được không ít Linh tài, chúng ta bắt đầu kiếm bảo đi?" Cái mũi Tỳ Hưu ra sức ngửi ngửi, nói.

"Tốt, vậy bắt đầu từ nơi này." Hàn Lập gật đầu nhẹ, một tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Mây trắng chung quanh bích ngọc phi xa hơi cuồn cuộn, bay vào bên trong sơn mạch.

Dựa vào đám mây cấm chế chung quanh phi xa, mấy ngày nay trong lúc chạy đi cũng không bị hung thú nơi đây tập kích, lúc này bọn hắn đã bay vào bên trong Man Hoang, cách xa địa phương lúc trước.

Lúc mới bắt đầu, Hàn Lập còn gặp được ngẫu nhiên một hai Liệp hoang tu

sĩ, hai ngày gần đây dần dần xâm nhập Man Hoang lại không trông thấy bất luận bóng người nào.

Đến nơi này, ngược lại cũng không cần vội vàng chạy đi.

Ngọc bích phi xa bay vào bên trong sơn mạch, dung nhập vào trong vô tận vụ hải, lại càng thêm ẩn giấu.

"Ngay phía trước chừng ba nghìn dặm có một gốc linh thảo, niên đại hẳn là mười vạn năm trở lên." Hai mắt Tỳ Hưu nhìn chằm chằm phía dưới, cái mũi không ngừng ngửi ngửi, trong miệng nói ra.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thúc giục phi xa bay theo hướng Tỳ Hưu chỉ, rất nhanh đáp xuống một chỗ đất trũng bên trong khe núi.

Chỉ thấy chỗ đất trũng ẩn kín này sinh trưởng một cây Linh thảo toàn thân đỏ sậm, giống như hồng ngọc điêu khắc thành, ngoại hình có chút kỳ lạ, giống như một cái sừng hươu.

Linh khí cực kỳ tinh thuần từ trên linh thảo xanh biếc tản ra, cái mũi nhỏ của Kim Đồng hít hà, trong mắt hiện lên kim quang.

"Lộc Nhung Thảo." Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên.

Cỏ này có hiệu quả chữa thương ngoài dự đoán, có thể dùng luyện chế một ít đan dược chữa thương cấp Chân Tiên trở lên, cho nên nhu cầu rất lớn, mười vạn năm tuổi tự nhiên càng thêm trân quý.

"Rống!"

Một tiếng gầm nhẹ từ trong khe núi phụ cận truyền ra, một đầu cự mãng xanh biếc dài chừng mười trượng bay ra, hai mắt loé lên hung quang, bay nhào đến phía Hàn Lập.

Khí tức cự mãng khổng lồ, rõ ràng là một đầu hung vật cấp Chân Tiên.

Thân hình Hàn Lập không động, một tay phất lên, một thanh phi kiếm màu

xanh bắn ra như điện, vẽ trên thân cự mãng một cái.

Thanh âm "Phốc xuy" vang lên, đầu thân cự mãng chia lìa, phân biệt trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất, đoạn thân thể giãy giụa cuồn cuộn kịch liệt, máu tươi từ chỗ bị đoạn phun ra như thác nước.

Hàn Lập cũng không để ý đến mãng xà này, cẩn thận nhổ cả gốc Lộc Nhung Thảo lên, thu vào, sau đó tiếp tục đi.

Tỳ Hưu vẫn cảm ứng linh vật chung quanh, hơn nửa canh giờ sau mở miệng lần nữa: "Dưới mặt đất bên trái phía trước cách đây hai nghìn năm trăm dặm có khí tức linh tài trân quý."

Hàn Lập đi nhanh tới vị trí Tỳ Hưu chỉ, thi pháp chui xuống dưới đất.

Cũng không lâu lắm, hắn chui ra từ dưới đất, trong tay nhiều hơn một khối khoáng thạch màu lam lớn chừng quả đấm, bên trong có ánh sáng màu lam chớp động, mơ hồ phát ra thanh âm giống như sóng nước vỗ, tựa như giữa khối khoáng thạch này ẩn chứa một cái sông lớn.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng, vật ấy tên là Thiên Trọng Huyền Thủy Tinh, là tài liệu thượng giai luyện chế Tiên khí Thủy thuộc tính, giá trị xa xỉ.

...

Trong nháy mắt, đoàn người Hàn Lập đã tiến vào mảnh sơn mạch này hơn nửa tháng.

Khả năng tầm bảo của Tỳ Hưu quả nhiên không có khoác lác, mấy ngày qua bọn hắn thu hoạch tương đối khá, đã tìm được đủ loại Linh tài, Linh thảo có gần trăm gốc.

Mảnh sơn mạch này có diện tích khổng lồ, hơn nữa bọn Hàn Lập vì muốn tầm bảo, nên tốc độ tiến lên không khỏi giảm thấp, bây giờ khó khăn lắm mới đến trung bộ mảnh sơn mạch này.

"Chủ nhân, ba ngàn năm trăm dặm phía trước có khí tức linh thảo... Ồ, số lượng lại không ít, dường như có hai ba mươi gốc!" Ở trên phi xa, Tỳ Hưu đứng thẳng một chút, có chút ngoài ý muốn nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, nhãn tình sáng lên, gấp rút thúc giục phi xa.

Mấy hơi thở sau, hắn đáp xuống một thung lũng trong dãy núi.

Trung tâm thung lũng là một mảnh đất phẳng, đất có màu tím nhạt, có hai ba mươi gốc linh thảo màu tím sinh trưởng ở nơi này, mỗi một gốc linh thảo đều toả ra Linh khí bức người, phía trên có hoa nhỏ màu tím sậm, tản mát ra mùi thơm nồng đậm.

"Tử U Thảo!" Hàn Lập thấy những linh thảo màu tím này, vừa mừng vừa sợ.

Tử U Thảo là một loại tài liệu chính trong đan phương Thiên Hoa Đan, không thể tưởng lại gặp được ở chỗ này, hơn nữa còn nhiều đến hai ba mươi gốc.

Hắn phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, đang tính thu những Tử U Thảo này vào.

Vào thời khắc này, một tiếng rít gào sắc nhọn vang lên dày đặc, vô số đạo ánh sáng màu lam hết sức nhỏ từ phụ cận thung lũng bắn ra, rơi xuống hướng Hàn Lập như mưa.

Uy thế những thứ ánh sáng màu lam này làm cho người ta sợ hãi, những nơi đi qua hư không rung rung, không kém thủ đoạn tu sĩ Kim Tiên bình thường chút nào.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, thời điểm hắn vừa mới rơi xuống đã dùng thần thức dò xét bốn phía xung quanh, nhưng cũng không phát hiện có người ẩn núp ở đây.

Tuy trong lòng hắn kinh ngạc, nhưng động tác cũng không chậm, đang muốn thi pháp ngăn cản.

"Đại thúc, để ta!" Kim Đồng ở trên phi xa bắn ra, mười ngón tay chằng chịt vung lên.

Vô số đạo tinh quang màu vàng bắn ra, đan vào cùng một chỗ với nhau, ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu vàng cực lớn, quay tròn chắn những tía ánh sáng màu lam lúc trước.

Những tia ánh sáng màu lam kia đâm vào hoa sen màu vàng, phát ra thanh âm đùng đùng không dứt.

Hoa sen màu vàng vững chắc vô cùng, chỉ rung động lắc lư nhẹ nhàng, đơn giản ngăn cản ánh sáng màu lam lại.

Hàn Lập nhìn thoáng qua, liền thu hồi ánh mắt, tay biến đổi pháp quyết.

Trong tay hắn phát ra ánh sáng màu xanh hóa thành một cự chưởng màu xanh, bao phủ những linh thảo màu tím này lại, sau đó nhẹ nhàng rút một cái, đào cả linh thảo lẫn linh thổ màu tím bên dưới ra, thu vào.

Hắn thúc giục phi xa, bay đến bên cạnh Kim Đồng rồi nhìn về phía trước, trong miệng khẽ di một tiếng.

Kẻ đánh lén hắn đã hiện thân, là bốn năm người cao tới bảy tám trượng, toàn thân che phủ bởi lông dài màu lam, quái nhân này nhìn y như vượn.

Trên thân những quái nhân này có màu xanh sáng lóng lánh, tản mát ra khí tức khổng lồ tương đương cấp bậc Chân Tiên, đi đầu là một gã tóc xanh cao lớn nhất, thình lình có thực lực Kim Tiên cảnh.

Trong miệng những quái nhân này xì xào tiếng kêu kì quái, tựa hồ đang tụng đọc chú ngữ, trên thân lập loè ánh sáng màu lam, trước người hình thành một quang đoàn màu lam, từng đám cây màu lam hết sức nhỏ từ trong bắn ra.

Mấy quái nhân tóc xanh chứng kiến Hàn Lập thu hồi Tử U Thảo, ánh mắt lộ vẻ giận dữ, quang đoàn màu lam trước người sáng lên mãnh liệt, ánh

sáng màu lam hết sức nhỏ bắn ra đột nhiên tăng lên gấp bội.

Cùng lúc đó, quái nhân cầm đầu há to miệng, phun ra một đạo ánh sáng màu lam chói mắt, hóa thành một đạo quang nhận màu lam cực lớn dài trăm trượng, chém xuống hướng Hàn Lập cùng Kim Đồng.

Kim Đồng hừ một tiếng, tay biến đổi pháp quyết.

Hoa sen màu vàng quay tròn, "Xùy xùy" tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, vô số tinh quang màu vàng từ trong nhụy hoa bắn ra, giống như vô số châm nhỏ màu vàng, đụng vào những sợi lông hết sức nhỏ đã hình thành ánh sáng màu lam, va chạm giữa không trung tạo ra vô số quang đoàn lớn nhỏ.

Tinh quang màu vàng dày đặc vô cùng, hơn nữa cực kỳ sắc bén, đơn giản có thể chống đỡ ánh sáng màu lam hết sức nhỏ kia, hơn nữa nhanh chóng áp bách tới.

Tinh quang màu vàng va chạm với quang nhận khổng lồ màu lam, quang nhận màu lam run rẩy kịch liệt, thình lình bị xuyên thủng vô số lỗ nhỏ, sau đó ầm ầm vỡ vụn ra.

Trong nháy mắt vô số tinh quang màu vàng phản công, trong khoảnh khắc bao phủ lại mấy quái nhân tóc xanh.

Mấy quái nhân tóc xanh phát ra thanh âm thê lương thảm thiết, sau đó bên ngoài thân sáng lên ánh sáng màu lam mãnh liệt.

"Phanh phanh" mấy tiếng nổ, thân thể những quái nhân này vậy mà nhao nhao bạo liệt ra, hóa thành mấy đạo ánh sáng màu lam như nước chảy, lóe lên, nhao nhao chui vào dưới mặt đất.

Vừa xuống dưới đất, khí tức những quái nhân này lập tức hoà làm một thể với mạch nước trong lòng đất, hầu như hoàn toàn biến mất vô tung, làm cho không người nào có thể cảm giác được.

------oOo------

Chương 542: Núi xương nơi hoang trạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Cảnh tượng trước mắt xảy ra quá nhanh và đột ngột hơn nữa còn rất kỳ dị làm cho người khác không tưởng tượng ra nổi, đến Hàn Lập cũng khẽ giật mình, ánh mắt không giấu được vẻ kinh ngạc, hắn thầm nghĩ thảo nào trước đó không cảm nhận được những quái nhân lông xanh ẩn nấp ở đây.

Vài đầu quái nhân sau khi chui xuống dưới đất lập tức chia bốn phương tám hướng chạy trốn về phía xa với tốc độ nhanh kinh người.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động nhưng không có cử động gì.

Những quái nhân lông xanh này mặc dù có ẩn nặc thuật vô cùng huyền diệu nhưng hắn vẫn mơ hồ nhận ra được, bất quá hiện tại hắn không có ý định đuổi theo.

Kim Đồng nhăn nhó mặt mũi nổi giận đùng đùng, mỗi tội nó không cảm nhận được khí tức của lũ quái kia liền quay đầu nhìn Hàn Lập, mặc dù không nói gì nhưng ánh mắt rõ ràng muốn hắn cho ý kiến.

“Để bọn chúng đi đi.” Hàn Lập lắc đầu chậm rãi nói.

“Tại sao lại không đuổi?” Kim Đồng không cam lòng hỏi.

“Những quái nhân lông xanh này không phải Man Hoang Hung Thú bình thường mà chắc là Man Hoang Dị Tộc sinh sống gần đây, không biết gì mà cứ đuổi theo, chỉ sợ được không bù mất.” Hàn Lập trả lời.

“Mấy con khỉ lông xanh này, có nhiều gấp mười lần ta cũng không thèm để vào mắt!” Kim Đông dứ dứ nắm đấm nhỏ xinh, bất mãn nói khẽ.

“Ngàn vạn lần không được xem thường những Man Hoang Dị Tộc này, nhiều tộc đàn có sức mạnh chỉnh thể rất khủng khiếp, hơn nữa trong tộc thường cung phụng các loại Man Hoang Chân Linh giống như con Sa thú lúc trước, thực lực sâu cạn khó dò. Mục đích chính của chúng ta là vượt Man Hoang, việc tầm bảo cũng chỉ là thuận tay, đừng nên kiếm thêm chuyện không cần thiết.” Hàn Lập nghiêm nghị nhắc nhở.

Kim Đồng nghe thế, lại nhớ tới thực lực của con Sa thú khổng lồ kia, thần sắc khẽ biến, không nói gì nữa.

“Chủ nhân, không ngờ người cũng biết khá nhiều về tình cảnh ở Man Hoang đó nha.” Tỳ Hưu có chút uể oải nói.

“Nếu đã xác định phải ở trong này một quãng thời gian tương đối dài thì nên biết người biết ta chứ.” Hàn Lập cười cười nói.

Lúc trước ở trong thành Nguyên Hoang thật ra hắn cũng không tìm hiểu được bao nhiêu tin tức về Man Hoang Giới Vực, cuối cùng phải vào Vô Thương Minh treo nhiệm vụ với cái giá đắt đỏ mới thu lượm được ít tư liệu có giá trị tham khảo.

“Đi thôi. Những chủng loài Man Hoang Dị Tộc này rất căm thù Liệp Hoang tu sỹ, lần này ăn phải quả đắng chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ kéo quân tới báo thù.” Hàn Lập liếc nhìn xung quanh, nói tiếp.

“Chán ngắt! Đại thúc, ta buồn ngủ, có gì chơi vui thì lại gọi ta dậy!”

Kim Đồng buồn bã ỉu xìu ngáp một cái, thân hình chớp động kim quang biến thành giới chỉ đeo trên ngón tay Hàn Lập.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, quang mang quanh Bích Ngọc Phi Xa lại sáng lên, tiếp tục bay về phía trước.

Để tránh việc bị những dị tộc lông xanh truy tung, đoạn đường kế tiếp hắn không chậm rãi tầm bảo nữa mà mở ra cấm chế ẩn nặc toàn lực lao đi, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi những dãy núi liên miên bất tận được bao phủ bởi sương mù trắng này.

Sau khi ra khỏi dãy núi hắn liền thấy một vùng đất tương đối bằng phẳng, đi thêm chút nữa đã thấy một mảng rừng rậm u ám xuất hiện phía trước.

Từ xa nhìn lại, cây cối trong rừng phần lớn có màu xám đen, cành lá sum suê rậm rạp, cho dù bây giờ là ban ngày nhưng dưới những tán cây dày đặc chỉ có chút ánh sáng lờ mờ khiến cho người ta có cảm giác âm lãnh khó lường.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhíu mày nhưng cũng không chần chừ chút nào, hướng phi xa đâm thẳng vào trong rừng.

“A, có chút cổ quái, thiên địa linh khí ở đây khá nồng đậm mà lại không có bao nhiêu khí tức của linh tài.” Bay được một lát, Tỳ Hưu chợt mở miệng nói.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, thần thức của hắn cũng đang phóng ra xung quanh cảm ứng tình hình, khu vực này quả thật có chút cổ quái.

Trong rừng chẳng những có rất ít linh thảo sinh trưởng mà dường như cũng không có chút khí tức nào của Man Hoang Hung Thú.

Nơi này mặc dù cổ quái nhưng Hàn Lập cũng không quá lo lắng, nếu đã không có gì nguy hiểm thì hắn càng thuận lợi đi qua nhanh hơn.

“A, linh lực ba động thật cường đại, khí tức lại còn nồng đậm không gì sánh được. Chủ nhân, ta cảm ứng được đằng trước hướng về phía bên trái có đồ tốt, không nên bỏ qua!” Bay được gần nửa ngày, hai mắt Tỳ Hưu chợt sáng lên, vội vàng nói.

Hàn Lập nghe thế, sắc mặt hơi do dự, nhưng sau khi suy nghĩ một chút hắn vẫn quyết định cho Bích Ngọc Phi Xa bay về hướng Tỳ Hưu chỉ dẫn.

Một lát sau đã tới một khu vực đầm lầy đầy nước bùn màu đen dày đặc tử khí.

Trong đầm lầy không có một bóng cây ngọn cỏ, nước bùn màu đen toả ra mùi hư thối khó chịu, thỉnh thoảng một vài bong bóng lớn từ dưới nước chui lên, vỡ vụn, toả ra từng luồng chướng khí màu tím đen.

“Tỳ Hưu, ngươi có chắc nơi này có bảo vật?” Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

Thần thức của hắn đã sớm xem xét, thiên địa linh khí trong khu vực này còn mỏng manh hơn trong rừng rậm mấy phần, đừng nói gì đến thiên tài địa bảo, ngay cả khí tức của sinh linh cũng không cảm ứng được tý nào.

“Không sai, nó ở tận sâu trong khu đầm lầy này! Lần này nếu tìm được đồ tốt chủ nhân cũng đừng quên công lao của ta!” Tỳ Hưu chu mũi ngửi ngửi, kiên quyết nói.

“Đã thế đi qua đó xem sao.” Hàn Lập nghe nó nói, tuy vẫn bán tín bán nghi nhưng vẫn thúc giục pháp quyết trong tay, tiếp tục điều khiển phi xa tiến về phía trước.

Bay được một chút sắc mặt hắn chợt biến đổi, bấm niệm dừng phi xa lại.

Ở đây chướng khí màu tím đen bốc lên từ đầm lầy quá nồng đậm, ngưng tụ phía trên không trung tạo thành một màn sương dày đặc, cản trở tầm nhìn, như đi trong đêm tối.

Nhưng điều làm hắn chú ý không phải là màn chướng khí này, hắn vội hướng phi xa đi xuống dưới, lúc cách mặt đầm lầy hơn mười trượng mới dừng lại, nhìn xuống, cau mày.

Chỉ thấy trong nước bùn màu đen xen lẫn rất nhiều bộ hài cốt trắng hếu, phần lớn đều đã hư thối nhưng vẫn có thể nhận ra là các mảnh xương của đủ chủng loại yêu thú.

Xương trắng muôn hình vạn trạng, lớn nhỏ đều có, nhỏ thì hơn mười trượng, lớn cả trăm trượng cũng không ít.

Mà không chỉ ở khu vực này mà toàn bộ vùng đầm lầy phía trước cũng vậy, hắn nhìn hết tầm mắt vẫn thấy trong mảng đen mờ tối có điểm những ánh sáng phát ra từ xương trắng yếu ớt, càng lộ vẻ âm trầm.

Tỳ Hưu dường như cũng bị khung cảnh này doạ giật mình, không dám ho he, chỉ nghiêng đầu liếc liếc Hàn Lập, tỏ vẻ lo lắng.

Sắc mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh như thường, sau khi dừng lại một chút hắn lại bấm niệm pháp quyết thúc giục phi xa bay đi.

Càng đi tiếp hài cốt yêu thú trong đầm lầy xuất hiện càng nhiều, thậm chí lấp đầy cả mặt nước, về sau cũng không thấy nước bùn màu đen nữa, nhiệt độ không khí chợt lạnh đi mấy phần.

"Vẫn chưa tới sao?" Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.

"Chủ….chủ nhân, chắc chắn là ở phía trước, nhưng nơi này có chút doạ người, không bằng….Hay là thôi đi…" Tỳ Hưu nằm sấp trên phi xa không dám nhúc nhích, nói khẽ.

"Hy vọng ngươi cảm nhận đúng." Hàn Lập bình thản nói.

Nếu đã đến tận đây tất nhiên hắn không có ý định bỏ cuộc giữa chừng, căn cứ vào kinh nghiệm bản thân hắn hiểu nơi nào có thiên tài địa bảo đều có dị thú ở gần canh giữ, điều này cũng không có gì lạ, nhưng con thú này không dễ đối phó, chắc hẳn nó có một thủ đoạn che dấu khí tức nào đó cực kỳ cao minh làm cho hắn đến tận bây giờ vẫn chưa phát hiện ra chút manh mối nào.

Nhưng khi vào Man Hoang hắn có cảm giác cho dù gặp phải hoàn cảnh nguy hiểm gì đi nữa thì với thủ đoạn của bản thân cũng đủ khả năng tự bảo vệ, xấu nhất gặp phải kẻ địch quá mạnh thì chạy trốn là cùng.

Hàn Lập cân nhắc một chút rồi tiếp tục thúc giục phi xa yên lặng bay về phía trước, trong lòng âm thầm đề phòng hoàn cảnh xung quanh, cũng chậm rãi giảm tốc độ lại.

Cứ thế đi được một lát, hắn thu pháp quyết điều khiển phi xa dừng lại.

Ở đây đã là chỗ sâu nhất trong đầm lầy, số lượng hài cốt lại càng nhiều kinh người, tạo thành những núi xương trắng to lớn khắp bốn phía.

Ngoài ra hình dáng khung xương ở đây to lớn hơn so với dọc đường rất nhiều, các bộ xương như quả núi chỗ nào cũng có, tầng tầng lớp lớp chất chồng lên nhau.

Cảnh tượng này khiến Hàn Lập bất chợt rùng mình.

"Chủ nhân, bảo vật ở ngay chỗ đó!" Tỳ Hưu chợt mở miệng, chỉ về phía trước.

Cách đó vài dặm, giữa hai toà núi xương có một hồ nước rộng mấy trượng màu xanh biếc, nước hồ trong vắt nhìn thấy cả đáy.

Giữa hồ có một gốc hoa sen ánh vàng rực rỡ, lớn bằng cái chậu rửa mặt, bông hoa có chín cánh vàng, tuy lớn nhỏ khác nhau nhưng nhìn lại vô cùng hài hoà, thuận mắt.

Trên hoa sen xuất hiện chín cầu vồng màu vàng chiếu lấp lánh, lộng lẫy không gì sánh được.

Trong lòng Hàn Lập hơi động vội hướng phi xa bay tới.

Khoảng cách còn mấy trặm trượng hắn đã ngửi thấy mùi thơm nồng đậm kỳ dị toả ra từ bông hoa, mới hít một hơi hắn cảm thấy toàn thân khoan khoái, mấy chỗ tiên khiếu trong cơ thể dường như có dấu hiệu muốn mở ra.

Gặp tình huống này hắn vừa mừng vừa sợ.

Mặc dù không nhận ra đoá hoa sen này là thiên địa linh vật gì nhưng chỉ ngửi thoáng qua đã biết nó là vô thượng linh vật, chỉ gặp không thể cầu.

Hàn Lập đang muốn bay qua nhìn kỹ, chợt đúng lúc này xảy ra dị biến, một

tiếng kêu xuyên thủng tầng mây từ phía chân trời vang vọng đến.

Tiếng kêu lọt vào tai khiến thần hồn hắn rung lên bần bật, thân hình hơi chao đảo.

Nhưng thần thức của hắn mạnh đến cỡ nào, nhanh chóng lấy lại cân bằng tuy nhiên sắc mặt không khỏi biến đổi.

Không trung phía trên chợt tối sầm, một đầu cự thú màu đen đột ngột xuất hiện.

Thân thể con hoang thú này vô cùng to lớn, so với con Sa thú ở biển cát không kém chút nào, hình dạng như giao long, toàn thân có vảy đen bao phủ, mỗi mảnh lân phiến phải lớn vài chục trượng, trên đầu mọc mấy cây gai xương màu đen dài hơn trặm trượng, dưới thân là bốn long trảo cực lớn, che khuất cả bầu trời.

Giao long mở to đôi mắt khổng lồ nhìn chằm chằm vào hoa sen vàng, ánh mắt đầy tham lam nhưng chợt xoay chuyển nhìn sang Hàn Lập đang đứng trên phi xa, hung quanh loé lên.

“Ây da! Chủ nhân….Ta hơi mệt, đi nghỉ trước!” Tỳ Hưu sợ hãi hô lên thất thanh, bạch quang quanh thân loé lên lập tức biến thành mặt dây chuyền đeo bên hông Hàn Lập.

Kim quang trên người Hàn Lập loé lên, đang muốn ra tay.

“Ầm ầm” một cơn lốc cuồng bạo đột nhiên cuốn tới, là đuôi rồng như chớp giật đánh về phía hắn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí bốn phía bị xiết chặt, chớp mắt đã thấy đuôi rồng đến trước người, khí thế muốn xé rách bầu trời, dời núi lấp bể tuôn ra.

Hắn biến sắc, vội vã vung tay lên, ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra loé lên hoá thành ba thanh cự kiếm màu xanh đan xen chắn trước người.

Hắn chưa kịp làm gì thêm đuôi rồng đã quất lên thân kiếm.

“Ầm” một tiếng nổ vang rung trời!

Ba thanh cự kiếm chấn động mạnh, kiếm quang màu xanh bên ngoài bị đánh tan hơn phân nửa, vốn ban đầu đan xen cùng một chỗ mà giờ này bị đánh tan tác, mỗi thanh mỗi nơi.

Nhưng cũng may, đòn thế của giao long cũng vừa vặn bị cản lại.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ, vội vàng điều khiển phi xa bắn nhanh về phía sau tránh dư chấn, đồng thời phất tay triệu hồi ba thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thực lực của đầu giao long màu đen này chỉ sợ còn mạnh hơn cả con Sa thú khổng lồ lúc trước!

------oOo------

Chương 543: Phân tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Một trảo của Giao Long ngăn cản Hàn Lập lại, sau đó không để ý hắn nữa, một long trảo khác lại rơi xuống, chộp đến phía hoa sen màu vàng.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại.

Hắn tuy biết thực lực Giao Long màu đen này đáng sợ, nhưng hoa sen màu vàng thật sự là Linh vật vô thượng, tự nhiên không thể buông tha đơn giản như vậy.

Đang cân nhắc, hắn phất tay thu hồi bích ngọc phi xa, trên thân đại phóng kim quang, toàn bộ cơ thể hóa thành một đạo kim hồng, bay thẳng đến hoa sen màu vàng.

Kết quả hắn còn chưa kịp bay xa thì mặt đất phía trước đung đưa mãnh liệt, giống như địa chấn.

Thân hình Hàn Lập ngừng lại nhanh chóng, tiếp đó không nói hai lời thối nhanh lui sau, tốc độ so với lúc tới còn nhanh hơn.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Mặt đất phía trước nổ bể ra mãnh liệt, một cái vòi màu đen vừa thô vừa to vô cùng từ dưới đất vươn ra, cuốn đến hướng Giao Long màu đen giữa không trung.

Một cỗ man lực ngập trời từ trên cái vòi màu đen lan ra, nhấc lên một cỗ vòi rồng, Hàn Lập tuy đã cách đó mấy trăm trượng, nhưng thân thể như lá

rụng trong cuồng phong, không tự chủ được bị chấn bay ra ngoài.

Lần này, toàn thân hắn như gặp phải trọng kích, hầu như muốn tan rã, nếu không phải hắn phản ứng rất nhanh, vả lại thân thể vốn cứng rắn vô cùng, sớm đã bị vỡ thành thịt nát rồi.

Hàn Lập bay ra ngoài mười dặm mới ổn định thân thể, sau đó lập tức nhìn lại phía trước, trong lòng cả kinh.

Cái vòi màu đen to lớn vô cùng, rõ ràng là một xúc tu màu đen vừa thô vừa to, to chừng ngàn trượng, phía trên hiện đầy từng cái giác hút màu đen cực lớn, giống như cánh tay yêu từ lòng đất vươn ra chống trời, bây giờ đang quấn lấy thân thể Giao Long màu đen.

Giao Long màu đen vốn hung hăng, giờ trước xúc tu giống như gà con bị lão ưng bắt, trong miệng phát ra tiếng thét động trời, ra sức giãy giụa, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Tiếng nổ lại liên tục vang lên, mặt đất phụ cận cũng nổ bể ra, lại chui ra mấy xúc tu màu đen độc nhất vô nhị như cột chống trời, nhao nhao cuốn về phía thân thể Giao Long màu đen, trong khoảnh khắc khốn trói nó lại.

"Cái này..." Hàn Lập chứng kiến tình cảnh trước mắt, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Xúc tu màu đen này xuất hiện không có dấu hiệu báo trước, lấy thần thức khổng lồ của hắn cũng không phát hiện một tia manh mối nào.

Ầm ầm ầm!

Khắp đầm lầy đung đưa, một thân ảnh màu đen lớn vô cùng từ dưới mặt đất sau lưng Hàn Lập chậm rãi chui ra, là một đầu quái thú cực lớn khó có thể tưởng tượng.

Con thú này nửa thân trên giống như Tích Dịch, cái cổ thon dài, đỉnh đầu mọc ra mào đỏ tươi, giống như cái mào gà trống.

Nửa người dưới lại giống như Chương Ngư, mọc ra hơn mười xúc tu cực lớn, không biết là quái vật gì.

Cự quái này so với Giao Long màu đen thì lớn hơn mấy chục lần, thân ảnh khổng lồ che nửa màn trời, từng đám xúc tu màu đen cực lớn cuồng vũ, vòng quanh đầu Giao Long màu đen, đưa vào trong miệng.

Đầu Giao Long màu đen ở trong miệng quái thú giống như một con gà trống ngậm một con giun lớn.

Khí tức khổng lồ vô biên vô hạn từ trên thân quái thú màu đen tản mát ra.

Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy, trong lòng nổi lên tâm tình sợ hãi đã lâu không có.

Hắn bỗng nhiên quay người, toàn thân đại phóng kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hiển hiện ra, nhanh chóng nghịch chuyển chuyển động.

Thân ảnh Hàn Lập đột nhiên hóa thành một đạo kim ảnh mơ hồ, điện xạ về hướng xa.

Quái thú màu đỏ tươi chớp mắt, một cái xúc tu màu đen bay cuộn ra nhanh như tia chớp, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, vậy mà thoắt cái đuổi kịp Hàn Lập đã sớm thoát ra gần trăm dặm, nhanh như tia chớp quấn lấy thân thể hắn.

Trước mắt Hàn Lập là một màu đen, toàn bộ cơ thể đã bị xúc tu màu đen vây quanh ở bên trong.

Một cổ cự lực từ bốn phương tám hướng đè ép xuống, khiến cho xương cốt toàn thân hắn kêu răng rắc một hồi.

Hàn Lập kêu lên một tiếng buồn bực, toàn thân đại phóng kim quang, nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong nháy mắt đình chỉ chuyển động, sau đó đổi thành thuận chuyển.

Vô số gợn sóng màu vàng hiển hiện ra, lan tràn ra chung quanh, trong nháy

mắt hình thành một khu vực gợn sóng màu vàng lớn ngàn trượng, bao phủ cả xúc tu màu đen vào bên trong.

Xúc tu màu đen bị gợn sóng màu vàng bao phủ giống như bị băng tinh màu vàng đông lại tại đó, cả xúc tu ngừng lại một lát, vậy mà không thể động đậy.

Quái thú màu đen gầm nhẹ một tiếng, trên xúc tu đại phóng hắc quang, kéo mãnh liệt một cái.

Khu vực gợn sóng màu vàng lắc lư kịch liệt, mắt thấy muốn vỡ vụn ra.

Ngay lúc này, một đạo lôi điện màu vàng hiện lên.

Gợn sóng màu vàng lóe lên rồi biến mất, xúc tu màu đen cũng khôi phục tự do, bay trở về trước người quái thú màu đen.

Quái thú màu đen mở xúc tu đang xoắn chặt ra, nhưng bên trong không có thân ảnh Hàn Lập, trong miệng nó phát ra một âm thanh kinh ngạc.

Giờ khắc này, cách đó vạn dặm loé lên lôi quang màu vàng, thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra, sắc mặt trắng bệch vô cùng, khóe miệng chảy ra một đạo máu tươi, một cái cánh tay bị cong quỷ dị, hiển nhiên đã bị bẻ gãy.

Hắn không để ý tới thương thế trên người chút nào, trên thân lần nữa hiện ra lôi quang màu vàng chói mắt, khuếch tán ra chung quanh hình thành lôi quang pháp trận.

Một âm thanh sét đánh nổ mạnh, thân ảnh Hàn Lập lần nữa biến mất vô tung.

...

Trên không một cánh rừng rậm rạp xanh biếc, từng đạo hồ quang điện màu vàng hiển hiện ra, ngưng tụ thành một cái lôi điện pháp trận.

Pháp trận loé lên trong hư không, thân ảnh Hàn Lập ở trong đó hiện ra.

Hắn nhìn chung quanh, thở ra một hơi thật dài.

Kim bạch quang mang từ bên hông và trên tay lóe lên, thân ảnh Kim Đồng cùng Tỳ Hưu hiện ra.

"Đại thúc, làm ta sợ muốn chết, vừa rồi là quái vật gì vậy..." Kim Đồng tựa hồ cũng bị hù cho khiếp vía, khuôn mặt nhỏ trắng bệch.

Tỳ Hưu không nói một lời, trong mắt cũng đầy vẻ kinh hãi.

"Không biết, hẳn là Man Hoang Chân Linh nào đó." Thần sắc Hàn Lập hơi ổn định lại, mở miệng nói ra.

"Man Hoang Chân Linh lại khủng bố như vậy sao? Ta tưởng rằng cũng tương tự như đầu Sa thú khổng lồ kia chứ." Kim Đồng chưa tỉnh hồn nói.

Hàn Lập không nói gì, ánh mắt lập loè bất định, không biết suy nghĩ cái gì.

"Tiểu Bạch, chẳng phải ngươi sinh ra ở Man Hoang hả, biết rõ nơi đây nguy hiểm như vậy còn mang bọn ta chạy loạn, muốn hại chết chúng ta sao?" Kim Đồng lập tức nhìn về phía Tỳ Hưu, tức giận nói.

"Lão đại, ta tuy xuất thân Man Hoang, nhưng vừa mới sinh ra không lâu đã bị Liệp hoang tu sĩ mang đi, hiểu rõ nơi này cũng không nhiều. Hơn nữa ta đã ký kết khế ước cùng chủ nhân, chủ nhân nếu như bị chết, kết quả của ta cũng sẽ không dễ chịu, làm sao dám làm loại chuyện này." Tỳ Hưu vội vàng giải thích.

Kim Đồng nghe vậy, cảm thấy cũng có lý, liền hừ một tiếng, không nói gì nữa.

"Xem ra chúng ta quá coi thường Man Hoang này rồi..." Hàn Lập thì thào tự nói, âm thầm cảnh giác.

Trước đó vài ngày hắn chạy đi tầm bảo, không gặp nguy hiểm gì lớn, trong lòng liền có chút coi thường, vừa rồi nếu không phải phản ứng nhanh, suýt

nữa tiễn đưa tính mạng rồi.

Đang cân nhắc, hắn lật tay lấy ra một quả đan dược chữa thương ăn vào, lại phục hồi cánh tay bị gãy như cũ, ngẩng đầu nhìn Man Hoang vô tận phía trước, mày nhăn lại.

Vừa mới tiến vào Man Hoang không lâu, đã gặp Cự thú đáng sợ như thế, nếu xâm nhập sâu vào trong đó, không biết gặp phải nguy hiểm gì.

"Đại thúc, kế tiếp chúng ta nên làm gì?" Kim Đồng hỏi.

Hai tay Hàn Lập kết một cái pháp quyết, một khắc sau trong hư không hiển hiện từng sợi hào quang nhè nhẹ, ở giữa không trung ngưng tụ thành một trương quang ảnh địa đồ, phía trên chính là những khu vực trước kia bọn hắn đi qua, cùng đại bộ phận khu vực lặp lại bên trong các địa đồ.

Đây là hắn căn cứ địa đồ lấy từ Giao Tam lúc trước, kết hợp những địa đồ mua từ Nguyên Hoang thành, hợp lại mà thành đấy.

"Chúng ta đi nơi đây." Hàn Lập chỉ vào một khu vực đồi núi, mở miệng nói ra.

"Lộc Minh Chi Khâu..." Kim Đồng liếc nhìn chữ nhỏ ghi trên đó, thì thầm từng chữ.

"Căn cứ địa đồ đánh dấu, phiến khu vực này cách đây không xa, chỉ có một ít Man Hoang dị thú sinh tồn, cũng không phải quy mô bộ tộc gì, chúng ta trước đi nơi đây nghỉ ngơi một chút, về sau lại tính tiếp." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Sau đó, bàn tay hắn quơ qua một vòng, trương quang ảnh địa đồ lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Ngọc bích phi xa tái khởi độn quang, bay nhanh sát mặt đất, lướt về phương xa.

Đã có vết xe đổ trước đây, nên Hàn Lập thu hồi lòng khinh thị đối với Man

Hoang, không tiếc tiêu hao Tiên Nguyên thạch mở ra toàn bộ cấm chế phi xa, cũng không dám tùy ý tìm kiếm bảo vật, như thế vô kinh vô hiểm bay hơn mười ngày, cuối cùng đã tới biên giới Lộc Minh Chi Khâu.

Tới gần nơi này, cả vùng đất rừng rậm rạp bắt đầu dần dần trở nên thưa thớt.

Bây giờ chính là đêm khuya, Hàn Lập lướt nhanh trên bầu trời, cũng có thể chứng kiến phía dưới có các dị thú hình thể cao lớn dữ tợn, hoặc đi trong rừng kiếm ăn, hoặc chém giết với thiên địch.

Ngoài ra còn có một ít dị thú cảm giác nhạy bén, đã nhận ra trên bầu trời khác thường, cả bọn há miệng gào thét, âm thanh chấn núi rừng.

Ánh mắt Hàn Lập trông về phía xa, thần sắc bỗng nhiên hơi đổi, lộ ra một tia nghi hoặc.

Mấy trăm dặm phía trước có từng trận dao động Linh khí mãnh liệt truyền đến, tựa hồ có nhiều người đang giao chiến.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, bàn tay vung lên, thu bích ngọc phi xa vào.

Sau đó hắn lại lấy ra trương mặt nạ "Long Ngũ" mang trên mặt, toàn bộ cơ thể chớp động linh quang một hồi, sau đó biến thành một gã trung niên nam tử dung mạo chất phác, đồng thời cũng che lại khí tức bản thân, im hơi lặng tiếng bay đên hướng giao chiến hư hư thực thực kia.

Càng tới gần, Linh khí dao động phía trước cùng tiếng động lớn ầm ĩ càng lớn.

Đi tới một chỗ chưa đủ năm mươi dặm, Hàn Lập trực tiếp bay thấp xuống, tiến nhập một cánh rừng có cây cối thưa thớt, thân hình chớp liên tục đi tới phụ cận.

Chỉ thấy giữa một mảnh đất trống rộng rãi phía trước, có một đài cao chừng hơn một trượng, phía trên thiêu đốt hoả diễm hừng hực, chiếu rọi bốn phía một mảnh sáng ngời.

Mà ở hai bên đống lửa kia, đang có hai đám tộc nhân bộ dáng quái dị kỳ lạ hiếm thấy, đang chém giết lẫn nhau.

Trong đó một phương cùng loại nhân tộc, chỉ là thân hình cao gầy, vả lại cái cổ thật dài, từng cái đều cao hơn một trượng, làn da quanh thân có màu xanh sẫm, khóe miệng có hai cái răng nanh màu trắng dài đến nửa xích, lồi ra bên môi, bẻ ngoặt ra hai bên.

Ngược lại phương kia, hình dáng có chút dữ tợn kinh khủng.

Từng người bọn họ chỉ cao đến năm thước, hình thể cực rộng, nhìn thập phần mập mạp, làn da quanh thân có màu nâu xám, phía trên mọc lên một tầng giáp dày đặc, hầu như không có cổ, cái cằm và lồng ngực liền cùng một chỗ, bờ môi vừa rộng lại dày, thoạt nhìn giống như là một con cóc lớn đứng thẳng lên.

------oOo------

Chương 544: Lưu lại?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, con ngươi có chút co rụt lại, âm thầm quan sát.

Nhân số song phương tuy không quá nhiều, mỗi bên dị tộc chỉ có hơn mười người nhưng thủ đoạn công kích đều rất kỳ lạ.

Bên phía tộc nhân da xanh cổ dài, gã thì mang một cây sáo ngắn không biết làm bằng chất liệu gì, người thì lấy ra trống nhỏ được chế tác bằng xương và da thú, kẻ thì cầm chuông bằng đồng xanh, hoặc thổi hoặc đánh truyền ra những trận âm thanh hỗn tạp.

Nương theo những âm thanh này xuất hiện hàng trăm con yêu thú hình thể khá lớn nhưng được điều khiển như khôi lỗi, phóng tới đám người cóc màu da xám xịt thấp bé kia.

Còn dị tộc người cóc thì đơn giản hơn, cái bụng trương lên, phát ra những âm thanh "Ùng ục" như có người đang đánh phía bên trong.

Lực lượng âm thanh vang lên kéo theo lượng lớn linh trùng dày đặc, đám từ thì mặt đất tuôn ra như thuỷ triều, đám thì từ trên trời lao xuống làm cho thiên địa hôn ám, nhao nhao lao về phía dị tộc da xanh.

Trong đám linh trùng có những con bọ ngựa màu vàng to như trâu đất, cũng có loài giáp trùng nhỏ như ong mật, toàn thân hào quang màu đen bao phủ. Khí tức riêng mỗi con mỗi loại không tính là cường đại nhưng khi được sự thôi động của đám người cóc lại có sự liên kết với nhau tạo thành một khối thống nhất, so sánh với khí thế của đối phương thậm chí còn muốn mạnh

mẽ hơn.

Phía bên yêu thú, mặc dù da dày thịt béo, hình thể khổng lồ, sở hữu nhiều loại hình công kích như phun lửa, nhả điện, tốc độ cũng không hề kém nhưng cuối cùng mãnh hộ không địch nổi đàn sói, bị linh trùng thế như triều cường cuốn vào, bại lui liên tục.

Nhận thấy thế cục không ổn, một tên nam tử dị tộc da xanh cao to nhất, cái cổ dài nhất, trước ngực đeo một chiếc dây chuyền làm bằng xương thú vội vàng há miệng quát to một tiếng.

Âm thanh thôi thúc dị thú hay linh trùng của hai bên đều chợt dừng lại, chiến trường cũng tạm ngưng binh đao chém giết.

Gã há miệng ra nói một tràng bằng loại ngôn ngữ gì mà Hàn Lập cũng chưa nghe đến bao giờ, chắc chắn không phải ngôn ngữ thông dụng trong các Tiên Vực.

“Tiểu Bạch, bọn hắn đang nói gì đấy? Ngươi nghe có hiểu được không?” Hàn Lập nghĩ một chút rồi hỏi Tỳ Hưu đang đeo lủng lẳng bên hông.

“Đây là loại ngôn ngữ hay được sử dụng bởi các tộc đàn ở Man Hoang, gã đang nói với tên cầm đầu phía bên đối phương tên là Đồ Lợi Ô, hỏi tại sao Hướng Cảnh Tộc bọn gã đã bỏ đi khỏi mảnh rừng rậm sinh sống bao đời nay, cả tộc tha hương tới đây rồi mà vẫn còn không chịu bỏ qua, nhất định phải chém tận giết tuyệt?” Tỳ Hưu truyền âm trả lời.

Hàn Lập nhíu mày phìn về phía dị tộc có hình dáng như cóc kia.

Liền thấy một gã người cóc thân thể to lớn, bên hông quấn một cái giáp da màu xanh chậm rãi đi ra, cũng mở miệng trả lời, âm thanh vang vọng núi rừng.

“Gã nói: “Thản Thập, Hôi Thiềm Tộc chúng ta với Hướng Cảnh Tộc các người vốn có mối thù truyền kiếp, hiện tại các ngươi đang thất thế tất nhiên muốn nhổ cỏ tận gốc, giết sạch toàn bộ.”” Không đợi Hàn Lập thúc giục, Tiểu Bạch đã nhanh chóng nhận lấy chân phiên dịch.

“Hừ, các ngươi dám chém giết điên cuồng, chẳng phải muốn khơi mào cuộc chiến giữa Thú tộc và Trùng tộc sao? Chẳng lẽ muốn đi vào vết xe đổ của trận chiến mấy trăm vạn năm trước? Nếu nhất định phải xảy ra, Thú tộc chúng ta sẽ diệt chủng toàn bộ chủng tộc các ngươi!” Gã dị tộc được gọi là Thản Thập nghe vậy tức giận quát lớn.

“Ha ha, đừng nghĩ là ta không biết, ngươi dẫn theo đám tộc nhân này là muốn đánh lạc hướng chúng ta, còn phụ thân ngươi đã mang theo phần lớn tộc nhân đi trốn sang chỗ Khổng Linh bộ tộc ở Khổng Tước Hà. Nhưng tất cả đều là công dã tràng mà thôi, đừng nói gì đến tộc Khổng Linh, kể cả Tháp Tượng bộ lạc hay Ô Đồn bộ lạc cũng đều đang bị các lộ quân Trùng tộc chúng ta công hãm hết rồi…” Đồ Lợi Ô cười không ngậm được miệng, hai bàn tay như to như quạt bồ vỗ vỗ bụng nói.

“Ngươi nói cái gì? Làm sao có thể như vậy được chứ…” Nghe xong sắc mặt Thản Thập đại biến.

“Chân Linh mà các ngươi thờ phụng trước mặt Trùng Linh đại nhân của chúng ta chẳng khác gì loài gà chó, căn bản không đáng nhắc tới…Thú tộc các ngươi hãy từ từ tận hưởng lửa giận tích luỹ từ trăm vạn năm nay của Trùng tộc chúng ta đi…” Đồ Lợi Ô nói tiếp, thần sắc càng trở nên điên cuồng phách lối.

“Xem ra là xung dột giữa đám dị tộc Man Hoang, không liên quan gì đến chúng ta.” Hàn Lập nghe Tiểu Bạch phiên dịch xong, truyền âm nói một câu liền muốn rời đi khỏi chỗ này.

Bất chợt giới chỉ màu vàng trên ngón tay hắn sáng lên, hoá thành nữ hài mập mạp, đáp xuống bên cạnh hắn.

“Đại thúc, chớ vội đi, ta có cảm giác rất kỳ lạ…” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó đỏ ửng, thần sắc có chút khẩn trương nói.

“Chẳng lẽ thuật khu trùng của mấy tên kia lại có tác dụng với ngươi? Không phải chứ, cầm đầu bọn chúng cũng mới chỉ có tu vi Chân Tiên, làm sao giúp gì ngươi được?” Hàn Lập thấy hơi bất ngờ, lắc đầu nói.

“Ta…Ta cũng không rõ…Chỉ cảm thấy rất kỳ lạ thôi…” Kim Đồng ấp úng nói.

Nó mới nói xong chợt bên cạnh có tiếng xé gió, đột nhiên hai con bọ ngựa không biết từ đâu xuất hiện nhảy vọt ra, bốn liêm đao màu vàng giao nhau nhanh chóng chém về phía hai người.

Hàn Lập thấy vậy không nói gì mà điềm tĩnh bắn ra hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm về hai hướng phải trái, hai đạo kiếm quang màu xanh như thiểm điện quét ngang ra.

“Phập, phập” Hai tiếng động nhỏ vang lên, hai con bọ ngựa như diều đứt dây, thân thể chia làm hai đoạn.

Ngay sau đó, giáp trùng màu đen như ruồi nhanh chóng từ bốn phương tám hướng xông đến vây Kim Đồng và Hàn Lập vào giữa.

Đồng thời tộc nhân Hôi Thiềm Tộc cũng chia ra một ít đi về phía bên này.

Hàn Lập thấy thế quyết định mang theo Kim Đồng đi ra chỗ đất trống kia.

Đồ Lợi Ô đánh giá Hàn Lập và Kim Đồng một chút, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, lại bắt đầu mở miệng nói huyên thuyên.

Nhóm người Hướng Cảnh Tộc bên khác nghe tiếng, trên mặt tỏ vẻ phẫn nộ.

“Bọn hắn đang nói gì thế?” Hàn Lập bình tĩnh như thường, truyền âm hỏi.

“Tên người cóc kia nói Hướng Cảnh Tộc sa đoạ, dám liên thủ với Nhân tộc ti tiện, thảo nào Chân Linh cung phụng cũng không che chở nổi bọn hắn. Những gã cổ dài nghe thế rất phẫn nộ, mở miệng bác bỏ.” Tiểu Bạch đáp.

“Xem ra Nhân tộc quả thật không được chào đón tại mảnh đất Man Hoang này…” Hàn Lập cười cười nói.

“Không phải chỉ mỗi Nhân tộc, mọi ngoại nhân từ Tiên Vực tiến vào, mặc

kệ là chủng tộc gì đều chỉ làm mỗi một việc, không phải trộm thì là cướp, mà không phải cướp thì là trộm…" Tỳ Hưu nói được nửa câu, liền ngừng lại.

Liệp Hoang tu sỹ, nghe thì oai phong, nhưng cũng chỉ đề làm những việc này mà thôi.

"Nói với bọn nó, chúng ta chỉ vô tình đi ngang qua, không can thiệp tới việc tranh chấp của chúng." Hàn Lập lạnh nhạt nói một câu, đồng thời phất tay ném mặt dây chuyền bên hông ra biến thành một con Bạch Ngọc Tỳ Hưu lớn hơn trượng.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu nhìn xung quanh một chút rồi liếc mắt ngó Hàn Lập, sau đó mới khẽ vươn mình nói ra một tràng ngôn ngữ Man Hoang, thuật lại lời của chủ nhân.

Ánh mắt Đồ Lợi Ô quét qua người Bạch Ngọc Tỳ Hưu rồi nhìn chằm chằm vào Kim Đồng, quan sát một lát mới quay sang Hàn Lập, há miệng nói bằng ngôn ngữ thông dụng ở Bắc Hàn Tiên Vực:

"Nhân tộc ti tiện, đây là ân oán giữa chúng ta và Thú tộc, các ngươi tốt nhất đừng nhúng tay vào. Vốn ban đầu thả các ngươi đi cũng được, nhưng mạng hai con linh trùng vừa rồi, tính sao đây?"

"Ồ! Vậy ngươi muốn thế nào?" Hàn Lập nhíu lông mày, hỏi lại.

"Để tiểu oa nhi bên cạnh ngươi ở lại, ta cho ngươi đi." Đồ Lợi Ô chỉ chỉ Kim Đồng, đáp lời.

Hàn Lập nghe thế, trong lòng không khỏi thở dài, biết việc này không thể yên chuyện được nữa rồi.

Quả nhiên chưa đợi hắn kịp mở miệng nói gì, Kim Đồng đã vén tay áo lên tức giận bước ra.

"Ngươi mới nói, muốn bản tiên nữ lưu lại?" Nó bước từng bước về phía trước, khí tức trên thân tăng theo nhịp chân, lạnh lùng nói.

Đồ Lợi Ô thấy thế lập tức thấy kinh hãi, sắc mặt biến đổi mấy lần.

Đám giáp trùng màu đen đang vây bốn phía quanh Kim Đồng cũng theo bản năng cảm thấy sợ hãi, nhao nhao như thuỷ triều rút về phía sau.

Đồ Lợi Ô vô thức bước lùi mấy bước, vội vàng nói gì không rõ.

Tộc nhân Hôi Thiềm Tộc thấy thế, nhanh chóng trương bụng phát ra tiếng vang "Ùng ục".

Các loại linh trùng được thúc giục, trừ một số ít vẫn bao vây Hướng Cảnh Tộc, còn lại phô thiên cái địa đánh về phía Kim Đồng.

"Ngươi cũng ra giúp nó một tay đi." Hàn Lập nhíu nhíu mày, đứng yên phân phó Bạch Ngọc Tỳ Hưu một câu.

Tiếng thú rống lên ầm vang, Bạch Ngọc Tỳ Hưu biến lớn thành một đầu cự thú tuyết trắng lao về phía trùng triều.

Giáp trùng màu đen nhiều như thác lũ cuốn ra, trong nháy mắt bao phủ thân hình Tỳ Hưu.

Nhưng quanh thân nó sáng lên bạch quang như tuyết, ngăn cách đám côn trùng lại không cho bọn chúng tiếp cận được chút nào.

Đồng thời Tỳ Hưu há to miệng rộng tạo thành một cỗ hấp lực vô hình,liên tục hút giáp trùng màu đen vào bụng.

Đám Thản Thập của Hướng Cảnh Tộc nãy giờ chỉ dám đứng môt nơi nhỏ to bàn bạc, không dám có hành động gì lỗ mãng giờ phút này chăm chăm nhìn vào Tiểu Bạch, ánh mắt không giấu được vẻ kinh ngạc.

Một bên khác, kim quang quanh người Kim Đồng đại phóng hoá thành một con giáp trùng màu vàng khổng lồ, hai chân trước múa may điên cuồng tạo ra những đạo kiếm khí chém ngược chém xuôi, kéo theo những âm thanh "Vun vút". Những nơi kiếm khí đi qua đám linh trùng không có lực ngăn

cản, bị trảm thành mấy đoạn, tàn thi rơi đầy đất.

Đồ Lợi Ô thấy cảnh này sợ hãi như gặp ma.

Đây mới chỉ là một trùng một thú mà thôi, gã nhân tộc nam tử trung niên kia còn chưa thèm ra tay đã đánh cho đại quân linh trùng của y tan tác, chết gần hết không còn lại gì.

Thản Thập thấy thế, trong mắt hiện lên tia vui mừng, vội vàng hô lớn bằng ngôn ngữ Man Hoang.

Tộc nhân Hướng Cảnh Tộc sĩ khí đại chấn, lập tức thôi động yêu thú dưới trướng lao lên tham chiến.

Vốn đại quân của Hôi Thiềm Tộc đã bị Kim Đồng và Tỳ Hưu đánh cho tán loạn, đến bây giờ không còn sức để chống đỡ.

Đồ Lợi Ô biết mọi chuyện không ổn, điên cuồng khoa tay múa chân, hô to gọi nhỏ huy động linh trùng tiến hành đợt công kích cuối cùng, đồng thời chỉ huy tộc nhân tranh thủ thời gian rút lui.

------oOo------

Chương 545: Khách quý

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mặc dù Hàn Lập nghe không hiểu ngôn ngữ Đồ Lợi Ô, nhưng liếc mắt một cái thấy ngay ý đồ của gã.

Ống tay áo của hắn vung lên, mấy nghìn hạt đậu màu vàng sẫm bắn ra, sau đó hóa thành mấy ngàn đạo binh nhảy vào bên trong cơn lũ côn trùng sâu bọ.

Kim Đồng mượn cơ hội này thoát ly sự dây dưa của đám côn trùng sâu bọ, hóa thành một đạo hồng lưu màu vàng, lóe lên liền chắn trước người Hôi Thiềm Tộc. Hai chân trước của nó chợt vung lên, lập tức đạo đạo tinh quang quét ngang qua, trong nháy mắt chém giết hơn phân nửa người Hôi Thiềm Tộc.

"Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng, người là trùng tộc, vì sao lại tương tàn bọn ta? Hôi Thiềm Tộc chúng ta cũng là trùng sứ, đều là người hầu của Trùng Linh đại nhân, muốn lưu lại người, là để mang về trùng tộc chúng ta, không cần phải làm sủng vật cho nhân tộc sử dụng..." Đồ Lợi Ô thấy không thể đào thoát, lập tức quỳ xuống lạy Kim Đồng, xin tha.

Phệ Kim Trùng nghe vậy, đình chỉ công kích, kim quang quanh thân thu vào, về bên cạnh Hàn Lập, một lần nữa hóa thành bộ dáng nữ đồng.

"Trùng Linh đại nhân trong miệng các ngươi là vật gì vậy?" Lông mày nhỏ Kim Đồng nhướng lên, mở miệng hỏi.

"Không được miệt thị xưng Trùng Linh đại nhân là..." Thần sắc Đồ Lợi Ô khẽ biến, vội vàng nói.

"Ít nói lời vô nghĩa, trả lời vấn đề của ta." Kim Đồng nhịn không được nói.

"Cái này... Ta cũng không rõ. Hôi Thiềm Tộc chúng ta bất quá là một chi tiểu tộc của Trùng tộc mà thôi. Ta tuy là tộc trưởng, cũng chưa bao giờ thấy qua Trùng Linh đại nhân, chỉ mới nghe qua uy danh của ngài mà thôi." Đồ Lợi Ô chần chờ nói.

Kim Đồng thấy thế, quay người nói với Hàn Lập: "Đại thúc, hay là ta sưu hồn bọn chúng?"

"Không thành vấn đề." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Dứt lời, ngón tay hắn điểm một cái về phía trước, một đạo quang tia óng ánh liền bắn vào mi tâm Đồ Lợi Ô.

"Đừng a..."

Mặt gã lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa mới mở cái miệng rộng, đầu lâu liền phịch một tiếng bạo liệt ra.

"Thật là cấm chế lợi hại a..." Hàn Lập nhíu mày, nói.

Thấy tộc trưởng đã chết, đám Hôi Thiềm Tộc còn lại vừa kinh vừa sợ, lần nữa giết tới đám người Hàn Lập.

Sau mấy hơi thở, mảnh đất trống ở đồi núi này triệt để yên tĩnh trở lại, để lại trên đất một đám tử thi thê thảm.

Hàn Lập thu hồi tất cả đạo binh, dời ánh mắt nhìn về phía những người Hướng Cảnh Tộc bên kia chưa dám tự rời đi.

Những dị tộc da xanh cổ dài kia cũng nhìn trộm dò xét bọn hắn, trong ánh mắt vừa sợ hãi, lại vừa nghi hoặc, lộ ra vẻ cực kỳ phức tạp.

"Đa... Đa tạ tiền bối ra tay cứu Hướng Cảnh Tộc chúng ta trong lúc dầu sôi lửa bỏng." Gã nam tử Hướng Cảnh Tộc tên là Thản Thập do dự, nhưng vẫn

chủ động đi lên phía trước, thi lễ với Hàn Lập, dùng tiếng thông dụng Bắc Hàn Tiên Vực nói ra.

"Nếu như ngươi nghe hiểu được ngôn ngữ của chúng ta, thì nên biết ta ra tay không phải là vì cứu các ngươi." Hàn Lập nhìn Thản Thập một cái, chậm rãi nói ra.

"Bất luận thế nào, tiền bối đánh chết người Hôi Thiềm Tộc, chính là đã cứu tính mạng tộc chúng ta, chỉ điểm này đáng để chúng ta dùng lễ trọng báo đáp. Nhưng hiện nay, bộ lạc của chúng ta liên tục gặp Trùng tộc công kích, thật sự là hữu tâm vô lực, nếu không liền mời tiền bối tới làm khách trong tộc chúng ta." Thản Thập tỏ vẻ xin lỗi nói.

"Thú Tộc, Trùng tộc, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập vốn muốn đuổi những Dị tộc này đi, nhưng nhìn Kim Đồng một cái, trong lòng hơi động, hỏi.

Thản Thập nghe vậy, mặt lộ ra vẻ làm khó, không có lập tức mở miệng.

Dừng lại một lúc sau, gã mới nói tiếp: "bởi vì tín ngưỡng bất đồng, Trùng tộc cùng Thú tộc chúng ta đã trở thành kẻ thù truyền kiếp, từ xa xưa đến nay một mực tranh đấu không thôi, trong lịch sử đã bạo phát rất nhiều lần chiến tranh đại quy mô, có thắng có bại, thực lực coi như ngang nhau."

"Tín ngưỡng?" Hàn Lập liếc qua những người Hướng Cảnh Tộc còn lại, nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy. Thú Tộc chúng ta không có phân chia bộ lạc, mỗi chi tộc tín ngưỡng vào chân linh Thánh Thú khác nhau, mặc dù khác nhau nhưng trên tổng thể đều lấy Chân Linh làm tín ngưỡng, nhưng những Trùng tộc kia thì lại bất đồng lấy các loại Trùng Linh làm tín ngưỡng." Thản Thập giải thích.

"Thì ra là thế. Được rồi, không có việc gì nữa, các ngươi có thể đi." Hàn Lập phất phất tay, nói ra.

"Đa tạ tiền bối." Thản Thập vội vàng khom người cúi đầu, lùi về hướng tộc nhân bên kia.

"Chúng ta cũng đi thôi." Hàn Lập quay người lại, nói với Kim Đồng và Bạch Ngọc Tỳ Hưu.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu loé lên hào quang, một lần nữa hoá thành sợi dây bạch ngọc, treo bên hông Hàn Lập.

Kim Đồng lại có chút chần chờ, thần sắc hơi khác thường.

Hàn Lập biết rõ nàng nhất định có liên quan với những Trùng tộc này, cũng không có thúc giục.

Nhưng vào lúc này, Thản Thập đi rồi quay lại, đi tới trước người Hàn Lập, thi lễ nói:

"Tiền bối, tại hạ sau khi suy nghĩ, vẫn cảm thấy nên mời tiền bối cùng đi tới Khổng Linh bộ lạc, để tận lực đạo chủ nhà."

"Nếu thật sự có thành ý, trong đám các ngươi nên phái ra người chủ sự chính thức để nói chuyện." Ngữ khí Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Thản Thập nghe vậy, con ngươi hơi co lại, nhưng trong lòng thì kinh ngạc không thôi.

Lúc này, đám người Hướng Cảnh Tộc kia lại nhao nhao tránh ra hai bên, nhường ra một con đường, tiếp theo một gã mặc áo choàng rộng lớn màu xám, trên mặt che bởi tấm vải xám, đi ra.

"Y Phàm Thiếu chủ, không..." Thản Thập thấy thế, vội vàng ngăn lại nói.

Người nọ lại ngoảnh mặt làm ngơ với gã, trực tiếp đi tới trước người Hàn Lập, hai tay ôm ở trước ngực, thi lễ với hắn.

Sau đó, chỉ thấy y gỡ tấm vải xám che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt hầu như không khác với nhân tộc, khuôn mặt đẹp thập phần tinh xảo xuất sắc, điểm duy nhất không giống chính là, da y có màu lam nhạt, hai tai hơi nhọn, bên môi mọc lên hai răng giống như răng hổ, thoạt nhìn hơi có chút bộ dáng

xinh đẹp tinh xảo.

"Ngươi không phải người Hướng Cảnh Tộc?" Ánh mắt Hàn Lập híp lại, cũng có chút ngoài ý muốn hỏi.

Lúc trước hắn phát hiện Thản Thập làm việc, tựa hồ nhận lệnh từ người khác, còn tưởng rằng tộc trưởng đang ẩn giấu trong đội ngũ, hiện tại nhìn qua, rõ ràng không phải.

"Vãn bối Nặc Y Phàm, chính là con gái tộc trưởng U Thần Tộc, lần này nhận lệnh tới đây liên hợp các bộ tộc Thú Tộc, cùng đối kháng Trùng tộc xâm chiếm, lại không nghĩ vừa tới Hướng Cảnh Tộc, liền gặp được mấy bộ lạc Hôi Thiềm tộc liên hợp đánh, lúc này mới chạy trốn tới nơi này. May mà thời khắc nguy nan lại được tiền bối cứu." Nữ tử da xanh nói như thế.

"Ngươi là người chủ sự, như vậy người mời ta đến đó làm khách, hẳn là ngươi rồi?" Hàn Lập hờ hững hỏi.

"Đúng vậy. Chắc hẳn tiền bối cũng vì liệp hoang mà đến đây? Hôm nay Trùng tộc càng ngày càng kiêu ngạo, không chỉ ra tay với Thú Tộc chúng ta, nghe nói trước đó vài ngày còn sai Sa Thú công kích độ thuyền. Tiền bối nếu không quen thuộc hoàn cảnh địa hình nơi này, rất có thể sẽ xâm nhập địa bàn của bọn hắn. Mặc dù tu vi tiền bối cao thâm, nhưng tránh không được một phen khổ chiến." Nặc Y Phàm chậm rãi nói ra.

"Nói như vậy, ngươi mời ta đến bộ tộc của các ngươi, là vì suy nghĩ cho ta?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Ngoại trừ báo đáp ân cứu mạng của tiền bối, tự nhiên cũng có một chút tư tâm, là hy vọng trên đoạn đường trở về U Thần Tộc này, có thể được tiền bối che chở một chút." Nặc Y Phàm nói ra.

"Không biết trong quý tộc còn có địa đồ Man Hoang Giới Vực?" Hàn Lập từ chối cho ý kiến, gật đầu nhẹ, lại hỏi.

"Diện tích Man Hoang Giới Vực to lớn, rất nhiều khu vực đã bị các loại sinh linh cường hãn cùng bộ tộc lớn mạnh mẽ chiếm cứ, hầu như ngăn cách

lẫn nhau. Vì vậy, cho dù là U Thần Tộc chúng ta, cũng chỉ có bộ phận địa đồ khu vực Thú Tộc hoạt động. Chỉ cần tiền bối nguyện ý hộ tống chúng ta trở lại trong tộc, ta sẽ tận lực vì người tìm đủ tất cả bản đồ trong tay các bộ lạc Thú tộc." Nặc Y Phàm suy nghĩ một chút, nói ra.

Hàn Lập suy nghĩ chốc lát, gật đầu nhẹ nói ra:

"Thành giao."

"Đa tạ tiền bối. Xin hỏi tiền bối xưng hô như thế nào?" Trong mắt Nặc Y Phàm hiện lên vẻ vui mừng, hỏi.

"Lệ Phi Vũ." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Mắt thấy Thản Thập mang hai người Hàn Lập cùng Kim Đồng về đội ngũ, thần sắc những người Hướng Cảnh Tộc còn sót lại trở nên có chút cổ quái, sâu trong mắt mơ hồ có vẻ sợ hãi, lại có đề phòng.

Thản Thập dùng ngôn ngữ Man Hoang nói với mọi người mấy câu, người Hướng Cảnh Tộc nhao nhao ngừng dò xét Hàn Lập, bắt đầu thu liễm tộc nhân cùng đem Yêu thú ra sử dụng, phân công rõ ràng.

Cùng lúc đó, cũng có bộ phận tộc nhân bắt đầu nhanh chóng thu thập trên người Hôi Thiềm Tộc, cùng với thi thể trùng thi lưu lại, hiển nhiên có không ít tài liệu không tệ đối với bọn họ.

Không bao lâu, có một gã tộc nhân vâng lệnh Nặc Y Phàm đặt xuống một cốt nhẫn trữ vật có không ít tài liệu, đưa đến cho Hàn Lập.

Cho dù Hàn Lập không để ý những thứ này, nhưng vẫn không từ chối thu lại, dù sao nếu mình không thu cái gì, chỉ sợ ngược lại sẽ khiến người Hướng Cảnh Tộc sinh bất an, cho là mình có ý đồ khác.

Chỉ là hắn vừa nhận lấy, liền đem đồ trong nhẫn trữ vật phân biệt đưa cho Tỳ Hưu cùng Kim Đồng, chia ra cho hai đứa ăn.

Không đến một khắc đồng hồ sau, cả chi đội ngũ liền xuất phát lần nữa, tiến

về phía đồi núi phía nam.

Thản Thập đi trước dẫn đường, hai người Hàn Lập cùng Nặc Y Phàm thì lại túm tụm phía sau cùng đám người Hướng Cảnh Tộc, kề vai sát cánh đi trong đội ngũ, Kim Đồng cùng Tỳ Hưu sớm đã hóa thành giới chỉ kim sắc cùng sợi dây chuyền bạch ngọc, chụp lên tay và hông Hàn Lập.

"Tiền bối, qua khu vực đồi núi này, rất nhanh sẽ tiến vào khu vực hoạt động của một đầu Ngô Công trăm mắt. Thực lực con thú này rất mạnh, vả lại hung tính cực thịnh, không thích nhất chính là có thứ gì bay qua đỉnh đầu của mình, một khi thấy được thì trăm mắt đều mở ra, bắn ra Tước Cốt thần quang, hơn phân nửa người Hướng Cảnh Tộc không thể chống đỡ. Cho nên chúng ta chỉ có thể đi hướng bên kia, mới có thể ngồi kỵ binh Yêu thú phi độn đi." Nặc Y Phàm chủ động giải thích với Hàn Lập.

"Không sao, Man Hoang hung hiểm, làm cách nào ổn thỏa nhất, thì cứ làm như vậy đi." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Hôm nay đã thâm nhập Man Hoang, mạo hiểm khó lường, nếu không cấp thiết, hắn tự nhiên không hứng thú đi trêu chọc dị thú nơi đây.

Nặc Y Phàm gật đầu nhẹ, không nói gì nữa.

"Tiểu Bạch, đoạn thời gian kế tiếp, lúc rãnh rỗi ngươi hãy dạy ta ngôn ngữ Man Hoang đi." Thần sắc Hàn Lập không có chút gợn sóng, tâm thần liên hệ với Bạch Ngọc Tỳ Hưu.

"Tu sĩ Tiên Vực luôn luôn cho rằng ngôn ngữ Man Hoang Giới Vực là tiếng cầm thú, cho rằng nó là ngôn ngữ cấp thấp không lịch sự, chủ nhân ngươi thật sự muốn học?" Bạch Ngọc Tỳ Hưu kinh ngạc một hồi, dò hỏi.

"Ngôn ngữ bất quá là công cụ trao đổi câu thông mà thôi, nào có phân chia cao quý hay đê tiện? Ngươi dạy ta là được." Hàn Lập trả lời.

"Được rồi, nếu như ngươi muốn học, ta liền dạy ngươi." Tiểu Bạch đáp ứng.

------oOo------

Chương 546: Man hoang đại tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một tháng.

Trên không trung một mảng rừng rậm nguyên thủy có những đầu phi cầm khổng lồ bay nhanh qua, phía trên lưng chúng chở từng người dị Tộc da xanh cổ dài chui xuống tán rừng.

Lẫn trong đó có một tên Nhân Tộc nam tử trung niên, dung mạo hiền lành chất phác, có chút nổi bật giữa đám dị Tộc.

Nam tử này không phải ai khác, chính là Hàn Lập đang theo đội ngũ của Hướng Cảnh Tộc đi về lãnh thổ U Thần Tộc.

Thản Thập cưỡi một con nai màu đen phía sau lưng mọc lên hai cánh, Nặc Y Phàm thì cưỡi một con tuyết ưng toàn thân lông trắng, cả hai nhanh chóng đáp xuống phía dưới một mảnh đất trống trải trong khu rừng.

Hàn Lập ngồi trên một con voi màu xám lông dài, tai to như quạt đi cùng với những Tộc nhân Hướng Cảnh Tộc khác, đi chậm hơn một chút cuối cùng cũng hạ xuống mảnh đất kia.

Sau khi xuống tới nơi Hàn Lập liền liếc nhìn bốn phía, hắn thấy trong rừng rậm vậy mà ẩn giấu những tòa kiến trúc ở khắp nơi, mọc như nấm tại các tàng cây cổ thụ chọc trời, cùng cảnh vật xung quanh hài hòa thành một thể.

Nhưng thời điểm này, đại đa số đều bị tàn phá nặng nề, có nơi sập xuống một nửa, có nơi bị san thành đất bằng, thi thể dị Tộc tán loạn khắp nơi.

Những người này đều là người lùn da xám, thân hình nhỏ nhắn xinh xắn nhưng có chút mập mạp, đầu khá lớn, ngũ quan gần giống với Nhân Tộc, mỗi tội mắt mũi miệng đều ở cùng một chỗ, nhìn rất kỳ dị.

Ngoài ra còn có rất nhiều thi thể Tộc nhân Hướng Cảnh Tộc và thi thể của các loài yêu thú tán loạn bốn phía, đại đa số đều bị linh trùng cắn xé không còn nguyên dạng, thê thảm khiến người khác không dám nhìn vào.

Sau khi lục lọi khắp nơi một lượt, thần sắc đám người Hướng Cảnh Tộc trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt mỗi người đều có lửa giận bốc lên hừng hực.

Chẳng bao lâu sau Hàn Lập thấy Thản Thập từ đống kiến trúc đổ nát đi ra, trên tay ôm lấy thi thể một gã Hướng Cảnh Tộc đã cao tuổi, vẻ mặt không giấu được sự đau thương.

Hắn quan sát khuôn mặt thi thể kia một chút, phát hiện có nhiều nét giống với Thản Thập đến bảy tám phần liền hiểu rõ chắc đây chính là phụ thân của y, thủ lĩnh Hướng Cảnh Tộc.

Nặc Y Phàm thấy vậy đi ra phía trước, ôm hai tay trước ngực, hướng về thi thể trong tay Thản Thập thi lễ một cái, sau đó vỗ vỗ vai y, nói an ủi mấy câu bằng ngôn ngữ Man Hoang.

Dọc theo đường đi, nhờ Tiểu Bạch truyền lại ngôn ngữ Man Hoang bây giờ Hàn Lập đã đại khái có thể nghe được Nặc Y Phàm nói gì, có thể dịch là:”Người chết đã chết rồi, bớt đau buồn đi.”

Thản Thập cố gắng trấn tĩnh lại, lấy từ trong ngực phụ thân ra một ống xương trơn bóng như ngọc màu đen giơ lên cao, kêu lên mấy tiếng bị thương. Tộc nhân Hướng Cảnh Tộc lập tức vây tròn quanh gã, miệng cũng phát ra những âm thanh tương tự.

Nặc Y Phàm từ trong đám người đi ra, đến bên cạnh Hàn Lập.

“Phụ thân của Thản Thập chết trận, hắn sẽ trở thành thủ lĩnh mới của bộ lạc.” Nàng chậm rãi nói ra, trong lời nói không giấu được sự mỏi mệt.

“Xem ra tình hình Thú Tộc các ngươi không ổn chút nào.” Hàn Lập đáp lời.

“Từ trận chiến vinh quang đánh bại Trùng Tộc mấy trăm vạn năm trước, Thú Tộc chúng ta đã được trải qua quãng thời gian quá yên bình. Mặc dù vẫn luôn phái người theo dõi động tĩnh bên Trùng Tộc nhưng lần này bọn chúng mưu đồ quá sâu, lại không có bất cứ dấu hiệu gì lạ nên đánh cho chúng ta trở tay không kịp. Nhưng Chân Linh Chi Vương mà chúng ta cung phụng, thực lực tuyệt đối cường đại hơn xa Trùng Linh của bọn chúng, chờ lúc các bộ liên hợp lại, mời được chân thân của người thì cũng là khi Trùng Tộc không còn đường sống.” Ngữ khí Nặc Y Phàm kiên định nói.

“Hi vọng là vậy. Từ đây cho đến bộ lạc U Thần Tộc của các ngươi, còn bao xa?” Hàn Lập cũng không quan tâm nhiều đến việc tranh đấu này, chuyển sang vấn đề khác hỏi.

“Với tốc độ này, lâu nhất là ba tháng nữa chúng ta sẽ tới nơi.” Nặc Y Phàm suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Hàn Lập nghe vậy gật nhẹ đầu, không nói thêm gì nữa.

Tộc nhân Hướng Cảnh Tộc sau khi tiến hành một loại nghi thức đơn giản nhưng rất trang trọng liền thu lại đám thi thể vương vãi trên đất rồi nhanh chóng lên đường.

Sau khi đi khỏi Khổng Linh Tộc, dường như đã tiến vào lãnh thổ của Thú Tộc nên đám người đi nhanh hơn trước rất nhiều, ngoài trừ vài chỗ phải cẩn thận tránh cường đại hung thú ra còn không đều phi hành hết tốc lực.

Thời gian này, Hàn Lập vừa học thêm Man Hoang ngôn ngữ từ Tiểu Bạch, một mặt yên lặng ghi nhớ địa hình dọc đường đi, vẽ vào mảnh địa đồ chắp vá của bản thân.

Thật ra cho đến bây giờ, những địa đồ hắn mua được ở Nguyên Hoang thành gần như không có tác dụng, còn lộ tuyến Giao Tam đưa cho mặc dù khá hơn nhưng không hề ghi chép lại khu vực mà hắn đang đi qua, chỉ có thể dùng làm mốc để phán đoán đại khái phương hướng mà thôi.

Hai tháng rưỡi sau, Hàn Lập cùng đám người Hướng Cảnh Tộc cuối cùng đã vượt qua được khu rừng rậm rạp.

Thời gian qua mặc dù tộc nhân Hướng Cảnh Tộc khá quen thuộc đường đi, tránh được nhiều chỗ có Chân Linh cường đại chiếm giữ mà không hiểu tại sao vẫn bị Trùng Tộc từ nơi nào xuất hiện chặn giết mấy lần. Hàn Lập thì chẳng bao giờ cần phải ra tay, giao cho Kim Đồng cùng Tiểu Bạch xử lý là đủ.

Qua mấy lần, tộc nhân Hướng Cảnh Tộc gần như không còn có địch ý và đề phòng với Hàn Lập nữa, hắn cũng tranh thủ hỏi han được Nặc Y Phàm và Thản Thập một vài chuyện ở Man Hoang mà ít người biết tới.

Lúc này bọn hắn đã đi tới một hẻm núi vô cùng to lớn.

Nơi đây chính là lãnh thổ U Thần Tộc, Ám Tinh hạp cốc.

Mặc dù trước đó hắn đã biết U Thần Tộc là một trong những bộ lạc cường đại nhất của Thú Tộc, nhưng khi đặt chân tới đây hắn vẫn bị choáng ngợp bởi tình cảnh trước mắt.

Phóng tầm mắt nhìn chỉ thấy những dãy núi nguy nga kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm, giữa màu xanh mênh mông xuất hiện một khe núi màu trắng vô cùng to lớn, giống như vết thương trên thân cự thú, rộng đến giật mình.

Mà ngay lối vào hẻm núi màu trắng có một tòa quan ải to lớn không gì sánh được, phía trên lầu canh san sát, tinh kỳ tung bay, quy mô không thua kém gì tòa thành khổng lồ.

Quan ải cao hơn vạn trượng, gần như cao bằng những dãy núi xung quanh, nó không có cửa chính mà ở giữa thành mở ra ba cửa lớn cao hơn sáu nghìn trượng, giữa mỗi cửa có hàng rào kim loại màu đen ngăn lại.

Một dòng thác với sức nước khủng khiếp xuyên qua cửa ầm ầm đổ xuống, nước sông đục ngầu màu xanh cuồn cuộn từ trong tuôn ầm vang rung chuyển cả góc trời.

Đến chân thành Nặc Y Phàm liền cởi bỏ trường bào màu xám trên người xuống, lộ ra thân hình mềm mại xinh đẹp, hơn nữa y phục nàng mặc có chút mỏng manh khiến đám nam tử Hướng Cảnh Tộc khí huyết bốc lên, nhưng lại không dám vô lễ nhìn lâu.

Hàn Lập cũng quan sát một chút, trong mắt hiện lên tia kinh ngạc, trước đó do có trường bào màu xám không biết làm bằng chất liệu gì ngăn cách nên hắn không nhìn rõ khí tức trên người Nặc Y Phàm, bây giờ mới biết nàng ta cũng đã có tu vi Chân Tiên Hậu Kỳ.

Xem ra ở khu Man Hoang này tuy rời xa với Tiên Vực nhưng cũng có kỹ thuật luyện khí đặc biệt, mà chắc cũng chỉ có những đại tộc mới có thể bồi dưỡng ra Luyện Khí Sư cấp này.

Hắn đang suy nghĩ thì có hơn mười đạo lưu quang từ trong tòa thành bay ra.

Những người này có hình dáng tương tự Nặc Y Phàm, da xanh lam, hai tai dài nhọn, đều là người U Thần Tộc.

Trong nhóm người có cả nam lẫn nữ, nam cao hơn một chút, làn da có một ít đường vân khắc lên, thân hình tuy không cường tráng nhưng tướng mạo anh tuấn bất phàm, dáng vẻ hơi âm nhu.

Người cầm đầu là một gã nam tử trung niên cầm trong tay thanh ngọc pháp trượng, dung mạo giống Nặc Y Phàm tới chín phần, ánh mắt sắc sảo có thần, mái tóc dài màu xanh lam buộc gọn phía sau lưng, mặc trường bào màu trắng đục, có vài phần khí chất nho nhã.

“Y Phàm...” Chưa đi tới nơi, nam tử đã lớn tiếng gọi.

“Phụ thân!” Sắc mặt Nặc Y Phàm vui vẻ, nhanh chóng trả lời đồng thời chạy lên trước nghênh đón.

Đám người Hướng Cảnh Tộc và Hàn Lập thì dừng lại phía sau mà không vội vã đi lên theo.

Đến hôm nay Hàn Lập cũng đã hiểu được gần hết ngôn ngữ Man Hoang, nhưng không mấy khi nói chuyện với ai nên lúc giao tiếp còn chưa trôi chảy.

“Đều do vi phu không tốt, khiến con cực khổ, đã về đến đây an toàn, tốt rồi, tốt rồi...” Nam tử U Thần Tộc nhẹ nhàng vỗ về con gái, thương yêu nói.

“Lần này do bản thân con muốn đi, không phải do người. Cũng may đã liên hiệp được các bộ lạc phương bắc, bọn họ đã quyết định sẽ tập kết tại Ám Tinh hạp cốc, chẳng mấy chốc sẽ tập trung được toàn bộ lực lượng của Thú Tộc chúng ta.” Nặc Y Phàm lắc đầu nói.

“Con làm tốt lắm, mười ngày gần đây đã có một vài bộ lạc đã đến nơi. Nhưng theo tin tức của bọn họ thì Hướng Cảnh Tộc và Khổng Linh Tộc đều bị tập kích. Con có gặp không?” Nam tử áo bào trắng gật nhẹ đầu, hỏi tiếp.

“Con đang ở Hướng Cảnh Tộc thì bị các tộc Hôi Thiềm và Thanh Hạt hợp lực đánh tới, tộc trưởng Hướng Cảnh Tộc dẫn người trốn tới Khổng Linh Tộc kéo theo phần lớn truy binh, con với một nhóm tộc nhân Hướng Cảnh Tộc khác trốn về phía Lộc Minh Chi Khâu nhưng vẫn bị bọn Hôi Thiềm đuổi kịp, may mắn gặp vị Lệ tiền bối kia ra tay diệt sát truy binh Hôi Thiềm Tộc mới về được tới đây.” Nặc Y Phàm trả lời, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập.

Nam tử mặc áo bào trắng nghe được không hỏi hoảng hốt, để con gái rơi vào hiểm cảnh, càng nghĩ càng hối hận.

Khi gã nghe được chính Hàn Lập ra tay diệt sát Hôi Thiềm Tộc liền quay sang nhìn, con ngươi không khỏi có chút co rụt lại.

“Nhân Tộc...”

Không chỉ mình gã, gần như tất cả tộc nhân U Thần Tộc khi nhìn thấy Hàn Lập đều tỏ thái độ giống nhau.

Bởi vì U Thần Tộc khá giống với Nhân Tộc nên Hàn Lập có thể nhận ra được, đây là thái độ chán ghét từ sâu trong tâm khảm, cùng với sự cảnh giác

cao độ.

Nặc Y Phàm thấy thế, liền nói thêm: “Phụ thân! Cũng nhờ Lệ tiền bối hộ tống dọc đường đi, chúng ta mới có thể bình yên về lại Tộc.”

Nghe mấy lời này, thần sắc nam tử mới dịu xuống một chút, mang theo đám người bay tới trước mặt Hàn Lập.

“Đa tạ Lệ đạo hữu đã ra tay giúp đỡ Y Phàm, nếu đạo hữu muốn thù lao gì, xin cứ nói.” Nam tử mặc áo trắng không dùng nghi lễ trong tộc mà hướng Hàn Lập chắp tay, nói bằng ngôn ngữ Tiên Vực.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cười lạnh.

Vị tộc trưởng U Thần Tộc này, muốn đem chút thù lao đưa cho hắn rồi đuổi khéo đi, cũng không có ý định cho hắn nhập cốc.

------oOo------

Chương 547: Dừng chân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tộc trưởng không cần phải khách khí, về sự tình thù lao, lúc trước lệnh ái và ta đã nói rồi." Trên mặt Hàn Lập không biểu lộ cảm xúc, lạnh nhạt nói ra.

Lông mày nam tử áo trắng cau lại, có chút nghi hoặc xoay người nhìn về phía nữ nhi.

Bờ môi Nặc Y Phàm khẽ nhúc nhích, thông qua truyền âm kể lại chuyện lúc trước đáp ứng đưa địa đồ cho Hàn Lập, nói cho phụ thân đầu đuôi gốc ngọn.

Sau khi nam tử áo trắng nghe xong, mày nhíu lại càng chặt, nói với Hàn Lập:

"Lệ đạo hữu, tiểu nữ còn nhỏ tổi, suy nghĩ không chu toàn, mới có thể khoa trương nói khoác như vậy. Mặc dù quy mô U Thần tộc ta không nhỏ, nhưng trong các bộ lạc tại Man Hoang Thú tộc bất quá là muối bỏ biển, việc tập hợp đủ địa đồ của các bộ lạc sợ là hữu tâm vô lực, hay là thỉnh đạo hữu mở điều kiện khác a. Quy củ nhân tộc ta cũng biết một ít, Nặc Thanh Lân ta tuyệt sẽ không để ngươi chịu thiệt."

"Ta cũng không phải là liệp hoang tu sĩ, cũng không phải có ý dò thám, yêu cầu địa đồ kì thực là vì đi ngang Man Hoang Giới Vực, đi tới một Tiên Vực khác. Cho nên trên địa đồ quý tộc đưa ta, không cần phải hiển thị vị trí cụ thể tộc các ngươi, chỉ cần ghi chú rõ địa hình và đại khái nơi hung thú sinh sống là được." Hàn Lập nhìn về phía nam tử áo trắng, chậm rãi nói ra.

Nặc Thanh Lân nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự, vẫn chưa lập tức nói chuyện.

Nặc Y Phàm tiến lên trước, lại dùng mật ngữ trao đổi vài câu với gã, sau đó lông mày nam tử mới giãn ra vài phần, chậm rãi gật đầu nhẹ.

"Nếu như thế, vậy thì mời đạo hữu dừng lại mấy ngày tại U Thần tộc ta, vừa vặn lúc đó các bộ lạc Thú tộc khác cũng đều tụ họp tại Ám Tinh hạp cốc, đến lúc đó liền thử thay đạo hữu thu thập địa đồ của các bộ lạc khác luôn." Nặc Thanh Lân lại thoáng đánh giá Hàn Lập một cái, vẫn nhìn không thấu tu vi của hắn, suy nghĩ một chút, mở miệng nói ra.

"Vậy thì làm phiền rồi." Hàn Lập gật đầu nhẹ nói ra.

Trong lúc nói chuyện với Nặc Thanh Lân, trên thực tế hắn cũng một mực quan sát đối phương, phát hiện người này tựa hồ cũng cố ý ẩn tàng khí tức, theo đoán chừng cảnh giới không sai biệt lắm hẳn là tương đương với một gã tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ Nhân tộc.

Bất quá, dựa theo khu thú chiến tranh của dị tộc nhân, chiến lực chính thức của gã hẳn là còn phải tăng lên nửa cấp, lại còn U Thần tộc phía sau, khí tức đại khái đều từ Chân Tiên trung kỳ đến Kim Tiên sơ kỳ, trong đó Chân Tiên cảnh chiếm đa số.

Nặc Thanh Lân nhìn Hàn Lập gật đầu nhẹ, sau đó lại chuyển hướng qua Thản Thập, thần sắc ngưng trọng nói ra:

"Thản Thập, tộc của ngươi hộ tống Y Phàm, ân này U Thần tộc khó quên, sau này tiêu diệt Trùng tộc xong, chắc chắn trợ giúp các ngươi trở về cố hương là nơi các ngươi sinh trưởng qua nhiều thế hệ, một lần nữa khởi công xây dựng gia viên, làm cho Hướng Cảnh tộc chấn hưng vinh quang cũ, càng thêm hưng thịnh."

"Đa tạ Tộc trưởng." Mặt Thản Thập lộ vẻ cảm kích, hai tay đan chéo trước ngực, thi lễ nói ra.

"Trước đó, Hướng Cảnh tộc các vị cứ tuỳ ý tới Ám Tinh hạp cốc, coi như là gia viên các ngươi, yên tâm cư trú sinh hoạt." Nặc Thanh Lân gật đầu khẽ,

tiếp tục nói.

Thản Thập và một đám người Hướng Cảnh tộc càng cảm động đến rơi nước mắt, nhao nhao thi lễ cảm ơn với nam tử áo trắng.

Tiếp theo, dưới sự hướng dẫn của Nặc Thanh Lân, đám người Hàn Lập đi qua toà thành cốc khẩu cự đại, bay vào hướng trong hạp cốc.

Bay vào trong tòa thành, Hàn Lập liền chứng kiến sau tòa thành có mấy cái lầu canh, chiếm cứ trên đó là một dị thú sau lưng mọc lên hai cánh, hình dáng như cự tích, lân giáp trên người phản xạ hào quang đen nhánh, thỉnh thoảng mở to mắt, nhìn lên phía trên với ánh mắt băng lãnh.

Hắn có thể cảm nhận được, tất cả dị thú này có nhiều ác ý với nhân tộc như mình.

Lướt qua toà thành cốc khẩu, Ám Tinh hạp cốc thâm sâu rộng lớn mới hiện ra rõ ràng trước mặt Hàn Lập.

Chỉ thấy một dòng sông rộng hơn ngàn trượng, nước sông màu xanh từ chính giữa hạp cốc mênh mông cuồn cuộn tới như nước lũ, phát ra âm thanh liên tục như tiếng sấm, khí thế bàng bạc, hai bờ sông được nước sông cọ rửa, trải rộng cheo leo, chảy lan tràn lên sườn đồi.

Bên cạnh hai bờ sông là vách đá dựng thẳng đứng, bên trên có nguyên một đám huyệt động khảm vào vách tường lớn nhỏ không đều, hình dạng chạm rỗng khác nhau, bên trong là những thông đạo dài hẹp liên kết với nhau hình thành một quần thể kiến trúc khổng lồ phức tạp.

Hơn nữa, các huyệt động này thực sự không phải là những động quật thô lậu đơn giản tự nhiên, ngược lại được điêu khắc với mái vòm cong, cột trụ hành lang điêu lan, cũng các loại cửa gỗ tròn hoặc vuông, phía trên được trang trí các hình dáng hoa điểu thập phần đẹp mắt, nhìn rất có phong tình, mà bốn phía huyệt động còn có rêu xanh lục mạn vờn quanh, u lan phồn hoa túm tụm, thoạt nhìn như Tiên cảnh.

Nếu lúc trước nhìn thấy bộ lạc Khổng Linh tộc kia sinh tồn ở thôn xóm nho

nhỏ trong phiến núi rừng, thì U Thần tộc lại sinh tồn sinh sôi nảy nở ở Ám Tinh hạp cốc này, có thể so với đô thành phồn hoa ở nhân gian.

Ám Tinh hạp cốc chạy theo bờ sông Ám Tinh Hà, uốn lượn khúc chiết, càng đi vào sâu bên trong, nội tâm Hàn Lập lại càng kinh ngạc, trên vách đá dựng đứng chung quanh bắt đầu xuất hiện từng toà tế đàn to lớn, mặt trên còn có nhàn nhạt chấn động pháp trận truyền đến không ngừng.

Hàn Lập biết thân phận mình mẫn cảm, xuất phát từ lễ tiết cùng cân nhắc nhiều phương diện, trên đường đi chỉ tùy ý xem thoáng qua một chút phong cảnh ven đường, vẫn không cố ý quan sát toàn bộ kiến trúc và phân bố của hạp cốc, càng không có sử dụng quá nhiều thần thức.

Trên đường đi Nặc Thanh Lân cũng không có buông lỏng âm thầm quan sát hắn, thấy vậy khẽ gật đầu, thần sắc hơi lộ vẻ hài lòng.

Tới gần trong hạp cốc, mọi người đi tới một vách núi có địa thế tương đối bằng phẳng, Nặc Thanh Lân dừng lại, quay người nói với Hàn Lập: "Hoàn cảnh nơi đây xem như u tĩnh, Lệ đạo hữu tạm thời nghỉ ngơi mấy ngày ở đây a."

Hàn Lập nhìn chung quanh một lần, phát hiện bốn phía nơi này đều có người U Thần tộc cư ngụ, tuy rằng khoảng cách không quá gần, nhưng nếu muốn theo dõi hoặc bao vây nơi này, lại hết sức thuận tiện.

"Đa tạ." Hắn lập tức cười cười, nói ra.

Sau đó Nặc Thanh Lân cũng không có dừng lại, lập tức mang theo đám người còn lại tiếp tục đi về hướng sâu trong hạp cốc.

Nặc Y Phàm do dự một chút, không có lập tức đi theo, mà đi bên cạnh Hàn Lập, mang theo vẻ áy náy nói ra: "Lệ tiền bối, thân phận người đặc thù, xin đừng trách."

"Ta có một chuyện không rõ, vì sao ngươi không giống người trong tộc, lòng luôn đề phòng Nhân tộc?" Hàn Lập cười hỏi.

"Cái này... Thực không dám giấu diếm, mẫu thân đã qua đời của vãn bối chính là Nhân tộc, trên người ta có một nửa huyết mạch Nhân tộc." Nặc Y Phàm chần chờ một lát, giải thích.

Hàn Lập yên lặng gật đầu nhẹ, sau đó cũng không nói gì nữa.

Hai người tách ra, lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động quét qua khắp nơi, sau đó thân hình nhoáng một cái bay lên phía trên vách núi, đi vào một toà động phủ bằng đá trên vách núi dựng đứng

Đẩy ra hai phiến cửa đá nặng nề của động phủ, một đám bụi mù cũ kỹ tức lập tức phả vào mặt hắn.

Lông mày Hàn Lập cau lại, vung tay áo quét nhanh vào hư không hai cái, từng cỗ thanh phong lập tức từ trong tay áo phóng ra, quét sạch bụi trong phòng mang ra ngoài động.

Đã rất lâu không có người ở trong động quật, từng chiếc đèn áp tường không biết thiêu đốt bằng thứ gì lại tự động sáng lên liên tiếp, tản mát ra mùi xạ hương, chiếu sáng cả tòa thạch thất.

Hàn Lập nhìn chung quanh một vòng, phát hiện diện tích động quật không quá lớn, phân hai phòng trong và ngoài, lớn hơn một chút so với phòng ốc bình thường.

Phòng ngoài chỉ có một bộ bàn ghế đá, phòng trong cũng chỉ có một cái giường đá, bày biện đơn giản tới cực điểm.

Hàn Lập bế quan thạch môn lại, sau đó lấy ra từng trận kỳ cùng trận bàn, bắt đầu bố trí bên trong hang đá.

Ước chừng sau nửa canh giờ, pháp trận che đậy chấn động linh lực đã bố trí xong, Hàn Lập mới khoanh chân ngồi trên giường đá, đưa tay gõ nhẹ lên giới chỉ giáp trùng trên tay mình.

Chỉ thấy trên mặt nhẫn sáng lên kim quang, lóe lên, Kim Đồng hóa thành hình người rơi vào bên cạnh Hàn Lập.

"Kim Đồng, thời gian tiếp theo ta muốn tạm thời bế quan một hồi, thử xem có thể tăng tu vi lên một chút hay không. Trong thời gian này, cần ngươi cùng Tiểu Bạch hộ pháp giúp ta." Hàn Lập nói với Kim Đồng.

"Đại thúc, tại sao đột nhiên lại muốn bế quan?" Kim Đồng nghi ngờ hỏi.

"Thời gian qua chúng ta đi loạn trong Man Hoang, gặp phải những hung thú, thế lực mạnh mẽ thật sự quá nhiều. Thời gian tiếp ở trong U Thần tộc, tuy vẫn là trong Dị tộc, nhưng so với bên ngoài an ổn hơn một chút. Hôm nay sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, Thiên Đình tuyệt không buông tha đuổi giết ta, mà mảnh Man Hoang này càng nguy hiểm hơn xa so với tưởng tượng, chỉ có tận khả năng tăng thực lực lên, mới có thể tiếp tục sinh tồn được." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Đại thúc đừng nói nhiều như vậy, ngươi yên tâm bế quan là được. Có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện quấy rầy ngươi!" Kim Đồng vỗ vỗ ngực nói.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui vẻ, từ trong tay áo lấy ra một cái túi trữ vật, đưa cho Kim Đồng, nói: "Đây còn có chút hàng tồn trước kia, lấy ăn đi."

"Tốt quá."

Kim Đồng tiếp nhận túi trữ vật, cười hì hì chạy ra nội thất, nhảy cà tưng đến bàn đá bên ngoài, khoanh chân ngồi xuống, như một thần giữ của kiểm tra đồ trong túi trữ vật.

"Lão Đại, cũng đừng quên ta!"

Bạch ngọc Tỳ Hưu cũng từ trên thân Hàn Lập nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Kim Đồng, như một con chó con thân mật cọ xát nàng, nhưng lại bị Kim Đồng mặt mũi tràn đầy ghét bỏ một tay vỗ xuống đuổi đi.

Hàn Lập thấy thế, mỉm cười, chậm rãi dời ánh mắt từ trên người bọn họ đi, bàn tay vung lên, khởi động pháp trận tạm thời ngăn cách nội thất với bên ngoài.

Điều tức một lát, bàn tay hắn vung lên, trong lòng bàn tay nhiều ra hai quả ngọc giản cùng một quyển cổ tịch vàng như nến.

Hai quả ngọc giản cùng sách cổ này không phải vật gì khác, chính là công pháp thời gian của ba đại tông môn Bắc Hàn Tiên Vực: "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết", "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh" cùng "Huyễn Thần Bảo Điển".

Lúc trước trên đường, hắn đã nhìn qua một lần từ đầu tới cuối ba bộ công pháp này, mơ hồ phát hiện giữa ba bộ này tựa hồ có liên quan gì đó, nhưng lúc ấy việc bề bộn phải di chuyển liên tục nên vẫn chưa kiểm tra cẩn thận.

Hôm nay hắn mới tính toán cẩn thận xem một chút có thể thông qua liên hệ lẫn nhau xác minh hay không, trợ giúp bản thân mau chóng tăng lên tu vi.

Trong ba bộ công pháp này, Hàn Lập quen thuộc nhất tự nhiên là Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, công pháp này hắn đã nhận được sáu tầng, hơn nữa bởi vì nguyên nhân Chưởng Thiên Bình, tu luyện cũng coi như rất có hỏa hầu. Còn hai bộ công pháp kia tuy chưa tu luyện, nhưng đã có Chân Ngôn Hóa Luân Kinh làm trụ cột, kết hợp cảm ngộ của mình với Thời Gian pháp tắc chi lực, chắc hẳn lúc tìm hiểu sẽ làm chơi ăn thật.

Hắn suy nghĩ một lát, trước cầm lên bộ "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết", tâm thần chìm vào trong đó, bắt đầu cẩn thận xem xét.

------oOo------

Chương 548: Tam đại công pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Hàn Lập đem ngọc giản ghi lại "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" dán lên trán, hai mắt nhắm nghiền, thân thể không nhúc nhích, giống như lão tăng nhập định.

Lúc đầu, lông mày hắn nhíu lại, dường như gặp phải chỗ khó hiểu, nhưng rất nhanh lại giãn ra như đã tìm được câu trả lời. Nhưng lát sau tình cảnh tương tự lại xuất hiện, lặp đi lặp lại nhiều lần.

Thời gian trôi qua, hai hàng lông mày Hàn Lập bây giờ nhíu chặt, mãi không thấy giãn ra, hắn đang gặp phải một nan đề chưa thể thông suốt được, hai bên thái dương mồ hôi lấm tấm.

Lần nghiên cứu công pháp nàuy tiêu tốn của hắn ba ngày ba đêm liên tục.

Hàn Lập mở mắt, sau lưng mồ hôi ướt đẫm, trong con ngươi tơ máu giăng đầy, tuy thời gian không dài nhưng khiên hắn tiêu hao tâm trí cực lớn.

"Sao có thể như vậy được…" Hắn bỏ ngọc giản màu xanh lam xuống, lẩm bẩm nói.

Bộ công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" này gồm có bảy tầng.

Thời điểm ban đầu khi mới tu luyện cần cô đọng một kiện pháp bảo tương tự Chân Ngôn Bảo Luân, nó được gọi là "Quang Âm Tịnh Bình", có thể thông qua việc hấp thu tinh hoa thiên địa nhật quyệt để ngưng tụ ra Quang Âm Thủy Tích.

Khi tu luyện đến tầng thứ tư thì có khả năng tinh luyện Quang Âm Thủy Tích thành Quang Âm Chi Tơ có chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc.

Thật sự Hàn Lập cũng không lạ gì loại Quang Âm Chi Tơ này, sớm đã thấy qua từ khi còn ở Linh Giới. Đó là lúc đối đầu với Tu La Thù, Quang Âm Chi Tơ được vinh danh là Cửu Thiên Kỳ Trân, chỉ có thể sản sinh ra từ trong Quang Âm Chi Hà, có tác dụng kéo dài thọ nguyên của phàm nhân hoặc tu sỹ, cũng có tác dụng trì hoãn thiên kiếp của các tu sỹ cấp cao.

Từ những gì công pháp miêu tả lại thì Quang Âm Chi Tơ được tinh luyện ra bằng công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" ẩn chứa Thời Gian Chi Lực càng tinh thuần, công hiệu mạnh hơn rõ ràng, nó thậm chí có thể giúp tu sỹ Chân Tiên Cảnh trì hoãn thời gian gặp phải tam suy.

Nhưng để luyện chế được Quang Âm Tịnh Bình cũng giống như Chân Ngôn Bảo Luân, cần vật có ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc và rất nhiều kỳ trân dị bảo khác. Việc này đã làm khó không biết bao nhiêu tu sỹ muốn tu luyện công pháp này, cũng chính là lí do khiến tu sỹ Thương Lưu Cung gần như không mấy ai tu luyện.

Công pháp này khác với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, tu luyện không tập trung vào việc cô đọng tiên khiếu nâng cao tu vi mà chủ yếu gia tăng tốc độ ngưng tụ Quang Âm Thủy Tích.

Nghe nói lúc lượng Quang Âm Thủy Tích tích lũy thành sông sẽ thi triển được những thần thông không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tốc độ ngưng tụ cũng quá chậm chạp, khi mới tu luyện thì cô đọng một giọt Quang Âm Thủy Tích mất cả trăm năm, muốn nước chảy thành sông cũng không biết cần hao phí bao nhiêu thời gian nữa. Cho dù là tu sỹ Kim Tiên Cảnh cũng không có khả năng làm được.

So sánh với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, Hàn Lập thấy công dụng và uy lực Thủy Diễn Tứ Thời Quyết kém hơn một chút, nhưng bản thân cũng có chỗ độc đáo.

Hiện tại hắn mới chỉ xem qua mấy lượt, cũng chưa bắt tay vào tu luyện như Chân Ngôn Hóa Luân Kinh nên trình độ lí giải đương nhiên có hạn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, tạm đè nén những nghi vấn trong lòng, mở Huyễn

Thần Bảo Điển ra xem.

Mật thất hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh giở sách vang lên mà thôi.

Chẳng mấy chốc, đã qua hơn một ngày.

Hàn Lập chậm rãi khép lại quyển thư tịch màu vàng kia, vuốt vuốt mi tâm có chút nhức mỏi, miệng nhếch lên cười khẽ.

Huyễn Thần Bảo Điển nếu so với hai bộ công pháp thời gian kia càng thêm độc đáo, mặc dù có danh xưng là Thời Gian công pháp nhưng trên thực tế nó giống với một bản luyện khí bảo điển hơn.

Sở dĩ Hàn Lập cảm thấy như vậy bởi vì nếu tu luyện công pháp này đến một trình độ nhất định liền có thể thông qua phân giải đồ vật ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc tinh luyện ra Huyễn Thần Sa.

Mà lấy nguyên liệu chính là Huyễn Thần Sa này rồi thông qua phương thức đặc thù luyện chế liền có thể tạo nên một không gian cỡ nhỏ độc lập, được gọi là Huyễn Thần Sa Cảnh. Ví dụ như một cái Huyễn Thần Sa Hộp hay Huyễn Thần Sa Bình chẳng hạn.

Mà trong không gian của hộp hay bình này, tốc độ thời gian luân chuyển sẽ có sự thay đổi khác biệt.

“Nếu Huyễn Thần Sa đủ nhiều, phải chăng…” Trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên nổi lên một suy nghĩ, lông mày cũng nhảy lên một cái.

Sau một lát, thần sắc của hắn rất nhanh khôi phục như thường, tự giễu cười nói:”Không nói đến việc thật sự có làm được hay không, nhưng nhiều Huyễn Thần Sa như vậy, tìm đâu ra? Đồ vật ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc….Đâu dễ có như vậy?”

Nói xong hắn nhìn về hai chiếc ngọc giản và quyển cổ tịch, ánh mắt lộ vẻ do dự.

Ba bộ công pháp này đều tu luyện Thời Gian Pháp Tắc nhưng có khá nhiều

chỗ khác biệt, ngoài trừ Chân Ngôn Hóa Luân Kinh có thể sử dụng làm công pháp chủ tu ra còn hai bộ kia đều thiên về bảo vật có chứa Thời Gian Pháp Tắc hơn.

Ngoài ra Hàn Lập có cảm giác giữa ba loại công pháp này có một mối liên hệ vi diệu nào đó.

Đương nhiên đều có liên quan đến Thời Gian Pháp Tắc nên có mối liên hệ cũng không phải là chuyện gì lạ, nhưng Hàn Lập càng nghiên cứu càng phát hiện sự việc không chỉ đơn giản như vậy, chẳng qua hắn muốn tìm ra manh mối thì lại không thu hoạch được chút gì.

…

Thời gian trôi nhanh, đã qua hơn mười ngày.

Trong mật thất, Hàn Lập đứng thẳng người, trên tay cầm một bản cổ thư và một viên ngọc giản, trên mặt lộ nụ cười khổ.

Mấy ngày hôm nay khổ sở suy nghĩ, cuối cùng vẫn không tiến triển được gì.

“Thôi, cứ mãi nghĩ về mấy việc nhỏ này chỉ sợ sẽ hình thành khúc mắc trong lòng, ảnh hưởng đến việc tu hành.” Hắn thở dài một tiếng rồi lật tay thu cả hai vào.

Thời Gian Pháp Tắc đã là một trong Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn của Tiên Giới, công pháp liên hệ không đơn giản như các loại công pháp bình thường, mà đã không rõ ràng thì hắn cũng không có ý định tùy tiện tu luyện hai loại công pháp mới này.

Hơn nữa tình cảnh hiện tại cũng không yên ổn, không có nhiều thời gian như vậy.

Nghĩ thấu đáo hết mọi việc, hắn lại khoanh chân ngồi xuống, phất tay lấy ra một viên đan dược trong suốt như ngọc uống vào.

Đây là Tuyết Phách Đan, đan dược cấp bậc Kim Tiên lấy được từ tay Tiêu Tấn Hàn, có công hiệu cố bản bồi nguyên, nâng cao tu vi, thích hợp với cảnh giới bây giờ của hắn.

Một lát sau, thần sắc Hàn Lập bình tĩnh trợ lại, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Hắn lấy ngọc giản tuyết trắng có khắc đường vân màu vàng dán vào mi tâm.

Đây chính là miếng ngọc giản ghi lại tầng năm công pháp "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh"

Lập tức tầng tầng gợn sóng màu vàng trên ngọc giản hiện ra tạo thành một vùng quang mang nhu hòa bao phủ Hàn Lập vào trong.

So với tầng bốn lúc trước tối nghĩa khó hiểu, tầng năm có vẻ dễ dàng hơn, Hàn Lập ghi nhớ tất cả khẩu quyết rồi thu ngọc giản vào.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân chậm rãi hiện ra, lơ lửng trên không trung.

Bởi vì có trận pháp cấm chế ngăn cách nên ba động do Chân Ngôn Bảo Luân tạo ra không thể tỏa ra ngoài, nhưng Kim Đồng và Tiểu Bạch do có liên hệ đặc biệt với Hàn Lập nên cũng nhận ra một chút, hai đứa đều nhìn vào trong.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân, từng đoàn từng đoàn đạo văn sáng chói, như những mặt trời màu vàng chiếu sáng rạng rỡ.

Nhập định tu hành, thời gian trôi qua rất nhanh, mới đó đã hết ba tháng.

Trong thời gian này Ám Tinh hạp cốc ngày càng náo nhiệt, ngoài những bộ lạc lớn nhất còn có thêm phân nửa các bộ lạc vừa và nhỏ di chuyển đến U Thần Tộc.

Trên dưới U Thần Tộc vô cùng bận rộn, Nặc Y Phàm ban đầu mỗi tháng tới hai lần, về sau biết Hàn Lập bế quan tu luyện cũng không tới làm phiền

nữa, dường như mọi người đều quên đi nơi này còn có một gã Nhân Tộc.

Một ngày nọ, trong động phủ trên vách núi, Kim Đồng và Tỳ Hưu mở to mắt hiếu kỳ nhìn vào màn sáng cấm chế trước mật thất.

Nửa canh giờ trước, Hàn Lập ăn vào một quả trái cây bên ngoài có những chấm nhỏ màu vàng dày đặc, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng càng sáng lên rõ ràng.

Tại vị trí bắp đùi hắn, một vòng xoáy màu vàng nhỏ đột nhiên xuất hiện, xung quanh kim quang dày đặc tầng tầng lớp lớp ngưng tụ lại chui vào trong vòng xoáy, đây chính là tiên khiếu thứ sáu mươi mốt mà hắn đả thông.

Tiêu khiếu xuất hiện, trên Chân Ngôn bảo Luân cũng thêm hai đoàn Thời Gian Đạo Văn.

Một lát sau ba động xung quanh cũng trở nên yên tĩnh, Hàn Lập chậm rãi mở mắt, nhưng cũng không quá vui sướng phấn khích, thậm chí còn hơi u sầu.

“Ăn vào một quả có chứa Thời Gian Pháp Tắc mới miễn cưỡng mở thêm một Tiên Khiếu, nếu muốn tu luyện tới cảnh giới Thái Ất, không biết còn phải hao phí bao nhiêu tài nguyên nữa.” Hắn nhịn không được cười khổ nói.

Nhưng hắn mới dứt lời bình nhỏ trước ngực chợt phát ánh sáng xanh rồi tự động bay lên.

Hàn Lập nhíu mày, vội nhìn sang Chân Ngôn Bảo Luân lập tức ngạc nhiên phát hiện trên đó có mười một sợi tơ màu vàng quấn quanh, chính là Thời Gian Chi Tơ.

Quả trái cây này hắn lấy được từ Công Thâu Cửu, đến nay vẫn chưa rõ là loại nào, vậy mà không ngờ giúp hắn ngưng tụ thêm một sợi Thời Gian Chi Tơ, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Nhưng nhìn hành động này của Chưởng Thiên Bình, dường như hắn lại sắp

xuyên không.

Quả nhiên một trận âm thanh "Ầm ầm" vang lên, bình nhỏ đã biến lớn như cối xay, từ trong tuôn ra một đạo lục quang to lớn đánh vào cấm chế mật thất, xé rách hư không ngưng tụ thành tinh bích kỳ dị kia.

Kim Đồng với Tiểu Bạch bị tinh bích và cấm chế ngăn trở, không thể nhìn rõ tình cảnh bên trong, đành miễn cưỡng lui về ngồi bên cạnh bàn đá.

Hàn Lập nhìn vòng xoáy màu lục dần dần hình thành trong tinh bích, hai mắt chậm rãi khép lại.

Ngay sau đó một cỗ hấp lực kỳ lạ mà mạnh mẽ đột nhiên sinh ra, bao phủ thân thể hắn, thần hồn hắn như ngựa hoang đứt cương ly thể lóe lên rồi tiến vào trong vòng xoáy tinh bích.

------oOo------

Chương 549: Tỉnh mộng Chân Ngôn Môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ý thức Hàn Lập chậm rãi khôi phục, mở mắt nhìn chung quanh.

Đã có kinh nghiệm hai lần xuyên không lúc trước, hắn không kinh hoảng chút nào, ngược lại trong lòng dâng lên một tia hiếu kỳ cùng hưng phấn.

Loại kinh nghiệm này có thể nói là có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngoại trừ hao phí Thời gian đạo văn, trước mắt xem ra cũng không có tổn thất gì khác, vả lại tựa hồ mỗi lần đều có thu hoạch một ít từ trong đó.

Đập vào mắt là những quãng trường màu trắng, chung quanh là từng toà cung điện bạch ngọc, kéo dài liên miên đến cuối tầm mắt, giữa không trung cũng lơ lửng từng tòa sơn phong, phía trên là những cung điện nhiều như rừng.

Nơi này tựa hồ là một chỗ bên trong đại tông môn nào đó.

Bất quá lúc này tông môn này đang xảy ra chiến tranh, khói lửa cuồn cuộn, từng tiếng nổ lớn vang trời, rất nhiều cung điện bị tổn hại, một ít sơn phong lơ lửng trên bầu trời cũng bị đánh nát, mọi nơi đều ở vào trạng thái chiến loạn.

Mà giữa không trung, vô số tu sĩ đang chém giết lẫn nhau, những người này chia làm hai phe, một đám thân mặc trường bào màu trắng, một đám tu sĩ khác đều mặc áo bào màu vàng.

Những người mặc trường bào màu vàng không xa lạ với Hàn Lập, đúng là trang phục của người Thiên Đình.

Nhân số hai tốp tu sĩ tương đối, thực lực cũng không kém bao nhiêu, chiến cuộc lâm vào trạng thái giằng co, nhất thời không phân ra thắng bại.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc, thu hồi ánh mắt nhìn lại hướng trước người.

Trước người hắn đang lơ lửng một cái vòng kim quang mơ hồ, đúng là Chân Ngôn Bảo Luân.

Thời gian đạo văn phía trên lóe ra hào quang hơi mờ, trong đó có hai ba đoàn hào quang đã phai nhạt.

Hàn Lập âm thầm gật đầu, tốc độ Thời gian đạo văn ảm đạm quả nhiên giống như lúc trước.

Hắn dời ánh mắt nhìn qua một thi thể gần đó.

Đây là một tu sĩ mặc áo bào trắng, nằm ở một góc của quảng trường.

Thân hình người này cao gầy, trên đầu là mái tóc màu vàng khô khan như rơm rạ, làn da trên mặt có những khe rãnh mấp mô, giống như gốc cây già, làn da trên hai tay cũng như thế, không phải tu sĩ bình thường, hơn nữa tương tự người dị tộc Mộc Linh.

Bụng người này bị xuyên thủng một cái động lớn, cơ hồ thân thể bị chém thành hai đoạn, lục sắc huyết dịch chảy đầy đất, tựa hồ... Sớm đã chết hoàn toàn rồi.

"Ồ, dung mạo người này rất quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp ở nơi nào đó..." Trong lòng Hàn Lập kêu nhẹ một tiếng, âm thầm nhớ lại, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Hắn lập tức lắc đầu, không hề hao tâm tốn sức suy nghĩ nữa, Thần Niệm thử câu thông trí nhớ người này.

Vào thời khắc này, từng tiếng nổ mạnh như sấm rền từ bầu trời truyền đến, tầng mây giữa không trung điên cuồng xoay tròn, nhanh chóng tạo thành một cái vòng xoáy thật lớn.

Một tiếng nổ mạnh long trời lở đất từ sâu trong vòng xoáy truyền ra, từng đạo kim quang từ trung tâm vòng xoáy bắn ra.

Kim quang sáng chói mắt, giống như mặt trời nhô lên cao, khiến thiên địa biến sắc.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, những kim quang này thình lình tản mát ra lực lượng pháp tắc vô cùng to lớn.

Cỗ lực lượng pháp tắc này hắn tuyệt không lạ lẫm, ngược lại quen thuộc vô cùng, đúng là lực lượng Thời Gian pháp tắc.

Tuy rằng cùng là lực lượng Thời Gian pháp tắc, nhưng cỗ kim quang Thời Gian pháp tắc này vô cùng cường đại, hơn nữa làm cho người ta một loại cảm giác viên mãn vô tận.

Kim quang huy hoàng giống như mặt trời nhô lên cao, làm cho người ta nhìn qua sinh ra ý thần phục.

So sánh với lực lượng Thời gian pháp tắc mà hắn tu luyện, quả thực chính là phá cửa sổ làm nát ngói, khắp nơi đều là lỗ thủng.

"Đây là người nào... Không ngờ tu luyện Thời Gian pháp tắc đến trình độ như thế!" Trong lòng Hàn Lập kinh hãi, ngơ ngác nhìn kim quang trên không trung, quên cả câu thông với trí nhớ thi thể.

Kim quang từ giữa vòng xoáy lộ ra, sau đó chợt biến đổi, hóa thành một kim sắc hoả diễm giống như hoa sen bao quanh, rơi xuống như mưa.

Một đoàn kim sắc hỏa diễm bay về hướng một gã tu sĩ áo trắng Kim Tiên, sắc mặt người nọ biến đổi, hai tay vỗ lên thân thể, hào quang bên ngoài thân chớp liên tục, trong nháy mắt mở ra mấy vòng bảo hộ, đồng thời thân hình

bắn ngược lui sau.

Nhưng kim sắc hỏa diễm vừa rơi xuống vòng bảo hộ, mấy vòng bảo hộ kia lại yếu ớt giống như tờ giấy, đơn giản liền bị kim sắc hỏa diễm đột phá, không có tác dụng chút nào.

Kim sắc hỏa diễm im hơi lặng tiếng đột phá mấy vòng bảo hộ, rơi lên đầu vai tu sĩ áo trắng.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Tu sĩ áo trắng chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết thì thân thể dưới tác động của kim sắc hỏa diễm nhanh chóng già yếu, lập tức cả người biến thành một mảnh tro tàn phiêu tán ra.

Trên mặt đất Hàn Lập chứng kiến cảnh này, sắc mặt thay đổi mấy lần, hít sâu một hơi.

Mặt khác kim sắc hỏa diễm cũng rơi xuống tu sĩ áo trắng khác, lại tinh chuẩn vô cùng tránh được những tu sĩ Thiên Đình kia, trong nháy mắt liền có gần nửa tu sĩ áo trắng hóa thành tro xám bay đi.

Vào thời khắc này, giữa không trung lơ lửng một ngọn núi lớn màu xanh biếc, trên ngọn núi vang lên một âm thanh thét dài, một đoàn kim sắc khánh vân từ trong bắn ra, tản mát ra từng đạo quang huy màu vàng.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh lần nữa, giữa kim sắc khánh vân này cũng tản mát ra trận trận lục lượng Thời Gian pháp tắc.

Kim sắc khánh vân tản mát ra Thời Gian pháp tắc cũng cực kỳ cường đại, tuy rằng còn kém vòng xoáy kim quang giữa không trung, nhưng so với lực lượng thời gian của hắn vẫn mạnh mẽ đại viên mãn gấp trăm lần.

Khánh vân này nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hóa thành một đoàn kim vân cực lớn che khuất bầu trời, chặn lại vòng xoáy kim quang trên bầu trời. Từng đoàn từng đoàn kim sắc hỏa diễm cũng rơi vào trên Kim Vân.

Trên kim sắc khánh vân loé lên sóng ánh sáng, lại cản được những kim sắc hỏa diễm này.

Bất quá kim sắc khánh vân vốn dày đặc lại trở nên mỏng manh hơn nhiều.

Bóng người lóe lên, trên kim sắc khánh vân hiện ra một bóng người, là một hồng bào tăng nhân tai to mặt lớn.

Thân thể người này to cao béo mập, thoạt nhìn giống như một tòa núi thịt, trên mặt thịt mỡ chồng chất từng đoàn, làm cặp mắt bị chèn ép thành một cái khe hẹp.

"Người này là..." Hàn Lập thấy hồng bào tăng nhân này, trừng mắt.

Người này đúng là tăng nhân tai to giảng đạo mà lúc trước hắn xuyên thấu qua Chưởng Thiên bình nhìn thấy.

Nhớ đến tăng nhân tai to này, hắn lập tức nhớ lại lai lịch thi thể khi nãy, đúng là một trong năm người lúc trước ở bên cạnh nghe tăng nhân tai to giảng đạo.

"Gió đến!"

Bây giờ trên mặt tăng nhân tai to nhìn không ra quá nhiều hỉ nộ, hét lớn một tiếng, bàn tay to mọng bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một chuỗi phù văn màu xanh từ trong miệng lão bay ra, một tiếng ầm vang, hóa thành một đạo vòi rồng màu xanh vừa thô vừa to vô cùng, trong đó cuồn cuộn vô số phong nhận màu xanh, những nơi đi qua trong hư không hiện ra đạo đạo vết nứt không gian đen kịt, từng vòng không gian chấn động điên cuồng cuồn cuộn ra bốn phía.

Vòi rồng màu xanh tản mát ra khí tức hủy thiên diệt địa, đánh tới vòng xoáy trên không trung.

"Đây là Pháp ngôn thiên địa!" Trong lòng Hàn Lập cả kinh, lập tức nhận ra thần thông tăng nhân tai to thi triển.

Lúc trước từ vài câu khẩu quyết của người này, hắn cũng lĩnh ngộ ra môn thần thông này.

Chỉ là hắn lĩnh ngộ "Pháp ngôn thiên địa" chỉ là huyễn thuật, nhưng lúc này tăng nhân tai to thi triển ra lại là thần thông chân thật, hơn nữa uy lực kinh thiên động địa.

Hắn tự nghĩ nếu thân mình ở trong gió lốc này, chỉ sợ sẽ lập tức bị chém thành một đống thịt nát.

Phía dưới cung điện màu trắng cũng nổi lên vòi rồng cuồn cuộn, thiên địa biến sắc.

Hai tốp tu sĩ còn đang giao đấu, tu vi hơi yếu lập tức thân hình bất ổn, bị vòi rồng cuốn bay ra ngoài.

Hàn Lập nhập vào thân thi thể cũng bị vòi rồng xoáy lên, cuốn bay ra ngoài.

Trong lòng của hắn mừng thầm, vội vàng điều động Tiên linh lực còn sót lại bên trong cỗ thi thể này.

Thi thể hiện ra một tầng ánh sáng màu vàng, lóe lên chui xuống dưới đất, nhanh chóng vô cùng bỏ chạy về phía xa.

Một màn này làm cho trong lòng Hàn Lập âm thầm cả kinh, Tiên Linh Lực còn sót lại trong cỗ thi thể này tuy rằng không nhiều lắm, nhưng tinh thuần vô cùng, còn trên cả Tiên Linh Lực của hắn.

Vào thời khắc này, bên trong vòng xoáy giữa không trung sáng ngời kim quang lần nữa, một tiếng nổ mạnh ầm vang, một bàn tay màu vàng cực lớn vô cùng từ trong hiển hiện ra.

Bàn tay lớn chừng trăm mẫu, trong lòng bàn tay có một cái khe hở màu vàng thật lớn, tán phát ra trận trận hào quang màu vàng, nhấn hạ xuống một cái.

Một cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc từ trên cự chưởng bộc phát mãnh liệt.

Phong bạo màu xanh đình trệ tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, cuồng phong quét sạch phía dưới cũng bỗng nhiên dừng lại, còn có hai tốp tu sĩ giao đấu kia cũng đều không nhúc nhích, trên mặt bảo trì các loại thần tình.

Giữa không trung chính là tăng nhân tai to đứng trên kim sắc khánh vân, hai tay khẽ nâng lên, tựa hồ muốn thi triển thủ đoạn gì đó, nhưng bây giờ cũng giống như vậy, không nhúc nhích được.

Hàn Lập ở dưới nền đất đang chạy thục mạng ra xa cũng bỗng nhiên dừng lại, lơ lửng trong lòng bùn đất, không thể động đậy.

Ở giữa thiên địa hết thảy đều đột nhiên bất động, duy nhất di động chỉ có cự chưởng màu vàng kia, đang đè xuống phía bên dưới.

Phong bạo màu xanh đụng phải cự chưởng, lập tức im hơi lặng tiếng vỡ vụn ra, biến thành vô số quang điểm màu xanh.

Cự chưởng màu vàng cũng không trì trệ chút nào, tiếp tục hạ xuống, nhìn nhẹ nhàng đập lên thân tăng nhân tai to kia.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Hàn Lập, thân thể tăng nhân tai to cũng giống như phong bạo màu xanh, im ắng vỡ vụn ra, hóa thành vô số thịt băm.

Cự chưởng màu vàng đánh chết tăng nhân tai to, cũng không tiếp tục rơi xuống, mà nhanh chóng lùi về, lóe lên chui vào vòng xoáy không trung, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, thiên địa đột nhiên khôi phục nguyên dạng.

Thần tình hai tốp tu sĩ đều có chút sững sờ, tựa hồ không biết xảy ra chuyện gì, bất quá đều chứng kiến một đống thịt băm rơi từ không trung xuống.

Sắc mặt tu sĩ áo trắng thảm biến, trái lại, người Thiên Đình lại đại hỉ.

Lúc này số lượng người Thiên Đình hơn xa so với tu sĩ áo trắng, sĩ khí tu sĩ

áo trắng cũng xuống thấp, chiến cuộc rất nhanh hiện ra tình huống ngược lại lúc trước.

Dưới nền đất, sau khi cự chưởng màu vàng biến mất, Hàn Lập cũng khôi phục bình thường.

"Vừa mới... Sao lại thế này..." Trong lòng của hắn nghi hoặc, vừa rồi ý thức tựa hồ mơ hồ một cái.

Bất quá cảm giác kia lóe lên rồi biến mất, Hàn Lập cũng không dám khẳng định có phải mình bị ảo giác hay không?

"Ồ, không đúng!" Hắn nhìn Chân Ngôn Bảo Luân lơ lửng trước người, đột nhiên đã tắt hai luồng Thời gian đạo văn.

Thần thức Hàn Lập lập tức lan ra, cảm ứng được tình huống bên ngoài.

Ngay chỗ không trung tăng nhân tai to biến mất vô tung kia, bây giờ xuất hiện một mảnh thịt băm.

Mặc dù là một mảnh thịt băm, hắn vẫn nhận ra khí tức huyết nhục kia, vừa vặn chính là tăng nhân tai to kia, thần sắc lập tức biến đổi.

Tăng nhân tai to kia vừa mới bày ra thần thông kinh thiên động địa, vượt xa bất luận tu sĩ nào mà hắn thấy trước kia, vậy mà im hơi lặng tiếng bị đánh chết.

Bây giờ vòng xoáy trên không trung chậm rãi biến mất, một điểm kim quang cuối cùng cũng tiêu tán ra

Hàn Lập nhìn lên bầu trời, đồng tử không khỏi co rụt lại.

Hắn lập tức lắc đầu, không muốn nghĩ đến những thứ này nữa, tiếp tục thúc giục Tiên linh lực còn sót lại trong thi thể, lần này không có bay ra xa, mà là đi tới chỗ kín đáo dưới mặt đất, rất nhanh tiềm nhập sâu dưới đó, lúc này mới ngừng lại.

Trong lòng Hàn Lập khẽ buông lỏng, thở nhẹ một hơi, Thần Niệm câu thông trí nhớ thi thể.

Ầm ầm!

Trong đầu hắn lập tức như có tiếng sấm sét nổ vang, vù vù không thôi, từng đoạn trí nhớ không trọn vẹn dũng mãnh tràn vào trong đầu của hắn.

Hàn Lập chỉnh sửa những ký ức này lại một chút, thần sắc trên mặt lập tức biến đổi.

Những ký ức này tuy không trọn vẹn, không được đầy đủ, bất quá hắn đã biết được tông môn bên ngoài kia, thình lình đúng là Chân Ngôn môn.

------oOo------

Chương 550: Bí mật cay đắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Dựa vào một phần ký ức hoàn chỉnh của người này thuật lại, mảnh tiên vực này có tên là "Hắc Thổ Tiên Vực", có lãnh thổ lớn hơn Bắc Hàn Tiên Vực không biết bao nhiêu lần. Mà Chân Ngôn Môn là đại tông bài danh đệ nhất khu vực này, đã truyền thừa không biết bao nhiêu vạn năm, đệ tử nhiều vô kể, cực kỳ thịnh vượng.

Về thân thể mà hắn đang nhập vào có tên là Mộc Diên, một trong ngũ đại trưởng lão của Chân Ngôn Môn, địa vị của y trong môn rất cao.

Mà vị tăng nhân tai to kia chính là Chân Ngôn Môn tông chủ Di La, cũng là sư tôn của Mộc Diên, tu vi đã đạt tới Đại La Cảnh, đứng đầu quần tiên Hắc Thổ Tiên Vực, được xưng là Di La Tiên Tôn.

Ngoài trừ Mộc Diên ra vị Di La Tiên Tôn này còn có bốn người đệ tử thân truyền, ngày trước Hàn Lập thông qua Chân Thực Chi Nhãn nhìn thấy một màn tăng nhân tai to giảng đạo, bốn người đứng lắng nghe còn lại cũng là tứ đại trưởng lão khác của Chân Ngôn Môn.

Năm người này được chân truyền của Di La Tiên Tôn, tu vi rất cao, đều đạt tới Thái Ất Cảnh.

Di La Tiên Tôn tu vi thông thiên nhưng lại bị cự chưởng màu vàng kia một kích giết chết, hiển nhiên chủ nhân cự chưởng có thực lực càng kinh khủng, nhưng trong trí nhớ của Mộc Diên thân phận người này có chút mơ hồ không rõ ràng, chỉ biết gã là một vị đại nhân vật của Thiên Đình.

Có thể giơ tay nhấc chân nghiền nát một tu sỹ Đại La là minh chứng rõ ràng

nhất biểu hiện cho tu vi của người này.

“Đạo Tổ… Chẳng lẽ là Thời Gian Đạo Tổ?” Hàn Lập nghĩ đến đây, nội tâm chấn động mãnh liệt.

Từ tình cảnh vừa mới được tận mắt chứng kiến, rõ ràng Chân Ngôn Môn bị người Thiên Đình vây đánh, mà nguyên nhân chính khiến Chân Ngôn Môn bị hủy diệt là do vị “Thời Gian Đạo Tổ” kia đột ngột ra tay, một kích đánh chết Di La Tiên Tôn.

Cũng không biết Chân Ngôn Môn hay vị Di La Tiên Tôn kia đến tột cùng đắc tội Thiên Đình điều gì mà khiến Thiên Đình hưng sư động chúng như vậy, thậm chí còn có cả “Thời Gian Đạo Tổ” tham gia nữa.

Thời Gian Pháp Tắc là một trong tam đại pháp tắc chí tôn của Tiên Giới, bản thân nó có lực lượng áp đảo gần như tất cả pháp tắc còn lại, khả năng có thể tu luyện và lĩnh hội cũng khó khăn hơn nhiều so với các pháp tác khác. Vị Đạo Tổ một tay hủy diệt Chân Ngôn Môn này nếu thật sự là Thời Gian Đạo Tổ thì thực lực chỉ sợ là đại nhân vật đứng đầu toàn bộ Tiên Giới.

Hàn Lập hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục dò xét ký ức của Mộc Diên, muốn tìm thêm chút ít tin tức liên quan tới Thiên Đình.

Dù sao trải qua hành trình ở Minh Hàn Tiên Phủ, tự tay đánh chết Giám Sát Sứ Công Thâu Cửu thì bản thân hắn đã là địch nhân của Thiên Đình rồi. Mặc dù thực lực hiện tại của hắn không tính là gì so với Thiên Đình nhưng nếu nắm thêm được một ít tin tức, gọi là biết người biết ta thì cũng có lợi ích không nhỏ.

Một lúc lâu sau, trong lòng Hàn Lập như có gió to sóng cả.

Mộc Diên là tu sỹ Thái Ất Cảnh, kiến thức và thông tin y nắm được quả nhiên không làm hắn thất vọng, trong mớ ký ức lộn xộn không trọn vẹn quả nhiên có không ít việc liên quan đến Thiên Đình.

Thật ra trước đây Hàn Lập cũng đã thử rất nhiều cách để tìm hiểu về Thiên Đình, mặc dù cũng có chút kết quả nhưng phần lớn chỉ là những tin đồn lưu

truyền rộng rãi bên ngoài, đối với hắn không có giá trị tham khảo.

Hàn Lập đang muốn cẩn thận suy xét, đột nhiên thần hồn lắc lư mãnh liệt khiến hắn có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

“Có chuyện gì?”

Hắn thầm giật mình, ngừng việc dò xét ký ức lại thì cảm khác khó chịu này mới biến mất.

“Chẳng là là do thân thể này có tu vi viễn siêu so với mình….” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi tự lẩm bẩm nói.

Mộc Diên thật sự đã chết, nhục thân tuy bị Hàn Lập phụ thể nhưng những phần ký ức sót lại này vốn không thuộc về hắn, miễn cưỡng truy tìm tin tức thật ra khá giống với việc sưu hồn.

Nói gì thì nói, Mộc Diên là một tên tu sỹ Thái Ất Cảnh hàng thật giá thật, mặc dù lực lượng thần thức của Hàn Lập viễn siêu đồng giai nhưng chuyện tu sỹ Kim Tiên thử sưu hồn tu sỹ Thái Ất là chuyện gần như không thể nào, nếu Mộc Diên chưa vẫn lạc thì mọi chuyện chỉ sợ không đơn thuần chỉ là chấn động như vậy.

Suy nghĩ thông suốt điểm này, Hàn Lập bất đắc dĩ lắc đầu, yên lặng chờ thần hồn khôi phục, ánh mắt liếc nhìn bốn phía.

Giờ phút này thân thể đang hãm sâu trong lòng đất, bùn đất kề sát xung quanh, không dễ chịu chút nào.

Hàn Lập phất tay, một cỗ hoàng mang nhanh chóng tràn ra xung quanh.

Bùn đất bên cạnh như băng tuyết gặp lửa, tan chảy tạo ra một không gian trống trải rộng khoảng năm sáu trượng.

Hắn tìm một vị trí tương đối thoải mái, dựa lưng vào vách đất nghỉ ngơi.

Đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân nối nhau ảm đạm, sau khi ba mươi mấy

đoàn lụi tắt thì thần hồn chi lực của Hàn Lập mới khôi phục được như lúc ban đầu.

Hàn Lập nóng lòng vội vàng dò xét tiếp ký ức của Mộc Diên, lượm nhặt mỗi nơi một tý rồi kết hợp lại, chẳng mấy chốc đã biết thêm được một ít tin tức về Thiên Đình.

Thiên Đình là đại thế lực đệ nhất Tiên Giới, thông qua hệ thống Tiên cung phân bố khắp nơi để khống chế các mảnh Tiên Vực, thực lực cường đại không ai sánh bằng, trung tâm của Thiên Đình đặt tại Trung Thổ Tiên Vực.

Trong toàn bộ thế lực của Thiên Đình quả nhiên có một gã Thời Gian Đạo Tổ, chính là người có thời gian tồn tại lâu nhất, có địa vị cao nhất trong các vị Đạo Tổ.

Xem đến đây, Hàn Lập lại cảm thấy thần hồn chập chờn không yên, đành phải đình chỉ dò xét.

"Vị Thời Gian Đạo Tổ này đến tột cùng là thần thánh phương nào…" Hàn Lập lần nữa nghỉ ngơi, an dưỡng thần hồn, khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

Có thể do hắn cũng tu luyện Thời Gian Pháp Tắc nên luôn tò mò đối với Thời Gian Đạo Tổ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thêm mấy chục đoàn đoạn văn trên Chân Ngôn Bảo Luân nữa đã tắt, thần hồn Hàn Lập mới khôi phục đã vội lao vào màn ký ức của Mộc Diên.

Lần này sắc mặt của hắn dần nghiêm trọng, cuối cùng còn tỏ vẻ vô cùng căng thẳng.

Rốt cuộc hắn cũng đã tìm được chút ít tin tức liên quan đến trận đại chiến này.

Theo lý thuyết, có vị Di La Tiên Tôn cảnh giới Đại La tọa trấn thì Chân Ngôn Môn sẽ ngày càng phồn vinh hưng thịnh, vì dù sao ngoài trừ Đạo Tổ ra không có người nào có thể ngăn cản y.

Nhưng đáng tiếc là Chân Ngôn Môn bị tiêu diệt nguyên do cũng chính từ Di La Tiên Tôn mà ra.

Di La Tiên Tôn cũng tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, điều này đã chọc giận đến Thời Gian Đạo Tổ.

Còn nguyên nhân chọc đến vị Đạo Tổ tối cao này là một đại bí mật liên quan đến cả Tiên Giới.

Ba nghìn đại đạo tượng trưng cho các loại pháp tắc trong thiên địa mà thành, cái gọi là một bầu trời không thể có hai mặt trời nghĩa là mỗi một đại đạo, một phắc tắc đều chỉ có thể có một gã Đạo Tổ duy nhất tồn tại. Nếu do hoàn cảnh nào đó mà xuất hiện một vị Đại La lĩnh hội được pháp tắc cao siêu hơn cả Đạo Tổ thì sẽ liền thay thế vị Đạo Tổ đó đứng đầu một đạo pháp tắc, còn quá trình diễn ra như thế nào, phát sinh thêm điều gì thì tu sỹ Thái Ất Cảnh như Mộc Diên đương nhiên không thể biết được.

Cũng bởi vì thế mà mỗi vị Đạo Tổ đều vô cùng chú ý đến các tu sỹ tu luyện pháp tắc giống mình, nhất là những tu sỹ có tu vi Thái Ất Cảnh trở lên, trừ khi người đó nguyện cúi đầu dưới trướng, chịu sự không chế, còn không thì tìm diệt để tránh hậu họa.

Tuy là như thế nhưng từ xưa đến nay không phải chưa từng xảy ra chuyện một vài gã Đạo Tổ bị thay thế, cũng có thể nói, bất cứ một vị Đạo Tổ nào đang tồn tại cũng phải giẫm lên vị Đạo Tổ tu luyện cùng pháp tắc trước để đi lên.

Di La Tiên Tôn tu luyện Thời Gian Pháp Tắc tới cảnh giới Đại La vô hình chung đã uy hiếp nghiêm trọng tới địa vị của Thời Gian Đạo Tổ, mặc dù cố gắng che dấu nhưng vẫn bị Thiên Đình phát hiện được, vì thế mới dẫn đến chuyện Thời Gian Đạo Tổ tự mình ra tay hủy diệt Chân Ngôn Môn.

Hàn Lập xem đến đây, nhíu mày.

Tu vi của hắn hiện tại đã đạt tới Kim Tiên Trung Kỳ, mặc dù khoảng cách tới cảnh giới Thái Ất còn xa nhưng hắn chưa bao giờ có ý định chuyển sang

tu luyện loại pháp tắc khác, nếu vậy chẳng phải trước sau gì cũng sẽ bị vị Thời Gian Đạo Tổ kia của Thiên Đình truy sát hay sao?

“Tu hành đại đạo, quả nhiên là chuyện nghịch thiên…” Thần sắc Hàn Lập thâm trầm biến hóa một lúc lâu, sau đó đành khổ sở lẩm bẩm.

Khi tu sỹ đã xác định tu luyện một loại pháp tắc nào đó thì Đạo Tổ của loại pháp tắc này chính là trời, mà chỉ có cách nghịch thiên mà đi, phá cả ý trời mới có thể chân chính tu thành chính quả.

Nhưng với thực lực hiện tại, hắn không là cái gì so với Thiên Đình.

Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi kiên quyết bỏ qua không suy nghĩ thêm nữa, tiếp tục lục lọi tìm thêm những mảnh ký ức mới.

Hiện tại những phần ký ức rải rác của Mộc Diên đã bị hắn dò xét gần hết, chỉ còn lại một phần nhỏ.

Hàn Lập xem xét nốt những mảnh ký ức này, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Nó ghi lại nội dung tu luyện của Mộc Diên lúc sinh thời, người này cũng giống như sư tôn, đều tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, mặc dù hắn không tìm thấy công pháp chủ tu nhưng lại thấy được không ít tâm đắc và kinh nghiệm tu luyện.

Lâu nay Hàn Lập mò mẫm tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, đều phải tự mình tìm hiểu không dám hỏi ai, những phần ký ức này rất có ích nên hắn cẩn thận xem kỹ từng tí một.

“Ồ” Xem xét một lát, hắn chợt ồ khẽ lên một tiếng.

Những kinh nghiệm tu luyện này dường như có quan hệ chặt chẽ với “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh”, “Huyễn Thần Bảo Điển” và “Thủy Diễn Tứ Thời Quyết “

Lúc trước hắn cũng đã cảm nhận được ba môn công pháp này có liên hệ với nhau, nhưng đặc thù tu luyện lại khác nhau một trời một vực nên không có

cách nào quy về một mối.

Nhưng từ những kinh nghiệm này hắn mơ hồ tìm ra được một ít bí quyết có thể kết hợp ba môn công pháp này.

“Chẳng lẽ “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh” “Huyễn Thần Bảo Điển” và “Thủy Diễn Tứ Thời Quyết” thực sự có có liên hệ với nhau hay sao…” Hàn Lập vừa nghĩ trong lòng, vừa tiếp tục đọc ký ức, chẳng mấy chốc đã xem hết toàn bộ những phần còn lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn Chân Ngôn Bảo Luân đang chầm chậm xoay trên không.

Thời Gian Đạo Văn trên đó đã tắt hơn phân nửa, chỉ còn lại mười mấy đoàn, thời gian thừa không còn mấy.

Với chừng này thời gian, muốn đi ra làm thêm cái gì cũng không đủ.

Hàn Lập vội xoay chuyển ảnh mắt nhìn trên thân thể Mộc Diên tìm trữ vật pháp khí.

Theo lẽ thường trong đó chắc chắn sẽ có công pháp mà Mộc Diên tu luyện, chỉ cần tìm được môn công pháp này hắn sẽ có thể hy vọng chắp nối được ba môn công pháp “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh”, “Huyễn Thần Bảo Điển” và “Thủy Diễn Tứ Thời Quyết “ lại với nhau.

Hắn nhướng mày, không thấy bóng dáng trữ vật pháp khí của Mộc Diên đâu.

“Có lẽ đã bị người hạ thủ giết Mộc Diên lấy đi rồi…” Hàn Lập nghĩ thầm trong lòng, có chút tiếc nuối.

Vừa nghĩ tới đây mảnh thần hồn ký ức còn sót lại của Mộc Diên chợt nổi lên một sự phẫn nộ mãnh liệt, dường như hắn chết rất không cam lòng.

Hàn Lập cảm nhận được sự phẫn nộ này, đuôi lông mày nhảy lên, an ủi mấy câu mới khiến lửa giận nguôi ngoai một chút.

------oOo------

Chương 551: Khí tức quen thuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chẳng lẽ người này bị kẻ nào đánh lén chết?" Hàn Lập nhìn vết thương dưới bụng thi thể, trầm ngâm trong chốc lát, nghĩ như vậy.

Quá trình Mộc Duyên bị giết, hắn cũng không tìm được trong các mảnh trí nhớ đối phương, bất quá từ trong thần hồn người này lưu lại thì hắn cảm nhận được sự oán hận của gã.

"Ồ "

Mắt Hàn Lập hiện lên một tia tinh quang, nhìn về phía góc ống tay áo Mộc Duyên, phất tay trảo hút tới.

Hai tay hắn xé "Xoẹt" một tiếng, ống tay áo lập tức bị xé ra, lộ ra một khối tơ lụa màu trắng, phía trên tràn ngập rậm rạp chằng chịt chữ viết cực nhỏ.

Tấm tơ lụa đó giống như vải vóc bình thường, nhưng che giấu có chút xảo diệu, nếu không phải lúc này ống tay áo bị vết máu làm ướt sũng, lộ ra một ít dấu vết, thì đúng là không phát hiện được.

Hàn Lập lập tức cầm tấm tơ lụa lên, xem xét một chút, trong nội tâm vui vẻ.

Những chữ nhỏ ghi chép này đúng là một môn bí thuật, chính là "Pháp Ngôn Thiên Địa", mà lại rất tường tận, hẳn là bản chính, so với bản hắn tự tìm hiểu ra trước đây khi nghe khẩu quyết từ tăng nhân tai to thì càng thêm tinh diệu.

Hắn nhìn chữ nhỏ trước mắt giống như bị đói, càng xem càng kinh hãi.

Bản chính "Pháp Ngôn Thiên Địa" chính là một trong những bí thuật cao thâm nhất của Chân Ngôn Môn, nghe nói tu luyện đến cảnh giới cao nhất có thể mở miệng thành phép, hóa hư thành thật, một lời rung chuyển trời đất.

Đương nhiên muốn đạt tới loại uy năng trình độ này cần phải khổ tu tìm hiểu trăm vạn năm, mà tối thiểu phải đạt tới Thái Ất Cảnh mới có thể thực hiện, dùng tu vi Kim Tiên của Hàn Lập hiện nay khó khăn lắm cũng chỉ thi triển một ít Huyễn Thuật mà thôi.

Bất quá dù vậy, hư hư thực thực, trong giả có thật, trong thật có giả, tại một số thời điểm sử dụng có thể đạt hiệu quả ngoài dự đoán, nhất là thời điểm bản thân thi triển Thời Gian Linh Vực, có thể làm đối thủ ngộ phán tình cảnh của mình.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập nhanh chóng quay trở về, nhanh chóng xem hết nội dung trên tơ lụa, một mực ghi tạc trong đầu.

Vào thời khắc này, đoàn Thời gian đạo văn cuối cùng trên Chân Ngôn Bảo Luân cũng tắt đi.

Sau một hồi trời đất quay cuồng, thần niệm Hàn Lập rất nhanh về lại cơ thể của mình.

Hắn nhìn tinh bích trước mắt dần dần tiêu tán, tinh thần kích động, thật lâu không thể bình tĩnh.

Lần này thần hồn xuyên không lại để cho hắn thấy được không ít chuyện đã phát sinh, biến cố Chân Ngôn Môn, Thời Gian Đạo Tổ cường đại... Một màn này rõ mồn một, tựa như xảy ra chân thật ở trước mặt mình.

Tuy những chuyện này phát sinh đã lâu, nhưng cũng làm cho nội tâm Hàn Lập nhấc lên một hồi sóng biển ngập trời.

Trước đây bởi vì tu luyện Luyện Thần Thuật, kỳ thật hắn đã phạm vào kiêng kị Thiên Đình nên bị giám sát tiên sứ Thiên Đình đuổi giết, hôm nay chính mình tìm hiểu tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, lại chạm đến nghịch lân

một vị đại nhân vật cấp bậc Đạo Tổ.

Tu vi thực lực của vị cường giả Di La Tiên Tôn lớn như vậy, trước mặt Thời Gian Đạo Tổ lại không chịu được một kích, huống chi hắn chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ?

Chỉ sợ chỉ cần một ý niệm trong đầu đối phương là đã giết chết mình rồi.

Ngồi trong mật thất suy nghĩ liên tục, Hàn Lập chỉ có thể cười khổ một tiếng, sau đó tạm thời gác việc này qua một bên, loại chuyện này suy nghĩ nhiều cũng vô ích, việc chính trước mắt là tận khả năng tăng thực lực lên, nghĩ biện pháp còn sống rời khỏi mảnh Man Hoang này rồi tính sau.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lật tay, một khối ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay, tiếp theo dán lên trên trán, ghi chép lại tâm đắc tu luyện và cảm ngộ trong trí nhớ Mộc Duyên cùng bản Pháp Ngôn Thiên Địa, tạm gác lại sau này hẵng tìm hiểu.

Trong nháy mắt, lại ba tháng trôi qua.

Trong thời gian này Nặc Thanh Lân tới đây mấy lần, tạ lỗi với Hàn Lập, nói bên trong Thú tộc xảy ra biến cố không nhỏ, có mấy tộc quần trọng yếu đến nay vẫn chưa thể hội tụ lại, cho nên địa đồ hứa hẹn lúc trước sợ là phải dời lại.

Những ngày qua Hàn Lập một mực tìm hiểu tâm đắc tu luyện của Mộc Duyên, càng xem càng thấy thâm ảo, lại cùng tìm hiểu ba môn công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, Huyễn Thần Bảo Điển, Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, tuy rằng không tìm ra bí quyết kết hợp ba môn công pháp này, nhưng lại tăng thêm không ít tâm đắc lĩnh ngộ đối với Thời Gian Pháp Tắc, vừa vặn chỗ bế quan này cũng thanh tịnh, cho nên liền thuận thế ở lại.

Trong mật thất, Hàn Lập khoanh chân ngồi, hai mắt nhắm nghiền, hai tay bấm niệm pháp quyết, chậm rãi vận chuyển khẩu quyết công pháp Thủy Diễn Tứ Thời Quyết.

Theo trong miệng hắn lẩm bẩm, từng sợi lưu quang kim sắc giống như gợn

nước từ trên người hắn nổi lên, hội tụ lại trước người, ngưng tụ một chỗ tạo thành một quang đoàn kim sắc.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt lại qua ngày thứ bảy.

Hàn Lập vẫn khoanh chân ngồi như trước, mười ngón tay không ngừng bấm pháp quyết, quang đoàn kim sắc trong hư không trước người sáng ngời dị thường, giống như một kim sắc hỏa cầu chiếu sáng rực.

Ở trung tâm quang cầu chợt lóe lên, chậm rãi hiện ra một cái bình ngọc kim sắc mơ hồ.

Bình này dưới thô trên mảnh, miệng bình sinh ra hai cái tai như loan nguyệt, tuy rằng cực kỳ mơ hồ, nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác huyền ảo cực kỳ cổ xưa.

Bình ngọc vừa xuất hiện, kim quang bên cạnh lập tức hội tụ lại như bách xuyên nhập hải, dung nhập vào trong đó.

Trong nháy mắt, kim sắc quang cầu biến mất vô tung, chỉ còn lại một cái hư ảnh bình ngọc mơ hồ, lơ lửng bất động.

Hàn Lập mở to mắt, ánh mắt đảo qua trên hư ảnh bình ngọc, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, ngoài ra còn kinh ngạc.

Hắn cũng không định khổ tu Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, chỉ là muốn thử tu luyện một chút, cảm ngộ một ít ý cảnh công pháp này, không nghĩ tới không cần tốn nhiều sức lại hoàn thành nội dung đệ nhất quyển, ngưng tụ ra Quang Âm Tịnh Bình.

Căn cứ nội dung Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, muốn ngưng tụ ra Quang Âm Tịnh Bình này thì vô cùng khó khăn, cần phải có thiên tư cực cao, có trình độ cảm ngộ nhất định với Thời Gian Pháp Tắc, sau đó thông qua thời gian tu luyện thật dài mới có khả năng làm được.

Tại sao mình chỉ tùy ý tu luyện lại được rồi?

Chẳng lẽ là do mình đã tu luyện qua Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, trong cơ thể cũng đã sớm có nội tình Thời Gian Chi Lực? Hay là ba môn công pháp này có liên hệ lẫn nhau?

Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó không suy nghĩ nhiều nữa, đã như vậy, hắn dứt khoát tu luyện tiếp xem sao.

Trong miệng hắn tụng niệm chú ngữ cổ sơ, hai tay bấm niệm pháp quyết không ngừng.

Hai luồng kim quang vừa thô vừa to từ song chưởng hắn bay ra, vô số kim sắc phù văn ở trong đó nhảy lên, nhao nhao sáp nhập vào trong hư ảnh bình ngọc.

Lập tức hư ảnh bình ngọc chuyển động chậm rãi, dần dần trở nên ngưng thực.

Thời gian trôi qua từng chút, không biết sau bao lâu, hư ảnh bình ngọc vốn mơ hồ không rõ, dần trở nên có hình dáng hơi mờ, giống như một cái chai lưu ly.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm vui vẻ, nội dung quyển hai lại thuận lợi tu thành.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó tiếp tục tu luyện quyển ba.

Như thế sau một tháng, một cái bình ngọc kim sắc lơ lửng trước người Hàn Lập, đúng là "Quang Âm Tịnh Bình".

Bình này nhỏ hơn một chút so với trước, bề ngoài thân bình hiện ra rất nhiều hoa văn tinh thần nhật nguyệt, giống như một bộ tinh đồ mênh mông.

Đến lúc này, nội dung quyển ba cũng đã tu luyện xong.

Hàn Lập nhìn bình ngọc trước người, nhắm mắt lại lần nữa, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Toàn thân hắn đại phóng kim quang, vô số quang điểm kim sắc chói mắt từ trong hiển hiện ra, mặc dù ở giữa kim quang nhưng cũng dễ làm người khác chú ý.

Từng quang điểm kim sắc đều tản mát ra chấn động Thời Gian Pháp Tắc kinh người.

Theo Hàn Lập thi pháp, những quang điểm kim sắc này chậm rãi dung nhập vào trong bình ngọc, trong bình lập tức hiện ra nguyên một đám quang điểm kim sắc mảnh như hạt gạo.

Thời gian trôi qua từng ngày, bất tri bất giác đã qua hơn nửa năm.

Trên bình ngọc kim sắc tích đầy kim quang, giống như bên trong chứa đầy đom đóm kim sắc.

Hàn Lập khoanh chân ngồi, vẫn không nhúc nhích, toàn bộ cơ thể tựa như đắm chìm trong một dòng sông kim sắc lăn tăn sóng ánh sáng, vô số quang điểm kim sắc từ trong dòng sông bay ra, tiếp tục hội tụ lại phía bên trong thân bình.

Lúc này quang điểm kim sắc trong bình dường như đạt đến cực hạn, bắt đầu cuồn cuộn, hội tụ lại một chỗ, hóa thành một đoàn kim quang.

Kim quang lóe lên dung nhập vào bình ngọc kim sắc, một chỗ trong bình ngọc lập tức hiện ra một hoa văn kim sắc, thình lình đúng là Thời Gian Đạo Văn.

Mà ở phía trên cái bình, đồng dạng cũng có năm đoàn Đạo văn.

Ô...ô...n...g!

Bình ngọc kim sắc rung lên ông ông, dường như đã xảy ra biến hoá gì đó.

Hàn Lập dừng pháp quyết lại, kim sắc lưu quang khắp bốn phía chui vào trong cơ thể hắn tựa như cự kình hấp thuỷ.

Tiếp theo hai tay hắn đột nhiên giơ lên, bình ngọc kim sắc trước người nhoáng một cái biến mất không thấy nữa.

Nội dung quyển bốn thâm thuý hơn nhiều so với ba quyển đầu, cần ngưng tụ trọn vẹn sáu đoàn Thời Gian Đạo Văn, không nghĩ tới lại giống Chân Ngôn Hóa Luân Kinh năm đó, dĩ nhiên là làm liền một mạch.

Hàn Lập đứng lên, thở ra một hơi, phất tay triệt hồi cấm chế trong động phủ, dạo bước đi tới bên cửa sổ ngoài động phủ.

Lúc này đang là đêm khuya, âm thanh tĩnh mịch, trăng sáng nhô lên cao, sao lốm đốm đầy trời.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua khắp nơi, một tay bấm niệm pháp quyết, một đạo pháp quyết đánh ra.

"Phần phật" một tiếng.

Trước cửa sổ loé sáng kim quang, từng điểm kim quang ngưng tụ lại thành một bình ngọc kim sắc, sáu đoàn Thời Gian Đạo Văn trên bình ngọc dường như nhận lấy kích thích, lập tức lóe lên.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào bên trong, lập tức có một ít điểm trắng thật nhỏ xuất hiện, giống như một cỗ vô hình chi lực hấp dẫn xuống, hội tụ lại chỗ miệng bình ngọc, lóe lên chui vào.

Hàn Lập thấy cảnh này, gật đầu khẽ.

Chỉ có điều bình ngọc hấp thu Nguyệt Hoa chi lực rất ít, dựa theo tốc độ này, muốn ngưng tụ ra giọt nước thời gian chỉ sợ cần thời gian tương đối dài dòng buồn chán.

Vào thời khắc này, tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, là Kim Đồng cưỡi Tỳ Hưu đi đến, chỉ thấy hai hàng lông mày nhỏ của nàng nhăn lại, bộ dáng như lòng đầy tâm sự.

Tỳ Hưu dường như cũng phát hiện tâm tình tiểu chủ nhân trên người không

tốt, ngược lại biểu hiện có chút trung thực, bốn bề yên tĩnh đi tới Hàn Lập bên này.

"Kim Đồng, như thế nào, có tâm sự à?" Hàn Lập thu lại pháp quyết, quay người hỏi.

"Đại thúc, ta..." Thần sắc Kim Đồng có vẻ ngưng trọng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì cứ nói, có ta ở đây, không cần lo lắng." Hàn Lập mỉm cười, mở miệng an ủi một câu.

"Ta cảm giác được một cỗ khí tức rất quen thuộc... Kỳ thật cũng không phải rất quen thuộc, chính là cảm giác rất giống ta, tựa hồ rất giống... Cỗ khí tức này, đang theo tới gần nơi đây." Kim Đồng nghe vậy, lúc này sắc mặt mới hơi trì hoãn vài phần, nói ra.

"Khí tức rất giống ngươi, chẳng lẽ là..." Hàn Lập nghe vậy, lông mày khẽ nhướng lên, dường như nghĩ tới điều gì.

------oOo------

Chương 552: Cùng chung kẻ thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chẳng lẽ là lão đại khác?" Kim Đồng chưa mở miệng, Tỳ Hưu dưới thân đột nhiên nói ra.

"Ngươi nói cái gì? Tiểu Bạch, có phải đầu óc ngươi bị loạn rồi hay không?" Kim Đồng nghe vậy, lông mày nhỏ dựng lên, không vui nói.

"Không... Không phải, ý của ta là một Phệ Kim tiên khác?" Bạch ngọc Tỳ Hưu biết mình lỡ lời, cười làm lành nói.

"Một Phệ Kim tiên khác... Tới nơi này làm gì? Ngươi có thể cảm nhận được nó mạnh hay yếu không?" Hàn Lập trầm ngâm hỏi.

"Dường như so với ta lợi hại... hơn một chút." Kim Đồng hơi trầm mặc, nói như thế.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc trên mặt không đổi, nhưng trong lòng cả kinh.

Bây giờ tu vi Kim Đồng đã mạnh hơn một chút so với mình, đã là Kim Tiên Hậu Kỳ, so với nàng còn lợi hại hơn, chẳng lẽ lại là một Phệ Kim Tiên đạt tới tu vi Thái Ất cảnh?

"Chủ nhân, hay là chúng ta tranh thủ thời gian trốn..." Tỳ Hưu nghe hai người nói chuyện, thân thể giật mình một cái, thanh âm hơi run nói.

Nó còn chưa dứt lời, một hồi tiếng trống ù ù từ bên ngoài truyền đến cuồn cuộn, giống như sấm rền cuối chân trời, chấn nhiếp nhân tâm.

Sơn cốc vốn yên tĩnh lập tức náo động lên, từng bóng người từ khắp nơi bắn ra, hóa thành đạo đạo độn quang bay ngút trời.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày.

"Các ngươi trước cứ ở trong động phủ, ta đi ra ngoài xem một chút." Hắn nói một tiếng, quay người đi ra động phủ.

Lúc này càng có nhiều người Thú Tộc từ Ám tinh hạp cốc bay ra, một mảnh đông nghịt, không ngừng bay ra hướng bên ngoài.

Vào thời khắc này, một đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, lóe lên đã rơi vào trước cửa động phủ, hiện ra thân ảnh Nặc Thanh Lân.

"Lệ đạo hữu, những ngày qua ổn chứ?" Nặc Thanh Lân cười ha ha, nói.

"Hoàn hảo, đa tạ tộc trưởng chiêu đãi. Xin hỏi tộc trưởng, trong cốc đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Là Trùng tộc đột nhiên đột kích ồ ạt, bất quá chúng ta đã sớm đoán trước việc này, trước đó đã phòng bị, nên không có kinh sợ." Nặc Thanh Lân phất phất tay, tràn đầy lòng tin nói ra.

"Vậy là tốt rồi. Không biết tộc trưởng tới đây lúc này, là có chuyện?" Hàn Lập ồ một tiếng, lại hỏi.

"Thực sự không dám giấu giếm, chúng ta cần mượn dùng Ám tinh hạp cốc phát động bí thuật cấm chế, không thể lưu lại người ở đây được, vì vậy tại hạ đến đây mời Lệ đạo hữu dời bước ra bên ngoài cốc, xin hãy thứ lỗi." Nặc Thanh Lân nói như thế.

"Đương nhiên không có vấn đề, Lệ mỗ sửa soạn một ít đồ vật liền đi ra." Hàn Lập gật đầu nhẹ, quay người đi vào trong động phủ.

Nặc Thanh Lân đứng ở bên ngoài động phủ, lẳng lặng chờ đợi, cũng không có ly khai.

Hàn Lập đi vào động phủ, nhíu mày lên, cất bước đi vào mật thất.

"Hai tộc Trùng Thú đại chiến, lại có Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh giết đến. Chủ nhân, nơi đây không nên ở lâu, hay là chúng ta mau rời đi." Hàn Lập vừa tiến vào mật thất, Tỳ Hưu lập tức kêu lên.

"Kim Đồng, ngươi thấy thế nào?" Hàn Lập không nói gì, nhìn Kim Đồng hỏi.

"Đại thúc, ngươi có biết Phệ Kim tiên chúng ta gặp nhau, sau đó sẽ phát sinh chuyện gì không?." Kim Đồng ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

Trong mắt nàng mơ hồ có kim quang lập loè, mang theo vài phần rầu rĩ cùng ý chí kiên quyết.

Hàn Lập chứng kiến bộ dạng Kim Đồng, không nói gì.

"Lão đại, kỳ thật trước kia ta đi cùng Công Thâu Cửu tới các Tiên Vực khác, đã từng tiếp xúc với một ít với Phệ Kim tiên, nếu so cùng cấp bậc với Man Hoang Chân Linh chúng ta thì còn lợi hại hơn vài phần, huống chi là Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh. Coi như chúng ta liên thủ, cũng khẳng định không thể thắng nổi, vẫn là nên trốn chạy để khỏi chết thì tốt hơn." Bạch ngọc Tỳ Hưu nói gấp gáp.

"Trốn không thoát đâu... Giữa Phệ Kim tiên cảm ứng lẫn nhau cực kỳ linh mẫn, nếu chúng ta đào tẩu, khẳng định Phệ Kim tiên kia cũng sẽ tiếp tục đuổi theo." Kim Đồng lắc đầu nói.

Bạch ngọc Tỳ Hưu há to miệng, tựa hồ còn muốn nói điều gì, nhưng cũng không nói ra miệng.

"Như Kim Đồng nói, nếu chúng ta ly khai nơi đây, khẳng định Phệ Kim tiên kia cũng sẽ tiếp tục đuổi giết, lại không chừng còn có thể trêu chọc tồn tại nào khác. Chẳng bằng ở tại chỗ này, dĩ dật đãi lao (dùng khỏe ứng mệt)." Hàn Lập nói như thế.

Tỳ Hưu thấy Hàn Lập mở miệng, sắc mặt đau khổ.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao phủ chúng nó lại, nói: "Các ngươi cứ vào Túi Linh Thú tránh né, tạm thời không nên lộ diện."

Ánh sáng màu xanh lóe lên, thân ảnh Kim Đồng cùng Tỳ Hưu biến mất vô tung.

Hàn Lập lập tức thu lại cấm chế trong mật thất, đi ra động phủ.

"Tộc trưởng, đã đợi lâu." Hắn nói với Nặc Thanh Lân.

"Lệ đạo hữu, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, xin mời đi theo ta." Nặc Thanh Lân cười cười, quanh thân biến thành độn quang bay đi.

Hàn Lập hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, đi theo.

Trong khi phi độn, hắn chợt quay đầu nhìn về chỗ sâu trong hạp cốc.

Chỗ đó có một đoàn hắc khí cuồn cuộn, giống như suối phun.

Tuy hắc khí nồng đậm, bất quá thị lực hắn rất mạnh, vẫn có thể nhìn thấy trong đó tựa hồ đứng vững hơn mười cột đá cực lớn, làm thành một cái pháp trận, thỉnh thoảng có từng đạo chấn động không gian mịt mờ từ trong hắc khí truyền ra, có vài phần tương tự với truyền tống trận.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng không có lắm miệng hỏi thăm.

Nặc Thanh Lân cũng không có ý giải thích với Hàn Lập, trực tiếp bay lên phía trên.

Bên trong Túi Linh Thú của Hàn Lập.

"Tiểu Bạch, ta nhớ trước kia ngươi từng nói, trong cơ thể ngươi tự thành không gian, tuyệt đối ngăn cách với ngoại giới?" Kim Đồng đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không sai, trí nhớ lão đại thật tốt!" Tỳ Hưu nịnh nọt nói.

"Tốt, ngươi nuốt ta vào đi." Kim Đồng nói ra.

Bạch ngọc Tỳ Hưu kinh hãi, nhưng tiếp đó liền lắc đầu như đánh trống, nói:

"Lão đại ngươi muốn dùng không gian trong cơ thể ta che giấu khí tức? Không được, vật còn sống căn bản không thể sống được trong không gian cơ thể ta, bất kỳ vật gì tiến vào trong đó, rất nhanh sẽ bị tiêu hóa hết..."

"Hừ, chỉ bằng chút bản lãnh của ngươi mà muốn tiêu hóa ta! Đừng nói nhảm, nhanh lên, ta chỉ ở trong cơ thể của ngươi một thời gian ngắn, khẳng định không có vấn đề!" Kim Đồng có chút không kiên nhẫn thúc giục.

Tỳ Hưu rụt rụt đầu, trông thấy Kim Đồng nói như thế, đành phải nghe lệnh.

Nó há miệng khẽ hấp, một cỗ lực cắn nuốt bao phủ Kim Đồng lại.

Lập tức Kim Đồng hóa thành một đạo kim quang, chui vào trong miệng nó, biến mất không thấy nữa.

...

Hàn Lập theo Nặc Thanh Lân, rất nhanh bay ra Ám tinh hạp cốc, đi ra bên ngoài cốc.

Từng bộ tộc Thú tộc sớm đã chuẩn bị kỹ càng trận đại chiến này, vì vậy phản ứng cực nhanh, bây giờ đều đã đi ra, đông nghịt một mảnh, hầu như chiếm hết bầu trơi bên ngoài sơn cốc, chừng có mấy vạn chúng.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua khắp nơi, tộc quần ở đây không sai biệt lắm có ba bốn mươi tộc, đám người Hướng Cảnh Tộc hắn gặp lúc trước cũng ở nơi đây, bất quá chỉ đứng ở vị trí ngoài cùng.

Giữa không trung còn có những chiếc chiến xa đen kịt to mấy trăm trượng, lơ lửng giữa không trung, có chừng gần nghìn chiếc, phía trên cũng đứng

đầy Thú Tộc nhân.

Những chiến xa đen kịt này làm cho người ta cảm giác như một loại hào quang kim chúc, phía trên còn minh khắc từng đường vân màu đen, tản mát ra trận trận hắc quang, nhìn qua không thể phá vỡ.

Mà phía trước chiến sĩ của các tộc, có rất nhiều các loại đại quân Yêu thú, tối thiểu cũng có trăm vạn đầu.

Không biết Thú Tộc nhân sử dụng thủ đoạn gì, toàn bộ những đại quân Yêu thú này xếp hàng theo phương trận chỉnh tề, không hỗn loạn chút nào.

Hàn Lập chứng kiến tình cảnh trước mắt, không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc.

"Lệ đạo hữu, ngươi là người từ bên ngoài đến, kiến thức rộng rãi, đại quân Thú Tộc ta chắc không để vào mắt rồi?" Nặc Thanh Lân có chút ngạo nghễ nói.

"Quả nhiên không tầm thường." Hàn Lập khen.

Nặc Thanh Lân cười hặc hặc, mang theo Hàn Lập bay về một bên trên không trung.

Phía trước những chiến xa lơ lửng một cái bình đài màu đen to chừng trăm trượng, Linh quang lập loè, hiển nhiên là một kiện bảo vật khó tìm.

Bây giờ có ba bốn mươi Thú Tộc nhân đứng ở chỗ này, xem khí độ và phục sức thì là nhân vật đầu não của từng bộ tộc.

Nặc Thanh Lân mang theo Hàn Lập, rơi thẳng trên bình đài.

"Liệp hoang tu sĩ nhân tộc! Tộc trưởng Nặc Thanh Lân, ngươi mang người này tới đây là có ý gì!" Một thanh âm hùng hậu vang lên, tràn ngập sự phẫn nộ.

Hàn Lập không đổi sắc, giương mắt lên nhìn.

Người nói chuyện là một đại hán toàn thân ngăm đen, hình thể cường tráng, nhìn qua thì dường như là một đầu đại hắc hùng.

Tu vi đại hán này có chút cao thâm, đã đạt đến Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, so với Nặc Thanh Lân tựa hồ còn lợi hại hơn một chút.

Những Thú Tộc nhân khác cũng trợn mắt, mặt đầy vẻ địch ý với Hàn Lập.

Thực lực những người này cũng không kém, trong đó Kim Tiên có chừng hơn mười người, bất quá đều là Kim Tiên sơ kỳ, đứng ở gần chính giữa, phần lớn những người còn lại đứng ở bốn phía lại là Chân Tiên Hậu Kỳ.

"Ô Lỗ tộc trưởng, chư vị bớt giận, vị này chính là Lệ Phi Vũ đạo hữu, hắn mặc dù là Nhân tộc, nhưng cũng không phải là Liệp hoang tu sĩ, chỉ là muốn vượt qua Man Hoang, hơn nữa lúc trước còn xuất thủ tương trợ Thú tộc chúng ta và Hướng Cảnh Tộc, cũng không phải là địch nhân." Nặc Thanh Lân vội vàng tiến lên trước một bước, nói ra.

"Tiểu nữ lúc trước đi liên lạc các bộ tộc, trên đường bị Trùng tộc tập kích, may mắn có Lệ tiền bối xuất thủ cứu giúp, mới an toàn phản hồi Ám tinh hạp cốc." Lúc này Nặc Y Phàm cũng ở nơi đây, cao giọng nói ra.

"Không sai, Lệ đạo hữu vĩnh viễn là bằng hữu của Hướng Cảnh Tộc ta." Thản Thập tuy đứng ở ngoài rìa, nhưng thanh âm lại vang dội dị thường.

Mọi người tại đây nghe vậy, sắc mặt hơi giảm địch ý, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập mang theo vẻ chất vấn và không tín nhiệm.

"Kính xin Lệ đạo hữu chớ trách bọn họ, Man Hoang tộc quần chúng ta cùng Liệp hoang tu sĩ thù sâu như biển, bọn họ cũng không phải là nhằm vào các hạ." Nặc Thanh Lân áy náy nhìn Hàn Lập, cười cười nói ra.

"Lệ mỗ không dám, đại chiến sắp tới, Nặc tộc trưởng không cần lo lắng cho ta, Lệ mỗ tuy rằng không có thực lực gì, nhưng tự bảo vệ mình vẫn còn ổn." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Thực lực Lệ đạo hữu cao thâm, Nặc mỗ há không biết, nếu trong lúc chiến đấu tộc ta thất bại, kính xin đạo hữu xuất thủ tương trợ lần nữa." Nặc Thanh Lân cười hặc hặc, chắp tay nói.

Nghe Nặc Thanh Lân nói vậy, thần sắc các tộc khác đều biến đổi.

"Nặc Thanh Lân, chúng ta chính là Thú tộc cao quý, vậy mà ngươi ti tiện giảo hoạt xin tu sĩ Nhân tộc giúp đỡ!" Đại hán da ngăm đen kia đột nhiên giận dữ nói.

"Ô Lỗ huynh, tử địch Thú Tộc chúng ta là Trùng tộc. Vì chống cự Trùng tộc, bảo hộ đồng bào, chúng ta nên đoàn kết hết thảy các lực lượng có thể, cùng chung kẻ thù. Hơn nữa việc này ta đã xin chỉ thị từ "Vương", ngài cũng đồng ý ý kiến của ta đấy." Nặc Thanh Lân chắp tay nghiêng về một bên hư không, nghiêm mặt nói.

Đại hán da ngăm đen nghe chữ "Vương", sắc mặt biến đổi, khí thế lập tức giảm xuống một chút.

Thần sắc các tộc khác cũng đều nghiêm lại, trầm mặc xuống.

------oOo------

Chương 553: Ác chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tộc trưởng nói quá lời, Lệ mỗ chỉ là một khách qua đường nhỏ nhỏ, vừa lúc đi qua Man Hoang lại trùng hợp đi vào phạm vi của quý tộc, nên chỉ cầu một phần địa đồ, không dám tham gia tranh đấu giữa hai tộc các người." Hàn Lập liếc nhìn mọi người, lắc đầu nói.

"Về chuyện địa đồ, thật sự là muôn phần có lỗi. Đây là phần địa đồ ta chắp vá trước mắt, chờ mấy tộc khác đến, sẽ bổ sung toàn bộ phần còn lại cho Lệ đạo hữu." Nặc Thanh Lân lấy ra một mảnh thú cốt màu trắng, đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận thú cốt, thần thức nhìn vào trong đó, gật đầu nhẹ.

Thú cốt này là một loại ngọc giản, bên trong chính là một bộ địa đồ chi tiết khu vực phía trước, mặc dù có không ít chỗ trống, nhưng so với không có thì tốt hơn nhiều.

"Còn đây là chút lòng nhỏ của Thú Tộc chúng ta, kính xin Lệ đạo hữu nhận lấy, để đổi lấy đạo hữu viện thủ một lần này. Nếu đánh lui Trùng tộc, sẽ có thâm tạ khác." Nặc Thanh Lân lại lấy ra một cái bạch cốt giới chỉ, đưa tới lần nữa.

Hàn Lập tiếp nhận giới chỉ, thần thức thăm dò vào trong đó, bên trong cái gì cũng không có, chỉ có một đống nhỏ Tiên Nguyên Thạch, ước chừng khoảng năm nghìn.

"Nếu như Nặc tộc trưởng khách khí như thế, Lệ mỗ liền phá lệ ra tay một lần. Chẳng qua ta cũng nói trước, Lệ mỗ chỉ ra tay trong phạm vi năng lực của mình, nếu kẻ thù quá mức lợi hại, Lệ mỗ phải lấy tính mạng bản thân làm trọng." Hàn Lập áng chừng bạch cốt giới chỉ trong tay hai cái, nói ra.

Mặc dù đối với hắn hôm nay, những Tiên Nguyên Thạch này cũng không tính là nhiều, nhưng chỉ sợ đối với Man Hoang đại tộc này đã là một tài nguyên lớn xa xỉ rồi, mà quan trọng nhất là trong lòng hắn có tâm tư khác, ý định dùng việc này che dấu tai mắt người mà thôi.

"Nặc tộc trưởng, người này nhát gan như vậy, hà tất phải nhờ hắn?"

"Đúng vậy a! Nếu tham thân sợ chết, vậy đừng tới Man Hoang!"

Những tộc nhân khác nghe Hàn Lập nói vậy, trong mắt lại nhao nhao bốc hoả lần nữa, có mấy người gầm lên.

"Chư vị, hôm nay tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng. Lệ đạo hữu, hết thảy theo như ngươi nói là được." Nặc Thanh Lân vừa cười vừa nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ với Nặc Thanh Lân, sau đó đi sang một bên.

Nặc Thanh Lân phái Nặc Y Phàm theo phụng bồi Hàn Lập, bản thân thì thương nghị chiến thuật với những tộc trưởng kia.

Lúc trước Hàn Lập chỉ mới vội vàng nhìn qua, giờ phút này dò xét kỹ đại quân Thú tộc phía trước, thần sắc không khỏi động.

Tộc quần Thú tộc tuy nhiều, nhiều ít khác nhau, nhưng trong đó có ba tộc quần là có số lượng nhiều nhất.

Tộc nhiều nhất có thân cao hơn trượng, hình thể như hùng, cực kỳ cường tráng, lông đen dài dày đặc khắp mình, thoạt nhìn không sai biệt lắm so với Ô Lỗ kia.

Tộc khác chính là U Thần Tộc, giờ phút này đại bộ phận tộc nhân có sức chiến đấu đều cưỡi một loại dị thú Cự Tích mọc hai cánh sau lưng, trên lưng mỗi người đều đeo một đại cung màu lam.

Tộc quần cuối cùng có thân hình dung mạo tương tự với nhân tộc, toàn thân da màu xanh biếc, chỉ là trên đầu mọc ra một cái cái sừng màu xanh, hai

mắt lập loè lục quang, làm cho người ta có loại cảm giác âm lãnh.

Ba tộc có số lượng chiến sĩ nhiều nhất, hầu như chiếm bảy thành trong đại quân Thú Tộc.

"Hai tộc đó là Bạo Hùng Tộc và Độc Giác tộc, đều là một trong bát đại Thánh tộc Thú tộc ta, Ô Lỗ tộc trưởng vừa rồi chính là tộc trưởng Bạo Hùng Tộc." Nặc Y Phàm chứng kiến thần tình Hàn Lập, giải thích.

"Bát đại Thánh tộc?" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động.

"Tộc quần Thú Tộc chúng ta rất nhiều, trong đó tám bộ tộc có thực lực mạnh nhất được xưng là bát đại Thánh tộc, U Thần Tộc chúng ta cũng là một trong bát đại Thánh tộc. Chỉ tiếc là trước mắt chỉ có ba đại Thánh tộc tập hợp đến Ám tinh hạp cốc, nếu không Trùng tộc cũng không dám đánh tới." Nặc Y Phàm oán hận nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, trong mắt lập loè hào quang.

Hắn chợt ngẩng đầu, nhìn về phía xa.

Một hồi tiếng nổ mạnh ù ù từ đằng xa truyền đến, giống như vô số tiếng sấm rền nổ vang.

Xa xa phía chân trời hiện ra một đường hắc tuyến, hơn nữa nhanh chóng lớn lên.

Đại quân Linh trùng vô cùng vô tận ở phía xa thiên địa gặp nhau hiện ra rậm rạp chằng chịt, dần dần biến lớn lên, phô thiên cái địa, bộ dạng so với đại quân yêu thú của Thú Tộc phía trước còn nhiều hơn không ít.

Đằng sau đại quân Linh trùng là một đám mây màu xám vô cùng lớn, vô số trùng tộc nhân đứng ở phía trên, nếu tính bằng đơn vị hàng nghìn, cũng hơn Thú Tộc bên này.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua đám Trùng tộc, thần sắc không đổi, nhưng trong lòng cả kinh.

Cấp bậc Kim Tiên tồn tại trong đại quân Trùng tộc cũng vượt qua Thú Tộc bên này, ước chừng gần ba mươi tên.

Trước mắt bất luận cân nhắc theo phương nào, Thú Tộc đều ở thế hạ phong, nếu Thú Tộc nơi đây không có thủ đoạn khác, trận đại chiến này tám chín phần mười thất bại.

Đám người Nặc Thanh Lân chứng kiến cảnh này, sắc mặt đều trầm xuống.

"Ô Lỗ tộc trưởng, Mạn Lâm tộc trưởng, Tát Hán tộc trưởng, dựa theo kế hoạch làm việc." Nặc Thanh Lân hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

Ba bóng người được gọi tên đi ra, Hàn Lập cũng nhìn theo.

Hắn đã nhận ra Ô Lỗ, người bên cạnh là một đại hán có mắt màu tím, trên trán mọc ra một cái sừng lục sắc, mặc áo giáp màu xanh, gương mặt tràn đầy vết sẹo.

Nặc Y Phàm thấp giọng nói với Hàn Lập, người này chính là Mạn Lâm, tộc trưởng Độc Giác nhất tộc.

Người cuối cùng là Tát Hán tộc trưởng, thân hình có chút nhỏ gầy, toàn thân bị áo bào màu đỏ sậm hơi hồng bao phủ, nhìn không thấy dung mạo.

Ba người chắp tay với Nặc Thanh Lân, sau đó từ trên đài cao bay xuống, rơi vào đại quân Thú tộc phía dưới.

Ô Lỗ tộc trưởng vung tay lên, một đầu cự thú Tê Ngưu màu đỏ như máu xuất hiện bên cạnh gã, thân thể cao lớn giống như một toà thành luỹ dị động, tản mát ra uy áp cuồn cuộn, làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi.

Gã leo lên ngồi, đồng thời trong tay loé lên huyết quang, nhiều ra một thanh đại phủ màu huyết hồng, khí thế trên người tăng lên nhiều.

Bốn vó Huyết hồng Tê Ngưu đạp gió lướt trên không trung, chở Ô Lỗ bay đến trên không đại quân Thú Tộc.

"Chư vị dũng sĩ Thú Tộc, phía trước là địch nhân ti tiện, sau lưng là tộc nhân chúng ta, vũ khí trong tay chúng ta, không thể cản tôn nghiêm chúng ta, chiến!" Thần tình Ô Lỗ tộc trưởng xúc động phẫn nộ, ngửa mặt lên trời rống to, tiếng gầm cuồn cuộn quanh quảnh trên không trung, sau đó cầm đại phủ trong tay vung lên phía trước

"Chiến! Chiến! Chiến!"

Các chiến sĩ Thú tộc hô to, vung vẩy vũ khí trong tay, giống như mở cổng hồng thủy đổ xuống.

Ba tộc Bạo Hùng, U Thần, Độc Giác xung trận phóng lên, xông lên trước nhất.

Đại quân yêu thú cũng rống vang trùng thiên, vọt mạnh tới.

Trùng tộc bên kia vốn xông lên công kích, chứng kiến cảnh này, tốc độ lại nhanh hơn một chút, càng thêm mạnh mẽ vọt mạnh lên trước.

Chỉ có những Kim Tiên Trùng tộc kia ngừng lại, đứng xa xa giằng co cùng đám người Hàn Lập.

Song phương đại quân công kích nhau giống như hai đạo sóng dữ quét sạch, phát ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, thiên địa cũng theo đó rung động lắc lư.

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, ánh mắt nheo lại.

Đại quân hai tộc hầu như chiếm hết tầm mắt, khí thế chiến tranh sát phạt cuồn cuộn, làm cho tâm hắn cũng hơi có chút xúc động.

Vào thời khắc này, tiếng nổ mạnh "Ầm ầm ầm" đột nhiên từ phía sau vang lên, từng khỏa hoả cầu cực lớn từ phía sau bắn tới, đánh vào đại quân Trùng tộc ở phía xa.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, từng đoàn từng đoàn mây lửa cực lớn

bộc phát trong bầy trùng, sau đó hóa thành từng biển lửa đỏ thẫm, cuốn Linh trùng phụ cận vào trong đó, hóa thành tro tàn.

Hàn Lập không khỏi khẽ di một tiếng, quay đầu nhìn lại phía sau, phát hiện những hỏa cầu này đúng là xuất từ ở những chiến xa đen kịt kia, phía trước chiến xa lại nhô ra một đoạn ống đồng vừa thô vừa to, phía trên màu đỏ sáng lóng lánh.

Theo Linh văn trên chiến xa sáng ngời, sau đó một tiếng nổ mạnh như sấm vang lên, trong ống đồng phía trước sẽ bắn ra một viên hoả cầu đỏ thẫm to chừng vài chục trượng, giống như thiên thạch đánh xuống đại quân Trùng tộc.

"Đây là chiến xa Hoả Thần của Thú Tộc chúng ta, uy lực tuyệt đại, đáng tiếc tài liệu khó tìm, chế tác không dễ, nếu có thể chế tạo một vạn chiếc chiến xa, bằng vào lực lượng hỏa lực cũng đủ làm cho Trùng tộc bị diệt." Nặc Y Phàm chú ý tới sắc mặt Hàn Lập, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, khẽ vuốt cằm.

Vào thời khắc này, từng đoàn từng đoàn bóng đen lớn trăm trượng từ trong đại quân Trùng tộc nhao nhao bay lên không, tiếp theo phần phật một cái nhao nhao bạo liệt ra, hóa thành một mảng lớn rậm rạp chằng chịt hình ảnh nhỏ màu đen, như gió táp mưa sa bắn về phía đại quân Thú Tộc, tốc độ nhanh kinh người.

Những hình ảnh nhỏ này rõ ràng là từng con quái trùng có thân thể hẹp dài nhỏ tựa như cây đao, loé ra hào quang lành lạnh, bộ dạng vô cùng sắc bén.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức từ trong đại quân Thú Tộc truyền ra liên miên, lập tức có không ít thú tộc nhân bị những quái trùng này xuyên thủng qua, tử thương vô số.

Chẳng qua những quái trùng này sau khi xuyên thủng một người, thân thể lập tức bạo liệt ra, đồng dạng không sống nổi.

"Đáng giận, là Mang Cốt Trùng, không nghĩ tới Trùng tộc cũng đem trùng

tổ đến!" Khuôn mặt Nặc Y Phàm biến đổi, hừ lạnh.

Hàn Lập dõi mắt trông về phía xa, rất nhanh chứng kiến đằng sau đại quân Trùng tộc có hơn trăm bóng đen tựa như ngọn núi, to chừng mấy trăm trượng, thoạt nhìn giống như con ve sầu cực lớn, không ngừng có từng đoàn từng đoàn bóng đen nhúc nhích trên người nó, sau đó phun ra.

Những trùng tổ này phun ra Mang Cốt Trùng, tốc độ xa xa không bằng chiến xa Hoả Thần của Thú Tộc, nhưng thắng ở trong mỗi một đoàn bóng đen ẩn chứa số lượng Mang Cốt Trùng kinh người, uy lực cũng không rơi xuống hạ phong.

Song phương đại quân giao chiến từng lớp này đến lớp khác, tử thương vô cùng nghiêm trọng, nhưng không có một người nào lui về sau.

Hai phe nhanh chóng tiếp cận, đến một khoảng cách, chiến sĩ U Thần Tộc chợt ngừng lại, bay lên không trung, đồng thời gỡ đại cung màu lam trên lưng xuống, đưa lên một mũi tên dài màu xanh lam.

Thoạt nhìn mũi tên dài này không phải là mũi tên bình thường, mặt ngoài khắc từng đường vân màu lam.

Hưu...hưu... HƯU...U...U!

Vô số mũi tên màu lam bắn ra như điện, rơi như mưa vào trong đại quân Trùng tộc.

Lập tức mảng lớn chiến sĩ Trùng tộc, còn có Linh trùng bị mũi tên xuyên thủng chết, thân thể bay ngược ra ngoài.

Những mũi tên này ẩn chứa lực lượng cực mạnh, thậm chí xuyên thủng liên tiếp mấy tên Trùng tộc.

Không chỉ như thế, sau khi xuyên thủng những Trùng tộc, mũi tên loé lên ánh sáng màu lam, chợt bạo liệt ra, hóa thành một đoàn hoả diễm màu xanh lam, bắn tung toé ra bốn phía.

Trùng tộc gần đó đụng phải hoả diễm xanh lam, lập tức hét thảm lên, thân thể huyết nhục thình lình nhanh chóng hòa tan biến mất, trong nháy mắt hóa thành một bộ hài cốt.

Chiến sĩ U Thần Tộc từ trên cao nhìn xuống, không ngừng bắn ra các mũi tên màu lam, đại quân Trùng tộc tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Vào thời khắc này, một hồi âm thanh bén nhọn chói tai vang lên, một đám Trùng tộc màu vàng từ trong đại quân Trùng tộc bay ra.

Toàn thân những Trùng tộc này vàng óng ánh, sau lưng mọc lên hai cánh, hai cánh tay có hình dạng liêm đao, đoạn phía trước nhìn cực kỳ sắc bén, giống như hai cái dao bầu màu vàng, thoạt nhìn giống như con bọ ngựa.

Hai cánh những Trùng tộc Bọ Ngựa này vỗ nhanh, tốc độ thình lình tăng cực nhanh, thoáng như từng đạo kim quang, lao thẳng tới chiến sĩ U Thần Tộc.

Chiến sĩ U Thần Tộc lập tức bất chấp việc bắn chết Trùng tộc phía dưới, mũi tên vội chuyển sang vọt tới những Trùng tộc Bọ Ngựa kia.

Xiu...xiu...xiu...u...u

Một mảnh tên đuôi lông vũ lập tức bao phủ Trùng tộc Bọ Ngựa, sau đó bạo liệt ra, hóa thành một mảnh biển lửa màu lam.

Nhưng sau một khắc, kim quang chớp liên tục, tất cả Trùng tộc Bọ Ngựa từ trong biển lửa màu lam bay ra, tuy hầu như mỗi con đều bị thương, số lượng cũng giảm đi một ít, lại tiếp tục đánh tới phía chiến sĩ U Thần Tộc, trong nháy mắt đã đến rất gần.

Chiến sĩ U Thần Tộc bất đắc dĩ đành phải thu lại cung tiễn, lật tay lấy ra một thanh chiến đao hẹp dài màu lam, giao chiến trực diện cùng Trùng tộc Bọ Ngựa.

------oOo------

Chương 554: Tiếng trống trận thứ nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Không nghĩ tới Kim Đường Tộc lại tham gia vào!" Lông mày Nặc Y Phàm nhăn lên, thì thào.

"Kim Đường Tộc... Có vấn đề gì không?" Hàn Lập tựa hồ nghe ra dị thường trong giọng nói của nàng, hỏi.

"Kim Đường Tộc cũng là một chi đại tộc của Trùng tộc, giống với bát đại Thánh tộc của Thú tộc chúng ta, nguyên bản cách đây tương đối xa, tiếp giáp với Thần Tượng tộc cùng Chuẩn Dực tộc. Những Mang Cốt Trùng tổ kia cũng cách nơi đây vô cùng xa... Hơn nữa auy mô tiến công lần này lớn hơn rất nhiều so với trước đây, nếu không phải như thế, chúng ta cũng không cần triệu tập nhiều tộc quần chạy tới đây như vậy." Nặc Y Phàm giải thích.

"Ý của ngươi là, lần cử động này của Trùng tộc có chút khác thường?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần sắc trên mặt không đổi hỏi.

"Đúng vậy, tuy Thú Tộc chúng ta cùng Trùng tộc trước giờ oán hận chất chứa sâu đậm, gần đây cũng xảy ra đại chiến chinh phạt không ngừng, nhưng phần lớn song phương giao phong đều phân tán ra nhiều khu vực, hôm nay tấn công quy mô lớn như vậy, lại cùng một chỗ, trước giờ chưa từng xuất hiện qua." Nặc Y Phàm gật đầu, trên mặt nhịn không được lộ ra vẻ sầu lo.

"Như thế xem ra đúng là khác thường. May mắn các ngươi đã sớm đề

phòng, nếu không sợ là nơi đây đã sớm rơi vào tay giặc rồi." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

Giờ khắc này, rốt cuộc hai đại quân phía dưới cũng đánh giáp lá cà, triệt để chém giết nhau.

Bạo Hùng tộc nhân cao lớn, xông lên đầu tiên, mặt ngoài thân thể khôi ngô hiện ra từng đạo vết máu, hình thể so với trước còn muốn lớn hơn ba phần, lại thêm cự phủ trong tay không thua kém thân thể, lúc huy động, từng đạo ảnh phủ màu huyết hồng cực lớn bắn ra.

Đại quân trùng tộc tuy rằng hơn hẳn số lượng, nhưng trước đám Bạo Hùng tộc xung phong liều chết như những Cự Linh Thần, căn bản không cách nào ngăn cản, tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Bạo Hùng tộc mang theo đại quân Thú tộc sau lưng, không ngừng xé mở đột phá tiến vào trong đại quân Trùng tộc, thế như chẻ tre.

Bên ngoài thân Độc Giác tộc bên kia cũng lập loè lục quang, hiện ra một tầng chất sừng dày đặc, hình thể cũng biến lớn lên một vòng, độc giác trên đầu cũng biến lớn thô ráp hơn gấp bội, phía trên xuất hiện từng vòng hoa văn lục sắc.

Theo từng tiếng xé gió "Xùy xùy" vang lên, từng đạo lục quang từ trên độc giác bay ra mang theo cảm giác âm lãnh quét tới đại quân Trùng tộc phía trước.

Những lục quang này có lực xuyên thấu rất mạnh, một đạo lục quang có thể xuyên thấu bảy tám đầu Trùng tộc, sau đó mới dần biến mất.

Trùng tộc bị lục quang xuyên thấu, toàn thân trở nên cứng ngắc, giống như bị đông lại, đứng ở đó không nhúc nhích.

Chiến sĩ Độc Giác tộc huy động vũ khí trong tay, đơn giản chém giết những Trùng tộc không động đậy này.

Tộc này cứ giết địch như thế, mặc dù không uy mãnh khí thế như Bạo Hùng

tộc, nhưng tốc độ tiến lên không chậm chút nào so với Bạo Hùng tộc.

Đại quân Thú Tộc lấy Bạo Hùng tộc, Độc Giác tộc làm mũi nhọn, nhanh chóng tiến vào trong đại quân Trùng tộc.

Vào thời khắc này, trong đại quân Trùng tộc vang lên một hồi tiếng kêu chi... chi kì quái, Trùng tộc phía trước Bạo Hùng tộc chợt thối lui như thủy triều, vô số Hắc Sắc Cự Nghĩ không biết từ đâu xông ra, dũng mãnh lao tới hướng Bạo Hùng tộc.

Những Cự Nghĩ này lớn như cối xay, toàn thân đen thui sáng bóng, giống như được chế từ tinh thiết, ánh mắt dài nhỏ lóe ra lục quang âm u, đông rậm rạp chằng chịt, làm cho người ta nhìn thấy phát lạnh.

Bạo Hùng tộc hét lớn liên tục, Cự Phủ trong tay tung bay, từng đạo phủ ảnh càng thêm mạnh mẽ hơn so với trước chém về phía những Cự Nghĩ này.

"Phanh phanh phanh" âm thanh liên tiếp vang lên như hạt mưa rơi xuống đất, Hắc Sắc Cự Nghĩ bị bổ nhao nhao bay ra ngoài, nhưng thân thể những Cự Nghĩ này cứng rắn vô cùng, mặc dù bị đánh bay, nhưng bị giết chết lại không nhiều, Cự Nghĩ bị thương lại bị khiêu khích hung tính, lần nữa vọt lên.

Vô số Hắc Sắc Cự Nghĩ giống như một luồng sóng thuỷ triều màu đen, con trước ngã xuống, con sau tiến lên ngăn phía trước Bạo Hùng tộc, vây xung quanh càng nhiều, đồng thời hai bên cũng bắt đầu xuất hiện Cự Nghĩ.

Bạo Hùng tộc gào thét liên tục, nhưng thế công bị những Cự Nghĩ hung hãn không sợ chết này ngăn trở, tốc độ lập tức đại giảm.

Cùng lúc đó, mặt đất phía trước Độc Giác tộc bốc lên một hồi, từng con Hạt Tử màu vàng đất từ dưới đất chui ra.

Những Hạt Tử này có cái đầu cực lớn, cao hơn một người, toàn thân đỏ thẫm, quỷ dị nhất chính là bộ mặt thình lình lại giống mặt người, quỷ dị vô cùng.

Lục quang trên đầu Độc Giác tộc bắn vào những Nhân Diện Cự Hạt này, lực xuyên thấu giảm đi, chỉ xuyên thấu một đầu Bò Cạp khổng lồ liền biến mất vô tung.

Hơn nữa Nhân Diện Cự Hạt bị lục quang xuyên thủng, thân thể chỉ cứng lại trong một cái chớp mắt, liền tựa như không có việc gì nữa, tiếp tục phóng tới Độc Giác tộc.

Uy năng công kích lục quang của Độc Giác tộc đại giảm, thế công cũng lập tức bị cản trở.

Giữa không trung, U Thần Tộc bị Kim Đường Tộc cuốn lấy gắt gao, tuy không đến mức bị thua, nhưng căn bản không xuất thủ tương trợ phía dưới được.

Đại quân Thú Tộc nguyên bản khí thế mạnh mẽ, nhưng thế công của ba tộc cầm đầu là Bạo Hùng, Độc Giác, U Thần tộc bị ngăn cản, dần dần lâm vào cục diện bế tắc, tiến thối lưỡng nan.

Ưu thế về số lượng của đại quân Trùng tộc bắt đầu chậm rãi hiện ra, cục diện chiến trường dần dần nghiêng về phía Trùng tộc.

Trên bình đài màu đen, sắc mặt đám tộc trưởng Thú Tộc đều có chút khó coi.

"Báo với Tát Hán tộc trưởng, nói hắn ra tay đi." Nặc Thanh Lân nhướng mày, trầm giọng phân phó.

Một gã U Thần Tộc bên cạnh đáp ứng một tiếng, thân hình nhoáng một cái biến mất ngay tại chỗ.

Không lâu sau, từ trong một chỗ tiền tuyến Thú Tộc, một bóng người toàn thân bọc trong áo hồng bắn ra, hai tay vung lên, ba đoàn quang cầu màu xám từ trong tay gã bắn ra, lóe lên xuất hiện trên không đại quân Trùng tộc.

Trong miệng gã lẩm bẩm, quang cầu màu xám lóe lên vỡ vụn ra.

"Đông, đông, đông "

Theo đó, ba thanh âm cự đại vang lên ầm ầm, toàn bộ chiến trường chấn động kịch liệt, ba thân ảnh khổng lồ như toà núi cao đột ngột từ trên trời giáng xuống đất, nện vào đại quân Trùng tộc.

Vô số Hắc Sắc Cự Nghĩ cùng Nhân Diện Cự Hạt bị thân ảnh kia đập trúng, lập tức thân thể nứt vỡ ra, hóa thành một bãi bùn nhão.

Hàn Lập đưa mắt nhìn lại, liền thấy bên kia xuất hiện ba cự nhân da màu xám tro cao chừng ngàn trượng, nửa thân trên để trần, nửa người dưới bận một chiếc váy ngắn do vô số da thú hợp thành, trong tay cầm một lang nha bổng cực lớn, vung vẩy qua lại trên đại quân Trùng Tộc.

Những cự nhân màu xám tro này có tướng mạo cực kỳ xấu xí, cái mặt cực lớn hầu như không có ngũ quan, trên trán sinh ra một con mắt nằm dọc cực lớn, trên mặt không có cánh mũi, chỉ có hai lỗ tròn mà thôi.

Dưới lỗ mũi càng là rỗng tuếch, căn bản không có miệng dùng để ăn uống.

Lang nha bổng kia giống như dùng sơn phong mài thành, trong tay chúng quơ múa, quả thực giống như một cái nghiền đá thật lớn, từ phía trên trận địa đại quân Trùng tộc ù ù đè nát chướng ngại vật, bất luận núi đá cây cối, hay là Trùng tộc Cự Nghĩ, tất cả đều vỡ vụn, hóa thành bột mịn.

Thân thể Cự Nghĩ sau khi vỡ vụn, chảy ra đại lượng chất lỏng ánh lên lục sắc, chảy xuôi xuống, giống như đạo đạo dòng suối lan tràn ra, những nơi đi qua đại địa bị ăn mòn, bốc lên từng trận khói trắng.

Sau một hồi rối loạn, Hắc Sắc Cự Nghĩ thoáng lấy lại sức lực, lần nữa tổ chức thế công, tiếp tục điên cuồng dâng lên, rất nhanh liền bao vây ba độc nhãn cự nhân lại.

Đại lượng tầng tầng lớp lớp Cự Nghĩ leo lên, rất nhanh liền bu đầy nửa thân thể độc nhãn cự nhân, tất cả đều lộ ra hung tính, giương miệng rộng như răng cưa cắn xé, khóe miệng chúng lại có chất lỏng lục sắc chảy ra, phối hợp với răng cưa bén nhọn, vừa cắt vừa ăn mòn làn da độc nhãn cự nhân.

Độc nhãn cự nhân vừa lay động thân thể kịch liệt, vừa lấy tay vuốt, muốn phủi những Cự Nghĩ rớt từ trên thân xuống, nhưng những vật nhỏ này lại thập phần ngoan cố, căn bản không cách nào thoát khỏi.

Đúng lúc này, một tiếng kèn rõ to chợt vang lên rung trời!

Từng chiến sĩ nhân mã có nửa thân trên giống người, nửa thân dưới giống ngựa xuất hiện phía sau đại quân Thú Tộc, từng người nắm lấy từng Thanh Đằng đại cung, rút mũi tên trong bầu giắt bên thân, từng mũi tên màu xanh dài đến nửa xích, cài lên dây cung.

Động tác của bọn họ thống nhất dị thường, tất cả đều đồng loạt giương lên không trung, thời điểm kéo động dây cung, phía trên mũi tên liền có từng trận ánh sáng màu xanh từ bốn phương tám hướng ngưng tụ đến, trên đầu mũi tên ngưng tụ thành một vòng xoáy màu xanh.

"Xiu...xiu... Xiu...U...U "

Một hồi tiếng xé gió đồng thời vang lên, rậm rạp chằng chịt mũi tên màu xanh đồng loạt bay vào không trung, hóa thành một mảnh mũi tên màu xanh như đuôi lông vũ, bắn về hướng đại quân Thú tộc.

Độc nhãn cự nhân với làn da tiên thiên dày cứng vô cùng, bị những lục dịch Cự Nghĩ kia ăn mòn cả buổi, cũng chỉ lộ ra từng chấm đỏ, lúc những mũi tên kia rơi vào trên người, cũng chỉ phát ra trận trận âm thanh leng keng, không bị bất cứ thương tổn gì.

Nhưng những Cự Nghĩ đeo trên người bọn họ, thân thể không mạnh mẽ như vậy, từng con bị mũi tên bắn trúng, nhao nhao bạo liệt ra.

Mà bên kia, hơn ngàn đầu Yêu thú Thú tộc cao chừng trăm trượng, toàn thân bao bọc trong trọng giáp màu vàng đất, hai bên đầu có hai mũi nhọn cực lớn tráng kiện đâm thẳng về phía trước, phía trên lóe ra hàn quang lạnh thấu xương, lấy một loại tư thái ngang ngược vô cùng, xông thẳng vào trong đại quân Trùng tộc.

Khí lực cùng lực lượng Trùng tộc rõ ràng rơi vào hoàn cảnh xấu, hơn phân nửa đại quân Nhân Diện Hạt đứng đầu tiên trực tiếp bị giẫm đạp thành bột mịn, trận tuyến cũng bị áp lui hơn mười dặm.

Nhưng cũng không lâu sau, đại quân Kim Cương Chu cùng Hôi Thiềm tộc ở phía sau liền bổ sung đi lên, giằng co với đại quân Thú Tộc.

"Bởi vì cái gọi là "Liền một mạch, lại mà suy, ba mà kiệt". Thú Tộc các ngươi nhìn thì khí thế tốt hơn, nhưng cuối cùng khó mà giữ vững được. Số lượng đại quân Trùng tộc hơn xa Thú Tộc các ngươi, nếu theo tình huống hiện tại, các ngươi chắc chắn sẽ bại." Hàn Lập nhìn tình hình chiến trường, chậm rãi nói ra.

"Lúc này Lệ tiền bối nói như vậy, có chút hơi sớm rồi. Tiếng trống trận đầu tiên của Thú Tộc chúng ta còn chưa gõ vang đấy." Thần sắc Nặc Y Phàm không thay đổi, mở miệng nói ra.

"Tùng tùng... Tùng tùng..."

Nàng vừa dứt lời, từng đợt tiếng trống nặng nề vang lên, dường như gõ vào nhân tâm.

Ngay sau đó, từng đợt thanh âm ngâm xướng cổ quái dị thường bắt đầu từ các nơi chiến trường truyền đến.

Tiếng ngâm xướng thực sự không phải là ngôn ngữ sử dụng của Thú Tộc, tự nhiên cũng không phải là ngôn ngữ thường dùng của tiên vực, nhưng Hàn Lập lại mơ hồ cảm thấy giống như đã từng biết qua.

"Tiếng này tựa hồ là ngôn ngữ Chân Linh nào đó..." Nghe một lát, hắn mới giật mình hiểu ra.

Hàn Lập đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy các nơi chiến trường, bất luận là Bạo Hùng tộc, Độc Giác tộc hay là U Thần Tộc, trong đại quân đó đều có mấy tên mặc trường bào màu xám.

Hình thể bọn họ có chút bất đồng, nhưng tất cả đều cải trang, trong tay mỗi

người đều nắm một cây trượng màu đen không biết bằng chất liệu gì, đang được rất nhiều chiến sĩ Thú Tộc hoa chân múa tay bảo vệ xung quanh.

Những tiếng ngâm xướng ngôn ngữ Chân Linh cổ quái chính là từ trong miệng bọn họ phát ra.

Rõ ràng chỉ là một thanh âm nhỏ, lại mang theo một cỗ lực lượng xuyên thấu kỳ dị, vang dội toàn bộ chiến trường, khiến cho không khí chung quanh bắt đầu tràn ngập một loại cảm giác cổ quái khó có thể nói rõ.

------oOo------

Chương 555: Chiến đấu kịch liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Các chiến sĩ Thú tộc đang giao chiến, nghe được thanh âm ngâm xướng của những người áo xám, cả đám trở nên hưng phấn dị thường, không ít chiến sĩ bộ lạc đang chém giết lại bắt đầu hát lên hành khúc của bộ tộc mình.

So với thanh âm ngâm xướng cổ quái kia thì hành khúc của Thú Tộc thay đổi với khí thế lớn, quanh quẩn trên không chiến trường, kéo dài không tiêu tan. Tuy nhiên Hàn Lập vẫn cảm thấy không vang dội bằng thanh âm ngâm xướng, nhưng lại làm cho tinh thần, huyết dịch toàn thân hắn cũng không khỏi có chút cảm giác sôi trào lên.

Hàn Lập hơi liễm thần, thoát ra khỏi tâm tình cổ quái này, lại nhìn chăm chú chiến trường Thú Tộc, liền phát hiện khu vực chiến đấu của Bạo Hùng tộc bây giờ đang tràn ngập một tầng sương mù màu đỏ sậm.

Sau lưng chiến sĩ Bạo Hùng tộc sáng lên huyết sắc quang mang, từ trong hiện ra một hư ảnh huyết sắc đầu lâu dị thú dữ tợn, nhe răng trợn mắt một hồi, sau đó lóe lên chui vào trong cơ thể bọn họ.

Ngay sau đó, Hàn Lập liền thấy hai mắt những chiến sĩ Bạo Hùng tộc này đột nhiên chuyển thành màu huyết hồng, thân hình lại tăng vọt gấp mấy lần, răng nanh bên khoé miệng đột ngột chui ra, thậm chí có một ít nước bọt đục ngầu chảy xuống.

"Giết... Giết... Giết!"

Từng tiếng gào rú cuồng bạo từ trong miệng bọn họ phát ra, âm thanh chấn vạn dặm!

Giờ khắc này, khí tức hầu như tất cả Bạo Hùng tộc nhân đều trở nên điên cuồng khát máu, với một loại tư thái giống như dã thú điên cuồng xông tới Trùng tộc.

Bên kia, bên ngoài thân Độc Giác tộc nhân cũng nổi lên một đoàn hư ảnh kỳ dị, bộ dáng như dị thú nào đó, lại không giống với Bạo Hùng tộc, mọc ra độc giác, hiện ra từng trận lục mang.

Sau đó hư ảnh kia chui vào trong cơ thể bọn họ, thân hình Độc Giác tộc nhân cũng không cao lên, hai mắt cũng không phiếm hồng như Bạo Hùng tộc, nhưng xương vai cùng khuỷu tay lại phát sinh biến hóa, xương trắng bén nhọn như đao chui ra bên ngoài cơ thể.

Cùng lúc đó, phía sau lưng cũng có tám đạo xương cốt dài nhỏ lộ ra ngoài, thoạt nhìn giống như tám chân nhện, mỗi một chân giống như thanh giáo luyện từ thép, loé ra hàn quang trắng như tuyết, sắc bén vô cùng.

Ngoài hai đại bộ tộc này, tất cả Thú Tộc còn lại cũng đều biến hóa, trở nên cường đại hơn.

"Đây chẳng lẽ là khát máu chi thuật của Thú tộc các ngươi sao?" Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Khát máu chi thuật? Ngược lại có vài phần chuẩn xác, bất quá chúng ta không gọi như vậy. Chúng ta gọi là đồ đằng hiến tế chi thuật, thông qua Đại Tế Ti các tộc hiến tế tinh huyết bản thân, thông linh cung phụng Chân Linh các tộc, do đó đạt được một bộ phận lực lượng Chân Linh gia trì và che chở." Nặc Y Phàm hơi ngẩn ra, lập tức cười lắc đầu, giải thích.

Nghe nói vậy, Hàn Lập hiểu ra, những người áo xám phân tán giữa các tộc nguyên lai là Đại Tế Ti các tộc, mà hư ảnh hiển hiện trên thân các tộc, lại là đồ đằng ấn ký Chân Linh mà bọn họ thờ phụng.

"Nếu như các tộc đều có thể câu thông cung phụng Chân Linh, sao không mời chân thân đến, có nhiều Chân Linh như vậy tương trợ, đối phó Trùng tộc chẳng phải là làm chơi ăn thật sao?" Hàn Lập có chút khó hiểu hỏi.

"Lệ tiền bối có chỗ không biết, tuy rằng Thú Tộc chúng ta, còn có bát đại Thánh tộc, đều có cung phụng Chân Linh riêng, nhưng đây cũng không phải là quan hệ khế ước. Vì vậy cung phụng Chân Linh ngoại trừ che chở nhất định trong phạm vi lãnh địa của mình, có chịu điều tạm lực lượng cho tộc nhân hay không, phải xem tình cảm nông sâu thế nào. Bất quá, Thú Tộc chúng ta luôn luôn thành kính với Chân Linh của mình, vì vậy phần lớn thời gian Chân Linh đều giúp đỡ chúng ta. Chỉ là chuyện chân thân hàng lâm, cũng không thấy nhiều." Nặc Y Phàm lắc đầu, nói ra.

"Chẳng lẽ tình thế nguy hiểm sinh tử tồn vong như hôm nay, vẫn không chịu hàng lâm sao?" Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Chân Linh nhận hiến tế chi thuật, chân thân hàng lâm cũng chịu rất nhiều hạn chế đấy, đặc biệt Chân Linh không ở trong địa bàn của mình, hiệu quả gia trì thực sự yếu bớt, chớ nói chi là chân thân hàng lâm, mà trong khi đó không ít bộ tộc lại rời đi tương đối xa, Chân Linh đồng dạng sẽ không dễ dàng ly khai lãnh địa xa như vậy." Nặc Y Phàm nói thêm.

Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, trong lòng ngược lại cảm thấy loại quan hệ sống dựa vào nhau giữa Man Hoang Thú Tộc và Chân Linh có chút cùng loại với Hắc phong hải vực và Địa Tiên, chỉ là thiếu liên hệ máu mủ duy trì, quan hệ với nhau lại càng chặt chẽ.

Xem ra tại Bắc Hàn Tiên Vực là loại quan hệ Tổ Thần Địa Tiên, bên trong Man Hoang này lại lấy một loại hình thức tồn tại khác tương tự a.

Đúng lúc này, tại trận địa Trùng tộc phía xa, ba tên độc nhãn cự nhân cao ngàn trượng đang đại khai sát giới, đột nhiên thân hình một tên trong đó mất thăng bằng, té xuống phía trước.

"Là nó..." Hàn Lập tập trung nhìn vào, nhịn không được kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy mặt đất dưới thân độc nhãn cự nhân đột nhiên sụp xuống, một đầu Sa thú so với cự nhân ngàn trượng còn lớn hơn không ít, đột nhiên từ dưới đất chui ra như Giao Long ra biển, há rộng miệng trưng ra từng vòng răng dính máu cực lớn, cắn tới độc nhãn cự nhân đang ngã xuống.

Khí tức trên thân nó vô cùng cường đại, thình lình đạt tới Thái Ất cảnh, giống như đầu Sa thú khổng lồ lúc trước tập kích thuyền của Nguyên Hoang thành.

Một màn này phát sinh quá mức đột ngột, thân hình độc nhãn cự nhân như núi ngã xuống, cái đầu dường như sẽ lọt vào miệng Sa thú khổng lồ.

"Rặc rặc" một thanh âm vang lên, máu tươi văng khắp nơi!

Sa thú khổng lồ vừa chui ra khỏi đất liền há miệng cắn toàn bộ cái đầu của độc nhãn cự nhân.

Cự nhân mất đầu, máu tươi từ cổ phun ra tứ tán như mưa, thân thể tuy nghiêng xuống, nhưng một tay vẫn nắm chặt lang nha bổng, hung hăng đánh tới hướng Sa thú.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Thân thể Sa thú dưới trọng kích nặng nề, chìm xuống dưới đất một lần nữa. Thân thể độc nhãn cự nhân mất đầu lung lay một cái, rốt cuộc ngã xuống đất “ầm” một cái, thân thể cực lớn như núi ngã đè lên hàng ngàn Cự Nghĩ Trùng tộc phía dưới không kịp chạy trốn, ép chúng thành bột mịn.

Theo đó một hồi thanh âm "Sàn sạt" vang lên, mặt đất rung động không thôi, vô số rậm rạp chằng chịt Sa thú nhỏ từ dưới đất tuôn ra, bò lan tràn như một tầng cát vàng, che mất tàn thi của độc nhãn cự nhân.

Sau mấy hơi thở, tất cả Sa thú nhỏ này đều biến mất không thấy gì nữa, trên mặt đất ngoại trừ mùi huyết tinh nồng đậm, không còn vật gì khác.

Hai độc nhãn cự nhân khác thấy thế, Lang Nha Bổng trong tay lại đánh nát một mảnh Nhân Diện Hạt xông tới thành mảnh vỡ, sau đó thân hình khẽ chuyển, bắt đầu lui về hướng Thú Tộc.

Đúng lúc này, phía sau đại quân Trùng tộc đột nhiên xuất hiện một bóng người thấp bé cao chưa đủ sáu thước, toàn thân màu xanh sẫm.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, liền phát hiện gã đó tuy thân hình tương tự nhân tộc, nhưng mặt lại có hình vuông, nhìn cực kỳ cổ quái, hai con ngươi vắt ngang trên trán, bên trong một mảnh đen kịt, mắt hoàn toàn không có tròng trắng.

Trên đỉnh đầu gã còn có hai xúc tu dài nhỏ, thoạt nhìn giống như một con châu chấu đã thành tinh.

"Cô cô cô..."

Chỉ nghe trong miệng gã phát ra một hồi tiếng kêu to cổ quái, phía sau đại quân Trùng tộc lập tức vang lên một hồi âm thanh vỗ cánh của côn trùng, ngay sau đó một mảnh mây màu xanh lá cây từ mặt đất bay lên, phô thiên cái địa bay đến Thú Tộc bên này.

"Nguy rồi, là Lục Hoàng tộc! Số lượng sao lại nhiều như vậy?" Nặc Y Phàm thấy thế, kinh ngạc kêu lên.

"Làm sao vậy? Những con châu chấu này rất khó đối phó sao?" Ánh mắt Hàn Lập quét qua mảnh mây màu xanh lá cây, hỏi.

"Lục hoàng tộc không có gì không thôn phệ, không chỗ nào không nuốt, những nơi đi qua

sinh linh tuyệt diệt, vì vậy cho dù là một chi của Trùng tộc cũng bị các tộc khác bài xích. Bọn chúng sinh hoạt tại đầm lầy quanh năm, số lượng cũng không nhiều, không nghĩ tới bây giờ lại sinh sôi nảy nở ra quần thể khổng lồ như vậy rồi." Nặc Y Phàm nhíu mày nói ra.

Nàng còn chưa dứt lời, đám mây màu xanh đã đuổi theo hai độc nhãn cự nhân còn lại.

Độc nhãn cự nhân hiển nhiên cũng biết bọn kia lợi hại, vì vậy cũng không dây dưa, trực tiếp sải rộng bước chân phóng chạy lui sau.

Tuy số lượng Lục Hoàng tộc rất nhiều, lại ngăn không được độc nhãn cự

nhân xông tới, lần lượt vây quanh độc nhãn cự nhân, nhưng lại một lần nữa bị cự nhân xông tới thoát ra.

Nhưng Hàn Lập lại phát hiện, tốc độ hai độc nhãn cự nhân giải khai đám châu chấu vây quanh càng ngày càng chậm, đại khái sau bảy tám lần, bọn họ sắp bị Lục Hoàng tộc triệt để vây quanh, không cách nào đào thoát.

Theo độc nhãn cự nhân bỏ chạy, khoảng cách Thú Tộc càng ngày càng gần, Thú Tộc cũng phóng nhanh tới trợ giúp.

Chỉ thấy giữa không trung cao, tất cả Cự Tích màu đen cực lớn giương hai cánh bay vút tới, ở trên không xoay quanh một hồi, sau đó miệng lớn há ra mãnh liệt, từng cỗ hoả diễm ngập trời mang theo khói khí nồng đậm, từ trong miệng phun ra, trong nháy mắt bao phủ mảng lớn Lục Hoàng tộc nhân vào.

Đám mây màu xanh lập tức bị thiêu đốt, phát ra trận trận thanh âm "Xì xì".

Ngay sau đó, từng Lục Hoàng tộc nhân tựa như mưa lửa, sao băng, nhao nhao từ trên không rơi xuống phía dưới.

Lục Hoàng tộc nhân còn lại nhao nhao bay hạ thấp xuống, xông vào trong đại quân Thú Tộc khác.

Những Thú tộc nhân bình thường này hiển nhiên không có khí lực như độc nhãn cự nhân, bị đám châu chấu quét ngang qua, sau đó trực tiếp hóa thành vạn bộ thi cốt trắng noãn, có con thậm chí còn bảo trì nguyên bản động tác.

Hai độc nhãn cự nhân cuối cùng thoát ra từ đám Lục Hoàng tộc vây quanh, trên thân lộ ra vết thương chồng chất, tràn đầy vết thương nhỏ bị cắn xé, thoạt nhìn thập phần đáng sợ.

Bước chạy cả hai nặng nề, phóng về hướng Ám tinh hạp cốc, tựa hồ muốn tạm thời thoát ly chiến đấu.

Ai cũng không chú ý tới, có hơn trăm bọ cánh cứng đỏ thẫm nhỏ chừng hạt gạo, phần đuôi loé lên hào quang như đom đóm, từ dưới đất bay vút đến,

đâm thẳng vào miệng vết thương trên thân hai độc nhãn cự nhân, làm rung động vài cái rồi chui vào.

Hai độc nhãn cự nhân tựa hồ cảm ứng được, không hẹn mà cùng ngừng lại, nhìn sang chỗ côn trùng chui vào.

Chỉ thấy ngay miệng vết thương kia, từng cái bọc đỏ như máu căng lên liên tiếp, giống một cái bướu thịt còn sống, trương lên càng ngày càng lớn, mấy hơi thở sau liền lớn hơn cả đầu của độc nhãn cự nhân.

Hai độc nhãn cự nhân thấy thế, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng còn chưa kịp làm gì, huyết sắc bướu thịt kia liền sáng lên màu đỏ, nhao nhao nổ bể ra.

Thân thể hai độc nhãn cự nhân lập tức sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vỡ, máu loãng như mưa trút xuống, trong nháy mắt rải đầy toàn bộ chiến trường.

------oOo------

Chương 556: Không kịp chuẩn bị

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Huyết điệt!" Con ngươi Nặc Thanh Lân co rụt lại, mặt những người khác cũng biến sắc theo.

"Trùng này sau khi nhập huyết lập tức lan ra, hoà làm một thể với vật chủ kí sinh, cơ hồ khó tách rời được, lại thôn phệ tinh huyết của vật chủ hình thành huyết lựu, tiếp theo dẫn phát tự bạo giống như thủ đoạn tu sĩ tự bạo, mười phần khó chơi. Bởi vì nó cực kì nhỏ bé, tốc độ lại cực nhanh, khiến người ta khó lòng phòng bị. Bất quá bồi dưỡng trùng này cũng không hề dễ dàng, chắc chắn bên Trùng tộc cũng sẽ không có nhiều loại này." Nặc Y Phàm nhìn thấy khuôn mặt Hàn Lập hiện vẻ nghi hoặc, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu, đang muốn nói gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, kéo Nặc Y Phàm bên cạnh lại, hóa thành một đạo thanh hồng từ trên bình đài màu đen bắn ra.

Bọn người Nặc Thanh Lân khẽ giật mình, mặt đều biến sắc, trên thân toả sáng hào quang, bắn ra bốn phía nhanh như điện.

Sau một khắc, dưới bình đài màu đen vỡ ra, một con Sa thú miệng lớn như bồn máu từ bên trong phóng ra nhanh như thiểm điện, phía trên miệng lớn tràn đầy răng trắng hếu bén nhọn, một ngụm nuốt cả bình đài màu đen vào trong miệng, thình lình chính là đầu Sa thú khổng lồ vừa mới xuất hiện kia.

Phần lớn bọn người Nặc Thanh Lân đều thoát hiểm chạy ra được, nhưng trên bình đài vẫn còn mấy tộc trưởng Chân Tiên cảnh không kịp trốn chạy, bị con thú này nuốt chung với bình đài màu đen.

Miệng lớn Sa Thú cắn nuốt, mấy tiếng kêu thảm thiết từ bên trong truyền ra, sau đó im bặt đi.

Một màn này làm cho những bộ tộc có tộc trưởng bị nạn đại loạn một trận, may mà những tộc đàn này chiếm số ít trong đại quân Thú tộc.

Giữa không trung cách đó hơn mười dặm loé lên thanh quang, thân ảnh Hàn Lập cùng Nặc Y Phàm hiện ra.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, nhíu mày.

Gương mặt xinh đẹp của Nặc Y Phàm tái nhợt đi, vội vàng quay sang Hàn Lập bên cạnh nói một tiếng cám ơn.

Đài quan chiến bị đánh lén phá hủy, Nặc Thanh Lân may mắn thoát ra, thân hình đứng giữa không trung phía xa, sắc mặt khó coi vô cùng, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía đầu Sa thú khổng lồ từ dưới đất phóng ra mà không có dấu hiệu nào báo trước, đang định hiệp thủ xuất kích.

Nhưng đầu Sa thú khổng lồ không để ý đến bọn người Nặc Thanh Lân, thân hình khổng lồ từ dưới chui ra, hóa thành một đạo ảo ảnh mơ hồ, nhanh chóng nhào tới phía hai người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, tay chụp lấy Nặc Y Phàm, đồng thời trên thân loé lên kim sắc lôi quang.

Một tiếng sét đùng đoàng vang lên, hai người hóa thành một đạo kim sắc lôi điện, bắn về phía xa.

Lôi Độn Thuật lấy tốc độ thành danh, mặc dù Hàn Lập mang theo một người, tốc độ vẫn nhanh hơn không ít so với đầu Sa Thú khổng lồ kia.

Sa Thú nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân đại phóng hoàng mang, vô số phù văn màu vàng kèm mây mù hoà lẫn trong đó.

Thân hình khổng lồ của nó đột nhiên rút nhỏ lại gần nửa, tốc độ đột ngột tăng lên ba phần, nhanh chóng truy kích hai người Hàn Lập.

"Y Phàm..." Cha con tương liên, Nặc Thanh Lân thấy cảnh này, lập tức

khẩn trương, đang tính đuổi theo.

"Nặc tộc trưởng, có tu sĩ nhân tộc kia, lệnh ái tạm thời không có gì đáng ngại, chiến sự quan trọng hơn." Ô Lỗ bên cạnh đưa tay cản lại, đồng thời nhìn xuống dưới cuộc chiến.

Nặc Thanh Lân nghe vậy nhìn xuống phía dưới, sắc mặt hơi đổi.

Trong đại quân Trùng tộc, chẳng biết lúc nào xuất hiện mấy con rết có hình thể, chiều cao có thể so với những cự nhân khổng lồ da xám, mặc dù có chút chênh lệch với Sa trùng khổng lồ, nhưng bên trong chiến trường tán loạn lại bắt mắt vô cùng.

Toàn thân mấy đầu rết này một màu trắng bạc, thân thể mỗi con đều dữ tợn, sáng như tuyết, hai cặp trảo càng sắc bén dị thường, lóe ra quang mang rét lạnh, trực tiếp giết vào đại quân Thú tộc, trong miệng không ngừng phun ra sương độc màu vàng.

Chiến sĩ Thú tộc đụng đến sương mù màu vàng này, toàn thân lập tức hư thối nhanh chóng, tu vi hơi thấp thì cốt nhục trực tiếp hóa thành một bãi máu sền sệt, mặt cũng biến thành cháy đen, kêu lên xuỳ xuỳ.

Khí thế đại quân Trùng tộc đại chấn, lấy mấy đầu rết khổng lồ cầm đầu, không ngừng tiến lên.

Các chiến sĩ Thú tộc mặc dù liều chết ngăn cản, nhưng bắt đầu xuất hiện xu hướng bại lui.

Nặc Thanh Lân ở nơi này, trừ một đại hán mặt sẹo U Thần tộc tựa hồ thụ mệnh bám theo Hàn Lập, những người còn lại thất thần trong giây lát, một lần nữa tụ tập trên không đại quân Thú tộc.

Giờ phút này đại quân Thú tộc bị bức phải liên tiếp bại lui về phía sau, tăng thêm bình đài màu đen bị hủy, như rắn mất đầu, vừa kinh vừa sợ, trận hình có chút hỗn loạn. Nhưng khi thấy bọn người Nặc Thanh Lân xuất hiện trên không, các bộ lạc Thú tộc lần nữa ổn định tâm thần, sĩ khí tăng lên nhiều.

Cùng lúc đó, một thiếu phụ che mặt cầm đầu ba gã Kim Tiên Thú tộc từ trong trận đi ra, mỗi người phân biệt tế ra một cốt trống nhỏ màu trắng, một cốt địch cùng một bạch cốt tiểu kỳ, quay tròn trong hư không trước người.

Miệng ba người lẩm bẩm, ba kiện bảo vật đồng thời nổi lên một tầng bạch quang lành lạnh.

Sau một khắc, dưới chân ba người lắc lư ù ù, mặt đất chợt nứt ra, trong khe nứt có bạch quang chớp động, thình lình chui ra từng cây xương thú thô to.

Những xương thú này cao chừng mấy trăm trượng, số lượng chừng hàng ngàn cây, xếp thành hàng chỉnh tề, phảng phất như một hàng rào xương thú, ngăn trước đại quân Trùng tộc.

Phía trên xương thú khắc đầy các loại phù văn, khác biệt với các trận văn thông thường, những phù văn này là từ các loại đồ án hình thú tạo thành, cho người ta một loại cảm giác thô cuồng, nhưng tản mát ra ba động linh lực cường đại dị thường.

Thiếu phụ che mặt chợt quát khẽ một tiếng, hai tay biến đổi pháp quyết, đỉnh đầu loé lên hắc quang, một chiếc lệnh bài màu đen bay ra.

Vật này cũng không tinh tế, lồi lõm, nhìn tựa hồ dùng xương yêu thú điêu khắc thành.

Mặt ngoài lệnh bài minh khắc nổi lên đồ án đầu thú, mắt nhỏ mũi nhọn, có chút quái dị.

Thiếu phụ che mặt há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, chui vào bên trong lệnh bài màu đen.

Mặt ngoài lệnh bài màu đen lập tức hiện ra một tầng hắc quang, một cỗ khí tức khó hiểu từ đó phun ra ngoài, lập tức phát ra thanh âm xuy xuy, vô số đạo hắc quang từ lệnh bài bắn ra, chui vào bên trong những xương thú to lớn kia.

Linh văn bên trên những xương thú này toả hào quang rực rỡ, nhanh chóng

nhúc nhích, làm những xương thú cũng rung động không ngừng, tựa hồ sống lại.

Bên trên những xương thú này thình lình hiện ra một viên cầu hình dạng cái trống, lập tức thanh âm đại tác, vô số cốt mâu màu trắng sắc bén từ đó bắn ra, giống như vô số tên nỏ, rơi như mưa vào đại quân Trùng tộc.

Hết thảy nói phức tạp dài dòng, nhưng xảy ra chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Đại quân Trùng tộc phía trước lập tức bị bắn thủng lổ chỗ như tổ ong vò vẽ, máu chảy rải khắp mặt đất.

Mấy đầu rết cự đại trở thành tâm điểm tấn công, vô số cốt mâu bắn vào trên thân bọn chúng.

Chỉ thấy đốm lửa văng tứ tung, bên ngoài thân con rết khổng lồ cứng rắn vô cùng, những cốt mâu sắc bén này cũng không làm gì được chúng, chỉ lưu lại bên ngoài thân từng đạo bạch ngấn.

Cốt mâu mặc dù không làm bị thương mấy đầu rết khổng lồ này, nhưng chúng bị cốt mâu đánh vào người, hiển nhiên cũng không được tốt cho lắm, trong miệng gào rít không thôi, người uốn éo liên tiếp lui về phía sau.

Vào thời khắc này, bốn đạo độn quang từ đại quân Trùng tộc phóng ra, bay nhào tới nhanh như điện.

Mỗi một đạo độn quang đều phát ra khí tức cường đại, rõ ràng là bốn tên cấp bậc Kim Tiên.

Thiếu phụ che mặt thấy cảnh này, hai mắt nhíu lại, lập tức phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, chui vào trong cốt trống nhỏ màu trắng.

Cốt trống nhỏ chớp động quang mang, tiếng trống gióng lên đinh tai nhức óc, từng đạo bạch quang sền sệt từ đó bắn ra, lần nữa phân biệt chui vào bên trong tất cả xương thú.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Nương theo đó một trận thanh âm "Tạch tạch tạch" vang lên.

Tất cả xương thú đồng thời vỡ vụn ra, hóa thành mảng lớn chất lỏng với linh quang màu trắng, nhanh chóng dung hợp với nhau, hình thành một màn sáng trắng to lớn không ngớt, ngăn trước đại quân Thú tộc.

Trên màn sáng xương trắng mơ hồ hiện ra các loại đồ án hình thú, phía trên bạch quang lưu chuyển, tựa như dòng nước chảy róc rách, nhìn rất dày đặc, làm cho người ta một loại cảm giác không thể nào phá huỷ.

Bốn đạo độn quang tu sĩ Kim Tiên cảnh Trùng tộc bay vụt đến trước màn sáng, độn quang thu vào, biến thành bốn thân ảnh.

Một lão giả màu vàng, một gã đại hán đầu trọc, còn có hai nữ tử kim bào có thần sắc lạnh lùng, tướng mạo y chang nhau, tựa hồ là tỷ muội song sinh.

Bốn người hiển nhiên không ngờ cấm chế màu trắng này lại hoàn thành nhanh như vậy, hơi ngẩn ra.

Nhưng ngay sau đó, lão giả áo vàng phất một tay lên, ba đạo kim mang bắn ra, lóe lên xuất hiện trước màn sáng trắng, hung hăng đánh xuống.

Ầm!

Kim quang bổ trúng, trên màn sáng trắng nổi lên từng gợn sóng, khuếch tán ra chung quanh, nhưng rất nhanh liền khôi phục như cũ.

Ba đạo kim quang nhanh chóng ảm đạm, hiện ra thân ảnh ba con quái trùng hình đao.

Toàn thân trùng này xán lạn kim quang, tán phát ra trận trận khí tức sắc bén, phảng phất như ba thanh lợi kiếm sắc bén không gì không phá được.

Lão giả áo vàng thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, lập tức nhìn về phía ba kiện bảo vật bạch cốt trên đỉnh đầu ba người, cười lạnh nói: "Từng nghe bên trong U Thần tộc có ba kiện dị bảo, Thiên Tuyệt Ma Linh Cổ, Tam Tài

Nguyên Cốt Địch, Già Thiên Bạch Cốt Kỳ, chính là dùng ba bộ hài cốt Chân Linh Thái Ất cảnh luyện chế thành, được xưng là "Bạch cốt Tam Bảo", diệu dụng vô cùng, hôm nay ngược lại muốn lĩnh giáo một phen."

Dứt lời, lão vung tay lên lần nữa.

Mấy chục con kim sắc quái trùng bắn ra, giữa không trung quay tít một vòng, nhanh chóng hội tụ lại một chỗ.

Ba con kim sắc quái trùng lúc trước cũng bay qua, hội tụ lại, trong nháy mắt hình thành một thanh kim kiếm chói mắt.

Lão giả áo vàng mở miệng phun ra một ngụm máu tươi, chui vào trong phi kiếm màu vàng óng.

Phi kiếm màu vàng óng lập tức nhúc nhích nhẹ, tách ra kim quang trùng thiên, lập tức ngưng lại, hóa thành một đạo kim sắc cự kiếm lớn trăm trượng, tản mát ra khí tức sắc bén khủng bố, sau đó đột nhiên lấy một thế khai thiên tích địa, chém về phía màn sáng trắng.

Một tiếng nổ vang rung trời!

Trên màn sáng trắng thình lình bị đánh ra một vết rách thật dài, nhưng cũng không quá sâu.

Thần sắc ba người thiếu phụ che mặt vẫn không biến, trong miệng tụng niệm chú ngữ trầm thấp cổ quái, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Trống nhỏ màu trắng lập tức trướng lớn lên mấy phần, đồng thời gõ vang tùng tùng, ống sáo bạch cốt cũng vang lên thanh âm ô ô, cuối cùng cờ nhỏ bạch cốt lăng không chuyển động, tán phát ra trận trận bạch quang.

Giờ khắc này, thi thể hai tộc trên chiến trường như nhận phải sức hút, lập tức động đậy, run rẩy dữ dội.

Huyết nhục trên thi thể rất nhanh ly thể ra, lộ ra từng cỗ hài cốt đẫm máu.

Sưu sưu sưu!

Những bộ hài cốt này đều bắn ra, dung nhập vào trong màn sáng xương trắng.

Phía trên màn sáng chớp động bạch quang, vết rách nhanh chóng khôi phục.

Bốn tên Kim Tiên Trùng tộc thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi.

"Hừ!"

Lão giả áo vàng hừ lạnh một tiếng, phi kiếm màu vàng óng lần nữa đánh xuống.

Cùng lúc đó, ba tên Kim Tiên Trùng tộc kia cũng nhao nhao xuất thủ.

Chỉ thấy gã đại hán đầu trọc vung tay lên, một đoàn bạch quang loá mắt nổi lên trước người.

Xuyên thấu qua bạch quang, có thể nhìn thấy bên trong là một vật gì đó màu trắng, giống như một đống bùn nhão màu trắng, không ngừng nhúc nhích, cho người ta một loại cảm giác quỷ dị rùng mình.

------oOo------

Chương 557: Tính sai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Gã đại hán đầu trọc Trùng tộc duỗi một ngón tay ra điểm nhẹ một cái.

Chỉ nghe "Phốc phốc" một tiếng, đoàn đồ vật tựa như đống bùn nhão màu trắng bỗng nhiên vươn ra sáu đầu cánh hơi mờ, nhanh chóng vỗ mạnh, mang theo đồ vật tựa như đống bùn nhão màu trắng bay tới hướng màn sáng xương trắng.

Nó tựa hồ là một Linh trùng quỷ dị nào đó!

Những nơi đi qua, hư không phụ cận liền nổi lên từng vòng băng xoắn màu trắng, tản ra khí tức cực kỳ lạnh, dường như linh hồn chỉ cần khẽ chạm vào liền triệt để đông cứng lại.

Thân thể nó giống như quả cầu hơi bành trướng lên, lớn hơn trước gấp trăm ngàn lần, sau khi chạm đến màn sáng xương trắng, im hơi lặng tiếng bạo liệt ra, hóa thành một tầng sương mù trắng bao phủ khắp màn sáng xương trắng.

Một tầng băng màu trắng lập tức lan tràn trên màn sáng xương trắng, bạch quang lưu động bên trong màn sáng xương trắng đột nhiên chậm hơn nhiều, tựa hồ bị đông kết lại.

Cùng lúc đó, hai nữ tử áo vàng Trùng tộc không nói một lời hai tay áo run lên, lập tức hai cỗ kim vân từ trong tay áo bay vọt ra, rõ ràng là vô số con sâu nhỏ màu vàng.

Con sâu nhỏ này có hình dạng giống con kiến, trên lưng mọc ra hai cánh,

trong miệng tràn đầy răng nanh sắc như dao, nhìn dữ tợn vô cùng.

Những con kiến màu vàng này nhao nhao bay rơi vào trên tầng băng màu trắng, nhanh chóng gặm ăn, rất nhanh tầng băng màu trắng bị gặm thủng lổ chỗ, sau đó chúng tiếp tục gặm ăn màn sáng xương trắng.

Sau một lát, trên màn sáng xương trắng bị gặm ra một ít lổ thủng, giống như tổ ong.

Màn sáng xương trắng tuy rằng hấp thu hài cốt thi thể chung quanh lấp bù những cái lổ này, nhưng tốc độ rõ ràng chậm hơn không ít.

Sau một khắc, tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, phi kiếm màu vàng của lão giả áo vàng gào thét tới, hung hăng bổ xuống.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, phi kiếm va chạm với màn sáng, bộc phát ra hai đoàn quang mang vàng, trắng chói mắt, mặt ngoài màn sáng xương trắng vốn tan hoang xơ xác liền hiện ra mấy khe hở, mắt thấy sắp vỡ vụn ra.

Sắc mặt thiếu phụ che mặt cùng hai gã Thú tộc đại biến, liên tiếp phun ra mấy đoàn tinh huyết, chẳng quan tâm tình huống bản thân, thúc gấp pháp quyết, làm những tinh huyết này nhao nhao chui vào bên trong đỉnh Bạch cốt tam bảo.

Hào quang Tam bảo vốn có chút ảm đạm liền đại phóng lên, khiến cho tốc độ bạch quang trên màn sáng xương trắng vốn có chút ảm đạm trì trệ liền gia tăng lên vài phần.

Nhưng trong lòng thiếu phụ che mặt và hai gã Thú tộc đều biết sẽ chống đỡ không được bao lâu nữa.

...

Một chỗ không trung cách chiến trường rất xa, một đạo điện mang màu vàng, một đạo huyễn ảnh màu vàng truy đuổi nhau, cả hai đều nhanh như thiểm điện, đúng là Hàn Lập cùng đầu Sa Thú kia.

Thân thể Sa Thú khổng lồ đã rút nhỏ nghìn lần chẳng biết từ lúc nào, tốc độ so với trước nhanh hơn rất nhiều.

Hàn Lập đã tế ra Phong Lôi Sí, toàn lực thi triển Lôi Độn Thuật, nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi đầu Sa Thú sau khi thu nhỏ lại.

Trong đó có một phần nguyên nhân, chính là hắn mang theo Nặc Y Phàm, dù sao mang thêm một người, gánh nặng tự nhiên lại tăng thêm gấp mấy lần.

Ngay thời điểm khoảng cách hai người bất quá hơn mười dặm, dị biến phát sinh!

Một quang đoàn vàng màu từ trên trời giáng xuống, chụp xuống đầu Hàn Lập, một cỗ lực tượng pháp tắc khổng lồ từ quang đoàn màu vàng tán phát ra, đúng là Sa Thú Linh Vực.

Thần sắc Hàn Lập hơi động một chút, Phong Lôi Sí sau lưng đại phóng lôi quang màu vàng, trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân hắn.

Một tiếng sấm nổ mạnh, thân ảnh hai người khó khăn lắm từ trong Linh Vực bị bao lại trong nháy mắt biến mất vô tung, sau đó hiện ra cách đó mấy trăm dặm.

Hắn không ngừng chút nào, lôi quang trên thân đại thịnh, lần nữa biến mất, sau đó lại xuất hiện trên không một chỗ núi rừng.

Liên tục hai lần lôi độn như thế, rốt cuộc tạm thời cách xa được đầu Sa thú kia.

"Nặc đạo hữu, thừa dịp hiện tại ngươi tách ra đi trước, có lẽ đầu Sa Thú kia sẽ không đuổi theo ngươi." Hàn Lập nói nhanh với Nặc Y Phàm một tiếng, trên thân loé lên lôi quang, hóa thành một đạo hồ quang điện màu vàng bỏ chạy về phía xa.

"Lệ tiền bối, ngươi gắng bảo trọng!"

Giờ phút này sắc mặt Nặc Y Phàm trắng bệch, nhưng tâm thần vẫn tỉnh táo, thi lễ với thân ảnh Hàn Lập một cái, sau đó lập tức hóa thành một đạo độn quang, phóng về phía hạp cốc.

Xa xa phía chân trời loé lên hoàng ảnh, thân ảnh Sa Thú mơ hồ bay vụt tới.

Nặc Y Phàm cảm nhận được khí tức tới gần sau lưng, sắc mặt trắng bệch, độn quang trên thân đại thịnh, bỏ chạy nhanh về phía trước.

Sa Thú quay đầu nhìn hoá thân lôi điện Hàn Lập ở phía xa một cái, nhưng không có đuổi theo, thân hình nhoáng một cái lại phóng về hướng Nặc Y Phàm.

Độn tốc Nặc Y Phàm chênh lệch khá xa với Sa Thú, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút gần.

"Không tốt!"

Cách đó trăm dặm, Hàn Lập chứng kiến cảnh này, thần sắc biến đổi, không ngờ linh trí đầu Sa Thú này đã đạt đến như thế.

Lúc trước sở dĩ hắn không muốn bỏ mặc nàng này, nguyên do chính là hắn còn muốn tiếp tục lưu lại nơi này, nếu bất luận nàng này vì mình mà bị giết, chỉ sợ mình cũng phải lập tức ly khai nơi này.

Nhưng giờ phút này khoảng cách giữa hai người tương đối xa, căn bản không kịp cứu viện, trong lòng không khỏi hô to "Tính sai".

Phong Lôi Sí trên lưng hắn đột nhiên mở lớn, thân hình ngừng lại, sau đó quay người nhanh như tia chớp, toàn lực thi triển Lôi Độn Thuật phóng về phía Nặc Y Phàm.

Nặc Y Phàm cảm nhận được Cự thú khủng bố đang tới gần sau lưng, trên mặt đẹp không còn một tia huyết sắc, vội vàng lật tay vung lên, lòng bàn tay nhiều ra một khối ngọc phù màu trắng, mãnh liệt bóp chặt lấy.

"Phanh" một tiếng, một đoàn linh quang màu trắng từ trong ngọc phù bay

ra, dung nhập vào trong cơ thể.

Bên ngoài thân Nặc Y Phàm đại phóng bạch quang, sau lưng hiện ra một đôi cánh chim bạch hạc to mấy trượng, tốc độ đột nhiên tăng lên gấp mấy lần.

Tốc độ nàng mặc dù tăng nhanh, nhưng vẫn không bằng so với Sa thú, tốc độ hai người đang không ngừng bị rút ngắn.

Ngay lúc hai người cách nhau bất quá chỉ trăm dặm, Sa Thú bỗng há miệng lớn, một cỗ hoàng mang tựa như dây thừng từ trong miệng bắn ra, cuốn về hướng Nặc Y Phàm.

Vào thời khắc này, một đạo lôi quang màu bạc vừa thô vừa to từ trên trời giáng xuống, bổ vào đỉnh đầu Sa Thú.

Ầm ầm!

Quang đoàn lôi điện màu bạc hiển hiện ra thật lớn, bao phủ đầu Sa thú vào bên trong, từng đạo hồ quang điện màu bạc rung động xuy xuy, làm hư không phụ cận cũng rung ong ong theo.

Bên cạnh Nặc Y Phàm loé lên lôi quang màu bạc, một đạo nhân ảnh lóe lên hiện ra, đúng là đại hán mặt sẹo.

"Khắc Đốn trưởng lão!" Nặc Y Phàm nhìn người nọ, sắc mặt đại hỉ.

"Thiếu chủ, đi mau!"

Một tay đại hán mặt sẹo nhanh như chớp ôm lấy Nặc Y Phàm, tay kia nắm chặt một thanh lôi chuỳ màu bạc, trên đầu chuỳ minh khắc một đạo hoa văn lôi điện, tản mát ra một cỗ lực lượng pháp tắc lôi điện.

Từng đạo hồ quang điện màu bạc nổi lên trên lôi chuỳ màu bạc, bao trùm hai người đang muốn phi độn đi.

"Vèo" một tiếng!

Một tia sáng màu vàng to như chén cơm từ phía sau quang cầu lôi điện màu bạc bắn ra, tốc độ nhanh khó có thể tin, lóe lên xuyên thủng thân thể đại hán mặt sẹo.

Đằng sau quang cầu lôi điện màu bạc di chuyển, nhanh chóng tiêu tán, thân ảnh cực lớn Sa Thú hiển hiện ra, trên đầu hơi cháy đen một chút, nhưng chỉ bị như thế.

Đạo hoàng mang kia, đúng là từ mi tâm Sa Thú bắn ra.

Sa Thú nhìn đại hán mặt sẹo, miệng máu mở lớn, lộ ra một vòng răng nhọn lành lạnh.

Trên mặt đại hán mặt sẹo biểu lộ vẻ ngưng kết, cúi đầu nhìn về phía hoàng mang trên ngực, lôi quang màu bạc trên thân nhanh chóng ảm đạm biến mất.

Mà đạo hoàng mang kia chợt run lên, sau đó bạo liệt ra.

Thân thể đại hán mặt sẹo cũng theo đó vỡ vụn ra, hóa thành vô số khối huyết nhục, rơi xuống phía dưới.

Nhưng vào thời khắc này, lôi chuỳ màu bạc trong tay đại hán mặt sẹo chợt bắn ra, vọt tới phía Sa Thú, mơ hồ một cái liền xuất hiện trước người nó.

Phía trên lôi chuỳ mơ hồ có thể thấy một Nguyên Anh nho nhỏ, bám vào trong đó.

"Bạo!" Một tiếng quát khẽ từ trên lôi chuỳ truyền ra.

Một tiếng nổ mạnh ầm vang!

Lôi chuỳ màu bạc hóa thành một quang đoàn màu bạc cực lớn, tản mát ra chấn động khí tức đáng sợ, hư không phụ cận điên cuồng run rẩy, một cỗ vòi rồng quét mạnh ra chung quanh.

Sa Thú cực lớn bị quang đoàn màu bạc bao phủ, nhất thời nhìn không thấy bóng dáng, bất quá mơ hồ có thể nghe được thanh âm kinh sợ gầm rú lên.

Nặc Y Phàm bị cỗ vòi rồng này đẩy văng ra xa về phía trước.

Nàng quay đầu nhìn về phía quang đoàn màu bạc, trong mắt ẩn hiện nước mắt, nhưng sau một khắc thần tình khôi phục vẻ kiên nghị, hóa thành một đạo bạch quang bay tới phía trước, trong nháy mắt biến mất ở phía xa.

Sau mấy cái hô hấp, thân ảnh Sa Thú khổng lồ từ trong quang đoàn màu bạc bắn ra, vết thương chồng chất trên thân, ngay đầu càng cháy đen một mảnh, nhìn có vẻ bị thương không nhẹ.

Sa Thú ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm giận dữ, thân thể cực lớn chợt chuyển một cái, bay xuống phía dưới.

Bên ngoài thân nó hiện ra một tầng hoàng mang, giống như cá bơi trong nước chui xuống dưới đất, sau đó rất nhanh liền chui ra từ một nơi khác.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Vết thương trên thân Sa Thú thình lình biến mất vô tung, nhưng khí tức giảm đi một ít.

Thân thể nó uốn éo, hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng, nhanh chóng đuổi theo hướng phi độn của Nặc Y Phàm.

Lôi quang màu vàng lóe lên, thân ảnh Hàn lập hiển hiện ra, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Hắn lập tức bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân loé lên lôi quang màu vàng, thân ảnh biến mất vô tung.

...

Xa xa nơi cửa thành Ám Tinh hạp cốc, thân hình Nặc Thanh Lân đột nhiên chuyển một cái bay vút trở về, rơi vào phía trên cửa thành Ám Tinh hạp

cốc.

Phía trên toà thành, sớm đã có hai gã Đại Tế Ti mặc trường bào màu xám đang chờ tại đó, vừa thấy tộc trưởng quay về, lập tức ra đón, nói: "Tộc trưởng, đã chuẩn bị xong."

Sắc mặt Nặc Thanh Lân nghiêm nghị, gật đầu nhẹ, bàn tay vung lên, trên thân loé lên ánh sáng tím, hiện ra một kiện pháp bào màu tím rộng lớn, phía trên có các đường vân tơ vàng thêu ra rất nhiều đồ án ngôi sao đẹp mắt.

Ba người bước nhanh đến trung tâm một tế đàn rộng trong thành, tách ra chiếm cứ ba vị trí tế đàn, mỗi người lấy ra một cây pháp trượng màu xanh, liên tục gõ xuống vị trí trận văn cổ quái trên tế đàn.

Hai gã Đại Tế Ti khác im lặng không nói gì, chỉ có Nặc Thanh Lân vừa gõ pháp trượng trong tay theo tiết tấu nào đó, trong miệng vừa ngâm tụng ngôn ngữ Chân Linh.

Sau một lát, pháp trượng trong tay gã dừng lại, rồi trùng trùng điệp điệp gõ xuống mặt tế đàn.

Kiến trúc tế đàn vững như bàn thạch, vậy mà lập tức bị pháp trượng đâm rách, hai gã Đại Tế Ti cũng dùng pháp trượng trùng trùng điệp điệp đâm xuống tế đàn.

Ngay sau đó, chỉ thấy Nặc Thanh Lân nâng lên một bàn tay, hướng phía lòng bàn tay vẽ ngang một cái, một vết cắt sâu thấy xương lập tức hiện ra, đại lượng huyết dịch màu tím tuôn ra, nhỏ xuống trên mặt tế đàn.

Huyết dịch kia rơi xuống phát ra một hồi thanh âm "Tí tách" rất nhỏ, cũng không vẩy ra tứ tán, mà dung hợp với nhau, giống như đầu tiểu xà màu tím giãy dụa trườn lên phía trước.

Nó uốn lượn vặn vẹo, rất nhanh bò đầy cả pháp trận tế đàn.

"Mở." Khuôn mặt màu lam nhạt của Nặc Thanh Lân cũng trở nên trắng bệch, nghiến răng khẽ quát một tiếng.

Chỉ nghe "Ông" một thanh âm vang lên.

Toàn bộ trên tế đàn lập tức bộc phát ra ánh sáng tím ngút trời, một quang trận màu tím cực lớn phức tạp hiển hiện ra, bên trong có các quang điểm nhỏ bay tứ tán tựa như đom đóm, từ trong ngưng tụ ra một đạo âm ảnh cực lớn như ngọn núi.

------oOo------

Chương 558: Túc lục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Bóng mờ cực lớn nhún một hồi rồi từ từ cất cao lên, giống như làn khói nhẹ vặn vẹo vài cái, sau đó mới từ từ ngưng thực.

"U Thần Tộc tiểu tử, như thế nào, nhanh như vậy đã chống không nổi rồi? Thậm chí ngay cả bản thể bổn đại gia cũng muốn mời ra?" Thân hình bóng mờ chưa hoàn toàn ngưng thực đã quát lên.

Tiếng nói vừa buông xuống, ánh sáng tím trong pháp trận cũng từ từ thu lại, rốt cuộc bóng mờ cực lớn triệt để ngưng thực, rõ ràng là một đầu hồ ly cực lớn, toàn thân với bộ lông màu xanh, hai chân đang khoanh chân ngồi như tu sĩ nhân loại.

Thanh Hồ này có bộ mặt dài nhỏ, mi tâm có một đường vân ngôi sao màu tím, bên mắt phải có ba vết thương hẹp dài như bị cự trảo hung thú nào đó cào rách, khiến cho bộ dáng thoạt nhìn có vài phần hung hãn.

Trên người nó mặc một bộ áo giáp màu xanh trang trí hoa văn màu vàng cực kỳ xinh đẹp, sáu cái đuôi cực lớn kéo dài sau lưng, khóe miệng hơi nhếch lên, biểu lộ thần sắc khinh thường thập phần nhân cách hoá.

"Túc Lục đại nhân thứ tội, Y Phàm gặp nạn, kính xin đại nhân cứu hộ." Nặc Thanh Lân thấy vậy, vội cúi người thi lễ, xin lỗi nói ra.

"Cái gì! Kẻ nào dám to gan như vậy, dám khi dễ nha đầu Y Phàm?" Thanh Hồ được gọi là "Túc Lục" nghe vậy, thân hình ngay tại chỗ bỗng nhiên chuyển một cái, áo giáp màu xanh mặc trên người rung động đinh đương, sáu cái đuôi lớn nhao nhao vũ động thẳng lên, tức giận quát.

"Bẩm Túc Lục đại nhân, Sa thú do tộc trưởng Cầu Sa Tộc nuôi dưỡng lúc này đang đuổi giết Y Phàm. Bây giờ các tộc đang tự mình ứng chiến, không thể phân ra quá nhiều lực lượng để cứu nàng, đành phải mời đại nhân ra." Nặc Thanh Lân vừa lo lắng, vừa sợ hãi nói.

Túc Lục nghe vậy, thân thể vừa chuyển động tìm kiếm thân ảnh Nặc Y Phàm trên chiến trường, vừa nói:

"Nặc Thanh Lân, ngươi làm cha như vậy sao? Trong U Thần Tộc các ngươi, bổn đại gia nhìn nha đầu Y Phàm có chút thuận mắt, nếu nàng không may xảy ra chuyện gì, ta hỏi tội ngươi a."

Vừa dứt lời, ánh mắt của nó dừng lại phía chân trời xa xa, ở chỗ đó Nặc Y Phàm đang bị Sa thú đuổi đến lâm vào tuyệt cảnh.

"Đã tìm được..."

Hai mắt Túc Lục nhíu lại, trong miệng thì thào một tiếng, sau đó thân hình cực lớn đột ngột từ mặt đất bay lên, giống như đang ngồi mà phi thăng lên núi cao, lăng không bay đi, sáu cái đuôi cực lớn tung bay trên không trung, vung vẩy không thôi.

Trong đám người U Thần Tộc hỗn chiến phía dưới, nhìn thấy thân ảnh khổng lồ Túc Lục xuất hiện trên đỉnh đầu, trong mắt từng người hiện lên vẻ nóng bỏng, trong miệng điên cuồng kêu lên "Túc Lục đại nhân", ý chí chiến đấu, sĩ khí tăng lên nhiều, điên cuồng tấn công Trùng tộc phía trước.

Giờ phút này, Nặc Y Phàm đang bị Sa thú đuổi đến gấp gáp, hoảng hốt chạy bừa, trốn lên một vách núi đá, cách Hàn Lập càng ngày càng xa.

Hàn Lập thấy tình hình này, lông mày nhăn lại, thân hình không chút lựa chọn lóe lên, đuổi tới hướng kia.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Vách núi đột nhiên bạo tạc nổ tung sụp đổ xuống, đầu Sa thú ở dưới đất từ trong bụi mù cuồn cuộn đột nhiên vọt ra, thân hình lần nữa tăng lớn lên như trước, miệng lớn há ra, cắn tới phía thân hình chao đảo của Nặc Y Phàm.

Nặc Y Phàm thấy cảnh này, lập tức sợ hãi cả kinh.

Nhưng nàng này cũng có vài phần can đảm, mặc dù sợ nhưng không loạn, thân hình ở giữa không trung mãnh liệt chuyển một cái, mũi chân trùng trùng điệp điệp giẫm ở một khối đá đang rớt xuống, toàn bộ cơ thể linh hoạt nhảy lên phía trên, trên người biến thành độn quang định bay ra.

Ai ngờ trong miệng đầu Sa thú phía dưới đột nhiên có một đạo vòng xoáy đỏ sậm lăng không sinh ra, từ trong sinh ra từng đợt lực lượng xé rách khó nói lên lời.

Cỗ lực lượng vô hình này hiển nhiên vượt xa tưởng tượng của Nặc Y Phàm, thân hình nàng còn chưa kịp lướt ngang ra đã bị cỗ lực lượng này hút lấy, kéo xuống phía dưới.

Hết thảy phát sinh với tốc độ ánh sáng, mắt thấy vị thiếu chủ U Thần Tộc này sẽ bị Sa thú khổng lồ nuốt vào bụng cùng với đám loạn thạch đầy trời.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, một tay kết kiếm quyết, một ngón tay điểm ra hư không phía trước.

"Boong" một tiếng kêu sắc nhọn vang lên, hàn quang lóe lên!

Một đạo thanh sắc kiếm quang ở giữa không trung lóe lên rồi biến mất, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhanh như điện chớp bay đến dưới thân Nặc Y Phàm, vừa vặn tiếp được thân hình nàng đang rơi gấp xuống.

Trên thân kiếm phát ra ánh sáng rực rỡ, Kiếm Khí tăng vọt ra bốn phía, ép lui vài phần lực lượng xé rách trong miệng Sa thú, tiếp theo thân kiếm loé lên Linh quang, chở Nặc Y Phàm lướt gấp về phía trước một hồi, sau đó bay lên không trung.

"Rặc rặc" một tiếng vang thật lớn!

Miệng Sa thú khép lại, nhưng lại cắn vào khoảng không, nó càng giận dữ không thôi.

Thân hình nó bỗng nhiên co rút lại một hồi, sau đó đột nhiên bắn ra giống như đạn pháo, đuổi theo Nặc Y Phàm.

Nặc Y Phàm vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, còn chưa kịp cao hứng, lại lần nữa lâm vào tử cảnh.

"Nha đầu Y Phàm đừng sợ, ta đến chỉnh đốn nó..."

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm lớn, thanh ảnh nhoáng một cái, thân ảnh khổng lồ lục vĩ Thanh Hồ từ trên trời giáng xuống, vượt qua Nặc Y Phàm, sau đó đập vào đầu Sa thú khổng lồ đang đuổi theo phía sau.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Hai thân thể khổng lồ va chạm nhau ầm ầm trên không, đồng thời rơi xuống dưới.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tức thì ở trên không trung quẹo thật nhanh, chở Nặc Y Phàm còn chưa tỉnh hồn bay đến phía Hàn Lập bên này.

"Lệ tiền bối, đa tạ ân cứu mạng, Y Phàm ngày sau có cơ hội, nhất định hậu báo." Sắc mặt Nặc Y Phàm khó coi, lấy lại bình tĩnh nói với Hàn Lập.

Cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, triệu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, sau đó gật đầu nhẹ với nàng, không nói gì.

Xa xa tiếng nổ vang lên mãnh liệt!

Ánh mắt hai ngươi chuyển một cái, đồng thời nhìn theo hướng sa thú bên kia.

Chỉ thấy thân thể sa thú khổng lồ đang bị đầu Thanh Hồ mặc áo giáp hoa

mỹ gắt gao đè dưới thân thể, thân hình giãy giụa vặn vẹo, trong miệng gào rú liên tục, nhưng nhất thời không thoát ra được.

Thanh Hồ như kỵ binh ngồi trên thân Sa thú, sáu cái đuôi lớn xoắn lại, như sáu đầu cự mãng màu xanh cao mấy trăm trượng quấn quanh thân thể sa thú khổng lồ kia, không ngừng co rút lại, phát ra trận trận thanh âm xương cốt va chạm.

Cùng lúc đó, một tầng Linh Vực bên ngoài thân nó tuôn ra, cũng không bao phủ quá rộng mà chỉ bao phủ đầu Sa thú kia thôi.

"Đây là cái gì..." Hàn Lập nhìn một màn này, có chút kinh ngạc hỏi.

"Vị này chính là Túc Lục đại nhân, là cung phụng Chân Linh của U Thần Tộc chúng ta, tu vi có thể so với tu sĩ Thái Ất sơ kỳ trong Nhân tộc các người." Thần sắc Nặc Y Phàm cung kính đáp.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy, hơi ngẩn ra, như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ.

Tại Nhân giới cùng Linh Giới, hắn cũng đã gặp không ít tộc thuộc Hồ Yêu, đại đa số đều am hiểu các loại bàng môn tà đạo, huyễn thuật hoặc mị thuật, khí thế hung hãn giống như vị Thanh Hồ trước mắt, thuần túy lấy lực lượng thân thể tác chiến, ngang ngược không thua đầu Sa thú khổng lồ kia, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Bất quá, hắn cũng biết vị Thanh Hồ trước mắt chính là một Chân Linh, chỉ sợ đã chiếm cứ Man Hoang này không biết bao nhiêu vạn năm, đương nhiên không thể lấy Yêu tộc bình thường để phán đoán.

Chỉ thấy Thanh Hồ cực lớn kia, hai tay nắm chặt trong hư không, một đạo hào quang đen nhánh ngưng tụ, hóa thành một trường côn màu đen như cự trụ chống trời, phía trên khắc tinh văn, lóe ra hào quang ảm đạm.

Trong miệng Thanh Hồ phát ra một tiếng hét to, hai tay giơ cao trường côn màu đen lên, tinh văn trên côn đột nhiên sáng lên, một đạo vòng xoáy tinh quang sáng chói ngưng tụ phía trên đầu côn nhọn, trùng trùng điệp điệp

đâm xuống đầu Sa thú.

Tuy thân hình Sa thú tạm thời không nhúc nhích được, nhưng cái đầu vẫn xoay được mãnh liệt, miệng lớn há ra, một mảnh hào quang màu đỏ sậm sáng lên, chính giữa hỗn tạp từng sợi sương mù màu đen nhè nhẹ ngưng như thực chất, cắn lên phía trường côn màu đen.

Chỉ thấy dưới thân côn, non nửa thân côn đâm vào trong miệng sa thú, vòng xoáy tinh quang cùng hào quang đỏ sậm lập tức chạm vào nhau.

"Ầm ầm ầm..."

Từng đợt chấn động mãnh liệt từ trong miệng sa thú lay động truyền ra, vô số tinh quang óng ánh cùng sương mù màu đen hỗn tạp cùng một chỗ, phát ra trận trận thanh âm nổ vang “ầm ầm” như dòng điện.

Hai thế lực một Hồ một Thú dường như ngang nhau, giằng co cùng một chỗ.

Nặc Y Phàm nhìn từ xa, trong ánh mắt hiện ra vẻ lo lắng, nhưng cũng có chừng mực không tùy tiện đi lên hỗ trợ.

"Yên tâm đi, cảnh giới Chân Linh đại nhân các ngươi cao hơn một chút, sẽ không chịu thiệt thòi đâu." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, mở miệng an ủi.

Kết quả, hắn vừa dứt lời, thân thể đầu sa thú kia bắt đầu hiện ra từng vòng tròn kim văn, lúc đầu vốn đã bị phần đuôi Thanh Hồ siết đến co rút lại không thôi, chợt bắt đầu bành trướng lên.

"Phanh, phanh, phanh "

Cái đuôi Thanh Hồ liên tiếp bị đẩy căng ra, mắt thấy không cách nào trói buộc chặt sa thú nữa rồi.

"Muốn chạy trốn, không dễ dàng như vậy!" Trong miệng Thanh Hồ cười mỉa mai một tiếng, quát to.

Chỉ thấy đường vân ngôi sao ngay chỗ mi tâm đột nhiên loé lên ánh sáng, tách ra hào quang chói mắt, trong đôi mắt bỗng nhiên chuyển thành màu đen kịt, từ trong chiếu ra một mảnh đồ án tinh không sáng chói.

Ngay sau đó, khí tức toát ra trên người nó trong nháy mắt trở nên thâm sâu khó lường.

Hàn Lập nhìn xem một màn này, đột nhiên xuất hiện mộ tia thất thần ngắn ngủi, trong nháy mắt, cảm giác mình dường như đang đứng trong tinh không mênh mông vô biên, nhìn xem ngàn vạn ngôi sao chung quanh, cùng đợi vạn đạo tinh quang tẩy lễ.

Sau một khắc, tinh văn trên trường côn trong tay Thanh Hồ sáng lên toàn bộ, phảng phất có từng mảnh Tinh Không bám vào trên, từ trong truyền ra trận trận chấn động cổ quái dường như không thuộc về thế giới này, đâm xuống miệng Sa thú phía dưới.

Chỉ thấy một mảnh tinh quang làm cho người hoa mắt đồng thời nứt vỡ, gợn sóng rung động bắt đầu hạ xuống co rút lại, trùng trùng điệp điệp oanh kích vào hào quang đỏ sậm trong miệng sa thú khổng lồ.

Cơ hồ trong nháy mắt, rốt cuộc sa thú khổng lồ thoát được trói buộc của Lục Vĩ Thanh Hồ, từng vòng kim văn chuyển động đi từ đuôi về phía đầu, như tập trung tất cả lực lượng cuồng dũng về hướng trong miệng.

Hai cỗ tràn đầy lực lượng, rốt cuộc oanh kích lên nhau.

"Ầm ầm ầm"

Một tiếng nổ vang rung trời triệt địa truyền đến.

Từng vòng chấn động vô cùng cuồng bạo từ chỗ va chạm của Lục Vĩ Thanh Hồ cùng sa thú bộc phát ra, hào quang màu đỏ sậm giống như trời chiều tàn huyết, bên trong hào quang tinh không như quần tinh rơi xuống, triệt để bạo liệt ra.

Thân thể cao lớn Sa thú oanh một tiếng tán loạn ra, biến thành vô số cát bụi,

giống như trận bão cát nghìn năm không gặp quét ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua, gò núi cây gỗ hóa thành bụi đất, nhìn không thấy vật gì nữa.

------oOo------

Chương 559: Con rệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thần sắc Hàn Lập không đổi, tay áo run lên, mấy vòng bảo vệ màu xanh lá cuốn ra, đan vào quấn quanh trước người một hồi, lập tức ngưng tụ thành một bình chướng thanh sắc, che chắn trước người hắn và Nặc Y Phàm.

Sau một khắc, bão cát đầy trời cuốn tới với thế không thể đỡ, màn sáng màu xanh như lọt vào vạn đạo mũi tên xạ kích, thanh âm không ngừng vang lên như mưa rơi trên lá chuối, nhưng thủy chung vững vàng như núi.

Vạn khoảnh núi rừng chung quanh không có người bảo vệ, lập tức bị hoàng phong che kín bầu trời, cát bụi tràn ngập, vô số cổ thụ che trời bị gió cát xoáy lên, sau lại bị bão cát vùi lấp. Phạm vi mấy ngàn trượng chung quanh trong nháy mắt đều hóa thành một mảnh biển cát mênh mông.

Mặc dù chỗ đại quân Trùng tộc giao chiến với Thú tộc cách xa chỗ Sa Thú và Thanh hồ giao phong, nhưng vẫn bị cổ cuồng phong bão cát cuốn tới, toàn bộ chiến trường trong nháy mắt trở nên mờ mịt vô cùng, những kẻ có tu vi hơi thấp căn bản không cách nào chống đỡ được cổ hoàng phong bão cát này, thậm chí ngay cả đứng thẳng đều thập phần miễn cưỡng, thế cho nên xu chế công kích chém giết của Trùng tộc chậm đi rất nhiều.

Đại quân Thú tộc vốn bị đại quân Trùng tộc ép đến không thở nổi, gặp chuyện này tự nhiên là chuyện tốt, nhất là những Kim Tiên Thú tộc kia càng thở dài một hơi, thừa cơ điều chỉnh trận hình chiến trận, gia cố phòng tuyến, dù sao nơi đây vốn là chiến trận Thú tộc làm chủ, chiếm cứ địa lợi, thậm chí có một ít bộ tộc do trước đây thế cục biến hóa quá nhanh nên chưa kịp tế ra một ít thủ đoạn cấm chế phòng ngự cũng nhao nhao tế ra.

Một lát sau, cát bụi đầy trời rơi xuống, trời đất một lần nữa khôi phục thanh minh.

Đại quân Thú tộc nhìn Chân Linh phe mình ra tay chém giết gã cường địch bên kia, về sau sĩ khí đại chấn, mỗi tộc trưởng dẫn dắt tướng lãnh của mình, tru lên trận trận thanh âm rõ to, một lần nữa tổ chức thế công, giết tới đại quân Trùng tộc.

Lúc trước bởi vì thế công Trùng tộc quá mạnh, Thú tộc bị đánh có chút bất ngờ không kịp trở tay, trong thời gian ngắn ngủi được cờ trống trọng chấn, ngược lại sĩ khí tăng lên, chiến đấu tốt hơn. Tuy Trùng tộc thế lớn, nhưng nhất thời nửa khắc cũng không cách nào đánh bại Thú tộc được.

Trong mảnh biển cát kia không còn nhìn thấy bóng dáng Sa Thú nữa, chỉ còn lại một thân hình cực lớn Lục Vĩ Thanh hồ, một bàn tay huyết nhục mơ hồ còn đang nắm trường côn màu đen, tay kia lại đang cầm một khối sa tinh to cỡ cái đầu.

So với khối Hàn Lập đạt được lúc trước, khối này hiển nhiên phẩm chất cao hơn gấp mấy lần, không chỉ óng ánh thông thấu, bên trong còn sinh ra từng sợi tơ vàng, từ trong truyền ra từng trận chấn động linh lực mãnh liệt.

Hàn Lập phất tay thu hồi màn sáng màu xanh bảo vệ trước người, sau đó thân hình Nặc Y Phàm vội vàng lướt tới, bay đến bên người Thanh Hồ, vội vàng hỏi:

"Túc Lục đại nhân, người không sao chứ?"

"Không có việc gì, ta làm sao lại có chuyện..."

Trong miệng Thanh hồ nói không có việc gì, nhưng nhịn không được oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Nặc Y Phàm cả kinh, chạy đến trước người nó nhìn xem, mới phát hiện phía trên thanh giáp trước ngực nó cháy đen một mảnh, chính giữa đã phá vỡ một cái lỗ máu to, phía trên tỏa ra từng sợi sương mù màu trắng nhè nhẹ, đang co lại từng chút một.

Hàn Lập đứng ở phía xa, thức thời không có chạy tới gần.

Trong lòng hắn khẽ động, Kim Đồng đang thèm nước bọt đầy miệng, đang thương lượng cùng hắn, nó muốn lấy khối sa tinh trong tay Thanh hồ kia.

Lúc trước nó một mực ở trong bụng Tỳ Hưu, tuy rằng nhục thân đặc thù, nhưng không gian trong cơ thể Tỳ Hưu tựa hồ không đơn giản, ngay trước đây không lâu nó rốt cục vẫn phải bay ra khỏi miệng Tỳ Hưu.

"Đừng suy nghĩ nữa, hiện giờ chúng ta mượn một tay Thú tộc để đối phó Phệ Kim Tiên ngươi nói. Hiện tại nếu làm mọi chuyện phức tạp, rất có thể bị Thú tộc trục xuất ra ngoài. Đến lúc đó bản thân chúng ta phải đối mặt đại quân Trùng tộc đó." Hàn Lập truyền âm nói ra.

"Ai nha, lại nói tên kia, khí tức lại càng ngày càng gần, không được, ta phải tránh đi mới được, Tiểu Bạch, há mồm!" Kim Đồng cả kinh nói gấp.

"Lão đại, vào bụng ta thì có thể, nhưng ngươi cũng đừng ăn bảo bối của ta... Những năm qua ta tích lũy được chút ít tiên khí, không hề dễ dàng, ngươi đi vào một lần liền ăn hết ba thành..." Tỳ Hưu kêu ư ư nói ra.

"Tiểu Bạch, tại sao ngươi lại keo kiệt như vậy, chẳng phải ăn một chút tiên khí sao, có đại thúc ở đây thì ngươi lo lắng cái gì chứ?" Kim Đồng bất mãn nói ra.

"Chủ nhân, người xem..." Vẻ mặt Tỳ Hưu đưa đám nói.

"Qua cửa ải trước mắt đã, ngươi sẽ được không ít chỗ tốt, nếu cửa ải này còn không qua được, làm sao còn nói sự tình về sau." Trong mắt Hàn Lập chớp động lam mang vài cái, nhìn về phía xa xa, nhàn nhạt nói ra.

...

"Toàn bộ râu ria, toàn bộ đuôi... Không bị thương tích gì, rất tốt." Thanh hồ cúi người đánh giá Nặc Y Phàm một cái, gật đầu nhẹ nói ra.

"May mắn có Lệ tiền bối cùng Túc Lục đại nhân cứu hộ..." Nặc Y Phàm nói ra.

"Ngươi nói là tiểu tử nhân tộc kia?" Thanh hồ không có thu hồi trường côn màu đen kia, chỉ về hướng đất cát bên cạnh, thân hình khổng lồ xoay chuyển, nhìn về phía Hàn Lập nói.

"Vâng, thêm lần này nữa, Lệ tiền bối đã cứu ta hai lần rồi." Nặc Y Phàm gật đầu nhẹ, nhấn giọng nói.

"Hai lần? Tiểu nha đầu nhà ngươi không phải muốn nhân chuyện này, lấy thân báo đáp chứ?" Khoé miệng Lục vĩ Thanh hồ nhếch lên, lộ ra vài phần trêu chọc nói.

"Túc Lục đại nhân..." Nặc Y Phàm biết rõ nó cố ý trêu chọc mình, đành phải nghiêm mặt nói ra.

"Nhân tộc luôn luôn xảo trá, đôi khi hồ tộc chúng ta cũng theo không kịp, ngươi cũng không nên quan hệ quá sâu với hắn." Thanh hồ thu hồi vẻ trêu đùa, nghiêm túc nói ra.

"Ta biết rồi." Nặc Y Phàm gật đầu nói.

Trong lúc hai người nói chuyện, thần sắc Thanh hồ bỗng nhiên biến đổi, một tay nâng lên trực tiếp bắt lấy Nặc Y Phàm, ném về phía Hàn Lập, trực tiếp dùng ngôn ngữ Nhân tộc quát lớn: "Mau dẫn nàng đi..."

Hàn Lập tựa hồ đã sớm chuẩn bị, lúc Thanh hồ Túc Lục ném Nặc Y Phàm đi, trong nháy mắt thân hình hắn cũng lóe lên biến mất tại chỗ.

Tiếp theo trong nháy mắt, hắn liền xuất hiện giữa không trung, tiếp lấy Nặc Y Phàm, thân hình lóe lên lần nữa biến mất không thấy.

Bên này, sau khi Lục Vĩ Thanh hồ ném Nặc Y Phàm đi, sau đó bàn tay ném ra thu lại, đồng thời tay kia nhấc lên trường côn màu đen, trùng trùng điệp điệp chọc tới một chỗ hư không phía trước.

Phương vị này, đúng là nơi trước đây Hàn Lập đã nhìn qua.

Đường vân tinh thần phía trên trường côn màu đen toả ra hào quang mãnh liệt, chỗ côn nhọn lóe lên ngân quang, lập tức sáng lên một mảnh tinh không sáng chói to mấy trăm trượng.

Phía trước tinh không vốn không có vật gì, sau một khắc, có một đoàn kiêu dương màu vàng bỗng nhiên nở rộ ra.

Trong nháy mắt quang đoàn màu vàng cực lớn va chạm với mảnh tinh không, giống như khối thiên thạch đập vào chỗ màn sáng tinh không phát ra trên trường côn màu đen, phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời!

"Ầm ầm"

Tinh không sáng chói nổ bể ra ầm ầm, trường côn màu đen nhìn uy lực vô cùng, nhưng trước kim quang này lại trở nên yếu ớt như cao lương, phía trên thân côn lan tràn vết rạn, nứt vỡ ra.

Vạn đạo tinh mang cuối cùng không địch lại một vòng mặt trời, trong núi rừng biển cát thình thịch tán loạn ra.

Trong miệng Lục vĩ Thanh hồ phát ra một tiếng thét thống khổ, thân hình cực lớn lập tức bay ngược lui sau như một cái bao tải, cày trên mặt đất một rãnh sâu, trùng trùng điệp điệp đụng vào một vách đá dựng đứng.

"Ầm ầm "

Lại là một hồi thanh âm sụp đổ vang lên, bụi mù cuồn cuộn cùng loạn thạch rớt xuống, vùi lấp nửa người lục vĩ Thanh hồ vào trong.

"Trùng Linh..."

Khóe miệng của gã trào ra vết máu đen ngòm, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đoàn kim quang kia, nghiến răng nói ra.

Giữa kim quang chói mắt, thân hình một đầu giáp trùng màu vàng to chừng

ngàn trượng dần dần hiện rõ ra.

Nó đứng ở trên không, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức khủng bố không cách nào nói rõ.

Cách đó hơn nghìn dặm, Hàn Lập đang bay nhanh về hướng hạp cốc, hắn không quay đầu lại, nhưng trong lòng rùng mình, kẻ đến không ai khác, chính là một Phệ Kim Tiên khác mà trước đây Kim Đồng cảm ứng được.

Bộ dáng của nó tuy giống như đúc với Kim Đồng, nhưng khí tức trên thân lại cường đại đến mức làm người ta sợ hãi, hầu như có thể so với cảnh giới Thái Ất hậu kỳ.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm kêu khổ, nhưng thân hình không ngừng lại chút nào, ánh sáng màu xanh quanh thân chợt hiện vài cái, độn tốc ngược lại nhanh hơn vài phần.

"Trùng Linh đại nhân!"

Đại quân Trùng tộc bị đại quân Thú tộc trở nên dũng mãnh giết đến đại loạn, lúc nhìn thấy Phệ Kim Tiên Trùng Linh phe mình ra tay, sau đó nhao nhao hô lên điên cuồng.

Những Linh trùng được các Trùng tộc nhân sử dụng cũng tựa hồ bị lực lượng nào đó quán chú, trở nên càng thêm điên cuồng khát máu, xông tới đại quân Thú tộc, chiến trường trở thành một mảnh hỗn loạn, lại lần nữa lâm vào trạng thái giằng co.

Nặc Thanh Lân đã trở về trên chiến trường, lúc nhìn thấy Phệ Kim Tiên hiện thân thì sợ hãi cả kinh, vội vàng nhìn sang hướng Lục Vĩ Thanh Hồ bên này, ý đồ tìm kiếm bóng dáng nữ nhi.

Kết quả khi gã truy ra khí tức Nặc Y Phàm, lại phát hiện nàng đã bị Hàn Lập đưa về phía trên cốc khẩu tòa thành.

"Giao ra đây..."

Giáp trùng màu vàng run lên hai cánh, hờ hững mở miệng nói, như thanh âm chuông vàng rung giữa trời đất chấn động không thôi.

"Khục khục... Đúng là phụ thân nói không sai, ngươi quả là con rệp đánh không chết, một lần đạp không chết, tiếp theo sẽ trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Chỉ là không nghĩ tới lần đại chiến trước đó đến nay, ngươi lại mạnh mẽ đến như thế này..." Lục vĩ Thanh hồ ho mãnh liệt ra một ngụm máu tươi, cười khẩy nói.

"Lời này, ta chỉ nói một lần..."

Giáp trùng màu vàng lạnh lùng nói xong, hai chân trước giao thoa, đột nhiên vung lên phía trước.

Hai đạo tinh quang từ hai chân trước của nó bỗng nhiên bay ra, tiêm mỏng như hai cánh ve sầu cự đại, loé lên biến mất trong hư không.

Lục vĩ Thanh hồ lại giống như người sống gặp quỷ, sớm âm thầm tụ lực ở sáu cái đuôi, bỗng nhiên vỗ một cái, thân hình đột nhiên cất cao mấy trăm trượng, trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, khó khăn lắm tránh qua, né được hai đạo tinh quang trảm kích.

Hàn Lập rời đi thật xa, trong đôi mắt loé lên ánh sáng màu lam, cẩn thận quan sát một màn này, trong lòng kinh hãi không thôi.

Chỉ thấy ánh sáng trong hư không bụi bặm, khi hai đạo tinh quang đi qua, trong nháy mắt bị đoạn làm hai nửa.

Lục vĩ Thanh hồ né tránh được, vách núi phía sau nó liền bị tinh quang chém trúng một kích.

Nham thạch trải rộng vách núi giống như một khối đậu hũ, ở chính giữa hiện ra một đạo vết rách đứt gãy, trực tiếp bị chém ngang qua.

Thân hình Lục vĩ Thanh hồ lơ lửng trên không trung, thoạt nhìn đã thê thảm đến cực điểm, trong miệng la lớn một tiếng:

"Phụ thân, con rệp kia khi dễ ta!"

Thanh âm vừa rơi xuống, trong hư không đã có một mảnh tinh mang chói mắt sáng lên.

Một thân ảnh khác càng thêm cực lớn, từ trong hiển hiện ra.

------oOo------

Chương 560: Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đó là một con hồ ly màu xanh có hình thể cực kỳ khổng lồ, so với Lục Vĩ Thanh Hồ lớn hơn gấp đôi.

Trên người hồ ly này mặc một bộ chiến giáp màu vàng hoa mỹ, phía trên minh khắc rậm rạp chằng chịt phù văn màu bạc, chớp động không thôi, chín cái đuôi cực lớn sau lưng đong đưa nhẹ nhàng, thoạt nhìn cực kỳ thần tuấn.

Cửu Vĩ Thanh Hồ có khuôn mặt dài nhỏ, trên mi tâm có một đồ án Tinh Thần, tản mát ra tinh quang chói mắt.

Khí tức vô cùng to lớn từ trên thân Cửu Vĩ Thanh Hồ tán phát ra, so với kim sắc giáp trùng không kém chút nào, lại mơ hồ hơn vài phần.

"Vương!" Nặc Thanh Lân và đám Kim Tiên Thú Tộc lộ ra thần sắc cuồng nhiệt, cao giọng nói ra.

Chỉ là bây giờ chiến cuộc phía dưới đang kịch liệt nên bọn gã không bay tới, sĩ khí đại quân Thú Tộc cũng đại chấn.

"Phụ thân!" Thân ảnh Lục vĩ Thanh Hồ Túc Lục nhoáng một cái, bay đến bên cạnh Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Sau một kích, kim sắc giáp trùng cũng không thèm để ý đến Túc Lục, thậm chí cũng không nhìn Cửu Vĩ Thanh Hồ, một đôi đồng tử màu vàng nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì.

Hàn Lập cũng bị ánh mắt kim sắc giáp trùng đảo qua, trong lòng cả kinh,

hắn cũng không dám cam đoan Kim Đồng bị Tỳ Hưu nuốt vào có thể tránh thoát bản năng dò xét của Phệ Kim Trùng đối phương hay không.

Bất quá ánh mắt kim sắc giáp trùng chỉ thoáng đảo qua người hắn một cái, cũng không lưu lại, điều này làm cho trong lòng Hàn Lập hơi buông lỏng, nhưng vẫn không dám thư giãn chút nào.

Cửu Vĩ Thanh Hồ trừng mắt có vẻ trách cứ Túc Lục, sau đó vung chân trước lên, một đạo ánh sáng màu xanh như nước bắn ra, chui vào trong thân thể nó.

"Đa tạ phụ..."

Ánh sáng màu xanh trên thân Túc Lục lập loè một hồi, vết thương lập tức khôi phục hơn phân nửa, mặt mày trở nên hớn hở.

"Ngươi lui xuống trước đi." Cửu Vĩ Thanh Hồ cắt đứt lời nói Túc Lục, trầm giọng nói.

Túc Lục gật đầu nhẹ, thân hình nhoáng một cái thối lui ra xa

"Trùng Linh, lập tức ly khai, nếu không chớ trách bổn tôn không khách khí!" Cửu Vĩ Thanh Hồ ngẩng đầu nhìn kim sắc giáp trùng, trong ánh mắt dài nhỏ tràn đầy vẻ lạnh lùng, há miệng phát ra thanh âm ù ù như lôi đình.

Lúc này kim sắc giáp trùng mới thu hồi ánh mắt, nhìn lại Cửu Vĩ Thanh Hồ, ánh mắt chớp động vài cái.

Sau một khắc, thân hình nó đột nhiên nhoáng một cái, trong nháy mắt hóa thành một đoàn huyễn ảnh màu vàng, lóe lên liền xuất hiện trước người Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Chỉ thấy nó mở miệng ra, một đạo kim quang sáng long lanh vừa thô vừa to từ trong miệng bắn ra nhanh như điện, tốc độ nhanh khó có thể tin, lóe lên xuyên thủng thân thể Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Cửu Vĩ Thanh Hồ vẫn không nhúc nhích, tựa hồ căn bản không kịp phản

ứng.

Nhưng sau một khắc, chỉ thấy thân hình "Cửu Vĩ Thanh Hồ" tán loạn biến mất, chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Kim sắc giáp trùng hơi ngẩn ra, thân hình đang bay nhào tới chợt ngừng lại.

Nhưng vào thời khắc này, sau lưng nó loé lên thanh ảnh, thân ảnh Cửu Vĩ Thanh Hồ lăng không lơ lửng ở đó, chín đuôi màu xanh sau lưng nhanh như chớp xoắn một cái, quấn lấy thân thể kim sắc giáp trùng.

Một Linh Vực màu xanh từ trên thân Cửu Vĩ Thanh Hồ tán phát ra, bao phủ kim sắc giáp trùng vào bên trong.

Cùng lúc đó, trên chín đuôi Hồ hiện ra một tầng Linh quang đen thui, phía trên ngôi sao chớp động hào quang, nhanh chóng co rút lại, giống như chín đầu cự mãng đen thui, gắt gao cuốn lấy thân thể kim sắc giáp trùng.

Cửu Vĩ Thanh Hồ há lớn miệng, phun ra một đạo hoả trụ màu đen, đánh vào trên thân giáp trùng.

Động tác liên tiếp diễn ra nhanh vô cùng, trong nháy mắt một mảnh biển lửa màu đen hiển hiện ra, bao phủ kim sắc giáp trùng vào trong.

Trong biển lửa tản mát ra một sức nóng làm cho người khó nói lên lời, hư không phụ cận cũng vặn vẹo kịch liệt, liên tục run rẩy không thôi.

Hàn Lập cách biển lửa một khoảng, nhưng vẫn cảm thấy sức nóng khó nhịn được, thân hình nhoáng một cái bay vụt ra phía xa.

Túc Lục cũng thối lui ra xa, ánh mắt lộ ra một tia khoái ý.

Cửu Vĩ Thanh Hồ cũng không có dừng lại, đồ án tinh thần ở mi tâm hiện ra tia sáng chói mắt, chợt bắn ra một đạo ánh sáng ngôi sao.

Ánh sáng ngôi sao này là do từng phù văn ngôi sao màu đen hình thành, tản mát ra chấn động lực lượng pháp tắc mãnh liệt, lóe lên chui vào trong biển

lửa màu đen.

Biển lửa màu đen đột nhiên phóng đại, hỏa diễm màu đen nhanh chóng nhạt đi, nhưng độ nóng lại nhanh chóng tăng thêm mãnh liệt.

Hư không phụ cận biến thành màu đen nhạt, đột nhiên vặn vẹo hơn nhiều, dường như hư không cũng bị đốt cháy.

Thân ảnh kim sắc giáp trùng bị biển lửa triệt để bao phủ bên trong, không nhìn thấy bóng dáng, giống như đã biến thành tro tàn.

Mắt thấy cảnh này, mặt Túc Lục lộ vẻ vui mừng.

Một đám Kim Tiên Thú tộc phía dưới cũng chấn động tinh thần, một phương Kim Tiên Trùng tộc lại hoàn toàn trái ngược, sắc mặt trắng bệch.

Sau một khắc, biển lửa màu đen chợt cuồn cuộn lên, vị trí trung tâm hiện ra một cái vòng xoáy, nhanh chóng biến lớn lên, bên trong vòng xoáy lộ ra một điểm kim quang.

Cửu Vĩ Thanh Hồ cả kinh, đang tính làm cái gì thì vòng xoáy kia biến lớn mãnh liệt, bên trong kim quang càng sáng rõ.

Tất cả hỏa diễm màu đen đều cuồn cuộn chui vào trong vòng xoáy, biến mất vô tung.

Thân ảnh giáp trùng hiển hiện ra, thân thể vẫn đang bị chín đuôi Hồ trói buộc, phía trên miệng lớn lập loè kim quang, đang cắn nuốt đám hoả diễm màu đen cuối cùng.

Tiếng hoan hô Thú tộc im bặt, cả thiên địa yên tĩnh giống như chết, chiến trường chiến đấu phía dưới cũng dừng lại một chút.

Túc Lục càng cứng họng, bộ dạng như gặp quỷ.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tại sao Trùng Linh này càng ngày càng mạnh như vậy, ngay cả U hộ đại nhân..." Nặc Y Phàm lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

"U hộ trong miệng ngươi là vương của các ngươi?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi.

"Đúng vậy, U hộ đại nhân là Chân Linh mà tất cả Thú tộc chúng ta thờ phụng, là "Vương " bổn tộc, cũng là phụ thân Chân Linh Túc Lục." Nặc Y Phàm gật đầu nói.

"Xem vị "Vương" này của các ngươi cùng Trùng Linh thì chắc không phải giao phong lần đầu rồi, cuối cùng thực lực Trùng Linh như thế nào, có nhược điểm gì không?" Hàn Lập lại hỏi.

"Thân thể Trùng Linh này cứng rắn vô cùng, lại có thể thôn phệ hầu hết tất cả công kích, ta thật sự nghĩ không ra nhược điểm gì. Bất quá trước đây U hộ đại nhân tựa hồ vận dụng thần hồn công kích nào đó, mới làm hắn kinh sợ thối lui đấy." Nặc Y Phàm suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

Hàn Lập im lặng gật đầu nhẹ, ánh mắt hơi hơi chớp động.

Trong lòng hắn rõ ràng hơn bất luận kẻ nào, thân thể Phệ Kim Trùng cứng rắn vô cùng, hầu như không có nhược điểm, nhưng so với thân thể vô cùng cường đại kia thì thần hồn hoàn toàn chính xác nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Ngay lúc Hàn Lập cùng Nặc Y Phàm nói chuyện với nhau, kim sắc giáp trùng xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía chín đuôi Hồ, hai chân trước vung lên.

Hai đạo tinh quang màu vàng mỏng như cánh ve từ chân trước của nó bỗng nhiên bay ra, chém về phía đuôi Hồ.

Cửu Vĩ Thanh Hồ biến sắc, chín cái đuôi Hồ lập tức thu hồi nhanh như tia chớp, đồng thời thân thể lóe lên hóa thành một đạo thanh ảnh, bay tránh ra xa.

Động tác của nó mặc dù nhanh, nhưng vẫn có hai cái đuôi Hồ bị tinh quang

màu vàng chém trúng.

Một tiếng vang nhỏ!

Hai đuôi Hồ văng ra, huyết dịch từ chỗ đứt gãy chen chúc chảy ra.

Thân ảnh Cửu Vĩ Thanh Hồ nhoáng một cái xuất hiện cách đó hơn mười dặm, nhìn thoáng qua chỗ đuôi bị đứt, lập tức giận dữ, hai chân trước mãnh liệt nhấn một cái vào hư không.

Ầm ầm hai tiếng trầm đục cực lớn vang lên!

Hư không phía trên kim sắc giáp trung vang lớn ầm ầm, hai thú trảo một thanh một hắc cực lớn gần mẫu hiện ra.

Thú trảo màu xanh tản mát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, vô số phù văn màu xanh nhảy lên trong đó.

Thú trảo màu đen lại hiện ra từng đạo đồ án tinh thần đen kịt, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ thâm sâu.

Hai thú trảo hạ xuống với khí thế hung hăng, chém xuống kim sắc giáp trùng.

Kim sắc giáp trùng tựa hồ cười nhạo một tiếng, kim quang trên thân cuồn cuộn một hồi, từ trong bắn ra hai đạo kim quang như mãng xà, mơ hồ một cái liền đơn giản xuyên thủng hai thú trảo cực lớn.

Hư ảnh mãng xà màu vàng khẽ quấn lấy hai thú trảo, sau đó hung hăng siết một cái.

Một cỗ man lực đáng sợ truyền lên trên hai thú trảo.

"Ầm ầm" một âm thanh trầm đục vang lên, hai thú trảo trong nháy mắt bạo liệt ra, hóa thành vô số linh quang màu xanh, màu đen phiêu tán ra, bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

Hai chân trước Cửu Vĩ Thanh Hồ nhấc lên, vẽ vào hư không hai nửa vòng tròn.

Những linh quang xanh đen phiêu tán kia chợt chớp động, sau đó dung hợp với nhau, trong nháy mắt hóa thành vô số quang tia màu xanh đen, quấn chặt lấy thân thể kim sắc giáp trùng.

Kim sắc giáp trùng thoáng kinh ngạc một cái, lập tức cười xuỳ một tiếng, trên thân lập tức đại phóng kim quang, hóa thành một đạo tinh quang màu vàng, trảm lên quang tia xanh đen.

Đùng đùng một hồi thanh âm giòn vang, những quang tia xanh đen này nhìn như bình thường, nhưng vững chắc dị thường, chỉ đứt gãy non nửa, số còn dư lại vẫn một mực khốn trói thân thể giáp trùng.

Trong mắt giáp trùng hiện lên vẻ kinh ngạc, vào thời khắc này, hư không phía trên nó loé lên thanh ảnh, thân ảnh Cửu Vĩ Thanh Hồ hiển hiện ra.

Hai chân trước Thanh Hồ loé lên hắc quang, lú ra từng móng vuốt dài hơn một trượng, móng vuốt sắc bén màu đen giống như liêm đao, phía trên minh khắc từng đạo linh văn ngôi sao màu đen.

Cửu Vĩ Thanh Hồ bay nhào xuống, trên mười móng vuốt sắc bén nở rộ tinh quang sáng chói, hung hăng chộp vào lưng kim sắc giáp trùng.

Một âm thanh nổ mạnh như kim loại va chạm, hoả tinh bắn ra bốn phía.

Chấn động bộc phát mãnh liệt ra, kim quang hắc mang đan vào nhau chói mắt, phát ra thanh âm phong bạo ù ù quét ra chung quanh.

Từng đám móng vuốt sắc bén ở chân trước Cửu Vĩ Thanh Hồ thình lình đều đứt gãy, mà lưng kim sắc giáp trùng cũng bị cắt ra từng đạo trắng bạc, nhưng không sâu, càng không có máu tươi chảy ra.

Cửu Vĩ Thanh Hồ chứng kiến cảnh này, thần tình càng trở nên cực kỳ khó coi.

Giáp trùng đột nhiên tản mát ra kim sắc quang mang đại thịnh, quay tít một vòng hóa thành một mảnh hào quang màu vàng, trong đó mơ hồ có thể thấy từng đạo tinh ti màu vàng, tản mát ra một lực cắn nuốt cường đại.

Những hắc mang kia chạm đến hào quang màu vàng, lập tức bị hút vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Hào quang màu vàng không ngừng lại chút nào, cuồn cuộn ngược lại, tuôn ra bay đến hướng Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Cửu Vĩ Thanh Hồ dường như rất kiêng kị hào quang màu vàng này, tứ chi khẽ động, thân thể hóa thành một đạo huyễn ảnh màu xanh, bắn ra phía xa.

Nhưng vào thời khắc này, kim quang trên thân kim sắc giáp trùng lần nữa tỏa sáng hào quang, sáng lên giống như một vòng mặt trời màu vàng.

Kim quang chói mắt nhanh chóng vô cùng khuếch tán ra chung quanh, hình thành một linh vực màu vàng cực lớn như thực chất, lưu quang di động trong đó như từng dòng nước lũ, hình thành một cái vòng xoáy.

Cửu Vĩ Thanh Hồ chưa kịp bay ra xa liền bị Linh Vực màu vàng bao lại, thân thể nhoáng một cái như sa vào vũng bùn, tốc độ phi độn lập tức đại giảm.

Thân hình giáp trùng hiển hiện ra, những quang tia xanh đen khốn trói nó đã không thấy đâu nữa.

Nó ngẩng đầu nhìn Cửu Vĩ Thanh Hồ, trong mắt tràn đầy lãnh mang, miệng há lớn, hơn mười đạo pháp tắc tinh ti màu vàng từ trong bắn ra.

Ô...ô...n...g!

Pháp tắc tinh ti vừa bay khỏi miệng giáp trùng, lập tức nhanh chóng biến lớn thô ráp lên, tản mát ra kim quang chói mắt, vô số phù văn màu vàng chớp động trong đó.

Hơn mười đạo tinh ti vừa thô vừa to nhanh chóng quấn quanh cùng một

chỗ, hóa thành một đầu Giao Long màu vàng dài mấy trăm trượng, trông rất sống động.

------oOo------

Chương 561: Bất đắc dĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Nguyên Anh*

Giao long tỏa ra kim quang chói mắt, lao nhanh như một đạo cầu vồng chém ngang trời đuổi theo Cửu Vĩ Thanh Hồ, thanh thế như sấm vang chớp giật.

Cửu Vĩ Thanh Hồ thấy thế ngửa đầu kêu lên một tiếng chấn động.

Linh quang bên trong Linh Vực màu xanh cuồn cuộn hội tụ phía sau lưng nó tạo thành một màn sáng dày đặc, phía trên vô số linh văn chuyển động tản ra những trận pháp tắc chấn động cường đại.

Màn sáng màu xanh mới thành hình, Giao long màu vàng đã lao tới, thân thể khổng lồ như mũi tên rời cung đâm vào trên màn sáng.

"Ầm" "Ầm" "Ầm" Âm thanh vang rền, sáu đạo quang mang màu xanh tán loạn, liền bị giao long xuyên thủng, tan vỡ.

Tuy nhiên thân hình của giao long cũng bị thu nhỏ lại không ít, chỉ còn lại phân nửa nhưng vẫn sáng chói, tốc độ không giảm chút nào.

Cửu Vĩ Thanh Hồ không giấu được vẻ kinh ngạc, há miệng phun ra một cỗ quang manh có hai màu xanh đen.

Lưỡng sắc quang mang quấn lấy nhau tạo thành hình một mũi tên hai màu, phía trên có những luồng ánh sáng xoắn ốc nhanh chóng bắn ra va chạm với giao long.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang rung trời!

Một quầng sáng màu vàng hiện ra, bao phủ phạm vi mười dặm, cuốn cả

Cửu Vĩ Thanh Hồ vào bên trong.

Trong quầng sáng màu vàng còn kèm theo lưỡng sắc quang mang màu xanh đen, nhưng rõ ràng đang ở thế hạ phong.

Ánh sáng chói mắt chiếu sáng cả chiến trường, tản mát ra cỗ linh áp khổng lồ sâu không lường được, tàn phá bừa bãi khắp không trung, hóa thành một cơn cuồng phong cuốn về bốn phương tám hướng.

Những chiến sỹ Thú tộc và Trùng tộc có thực lực hơi yếu liền bị quét sạch ra ngoài, một tiếng cũng không kịp kêu lên, thân thể bị nghiền nát thành những mảnh nhỏ, chiến trường trở nên hỗn loạn.

Vào giờ phút này một đạo thanh quang từ trong quầng sáng màu vàng bắn ra, lóe lên hiện ra thân ảnh Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Cửu Vĩ Thanh Hồ vốn uy phong lầm lẫm bây giờ nhìn vô cùng chật vật, trên người có mấy đạo vết thương sâu dài, ở bụng cũng có một lỗ máu lớn, linh quang bên ngoài thân cũng mờ đi rất nhiều, hiển nhiên bị thương rất nặng.

“Phụ thân!” Túc Lục kinh hãi, phi thân đáp xuống bên cạnh Cửu Vĩ Thanh Hồ.

Mà phía bên Thú tộc nhìn thấy cảnh này, mặt mũi trắng bệch không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai vang lên, một đoàn kim quang như chớp điện lao đến, chính là con giáp trùng màu vàng kia.

Cửu Vĩ Thanh Hồ mặc dù bị thương rất nặng nhưng vẫn cố gắng nghênh đón.

Thanh quang quanh thân Túc Lục đại phóng, khom người nhìn giáp trùng màu vàng, sẵn sàng lao lên ứng chiến.

Vào thời điểm này trên hư không bỗng nhiên lóe lên kim quang, một cánh

cổng màu trắng không biết từ đâu xuất hiện từ trên trời rơi xuống đập lên thân giáp trùng.

Trên cánh cổng minh khắc những đồ án hình vòng tròn, bạch quang lấp lóe, linh khí bức người, là một kiện tiên phí uy lực bất phàm.

Âm thanh ù ù vang lên, từ cánh cổng màu trắng có vạn đạo bạch quang tỏa ra ngưng tụ thành một vòng sáng hình tròn to lớn giam thân thể giáp trùng vào trong.

Bạch quang quay cuồng phát ra những âm thanh như đá núi va vào nhau, khí thế kinh người.

Giáp trùng màu vàng bị vòng sáng bao vây, thân thể đang bay nhanh đột nhiên ngừng lại.

Hai con hồ ly, một lớn một nhỏ ở đằng xa nhìn lại thấy cảnh này đều lộ vẻ ngoài ý muốn.

“U Hộ, không ngờ ngươi là Man Hoang Chân Linh mà lại phải cúi đầu nhờ tu sỹ Nhân tộc ti tiện giúp đỡ.” Giáp trùng hơi bất ngờ rồi cười lạnh một tiếng nói, đồng thời hai chân trước vung lên.

Ngay lập tức một mảnh tinh quang sâm nghiêm xuất hiện cuồn cuộn hóa thành một đạo cầu vồng dài mấy trăm trượng, lóe lên biến mất rồi đột ngột chém lên trên cổng chào màu trắng.

“Ầm” một tiếng thật lớn, cầu vồng vỡ vụn, cánh cổng bị chém một vết sâu nhưng cũng không bị phá vỡ.

Vòng sáng màu trắng từ cánh cổng tỏa ra bị chấn động, rút nhỏ không ít.

Giáp trùng thấy thế, lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Lúc này trên cánh cổng đột nhiên hiện lên một thân ảnh màu tím, là tử kim cự nhân cao mấy chục trượng, có ba đầu sáu tay, không ai khác chính là Hàn Lập thi triển Phạm Thánh Chân Ma Công Tam Niết Biến.

Sắc mặt hắn nghiêm nghị, sáu cánh tay huy động tạo thành những đạo tàn ảnh trong không trung.

Ba đạo quang mang vàng trắng đen từ tay Hàn Lập bắn ra, nhìn kỹ thì thấy một tấm lưới màu vàng, một thanh thước gỗ đen kịt và một ngọc chặn giấy màu trắng sữa, đều là chiến lợi phẩm hắn đoạt được từ trong Minh Hàn Tiên Cung.

Tấm lưới màu vàng tỏa ra hào quang rực rỡ, biến lớn rồi quấn quanh thân giáp trùng.

Thước gỗ màu đen theo sát phía sau cũng phóng đại ra không biết bao nhiêu lần, hung hăng chém lên thân nó.

Từ thước gỗ hiện ra hàng loạt phù văn màu đen to như cái đầu, quay cuồng một chút rồi hợp lại thành một pháp trận màu đen, bao phủ giáp trùng vào trong.

Bạch quang lưu chuyển trên ngọc chặn giấy, rồi cũng biến thành mảng lớn như tòa núi khổng lồ, ầm ầm rơi xuống.

Từng đạo ánh sáng từ trên cự phong tuôn ra thành một lồng ánh sáng màu trắng hình bán cầu, lớp này đến lớp khác giam giữ giáp trùng lại.

Quang mang từ bốn kiện Tiên Phí phát ra đan xen vào nhau, giúp vòng sáng từ cảnh cổng đang loạn động cũng ổn định trở lại.

Bị bốn kiện Tiên Khí vây khốn, áp lực quanh thân giáp trùng cũng tăng lên, động tác trở nên chậm chạp.

Hàn Lập thấy thế cũng không dám buông lỏng chút nào, ngược lại sắc mặt càng ngưng trọng, trong miệng không ngừng tụng niệm chú ngữ.

Bản thân hắn cũng đang kêu khổ không thôi, lần này ra tay cũng là việc bất đắc dĩ, không còn cách nào khác.

Kim Đồng không thể trốn mãi trong cơ thể Tỳ Hưu nên nếu để con Phệ Kim Tiền có cảnh giới Thái Ất này giết được Cửu Vĩ Thanh Hồ thì Thú tộc chắc chắn đại bại, mà hắn cũng không có kết quả tốt đẹp gì. Đến khi Kim Đồng không trốn được nữa đi ra thì là lúc một mình hắn phải đương đầu với đại địch khủng bố trước mặt, đó là điều không hay tý nào.

Vừa cân nhắc, bốn cánh tay Hàn Lập vừa múa như bánh xe bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết màu tím nối đuôi nhau dung nhập vào trong bốn kiện Tiên Khí, hai cánh tay còn lại thì vung lên mạnh mẽ.

“Rầm rầm!”

Tiếng xiềng xích va chạm vang đội truyền ra, mấy chục dây xiềng xích màu đen xuất hiện, chính là ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên của Phong Thiên Đô.

Ngày đó chém giết Phong Thiên Đô tại Minh Hàn Tiên Cung, ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên này cũng rơi vào tay hắn.

Nhưng cho đến hôm nay Hàn Lập vẫn chưa thể triệt để luyện hóa chúng, nhưng vật này vốn là bản mệnh pháp bảo của Phong Thiên Đô, đã tế luyện qua thời gian rất dài, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó vô cùng hùng hậu, đặc biệt còn có tác dụng giam cầm thần hồn, nguyên anh rất mạnh mẽ.

Hàn Lập lẩm bẩm niệm pháp quyết, ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên như xúc tu cuộn lên, trên mỗi căn xiềng xích đều có những phù văn như hạt gạo chớp sáng liên tục, tản mát ra một cỗ pháp tắc ba động khiến người khác sợ hãi.

Giáp trùng màu vàng cảm nhận được khí tức của Cách Nguyên Pháp Liên, trong lòng hơi bất an, nổi giận gầm lên một tiếng.

Thân thể nó tỏa ra kim quang rực rỡ rồi đột nhiên thu hết vào trong người như cá voi hút nước, trên giáp xác màu vàng đột nhiên hiện lên những điểm vàng lấm tấm, không ngưng chớp động, nhìn qua giống như có vô số con mắt màu vàng kim nhấp nháy.

Một tiếng kêu thanh minh thấu trời vang lên.

Mỗi con mắt bắn ra một đạo tinh quang màu vàng, dày đặc như mưa to gió lớn cuồng bạo đánh lên bốn kiện Tiên Khí.

Tấm lưới màu vàng kim run rẩy kịch liệt, là kiện Tiên Khí đầu tiên bị vô số đạo tinh quang xoắn nát, pháp trận từ thước lớn màu đen cũng chỉ chống đỡ thêm được mấy hơi thở cũng bị tinh quang đâm thủng, vết nứt lan ra khắp thân thước rồi nhanh chóng vỡ nát.

Tinh quang màu vàng chưa ngừng lại, tiếp tục đánh lên cánh cổng và sơn phong màu trắng, chẳng mấy chốc trên hai kiện tiên khí này hiện ra những vết rách dày đặc, nhưng không ngờ lại khá cứng cỏi, không bị kim quang trảm phá, vẫn cố gắng giam cầm giáp trùng màu vàng.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng âm thầm buông lỏng.

Hai kiện Tiên Khí này đều được tạo ra từ vật liệu ngọc thạch, hắn quả nhiên đoán không sai, loại vật liệu này có khả năng ngăn cản công kích của Phệ Kim Tiên rất hữu hiệu.

Pháp quyết trong tay của hắn ngày càng nhanh, đồng thời sáu con mắt tinh quang đại phóng.

Giữa mi tâm Hàn Lập tinh quang lóe lên, một đạo kiếm ảnh trong suốt bắn ra, như dịch chuyển tức thời xuất hiện ngay trước mặt giáp trùng màu vàng.

Thần sắc giáp trùng biến đổi, hai chân trước vung lên, nhanh như ánh sáng chém về phía kiếm ảnh.

“Keng keng” một tiếng!

Hai chân trước va vào nhau, kiếm ảnh hơi mờ lóe lên chui lọt qua đâm thẳng vào đầu giáp trùng.

Trên mặt giáp trùng bỗng nhiên lộ ra vẻ thống khổ, thân thể khổng lồ không ngừng run rẩy, toàn thân kim quang đại tác, miệng thét lên một tiếng kêu

thảm thiết.

Hàn Lập thoáng vui mừng nhưng không hề dừng lại, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết tử kim.

Tinh huyết đón gió tản ra, hóa thành một mảng huyết vụ màu tử kim, dung nhập trong ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên.

Những căn Cách Nguyên Pháp Liên này hấp thu tinh huyết, phù văn phía trên sáng rực rỡ, tỏa ra những đạo hắc quang óng ánh, lực lượng pháp tắc càng trở nên mạnh mẽ.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết rồi vung tay lên, ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên mơ hồ biến mất trong hư không rồi đột ngột xuất hiện bên cạnh giáp trùng, muốn chui vào trong cơ thể nó.

Giáp trùng màu vàng mặc dù chưa hoàn toàn ổn định lại được thân thể nhưng ánh mắt vẫn vô cùng thanh minh.

Nhìn thấy cảnh này nó cố gắng há miệng phun ra một mảng hào quang màu vàng, trong đó có những đạo tinh ti màu vàng lấp lóe, tầm ba bốn mươi sợi, tản mát ra pháp tắc ba động mãnh liệt.

Tinh ti màu vàng quay cuồng, hào quang cũng biến đổi tạo thành một vòng xoáy màu vàng cuốn lấy ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên.

Cách Nguyên Pháp Liên bị vòng xoáy màu vàng bao phủ, lập tức mất cân bằng, bị hút vào trong vòng xoáy.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi giật mình, sáu cánh tay vội vàng bấm niệm pháp quyết, cố hết sức giữ Cách Nguyên Pháp Liên lại.

Đồng thời mi tâm hắn lại lóe lên lần nữa phóng ra thêm một đạo kiếm ảnh chui vào trong thần thức giáp trùng.

Giáp trùng màu vang thét lên thảm thiết, vòng xoáy màu vàng cũng run lên nhưng không tiêu tán, vẫn ngoan cường chuyển động hút lấy Cách Nguyên

Pháp Liên từng tí một.

Hàn Lập trong lòng khẩn trương, đang muốn thực hiện thêm một vài biện pháp.

Lúc này đột nhiên quang người giáp trùng màu vàng thanh quang lóe lên, một mảng Linh Vực màu xanh xuất hiện, lan về bốn phương tám hướng.

Hàn Lập khẽ giật mình, vội nhìn sang liền thấy Cửu Vĩ Thanh Hồ U Hộ đang bay tới.

Phụ cận vòng xoáy màu vàng có thanh mang lấp lóe, từng sợi tơ pháp tắc màu xanh hiện lên, cùng tầm ba bốn mươi sợi.

Những Sợi Tơ Pháp Tắc này cũng chui vào trong vòng xoáy màu vàng quấn lấy những tinh ti kia.

Vòng xoáy màu vàng lập tức chậm lại, phía bên trong phát ra những tiếng ù ù trầm đục.

Cửu Vĩ Thanh Hồ há to miệng rộng phun ra một cỗ quang mang hai màu xanh đen, xoắn lấy nhau lần nữa tạo thành một đạo cự tiễn khổng lồ.

Âm thanh xé trời vang lên, cự tiễn lóe lên rồi chui vào trong vòng xoáy.

Vòng xoáy đột nhiên biến lớn rồi vang lên một tiếng ầm vang, tan vỡ không còn.

Hắc quang xuất hiện, ba mươi sáu căn Cách Nguyên Pháp Liên từ bên trong bắn ra nhanh chóng chui vào trong cơ thể giáp trùng.

------oOo------

Chương 562: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ánh mắt kim sắc giáp trùng cả kinh, kim quang trên thân cuồn cuộn kịch liệt, sau đó tốc độ bay giảm nhanh lấy mắt thường có thể thấy được, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Sau khi kim quang biến mất, khí tức khổng lồ trên thân giáp trùng cũng hoàn toàn biến mất, lập tức thân thể giống như một tảng đá rơi nhanh xuống mặt đất phía dưới.

Cổng chào màu trắng cùng cái chặn giấy màu trắng biến thành sơn phong lúc trước vì giam cầm kim sắc giáp trùng, uy năng đã hao tổn rất lớn, về sau lại bị hao tổn nghiêm trọng, đến mức mức nỏ mạnh hết đà, vừa rồi lại bị hai đại Thái Ất Ngọc Tiên cứng rắn va chạm dẫn phát sóng xung kích, song song bị chấn bay ra ngoài.

Trong lòng kim sắc giáp trùng kinh hãi, Nguyên Anh trong cơ thể bị một cổ lực lượng pháp tắc quái dị giam cầm, không cách nào điều động Tiên Linh Lực được.

Cửu Vĩ Thanh Hồ cũng cảm giác được tình huống trong cơ thể kim sắc giáp trùng, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Hàn Lập, đồng thời trên thân toả sáng hào quang xanh đen, chân trước vung lên.

Hưu...hưu... HƯU...U...U!

Mấy đạo hư ảnh mũi tên xanh đen hiện ra, sau đó bắn ra như điện, lóe lên rồi biến mất đánh lên thân kim sắc giáp trùng.

Giáp trùng vốn đang rơi xuống, giò lại bị hư ảnh mũi tên đánh trúng, một cổ cự lực trùng kích xuống, tốc độ đột nhiên tăng lên, hung hăng nện vào mặt đất.

Một tiếng vang thật lớn, bụi đất tung bay, đánh ra một cái hố to.

Cửu Vĩ Thanh Hồ đang muốn truy kích theo, trên mặt chợt lộ vẻ thống khổ, ánh sáng màu xanh trên thân chợt chớp động kịch liệt, sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống, Linh Vực màu xanh cũng theo đó biến mất.

"Phụ thân!"

Túc Lục vội vàng bay tới đỡ lấy thân thể Cửu Vĩ Thanh Hồ, đồng thời lòng bàn tay phát ra hai đạo ánh sáng màu xanh, rót vào trong cơ thể phụ thân.

Thần tình Cửu Vĩ Thanh Hồ tốt lên một chút, khí tức có chút ổn định lại.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo kim quang đột nhiên từ trong bụi đất bắn ra, đúng là kim sắc giáp trùng kia.

Bây giờ giáp xác màu vàng trên lưng nó mở ra, hiện ra một đôi cánh kim sắc, bay về phía xa như lưu tinh.

Tuy Tiên Linh Lực trong cơ thể giáp trùng đã bị phong ấn, nhưng lực lượng thân thể vẫn còn, dùng cánh phi hành, tốc độ vẫn cực nhanh,

trong giây lát đã đến chân trời phía xa, lại lóe lên biến mất vô tung.

"Chạy đâu!" Túc Lục thấy vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, đang tính đuổi theo ngăn cản.

"Được rồi, tuy Trùng Linh kia bị phong ấn Tiên Linh Lực, nhưng thân thể vô cùng cường đại, lấy đạo hạnh không ra gì của ngươi, dù đuổi kịp cũng không giết được nó." Cửu Vĩ Thanh Hồ chậm rãi mở miệng nói ra.

Túc Lục nghe vậy, hậm hực dừng bước.

Cửu Vĩ Thanh Hồ quay đầu nhìn Hàn Lập cách đó không xa. Hàn Lập vẫn đứng đó, cũng không có đuổi theo.

Bây giờ Hàn Lập đã khôi phục trạng thái hình người, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy ra một đạo máu tươi.

Hắn tham chiến dù chỉ chốc lát, nhưng đối thủ là một Phệ Kim Tiên Thái Ất Hậu Kỳ, hắn thi triển bất kỳ thủ đoạn nào đều dùng toàn lực, Tiên Linh Lực tiêu hao thật lớn, bây giờ chỉ còn lại chưa đến một thành.

Nếu Phệ Kim vương kia không lập tức rời đi, mà tiếp tục ngây ngốc ở đây thêm một chút, dù hắn có đan dược cùng Tiên Nguyên thạch bổ sung, cũng không thể kiên trì được.

"Vừa rồi đa tạ các hạ xuất thủ tương trợ." Cửu Vĩ Thanh Hồ gật đầu một cái với Hàn Lập, nói ra.

"Các hạ khách khí, nếu để cho Trùng Linh kia thủ thắng, kết quả của ta chỉ sợ cũng không tốt đẹp gì." Hàn Lập đưa tay lau máu tươi nơi miệng, nói ra.

Cửu Vĩ Thanh Hồ nhìn thật sâu Hàn Lập, sau đó yên lặng bay về hướng Ám tinh hạp cốc.

Túc Lục đang muốn đuổi theo thì thanh âm Cửu Vĩ Thanh Hồ từ xa xa truyền tới:

"Ngươi lưu lại."

Túc Lục nghe vậy, mặt lộ vẻ không vui, bất quá vẫn nghe lời dừng lại, quay đầu liếc nhìn Hàn Lập, mở miệng nói ra:

"Tiểu tử, không ngờ ngươi vẫn có vài phần năng lực. Chờ thương thế ngươi tốt lên, chúng ta hảo hảo đánh một trận."

Nói xong, thân hình nó nhoáng một cái, bay xuống hướng chiến trường phía dưới.

Hàn Lập lộ vẻ cười khổ, lấy ra một quả đan dược ăn vào, không có xuống dưới tham gia náo nhiệt.

Kim sắc giáp trùng thân là Trùng Linh đột nhiên thua chạy, sĩ khí đại quân Trùng tộc lập tức giảm nhiều.

Túc Lục hiện thân chiến trường, trực tiếp tiến vào trong đại quân Trùng tộc, thoáng như hổ vào bầy dê, chém giết tán loạn.

Đại quân Trùng tộc rất nhanh đại loạn, bại lui như thuỷ triều.

...

Một chỗ sâu trong Ám tinh hạp cốc, từ hai toà sơn phong cao ngất, một thác nước vạn trượng từ trong đó chạy ra rơi xuống, tóe lên nghìn hạt châu nước màu bạc, phát ra một đạo cầu vồng làm cho người ta hoa mắt.

Nước chảy trùng kích xuống tạo thành một u đầm cự đại thâm sâu vô cùng, thác nước trùng kích xuống tạo ra từng gợn nước nhộn nhạo.

Ở giữa đầm nước, đứng lặng một tòa đại điện hắc thạch cao lớn hùng vĩ.

Bây giờ, trong đại điện có một hoả bồn thật lớn, bên trong hỏa diễm chảy rủ xuống bốc lên, chiếu lên đại điện thành một mảnh không minh.

Xung quanh bốn phía hỏa bồn, đặt lần lượt từng cái ghế dựa lớn bằng da thú, đang ngồi phía trên là các tộc trưởng bộ lạc Thú Tộc.

Đối diện đại môn thạch điện có một cái ghế ngồi, người ngồi trên đó đúng là tộc trưởng U Thần Tộc Nặc Thanh Lân, bên tay trái gã là đám người Ô Lỗ ngồi liền kề nhau, bên phải có mấy vị trí còn trống, tạm thời không có người ngồi.

Đứng phía sau Nặc Thanh Lân còn có mấy tên đồng tộc, con gái gã là Nặc Y Phàm cũng ở trong đó.

"Đã có tin tức Thanh Trệ, Hổ Sư, Dạ Kiêu Đẳng tộc truyền đến chưa? Bọn

hắn khi nào mới tới?" Sắc mặt Nặc Thanh Lân nghiêm trọng, ánh mắt đảo qua mọi người trong điện, lạnh lùng hỏi.

"Bẩm báo tộc trưởng, hai ngày trước bộ lạc Thanh Trệ truyền đến tin tức, nói là ba tháng sau sẽ đến. Bộ lạc Hổ Sư cùng Dạ Kiêu Đẳng chậm hơn một chút, đến đây chắc cũng phải nửa năm nữa." Một gã nam tử U Thần Tộc hơi lớn tuổi từ một bên đi lên trước, cung kính nói ra.

"Lập tức thả Thanh Ngọc diều hâu, báo bọn hắn biết chuyện hôm nay, thúc giục bọn họ tăng nhanh tốc độ hơn nữa." Sắc mặt Nặc Thanh Lân trầm xuống, phân phó.

"Vâng." Tên nam tử U Thần Tộc kia lĩnh mệnh, quay người đi ra khỏi đại điện.

Sau khi gã nam tử rời khỏi, trong đại điện lần nữa an tĩnh lại, bầu không khí có chút ngưng trệ.

Trận chiến lúc trước, Trùng Linh xuất hiện với tư thái thực sự quá cường đại, mang cho tất cả Thú Tộc sự trùng kích mãnh liệt đến cực điểm, thêm nữa đại chiến với đại quân Trùng tộc, bọn họ cũng rơi vào hoàn cảnh xấu, vì vậy bây giờ sĩ khí Thú Tộc thập phần chìm xuống.

"Lần này Trùng Linh mang theo đại quân tập kích thật sự không hợp với lẽ thường, chúng ta vội vàng nghênh chiến, có thể chống đỡ đến tận đây đã không dễ dàng gì, vì vậy chư vị cũng không cần quá mức lo nghĩ. Lập tức đề cao cảnh giác, phòng ngừa bọn chúng quay trở lại. Khi tất cả bộ tộc Thú Tộc chúng ta tập hợp, sẽ quay giáo phản kích." Sau nửa ngày, Nặc Thanh Lân mới mở miệng nói ra.

"Vâng." Mọi người trong điện nghe vậy, bất kể là ủng hộ thật hay không, đều cùng kêu lên đáp.

Sau đó tất cả bộ tộc Thú Tộc giải tán, hai vị tộc trưởng Bạo Hùng tộc cùng Độc Giác tộc vẫn còn lưu lại trong điện.

"Người nọ, tộc... Hiện ở nơi nào?" Mặt Ô Lỗ lộ vẻ do dự, mở miệng hỏi.

"Theo tộc nhân ta phái đi hồi báo, hắn còn đang ở trong tộc, bây giờ đã phản hồi động phủ ta an bài, đóng cửa không ra." Nặc Thanh Lân đáp như thế.

"Trận chiến lúc trước, biểu hiện người nọ thực sự quá mức cổ quái, vậy mà có thể bằng sức một mình bức lui Trùng Linh kia, cái này chúng ta... Vương chúng ta cũng không làm được, ta xem ra chỉ sợ hắn còn chưa triển lộ ra thực lực chân chính, không bằng chúng ta giao một phần địa đồ càng thêm tường tận, để cho hắn mau rời khỏi Thú Tộc chúng ta mới phải." Tộc trưởng Độc Giác trầm ngâm hồi lâu, nói ra.

"Chỉ sợ mời thần thì dễ, nhưng tiễn đưa thần càng khó..." Thần sắc Ô Lỗ cũng khó coi, nói.

"Các ngươi quá lo lắng, nếu thật sự hắn có dị tâm, lần này cũng sẽ không ra mặt đối chiến với Trùng Linh, mà mượn cơ hội này bỏ đá xuống giếng rồi. Hơn nữa ta cũng đã dặn dò tộc nhân, giả vờ nới lỏng dò xét người này, một khi hắn có động tĩnh gì, ta sẽ lập tức biết rõ." Nặc Thanh Lân khoát tay áo nói ra.

"Hy vọng như thế... Ta cảm thấy lần này Trùng tộc đột kích, từ đầu đến cuối đều lộ ra vài phần cổ quái, mặc kệ từ góc độ nào, Trùng tộc cũng không tụ tập quy mô lớn đến tấn công nơi đây như thế." Ô Lỗ gãi gãi đầu, nói ra.

"Đúng rồi... Ta tựa hồ nghe nói Trùng Linh dường như đang tìm kiếm cái gì đó?" Độc Giác tộc trưởng mãnh liệt vỗ đầu một cái, nói ra.

"Đúng, ta cũng đã nghe được, hình như là nói “giao ra đây” gì đó." Ô Lỗ cũng tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Mặc kệ hắn đang tìm cái gì, nơi đây là địa bàn U Thần Tộc chúng ta, chúng ta tuyệt không thỏa hiệp." Nặc Thanh Lân liếc nhìn hai người, nói ra từng chữ từng câu.

"Nặc tộc trưởng nói không sai, uy nghiêm Thú Tộc chúng ta không thể xâm phạm, chờ tất cả bộ tộc tập hợp, nhất định để Trùng tộc nợ máu trả bằng

máu!" Ô Lỗ giơ tay mãnh liệt, gật đầu nói.

Độc Giác tộc trưởng không nói gì, từ chối cho ý kiến, gật đầu nhẹ.

Đợi hai vị tộc trưởng này rời khỏi, trong đại điện trống trải cũng chỉ còn lại hai cha con Nặc Thanh Lân cùng Nặc Y Phàm.

"Phụ thân..."

Nặc Y Phàm vừa mới mở miệng, liền thấy Nặc Thanh Lân khoát tay với nàng, ý bảo nàng không cần nhiều lời.

"Vi phụ biết rõ ý của ngươi, là cảm thấy người nọ có ân với U Thần Tộc chúng ta, chúng ta lại đề phòng hắn như vậy, làm lòng ngươi có chút xấu hổ?" Nặc Thanh Lân thở dài một hơi, hỏi.

Nặc Y Phàm không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

"Nhân tộc vốn hung ác xảo trá, càng lớn hơn cả Trùng tộc, vi phụ không thể không đề phòng." Nặc Thanh Lân thở dài nói.

"Mẫu thân chẳng phải là Nhân tộc? Bất luận tộc nào, đều có người tốt kẻ xấu." Nặc Y Phàm thấp giọng nói ra.

Nặc Thanh Lân nghe vậy, trên gương mặt tuấn mỹ hiện ra hồi ức, mở miệng nói ra:

"Mẫu thân ngươi đích xác là trường hợp đặc biệt, bằng không vi phụ cũng sẽ không để ý cả tộc phản đối, quyết lấy nàng làm vợ. Có lẽ cũng chính vì quá mức thiện lương, nàng mới chết trong tay đồng tộc mình."

Lúc Nặc Y Phàm còn nhỏ, mẫu thân bị tu sĩ nhân tộc mưu hại, tuy rằng về sau phụ thân báo thù cho mẫu thân, nhưng khúc mắc trong lòng gã với nhân tộc đã trở nên thâm căn cố đế rồi.

"Yên tâm đi, chỉ cần hắn không hại Thú Tộc chúng ta, vi phụ sẽ không làm khó hắn. Trái lại, chờ thời điểm hắn ly khai, ngoại trừ địa đồ đã hứa, còn có

lễ vật khác đưa tiễn, nhằm báo ân tương trợ của hắn hôm nay." Nặc Thanh Lân đưa tay khẽ vuốt đầu nhi nữ, ngữ khí nhu hòa nói.

Lúc này Nặc Y Phàm mới lộ vẻ vui vẻ, gật đầu nhẹ.

Bên kia, trong động phủ hạp cốc trên sườn đồi ngọn núi, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi trên giường đá mật thất, quanh thân đắm chìm trong một tầng ánh sáng màu xanh mông lung, đang nhắm mắt điều tức.

Kim Đồng cách hắn không đến ba thước, nằm ở trên giường, mở to mắt, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

Nửa ngày sau, Hàn Lập mới phun ra một ngụm trọc khí thật dài, chậm rãi mở mắt.

"Đại thúc, ngươi thế nào?" Kim Đồng vội vàng hỏi.

"Không có gì đáng ngại, về sau lại phục dụng một ít đan dược, điều tức một đoạn thời gian liền không có vấn đề gì." Hàn Lập khoát tay áo nói ra.

"Vậy là tốt rồi." Kim Đồng nghe vậy, vỗ vỗ bộ ngực mình, chậm rãi nói ra.

"Ngược lại là ngươi, đụng phải đồng tộc cường đại như thế, còn một lòng muốn thôn phệ ngươi, có sợ không?" Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui vẻ, trêu chọc nói.

------oOo------

Chương 563: Mưu đồ Bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Sợ? Bổn tiên nữ sợ lúc nào chứ! Không phải là lợi hại hơn ta... Tí xíu sao, ta nếu không ăn nó, cũng có thể đánh cho nó tàn phế, coi như là đánh không tàn phế nó... Lúc đó, không phải còn có đại thúc ngươi sao... Đúng không?" Kim Đồng nói xong lời cuối cùng, thanh âm lại càng nhỏ đi, cuối cùng lại yếu ớt như muỗi kêu.

"Với thực lực ta bây giờ, tuyệt đối không phải là đối thủ. Lần này nếu không có U Hộ Chân Linh, Vương của Thú tộc kia ra tay trước, sự tình có thể đã rất phiền toái." Hàn Lập thở dài, nói ra.

"Đại thúc, kỳ thật... Lúc trước không có chạm mặt nó, ta chỉ cảm ứng có chút mơ hồ, nhưng lần này chính diện chống lại, nó cũng đã triệt để khóa chặt khí tức ta, sợ là chúng ta chưa kịp trốn ra Man Hoang Giới Vực, nó đã có thể tìm tới ta." Thần sắc Kim Đồng có chút uể oải, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, lắc đầu, khẽ thở dài.

Lần này khác với lúc trước, đối mặt Phệ Kim Tiên khác có thực lực vượt xa bản thân, bản năng Kim Đồng liền muốn thôn phệ đối phương, nhưng đồng dạng cũng sợ bị đối phương thôn phệ.

"Đại... Đại thúc..." Kim Đồng thấy vậy, thò tay kéo kéo góc áo Hàn Lập.

"Như ngươi nói, lại có chút phiền phức... Chúng ta không có toàn bộ địa đồ phụ cận, dù rời đi ngay, cũng sẽ đi loạn khắp nơi như rơi vào vùng sương mù; coi như có địa đồ phụ cận, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn chạy trốn khỏi Man Hoang Giới Vực." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Chúng ta phải làm sao bây giờ?" Kim Đồng có chút ảo não nói.

"Tên kia tuy rằng tạm thời bị ta phong bế Nguyên Anh, nhưng lấy đạo hạnh của nó, chắc hẳn không bao lâu sau sẽ ngóc đầu trở lại. Lần sau nếu nó đột kích lần nữa, dù ta liên thủ với U Hộ kia, cũng chưa chắc lấy được chỗ tốt. Trong thời gian nó chữa thương khôi phục, ta cần đẩy nhanh tốc độ tu luyện, xem có thể tăng thực lực lên một ít hay không, đồng thời tận khả năng khôi phục uy năng Chân Ngôn Bảo Luân, như vậy mới có chút phần thắng." Lông mày Hàn Lập nhíu chặt nói ra.

"Ta biết đại thúc ngươi sẽ có biện pháp... Đại khái có bao nhiêu phần thắng?" Kim Đồng nghe vậy, nhãn tình sáng lên.

"Một thành a." Hàn Lập duỗi một ngón tay nói ra.

"Vậy không phải là cửu tử nhất sinh à!" Kim Đồng đứng thẳng hất mặt nói.

"Vậy là còn may đó... Chỉ có một thành, sẽ không sai." Hàn Lập cười khổ nói.

"Đại thúc, ngươi còn có... bảo vật như bếp lò lúc trước hay không? Nếu có năm ba cái, ta tranh thủ thời gian ăn, ngủ tiếp đi, sau đó nói không chừng lại đánh thắng được!" Đầu tiên mặt mày Kim Đồng ủ rũ, sau chợt nghĩ đến cái gì, hỏi.

"Loại này bảo vật này chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, huống hồ ta cũng chưa kịp xem kỹ, đã bị ngươi ăn sạch sẽ, căn bản không biết đó là bảo bối gì." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

"Tiểu Bạch, ngươi nhanh dùng mũi chó ngươi ngửi một cái, xem có nơi nào có bảo vật gì tốt không?" Kim Đồng thử mọi cách khi tuyệt vọng, nhìn Bạch Ngọc Tỳ Hưu hỏi.

Tên kia nghe vậy, trợn trừng mắt một cái, bộ dạng tức giận.

...

Mấy tháng sau đó.

Trong đại điện dưới thác nước ở Ám tinh hạp cốc, chung quanh đống lửa đặt hơn mười ghế dựa lớn bằng da thú, ngồi vây quanh trên đó là bảy tám dị tộc nhân với hình dáng cổ quái khác nhau.

Chớ nhìn số lượng người không nhiều, nhưng đều là toàn bộ tộc trưởng các bộ lạc lớn nhất của Thú tộc, đại biểu cho toàn bộ Thú tộc, trừ Chân Linh Vương có quyền lực cao nhất ra.

"Thanh Lân tộc trưởng, ngươi không chờ các tộc tập hợp đủ, tự tiện mời ra chân thân Vương, việc này giải thích thế nào đây?" Một nam tử có hình dáng nhân loại, nhưng khuôn mặt có màu tím như dạ xoa, nhìn về phía Nặc Thanh Lân, mở miệng hỏi.

"Đăng Quỷ tộc trưởng cần ta giải thích thế nào? Nếu Trùng Linh đột nhiên mang theo đại quân tấn công Dạ Kiêu tộc các ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?" Nặc Thanh Lân lạnh lùng liếc nhìn y một cái, nói ra.

"Không nên trách oan Thanh Lân tộc trưởng, Vương là Túc Lục đại nhân mời đến." Ô Lỗ liếc nhìn nam tử dạ xoa, bất mãn nói.

"Không nên tranh cãi vô vị. Trùng Linh kia tất nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, kế tiếp chúng ta nên thương thảo tìm cách phản kích mới phải." Một bạch y nữ tử có thân thể gần như trong suốt, mông lung như khói mù tụ lại, nói ra.

Khuôn mặt nàng tương tự bảy phần với nhân tộc, bốn phía mí mắt có thanh văn nhàn nhạt, lộ ra ánh mắt thật lớn, lóe ra tia sáng kỳ dị nhiếp hồn phách.

"Nhân Mị tộc trường nói không sai, nên bàn chuyện có ích đi. Thanh Lân tộc trưởng, nghe nói lần này có thể đánh lui Trùng Linh, có quan hệ lớn với một gã nam tử Nhân tộc tương trợ, có việc này không?" Một nam tử với thân hình tráng kiện như lợn rừng, toàn thân sinh ra gai nhọn màu đen, nói ra.

Chớ nhìn tướng mạo gã thô lậu, nhưng lại có tu vi cao nhất trong đám

người ở đây.

Gã vừa nói xong, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Nặc Thanh Lân.

"Không sai. Người này lúc trước ở Lộc Minh Chi Khâu cứu Y Phàm con ta và người Hướng Cảnh Tộc, sau đó hộ tống bọn họ quay về Ám Tinh hạp cốc, ta tạm lưu lại hắn trong cốc." Nặc Thanh Lân chần chờ một chút, nói ra.

"Thanh Lân tộc trưởng có phải hồ đồ rồi không? Rõ ràng còn dám tiếp nhận Nhân tộc?" Nam tử da tím mặt như dạ xoa cười khẩy nói.

"Ta đã sai người tăng cường theo dõi người này, bất quá hắn chỉ muốn đổi lấy một ít địa đồ Man Hoang, đợi ta sửa sang lại một chút rồi giao cho hắn, sau đó bảo hắn lập tức ly khai." Nặc Thanh Lân lạnh lùng nói ra.

"Một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ, lại có thể liên thủ cùng Vương, đánh lui Trùng Linh?" Nam tử tráng kiện giống như lợn rừng khẽ bóp hai tay trước người, nghi hoặc nói ra.

"Thanh Lân tộc trưởng lại không nghĩ tới, hắn vừa đến Ám Tinh hạp cốc, Trùng Linh liền giết tới sau, có chút quá xảo hợp a? Không chừng hắn được Trùng Linh phái vào, phối hợp diễn xuất, chờ chúng ta đến đủ liền hốt gọn một mẻ." Lông mày Đăng Quỷ nhướng lên, tiếp tục nói.

Lời phỏng đoán này của gã cũng không có bao nhiêu căn cứ, nhưng bây giờ nói ra lại cực kỳ lợi hại đánh vào nhân tâm.

Quả nhiên, đại bộ phận tộc trưởng bộ lạc, bao gồm cả Nhân Mị, tất cả đều biến sắc, nhao nhao nhìn về phía Nặc Thanh Lân.

"Người này cũng không phải là tu sĩ Kim Tiên trung kỳ bình thường, bên người hắn còn mang theo một Linh sủng có khí tức Man Hoang Chân Linh, trên người tựa hồ cũng có nhiều loại huyết mạch Chân Linh phụ thân. Ngươi cảm thấy chiếu theo tính nết Trùng Linh kia, sẽ hợp tác cùng người có huyết mạch Chân Linh Thú tộc khác?" Thần sắc Nặc Thanh Lân không đổi, hỏi ngược lại.

"Cái gì... Trên người hắn có huyết mạch Chân Linh?" Mặt Đăng Quỷ tràn đầy vẻ kinh ngạc, nói ra.

"Nếu không như thế, ta làm sao lại bảo hắn bước vào Ám Tinh hạp cốc ta?" Nặc Thanh Lân cũng không thèm nhìn gã, lạnh nhạt nói ra.

"Trạch Vô Thực tộc trưởng, ngươi thấy thế nào?" Toàn thân Nhân Mị lượn lờ khói khí bốc lên, nhìn về phía nam tử tráng kiện, hỏi.

"Nếu như thân phụ huyết mạch Chân Linh, vậy không thể là gian tế Trùng tộc, nhưng dù sao thân phận người này cũng là Nhân tộc, tuyệt đối không thể tin tưởng. Sau này nếu có thể lợi dụng thì lợi dụng, nếu không thì để hắn nhanh chóng ly khai là được." Trạch Vô Thực giống như lợn rừng, trầm ngâm nói.

"Dù sao cũng là tu sĩ Kim Tiên trung kỳ, chiến lực không tầm thường, nếu không trở mặt thì không nên trở mặt là tốt nhất." Nhân Mị cũng đồng ý nói.

"Nếu như hai tộc Thanh Trệ cùng Mị Yêu đều nói như vậy, ta đây cũng không có ý kiến." Đăng Quỷ nhún nhún vai, nói không vấn đề gì.

"Đã như thế, cái kia..."

"Chậm đã..." Nặc Thanh Lân còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm già nua cắt đứt.

Mọi người nghe tiếng, nhìn sang hướng đối diện Trạch Vô Thực kia.

Chỉ thấy một lão giả dị tộc tóc trắng xoá, mặt tràn đầy nếp nhăn, thân thể chậm rãi nghiêng về phía trước, từ ghế dựa lớn ngồi dậy.

Chợt nhìn dung mạo lão giống nhân tộc như đúc, nhìn kỹ mới thấy bốn phía khuôn mặt có đeo một vòng đầu sọ sư tử to cỡ nắm tay, có chừng tám chín cái.

Khi trước, lúc mọi người thương thảo, lão vẫn dựa vào ghế, hơn phân nửa

thân thể giấu trong bóng râm đống lửa, hai mắt nhắm nghiền, thoạt nhìn giống như đang ngủ, cho tới giờ khắc này đột nhiên tỉnh lại.

"Ân Thân tiền bối, không biết có gì chỉ giáo?" Lông mày Nặc Thanh Lân cau lại, hỏi.

Người này là tộc trưởng đời trước của Hổ Sư bộ tộc, bối phận cực cao, vốn đã truyền ngôi cho con trai độc nhất, bản thân chuyên tâm tu luyện. Kết quả con trai độc nhất của lão trong một lần xung đột với Liệp Hoang tu sĩ, bị bố trí mai phục giết chết.

Lão tức giận xuất quan, một hơi đuổi giết đám tu sĩ này mấy trăm vạn dặm, cho đến phía bắc Nguyên Hoang Thành, liền đánh chết tu sĩ Nhân tộc cuối cùng, rồi cắt mấy trăm đầu lâu tu sĩ phản hồi bổn tộc, đặt trước mộ bia con lão, chồng chất thành một toà núi đầu người, sau đó lại rầu rĩ làm tộc trưởng lại.

"Trùng Linh kia các ngươi cũng biết, khí lực cường hãn vẫn còn trên cả Vương, năng lực khôi phục chỉ có hơn chứ không kém. Lần này hắn đột nhiên đánh tới, không chỉ Ám Tinh hạp cốc còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, Trùng tộc bọn hắn cũng không thể điều động toàn bộ lực lượng. Giờ chờ hắn khôi phục thực lực, sau đó mang theo đại quân Trùng tộc giết tới, chỉ sợ thương thế Vương vẫn chưa khỏi hẳn, bằng mấy người chúng ta, làm thế nào ngăn cản?" Mặt Ân Thân không biểu tình, mở miệng hỏi.

Mọi người nghe vậy, hoặc trầm ngâm không nói, hoặc hai mắt nhìn nhau, không ai đưa ra ý kiến.

"Ân Thân tộc trưởng cũng đừng thừa nước đục thả câu, có biện pháp gì, cứ việc nói thẳng." Một lão phụ tiều tuỵ tóc trắng như tuyết, hai tai vô cùng lớn, mũi hếch lên trời, từ ghế dựa khẽ nhướng người tới trước, mở miệng nói ra.

Tính niên kỷ bối phận, lão cùng Ân Thân không kém bao nhiêu, chính là tộc trưởng bộ tộc Thần Tượng.

"Ân Thân tiền bối còn có biện pháp gì, kính xin nói thẳng." Trạch Vô Thực

cũng mở miệng nói ra.

"Người nọ nếu như thân phụ huyết mạch Chân Linh, nên lợi dụng như thế nào mới tốt nhất, chắc hẳn không cần ta nói, các ngươi cũng đều biết..." Ân Thân liếc Nặc Thanh Lân một cái, chậm rãi nói ra.

"Ngươi nói là dùng phương pháp huyết luyện luyện hoá, tinh luyện ra Chân Linh chi huyết, cung cấp cho Vương khôi phục thương thế." Đôi mắt Đăng Quỷ sáng ngời, cười "Hắc hắc" nói ra.

"Việc này vạn lần không được. Hắn mặc dù là nhân tộc, nhưng có ân với Thú tộc chúng ta, chúng ta không thể làm chuyện vong ân phụ nghĩa này được?" Lông mày Nặc Thanh Lân nhíu một cái, lúc này nói ra.

"Vong ân phụ nghĩa... Thanh Lân tộc trưởng quên phu nhân ngươi hương tiêu ngọc vẫn như thế nào sao? Nhân tộc làm gì có chuyện ân nghĩa? Ngươi không phải bị hàm hồ chứ?" Sắc mặt Đăng Quỷ nghiêm lại, trách mắng.

"Tồn vong bổn tộc so với sinh tử một người, nên lấy hay bỏ, chắc hẳn Thanh Lân tộc trưởng phải biết nặng nhẹ chứ?" Trạch Vô Thực quay đầu nhìn về phía gã, hờ hững hỏi.

"Hắn từng kề vai chiến đấu cùng Vương, đánh lui Trùng Linh, Vương chắc sẽ không đồng ý." Nặc Thanh Lân thấy cảnh này, trong lòng khẽ thở dài, từ chối cho ý kiến nói ra.

"Vừa rồi cũng không phải ta đang ngủ, mà đã câu thông cùng Vương, lão nhân gia người cũng đồng ý làm như vậy." Ân Thân cười cười, nói ra.

Nặc Thanh Lân nghe vậy, trầm mặc nửa ngày sau, thở dài nói: "Đã như thế, ta không có ý kiến..."

"Tốt, vậy kế tiếp chúng ta lại thương thảo một chút, làm cách nào vây giết người này..."

------oOo------

Chương 564: Bát Linh tụ hợp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ngay lúc các bộ tộc Thú Tộc tranh luận với khí thế ngút trời.

Bên trong mật thất động quật, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi trên giường đá mật thất, hai mắt nhắm nghiền, ánh sáng màu xanh lưu chuyển trên khuôn mặt, dường như đang nhập định tu hành.

Lúc này, Kim Đồng và Bạch Ngọc Tỳ Hưu cũng không có thủ hộ, không biết có phải bị thu vào hay không.

Đối với âm mưu của các bộ tộc Thú Tộc, hắn vẫn hồn nhiên không biết, đang thầm chuẩn bị cho đại địch kế tiếp.

So với tình trạng bị toàn bộ Thiên Đình đuổi giết, tình huống trước mắt càng khó giải quyết, thậm chí có thể nói là từ khi hắn đi đến Chân Tiên giới, nguy cơ lần này là lớn nhất.

Trước đó, mặc dù dưới cơ duyên xảo hợp, hắn chém giết một gã giám sát sứ Thiên Đình, nhưng hiện tại hắn phải đối mặt, chính là một Phệ Kim Tiên có tu vi vượt xa bản thân trọn vẹn một đại cảnh giới, còn vượt qua cả Công Thâu Cửu trước kia.

Tuy rằng phần thắng xa vời, nhưng hắn tự nhiên sẽ không cam nguyện từ bỏ, chỉ cần có một đường sinh cơ, hắn sẽ dùng mọi biện pháp, từ giữa đường sinh cơ nơi này tìm ra một con đường sống.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng chút.

Không biết qua bao lâu, mí mắt Hàn Lập khẽ động, hai mắt mở ra, đồng thời ánh sáng màu xanh lưu chuyển trên thân cũng theo đó thu vào.

Sắc mặt hắn không đổi nhìn bên ngoài phòng một cái, tiếp theo chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Cùng lúc đó, trung tâm Ám tinh hạp cốc, ở một vách núi gần mảnh sơn cốc này, một đạo nhân ảnh ở trên không bay vụt qua nhanh như tên bắn, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh lóe lên, dừng gấp giữa không trung.

Một gã nam tử nho nhã mặc trường bào màu trắng, tóc dài màu lam nhạt buộc sau lưng, thân hình hiện ra đúng là Nặc Thanh Lân.

Gã vươn một tay ra, ngăn trước người, nói với hư không phía trước:

"Trở về cùng ta."

Chỉ thấy trong hư không, một bàn tay hết sức nhỏ trắng như ngọc vạch áo choàng che trên đầu xuống, trên thân loé lên hôi quang, thân ảnh lăng không lơ lửng hiện ra, đúng là Nặc Y Phàm.

"Phụ thân, Lệ tiền bối có ân với chúng ta, chúng ta sao lại..."

Nàng còn chưa nói hết lời, đã bị Nặc Thanh Lân cắt đứt.

"Đây là kết quả tất cả bộ tộc Thú Tộc chúng ta thương nghị đồng thuận, không phải ý của ta..." Nặc Thanh Lân lắc đầu, chậm rãi nói ra.

"Như vậy là không đúng! Phụ thân người một mực nói Nhân tộc gian trá giảo hoạt bội bạc, hành vi chúng ta bây giờ có khác gì bọn họ chứ?" Lông mày Nặc Y Phàm nhíu chặt, hỏi.

"Đây là ý chỉ của Vương, vi phụ có thể làm gì..." Nặc Thanh Lân thở dài, nói ra.

Nặc Y Phàm nghe vậy, sắc mặt biến đổi lần nữa, lộ ra vẻ thất vọng, không hề mở miệng, quay đầu nhìn về phía vách núi xa xa kia.

Lúc này, bốn phía vạch núi, trong vòng trăm dặm, U Thần Tộc nhân hầu

như đã rút hết, đại quân với mấy nghìn tên chiến sĩ tinh nhuệ nhất của bát đại Thánh tộc Thú tộc, dưới sự dẫn đầu của mười mấy tên Đại Tế Ti, vây nơi này chật như nêm cối.

Nặc Thanh Lân và tộc trưởng bát đại Thánh tộc, bây giờ tất cả đều lơ lửng trên không vách núi, thần sắc nghiêm trọng nhìn về tòa động phủ này.

Hổ Sư tộc trưởng Ân Thân vung tay lên, trong lòng bàn tay nhiều ra một tiểu kỳ da thú màu úa vàng, vung về phía mười mấy tên Đại Tế Ti xa xa kia.

Mười mấy tên Đại Tế Ti thấy thế, nhao nhao huy động cốt trượng trong tay, trong miệng đồng thời vang lên một hồi thanh âm ngâm tụng cổ quái.

Theo thanh âm này vang lên, sông lớn trong Ám tinh trong hạp cốc lập tức chảy mãnh liệt như điên, dây leo hoa mạn màu xanh bên hai vách đá bờ sông vươn ra, đạo đạo hào quang tím xanh hiển hiện ra, ngưng tụ ra từng đồ án đồ đằng mặt Hồ.

Theo từng đồ án này xuất hiện, trong hạp cốc vốn vẫn còn ban ngày, ánh sáng cũng bắt đầu trở nên ảm đạm, giống như gần xế chiều, bóng tối dần buông xuống.

Cùng lúc đó, từng ngôi sao toả sáng hào quang từ bốn phương tám hướng bay lên, hội tụ thành một ngân hà đẹp mắt trên chín tầng trời, từ trong bầu trời đêm rủ xuống thẳng tắp, từ trong hóa ra từng đạo lực lượng cổ quái nhưng huyền diệu, tràn ngập toàn bộ hạp cốc.

Ngay lúc mười mấy tên Đại Tế Ti ngâm xướng, mấy nghìn tên chiến sĩ tinh nhuệ các tộc cũng nhao nhao hoa chân múa tay theo cùng.

Rất nhanh, bốn phía vách núi hạp cốc kia liền có đạo đạo hào quang ngưng tụ, một toà pháp trận giam cầm cự đại từ trong hiển hiện ra, triệt để vây trọn mảnh vách núi cùng động phủ ở trên đó lại.

"Lệ đạo hữu, kính xin đi ra gặp mặt. Tất cả bộ tộc Thú Tộc có việc thương lượng." Ân Thân mở miệng quát, tiếng như chuông đồng vang vọng trong hạp cốc sơn thủy.

Vách núi kia vẫn một mực lặng im, không có người lên tiếng.

"Lệ đạo hữu, kính xin đi ra gặp..." Thần sắc Ân Thân không đổi, tiếp tục nói.

Lão có thể cảm nhận được khí tức Hàn Lập vẫn còn trong động phủ, vì vậy không lo lắng chút nào.

Không ít chiến sĩ trong bát đại Thánh tộc, còn có U Thần Tộc, đều từng thấy qua một màn chiến đấu của Hàn Lập với Trùng Linh, tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong đáy lòng bọn họ vẫn có chút sợ hãi Hàn Lập.

Trên thực tế không chỉ bọn họ, Ô Lỗ cùng Mạn Lâm tộc trưởng, sâu trong đáy lòng cũng hết sức kiêng kỵ hắn.

Nhưng mà trước sinh tử tồn vong bộ tộc, bọn họ sớm đã lựa chọn đường đi của mình.

Sau khi Ân Thân kêu gọi qua ba lần, đám Thú Tộc nhân rốt cuộc cảm thấy sự tình có chút không đúng.

"Tựa hồ có chút không thích hợp?" Ô Lỗ chau mày, mở miệng nói ra.

Đám người Mạn Lâm nhìn nhau, thần sắc có chút nghi hoặc.

"Hừ, giả thần giả quỷ, ta tới xem."

Dạ Kiêu tộc trưởng Đăng Quỷ lên tiếng khiển trách một câu, sau đó thân hình lóe lên, tựa như một con chim ưng, im hơi lặng tiếng xông về sườn ngọn núi kia, tốc độ nhanh như một đạo lôi quang.

Nhưng mà, còn không đợi gã bay đến gần, trên vách núi bỗng nhiên vang lên một âm thanh "Ầm ầm".

Hai cánh cửa nặng nề bị một cỗ cự lực đánh vỡ nát, chia năm xẻ bảy bắn ra.

Một cổ sóng khí cường thịnh cuốn theo bụi mù cuồn cuộn, khuếch tán ra.

Đăng Quỷ vừa định tới gần, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, thân hình lập tức lùi nhanh lại, treo giữa không trung xa xa.

Đám người Thú tộc còn lại cũng nhịn không được thần sắc khẩn trương lên, tất cả đều nhìn lên vách núi.

Chỉ thấy trên sườn dốc, một gã nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh đang đứng chắp tay, thần sắc thong dong nhìn về đám tộc trưởng bên này.

Ngoại trừ rải rác một ít tộc trưởng, những người còn lại không dám mảy may đối mặt cùng hắn, Thú Tộc kiêu ngạo trước mặt tu sĩ Nhân tộc lại không dám ngẩng cao đầu.

Rải rác trong đám người tộc trưởng bao gồm Ân Thân, vị lão tộc trưởng Hổ Sư nhất tộc, cùng với lão phụ tóc bạc tiều tuỵ Thần Tượng, còn có Nặc Thanh Lân.

Nặc Thanh Lân nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt hết sức phức tạp, tựa hồ có vài phần áy náy, cũng có chút thương cảm, còn mang theo vài phần bất đắc dĩ.

Hàn Lập từ đầu đến cuối vẫn im lặng, ánh mắt bình thản, trên thân cũng không phát ra khí tức Kim Tiên trung kỳ, thậm chí ngay cả một câu cũng không nói, nhưng tựa hồ lại có một loại uy áp vô hình, làm cho gần vạn tên Thú Tộc tinh nhuệ nguyên bản khí thế ngút trời phải trì trệ.

Trong thời gian ngắn, trên bờ sườn dốc lâm vào một mảnh yên lặng cổ quái.

Nhưng vào lúc này, thần sắc Ân Thân đột ngột lạnh đi, nghiêm giọng quát to:

"Động thủ!"

Lệnh vừa ban ra, lập tức mười mấy tên Đại Tế Ti cầm cốt trượng nhanh chóng quơ múa, âm thanh chú ngữ tối nghĩa hỗn tạp vang lên bốn phía,

trong lòng bàn tay mỗi người có máu tươi chảy ra, như tia nước nhỏ uốn lượn chảy xuôi theo cốt trượng.

Theo máu tươi thấm vào, cốt trượng trắng như tuyết trở nên màu đỏ tanh, hào quang càng ngày càng thịnh.

Pháp trận trên không bao vây toàn bộ vách núi bắt đầu hiện ra từng đạo hư ảnh Chân Linh cực lớn, hơn nữa đạo đạo quang mang ngưng tụ lại, dần dần trở nên ngưng thực.

Từng cỗ uy áp vô cùng to lớn cũng bắt đầu từ bầu trời hạ xuống, làm Thú Tộc nhân ở đây đều cảm thấy có chút hít thở không thông.

Rất nhanh, thân thể Chân Linh thứ nhất liền hàng lâm trên không sườn núi, trên người nó mặc áo giáp màu xanh, phía sau có sáu đuôi, đúng là đầu Thanh Hồ Túc Lục kia.

Theo sát phía sau, một đầu Độc Giác Cự Tê hình thể to lớn như núi, ánh sáng màu xanh rạng rỡ quanh thân, cùng một đầu chim ưng cực lớn toàn thân lông vũ đen kịt như sắt, cũng hiển hiện ở trên không.

Từng đợt chấn động khí tức cường đại không ngừng sinh ra, tám đầu cung phụng Chân Linh Thú tộc lần lượt hiện ra chân thân, toàn bộ đều hướng ánh mắt nhìn sang trung niên nam tử áo xanh ở sườn dốc bên kia.

Đối mặt áp bách của chân thân bát đại Chân Linh, Hàn Lập vẫn không nói một lời, đứng chắp tay.

Ánh mắt Lục vĩ Thanh Hồ chớp chớp nhìn một lát, bỗng nhiên nhướng mày, thân hình bỗng nhiên lướt xuống dưới, một đuôi Hồ cuốn theo tiếng gió gào thét, trùng trùng điệp điệp vỗ xuống Hàn Lập.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Trên vách núi nổi lên bụi mù bốn phía, ầm ầm sụp đổ vỡ ra, thân ảnh Hàn Lập cũng bị dìm ngập trong bụi mù.

Đám người Thú Tộc, tính luôn cả bảy Chân Linh còn lại, đều có chút phát mộng, vào thời khắc này, đều không rõ tình huống như thế nào.

"Đám ngu xuẩn các ngươi, người nọ sớm đã trốn đi, các ngươi vây quanh một cái thế thân, lại làm ra cử động lớn như vậy." Đầu Túc Lục chuyển một cái nhìn về phía các tộc trưởng, hơi mỉa mai nổi giận nói.

Chỉ thấy đuôi Hồ nâng lên, đâu còn thấy bóng dáng Hàn Lập, chỉ có một hạt đậu ố vàng cùng một trương mặt nạ đầu ngựa màu xanh, hơi hơi chớp động hào quang ở giữa khối nham thạch vụn.

Mà miếng hạt đậu kia sau khi tiêu hao hết một điểm Linh khí cuối cùng, triệt để ảm đạm xuống.

Ân Thân nhìn xem một màn này, lúc này mới chạy tới Nặc Thanh Lân, trầm giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì? Người nọ tại sao lại sớm biết rõ tin tức, trốn đi?"

"Ta làm sao biết? Chẳng lẽ ngươi hoài nghi ta?" Nặc Thanh Lân bị lão này hỏi, hỏa khí nổi lên, cả giận nói.

"Nghe nói quan hệ giữa lệnh ái cùng người nọ không phải là nông cạn..." Lông mày Đăng Quỷ nhướng lên, quái gở nói.

"Từ khi định ra kế sách, nha đầu Y Phàm kia vẫn bị ta cấm túc, ngươi đừng vội ăn nói bậy bạ." Nặc Thanh Lân lạnh giọng trách mắng.

Gã vừa dứt lời, thân thể cao lớn Lục Vĩ Thanh Hồ cũng chuyển hướng sang bên này, ngữ khí bất thiện lên tiếng hỏi: "Ngươi nói Y Phàm nha đầu kia thế nào?"

Đăng Quỷ nghe vậy, sắc mặt lập tức biến đổi, cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Mặc dù thực lực Lục Vĩ Thanh Hồ không phải là xuất chúng trong đám cung phụng Chân Linh các tộc, nhưng là con trai trưởng của U Hộ, là Vương của Chân Linh, Chân Linh của Dạ Kiêu tộc gã còn phải kiêng kị vài

phần, gã làm sao lại dám ngỗ nghịch trêu chọc.

Hai người Ô Lỗ cùng Mạn Lâm liếc nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ hả hê, người nào không biết vị Túc Lục đại nhân này có chút cưng chiều nha đầu Nặc Y Phàm kia, Đăng Quỷ lại còn dám đi trêu chọc bà cô này?

Mà Trong bát đại Thánh tộc, U Thần tộc lại có vị trí cao hơn một chút, đại bộ phận nguyên nhân là do bọn họ thờ phụng Chân Linh là vị Túc Lục đại nhân này, mà một phần nguyên nhân cũng là vì Túc Lục đại nhân thập phần coi trọng nha đầu Nặc Y Phàm.

Vị chim ưng có lông vũ dài đen kịt, đúng là cung phụng Chân Linh Dạ Kiêu nhất tộc, bây giờ trong mắt cũng loé lên hàn quang, trừng mắt nhìn Đăng Quỷ, làm phía sau gã túa ta mồ hôi lạnh, thở mạnh một cái cũng không dám.

------oOo------

Chương 565: Xâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Đừng có cái thói một chút bản lĩnh cũng không có, xảy ra chuyện gì cũng đổ lên đầu nữ nhân." Túc Lục bực tức mắng một tiếng rồi thân hình dần dần hư hóa, biến mất trong hư không.

Những Chân Linh khác nói chuyện với nhau mấy câu rồi cũng không ở lại lâu, lần lượt rời khỏi chỗ này.

Trên không cạnh phế tích nơi sườn núi chỉ còn lại người của Bát Đại Thánh Tộc hai mắt nhìn nhau, thần sắc không vui vẻ tý nào.

Cách đó mấy trăm trượng, Nặc Y Phàm ẩn nấp thân hình quan sát động tĩnh phía bên này, cả người như có như không, thở phào một cái.

…

Tại một tòa cô phong cách Ám Tinh hạp cốc mấy vạn dặm, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi nhắm mắt điều tức dưới gốc cây cổ thụ có tán lá che rợp bầu trời, quanh thân hắn hào quang màu vàng bao phủ.

Đột nhiên hắn mở hai mắt, khóe miệng vểnh lên cười mỉa mai.

"Đại thúc, sao đột nhiên lại cười như trộm vậy?" Kim Đồng ở một bên thấy thế nghi ngờ hỏi.

"Thú tộc lựa chọn ra tay với ta." Hàn Lập chậm rãi nói.

Kim Đồng nghe xong, trên mặt lộ vẻ thất vọng, lông mày nhíu nhặt nhìn

Bạch Ngọc Tỳ Hưu bên cạnh đang hớn hở vui mừng.

Bị Kim Đồng trừng mắt nhìn, Tiểu Bạch không dám cười nữa, cẩn thận từng li từng tí nói ra:"Lão Đại, có chơi có chịu, lần này ta thắng…"

Kim Đồng hừ lạnh một tiếng, ném cho Tiểu Bạch một khối tinh thạch tràn đầy linh khí.

"Đám Thú tộc cẩu vật, đồ tàn nhẫn, hung ác, vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn…" Nó vẫn ôm hai tay trước ngực, giận dữ không kiềm chế được nói.

Nói đến mấy chữ "cẩu vật" với "vong ân bội nghĩa", nó tận lực nhấn mạnh, Tiểu Bạch ở bên đang nuốt tinh thạch nghe được sợ hãi suýt tý nữa bị nghẹn.

Nó thậm chí có chút hối hận, biết thế không nên đem chuyện Thú tộc đối phó với Hàn Lập ra đánh cược với Kim Đồng làm gì.

"Trên người của ta có Chân Linh Huyết Mạch, lại còn mang theo một con Man Hoang Chân Linh chưa trưởng thành, nhìn thế nào cũng thấy giống với những chất bổ dưỡng nhất dành cho Vương của bọn chúng. Hơn nữa Thú tộc vốn thù oán Nhân tộc không kém Trùng tộc bao nhiêu, nếu còn ở lại thì thật không sáng suốt." Hàn Lập cười cười nói.

"Cũng may chủ nhân nhìn xa trông rộng, liệu sự như thần." Tiểu Bạch nuốt chửng khối tinh thạch, mở miệng tán dương.

"Tiểu Bạch, trước kia không nghĩ ngươi thật giống chó săn, chuyên nói những lời vuốt mông ngựa?" Kim Đồng nhíu mày hỏi.

"Ha ha, thì chẳng phải từ khi ta đi theo chủ nhân cuộc sống tốt đẹp hơn biết bao nhiêu đó sao. Không chỉ có thiên địa linh bảo tha hồ ăn mà còn có Lão Đại anh minh thần vũ bảo vệ. Những việc này trước kia chỉ nghĩ thôi ta cũng không dám mơ." Tiểu Bạch làm ra vẻ chân thành phân bua.

"Xem như ngươi cũng biết nhìn." Kim Đồng rất hài lòng với câu trả lời này, nhẹ gật đầu nói ra.

“Lại nói chủ nhân dùng phép thế thân quá tuyệt, cho Đạo binh mang mặt nạ rồi còn mặc quần áo của người, chưa hết còn giấu Thế Thân Phù vào trong cơ thể Đạo binh. Chỉ cần không động thủ với người khác, liền dễ dàng biến giả thành thật.” Tiểu Bạch chưa dừng lại, tán thán nói.

“Được rồi, không phải nịnh bợ. Không còn ở Thú tộc cũng có nghĩa là không còn lợi dụng được Chân Linh ở đó nữa, lần tới đối phó Phệ Kim Tiên lại càng gian nan rồi.” Hàn Lập đứng dậy nói.

“Đại thúc, thật ra ta mơ hồ có cảm giác lực lượng trên người tên kia đã bắt đầu khôi phục…” Kim Đồng lo lắng nói.

“Cách Nguyên Pháp Liên dù sao cũng không phải pháp bảo của ta nên hiệu quả không bằng chính Phong Thiên Đô sử dụng, huống hồ tên Phệ Kim Tiên kia có thực lực mạnh mẽ đến như thế, thời gian giam cầm sẽ không được bao lâu. Chỉ sợ chẳng mấy chốc nó sẽ truy sát đến tận đây mất.” Hàn Lập thở dài nói.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Kim Đồng trong lòng khẩn trương, hỏi vội.

“Hiện tại chúng ta đã lấy được một bộ phận địa đồ của Thú tộc, đành đi đến đâu tính đến đó. Nếu có thời gian để toàn bộ Thời Gian Đạo Văn khôi phục lại thì dưới sự hỗ trợ của Chân Ngôn Bảo Luân chưa hẳn không có cơ hội trọng thương nó, giúp chúng ta tranh thủ đi sâu vào Man Hoang Giới Vực.” Hàn Lập trả lời.

“Bây giờ chúng ta đi đến chỗ nào đầu tiên?” Kim Đồng gật nhẹ đầu nói.

Hàn Lập không trả lời ngay mà lật tay lấy ra một tấm địa đồ, nghiên cứu một lát rồi mới mở miệng nói:

“Căn cứ những gì ghi chép trên này thì chỗ mà Thú tộc cùng Trùng tộc sinh sống mới chỉ là khu vực biên giới của Man Hoang mà thôi, càng đi về phía nam thì càng đi sâu vào Man Hoang. Không cần biết có chuyện gì, bây giờ cứ tránh khỏi lãnh thổ của Trùng tộc và Thú tộc càng xa càng tốt.”

Nói xong hắn vung tay lấy ra Bích Ngọc Phi Xa, gọi Kim Đông và Tiểu Bạch đi lên rồi hóa thành một đạo lưu quang xanh biếc biến mất đằng chân trời.

Gần nửa ngày sau.

Hàn Lập đứng phía trước, tiên linh lực trong cơ thể cuồn cuộn chảy vào phi xa, toàn lực thôi động phi xa lao về phía trước.

Linh văn xanh biếc trên phi xa chớp động lúc sáng lúc tối, từ đó bắn ra những tia linh quang màu xanh lá hội tụ thành một chùm sáng hình con thoi, phun về phía sau.

Phi xa bay với tốc độ kinh hoàng, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng lùi lại, dần dần mơ hồ không còn nhìn rõ.

Nhưng giờ phút này lông mày hắn vẫn nhíu chặt.

Tốc độ của phi xa bây giờ mặc dù rất nhanh nhưng hắn biết rõ đây chưa là cực hạn của bảo vật này, mới chỉ phát huy được hai ba thành mà thôi. Dù sao cũng là bảo vật của một tên Thái Ất Ngọc Tiên, lấy tu vi Kim Tiên Trung Kỳ của hắn muốn nắm giữ được hoàn toàn thì tâm có thừa nhưng lực không đủ.

Tốc độ như vậy đối với hoàn cảnh bình thường thì không sao, nhưng trong tình huống hiện tại thì còn quá chậm.

Hàn Lập suy nghĩ một lát rồi đột nhiên vung tay lên, lôi điện kèm theo quang mang màu vàng sáng rực rỡ, Giải Đạo Nhân hiện ra.

“Ngươi điều khiển phi xa đi.” Hàn Lập phân phó một tiếng rồi lùi lại mấy bước, ngồi xuống.

Tiên linh lực của Giải Đạo Nhân bây giờ yếu hơn Hàn Lập khá nhiều, sau khi tiếp nhận điều khiển linh quang xung quanh phi xa ảm đạm không ít, tốc độ cũng chậm lại.

Hàn Lập cũng không quan tâm nhiều đến việc này, lấy tay lấy ra mặt nạ "Long Ngũ" đeo lên mặt, sau khi thúc giục trên mặt nạ hiện lên một tầng xích quang tụ lại trước người hắn thành một màn sáng màu đỏ.

Mặt nạ Luân Hồi Điện tạo ra màn sáng màu đỏ này ngoài trừ có thêm một cái bảng, còn lại không khác gì với mặt nạ Vô Thường Minh.

Hàn Lập nhanh chóng tìm đến khu vực treo nhiệm vụ, ban bố nhiệm vụ tìm kiếm phương pháp giúp tu sỹ Kim Tiên có thể toàn lực sử dụng Tiên khí cấp bậc Thái Ất, thù lao bằng tiên nguyên thạch khá cao.

Sau khi làm xong hắn cũng không thu hồi mặt nạ mà chuyển đến khu vực giao dịch, cẩn thận kiểm tra.

Một lát sau bên cạnh hắn bỗng xuất hiện một xấp trận kỳ trận bàn màu vàng đất, còn có thêm một kiện Tiên Khí màu trắng hình dáng như chiếc ô và một viên ngọc phỉ thúy, tất cả đều tản mát ra những trận linh lực ba động mạnh mẽ.

Nhìn thấy đồ ăn hai mắt Kim Đồng tỏa sáng, nhưng thấy Hàn Lập nghiêm túc không có biểu hiện gì đành nuốt nước bọt cố gắng không nhìn vào chúng nữa.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua thêm nửa ngày.

Màn sáng màu đỏ dập dờn rồi tiêu tán.

Hàn Lập gỡ mặt nạ xuống, thu vào, thở phào một hơi.

"Đại thúc, ngươi tiêu nhiều tiên nguyên thạch vậy có mua được gì tốt không?" Kim Đồng lập tức cưỡi Tiểu Bạch nhao nhao chạy lại, dán mắt vào đống đồ trước mặt Hàn Lập.

"Đều là vật hữu dụng, không cho ngươi ăn được." Hàn Lập phất tay thu tất cả vào.

"Hừ…" Kim Đồng chu miệng nói.

“Đúng rồi, giờ phút này tên Thái Ất Phệ Kim Tiên kia có động tĩnh gì không?” Hàn Lập chợt hỏi.

“Tốc độ khôi phục lực lượng của nó nhanh hơn trước…Nhưng nó vẫn chưa đuổi tới…” Kim Đồng nghe vậy nét mặt trở nên căng thẳng nói ra.

“Kim Đồng, ngươi có thể trốn trong bụng Tỳ Hưu trong khoảng thời gian bao lâu?” Hàn Lập nghe thế vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Trong bụng Tiểu Bạch hình thành nên một không gian riêng tràn ngập một cỗ lực lượng đặc thù, mặc dù không thể nào tiêu hóa được thân thể của ta nhưng lại ảnh hưởng rất lớn tới thần hồn, mỗi lần chui vào đó ta chỉ có thể trụ lại nhiều nhất nửa canh giờ thôi.” Kim Đồng vuốt vuốt đầu Tỳ Hưu trả lời.

“Chỉ nửa canh giờ..” Hàn Lập không khỏi nhíu mày.

Kim Đồng trốn vào cơ thể Tỳ Hưu có thể thoát khỏi cảm ứng của Thái Ất Phệ Kim Tiên, rất có tác dụng trong việc đào thoát, nhưng chỉ có thể ở trong đó nửa canh giờ, thời gian như vậy là quá ít.

Nếu trong khi truy đuổi nó có ý nghĩa cứ mỗi nửa canh giờ là lại đối phương có thể khóa chặt vị trí của hắn.

“Tiểu Bạch, có biện pháp giúp Kim Đồng kéo dài thời gian trốn trong cơ thể ngươi không?” Hàn Lập trầm ngâm một chút quay sang hỏi Tỳ Hưu.

“Không gian trong cơ thể ta là thiên phú thần thông của tộc Tỳ Hưu, nhưng bây giờ ta chưa có trưởng thành nên không có cách nào hoàn toàn điều khiển được nó. Lúc trước để cho Lão Đại ở bên trong nửa canh giờ cũng đã là cố gắng hết sức rồi, còn muốn kéo dài thêm, chỉ sợ….Đành phải để Lão Đại tự nghĩ cách thôi.” Tỳ Hưu lúc lắc đầu nói.

“Nói như vậy chỉ cần tăng cường phòng hộ thần hồn thì ngươi có thể tăng thêm thời gian trốn trong bụng Tỳ Hưu, việc này cũng không khó xử lý.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, ánh mắt tỏ nét cười, lần nữa lật tay lấy ra mặt

nạ Luân Hồi Điện mang lên mặt.

Quang mang xích hồng từ trên mặt nạ lại tỏa ra, chẳng mấy chốc hình thành màn sáng màu đỏ.

Hắn mò đến khu vực giao dịch, lục lọi tìm kiếm, chẳng mấy chốc thấy một vật.

“Hồn Giáp Phù? Đây là cái gì?” Kim Đồng nhìn theo ánh mắt Hàn Lập, mở miệng hỏi.

“Thử nhìn xem, có lẽ dùng được.” Hàn Lập cười cười nói.

Lúc trước hắn vì ứng phó vấn đề Luyện Thần Thuật phản phệ nên mới chạy khắp nơi tìm các loại đồ vật có khả năng bảo vệ thần hồn, mới biết đến đại danh của Hồn Giáp Phù.

Phù này có tác dụng như tên, là một loại bùa chú đặc thù có khả năng củng cố bảo vệ thần hồn, hiệu quả rất tốt nhưng rất đắt đỏ. Mỗi một lá bùa có giá năm trăm tiên nguyên thạch, mà thời gian sử dụng không được dài.

Hàn Lập cũng không vì thế mà chần chừ, vội trả năm trăm tiên nguyên thạch mua lấy một tấm.

Bạch quang lóe lên, một tấm phù lục hình bầu dục màu trắng xuất hiện trong pháp trận truyền vật, phía trên được minh khắc đồ án như mây bay, tản mát ra một cỗ thần hồn chi lực ba động mãnh liệt, ngoài ra nó còn chứa một ít khí tức kỳ lạ khác.

------oOo------

Chương 566: Loại thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Kim Đồng, ngươi thử một chút, xem có thể kéo dài thời gian ở trong bụng Tỳ Hưu không." Hàn Lập đưa Hồn giáp phù cho Kim Đồng, nói ra.

Kim Đồng tiếp nhận phù lục, vỗ vào thân một cái.

"Xèo" một thanh âm vang lên, Hồn giáp phù lập tức hóa thành một đoàn bạch quang nhu hòa, chui vào trong cơ thể nó.

Trên trán nó loé lên bạch quang, hiện ra từng đạo linh văn màu trắng lập lòe, tạo thành một đồ án hình mây bay giống như hình ảnh trên phù lục lúc trước.

"Tiểu Bạch!"

Lúc đầu Kim Đồng khẽ giật mình, tiếp theo trên mặt lộ ra một tia cổ quái, kêu một tiếng với Tỳ Hưu, sau đó thân hình quay tít một vòng, hóa thành một đạo kim quang bay về hướng Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu vội há to miệng, nuốt đạo kim quang này vào trong cơ thể.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua nửa canh giờ, nhưng Kim Đồng cũng không có dấu hiệu đi ra ngoài, ngược lại Tiểu Bạch Tỳ Hưu khi thì đứng lên, khi thì ngồi xuống, bộ dạng đứng ngồi không yên.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, tiếp tục lẳng lặng đợi chờ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, lại qua thêm nửa canh giờ, sắc mặt Tỳ Hưu chợt khẽ động, há miệng phun một cái.

Một đạo kim quang từ trong bắn ra, hiện ra thân ảnh Kim Đồng.

Linh văn màu trắng trên trán nàng đã biến mất, sắc mặt có chút tái nhợt, làn da trên tay chân hơi tối lại.

Hàn Lập thấy bộ dạng Kim Đồng, không có mở miệng hỏi thăm tình huống, lật tay lấy ra một thanh thước ngọc màu xanh như nước, đưa tới.

Kim Đồng lập tức nhận lấy, giống như đang ăn một thanh kẹo, sau mấy ngụm liền nhai vỡ thước ngọc màu xanh, nuốt vào.

Ăn bảo vật này xong, sắc mặt Kim Đồng hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh, lập loè vài cái liền biến mất vô tung, bất quá sắc mặt của nó cũng dễ nhìn hơn một chút.

"Như thế nào?" Lúc này Hàn Lập mới mở miệng hỏi.

"Đại thúc, phù lục này quả không sai! Ở trong bụng Tiểu Bạch thần hồn có chút hỗn loạn, có phù lục này liền tốt hơn nhiều." Kim Đồng cười nói.

"Nếu có đầy đủ phù này, ngươi cảm thấy có thể ở lại bên trong bao lâu?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lại hỏi.

"Ta xem chừng, nếu có đầy đủ phù lục, ở bên trong tối đa nhiều hơn nửa canh giờ a." Kim Đồng suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm túc nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ.

Xem ra dù Kim Đồng có Hồn giáp phù gia trì thần hồn, cũng không thể nào ở lâu bên trong được, tiêu hao hai cái phù lục, cũng chỉ nán lại lâu nhất là nửa canh giờ mỗi lần.

Tuy cũng không lâu, nhưng cũng không ngắn, đủ làm rất nhiều việc rồi.

Đang cân nhắc, Hàn Lập phất tay lấy ra vài cái Linh Bảo, đưa cho Kim Đồng thôn phệ khôi phục, sau đó lại mở ra giao diện giao dịch Luân Hồi Điện lần nữa, một hơi mua hơn trăm miếng Hồn giáp phù.

Tình thế sinh tử, hắn không để ý chút nào việc tiêu hao Tiên Nguyên thạch.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết, đang muốn lần nữa tản đi màn sáng đỏ thẫm, trên mặt chợt lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về một góc màn sáng.

Chỗ đó hiện ra một điểm sáng hồng, liên tục chớp động.

Hắn vừa mới tuyên bố treo giải thưởng, dường như đã có người trả lời rồi.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, đánh ra một đạo pháp quyết.

Một đạo hồng quang từ trên màn sáng lộ ra, ngưng tụ thành một bóng người mông lung màu đỏ sậm, nhìn không rõ dung mạo.

Bất quá trên mặt nạ người kia lại khắc rõ ba chữ "Hoàng Thập Cửu".

"Các hạ, có bí thuật nào có thể thúc giục Tiên khí cấp bậc Thái Ất không, kính xin nói thẳng." Hàn Lập cũng không nói lời khách sáo, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Trước khi trả lời vấn đề của đạo hữu, ta muốn hỏi một chút, đạo hữu muốn thúc giục chủng loại Tiên Khí gì?" Hoàng Thập Cửu cười ha ha hai tiếng, mở miệng hỏi.

Thanh âm người này là một nam tử, ngữ điệu bén nhọn có chút ngoài ý muốn.

"Tiên Khí phi hành." Hàn Lập trực tiếp đáp.

"Thì ra là thế. Loại Tiên Khí này yêu cầu Tiên Linh Lực cũng không cao, ngược lại dễ dàng thúc giục một chút, bất quá kính xin đạo hữu nói cho tại hạ biết tình huống cấm chế trong Tiên khí phi hành này." Hoàng Thập Cửu trầm ngâm nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày, không có mở miệng.

"Tại hạ cũng không phải muốn tìm hiểu bí mật Tiên khí đạo hữu, chỉ là không biết tình huống cấm chế Tiên khí kia, ta cũng không cách nào đưa ra biện pháp thúc giục." Hai tay Hoàng Thập Cửu giơ lên, nói ra.

Hàn Lập liếc nhìn Hoàng Thập Cửu, vẫn không có mở miệng.

Bích ngọc phi xa này chính là vật của Công Thâu Cửu, thế lực Thiên Đình trãi khắp toàn bộ Tiên Giới, hắn không thể không cực kỳ cẩn thận, bất luận tin tức gì về Công Thâu Cửu, hắn cũng không dám tiết lộ ra ngoài.

Nhưng Hoàng Thập Cửu lại nói đúng...

Hàn Lập trầm ngâm một lát, đem những cấm chế mà mình ko rõ về bích ngọc phi xa nói đại khái cho người này.

"Ha ha, phi xa của đạo hữu đúng là một kiện tinh phẩm! Cấm chế kia có chút cao minh, bất quá ta cũng vừa xem qua. Theo ta được biết, có ba phương pháp có thể giúp đạo hữu thúc giục tăng uy năng bảo vật này vượt quá tám phần, nhưng có mặt lợi và hại." Hoàng Thập Cửu nghe Hàn Lập kể rõ, suy tính một lát rồi nói.

"Xin lắng tai nghe." Hàn Lập nghe vậy, tinh thần chấn động, nói ra.

"Cái này... Ba phương pháp của tại hạ đều là bí truyền, thù lao của đạo hữu có vẻ chưa đủ a." Hoàng Thập Cửu chợt cười hắc hắc, không nhanh không chậm nói.

"Các hạ xin yên tâm, chỉ cần phương pháp của ngươi thật sự có tác dụng, phương diện thù lao không đáng lo, nhưng không chỉ mạnh miệng nha..." Hàn Lập cười cười, nói như thế.

"Các hạ chớ coi thường, những phương pháp này của ta đều là bí thuật truyền thừa từ Bách Tạo Sơn, há lại vô dụng." Hoàng Thập Cửu tựa hồ bị Hàn Lập trêu ghẹo, ngữ khí lạnh lùng nói.

"Bách Tạo Sơn..." Hàn Lập nghe tên này, trong lòng khẽ động.

Cái tên này hắn đã từng nghe tại Linh Giới trước kia, từng nghe đầu Minh Trùng Mẫu kia nói qua, đó là một thế lực ở Tiên giới, hắn tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết cũng chính là bí thuật Bách Tạo Sơn.

Nghe Hoàng Thập Cửu nói vậy, tựa hồ Bách Tạo Sơn cũng không phải thế lực bình thường.

"Đây là miêu tả ba phương pháp của ta, còn tiền thù lao cụ thể bao nhiêu, đạo hữu tự xem đi." Hoàng Thập Cửu cảm thấy bản thân thất thố, ho khan một tiếng, nói ra.

Nói xong, gã vung tay lên, từng điểm ánh sáng đỏ từ trong tay bắn ra, trên không trung hình thành ba màn sáng, trên từng màn sáng đều tràn ngập chữ cực nhỏ.

Tinh thần Hàn Lập ngưng tụ, nhìn lên màn sáng thứ nhất.

Trên màn sáng thứ nhất là phương pháp dùng khẩu quyết bí thuật đặc thù, cưỡng ép kích phát linh lực Tiên Khí của phi xa, bù Tiên linh lực không đủ của tu sĩ Kim Tiên, kích phát cấm chế Tiên khí phi xa tăng lên trên chín thành.

Phía sau màn sáng còn có một bảng niêm yết giá, năm nghìn Tiên Nguyên thạch.

Hàn Lập nhướng mày, ánh mắt lập tức nhìn về phía màn sáng thứ hai.

Tuy phương pháp thứ nhất có thể thực hiện, hơn nữa phía trên có nói, phương pháp này không cần phải chuẩn bị, chỉ cần biết bí thuật, lập tức có thể thi triển.

Nhưng bí thuật này lại làm tổn thương phi xa rất lớn, dùng không bao lâu, sẽ hao hết linh lực của phi xa.

Nếu chỉ tạm thời ứng phó, phương pháp này ngược lại rất thích hợp, đáng tiếc hắn phải vượt qua Man Hoang cần dựa vào bích ngọc phi xa trong thời gian dài, phương pháp này hoàn toàn không được.

Hàn Lập lập tức dời ánh mắt nhìn về phía màn sáng thứ hai, ánh mắt hơi sáng lên.

Phương pháp trên màn sáng này hoàn toàn bất đồng với cái thứ nhất, cũng không phải là kích phát bí thuật Linh lực, mà là một loại Dung Nguyên chi thuật.

Lợi dùng thuật này có thể tạm thời dung hợp Tiên linh lực mấy tên Kim Tiên làm một, miễn cưỡng tăng lên tới cấp độ Thái Ất để thúc giục phi xa, hiệu quả lý tưởng nhất trong ba phương pháp, có thể tiếp cận toàn bộ uy năng phi xa.

Thuật này niêm yết giá là một vạn Tiên Nguyên thạch.

Nhưng lúc Hàn Lập xem xong nội dung trên màn sáng, trong lòng lại trầm xuống.

Hắn tự nhiên không phải vì giá tiền, căn cứ ghi chép, muốn hoàn toàn vận dùng thuật này, tối thiểu phải tụ tập lực lượng ba gã tu sĩ Kim Tiên Hậu Kỳ, hoặc tám gã Kim Tiên trung kỳ trở lên mới được.

Bên cạnh Hàn Lập chỉ có Giải Đạo Nhân, Tỳ Hưu cùng Kim Đồng, bốn gã Kim Tiên, so với yêu cầu còn có một đoạn chênh lệch, suy tính xong, bất quá cũng chỉ có thể triển khai sáu thành uy năng, khác xa với mong muốn của mình.

Đương nhiên có ít còn hơn không, có thể triển khai sáu thành uy năng, so với tình huống trước mắt còn tốt hơn nhiều.

Trong lòng Hàn Lập cười khổ một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn lên màn sáng thứ ba.

Phương pháp thứ ba này là một bí thuật pháp trận, nguyên lý có chút tương

tự với phương pháp thứ hai, cũng tụ tập nhiều phần Tiên Linh Lực, hội tụ lại tăng lên tới cấp độ Thái Ất.

Bất quá bí thuật pháp trận này hội tụ không phải là Tiên Linh Lực tu sĩ, mà là Tiên Nguyên thạch, chỉ cần Tiên Nguyên thạch đủ nhiều, trên lý thuyết uy năng có thể tiếp cận tới viên mãn.

Muốn ngưng tụ ra Tiên linh lực cấp bậc Thái Ất, việc tiêu hao Tiên Nguyên thạch tự nhiên cực kỳ kinh người, căn bản không phải tu sĩ Kim Tiên có thể thừa nhận.

Có thể do cân nhắc nguyên nhân này, Hoàng Cửu Thập niêm yết giá phương pháp này chỉ có một nghìn Tiên Nguyên thạch, hiển nhiên đối với phương pháp này, gã cũng không kỳ vọng, thuần túy lấy ra góp cho đủ số, làm nền cho hai phương pháp trước mà thôi.

Hàn Lập nhìn màn sáng thứ ba, khoé miệng dưới mặt nạ lộ ra vẻ tươi cười.

"Đạo hữu đã suy nghĩ kỹ chưa?" Hoàng Thập Cửu đợi một hồi, không thấy Hàn Lập mở miệng, nhịn không được hỏi.

"Đã suy nghĩ kỹ, ta muốn phương pháp thứ ba." Hàn Lập nói ra.

"Cái gì?" Hoàng Thập Cửu nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Loại phương pháp thứ ba này tuỳ thời có thể thực hiện, vả lại tiện nghi, nhưng khuyết điểm cũng cực kỳ rõ ràng, hao phí Tiên Nguyên thạch còn nhiều hơn so với hai phương pháp trước cộng lại, nên được xem là gân gà. Gia hoả trước mắt này xem ra cũng là người khôn khéo, sao lại lựa chọn phương pháp này?

"Đạo hữu đã nghĩ thông suốt?" Hoàng Thập Cửu lại hỏi.

"Đúng vậy, là loại thứ ba." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Hoàng Thập Cửu lắc đầu, cũng không có lắm miệng hỏi thăm, cùng Hàn Lập thương nghị phương pháp trả tiền thù lao.

Sau một lát, chỗ giữa màn sáng màu đỏ của pháp trận truyền vật lưu chuyển hào quang một hồi, một quả ngọc giản màu trắng hiển hiện ra.

Hàn Lập không chờ đợi được cầm ngọc giản lên, thần thức thăm dò vào trong.

Nửa canh giờ sau, hắn mới thu hồi thần thức, lộ ra vẻ khâm phục.

Bí thuật pháp trận trong ngọc giản không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa cấm chế pháp trận này vô cùng ăn khớp với bích ngọc phi xa, hiển nhiên Hoàng Thập Cửu kia đã tận lực điều chỉnh qua.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã hoàn thành hết thảy, phương diện tạo nghệ với cấm chế Tiên khí của Hoàng Thập Cửu hiển nhiên đã đạt đến cảnh giới cực cao, bản thân hắn xa xa không bằng.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm nhớ kỹ tên Hoàng Thập Cửu, ngày sau nếu còn có nan đề về phương diện cấm chế Tiên Khí, có thể sẽ tìm người này thỉnh giáo.

Hắn lập tức phất tay lấy ra một đống lớn tài liệu bố trí pháp trận, ở trong phi xa công việc bận rộn lên.

------oOo------

Chương 567: Đuổi tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Nguyên Anh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập bận rộn chân tay ba ngày ba đêm mới xong.

Lúc này ở chính giữa phi xa có thêm một cái pháp trận hình lục lăng.

Pháp trận này tuy không quá phức tạp nhưng từng đạo trận văn cùng phù lục đan một chỗ với nhau vẫn khiến người ta nhìn vào cảm thấy hoa mắt.

Tại các tiết điểm của pháp trận có khoảng mấy chục cái lỗ nhỏ bằng ngón tay cái.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn lướt qua pháp trận, hít sâu một hơi rồi lấy ra từng khối tiên nguyên thạch khảm nạm vào những lỗ nhỏ này.

Sau khi làm xong mọi việc hắn mới vung tay lên đánh ra một đạo pháp quyết.

Trận văn trên pháp trận vốn đang ảm đạm bỗng nhiên sáng lên, phát ra âm thanh ông ông chấn động.

Tiên nguyên thạch được khảm nạm trong pháp trận rung lên nhè nhẹ, từng đạo linh quang từ đó chảy ra, giống như huyết dịch đi theo các dòng trận văn, cuối cùng hội tụ lại một điểm quan trọng nhất của pháp trận.

Một tiếng “Phanh” nhỏ vang lên, bạch quang từ điểm đó nở rộ chói mắt, tản mát ra ba động linh lực kinh người.

Nguồn linh lực này vậy mà đã vượt qua cấp độ Kim Tiên, đạt tới cảnh giới

Thái Ất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Pháp trận này quả nhiên không làm hắn thất vọng, bao nhiêu tâm huyết tiền tài đổ vào đó rất đáng giá, nhưng mà để vận chuyển được nó lại tiêu hao tiên linh lực quá nhiều, hắn có thể cảm nhận được tiên linh lực trong pháp trận đang nhanh chóng yếu dần.

Mấy chục tiên nguyên thạch, nhìn thì không nhiều nhưng cũng chỉ sử dụng được trong chốc lát.

Hàn Lập quả thật cũng rất xót ruột nhưng không dám nghĩ thêm, hắn thu hồi Giải Đạo Nhân vốn đang điều khiển phi xa rồi bấm niệm pháp quyết.

Đoàn bạch quang phát ra từ điểm hội tụ tiên linh lực bỗng nhiên kéo dài ra hóa thành cột sáng màu trắng dung nhập vào phi xa xanh biếc.

Linh văn trên phi xa quang mang đại thịnh, mỗi đạo linh văn đều sáng chói hơn gấp mấy lần so với thời điểm Hàn Lập điều khiển lúc trước.

Thanh quang xung quanh phi qua nổi lên cuồn cuộn lập tức hóa thành một đoàn ráng mây luân chuyển điên cuồng.

Vèo!

Tốc độ của phi xa đột ngột tăng gấp mấy lần, lao lên phía trước nhanh khủng khiếp, thân phi xa không ngừng rung lắc.

Bởi vì tốc độ của nó hiện tại quá nhanh đã vượt ra khỏi tầm không chế của Hàn Lập.

Tốc độ tăng đột ngột làm Kim Đông và Tỳ Hưu đang ôm nhau ngủ ngon lành giật nảy mình, vội vàng chui đến góc khuất tránh gió, sợ bị cuốn bay đi mất.

Sắc mặt Hàn Lập nghiêm nghị, hai mắt chớp động lam quang, đồng thời hai

tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, cố gắng hết sức không chế phi xa.

Thời gian trôi qua, hắn dần dần cũng thích ứng được với loại tốc độ như tia chớp này, nỗi lo lắng trong lòng vơi đi mấy phần.

Độn tốc như thế này, cho dù đối phương thực sự truy sát thì cũng có mấy phần lòng tin chạy trốn.

“Kim Đồng, từ giờ trở đi ngươi cố gắng trốn trong bụng Tiểu Bạch để tránh con Phệ Kim Tiên kia cảm ứng được. Về phần Hồn Giáp Phù này, lúc nào thật sự không cố được nữa mới sử dụng.” Hàn Lập nhìn về phía Kim Đồng dặn dò.

“Vâng.”

Đứng trước tồn vong sinh tử Kim Đồng trở nên mười phần nhu thuận, không nói hai lời biến thành một đạo kim quang chui vào miệng Tỳ Hưu.

Hàn lập ngồi xuống vừa điều khiển phi xa vừa suy nghĩ.

Mặc dù hiện tại đã cố hết sức khiến Kim Đồng không còn bị cảm ứng, tốc độ của phi xa cũng đã tăng lên mức đáng kinh ngạc, lại còn không tiếc tiền mua thêm khá nhiều Tiên Khí nhưng trong lòng hắn vẫn chưa thực sự yên tâm, dù sao lần này kẻ địch là tồn tại cường đại Thái Ất Cảnh Hậu Kỳ.

Muốn đảm bảo vạn vô nhất nhất, trừ khi hắn cũng bước lên cảnh giới Thái Ất Ngọc Tiên, nhưng bây giờ đó là điều si tâm vọng tưởng.

Cho dù hắn không thiếu các loại linh đan diệu dược nhưng muốn trong thời gian ngắn tăng cao tu vi là điều không thể nào. Đừng nói tiến giai Thái Ất Cảnh, cho dù đả thông một cái tiên khiếu thôi cũng đã vô cùng khó khăn rồi.

Vừa nghĩ tới đây lông mày Hàn Lập không khỏi nhíu lại.

Nhưng như chợt nghĩ tới điều gì hắn khẽ đảo tay lấy ra một cái hồ lô toàn thân xanh biếc, chính là món Huyền Thiên Chi Bảo đoạt được từ Cừ Linh.

Sau khi rời khỏi Minh Hàn Tiên Phủ luôn bận bịu công việc nên suýt chút nữa đã quên đi bảo vật này.

Hàn Lập nhìn hồ lô xanh biếc trong tay, tay áo vung lên, từng đoàn thanh quang bay ra hóa thành những cái trận kỳ trận bàn rơi xung quanh Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu vừa mới tỉnh dậy đang định mở miệng nói gì đó đã bị tầng thanh quang bao phủ lại.

Làm xong hắn khẽ vẫy tay ném hồ lô lên không trung, nó tản mát ra lục quang dịu nhẹ.

Hàn Lập thả thần thức ra xem xét, chui vào không gian bên trong hồ lô.

Nơi này cũng không khác gì mấy so với lần hắn vào lúc trước, khắp nơi tràn ngập hào quang xanh biếc, chậm rãi xoay tròn tạo thành một vòng xoáy màu xanh lục.

Trong vòng xoáy lơ lửng một thanh tiểu kiếm màu xanh và một tòa lầu các nhỏ có ba tầng, năm đó nhằm mục đích thử nghiệm thần thông của hồ lô mà hắn đã để lại đây, chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và kiện Tiên Khí lầu các.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bây giờ tản ra thanh quang nhu hòa như nước, linh lực khổng lồ trong thân kiếm cũng trở nên tinh thuần hơn rất nhiều, càng thêm nội liễm.

Tiên khí hình lầu các cũng vậy, càng trở nên tinh thuần hơn.

Chẳng mấy chốc thần niệm Hàn Lập ra khỏi hồ lô, khuôn mặt tỏ vẻ do dự.

Đã qua thời gian dài như vậy mà Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và kiện Tiên Khí kia vẫn an bình thì chắc để thêm Tiên khí khác vào trong hồ lô cũng không sao.

Nghĩ tới đây Hàn Lập vung tay lên lấy ra thêm ba thanh Thanh Trúc Phong

Vân Kiếm, tay còn lại chỉ vào hồ lô.

Lục quang xanh biếc bên ngoài hồ lô chớp lên rồi phun ra một đạo hào quang xanh lá quấn lấy ba thanh phi kiếm cuốn vào trong.

Tiếp đó hắn lấy tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong người ra chia thành từng nhóm rồi đều cho vào hồ lô hết.

Sau khi làm xong mọi việc hắn đem hồ lô đặt trước người.

Thật ra giờ phút này hắn lấy ra hồ lô xanh biếc không phải chỉ vì dùng nó để tinh thuần Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hồ lô này dù gì cũng là Huyền Thiên Chi Bảo, một trong những bảo vật trân quý nhất trong đống gia sản khổng lồ hắn đang sở hữu, nếu so sánh chắc chỉ kém mỗi Chưởng Thiên Bình.

Mặc dù bảo vật này không phải là Huyền Thiên Chi Bảo dạng công kích nhưng nếu có thể tế luyện hoàn toàn chắc cũng có khả năng dùng để đối phó Thái Ất Phệ Kim Trùng.

Đang suy nghĩ đột nhiên hắn nhìn đến vị trí chỗ miệng hồ lô, phát hiện màu sắc ở đây so với các nơi khác nhạt hơn một ít, dường như chưa triệt để thành thục, có chút tỳ vết.

Thần sắc Hàn Lập thay đổi một chút rồi lấy ra Chưởng Thiên Bình, trong bình đang có một giọt lục dịch lăn qua lăn lại, tỏa ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Hắn nghiên bình nhỏ giọt lục dịch xuống miếng hồ lô, nơi màu sắc đang còn nhạt.

Một khắc sau hào quang màu xanh lục trên thân hồ lô lập tức lóe lên, vô số phù văn xanh biếc xao động quay cuồng kịch liệt.

Một cỗ pháp tắc cường đại bỗng nhiên xuất hiện tản mát ra xung quanh.

Thiên địa linh khí lập tức quay cuồng ngưng tụ thành từng đoàn linh quang rực rỡ.

Nhưng hiện tại phi xa đang lao nhanh nên những đoàn linh quang này bị cuốn về phía sau tạo thành một dòng linh lực năm màu xinh đẹp.

Hàn Lập không để ý đến tình huống xung quanh mà chỉ nhìn chằm chằm vào hồ lô trước mặt.

Giọt lục dịch chấn động nhẹ rồi thẩm thấu vào hồ lô xanh biếc.

Phù văn đang quay cuồng quanh thân nó cũng chậm rãi biến mất, dị tượng xung quanh cũng không còn.

Hắn quan sát kỹ hồ lô thấy không khác gì so với trước, hắn còn cẩn thận chui vào bên trong kiểm tra cũng không thấy gì lạ.

Hàn Lập cau mày lại suy nghĩ, chẳng mấy chốc đã hiểu ra.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lúc trước được quán chú lục dịch cũng mất thời gian rất lâu mới thấy hiệu quả, lần này hắn đã quá vội vàng rồi.

Khoé miệng hắn nở một nụ cười tự chế giễu rồi đứng lên đi đến môt góc phi xa, tạo một pháp trận cấm chế nhỏ, đặt Chưởng Thiên Bình trong đó.

Sau khi làm xong mọi việc hắn quay lại ngồi xuống, há miệng phun ra một đạo thanh quang bao trùm hồ lô xanh biếc, thu nó vào trong cơ thể, từ từ ôn dưỡng tế luyện.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã qua một tháng.

Trong màn đêm tinh không, phi xa xanh biếc huyễn hoá thành đoàn bóng xanh mơ hồ, giống như một viên lưu tinh màu xanh lá vẽ ngang bầu trời, nhanh chóng phi độn về phía trước.

Dưới phi xa là những dãy núi liên miên vô tận, nơi này đã cách Ám Tinh hạp cốc không biết bao nhiêu vạn dặm.

Hàn Lập nhìn núi non phía dưới, thần sắc không dám buông lỏng chút nào, ngược lại lông mày còn nhíu chặt hơn.

Một tháng vừa rồi hắn luôn thông qua Kim Đồng để nắm bắt tình hình về con Thái Ất Phệ Kim Tiên kia.

Theo như lời Kim Đồng nói thì thực lực của nó trong khoảng thời gian gần nhất đã nhanh chóng khôi phục, chỉ sợ Cách Nguyên Pháp Liên không còn giữ được nó nữa rồi.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng sáng, đi đến một góc hẻo lánh trên phi xa, lấy Chưởng Thiên Bình rồi nhỏ lục dịch lên hồ lô xanh biếc.

Trên hồ lô lần nữa hiện lên lục quang rực rỡ, tuôn ra những trận lực lượng pháp tắc mãnh liệt, nhưng cũng như trước, hiện tượng này chỉ duy trì một lát rồi lại khôi phục như ban đầu.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh đang chuẩn bị để Chưởng Thiên Bình lại vị trí cũ thì chợt nhíu mày, tiếp đến hắn thu bình nhỏ lại, bay đến trước Tỳ Hưu.

“Chủ nhân, Lão Đại nói….” Tỳ Hưu thấy vậy mở miệng nói.

“Tới rồi ư?” Hàn Lập trầm giọng hỏi.

“Vâng. Căn cứ vào phán đoán của Lão Đại thì tốc độ nó còn nhanh hơn cả phi xa…” Thân thể Tỳ Hưu lắc lư, nhẹ gật đầu.

“Nhanh hơn bao nhiêu?” Trong lòng Hàn Lập run lên, vội hỏi.

“Nếu không nhầm thì….nhanh gấp đôi.” Tỳ Hưu hơi dừng lại một chút, mặt lộ vẻ sợ hãi nói.

Hàn Lập nhướng mày lấy ra Hồn Giáp Phù thả vào miệng Tỳ Hưu, nói:”Kim Đồng, cố gắng hết sức trốn trong đó.”

Dặn dò xong hắn quy người bấm niệm pháp quyết, mười ngón tay múa may

không ngừng đánh lên phi xa hàng loạt đạo pháp quyết.

Quang mang bên ngoài phi xa ngày càng nồng đậm, lập tức thay đổi phương hướng, cấp tốc lao đi như bão táp.

------oOo------

Chương 568: Cướp đường chạy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Cùng lúc đó.

Phía sau Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, một đoàn kim quang óng ánh gần mẫu tuôn ra cuồn cuộn, phát ra tiếng vang ầm ầm rung trời, tốc độ nhanh bất khả tư nghị bay về phía trước.

Bên trong kim quang là một giáp trùng màu vàng toàn thân lập loè kim quang, phảng phất như chế tạo từ vàng ròng, hai cánh sau lưng vũ động không thôi.

Chính là Phệ Kim Tiên trong miệng Hàn Lập và Kim Đồng, có tu vi Thái Ất Cảnh.

Trong đôi mắt nó tràn ngập vẻ băng lãnh, đồng thời cũng hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Đồng loại phía trước rõ ràng chỉ có khí tức cấp độ Kim Tiên, độn tốc lại cực nhanh, tuy còn kém mình nhưng so với Chân Linh Thái Ất cảnh vẫn nhanh hơn một chút.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt nó hiện lên một tia nghi hoặc, kim quang chung quanh chấn động một hồi, thân hình phi độn lập tức dừng lại.

Nó đang cảm ứng, đột nhiên khí tức đồng loại phía trước lại biến mất vô tung!

Trong đầu Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh hồi tưởng lại tình huống lúc trước đi

đến Thú tộc, khí tức đồng loại kia cũng đột nhiên biến mất như thế này, mà trong thời gian mình bị thương khôi phục, loại tình huống này cũng xuất hiện mấy lần.

Bất quá, nó cân nhắc một lát, quanh thân lại chói loà kim quang, tiếp tục bay theo hướng lúc trước.

Ước chừng nửa canh giờ sau, khí tức đồng loại phía trước lại hiện ra lần nữa, thế nhưng đã lệch đến một hướng khác, kéo ra một đoạn khoảng cách nữa.

Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh hừ lạnh một tiếng, cũng không lo lắng, lập tức thay đổi phương hướng, bay theo hướng mới đó.

...

Trên không một dãy sơn mạch, bích ngọc phi xa đang phi độn nhanh về phía trước.

Kim Đồng tựa hồ vừa mới từ trong cơ thể Tỳ Hưu bay ra ngoài, sắc mặt trắng xám, hô hấp có chút bất ổn, Tỳ Hưu thì đứng thẳng cố gắng ngảng đầu lên, bộ dạng buồn bã ỉu xìu.

Hàn Lập thấy bộ dạng Kim Đồng, hai hàng lông mày cau lại, lập tức vung tay lên.

"Rầm rầm" một tiếng, trên phi xa nhiều ra một đống linh bảo, lóe ra các màu linh quang, nhìn qua thì phẩm cấp cũng không thấp.

Kim Đồng không nói gì, ngồi xuống phi xa, nắm lên một kiện linh bảo đưa vào trong miệng.

Tiểu Bạch ngồi một bên nhìn nhìn những bảo quang bắn ra bốn phía linh bảo này, trông rất thèm thuồng.

Chỉ là tình hình lúc này đặc thù, nó thức thời không có đến tranh giành, tìm một chỗ trống trên phi xa nằm xuống.

Vào lúc này, "Đinh" một tiếng, một trữ vật giới chỉ màu tử kim rơi xuống trước mắt nó, đồng thời vang lên bên tai tiếng truyền âm của Hàn Lập:

"Tiểu Bạch, người cũng tranh thủ thời gian tiếp tế một chút đi."

"Đa tạ chủ nhân!" Tiểu Bạch nhất thời chấn động tinh thần, há miệng nuốt trữ vật giới chỉ vào trong bụng.

Sau khi làm xong, Hàn Lập lại khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực thúc dục phi xa phi độn về phía trước.

Hiện giờ Kim Đồng không có ẩn giấu, hắn cũng không cải biến phương hướng phi hành, một mực bay thẳng về phía trước.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, Kim Đồng đứng lên, khí sắc đã triệt để khôi phục.

Hàn Lập không chút do dự, lập tức để Kim Đồng trốn trong cơ thể Tỳ Hưu lần nữa, sau đó hắn cũng cải biến phương hướng phi hành.

Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh phía sau lại cảm ứng khí tức phía trước biến mất lần nữa, trong lòng giận dữ.

Thật vất vả mới rút ngắn được một đoạn khoảng cách, vừa rồi lại mất đi vị trí đối phương, cự ly tất nhiên lại bị kéo ra nữa.

Trong lòng nó phẫn hận, nhưng cũng không có biện pháp gì khác, chỉ có tiếp tục phi độn về phía trước.

Sau nửa canh giờ, khí tức Kim Đồng phía trước lại xuất hiện, quả nhiên lại cải biến phương hướng, tiếp tục kéo ra một đoạn khoảng cách, gần như khiến cho nỗ lực trước kia đều uổng phí.

Nhưng Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh lúc này đã dần dần biết được.

Nó rõ ràng đối phương tất nhiên là nhờ vào thủ đoạn gì đó, cứ cách một

đoạn thời gian lại che giấu khí tức, cũng khiến cho độn tốc đề thăng trên diện rộng.

Xem ra, loại thủ đoạn này không khỏi tồn tại nhiều hậu hoạ, căn bản không có khả năng bảo trì trong thời gian lâu, chỉ cần tiếp tục theo đuôi không bỏ, đối phương tự nhiên chạy không thoát khỏi mình.

Nhưng mấy tháng tiếp theo, vượt quá dự liệu của Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh, đối phương một mực bảo trì loại độn tốc cao này, không có chậm lại chút nào.

Khí tức đồng loại phía trước vẫn luôn như trước, lúc ẩn lúc hiện, mỗi lần che giấu khí tức, đều sẽ cải biến phương hướng chạy ra một đoạn khoảng cách.

Kể từ đó, tuy độn tốc đối phương kém mình, nhưng lại chiếm quyền chủ động, mấy tháng truy đuổi, khoảng cách song phương gần như không giảm bao nhiêu.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh vừa sợ vừa giận, nhưng cũng không thể làm gì được.

...

Trên không một cánh rừng rậm rạp, bích ngọc phi xa đang phi độn về phía trước nhanh như chớp.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thúc dục phi xa, sắc mặt buông lỏng một chút so với lúc trước.

Chỉ cần có thể tiếp tục bảo trì loại trạng thái này, Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh kia sẽ không cách nào đuổi kịp mình, tuy bảo trì trạng thái như vậy tiêu hao Tiên Nguyên Thạch không nhỏ, nhưng may mà hiện giờ thân gia hắn tương đối khá, trên lý thuyết còn có thể kiên trì bộ dạng này hai ba mươi năm nữa.

Hắn không tin đối phương sẽ vĩnh viễn theo ở phía sau, sớm muộn cũng sẽ

bỏ cuộc.

Chỉ là hiện giờ hắn bắt đầu xâm nhập Man Hoang, mười phần lạ lẫm nơi này, đoạn đường này đi tới đã gặp vô số lần hung thú bộ tộc vây giết trên đường, tuy đều hữu kinh vô hiểm thoát qua, nhưng không thể lâu dài.

Càng đi sâu vào Man Hoang, các loại nguy hiểm không cách nào dự liệu cũng theo đó tăng lên.

Lúc này trong tay Kim Đồng đang cầm một kiện linh bảo, miệng lớn gặm cắn, Tỳ Hưu ở một bên cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Vào thời khắc này, một âm thanh chói tai thê lương cạc cạc từ rừng rậm phía dưới truyền ra.

Thanh âm lọt vào tai, Hàn Lập cảm thấy thần hồn có chút đau đớn, vội vàng đứng lên.

Chỉ thấy một bóng xám cự đại từ phía dưới rừng rậm bay ra, nhanh vô cùng đánh tới phi xa, tốc độ không chậm hơn phi xa chút nào.

Hai mắt Hàn Lập chớp động lam quang, thấy rõ chân thân bóng xám kia, là một đầu hôi sắc cự cầm to lớn vô cùng, đầu có mào xám đen, mỏ nhọn như lợi trảo, trên người không có nhiều lông vũ, trên làn da có một tầng lông tơ màu xám ngắn ngủn, thoạt nhìn rất là xấu xí.

Tuy hôi sắc cự cầm này có hình dạng xấu xí, nhưng khí tức trên thân khổng lồ, đã đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, so với Kim Đồng còn lợi hại hơn vài phần.

Hàn Lập không có hứng thú giao chiến với hung thú Kim Tiên này, không nói hai lời bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một đạo bạch quang từ trong tay hắn bắn ra, lại là một bạch sắc tiểu kỳ, quay tít một vòng, rồi biến lớn lên đến mấy trăm trượng, ""Rầm Ào Ào"" một chút, lộ ra một đồ án biển mây, chính là một kiện tiên khí đoạt được từ Công Thâu Cửu.

Đồ án biển mây trên bạch sắc tiểu kỳ sáng lên linh quang, nhất thời vô số sương trắng từ bên trong tuôn ra cuồn cuộn, hóa thành một mảnh biển mây màu trắng chụp xuống phía đầu hôi sắc cự cầm.

Hôi sắc cự cầm bỗng nhiên phát ra một tiếng gáy to, mào nâu đen trên đỉnh đầu đại phóng hôi quang, tiếp theo hai cánh khẽ vỗ, một cơn lốc màu xám cứ thế hiện ra, hình thành một phong trụ màu xám, bên trong tản mát ra từng trận chấn động pháp tắc.

Hàn Lập triệu hoán biển mây màu trắng bị cơn lốc màu xám xé rách đơn giản, phiêu tán vô tung.

Cơn lốc màu xám hơi thoáng khựng lại, sau đó cuồn cuộn tới bích ngọc phi xa.

Bên trong cơn lốc lóe lên, hiện ra từng miếng phong nhận màu xám to cỡ tấm ván cửa, lập loè chớp động, hiển nhiên không phải là phong nhận tầm thường, tiếng rít nổi lên.

Hàn Lập thấy tình hình này, vội vàng bấm niệm pháp quyết dừng phi xa lại, đồng thời vung tay lên lần nữa.

Ba khối tiên khí lệnh bài màu vàng đất bắn ra, lóe lên xuất hiện ở ba mặt trái, phải, trước phi xa.

Từng đợt hoàng mang như gợn sóng từ trên lệnh bài tiên khí tuôn ra, ngưng tụ thành một tầng màn sáng dày đặc màu vàng đất xung quanh phi xa.

Màn sáng hoàng sắc vừa mới thành hình, vô số phong nhận màu xám liền gào thét tới, chém lên màn sáng hoàng sắc.

Trong chớp mắt, linh quang trên màn sáng hoàng sắc nhộn nhạo không thôi, ngăn trở những phong nhận màu xám kia lại.

Không chỉ như thế, màn sáng hoàng sắc chớp động linh quang, thậm chí bắn ngược một bộ phận phong nhận màu xám lại, cuốn tới hôi sắc cự cầm.

Hôi sắc cự cầm tựa hồ có chút cố kỵ những phong nhận màu xám này, vỗ cánh tránh sang một bên.

Hàn Lập thấy cảnh này, lập tức há miệng phun ra một đạo thanh quang, bay vụt chui vào trong bạch sắc đại kỳ, tay bấm gấp pháp quyết.

Trên bạch sắc đại kỳ lại tuôn ra mảng lớn sương mù màu trắng, cuồn cuộn ngưng tụ thành bảy tám vụ long bạch sắc, thừa dịp hôi sắc cự cầm trốn tránh liền quấn quanh thân thể nó.

Bạch sắc vụ long ẩn chứa không ít tiên linh lực Hàn Lập, có chút cứng cỏi, nhất thời vây khốn hung cầm này lại.

Hàn Lập không thừa cơ hội này xuất thủ đánh chết hôi sắc hung cầm, mà bấm niệm pháp quyết thúc dục phi xa, hóa thành một đạo lục sắc ảo ảnh vượt qua hôi sắc cự cầm, bắn về phía trước nhanh như điện

Hắn vừa mới bay ra không xa, đằng sau truyền đến một tiếng bạo liệt trầm đục.

Hôi sắc cự cầm dĩ nhiên thoát khỏi vụ long trói buộc, kêu to đuổi theo.

Hàn Lập không để ý đến, thúc dục phi xa phi độn nhanh về phía trước.

Tốc độ hôi sắc cự cầm so với bích ngọc phi xa còn kém một chút, rất nhanh bị bỏ lại phía sau.

Hàn Lập vứt bỏ hôi sắc cự cầm, hơi thả lỏng, phất tay thu hồi hai kiện tiên khí, tay bấm niệm pháp quyết, thúc dục bích ngọc phi xa tiếp tục đi tới.

Lại bay tiếp chưa tới một canh giờ, một hồi thanh âm vù vù từ phía trước truyền đến, trong rừng rậm phía dưới đột nhiên bay ra một mảnh lớn tử vân, đánh tới bích ngọc phi chu.

Hàn Lập chăm chú nhìn lại, thần sắc cả biến.

Đám mây đó rõ ràng là vô số tử sắc độc phong, mỗi một con đều lớn như cối xay, đuôi sau lưng kéo theo một móc câu như cự kiếm, lóe ra quang mang màu u lam, hiển nhiên kịch độc vô cùng, phô thiên cái địa đánh đến phi xa.

Hàn Lập thấy tình hình này, lần nữa tế ra ba khối lệnh bài màu vàng đất lúc trước, bảo vệ phi xa.

Đồng thời hắn vung tay lên, một đại phiên đỏ thẫm bắn ra, hỏa diễm cuồn cuộn từ mặt phiên phun ra, hình thành một biển lửa đỏ thẫm xung quanh phi xa, không ngừng chút nào phóng tới phía tử sắc độc phong.

Cứ như thế hao phí hơn nửa canh giờ, phi xa mới hoàn toàn thoát ra khỏi đám tử sắc độc phong.

Nhưng trên mặt Hàn Lập không có buông lỏng chút nào, lông mày nhíu chặt lại.

Hắn lo lắng là chuyện này vẫn còn tiếp tục phát sinh.

Đường đi tiếp theo quả nhiên như sở liệu, tao ngộ nguy hiểm càng ngày càng nhiều, thậm chí trong vòng một ngày lại tao ngộ mấy chục lần hung thú tập kích, thỉnh thoảng còn có một ít dị tộc Man Hoang tham gia.

May mà Hàn Lập đã chuẩn bị đầy đủ từ trước, cũng không xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, nhưng tốc độ đi tới rõ ràng chậm hơn nhiều.

Điều bất an chính là, Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh kia tựa hồ không bị những Man Hoang hung thú này ảnh hưởng, theo như Kim Đồng nói, là vì thực lực nó cường đại, khí tức lại cực kỳ hung bạo, làm kinh sợ hung thú bộ tộc ven đường.

Hàn Lập đối mặt cảnh này, cũng không thể tránh được, chỉ có thể dốc hết toàn lực chạy đi.

Nhưng dù hắn cố gắng thế nào, cự ly giữa cả hai không ngừng rút ngắn lại.

------oOo------

Chương 569: Bất nhân bất nghĩa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hai tháng sau.

Trên không một mảnh rừng rậm nguyên thuỷ, bích ngọc phi xa bay vụt qua nhanh như tên bắn, kéo theo trên không một đạo lưu quang màu xanh thật dài, sau đó bỗng nhiên ngừng lại treo trên không.

Trên phi xa, Hàn Lập đi vòng quanh pháp trận, thay từng khối Tiên Nguyên Thạch vào.

Trong thời gian qua, hắn đã hoàn toàn không quan tâm đến việc tiêu hao Tiên Nguyên Thạch nữa, chỉ cần có thể làm phi xa bảo trì tốc độ cao nhất, không để Phệ Kim Tiên kia đuổi kịp là được.

Giờ phút này, Kim Đồng cũng đang ngồi xếp bằng trong phi xa, khuôn mặt khổ sở, Tỳ Hưu cũng nằm sấp không xa sau lưng nàng, hai tai rũ cụp xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Đại thúc, nếu thật sự không thể thoát khỏi tên kia được, ngươi có thể bỏ lại ta tự chạy thoát không?" Vẻ mặt Kim Đồng sầu thảm, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Có công phu nghĩ ngợi lung tung, còn không bằng tranh thủ thời gian khôi phục đi, sau đó vào trong bụng Tiểu Bạch a." Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ uể oải, cười cười nói ra.

"Tên kia đuổi càng ngày càng gần, khiến cho phần lớn thời gian ta phải trốn trong bụng Tiểu Bạch, đến lúc đó không bị hắn đánh chết, ngược lại bị Tiểu

Bạch làm buồn chết, vậy cũng quá biệt khuất đi." Khuôn mặt nhỏ nhắn Kim Đồng nhíu một cái, thở dài nói ra.

"Lão đại, ngươi xem bụng ta như khách sạn, ra ra vào vào, khiến cho ta gần đây có chút buồn nôn, ta còn không kêu khổ, ngươi lại còn oán trách. Vậy lần sau Phệ Kim Tiên đuổi theo, ta nhịn không được, nhổ ngươi ra thì..." Bạch ngọc Tỳ Hưu quay đầu nhìn nàng một cái, ai oán nói.

"Hắc hắc... Tiểu Bạch, ngươi cảm thấy ta ở trong bụng ngươi không thoải mái, vậy ngươi ở trong bụng ta cũng được. Ngươi ăn nhiều Tiên khí và địa bảo như vậy, không chừng lại giống như lò đan, có thể làm tu vi ta đại phóng, cảnh giới phi thăng. Đến lúc đó, tên kia lại bị ta đuổi chạy khắp thế gian." Đôi mắt Kim Đồng nhìn lên người Bạch Ngọc Tỳ Hưu vài lần, không có hảo ý nói.

Tỳ Hưu nghe lời ấy, lập tức nghiêng đầu đi, câm như hến.

Kim Đồng thấy vậy, còn muốn mở miệng chọc ghẹo Bạch Ngọc Tỳ Hưu vài câu, nhưng dáng tươi cười trên mặt lại đột nhiên cứng đờ, nghiêng đầu nhìn về phía Hàn Lập, vội vàng kêu lên: "Đại thúc, nhanh, nhanh... Tên kia đuổi theo sắp tới."

"Ngươi vào trong bụng Tiểu Bạch trước." Mặt Hàn Lập cũng hiện ra một tia khẩn trương, nói với nàng.

Dứt lời, hắn lập tức thúc giục pháp quyết, bích ngọc phi xa hóa thành một đạo lưu quang phóng về phía xa.

Trên phi xa, Kim Đồng tranh thủ thời gian lấy ra Hồn giáp phù, vỗ vào trên người mình.

Ngay sau đó, nàng liền hóa thành một kim sắc giáp trùng to chừng ngón tay cái, bị bạch ngọc Tỳ Hưu nuốt vào trong bụng. Bạch Ngọc Tỳ Hưu cũng hóa thành một sợi dây chuyền bạch ngọc, bị Hàn Lập thu vào trong trữ vật.

"Đại thúc, vừa rồi ta cảm ứng, tốc độ tên kia hình như nhanh hơn trước, chúng ta còn có thể tăng tốc không?" Kim Đồng thông qua tâm thần liên hệ,

thanh âm vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Tốc độ trước mắt đã là cực hạn. Theo ngươi đoán, còn bao lâu nữa thì nó đuổi kịp chúng ta?" Hàn Lập hỏi.

"Nếu bảo trì tốc độ trước mắt, nửa tháng nữa là nó có thể đuổi kịp chúng ta." Kim Đồng lập tức đáp.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, sau nửa ngày không nói.

Sau một lát, bàn tay hắn vung lên, lấy ra tấm bản đồ từ chỗ Thú Tộc, cẩn thận xem xét chốc lát, phi xa ngừng gấp lại, treo giữa không trung.

"Các ngươi đã bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa..."

Hàn Lập thì thào tự nói một câu, bỗng nhiên quay đầu phi xa, vội vã bay về một phương hướng khác

Thời gian nhoáng cái trôi qua, rất nhanh đã qua hơn một tháng.

Chính giữa vạn dặm dãy núi của Man Hoang giới vực chợt lóe lên, Hàn Lập khống chế bích ngọc phi xa bay vùn vụt không biết bao xa, rốt cuộc men theo phương hướng trên bản đồ, đi tới một mảnh lòng chảo sông màu đỏ.

Lúc tới gần lối vào lòng chảo sông, Hàn Lập ngừng lại đứng xa xa quan sát, chỉ thấy cốc khẩu trên vách núi đá hai bờ sông, điêu khắc hai nhân sư thật lớn, người bên trái hai tay giao nhau khép ở trước ngực như cầu nguyện, người bên phải thì tay cầm lợi búa hung dữ trợn mắt.

Chỗ giữa hai vách núi, vắt ngang một cây cầu đá hình vòm khổng lồ, phía trên có nhiều dị tộc nhân mặc xương giáp qua lại tuần tra.

Những Dị tộc nhân này có thân to gấp đôi Nhân tộc, lưng hùm vai gấu, rất là hùng tráng, khuôn mặt họ lại tương tự Nhân tộc, bất quá chung quanh gương mặt họ đều có những bướu thịt, số lượng khoảng năm sáu cái, nhìn rất giống nhau.

Nơi này tên là Hồng Loa Hà Cốc, dị tộc sinh sống ở chỗ này đúng là Hổ Sư tộc, một trong bát đại Thú Tộc.

Phía dưới cầu đá hình vòm có ba cái sơn động nửa vòng tròn thật lớn, ở chính giữa có ba dòng nước đục ngầu cực lớn chảy ra như Giao Long phun nước, bắn lên không trung mảng lớn hơi nước, mơ hồ có cầu vồng chiếu ra.

Hơn một tháng trước Hàn Lập xem xét địa đồ, liền phát hiện mình cách nơi ở của Hổ Sư Tộc không quá xa, vì vậy sớm thay đổi phương hướng, một đường chạy tới nơi đây.

Dọc theo con đường này, mặc dù Kim Đồng trốn trong bụng Tiểu Bạch che lấp đứt quãng khí tức của mình, thế nhưng đầu Phệ Kim Trùng lại đuổi đến càng ngày càng gấp, khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng gần.

Mấy ngày gần đây, không cần Kim Đồng cảm ứng, Hàn Lập thông qua thần thức cảm ứng, vẫn có thể phát hiện được khí tức của nó.

Hàn Lập đứng từ xa nhìn lòng chảo sông một lát, hai tay bỗng nhiên kết pháp quyết, trong miệng yên lặng ngâm tụng vài tiếng, về sau khí tức quanh thân lập tức bị áp chế xuống, hầu như thấp tới cực điểm.

Ngay sau đó, thân hình hắn từ trên cao bay xéo xuống hướng trường hà hung mãnh đục ngầu kia.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Thân ảnh Hàn Lập rơi xuống mặt sông không gây nên một bọt nước hay động tĩnh nào, cả người liền chìm vào đáy nước.

Sau khi chìm xuống đáy nước, hai chân Hàn Lập giẫm ở đáy sông, tận khả năng không sử dụng bất luận Tiên Linh Lực nào, từng bước một giẫm lên bùn cát mềm xốp ở đáy sông, đi ngược chiều về hướng thượng du dòng sông.

Địa thế đáy sông hết sức phức tạp, khắp nơi đều là từng vòng xoáy mạch nước ngầm chảy xiết vô cùng, cuốn theo đại lượng bùn cát, sinh ra uy lực

trùng kích không kém hơn bao nhiêu so với pháp bảo, may mà khí lực Hàn Lập đủ cường đại, dưới tình huống không sử dụng Tiên Linh Lực vẫn tiến lên thập phần trôi chảy.

Không bao lâu, hắn đi dọc dần lên hướng thượng nguồn lòng sông, đi tới dưới cốc khẩu cây cầu đá hình vòm khổng lồ.

Đúng lúc này, lông mày Hàn Lập đột nhiên nhíu lại, chú ý tới nước sông phía trước, bỗng nhiên nhộn nhạo lên từng gợn sóng mãnh liệt bất quy tắc, mấy trăm đầu cá lớn màu đen giống như cá chuối cao chừng hơn một trượng, cả đàn cả lũ bơi từ thượng du xuống phía dưới, thẳng đến hướng Hàn Lập.

Trên thân những con cá chuối này sinh ra lân văn dày đặc, phản xạ kim chúc sáng bóng, nhìn qua liền biết là bị bùn cát sông nước này đánh bóng đến giống như sắt thép, khi chúng há miệng lộ ra hàm răng trắng hếu như răng cưa, có vài phần hung hãn của Man Hoang hung thú.

Hàn Lập nhìn bọn cá chuối hung mãnh này, không thừa lời giơ hàm răng lởm chởm xông đến mình, lông mày cau lại, trong lòng thở dài một tiếng, Chân ngôn bảo luân trong nháy mắt nghịch chuyển ra, thân hình bỗng nhiên mơ hồ một cái, trượt qua giữa đám cá chuối kia.

Bây giờ đã qua mấy tháng, Thời gian đạo văn của hắn đã khôi phục được mấy cái, miễn cưỡng có thể đủ vận dụng Chân ngôn bảo luân rồi.

Quả nhiên, hắn vừa thoáng vận dụng Tiên Linh Lực, liền sinh ra một chút chấn động pháp lực, đám Hổ Sư Tộc tuần tra phía trên liền phát hiện khác thường, nhao nhao nhìn xuống dòng sông.

Một người cầm đầu trong đó trầm ngâm một lát, lúc này quyết đoán nói: "Nhanh đi thổi kèn, khả năng có Trùng tộc xâm nhập."

"Một chút chấn động như vậy, hơn phân nửa là Yêu thú lầm xông vào, cá chuối thì có thể xử lý được." Một gã Hổ Sư Tộc khác do dự một chút, nói.

"Tộc trưởng không có trong tộc, bọn ta nhất định không được sơ sẩy, bất

luận cái gì khác thường, dù rất nhỏ cũng không được xem thường, lập tức đi thổi kèn." Thủ lĩnh thủ vệ Hổ Sư Tộc, mặt lộ vẻ ngưng trọng, nói ra.

"Vâng." Người nọ lên tiếng, vội vàng chạy về hướng bên phải cốc khẩu.

Rất nhanh, một tiếng kèn trầm trọng kéo dài lại có lực xuyên thấu vang lên, lay động cả màu đỏ nước sông trong cốc, Hàn Lập dù ở đáy nước cũng có thể nghe được rõ ràng.

Ngay sau đó, một tiếng kèn tiếp theo lại truyền tới lòng chảo dòng sông.

Trong động quật vách đá hai bên lòng chảo sông, không ngừng có Hổ Sư tộc nhân mặc xương giáp chạy ra như bay, dưới sự chỉ đạo của từng tên bộ dạng như chỉ huy tập kết thành đội, chia ra hai bờ sông của lòng chảo, bắt đầu dò xét phía dưới lòng sông.

Cùng lúc đó, hai bên bờ lòng chảo sông dựng lên lần lượt từng cái nỏ cực lớn bằng gỗ, đều nhao nhao thay đổi phương hướng, nhắm về phía trong nước sông, những mũi tên to dài như mâu, phía trên lại lóe ra hào quang xanh đen, tựa hồ còn bôi vào kịch độc Man Hoang nào đó.

Hàn Lập đi một đường bí mật đến lòng chảo sông, núp dưới một tảng đá lớn, liền ngừng lại.

Tâm hắn vừa động, truyền âm với Kim Đồng: "Hiện tại ngươi có thể đi ra, dẫn Phệ Kim Tiên tới đây."

"Được rồi, đại thúc, nhìn ta đi." Kim Đồng cười như tên trộm, đáp.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hàn Lập vung tay lên, một đạo kim quang hiện lên, nữ đồng áo đỏ liền xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Tiểu gia hỏa này sau khi đứng vững dưới đáy sông, lập tức nhắm mắt lại, quanh thân tản mát ra chấn động linh lực mãnh liệt.

Trên một toà tế đàn ở lòng chảo sông, một gã Đại tế ti Hổ Sư tộc mặc trường bào màu đỏ, cảm ứng được cổ ba động này lập tức sợ hãi.

"Ân Thông Trưởng lão, không tốt rồi! Cỗ ba động này... Tựa hồ, tựa hồ là... Là Trùng Linh..." Gã cảm thấy có chút khó tin, nói với một gã trưởng lão Kim Tiên sơ kỳ bên cạnh.

"Điều này sao có thể, vài ngày trước tộc trưởng còn truyền đến tin tức, nói là tại Ám Tinh Hạp Cốc bên kia đang chiến đấu cùng đại quân Trùng tộc, tạm thời chưa về tộc được, Trùng Linh này làm sao lại đi vào Hồng Loa Hà Cốc chúng ta, nhất định là không đúng rồi..." Tộc Trưởng Hổ Sư tộc tên là Ân Thông đồng dạng không thể tin nói.

"Đợi một chút, hình như có chút bất đồng, cỗ khí tức ba động này..." Gã còn chưa nói hết, thần sắc liền biến đổi, giống như bị sét đánh, sững sờ một trận.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?" Ân Thông thấy thế, tâm thần xiết chặt, vội vàng hỏi.

"Vừa... Lại tới một tên nữa..." Gã Đại Tế Ti kia chậm rãi quay đầu nhìn về phía hướng cốc khẩu, thì thào nói ra.

"Cái gì lại tới một tên nữa, ngươi nói rõ ràng một chút." Ân Thông thấy thế, có chút bực mình nói.

"Lại tới một Trùng Linh nữa... Lần này kẻ tới hình như là cấp bậc Thái Ất..." Đại Tế Ti quay đầu nhìn về phía Ân Thông, mặt xám như tro, chậm rãi nói ra.

------oOo------

Chương 570: Huyết tẩy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ân Thông nghe Đại Tế Ti nói như vậy, hầu như không thể tin vào tai của mình, ngẩn người ngay tại chỗ, nhưng tiếp theo quay đầu mãnh liệt, cao giọng quát:

"Nhanh! Ân Lương đi đưa tin Tộc trưởng, Ân Phong chịu trách nhiệm mang phụ nữ và trẻ em rút lui, đám người còn lại theo ta xuất cốc nghênh địch!"

"Vâng."

Trên tế đàn, bảy tám tên Hổ Sư tộc từ Chân Tiên hậu kỳ đến Kim Tiên sơ kỳ, nguyên một đám thần sắc ngưng trọng, cùng kêu lên đáp.

Phía dưới cự thạch đáy sông, Hàn Lập có thể cảm nhận rõ ràng khí tức cường đại của Phệ Kim Tiên khác đang di động cấp tốc về hướng bên này, thậm chí hắn có thể thông qua cỗ khí tức này, cảm nhận được giờ phút này tâm tình nó đang phẫn nộ mãnh liệt.

"Kim Đồng, ngươi làm thế nào lại kích thích hắn, vì sao ta cảm giác khí tức của hắn rất không ổn định, tựa hồ đang tức giận ngập trời khó có thể bình tĩnh?" Hàn Lập thông qua tâm thần liên hệ, nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng không kích thích gì nó, chỉ hỏi nó nhìn được mà ăn không được thì tư vị như thế nào?" Kim Đồng cười trả lời.

"Ngươi có thể nói chuyện trực tiếp với hắn?" Hàn Lập có chút ngạc nhiên hỏi.

"Khoảng cách quá xa cũng chỉ có thể cảm ứng một chút, bất quá trước mắt

khoảng cách gần như vậy, thông qua... Cùng loại với tâm thần liên hệ, là có thể nói chuyện được. Cụ thể là xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết giải thích thế nào, dù sao ngươi cũng biết, giữa ta và nó thật giống như có sợi dây trói lại nhưng không nhìn thấy, ai cũng vùng thoát không được a." Vẻ mặt Kim Đồng bất đắc dĩ nói ra.

Hàn Lập đang muốn nói thêm gì nữa, chợt nghe "Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc từ đằng xa truyền tới, ngay sau đó một cỗ sóng xung kích cuồn cuộn kéo tới, làm cả nhánh sông bị trùng kích sóng tung bay lên, đáy sông cũng cuồn cuộn lên từng trận nước ngầm cường đại.

Cùng lúc đó, trung tâm ba toà cầu đá hình vòm nơi cốc khẩu Hồng Loa Hà Cốc nổ tung ra, triệt để đứt làm hai đoạn, hai đầu đoạn đứt đứng chật ních Hổ Sư tộc nhân với vẻ mặt phẫn hận.

Những người này, trừ những người già yếu phụ nữ và trẻ em, và đại quân đi đến tham chiến tại Ám Tinh Hạp Cốc, Hổ Sư tộc có khả năng vận dụng toàn bộ sức mạnh, nhân số cũng bất quá bốn năm nghìn người mà thôi.

"Đường đường Trùng tộc chi chủ, vì sao không dám chính diện nghênh chiến cùng liên quân Thú tộc, lại đi đánh lén Hổ Sư nhất tộc ta?" Ân Thông dẫn người đi ra, lơ lửng ở trên không cây cầu, nghiêm nghị hỏi.

Cách xa gã mấy ngàn trượng bên ngoài, một Phệ Kim Tiên khổng lồ toàn thân lập lòe kim sắc quang mang, hai cánh vỗ mạnh, phát ra tiếng vang to lớn.

Đối với câu hỏi của trưởng lão Hổ Sư Tộc, nó căn bản ngoảnh mặt làm ngơ, một đôi mắt băng lãnh nhìn về chỗ sâu trong lòng chảo sông, lướt nhanh mấy lần, sau đó đột nhiên mở miệng quát: "Đi ra cho ta..."

Thanh âm nó cực lớn, cuồn cuộn như sấm sét, truyền động qua lại trong lòng chảo sông, chấn động làm vết đứt gãy cầu vòm nhanh chóng mở rộng, vô số đá vụn từ đó rơi xuống phía dưới, nước sông phía dưới cũng vang lên thanh âm không ngừng, làm mất đi phong cảnh vốn có.

"Ngươi muốn tìm ai?" Ân Thông miễn cưỡng ổn định thân hình, trên mặt

hiện lên một tia nghi hoặc, lớn tiếng quát hỏi.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh phảng phất như không nghe thấy, hai cánh vỗ mạnh, lập tức thân hình khổng lồ như một tòa núi cao màu vàng, bay về phía cốc khẩu.

"Chỉ là tiểu trùng, lấn người quá đáng!"

"Hổ Sư tộc ta thà chết, chứ không chịu nhục!"

Đám người Ân Thông thấy thế, thần sắc lập tức biến đổi, cùng quát lên.

Nhưng mà, trong mắt Phệ Kim Tiên tựa hồ căn bản không để ý đến đám Hổ Sư tộc nhân này, kim quang lóe lên, thân hình như điện bay đụng về phía cốc khẩu.

Trên cây cầu đá vỡ nát, Hổ Sư tộc nhân nhao nhao lướt qua bay lên, lui vào trong cốc.

Cùng lúc đó, mấy ngàn trượng trong cốc khẩu truyền ra bên ngoài từng trận thanh âm gào thét, mấy trăm đầu dị thú mình sư tử đầu ưng hình thể to lớn, xuất hiện treo lơ lửng song song phía trên, giữa và dưới, mở ra mỏ nhọn về hướng cốc khẩu, phát ra từng trận tiếng vang cổ quái như là trẻ sơ sinh khóc thút thít nỉ non.

Bên trong tiếng vang này có từng đợt sóng âm kỳ dị truyền động ra, dọc theo lũng sông hình loa phóng đại ra từng tầng, hỗn hợp thành một loại tiếng gầm vô cùng cường đại, đánh sâu về hướng cốc khẩu.

Tuy Hàn Lập và Kim Đồng không ở trong phạm vi trùng kích của sóng âm, nhưng vội vàng không kịp chuẩn bị nghe được loại tiếng vang này, cũng không khỏi cảm thấy một hồi đau đớn, tiếp theo là cảm giác nhộn nhạo muốn nôn ra.

Cả kinh hắn vội vàng vung tay lên, hóa thành một màn sáng hình tròn, bao bọc mình và Kim Đồng vào, ngăn cách với nước sông chung quanh, mới từ trong loại cảm giác này chậm rãi thoát ra.

Hồng Loa Hà Cốc khúc chiết uốn lượn, trong cốc rộng mở, đến nơi cốc khẩu lại đột nhiên bóp chặt, địa thế trở nên chật hẹp lại.

Tiếng gầm cuồn cuộn kia được phóng đại tầng tầng trong cốc, sau đó tới cốc khẩu lại kịch liệt co rút lại, lập tức uy lực tăng cường không ngừng gấp trăm lần, liền ngăn chặn oanh kích lên đầu Phệ Kim Tiên vừa mới xông đến cốc khẩu.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Tiếng gầm cuồn cuộn vô hình đột nhiên nổ tung ra, phảng phất như có đồ vật chung quanh vỡ ra vô số mảnh vỡ, trùng kích phía trước cốc khẩu, vang lên từng trận như tiếng gào khóc thảm thiết.

Thân hình cứng rắn Phệ Kim Tiên tiến lên liền dừng lại ngay tại chỗ, hai tròng mắt nguyên bản lạnh lùng thanh minh lại phảng phất dâng lên một tầng sương trắng, tựa hồ dưới sóng âm trùng kích thần thức đã hỏng mất.

"Đại thúc, Hổ Sư tộc này thật là có thủ đoạn, ta có thể cảm ứng được thần hồn của nó tựa hồ nhận lấy trọng thương, một lát chỉ sợ sẽ lâm vào trạng thái thất thần, chúng ta thừa cơ hội này giết nó." Trong mắt Kim Đồng hiện lên một tia kinh hỉ, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc hồi lâu, tiếp theo mới mở miệng nói:

"Sóng âm trùng kích mãnh liệt bực này, hoàn toàn chính xác có thể gây tổn thương thần hồn, nhưng khí lực càng tổn thương nhiều hơn mới đúng, dùng thần hồn mạnh mẽ của ta, khả năng cũng sẽ chịu ảnh hưởng, nhưng muốn thất thần, tuyệt đối sẽ không vượt qua ba hơi thở. Nhưng ngươi xem bộ dạng của nó lại hoàn toàn như bị đánh mất thần thức, rút cuộc là thật hay giả?"

"Đại thúc, ngươi nói là nó giả bộ dụ dỗ chúng ta đi ra ngoài hay sao?" Kim Đồng kinh ngạc hỏi.

"Có phải là giả vờ hay không thì khoan nói, hẳn là rất nhanh sẽ có người

giúp chúng ta kiểm tra a." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Bên ngoài lũng sông, Ân Thông nhìn bộ dạng Phệ Kim Tiên, có chút do dự, liền cắn răng một cái hạ lệnh: "Nhân cơ hội này, giết chết kẻ trộm này."

Trên không cốc khẩu, tên Đại Tế Ti kia lập tức vạch đứt bàn tay, làm máu tươi chảy xuống thấm đầy pháp trượng trong tay, trong miệng dùng ngôn ngữ Chân Linh, ngâm tụng từng trận cầu nguyện hoán linh.

Theo thanh âm này vang lên, toàn bộ khu vực lũng sông bắt đầu sinh ra một loại khí tức thập phần cổ quái, một tầng sương mù màu máu nhàn nhạt bắt đầu tràn ngập ra, bao trọn cả lũng sông vào.

Trong sương mù màu máu, hai mắt cả đám Ân Thông Hổ Sư tộc nhân nhao nhao chuyển thành màu huyết hồng, trên gương mặt đồng thời sáng lên một đạo hào quang màu đỏ sậm, một cái đồ đằng dị thú hình Man Sư từ đó hiển hiện ra.

Theo ấn ký đồ đằng này sáng lên, Thân thể Hổ Sư tộc nhân bắt đầu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, thân hình nhao nhao cất cao, hóa thành một đám cự nhân cao vài chục trượng, đầu sư tử bốn phía đều biến mất không thấy gì nữa, nguyên bản gương mặt họ không khác Nhân tộc giờ lại giống sư tử như đúc.

"Giết..."

Nương theo một hồi tiếng rít gào hô loạn điên cuồng, những Hổ Sư tộc nhân nhao nhao lướt gấp lên, vây Phệ Kim Tiên lại, xung phong liều chết tấn công.

Tuy hình thể bọn họ phát triển lớn hơn rất nhiều, nhưng so với Phệ Kim Tiên vẫn chênh lệch khá xa, nguyên một đám vung vẩy móng vuốt sắc bén cao nhọn, cào xé thân thể Phệ Kim Tiên.

"Tranh tranh tranh..."

Một hồi thanh âm lộn xộn bén nhọn vang lên không ngừng, kim quang

quanh thân Phệ Kim Tiên chập chùng, nhưng hầu như không có nửa điểm tổn thương.

"Tấn công chỗ hiểm!"

Ân Thông hét to một tiếng, như ngựa xung trận lên trước, vọt tới cặp mắt sương trắng của Phệ Kim Tiên.

Hổ Sư tộc nhân còn lại, dưới sự dẫn dắt của trưởng lão cấp Chân Tiên trở lên cũng đều nhao nhao xông thẳng đến các điểm yếu thân thể Phệ Kim Tiên như khớp xương, hai cánh...

Lúc tới gần mắt phải Phệ Kim Tiên, hào quang đồ đằng trên gương mặt huyết sắc Ân Thông sáng hơn, từng tầng chấn động linh lực cường đại như nước thủy triều dâng lên, từ các khiếu huyệt quanh thân dũng động ra, trút xuống tiêm trảo bên tay phải.

Cánh tay gã đại thịnh hồng quang, trực tiếp phồng lớn lên một vòng, thoạt nhìn có chút không hài hoà với thân hình, nhưng ẩn chứa trong đó lực lượng có tính chất bạo tạc làm cho người không dám khinh thường.

"A, lần này đánh tới, xem ngươi còn giả bộ nữa không?" Tuy Hàn Lập ở dưới đáy sông phía xa nhìn không thấy tình cảnh giao chiến bên ngoài, nhưng thông qua chấn động thiên địa Nguyên khí, thực sự có thể suy đoán ra tình trạng nơi cốc khẩu.

Hắn ở bên này vừa dứt lời, Ân Thông bên kia cơ hồ vận dụng một thân toàn bộ lực lượng đánh ra một kích đáng sợ, đã đến trước mắt Phệ Kim Tiên, trong ánh mắt trắng mịt mờ hơi nước của nó thậm chí đã phản chiếu ra cự trảo Ân Thông.

Nhưng vào lúc này, cặp mắt kia đột nhiên lay động một cái, tầng sương mù màu trắng lập tức tiêu tán không thấy, thay vào đó là đôi mắt vô tình lạnh lùng băng lãnh trước kia.

Ân Thông bị nó nhìn thoáng qua, cảm thấy toàn thân như rơi vào hầm băng, toàn thân bốc lên hàn khí.

Nhưng mà, tên đã lên dây, không phát không được rồi.

Gã chỉ kịp hét lớn một tiếng "Mau lui lại", một trảo liền đâm vào con mắt Phệ Kim Tiên.

"Tranh" một tiếng nổ mạnh cao nhọn.

Liên tiếp điện quang hỏa tinh bắn toé ra tứ tán, Phệ Kim Tiên khép lại mí mắt bị tiêm trảo đánh vỡ ra một lỗ hổng dài hơn mười trượng, chất lỏng hơi mờ tựa như huyết dịch từ đó chảy xuống ồ ồ, uốn lượn như dòng suối.

Mí mắt Phệ Kim Tiên khẽ run lên, lần nữa mở ra, dưới thân đồng thời run lên, quét ra bốn phía.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Một mảnh tinh quang gần như vòng tròn từ dưới thân nó quét ngang ra, như là vài thanh liêm đao câu hồn trảm phách quét về bốn phương tám hướng, những nơi đi qua, vạn vật tán loạn.

Hàng ngàn Hổ Sư tộc nhân, ngoại trừ rải rác mấy trăm người nghe theo Ân Thông sớm một bước thối lui ra bên ngoài, kể cả Ân Thông ở bên trong, tất cả thân hình mọi người đều đứt gãy ra, bị chém thành hai nửa.

Phệ Kim Tiên hiển nhiên đã động chân hoả, vẫn không bỏ qua những người kia, thân hình lại vòng một cái, hai cánh sau lưng cấp tốc vung vẩy, thân thể cao lớn xoay tròn kịch liệt ngay tại chỗ, rất nhanh tạo nên một đạo phong bạo màu vàng to lớn, quét vòng ra bốn phương tám hướng.

Những tàn chi đoạn hài Hổ Sư tộc nhân kia, ngay cả thần hồn Nguyên Anh cũng chạy trốn không được, liền bị quấn vào trong đó, mài thành bột mịn, máu tươi cũng bị quấy thành hạt bụi hồng nhạt rất nhỏ, rãi đầy trên không lũng sông.

Hổ Sư tộc nhân còn sót lại một đường trốn về trong cốc, cùng tên Đại Tế Ti đứng trên một tế đàn ở trong cốc, nhìn qua bầu trời cốc khẩu màu hồng

phấn, thần sắc bi phẫn tuyệt vọng.

"Trong cốc còn có phụ nữ trẻ em, chúng ta không chết, cũng không còn mặt mũi nào đi gặp Ân Thân đại nhân. Dùng huyết chúng ta, đốt thân thể chúng ta, phụng thỉnh Thần Linh, nguyện Cửu Linh đại nhân hàng lâm." Đại Tế Ti thở dài một tiếng, sau đó giọng khàn khàn quát to.

Dứt lời, hai mắt gã nhắm lại, giơ pháp trượng trong tay lên, đâm thẳng vào ngực mình.

------oOo------

Chương 571: Hoạ thuỷ đông dẫn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Lấy máu ta, đốt thân thể ta, phụng thỉnh thần linh, nguyện cầu Cửu Linh đại nhân giáng lâm!"

Lúc Đại Tế Ti đâm pháp trượng vào trái tim mình, những người Hổ Sư tộc còn lại cũng đồng dạng ngâm tụng, đâm lợi trảo vào trái tim mình, đại lượng máu tươi tinh hồng tuôn ra, tràn nhanh ra khắp nơi, nhiễm thấu cả tòa tế đàn.

Ngực Đại Tế Ti bị cắm pháp trượng, sinh cơ nhanh chóng trôi qua, tựa hồ bị pháp trượng này hấp thu, chỉ có đôi mắt lại sáng rực lên.

Theo thanh âm ngâm tụng trong miệng không ngừng vang lên, tế đàn bị máu tươi nhiễm đỏ cũng bắt đầu hiện ra một tầng quang mang đỏ sậm.

Rất nhanh, tầng quang mang này liền tăng vọt điên cuồng lên, hóa thành một cột sáng đỏ sậm cao ngàn trượng.

Bên trong cột sáng, một hư ảnh dị thú to lớn nổi lên, quang mang dần dần trở nên thực thể, rõ ràng là một đầu Man Hoang Chân Linh có hình thể to lớn như núi, trên cổ sinh ra chín cái đầu man sư.

Da lông quanh thân sư này có màu tím sậm, trên cổ là một vòng lông bờm lóe ra hào quang màu tím, thong thả phiêu đãng theo gió, nhìn tựa như là một chùm u hoả liệt diễm ám tử sắc.

"Rống..."

Chân Linh này tên là Cửu Linh Man Sư, ánh mắt nó quét qua cốc khẩu, thấy tình trạng thê thảm lập tức khóe mắt muốn nứt ra, chín cái miệng lớn như bồn máu đồng thời phát ra một tiếng gào thét chấn thiên.

Bên trong tiếng rít này tràn đầy sự phẫn nộ và cừu hận, hiển nhiên đã tức giận tới cực điểm.

Cung phụng Chân Linh các bộ tộc có chút khác biệt với nó, trên thân Hổ Sư nhất tộc thật sự mang theo huyết mạch đầu Chân Linh này, cho nên giữa bọn họ có liên hệ rất chặt chẽ, có thể nói người Hổ Sư nhất tộc chính là huyết mạch hậu nhân của nó.

"Trùng Linh vô sỉ, ngươi muốn chết..." Cửu Linh gào thét một tiếng, sau đầu một cái đầu chính giữa đột nhiên há miệng hút vào.

Chỉ thấy một cỗ hấp lực vô hình sinh ra, huyết khí Hổ Sư nhất tộc rải rác trong thiên địa lập tức bị cỗ lực lượng này dẫn dắt, từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, tràn vào phía trong miệng nó.

Cùng lúc đó, ở nhiều chỗ tế đàn bên trong hà cốc, vốn không có người điều khiển, vậy mà tự hành vận chuyển lại, ấn ký đồ đằng khắc trên đó sáng lên quang mang, từ đó dâng lên từng tòa lửa đàn hình dáng tử sắc.

Bên trong lửa đàn, có lấm ta lấm tấm u tử quang mang, như lửa lưu huỳnh phiêu tán ra, theo huyết khí cuồn cuộn cùng một chỗ tràn vào trong miệng Cửu Linh.

Trong miệng Cửu Linh phát ra trận trận tiếng gào thét khàn khàn, cơ bắp quanh thân đột nhiên trướng lên, bên ngoài thân hiện ra một tầng vảy đỏ, chỗ lông bờm nơi cổ cũng dài hơn, khí tức vậy mà tăng đến Thái Ất trung kỳ.

Dưới đáy nước Hà cốc, Hàn Lập cảm nhận được biến hoá cỗ khí tức này, thần sắc hơi đổi, nhịn không được lẩm bẩm:

"Hổ Sư nhất tộc thật là có chút ý tứ, giữa bọn hắn và cung phụng Chân Linh có quan hệ không giống bình thường, ngược lại là có chút cùng loại với Tổ

Thần Hắc Phong Đảo. Bằng vào huyết mạch cung cấp nuôi dưỡng và trong tế đàn ẩn chứa tín ngưỡng lực, có lẽ Chân Linh này còn có thể đánh một trận với Phệ Kim Tiên kia."

"Có lợi hại như vậy không?" Kim Đồng nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Lúc trước những người Hổ Sư tộc kia cung cấp huyết mạch nuôi dưỡng không nói, nhưng trong những tế đàn này cũng góp nhặt bao nhiêu đồ đằng tín ngưỡng lực, đánh thì khẳng định là đánh không lại, nhưng cứ xem có thể đánh tới trình độ nào." Hàn Lập chậm rãi nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, trên mặt Kim Đồng hiện ra vẻ nôn nóng, đúng là đang hào hứng nghĩ đến việc quan chiến. Thấy thế, Hàn Lập cũng dở khóc dở cười.

"Đi." Hắn giơ tay vỗ lên đầu Kim Đồng, nói.

Kim Đồng nghe vậy, hơi chần chừ, nhưng thuần thục lật tay một cái lấy ra Hồn Giáp Phù dán lên trên trán.

Hàn Lập cũng phất tay gọi ra Bạch Ngọc Tỳ Hưu, khiến nó một ngụm nuốt Kim Đồng đã hóa thành kim sắc giáp trùng vào.

Sau một lát, bên trong hà cốc bỗng nhiên nổ tung một mảng lớn sóng nước, một chiếc bích ngọc phi xa phá vỡ bọt nước xông lên trời, nháy mắt liền hóa thành một đạo thanh sắc lưu quang, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Bên ngoài Hà cốc, Phệ Kim Tiên phát giác được khí tức Kim Đồng lại một lần nữa biến mất không thấy gì nữa, hai mắt nhìn lên trời, trong con mắt hiện lên một tia chán ghét, hai cánh vỗ mạnh liền muốn truy đuổi theo.

Đúng lúc này, trước người nó bỗng nhiên có một mảnh u tử quang mang sáng lên, một cỗ hoả diễm tử sắc bừng bừng thao thiên từ ngay phía trước vọt tới, hóa thành một biển lửa nóng bỏng, ngăn đường đi của nó lại.

Hai mắt Phệ Kim Tiên chuyển động nhìn sang, liền thấy cái đầu chính giữa của Cửu Linh đang mở lớn ra như bồn huyết, từ đó phun ra hung diễm cuồn

cuộn ngập trời.

Trong miệng bốn cái đầu bên trái thì đồng thời dâng trào từng đạo gió lốc màu trắng, thổi vào hỏa diễm làm dâng lên từng vòng xoáy khổng lồ, vây khốn Phệ Kim Tiên ở trung tâm. Trong miệng bốn cái đầu còn lại cũng dâng trào ra đại lượng tử sắc u điện, đều tràn vào bên trong vòng xoáy hỏa diễm.

Dưới sự liên kết của tử sắc u điện, ở giữa mấy trăm vòng xoáy hoả diễm to lớn quán thông thiên địa sinh ra một lực hấp dẫn rất đặc biệt cực kỳ cường đại, làm vây tụ thành một toà cổ trận tinh diệu như cấm tuyệt thiên địa.

Tất cả vật bị hãm bên trong sẽ cảm giác thân thể và cả thần hồn đều bị cỗ lực lượng này dẫn dắt và áp chế, căn bản không cách nào đào thoát, chỉ có thể bị nhốt ở bên trong, chờ đợi hỏa diễm được tử sắc u điện kéo đến gần, cuối cùng bị cỗ lực lượng này nghiền ép nung khô đến chết.

Cùng lúc đó, mấy trăm đầu dị thú mình sư tử đầu ưng hình thể to lớn ở trong cốc trước đó, giờ phút này cũng nhao nhao bay ra cốc, bay chung quanh mảnh biển lửa tử sắc này, há miệng hú gọi, phát ra trận trận sóng âm, đánh tới phía Phệ Kim Tiên.

Trong hai mắt Phệ Kim Tiên chớp động kim quang, thần sắc tựa hồ có thêm mấy phần nghiêm túc, hai cánh phía sau rung động dữ dội, một cỗ chấn động cổ quái từ trên thân nhộn nhạo ra...

Ám Tinh hạp cốc.

Trong đại điện mà thác nước trên vách núi chảy xuống, tộc trưởng bát đại Thánh tộc ngồi trên ghế da thú lớn gần nhau, còn tộc trưởng các bộ lạc nhỏ thì phân biệt ngồi vây quanh phía dưới, trung tâm mọc lên một lửa đàn, lửa than tươi sáng, tiếng nổ đôm đốp.

"Thương thế Vương đã khôi phục như thường, chư vị có thể yên tâm." Nặc Thanh Lân ngồi tại vị trí chủ vị, mở miệng nói với mọi người.

"Thương thế Vương khôi phục, thật là một sự kiện đáng ăn mừng, nhưng ta

thực sự nghĩ mãi không ra, vì sao Trùng Linh kia không thừa cơ đánh tới? Chẳng lẽ là tên Nhân tộc kia đã tạo thành tổn thương viễn siêu so với chúng ta tưởng tượng, làm nó đến nay chưa thể khỏi hẳn?" Trạch Vô Thực hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Khả năng này không lớn, nếu Nhân tộc kia có bản sự lớn như thế, trước đó sẽ không lưu lại hàng nhái giả thân, âm thầm rời khỏi Ám Tinh hạp cốc." Trên thân Nhân Mị khói trắng lượn lờ, lắc đầu nói.

"Không sai, nếu hắn thật có bản sự này, dưới tình huống Vương thụ thương, hắn há lại e ngại đánh với chúng ta một trận?" Nặc Thanh Lân gật gật đầu, biểu thị đồng ý nói.

"Thanh Lân tộc trường, hiện nay vẫn chưa tra ra nơi Nhân tộc này hạ lạc sao?" Hổ Sư tộc trưởng Ân Thân đột nhiên hỏi.

"Bây giờ mặc dù Trùng Linh không có chủ động xâm phạm, nhưng hai tộc Trùng Thú vẫn đang đối đầu, đại chiến hết sức căng thẳng, ta phái nhân thủ ra dò xét có hạn, chỉ một thời gian ngắn rất khó tìm ra." Nặc Thanh Lân liếc lão một cái, nói.

Ân Thân nghe vậy, trên mặt toát ra một chút bất mãn, đang muốn nói tiếp, đột nhiên miệng hơi mở ra liền dừng lại.

Ngay sau đó, lão liền xuất ra một khối bạch cốt đặc chế lớn chừng bàn tay, cắt đầu ngón tay nhỏ xuống một giọt máu tươi lên đó

Theo máu tươi rơi xuống, trên đám xương trắng kia rất nhanh hiện ra một tầng phù văn bí ẩn và đồ đằng ấn ký.

Hai tay Ân Thân nâng bạch cốt lên, đặt ở trên trán mình, nhìn giống như đang cầu nguyện.

Sau một lát, thần sắc lão biến đổi, bỗng nhiên từ tại chỗ đứng lên, làm chiếc ghế da thú dưới thân bay rớt ra ngoài, nện trên mặt đất, vỡ vụn ầm ầm thành bột mịn.

"Ân Thân tộc trưởng, ngươi đây là..."

Trong lòng Nặc Thanh Lân biết rõ, để cho lão gia hoả Ân Thân này thất thố như vậy, nhất định là phát sinh đại sự gì đó.

"Trùng Linh tập kích Hồng Loa Hà Cốc..." Bản thân Ân Thân trong lúc nhất thời cũng khó mà tiếp nhận, thì thào nói.

"Cái gì? Nó suất lĩnh đại quân đi Hồng Loa Hà Cốc sao?" Trạch Vô Thực kinh ngạc hỏi.

"Nó đi một mình đến Hồng Loa Hà Cốc, người Hổ Sư nhất tộc lưu thủ, trừ người già trẻ em, cơ hồ toàn bộ những người khác đều chết trận, ngay cả Cửu Linh đại nhân..." Trong hốc mắt Ân Thân nổi lên huyết sắc, nói từng chữ từng câu.

"Trách không được lúc trước đại quân Trùng tộc không có chủ động đánh tới, nó đúng là..." Nhân Mị giật mình nói.

"Nói như vậy, hiện nay trong đại quân Trùng tộc trú đóng ở bên ngoài Ám Tinh hạp cốc không có Trùng Linh tọa trấn?" Dạ Kiêu tộc trưởng Đăng Quỷ đột nhiên mở miệng hỏi.

Một câu nói kia của gã ý tứ rất rõ ràng, chính là hi vọng liên quân Thú tộc nhân cơ hội này xuất kích, nhất cử đánh tan Trùng tộc.

Ân Thân nghe vậy, hai mắt chuyển sang nhìn về phía Đăng Quỷ, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ, sau một hồi lâu, mới mở miệng nói ra: "đại kế chư vị thảo phạt Trùng tộc, thứ cho Hổ Sư tộc không thể phụng bồi..."

"Trùng Linh đánh đến Hồng Loa Hà Cốc, tình huống bên kia có lẽ đã xong rồi, giờ này Ân Thân tộc trưởng có trở về hay không thì ý nghĩa cũng không lớn, không bằng cùng các tộc liên hợp đánh tan Trùng tộc, thay tộc nhân báo thù... Ta nghĩ chư vị đang ngồi, hẳn là đều nghĩ như vậy, đúng không?" Đôi mắt Đăng Quỷ nhìn như không thấy, nói như thế.

Bên trong đại điện không người đáp lời, bầu không khí có chút trầm mặc.

Đám người mặc dù xác thực đều nghĩ như vậy, nhưng không ai nguyện ý nói thẳng ra.

"Phát sinh thảm sự bực này, thực sự là chuyện ngoài ý liệu. Ân Thân tộc trưởng có thể mau chóng trở về Hồng Loa Hà Cốc, thu xếp tốt trong tộc mới là chuyện quan trọng. Mọi việc liên quân tạm thời không cần tham gia, nếu cần hỗ trợ, cứ nói, U Thần tộc ta tự nhiên hết sức giúp đỡ." Nặc Thanh Lân đứng dậy, hai tay chắp ở trước ngực, thi lễ với lão, nghiêm túc nói.

"Cửu Linh đại nhân bị thương rất nặng, đã vô pháp cung cấp đồ đằng che chở cho Hổ Sư tộc chúng ta, chúng ta lưu trong liên quân cũng không phát huy nhiều tác dụng, bây giờ trước trở về Hồng Loa Hà Cốc. Vương bên kia..." Ân Thân nghe vậy, thần sắc hơi chùng xuống, đáp lễ, nói.

"Ân Thân tộc trưởng cứ yên tâm, ta sẽ bẩm báo với Túc Lục đại nhân và Vương, bọn họ tất nhiên sẽ hiểu." Nặc Thanh Lân bảo đảm nói.

"Vậy làm phiền, đa tạ." Giờ phút này tâm thần Ân Thân đã không còn ở chỗ này, có chút mất hồn mất vía nói cám ơn một tiếng, nhanh chân đi ra bên ngoài đại điện.

Đợi lão rời đi, các tộc trưởng còn lại nhao nhao lấy bí pháp liên hệ trong tộc, xác nhận bản tộc không có tao ngộ Trùng Linh tập kích, sau đó tất cả mới yên lòng.

------oOo------

Chương 572: Thiêu đốt Bản Nguyên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chư vị, về việc Trùng Linh tập kích nơi ở của Hỗ Sư Tộc, các ngươi thấy thế nào?" Ánh mắt Nặc Thanh Lân đảo qua mọi người, mở miệng hỏi.

"Tốn thời gian mấy chục năm, tập kết chừng mấy trăm chủng tộc tinh nhuệ, tập trung hoả lực tới Ám Tinh hạp cốc, kết quả tiến công một lần thất bại, về sau lại vứt bỏ đại quân Trùng tộc, không chú ý nữa, ngược lại một mình đánh lén Hồng Loa hà cốc, việc này... Không hợp với lẽ thường a..." Ô Lỗ lắc lắc đầu, trầm ngâm nói.

"Hành vi này hoàn toàn chính xác làm cho người khó hiểu, không hợp với tính tình Trùng Linh mà ta đã biết..." Mạn Lâm cũng mở miệng nói ra.

Mọi người, ngươi một lời ta một câu, cuối cùng cũng không kết luận được gì, ngược lại Nặc Y Phàm đứng một bên trong đại điện cùng đám tộc trưởng, lúc này cúi đầu không nói, giống như ngộ ra điều gì.

"Lệ tiền bối ở tại Ám Tinh hạp cốc, Trùng Linh không hợp với lẽ thường chỉ huy đại quân Trùng tộc giết tới U Thần Tộc. Lệ tiền bối rời khỏi Ám Tinh hạp cốc, Trùng Linh lại không hợp với lẽ thường giết tới Hỗ Sư Tộc... Giữa hai chuyện này, chẳng lẽ lại thật sự có quan hệ gì đó?"

Nàng nhớ rõ lần đầu vị Lệ tiền bối kia gặp bọn họ, bên người có xuất hiện một kim trùng cổ quái, khí tức trên người nó có vài phần tương tự với Trùng Linh, chẳng qua lúc trước nàng thấy Kim Trùng kia giết người Hôi Thiềm Tộc không nương tay chút nào, nên không nghĩ quá nhiều, hiện tại

ngược lại mơ hồ cảm thấy, có chút manh mối hiện ra.

Truyền thuyết nói rằng, bên trong Trùng tộc có cùng tổ tiên, chúng lại ưa thích thôn phệ đồng loại, chẳng lẽ Trùng Linh thẳng đến Ám Tinh hạp cốc, thật là vì Kim Trùng mà Lệ tiền bối mang theo bên người?

Suy nghĩ như vậy, Nặc Y Phàm càng sợ hãi cả kinh, điều này chẳng khác nào nói, biến cố Ám Tinh hạp cốc lúc trước hoàn toàn là do mình mang về...

Sắc mặt của nàng trở nên trắng bệch, đầu cũng cúi thấp xuống, cuối cùng không dám nói ra suy đoán của mình.

Đây cũng không phải nàng sợ bị phụ thân hoặc là những người khác trách cứ thậm chí xử phạt, mà sợ bởi vì chuyện này đưa tới các tộc khác bất mãn với U Thần Tộc, điểm này nàng đảm đương không nổi.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn mấy tháng.

Lúc trước đánh một trận tại Hồng Loa hà cốc xong, Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh mặc dù trọng thương Chân Linh Cửu Linh Hỗ Sư Tộc, nhưng bản thân cũng đồng dạng tiêu hao thật lớn, cho nên việc đuổi giết Kim Đồng ngược lại chậm hơn rất nhiều, lại để cho Hàn Lập khó có được đoạn thời gian tương đối nhẹ nhõm.

Bất quá, thời gian nhẹ nhõm này cũng chỉ là nói về việc bí bách lúc trước bị Phệ Kim Tiên liều mạng đuổi giết đấy.

Trên thực tế, bởi vì càng lúc càng thâm nhập sâu trong Man Hoang giới vực, hoàn cảnh xung quanh cũng càng ngày càng phức tạp, như lúc đầu gặp phải dị thú cấp độ Sa thú hoặc Chương Ngư, ở đây chỗ nào cũng có, mà khí tức so với bọn chúng còn muốn cường đại hơn, tự nhiên cũng không hiếm thấy.

Cũng may đã có vết xe đổ, lại hiểu rõ hơn về hoàn cảnh phức tạp Man Hoang, Hàn Lập dựa vào thần thức khổng lồ của mình, vừa phát hiện liền

chuyển hướng tránh xa, tuyệt đối không xâm nhập lãnh địa của chúng.

Nhưng dù vậy, cũng không cách nào tránh khỏi một ít hung thú chủ động giết đến tận cửa, nhưng mặc kệ khí tức chúng cường đại hay không, Hàn Lập cũng không nguyện dây dưa, sợ làm trễ nãi thời gian, chậm lại tốc độ.

Dù như thế, tốc độ của bọn hắn vẫn không thể tránh né việc chậm đi rất nhiều.

Một ngày này, trong đêm.

Giải Đạo Nhân khống chế bích ngọc phi xa, nhanh như tên bắn vụt qua một chỗ rộng lớn trên bình nguyên.

Hàn Lập thì khoanh chân ngồi ở phía sau phi xa, tay đang nắm một quả ngọc giản màu đen, vuốt ve nhẹ.

Lông mày hắn nhíu chặt, dường như đang suy nghĩ cái gì, lộ ra vài phần do dự.

Sau một lát, hắn thở nhẹ ra một hơi, nâng ngọc giản dán lên mi tâm.

Ngọc giản này ghi chép đúng là tầng thứ tư công pháp Luyện Thần Thuật, lúc trước sau khi đạt được tầng công pháp này hắn đã dốc lòng tìm hiểu một đoạn thời gian, giải quyết bản thân khỏi bị cắn trả, nhưng một mực không thể đại thành, vốn định vượt qua Man Hoang giới vực sẽ tìm một chỗ an ổn hảo hảo tu luyện.

Nhưng bây giờ, hắn lại không thể không bắt đầu sớm.

Bởi vì, thời điểm đối mặt đối thủ cường đại Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh có thể nhiều ra một thủ đoạn bảo vệ tính mạng thì càng tốt, dù sao muốn trong thời gian ngắn tăng lên tu vi cảnh giới là rất khó, cần phải tìm hiểu công pháp Thần hồn để tìm cửa khẩu đột phá, có lẽ còn có cơ hội, dù sao thần hồn Phệ Kim Tiên này cũng là điểm yếu của nó.

Theo đó linh quang trên ngọc giản sáng rõ, thần sắc Hàn Lập dần dần bình

tĩnh lại, chìm vào tư thế nhập định.

Kim Đồng ngồi ở mép phi xa, nghiêng người đưa lưng về phía hắn, hai chân thòng xuống phi xa đung đưa nhẹ nhàng.

Bởi vì Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh kia dường như dần dần nhìn thấu được thủ đoạn lúc nàng trốn trong bụng Tỳ Hưu liền cải biến phương vị, nên lúc đó nó liền dứt khoát ở nguyên tại chỗ lẳng lặng chờ nàng đi ra lại tiếp tục đuổi theo. Cho nên hiện tại Hàn Lập cũng dứt khoát không để nàng trốn vào, mà là trong một ít thời khắc mấu chốt, mới chọn dùng phương pháp này.

Kể từ đó, nàng ngây ngốc thời gian bên ngoài lại càng lâu hơn.

Lúc này trên mặt Kim Đồng đã ít thấy vẻ vui vẻ như trước, thoạt nhìn như trong vòng một đêm lại lớn hơn rất nhiều, cũng trầm mặc hơn trước.

Bị một tử địch cường đại đuổi theo không chết không thôi lâu như vậy, tuyệt đối không phải là trải nghiệm thú vị gì cả.

Nàng cúi đầu quan sát dòng sông chảy uốn lượn dưới bình nguyên bên dưới, dưới ánh trăng chiếu rọi hiện ra từng vẩy cá giống như bạch quang, bỗng nhớ lại mình còn có một đống tinh thạch cũng đồng dạng loé sáng như vậy còn chưa có ăn xong, vội vàng lấy ra, cầm trên tay đưa lên miệng nhỏ bắt đầu gặm ăn, trên mặt lập tức lại nhiều ra một phần thỏa mãn.

Nửa đêm, trăng tròn sáng như tuyết treo trên không, đã không còn bị mây đen che khuất, càng trong trẻo vô cùng.

Quanh thân Hàn Lập đắm chìm trong ánh trăng, bên ngoài thân bao lấy một tầng quang mang mông lung, như phủ lên một tầng bạch quang có chút mơ hồ, nhìn qua ngược lại có vài phần nhu hoà.

Bất quá, lúc này thân hình hắn cũng hơi lay động, chỗ mi tâm dường như mở ra một con mắt khác, có từng sợi tơ óng ánh ra ra vào vào, lặp đi lặp lại, thoạt nhìn hết sức kỳ lạ.

Giải Đạo Nhân đứng ở phía trước phi xa đưa lưng về phía Hàn Lập, cảm nhận được sau lưng truyền đến chấn động cổ quái, nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Gã khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Lúc này Thần Thức Hàn Lập chấn động, dường như có chút bất ổn, giống như bong bóng khí không ngừng biến lớn lên rồi đột ngột co rút lại, hoặc như là một cái vòng đang không ngừng mở rộng ra rồi đột ngột rung động thu nhỏ lại.

Trên thực tế, lúc này trong thức hải Hàn Lập cũng đúng là như thế, chẳng qua là cảnh tượng nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Tất cả Thần Thức Lực trong thức hải hắn như thuỷ triều nhộn nhạo một hồi, chấn động càng lúc càng lớn, nhấc lên tầng tầng sóng gió động trời.

Một hồi lâu sau, Hàn Lập đột nhiên trợn hai mắt lên, hít một hơi mãnh liệt, kịch liệt thở dốc.

"Đại thúc, ngươi làm sao vậy, không sao chứ?" Kim Đồng ngồi ở một bên thấy vậy kinh hãi, vội thu chân lại, nhảy đến bên cạnh Hàn Lập hỏi.

Hàn Lập không trả lời ngay, có chút mệt mỏi thu ngọc giản màu đen vào, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, sau đó mới đưa tay lau mồ hôi trên trán.

"Ta không sao, chẳng qua vừa rồi tu luyện có chút nóng vội, chênh lệch một điểm nên gây ra rủi ro mà thôi." Hắn không giải thích cặn kẽ, chậm rãi nói ra.

Tầng thứ tư công pháp Luyện Thần Thuật, nội dung bên trong cũng không có nhiều chỗ tối nghĩa khó hiểu, nhưng tu luyện càng về sau thì mạo hiểm càng lớn, không nghĩ vừa rồi thức hải hắn lại nhấc lên phong bạo như vậy, rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

"Vậy là tốt rồi... Vừa rồi động tĩnh của ngươi làm ta giật cả mình đấy." Kim

Đồng cũng thở nhẹ ra một hơi nói.

"Có động tĩnh gì mới à?" Hàn Lập thu liễm suy nghĩ, hỏi.

"Nó vẫn bộ dạng như cũ, huênh hoang khoác lác đeo bám phía sau, lúc này có lẽ..." Kim Đồng vừa nói, vừa cẩn thận cảm thụ liên hệ với Phệ Kim Tiên kia, sắc mặt bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

"Như thế nào? Nó đuổi sắp tới?" Thần sắc Hàn Lập biến đổi, biết xảy ra chuyện gì, nói gấp.

"Đại thúc, vừa rồi nó còn không có động tĩnh gì, giờ lại đột nhiên tăng tốc độ..." Kim Đồng lập tức nói.

"Đại khái khoảng bao nhiêu ngày có thể đuổi kịp chúng ta?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Không có mấy ngày, dựa theo tốc độ này... Tối đa mấy canh giờ liền đuổi kịp chúng ta." Khuôn mặt Kim Đồng khổ sở, nói ra.

"Giải đạo hữu, ngươi nghỉ ngơi một chút, phi xa giao cho ta điều khiển đi." Hàn Lập quay người lại nói với Giải Đạo Nhân.

Gã nghe vậy, gật đầu nhẹ, không nói lời nào, thân hình lóe lên, hóa thành một đạo kim quang bay vào trong tay áo Hàn Lập, biến mất không thấy.

Hàn Lập liếc qua Tiên Nguyên Thạch trên trận pháp phi xa, xem chừng tạm thời không cần bổ sung, liền khống chế phi xa, thúc giục nó, quang mang bỗng nhiên sáng rõ, cấp tốc lao về phía trước.

"Đừng lo lắng, ngươi vào trong bụng Tiểu Bạch trước, giấu kỹ khí tức của mình, chúng ta sẽ thay đổi phương hướng mấy lần, xem có thể vứt bỏ hắn hay không." Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua Kim Đồng, trấn an nàng.

Kim Đồng gật đầu nhẹ, lấy Hồn Giáp Phù ra, đang muốn dán lên ót của mình, bàn tay không khỏi cứng đờ.

"Nó điên rồi sao? Rõ ràng đang thiêu đốt lực lượng Bản Nguyên, tốc độ tăng nhanh... Nếu như vậy, không tới ba canh giờ, nó có thể đuổi kịp chúng ta" nàng nhịn không được cả kinh kêu lên.

"Xem ra sự kiên nhẫn của nó cũng đã đến giới hạn..." Lông mày Hàn Lập cau lại nói.

Vừa dứt lời, tốc độ bích ngọc phi xa bỗng nhiên giảm đi, ngừng lại treo trên cao.

"Như thế nào dừng lại rồi, đại thúc..." Kim Đồng khó hiểu nói.

"Trước mắt trốn như vậy cũng không phải biện pháp, nhất định sẽ bị đuổi kịp đấy." Hàn Lập nhìn thoáng qua màn đêm âm trầm, nói ra.

"Thế nhưng Thời gian đạo văn của đại thúc ngươi còn chưa khôi phục hoàn toàn, chúng ta dùng cứng đối cứng với nó khẳng định không có bất kỳ phần thắng nào..." Kim Đồng kinh ngạc nói.

"Ai nói muốn cùng hắn đối cứng, chẳng qua là đổi biện pháp trốn mà thôi. Ngươi dán Hồn Giáp Phù lên, trốn vào bụng Tiểu Bạch đợi đi." Khuôn mặt Hàn Lập tươi cười, nói ra.

Kim Đồng lên tiếng, dán phù lên đầu mình.

Hàn Lập lập tức gọi Bạch Ngọc Tỳ Hưu ra, nuốt Kim Đồng đã hóa thành Kim sắc giáp trùng vào.

Thu hồi Bạch Ngọc Tỳ Hưu xong, lông mày Hàn Lập không khỏi nhíu một cái, nói lầm bầm một tiếng: "Tới thật nhanh..."

Lúc này không cần Kim Đồng cảm ứng, Phệ Kim Tiên kia đã xông vào phạm vi thần thức của hắn, khoảng cách giữa bọn họ đã rất gần.

Hàn Lập phất tay thu bích ngọc phi xa lại, hai mắt ngưng lại, trong đôi mắt sáng lên từng tia điện ngân sắc nhè nhẹ, hai tay nhanh chóng vũ động bấm pháp quyết.

Rất nhanh, quanh thân hắn sáng lên ngân sắc như tuyết, bắt đầu dây dưa mở rộng ra, ngưng tụ thành một tòa Ngân sắc lôi trận.

Theo một tiếng nổ vang, Ngân sắc lôi trận bỗng nhiên toả sáng hào quang, thân ảnh Hàn Lập cũng theo đó mơ hồ một cái, sau đó biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 573: Theo đuổi không bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Không bao lâu sau khi thân hình Hàn Lập biến mất, từ chân trời xa xôi nào đó bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng thét, ngay sau đó, một ít hào quang màu vàng nổi lên, nhanh chóng biến lớn, lướt gấp tới hướng bên này.

Đoàn hào quang màu vàng này cực kỳ chói mắt, tựa như một vòng kiêu dương, khiến cho sinh vật chung quanh căn bản không dám coi thường.

Ngay rìa quang mang sắc bén như lưỡi cưa, đúng là từng đạo quang diễm phun ra, những nơi đi qua, hư không nổi lên trận trận gợn sóng mắt thường có thể thấy được, tựa hồ muốn bị cắt đứt ra.

Cuối cùng, kim quang lơ lửng trong hư không ngay vị trí Hàn Lập đứng trước đó.

Theo tia sáng này dần dần giảm đi, một thân ảnh giáp trùng màu vàng to lớn từ đó hiện ra, hai cánh vỗ mạnh, chính là Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh vẫn luôn đeo bám không bỏ Hàn Lập kia.

Không biết có phải vì nguyên nhân thiêu đốt lực lượng bản nguyên hay không, hình thể nó so với lúc xuất hiện ở Hồng Loa hà cốc trước kia rõ ràng nhỏ hơn một vòng, nhưng khí diễm trên thân lại tăng lên mấy phần, đôi mắt băng lãnh, tràn đầy sát ý ngút trời.

Trước đây không lâu, nó nhận được tin tức từ Trùng tộc truyền đến, bát đại Thú tộc tập hợp lực lượng các tộc đột nhiên phản công quy mô lớn, dưới sự dẫn đầu của Thú Vương U Hộ, Chân Linh các tộc đều xuất hiện, giết đại quân Trùng tộc vốn khuyết thiếu thống soái là nó đến liên tục bại lui, tử

thương vô số.

Đại quân Trùng tộc còn sót lại bắt đầu toàn diện lui về lãnh địa Trùng tộc, sau đó không thể tránh được bị Thú tộc xâm chiếm mảng lớn lãnh địa, cục diện tạo ra lúc trước thật tốt, giờ không còn sót lại chút nào.

Nhưng mà cho dù rơi vào tình trạng này, nó cũng không có ý định quay về Trùng tộc.

Hoặc có thể nói, sống chết của Trùng tộc đối với nó, tựa hồ cũng không bằng đồng loại vạn nhất phía trước.

Ngửi ngửi khí tức lôi điện còn sót lại trong không khí, Phệ Kim Tiên không tiếp tục truy tung nữa, mà lơ lửng ở nguyên chỗ điều tức khôi phục, kinh nghiệm nói cho nó biết, chỉ cần chờ tiểu gia hỏa kia lần nữa hiển lộ tung tích rồi lại truy đuổi, như vậy so với một trận phí công lầm phương hướng thì ổn thỏa hơn nhiều.

Ngoài ra, nó tin tưởng, loại không gian truyền tống giống như trốn chạy chi thuật này, tuyệt đối không có khả năng thi triển lâu dài.

Không bao lâu, nó có thể truy tung rồi xé nát đồng loại truy tung đã lâu kia, thôn phệ vào trong bụng.

...

Cùng lúc đó.

Một chỗ Man Hoang giới vực nào đó, trên không một vùng núi cao ngất, trong hư không đột nhiên truyền đến một trận rung động kịch liệt, vô số tia điện từ hư không mãnh liệt tuôn ra, ở trên không trung hình thành một toà lôi trận ngân quang cự đại.

"Xoẹt" một trận sấm sét vang dội!

Một bóng người từ đó thoáng hiện ra, lơ lửng giữa không trung, chính là Hàn Lập.

Hắn hít sâu một hơi, khiến cho lồng ngực phập phồng thoáng lắng lại mấy phần, sau đó bàn tay vung lên, lấy ra một tấm địa đồ bằng da thú, ánh mắt ngưng tụ, cẩn thận tra xét.

Sau một lát, hắn thu tấm địa đồ này lại, rồi lại lần nữa lấy ra một tấm khác xem xét.

Liên tiếp xem qua mấy tấm địa đồ, ánh mắt của hắn nhìn trái phải băn khoăn một lát, mặt lộ vẻ do dự.

Không bao lâu, tựa hồ đã phân biệt được phương hướng, Hàn Lập vung tay lên, lần nữa triệu hồi ra bích ngọc phi xa, khống chế bay thẳng về phía trước.

Ước chừng nửa canh giờ sau, hắn mới ngừng phi xa lại, bàn tay vung lên, bạch quang lóe lên, Bạch Ngọc Tỳ Hưu bị hắn triệu hoán ra.

Rất nhanh, Kim Đồng cũng bay từ trong miệng Bạch Ngọc Tỳ Hưu ra.

Khuôn mặt nhỏ của nàng hơi trắng một chút, nhìn chung quanh đánh giá một lát, phát hiện mình đang lơ lửng trên không một đỉnh núi trắng như tuyết, nhìn qua Hàn Lập dò hỏi: "Đại thúc, chúng ta đang ở đâu?"

"Khu vực này không có trên địa đồ Thú tộc đưa chúng ta, ta nghĩ là đã rời xa khu vực Trùng tộc, hơn phân nửa là đã tiến nhập sâu vào Man Hoang rồi." Ánh mắt Hàn Lập nhìn phương hướng vừa đi qua, nói như thế.

"Đã chạy xa như thế..." Kim Đồng tự lẩm bẩm.

"Hiện tại thần thức của ta đã không cách nào cảm ứng được mảy may tên kia, ngươi thử cảm ứng một chút, xem có thể nhận biết khoảng cách cùng phương vị của hắn không?" Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Kim Đồng hỏi.

Kim Đồng nghe vậy, lập tức nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

"Khoảng cách đã rất xa, mặc dù còn có liên hệ, nhưng yếu hơn nhiều so với trước đó." Sau nửa ngày, nàng mới mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia kinh hỉ, nói ra.

"Chúng ta tuyệt đối không được chủ quan, theo tình huống trước đây, tên kia sẽ không từ bỏ ý định. Tiểu Bạch, ngươi có biết nơi này không?" Hàn Lập lắc đầu, nhìn thoáng qua bốn phía rồi hỏi Tỳ Hưu.

"Tựa hồ cực kỳ lâu trước kia đã từng tới một lần, cụ thể không nhớ rõ lắm. Dù sao Man Hoang quá lớn, địa hình giống nhau cũng rất nhiều, bất quá dựa theo lời chủ nhân ngươi nói, nếu thật đã rời khu vực hai tộc Trùng Thú, nơi này xác thực xem như chính thức xâm nhập Man Hoang, dấu vết Nhân tộc sẽ càng ngày càng ít." Tỳ Hưu nghiêng đầu suy nghĩ, nói như thế.

"Xem ra mức độ nguy hiểm nơi này cũng sẽ gia tăng không ít, trước mắt đã không có đường rút lui, chỉ có thể tiếp tục chạy về phía trước. Dựa theo suy đoán của ta, phương hướng hẳn là sẽ không sai, chỉ cần đi thẳng, cuối cùng có thể đến Hắc Sơn Tiên Vực. Kim Đồng, tạm thời ngươi không cần về trong bụng Tiểu Bạch, thời khắc chú ý đến động tĩnh Phệ Kim Tiên kia, một khi nó không tiếc thiêu đốt bản nguyên lần nữa đuổi tới, phải kịp thời báo cho ta." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói như thế.

"Yên tâm đi đại thúc, giao cho ta là tốt rồi." Kim Đồng vỗ vỗ bộ ngực, bảo đảm nói.

Hàn Lập vung tay lên, gọi ra Giải Đạo Nhân, dặn dò: "Trong khoảng thời gian tiếp theo phải làm phiền ngươi khống chế phi xa, ta muốn điều tức một hồi, sau đó sẽ tiếp tục tu luyện Luyện Thần Thuật."

Giải Đạo Nhân tự nhiên không có dị nghị, gật đầu.

Phân việc xong hết thảy, Hàn Lập đi về phía sau phi xa, lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, khoanh chân ngồi xuống, sau đó nhắm mắt điều tức.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn hai mươi ngày.

Giờ phút này, Hàn Lập đang khống chế bích ngọc phi xa, bay qua trên không một mảnh rừng rậm sinh trưởng vô số cổ mộc cao hơn ngàn trượng.

Bỗng nhiên khoé mắt hắn loé lên liếc qua, liền thấy giữa chạc cây xanh biếc phía dưới mơ hồ có từng toà kiến trúc cao lớn bằng đá ẩn giấu ở trong đó.

Trong lòng của hắn tò mò, một tay thúc giục ngừng phi xa, ánh mắt quét qua, tra xét rõ ràng, mới phát hiện phía dưới lại có một toà cổ thành cự đại được xây bằng đá.

Kiến trúc kiểu dáng toà cổ thành này khác hoàn toàn với các nơi Tiên vực, cũng mười phần khác lạ với các bộ lạc Thú tộc, gồm nhiều cự thạch khổng lồ xây chồng lên, phía trên điêu khắc các loại đồ án dị thú cổ quái, ở trong đó có tượng chim thú thân người sinh trưởng bốn tay, lại có hai đầu cộng sinh trên một cơ thể, có pho tượng phía trên mọc ra cánh tay xà nhân, cũng có các loại pho tượng có hai mắt vô cùng lớn, hốc mắt khổng lồ nhô ra như đầu lâu... Muôn hình muôn vẻ.

Bất quá, trên những kiến trúc này, phần lớn đều sinh ra rong rêu màu xanh lá thật dày, rất nhiều khu vực đều đã tổn thương đổ sụp, bên trong âm u đầy tử khí, đã không còn một chút ba động linh lực, cũng không có khí tức vật sống, rất là yên tĩnh.

Đứng từ xa tra xét sau một lát, Hàn Lập quyết định vẫn không nên làm tình hình phức tạp, thừa dịp Thái Ất cảnh Phệ Kim Tiên kia còn không có đuổi kịp, tiếp tục lên đường.

Nhưng lúc này, dây chuyền bạch ngọc ở đai lưng hắn đột nhiên loé lên quang mang, hóa thành Bạch Ngọc Tỳ Hưu như một con khuyển, há miệng nói với Hàn Lập: "Chủ nhân, phía dưới khu cổ thành kia có giấu trọng bảo, ta ngửi thấy khí tức bảo vật!"

"Có bảo vật, bảo vật gì? Ở đâu?" Kim Đồng vốn mặt ủ mày chau ngồi sau phi xa, nghe được lời này lập tức tinh thần tỉnh táo, bò lên, vội vàng hỏi.

"Lão đại... Bảo vật này giấu dưới mặt đất trong thành, bởi vì có cấm chế

đặc thù che đậy, vị trí cụ thể ta không cách nào dò xét được, đến tột cùng là bảo vật gì, thì càng không thể nào biết được. Nhưng nhìn nó phát ra ba động đặc thù, hiển nhiên không phải vật tầm thường." Tiểu Bạch đầu tiên có chút bất đắc dĩ thở dài, nhưng nói xong lời cuối cùng, trên mặt lại tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Bị chút cấm chế cách trở đã không dò ra được, ngươi làm sao lại vô dụng như vậy! Ngươi cố gắng thử một chút, nhìn xem có giống cấp bậc cái lò lúc trước ta ăn hay không?" Kim Đồng căn bản không nghe lọt tai Bạch Ngọc Tỳ Hưu nói, lại hỏi.

"Mặc kệ là cái gì, bây giờ chúng ta không có thời gian dây vào, một khi cấm chế trong thành này phát động, bị khốn trụ sẽ kìm bước chân, thời điểm Phệ Kim Tiên đuổi tới thì muốn đi cũng không được." Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm túc nói.

Nghe lời ấy, trong mắt Tiểu Bạch cùng Kim Đồng đồng dạng hiện lên vẻ thất vọng, đặc biệt là Tiểu Bạch, thần sắc thậm chí có chút ai oán.

"Trong khoảng thời gian này mặc dù không có sóng gió gì lớn, nhưng như vậy càng phải cẩn thận. Chờ sau này có cơ hội, lại đến nơi đây tầm bảo, việc này coi như xong." Hàn Lập thấy vậy, vừa cười vừa nói.

"Ở Man Hoang nơi này hồi lâu, thật vất vả mới có cơ hội một lần thi thố tài năng, kết quả vẫn là không dùng được... Chủ nhân, chỉ cần để cho ta vào trong cổ thành, không dùng đến một cái... Nửa canh giờ, ta liền có thể xác định vị trí cụ thể bảo vật, thậm chí còn có thể tìm ra con đường ngắn nhất để lấy bảo vật, chúng ta có thể thử một lần hay không..." Bạch Ngọc Tỳ Hưu vẫn còn chút khôngmuốn, đứng tại rìa phi xa, nhìn di tích cổ thành phía dưới, khẩn cầu.

Hàn Lập nghe vậy, đuôi lông mày hơi động một chút.

Đối với bảo vật thế gian, người tu hành nào lại không yêu thích, huống hồ lại lọt vào pháp nhãn Bạch Ngọc Tỳ Hưu, nó cấp thiết muốn đào lấy bảo vật như vậy, hắn làm sao lại không động tâm, chỉ là hiện tại hoàn toàn không phải là thời cơ tốt để đào lấy bảo vật mà thôi.

Lúc hắn đang muốn mở miệng nói, thần sắc Kim Đồng đột nhiên biến đổi, mở miệng kêu lên: "Đại thúc không xong! Nhanh, nhanh!"

"Chủ nhân không xong? Chủ nhân không phải vẫn đang tốt sao?" Tỳ Hưu nao nao.

"Chuyện gì xảy ra, ngươi từ từ nói." Trong lòng Hàn Lập tựa hồ dự cảm được cái gì, nói như thế.

"Tên kia lại tới! Lần nữa lại thiêu đốt lực lượng bản nguyên, đuổi theo chúng ta, mà tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn không ít!" Kim Đồng lo lắng nói.

"Ngươi trước tránh một chút." Hàn Lập không chút do dự, quyết định thật nhanh nói.

Kim Đồng gật đầu nhẹ, tay thuần thục lấy ra Hồn Giáp Phù dán lên, hóa thành một kim sắc giáp trùng, bay vào trong bụng Tiểu Bạch.

Hàn Lập thu hồi cả Bạch Ngọc Tỳ Hưu và bích ngọc phi xa, tia điện quanh thân phun trào, lần nữa hóa thành một toà lôi trận cự đại, trong một tiếng oanh minh kịch liệt, truyền tống rời khỏi nơi đây.

------oOo------

Chương 574: Gần như cực hạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trên không một đại hạp cốc Man Hoang, hư không chợt chấn động kịch liệt, từng đạo lôi điện màu bạc như trường xà hiển hiện ra, sau đó ở giữa không trung ngưng tụ thành một lôi điện pháp trận.

Một âm thanh lôi điện nổ mạnh, thân ảnh Hàn Lập hiện ra trong lôi trận.

Ánh mắt của hắn quét qua khắp nơi, đồng thời phất tay gọi ra bích ngọc phi xa, hai tay bấm niệm pháp quyết, phi xa lập tức hóa thành một bóng xanh, phóng về phía trước nhanh vô cùng.

Làm xong hết thảy, hắn gọi Giải Đạo Nhân ra, phân phó gã điều khiển phi xa, bản thân lại khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, tiếp tục tu luyện Luyện Thần Thuật.

Hư không cách Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh tản mát ra kim quang chói mắt như kiêu dương, phi độn về phía trước với tốc độ nhanh như điện, trong mắt chớp động kim quang.

So với sự tức giận trước đây, bây giờ nó đã tỉnh táo hơn nhiều.

Hiển nhiên đối với việc che giấu khí tức của đồng loại kia, cử động độn tốc khi nhanh khi chậm, nó đã tập mãi thành thói quen, hơn nữa bản thân đã có đối sách, đó là cứ đuổi theo không ngừng.

Lấy tu vi Thái Ất của nó, tăng thêm lực lượng thân thể đặc thù, tiêu hao Bản Nguyên lực lượng bậc này không đáng kể chút nào.

...

Hơn nửa tháng sau.

Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh lại tới gần, Hàn Lập đành phải không tiếc pháp lực thi triển lôi quang pháp trận, Truyền Tống chạy trốn.

...

Nửa năm sau, bên trong một vụ hải màu xám vô biên, bích ngọc phi xa đang phi độn nhanh chóng về phía trước.

Dường như sóng dữ cuồn cuộn trên vụ hải màu xám ảnh hưởng thật lớn tới tốc độ phi xa.

Có hơn mười hung thú màu xám giống như Tích Dịch đuổi sát phía sau phi xa, mỗi một đầu đều tản mát ra khí tức khổng lồ cấp độ Kim Tiên, trong đó có một đầu Tích Dịch màu xám có hình thể lớn gấp đôi so với hung thú khác, thình lình đạt đến cấp độ Thái Ất.

Trong miệng những hung thú Tích Dịch này phát ra tiếng gầm rú hưng phấn, giữa miệng lớn dính máu phun ra từng cột sáng màu xám chói mắt, đánh về hướng bích ngọc phi xa phía trước.

Mặt Hàn Lập trầm như nước, kiệt lực thúc giục phi xa tiến lên, đồng thời tận lực tránh né cột sáng màu xám đánh tới.

Kim Đồng, Tỳ Hưu, Giải Đạo Nhân đứng ở phía sau phi xa, ngăn cản một ít cột sáng màu xám rơi xuống.

Cách trăm vạn dặm phía sau phi xa, một đoàn kim quang chói mắt như điện đuổi theo.

...

Hai năm sau.

Trong một mảnh sa mạc màu vàng, cuồng phong gào thét, khắp nơi đứng vững từng trụ vòi rồng vừa thô vừa to vô cùng, liền trời tiếp đất, du động quét sạch ra bốn phía.

Bên trong lốc xoáy có từng đạo hoàng mang chớp động, phát ra trận trận tiếng sấm làm cho người ta sợ hãi, những nơi đi qua hư không rung động lắc lư, từng vòng không gian chấn động điên cuồng cuốn ra bốn phía.

Có khi hai đạo lốc xoáy cự đại va chạm vào nhau, trong hư không trực tiếp hiện ra từng vết nứt không gian.

Một đoàn độn quang lục sắc cùng một đoàn kim quang, một trước một sau đuổi nhau trong sa mạc, song phương đều kiệt lực tránh những lốc xoáy kia, khó khăn xuyên thẳng qua tiến lên.

Tốc độ kim quang rõ ràng nhanh hơn nhiều so với lục sắc độn quang phía trước, rất nhanh rút ngắn khoảng cách song phương còn khoảng vạn dặm.

Lục sắc độn quang phía trước chợt hiện ra từng đạo lôi điện màu vàng, ngưng tụ thành một cái pháp trận lôi điện màu vàng.

Một âm thanh lôi điện nổ vang, Lục sắc độn quang biến mất vô tung.

...

Cứ thế đuổi trốn trốn đuổi liên tục, đảo mắt thời gian đã qua hơn mười năm.

Một chỗ Man Hoang, trên không một mảnh đầm lầy vô biên, một quang đoàn lục sắc hơi tối nhanh chóng tiến lên phía trước.

Quang đoàn này mặc dù là Lục sắc, nhưng màu sắc cũng không chỉ có một, mà là lục đậm, xanh nhạt, xanh biếc, màu xám tro, các loại lục sắc bất đồng giao hòa cùng một chỗ.

Nhiều màu sắc hỗn tạp như vậy, lại quỷ dị, khiến cho quang đoàn trở nên vô cùng tầm thường, hơn nữa hoà cùng một thể với hư không chung quanh, làm cho người ta rất khó phát hiện sự hiện hữu của nó.

Bên trong quang đoàn u tối là một chiếc Lục sắc phi xa, đám người Hàn Lập đang ở trên đó.

Màu sắc phi xa bất đồng so với trước kia, nguyên bản thân xa xanh tươi như nước, bây giờ lại có màu lục sắc khó coi, giống với quang đoàn chung quanh, thoạt nhìn tựa như bôi lên cái gì đó.

Tầng tài liệu này tuy rằng khó coi, nhưng tản mát ra hoa lục quang mang, hầu như che lại chấn động linh lực do phi xa tản mát ra, lục giác pháp trận trên phi xa tản mát ra chấn động linh lực mãnh liệt cũng bị che lại.

Tầng tài liệu hoa Lục sắc này là Hàn Lập ngẫu nhiên lấy được từ một loại nhựa cây linh thụ tại một bộ tộc Man Hoang, những năm này trốn trối chết đã giúp cho hắn giảm bớt đi rất nhiều phiền toái.

Bây giờ sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi, hai tay bấm niệm pháp quyết, kiệt lực điều khiển phi xa nhanh chóng tiến lên.

Bên cạnh hắn, sắc mặt Kim Đồng tái nhợt, tay cầm một kiện Linh Bảo gặm ăn khôi phục.

Tỳ Hưu nằm ở bên kia, bạch quang trên thân mơ hồ, hiển nhiên cũng đang điều tức khôi phục.

"Chỉ kém mười mấy vạn dặm nữa." Kim Đồng đột nhiên ngẩng đầu, nói ra.

Nó nói không đầu không đuôi, nhưng Hàn Lập hiển nhiên minh bạch ý tứ gì.

Hắn nhìn lại đằng sau một cái, trong mắt loé lên lam mang, sau đó quay người lại, hít sâu một hơi, mười ngón tay động liên tục.

Từng đạo lôi điện màu vàng bắn ra, chung quanh phi xa hình thành một cái lôi điện pháp trận, vô số phù văn lôi điện màu vàng nhảy lên trong đó.

Một âm thanh sét đánh nổ mạnh động trời, lôi điện pháp trận bỗng nhiên

sáng ngời, đám người Hàn Lập cùng phi xa trong pháp trận lóe lên biến mất vô tung.

Sau khi đám người Hàn Lập biến mất một lát, một đoàn kim quang từ đằng xa bắn tới nhanh như điện, treo dừng trên không ngay chỗ phi xa Hàn Lập biến mất.

Kim quang thu vào, một kim sắc giáp trùng cực lớn hiển hiện ra, đúng là Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh.

Hai mắt nó nhìn chung quanh, cười lạnh một tiếng, kim quang trên thân cuồn cuộn một hồi, tiếp tục bắn về phía trước.

Cùng lúc đó, hư không trên một mảnh núi rừng rậm rạp cách đó trăm vạn dặm chấn động, một đoàn lôi quang màu vàng hiển hiện ra, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, hình thành một cái lôi trận màu vàng.

Đám người Hàn Lập cùng Lục sắc phi xa mơ hồ hiển hiện ra.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, Lục sắc phi xa tản mát ra hào quang lập tức cuồn cuộn bay vọt, sau đó tiếp tục phi độn về phía trước.

Tuy rằng lần nữa kéo ra khoảng cách với Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh, nhưng trên mặt hắn không buông lỏng chút nào, lông mày ngược lại càng nhăn chặt hơn.

Mười mấy năm qua, hắn dùng hết toàn lực chạy trốn trối chết, ngoại trừ Phệ Kim Tiên Thái Ất sau lưng như giòi trong xương, đồng dạng cũng đủ loại nguy cơ không ngừng.

Bị các loại hung thú Man Hoang chiếm giữ đuổi theo không nói, ngẫu nhiên còn tao ngộ một ít Chân Linh Man Hoang có thực lực khủng bố, ngoài ra còn nhất thời vô ý ngộ nhập các loại hiểm địa.

Nếu không phải thần thức hắn cường đại, tu luyện lại là Thời Gian pháp tắc, trên thân bảo vật rất nhiều, còn có Kim Đồng, Tỳ Hưu tương trợ, chỉ sợ không đợi Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh đuổi giết, sớm đã chết bên trong

Man Hoang rồi.

Đương nhiên, trong những nguy hiểm này, thì Phệ Kim tiên Thái Ất Cảnh vẫn là uy hiếp lớn nhất.

Cho đến ngày nay, hắn đã sử dụng toàn bộ thủ đoạn, thậm chí vận dụng pháp trận bộ Câu lôi mộc truyền dẫn cự ly viễn siêu kia, hoặc dựa vào một ít hiểm địa ý đồ vây khốn Phệ Kim tiên Thái Ất.

Thế nhưng thủ đoạn của Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh kia cũng không kém, hung thú ven đường căn bản không tạo thành uy hiếp với nó, các thủ đoạn Hàn Lập sử dụng cũng đều bị hóa giải, hơn nữa thiếu chút nữa bị đuổi kịp không chỉ một lần.

Mỗi lần bị truy bức đến nguy cấp, Hàn Lập liền vận dụng lôi quang pháp trận đào tẩu, tranh thủ thời gian.

Hắn thân phụ lực lượng Lôi Bằng huyết mạch, lại có Ích Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, còn có Giải Đạo Nhân tương trợ, dưới tình huống Tiên Nguyên thạch không thiếu, lực lượng lôi điện trong cơ thể còn có thể miễn cưỡng chèo chống.

Nhưng dù vậy, cũng có thời điểm phải hao hết sạch.

Tuy rằng mỗi lần Hàn Lập thi triển lôi quang pháp trận, sau đó đều kiệt lực khôi phục, nhưng Tiên Linh Lực chuyển hóa thành lực lượng lôi điện tốn thời gian khá lâu, hắn toàn lực ứng phó, vẫn là nhập không đủ xuất.

Thực tế thời gian gần đây, Phệ Kim tiên Thái Ất tựa hồ đoán được tình huống trong cơ thể Hàn Lập, đuổi theo càng sát, hắn phải lật đật thúc giục pháp trận, lực lượng lôi điện trong cơ thể hắn đã tới đáy.

Cứ tiếp tục như thế, không bao lâu nữa, lực lượng lôi điện sẽ dùng hết.

Hàn Lập thở dài, trên thân tản mát ra kim quang chói mắt.

Giữa kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra.

Từng đoàn Thời gian đạo văn ở phía trên chớp động, trong đó hơn phân nửa đã khôi phục sáng ngời.

Hàn Lập thấy vậy, rốt cuộc trong mắt hiện lên một tia yên tâm, có những Thời gian đạo văn này, dù Phệ Kim tiên Thái Ất kia đuổi kịp, cuối cùng hắn cũng có một phần lực lượng.

"Đại thúc, ta tốt rồi." Vào thời khắc này, Kim Đồng một bên chợt đứng lên.

Hàn Lập nghe vậy, ngừng điều khiển phi xa, đứng thẳng lên, Giải Đạo Nhân ở một bên tiến lên thay thế.

Kim Đồng đi đến bên cạnh Hàn Lập, khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Lập đặt một bàn tay lên mi tâm Kim Đồng, trong miệng nói lẩm bẩm.

Chỗ mi tâm hắn hiện ra một tầng tinh quang, theo hắn tụng đọc chú ngữ, dần dần trở nên sáng ngời, hơn nữa chạy dọc theo thân thể của hắn chảy ra, từ lòng bàn tay dung nhập vào đầu Kim Đồng.

Trên trán Kim Đồng hiện ra từng đạo Linh văn óng ánh, hơi hơi sáng lên, tản mát ra chấn động khí tức thần hồn nhàn nhạt.

Sau một lát, Hàn Lập buông bàn tay xuống.

Trên trán Kim Đồng hiện ra một bộ hoa văn giống như mây mù, tương tự với Hồn giáp phù ngày trước sử dụng.

Bởi vì Hồn giáp phù cần một ít linh tài hi hữu đẳng cấp cao, giá cả đắt đỏ, tuy thân gia Hàn Lập cự phú, nhưng quanh năm suốt tháng mua sắm cũng có chút không chịu nổi, vì vậy về sau hắn dốc lòng nghiên cứu phù này, phát hiện nguyên lý Hồn giáp phù là thông qua bí thuật ngưng tụ lực lượng thần thức thành thực chất, sau đó chuyển hóa thành một loại hình thái bảo hộ, phong vào bên trong phù lục, cung cấp cho người khác sử dụng.

Hắn nghiên cứu ra một ít manh mối phù này, sau đó lập tức thử luyện chế.

Ngoài ra, những năm này hắn rãnh rỗi không làm gì cũng toàn lực tu luyện tầng thứ tư Luyện Thần Thuật.

Không biết có phải là hắn thật sự thích hợp tu luyện Luyện Thần Thuật, hay là những năm qua lúc nào cũng ở trong tình trạng nguy hiểm, kích phát tiềm lực của hắn, tầng thứ tư Luyện Thần Thuật tiến triển nhanh chóng, hiện tại đã tiếp cận đại thành, thần thức lần nữa cường đại hơn gấp bội.

Bây giờ lực lượng thần thức của hắn vô cùng cường đại, tâm tư cũng cực kỳ nhạy bén, tận lực bắt chước, tuy rằng bản thân không thể chế tạo ra Hồn giáp phù, nhưng cũng đã có thể tạo ra phòng hộ thần hồn cho Kim Đồng.

Kim Đồng mở to mắt, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đạo kim quang, bay vào trong bụng Tỳ Hưu.

Hàn Lập tiếp nhận phi xa từ tay Giải Đạo Nhân, lập tức cải biến phương hướng, vội vã bay đi.

Hư không trăm vạn dặm phía sau, Phệ Kim Tiên Thái Ất lần nữa mất đi cảm ứng với Kim Đồng, trong miệng khẽ hừ một tiếng, cũng không lo lắng chút nào.

Nó có thể cảm ứng được, những người phía trước đã gần như cực hạn, chỉ cần lại thêm một phần lực là sẽ đuổi kịp đối phương.

Nghĩ đến đây, kim quang trên thân nó lần nữa trở nồng đậm lên vài phần, phi độn với tốc độ nhanh hơn trước.

------oOo------

Chương 575: Tuyệt cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Trong nháy mắt, lại mấy tháng trôi qua.

Một chỗ trên sa mạc Man Hoang, một chiếc phi xa tựa như một đạo lục sắc nhanh như tia chớp, từ không trung chợt lóe lên, biến mất cuối chân trời.

Trên phi xa, thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, hai tay như bánh xe bấm niệm pháp quyết liên tục.

Giải Đạo Nhân và Tỳ Hưu đứng hai bên hắn, mỗi người phát ra một đạo hoàng quang và một đạo bạch quang, dung nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Tuy nét mặt Hàn Lập không có gì dị thường, nhưng kỳ thật trong lòng có vài phần bực bội.

Trong một tháng nay, Phệ Kim Tiên Thái Ất kia như nổi điên, điên cuồng đuổi theo, cũng không biết là vận dụng thủ đoạn gì, tốc độ so với trước đây còn nhanh hơn không ít, dồn ép hắn hầu như không thở nổi.

Trong thời gian ngắn, hắn liền thi triển lôi quang pháp trận đào tẩu, cho đến nay lực lượng lôi điện trong cơ thể rốt cuộc đã tiêu hao hết.

Giờ phút này đầu Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh kia ở phía sau nhanh chóng đuổi theo, cách xa nhau bất quá chưa đến mười vạn dặm. Hiện tại Kim Đồng đang ở trong cơ thể Tỳ Hưu, bọn hắn tạm thời không có nguy hiểm gì, nhưng một khi nàng đi ra, chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ bị đuổi kịp.

Nhưng mà, bây giờ Kim Đồng tiến vào cơ thể Tỳ Hưu đã vượt qua nửa

canh giờ.

Nói cách khác, không tới một khắc đồng hồ nữa, chỉ sợ bản thân sẽ trực diện đối đầu với một cường địch có tu vi viễn siêu hơn mình một đại cảnh giới.

Rơi vào tình thế tuyệt cảnh, Hàn Lập cũng không mất đi tỉnh táo, lúc này thần trí của hắn lan ra, thời khắc cảm ứng tình huống chung quanh, đồng thời ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, suy nghĩ gấp kế sách đối địch.

"Ồ "

Đột nhiên trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu nhẹ, ánh mắt nhìn xuống một chỗ phía dưới.

Lúc này phi xa đã nhanh chóng rời khỏi mảnh sa mạc, phía dưới là một sơn mạch màu xanh liên miên, bất luận mặt đất hay là núi đá, đều có màu xanh trong suốt, có chút kỳ lạ.

Không chỉ như thế, thiên địa linh khí nơi này so với nơi khác thì nồng đậm hơn nhiều.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Dựa theo kinh nghiệm những năm này của hắn, nơi có Linh khí nồng đậm như thế, tất nhiên sẽ có sinh linh cường đại nào đó chiếm giữ, nói không chừng lại có một bộ tộc Man Hoang cường đại nào đó, trong đó lại cho mình cơ hội thoát thân không chừng.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập lập tức thúc giục luyện Thần Thuật, kiệt lực thả thần thức ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Vào thời khắc này, sắc mặt Tỳ Hưu khẽ động, miệng trương lên.

Một đạo kim quang từ trong bắn ra, hóa thành thân ảnh Kim Đồng.

Giờ phút này kim quang bên ngoài thân nàng ảm đạm, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, khóe miệng cũng lộ ra một vết máu, khí tức cũng rất là hỗn loạn, hiển nhiên là đạt đến cực hạn không chịu nổi mới bay ra ngoài.

"Đại thúc, ta thật sự kiên trì không nổi nữa..." Kim Đồng có chút suy yếu nói.

"Không sao, ngươi nghỉ ngơi trước, ta nghĩ biện pháp khác." Hàn Lập chứng kiến bộ dạng Kim Đồng lúc này có chút đau lòng, phất tay lấy ra một đống Linh Bảo, đặt bên cạnh Kim Đồng.

Kim Đồng miễn cưỡng gật đầu, ngồi xuống, nắm một kiện Linh Bảo nhét vào trong miệng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, kiệt lực thúc giục phi xa tiến lên, thần thức tìm kiếm cảnh vật chung quanh, ý đồ tìm một ít cơ hội thoát thân.

Chung quanh ngọn núi màu xanh như rừng, Linh khí tuy rằng nồng đậm, lại không có chỗ nào kỳ hiểm để có thể lợi dụng, càng không có bóng dáng tộc quần cường đại.

Hắn không ngừng phi độn về phía trước, trái tim dần dần trầm xuống.

...

Phía sau khoảng mười vạn dặm, một đoàn kim quang nhanh chóng vô cùng đuổi theo phía trước.

Giữa kim quang, hai con mắt Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh nhìn về phía trước, chớp động lên từng trận kim quang lạnh như băng, trong đó sát ý đậm đặc, làm cho người ta không rét mà run.

Kim quang quanh người nó càng ngày càng đậm, như từng đám kim sắc hỏa diễm thiêu đốt hừng hực, tốc độ thình lình lại nhanh hơn vài phần.

Giờ phút này nó cảm ứng rõ ràng, khoảng cách giữa bản thân và mục tiêu phía trước đang được rút ngắn nhanh chóng.

Vào thời khắc này, một chỗ sâu trên vách đá trong ngọn núi sơn mạch màu xanh, ánh sáng màu xanh chớp động, thạch bích vậy mà bắt đầu vặn vẹo, hóa thành một gương mặt cực lớn, nhìn lại phía Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh tựa hồ nhìn như không thấy, đến lúc này chỉ cần kẻ khác không chủ động xuất thủ, nó tự nhiên là tránh được nên tránh, tuyệt sẽ không chủ động đi trêu chọc.

Kim quang quanh thân nó cuồn cuộn, tốc độ càng lúc càng nhanh, hóa thành một đạo kim tuyến thẳng tắp nhoáng một cái bay qua vách núi đá, không lưu lại chút nào.

Thời gian trôi qua từng chút, rốt cuộc cuối tầm mắt nó xuất hiện một đoàn lục quang, đang trốn chạy về phía trước, nhưng tốc độ so với nó thì chậm hơn nhiều.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh thấy tình hình này, ánh mắt lộ ra vẻ hưng phấn khó nói lên lời, trong miệng phát ra một tiếng tiêm minh xuyên thủng mây xanh, kim quang quanh người lại đậm đặc, tốc độ lần nữa gia tăng.

Kim ảnh lóe lên, sau mấy hơi thở lúc liền xuất hiện ở phía sau lục quang.

Giữa lục quang, đúng là một cỗ Lục sắc phi xa, trên xe đứng đó mấy thân ảnh, chính là Hàn Lập, Giải Đạo Nhân, Kim Đồng cùng với Tỳ Hưu.

Chứng kiến Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh xuất hiện, trên mặt tất cả mọi người, kể cả Hàn Lập, tràn đầy vẻ sợ hãi.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh chứng kiến thần tình mấy người lúc này, trong lòng chẳng biết tại sao, xuất hiện một loại khoái cảm thật lớn.

Nó há miệng lớn, một cột sáng màu vàng vừa thô vừa to hung hăng bắn ra, lóe lên xuất hiện phía sau Lục sắc phi xa, hung hăng oanh kích xuống.

Trên phi xa, quanh người Hàn Lập sáng lên rực rỡ.

Lục sắc phi xa tản mát ra lục quang cũng sáng lên mãnh liệt, quay tít một vòng, lại lăng không lướt ngang ra bên cạnh vài dặm, hiểm hiểm tránh thoát cột sáng màu vàng.

Nhưng vào thời khắc này, cột sáng màu vàng chợt vỡ ra, hóa thành ngàn vạn sợi dây nhỏ kim quang, như vô số phi kiếm màu vàng, bọc lại lục sắc phi xa, mãnh liệt xoắn một cái.

"Ầm" một tiếng!

Lục sắc phi xa bạo liệt ra, hóa thành một đoàn lục quang chói mắt.

Tiếp theo bên trong loé lên kim quang, một đạo thanh sắc cầu vồng từ giữa lục quang bắn ra như điện, chạy trốn về phía xa.

Phệ Kim Tiên cười dữ tợn một tiếng, chân trước quơ mãnh liệt về phía trước.

"Phần phật" một tiếng!

Một đạo lưỡi dao màu vàng khổng lồ dài gần nghìn trượng lăng không hiển hiện ra, chém xuống đạo thanh sắc cầu vồng.

Lưỡi dao khổng lồ này có hình dáng quái dị, độ cong uốn lượn như liêm đao, mặt ngoài chớp động từng gợn sóng kim quang, phát ra tiếng nổ vang ô ô, thanh thế cực kỳ kinh người.

Một cỗ man lực vô hình từ trên lưỡi dao khổng lồ màu vàng bộc phát ra, làm thiên địa trong vòng trăm dặm cũng trầm xuống, tựa hồ hư không bị lưỡi dao khổng lồ dẫn động, từ bốn phương tám hướng ép xuống thanh sắc cầu vồng.

Tốc độ thanh sắc cầu vồng lập tức đại giảm, giảm đi gần nửa.

Vào thời khắc này, trong thanh sắc cầu vồng vang lên một tiếng quát điên cuồng, lập tức kim quang chói mắt bỗng nhiên từ trong đó bộc phát ra, sau

đó một quả đấm to lớn với bộ lông dài màu vàng bỗng nhiên từ trong duỗi ra, trên nắm tay quấn quanh cuồn cuộn vô số phù văn màu vàng, hung hăng oanh kích lên lưỡi dao khổng lồ màu vàng trên không.

Cùng lúc đó, một tiếng rít gào sắc nhọn chói tai vang lên, một đạo tinh quang màu vàng hùng vĩ cũng từ trong kim quang bắn ra, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu vàng lớn ngàn trượng, chém tới lưỡi dao màu vàng khổng lồ trên không trung

Tốc độ kiếm ảnh màu vàng cực nhanh, mang theo từng đạo tàn ảnh, phát sau mà đến trước, va chạm với lưỡi dao khổng lồ màu vàng.

Hai thứ tiếp xúc, chỉ thấy hai cỗ kim quang đồng thời lóe lên, sau đó rắc một tiếng giòn vang, kiếm ảnh màu vàng trong chốc lát bị chém làm hai đoạn.

Bất quá kim quang mặt ngoài của lưỡi dao màu vàng khổng lồ cũng loé lên kịch liệt, xu thế thoáng dừng lại một chút.

Vào thời khắc này, nắm đấm màu vàng như lưu tinh oanh kích tới, đánh lên trên lưỡi dao khổng lồ màu vàng.

Kết quả "Phanh" một tiếng nổ mạnh động trời!

Một tia sáng chói mắt như kiêu dương từ chỗ cả hai giao kích bộc phát ra, trong đó xen lẫn man lực cuồn cuộn khó nói lên lời, xông ra hư không vô hình chung quanh.

Quả đấm to lớn hầu như bị chém thành hai nửa, máu tươi chen chúc chảy ra.

Bất quá lưỡi dao khổng lồ màu vàng cũng "Đùng" một tiếng, đứt thành hai đoạn.

Một đầu Cự Viên hình thể khổng lồ, bộ lông màu vàng trải khắp toàn thân, từ trong kim quang lảo đảo hiện ra, bên ngoài thân máu tươi đầm đìa, miệng lớn thở dốc, ngực phập phồng không ngừng.

Trên bờ vai Kim Mao Cự Viên nằm sấp một kim sắc giáp trùng, đúng là Kim Đồng, trên đầu vai bên kia đứng đấy Tỳ Hưu cùng Giải Đạo Nhân, khí tức cả hai đều bất ổn, hẳn là lúc trước bị thương khi phi xa bị hủy.

Trong đó một cánh tay trái của Giải Đạo Nhân đã không thấy bóng dáng, trên lưng Tỳ Hưu cũng có một vết thương khổng lồ, thoạt nhìn rất là thê thảm.

Kim Đồng hung dữ nhìn Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh, bất quá trong mắt cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh không để ý chút nào đến đám người Hàn Lập, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào kim sắc giáp trùng, trong mắt loé lên vẻ tham lam.

Thân hình nó nhoáng một cái, ở trên không trung mơ hồ không thấy.

Kim Mao Cự Viên thấy cảnh này, dưới chân đạp mãnh liệt một cái, thân hình khổng lồ hóa thành một đạo ảo ảnh màu vàng, lướt ngang sang bên cạnh.

Bất quá vào thời khắc này, một đạo kim quang mơ hồ khác nhanh hơn mơ hồ hiển hiện ra, vẽ qua một cái trên ảo ảnh Cự Viên biến thành.

Huyết quang hiện ra, đại lượng máu tươi như thác nước phun ra, hắt vẫy ra chung quanh.

Ảo ảnh màu vàng lóe lên bay vụt ra xa, hiện ra thân hình Kim Mao Cự Viên

Chỉ thấy từ ngực đến dưới bụng nó bị chém ra một vết thương khổng lồ, lộ ra rậm rạp bạch cốt, máu tươi chen chúc chảy ra.

Kim Đồng trên bờ vai Cự Viên, một cái chân trước chẳng biết bị chặt đứt từ lúc nào, mặt lộ vẻ thống khổ.

Đạo kim quang mơ hồ kia loé lên ngừng lại cách đó không xa, kim quang

thu vào, hiện ra thân ảnh Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh, trong miệng nó ngậm một cái chân trước, tựa hồ là chân của Kim Đồng.

Trong miệng nó bay ra một đạo kim quang, quấn lấy chân trước nuốt vào trong miệng, bắt đầu nhai nuốt.

Trong mắt Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh lộ ra vẻ thỏa mãn, tựa hồ đang hưởng thụ mỹ vị cực phẩm.

Đồng tử Kim Mao Cự Viên co rụt lại, bàn tay đặt lên trên vết thương trước ngực bụng, lòng bàn tay chớp động một tầng lục quang chói mắt, nhanh chóng vòng qua.

Vết thương khổng lồ nhanh chóng khép kín, ngừng đổ máu.

Hắn bất chấp xử lý vết thương trên người, thân hình ngay tại chỗ lăn một vòng, trên người hiện ra ánh sáng màu xanh trùng thiên, hóa thành một đầu cự cầm đuôi dài màu xanh.

Trên đầu cự cầm này có mũ phượng, sau lưng kéo theo một cái đuôi dài màu xanh, đúng là biến thân Thanh Loan, giương cánh phi độn bỏ chạy về phía xa nhanh vô cùng.

Cùng lúc đó, trên người Thanh Loan hiện ra từng trận kim quang, trong đó mơ hồ có thể thấy một viên luân, nhanh chóng xoay tròn.

Thân thể Thanh Loan nhoáng một cái huyễn hóa ra hơn mười đạo hư ảnh hai màu kim thanh độc nhất vô nhị, từng đạo tản mát ra khí tức cường đại, đồng thời điện xạ về bốn phương tám hướng.

Tốc độ những hư ảnh này cực nhanh, hầu như không thua Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh lúc trước.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh cảm ứng được viên luân màu vàng tản mát ra khí tức Thời gian pháp tắc, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hai chân trước đồng thời vung lên.

Hư không trong vòng trăm dặm chấn động kịch liệt, từng đạo kim quang chói mắt từ trong hiện ra, trong chớp mắt tràn ngập toàn bộ hư không, hình thành một cái Linh vực màu vàng như thực chất, bao phủ những hư ảnh Thanh Loan kia vào trong.

Một cỗ chấn động pháp tắc cường đại vô cùng từ trong Linh vực màu vàng cuồn cuộn tuôn ra, tốc độ hết thảy hư ảnh Thanh Loan lập tức trì trệ hơn phân nửa.

------oOo------

Chương 576: Chấp niệm nhân quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Xoẹt" một âm thanh vang lên!

Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh há miệng phun một cái, một đạo kim quang vừa thô vừa to bắn ra tựa như một đạo lôi điện phá vỡ bầu trời.

Đạo kim quang này chói mắt vô cùng, trong đó mơ hồ có thể thấy từng đạo tinh ti màu vàng, tản mát ra một cỗ khí tức huỷ diệt đáng sợ.

Sau một khắc, một tiếng nổ mạnh ầm vang, đạo kim quang này giống như vật còn sống đồng dạng phân liệt ra, biến thành hơn mười đạo tiểu kim quang, phân biệt đuổi theo từng hư ảnh Thanh Loan.

Tốc độ những kim quang này cực nhanh, lại thêm tốc độ những hư ảnh Thanh Loan kia đại giảm, thoáng một cái đã đuổi kịp những thanh ảnh kia

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Liên tiếp thanh âm nổ mạnh như sấm rền, những kim quang kia đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành một vòng kiêu dương màu vàng, tản mát ra khí tức hủy diệt cuồn cuộn, những nơi đi qua hư không kêu ông ông, bị xé nứt ra từng vết nứt không gian.

Những thanh ảnh kia bị kiêu dương màu vàng thôn phệ quét sạch sẽ, trong chốc lát bị diệt dễ như trở bàn tay.

Giữa kim quang, một chỗ hư không lóe lên, bản thể Thanh Loan hiển hiện ra, lông vũ trên thân hỗn độn một mảnh, miệng vết thương ở ngực bụng lần

nữa mở văng tung tóe, máu tươi chen chúc chảy ra, bộ dáng bị thương không nhẹ.

Kim Đồng đứng ở trên lưng Thanh Loan, trên thân vết thương chồng chất, trên giáp xác màu vàng trải rộng vô số vết rách.

Về phần Tỳ Hưu cùng Giải Đạo Nhân thì đã không thấy bóng dáng, bất quá trong hư không phụ cận mơ hồ có thể thấy từng điểm màu trắng, mảnh vỡ màu vàng.

Trong miệng Thanh Loan phun ra một ngụm máu tươi, nhưng ánh mắt lại không mất đi hào quang, kim quang trên thân đại phóng, Chân Ngôn Bảo Luân lần nữa hiển hiện ra, đang muốn làm cái gì đó.

Bất quá vào thời khắc này, hư không dưới thân Thanh Loan loé lên kim quang, hơn mười sợi tinh ti màu vàng chợt hiển hiện ra, nhanh chóng vô cùng đâm vào thân thể Thanh Loan.

Thân hình Thanh Loan bỗng nhiên dừng lại, kim quang trên thân cũng dừng lại ngay chỗ đó.

Những tinh ti màu vàng này siết mãnh liệt một cái, thân thể Thanh Loan lập tức biến thành mấy trăm khối thịt nát, rơi xuống phía dưới.

Kim Đồng trên lưng Thanh Loan cũng không bị những tinh ti này đâm trúng, chứng kiến cảnh này sắc mặt đại biến, thân thể lập tức hóa thành một đoàn kim quang bỏ chạy về phía trước.

Thế nhưng những tinh ti màu vàng này nhanh như tia chớp đan vào nhau, hóa thành một cái lưới lớn màu vàng, bao thân thể Kim Đồng lại, một mực trói gô nàng lại.

Sau đó kim quang lóe lên phía trước, Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh lăng không lơ lửng hiện ra, há miệng phun ra một mảnh hào quang màu vàng, quấn lấy thân thể Kim Đồng.

Trên mặt Kim Đồng lộ vẻ hoảng sợ, ra sức giãy giụa, vô số kim quang từ

trên người nàng bắn ra, biến ảo thành các loại công kích, đánh lên hào quang màu vàng chung quanh.

Nhưng bất luận nàng phát ra dạng công kích gì, đụng đến hào quang màu vàng kia lập tức như nước vào biển rộng, biến mất vô tung.

Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh cười cười khinh thường, miệng há lớn.

Một cỗ hào quang màu vàng cuốn ra, cuốn Kim Đồng bay vào trong miệng.

Thân thể Kim Đồng bên trong hào quang nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh chui vào trong miệng Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh, tiếng la ầm ĩ cũng im bặt lại.

Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh trôi nổi giữa không trung, hai mắt nhắm nghiền, kim quang trên thân cuồn cuộn, Linh Vực màu vàng bốn phía chấn động một hồi, như trường kình hấp thủy chui vào trong cơ thể nó, biến mất không thấy gì nữa.

Sau một lát, kim quang trên thân Phệ Kim tiên đột nhiên đại phóng, hình thành một luồng sóng màu vàng như thực chất, quét ra chung quanh.

Một cỗ khí tức vô cùng to lớn từ trên thân Phệ Kim tiên tán phát ra, từng điểm từng điểm đề thăng lên.

"Cuối cùng lại tìm về một cái thân thể... Sẽ có một ngày, ta sẽ trở lại..."

Trong miệng Phệ Kim tiên thì thào tự nói một tiếng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

...

Biên giới vạn dặm núi rừng.

Nơi đây đứng lặng một toà núi thấp bé màu nâu xám, phía trên cheo leo giăng đầy quái thạch dữ tợn lởm chởm, một chiếc bích ngọc phi xa từ trên cao lóe lên phóng tới, giống như sao băng rơi gấp xuống, nện xuống đất ầm

ầm.

Trên vách núi chấn động kịch liệt, từng khối đá lập tức nhao nhao lăn xuống từ trên sườn núi mang theo từng đám bụi mù vàng xám.

Phía trên phi xa, khí huyết trong ngực Hàn Lập cuồn cuộn một hồi, trong miệng kêu lên một tiếng buồn bực, nuốt đám máu tươi trào đến yết hầu xuống.

"Đại thúc..." Kim Đồng thấy thế, lo lắng kêu lên.

Hàn Lập khoát tay, ý bảo bản thân không có việc gì.

Hắn buông ra thần thức dò xét xung quanh, sau một lúc lông mày không khỏi cau lại..., mở miệng hỏi: "Kim Đồng, trước ngươi cảm ứng một cái, Phệ Kim tiên kia hiện ở nơi nào?"

Kim Đồng nghe vậy, vội vàng nhắm hai mắt lại, cẩn thận cảm ứng.

"Ồ... Đại thúc, thật kỳ quái... Tên kia dường như bất động, một mực lưu lại vị trí lúc trước, không có chút dấu vết di động." Kim Đồng bỗng dưng mở hai mắt ra, cảm thấy nghi ngờ nói.

"Nó không có đuổi theo sao?" Hàn Lập lấy ra một quả đan dược ăn vào, hỏi.

"Không có, bất quá..." Kim Đồng gật đầu nhẹ, nói ra.

"Bất quá cái gì?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, lập tức hỏi.

"Thần hồn của nó và chấn động pháp lực có vẻ không bình thường, rõ ràng phập phồng rất lớn, xem ra giống như là đang tiêu hao kịch liệt ở bên trong, nhưng trên thực tế hắn không có di động dù chỉ một tấc, vậy là có chuyện gì?" Kim Đồng gãi gãi cái ót, không giải thích được, nói.

"Theo như tình huống ngươi miêu tả thì... tựa hồ nó lâm vào bên trong huyễn thuật cường đại nào đó..." Hàn Lập nghe vậy, trầm ngâm một lát,

chậm rãi nói ra.

"Huyễn thuật? Tại sao nó lại đột nhiên lâm vào bên trong huyễn thuật?" Kim Đồng kinh ngạc nói.

"Cái này ta cũng không biết... Mặc kệ là gì, đối với chúng ta lại là chuyện tốt. Tốt rồi, chúng ta không nên trì hoãn, tiếp tục chạy đi." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Kim Đồng lập tức gật đầu nhẹ.

Trên bích ngọc phi xa, hào quang một lần nữa sáng lên, thời điểm đang muốn bay lên trên bầu trời, Hàn Lập bỗng dưng cảm thấy ý nghĩ hôn mê một hồi, trong thức hải đột nhiên vang lên một thanh âm giống như cảnh báo:

"Nhân tộc tiểu tử, Phệ Kim tiên kia ta tạm thời giúp ngươi lưu lại, nhưng ngươi chỉ có thời gian hai mươi năm. Lấy thực lực ngươi bây giờ, tiếp tục đi về phía trước không khác gì tự tìm đường chết, ta khuyên ngươi không bằng quay lại, tới từ chỗ nào thì hãy về lại chỗ đó đi."

Trong lòng Hàn Lập run sợ, âm thầm vận chuyển Luyện Thần Thuật, cũng cố lại thức hải một lần nữa, dùng thức hải hỏi: "Xin hỏi các hạ là người phương nào? Tại sao ra tay giúp ta?"

Hắn dùng thức hải hỏi, nhưng cảm giác bốc lên kịch liệt trong thức hải khi nãy lại biến mất không thấy, tự nhiên cũng không có bất kỳ thanh âm nào trả lời.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, mở thần thức ra tối đa, dò xét thiên địa chung quanh, kết quả lại không thu hoạch được gì.

"Làm sao vậy, đại thúc?" Kim Đồng trông thấy cử động Hàn Lập có chút kỳ quái, vội hỏi.

Hàn Lập phảng phất như không nghe thấy, đứng ngây người nguyên chỗ sau nửa ngày, hai hàng lông mày nhíu chặt cúi đầu không nói, tựa hồ đang

suy nghĩ cân nhắc cái gì đó.

Một lát sau, hắn khẽ thở dài, lắc đầu, khống chế bích ngọc phi xa bay thẳng lên không trung cao, hóa thành một đạo lưu quang biến mất không thấy.

...

Cùng lúc này, cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, có một mảnh rừng đào vạn khoảnh phấn hoa nở rộ.

Trong rừng, dưới một gốc cây đào khổng lồ, ở đó có một chiếc xe giường kéo rất lớn, phía trên nằm một đầu hồ ly cực lớn toàn thân trắng như tuyết, chỗ mi tâm nó có một nhúm lông màu vàng, thoạt nhìn như thiên nhãn.

Hai mắt hồ ly trắng như tuyết híp lại, một bộ dạng ngủ gà ngủ gật, trên thân bao phủ một tầng hào quang trầm tĩnh, thoạt nhìn như thần vật trời sinh, làm lòng người sinh ra cảm giác sùng kính.

Cách không xa hồ ly trắng như tuyết kia, một thiếu nữ mặc váy ngắn trắng như tuyết, dáng điệu uyển chuyển xinh đẹp tuyệt mỹ, lại có vài phần mị hoặc chi khí, trên gương mặt tràn đầy vẻ lo lắng, do dự một lúc lâu mới lên tiếng nói:

"Lão tổ, người đã có thể vây khốn Phệ Kim trùng kia, sao lại không giúp hắn một chút, dứt khoát thay hắn giải quyết xong nỗi lo này về sau?"

"Nhạc nhi, đối với Nhân tộc, lão phu không có chút hảo cảm, nếu không phải năm đó ở Linh Hoàn Giới hắn chú ý bảo vệ ngươi, có vài phần ân tình, nếu không bây giờ hắn tự tiện xông vào khu vực Linh Hồ tộc ta, lão phu đã sớm một tát chụp chết hắn." Hồ ly trắng như tuyết không có mở mắt, vẫn bộ dạng nhắm mắt như cũ, chậm rãi nói ra.

Thiếu nữ xinh đẹp được gọi là "Nhạc nhi", không phải ai khác, chính là Liễu Nhạc Nhi, năm đó tại Linh Hoàn Giới, sống nương tựa lẫn nhau với Hàn Lập.

"Lão tổ..."

Liễu Nhạc Nhi còn muốn mở miệng năn nỉ, đầu hồ ly trắng như tuyết được nàng gọi "Lão tổ" liền mãnh liệt mở hai mắt ra, quát:

"Lần này lão phu ra tay, coi như là giúp ngươi trả ân tình cũ, nhưng đồng thời cũng là vì chặt đứt nhân quả giữa ngươi và hắn. Việc này giúp ngươi từ nay trở đi tu hành đại đạo, lão phu tuy rằng cưng chiều ngươi, nhưng cũng không để ngươi xằng bậy. Nếu không được, lão phu liền đi một tát chụp chết hắn, trực tiếp trừ đi căn nguyên nhân quả này."

"Lão tổ không nên, Nhạc nhi biết sai rồi..." Liễu Nhạc Nhi nghe vậy, lập tức cả kinh, vội vàng nói.

Bạch Hồ lão tổ thấy bộ dạng này của nàng, có chút thương tiếc nói:

"Phệ Kim tiên kia có lai lịch không nhỏ, chính lão phu ta cũng không muốn dây vào, càng không thể ra tay giết chết. Tiểu tử kia cũng không biết tại sao lại trêu chọc phải. Bất quá ngươi cũng đừng quá lo lắng, chỉ cần tiểu tử này đủ thông minh, biết khó mà lui, trong thời gian hai mươi năm trốn về Tiên Vực chó má mà hắn đến, cũng không phải là không được."

"Liễu Thạch ca ca..." Liễu Nhạc Nhi nghe vậy, không cảm thấy nửa điểm an ủi, vẻ lo lắng trong mắt càng đậm.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua hơn nửa năm.

Hàn Lập mang theo Kim Đồng một mực tiến vào chỗ sâu trong Man Hoang Giới vực, hầu như ít có ngừng lại.

Nhưng xâm nhập càng sâu, ven đường gặp phải Man Hoang hung thú cũng càng ngày càng mạnh, trong đó không thiếu một ít tồn tại có chiến lực ngang với Phệ Kim tiên kia, thế cho nên bọn hắn không thể không thả chậm tốc độ, cẩn thận tránh né.

Nhưng dù là như vậy, bọn hắn không cẩn thận xúc động hung thú, bị đuổi

giết bốn phía chạy trối chết.

Bất quá, cũng may bọn đó không như Phệ Kim Tiên kia, đuổi theo tối đa có mấy ngày mấy đêm, trông thấy nhất thời không cách nào đắc thủ liền chủ động buông tha, sẽ không thật sự đuổi giết không ngừng không chết không thôi.

Ngay nửa tháng trước, Hàn Lập tránh né một đầu Man Hoang hung thú cấp bậc Thái Ất đuổi giết, xông vào bên trong một sơn cốc.

Diện tích toà sơn cốc này không nhỏ, bên trong cây cổ rậm rạp, thập phần u tĩnh.

Kết quả, tiến vào trong đó, Hàn Lập mới phát hiện bên trong trải rộng thi hài hung thú, mùi tanh ngút trời.

Trong lòng biết không ổn, hắn còn chưa kịp rời khỏi, liền bị vô số dây leo cành cây xông tới, hóa thành một cái lồng dây leo thật lớn, nhốt vào trong đó.

Nguyên lai trong cốc này cây cối nhìn như rậm rạp thành rừng, kì thực chính là một đầu Thụ Yêu vô cùng cường đại.

Cuối cùng, Hàn Lập không tiếc vận dụng Ích Tà Thần Lôi trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, phát động ra một lần lôi trận chi thuật, mới từ trong đó truyền tống thoát ra.

------oOo------

Chương 577: Tiến thối lưỡng nan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Một ngày này, mặt trời nhô lên cao.

Trên một vùng núi hoang cây rừng thưa thớt, trận trận cuồng phong gào thét liên tục, nhưng vẫn không thổi tan đi một tầng sương mù nhàn nhạt trong không khí.

Vào lúc này, một đoàn lục quang từ đằng xa lóe lên bay vụt tới.

Lục quang thu vào, lộ ra một chiếc bích ngọc phi xa, từ không trung chậm rãi đáp xuống.

Hàn Lập nhảy từ trên phi xa xuống, nhìn quanh bốn phía, sau đó tìm đến một gốc đại thụ lớn cỡ hai người ôm đã sớm trụi lủi lá, ngồi xuống dựa lưng vào, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, sau đó nhắm mắt điều tức.

Kim Đồng cũng cưỡi Bạch Ngọc Tỳ Hưu từ không trung rơi xuống đi sát theo sau, tới bên cạnh hắn.

Một lớn một nhỏ, thần sắc cả hai đều lộ ra vẻ thập phần mêt mỏi, Tỳ Hưu cũng gắng ngẩng đầu lên, bộ dạng buồn bã ỉu xìu, nằm phục trên mặt đất.

Một hồi lâu sau, Hàn Lập mới phun ra một ngụm trọc khí thật dài, mở hai mắt ra, sắc mặt mỏi mệt đã giảm đi không ít, nhưng chỗ sâu trong ánh mắt mang theo một tia lo lắng.

"Đại thúc, đã hơn nửa năm rồi, tên kia một mực ở nguyên tại chỗ không có di chuyển." Kim Đồng do dự một lát, mở miệng nói ra.

"Xem ra người truyền tin cho ta, thực lực quả nhiên không phải chuyện đùa, có thể vây khốn linh trùng Thái Ất Cảnh Hậu Kỳ thời gian dài như vậy, mặc dù thần thức của nó vốn là nhược điểm, nhưng như vậy đã rất cao minh rồi. Chỉ sợ người kia nói hai mươi năm thời gian, hơn phân nửa là sự thật." Hàn Lập gật gật đầu, nói như thế.

"Vậy người này thật sự giúp chúng ta sao?" Kim Đồng mở lớn hai mắt, hỏi.

"Bây giờ còn khó nói trước, dù sao nơi này là Man Hoang, xuất hiện tình huống như thế nào còn chưa biết được." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Đúng vậy a. Đại thúc ngươi là lần đầu tới Man Hoang này, ngay cả Bắc Hàn Tiên Vực đều là ngươi lừa ta gạt, ta cũng không tin Man Hoang này còn có người tốt!" Kim Đồng đồng ý, nói.

"Cũng không thể nói như vậy, những tên Chân Tiên ở Tiên Vực kia, phần lớn tự cho mình siêu phàm, bề ngoài tiên phong đạo cốt, không màng thế sự, nhưng sau lưng lại giở âm mưu quỷ kế nhiều không kể xiết, Man Hoang tuy cũng tranh đấu không ngừng, nhưng ân cừu lại rõ ràng hơn nhiều." Tỳ Hưu Tiểu Bạch đột nhiên ngẩng đầu lên, mở miệng nói.

"Tiểu Bạch, ngươi còn dám nói! Những tên Thú tộc kia chẳng phải lấy oán trả ơn, ngươi đã quên sao?" Kim Đồng duỗi ra một tay, vỗ lên đầu Tỳ Hưu vừa mới ngẩng lên, tức giận nói ra.

"Lão đại, ngươi cũng không thể dùng chuyện đó đánh giá toàn bộ a, những Thú tộc kia chẳng qua là một ít tiểu tộc ở ngoài rìa Man Hoang mà thôi. Man Hoang đại tộc chính thức, đối với chấp niệm nhân quả thập phần coi trọng đấy!" Tiểu Bạch giải thích.

"Man Hoang đại tộc..." Hàn Lập nghe vậy, con mắt đột ngột sáng lên, thì thào tự nói một tiếng.

"Đại thúc, ngươi đang nghĩ tới điều gì à?" Kim Đồng thấy vậy, không tiếp tục để ý tới Tiểu Bạch nữa, hỏi vội.

"Người nọ có thể chế trụ Phệ Kim tiên Thái Ất hai mươi năm, lại có thể dùng bí pháp truyền âm trực tiếp trong thức hải ta mà không bị ta phát hiện chút nào, có thể thấy được tu vi người đó cực cao, ít nhất là cấp độ Thái Ất Hậu Kỳ... Thậm chí là Thái Ất đỉnh phong hoặc là Đại La cũng không chừng. Ta tự hỏi chưa bao giờ kết bạn với tồn tại cấp bực này, khả năng là đến từ Man Hoang đại tộc như chính miệng Tiểu Bạch nói." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Kỳ thật cũng không có quan hệ gì, chỉ cần tới giúp chúng ta là tốt rồi, quản hắn là Man Hoang đại tộc, hay Man Hoang tiểu tộc làm gì. Nếu hắn có thể vây khốn Phệ Kim Tiên kia hai trăm năm... Không, hai nghìn năm thì càng tốt!" Kim Đồng nói như thế.

"Tại sao lại là hai nghìn năm, mà không phải là vĩnh viễn?" Hàn Lập bị Kim Đồng tùy tiện trêu chọc làm nội tâm cũng vui lên, mở miệng trêu chọc lại.

"Có hai nghìn năm này, ta đi theo đại thúc vui chơi giải trí khắp nơi, nói không chừng có thể lợi hại hơn tên kia, đến lúc đó đợi hắn đưa tới miệng để cho ta nuốt, bớt cho việc ta phải đi khắp thế gian tìm hắn!" Kim Đồng nhắc đến ăn, tinh thần liền tỉnh táo.

"Ngươi chưa bị nó nuốt, trái lại còn muốn nuốt lại nó?" Hàn Lập nghe vậy, cảm thấy không biết nói gì nữa.

"Đúng vậy a! Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng tự khi có trí nhớ, nội tâm ta liền có một loại xúc động, thúc đẩy ta đi thôn phệ hết thảy đồng loại phát hiện ra. Loại cảm giác này, tại thời điểm tên kia đuổi theo chúng ta lại đặc biệt mãnh liệt." Kim Đồng nghiêm túc nói.

"Có lẽ, cái này chính là sứ mạng Phệ Kim Trùng các ngươi a." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

Kim Đồng nghe vậy, cũng không hiểu ý tứ trong lời nói Hàn Lập, nhưng không có suy nghĩ sâu xa, tiếp tục hỏi: "Đại thúc, kế tiếp chúng ta nên làm gì bây giờ? Nếu thật sự không được, hay là chúng ta nghe lời khuyên của người kia, quay trở về Bắc Hàn Tiên Vực a?"

"Bắc Hàn Tiên Vực đúng là không thể trở về, chắc chắn Tiên Cung đã sớm truy nã ta rồi, trở về không khác gì chui đầu vào rọ" Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói như thế.

"Vậy chúng ta tiếp tục đi tới phía trước?" Kim Đồng gật đầu chấp nhận, lại hỏi.

"Lúc trước chúng ta bị đồng loại của ngươi đuổi chạy loạn một đường, hiện nay chỉ có thể xác định là phương hướng đã lệch với tất cả tuyến đường trước kia không biết bao nhiêu vạn dặm, dùng tu vi chúng ta hiện tại, lại một đường buồn bực xông tới trước như vậy, sớm muộn cũng gặp chuyện không may. Dù sao lời nói của một tồn tại có thể đơn giản vây khốn Thái Ất Cảnh Hậu Kỳ vẫn là nên thận trọng đối đãi đấy." Hàn Lập còn nói thêm.

"Cái này cũng không được, kia cũng không được, chẳng lẽ đại thúc ngươi muốn tìm một nơi ở chỗ này bế quan tu luyện?" Kim Đồng khẽ giật mình, hỏi.

"Không sai." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Vừa nghe xong, Kim Đồng và Tỳ Hưu đều giật mình.

"Bế quan tu luyện tại Man Hoang giới vực này, đại thúc ngươi không nói đùa chớ? Huống hồ tu vi cảnh giới của ngươi, cũng không phải nhất thời có thể tăng lên á." Kim Đồng lo lắng nói.

"Đây cũng là không có biện pháp xử lý rồi... Đã đến nơi đây, hôm nay chúng ta tiến thoái lưỡng nan, tiến lên lui về sau đều không được, còn không bằng dứt khoát buông tay đánh cược một lần, sử dụng thời gian hai mươi năm này tăng tu vi lên, có lẽ còn có được một đường sinh cơ." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chậm rãi nói ra.

"Được rồi. Nếu đại thúc ngươi nói như vậy, ta nguyện ý tin tưởng. Kế tiếp ngươi cứ yên tâm bế quan, chuyện hộ pháp cứ giao cho ta." Kim Đồng nghe vậy, hít sâu một hơi, ưỡn ngực nói ra.

Nghe bộ dạng Kim Đồng thề non hẹn biển như thế, Bạch Ngọc Tỳ Hưu lặng yên rúc đầu mình giấu bên trong hai cái chân trước.

"Không vội, nửa năm trước cũng không phải chỉ biết chạy đi, ta cũng đã tìm kiếm địa điểm thích hợp bế quan, hôm nay đã chọn được rồi, bất quá cũng không phải ở chỗ này." Hàn Lập mỉm cười, nói ra.

"Không phải chỗ này? Bên cạnh mảnh núi hoang này đều không có dị thú nào, không phải một chỗ rất tốt để bế quan sao?" Kim Đồng có chút khó hiểu nói.

"Còn nhớ vài ngày trước chúng ta đi qua chỗ Thâm Uyên kia không?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, lạnh nhạt hỏi.

"Nhớ chứ, đầu Thụ Yêu kia cách sơn cốc đó không xa, bên trong tối đen như mực, ở rất xa vẫn có thể ngửi được mùi tanh và sát khí... Đại thúc, chẳng lẽ ngươi muốn bế quan tại đó?" Kim Đồng kinh ngạc hỏi.

"Không sai. Trong Man Hoang này, những dị thú hung dữ kia đều có địa bàn của mình, bình thường sẽ không xâm phạm nhau. Tu vi đầu Thụ Yêu kia không cạn, cho nên đầu hung thú đuổi theo chúng ta lúc trước đã đến địa bàn của nó, nên mới chủ động rút lui. Chúng ta dừng lại trong địa bàn Thụ Yêu, cũng không bị hung thú khác quấy nhiễu." Hàn Lập giải thích nói.

"Nói như vậy không sai, thế nhưng làm sao đầu Thụ Yêu kia lại cho phép chúng ta ở trên địa bàn của nó bế quan tu luyện?" Kim Đồng có chút không hiểu hỏi.

"Không biết ngươi có chú ý tới hay không, bộ rễ đầu Thụ Yêu kia trải rộng trong sơn cốc và khu vực rộng lớn bên ngoài cốc, nhưng lại không có kéo dài về hướng mảnh Thâm Uyên kia, cũng không biết là vì sao?" Hàn Lập chuyển chủ đề, hỏi.

Kim Đồng căn bản không chú ý tới những điều này, tự nhiên sẽ không biết, đành mờ mịt lắc đầu.

"Cây cối hoa cỏ được thiên thuỷ tẩm bổ, ánh nắng mặt trời cho ăn, nên ưa

thích hoàn cảnh ôn hòa ẩm ướt, dù cho tu luyện thành Yêu về sau cũng như thế. Trong Thâm Uyên kia âm u vô cùng, hầu như không có ánh mặt trời, đầu Thụ Yêu này căn bản không muốn kéo dài bộ rễ của mình tới đó." Hàn Lập tiếp tục giải thích.

"Nguyên lai là như vậy." Kim Đồng bừng tỉnh đại ngộ nói.

"Thêm một điều trọng yếu nữa, trong vực sâu kia sát khí dày đặc, chính là thứ ta cần... Tốt rồi, nghỉ ngơi cũng đã lâu, chúng ta chạy qua đó đi." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Dứt lời, hắn phất tay áo cuốn Kim Đồng và Bạch Ngọc Tỳ Hưu lên phi xa, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay vút về phía chỗ Thâm Uyên kia.

Hơn mười ngày sau, bích ngọc phi xa đứng trên không tại một khe rãnh dài không quá mười dặm, rộng cũng không tới mấy trăm trượng.

Hàn Lập đứng trước phi xa quan sát Thâm Uyên phía dưới, mặt lộ vẻ do dự.

Kỳ thật lúc trước nói với Kim Đồng, phần lớn là dựa vào suy đoán của hắn, muốn đi vào trong vực sâu này, đồng dạng gặp phải mạo hiểm không nhỏ.

Tại Man Hoang giới vực này hung thú tràn lan, ai cũng không dám cam đoan trong Thâm Uyên này sẽ không có tồn tại nào đó có thể so với Thụ Yêu hoặc Chân Linh? Có khi nào thực sự làm cho Thụ Yêu không chịu chiếm cứ nơi đây không phải là do không có ánh nắng mặt trời, mà là có tồn tại cường đại nào đó khiến nó kiêng kị.

Hàn Lập lắc đầu, không lo sợ không đâu nữa, tình hình trước mắt cũng không cho phép hắn lo lắng gì khác.

Sau một khắc, thân hình hắn tung lên bay xuống phía dưới, rơi xuống hướng vực sâu.

Vừa vào phạm vi Thâm Uyên, ánh sáng chung quanh lập tức tối xuống, bốn phương tám hướng truyền đến từng trận hơi thở tanh hôi làm cho người ngửi thấy muốn nôn, nương theo đó là một cỗ khí tức hung ác nồng đậm

đến cực điểm.

Đối với chuyện này Hàn Lập không vì thế mà thay đổi quyết định, quanh thân sáng lên một tầng hào quang màu xanh, sau đó lướt gần nghìn trượng rồi buông thần thức ra, dò xét phía trong vực sâu.

Điều tra phía dưới hắn mới phát hiện, Thâm Uyên này so với hắn nghĩ còn không biết được bao nhiêu, căn bản dò xét không đến ngọn nguồn. Chẳng biết tại sao, bên trong lại không cảm giác được nửa điểm khí tức vật còn sống.

Hàn Lập bay sát một bên vách đá Thâm Uyên, cấp tốc lao xuống phía dưới, càng xuống sâu lại càng kinh hãi.

Chỉ thấy hai bên vách núi đá lộ ra đá lởm chởm, bên ngoài cheo leo, chính giữa còn hình thành từng bệ đá trên vách đá, có cái lớn khoảng trượng, có cái lại rộng chừng vài chục trượng.

Trên những quái thạch này vỡ ra từng khe hở, cùng với trên bệ đá sườn núi, khắp nơi rơi lả tả từng đống bạch cốt, hiện ra tia sáng xanh âm u như ma trơi, có hình dạng cổ quái, có hình thể khổng lồ, số lượng rất nhiều.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm không khỏi có chút nghi hoặc.

Chẳng lẽ sát khí nơi đây dày đặc như vậy là vì Thụ Yêu kia giết chết những dị thú, sau đó vứt bỏ thi hài nơi này, trải qua tích luỹ không biết bao nhiêu vạn năm mới tạo thành dị trạng hôm nay?

------oOo------

Chương 578: Dò xét phía dưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Hàn Lập phi thân rơi vào một toà bình đài lồi ra bên ngoài vách núi, tay áo vung lên, quét văng tung toé hơn mười bộ xương khô trên đó rơi xuống, mảng lớn màu xanh âm u như ma trơi lập tức bay múa trên không trung, sau đó chậm rãi rơi xuống dưới vực sâu.

Nơi đây cách phía trên rãnh vào đã gần nghìn trượng rồi.

Ánh mắt của hắn nhìn quanh một vòng, bàn tay vung lên, ba đạo quang mang hai kim một trắng đồng thời hiện ra, thân ảnh Giải Đạo Nhân, Kim Đồng cùng Bạch Ngọc Tỳ Hưu đồng thời xuất hiện trên bình đài.

"Đại thúc, nơi đây là..." Kim Đồng vừa xuất hiện đã cảm thấy toàn thân không khỏe, vội vàng hỏi.

"Sát khí nặng nề..." Lông mày Giải Đạo Nhân nhíu chặt, nói ra.

"Chúng ta đã ở trong vực sâu rồi. Nồng độ sát khí nơi đây có lẽ các ngươi còn có thể thích ứng, xuống chút nữa sợ sẽ bị sát khí xâm nhiễm. Vì vậy các ngươi tạm thời ở lại chỗ này, ta còn muốn đi xuống chỗ sâu hơn bế quan." Hàn Lập liếc nhìn bốn phía, nói ra.

"Đại thúc, ngươi cứ yên tâm ở phía dưới tu luyện, phía trên cứ giao cho chúng ta." Kim Đồng nghe vậy, ra sức gật đầu nói.

"Giải đạo hữu, để phòng ngừa vạn nhất, làm phiền ngươi giúp ta bố trí một

tòa trận pháp." Hàn Lập sờ lên đầu Kim Đồng, lại nhìn Giải Đạo Nhân nói ra.

"Tốt." Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ, nói ra.

"Chủ nhân, ở chỗ này cảm giác rất u ám, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tiểu Bạch bỗng nhiên mở miệng, có chút lo lắng hỏi.

"Sát khí trong vực sâu này đậm đặc như thế, các ngươi đều không thể chịu được, mặt khác Man Hoang dị thú cũng giống như vậy. Huống hồ, vừa rồi ta cũng đã dùng thần thức dò xét phía dưới, tạm thời không phát hiện khí tức vật còn sống, sẽ không có vấn đề quá lớn." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó nói như thế.

Tiểu Bạch nghe vậy, không mở miệng nữa, im lặng gật đầu nhẹ.

"Kim Đồng, mặc dù người nọ đã báo tin, nhưng lúc ta bế quan, ngươi tuỳ thời chú ý hướng đi Phệ Kim tiên kia, một khi nó có bất kỳ dị động, lập tức báo cho ta biết." Hàn Lập nhìn về phía Kim Đồng, mở miệng nói ra.

"Đại thúc, ngươi yên tâm." Kim Đồng nghe ba chữ "Phệ Kim tiên" xong, thân thể hơi hơi run, nhưng vẫn gật đầu nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, lật tay lấy ra một khối trận bàn, hướng dẫn cho Giải Đạo Nhân một lát, hai người cùng nhau bày trận, bay qua bay lại ở hai bên vách núi đá tại vực sâu, bắt tay vào bố trí.

"Trước kia đi theo lão yêu nữ Cừ Linh, cũng có lúc vào sinh ra tử, nhưng đại đa số là đuổi giết người khác, rất ít khi bị người đuổi giết thê thảm, ngược lại giờ trở về bên cạnh đại thúc, về sau lại gặp không ít lo lắng hãi hùng." Kim Đồng nhìn bóng lưng Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Lão đại, chẳng lẽ ngươi đã hối hận?" Tiểu Bạch dò hỏi.

Kim Đồng vỗ một cái lên đầu nó, vừa cười vừa nói: "Đi theo đại thúc, cả ngày kích thích như vậy, làm sao ta lại hối hận chứ! Hơn nữa, đại thúc là người nào, nhất định có biện pháp!"

Khoé miệng Bạch ngọc Tỳ Hưu cũng nhếch lên cười nhiều hơn.

...

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân tạm biệt Kim Đồng, sau đó theo sườn núi bay xuống phía dưới vực sâu.

Thân hình hắn không ngừng hạ xuống, tiếng gió rung động vù vù bên thân, xoáy lên khí lưu kéo lấy ma trơi trong vực sâu bay múa tứ tán, trong sương mù âm u dày đặc chớp động không thôi.

Liếc nhìn lại, phảng phất giống như ngôi sao trong màn đêm, chỉ là không có nửa điểm ý cảnh tinh không, chỉ có mười phần khí tức âm trầm đáng sợ.

Càng đi xuống dưới, trong lòng Hàn Lập lại càng nghi hoặc.

Hắn vốn cho rằng bên trong vực sâu khí tức hung sát lại càng tràn ngập, khắp nơi đều giống nhau, có khả năng càng xuống dưới thì sát khí càng trở nên nồng đậm dày đặc hơn, nhưng thi cốt dị thú hai bên vách núi đá lại rõ ràng giảm đi.

Cứ như thế bay xuống phía dưới ước chừng năm sáu chục trượng, trong không gian đã không còn nửa điểm ánh sáng, bốn phía bao phủ sát khí hầu như ngưng thực.

Tuy Hàn Lập đã tu luyện qua sát khiếu, vậy mà giờ cũng hô hấp không thoải mái, có chút không khỏe.

Lông mày hắn cau lại, cố nén sát khí trùng kích, thân hình tiếp tục hạ xuống, một đường bay xuống đáy vực sâu.

Càng rơi xuống dưới, sát khí chung quanh càng nồng đậm, khí tức hung sát cuồn cuộn không ngừng xâm nhập thân thể hắn, mặc dù có Linh quang hộ thể cũng không cách nào ngăn cách hoàn toàn được.

Đoạn đường này bay xuống gần trăm dặm, sát khí chung quanh đột nhiên

cuồn cuộn một hồi, từng trận Âm Phong gào thét ô ô.

Từng cỗ ý niệm thô bạo, hung ác ngang ngược bỗng nhiên trào ra, nhiệt độ hư không phụ cận bỗng giảm nhiều, trên tảng đá vách núi chung quanh hiện ra một tầng băng tinh màu đen, có nhiều chỗ trực tiếp bị đông cứng lại.

Hàn Lập không kịp đề phòng nên trong nháy mắt thân thể cũng bị một tầng băng đen dày đặc bao trùm, cỗ ý niệm hung bạo trong chốc lát xâm nhập vào trong đầu hắn.

Hắn cảm thấy trước mắt bỗng trở nên một mảnh huyết hồng, đưa mắt nhìn lại, bốn phía tràn đầy vô số thi thể Yêu thú, chồng chất như núi, máu chảy thành sông.

Đồng thời bên tai cũng vang lên từng tiếng quỷ hô thê lương, thảm thiết, tiếng gọi ầm ĩ tràn ngập không gian.

Không chờ hắn kịp làm gì, ngàn vạn quỷ thủ huyết hồng từ bốn phía núi thây biển máu vươn ra, chộp tới hắn, tựa hồ muốn kéo hắn vào chỗ sâu trong địa ngục giết chóc vô biên.

Hàn Lập đối mặt tình hình này, nhíu mày, cũng không mất đi ý thức.

Hắn biết cái này là do sát khí chung quanh quá mức nồng đậm, làm cho tâm thần bị ăn mòn dẫn đến thác loạn, đã âm thầm thúc giục Luyện Thần Thuật bảo vệ tâm thần từ sớm.

Hắn nhắm hai mắt lại, thúc giục công pháp, từng cỗ mát lạnh vận chuyển trong đầu, ảo cảnh chung quanh lập tức biến mất.

Bất quá Âm Phong phía dưới đang không ngừng thổi tới, tiếng thét ô ô không ngừng, ảo cảnh núi thây biển máu dị thường vững chắc xoay quanh trong đầu hắn, xua không tiêu tan.

Hàn Lập hừ một tiếng, vận chuyển Luyện Thần Thuật vài lần, lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu chảy xiết kích động.

Ảo cảnh trong đầu chấn động, rốt cuộc chậm rãi biến mất.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, trên thân loé lên ánh sáng màu xanh, chấn vỡ băng tinh màu đen bên ngoài thân, không tiếp tục xuống nữa, mà cúi người nhìn xuống dưới vực sâu, ánh mắt chớp động.

Sát khí nơi này mạnh vượt xa dự liệu của hắn, nếu không phải hắn có một tầng hộ thể là tầng bốn Luyện Thần Thuật gần như đại thành, đổi lại một tu sĩ Kim Tiên trung kỳ khác chỉ sợ sớm đã rơi vào ảo cảnh mê hoặc tâm trí, phát cuồng mà chết rồi.

Lúc này thân hắn ở trong một mảnh bóng tối, phía dưới vực sâu Âm Phong gào thét, khói đen cuồn cuộn, sâu không thấy đáy, hiển nhiên còn xa mới tới đáy.

Ngoài ra, sát khí Âm Phong vô biên nơi đây lại là trở ngại thật lớn đối với thần thức, thần thức của hắn căn bản không cách nào đi xa được.

Hắn vốn muốn dựa vào khí lực mạnh mẽ chống đỡ, xem bản thân có thể xâm nhập đến đáy vực sâu hay không, để có thêm nhiều sát khí nồng đậm trợ giúp đột phá. Đến nơi này mới phát hiện dường như bản thân đã đến cực hạn, cường ép đi xuống khó đảm bảo không bị hao tổn.

Những thứ khác không nói, ảo cảnh giết chóc vừa mới xảy ra nhất định sẽ tiếp tục xuất hiện, hơn nữa uy lực chỉ sợ càng mạnh hơn nữa, hắn cũng không nắm chắc có thể đối phó.

Ngay thời điểm hắn do dự, đuôi lông mày hắn chợt nhảy lên, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn phát hiện, thông qua việc gấp thúc Luyện Thần Thuật khắc phục ảo cảnh vừa rồi, Luyện Thần Thuật lúc đầu vốn bị vây khốn không tiến triển, vậy mà giờ tiến bộ một ít, hầu như vượt cả mấy năm khổ tu trước kia.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, tâm niệm vừa động.

Dưới hoàn cảnh sát khí kích thích, thời khắc Thần Niệm ở vào biên giới

chuẩn bị sụp đổ, nhưng kể từ đó, lại có Luyện Thần Thuật toàn lực vận chuyển trợ giúp.

Hắn tính mượn hoàn cảnh nơi đây ngưng sát trùng kích khiếu, bây giờ lại phát hiện nơi này cũng là một chỗ thí luyện thật tốt với Luyện Thần Thuật, ngược lại là niềm vui ngoài ý muốn.

Dù sao sát khí nồng đậm như thế ở bên ngoài cũng không thấy nhiều, nhưng rốt cuộc phía dưới là cái gì, hắn càng thêm tò mò.

Sau một lát, ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, thân hình tiếp tục bay xuống phía dưới.

Lúc này, lại đi xuống dưới hơn mười dặm, sát khí chung quanh càng thêm nồng đậm, Âm Phong ô ô càng thêm vang dội chói tai, dường như tiếng kêu thê lương thảm thiết của Yêu thú gần chết.

Hàn Lập dừng thân hình lại, tâm niệm vừa động, buông lỏng Luyện Thần Thuật vốn một mực vận chuyển trong đầu.

Khí tức hung bạo chung quanh lập tức cuồn cuộn dũng mãnh vào trong đầu hắn, trước mắt bỗng nhiên hoa lên, ảo cảnh núi thây biển máu lúc trước lần nữa hiển hiện ra, hơn nữa so với lúc trước càng thêm hung hiểm.

Hàn Lập lập tức vận chuyển Luyện Thần Thuật, lực lượng thần thức khổng lồ vận chuyển, kiệt lực khu trừ ảo cảnh trong đầu.

Thời gian trôi qua từng chút, trọn vẹn qua hơn nửa ngày, hắn mới mở to mắt, nhẹ thở ra một hơi.

Nếu như sở liệu, Luyện Thần Thuật lần nữa tinh tiến không ít.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng vui vẻ, bình cảnh Luyện Thần Thuật bị vây khốn trước đây, nếu dựa theo tình hình trước mắt, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ có hy vọng đột phá.

Hắn ở tại chỗ tu chỉnh một chút, sau đó tiếp tục bay xuống phía dưới.

Càng xuống dưới, sát khí Âm Phong chung quanh càng lợi hại, từ phía dưới phun lên vô cùng vô tận, tựa hồ dưới đáy vực sâu là cả địa ngục âm sát.

Giống như lúc trước, mỗi lần Hàn Lập rơi xuống một khoảng, liền tạm thời dừng lại, lợi dụng sát khí Âm Phong nơi này rèn luyện Luyện Thần Thuật.

Dưới sự kích thích của sát khí chung quanh, tu luyện Luyện Thần Thuật trôi chảy dị thường.

Như thế sau mấy tháng, Hàn Lập tu luyện Luyện Thần Thuật đạt đến tầng thứ tư đỉnh phong, chỉ kém một bước cuối cùng là chân chính đại thành.

Thân hình hắn dừng lại trên một vách đá nhô ra giữa vực sâu, nhìn xuống phía dưới.

Theo hắn tính toán, trong thời gian qua hắn đi xuống không sai biệt lắm gần nghìn dặm, nhưng vực sâu vẫn không có chút dấu hiệu đến đáy.

Hàn Lập lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại vách núi chung quanh, suy nghĩ một chút, thân hình lần nữa bay vụt xuống.

Không có bay xa, trong miệng hắn ồ nhẹ một tiếng.

Đến đoạn này, vậy mà vực sâu trở nên chật hẹp, từng đoàn Âm Phong đen kịt bay vụt lên, quấy nhiễu sát khí phụ cận cuồn cuộn, hình thành từng vòng xoáy quỷ dị lớn nhỏ không đều.

Sát khí nơi này đột nhiên mãnh liệt gấp mấy lần, tiếng thét âm phong càng thêm mãnh liệt.

Từng cỗ khí tức hung bạo như thủy triều dũng mãnh lao tới trong đầu Hàn Lập, bây giờ trong đầu hắn đang vận chuyển Luyện Thần Thuật, nhưng vẫn bị sát khí nơi này lay động tâm thần.

Sắc mặt hắn khẽ biến, đang muốn dừng thân hình lại.

"Ầm" một âm thanh vang lên.

Phía dưới vực sâu đột nhiên cuồng phong gào thét, một đạo lốc xoáy màu đen vừa thô vừa to vô cùng đột nhiên bay nhào ra, quấn lấy thân thể Hàn Lập.

Một cỗ hung sát khí Âm Phong như thực chất từ giữa lốc xoáy phun ra, phá vỡ phòng ngự Luyện Thần Thuật trong đầu Hàn Lập dễ như trở bàn tay.

------oOo------

Chương 579: Trầm luân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trong chốc lát, ý niệm hung bạo giết chóc tràn ngập trong đầu Hàn Lập.

Trong mắt hắn hiện ra quang mang huyết hồng nhè nhẹ, cảnh sắc trước mắt trở nên mơ hồ không rõ, ngay sau đó xuất hiện ở một mảnh huyết sắc thiên địa, lần nữa rơi vào trong ảo cảnh.

Chung quanh hắn là một hải dương huyết sắc, vô số bạch cốt Yêu thú cùng thi thể ngâm trong đó, trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi huyết tinh, làm cho người ta ngửi đã muốn nôn.

Hàn Lập đột nhiên cắn đầu lưỡi một cái, lập tức thanh tỉnh vài phần, vừa thúc giục Luyện Thần Thuật tận khả năng bảo vệ tâm thần, đồng thời trong mắt chớp động lam mang nhìn chung quanh, con ngươi hơi co rụt lại.

Lúc trước những ảo cảnh kia, tuy có thể nhiễu loạn tâm thần, nhưng vẫn còn trong phạm vi chịu đựng của hắn, chỉ cần vận chuyển Luyện Thần Thuật là sẽ thoát khốn.

Giờ phút này lại khác, tựa hồ hắn đã triệt để rơi vào trong đó, muốn thoát ra ngoài cũng không dễ.

Từng mùi huyết tinh tử vong tốc thẳng vào mặt, tuy Hàn Lập kiệt lực áp chế tâm thần, nhưng vẫn cảm thấy huyết dịch toàn thân mơ hồ có xu thế sôi trào, trong lồng ngực hiện ra một cỗ tức giận hoả diễm, nhưng lại không có chỗ phát tiết, cơ hồ khiến hắn nhịn không được muốn xé lồng ngực ra, mới giảm bớt sự khó chịu trong ngực hắn.

"Không được!"

Loại tình huống này trước kia hắn cũng trải qua một lần, thời điểm đó là ở Hắc Phong hải vực, Luyện Thần Thuật đột nhiên cắn trả, nhưng sau khi tu luyện tầng thứ tư Luyện Thần Thuật, loại cắn trả này tạm thời bị ngăn chặn, trong thời gian ngắn sẽ không bộc phát mới đúng.

Chẳng lẽ ảo cảnh nơi này sớm dẫn động tai hoạ ngầm Luyện Thần Thuật trong cơ thể mình?

Hàn Lập nghĩ đến đây, vội vàng toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, trong đầu lập tức nổi lên từng trận khí mát mẻ, lửa giận trong lồng ngực chậm rãi dập tắt xuống.

Ý niệm trong đầu hắn nhanh quay ngược trở lại, hắn suy nghĩ phương pháp nào mới có thể phá giải ảo cảnh nơi này.

Vào thời khắc này, một hồi thanh âm rầm rầm truyền đến!

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, lông mày liền nhíu một cái.

Chỉ thấy trên mặt biển máu cuồn cuộn, cách hắn không xa có một thi hài Yêu Lang dài mười mấy trượng chậm rãi từ trong vũng máu đứng thẳng lên, trong mắt hiện ra hai điểm sáng đỏ âm u, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, nhào đến phía hắn.

Hàn Lập cong ngón búng ra, một đạo thanh quang bắn ra, chém thi hài Yêu Lang thành hai khúc.

Rầm rầm!

Máu loãng chảy xuôi, lại có hai thi hài Yêu thú đứng lên, bay nhào tới.

Hàn Lập phất tay lên, một đạo thanh quang quét ngang ra, lại chém giết hai thi hài Yêu thú kia.

Nhưng mà không chờ hai cỗ thi hài Yêu thú rơi xuống, bốn phương tám hướng biển máu cuồn cuộn kịch liệt, lại có thêm nhiều thi hài bay nhào tới.

Hai tay Hàn Lập huy vũ, phát ra từng đạo công kích, ngăn cản thi hài Yêu thú chung quanh công kích hắn.

Tuy rằng mới đầu những thi hài này cũng không mạnh mẽ lắm, nhưng số lượng càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu yêu thú có thực lực cường đại, thi hài yêu thú Chân Tiên, thậm chí Kim Tiên cũng bắt đầu chậm rãi xuất hiện.

Giờ phút này Hàn Lập đã hóa thành Sơn Nhạc Cự Viên, một đôi cự quyền chớp động kim quang, múa thành hai đoàn cuồng phong, những nơi đi qua, những thi hài kia nhao nhao phá thành mảnh nhỏ.

Nhưng tiếc rằng những thi hài này đúng là càng giết càng nhiều, càng về sau, có ba tầng trong ba tầng ngoài vây quanh hắn ở trong đó.

Tiếng xé gió đột khởi, một hài cốt đuôi thú thô to màu xanh biếc dài trăm trượng bỗng nhiên từ phía dưới hải dương đỏ ngòm phóng ra, quét ngang tới hắn.

Hàn Lập đang bận rộn ngăn cản công kích nơi khác, chỉ tới khi hài cốt đuôi thú đánh tới mới kịp đánh trả một quyền.

Một quyền ảnh màu vàng bắn ra, va chạm với hài cốt đuôi thú, phát ra một tiếng vang lớn.

Quyền ảnh màu vàng vỡ vụn giống như trứng gà.

Hài cốt đuôi thú không ngừng chút nào, mơ hồ một cái liền xuất hiện phía sau hông Hàn Lập, như sao rơi đánh vào bên eo hắn.

Thân thể Hàn Lập đại chấn, toàn bộ cơ thể giống như rơm rạ bị đánh bay ra ngoài, rớt vào bên trong thi hài yêu thú bên cạnh.

Thi hài phụ cận phát ra một hồi gầm rú hưng phấn, như thủy triều nhào lên, bao phủ thân thể của hắn, đồng thời điên cuồng cắn xé huyết nhục trên người hắn.

Sơn Nhạc Cự Viên nguyên bản phòng ngự vô cùng mạnh mẽ, giờ phút này đột nhiên trở nên cực kỳ yếu ớt, đơn giản bị vô số thi hài xung quanh xé mở, hầu như trong nháy mắt, huyết nhục trên thân Cự Viên bị cắn xé xuống hơn phân nửa, lộ ra bạch cốt âm u bên trong.

Trong lòng Hàn Lập rất đỗi tức giận, hai tay đại phóng kim quang, đột nhiên quét vòng thân một cái.

Một cỗ man lực không cách nào ngăn cản từ trong kim quang bộc phát ra, không khí bạo tạc nổ tung ra, hư không cũng chấn động mãnh liệt không thôi.

Ầm ầm!

Thi hài phụ cận đều bị đánh bay ra ngoài.

Kim quang lóe lên, Cự Viên màu vàng bay vụt lên giữa không trung cao, tạm thời tránh thoát công kích của thi hài yêu thú chung quanh.

Hàn Lập nhìn thân thể bị tàn phá của mình, trên mặt hiện ra vẻ tức giận, nhưng chợt chậm rãi giảm đi.

Giờ phút này đã không thấy nửa người hắn, nhưng bản thân lại không có cảm giác bị trọng thương, bên ngoài thân loé lên kim quang, thân thể bị hao tổn trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu.

"Ủa, sao ta lại quên, lúc này thân đang ở trong ảo cảnh..." Hàn Lập ý thức được chính mình nhất thời vội vàng xao động, suýt nữa nói ra.

Chủ yếu là vì giờ phút này tai hoạ ngầm do Luyện Thần Thuật bộc phát sớm, nỗi lòng không tốt, mới nhất thời nóng đầu.

Hết thảy tình huống trước mắt không phải là thật, mà là ảo cảnh, nếu bị tình cảnh trước mắt mê hoặc, vĩnh viễn cũng không thể nào tìm ra biện pháp thoát ly.

"Rống"

Đang cân nhắc, thi hài Yêu thú phía dưới lại phát ra từng đợt thanh âm gầm rú, lần nữa đột kích tới.

Hàn Lập thở phào một hơi, chợt nhắm mắt lại, toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật trong đầu, xem như không thấy thi hài yêu thú từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Chỗ mi tâm hắn hiện ra một điểm tinh quang, sau đó nhanh chóng trở nên sáng chói, tựa như mặt trời rực rỡ lóa mắt, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng.

Vài thi hài yêu thú xông lên trước nhất, cách Hàn Lập bất quá hơn một trượng bị tinh quang chiếu xạ, lập tức nhao nhao phát ra tiếng kêu sắc nhọn thảm thiết, trong nháy mắt tan thành mây khói, hóa thành một đoàn bụi phấn, theo gió phiêu tán.

Thi hài Yêu thú còn lại cũng bị tinh quang chiếu xạ đến, nhao nhao phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, cuống quít tránh né, bay vào trong biển máu, không dám lộ diện nữa.

Trong nháy mắt, trong không gian huyết sắc không nhìn thấy một đầu hài cốt nào, chỉ có hải dương màu đỏ ngòm vô cùng bình tĩnh nhẹ nhàng rung động.

Hàn Lập không để ý đến những thi hài kia, đột nhiên giương đôi mắt lên, trong mắt kim quang rạng rỡ, quét nhanh qua chung quanh, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Mi tâm hắn lần nữa đại phóng tinh quang, một đạo tinh mang thô to bắn ra, lóe lên ngưng tụ thành một thanh tinh nhận to lớn dài trăm trượng, trảm lên hư không.

Xoẹt!

Những nơi tinh nhận to lớn đi qua, không gian huyết hồng nổi lên một đạo rung động như gợn nước, nhưng ngay sau đó lập tức khôi phục như lúc ban

đầu.

Tuy rằng không thể phá vỡ không gian, nhưng trong lòng Hàn Lập có chút buông lỏng, mi tâm lần nữa sáng rõ tinh quang, đang muốn hành động tiếp.

Vào thời khắc này, phía dưới biển máu quay cuồng kịch liệt, phát ra thanh âm xì xào to lớn.

Một thân thể khổng lồ chậm rãi từ trong biển máu chui ra, là một cỗ thi thể xanh biếc cao như núi.

Thi thể này là một đầu chuột mập lục sắc lớn vô cùng, hơn nửa người vẫn còn bao phủ một tầng thịt thối, toàn bộ cơ thể không có hóa thành hài cốt, trong hốc mắt có hai đoàn hoả diễm màu đỏ lục thiêu đốt, làm cho người ta cảm giác cực kỳ quỷ dị, sau lưng kéo theo một cái đuôi xanh biếc thô to dài trăm trượng.

Uy thế vô cùng to lớn từ trên thân chuột mập lục sắc lan ra, dẫn tới hư không phụ cận không ngừng run rẩy, hơn nữa không ngừng phát ra tiếng két.. Thanh âm tiếng két, dường như không chịu nổi cỗ uy áp quá khổng lồ này, phải vỡ vụn ra.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại.

Luồng áp lực mà con chuột mập này tản mát ra hơn xa con Phệ Kim Tiên Thái Ất lúc trước, trước kia hắn gặp qua những nhân vật mạnh mẽ... Có lẽ... Có lẽ chỉ có lúc trước xuyên không chứng kiến tăng nhân tai to kia là có thể so được.

Ý niệm trong đầu hắn nhanh quay ngược trở lại, nhưng không có thất kinh.

Chuột mập lục sắc tuy rằng cường đại, nhưng chẳng qua chỉ là ảo cảnh huyễn hóa ra mà thôi.

Hơn nữa hắn nhìn cái đuôi sau lưng chuột mập, liền hiểu được, lúc trước xương đuôi to lớn đánh bay mình chính là cái đuôi chuột mập này.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt chuột mập lục sắc sáng ngời quang mang, thân hình khổng lồ lập tức hóa thành một đoàn bóng xanh, đánh tới với khí thế hùng hổ.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, mi tâm đại phóng tinh quang, một đạo quang trụ thô to từ đó phun ra, trực tiếp đánh vào trên đầu chuột mập lục sắc.

Nhưng chuột mập lục sắc chợt há lớn miệng ra, táp một cái liền nuốt quang trụ vào, cùng lúc đó thân hình nó nhoáng một cái xuất hiện trước người Hàn Lập, tốc độ không ngừng chút nào.

Thân thể khổng lồ tựa như một khối thiên thạch vô cùng lớn, hung hăng đâm vào trên thân Hàn Lập.

Mi tâm Hàn Lập lần nữa đại phóng tinh quang, quay tròn lóe lên, ngưng tụ thành một mặt quang thuẫn óng ánh to lớn, ngăn ở trước người.

Một hồi thanh âm đùng đùng thanh thúy vỡ tan, quang thuẫn óng ánh to lớn bạo liệt nổ ra.

Sau một khắc, một cỗ man lực đơn giản đánh nát quang thuẫn, thoáng cái trực tiếp đập thẳng lên thân Hàn Lập.

"Vèo" một tiếng, toàn bộ cơ thể Hàn Lập bị hung hăng đánh bay ra ngoài, bay ra hơn mười dặm mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Nhưng không chờ hắn kịp phản kích, một bóng xanh thật dài bắn tới như điện, "Phốc phốc" một tiếng xuyên thủng thân thể Hàn Lập, vật đó là từ trong miệng chuột mập bắn ra, tựa như một cái đầu lưỡi, thế nhưng phía trên quấn quanh một ngọn lửa màu xanh lục.

Trong đầu Hàn Lập đột nhiên cảm thấy đau nhức kịch liệt giống như bị thiêu cháy, dường như toàn bộ thần hồn bị ngọn lửa xuyên thủng, trong miệng nhịn không được rên lên một tiếng, bất quá lại mạnh mẽ nhịn đau đớn xuống, đại thủ hai tay biến thành trảo nhìn như chậm nhưng rất nhanh, nắm lấy đầu lưỡi lục sắc, muốn xé nó ra.

Nhưng vào thời khắc này, đầu lưỡi lục sắc giống như linh xà khẽ quấn, khốn trói hai tay Hàn Lập cùng một chỗ, sau đó vô cùng nhanh chóng quấn chặt lấy thân thể hắn, trói thành một cái bánh chưng lục sắc.

Chuột mập lục sắc mở ra miệng lớn dính máu, đột nhiên khẽ hấp.

Một cỗ lực cắn nuốt đáng sợ bỗng nhiên bộc phát, bao phủ thân thể Hàn Lập, đồng thời đầu lưỡi lục sắc kia cũng mãnh liệt kéo về.

"Vèo" một tiếng, toàn bộ thân thể Hàn Lập bắn tới, bay vào trong miệng chuột mập.

Hàn Lập cảm thấy hoa mắt, sau một khắc, liền thấy mình xuất hiện trong một không gian u ám, chung quanh là những khối thịt màu tím đen hư thối, không ngừng chảy ra nước tanh hôi vô cùng, tản mát ra làm cho người ta ngửi thấy đã muốn nôn.

Từng đợt man lực vô hình từ bốn phương tám hướng đè ép tới, đầu lưỡi lục sắc khốn trói thân thể của hắn cũng không có buông ra.

Hàn Lập cảm thấy buồn nôn, ra sức giãy giụa vài cái, nhưng không ra chút nào, trong lòng liền trầm xuống.

Nhưng ngay sau đó, chân mày hắn chợt nhảy lên, không mất công giãy giụa nữa, mà nhắm mắt lại.

Cùng lúc đó, chung quanh lóe lên lục quang, từng ngọn lửa màu xanh lục trống rỗng hiển hiện ra, tản mát ra quang mang âm u, rơi vào trên thân Hàn Lập, cháy hừng hực.

Từng cỗ khí tức cực nóng vô cùng thình lình từ trong ngọn lửa màu xanh lục lan truyền ra, dung nhập vào thần hồn Hàn Lập.

Thần hồn trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên nóng lên, giống như bị đặt trên kệ bị lửa nóng hừng hực thiêu đốt, trong miệng nhịn không được phát ra một tiếng rên.

------oOo------

Chương 580: Nhân hoạ đắc phúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trong lòng Hàn Lập co lại một cái, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Trên đỉnh đầu loé lên Linh quang, một Nguyên Anh lập loè kim quang lơ lửng ở Thiên Linh Cái, khuôn mặt nhỏ căng thẳng, hai tay hai mắt lóe lên kim quang, lại chui vào trong Thiên Linh Cái.

Sau một khắc, Hàn Lập cảm thấy từng cỗ mát lạnh từ giữa thần thức hải toả ra khắp nơi, làm giảm đi cảm giác cực nóng của thần hồn.

Nhưng Lục sắc hỏa diễm truyền đến liên tiếp khí tức cực nóng, lớp này đến lớp khác, hơn nữa càng lúc càng có xu thế mạnh hơn, mặc dù toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, tựa hồ cũng không cách nào giảm bớt được.

Hàn Lập nhắm hai mắt lại, điên cuồng thúc giục Luyện Thần Thuật, đồng thời bên ngoài thân hiện ra một tầng Chân cực chi mô hơi mờ, chống đỡ man lực từ bốn phía không ngừng đè ép tới.

Dù vậy, toàn thân hắn bắt đầu run rẩy liên tục, trong cơ thể truyền ra tiếng bạo vang Ự...c Ự...c, dường như xương cốt toàn thân bị đập vụn ra.

Thời gian trôi qua từng chút, không biết qua bao lâu, thân hình Hàn Lập chấn động mạnh, trên mặt hiện ra một tia dữ tợn.

Bây giờ thần thức hải của hắn đã tích góp khí tức cực nóng đến một trình độ đáng sợ, toàn bộ thần hồn nổi lên sóng gió cuồn cuộn giống như hỏa diễm đang thiêu đốt, chậm rãi bắt đầu thu nhỏ lại.

Ý thức của hắn dần dần trở nên mơ hồ, tựa hồ đang từ từ rời khỏi thân thể.

Vào thời khắc này, giữa thần hồn hắn chợt run lên, ở chỗ sâu trong thần hồn vang lên một thanh âm nghiền nát, tựa hồ cái gì bị đánh nát ra.

Ô...ô...n...g!

Một điểm tinh quang sáng ngời mãnh liệt trong thần thức hải, từ trong hiện ra một cỗ hấp lực vô hình.

Giữa thần thức hải tràn ngập khí tức cực nóng, tựa hồ thoáng cái đã tìm được một chỗ thoát, điên cuồng xông ra hướng điểm tinh quang bên này, tạo thành một cái vòng xoáy cực nóng đi ra.

Sau mấy hơi thở, cảm giác cực nóng trong đầu đều biến mất, nhanh chóng hóa thành một cỗ mát lạnh chạy trong đầu, nét dữ tợn trên mặt Hàn Lập cũng đều biến mất.

Ngay sau đó, thần hồn vang lên một tiếng giống như nổ tung, lực lượng thần hồn nhanh chóng tăng lên, thoáng cái đạt đến một cấp độ mới.

Trọn vẹn một khắc đồng hồ sau, biến hoá trong đầu chậm rãi trở lại bình thường, hết thảy khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập từ từ mở hai mắt ra, ý thức đều khôi phục, trong mắt hiện lên một tia kinh hỉ.

Giờ phút này, thần thức lực đại tăng, cơ hồ gấp hai ba lần lúc trước, hơn nữa càng trở nên tinh thuần, giống như vô số dòng nước sáng long lanh chảy trong đầu, tản mát ra chấn động thần thức cường đại.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới chính là, lúc thần hồn của mình tới biên giới sụp đổ thì Luyện Thần Thuật tầng thứ tư cuối cùng cũng đột phá bình cảnh.

Có lẽ, lúc trước Luyện Thần Thuật khó có thể đột phá tầng gông cùm xiềng xích kia, có lẽ là vì lực lượng thần thức của mình quá mức cường đại trong cùng cấp bậc, xưa nay thần hồn cũng không cách nào rơi vào tình huống

cực hạn.

Lần này bị một cường địch có tu vi cảnh giới vượt xa chính mình đuổi giết, rơi vào đường cùng, được ăn cả ngã về không quyết định xuống hố sâu thần bí dò xét sát khí nhằm đột phá tu vi, lại ma xui quỷ khiến tu thành Luyện Thần Thuật, có thể nói là nhân họa đắc phúc.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, ánh mắt quét qua chung quanh, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng thét dài, chỗ mi tâm đại phóng tinh quang.

Từng đạo tinh quang chói mắt bắn ra, giống như một thanh lợi kiếm thiết cắt ra chung quanh.

Trong không gian huyết sắc.

Trong cơ thể chuột mập lục sắc chợt nở rộ từng đạo tinh quang chói mắt, sau một khắc thân hình khổng lồ kia "Phanh" một tiếng, bạo liệt ra, hóa thành từng sợi lục sắc lưu quang, bay ra khắp nơi.

Thân ảnh Hàn Lập hiện ra trong không trung, đã biến lại thành hình người.

Tinh quang chói mắt như mặt trời từ trên người hắn phát ra, chiếu xạ không gian huyết sắc chung quanh.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, tinh quang chói mắt lập tức ngưng tụ, hóa thành một chuôi kiếm óng ánh cực lớn, bổ vào không trung.

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Không gian huyết sắc lập tức bạo liệt ra.

Hàn Lập thấy hoa mắt, sau một khắc lại trở về vực sâu u ám.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt nhìn chung quanh vài lần, thân hình nhoáng một cái rơi vào một chỗ lồi trên vách đá cách đó không xa, khoanh chân ngồi xuống.

Bây giờ thần thức Hàn Lập đại tăng, sát khí âm phong gào thét dữ dội chung quanh đã khó có thể tạo thành ảnh hưởng với hắn.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu.

Luyện Thần Thuật tầng thứ tư đại thành, thần hồn lại tăng lên lớn như thế, không uổng công những năm qua hắn vất vả tu luyện.

Sau một lát, Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt ra, chỗ mi tâm lóe lên tinh quang.

Một đạo kiếm ảnh sáng óng ánh bắn ra như điện, lóe lên chui vào giữa khói đen biến mất không thấy gì nữa, phóng gấp về hướng hư không trên vực sâu.

Tầng mây trên không trung vực sâu, một phi cầm màu xanh hình ưng có tu vi Chân Tiên cảnh đang vỗ cánh bay qua.

Hư không trước người nó lóe lên, một đạo kiếm ảnh óng ánh bắn tới như điện, lóe lên chui vào trong đầu cự ưng màu xanh.

Trong miệng Cự Ưng màu xanh phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, đôi mắt ưng vốn lăng lệ ác liệt lại nhanh chóng ảm đạm, trong nháy mắt trở nên u ám.

Khí tức trên thân Cự Ưng cũng biến mất vô tung, thi thể rơi xuống cuồn cuộn phía dưới, "Lạch cạch" một tiếng vang lên, vừa vặn rơi vào bên trong cánh rừng mà Thụ Yêu biến thành kia.

Bên trong cánh rừng nguyên bản yên tĩnh, dây leo cành cây lập tức tỉnh lại, từng nhánh cây nhanh chóng quấn lấy, bao trùm thi thể Cự Ưng màu xanh lại, rất nhanh bên trong truyền ra thanh âm bẹp bẹp quái dị.

Trong vực sâu, ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng.

Thần hồn lực đại tăng, uy năng công kích của Niệm Kiếm quyết cũng tăng lên gấp mấy lần, dùng đối phó Phệ Kim tiên Thái Ất lại càng thêm hữu dụng.

Hắn lại thử vài loại công kích thần hồn khác, uy lực cũng đều tăng lên nhiều.

Hàn Lập lập tức nhắm mắt lại, chỗ mi tâm lần nữa chớp động tinh quang.

Sau một lát, có vài sợi xiềng xích sáng óng ánh từ chỗ mi tâm bắn ra, nhanh chóng đan vào cùng một chỗ, hóa thành một lồng giam xiềng xích hình vuông.

Trên lồng giam xiềng xích khắc từng đạo phù văn màu đen như ẩn như hiện, tản mát ra tinh quang chói mắt xen lẫn từng điểm hắc mang, mũi nhọn ánh sáng hắc quang đan vào cùng một chỗ, làm cho người ta có một loại cảm giác khó hiểu.

Hàn Lập nhìn lồng giam xiềng xích lơ lửng trên không trung, bỗng nhiên bấm tay một cái.

Lồng giam tản mát ra hào quang sáng ngời mãnh liệt, trong chốc lát lại phân giải thành mấy sợi xiềng xích óng ánh, sau đó từng sợi đều chui vào hư không, không thấy bóng dáng.

Sâu trong mảnh rừng cây bên ngoài vực sâu, đứng vững đó một gốc đại thụ xanh ngắt, cao chừng mấy trăm trượng, cành lá cực kỳ rậm rạp, bất luận thân cây hay là cành lá đều có màu xanh thanh thúy như ngọc, mà trên thân đại thụ lại hiện ra một gương mặt thật lớn.

Bây giờ hai mắt gương mặt cực lớn nhắm nghiền, miệng nửa khép nửa mở phát ra trận trận tiếng ngáy, tựa hồ đang ngủ.

Vào thời khắc này, hư không phụ cận đại thụ chấn động cùng một chỗ, có vài sợi xiềng xích óng ánh hiển hiện ra, lóe lên chui vào trong cơ thể đại thụ.

Đại thụ xanh tươi bỗng nhiên mở to mắt, trong miệng phát ra tiếng gầm rú kinh sợ, toàn thân đại phóng lục quang, mấy cành cây vừa thô vừa to giống như cánh tay cuồng vũ không thôi.

Một cỗ uy áp khổng lồ từ trên thân đại thụ bộc phát ra, thình lình đạt đến Thái Ất cảnh.

Từng đạo lục quang vừa thô vừa to như lưu tinh từ trên thân cành đại thụ bắn ra, rơi vào bên trong sơn mạch phụ cận.

Ầm ầm ầm!

Sơn phong cùng mặt đất phụ cận đụng phải lục quang, lập tức tan vỡ như giấy, mặt đất trong phạm vi mấy trăm dặm lập tức lắc lư kịch liệt, khắp nơi dâng lên bụi mù cuồn cuộn.

Nhưng sau một khắc đại thụ xanh biếc vũ động thân cây chợt ngừng lại, trong nháy mắt biểu hiện trên mặt trở nên ngưng kết lại, dường như bị người Định Thân Thuật.

Bất quá bên ngoài thân nó lục quang vẫn chói mắt, khí tức vẫn còn đang cuồn cuộn.

Ở chỗ sâu trong không gian đại thụ lục sắc, khắp nơi đều là sương mù lục sắc nồng đậm, mà trong sương mù lơ lửng một đoàn lục sắc thần hồn hình dạng thụ nhân.

Bất quá bây giờ lục sắc thụ nhân bị một lồng giam xiềng xích óng ánh giam cầm bên trong, trên lồng giam hiện ra một tầng hào quang óng ánh, ngăn cách lục sắc thần hồn cùng sương mù bên ngoài.

Lục sắc thần hồn ở trong lồng giam xiềng xích ra sức giãy giụa, biến ảo thành các loại hình thái, thậm chí biến lớn nhỏ liên tục, ra sức đánh thẳng vào lao lồng.

Nhưng mặc cho nó giãy giụa như thế nào, lao lồng óng ánh đều vững chãi như núi.

Lồng giam xiềng xích nhốt thần hồn thụ nhân một lát, chợt giải thể đi, hóa thành vài sợi xiềng xích óng ánh, chui vào trong hư không biến mất không thấy.

Thân thể đại thụ xanh tươi lập tức khôi phục như lúc ban đầu, hai con mắt lộ ra vẻ mờ mịt, nghi hoặc nhìn chung quanh, thân cây cuồng vũ cũng chầm chậm ngừng lại.

...

Ở chỗ sâu trong vực sâu sát khí.

Hư không bên cạnh Hàn Lập lóe lên, mấy sợi xiềng xích óng ánh hiển hiện ra, nhanh chóng chui vào trong đầu hắn.

Bây giờ sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lồng giam xiềng xích vừa rồi là Luyện Thần Thuật tầng thứ tư tu thành, về sau có thể thi triển bí thuật, tên là "Thần Niệm lồng giam", có thể giam cầm thần hồn địch nhân, tạm thời cắt đứt liên hệ giữa thần hồn và thân thể.

Uy lực thuật này cường đại dị thường, vừa rồi đầu Thụ Yêu Thái Ất cảnh kia tuy rằng không có phòng bị, bị đánh lén cầm giữ thần hồn, nhưng uy lực mạnh mẽ của thuật này vẫn có thể nhìn thấy được.

Lồng ngực Hàn Lập hơi phập phồng, sau một hồi điều tức, sắc mặt trắng bệch chậm rãi khôi phục, ánh mắt hơi chớp động.

Thuật này tuy rằng uy lực cường đại, nhưng cực kỳ tiêu hao lực lượng thần thức, hắn vừa mới chỉ thi triển một lát Thần Niệm lồng giam, nhưng thần thức khổng lồ trong đầu chỉ còn lại có ba thành, tối thiểu cũng cần một tháng mới có thể khôi phục.

Bất quá khách quan mà nói thì uy lực thuật này quá cường đại, điểm tiêu hao ấy chỉ là chuyện nhỏ.

Hàn Lập tĩnh tọa một lát, lật tay lấy ra một khối ngọc giản màu đen, thần thức chui vào trong đó.

Trong ngọc giản ghi chép một nhóm chữ nhỏ, đúng là khẩu quyết Luyện Thần Thuật tầng thứ năm.

Uy lực Luyện Thần Thuật vượt quá Hàn Lập suy đoán, hắn đến chỗ này vốn tính dùng sát khí nồng đậm nơi này đả thông tiên khiếu, tăng lên tu vi.

Nhưng bây giờ xem ra, tu luyện Luyện Thần Thuật lại là lựa chọn tốt hơn.

Hơn nữa hoàn cảnh nơi này đặc thù lại có thể rất nhanh đề thăng Luyện Thần Thuật.

Hàn Lập xem khẩu quyết Luyện Thần Thuật tầng thứ năm từ đầu tới cuối một lần, lông mày hơi nhíu lại một cái.

Nội dung tầng thứ năm Luyện Thần Thuật so với tầng thứ tư thì thâm thuý hơn nhiều, giữa những hàng chữ đều ẩn chứa thâm ý, muốn tìm hiểu rõ cũng không dễ dàng.

Bất quá hắn đã xem qua vô số công pháp thâm ảo, lại biết rõ khẩu quyết tầng bốn Luyện Thần Thuật, khẩu quyết tầng thứ năm tuy rằng thâm thuý, nhưng lại nhất mạch tương thừa với tầng bốn phía trước, chỉ cần tốn thời gian từ từ tìm hiểu, hẳn không vấn đề.

Hắn lấy lại bình tĩnh, sau đó thần thức chui vào trong ngọc giản, nghiên cứu từng câu từng chữ trong đó

------oOo------

Chương 581: Tiên tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Nửa canh giờ trước, ngay thời điểm Hàn Lập khó khăn lắm mới đột phá tầng thứ tư Luyện Thần Thuật.

Cách chỗ vực sâu Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, một ngọn núi cao vút với mây trắng lượn lờ xung quanh, đỉnh núi cao vút vươn cao khỏi tầng mây. Bắt đầu từ giữa sườn núi, mây trắng dày đặc bao phủ lơ lửng kéo dài lên trên.

Trên đỉnh núi trắng xoá, có một toà bình đài bằng đá xanh biếc, chính giữa bình đài là một cái bàn đá hình vuông, xung quanh đặt bốn ghế đá, kiểu dáng giống nhau, nhưng màu sắc lại khác nhau.

Giờ phút này, trên ba ghế đá có ba thân ảnh đang ngồi.

Một người trong đó, là một thanh niên mặc hắc bào, làn da ngăm đen, lông mày và mắt nhỏ, trên trán mọc ra hai sừng nhọn màu trắng bạc, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ lạnh lùng nghiêm nghị.

Người còn lại là một nam tử áo trắng dáng người thon dài, tuổi chừng ba bốn mươi tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, một đầu tóc trắng phiêu dật theo gió bay phấp phới, chính giữa xen lẫn một đám tóc vàng chói mắt, tư thái càng thêm phong độ.

Người cuối cùng là lão giả tóc đỏ râu đỏ, lưng còng, tay chống một quải trượng đỏ thẫm, bộ dạng tuổi già sức yếu.

Trong hư không phía trên bàn đá trước ba người, lơ lửng một mặt thủy kính

màu trắng, bên trong thuỷ kính là một mảnh hào quang màu trắng cuồn cuộn, tựa như cuồng long bay giữa không trung, tản mát ra tinh quang ngút trời.

Đứng cách thủy kính cũng có thể cảm ứng được khí tượng kinh người này.

Phía dưới hào quang màu trắng mơ hồ thấy một hạp cốc tĩnh mịch, có nhè nhẹ hắc khí từ đó bay ra.

"Dị tượng này cũng không nhỏ, chấn động lại truyền đến nơi chúng ta... Chẳng lẽ cỗ chấn động thần thức mạnh mẽ này là trên địa bàn lão Cốc Thần, là người nào đột phá Đại La cảnh sao?" Thanh niên áo đen chậm rãi mở miệng.

"Nếu có người đột phá Đại La, thiên tượng nhất định không nhỏ như vậy. Thoạt nhìn, giống như là có người nào tu luyện bí thuật thần hồn nào đó đại thành dẫn phát ra." Thần sắc nam tử áo trắng lạnh nhạt, lắc đầu nói.

Lông mày nhỏ của thanh niên áo đen cau lại, liếc nam tử áo trắng một cái.

"Dư huynh, ngươi thấy thế nào?" Nam tử áo trắng cũng không để ý, quay đầu nhìn về phía lão giả tóc đỏ, hỏi.

"Việc này quả thật có chút kỳ quái, bất quá chỗ đó nếu là phạm vi thế lực Cốc đạo hữu, dựa theo ước định, chúng ta cũng không tiện nhúng tay." Lão già tóc đỏ râu đỏ suy ngẫm, từ chối cho ý kiến nói.

"Hôm nay là ngày bốn người chúng ta tụ họp trong vòng trăm vạn năm qua, Cốc đạo hữu đã vắng mặt liên tục mấy lần, hiện tại trên lãnh địa của hắn lại xuất hiện việc lạ này, cũng không biết rốt cuộc là ý gì." Nam tử áo trắng lắc đầu cười cười, bộ dạng có chút bất đắc dĩ nói.

"Cốc đạo hữu trước giờ vẫn thần thần bí bí, không cần để ý." Lão già tóc đỏ cười ha ha.

"Sự tình lão Cốc Thần, Liễu huynh cũng muốn hỏi đến, ngược lại là quản rất rộng đó nha. Trước đó vài ngày, tại Ám Tinh sơn mạch, một chi của

Liễu huynh đột nhiên động thủ, chiếm lĩnh toàn bộ lãnh địa Trùng tộc nơi đó, việc này Liễu huynh giải thích như thế nào?" Thanh niên áo đen lạnh lùng mở miệng.

"Ta nói hôm nay như thế nào Tả huynh lại nhằm vào Liễu mỗ, nguyên lai là vì chuyện này. Ta và ngươi con cháu ngàn vạn, trải rộng cả ức vạn dặm Man Hoang, vốn là do bọn hắn tự sinh tự diệt, đây là cạnh tranh sinh tồn, hà tất để ý tới? Nếu Tả huynh canh cánh trong lòng chuyện này, cứ phái người cướp lại là được." Nam tử áo trắng cười cười, không hề để ý nói.

"Đã như vậy, nghị sự hôm nay cũng đã nói hết không sai biệt lắm, Tả mỗ đi trước một bước." Thanh niên áo đen bỗng nhiên đứng lên, thân hình thoắt một cái liền chui vào trong hư không biến mất không thấy, thanh âm vẫn quanh quẩn giữa không trung.

"Tính khí Tả huynh vẫn luôn lớn như vậy, Liễu huynh, Dư mỗ cũng đi trước một bước. Trăm vạn năm sau gặp lại." Lão già tóc đỏ cũng đứng lên, quải trượng trong tay vung lên hư không.

Hư không trên bình đài hiện ra một đạo bạch ngân, sau đó từ từ kéo ra hai bên, hiện ra một thông đạo không gian.

Thần sắc lão giả tóc đỏ ung dung cất bước vào trong đó, khe hở hư không lập tức lấp đầy như lúc ban đầu.

"Sự dũng cảm của tiểu từ này cũng không nhỏ, không có tiến lên, cũng không lui về phía sau, ngược lại tu luyện tại chỗ. Cũng tốt, nhìn một chút xem vị Nhân tộc mà Nhạc nhi nhận làm đại ca, cuối cùng có mấy phần lực lượng." Khóe miệng nam tử áo trắng lộ ra vẻ tươi cười, sau đó ngẩng đầu vung lên.

Thủy kính màu trắng "Phanh" một tiếng, vỡ vụn ra, hóa thành tinh quang lập loè đầy trời như mưa rơi.

Bên trong tinh quang chớp động, thân ảnh nam tử áo trắng cũng từ đỉnh núi biến mất không còn tăm tích.

...

Hàn Lập tìm hiểu một phen này, hao phí trọn vẹn hết mười mấy ngày.

Vốn thần niệm của hắn vượt xa Kim Tiên cùng giai, kết hợp hôm nay Luyện Thần Thuật tầng thứ tư đại thành, thần niệm lại được tăng cường, cường độ thần niệm tự nhiên phù hợp điều kiện tu luyện tầng thứ năm, còn nhục thân, tự nhiên cũng không có vấn đề gì.

Bất quá tầng thứ năm công pháp này lại cực kỳ tối nghĩa, trong đó có không ít chỗ thoạt nhìn càng phải mạo hiểm, nhất thời nửa khắc làm cho hắn không có biện pháp nào.

Nhưng kết hợp hoàn cảnh sát khí lúc trước kích thích thần niệm, ngược lại Hàn Lập nghĩ đến một loại thủ đoạn chênh lệch, nếu có thể được âm phong nhiếp hồn mãnh liệt hơn trước hỗ trợ, có lẽ có khả năng tiếp tục tăng tiến thần niệm.

Vừa nghĩ đến đây, hắn phất tay thu hồi ngọc giản, đứng lên, thân hình khẽ động tiếp tục bay xuống phía dưới.

Kết quả bay không bao lâu, lông mày Hàn Lập liền nhíu lại. Càng xuống phía dưới dò xét, lông mày hắn càng nhíu chặt lại.

Vượt qua dự đoán của hắn, phía dưới âm phong chẳng những không có tăng cường, ngược lại có xu thế dần yếu đi.

Tuy rằng sát khí trở nên nồng đậm, nhưng không có loại âm phong nhiếp hồn này, ảo cảnh trong đầu lại không cách nào xuất hiện nữa.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ thất vọng, ngay sau đó thân hình dừng lại, quay lại chỗ âm phong mạnh nhất ở phía trên, khoanh chân ngồi xuống, đành phải sử dụng phương pháp đã bình ổn, thử tu luyện tầng thứ năm Luyện Thần Thuật.

Nhoáng một cái nữa năm trôi qua tức thì.

Hàn Lập mở mắt lần nữa, sắc mặt thoạt nhìn có chút buồn bực.

Nửa năm qua hắn khổ tu không ngủ không nghỉ, nhưng tiến triển vẫn cực kỳ chậm chạp, chẳng những không thể so với tốc độ tiến bộ dũng mãnh khi lợi dụng ảo cảnh sát khí tu luyện Luyện Thần Thuật, mà so với tốc độ tiến triển của Luyện Thần Thuật tầng thứ tư lúc trước cũng kém xa.

Hàn Lập hít sâu một hơi, khôi phục lại bình tĩnh.

Tình huống tiến triển chậm chạp đã từng xuất hiện khi tu luyện ba tầng trước kia, nhưng cuối cùng theo thời gian trôi qua, không ngừng tìm hiểu lục lọi, vẫn luyện thành từng chút một. Chỉ là tình hình trước mắt, thời gian cấp bách, tiếp tục tu luyện hiển nhiên không sáng suốt.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, một tay bấm pháp quyết, thân thể khẽ run lên, tiếp theo sát khí nồng đậm chung quanh lập tức chen chúc tới chỗ hắn, trong khoảnh khắc bao phủ thân thể hắn lại.

Bên tai vang lên ầm một tiếng, dường như nghe được vô số Yêu thú gần chết kêu rên thê lương thảm thiết, cùng lúc đó từng cỗ khí tức âm lãnh hung lệ từ các nơi thẩm thấu vào các nơi trong cơ thể hắn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, cũng không vận công ngăn cản.

Từng cỗ sát khí nồng đậm tán loạn trong cơ thể hắn, những nơi đi qua kinh mạch nhục thân đau đớn tê liệt, giống như bị vô số cây đao quấy nhiễu.

Hắn nhíu mày, ngay sau đó rất nhanh lại giãn ra, lấy ra một viên đan dược tịnh tiến tu vi ăn vào, sau đó chậm rãi vận chuyển Huyền Sát Minh Linh Công.

"Hô" một tiếng vang lên.

Toàn bộ sát khí tích góp trong cơ thể Hàn Lập kích phát ra, trên thân hiện lên ra một tầng hắc quang nồng đậm như sương mù, lưu chuyển liên tục, làm cho người ta nhìn phải kinh hãi.

Hắc quang cùng sát khí chung quanh lập tức hòa làm một thể, sát khí phụ cận lập tức cuồn cuộn lên, chung quanh thân thể hắn mơ hồ hình thành từng vòng xoáy, dũng mãnh lao nhanh vào trong cơ thể hắn.

Giờ phút này, bốn phía bị hắc sắc sát khí bao phủ, bên ngoài cơ thể giống như mặc vào một lớp áo đen nặng nề, trên da cũng truyền đến cảm giác khác thường như bị kim đâm.

Theo Huyền Sát Minh Linh Công không ngừng vận chuyển, từng cỗ sát khí trong cơ thể Hàn Lập lập tức ngừng tán loạn, hội tụ lại một chỗ, hình thành một đạo sát khí hồng lưu hùng vĩ.

Trong miệng hắn kêu lên một tiếng buồn bực, lông mày lập tức nhíu lại, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Lúc trước từng cỗ sát khí kia phân tán, mặc dù tạo thành một ít đau đớn cho thân thể hắn, nhưng không quá cường bạo mãnh liệt. Hiện tại những sát khí này hội tụ lại một chỗ, đau đớn tự nhiên cũng chồng chất lên nhau, tăng lên gấp bội.

Cũng may trừ đau đớn khó có thể chịu đựng này, tạm thời cũng không có bất kỳ cái gì khác thường, hắn cố gắng chịu đựng, sau đó vẫn có thể thông qua những sát khí này, trùng kích khiếu huyệt thứ sáu mươi hai.

Trên thực tế, trong lòng hắn biết rõ, sát khí này dù sao cũng không phải bản thân hắn tích góp được, cuối cùng vẫn thuộc từ bên ngoài, bản năng thân thể hắn sẽ sinh ra phản ứng, mà sát khí từ bên ngoài, so với sát khí mà hắn tích góp từng tí một, lại càng thêm hung mãnh, càng không kiêng nể gì cả.

Ẩn chứa trong đó rất nhiều ác niệm âm lãnh, tương tự cũng sẽ không ngừng trùng kích ý thức hải, nếu không chú ý sẽ làm khiếu huyệt vỡ tung, triệt để xé rách thức hải hắn.

Nhưng giờ phút này thời gian cấp bách, Hàn Lập đã bất chấp tất cả, hắn định lợi dụng sát khí bên ngoài này cuồng bạo đánh vào, rất nhanh giải khai từng cái tiên khiếu kia.

"Còn chưa đủ... Còn... Không... Đủ..." Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, cắn chặt răng, nói từng câu từng chữ.

Hai tay hắn bấm nhanh pháp quyết, hắc quang sáng rõ quanh khuôn mặt, sát khí dũng mãnh vào làm tốc độ lập tức bạo tăng gấp đôi, thống khổ trong cơ thể cũng tăng vọt lên gấp đôi.

Trong lòng Hàn Lập cảm giác nặng nề, miễn cưỡng chịu đau nhức kịch liệt tựa như đao cắt, điên cuồng hút sát khí nhập vào cơ thể, từng đợt tiếp theo từng đợt điên cuồng trùng kích tiên khiếu.

Trên vực sâu vang lên tiếng thét mãnh liệt, sát khí cuồng bạo cuồn cuộn, dòng không khí hỗn loạn quét thi cốt Yêu thú hai bên vách đá dựng đứng xuống, vỡ tan tành giữa không trung, hóa thành từng điểm cốt phấn cùng lân hỏa vung vãi ra.

Thời gian từng giờ từng phút trôi qua, sát khí từ bốn phía tụ lại ở đây làm những nơi trước bắt đầu trở nên mỏng manh, ngược lại bốn phía Hàn Lập lại trở nên dày đặc.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn ba tháng.

Một ngày này, trong vực sâu truyền đến một tiếng hét dài.

Hơn nghìn dặm dưới vực sâu, Hàn Lập treo giữa không trung, phía dưới bả vai sau lưng, một vòng xoáy nhỏ hiển hiện ra, điên cuồng hút lấy thiên địa nguyên khí từ phía trên vực sâu chảy xuống, ồ ồ dũng mãnh tiến vào một chỗ trong vòng xoáy, hơn mười hơi thở mới dần đình chỉ.

Sau khi dị tượng kim quang biến mất, chỗ đó liền nhiều ra một điểm sáng màu vàng óng, chính là tiên khiếu thứ sáu mươi hai!

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, dò xét chỗ tiên khiếu kia, chỉ thấy bên trong trừ đại lượng Tiên Linh Lực ngưng tụ bên ngoài, còn nổi lơ lửng sợi sát khí màu đen, nhìn rất rõ ràng.

Đúng là có chút bất đồng với tiên khiếu mà sát khí bản thể quán thông.

------oOo------

Chương 582: Được ăn cả ngã về không

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Hàn Lập lắc đầu, đè xuống thắc mắc trong lòng, bàn tay huy động, nhiếp Chân Ngôn Bảo Luân đến trước người, sau một phen điều tra, phát hiện Thời gian đạo văn phía trên lại nhiều ra hai đoàn, trong lòng mới thoáng an định lại.

Hắn khẽ phun ra một ngụm trọc khí, dời ánh mắt nhìn xuống vực sâu tối tăm phía dưới.

Bởi vì sát khí phía trên cơ hồ bị Hàn Lập thu nạp gần hết, nên tốc độ sát khí phía dưới vực sâu bay lên tiêu tán rõ ràng nhanh hơn vài phần, chỉ là nhìn xuống phía dưới vẫn sâu không thấy đáy, cũng không biết rốt cuộc vực này sâu bao nhiêu.

Đang cân nhắc, Hàn Lập lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, nhắm mắt điều tức một lát, tiếp theo hai mắt bỗng nhiên mở ra, thân hình nhảy lên, cấp tốc lao xuống phía dưới, trong nháy mắt chui vào trong sát khí cuồn cuộn phía dưới.

Nếu như sở liệu, càng xuống phía dưới, sát khí lại càng đậm đặc sền sệt.

Hàn Lập lần nữa hạ xuống năm sáu mươi dặm, đã cảm thấy âm phong sát khí xông tới mặt nhiều gấp mấy lần so với trước kia, đủ loại huyễn tượng núi thây biển máu dị thú dữ tợn lại bắt đầu xuất hiện.

Bất quá hôm nay Luyện Thần Thuật tầng thứ tư đã đại thành, trình độ

huyễn tượng này dù có tăng lên, nhưng hắn không có dừng lại, tiếp tục đón đỡ sát khí âm phong, đi xuống phía dưới.

Tiếp tục hạ xuống ba mươi dặm, âm phong chung quanh quét tới chậm lại vài phần, nhưng sát khí ngưng tụ chung quanh lại trở nên càng thêm đậm đặc, dày hơn.

Hàn Lập cảm thấy tựa như trước người là tuyết lớn bao quanh, đi tới nửa bước cũng khó.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Trong hư không trước mắt, điểm điểm lục quang hiện ra, đồng thời nhanh chóng ngưng tụ.

Không bao lâu, huyễn tượng lục sắc chuột mập xuất hiện lúc trước lại hiển hiện ra, hình thể tăng vọt gấp mấy lần so với lúc trước, toàn thân giống như bị dầu sôi giội lên làm da thịt đều bị phỏng và lở loét ra, da lông trên gương mặt cũng không có, hai con mắt to lớn phảng phất như máu thịt be bét treo trong hốc mắt, tùy thời lắc lư có thể rớt xuống.

Chỉ nghe một âm thanh sắc bén vang lên, thân hình chuột mập kia thoắt một cái, xông tới phía Hàn Lập.

Nương theo đó, một mùi vị huyết tinh khó nói lên lời xông đến, Hàn Lập ngửi được liền cảm thấy trước mặt có vạn trượng huyết lãng xông tới, mắt thấy muốn nuốt hắn vào.

Nhưng mà, Hàn Lập đã sớm chuẩn bị, căn bản không chút chuyển động, trong lòng của hắn ngâm tụng khẩu quyết Luyện Thần Thuật, trong miệng phát ra một thanh âm như tiếng sét.

Một cỗ lực lượng thần thức cường đại trong nháy mắt từ trong thức hải quét ra, giống như trận mưa to vào mùa hè, lập tức gột rửa sạch sẽ tâm thần của hắn.

Huyễn tượng chuột mập vọt tới trước mặt hắn cũng theo đó ầm ầm nứt vỡ,

biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập chỉ dừng lại một chút, sau đó tiếp tục đi xuống phía dưới.

Trong lòng hắn biết rõ, bản thân thu nạp sát khí càng nồng đậm thuần khiết, trợ giúp trùng kích tiên khiếu lại càng lớn, tốc độ tăng tu vi cũng sẽ nhanh hơn.

Dù sao, thời gian của hắn càng ngày càng ít, hắn phải tranh thủ thời gian tận khả năng tăng thực lực lên, mỗi lần tăng lên một phần thực lực, liền nhiều hơn một cơ hội sống sót.

Thế nhưng hắn mới chỉ đi xuống phía dưới mấy trăm trượng, lại không thể không dừng lại.

Lúc này, ngăn hắn lại không phải là huyễn tượng, mà là sát khí nồng đậm tới cực điểm.

Giờ phút này, sát khí ngưng tụ phía dưới cơ hồ không còn là trạng thái sương mù, lại không lưu động chút nào, thoạt nhìn giống như là vách tường nước đông cứng màu đen.

Hàn Lập có thể cảm nhận rõ ràng, "Vách tường" che kín này có chút bất đồng với sát khí vờn chung quanh hắn, còn khác như thế nào hắn lại không nói được.

Do dự một chút, Hàn Lập vẫn cúi người xuống, thử đưa một bàn tay thăm dò vào bên trong vách tường.

Kết quả, bàn tay hắn vừa mới chạm vào vách tường, cổ tay cùng lòng bàn tay lập tức truyền đến một hồi đau đớn bén nhọn lạnh lẽo thấu xương, từng tia từng sợi sát khí điên cuồng đến cực điểm, lại như vật sống, ngưng tụ thành từng đám gai nhọn, chủ động chui vào trong da hắn.

Thân thể Hàn Lập run rẩy kịch liệt, lập tức thu bàn tay lại, muốn rút cánh tay ra khỏi "Vách tường", kết quả lại có một cỗ lực lượng cường đại cuốn lấy bàn tay hắn, khiến cho hắn không cách nào rút tay ra được.

Trong đôi mắt hắn sáng lên ánh sáng màu lam âm u, tập trung nhìn vào dưới mới phát hiện, nắm kéo cánh tay hắn chính là những sát khí nồng đậm tựa như châm đâm vào trên tay hắn.

Chúng ngưng tụ lại một chỗ, hầu như bao phủ toàn bộ bàn tay Hàn Lập vào.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, trong lòng bàn tay "Xoẹt" một tiếng vang lên, một đạo điện quang màu vàng bỗng nhiên nổ bể ra.

Sát khí ngưng tụ thành tơ mỏng màu đen bị Tịch Tà Thần Lôi kích trúng, lập tức từ lòng bàn tay và cổ tay lui ra ngoài, nhưng vẫn vờn quanh bốn phía không chịu thối lui.

Hàn Lập nhân cơ hội rút tay ra, đưa mắt nhìn qua một cái, không khỏi hít sâu một hơi.

Trong lòng bàn tay hắn giăng đầy những điểm nhỏ màu đỏ, là những lỗ nhỏ như sợi tóc, đúng là đã bị sát khí xỏ xuyên qua, vả lại bên trong những lỗ nhỏ này mơ hồ có từng tia hắc khí lượn lờ.

"Đồm độp" một tiếng, mặt ngoài bàn tay lần nữa hiện ra một mảnh điện quang màu vàng, lóe lên liền biến mất, những lỗ nhỏ trên bàn tay và sát khí bên trong cũng không thấy, lỗ nhỏ cũng theo đó nhanh chóng lấp đầy, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thầm cười khổ một tiếng.

May mà hắn hút ra kịp thời, nếu không có lẽ sau một lát, bàn tay này sợ là sẽ triệt để bị phế.

"Quả nhiên, càng xuống phía dưới, những sát khí này lại càng có tính công kích, chỉ sợ đến lúc đó không cần ta dẫn dắt, chúng cũng sẽ tự động chui vào trong cơ thể, lúc đó muốn khống chế được chúng để trùng kích khiếu huyệt, chỉ sợ là không đơn giản như vậy..." Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trầm ngâm nói.

Hắn nhìn bức tường sương mù màu đen dưới thân, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Quả thật, sát khí trong bức tường sướng mù một khi xâm nhập vào cơ thể, tất nhiên là tính mạo hiểm cực cao như lọt vào trận bão táp, hơi không chú ý chỉ sợ sẽ rơi vào kết cục hồn phi phách tán. Nếu có thể khống chế được, hiệu suất trùng kích khiếu huyệt tất nhiên sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Sau một lát, trong mắt Hàn Lập sáng ngời quang mang, quyết định.

Như đã đánh bạc hai mươi năm nay, bây giờ lại ngại gì đánh bạc thêm lần nữa, lại tăng thêm áp lực chứ?

Dù sao tình cảnh hắn hôm nay, đã không có nhiều lựa chọn khác.

Trong lòng của hắn hơi động một chút, thân hình lóe lên, trực tiếp xông vào trong vách tường màu đen.

Vừa vào trong vách tường, lập tức Hàn Lập cảm thấy thức hải trầm xuống, như một nghìn cự thạch đè xuống, trong đầu không ngừng vang lên tiếng phong minh bén nhọn, khiến cho ngũ quan tựa như bị phong bế, hầu như không cảm giác được dị trạng xung quanh.

Quanh người hắn, mực nước sát khí đồng dạng bao bọc đến, bên trong hóa thành vô số tơ mỏng sát khí vô cùng bén nhọn, đâm xuyên vào trong làn da quanh người hắn, sâu đụng đến xương.

Thức hải cùng nhục thể đồng thời cảm giác thống khổ, Hàn Lập phảng phất như một tòa cự phong đập xuống giữa đầu, toàn thân rung động lắc lư không thôi, thần thức có chút buông lỏng ra.

Hắn mạnh mẽ thổi ra một hơi, cắn chặt hàm răng, dùng hết một tia thần thức thanh minh cuối cùng, thúc giục Luyện Thần Thuật.

Tầng bốn Luyện Thần Thuật đã đại thành, uy lực tất nhiên không tầm thường.

Hàn Lập lập tức cảm thấy trong đầu có một đạo vòi rồng quét sạch qua, tiếng the thé vang lên trong óc biến mất không thấy gì nữa, ngay sau đó thần thức cũng khôi phục bình thường.

Thần thức vừa khôi phục, hắn lập tức thúc giục lực lượng thần niệm giữ vững vị trí tâm thần, đồng thời thúc giục Huyền Sát Minh Linh Công, dẫn dắt sát khí tràn đầy tuôn vào bên trong cơ thể, hướng đến phía khiếu huyệt thứ sáu mươi ba.

Nhưng mà vừa khởi động, thần sắc Hàn Lập lập tức biến đổi.

Hắn thình lình phát hiện, hắn dùng công pháp dẫn dắt sát khí mãnh liệt ở đây, trừ một bộ phận đi về phía chỗ khiếu huyệt kia, còn lại vẫn như ngựa hoang thoát cương không bị khống chế đánh tới các phía khác trong cơ thể.

"Đồm độp..."

Quanh thân Hàn Lập vang lên từng trận âm thanh như là đậu vỡ, làn da bên ngoài thân cũng phồng lên từng cái túi lớn.

Thân hình hắn cũng theo đó phát sinh biến hóa, toàn bộ cơ thể biến lớn bành trướng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thoạt nhìn giống như là sát khí bị nứt vỡ ra.

Trong lòng Hàn Lập khiếp sợ, nhưng cũng không mất đi thanh tỉnh, tay biến hoá pháp quyết liên tục, muốn khống chế sát khí bên ngoài cơ thể đang không ngừng tiến vào mãnh liệt. Nhưng giờ phút này thân thể hắn như là miệng cống đê đập mở ra, căn bản ngăn cản không được sát khí hồng lưu dũng mãnh tiến vào.

Mắt thấy làn da bị sát khí sung nhập, phồng lên như một túi khí, tựa như sắp sửa nổ tung, thì một chỗ nơi bả vai hắn lại có một vòng xoáy nhỏ sinh ra, hấp dẫn một bộ phận sát khí tới.

Chỗ vòng xoáy này trên thực tế là một chỗ tiên khiếu khác của Hàn Lập, sát khí ở đây thật sự quá dư thừa nên cũng đồng thời mở ra, cùng với tiên khiếu thứ sáu mươi ba, nghênh đón sát khí trùng kích tới.

Hàn Lập cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn kịch liệt quanh thân, tâm thần căng thẳng tới cực điểm, toàn lực thôi động Huyền Sát Minh Linh Công, dẫn động sát khí hướng vào bên trong cơ thể, không ngừng đánh thẳng vào hai nơi tiên khiếu kia.

...

Tu hành trong vực sâu không biết năm tháng, nhoáng một cái đã qua hơn mười năm.

Trên vách đá dựng đứng gần chỗ miệng vực sâu, Kim Đồng khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai tay để nguyên, đúng là đang ngồi tu hành.

Cách nàng không xa, hai chân trước Bạch Ngọc Tỳ Hưu lót ở trên cằm, nằm sấp trên mặt đất, mí mắt mơ màng, tựa hồ đang lim dim ngủ.

Lúc này, tiếng gió vang lên, một vệt kim quang từ bên trên bay vút tới, rơi vào trên vách núi.

Bạch Ngọc Tỳ Hưu giương mắt nhìn một chút, thấy Giải Đạo Nhân kiểm tra pháp trận trở về, lại lười biếng sụp mí mắt, Kim Đồng từ đầu đến cuối cũng không có mở mắt.

Đúng lúc này, phía dưới vực sâu phảng phất có âm thanh như lôi thần đánh trống, truyền đến từng đợt thanh âm "Ầm ầm".

Ngay sau đó, sát khí cuồn cuộn như sương sớm trong ngọn núi từ phía dưới vực sâu bay lên, tràn ra khắp phía trên vách núi.

Lúc này Kim Đồng bỗng nhiên mở hai mắt, từ trên mặt đất nhảy dựng lên, thoáng cái nhảy đến bên cạnh vách núi, thần sắc sốt sắng nhìn xuống phía dưới vực sâu.

Tiểu Bạch cũng từ dưới đất bò dậy, chạy chậm đến bên người nàng, mở miệng nói: "Lão đại, động tĩnh này, chẳng lẽ là chủ nhân muốn..."

"Đại thúc..." Kim Đồng phảng phất như không nghe Tiểu Bạch nói, ánh mắt phức tạp dị thường, trong miệng tự lẩm bẩm nói.

Trong giọng nói mang theo vài phần chờ đợi, vài phần lo lắng, còn có mấy phần hưng phấn cùng tâm thần bất định.

------oOo------

Chương 583: Đáy động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Bầu trời phía trên vực sâu bỗng nhiên chấn động kịch liệt, từng tia từng sợi thiên địa nguyên khí lấy mắt thường có thể thấy được từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, ở trong bầu trời cao lưu chuyển hội tụ hình thành một cái phễu linh khí cự đại, tụ tập thiên địa nguyên khí rộng lớn vào trong vực sâu.

Trong một sơn cốc cách vực sâu không xa, một gốc đại thụ xanh ngắt có khuôn mặt to lớn như người, ánh mắt chuyển động nhìn về phía vực sâu bên này, bộ rễ dưới thân bỗng nhiên run rẩy dữ dội, toàn bộ thân cây đung đưa di chuyển về phía trước.

Chỉ thấy trong sơn cốc, đất đá dưới mặt đất nhao nhao rạn nứt, cổ thụ dày đặc hai bên nhao nhao lui lại, nhượng ra một cái thông đạo rộng rãi, để gốc đại thụ xanh ngắt kia di chuyển cấp tốc về phía trước.

Trên mặt đại thụ tràn đầy vẻ nghi hoặc, chạy như điên gần trăm dặm về phía trước, đột nhiên phát hiện bầu trời phía trên vực sâu tràn đầy thiên địa nguyên khí, không ngừng hội tụ lại phía dưới, lại có sát khí từ trong vực sâu bốc lên cuồn cuộn.

Bộ rễ dưới thân nó nhúc nhích bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng kị.

Do dự một lát, Thụ Yêu có khí tức đạt tới Thái Ất cảnh xoay chuyển thân thể, cũng không quay đầu, đi trở về lại hướng sơn cốc.

Cùng lúc đó, trong hư không gần nghìn dặm phía dưới vực sâu, Hàn Lập đứng lơ lửng giữa không trung, giống như một vầng mặt trời vàng óng, quanh thân tản ra kim quang chói mắt, đẩy tất cả sát khí dày đặc thối lui ra hơn mười trượng bên ngoài.

Kim quang chói mắt ngưng tụ thành từng tia từng sợi dây nhỏ màu vàng, bện thành một kén tằm màu vàng, bao bọc cả người hắn vào trong, chỉ lộ ra một hư ảnh mông lung.

Thiên địa nguyên khí tràn đầy như biển, giống như một thác nước màu vàng lớn vô cùng từ phía trên vực sâu buông xuống, đổ vào phía trên kén lớn màu vàng, hình thành một vòng xoáy linh khí thật lớn, từ đó phát ra trận trận chấn động như thủy triều.

Không biết bao nhiêu vạn năm qua vực sâu không được quang mang chiếu sáng, sát khí dày đặc vẫn còn chưa hoàn toàn hóa giải, giờ khắc này được kim quang chiếu xuống, lại bay lên một tầng màn sáng mơ hồ như là sương mù, tản ra quang mang làm cho người hoa mắt.

Dị tượng thác nước màu vàng này rủ xuống liên tục trọn vẹn ba ngày, thanh thế mới từ từ chậm lại.

Lúc này, một tiếng thét dài thoải mái bỗng nhiên từ trong vực sâu vang lên, chính giữa kén tằm màu vàng to lớn chợt bay lên một đạo kim quang rừng rực, như một thanh trường kiếm bổ qua, làm toàn bộ kim kén chia làm hai nửa.

Thân ảnh Hàn lập từ đó lóe lên, trong đôi mắt lóng lánh kim quang, há miệng khẽ hấp bốn phía.

Một hồi tiếng gió gào thét bỗng nhiên vang lên, tất cả kim quang trong vực sâu lập tức như sông dài cuốn ngược lại hội tụ vào phía trong miệng hắn, bị hắn thu vào toàn bộ trong bụng, ngay cả kén lớn màu vàng cũng tản ra kim quang hóa thành từng điểm tinh mang màu vàng cũng bay vào trong miệng hắn.

Cùng lúc đó, trên lưng Hàn Lập, một điểm sáng màu vàng óng hiển hiện ra,

chớp sáng chớp tối, không ngừng thu nạp thiên địa linh khí còn sót lại chung quanh vào trong đó.

Đến lúc này, tiên khiếu thứ tám mươi bốn rốt cuộc quán thông!

Giống như những tiên khiếu trước kia, khiếu huyệt chỗ này đồng dạng tồn tại một tia sát khí màu đen, thậm chí so với những cái trước còn lớn hơn một ít.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh như nước, bàn tay vung lên, một mảnh kim quang trước người hắn sáng lên, một bảo luân màu vàng cự đại hiện lên trước người hắn, xoay tròn phóng xuất ra từng gợn sóng màu vàng.

Phía trên bảo luân màu vàng có hơn bốn trăm đoàn Thời gian đạo văn nhao nhao sáng lên, phóng thích ra ánh sáng chói mắt, phía trên có từng đám Thời Gian Chi Tơ quấn quanh, rõ ràng có khoảng chừng mười tám sợi.

Hàn Lập giơ tay khẽ vẫy, mười tám sợi Thời Gian Chi Tơ lập tức bắn tới hắn thẳng băng như châm.

Lúc tới gần bàn tay hắn, những sợi tơ vàng kia bỗng mềm lại, quấn quanh trên ngón tay hắn.

Cảm thụ được trên Thời Gian Chi Tơ truyền đến từng trận chấn động, Hàn Lập tự lẩm bẩm: "Không nghĩ tới tu luyện công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh đệ tứ trọng đến đại thành, trong lúc bất tri bất giác lại ngưng tụ ra nhiều Thời Gian Chi Tơ như vậy. Nếu vậy, uy lực Chân Ngôn Bảo Luân lại tăng lên vài phần, thời gian tới chống lại Phệ Kim Tiên kia cũng nhiều thêm mấy phần tự tin."

Dứt lời, bàn tay hắn vung lên, thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể.

Theo đó, tất cả kim quang tiêu tán không thấy, sát khí màu đen dày đặc chung quanh lại tràn ra khắp nơi lần nữa, bao phủ hắn vào trong.

Sát khí nơi đây bị Hàn Lập hấp thu không ít, hôm nay đã không còn nồng

đậm như lúc ban đầu, nhưng phía dưới vực sâu vẫn một mảnh tối om, độ đậm đặc của sát khí cơ hồ không biến hoá bao nhiêu.

Hàn Lập thở sâu, khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra một viên đan dược cũng cố cảnh giới ăn vào, nhắm mắt điều tức.

...

Trọn vẹn ba ngày ba đêm sau, Hàn Lập mở hai mắt ra, từ giữa không trung đứng lên.

"Thời gian kỳ hạn người kia nói đã không còn bao nhiêu, là thời điểm cùng bọn Giải đạo hữu an bài một ít kế sách ứng phó..." Trong miệng hắn thì thào một câu, ngửa đầu nhìn về phía trên vực sâu.

Ngay lúc hắn định phi thân đi lên, trong thức hải đột nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc: "Hàn đạo hữu, mau đến đây, thử xâm nhập xuống đáy vực sâu, nhìn xem nơi đây cuối cùng có gì đó cổ quái?"

Thần sắc Hàn Lập hơi đổi, nhíu mày nói: "Ma Quang, không phải ta đã cấm ngươi liên hệ với bên ngoài? Ngươi làm sao biết chúng ta đang ở phương nào?"

"Hàn đạo hữu ngàn vạn lần chớ hiểu lầm. Kỳ thật chuyện này cũng không nên trách ta, là trong cơ thể ngươi tích góp sát khí đột nhiên bạo tăng, mới khiến cho ta liên lạc với bên ngoài đột nhiên tăng lên vài phần, bất quá cũng chỉ thế thôi." Ma Quang vội vàng giải thích.

"Sát khí? Ma Quang đạo hữu không phải Thiên Ngoại ma đầu sao? Tại sao cũng có thể sử dụng sát khí?" Lông mày Hàn Lập hơi nhướng lên, hỏi.

"Sát khí cũng không chỉ Nhân tộc các ngươi hoặc Yêu thú mới có, hễ hết thảy có người sát sinh đều có thể tự ngưng kết ra. Mà bộ tộc Thiên ma chúng ta lại cảm thụ những thứ tiêu cực này càng thêm linh mẫn so với Nhân tộc các ngươi." Ma Quang khẽ cười một tiếng, giải thích như vậy.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập âm thầm dò xét tình huống của mình cùng

Ma Quang, xác thực không có gì khác thường, lúc này mới thoáng trầm tĩnh lại, hỏi: "Ma Quang đạo hữu, ngươi đột nhiên đề nghị ta tìm tới đáy vực sâu, đã có phát hiện gì không?"

"Cái này... Thực không dám giấu giếm, xác thực là không phát hiện gì, chỉ là mơ hồ có cảm ứng, cảm thấy phía dưới tồn tại đồ vật mười phần đặc biệt. Tại hạ cũng chỉ đề nghị, nếu Hàn đạo hữu cảm thấy không đáng nhìn qua, thì thôi đi, bất tất cho là thật." Ma Quang nói xong, liền im lặng không nói nữa.

"Nếu Ma Quang đạo hữu có cảm ứng, xuống dưới xem thử một chút, ngược lại cũng không vấn đề." Hàn Lập trầm mặc một lát, nói.

Dứt lời, thân hình hắn nhảy lên, tiếp tục bay xuống phía dưới vực sâu.

Lao xuống phía dưới mấy trăm dặm, sát khí chung quanh càng trở nên nồng đậm, lấy thần thức và tu vi mạnh mẽ của Hàn Lập hôm nay vẫn cảm thấy có chút không khỏe.

Hôm nay hắn đã tu luyện tới Kim Tiên hậu kỳ, vả lại thời gian dài thông qua sát khí trùng kích tiên khiếu, khiến cho nhục thân hay là thần hồn đều phát sinh biến hóa vi diệu, đã dần dần tương dung với hoàn cảnh sát khí nơi này.

Chỉ là thời gian tới, hắn cũng không định tiếp tục mượn nhờ sát khí để tăng trưởng tu vi, vì vậy trong lòng đã tính toán, nếu sát khí nồng đậm vượt qua cực hạn bản thân chịu đựng, liền ngừng lại, lập tức phản hồi.

Nhưng vào lúc này, trong tầm mắt hắn thình lình xuất hiện một khung xương xanh biếc to lớn vô cùng.

So sánh với những thứ đã thấy lúc trước, thể tích khung xương này cực kỳ to lớn, quả thực không khác đầu Phệ Kim Tiên kia.

Thân thể hẹp dài, chính giữa có một xương sống uốn lượn như lưng núi, hai bên có hai hàng xương sườn đặt song song nhau, phía dưới xương cốt tứ chi vẫn còn, hơn nữa từng chiếc dựng đứng, không có nghiêng đổ chút nào,

thoạt nhìn giống như vẫn bảo trì tư thế đứng thẳng khi còn sống, không chút cải biến.

Hàn Lập bay một đường từ sống lưng khung xương xuống, rốt cuộc hai chân rơi trên mặt đất.

Theo hắn đoán chừng, lúc này khoảng cách đến hố vào đã tối thiểu hai nghìn dặm.

Một cái động sâu hai nghìn dặm, trong quá khứ cũng là sự tình lần đầu mới nghe.

Đang cân nhắc, hắn đi qua thân thể hài cốt lớn như núi, đi về phía trước, liền thấy rõ hài cốt dị thú này, cái đầu to lớn đang cụp trên mặt đất, bên trong hốc mắt là đôi cự nhãn khổng lồ đang có sát khí tối như mực không ngừng bay lên, tiêu tán ra hư không bốn phương tám hướng.

Đầu lâu của nó trên rộng dưới hẹp, miệng dài ra phía trước, mọc lên hai cái răng lớn như ván cửa, thoạt nhìn tựa như một đầu chuột mập.

Hàn Lập lập tức nghĩ đến lúc trước, trong ảo cảnh sát khí chứng kiến đầu chuột mập lục sắc kia, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ cái này là di hài đầu chuột mập kia?"

Ở giữa mi tâm đầu chuột mập có thể thấy một miệng vết thương đứt gãy chỉnh tề, một mực xỏ xuyên qua sau đầu, không biết là bị binh khí gì đánh thủng, có lẽ do vết thương chí mạng này làm chuột mập này chết.

Phía trên hài cốt rõ ràng không có nửa điểm ba động linh lực, mà thời điểm Hàn Lập đứng ở trước mặt nó vẫn cảm thấy trong lòng chấn động không thôi, trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác nhỏ bé như đối mặt núi cao.

Đặc biệt là cặp răng chuột mập lớn như ván cửa, không giống với màu phỉ thuý trên thân thể, màu sắc càng thêm đậm đặc, hiện ra một tầng xanh sẫm như thủy thảo lục bình, phía trên có từng trận chấn động pháp tắc truyền ra.

Trong lòng nghi ngờ, lúc hắn đang định tiến lên xem xét cẩn thận, khóe mắt có chút co rụt lại, thình lình phát hiện phía sau đầu lâu chuột mập này, rõ ràng còn có một cỗ thi thể nam nhân mặc trường bào màu tím đang nằm.

"Cái này là..." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, kinh ngạc tự lẩm bẩm.

Chỉ thấy thi thể nam nhân kia tuy rằng vẫn còn hình người, nhưng làn da tím xanh, bộ dạng tiều tụy, quần áo trên người rách nát không chịu nổi, phía trên bao trùm lấy một tầng bụi bặm màu đen.

Hàn Lập vượt qua đầu lâu chuột mập đi ra phía trước, lập tức cảm thấy một cỗ sát khí vô cùng đậm đặc đập vào mặt, khiến cho bước chân hắn đình trệ, lông mày nhíu chặt lại.

Ánh mắt của hắn chớp lên nhìn lại gương mặt thi thể nam nhân, mới phát hiện dung mạo gã không có già, chỉ là vì hai gò má và hốc mắt lõm xuống thật sâu, nên nhìn giống như một lão nhân trên tám mươi tuổi.

Sâu trong hốc mắt, một đôi mắt cũng không khép kín, thoạt nhìn bộ dạng tựa như là chết không nhắm mắt, mà điều làm cho Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc chính là, trong con mắt một mảnh xám trắng, trắng dã như là cá chết, không có chút thần thái nào.

------oOo------

Chương 584: Hai thi thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Hôi Tiên... Trách không được vừa rồi cảm thấy khí tức có chút quen thuộc..." Mắt Hàn Lập sáng lên, tự lẩm bẩm.

Thi thể nam tử áo tím trước mắt dĩ nhiên giống với Mặc Vũ nhìn thấy trong Minh Hàn Tiên Phủ trước kia, là một gã Hôi Tiên.

Ánh mắt của hắn nhìn qua lại thi thể nam tử cùng thi hài Cự Thử, lại nhìn sát khí ngưng kết chung quanh một cái, trong lòng lập tức hiểu ra, sát khí trong vực sâu nồng đậm khủng bố như vậy, chính là do cả hai gây nên.

Hàn Lập không tiến đến quá gần, chỉ đi một vòng quanh thi thể Hôi Tiên, hắn phát hiện trên người gã cũng không có nhiều vết thương, chỉ là ngay vị trí thái dương bên phải có một vết thương không đều, phía trên có một tầng hủ hoá màu xanh lá cây như bị gỉ sét.

Từ hiện trường nhìn xem, hẳn là năm đó Cự Thử và Hôi Tiên trải qua một trận đại chiến, cuối cùng đồng quy vu tận, vẫn lạc ở chỗ này.

Vực sâu khổng lồ sâu hai nghìn dặm này, có lẽ chính là kết quả năm đó bọn họ đại chiến lưu lại.

Hàn Lập dời ánh mắt từ trên thân Hôi Tiên, một lần nữa rơi vào thi hài Cự Thử, trong mắt loé lên một tia trầm tư.

"Đã chết không biết bao nhiêu vạn năm, bên trong thi hài vẫn còn ba động linh lực mãnh liệt như thế, nếu để cho Kim Đồng thôn phệ, có lẽ còn giúp tu vi cảnh giới nàng đề thăng một chút..."

Nghĩ đến đây, Hàn Lập dời ánh mắt nhìn lên hai cái răng cửa màu xanh sẫm lớn như tấm ván của Cự Thử, tay nhấc lên, lòng bàn tay lóe lên quang mang, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiển hiện ra ngay sau đó.

Tiên Linh Lực trong cơ thể vận chuyển ra, trường kiếm trong tay trảm về phía hàm răng thi hài Cự Thử.

"Boong" một âm thanh sắc nhọn vang lên.

Một đạo kiếm quang mãnh liệt chém rụng phần lớn chân răng, nhất thời sáng lên một đạo quang mang màu xanh sẫm.

Một vòng kiếm khí mãnh liệt, cuốn theo từng trận quang mang màu xanh sẫm nhộn nhạo lên, từ đó truyền ra một cỗ chấn động mãnh liệt chứa khí tức ăn mòn.

Quanh thân Hàn Lập sáng lên thanh quang, tay áo huy động mãnh liệt, ngăn cách cỗ khí tức này ra.

Hơn mười hơi thở sau, cổ chấn động này mới từ từ tiêu tán.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Một kích vừa rồi của hắn dù chưa dùng hết toàn lực, nhưng cũng không phải bình thường có thể ngăn cản, xem ra thật đúng là nhặt được bảo bối.

Nghĩ đến đây, trong tay hắn sáng lên quang mang lần nữa, đồng thời tế ra ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, ba kiếm hợp lại làm một, trên thân kiếm quấn quanh tia điện màu vàng, vạn cổ kiếm khí đồng xuất, chém xuống những chân răng còn lại.

"Răng rắc" một thanh âm vang lên.

Hai cái răng cửa lớn như tấm ván màu xanh sẫm vang lên tiếng đứt gãy, từ trong miệng chuột mập rớt xuống.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thu hồi trường kiếm, tay áo cuốn một cái, thu vào bên trong vòng trữ vật.

Sau đó, hắn quay người đi đến bên cạnh thi thể Hôi Tiên, bắt đầu xem xét.

Trường bào màu tím trên thân Hôi Tiên hẳn là một kiện pháp y, đáng tiếc đã bị tàn phá.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ thanh quang, xoay cỗ thi thể này lại.

Lạch cạch!

Một cái túi màu xám từ trên thân thi thể rớt xuống.

Ánh mắt hắn vui vẻ, vội vàng nhặt túi lên, thần thức chui vào trong đó, sau một lát trong mắt hiện ra tia vui vẻ.

Túi này quả nhiên là pháp khí chứa đồ.

Hắn bấm niệm pháp quyết vung lên, ""Rầm Ào Ào"" một tiếng, trên mặt đất nhiều ra một đống nhỏ đồ vật.

Hàn Lập nhíu mày, không nghĩ tới đồ vật rơi ra lại ít như vậy, nhưng dù sao cũng tốt hơn Cự Thử kia.

Vả lại đại bộ phận đồ vật là các loại tài liệu, phần lớn hiện lên màu sắc đơn điệu là màu xám và màu đen.

"Ồ!"

Ánh mắt Hàn Lập tùy ý quét qua, trong miệng không ngừng kêu nhẹ một tiếng, ánh mắt rơi vào trên mấy khối tinh thạch màu đen lớn cỡ nắm tay.

Toàn thân vật ấy đen kịt, mặt ngoài là một tầng u quang đen kịt, tựa hồ có thể thôn phệ ánh sáng chung quanh, đồng thời tản mát ra một cỗ lực lượng chấn động pháp tắc mãnh liệt, là tài liệu chính luyện chế Hư Nguyên Đan năm đó, Hắc Tuỷ Tinh.

Hơn nữa mấy khối Hắc Tuỷ Tinh này, bất luận màu sắc, hay là chấn động pháp tắc tản mát ra đều hơn xa Hắc Tuỷ Tinh mà lúc trước Giao Tam đưa hắn.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ thanh quang, nâng một khối Hắc Tuỷ Tinh lên nhìn kỹ, phất tay thu các khối Hắc Tuỷ Tinh kia lại.

Trừ Hắc Tuỷ Tinh, phần lớn những tài liệu trên mặt đất Hàn Lập cũng không nhận ra, nhưng không ít tài liệu trong đó tản mát ra từng cỗ chấn động khí tức cường đại, không dưới Hắc Tuỷ Tinh kia.

Nhất là trong đó có ba vật phẩm tản mát ra chấn động khí tức càng thêm mãnh liệt, còn trên cả Hắc Tuỷ Tinh.

Trong đó một vật là một cây viên cốt màu xám dài hơn thước, cứng rắn, trừ mặt ngoài có vài đạo hoa văn màu xám, hầu như không khác với viên đá bình thường, nhìn qua là biết đồ vật có niên đại xa xưa, cũng không biết là xương gì.

Một vật khác là một đóa linh hoa đen kịt to bằng miệng chén, trên từng cánh hoa có từng đạo linh văn màu đỏ như máu, tổ hợp lại với nhau thoạt nhìn rất giống khuôn mặt tươi cười, nhìn rất quỷ dị.

Cái cuối cùng, là một lọ chất lỏng màu xám trắng, mặt ngoài dịch thể là một tầng quang mang như hôi sắc hỏa diễm, nhưng tản mát ra hàn ý rét thấu xương, cách vách bình cũng có thể cảm giác được, không biết là linh dịch gì.

Khí tức những tài liệu này hoàn toàn khác biệt với linh tài bình thường, trong lòng Hàn Lập suy đoán những thứ này có lẽ là linh tài đến từ Hôi Giới.

Hắn xem xét một chút, liền thu tất cả những tài liệu này lại.

Giờ phút này trên mặt đất chỉ còn lại ba món đồ, hai kiện tiên khí cùng một hộp ngọc màu đen.

Một thanh trường thương đen sì như mực, báng thương mang phong cách cổ xưa, đầu thương đen thui, mơ hồ có thể thấy một vết đỏ như máu trong đó, tản mát ra khí tức sát phạt lành lạnh.

Một kiện tiên khí khác là một tấm lụa mỏng hôi sắc, mỏng như cánh ve, phía trên có không ít đồ án tinh thần, tản mát ra hôi quang nhàn nhạt.

Hàn Lập cúi người nhấc trường thương màu đen lên, sắc mặt lập tức khẽ biến.

Trường thương này nhìn thì không lớn, nhưng cực kỳ nặng, hầu như vượt qua Trọng Thủy Chân Luân của hắn.

Cánh tay hắn vận lực, nhấc trường thương màu đen lên, rung cổ tay.

Bá bá bá!

Ba đóa thương hoa tươi đẹp rực rỡ đâm vào không khí, sau đó nổ tung ra.

Hư không phụ cận rung động lắc lư mãnh liệt, một hồi lâu mới khôi phục lại bình tĩnh.

"Hảo thương!"

Trong miệng Hàn Lập khen nhẹ một tiếng, sau đó tâm niệm vừa động, Tiên Linh Lực trong cơ thể rót vào trong trường thương.

Nhưng bất luận hắn rót vào bao nhiêu Tiên Linh Lực, đều giống như trâu đất xuống biển, trường thương màu đen không có một tia phản ứng.

Hắn nhíu mày lại, ngay sau đó hiểu được.

Trong cơ thể Hôi Tiên dùng năng lượng đặc dị, hoàn toàn khác biệt Tiên Linh Lực, trường thương màu đen này chỉ sợ là vũ khí chỉ có Hôi Tiên mới có thể sử dụng, hắn dùng Tiên Linh Lực thúc giục đương nhiên sẽ không có phản ứng.

Trong mắt hắn loé lên vẻ tiếc nuối, huy vũ trường thương màu đen hai cái, đang tính thu hồi.

Vào thời khắc này, trên trường thương màu đen chợt hiện ra một tầng hắc quang hơi mỏng.

Hàn Lập thấy cảnh này, không khỏi giật mình khẽ.

Thời điểm hắn vừa mới huy vũ trường thương, lơ đãng rót sát khí trong cơ thể vào trong trường thương màu đen, không nghĩ tới trường thương lại có một điểm phản ứng.

"Chẳng lẽ sát khí có thể thúc giục vũ khí Hôi Tiên..." Trong lòng Hàn Lập suy đoán, sau đó vận chuyển sát khí trong cơ thể.

Ầm!

Sát khí tích góp trong cơ thể hắn chen chúc ra, hóa thành hắc vụ cuồn cuộn, vờn xung quanh người hắn.

Hàn Lập thúc giục những sát khí này, chậm rãi rót vào trong trường thương màu đen.

Trường thương màu đen lập tức nổi lên hắc quang sáng ngời, thâm sâu vô cùng, tựa hồ có thể thôn phệ thần hồn.

Vết máu đỏ đầu thương càng toả sáng hào quang, nở rộ từng tia sáng huyết hồng, mũi thương xoay quanh không thôi, phát ra trận trận tiếng thét ô ô, làm lòng người kinh ngạc.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, sát khí của hắn lại có thể thúc giục vũ khí Hôi Tiên.

Bất quá cũng chỉ có thể thúc giục một chút mà thôi, phẩm chất trường thương màu đen này cực cao, uy lực vượt xa, không chỉ một chút như vậy.

Hắn phất tay thu hồi trường thương màu đen, cầm lấy tấm lụa mỏng hôi sắc.

Vật ấy mềm mại giống như một đoàn ráng mây, càng nhẹ như lông hồng, cầm ở trong tay cũng không có cảm giác.

Hàn Lập lật xem vật ấy hai cái, sát khí trên thân rót vào trong tấm lụa mỏng hôi sắc.

Trong nháy mắt tấm lụa mỏng biến hoá dày hơn gấp mấy lần, tản mát ra một tầng hào quang hôi sắc, đồng thời mặt ngoài lụa mỏng hiện ra từng đạo hoa văn cổ sơ, hoàn toàn khác biệt với trận văn bình thường, tựa như một tác phẩm tiện tay viết nguệch ngoạc, nhưng lại làm cho người ta một loại cảm giác huyền diệu.

Biến hóa của lụa mỏng làm cho người ta cảm giác trong mềm ngoài cứng, nhưng rất cứng cỏi.

Hàn Lập gật gật đầu, xem ra tấm lụa mỏng này là một kiện chí bảo phòng ngự.

Nhưng vào thời khắc này, ánh mắt của hắn chợt ngưng tụ, rơi vào hoa văn mặt ngoài tấm lụa mỏng, khẽ di một tiếng.

Những hoa văn trên tấm lụa mỏng hôi sắc này thoạt nhìn có chút quen mắt, tựa hồ đã gặp ở nơi nào trước kia.

"Đúng rồi!"

Hàn Lập rất nhanh hồi tưởng lại, phất tay lấy ra một ngân sắc hộp ngọc, sau khi mở ra, bên trong là một kiện đồ vật hôi sắc mềm mại, đúng là tấm vải xám thần bí mà lúc trước theo Hùng Sơn lấy được.

Hắn mở tấm vải xám ra, phía trên mơ hồ có một ít hoa văn thần bí cổ sơ, tuy khác biệt rất nhỏ với hoa văn trên tấm lụa mỏng, nhưng đại thể phong cách đồng dạng, hiển nhiên là cùng một loại linh văn.

"Xem ra khối vải xám này cũng là đồ vật Hôi Giới..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng, sau đó thử rót sát khí vào trong tấm vải xám, nhưng tấm vải xám không có bất kỳ phản ứng.

Hắn nhướng mày, chẳng lẽ đoán sai.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, sương mù màu đen trên thân lập tức nồng đậm gấp bội, tiếp tục rót vào trong tấm vải xám.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua một khắc đồng hồ, nhưng tấm vải xám vẫn không có bất kỳ phản ứng.

Hắn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi nghĩ thầm, chẳng lẽ mình đoán sai.

Lại qua một hồi, tấm vải xám vẫn không có phản ứng gì, Hàn Lập hơi mất hứng, đang tính ngừng thúc giục sát khí.

Nhưng vào lúc này, mặt ngoài tấm vải xám chợt nổi lên một tầng hôi quang nhè nhẹ, màu sắc cực kì nhạt, mắt thường hầu như không thể thấy được.

Ánh mắt Hàn Lập lập tức sáng ngời, bản thân đoán quả nhiên không sai.

Hắn hít sâu một hơi, toàn lực thúc giục sát khí trong cơ thể, cuồn cuộn rót vào trong tấm vải xám.

Trên tấm vải xám lập tức chậm rãi sáng lên quang mang, những hoa văn cổ sơ như ẩn như hiện phía trên cũng chầm chậm sáng lên, dần dần trở lên rõ ràng, nhanh chóng lan tràn trên tấm vải xám.

Nhưng kế tiếp bất luận Hàn Lập rót sát khí vào như thế nào, quang mang trên tấm vải xám cũng không tiếp tục sáng lên, những hoa văn cổ sơ kia cũng không có tiếp tục xuất hiện.

"Xem ra hẳn là sát khí không đủ, chỉ có thể thúc giục đến mức này." Hắn ngừng tay, lật xem tấm vải xám hai cái, sau đó thu lại.

Tấm vải xám này chẳng qua là vật ngẫu nhiên có được, Hàn Lập cũng không để ở trong lòng, có thể phát hiện nó huyền bí tất nhiên là tốt, không phát hiện cũng không quan trọng.

Ngay sau đó hắn thu tấm lụa mỏng hôi sắc lại, sau đó cầm lấy hộp ngọc màu đen cuối cùng kia, mở phù lục màu xám dán trên hộp ra, thoạt nhìn hẳn là dùng để phong ấn.

------oOo------

Chương 585: Phân hồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại một lát trên phù lục màu xám, phát hiện phù văn này khác một trời một vực với phù văn bình thường, ngược lại có phài phần tương tự với hoa văn trên tấm vải xám và tấm lụa mỏng màu xám.

Ý niệm trong đầu hắn chuyển một cái, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, rơi vào phía trên phù lục.

Trên phù lục nổi lên một tầng hôi quang, chấn bay pháp quyết ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, lòng bàn tay tản mát ra một cỗ kim quang, tản mát ra lực lượng Thời Gian pháp tắc nhàn nhạt, chạm vào phù lục màu xám, nhưng vẫn bị chấn khai như thế.

Thần sắc trên mặt hắn không đổi, hơi trầm ngâm, lập tức thúc giục sát khí trong cơ thể, thử chạm vào phù lục màu xám.

Lúc này, ở trên phù lục chớp lên hôi quang, nhưng lập tức ảm đạm xuống, cũng không chấn khai sát khí như vừa rồi.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, lập tức thúc giục sát khí, chui vào trong phù lục.

Cấu tạo phù lục phong ấn cũng không phức tạp, rất nhanh hắn liền biết rõ, sau đó thi pháp phá giải.

Một khắc đồng hồ sau, "Phốc" một tiếng vang nhỏ, phù lục màu xám loé lên hào quang, từ trên hộp ngọc màu đen bay lên, hộp ngọc màu đen tự

động mở ra, lộ ra bên trong là một mặt nạ màu đỏ.

Hàn Lập cầm lấy mặt nạ, hơi ngẩn ra.

Mặt nạ này hắn khá quen thuộc, đúng là mặt nạ màu đỏ Luân Hồi chi tử của Luân Hồi Điện, có chút tương tự với mặt nạ đầu rồng của hắn, trên đỉnh mặt nạ viết hai chữ nhỏ: Long Tứ.

"Long Tứ, chẳng lẽ Hôi Tiên này là người Luân Hồi Điện..." Hàn Lập thì thào tự nói.

Năm đó Giao Tam đưa hắn mặt nạ Luân Hồi Điện, chính là "Long Ngũ".

Hắn không suy nghĩ nhiều, thu hồi mặt nạ cùng hộp ngọc vào, xoay chuyển ánh mắt, một lần nữa đánh giá thi thể Hôi Tiên trước mắt này.

Nhưng vào lúc này, thanh âm Ma Quang lại đột nhiên vang lên trong đầu:

"Hàn đạo hữu, xem ra vận khí chúng ta thật sự không tệ, ở chỗ này lại gặp được một cỗ thi thể Hôi Tiên nguyên vẹn, hơn nữa tu vi khi còn sống hắn là Thái Ất cảnh."

"Mặc dù khi còn sống hắn thần thông quảng đại, bất quá bây giờ là một cỗ thây khô, Ma Quang đạo hữu không cần hưng phấn như thế?" Hàn Lập lơ đễnh nói.

"Hàn đạo hữu nói lời ấy sai rồi. Thời điểm năm đó ta theo Mã Lương, trong một di tích đạt được qua một cuốn tàn quyển, phía trên ghi lại một ít tin tức về Hôi Tiên, trong đó có một môn bí thuật, có thể luyện chế thi thể Hôi Tiên thành thân ngoại hóa thân. Năm đó Mã Lương vẫn luôn muốn đạt được một cỗ thi thể Hôi Tiên nguyên vẹn, nhưng vẫn không như nguyện, không tưởng được vậy mà ở chỗ này có thể gặp được một cỗ." Ma Quang nói ra.

"Chuyện này là thật?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Trong Minh Hàn tiên phủ, hắn đã kiến thức qua sự lợi hại của Hôi Tiên Thái Ất Mặc Vũ, nếu mình có thể có được một cỗ phân thân Hôi Tiên Thái

Ất, sau này đối kháng đầu Phệ Kim tiên Thái Ất kia lại nắm chắc hơn rất nhiều.

"Tại hạ há dám lừa gạt Hàn đạo hữu, tất cả những điều này đều là thật đấy, bởi vì Hôi Tiên khác với tu sĩ các ngươi, sau khi bọn họ vẫn lạc, năng lượng ẩn chứa trong cơ thể sẽ không tiêu tán nhanh như tu sĩ các ngươi, mà đại bộ phận bảo tồn trong người, vì vậy có thể luyện thành hóa thân. Vận khí đạo hữu thật tốt, ở chỗ này lại đạt được một cỗ thi thể Hôi Tiên Thái Ất, nếu như thuận lợi luyện thành hóa thân, ngươi có thể có một cỗ phân thân Hôi Tiên cảnh giới Thái Ất, dùng để đối kháng đầu Phệ Kim tiên Thái Ất kia." Ma Quang nói ra.

"Đưa phương pháp luyện chế cho ta xem một chút." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

Dưới chân hắn loé lên bóng đen, thân ảnh Ma Quang hiển hiện ra.

Hàn Lập lấy ra một quả ngọc giản còn trống đưa cho Ma Quang, Ma Quang tiếp nhận ngọc giản, nhanh chóng khắc vào, sau một lát đưa lại cho hắn.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, thần thức thăm dò vào trong đó, nhíu mày.

Bên trong ngọc giản trình bày phương pháp luyện chế, khác rất nhiều với phương pháp tế luyện phân thân bình thường, cần không ít điều kiện tiên quyết.

Một trong số đó là người luyện chế cần phải có sát khí nồng đậm, thời điểm luyện chế rót sát khí bản thân vào mấy chỗ tiết điểm mấu chốt trong cơ thể Hôi Tiên, để ngày sau điều khiển.

Thứ hai, người tế luyện cần phải dùng một môn bí thuật phân hồn, đầu tiên phân liệt thần hồn của mình, sau đó dùng một môn bí thuật dung hợp thần hồn phân liệt với sát khí bản thân, chuyển hóa thành sát hồn, dung nhập vào trong thi thể Hôi Tiên.

Phải đảm bảo hai điều kiện trên, mới có thể thuận lợi điều khiển phân thân Hôi Tiên.

"Điều kiện thứ nhất cũng không có gì, bất quá điều kiện thứ hai, chuyển hoá thần hồn phân liệt thành sát hồn, có tổn thương gì đối với bản thể không?" Hàn Lập trầm mặc một lát, hỏi.

"Phân liệt thần hồn một vốn một lời tự nhiên không cách nào tránh khỏi tổn thương thân thể, vả lại sau khi chuyển hóa thành sát hồn sẽ thường xuyên truyền lại một ít tâm tình tiêu cực đến bản thể như cuồng bạo, thích giết chóc. Bất quá đây cũng là sự tình không cách nào tránh khỏi, năng lượng trong cơ thể Hôi Tiên hoàn toàn khác với tu sĩ, khắc chế lẫn nhau, nếu bình thường thần hồn tiến vào trong thi thể Hôi Tiên, chỉ sợ một thời ba khắc sẽ mất đi, chỉ có chuyển hóa thành sát hồn mới có thể bảo tồn lâu dài về sau." Ma Quang bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, lửa nóng trong lòng chậm rãi hạ xuống.

Nếu có thể bỏ ra vốn ít, tế luyện thi thể Hôi Tiên này thành phân thân, hắn tự nhiên là vui cười trông thấy đấy, nhưng Phân Hồn chi thuật này khẳng định tổn hao nhiều thần hồn, thứ hai chỉ sợ là sẽ ảnh hưởng thần trí hắn.

Bỏ ra đại giới như thế, hắn không muốn chút nào.

"Hàn đạo hữu nếu như cảm thấy ảnh hưởng quá lớn với ngươi, kỳ thật còn có một biện pháp có thể giải quyết." Ma Quang nhìn thoáng qua Hàn Lập, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Biện pháp gì?" Mí mắt Hàn Lập nhướng lên, hỏi.

"Phương pháp này thực ra cũng đơn giản, chính là ta sẽ thay thế phân hồn đạo hữu, tiến vào thi thể Hôi Tiên này." Ma Quang cười nói.

"Ngươi?" Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Tại hạ là Thiên Ngoại Ma Đầu, vô hình vô chất, tương tự với thần hồn, hơn nữa trời sinh bản thân có lực chống cự rất mạnh với năng lượng trong cơ thể Hôi Tiên, tiến vào chiếm giữ cơ thể kia có lẽ không có vấn đề." Ma Quang gật đầu nhẹ, nói như thế.

Hàn Lập nghe vậy, không có lập tức mở miệng, trầm mặc một lát mới nói: "Ma Quang đạo hữu, năm đó ở Linh Giới, chúng ta ký kết khế ước đến bây giờ đã được bao lâu?"

"Ta thường xuyên ngủ say, quan niệm ấn tượng về thời gian không sâu, bất quá có lẽ đã qua vạn năm rồi, Hàn đạo hữu hỏi chuyện này để làm gì?" Ma Quang giật mình khẽ, lập tức nói ra.

"Chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, chắc hẳn ngươi rất rõ tính cách của ta, Phân Hồn chi thuật kia ta chắc chắn sẽ không đồng ý. Ngươi giúp ta tế luyện phân thân Hôi Tiên này, vừa mới bắt đầu ngươi liền đánh chủ ý tiến vào chiếm giữ cơ thể kia?" Hàn Lập nhìn Ma Quang, nhàn nhạt nói ra.

Sắc mặt Ma Quang cứng đờ, lập tức cười khổ nói: "Thực là chuyện gì cũng không thể gạt được tâm tư đạo hữu, tại hạ xác thực muốn đi vào thi thể Hôi Tiên này, nhưng cũng không có ý đồ bất lợi với đạo hữu, chỉ là muốn giúp ngươi một tay. Đầu Phệ Kim tiên Thái Ất kia tùy thời đuổi theo, nếu đạo hữu bị nó giết chết, kết quả của ta cũng sẽ không có chỗ nào tốt."

"A, chỉ là như vậy?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại.

"Đương nhiên, ta cũng muốn tăng lên một ít thực lực, Hàn đạo hữu ngươi đã đạt đến Kim Tiên Hậu Kỳ, Kim Đồng cùng Giải Đạo Nhân cũng đều sớm đạt tới cấp độ Kim Tiên, chỉ có thực lực của ta vẫn còn ở Chân Tiên cảnh, bị các ngươi ném xa phía sau, cảm giác cũng không tốt gì." Ma Quang thở dài, vẻ mặt cô đơn, nói ra.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn Ma Quang, lập loè bất định, nhất thời không nói gì.

Sau một lát, hắn chợt phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao trùm thi thể Hôi Tiên lại.

Ánh sáng màu xanh hơi chấn động, trong đó hiện ra từng đạo tóc xanh óng ánh, quấn quanh thi thể Hôi Tiên, rất nhanh bao bọc thành một cái kén tằm màu xanh.

Sát khí nồng đậm do thi thể Hôi Tiên tản mát ra lập tức bị giam cầm trong đó, không cách nào tiết ra ngoài được.

"Việc này về sau hãy nói." Hàn Lập phất tay thu kén tằm màu xanh vào, nói ra.

Ma Quang gật đầu nhẹ, thân hình nhoáng một cái, lần nữa chui vào dưới thân Hàn Lập.

Hàn Lập quay người đi trở về bên cạnh hài cốt Cự Thử kia, chân mày cau lại.

Bên trong hài cố Cự Thử này, tuy Linh lực tràn đầy, nhưng với tư cách là một trong ngọn nguồn sát khí, sát khí ẩn chứa trong đó cực kỳ nồng đậm, Kim Đồng cùng Tỳ Hưu khẳng định thôn phệ không được.

Bất quá, việc này cũng không phải không thể giải quyết.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, phất tay lấy ra một xấp trận kỳ màu đen, bố trí phụ cận thi hài Cự Thử.

Một ngày một đêm sau, phụ cận thi hài Cự Thử xuất hiện pháp trận hình dạng hồ lô, bảo phủ thi hài cực lớn vào trong.

Trong pháp trận này có bốn vòng tròn lớn nhỏ màu đen, vòng tròn phụ cận trận có hoa văn dày đặc nhất, thoạt nhìn là tiết điểm trọng yếu bốn phía pháp trận.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, đánh ra một đạo pháp quyết.

Các nơi pháp trận hồ lô nổi lên đạo đạo Linh quang màu đen, thực tế tiết điểm nơi bốn vòng tròn càng đại phóng hắc quang, dâng lên bốn cột sáng màu đen.

Bốn cột sáng màu đen như là vật còn sống, nhìn như xúc tu, vặn vẹo đong đưa giữa không trung.

Trong miệng hắn quát khẽ một tiếng, đồng thời hai tay biến đổi pháp quyết.

Lập tức bốn cột sáng màu đen bắn ra, chui vào giữa hài cốt Cự Thử.

Hài cốt Cự Thử tản mát ra sát khí cuồn cuộn nhất thời ngừng lại một lát, sau một khắc trong đó hiện ra vô số phù văn màu đen.

Sau đó "Ầm" một âm thanh trầm đục vang lên, bất ngờ đột nhiên bộc phát ra cơn lũ như tích luỹ đã lâu.

Lập tức hài cốt Cự Thử tản mát ra sát khí đậm đặc thêm, hơn nữa tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần.

Vô số sát khí như thực chất tuôn ra như thủy triều, phiêu tán mở ra, ánh sáng dưới đáy vực sâu lập tức ảm đạm.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt buông lỏng.

Pháp trận này là hắn dựa vào mấy pháp trận khác làm cơ sở, tạm thời cải tiến thiết kế lại, có hữu ích hay không hắn cũng không nắm chắc, may mắn là hữu hiệu.

Hai tay mười ngón như bánh xe nhanh chóng bấm pháp quyết, không ngừng thúc giục pháp trận.

Nhưng vào thời khắc này, hài cốt Cự Thử chợt chấn động, rung rung đứng lên, phát ra liên tiếp thanh âm "Ken két", đồng thời trong hai hốc mắt hài cốt nổi lên hai điểm lục quang âm u, giống như hai con mắt, nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập bị nó nhìn như thế, toàn bộ cơ thể như rơi vào hầm băng, trong lòng lộp bộp một cái, sau lưng không khỏi toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trong đầu hắn không khỏi hiện ra huyễn cảnh lúc trước, bộ hài cốt Cự Thử phục sinh lại chẳng quan tâm thúc giục pháp trận, trên thân đại phóng ánh sáng màu xanh, bắn ngược lại đằng sau.

"Két" một âm thanh vang lên!

Miệng hài cốt Cự Thử chợt trương lên, một đoàn bóng xanh nồng đậm từ trong bắn ra, điện xạ nhanh về hướng Hàn Lập.

Tốc độ bóng xanh cực nhanh, vốn cách xa Hàn Lập nhưng trong nháy mắt liền nhào tới trước người hắn, hướng vào cơ thể Hàn Lập.

Vào thời khắc này, tiếng sấm nổi lên, vô số đạo hồ quang điện màu vàng chói mắt đột nhiên từ trên thân Hàn Lập hiển hiện ra, sau đó nhanh chóng hội tụ lại một chỗ hóa thành một đạo lôi điện màu vàng vừa thô vừa to, hung hăng đánh tới bóng xanh đang phóng tới.

------oOo------

Chương 586: Biến nguy thành an

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Ầm ầm ầm tiếng nổ lớn!

Lôi điện màu vàng vừa chạm vào bóng xanh liền nổ bể ra mãnh liệt, hóa thành vô số đạo hồ quang điện màu vàng, bắn ra bốn phía, tựa như một vòng mặt trời màu vàng, lóe lên, dẫn tới hư không phụ cận chấn động mạnh.

Đoàn bóng xanh từ hài cốt Cự Thử bay ra như gặp phải trọng kích, bị chấn bay ra ngoài, bắn ngược ra xa hơn mười trượng.

Nhưng nó cũng không bị trọng thương, lập tức ổn định thân hình, lần nữa bay nhào tới hướng Hàn Lập, tốc độ nhanh hơn, lóe lên liền biến mất giữa không trung.

Bây giờ quanh thân Hàn Lập đại phóng kim quang, trong cơ thể vận chuyển công pháp hết tốc lực, trong miệng hét lớn một tiếng.

Sau lưng hắn loé lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra, vô số gợn sóng màu vàng lan ra, hình thành một khu vực gợn sóng xung quanh.

Trong nháy mắt hết thảy chung quanh rơi vào bất động, sát khí cuồn cuộn, chấn động hư không, còn có đoàn bóng xanh cách Hàn Lập chỉ có hơn một trượng.

Hàn Lập thở dài một hơi, trên trán hiện ra một tầng rậm rạp mồ hôi lạnh.

Tốc độ bóng xanh này thật sự nhanh đến đáng sợ, cả hai giao thủ nhanh như

thiểm điện, nếu không phải hắn phản ứng cực nhanh, lại mang Thời Gian pháp tắc, bây giờ tất nhiên đã bị nó xâm nhập vào trong cơ thể.

Hắn đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn lại bóng xanh, trên mặt lộ ra một tia hiếu kỳ.

Nhưng vào lúc này, bóng xanh vốn lẳng lặng đình trệ chợt nhúc nhích, nở rộ lục quang, làm gợn sóng màu vàng chung quanh cũng nhuộm thành lục sắc.

Hàn Lập cả kinh, bất quá không đợi hắn kịp phản ứng, giữa bóng xanh chợt bộc phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại.

Một đạo lục tuyến từ giữa bóng xanh bắn ra, nhanh chóng vô cùng bay vụt chém tới hướng Hàn Lập. Những nơi đi qua, gợn sóng màu vàng bị cắt ra một khe hở thật dài.

Bất quá lục tuyến phá vỡ gợn sóng màu vàng, tiêu hao hiển nhiên cũng thật lớn, nhanh chóng trở nên ảm đạm, nhưng cuối cùng vẫn bay đến trước người Hàn Lập.

Đoàn bóng xanh kia lại nhúc nhích, hình dáng đột nhiên trở nên hết sức nhỏ bé, giống như một tờ giấy lục sắc, theo sát sau lục tuyến, bay về hướng Hàn Lập, trong chớp mắt vượt qua hơn một trượng.

Hàn Lập vừa mới đưa tay lên một nửa, bóng xanh đã lóe lên chui vào trong cơ thể hắn.

Bóng xanh nhập vào cơ thể, lập tức hóa thành một cỗ sát khí tinh thuần khổng lồ, nhanh chóng lan tràn ra khắp cơ thể hắn.

Những nơi sát khí đi qua, kinh mạch toàn thân Hàn Lập lập tức trở nên lạnh buốt tê liệt, một tia Tiên Linh Lực cũng không đề thăng nổi, thân thể cũng không động đậy được.

Trên người hắn, kim quang giống như mặt trời đã thành băng tuyết, nhanh chóng tiêu tán, khu vực gợn sóng màu vàng chung quanh cũng biến mất vô

tung, toàn thân bị một cỗ qung mang u lục bao phủ.

Liên tiếp biến hóa nhanh như thiểm điện, Hàn Lập phản ứng nhạy bén trước sau như một, vậy mà hoàn toàn ứng phó không được liền bị chế trụ.

Lòng hắn lập tức trầm xuống, nhưng cũng không kinh hoảng, ý niệm trong đầu thay đổi thật nhanh, suy nghĩ gấp đối sách.

Lúc này, một hồi tiếng cười kiệt kiệt đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Bên trong thần thức hải Hàn Lập, đột nhiên xuất hiện một đoàn lục quang ảm đạm, thoạt nhìn là một con chuột lục sắc, vừa xuất hiện lập tức khí thế hung hăng nhào tới hướng một tiểu nhân màu vàng hai mắt nhắm nghiền đang khoanh chân ngồi.

"Muốn chết!"

Tiểu nhân màu vàng đột nhiên mở đôi mắt, nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay điểm về phía trước, một đạo kiếm ảnh óng ánh lập tức hiển hiện ra, trảm lên thân con chuột lục sắc.

Lúc này, tuy Tiên Linh Lực trong cơ thể Hàn Lập không cách nào vận chuyển, nhưng lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu cũng không bị ảnh hưởng.

"Xoẹt" một âm thanh vang lên!

Con chuột lục sắc lập tức bị chém thành hai nửa.

Nhưng con chuột lục sắc bị chém thành hai nửa tựa hồ không bị ảnh hưởng chút nào, hóa thành hai luồng lục quang tiếp tục đánh tới tiểu nhân màu vàng.

Lông mày tiểu nhân màu vàng nhíu lại, hai cánh tay giơ lên lần nữa.

Hai sợi xiềng xích óng ánh hiển hiện ra, nhanh như tia chớp quấn chặt lấy hai luồng lục quang, nhưng không có dùng sức xé vụn nó ra.

Hai luồng lục quang bị xiềng xích óng ánh khốn trói lại, lập tức ra sức giãy giụa, mơ hồ phát ra tiếng thét chi... chi.

Lục quang tuy rằng ảm đạm, lại ẩn chứa lực lượng thần hồn kinh người, ra sức giãy giụa, hai sợi xiềng xích cũng rung động lắc lư không thôi, mơ hồ có xu thế lỏng ra.

Một tay tiểu nhân màu vàng bấm niệm pháp quyết, hai sợi xiềng xích lập tức quấn quanh lại với nhau, đồng thời phụ cận loé lên tinh quang, có bao nhiêu sợi xiềng xích óng ánh liền bay ra nhanh chóng quấn quanh một chỗ.

Bên trong thanh âm xiềng xích va chạm, một cái lồng giam xiềng xích hiển hiện ra, đúng là "Thần Niệm lồng giam" chi thuật, hai luồng lục quang kia bị giam vào bên trong.

Hai luồng lục quang lóe lên lần nữa hòa làm một thể, hóa thành một con chuột lục sắc, ánh mắt lộ vẻ kinh nộ, ra sức đánh vào Thần Niệm lồng giam, đồng thời hàm răng hung hăng cắn xé xiềng xích lồng giam.

Thần Niệm lồng giam lắc lư không thôi, nhưng cũng không có xu thế bị phá khai.

Nhưng mà không chờ Hàn Lập buông lỏng một hơi, dị biến lần nữa phát sinh.

Con chuột lục sắc bị Thần Niệm lồng giam giam cầm, sát khí tinh thuần được bóng xanh mang đến lập tức mất đi khống chế, trở nên tán loạn.

Tiên Linh Lực trong cơ thể Hàn Lập vẫn không cách nào vận chuyển, nhưng sát khí ẩn chứa trên người hắn lại cảm ứng được những sát khí tinh thuần kia, tự động hiện lên đi ra.

Trên người hắn hiện ra một tầng sương mù màu đen nồng đậm, cuồn cuộn không thôi.

Ầm ầm!

Đoàn sát khí nồng đậm do bóng xanh mang đến lập tức dung nhập vào trong sương mù màu đen lượn lờ bên ngoài thân Hàn Lập, sương mù màu đen tựa hồ ăn đại bổ dược, điên cuồng phát ra.

Huyền Sát Minh Linh Công không biết tại sao lại tự động điên cuồng vận chuyển, nhanh chóng hấp thu sát khí do bóng xanh mang đến.

Bên trong thần thức hải Hàn Lập, con chuột lục sắc bị Thần Niệm lồng giam giam giữ, trên mặt chợt lộ ra vẻ hoảng sợ, phát ra tiếng thét chói tai.

Lục quang trên người nó chớp động kịch liệt, theo những sát khí tinh thuần kia bị hấp thu, thân thể nó chậm rãi thu nhỏ lại, giống như một khí cầu bay hơi.

Hàn Lập thấy tình hình này, hơi ngẩn ra, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt chợt loé lên một tia phức tạp.

Bên trong thần thức hải, tiểu nhân màu vàng cũng không làm ra cử động nào khác, chỉ thúc giục pháp quyết, tiếp tục vây khốn con chuột lục sắc kia.

Theo Huyền Sát Minh Linh Công vận chuyển, sát khí chung quanh cũng cuồn cuộn lên, như thủy triều vọt vào trong cơ thể hắn. Thực tế hài cốt Cụ Thử cách đó không xa tản mát ra sát khí nồng đậm, bây giờ càng hình thành một cột sáng sát khí vừa thô vừa to liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể Hàn Lập.

Bây giờ tốc độ hấp thu sát khí của hắn, so với lúc trước trùng kích tiên khiếu, đâu chỉ gấp mười lần.

Đại lượng sát khí tiến dũng mãnh vào trong cơ thể Hàn Lập, hình thành một dòng nước lũ sát khí hùng vĩ vô cùng, hướng về những tiên khiếu chưa mở bắt đầu trùng kích nó.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên trợn mắt há hốc miệng.

Nhưng bây giờ toàn thân hắn không cách nào nhúc nhích mảy may, chỉ có

thể trơ mắt nhìn hết thảy phát sinh.

Tiên khiếu trong cơ thể hắn dưới sự trùng kích của dòng nước lũ sát khí, thình lình nhanh chóng buông lỏng, sau đó từng cái bị cưỡng ép giải khai.

Bất quá sau một lát đã có ba tiên khiếu bị cưỡng ép giải khai!

Hàn Lập mừng rỡ trong lòng.

Nhưng rất nhanh hắn liền không cười nổi, trên mặt bỗng nhiên hiện ra một tầng huyết hồng, thoạt nhìn có chút dọa người.

Tiên khiếu bị ngang ngược cưỡng ép đả thông như thế, kinh mạch trong cơ thể hắn cũng rung động lắc lư kịch liệt, so với trước khi thúc giục sát khí trùng kích tiên khiếu thống khổ không chỉ gấp trăm lần.

Nhưng bây giờ hắn không cách nào vận công hộ thể, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Thời gian trôi qua từng chút, Huyền Sát Minh Linh Công vận chuyển trong cơ thể Hàn Lập càng lúc càng nhanh, những sát khi tinh thuần mà bóng xanh mang đến rất nhanh đều dung nhập vào trong sát khí của chính hắn.

Bên trong Thần Niệm lồng giam trong đầu Hàn Lập, con chuột lục sắc đã rút nhỏ gấp mấy lần so với trước đây, nó thét lên một âm thanh tuyệt vọng, "Phanh" một tiếng vỡ vụn ra, triệt để tiêu vong.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trong lòng buông lỏng, thu hồi Thần Niệm lồng giam.

Đã không còn những sát khí kia, quyền khống chế thân thể cũng về lại trong tay mình.

Chỉ là Huyền Sát Minh Linh Công vẫn đang thoát ly sự khống chế của hắn, điên cuồng vận chuyển, nhanh chóng thôn phệ sát khí chung quanh, trùng kích những tiên khiếu kia.

Theo "Phanh" "Phanh" hai tiếng trầm đục, trong cơ thể Hàn Lập lại có hai tiên khiếu được giải khai.

Thân thể của hắn run lên, huyết hồng trên mặt lại đậm hơn vài phần, khóe miệng chảy ra một đạo tơ máu, lồng ngực phập phồng kịch liệt, khí tức có chút lộn xộn.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, vội vàng vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể, toàn lực bảo vệ thân thể cùng kinh mạch.

Đối với việc điên cuồng vận chuyển Huyền Sát Minh Linh Công, ý niệm trong đầu hắn nhanh quay ngược trở lại, nhưng cũng không định ngăn lại.

Thời gian trôi qua, trong cơ thể Hàn Lập không ngừng có từng tiếng trầm đục truyền ra, đúng là từng cái tiên khiếu liên tiếp được giải khai.

Không biết qua bao lâu.

Lúc này, sát khí trên thân Hàn Lập nồng đậm đến một trình độ đáng sợ, chẳng những ngưng đọng thực chất, mà thoạt nhìn giống như từng đám hoả diễm màu đen nhảy lên quanh người hắn.

Bây giờ trên mặt hắn là một mảnh huyết hồng, hầu như có thể nhỏ ra huyết, khóe miệng lưu lại hai vết máu, thoạt nhìn có chút dữ tợn, vả lại bị thương không nhẹ.

Bất quá, trong hai mắt hắn lại tràn đầy vẻ vui mừng.

Bây giờ tiên khiếu trong cơ thể hắn đã bị giải khai một trăm linh sáu cái, Huyền Sát Minh Linh Công vẫn đang điên cuồng vận chuyển, cắn nuốt sát khí chung quanh.

"Phanh" một âm thanh trầm đục từ trong cơ thể hắn truyền ra, lại có một tiên khiếu bị giải khai.

Thân thể Hàn Lập run lên, nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lại càng hiện ra vẻ vui mừng nồng đậm.

Đả thông một trăm lẻ bảy cái tiên khiếu, tu vi của hắn đã gần như đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, tiến thêm một bước, liền có thể đạt tới Thái Ất cảnh.

Vào thời khắc này, một trăm lẻ bảy tiên khiếu trong cơ thể hắn dường như cộng hưởng, đồng thời rung động, nhanh chóng hấp thu thiên địa linh khí chung quanh.

Thiên địa linh khí cuồn cuộn tiến vào trong cơ thể Hàn Lập, hóa thành một cỗ Tiên Linh Lực tinh thuần, chảy xuôi trong kinh mạch.

Huyền Sát Minh Linh Công tựa hồ rốt cuộc tận hứng, chậm rãi đình chỉ vận chuyển, cuối cùng triệt để ngừng lại.

Thân thể Hàn Lập tựa như hư thoát, co quắp ngồi trên mặt đất.

Sau một lúc lâu, hắn mới lật tay lấy ra một quả đan dược chữa thương ăn vào, ngồi thẳng người, nhắm mắt điều tức.

Thật lâu sau, hắn mở to mắt, vẻ huyết hồng trên mặt đã biến mất hơn phân nửa, hiển nhiên thương thế đã khống chế được.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đứng lên, cảm thụ được Tiên Linh Lực trong cơ thể bỗng nhiên tăng nhiều, cảm xúc bành trướng, nhịn không được dùng sức bóp chặt nắm đấm.

Một màn vừa rồi có thể nói là vô cùng nguy hiểm, tựa hồ là hài cốt Cự Thử lưu lại một tia tàn hồn, có lẽ trải qua không biết bao nhiêu vạn năm hài cốt sinh ra Linh thức, còn muốn thông qua sát khí vô biên mang theo tiến hành xâm lấn thần thức hải của mình.

Đổi lại là một Tiên Nhân khác, dù là tu sĩ Thái Ất cảnh, đối mặt sát khí quy mô trùng kích như thế, thân thể không cách nào nhúc nhích mảy may, thần hồn chỉ sợ cũng đã sớm hỏng mất, nếu bị đối phương đắc thủ, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

May mà bản thân trước đây từ chỗ Mặc Vũ nhận được công pháp Huyền

Sát Minh Linh Công, dựa vào sát khí trùng kích tiên khiếu, lại thêm tu luyện trong hoàn cảnh sát khí ở đây lâu như thế, đồng thời lực lượng thần thức cường đại dị thường, lúc này mới khó khăn lắm biến nguy thành an.

Hơn nữa trời đưa đất đẩy, bị sát khí rót vào thân thể, thực lực lần nữa đột nhiên tăng mạnh, bây giờ khoảng cách Thái Ất cảnh chỉ có cách một đường mà thôi.

Chỉ là lần này tu vi tiến nhanh thực sự quá kỳ lạ, hơn nữa bây giờ trong cơ thể hắn tồn trữ sát khí quá nhiều, làm cho hắn có chút bận tâm.

------oOo------

Chương 587: Chia ra ăn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, sau đó dời ánh mắt nhìn về phía bộ hài cốt Cự Thử cách đó không xa.

Lúc này, sát khí bên trong bộ hài cốt này đã giảm đi không ít so với trước đây.

Hàn Lập không có tới gần, mà hai tay bấm niệm pháp quyết, thúc giục pháp trận chung quanh hài cốt, tiêu tán sát khí trong đó.

Như thế gần nửa canh giờ sau, sát khí bên trong hài cốt rốt cuộc triệt để xua tán đi, không còn lưu lại mảy may.

Lúc này, thoạt nhìn hài cốt Cự Thử càng thêm óng ánh, tản mát ra trận trận lục quang nhu hòa, hầu như có thể thấy từng đạo Linh lực chảy xuôi trong đó.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua mấy lần, lúc này mới phất tay thu hồi khí cụ pháp trận chung quanh hài cốt, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, bay lên phía trên.

Một chỗ vách đá phía trên vực sâu.

Khuôn mặt Kim Đồng lo lắng, đi tới đi lui gần mép vực, thỉnh thoảng thò đầu nhìn xuống dưới.

"Lão đại, ngươi cũng đừng có đi vòng vòng, chủ nhân hắn khẳng định không có chuyện gì đâu." Bạch ngọc Tỳ Hưu có chút buồn chán nằm rạp trên mặt đất, khuyên.

"Ngươi biết cái gì! Bây giờ cách hai mươi năm không còn bao nhiêu thời gian, đến bây giờ đại thúc cũng không có động tĩnh, nhất định là đã xảy ra

chuyện gì rồi!... Không được, ta phải xuống xem một chút." Khuôn mặt nhỏ nhắn Kim Đồng nhíu chặt, quyết định nói.

Giải Đạo Nhân đứng nhẹ nhàng lên, ngăn Kim Đồng đang muốn nhảy xuống vực sâu, nói ra:

"Hay là để ta xuống xem một chút đi, dù sao ta cũng là Khôi Lỗi chi thân, bị ảnh hưởng cũng nhỏ một chút."

Kim Đồng nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích, đang tính mở miệng, lông mi đột nhiên nhảy lên, vội vàng nhìn xuống phía dưới vực sâu.

Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu xanh từ phía dưới bay nhanh lên, phá tan sát khí cuồn cuộn, rất nhanh đi tới trên vách núi.

Ánh sáng màu xanh thu lại, đúng là Hàn Lập.

"Đại thúc, ngươi như thế nào mới... Ồ, tu vi của ngươi?" Kim Đồng vốn định phàn nàn vài câu, nhưng lúc phát giác khí tức trên thân Hàn Lập, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, kinh ngạc kêu lên.

Bạch ngọc Tỳ Hưu cùng Giải Đạo Nhân trước sau cũng phát giác được khác thường, nhao nhao xông tới.

"Kim Tiên cảnh đỉnh phong... Chủ nhân, khoảng cách ngươi tiến giai cảnh giới Thái Ất Ngọc Tiên, chỉ sợ cũng chỉ là một bước ngắn nữa thôi?" Bạch ngọc Tỳ Hưu kêu lên kinh hỉ.

"Xem ra Hàn đạo hữu ở dưới vực sâu đạt được kỳ ngộ a..." Giải Đạo Nhân cũng tán thán nói.

"Đại thúc, có phải ngươi ở phía dưới phát hiện bảo bối gì, tự mình vụng trộm ăn, vì vậy cảnh giới mới tăng lên nhiều như vậy? Đúng rồi, ánh mắt của ngươi tại sao lại biến thành màu xám... bộ dạng thật là lợi hại a!" Kim Đồng đang nói, đột nhiên phát hiện ánh mắt Hàn Lập chuyển thành màu xám trắng, vội mở miệng kêu lên.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi đổi, bàn tay vung lên, trong lòng bàn tay liền tràn ngập hơi nước, ngưng tụ ra một mặt thuỷ kính, nhìn vào trong đó.

Nhìn qua, hắn phát hiện hai con ngươi của mình quả nhiên nổi lên một tầng sương mù, biến thành màu xám, vậy mà có vài phần tương tự Hôi Tiên Mặc Vũ.

"Xem ra bị lão gia hỏa Mặc Vũ này tính kế rồi, Huyền Sát Minh Linh Công của Hôi Tiên quả nhiên có hoạ ẩn bên trong..." thần sắc Hàn Lập như thường, nhưng trong lòng thở dài một hơi, âm thầm nói.

"Làm sao vậy, đại thúc? Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?" Kim Đồng thấy Hàn Lập trầm mặc không nói, hỏi vội.

"Lúc trước tu hành xảy ra chút đường rẽ, cụ thể sau này sẽ nói với các ngươi. Trong vực sâu ta phát hiện ít đồ, có lẽ có chút trợ giúp với các ngươi, cùng ta đi xuống xem một chút." Hàn Lập ngừng suy nghĩ, mở miệng nói ra.

"Thật sự có bảo bối a?" Kim Đồng kinh hỉ kêu lên.

"Tại sao ta không cảm ứng được..." Bạch ngọc Tỳ Hưu rung đùi đắc ý, có chút khó hiểu nói.

"Đi xuống xem một chút sẽ biết. Giải đạo hữu, pháp trận phía trên còn phải làm phiền ngươi bảo vệ rồi." Hàn Lập cười cười, quay người nói với Giải Đạo Nhân.

Dứt lời, hắn liếc nhìn thuỷ kính trong tay, đột nhiên phát hiện hôi quang trong mắt đã biến mất không thấy gì nữa, lại lần nữa khôi phục bộ dáng vốn có.

Giải Đạo Nhân không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

Hàn Lập ôm quyền với gã, sau đó quanh thân loé lên ánh sáng màu xanh, cuốn Kim Đồng cùng Tiểu Bạch theo, thả người nhảy lên, một lần nữa bay xuống vực sâu bên dưới, thân ảnh chui vào bên trong sát khí, biến mất

không thấy gì nữa.

Sau khi hấp thu sát khí trong cơ thể Cự Thử, Hàn Lập cảm ứng sát khí tựa hồ xuất hiện một chút biến hóa, thân thể của hắn cũng giảm bớt sự bài xích của sát khí.

Về phần ảnh hưởng của sát khí nồng đậm kia đối với hắn cũng trở nên cực kỳ bé nhỏ, thậm chí hắn đã có thể điều khiển đơn giản những thứ sát khí này rồi.

Một lần nữa trở xuống đáy vực sâu, Hàn Lập đi tới bên cạnh thi cốt Cự Thử, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết.

Một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, bức lui tầng tầng sát khí chung quanh ra, ngăn cách ra một mảnh không gian không có sát khí.

Bàn tay hắn vung lên, hai đạo quang mang một kim một trắng hiện lên, thân ảnh Kim Đồng cùng Tiểu Bạch lần nữa hiện ra.

"Sát khí nặng nề quá..." Thân ảnh Kim Đồng vừa hiện, lập tức nhướng mày, có chút không thoải mái nói.

"Thi cốt này..." Thế nhưng hai mắt Bạch ngọc Tỳ Hưu sáng lên hào quang, kinh hỉ kêu lên.

Lúc này, Kim Đồng mới chú ý tới hài cốt màu phỉ thuý như núi trước mặt, trong mắt đồng dạng sáng lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, trên thân loé lên kim quang, xông tới hướng hài cốt.

Nhưng mà, nàng vừa mới bay lên, đã bị Hàn Lập níu lại giật trở về.

"Đừng vội, lúc trước thi cốt này có sát khí dày đặc, tuy ta đã thu nạp không còn, nhưng mà khó đảm bảo sẽ không sinh ra ảnh hưởng với các ngươi, vì vậy trước hãy nhìn xem rõ ràng, rồi sau ăn cũng không muộn." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Đại thúc, còn sót lại điểm sát khí ấy không thành vấn đề, ngươi cứ yên tâm đi, ta thèm muốn chết rồi... Ăn cái này, nói không chừng tu vi cảnh giới của ta cũng có thể đề thăng một mảng lớn..." Kim Đồng nghe vậy, lau nước miếng chảy ra nơi khóe miệng, cấp tốc nói.

"Chủ nhân, hài cốt này có thể chia ta một ít không?" Lúc này, Bạch Ngọc Tỳ Hưu cũng đem cái bụng tiếp cận nơi đây, mở miệng hỏi.

"Tiểu Bạch, hiện nay tình huống có chút đặc thù, nếu bộ hài cốt đại yêu này có thể trợ giúp Kim Đồng đột phá nhất cảnh, thời điểm chúng ta đối mặt Phệ Kim tiên kia, thì lại có cơ hội hơn, về điểm này, chắc là ngươi minh bạch?" Hàn Lập do dự một chút, nói ra.

"Cái kia... Được rồi..." Tiểu Bạch có chút thất vọng nói.

"Kiếp nạn này nếu có thể vượt qua, ta sẽ dùng những thứ khác đền bù tổn thất cho ngươi, tóm lại sẽ không bạc đãi ngươi." Hàn Lập vỗ vỗ đầu Bạch Ngọc Tỳ Hưu, an ủi.

Kim Đồng một mực chú ý tới hài cốt đại yêu, căn bản không chú ý tới động tĩnh bên này, lúc này mới nghiêng đầu lại, nhìn hắn trông mong, nói ra: "Đại thúc, có thể ăn chưa? Ta đợi không nổi nữa..."

Hàn Lập không nói gì, có chút bất đắc dĩ gật gật đầu.

Kim Đồng đại hỉ, thân hình lóe lên, hóa thành một đầu kim sắc giáp trùng cực lớn, bay vút lên, phóng về phía bộ hài cốt đại yêu màu phỉ thúy kia. Trong vực sâu rất nhanh vang lên thanh âm gặm ăn "Rặc rặc rặc rặc".

Bạch Ngọc Tỳ Hưu đứng ở một bên nhìn một màn này, đành phải tát vào miệng "Xoạch" vài cái, trong mắt cực kỳ hâm mộ.

Nhưng mà, mới qua không đến mười mấy cái hô hấp, Kim Đồng bỗng nhiên thu lại kim quang, một lần nữa hóa thành bộ dạng nữ đồng áo đỏ, từ trên hài cốt Cự Thử nhảy xuống.

Chỉ thấy tay nàng đang cầm một đoạn xương ống to cỡ cánh tay người

trưởng thành, đi tới trước Hàn Lập, nghi hoặc nói ra: "Đại thúc, ngươi xem một chút đoạn xương cốt này như thế nào, thiếu chút nữa làm ta gãy cả răng."

Hàn Lập nghe vậy, tiếp nhận đoạn xương ống kia, cẩn thận đánh giá.

Nhìn một lát, lông mày hắn không khỏi nhướng lên, lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Ngay sau đó, bàn tay hắn sáng lên ánh sáng màu xanh, truyền một đám Tiên Linh Lực vào trong đó.

Chỉ thấy phía trên xương ống phỉ thúy sáng lên hào quang, một đạo phù văn cấm chế Hàn Lập chưa bao giờ thấy từ mặt ngoài sáng lên, từ trong tán phát ra trận trận chấn động không gian có chút mãnh liệt.

"Không gian Pháp bảo... Chẳng lẽ là vật Cự Thử này tồn trữ?"

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, bắt đầu vận chuyển Tiên Linh Lực, thử thúc giục đoạn xương này. Kết quả phía trên xương ống càng toả sáng hoà quang, trở nên óng ánh thông thấu, nhìn như mỹ ngọc không tì vết.

Nhưng mà, cũng chỉ có như thế.

Bất luận Hàn Lập thử như thế nào, đoạn xương này cứ tỏa sáng, nhưng không cách nào thúc giục, cũng không cách nào luyện hóa, tự nhiên cũng không cách nào tìm hiểu ra cuối cùng là vật gì.

Lúc này, Kim Đồng đã sớm hóa thành kim sắc giáp trùng khổng lồ, bay nhào tới hài cốt phỉ thuý kia.

Ước chừng công phu một bữa cơm sau, một đạo kim quang từ trên hài cốt phỉ thúy bay hạ xuống, một lần nữa hóa thành một nữ đồng áo đỏ, chùi miệng một cái, vỗ vỗ cái bụng tròn vo, ợ một cái thật dài.

"Ai nha, ta ăn no rồi, Tiểu Bạch, những thứ còn lại kia liền thưởng cho ngươi." Kim Đồng dùng một ngón tay chỉ chỉ vào khung xương còn dư lại non nửa, hào phóng nói ra.

Bạch ngọc Tỳ Hưu nghe vậy, sững sờ, chưa kịp phản ứng đã bị Kim Đồng đập một cái lên đầu.

"Còn đứng ngây đó làm gì, không muốn ăn thì ta liền ăn hết sạch?"

"Thế nhưng, lão đại..." Tỳ Hưu tự nhiên thèm thuồng không thôi, nhưng vẫn còn có chút do dự nói.

"Ngươi đã gọi ta một tiếng lão đại, ta cũng không thể bạc đãi ngươi. Huống hồ thi cốt đại yêu này hoàn toàn chính xác rất bổ, chỉ ăn nửa bộ khung xương cũng đã no rồi, kế tiếp tiêu hóa hấp thu chỉ sợ cần chút ít thời gian đấy... Lúc trước ta ở trong bụng của ngươi ăn không ít Tiên Khí, lần này coi như là đền bù tổn thất a." Kim Đồng vỗ vỗ cái bụng tròn vo, tùy tiện nói.

Trong lòng Tỳ Hưu có chút cảm động, nhưng không có nhúc nhích, mà quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

"Cứ nghe nàng là được rồi." Hàn Lập vừa mới điều tức xong, gật đầu với nó, nói ra.

"Đa tạ lão đại!"

Bạch ngọc Tỳ Hưu tát vào miệng một cái, thân hình bỗng nhiên tăng vọt biến lớn, há to miệng như có thể thôn thiên triệt địa, một ngụm liền nuốt gọn gàng cả khung xương đại yêu còn lại vào bụng.

Sau đó, hào quang trên thân nó khôi phục lại, hình thể một lần nữa khôi phục lớn như một chú khuyển.

"Tiểu Bạch, nói thật, năng lực cắn nuốt của ngươi, bổn tiên nữ cũng rất hâm mộ a!" Kim Đồng chắp tay sau lưng, đi vòng quanh Bạch Ngọc Tỳ Hưu nhìn, chậc chậc tán thán nói.

"Tốt rồi, đoạn thời gian kế tiếp, các ngươi cứ luyện hoá cho tốt đi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Đại thúc ngươi còn chưa nói xong, ta đây đã chịu không nổi rồi..."

Kim Đồng đang nói, liền ngáp một cái, trên thân sáng lên kim quang, rất nhanh hóa thành một kim sắc giáp trùng lớn cỡ lòng bàn tay rơi xuống dưới đất.

Hàn Lập xòe bàn tay ra, tiếp lấy nó vào lòng bàn tay, thu vào Túi Linh Thú.

"Chủ nhân, bộ hài cốt này là vật khác thường so với trước đây, có lẽ ta cũng cần bế quan một hồi." Tiểu Bạch thấy thế, cũng mở miệng nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, cổ tay khẽ chuyển, một lần nữa lấy ra một cái Túi Linh Thú khác, thu Bạch Ngọc Tỳ Hưu vào.

------oOo------

Chương 588: Đánh cược một lần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Hài cốt Cự Thử bị Kim Đồng cùng Tiểu Bạch thôn phệ với xu thế gió cuốn mây tan, sau khi ăn xong nguyên bản đáy vực chật chội lập tức trở nên trống trải hơn nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía, bỗng nhiên đuôi lông mày khẽ nhướng lên.

Lúc trước bị thi hài che khuất nên không thấy, giờ lại có lốm đa lốm đốm hào quanh xanh biếc chớp động.

Hắn đi tới phía trước, cúi người xem xét một lát, trong lòng khẽ động.

Nơi đây rõ ràng sinh trưởng hơn mười gốc thực vật hơi mờ cao đến một xích, phiến lá thông thấu tiêm mỏng giống như băng tinh, bên trong có đường gân mạch lạc rõ ràng, tản ra hào quang xanh biếc.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, sau đó thúc giục thần thức quét qua thân thực vật kì dị này, cũng không phát hiện trên đó có khí tức đặc thù gì.

Tuy không cách nào nhận ra, nhưng trong lòng hắn biết rõ, cây này có thể sinh trưởng trong điều kiện sát khí dày đặc dưới vực sâu đến nay, tuyệt đối không phải là thực vật bình thường.

Chỉ là bây giờ hắn tự nhiên không có tâm tư đi suy nghĩ nhiều về việc này.

Nghĩ tới đây, cổ tay hắn khẽ lật, lấy ra hơn mười hộp bạch ngọc dài, đào hơn mười gốc thực vật xanh biếc này kể cả gốc lẫn bùn đất, cẩn thận từng li

từng tí bỏ vào trong hộp, sau đó lại lấy ra trương phù lục màu bạc dán lên.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập đứng tại chỗ trầm tư một lát, bỗng nhiên mở miệng nói ra: "Ma Quang, ngươi xuất hiện đi."

Vừa nói xong, chỉ thấy cái bóng hắn đột nhiên trở nên đen kịt vô cùng, dần dần kéo dài gấp đôi, thân ảnh Ma Quang từ trong hiện ra.

"Thế nào, Hàn đạo hữu, quyết định tiếp thu đề nghị của ta chứ?" Khuôn mặt Ma Quang thập phần tương tự với Hàn Lập, lộ ra một vòng vui vẻ, mở miệng hỏi.

"Giá trị một cỗ thi thể Hôi Tiên, ta rất rõ ràng. Bây giờ cường địch tới gần, nếu ngươi có thể đạt được thì sẽ có tác dụng rất lớn, ta cũng không có lý do cự tuyệt, coi như là giúp người hoàn thành ước nguyện đi." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Hàn đạo hữu yên tâm, ta và ngươi đã ký kết Thiên Ma khế ước, là quan hệ sống dựa vào nhau, thực lực của ta tăng lên một phần, cũng chính là chiến lực của ngươi tăng cường một phần, cuối cùng là có lợi cho ngươi đấy." Đáy mắt Ma Quang hiện lên vẻ vui mừng, nói ra.

"Ma Quang đạo hữu nói một câu không uổng, bất quá thực sự chúng ta hiểu rõ về Hôi Tiên có hạn, đề phòng ngừa chuyện phát sinh ngoài ý muốn, ta cần gieo trong cơ thể ngươi mấy cái cấm chế, ta nghĩ ngươi cũng sẽ không cự tuyệt a?" Lông mày Hàn Lập chau lên, cười hỏi.

"Cái này... Tự nhiên..." Ma Quang nghe vậy, hơi ngẩn ra, lập tức thần sắc như thường gật đầu nói.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì, một tay hai ngón cùng điểm vào mi tâm, một đám lực lượng thần thức rơi vào trên thân Ma Quang.

Tiếp đó hai tay hắn kết pháp quyết, yên lặng vận chuyển pháp quyết Luyện Thần Thuật, bên trong mi tâm lập tức có đạo sợi tơ óng ánh kéo dài ra, bay đến mấy vị trí hiểm yếu của Ma Quang như trán, ngực cùng đan điền.

"A....."

Trong miệng Ma Quang phát ra một tiếng kêu đau đớn, trên mặt vặn vẹo một hồi, lộ ra thần tình thống khổ, nhưng không có mở miệng, chỉ yên lặng chịu đựng.

Bất quá sau một lát, sắc mặt gã buông lỏng, thần sắc lại khôi phục như thường.

"Tốt rồi, những cấm chế này thường ngày sẽ không tạo thành ảnh hưởng với ngươi. Bất quá, nếu sau khi ngươi tiến vào trong cơ thể Hôi Tiên, không nghĩ qua là bị tàn hồn hay vật gì đó khống chế, trong lúc vô tình làm ra các cử động không hợp quy củ, những cấm chế này sẽ tự động phát động, đến lúc đó chính ta cũng không nhất định có thể ngăn cản kịp." Hàn Lập thu tay lại, nhìn Ma Quang, thâm ý nói.

"Hàn đạo hữu yên tâm, những cấm chế này chắc là sẽ không có đất dụng võ rồi." Ma Quang vừa cười vừa nói.

"Không cần tự nhiên là tốt nhất. Lúc trước ngươi nói phương pháp luyện chế thân ngoại hoá thân, kính xin nói rõ lại một lần, chúng ta có thể bắt tay vào luyện chế a." Hàn Lập khoát tay áo, sau đó nghiêm mặt nói.

Ma Quang nghe vậy, lập tức bờ môi khẽ nhúc nhích, bắt đầu truyền âm trình tự chi tiết luyện chế cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập vừa nghe gã nói, vừa âm thầm so sánh với nội dung trong ngọc giản lúc trước đối phương giao cho mình, gặp chỗ khó hiểu sẽ mở miệng hỏi thăm vài câu.

Như thế ba ngày sau, một toà pháp trận hình tam giác khảm nạm Hắc Tủy Tinh đứng lặng dưới đáy vực sâu, Hàn Lập cùng Ma Quang phân biệt đứng ở trái phải pháp trận, còn bộ thi thể Hôi Tiên thì đặt ở giữa trong pháp trận.

Hai người bọn họ liếc nhìn nhau, đồng thời khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết pháp quyết, trong miệng vang lên từng trận thanh âm ngâm tụng.

Theo đó, Hắc Tủy Tinh trong trận sáng lên hào quang, một đoàn hoả diễm màu đen không có độ nóng từ trong pháp trận bay lên, bao bọc bộ thi thể Hôi Tiên vào chính giữa, bắt đầu luyện chế.

Thời gian nhoáng một cái, trôi qua hơn nữa năm.

Dưới đáy vực sâu, sát khí hừng hực, một tòa pháp trận hình tam giác bị khói đen dày đặc bao phủ, bên trong mơ hồ không rõ.

Bên ngoài cách pháp trận ba trượng, Hàn Lập khoanh chân ngồi trên mặt đất, quanh thân nhộn nhạo ánh sáng màu xanh, từng gợn sóng màu vàng nhạt từ dưới thân không ngừng khuếch tán lên, truyền ra trận trận chấn động kỳ dị.

Sau một lát, trên mặt hắn bỗng nhiên có một đoàn sát khí màu đen quanh quẩn ra, thoáng hiện một lát, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Trong miệng Hàn Lập than nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, trong con mắt thình lình lóe lên hào quang màu xám bạc.

Từ lúc đó đến nay, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng sẽ phát sinh biến hóa, bất luận là thời gian phát tác, hay là khoảng cách thời gian, đều không theo bất kỳ quy luật nào.

Hơn nữa, theo số lần phát sinh lần lượt tăng lên, Hàn Lập càng ngày càng cảm thấy sâu trong thức hải có một cỗ sát khí nồng đậm ẩn giấu, càng ngày càng trở nên mãnh liệt, đồng thời một cảm giác táo bạo tự nhiên sinh ra.

Nếu không phải thần thức của hắn đủ cường đại, chỉ sợ tâm trí đã bị ảnh hưởng.

Hàn Lập thở dài một hơi, sát khí màu đen trên mặt dần dần biến mất, đồng tử cũng dần dần khôi phục bình thường.

Bàn tay hắn khẽ lật, lấy ra một quả đan dược ăn vào, nhắm hai mắt lại điều tức.

...

Hai tháng sau.

Đáy vực vốn yên lặng, bỗng nhiên truyền đến từng đợt thanh âm nổ vang, sát khí màu đen cuồn cuộn chuyển động kịch liệt như nồi chảo đang sôi.

Sát khí hừng hực vọt thẳng lên, nhanh chóng muốn tràn ra khỏi miệng vực sâu.

Giải Đạo Nhân đứng ở trên không, mặt không đổi nhìn chằm chằm phía dưới, đáy mắt lại hiện lên một tia nghi hoặc.

Bây giờ, trên mặt đất dưới đáy cốc, một vòng xoáy sát khí cự đại đang điên cuồng chuyển động, tụ lại hướng tòa pháp trận hình tam giác.

Bên ngoài pháp trận, Hàn Lập cùng Ma Quang đứng chắp tay, một người nhìn chăm chú, một người có vẻ mỏi mệt.

"Hàn đạo hữu, thật là có lỗi, vốn cho rằng tám tám sáu mươi tư ngày là luyện chế hoàn thành, không nghĩ tới lại hao tốn lâu như thế..." Ánh mắt Ma Quang nhìn chằm chằm vòng xoáy sát khí chừng trăm trượng kia, thanh thế cực lớn, mở miệng nói ra.

"Không sao, thời gian trên ngược lại là vừa vặn tốt. Chỉ là, đối với chuyện dung hợp, ngươi có nắm chắc không?" Ánh mắt Hàn Lập rơi vào bộ thi thể Hôi Tiên trong pháp trận, hỏi.

So với lúc đầu trông thấy, bây giờ thể trạng cỗ thi thể kia đã tăng trưởng không ít, thoạt nhìn giống như là sung vào không ít huyết nhục, trở nên "đầy đặn" hơn nhiều, gương mặt dữ tợn kia cũng trở nên nhu hòa một chút, thoạt nhìn cuối cùng là có chút giống "Người" rồi.

"Không dám lừa gạt Hàn đạo hữu, thành bại chỉ có năm năm mà thôi. Nếu ta có thể thành công nhập vào cỗ thi thể này, tu vi có thể phát triển đến cấp độ Kim Tiên, thậm chí có hy vọng đột phá đến Hậu Kỳ. Còn nếu ta thất bại, cũng sẽ bị vây ở bên trong cỗ thi thể này không thoát ra được, chỉ có thể

chờ hóa thành chất dinh dưỡng, phụng dưỡng cha mẹ là cỗ thi thể này thôi." Ma Quang cười khổ một tiếng, nói như thế.

"Ngươi đã biết rõ mạo hiểm lớn như vậy, lúc ấy lại còn muốn đưa ra phương pháp này?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Đây cũng là việc bất đắc dĩ a. Tu vi Hàn đạo hữu tăng nhanh không thể tưởng tượng, những Linh sủng Khôi Lỗi bên người đều có thực lực không tầm thường. Trừ tên Hỏa Tu Tử xui xẻo không may kia thì không nói, hôm nay Giải Đạo Nhân cùng Phệ Kim tiên có thực lực đều hơn xa ta. Ta với tư cách ký kết khế ước tôi tớ cùng ngươi, bây giờ giống như gân gà, thật sự là vô năng. Nếu lần này còn không liều chết chụp lấy cơ hội này, ngày sau khó đảm bảo sẽ không bị Hàn đạo hữu coi như con rơi, ngươi thấy có đúng không?" Ma Quang thở dài một tiếng, nói ra.

"Cái thuyết pháp này, ngược lại là rất thú vị." Hàn Lập không phủ nhận, cũng không gật đầu, chỉ là từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt nói ra.

"Tốt rồi, thành bại hay không phải xem một lần hành động này, Hàn đạo hữu yên lặng chờ tin tốt đi." Ma Quang cười "Hắc hắc", nói ra.

Dứt lời, thân ảnh gã bỗng nhiên kéo dài như khói sương mù, hóa thành một đạo bóng ảnh màu đen chui vào trong vòng xoáy.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Ở giữa pháp trận tam giác, bộ thi thể Hôi Tiên như xác chết vùng dậy, bỗng nhiên bắn lên, đứng giữa không trung.

Trong hai tròng mắt nó vẫn là màu xám tro như cũ, nhưng đột nhiên cái miệng mở lớn ra cực kỳ khoa trương.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, liền chứng kiến Ma Quang biến thành bóng đen, một đầu đâm vào trong miệng thi thể Hôi Tiên, rất nhanh liền hóa thành khói mù cuồn cuộn, đều tuôn vào trong bụng nó.

Theo Ma Quang tiến vào trong cơ thể, thi thể Hôi Tiên lập tức không khống

chế được, hai tay giơ lên cao, chân trái phía sau giơ lên đến đầu gối, lấy một loại tư thế thập phần không được tự nhiên, đứng hoa chân múa tay.

Quanh thân gã rậm rạp chằng chịt lỗ hổng như tiên khiếu mở ra, điên cuồng hấp thu sát khí màu đen trong vực sâu.

Một màn này, giằng co trọn vẹn cả tháng.

Một tháng sau, vòng xoáy sát khí dưới đáy vực sâu biến mất không thấy gì nữa, bộ thi thể Hôi Tiên đã khôi phục như thường, nhưng vẫn bảo trì tư thái cổ quái lúc trước, lơ lửng giữa không trung.

Hàn Lập đứng cách đó không xa, thả thần thức quét qua, phát hiện trên thi thể Hôi Tiên không có chút chấn động pháp lực nào, thậm chí ngay cả khí tức Ma Quang đều không cảm giác được.

Nếu không phải nhờ Thiên Ma khế ước giữa bọn họ còn có sợi dây liên hệ, Hàn Lập thậm chí còn cho rằng Ma Quang đã bị thi thể Hôi Tiên thôn phệ, ngược lại trở thành chất bổ cho nó.

Hàn Lập lắc đầu, thở dài một hơi.

Đột nhiên, lông mày hắn khẽ nhướng lên, bàn tay vung lên, một đạo kim quang sáng lên, thân ảnh Kim Đồng từ trong hiển hiện ra.

"Thế nào, cũng cố cảnh giới ra sao rồi?" Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên thân Kim Đồng, mở miệng hỏi.

"Đại thúc cho ta hai viên đan dược kia ăn vào, khí tức cơ bản đã ổn định, bất quá cũng chỉ có bấy nhiêu thôi." Trên mặt Kim Đồng lộ ra vẻ tiếc nuối, nói ra.

"Thái Ất cảnh là một quan ải lớn trên con đường tu hành, muốn vượt qua sẽ có nhiều khó khăn? Nhìn xem những gia hoả tiến vào Minh Hàn tiên phủ, vì một quả Thái Ất đan, liều đến ngươi chết ta sống. Ngươi lại không cần Thái Ất đan, chỉ dựa vào nửa bộ hài cốt, liền vững vàng cất bước tiến vào Thái Ất cảnh, như vậy còn không biết đủ sao?" Hàn Lập có chút không biết

nói gì, vừa cười vừa nói.

Bảy ngày trước, Kim Đồng đột nhiên tỉnh lại, thành công đột phá bình cảnh, đạt đến cảnh giới Thái Ất cảnh sơ kỳ.

Tựa hồ thiên nhân lưỡng suy lại không xảy ra trên người Phệ Kim Trùng Kim Đồng, để cho Hàn Lập kinh hỉ, đồng thời tấm tắc khen kỳ lạ.

------oOo------

Chương 589: Thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

"Ài, nếu có thể tiến thêm một bước, đạt tới Thái Ất trung kỳ thì tốt rồi, đến lúc đó liên thủ cùng đại thúc đối phó tên kia, lại có thêm mấy phần chắc chắn." Kim Đồng thở dài, nói.

Hàn Lập thấy thế, lông mày không khỏi nhướng lên, hắn phát hiện trải qua đoạn thời gian bị đuổi giết chạy loạn trong Man Hoang này, tâm tính Kim Đồng tựa hồ thành thục hơn không ít.

Kết quả, không đợi hắn cảm khái xong, Kim Đồng nói thêm một câu làm hắn lập tức bỏ đi ý nghĩ này.

"Ồ, đại thúc, cỗ thi thể này rõ ràng có bộ dạng rất tốt, hay là cho ta ăn đi? Nói không chừng, còn có thể giúp ta tiến thêm một bước, đạt tới Thái Ất cảnh trung kỳ đấy..."

"Đây là di hài Hôi Tiên, trong cơ thể có sát khí tinh thuần, ngươi quả thực muốn ăn?" Hàn Lập dở khóc dở cười, hỏi.

"Đại thúc, kỳ thật ta vẫn chưa hoàn toàn tiêu hoá xong, bất quá khẩu vị tên Tiểu Bạch kia rất tốt, thôi nhường cho cho nó đi...." Kim Đồng nghe xong lời ấy, lắc đầu như gõ trống, nói.

"Hô... Hô..."

Đúng lúc này, trên bộ thi thể Hôi Tiên kia chợt truyền đến từng trận thanh âm như thở dốc.

Hàn Lập thấy thế, vội vàng đi ra phía trước nhìn qua, phát hiện ngực thi thể Hôi Tiên kia đang phập phồng, thoạt nhìn như người sống đang hô hấp.

Hơn nữa, đôi mắt vốn mở trừng trừng lại nhắm lại chẳng biết từ lúc nào, hai con ngươi lại rung rung, thoạt nhìn giống như là lâm vào trong ác mộng, ra sức tỉnh lại nhưng thủy chung không thể tỉnh được.

"Gia hỏa này sao lại sống lại vậy, nhìn bộ dạng như là đang gặp ác mộng?" Kim Đồng mở to mắt, nghi ngờ nói.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, không nói gì.

Nhìn một màn trước mắt này, hắn vô thức nghĩ đến lúc ở trong Minh Hàn tiên phủ, thời điểm nhìn thấy thi thể Mặc Vũ, cỗ thi thể đó vẫn ở trạng thái cơ thể sống, chỉ vì không có thần hồn nên một mực không thể tỉnh lại.

Hôm nay thi thể Hôi Tiên này, có thể từ chết sống lại, chứng tỏ lúc trước luyện chế và được Ma Quang dung nhập thành công, thế nhưng vì sao gã còn không tỉnh lại? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Trầm tư hồi lâu, đôi mắt Hàn Lập bỗng nhiên sáng lên, bừng tỉnh đại ngộ.

Lúc trước bộ thi thể Hôi Tiên kia tỉnh lại, trừ thần hồn Mặc Vũ từ bên ngoài trở về, còn phục dụng một vật đặc biệt, chính là:

Hư Nguyên Đan!

Lúc trước khi tiến vào Minh Hàn tiên phủ, Giao Tam tiêu tốn đại khí tìm hắn luyện chế Hư Nguyên Đan, tuyệt đối không phải là vật vô dụng, lúc trước Mặc Vũ có thể trọng sinh lại, mấu chốt chính là Giao Tam cho lão ăn vào Hư Nguyên Đan.

Nghĩ tới đây, cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, trong lòng bàn tay lập tức nhiều ra một viên đan dược lớn bằng quả long nhãn.

Hắn suy nghĩ một chút, một tay nắm gương mặt Hôi Tiên, cạy miệng gã ra, nhét viên thuốc vào, dẫn dắt một chút để đan dược rơi xuống bụng.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập cũng không làm thêm động tác dư thừa nào, mà thối lui ra ba trượng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Kim Đồng nhìn những cử động liên tiếp của hắn, có chút không hiểu, nhưng thấy Hàn Lập trịnh trọng như vậy, cũng thích thú thối lui theo, mắt mở lớn nhìn bên đó.

Ước chừng qua mười mấy hơi thở, một tiếng ợ vang lên.

Chỉ thấy môi thi thể Hôi Tiên bỗng nhiên hé ra, một cỗ khói đen dày đặc từ đó phun ra.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng xiết chặt, một tay kéo Kim Đồng ra sau lưng bảo vệ, âm thầm thúc giục Luyện Thần Thuật.

"Hàn đạo hữu, đừng động thủ, là ta..." Đúng lúc này, thanh âm Ma Quang đột nhiên từ trên thi thể Hôi Tiên truyền ra.

Dứt lời, tay chân thi thể Hôi Tiên cũng bắt đầu cử động, thân trái phải run lẩy bẩy, như chưa thích ứng cỗ thân thể này.

"Làm sao chứng minh là ngươi?" Hàn Lập cũng không dừng lại Luyện Thần Thuật, lạnh lùng hỏi.

"Ma Quang" hơi do dự một chút, hai tay bấm pháp quyết, hai con ngươi xám trắng lập tức chuyển thành màu đen kịt, lúc này há miệng phun ra hắc khí tối đen như mực.

Hắc khí quay tròn ngưng tụ hóa thành một bì quyển đen thẫm, từ từ rơi trước người Hàn Lập.

Thần thức Hàn Lập quét qua, biết rõ vật này đúng là Thiên Ma khế ước giữa bọn họ, nhưng ý niệm trong đầu chuyển động, vẫn không có thu hồi Luyện Thần Thuật.

Ma Quang cảm nhận được nhiều chỗ trong cơ thể mình lưu lại cấm chế

Luyện Thần Thuật, há miệng nuốt bì quyển màu đen vào lại trong bụng, có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Hàn đạo hữu luôn chú ý cẩn thận, thật đúng là qua trăm vạn năm vẫn không thay đổi chút nào."

"Nếu không cẩn thận một chút, chỉ sợ hiện tại ký kết khế ước với ngươi, sẽ giống Mã Lương trước kia." Thần sắc Hàn Lập không đổi, từ tốn nói.

"Thời điểm ban đầu, ta cũng không có quá nhiều cảm xúc, ngược lại hiện tại càng ngày càng cảm thấy, Mã Lương so với Hàn đạo hữu, thật sự khác rất xa, quả thực khác nhau một trời một vực." Ma Quang vừa cười vừa nói.

"Thay vì nói những câu lấy lòng này, ngươi nên giải thích một chút tu vi cảnh giới của ngươi đi, vì sao lại không giống những lời người nói lúc trước?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, ngữ khí càng thêm lạnh như băng nói.

Giờ phút này khí tức trên thân Ma Quang thình lình đã đột phá cảnh giới Kim Tiên, đạt tới trình độ Thái Ất cảnh sơ kỳ, chỉ là vẫn còn phập phồng bất định như là lửa đèn trong gió, vẫn chưa ổn định được.

Kim Đồng thấy thế, hai hàng lông mày nhỏ dựng lên, trên thân chớp động kim quang liên tiếp, một thân khí tức Thái Ất sơ kỳ không áp chế chút nào, buông thả toàn bộ ra, dùng cặp mắt bất thiện dò xét "Ma Quang".

Ma Quang thấy thế, lập tức làm tư thế giơ tay đầu hàng, giải thích:

"Hàn đạo hữu tuyệt đối không nên hiểu lầm, lúc trước thời điểm dung nhập, ta mới phát hiện thi thể Hôi Tiên này mạnh vượt xa tưởng tượng, thiếu chút nữa ta bị nó áp chế hoàn toàn, nuốt chửng lấy mất. Nếu không phải ngươi kịp thời cho ta ăn viên thuốc gì đó, giờ phút này chỉ sợ ta cũng đã triệt để tiêu tán, dung nhập vào trong cơ thể tử thi này rồi."

"Vừa mới dung hợp, đã đạt đến Thái Ất cảnh sơ kỳ, nhưng ta lại không cảm thấy bộ dạng Ma Quang đạo hữu giống như vừa bị cắn nuốt qua chút nào." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, mở miệng nói.

"Đạo hữu cũng biết rõ, trước đây ta bất quá chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh, tuy rằng chiếm cứ cỗ thân thể này, kỳ thật có chút miễn cưỡng. Vả lại hôm nay

cảnh giới còn chưa vững chắc, chờ ổn định lại, nhiều nhất cũng chỉ là Kim Tiên hậu kỳ. Thực lực Thái Ất cảnh nhiều nhất cũng chỉ có thể hiện ra trong thời gian ngắn, tuyệt đối không phải tình huống chân thật." Ma Quang cười khổ một tiếng nói.

Hàn Lập thông qua tâm thần liên hệ, có thể cảm nhận được khí tức trên người gã xác thực đang dần dần hạ xuống, rớt dần về Kim Tiên hậu kỳ, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

"Xem ra xác thực như lời ngươi nói, đã như thế, ta liền tin tưởng ngươi vẫn là Ma Quang đạo hữu ban đầu, ngươi cứ yên tâm điều tức, ta đến hộ pháp cho ngươi." Hàn Lập thu hồi Luyện Thần Thuật, nói.

"Vậy làm phiền rồi." Ma Quang không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống, điều tức.

Hàn Lập đứng trang nghiêm một bên, thực sự làm nhiệm vụ hộ pháp.

Kim Đồng nhìn giao phong giữa hai người một phen này, ánh mắt nhíu lại thành khe hở nhỏ, như đang suy nghĩ cái gì.

...

Một chỗ trên ngọn núi trong sơn mạch màu xanh, một đoàn bạch quang to lớn hơi mờ trôi nổi giữa không trung.

Bạch quang này lớn chừng vài chục mẫu, phía trên chớp động từng gợn sóng bạch sắc, liên tục lưu chuyển, rực rỡ tươi đẹp sặc sỡ, kỳ quái, giống như một điểm đặc biệt làm người ta nhìn một cái liền mê loạn trong đó.

Quang đoàn này lơ lửng giữa không trung, dễ làm người khác chú ý tới cực điểm, nhưng các Yêu thú lại không dám tới gần, từ xa cảm ứng được liền lập tức né tránh.

Ở trung tâm ánh sáng màu trắng, mơ hồ có thể thấy một thân ảnh kim sắc giáp trùng thật lớn, chính là Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh kia.

Toàn thân nó vẫn không nhúc nhích, giống như bị đông cứng lại, ánh mắt nửa mở nửa khép, thần tình mờ mịt.

Nhưng chỗ sâu trong con ngươi hiện ra một vòng xoáy màu trắng nho nhỏ, chuyển động chậm rãi.

Nếu phóng lớn vòng xoáy màu trắng này gấp trăm lần, sẽ phát hiện trên vô số điểm sáng màu trắng, bên trong có một vài hình ảnh chớp động...

Hình ảnh bên trong là một giáp trùng khổng lồ, toàn thân lập loè kim quang, đã phản hồi Trùng tộc, dẫn đầu đại quân Trùng tộc càn quét toàn bộ Thú tộc phụ cận, giành được mảng lớn lãnh địa cùng rất nhiều linh tài bảo vật.

Không bao lâu, lại có một bức tranh khác, có một con Phệ Kim Tiên xuất hiện ở Man Hoang giới vực.

Mà giáp trùng màu vàng này trải qua một phen chém giết ác liệt, cuối cùng đánh chết thôn phệ con kia...

Trong động quật ở một vực sâu trong lãnh địa Trùng tộc, giáp trùng màu vàng to lớn nằm co ro trên giường đá, mặt lộ vẻ thống khổ.

Trên người nó tỏa ra kim quang nồng đậm đến cực điểm, hỏa diễm cuồn cuộn.

Từng cỗ khí tức vô cùng to lớn theo kim quang chớp động, liên tục phập phồng, nhanh chóng tăng vọt lên, rất nhanh tới gần một cái bình cảnh.

Bất quá giờ phút này chấn động khí tức trên thân giáp trùng màu vàng chẳng những không có dừng lại, ngược lại càng thêm kịch liệt, tựa như từng cỗ sóng dữ hung hăng trùng kích đạo bình cảnh vô hình kia.

Mỗi một lần trùng kích, mặt đất dưới động quật lắc lư kịch liệt, phát ra tiếng vang thật lớn, vô số bụi bặm đất đá tuôn rơi xuống.

"Rầm rầm rầm" tiếng nổ mạnh liên tiếp vang lên không ngừng, khoảng cách phá cảnh càng lúc càng ngắn.

Kim quang trên thân giáp trùng màu vàng càng lúc càng sáng chói mắt, dần dần giống như một vòng mặt trời màu vàng, làm cho người ta không thể nào nhìn thẳng.

Kim quang như thực chất tràn đầy toàn bộ động quật dưới mặt đất, như nước chảy phun trào, vách núi đá bị giáp trùng màu vàng thi pháp gia cố cũng bị rung động tạo ra từng vết nứt, chậm rãi mở rộng ra theo từng luồng sóng trùng kích kia.

Vào thời khắc này, một tiếng thét hùng vĩ đột nhiên từ trong kim quang chói mắt truyền ra.

Sau đó một cỗ khí tức vô cùng to lớn, mênh mông cuồn cuộn hầu như có thể chống đỡ thiên địa từ trong kim quang cuốn ra.

Ầm ầm!

Vách núi chung quanh bị cỗ khí tức đáng sợ này xông lên, lập tức tan vỡ ầm ầm như giấy, cả ngọn núi cũng trực tiếp sụp đổ.

Vô số đá vụn lớn nhỏ từ phía trên rơi xuống, nhưng đụng những kim quang kia lập tức bị đẩy lùi văng ra.

Ở trung tâm kim quang, giờ phút này lơ lửng một quang kén màu vàng thật lớn, phía trên hiện ra từng đạo hoa văn màu vàng, tản mát ra trận trận khí tức pháp tắc mạnh mẽ.

Thiên địa linh khí phụ cận như thủy triều điên cuồng cuốn tới, ngưng tụ thành từng đoàn kim quang chói mắt, không ngừng dung nhập vào trong quang kén, khiến nó không ngừng biến hóa, bên trong càng không ngừng truyền ra tiếng sấm nổ mạnh ầm ầm, tựa hồ có vật đáng sợ nào đó đang thai nghén bên trong.

Bên trong quang kén, giờ phút này giáp trùng màu vàng hóa thành một tên tráng hán cao lớn, mày rậm mặt chữ điền, ánh mắt lợi hại, trên mặt có từng đạo hoa văn màu vàng, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Từng đạo kim quang như thực chất không ngừng từ trên quang kén bay ra, rót vào trong cơ thể tráng hán cao lớn.

Toàn thân tráng hán cao lớn tỏa ra kim quang chói mắt, khí tức vẫn không ngừng tăng lên.

"Ha ha! Rốt cuộc... Rốt cuộc ta trở lại Đại La cảnh, cuối cùng có một ngày, ta sẽ trở về!" Mặt mũi tráng hán cao lớn lộ vẻ hưng phấn, ngửa mặt lên trời thét dài.

Nhưng vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Cảnh sắc chung quanh tráng hán cao lớn bỗng nhiên run rẩy mãnh liệt, sau đó hiện ra từng vết nứt.

Cuối cùng "Bộp" một tiếng giòn vang, toàn bộ mọi thứ vỡ vụn như lưu ly, hóa thành điểm điểm tinh mang phiêu tán ra hai bên.

Nụ cười trên mặt tráng hán cao lớn ngưng kết lại, cả người ngẩn ra.

------oOo------

Chương 590: Chuẩn bị cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Trên ngọn núi màu xanh, quang đoàn màu trắng kia chớp động mãnh liệt, vô số phù văn màu trắng từ trong bắn ra.

Nương theo đó "Phanh" một âm thanh trầm đục vang lên, quang đoàn cực lớn đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành vô số Linh quang màu trắng phiêu tán.

Thân hình khổng lồ kim sắc giáp trùng lắc lư một cái giữa không trung, sau đó mới lần nữa ổn định lại, hai mắt mơ hồ chậm rãi khôi phục thanh minh, vòng xoáy màu trắng sâu trong đồng tử chậm rãi biến mất, nó kinh ngạc nhìn chung quanh.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Không phải là ta đã phản hồi Trùng tộc, hơn nữa còn tiến cấp tới Đại La cảnh, tại sao lại ở chỗ này..." Trên mặt kim sắc giáp trùng xuất hiện vẻ kinh sợ, gào thét liên tục.

Vào thời khắc này, thần tình nó trì trệ, bỗng nhiên quay người nhìn về phía trước.

Trong nháy mắt nó cảm ứng được khí tức đồng loại kia, bây giờ vẫn đang sống khỏe, tựa hồ còn mạnh mẽ hơn không ít so với trước.

"Chẳng lẽ ta rơi vào huyễn thuật..." Vẻ kinh nộ trong mắt kim sắc giáp trùng rút đi như thủy triều, quay đầu nhìn chung quanh.

Chung quanh là một mảnh bình tĩnh, gió mát phất phơ quét qua ngọn núi màu xanh, không có chút dị thường nào.

Kim sắc giáp trùng rất nhanh thu hồi ánh mắt, thần tình trở nên âm tình bất định.

Nó giơ chân trước điểm vào hư không một cái, kim quang trên thân đột nhiên nổi lên sóng gió, nhanh chóng hội tụ đến trước người, hình thành một cái trận hình tròn màu vàng.

Trận hình chuyển động quay tròn, trong đó có vô số phù văn màu vàng nhảy lên, chớp động lúc sáng lúc tối, tựa hồ đang thi triển bí thuật gì đó.

Động tác kim sắc giáp trùng chợt cứng đờ, ánh mắt lộ ra một tia khiếp sợ.

"Nguyên lai đã qua hai mươi năm..."

Bây giờ ánh mắt của nó thoạt nhìn khó coi vô cùng, mơ hồ còn có một tia sợ hãi.

Kim sắc giáp trùng sống ở Man Hoang, thực lực lại rất mạnh, biết rõ tình huống nơi này hơn xa so với đám người Trùng tộc, Thú Tộc, xa hơn không phải người như Hàn Lập từ bên ngoài có thể so sánh.

Các tộc quần Trùng tộc, Thú Tộc bất quá chỉ là tiểu tộc ở khu vực rìa Man Hoang Giới vực mà thôi, không có ý nghĩa, kẻ thống trị Man Hoang là tứ đại Vương tộc ở sâu bên trong.

Thế lực tứ đại Vương tộc vô cùng to lớn, mỗi thế lực chiếm lĩnh lãnh thổ khổng lồ, chiếm cứ những khu vực có Linh khí nồng đậm ở chỗ sâu trong Man Hoang.

Cao thủ trong tứ đại vương tộc nhiều như mây, chớ nói Kim Tiên, tồn tại Thái Ất cũng không ít, bên trong mỗi tứ tộc có một vị Đại La lão tổ tọa trấn, bốn người hợp xưng "Tứ thánh".

Thực lực kim sắc giáp trùng rất mạnh, đã đạt tới Thái Ất Hậu Kỳ, bản thể lại là tồn tại Phệ Kim tiên mạnh mẽ, tứ đại Vương tộc Man Hoang tuy rằng cường đại, nhưng nó cũng không để trong lòng.

Điều nó kiêng kị duy nhất chính là Man Hoang Tứ Thánh.

Nơi đây đã là lãnh địa của Man Hoang tứ đại Vương tộc, thuộc về địa bàn Thông Thiên Thử Tộc, một trong tứ đại Vương tộc.

Lúc trước kim sắc giáp trùng điên cuồng đuổi theo Hàn Lập, chính là muốn ngăn chặn hắn trước khi tiến vào nơi đây, nhưng trong lúc bất tri bất giác bị người thi triển huyễn thuật vây khốn tại chỗ này, trọn vẹn hai mươi năm.

Hai mươi năm, đối với nó chỉ là trong nháy mắt, nhưng người có thể vây khốn nó lại đáng giá để đối đãi...

Trong mắt nó chớp động kim quang, im lặng.

Bên trong Man Hoang có thể vây khốn nó, chỉ có Man Hoang Tứ Thánh.

Nghe nói nhiều năm qua Cốc Thần Lão Tổ của Thông Thiên Thử Tộc không có ở Man Hoang này, hành tung phiêu hốt, hơn nữa cũng không tinh thông huyễn thuật, ngược lại Thiên Hồ Nhất Tộc giáp lãnh địa với Thông Thiên Thử Tộc, sở trường thần thông huyễn thuật.

Chẳng lẽ là vị Đại La lão tổ Thiên Hồ Nhất Tộc xuất thủ? Vì sao... Chẳng lẽ là muốn cảnh cáo mình không nên đặt chân vào lãnh địa tứ đại Vương tộc?

Trong đầu kim sắc giáp trùng chuyển qua vô số ý nghĩ, ánh mắt chớp động.

Sau một lát, vẻ tham lam vẫn chiếm thế thượng phong, thân thể nó đại phóng kim quang, hóa thành một quang đoàn màu vàng thật lớn, bắn về phía trước.

...

Trên bình đài vách núi trên vực sâu tối tăm, hai quang đoàn một kim một bạch trôi nổi tại chỗ này, tán phát ra trận trận uy áp cường đại.

Giữa quang đoàn có thể thấy hai thân ảnh, đúng là Kim Đồng và Tỳ Hưu.

Bây giờ thực lực cả hai đại tiến, nhưng vẫn không thích ứng với sát khí nồng đậm dưới đáy vực sâu, nên đi lên phía trên tu luyện.

Vào thời khắc này, quang đoàn màu vàng chợt lóe lên phiêu tán, lộ ra thân ảnh Kim Đồng, nàng nhìn về một phương hướng, sắc mặt ngưng trọng.

Dưới đáy vực sâu, Hàn Lập khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn sạch sẽ, yên lặng vận chuyển Tiên Linh Lực, cảm ứng sát khí nồng đậm trong cơ thể.

Cách đó không xa, Ma Quang thao túng thi thể Hôi Tiên Thái Ất đang khoanh chân ngồi, quanh người chớp động hắc quang, tiếp tục hấp thu sát khí nồng đậm chung quanh.

Tuy rằng gã thành công nắm cỗ thân thể này trong tay, nhưng căn cơ bất ổn, phải không ngừng cũng cố.

Bây giờ cỗ thi thể này nhìn càng thêm "Đầy đặn", thân thể khoẻ mạnh, làn da cũng trở nên sạch sẽ bằng phẳng, trên thân đã thay một kiện trường bào màu đen, hầu như không có gì khác với thường nhân.

Sắc mặt Hàn Lập chợt khẽ động, mở to mắt.

"Đại thúc, không tốt, tên kia đã tỉnh rồi, đang chạy đến nơi này." Trong đầu hắn vang lên thanh âm Kim Đồng.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, đứng lên, nhưng không có lập tức hành động, mà bấm chỉ tính toán.

"Vừa đúng hai mươi năm, xem ra thanh âm kia không có lừa gạt ta."

Trong miệng Hàn Lập thì thào một tiếng, liếc nhìn "Ma Quang" bên cạnh, trông thấy gã đang tu luyện, không có quấy rầy, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh bay lên phía trên.

Nhưng vào lúc này, "Ma Quang" mở to mắt, nhìn lại thân ảnh Hàn Lập, ánh mắt hôi quang chớp động vài cái.

Thân hình Hàn Lập rất nhanh xuất hiện ở bình đài vách núi nơi Kim Đồng

đứng trước đây, Tỳ Hưu cùng Kim Đồng đứng ở bên cạnh hắn.

"Đại thúc..." Kim Đồng nhìn Hàn Lập, bộ dạng có chút muốn nói lại thôi.

"Kim Đồng, Phệ Kim tiên các ngươi có e ngại sát khí nơi đây không?" Hàn Lập nhìn sát khí màu đen cuồn cuộn trong vực sâu, chợt mở miệng hỏi.

"Không tính là e ngại, bất quá Phệ Kim tiên chúng ta hoàn toàn không thích những thứ sát khí này." Kim Đồng tựa hồ ý thức được cái gì, nói ra.

"Nếu có thể chạy thoát, trước đây ít năm chúng ta đã sớm tranh thủ lúc Phệ Kim tiên ngủ để trốn rồi. Giờ nếu Phệ Kim tiên đuổi theo chúng ta nhanh như thế, chúng ta dứt khoát dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt), ngay ở chỗ này hảo hảo bố trí một cái!" Hàn Lập im lặng một hồi, chợt cười nói.

"Tu vi đại thúc ngươi tiến nhanh, ta cũng đã đạt đến Thái Ất cảnh, còn có tên Ma Quang nịnh hót kia, chúng ta nhiều người như vậy hợp lực, chưa hẳn không thể giết tên kia đâu!" Kim Đồng nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, oán hận nói.

"Lão đại, còn có ta đấy..." Tỳ Hưu bu lại, yếu ớt nói.

"Ừ, còn có Tiểu Bạch, tốt xấu cũng có thể ngăn cản... Nửa hơi." Kim Đồng sờ lên đầu Tỳ Hưu, gật đầu nói.

"Tuy thực lực chúng ta đại tiến, nhưng dù sao đối phương cũng là Phệ Kim Tiên Thái Ất Hậu Kỳ, không thể khinh thường. Kim Đồng, ngươi kiểm tra một chút xem còn bao lâu nữa thì nó tới?" Thần tình Hàn Lập ngưng trọng nói ra.

"Lấy tốc độ của nó bây giờ, nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, một tháng nữa sẽ đến." Kim Đồng nhắm mắt cảm ứng một cái, sau đó trợn mắt nói ra.

"Một tháng, vậy là đủ rồi." Hàn Lập nghe vậy, thì thào tự nói.

Kim Đồng cùng Tỳ Hưu không hiểu cho lắm, liếc nhau một cái.

"Trong thời gian này, các ngươi tiếp tục tu luyện ở nơi này. Kim Đồng, ngươi thời khắc chú ý động tĩnh Phệ Kim tiên kia, có bất kỳ tình huống gì, báo cho ta biết kịp thời." Hàn Lập phân phó.

"Đại thúc, việc này cứ giao cho ta!" Kim Đồng đáp ứng.

Hàn Lập sắp xếp xong, liền quay người bay xuống vực sâu, rất nhanh đã tới dưới đáy vực.

"Ma Quang" đã đình chỉ tu luyện chẳng biết từ lúc nào, trông thấy Hàn Lập đi xuống, đứng lên, chắp tay với hắn.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì, trực tiếp nói rõ tình huống Phệ Kim tiên đuổi theo cho Ma Quang biết.

"Ma Quang đạo hữu, đến lúc đó, ta cũng cần mượn lực lượng của ngươi." Sau đó Hàn Lập nói ra.

"Không thành vấn đề, ta từ giờ trở đi cũng cố khí tức, thời điểm chiến đấu, hơn nhiều thì không dám nói, nhưng bảo trì một nén nhang công phu sức chiến đấu Thái Ất cảnh có lẽ không có vấn đề." Ma Quang không nói hai lời, đáp ứng.

"Vậy là tốt rồi." Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, lộ ra vẻ tươi cười.

Ma Quang nói xong, liền đi tới một bên khoanh chân ngồi xuống lần nữa.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, sau một lát vung tay lên, các trận kỳ trận bàn liên tục hiện ra.

Đồng thời bên cạnh hắn loé lên kim quang, thân ảnh Giải Đạo Nhân cũng từ hư không xuất hiện.

"Giải đạo hữu, giúp ta bố trí pháp trận này." Hàn Lập nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ, tiếp nhận khí cụ pháp trận trong tay Hàn Lập, hai người ở dưới đáy vực sâu bận rộn lên.

Bận rộn hơn mười ngày, hai người mới dừng tay lại.

Lúc này thân hình Hàn Lập trôi nổi giữa không trung, trong miệng lẩm bẩm, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Các nơi trong vực sâu bỗng nhiên hiện ra từng điểm hào quang, xua tan bóng tối bất định, cộng hưởng với nhau.

Từng cỗ lực lượng mạnh mẽ lăng không xuất hiện, vừa cứng cỏi vô cùng, lại vừa mềm mại vững chắc, cộng hưởng với nhau, dẫn tới sát khí nơi này rung chuyển cuồn cuộn.

Nhưng lập tức những quang mang này biến mất, từng cỗ lực lượng chấn động kia cũng theo đó triệt để biến mất trong sát khí nồng đậm, không để lại một chút dấu vết, sát khí cuồn cuộn cũng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, gật gật đầu, lộ ra vẻ hài lòng.

Hắn lập tức đáp xuống mặt đất vực sâu, khoanh chân ngồi xuống, sau đó vung tay lên.

Chung quanh lập loè hào quang, từng kiện Tiên Khí hiển hiện ra, tản mát ra các màu linh quang chói mắt, trong đó xen lẫn từng cỗ chấn động pháp tắc, nhìn rất đồ sộ.

Hàn Lập cầm lấy những Tiên Khí này lên, loại bỏ từng cái, sắp đến đại chiến, nên chuẩn bị cuối cùng.

Có thể chuẩn bị được gì hắn đều đã làm, nhưng dù sao đối với phương cũng là Phệ Kim Tiên Thái Ất Hậu Kỳ, hắn một điểm nắm chắc cũng không có, nên không được phép có nửa điểm sơ suất.

Hàn Lập kiểm tra cẩn thận từng kiện Tiên Khí, sau đó thu vào trong cơ thể.

Rất nhanh, hắn kiểm tra tất cả Tiên Khí đang sở hữu một lần, rồi thu vào.

Bây giờ, trên mặt đất chỉ còn lại một cái hồ lô xanh biếc, đúng là kiện Huyền Thiên chi bảo kia.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lên hồ lô đánh giá một lát, sau đó cầm lấy, ánh mắt rơi vào miệng hồ lô.

Khu vực có màu sắc ảm đạm hiện giờ vẫn còn, bất quá đã đậm hơn không ít, màu sắc càng tiếp cận những khu vực khác.

Toàn bộ hồ lô tản mát ra hào quang xanh biếc, càng sáng ngời thêm vài phần, mơ hồ rút nhỏ đi một chút.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ tươi cười.

Trước đây ít năm hắn trốn tránh Phệ Kim tiên đuổi giết, nhưng cũng không đình chỉ việc dùng lục dịch đổ vào hồ lô, xem ra quả thật có tác dụng.

Tiếp tục dùng lục dịch thúc dục, xem chừng không tới trăm năm nữa, hồ lô xanh biếc này sẽ triệt để thành thục.

Hàn Lập nhìn hồ lô trong tay, bỗng nhiên há miệng phun ra một cỗ ánh sáng màu xanh, chui vào trong hồ lô.

Trên hồ lô xanh biếc nổi lên một tầng lục sắc oánh quang, đồng thời từng miếng phù văn thật nhỏ hiển hiện ra, lưu chuyển liên tục, giống như giọt nước chảy liên tục.

Một cỗ chấn động pháp tắc tán phát ra chung quanh, bức lui sát khí phụ cận ra ngoài mấy trượng.

------oOo------

Chương 591: Kiếm trong hồ Lô

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Hàn Lập thấy tình hình này, hít nhẹ một hơi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, thần thức lập tức chui vào trong lục sắc huỳnh quang trong hồ lô xanh biếc, đi tới không gian xanh biếc kia.

Nơi này không khác nhiều so với trước, khắp nơi tràn ngập từng sợi hào quang xanh biếc, lưu chuyển lượn lờ tạo thành một vòng xoáy lục sắc chuyển động chậm rãi.

Chỉ là những hào quang xanh biếc này rõ ràng nồng đậm hơn một ít so với trước, trong đó mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức đặc biệt, hẳn là hiệu quả do lục dịch Chưởng Thiên bình thúc dục trước đây.

Giữa vòng xoáy lục sắc lơ lửng một ít tiểu kiếm màu xanh, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, còn có toà lầu các không rõ tác dụng lấy được từ trong Minh Hàn tiên phủ trước kia.

Những năm qua được tinh luyện, linh lực trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều nội liễm, thân kiếm tản mát ra linh quang màu xanh nhạt, giống như Linh Bảo bình thường.

Về phần chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đầu tiên để vào trong hồ lô, Linh lực càng nội liễm đến cực hạn, mặt ngoài hầu như không thấy hào quang, giống một thanh tiểu kiếm phàm tục, ở trong đám phi kiếm ngược lại có chút không bắt mắt.

Nhưng tâm thần Hàn Lập tương liên cùng kiếm này, có thể cảm nhận rõ ràng Linh lực ẩn giấu trong đó, một khi bộc phát sẽ phát ra uy năng cường

đại cỡ nào.

Thần thức Hàn Lập rời khỏi, mở hai mắt ra, một tay phất lên, một thanh phi kiếm từ trong hồ lô xanh biếc bay ra thật nhanh, rơi vào trong tay hắn.

Hắn giơ tay nắm chặt chuôi phi kiếm, thúc giục một chút, "Oanh" một thanh âm vang lên, một đạo sét đánh chống trời lập tức nổ vang.

Chỉ thấy một mảnh điện mang màu vàng sáng chói bỗng nhiên nổ bể ra, vô số tia điện hết sức nhỏ từ trên phi kiếm bắn ra, trong nháy mắt bao phủ phiến hư không chung quanh vào.

Những tia điện này cực kỳ chói mắt, sát khí quấn quanh phụ cận lập tức điên cuồng chuyển động tản ra bốn phía.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Qua sự tinh luyện của hồ lô Huyền Thiên này, uy năng của những chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm quả nhiên tăng lên nhiều.

Hắn tiếp tục bấm pháp quyết, lại có tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trong hồ lô xanh biếc bay ra, chuôi kiếm trong tay hắn cũng theo tâm niệm rời tay bay lên.

Chín chuôi tiểu kiếm màu xanh bay múa xoay quanh không trung, mặt ngoài từng chuôi hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to, mỗi một lần hồ quang điện chớp động đều phát ra tiếng sấm nổ vang, uy thế làm cho người sợ hãi vô cùng.

Chín thanh phi kiếm đi qua nơi nào, hư không nơi đó rung động lắc lư kịch liệt, nổi lên từng vòng rung động mắt thường có thể thấy được.

Từ lúc Hàn Lập tiến giai Kim Tiên Hậu Kỳ về sau, Tiên nguyên lực trong cơ thể tăng lên, số lượng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm điều khiển cũng gia tăng theo, bây giờ hắn đã có thể điều khiển cùng lúc chín chuôi rồi.

Điều này làm cho thực lực của hắn tăng lên không ít!

Hai tay Hàn Lập chớp động thanh mang, thao túng chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay múa giữa không trung trước người một lát, sau đó thu vào trong hồ lô.

Về phần Tiên khí toà lầu các mê người kia, Linh lực ẩn chứa cũng nội liễm đi một tí, nhưng có thể do là vật phẩm phòng ngự hoặc do phẩm chất tài liệu chế tạo, biến hóa không lớn bằng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập thu lại pháp quyết, đứng dậy, nhìn hồ lô xanh biếc một cái, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn.

Sau một khắc, tay hắn giơ lên, bỗng nhiên ném hồ lô lên, sau đó hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, từng đạo pháp quyết chui vào trong hồ lô, không ngừng thẩm thấu vào bên trong.

Mặt ngoài hồ lô xanh biếc lập tức đại thịnh hào quang, những phù văn xanh biếc kia gia tốc xoay tròn, làm cho người hoa cả mắt.

"Đi!"

Trong miệng hắn quát nhẹ một tiếng, chỗ mi tâm đại phóng tinh quang, một cỗ tinh quang vừa thô vừa to bắn ra, lóe lên chui vào trong hồ lô xanh biếc biến mất.

Theo tu vi tăng lên cùng tầng thứ tư Luyện Thần Thuật đại thành, bây giờ lực lượng thần thức của hắn tăng lên không ít so với trước kia, liền thử tế luyện bảo vật này một lần nữa, xem có tiến triển hay không.

Dù sao hồ lô này chính là một kiện Huyền Thiên chi bảo hiếm có, tuyệt đối không có khả năng chỉ có một thần thông là tinh thuần Linh lực.

Đang cân nhắc, hai tay mười ngón Hàn Lập biến hoá như bánh xe, Tiên linh lực mênh mông trong cơ thể theo từng đạo pháp quyết đẹp mắt nhanh chóng thẩm thấu vào trong hồ lô xanh biếc.

Đồng thời, thần thức của hắn đột nhiên mở rộng ra, lan tràn vào chỗ sâu không gian bên trong hồ lô xanh biếc.

Không bao lâu, đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên.

Hắn phát hiện lần này tế luyện hồ lô không cải biến chút nào so với lúc trước, trong quá trình thẩm thấu, rất nhanh liền gặp một cỗ lực cản dày đặc liền ngừng lại, không cách nào tiến lên mảy may.

Ngoài ra, lúc thần thức của hắn dò xét đến chỗ sâu trong vòng xoáy lục sắc, tuy rằng gặp một cỗ lực cản giống như trước, nhưng lực cản lần này nhỏ hơn không ít so với trước kia.

Nét mặt Hàn Lập lộ ra một tia phấn khởi, vội vàng vận chuyển Luyện Thần Thuật, lực lượng thần thức khổng lồ lan tràn dũng mãnh vào chỗ sâu trong hồ lô xanh biếc.

Tuy vô cùng chậm chạp, nhưng thần thức của hắn đang không ngừng đẩy mạnh về phía trước.

Cứ tiến lên một phần thì cần tiêu hao số lượng lớn lực lượng thần thức, nhưng hắn vẫn quyết định dò xét đến tận cùng.

Trong lúc đó, trên hồ lô xanh biếc chợt hiện lục quang, từng cỗ lực lượng pháp tắc mãnh liệt từ trong tán phát ra, khiến cho sát khí phụ cận cuồn cuộn lên lần nữa.

Hàn Lập không để ý đến tình huống trên hồ lô xanh biếc, tất cả tinh thần đều tập trung vào lực lượng thần thức, toàn lực đẩy mạnh về vòng xoáy lục sắc phía trươc.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua trọn vẹn một canh giờ.

Ngay lúc lực lượng thần thức hải khổng lồ tiêu hao hơn phân nửa, một thanh âm nghiền nát yếu ớt nhưng thanh thúy từ trong hồ lô xanh biếc truyền ra, tựa hồ phá vỡ bình cảnh gì đó.

Thần thức Hàn Lập khó khăn lắm mới tiến lên chợt buông lỏng, chỉ cảm thấy xung quanh lóe lên thanh mang, tiến nhập vào một không gian xanh biếc khác.

Cùng lúc đó, trở ngại phía trước Tiên Linh Lực chợt biến mất, Tiên Linh Lực thông suốt bắt đầu thẩm thấu vào chỗ sâu trong hồ lô.

Loại cảm giác này, từ đáy lòng Hàn Lập sinh ra một cảm giác nhẹ nhàng vui sướng vô cùng.

Trên hồ hô xanh biếc nguyên bản hiện ra lục quang, bây giờ chợt trở lại bình thường, so với lúc trước càng thêm sáng ngời.

Những phù văn xanh biếc trên hồ lô cũng đột nhiên sáng lên gấp bội, hơn nữa càng thêm dày đặc.

Hàn Lập không dám khinh thường, cẩn thận từng li từng tí thao túng Tiên Linh Lực thẩm thấu vào chỗ sâu trong hồ lô, đại bộ phận tâm thần đều tập trung vào thần thức nơi đây.

Thần thức của hắn bây giờ tiến vào không gian xanh biếc, thoạt nhìn tương tự với không gian lúc trước, chỉ là không gian nơi này càng lớn hơn so với trước kia.

Bất quá nơi đây lại vắng vẻ vô cùng, không có một tia hào quang lục sắc nào, chỉ có một quang đoàn xanh biếc trôi nổi tại đây.

Quang đoàn này lẳng lặng trôi nổi tại đây, tản mát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, thỉnh thoảng chớp nhẹ lên một cái, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng nổi lên vẻ hiếu kỳ mãnh liệt, lập tức vận chuyển thần thức dò xét trong không gian xanh biếc này.

Hắn rất nhanh dò xét nơi đây một lần, nhưng mà ngoại trừ quang cầu lục sắc, bên trong cũng không có gì đặc biệt.

Ánh mắt Hàn Lập lần nữa tập trung trên quang cầu lục sắc, suy nghĩ một

chút liền thúc giục thần thức lan tràn ra.

Nhưng thần thức của hắn vừa mới đụng phải quang cầu lục sắc, quang cầu liền phát ra âm thanh "Phần phật", lập tức đại phóng lục quang, mặt ngoài dâng lên lục quang giống như hỏa diễm.

Ngay sau đó, "Oanh" một tiếng, một cỗ lực lượng vô hình trùng trùng điệp điệp từ trong bộc phát ra, chấn khai thần thức của hắn ra.

Hàn Lập liền cảm thấy một hồi đầu váng mắt hoa, vội vàng thúc giục Luyện Thần Thuật lấy lại bình tĩnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, hắn liền gia tăng lực lượng thần thức, lần nữa thúc giục thần thức hướng vào bên trong không gian quang cầu lục sắc tìm kiếm, nhưng vẫn giống như trước chỉ hơi đụng vào liền bị đơn giản chấn khai.

Đã có vết xe đổ và đã chuẩn bị tâm lý, lúc này hắn cũng không kinh ngạc, nhưng trong lòng lại cả kinh.

Trong thời gian kế tiếp, Hàn Lập vẫn chưa từ bỏ ý định, không ngừng thúc giục lực lượng thần thức, thậm chí thi triển ra Thần Niệm Chi Liên, Niệm Kiếm bí quyết, thần thông Thần Niệm lồng giam..., ý đồ tới gần quang cầu lục sắc, nhưng không ngoại lệ đều bị chấn bay.

Hàn Lập không biết làm thế nào đành phải chậm rãi thu hồi lực lượng thần thức.

Mà bên kia, Tiên Linh Lực của hắn tiếp tục thẩm thấu vào trong hồ lô xanh biếc một khoảng, rất nhanh lại bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở.

Hàn Lập nhìn hồ lô xanh biếc trước mặt, khẽ mỉm cười.

Tuy rằng hắn vẫn không thể dò xét rõ ràng sự huyền diệu của hô lô này, nhưng bây giờ hắn đã khống chế được hồ lô này tự nhiên hơn nhiều, không giống như trước kia chỉ miễn cưỡng thúc giục.

Nghĩ đến đây, hắn thả thần thức chui vào trong không gian xanh biếc thứ

nhất trước đây, tâm niệm vừa động.

"Ô...ô...n...g "

Vòng xoáy xanh biếc kia lập tức gia tốc chuyển động, một đạo hào quang xanh biếc sáng ngời bắn ra, quét trúng một vách núi phụ cận.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ!

Trên vách núi đá đột ngột xuất hiện một vết lõm sâu, ngay chỗ hòn đá bị hào quang quét trúng bỗng tiêu thất vô tung, bị nhiếp vào trong hồ lô.

Hàn Lập thấy cảnh này, gật đầu nhẹ.

Thạch bích nơi này tiếp xúc với sát khí nồng đậm nhiều năm, sớm đã trở nên cứng rắn vô cùng, lại bị hào quang lục sắc đơn giản xé rách, đủ thấy uy lực của nó không tầm thường.

Thúc giục vòng xoáy lục sắc trong hồ lô gia tốc xoay tròn, vậy mà khiến cho năng lực thu nhiếp vật phẩm của hào quang lục sắc được tăng cường lên nhiều.

Những hòn đá bị thu vào trong hồ lô xuất hiện ở giữa vòng xoáy xanh biếc, bị hào quang lục sắc xung quanh cuốn lấy, lập tức giống như bùn nhão dung hợp lại với nhau, hình thành một thạch cầu màu đen.

Hàn Lập thúc giục vòng xoáy xoay tròn, dần dần gia tăng tốc độ.

Vận tốc vòng xoáy quay càng lúc càng nhanh, hồ lô phun ra hào quang lục sắc càng thêm nồng đậm.

Một đạo hào quang lục sắc nồng đậm đảo qua các nơi dưới đáy vực sâu, những nơi đi qua hết thảy đều bị đơn giản xé rách, thu vào trong hồ lô.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, ngừng thúc giục hồ lô xanh biếc, sắc mặt trắng bệch một hồi.

Thúc giục Huyền Thiên chi bảo này tiêu hao Tiên Linh Lực thật lớn, chỉ thúc giục một khắc này mà Tiên Linh Lực khổng lồ trong cơ thể hắn lại tiêu hao hơn phân nửa.

Hắn lấy ra một quả đan dược ăn vào, nhắm mắt điều tức, thật lâu sau sắc mặt mới chậm rãi khôi phục.

Hàn Lập vừa khôi phục lại, không thể chờ đợi lập tức thần thức tiến vào không gian đầu tiên trong hồ lô xanh biếc.

Vòng xoáy lục sắc bây giờ đã khôi phục bình tĩnh, chậm rãi xoay tròn.

Khác với lúc trước không cách nào điều khiển, hiện tại hắn đã có thể hoàn toàn khống chế chuyển động vòng xoáy xanh biếc này, tốc độ tùy tâm.

Hàn Lập nhìn vòng xoáy xoay tròn này, trong lòng không biết nghĩ cái gì, chợt nổi lên một ý niệm trong đầu, tâm niệm thúc giục.

Vòng xoáy lục sắc chuyển động chậm rãi chợt ngừng lại, sau đó lại xoay tròn, bất quá lại xoay nghịch vơi hướng cũ.

------oOo------

Chương 592: Mãnh liệt tới

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Theo vòng xoáy lục sắc xoay tròn theo chiều nghịch, nguyên bản nó có màu xanh biếc đột nhiên biến thành xanh đen, vả lại vòng xoáy vốn thu nhiếp vật cũng theo đó biến thành một cỗ lực lượng cường đại phụt ra, bọc lại viên thạch cầu màu đen kia ở trung tâm vòng xoáy.

Mặt ngoài thạch cầu màu đen hiện ra lục quang mãnh liệt, sau đó "Vèo" một tiếng biến mất vô tung.

Sau một khắc, một đạo lục quang mơ hồ từ trong hồ lô xanh biếc bắn ra, đánh vào trên vách núi đá.

Ầm ầm ầm!

Vách núi và cả mặt đất đều chấn động mãnh liệt giống như động đất, nhưng sau một khắc liền khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên vách núi đá nhiều ra một lỗ thủng hình tròn lớn cỡ cối xay, chỗ rìa bóng loáng vô cùng, bên trong lại đen âm u sâu không thấy đáy.

Hắn dùng thần thức nhìn vào bên trong, trên mặt không khỏi lộ ra một tia chấn kinh.

Lỗ thủng màu đen này xuyên thẳng tắp vào trong lòng đất, vậy mà sâu đến mấy trăm dặm.

Hàn Lập nhìn hồ lô xanh biếc trong tay, vừa mừng vừa sợ.

Hồ lô xanh biếc này vẫn còn loại năng lực nhả vật đáng sợ như vậy, một đoàn thạch cầu bình thường lại có thể phát huy ra lực phá hoại đáng sợ đến như vậy.

Nếu vật bắn ra không phải là viên thạch cầu bình thường mà là một thanh phi kiếm cấp Linh Bảo, thậm chí Tiên Khí, thì lực công kích sẽ mạnh mẽ đến mức nào?

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Lập kích động một hồi, thông qua đan dược cùng Tiên Nguyên thạch khôi phục nguyên khí, sau đó thần thức lại chui vào trong hồ lô xanh biếc.

Thời điểm thạch cầu kia phun ra, thì lực lượng thần thức của hắn cũng phun ra theo.

Bên trong không gian xanh biếc, bây giờ vòng xoáy lục sắc đã khôi phục tình huống ban đầu, tốc độ đang chuyển động chậm rãi.

Ở giữa vòng xoáy vẫn như cũ lẳng lặng lơ lửng một bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng toà lầu các mê người kia.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thúc giục những phi kiếm khác cùng toà lầu các đi qua bên cạnh, chỉ còn lưu lại một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở trung tâm vòng xoáy.

Hàn Lập tiếp tục thúc giục pháp quyết, vòng xoáy xanh biếc lần nữa xoay tròn nghịch lại, biến thành màu xanh đen.

Lực lượng phụt ra lần nữa hiển hiện, bao phủ chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức bị một đoàn lục quang chói mắt bao trùm, rung rung kịch liệt, lập tức muốn phụt ra.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, không có dẫn động cỗ lực lượng phụt ra, ngược lại gắt gao ngăn chặn lại, đồng thời trên thân đại thịnh quang mang màu xanh.

Theo thời gian trôi qua, sắc mặt hắn bắt đầu trắng bệch, hơn nữa thân thể bắt đầu run lên, hiển nhiên đã vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể tới cực hạn.

Theo tốc độ vòng xoáy xoay nghịch không ngừng nhanh hơn, lực lượng phụt ra cũng càng lúc càng lớn, trong không gian lục sắc kích động không thôi, phát ra thanh âm nổ đì đùng, giống như một tòa núi lửa sắp bộc phát.

Hàn Lập thấy cảnh này, thầm nói suy đoán của mình quả nhiên không sai.

Tốc độ vòng xoáy xoay nghịch không ngừng nhanh hơn, nhưng đến trình độ nhất định, rốt cuộc Hàn Lập cũng không thể chèo chống.

"Đi!"

Hàn Lập không kiên trì nữa, trong mắt loé lên quang mang sắc nhọn, dẫn động lực lượng phụt ra.

Hồ lô xanh biếc hơi chấn động, hư không phía trước cũng có làn sóng hơi nhúc nhích.

Trong mắt Hàn Lập chớp động ánh sáng màu lam, toàn lực thúc giục Thanh Minh Linh Mục, mới miễn cưỡng thấy một đạo kiếm ảnh lục sắc mơ hồ.

Chỉ thấy đạo kiếm ảnh lục sắc kia nhoáng một cái rồi biến mất, trong nháy mắt chui vào bên trong thạch bích phía trước, biến mất không thấy gì nữa.

Hầu như đồng thời, một chỗ mặt đất cách đó mấy ngàn dặm chợt "Xùy" một tiếng vang nhỏ, bay ra một đạo bóng xanh mơ hồ.

Lục sắc kiếm ảnh xuyên thủng mấy ngàn dặm mặt đất, tốc độ giảm xuống không ít, nhưng vẫn nhanh như thiểm điện, bay thẳng lên không trung, lóe lên biến mất ở cuối chân trời.

Chỗ bóng xanh xẹt qua, hư không hiện ra một vết nứt không gian rất nhỏ.

Dưới đáy vực sâu, thần tình Hàn Lập thoạt nhìn có chút sững sờ.

Một hồi lâu, hắn mới thở nhẹ một hơi, tuy rằng sắc mặt đã trắng bệch, nhưng trong mắt cũng lộ ra tia sợ hãi lẫn vui mừng.

Lấy lực lượng nhả vật của hồ lô xanh biếc thúc giục Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, uy lực lại to lớn như thế, trong nháy mắt liền xuyên thủng mấy ngàn dặm mặt đất, hơn nữa còn có thể phá toái hư không.

Hiện tại hắn có một ít công kích cường đại, tuy rằng có thể rung chuyển hư không, nhưng chưa bao giờ phá vỡ được, hồ lô xanh biếc này lại có trình độ như vậy, quả thực để cho hắn khiếp sợ.

Hơn nữa đạo kiếm ảnh vừa rồi cực nhanh, điện quang hỏa thạch cũng không đủ để hình dung, hơn xa bất luận công kích nào của Hàn Lập hiện tại.

Hắn nghĩ nếu khoảng cách càng gần, chỉ sợ tu sĩ Thái Ất cảnh cũng tuyệt khó tránh thoát.

Hàn Lập nghĩ tới đây, lấy ra Tiên Nguyên thạch nhanh chóng khôi phục, tay kia vung lên, lăng không đánh ra một đạo pháp quyết.

Sau một lát, một đạo thanh sắc kiếm ảnh từ trên vực sâu bay vụt xuống, rơi vào trong tay hắn, đúng là chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khi nãy.

Hàn Lập cầm kiếm lên xem, cẩn thận kiểm tra một chút, thấy kiếm này không bị hao tổn gì, lúc này mới phất tay thu vào trong hồ lô.

...

Hơn mười ngày sau.

Một ngày này, một đoàn kim quang từ đằng xa bắn tới như điện, nhanh chóng vô cùng xuất hiện ở gần vực sâu.

Kim quang lóe lên, một kim sắc giáp trùng cực lớn hiển hiện ra, hai mắt

chớp động hung quang.

Đúng là Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh.

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên thân nó bộc phát ra, Yêu thú trong phạm vi mấy vạn dặm cảm nhận được cỗ khí tức này, nhao nhao từ trong sào huyệt bay ra, bỏ chạy ra xa.

Gốc Thụ Yêu Thái Ất cảnh ở gần vực sâu cũng tỉnh lại và lộ vẻ sợ hãi, đề phòng nhìn kim sắc giáp trùng trên không trung.

"Không muốn chết thì cút ngay ra xa một chút!" Phệ Kim tiên liếc nhìn Thụ Yêu, sau đó dời ánh mắt nhìn về phía vực sâu.

Trong mắt Thụ Yêu Thái Ất loé lên vẻ giận dữ, nhưng không có ra tay, bên ngoài thân chớp động lục quang một hồi, sau đó từng đám rễ cây khổng lồ rút ra từ bùn đất, rồi chạy ra xa như bay.

Phệ Kim tiên không để ý đến Thụ Yêu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm về phía vực sâu.

Từng cỗ sát khí vô cùng nồng đậm từ trong đó tán phát ra, mặc dù là nó cũng có chút kiêng kị, hơn nữa thần thức tiến vào trong đó không xa liền bị sát khí nồng đậm chặn lại, vậy mà không cách nào dò xét được tình huống bên trong.

Hai con ngươi Phệ Kim Tiên lập loè kim quang, thân thể cực lớn đột nhiên hóa thành một đoàn kim quang bay xuống phía dưới.

Bất quá ngay lúc nó vừa mới bay vào vực sâu, phụ cận vực sâu bỗng nhiên vang lên từng tiếng nổ mạnh ù ù, từng cột sáng màu đen vừa thô vừa to hiển hiện ra phóng lên trời.

Mỗi một cột sáng đều tản mát ra chấn động Linh lực làm cho người ta sợ hãi, đúng là Kiền Thiên Phục Lăng pháp trận.

Những cột sáng màu đen này cộng hưởng với nhau, trong nháy mắt bay ra

vô số phù văn màu đen, lượn lờ xoay quanh không thôi.

Trong lúc đó, phù văn màu đen cũng nhao nhao bạo liệt ra.

Từng quang đoàn đen kịt hiển hiện ra, kết nối những cột sáng màu đen lại với nhau, tạo thành một mảnh biển ánh sáng màu đen cực lớn, bao trọn cả vực sâu lại, Phệ Kim tiên kia cũng bị bao phủ vào bên trong.

Vào lúc này, thân ảnh một gã trung niên áo vàng lóe lên xuất hiện bên cạnh biển ánh sáng màu đen, trong miệng gã lẩm bẩm, hai tay đánh ra từng đạo pháp quyết.

Đúng là Giải Đạo Nhân.

Biển ánh sáng màu đen lập tức cuồn cuộn lên, vô số quang mang màu đen hiển hiện ra, giống như một mảnh xúc tu hẹp dài cực lớn, từ bốn phương tám hướng bay vụt tới, quấn quanh thân Phệ Kim tiên.

Trên mỗi xúc tu màu đen chớp động từng điểm phù văn màu đen, tản mát ra một cỗ lực lượng giam cầm cường đại.

"Chút tài mọn!" Phệ Kim tiên hừ lạnh một tiếng, hai chân trước vung lên.

Thân thể cực lớn của nó bỗng nhiên đại phóng kim quang, từng đạo kim quang lợi hại vô cùng bay ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt xé rách quang mang màu đen hơn phân nửa.

Đồng thời thân thể Phệ Kim tiên giãy giụa uốn éo, liền bứt đứt quang mang màu đen còn dư lại.

Hai chân trước của nó đại phóng kim quang, mãnh liệt vung lên phía bên trái.

Ầm ầm ầm!

Hai đạo quang nhận màu vàng cự đại rời chân bắn ra, chém vào trên biển ánh sáng màu đen.

Nương theo đó liên tiếp thanh âm vỡ vụn đùng đùng không dứt từ chỗ sâu biển ánh sáng màu đen truyền đến, biển ánh sáng cuồn cuộn kịch liệt nhanh chóng ảm đạm xuống, tựa hồ muốn tan vỡ.

Vào thời khắc này, một tiếng rít gào sắc nhọn từ chỗ sâu biển ánh sáng truyền đến, lập tức hai tiếng nổ mạnh trầm buồn truyền đến, hai luồng kim quang bạo liệt mơ hồ phóng đến lập tức ảm đạm xuống.

Sắc mặt Phệ Kim tiên khẽ biến, nó vừa mới phát ra công kích tựa hồ bị cứng rắn chặn lại.

Biển ánh sáng màu đen cuồn cuộn ổn định lại, hơn nữa nhanh chóng khôi phục sáng ngời.

Sưu sưu sưu!

Hơn mười đầu cự mãng màu đen vừa thô vừa to bỗng nhiên từ chỗ sâu trong biển ánh sáng bắn ra như điện, mỗi một đầu đều lớn mấy trăm trượng, mở ra miệng lớn dính máu, bay nhào đến Phệ Kim tiên.

Ánh mắt Phệ Kim tiên lạnh lẽo, một cái chân trước loé lên kim quang vung lên phía trước.

Lập tức vạn đạo kim quang từ trên thân nó bộc phát ra, so với vừa rồi sáng hơn gấp mấy lần, cuồn cuộn ngưng tụ hóa thành trăm ngàn hư ảnh kim sắc giáp trùng, phân biệt nghênh đón những cự mãng màu đen kia.

"Ầm ầm ầm" một hồi tiếng nổ mạnh liên miên!

Kim quang và bóng đen đan vào nhau bạo liệt ra, hơn mười đầu hắc mãng vừa đối mặt liền bị những kim sắc giáp trùng xé rách, hóa thành từng đoàn hắc quang bạo liệt phiêu tán ra.

Phệ Kim tiên lần nữa vung chân trước lên, những kim sắc giáp trùng này sáng lên lần nữa, nhao nhao bay tụ tập lại, biến thành một thanh kiếm ảnh cực lớn màu vàng, trảm về phía biển ánh sáng màu đen chung quanh.

Một cỗ uy áp vô cùng khổng lồ từ trên kiếm ảnh màu vàng bộc phát ra, dẫn tới phụ cận biển ánh sáng màu đen chấn động kịch liệt.

Nhưng vào lúc này, vô số phù văn màu đen bỗng nhiên từ chỗ sâu trong biển ánh sáng màu đen tuôn ra, tản mát ra từng đợt chấn động pháp tắc cường đại.

Những cự mãng màu đen kia vỡ vụn hình thành hắc quang chợt hội tụ lại một chỗ, trong nháy mắt hóa thành một vòng tròn màu đen thật lớn.

Hắc quang lóe lên, vòng tròn màu đen này từ hư không xuất hiện đeo trên kiếm ảnh màu vàng kia.

Kiếm ảnh màu vàng lập tức ngừng lại một lát, dừng lại giữa không trung, vậy mà không rơi xuống.

Phệ Kim tiên thấy cảnh này, ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, tựa hồ đã thật sự nổi giận.

Hai cái chân trước của nó vung lên không trung, kim quang như thực chất từ trong cơ thể tuôn ra, trong đó xen lẫn tầng tầng phù văn màu vàng, quay tít một vòng giữa không trung, ngưng tụ thành một viên quang cầu màu vàng to mấy trăm trượng.

Kim quang không thể nhìn thẳng từ trên quang cầu màu vàng bộc phát ra, giống như một vòng mặt trời màu vàng. Biển ánh sáng màu đen trong vòng mấy trăm trượng phụ cận trong nháy mắt bị bức lui, hình thành một mảnh khu vực chân không.

Hai chân trước Phê Kim tiên vung lên mãnh liệt, quang cầu màu vàng như kiêu dương lập tức bắn ra, hung hăng oanh kích lên biển ánh sáng màu đen.

Quang cầu màu vàng bỗng nhiên nổ, "Ầm ầm ầm" một tiếng kinh thiên động địa!

Một cỗ sóng lớn màu vàng giống như vòi rồng quét ra chung quanh, chấn

vỡ biển ánh sáng màu đen phụ cận dễ như trở bàn tay, sau đó không ngừng chút nào, thanh thế càng thêm hung mãnh tiếp tục cuốn ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua hết thảy đều vỡ ra.

Biển ánh sáng màu đen điên cuồng run rẩy, lập tức phát ra tiếng nổ mạnh liên tiếp, triệt để bạo liệt ra, hóa thành vô số quang điểm màu đen phiêu tán vô tung.

Cảnh sắc trước mặt Phệ Kim tiên lóe lên, lối vào vực sâu xuất hiện lần nữa.

Cùng lúc đó, một bóng người màu vàng như gặp phải trọng kích, lảo đảo bay ngược ra phía sau, đúng là Giải Đạo Nhân.

Sắc mặt gã trắng bệch, quần áo trên người vỡ vụn, ngực và bụng bị xé rách hai lỗ hổng lớn, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Giải Đạo Nhân bay ngược ra sau ước chừng hơn nghìn trượng, trên thân đột nhiên đại phóng lôi quang màu vàng, lại mượn cỗ man lực phản chấn này, thân hình biến thành một đạo kim quang, không quay đầu lại phi độn về hướng xa.

------oOo------

Chương 593: Dụ địch xâm nhập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân tông

Mắt thấy Giải Đạo Nhân chạy ra xa, Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh cũng không đuổi theo, thân ảnh cực lớn của nó lơ lửng phía trên vực sâu, nhìn xuống phía dưới không ngừng bốc lên sát khí cuồn cuộn, trong mắt hiện lên một tia do dự.

"Hai mươi năm một trận xuân thu đại mộng, chỉ làm được như thế sao? Hặc hặc... Hặc hặc..." Đúng lúc này, dưới đáy vực sâu bỗng nhiên có một thanh âm vang dội như chuông, cuồn cuộn lên.

Hàn Lập nói lời ấy tinh chuẩn vô cùng, như lấy đất chọi trúng chỗ đau của Phệ Kim tiên, làm trong hai mắt nó bốc lên lửa giận, nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích.

"Muốn ăn bổn tiên nữ, chỉ sợ ngươi không đủ năng lực, có gan thì tới thử xem, bổn tiên nữ ở đây chờ ngươi..." Ngay sau đó, thanh âm Kim Đồng như đổ thêm dầu vào lửa từ chỗ sâu trong đáy cốc truyền ra.

Phệ Kim tiên nghe xong lời ấy, quả nhiên triệt để bốc lên lửa giận, quanh thân không ngừng chớp động kim quang, ngay rìa xuất hiện đường vân hình răng cưa, thoạt nhìn giống như kim sắc hỏa diễm thiêu đốt.

Chỉ thấy quanh thân nó có một tầng hoa văn kim sắc di động, hình thể rất nhanh thu nhỏ lại chưa đến trăm trượng, mà theo thân hình nó thu nhỏ lại, "Lửa vàng" bao phủ bên ngoài cơ thể liền trở nên càng thêm ngưng thực, thoạt nhìn tựa như thân được quấn lên một tấm áo hỏa diễm.

Ngay sau đó, Phệ Kim tiên Thái Ất liền lao xuống, trực tiếp chui vào bên

trong sát khí dày đặc dưới vực sâu.

Giáp trùng được tầng áo hỏa diễm che chở, sát khí vực sâu cũng nhao nhao tránh lui ra, bị ngăn cách bên ngoài mấy trượng.

Mặc dù như thế, trong mắt Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh vẫn như cũ tràn đầy vẻ chán ghét, rõ ràng thập phần không thích sát khí vực sâu này.

Nó một đường đi xuống, tốc độ so với Hàn Lập lúc trước không ngừng đột phá cực hạn thăm dò từng đoạn, rõ ràng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cũng không lâu lắm, nó liền thấy Hàn Lập cùng Kim Đồng đang đứng ở đáy vực sâu.

Ánh mắt Phệ Kim tiên chớp lên, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nam tử Nhân tộc này cùng tiểu gia hỏa đồng loại kia, rõ ràng trong thời gian ngắn ngủi hai mươi năm đồng thời tăng lên tu vi không ít, cái này thật sự có chút không hợp với lẽ thường.

Không biết vì cái gì, lấy tu vi Thái Ất Hậu Kỳ của nó, vậy mà trong lòng cũng sinh ra một tia cảnh giác, không có tùy tiện tiếp tục lướt xuống, mà lơ lửng ở phía trên, hai mắt chuyển động đánh giá đáy cốc.

Nhìn qua phía dưới, nó liền phát hiện tại đáy cốc có sát khí dày đặc, có một ít đồ vật được tận lực che giấu, bên trong đang có chấn động Linh lực nhè nhẹ không dễ phát hiện truyền ra, tựa hồ bố trí một tòa pháp trận.

Trong mắt Phệ Kim tiên hiện lên một vòng mỉa mai vui vẻ, bỗng nhiên há miệng phun mãnh liệt một cái, một đạo vòi rồng màu vàng lập tức từ trong miệng phun ra, cuồng quét chỗ sâu trong đáy cốc.

Những nơi vòi rồng đi qua, sát khí cùng cát đá bị đạo đạo tinh quang cuồng phong thật nhỏ kẹp lấy quấy nhiễu, tản ra hai bên vách núi, trên mặt đất lập tức lộ ra từng bệ đá hình tròn cùng những lá cờ đen hình tam giác.

Những bệ đá và cờ đen này dưới vòi rồng thổi cuốn, ngã trái ngã phải, nhao

nhao thoát ly vị trí trận tuyến ban đầu, rơi về phía sau thạch bích, một tòa đại trận lập tức mất đi tác dụng.

"Cái này là do các ngươi bố trí?" Miệng Phệ Kim tiên phun tiếng người, hỏi.

Dưới vực sâu, Hàn Lập cùng Kim Đồng đều thận trọng, giữ im lặng.

Thấy không có người trả lời, Phệ Kim tiên bỗng nhiên có chút tự giễu bản thân, rõ ràng lại đi lo lắng một tiểu quỷ chỉ vừa mới bước vào Thái Ất sơ kỳ cùng bất quá một gã Nhân tộc Kim Tiên đỉnh phong, có thể làm ra thủ đoạn gì để mình phải kiêng kị chứ?

"Tiểu gia hỏa, ta và ngươi vốn là nhất thể, chờ ngươi dung nhập vào trong cơ thể ta, lúc đó sẽ thấy nhiều năm truy đuổi trốn tránh nhau như vậy, kỳ thật không có chút ý nghĩa. Ngươi đi theo hắn như vậy, còn không bằng hiện tại thúc thủ chịu trói đi." Phệ Kim tiên Thái Ất mở miệng nói ra.

"Hừ, theo như ngươi nói, vậy tại sao ngươi không ngoan ngoãn để ta ăn tươi, dung nhập vào trong cơ thể ta? Cái này cũng không giống là dung hợp nhất thể?" Kim Đồng gắt giọng một cái, hỏi ngược lại.

"Ta và ngươi mặc dù là một thể, tâm trí cảnh giới đã có phân chia. Cảnh giới ta cao hơn ngươi không chỉ một bậc, thôn phệ ngươi tự nhiên dễ như trở bàn tay, còn nếu ngươi muốn thôn phệ ta, tự nhiên không dễ dàng như vậy. Huống hồ lấy tâm trí hài đồng của ngươi, kết cục sớm muộn gì cũng bị kẻ khác thôn phệ, hiện tại sao không dung hợp cùng ta, có lẽ ta sẽ giữ lại cho ngươi một ít trí nhớ... Nói thật, thấy ngươi bước vào Thái Ất sơ kỳ, từ đáy lòng ta cũng có vài phần cao hứng đấy." Bây giờ Phệ Kim tiên Thái Ất cảnh ngược lại không có vội vàng xao động và tức giận như lúc trước, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập một mực không nói gì, thời điểm nghe đến đó, mới mở miệng nói ra: "Đúng ra mà nói, Kim Đồng được bộ dáng như bây giờ, ngươi muốn thôn phệ nàng, vẫn nên hỏi chủ nhân này là ta mới được."

"Chỉ là một Nhân tộc Kim Tiên cảnh, cũng dám nói xằng bậy chủ nhân của

ta, ngươi thật đáng chết!" Phệ Kim tiên Thái Ất nghe vậy, đột nhiên giận dữ.

Hai chân trước nó giao thoa với nhau, bỗng nhiên vung lên, hai đạo tinh quang hình trăng lưỡi liềm lập tức bay vụt tới Hàn Lập nhanh như tên bắn.

Tinh quang này không khác gì so với lúc Kim Đồng phóng ra, nhưng tốc độ nhanh gấp mấy lần, hầu như chớp động một cái đã đến trước người Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy khí tức cứng lại, một cỗ lực lượng vô hình đập vào mặt.

Nhưng may mà hắn đã sớm chuẩn bị, kim quang vòng quanh trên mặt mãnh liệt, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, thân hình mơ hồ một cái liền mang theo Kim Đồng thoáng hiện một bên.

Cùng lúc đó, cổ tay hắn chuyển một cái, hai đạo quang mang một đen một trắng đồng thời bắn ra, đánh tới Phệ Kim tiên.

Vật màu trắng kia Phệ Kim tiên có chút ấn tượng, chính là cái chặn giấy bạch ngọc trước kia Hàn Lập sử dụng qua một lần, lần trước bị nó đánh lui, bị tàn phá không chịu nổi, không nghĩ tới lần này vậy mà lại được tế xuất ra nữa.

Nương theo đó là một hồi tiếng gió gào thét vang lên, cái chặn giấy khắc đầu man sư đột nhiên phóng đại, hóa thành một đạo vết rách trải rộng ra thành lạc đà bướu trắng như tuyết, ép xuống đầu Phệ Kim tiên.

Vật màu đen kia lại là một khối nghiên mực dài mảnh, bay thẳng đến dưới chân Phệ Kim tiên, vừa rơi xuống đất liền nảy lên một cái hóa thành một mảnh biển lửa đen kịt, đốt Phệ Kim tiên hừng hực.

Hai kiện bảo vật này đều lấy được từ Phong Thiên Đô, vốn đều là Tiên khí có uy lực không tầm thường, nhưng lúc này đối mặt Phệ Kim tiên lại lộ ra lực lượng không đủ.

Trong miệng Phệ Kim Tiên khẽ chê cười một tiếng, một chân trước đưa lên

phía trên vẽ dọc xuống một cái, một đạo tinh quang lập tức bắn ra, đánh tới lạc đà bướu trắng như tuyết.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Lạc đà bướu trắng như tuyết đứt gãy từ giữa ra, hào quang tản ra, hóa thành hai khối chặn giấy tàn phế, rơi xuống mặt đất.

Ngay sau đó, Phệ Kim tiên lại há rộng miệng khẽ hấp mãnh liệt, biển lửa đầy mặt đất lập tức ngưng tụ thành một cỗ sóng lửa hình đinh ốc, như trường kình hấp thủy bị nó hút vào trong bụng không dư thừa chút nào.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Lúc trước bị hỏa diễm màu đen che đậy cả vùng đất, từng đám thạch trụ bạch ngọc minh khắc các loại phù văn đột ngột nhao nhao từ dưới đất mọc lên, tụ tập thành một toà thạch trận màu trắng cự đại, lóe ra hào quang sáng như tuyết, chống đỡ lại Phệ Kim tiên bên kia.

Cùng lúc đó, hai bên vách núi đá đồng thời sáng lên tia sáng trắng chói mắt, bốn đạo phù văn to trăm trượng khắc trên đá đồng thời từ trong bức tường chui ra, hóa thành bốn phù văn quang ảnh cực lớn, chụp xuống đầu Phệ Kim Tiên.

Bốn đạo phù văn này không phải vật của hắn, theo thứ tự là "Thanh Long khốn mộc phù", "Bạch Hổ thước kim phù", "Chu Minh cử hỏa phù" cùng "Chân Vũ cự thủy phù" ở bên trong Tứ Tượng phù trận, chính là ban đầu Hàn Lập lấy được trong hòm nặng Bát Bảo, dùng bốn phù lục này làm căn cơ, trút xuống đại lượng Tiên Linh Lực tuyên khắc trên thạch bích đấy.

Theo đó từng tiếng hổ gầm long ngâm vang lên, một Giao Long màu xanh đáp xuống, một đầu Cự Hổ màu trắng lao thẳng xuống, một con chim Xích Diễm khổng lồ bay nhào đến, một đầu Huyền Vũ da giày như giáp xông tới, lấy xu thế khốn thủ bốn phương áp thẳng tới Phệ Kim tiên.

"Con sâu cái kiến ti tiện, chút tài mọn!" Phệ Kim tiên nổi giận quát lên một tiếng.

Bốn phía bên ngoài thân nó nổi lên tinh quang, vô số quang nhận óng ánh tiêm mỏng như đao bắn ra dày đặc, hầu như trong nháy mắt liền đánh cho đại trận thành trăm ngàn lỗ thủng như cái sàng.

Mà bốn đầu dị thú hạ xuống, căn bản ngăn cản không nổi quang nhận này, hai ba lần bị đánh trúng làm Linh khí mỏng manh, hóa thành bốn sợi khói mù tiêu tán ra.

Nhưng mà không chờ nó kịp nghỉ ngơi một lát, một đạo âm ảnh cự đại lăng không từ trên không rơi đập xuống, hóa thành một toà lầu các ba tầng cự đại vô cùng, thoáng cái liền bao phủ nó vào trong.

Bên trong lầu các vàng son lộng lẫy, Phạm âm lượn lờ quanh trần nhà, từng trận sóng âm cổ quái lay động truyền đến, làm Phệ Kim tiên lập tức cảm thấy có chút bồng bềnh lên, nó hoảng hốt, tựa hồ lại bị khốn trụ trong mộng cảnh lúc trước.

"Rống..."

Chỉ nghe trong miệng nó truyền đến một thanh âm Hi...iii như thú rống, một tiếng gầm cực lớn lập tức trùng kích ra, trong nháy mắt liền chấn vỡ Phạm âm trong toà lầu các ba tầng, ngay cả toà lầu các cũng lập tức sinh ra vô số vết rạn dày đặc.

Hàn Lập nhìn xem một màn này, ánh mắt không khỏi hơi nhảy dựng lên, Phệ Kim tiên này trải qua hai mươi năm bị ảo cảnh tra tấn, lực lượng thần thức tựa hồ cũng theo đó trở nên cường hãn hơn vài phần.

Dựa theo hắn đoán chừng trước kia, toà lầu các ba tầng đặt trong hồ lô xanh biếc rèn luyện qua một đoạn thời gian này, có thể đủ vây khốn Phệ Kim tiên trong mười hơi thở, đủ cho hắn tranh thủ một chút thời gian thi triển Chân Ngôn Bảo Luân, nhưng sự thật căn bản chỉ ba hơi thở công phu cũng chèo chống không nổi.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Toà lầu các ba tầng vang lên tiếng nứt vỡ, hóa thành vô số mảnh vỡ, sụp đổ xuống.

Cùng lúc đó, Hàn Lập quát lớn: "Ma Quang đạo hữu, còn không ra tay, đợi đến khi nào?"

Hắn vừa dứt lời, một bóng người màu đen toàn thân giấu trong sát khí cuồn cuộn, bỗng nhiên hiện ra sau lưng Phệ Kim tiên, hai tay nắm chặt một cây trường thương toàn thân đen kịt mang phong cách cổ xưa, từ đằng sau đâm tới.

Bóng người kia dĩ nhiên là Ma Quang nhập thi hài Hôi Tiên, không biết gã vận dụng bí pháp gì, bây giờ khí tức chấn động trên thân thình lình đúng là Thái Ất sơ kỳ.

Chỉ thấy phía trên trường thương hắc quang mãnh liệt, vết máu trên đầu thương càng nở rộ đạo đạo quang tia huyết hồng, xoay quanh mũi thương không thôi, ngưng ra từng đạo thương ảnh huyết hồng giống như hoa sen, phát ra trận trận thanh âm rít gào sắc nhọn làm lòng người kinh hãi.

Thân thương run run, vết sáng lướt nhanh tới như du long, mang theo một cổ sát phạt chi khí mãnh liệt đến cực điểm đâm về phía Phệ Kim tiên, uy lực triển lộ ra so với Hàn Lập thử nghiệm ngày trước mạnh hơn mấy chục lần.

Phệ Kim tiên Thái Ất đã sớm phát hiện, thân thể không tránh né chút nào, hai chân trước giơ lên nghênh đón hắc thương kia.

Khác biệt giữa cả hai thật lớn, mỗi loại cuốn theo khí thế không tầm thường, như là thanh thép chống lại cây kim, kịch liệt đánh vào nhau

------oOo------

Chương 594: Chém

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ầm" một tiếng nổ động trời vang lên.

Một luồng man lực vô cùng mạnh mẽ từ hai người Ma Quang và Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh đụng vào nhau lan tỏa ra, hóa thành một cỗ sóng khí vô hình bắn ra bốn phía, làm chấn động cả vách núi, đá rơi liên hồi.

Trường thương màu đen cũng bị uốn cong mãnh liệt, bỗng nhiên văng ngược lại, mang theo thân hình Ma Quang bắn về phía sau.

Hàn Lập nhìn thân hình Ma Quang bay ngược vào trong sát khí thâm trầm, trong lòng rùng mình, nếu Ma Quang không chiếm một bộ thi thể Hôi Tiên sâu không lường được, chỉ sợ giờ phút này đã sớm bị lực lượng của cỗ chấn động này làm cho thịt nát xương tan rồi.

Nếu không phải là Ma Quang, mà bản thân mình thì ngay cả nửa chiêu của đối phương cũng không chịu nổi.

Thân hình Phệ Kim Tiên cũng bị cỗ cự lực đè ép xuống, lần đầu bị động rơi xuống phía dưới.

Nhưng ngay lúc đó, một đạo hào quang màu vàng đã sớm chuẩn bị từ trước bỗng nhiên tỏa sáng, một kim quang Bảo luân khổng lồ hiện ra, mười tám sợi tơ óng ánh chui vào thân luân, hơn bốn trăm Thời gian đạo văn tỏa sáng rực rỡ.

Từng luồng ánh sáng màu vàng trùm xuống, hình thành một mảnh không gian màu vàng cực lớn, bao phủ Phệ Kim Tiên vào.

Phệ Kim Tiên nhất thời cảm thấy hoa mắt, toàn bộ thân hình giống như sa vào trong vũng lầy, trở nên khó có thể cử động.

Nó muốn thả tinh quang ra đánh cho Cự Luân màu vàng này thành phấn vụn, nhưng không biết tại sao Tiên Linh Lực trong cơ thể giống như bị đông cứng lại, tốc độ vận chuyển gần như không thể, điều động vô cùng khó khăn.

Ở ngoài thân nó chợt hiện kim quang, dường như đang vận dụng tất cả lực lượng của mình giãy giụa, ý đồ thoát khỏi khống chế của Chân Ngôn Bảo Luân.

Từng đợt chấn động điên cuồng từ trên thân thể nó tỏa ra, mang theo luồng sóng màu vàng không ngừng đánh ra bốn phía, làm không gian Bảo Luân cũng lay động theo, chỉ là tạm thời không có chút dấu hiệu tan vỡ.

Hàn Lập thấy thế, con ngươi co lại một chút, trong lòng thầm nghĩ may mắn.

Nếu không phải lúc trước may mắn đột phá đến Kim Tiên đỉnh phong, giờ phút này chỉ sợ chưa chắc có thể vây khốn Phệ Kim Tiên này.

Đang suy nghĩ, hắn không dám chần chờ chút nào, hai tay nhanh chóng bắt quyết, toàn lực thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân, dùng không gian này gắt gao vây khốn Phệ Kim Tiên kia.

Trong lòng hắn hiểu rõ, bản thân vây khốn đối phương không được lâu, một khi để đối phương thoát khỏi trói buộc, hậu quả sẽ khó lường.

Nghĩ đến đây, một tay hắn vung lên, một đạo quang mang màu xanh đột nhiên sáng lên, một cái hồ lô xanh biếc hiện ra, treo lơ lửng trên không trung chấn động không thôi.

Chỉ thấy quanh hồ lô có phù văn thật nhỏ chớp động dữ dội, nơi miệng hồ

lô càng bộc phát ra quang mang sáng chói, một cỗ khí thế sắc bén ác liệt bị đè nén trong đó muốn thoát ra.

Hàn Lập vừa toàn lực khống chế Chân Ngôn Bảo Luân, vừa phân tâm khống chế hồ lô xanh biếc, bất kể tiêu hao Tiên Linh Lực hay lực lượng Thần Thức đều đạt đến trình độ khó có thể tưởng tượng.

Trong lòng của hắn thầm thở ra một hơi, trong miệng quát một tiếng, trên tay liền bấm kiếm quyết chỉ về phía trước.

"Chém"

Hắn ra lệnh một tiếng, trong nháy mắt lục sắc quang mang trên miệng hồ lô xanh biếc sáng tới cực điểm, âm thanh sét đánh như lôi đình từ trong đó không ngừng truyền ra.

Chỉ thấy từng chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, quanh thân lóe lên điện mang màu vàng từ miệng hồ lô lao ra.

Bên trong quang mang màu xanh óng ánh, tổng cộng tám thanh phi kiếm lao thẳng tới chém vào ngay tim của Phệ Kim tiên.

"Boong"

"Rặc rặc"

...

Từng tiếng va chạm liên tục vang lên, một đường tiếp theo một đường điện quang nổ tung.

Vì để uy lực mỗi kiếm không hao tổn, Hàn Lập không có phân ra kiếm quang kiếm ảnh, mà lấy bản thế thân kiếm thuần túy tiến hành công kích.

Trong thời gian duy trì Linh vực, từng đường phi kiếm vô cùng nhanh chóng bổ chém, qua thời gian mấy hơi thở cũng đã chém trúng mấy trăm kiếm vào ngay trước ngực Phệ Kim Tiên, bất quá chỉ làm lung lay từng đợt

quang ảnh màu vàng, hầu như không gây tổn thương cho nó chút nào.

"Chém đi, chém đi! Thời điểm ta phá vỡ cấm chế, là lúc ngươi thịt nát xương tan, là lúc nghiền xương ngươi thành tro, hặc hặc... " Phệ Kim Tiên Thái Ất Cảnh điên cuồng vùng vẫy như trước, trong miệng không ngừng vang lên tiếng cười điên dại.

Kim Đồng một bên nghe thấy tức giận khóe mắt muốn nứt ra, nhưng đáy lòng hối hận không thôi. Năm đó nàng đi theo bên cạnh Cừ Linh, nếu chịu khó cần cù tu luyện một chút, có lẽ bây giờ cũng không bất lực đứng nhìn như vậy.

Đang lúc nàng đang đau khổ suy tư vì không có biện pháp gì có thể phá phòng ngự Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh, Hàn Lập bên kia đột nhiên sinh ra biến hóa.

Chỉ thấy quanh khuôn mặt Hàn Lập sáng lên kim quang mãnh liệt, lúc trước tiêu hao Tiên Linh Lực không ít, bây giờ càng hao tổn tới cực điểm, phảng phất không giữ lại chút nào, giống như dòng thác chảy xuống dưới.

Ngay lúc đó, hồ lô xanh biếc treo lơ lửng trên không trung, phù văn tỏa ra hào quang sáng chói lóa, trên miệng hồ lô có một mũi kiếm được quang mang xanh biếc bao bọc, chuẩn bị phóng ra ngoài.

Cùng lúc đó, vòng xoáy màu xanh trong không gian hồ lô liền tăng tốc độ, chính giữa phát ra tiếng nổ trầm buồn, ở giữa súc tích lấy cỗ lực lượng kinh người, cảm giác dường như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

" Đi "

Trong miệng Hàn Lập hét to một tiếng.

Hồ lô xanh biếc lập tức chấn động mạnh, hư không trước miệng hồ lô vậy mà dao động, mũi kiếm cắt phá lao ra ngoài, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Hầu như trong nháy mắt, một đường kiếm ảnh màu xanh mơ hồ, xuất hiện

ngay vị trí tim Phệ Kim Tiên, đâm thẳng tới.

"Boong" một tiếng vang thật lớn!

Thân thể Phệ Kim Tiên chấn động dữ dội, một đạo kim quang trộn lẫn điện quang màu vàng cùng chồng chất kiếm khí bỗng nhiên bùng nổ, lay động vô tận sóng khí, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Sát khí thâm trầm này bị cỗ kình phong phá thành mảnh nhỏ, lao lên phía trên vực sâu rồi tiêu tán, hai bên vách đá cùng đáy cốc cũng bị kình phong kiếm khí chém thành mảnh nhỏ, hiện ra từng khe rãnh cực lớn sâu trăm trượng.

Chỉ thấy kim quang trước ngực của Phệ Kim Tiên từ từ vỡ vụn, tầng giáp xác vô cùng cứng rắn rốt cuộc xuất hiện một vết rách giống như sợi tóc hết sức nhỏ bé.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh phát hiện phòng ngự của mình bị công phá trong nháy mắt, tròng mắt không khỏi co rụt lại, giãy giụa càng thêm điên cuồng. Chân Ngôn Bảo Luân đang bao trùm càng kịch liệt lay động, trở nên cực kỳ không ổn định, mắt thấy không thể khống chế được nữa rồi.

Hàn Lập chớp mắt, trong nội tâm có chút tiếc nuối, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tế luyện trong hồ lô xanh biếc một thời gian dài, uy lực có thể nói vượt quá dự đoán của Hàn Lập.

Nếu một kiếm trong hồ lô đâm trúng không phải là Phệ Kim tiên Thái Ất hậu kỳ, mà Thái Ất Ngọc Tiên đỉnh phong bình thường khác, tuyệt đối sẽ không chỉ chịu tổn thương nhiêu đó.

Hàn Lập không chần chừ, trên tay lập tức biển đổi pháp quyết.

Tám thanh phi kiếm màu xanh lập tức trở về, bay đến chung quang chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này, kết hợp cùng hào quang của nó, tia điện quấn xung quanh, trong nháy mắt hòa thành một thể.

Hàn Lập phi thân lao tới, không hề lấy Thần niệm ngự kiếm, mà tay cầm chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được hợp từ chín cây thành một, lao thẳng đến Phệ Kim Tiên Thái Ất.

"Ngươi muốn chết...." Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh sớm không kìm được cơn giận, quát lớn.

Hàn Lập mặc kệ, kim quang quanh người lan tỏa mãnh liệt, hai tay cầm kiếm chém tới vết thương ngay tim của Phệ Kim Tiên.

Thời khắc này, Tiên Linh Lực không cần giữ lại, Tịch Tà Thần Lôi cũng không cần, vạn cổ kiếm khí cũng không cần giữ lại.

"Phanh"

Sau Khi chém một kiếm xuống, Thân thể Hàn Lập như diều hâu xoay người lại, một kiếm theo sát một kiếm chém xuống.

"Phanh"

Sau khi chém xuống một kiếm, lại lặp lại như trước, kiếm thứ ba cũng theo ngay sau đó bổ xuống, kiếm thứ tư, kiếm thứ năm, kiếm thứ sáu...

Hắn lặp đi lặp lại liên tiếp không ngừng.

"Phanh"

Một kiếm nhanh hơn một kiếm, một kiếm mạnh hơn một kiếm không ngừng chém xuống, từng đạo Tịch Tà Thần Lôi chưa kịp phát ra, liền bị một kiếm cưỡng ép áp chế lại, từng cỗ vạn cỗ kiếm khí chưa thoát ra, cũng bị một kiếm cưỡng ép bức trở về.

Từng sợi kim lôi, từng đợt kiếm khí, không ngừng tích lũy, không ngừng tranh đấu, tất cả đều tích tụ từng tí một ngay vị trí vết thương trước tim Phệ Kim Tiên, như ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Ma Quang một lần nữa trở lại từ vực sâu, cũng không lập tức tới gần, gã nhìn một màn này từ xa, lập tức minh bạch dụng ý Hàn Lập, đôi mắt không khỏi có chút lóe lên, rồi híp mắt lại.

Giờ phút này, Phệ Kim Tiên Thái Ất đã sớm không còn trấn định như trước, nó có thể cảm nhận uy lực cùng uy hiếp từ một kiếm này, hai cánh phía trên rung động dữ dội, từng đợt tinh quang lập lòe không thôi, không ngừng đánh vào Chân Ngôn Bảo Luân.

Theo đó Chân Ngôn Bảo Luân không ngừng tiêu hao, sức mạnh giảm từng chút một, tuy nhiên vẫn có thể làm tiến công của giáp trùng chậm lại, nhưng lại không thể không bị rung chuyển, toàn bộ Thời gian đạo văn trên Bảo Luân cũng bị ảnh hưởng, chấn động dữ dội.

Thần thức Hàn Lập tiêu hao đến sắp cạn, giờ phút này hai tròng mắt đã là một mảnh huyết hồng, hai đôi tai cũng có máu tươi chảy xuống, uốn lượn như hai con rắn xích luyện nhỏ, đọng ở hai bên khuôn mặt.

Tuy nhiên, hai tay hắn cầm kiếm lại chắc chắn dị thường, vẫn một kiếm nối tiếp một kiếm chém xuống.

Ba trăm năm mươi chín kiếm, ba trăm sáu mươi kiếm...

Hàn Lập chém tới từng kiếm liên tục, nhưng vết thương của Phệ Kim Tiên thủy chung không có mở rộng ra.

Ba trăm sáu mươi mốt kiếm!

Tịch Tà Thần Lôi không ngừng tích lũy rốt cuộc không thể áp chế, không ngừng phóng thích vạn cỗ kiếm khí ra.

Một âm thanh rung trời triệt địa "Ầm ầm" vang lên!

Một vùng lôi hải màu vàng bùng lên không thua gì lôi trì cửu thiên, vô số hào quang lôi điện màu vàng tỏa ra, hóa thành một vòng xoáy lôi điện, bao phủ toàn bộ Phệ Kim Tiên vào.

Một mảnh vạn cỗ kiếm khí ào ào ngưng tụ lại một chỗ, tụ tập ngay ngực của Phệ Kim Tiên lập tức bùng nổ.

Kim điện quang, kiếm khí trắng như tuyết hòa vào một chỗ với nhau, như Giao Long màu trắng uốn quanh trụ lớn màu vàng phóng lên tận trời, gần như xuyên qua toàn bộ vực sâu.

"Rống... "

Trong miệng Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh phát ra tiếng thét dài thê lương, hung ác tới cực điểm.

Hai cánh sau lưng vỗ ầm ầm, từ trong truyền ra trận trận chấn động mạnh, làm cho Chân Ngôn Bảo Luân rung động không gánh chịu nổi liền bị phá vỡ bay ra ngoài, trong nháy mắt nó thoát khỏi khống chế.

"Lại có thể phá vỡ phòng ngự của ta, hôm nay ngươi chắn chắc phải chết", nó thoáng cúi đầu nhìn xuống vị trí ngay ngực, miệng vết thương sâu hoắm, giận dữ không thôi, quát.

Nó bất ngờ phát hiện, lấy khí lực lúc trước, cho dù thân thể bị người ta phá vỡ, muốn hồi phục tổn thương cũng chỉ qua mấy hơi thở.

Nhưng lúc này lại không như vậy.

Chỗ vết thương vừa rồi lại không thấy bất kỳ dấu hiệu hồi phục nào.

Ở trên dường như còn có tia điện quấn quanh, kiếm khí tung hoành, ngăn trở tốc độ hồi phục của vết thương lại.

------oOo------

Chương 595: Liều chết chiến đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng thở dài một tiếng, khổ tâm chuẩn bị mọi thứ, cuối cùng cũng chỉ phá vỡ bề ngoài mà không thể thương tổn tới điểm yếu hại của đối phương.

Đang cân nhắc, đột nhiên xảy ra dị biến!

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh chợt há miệng phun một cái, một đạo sợi tơ tinh quang giống như trường mâu bỗng nhiên bắn nhanh tới, lóe ra ngũ thải tinh quang, phóng thẳng đến ngực Hàn Lập.

Con ngươi Hàn Lập có chút co rụt lại, mãnh liệt vẫy Chân Ngôn Bảo Luân lại bên người mình, chuẩn bị giảm tốc độ công kích của đối phương.

Vậy mà khi Chân Ngôn Bảo Luân trở về, trong nháy mắt hắn mới phát hiện có điểm không giống bình thường.

Đạo văn phía trên thân luân mặc dù đang rung động kịch liệt, nhưng cỗ gợn sóng kim sắc có tác dụng làm chậm lại không xuất hiện.

Không đợi hắn kịp tìm ra nguyên nhân, đạo ngũ thải tinh mâu kia đã đến trước người hắn, tránh cũng không thể tránh được.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, trước người Hàn Lập bỗng nhiên hoa lên một cái, một vệt kim quang nhoáng qua, hiện ra chân thân Kim Đồng, cản trước mặt hắn.

"Phốc" một thanh âm vang lên.

Ngũ thải tinh mâu trực tiếp đâm vào bả vai Kim Đồng, mang theo thân thể nàng trùng điệp đụng vào Hàn Lập, truyền ra một trận tiếng xương cốt vỡ vụn, huyết hoa vung vãi ra.

Thân thể hai người cùng văng đụng vào thạch bích phía sau, tiếng rung mạnh ầm vang dẫn tới vách núi đá lở xuống, cự thạch nhao nhao lăn xuống.

Trong bụi mù, khóe miệng Hàn Lập chảy ra máu tươi, ôm Kim Đồng trong ngực, thân hình bỗng nhiên lóe lên, lướt về phía Ma Quang bên kia.

Ánh mắt Ma Quang chớp lên, thân hình khẽ động, cản trước người bọn họ.

Hàn Lập vừa thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể, vừa nhìn thoáng qua Kim Đồng, thấy khí tức nàng tuy rằng giảm nhiều, nhưng không có nguy hiểm tính mạng, lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng vẫn sợ không thôi.

Bây giờ Kim Đồng đã tới Thái Ất cảnh, trước đó lại thôn phệ qua đan lô cổ quái cùng thi cốt Cự Thử, khiến cho thể phách nàng vượt xa lúc trước, cho nên mới có thể ngăn cản được một kích ngũ thải tinh mâu này.

Nếu không, cho dù nàng liều mình ngăn cản, Hàn Lập cũng giống vậy khó tránh khỏi bị bắn thủng tâm tràng.

"Không sao chứ?" Ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm động tĩnh Phệ Kim Tiên Thái Ất, mở miệng hỏi.

"Không có việc gì! Đại thúc, lần này nhất định phải giết hắn!" Kim Đồng khẽ lắc đầu, đưa tay rút cây ngũ thải tinh mâu ra nhét vào trong miệng, ngồi thẳng người lại, ánh mắt kiên định nói.

Đối với lời nói của Kim Đồng, Hàn Lập cũng không để ý, lúc này toàn bộ tinh thần hắn đều tập trung vào Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh cách đó chưa tới trăm trượng.

Ngay lúc này, rõ ràng hắn đã đánh gãy hai cánh Phệ Kim Tiên, nhưng phía sau lại có ngũ thải khí diễm phun ra, hóa thành hai cái cánh lông vũ to lớn lộng lẫy, vỗ một cái thân ảnh liền biến mất không thấy.

Con ngươi Hàn Lập chợt co rụt lại, một tay nắm lấy Kim Đồng ném về phía xa, một tay nhấc Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lên đưa ngang trước người, đón đỡ.

Ở trước người, thân ảnh Ma Quang bỗng nhiên cất cao mấy trượng, quanh thân sáng lên hắc quang nồng đậm, tay cầm trường thương màu đen, thương hoa vẩy một cái, đâm tới phía trước.

Một đạo hắc tuyến lóe lên liền biến mất, vô số hắc khí tuôn trào ra, cuồn cuộn đến phía trước.

"Bang" một tiếng vang thật lớn!

Thân hình khổng lồ Phệ Kim Tiên đột nhiên hiện ra, kim sắc giáp xác trước ngực chống đỡ trường thương màu đen kia, còn hai chân trước như hai mâu thép vòng qua Ma Quang, đâm thẳng về Hàn Lập ở phía sau.

Một màn này nhìn như chậm chạp, kì thực phát sinh trong nháy mắt.

Hàn Lập vừa vặn dựng lên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hai đạo mâu thép kia trong nháy mắt đâm tới.

"Long Trời Lở Đất..." Cơ hồ cùng lúc, hắn quát to một tiếng.

Trong vực sâu, chỉ một thoáng sát khí chạy ngược, thiên địa biến sắc.

Phệ Kim Tiên cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng khó nói lên lời quét ra, bao phủ cả vực sâu vào.

Nó hoa mắt lên, lại phát hiện cả vực sâu thiên địa đều bị điên đảo, trước đó rõ ràng phiêu phù ở trên không, giờ phút này lại rơi xuống đáy cốc.

Chẳng lẽ là huyễn cảnh?

Trong lòng Phệ Kim Tiên kinh nghi, chân trước đâm ra phía trước cũng vô thức dừng lại một chút.

"Hạn Địa Thăng Lôi!" Lúc này, lại có tiếng quát to vang lên.

Vừa dứt lời, chỉ thấy mặt đất dưới đáy cốc bỗng nhiên vỡ vụn ra, một đạo lôi trụ kim sắc tráng kiện vô cùng từ dưới đất bay lên, như trường hà dâng lên từng cơn sóng liên tiếp tuôn về hướng Phệ Kim Tiên, trong nháy mắt bao phủ nó vào.

Lôi điện vô cùng cuồng bạo quấn lấy thân nó, vang lên trận trận tiếng nổ vang, hồ quang điện bắn ra bốn phía, rõ ràng không phải ảo giác.

"Không đúng..."

Đôi mắt Phệ Kim Tiên bỗng nhiên lóe lên, miệng há lớn ra, một mảnh ngũ thải tinh quang bỗng nhiên bắn nhanh về phía đáy vực sâu.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cả đáy vực sâu vang lên tiếng nổ bể ra, nhưng cũng không có đất đá bay lên, chỉ có sát khí cuồn cuộn phun trào kịch liệt, tản ra bốn phía.

Một bóng người màu vàng tay nắm một thanh chiến đao màu đen che kín đồ văn lôi vân, thân hình tung bay loé lên chui vào trong dòng lũ sát khí, biến mất không thấy.

Nguyên lai, thiên địa cũng không phải đảo ngược, vẫn ở phía trên đáy vực sâu, "Hạn địa thăng lôi" kia bất quá là Giải Đạo Nhân dùng chiến đao "Trảm Đình" phát ra một kích lôi đình.

Phệ Kim Tiên nhìn kỹ, thấy ngay vị trí Hàn Lập lúc trước, hai mắt hắn đang nhắm nghiền, tay điểm tới, trong miệng nói ra một chữ:

"Định"

Sau một khắc, trước người hắn có một lồng giam xiềng xích màu đen như ẩn như hiện, bỗng dưng loé lên quang mang, trong chốc lát hóa thành mấy sợi xiềng xích trong suốt, sau đó đều chui vào hư không, không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, thân hình Phệ Kim Tiên run lên bần bật, cứng lại giữa không trung.

Trong không gian kim sắc phía trong thức hải, thần hồn một giáp trùng màu vàng đang lơ lửng, chung quanh bao phủ một lồng giam xiềng xích trong suốt.

Phía trên lồng giam xiềng xích khắc rõ từng đạo phù văn màu đen như ẩn như hiện, tản mát ra tinh quang loá mắt, bên trong xen lẫn điểm điểm hắc mang, tinh mang hắc quang đan vào một chỗ, cho người ta một loại cảm giác khó nói lên lời.

Thần hồn giáp trùng bị giam cầm rõ ràng nổi giận dị thường, tung bay trong lồng giam, lấy thân thể va đập kịch liệt vào thân lồng, kim sắc thủy triều chung quanh thức hải tựa hồ cũng bị tác động, như sóng lớn vỗ bờ, không ngừng đập nện lên lồng giam.

Chẳng qua bất luận nó giãy giụa thế nào, lồng giam kia vẫn vững như núi cao bàn thạch không nhúc nhích tí nào.

Trong vực sâu, trong miệng Hàn Lập thở ra một hơi, sắc mặt ngưng trọng, không dám buông lỏng mảy may.

Mặc dù hắn dùng thần thông Pháp Ngôn Thiên Địa cùng với sự yểm trợ của Giải Đạo Nhân, thừa cơ dùng Thần Niệm Tù Lung khốn trụ Phệ Kim Tiên, nhưng dù sao nó cũng là Phệ Kim tiên cấp bậc Thái Ất hậu kỳ, thần hồn cường đại viễn siêu hắn dự đoán.

Với lực lượng thần thức cường đại của hắn bây giờ, chỉ sợ cũng không kiên trì được quá lâu.

"Kim Đồng, nhanh..." Trong miệng Hàn Lập quát lên một tiếng lớn.

Kim Đồng một bên đã sớm ngầm hiểu, cố nén thương thế trên người, trên thân loé lên kim quang, bỗng nhiên hóa thành một kim sắc giáp trùng to bằng cái vại nước, ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung kim sắc, lập tức vọt tới chỗ vết thương nơi ngực bụng Phệ Kim Tiên, "Vù" một cái, trực tiếp chui vào trong đó.

Vừa vào trong cơ thể Phệ Kim Tiên, nàng liền há lớn miệng cắn xé huyết nhục trong cơ thể nó.

"Xùy... Xùy..."

Từng âm thanh xé rách da thịt theo từng đợt cắn xé vang lên, nghe tê cả da đầu.

Toàn thân Kim Đồng nhuốm máu, hình tượng thập phần đáng sợ, cứ nuốt một ngụm máu thịt vào bụng, trong cơ thể nàng lại nhiều thêm một tia lực lượng, vết thương đầu vai lúc trước bị ngũ thải tinh mâu xuyên qua, vậy mà cũng theo đó khôi phục từng điểm.

Mặc dù thần hồn Phệ Kim Tiên bị khóa, nhưng từng đợt đau đớn kịch liệt vẫn cuốn tới, dẫn tới thân thể rung động kịch liệt.

Lúc này, thần hồn trong thức hải càng nổi giận tới cực điểm, nó không để ý thần hồn tổn thương chút nào, càng va chạm kịch liệt lên Thần Niệm Tù Lung.

Hàn Lập cảm thấy thần thức hải chợt run lên, tiếp đó sắc mặt tái đi, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng tiếp theo hai tay hắn bấm pháp quyết kịch liệt, điên cuồng liều lĩnh vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Thi triển Thần Niệm Tù Lung, vốn cực kỳ tiêu hao lực lượng thần thức, bị đối phương giày vò như thế, Hàn Lập giữ vững lồng giam, tiêu hao lực lượng thần thức càng như sông lớn không ngừng rút đi nhanh chóng.

Không lâu lắm, mồ hôi hai bên thái dương hắn đã đầm đìa, quần áo toàn thân cũng đều ướt đẫm, mi tâm vặn vẹo khó chịu, hàm răng nghiến chặt kêu kẽo kẹt, ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và hồ lô xanh biếc đều được thu vào, không dám phân tâm chút nào, đau khổ chống đỡ.

Thời gian trôi qua như từng giọt nước, huyết nhục trong cơ thể Phệ Kim Tiên bị Kim Đồng nhanh chóng thôn phệ từng miếng, khí tức trên thân Kim Đồng cũng tăng trưởng lên từng chút một, nhưng so với Phệ Kim Tiên Thái Ất thì vẫn còn chênh lệch mười phần xa xôi.

Ước chừng qua một khắc đồng hồ.

Hàn Lập treo giữa không trung, cả người như được vớt từ trong hồ nước ra, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt càng trắng bệch, thần thái sáng láng trong hai mắt những ngày qua đã trở nên ảm đạm rất nhiều.

Rốt cục, mãi cho tới thời điểm sơn cùng thủy tận, lực lượng thần thức của hắn tiêu hao hầu như không còn.

Trong thức hải Phệ Kim Tiên Thái Ất, Thần Niệm Tù Lung bị kim sắc thủy triều không ngừng đập vào, giờ phút này phảng phất như mọc đầy vết hoen rỉ, quang mang đã ảm đạm tới cực điểm.

Kim sắc giáp trùng bên trong lồng giam, phát một lần trùng kích cuối cùng vào Thần Niệm Tù Lung, kim sắc thủy triều trong thức hải cũng theo đó tuôn ra, hóa thành ngàn tầng sóng trùng điệp đập xuống.

"Soạt" một tiếng vang thật lớn!

Rốt cuộc Thần Niệm Tù Lung không chịu nổi gánh nặng vỡ nát ra, hóa thành điểm điểm tinh mang biến mất không thấy gì nữa.

Thần niệm Phệ Kim Tiên quay về, lần nữa được tự do, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng thét dài, dẫn tới hư không cả đáy vực sâu chấn động mãnh liệt.

Trước đó thần hồn của nó bị lồng giam cầm cố, tương đương cách trở đại bộ phận cảm giác, đồng dạng cách trở đau đớn kịch liệt do Kim Đồng cắn nuốt nhục thể.

Giờ phút này cảm giác quay về, loại thống khổ bị cắn nuốt xương cốt bỗng nhiên tràn tới như bài sơn đảo hải, làm nó cực kỳ thống khổ, lại có tư vị khó mà chịu đựng nổi.

"Giờ chết của ngươi đã tới!"

Ánh mắt Phệ Kim Tiên chớp động, kim quang quanh thân loạn chiến, xương cốt trong cơ thể cũng theo đó phát ra trận trận thanh âm nổ "Đôm đốp", cơ bắp xương cốt bên trong cùng co lại, đè ép về phía thân thể Kim Đồng.

Lúc này, một cỗ Tiên linh lực du tẩu trong cơ thể nó cũng nhao nhao tập trung cuốn ngược trở về, cùng tuôn về hướng Kim Đồng.

------oOo------

Chương 596: Liều mạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Kim Đồng một đường lao vào vị trí tạng phủ yếu hại của Phệ Kim Tiên mà cắn xé, toàn thân sớm đã nhuộm máu, trong kẽ răng còn dính những mảnh thịt đỏ thắm, nhìn dữ tợn dị thường.

Gần lúc nàng sắp cắn nát lớp cơ bắp ngăn cách tiến vào trong khoang bụng của Phệ Kim Tiên, huyết nhục xung quanh dường như có linh trí chèn ép về phía nàng, ở trong đó cuốn đi từng luồng Tiên Linh Lực cường đại, ý đồ giam cầm nàng lại.

Tuy nhiên, Kim Đồng thôn phệ rất nhiều huyết nhục, giờ phút này khí tức một đường lên thẳng Thái Ất trung kỳ, kim quang nổi lên, quanh người nàng mọc lên từng chiếc gai, chống đỡ đám huyết nhục đang đè ép tới.

Nàng lao vào cắn xé, trực tiếp phá lớp ngăn cách kia, rồi nghiêng người trườn tới, trực tiếp chui vào bụng Phệ Kim Tiên.

Giờ phút này trong lòng Phệ Kim Tiên nổi giận vì không làm gì được, dù sao Kim Đồng đang tàn phá trong cơ thể, còn mình thì bị cản trở khắp nơi, căn bản không thể tận dụng sát chiêu mạnh mẽ.

Lúc đầu Kim Đồng chui vào bụng nó, đối với nó không phải là chuyện xấu gì.

Phệ Kim Tiên cùng với nàng vốn là một thể, thân thể giống nhau, nó liền lấy thần hồn mạnh mẽ của mình trực tiếp nuốt chửng Thần Hồn Kim Đồng,

tiếp đó hòa Nguyên Anh làm một, lại hấp thu nhục thể đối phương, sớm đại công cáo thành.

Nhưng hết lần này lại tới lần khác thần hồn của nó lại bị Thần Niệm Tù Lung của Hàn Lập giam cầm, vì nhanh chóng thoát khốn mà tiêu hao quá nhiều, Kim Đồng thì liên tục cắn xé làm khí tức tăng vọt lên.

Tình huống cứ kéo dài như thế, nó không thể chiếm đoạt lực lượng thần hồn Kim Đồng, chỉ có thể ẩn nhẫn tạm thời, chờ thần hồn hồi phục.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phệ Kim Tiên càng thêm lo lắng, ánh mắt liếc nhìn Hàn Lập, càng toát ra vẻ phẫn nộ tột cùng.

Nếu không có gã Nhân Tộc đáng căm hận này, một Phệ Kim Trùng nho nhỏ sớm hòa làm một với nó, Thú Tộc nhỏ bé cũng sớm bị san thành bình địa, còn cả gia hỏa dám cả gan bày ra huyễn cảnh trói mình hai mươi năm, không biết tại sao lại ra tay với mình?

Đều tại vì hắn!

Trong ánh mắt của Phệ Kim Tiên không còn gì khác ngoài một mình Hàn Lập, nó muốn giết hắn cho hả giận.

Hàn Lập tự nhiên sớm đã cảnh giác, lúc Phệ Kim Tiên thoát khốn, hắn liền nuốt xuống mấy viên đan dược, vừa khôi phục Tiên linh lực, vừa cũng cố thần thức vững chắc.

Ngay lúc này kim quang trên thân Phệ Kim Tiên chợt thu lại, một cỗ lực lượng nóng rực trên người truyền ra, bên ngoài thân thể bắt đầu bốc lên từng sợi hơi nước màu trắng.

Hơi nước toả ra mờ mịt, hư không xung quanh bắt đầu dao động theo, nhìn mơ hồ không rõ.

Trong đôi mắt Hàn Lập lóe lên ánh sáng màu xanh, chưa kịp nhận rõ tình hình trước mắt, trong lòng nổi lên cảm giác sợ hãi.

Thân hình hắn vô thức biến mất, bay ra cách đó không xa.

Cùng thời khắc đó, thân ảnh Phệ Kim Tiên liền xuất hiện nơi chỗ hắn vừa đứng.

Thân hình Hàn Lập vừa mới dừng lại, liền có một đạo tinh quang phá toái hư không lao thẳng tới.

Trong lòng hắn không lạnh mà run, dồn sức thi triển nhanh nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong người. Thân hình chợt mơ hồ, lần nữa biến mất ngay tại chỗ.

Chân Ngôn Bảo Luân không biết khôi phục lại từ khi nào?

Trong lòng Hàn Lập nhất thời vui mừng, trên người hắn đột nhiên khuếch trương vòng tròn ánh sáng, hóa thành một vùng Linh vực Thời gian, bao phủ cả đáy cốc lại.

Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh bị tầng màn sáng quét qua, con ngươi lập tức co lại, cảm thấy xung quanh thân thể dường như bao phủ một tầng lực lượng vô hình, khiến cho tốc độ thời gian trong không gian màn sáng trở nên chậm chạp.

So với Chân Ngôn Bảo Luân, phạm vi Linh Vực thời gian mặc dù rộng lớn, nhưng hiệu quả giảm chậm tốc độ yếu hơn rất nhiều, mặc dù tốc độ Phệ Kim Tiên bị hạn chế nhất định, cũng không thể lao nhanh như trước, nhưng nếu Hàn Lập hơi không chú ý, vẫn có thể bị nó đuổi kịp.

Hơn nữa, Hàn Lập cảm nhận được, Chân Ngôn Pháp Luân trong cơ thể tựa hồ chưa hoàn toàn hồi phục, có khả năng không thể khống chế bất cứ lúc nào. Vì vậy hắn vừa né tránh Phệ Kim Tiên truy sát, vừa dùng tâm thần liên hệ Kim Đồng mau chóng cắn xé huyết nhục nó.

Ở trong đáy vực sâu, thân ảnh một xanh một vàng truy đuổi nhanh chóng, lấy nhãn lực Ma Quang cũng chỉ có thể thấy dấu vết từng đạo thân ảnh mơ hồ, chớp tắt không ngừng.

"Ầm" một tiếng nổ thật lớn!

Khói bụi ở trong vực sâu nổi lên bốn phía, một bên vách núi bị thân thể khổng lồ Phệ Kim Tiên va phải, trực tiếp sụp đổ tan tành.

Một mảnh núi đá lớn vô cùng như nước lũ đổ xuống dưới, phát ra tiếng sấm ầm ầm liên tục.

Thân ảnh Hàn Lập từ trong màn bụi đất lao ra, mũi chân đạp trên hư không, thân hình bay thẳng về phía bệ đá nằm trên vách đá vực sâu.

"Rống"

Phệ Kim Tiên thấy hắn vừa trốn thoát truy kích, chút kiên nhẫn còn sót lại cũng hoàn toàn biến mất, trọng miệng phát ra tiếng gầm giận dữ.

Nó không còn lao theo truy đuổi nữa, mà ẩn nấp dưới mặt đất, hai cánh lại lay động dữ dội, tất cả hào quang xung quanh thân thể nhanh chóng thu lại, ngay cả luồng sóng khí nóng rực đã phóng ra cũng cố gắng thu về, bên ngoài thân ngưng tụ thành một tầng quang mang và khí thể kì lạ.

Vật chất này ngưng tụ càng lúc càng nhiều, càng ngưng thực, từ trong đó truyền ra từng đợt chấn động cổ quái đến cực điểm.

Hàn Lập từ xa thấy một màn như vậy, lông mày không khỏi nheo lại, trong lòng không khỏi dự cảm chẳng lành.

Mà bên trong cơ thể Phệ Kim Tiên, Kim Đồng đang ra sức cắn xé tạng phủ của nó, đột nhiên cảm thấy nội tạng lay động kịch liệt, một ít máu huyết trong đó chấn động dần dần bốc hơi, tiêu tán ra bên ngoài cơ thể.

Sức nóng trong thể nội nó bỗng nhiên tăng cao dữ dội, rất nhanh giống như lò lửa.

Trừ điều đó ra, Kim Đồng còn phát hiện trong bụng Phệ Kim Tiên đang có luồng áp lực bùng lên mãnh liệt dị thường, cỗ khí tức chấn động này làm nàng cảm thấy có chút sợ hãi.

Chẳng lẽ... Gia hỏa này muốn cá chết lưới rách tự bạo thân thể?

Nghĩ đến đây, Kim Đồng cũng không định rời đi, mà lập tức dùng tâm thần truyền tin cho Hàn Lập la lớn:

"Đại Thúc, chạy mau, gia hỏa này có khả năng muốn tự bạo..."

"Kim Nhi, mau ra đây!" Lông mày Hàn Lập nhíu chặt mau chóng trả lời.

"Không, ta phải cùng liều mạng với gia hỏa này!" Kim Nhi kiên quyết nói.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt lại, cắn răng một cái, Chân Luân nghịch chuyển nhanh trong cơ thể, thân hình lao vào bên trong sát khí, bay nhanh lên phía trên. Ma Quang thấy cảnh này cũng theo sát phía sau.

Thân hình hai người vừa mới thi triển, dưới vực sâu liền có bạch quang chói mắt nổ tung.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ vang rung chuyển trời đất từ dưới đáy vực sâu truyền đến, một cỗ sóng khí khổng lồ đủ để hủy thiên diệt địa trùng kích ra, lập tức quét ngang khai mở từng cơn sóng liên tiếp đánh vào hai bên vách núi đá.

"Ầm ầm ầm..."

Đã không biết bao nhiêu năm vực sâu chưa được ánh sáng chiếu xuống, trong nháy mắt sáng giống như ban ngày, được bạch quang chiếu sáng hoàn toàn, sáng ngời vô cùng.

Lúc này ngay giữa bạch quang, vách núi vực sâu bắt đầu sụp đổ chồng chất, như dòng lũ làm vỡ đập, không ngừng đổ ra phía sau, rồi tiêu tán trong ánh sáng nóng rực.

Lúc này, một cột sáng màu trắng to lớn bay thẳng lên không trung, thiêu đốt vô số sát khí trong vực sâu tiêu tán, một mực lao thẳng lên ngàn dặm trên

bầu trời thoát khỏi miệng vực sâu.

Bên trong cột sáng màu trắng, một bóng người đen kịt bị quang mang trùng kích, hai chân hai tay mở ra, cả người như một con diều giấy nổi lơ lửng, toàn thân da thịt đều thối rữa, phía trên toát ra đạo đạo hơi nước màu trắng, nhìn cả người giống như là bị tan chảy.

Ngay trên lưng gã, có thân ảnh nào đó co lại thành một đoàn, quanh thân nằm trong ánh sáng màu xanh, không bị bạch quang trùng kích chút nào.

Sau khi hai thân ảnh bay lên lao khỏi phạm vi vực sâu, lập tức bay ngang hơn mười dặm, tránh thoát phạm vi bạch quang.

Hai người bọn họ tự nhiên chính là Hàn Lập cùng Ma Quang trở về từ cõi chết trong vực thẳm.

Hàn Lập lở lửng ở một bên, nhìn cả người Ma Quang thê thảm vô cùng, hỏi:

"Ngươi thế nào, còn chịu đựng được chứ?"

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu, lại đặt cược thắng cho ngươi..."Ma Quang đã hoàn toàn không thành hình người, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói ra.

Thanh âm trầm lắng của gã hết sức suy yếu, hiển nhiên trọng thương không nhẹ, còn da thịt trên gương mặt đã bong tróc ra hết, hai hàng răng trắng toát nhe ra, nhìn xem rợn cả tóc gáy.

Lúc bạch quang vừa rồi nổ tung, tốc độ thật sự quá nhanh, căn bản bọn hắn không kịp bay ra.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bọn hắn đành phải liều chết đánh cược một lần, lấy thi thể Hôi tiên làm lá chắn ngăn cản bạch quang, có sự giúp sức Linh vực thời gian của Hàn Lập, tận dụng khả năng giảm bớt bạch quang đánh tới.

Kết quả văng ra xa mấy trăm dặm, Linh Vực thời gian của Hàn Lập chống

đỡ không nổi liền tan vỡ, cuối cùng phải dựa vào thi thể Hôi Tiên mạnh mẽ chống đỡ.

Hàn Lập thông qua liên hệ thần hồn, có thể cảm nhận được Ma Quang tổn thương không nhẹ, nhưng thấy gã còn có thể cười được, liền biết không cần lo lắng đến tính mạng gac, sau đó hắn đưa mắt đánh giá thi thể Hôi Tiên, trong lòng càng cảm thấy thân thể này không đơn giản.

Đúng lúc này, từng đợt âm thanh "Ầm ầm" truyền từ dưới mặt đất lên.

Hàn Lập quan sát xuống dưới, chỉ thấy khói bụi cuồn cuộn dưới mặt đất, đại địa không ngừng sụp đổ, vực thẳm đang từng bước mở rộng ra, hõm xuống biến thành một thung lũng khổng lồ.

Tòa sơn cốc Thụ Yêu nghỉ lại cách vực sâu không xa cũng bị sụp đổ xuống, khói bụi bốc lên cuồn cuộn, chôn vào trong lòng đất, sát khí bốc lên không dứt bao phủ vào trong.

Từng đợt gào thét cổ quái từ trong truyền ra, chỉ chốc lát sau, lại biến mất không thấy.

Ma Quang thấy sát khí phía dưới không ngừng trào lên, thân hình lập tức biến mất, xông vào trong sát khí cuồn cuộn.

Chỉ thấy từng sợi sát khí dũng mãnh tràn vào trong cơ thể gã, da thịt bên ngoài cũng bắt đầu sống lại, bất chấp bên trong như thế nào, thương thế bên ngoài ngược lại chữa trị từng chút một.

Ngay lúc đó, ánh mắt Hàn Lập xoay một cái nhìn về khói bụi khắp nơi dưới đất.

Chỉ thấy bên trong khói bụi và sát khí cuồn cuộn, một thân ảnh khổng lồ đột nhiên bay lên, thân hình Phệ Kim Tiên athais Ất cảnh từ trong đó lao nhanh ra, lần nữa nhào tới Hàn Lập.

"Vì...Sao...Ngươi...Còn...Chưa...Chết!"

Trong miệng Phệ Kim Tiên truyền ra tiếng gầm giận dữ, nói từng chữ một, bên trong tràn đầy vẻ không cam lòng và oán hận.

"Thật sự là âm hồn bất tán..." Hàn Lập thầm mắng một câu, thân hình mau chóng trốn xa.

Nhưng lúc này, thanh âm Kim Đồng vang lên lần nữa.

"Đại thúc, ngươi kiên trì một lát nữa, đợi ta cắn đứt tâm mạch của nó, có thể..."

Chẳng biết tại sao, chưa kịp nói xong, lại đột nhiên im bặt lại.

------oOo------

Chương 597: Ngươi chết ta sống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Kim Đồng, ngươi thế nào rồi?"

Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, vội vàng thông qua tâm thần liên hệ hỏi, nhưng lại không có bất kỳ thanh âm nào đáp lại.

Trong mắt hắn loé lên lam mang, vội vàng nhìn về hướng Phệ Kim Tiên ở phía xa, liền phát hiện nó đã trở xuống mặt đất, thân ảnh bao phủ trong bụi đất mờ mịt đầy trời cùng sát khí cuồn cuộn, không cách nào thấy rõ.

Lúc này, Giải Đạo Nhân đã tránh xa trước đó cũng hóa thành một đạo kim quang phi độn tới bên cạnh Hàn Lập.

"Giải đạo hữu, Kim Đồng bên kia hình như xảy ra chuyện gì đó, ta phải xuống xem một chút, ngươi ở chỗ này thay ta hộ pháp Ma Quang nhé." Trong lòng Hàn Lập cảm thấy không ổn, mở miệng nói ra.

"Tốt, ngươi đi đi." Giải Đạo Nhân liếc qua Ma Quang ở trong sát khí, gật đầu nói.

Quanh thân Hàn Lập loé lên thanh quang, thân hình cấp tốc lướt xuống, tiếp tục xông vào trong vực sâu đã hoàn toàn bị phá hủy thành than.

Thân hình hắn lần theo một tia khí tức như có như không, chớp động liên tiếp giữa loạn thạch, rất nhanh tìm được thân hình khổng lồ của kim sắc giáp trùng trong vực sâu.

Nhưng ngay sau đó, lông mày hắn nhăn lại một chút.

Giờ phút này Phệ Kim Tiên Thái Ất đang nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích, bên ngoài thân lóe lên một tầng tinh quang như tinh thể, trừ nó ra thì cũng không phát hiện tung tích Kim Đồng.

Nếu không phải còn có một ít liên hệ tâm thần yếu ớt, hắn cho rằng Kim Đồng đã gặp bất trắc.

Lấy lại bình tĩnh, Hàn Lập lập tức thúc giục thần thức đảo qua người kim sắc giáp trùng, phát hiện mặc dù sinh cơ nó bị không ít tổn thương, nhưng vẫn tràn đầy, nhất là thần thức chấn động mãnh liệt dị thường.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, bỗng nhiên hiểu ra, hơn phân nửa là Phệ Kim Tiên này thấy Kim Đồng sắp cắn đứt tâm mạch mình, không thể không xông vào thức hải Kim Đồng, ý đồ thôn phệ thần hồn nàng.

Trên thực tế cũng chính là như thế.

Trong thức hải Kim Đồng đang có mây gió cuồn cuộn không ngừng xoay tròn, hai kim sắc giáp trùng một lớn một nhỏ đang cắn xé nhau kịch liệt.

Trong đó Phệ Kim Trùng lớn hơn, mặc dù hình thể chiếm ưu thế, nhưng quang mang trên thân lại có chút ảm đạm, hiển nhiên là bị thương vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Còn giáp trùng nhỏ hơn kia thì kim quang toàn thân tươi sáng, lại có ưu thế sân nhà, ngược lại chém giết càng thêm hung mãnh.

Giữa bọn chúng không nói lời nào hoặc là ý niệm trao đổi nào, giờ phút này chỉ ôm một ý niệm trong đầu:

Ngươi không chết thì ta vong!

"Xùy..."

"Hí..."

"Ầm"

Trận trận thanh âm xé rách không ngừng vang lên, trên thân Phệ Kim Trùng một lớn một nhỏ không ngừng có bộ vị bị đối phương thôn phệ, lại không thấy vết máu chảy ra, chỉ có từng tầng quang mang mông lung như sương mù tản ra.

Chỉ thấy thần hồn Phệ Kim Tiên Thái Ất vọt tới trước, thần hồn Kim Đồng tránh ra, thân thể không kịp ngừng lại, liền bị Kim Đồng cắn một cái vào lông cánh, kéo xé xuống.

Nhưng vào lúc này, thân hình Phệ Kim Tiên đột nhiên quay lại, không để ý bản thân bị cắn đứt lông cánh, chợt cắn về phía đầu Kim Đồng.

Kim Đồng tránh không kịp, mắt thấy là sẽ bị cắn trúng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo tinh quang trắng như tuyết đột nhiên từ hư không phía trên thức hải xuất hiện, như một đạo lôi quang màu trắng, rơi xuống đánh lên đầu Phệ Kim Tiên Thái Ất, làm cho nó ngã xuống.

Bị đạo tinh quang màu trắng kia lóe lên, thần hồn Kim Đồng cũng cảm thấy một trận đau đớn bén nhọn, cơ hồ mém không chịu được.

Nhưng dù sao nơi đây cũng chính là thức hải của nàng, lực lượng thần thức bản nguyên ở đây, nàng cắn răng cố nhịn đau, lập tức lướt về phía thần hồn Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh, cắn vào đầu lâu nó.

Bên ngoài cơ thể Phệ Kim Tiên, sắc mặt Hàn Lập hơi tái ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm mắt điều tức.

Vừa rồi đúng là hắn cảm giác được Kim Đồng gặp nguy hiểm, lúc này mới vận dụng luyện thần thuật, cưỡng ép một tia thần niệm tinh tơ chui vào trong thức hải Kim Đồng, mới cứu được nàng một mạng.

...

Buổi trưa ngày thứ hai.

Một tiếng "Két" thanh thúy vang lên làm Hàn Lập giật mình tỉnh lại.

Hắn nhìn thoáng qua Ma Quang và Giải Đạo Nhân ngồi xếp bằng cách đó không xa, lại nhìn thể xác Phệ Kim Tiên Thái Ất, phát hiện tầng tinh quang bao phủ bên ngoài thân nó vậy mà đã vỡ vụn, sinh cơ khổng lồ ẩn chứa trong đó cũng bắt đầu trôi qua với một tốc độ cực nhanh.

Ngay sau đó, thân ảnh Kim Đồng từ vết thương trên thân Phệ Kim Tiên bay ra.

Hàn Lập thấy thế, mỉm cười, đang muốn mở miệng hỏi, liền nghe Kim Đồng mặt không đổi sắc mở miệng nói ra:

"Làm phiền đại thúc hộ pháp cho ta một chút."

Lông mày Hàn Lập nhăn lại một chút không dễ phát hiện, im lặng gật đầu nhẹ.

Hắn cùng Giải Đạo Nhân và Ma Quang, cả ba người đều lùi ra hơn mười dặm bên ngoài, mỗi người chiếm cứ một phương vị, mỗi góc có tác dụng tương hỗ nhau, vây Kim Đồng và thân thể Phệ Kim Tiên vào trung tâm.

Kim Đồng từ xa nhìn ba người một chút, lúc này trên thân sáng lên kim quang, thân thể bay lơ lửng lên không trung, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hai cái tay nhỏ của nàng vung lên, mảng lớn kim sắc hào quang từ trên người nàng chen chúc ra, lượn lờ giữa không trung, cuồn cuộn lưu chuyển kịch liệt, tạo thành một dòng suối kim sắc, không hề đứt đoạn, trong chớp mắt biến lớn lên mấy trăm trượng.

Vô số phù văn màu vàng ở trong đó chớp động, tản mát ra từng đợt chấn động lực lượng pháp tắc mãnh liệt, ẩn chứa trong đó một loại khí tức xao động nào đó.

Thân thể tàn phế của kim sắc giáp trùng bị vòng xoáy cuốn lên, chậm rãi chui vào trong đó.

Kim Đồng đột nhiên mở hai mắt ra, kim quang trên thân đột nhiên nồng đậm lên, phun ra bốn phương tám hướng từng đạo quang diễm kim sắc như thực chất.

Sau một khắc, trong phương viên vạn dặm, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn hội tụ về dòng suối kim sắc, mặt đất phụ cận cũng đột nhiên vỡ ra, từng đạo linh lực mắt thường có thể thấy được từ đó phun ra ngoài, đó là linh khí trong linh mạch dưới mặt đất phụ cận, cùng hội tụ về dòng suối kim sắc.

Trong nháy mắt, trên không dòng suối kim sắc hiện ra mảng lớn ngũ sắc linh vân, che kín cả bầu trời, từng đạo ngũ sắc hồ quang điện cuồn cuộn bên trong linh vân, như ẩn như hiện.

Bên trong dòng suối kim sắc, thân thể Kim Đồng dần dần bị kim quang chung quanh bao phủ, thân ảnh dần dần mơ hồ, tựa hồ dung nhập vào trong kim quang, nhưng có thể cảm ứng rõ ràng khí tức trên người nàng đang liên tục không ngừng tăng lên.

Hàn Lập đứng đằng xa giữa không trung, lật tay lấy ra hai viên đan dược ăn vào, yên lặng nhìn hết thảy trước mắt.

Ma Quang đứng chắp tay, cũng im lặng, ánh mắt hơi chớp động, không biết suy nghĩ cái gì.

Giải Đạo Nhân thì dứt khoát khoanh chân ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, một bộ dạng không liên quan đến mình.

"Lão đại lại muốn tiến cấp a!" Tỳ Hưu không biết xuất hiện bên cạnh Hàn Lập khi nào, ngửa đầu lên nhìn cảnh tượng giữa không trung, trong mắt phản chiếu ra kim quang sáng rực, tràn đầy vẻ hâm mộ.

Dòng suối kim sắc xoay tròn càng lúc càng nhanh, thân ảnh to lớn của kim sắc giáp trùng chậm rãi bị hút vào trong đó.

Ầm ầm!

Dòng suối kim sắc bỗng nhiên phóng đại, ở trung tâm hiện ra một quang

đoàn kim sắc bắt mắt vô cùng, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng, chung quanh càng có vô số phù văn màu vàng to nhỏ chớp động, phát ra trận trận thanh âm Phạm âm.

Vào thời khắc này, trong trung tâm vòng xoáy, mặt ngoài quang đoàn kim sắc đột nhiên bất ổn, thỉnh thoảng bay lên một cái túi khí lớn, liên tục lắc lư không thôi.

Đồng thời một trận tiếng gầm từ bên trong truyền ra, đúng là thanh âm do Kim Đồng phát ra, phảng phất như đang xao động, lại có chút bộ dạng thống khổ.

Hàn Lập nhíu mày, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng.

Bên trong dòng suối kim sắc, kim ảnh chớp động, mơ hồ hiện ra một hư ảnh kim sắc giáp trùng cự đại, chính là đầu Phệ Kim Tiên mới bị giết chết, giống như đang du tẩu lao nhanh trong vòng xoáy, đi lại gào thét, hung thần ác sát, thỉnh thoảng nhìn quang đoàn kim sắc ở trung tâm vòng xoáy gào thét không thôi.

"Mặc dù Kim Đồng diệt nguyên thần Phệ Kim Tiên kia, nhưng bên trong thi thể nó vẫn lưu lại oán niệm hỗn tạp, có chút ít không thuộc về bản thân nó... Muốn triệt để hấp thu đầu Phệ Kim Tiên kia, trước mắt cần chiến thắng cơn oán niệm này mới được, không biết nàng có thể làm được hay không." Lúc này Ma Quang đột nhiên mở miệng nói.

Gã vừa nói xong, một tiếng gào to lớn đột nhiên từ trong quang đoàn kim sắc truyền ra, tiếp theo một cột sáng kim sắc thô to từ bên trong phun ra, sau đó quang mang tản ra, hóa thành một hư ảnh kim sắc giáp trùng to lớn, đúng là Kim Đồng.

Một tiếng sét đùng đoàng vang lên, hư ảnh Kim Đồng đại phóng kim quang, khí thế hùng hổ lao nhanh về hướng đầu kim sắc giáp trùng kia.

Hư ảnh kim sắc giáp trùng kia cũng không cam chịu yếu thế, thả người nghênh đón Kim Đồng.

Cả hai bỗng nhiên lại chém giết nhau, kim quang xen lẫn cuồn cuộn kịch liệt, bộc phát ra từng đợt nổ vang.

Kim Đồng biến thành hư ảnh giáp trùng có hình thể nhỏ hơn, giờ phút này rơi vào hạ phong, không ngừng bị bức lui.

"Hỏng bét, lão đại tựa hồ rơi xuống hạ phong, chủ nhân..." Tỳ Hưu thấy cảnh này, lo lắng nói.

"Trận chiến này, chúng ta không giúp được." Hàn Lập lắc đầu, sắc mặt bình tĩnh.

Hắn vừa dứt lời, một tiếng vang thật lớn từ phía trước truyền đến, trên thân hư ảnh giáp trùng Phệ Kim Tiên đại phóng kim quang, đụng Kim Đồng một cái văng ra xa.

Trong miệng hư ảnh giáp trùng lớn phát ra một tiếng gào thét hưng phấn, thân hình to lớn bay nhào tới đuổi theo không bỏ, hai chân trước to lớn hung hăng chém xuống, lực đạo trầm trọng hết sức mạnh mẽ, xem ra muốn chém Kim Đồng thành ba đoạn.

Vào thời khắc này, thân hình Kim Đồng lảo đảo lui lại chợt ổn định, đồng thời thân thể chợt uốn éo, hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh chóng xuyên qua chân trước giáp trùng to lớn, lóe lên xuất hiện sau lưng nó.

Kim sắc giáp trùng lớn khẽ giật mình, chưa kịp phản ứng, thân thể liền bị xiết chặt, bị Kim Đồng từ phía sau gắt gao ôm lấy, không thể động đậy.

Hai chân trước Kim Đồng vung lên, giao nhau chém về phía đầu kim sắc giáp trùng lớn.

"Keng" một tiếng!

Kim sắc giáp trùng mặc dù không cách nào quay người nghênh địch, nhưng trong tình thế cấp bách giơ hai chân trước dựng thẳng lên hai bên đầu, đỡ được một kích của Kim Đồng.

Bốn cái chân trước giao nhau, ngay chỗ va chạm tia lửa bắn tung toé, vang rền tiếng chi chi.

Trong mắt Kim Đồng lộ ra vẻ điên cuồng, chợt ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng xuyên thủng mây xanh, trước người bỗng nhiên đại phóng kim quang, hai cái chân trước càng hiện ra kim quang vô cùng chói mắt.

"Loảng xoảng "

Chân trước Kim Đồng chặt đứt chân trước kim sắc giáp trùng, sau đó xẹt qua đầu nó.

Cái đầu của kim sắc giáp trùng bỗng nhiên bay lên trời, sau đó thân thể khổng lồ chớp động kịch liệt hai lần, vỡ ra ầm ầm, hóa thành mảng lớn kim quang phiêu tán.

Giờ phút này hư ảnh do Kim Đồng biến thành chợt há lớn miệng, hít vào một hơi.

Kim quang do kim sắc giáp trùng biến thành bỗng nhiên bay vụt về, hóa thành một dòng suối kim sắc, chui vào trong miệng hư ảnh do Kim Đồng biến thành.

------oOo------

Chương 598: Cắt đứt nhân quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Kim Đồng biến thành hư ảnh toả sáng hào quang, linh quang bên ngoài thân lưu chuyển một trận, thân hình khổng lồ lập tức trở nên ngưng thực hơn nhiều, lại chậm rãi biến hóa, rất nhanh hóa thành một thân ảnh cao gầy mơ hồ.

Một cỗ uy áp vô cùng to lớn từ trên thân bóng người mơ hồ đó tản ra, cỗ uy áp này không giống với linh áp, mà giống như một cỗ áp bách sinh mệnh khổng lồ, như phàm nhân đối mặt với thần tiên vậy.

Bọn người Hàn lập đứng ở đằng xa, không kịp đề phòng, bỗng nhiên bị cỗ uy áp này bao phủ vào trong.

Tình huống Tỳ Hưu thảm nhất, trong thất khiếu ẩn ẩn có vết máu chảy ra, hét thảm một tiếng, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo bạch quang, biến thành một mặt dây chuyền bạch ngọc, rơi xuống bên hông Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập cũng tối sầm lại, ngực như bị búa tạ nện trúng, “bạch bạch bạch” lùi lại vài chục bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Giải Đạo Nhân thấy tình thế bất ổn, vội vàng hóa thành một đạo hoàng quang, bay vào trong cơ thể Hàn Lập.

Chỉ có Ma Quang, mặc dù thụ thương không nhẹ, nhưng bây giờ phụ thân thể xác Hôi tiên, tu vi tăng lên nhiều, chỉ lung lay mấy cái lại tiếp tục ổn định thân hình.

Bóng người màu vàng óng ở đó mấy hơi thở, liền hóa thành một đạo kim

quang, chui vào trong quang đoàn kim sắc.

Dòng suối kim sắc bỗng nhiên tiếp tục lớn lên, phảng phất mở ra một cái miệng lớn kim sắc khẽ hấp.

Một cỗ hấp lực vô cùng to lớn xuất hiện, ngũ sắc linh vân giữa không trung đều cuồn cuộn hạ xuống, chui vào trong dòng suối kim sắc.

Dòng suối kim sắc phảng phất như một cái động không đáy, không ngừng thôn phệ linh vân giữa không trung, bản thân nó cũng dần dần biến lớn lên.

Thôn phệ trọn vẹn một khắc đồng hồ, tất cả linh vân trên bầu trời đều biến mất không còn tăm tích, lúc này dòng suối kim sắc mới chậm rãi ngừng lại, sau đó đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mấy hơi thở sau, dòng suối kim sắc biến mất không còn tăm tích, không trung khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại một kim cầu to gần trượng trôi nhẹ nhàng ở đó, giống như một cái trứng gà kim sắc.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thở nhẹ một hơi, trong đầu hiện ra lặp đi lặp lại bóng người màu vàng đáng sợ lúc trước, nhìn không thể tới.

Viên cầu kim sắc trôi nổi giữa không trung, phía trên thỉnh thoảng lại hiện lên một đạo kim quang chói mắt.

Từng đợt chấn động khí tức làm người kinh ngạc thỉnh thoảng từ trong kim cầu tản ra, tựa hồ ở trong đó đang hình thành tồn tại đáng sợ nào đó.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, sau đó thân hình thoắt một cái, sau một khắc xuất hiện phụ cận kim cầu.

Một đạo bạch quang từ trong tay áo hắn bắn ra, quay tròn một cái hóa thành một tiểu kỳ màu trắng, đúng là món tiên khí hắn lấy được từ Công Thâu Cửu.

Hắn đánh ra một đạo pháp quyết, tiểu kỳ màu trắng lập tức đón gió mở ra, hóa thành một đại kỳ màu tuyết trắng to khoảng mấy chục trượng, đón gió

tung bay.

Ở giữa đại kỳ tung bay, vô số sương mù màu trắng tuôn ra cuồn cuộn, trong nháy mắt hình thành một đám mây màu trắng lớn chừng vài mẫu, bao phủ kim cầu vào trong.

Đám mây tựa hồ có hiệu quả che giấu chấn động khí tức, khí tức kinh người bên trong kim cầu tản mát ra bỗng nhiên bị che giấu hơn phân nửa, không còn kinh người như trước.

"Rời khỏi nơi này trước." Hàn Lập bấm quyết phất lên, đang định thúc giục đám mây bao vây lấy kim cầu bay theo mình.

Nhưng sau một khắc, hắn biến sắc, thân hình ngừng lại.

Cách không xa phía trước, không biết lúc nào lại xuất hiện một tên nam tử áo trắng.

Người này khoảng chừng ba bốn mươi tuổi, dung mạo cực kỳ anh tuấn, một đầu tóc đen phiêu dật, ở giữa xen lẫn một chùm tóc vàng, chớp động lên kim quang nhàn nhạt.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, nam tử áo trắng này xuất hiện vô thanh vô tức, lại không có dấu hiệu nào, lấy thần thức cường đại của mình vậy mà không phát hiện chút nào.

Ma Quang cũng kinh hãi, hiển nhiên trước đó cũng không phát hiện mảy may.

Đối phương phảng phất từ hư không xuất hiện.

Ngoài ra, mặc dù người này không có tản mát ra khí tức cường đại, nhưng trực giác Hàn Lập cho hay, người trước mắt tuyệt không đơn giản.

Ánh mắt nam tử áo trắng nhìn từ trên xuống dưới Hàn Lập, lại quét qua Ma Quang một chút, tạm thời không có ý mở miệng nói chuyện.

"Xin hỏi tiền bối là ai?" Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Ngươi rất tốt, ngược lại làm ta kinh hãi đấy." Nam tử áo trắng không có trả lời câu hỏi Hàn Lập, mỉm cười mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng giật mình.

Đối phương nói một câu nhìn như không đầu không đuôi, nhưng có thể đoán được đối phương đã sớm đi đến phụ cận, thậm chí có thể thấy được một màn mình đối phó Phệ Kim Tiên kia.

"A, thanh âm của người... Năm đó cầm cố đầu Phệ Kim Tiên hai mươi năm, đồng thời truyền âm để cho tại hạ không được tiến lên, hẳn là tiền bối rồi?" Hàn Lập tựa hồ nghĩ tới điều gì, chắp tay hỏi.

"Không sai, là ta." Nam tử áo trắng bình tĩnh nói.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ!" Hàn Lập nghiêm mặt, khom người thi lễ một cái.

Nếu không có người kia vây Phệ Kim Tiên hai mươi năm, chỉ sợ giờ phút này hắn và Kim Đồng đã vẫn lạc, với lại tám chín phần mười bị đầu Phệ Kim Tiên kia nuốt vào trong bụng.

Nam tử áo trắng này đối với hắn xem như có ân cứu mạng.

"Ta bất quá là nhận ủy thác của người khác." Nam tử áo trắng từ tốn nói.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, đáp án này của đối phương vượt quá hắn dự đoán.

"Ta giúp ngươi thoát hiểm, xem như trả ngươi ân tình năm đó cứu giúp Nhạc nhi. Từ nay về sau, ngươi và nàng sẽ không tiếp tục nhân quả nữa." Nam tử áo trắng bình tĩnh nói.

"Nhạc nhi... Liễu Nhạc Nhi? Nàng ở chỗ tiền bối, bây giờ nàng như thế

nào?" Mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, lập tức hỏi.

"Hiện tại Nhạc nhi hết thảy đều rất tốt. Mặc dù các ngươi ở Linh Hoàn giới từng có một đoạn qua lại, nhưng ta vừa mới nói xong, giữa các ngươi nhân quả đã hết, ngày sau không cần gặp lại." Thần sắc nam tử áo trắng chuyển sang lạnh lẽo, nói.

"Vâng." Hàn Lập im lặng, đáp ứng.

Nam tử áo trắng này mặc dù không triển lộ tu vi, nhưng nếu hắn đoán không sai, đối phương hẳn là một vị đại năng Đại La cảnh.

Đối mặt tồn tại cường đại như thế, mặc dù trong lòng hắn không tình nguyện, cũng chỉ có thể gật đầu, với lại chỉ cần mọi chuyện của Liễu Nhạc Nhi tốt là được.

"Còn có, liên quan tới sự tình nơi đây, các ngươi cũng không thể nói cho bất luận kẻ nào biết." Nhìn thấy Hàn Lập đáp ứng, sắc mặt nam tử áo trắng hoà hoãn lại, nói.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một chút kinh ngạc, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài, tiếp tục gật đầu đáp ứng.

Nam tử áo trắng thấy vậy, khẽ vuốt cằm, lật tay lấy ra một thẻ ngọc màu xanh, ném tới.

Hàn Lập vô thức đưa tay tiếp được.

"Đây là địa đồ, các ngươi nhanh rời khỏi nơi này, sau này đừng trở lại đây."

Nam tử áo trắng nói lời này, ánh mắt quét qua, dừng lại trên người Ma Quang nhiều hơn một chút.

Trong mắt gã tựa hồ hiện lên vẻ khác lạ, lập tức thân ảnh nhoáng một cái, cả người lại tiêu thất vào hư không.

Hàn Lập nhíu mày lại, gượng cười.

Xem ra tu sĩ nhân tộc ở Man Hoang giới vực này thật không được hoan nghênh, nếu không có duyên cớ Liễu Nhạc Nhi, chỉ sợ vị nam tử áo trắng kia ngay cả lời nói cũng không thèm nói với hắn một câu, thậm chí cũng có thể trực tiếp ra tay với hắn.

"Phù, người này cho ta cảm giác đáng sợ hơn so với Phệ Kim Tiên Thái Ất cảnh kia, chẳng lẽ là tồn tại Đại La cảnh?" Ma Quang tựa hồ cũng thở nhẹ ra, chậm rãi mở miệng nói, hôi mang trong mắt chớp động một cái, liếc nhìn Hàn Lập một chút.

Hàn Lập không nói gì, im lặng một lát, hít sâu một hơi, tâm tư lắng lại, trong đầu khôi phục một chút thần thức, chui vào trong thẻ ngọc màu xanh.

Trong lòng của hắn bỗng nhiên vui mừng, địa đồ nam tử áo trắng đưa cho có chút tường tận.

Ngoài ra, trong địa đồ rõ ràng đánh dấu bốn khu vực to lớn, phía trên ghi rõ bốn khu vực này thuộc bốn đại tộc, người sống chớ tiến, nếu không giết chết không cần luận tội.

Khu vực trước đây mình đi qua đúng là thuộc về Thiên Hồ nhất tộc, xem ra lão tổ tộc này chính là vị nam tử áo trắng vừa rồi.

Lúc trước Liễu Nhạc Nhi bị người đồng tộc bắt đi, bây giờ xem ra, hơn phân nửa chính là Thiên Hồ nhất tộc này.

Nếu như thế, ngược lại mình không cần phải lo lắng nhiều nữa.

Mà ngoài bốn khu vực này, còn đánh dấu một lộ tuyến tương đối an toàn, một mực thông đến Hắc Sơn tiên vực.

Hàn Lập nhìn địa đồ một lát, thần thức rời khỏi đó.

"Hàn đạo hữu, trước mắt ngươi dự định như thế nào?" Ma Quang thấy vậy, mở miệng hỏi.

"Nếu người kia đã hạ lệnh trục khách, chúng ta vẫn nên rời khỏi nơi này, miễn gây nên chuyện hiểu lầm không cần thiết." Hàn Lập cũng không nói thêm gì, phất tay tế ra bích ngọc phi xa, sau đó tay bấm quyết phất lên.

Đám mây màu trắng nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một vụ cầu màu trắng nồng đậm, bao vây lấy Kim Đồng biến thành kim cầu rơi xuống trên phi xa.

"Hàn đạo hữu, trên người ngươi có túi đại linh thú âm thuộc tính không?" Ma Quang đột nhiên mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, tìm ở trên người một cái, lật tay lấy ra một cái túi đại linh thú màu đen, đưa tới.

Vật này là một túi đại linh thú âm thuộc tính lấy được từ Cừ Linh, không gian khá lớn.

"Đa tạ. Mời đạo hữu chờ ta một lát."

Ma Quang cảm ơn một tiếng, thân hình bay xuống dưới vực sâu, rất nhanh đã tới đáy vực.

Khắp vực sâu nơi đây thủng trăm ngàn lỗ, biến thành một cái hố sâu lớn, nguyên bản sát khí nồng đậm nhao nhao tiết ra ngoài, giờ chỉ còn lại một bộ phận rất nhỏ.

Ma Quang phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, túi đại linh thú lập tức bắn ra, đồng thời chỗ miệng túi mở lớn ra, phát ra một cỗ hấp lực cường đại.

Sát khí còn lại dưới đáy vực sâu ngay lập tức hội tụ đến, hóa thành một đạo cột khí màu đen chui vào trong túi đại linh thú.

Sát khí còn lại nơi đây không nhiều lắm, bất quá trong chốc lát, tất cả sát khí đều bị thu vào trong túi đại linh thú.

Túi đại linh thú khô quắt bỗng phồng lên, lắc lư vài cái, bên trong truyền ra thanh âm chất lỏng chất lỏng va chạm.

Nguyên bản cái túi nhẹ như lông hồng, giờ phút này trở nên trĩu nặng, chừng hai ba trăm cân, cách túi đại linh thú cũng có thể cảm ứng được sát khí vô cùng nồng đậm từ bên trong truyền ra.

Trên mặt Ma Quang lộ vẻ vui mừng, thu túi đại linh thú vào, thân hình bay vút lên, rơi xuống trên bích ngọc phi xa.

Hàn Lập nhìn Ma Quang một chút, cũng không nói gì thêm, tay vung lên.

Kim sắc lôi quang lóe lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân nổi lên.

"Dựa theo lộ tuyến này, ngươi đến điều khiển phi xa." Hàn Lập đưa ngọc giản cho Giải Đạo Nhân, phân phó một tiếng.

Giải Đạo Nhân tiếp nhận ngọc giản, hơi tìm tòi một chút rồi phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Bích ngọc phi xa toả sáng hào quang, hóa thành một đạo lục hồng bay vụt về phía xa.

Hàn Lập đi đến một bên phi xa, nhắm mắt ngưng thần, cảm ứng tiên khiếu trong cơ thể.

Giờ phút này, bên trong một trăm linh bảy tiên khiếu, hơn phân nửa tiên khiếu đều là thông qua Huyền Sát Minh Linh Công đột phá, bên trong mỗi tiên khiếu đều hiện lên ra một đoàn sát khí màu đen, chậm rãi chuyển động.

Nhất là những tiên khiếu đột phá trong vực sâu này, sát khí màu đen trong đó càng thêm nồng đậm.

Trong lòng Hàn Lập thở dài, mặc dù dựa vào Huyền Sát Minh Linh Công đề cao tu vi cực nhanh, nhưng lại giống như uống rượu độc giải khát, thời gian tới muốn tiến giai Thái Ất cảnh, chỉ sợ càng thêm khó khăn.

Dù sao, đột phá Thái Ất cảnh, phải đối mặt Thiên Nhân ngũ suy trong đệ ngũ suy, mà sát khí này vốn là đại địch.

Hắn im lặng một lát, lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, chậm rãi vận chuyển công pháp, khôi phục nội thương do đại chiến lúc trước gây ra.

------oOo------

Chương 599: Đệ ngũ suy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Một chỗ ở Chân Tiên Giới.

Trong một tòa đại điện màu trắng bạc lơ lửng giữa không trung nằm trong không gian màu vàng nào đó, có bốn năm bóng người đang ngồi vây quanh trò chuyện với nhau trên đài cao.

Trên thân mỗi bóng người này hiện lên đủ loại linh quang, che lại hơn phân nửa dung mạo.

"Hùng đạo hữu, ngươi đến Tiên ngục chúng ta đã được một thời gian, vậy đã thích ứng chưa?" Một người toàn thân bao phủ trong ánh sáng màu trắng hỏi người bên cạnh.

Người được hỏi thăm thì bao phủ trong một tầng ánh sáng màu vàng, dung mạo hơ mồ, nhưng vẫn cảm thấy đó là một gã thanh niên.

"Mọi chuyện đều ổn." Người tỏa hào quang màu vàng trả lời.

"Hai nhà chúng ta là thế giao, vài ngày trước ngươi vừa mới đột phá Kim Tiên Hậu Kỳ, cần thời gian củng cố tu vi, không nên chấp hành nhiệm vụ, cứ mở miệng, ta sẽ báo cáo với đại nhân tranh thủ cho ngươi ít thời gian." Người tỏa ra hào quang màu trắng vỗ ngực nói ra.

"Đa tạ Huyền đạo hữu, cảnh giới của ta bây giờ đã củng cố, không cần an bài gì khác." Người tỏa kim quang trả lời lại.

"Không hổ Hùng đạo hữu là thiên tài kiếm tu, năm đó mới vào Tiên ngục chỉ có cảnh giới Kim Tiên sơ kỳ, vậy mà một mình chém giết gã nghịch phạm cảnh giới trung kỳ của Luân Hồi Điện, tu vi bây giờ tinh tiến nhanh chóng, ngày sau sẽ lập đại công như nằm trong lòng bàn tay." Một tên khác toàn thân tỏa ra hào quang màu đỏ nói ra.

"Địch đạo hữu quá khen, năm đó chẳng qua chỉ là may mắn đắc thủ thôi. Đúng rồi, hôm nay chúng ta khó lắm mới tụ hội được, làm sao không thấy Công Thâu đạo hữu?" Người tỏa ra kim quang khiêm tốn cười nói, tựa hồ không muốn nói nhiều về bản thân mình liền chuyển chủ đề.

"Tộc đệ của Công Thâu Thiên đã chết tại Bắc Hàn Tiên Vực cách đây không lâu, hắn vẫn muốn truy ra hung thủ, đáng tiếc đại nhân một mực không cho phép, trong lòng hắn tức giận khó mà bình tĩnh được, cách đó vài ngày Thiên kính giám sát đã cảm ứng ở Man Hoang giới vực, nằm giữa Bắc Hàn Tiên Vực cùng Hắc Thổ Tiên Vực, hình như có người tu luyện đại thành Luyện Thần Thuật tầng bốn hiện thân, Công Thâu Thiên đã xin đuổi theo tra xét chuyện này." Người toả hào quang màu đỏ nói ra chậm rãi.

"Chuyện này xảy ra khi nào? Sao ta lại không nghe chút phong phanh nào, ba tầng Luyện Thần thuật trước không nói, vậy mà có người có thể tu luyện thành tầng thứ tư, xem ra lần này Luân Hồi Điện không yên tĩnh rồi." Người toả hào quang màu trắng ngưng trọng nói ra.

"Trước đó không lâu các ngươi chấp hành nhiệm vụ bên ngoài, lúc ấy chỉ có một mình ta ở đây. Luân Hồi Điện, hắc hắc, chưa bao giờ yên tĩnh cả? " Người toả hào quang màu đỏ nói.

"Tình huống trong Man Hoang Giới Vực rất phức tạp, những tộc đàn Man Hoang cực kỳ căm ghét tu sĩ chúng ta, nhất là người Thiên Đình chúng ta lại càng xem như đại thù, muốn đi vào trong đó truy xét sợ không dễ dàng." Người tỏa kim quang chớp mắt, chậm rãi nói.

"Điều này cũng đúng, chỉ sợ chuyến này Công Thâu Thiên trở về tay không rồi." Người tỏa ra quang mang màu đỏ lắc đầu bất đắc dĩ.

Người tỏa hào quang màu vàng chớp mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua hơn nửa năm.

Trên không trung một mảnh hoang vu ở Man Hoang, một đạo lưu quang màu xanh lá lướt nhanh về phía chân trời, trong khoảnh khắc liền biến mất ở không trung, chỉ kịp lưu lại một vệt màu xanh lá nhàn nhạt.

Bên trong lưu quang màu xanh lá là một cỗ phi xa cùng màu.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trên phi xa, kim quang chớp động quanh người, đang lẳng lặng tu luyện, ngay trước người là một đám mây màu trắng.

Không biết trải qua bao lâu, kim quang trên người hắn từ từ tiêu tán, lộ ra thân hình, từ từ mở to mắt, nháy mắt vài cái.

Khổ tu hơn nữa năm, thương thế trên người hắn cũng khỏi hẳn, lực lượng thần thức trong đầu cũng hoàn toàn hồi phục.

Hắn nhìn đám mây màu trắng phía trước, trong đám mây là quả cầu màu vàng lấp lánh, Kim Đồng vẫn như cũ không có dấu hiệu thức tỉnh.

Hàn Lập nhíu mày rồi lại giãn ra.

Lần này Kim Nhi thôn phệ đầu Phệ Kim Tiên Thái Ất Hậu Kỳ, chỉ sợ thời gian ngủ say sẽ lâu hơn nhiều so với trước. Từ ngày Đại La Hồ Tộc đưa cho địa đồ, hành trình của hắn cũng tương đối an toàn, không cần vội vã làm gì cả.

Hắn dời ánh mắt nhìn về phía Ma Quang cùng Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu nằm ở một góc ở phi xa, toàn thân nhấp nháy hào quang màu trắng, nhìn như đang ngủ gà ngủ gật.

Ma Quang thì đang ngồi xếp bằng, toàn thân ẩn hiện hào quang màu đen,

ôm trong ngực túi Linh Thú Đại màu đen.

Trong túi không ngừng tuôn ra từng sợi sát khí màu đen, chui vào trong cơ thể gã.

"Ồ!" Hàn Lập nhìn vào hắc quang, chợt khẽ kêu một tiếng.

Mặc dù lúc này Ma Quang mượn nhờ sát khí tu luyện nhưng trên người gã tỏa ra dao động sát khí lại phi thường yếu ớt, thậm chí không bằng chính mình.

Bây giờ gã đã phụ thân vào thể xác Hôi Tiên cao giai này, thì ý nghĩa nào đó gã cũng không thua kém bao nhiêu Hôi Tiên, đúng ra sát khí phải nồng đậm hơn xa hắn mới đúng.

"Hàn đạo hữu, làm sao vậy?" Ma Quang dường như cảm nhận được ánh mắt của Hàn Lập, liền mở mắt đình chỉ tu luyện.

"Sát khí trên người ngươi vì sao lại dao động yếu ớt như vậy, hay là ngươi sử dụng bí thuật che dấu khí tức?" Hai mắt Hàn Lập nhìn thẳng vào Ma Quang, phát hiện hai mắt của gã không có màu xám như Hôi Tiên, mà gần giống màu đen của Nhân tộc, nếu không nhìn kỹ sẽ ko phát hiện được.

Hắn vẫn còn suy nghĩ làm thế nào che dấu sát khí nồng đậm để mang gã vào Hắc Sơn Tiên Vực, xem ra hiện giờ không cần phải lo lắng về vấn đề này nữa.

Hàn đạo hữu nói sai rồi. Ta vẫn tu luyện bình thường, cũng không thi triển bí thuật che giấu khí tức gì cả..." Ma Quang hơi lo nói như thế.

Gã vừa nói xong, lập tức phát hiện ra sát khí trên người mình yếu ớt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Tại sao lại như thế?" Ma Quang thầm thì nói ra tựa hồ cũng không biết nguyên do gì.

"Ngươi không làm gì, vậy tại sao nhìn không khác người thường thế?" Hàn

Lập liền nói.

"A, từ khi thoát ra chỗ sát khí vực sâu, thân thể ta cũng không cảm thấy có gì bất thường, ngược lại từ khi ngươi cho ta uống viên thuốc kia, dường như bên trong đan điền sinh ra luồng khí xoáy kì lạ" Hai mắt Ma Quang nhắm lại, sau một lúc lâu có chút ngạc nhiên nói.

"Chẳng lẽ ngươi nói là Hư Nguyên Đan? Nó có công hiệu thu liễm sát khí?" Ánh mắt hắn chợt lóe lên, truy hỏi.

"Không sai, luồng khí xoáy này có thể thu liễm sát khí lại. Lại nói, ta nuốt viên đan này đã qua một thời gian, trước đây ngược lại không phát hiện tác dụng này." Ma Quang liền trả lời.

"Hư Nguyên Đan..." Ánh mắt Hàn Lập chớp động không thôi, ý niệm trong đầu quay cuồng.

"Đan này ngược lại rất đặc biệt. Ta có thể cảm nhận được lực lượng đan dược hình thành luồng khí xoáy này không phải là có mãi, hiện đang tiêu tán từng chút một, chỉ sợ duy trì đại khái vài năm... nhiều nhất là mười năm." Ma Quang quan sát trong cơ thể lần nữa, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt khẽ động liền gật đầu nhẹ.

Trước kia hắn tưởng tác dụng Hư Nguyên Đan là thức tỉnh thần hồn Hôi Tiên, tuy nhiên quan sát tình hình trên người Ma Quang, chỉ sợ tác dụng chính là để thích ứng thiên địa linh khí Chân Tiên Giới, áp chế sát khí trong cơ thể, nhằm mục đích sống lại.

Như vậy, mình và Ma Quang tiến vào Tiên Vực khác, xem ra ắt không thể thiếu đan này.

May mắn là hắn lấy được không ít tài liệu Hắc Tủy Tinh luyện chế Hư Nguyên Đan trong pháp khí trữ vật từ thi thể Hôi Tiên, còn những tài liệu còn thiếu cũng không quá mức trân quý, hẳn là có thể thu mua ở Luân Hồi Điện.

Hàn Lập lật tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi Điện, mở ra giới diện giao dịch, treo thưởng những món tài liệu cần mua.

Làm xong hết thảy, hắn lấy ra một khối Hắc Tủy Tinh rồi quan sát cẩn thận.

Bên trong Hắc Tủy Tinh, từng sợi sát khí tinh thuần tới tận cùng quanh quẩn trong đó.

Phẩm chất những khối Hắc Tủy Tinh này tốt hơn không ít so với khối Giao Tam đưa hắn trước đây. Luyện chế đan dược cần phải khống chế cân bằng, nếu dùng vật này luyện chế Hư Nguyên Đan thì hắn cần phải điều chỉnh một ít trình tự luyện chế.

Trong đầu Hàn Lập đang suy nghĩ về chuyện này, đúng lúc đó, sát khí trong tiên khiếu ở cơ thể hắn đột nhiên rung lên, quay cuồng dữ dội, không thể khống chế được.

Thân thể của hắn chấn động, từng luồng hắc khí đen như mực từ trên người tuôn ra, nhanh chóng lan ra xung quanh, trong nháy mắt bao phủ phạm vi hơn mười trượng xung quanh vào.

Những hắc khí này tỏa ra sát khí ngút trời, trong mắt Hàn Lập nổi lên từng đạo huyết hồng, cả người tựa như hóa thành một tôn sát thần đáng sợ.

"Hàn đạo hữu, ngươi..." Ma Quang chứng kiến cảnh này, sắc mặt đại biến, la lên thất thanh.

Tỳ Hưu cùng Giải Đạo Nhân cũng chú ý tới tình hình Hàn Lập, đều giật cả mình.

"Các ngươi chờ ở chỗ này, không được đi theo ta." Hàn Lập đột nhiên đứng lên, nói với mấy người một tiếng, thân hình liền lao ra bay xuống phía dưới.

Phía dưới là sơn mạch dài bất tận, khắp núi xanh tươi, Linh khí có chút nồng đậm.

Giữa hai ngọn núi có một cái hẻm lớn, có một nhánh sông từ đáy cốc từ từ

chảy qua.

Bên trong sơn mạch có không ít Yêu thú cư trú, nhưng lúc này cảm ứng được khí tức đáng sợ trên người Hàn Lập phát ra, trong nháy mắt lập tức bỏ chạy tứ tán.

Hàn Lập lập tức bay thẳng vào trong hẻm núi, không nói năng gì liền phất tay đánh ra một quyền.

Vách núi trước mặt vang lên tiếng nổ lớn "Ầm ầm", bị đánh ra một cái sơn động.

Hắn bay vào trong đó, vội vàng bố trí một tầng cấm chế xung quanh, sau đó khoanh chân ngồi xuống.

Toàn thân đại phóng kim quang bao trùm thân hình, thế nhưng một ít sát khí màu đen từ trong cơ thể hắn tuôn ra liên tục, hơn nữa càng phát ra nồng đậm.

Trên phi xa.

"Chủ nhân làm sao vậy?" Tỳ Hưu ngạc nhiên hỏi.

"Nhìn tình hình này, có lẽ là một suy cuối cùng của Thiên Nhân ngũ suy của tu sĩ bọn hắn, sát suy đã phủ xuống." Ma Quang nói ra.

Giải Đạo Nhân liếc nhìn Ma Quang, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Phi xa hạ xuống sơn mạch, dừng lại tương đối xa hẻm núi của Hàn Lập.

"Chủ nhân vừa mới đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, tại sao lại bị sát suy phủ xuống sớm như thế!" Sắc mặt Tỳ Hưu khó coi nói ra.

"Hàn đạo hữu đã dùng sát khí trùng kích tiên khiếu, sát khí trong cơ thể hắn vốn đã nồng đậm vô cùng, sát suy phủ xuống nhanh như thế cũng hợp tình hợp lý." Trong mắt Ma Quang lóe lên màu xám, nói như thế.

"Sát suy cực kỳ lợi hại, chính là một bước khó khăn nhất của thành tựu Thái Ất Ngọc Tiên, ta đi theo bên cạnh Công Thâu Cửu đã từng gặp vô số người chuẩn bị nhiều năm đều không thể vượt ra, cuối cùng lại bị sát khí cắn trả, lâm vào điên cuồng mà chết. Chủ nhân mới vừa mới đạt tới Kim Tiên đỉnh phong, chỉ sợ chưa kịp chuẩn bị gì cả, lần độ kiếp này chỉ sợ..." Tỳ Hưu thở dài, nói ra.

Ma Quang nghe vậy, tinh quang trong mắt lập lòe, không biết đang suy nghĩ gì.

Giải Đạo Nhân im lặng nhìn về sơn động phía xa, thần tình đờ đẫn như trước.

------oOo------

Chương 600: Đối kháng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trong sơn động.

Hàn Lập khoanh chân ngồi dưới đất, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực vận chuyển Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, kim quang từ trên người hắn phun ra chói mắt, Chân Ngôn Bảo Luân cũng hiển hiện ra.

Từng cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc tinh thuần tràn ngập giữa kim quang như sóng lớn cuồn cuộn, bao bọc thân thể hắn lại.

Trong lòng Hàn Lập biết rõ hơn bất luận kẻ nào, dấu hiệu này chính là đệ ngũ suy của Thiên Nhân ngũ suy, sát suy sắp phủ xuống.

Bởi vì lúc trước được một phen cơ duyên tạo hóa, tu vi của hắn tại cảnh giới Kim Tiên đột nhiên tăng mạnh, mặt khác bởi vì Kim Tiên tu luyện năm này tháng nọ, về sau có khả năng tao ngộ tứ suy, chỉ sợ sẽ không hàng lâm trên người hắn. Nhưng bây giờ hắn cách Thái Ất cảnh vẻn vẹn một bước ngắn, đệ ngũ suy bất luận thế nào cũng không thể tránh khỏi.

Truy xét nguyên nhân, chỉ sợ trước đây vì muốn hóa giải nguy cơ, bản thân tu luyện Huyền Sát Minh Linh Công do Mặc Vũ cung cấp, ngoài ra, bản thân cũng tu luyện Luyện Thần Thuật đến tầng thứ tư, tựa hồ cũng liên quan tới việc này.

Mặc dù trước đây mình đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc suy này đột nhiên hàng lâm, làm hắn có cảm giác trở tay không kịp.

Nhưng nếu nó đã đến, cũng chỉ có thể đối mặt.

Sát suy này bộc phát mãnh liệt vô cùng khác với những khiếu suy trước kia, hắn cảm thấy sát khí nguyên bản ẩn núp trong cơ thể đang dần dần xao động, không ngừng trùng kích vào thần thức hải, đồng thời có bộ phận sát khí dẫn động sát khí trong hơn mười Tiên khiếu ẩn chứa sát khí, khiến cho sát khí trong đó bắt đầu tràn ra bên ngoài cơ thể.

Bây giờ Hàn Lập cảm thấy sự bạo ngược trong lòng đang không ngừng tăng lên, nếu không phải lực khắc chế của mình rất mạnh, chỉ sợ sớm đã lâm vào điên cuồng rồi.

Đồng thời, giữa không trung vị trí sơn động Hàn Lập, chẳng biết lúc nào trở nên âm u, bầu trời xuất hiện từng đám mây đen, mơ hồ có từng đạo hồng ảnh cuồn cuộn trong đó.

Trong hư không lập tức vang lên thanh âm ô ô, giống như oan hồn tiếng quỷ khóc.

Bên trong mấy trăm dặm phụ cận, hoa cỏ cây cối nhanh chóng trở nên héo rũ, mặt đất và núi đá cũng chậm rãi biến thành màu nâu đen.

Nguyên bản vùng đất non xanh nước biếc, trong nháy mắt biến thành như địa ngục u minh, đám người Ma Quang phía xa chứng kiến cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi.

Không bao lâu, phía trên làn da khắp cơ thể Hàn Lập hiện ra mấy khối đen lốm đốm, giống như bị mực tàu xâm nhiễm, chậm rãi mở rộng ra, đồng thời bên trong lực lượng thần thức tinh khiết trong đầu cũng hiện lên nhè nhẹ hắc quang.

Trong mắt của hắn càng đỏ hơn, trong lòng nổi lên một cỗ dục vọng muốn giết chóc.

Trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, hai tay bấm pháp quyết mãnh liệt, một hồi tiếng lôi minh trầm thấp vang lên, trên người hắn cũng xuất hiện từng đạo hồ quang điện màu vàng lớn bằng ngón tay cái, đúng là Ích Tà Thần Lôi.

Cùng lúc đó, trên người hắn lại hiện ra các màu linh quang Tiên Khí, đan vào nhau lập loè.

Hồ quang điện màu vàng rung động đì đùng, chớp động lên, nhưng những Ích Tà Thần Lôi này nguyên bản khắc chế hết thảy lực lượng Âm Sát, bây giờ lại không hề có tác dụng với sát khí trên thân Hàn Lập.

Ngược lại, sát khí nồng đậm không ngừng ăn mòn xuống, Ích Tà Thần Lôi nguyên bản vừa thô vừa to chói mắt nhanh chóng trở nên hết sức ảm đạm, rất nhanh hoàn toàn biến mất.

Mà những linh quang Tiên Khí kia bị sát khí xông lên, cũng nhanh chóng ảm đạm xuống, chỉ có một ít lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó thoáng ngăn cản sát khí lại.

Chỉ tiếc sát khí trùng kích quá mức mãnh liệt, những lực lượng pháp tắc mỏng manh của Tiên Khí kia rất nhanh chống đỡ hết nổi, biến thành tổ ong, chỉ còn lại lực lượng Thời gian pháp tắc của Hàn Lập một mình chèo chống.

Đối với tình huống này, Hàn Lập cũng không kinh ngạc, hai tay đang không ngừng giao thoa, bấm pháp quyết.

Chân Ngôn Bảo Luân phía sau hắn nhanh chóng chuyển động, Thời gian đạo văn phía trên rung rung lập loè, từ trong không ngừng tuôn ra từng cỗ Thời Gian Chi Lực, ngoan cường chặn lại nhưng sát khí này trùng kích.

Mặc cho những sát khí này trùng kích mãnh liệt như thế nào, Thời Gian pháp tắc đều vững chắc không ngã, gắt gao ngăn chặn phía trước.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trong lòng âm thầm buông lỏng.

Mặc dù đối với lần sát suy bộc phát này xác thực hắn cũng không chuẩn bị nhiều, nhưng cũng không phải là không có nghiên cứu qua, uy lực suy này cực kỳ đáng sợ, nhất là bạo phát giống như thiên hà đứt gãy, hồng thủy sụp đổ, mạnh mẽ vô cùng, không giống bốn suy kia như gió nhẹ mưa phùn.

Đại đa số mọi người ngăn cản không nổi sát khí bộc phát mãnh liệt, sau khi sát suy hàng lâm không lâu liền lâm vào điên cuồng, cuối cùng Nguyên Anh cùng thân thể bạo liệt cùng một chỗ mà chết.

May mắn hắn có Thời gian pháp tắc là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc hộ thể, nếu không cũng không nhất định sống qua cửa thứ nhất này.

Tuy lực lượng Thời Gian pháp tắc này cường đại, nhưng những sát khí này cũng không phải là thứ từ bên ngoài đến, mà là xuất phát từ tiên khiếu trong cơ thể hắn, bất luận lực lượng Thời Gian pháp tắc ngăn cản kiệt lực như thế nào, vẫn có bộ phận sát khí chậm rãi xâm nhập vào trong thân thể và trong đầu hắn.

Vết đen lốm đốm trên thân Hàn Lập nhanh chóng lan tràn ra, bây giờ đã lan đến nửa người, hồng mang trong mắt sáng ngời, sự khát máu trong lòng cũng đang không ngừng tăng lên.

Hắn vận chuyển Luyện Thần Thuật ngăn chặn tạp niệm trong lòng, đồng thời vung tay lên.

Lòng bàn tay loé lên bạch quang, nhiều ra một hộp ngọc màu trắng có hoa văn, phía trên dán một trương phù lục màu bạc, phát ra đạo đạo tia sáng trắng, trong đó xen lẫn chấn động lực lượng pháp tắc nhè nhẹ.

Trong niệng Hàn Lập nhanh chóng tụng đọc chú ngữ, bấm nhanh mấy cái pháp quyết.

Phù lục màu bạc tản mát ra hào quang sáng ngời mãnh liệt, sau đó phù một tiếng bốc cháy lên biến thành tro tàn.

Hộp ngọc phát ra một tiếng vang nhỏ, tự động mở ra, bên trong nằm lặng yên một viên đan dược màu bạc lớn bằng quả long nhãn, tản mát ra mùi thuốc vô cùng nồng đậm, đúng là Thái Ất đan.

Năm đó Hàn Lập liều chết may mắn cướp được ba miếng Thái Ất đan, nếu không hôm nay thật sự không biết phải làm cái gì bây giờ.

Hắn cầm lấy đan dược, ngửa đầu phục dụng, lập tức dùng Tiên Linh Lực bao bọc Đan này, hung hăng luyện hóa.

Thái Ất đan tản mát ra tia sáng trắng lập tức đại thịnh, hơn nữa tản mát ra từng cỗ khí tức cực nóng, dưới bụng Hàn Lập đau đớn từng trận như bị cháy, giống như hóa thành một đoàn hoả cầu màu bạc.

Hàn Lập hít sâu một hơi, nhẫn nại chịu đựng sức nóng của Thái Ất đan, tiếp tục thúc giục Tiên Linh Lực luyện hóa.

Thái Ất đan tản mát ra tia sáng trắng sáng ngời lần nữa, lúc tia sáng trắng chớp động tản mát ra từng dòng nước ấm to lớn, nhanh chóng chảy xuôi trong cơ thể hắn.

Sát khí trong cơ thể Hàn Lập chạm đến dòng nước ấm này, lập tức như băng tuyết gặp lửa, nhanh chóng hòa tan biến mất.

Bất quá dòng nước ấm này cũng đang không ngừng tiêu hao.

Ánh sáng màu đỏ sáng lên trong mắt hắn chậm rãi dừng lại, sau đó bắt đầu tối xuống, điểm lấm tấm màu đen trên thân cũng đình chỉ khuếch tán, bắt đầu biến mất.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, Thái Ất đan quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Hắn không nói hai lời tiếp tục bấm pháp quyết, luyện hóa Thái Ất đan xua tán sát khí trong cơ thể, ngừng cảm giác hết thảy mọi chuyện ngoại giới.

Trong sơn động, trên thân Hàn Lập hiện ra quang mang màu trắng bạc nhè nhẹ, cùng kim quang giao nhau ánh lên ánh sáng rực rỡ.

Giữa hào quang màu trắng bạc lộ ra một mùi thuốc kỳ dị, mặc dù cách thật xa nhưng đám người Ma Quang cũng ngửi được rõ ràng.

"Ồ, chủ nhân đã bắt đầu luyện hóa sát khí, còn có mùi hương thuốc này,

chẳng lẽ chủ nhân đã sớm chuẩn bị ứng phó sát suy này!" Giữa không trung, Tỳ Hưu vừa mừng vừa sợ.

Trên mặt Ma Quang lộ ra một tia ngoài ý muốn, không nói gì thêm.

Trong mắt Giải Đạo Nhân chớp động kim quang, không nói một lời thúc giục phi xa đáp xuống một chỗ phụ cận.

Tỳ Hưu trông thấy hai người còn lại không nói gì, cũng cúi đầu nằm xuống, trên phi xa lần nữa lâm vào yên tĩnh.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua hơn nửa năm.

Sát khí trong có thể Hàn Lập bị đuổi tản ra hơn phân nửa, vết đen lốm đốm trên thân cơ bản đã biến mất, chỉ còn lại có mấy khối nhỏ, sát khí trong đầu cũng giống như vậy hầu như hoàn toàn biến mất.

Bất quá quả Thái Ất đan trong cơ thể hắn giờ đã hoàn toàn bị luyện hóa, biến mất vô tung.

Dòng nước ấm to lớn chậm rãi biến mất, sát khí lưu lại trong cơ thể Hàn Lập đã bị dồn đến một góc. Khi dược lực dòng nước ấm vừa biến mất, những sát khí này lập tức cuồn cuộn lên, thậm chí có dấu hiệu sống lại lần nữa.

Trong lòng của hắn thất kinh, lập tức lại lật tay lấy ra một hộp ngọc màu trắng, bên trong lại là một quả Thái Ất đan.

Hàn Lập cầm lấy quả Thái Ất đan này, không chần chờ chút nào, lần nữa nuốt xuống.

Đan dược nhập vào cơ thể, dòng nước ấm gián đoạn được tiếp tế, lại đánh tới những sát khí còn lại kia.

Đã có quả Thái Ất đan thứ hai, cũng không lâu lắm, những sát khí còn lại kia rất nhanh bị càn quét không còn.

Vết đen lốm đốm bên ngoài thân Hàn Lập đều biến mất, làn da trở nên trắng muốt như ngọc, thậm chí mơ hồ nhìn xuyên thấu qua làn da cùng huyết nhục, có thể thấy từng đám xương cốt trong cơ thể.

Nhưng Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ nhẹ nhàng, sát khí trong cơ thể tuy rằng bị càn quét không còn, nhưng trong lòng hắn biết rõ, cũng chưa hoàn toàn vượt qua sát suy này.

Trong cơ thể hắn mở ra một trăm lẻ bảy tiên khiếu, trong đó có bảy mươi mốt tiên khiếu là dùng sát khí để trùng kích mở ra.

Sát khí trong cơ thể hắn tuy rằng bị dược lực Thái Ất đan xua tán, nhưng trong mỗi bảy mươi mốt tiên khiếu này chiếm cứ từng đạo hắc ti sát khí, cũng không có bị dược lực Thái Ất đan xua tán.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhăn mày lại.

Quả nhiên như hắn sở liệu, những sát khí trong những tiên khiếu này đã trở ngại con đường tiến giai Thái Ất của hắn.

Bất quá sau một khắc, lông mày nhíu lại của hắn liền giãn ra.

Tuy rằng sát khí trong những tiên khiếu này còn chưa khu trừ, nhưng dược lực quả Thái Ất đan trong cơ thể hắn còn thừa hơn phân nửa, hơn nữa trên người hắn còn có quả Thái Ất đan đặc biệt thứ ba, khu trừ những sát khí trong những tiên khiếu này có lẽ dư xài.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thúc giục lực lượng dược lực Thái Ất đan còn thừa đánh tới những sát trí trong tiên khiếu.

Từng dòng nước ấm mạnh mẽ dũng mãnh tiến vào trong tiên khiếu, những hắc ti sát khí kia lập tức chấn động, cuồn cuộn lên.

Nhưng mà khác với những sát khí vừa rồi, mặc cho dòng nước ấm trùng kích như thế nào, những hắc ti sát khí này chỉ liên tục rung chuyển, giống như sớm đã cắm rễ thật sâu trong tiên khiếu, không có bị đuổi ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng trầm xuống, tiếp tục thúc giục dược lực Thái Ất đan, bao trùm những hắc ti này, hung hăng đè ép nó.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt lại qua tiếp nửa năm.

Thần sắc nhẹ nhõm trên mặt Hàn Lập đã không còn thấy, thoạt nhìn rất là âm trầm.

Nỗ lực nửa năm qua, thoạt nhìn những hắc ti sát khí trong tiên khiếu ảm đạm vài phần so với trước, nhưng chỉ vẻn vẹn như vậy thôi, những thứ sát khí trong tiên khiếu này vẫn như cũ một mực chiếm giữ nơi này.

Bên trong bảy mươi mốt tiên khiếu, không có một hắc ti sát khí nào bị đuổi ra.

Trong mắt Hàn Lập chớp động lãnh mang, nắm chặt nắm đấm.

Vào thời khắc này, một tiếng vang nhỏ từ trong cơ thể hắn truyền ra.

Rốt cuộc đã luyện hoá hoàn toàn dược lực quả Thái Ất đan thứ hai, hóa thành từng điểm hào quang màu trắng bạc, biến mất vô tung.

Thái Ất đan biến mất, dòng nước ấm trong cơ thể nhanh chóng biến mất trong tiên khiếu.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Dược lực Thái Ất đan vừa mới biến mất, hắc ti sát khí trong tiên khiếu lập tức sáng ngời mãnh liệt, tựa hồ hung ma bị đè nén hồi lâu rốt cuộc mất đi kiềm chế, bỗng nhiên bộc phát.

Hắc ti sát khí tản mát ra hắc mang sáng ngời, hơn nữa nhanh chóng tự chuyển động.

------oOo------

Chương 601: Ngộ biến tòng quyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tiên Linh Lực trong cơ thể Hàn Lập lập tức dâng lên, bị hút vào trong những tiên khiếu này, đồng thời thiên địa linh khí bên ngoài cũng cuồn cuộn chen chúc tiến vào bên trong tiên khiếu.

Từng đợt âm thanh quái dị "Xì xào" từ trong những tiên khiếu này truyền ra, nương theo đó là từng cỗ sát khí tối tăm vô cùng từ trong đó tuôn ra, xâm nhập vào thân thể hắn.

Những sát khí này tối tăm đen kịt vô cùng, tựa hồ có thể hút hết thảy ánh sáng vào trong đó, so với sát khí trên thân Hàn Lập trước kia càng thêm mãnh liệt.

Không chỉ như thế, những hắc ti sát khí bên trong những tiên khiếu đó cũng lan tràn ra, vậy mà lan sang những tiên khiếu không có tồn tại sát khí.

"Xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, vội vàng thúc giục lực lượng Thời Gian pháp tắc ngăn cản.

Chỉ là lần phát sát khí này càng thêm mãnh liệt so với lúc trước, lực lượng Thời Gian pháp tắc mơ hồ có xu thế ngăn cản không nổi, trong đôi mắt huyết hồng của hắn thỉnh thoảng hiện lên một tia hôi mang.

Sắc mặt hắn biến đổi lần nữa, một tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực vận chuyển Chân Ngôn Hóa luân kinh, ý đồ chống cự sát khí trùng kích, đồng thời tay kia loé lên bạch quang, nhiều ra một hộp ngọc màu trắng, mở ra,

bên trong nằm lặng yên một viên Thái Ất đan.

Khác với hai viên Thái Ất đan lúc trước, trên viên thuốc này có từng đường vân màu bạc, tổ hợp cùng một chỗ, mơ hồ hình thành một hoa văn đầu Tam Túc Kim Ô, đan dược tản mát ra khí tức mạnh mẽ hơn không ít so với hai quả Thái Ất đan kia.

Hàn Lập dùng hai ngón tay trắng nõn cẩn thận từng li từng tí kẹp viên Thái Ất đan này lên, lúc đưa đến bên miệng đột nhiên ngừng lại.

Hắn nhìn ngón tay kẹp viên đan dược, ánh mắt chớp động.

Thế tới sát suy vừa nhanh vừa mạnh, vượt xa dự tính của hắn.

Cuối cùng phẩm chất quả Thái Ất đan này tuy rằng vượt trên hai quả Thái Ất đan trước, nhưng có thể xua tán hắc ti sát khí trong tiên khiếu hay không, một điểm nắm chắc hắn cũng không có.

Căn cứ tình huống lúc trước, chỉ sợ khả năng thất bại là rất lớn.

Thậm chí hắn còn phỏng đoán, tu sĩ Kim Tiên Hậu Kỳ bình thường tuy rằng trong quá trình tu luyện khó tránh khỏi giết chóc, nhưng sát khí đọng lại cũng không nhiều bằng mình trực tiếp thông qua tu luyện sát khí trùng kích tiên khiếu, một quả Thái Ất đan bình thường chỉ sợ là hóa giải được, nhưng tình huống của hắn bây giờ cũng không kém bao nhiêu so với nửa tên Hôi Tiên.

Nuốt Thái Ất đan, hơn phân nửa là không được việc rồi, trừ phi mình nghĩ cách giải quyết vấn đề sát khí bên trong tiên khiếu bản thân, để cho mình khôi phục lại trạng thái bình thường.

Ánh mắt Hàn Lập chợt ngưng tụ, buông viên Thái Ất đan trong tay xuống, lật tay thu hồi nó, nhìn lại phía xa, truyền âm một tiếng.

Trong một sơn cốc ẩn kín cách sơn động Hàn Lập không xa, đám người Ma Quang đang khoanh chân ngồi các nơi, bích ngọc phi xa đậu ở một góc, phía trên lập loè kim sắc quang mang, Kim Đồng bên trong vẫn như cũ

không có dấu hiệu thức tỉnh.

Cùng lúc đó, sắc mặt Ma Quang khẽ động, đứng lên.

"Ngươi muốn gì?" Bốn chân Tiểu Bạch Tỳ Hưu đột nhiên đạp một cái nhảy dựng lên, chắn trước phi xa, cảnh giác nói.

"Chủ nhân của ngươi bảo ta qua."

Ma Quang không thèm nhìn Tỳ Hưu, nói nhàn nhạt một tiếng, sau đó thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đạo hắc quang bắn ra.

Không bao lâu, thân hình gã xuất hiện trước sơn động Hàn Lập.

Cấm chế trong sơn động tự động mở ra, lộ ra một lối đi, Ma Quang cất bước đi vào, lập tức một cỗ sát khí nồng đậm đến cực điểm kéo tới đập vào mặt gã, âm phong rét thấu xương.

Thân hình Ma Quang không ngừng chút nào, chậm rãi đi đến phía trước, không bao lâu, một thân ảnh mơ hồ bao phủ trong hắc khí và kim quang xuất hiện trước mặt gã, duy có một đôi mắt hiện ra ánh sáng màu đỏ, đặc biệt sáng ngời.

"Hàn đạo hữu." Thần sắc Ma Quang không biến, chậm rãi mở miệng nói.

"Ma Quang đạo hữu, gọi ngươi tới đây, là muốn mời ngươi giúp ta một tay." Hàn Lập vừa toàn lực vận chuyển Thời Gian pháp tắc, vừa nói với Ma Quang, lời nói chậm chạp, tựa hồ nói cũng có chút khó khăn.

"Ta hiểu được. Hành động lần này cũng không có gì mạo hiểm, ngược lại còn có ích lợi cho ta." Ma Quang gật đầu nhẹ, tựa hồ minh bạch ý tứ Hàn Lập, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì nữa, lập tức động thủ.

Hắn phất một tay áo lên, mấy trăm trận kỳ màu đen đồng loạt bắn ra, rơi các nơi chung quanh sơn động.

Hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, những trận kỳ màu đen này chợt hiện hắc quang, từng trận hoa văn màu đen nhanh chóng hiển hiện ra, rất nhanh tạo thành một pháp trận màu đen to vài trượng.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, bỗng nhiên há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, chui vào trong pháp trận.

Pháp trận màu đen lập tức sáng ngời, sau đó quanh người hắn "Phốc xuy" một tiếng, hiện ra mấy đoàn hắc quang to cỡ cánh tay đâm vào trong cơ thể của hắn.

Sát khí màu đen cuồn cuộn kịch liệt trên thân Hàn Lập lập tức ngừng lại một lát, sau đó thuận theo mấy đoàn hắc quang này, rót vào giữa pháp trận màu đen.

Mỗi một trận hoa văn trên pháp trận đều nổi lên hắc quang âm u, sát khí nồng đậm nhanh chóng chảy xuôi theo những trận hoa văn này.

Sau mấy hơi thở, bên trong pháp trận màu đen liền tràn đầy sát khí nồng đậm.

Giờ khắc này, trận hoa văn chung quanh Ma Quang cũng bỗng nhiên sáng ngời, số đạo hắc quang từ trong hiển hiện ra, đâm vào trong cơ thể gã.

Sát khí nồng đậm trong pháp trận tựa hồ đã tìm được một chỗ tháo nước, chen chúc chui vào trong cơ thể Ma Quang.

Thân thể Ma Quang khẽ run lên, lập tức liền khôi phục bình tĩnh, trên mặt không sợ mà còn lấy làm mừng, hai mắt khép lại, trên thân nổi lên từng trận hắc quang, nhanh chóng thôn phệ sát khs đang chen chúc đến.

Trong thời gian ngắn, đại khái ba thành sát khí trong cơ thể Hàn Lập thông qua pháp trận đã truyền vào thân Ma Quang.

Sát khí lượn lờ quanh thân Ma Quang, hai mắt gã nhắm nghiền, giống như đang vận công luyện hóa cỗ sát khí nồng đậm này.

Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, trong miệng lần nữa tụng niệm chú ngữ, tay phải bấm niệm pháp quyết nắm chặt.

"Phần phật" một âm thanh vang lên.

Nơi lòng bàn tay hắn chớp động kim quang, một cái bình ngọc màu vàng ngưng tụ ra từng điểm kim quang, ở trên bình ngọc khắc rõ sáu đoàn Thời gian đạo văn, lập loè nhẹ nhàng, tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ thần bí, đúng là "Quang Âm Tịnh Bình".

Trong bình ngọc lẳng lặng nằm một giọt linh dịch màu vàng hơi mờ, chớp động lên linh quang nhàn nhạt.

Ngoại trừ màu sắc bất đồng ra, linh dịch này tương tự với lục dịch do Chưởng Thiên bình ngưng tụ ra.

Nếu nói những năm này Hàn Lập không có chuẩn bị chút nào cho sát suy chính là không thỏa đáng, những năm qua trốn trối chết ở Man Hoang, thời điểm nhàn rỗi hắn đều thi triển thần thông Quang Âm Tịnh Bình hấp thu tinh hoa thiên địa nhật nguyệt, ngưng tụ Quang Âm Thủy Tích.

Nhiều năm kiên trì như vậy, cuối cùng ngưng tụ ra được một giọt.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, điểm một cái vào hư không về phía Quang Âm Tịnh Bình, một đạo kim quang lập tức từ lòng bàn tay bắn ra, chui vào trong Quang Âm Tịnh Bình.

Thời gian đạo văn trên thân bình lập tức sáng ngời, từng miếng phù văn màu vàng trong bình hiện lên, miếng Quang Âm Thủy Tích cũng chậm rãi từ đáy bình lơ lửng lên.

Phù văn màu vàng phụ cận cũng hội tụ lại gần Quang Âm Thủy Tích, nhanh chóng dung nhập vào trong đó.

Linh quang màu vàng mặt ngoài Quang Âm Thủy Tích lập tức đại thịnh, hơn nữa chuyển động quay tròn.

Thiên địa linh khí phụ cận đột nhiên cuồn cuộn lên, trong phạm vi mấy ngàn dặm xuất hiện vô số ngũ sắc Linh quang, sau đó nhanh chóng hội tụ đến, dung nhập vào trong Quang Âm Thủy Tích.

Hai tay Hàn Lập không ngừng bấm niệm pháp quyết, từng đạo kim quang chui vào trong Quang Âm Tịnh Bình.

Quang Âm Thủy Tích tản mát ra kim quang càng ngày càng sáng, dần dần ngưng tụ thành trạng thái rắn, nhập lại rồi lại chậm rãi kéo dài ra hai đầu.

Trong nháy mắt đã qua ba ngày.

Lúc này Quang Âm Thủy Tích trong bình đã biến mất vô tung, hóa thành sợi tinh ti màu vàng dài cỡ ngón tay.

Lực lượng Thời Gian pháp tắc mãnh liệt từ trên tinh ti màu vàng tán phát ra, tuy cũng là Thời Gian pháp tắc, nhưng lại khác biệt với Thời gian pháp tắc trên Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập.

Bây giờ hơn phân nửa thân thể Hàn Lập đã biến thành màu đen, huyết quang trong mắt lập loè, nhưng vẫn còn lưu lại một tia thanh minh, cũng đã đến thời điểm nguy hiểm nhất.

Trong mắt của hắn loé lên vẻ vui mừng, lập tức bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Mặt ngoài tinh ti màu vàng loé lên hào quang, từ trong bình bắn ra, sau đó lóe lên chui vào ngực Hàn Lập.

Ầm ầm!

Trên thân Hàn Lập bỗng nhiên bộc phát ra mảng lớn linh quang màu vàng, từng quầng sáng màu vàng hiển hiện ra, không ngừng khuếch tán ra chung quanh.

Giữa kim quang nhộn nhạo từng cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc, hư

không phụ cận đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ, dường như cách một tầng hơi nước, thân ảnh Hàn Lập cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Bây giờ pháp trận màu đen cũng bỗng nhiên ngừng vận chuyển, Ma Quang giương đôi mắt, đứng lên, nhìn Hàn Lập bị kim quang bao phủ, trong mắt hiện lên một tia hôi quang.

Khí tức trên thân gã lúc này so với trước mơ hồ cường đại hơn một chút.

Kim quang chợt hiện trọn vẹn một khắc đồng hồ, sau đó nhanh chóng trở nên mỏng manh, cuối cùng triệt để biến mất, lộ ra thân ảnh Hàn Lập.

Vết đen lốm đốm trên thân hắn thình lình đã biến mất vô tung, hồng mang trong mắt cũng không thấy bóng dáng, thân thể khôi phục bộ dạng bình thường.

Thân thể vừa mới bị sát khí xâm nhập, gần như tan vỡ, bộ dạng giống như chỉ là mộng ảo.

"Hàn đạo hữu, chúc mừng." Ma Quang thấy bộ dạng Hàn Lập bây giờ, chậm rãi nói ra.

"Ngộ biến tòng quyền* mà thôi, lần này đa tạ Ma Quang đạo hữu tương trợ." Hàn Lập liếc nhìn Ma Quang, cười nhạt nói.

(* Phải tuỳ theo hoàn cảnh mà xử sự cho thích hợp)

"Một chút việc nhỏ mà thôi, Hàn đạo hữu khách khí." Ma Quang lắc đầu, nói ra.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt trên thân Ma Quang, hít một hơi thật sâu, cảm nhận tình huống trong cơ thể mình, thần sắc trên mặt không biến, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng.

Tinh ti màu vàng kia đúng là thời gian chi tơ do Quang Âm Tịnh Bình ngưng tụ ra, có hiệu quả trì hoãn Thiên Nhân ngũ suy, làm sát suy tạm thời bị trì hoãn.

Đây là lần đầu hắn vận dụng thời gian chi tơ, vật ấy có thể trì hoãn sát suy bao lâu, hắn không cách nào nắm giữ, nhưng nhờ cảm giác, mấy trăm năm cũng không đáng ngại đấy.

Hàn Lập điều chỉnh tâm tình một chút, sau đó tay áo vung lên, những trận kỳ màu đen trong sơn động, còn có pháp khí cấm chế bố trí chung quanh đều bay vụt trở về, chui vào trong tay áo hắn.

Làm xong những thứ này, thân hình hắn hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh, không bao lâu đã đi tới sơn cốc chỗ Giải Đạo Nhân cùng Tỳ Hưu, Ma Quang cũng theo sát phía sau.

"Chủ nhân, ngươi... Ngươi không có việc gì chứ?" Tỳ Hưu canh giữ trước phi xa nhìn thấy Hàn Lập, vui vẻ ra mặt chạy ra đón chào, thấy thần sắc Hàn Lập khác thường, miệng vừa mở ra liền cứng rắn nuốt xuống.

Cách đó không xa, Giải Đạo Nhân cũng đứng lên, chỉ chắp tay với Hàn Lập, không nói gì.

"Không sao." Hàn Lập gật đầu nhẹ với Giải Đạo Nhân, vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, mỉm cười nói ra.

Hắn lập tức dời ánh mắt nhìn vào đám mây màu trắng, hỏi: "Kim Đồng một mực không có dấu hiệu thức tỉnh?"

"Trong hai năm qua không có bất cứ động tĩnh gì, chủ nhân, lão đại nàng không sao chứ?" Tỳ Hưu lắc đầu nói.

"Không cần lo lắng, nàng không có việc gì." Hàn Lập nói như thế.

"Vậy là tốt rồi, chủ nhân, bây giờ chúng ta chuẩn bị đi nơi nào?" Tỳ Hưu thở nhẹ ra, lại hỏi.

------oOo------

Chương 602: Đi ra ngoài một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chúng ta lưu lại đây cũng lâu rồi, Giải Huynh cứ đi tiếp đi." Hàn Lập nhìn xung quanh rồi nói với Giải Đạo Nhân

Giải Đạo Nhân liền lặng lẽ gật đầu, thân hình thoáng một cái đã xuất hiện trên bích ngọc phi xa, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Hàn Lập khoanh chân ngồi chính giữa phi xa, nhắm mắt cảm ứng tình hình trong cơ thể mình.

Tuy là sát suy trong cơ thể bị Quang Âm Tinh Ti ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trì hoãn lại, nhưng sát khí trong cơ thể hắn cũng không biến mất nửa phần, hơn nữa những tiên khiếu bình thường cũng đã có ba cái bị sát xâm nhập.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng có chút trầm xuống, lập tức nhớ ra gì đó, mở ra hai mắt, bấm tay chỉ về phía trước.

Trước người hắn loé lên thủy quang, hiện ra tấm thuỷ kính soi rõ thân hình hắn.

Trong thủy kính, ánh mắt Hàn Lập thỉnh thoảng hiện lên từng đạo hôi mang, hai con mắt trở thành một màu xám mơ hồ, dường như thời gian càng trôi qua thì đôi mắt hóa thành màu xám tro càng nhiều hơn so với trước.

Hàn Lập phất tay thu lại thuỷ kính, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Theo tình huống trước mặt, Bắc Hàn Tiên Vực nằm trong Chân Tiên Giới có vẻ là một Tiên Vực hẻo lánh. Tu sĩ Thái Ất cảnh gần như không có, mặc dù hắn cũng để ý đến tin tức về Thiên Nhân Ngũ Suy nhưng lại không thu được tin tức nào có ích cả, hơn nữa tình hình của hắn bây giờ lại có chút khác biệt với đệ ngũ suy bình thường, xem ra chỉ có thể tiến vào Hắc Sơn Tiên Vực rồi nghĩ biện pháp.

Nhưng ngay lúc đó, Hàn Lập lại nghĩ tới cái gì, xoay chuyển bàn tay lấy ra mặt nạ "Long Ngũ" năm đó Giao Tam đưa mình, rồi mang lên mặt.

Đúng như dự đoán, chình mình không tiếc bất cứ giá nào mua tài liệu Hư Nguyên Đan thì sẽ có không ít người hồi đáp.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập thu lại mặt nạ, bên cạnh đã có không ít tài liệu luyện chế Hư Nguyên Đan.

Hắn phân phó một tiếng cho đám người Giải Đạo Nhân cùng Ma Quang, bảo mấy người chăm sóc Kim Nhi cẩn thận, sau đó chú ý tình hình chung quanh, liền phất tay mở ra kết giới, tiếp đó lấy ra một lò đan màu bạc.

Hàn Lập quen thuộc vung tay áo lên, một đoàn hỏa diễm cực kỳ nóng hạ xuống dưới lò đan, hiện ra thân ảnh Tinh Viêm tiểu nhân.

Một cỗ khí tức thiêu đốt đáng sợ tỏa ra trên người tinh viêm nhỏ nhắn, so với lúc rời khỏi Minh Hàn Tiên Cung càng thêm cường thịnh.

Tinh Viêm tiểu nhân nói với Hàn Lập " Nha Nha" vài tiếng, sau đó ngồi xuống, hai bàn tay nhỏ bé bấm niệm pháp quyết.

Bạch sắc hỏa diễm trên người nó lập tức đại phóng, sau đó chợt phân thành mười hai luồng bạch sắc hỏa diễm, bay một vòng rồi bao phủ dưới đáy lò đan.

Trong lò đan sức nóng liền tăng cao lên.

Lúc trước tại Lạc Phách Kinh Phong đã có kinh nghiệm luyện đan, bây giờ Hàn Lập luyện chế Hư Nguyên Đan như ngựa quen đường cũ, duy nhất có chút phiền toái là lần này sử dụng phẩm chất Hắc Tuy Tinh vô cùng tốt, cần khống chế cân bằng những tài liệu khác.

Có điều hắn điều khiển Thời Gian Pháp Tắc thì cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Hàn Lập bình tĩnh lại, thở nhẹ ra một hơi, lấy ra những tài liệu giống nhau, đưa vào bên trong lò đan, bắt đầu luyện đan.

Trong nháy mắt đã qua bảy tám năm.

Bích ngọc phi xa vẫn bay nhanh trên Man Hoang nhìn không thấy điểm cuối, phía dưới lúc thì băng thiên tuyết địa, khi thì cổ thụ che trời, lúc thì sac mạc hoang vu vô cùng, tiếp đến là vùng thảo nguyên bằng phẳng.

Dựa theo địa đồ lão tổ Hồ tộc đưa cho, một đường đi tới, mặc dù đi lòng vòng khá nhiều nhưng quả thực không có phiền toái quá lớn.

Ngẫu nhiên có vài hung thú Man Hoang không có mắt cản trở trên đường đi, nhưng có Ma Quang, Giải Đạo Nhân cùng Tỳ Hưu hiển nhiên không có việc gì.

Trong kết giới, Hàn Lập khoanh chân ngồi, hết sức chăm chú vào lò đan màu bạc phía trước, đánh ra từng đạo pháp quyết.

"Phốc" một tiếng vang lên.

Mặt ngoài lò đan màu bạc lóe lên tia sáng màu trắng, nắp lò tự động bay lên, lộ ra tình hình bên trong.

Một quả đan dược màu đen nằm lặng yên bên trong lò đan, toàn thân tỏa ra hắc quang óng ánh, đúng là Hư Nguyên Đan.

Trên mặt hắn nở nụ cười, phất tay cất kỹ viên thuốc này, tiếp đó vung tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, thu lò đan màu bạc cùng tinh viêm tiểu

nhân vào.

Cho đến bây giờ, bản thân không ngừng luyện chế, luyện xong những tài liệu đã mua, trừ đi những lần thất bại, trên tay hắn đã có ước chừng hai mươi mấy viên Hư Nguyên Đan rồi.

Hắn cầm lấy một viên đan dược, xem xét kĩ lưỡng, sau đó há miệng uống xuống.

Công hiệu viên đan dược này, hắn cần tự mình cảm nhận một phen mới có thể xác định được.

Hư Nguyên Đan vào bụng lập tức từ từ hòa tan, hóa thành một cỗ lực lượng lạnh lẽo, chảy khắp nơi trong cơ thể.

Những nơi cỗ lạnh lẽo này đi qua cũng không xảy ra chuyện gì lạ, chỉ là sát khí trong cơ thể hắn có chút cộng hưởng, nhưng cũng không phát sinh biến hoá nào.

Hàn Lập biết rõ viên thuốc này cần một khoảng thời gian mới phát huy tác dụng, cũng không cần sốt ruột gì, nhắm mắt lẳng lặng điều tức, chờ đợi dược lực phát huy công dụng.

Lại qua hơn nữa năm.

Hư Nguyên Đan hóa thành cỗ lực lượng âm lãnh dưới bụng chợt dừng lại, thay đổi thành luồng khí xoáy cổ quái không ngừng xoay tròn, bắt đầu trong cơ thể hắn sinh ra liên hệ đặc biệt với sát khí ẩn trong hơn mười tiên khiếu.

Thời gian dần qua, sát khí trong cơ thể Hàn Lập ẩn giấu từng chút một, thậm chí sát khí chi tơ trong những tiên khiếu cũng trở nên trì hoãn rất nhiều.

Hắn nhíu mày lại, vung tay bấm quyết.

Phía trước hiện ra thủy quang, ngưng tụ thành một tấm thuỷ kính.

Bên trong thủy kính, trong mắt hắn vốn hiện lên hôi quang bất ngờ giờ này đều biến mất, hai mắt hồi phục lại màu đen.

Hàn Lập thấy vậy, săc mặt thầm buông lỏng.

Muốn đi vào Hắc Sơn Tiên Vực, nếu con mắt hắn trở thành màu xám thì cực kỳ phiền toái, chỉ sợ sẽ nhanh đưa người Thiên Đình để mắt tới.

Mặc dù hắn có thể thi pháp che dấu, nhưng khó đảm bảo không lộ ra, bây giờ sát khí đã thu liễm, hai mắt căn bản đã khôi phục bình thường, nếu không có kẻ nào dùng phương pháp đặc biệt cố tình tra xét, có lẽ sẽ không bị phát hiện ra.

Điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như thế, về sau hắn và Ma Quang tiến vào Hắc Sơn Tiên Vực, bằng vào những viên Hư Nguyên Đan này, cũng đủ để chèo chống một đoạn thời gian rồi.

Tuy nhiên để an toàn, hắn lại vào bên trong Vô Thường Minh ban bố nhiệm vụ thu mua tài liệu Hư Nguyên Đan.

Làm xong mọi chuyện, bỗng một tiếng vang lên trầm thấp.

Hàn Lập phất tay hủy bỏ cấm chế chung quanh, ngồi dậy, nhìn về phía phát ra tiếng động, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Đám mây màu trắng ở sau phi xa nổi lên kịch liệt, giờ phút này kim cầu trong đám mây tỏa sáng hào quang, làm đám mây xung quanh tiêu tán hết.

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên kim cầu phát ra, tỏa ra bốn phía.

Tỳ Hưu Tiểu Bạch vốn đang ngủ say liền bừng tĩnh, vội vàng chạy tới, Ma Quang ngồi khoanh chân ở chỗ khác trên phi xa, chỉ mở to mắt thoáng nhìn qua phía nơi này sau đó khép hai mắt lại.

"Lão đại muốn tỉnh lại rồi?" Tiểu Bạch nhìn kim cầu, thầm thì tự nói một

tiếng.

"Giải huynh, tìm một chỗ nào đó dừng lại một chút." Hàn Lập suy nghĩ một chút, phân phó với Giải Đạo Nhân một tiếng.

Giải Đạo Nhân phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, phi xa lập tức hạ xuống phía dưới, không lâu sau liền dừng lại trong một sơn cốc có sương mù lượn lờ.

Lúc này, viên cầu màu vàng phát ra kim quang càng ngày càng sáng, nhìn như vầng thái dương màu vàng, chiếu rọi hư không xung quanh thành một màu vàng ròng.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, thu lá cờ màu trắng kia lại.

Ngay sau đó, bên ngoài kim cầu hiện lên từng vết nứt, nhanh chóng lan tràn ra, sau đó "Phốc xuy" một tiếng vỡ ra thành một lỗ lớn.

Lúc này, một thân ảnh thon thả từ trong bước ra.

Thoạt nhìn đây là thiếu nữ khoảng chừng mười mấy tuổi, khoác áo choàng, lông mi cong mắt hạnh, tóc vàng, thân hình thanh mảnh.

Khi nàng bước ra, kim cầu kia vang lên một tiếng "Phanh", vỡ vụn thành bụi phấn màu vàng bay đầy trời, nhẹ nhàng nở rộ giữa bầu trời, rồi rơi xuống giống như một cơn mưa bụi phấn màu vàng.

Thiếu nữ tóc vàng đi dưới bụi phấn màu vàng đầy trời này, từ từ tiến về phía Hàn Lập, da thịt nàng trơn bóng trong suốt, nàng đi giữa bụi phấn màu vàng mà không dính lấy một chút nào cả, trên người cũng không cảm giác được chút khí tức nào.

"Ngươi là... Kim nhi?" Hàn Lập nhìn thiếu nữ tóc vàng trước mắt, lông mày nhíu lại.

Thiếu nữ trước mắt, ngoại trừ một đầu tóc và lông mày màu vàng thì vẫn có vài phần giống với Kim Nhi, bất kể thân hình, khuôn mặt đều thay đổi

không nhỏ, nhất là khí chất trên người cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Cảm giác này, hoàn toàn khác biệt trước kia, mang cho người ta cảm giác lạnh nhạt.

Tỳ Hưu Tiểu Bạch nhìn qua thiếu nữ tóc vàng, đôi mắt trợn lên thật lớn, có chút sững sờ.

"Lần này có thể biến nguy thành an, lại đột phá Thái Ất cảnh thuận lợi, giờ nhớ lại thật giống như một giấc mộng." Kim Nhi gật đầu chào Hàn Lập, duỗi lưng một cách lười biếng, mở môi phấn khẽ nói.

Âm thanh của nàng thay đổi rất nhiều, giọng nói ngân nga trong trẻo, dễ nghe nhưng lại không có chút cảm tình.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày cũng không thả lỏng, trong mắt lóe lên hào quang màu xanh nhìn Kim nhi từ trên xuống dưới, trong mắt còn mang theo vài phần do dự.

"Đại thúc, ngươi làm gì nhìn ta như thế? Ta không phải là Kim Nhi chẳng lẽ là đầu Phệ Kim Tiên đuổi giết chúng ta hay sao? Chỉ là sau khi nuốt tên đó, trong trí nhớ ta nhiều thêm thứ gì đó." Trong mắt Kim nhi hiện lên tia vui vẻ giảo hoạt, nhưng thoáng qua chợt khôi phục lại vẻ băng lãnh.

"Có phải ngươi nhớ lại chuyện gì hay không?" Lông mày Hàn Lập thả lỏng, liền hỏi.

Nghe được một tiếng "Đại Thúc" quen thuộc, lại thông qua tâm thân liên hệ, trong lòng của hắn lúc này cũng tin đối phương thật là Kim Nhi.

"Đại thúc, từ lúc ở nhân giới, đa tạ ngươi đã chiếu cố, Kim nhi mới có một đường đi được tới hôm nay." Kim nhi lặng im một lát, vén áo thi lễ với Hàn Lập, nói ra.

"Đột nhiên nói chuyện này để làm gì?" Hàn Lập ngẩn ra.

"Ta muốn một mình ra ngoài một chút, đi tìm những đầu Phệ Kim Tiên khác." Kim nhi mở miệng trả lời.

"Ngươi đã có manh mối đầu Phệ Kim Tiên khác hay sao?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

"Không có, nhưng ta có cảm giác một chút mơ hồ" Kim nhi lắc đầu, nói.

"Mặc dù hôm nay thực lực ngươi tăng nhiều, nhưng đi loạn khắp nơi không có mục tiêu, ta rất lo lắng." Hàn Lập từ từ nói ra.

"Đúng vậy, lão đại! Tiên Giới nguy hiểm như vậy, không bằng đi cùng một chỗ với chủ nhân, hai người các ngươi liên thủ ngay cả đối thủ Thái Ất Hậu Kỳ cũng không phải sợ, có ăn có uống lại yên ổn, cần gì phải rời đi làm gì!" Tỳ Hưu Tiểu Bạch nói gấp.

"Tìm kiếm đồng loại là sứ mạng của ta, đại thúc ngươi cũng có việc cần tự mình đi làm." Kim nhi không động đậy chút nào, lắc đầu nói ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, nháy mắt, không nói gì.

Vốn Tỳ Hưu Tiểu Bạch muốn mở miệng nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Kim nhi, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

"Ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?" Hàn Lập im lặng chốc lát, từ từ nói ra.

"Mong đại thúc thành toàn." Kim Nhi gật đầu nói.

------oOo------

Chương 603: Đánh cờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tốt lắm, ngươi đã kiên trì như vậy, thôi tùy ngươi, dù sao thiên hạ cũng không có buổi tiệc nào không tàn." Hàn Lập thở dài, nói ra.

Kim Đồng khom người thi lễ với Hàn Lập, quay người định ly khai.

"Chờ một chút, mang theo mấy thứ này." Hàn Lập gọi Kim Đồng lại, lật tay lấy ra một cái phỉ lục thủ trạc có khắc hoa văn chim phượng, ném tới.

Kim Đồng vô thức đưa tay tiếp lấy.

"Trong này có một địa đồ Man Hoang, còn có một ít Linh Bảo và Tiên Nguyên thạch, có lẽ đủ cho ngươi dùng một đoạn thời gian. Ngoài ra, còn có mấy cái mặt nạ Vô Thường Minh. Nếu ngươi cần trợ giúp, tùy thời đưa tin cho ta biết." Hàn Lập nói ra nhàn nhạt.

Đối với Kim Đồng, hắn cũng không biết là cảm giác gì, giống như chiến hữu thân mật cùng nhau chiến đấu, lại giống như con gái được chăm sóc từ nhỏ đến lớn.

Kim Đồng nhìn thủ trạc hoa văn chim phượng trong tay, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, không cự tuyệt, yên lặng đeo lên cổ tay trái.

"Lão đại, ta đi cùng ngươi." Tỳ Hưu một bên chợt mở miệng kêu lên, thả người bay đến bên cạnh Kim Đồng.

"Tiểu Bạch?" Kim Đồng khẽ giật mình.

"Lão đại, lúc trước ngươi đã từng nói muốn thu ta làm tiểu đệ, ngươi không thể đổi ý a." Tỳ Hưu dùng đầu cọ sát Kim Đồng, nói như thế.

"Để cho Tiểu Bạch theo ngươi cũng tốt, nếu gặp Phệ Kim Tiên lợi hại khác, cũng có thể tiến vào trong cơ thể nó tránh né một chút." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, nói ra.

"Được rồi. Mang theo ngươi cũng được, bất quá ngươi tranh thủ thời gian tăng thực lực lên, nếu dám vướng chân vướng tay, ta lập tức đá ngươi văng ra." Kim Đồng suy nghĩ một chút, sờ lên đầu Tiểu Bạch, nói ra.

Tỳ Hưu lập tức vui mừng, liên tục gật đầu.

"Đúng rồi, tin tức về Phệ Kim tiên, trước kia ta có xem qua một bản điển tịch, tựa hồ tại Kim Nguyên Tiên Vực đã từng xuất hiện một tên, có điều thực lực không biết như thế nào. Tuy vậy việc này đã xảy ra thật lâu trước kia, hiện tại đầu Phệ Kim tiên chưa hẳn còn ở đó, nếu như ngươi không có manh mối nào khác, trước có thể đi đến đó thử thời vận." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói ra.

"Kim Nguyên Tiên Vực... Ta đã biết, đa tạ đại thúc, ngươi cũng phải bảo trọng." Kim Đồng nghe vậy gật đầu khẽ.

Nàng lại nhìn thật sâu Hàn Lập, sau đó thân hình khẽ động hóa thành một đạo kim hồng, bao vây lấy Tỳ Hưu bay về một hướng khác, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Kim Đồng biến mất, sau một lát mới thu hồi ánh mắt.

"Chúng ta cũng đi thôi." Ánh mắt của hắn rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nói ra.

Không bao lâu, một đạo lục sắc phi hồng đột ngột từ mặt đất bay lên, vội vã đi về hướng xa.

Một lát sau, chân trời cách đó không xa, không gian chấn động cùng một

chỗ, thân ảnh hai người nhàn nhạt hiện ra, một cao một thấp.

Đúng là Kim Đồng và Tỳ Hưu vốn đã rời đi.

"Đại thúc, không phải Kim Đồng không muốn đi theo ngươi, chỉ là đối thủ tiếp theo ta phải đối mặt, không phải ngươi có thể tưởng tượng đấy... Lần này có thể biến nguy thành an đúng là không dễ, Kim Đồng không muốn lại liên lụy ngươi..." Kim Đồng nhìn bóng xanh tan dần cuối chân trời, thì thào.

"Lão đại, sao ngươi phải khổ vậy chứ? Tuy rằng ta theo chủ nhân không bao lâu, nhưng thân là Man Hoang Chân Linh, trực giác nói cho ta biết, chủ nhân hắn cát nhân thiên tướng, tuyệt đối không sợ ngươi liên lụy..." Tỳ Hưu Tiểu Bạch ừ ừ nói.

"Ý của ngươi nói, ta làm vướng víu hắn?" Tinh thần Kim Đồng mãnh liệt trở về, nhìn chằm chằm Tiểu Bạch, ngữ khí bất thiện hỏi.

"Không... Không phải... Ý của ta là nói... Lão đại ngươi sáng suốt thần võ, tu vi cái thế, căn bản không sợ một mình lưu lạc..." Tiểu Bạch vội vàng sửa lời nói.

"Bây giờ tuy ta tìm về được một phần trí nhớ, còn nhiều việc ta không rõ lắm, nhưng ta mơ hồ biết rõ, bản thân tựa hồ cũng không phải chỉ là một Linh trùng đơn giản như vậy. Tiểu Bạch, nếu ngươi đã gọi ta một tiếng lão đại, ta tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, chỉ cần ngươi phụ tá ta tốt, tìm về đồ đạc ban đầu vốn thuộc về ta, về sau ngươi muốn ăn cái gì, cứ ăn cái đó." Kim Đồng đột nhiên khẽ thở dài, nghiêm mặt nói.

"Lão đại, ngươi yên tâm, sau này ta nhất định như Thiên Lôi của lão đại, sai đâu đánh đó, ngươi muốn ta ăn gì, ta sẽ ăn cái đó!" Bốn chân Tiểu Bạch mãnh liệt đứng thẳng, nghiêm nghị nói.

"Ngươi và tên Ma Quang rắm thúi kia, cái khác không học, lại đi học công phu vuốt mông ngựa, ngược lại là trò giỏi hơn thầy. Đi thôi, căn cứ địa đồ ghi lại, Kim Nguyên Tiên Vực cũng không gần." Kim Đồng nhếch miệng, quay người bay về hướng xa.

"Ai, lão đại, ngươi chờ ta một chút... Đúng rồi, nói đến tên Ma Quang kia..." Bốn chân Tỳ Hưu Tiểu Bạch vội vàng chạy đuổi theo.

...

Phía bắc Hắc Sơn Tiên Vực.

Một toà sơn cốc âm u tĩnh mịch với những cây trúc cao xanh biếc mọc quanh dãy núi, chính giữa có một dòng suối nước chảy róc rách thanh tịnh uốn lượn chảy qua, trong rừng trúc hai bên bờ suối có sương mù bốc lên, thỉnh thoảng có từng trận tiếng kêu chim tước uyển chuyển thanh thúy truyền đến.

Trong rừng sâu, ngẫu nhiên còn có thể thấy những cây hoa mai toàn thân trắng như tuyết, quanh thân còn sinh ra những đường vân.

Phía dưới của sơn cốc thuộc một khu vực có địa thế dốc đứng cao ngất có một dòng sông, dòng sông bẻ ngoặt chín khúc, hai bờ sông giăng đầy những viên đá sắc như dao. Tại một ngã rẽ lớn của dòng sông, tốc độ nước chảy chậm lại, đọng thành vực sâu, tụ tập thành một hồ sâu xanh biếc.

Bên trái hồ sâu, có một bình đài lớn bằng đá, phía trên có một vị trung niên nam tử mặc sa y màu xanh khoanh chân ngồi, gã đang chơi đùa với cây đàn cổ màu tím thẫm.

Ngũ quan gã đoan chính, khuôn mặt tuấn mỹ, một đầu tóc xanh trãi dài trên vai sau lưng, nhìn rất xuất trần, mười ngón tay hết sức nhỏ trắng như tuyết lướt trên dây đàn, phát ra trận trận âm thanh ưu mỹ, như dòng suối chảy, rung động leng keng.

Cách gã không xa, một lão giả tóc đen cùng một lão giả tóc trắng ngồi đối diện nhau, chính giữa là một bàn cờ hình vuông, ngươi tới ta đi, quân cờ ở phía trên tung hoành như điều khiển giang sơn.

Trong đó lão giả tóc đen một thân quần áo thập phần sạch sẽ, không có nếp nhăn nào, đầu tóc đen được búi lên cao cẩn thận, thoạt nhìn rất gọn gàng, giống như chuôi trường kiếm ra khỏi vỏ, phong mang vô hạn.

Đối diện với lão là một lão giả tóc trắng bộ dáng lôi thôi hơn nhiều, lão mặc một kiện trường bào xanh nhạt, phía trên thêu rải rác từng đường vân hỏa diễm, hai bên bả vai rũ xuống, một tay chống đầu, tóc xoã tung bay tán loạn, lại còn buồn ngủ, nhìn hết sức lười biếng.

Lão giả tóc đen cầm cờ trắng, phong cách chơi cờ lăng lệ ác liệt quả quyết, mỗi một bước đi đều hạ xuống với âm điệu mạnh mẽ, gõ lên bàn cờ rung "Đùng đùng". Lão giả tóc trắng thì suy nghĩ đăm chiêu, không nhanh không chậm, mỗi một bước đều nhu hòa im ắng.

Lão giả tóc đen dường như đã quen với chuyện này, cũng không hối thúc, mỗi lần đi xong một bước lại nhắm mắt yên tĩnh suy nghĩ bước tiếp theo, đến bước thứ chín, thậm chí bước thứ mười của quân cờ.

"Nhiệt Hoả lão quỷ, ngươi chơi chậm chạp như vậy, tính tình thật sự làm người ta khó chịu đựng nổi, nếu không phải biết rõ ngươi, ta còn hoài nghi ngươi là lão ngoan đầu ở chỗ nào trong dòng sông tu luyện vạn năm thành tinh hoá thành đi ra đấy?" Ngồi bên cạnh xem cuộc chiến, một lão giả áo nâu nhịn không được, mãnh liệt uống một ngụm rượu, cười mắng.

"Trong miệng chó không nhả ngà voi a, Đoàn đạo hữu không nói gì, lão tửu quỷ ngươi lại chen vào? Đi đi đi, đi ra chỗ khác uống nước đái ngựa đi!" Lão giả tóc trắng ngẩng đầu liếc nhìn lão kia, trên mặt ngược lại cũng không có tức giận, trách mắng.

"Lần trước chơi cờ cùng Lô Quan Tử Hướng Dương Cốc kia, ngươi đã chơi bao lâu? Lề mà lề mề kéo dài ba mươi năm? Cuối cùng hắn chịu đựng không nổi việc ngươi kéo dài thời gian, quăng cờ nhận thua..."

Không đợi lão nói xong, lão giả tóc trắng cao giọng vài phần, cắt đứt lời nói lão kia:

"Đó là do Lô Quan Tử nghe Thải Phượng Cốc mới đến một vị nữ tu Chân Tiên dung mạo cực kỳ xinh đẹp, mới ngồi không yên đấy, nếu không ván cờ kia ít nhất còn có thể kéo thêm hai mươi năm xuân thu nữa."

"Dung mạo cực đẹp cái rắm! Ta đã tự mình chạy qua xem rồi đấy, nàng kia thì bộ ngực, bờ mông hay khuôn mặt... Tối đa chỉ là trung thượng phẩm, chỉ có loại ánh mắt như Lô Quan Tử kia mới thưởng thức được, ta thì thấy chướng mắt đấy..." Lông mày lão giả áo nâu nhíu lại, lắc đầu nói.

Lão giả tóc trắng sờ sờ cái cằm của mình, ánh mắt ngưng tụ nhìn lên bàn cờ, tựa hồ thế cờ dần dần rơi xuống hạ phong, bắt đầu chăm chú suy nghĩ nước đánh, không để ý tới lão giả áo nâu nữa.

"Ợ... Nói chuyện với mấy người các ngươi thật là phí công, còn Lệ đạo hữu nữa, không biết bận cái gì, đến bây giờ cũng không có lộ diện." Lão giả áo nâu không còn bộ dạng say rượu, quay đầu nhìn qua một hướng cốc khẩu, thì thào nói ra.

Thanh y nam tử đang đánh đàn nghe vậy, hai tay đè xuống dây đàn, tiếng đàn im bặt.

"Nghe nói gần đây Lệ đạo hữu đang luyện chế một lò "Ngũ Thạch Đan", ngày hôm trước ta có truyền tin, hắn cũng không trả lời, chắc là còn bế quan chưa ra." Gã quay đầu nhìn về phía lão giả áo nâu, nói ra.

Gã vừa dứt lời, bỗng thấy một nam tử mặc trường bào màu xanh, sắc mặt có chút tái nhợt đang từ chỗ sâu trong rừng trúc chậm rãi đi dọc theo bờ sông về hướng bên này.

Người này có thân hình cao lớn, dung mạo phổ thông, thoạt nhìn cũng không có khí chất gì đặc biệt, thuộc loại ném vào trong đám người chắc chắn bị biển người mênh mông bao phủ.

Người này không ai khác, chính là Hàn Lập đeo mặt nạ Luân Hồi Điện, cải biến dung mạo.

Năm đó từ biệt Kim Đồng và Tiểu Bạch ở Man Hoang Giới Vực, đến nay đã qua hơn bốn trăm năm.

Hàn Lập sinh sống tại Phù Vân sơn mạch cũng đã gần hai trăm năm.

"Ồ, Lệ đạo hữu, ngươi đã tới... Mau tới mau tới, uống với ta hai chén." Lão giả áo nâu vừa thấy Hàn Lập, lập tức từ mặt đất đứng lên, kêu lớn.

Hai lão giả đánh cờ cũng đều thả quân cờ trên tay xuống, đứng lên, chỉ có thanh y nam tử đánh đàn vẫn khoanh chân ngồi tại chỗ, mỉm cười nhìn sang.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một vòng vui vẻ, bộ pháp dưới chân hư ảo một hồi, toàn thân ở bờ sông hóa ra liên tiếp tàn ảnh, thân hình đã rơi vào phía trên khối cự thạch bằng phẳng.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, Cảnh Dương đạo hữu, Đoàn đạo hữu, Tử Kỳ đạo hữu... Gần đây bận rộn luyện đan, làm lỡ lời mời của chư vị, xin thứ lỗi." Hàn Lập đi lên trước, chào từng người trên bình đài bằng đá, cười nói.

"Không sao, không sao, ngươi dù sao cũng là Đan Sư, luyện đan mới là chính sự, không giống mấy lão gia hỏa chúng ta, cả ngày chơi bời lêu lổng, mới có công phu mân mê vui vẻ chút đồ vật thế tục." Lão giả tóc trắng có tên là Nhiệt Hỏa Tiên Tôn khoát tay áo, cười nói.

Lão vốn là Thái thượng trưởng lão một tông môn trung đẳng ở Hắc Sơn Tiên Vực, bởi vì trời sinh tính ham chơi, thật sự không muốn quản lý sự vụ tông môn, mới nhét tất cả trọng trách vào người một gã sư đệ cùng thời, còn mình thì trốn đến dãy Phù Vân sơn mạch này hưởng thanh nhàn.

Đừng nhìn bên ngoài lão lôi tha lôi thôi, trên thực tế lại là người có tu vi cao nhất trong bốn người trên cự thạch, đã đạt đến Kim Tiên cảnh hậu kỳ.

------oOo------

Chương 604: Nhàn vân dã hạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lão giả tóc đen đánh cờ cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tên là Đoàn Dữ Tai, tương tự cũng là nhân sỹ bản địa Hắc Sơn Tiên vực, bất quá lão không có tông môn bối cảnh nào, là một gã tán tu sơn dã, dựa vào một đường chém giết đoạt thức ăn trước miệng cọp mới tu luyện đến Kim Tiên sơ kỳ, bởi vì chán ghét cảnh lục đục với nhau, đánh đánh giết giết trước kia mới tránh đến nơi này.

Về phần tên nam tử đánh đàn cùng lão giả áo nâu, một người tên là Ngu Tử Kỳ, người kia là Cảnh Dương thượng nhân, cũng không phải tu dĩ bản địa Hắc Sơn Tiên vực, mà là từ Tiên vực khác du lịch đến đây, cuối cùng ở lại.

Bọn họ một người là Chân Tiên hậu kỳ, một người tu vi Kim Tiên hậu kỳ, tu vi chênh lệch không nhỏ, nhưng quan hệ giữa bốn người bọn họ cũng không tệ.

Trên thực tế, trừ bốn người trên tảng đá lớn và Hàn Lập bên ngoài, trong toàn bộ Phù Vân sơn mạch còn có bảy mươi hai cốc cùng ba mươi sáu khe, cư trú đại lượng người tu tiên.

Những người bọn họ, đại đa số đều là tán tu sơn dã và tiên nhân đi du lịch, tự biết đời này đại đạo vô vọng tiến một bước, dứt khoát gửi gắm tình cảm vào sơn thủy, đặt tâm trí vào đánh đàn chơi cờ, uống rượu đối văn như thế tục, trôi qua ung dung tự tại.

Dần dà, mảnh Phù Vân sơn mạch có tên gọi khác là "Nhàn Vân sơn".

Vùng thung lũng bốn người trên đá cùng Hàn Lập cư trú này vốn gọi là

"Vân Lộc cốc", lại bị chính bọn hắn sửa lại thành "Dã Hạc cốc".

Bên trong Nhàn Vân sơn này, cho tới nay có một quy củ cổ quái "Không hỏi quá khứ, không liên quan tranh chấp, không để bên ngoài quấy nhiễu", ý là không hỏi qua quá khứ người cư trú, không cho phép trong núi tự ý tranh đoạt, không cho thế lực bên ngoài đến quấy nhiễu trật tự trong núi.

Đối với tồn tại quy củ này, Hàn Lập nghe được nguyên nhân trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nhưng không biết có chính xác không.

Nghe nói, năm đó ở Phù Vân sơn mạch có một vị tán tu định ra quy củ, vốn có người không để ý quy củ này, nhưng không ai biết sát lực cùng sát tâm người này mạnh đến đáng sợ, mặc kệ một người vi phạm lệnh cấm, hay một gia tộc, cho đến tông môn, đều bị gã dốc hết sức giết chết, sau đó không người nào dám xúc phạm nữa.

Về sau, có lời đồn người này tựa hồ là yếu nhân của Thiên Đình, sau khi gã rời đi, những quy củ này dần dần trở thành quy tắc thép của Nhàn Vân sơn, thế cho nên Tiên Cung quản lý nơi này cũng phải mắt nhắm mắt mở.

"Tại Nhàn Vân sơn này, vui vẻ với thế đời mới là chính sự, nào có giống ta? Trốn ở chỗ này vẫn không thể thanh tịnh, phải thường xuyên bế quan luyện đan, thật sự làm nhục danh tiếng nhàn vân dã hạc a." Hàn Lập gượng cười, nói.

"Cũng may ngươi là đan sư, nếu không phải ngươi kịp thời xuất ra một viên Kim Hồn Đan vào thời điểm ta đột phá Kim Tiên năm đó, thì thần hồn ta đã tan vỡ, tinh phách lưu tán khắp nơi rồi." Thần sắc Đoàn Dữ Tai trịnh trọng, mở miệng nói ra.

"Đoàn đạo hữu không nên mỗi lần nói vẻ mặt đều trịnh trọng như thế, đối với ta thì lần kia cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Sau đó được ngươi tiến dẫn, ta mới tới Dã Hạc cốc này xây dựng động phủ, xem như ngươi đã trả nợ ân tình rồi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Ân cứu mạng, Đoàn mỗ nào có thể trả hết được?" Trong mắt Đoàn Dữ Tai loé ra vẻ xấu hổ, nói.

Đối với tính khí xem trọng ân nghĩa tình cừu như giang hồ thế tục của gã, Hàn Lập ngược lại sớm đã lĩnh giáo, vui vẻ không khuyên bảo gì nữa.

"Đúng rồi, Mạc tiên tử đâu? Hôm nay cũng lỡ hẹn rồi hả?" Ánh mắt của hắn quét một vòng qua bốn phía, tiếp tục hỏi.

"Mạc Vô Tuyết, ngươi còn không biết sao? Nàng đi đến Thanh Phong Nhai ngồi thiền muốn khô rồi." Ngu Tử Kỳ nói.

"Cái gì ngồi thiền muốn khô? Không phải là ngẩn người sao! Thoáng một cái có thể lên tới mười năm trăm năm, trong đám quái nhân tụ tập ở Nhàn Vân sơn, cũng xem như rất hiếm thấy đấy." Cảnh Dương thượng nhân khinh bỉ nói.

"Ài, tuy nói đại đạo đời này vô vọng, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy. Nếu như tu hành không thú vị, sao không gửi gắm tình cảm nhân gian? Phong hoa tuyết nguyệt, cầm kỳ thi hoạ... Luôn luôn có niềm vui thú." Ngu Tử Kỳ có chút tiếc hận nói.

"Phong hoa tuyết nguyệt không phải là một người có thể độc hưởng niềm vui thú được, cần phải có Tử Kỳ ngươi giúp một tay." Trong lòng Hàn Lập biết Ngu Tử Kỳ sớm đã lưu luyến Mạc Vô Tuyết, trêu chọc cười nói.

Ngu Tử Kỳ nghe vậy tiếu ý trên mặt không giảm, nhưng trong lòng thở dài một hơi.

Mạc Vô Tuyết chính là một tu sĩ Kim Tiên sơ kỳ, gã bất quá chỉ là một Chân Tiên hậu kỳ, hơn nữa tư chất có hạn, khả năng đời này không bước qua lằn ranh Kim Tiên kia, tai kiếp Thiên Nhân ngũ suy còn lơ lửng trên đầu, nào dám hy vọng xa vời kết thành đạo lữ cùng nàng?

"Đúng rồi, nghe nói Lệ đạo hữu ngươi gần đây luyện ra một lò Ngũ Thạch đan, có thể bán cho ta một viên hay không?" Lúc này, Cảnh Dương thượng nhân bỗng nhiên thu hồi bầu rượu, tiến lên cười hì hì hỏi thăm.

"Bán? Cảnh Dương đạo hữu nói lời này đúng là quá khách khí..." Hàn Lập

khoát tay áo, nói.

Lão giả áo nâu nghe lời ấy, lập tức mặt mày hớn hở.

Còn không chờ lão cười xong, Hàn Lập nói câu tiếp theo khiến cho khóe miệng lão nhếch đến mang tai chợt co quắp lại.

"Bằng quan hệ hai ta cần gì phải mua? Ngươi dùng một bình Lục Phôi tửu đổi là được rồi."

Lục Phôi tửu này là Cảnh Dương thượng nhân học được một phương pháp chưng cất rượu hết sức đặc thù từ một cuốn sách cổ, đổ vào hơn một trăm vị tinh hoa tiên chi linh thảo, mới chế ra tiên tửu thanh thuần này, số lượng cực ít, giá trị lớn không kém Ngũ Thạch đan.

Mọi người thấy bộ dạng Cảnh Dương thượng nhân đau lòng khó nhịn, trong nội tâm đều âm thầm bật cười.

"Vẫn là rượu ngon có tư vị tốt hơn, đan dược cái gì... Có cái trứng ấy?" Cuối cùng, Cảnh Dương thượng nhân vẫn không nỡ bỏ rượu ngon, lầm bầm một tiếng, nói.

Hàn Lập thấy thế, tiếu ý trên mặt càng nồng đậm, bỗng nhiên vung tay lên, bốn đạo hoa quang đồng thời lướt qua, bay về phía bốn người trên đá.

Mấy người vội vàng đưa tay tiếp nhận, lại phát hiện đó là bình ngọc sứ màu trắng lớn cỡ bàn tay.

"Cái này là..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghi ngờ nói.

"Ngũ Thạch đan, mỗi người một viên, nhiều hơn thì không được." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói.

"Lệ đạo hữu..." Sắc mặt Cảnh Dương thượng nhân cứng lại, lẩm bẩm nói.

Mấy người còn lại cũng đều kinh ngạc, dù sao Ngũ Thạch đan này chính là đan dược cấp bậc Kim Tiên, có tác dụng không nhỏ cho việc củng cố cảnh

giới, tăng cao tu vi, nhưng cũng không phải đồ vật tiện tay có thể đưa ra.

"Ài... Chư vị cũng không cần phải kinh ngạc, đưa đan này cho mọi người, thật sự là có chuyện muốn nhờ." Hàn Lập thở dài nói.

Mọi người nghe vậy, cũng không có lập tức thu hồi đan dược, mà sắc mặt nghiêm nghị chờ đợi nghe yêu cầu của Hàn Lập.

"Chắc hẳn chư vị cũng đều để ý tới, sát khí trong thân thể ta rất đậm đặc khác thường a? Thực không dám giấu giếm, tại hạ xác thực đang trải qua Thiên Nhân ngũ suy chi kiếp, bị sát khí vây hãm." Ánh mắt Hàn Lập quét về phía mọi người, chậm rãi mở miệng nói.

Trên mặt mấy người xác thực đều không có vẻ gì kinh ngạc, ngược lại có vẻ hiểu ra, như là vấn đề hoang mang hồi lâu, rốt cuộc biết được đáp án hợp tình hợp lý.

Bọn hắn biết rõ Thiên Nhân ngũ suy thì không cách nào tránh khỏi, khả năng cũng không thể vượt qua đạo quan ải này, cho nên đối với tao ngộ của Hàn Lập, có chút cảm động và đồng tình.

"Trước đó vài ngày, ta đạt được một toa đan phương, có thể luyện chế một loại đan dược tạm thời chống cự sát khí cắn trả, chỉ khổ nỗi không tìm được một loại linh tài tên là Huyền Chỉ Thạch Tinh, muốn nhờ chư vị hỗ trợ tìm một chút." Hàn Lập tiếp tục nói.

Theo như lời trong miệng hắn thì đan phương này tên là "Túc Sát đan", là thông qua Vô Thường Minh nhận được một loại đan phương bí ẩn, công hiệu thực sự của nó không phải là tạm thời áp chế sát khí cắn trả, mà là có thể quét sạch sát khí, trợ giúp tu sĩ Kim Tiên vượt qua Sát suy.

Bất quá, đây chỉ là tin đồn, bởi vì đan này quá mức hi hữu, vì vậy cũng không xác định được có đúng như vậy hay không.

Nếu muốn luyện chế loại đan này, cần phải có hai loại tài liệu chính mười phần mấu chốt, một trong số đó không phải vật nào khác, chính là năm đó Hàn Lập ở vực sâu sát khí hái được hơn mười gốc linh thảo cổ quái.

Trải qua nghe ngóng tin tức trong Vô Thường minh, hắn mới biết được cây này tên là "Khổ Lạc Thảo", nó sống ở nơi sát khí tụ tập nồng đậm, trải qua ít nhất mấy vạn năm mới có thể dựng dục ra đến linh vật, giá trị lớn làm cho người líu lưỡi, đây cũng là một trong hai tài liệu mấu chốt cực kỳ hiếm thấy của Túc Sát đan.

Loại tài liệu kia chính là "Huyền Chỉ Tinh Thạch".

Đối với vật này, vẻ mặt ba người Cảnh Dương thượng nhân đều mờ mịt, tỏ vẻ chưa từng nghe qua, chỉ có một mình Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trầm ngâm chốc lát, sau đó mở miệng nói: "Lệ đạo hữu nói... Chẳng lẽ là Hoa Tâm Thạch trong truyền thuyết?"

"Không sai. Chẳng lẽ Nhiệt Hỏa đạo hữu đã gặp qua?" Lông mày Hàn Lập nhíu một cái, hỏi vội.

"Linh tài cực phẩm bậc này, ta không có cơ duyên nhìn thấy, chỉ nghe nói mấy trăm năm trước từng xuất hiện trong Ngọc Côn lâu ở Tụ Côn thành." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu, nói.

"Rốt cuộc Huyền Chỉ Tinh Thạch này là vật gì, tai sao nghe các ngươi nói lại thần bí quý hiếm như vậy?" Vẻ mặt Cảnh Dương thượng nhân hiếu kỳ hỏi.

"Huyền Chỉ Tinh Thạch là một loại linh thạch cực phẩm, là tài liệu chính luyện chế rất nhiều đan dược cấp bậc Thái Ất. Nó là một loại linh thảo, thường sinh trưởng một mình, trải qua vài vạn năm mới có thể khai mở một đóa hoa, sau đó nụ hoa nở rộ, một chỗ tâm hoa sẽ sinh ra một khối kết tinh nhỏ, chính là Huyền Chỉ Tinh Thạch." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn giải thích nói.

"Trừ phi bị ngoại lực quấy nhiễu, hoa này sẽ không tàn lụi, tinh thạch cũng sẽ một mực sinh trưởng, niên đại càng lâu, ẩn chứa linh lực dược lực càng nồng đậm, nhưng chỉ cần có một chút xíu ngoại lực quấy nhiễu, tinh thạch sẽ tróc ra, cánh hoa tàn lụi, cây héo rũ, bộ rễ thành tro. Chỗ nó sinh trưởng lại là hiểm cảnh của tất cả mọi người, vì vậy trên thị trường cực kỳ thưa thớt, có thể nói là có tiền mà không thể mua được." Hàn Lập bổ sung.

"Lại quý hiếm như vậy... Xem ra Ngũ Thạch đan này của Lệ đạo hữu có thể phải nước dội lá môn rồi?" Cảnh Dương thượng nhân kêu tấc tắc một tiếng kỳ lạ, lắc đầu nói.

"Lệ đạo hữu yên tâm, Đoàn mỗ tuy rằng quái gở, nhưng còn có mấy người bạn cũ, trong đó không thiếu người làm sinh ý về linh tài linh dược, ta sẽ nhắc nhở bọn hắn thay ngươi tìm kiếm." Thần sắc Đoàn Dữ Tai ngưng trọng nói.

"Đa tạ." Hàn Lập ôm quyền, nói.

"Chuyện này dựa vào ta không đáng tin cậy, Nhiệt Hỏa lão quỷ có thể tự do ra vào nội thành Tụ Côn thành, ngược lại có thể giúp ngươi nghe ngóng chút ít tin tức, không chừng ngày nào đó bên trong Ngọc Côn lâu sẽ tái hiện vật ấy." Cảnh Dương thượng nhân trực tiếp giang tay ra, nói.

"Lệ đạo hữu yên tâm, đợi xong bàn cờ này, ta trở về Tụ Côn thành một chuyến."

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vừa dứt lời, trên bàn cờ liền vang lên hai tiếng vang giòn giã, hai quân cờ màu trắng đã rơi vào trên bàn cờ.

"Ta nhận thua." Đoàn Dữ Tai nói gọn.

"Ngươi... Mà thôi, mà thôi, ta đây trở về Tụ Côn thành một chuyến." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không biết nói gì nữa, đành phải lắc đầu, cáo từ mọi người một tiếng, hóa thành một vệt sáng lao về phía nam.

------oOo------

Chương 605: Ở ẩn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cách mấy vạn dặm phía nam Phù Vân sơn mạch, đứng lặng im một toà thành trì có quy mô lớn nhất Hắc Sơn Tiên vực, cũng là toà thành trì rất phồn vinh, Tụ Côn thành.

Khác với rất nhiều thành thị ở Bắc Hàn Tiên Vực do phàm nhân chiếm đa số, trong Tụ Côn thành này có mấy trăm cổ thế lực tiên gia, trong đó có gia tộc tu tiên, cũng có phân đường do tông môn thiết kế, người cư trú trong thành tuyệt đại đa số là tu sĩ.

Cũng không biết có phải vì duyên cớ này hay không, Tiên cung quản thúc nơi này cực kỳ nghiêm khắc, cả tòa thành trì bị phân làm hai, nội thành và ngoại thành, ở ngoại thành thì tất cả tu sĩ có thể xuất nhập tự do, nội thành lại có rất nhiều điều kiện hạn chế.

Phàm tu vi chưa đến Chân Tiên, lại không phải là tu sĩ bản thổ nằm trong danh sách đăng ký của tông môn ở Hắc Sơn Tiên vực, hết thảy không được đi vào nội thành, cho dù là tán tu sơn dã bản thổ, cũng không ngoại lệ.

Chỉ có tu vi đạt tới cảnh giới Thái Ất Ngọc Tiên, mới không chịu ước chế về quê quán, tự do tiến vào trong thành.

Nghe nói trong nội thành Tụ Côn thành, có một vị giám sát sứ đến từ Thiên Đình toạ trấn quanh năm, tu vi sâu không lường được, chính là trấn hải thần châm toàn bộ Hắc Sơn Tiên vực

Kỳ thật hơn trăm năm trước, thời điểm Hàn Lập mới tới Hắc Sơn Tiên vực, cũng chưa đặt chân tại Dã Hạc cốc, mà trực tiếp đi tới Tụ Côn thành.

Ngày mới vào thành, ngay tại cửa thành có một quảng trường, thấy được

một đài cao tên là "Tru Tiên bảng".

Trên đài này treo cáo thị dài ngàn trượng, phía trên vẽ muôn hình muôn vẻ các loại thân ảnh, trong đó vừa có nhân tộc, lại có Yêu tộc cùng rất nhiều dị tộc, phía dưới là văn tự ghi chép hành vi phạm tội của bọn họ cùng tiền thưởng sinh tử.

Một đường nhìn xem, Hàn Lập phát hiện có không ít thân ảnh quen thuộc, trong đó bao gồm Bách Lý Viêm, Hô Ngôn Đạo Nhân cùng Giao Tam.

Vị trí Giao Tam còn trên cả Bách Lý Viêm, chẳng qua dùng tên là Cam Cửu Chân, hình ảnh vẽ ra cũng không phải là chân dung, mà là một trương mặt nạ dị thú đỏ thẫm.

Mà khi Hàn Lập một mực xem đến cuối bảng danh sách, lúc này lại có một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt.

Người này không ai khác, chính là bản thân hắn.

Tấm hình của hắn, đang mặc một bộ áo bào xanh, một tay cầm kiếm, làm ra hình dạng chỉ về phía trước, dung mạo mặc dù có khác biệt rất nhỏ, nhưng làm cho người ta cảm giác mười phần sinh động.

Dưới tấm hình, có ghi một đoạn văn tự đơn giản:

Lệ Phi Vũ, tu luyện cấm thuật, tham gia mưu hại Tiên quan chức vụ quan trọng của Thiên Đình. Sinh tử bất luận, phần thưởng năm nghìn miếng Tiên Nguyên Thạch.

Xem đến đó, lông mày hắn liền nhăn lại khó chịu, không phải bởi vì mình bị truy nã, mà là trong nội tâm có chút bất bình, tiền thưởng bản thân mình bất quá chỉ năm nghìn Tiên Nguyên Thạch, Giao Tam lại để mười vạn Tiên Nguyên Thạch.

Chuyện giết chết Đào Vũ có thể không cần nói, nhưng trong Minh Hàn tiên cung giết chết Công Thâu Cửu, lý ra số tiền thưởng hắn không nên ít như vậy mới đúng, dù sao cũng là một gã giám sát tiên sứ cấp Thái Ất đấy.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập lại ngẩng đầu nhìn một cái lệnh treo giải thưởng Cam Cửu Chân, phát hiện bên dưới là ghi chú ghi hành vi phạm tội của nàng, nhìn phong phú hơn rất nhiều, trong đó vừa có tu luyện cấm thuật, mưu hại Tiên quan, còn có cấu kết Hôi tiên...

Sau một phen suy tính, hắn liền minh bạch, hơn phân nửa Tiên cung quy kết cái chết Công Thâu Cửu là do Cam Cửu Chân và Mặc Vũ gây ra, điểm tu vi của mình lúc đó chỉ được xem nhiều lắm là tòng phạm mà thôi.

Sau đó, Hàn Lập định lập tức rời khỏi thành này, nhưng trải qua một hồi quan sát phát hiện ra, bên trong Tụ Côn thành này tu sĩ nhiều như lông trâu, nhiều người tới lui bận rộn, căn bản không có mấy người ngừng chân quan sát Tru Tiên bảng này.

Trải qua một ít quan sát và hỏi bóng gió, hắn phát hiện, phần lớn người trên bảng này bao gồm cả Cam Cửu Chân đều là người bị Hắc Sơn Tiên cung, thậm chí Thiên Đình truy nã, trong mắt phần lớn người Tụ Côn thành ở đây đã nghe nhiều nên thuộc lòng rồi, nếu không có đầu mối hoặc ý nghĩa gì đặc biệt, đương nhiên sẽ không lãng phí thời gian đến xem Tru Tiên bảng này.

Nguyên nhân sâu xa hơn đó là phần lớn người trên cáo thị không dễ trêu chọc.

Vì vậy, Hàn Lập liền suy nghĩ, tạm thời ở lại Tụ Côn thành, tìm kiếm phương pháp giải quyết sát khí trên thân. Nhưng đau khổ tìm không có kết quả, lại thêm tình huống đặc thù của mình và Ma Quang, ở trong thành làm việc có nhiều bất tiện, trời đưa đất đẩy sao lại làm quen với Đoàn Dữ Tai, càng thêm lý tưởng là đến Dã Hạc cốc mở động phủ, cư trú ở đây.

Mắt thấy thân ảnh Nhiệt Hỏa Tiên Tôn biến mất, trên mặt mấy người lưu lại chỗ này đều lộ ra vài phần tiếu ý.

"Đoàn đạo hữu, việc này vốn không phải một lần là xong, ngươi thật sự không nên như vậy, làm mất nhã hứng Nhiệt Hỏa đạo hữu." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Không sao, đạo đánh cờ vốn thuộc loại tu dưỡng tâm tính, hôm nay ta đã mất hứng, Nhiệt Hỏa đạo hữu chắc cũng nhìn ra. Huống hồ tình thế ván cờ ta đã ghi nhớ, ngày khác khôi phục bàn cờ rồi tái chiến cùng hắn là được." Đoàn Dữ Tai khoát tay áo, nói.

Dứt lời, gã vung ống tay áo lên, một tia ô quang hiện lên, thu toàn bộ bàn cờ vào.

"Hắc hắc, Lệ đạo hữu, lần trước ngươi nói muốn chưng cất mấy hũ Hỏa Tiên Tửu, không biết..." Lúc này, Cảnh Dương thượng nhân lại nhích lại gần, cười hì hì hỏi thăm.

"Tư vị Hỏa Tiên Tửu không thể so với Lục Phôi tửu của ngươi, ủ chế không khó như vậy, đương nhiên là tốt rồi." Hàn Lập nghe vậy, cười ha ha nói.

"Trên thực tế Lục Phôi tửu còn chưa hoàn toàn ủ thành, kém mấy nghìn năm hỏa hầu, bây giờ nếu lấy ra liền, thật sự có chút phung phí của trời." Cảnh Dương thượng nhân hơi ngượng ngùng, nói.

"Ha ha, biết rõ Cảnh Dương đạo hữu không phải người nhỏ mọn như vậy." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Nói xong, chỉ thấy hắn vung tay lên, một ánh hào quang hiện ra, một cái vò rượu màu vàng đất liền rơi vào bên chân Cảnh Dương thượng nhân.

Trên mặt Cảnh Dương thượng nhân vui vẻ, vội vàng ôm lấy vò rượu, mở nắp bình ra, nhẹ nhàng ngửi thoáng một phát, lập tức mặt mũi tràn đầy say mê nói:

"Hảo tửu!"

Sau khi nói xong, trên mặt gã lộ ra một tia nghi hoặc, hỏi "Thoạt nhìn bộ dạng rượu này chưng cất cũng được mấy trăm năm, cũng không giống như mới ủ gần đây a."

"Chiêu đãi rượu bằng hữu, tự nhiên lấy loại tốt nhất. Đây chính là thứ ta

thật vất vả tích góp được, các ngươi hôm nay đúng là có lộc ăn." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Đoàn Dữ Tai cùng Ngu Tử Kỳ cũng không yêu thích rượu, nhưng mấy người khó được ý hợp tâm đầu, cũng uống đến tận hứng.

Hoàng hôn đến, Hàn Lập cao hứng đến tối, cáo từ trở về động phủ.

Sâu trong rừng trúc, một cái động phủ được mở ra trên vách núi đá, cách mấy động phủ khác tương đối xa.

Giờ phút này cửa đá động phủ đóng chặt, phía trên chớp động thanh quang như nước, hai bên đại môn đứng hai kim giáp hộ vệ, đúng là đạo binh của hắn.

Thoạt nhìn hai đạo binh này khác rất nhiều so với trước kia, đầu phồng lớn lên non nửa, trên thân hiện ra không ít hoa văn kỳ dị hình dạng xoắn ốc, khí tức toả ra cũng hầu như tăng gấp đôi.

Không chỉ như thế, trong mắt hai đạo binh này chớp động linh quang nhè nhẹ, có vài phần linh động ý tứ, vừa thấy Hàn Lập đến đồng thời khom người thi lễ một cái.

Hàn Lập không để ý đến hai đạo binh này, mở cửa đá đi vào, cửa đá sau lưng chớp động thanh quang liên tục, sau đó tự động đóng lại.

Động phủ này không lớn, ở giữa là một đại sảnh, bên cạnh là mấy gian mật thất.

Hắn nhìn về hai gian mật thất bên trái đang đóng chặt cửa, bên trong là Ma Quang và Giải Đạo Nhân đang bế quan.

Mặc dù Ma Quang có Hư Nguyên Đan che giấu sát khí, nhưng dù sao gã cũng nhập vào thân xác một cỗ Hôi tiên chân chính, không thể nói tuyệt đối không sơ hở tý nào, nhất là đoạn thời gian ở trong thành kia, nhiều lần mém chút bại lộ.

Vì vậy sau khi đi vào Dã Hạc cốc, những năm qua gã đều ở trong động phủ, không hề đi ra nửa bước.

Giải Đạo Nhân từ khi tiến vào Hắc Sơn Tiên vực, chẳng biết tại sao cũng đột nhiên bế quan, ít khi ra ngoài.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, đi vào bên trong mật thất ngày thường tu luyện, khoanh chân ngồi xuống, ánh mắt nhìn hư không trước mặt, im lặng không nói gì.

Kể từ ngày tách ra với Kim Đồng, hắn đi dọc theo địa đồ mà nam tử áo trắng đưa cho, tuy rằng tránh khỏi đại đa số khu vực nguy hiểm, đi đường cẩn thận từng li từng tí, nhưng Man Hoang to lớn, vượt xa chính hắn tưởng tượng, thay đổi thật sự rất nhiều, vẫn cứ tao ngộ mấy lần nguy cơ hầu như rơi vào vẫn lạc.

Nếu không phải thực lực của hắn đã tới gần Thái Ất cảnh, lại có Thời Gian pháp tắc hộ thể, có Ma Quang triển khai thực lực Thái Ất cảnh tương trợ trong thời gian ngắn, chỉ sợ kết cục lành ít dữ nhiều.

Trong đó có một lần bị mấy con Lôi thú Thái Ất cảnh sống quần cư truy sát trọn vẹn ba năm, những Lôi Thú kia có độn tốc cực nhanh, vẫn theo kịp tốc độ cao nhất mà Hàn Lập thúc giục bích ngọc phi xa, hơn nữa cũng có thể thi triển cùng loại bí thuật truyền tống lôi quang pháp trận, đuổi sát theo Hàn Lập không tha.

Hàn Lập tung hết thủ đoạn cũng không thể vứt bỏ chúng, cuối cùng đành phải buông tay buông chân đại chiến một trận.

Hắn liên thủ với Ma Quang, chém giết hai con Lôi thú cầm đầu, lúc này mới làm những con Lôi Thú còn lại kinh sợ thối lui, bất quá chính mình cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, bỏ ra thời gian mấy năm mới khôi phục nguyên khí.

Còn có một lần hắn ngộ nhập một toà núi lửa nguy hiểm, bị vây bên trong một chỗ hoả diễm do thiên nhiên tạo thành, bỏ ra thời gian vài chục năm, cuối cùng dựa vào năng lực Tinh Viêm Hỏa Điểu thôn phệ vạn hỏa, mới

thoát ra được.

Mặc dù trên đường đi gặp nhiều nguy hiểm, nhưng thu hoạch của hắn cũng không ít.

Trên đường không nói đến việc đạt được rất nhiều tài liệu Man Hoang quý giá, hắn còn lẫn vào bên trong một ít dị tộc, học trộm được không ít bí thuật công pháp, lợi ích thu được không phải là ít.

Đạo binh canh cửa vừa rồi, chính là hắn học được một bí thuật của một dị tộc Man Hoang, là kết quả sau khi hắn luyện chế lại.

Nếu vào ngày thường, có nhiều thu hoạch như thế, Hàn Lập tất nhiên mừng rỡ không thôi.

Bất quá giờ phút này tâm tư hắn đều đặt vào Sát suy chẳng biết rơi xuống lúc nào, không có bao nhiêu tâm tư để ý tới chuyện khác.

Hắn tĩnh tọa một lát, hai tay bắt đầu bấm quyết.

"Uỳnh" một tiếng!

Trước người Hàn Lập nổi lên từng vòng kim quang sáng ngời, hội tụ về một chỗ.

Kim quang lóe lên, mấy đạo kim quang ngưng tụ thành một cái bình ngọc màu vàng, chính là Quang Âm Tịnh Bình.

Thoạt nhìn bình này lớn thêm không ít so với trước kia, hầu như ngưng tụ thành thực chất, trên thân bình chớp động mấy trăm đoàn Thời gian đạo văn, từng đạo cầu vồng màu vàng bao quanh bình ngọc, tỏa ra một cỗ Thời Gian pháp tắc mãnh liệt.

Những năm qua hắn đã từng kết hợp kinh nghiệm Chân Ngôn Bảo Luân, thử thông qua Chưởng Thiên bình ngưng kết tinh hạt thời gian, nghĩ cách gia tăng Thời gian đạo văn trên Quang Âm Tịnh Bình, đúng như hắn sở liệu, quả nhiên đạt được.

Hàn Lập vuốt vuốt Quang Âm Tịnh Bình một hồi, đem để một bên, trong tay bấm quyết lần nữa.

Từng đạo kim quang óng ánh từ trên người hắn nổi lên, chiếu xạ ra chung quanh.

Trong miệng hắn ngâm tụng chú ngữ, hai tay điểm liên tục vào hư không.

Những kim quang này lập tức biến đổi, hóa thành một khối cát màu vàng, lơ lửng ở chung quanh, mỗi một khối cát đều nở rộ tinh quang nhàn nhạt, trong đó xen lẫn chấn động thời gian nhè nhẹ.

Khối cát màu vàng gia tăng cực nhanh, trong vòng mấy hơi thở liền hình thành một mảnh cát vàng lớn vài chục trượng, bao phủ hơn phân nửa mật thất.

------oOo------

Chương 606: Đại đạo quy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Chảy xuôi trong cát vàng này là một cỗ lực lượng pháp tắc cực kỳ đặc thù, tinh quang trong hư không lúc sáng lúc tối, lập loè bất định, làm cho người ta cảm giác hoa cả mắt.

Mà hư không bị mảnh cát vàng này bao phủ cũng sinh ra một ít biến hoá kỳ diệu, bất luận không khí lưu động, hay là thiên địa linh khí chuyển động đều nhanh hơn rất nhiều so với bên ngoài, nhìn thấy rõ sự khác biệt.

Bởi vì nguyên nhân sát khí trong tiên khiếu, tu vi Hàn Lập đứng ở Kim Tiên đỉnh phong không tiến thêm được, với lại để phòng ngừa vạn nhất, những năm qua hắn một mực khổ tu Thủy Diễn Tứ Thời Quyết và Huyễn Thần Bảo Điển.

Có lẽ hắn thật sự có thiên phú dị bẩm tu luyện Thời Gian pháp tắc, bây giờ Thủy Diễn Tứ Thời Quyết một đường hát vang tiến mạnh đến quyển thứ sáu, Huyễn Thần Bảo Điển cũng tu luyện đến cảnh giới cực cao, đã có thể thi triển sơ bộ ra thần thông Huyễn Thần Sa Hải.

Theo tay hắn bấm một cái, Quang Âm Tịnh Bình tản mát ra kim quang sáng ngời mãnh liệt, cầu vồng màu vàng chung quanh đột nhiên chuyển động nhanh hơn không ít, mơ hồ có chút cộng hưởng với Huyễn Thần Sa Hải bên dưới.

Thần sắc Hàn Lập thong dong, hai tay bấm niệm pháp quyết lần nữa.

Ô...ô...n...g!

Sau lưng của hắn đại phóng kim quang, một viên luân màu vàng hiển hiện ra, quay tròn không thôi, đúng là Chân Ngôn Bảo Luân.

Trên Bảo Luân chớp động lên rậm rạp chằng chịt Thời gian đạo văn, nhiều hơn rất nhiều so với trước kia, lúc chuyển động chớp lên từng trận kim mang.

Những năm vừa qua thông qua tế luyện tinh hạt thời gian, bây giờ Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đã gia tăng đến bảy trăm hai mươi đoàn, lần nữa đạt đến cực hạn.

Kim quang ngút trời từ trên Chân Ngôn Bảo Luân khuếch tán ra, tràn ngập toàn bộ mật thất.

Ba cỗ kim quang phân biệt từ Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình cùng Huyễn Thần Sa Hải tán phát ra, hoà lẫn vào nhau, giữa chúng tựa hồ tồn tại cộng hưởng nào đó.

Hư không run rẩy ông ông, phát ra trận trận tiếng ngâm xướng Phạm âm.

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc gì.

Năm đó hắn đoạt được Thủy Diễn Tứ Thời Quyết cùng Huyễn Thần Bảo Điển, về sau lại phát hiện hai môn công pháp này mơ hồ có chút liên hệ với Chân Ngôn Hóa Luân Kinh của hắn.

Những năm gần đây, hắn khổ tu hai môn công pháp này, càng hiểu rõ hơn.

Giữa ba môn công pháp thời gian này, xác thực tồn tại ngàn vạn lần liên quan, tựa hồ xuất phát từ một môn pháp quyết, có lẽ hắn cần tu luyện ba môn công pháp này đến đại thành, bây giờ còn không cách nào tìm ra kết quả cuối cùng.

Hàn Lập lắc đầu, ném những ý niệm này qua một bên, chậm rãi nhắm mắt lại, trong miệng bắt đầu lẩm bẩm, tụng niệm chú ngữ.

Ba cỗ kim quang lập tức đồng thời chớp động, dưới sự thúc giục dần dần đan vào nhau.

Ba đạo Thời Gian pháp tắc khác nhau, bây giờ quấn vào với nhau, thử dung hợp vào nhau, nhưng tuy ba cỗ kim quang này nhìn tương tự, nhưng thủy chung không cách nào dung hợp, thậm chí giữa chúng vẫn tồn tại một ít bài xích.

Những năm qua tu vi Hàn Lập liên tục tinh tiến, bởi vì chủ tu công pháp thời gian cùng đủ loại cơ duyên tạo hóa, bất tri bất giác cảm ngộ đối với lực lượng Thời Gian pháp tắc cũng thay đổi theo, lý giải càng sâu hơn.

Thời Gian pháp tắc với tư cách là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, là trọng yếu nhất cả Chân tiên giới, cũng là quy tắc cơ bản nhất thiên địa. Nói theo quy mô nhỏ chính là, thời gian chuyển dời liên quan đến sinh lão bệnh tử của một người, một vật tự sinh tự diệt; còn nói rộng ra, cũng chính thời gian thôi động toàn bộ Chân tiên giới cuồn cuộn tiến về phía trước.

Như ẩn bên trong, tựa hồ có một bàn tay, dựa theo quy luật nào đó kích thích vòng thời gian, khiến nó siêu việt hơn các loại pháp tắc khác, vĩnh viễn tiến về phía trước.

Sở dĩ nó được gọi là chí tôn pháp tắc, là vì nó ở phía trên, áp đảo tuyệt đại đa số pháp tắc khác, không bị các loại khác ảnh hưởng, thậm chí nó có thể ảnh hưởng hoặc cải biến một ít pháp tắc khác.

Ví dụ thường thấy nhất là Thủy Hỏa pháp tắc, dưới ảnh hưởng của Thời Gian pháp tắc, uy năng liền đại giảm.

Bản thân hắn tu luyện Chân Ngôn Hóa luân kinh, mặc dù có thể thông qua Chân luân cô đọng thời gian, điều khiển Tiên Linh Lực khổng lồ, khống chế tốc độ dòng chảy của Thời gian chi lực trong trong phạm vi nhất định, uy lực tuy rằng cường hãn vô cùng, nhưng chỉ là một ứng dụng của Thời Gian Chi Lực mà thôi, lại không được hoàn chỉnh.

Nói cách khác, Thời Gian pháp tắc mênh mông huyền diệu, tuyệt không phải một bộ Chân Ngôn Hóa luân kinh có thể bao quát lấy.

Về phần Thủy Diễn Tứ Thời Quyết cùng Huyễn Thần Bảo Điển cũng là một ứng dụng đối với lực lượng Thời Gian pháp tắc mà thôi.

Ba nghìn đại đạo, nói chung là như thế.

Kỳ thật chỉ cần cảm ngộ lực lượng pháp tắc nào đó, có thể điều khiển và sử dụng thuần thục linh hoạt, đã rất đáng quý rồi, đồng dạng tu sĩ Chân Tiên cảnh ban đầu nhìn đại đạo, mặc dù có điều cảm ngộ, nhưng trở ngại là Tiên Linh Lực có hạn, căn bản không cách nào làm được; mà tu sĩ Kim Tiên cảnh, ít nhất có thể điều động thiên địa Tiên Linh Lực, có thể tính là nhập môn.

Trên cơ sở đó, nếu có thể cảm ngộ và ứng dụng, thông hiểu đạo lý những loại pháp tắc này, có thể sẽ bay vọt về chất.

Bởi vì cái đó gọi là, đại đạo quy nhất.

Bởi vậy những năm qua, Hàn Lập ngoài việc tu luyện hai môn công pháp này, cũng một mực thử dung hợp lục lượng ba đạo Thời Gian pháp tắc này, tuy rằng không thuận lợi, nhưng hắn chưa bao giờ từ bỏ.

Trong tay hắn không ngừng bấm niệm pháp quyết, ba cỗ kim quang chợt hiện trong mật thất, giao thoa với nhau, dần dần hình thành một vòng xoáy màu vàng, chuyển động ù ù.

Ba đạo lực lượng Thời Gian pháp tắc cũng chuyển động theo vòng xoáy màu vàng, dần dần hội tụ cùng một chỗ, nhưng vẫn phân biệt rõ ràng, không có dung hợp với nhau.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày, tay thúc giục pháp quyết gấp hơn.

Nhưng vào lúc này, vòng xoáy màu vàng sáng ngời mãnh liệt, chuyển động gấp hơn, hơn nữa bắt đầu thu nhỏ lại.

Ba đạo Thời Gian pháp tắc giao thoa kịch liệt, ở trung tâm vòng xoáy hiện ra vô số phù văn màu vàng lớn nhỏ, tản mát ra chấn động Thời Gian pháp tắc cuồng bạo.

Nhưng ba đạo Thời Gian pháp tắc vẫn không có dấu hiệu dung hợp, hơn

nữa mơ hồ có xu thế bạo liệt.

Hàn Lập thấy cảnh này, vội vàng ngừng thúc giục pháp quyết, vòng xoáy màu vàng lập tức ngừng thu nhỏ lại.

Chấn động pháp tắc cuồng bạo chậm rãi trở lại bình thường, khôi phục nguyên dạng.

Hắn thở dài một hơi, cười khổ lắc đầu.

Những năm gần đây, hắn thông qua nhiều phương thức ý định dung hợp lực lượng ba đạo Thời Gian pháp tắc, nhưng mỗi lần đều như thế này, hao phí đại lượng thời gian cùng tinh lực, vẫn như trước không công mà lui.

Chẳng lẽ ba đạo Thời Gian pháp tắc này thật sự không thể dung hợp, còn điểm nào mà mình chưa minh bạch?

Hàn Lập trầm mặc nhìn vòng xoáy màu vàng, trong mắt chợt hiện ra một tia quyết đoán, vung tay lên.

Từng đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, là những trận kỳ màu xanh, có chừng hơn một nghìn cán, chui vào các nơi trong mật thất.

Trong mật thất chợt hiện ánh sáng màu xanh, ngưng tụ thành một màn sáng màu xanh dày đặc, phía trên chớp động từng đạo phù văn huyền ảo, thoạt nhìn chắc chắn vô cùng.

Đồng thời trên người hắn chớp động lục quang, bên ngoài thân hiện ra từng khối mai rùa màu xanh cực lớn, hợp lại với nhau, trong nháy mắt hình thành một cái áo giáp màu xanh lá cây, bảo vệ toàn thân, đúng là huyết mạch Huyền Vũ.

Hàn Lập tựa hồ còn thấy chưa đủ, há miệng phun ra vài kiện Tiên khí phòng ngự, hóa thành mấy vòng bảo hộ màu sắc khác nhau, trong khoảnh khắc bao phủ toàn thân hắn.

Làm xong hết thảy, hắn bấm niệm pháp quyết lần nữa, điểm một cái về phía

vòng xoáy màu vàng.

Vòng xoáy màu vàng bắt đầu thu nhỏ lại, từng đạo kim quang chói mắt từ chỗ sâu trong vòng xoáy thoáng hiện ra, ba đạo Thời Gian pháp tắc lần nữa đan vào nhau kịch liệt, hiện ra xu thế bạo liệt.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cũng không ngừng thi pháp, ngược lại bấm niệm pháp quyết gấp hơn.

Vòng xoáy màu vàng xoay tròn kịch liệt, kim quang ở trung tâm cực kỳ chói mắt, làm cho người không thể nhìn thẳng, vô số phù văn màu vàng cuồn cuộn kịch liệt trong đó.

Sau một khắc, một cỗ khí tức đáng sợ từ trung tâm vòng xoáy tán phát ra, tùy thời khả năng bạo liệt ra.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại, hai tay lần nữa hung hăng bấm niệm pháp quyết.

Ầm ầm! Vòng xoáy màu vàng run lên kịch liệt, lần nữa hung hăng rút nhỏ gần nửa.

Đoàn phù văn màu vàng giữa vòng xoáy cũng theo vòng xoáy thu nhỏ lại mãnh liệt, phù văn màu vàng cuồn cuộn kịch liệt như thùng thuốc súng, mắt thấy muốn nổ tung ra

Nhưng vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Ba đạo lực lượng pháp tắc xung đột kịch liệt chợt biến đổi, tựa hồ bị áp bách đến cực hạn, rốt cuộc khuất phục, trở nên nhu hòa, dung hợp lại với nhau.

Phù văn màu vàng cuồn cuộn kịch liệt mãnh liệt hướng vào phía trong, nhanh chóng thu nhỏ lại, thình lình lóe lên hóa thành một vòng tròn màu vàng chớp động tinh quang, vòng xoáy màu vàng phía ngoài cũng như trường kình hấp thủy dung nhập vào trong vòng tròn màu vàng.

Kim quang bao trùm trong mật thất đều biến mất, chỉ còn lại có vòng tròn

màu vàng nho nhỏ, chớp động lên kim quang nhàn nhạt, lẳng lặng lơ lửng.

Một màn trước mắt hoàn toàn vượt quá suy đoán của Hàn Lập, hắn trợn mắt há hốc miệng nhìn xem hết thảy, trên mặt lộ ra một tia kinh hỉ.

Nhưng vòng tròn màu vàng kia lại không ổn định, chỉ tồn tại một lát liền bắt đầu rung rung kịch liệt, mặt ngoài mơ hồ hiện ra từng vết rạn, tựa hồ lại sắp tan vỡ.

Một cỗ chấn động Thời gian pháp tắc vô cùng to lớn từ trong vòng tròn màu vàng tản ra, màn sáng màu xanh trong mật thất đụng đến cỗ Thời Gian pháp tắc này, lập tức từng khúc tan vỡ như giấy, nhanh chóng trở nên mỏng manh, mắt thấy liền muốn triệt để tan vỡ.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, nhướng mày.

Trong động phủ tuy rằng còn phân bố nhiều cấm chế khác, nhưng đoán chừng cũng không cách nào ngăn cản cỗ Thời Gian pháp tắc cường đại này.

Nếu tình huống nơi này lại khiến người khác chú ý thì hỏng bét!

Hắn đang muốn thi pháp áp chế cỗ Thời Gian pháp tắc này thì lúc này dị biến phát sinh lần nữa.

Một đoàn lục quang từ trong lòng ngực của hắn bắn ra, lơ lửng giữa không trung, đúng là Chưởng Thiên bình, miệng bình hướng về phía vòng tròn màu vàng kia.

Bình này bỗng nhiên toả sáng hào quang, nở rộ lục quang chói mắt, giống như một đoàn mặt trời lục sắc.

Một cỗ hấp lực cường đại chợt từ trong bình tán phát ra, "Vèo" một tiếng, hút vòng tròn màu vàng vào.

Sau khi vòng tròn màu vàng biến mất, cỗ Thời Gian pháp tắc đáng sợ cũng bỗng nhiên biến mất vô tung, màn sáng màu xanh trong mật thất cũng ngừng tan vỡ.

Chưởng Thiên bình nhanh chóng biến lớn lên, trong bình hiện ra vô số phù văn lục sắc, lập tức ngưng tụ thành một đoàn lục vân, cuồn cuộn không thôi.

Một cỗ chấn động pháp tắc mãnh liệt từ giữa lục vân tán phát ra, khiến cho hư không phụ cận chấn động không thôi, nổi lên từng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được.

Hàn Lập thấy một màn này, hơi ngẩn ra.

Vào thời khắc này, giữa Chân Ngôn Bảo Luân bỗng nhiên mở ra một con mắt nằm dọc màu vàng, từ trong bay ra một đạo tinh ti màu vàng, lóe lên chui vào Chưởng Thiên bình biến mất.

Đoàn lục vân trong bình bỗng nhiên sáng ngời, hóa thành một cột sáng lục sắc vừa thô vừa to phóng ra, chui vào trong hư không phía trước.

Ầm ầm ầm!

Hư không vỡ ra hai bên, vô số tinh quang từ trong khe hở không gian chen chúc chui ra, ngưng tụ thành một mặt tinh bích, phía trên chợt hiện hào quang, thỉnh thoảng có cảnh vật nhanh chóng hiện lên.

Nét mặt Hàn Lập lộ ra một tia thất vọng, còn tưởng rằng lần này Chưởng Thiên bình sẽ phát sinh dị biến nào khác, xem ra vẫn giống như trước, có lẽ lại là thần hồn xuyên không?

Vào thời khắc này, trên Chưởng Thiên bình loé lên hào quang, nổi lên hai con mắt màu đen nhỏ như hạt đậu, nhìn qua Hàn Lập, lộ ra một cỗ thần tình thập phần nhân cách hoá.

Đồng thời, trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới một thanh âm mông lung:

"Rốt cuộc đến một bước này sao..."

------oOo------

Chương 607: Dòng sông thần bí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe được âm thanh này, sắc mặt liền thay đổi.

Không đợi hắn kịp làm gì, hào quang trên bức tường Tinh bích chợt tỏa sáng, hiện ra vòng xoáy thật lớn, xoay tròn "ù ù" dữ dội.

"Ầm" một tiếng vang lên!

Một cỗ lực hút khổng lồ từ bên trong vòng xoáy tỏa ra, bao phủ cả thân thể Hàn Lập vào.

Cỗ lực hút này vô cùng mạnh mẽ, hơn xa mấy lần trước, thân thể của hắn mơ hồ cũng bị hút vào theo.

Nhưng một lúc sau, sức hút đang bao phủ Hàn Lập chợt biến mất vô hình.

Hắn cảm thấy trong đầu đau nhức, tiếp đó thần hồn vô lực liền bị hút vào, mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

Không biết trải qua bao lâu, ý thức Hàn Lập mới từ mơ màng tỉnh táo lại, hắn nhìn bốn phía chung quang, khẽ "ồ" lên một tiếng.

Lúc này hắn đang ở trong không gian tối tăm, phía dưới là một cánh đồng hoang vu màu đỏ, một mực kéo dài đến cuối chân trời.

Trên cánh đồng hoang vu không có một ngọn cỏ, đập vào mắt chỉ có cát đá

nhiều vô tận.

Mà bầu trời phía trên cánh đồng hoang vu, bất ngờ có một dòng sông màu bạc vắt ngang, chảy theo dòng "Rào rào", phát ra từng đợt âm thanh như tiếng sấm.

Nhìn kỹ, dòng sông này không phải là dòng sông gì cả, mà là từng chùm sáng giống như từng giọt nước.

Hàn Lập lại nhìn bốn phía chung quanh, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không có di chuyển ngay.

Lần này Thần Hồn tiến vào, dường như cảm giác khác xa mấy lần trước?

Hoàn cảnh chung quanh, khắp nơi lộ ra một cỗ khí tức thần bí.

Trong đầu hắn lập tức nhớ lại lúc nãy tiến vào, trên Chưởng Thiên Bình xuất hiện một đôi mắt, còn có âm thanh mơ hồ.

Với hắn cũng không xa lạ gì, chính là bình linh Chưởng Thiên Bình.

Về tiếng nói kia, tám chín phần mười là tiếng nói của bình linh.

Bình linh nói thế là có ý gì? Tựa như mang theo vài phần mong đợi, còn có ý nhắc nhở nữa.

Hàn Lập suy nghĩ không ra, hơn nữa cũng không phát hiện bình linh xung quanh, liền lắc đầu vứt ý nghĩ này ra khỏi đầu, không suy nghĩ về nó nữa.

Lúc hắn lắc đầu, chợt phát hiện một vấn đề khác.

Lúc này dường như hắn không có nhập hồn lên người bất kỳ kẻ nào, mà lấy một dạng hình thái thần hồn, lơ lửng trên không trung.

"Cái này..." Tâm thần hắn chấn động, liền suy nghĩ nhiều thứ trong đầu.

Hẳn là mọi thứ lần này, bắt nguồn từ việc hắn đem ba cỗ lực lượng Thời

Gian Pháp Tắc ngưng tụ thành vòng tròn màu vàng lần trước gây ra, tựa hồ vật đó làm Chưởng Thiên Bình phát sinh biến hoá sâu hơn một tầng.

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Hàn Lập bình tĩnh lại, ánh mắt lại đảo xung quanh.

Chung quanh chỉ có cánh đồng hoang vu vô tận, cũng không đáng để tìm hiểu.

Hắn liền thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, bay lên dòng sông trên bầu trời, rất nhanh bay đến phụ cận.

Tới càng gần, ánh mắt nhìn về con sông lớn càng thêm rõ ràng.

Dòng sông phía trước bắt nguồn từ đầu sông chảy xuôi tới, rồi biến mất cuối chân trời, nhìn không thấy điểm cuối, trong dòng sông có vô số chùm sáng như giọt nước chảy "ào ào", chằng chịt chi chít, vô cùng vô tận, nhiều không đếm xuể.

Những chùm sáng này có lớn có nhỏ, lớn thì như cối xay, nhỏ thì như hạt gạo.

Bất luận lớn nhỏ, những chùm sáng như giọt nước này đều lóe lên từng hình ảnh riêng, giống như đèn kéo quân, chỉ là chùm sáng đang cuốn đi nhanh chóng, nhìn không rõ ràng lắm.

Toàn bộ dòng sông lớn phát ra một cỗ khí tức thần bí không nói lên lời, đầy hùng vĩ, cuốn theo những chùm sáng hội tụ thành một dòng nước, chảy xuôi về phía trước.

Hàn Lập bị dòng sông lớn này làm cho kinh sợ, một lúc sau mới hồi phục lại, lần nữa cẩn thận tiến tới gần dòng sông, nhìn xuống giọt nước thật lớn đang cuốn đi phía dưới.

Giọt nước này mơ hồ hiện lên cảnh tượng một vùng sa mạc màu vàng, nhanh chóng thay đổi, thấy không rõ lắm.

Hàn Lập hơi do dự, liền phát ra một đạo thần thức rơi vào giọt nước đó để thấy rõ hình ảnh trên đó.

Nhưng ngay lúc này, giọt nước dường như bị kích thích, bỗng nhiên tỏa sáng hào quang, đột nhiên phát ra một cỗ lực lượng thôn phệ khổng lồ.

"Vèo" một tiếng, toàn bộ thần hồn Hàn Lập vô lực chống lại liền bị giọt nước nuốt vào trong đó.

Ánh mắt hắn tối sầm, lần nữa mất đi ý thức, chẳng biết qua bao lâu, mới từ từ khôi phục ý thức.

"... Thực lực người này thật đáng sợ, Ngũ Tinh Sứ Giả chúng ta liên thủ, vẫn bị hắn giết chết ba người." Một âm thanh thở dốc truyền vào ý thức Hàn Lập, mơ hồ lộ ra cảm giác chưa tỉnh hồn.

"Người này đã tu luyện Luyện Thần Thuật đến tầng thứ năm đỉnh phong, đương nhiên không phải chuyện đùa, Cố đạo hữu, Lâm đ*o hữu vì ham tranh công mà không phòng bị lao lên, thực là quá ngu xuẩn. Cũng may nhờ có ba người ngu xuẩn bọn hắn kiềm chân người này, làm gã bận chân bận tay, bằng không chúng ta cũng không cách nào giết gã được." Âm thanh chói tai khác vang lên, nghe có chút không nghĩa khí, rồi lại cười lạnh "hắc hắc" không thôi.

"Ba người Cố đạo hữu bọn hắn bị giết chêtd, chuyến này chúng ta tổn thất vô cùng nghiêm trọng, đại nhân có thể trách tội hay không?” Lúc này âm thanh kia có chút lo lắng hỏi.

"Chắc là không, Giám sát tiên sứ chúng ta vốn chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, chết mấy người đã làm sao, chỉ cần huynh đệ chúng ta đem đầu Lục Nhân Giáp này dâng lên cho đại nhân, chắc chắn sẽ có phần thưởng thật lớn." Âm thanh chói tai cười đắc ý nói ra.

Hàn Lập nghe hai người nói chuyện, trong lòng cả kinh, lập tức thu liễm chấn động thần hồn.

Hắn ổn định thần hồn, yên lặng cảm nhận tình hình chung quanh.

Lúc này hắn cũng giống như mấy lần trước, phụ thể vào một cỗ thi thể.

Cỗ thi thể này là một nam tử trung niên mặc hắc bào, tóc tai bù xù, gương mặt cao gầy, giống như lang sói vậy. Tuy lúc này đã chết nhưng vẫn cho người ta cảm giác hung ác tàn nhẫn.

Lúc này hắn đang nằm trên vùng sa mạc màu vàng, mặt đất chung quanh nhìn như tổ ông, trãi rộng vô số hố to, có hơn vài chục cái hố lớn nhỏ khác nhau.

Từng luồng khói dày đặc từ trong hố tuôn ra, tỏa ra khí tức lưu huỳnh nham thạch từ lòng đất.

Hiển nhiên nơi đây vừa trãi qua một trận đại chiến quyết liệt.

Đứng gần đó có hai nam tử mặc áo giáp màu vàng, trên khải giáp màu vàng còn có đồ án, đúng là tiêu chí Thiên Đình.

Một người trong đó là một lão già có thân hình cao lớn, mày kiếm mũi cao, vẻ mặt lạnh lùng.

Tên còn lại là một thanh niên mập lùn, đầu tròn mặt tròn, trên đầu không có một sợi tóc, quả là một cái đầu trọc lóc.

Lúc này sắc mặt hai người có chút tái nhợt, nhất là thanh niên mập lùn kia, khóe miệng còn chảy ra một vết máu, áo giáp màu vàng trên người có chút tơi tả.

Trên mặt đất cách đó, còn nằm rải rác ba bộ thi thể mặc giáp màu vàng

Hàn Lập liếc nhìn thoáng qua, lập tức thu hồi thần thức, ẩn náu thần hồn tiến sâu vào trong đầu cỗ thi thể.

Mặc dù chỉ thoáng qua, nhưng khí tức lão già cùng thanh niên mập lùn, hắn đều cảm nhận được.

Hai người này đều có tu vi Thái Ất Cảnh, hơn nữa tu vi hơn xa Công Thâu Cửu lúc trước, ít nhất cũng Thái Ất trung kỳ, thậm chí có thể là Thái Ất Hậu Kỳ.

Từ cuộc nói chuyện, Hàn Lập biết rõ hai người này là giám sát sứ Thiên Đình, nếu để bọn hắn phát hiện trong cỗ thi thể này còn có một cái thần hồn nữa, nhất định sẽ lập tức giết chết hắn.

Thần hồn của hắn được Chưởng Thiên Bình mang vào trong này, ở chỗ này mà bị giết chết sẽ gặp hậu quả gì, hắn cũng không rõ lắm, nhưng chắc cũng không có gì tốt cả.

Ngay lúc thần hồn Hàn Lập tiến sâu vào trong đầu nam tử áo đen, đột nhiên xảy ra dị biến.

Một cỗ năng lượng khổng lồ chợt từ trong đầu nam tử áo đen tuôn ra, dung nhập vào trong thần hồn của hắn.

Cỗ năng lượng này cực kỳ tinh thuần, hơn nữa lại là lực lượng thần thức khổng lồ, dường như thần hồn Hàn Lập lập tức được thổi phình ra, nhanh chóng phồng lớn.

Trong thần thức to lớn còn mang theo từng đoạn mãnh vỡ ký ức của chính nam tử áo đen, cũng nhanh chóng dung nhập vào trong đầu hắn.

Có lẽ Hàn Lập đã trãi qua mấy lần, thần hồn đã quen thuộc, mặc dù lúc này không ngừng dung nhập ký ức của nam tử áo đen, nhưng lại không cảm giác thống khổ quá nhiều, dễ dàng dung nạp những ký ức này.

Những mãnh vỡ ký ức này, thần hồn Hàn Lập dễ dàng dung nạp, nhưng cỗ lực lượng thần thức quá to lớn, dung nhập vào trong thần hồn Hàn Lập phân nửa liền dừng lại.

Lực lượng thần thức còn sót lại thì cứ vờn quanh thần hồn, hình thành một đám mây màu trắng trong suốt lấp lánh, đồng thời vận hành theo qũy tích hết sức huyền diệu, vận chuyển mau chóng.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, nguồn lực lượng thần thức này cực kỳ cường đại, vượt xa chính hắn, hơn nữa phương thức vận chuyển lực lượng thần thức này, đúng là cảnh giới tầng thứ năm Luyện Thần Thuật.

Trong những năm qua, hắn cũng đã khổ tu tầng thứ năm Luyện Thần Thuật.

Nhưng tầng thứ năm Luyện Thần Thuật lại gian nan tối nghĩa dị thường, vượt xa hắn dự đoán.

Hắn khổ tu mấy trăm năm, tiến triển cũng không lớn.

Trong lúc cảm thụ cách vận chuyển cỗ lực lượng thần thức này, trong lúc nhất thời, nhiều cửa ải khó khăn trong lúc tu luyện liền thông suốt sáng tỏ, cảm giác giống như mọi chuyện được khai mở.

Lúc này, Hàn Lập bất chấp cảm ngộ những thứ này.

Hắn bỗng nhiên mở to mắt, chợt đưa tay chém ra một phát.

Một đạo hắc quang chói mắt từ lòng bàn tay hắn bắn ra, đó là một thanh phi kiếm màu đen kịt.

Phi kiếm tản ra hắc quang chợt sáng lên, mơ hồ biến mất vô hình.

Ngay sau đó, vô số kiếm quang màu đen không một tiếng động từ hư không hiện ra, hóa thành một toà kiếm sơn cự đại, chém về phía lão già cao lớn cùng thanh niên mập lùn.

Dị biến lần này gây ra tiếng động khá lớn trong đầu nam tử áo đen, không có khả năng giấu giếm hai người bên cạnh.

Quả nhiên, lúc này lão già cao lớn cùng thanh niên mập lùn đều nhìn lại thi thể trên mặt đất, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, vội vàng bắn ngược về đằng sau.

Bất quá hai người cũng không chú ý đến, một sợi tinh quang từ mi tâm Hàn Lập bắn ra, lóe lên chui vào hư không biến mất không thấy.

"Ngươi còn chưa có chết? Không thể nào!" Lão già cao to hét lớn một tiếng không thể tin được, tay trảo một cái mạnh mẽ xuống hư không về phía Hàn Lập.

Vô số gợn sóng màu lam từ lòng bàn tay lão lao ra, ngưng tụ thành một hư ảnh Giao Long màu lam cực lớn, nhào tới phía kiếm sơn màu đen.

Thân thể khổng lồ của Giao Long màu lam xoay chuyển, bất ngờ cuốn thẳng lấy kiếm sơn màu đen.

Một cỗ lực lượng kỳ hàn từ hư ảnh Giao Long chợt bạo phát ra, hư không gần đó hiện ra từng đạo băng tuyết, cả phiến hư không bị đóng băng trong nháy mắt.

Kiếm sơn màu đen trong ánh sáng màu lam chợt loé lên, đột nhiên dừng lại, bất ngờ cũng bị đông kết tại chỗ, bên ngoài hiện ra một tầng dày đặc băng tinh màu lam.

Trong mắt thanh niên mập lùn mơ hồ lộ ra một tia sợ hãi, nhưng lúc này cũng la lớn một tiếng, vung cánh tay lên.

Một tiếng thanh minh vang lên, hai đạo hào quang đỏ thẫm từ trong tay áo gã bắn ra, đó là hai cây ngô câu đỏ ngầu.

Ngô câu dài ba thước, toàn thân lóng lánh từng đoàn hỏa diễm màu đỏ, mơ hồ ngưng tụ thành nhiều đóa hỏa diễm đỏ thẫm, tản ra một cỗ khí tức đáng sợ cực nóng.

Hai cây ngô câu run lên hóa thành hai đạo cầu vồng màu đỏ, lượn quanh một cái rồi chém về phía Hàn Lập.

Tay Hàn Lập vỗ xuống mặt đất, thân thể nhẹ như mảnh giấy bắn lên, tiếp đó uốn éo quỷ dị, hóa thành một đạo bóng đen, suýt nữa là bị hai đạo cầu vồng chém trúng.

"Cấm!" Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, hai tay chợt bấm pháp quyết.

Sau lưng lão già cao lớn từ hư không hiện ra vài sợi xiềng xích óng ánh lao tới, lóe lên chui vào trong đầu lão.

Trên mặt lão lộ vẻ hoảng sợ, hai tay giơ lên, đang muốn làm gì đó.

Nhưng sau một khắc, thần thái trong mắt lão chợt biến mất hoàn toàn, lộ vẻ mờ mịt, thân thể bay tới cũng ngưng lại, phảng phất như pho tượng đá ngây người tại chỗ.

Khoảng cách hai bên lúc này khá gần, Hàn Lập lại đột nhiên đánh lén, lão già cao lớn đường đường là một đại tu sĩ Thái Ất Cảnh, thực lực cơ hồ chưa kịp thi triển, liền bị Thần Niệm Tù Lung giam cầm lại.

------oOo------

Chương 608: Đoạn ngắn ký ức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Cao sư huynh!"

Thanh niên mập lùn thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, đột nhiên sinh ra thoái ý.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình bắn tới hướng thanh niên mập lùn nhanh như điện, chỗ mi tâm chớp động tinh quang.

Thanh niên mập lùn thấy Hàn Lập đột kích tới, trên thân loé lên độn quang, hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ bay lên trời, bỏ chạy về phía xa như điện xạ, cả đôi Tiên khí ngô câu cũng không cần.

Độn tốc cầu vồng màu đỏ cực nhanh, lóe lên liền biến mất ở chân trời xa.

Hàn Lập thấy cảnh này, thân hình đang bay nhào tới liền dừng lại, không kịp truy cản, thân thể chậm rãi rơi trên mặt đất.

Hắn vừa đáp xuống, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, trong miệng thở dốc không thôi.

Tiên linh lực lưu lại bên trong cỗ thi thể này vốn cũng không nhiều, lúc trước đột nhiên thi triển đòn sát thủ với lão giả cao lớn hầu như đã dùng hết, nếu thanh niên mập lùn kia ra tay, ngược lại hắn tuyệt không có lực phản kháng.

May mắn người này nhát như chuột, lúc trước chiến đấu tựa hồ đã sợ mất mật, bị hắn làm một phen hoảng sợ chạy mất.

Hàn Lập lật tay lấy ra một khối Tiên Nguyên Thạch, nắm trong tay hấp thu tiên linh lực trong đó khôi phục, đồng thời tạm thời sử dụng một chút tiên linh lực cuối cùng trong cơ thể, bấm tay điểm một cái.

Một đạo hắc quang từ tay hắn bắn ra, lóe lên xuyên thủng đầu lão giả cao lớn.

"Phanh" một tiếng vang trầm thấp!

Đầu lão giả vỡ ra, thi thể không đầu té bịch một cái trên mặt đất.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập nhịn không được trực tiếp co quắp té ngồi trên mặt đất.

Bất quá giờ phút này hắn cũng thanh tĩnh lại, cừa hấp thu tiên linh lực trong Tiên Nguyên Thạch, vừa nhìn chung quanh.

Thoạt nhìn mảnh sa mạc màu vàng này có chút giống hình ảnh thấy được trong giọt nước quang cầu lúc trước.

Hàn Lập im lặng một lát, ánh mắt nhìn lên hướng đỉnh đầu.

Chỗ đó lơ lửng một hư ảnh Kim Luân mơ hồ, phía trên có bảy trăm hai mươi đoàn Thời gian đạo văn, giờ phút này mới dập tắt một ít.

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu, cảm nhận tầng thứ năm Luyện Thần Thuật, đồng thời dò xét những mảnh vỡ ký ức trong đầu.

Nam tử áo đen này tên là Lục Nhân Giáp, là một gã Luân Hồi chi tử Luân Hồi Điện.

Khac với Hàn Lập, người nọ chân chính là Luân Hồi chi tử, hưởng thụ đại lượng tài nguyên tu luyện Luân Hồi Điện, nhưng theo đó, gã cũng bị hạn chế rất lớn, cứ qua một đoạn thời gian phải hoàn thành nhiệm vụ Luân Hồi điện phân phó.

Lần này Lục Nhân Giáp chấp hành một nhiệm vụ Luân Hồi điện, đi tới khu vực đông nam Tiên Giới này, tên là "Khai Nguyên" Tiên vực, kết quả bị năm vị giám sát sứ Thiên Đình mai phục, lúc này mới vẫn lạc.

Hàn Lập rất muốn hiểu rõ sự tình Luân Hồi điện, cẩn thận xem xét những mảnh ký ức này.

Sau một hồi lâu, hắn ngẩng đầu, hơi nhíu mày.

Bên trong mảnh vỡ ký ức Lục Nhân Giáp, phần lớn đều là tin tức tu luyện vô dụng với hắn, cái có ích rất ít, về tin tức Luân Hồi điện thì càng ít.

Lục Nhân Giáp trở thành Luân Hồi chi tử đã hơn hai trăm vạn năm, nhưng người này là cuồng nhân tu luyện, nhiều năm ở trong động phủ bế quan, toàn tâm toàn ý khổ tu, cực ít đi ra ngoài.

Mặc dù gã là Luân Hồi chi tử, nhưng cũng không tiếp xúc quá sâu với Luân Hồi điện, chấp hành nhiệm vụ Luân Hồi điện tuy nhiều, nhưng cũng chưa từng gặp qua nhân vật cao tầng Luân Hồi điện nào, tiếp xúc nhiều nhất là một gã luân hồi sứ, là người liên lạc giữa Lục Nhân Giáp và Luân Hồi điện, thỉnh thoảng xuất hiện an bài nhiệm vụ cho gã.

Trừ những thứ này, không thấy tin tức gì khác về Luân Hồi điện.

Hàn Lập lắc đầu, lại ngẩng đầu nhìn hư ảnh Kim Luân giữa không trung một cái.

Thời gian đạo văn phía trên đã u ám hơn một phần tư.

Hắn hơi trầm ngâm, sau đó đứng lên, đi đến trước thi thể lão giả cao lớn kia, lục lọi một phen, cầm pháp khí trữ vật lên.

Hắn lại đi đến ba cỗ thi thể bên cạnh, lấy pháp khí trữ vật của ba người ra.

Lúc này Hàn Lập mới ngồi xuống, gỡ trữ vật giới chỉ của Lục Nhân Giáp xuống, để năm pháp khí chứa đồ song song trước người, nhanh chóng dò

xét từng cái.

Năm người đều là tu sĩ Thái Ất cảnh, vật phẩm trong pháp khí trữ vật vô cùng phong phú, ngoài đại lượng Tiên Nguyên Thạch, cũng không thiếu tiên khí phẩm chất cực cao, có rất nhiều các loại tài liệu quý hiếm, đan dược...

Hàn Lập trông thấy mà thèm, nhưng mấy thứ này căn bản không thể mang về, đành phải tiếc nuối dời thần thức đi, tìm kiếm cái khác hữu dụng hơn.

Sau một lát, trên mặt đất trước người hắn nhiều ra một đống nhỏ đồ vật.

Đại đa số là một ít điển tịch cùng ngọc giản, trừ những cái đó ra, còn có một mâm tròn màu vàng được điêu khắc, một lệnh bài màu vàng, còn có một la bàn màu trắng.

Hàn Lập cầm lấy mâm tròn màu vàng điêu khác cùng la bàn màu trắng lên, lật xem vài cái, liền bỏ qua một bên, sau đó cầm lấy lệnh bài màu vàng lên xem.

Hai món đồ này hắn đã từng thấy trong pháp khí trữ vật Công Thâu Cửu, mâm tròn màu vàng là đồ vật liên lạc giữa đám giám sát tiên sứ, mà la bàn màu trắng kia có tác dụng cảm ứng khí tức Luyện Thần Thuật, cũng không cần tốn tâm tư kiểm tra.

Thoạt nhìn lệnh bài màu vàng này tựa hồ là lệnh bài thân phận, trên thân bốn người lão giả cao lớn đều có một cái.

Ngay viền lệnh bài điêu khắc hoa văn du long đẹp mắt, một mặt viết một chữ Ngục, mặt kia thì viết số.

Hàn Lập dò xét lệnh bài một lát, rất mau để nó sang một bên, cầm lấy những điển tịch ngọc giản kia nhanh chóng lật xem.

Những thứ điển tịch và ngọc giản này, đại đa số đều ghi chép một ít công pháp tu luyện, hoặc là bí thuật.

Có thể được tu sĩ Thái Ất cảnh mang theo bên người, tự nhiên không phải vật tầm thường, để cho hắn một phen mở rộng tầm mắt.

Tuy thời gian vẫn còn, bất quá Hàn Lập không muốn ở chỗ này quá lâu.

Hàn Lập lật xem từng quyển, không có nghiên cứu kỹ, càng không có tốn tâm tư ghi nhớ lại.

Đột nhiên, trong miệng hắn khẽ di một tiếng, nhìn về một cái thẻ ngọc màu xám trong tay.

Ghi chép bên trong vật ấy cũng không phải là công pháp bí thuật, mà là một toa đan phương, hơn nữa là đan phương Đạo đan, tên là "Kim Cương Thiết Cốt Đan".

Đan này ẩn chứa kim chi pháp tắc, ngoài việc trợ giúp lĩnh ngộ kim chi pháp tắc, còn có công hiệu cường hóa nhục thân.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn kim luân giữa không trung vài lần, Thời gian đạo văn phía trên đã u ám hơn một nửa.

Hắn thu tầm mắt lại, tốn một chút thời gian ghi nhớ đan phương "Kim Cương Thiết Cốt Đan", sau đó lập tức ném qua một bên, tiếp tục xem xét những vật khác.

Hàn Lập xem nhanh tất cả điển tịch cùng ngọc giản một lần, phất tay thu lại, sau đó cầm lấy năm pháp khí chứa đồ bay lên không trung, điện xạ về phía xa.

Mấy hơi thở sau, hắn rơi xuống.

Phía dưới sa mạc xuất hiện một ốc đảo, bên trong ốc đảo còn có một hồ nước lớn.

Hàn Lập phất tay đánh ra một cỗ hắc quang, bao trùm mấy cái pháp khí trữ vật, đưa vào đáy hồ vùi lấp nó.

Làm xong những thứ này, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống bên cạnh ốc đảo, cảm ngộ Luyện Thần Thuật tầng thứ năm huyền diệu trong đầu.

Hắn sở dĩ không có kiểm tra đồ vật bên trong pháp khí trữ vật, chính là vì tiết kiệm thời gian, cảm ngộ Luyện Thần Thuật.

Thời gian trôi qua từng chút, Thời gian đạo văn trên kim luân ảm đạm xuống từng đoàn.

Rốt cuộc, đoàn Thời gian đạo văn cuối cùng cũng ảm đạm xuống.

Một hồi tiếng thét "Ô ô" truyền đến.

Kim luân giữa không trung đột nhiên biến thành màu đen, tiếp theo "Ầm ầm" một tiếng, hóa thành một vòng xoáy màu đen.

Một cỗ hấp lực cường đại từ đó phun mạnh ra, bao phủ lấy thân thể Hàn Lập.

Thần hồn Hàn Lập vô lực phản kháng, "Vèo" một tiếng chui vào trong đó.

Trước mắt hắn lần nữa tối sầm lại, ý thức lúc này mơ hồ, mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, ý thức Hàn Lập mới dần thanh tỉnh, từ từ mở mắt ra, phát hiện mình đã trở lại động phủ lúc trước.

Lúc này Chưởng Thiên bình vẫn còn lơ lửng giữa không trung, bất quá lục quang tỏa ra nhanh chóng u ám, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Bình nhỏ cũng khôi phục nguyên dạng, rớt xuống.

Hắn đưa tay bắt lấy, trong mắt chớp động tinh quang nhìn Chưởng Thiên bình, lập tức thần thức chui vào trong đó, thử câu thông bình linh đã thoáng nhìn thấy trước đây.

Nhưng bất luận Hàn Lập kêu gọi thế nào, hoặc là dùng các loại thủ đoạn câu thông bình này, bình linh đều không có động tĩnh chút nào, tựa hồ chìm

vào giấc ngủ lần nữa.

Hàn Lập bất đắc dĩ thở dài, thu Chưởng Thiên bình lại, lắc đầu.

Lập tức hắn lật tay lấy ra một khối ngọc giản, ghi chép lại đan phương "Kim Cương Thiết Cốt Đan" ghi nhớ lúc trước, tránh sau này bị quên.

Cất kỹ ngọc giản, Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại lần nữa.

Lần này thần hồn xuyên không, bản thân tiến vào không gian thần bí kia, cũng chứng kiến dòng sông thần bí mang theo nhiều hình ảnh cổ quái, làm cho mình rung động không thôi, đồng thời cũng sinh ra không ít nghi hoặc.

Tựa hồ, một màn kia thuộc về những chuyện trong quá khứ?

Những người trước mắt này tựa hồ sẽ chết hoặc là đã chết, bản thân thần hồn bám vào trên thân những người này, có thể dò xét một ít mẩu ký ức chưa tản đi của họ, có thể xem một việc, hoặc là làm một việc gì đó.

Về phần mình có thể lựa chọn xuyên không tới đối phương hay không, còn phải đợi lần sau có cơ hội mới hảo hảo tìm tòi nghiên cứu.

Chẳng qua mỗi lần thần hồn xuyên không, đều tiêu hao sạch Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân của hắn, mặc dù hôm nay tốc độ khôi phục nhanh hơn lúc trước, nhưng vẫn cần không ít thời gian khôi phục, tìm tòi nghiên cứu cái này quả thực phí tổn cũng không nhỏ a.

Trừ điều đó ra, lần này hắn lại gặt được đại thu hoạch, từ Lục Nhân Giáp kia nhận được thể ngộ tu luyện tầng thứ năm Luyện Thần Thuật.

Có những kinh nghiệm này, hắn tự tin có thể tăng nhanh tốc độ tu luyện Luyện Thần Thuật tầng thứ năm.

Hắn đang tính bắt đầu tu luyện, chợt mở to mắt, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một đoàn bạch quang từ cửa động phủ bên ngoài bay vào, bay múa bốn phía mật thất một lát rồi vỡ vụn ra.

Hàn Lập nhíu mày, bất quá vẫn đứng lên, huỷ bỏ cấm chế chung quanh, đi ra cửa động phủ.

Một tiếng ầm vang, cửa động phủ mở ra, một bóng người đứng ở bên ngoài cửa, là một lão giả áo xám, cằm để râu dê, thoạt nhìn có chút lấm la lấm lét.

"Nguyên lai là Lư đạo hữu, đã lâu không gặp." Hàn Lập nhìn người nọ, hơi ngẩn ra, lập tức cười nói.

Lão giả râu dê này là Lư Quan Tử ở phụ cận Hướng Dương cốc, tính tình hợp với đám người Cảnh Dương thượng nhân, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, thường xuyên đến Dã Hạc cốc chơi, Hàn Lập xem như cũng quen biết gã.

"Lệ đạo hữu, tại hạ quấy rầy." Lư Quan Tử chắp tay, cười nói.

"Hôm nay tại sao lại rãnh rỗi đến chỗ xoàng xĩnh của tại hạ vậy, mau mau vào đây." Hàn Lập cười ha ha, mời gã vào phủ.

"Ta cũng không cần vào, ở chỗ này nói cũng được." Lư Quan Tử vẫy vẫy tay, cười nhẹ nói.

------oOo------

Chương 609: Tiến vào Tụ Côn thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Lư đạo hữu mời nói, tại hạ rửa tai lắng nghe." Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức mỉm cười nói.

"Cũng không phải đại sự gì, trước đó vài ngày tại hạ cùng mấy vị đạo hữu ở đây phát hiện một di tích phía bắc sâu trong Thiên Nhạc sơn mạch, bất quá bên trong lưu lại không ít cấm chế lợi hại, còn có một ít nguy hiểm khác. Vì vậy ta cùng mấy vị đạo hữu kia tự mình phản hồi, mời một ít người có thực lực, lần nữa đi tới khám phá. Thực lực Lệ đạo hữu ở trong mấy sơn cốc phụ cận chúng ta cũng là hiếm có, không biết có hứng thú tìm kiếm một lần cơ duyên hay không?" Mặt mũi Lư Quan Tử tràn đầy vẻ tươi cười nói.

Hàn Lập nghe những lời này, lông mày có chút nhăn lại, nhất thời không nói gì.

Lư Quan Tử thấy thần tình Hàn Lập như vậy, vẻ tươi cười trên mặt thu liễm vài phần, nhưng cũng không mở miệng thúc giục.

"Đa tạ Lư đạo hữu đã mời, chẳng qua gần đây Lệ mỗ có chuyện hệ trọng khác, chỉ sợ là phải từ chối hảo ý của đạo hữu rồi." Hàn Lập trầm mặc một hồi, mở miệng nói.

"À, nếu đạo hữu có chuyện quan trọng khác, tại hạ cũng không tiện cố ép." Lư Quan Tử thấy ngữ khí Hàn Lập quyết tâm như thế, trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng cũng dứt khoát đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập tiễn người này ra khỏi động phủ, sau đó bế cửa động phủ, trở về mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Thật ra hắn cự tuyệt Lư Quan Tử, không chỉ vì bận bịu Luyện Thần Thuật.

Đang cân nhắc, tay hắn bấm quyết, trên thân đại phóng kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hiển hiện ra, toàn bộ bảy trăm hai mươi đoàn đạo văn phía trên đều u ám.

Lúc này toàn bộ Thời gian đạo văn đã tắt, thực lực của hắn cũng theo đó đại giảm, thời điểm như thế này mặc dù có dụ hoặc lớn, hắn cũng sẽ không lựa chọn ra ngoài tầm bảo.

Hắn phất tay tản đi kim quang trên thân, nhắm mắt lại.

Chỗ mi tâm Hàn Lập hiện ra một tầng tinh quang, lóe lên chấn động nhẹ.

Cửa động phủ của hắn vẫn đóng chặt, không mở ra.

Những người Dã Hạc cốc khác thấy cảnh này, cũng không có tới quấy rầy.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt lại qua vài chục năm.

Một ngày này, một vệt sáng từ đằng xa bay tới, rơi vào trước cửa động phủ Hàn Lập, hiện ra thân hình một lão giả tóc trắng rối tung, chính là Nhiệt Hỏa tiên tôn.

Không đợi lão mở miệng truyền âm, cửa động phủ liền từ bên trong mở ra.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, không tiếp đón từ xa..." Hàn Lập tươi cười từ bên trong đi ra.

"Cái tên này, động phủ của ta và ngươi cách nhau bao xa, cần gì phải ra nghênh đón chứ?" Nhiệt Hỏa tiên tôn vừa cười vừa nói.

"Mời vào, chúng ta vào động phủ nói chuyện." Hàn Lập nhường ra một đường, làm một động tác mời.

"Vào phủ cũng không cần a..., hôm nay đến đây chẳng qua là đưa ngươi một đồ vật. Lúc trước ngươi một mực bế quan không ra, đành phải kéo dài tới hôm nay mới đến." Nhiệt Hỏa tiên tôn vội vàng khoát tay, nói.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày lập tức nhướng một cái, kinh hỉ kêu lên: "Chẳng lẽ tìm được Huyền Chỉ Tinh Thạch kia?"

"Loại bảo vật này đâu phải bình thường có thể thấy được, chỉ sợ làm Lệ đạo hữu thất vọng rồi." Nhiệt Hỏa tiên tôn bất đắc dĩ cười nói.

"Ồ? Nếu không phải vật ấy, vậy nó là..." Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

Lòng bàn tay Nhiệt Hỏa tiên tôn loé lên bạch quang, ném tới phía trước, một kiện đồ vật liền bay lên.

Hàn Lập đưa tay tiếp lấy nhìn một chút, chỉ thấy đó là một khối lệnh bài bằng ngọc màu trắng lớn chừng bàn tay, phía trên điêu khắc một đồ án dạng lá đỏ, bên trái đồ án còn viết mấy chữ cổ triện văn "Ngoại môn Trưởng Lão Lệnh".

Vật ấy chính là lệnh bài ngoại môn trưởng lão "Hỏa Diệp tông", là tông môn của Nhiệt Hoả tiên tôn.

Mặt sau lệnh bài, giữa một vòng phù văn nhỏ, lại khắc hai chữ to "Lệ Hàn".

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, cái này là..." Hàn Lập nhìn về phía lão giả tóc trắng, nói.

"Có đồ chơi nhỏ này, về sau ngươi được xem như tu sĩ nằm trong danh sách đăng ký của Hỏa Diệp tông chúng ta, ngày sau có thể tự do ra vào Tụ Côn nội thành. Bất quá đây cũng chỉ là danh hào, cũng không có cung phụng như ngoại môn trưởng lão, tiểu gia nghiệp chúng ta không cung cấp nổi cho ngoại môn trưởng lão cấp Kim Tiên như ngươi a." Nhiệt Hỏa tiên tôn nửa đùa nửa thật nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, có lòng... Ngươi yên tâm, nếu đã treo danh hào ngoại

môn trưởng lão Hỏa Diệp tông, ta không thể không làm gì, sau này cứ ba trăm năm ta sẽ cung cấp một lò đan dược cấp Chân Tiên, số lượng chắc sẽ không ít, đương nhiên... Tài liệu tông môn phải bỏ ra." Hàn Lập ôm quyền, mở miệng nói.

"Lệ đạo hữu, chúng ta ở ẩn nơi này không phải là để thanh nhàn sao? Ta tặng lệnh bài kia cho ngươi, cũng không phải là để buôn bán với ngươi, lại không phải để ngươi rơi vào vướng bận tông môn, vì vậy ngươi không nhất định phải như vậy..." Thần sắc Nhiệt Hỏa tiên tôn trầm lại, nghiêm túc nói.

"Chẳng qua chỉ là luyện chế một lò đan mà thôi, đối với đan sư như ta cũng không tính là gì, chẳng qua tốn chút tinh thần mà thôi, ngược lại vì làm lệnh bài trưởng lão này cho ta, chỉ sợ ngươi phí không ít công phu a?" Hàn Lập vẫy vẫy tay cắt ngang lời Nhiệt Hỏa tiên tôn, nói.

Tuy Nhiệt Hỏa tiên tôn nói không cần điều kiện, nhưng có qua có lại mới toại lòng nhau, đạo lý này hắn há không hiểu? Huống hồ trong ánh mắt lão giấu kín vẻ mừng rỡ, hắn há lại nhìn không ra?

Mỗi ba trăm năm có một lò đan dược cấp Chân Tiên, trong ngắn hạn còn chưa đạt được gì, nhưng năm này tháng nọ tích lũy vài vạn năm, sẽ là một quang cảnh gì? Mặc dù không đến mức một bước lên trời, Hỏa Diệp tông trở thành tông môn cỡ lớn, nhưng đủ kéo ra khoảng cách với những tông môn đang cùng đẳng cấp hiện tại.

Sống lâu trong sự trói buộc của tông môn, thì dễ dàng gì trở lại tự nhiên?

Nói cho cùng, Nhiệt Hỏa tiên tôn này vẫn không bỏ xuống được tông môn, không quên vì tông môn mưu cầu.

Tại Tụ Côn thành này, từng tông môn sẽ lần lượt thay đổi nhân sự quản lý, không để một tông môn quản lý liên tục, đồng thời Hắc Sơn tiên cung cũng thiết lập hành cung kiểm tra đăng ký.

Ngoại môn đệ tử không thuộc biên chế chính thức, từ nội môn đệ tử đến ngoại môn trưởng lão, từ đệ tử hạch tâm đến nội môn trưởng lão, đẳng cấp càng cao, độ kiểm tra mạnh yếu cũng càng lớn.

"Hắc sơn hành cung còn có một ít hảo hữu cũ, đăng ký một cái cũng không tốn bao nhiêu khí lực." Nhiệt Hỏa tiên tôn nói.

"Bất luận thế nào, vẫn phải đa tạ đạo hữu." Hàn Lập thi lễ với lão lần nữa.

"Lệ đạo hữu, nếu khách khí như vậy nữa, ta phải thu hồi lệnh bài kia rồi." Nhiệt Hỏa tiên tôn nói.

"Ha ha, vậy tại hạ không khách khí nữa..." Hàn Lập cười nói.

Hai người lại trò chuyện phiếm vài câu, sau đó Nhiệt Hỏa tiên tôn cáo từ một tiếng, phi độn rời đi.

Hàn Lập vuốt vuốt ngọc bài trong tay, trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó quay người trở về động phủ.

...

Hai tháng sau.

Bên trong Tụ Côn thành, đường phố ngang dọc, có thể thấy được cửa hàng san sát nối tiếp nhau cùng dị thú kéo phi xa chứa hàng, xen lẫn dòng người hối hả là tiếng huyên náo, khắp nơi đều là cảnh tượng náo nhiệt đến cực điểm.

Trên bầu trời, có thể thấy từng chiếc thuyền cực lớn của thương nhân, bay theo một quỹ tích hư không cố định, bay đáp xuống ngay ngắn trật tự trong từng bến cảng nội thành, vận chuyển đủ loại hàng hóa.

Chỗ phân cách nội ngoại thành ở đây là một vòng tường thành cự đại cao hơn trăm trượng, phía trên có tu sĩ tuần thành đóng giữ tuần tra, bốn phương tám hướng thành đều mở ra một cái cửa lớn, mỗi cửa có tu sĩ Chân Tiên trấn giữ.

Một chỗ cửa khẩu phía bắc nội thành, dòng người tương đối thưa thớt, trừ một số ít người vội vàng đi ngang qua, chỉ có hơn trăm người xếp thành

một hàng dài, theo thứ tự được tu sĩ đóng giữ kiểm tra thực hư, tiến vào nội thành.

Vị trí phía sau trong đội ngũ, Hàn Lập trong bộ trường bào màu xanh, đang nhìn cửa toà thành từ trên xuống dưới.

Chỉ thấy nơi cửa vào thành khắc rõ từng đạo phù văn pháp trận, mỗi khi có một người tiến vào, cổng tò vò thành liền sáng lên quang mang màu xanh, thoạt nhìn tựa hồ là dùng để kiểm tra tu vi người vào thành.

Phàm là quang mang màu xanh sáng lên, liền đại biểu tu vi của người này là từ Chân Tiên sơ kỳ trở lên, chỉ cần hạch nghiệm qua thân phận, xác định là tu sĩ nằm trong danh sách tông môn đăng ký, là có thể thuận lợi tiến vào nội thành.

Hàn Lập đang ở sau lưng mọi người, theo đội ngũ chậm rãi tiến về phía trước.

Lúc này, bỗng nhiên có một đạo nhân ảnh vượt qua mọi người bên cạnh, cũng không xếp hàng, cũng không đưa ra bất kỳ cái gì chứng minh thân phận, không cố kỵ tu sĩ thủ thành chút nào, cứ như vậy trực tiếp đi vào cổng tò vò thành.

Thời điểm mọi người ở đây nghi hoặc thì vách tường chạm khắc phù văn cổng tò vò đột nhiên sáng lên quang mang mãnh liệt, phóng xuất ra từng trận kim quang lóa mắt.

"Thái Ất Ngọc Tiên..."

Mọi người chung quanh thấy thế, không khỏi nhao nhao líu lưỡi, thán phục không thôi.

Tuy nói Tụ Côn thành chính là toà thành hùng mạnh nhất ở phía bắc Hắc Sơn Tiên vực, nhưng xưa nay tu sĩ Chân Tiên Kim Tiên chiếm đa số, có thể gặp mặt tu sĩ Thái Ất cảnh lại không có nhiều cơ hội, vậy mà giờ khắc này trước mắt mọi người lại xuất hiện một người.

Mọi người ở đây phục hồi tinh thần lại, muốn nhìn rõ dung mạo người kia, nhưng lúc này gã đã bồng bềnh tiến vào trong thành, thân ảnh biến mất vô tung.

Một hồi lao xao nho nhỏ, đội ngũ lại trở về yên tĩnh, tiếp tục tiến về phía cửa thành.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, Hàn Lập đi đến trước cổng tò vò, phù văn trên đỉnh đầu cũng sáng lên, nở rộ từng trận bạch quang sáng như tuyết.

"Kim Tiên tu sĩ..." Trấn giữ cửa thành là một tu sĩ trung niên, ngẩng đầu dò xét Hàn Lập một cái.

Hàn Lập lập tức mỉm cười đáp lại, đưa lệnh bài trưởng lão Hỏa Diệp tông cho gã.

Tu sĩ trung niên khẽ vuốt cằm, tiếp nhận lệnh bài, sau đó để lên trên một bệ đá bên cạnh.

Phù trận nhỏ trên bệ đá lập tức vận chuyển, phóng xuất ra hoa quang sáng lạn.

"Không có vấn đề, mời tiền bối vào." Sau một lát, tu sĩ trung niên trả lại ngọc bài, nói.

Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, gật đầu với gã, đi vào cổng tò vò.

Khi hắn đi ra cổng tò vò, vừa bước vào nội thành, lập tức cảm giác ánh sáng bốn phía sáng thêm không ít, trong không khí chung quanh ẩn chứa linh khí tựa hồ cũng nồng đậm thêm vài phần.

Hàn Lập quan sát chung quanh thoáng một phát, liền phát hiện mặt đất chung quanh cùng phía trên vách tường, đều khắc hoạ từng đạo phù văn kỳ dị, kết nối lại với nhau, tựa hồ che kín tất cả đường thoát ra ngoài.

"Đúng là đại thủ bút, lại kiến tạo nội thành này giống như tông môn Tiên gia, trách không được những người Nhàn Vân sơn kia, từng người mặc dù ít

có cơ hội đi vào, tuy nhiên cũng đều tìm cách đi vào Tụ Côn nội thành không thôi." Hàn Lập nhịn không được chậc chậc tán dương.

Dứt lời, hắn đi dọc theo đường phố rộng rãi, tiến về hướng trung tâm nội thành.

So sánh với sự náo nhiệt ngoại thành, nội thành lại yên tĩnh hơn nhiều, người qua lại trên đường phố không nhiều lắm, phần lớn là ra vào các cửa hàng nơi này, đi lại vội vàng.

Hàn Lập cũng không có dừng lại, nhìn xem một số cửa hàng rồi chọn một toà lầu các ba tầng có kích thước không nhỏ, tiến vào.

Nhưng không bao lâu sau, chưởng quầy cửa hàng mang theo vẻ áy náy trên mặt tiễn hắn ra ngoài.

Theo như gã chưởng quỹ kia nói, "Huyền Chỉ Tinh Thạch" chính là đỉnh cấp linh tài, cửa hàng có khả năng giữ vật ấy trong Tụ Côn thành sẽ không vượt quá ba nhà, hơn nữa cũng rất có khả năng sẽ không lấy ra bán.

Hàn Lập sớm đã đoán trước việc này, cũng không có thất vọng, vẫn định đi trong thành này thử thời vận.

------oOo------

Chương 610: Tấm lụa khó cầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Sau hơn nửa ngày, Hàn Lập đi liên tiếp qua hơn mười cửa hàng, kết quả nhận được đều giống nhau, thậm chí không ít chưởng quầy cửa hàng khuyên hắn sớm từ bỏ ý định, nói thứ này tuy từng xuất hiện trong Tụ Côn thành, nhưng tỷ lệ lại không đến một phần vạn.

Mỗi lần Hàn Lập đều cảm ơn một chút, sau đó ngựa không dừng vó lại chạy tới một cửa hàng khác.

Hoàng hôn buông xuống, sắc trời tối dần, Hàn Lập đi vào toà Ngọc Côn lâu mà lúc trước Nhiệt Hỏa tiên tôn đề cập tới.

Không giống với hắn tưởng tượng, Ngọc Côn lâu này cũng không phải kiến trúc quá to lớn, chẳng qua là một toà tháp lâu bát giác chiếm diện tích khá lớn, tường đỏ ngói xanh, góc phòng treo chuông, rất có vài phần thế giới phàm tục, phong cách cổ xưa, hàm súc thú vị.

Lúc này, đại môn phía nam toà nhà hình tháp đang đóng chặt, bên ngoài có dán một trương phù lục phong cấm có dấu ấn Hắc Sơn tiên cung.

Trải qua một phen nghe ngóng, Hàn Lập mới biết được, nguyên lai toà Ngọc Côn lâu không phải là nơi dành cho thương nhân, mà là một chỗ chuyên dùng cho sàn đấu giá, hơn nữa cứ mỗi ba nghìn năm sẽ cử hành lễ mừng xây thành trì, lúc này khó khăn lắm mới mở ra đấu giá một lần.

Mà cách lần mở tiếp theo, còn không sai biệt lắm khoảng hai ba trăm năm nữa.

Thấy tình hình này, Hàn Lập liền tìm một cái khách sạn tiên gia có chút riêng tư ở trong Tụ Côn thành, thuê một cái động phủ tạm thời ở lại, ban ngày ra đi tìm, buổi tối lại bế quan tu luyện.

Thời gian nhoáng một cái lại qua năm sáu năm.

Chuyện tìm kiếm "Huyền Chỉ Tinh Thạch" lại không thu hoạch được gì, nhưng ngược lại hắn thăm dò không ít giá cả thị trường Tụ Côn nội thành này.

Tại đây không thẹn với danh hào "Quần tiên tụ tập, vạn cổ tương thương", các chủng loại linh tài linh dược phồn thịnh, các loại Khôi Lỗi pháp bảo số lượng rất lớn, hơn xa bất luận thành trì nào tại Bắc Hàn Tiên Vực.

Hơn nữa chất lượng và giá cả nơi này rõ ràng chiếm lấy ưu thế không nhỏ.

So với việc tuỳ ý định giá thương phẩm trong Vô Thường Minh, tại đây lại theo thể thống nhất, càng thêm quy phạm, vì vậy trong quá trình Hàn Lập tìm kiếm Huyền Chỉ Tinh Thạch, bán đi không ít linh tài tiên khí không cần đến đang mang theo, còn mua được rất nhiều đan dược tài liệu, trong đó còn có tài liệu phụ luyện chế "Túc Sát đan".

Bất quá hắn cũng không dám mua nhiều, mỗi một chủng đan dược tài liệu đều chỉ mua một đến hai phần, sợ về sau gặp phải "Huyền Chỉ Tinh Thạch", không biết phải tiêu bao nhiêu Tiên Nguyên Thạch đây.

Trước đây tại Minh Hàn tiên phủ tuy hắn phát tài một phen, nhưng trải qua tiêu hao mấy trăm năm ở Man Hoang giới vực, cùng với lúc chia tay tặng lễ vật cho Kim Đồng và Tiểu Bạch, tăng thêm tiêu hao đoạn thời gian trong thành này, Tiên Nguyên Thạch của hắn cũng chỉ còn lại chưa đủ năm trăm ngàn.

Khoản Tiên Nguyên Thạch này nghe thì không ít, trên thực tế xác thực cũng không ít, nhưng so sánh với lúc trước khi tiến vào Man Hoang đã ít hơn phân nửa, tốc độ tiêu hao này khiến cho Hàn Lập cũng cảm thấy có chút chịu không nổi, quyết tâm ngày sau phải tính toán tỉ mỉ một chút.

Cho đến lúc này, tất cả cửa hàng lớn nội thành trên cơ bản đã được hắn tìm hơn phân nửa, nhưng nửa điểm tin tức Huyền Chỉ Tinh Thạch cũng không có, lúc trước tu hành cũng bị trì hoãn không ít, vì vậy Hàn Lập liền rời Tụ Côn thành, phản hồi Dã Hạc cốc.

Thời gian trong cốc hiển nhiên tiếp tục tuần hoàn theo cái tên "Nhàn vân dã hạc", bình thản an nhàn.

Quay về cốc bất quá non nửa năm, Cảnh Dương thượng nhân đột nhiên truyền tin tới, mời hắn đến Vong Ba đình tụ tập, nói là "Tử Mị Nương" chưng cất trước kia đã đến niên đại, muốn để đoàn người tới đánh giá.

Hàn Lập vốn muốn từ chối không đi, kết quả bị tên kia phát thư ba lượt liên tiếp, không thể không rời động phủ.

Vong Ba đình, ở sâu trong Dã Hạc cốc, cách gần nhất với động phủ Mạc Vô Tuyết, được tu kiến trên mặt nước giữa mảnh hồ âm u xanh thẳm, diện tích không quá lớn, nhưng rường cột chạm trổ tinh xảo, ngược lại cũng có một phong vị khác.

Thời điểm Hàn Lập đến Vong Ba đình, những người khác cũng đều đã đến.

Mấy người Đoạn Dữ Tai đang ngồi quanh bàn đá trong một cái đình trên mặt nước, trên bàn bày biện một số tiên quả linh quả, bên cạnh còn để một bầu rượu phỉ thúy, bên trong chứa rượu màu tím sậm, thoang thoảng ra từng mùi rượu thơm ngát nồng đậm.

Ngu Tử Kỳ đã đổi một bộ trường bào trắng như tuyết, ngồi cách mấy người xa một chút, đang đốt một lò đàn hương, khoanh chân ngồi bên một cái đàn cổ, ngón tay hết sức nhỏ đang gảy dây đàn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ấm áp vui vẻ, thỉnh thoảng nhìn về phía nữ tử duy nhất trong đình.

"Lệ đạo hữu, trong Dã Hạc cốc này, ngươi cũng là người thưởng thức không tầm thường, là người có sở thích giống ta, nếu như ngươi không đến, chẳng phải quá tổn thương lòng ta." Cảnh Dương thượng nhân thấy Hàn Lập khoan thai đến chậm, tay giơ một chén rượu xanh biếc óng ánh trong suốt lên, phàn nàn nói.

"Ha ha, Cảnh Dương đạo hữu nói quá lời rồi. Ta mới từ Tụ Côn thành quay lại không bao lâu, còn có chút việc vặt quấn thân, bằng không làm sao dám từ chối lời mời, kính xin chư vị thứ lỗi một chút." Hàn Lập ôm quyền với mọi người đang ngồi tại đây, nói.

"Nghe nói Lệ đạo hữu đi tìm Hoa Tâm Thạch, đã có thu hoạch gì chưa?" Một nữ tử xinh đẹp mặc váy dài màu trắng như tuyết, dáng người thướt tha mỹ mạo, hơi hạ thấp người đáp lễ với Hàn Lập, đồng thời mở miệng hỏi.

"Làm phiền Mạc tiên tử thấp thỏm chờ mong, chuyến này lại về tay không, không thu hoạch được gì." Hàn Lập cười khổ lắc đầu, nói.

"Vị bằng hữu của ta cũng truyền tin tới đây, nói là đã tìm kiếm nhiều nơi, cũng không có chút tin tức về Huyền Chỉ Tinh Thạch." Đoạn Dữ Tai vẫn với bộ hắc y chỉnh tề, nói.

"Việc này không vội vàng được, chỉ có thể xem duyên phận. Ha ha, hôm nay tạm thời không nói đến việc này, chúng ta chớ phụ lòng Ngu đạo hữu với khúc cao sơn lưu thủy, hòa cùng rượu ngon Tử Mị Nương của Cảnh Dương đạo hữu." Hàn Lập cười ha ha, chuyển chủ đề nói.

"Đúng, đúng! Lệ đạo hữu, trước tạm uống một chén." Cảnh Dương thượng nhân mỉm cười, đã sớm rót rượu màu tím vào trong chén rượu phỉ thúy, đưa cho Hàn Lập.

Sau khi Hàn Lập nhận lấy, đưa lên mũi ngửi nhẹ, chậm rãi nói: "Bách Diệp Hương, Bà Sa Quả, Tử Hoa Bồ Đề... Cảnh Dương đạo hữu đúng là đại thủ bút, bình rượu trái cây này rõ ràng tăng thêm nhiều đồ tốt như vậy."

"Lợi hại a, ngươi vừa mới ngửi rượu, tửu phương chưng cất rượu của ta lại sắp không bảo vệ được, rõ ràng đúng toàn bộ theo lời ngươi nói, cuối cùng ngươi làm sao biết được?" Cảnh Dương thượng nhân kinh ngạc kêu lên.

"Ha ha, không đáng nói đến, không đáng nói đến... Đến, tiếp tục uống!" Hàn Lập bình chân như vại lắc đầu nói.

Ở Chúc Long đạo thường xuyên lui tới cùng Hô Ngôn Đạo Nhân, uống qua các loại rượu ngon, số lượng cũng không ít, hai người cũng trao đổi không ít về chuyện chưng cất rượu, khứu giác cùng ánh mắt Hàn Lập được luyện ra từ đó.

Mọi người thấy thế, đều rối rít mỉm cười nói, ngươi một lời ta một câu đàm tiếu, bầu không khí càng thêm vui vẻ.

Rượu đến tận hứng, lúc này bỗng nhiên mặt mũi Cảnh Dương thượng nhân tràn đầy vẻ tự đắc kề sát Nhiệt Hỏa tiên tôn nói: "Hắc hắc, Nhiệt Hỏa lão quỷ, ngươi trà trộn trong Tụ Côn thành lâu như vậy, đã từng tham gia đấu giá hội Ngọc Côn lâu chưa?"

"Cứ cách ba nghìn năm cử hành lễ mừng xây thành trì, lúc này sẽ tổ chức một lần đấu giá. Danh ngạch tham dự mỗi lần đều bị hạn chế, Kim Ngọc Lụa với tư cách danh ngạch càng là chuyện khó cầu. Ta còn nhớ rõ, lần đấu giá trước chưa bao giờ xảy ra chuyện này, trên thị trường bỗng có người chuyên bán tấm lụa này, thậm chí bán giá cao nhất là sáu trăm Tiên Nguyên Thạch, mấu chốt là có tiền mà không mua được. Chậc chậc, sáu trăm Tiên Nguyên Thạch, cũng chỉ đi vào nhìn xem, ta tuy là Đại trưởng lão Hỏa Diệp tông, nhưng cũng không có nhiều tài nguyên như vậy, tự nhiên là chưa có tham dự lần nào." Nhiệt Hỏa tiên tôn liếc nhìn lão một cái, nói.

"Hắc hắc, nói như vậy, ngươi cũng chưa từng thấy qua "Kim Ngọc Lụa" rồi?" Cảnh Dương thượng nhân cười tủm tỉm nói.

"Lão gia hỏa, rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Nhiệt Hỏa tiên tôn nhíu mày lại, hỏi.

"Muốn cho các ngươi mở tầm mắt một chút..."

Trong khi nói chuyện, Cảnh Dương thượng nhân vung tay lên, trong lòng bàn tay đại phóng kim quang, một trương lá vàng lớn chừng bàn tay hiển hiện ra.

Chỉ thấy lá vàng kia dường như được dệt thành bởi tơ vàng hết sức nhỏ, phía trên có các loại đồ án chim thú thủy tảo, ở giữa lại đứng lặng một toà

tháp lâu hình bát giác.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lập tức nhận ra đó chính là Ngọc Côn lâu.

"Cái này là... Không có khả năng, lễ mừng tiếp theo không sai biệt lắm còn hơn hai trăm năm nữa, Kim Ngọc Lụa không có khả năng lưu truyền ra sớm như vậy." Nhiệt Hỏa tiên tôn thoáng ngồi thẳng người lại, vẻ mặt khó tin.

"Thế nào? Ngươi cảm thấy Kim Ngọc Lụa này là giả hay sao?" Mặt Cảnh Dương thượng nhân tối sầm lại, có chút không vui nói.

"Ta đương nhiên không biết thật giả, Kim Ngọc Lụa này chính là bí pháp Bách Tạo sơn luyện chế ra, kỹ thuật bực này căn bản không bắt chước được, lại thêm Hắc Sơn tiên cung giám sát, ai dám phỏng chế? Không phải là muốn tìm đường chết sao! Nhưng chính bởi vì cái này, ta mới cảm thấy không thể tưởng tượng nổi." Nhiệt Hỏa tiên tôn la ầm lên.

Hàn Lập nghe được ba chữ "Bách Tạo sơn", trong lòng hơi động một chút.

Đối với tông môn Tiên Giới này hắn cũng không xa lạ gì, tại Linh giới đã sớm tu luyện qua môn công pháp "Bách Mạch Luyện Bảo Quyết", về sau cũng nhiều lần nghe nói tên tuổi tông môn này.

Nghe nói, đó là tông môn luyện khí khổng lồ số một số hai ở toàn bộ tiên giới, trong nhiều tiên vực cỡ lớn đều bố trí chi nhánh, thực lực rất mạnh, thế lực rộng, có thể nói sâu không lường được.

Ngu Tử Kỳ thấy thế, cũng dừng đánh đàn, đi đến đứng sau lưng Mạc Vô Tuyết.

Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung trên người mình, Cảnh Dương thượng nhân bỗng nhiên xoay chuyển, lại học bộ dạng Hàn Lập, vừa chậm chạp lắc đầu, vừa bình chân như vại nói: "Không đáng nói đến, không đáng nói đến..."

"Lão gia hỏa này, hôm nay bảo chúng ta tới đây uống rượu, chỉ sợ là để khoe khoang tấm Kim Ngọc Lụa này a?" Nhiệt Hỏa tiên tôn "Hừ" một

tiếng, nói.

"Cũng không phải, cũng không phải... Ta lấy ra tấm Kim Ngọc Lụa này, chỉ là nghĩ đến lời nói của Lệ đạo hữu lúc trước, lần này Ngọc Côn lâu đấu giá, ta sẽ thay hắn lưu tâm, nếu có bán ra "Huyền Chỉ Tinh Thạch", ta nhất định sẽ thay hắn đoạt lấy." Cảnh Dương thượng nhân lại ngửa đầu uống một chén rượu, rung đùi đắc ý nói.

"Cảnh Dương lão đầu, đã như vậy, sao ngươi không giúp người đến cùng, tiễn phật tiễn đến tây thiên, trực tiếp tặng tấm Kim Ngọc Lụa này cho Lệ đạo hữu?" Trên mặt Nhiệt Hỏa tiên tôn đột nhiên lộ ra một vòng tiếu ý ranh mãnh, nói.

"Cái này thôi đi... Trên đấu giá hội, ta cũng muốn nhìn một chút có bảo bối mong muốn gì không, hắc hắc..." Cảnh Dương thượng nhân nghe vậy cứng lại, vừa cười hì hì nói, vừa bất động thanh sắc thu tấm Kim Ngọc Lụa lại.

Nghe Nhiệt Hỏa tiên tôn nói, trong lòng Hàn Lập cũng chờ mong, bất quá hắn không có trực tiếp mở miệng, mà truyền âm cho Cảnh Dương thượng nhân:

"Cảnh Dương đạo hữu, Kim Ngọc Lụa có thể nhường cho ta không? Mặc kệ Tiên Nguyên Thạch, đan dược, hay Pháp bảo, ngươi cứ mở miệng, có ta tuyệt không từ chối, không có ta sẽ nghĩ cách tìm đến cho ngươi, dù là những tửu phương quý hiếm mà ngươi một mực thèm muốn, ta cũng có thể dốc túi đưa tặng."

------oOo------

Chương 611: Thân phận thật sự

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cảnh Dương thượng nhân nghe Hàn Lập truyền âm, hơi ngừng lại.

Do dự một lát, lão mới truyền âm trả lời:

"Thật có lỗi, lấy được tấm Kim Ngọc Lụa này không dễ, không thể nào chuyển nhượng cho đạo hữu, bất quá đạo hữu yên tâm, trên đấu giá hội chỉ cần Huyền Chỉ Tinh Thạch xuất hiện, ta nhất định nghĩ biện pháp lấy cho đạo hữu."

"Nếu như đạo hữu không thể chuyển nhượng, có thể chỉ cho tại hạ cách lấy được một tấm Kim Ngọc Lụa hay không?" Hàn Lập lại hỏi.

"Tuy còn hơn hai trăm năm nữa Ngọc Côn lâu mới tổ chức đấu giá hội, nhưng đã sớm chuẩn bị công việc. Nghe nói năm nay bọn họ thiếu một gã đan sư giám định đan dược, ta thấy tạo nghệ luyện đan của Lệ đạo hữu rất sâu, không ngại đi thử một lần?" Cảnh Dương thượng nhân dừng lại một lát, truyền âm nói.

"Nói như vậy, Cảnh Dương đạo hữu lấy được tấm Kim Ngọc Lụa này cũng là bằng cách đó?" Lông mày Hàn Lập hơi động đậy, truyền âm nói.

"Ta hảo tâm giúp đỡ, Lệ đạo hữu lại truy vấn ngọn nguồn như vậy, thật không có ý tứ..." Cảnh Dương thượng nhân thở dài một tiếng, bất đắc dĩ trả lời.

"Vậy thì cám ơn." Hàn Lập thấy mình đoán có lẽ đã chính xác, không hỏi nữa.

Đám người Nhiệt Hỏa tiên tôn không hay biết chuyện này, vẫn ngồi uống

rượu với nhau, cười mắng Cảnh Dương thượng nhân quá mức keo kiệt.

...

Nửa tháng sau, Hàn Lập lại rời khỏi Nhàn Vân sơn.

Dựa theo chỉ điểm của Cảnh Dương thượng, sau khi hắn tiến vào Tụ Côn nội thành liền đi thẳng đến Ngọc Côn lâu.

Ngọc Côn lâu vẫn giống như lần trước hắn đến, cửa đóng chặt, phù lục phong cấm.

Hàn Lập vượt qua Ngọc Côn lâu, đi dọc theo con đường vào bên trong, cuối cùng tiến vào một cái ngõ cụt rộng khoảng sáu thước.

Cuối con đường nhỏ là một bức tường đá màu xám trắng, hắn giơ tay lên vỗ một chưởng, trong lòng bàn tay hội tụ linh lực, nhấn một cái vào mặt tường, toàn bộ cơ thể liền bị một cỗ hấp lực vô hình kéo vào, rơi vào bên trong bức tường.

Hàn Lập cảm thấy hai mắt tối sầm lại, thân ảnh đã xuất hiện trong một cái sân rộng rãi.

Ngay sau đó, một hồi tiếng giáp trụ va chạm "Leng keng" truyền đến, mấy tên võ sĩ mặc giáp bạc sáng như tuyết vây quanh hắn vào chính giữa.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua những "Người" này, thình lình phát hiện không có khí tức người sống, vậy mà tất cả đều là đạo binh, mà càng làm hắn kinh ngạc hơn là, những thứ áo giáp mà những đạo binh này mặc trên người lại có linh văn trải rộng, thoạt nhìn cũng không phải phàm vật, phía trên có từng trận chấn động cường đại truyền đến.

Chỉ sợ thực lực từng tên cũng không dưới tu sĩ Đại Thừa kỳ, cho dù không chịu nổi một kích của tu sĩ Kim Tiên, nhưng ai biết được trong người những đạo binh này còn giấu cấm chế đặc biệt gì chứ.

"Người đến là phương nào, muốn làm chuyện gì?" Lúc này, một âm thannh

như máy từ trong miệng một tên đạo binh truyền tới.

"Nghe nói Ngọc Côn lâu cần một gã đan sư, ta liền tới thử xem." Thân hình Hàn Lập không nhúc nhích, trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"Đi theo ta." Một gã đạo binh nói xong, xoay người đi về hướng sân nhỏ phía sau một tòa đại điện.

Hàn Lập liền đi theo gã, còn lại vài tên đạo binh xếp thành một đội, cũng nhắm mắt theo đuôi.

Đi tới cửa đại điện, tất cả đạo binh chia làm hai đội, đứng song song hai bên cửa điện, không động đậy nữa.

Ánh mắt Hàn Lập quét khắp nơi một vòng, sau đó tiến lên mấy bước đẩy cửa điện, đi vào.

Trong đại điện, đèn đuốc sáng trưng, đối diện cửa điện đặt ba cái ghế dựa lớn, hai bên đều có một vị lão giả y phục đỏ rực, một người đầu đội mão quan, thân hình gầy gò, người còn lại mặt như táo đỏ, thân thể khôi ngô, mà cái ghế chính giữa lại trống rỗng, không có người ngồi.

Phục sức trên người hai lão giả giống nhau, trước ngực mỗi người đều thêu một đồ án ngọn lửa, phía trên có hai thanh đan chéo vào nhau, hình dáng mơ hồ như chuỳ sắt.

"Ngươi nói là, ngươi tới nhận lời mời làm giám đan sư?" Lão giả đội mão quan bên trái mở miệng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

"Không sai." Hàn Lập cao giọng đáp.

"Ngươi có biết yêu cầu của chúng ta đối với giám đan sư không?" Lão giả khôi ngô bên phải hỏi.

"Không biết." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Chúng ta cần đan sư có thể luyện chế được đan dược từ cấp Thái Ất trở

lên, ngươi luyện được không?" Lão giả đội mão quan nói ra, thanh âm vẫn như trước không mang theo một tia chấn động.

"Nói như vậy, chỉ cần ta luyện chế ra đan dược cấp Thái Ất, có thể lấy được một tấm Kim Ngọc Lụa?" Lông mày Hàn Lập hơi động một chút, hỏi.

"Không sai. Nếu ngươi có thể làm được, hiển nhiên có tư cách tham dự đấu giá hội lần này, đồng thời cũng phải thực hiện trách nhiệm giám đan sư." Lão giả khôi ngô gật gật đầu nói.

"Quý địa còn có đan phòng không, ta mượn dùng một chút." Hàn Lập không nói hai lời, hỏi.

"Bên trái điện thờ phụ." Lão giả khôi ngô đưa tay chỉ một cái, nói.

Hàn Lập đã sớm chuẩn bị việc này, không nói hai lời, quay người đi vào điện phòng bên kia, tiện tay đóng cửa điện lại.

Lúc này, một đạo nhân ảnh từ sau điện chậm rãi đi ra, ngồi bệ vệ trên ghế dựa lớn ở giữa, liếc gian điện thờ phụ bên kia, nói: "Ha, thật cẩn thận, lại còn bố trí cấm chế ngăn cách... A, phẩm giai cũng không thấp..."

"Phó sơn chủ, người này thật có thể luyện chế đan dược cấp Thái Ất?" Lão giả đội mão quan nghiêng thân mình nhìn người ngồi chủ vị hỏi.

"Ta làm sao biết được? Thử thời vận thôi... thấy kết quả hẵng nói." Người kia cười nói.

...

Trong nháy mắt, hơn năm tháng trôi qua, đại môn điện thờ phụ trong đại điện được ẩn giấu vẫn một mực đóng chặt, rốt cuộc mở ra.

Sau một lần thất bại, Hàn Lập dụng sức dùng phần linh tài còn sót lại cuối cùng, rốt cuộc luyện chế ra ba miếng "Ngọc Thanh Đan".

"Linh khí đan này thật sung mãn, phẩm chất tuyệt hảo, trong quá khứ ta

thấy qua Ngọc Thanh Đan như vậy cũng chưa đến ba lần." Trong tay lão giả đội mão quan đang cầm một viên đan dược mới hiện ra, tán thưởng nói.

"Không tệ, không tệ! Đạo hữu, tạo nghệ luyện đan của ngươi quả thật dày công tôi luyện, thật có tư cách gánh vác chức giám đan sư của chúng ta." Lão giả mặt đỏ như táo, vóc người khôi ngô thì lại bình tĩnh hơn nhiều, trên mặt lộ ra nét tươi cười, mở miệng nói.

"Nếu như vậy, xin mời chủ sự các ngươi là Cảnh Dương đạo hữu, ra ngoài gặp nhau đi." Hàn Lập nhận lại viên Ngọc Thanh Đan từ tay lão giả đội mão quan, đột nhiên chuyển chủ đề, vừa cười vừa nói.

Nghe lời này, sắc mặt hai lão giả bận y phục đỏ rực đều cứng đờ, liếc mắt nhìn nhau, trong lúc nhất thời, không ai nói gì.

"Ha ha... Không hổ là Lệ đạo hữu, thoáng cái liền đoán ra thân phận ta." Lúc này, một hồi tiếng cười sang sảng từ sau điện truyền đến, Cảnh Dương thượng nhân chậm rãi đi ra.

Lúc này trên người lão mặc một bộ trường bào màu đỏ, kiểu dáng giống hai người kia như đúc, chỉ khác là trước ngực thêu đồ án ngọn lửa màu vàng mà thôi.

"Việc này cũng không khó đoán... Ngày ấy ta vừa mới tới, bọn hắn cũng không hỏi thăm thân phận ta, liền trực tiếp để cho ta thử luyện đan, hiển nhiên đã biết thân phận ta. Nếu như biết ta ở chỗ này, tại hạ nghĩ, tựa hồ chỉ có một người là Cảnh Dương đạo hữu thôi. Huống hồ, đạo hữu ngươi còn sợ ta đoán ra ngươi là người chủ sự, nên để trống vị trí chủ toạ kia?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Ha ha, Lệ đạo hữu, sau này cũng nên học, nhìn thấu cũng không nên nói toạc ra mới tốt nha..." Cảnh Dương thượng nhân nhìn vị trí chủ toạ trống không, vừa cười vừa nói.

Dứt lời, lão vung tay áo phất một cái, hai người lão giả đội mão quan lập tức cáo lui một tiếng, đi vào hậu điện.

"Khặc, khặc, Lệ đạo hữu, thật ra ta định nói trực tiếp với ngươi, nhưng chuyện đấu giá hội là do Hắc Sơn tiên cung liên hợp với chi nhánh Bách Tạo sơn chúng ta tổ chức, vẫn không thể không tuân theo quy củ, ta vốn hiểu rõ kỹ nghệ luyện đan của ngươi, nên để cho ngươi tới lướt qua mà thôi." Cảnh Dương thượng nhân ho nhẹ vài tiếng, vừa cười vừa nói.

"Được các hạ nâng đỡ, hy vọng Cảnh Dương đạo hữu cũng không nên giấu giếm ta, thân phận của ngươi là như thế nào?" Hàn Lập hơi nhíu mày, hỏi.

Cảnh Dương thượng nhân nghe vậy, thở dài một hơi, không có trực tiếp trả lời, móc ra một cái hồ lô rượu dưới áo bào, ngửa đầu uống một hớp rượu.

"Ta chính là một trong bảy mươi hai tên Phó đạo chủ Bách Tạo sơn, chịu trách nhiệm chưởng quản chi nhánh sơn môn ở Hắc Thổ Tiên Vực." Rượu ngon vào cổ họng, lão mới tiếp tục nói.

"Hắc Thổ Tiên Vực? Vì sao không phải Hắc Sơn Tiên vực?" Hàn Lập hơi nghi hoặc hỏi.

"Hắc Thổ Tiên Vực, Hắc Sơn Tiên vực, Phục Trạch Tiên Vực cùng với Nguyên Cạnh Tiên Vực, khoảng cách tương đối gần nhau, vả lại nếu không có Man Hoang giới vực cách trở, được gọi chung là "Tứ Minh Tiên Khu". Chi nhánh Bách Tạo sơn chúng ta thiết lập tại Hắc Thổ Tiên Vực, bao gồm cả Tứ Minh Tiên Khu, bằng không cũng không để một gã Phó sơn chủ như ta tọa trấn nơi này." Cảnh Dương thượng nhân cũng không giấu giếm gì, nói thẳng.

"Đã như vậy, vì sao ngươi lại che giấu thân phận trong Dã Hạc cốc?" Lông mày Hàn Lập không giãn ra, hỏi.

"Tính khí ta cùng Nhiệt Hỏa lão quỷ không khác nhau lắm, đều không thích những việc vặt phiền nhiễu, lúc trước nghe nói Hắc Sơn Tiên vực có một chỗ hay ho như vậy, liền mộ danh từ xa mà tới. Về sau nửa đường lại kết bạn với Ngu Tử Kỳ, trở thành bạn tốt, liền cùng đi Nhàn Vân sơn, lưu lại bên trong Dã Hạc cốc." Cảnh Dương thượng nhân giải thích nói.

Mắt thấy Hàn Lập vẫn còn hoài nghi, Cảnh Dương thượng nhân nhịn không

được cười mắng:

"Ngươi cái tên này không nhìn ra nhân tâm tốt, vốn đại hội đấu giá Tụ Côn thành lần này không cần ta phải xử lý, căn bản ta cũng không muốn nhúng tay, còn không phải vì ngươi thu thập tin tức "Hoa Tâm Thạch", mới tham dự vào... Bây giờ không duyên cớ còn bị ngươi hoài nghi, ngươi nói ta có oan hay không?"

"Thật chỉ như vậy?" Thần sắc Hàn Lập buông lỏng, cười nhẹ hỏi.

"Hắc hắc, thật ra cũng không hẳn như vậy... Mỗi lần đấu giá hội Ngọc Côn lâu ta đều tới, chẳng qua lúc trước là tới với thân phận cá nhân, lần này ngược lại có nhúng tay vào việc đấu giá." Cảnh Dương thượng nhân cười lúng túng, nói.

"Bất luận thế nào, chuyện này vẫn phải cảm ơn đạo hữu. Ngươi vẫn muốn phương pháp sản xuất Hỏa Tiên tửu cùng Hồng Tang Tửu, chờ qua một hồi ta sửa sang lại, liền trao một ít tâm đắc chưng cất rượu cho ngươi. Còn trong Dã Hạc cốc, ngươi yên tâm, Lệ mỗ không phải người lắm miệng, tuyệt sẽ không nói ra nửa câu." Hàn Lập chắp tay với lão, nói.

Cảnh Dương thượng nhân giơ ngón tay cái lên tán dương: "Lệ đạo hữu, trượng nghĩa! Đến đến đến, chúng ta uống một chung đi! Hôm nay ta và ngươi, không say không về!"

------oOo------

Chương 612: Tin tức nho nhỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Bên trong Nhàn Vân Sơn, năm tháng dài dằng dặc, thời gian trôi qua nhanh, nhoáng một cái đã qua gần hai trăm năm.

Hai trăm năm, khắp Nhàn Vân Sơn như "Nhàn vân dã hạc", mỗi ngày vẫn như trước, ngâm thơ vẽ tranh, phong hoa tuyết nguyệt, tốc độ năm như ngày, mỗi người đều hưởng thụ cảm giác vui vẻ an nhàn "Thời gian Thần Tiên", đại bộ phận mọi người không để tâm tới việc bế quan tu luyện.

Đối với việc trong núi nhiều hơn mấy người, hoặc là ít đi mấy người, mọi người tự nhiên không có quan tâm, dù sao sinh thời, đi tới Nhàn Vân Sơn này, quen biết một trận chính là duyên, đã không quan tâm đi tới, cần gì phải hỏi đến tương lai?

Chân Tiên giới vẫn là Chân Tiên giới, nhưng phàm tục đã thay đổi đến mấy đời, trải qua vô số ân oán báo thù, thậm chí còn thay đổi cả triều đại.

Bởi vì cái gọi là, "Tiên Giới một ngày, nhân gian ngàn năm".

Hàn Lập sau khi dàn xếp Ma Quang, cũng đã có "thân phận mới", cứ qua một đoạn thời gian, sẽ vượt qua vạn dặm vào Tụ Côn nội thành một chuyến, tìm kiếm "Huyền Chỉ Tinh Thạch".

Dần dà, rất nhiều chưởng quầy thương hội nội thành đã làm mấy lần sinh ý đan dược với hắn, thường xuyên mua bán nên quen mặt, cũng đều biết Hỏa Diệp Tông có một vị ngoại môn trưởng lão một lòng tìm kiếm "Hoa tâm thạch".

Bất quá lần vào thành gần nhất, Hàn Lập phát hiện rất nhiều địa phương trong thành đều được tu sửa, một ít con đường lớn cũng bắt đầu giăng đèn kết hoa, trang trí mới hoàn toàn, chuẩn bị lễ mừng long trọng, cứ nghìn năm tổ chức kỷ niệm xây thành tại Tụ Côn Thành, nghênh đón thương khách đến từ bốn phương tám hướng.

Đặc biệt là mấy tháng gần đây, từ địa phương khác của Hắc Sơn Tiên Vực, thậm chí từ mấy Tiên Vực phụ cận, từng chiếc đò ngang dày đặc vượt qua khoảng cách rộng lớn bay vào trong thành, các bến cảng trong thành càng trở nên bận rộn hơn.

Trước cửa các cửa hàng nội thành, từ lâu đã phủ lên đủ loại quảng cáo, phía trên dùng kim phấn viết những chữ thu hút thương khách như "Hàng thật giá thật", "Tiên phàm không lừa", cũng có một chút thương nhân không theo quy cũ, viết theo các cách khác "Mua một tặng một", "Tặng chiết khấu", "Ba nghìn năm đợi một hồi".

So sánh với ngày trước, dòng người trong Tụ Côn Thành càng thêm dày đặc, các thương hội trong thành mở Tiên gia khách sạn đã cung không đủ cầu, sớm bị thương nhân và tu sĩ từ nơi khác đến ở chật ních, rất nhiều tông môn nội thành cũng nhao nhao cho bên ngoài thuê biệt uyển cùng phòng trọ ở tạm thời, kiếm lấy một phần thu nhập tiền cho thuê.

Ngay Phù Vân Sơn Mạch cách xa ngoài thành như vậy, ngày thường yên lặng cũng bị phá vỡ, rất nhiều tu sĩ ở ẩn trong núi cũng đều rục rịch, định thừa dịp lễ mừng vào Tụ Côn Thành một chuyến, tìm kiếm một ít đồ vật lọt vào mắt xanh.

Lẽ ra bọn họ ở đây lâu dài như vậy, đối với buổi lễ long trọng tại Tụ Côn Thành không nên nhiệt tình mãnh liệt như thế, nhưng trên thực tế, bọn họ lại giống với những tu sĩ đến từ phương xa, đều nóng bỏng mong đợi ngày tổ chức lễ mừng đến.

Bởi vì, trong bảy ngày tổ chức lễ tại Tụ Côn Thành, giới hạn nội thành và ngoài thành bị phá vỡ, đến lúc đó bốn cánh cửa nội thành mở rộng, không có bất kỳ hạn chế nào, cho phép bất luận kẻ nào tiến vào nội thành.

Hơn nữa, lúc nội thành mở ra, trong nội thành sẽ có mấy trăm đấu giá hội với quy mô không đồng nhất dưới sự chủ trì của các thế lực, trong đó làm cho người chú ý nhất chính là hành cung phía bắc do Hắc Sơn Tiên Cung thiết lập, liên hợp cùng chi nhánh Bách Tạo Sơn tổ chức đấu giá hội cỡ lớn tại Ngọc Côn Lâu.

Sở dĩ đấu giá hội này có thể làm cho hầu như một nửa Hắc Sơn Tiên Vực chú ý, không chỉ vì nó có bối cảnh cường đại, mà vì hầu như mỗi một lần đấu giá hội, đều có mấy kiện bảo vật đỉnh cấp xuất hiện mà Thái Ất Ngọc Tiên cũng phải thèm muốn.

Mỗi khi có bảo vật như vậy xuất hiện, đều dẫn tới quần hùng thế lực khắp nơi tranh chấp, dựa vào thực lực nội tình đánh nhau sống chết một phen, mặc kệ cuối cùng hoa rơi vào nhà nào, đều truyền thành một giai thoại.

Bảy ngày trước khi lễ mừng được tổ chức, Hàn Lập cũng đã đi theo Cảnh Dương thượng nhân vào trú Ngọc Côn Lâu.

Trong lầu thiết lập cung điện dưới mặt đất, bên trong bố trí các loại pháp trận và cơ quan tinh xảo, lại có thêm ba gã trưởng lão Kim Tiên Trưởng lão trấn giữ một tấc không rời, vật phẩm bán đấu giá từ Hắc Sơn Tiên Vực, thậm chí từ các nơi khác đem đến cũng được cất trữ ở đây.

Hàn Lập và hai gã giám Đan Sư khác, cùng theo Cảnh Dương thượng nhân tiến hành phân biệt các loại đan dược cùng Linh dược bảo vật, xác nhận không có vấn đề liền đưa vào danh sách, ghi vào trong danh sách đấu giá.

Thẳng đến chạng vạng tối trước ngày tổ chức lễ mừng, hết thảy vật phẩm bán đấu giá dùng để chống đỡ Ngọc Côn Lâu, mới được tạo danh sách đưa vào kho.

Cảnh Dương Thượng Nhân vốn sinh hoạt thanh nhàn thành thói quen không muốn bị quấy nhiễu, khó khăn lắm mới rủ bỏ hết việc vặt phía sau, thừa dịp đêm trăng đi tới biệt uyển đã an bài cho Hàn Lập.

Vừa đến ngoài cửa phòng, còn không đợi gã lên tiếng, Hàn Lập đã đưa tay mở cửa phòng, mời gã vào phòng.

"Thế nào, mọi chuyện tự thân vận động cảm giác không tệ chứ? Hặc hặc..." Hàn Lập mời Cảnh Dương thượng nhân ngồi xuống, sau đó rót một ly trà xanh, cười trêu chọc nói.

"Thật sự lâu rồi không có tham gia vào những sự vụ quy tắc như thế này, thật có chút không quen... Tiểu tử ngươi đừng có giễu cợt ta..." Cảnh Dương thượng nhân khoát tay áo, cười khổ nói.

Dứt lời, gã có chút chịu không nổi liếc qua chén trà Hàn Lập đang cầm trên tay, mở miệng hỏi: "Vậy Hỏa Tiên Tửu có còn hay không?"

"Tửu phương không phải là đã cho ngươi rồi hả? Như thế nào còn muốn quản rượu ta?" Hàn Lập cười khẽ một tiếng, hỏi.

"Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, rượu của ngươi không phải là càng đủ niên đại sao! Ta cất rượu kia vẫn chưa tới một trăm năm mươi năm, tư vị còn kém xa. Hơn nữa, ta cũng không uống chùa rượu của ngươi, có chút tin tức nho nhỏ tiết lộ cho ngươi." Cảnh Dương thượng nhân giảm thấp giọng nói vài phần, thần thần bí bí nói.

Hàn Lập nghe vậy, bất đắc dĩ cười một tiếng, bàn tay vung lên, một vò rượu màu xám thẫm liền xuất hiện trên bàn.

"Đây là một vò cuối cùng mà ta cất giấu kỹ, năm tuổi còn cao hơn so với lần trước lấy ra, tin tức nho nhỏ của ngươi cũng không thể có lỗi với rượu của ta đấy." Hàn Lập phất tay mở nút bình, nói.

Nương theo đó là mùi rượu thuần khiết tràn đầy cả gian phòng ốc, sâu rượu trong bụng Cảnh Dương thượng nhân như móc câu, không thể chờ đợi được dùng chén trà nhỏ rót đầy một ly, uống một hơi cạn sạch.

Rượu ngon vào cổ họng, gã ngửa đầu chậc chậc chậc, thưởng thức dư vị giữa răng môi, thần tình say mê.

Hàn Lập một bên thấy vậy muốn bật cười, nhưng cũng không thúc giục gã.

"Quả nhiên là hảo tửu..." Cảnh Dương thượng nhân giơ ngón tay cái lên, tán thán nói.

Vừa dứt lời, gà liền nắm vò rượu lên định rót tiếp, kết quả bị Hàn Lập ngăn lại.

"Còn không chịu nói tin tức?" Hàn Lập hỏi.

"Hắc hắc... Không để ta uống thêm hai ly nữa rồi nói?" Cảnh Dương thượng nhân gượng cười hai tiếng, nói ra.

"Nói mau." Hàn Lập không để ý đến gã, nói thẳng.

"Được rồi... Nói cho ngươi biết, ngươi muốn Huyền Chỉ Tinh Thạch liền rơi xuống, cuối cùng trong một đống hàng xế chiều hôm nay, vừa vặn có vật ấy." Cảnh Dương thượng nhân thu tay lại, rung đùi đắc ý nói.

"Chuyện này là thật?" Hàn Lập lập tức vui vẻ, truy vấn.

"Ngươi đừng có cao hứng gấp, thứ này giá cũng không thấp, bắt đầu chỉ có giá một nghìn Tiên Nguyên Thạch, giá sau cùng tăng lên mấy phần cũng rất có khả năng đấy, tiền trong túi ngươi có đủ hay không?" Cảnh Dương thượng nhân cố ý liếc nhìn đánh giá hắn, hỏi.

Trong lòng Hàn Lập bật cười, tăng lên mấy phen cũng chỉ mấy nghìn Tiên Nguyên Thạch mà thôi, mặc dù đối với tu sĩ Kim Tiên bình thường khác cũng là một khoản xa xỉ, nhưng đối với hắn hôm nay cũng không coi vào đâu.

"Cảnh Dương đạo hữu đừng quên, ta là một gã Đan Sư, tuy rằng tiêu phí tiền như mở cổng nước chảy, nhưng tốc độ tiền đến cũng không chậm. Ta đã mưu đồ việc này lâu như vậy, tự nhiên là đã chuẩn bị." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Cảnh Dương thượng nhân thấy bộ dạng Hàn Lập như vậy, trong đầu nghĩ Hàn Lập vừa mới đến, không hiểu được buổi đấu giá này rất "Hung hiểm", không cẩn thận một chút sẽ chết trong xấu hổ vì ví tiền rỗng tuếch, nghèo

rớt mồng tơi.

"Đến lúc đó nếu Tiên Nguyên Thạch không đủ, trước tiên có thể đưa chút ít đan dược cho Bách Tạo Sơn chúng ta, ta nhất định cho ngươi cái giá vừa ý, về sau nếu muốn chuộc lại, cũng có thể mua lại với giá gốc. Thế nào, thoả thuận chứ?" Gã không trực tiếp giội nước lã lên Hàn Lập, mà nói như thế.

Hàn Lập giao trọn bình Hỏa Tiên Tửu cho Cảnh Dương thượng nhân, gọn gàng nói:

"Thành giao."

...

Sáng sớm ngày thứ hai, một tiếng chuông vang vọng cả tòa Tụ Côn Thành.

Bốn cửa thành Đông Nam Tây Bắc phong cấm nội thành đã lâu mở ra toàn bộ, hết thảy tu sĩ trấn giữ kiểm tra tại đây đều rút lui toàn bộ, tu sĩ tuần thành phân bố trên tường thành lại gia tăng lên gấp mấy lần.

Phù văn cấm chế trên cửa thành biến mất hào quang, các lộ tu sĩ sớm đã đợi chờ ở bên ngoài cửa thành nhao nhao không chờ đợi được xuyên qua cổng tò vò, tràn vào trong nội thành.

Đường phố nội thành ngày trước thanh tĩnh lập tức trở nên náo động, đám người lộn xộn đi dọc theo con đường phân tán ra các phía nội thành, có người đi bán Pháp bảo Tiên Khí ở cửa hàng, có người trực tiếp đi đến đấu giá hội.

Toàn bộ nội thành, vậy mà trở nên náo nhiệt hơn so với ngoại thành.

Đến ban đêm, đèn Tụ Côn nội thành thắp sáng lên rực rỡ, khắp nơi đốt sáng đèn lồng đỏ, hết thảy mọi nơi một mảnh không minh, trên tường thành còn có từng trận khói lửa bốc lên trợ hứng, bầu không khí náo nhiệt không giảm chút nào.

Cứ liên tiếp như vậy qua sáu ngày, đấu giá hội Ngọc Côn Lâu khiến người

trong thành chú mục nhất, rốt cuộc mở màn.

Hàn Lập và Cảnh Dương thượng nhân với tư cách người của đơn vị tổ chức, tự nhiên tiến nhập đấu giá hội Ngọc Côn Lâu trước một bước.

Vào bên trong, hắn mới phát hiện từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy Ngọc Côn Lâu là một tòa nhà hình tháp, nhưng không gian bên trong lại rất rộng lớn.

Chỉ thấy ở giữa lầu xây dựng một toà bệ đá hình tròn diện tích hơi rộng, rõ ràng là nơi trưng bày vật đấu giá, bốn phía thì phân bố từng phòng khách quý nhỏ liên tiếp, làm thành một vòng chỉnh tề.

Phía sau lầu một là lầu hai, lầu ba vây quanh một vòng, thoạt nhìn có chừng mấy trăm cái.

Trong từng phòng khách quý đặt một cái bàn cùng một cái bồ đoàn, trên góc bàn bên phải đốt một lò đàn hương, ở giữa đặt một ít tiên sơ Linh quả cùng một bình rượu ngon.

Hàn Lập cùng Cảnh Dương thượng nhân chọn một gian phòng khách quý lầu hai, dẫn đầu đi vào.

Trong phòng có một cung trang nữ tử trẻ tuổi, lập tức đặt thêm cho hai người một cái bồ đoàn, rót rượu ngon cho bọn hắn

Trong lúc vô tình Hàn Lập ghé mắt nhìn qua, mới kinh ngạc phát hiện cung nga nữ tử này vậy mà không phải người thật, chẳng qua là một cỗ khôi lỗi, bởi vì khí tức thấp kém, vẻn vẹn tương đương với tu sĩ Kết Đan Kỳ, ngược lại không làm người ta chú ý tới.

"Cảnh Dương đạo hữu, ngươi thật sự không đi chủ trì đại hội?" Hàn Lập thu hồi ánh mắt, hỏi.

------oOo------

Chương 613: Phàm vật giá tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tiểu tử nhà ngươi, những việc vừa rồi còn chưa đủ để ta bận rộn hay sao? Hiện tại ta chỉ muốn im lặng làm tu sĩ tham gia, gặp được vật trong lòng liền chụp lấy là tốt rồi." Cảnh Dương thượng nhân bưng chén rượu lên lắc lắc, tự nhiên nói ra.

"Nếu như đấu giá hội lần này là do Bách Tạo Sơn các ngươi tổ chức, ngươi hà tất vẽ vời đấu giá cho thêm chuyện, trực tiếp tự mình qua cầu đoạt lấy là được rồi? Nếu không được, để tông môn đi mua cũng được mà?" Hàn Lập nghe vậy, có chút không hiểu hỏi.

"Lệ đạo hữu có chỗ không biết... Đồ vật trong buổi đấu giá này, không chỉ có riêng Bách Tạo Sơn chúng ta, còn có rất nhiều tài sản phi pháp từ nơi khác Hắc Sơn Tiên Cung đến đấy, ngoài ra, còn có một ít của đại lão tông môn đưa tới đây đấu giá đấy... Nói tóm lại, lần đấu giá hội này liên quan có phần rộng lớn, không phải ta có thể tùy ý can thiệp vào." Cảnh Dương thượng nhân lắc đầu nói, sau đó cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

"Nói như thế, ta nghĩ dựa vào quan hệ với ngươi để ít tốn Tiên Nguyên thạch là không có khả năng rồi?" Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, uống một chén rượu, hỏi.

"Đấu giá hội có hệ thống quy củ, lại có người Tiên Cung giám sát, muốn có được đều bằng vận khí đi đấu giá, cho nên không thể động tay động chân trên đó được. Điều duy nhất có thể làm, là chuẩn bị nhiều Tiên Nguyên Thạch một chút, thứ tốt cũng giống như hảo tửu, đều là vật vô giá, nhìn trúng sẽ phải ra tay sớm, để tránh nuối tiếc a." Cảnh Dương thượng nhân vừa cười vừa nói.

Trong khi hai người nói chuyện, nơi cửa lầu có liên tiếp người dùng "Kim

Ngọc Lụa" đi vào, bắt đầu chọn lựa vị trí phòng khách quý ở ba tầng.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, toàn bộ mấy trăm gian phòng khách quý bên trong Ngọc Côn lâu đều ngồi đầy người.

Hàn Lập hơi đánh giá một chút, phát hiện tu vi những người này hầu như đều từ Kim Tiên sơ kỳ trở lên, trong đó còn có một ít lão gia hoả ẩn giấu khí tức, dù hắn cũng không dò xét ra được.

Bất quá sau một phen suy tính, hắn cũng nghĩ thông suốt, Kim Ngọc Lụa vốn đắt đỏ quý hiếm như thế, tự nhiên không phải tu sĩ bình thường có thể lấy được, mà muốn có được Kim Ngọc Lụa tiến vào Ngọc Côn lâu, tự nhiên tu sĩ Chân Tiên và dưới Chân Tiên không có khả năng.

Những người này có tu vi hoặc thân phận không đủ tự nhiên sẽ không đến tay không, nội thành còn vì bọn họ mà chuẩn bị hàng trăm loại đấu giá hội cùng giao dịch hội, mặt khác các loại tụ hội cũng nhiều không kể xiết.

Lúc này, chịu trách nhiệm nơi đây là vị lão giả đội mão quan Bách Tạo Sơn kia, cùng một tên nam tử áo trắng mặc phục sức Hắc Sơn Tiên Cung, cùng đi lên giữa tòa đấu giá đài hình tròn.

"Đúng rồi, còn chưa giới thiệu cho ngươi. Người nọ tên là Phó Ngọc Hải, là người chấp chưởng hành cung phía bắc Tiên vực Hắc Sơn Tiên Cung, cũng là một gã tu sĩ Kim Tiên Hậu Kỳ. Bất quá ở chỗ này hắn không có thực quyền, chính thức quản sự nơi này là vị Giám sát sứ Thiên Đình tọa trấn trong thành. Chỉ là người này luôn ru rú trong nhà, bình thường sẽ không lộ diện." Cảnh Dương thượng nhân giới thiệu với Hàn Lập.

"Xem ra Thiên Đình vẫn có chút coi trọng nơi này, lại không biết tu vi vị giám sát tiên sứ kia như thế nào?" Lông may Hàn Lập chau lên, nhìn như không quan tâm tới, hỏi thăm.

"Khó biết được, người này thật sự có chút thần bí, chính ta cũng chưa từng gặp qua chân thân hắn." Cảnh Dương thượng nhân lắc đầu, đổ chén rượu vừa rót đầy vào trong miệng.

Chỉ nói chuyện với Hàn Lập một lát mà gã đã đổ hết một bình quỳnh nhưỡng vào cổ họng và bụng, cung nga Khôi Lỗi kia thấy vậy liền lấy ra một bình nữa.

Lúc này, Phó Ngọc Hải đã giới thiệu xong, cũng đã nói xong những lời mở màn đường hoàng kia.

Cao quan lão giả tiến lên một bước, tiếp tục nói: "Đấu giá cạnh tranh, cần phải theo khả năng, chớ tăng giá mù quáng, một khi đã chốt giá, không được đổi ý. Nếu có người cố ý vi phạm, bổn lâu chắc chắn truy cứu đến cùng."

"Hiện tại, đại hội đấu giá Ngọc Côn lâu chính thức bắt đầu!" Phó Ngọc Hải đưa mắt nhìn chung quanh, cao giọng tuyên bố.

Vừa nói xong, hai người đồng thời chừa một lối đi, một gã nam tử dị tộc mặc trang phục ngũ sắc bồng bềnh đi lên.

Bộ dáng người này rất là cổ quái, hai má cực rộng, miệng khá lớn, cái cổ thập phần dài nhỏ, thoạt nhìn giống như một cái cổ ngũ sắc đại điểu, cổ dài hơn cả cái đầu.

Dị tộc nhân này đúng là người chủ trì đấu giá hội lần này.

"Hoan nghênh chư vị khách quý đến Ngọc Côn lâu, cùng bọn ta làm một cuộc mua bán lớn..." Dung mạo người kia nhìn không chịu nổi, nhưng tiếng nói lại trong sáng thanh tịnh, chứa một sực hút đặc biệt, nghe thập phần êm tai dễ nghe.

"Ta cũng không nói nhiều, cho mời kiện thứ nhất ra, "Phượng Minh Cầm"."

Y vừa nói xong, một nữ tu dáng người thướt tha dung mạo mỹ lệ, trên mặt tràn đầy sự vui vẻ, hai tay cầm một cái đàn cổ màu lửa đỏ đi ra.

Ánh mắt mọi người ở đây tự nhiên bị đàn cổ này hấp dẫn.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, phát hiện đàn này đúng như kỳ danh, thân đàn

được chế từ một loại gỗ quý giá tên là "Kê Huyết Mộc", đầu cây đàn điêu khắc hình đầu phượng, đuôi đàn lại là đám lông vũ hình dáng đuôi phượng.

Toàn thân đàn cổ ôn nhuận như ngọc, bên trong lộ ra từng sợi đỏ ửng nhè nhẹ, tựa như sợi mây huyết sắc, thoạt nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Dị tộc đấu giá ra hiệu, nữ tu dung mạo xinh đẹp liền lướt bàn tay hết sức nhỏ như hành tây lên dây đàn, nhẹ nhàng gảy, lập tức có từng đợt âm thanh dễ nghe từ trong truyền ra, dù người nghe không hiểu cho lắm nhưng cũng biết đàn kia chính là cực phẩm.

Chỉ là đàn này tuy rất không tồi, nhưng chỉ là một vật phàm tục, căn bản không có nửa điểm chấn động Linh lực.

Đấu giá hội Ngọc Côn Lâu tiếng tăm lừng lẫy, vậy mà vật đấu giá thứ nhất cũng chỉ là một kiện phàm vật? Điều này làm cho Hàn Lập rất khó hiểu, nhưng kế tiếp giá khởi điểm càng làm cho hắn lắp bắp kinh hãi.

"Tin tưởng chư vị đều nghe qua tên tuổi "Thiên Chỉ Huyễn Âm" Bùi Khinh Linh? Phượng Minh Cầm này chính là một kiện nhạc khí trân quý nhất của nàng trước khi tu hành. Đến khi nàng chính thức bước vào tu hành, mới dần dần không dùng nữa, sau nhiều năm truyền lưu mới lưu lạc đến tận đây. Giá khởi điểm năm mươi Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm miếng Tiên Nguyên thạch." Đấu giá quan mở miệng nói chậm rãi, giải thích nguồn gốc khung đàn cổ này.

"Năm mươi Tiên Nguyên thạch, ta muốn." Đấu giá quan vừa dứt lời, lập tức có một thanh âm nữ tử mềm mại đáng yêu từ một gian phòng khách quý lầu ba truyền ra.

Theo sát phía sau, có người ra giá: "Ta ra giá sáu mươi Tiên Nguyên thạch."

"Bảy mươi Tiên Nguyên thạch..." Lại có người đáp.

"Bảy mươi lăm..."

"Bùi Khinh Linh này rốt cuộc là người phương nào? Chỉ là một kiện phàm

vật nàng dùng qua cũng có thể cầm đến nơi này đấu giá? Rõ ràng giá khởi điểm lại cao như vậy?" Hàn Lập có chút khó hiểu hỏi.

Chỉ là một kiện phàm vật, lại không phải Tiên gia Pháp bảo gì, coi như là Tiên gia Pháp bảo, phẩm chất không đạt tới trình độ nhất định, bất luận là người nào đã dùng qua, cũng không trả hơn mười Tiên Nguyên thạch mới đúng.

Đúng ra, không phải vấn đề Tiên Nguyên thạch, mà là hơn mười Linh Thạch cũng không đáng.

Hơn mười Tiên Nguyên thạch cũng không phải là số lượng nhỏ, đều có thể mua được đan dược tăng tiến tu vi Kim Tiên cảnh, hoặc mua Linh tài Tiên Khí.

"Không thể tưởng được Lệ đạo hữu lại chưa nghe qua tên tuổi "Thiên Chỉ Huyễn Âm"? Nàng Bùi Khinh Linh này xuất xứ từ một thế gia âm luật ở Kim Nguyên Tiên Vực, từ nhỏ đã có thiên phú tu hành cực cao, nhưng vẫn say mê âm luật, không chịu tu hành. Mãi đến ngày sinh nhật mười sáu tuổi, nàng tấu qua một khúc "Nghê Hoàng Phá Trận Khúc", sau đó đột nhiên tuyên bố bắt đầu tu hành, từ đó về sau tu vi tiến triển cực nhanh, lấy ngũ âm nhập đạo tu luyện đến Đại La cảnh." Cảnh Dương thượng nhân có chút kinh ngạc, tiếp theo chậm rãi nói ra.

"Thì ra là thế..." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

"Cũng đừng cảm thấy không đáng, loại vật này một khi có cơ hội trả lại chủ nhân ban đầu của nó, kết xuống một phần thiên đại cơ duyên. Vạn nhất nàng Bùi Khinh Linh kia trở thành ngũ âm đ*o Tổ, giá trị thứ này có thể tăng vọt gấp không chỉ trăm lần." Cảnh Dương thượng nhân như xem thấu ý nghĩ Hàn Lập, vừa cười vừa nói.

"Đích xác là như vậy." Sau khi nghe xong lời ấy, Hàn Lập cũng không khỏi không gật đầu đồng ý.

"Hắc hắc, nghe nói Bùi Khinh Linh là một cô gái tuyệt sắc ít nữ tu có thể so sánh được, ngươi xem những nam tu kia tranh đoạt kịch liệt như thế, trong

lòng chưa hẳn không có những ý tưởng kiều diễm a... Đương nhiên, chỉ là si nhân nằm mơ mà thôi." Cảnh Dương thượng nhân uống một chén rượu, truyền âm cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, im lặng gật đầu nhẹ, một bộ dạng đồng ý.

Cuối cùng, khung đàn cổ này bị một gã đội khăn chít đầu, khuôn mặt đoan chính, thoạt nhìn là một trung niên nam tử với một thân phong độ của người trí thức, lấy một trăm hai mươi Tiên Nguyên thạch mua được.

"Chúc mừng vị đạo hữu này đã lấy được Phượng Vỹ Cầm. Kế tiếp mời ra kiện bảo vật thứ hai của chúng ta, "Tử Dương đan"."

Đấu giá quan đọc một tiếng, sau đó nữ tu lúc trước đem cây đàn cổ xuống, lại một nữ tu khác bưng một cái khay màu tím lên, bên trong trên là một hộp ngọc màu trắng, đi tới.

"Vật này chính là đan dược tịnh tiến Kim Tiên đến Thái Ất, đều có ích lợi với tu sĩ hai đại cảnh giới này. Một lò tổng cộng mười ba khối, phẩm cấp hoàn mỹ, tính chất cực ưu, hy vọng chư vị đạo hữu chớ bỏ qua. Giá khởi điểm một trăm Tiên Nguyên thạch." Đấu giá quan vừa nói, vừa mở hộp ngọc màu trắng ra.

Nắp hộp vừa mở, mười ba miếng đan dược tinh xảo to cỡ ngón út lập tức hiển lộ ra, phía trên chớp lên ánh sáng tím, mơ hồ có sương mù bốc lên, lập tức mùi thuốc lượn lờ tràn ngập Ngọc Côn lâu.

Viên thuốc này đúng là một trong những linh dược Hàn Lập kiểm tra qua, phẩm chất đúng là rất tốt, Ngọc Côn lâu ra giá một trăm Tiên Nguyên thạch, ngược lại là không đòi hỏi quá mức, coi như là một cái giá khá thấp.

"Một trăm mười Tiên Nguyên thạch." Rất nhanh đã có người báo giá.

"Một trăm hai mươi Tiên Nguyên thạch." Ngay sau đó có người tăng giá theo.

"Một trăm ba mươi Tiên Nguyên thạch..."

Một vòng tiếp theo một vòng tăng giá, Tử Dương đan rất nhanh đã được ra giá "một trăm sáu mươi Tiên Nguyên thạch".

Đến giá này, xem như là phù hợp, tăng thêm cũng có chút không đáng, cho nên khi một gã tu sĩ mặc mặc trường bào màu đen báo giá xong, cũng không có người tiếp tục tăng giá nữa.

Đấu giá quan hỏi thăm qua ba lượt, liền giao vật ấy cho người áo đen kia.

Kiện vật phẩm bán đấu giá thứ ba chính là một kiện Hậu Hiên Tiên Khí phẩm cấp cực cao, là một lệnh bài Lôi Hoả cực kỳ uy lực, tu sĩ Kim Tiên Hậu Kỳ sử dụng rất thích hợp, giá khởi điểm là một trăm ba mươi Tiên Nguyên thạch, cuối cùng thành giao với giá hơn hai trăm Tiên Nguyên thạch.

------oOo------

Chương 614: Xuất hiện sự tình khác thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Theo lần lượt từng món lên đài đấu giá, không khí trong phòng càng thêm nóng bỏng, thời gian cũng trôi qua từng giờ từng phút.

Hàn Lập một mực chỉ quan tâm đến Huyền Chỉ Tinh Thạch, không cảm thấy hứng thú với những bảo vật trước mắt, thời điểm dần nóng lên chợt nghe người chủ trì đấu giá nói:

"Kiện vật phẩm này tên là "Đoạn Thì Hồ" chính là một bộ bảo vật lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, bất kỳ vật phẩm đồ phàm tục hay là Pháp Bảo Tiên Linh khí bỏ vào trong đó có thể ngăn cản dòng chảy của thời gian trôi qua, bảo trì bộ dáng như cũ, cho dù qua trăm vạn năm cũng không thay đổi chút nào. Vật này giá khởi điểm năm trăm Tiên Nguyên Thạch."

"Năm trăm mười Tiên Nguyên Thạch." Rất nhanh đã có người tăng giá.

"Năm trăm hai mươi Tiên Nguyên Thạch..."

"Ta ra năm trăm năm mươi..."

Giá cả một đường nước đẩy thuyền lên, rất nhanh đạt đến sáu trăm bảy mươi Tiên Nguyên Thạch.

Lúc này, người áo đen bỗng nhiên mở miệng nói: "Bảy trăm Tiên Nguyên

Thạch."

Từ khi gã đưa ra giá cao, trong Ngọc Côn Lâu liền rơi vào yên tĩnh ngắn ngủi, nhưng rất nhanh bị một âm thanh khác phá vỡ.

"Bảy trăm mười Tiên Nguyên Thạch." Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hô.

Người áo đen trên lầu hai gần hắn nhìn qua, tiếp tục mở miệng ra giá: "Bảy trăm hai mươi Tiên Nguyên Thạch."

"Bảy trăm năm mươi."Hàn Lập dứt khoát nói.

Cạnh tranh đấu giá cũng không phải luôn luôn tăng giá một mực ngươi tới ta đi, mà để cho đối thủ cạnh tranh thấy tình thế bắt buộc cùng sự quyết tâm của mình, cũng như bức bách đối thủ chủ động buông tay.

"Bảy trăm sáu mươi Tiên Nguyên Thạch." Gã áo đen hiển nhiên không bị Hàn Lập hù dọa.

"Tám trăm."

Hàn Lập nâng giá thật cao lần nữa, dẫn tới một hồi xôn xao trong Bạch Ngọc Lâu, hầu như từng ánh mắt đều nhìn qua hắn.

Gã áo đen kia dường như hiểu được giá này không đáng để mua, liền không tiếp tục tăng giá nữa.

"Thật sự vật ấy trọng yếu như vậy? Đáng giá để hao phí nhiều Tiên Nguyên Thạch hay không?"

Lông mày Cảnh Dương thượng nhân không khỏi nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Đạo hữu có chỗ không biết, Đan sư chúng ta thường hay luyện chế linh dịch có chút đặc thù, trả giá cực cao nhưng không cách nào bảo tồn lâu dài, thường tổn thất cực lớn. Nếu như có vật này, về sau tiết kiệm Tiên Nguyên Thạch có lẽ sẽ không dừng lại bảy trăm Tiên Nguyên Thạch này đâu." Hàn Lập cười giải thích.

Trên thực tế, hắn muốn thử nghiệm xem Đoạn Thì Hồ này có chứa được lục dịch hoặc là tinh hạt từ Lục bình ngưng tụ ra hay không, nếu như có thể bảo tồn thật sự là một niềm vui lớn, nếu không được, thì cũng là một bảo vật Thời Gian Pháp Tắc khó cầu, cũng không lỗ gì.

Sau khi Hàn Lập thu món bảo vật này, đấu giá hội vẫn tiếp tục tiến hành, về sau phẩm cấp từng kiện bảo vật xuất hiện càng tốt hơn, đương nhiên giá cả món sau cũng cao hơn món trước.

Các loại Pháp bảo thay nhau ra đấu giá, tu sĩ khắp nơi càng cạnh tranh dữ dội, trong đó có các loại đồ vật có ích cho thần hồn, Hàn Lập cũng tham dự canh tranh. Kết quả dường như hắn bị gã áo đen cố ý nhắm vào, mỗi món đồ đều tận sức tranh chấp với hắn, cuối cùng lại bị người ra giá cao mua vào.

Hàn Lập thấy mấy thứ này không bằng đồ vật Thời Gian Pháp Tắc, cũng không muốn người khác để ý, những món nào vượt qua giá cả mong muốn hắn liền chủ động buông tha.

Rất nhanh đã trôi qua ba canh giờ, đấu giá hội cũng đã qua phân nữa, Huyền Chỉ Tinh Thạch một mực không có xuất hiện.

"Cảnh Dương đạo hữu, ngươi nói cho ta biết khi nào Huyền Chỉ Tinh Thạch xuất hiện?" Hàn Lập nóng lòng chờ đợi, vội truyền âm hỏi.

Cảnh Dương thượng nhân cố nén cười, trả lời: "Có thể làm Lệ đạo hữu khó chịu, cũng chỉ có Hoa Tâm Thạch này, yên tâm đi, ta nhớ không lầm, vật đấu giá kế tiếp sẽ xuất hiện."

Gã vừa dứt lời, chợt nghe người chủ trì đấu giá tuyên bố: "Món bảo vật tiếp theo cũng không phải vật tầm thường, vật này sống tại đáy vực sâu vạn trượng tụ tập tử linh u hồn, mặc dù hoàn cảnh xung quanh hung ác ô uế, nhưng trong bùn mà không hôi mùi bùn, trời sinh là chí linh chi vật, được xưng là tinh hoa vạn hồn, chỉ một gốc có thể làm cho thần hồn tu sĩ Kim Tiên tăng lên tới ba thành."

Chỉ nghe miêu tả đã làm tâm thần Hàn Lập xiết chặt, lông mày nhíu lại, ánh mắt không khỏi chăm chú nhìn trên đài.

"Vật này chính là "Thần Hồn Tiên Thảo", giá khởi điểm một nghìn Tiên Nguyên Thạch." Chủ trì đấu giá hô to.

Hàn Lập nghe vậy, chợt quay đầu nhìn về Cảnh Dương thượng nhân, mặt hiện ra vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên không biết vì sao thứ tự đấu giá lại thay đổi.

"Cảnh Dương đạo hữu, đây là có chuyện gì? Hẳn là ngươi nhớ lầm rồi?" Hàn Lập thấp giọng hỏi.

"Mặc dù ta mê rượu, nhưng thứ tự hơn trăm món đồ đấu giá này chắc chắn sẽ không sai, huống hồ là món Lệ đạo hữu quan tâm nhất. Chờ một lát, ta đi hỏi đã." Cảnh Dương thượng nhân có chút lúng túng nói ra, lập tức nhắm mặt lại.

Trong lúc bọn hắn ngạc nhiên, trong lầu phát ra âm thanh cạnh tranh liên tiếp.

Chỉ một lát sau, giá cả đã bị đẩy cao đến hơn hai ngàn Tiên Nguyên Thạch.

Đồ vật có thể tăng cường thần hồn, món bảo vật dị thường khó có đối với Hàn Lập, có vật này nói không chừng có tác dụng trọng yếu trong việc hắn tu Luyện Thần Thuật.

Ngay khi do dự, Hàn Lập có chút nhịn không được muốn tham dự đấu giá, nhưng ngay lúc này Cảnh Dương thượng nhân tựa hồ đang truyền âm cùng người khác liền mở hai mắt ra, trong miệng thở nhẹ một hơi.

Hàn Lập thấy vậy, lúc đầu định ra giá mạnh mẽ nuốt trở lại, đưa ánh mắt hỏi thăm về Cảnh Dương thượng nhân.

"Ha ha, Lệ đạo hữu chớ vội, là có người đột nhiên thêm vào món đồ này, kế

tiếp hẳn là Huyền Chỉ Tinh Thạch." Cảnh Dương thượng nhân cười khẩy một tiếng, mang theo chút áy náy nói với Hàn Lập.

"Thì ra là thế, tình huống như thế thường xuyên xuất hiện hay sao?" Lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại, có chút nghi ngờ hỏi.

"Trước kia vẫn chưa có, danh sách đấu giá an bài thường sẽ không tăng thêm hay là thay đổi. Dù sao trong đợt đấu giá tăng thêm vật phẩm liền phải tìm người thẩm tra sẽ thêm nhiều phiền phức." Cảnh Dương thượng nhân suy nghĩ một lát, nói ra.

"Đã chờ lâu như vậy, lại chờ thêm một chút nữa cũng không sao? Bất quá thân phận người thêm bảo vật đấu giá này có lẽ không thấp, mới có thể hưởng đặc quyền như vậy" Hàn Lập cười cười, chẳng hề để ý nói.

"Hắc hắc, ngươi nói không sai! Nghe nói chuyện này nhất thời phát sinh, người đó lại có chút quan hệ với vị đại nhân giám sát tiên sứ nội thành. Bất quá ta cảm thấy "Vạn Hồn Thảo" này hơn phân nửa chính là món đồ của vị đại nhân giám sát sứ đó. Nếu không có tu vi đạt trình độ đó, há có thể tùy tiện xuất ra bảo bối như vậy?" Cảnh Dương thượng nhân cười "Hắc hắc" nói ra.

Hàn Lập gật đầu khẽ, sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng liền đè nén cảm xúc, nhất quyết từ bỏ tham dự cạnh tranh.

Chuyện này có chút khác thường, mặc kệ vật ấy lai lịch gì, cảm giác trong lòng hắn luôn có chút không đúng cho lắm.

Trải qua một phen tranh đoạt dữ đội, cuối cùng gã áo đen trả giá cao ba nghìn năm trăm Tiên Nguyên Thạch, lấy được gốc "Vạn Hồn Thảo".

"Món bảo vật tiếp theo, chắc hẳn nhiều đạo hữu đã chờ đợi ở đây rất lâu." Người chủ trì đấu giá tựa hồ bán bảo vật được giá cao nên có chút hưng phấn, lúc này trên mặt tươi cười không thôi.

Trong lúc y nói chuyện, một thiếu nữ áo vàng mang theo hộp gấm ngọc bích đưa lên bàn đấu giá, trên hộp ngọc dán mấy tầng phù lục cấm chế.

Thiếu nữ nhẹ nhàng gỡ phù lục trên hộp, hộp gấm tự động mở ra, lộ ra một khối Tinh Thạch xanh biếc lớn chừng nắm tay.

Tinh Thạch tản mát ra hào quang màu xanh lục, nhìn cũng không thu hút, phía trên có thể thấy đường vân hình đóa hoa mơ hồ, khắc sâu vào trong tinh thạch, tựa như trời sinh đã có.

Một mùi thơm kỳ lạ từ Tinh Thạch màu xanh lá tỏa ra, mọi người ở đây đều ngửi thấy mùi thơm, lục phủ ngũ tạng dường như được tẩy rửa một lần, toàn thân một hồi bay bổng.

Mọi người trên đài náo loạn một hồi, không ít người phát ra âm thanh vui mừng.

Hàn Lập tận mắt thấy Tinh Thạch màu xanh lá, ánh mắt liền tỏa sáng, có chút ngồi ngay ngắn lại.

"Tin tưởng các vị đạo hữu đều nhận ra. Không sai, đây chính là" Huyền Chỉ Tinh Thạch" được gọi là Hoa Tâm Thạch, tài liệu luyện chế đan dược cực phẩm khu trừ sát khí đột phá sát suy khi tiến cảnh Thái Ất, ý nghĩa như thế nào cũng không cần tại hạ nhiều lời. Mà khối Huyền Chỉ Tinh Thạch này được lấy ra từ dưới gốc dược linh Huyền Chỉ Hoa trên hai mươi vạn năm tuổi, bổn lâu tốn rất nhiều tâm huyết mới lấy được bảo vật này, chư vị tuyệt đối không nên bỏ lỡ, khởi điểm một nghìn Tiên Nguyên Thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn một trăm Tiên Nguyên Thạch. "Người chủ trì đấu giá tuyên bố cạnh tranh bắt đầu.

"Một nghìn Tiên Nguyên Thạch." Người chủ trì vừa dứt lời, lập tức một âm thanh vang lên.

"Một nghìn mốt!"

"Một nghìn ba trăm!"

Lập tức từng giọng ra giá vang lên liên tục.

Kỳ vật Huyền Chỉ Tinh Thạch trợ giúp vượt qua sát suy đột phá cảnh giới Thái Ất này, đối với bất kỳ kẻ nào đều là bảo vật trân quý, coi như mình không cần, cũng có thể lưu lại cho con cháu dùng, tuyệt không lãng phí.

Giá cả một đường đẩy lên cao, trong nháy mắt đữ đột phá hai nghìn Tiên Nguyên Thạch.

Đến giá này, người ra giá lập tức ít hơn rất nhiều, giá cả tăng lên cũng bắt đầu chậm lại.

"Lệ đạo hữu, ngươi không phải một mực tìm kiếm vật ấy sao? Vì sao còn không ra tay?" Cảnh Dương thượng nhân thấy Hàn Lập không ra giá, liền hỏi.

"Vật này ta nhất định phải có được, người thật sự muốn lấy Huyền Chỉ Tinh Thạch còn chưa ra giá, ta cũng không nóng lòng ra tay." Hàn Lập nhìn chung quanh từ tốn nói.

Ngay khi giá cả nâng lên hai nghìn năm trăm Tiên Nguyên Thạch, tình cảnh nhất thời chậm lại.

Người ra giá là đại hán mập mạp, phục sức nhìn không giống tu sĩ, mà giống như là thương nhân, ôm trong ngực hai nữ tu dung mạo xinh đẹp.

Hai nàng thỉnh thoảng lấy trà bánh bên cạnh đút vào miệng đại hán, ngực đại hán thì ôm song mỹ, khuôn mặt ra vẻ hưởng thụ.

"Thiên Bảo Thương Hội Quy đạo hữu ra giá hai nghìn năm trăm Tiên Nguyên Thạch, còn ai ra giá cao hơn hay không?" chủ trì đấu giá mỉm cười nói ra, ánh mắt liếc nhìn chung quanh.

"Ba nghìn Tiên Nguyên Thạch!" Một tiếng gọi lười biếng vang lên, chính là gã áo đen ra giá mua Vạn Hồn Thảo, chỉ một lần đã tăng thêm năm trăm Tiên Nguyên Thạch.

Mọi người ở đây đều nghị luận rôm rả, mặc dù Huyền Chỉ Tinh Thạch trân quý, nhưng nâng tới giá này, đã có chút hơi cao.

"Ba nghìn một trăm." Đại hán mập mạp nghe cái giá này, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vẫn ra giá lần nữa.

"Ba nghìn năm trăm!" Gã áo đen hừ một tiếng, lần nữa nâng giá thật cao, tựa như mấy trăm Tiên Nguyên Thạch này không đáng để trong mắt.

Thớ thịt mỡ toàn thân đại hán mập mạp run lên, sắc mặt đen lại, không ra giá nữa.

Hai nữ tu bên cạnh nhìn thấy sắc mặt của đại hán khó coi, liền ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, không dám làm loạn.

"Ba nghìn sáu trăm!" Lại một giọng nói già nua tham dự đấu giá, là lão già tóc xám, trong tay đang vuốt ve thanh tiểu kiếm màu tím dài bốn năm tấc, thân kiếm lóe lên từng đạo điện mang màu tím.

Trong đôi mắt người này thỉnh thoảng hiện lên một đạo điện mang dọa người, làm cho người ta nhìn vào liền kinh hồn táng đảm.

Hàn Lập nhìn về lão già tóc xám, khí tức trên người này phát ra mạnh mẽ, đúng là một trong mấy người hắn nhìn không rõ tu vi cho lắm.

"Cảnh Dương đạo hữu, nhìn người này có chút không tầm thường, không biết ngươi có nhận ra?" Hàn Lập tùy ý hỏi một câu.

"Người này là Phùng Thiên Nghiêu, một vị trưởng lão Thái Ất cảnh ngụ ở Tử Lôi Kiếm Tông nằm ở đông bắc Đoạn Giới sơn mạch thuộc Hắc Sơn Tiên Vực, không nghĩ hắn cũng muốn tranh đoạt vật này, xem ra giá tiền Huyền Chỉ Tinh Thạch sẽ tăng lên rất cao. Lệ đạo hữu, lần này ngươi hãy tự cầu phúc cho mình. Cảnh Dương thượng nhân mang vẻ thông cảm nhìn về Hàn Lập, nói như thế.

------oOo------

Chương 615: Một thú cốt khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Thì ra là thế, đa tạ Cảnh Dương đạo hữu nhắc nhở." Hàn Lập từ chối cho ý kiến gật đầu nói.

"Ba nghìn tám trăm!"

Trong khi Hàn Lập và Cảnh Dương đạo nhân nói chuyện, người áo đen lại báo giá, nhưng cũng không có tiếp tục nâng giá mãnh liệt, chỉ tăng thêm hai trăm Tiên Nguyên thạch.

"Bốn nghìn!" Lại một thanh âm bình tĩnh dị thường bỗng nhiên vang lên, Hàn Lập rốt cuộc xuất thủ.

Trước mắt hắn cũng chụp được hai kiện vật phẩm, nên cũng bị chú ý. Hắn vừa ra giá, dẫn tới không ít người nhìn lại, trong đám này, tự nhiên bao gồm cả lão giả tóc xám cùng người áo đen.

Thấy người tham dự đấu giá lại lần nữa tăng thêm, sắc mặt hai người đều trầm xuống.

"Bốn nghìn một trăm!" Lông mày lão giả tóc xám bỗng nhúc nhích, trầm giọng nói ra.

"Bốn nghìn hai trăm!" Người áo đen theo sát phía sau mở miệng lần nữa.

"Bốn nghìn ba trăm!" Hàn Lập chậm rãi mở miệng, không nhanh không chậm.

Ba người ngươi tranh ta đoạt, giá cả rất nhanh đạt đến năm nghìn Tiên Nguyên thạch, giá tiền này là do người áo đen kia báo ra.

Không ít tu sĩ trong tràng đều lộ vẻ kinh ngạc, chỉ là một kiện Linh tài có tác dụng trợ giúp vượt qua Sát suy mà thôi, đưa ra cái giá này cũng thực sự quá cao.

Dù sao có một khoản Tiên Nguyên thạch như thế, có thể lựa chọn loại tốt hơn nhiều, không đáng treo cổ trên thân cây như vậy, hơn nữa nhìn theo xu thế, giá này hiển nhiên còn chưa tới điểm cuối.

"Năm nghìn Tiên Nguyên thạch? Hắc hắc, ánh mắt nhị vị thật đúng là độc đáo. Đã như vậy, vật ấy để dành cho các ngươi rồi." Lão giả tóc xám đột nhiên cười lạnh một tiếng, không lên tiếng nữa.

"Năm nghìn một trăm." Hàn Lập không để ý đến sự trào phúng của lão giả tóc xám, tiếp tục bình tĩnh mở miệng báo giá.

"Năm nghìn hai trăm!" Người áo đen một bước cũng không nhường.

"Năm nghìn năm trăm!" Hàn Lập đột nhiên phát lực, nâng giá lên cao.

Trong hội trường, mọi người đều nhìn lại hướng bên Hàn Lập, tất cả đều lắc đầu.

"Lệ đạo hữu, ta và ngươi chính là bằng hữu, ta nói thật với ngươi, khối Huyền Chỉ Tinh Thạch này phẩm chất tuy rằng không thấp, nhưng cái giá này thực sự quá mắc, như ngày thường giá bốn ngàn đến năm ngàn Tiên Nguyên thạch đã là cao nhất rồi, nếu tiếp tục cạnh tranh thật sự không có ý nghĩa." Cảnh Dương thượng nhân mở miệng khuyên.

"Đa tạ Cảnh Dương đạo hữu, bất quá hôm nay ta nhất định phải có vật ấy, tại hạ vì nó đau khổ tìm đã lâu, giống như đạo hữu nói, thứ tốt giống như hảo tửu, đều là vô giá đấy, nhìn trúng thì phải ra tay." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Ngươi nha, còn học được thói châm chọc, nếu thiếu Tiên Nguyên thạch, nhớ kỹ lời của ta là được." Cảnh Dương thượng nhân thấy Hàn Lập nói như vậy, nhún vai, không nói gì nữa.

"Năm nghìn sáu trăm!" Người áo đen im lặng một lát, chậm rãi mở miệng.

"Sáu nghìn Tiên Nguyên thạch!" Hàn Lập lần nữa nâng giá mãnh liệt.

Người áo đen liếc nhìn hướng Hàn Lập thật sâu, rốt cuộc trầm mặc xuống, không mở miệng nâng giá nữa.

Đấu giá quan trên đài thấy không có người ra giá nữa, mặc dù có chút không cam lòng, nhưng dù sao đã vượt xa kỳ vọng của y, sau khi xác nhận ba lần, lớn tiếng tuyên bố Huyền Chỉ Tinh Thạch thuộc sở hữu Hàn Lập.

Thần sắc trên mặt Hàn Lập biến hóa không lớn, nhưng trong mắt cũng toát ra vài phần thịt đau.

"Lệ đạo hữu hôm nay bỏ ra vốn lớn rồi, xem ra thân gia xa xỉ....! Bất quá coi trọng thứ tốt vốn nên như thế, dù sao cũng tìm kiếm nó tốn rất nhiều thời gian cùng tinh lực, tính ra cũng tốt đấy, có câu ngàn vàng khó mua tấc thời gian nha." Cảnh Dương thượng nhân cười hặc hặc, mở miệng an ủi.

"Cảnh Dương đạo hữu giễu cợt ta rồi. Nói đến thân gia, Lệ mỗ không dám so cùng vị Phó sơn chủ Bách Tạo Sơn như ngươi." Hàn Lập lắc đầu cười nói.

"Kỳ thật Bách Tạo Sơn rất cần hiền tài như Lệ đạo hữu, vẫn là cầu hiền nhược khát đấy, nếu có ngày đạo hữu thấy hứng thú, cũng có thể đến Bách Tạo Sơn làm một gã Khách khanh." Cảnh Dương thượng nhân nửa đùa nửa thật nói.

"Lệ mỗ đã lâu chưa vào thế lực tông môn, nếu không cũng sẽ không tới Nhàn Vân Sơn dã hạc này rồi. Lại nói tiếp, tu hành đến nay, khó được một chỗ thế ngoại đào nguyên như vậy, được tri kỷ như Cảnh Dương đạo hữu là đủ rồi." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

Trong lúc hai người cười đùa, trên đài tiếp tục đấu giá.

Không bao lâu, lại có mấy kiện Trân Phẩm bị người đưa ra như nước chảy,

dưới sự chủ trì của đấu giá quan dị tộc, đều bán ra với giá tiền không rẻ, lần nữa nhấc lên một lớp cao trào không nhỏ.

Đấu giá hội tiến hành đến lúc này, không sai biệt lắm đã đến khâu cuối cùng.

"Chư vị đạo hữu, phía dưới chính là ba kiện bảo vật áp trục đấu giá hội lần này, kiện thứ nhất chính là bộ công pháp Bích Hải Thiên Ba Công." Đấu giá quan nói ra, đó là một cái hộp màu lam đặt trên đài, trong hộp là một khối ngọc giản màu lam phong cách cổ xưa.

Phía dưới mọi người phía dưới nghe vậy, trên mặt không ít người lộ vẻ nghi hoặc, tựa hồ chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng cũng có người biến sắc, ông ông nghị luận.

"Xin hỏi các hạ, Bích Hải Thiên Ba Công này có phải là công pháp tu luyện của vị Bích Hải Chân Quân danh chấn Hắc Sơn Tiên Vực năm đó?" Phía dưới, một đại hán áo lam lộ vẻ kích động, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, Bích Hải Thiên Ba Công này đúng là công pháp chủ tu của vị Bích Hải Chân Quân hoành hành tại Hắc Sơn Tiên Vực mấy trăm vạn năm trước, có thể tu luyện đến Thái Ất cảnh đỉnh phong. Nếu bàn về thuỷ chi công pháp tại Hắc Sơn Tiên Vực, Bích Hải Thiên Ba Công tuyệt đối có thể xếp trong năm vị trí đầu. Tu luyện công pháp này, ngoại trừ tham ngộ thủy chi pháp tắc, còn có tỷ lệ nhất định lĩnh ngộ triều tịch pháp tắc cao hơn, năm đó Bích Hải Chân Quân danh chấn nhất thời nhờ thi triển ra thần thông "Triều Tịch Thiên Ba". Một trận chiến Nguyệt Lượng Hải năm đó, Bích Hải Chân Quân bằng vào một chiêu "Triều Tịch Thiên Ba", một lần hành động giết chết hàng nghìn Man Hoang hung thú, uy lực mạnh không cần tại hạ nhiều lời, đoạn khẩu quyết công pháp này tự nhiên cũng ghi chép vào đây. Đương nhiên, tu luyện công pháp này cũng cần điều kiện hà khắc, phải là Linh thể Thủy thuộc tính, nếu là Thuỷ Chi Tiên Thể thì càng tốt, hơn nữa trước khi tu thành Chân Tiên, phải tu luyện thuần túy thủy chi công pháp, cô đọng thân thể Chân Tiên không được hỗn tạp thuộc tính Nguyên lực khác. Giới thiệu công pháp này đến đây, các đạo hữu nếu cảm thấy hứng thú, có thể ra giá cạnh tranh, giá quy định ba nghìn Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá, không ít hơn hai trăm." Đấu giá quan giới thiệu cẩn thận một

phen, sau đó tuyên bố bắt đầu đấu giá.

Bích Hải Chân Quân năm đó cụ thể tên tuổi như thế nào còn không biết, nhưng đấu giá quan giải thích cẩn thận tỉ mỉ một phen, phía dưới không ít người mặt lộ vẻ hưng phấn, lập tức bắt đầu ra giá cạnh tranh.

Dù sao công pháp đỉnh cấp tu luyện bực này, cực ít gặp được bên ngoài.

Nếu có thể chuyên dùng công pháp này, nói không chừng có thể tạo ra được một đại thế gia hoặc tông môn mạnh mẽ.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, nhẹ giọng nói chuyện phiếm với Cảnh Dương thượng nhân.

Công pháp này nghe mặc dù không tệ, nhưng hắn tự nhiên không động tâm, chỉ ở một bên xem náo nhiệt mà thôi.

Càng ngày càng nhiều người tham gia đấu giá, giá cả càng đẩy lên cao, rất nhanh đột phá đến bảy nghìn Tiên Nguyên thạch.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, lại có thêm một tầng nhận thức đối với mị lực công pháp đẳng cấp cao.

"Ta ra giá một vạn Tiên Nguyên thạch!" Đột nhiên vang lên một tiếng hét lớn, tăng giá một cái liền tăng lên ba nghìn Tiên Nguyên thạch, lập tức ép xuống cac thanh âm khác.

Hàn Lập không khỏi nhìn sang, người ra giá đúng là đại hán áo lam lúc trước lên tiếng hỏi thăm.

Người này có tu vi Kim Tiên trung kỳ, vậy mà báo ra giá cao như thế, xem ra nơi đây không thiếu ngọa hổ tàng long.

Người này vừa ra giá, những người khác hai mặt nhìn nhau, nhất thời không có ai ra giá nữa.

Đại hán áo lam thấy cảnh này, trên mặt vui vẻ.

"Một vạn một nghìn!" Vào thời khắc này, một thanh âm khác đột nhiên truyền đến, chính là một đạo sĩ tay cầm phất trần.

Khí tức người này khổng lồ, rõ ràng là một vị tu sĩ Thái Ất cảnh.

"Một vạn hai ngàn!" Mặt đại hán áo lam trầm xuống, không vì tu vi đối phương cao mà nhượng bộ, lần nữa tăng giá, tựa hồ nhất định phải có Bích Hải Thiên Ba Công này.

"Một vạn ba nghìn!" Đạo sĩ huy vũ phất trần một cái, nhàn nhạt mở miệng lần nữa.

"Một vạn bốn nghìn!"

"Một vạn năm nghìn!"

...

Hai người tựa hồ nhất định phải có vật này, trong nháy mắt giá tiền Bích Hải Thiên Ba Công đột phá hai vạn.

Tất cả mọi người tại đây đều lắc đầu, Bích Hải Thiên Ba Công tuy rằng tinh diệu, nhưng giá tiền này thật sự quá cao, với giá này chỉ sợ cũng có thể mua được hai ba bộ công pháp pháp tắc đẳng cấp cao rồi.

"Hai vạn hai ngàn Tiên Nguyên thạch!" Sắc mặt đạo sĩ lạnh nhạt, tựa hồ tuyệt không quan tâm giá tiền.

Hai mắt đại hán áo lam đỏ sậm, hô hấp ồ ồ, nhưng không có mở miệng, tựa hồ tài lực trên thân đã đến cực hạn.

"Thủy Kính tông Chu trưởng lão ra giá hai vạn hai ngàn Tiên Nguyên thạch, còn có ai ra giá cao hơn không?" Đấu giá quan đợi một hồi, mở miệng hỏi thăm.

Trong tràng lặng im, không người lên tiếng.

Đấu giá quan lại hỏi lần nữa, thấy như cũ không ai trả lời, đang muốn tuyên bố người sở hữu công pháp.

"Chờ một chút, Tiên Nguyên thạch trên người ta chưa đủ, muốn thế chấp vật này." Đại hán áo lam chợt đứng lên, lật tay lấy ra một vật, lại là một vật dài mảnh, thoạt nhìn tựa hồ là một đoạn xương thú, toàn thân xanh biếc như ngọc.

Đấu giá quan hơi ngẩn ra, bất quá đấu giá hội quả thật có quy cũ thế chấp vật, vội vàng tuyên bố tạm dừng đấu giá, để cho thị nữ qua tiếp lấy thú cốt, đưa đến giám khảo một bên.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn lại, trong mắt lóe lên tinh quang.

Đại hán áo lam lấy ra thú cốt xanh biếc, bất luận ngoại hình hay kích thước, cực kỳ tương tự với đoạn thú cốt màu xanh nằm trong đống hài cốt Cự Thử mà hắn đã lấy được trong Man Hoang.

Chỉ là hắn dùng thần thức dò xét mấy lần, xương thú này của đại hán cũng không tản ra một chút chấn động không gian nào, cũng không có chút chấn động Linh lực, dường như là một kiện phàm vật.

"Chẳng lẽ chỉ giống nhau..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Thú cốt xanh biếc kia, những năm qua hắn cũng nghiên cứu nhiều lần, càng tin rằng đó là một kiện Pháp bảo không gian.

Chỉ là trên thú cốt bị người thi triển bí thuật cực kỳ lợi hại, bất luận hắn thi triển thần thông gì, đều không mở ra được.

"Xôn xao" một tiếng vang nhỏ, Cảnh Dương thượng nhân bên cạnh Hàn Lập đột nhiên đứng lên, thần tình có chút lửa nóng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào thú cốt xanh biếc kia.

Hàn Lập thấy Cảnh Dương thượng nhân thất thố như thế, trong mắt loé lên tinh mang lần nữa, nhưng sau một khắc lập tức biến mất.

"Cảnh Dương đạo hữu, ngươi nhận ra thú cốt này?" Thần tình hắn nhàn nhạt hỏi.

Lúc này Cảnh Dương thượng nhân biết mình thất thố, vội vàng ngồi xuống, lại không có trả lời Hàn Lập, mà sắc mặt nghiêm trọng cực kỳ, cúi đầu trầm ngâm, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện trọng yếu gì đó.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhúc nhích, không có mở miệng quấy rầy.

Không bao lâu, thú cốt xanh biếc kia được đưa đến một bàn dài kế bên bàn đấu giá, ngồi phía sau bàn dài là ba tu sĩ mặc phục sức màu đen.

Một người trung niên văn sĩ, một lão giả tóc bạc, còn có một thiếu phụ che mặt.

Khí độ ba người đều sâu âm trầm, là ba giám bảo Hắc Sơn Tiên Cung.

Các đại hội đấu giá của Ngọc Côn lâu lợi nhuận cực kỳ phong phú, Hắc Sơn Tiên Cung trông thấy mà thèm, những năm này không ngừng vươn tay vào đấu giá hội kiếm một chén canh, phái người tới so với lần trước càng ngày càng nhiều hơn.

Đến đấu giá hội lần này, hơn phân nửa nhân thủ đều là xuất từ ở Hắc Sơn Tiên Cung.

Những chuyện này, thời điểm trước đây Hàn Lập nói chuyện phiếm cùng Cảnh Dương thượng nhân, đã nghe đối phương đề cập đến.

------oOo------

Chương 616: Kinh ngạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ba gã giám bảo sư cầm đoạn thú cốt trên bàn dài lên chuyền tay nhau nhìn xem một chút, trên mặt đều lộ ra vẻ phân vân nghi hoặc, tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết đó là cái gì.

"Không biết các hạ tính thế chấp vật này bao nhiêu Tiên Nguyên thạch?" Ba người liếc nhìn nhau, lão già tóc bạc ngẩng đầu hỏi đại hán áo lam kia.

"Ba vạn Tiên Nguyên thạch!" Đại hán áo lam lớn tiếng nói.

Lời này vừa nói ra, cả hội trường vang lên một hồi thanh âm xôn xao.

Ba vạn Tiên Nguyên thạch, cũng không phải là một số nhỏ, giá tiền này tính ra đắt hơn đại bộ phận các bảo vật trên đấu giá hội lần này, thậm chí so với giá rao Bích Hải Thiên Ba Công trước mắt còn đắt hơn một chút.

"Vị đạo hữu này, cái thú cốt này của ngươi tuy rằng tính chất có chút kỳ lạ, nhưng lại không có chấn động Linh lực chút nào, xin hỏi vật này có chỗ nào đặc dị mà các hạ lại muốn thế chấp ba vạn Tiên Nguyên thạch?" Văn sĩ trung niên không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

"Cái này... Thú cốt này là bảo vật ta cửu tử nhất sinh tìm được từ một chỗ di tích Man Hoang, mặc dù không có khí tức chấn động, nhưng bất luận sét đánh hỏa thiêu, thậm chí Tiên Khí sắc bén, đều không thể lưu lại vết tích trên xương này. Ta còn thỉnh mấy vị Luyện Khí Đại Sư xem xét, muốn luyện chế nó thành một kiện Tiên Khí, kết quả những người này đồng dạng không biết phải làm sao với xương này, bởi vậy đoạn xương này hẳn là một kiện Chí Bảo." Thần tình đại hán áo lam trì trệ, sắc mặt đỏ lên vài phần,

nhưng vẫn lớn tiếng trả lời.

Văn sĩ trung niên nghe vậy, trong mắt mơ hồ lướt qua một tia trào phúng, trao đổi ánh mắt với hai người bên cạnh.

Gã làm giám bảo sư nhiều năm, không biết gặp qua bao nhiêu người nông cạn như vậy, cầm lấy một kiện đồ vật có chút kỳ lạ, liền cho là tuyệt thế trân bảo.

"Như vậy, các hạ cũng không nói lên được giá trị vật này. Thật xin lỗi, để bảo đảm đấu giá hội lần này tuyệt đối công bằng liêm chính, chúng ta chỉ lấy vật thế chấp có giá trị rõ ràng, khúc xương thú này kính xin các hạ thu hồi." Trên mặt văn sĩ trung niên vẫn bảo trì dáng tươi cười, lắc đầu cười nói.

"Phí Bân cái này đồ ngu này..." Bên trong phòng khách quý, trong mắt Cảnh Dương thượng nhân hiện lên một tia nóng bỏng, trong miệng thấp giọng chửi bới.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt chớp lên, giữ im lặng.

"Các ngươi..." Vẻ mặt đại hán áo lam tràn đầy sự giận dữ.

Đã nhận được kết luận của giám bảo sư, từng ánh mắt giễu cợt chung quanh lập tức quét qua, khiến cho sắc mặt đại hán càng thêm khó coi.

Kỳ thật từ lâu gã đã đi tìm giám bảo sư xem xét xương thú này, kết quả đều nhận được câu trả lời giống như văn sĩ trung niên.

Vốn muốn mượn hôm nay nơi đây cao thủ nhiều như mây, lấy giá cao gây chú ý, có lẽ có người tuệ nhãn nhận ra xương này cũng chưa biết chừng. Bây giờ xem ra, hiển nhiên là tính toán sai rồi.

Trong lòng đại hán áo lam không khỏi nổi lên một tia hoài nghi, chẳng lẽ thứ này thật không có giá trị bao nhiêu?

"Chậm đã, vật này ta muốn, cho ngươi ba vạn Tiên Nguyên thạch." Một

thanh âm đột nhiên từ trong một phòng khách quý truyền ra, trong phòng là một nam tử trung niên đầu đội kim quan, khí vũ hiên ngang.

Người này là một tu sĩ Thái Ất cảnh, con mắt nhìn chằm chằm vào thú cốt xanh biếc kia, tinh mang chớp động.

Lời này vừa nói ra, trong hội trường lại xôn xao một mảnh, bất quá trong thanh âm hỗn tạp mang theo nhiều sự kinh ngạc, đại bộ phận ánh mắt của mọi người nhìn lại hướng thú cốt lần nữa.

Ba người văn sĩ trung niên nơi bàn dài cũng đều giật mình.

Đại hán áo lam nghe vậy, lập tức mặt lộ vẻ đại hỉ, đang tính gật đầu.

"Chờ một chút, ta ra giá ba vạn năm nghìn Tiên Nguyên thạch!" Một thanh âm khác vang lên, chính là Cảnh Dương thượng nhân.

Đại hán áo lam ngẩn ngơ, miệng hé mở ra kinh ngạc.

"Bốn vạn Tiên Nguyên thạch!" Kim quan trung niên nam tử nhướng mày, trầm giọng nói.

"Năm vạn!" Cảnh Dương thượng nhân cũng lập tức tăng giá.

"Sáu vạn!"

"Bảy vạn!"

...

Hai người ngươi tới ta đi, rất nhanh đẩy giá thú cốt này lên với tốc độ kinh người!

Bây giờ bên trong hội trường lại vang lên thanh âm nghị luận sôi nổi, coi như là người đần cũng đoán được thú cốt này khẳng định không phải phàm vật.

Mấy tu sĩ Thái Ất Cảnh có thân gia phong phú, lại có chút gấp gáp cũng nhịn không được gia nhập đấu giá.

Bây giờ khuôn mặt đại hán áo lam đầy ánh sáng màu đỏ, cảm giác hưng phấn khó có thể cưỡng.

Đằng sau bàn dài, ba giám bảo sư Hắc Sơn Tiên Cung lại không khỏi lộ ra vẻ lúng túng nhìn một màn trước mắt, đoạn thú cốt xanh biếc bị bọn họ cho rằng không đáng giá, biểu lộ trên mặt bọn họ càng thêm đặc sắc khi tiếng hô giá vật ấy theo nước lên thuyền lên.

Đấu giá quan nguyên bản khí định thần nhàn kia, bây giờ cũng trợn mắt há hốc miệng một hồi.

Trong nháy mắt, đơn giá thú cốt xanh biếc nhảy lên tới trình độ đáng sợ hai mươi vạn Tiên Nguyên thạch.

Những tu sĩ Thái Ất cảnh trên đường tham dự vào, từng người lần lượt lui bước, chỉ còn lại hai người kim quan trung niên nam tử cùng Cảnh Dương thượng nhân vẫn như trước không buông tha.

"Hai mươi hai vạn!" Cảnh Dương thượng nhân nghiến răng nghiến lợi báo giá.

"Hai mươi lăm vạn!" Kim quan trung niên nam tử tựa hồ nhìn ra tài lực Cảnh Dương thượng nhân có hạn, cười lạnh một tiếng, mở miệng ra giá.

"Hai mươi sáu vạn!" Sắc mặt Cảnh Dương thượng nhân tối sầm, mở miệng lần nữa.

"Hai mươi bảy vạn!" Kim quan trung niên nam tử lộ vẻ kinh ngạc, lần nữa nâng giá.

"Hai mươi tám vạn!" Cảnh Dương thượng nhân theo sát lên.

"Ba mươi vạn!" Sắc mặt kim quan trung niên nam tử cũng có chút không tốt, tựa hồ tài lực cũng đã đến cực hạn.

"Ba mươi... năm vạn!" Trong mắt Cảnh Dương thượng nhân chớp động dị sắc, trầm giọng nói ra.

Nghe đến đó, mọi người tại đây nhao nhao hít sâu một hơi.

"Ba mươi lăm vạn Tiên Nguyên thạch? Hừ, các hạ thật sự có thân gia như thế? Nếu thật sự ngươi có thể xuất ra nhiều Tiên Nguyên Thạch như vậy trước mặt mọi người, hoặc là vật đồng giá, ta lập tức buông tha tranh đoạt vật ấy, nhưng nếu như các hạ không cầm ra được, tức là cố ý quấy rối, mong rằng đạo hữu phán xử theo lẽ công bằng, xử lý việc này!" Kim quan trung niên nam tử quay đầu nhìn về phía Phó Ngọc Hải dưới đài, lạnh lùng nói ra.

Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân hơi trầm xuống, nhưng trên mặt vẫn bảo trì bình tĩnh như cũ.

Phó Ngọc Hải quay đầu nhìn lại hướng Cảnh Dương thượng nhân, nhíu mày, lập tức khôi phục bình tĩnh, đi đến bàn đấu giá, nói: "Cái này đương nhiên, quy củ đấu giá đại hội, bất luận kẻ nào cũng không thể làm trái."

"Như vậy tốt nhất, xin mời vị đạo hữu này lấy ra Tiên Nguyên thạch trước mặt mọi người." Kim quan trung niên nam tử cười lạnh một tiếng, đồng tử co lại thành một chấm nhỏ, nhìn chằm chằm vào Cảnh Dương thượng nhân.

Hàn Lập liếc nhìn Cảnh Dương thượng nhân, ánh mắt chớp lên.

Người khác có lẽ nhìn không ra, bất quá hắn ngồi ở bên cạnh, vẫn nhìn ra Cảnh Dương thượng nhân có chút chột dạ.

Trên thân Cảnh Dương, chỉ sợ không có nhiều Tiên Nguyên thạch như vậy.

"Nhiều Tiên Nguyên thạch như vậy, để chồng chất ở chỗ này còn thể thống gì, chờ một lát đấu giá hội chấm dứt, ta sẽ cùng vị đạo hữu áo lam này trao đổi, không nhọc các hạ hao tâm tổn trí." Cảnh Dương thượng nhân hừ một tiếng, nói ra.

"Vật phẩm của vị đạo hữu áo lam này cũng không phải là vật đấu giá, không cần phải đợi đến lúc đại hội chấm dứt. Các hạ nếu quả thật có tài lực bực này, sao không để cho mọi người nhìn xem, hiện tại cũng đã bại lộ, ngươi nếu từ chối, chỉ sợ là đã chột dạ." Kim quan trung niên nam tử cười lạnh liên tục.

"Tốt, nếu đạo hữu kiên trì như thế, vậy tốt rồi, nhìn một chút đi." Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân lóe lên, lập tức cười nhạt một tiếng, vung tay lên.

Một tia sáng trắng bắn ra, bao lấy hơn mười vật phẩm rơi vào trên bàn dài.

Đại đa số những vật phẩm này đều là tài liệu, còn có hai kiện Tiên Khí, một lọ đan dược, mỗi một kiện vật phẩm đều tản mát ra chấn động Linh lực làm người ta sợ hãi.

"Ba vị trước xem xét mấy thứ này giá trị bao nhiêu Tiên Nguyên thạch." Cảnh Dương thượng nhân nói ra.

Ba người văn sĩ trung niên liếc nhìn nhau, sau đó bắt đầu cẩn thận từng li từng tí xem xét từng vật.

Kim quan trung niên nam tử thấy cảnh này, nhíu mày.

"Lệ đạo hữu, trên người của ngươi còn nhiều Tiên Nguyên thạch không, ta mượn tạm một ít." Trong đầu Hàn Lập chợt vang lên thanh âm Cảnh Dương thượng nhân.

"Ngươi muốn mượn bao nhiêu?" Hàn Lập bất động thanh sắc, truyền âm hỏi.

"Tám vạn Tiên Nguyên thạch." Cảnh Dương thượng nhân lập tức truyền âm trả lời.

"Tám vạn Tiên Nguyên thạch, cũng không phải số lượng nhỏ a." Hàn Lập trầm mặc một lát, mới chậm rãi truyền âm.

"Tại hạ biết rõ, bất quá thỉnh Lệ đạo hữu yên tâm, chỉ cần thời gian mười

năm, ta sẽ trả đầy đủ Tiên Nguyên thạch cho ngươi." Cảnh Dương thượng nhân trông thấy Hàn Lập không có cự tuyệt, trong lòng đại hỉ, lập tức truyền âm nói.

"Cảnh Dương đạo hữu dốc hết tài lực cũng phải lấy được thú cốt xanh biếc kia, xem ra vật ấy quả nhiên là kiện bảo vật, Lệ mỗ cũng dụng thần thức tra xét qua, nhưng không phát hiện vật ấy có gì đặc biệt, không biết vật này là dị bảo gì, kính xin Cảnh Dương đạo hữu chỉ giáo một chút." Hàn Lập hỏi.

"Thực sự không dám giấu giếm, vật ấy chính là một kiện pháp bảo không gian, bất quá bị một tầng cấm chế cực kỳ cao minh che lại khí tức, vì vậy Lệ đạo hữu mới dò xét không ra lai lịch vật ấy." Cảnh Dương thượng nhân hơi do dự, truyền âm nói.

"Không gian Pháp bảo..." Đôi lông mày Hàn Lập nhíu lại.

"Như vậy đi, chỉ cần Lệ đạo hữu cho ta mượn tám vạn Tiên Nguyên thạch này, mặc kệ bên trong vật ấy có bao nhiêu thứ, ta nguyện ý chia một phần ba cho ngươi." Cảnh Dương thượng nhân lần nữa tăng giá.

"Nếu như Cảnh Dương đạo hữu nói như vậy, tại hạ nếu còn không đáp ứng thì không phải bạn chí cốt rồi. Bất quá lúc đạo hữu mở ra vật ấy, tại hạ muốn ở một bên nhìn xem một chút, kính xin Cảnh Dương đạo hữu thứ lỗi." Hàn Lập mỉm cười, truyền âm nói ra.

"Tốt, bất quá nếu Lệ đạo hữu chứng kiến việc này, xin đừng truyền ra ngoài." Sắc mặt Cảnh Dương thượng nhân khẽ biến, chần chờ một chút vẫn gật đầu đồng ý.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức truyền âm đáp ứng, đồng thời lấy ra một trữ vật giới chỉ nho nhỏ, lặng lẽ nhét vào tay Cảnh Dương thượng nhân.

Thần thức Cảnh Dương thượng nhân hướng vào trong tìm tòi, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, sắc mặt triệt để trở nên bình tĩnh.

Ba người văn sĩ trung niên rất nhanh xem xét xong, tuyên bố: "Sau khi ba người chúng ta xem xét thương nghị, giá trị những bảo vật này không dưới

mười hai vạn Tiên Nguyên thạch."

Cảnh Dương thượng nhân vung tay lên lần nữa, hai đạo quang mang một đen một trắng rơi vào trước ba người văn sĩ trung niên, là hai trữ vật giới chỉ.

"Tiên Nguyên thạch còn dư lại đều ở bên trong." Gã nhàn nhạt nói ra.

Ba người văn sĩ trung niên cầm qua hai cái nhẫn, kiểm tra một chút, cất giọng nói: "Hai trữ vật Pháp Khí này, một cái tám vạn Tiên Nguyên thạch, một cái mười lăm vạn Tiên Nguyên thạch, tăng thêm những tài liệu này, giá trị ba mươi lăm vạn Tiên Nguyên thạch."

"Vị đạo hữu này, nếu như ngươi vẫn chưa yên tâm, có thể tự mình kiểm tra hai chiếc nhẫn trữ vật này một chút." Cảnh Dương thượng nhân liếc nhìn kim quan trung niên nam tử, cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

Sắc mặt kim quan trung niên nam tử khó coi, hừ một tiếng, quay đầu dời ánh mắt đi.

Đấu giá quan trên đài thấy vậy, tuyên bố thú cốt xanh biếc thuộc sở hữu, kết thúc trận đấu giá đột nhiên xuất hiện này.

------oOo------

Chương 617: Cạm bẫy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đoạn thú cốt xanh biếc được mua với giá ba mươi lăm vạn Tiên Nguyên thạch rất nhanh được một nữ tu xinh đẹp đưa đến tay Cảnh Dương thượng nhân.

Cảnh Dương thượng nhân cầm chặt thú cốt, đoạn xương mơ hồ hơi trắng bệch, ánh mắt gã thỉnh thoảng nhìn thú cốt lại băn khoăn, giống như đang đánh giá một kiện kỳ trân dị bảo.

Chợt nhớ Hàn Lập đang ở bên cạnh, thần sắc của gã rất nhanh khôi phục như thường, nhìn Hàn Lập cười cười, sau đó cẩn thận từng li từng tí thu thú cốt xanh biếc vào.

Cùng lúc đó, khoản Tiên Nguyên Thạch và tài liệu xa xỉ mà gã trả giá cũng được đưa đến tay đại hán áo lam kia.

"Bích Hải Thiên Ba Công, ta ra giá hai vạn ba nghìn Tiên Nguyên thạch." Đại hán áo lam đắc chí cười hặc hặc, có chút khinh thường quét qua ba gã giám bảo sư kia, sau đó lớn tiếng hô giá.

Đạo sĩ thấy tình hình này, cũng không có ra giá, cuối cùng Bích Hải Thiên Ba Công bị đại hán áo lam bỏ ra giá hơn hai vạn Tiên Nguyên Thạch vượt xa giá khởi điểm mua vào.

Đấu giá tiếp tục tiến hành, dưới sự chủ trì của đấu giá quan, hai kiện trọng bảo còn lại theo thứ tự được đưa lên đài.

Hai kiện bảo vật này là một cuốn hoạ trục có thể triệu hoán đạo binh cùng

một cây búa ánh vàng rực rỡ có phẩm giai không thấp, giá trị tự nhiên xa xỉ, nhưng bởi vì đoạn thú cốt xanh biếc kia ngang trời xuất thế lay động nhân tâm, nên hai trận đấu giá này tiến hành không nóng không lạnh, cuối cùng thành giao với một cái giá không tính là quá cao.

Theo lời tuyên bố chấm dứt dõng dạc của đấu giá quan, đấu giá hội cuối cùng chấm dứt qua loa như vậy, mà trước đó, ba gã giám bảo sư lại sớm biến mất chẳng biết từ lúc nào.

Lần này Cảnh Dương thượng nhân cùng Hàn Lập coi như đều lấy được thứ mình cần, lúc này liền đứng dậy đi ra cửa hội trường.

Lúc này những người còn lại trong tràng cũng bắt đầu đi ra bên ngoài.

Những người đạt được vật mong muốn giống Cảnh Dương thượng nhân và Hàn Lập, trên mặt tất nhiên là vui sướng hớn hở. Người không như nguyện cũng không nhụt chí, thứ tốt vốn là khó có được, quá trình tìm kiếm vốn cũng là một loại niềm vui thú, nếu đạt được quá dễ dàng, ngược lại là thiếu thiếu cái gì đó.

Huống hồ, lễ mừng này chẳng qua là vừa mới bắt đầu, trong thời gian tương đối dài tiếp theo nội thành còn có vô số đấu giá hội cùng giao dịch hội lớn nhỏ đang chờ bọn họ. Có đôi khi trong những nơi đó lại có thể đạt được vật mong muốn. Ngoài ra, còn có thể gặp gỡ một ít lão hữu mấy nghìn năm không gặp, đây cũng là sự tình đáng chờ mong trong kiếp sống tu luyện buồn tẻ.

Bên trong đám người di chuyển, không ít người nói chuyện say sưa về vật xuất hiện trên đấu giá hội, trong đó đàm luận say sưa nhất tự nhiên là đoạn thú cốt mà Cảnh Dương thượng nhân bỏ ra ba mươi lăm vạn Tiên Nguyên thạch chộp được. Kể từ đó, Cảnh Dương thượng nhân cũng trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, thỉnh thoảng lại có người tới khách sáo hỏi thăm vài câu, nói bóng nói gió muốn nghe ngóng tin tức vật ấy.

Cảnh Dương thượng nhân thân là sơn chủ bộ Bách Tạo Sơn, đối với chuyện này tất nhiên đã gặp nhiều, nhưng bây giờ tâm gã giống như mũi tên, nào có tâm tư dài dòng cùng những người này. Gặp được người quen hoặc là thân

phận không thấp thì vẻ mặt gã ôn hoà cười ha hả, còn nếu là những người khác lại trực tiếp bỏ mặc. Những người còn lại thấy vậy cũng thức thời không có lại vây quanh.

Đã có Cảnh Dương thượng nhân như thế, nguyên bản Hàn Lập ở trên đấu giá cũng có chút danh tiếng, lại không có ai chú ý tới.

Hàn Lập thấy thế lại càng mừng, cười tủm tỉm đi theo sau Cảnh Dương thượng nhân, bước chân thong thả đi ra hướng bên ngoài.

Nhưng vào lúc này, một gã nam tử áo đen đi ngang qua bên cạnh Hàn Lập, đúng là tu sĩ áo đen lúc trước đấu giá cùng hắn hai lần.

Lúc trước toàn thân người này giấu trong áo đen, không nhìn thấy mặt, bây giờ tới gần, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua mới thấy rõ dung mạo người đó, là một nam tử thanh niên thon gầy, tướng mạo có chút anh tuấn, chỉ là sắc mặt trắng bệch có chút không bình thường.

Thời điểm ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thanh niên áo đen cũng nhìn lại, lông mi sắc bén như cây đao chớp lên một cái, sau đó gật đầu cười với Hàn Lập, rồi bước nhanh ra ngoài.

Sau lưng thanh niên áo đen còn đi theo một tu sĩ áo tím, thoạt nhìn hình như hai người là đồng bạn.

Người này có một đầu tóc dài mềm mại màu vàng kim rũ trên đầu vai, khoác trên thân áo tím, da thịt trên mặt trắng noãn như ngọc, dung mạo cực kỳ thanh tú, nhìn không ra là nam hay nữ.

Tu sĩ áo tím cũng liếc nhìn Hàn Lập một cái, nhưng trên gương mặt thanh tú không chút biểu tình, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, theo thanh niên áo đen đi ra hướng bên ngoài.

Hàn Lập dừng bước, nhìn bóng lưng hai người này, nhíu mày.

"Lệ đạo hữu, như thế nào, thấy người quen sao?" Bây giờ trong đầu Cảnh Dương thượng nhân chỉ nghĩ đến thú cốt xanh biếc kia, không có chú ý tới

hai người thanh niên áo đen vừa rồi, trông thấy Hàn Lập đột nhiên dừng lại, liền hỏi.

"Không có gì, là ta hoa mắt." Hàn Lập lắc đầu.

"Đã như vậy, chúng ta đi nhanh đi." Cảnh Dương thượng nhân tựa hồ có chút không thể chờ đợi được.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, rất nhanh hai người rời khỏi đấu giá hội.

"Đi theo ta..." Cảnh Dương thượng nhân nói nhỏ với Hàn Lập một tiếng, quay người đi về một hướng.

Nhưng vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Không trung loé lên ánh sáng màu đỏ, một đoàn mây đỏ lăng không lơ lửng hiện ra, cấp tốc xoay tròn ông ông.

Bốn phía trên mặt đất xuất hiện từng đạo linh văn màu đỏ thắm, tạo thành một cái pháp trận màu đỏ, cộng hưởng cùng mây đỏ trên không trung.

Lúc này, Hàn Lập và đám người tham gia đấu giá hội vừa rời Ngọc Côn lâu không xa, chợt cảm thấy thân thể xiết chặt, đều bị hào quang màu đỏ thẫm trong pháp trận trên mặt đất bao phủ, không một ai chạy thoát.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại từ giữa pháp trận tuôn ra, trong nháy mặt mọi người ở đây đều bị giam cầm, không thể động đậy được.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Là khốn trận!"

"Người nào dám giở trò trong nội thành?"

Mọi người tại đây gặp tình cảnh này, nhao nhao kinh hãi, mở miệng tức giận quát lớn.

"Cảnh Dương đạo hữu, đây là có chuyện gì?" Hàn Lập thấp giọng hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, bất quá dám động thủ ở nội thành, chắc có lẽ không bắn tên không đích, chúng ta trước nhìn kỹ hẵng nói." Lông mày Cảnh Dương thượng nhân cau lại, thần sắc lại hết sức trấn định.

Hàn Lập nghe vậy không nói gì, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Hắn có thể cảm nhận được pháp trận đỏ thẫm chung quanh này bất phàm, chính là một pháp trận giam cầm có uy lực rất mạnh, trong đó tựa hồ còn dung hợp một cỗ lực lượng pháp tắc không kém, lúc trước hắn cũng không phát hiện chút dấu hiệu nào.

Bất quá như Cảnh Dương thượng nhân nói, nơi đây dù sao cũng là đại thành phía bắc Hắc Sơn Tiên Vực, lại có giám sát tiên sứ tọa trấn, ai dám ở đây trắng trợn bày trận vây khốn người tham gia đấu giá hội.

Chẳng lẽ...

Ngay lúc Hàn Lập tựa hồ nghĩ tới điều gì, hai đạo nhân ảnh một đỏ một xanh từ trên bầu trời hạ xuống.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, ngừng vận chuyển công pháp, ánh mắt nhìn hai người mới tới.

Trên thân hai người này đều mặc áo giáp màu vàng, phục sức giống như đúc mấy tên giám sát sứ Thiên Đình mà hắn xuyên không qua gặp lúc trước.

Người đi đầu là một đại hán tóc đỏ, bên ngoài thân cuồn cuộn hoả diễm màu đỏ, tản mát ra khí tức vô cùng to lớn, hư không phụ cận cũng bắt đầu vặn vẹo theo.

Hàn Lập nhìn xem người này, trong lòng thất kinh.

Cỗ khí tức khổng lồ này đã đạt đến Thái Ất cảnh giới, hơn nữa còn trên cả

Công Thâu Cửu, hắn là một gã tu sĩ đẳng cấp cao Thái Ất cảnh trung kỳ.

Đại hán tóc đỏ nắm trong tay một thanh cự kiếm đỏ thẫm cao hơn người, kiếm này có lân phiến màu đỏ che kín, hơn nữa thân kiếm uốn lượn, giống như một đầu hoả giao, đuôi giao làm mũi kiếm, đầu giao làm chuôi kiếm.

Từng đạo hào quang đỏ thẫm lượn lờ trong cự kiếm, giống như máu tươi, làm cho người ta cảm giác một loại sát nghiệt ngập trời, hiển nhiên là một sát kiếm vô cùng hung lệ.

Tên còn lại là một nam tử có thân thể cao gầy, giống như cây gậy trúc, thân thể che phủ một tầng ánh sáng màu xanh chói mắt.

Trên thân nam tử gậy trúc cũng tản mát ra một cỗ khí tức cường đại, không kém chút nào so với đại hán tóc đỏ.

"Giám sát tiên sứ!" Hai người vừa xuất hiện, mọi người ở đây lập tức nhận ra thân phận của họ từ phục sức, sắc mặt đều biến đổi.

"Chư vị không cần kinh hoảng, lần này chúng ta tới đây là để bắt nghịch phạm Luân Hồi Điện, hắn đang trà trộn trong các ngươi, người không liên quan hãy chờ một lát, sau đó tự nhiên sẽ được thả đi." Đại hán tóc đỏ mở miệng nhàn nhạt, trong mắt bắn ra hai đạo tia sáng lăng lệ ác liệt như hai lưỡi đao, quét tới đám người.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng lập tức chộn rộn một cái.

Chẳng lẽ mình bại lộ?

Ý niệm trong đầu hắn nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ gấp đối sách, Tiên Linh Lực trong cơ thể âm thầm ngưng tụ, nhưng trên mặt không biểu lộ mảy may.

"Ngươi, ngươi, còn ngươi nữa... Theo chúng ta quay về thẩm vấn." Đại hán tóc đỏ đưa tay chỉ liên tiếp mấy người, một người trong đó lại vừa vặn là tên thanh niên áo đen kia.

Hàn Lập thấy đại hán tóc đỏ chỉ mấy người kia, ánh mắt chớp lên, tinh thần căng thẳng âm thầm buông lỏng.

Hắn nhớ kỹ mấy người kia, vừa vặn đều là tu sĩ ra giá đấu giá gốc Vạn Hồn Thảo kia, xem ra cảm giác của hắn đã đúng, gốc Vạn Hồn Thảo nửa đường gia nhập đấu giá quả nhiên là một cái bẫy.

Sau khi chỉ mấy người, ánh mắt đại hán tóc đỏ như đao, tiếp tục nhìn về những người khác.

Người bị ánh mắt đại hán tóc đỏ đảo qua, đều cảm thấy trong mắt tựa hồ bị gai đâm một cái, có chút đau đớn.

Hàn Lập cũng bị ánh mắt người này đảo qua, nhưng sắc mặt hắn thản nhiên, không lộ ra một điểm khác thường nào.

Dù mình tu luyện Luyện Thần Thuật, vả lại sát khí trên thân nồng đậm đã hơi tiếp cận Hôi tiên, nhưng mình một mực phục dụng Hư Nguyên đan, chỉ cần mình không thúc giục Luyện Thần Thuật, vả lại đối phương không dùng pháp khí dò xét, bản thân chắc có lẽ không bại lộ.

Quả nhiên, ánh mắt đại hán chỉ khẽ quét qua thân Hàn Lập, không có dừng lại.

Bất quá hai tu sĩ áo hồng bên cạnh hắn trong ánh mắt lại lộ ra một chút bối rối, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất.

Mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng dĩ nhiên bị đại hán tóc đỏ phát hiện được.

"Còn hai người các ngươi nữa." Đại hán tóc đỏ lại chỉ hai người này.

"Giám sát tiên sứ đại nhân, chúng ta cũng không phải người Luân Hồi Điện, dựa vào cái gì bắt chúng ta!" Một tu sĩ áo hồng nhịn không được hỏi.

Đại hán tóc đỏ không để ý đến người này, ánh mắt tiếp tục dò xét đám người, lại chỉ thêm mấy người.

"Tốt rồi, người bị chỉ ra đi theo chúng ta trở về, những người khác có thể rời đi." Tay đại hán tóc đỏ bấm niệm pháp quyết vung lên, hào quang pháp trận màu đỏ quanh đám người Hàn Lập lóe lên biến mất, lực lượng giam cầm cường đại cũng theo đó biến mất.

Cỗ giam cầm bị giải trừ, mọi người thở ra nhẹ nhàng, vội vàng ly khai nơi đây.

"Chúng ta cũng đi thôi." Cảnh Dương thượng nhân cũng không bị chỉ tên, thấp giọng thúc giục Hàn Lập một tiếng.

Hai người quay người ly khai, rất nhanh rời khu vực Ngọc Côn lâu này.

Bây giờ khu vực bên ngoài Ngọc Côn lâu đã tụ tập không ít người, đứng từ xa nhìn Ngọc Côn lâu bên này, một bộ dạng xem náo nhiệt.

Đến nơi này, hai người Hàn Lập cũng lẫn vào trong đám người.

Tuy Cảnh Dương thượng nhân muốn lập tức ly khai, nhưng Hàn Lập lại đề nghị đi xem đến cùng là chuyện gì. Trong lòng đối phương dù không muốn, nhưng ngại trước đây không lâu mới mở miệng mượn Hàn Lập Tiên Nguyên thạch, nên cũng đồng ý, chỉ là trong lòng trách thầm vài câu.

Kết quả là, hai người lẫn vào trong đám người đông nghịt vây quanh xem náo nhiệt.

------oOo------

Chương 618: Siêu trộm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Nguyên bản trước Ngọc Côn lâu tụ tập đông đúc, dưới một tiếng nói của đại hán tóc đỏ, hầu hết mọi người lập tức giải tán, chỉ còn lại hơn mười người.

Những người này tự nhiên đều là người bị đại hán chỉ ra lúc trước, phần lớn là người tham dự đấu giá Vạn Hồn Thảo trước đây. Không biết vì lý do gì mà đại hán áo lam lúc trước bán thú cốt được ba mươi lăm vạn Tiên Nguyên thạch cũng ở trong đó, mặt gã xám như màu đất.

Ngoài ra, tên tu sĩ áo tím theo sau thanh niên áo đen cũng không bị chỉ mặt, nhưng đồng dạng không có ly khai.

Hàn Lập đứng trong đám người vây xem cách hơn mười dặm thấy tình hình này, đồng tử hơi co rụt lại.

"Lên một lượt đi."

Đại hán tóc đỏ cũng không nhìn những người này, đại thủ đột nhiên vung lên, bích quang lóe lên, một chiếc bạch ngọc phi chu lăng không hiện ra lơ lửng, rơi trên mặt đất.

Phía trên phi chu, có một cái lồng giam ánh sáng màu đỏ thắm chuyển động quay tròn, từng đạo điện mang màu đỏ nhảy lên trên lồng giam ánh sáng, thoạt nhìn làm cho người ta hãi hùng khiếp vía.

Xa xa trong đám người, trong mắt Hàn Lập đột nhiên hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trước đây hắn cảm thấy đại hán tóc đỏ này có vài phần quen mặt, bây giờ để ý kỹ mới phát hiện ngũ quan hình dáng lại có vài phần tương tự Công Thâu Cửu, chỉ sợ giữa hai người có quan hệ máu mủ nào đó.

"Hừ! Giám sát tiên sứ các ngươi cũng quá mức bá đạo đi! Chúng ta tới đây là tham gia đấu giá hội Ngọc Côn đấy, không biết nghịch phạm Luân Hồi Điện gì, các ngươi muốn bắt người liền đi bắt, thứ cho tại hạ không thể phụng bồi." Bên trong mười mấy người, một lão giả râu quai nón mặc đạo bào màu lam hừ lạnh một tiếng, trên thân bỗng nhiên đại phóng ánh sáng màu lam, không có che giấu khí tức Kim Tiên cảnh Hậu Kỳ đỉnh phong.

Một cỗ kỳ hàn chi khí bỗng nhiên bộc phát cuốn ra chung quanh làm hư không phụ cận ngưng tụ, nổi lên tầng tầng rung động màu lam mắt thường có thể thấy được, tựa hồ muốn trực tiếp đóng băng lại.

Hào quang màu đỏ pháp trận bị cỗ rung động màu lam này quét tới, lập tức ảm đạm mãnh liệt.

Lão giả râu quai nón hét lớn một tiếng, bên ngoài thân đại thịnh ánh sáng màu lam lần nữa, huyễn hóa ra từng vòng gợn sóng màu lam mang theo lực lượng pháp tắc cực hàn, khiến cho phạm vi hơn mười trượng xung quanh trở thành một mảnh màu lam mơ hồ.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên, lão giả tránh thoát được giam cầm của pháp trận màu đỏ, thân hình bay vút lên bỏ chạy.

Một màn này phát sinh với tốc độ ánh sáng, mọi người vây xem chỉ cảm thấy trước mắt chớp động ánh sáng màu lam, lão giả đã thi triển ra pháp tắc Linh Vực của mình, thoát khốn ra rồi.

"Ta cho ngươi đi sao?"

Đại hán tóc đỏ vừa dứt lời, một cỗ sát khí cuồng bạo như thực chất từ trên thân gã phóng lên trời, cự kiếm hoả giao trong tay toả sáng hào quang, vung lên hư không.

Hư không trên đỉnh đầu lão giả râu quai nón phát ra một tiếng nổ mạnh, một hư ảnh đầu Hỏa Giao cực lớn bỗng nhiên lóe lên hiển hiện ra.

Một cỗ lực lượng cực nóng đáng sợ xen lẫn khí tức hung sát cuồn cuộn từ

trên thân Hoả Giao cực lớn bộc phát ra, bổ nhào xuống lão giả râu quai nón, một cỗ chấn động pháp tắc cực nóng trong khoảnh khắc tập trung vào lão giả.

Không gian trong phạm vi Linh vực hơn mười trượng xung quanh lão giả râu quai nón lập tức một hồi loạn chiến, thân hình lão giả mặc dù nhanh, nhưng hư ảnh Hỏa Giao lại như bóng với hình, tốc độ nhanh hơn vài phần.

Dưới tình thế cấp bách, lão giả há miệng phun mãnh liệt một cái.

Một đạo ánh sáng màu lam chói mắt phun ra, là một thanh thương ngắn Tiên khí màu lam, tỏa sáng hào quang sau đó hóa thành một đạo cầu vồng màu lam đánh tới hư ảnh Hỏa Giao.

Hư ảnh Hỏa Giao há miệng lớn, một đoàn hoả diễm đỏ thẫm đón gió phụt lên, lập tức nhanh chóng biến lớn, hoá thành đám mây lửa to cỡ căn phòng.

"Ầm ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, mây lửa cùng cầu vồng màu lam chạm vào nhau, lập tức bạo liệt ra.

Đám mây lửa đỏ thẫm lần nữa tăng lên mãnh liệt, liền nuốt chửng thương ngắn màu lam, sau đó lập tức cuồn cuộn bay vòng lại, nhanh chóng vô cùng đánh trúng lão giả râu quai nón kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Lão giả râu quai nón bị một đoàn ánh sáng màu đỏ chói mắt bao phủ, bên trong truyền ra một tiếng kêu phẫn nộ thảm thiết.

Hư ảnh Hỏa Giao giữa không trung bay hạ xuống, lóe lên chui vào giữa hồng quang chói mắt.

Một thanh âm bạo liệt từ giữa ánh sáng màu đỏ truyền ra, tiếng kêu thảm thiết liền im bặt lại.

Ánh sáng màu đỏ đầy trời chớp động vài cái, lập tức nhanh chóng phiêu tán, nhưng lão giả râu quai nón lại triệt để biến mất không thấy gì nữa,

phảng phất như chưa tồn tại bao giờ.

Mắt thấy cảnh này, những người còn lại đều nhao nhao hít một hơi khí lạnh.

"Đừng để ta nói lần thứ hai." Đại hán tóc đỏ lạnh lùng nói ra.

Thân thể những người này khẽ run, đâu còn dám hai lời, nhanh chóng đi lên phi chu xanh biếc, bước vào lồng giam ánh sáng màu đỏ kia.

Những người ở ngoài xa chứng kiến một màn giao thủ vừa rồi, xôn xao một mảnh, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại, thực lực đại hán tóc đỏ này hiển nhiên còn trên cả hắn dự đoán, nhưng sau đó hắn dời ánh mắt rơi vào trên thân hai người khác.

Đúng là tên thanh niên áo đen cao gầy, còn có tu sĩ áo tím bên cạnh gã, hai người cũng không theo những người còn lại lên phi chu.

Trong mắt đại hán tóc đỏ lập loè lãnh mang, nhìn về phía hai người.

"Thật xin lỗi, mặc dù tại hạ cảm thấy rất có hứng thú với các loại Linh bảo phi hành, nhưng duy chỉ không thích ngồi xe chở tù." Thanh niên áo đen bị đại hán tóc đỏ nhìn chăm chú, trên mặt không khẩn trương chút nào, vẻ mặt chẳng hề để ý cười nói.

Đại hán tóc đỏ cùng gậy trúc nam tử liếc mắt nhìn nhau, tiếp đó bóng người hoa lên một cái, thân ảnh gậy trúc nam tử từ hư không xuất hiện sau lưng thanh niên áo đen.

"Người chụp được gốc Vạn Hồn Thảo kia chính là ngươi, Luân Hồi Điện, Hồ Tam." Đại hán tóc đỏ chậm rãi nói ra.

"Hồ Tam, là nói ta sao? Ta xem các ngươi nhận lầm người rồi. Bất quá danh tự rất không tệ, ta thích." Hai tay thanh niên áo đen giơ lên, cười hì hì nói.

"Hồ Tam, hoặc là "Ngân Hồ", mười vạn năm trước bắt đầu lẻn vào Thiên

Hồng Tiên Cung đánh cắp bí bảo, hầu như cách mấy trăm năm lại gây án ở một Tiên Vực khác, cuối cùng lần này lại dụ được ngươi ra. Nếu thức thời, lập tức thúc thủ chịu trói, giao ra năm món bí bảo năm đó, ta có thể cho ngươi thoải mái một chút!" Trong khi đại hán tóc đỏ nói chuyện, hoả diễm trên thân lại chậm rãi sáng lên.

Một cỗ khí tức cực nóng to lớn như núi lửa phun bộc phát ra, trong nháy mắt mặt đất phụ cận trở nên cháy đen, nổ bể ra.

Nhiệt độ cao đáng sợ liền đập vào mặt, mọi người phía xa vội vàng lui về phía sau một khoảng cách.

"Siêu trộm Ngân Hồ, chính là hắn a." Cảnh Dương thượng nhân thở nhẹ một tiếng, thì thào nói ra.

Nét mặt Hàn Lập cũng hiện lên một tia kinh ngạc, lúc trước tại Tru Tiên bảng trong thành, xác thực hắn đã từng thấy qua danh hào "Ngân Hồ". Theo ghi chú trên Tru Tiên bảng, gã là người Luân Hồi Điện, chuyên ăn trộm các loại bảo vật trân quý, phần lớn ở các Tiên Vực có quan hệ với Tiên Cung, vả lại trước khi ra tay đều báo trước, nhưng chưa bao giờ thất thủ, có thể nói là bản án nhiều vô số kể.

Khó trách trước đây gã ra tay xa xỉ, hiển nhiên tiền không phải là của mình, căn bản không cần đau lòng.

"Bí bảo Thiên Hồng Tiên Cung bị trộm? A, ta dường như nghe nói qua việc này ở nơi nào, lúc ấy Cung chủ Thiên Hồng Tiên Cung Tư Đồ Bác Văn tìm được một kiện Huyền Thiên Linh Bảo, vốn định hiến cho Thiên Đình, phát ra một trận lễ mừng thanh thế to lớn, tụ tập không ít Kim Tiên, thậm chí Thiên Đình còn phái tới mấy vị giám sát tiên sứ, kết quả món bảo vật đó lại bị trộm một ngày trước lễ mừng... Chậc chậc, thật sự là đáng tiếc a, vị Cung chủ cùng đám giám sát tiên sứ kia hẳn là rất mất mặt nha. Bất quá các ngươi tìm ta làm cái gì, việc này chẳng có chút quan hệ với ta, chẳng lẽ các ngươi tính tùy tiện bắt một người vô tội hay sao?" Thanh niên áo đen cười cười, nói như thế.

Trọng bảo bị đánh cắp dưới mắt Thái Ất Ngọc Tiên cùng Kim Tiên, vốn là

điều vô cùng nhục nhã của Thiên Đình, kết quả bị thanh niên này kể sinh động như thật trước mặt mọi người, tự nhiên làm người xem bốn phía xôn xao một hồi, mặc dù mọi người ngại giám sát tiên sứ ở đây không dám nói gì, nhưng trong đám người thỉnh thoảng có người phát ra tiếng cười nhạo.

Trên đầu đại hán tóc đỏ nổi lên gân xanh, sát cơ trong mắt đại thịnh, nhưng không có lập tức động thủ.

"Hôm nay mặc ngươi lời ngon tiếng ngọt thế nào, đừng mơ tưởng rời khỏi Tụ Côn Thành này!" Sắc mặt gậy trúc nam tử phát lạnh, nói từng chữ một.

Đại hán tóc đỏ cười lạnh một tiếng, cất bước tiến lên.

Gậy trúc nam tử cũng đồng thời cất bước, tới gần hai người thanh niên áo đen.

Hai cỗ uy áp khổng lồ từ trên thân hai người đại hán tóc đỏ tán phát ra, đan vào cùng một chỗ, ép xuống phía trước.

"Thật sự là phiền toái, thường cách một đoạn thời gian lại có những người này đến quấy rầy ta? Ta chỉ muốn thanh nhàn mấy ngày mà thôi, sao lại khó như vậy chứ?." Thanh niên áo đen bất đắc dĩ thở dài.

Thanh âm thở dài vừa dứt, thân hình người này chợt uốn éo, hóa thành một sợi dây bạc vặn vẹo, lăng không biến mất tại chỗ, pháp trận giam cầm chung quanh tựa hồ không có tác dụng chút nào.

Tu sĩ áo tím kia vẫn đứng chắp tay, ngẩng đầu nhìn lên trời, không để ý tới sự tình chung quanh chút nào, coi như hết thảy phát sinh trước mắt không quan hệ chút nào với y.

"Muốn chạy? Mơ tưởng!"

Đại hán tóc đỏ phẫn nộ quát một tiếng, hoả diễm trên thân đại phóng lần nữa, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành một cái Linh vực đỏ thẫm lớn ngàn trượng, bao phủ cả mấy tầng kiến trúc phụ cận cùng hơn phân nửa đấu giá hội vào trong.

Bên trong Linh Vực đỏ thẫm, vô số hoả diễm cuồn cuộn như thực chất. Trong phạm vi Linh vực, ngoại trừ Ngọc Côn lâu, những kiến trúc khác nhanh chóng hòa tan, hóa thành từng trận khói xanh biến mất vô tung.

Đám người Hàn Lập ở phía xa quan sát, lần nữa lui về sau một khoảng cách, may mắn bọn hắn nguyên bản đứng rất xa, cũng không bị Linh Vực đỏ thẫm cuốn vào.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt đại hán tóc đỏ lộ ra một tia kinh ngạc.

Sau khi thanh niên áo đen kia biến mất, dường như triệt để mất đi tung tích, bất luận là Linh Vực hay là thần thức, đều không cách nào cảm ứng được, tựa như bốc hơi khỏi nhân gian.

Ngay khi thanh niên áo đen biến mất, gậy trúc nam tử cũng lập tức đưa tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một đạo ánh sáng màu xanh trong tay gã bắn ra, chui vào trong hư không.

Sau một khắc, lấy đấu giá hội làm trung tâm, một màn sáng màu xanh mờ mịt bao phủ hơn mười dặm hiển hiện ra.

Màn sáng hiện ra có hình dạng bán cầu, vô số thanh ảnh giống như vòi rồng cuồn cuộn phía trên không thôi, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Chấn động không gian nhè nhẹ từ trong màn sáng màu xanh truyền ra, hiển nhiên bên trong có bổ sung cấm chế không gian, phòng ngừa thanh niên áo đen sử dụng không gian truyền tống đào tẩu.

Vì bắt Ngân Hồ, hai người sớm đã chuẩn bị hết thảy.

Làm xong những thứ này, ánh mắt gậy trúc nam tử cũng nhìn chung quanh, cảm ứng tung tích thanh niên áo đen kia.

"Ồ!" Hắn khẽ di một tiếng.

Chỉ thấy bên trong Linh vực hoả diễm của đại hán tóc đỏ, tu sĩ áo tím kia vẫn đứng chắp tay như cũ, cũng không có vận công hộ thể, nhưng hoả diễm đỏ thẫm chung quanh đến gần y ba thuớc lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy ra.

"Cái này là..." Ánh mắt gậy trúc nam tử ngưng tụ, đang nghĩ cách dò xét một chút.

Vào thời khắc này, một tiếng hét lớn truyền đến, thân hình đại hán tóc đỏ quay tít một vòng, Cự Kiếm trong tay trảm xuống phía sau lưng.

"Đinh" một tiếng giòn vang, Hỏa Giao Cự Kiếm chặn lại một đạo kiếm quang màu bạc.

Kiếm quang màu bạc này cực kỳ nhỏ, hơn nữa mỏng như cánh ve, tản mát ra hào quang cực kỳ đen tối, trong đó mơ hồ có thể thấy từng điểm phù văn màu bạc chớp động.

Đại hán tóc đỏ cười lạnh một tiếng, hoả diễm trên Cự Kiếm đại thịnh, bộc phát ra một cỗ khí tức đáng sợ.

"Leng keng" một tiếng giòn vang, kiếm quang màu đen vang lên tiếng đứt gãy.

Nhưng vào thời khắc này, hư không sau lưng đại hán tóc đỏ hơi chấn động, hai đạo kiếm quang màu bạc giống như đúc lăng không lơ lửng hiện ra, nhanh chóng vô cùng đâm về hậu tâm đại hán.

------oOo------

Chương 619: Chân dung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đại hán tóc đỏ nhíu mày, nhưng không có kinh hoảng, há miệng phun một cái, một mảnh ánh sáng màu đỏ quét ra, mơ hồ một cái đã đến sau lưng.

Ánh sáng màu đỏ lóe lên, hóa thành một khiên tròn màu đỏ lớn chừng một trượng.

"Leng keng" "Leng keng" hai tiếng giòn vang!

Hai đạo kiếm quang màu bạc đâm vào trên khiên tròn màu đỏ, lập tức tia lửa bắn ra bốn phía.

Khiên tròn màu đỏ hơi run một cái, ánh sáng màu đỏ bên ngoài chấn động một hồi, sau đó lập tức ổn định lại.

Nhưng không chờ đại hán tóc đỏ buông lỏng một hơi, hư không hai bên trái phải gã khẽ động, thình lình lăng không xuất hiện bốn đạo kiếm quang màu bạc giống như lúc trước, đâm vào các nơi trên thân thể gã, tốc độ so với hai đạo lúc trước còn nhanh hơn, giống như bốn tia chớp màu bạc.

Sắc mặt đại hạn tóc đỏ rốt cuộc trầm xuống, Hỏa Giao Cự Kiếm trong tay run lên, thân kiếm bỗng nhiên toả sáng hào quang.

Bốn đạo kiếm khí hoả diễm màu đỏ to như tấm ván cửa lăng không hiện ra lơ lửng, mỗi một đạo kiếm khí tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc, nghênh đón bốn đạo kiếm quang màu bạc kia.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" liên tiếp ba tiếng trầm đục vang lên, ba đạo kiếm

quang màu bạc bị ngăn lại, va chạm cùng kiếm khí hỏa diễm lập tức vỡ vụn ra.

Đạo kiếm quang màu bạc thứ tư bị kiếm khí hoả diễm ngăn cản, nhưng lúc cả hai sắp va chạm đột nhiên không biết vì lý do gì chợt chếch qua hướng bên cạnh một cái.

Đạo kiếm quang màu bạc bay sượt qua kiếm khí hỏa diễm, mơ hồ một cái liền phóng về phía bụng đại hán tóc đỏ, cấp tốc hạ xuống.

Trong đám người phía xa, Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Trong nháy mắt đạo kiếm khí màu bạc chếch qua đạo kiếm khí hoả diễm, hắn mơ hồ cảm thấy có một tia khí tức Thần Niệm Chi Liên.

Vào thời khắc này, bên cạnh đại hán tóc đỏ nổ vang một âm thanh, một đạo ánh sáng màu xanh chói mắt lăng không lơ lửng hiện ra, nhập lại hóa thành một chuôi phi toa màu xanh, đánh vào trên kiếm quang màu bạc.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Kiếm quang màu bạc bị một kích của phi toa đánh trúng, bạo liệt ra

"Công Thâu huynh, không sao chứ?" Bên cạnh đại hán tóc đỏ loé lên thanh ảnh, thân ảnh gậy trúc nam tử xuất hiện bên cạnh.

"Không việc gì, đa tạ Vương huynh." Đại hán tóc đỏ kinh sợ đổ mồ hôi lạnh, cảm ơn một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, tay gã bấm niệm pháp quyết một cái.

Hỏa Giao Cự Kiếm bắn ra, lơ lửng trên đỉnh đầu gã, mặt ngoài kiếm quang màu đỏ đại phóng, huyễn hóa ra từng đạo kiếm khí màu đỏ, hình thành quanh người một kiếm trận hùng vĩ, vận chuyển ù ù không ngừng.

Cùng lúc đó, khiên tròn màu đỏ phía sau gã cũng sáng lên hào quang mãnh

liệt, hóa thành một màn hào quang đỏ thẫm dày đặc, bảo vệ toàn thân, phòng ngừa kiếm quang màu bạc đánh tới như vừa rồi.

"Tu vi Ngân Hồ chỉ ở Thái Ất cảnh sơ kỳ, nhưng thực lực không thể khinh thường, nếu không cũng sẽ không chạy thoát nhiều năm như vậy, Công Thâu đạo hữu nên cẩn thận." Gậy trúc nam tử nói.

Đồng thời y cũng vung tay lên, một Tiên khí thẻ tre màu xanh bắn ra, huyễn hóa thành một màn sáng thẻ tre màu xanh, bảo vệ toàn thân y.

Đại hán tóc đỏ gật đầu nhẹ, thu hồi vẻ cuồng ngạo trong lòng.

"Công Thâu Thiên, ta nghe nói ngươi là đệ nhất thiên tài Công Thâu thế gia, có thanh danh rất cao trong Tiên ngục, nguyên lai chỉ có chút năng lực như thế sao? Còn phải nhờ đồng bọn tương trợ, thật sự là mất hứng mà..." Một thanh âm chế ngạo vang lên, quanh quẩn hư không phụ cận, căn bản nhìn không ra vị trí nơi nào, đúng là thanh âm thanh niên áo đen kia.

Sắc mặt đại hán tóc đỏ lộ vẻ giận dữ, nhưng lập tức hít sâu một hơi, không để lời đối phương khiêu khích.

"Ngân Hồ có thể ẩn giấu khí tức hoàn toàn, Linh Vực của ta cũng không cảm ứng được, rốt cuộc người này tu luyện pháp tắc gì?" Ánh mắt của gã nhìn chung quanh, truyền âm hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, nghe nói người này có một bí bảo không gian, có thể làm cho thân thể hòa làm một với hư không, Linh Vực và thần thức bình thường sẽ không thể phát hiện ra tung tích. Bất quá cũng không phải là không có biện pháp." Gậy trúc nam tử truyền âm trả lời.

"Ngươi nói là, muốn dùng một chiêu kia?" Đại hán tóc đỏ khẽ giật mình, lập tức hiểu ra.

Ánh sáng màu xanh trên thân gậy trúc nam tử bỗng nhiên sáng ngời, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một Linh Vực màu xanh, chồng lên Linh vực hoả diễm đỏ thẫm chung quanh.

Trong tay y biến đổi pháp quyết, bên trong Linh vực màu xanh lập tức hiện ra từng đạo gió lốc màu xanh, chuyển động nhanh chóng.

Trong miệng đại hán tóc đỏ cũng lẩm bẩm, ánh lửa trong Linh vực hoả diễm màu đỏ đại thịnh, từng đạo hoả trụ màu đỏ hiển hiện ra, xoay quanh đan vào cùng một chỗ với gió lốc màu xanh kia.

Ầm ầm ầm!

Hỏa trụ cùng gió lốc nhanh chóng dung hợp, màu đỏ hoả trụ đột nhiên tăng mạnh lên, toàn bộ Linh vực hoả diễm màu đỏ lập tức phát sáng rực rỡ, sáng lên gấp mấy lần so với trước, bất quá Linh vực màu xanh kia lại không có thay đổi gì.

Từng đạo hoả diễm cuồn cuộn nồng đậm trong nháy mắt che lại ánh mắt mọi người. Lập tức đám người phía ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong Linh Vực, thần thức càng dò xét không ra, trên mặt cả đám đều lộ vẻ tiếc nuối.

Tồn tại Thái Ất cảnh đã có thể dần dần hoà nhập bản thân cùng thiên địa, mỗi một lần giao phong với người khác, trích dẫn một chút lực lượng pháp tắc thiên địa biến hóa, đều là những kinh nghiệm trân quý, cũng không phải thường xuyên có thể nhìn thấy.

Trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên một vẻ tiếc nuối, cũng không phải là hắn muốn quan sát biến hoá lực lượng pháp tắc của song phương.

Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh đạo kiếm khí màu bạc bỗng nhiên chếch đi vừa rồi, còn có khí tức một tia Thần Niệm Chi Liên kia, thầm thở dài lần nữa.

Vừa rồi không thể thấy rõ, nếu lại để cho hắn nhìn thêm mấy lần, tất nhiên có thể nhìn ra mấu chốt trong đó.

Loại vận dụng thủ đoạn đẳng cấp cao đối với Thần Niệm Lực, nếu có thể học sử dụng, thời điểm giao phong cùng người sau này, nhất định có thể sử dụng hiệu quả ngoài dự đoán.

Bên trong Linh vực màu đỏ, hai tay đại hán tóc đỏ bấm niệm pháp quyết vung lên, hoả diễm màu đỏ bên trong Linh vực lập tức cuồn cuộn hội tụ lại không trung, trong nháy mắt hình thành một đoàn hoả cầu màu trắng khổng lồ cháy rừng rực, giống như một vòng mặt trời cực nóng lơ lửng giữa không trung.

Khí tức hỏa diễm pháp tắc đáng sợ từ mặt trời màu trắng tán phát ra, dẫn tới hư không phụ cận run rẩy kịch liệt.

Sắc mặt đại hán tóc đỏ hơi trắng, hiển nhiên thi triển bí thuật này tiêu hao thật lớn, trong miệng tụng đọc chú ngữ, một tay bỗng nhiên trảo vào hư không.

Mặt trời màu trắng chuyển động quay tròn, tiếng gió sắc nhọn xuỳ xuỳ vang lên, vô số quang tia màu trắng từ phía trên bắn ra, lóe lên xuyên thủng hư không phía dưới.

Phạm vi công kích quang tia màu trắng cực rộng, trong nháy mắt tràn ngập bên trong Linh vực hoả diễm.

"Đã tìm ra!" Ánh mắt đại hán tóc đỏ sáng lên, tay biến đổi pháp quyết.

Vô số quang tia màu trắng đột nhiên kéo thẳng ra mãnh liệt một cái.

Hư không bên trái đằng sau hai người lóe lên, một bóng người màu đen hiện ra, đúng là thanh niên áo đen kia.

Trên người gã bị từng đám quang tia màu trắng quấn quanh, từ trong hư không kéo ra, trên gương mặt tuấn lãng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Chịu chết đi!" Gậy trúc nam tử một bên phất tay lên.

Một đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, đánh tới thanh niên áo đen, là một lệnh bài màu xanh.

"Ầm" một tiếng trầm đục!

Lệnh bài màu xanh bay ra lập tức đại phóng ánh sáng màu xanh, lăng không biến thành một hư ảnh quái vật đầu rắn thân hổ màu xanh, miệng lớn dính máu há ra cắn xuống thanh niên áo đen.

Hư ảnh quái vật màu xanh chưa cắn tới, một cỗ khí tức khủng bố làm cho người hồn phi phách tán đã ép tới.

Cỗ khí tức này vượt xa bản thân gậy trúc nam tử lúc bình thường, hầu như đạt đến Thái Ất cảnh đỉnh phong.

Sắc mặt thanh niên áo đen trầm xuống, hai tay bấm pháp quyết mãnh liệt, hai mắt bỗng nhiên sáng lên hai tia sáng gai bạc chói mắt, sau đó nhanh chóng che mất thân thể của mình.

"Phanh" một tiếng!

Thân thể thanh niên áo đen đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành từng tia sáng trắng phiêu tán.

Hầu như cùng lúc đó, hư ảnh quái vật màu xanh xuyên qua, chụp một cái vào hư không.

Trong miệng thú ảnh màu xanh phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, thân thể cực lớn nhanh chóng phiêu tán, lần nữa ngưng tụ thành lệnh bài màu xanh kia, nhưng hào quang tản mát ra ảm đạm hơn nhiều.

Bây giờ, những quang điểm màu bạc ở phía xa nhanh chóng hội tụ, hợp lại làm một, ngưng tụ thành thân ảnh Ngân Hồ.

Nhưng bây giờ bề ngoài Ngân Hồ đã thay đổi, lộ ra chân dung, tóc gã biến thành màu bạc, hai con ngươi màu đen cũng biến thành màu sáng bạc, hai lỗ tai cũng dài hơn không ít, hơn nữa hiện ra một tầng lông tơ màu bạc.

Từng đạo tia sáng trắng giống như khói mù quấn quanh người gã, thoạt nhìn vô cùng mông lung, mang theo vài phần thần bí.

Gậy trúc nam tử thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, vội vàng phất tay triệu hồi lệnh bài màu xanh kia, đồng thời hai tay vung lên.

Một mảnh tinh quang từ trong tay áo y bắn ra, là một cổ kính màu xanh.

Kính này vừa xuất hiện, một vầng sáng màu xanh từ trên mặt kính hiện lên, nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt lớn như căn phòng.

Vô số phù văn màu xanh từ trong kính tuôn ra, sau một tiếng nổ vang hóa thành những quang đoàn màu xanh

Gậy trúc nam tử há miệng phun một cái, một đoàn thanh sắc lôi quang bắn ra, đan vào cùng những quang đoàn màu xanh kia.

Quang đoàn màu xanh lập tức biến đổi, hóa thành một phong nhận màu xanh lớn cỡ tấm ván cửa, mặt ngoài quấn quanh từng đạo hồ quang điện màu xanh, khí thế hung hăng đánh tới Ngân Hồ như mưa, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Đại hán tóc đỏ cũng bấm niệm pháp quyết vung lên, trên mặt trời màu trắng loé lên hào quang, từng đạo quang tia màu trắng bắn ra lần nữa, đánh tới hướng Ngân Hồ.

Trên mặt Ngân Hồ hiện ra vẻ khinh miệt, trên thân loé lên tia sáng trắng, hoá thành hơn mười thân ảnh màu bạc.

Những thân ảnh này sáng mịt mờ, như thực như ảo, mang theo tàn ảnh bay về bốn phương tám hướng.

Những phong nhận màu xanh kia bắn ra, lập tức lóe lên xuyên thủng những thân ảnh màu bạc này, nhưng lại không gây tổn thương gã chút nào.

Quang tia màu trắng cũng giống như vậy, xuyên thủng qua những thân ảnh màu bạc kia, nhưng cũng không hiệu quả chút nào.

"Nhị vị cũng không tệ lắm, nhưng chơi đùa cùng các ngươi cũng lâu rồi, ta còn có việc, đành phải cáo từ, sau này cũng không cần gặp lại." Tiếng cười

Ngân Hồ mông lung vang lên lần nữa.

Tốc độ những thân ảnh màu bạc kia bỗng nhiên nhanh hơn, sau lưng kéo ra từng đạo huyễn ảnh, bay ra hướng bên ngoài, tựa hồ Linh vực hai người chung quanh không ảnh hưởng chút nào.

"Đừng hòng chạy trốn!"

Gậy trúc nam tử hét lớn một tiếng, thân hình bắn ra, mơ hồ một cái xuất hiện bên cổ kính màu xanh, hai tay bấm niệm pháp quyết nhấn xuống phía dưới một cái, đồng thời há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, dung nhập vào cổ kính.

Cổ kính màu xanh lập tức toả sáng hào quang, vô số ánh sáng màu xanh từ trong phun ra, tựa hồ đang thiêu đốt, hóa thành hình dáng hơi mờ, sau đó lóe lên sáp nhập vào trong Linh Vực màu xanh.

Toàn bộ Linh vực màu xanh bỗng nhiên sáng ngời, hóa thành một mặt kính màu xanh cực lớn.

Từng đạo ánh sáng màu xanh sáng long lanh từ trong mặt kính chiếu xạ ra, tản mát ra một cỗ chấn động lực lượng pháp tắc kỳ lạ.

Trong nháy mắt những thân ảnh màu bạc kia bị chế trụ, tựa hồ bị giam cầm lại.

Gậy trúc nam tử biến đổi pháp quyết lần nữa, hai tay vỗ mãnh liệt lên mặt kính.

Mặt kính màu xanh sáng lên mãnh liệt, vô số tinh ti màu xanh óng ánh từ trong bay ra, xuyên thủng một ít thân ảnh màu bạc này.

Những tinh ti óng ánh này không biết là thần thông gì, rốt cuộc tác động tới một ít thân ảnh màu bạc.

Bị vô số tinh ti xuyên thủng, những thân ảnh màu bạc kia lập tức phiêu tán từng cái, trong nháy mắt chỉ còn lại một thân ảnh màu bạc.

------oOo------

Chương 620: Xem kịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Công Thâu huynh, tranh thủ thời gian!" Gậy trúc nam tử quát to.

Y liên tiếp thi pháp, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt, cánh tay trên mặt kính cũng có chút run rẩy, hiển nhiên chèo chống thần thông này cũng cật lực dị thường.

Sắc mặt đại hán tóc đỏ Công Thâu Thiên nghiêm nghị, trong miệng ngâm tụng nhanh chú ngữ, sau đó hai tay nắm vào hư không kéo một cái.

Mặt trời màu trắng giữa không trung bỗng nhiên sáng lên, mặt ngoài hiện ra một tầng ngọn lửa màu trắng, mang theo tiếng nổ lớn ù ù từ trên trời giáng xuống, rơi vào trên bóng người màu bạc kia.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Mặt trời màu trắng lóe lên bỗng nhiên bạo liệt ra, bao phủ bóng người màu bạc lại, trong nháy mắt bạch quang nở rộ chói mắt, tràn ngập toàn bộ Linh Vực.

Một cỗ chấn động thâm bất khả trắc từ trong mặt trời màu trắng bạo liệt tản ra, tàn phá bữa bãi không gian chung quanh, hư không phụ cận cũng hiện ra từng vết nứt, tựa hồ toàn bộ không gian đều bị xé nứt ra.

Mặt kính màu xanh trong nháy mắt bạo liệt biến mất, một lần nữa hóa thành Linh Vực màu xanh.

Nhưng bị cỗ lực lượng pháp tắc đáng sợ này xông lên, Linh Vực màu xanh cũng giải thể từng khúc, rất nhanh sụp đổ hoàn toàn.

Linh Vực màu xanh vỡ tung, chấn động pháp tắc không ngừng chút nào, tiếp tục trùng kích lên trên Linh vực hoả diễm màu đỏ.

Công Thâu Thiên hét lớn một tiếng, kiệt lực duy trì Linh Vực hoả diễm, gắt gao cầm cố cỗ lực lượng bạo liệt đáng sợ này lại, không để khuếch tán ra, bằng không chỉ sợ toàn bộ Tụ Côn nội thành sẽ bị hủy diệt một nửa.

Sau mấy hơi thở, rốt cuộc lực lượng pháp tắc đáng sợ chậm rãi biến mất, bạch quang chói mắt tràn ngập toàn bộ Linh Vực cũng nhanh chóng tiêu tán.

Lúc này sắc mặt Công Thâu Thiên trắng bệch như tờ giấy, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ vui mừng, phất tay tản đi Linh vực hoả diễm màu đỏ, gã nhìn lại chỗ bóng người màu bạc kia.

Mặt trời màu trắng này là thần thông mà gã cùng gậy trúc nam tử kết hợp hai cỗ lực lượng pháp tắc tạo ra, tuy rằng hai người kết hợp pháp tắc cũng chưa hoàn thiện, nhưng cũng giống như một kích toàn lực của Thái Ất cảnh hậu kỳ.

Ngân Hồ kia bất quá là Thái Ất sơ kỳ, bị mặt trời màu trắng này đánh trúng trực tiếp, không có khả năng còn sống, chẳng qua là thi thể gã không nên quá kém mới tốt, bằng không sẽ không có bằng chứng, khó giao nộp nhiệm vụ.

Sau khi tường lửa cùng Linh Vực nồng đậm che kín ánh mắt mọi người biến mất, mọi người vây xem nơi xa huyên náo ong ong một trận, giờ phút này người hội tụ lại xem càng nhiều, đều nhìn lại ba người bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên nhìn vào bên trong.

Bạch quang chung quanh hoàn toàn tiêu tán nhanh, một thân thể cháy đen nằm rạp trên mặt đất xuất hiện trước mặt mọi người.

Kết quả Công Thâu Thiên đưa mắt nhìn qua, nụ cười trên mặt chợt ngưng kết, thân thể cháy đen kia có thân hình cao gầy, đầu tóc màu xanh, thình lình chính là nam tử như cây trúc kia.

Giờ phút này toàn thân y cháy đen, tựa hồ bị cháy rụi, trên thân thể còn hiện ra từng vết nứt, nhưng không có nhiều máu tươi chảy ra, toàn bộ thân thể nhìn như một cái bao rách, may mà trong miệng vẫn còn khí tức.

"Vương huynh!"

Công Thâu Thiên trợn mắt há hốc miệng, nhưng sau một khắc lập tức phản ứng nhanh, thân hình thoắt một cái xuất hiện bên cạnh gậy trúc nam tử, lật tay lấy ra hai tấm phù lục, một xanh biếc, một huyết hồng.

Hai tấm phù lục này tản mát ra linh lực kinh người, còn ẩn chứa một loại chấn động pháp tắc nào đó, hiển nhiên là đạo phù không bình thường.

Giờ phút này Công Thâu Thiên không để ý nhiều như vậy nữa, bấm quyết vung lên, hai tấm đạo phù lập tức sáng lên, sau đó hóa thành một đoàn lục quang cùng một đoàn huyết quang, sáp nhập vào trong cơ thể gậy trúc nam tử.

Thân thể bị tàn phá của gậy trúc nam tử nhanh chóng chuyển từ đen sang đỏ, chỗ tàn phá nhanh chóng hiện ra từng đạo tơ máu, xen lẫn trọng tổ lại, khí tức trên người cũng theo đó tăng lên, hơi thở không còn mong manh như vừa rồi.

Lúc này sắc mặt Công Thâu Thiên mới buông lỏng, quay đầu nhìn lại chỗ gậy trúc nam tử đứng vừa rồi.

Chỉ thấy một bóng người màu bạc đứng ở nơi đó, chính là Ngân Hồ.

Giờ phút này hai tay gã giao trước ngực, kết thành một cái thủ ấn, hai mắt tản mát ra ngân quang chói mắt, làm cho người khó mà nhìn thẳng.

Hai tay Ngân Hồ kết ấn chợt buông ra, trong mắt tản mát ra ngân quang lập tức nhanh chóng ảm đạm, lộ ra vẻ mặt tái nhợt, khóe miệng mang theo một tia cười yếu ớt.

Tên tu sĩ áo tím vẫn đứng chắp tay tại chỗ như cũ, quần áo trên người trơn

bóng như mới, một chút tro bụi cũng không bị nhiễm, ba người Ngân Hồ chiến đấu không màng sống chết, lại không lan đến gần người này chút nào.

Y quay đầu nhìn về hướng ba người Ngân Hồ một cái, rất nhanh liền dời đi ánh mắt đi.

Thấy một màn này, mọi người vây xem ồn ào.

Nhìn tình hình này, tựa hồ Ngân Hồ lấy một chọi hai, vẫn tiếp tục chiếm thượng phong.

"Huyễn Chi pháp tắc... Vậy mà tu luyện đến trình độ như thế!" Hai con ngươi đại hán tóc đỏ nhìn Ngân Hồ, mặt lộ vẻ kinh nộ.

Trong khi nói chuyện, gã ôm thân thể gậy trúc nam tử bay ngược ra sau.

"Ta để ngươi đi sao?" Ngân Hồ nói nhàn nhạt một câu, một tay nhấc lên, đầu ngón tay đại phóng ngân quang, đang tính bắn ra.

Vào thời khắc này, hư không phía trên chấn động một cái, một đạo điện chớp năm màu lăng không hiện ra, bổ xuống đầu Ngân Hồ, tốc độ nhanh khó tưởng được.

Ngân Hồ biến sắc, thân hình lập tức bắn ngược về sau trốn tránh, nhưng tốc độ đạo điện chớp năm màu này quá nhanh, hơn nữa trước đó không có dấu hiệu nào, muốn tránh đã không kịp.

Điện chớp năm màu như vật sống thiểm điện cuốn một cái, bọc lại cánh tay trái của gã.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, cánh tay Ngân Hồ trực tiếp đứt thành từng khúc, sau đó biến thành tro tàn.

Thân thể gã mơ hồ một cái, sau một khắc xuất hiện cách đó trăm trượng.

Thế nhưng đường điện chớp năm màu không có dừng lại buông tha, như giòi trong xương truy tung theo, quấn tới vị trí khác của Ngân Hồ.

Sắc mặt Ngân Hồ lạnh lẽo, cánh tay phải vung lên.

Chỗ mi tâm gã loé lên tinh quang, một đạo hư ảnh xiềng xích óng ánh chợt lóe lên.

Lập tức điện chớp năm màu lệch ra, trượt qua bên cạnh thân thể gã, rơi trên mặt đất, chui vào trong đó.

"Xoẹt" một tiếng vang lên, mặt đất lập tức hiện ra một lỗ đen, bay lên một đạo khói xanh lượn lờ.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai con ngươi đại thịnh ánh sáng.

Đây là... lần thứ hai Ngân Hồ thi triển bí thuật thần niệm này.

Thân hình Ngân Hồ lại nhoáng một cái, rời khỏi đó khoảng trăm trượng, bỗng nhiên há miệng phun ra một đạo huyết quang, rơi vào chỗ cụt tay.

Tay cụt hiện lên ra từng đạo tơ máu, nhanh chóng chớp động, trong nháy mắt mọc ra một cánh tay mới.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại giữa không trung

Chỉ thấy nơi đó loé lên ánh chớp năm màu, một bóng người lăng không nổi lên, chậm rãi rơi xuống.

Người này là một trung niên nam tử, vóc người cực kỳ cao lớn, so với người thường cao hơn gần nửa, da màu cổ đồng, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, phảng phất như điêu khắc từ sắt thép thành, ánh mắt lẫm liệt, không giận mà uy.

Gã mặc trên người một kiện áo giáp màu vàng, cũng là một giám sát tiên sứ.

"Tô Lưu!" Ngân Hồ nhíu mày, giữa hàm răng nói ra một cái tên.

"Giám sát sứ Tô Lưu! Hắn cũng tới!" Cảnh Dương thượng nhân lộ vẻ kinh ngạc, kêu nhẹ.

"Giám sát sứ Tô Lưu? Là vị giám sát tiên sứ tọa trấn Tụ Côn thành ngươi nói đó hả?" Hàn Lập thấp giọng hỏi.

"Chính hắn, Giám sát sứ Tô Lưu chính là đại tu sĩ Thái Ất cảnh đỉnh phong, lần này chỉ sợ Ngân Hồ nguy hiểm rồi." Cảnh Dương thượng nhân khẽ thở dài, nói.

"Ngân Hồ là trọng phạm truy nã của Thiên Đình, Cảnh Dương đạo hữu ngươi chính là phó sơn chủ Bách Tạo sơn, cũng có thể coi là người một phương của Thiên Đình, nghe khẩu khí ngươi tựa như đang lo lắng Ngân Hồ bị bắt." Trong mắt Hàn Lập chớp lên quang mang, thấp giọng nói.

Cảnh Dương thượng nhân nghe vậy thân thể run một cái, vội vàng nhìn lại chung quanh, thấy tất cả mọi người gần đó đang nhìn hướng Tô Lưu giữa không trung, không chú ý tới hai người đối thoại, lúc này mới sắc mặt buông lỏng.

"Lệ đạo hữu, ta bất quá thuận miệng nói, lời nói đùa bực này tuyệt đối không nên nói ra, vạn nhất bị người Thiên Đình biết, tại hạ sẽ gặp đại phiền toái." Cảnh Dương thượng nhân không ngừng kêu khổ truyền âm nói.

"Ha ha, Cảnh Dương đạo hữu yên tâm, ta đã sớm thi triển cấm chế cách âm xung quanh, vừa rồi nói chuyện, ngoại nhân không nghe được, Lệ mỗ há lại không biết nặng nhẹ như vậy." Hàn Lập cười ha ha một tiếng, truyền âm trả lời.

Cảnh Dương thượng nhân khẽ giật mình, nhìn kỹ lại phụ cận hai người, quả nhiên thấy một tầng cấm chế nhỏ bé không dễ nhận ra, bao hai người lại, ngăn cách với chung quanh.

Trong lòng của gã buông lỏng, đồng thời lại có chút chấn kinh.

Hai người đứng sóng vai chỗ này, Hàn Lập thi pháp bố trí cấm chế, vậy mà gã không phát giác chút nào, thực lực đối phương chỉ sợ còn trên gã dự

đoán.

Nơi xa đương trường, trong mắt Ngân Hồ nổi lên vẻ kiêng dè, sau đó thân hình chợt nhoáng một cái.

Phụ cận chớp động ngân quang, hơn mười bóng người màu bạc như thật như ảo hiện lên lần nữa, nhanh chóng bay về bốn phương tám hướng.

"Nếu đã tới, cần gì rời đi vội vã." Giữa không trung, Tô Lưu cười lạnh một tiếng, hai tay khẽ động, mười ngón tay bỗng nhiên chụp một cái vào hư không với tốc độ mắt thường khó mà nhìn thấy được.

Âm thanh lôi điện vang lên “tư tư”, lúc này có vài chục đường hồ quang điện năm màu từ đầu ngón tay y bắn ra, điện xạ đuổi theo bóng người màu bạc.

Tốc độ bóng người màu bạc mặc dù cực nhanh, thế nhưng tia hồ quang điện năm màu càng nhanh hơn, lóe lên liền đuổi kịp bóng người màu bạc kia, lập tức cuốn lấy một cái.

Một cỗ chấn động chí dương pháp tắc từ trong hồ quang điện năm màu bộc phát ra, che mất bóng người màu bạc kia.

Xoẹt một tiếng, những bóng người màu bạc kia đều vỡ vụn ra, phiêu tán biến mất.

Chỉ còn lại một bóng người màu bạc, chính là bản thể Ngân Hồ đang phi độn bỏ trốn.

Giữa không trung, Tô Lưu cười nhạt một tiếng, mười ngón tay biến đổi lần nữa.

Xuy xuy xuy!

Hồ quang điện năm màu lập tức hội tụ lại với nhau, trong nháy mắt hóa thành bốn đầu lôi long năm màu, mỗi một đầu đều dài mười mấy trượng, toàn thân tràn ngập hồ quang điện năm màu, vang lớn tiếng “tư tư”, nhìn

cực kỳ đáng sợ.

Bốn đầu lôi long lắc đầu vẫy đuôi nhoáng một cái, sau một khắc lăng không xuất hiện trên không Ngân Hồ, vờn quanh rồi cắn xuống.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, một cỗ cự lực to lớn khó có thể tưởng tượng từ trên thân bốn đầu lôi long bộc phát ra, bao phủ Ngân Hồ lại.

Thân hình phi độn của Ngân Hồ đột ngột chậm lại gấp mười lần, sắc mặt gã biến đổi, trong miệng hét lớn một tiếng, hai tay vội vàng huy động.

Mi tâm gã đại phóng tinh quang, mấy hư ảnh Thần Niệm Chi Liên hiện ra, bay nhào tới bốn đầu lôi long làm chúng chao đảo một cái, lộ ra một khoảng cách.

Ánh mắt Ngân Hồ sáng lên, thân hình thoắt một cái hóa thành một đạo ngân ảnh bắn ra.

"Ầm ầm" một trận tiếng vang kinh thiên động địa!

Một chùm sáng điện chớp năm màu lớn trăm trượng nổi lên, cực kỳ rực rỡ lóa mắt.

Từng đạo hồ quang điện năm màu thô to di chuyển trong chùm sáng. Chùm sáng lôi điện đụng vào cái gì, hết thảy đều vô thanh vô tức biến thành hư vô, phảng phất một đầu cự thú đáng sợ có thể thôn phệ hết thảy

Nhưng trong chùm sáng điện chớp năm màu xuất hiện trong nháy mắt, một đạo ngân ảnh từ đó bắn ra, lóe lên hiện ra thân ảnh Ngân Hồ.

Giờ phút này nhìn gã khá chật vật, sắc mặt tái nhợt thêm mấy phần, quần áo trên người vỡ vụn, trên cánh tay và thân thể cũng hiện ra từng vết thương đen kịt, nhưng cũng không quá nặng.

Hắn chợt nghiêng đầu, nhìn phía sau kêu ầm lên:

"Này, ta nói ngươi đừng ra tay, ngươi cũng không cần ở một bên xem kịch như thế chứ!"

------oOo------

Chương 621: Thì ra là hắn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Giữa không trung, Tô Lưu nghe vậy, quét mắt qua hướng tu sĩ áo tím đang đứng ngây như phỗng, gã hơi biến sắc một chút, nhưng động tác trong tay không dừng lại chút nào, bấm quyết một cái, chùm ánh chớp năm màu chợt vỡ ra, lần nữa hóa thành bốn đầu lôi long, bắn tới Ngân Hồ nhanh như điện.

Ngân Hồ có chút kiêng kị bốn đầu lôi long này, trên thân đại phóng ngân quang, thân hình mang theo tàn ảnh bắn nhanh tới tu sĩ áo tím.

"Là ngươi cầu ta xuất thủ, chuyện lúc trước xóa bỏ nha." Tu sĩ áo tím mỉm cười, lần đầu tiên mở miệng, thanh âm tràn ngập thu hút, là giọng nói nam.

Sắc mặt Hàn Lập nơi xa khẽ động, thanh âm này nghe có vẻ quen thuộc.

"Được." Thân hình Ngân Hồ dừng lại bên cạnh tu sĩ áo tím, tức giận kêu lên.

Tu sĩ áo tím lại cười một tiếng, hai tay xoắn một cái, bên ngoài thân lập tức đại phóng tử quang, sau đó cuồn cuộn hóa thành mảng lớn hào quang màu tím nồng đậm, cuồn cuộn xung quanh.

Một cỗ dao động ma khí mãnh liệt từ trong hào quang màu tím bộc phát ra, khuếch tán mãnh liệt ra chung quanh.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng hơi động.

Cỗ ma khí này không chỉ cường đại, hơn nữa lại cực kỳ thuần túy, hơn xa ma khí của hắn bộc phát ra khi thi triển Phạm Thánh Chân Ma Công.

Những hào quang màu tím này hơi chấn động, lập tức như cá voi hút nước

cuốn ngược trở lại, hội tụ sau lưng tu sĩ áo tím, hóa thành một hư ảnh màu tím cao lớn ba đầu sáu tay.

Hình dáng ba cái đầu này cũng không giống nhau, một cái đầu mọc một sừng đang trợn mắt, một đầu đeo mũ giáp hình ngọn lửa, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang ngủ say, cái đầu cuối cùng thì khuôn mặt lộ vẻ hiền lành, trên trán có một con mắt nằm dọc.

Trên trán ba cái đầu mọc ra một con mắt dài nhỏ nằm dọc, giờ phút này đang nhắm chặt.

Sáu cánh tay cũng nắm những vũ khí khác nhau, giản, roi, búa lớn...

Giờ phút này ống tay áo tu sĩ áo tím bay cuồn cuộn, lộ ra làn da trên hai tay, phía trên mọc đầy những mảnh vảy tím tinh mịn.

Nhìn đến đây, lông mày Hàn Lập nhíu lại, rốt cục nhớ ra âm thanh quen thuộc của tu sĩ áo tím.

"Thì ra là hắn..." Hắn tự lẩm bẩm.

Tu sĩ áo tím này, hơn phân nửa là tên Thạch Xuyên Không mà lúc trước hắn gặp được tại Nguyên Hoang thành.

Lúc này vảy tím trên hai tay tu sĩ áo tím cũng phát ra ánh sáng sáng ngời, từng đường vân màu tím kéo dài ra, nhanh chóng khuếch tán ra toàn thân, thân thể cũng theo đó biến lớn lên mấy lần, nguyên bản thân thể thon dài trở nên cực kỳ cường tráng, bên ngoài thân hiện ra từng đạo ma văn màu tím, hai mắt thay đổi thành màu tím đen, bắn ra hai đạo tử mang.

Khí tức cực lớn từ trên người lan ra, nhưng không đạt tới Thái Ất cảnh giới, chỉ là cấp Kim Tiên đỉnh phong.

Hai tay y bấm quyết vung lên, hai đạo ánh sáng màu tím bắn ra, lóe lên chui vào trong hư ảnh pháp tướng sau lưng.

Giữa hư ảnh đầu lâu pháp tướng kia hiện ra một cái sừng, tử quang tản mát

ra chợt sáng lên, trở nên ngưng thực, mắt dọc trên trán chợt mở ra.

Một đạo ngân quang từ đó bắn ra, trên ngân quang mang theo chấn động không gian pháp tắc vô cùng mãnh liệt, dẫn tới hư không phụ cận rung động không ngừng.

Ngân quang loé lên, chui vào hư không biến mất không thấy tăm hơi.

Sau một khắc, hư không sau lưng Ngân Hồ lóe lên, một đoàn ngân quang loá mắt lăng không hiển hiện ra, xoay tròn cấp tốc, hóa thành một vòng xoáy màu bạc.

Bốn đầu lôi long kia bay vụt tới, vòng xoáy màu bạc chợt dâng lên bao khoả bốn đầu lôi long vào bên trong.

Ánh bạc loé lên chói mắt, bất luận vòng xoáy hay là lôi long đều biến mất không thấy gì nữa.

Sắc mặt Tô Lưu khẽ biến, lộ ra một tia kinh ngạc.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phía sau gã lóe lên, một vòng xoáy màu bạc từ trống rỗng hiện ra.

Ánh chớp năm màu sáng lên, bốn đầu lôi long năm màu từ trong vòng xoáy bắn ra nhanh như điện, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hung hăng đánh lên lưng gã.

Thân thể Tô Lưu đại chấn, toàn bộ cơ thể bị đánh bay ra phía trước.

"Một chiêu Không Gian Na Di này của ngươi quả thực lợi hại, lần này xem ra Tô Lưu tự lấy đá nện chân mình rồi, thống khoái!" Bên cạnh tu sĩ áo tím loé lên ánh bạc, thân thể Ngân Hồ xuất hiện, cười ha ha.

"Hiện tại chúng ta không thể chống lại Tô Lưu, đi!" Tu sĩ áo tím không có nói nhiều như Ngân Hồ, hai tay bấm nhanh pháp quyết một cái.

Sáu cánh tay pháp tướng màu tím ôm lấy tu sĩ áo tím cùng Ngân Hồ, sau đó

ầm một tiếng hóa thành một đạo tử quang loá mắt điện xạ về phía xa.

"Chạy đi đâu!" Một tiếng sấm nổ gầm thét truyền đến.

Từng tia chớp năm màu lăng không nổi lên, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi mấy trăm trượng, hình thành một cái Linh Vực lôi điện, bao phủ hai người biến thành tử quang vào trong.

Linh Vực lôi điện này cơ hồ ngưng đọng như thực chất, lần nữa che phủ ánh mắt đám người Hàn Lập bên ngoài.

Bên trong Linh vực lôi điện, từng đạo hồ quang điện năm màu từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, phảng phất như từng cây roi, hung hăng quật lên tử quang.

Tử quang chấn động kịch liệt, ma khí màu tím ngay chỗ bị hồ quang điện năm màu đánh trúng bị bốc hơi một chút, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chính giữa Linh Vực lôi điện, bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Tô Lưu hiện ra.

Áo giáp trên lưng gã bị tổn hại một chút, lộ ra mảng lớn da thịt màu đồng cổ, nhưng cũng không có thụ thương.

Giờ phút này, tựa hồ Tô Lưu vừa bị lôi long của mình đánh trúng, sắc mặt âm trầm dị thường.

Hai tay gã bấm quyết, hồ quang điện năm màu bên trong Linh vực lập tức hội tụ lại một chỗ, rất nhanh hóa thành một chuôi chiến phủ lôi điện to lớn.

Từng tiếng gầm hùng hậu từ trên chiến phủ lôi điện phát ra, cũng không phải là tiếng lôi đình nổ vang, mà là từng trận tiếng gầm cực lớn, uy áp trên chiến phủ lôi điện tản ra cơ hồ có thể bổ cả thiên địa.

"Đi!"

Cánh tay Tô Lưu nhấc lên, sau đó vỗ xuống một cái.

Chiến phủ lôi điện chậm rãi chuyển động, cự lực đáng sợ từ trên cự phủ tản ra, hư không phụ cận trực tiếp bị xé nứt ra, chém xuống hào quang màu tím, nhìn như chậm mà nhanh.

Cơ hồ cùng lúc đó, một tiếng gầm rú to lớn truyền đến, một thanh cự kiếm màu đỏ to lớn như núi bay vụt tới, phía trên quấn quanh hư ảnh một đầu hỏa giao to lớn, tản mát ra pháp tắc hoả diễm khổng lồ.

Tuy uy thế cự kiếm màu đỏ không bằng cự phủ lôi điện, nhưng không phải chuyện đùa, những nơi đi qua hư không cũng bị vạch ra một đạo hắc ngân, cũng chém tới hào quang màu tím.

Cách cự kiếm không xa đứng đấy một bóng người màu đỏ, chính là Công Thâu Thiên thừa cơ bỏ đá xuống giếng.

Gậy trúc nam tử đã tỉnh lại chẳng biết từ lúc nào, đứng ở phía sau Công Thâu Thiên, tổn thương cũng chưa lành hẳn, không có xuất thủ.

Vào thời khắc này, bên trong đoàn hào quang màu tím chợt sáng lên một đạo ngân quang chói mắt, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra, trong nháy mắt hình thành một mảnh Linh Vực màu bạc.

Linh Vực màu bạc vừa mới thành hình, chiến phủ lôi điện cùng cự kiếm màu đỏ liền bổ đến ầm vang.

Linh Vực màu bạc loé lên quang mang, đột nhiên vặn vẹo biến hình.

Hư không trong vòng mấy trăm trượng phụ cận cũng biến hoá theo, không ngừng kéo duỗi hoặc là chồng lên nhau.

Chiến phủ lôi điện cùng cự kiếm màu đỏ bị lực lượng không gian vặn vẹo phụ cận quấn lấy, lập tức lệch ra, bay sượt qua Linh Vực màu bạc, nhưng cả hai vẫn va chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Linh vực màu bạc vốn sáng rực rỡ chợt ảm đạm, tựa hồ tiêu hao rất lớn, nhưng lại chớp động kịch liệt, đồng thời nhanh chóng kéo dài biến hình,

trong nháy mắt hóa thành một một cái phi toa màu bạc, trực tiếp chui vào hư không, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Cơ hồ cùng lúc, bên ngoài tầng sáng màu xanh rung mãnh liệt một cái, bên trong truyền ra một thanh âm vỡ tan.

Màn sáng to lớn "Ầm" một tiếng, trực tiếp vỡ vụn ra, hóa thành vô số thanh quang phiêu tán.

Liên tiếp biến hóa phát sinh trong chớp mắt, Tô Lưu cùng Công Thâu Thiên cảm thấy trước mắt chớp động ngân quang mấy lần, Ngân Hồ cùng tu sĩ áo tím đã biến mất không thấy bóng dáng.

"Đáng chết!" Sắc mặt Công Thâu Thiên bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, nhịn không được chửi một câu.

Sắc mặt gậy trúc nam tử cũng không dễ nhìn.

Tô Lưu nhíu mày, giờ phút này sắc mặt giận dữ cũng chậm rãi biến mất, bấm quyết tản đi cự phủ lôi điện kia.

"Tô đạo hữu, lôi điện pháp tắc của ngươi vừa vặn khắc chế Ngân Hồ, ngay từ đầu nếu ba người chúng ta liên thủ hành động, Vương huynh cũng không đến mức thụ thương, càng không để bọn chúng chạy thoát!" Công Thâu Thiên nhìn về phía Tô Lưu, trầm giọng nói.

"Ngươi đang chất vấn ta?" Tô Lưu nhìn về phía Công Thâu Thiên, trên thân chậm rãi tản mát ra một cỗ khí tức âm hàn.

"Ta không phải chất vấn, chỉ nói ra sự thật mà thôi. Bắt Ngân Hồ là nhiệm vụ cấp trên giao cho ba người chúng ta, hiện tại hắn đã trốn, còn mang theo Vạn Hồn Thảo, chúng ta làm sao báo cáo cấp trên đây?" Sắc mặt Công Thâu Thiên cứng đờ, khẩu khí mềm đi mấy phần.

"Bắt Ngân Hồ là nhiệm vụ các ngươi, cấp trên chị lệnh cho ta xuất thủ tương trợ. Cái gì làm, ta đều đã làm, còn báo cáo như thế nào là việc của các ngươi. Những người trên phi xa đều là khách quý đến tham gia đại điển

Tụ Côn thành, xử trí như thế nào chắc các ngươi cũng rõ." Tô Lưu đưa ánh mắt nhìn qua cảnh hoang tàn bốn phía nội thành, lại nhìn những người bị khốn trên phi xa đằng kia, cười lạnh một tiếng nói.

Vừa nói xong, gã phất tay tản đi Linh Vực lôi điện, cũng không đợi Công Thâu Thiên nói gì, thân ảnh nhoáng một cái biến mất không thấy tăm tích.

Sau khi Linh Vực lôi điện biến mất, thân ảnh Công Thâu Thiên cùng gậy trúc nam tử xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Giờ phút này người vây xem chung quanh càng ngày càng nhiều, cơ hồ đông nghìn nghịt.

Hai người bị nhiều người nhìn như vậy, sắc mặt cũng không dễ nhìn, Công Thâu Thiên hừ lạnh một tiếng, một tay thúc giục pháp quyết, thân ảnh hóa thành hai đạo quang mang bay về phía xa.

Phi chu một bên cũng hóa thành một đạo linh quang đuổi theo hai người, tất cả những người trên phi xa bị ném ra ngoài.

Mấy người như được đại xá, trong nháy mắt tản ra bốn phía, biến mất không còn tăm tích.

Mọi người vây xem thấy không còn náo nhiệt, cũng rất nhanh đường ai nấy đi.

"Nhìn thần sắc hai người kia, chắc là không bắt được Ngân Hồ rồi." Hàn Lập nhìn hướng phi độn của hai giám sát tiên sứ, cười nhạt một tiếng, nói.

Trong đầu hắn hiện ra thân ảnh Thạch Xuyên Không, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

Ngay lần đầu gặp mặt, người này hẳn là một Yêu tộc, gã thi triển pháp tướng ba đầu sáu tay không biết là thần thông gì, nhưng ẩn ẩn có chút liên quan với Phạm Thánh Chân Ma Công.

Hơn nữa người này lại nắm giữ không gian pháp tắc, đáng tiếc vừa rồi Tô

Lưu triển khai Linh Vực lôi điện, không thể xem tình huống giao thủ lúc sau.

"Lệ đạo hữu, náo nhiệt ngươi cũng đã xem xong, hiện tại chúng ta nên đi đi, bây giờ nơi này chính là nơi thị phi a." Cảnh Dương thượng nhân nhìn bốn phía một chút, thấp giọng thúc giục.

"Tại hạ đúng là nhiều chuyện, thật có lỗi để Cảnh Dương đạo hữu đợi lâu, chúng ta đi thôi." Hàn Lập cười ha ha một tiếng, nói như thế.

------oOo------

Chương 622: Hoa điểu ngư trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trung tâm Tụ Côn thành tọa lạc một tòa tháp cao màu trắng, đâm thẳng lên chín tầng mây.

Trong thiên điện toà tháp, bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Tô Lưu hiện ra.

Bên trong điện, một nam tử mặc nho sam màu trắng đang ngồi thoải mái trên ghế, thưởng thức linh trà, nhìn thấy Tô Lưu hiện thân, cũng không đứng dậy, trong miệng chậm rãi nói ra:

"Ngươi vừa rồi cố ý thả hai người kia đi a."

"Ngươi cũng thấy?" Tô Lưu nhìn nam tử nho sam một chút, không xác nhận đúng sai, nói.

"Tuy tu sĩ áo tím kia sử dụng Không Gian pháp tắc, nhưng với thực lực của ngươi, muốn lưu lại bọn hắn cũng không vấn đề, vì sao phải làm như vậy? Những lão gia hỏa kia cũng không dễ gạt như Công Thâu Thiên, việc này nếu để cấp trên biết rõ, chỉ sợ ngươi sẽ gặp bất lợi." Nam tử nho sam nói như thế.

"Tu sĩ áo tím kia có thân phận không tầm thường, nếu bắt hắn mới thật phiền phức. Việc này nếu cấp trên biết rõ, cũng sẽ không trách phạt ta." Tô Lưu nói.

"Há, người kia là ai?" Nam tử nho sam hơi kinh ngạc, hỏi.

"Quảng Nguyên Trai." Tô Lưu chỉ nói ba chữ.

"Cái gì? Ngươi chắc chắn không?" Nam tử nho sam nghe lời này, rốt cục có chút động dung.

"Ta làm việc tự có chừng mực." Tô Lưu nói như thế.

"Còn Ngân Hồ, hắn là trọng phạm nổi danh trên Tru Tiên đài, cho dù ngươi không muốn lưu tu sĩ áo tím kia lại, vậy tại sao lại thả Ngân Hồ?" Nho sam nam tử lại hỏi.

"Ta đã nói, ta làm việc tự có chừng mực, ta không lưu lại Ngân Hồ, tất nhiên là có đạo lý, sau này ngươi sẽ rõ." Tô Lưu lạnh lùng nói.

Nam tử nho sam nghe vậy, cười khổ lắc đầu, thấy Tô Lưu không muốn nhiều lời, cũng không hỏi nhiều nữa.

...

Tụ Côn thành, bên trong một mật thất.

"Bây giờ thế đạo càng ngày càng loạn, cứ như vậy, sau này ai còn dám tới tham gia đấu giá Ngọc Côn lâu nữa? Về sau ta nhất định phải bẩm báo việc này với thượng cấp, cùng lắm là ngừng hợp tác với Hắc Sơn Tiên Cung, bằng không danh dự Bách Tạo sơn sẽ sớm mất sạch." Cảnh Dương thượng nhân vừa lải nhải vừa mở cấm chế mật thất ra.

"Cảnh Dương đạo hữu bớt giận, buổi đấu giá này vốn ngươi lười nhác nhúng tay, về sau đừng quan tâm là được, chỉ cần sống nhàn hạ qua ngày trong Nhàn Vân sơn là tốt rồi." Hàn Lập cười ha ha một tiếng, nói.

Bề ngoài hắn tỏ ra nhẹ nhõm tùy ý, nhưng trong lòng nghĩ mà sợ, nếu trên buổi đấu giá hắn cũng mạnh mẽ cạnh tranh với gã áo đen lấy "Vạn Hồn Thảo", chỉ sợ vừa rồi người bị Tiên cung vây bắt chính là hắn.

"Ai, Nhàn Vân sơn bây giờ cũng có chút xưa đâu bằng nay." Cảnh Dương thượng nhân thở dài nói.

"Không nói những chuyện phiền lòng này nữa, vẫn là nên nhìn xem món bảo bối mà ngươi bỏ ra số tiền lớn kia a?" Hàn Lập chuyển đề tài nói.

"Lệ đạo hữu, ta càng ngày càng cảm thấy ngươi không phải Đan sư, ngược lại giống như một người làm ăn a?" Lông mày Cảnh Dương thượng nhân nhíu lại, hỏi.

"Tu hành trên núi, có ai không phải là người làm ăn tính toán chi li?" Hàn Lập cười hỏi ngược lại.

"Ha ha, cái tên này..." Cảnh Dương thượng nhân cười khổ lắc đầu.

Dứt lời, gã liền lật tay lấy ra một cái hộp hình bát giác lớn chừng bàn tay. Gã nhấn vào chính giữa cái hộp một cái, thân hộp liền "Cạch" một tiếng vang nhỏ, từ tâm xuất ra tám phiến lá hình tam giác, như đóa hoa nở ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập đứng ở một bên, chỗ sâu trong hai mắt sáng lên lam quang, tập trung tinh thần nhìn mỗi đạo linh văn trên hộp bát giác kia, cũng nhìn từng động tác nhỏ của Cảnh Dương thượng nhân.

Cảnh Dương thượng nhân mở hộp bát giác ra rồi dốc ngược trên mặt đất, hai ngón tay chạm nhau, đang tính điểm xuống thân hộp, động tác đột nhiên cứng đờ, ngừng lại.

Hàn Lập phát hiện gã bất động, tự nhiên biết xảy ra chuyện gì, lập tức cười trêu chọc nói:

"Thế nào? Sợ ta học lén tuyệt chiêu mở ra pháp bảo của ngươi à? Không nói đến ta căn bản xem không hiểu ngươi đang làm gì, dù là xem hiểu, ta cũng không có không gian pháp bảo giống như cái này của ngươi, ngươi nói có đúng hay không?"

"Hắc hắc, cũng đúng. Kỳ thật trên thực tế phương pháp này cũng không phải là pháp môn cao thâm gì, nhưng mà tính ứng dụng tương đối cao, trong Bách Tạo sơn cũng không có mấy người chịu học, ngươi dù có học

lõm, chỉ sợ về sau cũng không có đất dụng võ." Cảnh Dương thượng nhân cười cười, nói.

"Vậy phương pháp này, không phải là như gân gà sao? Vậy là có chuyện gì?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

Cảnh Dương thượng nhân vốn đã bắt đầu tiếp tục mân mê hộp bát giác kia, nghe lời này lại dừng lại.

"Nói cho ngươi biết cũng không vấn đề gì, vốn cũng không phải là bí sự. Cái này thoạt nhìn giống như xương thú, là một không gian pháp bảo, trên thực tế cũng không quá chuẩn xác, nói đúng ra là một kiện Động Thiên chi bảo." Gã do dự một chút, mở miệng nói ra.

"Động Thiên chi bảo?"

Hàn Lập nghe xong, không khỏi sững sờ, rất nhanh liền nghĩ đến một bảo vật khác của mình, "Sơn Hải Châu".

Sơn Hải Châu vốn là thánh vật Không Ngư nhất tộc, là bảo vật hàng đầu có khả năng chứa đựng núi lớn biển cả, nếu xương thú này cũng là bảo vật như thế, vậy cũng là bảo vật vô giá.

Chỉ tiếc lúc trước hắn phi thăng Tiên giới không cách nào mang theo, nên để viên châu này ở lại Linh giới.

Cảnh Dương thượng nhân thấy Hàn Lập ngẩn người ra, cho là hắn không biết Động Thiên chi bảo là gì, lập tức giải thích:

"Khác với không gian pháp bảo bình thường, không gian bên trong Động Thiên chi bảo thường rất lớn, thiên địa linh khí bên trong có khả năng tự mình lưu chuyển, vì thế sinh linh ở trong đó vẫn có khả năng tự do sinh tồn, có thể dùng để trồng linh thực linh thảo, nuôi dưỡng linh thú."

Hàn Lập tự nhiên biết rõ điểm khác nhau của hai loại bảo vật này, nhưng vẫn gật đầu, biểu thị bản thân đã nghe hiểu.

"Bên trong Tiên vực, giá cả Động Thiên chi bảo thường rất đắt đỏ, nhưng số lượng cũng không hề ít, ta vận dụng quan hệ Bách Tạo sơn để mua sắm, tự nhiên dễ dàng đến cực điểm. Nhưng Lệ đạo hữu có biết vì sao ta khẩn trương mua Động Thiên chi bảo này không?" Cảnh Dương thượng nhân hào hứng lên, chủ động hỏi.

"Ta làm sao biết được? Nhưng nhìn ngươi bất chấp Tiên nguyên thạch cũng muốn tranh đoạt cùng người, liền biết nó có lai lịch lớn." Hàn Lập lắc đầu, không chút biến sắc nói.

"Không sai. Đoạn xương thú này tên là "Ngư Chi', là một trong bốn kiện Động Thiên chi bảo mà sơn chủ đời thứ ba Bách Tạo Sơn chúng ta là Giải Tấn Nguyên rèn đúc ra năm đó. Mặt khác ba kiện kia là "Hoa Chi", "Điểu Chi", "Trùng Chi", hợp xưng là bốn chi "Hoa, Điểu, Ngư, Trùng". Ta thu về thêm chi này, bây giờ cũng chỉ còn "Hoa Chi" lưu lạc bên ngoài, không có tin tức." Cảnh Dương thượng nhân gật gật đầu nói.

"Lại đặt ra những cái tên thanh nhã như vậy, xem ra vị sơn chủ này của các ngươi cũng là một diệu nhân a?" Hàn Lập cười nói.

"Là vị sơn chủ có tính tình cổ quái nhất trong tam đại sơn chủ Bách Tạo sơn chúng ta, trừ khai sơn tổ sư ra, là vị được đệ tử trong môn kính ngưỡng nhất. Truyền thuyết nói rằng hắn có thiên phú cực cao trong việc Luyện Khí, là đệ tử có những ý tưởng kỳ lạ nhất trong tông, nhưng bị truyền công trưởng lão khiển trách vì không làm việc đàng hoàng. Về sau bất ngờ hắn lại được nhị đại sơn chủ coi trọng, thu làm quan môn đệ tử dốc lòng bồi dưỡng, cuối cùng trở thành một đời hùng chủ phục hưng Bách Tạo sơn chúng ta." Trên mặt Cảnh Dương thượng nhân cũng lộ ra mấy phần tự hào, nói.

"Nói nửa ngày, ngươi cũng không giải thích được cái tên cổ quái này là như thế nào? "Ngư Chi" này phải làm sao mới giải khai được?" Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật gật đầu, lại hỏi.

"Quay lại, vị tam đại sơn chủ này của chúng ta có tính khí cổ quái, ai biết hắn nghĩ như thế nào? Không chừng là do hứng khởi nhất thời nghĩ ra mà thôi. Nhìn ngươi đã thấy nhịn không nổi rồi, ta sẽ không nói nhảm, liền mở

nó ra đây." Cảnh Dương đạo nhân nhìn Hàn Lập một chút, nói.

Dứt lời, gã liền đặt hộp bát giác dưới đất, ngón tay khắc hoạ lên bốn phía, trên mặt đất rất nhanh xuất hiện một đường cong tinh mịn, là một pháp trận nhỏ rắc rối phức tạp.

Sau đó, gã liền lấy ra đoạn xương thú kia, hạ xuống móc ngược lên hộp bát giác.

"Mở Động Thiên chi bảo này ra lại phiền toái như vậy?" Hàn Lập nhíu mày.

"Nếu không phiền phức, thì tên Kim Tiên không biết hàng kia đã sớm mở nó ra rồi, làm gì còn đợi đến phiên chúng ta nhặt được chỗ tốt?" Cảnh Dương thượng nhân tức giận nói.

"Cảnh Dương đạo hữu nói có lý." Hàn Lập gật đầu nói.

"Thấy không, pháp trận khắc hoạ trên mặt đất gọi là "Bát Nguyên Giải trận", Động Thiên chi bảo sau khi chủ nhân cũ chết đi, không ai có thể mở ra. Chỉ có thông qua phương pháp này, mới có thể mở ra lần nữa, sau đó luyện hóa qua là giống như nhẫn trữ vật tùy ý đóng mở rồi." Cảnh Dương thượng nhân chỉ chỉ pháp trận trên mặt đất, nói.

"Thì ra là thế, đúng là hiếm thấy vô cùng." Hàn Lập cười nói.

"Được rồi, đừng ngắt lời, kế tiếp chính là thời điểm mấu chốt mở ra, ngươi đừng quấy nhiễu ta." Vẻ mặt Cảnh Dương thượng nhân nghiêm túc lên, nói.

Hàn Lập lập tức im lặng đứng ở một bên, nhìn chăm chú.

Chỉ thấy thần sắc Cảnh Dương thượng nhân nghiêm lại, hai tay bấm pháp quyết, trong miệng yên lặng ngâm tụng.

Hàn Lập quan sát răng môi khép mở của gã, mơ hồ nhìn ra gã tụng niệm gì đó, nhưng lại không biết pháp quyết vận hành như thế nào, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Sau một lát, hai tay gã chỉ một cái, một đạo bạch quang bay vào đoạn xương thú.

Mặt ngoài đoạn xương thú kia lập tức toả ra một tầng ngân quang sáng chói, lan tràn ra, khiến toàn bộ khối xương cũng hóa thành màu tuyết trắng trong suốt, cuối cùng khớp xương cũng hiện ra một đường vân cá vàng to như đồng tiền.

"Lệ đạo hữu đợi một chút, chờ ta luyện hóa vật này xong sẽ mở ra." Cảnh Dương thượng nhân đưa tay nhặt "Ngư Chi" lên, nói với Hàn Lập.

Hàn Lập còn đang tập trung suy nghĩ phương pháp vận hành pháp quyết, nhưng cũng gật gật đầu, không nói gì.

Cảnh Dương thượng nhân lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay hợp lại nắm thú cốt kia, bắt đầu luyện hóa.

Ước chừng sau ba canh giờ, gã mồ hôi đầm đìa từ dưới mặt đất đứng lên, thoạt nhìn bộ dạng đúng là tiêu hao khá lớn.

"Ha ha, Lệ đạo hữu, đã đến lúc nở hoa kết trái, là thời điểm chia tiền rồi." Tuy sắc mặt gã mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ vui sướng, mở miệng cười nói.

"Vậy thì nhìn một chút vận may chúng ta như thế nào?" Hàn Lập cũng xoa xoa tay, một bộ dạng tham tiền.

Cảnh Dương thượng nhân vạch một cái lên "Ngư Chi", đoạn ngọc cốt kia lập tức run lên quang mang, trở nên trong suốt, trên đó toả ra ngân quang rực rỡ, hóa thành một quang môn cao hơn trượng.

Bên trong quang môn, mơ hồ có thể thấy một màu xanh biếc, có từng trận gió nhẹ từ trong thổi ra.

"Lệ đạo hữu, mời vào." Cảnh Dương thượng nhân mỉm cười, dẫn đầu bước vào quang môn, thân ảnh biến mất trong đó.

------oOo------

Chương 623: Đảo nhỏ giữa hồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn quang môn trước mắt, ánh mắt hơi ngưng tụ, sau đó theo sát Cảnh Dương đạo nhân cất bước đi vào trong cánh cửa.

Vừa vào trong quang môn, Hàn Lập cảm thấy trước mắt sáng ngời mãnh liệt, sau một khắc thân hình liền xuất hiện phía trên ở một mảnh thuỷ vực sương khói mênh mông, một cỗ không khí trong lành xông vào mũi.

Hắn hít sâu một hơi, chợt cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Tiếp theo, hắn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt đảo qua khắp nơi, phát hiện phía dưới là mảnh thuỷ vực rộng chừng vài chục trượng, tương đương với một hồ nước nhỏ.

Bốn phía xa hơn là một mảnh sương mù mịt mờ, không biết thông tới nơi nào, có lẽ là phần cuối của không gian.

Ở chính giữa hồ là một đảo nhỏ hình tròn, phía trên cây cối um tùm, từng tiếng chim gáy truyền ra, chính giữa còn đứng lặng một toà đình viện tinh xảo tường trắng ngói đen

Hai người Hàn Lập lơ lửng trên mặt nước, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trong nước rung động từng trận, có từng con cá chép kim sắc to mọng bơi tới bơi lui trong đó, thỉnh thoảng phun ra từng cái bong bóng, cực kỳ vui sướng.

"Không thể tưởng được Linh khí trong động này lại dồi dào như thế..." Hàn Lập nhịn không được tán thán.

"Hoàn toàn chính xác, không kém so với một ít phúc địa tông môn ở Tiên Vực. Ngươi xem, trong hồ nước này có lẽ có ít nhất hai Linh tuyền. Tam đại sơn chủ quả nhiên như trong truyền thuyết, tài trí bình thường như ta không thể so sánh, hổ thẹn, hổ thẹn....!" Cảnh Dương thượng nhân nhịn không được tháo bầu rượu xuống, uống một hớp rượu, sau đó thở dài một hơi, nói ra.

"Cảnh Dương đạo hữu vì sao lại nói đến truyền thuyết? Không biết hôm nay chấp chưởng quý môn là sơn chủ đời thứ mấy?" Hàn Lập vừa thưởng thức phong cảnh bốn phía làm cho người vui vẻ thoải mái, lại hỏi.

"Ha ha, đời sơn chủ thứ ba hoàn toàn chính xác là một đời truyền thuyết rồi, hôm nay chấp chưởng sơn môn chính là sơn chủ đời thứ năm, thời gian cực nhanh, người và vật đã không còn a." Cảnh Dương thượng nhân thở dài, nói ra.

Trong khi nói chuyện, hai người cũng đã bay vút theo mặt nước tới toà đảo nhỏ giữa hồ.

Leo lên đảo nhỏ, một hồi chim hót hoa nở lập tức từ trong rừng truyền đến, hai người Hàn Lập đi dọc theo đường nhỏ lót đá trên đảo tiến vào rừng sâu, rất nhanh đã đi tới trước cửa tòa đình viện.

Chỉ thấy bên trái phía trước đình viện có một Linh điền nhỏ, chung quanh bao phủ một màn sáng màu tím nhạt, trong đó sinh trưởng một số gốc Linh thảo Tiên dược hình thái khác nhau, Linh khí dạt dào.

Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân sáng lên, đi tới phía trước, bàn tay đưa lên hạ xuống hai ba lần liền mở ra tầng cấm chế đã qua không biết bao nhiêu năm không được bảo vệ và gia cố.

"Lệ đạo hữu, ngươi là Đan Sư, có lẽ đồ vật trong này đều biết a?" Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân đảo qua khắp nơi, quay đầu lại nói với Hàn Lập.

Hàn Lập đi vào trong linh điền, ánh mắt cẩn thận đảo qua mảnh linh điện có diện tích không quá lớn này, trong nội tâm hơi động một chút.

"Ngư Chi ngọc cốt này không biết bị phong cấm bao lâu, linh thảo bên trong linh điền này hầu như cũng đã hơn mười vạn năm rồi, đặc biệt là vài cọng Cửu Diệp Thù Du cùng Mặc Hương Thảo kia, dược tính hầu như đạt đến trạng thái trọn vẹn nhất, quả thực rất khó có được." Hàn Lập chỉ vào Dược Điền nói ra.

"Lệ đạo hữu quả nhiên hảo nhãn lực. Như lúc trước ta đã nói, những linh thảo này trước ngươi có thể chọn một phần ba. Nếu cảm thấy chưa đủ, những thứ khác ta có thể đổi ra Tiên Nguyên Thạch bán cho ngươi, coi như sớm trả nợ cho ngươi." Cảnh Dương thượng nhân cười hặc hặc, nói ra.

"Chẳng lẽ lúc Cảnh Dương đạo hữu mượn tiền ta, đã nghĩ đến phương án dùng bảo vật trong Động Thiên chi bảo hoàn lại? Không hổ là người làm ăn của Bách Tạo Sơn a, bổn sự mưu kế này quả thực làm tại hạ bội phục." Hàn Lập giơ ngón tay cái lên tán dương.

"Lệ đạo hữu nói lời ấy sai rồi. Kỳ thật ta không tiếc số tiền lớn cũng phải mua "Ngư Chi" ngọc cốt này, lý do chính là vì nguồn gốc tông môn phía sau. Về phần bên trong có đồ vật gì đó, hãy giống như người thế tục đổ xì ngầu, toàn bộ dựa vào vận khí mà thôi, dù sao ta cũng phỏng đoán thứ trong này cũng chưa bị qua tay người khác." Cảnh Dương thượng nhân khoát tay áo, nói ra.

"Hắc hắc, ta cũng không thể lại để cho Cảnh Dương đạo hữu dễ dàng trả khoản nợ nhân tình như vậy, theo như trước đây đã nói, Linh thảo ta chỉ chọn một phần ba. Tiên Nguyên Thạch thiếu ta, sau này đạo hữu trả từ từ cũng được." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Dứt lời, hắn liền bắt đầu tuyển chọn trong linh điền, thu một phần ba Linh thảo vào trong túi.

Bên kia, Cảnh Dương thượng nhân cũng đã mở ra cấm chế trên cửa chính tòa đình viện, bất quá gã cũng không tiến vào một mình, mà đứng ở ngoài cửa, vừa uống rượu, vừa thưởng thức phong cảnh khắp nơi, tuyệt không sốt ruột.

Đợi Hàn Lập lấy xong Linh Dược quay lại, hai người mới cùng bước qua cánh cửa tiến vào bên trong đình viện.

Khác với phủ đệ Tiên gia đã thấy trước đây, bố cục trong tòa đình viện này lại bình thường giống như người thế tục.

Cách hơn mười bước bên ngoài cửa, đứng thẳng một bức tường màu trắng làm bình phong ở cổng, phía trên vẽ hai con cá chép một đen một hồng, đầu đuôi đối với hàm, cấu thành một vòng tròn song ngư, phía trên nhộn nhạo một tầng quang mang màu trắng như có như không.

Chỗ sâu trong hai mắt Hàn Lập loé lên lam mang, liền nhìn thấy dưới vách đá có một tầng sương mù màu trắng bốc lên lấy mắt thường khó thấy được, đúng là có nồng đậm Linh khí hội tụ lại nơi này rồi phân tán ra, có lẽ đây là điểm mấu chốt vận chuyển Linh khí toàn bộ Động Thiên chi bảo này.

Vượt qua tường xây làm bình phong ở cổng, hai người tiến vào sân nhỏ đình viện, nhìn qua trái phải có thể thấy hành lang hai bên sân nhỏ có vô số cỗ khôi lỗi đã tiêu hao hết linh thạch, ngã tán loạn đầy đất.

Cảnh Dương thượng nhân đi tới phía trước, cúi người xem xét chốc lát, có chút thất vọng lắc đầu.

"Cảnh Dương đạo hữu, làm sao vậy?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Những Khôi Lỗi này không phải xuất xứ từ tay đời sơn chủ thứ ba, cũng không biết là người nào lưu lại đây. Tuy chế tác có chút huyền diệu, nhưng hôm nay chính là một đống đồng nát sắt vụn, không thể dùng được." Cảnh Dương thượng nhân nói như thế.

"Giống như đạo hữu nói trước đây, "Ngư Chi" này lưu truyền cũng không biết bao nhiêu năm, chủ nhân ban đầu có lẽ đã thay đổi không chỉ một người, làm sao có thể bảo trì nguyên trạng toàn bộ được?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua những Khôi Lỗi này, vừa cười vừa nói.

"Đúng là như thế." Cảnh Dương thượng nhân gật đầu nhẹ, không hề xoắn xuýt nữa.

Hai người đi dọc theo sân nhỏ đình viện tiến vào trong, vượt qua ba tiểu viện đều kiểm tra một lần, phát hiện chủ nhân ban đầu của Động Thiên chi bảo này ngược lại có chút ý tứ, rõ ràng thập phần hứng thú thu thập hoạ tác danh gia thế tục.

Trong đó có không ít tác phẩm của danh hoạ nổi tiếng được người đời kính ngưỡng tại thế giới phàm tục, lại còn không thiếu một ít thư pháp và danh thiếp người viết thư pháp.

Bên trong chánh đường treo một tấm Khốc Tang Thiếp, đúng là mười mấy vạn năm trước trong một tiểu quốc Kim Nguyên Tiên Vực có một vị thư pháp sử dụng để tế điện tổ tiên.

Tấm thiếp này dùng bút viết mềm cứng cực kỳ biến hóa, màu mực đen đơn điệu giao nhau, kiểu chữ không bám theo một khuôn mẫu, phảng phất như Mặc Long bơi lội, thoạt nhìn hết sức tiêu sái, thậm chí có thêm vài phần phù lục Tiên gia hàm súc thú vị.

Tuy Hàn Lập không sở trường đạo này, nhưng cũng cảm nhận được sự thưởng thức của chủ nhân trước.

Cũng may ngoại trừ những vật thế tục này, bên trong Động Thiên chi bảo này còn có một mật thất chuyên cất giữ bảo vật, bên trong không thiếu một ít Tiên gia Pháp bảo cùng đan dược linh tài.

Hàn Lập xem xét một chút, phát hiện phẩm cấp những bảo vật này cũng không thấp, đại bộ phận đều dùng cho tu sĩ Thái Ất Cảnh, trong đó lấy một Xích Vực Hoả Phiến ẩn chứa Hỏa thuộc tính Pháp Tắc, cùng một Mộc Xích ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc là trân quý nhất.

Chủ nhân trước kia không biết dùng loại Linh cầm nào chế thành Hỏa Phiến, trong đó ẩn chứa Hỏa thuộc tính Pháp Tắc Chi Lực thập phần nồng đậm, thúc giục một chút sẽ có một đạo hư ảnh hoả diễm mơ hồ bắn ra, dễ dàng dung luyện pháp bảo Kim Tiên bình thường thành nước.

Mộc Xích thì toàn thân xanh tươi, bề mặt sáng bóng trơn trượt như ngọc,

phía trên tuyên khắc dày đặc dấu vết nhỏ, phần đuôi dùng Kim Triện Văn tuyên khắc chữ nhỏ chi chít, chưa luyện hoá cũng không biết công dụng như thế nào.

"Lệ đạo hữu, lúc trước tại đấu giá hội không phải là ngươi coi trọng pháp bảo ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, ưa thích không rời sao? Trong hai kiện bảo vật này, ta xem Mộc Xích càng thích hợp với ngươi, còn Xích Vũ Hỏa Phiến này để lại cho ta đi, tuy ngày thường ta lười nhác một tí, nhưng dù sao cũng là Luyện Khí Sư, Hỏa Phiến này lại có nhiều trợ giúp lúc ta luyện khí." Ánh mắt Cảnh Dương thượng nhân rơi vào trên quạt lông, trong mắt không giấu được vẻ yêu thích.

"Cảnh Dương đạo hữu, cái hũ lúc trước là do có công dụng đặc thù, ta mới bằng lòng dùng nhiều tiền để lấy nó, còn Mộc Xích này tuy phẩm cấp so với nó còn cao hơn, nhưng lại không có tác dụng với ta. Ngược lại Xích Vũ Hỏa Phiến này, tại thời điểm ta luyện đan có thể sử dụng được." Hàn Lập nhíu mày, tỏ vẻ ngại ngùng.

Cảnh Dương thượng nhân nghe vậy, cũng rơi vào hoàn cảnh lưỡng nan, do dự một hồi lâu, mới mở miệng nói ra:

"Lệ đạo hữu, chỉ cần ngươi không chọn Hỏa Phiến này, sau khi ngươi chọn đủ định mức ba phần, trong các đồ còn lại có thể chọn thêm ba cái nữa, ngươi thấy như thế nào?"

"Cái này... Đã như vậy, ta cũng không nên cưỡng ép đoạt vật người yêu, vậy thì như lời ngươi nói là được rồi." Hàn Lập tỏ vẻ do dự, suy nghĩ chốc lát, chậm rãi nói ra.

"Đa tạ Lệ đạo hữu thành toàn." Cảnh Dương thượng nhân lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói.

Sau đó, Hàn Lập trước thu món Mộc Xích màu xanh vào vòng tay trữ vật, sau đó lại thu toàn bộ phần định mức của mình.

Đợi làm xong hết thảy, Cảnh Dương thượng nhân mới mở ra quang môn Động Thiên chi bảo, hai người trước sau đi ra.

Trở lại mật thất, khuôn mặt Cảnh Dương thượng nhân tươi cười nhìn đánh giá Hàn Lập, bỗng nhiên mở miệng nói ra: "Lệ đạo hữu, khó được ta và ngươi hợp ý như thế, ta có một yêu cầu quá phận, không biết có nên nói hay không?"

"Cảnh Dương đạo hữu không phải là muốn ta đến Bách Tạo Sơn làm trưởng lão chấp sự gì đó hả?" Hàn Lập cười hỏi.

"Hặc hặc... Không tệ, đây đúng là lời mời chính thức của ta. Trình độ luyện đan của Lệ đạo hữu không phải là nông cạn, nếu vào Bách Tạo Sơn chúng ta chính là một kế hoạch lớn. Mà tông môn chúng ta nếu được Lệ đạo hữu gia nhập, đồng dạng cũng là chuyện may mắn vớ được cọc." Cảnh Dương thượng nhân nghiêm mặt nói ra.

"Đạo hữu không phải đã quên? Bây giờ Lệ mỗ còn đang bị Sát Suy chi kiếp buông xuống, tiền đồ hung hiểm khó lường, nào còn kế hoạch lớn gì có thể triển khai chứ?" Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Không phải lần này đạo hữu có được Huyền Chỉ Tinh Thạch, chỉ cần luyện ra đan dược kia, việc khu trừ sát khí không thành vấn đề, đến lúc đó sẽ không còn những chuyện lo nghĩ này nữa..." Cảnh Dương thượng nhân nói ra.

"Vậy thì mong được như lời cát ngôn đạo hữu... Đoạn thời gian tiếp theo tại hạ muốn bế quan luyện đan, còn phải chuẩn bị nhiều thứ, sẽ không tiếp tục làm phiền." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Cũng tốt. Đấu giá hội cũng còn có chút việc phải hoàn thành, ta phải đi xử lý một chút, thứ cho ta không thể đưa tiễn. Ngày ngươi luyện đan thành công, khu trừ sát khí, ta liền mở một vò Lục Phôi Tửu ăn mừng với ngươi." Cảnh Dương thượng nhân ôm quyền, nói ra.

"Cáo từ." Hàn Lập đáp lễ.

Sau khi hai người từ biệt, Hàn Lập rời khỏi tòa biệt uyển, phát hiện trận rối loạn Tụ Côn nội thành lúc trước đã triệt để dẹp loạn, nội thành phi thường

náo nhiệt như trước.

Hắn không dừng lại, đi ra Tụ Côn thành, quay trở về Dã Hạc Cốc Nhàn Vân Sơn

------oOo------

Chương 624: Hoa Chi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trở lại động phủ, Hàn Lập đi qua xem Ma Quang một chút, thấy gã vẫn đang bế quan tu luyện, cũng không xuất hiện cái gì khác thường, liền trở lại mật thất, đi tới cái bàn lúc trước, lấy ra giấy bút bắt đầu vẽ phác hoạ.

Bút pháp nhẹ nhàng, từng đường cong mảnh mai nổi lên, dần dần tạo thành một bản vẽ hộp bát giác, thoạt nhìn có chút huyền ảo phức tạp.

Vẽ xong bức hoạ, Hàn Lập đánh giá một chút rồi để sang một bên, lại lấy ra tờ giấy trắng, tiếp tục phác họa.

Không lâu sau, bảy tám tấm bản vẽ ở các góc cạnh khác nhau của hộp bát giác hiện ra, hắn trải phẳng toàn bộ lên mặt bàn.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua những bản vẽ này, gật đầu hài lòng, đưa hai ngón tay lên xoa bóp mi tâm hơi đau nhức.

Không lâu sau, hắn lại lấy ra một tờ giấy trắng, tiếp tục vẽ phù trận lúc trước Cảnh Dương thượng nhân khắc trên mặt đất.

"A, chẳng lẽ đây là "Bát Nguyên Giải trận"..." Ngay lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

"Giải đạo hữu, ngươi biết những bản vẽ này?" Trong tay Hàn Lập khắc họa không ngừng, mở miệng hỏi.

Hắn không cần quay đầu lại, cũng biết người đến là Giải Đạo Nhân.

Trong mắt Giải Đạo Nhân cũng hiện lên một tia mê hoặc, phảng phất như gã cũng không biết tại sao mình lại kêu lên cái tên này?

"Chẳng biết tại sao, vừa nhìn thấy những hình vẽ này, ta tự nhiên nhớ lại." Chần chờ một lát gã mới mở miệng nói ra.

"Há, có phải chủ nhân ban đầu phong tồn ký ức của ngươi, giờ đột nhiên thức tỉnh một phần?" Hàn Lập nghe vậy, lại hỏi.

"Không biết." Giải Đạo Nhân lắc đầu.

Gã đi lên trước, cầm lấy mấy tờ bản vẽ xem cẩn trọng một lát, bỗng nhiên mở miệng nói ra: "Nơi này có chút không đúng, trận văn giao thoa có một điểm vặn vẹo, sẽ ảnh hưởng đến công dụng thực tế."

"Ngươi biết vật này tạo thế nào sao?" Trong lòng Hàn Lập vui mừng, vội vàng hỏi.

"Chỉ cần có tài liệu, có thể tạo được." Giải Đạo Nhân không chần chờ chút nào, gật đầu nói.

Dứt lời, gã lấy bút trong tay Hàn Lập, bắt đầu viết lên trên tờ giấy trắng.

Sau một lát, gã đưa lại tờ giấy với một danh mục thật dài cho Hàn Lập, nói ra: "Phía trên này là những tài liệu cần phải chuẩn bị đầy đủ, ta có thể làm ra Bát Nguyên Thược này."

"Bát Nguyên Thược..."

Hàn Lập thì thào một tiếng, nhìn các loại tài liệu trước mắt, thầm nghĩ, trách không được Cảnh Dương thượng nhân không lo lắng mình học Bát Nguyên Giải trận này, nếu không biết tài liệu phối trộn, ngay cả cái Bát Nguyên Thược hắn cũng làm không được.

Nhưng cũng chính vì vậy, Hàn Lập lại càng cảm thấy kỳ quái, vì sao Giải Đạo Nhân lại biết được những thứ này?

Bất quá, nhìn thần sắc Giải Đạo Nhân trước đây thì biết rõ, chính gã tựa hồ cũng hoang mang không rõ.

"Bát Nguyên Giải trận này tựa hồ chỉ hữu dụng với một ít Động Thiên pháp bảo đặc thù, không biết Hàn đạo hữu muốn mở ra vật gì?" Giải Đạo Nhân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, một phen đắn đo, lật bàn tay một cái, lấy ra đoạn thú cốt lấy được trên thân Cự Thử.

Đưa thú cốt cho Giải Đạo Nhân, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm thần sắc gã, muốn từ đó nhìn ra chút ít biến hoá.

Kết quả, lông mày Giải Đạo Nhân khẽ nhíu một chút, mặt lộ ra một tia nghi hoặc, tiếp nhận nó.

"Giải đạo hữu nhận ra vật này?" Hàn Lập trực tiếp hỏi.

"Ngươi nếu không nói sớm, ta lại nhìn không ra vật này chính là Động Thiên chi bảo a." Giải Đạo Nhân nhìn một chút, trả lại, lắc đầu nói.

"Nếu không phải trên đấu giá hội thấy một vật có khí tức giống nó như đúc, ta cũng không biết nó là một Động Thiên pháp bảo. Chờ ta chuẩn bị tốt những tài liệu này, còn làm phiền đạo hữu hỗ trợ luyện chế một chút." Hàn Lập nghe vậy, gật gật đầu, nói.

"Không sao." Giải Đạo Nhân nói.

Sau đó, Hàn Lập lại hỏi thăm một chút tin tức liên quan tới tài liệu Bát Nguyên Thược, liền vội vàng xuất phủ, đi một chuyến nữa tới Tụ Côn thành.

...

Hơn hai tháng sau.

Hàn Lập ở trong động phủ, trên mặt đất có một tòa phù trận nhỏ đã sớm

khắc họa xong.

Giải Đạo Nhân nâng một đầu hộp bát giác, "Đùng" một tiếng, mở ra, móc ngược vào giữa phù trận.

"Hàn đạo hữu, đem món Động Thiên chi bảo kia đến đây đi..." Giải Đạo Nhân quay đầu nhìn Hàn Lập một chút, nói.

Cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, lấy ra đoạn thú cốt kia, hạ xuống móc ngược trên hộp bát giác.

"Giải trận khẩu quyết..."

Hàn Lập còn chưa nói hết, liền nghe Giải Đạo Nhân nói ra: "Chỉ biết khẩu quyết không có ý nghĩa quá lớn, phải phối hợp vận chuyển pháp lực trong cơ thể."

"Giải đạo hữu đã nói như vậy, chắc là biết rõ pháp quyết vận chuyển như thế nào a?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Giao cho ta." Giải Đạo Nhân gật gật đầu, nói.

Dứt lời, hai tay Giải Đạo Nhân bấm pháp quyết, bờ môi không mở, bắt đầu yên lặng ngâm tụng, nội dung khẩu quyết lại hoàn toàn giống với khẩu quyết Cảnh Dương thượng nhân tụng niệm lúc trước.

Sau một lát, hai tay gã chỉ một cái, một đạo bạch quang bay vào thú cốt.

Mặt ngoài thú cốt vốn có màu phỉ thuý chợt loé lên quang mang, lập tức toả ra một tầng ngân quang loá mắt, như nước chảy vào xương cốt rồi tràn ra khắp nơi, khiến cho cả khối thú cốt cũng hóa thành màu tuyết trắng trong suốt.

Cuối cùng một chỗ trên thú cốt lập tức nổi lên một đường vân đoá hoa lớn như đồng tiền.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng hơi động một chút.

Đoạn thú cốt này quả nhiên như hắn sở liệu, chính là kiện “Hoa Chi”, một trong bốn kiện Động Thiên chi bảo “Hoa Điểu Ngư Trùng” mà vị sơn chủ đời thứ ba Bách Tạo sơn luyện chế ra.

"Vật này đã giải phong, Hàn đạo hữu chỉ cần luyện hóa một chút là có thể mở ra được." Giải Đạo Nhân nhặt thú cốt lên trả lại cho Hàn Lập, nói.

"Làm phiền." Hàn Lập gật đầu nói.

Hắn tiếp nhận "Hoa Chi", sau đó dò xét một chút, lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay hạ xuống chụp đoạn ngọc cốt vào lòng bàn tay, bắt đầu luyện hóa.

Ước chừng hai canh giờ sau, hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên mở ra, đưa tay lau mồ hôi trên thái dương, từ dưới đất đứng lên.

Trong mắt của hắn khó nén vẻ mừng rỡ, nhìn Giải Đạo Nhân một chút, sau đó tay vạch một cái nhẹ lên "Hoa Chi".

Đoạn ngọc cốt kia run lên quang mang, bắt đầu trở nên hư vô trong suốt, trên đó toả ra ngân quang rực rỡ, hóa thành một quang môn cao hơn trượng.

"Giải đạo hữu, đi cùng ta vào trong Động Thiên xem có càn khôn gì không?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Dứt lời, hắn liền cất bước vào trong quang môn màu bạc.

Giải Đạo Nhân đứng ở trước quang môn đang tính cất bước đi vào, thân hình bỗng nhiên thoáng hơi chậm lại, lại khôi phục bình thường, một bước tiến vào trong quang môn, thân ảnh lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Vào trong quang môn, thân ảnh Hàn Lập liền xuất hiện trên một đồng cỏ rộng lớn.

Hắn đảo mắt qua, chỉ thấy ngay cuối bãi cỏ phía trước là một rừng cây rậm rạp, bên trong hơi khói bay lên nhàn nhạt, thoạt nhìn mông lung không rõ.

Hàn Lập không nóng lòng bước vào rừng cây kia, mà trước bay lượn một vòng dọc theo động thiên.

Phía trên bầu trời động thiên cao chưa tới vạn trượng có một tầng không gian bích chướng dày đặc cách trở, khiến người không thể phi hành phía trên, mà bốn phía cũng bị giới hạn như thế, hạn chế không gian động thiên trong phạm vi nhất định.

Dò xét một vòng, Hàn Lập phát giác so với “Ngư Chi” của Cảnh Dương thượng nhân thì diện tích bên trong "Hoa Chi" lớn hơn không ít, bất quá nồng độ thiên địa linh khí bên trong lại giống nhau.

Tuần tra xong, hắn mang theo Giải Đạo Nhân bay thấp vào bên trong rừng cây kia.

Vừa vào bên trong rừng cây, Hàn Lập liền cảm thấy có một cỗ sát khí nhàn nhạt quanh quẩn trong đó.

Mặt đất phía trước có một đường mòn màu trắng, phía trên trải ra các loại đồ án cổ quái, quanh co kéo dài vào rừng cây, mà những sát khí phát ra tựa hồ bắt nguồn từ nơi này.

Lông mày Hàn Lập không khỏi nhíu một chút, cúi người kiểm tra cẩn thận.

Nhìn một lát, hắn phát hiện đường mòn màu trắng trên mặt đất này cũng không phải là dùng phiến đá màu trắng hoặc các loại mỹ ngọc lát thành, mà là lấy từng cái xương thú và xương người lát thành.

"Trách không được sát khí trên thi thể cự thử nồng đậm như vậy, nó lại còn có thú vui này..." Hàn Lập không khỏi thở dài.

Đi dọc theo con đường xương trắng tiến vào trong, sát khí trong rừng bắt đầu giảm bớt không ít, hai bên đường xuất hiện rất nhiều linh hoa dị thảo, trong đó có cây Hàn Lập nhận ra, cũng có nhiều cây hắn chưa từng thấy qua, thoạt nhìn dược linh đều không thấp.

Hàn Lập không nóng lòng phân biệt cùng thu thập, tiếp tục đi theo đường mòn tiến vào phía trong, đi tới một mảnh Tử Trúc Lâm rộng chừng mấy trăm trượng.

Trong rừng khói tím bốc lên, linh khí mờ mịt, mơ hồ nhìn thấy một toà lầu các hai tầng, chung quanh không có chút sát khí nào, thoạt nhìn tiên khí lượn lờ, giống mấy phần chỗ ở của tiên nhân.

Lam quang trong mắt Hàn Lập chớp động, cẩn thận tra nhìn Tử Trúc Lâm này, thấy trong đó không có cấm chế mới cất bước đi vào.

Hai người bước vào rừng trúc, đi tiếp mấy trăm bước thì phía trước xuất hiện một hàng rào sân nhỏ, đẩy mở cửa sân thì nhìn thấy trong viện có một hồ nước nhỏ, bên trong khói tím bốc lên nhấp nhô, trung tâm còn trồng từng cây hoa sen tím vàng.

"Xem ra hạch tâm của Động Thiên chi bảo này chính là hồ nước cùng những Tử Kim Liên Hoa này." Hàn Lập đứng ở bờ ao, như có điều suy nghĩ mở miệng nói ra.

"Không sai, căn cơ toà động thiên này ở ngay đây." Giải Đạo Nhân cũng gật gật đầu, đồng ý nói.

Dứt lời, hai người đi dọc theo hồ nước tiến đến hướng toà tử trúc hình vòm cầu, đi qua bờ hồ bên kia tới trước tòa lầu các hai tầng.

Chỉ thấy toà lầu các cũng dùng tử trúc xây nên, căn cơ dưới nền phảng phất như trên mặt đất, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít bộ rễ màu tím nhạt, bên ngoài tử quang mịt mờ, vừa nhìn liền biết phía trên có cấm chế.

"Xây dựng toà tử trúc này lại có mấy phần ý tứ, mượn lực lượng Tử Kim Liên Hoa trong hồ nước dung hợp một bộ phận với bộ rễ. Một khi cưỡng ép phá tan cấm chế, có lẽ cửa lầu cũng mở ra được, nhưng nhất định sẽ hư hao căn cơ động thiên này." Hàn Lập thu hồi ánh sáng màu lam trong mắt, quay đầu nói với Giải Đạo Nhân.

"Cái này cũng không sao, chỉ cần thoáng biến hoá Cửu Linh Nhiếp Chân

Thuật một cái, là có thể bảo đảm không thương tổn Tử Kim Liên Hoa, đó là điều kiện tiên quyết mở ra cấm chế lầu các này." Giải Đạo Nhân nói như thế.

"Giải đạo hữu nói nhẹ nhõm như vậy, chắc là đã nắm chắc, vậy lại khổ cực ngươi một lần nữa?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Giải Đạo Nhân cũng không từ chối, chỉ im lặng gật gật đầu, bắt đầu thúc giục pháp quyết

phá giải cấm chế.

------oOo------

Chương 625: Nhị Chỉ Thiền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, "Phốc" một âm thanh nhỏ vang lên.

Toàn bộ Tử Trúc Lâm hơi chấn động một chút, hào quang màu tím nhạt bên ngoài biến mất từ trên nóc lầu, sau đó như thuỷ triều lan tràn xuống dưới mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này Giải Đạo Nhân mới thu pháp quyết lại, mở hai mắt ra.

"Đi lên xem một chút a."

Hàn Lập vừa nói, liền cùng Giải Đạo Nhân đi dọc theo bậc tam cấp hành lang trúc lâu tiến lên lầu một, đưa tay đẩy một cái, hai phiến cửa trúc liền mở ra.

Vào trong trúc lâu, một cảm giác mát mẻ lập tức từ bốn phía tuôn qua, khiến cho tinh thần khẽ rung lên, toàn thân cũng cảm thấy thoải mái dễ chịu.

"Lâu này có thể mượn nhờ Tử Kim Liên Hoa trong hồ kia tụ tập thiên địa linh khí chung quanh lại, biến nơi đây thành một phúc địa nho nhỏ tràn ngập linh khí, ngược lại không thể không bội phục người thiết kế kiến tạo ta nơi này." Giải Đạo Nhân bỗng nhiên mở miệng, tán thưởng một câu.

"Lâu này tuy có thể tụ tập linh khí, nhưng không ngăn linh khí lại, cho nên thiên địa linh khí trong động thiên này tự vận hành lưu động không bị quấy nhiễu. Hơn nữa linh khí từ nơi này tiêu tán ra ngoài sẽ trả lại cho rừng trúc chung quanh, khiến nơi này trở thành khu vực có thiên địa linh khí nồng

đậm cả động thiên, nếu khai mở một mảnh linh dược viên, ngược lại vô cùng phù hợp." Hàn Lập gật gật đầu, mở miệng nói ra.

Giải Đạo Nhân nghe xong, không nói gì, chỉ im lặng gật gật đầu.

Trên tầng một tử trúc bày biện cực kỳ đơn giản, chính đường treo một bức tranh cũ kỹ, phía trên viết một chữ "Thiền" to, bút tích xiêu xiêu vẹo vẹo, không giống viết chữ, lại giống vẽ tranh hơn, mơ hồ phác hoạ ra một người mặc trường bào, tay cầm pháp trượng, ngực phẳng, khuôn mặt to lớn.

Phía dưới bức tranh có một bồ đoàn được bện bằng sợi vải đay thô, tựa hồ thường xuyên được sử dụng, phía trên tổn hại có chút nghiêm trọng.

Bên trái chính đường có một căn phòng, bên trong bày biện một chiếc giường dài tử trúc, trên giường đặt một bàn nhỏ hình vuông, phía trên để một ngọn đèn đã tắt, cùng một bộ ấm trà chén trà màu đen.

Ngược lại phía bên phải có một thang lầu hình xếp, thông lên tầng hai.

Phía trên tầng hai, hai người Hàn Lập tìm được ba cái tủ chứa đồ, phía trên đều có cấm chế phong cấm.

Hai người phá giải từng cấm chế, sau khi nhìn thấy mừng rỡ không thôi.

Tủ thứ nhất chứa đựng đại lượng linh dược cùng linh tài, trong đó không thiếu một ít dược linh mấy chục vạn năm trở lên như Hỏa Văn Linh Chi cùng Ngọc Tủy Hoàng Tinh, ngoài ra còn có đại lượng Thiên Hà Tinh Sa, Băng Phách Hàn Tinh cùng Cửu Dương Toại Thạch.

Những thứ này chỉ là những loại Hàn Lập có thể nhận ra, ngoài ra còn có nhiều tài liệu hắn chưa từng nghe thấy, chưa từng nhìn thấy, hẳn là tài liệu luyện chế đan dược cao cấp cùng pháp bảo.

Hàn Lập cũng không khách khí, thu toàn bộ những tài liệu này vào vòng trữ vật.

Ở tủ thứ hai, bọn hắn phát hiện mười mấy cuốn bí tịch công pháp, trong đó

chỉ có số ít là công pháp cao giai thích hợp tu sĩ nhân tộc tu luyện, mà tuyệt đại đa số là công pháp dành cho Yêu tộc cùng những dị tộc khác tu luyện.

Hàn Lập lật xem sơ qua, cũng không kiểm tra cẩn thận, bây giờ hắn đang tu luyện mấy quyển công pháp thời gian và Luyện Thần Thuật, đã đủ bận rộn lắm rồi, không rãnh để đi suy nghĩ về công pháp khác.

Giải Đạo Nhân ngược lại chọn ra một bộ công pháp tên là "Lôi Bộ Chính Pháp" từ trong đó, thỉnh cầu Hàn Lập đưa cho gã, đối với chuyện này Hàn Lập tự nhiên không cự tuyệt.

Cất kỹ những công pháp này, sau đó Hàn Lập tiếp tục mở ra tủ thứ ba. Không ngoài sở liệu, tủ này chứa đựng pháp bảo tiên khí, thoạt nhìn linh khí toả ra bốn phía, chỉ là có chút tổn thương nhiều hoặc ít.

Bên trong có một thanh trường kiếm sáng như tuyết, chất liệu rất tốt, có lẽ từng là một kiện Hậu Thiên Tiên Khí uy năng không tầm thường, nhưng có một vết rách hẹp dài kéo dài từ thân kiếm đến mũi kiếm, khiến cho giá trị giảm đi cực lớn, nhìn thấy Hàn Lập nói "Đáng tiếc, đáng tiếc..." không thôi.

Chân Linh Cự Thử kia dựa vào nhục thân đã mạnh, đủ để đối cứng với tiên khí, vì thế hơn phân nửa là khinh thường không sử dụng pháp bảo tiên khí, bảo vật cất giấu trong này có lẽ đều là chiến lợi phẩm của nó a.

Dưới đáy tủ này, Hàn Lập còn phát hiện một túi trữ vật màu xám, sau khi luyện hóa mở ra, phát hiện bên trong chứa mấy chục miếng tinh thạch thông suốt, Tiên linh lực ẩn chứa trong đó vô cùng tinh thuần, rõ ràng là mấy chục miếng Tiên nguyên thạch trung phẩm.

"Đột nhiên lại có nhiều Tiên nguyên thạch trung phẩm như vậy, vật này rất khan hiếm, ở Bắc Hàn Tiên Vực nhiều năm như vậy cũng không thấy qua mấy lần." Hàn Lập vui mừng nói.

"Độ khó cô đọng Tiên nguyên thạch trung phẩm vượt xa so với Tiên nguyên thạch bình thường, tự nhiên tu sĩ tầm thường không thể làm được. Ở Bắc Hàn Tiên Vực, chỉ sợ Thái Ất Ngọc Tiên cũng không có mấy, tự nhiên khó có thể gặp." Giải Đạo Nhân nói như thế.

"Đừng nói Bắc Hàn Tiên Vực, chỉ sợ là ở Hắc Sơn Tiên Vực này cũng chỉ có một ít tông môn cỡ lớn mới có một ít, nhưng đều cất giấu như bảo bối, sẽ không dễ lấy ra sử dụng." Hàn Lập gật đầu nói.

Sau đó, Hàn Lập lại kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới toàn bộ trúc lâu, thấy không bỏ sót cái gì liền dẫn Giải Đạo Nhân ra ngoài Tử Trúc Lâm.

Bàn tay hắn vung lên, một mảnh thanh quang mờ ảo hiện lên, mười mấy khôi lỗi cự viên hiện ra.

Dưới sự chỉ huy của Hàn Lập, những khôi lỗi này có con đi vào rừng chém lấy tử trúc, có con vào rừng chặt cây cối, có con đào đá trên mặt đất, không lâu sau liền tạo thành một mảnh đất trống lớn vuông vức.

Đợi những khôi lỗi này dùng cây cối chặt được và tử trúc chế tác thành hàng rào vây quanh mảnh đất trống này, Hàn Lập mới bắt tay vào bố trí cấm chế pháp trận xung quanh hàng rào.

Hắn bố trí một toà pháp trận đơn giản thu nạp hội tụ linh khí về bên này, cho nên rất nhanh liền hoàn thành.

Sau đó, hắn lại phất tay lấy ra hai thùng linh dịch lớn lúc trước đã điều phối nhưng chưa kịp sử dụng, giao cho hai đầu khôi lỗi cự viên, để bọn chúng đổ linh dịch dần dần vào đất trong dược viên.

"Đất này muốn hấp thu linh dịch chuyển thành linh điền thích hợp cho thảo dược sinh trưởng, còn cần thời gian trăm năm, chúng ta không nên tốn thời gian ở đây, nên đi ra ngoài thôi." Hàn Lập nhìn khôi lỗi bận rộn trong dược viên một chút, nói.

Dứt lời, tâm hắn vừa động, đưa tay bấm một cái pháp quyết.

Quang môn màu bạc lúc trước lơ lửng ở ngoài rừng cây đột nhiên trong nháy mắt trống rỗng xuất hiện trước người hắn.

Quang môn là điểm kết nối không gian hai nơi, lúc chủ nhân Động Thiên

pháp bảo ở bên trong, không thể nào đóng. Lúc trước Hàn Lập đi theo Cảnh Dương thượng nhân bước vào động thiên "Ngư Chi" cũng không để ý, lần này bản thân bước vào động thiên "Hoa Chi" mới chú ý tới.

Hơn nữa quang môn này, chỉ cần hắn nguyện ý liền có thể tùy ý mở ở bất kỳ chỗ nào trong động thiên.

Sau đó, hắn và Giải Đạo Nhân lần lượt bước vào quang môn, cùng trở về động phủ.

Đứng bên trong mật thất, tay Hàn Lập nắm chặt đoạn ngọc cốt kia, quay đầu nhìn lại, quang môn màu bạc đã biến mất không thấy gì nữa.

Hắn cúi đầu nhìn Động Thiên chi bảo tên là "Hoa Chi" này, lông mày hơi nhíu lại, nhưng trên mặt lộ vẻ vui mừng.

"Cuốn Lôi Bộ Chính Pháp kia ta cảm thấy rất hứng thú, nên về trước tham khảo một chút." Giải Đạo Nhân ở một bên nhìn một màn này, sắc mặt như thường, mở miệng nói ra.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu nói.

Đợi Giải Đạo Nhân trở lại gian mật thất của gã, Hàn Lập cũng trở về mật thất của mình, khoanh chân ngồi xuống.

Trong tay hắn cầm đoạn ngọc cốt kia, nhẹ nhàng vuốt ve, trong đầu vẫn đang suy nghĩ đã lâu rồi không có tu luyện công pháp: Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Đoạn ngọc cốt này, kích thước có vẻ hơi lớn, bất kể là chế thành mặt dây chuyền hay là vòng cổ, mang theo cũng có nhiều bất tiện, mà trong đó ẩn chứa không gian khổng lồ, Hàn Lập cũng không dám tùy tiện để vào trong vòng trữ vật.

Sau một phen tư lượng, trong đầu hắn bỗng nhiên loé lên linh quang.

Nếu Cự Thử kia có thể luyện hoá vật này thành một đoạn xương đuôi của

nó, như vậy mình cũng có thể làm giống vậy. Trước đây mình đã tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết không phải xuất xứ từ Bách Tạo sơn sao, Cự Thử này có lẽ cũng dùng loại thủ pháp đó.

Trong lòng đã định, Hàn Lập không do dự chút nào, lúc này bế quan tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn ba mươi năm.

Chân núi phía bắc Phù Vân sơn mạch, bên trong một mảnh núi rừng không người, một đạo kiếm quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, chung quanh bao phủ một tầng điện quang màu vàng, phảng phất giống như kim long lôi điện tập kích cuồng bạo, xông vào trong núi rừng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Mảng lớn điện quang màu vàng bỗng nhiên nổ tung lên, hóa thành một mảnh lôi hải màu vàng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Khu vực tia điện lan tràn qua, tất cả cây cối lập tức nổ tung, cháy đen thành bột mịn, tiêu tán giữa thiên địa, khu vực hơn mười dặm hóa thành một mảnh đất khô cằn màu đen.

Chính giữa mảnh đất khô cằn có một gốc cổ thụ xanh ngắt hoàn hảo không chút tổn hại, vẫn đứng lặng trên mặt đất như cũ, mà trên đỉnh cổ thụ có một nam tử áo xanh đứng thẳng, ngón trỏ và ngón giữa tay phải đang trực chỉ hướng không trung.

Bộ dáng này, tựa như phàm tục tu luyện võ đạo "Nhị Chỉ Thiền".

Người này không ai khác, chính là Hàn Lập.

Chỉ thấy hai ngón tay hắn trong suốt như ngọc, phía trên mơ hồ có một đồ án đóa hoa màu bạc lấp lóe, chính giữa hai ngón tay kẹp lấy một mũi kiếm màu xanh sắc bén, phía trên có từng tia điện màu vàng, không ngừng phát ra trận trận âm thanh ầm ầm.

"Không nghĩ tới Động Thiên chi bảo này lại có thể luyện vào trong ngón tay, rõ ràng còn có uy năng như vậy, công kích của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đến trình độ này cũng có thể tuỳ tiện ngăn cản, trách không được Kim Đồng lúc trước không thể nhai và thôn phệ được." Hàn Lập thu trường kiếm trong tay, nhìn hai ngón tay phải một chút, khẽ cười nói.

Dứt lời, trên người hắn loé lên thanh quang, trong nháy mắt thân ảnh biến mất phía xa.

Trở lại mật thất động phủ Dã Hạc Cốc, tâm niệm Hàn Lập khẽ động, trên đồ án đoá hoa trên hai ngón tay phải lóe lên quang mang, một đạo ngân quang từ đó bắn ra, hóa thành quang môn màu bạc đứng lặng trước người.

Hàn Lập không dừng lại, lúc này cất bước tiến vào trong quang môn, tiến vào động thiên "Hoa Chi".

Hắn không có bay thẳng mà đi dọc theo đường mòn xương trắng tiến vào phía trong.

Trong thời gian qua, hắn một mực bế quan tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, dung nhập đoạn ngọc cốt kia vào trong xương ngón tay, cho nên vẫn không tiếp tục tiến vào trong động thiên này.

Lúc này vừa vào, hắn liền phát hiện khôi lỗi cự viên đặt ở linh dược viên lúc trước đã hoàn thành nhiệm vụ đổ linh dịch, lại còn đổ vào trong núi rừng này, nuôi dưỡng nên một đám

linh dược sinh trưởng ở chỗ này.

Hàn Lập suy nghĩ một chút liền bảo bọn chúng thu thập toàn bộ những linh dược phát hiện bên cạnh đường mòn mang theo cùng đi vào linh dược viên.

------oOo------

Chương 626: Sắp xếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Hầm Lạc

Dược điền nơi ấy đã sửa sang

Lục dịch rơi xuống, toả lục quang

Mở mang thêm đất, trồng thêm thuốc

Động thiên đến lúc đã sẵn sàng

Lại còn rộng rãi hồ, non, nước

Làm nơi tu luyện của Ma Quang

Gọi ra Hoả Điểu, luyện Túc Sát

Đan ra ngun ngút, toả hào quang.

Trải qua thời gian dài hấp thu và bảo dưỡng, linh thổ trong linh dược viên gần Tử Trúc Lâm tựa hồ đã chuyển hoá sơ bộ, thêm nữa lúc trước bố trí trận pháp hấp dẫn, khiến cho thiên địa linh khí ẩn chứa trong đó đã hơn xa lúc trước.

Sau một phen dò xét, Hàn Lập hết sức hài lòng, liền bảo cự viên khôi lỗi gieo tất cả các loại linh dược xuống.

Sau đó, hắn lại đem các loại linh thảo lúc trước thu thập như Cuồng Diễm Thảo, Cực Mục Thảo, căn cứ thuộc tính khác nhau, phân ra gieo xuống từng khu vực.

Chỗ sâu nhất trong dược viên, Hàn Lập lấy bộ rễ linh thụ màu vàng nâu lúc trước lấy được trong Minh Hàn tiên phủ gieo xuống, tiếp đó lấy Chưởng Thiên bình từ ngực ra, nhỏ xuống một giọt lục dịch mới ngưng tụ ra trước đó không lâu.

Lục dịch rơi vào chỗ đứt gãy trên rễ cây, sáng lên một chút lục quang, liền bị rễ cây hấp thu vào rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập đứng quan sát một lát, thấy không có biến hoá nào, cũng không để ý nữa, lại tiếp tục gieo trồng những linh thảo khác.

Sau một phen bận rộn, hắn phát hiện mình thu thập hạt giống linh dược quá nhiều, mà diện tích dược viên lại không đủ lớn, hạt giống linh dược vẫn trồng chưa hết, diện tích không đủ dùng, hắn đành phải gọi ra một nhóm khôi lỗi cự viên, tiếp tục mở rộng dược viên.

Linh điền mới mở ra chưa được linh dịch tẩm bổ, linh khí quá mức yếu kém, không thích hợp gieo trồng linh thảo cao giai, Hàn Lập đành phải tạm thời dừng việc gieo trồng lại.

Hắn đi tới một góc linh điền mới mở, tay vung lên, từng đoàn tiên linh lực bao lấy nước bùn màu tím đen bỗng hiện ra rơi xuống đất.

Sau khi nước bùn rơi xuống đất, Hàn Lập giống như một người thợ dán vách, hai tay ở trong hư không không ngừng chuyển động, trên mặt đất liền có một đôi bàn tay thanh quang lớn do tiên linh lực ngưng tụ thành, không ngừng kéo tới kéo lui, làm cho linh điền hòa làm một thể.

Không lâu sau, mảnh linh điền vừa mới xây dựng trở thành một phiến đầm lầy, bên trong thỉnh thoảng toát ra một cái bong bóng màu tím, nổ tung toả ra hơi nóng cuồn cuộn.

Hàn Lập nhìn phía trên đầm lầy bắt đầu ngưng tụ ra sương mù màu tím cùng ẩn hiện trong đó từng tia hồ quang điện, hài lòng gật đầu, những thứ này chính là Lôi Trạch Tức Thổ, đến ngày nay mới có chỗ bố trí.

Sau đó, tại chỗ linh điền Lôi Trạch này, hắn gieo xuống đạo binh mẫu đậu.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập đi vào trong tử trúc lâu một lát, thời điểm đi ra Tử Trúc Lâm bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, cổ tay xoay chuyển lấy ra một hộp ngọc.

Hộp ngọc mở ra, Hàn Lập lấy ra một sợi rễ Linh Trúc màu bạc, gieo trồng xuống một mảnh đất trống trong rừng trúc.

Sau đó, hắn giống như một lão chủ nông, nhìn tân dược viên của mình một lát, lúc này mới rời khỏi động thiên Hoa Chi, trở lại mật thất động phủ.

Đứng trong mật thất trầm ngâm chốc lát, hắn quay người ra khỏi mật thất, đi đến chỗ bế quan tu luyện của Ma Quang, kêu gã tỉnh lại.

Qua thời gian tu luyện dài như vậy, Ma Quang đã dung hợp với cỗ thi thể Hôi Tiên kia càng thêm chặt chẽ, khí tức phát ra cũng đã vững vàng đạt tới Kim Tiên đỉnh phong.

Mặt khác, khi thúc giục bí thuật, tu vi còn có thể nhảy lên tới Thái Ất sơ kỳ đỉnh phong, hơn nữa có thể bảo trì trong thời gian ba nén nhang, nghiễm nhiên đã vượt trên Hàn Lập một bậc.

"Hàn đạo hữu gọi ta tỉnh lại, chắc là có chuyện gì?" Ma Quang mở mắt ra, nhìn Hàn Lập trước mặt, hỏi.

"Kỳ thật cũng không có gì quan trọng, trước đó không lâu ta tìm được một chỗ để Ma Quang đạo hữu bế quan tĩnh dưỡng, như vậy, đạo hữu không cần một mực câu thúc ở tấc vuông nho nhỏ này." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Ồ? Ta có thể ở trong cốc này hay là ngoài núi?" Ma Quang nghi hoặc hỏi.

"Đều không phải. Chỗ đó kỳ thật ở bên trong một kiện Động Thiên chi bảo, không gian trong đó không nhỏ, Ma Quang đạo hữu có thể ở tạm trong đó." Khoé miệng Hàn Lập giật nhẹ, nói.

"Vậy thì phải chúc mừng Hàn đạo hữu rồi." Ma Quang nghe vậy, hơi chần

chờ một lát, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập không nói gì thêm, trên ngón tay lồng trong tay áo loé lên hoa ảnh, một đạo ngân quang từ đó bắn ra, hóa thành một đạo quang môn màu bạc, đứng lặng trước người Ma Quang.

Lúc này Ma Quang mới đứng lên, đứng trước quang môn nhìn đánh giá một chút.

"Mời vào, trong này còn có không ít sát khí lưu lại, lúc Ma Quang đạo hữu tu luyện đừng ngại hấp thu cho mình dùng." Hàn Lập nhìn Ma Quang một chút, nói.

Ma Quang nghe xong, không do dự nữa, cất bước tiến vào trong động thiên.

Gã vừa bước lên đầu đường mòn xương trắng, liền ngắm nhìn bốn phía một chút, bỗng nhiên mỉm cười nói: "Linh khí và sát khí cùng tồn tại, Động Thiên chi bảo này không đơn giản a, ngược lại là rất thú vị..."

Lúc này, thanh âm Hàn Lập từ bên ngoài truyền vào: "Đạo hữu có thể tạm thời ở trong tử trúc lâu, an tâm tu luyện là được, nếu không có chuyện quan trọng, ta sẽ không quấy rầy ngươi."

Thanh âm vừa rơi xuống, toà quang môn màu bạc trong mật thất lập tức thu vào, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập ngừng cười, thu hai ngón tay vào ống tay áo, nắm thành quả đấm, quay người trở về mật thất.

...

Nửa tháng sau.

Hàn Lập chắp tay đứng bên trong mật thất, ánh mắt nhìn lên những hoa văn phức tạp trên đan lô đặt trên mặt đất, ánh mắt có chút phiêu hốt bất định.

Sau một lát, ánh mắt của hắn hơi ngưng tụ, tâm niệm vừa động, bên cạnh

liền có một đạo ngân quang hiện lên.

Phệ linh hỏa điểu hóa thành Ngân diễm tiểu nhân hiện ra, quay tít một vòng giữa không trung, lấy một tư thế có chút buồn cười nhảy lên nắp đan lô màu bạc.

Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ áy náy mỉm cười, nói với nó:

"Từ khi đến phiến Phù Vân sơn mạch vẫn đè ép tính khí của ngươi, cũng không có linh diễm Dị hỏa bổ sung cho ngươi, hẳn là buồn chán lắm a? Giờ luyện thành Túc Sát Đan, giải quyết vấn đề Sát suy của ta, chúng ta liền rời khỏi nơi này."

Cũng không biết Ngân diễm tiểu nhân có nghe hiểu lời hắn hay không, nhưng thấy lông mày Hàn Lập hơi cau lại, liền nhảy cà tưng lên đầu vai hắn, vỗ nhè nhẹ giống như muốn trấn an hắn.

"Ta không sao, chỉ là không biết Túc Sát Đan này có công hiệu hay không. Bất quá cũng không quan hệ, trước luyện chế rồi hãy nói." Hàn Lập quay đầu nhìn Ngân diễm tiểu nhân, mở miệng nói ra.

Thân hình Ngân diễm tiểu nhân lập tức nhảy lên, nhún nhảy giữa trời, sau đó nhảy lên trên lò luyện đan, trên thân "Vọt lên" một cái, bốc cháy lên ngân diễm hừng hực.

Hàn Lập thấy thế, mỉm cười, đưa tay cách không vẩy một cái vào nắp lò, lấy tâm niệm liên hệ với nó.

Ngân diễm tiểu nhân lập tức hiểu ý, ngừng nhún nhảy, gương mặt tròn vo bỗng nhiên phùng lên phun ra một đoàn hoả diễm to lớn không tương xứng với thân hình của nó.

Ngân diễm hóa thành một mảnh sóng lửa, ở giữa không trung cuốn một cái, tràn vào đan lô màu bạc phía dưới, cháy hừng hực.

Chỉ thấy đoàn Ngân Sắc Hỏa Diễm ở giữa không trung vòng qua một nửa đan lô, trực tiếp bay xuống phía dưới đan lô, vọt lên một cái rồi bốc cháy

lên.

Sau một lát, nhiệt độ bên trong mật thất tăng cao nhanh chóng, một cỗ sóng khí nóng bỏng chậm rãi bốc lên.

Trên đan lô bàng bạc sáng lên linh văn, tám phù văn điêu khắc ở thân lô lóe ra tia sáng chói mắt, đan lô dần dần chuyển thành màu đỏ hồng, được ngân diễm cuồn cuộn kéo lên lơ lửng treo giữa không trung, chấn động rung rung.

Ngân diễm tiểu nhân đứng ngồi không yên, một hồi lẻn đến bên trong hoả diễm dưới đáy lò, một hồi lại bay ra ngoài xếp bằng trên nắp lò, thỉnh thoảng lại còn nhìn Hàn Lập một hồi lâu.

Hàn Lập một mực chú ý đến biến hoá lô hỏa, thấy thời cơ đã đến, liền vẫy tay một cái.

Mấy chục loại linh dược, bao gồm cả Huyền Chỉ Tinh Thạch từ trong vòng trữ vật bay ra, bị một đoàn thanh quang nghiền ép hoá thành từng loại thuốc bột, được dẫn dắt bay vào trong lò đan.

Không lâu sau, Hàn Lập lại lấy ra một loại linh dịch màu xanh sẫm đổ vào trong đó.

Khi loại linh dịch này bay vào đan lô, trên đan lô lập tức toả ra một tầng bột phấn phảng phất màu xanh đồng nhạt, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy gì nữa, một mùi vị cổ quái khó nói nên lời lập tức từ trong mật thất lan tràn ra.

Đợi cho mùi lạ này dần dần phai nhạt, Hàn Lập lật tay một cái, một mảnh thanh quang hiện lên, ba cây linh thảo hơi mờ cao khoảng 1 thước lơ lửng trước người hắn.

Phiến lá cây này thông suốt mỏng manh giống như băng tinh, bên trong phân bố rõ ràng mạch lạc, tản ra quang mang xanh biếc, chính là Khổ Lạc Hoa.

Ba cây này cũng bị thanh quang nghiền ép vò lại thành ba nhúm, liên tiếp bay vào trong lò đan.

Làm xong những việc này, Hàn Lập nhìn đan lô một chút, quay người đi đến bên bồ đoàn khoanh chân ngồi xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn nóc mật thất một chút, đột nhiên ngón trỏ và ngón giữa tay phải chỉ lên trên một cái.

Chỉ thấy phía trên hai ngón tay tuyết trắng sáng lên quang mang, lập tức có một đạo ngân quang bắn lên đỉnh mật thất.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Mái vòm mật thất trực tiếp bị phá mở ra một lỗ tròn to bằng cánh tay trẻ con, một đạo quang mang lạnh lẽo từ trong đó phóng xuống.

Tiếp đó, Hàn Lập lấy bình nhỏ màu lục từ trước ngực xuống, đặt dưới ánh trăng, để ánh trăng nhìn trăm lần không chán ngưng tụ vào trong bình.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua ba năm.

Bên trong mật thất động phủ Hàn Lập, ngân diễm cháy ngút trời, bao phủ toàn bộ đan lô vào trong.

Nắp lò phía trên đan lô chấn động không ngừng, phát ra trận trận âm thanh, đã không thể đè nén được nữa, muốn bung ra.

Bất quá, một Ngân diễm tiểu nhân đang ngồi xếp bằng trên đó, hai cánh tay đè xuống nắp lò, gắt gao chặn lại, làm cho nó không thể bung ra thân lò.

Hàn Lập ngưng trọng đứng ở một bên đan lô, nhìn chằm chằm động tĩnh trên lò.

Chính vào lúc này, một đoàn hắc vụ giống như sát khí từ khe hở nắp lò

thẩm thấu ra, gặp ngân diễm liền bị đốt cháy hết, biến mất không thấy gì nữa.

"Được rồi." Mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức mở miệng nói ra.

Ngân diễm tiểu nhân nghe tiếng, hai tay vỗ một cái vào nắp lò, thân hình bỗng nhiên lướt lên.

Hỏa diễm bao bọc chung quanh lò cũng theo đó cùng bay ra, trở lại toàn bộ trên người nó.

Không có hỏa diễm chèo chống, đan lô màu bạc rơi xuống mặt đất "Bang" một tiếng, nắp lò "Đùng" một tiếng văng ra.

Chỉ thấy ba đám hắc quang từ đó bắn ra, bị một mảnh hào quang màu xanh cuốn một cái, liền bay đến trên tay Hàn Lập.

------oOo------

Chương 627: Tìm phương pháp khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Trong tay ba khoả Túc Sát Đan

Công hiệu nhưng sao chẳng rõ ràng

Tưởng rằng trị được kia suy sát

Ai ngờ chỉ hoãn chút thời gian

Liền đeo Long Ngũ, treo nhiệm vụ

Nhờ phó sơn chủ, cậy luyện đan

Mật thất, Hàn Lập luyện công pháp

Thời gian chi vật toả hào quang

Đuôi lông mày Hàn Lập hơi động một chút, nhìn qua hắc quang vừa mới nhận, trong lòng bàn tay thình lình có ba miếng đan dược màu đen lớn chừng quả long nhãn.

Toàn thân ba miếng đan này đen như mực, mặt ngoài chiếu xạ ra từng điểm hào quang, bên trong có một mùi cay độc bay ra.

Hàn Lập hơi nhíu mũi một cái, phất tay thu hồi lò đan màu bạc, đi tới trên bồ đoàn khoanh chân ngồi xuống.

Ngân diễm tiểu nhân thấy thế, cũng tò mò bu lại, lơ lửng trong tay Hàn Lập,

mở đôi mắt to nhìn chằm chằm ba miếng đan dược cổ quái kia.

Hàn Lập vốn đặt kỳ vọng vào ba miếng "Túc Sát Đan" này, sau khi luyện xong, trong lòng của hắn lại càng có thêm vài phần tâm thần bất định.

Thời điểm đạt được đan phương, đối phương cũng chỉ nói có thể thành công, nhưng tỷ lệ thành công bao nhiêu, ai cũng không biết.

"Nhìn cũng không được gì, chỉ có thể thử xem sao." Trầm tư một lát, Hàn Lập cười khổ lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn nhìn về phía Ngân diễm tiểu nhân, vừa cười vừa nói: "Chốc lát nữa ngươi giúp ta hộ pháp một chút nhé."

Tiểu nhân nghe vậy, trùng trùng điệp điệp gật đầu nhẹ, lập tức bay vút ra ngoài ba trượng, hai tay khoanh ở trước ngực, bộ dạng "Giao cho ta là tốt rồi".

Hàn Lập gật đầu cười với nó, rồi nhắm mắt lại điều tức.

Sau nửa canh giờ, cổ tay hắn đưa lên, trực tiếp ném viên thuốc vào trong miệng.

Đan dược vào cổ họng, một mùi vị cay độc lập tức lan tràn ra, chạy dọc theo thực quản trượt xuống dưới bụng.

Hàn Lập cảm thấy một đạo hỏa tuyến từ cổ họng kéo dài xuống dưới, sắc mặt hắn đỏ bừng, trên mặt không khỏi lộ vẻ thống khổ.

Còn chưa chờ cỗ khí tức nóng rực này tiêu tán, phía dưới bụng lại có một cỗ âm hàn khuếch tán ra, tràn ngập toàn thân, làm hắn như rớt vào hầm băng.

Biến hoá của hai cỗ lực lượng băng hỏa này làm Hàn Lập không kịp đề phòng, lỗ khiếu toàn thân vậy mà cũng không tự chủ đều mở ra.

Đúng lúc này, quanh thân hắn bỗng nhiên có sương mù màu đen từ trong

khiếu huyệt tuôn ra, trong nháy mắt hóa thành một vòng xoáy khói đen, bao phủ cả người hắn vào trong.

Ngân diễm tiểu nhân thủ hộ một bên thấy thế, lập tức phi thân đến, lấy hỏa diễm của mình đốt sạch những sương mù màu đen mà nó cũng cảm thấy không thích này.

"Không cần xen vào, ta không sao."

Lúc này, một bàn tay Hàn Lập bỗng nhiên từ giữa khói đen thò ra, ngăn cản Ngân diễm tiểu nhân lại.

Giọng nói của hắn hơi cao, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ, nhưng trong giọng nói lại chứa vẻ mừng rỡ.

Chỉ thấy khói đen bốc lên cuồn cuộn, rất nhanh tràn ngập toàn bộ mật thất, có một ít theo lỗ thủng trên mái vòm lúc trước Hàn Lập mở ra tản ra ngoài mật thất.

Hàn Lập tiện tay ném ra hai cái túi trữ vật, miệng túi mở lớn hút khói đen cuồn cuộn vào trong đó.

Theo đại lượng khói đen bị hút vào trong túi trữ vật, trong mật thất mới dần dần khôi phục thanh minh, nhưng khói đen bao phủ quanh thân Hàn Lập vẫn đen như mực, khiến cho xung quanh hắn thoạt nhìn giống như một cái kén lớn màu đen.

Thời gian trôi qua từng chút, phía trên kén lớn màu đen không ngừng có sát khí tuôn ra, túi trữ vật cũng không ngừng thu thập vào trong.

Sau khi hai cái túi này đầy, Hàn Lập lại lấy ra hai cái khác, sau khi túi trữ vật dùng xong, hắn lại dùng đến nhẫn trữ vật.

...

Nhoáng một cái đã qua hơn ba năm, bên trong mật thất, mặt ngoài kén đen bỗng chớp động hắc quang kịch liệt vài cái, rốt cuộc không có sát khí tuôn

ra nữa.

Hàn Lập cảm thấy quanh thân ấm áp, loại cảm giác thống khổ băng hỏa lúc trước cũng biến mất không thấy gì nữa, sát khí như sương mù bao phủ quanh người cũng tiêu tán đi.

Giờ phút này sắc mặt hắn có chút tái nhợt, thoáng thở dốc mấy hơi thở, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên, trên mặt lại lộ ra vẻ thất vọng.

Hắn tuyệt đối không nghĩ tới, bản thân hao hết tâm lực luyện chế ra Túc Sát Đan, cũng chỉ có chút công hiệu như vậy?

Ba năm qua hắn đích xác dẫn xuất sát khí ra ngoài cơ thể không ít, nhưng khoảng cách quét sạch hoàn toàn lại còn kém xa vạn dặm, những sát khí kia ngoan cố chiếm giữ trong Tiên khiếu vẫn như trước uy hiếp con đường tu hành đại đạo của hắn.

Đúng ra, hiệu quả bực này sẽ không nhỏ đối với những người khác, thậm chí có tỷ lệ không nhỏ trợ giúp vượt qua Sát suy, nhưng với hắn lại như muối bỏ biển, không đủ.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, có chút không cam lòng giơ tay lên, đồng thời ném hai viên đan dược vào trong miệng, đau đớn kéo tới cuồn cuộn càng thêm mãnh liệt so với trước, khói đen dày đặc lại tản ra, che khuất hắn vào trong...

Thời gian trôi qua nhanh, nhoáng một cái lại qua mười năm.

Hàn Lập một mực khoanh chân ngồi trong mật thất, chậm rãi mở hai mắt ra, bên trong con ngươi lập loè hào quang, nhưng vẫn bảo trì màu xám bạc quỷ dị.

Trăm cay nghìn đắng luyện chế ra ba miếng Túc Sát Đan, vẻn vẹn chỉ có tác dụng trợ giúp hắn thanh trừ một phần sát khí, làm chậm thời gian Sát suy bộc phát, trừ điều đó ra, cũng không có ích lợi nào khác.

Đối với kết quả này, Hàn Lập sớm đã chuẩn bị tinh thần, vì vậy cũng không

quá thất vọng, như vậy lại có thêm một thủ đoạn tạm thời ứng phó Sát suy.

Tuy Túc Sát Đan không thể thanh trừ hết sát khí trong tiên khiếu của hắn, nhưng lại thanh trừ không ít sát khí trong cơ thể, sẽ làm chậm trễ Sát suy bộc phát, đoán chừng sẽ kéo dài thêm một đoạn thời gian.

Tĩnh tọa một lát, Hàn Lập rất nhanh thu lại tâm tình.

Nếu như Túc Sát Đan vô dụng, chỉ có thể lại đi tìm phương pháp khác thanh trừ sát khí.

Nhìn lại kiếp sống tu luyện vài vạn năm qua, hắn đi từng bước đến hôm nay, tao ngộ khốn cảnh lớn nhỏ không biết bao nhiêu lần, tin tưởng nếu quyết tâm, trước mắt dù không thành công, cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Hắn do dự một chút, lật tay lấy ra mặt nạ Long Ngũ, ban bố một nhiệm vụ tại Vô Thường Minh, tìm kiếm phương pháp thanh trừ sát khí, vượt qua Sát suy.

Hàn Lập lại lấy ra một trận bàn đưa tin, bấm niệm pháp quyết một cái, mặt ngoài trận bàn sáng lên từng vòng Linh văn.

...

Tụ Côn Thành, trong một căn lầu các bằng gỗ ở một chi bộ Bách Tạo Sơn.

Bên ngoài lầu các là một vườn hoa rất lớn, bên trong trải khắp các màu sắc hoa, hoa đua nhau khoe sắc, vây toà lầu các vào giữa, thoạt nhìn từ xa giống như một biển hoa.

Cảnh Dương thượng nhân ngồi trên một cái ghế dựa lớn trong lầu các, phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, thu hồi trận bàn màu trắng lơ lửng trước người.

"Vậy mà đã thất bại... Bất quá, đây cũng là một cơ hội..." Gã có chút kinh ngạc thì thào lẩm bẩm, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, sau đó vỗ tay một cái, đầu ngón tay lóe lên bạch quang.

Vào lúc này, sau lưng Cảnh Dương thượng nhân loé lên bóng xanh, một thân ảnh thiếu nữ áo lục hiển hiện ra.

Thoạt nhìn nàng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dáng người hết sức nhỏ, ngũ quan xinh đẹp tuyệt trần, trên gương mặt thanh tú tràn đầy vẻ lão luyện, khom người thi lễ với Cảnh Dương thượng nhân một cái, nói: "Phó sơn chủ đại nhân, người có gì phân phó?"

"Phân phó xuống dưới, tìm kiếm thu thập phương pháp khu trừ sát khí." Cảnh Dương thượng nhân nói.

Thiếu nữ áo lục nghe vậy, há to miệng, nhất thời không nói gì.

"Làm sao vậy?" Cảnh Dương thượng nhân khẽ nhíu mày.

"Tiên Nguyên thạch trên người ngài đã dùng hết, tài nguyên phân phối tiếp theo còn phải chờ trăm năm nữa, bất luận phương pháp khu trừ sát khí gì đều có giá trị xa xỉ, chẳng lẽ ngài muốn sử dụng tài lực trong Sơn? Nếu vạn nhất bị phát hiện..." Thiếu nữ áo lục chần chừ một chút, nói ra.

"Không sao, cứ theo lời ta mà làm." Cảnh Dương thượng nhân nói ra nhàn nhạt.

"Vâng." Thiếu nữ áo lục thấy vậy, không nói gì nữa, thân hình hóa thành một bóng xanh bay về phía xa, giống như một con chim họa mi lục sắc, lóe lên biến mất.

...

Trong mật thất.

Hàn Lập phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, thu hồi trận bàn đưa tin.

Bởi vì lúc trước trên đấu giá hội xuất hiện Ngân Hồ, bây giờ Tụ Côn Thành đề phòng sâm nghiêm như trước, hắn tạm thời bất tiện đi vào, chỉ có thể nhờ cậy Cảnh Dương thượng nhân hỗ trợ.

Các con đường có thể sử dụng, hắn đều đã dùng hết, kế tiếp chỉ có thể chậm rãi chờ đợi.

Hàn Lập nhìn phía trước, tính toán kế hoạch tu luyện tiếp theo.

Bây giờ tu vi của hắn lâm vào bình cảnh, không nắm chắc vượt qua Sát suy thì đột phá Thái Ất cảnh tất nhiên là hy vọng xa vời, mà ngoại trừ Chân Ngôn Hoá Luân kinh, khoảng cách tu luyện thành hai bộ thời gian công pháp cũng không có nhiều, nhưng đến lúc này, thứ nhất hắn cảm thấy hai bộ công pháp này giúp mình lại không quá lớn, thứ hai là hai bộ công pháp này tựa hồ chưa phải bản hoàn chỉnh.

Đang cân nhắc, trong đầu hắn chợt hiện ra hình ảnh Ngân Hồ sử dụng Luyện Thần Thuật làm chếch đi công kích của đám người Công Thâu Thiên và Tô Lưu lúc trước, trong lòng hơi nóng lên.

Loại phương thức vận dụng Luyện Thần Thuật đẳng cấp cao này, trước đây mặc dù hắn nhìn ra một ít manh mối, chỉ tiếc bây giờ còn không thể nào thử luyện tập.

Sự viện Ngân Hồ mặc dù không diễn ra trên thân hắn, nhưng đã cảnh báo cho hắn, bây giờ thân ở Hắc Sơn Tiên Vực không phải Bắc Hàn Tiên Vực hoặc là Man Hoang Giới vực, nơi đây đã là địa phương quản giáo nghiêm mật của Thiên Đình.

Tuy rằng tồn tại các loại trùng hợp và đã bố trí sớm, nhưng chỉ là một đấu giá hội liền xuất hiện ba gã giám sát tiên sứ, phía sau Hắc Sơn Tiên Vực có bao nhiêu lực lượng Thiên Đình ẩn giấu, căn bản hắn không biết được.

Bây giờ còn không biết tung tích Ngân Hồ, thế nhưng nói không chừng hai giám sát tiên sứ kia vẫn còn ở phụ cận Tụ Côn Thành, điều quan trọng nữa là..., vị Giám sát sứ Tụ Côn Thành tên là Tô Lưu kia, cũng không phải là người đơn giản.

Bất kể thế nào, bây giờ cũng không phải thời điểm thích hợp tu luyện Luyện Thần Thuật.

Tuy rằng hắn đã thử qua, tu luyện Luyện Thần Thuật sẽ không bị la bàn màu trắng kia cảm ứng được, nhưng khó bảo đảm những người kia không đổi thủ đoạn cao minh khác, cho nên vẫn phải đề phòng một chút mới tốt.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, tay vung lên.

Trước người loé lên hào quang, nhiều ra một thanh chuỷ thủ bị tàn phá, một bình nhỏ màu trắng cùng một thanh thước màu xanh, ba kiện vật phẩm này đều tản mát ra chấn động Thời Gian pháp tắc nhàn nhạt.

Chủy thủ tàn phá là lúc trước hắn tìm được trong trữ vật pháp khí của Công Thâu Cửu, là vật ẩn chứa Thời Gian Chi Lực, bình nhỏ màu trắng chính là Đoạn Thì Hồ, cây thước màu xanh là Tiên khí vừa vặn lấy được từ Ngư Chi của Cảnh Dương thượng nhân.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, sau lưng loé lên kim mang, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra.

Trong miệng hắn tụng đọc chú ngữ, mười ngón tay bấm niệm pháp quyết không thôi, chỗ giữa Bảo Luân chớp động kim mang, Chân Thực Chi Nhãn hiển hiện ra, từ trong bắn ra một đạo kim quang, rơi vào chuôi chủy thủ tàn phá này.

Trên chuỷ thủ nổi lên từng trận chấn động pháp tắc, hơn nữa nở rộ hào quang màu vàng chói mắt, từ điểm bị tàn phá kéo dài ra, rất nhanh bổ sung thành một thanh hoàn chỉnh.

Một thanh chuỷ thủ màu vàng hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt Hàn Lập, trên chủy thủ khắc đầy phù văn, mũi chuỷ thủ cũng tản mát ra hàn quang lập loè, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, cẩn thận cảm ứng lực lượng Thời gian pháp tắc trên chuỷ thủ màu vàng, sau một lát mở to mắt, khẽ gật đầu.

Lực lượng Thời gian pháp tắc trong chuỷ thủ cũng không nhiều, không giống với Thời gian chi lực trong ba loại công pháp thời gian mà hắn tu

luyện, mang theo vài phần khí tức hỗn loạn.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, thu lại pháp quyết, kim quang mặt ngoài chuỷ thủ màu vàng biến mất, hắn đặt nó sang một bên.

------oOo------

Chương 628: Thử nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, Chân Thực Chi Nhãn lại bắn ra một đạo kim quang, lóe lên chui vào trong Đoạn Thì Hồ biến mất.

Đoạn Thì Hồ cũng lập tức hiện ra kim quang chói mắt, lưu chuyển một hồi, lúc đầu thân bình vốn có chút cũ kỹ chợt trở nên mới tinh, tản mát ra một cỗ Thời Gian pháp tắc mãnh liệt.

Hàn Lập nhắm mắt cảm ứng một chút, rất nhanh liền mở to mắt ra.

Trong Đoạn Thì Hồ ẩn chứa cỗ Thời Gian Chi Lực tương tự với Chân Ngôn Bảo Luân, có hiệu quả làm chậm thời gian, ngược lại không cần tiêu phí thời gian nghiên cứu.

Hắn buông Đoạn Thì Hồ ra, lại lật tay lấy ra Chưởng Thiên bình, giọt một giọt lục dịch nhỏ vào trong Đoạn Thì Hồ, sau đó nhắm hai mắt thả ra thần thức cảm ứng lần nữa.

Thật lâu sau, Hàn Lập mở to mắt, khẽ thở dài.

Đoạn Thì Hồ này quả thật có công hiệu trì hoãn sự mục nát của vật phẩm, nhưng cũng không phải có thể triệt để cắt đứt ảnh hưởng thời gian, chỉ trì hoãn mà thôi, lục dịch bị đưa vào trong đó tuy tốc độ tiêu tán trở nên chậm chạp hơn, bất quá vẫn bị tiêu tán dần.

Hắn lắc đầu, dời ánh mắt nhìn về phía thanh thước màu xanh cuối cùng, bấm niệm pháp quyết thúc giục Chân Thực Chi Nhãn.

Một đạo kim quang bắn ra, chui vào trong thanh thước màu xanh.

Ô...ô...n...g!

Thanh thước màu xanh lập tức run lên, honhf dáng không có biến hóa lớn, nhưng lại nở rộ hai màu kim thanh chói mắt, đồng thời tản mát ra một cỗ chấn động Thời gian pháp tắc mãnh liệt, trên cả Đoạn Thì Hồ.

Ánh mắt Hàn Lập hơi sáng lên, lập tức nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ngộ, sau một lát mở to mắt ra.

Bên trong cây thước màu xanh này ẩn chứa Thời Gian Chi Lực tương tự gia tốc thời gian, có chút giống với Nghịch chuyển Chân luân của hắn.

Nhưng khác với Nghịch chuyển Chân Luân có tác dụng hữu hiệu với bản thân, Thời Gian pháp tắc bên trong cây thước này lại có xu hướng cải biến thời gian lưu tốc trong một khu vực nhất định.

Trên một điểm, ngược lại là có vài phần tương tự với "Huyễn Thần Sa Hải".

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước, cảm ngộ lực lượng ba loại Thời Gian pháp tắc.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua hơn mười ngày.

Hàn Lập mở to mắt, trong mắt hiện lên một tia sáng giống như đã hiểu ra.

Tựa hồ lý giải đối với Thời Gian pháp tắc lại tiến thêm một tầng.

Nhất là nhiều lần phỏng đoán Thời gian pháp tắc của cây thước màu xanh kia, liên hệ giữa Chân Ngôn Hóa luân kinh và Huyễn Thần Bảo Điển lại có một ít đột phá.

Hàn Lập nghĩ đến đây, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên thân đại phóng kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiển hiện ra lần nữa.

Cùng lúc đó, trước người hắn chớp động kim quang, hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành một cái bình ngọc màu vàng, đúng là Quang Âm Tịnh Bình.

Kim quang trên người hắn bắn ra chung quanh, sau đó ngưng tụ cuồn cuộn, hóa thành hạt cát màu vàng, rất nhanh tạo thành một mảnh cát vàng.

Hàn Lập vận chuyển cùng lúc ba môn công pháp thời gian, ba đạo lực lượng Thời gian pháp tắc khác nhau hiện ra, đan vào nhau, phát ra một hồi thanh âm cộng hưởng giống như tiếng ngâm xướng Phạm âm.

Hơn nữa so với lần trước, Thời gian chi lực cộng hưởng lại càng thêm mãnh liệt, nhất là Chân Ngôn Bảo Luân và Huyễn Thần Sa Hải.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ vui mừng, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, bấm niệm pháp quyết thúc giục ba đạo Thời Gian pháp tắc, thử dung hợp lần nữa.

Ba cỗ kim quang đan vào cùng một chỗ, hình thành một vòng xoáy màu vàng, chuyển động ù ù.

Trong đầu Hàn Lập hiện ra tình cảnh dung hợp ba đạo lực lượng pháp tắc lần trước, hắn vung tay lên.

Từng đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, là những cán trận kỳ màu xanh, rơi vào xung quanh mật thất, rất nhanh mở ra một màn sáng màu xanh dày đặc, đúng là cấm chế màu xanh lần trước.

Ngay sau đó, hai tay áo của hắn run lên.

"Xùy xùy" tiếng nổ lớn!

Từng trận kỳ màu vàng bắn ra, tán lạc chằng chịt khắp mật thất, rất nhanh mở ra một cấm chế màu vàng hơi mờ giữa không trung.

Hai màu cấm chế xanh vàng đan vào cùng một chỗ, mơ hồ có xu thế dung hợp với nhau, hình thành một màn sáng cứng cáp hơn.

Hắn gật đầu khẽ, lại tế lên vài kiện Tiên khí phòng ngự bảo vệ toàn thân, sau đó lại thúc giục ba môn công pháp.

Vòng xoáy màu vàng rất nhanh hiển hiện ra lần nữa, chuyển động nhanh chóng, hơn nữa bắt đầu thu nhỏ lại.

Ầm ầm ầm!

Bên trong vòng xoáy màu vàng hiện ra vô số phù văn màu vàng lớn nhỏ, va chạm kịch liệt với nhau, tản mát ra một cỗ chấn động Thời Gian pháp tắc cuồng bạo.

Hàn Lập thấy cảnh này, cũng không dừng tay, ngược lại bấm niệm pháp quyết gấp hơn.

Vòng xoáy màu vàng xoay tròn cấp tốc, trung tâm nở rộ ra kim quang cực kỳ chói mắt, làm cho người không thể nhìn thẳng.

Một cỗ khí tức pháp tắc đáng sợ từ trung tâm vòng xoáy tán phát ra, tùy thời có khả năng bạo liệt ra.

Trong lòng Hàn Lập thoáng chần chừ một chút, lập tức hai tay hung hăng bấm niệm thúc giục pháp quyết.

Vòng xoáy màu vàng bỗng nhiên hung hăng thu nhỏ lại gần nửa, đoàn phù văn màu vàng ở trung tâm vòng xoáy cuồn cuộn kịch liệt, nhìn thấy muốn bạo liệt ra.

Vào thời khắc này, ba đạo Thời gian pháp tắc xung đột kịch liệt chợt biến đổi, dung hợp cùng một chỗ.

Phù văn màu vàng xung đột kịch liệt chợt ngưng tụ mãnh liệt, hóa thành một cái vòng tròn màu vàng nho nhỏ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng buông lỏng.

Xem ra lực lượng ba đạo Thời Gian pháp tắc này dung hợp, cũng không

phải là ngẫu nhiên, nếu như vậy thì an tâm rồi.

Tuy không biết vòng tròn màu vàng này là vật gì, nhưng uy lực rõ ràng rất mạnh.

Từng đợt chấn động Thời gian pháp tắc to lớn vô cùng từ trong vòng tròn màu vàng khuếch tán ra, hai màn sáng xanh vàng phụ cận cũng chấn động kịch liệt, bất quá lần này không có vỡ vụn ra.

Vào thời khắc này, Chưởng Thiên bình trên mặt đất chợt bay vụt lên, xuất hiện phụ cận vòng tròn màu vàng.

Bất quá ngoài Chưởng Thiên bình bay lên, đồng thời còn có ba kiện Tiên khí ẩn chứa Thời Gian Chi Lực cũng từ mặt đất bay lên.

"Ồ!" Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt cả kinh.

Vòng tròn màu vàng tựa hồ cảm ứng được cái gì, đột nhiên nở rộ kim quang chói mắt.

Ba kiện Tiên Khí rõ ràng nhẹ hơn rất nhiều so với Chưởng Thiên bình, "Vèo" một tiếng, trước tiên bị hút vào giữa vòng tròn màu vàng.

Một thanh âm bạo liệt vang lên, ba kiện Tiên Khí vừa bay vào trong vòng tròn màu vàng lập tức bạo liệt ra, hóa thành ba đoàn kim quang chói mắt chui vào giữa vòng tròn.

Vòng tròn màu vàng sáng ngời lần nữa, lập tức mặt ngoài loé lên tinh quang, phun ra tám đạo tinh ti màu vàng, đúng là Thời Gian pháp tắc tinh ti, lóe lên chui vào trong cơ thể Hàn Lập, sau đó xuất hiện ở trên Chân Ngôn Bảo Luân.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân vốn có mười tám sợi Thời Gian pháp tắc tinh ti, bây giờ bỗng nhiên nhiều ra tám sợi, biến thành hai mươi sáu sợi.

Từng trận tinh quang từ trên hai mươi sáu sợi thời gian tinh ti tán phát ra, hoà lẫn với hào quang trên Chân Ngôn Bảo Luân.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Vòng tròn màu vàng này thậm chí có tác dụng tinh luyện Tiên khí có lực lượng thời gian pháp tắc, cô đọng thành pháp tắc tinh ti.

Bây giờ, Chưởng Thiên bình bỗng nhiên sáng ngời, nở rộ lục quang ngút trời, sau đó hút vòng tròn màu vàng vào.

Chưởng Thiên bình lập tức biến lớn lên, to lớn như căn phòng, trong bình xuất hiện vô số Lục sắc phù văn, sau đó ngưng tụ hóa thành một đoàn lục vân cuồn cuộn.

Một cỗ chấn động pháp tắc mãnh liệt từ giữa lục vân bộc phát ra, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng Hàn Lập sáng lên mãnh liệt, ngay chính giữa bỗng nhiên hiện ra một con mắt dọc màu vàng, hơn nữa từ trong đó phun ra một đạo tinh ti màu vàng, lóe lên bay vào giữa Chưởng Thiên bình.

Đạo tinh ti màu vàng này so với lần thô ráp trước thì lớn hơn không ít.

Trong bình loé lên lục quang, hóa thành một cột sáng lục sắc vừa thô vừa to, chui vào trong hư không phía trước.

Hư không lập tức tách ra hai bên, vô số tinh quang từ trong hiện lên, ngưng tụ thành một mặt Tinh Bích, vô số cảnh vật nhanh chóng hiện lên phía trên.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Trước kia xuyên không đều phát động một cách ngẫu nhiên, trải qua một loạt thử nghiệm, rốt cuộc hắn dần dần tìm được phương pháp thúc giục Chưởng Thiên bình, mở ra năng lực xuyên không.

Trên vách tinh bích bỗng nhiên đại phóng hào quang, hiện ra một vòng xoáy khổng lồ, chuyển động ù ù.

"Ầm ầm" một tiếng!

Một cỗ hấp lực cực lớn từ giữa vòng xoáy tuôn ra, bao phủ thân thể Hàn Lập lại.

Cỗ hấp lực này lớn hơn lần trước rất nhiều, thân thể của hắn lắc lư một cái, hai chân thình lình chậm rãi bay lên, lơ lửng giữa không trung, mơ hồ bay về hướng vòng xoáy.

Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, chẳng lẽ vòng xoáy này muốn hút cả thân thể hắn vào trong?

Chỉ là lực hút của vòng xoáy tựa hồ không đủ, sau một khắc thân thể của hắn lung lay một cái, một lần nữa rơi xuống mặt đất.

Bất quá trong đầu Hàn Lập đau xót, thần hồn không có lực phản kháng bị hút vào trong vòng xoáy, trước mắt tối sầm rồi mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, ý thức của hắn dần dần khôi phục, nhìn lại chung quanh.

Bây giờ hắn xuất hiện lần nữa tại không gian tối tăm mờ mịt hoang vu lúc trước, dòng sông lớn màu bạc vẫn lơ lửng giữa không trung, rơi lả chả.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt hiện lên một tia trầm ngâm.

Như thế xem ra, lấy vòng tròn màu vàng ẩn chứa Thời Gian Chi Lực tràn đầy thúc giục Chưởng Thiên bình, về sau thần hồn của mình đều sẽ tới đây.

Hắn không có lập tức hành động, mà trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh thần hồn xuyên không lần trước.

Hai lần xuyên không gần nhất, vòng xoáy trên Tinh Bích kia đều có dấu hiệu hút nhục thể của hắn vào trong.

Hơn nữa lực cắn nuốt của vòng xoáy rõ ràng lớn hơn không ít so với lần trước.

Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, so với lần trước xuyên thẳng qua, bất luận là thực

lực hay là lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc, hắn hầu như không có thay đổi gì, không có chỗ nào khác nhau, chỉ khác là đột nhiên gia tăng thêm tám sợi Thời Gian pháp tắc tinh ti.

"Chẳng lẽ số lượng Thời Gian pháp tắc chi tơ đạt tới trình độ nhất định, có thể cho thân thể cũng xuyên thẳng qua nơi đây sao?" Trong lòng của hắn chợt nổi lên một ý nghĩ cổ quái.

Hàn Lập im lặng một lát, rất nhanh dứt bỏ những tạp niệm này, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, chớp động mấy cái liền đi tới bên cạnh dòng sông.

Trong sông lớn, vô số giọt quang cầu lớn nhỏ chảy xuôi qua, trong từng quang cầu chớp động liên tục từng hình ảnh.

Đã có kinh nghiệm lần trước, hắn đã hiểu rõ tác dụng những giọt quang cầu này.

Nếu như hắn đoán không sai, từng giọt quang cầu này đại biểu cho một tình cảnh đã phát sinh trong quá khứ, tuy không biết những quang cầu này từ chỗ nào đến, nhưng những giọt quang cầu này chính là dùng để xác định nơi xuyên không đến.

Hàn Lập không có tới quá gần sông lớn, đứng từ xa nghiêng nhìn những giọt quang cầu này, càng không có dùng thần thức chạm vào những giọt đó.

Từng giọt quang cầu yên tĩnh chảy qua, cũng không có hút thần hồn của hắn vào.

Trong lòng Hàn Lập hơi buông lỏng, xem ra đứng tại khoảng cách này, không chủ động dùng thần thức đụng chạm những giọt kia, tựu cũng không phát động xuyên không.

Suy nghĩ rõ những thứ này, hắn yên lòng, nhìn kỹ từng giọt quang cầu.

Những quang cầu này lưu động với tốc độ kinh người, nhưng với nhãn lực của hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ.

------oOo------

Chương 629: Thiên Ma đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Kết quả sau một phen quan sát, Hàn Lập phát hiện một ít cái mới.

Hình ảnh trong quang cầu này không giống nhau, các hình cảnh thiên kì bách quái đều có, tựa hồ bao quát ngàn vạn giới diện, vạn người vạn vật.

Hơn nữa những quang cầu này có lớn có nhỏ, từ hình ảnh phía trên cũng không cách nào đoán được giữa quang cầu và tình cảnh bên trong có quan hệ gì.

"Ồ!"

Hàn Lập nhíu mày lại, nhìn về phía một giọt quang cầu to lớn đang chảy tới đây, trong miệng khẽ di một tiếng.

Hình ảnh trong quang cầu này là một mảnh sa mạc màu đen, từng đạo quang ảnh không ngừng lấp lóe, tựa hồ có không ít bóng người chém giết kịch liệt ở nơi đó, vừa rồi có một pháp tướng màu tím đen ba đầu sáu tay bạo phát ra trận trận tử quang ngút trời, chợt lóe lên.

"Hình ảnh này không phải là hôm đó Thạch Xuyên Không thi triển công pháp à?" Hắn tự lẩm bẩm một tiếng.

Giọt quang cầu to lớn này chảy qua trước mặt hắn, không dừng lại chút nào, nhanh chóng chảy trôi về phía xa.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lập tức phát ra một tia thần thức, chạm một cái vào giọt quang cầu này.

Giọt quang cầu lập tức toả sáng hào quang, phát ra một cỗ hấp lực.

"Vù" một tiếng, thần hồn Hàn Lập không có lực phản kháng chút nào bị giọt quang cầu thôn phệ vào, trước mắt nhất thời tối sầm lại.

Không biết trôi qua bao lâu, ý thức hắn mới chậm rãi khôi phục, bên tai lập tức truyền đến tiếng vang ù ù cùng tiếng hò giết rung trời, như thủy triều cuốn tới làm hư không chung quanh tựa hồ cũng run rẩy theo.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, con mắt lặng lẽ mở ra một khe hở, nhìn lại chung quanh.

Giờ phút này quả nhiên hắn đang ở trên mảnh sa mạc màu đen này, giữa không trung cực cao lơ lửng từng đám mây màu đen dày đặc, khác với những tầng mây bình thường, đám mây đen này cực kỳ ngưng thực, giống như khối chì, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ áp bách.

Từng đạo tử sắc lôi điện thô to giống như cự long xuyên qua trong tầng mây, lúc ẩn lúc hiện, thoạt nhìn doạ người vô cùng.

Phía dưới mây đen là một đám người đông nghịt nhốn nháo, rõ ràng là hai nhóm tu sĩ đang chém giết nhau kịch liệt.

Một phương, tất cả mọi người đều mặc áo giáp màu tím, đại đa số cũng có hình dáng tu sĩ, bất quá cũng có không ít ngoại tộc có đầu thú, sau lưng mọc lên hai cánh, hoặc là có đuôi dài, trên thân đều tản mát ra ma khí ngút trời, vậy mà tất cả đều là người của Ma tộc.

Số lượng những tu sĩ ma tộc này cũng rất đông, tối thiểu cũng cỡ hai ba trăm ngàn, tu vi đều không thấp, đại đa số đều cấp bậc Luyện Hư, Hợp Thể kỳ.

Cũng có khối người cao hơn là Chân Tiên cảnh, Kim Tiên cảnh, thậm chí tu sĩ Thái Ất cảnh cũng có hơn mười người, giờ phút này đứng trên không trung trước đại quân Ma tộc, trên thân đều toát ra tử quang ngút trời, ngưng tụ thành các loại thần thông oanh kích hướng đối diện.

Một người trong đó, phía sau lưng ngưng tụ thành một pháp tướng màu tím

ba đầu sáu tay, đoán chừng là người hắn vừa thấy bên dòng sông lớn.

Hàn Lập thầm giật mình, đại chiến tụ tập hơn mười tu sĩ Thái Ất cảnh không phải là chuyện đùa a.

Hắn dời ánh mắt, nhìn phía đối diện.

Cách đại quân Ma tộc không xa là một đội ngũ khác, những người này đều mặc chiến giáp màu vàng, tản mát ra kim quang ngút trời, số lượng không ít hơn chút nào so với đại quân Ma tộc.

Trang phục này cũng không xa lạ với Hàn Lập, tuy có chút khác với áo giáp của Giám Sát tiên sứ, nhưng đại thể vẫn có chút tương tự, hiển nhiên những tu sĩ giáp vàng này đều là người Thiên Đình.

Thực lực đại quân Thiên Đình không hề yếu, tồn tại Thái Ất cảnh cũng có hơn mười người, chia ra từng cặp đại chiến với hơn mười tu sĩ Thái Ất cảnh Ma tộc giữa không trung.

Trong hư không phía sau đại quân Thiên Đình, hiện ra một vòng xoáy màu vàng lớn hơn mười dặm, chuyển động ù ù.

Giữa trung tâm vòng xoáy có một thông đạo cực lớn, đạt tới hơn một dặm, bên trong chớp động kim quang như thực chất, tản mát ra chấn động không gian mãnh liệt, chính là một thông đạo không gian.

Từng đội tu sĩ giáp vàng liên tục từ bên trong đi ra, không ngừng gia nhập vào đại quân Thiên Đình.

Song phương chém giết kịch liệt cùng một chỗ, tất cả sắc quang mang va chạm kịch liệt phát ra từng tiếng vang kinh thiên động địa, nhất là tu sĩ Thái Ất chém giết càng đáng sợ. Giờ phút này mặt đất đã bị đánh ra đầy vết lồi lõm, trải rộng từng đạo vết nứt như sông lớn, trong đó ẩn hiện cuồn cuộn dung nham màu đỏ thẫm, hư không cũng bị vỡ ra, khe hở không gian không ngừng lan tràn ra chung quanh.

Mảnh không gian này tựa hồ cũng không chịu nổi chém giết kịch liệt như

thế, nhìn muốn sụp đổ hoàn toàn.

"Ma tộc và Thiên Đình đại chiến?" Hàn Lập chấn động trong lòng.

Giờ phút này hắn đang phụ thể trên một bộ thi thể Ma tộc, người này mặc áp giáp tím hoa lệ, thoạt nhìn tu vi không thấp, gã bị xuyên thủng bụng mà chết.

Đột nhiên, một tiếng rống to đột nhiên từ dưới đất truyền ra, thanh âm tràn ngập sự tức giận.

Mặt đất phía trước đại quân Ma tộc đột nhiên nhô lên, lồi ra một cái ụ lớn, sau đó nổ bể ra.

Một thân hình to lớn thình lình từ dưới đất chậm rãi chui ra.

Hàn Lập nhìn sang, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, hít sâu một hơi.

Thân hình to lớn này rõ ràng là một quái vật mập mạp, miễn cưỡng xem như hình người, hai con mắt hẹp dài, mũi dẹp, miệng rộng đến mang tai, miệng đầy răng nanh màu vàng sậm, nước bọt không ngừng chảy ra ngoài, thoạt nhìn xấu xí buồn nôn vô cùng.

Thân hình quái vật này cực kỳ cao lớn, đạt tới gần mười ngàn trượng, nâng cao một cái bụng lớn, làn da toàn thân có vẻ khô héo, giống như nham thạch thô ráp, phía trên dính không ít dung nham đỏ thẫm, nhưng quái vật mập mạp tựa hồ không bị ảnh hưởng gì, tay kéo theo một lang nha bổng cực kỳ lớn.

Làm cho người ngạt thở chính là khí tức khủng bố từ trên thân quái vật mập mạp này tản ra, so với những tu sĩ Thái Ất cảnh giữa không trung không kém chút nào.

Trong miệng quái vật mập mạp phát ra một tiếng rống kinh thiên, làm hư không phụ cận chấn động kịch liệt, tiếp đó bước nhanh đánh tới đại quân Thiên Đình, phát ra tiếng bước chân nặng nề vô cùng, mặt đất cũng rung rinh theo, chấn động làm những tu sĩ Thiên Đình đứng gần đó ngay cả đứng

cũng không đứng vững được.

"Đây là quái vật gì!" Trong lòng Hàn Lập giật mình.

Nhưng sau một khắc, mặt đất lại lắc lư kịch liệt, mặt đất phía trước đại quân Ma tộc lần nữa nhô lên từng cái ụ lớn, tiếp đó từng quái vật mập mạp từ dưới đất chui ra, có tới hai ba mươi đầu, tay cầm cự bổng vung vẩy đánh tới hướng đại quân Thiên Đình.

Từng lang nha bổng to lớn được huy động, tu sĩ Thiên Đình giống như từng con côn trùng nhỏ bị nghiền ép đánh giết, đại quân tiên phong lập tức sụp đổ.

Nhưng vào thời khắc này, âm thanh kèn lệnh rõ to từ trong đại quân Thiên Đình truyền ra.

Tu sĩ Thiên Đình lập tức rút về phía sau như thủy triều, mấy trăm tên cự nhân màu bạc xuất hiện.

Những cự nhân màu bạc này cao gần ngàn trượng, một đầu tóc bạc thẳng tắp như cương châm, mặt xấu xí, trên lưng sinh ra một cặp cánh bạc to lớn, phía trên lượn lờ từng tia chớp màu bạc.

Lúc này, tay trái cự nhân màu bạc cầm một cái chùy ngắn màu bạc, tay phải cầm một thanh chùy lớn màu bạc, trên chùy ngắn và đại chùy đều tản mát ra trận trận khí tức lôi điện doạ người.

Hai ba mươi đầu quái vật mập mạp chạy tới, nhưng sắc mặt những cự nhân màu bạc này vẫn lạnh lùng, không dao động chút nào, hai tay nhanh chóng giơ lên, vung chùy ngắn trong tay đập vào những quái vật kia.

Ngay sau đó, tay nắm đại chuỳ cũng vung lên, trùng điệp đánh lên thân quái vật sau chùy ngắn một chút.

Một tiếng sét vang lên!

Mấy trăm đạo lôi điện màu bạc thô to từ trên tay cự nhân màu bạc bắn ra,

mỗi một đạo đều to đến vài chục trượng, giống như từng chiếc lôi mâu to lớn màu bạc, bổ vào thân những quái vật mập mạp kia.

Chấn động lôi điện pháp tắc doạ người từ trong lôi điện màu bạc tản ra, dẫn tới mây đen lôi điện giữa không trung cũng cuồn cuộn kịch liệt.

Trong mắt quái vật mập mạp loé lên vẻ kinh hãi, trong miệng phát ra tiếng gầm thét, bên ngoài thân đại phóng hoàng mang, tay vung động lang nha cự bổng, quanh người lập tức xuất hiện từng bóng gậy, bảo vệ toàn thân.

Thế nhưng trước lôi điện màu bạc, tầng tầng bóng gậy giống như tờ giấy bị tuỳ tiện đánh nát, lôi điện thô to màu bạc lập tức đánh lên trên người quái vật.

Thân thể quái vật mập mạp thoạt nhìn cứng rắn vô cùng lập tức bị đánh ra từng cái lỗ lớn.

Trong nháy mắt, hơn phân nửa thân thể quái vật trực tiếp vỡ ra, hóa thành thịt nát đầy trời.

Còn lại số ít không bị chết đi, nhưng cũng trọng thương.

Bất quá lôi quang màu bạc bên ngoài thân cự nhân màu bạc cũng gần như biến mất, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, quang mang trên chùy ngắn cũng ảm đạm tới cực điểm, thậm chí hiện ra từng vết nứt, tựa hồ là bảo vật chỉ sử dụng duy nhất một lần.

Vào thời khắc này, mây đen phía trên cự nhân màu bạc bỗng nhiên cuồn cuộn, lôi điện màu đen trong vòng mấy trăm dặm hội tụ lại cuồn cuộn, trong nháy mắt jmhóa thành một cự chưởng lôi điện màu đen to mấy chục mẫu, đập xuống đầu cự nhân màu bạc.

Một cỗ khí tức khủng bố dường như đập vụn toàn bộ hư không từ trên cự chưởng màu đen bộc phát ra, đè ép xuống.

Nhưng vào lúc này, hư không phía trên cự nhân màu bạc lóe lên, một ngọn lửa màu vàng lăng không nổi lên, chính là một hỏa nhân màu vàng, toàn

thân bị ngọn lửa màu vàng bao phủ, không nhìn thấy rõ dung mạo.

Người này vừa hiện thân, lập tức một tay co lại vỗ vào không trung một cái.

Lúc này giữa không trung vang lên một âm thanh thật lớn, một long trảo cự đại do ngọn lửa màu vàng tạo thành lăng không hiện ra, không tránh không né đánh vào cự chưởng lôi điện.

"Phốc" một tiếng trầm đục to lớn vang lên!

Cự chưởng lôi điện lập tức dừng lại giữa không trung, bị cự trảo ngọn lửa đón đỡ.

"Lực Ma Tử, ngươi lợi dụng những Thái Thạc Cự Ma này dụ Lôi Thần Bộ ta tới, thủ đoạn bực này ta há nhìn không ra?" Hỏa nhân màu vàng cười ha ha một tiếng, nói.

"Đúng vậy không..." Trong mây đen giữa không trung truyền ra tiếng cười lạnh.

Thanh âm chưa dứt, phía dưới mặt đất, một quái vật mập mạp trọng thương sắp chết há miệng lớn phun ra một đoàn huyết quang chói mắt, bắn ra nhanh vô cùng, lóe lên xuất hiện gần cự nhân màu bạc, hiện ra bản thể, chính là một viên cầu đỏ tươi to bằng nắm tay.

Toàn thân viên cầu có màu huyết hồng, phía trên trải rộng từng tơ máu hết sức nhỏ, không ngừng ngọ nguậy giống như vật sống, toát ra huyết quang ngút trời.

"Vạn Ách Huyết Nguyên Châu!" Hỏa nhân màu vàng nhìn thấy viên cầu máu, la thất thanh, thân hình thoắt một cái tính bay xuống phía dưới.

"Muốn đi! Không dễ như vậy!" Trong lôi vân giữa không trung lại vang lên mọt tiếng cười lạnh.

Cự chưởng lôi quang màu đen đại phóng lôi quang, lập tức ép xuống hỏa diễm long trảo, đồng thời một ngón tay cự chưởng lôi điện hơi động một

chút.

"Xoẹt" một tiếng.

Hai đạo lôi điện thô to màu đen từ đó bay vụt xuống, lóe lên liền ngăn trước người hỏa nhân màu vàng, giống như một cây kéo lôi điện to lớn, hung hăng cắt một cái.

------oOo------

Chương 630: Giằng co

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hỏa nhân màu vàng thấy vậy, nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể bỗng nhiên phồng lớn lên gấp mấy lần, hiển lộ ra thân ảnh, là một đại hán khôi ngô tóc vàng, quanh thân bị một tầng kim quang mông lung bao phủ, trong đó tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc mãnh liệt, tựa hồ là co Linh Vực của mình lại gần cách thân thể mấy trượng.

Trên đầu sinh ra một đôi long giác kim sắc, trên hai gò má hiện ra từng mảnh vảy rồng kim sắc, trên cánh tay trần trụi cũng che kín một tầng kim lân dày đặc, hai bàn tay hoàn toàn biến thành một đôi kim sắc long trảo.

Một đạo kim sắc long ảnh nổi lên quanh người, lập tức hóa thành một đạo hỏa quang bắn ra, lóe lên chui vào bên trong hoả diễm long trảo giữa không trung.

Hỏa diễm long trảo cũng lập tức sáng lên, lần nữa chống đỡ cự chưởng lôi điện.

Đại hán tóc vàng gầm lên một tiếng, đồng thời đánh ra một quyền, kim sắc hoả diễm loé lên, một kim sắc cự quyền nổi lên, lập tức đánh nát hai đạo lôi điện màu đen, tiếp đó không ngừng chút nào chụp xuống viên châu huyết sắc phía dưới.

Động tác của gã mặc dù nhanh kinh người, nhưng vẫn như cũ chậm một bước.

Mặt ngoài viên châu huyết sắc phía dưới bỗng nhiên sáng lên huyết quang, sau đó nổ tung.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, đồng thời một vòng mặt trời huyết hồng có đường kính vạn trượng lăng không nổi lên, vây kín mít mấy trăm cự nhân màu bạc vào trong.

Kim sắc đại hán giữa không trung cũng bị mặt trời huyết sắc bao phủ vào trong.

Mặt trời huyết sắc chớp động không ngừng, vô số hào quang huyết hồng cuồn cuộn ở phía trên, tản mát ra một cỗ chấn động pháp tắc to lớn.

Mặt đất phía dưới cũng bị mặt trời huyết hồng tác động đến, lập tức giống như ngọn nến hòa tan nhanh chóng, hóa thành đạo đạo khói xanh tiêu thất trong hư không.

Không ít người bên đại quân song phương cũng bị mặt trời huyết sắc cuốn vào trong đó, thân thể lập tức hòa tan, hóa thành một vũng máu.

"Cái này là... Huyết Chi Pháp Tắc!" Hàn Lập ở phía xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng chấn động.

Năm đó Hồng Nguyệt đảo chủ tuy cũng sử dụng Huyết Chi Pháp Tắc, nhưng chẳng qua chỉ là một gã Chân Tiên, lại còn thông qua tín niệm lực ngưng tụ pháp tắc, so với mặt trời huyết sắc trước mắt quả thực là đom đóm so với trăng rằm.

Một đạo hoả quang kim sắc từ trong mặt trời huyết sắc bắn ra, rơi ở phía xa, thu vào, hiện ra thân ảnh kim sắc đại hán.

Trên người gã bị thương khá nhiều chỗ, vảy rồng bên ngoài thân cũng không ít nơi trở nên loang lổ, thậm chí trực tiếp vỡ ra.

Đại hán tóc vàng bấm quyết vung tay lên, trên thân lập tức hiện ra một ngọn lửa màu vàng, cháy hừng hực.

Hỏa diễm lướt qua, chỗ tổn thương trên người gã nhanh chóng khôi phục, trong nháy mắt trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

Giờ phút này mặt trời huyết sắc kia chớp lên hai lần, nhanh chóng biến mất.

Mấy trăm cự nhân màu bạc trong huyết quang kia đều biến mất vô tung, không để lại đâu vết nào.

Đại hán tóc vàng thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó coi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy một bóng người từ trong mây đen trên không trung bắn ra, chậm rãi rơi xuống, chính là trung niên nam tử áo tím.

Thoạt nhìn người này hơn bốn mươi tuổi, mặt hiện lên từng đạo ma văn màu tím, hai mắt dài nhỏ, mũi ưng, toàn thân tản mát ra một cỗ sát khí âm lãnh, làm cho người nhìn thấy không khỏi lạnh run.

Ánh mắt hai người giao nhau, hai cỗ uy áp khổng lồ vô biên bỗng nhiên từ trên thân hai ngươi tản ra, chạm vào nhau ầm vang.

Hư không phụ cận chấn động không ngừng, nổi lên từng gợn sóng, mặt đất và bầu trời cũng lắc lư kịch liệt, phảng phất muốn long trời lở đất.

Hàn Lập ở phía xa giật mình, khí tức hai người này tản mát ra đều vượt qua Thái Ất cảnh, vượt xa đầu Phê Kim Tiên Thái Ất hậu kỳ năm đó, chỉ sợ đều là tồn tại đáng sợ Đại La cảnh.

Tuy chiến trường phía dưới cách hai người khá xa, nhưng giờ phút này tựa hồ cũng bị uy áp hai người phát ra ảnh hưởng, nhao nhao ngừng chiến, đưa mắt nhìn lên.

Đám tu sĩ Thái Ất cảnh đang giao thủ giữa không trung cũng tạm thời tách ra, mỗi bên đều bay về sau lưng đại hán tóc vàng và nam tử áo tím.

"Ngươi cho rằng tiêu diệt Lôi Thần Bộ là có thể ảnh hưởng toàn bộ chiến cuộc? Buồn cười!" Đại hán tóc vàng cười lạnh một tiếng, vung tay lên.

Bên trong thông đạo không gian phía sau lấp loé kim quang, một trận tiếng

vang ù ù, từng chiếc thuyền lớn kim sắc từ đó bay ra ngoài, có đến bốn năm mươi chiếc, toát ra kim quang ngút trời, chiếu bầu trời mây đen thành một mảnh kim sắc.

Mỗi chiếc thuyền lớn kim sắc dài đến mấy ngàn trượng, toàn thân khắc đầy phù văn hai màu kim ngân, giống như từng đầu kim sắc cự thú.

Trên mỗi chiếc thuyền lớn đứng đầy tu sĩ Thiên Đình, cả đám bận rộn, thanh âm ken két từ trong thuyền truyền ra, trước mũi thuyền cũng có vài ống hình trụ kim sắc thô to, bên trong trống rỗng, âm u sâu thẳm không thấy đáy, cho người ta một loại cảm giác không rét mà run.

Mấy chục chiếc thuyền lớn kim sắc xếp thành một hàng, đầu thuyền nhắm ngay hướng đại quân Ma tộc.

Nam tử áo tím thấy cảnh này, con ngươi có chút co rụt lại.

Hàn Lập ở nơi xa, trong lòng hơi động, đội thuyền lớn này cho hắn một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Kế tiếp, đoạn đối thoại của hai người càng làm trong lòng hắn chấn động.

"Chỉ cần không gian thông đạo vẫn còn, đại quân Thiên Đình chúng ta sẽ không ngừng đi ra, nhất định hủy diệt toàn bộ Ma Vực, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Các ngươi nếu thức thời, lập tức tỏ rỏ lập trường, đứng cùng Thiên Đình chúng ta, cùng đối phó Luân Hồi điện!" Đại hán tóc vàng nói ra ngữ điệu uy hiếp.

"Ma Vực chúng ta sớm đã tỏ rỏ lập trường, sẽ không tham dự tranh đấu giữa Thiên Đình các ngươi và Luân Hồi điện." Nam tử áo tím chậm rãi lắc đầu, nói ra từng chữ.

"Nếu các ngươi vẫn hồ đồ ngu xuẩn như cũ, vậy chớ trách chúng ta hạ thủ vô tình!" Đại hán tóc vàng nghe vậy, sắc mặt lạnh lẽo, vung tay lên.

Đại quân Thiên Đình lập tức trào ra như thủy triều, toàn bộ tu sĩ Thái Ất cảnh cũng bay vụt lên, nhào về phía đại quân Ma tộc.

Đại quân Ma tộc lập tức nghênh chiến, tu sĩ Thái Ất cảnh đứng ở sau lưng nam tử áo bào tím cũng lần lượt bay ra, đón lấy những tu sĩ Thái Ất Thiên Đình, giao chiến kịch liệt.

Nam tử áo bào tím lại không có xuất thủ, lẳng lặng nhìn chiến trường trước mắt, trong đôi mắt chớp động tử quang, sau một khắc liền khôi phục nguyên dạng.

Đại hán tóc vàng phía xa chợt cười ha ha, thân hình bắn ra, lóe lên xuất hiện trên không kim sắc cự chu, đồng thời cánh tay phải của gã đại phóng kim quang, trong nháy mắt cánh tay thô lớn gấp mấy lần, hóa thành một kim sắc long trảo to lớn, đầu ngón tay bộc phát ra vô số phù văn màu vàng, ra sức chụp xuống một bên hư không.

Nơi xa nam tử áo tím nhìn thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Xoẹt" một tiếng, kim sắc long trảo trực tiếp cào nát chỗ hư không kia, chui vào trong đó.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang rung trời từ trong hư không truyền ra, tiếp đó hào quang hai màu tử kim đại phóng, một cỗ linh áp to lớn bộc phát ra, trực tiếp xé rách chỗ hư không kia lớn gấp mười lần.

Một bóng người màu tím lảo đảo từ trong khe hở hư không đó bắn ra, chính là nam tử áo tím, quần áo trên vai thình lình vỡ vụn, lộ ra mấy vết thương máu me đầm đìa.

Miệng vết thương "Phốc phốc" một tiếng, dâng lên từng ngọn lửa màu vàng bé nhỏ, sau đó chui vào trong cơ thể nam tử áo tím.

Nam tử áo tím biến sắc, miệng vết thương hiện lên hào quang màu tím, lập tức dập tắt các ngọn lửa màu vàng, thân hình bay ra phía xa.

Giờ khắc này, nam tử áo tím đứng ở phía xa trên không đại quân Ma tộc, thân ảnh nhoáng một cái, hóa thành một đạo tử quang phiêu tán biến mất.

"Còn muốn lặp lại chiêu cũ? Các hạ hẳn là quá ngây thơ!" Đại hán tóc vàng cười lạnh liên tục, thân hình hóa thành một đạo kim ảnh bắn ra như tên nỏ, đuổi theo nam tử áo tím, đồng thời tay bấm quyết vung lên.

Phù văn mặt ngoài mấy chục chiếc thuyền lớn kim sắc bỗng nhiên sáng lên, từng đạo kim quang vây quanh thuyền lớn nhấp nhô như nước chảy, bên trong thuyền lớn truyền ra tiếng vang ù ù, giống như tiếng lôi đình va chạm.

Đoạn ống đồng đen kịt trước mũi thuyền kim sắc bỗng sáng lên một vệt kim quang, hơn nữa nhanh chóng trở nên rực rỡ lóa mắt, tản mát ra ba động linh lực doạ người.

Trong chốc lát một tiếng vang thật lớn!

Hơn một trăm cột sáng kim sắc thô to từ trên thuyền lớn kim sắc bắn ra, rơi vào trong đại quân Ma tộc, lập tức âm thanh kêu rên nổi lên bốn phía.

Đại quân Ma tộc chạm một cái vào cột sáng kim sắc, cho dù tu vi cao hay thấp, thân thể đều vỡ ra, hóa thành thịt nát đầy trời.

Một cột sáng kim sắc xuyên thủng trọn vẹn gần trăm tên Ma tộc, mới chậm rãi ảm đạm biến mất.

Một đợt cột sáng kim sắc qua đi, có tới mấy vạn Ma tộc biến mất không còn tăm tích.

Giờ phút này Hàn Lập nằm ở phía sau đại quân Ma tộc, ngược lại không bị ảnh hưởng, nhưng thấy cảnh này, cũng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Thuyền lớn kim sắc lại có uy năng đáng sợ như thế, cột sáng kim sắc vừa rồi cơ hồ có thể so với một kích toàn lực của tu sĩ Thái Ất cảnh.

"Đáng chết!"

Nam tử áo tím thấy Ma tộc tổn thương nghiêm trọng như thế, trong mắt giận dữ, trong miệng cuồng hống một tiếng, đuổi sát theo hư không đại hán tóc vàng, bổ ra một chưởng.

Lôi quang màu đen lóe lên, một viên luân phong cách cổ xưa bắn ra.

Luân này toàn thân đen kịt, đường kính chừng một thước, một vòng ngoài rìa điêu khắc các loại đồ án yêu thú, chỗ trung tâm là một đồ án hình người màu đen.

Người này đầu đội mũ cao như mào gà, môi nhô cao ra ngoài, giống như mỏ chim, sau lưng mọc lên bốn cái cánh to lớn màu đen, dưới chân đạp lên hai đầu lôi xà màu đen, thoạt nhìn tà dị vô cùng, tựa hồ là thần linh nào đó cực kỳ cổ lão.

Viên luân phong cách cổ xưa vừa bay ra, lập tức chuyển động quay tròn, nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt hóa thành cự luân đen nhánh to vài chục trượng, phía trên đồ án toát ra hắc sắc điện quang ngút trời, hơn nữa đồ án điểu nhân thần linh chớp động không ngừng, tựa hồ sống lại.

Một cỗ chấn động lôi điện pháp tắc vô cùng mãnh liệt từ phía trên bộc phát ra, khiến cho hư không phụ cận cũng ảm đạm theo.

Ầm ầm!

Từng tia chớp màu đen không ngừng từ trong mây đen giữa không trung rơi xuống, dung nhập vào trong viên luân màu đen, khiến cho luân này tản mát ra quang mang càng ngày càng sáng.

Nơi xa Hàn Lập nhìn thấy viên luân màu đen, trong mắt lóe lên một tia rung động.

Trên mặt đại hán tóc vàng cũng hiện lên vẻ ngưng trọng, hai tay lập tức bấm quyết vung lên.

Bên ngoài thân gã loé lên kim quang, một kim sắc đại phiên lớn khoảng một trượng nổi lên, mặt ngoài là đồ án dòng sông hoả diễm.

Một cỗ hoả diễm pháp tắc mãnh liệt không kém hơn viên luân màu đen từ trên kim sắc đại phiên bộc phát ra.

Không đợi đại hán tóc vàng thúc giục kỳ phiên, bên trong viên luân màu đen vang lên một thanh âm chim hót bén nhọn.

Tiếng hót này không lớn, nhưng lại có hiệu quả xuyên thủng thần hồn, thân thể đại hán tóc vàng run lên, thần thái trong mắt hiện ra một tia trì trệ.

Trên viên luân màu đen loé lên lôi quang, bảy tám đạo lôi điện thô to như nhánh cây từ đó bỗng nhiên bắn ra, vô thanh vô tức oanh kích lên lưng đại hán tóc vàng.

Những đạo lôi điện này tuy vẫn có màu đen, nhưng màu sắc lại nhạt hơn nhiều, hơn nữa cho người ta một loại cảm giác óng ánh trong suốt, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng lôi điện pháp tắc lại làm người ta cực kỳ kinh hãi.

------oOo------

Chương 631: Lợi thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ý thức đại hán tóc vàng lập tức khôi phục lại, trong miệng hét lớn một tiếng, đại phiên màu vàng trước người đón gió lớn lên gấp trăm lần, mặt phiên xoay tròn, vô số quang đoàn màu vàng bắn ra, biến ảo thành một dòng sông hoả diễm màu vàng, chảy quanh người ù ù.

Mấy đạo tia chớp lóng lánh thô to bổ vào dòng sông hỏa diễm màu vàng, lập tức tạo ra từng gợn sóng mãnh liệt, toàn bộ dòng sông màu vàng chấn động kịch liệt, mơ hồ có xu thế tan vỡ.

Toàn thân đại hán đại phóng kim quang, thân hình kéo dài mãnh liệt, trực tiếp hóa thành một Cự Long ngũ trảo màu vàng dài mấy trăm trượng.

Thân thể Cự Long này thon dài, nhưng lại không mất đi cảm giác lực lượng, toàn thân bao trùm một tầng lân phiến màu vàng thật dày, trên mỗi lân phiến có từng đạo Linh văn màu vàng, thoạt nhìn kiên cố không phá vỡ nổi, ngũ trảo lập loè kim quang, tựa hồ có thể xuyên thủng hết thảy.

Một cỗ khí tức bàng bạc bộc phát ra, so với đại hán tóc vàng lúc hình người thì cường đại hầu như gấp đôi.

Cự Long màu vàng há to miệng, một cỗ kim quang thô to bắn ra, chui vào trong dòng sông hoả diễm màu vàng.

Dòng sông màu vàng lập tức sáng ngời, lớn thêm gấp mấy lần, hỏa diễm trong sông chảy gấp hơn, nhanh gấp mấy lần, chảy xiết ù ù phảng phất như tinh hà đứt gãy.

Đạo tia chớp lóng lánh thô to kia lập tức bị dòng sông hoả diễm màu vàng cuốn vào trong đó, rất nhanh liền bị nuốt hết.

Ánh mắt nam tử áo tím chớp lên, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Trên người y đại phóng điện quang màu đen, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một Linh vực lôi điện màu đen to hơn mười dặm, bao phủ đại hán tóc vàng vào trong.

Vô số lôi điện cuồn cuộn bên trong Linh Vực, hình dáng không giống nhau, trong đó thình lình có mười mấy tia chớp màu đen cao lớn, từng tia đều tản mát ra chấn động lôi điện pháp tắc làm cho người sợ hãi.

"Ngươi thật muốn quyết sinh tử? Cũng tốt, để ta lĩnh giáo một chút Cuồng Lôi Linh vực của Lực Ma Tử ngươi rốt cuộc mạnh mẽ bao nhiêu!" Sắc mặt Cự Long màu vàng khẽ biến, lập tức gầm lên một tiếng, hỏa diễm màu vàng quanh người đại phóng, cũng tính triển khai Linh Vực.

Bất quá tựa hồ tốc độ nam tử áo tím nhanh hơn một chút, trong miệng tụng đọc chú ngữ, bấm niệm pháp quyết điểm một cái vào viên luân màu đen.

Mười mấy tia chớp bên trong Linh vực bắn ra, lóe lên chui vào trong viên luân màu đen.

Viên luân màu đen lập tức biến lớn lên không ít, biến thành hình dáng hơi mờ, phóng ra lôi quang lóng lánh không thể nhìn thẳng.

Hơn mười tia chớp lóng lánh vừa thô vừa to từ trong viên luân bắn ra, phảng phất như một rừng lôi điện, hơn phân nửa bổ về phía đại hán tóc vàng, còn dư lại non nửa oanh kích lên những thuyền lớn màu vàng kia.

"Lực Ma Tử, giao thủ với ta lại còn dám phân tâm!" Cự Long màu vàng thấy cảnh này, giận tím mặt, hoả diễm màu vàng bên ngoài thân đại phóng, nhưng không có hình thành Linh Vực, mà lóe lên hóa thành một đoàn hỏa vân màu vàng to lớn.

Vô số phù văn màu vàng cuồn cuộn trong hoả vân, không ngừng phát ra

thanh âm ầm ầm, không biết là thần thông gì, vừa ngưng tụ ra lập tức vèo một tiếng, hùng hổ bay về hướng nam tử áo tím.

Những tia chớp đánh về phía dưới thuyền lớn, vậy mà gã không để ý đến chút nào.

Hỏa vân màu vàng va chạm với những lôi điện lóng lánh kia, vậy mà không có bất kỳ thanh âm nào phát ra.

Những lôi điện lóng lánh này lóe lên liền nhao nhao xuyên qua hoả vân màu vàng, không bị bất kỳ trở ngại nào tiếp tục oanh kích về hướng Cự Long màu vàng.

Thế nhưng hoả vân màu vàng cũng không bị gì, tiếp tục đánh tới nam tử áo tím, lóe lên liền xuất hiện trước người y.

Hỏa vân giống như vật còn sống nhanh chóng nhúc nhích biến hình, lập tức hóa thành một đầu rồng màu vàng giống như sơn phong, miệng lớn há to mãnh liệt cắn xuống.

Nam tử áo tím biến sắc, thân thể bắn ngược ra sau, đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Viên luân màu đen từ không trung bay vụt đến, thoáng một cái chống đỡ đầu rồng màu vàng kia.

Đồng thời phụ cận vang lên thanh âm "Xùy xùy", bên trong Linh vực lôi điện cuồn cuộn ngưng lại hóa thành tấm lưới lôi điện màu đen bao đầu rồng to lớn lại.

"Rống!"

Đầu rồng màu vàng hất đầu lên mãnh liệt, một cỗ man lực đáng sợ đột nhiên bộc phát ra, chấn khai viên luân màu đen trước người vài phần, đồng thời miệng lớn há to phát ra một tiếng gào lớn.

Một cỗ sóng âm đáng sợ bộc phát ra, ngưng tụ thành vô số hư ảnh đao

thương mơ hồ, hình thành một dòng nước lũ sóng âm to lớn, trực tiếp xuyên thấu lưới lớn lôi điện màu đen, che phủ nam tử áo tím vào.

Lưới lớn lôi điện màu đen đứt gãy thành từng khúc, hư không phụ cận cũng vỡ vụn ra giống như mặt kính.

Nam tử áo tím bị dòng nước lũ sóng âm bao phủ, toàn thân run rẩy kịch liệt, thân thể thình lình nứt ra từng khe hở, tựa hồ muốn chia năm xẻ bảy ra, trong miệng máu tươi điên cuồng phun ra, thân thể trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Biến hoá xảy ra liên tiếp phức tạp, nhưng kỳ thật phát sinh trong nháy mắt.

Giờ khắc này, toàn thân Cự Long màu vàng được dòng sông lớn hoả diễm màu vàng bao bọc, chảy xuôi theo ầm ầm.

Hơn mười tia chớp lóng lánh vừa thô vừa to bổ vào dòng sông lớn hoả diễm màu vàng, phát ra tiếng nổ long trời lở đất, quấy nhiễu hỏa diễm sông lớn lên.

Nhưng sông lớn hỏa diễm điên cuồng chảy xuôi, tuy những tia chớp vừa thô vừa to vẫn như cũ điên cuồng tàn sát bừa bãi, nhưng vẫn không ngừng bị hỏa diễm sông lớn thôn phệ, nhanh chóng yên ắng xuống.

Cùng lúc đó, tiếng nổ mạnh bạo liệt liên tiếp từ phía dưới truyền đến.

Những cự chu màu vàng bị lôi điện thô to đánh trúng, trực tiếp đứt gãy tàn phá hơn phân nửa.

Cự Long màu vàng không thèm để ý tới tình huống chung quanh khác, một đôi mắt rồng chỉ nhìn bóng hình nam tử áo tím bị đánh bay, thân hình to lớn của gã hóa thành một đạo kim ảnh bắn theo.

"Chết đi!"

Theo một tiếng gầm giống như sấm rền truyền đến, hư không phía trên nam tử áo tím lóe lên, một cái long trảo hoả diễm to lớn lăng không hiển hiện ra,

hung hăng trảo xuống.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Hư không phía dưới nam tử áo tím chấn động cùng một chỗ, một vòng xoáy màu đen lăng không hiển hiện ra, thình lình hút nam tử áo tím vào.

Long trảo to lớn trảo xuống lại bắt hụt, Cự Long màu vàng khẽ giật mình.

Hư không cách đó mấy chục dặm lóe lên, vòng xoáy màu đen lần nữa hiển hiện ra, thân thể nam tử áo tím từ trong bắn ra.

Vòng xoáy màu đen loé lên lần nữa, một cột sáng màu xanh lá bắn ra, chui vào trong cơ thể nam tử áo tím.

Toàn thân nam tử áo tím lập tức bị một tầng lục quang nồng đậm bao lại, những vết thương trên người nhanh chóng khép lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, sau mấy hơi thở biến mất toàn bộ không thấy gì nữa.

Cự Long màu vàng thấy cảnh này, đang muốn bay nhào tới đuổi theo lập tức thân hình dừng lại, trên mặt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định.

"Đa tạ Ma Chủ đại nhân xuất thủ tương trợ." Tuy trên mặt nam tử áo tím vẫn trắng xám một mảnh, nhưng hành động không còn đáng ngại, đứng lên khom người thi lễ một cái về hướng vòng xoáy màu đen.

Cự Long màu vàng nghe nam tử áo tím nói thế, sắc mặt kịch biến, bỗng nhiên quay người, thân hình to lớn hóa thành một đạo kim quang phóng về hướng thông đạo không gian kia.

Vậy mà quay người bỏ chạy!

"Sát thương người tộc ta nhiều như vậy, lại còn muốn đào tẩu?" Một âm thanh hùng vĩ lạnh như băng từ trong hư không truyền ra.

Lời còn chưa dứt, hư không phía trên Cự Long màu vàng đột nhiên lõm xuống giống như sụp đổ, một cự chưởng màu bạc lớn gần mẫu lăng không

hiển hiện ra, vỗ xuống Cự Long màu vàng.

Thân hình đang phi độn của Cự Long màu vàng lập tức chậm lại, tuy cự chưởng màu bạc còn chưa rơi xuống, nhưng hư không chung quanh đột nhiên trở nên trầm trọng vô cùng, từ bốn phương tám hướng áp bách đến, căn bản không thể tránh được.

Hết thảy phụ cận đột nhiên dừng lại, toàn bộ thanh âm biến mất không nghe thấy gì nữa, tầm mắt cũng bị che khuất, chỉ có thể nhìn thấy cự chưởng màu bạc trên đỉnh đầu càng lúc càng lớn.

"Không... Không..."

Trong miệng Cự Long màu vàng phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, toàn bộ Long lân trên người mở ra, bỗng nhiên từ đó phun ra từng đạo hoả diễm màu vàng cực nóng vô cùng.

Hư không phụ cận áp bách thân thể gã lập tức bị thiêu ra một đại động, nhưng mà không có bất kỳ tác dụng, không gian áp bách chung quanh không yếu bớt chút nào.

"Phốc xuy" một tiếng!

Cự chưởng màu bạc vỗ nhẹ lên người Cự Long màu vàng, thân thể Cự Long phảng phất như một quả trứng gà yếu ớt thoáng một phát bị đập vụn, hóa thành một bãi huyết nhục mơ hồ.

Mọi người tại đây chứng kiến cảnh này, toàn bộ đứng ngây tại chỗ, không thể tin được tình cảnh trước mắt.

Toàn bộ chiến trường trở nên lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Sau một khắc, bốn phía nhao nhao vang lên từng trận âm thanh rít gào, là những tu sĩ Thái Ất Thiên Đình thoáng một phát thoát ly chiến trường, hóa thành các màu độn quang vọt về phía thông đạo không gian kia nhanh như điện.

Cự chưởng màu bạc đưa lên một ngón tay điểm nhẹ một cái, đầu ngón tay loé lên ngân quang rồi biến mất.

"Phốc" một tiếng trầm đục vang lên, thân hình phi độn của những tu sĩ Thái Ất Thiên Đình đột nhiên dừng lại toàn bộ, trên trán đều lăng không hiện ra một lỗ máu, máu tươi hỗn tạp với óc ùn ùn chảy ra.

Thần thái trong mắt bọn họ nhanh chóng ảm đạm, thân thể như tảng đá rơi xuống phía dưới.

Cự chưởng màu bạc lập tức bắn ra, lòng bàn tay đại phóng ngân quang, trùng điệp vỗ vào phía trên vòng xoáy màu vàng kia.

Nguyên bản không gian thông đạo ổn định lập tức rung chuyển kịch liệt, kim quang bên trong chớp động hỗn loạn vô cùng.

Bất quá vào thời khắc này, trong không gian thông đạo hiện ra một mảnh phù văn màu vàng dài hẹp, ngưng tụ thành một pháp trận màu vàng, kiệt lực kìm hãm thông đạo rung chuyển.

Nhưng chấn động không gian thông đạo càng lúc càng mãnh liệt, pháp trận màu vàng nhanh chóng ảm đạm.

Bên trong cự chưởng màu bạc truyền ra một tiếng hừ lạnh, năm ngón tay khép lại, tay nắm chặt không gian thông đạo, sau đó bóp mạnh một cái.

Không gian thông đạo rút cuộc triệt để tan vỡ, phát ra một tiếng trầm đục to lớn, sụp đổ xuống, sau đó chậm rãi khép lại, vòng xoáy màu vàng to lớn cũng theo đó phiêu tán, rất nhanh triệt để biến mất vô tung.

Đại quân Thiên Đình thấy cảnh này, toàn bộ lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Ngược lại sĩ khí đại quân Ma tộc đại thịnh, dưới sự dẫn dắt của mười mấy tu sĩ Thái Ất cảnh Ma tộc, phá vỡ phòng tuyến đại quân Thiên Đình một cách đơn giản, trắng trợn tàn sát.

Một hồi thịnh yến giết chóc kéo dài.

Nam tử áo tím không để ý đến tình hình chiến đấu phía dưới, phi thân rơi vào bên cạnh cự chưởng màu bạc.

"Chủ thượng, thuộc hạ đã cô phụ kỳ vọng của ngài, lần này nếu không có ngài ra tay, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi." Trên mặt nam tử áo tím lộ vẻ xấu hổ, thấp giọng nói ra.

"Tuy thực lực Ma Vực chúng ta đủ để đứng ở một phương, nhưng so với Thiên Đình vẫn chưa đủ, hôm nay đổi một người khác thì kết cục không có khác biệt quá lớn." Cự chưởng màu bạc loé lên hào quang, hóa thành một nhân ảnh màu bạc, trong miệng nói ra nhàn nhạt.

Nghe nói thế, sắc mặt nam tử áo tím dễ nhìn hơn một chút.

"Những tu sĩ Thiên Đình còn lại không cần đuổi tận giết tuyệt, giết chết ba thành, còn lại giam cầm tu vi, đưa đến Tu La Đảo sung làm Ma Nô." Bóng người màu bạc nói tiếp.

"Tại sao phải tha tính mạng những kẻ này? Đại quân tộc ta bị bọn hắn sát thương rất nhiều, làm như vậy chỉ sợ..." Nam tử áo tím nhíu mày, có chút không hiểu nói.

"Hiện tại địch nhân chủ yếu của Thiên Đình là Luân Hồi Điện, lần này mặc dù xuất binh đến Ma Vực chúng ta, nhưng vẫn không có Đạo Tổ đích thân đến, có nghĩa Thiên Đình sẽ không thực trở mặt cùng Ma Vực chúng ta, nếu không hai mặt thụ địch đối với bọn họ cũng sẽ không tốt. Trận đại chiến này rất nhanh sẽ chấm dứt, giết chết ba thành những người này đã đủ để dẹp loạn phẫn nộ đại đa số tộc nhân, người còn thừa ngày sau dùng để đàm phán. Thời gian tiếp theo, giữa Thiên Ma sẽ cân bằng một đoạn thời gian." Bóng người màu bạc không nhanh không chậm nói.

"Chủ thượng sáng suốt." Nam tử áo tím nghe vậy vui vẻ, gật đầu tỏ vẻ minh bạch.

"Nơi đây giao cho ngươi, động tĩnh Thiên Đình bên kia vẫn phải theo dõi

nghiêm mật, không thể khinh thường." Bóng người màu bạc lại phân phó một tiếng, lập tức thân hình nhoáng một cái, dung nhập vào hư không, biến mất không thấy.

Nam tử áo tím đưng im lặng một lát, bay về phía chiến trường bên dưới.

Phía sau chiến trường, Hàn Lập phụ thân trong cỗ thi thể kia, con mắt mở ra một khe hở, trong nội tâm thở ra một hơi.

Cự chưởng màu bạc kia cho hắn một loại áp bách lớn lao không cách nào diễn tả được, hơn xa hai vị Đại La là nam tử áo tím và đại hán tóc vàng Thiên Đình kia.

Sau khi cự chưởng kia xuất hiện, hắn liền lập tức thu liễm tất cả thần hồn lực vào, trốn vào chỗ sâu nhất trong thi thể, giờ phút này mới dám toả ra gật đầu một cái.

------oOo------

Chương 632: Ma vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, sau đó bắt đầu thả thần thức ra, cẩn thận từng li từng tí lan ra bốn phương tám hướng, quan sát tình hình chiến trường.

Đại hạn tóc vàng cầm đầu đại quân Thiên Đình bị bóng người ngân sắc bên Ma tộc hiện thân đánh chết, lập tức những tu sĩ Thái Ất Cảnh còn lại mất đi chiến ý, đại quân Thiên Đình vốn chiếm thế thượng phong lập tức đại loạn, chạy trốn tứ tán, mà đại quân Ma tộc dưới sự dẫn dắt của những tu sĩ Thái Ất Cảnh phấn khởi tiến lên.

Trong lúc nhất thời, tiếng giết nổi lên bốn phía, rung động trời đất.

Tu sĩ Ma tộc Đại La Cảnh Lực Ma Tử không có ra tay, nhưng phóng thích ra Linh vực ẩn chứa Lôi thuộc tính pháp tắc bao phủ phạm vi vạn dặm, tu sĩ Ma tộc ở trong đó như mặc vào từng kiện áo giáp lôi điện, tốc độ tăng lên nhiều giống như thần trợ, mà những tu sĩ Thiên Đình lại bị Lôi Điện Chi Lực quấy nhiễu, ngoại trừ những tu sĩ Thái Ất Cảnh bên ngoài, độn tốc của tất cả đều bị ngăn trở.

Trước sau bất quá một nén nhang công phu, đại quân Thiên Đình mênh mông tan rã, bất quá đại quân Ma tộc cũng không đuổi tận giết tuyệt, mà bắt hơn phân nửa tu sĩ Thiên Đình làm tù binh, phong ấn tu vi, lấy đi trữ vật pháp khí, sau đó đưa vào bên trong từng chiếc phi thuyền lớn, tựa hồ muốn chở bọn họ đi đâu.

Bên Thiên Đình còn dư lại mấy chiếc thuyền lớn kim sắc cũng bị đại quân Ma tộc lục soát chiếm lấy, chậm rãi lái đi.

Người của Ma tộc bắt đầu quét dọn chiến trường, thu thập thi thể người chết trận.

Bởi vì thân ở bên trong phạm vi Linh vực của Lực Ma Tử bao phủ, Hàn Lập không dám dị động chút nào, không nhúc nhích nằm im trên mặt đất, mặc cho những người Ma tộc kia mang mình đưa vào một chiếc phi thuyền lớn chứa đầy thi thể.

Hắn thấy tình hình này, thừa dịp còn có thời gian, dứt khoát thu liễm thần hồn, không để ý chung quanh nữa, dò xét trong đầu cỗ thi thể này, tìm kiếm mảnh vỡ trí nhớ còn sót lại.

"Ầm ầm" một tiếng, một cỗ trí nhớ khổng lồ dũng mãnh tràn vào bên trong thần hồn Hàn Lập.

Lần này trí nhớ nhiều hơn rất nhiều so với mấy lần xuyên không trước đây.

Thần hồn Hàn Lập cũng đã thích ứng loại dung hợp này, nhưng vẫn cảm thấy một hồi đau đớn tê liệt.

Bất quá hắn đã quen việc này, cắn răng chịu đựng.

Qua một hồi lâu, đau đớn thần hồn mới chậm rãi biến mất, trong đầu lập tức nhiều ra vô số đoạn ngắn trí nhớ.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, tra xét rõ ràng, dù sao hết thảy chuyện vừa rồi, có quá nhiều điểm và địa phương nghi vấn chưa hiểu được, hy vọng có thể tìm được đáp án trong trí nhớ cỗ thi thể này.

Kết quả vừa dò xét một chút, trong nội tâm Hàn Lập nhấc lên từng đợt gợn sóng.

Cỗ thi thể mà mình nhập vào này tên là U Ngạo, là một vị Ma tộc tu vi đã đạt đến Thái Ất Cảnh Hậu Kỳ, mà địa phương bây giờ tên là Ma vực.

"Ma tộc, Ma vực... Thì ra là thế." Hàn Lập thì thào tự nói.

Lúc chưa phi thăng đến Chân Tiên giới, mình đã trải qua một đoạn thời gian ở Ma giới, nhưng từ khi đi vào Chân Tiên giới, cực hiếm gặp người thi triển công pháp Ma đạo, trong nội tâm sớm đã cảm thấy kỳ quái, hôm nay từ trí nhớ U Ngạo này, ngược lại đã nhận được một ít đáp án.

Kỳ thật người tu luyện công pháp Ma đạo, bình thường khi phi thăng đều sẽ xuất hiện tại Ma vực, giống như lúc trước tất cả người Linh giới phi thăng đều đến Tiên Vực, U Ngạo này là một người phi thăng từ hạ vị Ma Giới nào đó.

Từ trong trí nhớ của gã, Ma vực đồng dạng một chỗ Chân Tiên giới, cùng tiếp giáp với mấy Tiên vực Chân Tiên giới, chẳng qua xưa nay không qua lại với nhau, tương đối độc lập.

Hàn Lập vốn định từ trong trí nhớ của gã, dò xét một chút tin tức chủ nhân cự chưởng ngân sắc vừa mới xuất hiện kia, nhưng không tìm được trong trí nhớ người này, không biết là gã vốn không biết, hay là thiếu mất một đoạn trí nhớ.

Mà đại chiến lần này, hắn nghe được một ít đại khái từ cuộc nói chuyện giữa hai Đại La Ma tộc Lực Ma Tử cùng đại hán tóc vàng Thiên Đình, trong trí nhớ U Ngạo đã bổ sung thêm một ít, tựa hồ Thiên Đình muốn kéo Ma vực đứng về phe mình đối kháng Luân Hồi Điện, bất quá Ma tộc cũng không muốn tham dự cuộc tranh đấu này, vẫn bảo trì trung lập.

"Luân Hồi Điện..." Trong nội tâm Hàn Lập mặc niệm một chút cái tên này, ánh mắt chớp động.

Hắn vốn cho rằng Luân Hồi Điện bất quá là một thế lực đen tối nằm phía dưới đối đầu cùng Thiên Đình, thực lực chưa hẳn lợi hại bằng.

Lúc này xem ra thực lực Luân Hồi Điện chỉ sợ vượt xa mình dự đoán, lại để cho Thiên Đình không tiếc lôi kéo Ma vực liên thủ.

Căn cứ tình huống trước mắt, Luân Hồi Điện ngoại trừ thành viên trung tâm Luân Hồi Chi Tử, bên ngoài cũng không thiếu chi nhánh tổ chức như Vô Thường Minh, Thập Phương Lâu, thoạt nhìn mặt ngoài là chấp hành nhiệm

vụ tuyên bố cùng loại với tổ chức Thương Minh, dùng lợi ích khu động phân đà các nơi dẫn dụ tiên nhân gia nhập.

Cũng không biết, cuối cùng Luân Hồi Điện này là người phương nào thao túng phía sau, mục đích thực sự gì?

Nếu không có mục đích không thể cho ai biết, Thiên Đình cũng sẽ không căm thù như thế, dù sao tại các đại Tiên Vực, Tiên Cung với tư cách đại biểu trực tiếp Thiên Đình, cũng không can thiệp vào nội bộ các thế lực đại tông môn trong vực, đương nhiên ngoại trừ Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn.

Hàn Lập lắc đầu, không muốn nghĩ nhiều những thứ này nữa, tiếp tục dò xét trí nhớ U Ngạo.

Đột nhiên, trong lòng hắn ồ nhẹ lên một tiếng.

Thì ra U Ngạo này còn có một thân phận, chính là tu sĩ dưới trướng "Quảng Nguyên Trai", lần này được Quảng Nguyên Trai phái tới đây, chỉ tiếc người này vận khí không tốt, đại chiến vừa mới bắt đầu liền bị hai gã tu sĩ Thái Ất cảnh Thiên Đình liên thủ ám toán, chết oan chết uổng.

"Quảng Nguyên Trai, đây không phải là cỗ thế lực Lam Dĩnh chủ trì sao? Chẳng lẽ là trùng hợp, hay là Quảng Nguyên Trai hạ giới, là chi nhánh thương hội Quảng Nguyên Trai Ma Vực phát triển ở hạ giới?" Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động.

Trong trí nhớ U Ngạo, Quảng Nguyên Trai không chỉ là đệ nhất thương hội hùng cứ Ma vực, mà tại cái khác Tiên Vực khác cũng có nhiều chi nhánh, thế lực cực kỳ khổng lồ, nếu phát triển một ít thế lực ở hạ giới cũng không phải là chuyện bất thường.

Nhìn thấy cái tên Quảng Nguyên Trai này, trong đầu Hàn Lập hiện ra bóng hình Tử Linh xinh đẹp.

Nàng này có ngàn vạn lần quan hệ với Quảng Nguyên Trai ở hạ giới, không biết hôm nay nàng thế nào rồi, có phi thăng như nguyện ý hay không?

Bất quá nàng tu luyện công pháp ma tộc, nếu phi thăng, tám chín phần mười sẽ phi thăng đến Ma vực a.

Còn có Nam Cung Uyển ở Linh giới, không biết hôm nay nàng thế nào?

Chỉ tiếc tình cảnh hắn hôm nay không tốt, căn bản không có bao nhiêu dư lực đi tìm các nàng.

Trong lòng hắn thở dài một tiếng, lập tức thu nhiếp tinh thần, hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân vẫn lơ lửng trước người hắn như cũ, Thời Gian Đạo Văn phía trên đã tắt hơn phân nửa.

Vừa rồi hắn quan sát đại chiến Ma tộc và Thiên Đình, tốn không ít thời gian.

Lần này hẳn là U Ngạo vừa vẫn lạc không lâu, trí nhớ lưu lại vô cùng khổng lồ, muốn xem xét toàn bộ chỉ sợ sẽ tốn thời gian không ít, không thể lại lãng phí thời gian như vậy được.

Hàn Lập ngưng tụ tâm thần, tiếp tục dò xét trí nhớ người này, tìm kiếm tin tức hữu dụng trong đó.

Hiện tại điều quan trọng nhất là khu trừ sát khí trong cơ thể, tiến giai Thái Ất Cảnh, vì vậy phải tìm kiếm tin tức lúc U Ngạo đột phá Thái Ất Cảnh.

Rất nhanh, nhãn tình Hàn Lập sáng lên, đoạn trí nhớ này của U Ngạo vẫn còn bảo lưu, mà lại rất nguyên vẹn.

Trong lòng của hắn mừng thầm, vội vàng cẩn thận xem xét.

Sau một lát, vẻ vui mừng trong mắt hắn chậm rãi biến đi.

Lúc người của Ma tộc đột phá Thái Ất Cảnh cũng không có gì khác biệt với tu sĩ, đều là khu trừ sát khí trong cơ thể, tu thành thân thể tinh khiết Thái Ất Ngọc Tiên.

Năm đó U Ngạo khu trừ sát khí trong cơ thể sử dụng phương pháp có chút kỳ lạ, thực sự không phải phục dụng đan dược khu trừ sát khí, mà lợi dụng một loại Ma thú đặc thù tên là "Mộng Mô" ở Ma vực, thôn phệ sạch sẽ sát khí trong cơ thể mình, mới có thể tiến giai.

Mộng Mô là một loại huyễn thú kỳ dị chỉ có ở Ma Vực, có thể thôn phệ vạn vật, thậm chí có thể thôn phệ trí nhớ, cảnh trong mơ của người đó.

Số lượng loài thú này cực ít, ở toàn bộ Ma vực cũng hiếm khi xuất hiện, hơn nữa mỗi lần xuất hiện đều bị một ít đại nhân vật bắt lấy, thu làm Linh thú.

Dù sao con vật ấy có thần thông thôn phệ sát khí, thực sự dùng quá tốt, mặc dù tồn tại Đại La cũng rất coi trọng Mộng Mô này, dùng bồi dưỡng hậu nhân lại rất tiện lợi.

Lúc trước U Ngạo cũng bỏ ra đại giới cả đời mới gia nhập Quảng Nguyên Trai, mượn lực lượng Quảng Nguyên Trai mới cầu sử dụng Mộng Mô một lần, thuận lợi tiến giai Thái Ất Cảnh.

Hàn Lập thở dài, hiện tại hắn đang ở Hắc Sơn Tiên Vực, cách Ma vực không biết bao xa, muốn sử dụng phương pháp này đột phá Thái Ất Cảnh hầu như không có khả năng.

Trong lòng hắn mặc dù có chút thất vọng, nhưng cũngkhông ngừng lại, thần hồn tiếp tục dò xét trí nhớ U Ngạo.

U Ngạo chính là một vị tu sĩ Thái Ất Hậu Kỳ, những thứ trân quý trong trí nhớ thật sự quá nhiều, từng kinh nghiệm tu luyện cảnh giới, đủ loại thần thông công pháp, bí thuật Ma tộc, để cho hắn mở rộng tầm mắt, tâm tình thất vọng rất nhanh bị dứt bỏ.

Sau một lát, sắc mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh hỉ.

Trong trí nhớ U Ngạo, hắn thấy được một môn bí thuật tên là "Cửu U Ma Đồng", danh như ý nghĩa, bí thuật này là một loại Linh Đồng chi thuật, tu luyện tới cảnh giới cao nhất có thể đuổi tận trời xanh, nhìn xuống Cửu U,

cực kỳ lợi hại.

Đồng Thuật này tuy rằng lợi hại, nhưng điều kiện tu luyện cũng vô cùng hà khắc, toàn bộ Ma vực cũng không có mấy người tu thành. Tuy U Ngạo nhận được phương pháp tu luyện Đồng Thuật này, nhưng cũng không có tu luyện.

Muốn tu luyện thuật này, đầu tiên cần phải có trụ cột Linh mục nhất định, nếu không hai mắt căn bản không thể thừa nhận được uy năng cường đại của thuật này, ngược lại sẽ bị hủy diệt.

Tiếp theo quá trình tu luyện Đồng Thuật này cực kỳ dài lâu, hơn nữa người tu luyện thuật này phải quán chú Ma khí nhiều năm trong cơ thể đến đồng tử, chậm rãi săn sóc.

Bất quá nếu như vậy, sẽ làm chậm lại tốc độ tu luyện.

Thứ đến tu luyện Cửu U Ma Đồng cần phối chế nước thuốc phụ trợ đặc thù, dược liệu cần thiết đều phi thường trân quý, yêu cầu niên đại cũng cực cao.

Ba cửa ải này cực kỳ khó khăn, khó trách U Ngạo dù là cao thủ Thái Ất Hậu Kỳ cũng phải chùn bước.

Hàn Lập nhìn thấy những tin tức này, trong lòng nổi lên một tia hưng phấn.

Ba cửa ải này tuy khó không phải chuyện đùa, nhưng với hắn thì không phải không có cách giải quyết.

Trước kia hắn đã tu luyện Thanh Minh Linh Mục, những năm này cũng hao tốn không ít tâm tư bồi dưỡng, mà Phạm Thánh Chân Ma Công của hắn có thể tu luyện ra ma khí tinh thuần, đủ điều kiện tu luyện Cửu U Ma Đồng.

Hiện tại hắn có Thời Gian Pháp Tắc, Phạm Thánh Chân Ma Công hắn thường dựa vào đã không còn mạnh, nhưng lại tu luyện ra Ma khí dễ dàng, vừa vặn lấy ra ôn dưỡng hai mắt.

Về phần phối chế nước thuốc phụ trợ, hắn có Chưởng Thiên Bình trong tay,

vấn đề cũng không lớn.

Cách điều chế nước thuốc hắn cũng đã xem qua, tuy đều là tài liệu trân quý, nhưng cũng không phải là không thể tìm được, chẳng qua là niên đại yêu cầu khá cao mà thôi.

Thêm nữa lại trùng hợp, trong tài liệu điều chế lại có Cực Mục Thảo.

Linh thảo này lúc trước hắn lấy được trong Minh Hàn Tiên Cung không ít, đã trồng vào trong không gian Hoa Chi, muốn thúc đẩy sinh trưởng cũng không phải việc khó.

Hàn Lập lại nhìn bí thuật tu luyện Cửu U Ma Đồng mấy lần nữa, chắc chắn một chữ cũng không quên, lúc này mới thả lỏng trong lòng, tiếp tục dò xét tin tức của gã kia.

Thời gian trôi qua từng chút, rốt cuộc Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân đều ảm đạm.

Ầm ầm!

Theo đó, một lực hút khổng lồ từ trên Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra, thần hồn Hàn Lập lập tức bị kéo ra khỏi đầu U Ngạo.

------oOo------

Chương 633: Luyện đồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bên trong mật thất.

Thân thể Hàn Lập hơi chấn động, tiếp theo liền phát hiện mình đã trở về thế giới thật.

Theo Tinh Bích trước mắt dần tiêu tán, Chân Thực Chi Nhãn trên Chân Ngôn Bảo Luân cũng chậm rãi khép lại, Thời Gian Đạo Văn trên đó lại trở nên ảm đạm vô quang.

Hàn Lập thu pháp quyết lại, cũng thu cả Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình cùng cát vàng đầy trời lại, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

Sau một lúc lâu, hắn khoát tay lên mặt một vòng, mặt nạ "Long Ngũ" hiển hiện ra.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, lập tức tiến nhập vào giao dịch Vô Thường Minh, thuần thục tuyên bố một mảnh nhiệm vụ dài hẹp, cầu mua rất nhiều loại tài liệu để phối chế nước thuốc dùng tu luyện Cửu U Ma Đồng.

Sau khi hoàn thành, ngón giữa và trỏ tay phải hắn sáng lên hào quang, đường vân đoá hoa hiển hiện ra, một mảnh ngân quang bắn ra, trước người xuất hiện một toà quang môn màu bạc cao hơn một trượng.

Thân hình hắn khẽ động, liền tiến vào bên trong quang môn, trực tiếp đi tới Linh Dược Viên.

Giờ phút này Linh khí trong dược điền dạt dào, hơn mười bộ Cự Viên Khôi Lỗi vẫn đang bận rộn, diện tích dược điền mới tạo nên lại khuếch trương thêm không ít.

Hàn Lập đi dọc theo bờ dược viên, thấy Linh thảo gieo trồng lúc trước cơ bản đã thích ứng với hoàn cảnh bên trong dược viên, chỉ có số ít Linh thảo đẳng cấp cao thì phiến lá hơi cháy vàng, lộ ra vẻ héo hon.

Hắn gọi một đầu Cự Viên Khôi Lỗi tới, lật tay lấy ra một bình ngọc giao cho nó, lệnh nó cứ cách nửa tháng lại nhỏ một giọt lên Linh thảo cháy vàng này.

Giao phó xong, Hàn Lập chậm rãi tiến vào phía trong, đi tới khu vực gieo trồng Cực Mục Thảo.

Cực Mục Thảo gieo trồng nơi này, niên hạn cơ bản đều vài vạn năm trở lên, đã có thể dùng phối chế linh dịch được rồi.

Bất quá căn cứ nội dung ghi chép của "Cửu U Ma Đồng", trong rất nhiều dược liệu kể cả Cực Mục Thảo, năm tuổi càng cao thì càng tốt, luyện chế ra nước thuốc phụ trợ có công hiệu càng mạnh.

Hàn Lập lấy tiểu bình màu xanh sẫm từ trước ngực xuống, lắc lắc bình, sau đó nghiêng miệng bình đổ xuống Cực Mục Thảo.

Một giọt linh dịch màu xanh biếc rơi xuống lơ lửng, bị Hàn Lập cong ngón tay cách không búng một cái, vỡ thành một mảnh hơi nước lóng lánh, rơi vãi xuống bảy tám gốc Cực Mục Thảo.

Hàn Lập im lặng nhìn phiến lá Cực Mục Thảo dính đầy giọt nước lóng lánh, như sương sớm ban mai, trầm tư một lát, sau đó tiếp tục đi sâu vào trong dược viên.

Trong một góc sâu có một mảnh linh điền tím đen như đầm lầy, Đạo Binh Mẫu Đậu sinh trưởng bên trong đã lớn lên không ít, bên trong sương mù màu tím mờ mịt lóe lên điện mang, có chút mơ hồ không rõ.

Bất quá xem khí tức truyền ra, lại không có gì bất thường.

Hắn tiếp tục đi vào, bên trong là mảnh Linh điền mới được khai phá, tuy đã

đổ vào linh dịch, hoàn thành quá trình cải tạo chuyển hóa, nhưng vì chưa gieo trồng Linh thảo, nên nhìn có chút trống rỗng.

"Hàn đạo hữu, thứ cho ta nhiều chuyện hỏi một câu..." Lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang lên.

Hàn Lập quay người nhìn lại, chỉ thấy Ma Quang đang đi dọc theo Linh dược điền tới.

"Ma Quang đạo hữu cứ nói đừng ngại." Hàn Lập nói.

"Bên trong Động Thiên Chi Bảo tuy có thiên địa linh khí lưu chuyển, nhưng dù sao cũng không phải là hư không thiên địa chính thức, cuối cùng vẫn có cực hạn đấy. Một khi gieo trồng quá nhiều Linh thảo, vượt qua cực hạn chứa đựng nơi này, Linh khí trong động thiên không thể tiếp tục lưu chuyển được nữa, lúc đó có khả năng làm Linh khí suy kiệt, động thiên héo rũ." Ma Quang nói như thế.

"Điểm này ta đã cân nhắc qua, lần này sẽ gia tăng cho động thiên một ít cấm chế." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Hàn đạo hữu làm việc luôn cẩn thận chặt chẽ, ngược lại là ta quá lo lắng rồi." Ma Quang cười nói.

"Ma Quang đạo hữu có ý tốt, ta há không biết. Lúc trước ta bài trừ ra một ít sát khí, gom góp được, vốn định một lát đi tới trúc lâu đưa ngươi, không ngờ đạo hữu ngươi lại tới trước." Dứt lời, Hàn Lập đưa tay ném tới.

Một túi trữ vật màu đen kéo lê trên không trung một đường vòng cung, rơi vào trong tay Ma Quang.

"Vậy thì đa tạ Hàn đạo hữu rồi." Ma Quang dò xét một chút, trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, lập tức nói ra.

"Không sao, trước chúng ta về trúc lâu bên kia a." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

Hai người tới hồ nước bên cạnh tử trúc lâu, Ma Quang nói muốn tiếp tục tu luyện, nên đi trở về trong lâu trước.

Hàn Lập đi một mình dọc theo bờ hồ hai vòng, tại một số vị trí đặc thù lấy ra từng khối đá tròn khắc đầy phù văn ném vào trong nước, thỉnh thoảng tóe lên từng gợn nước.

Sau khi ném tất cả phù thạch áp trận vào hồ nước, cổ tay hắn vòng một cái lấy ra một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, khắc hoạ kỹ càng lên mặt đất xung quanh hồ nước. Mỗi một lần mũi kiếm di động đều cuốn theo vạn cổ kiếm khí Tiên Linh Lực, đâm thật sâu vào mặt đất.

Không bao lâu, một toà phù trận to lớn phức tạp xuất hiện xung quanh hồ nước.

Hàn Lập thấy vậy, phun ra một ngụm trọc khí, cổ tay vòng một cái thu trường kiếm vào, trong lòng bàn tay loé lên hào quang, nhiều ra một khối tinh thạch thông thấu, trong tinh thạch này ẩn chứa Tiên Linh Lực hầu như ngưng thành thực chất, rõ ràng là một quả Tiên Nguyên Thạch trung phẩm phẩm chất cực cao.

Trong lòng bàn tay hắn nắm chặt khối tinh thạch kia, lông mày hơi nhăn lại, trong mắt hiện lên vẻ đắn đo.

Nhưng do dự không bao lâu, hắn liền đứng thẳng người, bàn tay nhấc lên, quăng miếng Tiên Nguyên Thạch trung phẩm đó ra.

Miếng Tiên Nguyên Thạch kia xẹt ra một đường vòng cung giữa không trung, "Bõm" một tiếng, đã rơi vào phía dưới đóa Tử Kim Liên Hoa, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, một hồi thanh âm như nước sôi từ chính giữa hồ nước truyền đến, từng bong bóng cực lớn từ phía dưới Tử Kim Liên Hoa bay lên, sau đó nổ bể ra.

Từng cỗ sương mù màu tím nồng đậm từ trong bong bóng nổ tung bốc ra, tràn ngập cả hồ nước, bay thẳng lên che khuất cả toà tử trúc lâu.

Hàn Lập cảm thấy một làn gió mát vô hình từ trong hồ nước bay lên, cuốn ra bốn phương tám hướng, liền có Linh khí nồng đậm chảy tới đây, làm hắn cảm thấy tâm thần sảng khoái.

Đứng bên cạnh hồ nước một lúc lâu, thân hình Hàn Lập bỗng nhiên lóe lên, đột nhiên biến mất.

Hầu như cùng lúc đó, thân ảnh của hắn lại xuất hiện trong một chỗ sâu hẻo lánh ngay rìa động thiên, lật tay lấy ra một khối trận bàn đã luyện chế từ trước, trên đó có chứa một viên Tiên Nguyên Thạch bình thường, chôn sâu nó vào dưới mặt đất.

Sau đó, thân ảnh của hắn chớp động liên tiếp, không ngừng xuất hiện tại nhiều nơi hẻo lánh trong động thiên "Hoa Chi", chôn sâu từng khối trận bàn đã khảm Tiên Nguyên Thạch xuống dưới đất.

Cuối cùng tất cả trận bàn chôn xuống đất, giống như hạ xuống một ván cờ đã tính trước khá xa, rốt cuộc cả toà pháp trận động thiên thành hình.

"Ô...ô...n...g" một tiếng kim loại run rẩy vang lên!

Bên trong động thiên, từng chỗ sáng lên liên tiếp hào quang, tất cả trận bàn đồng thời vận chuyển, hóa thành từng cột sáng xông thẳng lên không trung.

Trong hồ nước bên cạnh tử trúc lâu, Tử Kim Liên Hoa nở rộ hào quang, ngay gần nó, một nụ hoa lớn chừng quả đấm đột nhiên mọc ra, lóe lên kim quang, nở rộ ra.

"Bỏ một quả trung phẩm Tiên Nguyên Thạch, đổi lấy một đóa Tịnh Đế Liên nở, Hàn đạo hữu thật đúng là hảo thủ đoạn, ít nhất trong vòng trăm năm sau không cần lo lắng Linh khí trong động thiên này không đủ rồi." Ma Quang đứng ở trước cửa sổ tầng hai trúc lâu, nhìn cảnh tượng hồ nước phía dưới, khóe miệng hơi cong lên, tán thưởng nói.

Hàn Lập mỉm cười, không để ý đến lời nói Ma Quang, trong nội tâm có chút thoả mãn với biến hoá Linh khí trong động thiên "Hoa Chi".

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, tất cả dị thanh trong động thiên dần dần biến mất.

Hàn Lập lại dò xét bổ khuyết các nơi trong động thiên một lần, sau đó mới quay trở về mật thất.

Trong động thiên "Hoa Chi" tốn thời gian khá lâu, đến khi hắn trở về đã là canh ba nửa đêm rồi. Trên mái vòm mật thất có một lỗ tròn nhỏ, có một đạo nguyệt quang sáng như tuyết rủ xuống, chiếu rọi trước người hắn.

Hàn Lập im lặng nhìn một lát, sau đó tháo tiểu bình màu xanh sẫm trước ngực xuống, đặt dưới ánh trăng.

...

Xuân qua đông tới, Nhàn Vân cốc vẫn trải qua biến hoá bốn mùa như thế tục, trong chớp mắt đã qua hơn ba mươi năm, trong cốc vẫn lặng yên như trước.

Trong thời gian này, Hàn Lập liên tiếp thu mua các loại tài liệu phụ trợ phối chế nước thuốc từ trong Vô Thường Minh, dùng lục dịch tiểu bình thúc giục các loại linh thảo trong Linh dược viên.

Trong đó các loại Linh thảo, kể cả Cực Mục Thảo, dưới sự thúc giục của lục dịch đều đạt đến niên hạn cao hơn so với yêu cầu trong bí thuật, khiến cho phẩm giai linh dịch Hàn Lập luyện chế ra vượt xa yêu cầu bí thuật.

Giờ phút này, hắn đang ngồi trong mật thất, nhắm mắt điều tức.

Đến nửa đêm, tất cả đèn đuốc trong mật thất đều tắt, chung quanh một mảnh đen kịt, chỉ có một cột sáng lạnh trong to cỡ cánh tay từ trên lỗ thủng mái vòm phóng xuống.

Nhờ ánh trăng, có thể thấy trước người Hàn Lập đang đặt một cái bình sứ cổ bạch ngọc, miệng bình mở ra, bên trong chứa một chất lỏng lóng lánh màu tím nhạt, ánh sáng gợn lăn tăn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hai mắt Hàn Lập mở ra, Minh Thanh Linh Mục vận chuyển, trong con mắt sáng lên hai đạo lam quang trầm tĩnh.

Chỉ thấy hai tay hắn bấm pháp quyết, quanh thân sáng ngời hào quang, từng miếng lân phiến tử kim hiện ra bên ngoài thân, Tiên Linh Lực bàng bạc trong cơ thể không ngừng chuyển hoá thành ma khí đen kịt, từ khe hở kim lân toả ra khắp nơi.

Trong nội tâm Hàn Lập nhớ lại khẩu quyết bí thuật Cửu U Ma Đồng, hai tay bấm nhanh pháp quyết, giơ lên chỉ tới hướng miệng bình sứ.

Chỉ thấy một mảnh chất lỏng màu tím nhạt từ trong miệng bình bay ra, chậm rãi lướt qua ngón tay của hắn trong hư không, được dẫn dắt rơi vào trong hai tròng mắt hắn.

Chất lỏng lóng lánh chảy vào hai mắt, lập tức Hàn Lập cảm thấy trong mắt truyền đến một cảm giác đau đớn kịch liệt như bị đốt cháy, hắn vô thức muốn nhắm mắt lại, nhưng vẫn dựa vào ý chí cường đại cố gắng nhịn đau.

Dùng nước thuốc phối chế tẩy rửa hai mắt là bước đầu tiên tu luyện Cửu U Ma Đồng, cũng là một bước mười phần trọng yếu, giống như tu luyện luyện thể, là dùng để đánh xuống trụ cột tu luyện.

Hai mắt Hàn Lập trợn lên, hai bên khóe mắt đều có nước mắt chảy xuống, cuốn theo một ít tạp chất không cách nào thấy được, trên gương mặt chảy ra từng vết trắng nhạt.

Trải qua một lần tẩy rửa này, lam quang trong hai mắt hắn trở nên yếu ớt thêm vài phần, nhưng lại càng thêm trong trẻo thấu triệt, viền đáy mắt lại xuất hiện rất nhiều tơ máu nhỏ.

Lúc này, hai tay hắn chợt biến đổi pháp quyết, hai tay đưa về phía trước một cái, mỗi bên dựng thẳng lên một ngón tay, điểm tới ánh mắt của mình.

------oOo------

Chương 634: Sự tình kỳ lạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đúng lúc này, bên trong mật thất không có gió nhưng dậy sóng, hắc sắc ma khí tuôn trào cuồn cuộn.

Ở chính giữa, lăng không sinh ra hai vòng xoáy nhỏ, xoay tròn kịch liệt, hóa thành hai cột khí màu đen hình xoắn ốc to cỡ ngón trỏ, bay thẳng vào hai mắt Hàn Lập.

Lúc này, lam quang trong hai mắt Hàn Lập sáng tỏ, thoạt nhìn giống như ánh trăng dưới giếng, khi cột khí màu đen tràn vào trong nháy mắt dập dờn, trở nên mơ hồ không rõ.

Một đôi mắt này tựa như hai cái động không đáy, không ngừng hút ma khí vào, không lâu sau liền trở nên nặng nề như sương mù trong vực sâu, khiến cho người không thể nhìn thấu.

Lúc này, hai tay hắn thu về trước người, đánh ra một cái pháp quyết cổ quái, cứ như vậy lẳng lặng ôm chặt trước người, không cử động nữa.

Từng vòng quang văn tử kim từ dưới thân hắn sinh ra tầng tầng, khuếch tán ra chung quanh.

...

Năm tháng dài dằng dặc, nhoáng một cái lại qua mấy năm.

Bên trong mật thất động phủ vẫn lặng yên một mảnh, Hàn Lập trong bộ thanh bào đang ngồi khoanh chân tĩnh tọa, vẫn duy trì trạng thái ôm chặt bấm quyết như cũ.

Lân phiến tử kim trên người hắn đều đã biến mất, ma khí bao phủ bốn phía cũng không còn, chỉ có từng vòng quang văn tử kim dưới thân vẫn không ngừng khuếch tán ra như gợn nước.

Chính vào lúc này, bỗng nhiên hai tay hắn khép lại, trong miệng phát ra một tiếng quát khẽ.

Mí mắt hắn mở ra, trong nháy mắt trong đôi mắt phóng ra hai cột sáng tử kim ngưng tụ như thực, như hai ngọn đèn chiếu sáng cả căn mật thất.

Hết thảy bột phấn hạt bụi nhỏ trong mật thất trở nên rõ ràng rành mạch, ngay cả rất nhiều cấm chế lúc trước hắn bố trí xuống cũng đều nhìn ra không sót gì.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn vào lỗ thủng trên mái vòm, chỉ thấy trên bầu trời cao vạn trượng mây trắng đang lưu chuyển, lông đuôi chim nhạn đang bay cũng xuất hiện rõ ràng trước mắt hắn, thậm chí ngay cả biến hoá của hai cánh đang vỗ cuốn lên rất nhỏ khí lưu cùng linh khí, cũng trở nên rõ ràng.

Tựa hồ vạn vật khắp nơi, dưới đôi mắt u đồng này, không thể che giấu.

Cửu U Ma Đồng sơ thành đã như thế, còn có thêm thần thông gì hắn vẫn không cách nào xác định, vẫn cần ngày sau ở một hoàn cảnh đặc thù khác mới có thể kiểm tra được.

Bất quá, thị lực của hắn tăng trưởng rất rõ ràng, so với Minh Thanh Linh Mục trước kia tự nhiên mạnh hơn rất nhiều.

Một lát sau, dị tượng trong đôi mắt Hàn Lập bắt đầu biến mất, hào quang màu tím dần dần biến mất, lần nữa khôi phục màu xám bạc rực rỡ.

Khóe miệng của hắn hơi nhếch lên, đưa tay quét qua gương mặt mình, mặt nạ "Long Ngũ" thoáng hiện, hóa thành một nam tử bình thường có màu da hơi tái nhợt, một đôi mắt xám bạc cũng chuyển thành màu đen nhánh.

Hàn Lập đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút, mở cửa mật thất đi ra

ngoài.

Lần này bế quan thời gian cũng không ngắn, trong đó Cảnh Dương thượng nhân cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đã từng tới, nhưng được khôi lỗi báo Hàn Lập đang bế quan, nên cũng không quấy rầy, tự động rời đi.

Cho nên sau khi xuất quan, hắn liền đi gặp hai người một lần.

Thời tiết Dã Hạc Cốc đang mùa rét đậm, một trận tuyết lớn làm cả rừng núi đều phủ trắng, bất luận rừng tùng hay biển trúc đều phủ lên tầng tuyết y dày đặc, tuyết đọng trong rừng và phiến đá dày đến cả nửa thước.

Hàn Lập rời động phủ, không có cưỡi gió đi, mà giẫm lên tuyết đọng kêu lên "Cót két", vừa đi vừa thưởng thức cảnh tuyết hạt sương hai bên đường lớn, tiến sâu vào trong cốc.

Đi tới nửa đường, đột nhiên hắn phát hiện nơi xa rừng sâu mơ hồ thấy một góc mái nhà cong, lúc trước nơi đây cũng không có, hiển nhiên là mới xây trong lúc hắn bế quan.

Còn đang nghi hoặc, sau một tảng đá trên đường xuất hiện một bóng người.

Rõ ràng tuyết đã ngừng, nhưng trong tay gã vẫn đang cầm một cây dù màu đỏ sậm, đang đi ra hướng bên ngoài cốc.

Lúc tới gần, Hàn Lập thấy rõ khuôn mặt đối phương, là một nam tử trẻ tuổi cực kỳ tú mỹ, trên mặt tựa hồ có chút son phấn, cả người được giấu trong áo khoác màu đỏ, nhìn càng thêm tái nhợt.

Thời điểm đi ngang qua, nam tử nhìn Hàn Lập mỉm cười, thoáng thi lễ, nhưng không có lên tiếng.

Hàn Lập nhẹ nhàng thi lễ lại, cũng không nói tiếng nào.

Sau khi đi qua, hai người vẫn tiếp tục tiến lên, trên mặt tuyết lưu lại từng dấu chân của hai người.

"Chẳng lẽ bên trong cốc có người mới tới?" Hàn Lập hơi nghi hoặc một chút, lắc đầu, tiếp tục đi sâu vào trong cốc.

Đi dọc theo đường núi vài dặm, rốt cục hắn đi tới động phủ trên một vách núi của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, lại vừa hay nhìn thấy một bóng người từ vách núi bay lên, đang muốn rời cốc.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu... Vội vã đi đến nơi nào đấy?" Hàn Lập vội vàng kêu lên.

Thân hình Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vừa lướt lên nghe vậy, vội vàng chậm lại, quay người trở xuống.

"Lệ đạo hữu, ngươi đã xuất quan?" Trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ ra một nụ cười, nói.

"Hôm nay vừa xuất quan, biết ngươi trước tới tìm ta, liền tới đây bái phỏng" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Lúc trước tới thấy ngươi đang bế quan, nên không có quấy rầy." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn gật gật đầu, nói.

"À, thế nhưng có chuyện gì không?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Cũng không phải đại sự gì, chỉ dặn dò ngươi một tiếng, thời gian tới tận lực không dùng lệnh bài trưởng lão Hỏa Diệp tông tiến vào Tụ Côn nội thành." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn do dự một chút, nói như thế.

"Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Lập nao nao, hỏi.

"Hai trăm năm gần đây bên trong Tụ Côn thành không được yên ổn, Hắc Sơn Tiên Cung lại điều tra gấp thân phận những người vào thành, sợ ngươi dùng lại rước lấy phiền phức." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài, nói.

"Sao vậy? Trong thành xảy ra chuyện lớn gì à?" Hàn Lập vô thức nghĩ đến chuyện phát sinh sau buổi đấu giá lần trước, cho rằng còn có chuyện gì tiếp diễn phía sau, vội vàng hỏi.

"Một lời khó nói hết, hôm nay vừa vặn mọi người đến tụ họp, ngươi đã xuất quan, hay đi cùng ta, đến lúc đó lại nói." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vốn nhíu mày, tiếp theo lại nhoẻn miệng cười, nói.

"Được." Hàn Lập đành phải tạm thời đè xuống nghi ngờ trong lòng, gật đầu nói.

Hai người biến thành độn quang cùng đi, rất nhanh liền đến một chỗ cốc sâu rộng rãi trên vách núi.

Thâm cốc nằm bên phải một vách núi đá nhô lên mấy chục trượng, phía trên xây một cái đình hình bát giác, cũng bị tuyết đọng bao phủ, phía trên đọng lại một lớp tuyết dày đặc.

Trong đình đặt một cái bàn đá, bên trong đã có ba thân ảnh đang ngồi quanh bàn, chính là Ngu Tử Kỳ, Mạc Vô Tuyết cùng Đoạn Dữ Tai, nhìn thấy hai người Hàn Lập đến, nhao nhao đứng dậy đón chào.

Chào nhau xong, Đoạn Dữ Tai nhìn về phía Hàn Lập, hỏi: "Lệ đạo hữu, xuất quan lúc nào?"

"Hôm nay vừa mới xuất quan, ngược lại trùng hợp thời điểm mọi người tụ họp." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Lúc trước nghe Cảnh Dương đạo hữu nói..."

Ngu Tử Kỳ còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên bị Mạc Vô Tuyết kéo kéo ống tay áo, ngừng lại, gã hơi sững sờ nhưng lập tức tỉnh ngộ, biết mình lỡ lời, trên mặt lộ ra vẻ áy náy.

"Không sao, chuyện này cũng không có gì ngại không thể nói? Lúc trước ta luyện chế đan dược, xác thực không đạt tới hiệu quả lý tưởng, ngày sau vẫn phải thay đổi kế hoạch." Hàn Lập cười lớn, tỏ vẻ không vấn đề, nói.

"Tính cách Lệ đạo hữu không giống thường nhân, ngược lại là ta suy nghĩ nhiều." Mạc Vô Tuyết hơi hạ thấp người, mỉm cười nói.

"Mạc tiên tử tâm tư cẩn thận, vì ta cân nhắc, là ta phải cám ơn mới đúng. À, sao lại không thấy Cảnh Dương đạo hữu?" Hàn Lập thi lễ lại, nói.

"Cảnh Dương đạo hữu đã hơn trăm năm chưa trở về cốc, lúc trước chỉ nói là có một số việc phải xử lý." Ngu Tử Kỳ nói như thế.

Hàn Lập suy đoán hơn phân nửa là Bách Tạo sơn có sự vụ phải xử lý, cũng không có tiếp tục nói về việc này, ngược lại nói ra: "Vậy coi như là hắn không có phúc khí, hôm nay ta vừa vặn có chút rượu ngon "Hồng Tang Tửu", chúng ta uống mấy chén đi?"

Vừa nghe xong, ánh mắt những người còn lại nhao nhao sáng lên, mặt tươi cười.

Mấy người ngồi xuống lần nữa, Hàn Lập lấy vò rượu châm mấy chén rượu cho mọi người, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Ngu Tử Kỳ, thấy gã hôm nay vậy mà lần đầu tiên không có đánh đàn, Đoạn Dữ Tai cũng không có dọn ra bàn cờ, lông mày không khỏi nhíu lên.

"Đúng rồi, lúc trước Nhiệt Hỏa đạo hữu ngươi mới nói một nửa, bây giờ có thể nói rõ một chút, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập nhìn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, mở miệng hỏi.

"Lệ đạo hữu hẳn là cũng phát hiện, gần đây trong Dã Hạc Cốc có thêm rất nhiều khách mới." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bưng chén rượu lên đưa tới miệng, lại không có uống, mở miệng nói ra.

"Lúc trước trên đường tới đây, ta có gặp một nam tử trẻ tuổi khoác áo đỏ tay cầm một cái ô giấy dầu, hẳn là người mới các ngươi nói a?" Hàn Lập gật gật đầu, hỏi.

"Tên kia tên là Phong Khánh Nguyên, chỉ là một trong các khách mới trong cốc mà thôi, giống như hắn có đến gần hai trăm người, nội trong tất cả sơn cốc Nhàn Vân sơn đã có năm sáu mươi người rồi." Đoạn Dữ Tai mở miệng nói ra.

"Nhiều như vậy?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

Nhàn Vân sơn lui tới tự nhiên, nhưng dựa theo tình hình lúc trước, trong hai trăm năm, toàn bộ Nhàn Vân sơn nhiều nhất cũng chỉ không đến mười tu sĩ từ bên ngoài tới mà thôi, thậm chí có thời điểm chỉ có một hai người. Rốt cuộc người nhìn thấu tiền đồ, tu tâm dưỡng tính thật sự không nhiều lắm.

Cho nên tình huống bây giờ quả thật có chút khác thường.

"Nếu chỉ người mới nhiều hơn một chút cũng không sao, mọi người tuân thủ quy củ nơi này, ai cũng không muốn quấy nhiễu. Thế nhưng những năm gần đây trong sơn xảy ra quái sự liên tục, người ở các sơn cốc lần lượt mất tích." Mạc Vô Tuyết tiếp lời, nói.

"Tháng trước, đôi đạo lữ tu sĩ gần Hoa Nguyệt Cốc, trong vòng một đêm động phủ bị hủy, đồng thời bốc hơi khỏi nhân gian." Ngu Tử Kỳ bổ sung.

Hàn Lập cũng đã có duyên gặp qua đôi đạo lữ kia một lần, cũng biết bọn họ là một đôi tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ, xưa nay trước mặt người khác đều hiền hoà, liền mở miệng hỏi:

"Người mất tích có đặc thù gì không?"

"Từ tu sĩ có tu vi cao thâm như Kim Tiên, đến cảnh giới thấp Hóa Thần Kỳ, rồi nữ tu xinh đẹp dung nhan khuynh thành, đến lão tẩu tuổi già sức yếu trên tám mươi... Tựa hồ cũng không có đặc thù gì." Ngu Tử Kỳ suy nghĩ một chút, đáp.

"Không có người đến điều tra à?" Hàn Lập hơi nhíu mày, hỏi.

"Tra thế nào? Trong Nhàn Vân sơn đều là những người nhàn vân dã hạc không hỏi thế sự, cũng không kéo bè kết phái, căn bản không có tổ chức thống nhất, ai đến điều tra? Ngay cả có, cũng đều tự điều tra sau lưng. Hơn nữa những người mất tích này, nam nữ già trẻ đều có, bối cảnh thân phận đều không rõ, cho nên cũng vô pháp phán đoán giữa họ có liên quan với nhau hay không." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu, cười khổ một tiếng nói.

"Đúng vậy a, ai biết những ngững người này có phải rời sơn cốc hay không? Bất quá nếu có người rời đi, cũng sẽ thông báo hảo hữu trong cốc một tiếng, chứ vô thanh vô tức, lại rời đi với số lượng lớn, quá khứ còn chưa phát sinh qua." Ngu Tử Kỳ nói tiếp.

------oOo------

Chương 635: Xảy ra chuyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Điều duy nhất có thể suy đoán, việc này không thoát khỏi quan hệ với những người mới gia nhập trong vòng hai trăm năm nay. Dù sao qua nhiều năm như vậy, trong cốc vẫn một mực thái bình." Ánh mắt Đoạn Dữ Tai hơi trầm xuống, nói ra.

"Đã hoài nghi như vậy, phải có người đi điều tra thân phận lai lịch bọn hắn chứ?" Hàn Lập hơi nhíu mày, hỏi.

"Biểu hiện bên ngoài của những người này đều rất bình thường, tăng thêm quy củ trong cốc, mới đầu tất nhiên là không có ai hỏi đến. Nhưng cho đến ngày nay, sự tình càng khó đoán, tự nhiên có người bắt đầu âm thầm điều tra, kết quả điều tra đưa ra càng ngày càng loạn, thế cho nên lưu truyền rất nhiều lời đồn kỳ lạ cổ quái." Ngu Tử Kỳ thở dài, nói ra.

"A, tin đồn gì?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Có tin đồn là Ma tộc tiềm nhập vào sơn cốc ăn thịt người, tin đồn khác là do tà tu khát máu quấy phá, còn có người nói là Tiên Cung muốn diệt trừ mảnh thế lực này nên phái Ám Điệp trở lại phá hư an bình trong cốc, thậm chí còn có tin đồn nói là có quan hệ với "Ngân Hồ Án" lúc trước xuất hiện ở Tụ Côn thành, nói là tên siêu trộm vì trốn không thoát Hắc Sơn Tiên Vực, nên trốn trong Nhàn Vân Sơn..." Ngu Tử Kỳ nói ra.

"Tóm lại có rất nhiều tin đồn làm lòng người hoang mang." Đoạn Dữ Tai lắc đầu nói ra.

"Theo ta thấy, những tin đồn chó má này căn bản không có căn cứ, ngược lại giống như có người cố ý bày ra mê hồn trận, cố ý quấy nhiễu mọi người." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn uống một chén rượu, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, ý niệm trong đầu chuyển động.

Nếu những sự kiện ly kỳ này có quan hệ đến "Ngân Hồ án" thì có thể là do người Hắc Sơn Tiên Cung tung ra, nhằm thâm nhập vào trong Nhàn Vân Sơn này. Chỉ sợ sau này nơi đây sẽ không còn yên tĩnh nữa.

"Nhàn Vân Sơn này vốn là địa phương không có tông môn cường đại hoặc Tiên Cung quản thúc, được rất nhiều tán tu không rõ lai lịch tụ tập. Lúc trước là vì vị tiền bối tán tu kia ngang trời xuất thế, uy lực chấn nhiếp toàn bộ, mới trở thành thế ngoại đào nguyên kéo dài đến nay. Nhưng hôm nay hỗn loạn một mảnh, cũng không có người trấn áp, chỉ sợ..." Mạc Vô Tuyết thở dài một tiếng, nói ra.

Nàng còn chưa dứt lời, mọi người đều hiểu ý tứ lo lắng che giấu phía sau, trong lúc nhất thời đều trầm mặc xuống.

Hiện trường trở nên lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thanh âm chén rượu đặt xuống bàn, bầu không khí có chút áp lực.

"Trời sập xuống cũng có ông trời ở phía trên chống đỡ, cần gì lo lắng? Trời đất bao la, cũng không phải chỉ có một Nhàn Vân Sơn Dã Hạc Cốc này? Chúng ta nếu có tâm và thời gian an nhàn, ở đâu mà không được?" Lúc này, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên trùng trùng điệp điệp đặt chén rượu xuống, cao giọng nói ra.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu nói lời ấy sai rồi, chúng ta ngược lại có thể vung tay rời đi ngao du trời đất bao la, ngươi thân là Đại trưởng lão Hỏa Diệp Tông, chỉ sợ không dễ tiêu sái như ngươi nói a?" Hàn Lập nghe vậy cười cười, trêu chọc.

"Này, biết thì cũng không nên phá, đạo lý này Lệ đạo hữu cũng phải hảo hảo học một chút a..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn oán trách liếc nhìn Hàn Lập, bất đắc dĩ nói ra.

Mấy người còn lại thấy thế, nhịn không được mỉm cười, bầu không khí áp lực thoáng giảm bớt một chút.

Mọi người uống rượu ngon, lại nói nhăng nói cuội chuyện phiếm hết nửa ngày, mới tự mình cáo từ rời đi.

Hàn Lập tự nhiên cũng rời đi nhưng không quên sự tình người trong cốc mất tích, nhưng nhìn ra được, những người nhàn vân dã hạc kia mặc dù bề ngoài khôi phục vẻ mây trôi nước chảy, không chú ý tới sự tình lúc trước, kì thực lo lắng trong nội tâm cũng không giảm bớt bao nhiêu.

Hàn Lập và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng nhau rời khỏi, lúc sắp chia tay, gã lại dặn dò hắn lần nữa, tận lực không dùng thân phận ngoại môn trưởng lão Hỏa Diệp Tông làm việc, ngược lại sẽ tăng thêm phiền toái.

Về phần cụ thể vì sao, gã vẫn như trước không có nói rỏ, Hàn Lập cũng không có hỏi tới.

Trở lại động phủ, Hàn Lập mở ra động thiên "Hoa Chi", kiểm tra một chút tình huống Linh Dược cùng Đạo Binh, sau đó vào trong mật thất bế quan, tiếp tục tham ngộ tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh cùng với mấy bộ công pháp thời gian.

Nhưng mà, vẻn vẹn mới qua hơn nửa năm, trong Dã Hạc Cốc đã xảy ra chuyện.

Sáng sớm một ngày này, Hàn Lập đang định đi vào Linh Dược Viên, dùng lục dịch đổ vào một ít Đạo Binh, kết quả là phát hiện Đoạn Dữ Tai đột nhiên đến, đã đứng ngoài cửa động phủ.

Hắn đành phải chỉnh đốn một chút, mở ra đại mộn động phủ, đi ra đón khách.

Kết quả khi hắn nhìn thấy thần sắc Đoạn Dữ Tai, tất cả câu nói hàn huyên khách sáo đều nuốt vào bụng, vội vàng hỏi:

"Làm sao vậy, vì sao thần sắc lo lắng như thế, đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngu Tử Kỳ bị tập kích, trọng thương gần chết, Lệ đạo hữu nhanh tới cứu

hắn." Đoạn Dữ Tai chau mày, không có bất kỳ ngôn ngữ dư thừa nào, rất nhanh nói ra.

"Hắn ở nơi nào?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi vội.

"Thanh Phong Nhai." Đoạn Dữ Tai lập tức nói.

Hàn Lập nghe vậy, trên người loé lên độn quang, thân ảnh lập tức biến mất tại chỗ không thấy nữa.

Đoạn Dữ Tai thấy thế thoáng sửng sốt, thân hình cũng lập tức hóa thành một đạo độn quang đuổi theo.

Hầu như sau mấy hơi thở, trên Thanh Phong Nhai loé lên ánh sáng màu xanh, thân ảnh Hàn Lập từ trong lóe lên hiện ra.

Hắn đưa mắt nhìn qua, liền thấy bên vách núi có một mảng lớn tuyết đọng bị dính máu đỏ thẫm, vết máu đã đông kết thành một mảnh băng tinh huyết sắc có chút không sạch sẽ.

Trung tâm băng tinh có một nam tử trẻ tuổi đang nằm, toàn thân trường bào màu trắng đã ướt sũng máu, sắc mặt trắng bệch vô cùng, hai mắt trợn tròn, không nhìn thấy bất luận thần thái gì, thình lình đúng là Ngu Tử Kỳ.

Bên cạnh gã, sắc mặt Mạc Vô Tuyết đồng dạng trắng bệch, đang ngồi đó, ngân sắc hoa quang trong hai tay phun ra, hóa thành một màn sáng ngân sắc, bao thân thể của gã vào trong, không ngừng quán thâu Tiên Linh Lực cho gã.

"Lệ đạo hữu..." Thấy Hàn Lập chạy đến, trên khuôn mặt tái nhợt Mạc Vô Tuyết lộ ra một tia chờ mong, nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ với nàng, bước nhanh tới phía trước, một tay đưa vào trong màn sáng ngân bạch cầm chặt tay Ngu Tử Kỳ, hai mắt đồng thời loé lên tử quang, đồng tử lập tức hóa thành tử tinh, dò xét người gã

Vừa nhìn qua, tình huống quanh thân Ngu Tử Kỳ lập tức xuất hiện trước

mắt hắn rõ ràng vô cùng

Sau một lát, lông mày hắn nhíu chặt lại, thần sắc cũng trở nên càng ngày càng ngưng trọng, đến cuối cùng trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ.

Mạc Vô Tuyết thấy bộ dạng hắn, trong lòng biết không ổn, sắc mặt càng trở nên trắng bệch.

"Đừng lo lắng, còn cứu được." Hàn Lập không nhìn nàng, mở miệng nói một câu.

Chẳng qua một câu này, khiến cho tim Mạc Vô Tuyết đập mạnh một cái, tiếp theo khóe mắt hơi ẩm ướt, ánh mắt nhìn về phía Ngu Tử Kỳ, tình ý không thể nào che giấu.

Đoạn Dữ Tai đã sớm trở về, vẫn đứng phía xa hơn một chút, nghe được câu này mới vội vàng đi tới.

Hàn Lập thu hồi Cửu U Ma Đồng, lông mày vẫn nhíu chặt như trước, đảo tay lấy ra một quả đan dược trong suốt như ngọc, nắm cằm Ngu Tử Kỳ, cạy miệng gã ra, thả vào.

Ngu Tử Kỳ không có nửa điểm phản ứng, đan dược cũng không thể nào nuốt xuống, Hàn Lập liền đưa tay điểm vào cổ gã, dẫn đan dược xuống thực quản, đưa vào trong bụng.

Ngay sau đó, một tầng bạch sắc quang mang từ trong bụng gã phát sáng lên, tiếp theo chảy ra trăm mạch tứ chi.

Mạc Vô Tuyết nghe được từng đợt thanh âm "Rắc rắc" rất nhỏ từ các nơi trong cơ thể Ngu Tử Kỳ truyền ra, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, nhìn về phía Hàn Lập.

"Đây là thanh âm xương gãy trùng sinh, phá đi xây lại. Các ngươi cũng nhìn thấy, cốt cách gân mạch toàn thân hắn hầu như đoạn tuyệt hoàn toàn, Thần Hồn cũng bị cưỡng ép sưu hồn trở nên tàn phá không chịu nổi, cả người giống như căn phòng bị phá hở tứ phía, căn bản không chịu được bất

luận cường lực nào." Hàn Lập trầm giọng giải thích.

"Vì vậy, chúng ta mới không dám tự tiện di chuyển hắn tới động phủ ngươi, mà mời ngươi tới đây." Đoạn Dữ Tai gật đầu nói.

"Ta cho hắn phục dụng, bất quá là một quả Đoạn Tục Đan cấp Chân Tiên, chẳng qua là giúp hắn trước bổ cứu cốt cách gân mạch, các vị trí tổn hại, về sau mới có thể tiến thêm một bước điều trị thương thế. Hôm nay xem ra, cái mạng này đã được cứu." Hàn Lập thở dài, nói tiếp.

Nghe Hàn Lập nói lời ấy, hai người Mạc Vô Tuyết đều thở dài một hơi, chẳng qua là thần sắc lo lắng trên hai đầu lông mày cũng không có giảm đi bao nhiêu.

Đợi đến lúc những thanh âm lạ "Rắc rắc" biến mất toàn bộ, Hàn Lập đảo tay một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một bình sứ bạch ngọc, bên trong chứa hơn phân nửa chất lỏng màu tím nhạt.

Loại chất lỏng này là hắn sử dụng dịch thể Đản Hồn Hoa chế biến ra một loại linh dịch dưỡng hồn, năm đó lúc hắn luyện chế Địa Chích Hóa Thân, phát hiện vật ấy có tác dụng khôi phục tổn thương Thần Hồn không nhỏ, về sau liền nghĩ biện pháp luyện chế ra một ít.

Chẳng qua về sau tu vi triệt để khôi phục, Thần Hồn cũng bởi vì quan hệ Luyện Thần Thuật nên càng cường đại, không có cơ hội sử dụng, hôm nay ngược lại phát huy công dụng.

Hắn mở nắp bình ra, rót vào trong miệng Ngu Tử Kỳ một giọt, một mùi thơm kỳ dị lan ra.

Sau đó, Hàn Lập dùng bàn tay khẽ vuốt hai mắt Ngu Tử Kỳ, khép hai mắt của gã lại.

"Cuối cùng là người nào, lại thù hận đánh hắn trọng thương như thế?" Ánh mắt Mạc Vô Tuyết đảo qua gò má tái nhợt của Ngu Tử Kỳ, lúc này đã khôi phục thần sắc như trước, mở miệng nói ra.

"Chưa chắc là có thù hận gì, cũng có khả năng... Là muốn moi tin tức gì từ hắn." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Xem ra, đối phương đã đắc thủ rồi." Đoạn Dữ Tai cúi đầu nhìn về phía Ngu Tử Kỳ, trùng trùng điệp điệp thở dài một tiếng, mở miệng nói ra.

"Từ tình huống tổn thương thần hồn của Ngu đạo hữu, hơn phân nửa là tại thời điểm đối phương cưỡng ép sưu hồn, xúc động cấm chế thần hồn gì đó, tự nổ Thức Hải, người nọ có lẽ không thể thực hiện được. Bất quá cũng chính vì vậy, hắn mới thẹn quá hoá giận sử dụng tù khí, cắt ngang từng tấc xương cốt toàn thân Ngu đạo hữu, ném tại Thanh Phong Nhai này chờ chết." Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, phân tích.

Mạc Vô Tuyết nghe vậy, ánh mắt khẽ run lên, ngón tay trong tay áo nổi lên gân xanh, gắt gao nắm chặt lại.

Hàn Lập chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng cúi người, nâng lên một chưởng, đè xuống mi tâm Ngu Tử Kỳ, trong lòng bàn tay hắn nhộn nhạo lên từng tầng chấn động vô hình, lần nữa tra xét rõ ràng.

"Quả là thế..." Hàn Lập thu hồi bàn tay, chậm rãi nói ra.

"Làm sao vậy, Lệ đạo hữu?" Mạc Vô Tuyết vội vàng hỏi.

"Dụng tâm người này thật sự ác độc, hắn đã hạ cấm chế lên Nguyên Anh Ngu đạo hữu, làm Nguyên Anh không thể thoát khỏi thân thể. Một khi sinh cơ thân thể đoạn tuyệt, Thần Hồn triệt để tiêu tán, Nguyên Anh cũng sẽ tự động tiêu thất, ngay cả cơ hội chạy thoát đoạt xá cũng không có. Bất quá cũng may, ngươi kịp thời phong bế Thức Hải hắn, đồng thời không ngừng quán thâu Tiên Linh Lực, bảo vệ nhục thể, mới cho ta tranh thủ một đường cơ hội cứu hắn." Hàn Lập nhìn về phía Mạc Vô Tuyết, nói ra.

Mạc Vô Tuyết nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, nói ra: "Phong bế Thức Hải? Ta chỉ biết quán thâu Tiên Linh Lực cho hắn, căn bản không biết phong bế Thức Hải hắn."

Hàn Lập nghe xong, dời ánh mắt nhìn sang Đoạn Dữ Tai mang theo ý hỏi thăm.

------oOo------

Chương 636: Dung hợp kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không phải ta... Người phát hiện Ngu đạo hữu đầu tiên là Mạc tiên tử, nàng lo lắng ngươi đang bế quan, liền đưa tin cho ta. Về sau ta mới đi tìm ngươi." Đoạn Dữ Tai lắc đầu, nói.

"Những ngày này trong cốc không yên ổn, ta vốn định tĩnh tọa Khô Thiền một thời gian, nhưng không cách nào tĩnh tâm được, vì vậy buổi sáng đi tới Thanh Phong Nhai, kết quả là thấy hắn nằm trong băng tuyết, khí tức trên thân cơ hồ đã mất, thiếu chút nữa là hắn đã bỏ mình." Mạc Vô Tuyết thở dài một hơi nói.

Hàn Lập sau khi nghe xong, không nói gì thêm nữa.

Hắn giơ bàn tay lên hạ xuống mi tâm Ngu Tử Kỳ lại dò xét một lượt, sau đó đứng dậy đến bên Thanh Phong Nhai nhìn xuống phía dưới một chút, trong lòng càng thêm nghi ngờ, cuối cùng là ai giúp gã phong tỏa thức hải?

"Lệ đạo hữu, hắn hiện tại thế nào?" Mạc Vô Tuyết thấy thế, mở miệng hỏi.

"Nhục thân và thần hồn hắn tạm thời vững chắc, nhưng cũng không chính thức thoát khỏi nguy hiểm, trước đưa hắn trở lại động phủ ta. Về sau còn cần điều dưỡng một đoạn thời gian rất dài, mới cứu hắn trở về được." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Làm phiền Lệ đạo hữu..." Mạc Vô Tuyết thấy thế, thi lễ với Hàn Lập, nói.

Hàn Lập thấy thế, sững sờ, ánh mắt dao động nhìn qua lại Mạc Vô Tuyết cùng Ngu Tử Kỳ, lúc này thầm nghĩ: "Ngu đạo hữu ơi Ngu đạo hữu... Ngươi thế này có tính là nhân họa đắc phúc không?"

Thu liễm tâm tình một chút, Hàn Lập vung tay áo lên, một mảnh thanh quang nâng thân Ngu Tử Kỳ lên, nổi lơ lửng, cùng phi độn với hắn trở lại động phủ.

...

Hơn nửa tháng sau.

Cảnh Dương thượng nhân vừa mới trở về cốc, cùng bọn người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhận được Hàn Lập đưa tin, lần lượt đi đến. Ngày sau Đoạn Dữ Tai và Mạc Vô Tuyết cũng đến, mấy người tề tụ trong động phủ Hàn Lập.

Giải Đạo Nhân giống với Ma Quang, được Hàn Lập thu vào trong động thiên "Hoa Chi", trong động phủ chỉ để lại một ít khôi lỗi và đạo binh, Ngu Tử Kỳ thì được an bài trong phòng Ma Quang lúc trước.

Trải qua đoạn thời gian này điều dưỡng, khí tức trên người gã đã ổn định một chút, nhưng tổn thương thần hồn vẫn nghiêm trọng như cũ, không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Cảnh Dương thượng nhân tra xét một chút, hai người vốn luôn ưa thích đấu võ mồm, nay lại không tranh chấp hiếm thấy, nhất trí muốn tìm ra kẻ xuất thủ với Ngu Tử Kỳ, đánh cho thân hình câu diệt.

"Trước kia ta đã từng nói với các ngươi, trước mắt thời cuộc rung chuyển, Nhàn Vân sơn sẽ càng không an ổn, chỉ không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy..." Cảnh Dương thượng nhân uống một hớp rượu, thở dài một tiếng nói ra.

"Cảnh Dương đạo hữu, có phải ngươi đạt được một ít tin tức từ chỗ nào mà chúng ta không biết không?" Mạc Vô Tuyết nhíu mày hỏi.

"Không phải là tin tức bí ẩn gì, chỉ cần tốn chút ít Tiên nguyên thạch là có thể mua được ở Tụ Côn thành rồi." Cảnh Dương thượng nhân lắc đầu, nói.

"Đã như vậy, trước ngươi tạm nói một chút xem, chúng ta cũng đã lâu

không có đi qua Tụ Côn thành rồi." Hàn Lập liếc gã một cái, nói.

"Đúng vậy a, lúc này ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng nói.

"Kỳ thật cũng không có gì đặc biệt. Sự tình Ngân Hồ quái khách đại náo Tụ Côn thành lần trước các ngươi đều biết a? Sau đó còn xảy ra một số chuyện... Vị đại cung chủ Hắc Sơn Tiên Cung mượn cớ tên kia có thể trốn vào Nhàn Vân sơn, liên hợp giám sát tiên sứ trấn giữ Tụ Côn thành, cùng nhau tạo áp lực với quy củ vị tán tu năm đó lập ra tại Nhàn Vân sơn, bắt phải đồng ý cho tu sĩ Tiên cung lẫn vào tất cả các cốc Nhàn Vân sơn để điều tra." Cảnh Dương thượng nhân lại mở bình rượu, mở miệng nói ra.

"Ngươi nói là kẻ xuất thủ với Ngu đạo hữu, có thể là người Hắc Sơn Tiên Cung?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhướng mày, hỏi.

"Ta cũng không có nói như vậy... Ta chỉ nói là, có người Hắc Sơn Tiên Cung lẫn vào Nhàn Vân sơn, quấy vũng nước đục này lên. Trên thực tế trong Nhàn Vân sơn, người Dịch Bào Hội trà trộn vào cũng nhiều, hai phe này đều không phải là đèn cạn dầu." Cảnh Dương thượng nhân khoát tay áo, nói.

"Người Luân Hồi điện trà trộn vào nơi này cũng không phải sự tình ngày một ngày hai, trước kia không phải đều gió êm sóng lặng sao? Theo ta thấy hay là người Tiên cung làm to chuyện lên." Đoạn Dữ Tai lắc đầu, nói.

Dịch Bào Hội cùng Thập Phương lâu, còn có Vô Thường minh, đều là thế lực cấp dưới Luân Hồi điện, đồng dạng phân bố cực rộng ở bên trong Tiên vực.

"Chẳng lẽ Ngu đạo hữu là người Luân Hồi điện?" Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn và Đoạn Dữ Tai nghe vậy, vốn nhìn Cảnh Dương thượng nhân xong lại quay sang nhìn về phía Mạc Vô Tuyết.

Hai người này, một người có quan hệ thân thiết với Ngu Tử Kỳ, một người

là Ngu Tử Kỳ ngưỡng mộ trong lòng. Cả hai đều lắc đầu, biểu thị không biết.

"Bây giờ đoán tới đoán lui cũng không có tác dụng gì, chờ Ngu đạo hữu tỉnh lại, sau đó hỏi hắn rồi hẵng nói sau." Mạc Vô Tuyết nói như thế.

"Bất kể thế nào, sau này các vị đạo hữu làm việc trong cốc, cần phải chú ý thêm..." Cảnh Dương thượng nhân nâng hồ lô rượu lên, đưa đến bên miệng lại không uống, mở miệng nói ra.

Sau đó đám người tản đi, đáy lòng Hàn Lập càng cảm giác có chút bất an, cảm thấy nơi đây đã không còn thích hợp cư trú nữa.

Bất quá, nếu thời điểm này tùy tiện rời khỏi Dã Hạc Cốc, chỉ sợ sẽ làm người Tiên cung chú ý tới, đến lúc đó có thể phiền toái hơn, không bằng lưu lại đây một đoạn thời gian nữa, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Hơn nữa Ngu Tử Kỳ chưa khỏi bệnh, còn cần hắn trị liệu trong thời gian dài.

Tự cân nhắc một lát, hắn bắt đầu chuẩn bị tất cả đồ vật bày trận, trước bắt tay vào giải trừ cấm chế Nguyên Anh của Ngu Tử Kỳ...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn năm năm.

Sáng sớm một ngày này, Hàn Lập tĩnh tọa trong mật thất, tay cầm Chưởng Thiên bình, cổ tay kia xoay chuyển, lấy hồ lô xanh biếc ra.

Hắn mở nắp Chưởng Thiên bình ra, nghiêng bình nhỏ một giọt lục dịch vào miệng hồ lô.

Những năm gần đây, vết đứt được lục dịch thúc dục, khu vực màu sắc ảm đạm nơi miệng hồ lô đã dần dần biến mất, màu sắc đã giống với các khu vực khác trên hồ lô, cơ hồ không có bất kỳ khác biệt nào, nhưng Hàn Lập vẫn cảm thấy còn chênh lệch một chút nữa mới hoàn toàn chín muồi.

"Keng" một tiếng vang nhỏ.

Miệng hồ lô phát ra một âm thanh êm tai, giọt lục dịch rơi vào trên đó không có vẩy ra chút nào, đều bị hồ lô hấp thu.

Ngay sau đó, phía trên hồ lô màu xanh lục đại thịnh quang mang xanh biếc, vô cùng sáng tỏ, vô số phù văn xanh biếc lấp loé quanh thân, thoạt nhìn tựa như nước sôi nhảy lên kịch liệt.

Một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại khó nói lên lời bỗng nhiên nổi lên, khuếc tán ra bốn phía.

Chính vào lúc này, "Ba" một tiếng vang nhỏ từ miệng hồ lô truyền đến.

Hàn Lập kinh ngạc phát hiện, hồ lô xanh biếc không có người điều khiển, vậy mà tự động mở ra.

"Cái này là... Hoàn toàn thành thục?" Mắt Hàn Lập sáng lên, tự lẩm bẩm.

Hắn vừa dứt lời, trong miệng hồ lô xanh biếc dâng lên một đạo quang mang u lục, hóa thành một mảnh hoả diễm u lục, bao vây lấy hô lô lơ lửng giữa không trung, dường như tự động cháy lên để tẩy rửa.

Mấy chục giây sau, ngọn lửa kia bỗng nhiên co vào thu nhỏ lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất không thấy, mà bên ngoài thân hồ lô lại rực rỡ hẳn lên, toàn thân xanh biếc giống như phỉ thúy, mặt ngoài phản xạ ánh sáng óng ánh, có một loại cảm giác ôn nhuận, thoải mái dễ chịu.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng vui mừng, đang muốn xem xét cẩn thận, bỗng nhiên lông mày chợt nhíu một cái, cảm giác trên cánh tay đột ngột truyền đến một cảm giác nóng rát như bị phỏng.

Hắn vội vàng tháo ống tay áo ra, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên cánh tay có một dấu kiếm màu xanh nhạt như có như không, thình lình chính là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đã sớm biến mất nhiều năm.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy huyết dịch trên cánh tay chảy tới dấu vết kia, một tầng huyết quang bỗng nhiên tràn ngập trên đó, khiến cho dấu vết màu

xanh nhạt vốn mơ hồ, đột nhiên dần dần trở nên rõ ràng.

"Chẳng lẽ Trảm Linh Kiếm muốn phục sinh một lần nữa?" Trong lòng Hàn Lập giật mình, cảm giác kinh hỉ.

Tuy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm là đồ vật hạ giới, nhưng là Huyền Thiên Chi Bảo ẩn chứa lực lượng pháp tắc giới diện, cho dù ở Chân Tiên giới cũng có thể xưng là một kiện Tiên Khí Tiên Thiên hiếm có, trong đó chứa không ít điều huyền diệu mà hắn chưa kịp phát hiện ra.

Còn không đợi hắn mừng rỡ xong, trên cánh tay hắn liền truyền đến một vết cháy liệt hỏa đau đớn bén nhọn, dấu vết lục sắc kia bỗng nhiên hóa thành một tia sáng màu xanh đậm đâm ra làn da hắn, bay thẳng đến miệng hồ lô, trong nháy mắt chui vào trong đó.

Hàn Lập giật mình, bất chấp đau đớn kịch liệt trên cánh tay, lập tức nắm hồ lô dán lên mi tâm, thần thức tiến vào bên trong không gian xanh biếc.

Chỉ thấy không gian bên trong tràn ngập hào quang xanh biếc, một vòng xoáy cự đại màu xanh lục vẫn ung dung xoay tròn như cũ, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trôi nổi nhẹ nhàng trong đó, quanh thân tản mát ra thanh sắc quang mang nhẹ nhàng như nước, mỗi một chuôi kiếm quang đều trầm tĩnh.

Ánh mắt Hàn Lập kiểm tra bên trong một vòng, nhưng lại không phát hiện tung tích Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, tâm thần liền trầm xuống, bước vào trong không gian tầng thứ hai của hồ lô xanh biếc.

Tiến vào không gian tầng thứ hai, Hàn Lập lập tức cảm thấy hoa mắt một trận, chỉ thấy trước mắt có từng trận lục quang không ngừng lấp lóe.

Hắn ngưng thần nhìn lại, liền thấy viên cầu màu xanh lá lúc trước vẫn yên lặng lơ lửng trong đó, đang chớp sáng, từ đó có từng vòng sáng lóng lánh màu xanh lá không ngừng tản mát ra trận trận chấn động kỳ dị.

Một đường vân hình kiếm lục sắc thình lình xuất hiện ở phía trên viên cầu kia, chính là ấn ký Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Khi hắn tính dùng thần niệm tiếp xúc, một tia sáng màu xanh sẫm lập tức từ trong ấn ký kiếm mang bắn ra, ở trong hư không nổ vỡ ra, chấn vỡ thần niệm mà hắn đang tập trung dò xét.

Trong miệng Hàn Lập kêu lên một tiếng buồn bực, hai mắt bỗng nhiên mở ra, miệng lớn thở hổn hển.

Hắn cảm thấy trong thức hải có tiếng sấm rền rĩ, trong đầu đau đớn kịch liệt, vội vàng nhắm mắt điều tức, sau một hồi lâu thần sắc mới từ từ khôi phục bình thường.

"Mặc dù không biết tại sao lại như vậy, nhưng xem ra nó đã hoà cùng một thể với hô lô rồi..." Sau nửa ngày, hắn xoa xoa mi tâm có chút đau nhức, tự lẩm bẩm.

Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm này cũng không thực sự trọng sinh, mà lực lượng Hủy Diệt Pháp Tắc lưu lại trong đó tựa hồ bị hồ lô xanh biếc hấp dẫn vào, vậy mà dung nhập vào trong đó, coi như là dùng đúng tác dụng rồi.

Chỉ là không biết sau chuỗi biến hoá này, hồ lô huyền thiên thành thục sẽ có uy năng gì?

------oOo------

Chương 637: Tránh đầu sóng ngọn gió

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nghĩ đến đây, Hàn Lập nhấc tay khẽ vẫy, trong miệng khẽ nói một tiếng "Nhanh".

"Vù" một tiếng!

Một đạo quang mang hỏa hồng bỗng nhiên lóe lên, một thanh tiên kiếm hỏa thuộc tính liền bắn ra, giống như đuôi hỏa giao bay lượn một vòng quanh mật thất, sau đó bắn nhanh tới hắn.

Lúc này, Hàn Lập đưa tay vỗ một cái vào dưới đáy hồ lô huyền thiên, hồ lô xanh biếc lập tức quay tít một vòng, miệng hồ lô phun ra một đạo lục quang cuốn tới, đón lấy hỏa kiếm.

Tiên kiếm hoả diễm bị lục quang quấn quanh, lập tức đình trệ ở nơi đó, hỏa diễm mặt ngoài nhanh chóng tiêu tán không thấy.

Hàn Lập thấy tình hình này, nao nao, hiển nhiên một màn trước mắt tựa hồ không khác so với lúc trước.

Suy nghĩ một lát, hắn bắt kiếm quyết một lần nữa, thử khống chế phi kiếm tránh thoát lục quang khống chế.

Kết quả, hoả diễm trên thân kiếm vừa mới bốc lên, một tia sáng màu xanh sẫm trong nháy mắt từ trong hồ lô bắn ra, "Két" một tiếng, đánh nó thành phấn vụn.

Chỉ thấy tàn kiếm cháy hoả diễm hừng hực nóng bỏng, liền bị tia sáng hủy diệt vỡ nát ra, hết thảy uy lực chưa kịp phóng thích ra đã bị đạo lục quang quấn lấy, kéo toàn bộ vào trong hồ lô.

Một màn biến hoá này xảy ra thật sự quá nhanh, đến mức Hàn Lập sau một hơi mới phản ứng, vội vàng thả thần thức thăm dò vào trong hồ lô, kiểm tra.

Kết quả trong không gian tầng hai của hồ lô huyền thiên, hắn phát hiện tung tích chuôi tàn kiếm hỏa thuộc tính này.

Chuôi tàn kiếm này đang bị viên cầu màu xanh lá hút vào giữa, hơi rung rung, xoay chầm chậm, trên đó có lốm đa lốm đốm quang mang óng ánh lưu tán ra.

Đây là... Linh lực trên thân nó đang bị tách ra từng điểm, hấp thu vào bên trong vách, trả lại cho hồ lô huyền thiên.

Càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc là, hư không bên ngoài viên cầu màu xanh lá có một điểm sáng tinh hỏa xích hồng đang treo lơ lửng, trên đó có một ít chấn động lực lượng pháp tắc hỏa thuộc tính truyền ra.

Hiển nhiên, chuôi tiên kiếm hỏa thuộc tính ẩn chứa lực lượng pháp tắc cũng không bị hồ lô hấp thu, cứ như vậy tồn trữ.

Lần này, nghi vấn trong lòng Hàn Lập lại tăng thêm mấy phần, muốn thử lần nữa xem rốt cuộc thần thông hồ lô huyền thiên này có biến hóa gì?

Thế nhưng vào lúc này, lông mày hắn bỗng nhiên nhảy một cái, tâm thần từ trong hồ lô thu lại, ánh mắt hơi đổi nhìn về phía mật thất ngoài cửa, nói nhỏ một chữ "Tỉnh?"

Dứt lời, hắn vung tay thu hồi hồ lô huyền thiên lại, đứng dậy ra khỏi mật thất, đi vào phòng Ma Quang trước kia.

Vừa vào cửa, Hàn Lập liền thấy Ngu Tử Kỳ đang chống đỡ thân thể, muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân tựa hồ không làm gì được, thủy chung vô pháp

ngồi dậy.

"Ngu đạo hữu đừng có gấp, thức hải ngươi bị hao tổn nghiêm trọng, thần hồn bất ổn, hiện tại nhất định cảm thấy trời đất quay cuồng, làm sao có thể ngồi dậy được?" Hàn Lập đi tới phía trước, đỡ bả vai để gã nằm xuống lại.

"Là Lệ đạo hữu cứu ta? Lúc trước kỳ thật thần hồn đã yên ổn một chút, loáng thoáng cảm nhận được ngươi, nhưng lại một mực vô pháp tỉnh lại, cũng không thể nói một tiếng tạ ơn với ngươi." Ngu Tử Kỳ nói chuyện ngược lại hết sức trôi chảy, chỉ là thần thái trong mắt thiếu hụt, có vẻ hơi phiêu hốt bất định, vẫn không thể tập trung chuẩn xác trên khuôn mặt Hàn Lập.

"Không cần phải cám ơn, ngươi còn nhớ là người phương nào tập kích không?" Hàn Lập khoát khoát tay, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Vấn đề này khi ta bắt đầu khôi phục ý thức cũng nhớ lại dần, nhưng không có đáp án nào, chỉ mơ hồ nhớ người kia muốn ép hỏi ta tin tức một người trong cốc, nhưng cụ thể hỏi ai, ta cũng không nhớ ra..." Thần sắc biến hoá trên mặt Ngu Tử Kỳ không rõ ràng, tựa hồ ngay cả mình từng bị đối xử tàn khốc cũng không nhớ nổi, chỉ chậm rãi lắc đầu, nói.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, hơi nhíu mày, trong lòng thậm chí còn phỏng đoán, tin tức người được hỏi trong miệng vị kia, có phải là mình không?

Dù sao mình không chỉ có tên trên "Tru Tiên bảng" của Thiên Đình, còn là thành viên Luân Hồi điện, tu luyện Luyện Thần Thuật, bất luận cái nào, cũng đủ để khiến cho Thiên Đình muốn trừ khử cho thống khoái.

Trước đây mình mai danh ẩn tích rời khỏi Bắc Hàn Tiên Vực, quan hệ với Luân Hồi điện cũng không quá sâu, vẫn thông qua các loại thủ đoạn che giấu khí tức cùng sát khí bản thân, đã ẩn nấp lánh đời ở Nhàn Vân sơn này, lúc này mới sống an ổn qua mấy trăm năm.

Nhưng theo tình hình trước mắt, có trời mới biết mình còn tiếp tục ẩn giấu hay không.

"Không biết từ lúc ta bị tập kích đến bây giờ, đã qua bao lâu?" Ngu Tử Kỳ ổn định tâm thần, hỏi.

"Không quá lâu, bất quá mới hơn năm năm mà thôi." Hàn Lập thu hồi suy nghĩ, đáp.

"Nguyên lai ta ngủ mê man đã năm năm... Thật làm phiền Lệ đạo hữu, phần ân tình cứu mạng cùng chú ý bảo vệ, không biết làm thế nào mới có thể trả nợ..." Sau khi Ngu Tử Kỳ nghe xong, trầm mặc một hồi lâu, cảm khái nói.

"Ta cũng không dám độc chiếm phần ân tình này, trên thực tế năm năm trước người phát hiện sớm nhất cũng cứu hộ ngươi chính là Mạc tiên tử, nếu không có nàng, ngươi cũng không chống đỡ nổi cho đến khi ta tới cứu. Mà năm năm qua, nàng cũng thường xuyên lui tới đây thăm ngươi." Khoé miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, nói.

"Mạc Vô Tuyết... Nàng thực?" Ngu Tử Kỳ nghe vậy, sắc mặt biến hóa, có chút thất thố nói.

"Ta lại gạt ngươi sao?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

"Tự nhiên không thể, tự nhiên không thể... Nhưng là..." Ngu Tử Kỳ thì thào nói ra, thanh âm nhỏ lại.

"Tu hành đại đạo ngươi cũng có thể buông xuống, con đường nhỏ tình cảm vì sao do dự như vậy? Thế nào, còn muốn để Mạc tiên tử chủ động biểu lộ cõi lòng với ngươi, trái lại đuổi theo cầu ngươi phải không?" Hàn Lập thấy thế, có chút không nhịn được, nói thẳng.

"Đương nhiên không phải là..." Ngu Tử Kỳ vội vàng nói, gã nào muốn như vậy.

"Ngươi suy nghĩ lại một chút, nếu lúc này chúng ta không thể cứu ngươi trở về, đối với chuyện Mạc tiên tử, người hối hận dứt khoát là ngươi đó?" Hàn Lập lại hỏi.

Về chuyện tình cảm, tuy hắn không trải qua nhiều, nhưng cũng biết nam nhi

sinh thành, tự nhiên phải dũng cảm không sợ một chút, tất nhiên lòng đã muốn thì nên phấn khởi tiến lên.

Năm đó đối với Nam Cung Uyển, hắn không chỉ như thế này?

Ngu Tử Kỳ nghe vậy, lại trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng từ đáy lòng nói ra một câu: "Một câu Lệ đạo hữu kinh động người trong mộng, thụ giáo..."

Hàn Lập thấy gã tỉnh ngộ, cũng dừng lại, không cần phải nhiều lời nữa.

Hắn để gã ăn vào một khỏa đan dược có ích cho thần hồn, dặn dò gã hảo hảo tĩnh dưỡng, sau đó hắn liền rời đi.

Ngu Tử Kỳ đã hiểu khúc mắc, nhưng gã lại càng lo lắng thêm.

Sau một tháng, Ngu Tử Kỳ quyết định trở lại động phủ mình tĩnh dưỡng, Hàn Lập cũng bắt đầu chuẩn bị rời khỏi Nhàn Vân sơn, thậm chí rời khỏi Hắc Thổ Tiên Vực.

Trong nháy mắt, lại qua mấy năm.

Trong Phù Vân Sơn, tình huống tu sĩ bị tập kích hoặc là mất tích càng ngày càng nghiêm trọng, cũng không còn yên ổn an bình như trước, bắt đầu có tu sĩ ẩn cư rời đi.

Lúc này Hàn Lập đã thu sạch sẽ các thứ trong động phủ từ lâu, tính cả các khí cụ bố trí pháp trận trong động phủ.

Hắn đã sớm có tâm tư rời khỏi nơi này, nhưng vì tránh làm người khác để ý nên cũng chưa đi.

Nhưng bây giờ tựa như có không ít người bắt đầu rời khỏi Phù Vân sơn mạch, giờ phút này hắn rời đi, chắc hẳn cũng sẽ không khiến người khác chú ý đặc biệt.

Đương nhiên nếu có người nào bám theo mình, bản thân cũng không ngại tìm một chỗ yên tĩnh, dùng phương thức nguyên thủy nhất, làm cho đối

phương vĩnh viễn không cách nào mở miệng.

Hàn Lập ở trong mật thất nhắm mắt dưỡng thần một lát, sau đó liền rời khỏi động phủ, đi đến đình nhỏ bên hồ mà ngày thường bọn người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thường tụ họp.

Điều làm hắn kinh ngạc chính là, lúc này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, Cảnh Dương thượng nhân đều có mặt trong đình, tựa hồ đang thảo luận cái gì đó, thần sắc đều nặng nề.

Ngu Tử Kỳ cũng ở trong đó, sắc mặt thoạt nhìn vẫn còn tái nhợt, Mạc Vô Tuyết thì đứng ở bên cạnh gã, hai người đang thấp giọng nói gì đó.

Thấy Hàn Lập đi tới, mấy người ngừng nói chuyện với nhau.

"Lệ đạo hữu, ngươi vừa vặn tới, chúng ta đang muốn đi tìm ngươi." Cảnh Dương thượng nhân vẫy tay, nói.

"Há, không biết mấy vị đạo hữu đang thảo luận cái gì?" Hàn Lập gật đầu chào mấy người, xem như bắt chuyện qua, cất bước đi vào trong đình.

"Bây giờ thế cục trong cốc càng khó hiểu, mới tháng trước lại có ba vị đạo hữu bị tập kích, một người trong đó thậm chí vẫn lạc." Sắc mặt Đoạn Dữ Tai ngưng trọng nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày.

Vì không muốn bị người chú ý tới, những năm gần đây hắn đều đóng cửa động phủ không ra ngoài, cũng không có ý dò xét nguyên nhân náo động Phù Vân sơn mạch.

Hiện tại xem ra, tình huống Phù Vân sơn mạch so với hắn nghe được càng thêm hỗn loạn.

"Đúng vậy a, hiện tại Phù Vân sơn mạch đã không còn như lúc trước, chúng ta đang thương nghị làm thế nào để tránh cuộc phong ba này." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài, tiếp lời nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu có tính toán gì không?" Hàn Lập nhìn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn một chút, hỏi.

"Ta có thể có tính toán gì, muốn nhàn hạ ngược lại phiền phức càng nhiều. Tại hạ định đi đầu trở về tông môn, nơi đó có lẽ còn an toàn hơn một chút." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười khổ một tiếng, nói.

"Tại hạ cũng định tạm thời rời đi một khoảng thời gian, tiến về Gia Vân thành, nơi đó có mấy vị đạo hữu quen biết, tạm thời ở nhờ một đoạn thời gian." Đoạn Dữ Tai cũng thở dài, nói.

"Lệ đạo hữu có tính toán gì không?" Cảnh Dương thượng nhân nhìn về phía Hàn Lập.

"Mặc dù không nỡ rời khỏi Dã Hạc Cốc, bất quá có câu quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, Lệ mỗ cũng giống như chư vị, ta cũng định rời đi." Hàn Lập tỏ vẻ không nỡ nói.

"Lệ đạo hữu đã có chỗ chưa? Nếu tạm thời chưa có, không bằng đến Bách Tạo sơn, phương diện an toàn tại hạ cam đoan tuyệt đối, đạo hữu nếu có yêu cầu khác, cứ việc nói, tại hạ ắt sẽ dốc toàn lực thỏa mãn." Cảnh Dương thượng nhân nói ra, ý đồ lôi kéo Hàn Lập lần nữa.

Thân phận Cảnh Dương thượng nhân, những năm này gã cũng nói cho bọn người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, ngược lại đám người cũng không lo lắng an toàn cho gã.

"Đa tạ Cảnh Dương đạo hữu, Lệ mỗ đã có chỗ, tạm thời vẫn chưa có ý định tiến về quý tông." Hàn Lập hiểu rõ tâm tư Cảnh Dương thượng nhân, từ chối nói.

"Tốt a, ngày sau nếu đạo hữu cải biến chú ý, tùy thời có thể đến Bách Tạo sơn tìm ta." Cảnh Dương thượng nhân tiếc nuối nói.

"Ngu đạo hữu cùng Mạc đạo hữu, còn hai vị đây?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hỏi.

Mạc Vô Tuyết lẳng lặng nhìn chung quanh Dã Hạc Cốc, không có trả lời.

Ngu Tử Kỳ lại nhìn khuôn mặt thanh tú Mạc Vô Tuyết, muốn nói lại thôi.

"Ngu đạo hữu, còn có Mạc tiên tử, nếu như tạm thời không có chỗ đi, cũng có thể trước tới Bách Tạo sơn, ta có thể giới thiệu cho hai vị một chức vụ tại Bách Tạo sơn, không có nguy hiểm gì, cũng sẽ không quá bận rộn." Cảnh Dương thượng nhân nhìn Mạc Vô Tuyết, lại nhìn Ngu Tử Kỳ, vừa cười vừa nói.

"Đa tạ Cảnh Dương đạo hữu, bất quá tiểu nữ tạm thời vẫn không hề có ý định rời đi." Mạc Vô Tuyết lắc đầu, nói.

Nghe lời này, tất cả mọi người đều tỏ vẻ ngoài ý muốn, chỉ có Ngu Tử Kỳ không đổi sắc, tựa hồ đã biết từ sớm.

------oOo------

Chương 638: Tiên khí phân cửu phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Mạc đạo hữu, hiện tại Phù Vân sơn mạch nguy cơ trùng trùng, tu vi ngươi mặc dù không thấp, nhưng lưu lại thực sự quá nguy hiểm." Đoạn Dữ Tai vội vàng nói.

Mấy người Cảnh Dương thượng nhân cũng đều gật đầu phụ họa, lên tiếng thuyết phục.

"Đa tạ hảo ý chư vị, tiểu nữ đã từng thề, muốn ở lại Dã Hạc Cốc này chờ một người trở về." Mạc Vô Tuyết lắc đầu, thần sắc kiên định nói.

Ngu Tử Kỳ nghe lời này, sắc mặt chợt trắng nhợt, cúi đầu xuống.

Thần sắc hai người biến hóa rất nhỏ nhưng Hàn Lập đều nhìn thấy, nhíu mày một cái, không nói gì.

Xem bộ dạng này, Ngu Tử Kỳ cũng đã nói rõ cõi lòng với Mạc Vô Tuyết, chỉ là giữa hai người tựa hồ còn có gút mắc gì đó.

Ba người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn nhau một cái, cũng không mở miệng nữa.

Việc quan hệ nam nữ, bọn họ là ngoại nhân cũng không tiện xen vào.

"Làm phiền Cảnh Dương đạo hữu đưa Ngu đạo hữu đến Bách Tạo sơn, an bài thích đáng, thương thế hắn còn chưa có lành, vẫn cần phải tiếp tục tĩnh

dưỡng một thời gian." Mạc Vô Tuyết nhìn về phía Cảnh Dương thượng nhân, nói.

Cảnh Dương thượng nhân nghe vậy, đang muốn mở miệng đáp ứng.

"Nếu như ngươi không chịu rời đi, ta cũng lưu lại cùng ngươi." Ngu Tử Kỳ chợt đứng lên, nói.

Trong mắt Mạc Vô Tuyết lộ ra vẻ phức tạp, mí mắt cụp xuống, âm thầm thở dài, nhưng cũng không có mở miệng cự tuyệt.

Bốn người còn lại đưa mắt nhìn nhau, tạm thời không có ai mở miệng.

"Hai vị đã quyết định tiếp tục lưu lại nơi này, chúng ta cũng không tiện nói thêm, sau đó ta sẽ bố trí cấm chế độc nhất của Bách Tạo Sơn ở bên ngoài Dã Hạc Cốc, tin tưởng có thể có chút tác dụng chấn nhiếp. Hai vị bảo trọng." Cảnh Dương thượng nhân ngừng lại, nói.

"Đa tạ Cảnh Dương đạo hữu." Mạc Vô Tuyết lộ vẻ cảm kích, đứng dậy vén áo thi lễ với Cảnh Dương thượng nhân.

Nàng lựa chọn lưu lại, cũng không sợ sinh tử, uy danh Bách Tạo sơn lan xa Hắc Sơn Tiên Vực, ở phụ cận Tụ Côn thành càng như sấm bên tai, không người nào dám can đảm khinh phạm.

Có tầng cấm chế này, bọn họ đợi trong cốc sẽ an toàn hơn nhiều.

Ngu Tử Kỳ cũng vội vàng đứng dậy, ngỏ ý cảm ơn.

Mấy người lại đàm luận một lát, sau đó đường ai nấy đi, về sớm chuẩn bị. Cảnh Dương thượng nhân đi đến bên ngoài sơn cốc, bắt đầu bố trí cấm chế.

Mạc Vô Tuyết cũng đứng dậy trở về động phủ, rất nhanh nơi đây chỉ còn lại hai người Hàn Lập và Ngu Tử Kỳ.

Ngu Tử Kỳ si ngốc nhìn bóng lưng Mạc Vô Tuyết, thẳng đến khi nàng vào động phủ, mới thu tầm mắt lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng âm thầm cảm thán sự si tình của đối phương.

Chỉ là liên quan tới vấn đề tình cảm hai người, hắn không tiện nhúng tay vào.

Bất quá trong đám người tại đây tụ tập bèo nước gặp nhau, hắn vẫn cảm nhận được một chút ý vị tình bạn ôn nhu, điều này ở tu tiên giới tàn khốc là điều hết sức đáng quý, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn nguyện ý xuất thủ tương trợ những người này.

Có lẽ chỉ cần buông bỏ truy tìm dục vọng danh lợi, mới có thể nhặt lên một chút tình cảm quý giá, nhưng thế giới này lại không hợp nhau, chớp mắt là đã trôi qua.

"Ngu đạo hữu, người hãy cầm những đan dược này, nó có tác dụng trợ giúp khôi phục thương thế của ngươi." Trong lòng Hàn Lập thở dài, lật tay lấy ra một trữ vật giới chỉ, đưa tới.

"Lúc trước tại hạ được Lệ đạo hữu cứu giúp, đã nhận rất nhiều tình cảm, làm sao có thể lại thu tiếp đan dược, chút thương thế này dưỡng thương vài năm cũng sẽ khỏe. Đan dược trân quý, đạo hữu nên lưu lại chuẩn bị bất cứ tình huống nào a." Ngu Tử Kỳ vội vàng từ chối nói.

"Những đan dược này đã không còn giúp gì cho ta nữa, Ngu đạo hữu không cần từ chối, thương thế ngươi lành sớm, Mạc đạo hữu cũng sẽ an tâm hơn." Hàn Lập không nói nhiều lời, đặt trữ vật giới chỉ bên cạnh Ngu Tử Kỳ.

Ngu Tử Kỳ nghe lời này, im lặng một lát, không tiếp tục từ chối nữa, mặt lộ vẻ uể oải thì thào nói ra: "Nói cho cùng, là do thực lực ta không đủ..."

"Ngu đạo hữu không cần nản chí, tư chất ngươi không kém, ngày khác chưa chắc không thể tiến lên cấp Kim Tiên." Hàn Lập vỗ vỗ bả vai Ngu Tử Kỳ, nói.

"Có lẽ như vậy mới được coi trọng." Ngu Tử Kỳ cười khổ nói.

"Ngu đạo hữu, chúng ta từ biệt, sau này gặp lại, bảo trọng." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, chăp tay một cái với Ngu Tử Kỳ, nói.

"Ngươi lại đi nhanh như vậy?" Ngu Tử Kỳ khẽ giật mình, bất ngờ nói.

Hàn Lập im lặng không nói gì gật gật đầu, quay người bay ra ngoài cốc.

Ngu Tử Kỳ đưa mắt nhìn Hàn Lập nơi xa, sau một hồi lâu mới thu tầm mắt lại, cầm lấy chiếc nhẫn trữ vật kia, thần thức chui vào trong đó, chợt sửng sốt.

Trong trữ vật giới chỉ trừ một ít đan dược chữa thương, thình lình còn có Chung Cốc Đan, dùng để cũng cố đan điền, còn có mấy loại đan dược phụ trợ tiến giai Kim Tiên.

Nhiều đan dược trân quý như vậy, đủ trợ giúp gã bước qua bình cảnh tiến lên Kim Tiên.

"Lệ đạo hữu, phần ân tình này ta sẽ không quên... Nếu kiếp nạn này ta không chết, tất báo ân tình này." Ngu Tử Kỳ cầm chặt trữ vật giới chỉ, quay người đi về hướng động phủ, thầm nghĩ trong lòng.

...

Hàn Lập phi thân ra Dã Hạc Cốc, Cảnh Dương thượng nhân đang đứng ở ngoài cốc, tựa hồ đang chờ hắn.

"Lệ đạo hữu, nhanh như vậy đã muốn rời khỏi?" Cảnh Dương thượng nhân chào đón.

"Ừ, tất nhiên sớm tối đều phải đi, từ đầu Lệ mỗ đã muốn rời đi, không ngờ lại muộn như vậy." Hàn Lập ừ một tiếng, cười nói.

"Lệ đạo hữu, ngươi quả thực không có hứng thú gia nhập Bách Tạo sơn à? Nếu có yêu cầu gì, cứ việc nói thẳng." Cảnh Dương thượng nhân tựa hồ vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi lần nữa.

"Đa tạ Cảnh Dương đạo hữu coi trọng, bất quá so với việc gia nhập một thế lực, Lệ mỗ vẫn ưa thích tự do tự tại hơn." Hàn Lập cười nói.

"Ai, ngay từ đầu nhìn thấy ánh mắt Lệ đạo hữu, ta liền biết ngươi là người truy cầu tự do, tất nhiên mọi người đều có chí hướng khác nhau, tại hạ cũng không miễn cưỡng." Cảnh Dương thượng nhân cầm bầu rượu lên, mãnh liệt uống một hớp, lắc đầu cười khổ, tựa hồ đã chịu từ bỏ.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì.

"Bất quá ngươi và ta cũng là bạn tốt, giữa các phó sơn chủ Bách Tạo sơn cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, nếu ngày sau có chỗ cần Lệ đạo hữu hỗ trợ, ngươi cũng không thể từ chối a." Cảnh Dương thượng nhân trung thực không khách khí nói.

"Cái này đương nhiên." Hàn Lập gật đầu.

"Vậy là tốt rồi. Đúng rồi, vẫn có một chuyện sợ là để đạo hữu phải thất vọng, lúc trước ngươi nhờ ta tìm kiếm phương pháp khu trừ sát khí, mặc dù ta đã phân phó, nhưng vẫn chưa tìm được." Cảnh Dương thượng nhân nói.

"Không sao, khu trừ sát khí há lại dễ tìm được như vậy, làm phiền Cảnh Dương đạo hữu tiếp tục giúp ta tìm một chút. Ta còn có một thứ đồ vật, làm phiền Cảnh Dương đạo hữu giúp ta thu thập một chút." Trong lòng Hàn Lập thoáng có chút thất vọng, lập tức nói.

"A, là thứ gì, Lệ đạo hữu cứ nói." Cảnh Dương thượng nhân nói.

"Đồ vật ẩn chứa lực lượng Thời Gian pháp tắc, bất kể tài liệu, hay là tiên khí đều được." Hàn Lập nói ra.

Lần trước hắn gia tăng tám sợi tơ Thời Gian pháp tắc, tốc độ khôi phục Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân tăng lên lần nữa, bây giờ đã khôi phục hoàn toàn.

Tốc độ khôi phục đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân vẫn còn có thể gia

tăng, hắn muốn nhìn một chút Thời gian đạo văn tiếp tục gia tăng, có sinh ra ảnh hưởng với xuyên không của Chưởng Thiên bình hay không.

"Vật ẩn chứa Thời Gian pháp tắc..." Chân mày Cảnh Dương thượng nhân khẽ động, mặt lộ vẻ do dự, lập tức đưa tay lấy ra một vật, là một chiếc khoá nhỏ màu vàng nhạt.

Một cỗ chấn động Thời Gian pháp tắc vô cùng mãnh liệt từ trên khoá nhỏ màu vàng tản ra, hơn xa những vật Hàn Lập đạt được lúc trước như Đoạn Thì Hồ, thước gỗ màu xanh.

Hàn Lập nhìn thấy khoá nhỏ kim sắc này, con mắt lập tức sáng lên.

"Đây là một kiện Tiên khí Thời Gian pháp tắc, mặc dù chỉ là cửu phẩm, nhưng ẩn chứa Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, giá trị có thể so với thất phẩm tiên khí. Lần trước ta mượn ngươi tám vạn Tiên nguyên thạch, bây giờ ngươi lại rời đi, món nợ này ta cũng không muốn khất nợ, liền dùng chiếc khóa vàng này đền a." Trong mắt Cảnh Dương thượng nhân lóe lên một tia không nỡ, tay cầm khoá nhỏ kim sắc đưa cho Hàn Lập.

"Cửu phẩm tiên khí? Tiên khí vẫn còn có phân chia phẩm cấp, vì sao trước đây ta chưa bao giờ nghe thấy?" Hàn Lập tiếp nhận khóa vàng, vốn vui mừng, lại giật mình hỏi.

"Lệ đạo hữu không biết việc này cũng là chuyện bình thường, chỉ có tu sĩ Thái Ất cảnh mới biết được." Cảnh Dương thượng nhân thoáng có chút bất ngờ, tiếp đó lại cười cười, nói.

"Tuy rằng bảo vật có phẩm chất đầy đủ, lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc, đều được gọi là tiên khí, bất quá giữa các tiên khí có khác biệt cực lớn. Bách Tạo sơn chúng ta căn cứ tiên khí ẩn chứa lực lượng pháp tắc nhiều hay ít, đánh giá chia làm chín phẩm cấp, thấp nhất là cửu phẩm, cao nhất là nhất phẩm, thanh khóa vàng này chính là cửu phẩm tiên khí." Cảnh Dương thượng nhân ngừng lại, tiếp tục nói.

"Chiếc khoá này ẩn chứa lực lượng Thời Gian pháp tắc mãnh liệt như thế, mới là cửu phẩm tiên khí. Như vậy tiên khí mà đại đa số tiên nhân sử dụng,

chẳng phải là không ra gì?" Hàn Lập ngạc nhiên hỏi.

"Xác thực như vậy, nhập phẩm tiên khí phi thường trân quý, bình thường chỉ có tu sĩ Thái Ất cảnh mới có được, tiên khí trong tay các đạo hữu phía dưới Thái Ất cảnh đều không ra gì, dù sao đối với tu sĩ Kim Tiên trở xuống, có được một hai kiện tiên khí tiện tay đúng là không dễ, há lại quan tâm tới phẩm giai cao thấp?" Cảnh Dương thượng nhân cười nói.

"Thì ra là thế, thụ giáo." Hàn Lập gật gật đầu, nhìn về phía khóa vàng trong tay.

Vật này ẩn chứa Thời Gian pháp tắc vô cùng mãnh liệt, căn cứ theo lực lượng pháp tắc thì tiên khí trên người hắn cũng không có mấy món có thể so được với nó, chớ nói chi đền tám vạn Tiên nguyên thạch, dù thêm hai vạn Tiên nguyên thạch nữa, hắn cũng nguyện ý.

Cử động của Cảnh Dương thượng nhân lần này rõ ràng mang theo ý lôi kéo.

"Cảnh Dương đạo hữu dùng bảo vật này đền tám vạn Tiên nguyên thạch kia, có chút thua thiệt a, bất quá bảo vật này đúng là hữu dụng với ta, Lệ mỗ sẽ không chối từ, xem như ta thiếu Cảnh Dương đạo hữu một cái nhân tình." Hàn Lập thu hồi khoá nhỏ kim sắc, nhìn thật sâu Cảnh Dương thượng nhân, trịnh trọng nói.

"Ha ha, nhân tình chưa nói tới, có Lệ đạo hữu nói câu này là đủ rồi." Trong mắt Cảnh Dương thượng nhân lóe lên tia cười, gã đưa ra khóa nhỏ kim sắc, đúng là ý tứ này.

Gã hiểu rõ tính cách Hàn Lập, là người không tùy tiện nói ra, càng coi trọng lời hứa bản thân, lấy thân phận Thiên Đan Sư của đối phương, ngày sau nhất định có thể trợ giúp cho mình rất lớn.

Hai người lại nói chuyện phiếm vài câu, sau đó cáo từ chia tay.

Hàn Lập đang muốn phi độn rời đi, trong đầu bỗng vang lên một thanh âm: "Bất kể Lệ đạo hữu đi nơi nào, khối lệnh bài trưởng lão Hỏa Diệp tông ta đưa ngươi, tuyệt đối không nên sử dụng nữa."

Thân hình hắn chợt dừng lại, nhìn lại hướng bên trong Dã Hạc Cốc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Thanh âm vừa rồi chính là Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Mà trong động phủ Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, giờ phút này cũng không có bóng người, chỉ có một ít rung động không gian nhàn nhạt đang chập chờn, rất nhanh cũng biến mất.

Tuy động phủ Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có cấm chế, nhưng ngăn không được Cửu U Ma Đồng của hắn.

------oOo------

Chương 639: Nhiệt Hỏa gặp nạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: naruto000000*

Hàn Lập nhíu mày, thôi không nhìn về hướng động phủ của Nhiệt Hoả Tiên Tôn nữa, độn quang hiện lên cả người hoá thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi sơn cốc

Trên không trung, Hàn Lập nhìn về hướng Tụ Côn Thành trầm tư một chút nhưng không có bay về phía đó mà phi độn một đường về hướng nam.

Bên trong Tụ Côn Thành có truyền tống trận nhưng thứ nhất hiện nay tình hình trong thành đang rất phức tạp, thứ hai muốn dùng truyền tống trận cần phải sử dụng lệnh bài thân phận trưởng lão của Hoả Diệp Tông. Có sự đề tỉnh của Nhiệt Hoả Tiên Tôn từ trước nên Hàn Lập cũng không có quyết định mạo hiểm thử qua.

Với tình huống hiện tại, quả thực hắn chưa có điểm dừng chân rõ ràng. Trước mắt là vượt qua dải Phù Vân Sơn Mạch này để tránh đi một hồi phong ba, sau đó sẽ tìm một nơi yên tĩnh mở một động phủ tạm thời, tiếp tục tìm biện pháp khu trừ sát khí trong cơ thể nhanh chóng tiến giai Thái Ất Cảnh.

Tình hình Chân Tiên Giới bây giờ quả thật không yên ổn, tứ phía hỗn loạn, sóng gió nổi lên, minh tranh ám đấu giữa Thiên Đình và Luân Hồi Điện, hai cỗ thế lực khổng lồ không biết ân oán, gút mắc có từ khi nào nhưng hiển nhiên đã giằng co không biết bao nhiêu vạn năm, bây giờ càng ngày càng nghiêm trọng hơn mà thôi.

Hắn bất quá cũng chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, mặc dù đối với tu sĩ đồng giai có thể tung hoành, đối mặt với tu sĩ Thái Ất cảnh bình thường cũng có năng tự lực bảo vệ mình nhưng khi bản thân bị cuốn vào trường phong ba kinh thiên này chỉ sợ đến chết cũng không hiểu nguyên do tại sao mình vẫn

lạc.

Vì kế hoạch bây giờ của hắn là trước tránh đi vũng nước đục này, sau đó tăng cường thực lực bản thân, cố gắng đột phá Thái Ất Cảnh, đủ sức bảo vệ bản thân ở lúc loạn thế.

Bất kể lúc nào, ở nơi đâu, chỉ có tồn tại được mới có tư cách để nói chuyện khác

Dựa theo phụ cận đánh dấu trên bản đồ, nếu đi về phía nam, toà đại thành gần nhất có đông đảo tu sĩ tụ tập là Gia Vân Thành, ước chừng cần hai ba tháng lộ trình.

Hắn một mặt bay về phía trước, một mặt sử dụng thần thức cảm ứng động tĩnh chung quanh, rất nhanh liền bay ra khỏi Phù Vân Sơn Mạch.

May mà dọc theo con đường này không có có bất kỳ biến cố gì phát sinh.

Hàn Lập trong lòng thoáng nhẹ thở ra, khi bay về phía trước triệt để cách xa Phù Vân Sơn Mạch, lúc này mới tế ra Lục sắc phi xa, hóa thành một đạo cầu vồng xanh biếc hướng về phía trước mà bắn đi.

...

Trong nháy mắt, hơn nửa tháng trôi qua.

Lúc này, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên phi xa, trước người lơ lửng một khoá nhỏ màu vàng quay tròn chuyển động không thôi, xung quanh kim quang lượn lờ, tản ra từng trận chấn động thời gian pháp tắc.

Hai tay hắn không ngừng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết bắn ra, dung nhập vào bên trong khóa nhỏ, vừa tế luyện đồng thời cẩn thận cảm ngộ lực lượng thời gian pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Thật lâu sau đó, trong mắt hắn hiện lên một tia hào quang dường như đã hiểu ra điều gì đó, một tay phất lên, khóa nhỏ màu vàng kêu lên một tiếng rồi bay trở về lòng bàn tay Hàn Lập.

Mặc dù không có đem vật ấy tế luyện hoàn toàn, nhưng đối với thời gian pháp tắc ẩn chứa bên trong cũng đã tìm hiểu cơ bản,nó là một loại loại pháp tắc lực lượng mang thiên hướng giam cầm, cùng năng lực của chân ngôn bảo luân có vài phần tương tự, vả lại khóa này ẩn chứa lực lượng pháp tắc thời gian còn nhiều hơn ba kiện tiên khí kia cộng lại.

Hàn Lập suy đoán, nếu đem bảo vật này hấp thu, có lẽ luyện ra không ít thời gian chi tơ, nhưng uy năng bảo vật này không nhỏ,hắn có chút không đành lòng mà thôi.

"Trước hết chờ xem một chút đi, dù sao việc này cũng không vội." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng, há mồm phun ra một cỗ kim quang bao trùm khóa nhỏ màu vàng, đem thu nhập vào trong cơ thể tiếp tục tế luyện.

Sau đó, hắn lật tay lấy ra một quả ngọc giản, bên trong là địa đồ Hắc Sơn Tiên Vực.

Bây giờ, khoảng cách hắn ly khai Phù Vân Sơn Mạch đã gần nửa tháng, trong thời gian này cũng không có người theo dõi tới đây, làm cho hắn yên tâm không ít, vậy nên mới dám phân tâm ra tìm hiểu khóa nhỏ màu vàng.

Phía dưới phi xa là một mảnh sơn mạch liên miên chập chùng, những thứ từ ngọn dãy núi này đều hiện lên một màu đen kịt, giống như là than đen, bao quanh sơn mạch là một cỗ sương mù màu đen mơ hồ, thoạt nhìn có chút cổ quái.

Kỳ thật đoạn đường này, nhìn thấy sơn mạch phần lớn đều là loại màu sắc này, nên sở dĩ Tiên Vực được gọi là Hắc Sơn Tiên Vực chỉ sợ là do tình huống này mà ra.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt thôi không nhìn xuống mảnh sơn mạch này nữa, đem ngọc giản dán lên trên trán bắt đầu tìm hiểu.

Nhàn Vân Sơn Mạch cùng với Tụ Côn Thành nằm ở cực bắc của Hắc Sơn Tiên Vực rất gần với Man Hoang Giới Vực, nơi đây có một thuyết pháp là ngàn vạn năm về trước tại đây đã xảy ra một trận đại chiến giữa Thiên Đình

và hung thú bên trong Man Hoang Giới vực, sau đó cướp đoạt mảnh thiên địa này để xây dựng nên đại thành.

Thật ra các Tiên Vực khác cũng đồng dạng như vậy, tu sĩ Nhân tộc mỗi hướng vềmột khu vực trong Man Hoang mà khuếch trương, cũng sẽ thành lập một tòa đại thành giống như Tụ Côn Thành, sau đó coi đây là căn cơ để tiếp tục khuếch trương từ đó hình thành nên Tiên Vực, đồng thời một ít tu sĩ thành lập các toà thành khổng lồ thủ hộ cho các quốc gia và phàm nhân sinh sống và phát triển

Phụ cận Tụ Côn Thành tuy rằng không nhìn thấy bao nhiêu bóng dáng của Man Hoang hung thú, nhưng là không tính là yên ổn, bất quá từ Tụ Côn Thành đi xa hơn về phía nam, tuy rằng không ngừng có các loại sơn mạch,rừng hoang xuất hiện, có chút hoang vu, nhưng so với phụ cận Tụ Côn Thành lại an toàn hơn rất nhiều, đại lượng phàm nhân sinh hoạt ở các thành trì này, từ đó dần dần xuất hiện nên các quốc gia.

Phi xa tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã bay qua dải hắc sắc sơn mạch bên dưới, phía trước xuất hiện một dòng sông cực lớn.

Sông này rộng chừng gần nghìn dặm, sóng nước mênh mông cuồn cuộn, kinh đào phách ngạn (sóng lớn vỗ bờ), ầm ầm chảy qua, giống như đáy sông ẩn giấu một con Giao Long cực lớn, thoạt nhìn cực kỳ đồ sộ.

Hàn Lập so sánh với địa đồ, con sông lớn phía dưới này là Tùng Giang,phía trước là một quốc gia của phàm nhân, căn theo địa đồ hắn vẫn đang theo đúng lộ tuyến.

Vào thời khắc này, thần sắc hắn chợt khẽ giật mình, quay đầu vềmột bên nhìn qua, trong mắt ánh sáng tím chớp động, trên mặt rất nhanh lộ ra một tia kinh ngạc.

Hướng xa xa kia linh khí dao động kịch liệt, trong đó xen lẫn lực lượng pháp tắc, rõ ràng là tu sĩ có tu vi không kém đang kịch đấu, tối thiểu là cấp Kim Tiên.

Phiến khu vực này Linh khí mỏng manh, phụ cận bên trong mấy vạn dặm

chỉ có vài tông môn được toạ trấn bởi tu sĩ Hợp Thể, tại sao có thể có tu sĩ Kim Tiên cảnh chém giết?

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết hào quang tản ra thu liễm phi xa vào, đồng thời đem thần thức thả ra, lặng lẽ hướng về phía đó thăm dò.

"Ồ!"

Thần săc hắn chợt biến đổi, sắc mặt âm trầm bất định đứng lên.

Do dự một chút, trên người hắn ánh sáng màu xanh chớp lên, toàn bộ người biến thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, hướng phía chỗ đó bay đi.

Một lát sau, Hàn Lập bay đến một chỗ trong hắc sắc sơn mạch, thân hình đã rơi vào một khe núi cực lớn ở phụ cận.

Phía trước mấy trăm dặm ngoài khe núi bên, quang mang đủ loại màu sắc phóng lên trời, thanh âm bạo liệt như bài sơn đảo hải vang lên liên miên không dứt, chém giết cực kỳ kịch liệt.

Ba gã tu sĩ áo bào màu vàng, hai nam một nữ, đang vây công một lão đầu tóc trắng.

Ba người kia, nhìn quần áo và trang sức đều là người của Thiên Đình, đầu lĩnh là một Đại Hán tóc vàng, vẻ mặt cực kì dữ tợn, khí tức toả ra cường đại, rõ ràng là một gã giám sát tiên sứ Thái Ất sơ kỳ, mà hai người khác là một thiếu phụ che mặt cùng một thanh niên văn sĩ, đều có tu vi Kim Tiên hậu kỳ.

Mà lão già tóc trắng không ai khác chính là Nhiệt Hoả Tiên Tôn.

"Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vì sao lại ở chỗ này? Lại cùng người của thiên đình chém giết..." Hàn Lập ánh mắt chớp động, trong đầu suy nghĩ một hồi.

Bao quanh người Đại Hán tóc vàng là một tầng mây mù dày đặc màu vàng, phủ xuốngphạm vi hơn mười dặm, tản ra từngtrận pháp tắc chấn động cường đại.

Theo tay Đại Hán bấm niệm pháp quyết, những mây mù màu vàng kianhưsóng dữ tầng tầng lớp lớp hướng về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đánh xuống.

Hai người còn lại tự mình khu động lấy hai thanh cự kiếm bắn ra điện quang màu tím hướng về bốn phía, lợi dụng giáp công từ bên cạnh, nhìn qua đây là hai kiệnTiên Khí uy lực cực kỳ bất phàm.

Từng đạo tử sắc thiểm điện vừa thô vừa to từ hai thanh cự kiếm trên oanh kích ra, bổ về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Ba người liên thủ công kích, phối hợp không chê vào đâu được, uy thế kinh người.

Bất quá Nhiệt Hỏa Tiên Tôn giờ phút này lấy một địch ba, tuy rằng đã rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không đến mức quá chật vật.

Trên đỉnh đầu lão lơ lửng một đại kì đỏ thẫm, trong đócó một đồ án Khổng Tước màu bạc nhìn cực kỳ thần tuấn.

Từng đạo hỏa trụ vừa thô vừa to từ trong đại kỳ liên tục phóng ra, hình thành nên một biển lửa ở vùng phụ cận, ngăn cảnlại các công kích chung quanh.

Bất quá Nhiệt Hỏa Tiên Tôn sở dĩ có thể ngăn công kích ở phụ cận dưới sự liên thủ của ba người cũng không hoàn toàn do đại kì đỏ thẫm kia, mà là bên hông hắn có một đoàn kim quang chớp động.

Một vật hình dáng như một cổ kính màu vàng dài chừng một xích, làm cho người ta cómột cảm giác vô cùng cổ xưa, tựa hồ đã có từ rất lâu trải qua vô tận tuế nguyệt trầm mình cùng dòng chảy của thời gian.

Từng đạo ánh sáng màu vàng từ cổ kính tản mát ra, phạm vi mấy trăm trượng phụ cận đều được bao phủ trong đó, thế trận công kích của ba người đại hán tóc vàng khi tiến nhập phạm vi mấy trăm trượng đó, lập tức trở nên trì hoãn gấp mười lần, căn bản không uy hiếp được Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, những công kích kia hoặc đơn giản bị né tránh, hoặc là là đơn giản ngăn trở.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, ánh sáng màu vàngđó toả ra chấn động pháp tắc mãnh liệt, không thể nghi ngờ gì đó chính là thời gian pháp tắc.

Vậy là cổ kính màu vàng kia chính là một kiện Tiên Khí thời gian, hơn nữa phẩm giai khôngthua kém gì kiện tiên khí hình khoá nhỏ trong tay hắn.

"Hỏa Sí Tử, thức thời đưa tay chịu trói, đem chỗ kia nói rõ ra, Thiên Đình sẽ không bạc đãi ngươi!" Đại Hán tóc vàng tuy biết không làm gì được Nhiệt Hoả Tiên Tônnhưng cũng không tức giận hai tay chỉ vung lên rồi quát lớn.

Một luồng sóng sương mù màu vàng từ trong tay áo cuồn cuộntuônra, từ bốn phương tám hướng,hướng vềphía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mà đánh xuống, ý đồ muốn đem gã cuốn lại.

Hai người còn lại cũng không rảnh rỗi đánh ra từng đợt cá ctia chớp to lớn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nhằm phong bế đường rút lui của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt chớp lên, tựa hồ hiểu ra được điều gì đó.

"Cái gì Hỏa Sí Tử, ta chính là Hỏa Diệp tông Trưởng lão Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, Thiên Đình các ngươi không giảng đạo lý, hôm nay lão tử cùng các ngươi liều mạng!"

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn phẫn nộ quát lên một tiếng, bỗng nhiên há mồm phun ra một đoàn tinh khí màu đỏ, lóe lên chui vào bên trong đại kỳ màu đỏ, đồng thời trong miệng nhanh chóng niệm chú ngữ.

Đại kỳ đỏ thẫm bỗng nhiên lần nữa lớn hơn gấp bội, từng đạo hoả trụ còn lớn hơn cả lúc trước từ nó điên cuồng phóng ra.

Những hoả trụ này hoà vào làm một thể, hoá thành một cự kiếm màu đỏ to như một ngọn núi, mang theo âm thanh như tiếng núi lửa gào thét sắp phun trào, cự kiếm màu đỏ hung hăng chém về phía đám sương mù dày đặc màu vàng bên trên.

"Xoẹt" một tiếng, sương mù màu vàng bị xé nứt ra một cái lổ hổng lớn, sương mù màu vàng nứt ra bị cự kiếm hỏa diễm trùng kích, bốc hơi không ít.

Cự kiếm hỏa diễm tuy rằng chém ra một cái lổ hổng lớn, tốc độ cũng đại giảm, nhưng cự kiếm vẫn phát ra hỏa diễm cuồn cuộn,kèm theo đó làtừng đạo âm thanh như mãnh thú gầm thét, vẫn một đường hướng ra bên ngoài chém tới.

"Hắc hắc, chỉ bằng vào tu vi Kim Tiên hậu kỳ của ngươi, cũng muốn phá vỡ đại trận kim sa vạn dặm của ta sao?" Tóc vàng Đại Hán không chút để tâm, miệng hắn cười lạnh liên tục, hai tay liền bấm niệm pháp quyết.

Vùng phụ cận sương mù màu vàng lập tức cuồn cuộn nổi lên, phía trước hoàng mang lóe lên, sương mù màu vàng ngưng tụ lại thành một ngọn núi to ngàn trượng, trông rất sống động, tựa như một ngon núi chọc trời từ trong hư không hiện ra.

Cự kiếm hỏa diễm trảm lên ngọn núi, phát ra "Oanh" một tiếng vang thật lớn,cự kiếm lập tức bị ngăn cảnlại.

Không chỉ có như thế, chung quanh sương mù màu vàng bay ra từng đạo tia sáng màu vàng, nhao nhao quấn quanh cự kiếm hỏa diễm, tầng tầng lớp lớp, làm cự kiếm căn bản không cách nào nhúc nhích mảy may.

------oOo------

Chương 640: Không tìm nhầm người

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nhanh, tranh thủ!" Đại hán tóc vàng cười lạnh một tiếng, quát to.

Thiếu phụ che mặt và thanh niên mập mạp không nói hai lời nhanh chóng bấm quyết, từng đạo sấm sét màu tím từ giữa không trung oanh kích xuống, bổ vào trên hoả diễm cự kiếm.

Hai màu hào quang đỏ tím không ngừng đan vào nhau bên ngoài cự kiếm, thân kiếm rung động hiện ra từng vết nứt, nhanh chóng mở rộng, tựa hồ muốn bạo liệt ra.

Thế nhưng vào thời khắc này, trong mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lóe lên một tia quỷ dị, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết.

"Ầm" một tiếng, tinh huyết bạo liệt ra, hóa thành một đoàn huyết quang nồng đậm, loé lên chui vào trong đỉnh đại kỳ màu đỏ rồi biến mất.

"Ầm" một âm thanh to lớn trầm đục vang lên!

Đại kỳ màu đỏ toả sáng hào quang, khổng tước màu bạc thình lình từ trên mặt cờ bắn ra, hóa thành một đạo ngân quang phóng ra cự kiếm màu đỏ nhanh như điện, đâm vào trong mây mù màu vàng đất.

Khổng tước màu bạc bay ra, đại kỳ màu đỏ lập tức “phốc” phát ra một tiếng vang nhỏ, vậy mà trực tiếp bốc cháy lên, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không để ý đến đại kỳ màu đỏ, hai tay bấm pháp quyết nhanh như bánh xe.

Lập tức mảng lớn Ngân Sắc Hỏa Diễm từ trong cơ thể khổng tước màu bạc xông ra, hung hăng trùng kích lên mây mù màu vàng đất.

Âm thanh nổ tung cuồng bạo vang lên ngay vị trí va chạm, Ngân Sắc Hỏa Diễm và mây mù màu vàng đất vừa mới tiếp xúc, lập tức giống như nước lạnh rơi vào dầu nóng, nổ vang lên liên tiếp.

Rõ ràng khổng tước màu bạc mạnh hơn rất nhiều so với ngọn lửa cự kiếm màu đỏ, Ngân Sắc Hỏa Diễm vừa xông lên, lập tức đánh tan mây mù màu vàng đất phía trước dễ như trở bàn tay, xé rách đám mây mù màu vàng đất ra một khe hở cự đại.

Khổng tước màu bạc giương hai cánh ra, lướt nhanh về phía trước, mắt thấy liền muốn phá vỡ hoàn toàn đám mây mù màu vàng đất phía trước.

Thân hình Nhiệt Hỏa Tiên Tôn theo sát phía sau khổng tước màu bạc, quanh mình lượn lờ kim quang, mắt thấy liền muốn thoát khỏi vòng vây.

"Đáng chết!"

Đại hán tóc vàng thấy vậy, tức giận quát một tiếng, há miệng phun ra một chiếc quạt lông màu vàng, phía trên minh khắc từng đạo linh văn cát bụi, tản mát ra linh quang ngút trời.

Năm ngón tay đại hán khép lại nắm chặt cán quạt lông màu vàng, hung hăng vỗ một cái.

Lập tức vang lên tiếng thét mãnh liệt, một cỗ hào quang nồng đậm màu vàng đất từ trên quạt lông chen chúc ra, nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt hóa thành một đạo phong bạo màu vàng che khuất bầu trời quét ra bốn phương tám hướng, cuốn cả Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lẫn khổng tước màu bạc vào trong đó.

Cơn bão này uy lực cực mạnh, khiến cho cả khu vực này bỗng nhiên biến sắc.

Từ đằng xa nhìn lại có thể thấy toàn bộ khe núi, tính cả phương viên trăm dặm chung quanh, trong khoảnh khắc bị một cỗ lốc xoáy màu vàng to lớn vô cùng bao khỏa, lốc xoáy xông thẳng tới chân trời, tầng mây giữa không trung cũng bị xé nứt ra, chuyển động theo lốc xoáy ù ù.

Khổng tước màu bạc bị phong bạo quét tới, lập tức thân thể không trụ vững chuyển động theo phong bạo, nào còn có thể tiếp tục đi tới.

Mà thân thể Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng bị phong bạo cự đại quét tới, bất quá chung quanh thân thể lão bị tầng ánh sáng kim sắc kia bao phủ, phong bạo vừa tiến vào phạm vi ánh sáng kim sắc lập tức trở nên chậm chạp, mặc dù không tạo thêm ảnh hưởng lớn nhưng thân hình phi độn cũng ngừng lại.

Thân ảnh đại hán tóc vàng nơi xa lóe lên, sau một khắc xuất hiện phía trước Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, đồng thời trên thân gã đại phóng hoàng mang, một Linh vực cự đại màu vàng từ trên người khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ khe núi.

Hết thảy bên trong khe núi lập tức trầm xuống, tựa hồ bị vạn quân đè ép.

"Trở về cho ta!" Đại hán tóc vàng tung ra một quyền, hư không đảo một cái.

Ầm ầm!

Linh Vực màu vàng cuồn cuộn kịch liệt, một cự quyền màu vàng nổi lên, lớn chừng ngàn trượng, hung hăng đánh vào Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Hình thể cự quyền kia quá lớn, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn được ánh sáng kim sắc bao phủ quanh thân cũng vô pháp ngăn trở.

Chỉ nghe "Uỳnh" một tiếng vang thật lớn, hư không phụ cận chấn động kịch liệt, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn như gặp phải trọng kích, toàn bộ cơ thể bị chấn bay trở về, lần nữa bị bức về vòng vây cũ.

Thân hình Hàn Lập nơi xa vẫn bất động, đại hán kia cuốn lên phong bạo màu vàng tuy uy lực kinh người, nhưng đánh đến đó thì đã hết uy lực, căn bản không tạo thành uy hiếp gì.

Giờ phút này hắn cau mày lại, mặt lộ vẻ do dự.

Nhưng lập tức, ánh mắt của hắn nhìn thẳng, tựa hồ đã ra quyết định, thân hình thoắt một cái biến mất vô tung.

Đại hán tóc vàng tung một quyền đánh bay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, dời ánh mắt nhìn về phía đầu khổng tước màu bạc kia, tay điểm một cái.

"XÌ... bụp" tiếng nổ lớn vang lên!

Một đoàn hoàng quang loá mắt từ đầu ngón tay nổi lên, phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, tiếp đó ngưng tụ hóa thành một châm nhỏ lập loè hoàng mang, bắn ra, ở giữa không trung lưu lại một đạo tàn ảnh hoàng mang mảnh như sợi tóc, vô thanh vô tức.

Lúc này khổng tước màu bạc vẫn bị phong bạo chung quanh cuốn tới, thân thể quay tròn, nhưng vẫn như cũ cố gắng vỗ hai cánh, ổn định thân thể.

Vào thời khắc này, một đạo hoàng mang hết sức nhỏ hiện ra, bỗng nhiên một âm thanh duệ khiếu chói tai vang lên.

Thân hình khổng tước màu bạc giãy dụa lập tức chậm lại, chỗ mi tâm xuất hiện một lỗ đen to bằng nắm tay, xuyên đến sau ót.

Trong miệng nó phát ra một tiếng gào thét, tiếp đó toàn bộ thân thể "Ầm" bạo liệt ra, hóa thành ngân diễm bay đầy trời, bị phong bạo màu vàng chung quanh quét sạch, trong khoảnh khắc bị thôn phệ mất.

Mà bên kia chuôi hỏa diễm cự kiếm bị thiếu nữ che mặt cùng thanh niên mập mạp liên thủ oanh kích, giờ phút này cũng vỡ ra, hóa thành ngọn lửa màu đỏ đầy trời, bị phong bạo chung quanh cuốn tới biến mất.

Khổng tước màu bạc cùng hỏa diễm cự kiếm đồng thời vỡ vụn, lập tức sắc mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trắng bệch, quang mang hộ thể quanh người chấn động một hồi, ảm đạm xuống không ít, tựa hồ bị tổn thương không nhỏ.

Ánh sáng kim sắc chung quanh lão cũng theo đó rung động một trận, thu nhỏ lại non nửa.

Đại hán tóc vàng thấy cảnh này, mặt lộ ra vẻ kinh hỉ, phất tay đưa quạt lông màu vàng trong lòng bàn tay tới trước, há miệng phun ra một cỗ tinh khí màu vàng, chui vào trong quạt lông.

Quạt lông màu vàng phóng ra vạn đạo hào quang màu vàng, đồng thời nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hóa thành một cự phiến lớn trăm trượng, mỗi một cây lông vũ trên cự phiến đều nở rộ ra, phía trên có đồ án linh văn lấp loé điên cuồng.

Một cỗ chấn động pháp tắc mãnh liệt từ trên cự phiến bộc phát ra, mãnh liệt gấp mấy lần so với lúc trước, định vung tới Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Hai người thiếu phụ che mặt và thanh niên mập mạp nhao nhao phi thân lui lại, tựa hồ sợ bị tác động đến.

Thế nhưng vào thời khắc này, dị biến phát sinh.

Một đạo lục quang từ đằng xa điện xạ ra, lóe lên liền phóng đến trước cự phiến màu vàng, chính là một cái hồ lô xanh biếc.

"Vù" một tiếng gào thét, một đạo hào quang xanh biếc thô to từ trong hồ lô phun ra, cuốn lấy cự phiến màu vàng.

Cự phiến tản mát ra hoàng mang ngút trời đụng đến hào quang xanh lá, lập tức như băng tuyết gặp lửa, nhanh chóng biến mất, đồng thời kích thước cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Sắc mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đỏ lên, vốn định liều mạng một lần, thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, động tác trong tay dừng lại.

"Người nào lén lén lút lút?" Sắc mặt đại hán tóc vàng đột biến, nổi giận gầm lên một tiếng, phất tay đánh ra một đạo hoàng mang, chui vào trong quạt lông màu vàng.

Hoàng quang bên ngoài quạt lông màu vàng ảm đạm lập tức sáng lên một chút, giãy dụa kịch liệt không thôi, ý đồ tránh thoát hào quang màu xanh lá cầm cố.

Kết quả chính vào lúc này, "Vù" một tiếng, một tia sáng màu xanh sẫm trong nháy mắt từ trong hồ lô bắn ra, quấn chặt lấy quạt lông màu vàng, xoắn một phát.

"Két" một tiếng!

Quạt lông màu vàng giống như đậu hũ, bị tia sáng xanh sẫm xoắn nát.

Lập tức, hào quang màu xanh lá quấn lấy tàn phiến, lóe lên bay trở về trong hồ lô.

Tiếp đó hư không đằng sau hồ lô lóe lên, một bóng người màu xanh hiện ra, chính là Hàn Lập.

Bất quá giờ phút này toàn thân hắn bị quang mang màu xanh mờ mờ bao phủ, làm cho người không thấy rõ dung mạo.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn thấy Hàn Lập, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Rốt cuộc các hạ là người nào, dám can đảm nhúng tay vào chuyện Tiên Ngục, chẳng lẽ không muốn sống nữa?" Ánh mắt đại hán tóc vàng quét qua hồ lô màu xanh lục, sau đó rơi vào trên thân Hàn Lập, trầm giọng hỏi.

"Xem ra ta không tìm nhầm người." Hàn Lập nghe vậy, từ tốn nói.

"Giả thần giả quỷ, bất quá chỉ là một tên Kim Tiên, không biết tìm được một kiện Huyền Thiên Chi Bảo từ nơi nào, dám ở trước mặt ta lớn lối như thế! Chờ ta rút Nguyên Anh của ngươi ra tra khảo, xem ngươi còn phách lối nữa không!" Đại hán tóc vàng lạnh giọng nói, tiếp theo hai tay vỗ vào túi trữ vật bên hông, đang tính làm gì đó.

Bất quá động tác Hàn Lập nhanh hơn một bước, tay vỗ vào dưới đáy hồ lô nhanh như thiểm điện.

Hồ lô xanh biếc nghiêng tới nhắm ngay hướng đại hán tóc vàng, miệng hồ lô đột ngột phóng ra lục quang ngút trời, bên trong truyền ra tiếng vang như lôi đình.

Giờ phút này, vòng xoáy màu xanh lục trong hồ lô xanh biếc chuyển động đảo ngược kịch liệt, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lơ lửng ở chính giữa vòng xoáy bị một đoàn lục quang chói mắt bao trùm, rung động kịch liệt, đang muốn phun ra.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo hoàng quang từ chỗ sâu trong hồ lô bay vụt tới, trong đó cuồn cuộn vô số phù văn màu vàng, tản mát ra chấn động lực lượng pháp tắc kinh người, chính là lực lượng pháp tắc bên trong quạt lông màu vàng mới bị xoắn nát vừa rồi.

Ánh sáng màu vàng mơ hồ một cái, hiện ra bên trong vòng xoáy màu xanh lục.

Chùm sáng vừa tiến vào vòng xoáy màu xanh lục, cả hai tựa hồ phát sinh cộng hưởng, đều sáng lên.

Trong vòng xoáy, chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức bị một cỗ lực lượng cường đại đánh bay ra ngoài vòng xoáy.

Hàn Lập cảm ứng được hết thảy phát sinh trong hồ lô, mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng trong hồ lô đều là tự diễn biến, dường như thoát ly sự khống chế của hắn.

Một đạo hoàng quang từ miệng hồ lô phun ra, phát ra tiếng thét đáng sợ, tiếp đó lóe lên một cái rồi biến mất.

Sắc mặt đại hán tóc vàng cuồng biến, thân thể bắn ngược ra sau, đồng thời bên ngoài thân hiện ra vô số linh văn màu vàng, tiếp đó lập tức thoát ly thân thể, lóe lên huyễn hóa thành một tấm chắn màu vàng có hoa văn phong cách cổ xưa, cản trước người gã.

Sau một khắc, một tiếng nổ rất lớn vang lên!

Tấm chắn màu vàng run lên bần bật, một đoàn hoàng mang chói mắt nở rộ phía trên đó, nhưng lại lóe lên biến mất.

Mặt ngoài tấm chắn thình lình nhiều ra một lỗ thủng to bằng miệng chén. Đằng sau tấm chắn, sắc mặt đại hán tóc vàng ngốc trệ, tràn đầy vẻ không tin nổi.

Dưới đan điền của gã, thình lình bị xuyên thủng một cái lỗ lớn, vết thương cháy đen bóng loáng, không có tia máu nào chảy ra.

Mà dưới mặt đất sau lưng đại hán tóc vàng cũng hiện ra một cái động lớn đen thẫm, thông xuống dưới mặt đất, chẳng biết bao xa.

Một màn này phát sinh trong chớp mắt, làm cho hai người thiếu phụ che mặt và thanh niên mập mạp cách đó hơn mười dặm nhất thời trợn mắt há hốc mồm, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng mở trừng hai mắt, giống như gặp quỷ.

(T/g: các vị đạo hữu, ba ngày tới chỉ có một bi nhé)

(D/g: Chúc các vị đạo hữu năm mới an khang thịnh vượng!)

------oOo------

Chương 641: Tìm tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh hỉ, lập tức bấm tay điểm một cái.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu đại hán tóc vàng loé lên thanh quang, một thanh tiểu kiếm màu xanh lăng không hiển hiện ra, bên ngoài thanh quang lượn lờ, bổ xuống nhanh vô cùng.

"Xoẹt xoẹt" một tiếng!

Thân thể đại hán tóc vàng bị chém thành hai khúc, tàn hồn trong cơ thể bị kiếm khí lăng lệ ác liệt xoắn nát bấy.

Thiếu phụ che mặt cùng thanh niên mập mạp lúc này khó khăn lắm mới phục hồi tinh thần, lập tức quay người chạy trốn về hai hướng, đồng thời nhanh chóng tế ra các loại Tiên khí, hóa thành từng màn sáng bảo vệ quanh thân.

Nhưng vào lúc này, phía trước thiếu phụ che mặt loé lên hồng ảnh, thân ảnh Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lăng không xuất hiện, ngăn cản đường đi, hai tay lão vung lên.

Từng vòng ánh sáng màu vàng từ trên người lão phát ra, lan đến hướng thiếu phụ che mặt. Thiếu phụ vốn đang toàn lực phi độn về phía trước, lúc này lập tức đâm đầu vào bên trong gợn sóng màu vàng, thân hình lập tức trì trệ.

"Vừa rồi còn không phải rất kiêu ngạo sao? Giờ đến phiên lão tử!"

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một tiếng rít gào chói tai vang lên, mấy đạo phi kiếm màu đỏ bắn ra, đánh tới phía thiếu phụ che mặt.

Hàn Lập nhìn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn một cái, sau đó nhìn về phía thanh niên mập mạp kia, nhưng lại không lập tức ra tay.

Hắn dời ánh mắt nhìn về phía hồ lô xanh biếc, hơi trầm ngâm một chút, sau đó tay vỗ lên trên hồ lô một cái.

Thanh niên mập mạp độn tốc cực nhanh, trong khoảnh khắc đã bay vụt đến cuối tầm mắt, mắt thấy liền muốn biến mất ở cuối chân trời.

Bỗng một đạo hào quang màu đỏ từ miệng hồ lô bắn ra, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, lóe lên biến mất rồi xuất hiện sau lưng thanh niên mập mạp.

"Phốc" một tiếng giòn vang, các màu hào quang hộ thể trên người thanh niên mập mạp tựa như tờ giấy, bị một kích của hào quang màu đỏ phá vỡ.

Trên bụng thanh niên mập mạp bị xuyên thủng một cái động lớn, Nguyên Anh bên trong cũng bị một kích phá vỡ.

Vào thời khắc này, một thanh tiểu kiếm màu xanh lóe lên xuất hiện trên đỉnh đầu thanh niên mập mạp, chém xuống một cái, đồng dạng chém thân thể kia thành hai khúc, thần hồn còn sót lại cũng bị xoắn nát.

Sau khi bổ đôi thi thể thanh niên, tiểu kiếm màu xanh phát ra một cỗ kiếm quang màu xanh, cuốn trữ vật pháp khí trên thi thể thanh niên mập mạp bay vụt về.

Hàn Lập đứng ở chỗ này không hề động đậy, nhìn hồ lô xanh biếc, ánh mắt hơi chớp động.

Đạo xích quang vừa rồi chính là cỗ pháp tắc chi lực lúc trước hồ lô xoăn nát chuôi Tiên kiếm hỏa diễm kia, sau đó thu nhập vào trong hồ lô.

Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, lật tay thu hồ lô xanh biếc vào.

Bên cạnh hắn chớp thanh quang liên tục, hai thanh tiểu kiếm màu xanh hiển hiện ra, mỗi thanh mang theo mỗi trữ vật pháp khí một tím một vàng, chính là của đại hán tóc vàng và thanh niên mập mạp.

Hàn Lập phất tay thu hồi hai thanh tiểu kiếm màu xanh cùng trữ vật Pháp Khí, lại bấm tay bắn ra hai đoàn hỏa diễm, thiêu đốt thi thể đại hán tóc vàng và thanh niên mập mạp thành tro tàn.

Vào thời khắc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua.

Chỉ thấy phía xa, lúc này thiếu phụ che mặt đã hóa thành một hỏa nhân màu bạc, cháy hừng hực.

Hai cánh tay thị vung vẩy tứ tung, ý đồ dập tắt hỏa diễm trên người, đáng tiếc không có bất kỳ tác dụng nào, qua giây lát toàn thân hóa thành tro tàn.

Thân ảnh Hàn Lập nhoáng một cái, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Lệ đạo hữu, là ngươi à? Đa tạ xuất thủ tương trợ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn quay người nhìn về phía Hàn Lập, thanh âm bình tĩnh nói.

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện, rời nơi đây trước đã." Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết vung lên, hai đạo hồ quang điện màu vàng thô to từ lòng bàn tay hắn bắn ra, sau đó hóa thành từng đạo hồ quang điện màu vàng, đan xen lập lòe, hình thành một Lôi Quang pháp trận.

Một tiếng sấm sét nổ mạnh, Lôi Quang pháp trận tỏa sáng hào quang.

Thân ảnh hai người Hàn Lập mơ hồ một cái, từ pháp trận biến mất không thấy.

Sau khi thân ảnh hai người biến mất không lâu, một đạo ngũ sắc điện quang từ đằng xa bay vụt đến, lóe lên liền xuất hiện trên không khe núi

Điện quang lóe lên, thân ảnh Tô Lưu hiển hiện ra, bên cạnh gã còn có một nam tử mang đạo bào.

Nhìn thấy tình cảnh bên dưới, sắc mặt hai người đều trầm xuống.

"Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng vẫn có thể cảm giác được ba cỗ tử khí cùng oán niệm, xem ra ba người Dịch Liên đều đã bị giết chết." Tô Lưu nói ra nhàn nhạt.

"Tu vi Hỏa Sí Tử chỉ là Kim Tiên hậu kỳ, với thực lực Dịch Liên, lại thêm hai thủ hạ Kim Tiên hậu kỳ, nếu không thể bắt được, cuốn lấy hắn hẳn là không khó, sao lại bị giết chết... Chuyện này mới có bao lâu..." Nam tử đạo bào nhíu mày nói ra.

Ánh mắt Tô Lưu đảo qua phía dưới, chợt dừng lại, thân hình bay xuống bên dưới, rơi vào bên cạnh động sâu không đáy do Hàn Lập dùng hồ lô xanh biếc đánh ra.

Gã ngồi xổm xuống, ngón tay vuốt ve thoáng một phát vách động sâu không đáy, sắc mặt ngưng trọng vô cùng, lẩm bẩm nói: "Lợi hại, lợi hại!"

Nam tử đạo bào cũng phi thân rơi xuống, nhìn động sâu không đáy, thần sắc cũng lập tức trở nên cực kỳ nghiêm túc.

"Động này cũng không phải Hỏa Sí Tử và đám người Dịch Liên có thể làm được, xem ra có kẻ giết ba người Dịch Liên, cứu đi Hỏa Sí Tử kia. Người này không đơn giản." Tô Lưu đứng lên, chậm rãi nói ra.

Trong miệng nam tử đạo bào nói lẩm bẩm, chỗ mi tâm tản mát ra một cỗ bạch quang như nước, lập tức tràn ngập phạm vi hơn mười dặm chung quanh.

Hai tay y bấm niệm pháp quyết, bạch quang giống như vật còn sống chớp động qua lại các nơi.

"Không sai, nơi đây ngoại trừ bốn người Dịch Liên, còn có một khí tức, hẳn

là hung thủ, bất quá người này vô cùng giảo hoạt, khí tức lưu lại vô cùng mỏng manh, xem ra đã sớm phòng bị, cuối cùng hắn lại dùng một loại không gian pháp trận lôi điện, mang theo Hỏa Sí Tử truyền tống rời đi." Nam tử đạo bạo rất nhanh ngừng tay, mở miệng nói ra, phảng phất như tận mắt chứng kiến.

"Có cách nào dò xét được lôi điện pháp trận truyền tống đến chỗ nào không?" Tô Lưu nghe vậy, truy vấn.

"Chỉ sợ không được, lôi điện pháp trận kia truyền tống rất xa, vượt qua phạm vi cảm ứng của ta." Nam tử đạo bào lắc đầu nói.

Tô Lưu nghe vậy nhướng mày, im lặng.

"Hiện tại chúng ta làm gì?" Nam tử đạo bào đợi một hồi, thấy Tô Lưu không có mở miệng, nhịn không được hỏi.

"Nếu như không tìm thấy manh mối, chúng ta trở về trước đi." Tô Lưu im lặng một lát, mở miệng nói ra.

Lời còn chưa dứt, gã không đợi nam tử đạo bào nói gì, liền phất tay đánh ra một cỗ ngũ sắc lôi quang, bao trùm thân thể hai người lại, điện xạ về một hướng xa.

...

Hắc Thổ Tiên Vực, trên không một mảnh sâm lâm màu xanh sẫm, một màn sáng lôi điện màu bạc rủ xuống như thác nước, trong hư không ngưng tụ ra một lôi điện Truyền Tống Trận, thân ảnh hai người Hàn Lập từ đó thoáng hiện ra.

Điện quang thu lại, trên thân hai người biến thành độn quang, cùng bay vút về hướng nam, mấy ngày sau mới đáp xuống một thị trấn nhỏ cũ kỹ thấp thoáng sau khe núi.

Sau khi hai người đáp xuống đất, cũng không vội vã nói chuyện, mỗi người thi triển thủ đoạn che đậy hoàn toàn khí tức trên người mình, sau đó đi dọc

theo con đường lót đá màu xanh đã mòn không chịu nổi từ bên ngoài đi vào trong tiểu trấn.

Ngăn cách trong và ngoài trấn là một cổng chào bằng gỗ đã mòn lớp sơn, phía trên được phủ lên một lớp ngói đen mọc đầy rêu xanh, phía dưới treo một tấm bảng khắc ba chữ to "Thanh Lâm trấn".

Hàn Lập đứng ở chỗ này nhìn xem mấy chữ phía trên cổng chào, chợt nhớ tới năm đó mình ly khai sơn thôn, địa phương đầu tiên đặt chân đến chính là "Thanh Ngưu trấn".

Chỉ khác một chữ, đã là hai thế giới cách xa nhau vạn năm.

"Làm sao vậy, Lệ đạo hữu?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, lông mày cau lại hỏi.

"Không có gì, chẳng qua là nhớ lại chút ít chuyện cũ." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Ta hiện tại đã là chim sợ cành cong rồi, Lệ đạo hữu ngươi lại còn có tâm tư nhớ chuyện cũ? Tâm tình như thế, bội phục, bội phục..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười khổ lắc đầu, nói ra.

"Lúc trước chúng ta một đường đi về hướng nam, nhưng trên đường đã đổi hướng đông qua tây mấy lần, trước mắt xem ra vẫn không có dấu hiệu bị người đuổi kịp, không cần quá mức khẩn trương." Hàn Lập cười nói.

Hai người xuyên qua cổng chào đi vào phía trong, phát hiện Thanh Lâm trấn này diện tích tuy không lớn, mấy đường phố tuy không quá rộng, nhưng trà lâu tửu quán cửa hàng hiệu thuốc ngược lại cái gì cần có đều có, thoạt nhìn phi thường náo nhiệt.

Không bao lâu, hai người đi vào một quán trà, trực tiếp thuê một gian sương phòng lầu hai, ngồi gần cửa sổ nhìn xuống.

Tiểu nhị mang lên một bình Vân Sơn Vụ trà thượng đẳng, kèm thêm một ít điểm tâm tinh xảo, sau đó tự động lui xuống, chỉ còn lại hai người Hàn Lập

ngồi đối diện uống trà.

Hàn Lập nâng chung trà lên, nhẹ nhàng hít một hơi, một mùi thơm tươi mát xông vào mũi, lông mày không khỏi nhướng lên.

"Không nghĩ tới sơn dã bình thường này cũng có trà thơm như vậy..." Hắn có chút ngoài ý muốn nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, khẽ nhấp một ngụm nước trà, chắp miệng, lại không cảm thấy có chỗ nào đáng khen.

"Lần này được Lệ đạo hữu xuất thủ tương trợ, lại thiếu ngươi một phần ân tình rồi." Ánh mắt của lão nhìn lướt qua phía dưới đường đi ngoài cửa sổ, sau đó nhìn về phía Hàn Lập, nghiêm mặt nói ra.

"Thay vì nói chuyện này, còn không bằng ngươi nói cho ta một chút, tại sao lại bị người Tiên Cung vây công a?" Thần sắc Hàn Lập như thường hỏi.

"Cái này... Lệ đạo hữu, kính xin thứ cho ta không thể nào nói rõ..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có chút khó xử nói.

"Không sao. Đại khái ta cũng có thể đoán được vài phần, nhất định là chỗ tông môn ngươi xảy ra vấn đề. Lúc trước ngươi nhắc nhở ta không nên dùng thân phận ngoại môn trưởng lão Hỏa Diệp Tông, hẳn cũng là vì chuyện này a? Trong cốc ngươi đã giúp ta, cho nên lần này xem như ta trả lại ngươi một cái nhân tình." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

"Chuyện này ta đã cân nhắc nhiều lần... Vẫn là không nên biết nhiều thì tốt hơn." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài, thản nhiên nói.

Hàn Lập thấy thế, khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ, uống một hớp trà, đang muốn nói gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Chỉ thấy hắn bỗng đứng lên, cổ tay vòng một cái, lòng bàn tay nhiều ra một thanh kiếm chớp động điện quang, chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chậm hơn một hơi so với hắn, cũng đứng lên, hai tay

bấm pháp quyết, theo ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía cửa vào sương phòng.

Lúc này, một đạo hào quang màu bạc đột nhiên lăng không hiển hiện ngay đó, từ đó truyền ra từng trận chấn động không gian mãnh liệt.

Trong mắt Hàn Lập loé lên hàn quang, thanh quang trên người đột nhiên sáng ngời.

Trên người hắn lập tức bộc phát ra chấn động, làm cho Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bên cạnh cũng nhịn không được khóe mắt nhảy dựng lên.

"Đạo hữu chớ động thủ, tại hạ cũng không phải là người Tiên Cung, cũng không có ác ý." Lúc này, một âm thanh có chút quen thuộc bỗng nhiên vang lên.

Chỉ thấy bên trong ngân quang là hai đạo nhân ảnh hiển hiện ra, một người trong đó mặc áo tím, trên đầu tóc trắng quăn, tướng mạo tuấn lãng bất phàm, còn người kia mặc áo đen, dung mạo trẻ tuổi, dáng người hơi gầy gò.

Lại là bọn hắn?

------oOo------

Chương 642: Không tham gia náo nhiệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tuy Hàn Lập nhận ra hai người xuất hiện trước mắt là Thạch Xuyên Không cùng siêu trộm "Hồ Tam" của Luân Hồi Điện, nhưng vẫn không buông lỏng cảnh giác chút nào.

Bất quá hắn cũng không nói gì thêm, mà dời ánh mắt về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, bởi vì lúc này ánh mắt của Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam đều tập trung trên thân Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Ngươi là người phương nào?" Trên thân Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chớp động hào quang, ánh mắt khẽ quét qua Ngân Hồ, sau đó dời qua Thạch Xuyên Không.

"Tại hạ Thạch Xuyên Không, ta nghĩ đạo hữu cũng chưa nghe qua cái tên này. Bất quá không quan hệ, Nhiệt Hỏa đạo hữu chỉ cần biết mục đích chúng ta tới đây là để tìm ngươi là được rồi." Thạch Xuyên Không thoáng thi lễ, mỉm cười nói.

Thời điểm nói chuyện, ánh mắt gã quét qua thân Hàn Lập, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

"Là ngươi... Ngày ấy tại đấu giá hội Ngọc Côn lâu, các hạ tranh bảo cùng ta không ít, của cải cũng rất phong phú a." Thanh niên áo đen bên cạnh nhíu mày một cái, cười hắc hắc nói ra.

"Siêu trộm "Ngân Hồ" tiếng tăm lừng lẫy, chắc không đến mức so đo

chuyện này chứ?" Hàn Lập nở nụ cười một cái, thần tình tự nhiên nói.

"Hặc hặc, đạo hữu quá lo lắng rồi. Hôm nay chúng ta tới là tìm Nhiệt Hỏa đạo hữu đấy." Hồ Tam cười hặc hặc, nói ra.

"Các ngươi tìm ta có chuyện gì?" Ánh mắt cảnh giác của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn càng thêm ngưng trọng, thân hình cũng không tự chủ nhích về hướng Hàn Lập một chút.

"Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chúng ta tìm Nhiệt Hỏa đạo hữu là có mục đích, có lẽ trong lòng đạo hữu biết rõ hơn ta mới phải." Ánh mắt Thạch Xuyên Không lại rơi vào trên thân Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nói ra.

Hàn Lập nghe lời ấy, ánh mắt hơi chuyển nhìn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, trong mắt không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc.

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì, nếu trước giờ chúng ta không có oán thù, vậy thì đường ai nấy đi đi. Lệ đạo hữu, chúng ta đi thôi..." Thần sắc Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không thay đổi nói.

"Hỏa đạo hữu, chẳng lẽ qua nhiều năm như vậy, ngươi lại không muốn quay về nhìn tông môn một chút?" Hồ Tam bỗng nhiên cao giọng, nói.

"Ngươi... Trở về thì thế nào, bất quá đều là cảnh thê lương đổ nát mà thôi. Ta thực không rõ, chuyện cũ như khói mây, vì sao các ngươi lại không chịu buông bỏ?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy ngừng lại, trầm mặc một hồi lâu, sau đó khôi phục lại, nói.

Tuy Hàn Lập nghe qua giống như rơi vào một mảnh sương mù, nhưng cũng có thể nhìn ra hai người trước mắt này không có ác ý, lập tức thu trường kiếm trong tay vào.

"Hỏa đạo hữu, không phải chúng ta không chịu buông, mà là Thiên Đình vẫn luôn theo đuổi không bỏ. Vì sao Hỏa Diệp Tông bị Tiên Cung theo dõi? Nhàn Vân Sơn vì cái gì lại trở thành một mảnh hỗn loạn như vậy? Ta nghĩ ngươi so với chúng ta càng rõ ràng hơn." Sau khi Hồ Tam nghe xong, thở

dài nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Trách không được lúc trước Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhắc nhở mấy lần, không cho hắn dùng thân phận trưởng lão Hỏa Diệp Tông, xem ra không thiếu ẩn tình trong đó.

Tuy rằng mình đã sớm suy đoán, nhưng hiện tại cơ bản đã có thể chứng minh dự đoán đó đúng, lúc trước Ngu Tử Kỳ bị tập kích, có lẽ là do liên quan đến lão.

"Cuối cùng các ngươi là người nào, hãy cho ta biết." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trầm mặc nửa ngày, nói ra.

"Không dối gạt Nhiệt Hỏa đạo hữu, ta chính là người Luân Hồi Điện, mà vị Thạch đạo hữu này lại đến từ Ma Vực." Hồ Tam mở lớn hai mắt, nói như thế.

"Như thế nào Ma tộc lại lựa chọn kết minh cùng người Luân Hồi Điện các ngươi?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn kinh ngạc hỏi.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu suy nghĩ nhiều rồi, Thạch Xuyên Không ta bất quá là một kẻ vô danh tiểu tốt, làm sao lại có thể đại biểu toàn bộ Ma tộc. Hôm nay sở dĩ xuất hiện ở đây, thứ nhất là nhận lời mời của Hồ Tam, thứ hai là có chút tò mò với chuyện xảy ra năm đó ở Chân Ngôn môn, không biết Nhiệt Hỏa đạo hữu có thể giải thích nghi hoặc một chút hay không?" Thạch Xuyên Không cười cười, nói ra.

Thời điểm nghe được ba chữ "Chân Ngôn môn", nét mặt Hàn Lập không đổi nhưng trong lòng chấn động không thôi.

Đối với tông môn này, hắn cũng không xa lạ gì, không chỉ vì hắn tu luyện Chân Ngôn Hóa luân kinh có nguồn gốc từ tông môn này, mà vì lúc trước thần hồn hắn xuyên không chính là đã đến tông môn này.

Ngoài ra, Thạch Xuyên Không mở miệng nói không khỏi quá mức nhẹ

nhàng linh hoạt, một gia hoả nắm giữ Không gian pháp tắc, là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, làm sao chỉ là một vô danh tiểu tốt Ma tộc?

"Năm đó thời điểm Chân Ngôn môn bị diệt, đúng ngay lúc ta phụng mệnh sư môn ra ngoài rèn luyện, bị khốn ở một di tích tuyệt cảnh. Đến lúc vất vả thoát thân cũng đã gần ngàn năm sau, không biết tại sao lúc ấy vài đệ tử của tông môn còn sót lại đã trở thành trọng phạm truy nã của Thiên Đình, ta đành phải gọt xương dịch dung, tha hương cầu thực. Đối với biến cố tông môn, ta cũng rất muốn biết nguyên nhân. Nếu không ta cũng sẽ không mạo hiểm đi tới Hắc Sơn Tiên Vực, sáng lập Hỏa Diệp Tông để che dấu tai mắt người." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài một tiếng, nói ra.

"Nói như vậy, Nhiệt Hỏa đạo hữu một mực ẩn cư Nhàn Vân Sơn, đồng dạng cũng là vì che giấu tung tích?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Cũng không hoàn toàn như thế, sở dĩ hơn phân nửa thời gian đều lưu lại Dã Hạc Cốc, là vì ta ở chung hoà hợp với tính cách bọn Đoạn đạo hữu, lại không nghĩ tới cuối cùng Nhàn Vân Sơn vì ta mà bị liên lụy." Đáy mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ ra vẻ áy náy, nói ra.

"Đạo hữu không nên tự trách, Tiên Cung đã muốn ra tay với Nhàn Vân Sơn cũng không phải ngày một ngày hai rồi, trong đó hơn phân nửa nguyên nhân là vì muốn quét sạch thế lực Luân Hồi Điện chúng ta ẩn nấp trong đó." Hồ Tam cười cười, sau đó nói như thế.

"Ta có một chuyện không rõ, lúc trước trong cốc chúng ta có một vị đạo hữu bị tập kích trọng thương, không biết là người Luân Hồi Điện các ngươi hay là người Tiên Cung gây ra?" Hàn Lập chuyển chủ đề hỏi.

"Ngươi nói là người trên Thanh Phong Nhai kia? Tổn thương hắn là một gia hoả cầm một cái ô màu đỏ, trang điểm như đàn bà, thoạt nhìn không giống người Hắc Sơn Tiên Cung, lại giống thủ hạ giám sát tiên sứ hơn." Hồ Tam nhìn về phía Hàn Lập, nói ra.

"Nói như vậy, người ra tay cứu hắn chính là ngươi rồi hả?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

"Ta xem tiểu tử kia còn có mấy phần cốt khí, thà tự bạo thức hải cũng không để bị sưu hồn, liền ra tay giúp hắn một chút. Bất quá ta cũng không nghĩ tới, các ngươi lại có thể cứu hắn sống lại, bội phục, bội phục." Hồ Tam sờ lên cằm, vừa khen vừa thở dài, nói.

"Hồ Tam, có vẻ hơi lạc chủ đề rồi, hay là trước nói chính sự cái đã." Lúc này, Thạch Xuyên Không bỗng nhiên dừng một chút, mở miệng nhắc nhở.

"Hắc hắc, bệnh cũ lại tái phát. Thế nào, Nhiệt Hỏa đạo hữu, nếu như Thiên Đình đã tìm được tung tích ngươi, ngày sau ngươi cũng không thể sống an ổn qua ngày rồi, còn không bằng kết làm minh hữu với chúng ta, cùng nhau trước đi tìm di tích Chân Ngôn môn. Về sau ta có thể dẫn tiến ngươi gia nhập Luân Hồi Điện chúng ta, được Luân Hồi Điện che chở, ngươi xem thế nào?" Hồ Tam cười khan một tiếng, lại hỏi.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự, không có nóng lòng đáp ứng.

"Tuy di tích Chân Ngôn môn khó tìm, nhưng cũng không phải không có đạo hữu gia nhập liên minh, nếu thật sự có chỗ khó, chúng ta sẽ không cưỡng cầu, chỉ là người của Thiên Đình chưa hẳn dễ nói chuyện như chúng ta vậy." Mặt Thạch Xuyên Không lộ vẻ vui vẻ, mở miệng nói ra.

"Thạch đạo hữu nói không sai, người Thiên Đình tất nhiên sẽ theo ngươi không bỏ, lần sau ngươi chưa hẳn có thể trốn được. Ngươi không phải cũng muốn giải khai bí ẩn Chân Ngôn môn bị diệt năm đó? Chúng ta hợp tác tuyệt đối là hai bên được lợi." Hồ Tam tiếp tục khuyên bảo.

Hàn Lập nhìn hai người giả trang, một người mặt đỏ, một người mặt đen thay nhau khuyên bảo, trong lòng cười lạnh không thôi, nhưng cũng không có mở miệng nói thêm cái gì, dù sao việc này cũng không quan hệ với hắn.

"Lui một vạn bước mà nói, không phải ngươi muốn Di La lão tổ lưu lại Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết bị người Thiên Đình đoạt đi chứ?" Hồ Tam nói một câu kia, như là một cái búa tạ đập vào ngực Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, làm đồng tử của lão không khỏi lớn lên một vòng to.

"Không cần kinh ngạc như thế, loại tin tức này, người Luân Hồi Điện bọn hắn rất linh thông đấy. Thiên Đình vẫn luôn muốn tiến vào di tích Chân Ngôn môn, một trong những nguyên nhân chủ yếu chính là bộ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết này." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Các ngươi thì sao? Mục đích của các ngươi chẳng phải là bộ công pháp này sao?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười lạnh, hỏi.

"Thay vì nói mục đích của chúng ta là vì đạt được bộ công pháp kia, còn không bằng nói chúng ta vì không để bộ công pháp kia rơi vào tay Thiên Đình. Bất kể thế nào, về mặt lợi ích, chúng ta đều có lợi đấy." Hồ Tam cũng không phủ nhận, vừa cười vừa nói.

"Tốt! Ta đáp ứng kết minh cùng các ngươi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, trầm mặc một lúc lâu, gật đầu nói ra.

"Hặc hặc, Nhiệt Hỏa đạo hữu, đây mới là hành động sáng suốt đấy, ta cũng thích trao đổi với người thông minh a." Hồ Tam nghe vậy, phủi tay nói.

"Chậm đã! Muốn ta gia nhập, còn cần đáp ứng ta một điều kiện." Lúc này, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên nói ra.

"Đạo hữu cứ nói." Lông mày Hồ Tam chau lên, nói ra.

"Lần này Lệ đạo hữu vì cứu ta, ra tay giết người Tiên Cung, đã bị ta kéo xuống nước, vì vậy lần này hành động phải mang theo hắn mới được." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn liếc nhìn Hàn Lập, nói ra.

"Việc này sao..." Hồ Tam nghe vậy, có chút chần chờ nói.

"Hồ Tam, ta cảm thấy không vấn đề. Thông qua mấy ngày qua chúng ta quan sát, có thể thấy vị Lệ đạo hữu này không phải là người Thiên Đình, mời hắn gia nhập cũng không phải là không thể." Thạch Xuyên Không bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Nếu như Thạch huynh cũng nói như vậy, vậy thì mời Lệ đạo hữu gia nhập cùng chúng ta." Hồ Tam gật đầu nói.

"Đa tạ hảo ý chư vị, lúc trước Lệ mỗ cứu Nhiệt Hỏa đạo hữu, chỉ là do quen biết, cũng là vì báo ân năm đó dẫn tiến làm trưởng lão tông môn. Còn về di tích Chân Ngôn môn theo lời các ngươi nói thì ta thật không có hứng thú. Náo nhiệt này, ta sẽ không tham gia." Hàn Lập bỗng nhiên hơi ôm quyền, mở miệng nói ra.

Cả ba người nghe vậy, mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

"Lệ đạo hữu, có lẽ ngươi còn không biết thế lực Luân Hồi Điện khổng lồ như thế nào, đoạn đường này nếu đồng hành cùng bọn họ, có thể mượn nhờ tài nguyên cùng lực lượng của bọn họ, có thể tránh đi rất nhiều phiền toái, thậm chí có thể bình an ly khai Hắc Sơn Tiên Vực. Cho dù ngươi không muốn đi đến di tích Chân Ngôn môn, đi theo bọn hắn đến địa phương an toàn rồi tách ra cũng không phải là không được." Trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi lộ ra vẻ lo lắng, truyền âm cho Hàn Lập nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, ngươi cũng biết, bây giờ ta đang bị sát suy chi kiếp quấn thân, ứng phó việc này cũng đã lao tâm khổ trí quá độ rồi, thật sự không còn dư thừa tinh lực ứng đối sự tình khác. Người Tiên Cung lùng bắt chủ yếu vẫn là ngươi, ta chỉ cần cẩn thận một chút, sẽ không có đại phiền toái, nên ta không tham dự chuyện này." Hàn Lập không có truyền âm, mà trực tiếp mở miệng nói ra.

Đối với thế lực rất mạnh của Luân Hồi Điện, trong lòng của hắn tự nhiên biết rõ, hắn cũng có thể nghe được, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hoàn toàn chính xác là vì tốt cho hắn.

Bất quá trước mắt tâm tư hắn đều tập trung vào việc làm cách nào loại trừ sát khí, đối với việc tìm kiếm di tích cũng không có quá nhiều hứng thú, chỉ vì di tích kia là của Chân Ngôn môn, hắn mới do dự như thế. Bất quá xuất phát từ sự lo lắng quá nhiều, hắn vẫn quyết định không trôi vào vũng nước đục này.

------oOo------

Chương 643: Đi rồi quay lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjinh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam nghe Hàn Lập nói vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái nhưng không nói gì cả.

"Đã như thế, ta cũng không ép buộc. Núi cao sông dài sẽ có ngày gặp lại, lúc đó lại báo đáp ân tình đã cứu giúp của đạo hữu." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, biết rõ tâm ý Hàn Lập đã quyết, lập tức mở miệng nói ra.

"Một hồi duyên phận Dã Hạc Cốc, không cần nói nhiều lời khách khí làm gì, sau này chúng ta còn gặp lại." Hàn Lập ôm quyền nói ra

"Sau này gặp lại." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ôm quyền đáp lễ nói.

Sau đó, Hàn Lập gật đầu chào hai người Thạch Xuyên Không một cái, trên người loé lên độn quang hóa thành một đạo màu xanh bay ra ngoài cửa sổ quán trà, lập tức viễn độn biến mất.

"Di tích tông môn ngay tại Hắc Thổ tiên vực, có lẽ các ngươi đã biết? Khi nào chúng ta lên đường?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ một lát, quay người hỏi.

"Không vội, còn chờ một người tới trợ giúp nữa." Hồ Tam nhếch miệng lên, vừa cười vừa nói.

"Bất kể thế nào, rời khỏi nơi này trước đã, trước đó chúng ta bày ra nghi trận, chưa hẳn đã lừa được những giám sát sứ kia, nói không chừng bọn hắn

nghe mùi mà truy đuổi tới đây." Thạch Xuyên Không mở miệng nói ra.

Vừa nói xong, hai tay y bấm pháp quyết, trước người sáng lên một mảnh ngân quang, trong hư không lập tức truyền ra từng đợt ba động không gian dữ dội, rất nhanh cuốn ba người vào trong, biến mất tại lầu hai quán trà.

...

Thời gian trôi qua từng chút, nhoáng cái đã qua hơn ba năm.

Trong một dãy núi màu đen chập trùng không dứt tại Hắc Sơn Tiên Vực, có một tòa sơn phong thấp bé kẹp giữa hai ngọn núi to lớn giống như trong một thung lũng.

Trong rừng rậm trên ngọn núi này, có một con đường đá xanh nhỏ uốn lượn thông về phía tòa đạo quán cũ nát, trước cửa còn trồng hai cây cổ hòe.

Nhìn bên trong sơn môn đã triệt để sụp đổ, có không ít gian phòng Linh Quan điện đã đổ nát không chịu nổi, chỉ còn sót lại một toà Tam Thanh Điện phủ đầy rêu xanh cỏ dại còn ngoan cố đứng vững.

Đêm khuya, trong Tam Thanh Điện hiện lên ánh sáng màu trắng mơ hồ, phát ra từ góc cửa sổ ở giữa đại điện đổ nát, chiếu rọi bóng hình cột trụ trên thềm đá ngoài hành lang.

Một nam tử áo xanh đang khoanh chân ngồi trên một cái bồ đoàn cũ nát, trước người hắn có một cái bình nhỏ màu xanh sẫm đặt trên mặt đất, xung quanh thân bình bao phủ vô số chùm sáng màu trắng nhìn có chút kỳ lạ.

Nam tử không ai khác, chính là Hàn Lập.

Ngày đó sau khi tách ra với ba người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, vừa rời khỏi Thanh Lâm trấn, hắn liền trực tiếp dùng mấy lần truyền tống lôi trận kéo dài khoảng cách với bọn họ, sau đó khống chế bích ngọc phi xa bay nhanh một đường về hướng nam.

Ban ngày hắn không ngừng bay đi, ban đêm lại tìm kiếm thành trấn bình

thường cách hoang sơn dã lĩnh không xa để nghỉ ngơi, như thế mới có thể tránh mặt đám tu sĩ, cũng không bị Yêu thú làm phiền, vừa có thể dùng bình nhỏ ngưng tụ lục dịch, vừa tu luyện mấy bộ công pháp thời gian kia.

Sau khi hắn phục dụng qua Túc Sát đan, loại bỏ không ít sát khí, trên đường đi ngược lại bình an vô sự, chỉ là những cao thành đại trấn có tu sĩ ẩn hiện kia, tạm thời không thể đi vào.

Đại khái qua hơn nửa khắc đồng hồ, điểm sáng bốn phía đều bị tiểu bình hấp thu ngưng tụ thành lục dịch.

Hàn Lập cong ngón tay búng ra, đốt đống củi cách đó không xa lên, sau đó vươn người cầm lấy bình nhỏ, nâng lên trước mặt.

Nhờ ánh lửa, hắn nhìn xuyên thấu qua vách bình giống như ngọc phỉ thuý, bên trong thấy có chứa một giọt chất lỏng đang nhấp nhô nhẹ nhàng.

Ngay khi hắn do dự muốn vào động thiên "Hoa chi" để thúc dục đạo binh một phen, thì mặt nạ "Long Ngũ" trên mặt đột nhiên tự động phát ra hào quang.

Trong lòng Hàn Lập hơi dị động, đưa tay kết pháp quyết, âm thầm thúc dục.

Chỉ thấy mi tâm mặt nạ phóng ra một đạo ánh sáng màu hồng, chiếu rọi vào trong hư không trước người hắn, ngưng tụ ra một nhân ảnh.

Nhân ảnh nọ cao chừng hai trượng, cơ hồ cao bằng đại điện, trên người mặc một kiện hắc bào rộng lớn, trên mặt mang tấm mặt nạ ác quỷ màu đỏ sậm, hai mắt như linh, mũi như mỏ ưng, miệng lộ răng nanh.

Hàn Lập không khỏi nhướng mày, mặt lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì hắn phát hiện bộ dạng trang phục này, chính là hình ảnh Luân Hồi Sứ trong trí nhớ Lục Nhân Giáp.

"Ngươi chính là Long Ngũ sao? Từ khi trở thành Luân Hồi Chi Tử đến nay đã hơn nghìn năm, thời hạn nhiệm vụ thứ nhất đã qua, nhiệm vụ nghìn năm mới ngươi vẫn chưa hoàn thành, cần ngươi đi thực hiện." Ngữ khí Luân Hồi

Sứ hờ hững, mở miệng nói.

"Đã một nghìn năm rồi sao? Thời gian trôi qua nhanh thật..." Hàn Lập không khỏi cảm thán nói ra.

"Nhiệm vụ lần này ngươi lựa chọn tiếp nhận hay là dùng Tiên Nguyên Thạch để đổi?" Luân Hồi Sứ hỏi.

"Làm phiền tôn sứ trước nói rõ nội dung nhiệm vụ lần này." Hàn Lập suy nghĩ, nói ra.

"Nhiệm vụ lần này, cần ngươi tới Vi Thước sơn gặp mặt Hồ Tam, hiệp trợ hắn hoàn thành một lần thám hiểm di tích, tình huống cụ thể sau khi các ngươi gặp mặt, hắn sẽ nói rõ cho ngươi. Ban thưởng nhiệm vụ ngoại trừ bảo vật tự mình đoạt được trong khi thăm dò di tích, Hồ Tam sẽ thêm vào hai vạn Tiên Nguyên Thạch, hoặc là một kiện tiên khí bất nhập phẩm." Luân Hồi Sứ nói ra.

"Tôn sứ, mạo muội cho ta hỏi một chút, vị Hồ Tam đạo hữu này, có phải là siêu trộm "Ngân Hồ" khá nổi danh trong bản điện hay không?" Hàn Lập nghe vậy nội tâm cả kinh, nhịn không được hỏi.

"Cái này... chờ sau khi ngươi gặp, có thể tự mình hỏi hắn." Luân Hồi Sứ hờ hững đáp.

Tuy đối phương không trả lời thẳng nhưng Hàn Lập cũng đã biết đáp án.

"Nếu như chọn lựa dùng Tiên Nguyên Thạch để đền thì cần trả bao nhiêu?" Hàn Lập do dự một chút liền hỏi.

"Năm vạn." Luân Hồi Sứ lạnh lùng trả lời.

Sau khi Hàn Lập nghe xong liền lâm vào trầm tư.

Mặc dù số lượng năm vạn Tiên Nguyên Thạch không nhỏ, nhưng hắn vẫn lấy ra được, tuy nhiên không ai lại nguyện ý đưa không cho người khác? Hắn không khỏi bắt đầu suy nghĩ về việc có nên đi tích Chân Ngôn Môn

hay không.

Bởi vì nguyên nhân Chân Ngôn Hóa Luân Kinh cùng Lục Nhân Giáp, tự nhiên Hàn Lập cảm thấy hứng thú không nhỏ với Chân Ngôn Môn. Sở dĩ lúc trước không muốn đi, nguyên nhân phần lớn là không tín nhiệm Hồ Tam và Thạch Xuyên Không.

Nhưng hiện tại trở thành nhiệm vụ ngàn năm của Luân Hồi Điện, thì có chút khác biệt. Còn về chuyện đối phó với sát suy, tạm thời nhiệm vụ ban bố trong Luân Hồi Điện còn chưa có trả lời, hắn vẫn có thể dùng biện pháp cũ, cho nên bây giờ tiến vào Chân Ngôn Môn hay là chạy trối chết dọc đường cũng không khác nhau quá lớn.

"Cuối cùng ngươi lựa chọn cái gì, quyết định nhanh lên." Lúc này, tên Luân Hồi Sứ kia chợt mở miệng thúc giục.

"Nhiệm vụ này, ta tiếp nhận." Hàn Lập cao giọng trả lời.

"Tốt, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, trong vòng nghìn năm ngươi lại được tự do, chỉ cần tổn hao Tiên Nguyên Thạch tương ứng liền có thể sử dụng tất cả tài nguyên trong Luân Hồi Điện." Luân Hồi Sứ gật đầu nói.

Dứt lời, gã vung tay lên, một mảnh ngân quang ngưng tụ trước hư không, hội tụ thành một mảnh địa đồ có diện tích rộng lớn, trong đó đánh dấu một điểm sáng màu đỏ, trên đó viết ba chữ "Vi Thước Sơn".

"Nhớ kỹ địa điểm địa đồ, ngươi và Hồ Tam sẽ gặp mặt ngay chỗ này, trong vòng nửa năm ngươi cần tới đó. Quá hạn coi như từ chối chấp hành nhiệm vụ, Bản Điện sẽ truy cứu trách nhiệm." sau khi Luân Hồi Sứ nói xong, thân ảnh liền từ từ tiêu tán mất.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn địa đồ mấy lần, kiểm tra địa thế địa hình một lát, rất nhanh liền tìm thấy vị trí sơn mạch của mình đang đứng, nhìn qua đánh dấu mới biết chỗ này tên là "Lão Ao Sơn".

Lại thận trọng so sánh khoảng cách nơi đây cùng Vi Thước Sơn, cảm thấy lộ trình không quá xa, hắn dùng bích ngọc phi xa lên đường thì không sai

biệt lắm trong vòng ba tháng là đến nơi.

Sau khi Hàn Lập ghi nhớ địa đồ, quang ảnh trong hư không trước người liền vặn vẹo phai nhạt một hồi đến khi dần dần mất hẳn.

Trong đầu hắn nhớ lại địa đồ lần nữa, sau đó co ngón giữa và ngón trỏ lên, trên đó lóe lên ngân quang, liền mở ra đại môn động thiên "Hoa Chi", bước vào trong đó.

...

Hơn ba tháng sau.

Trên ngọn núi thẳng đứng đơn độc cao mấy trăm trượng, tựa như cái bánh màn thầu, có ba đạo thân ảnh ngồi vây quanh cái bàn đá bạch ngọc chạm khắc tinh xảo, trong tay từng người cầm một chén rượu màu bạc đang cụng chén đối ẩm.

Rượu trong chén có màu đỏ sậm như rượu nho, tản ra từng đợt mùi thơm hơi chát chát làm say lòng người.

Trong ba người, thanh niên áo đen là tùy tiện nhất, một tay nâng lấy chén rượu, một tay cầm lấy bầu rượu màu bạc, cao hứng liền trực tiếp ngửa đầu nghiêng bầu rượu đổ tửu dịch vào cổ họng.

Cũng không biết bầu rượu của hắn là pháp Khí gì, tựa như bên trong có chứa vô số rượu ngon, bất kể đổ ra như thế nào, đều chảy ra tửu dịch không ngừng.

"Hồ Tam đạo hữu, lại nhớ tới, thật ra Lệ đạo hữu cũng có sở thích uống rượu giống như ngươi, nếu hắn không rời đi, chỉ nói về việc uống rượu chuyến này, các ngươi cũng có thể trở thành tri kỷ với nhau rồi." Ngồi đối diện thanh niên là một lão giả tóc bạc nói ra.

Ba người này không ai khác, đúng là bọn người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"A? nói như vậy, ngược lại quả thật có chút đáng tiếc, chẳng qua người có

chí riêng, không thể cưỡng cầu được.." Hồ Tam nghe vậy sững sờ, tỏ vẻ không hề gì nói ra.

"Hồ Tam, ngươi nói người nọ đến khi nào mới tới?" Ngồi kế bên cạnh gã, Thạch Xuyên Không một mực nhìn về phong cảnh nơi xa, có chút không để ý chuyện uống rượu, lúc này mới quay đầu hỏi.

"Hẳn là sẽ nhanh, chắc là trong một hai tháng nữa. Nhiệm vụ lần này cao tầng trong Điện có chút để ý, người đến trợ giúp ta, cũng phải chọn lựa kỹ càng, kiên nhẫn đợi chút đi." Hồ Tam lại uống ngụm rượu, nói ra.

Gã vừa dứt lời, đôi mắt bỗng nhiên sáng lên, tiếp tục nói ra. "Hắc hắc, so với ta nghĩ còn sớm hơn."

Chỉ thấy một đường độn quang xanh biếc nơi phía xa bay tới, ở giữa không trung bất ngờ thu lại, chỉ còn lại một đạo hư ảnh thanh sắc hạ từ trên cao xuống, trực tiếp rơi trước mặt ba người.

Ba người vừa nhìn thấy thân ảnh từ trên trời rơi xuống này, thần sắc trên mặt lập tức trở nên đặc sắc vô cùng.

"Lệ đạo hữu, ngươi đây là?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vốn giật mình, sau đó vui vẻ nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, còn có hai vị, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Hàn Lập cười cười, chấp tay với ba người nói ra.

Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không liếc mắt nhìn nhau, lông mày hai người không khỏi nhíu lại.

"Ngươi... Ngươi chính là thành viên trong Điện tới trợ giúp ta?" Ánh mắt Hồ Tam nhíu lại, nhìn về phía Hàn Lập.

"Ta cũng thật không ngờ, nhiệm vụ lần này lại là trợ giúp ngươi thăm dò di tích Chân Ngôn Môn." Hàn Lập thở dài, mở miệng nói ra.

Dứt lời, hắn giơ tay quét qua khuôn mặt của mình một cái, trên mặt tỏa ra

hào quang, lập tức mặt nạ "Long Ngũ" hiện lên.

Hồ Tam quan sát mặt nạ của hắn kỹ càng một lát, lông mày nhíu lại, bỗng nói ra:

"Hắc hắc, thật không nghĩ tới... Ngươi chính là Long Ngũ?"

"Như thế nào? Ngươi nhận ra ta?" Bàn tay Hàn Lập vung một cái, một lần nữa khôi phục lại dung mạo lúc trước, nghi ngờ hỏi.

"Nghe Giao Tam nói, Long Ngũ có thiên tư trác tuyệt trong việc luyện đan lẫn tu hành, cho nên có chút ấn tượng với ngươi, vẫn muốn được gặp mặt một lần, không ngờ nhanh như vậy đã gặp được rồi, thật đáng vui mừng." Hồ Tam nhếch miệng cười cười, nói ra.

Lần này đến lượt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có chút khó tin, lão nhìn về phía Hàn Lập, từ từ nói ra:

"Lệ đạo hữu ngươi... Cũng là thành viên Luân Hồi Điện sao?"

------oOo------

Chương 644: Chờ xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Thật có lỗi, bởi vì thân phận này, lúc trước không thể không giấu giếm." Hàn Lập hơi ôm quyền với Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nói ra.

Trước khi tới đây, hắn định thay đổi dung mạo, nhưng nghĩ lại, cảm thấy có chút không ổn.

Hắn và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ở chung tai Dã Hạc Cốc một thời gian không ngắn, nếu cố ý đổi một thân phận khác, khó tránh khỏi bị lão nhìn ra sơ hở, nếu bị phát hiện ngược lại dễ sinh ra dè chừng lẫn nhau, lại thêm hai người Hồ Tam bên cạnh, tất nhiên sẽ sinh ra thêm phiền toái.

Như thế, còn không bằng ngay từ đầu thẳng thắn thừa nhận thân phận "Lệ Hàn" này, ngược lại có thể tránh đi rất nhiều tai hoạ ngầm.

"Lệ đạo hữu không cần như thế, không phải ta cũng mai danh ẩn tích giống ngươi sao, cả ngày lo lắng dè chừng." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn khoát tay áo, cười khổ nói.

"Hặc hặc, đều là người quen, lần này thám hiểm Chân Ngôn môn thì càng dễ xử lý rồi." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Không tệ, không tệ, vừa rồi Nhiệt Hỏa đạo hữu còn nói ngươi có thể làm tri kỷ rượu cùng ta, đến đến đến, chúng ta trước không quản những thứ khác, uống trước cho đỡ ghiền đã." Hồ Tam vừa cười vừa nói.

Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, cũng không có từ chối, lúc này ngồi đối diện với Thạch Xuyên Không, đối ẩm với y.

Lại nói tiếp, ban đầu ở trong Nhàn Vân cốc, ngoại trừ Cảnh Dương thượng nhân, còn có Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mê rượu, chưa từng nghĩ tới bây giờ kết bạn cùng Hồ Tam này cũng là tửu quỷ.

Bất quá tính cách người này hào phóng không bó buộc, ngược lại làm hắn không có phản cảm, làm khơi gợi lên một ít chuyện cũ ở Thất Huyền Môn trước kia.

...

Hắc Sơn Tiên Vực, Nguyên Quy Đại Lục, Lưu Vân Thành.

Nguyên Quy Đại Lục ở biên giới đông nam Hắc Sơn Tiên Vực, mà Lưu Vân Thành lại ở vị trí phía nam xuối cùng của Nguyên Quy Đại Lục, tuy nhìn có vẻ vắng vẻ, nhưng cũng xem như là đại thành phồn vinh số một số hai ở Hắc Sơn Tiên Vực.

Tường thành cao ngất nguy nga, hầu như đâm thẳng vào tầng mây, nội thành với các con đường rộng rãi kéo dài giao thoa nhau, vô số kiến trúc cao lớn hoa mỹ như rừng, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt.

Xa xa nhìn lại, khắp nơi trong thành đều là dòng người rậm rạp chằng chịt, trên trời cũng có từng đạo độn quang bay qua, phồn vinh hưng thịnh khó có thể tưởng tượng.

Phía bên ngoài thành là một mảnh hải vực vô biên, nước biển màu đen, mặt biển cuồn cuộn kịch liệt, nhấc lên từng cơn sóng lớn, tựa hồ cả phiến hải vực đang phát cuồng.

Hải vực này có tên là Bạo Loạn Chi Hải, quanh năm sóng biển ngập trời, khí hậu cực kỳ ác liệt, bên trong chứa rất nhiều nguy hiểm, chớ nói phàm nhân, dù là một ít tu sĩ có tu vi hơi thấp cũng không cách nào sinh tồn trong đó được.

Tuy khí hậu Bạo Loạn Chi Hải cực kỳ ác liệt, nhưng thiên địa linh khí bên trong lại vô cùng nồng đậm, trên biển có rất nhiều Yêu thú, càng có rất

nhiều Linh tài trân quý. Vì vậy mặc dù Bạo Loạn Chi Hải vô cùng nguy hiểm, nhưng có vô số tu sĩ đi tới Lưu Vân Thành, từ nơi này ra biển tầm bảo, khiến cho thành này trở nên cực kỳ phồn hoa.

Lưu Vân Thành phồn vinh như vậy, không chỉ là vì những người kia ra biển tầm bảo, mà còn có một nguyên nhân trọng yếu là bên trong Lưu Vân Thành tọa lạc một tòa Truyền tống trận vượt ra cả Hắc Thổ Tiên Vực.

Bốn Tiên khu mặc dù không cách xa Man Hoang Giới vực, nhưng cũng không giáp giới nhau, đều cách một ít nơi hiểm địa.

Hắc Sơn Tiên Vực cách Hắc Thổ Tiên Vực chính là Bạo Loạn Chi Hải này.

Chính giữa Lưu Vân Thành này thình lình có một ngọn núi khổng lồ màu trắng cao vút đến tận chân mây, từ chân núi đến đỉnh núi xây dựng rậm rạp chằng chịt vô số kiến trúc, xoay quanh toà núi.

Từ đằng xa nhìn lại, toàn bộ ngọn núi màu trắng khổng lồ giống như một cái tổ ong lớn, rất là đồ sộ.

Chỗ giữa sườn núi khổng lồ này, có một toà bạch tháp cao ba tầng đứng dựa vào núi, cửa điện trước tháp treo một tấm biển lớn mấy trượng, phía trên dùng kim phấn viết ba chữ to "Phi Tiên điện".

Nơi đây đúng là đại điện truyền tống Lưu Vân Thành, toàn thân do từng khối ngọc thạch màu trắng xây chồng lên nhau.

Xuyên qua cửa chính đại điện, đi qua một hành lang gấp khúc màu trắng, phía trước sáng tỏ thông suốt, là một gian sảnh lớn màu trắng to chừng mấy trăm trượng.

Bên trái sảnh lớn có một cái bàn ngọc thạch màu trắng dài mảnh, đứng phía sau là mấy tên tu sĩ Thiên Đình mặc áo bào màu vàng, đang bắt tay làm việc trước năm sáu đội ngũ tu sĩ xếp hàng trước bàn.

Bên phải sảnh lớn có vài chục Truyền tống trận lớn nhỏ không đều, xếp thành mấy hàng, bên cạnh từng truyền tống trận dựng đứng một khối ngọc

bài, trên đó viết nơi Truyền Tống Trận đến.

Những Truyền Tống trận này đều vận chuyển ông ông, thỉnh thoảng chớp động ra từng đạo bạch quang ngút trời, tiếp nhận từng nhóm tu sĩ đến Lưu Vân Thành, hoặc là Truyền Tống đến địa phương khác.

Lúc này, phía trước một cái Truyền Tống trận bên trái sáng ngời mãnh liệt, tản mát ra bạch quang ngút trời, vốn trong pháp trận không có một bóng người bỗng hiện ra mười mấy thân ảnh.

Bốn nhân ảnh đi ra, là ba thanh niên nam tử, còn có một lão giả tóc trắng, đúng là bốn người Hàn Lập từ Vi Thước Sơn chạy một đường tới đây.

Vì để tránh phiền toái, bốn người thay đổi thân hình dung mạo một chút.

Dọc theo con đường này, đại bộ phận bọn hắn đều cưỡi Truyền Tống Trận tiến lên, ngẫu nhiên đụng phải một ít phiền toái liền trực tiếp phi độn chạy đi, đi một chút dừng một chút, bỏ ra hơn ba mươi năm, rốt cuộc đã tới Lưu Vân Thành.

"Xem như đã đến rồi, đi thôi." Hồ Tam gối hai tay sau ót, nói với ba người khác một tiếng liền đi ra bên ngoài.

"Này, ta nói... Chúng ta không trực tiếp cưỡi Truyền Tống Trận sao? Bạo Loạn Chi Hải này cũng không phải là có thể đi xuyên qua đấy." Đuôi lông mày Nhiệt Hỏa Tiên Tôn khẽ động, hỏi vội.

"Cưỡi Truyền Tống Trận vượt qua vực cũng không khác gì trực tiếp băng qua vực, phải bị thẩm tra vô cùng nghiêm khắc, chúng ta trước chuẩn bị một chút mới được." Bước chân Hồ Tam không ngừng, cũng không quay đầu lại, truyền âm nói với ba người một tiếng.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói gì thêm, đi theo.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không từ đầu đến cuối không nói một lời theo ở phía sau, đi ra ngoài.

Chỉ là những người còn lại không có phát hiện, lúc Hồ Tam nói chuyện với Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, khóe miệng gã hơi kéo ra, tựa hồ toát ra vài phần bất đắc dĩ.

Hồ Tam chạy trốn nhiều năm tại các đại Tiên Vực, kinh nghiệm phong phú vô cùng, vì vậy trên đường đi, một ít lộ tuyến nguy hiểm cần phải chú ý, đều giao cho gã chịu trách nhiệm.

Lại nói tiếp, mọi người có thể đi trôi chảy như thế tới Lưu Vân Thành này, công lao của gã không nhỏ.

Người này thoạt nhìn chẳng hề để ý cái gì, dường như không đáng tin cậy, nhưng kỳ thật tâm tư tinh tế, suy tính nhiều chuyện còn hơn mấy phần so với những người khác.

Theo dòng người đi ra ngoài, bốn người rất nhanh rời khỏi tháp cao màu trắng.

Vị trí tháp ở địa thế khá cao, thành trì phía dưới, còn có Bạo Loạn Chi Hải ngoài thành đều xuất hiện trước mắt.

"Bạo Loạn Chi Hải quả nhiên đồ sộ." Hàn Lập nhìn hải vực phía xa, kích động tán thưởng một tiếng.

Tiếng nổ mạnh ù ù từ xa truyền đến, mọi người dưới chân ngọn núi màu trắng khổng lồ cũng rung động lắc lư nhẹ theo.

"Nơi đây chỉ là khu vực gần biển, còn không xem vào đâu, nếu như đến chỗ sâu trong Bạo Loạn Chi Hải, chỗ đó mới chính thức là sóng lớn ngập trời, rất kích thích a." Hồ Tam cười nói.

"A, chẳng lẽ Hồ Tam đạo hữu đã đi vào chỗ sâu trong Bạo Loạn Chi Hải?" Hàn Lập thấy hơi lạ hỏi.

"Đã xảy ra thật lâu rồi, lần đó cũng là từ Lưu Vân Thành này tiến về Hắc Thổ Tiên Vực, lúc ấy ta nhất thời nóng đầu, muốn vượt qua Bạo Loạn Chi Hải, liền bỏ ra mấy chục năm, đã đến chỗ sâu trong Bạo Loạn Chi Hải rồi."

Hồ Tam cười nói.

"Ta có xem qua một ít ghi chép về Bạo Loạn Chi Hải, nói là chỗ sâu trong hải vực ngoại trừ các loại Yêu thú, còn có các tộc quần Hải yêu tộc kỳ lạ sinh hoạt, thực lực rất mạnh, có thể chiến đấu với Yêu thú trên biển, lại thêm trên biển không thiếu nơi hiểm yếu, có thể nuốt sống người đi qua Bạo Loạn Chi Hải này." Hàn Lập hỏi như thế

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng đều cảm thấy hứng thú nhìn qua.

"Hắc hắc, Lệ huynh quả nhiên là nghe nhiều biết rộng. Chỗ sâu trong Bạo Loạn Chi Hải này xác thực nguy hiểm, nhất là những Hải yêu tộc kia, chúng nó thù hận cực đoan tu sĩ nhân loại, nhìn thấy nhất định đuổi giết đến cùng, hiếm khi có tu sĩ gặp phải Hải yêu tộc mà toàn mạng trở ra. Lần trước sâu trong Bạo Loạn Chi Hải ta cũng gặp phải Hải yêu tộc, bị chúng nó truy sát một đường trọn vẹn hơn mười năm, cuối cùng bằng vào một quả Tiên phù không gian, mới may mắn chạy thoát trở về, nhưng chịu không ít tổn thương." Hồ Tam nhìn mặt biển rung chuyển phía xa, đồng tử hơi co lại một cái, tựa hồ có chút sợ hãi nói.

"Lúc đó tu vi Hồ huynh so với hiện tại thì..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi chần chờ hỏi.

"Đó là chuyện nhiều năm trước rồi, ta vừa mới tiến cấp Thái Ất cảnh, nhất thời đắc ý quên mình, mới làm ra loại chuyện ngu xuẩn này." Hồ Tam cười hặc hặc, chẳng hề để ý nói.

Hàn Lập nghe nói vậy, trong lòng âm thầm khiếp sợ.

Thực lực Hồ Tam hắn đã chứng kiến, lấy tu vi Thái Ất cảnh cũng không thể vượt qua Bạo Loạn Chi Hải này, xem ra trong biển sâu này rất nguy hiểm.

"Nghe nói bên trong Hải yêu tộc kia còn có tồn tại Đại La cảnh, Thiên Đình cũng không thương thảo được, cho nên mới không tiếc món tiền khổng lồ kiến tạo Truyền tống trận chỗ này để vượt qua vực." Hồ Tam tiếp tục nói.

"Thì ra là thế." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy gật đầu.

"Đi thôi, nơi đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta tới nội thành tìm một khách sạn ở trước đã." Hồ Tam nhìn thoáng qua chung quanh một cái, dẫn đầu bay vào hướng nội thành.

Ba người Hàn Lập phi thân đuổi theo, rất nhanh bốn người đi tới nội thành, tìm một khách sạn thanh tịnh thuê bốn gian phòng ở lại.

Hàn Lập thoáng sửa soạn trong phòng một chút, sau đó đứng dậy đi tới gian phòng Hồ Tam, hỏi thăm gã lúc trước nói "Thẩm tra" là cái gì.

"Việc này không vội, chúng ta thật vất vả mới đi tới Lưu Vân Thành này, chỉ vội vàng đi qua như vậy thì thua thiệt rồi. Ta biết rõ trong Lưu Vân Thành này có một toà "Vị Tửu Lâu " làm mỹ thực khẩu vị vô cùng ngon, lượn quanh lưỡi ba ngày không tiêu tan, lầu này có một loại tuyệt phẩm tiên tửu, chúng ta trước đi uống thử, sau đó lại nói những thứ khác." Hồ Tam cười ha ha, không có trả lời vấn đề Hàn Lập, ngược lại giới thiệu một món rượu ngon trong thành.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Dọc theo con đường này, cứ đến một thành, Hồ Tam nhất định phải tìm một ít món ngon mỹ vị, có đôi khi phải đợi mười ngày nửa tháng, làm chậm hành trình không ít.

"Tuyệt phẩm tiên tửu? Thật không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Thạch Xuyên Không bây giờ cũng đã đi tới, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe có hảo tửu, ánh mắt lập tức sáng lên, xoa xoa đôi tay nói.

"Thời gian vừa qua mọi người một mực căng thẳng tinh thần chạy đi, xác thực vất vả, trước nghỉ ngơi một chút cũng tốt." Thạch Xuyên Không cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Thạch huynh nói rất đúng, nên như thế, đi mau, đi mau." Hồ Tam dùng sức vỗ bả vai Thạch Xuyên Không một cái, sau đó gấp gáp giống như khó dằn nổi bước nhanh ra bên ngoài.

Hàn Lập thấy tình hình này, bất đắc dĩ lấy tay sờ lên mũi, cất bước đi theo.

Mặc dù đối với rượu ngon món ngon, hắn cũng không để trong lòng, nhưng cũng không muốn làm mọi người cụt hứng.

------oOo------

Chương 645: Ung dung tự tại

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hồ Tam mang theo ba người Hàn Lập rẽ trái rẽ phải trong Lưu Vân thành, rất nhanh đi tới trước một tửu lâu màu đỏ thắm, cửa treo một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ to "Vị Tửu lâu".

Tửu lâu này có quy mô khá lớn, tổng cộng có năm tầng, tầng một tầng hai là đại sảnh, bày đầy bàn lớn, lầu ba trở lên chính là khu vực khách quý, cách ra từng gian riêng.

Giờ phút này mặc dù chưa đến giờ cơm, nhưng tầng một tầng hai đã ngồi đầy người, hơn nữa ngồi tại chỗ này đều là tu sĩ, tu vi lại không thấp.

Phía trước quán rượu vẫn còn có không ít tu sĩ, giống như thực khách thế tục bình thường đang xếp hàng chờ đợi, nhìn thấy ba người Hàn Lập cả bọn âm thầm kinh ngạc.

Hồ Tam tựa hồ không cảm thấy kinh ngạc với chuyện này, trực tiếp bước vào tửu lâu, lấy ra một vật giống như lệnh bài, lắc lắc trước mặt một tiểu nhị chạy ra chào đón.

"Nguyên lai là khách quý đến, mời lên phòng khách quý trên lầu." Tiểu nhị xem xét lệnh bài một chút, lập tức cúi đầu khom lưng mang theo bốn người đi thẳng tới một phòng khách quý tầng năm.

Phòng khách quý đặt một bộ bàn ghế dựa cực kỳ tinh tế, rực rỡ không xa xỉ, cho dù lấy ánh mắt của bốn người cũng cảm thấy rất là dễ chịu.

Hồ Tam cũng không hỏi qua ba người, miệng lưỡi lưu loát kêu một bàn mỹ thực phong phú với tiểu nhị, còn có một bầu rượu lớn màu thanh bích cao hơn một thước.

Sương mù màu trắng nhè nhẹ từ trong miệng bầu rượu bay lên, khuếch tán chầm chậm ra không khí.

Một mùi rượu thơm kỳ dị lan ra, cho dù là Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lẫn Thạch Xuyên Không ngửi được mùi rượu này, tinh thần cũng chấn động, trong miệng vậy mà nuốt một ngụm nước bọt.

"Quả nhiên là rượu ngon!" Ánh mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn sáng lên, khen.

"Tất nhiên rồi, khách nhân đi tới Vị Tửu lâu này, hơn phân nửa đều là vì tiên tửu mà tới." Hồ Tam cầm bầu rượu lên rót cho mỗi người một chén, tiếp đó bưng chén rượu của mình lên uống một hơi cạn sạch, mặt lộ vẻ say mê.

Hàn Lập bưng chén rượu lên, nếm thử một chút, con mắt lập tức sáng lên.

Loại rượu này có màu hổ phách, nhìn óng ánh trong suốt, sau khi vào miệng, một cỗ hương vị khó nói lên lời bao trùm đầu lưỡi, tiếp đó chậm rãi thẩm thấu truyền đến toàn thân.

Mùi rượu này không chỉ có một, mà là trên trăm loại tư vị kỳ diệu dung hợp thành, hắn nếm thử qua cũng chưa hẳn nhận ra được hết các loại hương vị trong đó.

Rất nhiều mùi rượu đan vào nhau, nhưng lại phân ra rõ ràng, để cho người khó mà dùng lời nói hình dung được, so với bất kỳ tiên tửu nào mà Hàn Lập uống qua trước kia đều cao hơn một bậc.

"Quả nhiên là tuyệt phẩm tiên tửu, không biết rượu này tên là gì?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng nếm thử một miếng, gật đầu khen.

"Rượu này tên là Hổ Phách Tiên, sở dĩ Vị Tửu lâu có danh khí to lớn như thế, hơn phân nửa nguyên nhân là nhờ rượu này, mỗi lần Thiên Đình tổ chức quần tiên hội, cũng sẽ dùng Hổ Phách Tiên này." Hồ Tam dứt lời, uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon trong tay, mặt lộ vẻ thỏa mãn.

"Quần tiên hội?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, đặt chén rượu trên tay xuống.

"Chính là thịnh hội của Thiên Đình, cứ qua một đoạn thời gian, Thiên Đình sẽ triệu tập Cung chủ các đại Tiên vực Tiên cung đến Thiên Đình, thương nghị chuyện quan trọng, xem như là thịnh hội lớn nhất của Thiên Đình." Hồ Tam gật gù đắc ý nói.

Hàn Lập nghe vậy trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức trầm ngâm, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

Hồ Tam cũng không để ý Hàn Lập, buông tay buông chân ăn uống thả cửa.

Thạch Xuyên Không cũng có chút yêu thích mỹ thực, cũng lập tức ra tay ăn uống.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa hồ cực kỳ yêu thích Hổ Phách Tiên này, uống liên tục chén này sang chén khác.

Không quá lâu, cả bàn mỹ thực rượu ngon đều bị quét sạch, chỉ còn lại một bàn chén bát bừa bộn.

"Cơm nước no nê, quả thật là thiên đại chuyện vui nhân sinh! Bởi vì cái gọi là khổ tu vạn năm cuối cùng thành tiên, tại sao phải chia ra làm hai thế giới tương phản? Người khác vẫn tu hành khổ, ta vẫn tiêu diêu giữa thiên địa! " Hồ Tam vỗ vỗ cái bụng hơi căng lên, thở dài nói.

"Được lắm, tiêu diêu tự tại giữa thiên địa! Nên uống cạn một chén lớn!" Nhiệt Hỏa Tiên Quân khen lớn một tiếng nói.

Thạch Xuyên Không xoa bụng, bĩu môi, không nói gì.

"Ăn cũng ăn xong, uống cũng uống no bụng rồi, chúng ta cũng nên thương lượng một chút chuyện chính sự tiến về Hắc Thổ Tiên Vực à." Hàn Lập đặt chén rượu xuống, mở miệng nói ra.

Đồng thời hai tay hắn bấm quyết điểm một cái, một tầng thanh quang nhộn nhạo lên, mở ra một tầng màn sáng màu xanh, bao quanh gian phòng lại.

"Lệ huynh thật đúng là không để cho người ta buông lỏng một chút." Hồ Tam nhìn Hàn Lập một chút, uể oải nói.

"Lệ huynh nói không sai, chúng ta vẫn nên thương lượng một chút chính sự mới tốt, Lưu Vân thành là trọng thành Hắc Sơn Tiên Vực, Thiên Đình cực kỳ trọng thị nơi này, chỉ sợ đã sớm bố trí xuống vô số cơ sở ngầm trong nội thành, hay là chúng ta nên rời sớm mới tốt." Sắc mặt Thạch Xuyên Không ngưng lại nói.

"Đúng là như vậy." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng gật đầu nhẹ.

"Tốt a, tốt a. Thực không có cách nào ép các ngươi a." Hồ Tam thấy ba người đều nói như vậy, nhún vai, thu hồi vẻ đùa giỡn.

"Thạch huynh nói không sai, Thiên Đình cực kỳ trọng thị Lưu Vân thành này, nhất là truyền tống trận kia càng bị Thiên Đình khống chế nghiêm mật, người muốn sử dụng truyền tống trận đều phải qua thẩm tra nghiêm khắc." Hồ Tam dừng một chút, nghiêm mặt nói.

"Thẩm tra? Chủ yếu ở mặt nào?" Hàn Lập lập tức hỏi.

"Có hai mặt, một là thẩm tra thân phận, muốn dùng khóa vực truyền tống trận, cần phải có thân phận được Hắc Sơn Tiên Cung tán thành. Bất quá cái này không khó, chỉ cần chịu tốn Tiên nguyên thạch, vẫn dễ dàng lấy được thân phận chính quy. Mặt thứ hai mới thật phiền phức, phải qua Thiên Kính thẩm tra." Hồ Tam nói đến đây, cũng nhíu mày lại.

"Thiên Kính thẩm tra... Đó là cái gì?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ngạc nhiên hỏi.

"Là Thiên Đình nghiên cứu ra một loại pháp trận cảm ứng, gọi là Thiên Kính pháp trận, dò xét khí tức cực kỳ nhạy cảm. Phương pháp này có chức năng lưu trữ, nghe nói bên trong tồn trữ hết thảy tin tức trọng phạm Thiên Đình truy nã, trong đó bao gồm dung mạo, công pháp tu luyện, sử dụng tiên khí... Giống như chúng ta là nghịch phạm truy nã của Thiên Đình, chỉ cần tiết lộ một chút tin tức, ngay lập tức sẽ bị Thiên Kính pháp trận cảm ứng được, đến lúc đó có hậu quả gì, cũng không cần ta nói rõ a." Hai tay Hồ

Tam vỗ một cái nói.

"Vậy mà có thể ghi chép hết thảy tin tức tội phạm Thiên Đình truy nã, thật là pháp trận cảm ứng lợi hại!" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Ta tuy xem Thiên Đình không vừa mắt, nhưng nắm trong tay toàn bộ Tiên giới, dưới trướng có vô số kỳ nhân dị sĩ, càng tích lũy vô số tri thức, cũng chỉ có bọn hắn mới có thể nghiên cứu ra loại vật này. Bất quá bố trí một cái Thiên Kính pháp trận cực kỳ phức tạp, tiêu hao tài nguyên vô số kể, cũng chỉ có một số địa phương trọng yếu Thiên Đình mới bày ra pháp trận này." Hồ Tam còn nói thêm.

Bọn người Hàn Lập nghe vậy, đều im lặng gật đầu nhẹ.

"Thạch huynh ngươi và ta đã đại náo một trận tại Tụ Côn thành, chỉ sợ hiện tại cũng đã nằm trên Tru Tiên bảng Thiên Đình, Nhiệt Hỏa huynh thì không cần phải nói, một mực bị Thiên Đình truy xét, hai người các ngươi phải nghĩ biện pháp ẩn giấu hoàn toàn khí tức của mình, không để tiết lộ nửa điểm tin tức đấy." Hồ Tam nhìn về phía Thạch Xuyên Không cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, trịnh trọng nói.

Thạch Xuyên Không cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, đều gật đầu nhẹ, cúi đầu trầm ngâm.

"Về phần Lệ huynh, ta không biết ngươi có bị Thiên Đình truy nã hay không, bất quá Thiên Đình thiết kế ra toà Thiên Kính pháp trận này, mục đích chính là tìm kiếm thành viên Luân Hồi điện, ngươi cũng phải muôn vàn cẩn thận. Ta có thể phát giác được sát khí trên người ngươi nồng đậm khác thường, tuy rằng dùng thủ đoạn nào đó ẩn giấu, nhưng cũng không hoàn mỹ, nhất định sẽ bị Thiên Kính pháp trận cảm ứng được." Hồ Tam nhìn về phía Hàn Lập, hình như có thâm ý nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt khẽ động, hắn một mực phục dụng Hư Nguyên Đan, ẩn tàng sát khí trong cơ thể, không ngờ lại bị Hồ Tam khám phá được.

"Hiện tại ta đang muốn vượt qua Sát suy, sát khí trên thân tự nhiên nồng đậm, bất kỳ người nào ở vào giai đoạn này cũng sẽ như vậy, chẳng lẽ bởi vì

chuyện này mà Thiên Đình nhất định quy ta là thành viên Luân Hồi điện mà ra tay bắt ta?" Hàn Lập có chút kỳ quái hỏi.

"Cho dù là ai, chỉ cần bị Thiên Kính pháp trận cảm ứng được sát khí nồng đậm trong cơ thể, Thiên Đình cũng sẽ lập tức ra tay bắt, còn tại sao lại như vậy, ta cũng không rõ lắm." Hồ Tam gật đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng nao nao, chợt tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Thiên Đình làm việc như vậy, hiển nhiên không phải là bắn tên không trúng đích, tựa hồ giữa Luân Hồi điện và Hôi tiên có một loại liên hệ nào đó không muốn người biết, mà đặc thù rõ rệt nhất của Hôi tiên chính là sát khí.

Hắn lập tức lắc đầu, không nghĩ về việc này nữa, nhưng trong lòng đang tính toán đến một vấn đề khác quan trọng hơn.

Trước đây tại Minh Hàn tiên cung hắn giết chết Tiêu Tấn Hàn nên bị Thiên Đình truy sát, coi như Thiên Đình thu thập đủ tin tức của hắn trong Minh Hàn tiên cung, hắn vẫn có biện pháp tránh khỏi.

Chỉ là phương pháp ẩn tàng sát khí trong cơ thể, hắn chủ yếu vẫn dựa vào Hư Nguyên Đan, nhưng đó tuyệt không phải kế lâu dài.

"Nếu chỉ ẩn tàng sát khí, ngược lại ta có biện pháp." Hồ Tam nhìn thoáng qua Hàn Lập, hơi do dự một chút, lại mở miệng nói ra.

"Há, biện pháp gì? Kính xin Hồ huynh vui lòng chỉ giáo." Hàn Lập khẽ giật mình, chắp tay nói.

Hồ Tam lật tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện một bình ngọc màu bạc, ném cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận bình ngọc, mở nắp bình ra, bên trong là một khoả đan dược màu xám lớn chừng ngón cái.

Hắn nhìn đan dược này, ánh mắt chợt lóe lên.

Tuy màu sắc khác nhau, nhưng khí tức đan dược màu xám này tản mát ra rất giống Hư Nguyên Đan, nhưng lại nồng đậm hơn nhiều.

"Đây là...?" Hàn Lập không chút biến sắc nhìn về phía Hồ Tam, hỏi.

"Đan này tên là Sát Nguyên đan, ăn vào sau đó luyện hóa có khả năng ẩn tàng sát khí, hiệu quả vô cùng tốt." Hồ Tam nói ra.

"Nếu Hồ Tam đạo hữu nói như vậy, chỉ sợ đan này có giá trị không nhỏ, tại hạ làm sao lại..." Hàn Lập có chút do dự nói.

"Hắc hắc, mấy vật ngoài thân này, đối với ta cũng không có vấn đề, hôm nay hợp ý cùng Lệ đạo hữu, tặng ngươi một lần thì có làm sao?" Hồ Tam khoát tay áo, ra vẻ không sao cả nói.

Ánh mắt Hàn Lập loé lên lần nữa, lập tức dùng thần thức kiểm tra cẩn thận đan dược màu xám bạc.

Sau một lát, hắn không do dự nữa, ngửa đầu nuốt viên thuốc này vào.

Đan dược vào bụng, rất nhanh hòa tan ra, hóa thành một cỗ khí lạnh truyền ra khắp nơi trong cơ thể.

Những nơi khí lưu lạnh buốt đi qua, sát khí nơi đó lập tức ẩn núp xuống, vòng xoáy sát khí trong tiên khiếu cơ hồ cũng ngừng chuyển động, trở nên yên lặng.

Rất nhanh, sát khí trong cơ thể hắn liền thu liễm hơn phân nửa.

Hàn Lập cảm nhận được biến hoá trong cơ thể, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bây giờ dược lực Sát Nguyên đan vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa, một khi luyện hoá toàn bộ nhất định có thể che giấu hoàn toàn sát khí trong cơ thể hắn.

Hơn nữa theo hắn đoán chừng, dược lực có thể duy trì tối thiểu khoảng mười năm.

------oOo------

Chương 646: Chuẩn bị một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Không biết Hồ Tam đạo hữu còn có nhiều Sát Nguyên đan, hoặc là đan phương của đan này không? Lệ mỗ có thể mua với giá cao, hoặc là dùng những vật khác trao đổi cũng được." Hàn Lập nhìn về phía Hồ Tam, nói ra.

"Vậy thì khó rồi! Ta cũng ngẫu nhiên có được nó, càng chưa nói đến đan phương." Hồ Tam lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói ra.

"Vậy có thể nói cho ta biết, là đạt được Sát Nguyên đan này ở nơi nào không?" Hàn Lập chưa từ bỏ ý định, truy vấn.

"Lúc trước ta chưa đột phá Thái Ất cảnh, tại một cuộc trao đổi hội dưới đất, thấy có người bỏ ra một ngàn Tiên nguyên thạch chụp được một bình Sát Nguyên đan, liền thuận tay lấy được, phát hiện trong bình có hai viên, một viên trong đó đã bị ta dùng hết, vẫn còn dư lại một viên này. Còn về thuốc này xuất từ nơi nào, ta cũng hoàn toàn không biết gì cả." Hồ Tam giơ hai tay ra, nói.

Hàn Lập nghe vậy, cúi đầu im lặng không nói.

"Bất luận thế nào, đa tạ Hồ huynh về Sát Nguyên đan, đây là... năm trăm viên Tiên nguyên thạch." Rất nhanh hắn ngẩng đầu lên, lấy ra một cái trữ vật pháp khí, đưa cho Hồ Tam.

"Ta đã nói cho ngươi, ngươi lại vậy thật là không được." Hồ Tam khoát tay áo, không có tiếp nhận pháp khí chứa đồ.

"Ngươi thu lấy đi, tính tình của hắn cũng tùy hứng vô cùng." Thạch Xuyên

Không mỉm cười nói.

"Vậy thì cám ơn Hồ Tam đạo hữu." Hàn Lập cũng không có chối từ, chắp tay nói.

"Lưu Vân thành này ta đã tới rất nhiều lần, liên quan tới thân phận chính quy, ba vị không cần lo lắng, cho ta mấy ngày, ta sẽ tự xử lý ổn thỏa. Nhưng Thiên Kính pháp trận phải nhờ vào chính ba vị rồi, ta chỉ nói một lần, tuyệt đối không nên ôm tư tưởng cầu may." Hồ Tam nói trịnh trọng một câu, tiếp đó thân hình thoắt một cái hóa thành một đạo ngân quang mơ hồ biến mất không còn tăm tích.

Ba người Hàn Lập nhìn nhau một cái, thần sắc đều có chút nặng nề.

Bọn hắn không có tiếp tục dừng lại, rất nhanh rời tửu lâu, trở về khách sạn.

...

Gần nửa tháng sau.

Ba người Hàn Lập đều đi tới gian phòng Hồ Tam, Hồ Tam vừa mới trở về, thoạt nhìn có chút mỏi mệt, nhưng thần sắc lại khá hưng phấn.

"Xem ra ba vị đều chuẩn bị không sai biệt lắm." Hồ Tam nhìn ba người một chút, gật đầu cười nói.

Giờ phút này ba người Hàn Lập đã khác ba ngày trước, ngoại trừ dung mạo không thay đổi, các mặt khác đều hoàn toàn khác biệt, bao gồm cả khí tức tản mát ra.

Lúc này Thạch Xuyên Không đã đổi một thân áo bào trắng, tay cầm một cây quạt giấy, bộ dạng công tử thế tục.

Khí tức Ma tộc trên người y đã biến mất không còn tăm tích, tản mát ra một cỗ chấn động khí tức dương khí thuần khiết.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng thay đổi thành một

ông lão tóc xám, tay cầm một quải trượng màu tím, thỉnh thoảng phía trên hiện lên một đạo hồ quang điện màu tím.

Hoả diễm chi lực trong cơ thể lão cũng thay đổi thành khí tức lôi điện, mơ hồ cộng hưởng cùng quải trượng màu tím, không có sơ hở chút nào.

Hàn Lập cũng đổi một bộ trang phục, thân thể cao hơn một chút, làn da trở nên trắng sạch sẽ hơn.

Một cỗ chấn động thủy thuộc tính từ trong cơ thể hắn mơ hồ tản ra, nếu lắng nghe kỹ sẽ có từng trận thanh âm sóng nước cuồn cuộn từ trong cơ thể truyền ra.

Đoạn thời gian này hắn đều ở trong khách sạn không có đi ra ngoài một bước, toàn lực luyện hóa Sát Nguyên đan, rốt cục thu liễm sát khí vào thể nội, đồng thời những đồ vật trên người có khả năng tiết lộ thân phận như Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bích ngọc hồ lô, Giải Đạo Nhân, tinh viêm đồng tử, thậm chí trữ vật pháp khí ngày thường sử dụng cũng bị hắn gỡ xuống, thu vào trong động thiên Hoa Chi.

Tuy rằng tình huống trong không gian Hoa Chi hẳn là sẽ không bị cảm ứng được, nhưng Hàn Lập vẫn dốc hết toàn lực bố trí một pháp trận không gian trong Hoa Chi, bao phủ tất cả mọi thứ, kể cả Ma Quang vào trong.

"Lúc trước Hồ huynh nói trịnh trọng như vậy, chúng ta sao dám chủ quan." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười nói.

Hồ Tam gật đầu nhẹ, lấy ra ba tín vật thân phận phân biệt đưa cho ba người Hàn Lập.

Vật này giống như lệnh bài, toàn thân ố vàng, tựa hồ dùng một loại cây khô chế tạo thành.

Hàn Lập lật xem một lượt khô mộc lệnh bài, một bên viết tên mình, tuy vẫn là họ Lệ, nhưng lại bỏ tên đi.

Mặt kia là một đồ án đoá hoa lục giác, tựa hồ là tiêu chí gia tộc hoặc tông môn nào đó.

"Thân phận bốn người chúng ta bây giờ là ngoại môn trưởng lão Thiên Sa tông ở Lưu Sa đại lục, lần này phụng mệnh tông chủ tiến về Hắc Thổ Tiên Vực mua sắm một nhóm vật tư tu luyện." Hồ Tam vừa nói, bên ngoài thân hiện ra một tầng bạch quang mơ hồ, không ngừng lấp lóe vặn vẹo.

Trong bạch quang vặn vẹo, thân thể gã chậm rãi biến hóa, mấy hơi thở sau hóa thành một thanh niên đầu tóc bạc trắng, khí tức tản mát ra cũng khác hoàn toàn lúc trước.

Ba người Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, gật đầu nhẹ.

Bốn người lập tức đi ra khỏi phòng, hóa thành bốn đạo độn quang bay về phía cự phong màu trắng trong nội thành, rất nhanh lại đi tới cửa Phi Tiên điện.

Nơi này vẫn giống như trước, rất nhiều tu sĩ ra ra vào vào, một bộ dạng bận rộn.

Hồ Tam không có đi vào cửa chính, mang theo ba người Hàn Lập đi vào một cánh cửa bên cạnh cửa chính, bên trong có một cái cầu thang hướng lên trên.

Bốn người bước lên cầu thang đi lên phía trên.

"Mỗi người các ngươi đưa ta hai trăm Tiên nguyên thạch." Hồ Tam chợt quay người nói với ba người.

Ba người Hàn Lập chợt nghe gã nói, đều giật mình khẽ.

"Dùng làm gì?" Thạch Xuyên Không có chút hiếu kỳ hỏi.

"Tự nhiên là vì giảm bớt một chút phiền toái." Hồ Tam cười hắc hắc, nói.

Lời này có chút không minh bạch, nhưng ba người Hàn Lập không có hoài nghi cái gì, mỗi người lấy ra hai trăm Tiên nguyên thạch đưa cho Hồ Tam.

Bốn người đi nhanh qua đoạn cầu thang này, một phòng lớn màu trắng xuất hiện ở phía trước.

Mấy tu sĩ Thiên Đình đứng ở bên trong đang to nhỏ với nhau, nhìn thấy bốn người Hàn Lập đến, một thanh niên tóc bạc đứng gần nhất lập tức ra nghênh đón, vẻ mặt tươi cười hỏi: "Các vị tiền bối muốn sử dụng khóa vực truyền tống trận à?"

Những người kia thấy cảnh này, trong mắt đều lộ ra vẻ ảo não, nhưng không có tiến lên.

"Không sai." Hồ Tam gật đầu nhẹ.

"Mấy vị, xin mời theo ta." Sắc mặt thanh niên tóc bạc vui mừng, đi trước dẫn đường, mang theo bốn người Hàn Lập xuyên qua phòng lớn, đi vào bên trong một đại điện.

Trong đại điện đặt một cái bàn đá, ngồi phía sau là một đại hán mũi to mặt chữ điền, ngồi nghiêm chỉnh, đứng bên cạnh là một lão giả râu bạc trắng, thấp giọng bẩm báo gì đó.

Đại hán mặt chữ điền có tu vi Kim Tiên, bộ kim bào đang mang trên thân tinh xảo hơn không ít so với thanh niên tóc bạc và lão giả râu bạc trắng kia, nơi ngực nhiều hơn một đồ án kim long

Nghe tiếng bước chân, đại hán mặt chữ điền quay đầu nhìn sang, lão giả râu bạc trắng cũng ngừng nói chuyện.

"Phương chấp sự, các vị tiền bối đây muốn dùng khóa vực truyền tống trận." Thanh niên tóc bạc bẩm báo nhẹ một tiếng.

Đại hán mặt chữ điền gật đầu nhẹ, nhìn về phía bốn người Hàn Lập, chậm rãi nói ra: "Quy củ dùng khóa vực truyền tống trận có lẽ bốn vị đều đã biết, bất quá ta vẫn muốn nói lại một lần, truyền tống phí tổn một người một

ngàn Tiên nguyên thạch. Bất quá trước đó, phải thẩm tra đối chiếu tin tức thân phận bốn vị, tiếp đó còn phải thông qua một pháp trận dò xét, kiểm tra một chút thân thể mấy vị, sau đó mới có thể dùng truyền tống trận."

Hàn Lập nghe nói lời này, lông mày âm thầm nhíu một cái

Lúc trước Hồ Tam cũng không nói phí tổn với bọn hắn, không ngờ truyền tống một lần cũng không tiện nghi, phải biết, một ngàn Tiên nguyên thạch có thể mua được một kiện nhập phẩm tiên khí, đương nhiên là phẩm giai thấp nhất rồi.

"Quy củ chúng ta đều biết, đây là chứng minh thân phận chúng ta." Hồ Tam vừa cười vừa nói, tiếp đó lấy khô mộc lệnh bài đưa tới.

Ba người Hàn Lập cũng lấy ra tín vật thân phận, đưa cho đại hán mặt chữ điền.

Đại hán lấy từ trong ngực ra một quyển ngọc sách kim sắc, vung lên trước bốn khô mộc lệnh bài.

Một vệt kim quang từ trên sách ngọc bay ra, bao phủ bốn lệnh bài lại.

Trên kim sắc ngọc sách lập tức nổi lên một tầng kim quang, đồng thời xuất hiện từng hàng chữ viết, bên cạnh còn có hình ảnh.

"Nguyên lai là bốn vị trưởng lão Thiên Sa tông, các ngươi tiến về Hắc Thổ Tiên Vực cần làm chuyện gì?" Ánh mắt sắc bén của đại hán mặt chữ điền quét qua bốn người một chút, hỏi.

"Chúng ta phụng mệnh tông chủ đi mua một nhóm tài liệu luyện đan." Hồ Tam tiến lên một bước, bí mật lấy một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho đại hán mặt chữ điền không để lại chút dấu vết nào.

Đại hán mặt chữ điền thả thần thức dò xét trong trữ vật giới chỉ một lát, biểu hiện trên mặt lập tức ôn hòa hơn nhiều.

"Thì ra là thế, bốn vị đạo hữu phải đi xa tiến về Hắc Thổ Tiên Vực mua sắm

tài liệu, thật là khổ cực rồi, thân phận bốn vị không có vấn đề, xin mời đi theo ta." Đại hán mặt chữ điền đứng lên, trả lại tín vật thân phận cho bốn người, dẫn đầu tiến vào bên trong, thanh niên tóc bạc cùng lão giả râu bạc trắng cũng đi theo phía sau.

Bốn người Hàn Lập cất bước theo sau, một đoàn người rất nhanh đi vào một đại điện khác.

Toàn điện này dùng một loại ngọc thạch màu trắng bạc xây chồng lên nhau, tản mát ra một tầng huỳnh quang, không biết là chất liệu gì.

Trong đại điện bố trí một trận pháp hình tròn màu vàng to cỡ mấy chục trượng, bên trong pháp trận minh khắc lúc nha lúc nhúc vô số trận văn, xen lẫn nhau, vô cùng phức tạp.

Mà chung quanh trận pháp màu vàng dựng tám cột đá kim sắc to cỡ một người ôm, trên trụ đá khắc từng đạo trận văn, liên kết với pháp trận phía dưới. Trên mỗi trụ đá có một tên tu sĩ kim bào khoanh chân ngồi, giờ phút này đều nhắm mắt tĩnh tọa.

Bốn phía vách tường cũng minh khắc từng đạo phù văn phức tạp, cùng tương liên với trận pháp màu vàng.

Phía trên trận pháp màu vàng, nhẹ nhàng trôi nổi một kính tròn kim sắc to lớn.

Không khí phụ cận pháp trận phát ra tiếng ong ong, giống như thanh âm thánh ca quanh quẩn trong đại điện.

"Đây chính là Thiên Kính pháp trận..." Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Mở ra pháp trận, tra xét rõ ràng, không được bỏ sót mảy may." Giờ phút này trên mặt đại hán mặt chữ điền biểu lộ vẻ nghiêm túc, trầm giọng nói với tám người trên trên trụ đá.

Tám người kia mở to mắt, trong miệng ngâm tụng chú ngữ, đánh ra từng

đạo kim sắc pháp quyết.

Trận pháp màu vàng đột nhiên phun mạnh ra kim quang loá mắt, trong đó kèm theo vô số phù văn màu vàng, hình thành một cột sáng màu vàng như thực chất, dung nhập vào trong kính tròn kim sắc phía trên.

Trên kính tròn lập tức sáng lên từng đường vân màu vàng, nhanh chóng lan tràn ra, rất nhanh lan ra khắp toàn bộ kính tròn kim sắc.

Những đường vân màu vàng này tạo thành từng hình dạng kỳ dị, thoạt nhìn rất giống từng con mắt màu vàng kim quỷ dị, nhẹ nhàng chớp động.

Từng gợn sóng màu vàng từ trong con mắt này tản ra, bao phủ trận pháp màu vàng phía dưới.

"Bốn vị đạo hữu, thỉnh theo thứ tự đi qua pháp trận." Lúc này đại hán mặt chữ điền quay người nhìn về phía bọn người Hàn Lập nói.

Bốn người nhìn nhau, Hồ Tam cất bước đi đầu, bước vào trong trận pháp màu vàng.

Uỳnh!

Trận pháp màu vàng thoáng ba động một chút, những phù văn trong cột sáng màu vàng lập tức biến đổi, ngưng tụ thành vô số tia sáng kim sắc, giống như vô số xúc tu, nhẹ nhàng đụng chạm các nơi trên thân thể Hồ Tam.

Trên kính tròn, những con mắt kia tản mát ra sóng ánh sáng kim sắc cũng lập tức sáng lên, dung hợp vào nhau, hình thành từng đạo sóng ánh sáng kim sắc như viên hoàn, bao lại thân thể Hồ Tam.

Sắc mặt Hồ Tam thản nhiên, chậm rãi đi thẳng về phía trước, rất nhanh ra khỏi phạm vi pháp trận, không có bất kỳ dị trạng nào xuất hiện.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng thoáng thở ra một chút, nhìn các loại biến hoá của trận pháp màu vàng, ý niệm trong đầu chuyển động.

"Người tiếp theo." Đại hán mặt chữ điền vẫy tay với ba người Hàn Lập một cái, nói.

Thạch Xuyên Không chắp tay với đối phương một cái, tiến lên trước, bước vào trong trận pháp màu vàng.

Những tia sáng kim sắc lập tức hội tụ lại đụng chạm thân thể của y, sóng ánh sáng kim sắc trên kính tròn cũng bao phủ xuống.

Thân thể Thạch Xuyên Không thoáng cứng ngắc lại một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh cũng bình yên đi qua trận pháp màu vàng.

Hàn Lập không đợi đại hán mặt chữ điền kia mở miệng, thần sắc ung dung cất bước tiến về phía trước, bước vào trận pháp màu vàng.

------oOo------

Chương 647: Thành dưới mặt đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập vừa mới bước vào pháp trận, liền cảm thấy một cỗ áp lực vô hình không cách nào nói rõ từ trong pháp trận màu vàng tuôn ra, trùm lên thân thể hắn.

Thân thể của hắn lập tức trầm xuống, cảm giác dường như đứng ở vạn trượng dưới đáy biển, tựa hồ trong nháy mắt thân thể không thể nào động đậy mảy may.

Những tia sáng kim sắc từ bốn phương tám hướng hội tụ đến, lượn lờ quanh thân thể hắn không thôi, đỉnh đầu cũng có từng đạo sóng ánh sáng chụp xuống.

Hàn Lập nhíu mày lại, cảm giác được hai cỗ lực lượng từ trong pháp trận tuôn ra, chui vào thân thể hắn, một cỗ nhu hòa linh động, một cỗ khác to lớn dày đặc.

Hai cỗ lực lượng du động khắp nơi trong cơ thể Hàn Lập, cảm giác được hết thảy tình huống trong cơ thể hắn.

Hàn Lập không có ý ngăn cản hai cỗ lực lượng này, bởi vì hết thảy nói rất dài dòng, nhưng cũng chỉ diễn ra trong nháy mắt, thân thể thoáng dừng lại một chút, liền khôi phục hành động, sau đó sắc mặt hắn bình tĩnh cất bước đi về phía trước.

Kỳ thật, từ khi rời khách sạn, hắn đã thúc giục Tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển chậm rãi dựa theo Thủy Diễn Tứ Thời Quyết.

Mặt khác, hắn còn dùng một môn bí thuật phong ấn hơn phân nửa khí huyết vô cùng tràn đầy của mình, ẩn giấu mấy loại tinh huyết Chân linh, còn có khí tức Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công nữa.

Tóm lại, hết thảy thông tin có thể tiết lộ thân phận, Hàn Lập đều dốc toàn lực xử lý, nếu như vậy mà vẫn bị Thiên Kính pháp trận dò xét ra chân thân, hắn cũng đành chịu.

Trận pháp màu vàng vận chuyển ong ong, hai cỗ lực lượng du tẩu khắp cơ thể Hàn Lập, dừng lại nhiều một chút ngay chỗ Hàn Lập phong ấn, và ngay trên hai ngón tay phải hắn, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đi ra.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm thở phào nhẹ nhõm, đi nhanh qua pháp trận, đến bên cạnh Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không.

Hai người gật đầu với Hàn Lập, rồi nhìn về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn phía sau cùng.

Giờ phút này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đang ngông nghênh bước vào pháp trận, rất nhanh cũng thuận lợi thông qua.

"Thân phận và thông tin bốn vị đạo hữu đều không có bất cứ vấn đề gì, có thể sử dụng khóa vực truyền tống trận, truyền tống phí tổn mỗi người một ngàn Tiên nguyên thạch." Đại hán mặt chữ điền đi tới, nói.

Bọn người Hàn Lập mỗi người lấy ra một ngàn Tiên nguyên thạch, giao cho đại hán mặt chữ điền.

Lúc Hồ Tam đưa Tiên nguyên thạch, lại lặng lẽ lấy một chiếc nhẫn trữ vật đưa cho đại hán mặt chữ điền.

"Mấy vị đi theo ta." Trên mặt đại hán mặt chữ điền lộ ra vẻ tươi cười, mang theo đám người Hàn Lập tiếp tục đi tới phía trước, lại đi vào trong một đại điện.

Trên mặt đất trong điện này bố trí một không gian trận pháp truyền tống, lớn cỡ vài chục trượng, trong pháp trận minh khắc vô số trận văn màu bạc,

so với Thiên Kính pháp trận bên ngoài cũng không kém bao nhiêu.

Từng đạo ngân quang lấp lóe, không gian rung động mãnh liệt từ trong pháp trận tản ra.

Bốn người Hàn Lập dưới sự chỉ dẫn của đại hán mặt chữ điền, đứng ở trong trận pháp truyền tống.

Năm ngón tay đại hán mặt chữ điền điểm một cái, bốn đạo bạch quang bắn ra, "Đùng" một tiếng dính vào trên thân bốn người, chính là một phù lục màu trắng hình tam giác.

Sau đó gã lấy ra một ngọc bài màu bạc, trong miệng lẩm bẩm.

Thanh niên tóc bạc cùng lão giả râu bạc trắng cũng đứng một bên pháp trận, mỗi người lấy ra một ngọc bài, bấm quyết không thôi.

Trận pháp truyền tống lập tức nổi lên ngân quang sáng tỏ, vận chuyển kịch liệt.

Một đạo ngân quang ngút trời hiện lên, thân ảnh bốn người biến mất không còn tăm tích.

Trong miệng đại hán mặt chữ điền ngâm tụng chú ngữ, bấm quyết điểm một cái.

Trận pháp truyền tống lập tức nhanh chóng lắng lại, rất nhanh khôi phục bộ dạng lúc trước.

Thanh niên tóc bạc cùng lão giả râu bạc trắng đi tới, đứng ở bên cạnh đại hán mặt chữ điền.

"Những Tiên nguyên thạch này thưởng cho các ngươi." Đại hán mặt chữ điền lấy ra một trữ vật pháp khí, ném cho hai người thanh niên tóc bạc, sau đó quay người đi ra bên ngoài.

"Đa tạ Phương hộ pháp." Hai người đại hỉ, khom người thi lễ một cái, nói.

Chờ thân ảnh đại hán mặt chữ điền biến mất, lúc này hai người mới mở trữ vật giới chỉ ra, bên trong là một trăm Tiên nguyên thạch.

Lập tức hai người chia nhau mỗi người một nửa.

"Đã sớm nghe nói làm việc tại tầng hai Phi Tiên điện là một công việc béo bở, không ngờ lại béo bở phong phú như thế, chỉ qua một đoạn thời gian nữa là ta có thể góp đủ Tiên nguyên thạch mua sắm một kiện nhập phẩm tiên khí rồi." Thanh niên tóc bạc có chút kích động nói.

"Đây là đương nhiên, bằng không thì ngươi thử nghĩ tại sao nhiều người lại muốn làm việc tại tầng hai Phi Tiên điện như vậy?" Lão giả râu bạc trắng cười hắc hắc nói.

Hai người thấp giọng cười nói, kề vai sát cánh đi ra bên ngoài.

...

Phương bắc Hắc Thổ Tiên Vực có một đại lục hình dáng hẹp dài như Giao long, tên là Ô Long đại lục.

Khu vực bắc bộ ngàn núi vắt ngang, vạn sông chảy cuồn chộn mạnh mẽ, địa thế chập chùng, khắp nơi là những dãy núi kéo dài vạn dặm, xen lẫn ở giữa là ngàn vạn khe rãnh to lớn thật sâu, bên trong thủy hệ phân bố phong phú, địa hình cực kỳ phức tạp.

Bởi vì địa hình địa vật đặc thù, dẫn đến toàn bộ phương bắc mặc dù thành trì không ít, nhưng lại không có toà đại thành có quy mô to lớn nào, trong đó chiếm diện tích phổ biến nhất là một toà thành tên “Hắc Dứu thành”, ở đoạn giữa Thế Lương sơn mạch.

Tuy phương bắc Hắc Sơn Tiên Vực hoang vắng, nhưng cũng không phải là rừng thiêng nước độc hiểm ác chi địa gì, trái lại bởi vì có nhiều đặc sản linh thổ trân quý, đã trở thành nơi được rất nhiều linh dược tiên thảo cùng sơn tinh yêu mị sinh trưởng um tùm.

Càng tới gần Tiên vực, bên trong có rất nhiều thương hội làm sinh ý, xem nơi đây là phúc địa của thương nhân, nhao nhao cắm rễ thành lập phân hội ở đây, vừa thu thập gieo trồng các loại linh thảo, vừa mua sắm quặng mỏ, trắng trợn đào móc linh thổ địa mạch.

Hắc Dứu thành có tên này là nhờ một loại linh thổ màu đen nằm trong dãy Thế Lương sơn mạch này.

Loại linh thổ này giống như cặn dầu, bên trong chứa linh khí, nhưng không thể gieo trồng linh thảo trên đó, lại có thể đem ra nung làm khôi lỗi.

Bởi vì bản thân "Hắc Dứu Thổ" có tính kết dính đặc biệt, lại tồn trữ linh khí, khiến cho lúc luyện chế khôi lỗi gia nhập tỷ lệ nhất định đất này, liền có thể tăng lên rất nhiều tỷ lệ thành công luyện chế khôi lỗi cùng tỷ lệ phẩm cấp.

Cũng chính vì vậy, toàn bộ Hắc Dứu Thổ ở Thế Lương sơn mạch bị đào móc hết sức kịch liệt.

Trải qua gần trăm vạn năm khai thác đào móc, Hắc Dứu Thổ ở toàn bộ dãy núi cơ hồ đã bị đào rỗng, trong lòng đất cũng không còn thừa bao nhiêu.

Bởi vì toàn bộ khoáng mạch bị đào hết, địa thế Thế Lương sơn mạch bị chìm xuống, mặt đất so với những nơi khác trái lại trở nên càng thêm bằng phẳng khoáng đạt, thích hợp tu kiến bến đò Tiên gia cỡ lớn, làm nơi cung cấp các loại độ thuyền vận chuyển và cập bến.

Cho nên, từ mấy chục vạn năm trước, cả tòa Thế Lương sơn mạch đã không còn là nơi khai thác khoáng mạch, ngoại trừ một phần khu vực được tu kiến thành bến đò lớn ra, các địa phương còn lại trở thành linh thổ, gieo trồng các loại linh thảo.

Một phần khu vực trong đó, được kiến tạo thành một toà thành trì to lớn nằm dưới mặt đất, chính là Hắc Dứu thành hiện nay.

Thành này nằm sâu dưới đất mấy trăm dặm, được chia làm bảy tầng, vì thế nó có biệt danh "Thất trọng thành".

Tại chỗ sâu nhất ở tầng bảy toà thành, tu kiến một toà đại điện truyền tống chiếm diện tích khá rộng, có khả năng tiếp dẫn tu sĩ Hắc Sơn Tiên Vực lân cận truyền tống tới.

Giờ phút này, bên ngoài đại điện truyền tống đang có bốn đạo nhân ảnh chậm rãi bước ra, trong đó người cầm đầu có vóc dáng gầy gò trong bộ đồ đen, cơ hồ sóng vai với một người dung mạo thanh tú tóc trắng quăn, chính là Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không.

Hai người Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn theo sau hai người bọn họ, cũng đi gấp theo ra, một người sắc mặt ngưng lại, một người ánh mắt phức tạp.

"Làm sao vậy? Nhiệt Hỏa đạo hữu trở lại chốn cũ, tâm tình có chút bất định à?" Hàn Lập nhìn thoáng qua lão giả bên cạnh, vừa cười vừa nói.

"Nơi đây cách chốn cũ còn rất xa à, lúc trước tuy một mực dừng lại ở Hắc Sơn Tiên Vực, cách nhau cũng không tính quá xa, nhưng vẫn không dám trở về Hắc Thổ Tiên Vực, bây giờ biến thành cái dạng gì cũng không biết nữa, ngược lại thật có chút cảm giác lưu luyến." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười khổ một tiếng nói.

"Hắc Thổ Tiên Vực này có chút khác lạ à, đại điện truyền tống lại được xây dưới mặt đất."

Hàn Lập nhìn chung quanh một chút, thấy phía trên mái vòm cực cao khảm nạm từng khỏa minh châu to lớn, tản mát ra quang mang ấm áp giống như mặt trời, chiếu sáng cả bốn phía xung quanh.

Đại điện phía sau hắn được khảm vào vách đá, phía trước là một tòa đại sảnh rộng rãi, ngay phía trước cùng hai bên trái phải đều có một lối đi rộng rãi, không biết thông đến nơi nào.

"Lệ đạo hữu có chỗ không biết, vị trí chúng ta lúc này đang nằm trong một toà thành trì được tu kiến dưới một quặng mỏ. Ở dưới này không chỉ có đại điện truyền tống, còn có khách sạn tiên gia cùng rất nhiều cửa hàng, lát

mang ngươi đi dạo một vòng bên trên, ngươi sẽ biết rõ." Hồ Tam dường như rất auen thuộc nơi này, quay đầu nói với Hàn Lập.

"Vậy làm phiền rồi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Bốn người đi dọc theo lối đi bên trái ra ngoài, trên đường đi quả nhiên nhìn thấy từng toà đại điện khảm trên vách núi đá, trong đó có rất nhiều ngọn núi bị trực tiếp đào rỗng, bên ngoài phía trước xây thành những bức tường với gạch xanh chồng lên nhau.

Trong đó có rất nhiều bức tường phía ngoài được trang trí chạm trổ rường cột, trên cửa treo tấm biển lớn, phía trên gắn các lá cờ tinh kỳ, thoạt nhìn không khác gì các cửa hàng trong thành lớn.

"Ở tầng bảy này cũng không có gì nhiều, thương khách lui tới cũng ít nhất, nhưng thương hội chân chính trên cơ bản đều thiết lập tại nơi này, có hai khách sạn tiên gia cũng xây ở tầng này, không có gì náo nhiệt..." Một đường đi dọc theo những cửa hàng này tiến lên, Hồ Tam vừa đi vừa giới thiệu cho Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Hàn Lập.

Xuyên qua một cánh cửa hình vòm, lại đi vào bên trong mấy trăm bước, mấy người đi tới một toà đại sảnh rộng rãi, trong sảnh gần vách núi đứng lặng một toà lầu các bằng đá cao hai tầng, phía trên trang trí các loại hoa văn trang sức cùng đồ án hoa điểu ngư trùng, thoạt nhìn hoa mỹ đến cực điểm.

Đỉnh lầu treo một tấm biển to lớn, phía trên viết ba chữ to "Bách Tạo các" bằng kim triện văn.

"Thế nào? Lệ đạo hữu muốn vào dạo chơi?" Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập đứng ở cửa lầu, ngửa đầu nhìn cửa lầu này, hỏi

"Bách Tạo các cùng Bách Tạo sơn chắc là có quan hệ với nhau?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Lệ đạo hữu còn không biết sao? Bách Tạo sơn lấy luyện khí nổi danh trên đời, ngoài việc làm sinh ý cùng các đại thương hội, chính nó cũng mở các

cửa hàng bán pháp bảo khôi lỗi do ngoại môn trưởng lão chủ trì. Bách Tạo các này chính là cửa hàng của nó, được phân bố nhiều nơi trong tiên vực." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Ha ha, là tại hạ cô lậu quả văn..." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Lúc trước tuy hắn thường gặp gỡ Cảnh Dương thượng nhân, nhưng chủ đề nói về Bách Tạo sơn vẫn tập trung ở thuật luyện khí, còn chưa quan tâm những phương diện này.

"Ngược lại cũng không kỳ quái, nghe Giao Tam đạo hữu nói, đạo hữu một mực ở tại nơi vắng vẻ Bắc Hàn Tiên Vực, ngược lại chưa từng gặp qua Bách Tạo các cũng không có gì lạ." Hồ Tam mở miệng nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, lông mày nhíu một cái không dễ nhận ra, ánh mắt không tự chủ lại nhìn Hàn Lập đánh giá một chút.

Hàn Lập chú ý tới ánh mắt Thạch Xuyên Không, nhìn y cười cười. Thạch Xuyên Không gật đầu khẽ, sau đó dời ánh mắt đi.

------oOo------

Chương 648: Bến đò

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bốn người Hàn Lập đi tiếp mấy dặm, cuối cùng dừng lại trước một động khẩu hình vòm.

Ánh mắt ba người Hàn Lập đều nhìn về phía Hồ Tam.

"Trong này chính là truyền tống trận cỡ nhỏ tiến về tầng sáu của thành lúc trước ta có nói qua với các ngươi, các nơi trong thành cũng có không ít. Chúng ta vào thôi."

Hồ Tam nói xong liền dẫn đầu bước qua cánh cửa đi vào trong đó, ba người Hàn Lập cũng theo sát phía sau.

Vừa vào trong, Hàn Lập liền thấy trên mặt đất cách không xa trước mặt có một toà truyền tống trận nhỏ chừng hơn mười trượng.

Bên cạnh truyền tống trận đặt một cái bàn, phía sau là một dị tộc da xanh lá có ngoại hình gần giống thằn lằn, đang ngồi xếp bằng cúi đầu ngủ say, không chút phản ứng với mấy người Hàn Lập đi vào.

Hồ Tam thấy thế, đi tới phía trước gọi y tỉnh lại, sau đó ném một túi chứa linh thạch cực phẩm lên trên bàn, rồi dẫn mấy người Hàn Lập đi vào trong pháp trận.

Dị tộc da xanh cầm cái túi lên ước lượng, thấy đám người Hàn Lập xuất thủ xa xỉ, ngoài phí tổn pháp trận còn cho thêm tiền boa, lập tức tinh thần chấn động, vội vàng chuẩn bị thúc giục pháp trận đưa mấy người lên tầng sáu, vẫn không quên thi lễ với Hồ Tam một cái.

Hồ Tam cười liên tục nhìn đối phương gật gật đầu, một bộ dạng rất vui vẻ.

Bên trong pháp trận loé lên quang mang, thân ảnh bốn người Hàn Lập lập tức mơ hồ một cái biến mất không thấy.

Dị tộc da xanh nhìn linh thạch cực phẩm trên bàn trà, trên mặt càng vui vẻ, đang định kiểm lại một chút thu vào túi trữ vật, sắc mặt lại đột nhiên cứng đờ.

Hắn cúi đầu nhìn ngón tay trống rỗng, lập tức nổi giận lôi đình.

Chỗ cửa điện bên trong một toà truyền tống trận ở tầng sáu, Hồ Tam thảy thảy một chiếc nhẫn màu xanh biếc trong tay, chậm rãi bước ra.

"Cái tật xấu ngứa ngáy tay chân này của ngươi vẫn không chịu sửa đổi sao, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Sau lưng Thạch Xuyên Không thấy thế, che trán lắc đầu, mặt bất đắc dĩ nói.

"Diệu thủ của Hồ Tam đạo hữu lần này đúng là mười phần tinh diệu, đột nhiên trong nháy mắt liền ngăn cách hoàn toàn nhẫn trữ vật với người kia, mà lại không bị y phát hiện." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không nói gì, vô thức kiểm tra một hồi vòng trữ vật của mình, sau đó âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Thời gian gần đây giữ quy củ quá dài, tạm thời có chút ngứa nghề, ha ha... Không cần để ý, không cần để ý..." Hồ Tam cười cười, khoát khoát tay nói.

Đến tầng sáu, dòng người bên trong đường núi hiểm trở rõ ràng trở nên dày đặc, trong đó đại đa số đều là nhân tộc, nhưng dị tộc muôn hình muôn vẻ lại nhiều hơn so với trước.

Cửa hàng trên vách núi đá cũng càng thêm dày đặc, các loại cờ quạt chiêu phiên treo thật cao, nhao nhao nhô ra đến hành lang đường, trong đó phần lớn đều là cửa hàng bán linh thổ và linh thảo, đương nhiên cũng không thiếu cửa hàng bán Tiên gia pháp bảo cùng đan dược, thoạt nhìn không có nhiều khác biệt so với các cửa hàng bình thường.

Về sau mấy người đi liên tiếp lên các tầng trên, tình huống bên trong cơ bản giống nhau, bất quá càng lên cao thì thương khách lui tới trong thành càng nhiều, chung quanh một mảnh náo nhiệt.

Bất quá, Hồ Tam tựa hồ rất ưa thích hoàn cảnh ồn ào này, càng lên cao đi càng chậm, nửa đường còn ghé một tửu quán Tiên gia, uống một ít linh tửu tiên nhưỡng có chút danh tiếng, mang theo bọn Hàn Lập ăn một trận như phàm nhân.

Gã vốn nghe Hàn Lập cũng có trình cao trong việc thưởng thức rượu, liền đưa Hàn Lập mấy cái bình, kết quả Hàn Lập bởi vì uống rượu chung cùng Hô Ngôn Đạo Nhân quá lâu, ánh mắt khá cao đối với linh tửu tiên nhưỡng, căn bản chướng mắt linh tửu nơi này, nhẹ nhàng cự tuyệt.

Mấy người đi từng tầng từng tầng lên tới mặt đất, đã nửa ngày sau.

Vào lúc hoàng hôn, ánh chiều tà hạ xuống phía tây, chiếu rọi toà thành xây trên mặt đất thành một màu đỏ thẫm.

Hàn Lập phóng tầm mắt nhìn qua, liền nhìn thấy từng toà kiến trúc to lớn vô cùng như lỗ châu mai đứng lặng bên ngoài thành trì, bên cạnh lơ lửng một toà độ thuyền tiên gia to lớn như núi.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, Lệ đạo hữu, di tích Chân Ngôn môn đại khái ở tại Huyễn Yêu Chiểu Trạch nằm trong Phù Khâu đại lục thuộc Hắc Thổ Tiên Vực, thông qua cưỡi độ thuyền kết hợp truyền tống trận, đại khái cần khoảng ba mươi năm là tới, bất quá có thể dùng truyền tống trận địa phương thì không nhiều lắm, phần lớn vẫn dựa vào độ thuyền." Hồ Tam chỉ vào một hướng, mở miệng nói ra.

"Vì sao phải cưỡi độ thuyền? Những độ thuyền này tuy hình thể to lớn, lại phi hành an ổn, nhưng tốc độ cũng không nhanh bằng chúng ta tự khống chế tiên khí phi hành a?" Hàn Lập hơi khó hiểu hỏi.

"Lệ đạo hữu nói không sai, nhưng Hắc Thổ Tiên Vực này có chút quy củ đặc biệt a, có một số khu vực không được tùy ý bay qua, có ít khu vực thì trực tiếp sắp đặt cấm chế, một khi cưỡng ép xông qua rất có thể sẽ bị Tiên

cung tiếp cận." Hồ Tam mở miệng nói ra.

"Không nghĩ tới Hắc Thổ Tiên Vực còn có nhiều quy củ như vậy." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bĩu môi nói.

"Không sai. Một mặt là bởi vì một đường nam tiến linh điền khoáng mạch rất nhiều, nhiều nơi thuộc về sở hữu tư nhân của các đại thương hội, không cho phép tu sĩ bên ngoài tùy ý xâm nhập. Một phương diện khác, là bởi vì giữa các phiến đại lục Hắc Thổ Tiên Vực cũng cách nhau bằng các khu vực đầm lầy độc chướng với diện tích lớn, bên trong có địa phương đến nay vẫn là cấm khu giống như Man Hoang giới vực, tồn tại rất nhiều Yêu thú kinh khủng, thậm chí trong đó không thiếu tồn tại cấp bậc Đại La." Hồ Tam còn nói thêm.

"Đây đều là do Hắc Thổ Tiên cung tăng cường khống chế nên mạnh mẽ đưa ra quy định. Tại một ít khu vực xa xôi còn dễ nói, nhưng nếu đến phụ cận đại thành, khá là phiền toái." Thạch Xuyên Không tiếp lời, giải thích.

"Tất cả thương hội độ thuyền đều có đường thuỷ cố định, đã báo cáo Tiên cung chuẩn bị trước, bởi vậy sẽ không chịu ảnh hưởng." Hồ Tam bổ sung.

"Nhớ năm đó Chân Ngôn môn chúng ta vẫn còn, Hắc Thổ Tiên Vực cũng không có những thứ quy củ chó má này..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có chút thương cảm than thở một tiếng.

"Nói như vậy, cưỡi độ thuyền ngược lại là phương thức ổn thỏa nhất." Hàn Lập gật đầu nhẹ nói.

"Cũng không hẳn, rất nhiều thương hội mặc dù đã báo trước, lại giao nộp số lượng lớn Tiên nguyên thạch, nhưng bến đò ven đường vẫn bị người Tiên cung lấy các cớ lục soát, thành thành thật thật tiếp nhận kiểm tra, do đó đến trễ mấy tháng, hoặc bị móc Tiên nguyên thạch như tiền mãi lộ." Hồ Tam lắc đầu nói.

"Trách không được lúc trước ở Lưu Vân thành, đạo hữu đã làm một chuyện tính ra cũng không lạ a..." Hàn Lập nhịn không được cười nói.

"Ha ha, bất quá có Thạch huynh, chúng ta cũng không bị những phiền toái này. Tại tất cả độ thuyền của các nhà, chỉ có độ thuyền của Bách Tạo các cùng Quảng Nguyên trai sẽ không bị người Tiên cung xem xét nặng nề. Đại đa số tình huống, cũng sẽ không có kiểm tra." Hồ Tam vừa cười vừa nói.

"Bến đò Quảng Nguyên trai ở chỗ xa hơn một chút, xin mời chư vị theo ta." Thạch Xuyên Không cười nói một câu, dẫn đầu bay nhanh về phía trước.

Mấy người Hàn Lập theo sát phía sau lướt vào không trung, một đường đi về hướng nam.

Bay lên trên bầu trời, Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện bến đò trên mặt đất nhiều hơn xa so với lúc trước hắn nhìn thấy, từng tòa nối tiếp nhau, sắp xếp chỉnh tề trong phạm vi mấy trăm dặm.

Ở giữa còn xen lẫn từng tòa phường thị cùng đường phố, dưới ánh đèn chiếu rọi chạng vạng thoạt nhìn phi thường náo nhiệt.

Sau một lát, mấy người đi vào một bến đò chiếm diện tích khá rộng, tiến vào một đại điện chủ sự.

Bên trong có một lão giả tóc xám quản sự thấy thế, lập tức đặt chén trà đã đưa tới miệng xuống, đứng dậy chạy ra đón chào.

Tựa hồ lão quen biết với Thạch Xuyên Không, trên mặt vui vẻ, vừa mở miệng nói chuyện

lại bị Thạch Xuyên Không giành nói trước:

"Chu chưởng quỹ, đã lâu không gặp, Thạch mỗ lại tới làm phiền."

"Thạch đạo hữu chính là khách quý ít gặp, lúc nào tới bến đò chúng ta đều là chuyện may mắn rồng đến nhà tôm, làm sao dám gọi là quấy rầy. Những người này đều là bằng hữu a? Tới tới tới... Mọi người vào bên trong ngồi." Lão giả hơi chậm lại, lập tức khôi phục như thường nói.

Trong khi nói chuyện, lão dẫn bọn Hàn Lập vào một nhã thất trong điện, rót

nước trà cho từng người, mở miệng hỏi:

"Thạch đạo hữu luôn luôn vô sự không lên điện tam bảo, hôm nay đến đây chắc là có chuyện quan trọng?"

"Vẫn là Chu chưởng quỹ hiểu ta, chuyến đi gần nhất của độ thuyền Quảng Nguyên trai đến Phù Khâu đại lục khi nào xuất phát?" Thạch Xuyên Không cười hỏi.

Lão giả tóc xám suy nghĩ một lát, mở miệng nói ra: "Gần đây vừa mới góp nhặt một nhóm linh thổ, trong dược điền cũng có một nhóm Hỏa Diên Thảo cùng Ngọc Linh Chi thành thục, chỉ chờ hàng hoá tập trung về là có thể xuất phát, đại khái còn cần nửa tháng nữa."

"Ha, nói như vậy chúng ta tới vừa đúng dịp." Hồ Tam nghe vậy, quơ quơ chén trà, mở miệng nói ra.

"Ha ha, mấy vị tới vừa đúng dịp, mấy ngày nữa trong đấu thú trường Hắc Dứu thành vừa vặn có một trận đấu đánh cược, đừng ngại đi xem một chút, xem như tiêu phí thời gian luôn." Chu chưởng quỹ vừa cười vừa nói.

Thạch Xuyên Không nghe lời ấy lập tức hào hứng, ngồi thẳng người nó: "Là Hắc Lan đấu thú tràng à? Tỉ lệ đặt cược thế nào?"

"Vâng. Nghe nói mười trận đấu này đều là Yêu thú cao cấp đến từ Hắc Sơn Tiên Vực, bắt được từ phương bắc Man Hoang giới vực, trong đó lợi hại nhất là hai đầu có huyết mạch Chân linh, bởi vậy tỉ lệ đặt cược khá cao." Chu chưởng quỹ gật đầu nói.

"Thế nào? Mấy vị có hứng thú chứ, mấy ngày nữa chúng ta cùng đi nhìn một chút?" Thạch Xuyên Không quay đầu nhìn về phía bọn người Hàn Lập, hỏi.

Hàn Lập cười thầm trong bụng, cảm thấy Hồ Tam thích rượu, Thạch Xuyên Không thích cờ bạc, đúng là có thể tụ cùng một chỗ, bất quá việc này hắn cũng không có hứng thú gì, liền lắc đầu cự tuyệt.

"Nếu là có cược chơi cờ ta còn nguyện ý tới nhìn một cái, chuyện đấu thú thì miễn cho ta đi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng vừa cười vừa nói.

"Còn ngươi? Chẳng lẽ cũng không đi?" Thạch Xuyên Không nhìn Hồ Tam, hỏi.

"Đi! Tại sao không đi? Thạch huynh ngươi đã cược tất thua, ta chỉ cần cược ngược lại, nhất định sẽ không thua thiệt." Hồ Tam nhíu mày, cao giọng kêu lên.

"Phi, ta thua lúc nào..." Thạch Xuyên Không nổi giận nói.

Mọi người nói chuyện phiếm mấy câu, sau đó Chu chưởng quỹ sai đám thủ hạ sắp xếp xong xuôi khách viện, dẫn bọn hắn đi nghỉ ngơi.

Ban đêm.

Hàn Lập đang ở trong phòng nhắm mắt đả tọa, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên gõ cửa bái phỏng.

Sau khi vào cửa, Hàn Lập mời lão ngồi xuống, lấy ra đồ uống trà châm cho lão một chén trà thơm, rồi ngồi đối diện tĩnh tọa không nói gì.

Ngay lúc bầu không khí trong phòng có chút ngột ngạt, rốt cuộc Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mở miệng nói ra: "Lệ đạo hữu, ta có một ít chuyện không biết có nên..."

Ngay lúc lão còn chưa nói hết lời, liền thấy Hàn Lập vung tay lên, một màn sáng vô hình liền ngăn cách toàn bộ căn phòng lại.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu cứ nói đừng ngại." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Lệ đạo hữu, ngươi đây là... Sáng sớm đã chờ ta tới a?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, cười khổ nói.

------oOo------

Chương 649: Tông môn thất lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Nếu ta là đạo hữu rơi vào cảnh ngộ bây giờ, cũng sẽ đi tìm minh hữu giống như vậy." Hàn Lập cười cười, không tỏ rõ ý kiến mở miệng nói.

"Không sai, lúc trước muốn Lệ đạo hữu đồng hành, cũng là do cân nhắc từ việc này. Chỉ là khi đó đạo hữu cự tuyệt, nên chưa kịp nói chuyện kết minh với ngươi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói ra.

"Nếu ta không có chuyện phiền phức quấn thân, có lẽ khi đó đã đáp ứng... Bất kể thế nào, hiện tại hai chúng ta vẫn là bằng hữu đồng hành, chẳng qua là nhiều hơn một thân phận thành viên Luân Hồi điện thôi." Ánh mắt Hàn Lập nhìn thẳng đối phương, chậm rãi nói.

Sau khi Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe xong, vẻ do dự trên mặt lại hiệ lên, chần chờ một lúc lâu mới lên tiếng:

"Lệ đạo hữu, ngươi và ta vốn quen biết lâu tại Dã Hạc Cốc, tuy không phải sinh tử chi giao gì, nhưng cũng xem như quân tử chi giao, có thể thẳng thắn nói cho ta biết, rốt cuộc Luân Hồi điện giao ngươi nhiệm vụ gì không? Có quan hệ với Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết không?"

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, không dối gạt ngươi, ta cũng không phải là thành viên trung tâm Luân Hồi điện, nhận được nhiệm vụ chỉ là phụ trợ Hồ Tam thăm dò di tích Chân Ngôn môn, nhưng cụ thể hắn muốn làm gì, ta xác thực không được biết." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Lệ đạo hữu đã nói như vậy, nếu ta không tin thì không có lý lẽ rồi. Về hai người Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không, ta cũng không tín nhiệm, dù sao

đều vì mình chủ, tâm tư khó liệu. Lần hành trình di tích này có thể liên minh hay không, vẫn là hi vọng đạt được một câu trả lời chắc chắn từ trong miệng Lệ đạo hữu." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cắn răng, nói.

"Nhiệm vụ Luân Hồi điện đè lên người, có một số việc ta không thể không làm, nhưng liên quan đến sự tình tính mệnh Nhiệt Hỏa đạo hữu, Lệ mỗ không dám hứa chắc sẽ dốc toàn lực cứu, nhưng tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn, càng sẽ không bỏ đá xuống giếng." Hàn Lập suy tư một lát, nói.

"Được! Có câu này của đạo hữu, ta xem như uống được viên thuốc an thần. Việc này xong, tất có hậu báo." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi ôm quyền, nói.

Hàn Lập lập tức đáp lễ lại.

Hai người lại tiếp tục tán gẫu chuyện cũ Nhàn Vân sơn một lát, sau đó Nhiệt Hoả Tiên Tôn mới cáo từ ly khai.

...

Một buổi sáng sớm hơn mười ngày sau.

Hàn Lập và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng nhau đi tới tường thành nơi độ thuyền cập bến, mới phát hiện chỉ có một mình Hồ Tam chờ ở nơi đó.

"A, sao lại không thấy Thạch đạo hữu?" Sau khi chào hỏi, Hàn Lập khẽ ồ lên một tiếng nói.

"Thạch huynh hẳn còn một số chuyện chưa làm xong, chắc chậm một chút a. Thời gian trôi qua thật nhanh, ta ở đây còn chưa đã ghiền á." Hồ Tam ngáp một cái, lười biếng nói.

"Nhìn qua thì chắc hôm qua Hồ Tam đạo hữu đã tới đấu thú trường rồi." Hàn Lập khẽ mỉm cười nói.

"Ai, thôi đừng nhắc nữa." Hồ Tam khoát tay áo nói.

Cứ thế đợi chừng sau một khắc đồng hồ, Thạch Xuyên Không cùng Chu chưởng quỹ khoan thai chậm rãi đi tới, xin lỗi một tiếng rồi cùng mấy người lên thuyền.

Đi theo thuyền Quảng Nguyên trai là một vị cung phụng Kim Tiên hậu kỳ, cùng một vị quản sự Chân Tiên sơ kỳ. Vị Kim Tiên chỉ lộ diện nói chuyện với mấy người ngắn ngủi một lát liền trở về tĩnh thất của mình, vị Chân Tiên thì một mực bồi tiếp mấy người, an bài khách thất cho từng người bọn họ.

Tòa độ thuyền này có thể tích cực lớn, rộng tới mấy ngàn trượng, trên thuyền ngoại trừ kho hàng, còn có hơn ba trăm gian khách thất, chỉ là bình thường không cho người ngoài thuê, chỉ để cho người thương hội sử dụng.

Hàn Lập chọn lựa một khách thất ở khoang đáy thuyền, điều kiện so với khách thất phía trên kém một chút, nhưng cách xa khách thất khác, lại yên tĩnh bí ẩn một chút.

Vị quản sự Chân Tiên bồi tiếp Hàn Lập xuyên qua kho hàng, đi đến khách thất của hắn.

Trên đường qua kho hàng, Hàn Lập nhìn thấy bên trong xếp chỉnh tề những rương lớn màu đen rộng hơn một trượng vuông, phía trên còn khắc rõ một ít phù văn đặc thù, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Hồ quản sự, bên trên những rương màu đen này có ba động linh lực quen thuộc, sao cảm giác có chút giống túi trữ vật?" Hàn Lập hơi nghi hoặc hỏi.

"Tiền bối nói không sai, những rương màu đen này đúng là trữ vật pháp khí, chế tác đơn giản hơn so với túi trữ vật, đại khái có thể tồn trữ gấp trăm lần thể tích hàng hóa, chỉ là thời gian cất giữ không dài bằng túi trữ vật. Bất quá chỉ vận chuyển các loại linh thổ cũng đủ dùng rồi." Quản sự Chân Tiên giải thích.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu nói.

Đi dọc theo kho hàng tiến vào bên trong, Hàn Lập còn thấy một ít lồng

giam đặc chế, có cái cao chừng trăm trượng, có cái chỉ ba thước, phía trên quấn quanh từng tia điện quang và dán phù lục phòng cấm.

Trong lồng là những yêu thú hoặc là linh mị, toàn bộ nằm sấp, mỗi đầu vết thương chồng chất, hoặc là mặt ủ mày chau.

"Những thứ cổ quái kỳ lạ này luôn có người ưa thích, còn nguyện ý xuất giá cao. Người xem đầu Man Sa Sư Tử kia, đó là trong đấu thú trường Linh Chiểu thành chỉ đích danh muốn có, chúng ta bỏ ra rất nhiều khí lực, mới từ biên giới Man Hoang giới vực mang về một đầu như thế." Quản sự Chân Tiên không đợi Hàn Lập hỏi, liền chủ động chỉ vào trong chiếc lồng nói.

Hàn Lập hơi nhíu mày, không nói gì thêm.

Tên quản sự Chân Tiên thấy thế, thức thời ngậm miệng lại, không nói nữa.

Đợi đến khi gã dẫn Hàn Lập đến cửa phòng khách, vẫn nhịn không được mở miệng hỏi: "Tiền bối thật không cần đổi một gian khách thất thượng đẳng chứ?"

"Không cần, ta thích yên lặng một chút, hảo ý Hồ quản sự ta xin tâm lĩnh." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Vậy... Về sau tiền bối có gì phân phó cứ nói, trước ta không quấy rầy nữa." Quản sự Chân Tiên cáo lui nói.

Đợi gã rời đi, Hàn Lập mở cửa phòng vào, phát hiện gian khách thất này vậy mà mười phần rộng rãi, ngoại trừ phòng ngủ còn có một gian tĩnh thất cùng một phòng khách.

Tĩnh thất cùng phòng khách nằm ở một bên mạn thuyền, đều có một cái cửa sổ nhỏ, có thể nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ.

Hàn Lập đánh giá một vòng, sau đó lấy ra từng kiện đồ vật bày trận, bố trí pháp trận lên toàn bộ các gian phòng.

Đến khi bố trí xong, hắn mới đi đến gian tĩnh thất khoanh chân ngồi xuống,

nhắm mắt điều tức.

Màn đêm buông xuống, quang mang thanh lãnh xuyên qua cửa sổ vương vãi xuống mạn tàu, chiếu ra một khoảnh ánh sáng màu trắng lốm đốm rộng hơn một thước.

Hàn Lập lấy tiểu bình màu xanh sẫm từ trước ngực xuống, đặt dưới ánh sáng màu trắng lốm đốm kia, nhìn một lát, cổ tay tiếp tục chuyển một cái, lấy ra viên ngọc giản ghi chép tầng thứ năm công pháp Luyện Thần Thuật, dán lên mi tâm dốc lòng tìm hiểu.

...

Độ thuyền hành không, thời gian yên tĩnh thoáng cái trôi qua hơn ba mươi năm.

Thông qua việc sử dụng truyền tống trận cùng cưỡi độ thuyền, bọn người Hàn Lập lên đường bình an vô sự xuyên qua Ô Long đại lục, tiến nhập vào trong Phù Khâu đại lục.

Một ngày này, Hàn Lập đã bế quan hồi lâu, cửa phòng khách bị Hồ Tam gõ mở ra.

"Lệ đạo hữu đừng bế quan quá lâu quên đi chính sự. Chúng ta đã đến Yên Ba thành, phải rời thuyền chỗ này rồi." Hồ Tam nhìn Hàn Lập một chút, vừa cười vừa nói.

"Lệ mỗ ngược lại cũng muốn quên đi chuyện vặt, bất quá Hồ Tam đạo hữu sẽ không đáp ứng rồi. Ha ha... Đạo hữu đi trước một bước, ta thu thập một chút, lập tức tới ngay boong thuyền tụ họp cùng chư vị." Hàn Lập cũng trêu chọc nói.

Hồ Tam gật đầu nhẹ, lập tức rời đi.

Hàn Lập đóng cửa phòng, thu thập hết thảy trận kỳ trận bàn đồ vật trong phòng vào, lại xoá đi hết thảy khí tức bản thân lưu lại, sau đó mới đi ra hướng boong thuyền.

Nửa khắc đồng hồ sau, bốn người Hàn Lập rời khỏi độ thuyền, bay thấp bên ngoài quan đạo Yên Ba thành, chậm rãi hướng vào nội thành.

"Hồ Tam, vì sao không dựa theo lúc trước ước định, đến Huyễn Yên thành lại rời thuyền? Nơi đó tất cả công việc ta đều đã sớm sắp xếp xong, ngươi lại khăng khăng muốn xuống chỗ này?" Thạch Xuyên Không tựa hồ thắc mắc chuyện này, mở miệng hỏi.

"Thạch huynh, ngươi có chỗ không biết. Mọi người đều biết Mê Trần Huyễn Yên xuất hiện, là dấu hiệu di tích Chân Ngôn môn hiện thế, cũng không nhiều người biết rõ Mê Trần Huyễn Yên bắt nguồn từ nơi nào a?" Hồ Tam một bộ dạng ghét bỏ, nói.

"Ngươi nói là, Mê Trần Huyễn Yên bắt nguồn từ phụ cận Yên Ba thành?" Thạch Xuyên Không nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Yên Ba thành, Huyễn Yên thành, Phong Hối thành, còn có Lưu Yên thành, tuy đều phân bố ven bờ Huyễn Yên chiểu trạch, nhưng quan sát mấy lần Mê Trần Huyễn Yên xuất hiện lúc trước, cơ hồ tỷ lệ cao nhất là gần Yên Ba thành, có thể thấy được nơi khởi nguyên, tất nhiên cách Yên Ba thành gần nhất. Theo ta phỏng đoán, rất có khả năng ở phụ cận U Phù đảo." Hồ Tam cười hắc hắc một tiếng, nhưng vẫn mở miệng giải thích mấy câu.

"Hồ Tam đạo hữu, các ngươi nói tới Mê Trần Huyễn Yên, đó là cái gì?" Hàn Lập có chút không rõ nội tình hỏi.

"Liên quan tới việc này, để ta nói đi... Năm đó sau khi Chân Ngôn môn bị diệt, cũng không biết là vì duyên cớ gì, toàn bộ tông môn ngoại trừ số ít mảnh vỡ ra, cơ hồ đều biến mất. Về sau cứ qua ba ngàn sáu trăm năm, Huyễn Yên chiểu trạch mọc lên một loại sương mù màu hồng, sẽ có bộ phận di tích Chân Ngôn môn hiển hiện, nhưng phần lớn thời gian đều là ảo ảnh, chớp mắt là biến mất, nhìn thấy mà không thể đụng." Ánh mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ngưng lại, chậm rãi nói.

"Xem ra Nhiệt Hỏa đạo hữu đã điều tra không ít chuyện di tích Chân Ngôn môn a..." Thạch Xuyên Không nhíu mày, nói.

"Chỉ là chút ít rãnh rỗi truyền ngôn thôi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười ha hả nói.

"Trên thực tế, lúc trước ở đây di tích Chân Ngôn môn cũng không có, Huyễn Yên chiểu trạch vốn cũng không phải tên này." Hồ Tam chuyển đề tài, nói ra.

"Không có di tích?" Hàn Lập hơi kinh ngạc, chớp mắt hỏi.

"Không sai. Ước chừng vài vạn năm trước, mảnh đầm lầy này xuất hiện Mê Trần Huyễn Yên lần thứ nhất, những di tích Chân Ngôn môn kia mới từ từ hiển lộ, cũng bắt đầu từ đó nơi này mới đổi tên là Huyễn Yên chiểu trạch." Hồ Tam gật đầu nhẹ nói.

"Nói như vậy, di tích Chân Ngôn môn cũng không phải đột nhiên xuất hiện? Tại sao lại như vậy?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

"Nguyên nhân này thì quên đi... Đến nay còn chưa có kết quả. Bất quá theo Thạch huynh phỏng đoán, năm đó Chân Ngôn môn trải qua cuộc chiến hủy diệt kinh thiên động địa, dẫn tới toàn bộ Chân Ngôn môn đều lọt vào trong khe hở không gian, cho nên mới biến mất không còn tung tích. Thẳng đến vài vạn năm trước, không biết do duyên cớ gì, một lần nữa hiện lên một cách kỳ lạ." Hồ Tam giải thích nói.

"Ta chỉ tùy tiện đoán thôi, không thể coi là thật, đừng nói gạt Lệ đạo hữu." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cười khoát tay áo nói.

"Thạch đạo hữu quá khiêm nhường rồi, ta xem đây rất có thể là sự thật." Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm túc nói.

Mấy người vừa đi vừa nói, bất tri bất giác đã tới ngoài cửa Yên Ba thành, nơi cửa chỉ có một tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ cầm đầu đội ngũ, kiểm tra thân phận người vào thành, tra xét cũng không nghiêm khắc.

Mấy người Hàn Lập nộp một ít phí vào thành, rất nhẹ nhõm tiến vào thành.

------oOo------

Chương 650: Xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Đây là một tòa thành trì có tu sĩ và phàm nhân sinh sống cùng nhau, chỉ kiểm tra thân phận tu sĩ, sẽ không quấy rầy phàm nhân. Thực tế kiểm tra cho có lệ, vì thành chủ trấn giữ nơi này cũng chỉ có tu vi Kim Tiên Trung Kỳ, sẽ không chủ động đi tìm phiền toái.” Hồ Tam thấy Hàn Lập có chút ngỡ ngàng liền giải thích.

“Như vậy lại càng dễ dàng, Hồ Tam đạo hữu chọn nơi đây chắc là đã tính toán qua”. Hàn Lập mỉm cười khen ngợi.

Đám người vừa nói chuyện vừa đi ngang qua thành bắc, là nơi phàm nhân sinh sống, tiến thẳng vào thành nam.

Mặt thành phía nam chiếm một phần ba diện tích toà thành, là khu vực tập trung chủ yếu của tu sĩ, phủ thành chủ cũng ở nơi này.

Cách phủ thành chủ không xa, có một tòa Tiểu Sơn ngay trong thành, tên là Vọng Yên Sơn, cao chưa đến năm trăm trượng, trên đỉnh núi là khách sạn lớn nhất dành cho tiên gia ở Yên Ba thành, đám người Hàn Lập chọn ở nơi này.

Căn cứ tin tức nội bộ trong Luân Hồi Điện, lần gần nhất đầm lầy Huyễn Yên xuất hiện Mê Trần Huyễn Yên là khoảng ba ngàn năm trăm năm trước, cho nên lần xuất hiện tiếp theo có lẽ trong khoảng một trăm năm nữa.

Thời gian trăm năm, thế tục đã là một thế hệ, nhưng đối với người tu hành,

nhất là những Tiên nhân như Hàn Lập thì chỉ trong chớp mắt.

Đám người Hàn Lập đều muốn đi nhanh vào đầm lầy Huyễn Yên, kết quả không nghĩ tới hơn một trăm ba mươi năm qua mà nơi ấy vẫn như cũ không có chút biến hóa nào.

Do vậy, Hồ Tam rất nôn nóng, còn Thạch Xuyên Không và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lại có phần lo lắng, chỉ có Hàn Lập bình thản. Điều hắn quan tâm nhất lúc này là phương pháp loại trừ sát khí, tìm kiếm bên trong Luân Hồi Điện nhưng đáng tiếc không có ai trả lời.

Bù lại, trải qua thời gian dài bế quan tìm hiểu như vậy, Luyện Thần Thuật tầng thứ năm vốn tối nghĩa khó hiểu, nay đã có thêm chút cảm ngộ, khả quan hơn. Còn bên trong động thiên "Hoa Chi", Đạo Binh cùng các loại linh dược sinh trưởng rất tốt.

Một ngày này, Hàn Lập vừa thu hết Đạo Binh từ Động Thiên đi ra, đứng trên lầu nhìn qua cửa sổ về phía xa, ánh mắt nhìn quang cảnh trong thành, rơi vào một chỗ rất xa trên đầm lầy Huyễn Yên.

Lúc này giữa trưa, nắng tốt nên sương mù trên đầm lầy Huyễn Yên tản đi không ít, tầm mắt so với ngày thường xa hơn rất nhiều, thậm chí không cần sử dụng Linh Mục cũng có thể thấy rõ U Phù Đảo ở phía xa.

U Phù đảo, đúng ra cũng không phải là một hòn đảo, chẳng qua chỉ có một ít đồng cỏ, nước và bùn hỗn tạp. Phía trên bề mặt phủ một lớp đất hình thành đầm lầy, diện tích chỉ hơn mười dặm, bên trên có một ít bụi cỏ rễ cạn sinh trưởng.

Hàn Lập định ngắm nhìn một lúc rồi tiếp tục tu luyện Luyện Thần Thuật, nhưng vào lúc này, chân mày hắn bỗng nhiên nhảy lên, trong đôi mắt sáng lên hào quang màu tím, tập trung tinh thần nhìn về hướng U Phù đảo.

Chỉ thấy trên đảo từ trong bụi cỏ đen như mực, có một cột đá màu xám lơ lửng từ trong nhô lên, cao tầm sáu thước, chỉ cao hơn lùm cây một chút, Hàn Lập nếu không nhờ thị lực kinh người cũng khó mà phát hiện được.

Ngay sau đó, từng sợi sương mù màu hồng nhạt từ chung quanh cột đá toả ra nhè nhẹ, rồi càng lúc càng lớn, rất nhanh khuếch tán ra khắp đầm lầy, không bao lâu đã che mất toàn bộ U Phù đảo.

"Đã đến…" Hàn Lập hơi thu ánh mắt, than nhẹ.

Gần như đồng thời, có một âm thanh từ bên ngoài vang lên: "Lệ đạo hữu, Mê Trần Huyễn Yên đã xuất hiện, chúng ta tranh thủ xuất phát đi."

Đúng là giọng nói của Hồ Tam, Hàn Lập liền đáp: "Hồ Tam đạo hữu đợt chút, ta đến ngay."

Sau một lát, bốn người Hàn Lập tề tụ tại đỉnh Vọng Yên Sơn, chuẩn bị xuất hành đến U Phù đảo.

"Chư vị chớ trách ta hối thúc gấp, lần này Mê Trần Huyễn Yên xuất hiện đã chậm mấy năm so với dự tính, bên trong Yên Ba thành đã có không ít tu sĩ tập trung đến, liều chết muốn tiến vào đầm lầy Huyễn Yên. Tuy bọn hắn căn bản không thể tìm được cửa vào di tích, nhưng quá nhiều người nhìn thấy hành tung của chúng ta cũng không phải chuyện tốt gì." Hồ Tam mở lời.

"Không sao, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lên đường thôi." Thạch Xuyên Không trả lời.

Hàn Lập và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn nhau, đồng thời gật đầu nhẹ.

Bốn người lập tức bay vút lên cao, cũng không quan tâm quy cũ cấm bay trong thành, hóa thành bốn đạo hồng quang vội vã bay đi.

Ra Yên Ba thành, Hàn Lập chợt nghe phía dưới truyền đến một hồi tiếng ồn ào huyên náo, cúi đầu nhìn xuống thấy một đội ngũ chừng mấy trăm người đang khua chiêng gióng trống, đi dọc theo đường ngoài thành tiến đến hướng đầm lầy Huyễn Yên.

Trong đó hơn mười người đi trước đeo mặt nạ cổ quái dài gần nữa người, cầm trong tay hai lá cây đốt tỏa mùi thuốc, tay chân vung vẩy nhảy vũ đạo

cổ quái, lần lượt đập lên người bên cạnh, chạy về phía trước.

“Hồ Tam đạo hữu, có lẽ những người kia đều là phàm nhân a? Bọn họ đang làm cái gì vậy?” Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

Hồ Tam tùy ý nhìn qua, giải thích:

“Những người này có nguồn gốc là thổ dân sinh sống trong đầm lầy Huyễn Yên, trông không hề khác với người bình thường, nhưng vốn trường thọ, có thể sống hơn hai trăm tuổi, từ trong đầm lầy di dân ra hơn vạn năm trước. Tổ tiên bọn họ không biết Mê Trần Huyễn Yên là gì, chỉ biết mỗi lần sương mù màu hồng phấn này xuất hiện, sẽ có tộc nhân mất tích hoặc tử vong, dần dà cho rằng đó là Thần Tích hiện thế trở lại trừng phạt bọn họ, nên lưu truyền một tập tục, đập “Na Vũ” để kính Thiên Địa.”

“Kỳ thật, hiện nay nhờ tu sĩ biết sự tình nói rõ, đại khái bọn họ đã hiểu nguyên nhân phát sinh tại Huyễn Yên, nhưng mỗi lần Mê Trần Huyễn Yên xuất hiện, vẫn tuân theo tập tục cũ đến biên giới đầm lầy kính báo Thiên Địa, cầu bình an.” Thạch Xuyên Không bổ sung.

“Thì ra là thế.” Hàn Lập gật đầu nhẹ, không nhìn những người kia nữa.

Ước chừng sau nữa khắc, đám người đã tới rìa đầm lầy, hạ xuống.

Phía trên đầm lầy tràn ngập khói khí nhàn nhạt, thoạt nhìn như là một ao hồ rộng lớn, đến gần có thể thấy một tầng nước nhẹ nhàng, phía trên có đám bèo và rong rêu màu xanh sẫm sinh trưởng, trên mặt nước thỉnh thoảng thoát ra một đám bóng khí màu trắng, lúc vỡ vang lên một tiếng “Ba” nhẹ.

Tốc độ khuếch trương của Mê Trần Huyễn Yên khá nhanh, lúc này đã bao phủ chu vi trăm dặm quanh U Phù đảo, mắt thường của phàm nhân chỉ cần tinh tường một chút vẫn có thể nhìn thấy sương mù hồng nhạt đang tản ra ùng ùng mãnh liệt.

“Lúc trước đã nói nhiều lần, nhưng ta muốn nhắc lại chư vị một chút, uy lực Mê Trần Huyễn Yên không nhỏ, một khi vào trong phải bảo vệ tốt thức hải, giữ vững tâm thần chớ để ảo ảnh mê hoặc tâm trí.” Thần sắc Hồ Tam không

còn thoải mái, trịnh trọng dặn dò.

“Ta đã chuẩn bị một ít Thần Linh Hoàn, có thể củng cố Thần Hồn, bảo vệ thức hải, có chút tác dụng đối phó Mê Trần Huyễn Yên, chư vị không ngại trước dùng thử một viên.” Thạch Xuyên Không lật tay, lòng bàn tay xuất hiện một hộp ngọc màu xanh sẫm.

“Thạch huynh, luyện chế Thần Linh Hoàn này không dễ, ta cũng không mua được trong Luân Hồi Điện, ngươi lấy được từ nơi nào thế?” Hồ Tam hơi ngạc nhiên, mở miệng hỏi.

“Luân Hồi Điện không có, đâu có nghĩa Quảng Nguyên Trai cũng không.” Thạch Xuyên Không hơi nhướng mày, tự tin nói ra.

Dứt lời, y mở hộp ngọc lấy ra một viên sử dụng.

“Đã có thứ này, có thể ổn hơn rất nhiều.” Hồ Tam cười hắc hắc, cũng lấy một viên nuốt vào.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn liếc nhìn Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ chần chờ.

“Vậy đa tạ Thạch đạo hữu rồi.” Hàn Lập lập tức tiếp lấy, vừa cười vừa nói.

Cầm đan dược trên tay, hắn dò xét một chút cũng không phát hiện có gì không ổn, tự nhiên cũng cho vào miệng.

Khi miệng hắn khép lại, trong cổ họng lập tức sinh ra một đám lửa màu bạc vây quanh viên Thần Linh Hoàn, dẫn vào trong bụng rồi niêm phong lại ở đó.

Hàn Lập vẫn tự tin với thần thức của mình, nếu không phải tình huống cần thiết, hắn cũng không định sử dụng viên Thần Linh Hoàn này.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy Hàn Lập đã nuốt vào, cũng lấy một viên cho vào miệng.

“Chư vị, lát nữa tiến vào trong Mê Trần Huyễn Yên, hãy luôn dùng thần

hồn liên hệ với nhau, chớ để gián đoạn.” Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Hồ Tam mở miệng nói.

Dứt lời, bàn tay gã vung lên, một chiếc phi thuyền màu bạc hiện ra giữa không trung, rơi trên mặt nước đầm lầy.

Đám người Hàn Lập lên thuyền, gã liền bấm pháp quyết thúc giục.

Chỉ thấy phù văn màu bạc đột nhiên sáng lên, một tầng ánh sáng bạc dưới đáy thuyền rực sáng nâng thuyền lên nửa xích, “vèo” một tiếng bắn nhanh đi.

Lúc này Hàn Lập mới chú ý nước bên trong đầm lầy Huyễn Yên rõ ràng không giống nơi khác, nước ở đây có vẻ nặng nề hơn rất nhiều, gió cuốn phía sau phi thuyền cũng không làm nước bắn lên, mà chỉ có từng gợn sóng nhỏ khẽ nhộn nhạo.

Hắn cúi người, dùng hai ngón tay sáng như tuyết nhẹ nhàng vẽ lên mặt nước, trong nội tâm liền hiểu rõ.

Nước ở đây khác thường, bên trong xen lẫn loại cát màu đen có tính ăn mòn, nhưng đối với thân thể Kim Tiên của hắn cũng không có gì đáng ngại.

Phi Thuyền màu bạc lướt nhanh về phía trước, tuy chưa tiến vào phạm vi bao phủ của Mê Trần Huyễn Yên, nhưng mặt trời sắp lặn nên sương mù trên đầm lầy dần trở nên đậm đặc.

Khi đám người lướt ngang qua một lá lục bình màu xanh cực lớn, mặt nước bỗng nhiên chấn động kịch liệt, “phần phật” một mảng lớn bọt nước bắn lên không, một thân ảnh khổng lồ phóng tới, đánh tới đám người Hàn Lập.

Mắt Hàn Lập lóe lên, thấy rõ đó là một con quái ngư khổng lồ có vảy màu đen, mà lá lục bình màu xanh chính là chùm lông trên đầu của nó, cái miệng đầy máu há rộng với đầy răng nhọn như lưỡi đao.

Chuyện quái ngư tập kích, bốn người trên thuyền đã phát hiện từ sớm, đều bình thản không quan tâm, Hồ Tam nói một câu tuỳ hứng: “Gia hỏa lớn xác

này xấu xí quá”.

Hai tay Thạch Xuyên Không bấm nhẹ pháp quyết, vung lên cao, một vệt sáng màu bạc từ đỉnh đầu xẹt qua, dễ dàng xẻ con quái ngư làm hai mảnh.

Nhưng có chút quỷ dị, miệng vết thương trên hai mảnh quái ngư như bị phong tỏa bởi một cỗ Không Gian Chi Lực, rõ ràng không thấy vết máu chảy ra, đến khi rơi lại vào trong đầm lầy mới thấy màu máu đen nhánh lan ra.

------oOo------

Chương 651: Trở lại chốn cũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chư vị cũng đừng buông lỏng cảnh giác, không chừng phía sau còn đụng phải thứ quỷ quái gì nữa"

Thạch Xuyên Không vừa dứt lời, liền có một con cá sấu hai đầu khổng lồ từ trong đầm lầy, toàn thân bao phủ nước bùn lao ra, há cái miệng to đủ để nuốt trọn cả chiếc phi thuyền, từ dưới đất cắn lên.

"Thạch huynh, cái miệng ngươi có tính là quạ đen hay không? Hồ Tam cười hỏi.

Thạch Xuyên Không không để ý tới gã, hai tay bấm pháp quyết, một tầng ánh sáng màu bạc thập phần mỏng manh hiện ra, chắn một bên phi thuyền.

Một tiếng trầm đục "Phanh" vang lên.

Cá sấu hai đầu lao mạnh vào màn ánh sáng màu bạc, tựa như bị một cây chùy nặng vạn tấn đập trúng, cả hai cái đầu khổng lồ đồng thời nát vụn, răng cùng với xương hàm vỡ tan cùng lúc, máu thịt be bét.

"Chậc chậc, linh trí gia hỏa này tuy không cao nhưng mà khí lực lại không yếu." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy vậy, nói ra.

"Phía trước còn có thêm đại gia hỏa khác..." Hàn Lập đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Ngay khi hắn dứt lời, trong tay lóe lên ánh sáng màu xanh, liền nắm một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rồi bất ngờ tung người lên cao, tay quét ngang chém về phía trước một kiếm.

Chỉ thấy một đường kiếm quang màu xanh lao nhanh ra rồi biến mất, tiếp đó xuất hiện trước đầm lầy rồi nổ tung ra.

"Ngao..."

Một tiếng kêu thê lương vang lên, một mảnh lớn huyết thủy từ đầm lầy lan ra tựa như dầu tràn vậy.

Ngay sau đó, một đầu quái ngư giống như đầu lúc trước, nhưng lớn hơn gấp mười lần từ trong ao đầm xuất hiện, thi thể chia thành hai nửa nổi lên hai bên.

Tiếp đó, một tiếng "Vù vù", phi thuyền màu bạc liền bay qua vị trí nó, lóe lên rồi biến mất.

"Ha ha... Nhờ có hai vị hộ tống, Linh thuyền của ta mới có thể bay nhanh hơn không ít, hoàn toàn không phải lo lắng gì cả, thật sảng khoái!" Hồ Tam vừa cười vừa thôi động phi thuyền nói ra.

Mấy người bọn hắn đi thẳng về phía Mê Trần Yên Vụ, sương mù màu hồng kia cũng lan nhanh về phía bọn hắn.

Không bao lâu, cả hai liền gặp nhau cách U Phù Đảo ngoài ngàn dặm.

Phi Thuyền màu bạc vừa tiến vào trong sương mù màu hồng, tốc độ liền giảm xuống.

Tâm thần mấy người Hàn Lập ngưng lại, lần lượt thả thần thức ra, du động khắp bốn phương tám hướng.

"Quả là thế.... Trong Mê Trần Huyễn Yên này lực lượng thần thức bị áp chế cực lớn, căn bản dò xét không được bao xa, vậy nên không phân biệt được đâu là Đông Nam Tây Bắc." Hồ Tam mở miệng nói ra.

"Đã như vậy, chúng ta cẩn thận một chút, mỗi người nhìn một hướng." Thạch Xuyên Không quay đầu nhìn xung quanh, ngưng trọng nói ra.

Hàn Lập nhíu mày lại, đồng thời trong lòng kinh ngạc, lấy thần thức cường đại của hắn, vậy mà trong sương mù này cũng chỉ có thể bao phủ được phạm vi mười dặm.

"Không sao, nếu có di tích sơn môn xuất hiện, vật này của ta sẽ tự cảm ứng được." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói thế.

Đang nói, bàn tay lão lật một cái, trong lòng bàn tay có thêm một viên châu to như trái nhãn lồng, nhìn như viên ngọc trai, xung quanh hạt châu còn có một vòng minh văn màu vàng thật nhỏ, từng đợt quang mang hiện lên

"Đây là vật gì vậy?" Thạch Xuyên Không nhìn qua, mở miệng hỏi.

"Vật này tên là "Chân Ngôn Châu" một kiện pháp bảo của gia sư tặng cho ta. Tuy không có tác dụng gì lớn, nhưng gia sư cho ta dùng để di chuyển thuận tiện trong tông môn, để cho ta tuỳ ý sử dụng truyền tống trận. Tuy nhiên, từ khi tông môn bị diệt, khả năng là ngoại giới chỉ còn sót lại mỗi một viên châu này." Trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ ra vẻ hồi ức, từ từ nói ra.

"Ý Nhiệt Hỏa Tiên Tôn là, Chân Ngôn Châu này có thể giúp chúng ta tìm thấy di tích à?" Lông mày Hàn Lập hơi nhíu, hỏi.

"Châu này có thể sinh ra cảm ứng với hơn ba trăm tòa truyền tống trận trong tông môn, một khi phụ cận chúng ta xuất hiện trận pháp truyền tống còn sót lại, châu này sẽ cảm ứng được. Tuy vậy, bởi vì lý do Mê Trần Huyễn Yên, ta đoán chừng khoảng cách nó cảm ứng sẽ thu nhỏ lại, nhiều lắm sẽ không vượt quá trăm dặm." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không trả lời thẳng vấn đề của Hàn Lập, nói ra.

"Được như vậy đã là tốt rồi, nếu thật có thể tìm thấy được trận pháp truyền tống hoàn chỉnh, chúng ta liền có thể truyền thẳng vào Chân Ngôn Môn." Hồ Tam đang suy nghĩ gì đó liền gật đầu nhẹ, mở miệng nói.

Hàn Lập nghe mấy người nói vậy, ánh mắt liền nhìn về phía xa, ở cuối tầm mắt, một góc mái vòm cong màu đỏ sậm hiện ra từ trong sương mù.

Theo sau đó, một cổng chào cao ba trượng và một toà nhà gạch đá đổ nát cao trăm trượng hiện lên trong sương mù, trên đó đủ loại gỗ đỏ, gạch đá vỡ nát, mái hiên sụp đổ, nhìn như đã trải qua thương hải tang điền, trở nên đổ nát không chịu nổi.

"Đây là... Ô Lương phường, một trong mười tòa phường thị của thương nhân trong nội môn." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn thấy vài chữ mơ hồ trên tấm biển trước đền thờ, đột nhiên nói ra.

"Vận khí thật không tệ à... Lần này Nhiệt Hỏa đạo hữu lại trở về chốn cũ rồi." Trên mặt Hồ Tam lộ vẻ vui mừng, kêu một tiếng, liền khống chế linh thuyền bay về bên đó.

"Hồ Tam đạo hữu, chậm đã... Chỗ đó bất quá là một huyễn cảnh mà thôi." Đúng lúc này, bất ngờ Hàn Lập mở miệng nhắc nhở.

Phi thuyền màu bạc đột nhiên ngừng lại, lơ lửng ngoài trăm trượng trước tòa miếu thờ. Ba người lộ vẻ kinh ngạc, nhìn lại Hàn Lập, liền phát hiện trong hai con mắt hắn lóe lên hào quang màu tím âm u, nhìn mười phần quỷ dị.

"Ồ, chẳng lẽ đây là... Cửu U Ma Đồng, Lệ đạo hữu, ngươi làm sao biết thần thông Linh Mục của Ma Tộc chúng ta?" Thạch Xuyên Không nhíu mày lại, hỏi.

"Lệ mỗ là một gã tán tu, một thân sở học có chút hỗn tạp, để chư vị chê cười rồi." Hàn Lập cũng không giải thích gì nhiều, cười ha hả nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, trong mắt lộ ra tia nghi hoặc, cũng không có truy hỏi cặn kẽ. Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ở bên cạnh chớp hai mắt, càng ngày càng thấy vị Lệ Hàn đạo hữu này sâu không lường được.

"Ha ha, xem ra lần này mời được Lệ đạo hữu giống như nhặt được bảo

vậy." Hồ Tam cười to một tiếng, nói ra.

Nói xong, bất ngờ gã vung tay áo lên, một đạo hào quang bắn ra phía trước, đánh về phía tòa miếu thờ kia.

Chỉ thấy trong nháy mắt quang mang đã đánh vào cổng đền, bỗng nhiên phát sáng lên một đoàn quang mang màu bạc, hóa thành vòng xoáy ngân quang khổng lồ rộng trăm trượng, từ trong đó truyền ra từng đợt lực lượng không gian kinh khủng, chia năm xẻ bảy toàn bộ cổng đền rồi thôn phệ vào trong đó.

Cuối cùng chỉ để lại một cái hố đen lớn như nắm đấm, xé rách không gian chung quanh cho đến khi từ từ khôi phục lại.

Hồ Tam thấy thế, vẻ mặt tươi cười lập tức cứng đờ.

"Thật may có Lệ đạo hữu nhắc nhở, nếu như chúng ta không hay biết vượt qua, chỉ sợ bây giờ đã bị kéo vào khe nứt không gian rồi." Thạch Xuyên Không nghĩ lại mà sợ, nói ra.

Ngay khi y vừa dứt lời, liền nghe thấy từng đợt tiên nhạc du dương từ bốn phương tám hướng vang lên, một cỗ hương khí lập tức lan tỏa ra làm cho người mê mẩn, ngay khi mọi người nhìn qua xung quanh, bất ngờ phát hiện ra một mảnh kiến trúc cung điện to lớn trong sương mù.

Phi thuyền màu bạc của bọn hắn không còn đi trong đầm lầy nữa, mà đang rẽ từ trong lùm biển hoa um tùm đi tới, làm vô số cánh hoa bay tứ tán.

Bốn phía biển hoa, còn xây dựng từng tòa lang kiều Điêu Lan Ngọc Thế nối san sát với đình đài lầu cát, nối với những cung điện cách đó xa xa.

Trên lang kiều có những cung trang nữ đẹp như tiên nữ, có người tay cầm tiên sơ linh quả, có người tay cầm quỳnh tương bình ngọc, có người cầm theo đèn cung đình, thân hình thướt tha, từ trong lầu các nhẹ nhàng bước ra.

Ở lầu các khác thì lại có rất nhiều Tiên Nhân ngồi đối ẩm uống rượu cùng nhau, hoặc là cao giọng ngâm thơ, hoặc là đánh cờ, nhìn cảnh tượng yến hội

hào hợp vui vẻ vô cùng.

Hồ Tam thấy thế, vội bấm pháp quyết ngừng phi thuyền lại, không tiến lên tùy tiện, mở miệng hỏi: "Thạch huynh, hình như Thần Linh Hoàn của ngươi không phát huy tác dụng à, huyễn cảnh này làm sao mà càng ngày càng lợi hại vậy?"

"Hồ Tam đạo hữu, ngươi đừng trách oan Thạch đạo hữu, thật sự là huyễn cảnh này quá mức lợi hại, nếu như chưa phục dụng Thần Linh Hoàn, lúc này chỉ sợ tâm thần chúng ta đã lâm vào huyễn cảnh, căn bản không biết mình đang ở trong huyễn cảnh." Hàn Lập giải thích thay Thạch Xuyên Không.

Tuy hắn chưa phục dụng Thần Linh Hoàn, cho nên lúc này mới biết sự lợi hại huyễn cảnh chân chính, nếu không sớm thúc giục Luyện Thần Thuật bảo vệ thần thức hải, chỉ sợ ngay cả hắn cũng rơi vào huyễn cảnh rồi.

"Lệ đạo hữu, Linh Mục thần thông của ngươi có cách nào bài trừ huyễn cảnh này không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mở miệng hỏi.

"Linh Mục ta chỉ có thể giúp mọi người tránh nguy hiểm, nhưng lại không thể phá trừ huyễn cảnh. Tuy nhiên nếu như Thạch đạo hữu vận dụng lực lượng Không Gian Pháp Tắc có thể đẩy lùi Mê Trần Huyễn Yên chung quanh và loại bỏ phần nào ảo cảnh." Hàn Lập lắc đầu, nói một câu.

"Phương pháp này quả thật có thể thực hiện, bất qua tiêu hao thật sự quá lớn, vả lại không cách nào bài trừ ảo cảnh có diện tích quá lớn, đối với cảnh giới của chúng ta thì như muối bỏ biển thôi." Thạch Xuyên Không ra vẻ khó xử, nói.

"Không bằng thế này, lần này Lệ đạo hữu lấy thần thông Linh Mục giúp chúng ta né tránh nguy hiểm, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lấy Chân Ngôn Châu cảm ứng truyền tống trận, đợi tới lúc tìm thấy lại để cho Thạch huynh nghĩ cách phá vỡ ảo cảnh. Còn về phần ta, liền làm người chèo thuyền cho mọi người, như thế nào?" Hồ Tam ngẫm nghĩ một lát, rồi mở miệng nói.

" Phương pháp này có thể thực hiện." Hàn Lập và Thach Xuyên Không

nhìn nhau, rồi cả hai gật đầu nhẹ.

"Tốt, cứ thế mà làm." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng tán thành nói.

Sau khi thỏa thuận xong, mấy người xuất phát lần nữa, từ từ phi hành về phía trước.

"Ra khỏi bụi hoa phía trước không cần đi thẳng tới mà xoay qua chỗ bên trái." Hai mắt Hàn Lập hơi lập loè, điều khiển.

"Trực tiếp đụng vào tòa lang kiều kia sao?" Hồ Tam hơi do dự, hỏi.

"Tin tưởng ta đi." Hàn Lập nói.

Hồ Tam hé miệng một cái rồi không nói gì nữa, khống chế phi thuyền đi tới từ từ.

Sau khi phi thuyền ra khỏi đám bụi hoa, lập tức xoay về bên trái, đụng thẳng vào tòa lang kiều.

Chỉ thấy lan can lang kiều bạch ngọc như tờ giấy liền bị xé rách, thân thể mấy người Hàn Lập cũng chạm vào thân thể Tiên Nga, trực tiếp xuyên qua.

"Sau khi ra ngoài, cứ tiến thẳng lên khoảng bảy mươi trượng rồi lại rẽ phải..." Dưới sự dẫn dắt của Hàn Lập, phi thuyền màu bạc xuyên qua huyễn cảnh liên tiếp, không ngừng tiến vào trong.

Nửa canh giờ sau, phi thuyền màu bạc xuyên qua một vùng ảo cảnh hồ sen, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chợt vui mừng kêu lên:

"Thấy rồi!"

------oOo------

Chương 652: Chữa trị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Mấy người Hàn Lập nghe vậy, vội vàng nhìn trên tay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Chỉ thấy "Chân ngôn châu" trong tay lão lúc này đang chớp động lên từng trận oánh quang, mặt ngoài tuyên khắc minh văn màu vàng cũng hiện ra từng trận kim quang.

"Là Truyền Tống Trận sao?" Hồ Tam dừng phi chu lại, vui vẻ hỏi.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn gã một cái, gật đầu nhẹ.

"Thạch đạo hữu, lần này phải nhờ ngươi rồi..." Hàn Lập nhìn về phía Thạch Xuyên Không, mở miệng nói ra.

Thạch Xuyên Không không nói gì, chậm rãi nhắm hai mắt lại, hai tay hợp lại trước người, trong miệng yên lặng ngâm tụng chú ngữ, nơi lòng bàn tay liền có một mảnh tia sáng trắng nở rộ ra, trên thân cũng có từng trận chấn động không gian nhộn nhạo ra.

Ngay sau đó bỗng nhiên y mở mắt ra, hai tay bỗng nhiên mở ra, đôi thủ chưởng chỉ lên trời, làm một tư thế khai thiên, đoàn tia sáng trắng sáng lạn lập tức từ lòng bàn tay nở rộ ra kịch liệt, hóa thành một màn sáng màu bạc nhạt, tuôn ra bốn phía.

Theo màn sáng màu bạc nhạt chậm rãi khuếch trương, lớp lớp lá sen chung quanh cũng lăn tăn thuỷ quang, tiêu tán ra như sương sớm, Mê Trần Huyễn Yên cũng bị đẩy ra tầng tầng, dũng mãnh lao tới bốn phía.

Màn sáng màu bạc một mực lan ra hơn nghìn trượng, về sau ngừng lại không khuếch trương nữa, rốt cuộc trong phạm vi ngàn trượng này lộ ra

hình dạng đầm lầy vốn có.

Hai mắt Hàn Lập sáng lên ánh sáng tím, đưa mắt nhìn qua lập tức phát hiện ngàn trượng phía trước xuất hiện một mảnh thủy thảo rậm rạp, phía trên đột ngột đứng lặng một đống loạn thạch màu trắng.

"Ở bên kia."

Theo Hàn Lập chỉ dẫn, Hồ Tam lập tức khống chế Linh thuyền bay vút tới đống loạn thạch kia.

Chỉ thấy trên đống bùn chồng chất đống đá rộng khoảng mấy trượng, thoạt nhìn tựa hồ là di tích một cột đá bị đánh nát hình thành.

"Ài, đây là một cột đá hoa văn của Truyền Tống trận, toàn bộ pháp trận đã hư hỏng triệt để, không thể dùng được." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài, có chút tiếc nuối nói.

"Không sao, di tích Chân Ngôn môn cũng không phải dễ tìm như vậy?" Hồ Tam cũng lơ đễnh, nói ra.

Đám người Hàn Lập gật đầu nhẹ, tiếp tục đi vào hướng sâu trong sương mù.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn một tháng.

Bọn người Hàn Lập phiêu bạt tìm kiếm trong Huyễn Yên Chiểu Trạch, tuy thỉnh thoảng cũng phát hiện một ít di tích, phần lớn là một ít đoạn bức tường và ngói vỡ tàn phế, cột trụ bị phá nát, thật vất vả mới gặp phải vài toà Truyền Tống Trận, kết quả cũng đều rách nát hư hỏng nghiêm trọng, căn bản không cách nào sử dụng được.

"Lệ đạo hữu, bây giờ chúng ta đã cách xa U Phù đảo, có nên cân nhắc đổi hướng tìm kiếm không?" Hồ Tam khống chế phi chu màu bạc chậm rãi đi, mở miệng hỏi.

"Ừ, có thể thử đi hướng Huyễn Yên Thành bên kia xem." Hàn Lập suy nghĩ một chút, gật đầu đáp.

Đúng lúc này, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên mở miệng nói: "Chư vị đừng vội, phụ cận còn có một tòa Truyền Tống Trận."

"Tốt, đi xem một chút." Trên mặt Hồ Tam không chút biểu tình, nói.

Đối với Truyền Tống Trận, không chỉ Hồ Tam không còn mừng rỡ như lúc ban đầu, mà ngay cả Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không cũng không ôm hi vọng gì nhiều.

Nhưng mà, lúc Thạch Xuyên Không phá vỡ mê chướng, mấy người lại bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Chỉ thấy trên mảnh đất bồi màu trắng cách ngàn trượng trước mắt, đứng lặng bảy tám cột đá màu trắng cực lớn, phía trên khắc rõ phù văn phức tạp, nhưng lại không có chấn động Linh lực truyền đến.

Mấy người vội vàng điều khiển thuyền đi tới phía trên bãi đất bồi, lúc này mới nhìn rõ toàn cảnh Truyền Tống Trận chỗ này.

Trận này do mười một cột đá màu trắng tạo thành, trong đó chỉ có bảy cột còn nguyên vẹn đứng lặng tại chỗ, có nửa cột khác dựng đứng, còn lại mấy cây kia đã hoàn toàn sụp đổ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tiến lên xem xét một lát, lông mày không khỏi nhíu chặt... mở miệng nói ra: "Đây là một trong tám toà Truyền tống trận bên ngoài sơn môn, đã bị tổn hại quá nhiều, cũng không thể nào dùng được nữa."

Hàn Lập không để ý đến lời nói của lão, tiến lên đi quanh trái phải toàn bộ cột đá một lát, cẩn thận xem xét hoa văn trong truyền tống trận, lộ ra vẻ suy tư.

"Thạch đạo hữu, trên người của ngươi còn có vật ẩn chứa lực lượng Không

Gian Pháp Tắc không?" Sau một lát, hắn đứng dậy, nhìn Thạch Xuyên Không hỏi.

"Lệ đạo hữu, ngươi định dùng không gian chi vật thay thế cột đá để chữa trị pháp trận? Thứ cho ta hỏi thẳng, không biết có hữu dụng hay không." Thạch Xuyên Không thoáng do dự một chút, nói ra.

"Tiếp tục đi cũng không ổn, tốt nhất thử một lần rồi hãy nói." Hàn Lập nhếch miệng cười cười, nói ra.

"Thạch huynh, không phải ngươi có một cặp thạch sư sao, đừng quá keo kiệt, lấy ra sử dụng đi. Cùng lắm nếu dùng hỏng mất thì ta bồi thường lại cho ngươi." Hồ Tam nắm bờ vai y, vừa cười vừa nói.

"Ngươi có thể chữa trị?" Thạch Xuyên Không không để ý đến Hồ Tam, ánh mắt nhìn Hàn Lập, vẫn bán tín bán nghi hỏi.

"Nắm chắc ba thành, ngươi có dám đánh cược không?" Hàn Lập vươn ra ba ngón tay một cái, nói ra.

"Gần đây vận khí đánh bạc của ta không được tốt, lần này chỉ sợ lại lỗ vốn." Thạch Xuyên Không do dự một chút, có chút bất đắc dĩ nói.

Dứt lời, bàn tay y khẽ lật, một cặp thạch sư xám trắng cao ba thước lập tức hiển hiện ra, rơi trên mặt đất.

Hàn Lập cười phất tay cuốn lấy, đôi thạch sư xám trắng đã bị một đám ánh sáng màu xanh cuốn lấy rơi vào trong Truyền Tống pháp trận.

Sau đó, cổ tay hắn khẽ chuyển, lấy ra từng khối trận bàn cùng trận kỳ, bắt đầu bố trí trên mặt đất.

Mấy canh giờ sau.

"Đã thành." Lúc này Hàn Lập cất kỹ một khối trận bàn cuối cùng, sau đó đứng lên nói ra.

"Cái này... Tốt rồi?" Hồ Tam thấy thế, cũng có chút bán tín bán nghi nói.

"Không gian chi vật thay thế cột đá, Không Gian Chi Lực ẩn chứa trong đó có thể chèo chống vận chuyển toàn bộ đại trận, bất quá trận bàn cùng trận kỳ lại không rắn chắc như thế, đoán chừng chỉ có thể vận chuyển một lát liền tổn hại." Hàn Lập giải thích.

"Chỉ có một lát... Có đủ Truyền Tống hết chúng ta qua không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bán tín bán nghi hỏi.

"Cũng may trận này trước kia thiết kế đại trận đủ truyền tống đồng thời mấy trăm người, truyền tống mấy người chúng ta không thành vấn đề. Hiện tại mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn cần một vấn đề nữa thôi." Hàn Lập phủi tay, nhìn về phía Hồ Tam nói.

"Còn cần gì?" Hồ Tam nghi ngờ hỏi.

"Tiên Nguyên thạch a... Xem mấy lỗ này, có lẽ cần trung phẩm trở lên đấy." Hàn Lập chỉ chỉ mấy lỗ khảm trên mặt đất, vừa cười vừa nói.

"Lệ đạo hữu a Lệ đạo hữu, chỉ là mấy khối Tiên Nguyên thạch, sao lại không bố trí luôn?" Hồ Tam bất đắc dĩ nói.

"Ta chỉ là một kẻ tán tu, tích lũy của cải không dễ dàng, nhất là trung phẩm Tiên Nguyên thạch cũng không thể so với cấp thấp đấy, trên người ta cũng không có nhiều." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hồ Tam nghe vậy, liếc nhìn Thạch Xuyên Không, đồng thời nở nụ cười.

Bọn họ trước kia không tin Hàn Lập là một vị tán tu không chỗ nương tựa, đặc biệt là thấy hắn có rất nhiều thủ đoạn, nhưng bây giờ nhìn hắn keo kiệt như thế, ngược lại là tin tưởng thêm vài phần.

Mấy người đứng ở trong đại trận, sau đó Hồ Tam lấy ra mấy miếng trung phẩm Tiên Nguyên thạch khảm vào đại trận.

Hàn Lập lập tức bấm pháp quyết, cả tòa đại trận toả hào quang mãnh liệt,

cuốn thân ảnh bốn người vào trong biến mất.

Sau khi thân ảnh mấy người biến mất, hào quang trên đại trận lập tức ảm đạm xuống, hai thạch sư kia quả nhiên hoàn hảo không tổn hao gì, mà những trận bàn cùng trận kỳ kia rõ ràng đại bộ phận đều bảo lưu lại.

...

Sau một lát, thân ảnh mấy người Hàn Lập xuất hiện trước một toà sơn môn cự đại.

Phía sau toà sơn môn hùng vĩ này là một quảng trường bạch thạch cực lớn lơ lửng trên hư không, bốn phía bị mây mù che phủ, bên trong tựa hồ cách một tầng bích chướng không gian, thần thức cũng không cách nào xuyên thấu.

Đứng lặng trước sơn môn là mấy cây cột đá thông thiên, cao không thấy đỉnh, đâm vào trong đám mây mù dày đặc trên cao, ngoài cửa lại bao phủ một màn sáng màu trắng dày đặc, hiển nhiên là cấm chế cường đại nào đó.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đứng trước sơn môn ngửa đầu nhìn lên, trong đôi mắt nổi lên tinh quang, toàn bộ cơ thể lâm vào hồi ức.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, lão từ trong hồi ức bừng tỉnh lại.

Lúc lão quay đầu nhìn lại, phát hiện Thạch Xuyên Không đang thử oanh kích lên tầng cấm chế bạch quang kia.

Nhưng bất luận y thi triển thủ đoạn nào, tầng màn sáng kia chỉ rung động mạnh không thôi, lại không có chút dấu hiệu nứt vỡ.

"Để ta thử xem."

Hồ Tam dứt lời, thân ảnh lóe lên, toàn bộ thân thể bỗng nhiên biến lớn gấp trăm lần, một chưởng nâng lên co thành trảo, hung hăng chụp xuống màn sáng màu trắng.

Chỉ thấy năm móng tay cực lớn dài chừng trăm trượng lăng không sinh ra, cào mãnh liệt lên màn sáng màu trắng.

"Ầm á..."

Một mảnh ngũ sắc điện quang chói mắt từ trên màn sáng màu trắng bắn ra, chấn động hư không chung quanh làm nổ vang không thôi.

Nhưng mà, sau khi điện quang thu liễm, màn sáng màu trắng vẫn như lúc ban đầu, không biến hoá chút nào.

"Không cần uổng phí khí lực, trong tầng cấm chế này ẩn chứa lực lượng Không Gian Pháp Tắc, tựa hồ còn có lực lượng Thời Gian pháp tắc hỗn tạp, phương pháp bình thường căn bản không thể phá vỡ." Thạch Xuyên Không mở miệng nói ra.

Tuy Hàn Lập chưa từng ra tay, bất quá thông qua quan sát công kích của hI người bọn họ, trên cơ bản cũng rút ra kết luận giống như vậy.

Hồ Tam nghe vậy, lúc này thân hình thu lại, khôi phục bộ dáng ban đầu, hỏi: "Như thế quá tà dị? Ngươi đã nhìn ra môn đạo, có biện pháp phá giải không?"

"Nhằm vào Không Gian Chi Lực, ta có thể bố trí một cái pháp trận, làm suy yếu Không Gian Chi Lực trong cấm chế. Sau đó chúng ta liên thủ công kích, có lẽ có thể phá vỡ cấm chế này." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, nói ra.

"Việc này không nên chậm trễ, tranh thủ thời gian bắt đầu bố trí đi." Hồ Tam xoa tay chà xát nói.

...

Cùng lúc đó, Huyễn Yên Thành, mấy trăm dặm bên ngoài biên giới Huyễn Yên Chiểu Trạch, một gã nam tử thân hình tráng kiện cực kỳ cao giống như thiết tháp, hai tay chắp sau lưng, đứng nhìn đầm lầy, một đầu tóc đỏ hồng buộc lên cao, thoạt nhìn uy vũ bất phàm.

Trên mặt gã sắc sảo rõ ràng, dung mạo có năm phần tương tự với nhân tộc, chỉ là mũi xanh đen thô ráp cứng rắn, có cặp sừng nhọn như Tê Ngưu, hai bên lỗ tai cũng thập phần dài nhọn, treo hai kim hoàn to lớn rũ xuống.

Bây giờ nam tử đang nhìn Huyễn Yên Chiểu Trạch mênh mông, thần tình trên mặt lạnh lùng, tựa hồ có chút phẫn nộ.

Lúc này, nơi chân trời xa có một đạo bích quang bay nhanh đến, lúc cách gã mấy trăm dặm đã bị một tầng Linh vực màu lửa đỏ bao phủ lại, tiếp theo bị một đoàn Xích Hỏa bao vây lấy, trong nháy mắt đi tới trước nam tử dị tộc.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Bích quang rơi xuống, một bích ngọc phi xa bỗng nhiên thoáng hiện, trùng trùng điệp điệp rơi trên mặt đất.

Trên xa là một gã đại hán tóc đỏ, một gậy trúc nam tử cùng một nam tử tuấn tú mặc áo đỏ, đồng thời nhảy xuống phi xa, thần tình có chút lúng túng thi lễ với nam tử dị tộc kia: "Bái kiến Xi Dung đại nhân..."

Ba người này không ai khác, chính là Công Thâu Thiên, sư huynh của y Vương Hiểu Sâm, cùng với đệ tử thân truyền Phong Khánh Nguyên.

"Các ngươi đến trễ trọn vẹn nửa tháng..." Nam tử dị tộc lạnh lùng nói ra.

------oOo------

Chương 653: Rục rịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Bẩm báo Xi Dung đại nhân... Ngân Hồ xuất hiện tại Hắc Sơn Tiên Vực, chúng ta vì bắt hắn nên chậm trễ chút thời gian, Vương sư huynh còn bị thương nặng." Công Thâu Thiên bảo trì tư thế hành lễ không có đứng dậy, nói với nam tử dị tộc.

"A, có bắt được hắn không?" Nam tử dị tộc được gọi là Xi Dung nhíu mày hỏi.

"Cái này... Ngân Hồ kia được một người của Ma tộc tương trợ, cho nên hắn trốn..." Công Thâu Thiên còn chưa nói xong đã bị Xi Dung kêu một tiếng "Phế vật" cắt ngang.

Thần sắc ba người Công Thâu Thiên đều hơi đổi, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia tức giận, nhưng rất nhanh biến mất không thấy.

"Được rồi... Đã chậm trễ lâu rồi, thời gian di tích Chân Ngôn môn xuất hiện có hạn, đừng làm chậm trễ chính sự. Chờ chuyện nơi đây xong sẽ tính toán với các ngươi, hiện tại lập tức xuất phát." Xi Dung lạnh lùng liếc nhìn ba người, nói ra.

"Vâng." Ba người thở nhẹ ra, đồng thời đáp.

Chỉ thấy Xi Dung vung tay áo lên, mảng lớn liệt diễm gào thét tuôn ra cuồn cuộn, xoay tròn một hồi trước người rồi đan vào nhau, trong khoảnh khắc biến thành một chiếc Linh thuyền to lớn vô cùng hình dáng Hỏa Long, chở bốn người hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ vội vã đi, bay thẳng vào trong Mê Trần Huyễn Yên, biến mất không thấy gì nữa.

Đợi đám kia rời đi không đến một nén nhang công phu, một số đạo độn

quang từ Huyễn Yên Thành lao vùn vụt đến, sau mấy cái chớp động đã rơi vào rìa đầm lầy.

Độn quang thu vào, hiện ra bốn thân ảnh ba nam một nữ.

Trong đó người cầm đầu là một trung niên, vóc người cực cao, so với người bình thường cao hơn gần nửa, da màu đồng cổ, ngũ quan sắc sảo rõ ràng, mặc một bộ áo giáp màu vàng, khoác một áo choàng hoa văn tử kim, thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm, đúng là người trấn giữ Tụ Côn Thành, Tô Lưu.

"Hừ, chỉ mấy con long sang sông cũng muốn làm ầm ĩ trên địa đầu xà chúng ta..." Trên mặt Tô Lưu hiện ra vẻ không vui, khinh thường nói.

"Lại nói tiếp, mặc dù bọn hắn và chúng ta đều thuộc Thiên Đình, nhưng từ trước đến nay nước sông không phạm nước giếng, lần này bọn hắn cũng không kêu gọi chúng ta, quả thật có chút quá mức. Bất quá Tô huynh hà tất tức giận như thế? Lần này bốn Tiên khu chúng ta liên thủ, há lại để món bảo vật đó rơi vào tay người khác?" Sau lưng gã, một nam tử áo đạo trắng phe phẩy quạt xếp, tùy ý nói ra.

"Triệu Chân đạo hữu nói không sai, Huyễn Yên Chiểu Trạch là địa bàn của chúng ta, có câu cường long không áp địa đầu xà, mặc cho bọn hắn hung hăng như thế nào, cũng không tạo nên bao nhiêu sóng gió." Một nữ tử xinh đẹp mặc cung trang màu tím, mi tâm có nốt ruồi màu đỏ, mở miệng nói ra.

Nàng này chính là thành chủ Huyễn Yên Thành bây giờ, đồng thời cũng là đạo lữ của Cung chủ Hắc Thổ Tiên Cung, tu vi không quá cao, chỉ có Kim Tiên Hậu Kỳ, nhưng trong tứ minh tiên có địa vị không thấp.

Mà Triệu Chân trong miệng nàng chính là tên nam tử áo đạo kia, là giám sát tiên sứ tọa trấn Trạch Uyên Thành của Phục Trạch Tiên Vực.

Người còn lại có dáng người thấp bé, lưng hơi còng, đầu hói, một mực chắp tay sau lưng nhìn đầm lầy, không có tham dự thảo luận cùng mấy người.

"Lục tiền bối, lúc trước từng người chúng ta tự mình tiến vào di tích Chân Ngôn môn, kết quả đều thất bại, lần này nếu như đã quyết định liên thủ,

cũng nên nói rõ với nhau, người thật sự có nắm chắc tìm được tọa độ không gian?" Triệu Chân vừa thu quạt xếp lại, nhìn về phía lão giả thấp bé, hỏi.

Lão giả này không ai khác, chính là Cung chủ Nguyên Cạnh Tiên Cung hiện tại, Lục Ngô Lương.

"Yên tâm đi. Lão phu nếu không nắm chắc mười phần, sẽ không mở miệng với các ngươi. Về sau đánh vỡ tọa độ không gian, các ngươi sẽ rõ ràng, đến lúc đó đừng quá tiếc sức là được." Gióng nói lão giả khàn khàn, chậm rãi nói ra.

"Có những lời này của Lục Cung Chủ, ta yên tâm hơn nhiều rồi." Nữ tử xinh đẹp che miệng khẽ cười nói.

"Tốt rồi, nói chuyện thì cũng đã nói lâu rồi, chúng ta lên đường đi." Tô Lưu liếc nhìn lão giả, mở miệng nói.

Dứt lời, quanh thân gã loé lên ngũ sắc điện quang, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, phóng vào trong Huyễn Yên Chiểu Trạch.

Ba người còn lại thấy thế, cũng nhao nhao biến thành độn quang, đuổi theo.

...

Cùng lúc đó.

Phía trên một mảnh đầm lầy lượn lờ mê vụ không tiêu tan cách đó trăm vạn dặm, trong hư không lơ lửng một cầu thang đá cao mấy trăm bậc.

Phía trên thang đá đang có mấy thân ảnh nam nữ mặc áo choàng màu lam đang chậm rãi đi lên.

Trong đó người cầm đầu có vóc dáng khá cao, thân thể thướt tha, làn da màu lam nhạt, tóc quăn xanh biếc, mặc một bộ lân giáp mềm mịn, dáng đi uyển chuyển nhẹ nhàng mềm mại đáng yêu, thoạt nhìn tựa như một con rắn mềm mại quyến rũ, làm cho người không dời được mắt.

Theo sau lưng nàng là một nam tử thân hình cao lớn như thiết giáp, trên lưng vác thanh cự kiếm rộng hẹp to như tấm ván cửa, cùng với một lão giả gầy còm sắc mặt vàng như nến, bờ môi khô héo giống như quỷ bộ.

Nam tử khôi ngô một mực nhìn về phía trước, thần sắc trên mặt ngưng trọng, thoạt nhìn tựa hồ có chút khẩn trương, mà lão giả bộ dạng quỷ bộ bệnh lao kia thì rất nhẹ nhõm, một đôi mắt đục ngầu nhìn qua lại trên dưới thân hình nữ tử da xanh kia.

Bỗng nhiên, nữ tử da xanh chợt dừng bước, thân hình quay ngoặt lại.

Một gương mặt tuyệt mỹ nhưng tràn đầy vẻ lạnh lùng, một đôi lông mày dài nhỏ, trong mắt lại mọc lên một đôi đồng tử nằm dọc màu vàng, chính giữa bắn ra ánh mắt tràn đầy sát ý, rơi vào trên thân lão quỷ bệnh lao kia.

"Thu hồi mắt chó của ngươi, đừng ép ta giết ngươi khi còn chưa thực hiện nhiệm vụ." Nữ tử da xanh lạnh lùng nói ra.

Bệnh lao lão quỷ lập tức cảm thấy như một thùng nước đá dội xuống đầu, toàn bộ cơ thể cứng ngắc tại chỗ, cảm giác sợ hãi này không phải đến từ câu nói kia, mà là tới từ lúc nữ tử da xanh nói chuyện, trong đồng tử nằm dọc bỗng nhiên phát ra hào quang quỷ dị, làm cho người ta một loại cảm giác khiếp sợ trong tâm hồn.

"Tuân... Tuân mệnh, Bích Xà Tiên Tử... Tại... Tại hạ không dám..." Bệnh lao lão quỷ nói ra đứt quãng.

"Bích Xà Tiên Tử, Dịch Bào Hội chúng ta thường ngày không phải có thói quen kết thành tổ hai người chấp hành nhiệm vụ, sao lần này lại đồng hành ba người?" Nam tử khôi ngô mở miệng hỏi.

Nữ tử da xanh nghe vậy, thần sắc trên mặt bỗng nhiên dừng một chút, lộ ra vẻ mềm mại đáng yêu vui vẻ, nói ra: "Nếu không phải cần năng lực lão Sắc Phôi bố trí không gian pháp trận, nhiệm vụ lần này hay là để tỷ tỷ ta mang theo ngươi nha."

"Tiên Tử chớ nói đùa." Sắc mặt nam tử khôi ngô cứng đờ, trở nên khẩn

trương.

Nữ tử da xanh thấy thế, cảm thấy thú vị, trên mặt vui vẻ càng thêm mị hoặc.

Trong mắt lão quỷ bệnh lao lộ vẻ đắng chát, trong lòng tán thán không thôi.

...

Một chỗ di tích Chân Ngôn môn, bọn người Hàn Lập đang bận rộn trên mặt đất trước sơn môn, vừa chất trên mặt đất một đống nhỏ tinh thạch màu bạc, còn có những trận kỳ trận bàn.

Lúc này Thạch Xuyên Không đang khắc một cái pháp trận màu bạc lớn chừng vài chục trượng trên mặt đất, y vừa khắc pháp trận, vừa chỉ điểm đám người Hàn Lập xếp những tinh thạch màu bạc và trận kỳ trận bàn vào trong pháp trận.

Bốn người cùng động thủ, tốc độ càng nhanh hơn.

Cũng không lâu lắm, một cái pháp trận màu bạc phức tạp tươi đẹp rực rỡ hoàn thành.

"Các ngươi lui ra sau một khoảng cách." Thạch Xuyên Không đi vào trong pháp trận màu bạc, nói với ba người Hàn Lập.

Ba người nghe vậy thối lui ra sau một đoạn.

Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, sau đó hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết một cái.

"Phần phật" một tiếng, mặt ngoài pháp trận màu bạc sáng lên từng vòng Linh văn, bắt đầu vận chuyển ông ông, nở rộ từng đợt tia sáng trắng sáng ngời.

Vô số thiên địa linh khí phụ cận điên cuồng hội tụ lại pháp trận màu bạc, pháp trận tản mát ra tia sáng trắng nhanh chóng trở nên lòe loẹt lóa mắt, sau đó quay tròn biến ảo thành một mảnh mây mù màu bạc lớn hơn mười

trượng.

Vô số phù văn màu bạc cuồn cuộn ở trong đó, nhập lại truyền ra trận trận chấn động không gian mãnh liệt.

Thân thể Thạch Xuyên Không bay lơ lửng lên, đứng ở phía trên mây mù màu bạc, toàn thân bị một đoàn hào quang chói mắt màu bạc bao trùm, Linh quang lập loè, giống như một Thần Minh.

Trong miệng y nói lẩm bẩm, giữa ngón tay bỗng nhiên nhiều ra một lệnh bài màu bạc, mặt ngoài lệnh bài có tia sáng trắng mịt mờ, là một đồ án Ngân Nguyệt, mặt kia khắc một chữ "Không", từng trận chấn động Không Gian Pháp Tắc từ trên lệnh bài nổi lên.

Thạch Xuyên Không ném lệnh bài màu bạc ra, rơi vào trong mây mù màu bạc phía dưới, đồng thời một tay bấm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm.

Mây mù màu bạc lập tức cuồn cuộn kịch liệt, sau đó như thủy triều dũng mãnh tiến vào trong lệnh bài.

Hình thể lệnh bài màu bạc lập tức điên cuồng lớn lên đến mấy trượng, hơn nữa nở rộ tia sáng trắng chói mắt, trên đồ án Ngân Nguyệt và mặt bên có chữ “Không” càng sáng ngời chói mắt, tản mát ra chấn động Không Gian Pháp Tắc mãnh liệt gấp bội.

Đám người Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Bọn hắn cũng không rảnh rỗi nhìn xem, mỗi người tự vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể chờ đợi.

Trong miệng Thạch Xuyên Không nói lẩm bẩm, năm ngón tay điểm một cái vào lệnh bài màu bạc.

Đầu ngón tay y bắn ra năm tia sáng trắng, lóe lên chui vào trong lệnh bài.

Lệnh bài màu bạc quay tít một vòng, một tiếng kêu sắc nhọn vang lên, một

vòng loan nguyệt lớn mấy trượng từ trên lệnh bài màu bạc bay ra, xoay tròn trảm lên màn sáng màu trắng.

Không có tiếng nổ mạnh như dự đoán, loan nguyệt màu bạc đụng một cái đến màn sáng trắng, vậy mà trực tiếp sáp nhập vào trong đó.

Bên trong màn sáng màu trắng truyền ra một tiếng bạo liệt trầm đục, toàn bộ màn sáng run rẩy mãnh liệt bỗng nhúc nhích, đồng thời mặt ngoài màn sáng hiện ra một tầng tinh quang màu bạc, lộ ra một cỗ chấn động không gian mãnh liệt.

Tinh quang màu bạc loé lên kịch liệt, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập thấy tình hình này, ánh mắt hơi lóe lên.

Tầng tinh quang màu bạc này xem ra chính là cấm chế không gian trong màn sáng màu trắng, công kích của Thạch Xuyên Không quả nhiên có hiệu quả.

Trên mặt Thạch Xuyên Không cũng hiện lên vẻ vui mừng, khẽ quát một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Lệnh bài màu bạc toả sáng hào quang, "Vèo" "Vèo" tiếng kêu sắc nhọn vang lên, từng đạo loan nguyệt màu bạc không ngừng từ trong bắn ra, trảm lên tinh quang màu bạc.

Liên tiếp âm thanh trầm đục truyền ra, tinh quang màu bạc chớp động kịch liệt, nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Chỉ thúc giục lệnh bài màu bạc nhưng tựa hồ tiêu hao pháp lực thật lớn, sắc mặt Thạch Xuyên Không nhanh chóng trở nên trắng bệch, may mắn bên trong pháp trận màu bạc không ngừng tuôn ra mây mù màu bạc, rót vào trong lệnh bài, duy trì lệnh bài thi pháp.

Điên cuồng công kích một lát như thế, rốt cuộc tinh quang màu bạc bị xé rách nghiền nát, một âm thanh thật lớn vang lên, hóa thành từng điểm Linh

quang biến mất không thấy gì nữa.

Màn sáng màu trắng cũng chấn động kịch liệt, thình lình biến mỏng gần nửa.

"Mau ra tay, ta chỉ tạm thời đánh tan không gian cấm chế, nó sẽ khôi phục lại nhanh!" Thạch Xuyên Không đột nhiên hét lớn một tiếng.

------oOo------

Chương 654: Ra tay trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ba người Hàn Lập sớm đã chờ ở một bên, nghe Thạch Xuyên Không nói lập tức động thủ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ở sau cùng xuất thủ trước, hai tay hợp lại, trước người xuất hiện một cổ kính màu vàng, đúng là cỗ Tiên khí hộ thân có lực lượng Thời gian pháp tắc lúc giao phong lần trước.

Trong miệng lão nhanh chóng lẩm bẩm, đồng thời hai tay chập lại, hai đạo kim quang bắn ra, chui vào trong cổ kính màu vàng.

Cổ kính màu vàng quay tít một vòng, đón gió lớn lên to như căn phòng, mặt kính lưu chuyển tinh quang, bay ra mảng lớn sóng ánh sáng màu vàng, sau đó ngưng tụ hóa thành một phù văn màu vàng khổng lồ to vài chục trượng.

Toàn thân phù văn màu vàng cực lớn toả hào quang cuồn cuộn, Thời Gian pháp tắc tràn đầy bộc phát ra.

Hai tay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đẩy về hư không phía trước, phù văn màu vàng bắn ra, hung hăng oanh kích lên màn sáng màu trắng, hơn nữa lóe lên rồi dung nhập vào đó biến mất.

Màn sáng màu trắng run lên kịch liệt, bên trong phát ra một tiếng vang thật lớn, tiếp đó mặt ngoài màn sáng hiện ra một tầng tinh quang màu vàng, chớp động điên cuồng.

Tinh quang màu vàng chấn động kịch liệt, nhanh chóng trở nên ảm đạm, nhưng cuối cùng không có vỡ ra như tầng tinh quang màu bạc lúc trước.

Hầu như cùng lúc đó, trong miệng Hồ Tam nhanh chóng tụng đọc chú ngữ.

Bên ngoài thân gã loé lên tia sáng trắng, thân hình nhoáng một cái hóa thành năm thân ảnh giống nhau như đúc.

Hai tay năm gã Hồ Tam cùng nắm chặt hư không, trong tay bộc phát ra một đạo huyết quang ngút trời, hung quang chợt hiện không thôi, làm cho lòng người kinh sợ.

Ngay sau đó, năm gã Hồ Tam đồng thời há miệng phun một cái, mỗi gã phun ra một đạo ngân huy óng ánh, lóe lên sáp nhập vào trong huyết quang trên tay mình.

Huyết quang ngút trời nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một thanh huyết sắc cự phủ óng ánh lớn cỡ mười trượng.

Trên cự phủ quấn quanh từng đạo huyết quang óng ánh, chớp động xì xì như huyết sắc lôi điện, bộc phát ra từng đạo khí tức sắc bén làm người sợ hãi.

"Phần phật" một tiếng, năm đạo huyết sắc cự phủ hung hăng trảm lên màn sáng màu trắng.

Bên kia, trước người Hàn Lập chớp động ánh sáng màu xanh liên tục, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đứng song song, nở rộ kiếm quang màu xanh chói mắt.

Hắn há miệng phun ra một cỗ ánh sáng màu xanh, dung nhập vào trong chín thanh phi kiếm. Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm toả sáng hào quang, sau đó hòa làm một thể, hóa thành một chuôi cự kiếm màu xanh lớn trăm trượng, phía trên quấn quanh từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to.

Kiếm khí ngút trời từ trên cự kiếm màu xanh bộc phát ra, chỉ ảnh hưởng của kiếm khí đã khiến hư không phụ cận nổi lên những gợn sóng như nước.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được chăm sóc nhiều năm trong hồ lô ngọc bích như vậy, uy lực tăng lên không ít so với trước.

Cự kiếm màu xanh lóe lên, hóa thành một đạo

kiếm ảnh mơ hồ, sau một khắc liền xuất hiện trước màn sáng màu trắng, chém xuống một cái long trời lở đất.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không trắng bệch, hít sâu một hơi, phất tay tế ra một kiện Tiên khí là mâm tròn màu đen, lúc di động vang lên tiếng ô ô, phách trảm xuống màn sáng màu trắng.

Ầm ầm ầm!

Liên tiếp tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, màn sáng màu trắng điên cuồng chớp động.

Nhiều công kích liên thủ như vậy, tầng tinh quang màu vàng kia đã bị vỡ ra, màn sáng màu trắng chớp động nhanh chóng trở nên mỏng manh, trong nháy mắt chỉ còn lại một tầng hơi mỏng.

Ở giữa màn sáng còn lại hiện ra vô số tinh ti màu trắng, đan vào nhau rậm rạp chằng chịt giống như mạng nhện của một Đại tri chu.

Nhưng màn sáng mỏng này lại vững chắc vô cùng, gắt gao chặn công kích ba người lại, không ngừng căng ra.

Không chỉ như thế, ngay rìa bốn phía màn sáng nổi lên hai màu tinh quang kim ngân, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra chính giữa.

Những nơi hai màu tinh quang kim ngân đi qua, màn sáng màu trắng thình lình khôi phục độ dày lúc trước.

"Không tốt! Mọi người không nên lưu thủ, nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ!" Thạch Xuyên Không hét lớn một tiếng, lật tay lấy ra một quả đan dược lớn chừng ngón cái, tản mát ra vầng sáng màu tím nhè nhẹ.

Y hơi do dự, ngửa đầu nuốt viên thuốc này vào, trên thân đại phóng hào quang màu tím, sắc mặt trắng bệch nhanh chóng khôi phục, tựa hồ là một viên đan dược bổ túc nguyên khí.

Y phất tay triệu hồi kiện Tiên khí mâm tròn màu đen kia, đồng thời trong miệng lẩm bẩm, sau lưng loé lên ánh sáng tím, ngưng tụ ra pháp tướng màu tím ba đầu sáu tay lúc trước, cầm trong tay hư ảnh sáu kiện vũ khí cực lớn.

Hai tay y nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, sau đó một đạo ánh sáng tím ngút trời bắn lên trên bầu trời trên đỉnh đầu, lóe lên chui vào hư không bên trên không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, một tiếng sét nổ mạnh bỗng nhiên truyền đến!

Bầu trời trên đỉnh đầu bỗng nhiên cuồng phong gào thét, một cái động lớn trống rỗng màu tím đen xuất hiện trong hư không, vô số ma khí màu tím đen từ trong lỗ thủng tuôn ra, rơi xuống như thác nước.

Thạch Xuyên Không không cần nghĩ ngợi bấm niệm pháp quyết dẫn những ma khí màu tím đen ngưng tụ lại, hóa thành một miếng phù văn màu tím đen cực lớn, dung nhập vào trong hư ảnh vũ khí trên một cánh tay pháp tướng màu tím.

Hư ảnh vũ khí này là một trương cự cung, sau khi dung nhập từng miếng phù văn màu tím đen vào lập tức nhanh chóng trở nên rõ ràng, hầu như ngưng thành thực thể.

Trên thân cự cung hiện ra từng miếng lân phiến màu tím, phía trên minh khắc từng đạo phù văn màu tím đen, phía hai đầu cung là hai đầu rồng đang cắn lên dây cung vừa thô vừa to, toàn thân tản mát ra khí tức hung bạo ngập trời.

Cánh tay pháp tướng màu tím kia kéo mạnh dây cung, một đạo hư ảnh mũi tên vừa thô vừa to lăng không xuất hiện, sau đó bắn ra như lưu tinh trụy lạc, đánh vào màn sáng màu trắng.

Hồ Tam bên kia cũng đang tụng đọc chú ngữ, năm thân ảnh nhoáng một cái

trong nháy mắt hòa làm một thể.

Sau khi dung hợp, thân thể Hồ Tam lập tức biến lớn lên, trong nháy mắt cao đến vài chục trượng, toàn thân tản mát ra hào quang màu bạc chói mắt.

Bên trong hào quang, mơ hồ hiện ra hư ảnh một đầu hồ ly màu bạc cực lớn, nó ngửa mặt lên trời thét dài.

Năm chuôi huyết sắc Cự Phủ cũng dung hợp lại với nhau, bây giờ đồng dạng biến lớn lên, hóa thành một chuôi huyết sắc Cự Phủ lớn trăm trượng.

Thanh âm "Xùy" "Xùy" vang lên, trên huyết sắc Cự phủ hiện ra từng đoàn huyết sắc hỏa diễm, thiêu đốt hừng hực, hư không phụ cận dường như bị ăn mòn hết một nửa, nhanh chóng hòa tan ra.

Hồ Tam hét lớn một tiếng, Cự Phủ trong tay hóa thành một đạo huyết sắc cầu vồng đánh xuống, trảm lên màn sáng màu trắng.

Lúc này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng lật tay thu hồi cổ kính màu vàng, trong miệng tụng niệm chú văn cổ sơ, sắc mặt nghiêm túc.

Vô số hoả diễm đỏ thẫm từ trên người lão phun ra, sau đó ngưng tụ thành một đạo thân ảnh hoả diễm cự đại, đầu đội vương miện hỏa diễm, tay cầm quyền trượng hỏa diễm, tuy khuôn mặt mơ hồ không rõ, lại tản mát ra uy nghiêm vô cùng vô tận, tựa hồ là đế vương hỏa diễm.

Hai tay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bấm nhanh pháp quyết, sau đó bỗng nhiên dừng lại, điểm một cái về phía hư không màn sáng màu trắng.

Thân ảnh hỏa diễm sau lưng lão giơ quyền trượng hoả diễm trong tay lên, điểm một cái vào hư không.

Một tiếng tiêm minh chói tai vang lên, một đạo hoả diễm hết sức nhỏ từ đỉnh quyền trượng hoả diễm phá không bay vụt ra, lóe lên chui vào hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, hư không phía trước màn sáng màu trắng lóe lên, đạo hoả

diễm hết sức nhỏ kia lăng không xuất hiện, hung hăng đâm vào trên màn sáng màu trắng.

Hàn Lập hơi nheo mắt lại, bên ngoài thân loé lên hào quang xanh biếc, một đoàn hào quang xanh biếc bắn ra, hóa thành một bích ngọc hồ lô.

Hồ lô nở rộ hào quang xanh biếc chói mắt, vô số phù văn thật nhỏ chớp động trong đó, làm thiên địa linh khí phụ cận nhảy lên không thôi.

Tay hắn bấm nhanh pháp quyết, hồ lô xanh biếc nhanh chóng biến lớn lên, mặt ngoài bỗng nhiên sáng rõ phù văn, miệng hồ lô càng nở rộ lục quang ngút trời, âm thanh nổ đùng nặng nề từ trong hồ lô truyền ra, tựa hồ bên trong tích súc một tòa núi lửa sắp bộc phát.

"Đi!" Hàn Lập vung tay lên.

Hồ lô xanh biếc chấn động mãnh liệt, hư không phụ cận cũng theo đó nhoáng một cái kịch liệt, một đạo hư ảnh màu xanh từ miệng hồ lô bắn ra, mơ hồ có thể thấy là một đạo kiếm ảnh thanh sắc, đánh vào trên màn sáng màu trắng.

Chuôi cự kiếm màu xanh lui về phía sau một chút, mặt ngoài đại thịnh điện quang, lần nữa phách trảm xuống.

Ầm ầm ầm!

Tím, huyết, xích, xanh, bốn vòng kiêu dương hiển hiện ra, đan vào cùng một chỗ, một cỗ khí tức đáng sợ đủ để hủy thiên diệt địa phóng lên trời.

Bên trong bốn vòng kiêu dương, thực tế lấy hai màu kiêu dương sau cùng cực lớn là tím và xanh, vô số phù văn màu tím xanh cuồn cuộn trong đó, dẫn tới thiên địa linh lực phụ cận điên cuồng chuyển động, hung hăng đánh thẳng vào màn sáng màu trắng.

Màn sáng màu trắng chấn động kịch liệt, hiện ra vô số vết rạn, sau đó nổ mạnh “Phịch” một tiếng, rốt cuộc bị xé nứt ra

Toàn bộ màn sáng màu trắng vỡ vụn ra từng khúc, biến mất vô tung, hóa thành mảng lớn mây mù màu trắng nồng đậm, cuồn cuộn không thôi.

Bên trong mây mù màu trắng chớp động hào quang hai màu kim ngân, bay ra hai lệnh kỳ, chuyển động quay tròn trong mây mù không thôi.

Trên hai lệnh kỳ thêu vô số đồ án Tinh Thần, một cái màu vàng, cái kia màu bạc, mỗi lá cờ tản mát ra chấn động Thời Gian pháp tắc cùng Không Gian Pháp Tắc mãnh liệt.

Ánh mắt Hàn Lập đột nhiên sáng ngời, cánh tay nhấc lên, bấm niệm pháp quyết điểm một cái vào hồ lô xanh biếc.

Hồ lô xanh biếc loé lên lục quang, một đạo hào quang xanh biếc từ trong tuôn ra, trong nháy mắt vượt qua hơn mười trượng, quấn lấy lá cờ màu vàng.

Hầu như đồng thời, một đại thủ màu tím bay vụt tới, bắt lấy lá cờ màu bạc kia, chính là một bàn tay pháp tướng màu tím sau lưng Thạch Xuyên Không.

Hàn Lập thầm than một tiếng đáng tiếc, tay bấm niệm pháp quyết dẫn lục sắc hào quang quấn lấy lá cờ màu vàng bắn ngược về, chui vào trong hồ lô xanh biếc.

Đại thủ màu tím bắt lấy lệnh kỳ màu bạc kia cũng bay vụt về.

Lần này Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thu bảo nhanh vô cùng, chờ Hồ Tam cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn kịp phản ứng, hai lệnh kỳ đã rơi vào tay hai người Hàn Lập.

Hồ Tam cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không khỏi liếc nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên một tia tiếc nuối.

Lấy lịch duyệt bọn họ tự nhiên có thể nhìn ra hai lệnh kỳ kia hẳn là bảo vật cấm chế áp trận của sơn môn này, hơn nữa lại sử dụng hai loại chí tôn pháp tắc luyện chế ra, phẩm cấp bất phàm.

Bất quá bọn người Hồ Tam cũng không có oán hận, đi vào di tích vốn là so năng lực cá nhân cùng cơ duyên, bọn họ ra tay chậm cũng chỉ có thể trách bản thân mà thôi.

"Chúc mừng nhị vị, còn không mau tiến vào di tích, chỉ tính thu hai kiện bảo vật này thôi à." Hai tay Hồ Tam bấm niệm pháp quyết, thân thể lóe lên khôi phục nguyên trạng, cười nói.

"Hặc hặc, lần này ta cùng Lệ huynh chiếm tiên thủ, bảo vật phía sau khẳng định có rất nhiều, Hồ huynh cùng Nhiệt Hỏa huynh cũng sẽ có đại thu hoạch." Thạch Xuyên Không cười hặc hặc, pháp tướng màu tím sau lưng nhanh chóng thu nhỏ lại, chui vào trong cơ thể y.

Lỗ thủng màu tím đen phía trên bầu trời trên đầu cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh biến mất.

Hàn Lập nhìn lỗ thủng trên không trung một cái, trong mắt chớp lên tử quang.

Trong lỗ thủng màu tím đen này có Ma khí cuồn cuộn, hơn nữa âm u sâu vô cùng, lấy đồng tử Cửu U ma đồng của hắn cũng không nhìn thấy đáy, tựa hồ là một thông đạo không gian, không biết đi thông nơi nào.

Ý niệm trong đầu hắn khẽ chuyển, đơn tay khẽ vẫy.

Lục quang mặt ngoài hồ lô xanh biếc nhanh chóng thu liễm lại, thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ, từ không trung bay vụt xuống.

Sau một cái chớp động, hồ lô bay vào trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Chuôi Cự Kiếm màu xanh cũng bay vụt về, ánh sáng màu xanh chớp động phân liệt ra, hóa thành chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, dưới ánh sáng màu xanh chớp liên tục nhao nhao chui vào trong tay áo hắn

------oOo------

Chương 655: Loạn lưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Thạch huynh và Lệ huynh vừa mới phá cấm xuất lực lớn nhất, hai kiện bảo vật này các ngươi cũng nên được đấy." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười nói.

Vừa nói xong, thân ảnh màu đỏ sau lưng lão cũng biến mất vô tung, hóa thành một đạo hỏa quang dung nhập vào trong cơ thể.

"Lại nói tiếp, Lệ đạo hữu vừa mới gọi ra hồ lô kia, là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo à? Chậc chậc, uy lực quả nhiên kinh người." Hồ Tam chợt nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng có chút hứng thú nhìn lại.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lúc trước đã thấy Hàn Lập thi triển bảo vật này đối địch, ngược lại cũng không có kinh ngạc.

"Đúng vậy, hồ lô kia là nhiều năm trước dưới cơ duyên xảo hợp, Lệ mỗ ngẫu nhiên đạt được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực coi như không tệ." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

Lần này hắn tế ra hồ lô xanh biếc cũng đã cân nhắc, một mặt là vì Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đã biết rõ vật ấy, không cần phải che giấu, một phương diện khác là bày ra một ít thực lực, miễn cho hai tu sĩ Thái Ất là Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không cho là thực lực hắn không mạnh, động tâm tư gì khác.

Đương nhiên uy năng cùng khí tức bảo vật này hắn đã động tay chân một chút, cũng không hoàn toàn triển lộ hết.

"Tiên Thiên Linh Bảo trân quý vô cùng, bất luận một kiện nào đều không giống bình thường, không phải người có đại cơ duyên thì khó có được, xem

ra số mệnh Lệ đạo hữu chính là thượng giai chi nhân, lần này có ngươi đồng hành quả thực không tệ, chúng ta cũng dính thêm chút cơ duyên của ngươi." Hồ Tam cười hặc hặc nói.

"Hồ Tam đạo hữu nói đùa, những cơ duyên này của tại hạ, há có thể so với ngươi." Hàn Lập lắc đầu nói.

Trong lúc mấy người đàm tiếu, mây mù màu trắng trên sơn môn cuồn cuộn kịch liệt, rất nhanh chuyển động hóa thành một vòng xoáy màu trắng thật lớn, ở trung tâm vòng xoáy mơ hồ lộ ra một thông đạo nhỏ hẹp.

Hào quang nhè nhẹ từ trong thông đạo thẩm thấu ra, thoạt nhìn cực kỳ thần bí.

Bốn người đều nhìn về trung tâm vòng xoáy thông đạo, ánh mắt đều lóe lên.

"Phá giải cấm chế đã tiêu phí không ít thời gian, chúng ta đi nhanh đi." Hồ Tam mở miệng nói, sau đó dẫn đầu hóa thành một tia sáng trắng, bay vào trong thông đạo.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lập tức theo sát phía sau, hóa thành một đoàn ánh sáng đỏ bay vụt xuống.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, đang muốn đuổi theo, chợt quay đầu nhìn về phía Thạch Xuyên Không đứng ở một bên, tựa hồ không hề động thân, nói: "Thạch huynh không tranh thủ thời gian đi vào, chỉ sợ bảo vật bên trong sẽ bị hai người bọn họ cướp sạch không còn a."

"Lệ huynh đi trước đi, để ta thu pháp trận này lại đã, sau đó sẽ tới ngay, pháp trận này là bí truyền của Ma tộc ta, không thể tiết lộ ra ngoài được." Thạch Xuyên Không nở nụ cười, phất tay phát ra một mảnh ánh sáng tím, bao lại pháp trận màu bạc trên mặt đất, nhanh chóng thu lấy trận kỳ trận bàn bên trong.

"Vậy Lệ mỗ đi trước một bước a." Hàn Lập gật đầu nhẹ, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bay vào trong thông đạo.

Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập bay vào thông đạo, trong mắt xẹt qua một đạo quang mang kỳ lạ.

Hai tay y huy động, rất nhanh thu hết những thứ pháp trận màu bạc trên mặt đất lại, sau đó thân hình y nhoáng một cái, hóa thành một đạo ánh sáng tím chui vào trong thông đạo.

Bất quá ngay khi y bay vào thông đạo, trong nháy mắt một tiểu cầu màu tím từ trên người y bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Tiểu cầu lớn chừng hạt đào, mặt ngoài minh khắc vô số phù văn màu bạc nhỏ như hạt gạo, tán phát ra trận trận chấn động Không Gian Chi Lực.

Tiểu cầu màu tím chợt run lên, sau đó "Phanh" một tiếng bạo liệt ra, hóa thành một mảnh ma vân màu tím nồng đậm, vô số phù văn màu bạc trong đó nhảy lên.

Ma Vân màu tím cuồn cuộn, sau đó vặn vẹo giống như vật sống, chui vào trong hư không.

Nhưng những phù văn màu bạc trong ma vân không có chui vào trong hư không, lại chuyển động quay tròn, hóa thành một pháp trận màu bạc lớn chừng một trượng.

Hư không trong pháp trận rung rung kịch liệt, vỡ ra một khe hở, sau đó kéo ra hai bên.

Sau mấy hơi thở, một thông đạo không gian màu tím lăng không lơ lửng hiện ra.

Chỉ là không gian thông đạo này thỉnh thoảng vặn vẹo, bên trong có ánh sáng tím chớp động, cực không ổn định, tùy thời có khả năng tan vỡ.

Sưu sưu sưu!

Ba đạo nhân ảnh từ trong không gian thông đạo bắn ra, rơi trước sơn môn.

Ba người đều mặc áo tím, toàn thân tản mát ra ma khí nồng đậm, đều là người Ma tộc.

Đi đầu là một lão giả thân thể gầy còm, tóc tai trên đầu khô héo thưa thớt, da mặt ngăm đen, gương mặt và hốc mắt đều hõm sâu xuống, nhìn như một bộ xương khô được bao phủ bởi một lớp da, nhìn có chút đáng sợ.

Mà trên hai tay lão, một chút da thịt cũng không có, dĩ nhiên là hai cánh tay xương đen kịt, phía trên minh khắc từng đạo phù văn màu tím như con giun, tản mát ra dao động ma khí mãnh liệt.

Đứng bên cạnh lão giả là một thanh niên tóc tím, thân hình thon dài, dung mạo cực kỳ anh tuấn, hình dạng cực kỳ khoa trương.

Thanh niên với một đầu tóc tím thật dài, hầu như có thể kéo đến mặt đất, bây giờ quấn cao lên, phiêu đãng phía sau lưng, trên người gã mặc một bộ trường bào màu tím, bên trong là một bộ vũ bào đỏ thẫm, tựa hồ dùng loại lông linh điểu nào đó dệt thành, nhìn tươi đẹp vô cùng, trường bào màu tím phía ngoài căn bản không thể che lấp hết, dưới chân đạp một đôi giày ngũ sắc, phía trên khảm đầy bảo thạch, lấp lóe sáng.

Người này thoạt nhìn giống như một con gà trống lớn, nhìn ngoài sức tưởng tượng.

Đứng bên cạnh thanh niên tóc tím là một thiếu phụ áo tím, mái tóc như thác nước, thân hình mềm mại thướt tha, đeo một cái khăn che mặt màu trắng, không thấy rõ dung mạo.

Sau khi ba người bay ra, rốt cuộc thông đạo không gian không chống đỡ nổi, chớp động mãnh liệt vài cái, "Oanh" một tiếng triệt để tan vỡ, rất nhanh lấp đầy rồi biến mất.

"Không gian thông đạo lại hỏng nhanh như vậy, xem ra chỗ Hắc Thổ Tiên Vực này cách không gian chúng ta cực xa, khó trách bất luận chúng ta thi pháp dò xét thế nào đều xác nhận không được vị trí di tích. Nếu không nhờ Thiếu chủ, chúng ta có tìm trên một vạn năm cũng vô dụng." Lão giả gầy

còm nhìn sau lưng một cái, gật đầu nói.

Lão xoay chuyển ánh mắt, nhìn chung quanh thêm vài lần, cuối cùng rơi vào trên vòng xoáy màu trắng.

"Chỗ này chắc là cửa vào rồi, xem ra Thiếu chủ bọn hắn đã phá vỡ cấm chế, vậy chúng ta mau vào thôi." Cặp mắt thanh niên tóc tím sáng lên, nói ra.

Còn chưa nói xong, thân hình gã khẽ động, tính bay vào trong thông đạo.

"Chờ một chút, lúc trước Thiếu chủ đã nói chúng ta chờ ở chỗ này nửa khắc đồng hồ, mới được tiến vào di tích." Lão giả gầy còm nhấc cánh tay xương lên, mấy đạo quang tia màu tím từ đầu ngón tay bắn ra, chớp động lên ánh sáng tím âm u, ngăn trước người thanh niên tóc tím lại.

"Là ta quá nóng lòng, vậy chờ một lát rồi đi vào." Thanh niên tóc tím nhìn quang tia màu tím trước người, sắc mặt khẽ biến một cái, vội vàng cười làm lành nói.

Lão giả gầy còm "Hừ" một tiếng, lúc này mới buông cánh tay xuống.

...

Hàn Lập vừa bay vào vòng xoáy thông đạo, thân thể lập tức bị một cỗ lực lượng khổng lồ cuốn lấy, thấy hoa cả mắt, sau đó xuất hiện ở một dòng ánh sáng trắng mãnh liệt.

Dòng ánh sáng màu trắng chuyển động cuồng bạo không trật tự, xông tới, phát ra tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc.

Hàn Lập chứng kiến tình cảnh trước mắt, sắc mặt khẽ biến.

Dòng ánh sáng màu trắng trước mắt này khá tương tự với không gian loạn lưu lúc trước hắn từ Linh Hoàn Giới đi qua Tiên Giới, chỉ là nơi đây ẩn chứa Không Gian Chi Lực cường đại gấp mười lần, mơ hồ còn kèm theo lực lượng Thời Gian pháp tắc nhè nhẹ.

Bây giờ tu vi Hàn Lập cường đại hơn không biết bao nhiêu lần so với lúc đi qua Tiên giới, nhưng thân hình vẫn không thể đứng vững, cuốn theo dòng ánh sáng màu trắng về phía trước.

Từng cỗ man lực từ chung quanh vọt tới, không ngừng xé rách thân thể của hắn.

Trong tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hiện ra một màng tinh quang óng ánh, lập tức ngăn cản lực lượng xé rách chung quanh hơn phân nửa, phần còn lại đã không cách nào tạo thành tổn thương thân thể hắn.

Làm xong hết thảy, hắn nhìn lại chung quanh, bốn phương tám hướng đều là lưu quang màu trắng cuồng bạo, thân ảnh đám người Hồ Tam, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đã sớm biến mất, không biết bị dòng ánh sáng này cuốn tới nơi nào.

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn làm cái gì đó.

Vào thời khắc này, phía trước chợt lóe lên lưu quang, một đoàn bạch quang cực lớn lăng không xuất hiện, quấn lấy thân thể hắn.

Giữa bạch quang thình lình tràn ngập một cỗ Thời Gian Chi Lực cường đại, bất quá cực kỳ hỗn loạn.

Trong nháy mắt trước mắt Hàn Lập biến thành một mảnh màu trắng chói mắt, hai mắt đau đớn một hồi, vội vàng nhắm mắt lại.

Sau một khắc, thân thể của hắn đột nhiên trầm xuống, bị một cỗ lực lượng khổng lồ phía dưới lôi kéo xuống.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ cơ thể Hàn Lập đập vào một cái gì đó, lực lượng không gian loạn lưu chung quanh bị quét sạch, biến mất vô tung.

Hắn mở to mắt, kinh hỉ phát hiện đã thoát ly không gian loạn lưu màu trắng

kia, cả người nện lên trên mặt đất, đánh ra một cái hố to, tóe lên mảng lớn bụi đất.

Thân hình hắn nhoáng một cái, từ trong hố lớn bắn ra, đứng ở không trung, nhìn lại chung quanh.

Xung quanh là một mảnh địa hình bằng phẳng, có chút hoang vu, nhìn thấy rất ít thực vật.

Bầu trời là một mảnh màu trắng mênh mông, khắp nơi cũng tràn ngập sương mù màu trắng.

"Nơi này chính là di tích Chân Ngôn môn..." Hàn Lập thì thào tự nói một câu, tình huống nơi này không giống với dự đoán của hắn.

Do chung quanh là một mảnh sương mù màu trắng nên nhìn không được bao xa.

Tâm niệm hắn vừa động, thả thần thức ra, sắc mặt chợt hơi đổi.

Hư không chung quanh tràn ngập một cỗ Không Gian Chi Lực kỳ dị, áp chế rất lớn thần thức của hắn.

Lấy thần Niệm Lực cường đại của hắn bây giờ, thần thức cũng chỉ lan tràn ra ba bốn trăm trượng đã đến cực hạn.

Tâm niệm hắn vừa động, hai mắt hiện ra một tầng tử mang, đã vận hành Cửu U ma đồng tử.

Phạm vi thị lực Cửu U ma đồng tử lớn hơn một chút so với thần thức, cũng chỉ có ngàn trượng, những sương mù màu trắng kia tựa hồ không phải sương trắng bình thường, gây trở ngại rất lớn đối với Cửu U ma đồng tử của hắn.

Tình huống chung quanh mặc dù có chút quỷ dị, bất quá Hàn Lập thoáng kinh ngạc một chút, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, hắn xông qua vô số di tích Bí Cảnh, so với hoàn cảnh nơi đây càng kỳ lạ gấp trăm lần.

Thân hình hắn nhoáng một cái trở xuống mặt đất, vung tay lên, trước người loé lên ánh sáng tím, nhiều ra một cái khay ngọc màu tím lớn chừng lòng bàn tay, phía trên khắc từng đạo phù văn màu bạc, hình thành một cái pháp trận màu bạc phức tạp.

Vật này là trận bàn đưa tin mà Thạch Xuyên Không đưa cho hắn trước khi tiến vào Huyễn Yên Chiểu Trạch, chính là dùng bí pháp độc môn Ma Vực luyện chế thành, trong đó trộn lẫn một tia Không Gian Chi Lực, có thể vượt qua ngăn cản của không gian bích chướng để đưa tin, công hiệu hơn xa trận bàn đưa tin bình thường, thích hợp dùng trong các loại Bí Cảnh.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, khay ngọc màu tím lơ lửng lên, chuyển động quay tròn tản mát ra một vòng hào quang màu tím, chớp động lúc sáng lúc tối.

Qua một hồi lâu, khay ngọc vẫn như cũ không có bất kỳ hồi âm.

Hắn nhíu mày, lại chờ một lát, thấy khay ngọc vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng, liền phất tay thu vào.

Không biết do nguyên nhân gì khiến cho trận bàn đưa tin không có tác dụng, liên lạc không được bọn người Hồ Tam, lại có chút phiền phức rồi.

Tìm không thấy Hồ Tam, chớ nói chi hoàn thành nhiệm vụ Luân Hồi Điện lần này.

Dù sao chi tiết về nhiệm vụ lần này, hắn còn chưa biết, lúc trước mặc dù đã hỏi thăm Hồ Tam, nhưng đối phương chỉ cười hì hì nói đến địa phương sau sẽ nói tỉ mỉ với hắn, không ngờ bây giờ vừa mới đến nơi này thì hai người đã mất liên lạc.

------oOo------

Chương 656: Tử thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: khongpit

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm một lát, lắc đầu, lông mày giãn ra.

Nếu như tạm thời không thấy bọn Hồ Tam, trước tiên phải nhìn tình hình xung quanh một chút, hắn cũng rất hiếu kì với di tích của Chân Ngôn môn.

Trước mắt, bản thân hắn tu luyện hai đại thần thông "Chân Ngôn Hoá Luân kinh" cùng với "Pháp Ngôn thiên địa" đều có nguồn gốc từ Chân Ngôn môn, vả lại cũng không phải bản công pháp hoàn chỉnh, có lẽ từ di tích này có thể có chút manh mối.

"Đúng rồi..." Hàn Lập đang muốn khởi hành, chợt nghĩ tới một chuyện, vung tay lên.

Một đoàn lục quang từ trên người hắn bay ra, lóe lên biến thành một cái hồ lô xanh biếc.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, một đạo kim quang phóng ra từ trong hồ lô, đúng là kiện cờ lệnh màu vàng kia, lơ lửng trước người hắn, nhẹ nhàng chuyển động.

Hắn đưa tay cầm lấy cờ lệnh màu vàng, cẩn thận dò xét.

Ở khoảng cách gần, cờ lệnh màu vàng thoạt nhìn càng thêm bất phàm, đồ án Tinh Thần màu vàng phía trên như vật sống, chớp động không ngừng, tùy thời có thể bay ra.

Ngoài ra hắn có thể cảm nhận được một cỗ chấn động pháp tắc Thời Gian tản phát ra từ cờ lệnh, hoàn toàn không kém, thậm chí còn nhỉnh hơn tiểu khóa màu vàng mà Cảnh Dương thượng nhân cho hắn.

"Quả nhiên là nhập phẩm Tiên Khí!" Hàn Lập vui vẻ trong lòng, há miệng phu ra một cỗ kim quang, bao trùm cờ lệnh màu vàng, thu thập vào trong cơ thể toàn lực luyện hóa.

Hiện tại thân ở nơi đất lạ, phía trước lành dữ khó dò, bất luận thứ gì có thể giúp tăng thực lực đều vô cùng đáng quý, sau khi thu thập xong hắn mới chọn một phương hướng tiếp tục phi hành.

Do nơi này có hạn chế rất lớn với thần thức cùng thị lực nên hắn bay rất chậm, không tiếc hao tổn tâm thần cùng tiên linh lực để duy trì toàn bộ thần thức cùng Cửu U ma đồng dò xét hết thảy động tĩnh xung quanh.

Di tích này tuy rằng hết sức yên tĩnh, nhưng không hiểu vì sao lại tạo cho hắn một loại áp lực vô hình khó chịu, khiến hắn không dám buông lỏng chút nào.

"Hàn đạo hữu, chẳng lẽ ngươi đã tiến nhập di tích Chân Ngôn môn? Năm đó ta đi theo Mã Lương cũng từng nghe qua đại danh của Chân Ngôn môn. Bây giờ ngươi đi một mình, không bằng phóng xuất ta ra ngoài." Thanh âm Ma Quang đột nhiên vang lên trong lòng hắn.

"Ngươi đã bế quan xong?" Hàn Lập khẽ giật mình, không nghĩ tới Ma Quang lại đột nhiên lên tiếng lúc này.

"Khổ cực nhiều năm như vậy, rốt cuộc đã dung hòa được thân thể này, hắc hắc, sau này sẽ không lo bị tụt xuống dưới cảnh giới Thái Ất nữa." Ma Quang cười hắc hắc nói.

"Đúng không, vậy chúc mừng ngươi rồi." Hàn Lập khẽ động lông mày, trả lời.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu, Ma mỗ thế nhưng đã đi trước một bước tiến giai

Thái Ất.” Ma Quang tựa hồ có chút hưng phấn, đắc ý nói.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, không có để ý Ma Quang nói khoác.

Hắn có Thời Gian pháp tắc trong tay, thực lực căn bản không thể đánh giá dựa vào tu vi cảnh giới được, Ma Quang mới chỉ tiến cấp Thái Ất cảnh, dù là Thái Ất cảnh trung kỳ Hàn Lập cũng có lòng tin đối phó được.

“Đương nhiên, lấy tư chất kinh người của Hàn đạo hữu rất nhanh có thể tiến giai Thái Ất cảnh.” Ma Quang lập tức ý thức được bản thân có chút đắc ý thái quá lập tức nói.

“Ma Quang đạo hữu tuy đã thành công ổn định lại tu vi, tuy nhiên vẫn nên ở lại không gian Hoa Chi củng cố thêm một đoạn thời gian, thời gian tới nếu cần giúp đỡ ta sẽ gọi đạo hữu sau.” Hàn Lập truyền âm nói.

Di tích Chân Ngôn này có chút đặc thù, Ma Quang lại có thân thể Hôi tiên, không nên hiện thân thì tốt hơn.

“Cũng tốt.” Ma Quang thở dài, yên lặng lại.

Hàn Lập không để ý Ma Quang chuyên tâm xò dét cảnh vật xung quanh.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua hơn nửa ngày, hoàn cảnh xung quanh vẫn hoang vu như cũ không có bao nhiêu biến hóa.

Nét mặt Hàn Lập hiện lên vài phần mệt mỏi, trong hoàn cảnh này, duy trì thần thức cùng Cửu U ma đồng trong thời gian dài là gánh nặng không nhỏ với hắn.

Hắn vừa lấy ra một quả đan dược khôi phục ăn vào, đột nhiên đuôi lông mày nhảy lên, ngừng lại, ánh mắt nhìn xuống đất, thân hình nhoáng cái hạ xuống.

Trước người hắn xuất hiện một mảng tường lớn, phía trên phủ một lớp bụi dày, không nhìn rõ chi tiết được.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết hình thành một cỗ gió lốc cao mấy trượng.

“Đi!” Miệng hắn khẽ quát một tiếng, phất tay áo một cái.

Lập tức cỗ gió lốc gào thét lao tới mảng tường lớn, những nơi đi qua lập tức quét tan lớp bụi dày, lộ ra hình dáng, chất liệu của mảng tường.

Lại là một khối tường vỡ màu lam nhạt, tựa hồ dùng một loại đá đặc thù nào đó xây thành, mặc dù chôn cất nơi đây không biết bao nhiêu năm tháng mà không bị phong hóa hư thối.

Hàn Lập thấy vậy, lộ vẻ vui mừng, không ngừng lại, tiếp tục tiến lên phía trước.

Càng đi lên phía trước, thảm thực vật màu lục càng ngày càng dày, không hề hoang vu như trước, cảnh vật đổ nát thê lương cũng ngày càng nhiều.

Sau một lát, hắn lần nữa hạ thân xuống đất.

Phía trước là một cung điện to lớn, chiếm diện tích chừng mấy trăm trượng, cao chừng hai ba mươi trượng, toàn thân đều dùng loại đá đặc thù màu lam kiến thiết thành.

Nếu hoàn hảo, cung điện này cũng có chút đồ sộ, chỉ là hiện tại tòa cung điện lại như tổ ong, non nửa bị sụp xuống.

Mặt đất phụ cận của cung điện cũng thủng như tổ ong, tựa hồ trải qua một trận chiến cực kì khốc liệt.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, toả thần thức ra, dò xét tình huống xung quanh.

Sau một lúc lâu, đuôi lông mày hắn khẽ nhảy lên, thân hình nhoáng một cái, bay vụt đến bên cạnh một tảng đá lớn, đưa tay đẩy tảng đá kia ra.

Chỉ thấy dưới tảng đá lớn có một cỗ thi thể, bây giờ đã hoá thành bạch cốt.

Bộ bạch cốt này mặc một bộ áo quần màu trắng, tuy rằng đã bị phong hóa

hơn phân nửa, nhưng Hàn Lập vẫn có thể nhìn ra là quần áo của người Chân Ngôn môn, giống với trang phục lúc trước hắn xuyên không nhìn thấy.

Hắn nhìn thi hài trước mắt, thở dài.

Bản thân nếu như tu luyên công pháp Chân Ngôn môn, tất nhiên có vài phần liên quan tới tông môn này.

Từ trong miệng của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, hắn cũng nghe nói một chút về Chân Ngôn môn.

Năm đó là một đại tông môn mạnh mẽ, bây giờ lại biến thành một mảnh phế tích, làm cho người ta có chút bồi hồi.

Hàn Lập rất nhanh tập trung tinh thần, thần thức quét qua thi hài, trên thi hài không còn túi trữ vậy Pháp Khí, tựa hồ đã bị lấy đi.

Hắn cũng không quá để ý chuyện này, quay người tiếp tục dò xét các nơi trong cung điện, rất nhanh lại tìm được mấy cỗ thi hài, xem trang phục có lẽ đều là đệ tử Chân Ngôn môn.

Những thi hài này đều không có trữ vật Pháp Khí.

Sau một lát, Hàn Lập đã dò xét xong toàn bộ cung điện này, không thu hoạch được gì cả.

Hắn có chút tiếc nuối trong lòng, không tiếp tục ở đây lâu, thân hình thoáng một cái, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh bay về phía trước.

Vừa mới bay đi không xa lắm, sắc mặt Hàn Lập biến đổi, thân hình “bá” một cái đột nhiên ngừng lại, trong mắt đại phóng tử quang nhìn về một bên.

Hắn tung một chỉ, một đạo Kiếm Khí màu xanh vừa thô vừa to bắn ra, đánh trúng vào một chỗ trong hư không.

Chỗ hư không đó chấn động kịch liệt, một mảnh hắc quang đột nhiên hiện

ra, mà đạo Kiếm Khí màu xanh oanh kích lên mảnh hắc quang lập tức biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ bị cắn nuốt tất cả.

Hắc quang chấn động vài cái, hóa thành một đạo hồ quang màu đen lớn chừng nửa trượng, vặn vẹo vài cái rồi biến mất.

“Chẳng lẽ đây là vết nứt không gian?” Hàn Lập chớp động ánh mắt, miệng thì thào lẩm bẩm.

Hồ quang màu đen này lại biến mất vào trong hư không, không có tỏa ra bất kì khí tức nào, nếu không phải hắn triển khai toàn bộ thần thức, lại thi triển Cửu U ma đồng thì không thể nào phát hiện ra được.

Hắn hơi trầm ngâm, lần nữa đưa tay điểm một cái.

Một đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to bắn ra, phát ra tiếng sấm ù ù, đánh vào vị trí hồ quang màu đen vừa biến mất.

Hồ quang màu đen lại hiển hiện ra, hơi chấn động, lại đơn giản thôn phệ tia sét màu vàng.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, lần nữa vung tay lên.

Ánh sáng đỏ lóe lên, một thanh phi kiếm đỏ thẫm xuất hiện, nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt biến thành hơn mười trượng, xích mang lóe lên chém ngang tia hồ quang màu đen.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, thân Cự Kiếm đụng đến hồ quang màu đen, lập tức bị cắt làm hai đoạn.

Hàn Lập thấy vậy, rùng mình.

May mắn, hắn kịp thời phát hiện hồ quang màu đen này, nếu không hắn đụng vào dù không chết, sợ rằng cũng bị trọng thương, như vậy cũng thật là oan uổng a.

Hàn Lập nghĩ trong lòng, tiện tay thu hồi hai đoạn kiếm gãy, lách người đi qua hồ quang màu đen, tiếp tục tiến lên phía trước.

Kế tiếp, hắn càng cẩn thận hơn, thần thức cùng Cửu U ma đồng luôn luôn thi triển.

Càng tiến lên, hắn gặp càng nhiều kiến trúc, những kiến trúc này đều không ngoại lệ bị chiến đấu kịch liệt phá toái hầu như không còn.

Hàn Lập tiếp tục dò xét, rất nhanh lại trôi qua thêm nửa ngày.

Lúc này, sắc mặt hắn có chút âm trầm.

Chân Ngôn môn bị phá hư quá mức triệt để, tìm lâu như vậy, ngoại trừ vài cọng linh thảo niên đại coi như tạm được, cũng không thu hoạch được gì, thậm chí ngay cả một loài vật còn sống cũng không thấy

Cả một khu vực to lớn như vậy lại là một tòa tử thành.

Mặt đất vẫn là một giải đất bình nguyên, ngẫu nhiên cũng xuất hiện một vài ngọn núi nhỏ.

Hàn Lập tiếp tục bay tới phía trước, lúc này sắc mặt hắn khẽ động.

Mặt đất phía trước đã bắt đầu thay đổi, có từng đại sơn cốc, trong đó dường như xuất hiện từng mảnh cung điện, thoạt nhìn có vẻ còn nguyên vẹn.

Tinh thần hắn chấn động, lập tức bay nhanh tới, hạ xuống một sơn cốc.

Mảnh sơn cốc này có diện tích thật lớn, lấy thần thức cùng thị lực của hắn lúc này cũng không dò xét được ranh giới, chỉ có thể nhìn được một góc.

Trong sơn cốc, mặt đất bằng phẳng, khắp nơi đều được phủ kín một tầng ngọc thạch màu trắng, kéo dài đến cuối tầm mắt. Từng toà kiến trúc lớn nhỏ cũng kéo dài tới cuối tầm mắt.

Nơi này dường như là một địa điểm trọng yếu.

Trong sơn cốc cũng không tránh được cuộc chiến, khắp nơi đều là dấu vết chiến đấu, chỉ là kiến trúc nơi đây sử dụng tài liệu tốt hơn rất nhiều, đại đa số đều được bảo tồn nguyên vẹn.

Hàn Lập có chút hưng phấn trong lòng, tiếp tục dò xét xung quanh, đi sâu vào bên trong sơn cốc, rất nhanh hắn đã đi tới chỗ sâu trong cùng.

Kết quả, càng đi sâu vào sơn cốc dấu vết chiến đấu càng kịch liệt, không ít thi hài nằm ở chỗ này, trong đó không chỉ có đệ tử Chân Ngôn môn mà còn không ít thi hài của tu sĩ Thiên Đình.

Căn cứ một đường đi đến đây, mảnh sơn cốc này giống như một đại thành trì, có không ít đường đi, kiến trúc đường phố rất giống cửa hàng.

Nếu như không bị hủy, nơi đây hẳn là một toà thành trì đồ sộ.

Một đường đi tới, Hàn Lập cũng tìm được vài thứ tài liệu tốt.

Cuối cùng hắn đi tới một con đường rộng, xuất hiện ở một quảng trường rộng rãi.

------oOo------

Chương 657: Kịch đấu Thuỷ Diễn Cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành + pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ồ!" Ánh mắt Hàn Lập lướt nhanh một vòng trên quảng trường, ồ nhẹ một tiếng.

Thân hình hắn đột nhiên bay lên, rất nhanh đến trước một tòa cung điện khổng lồ đối diện quảng trường.

Tòa cung điện này được xây bằng một loại tinh thạch óng ánh màu xanh đậm, bề mặt phủ một tầng ánh sáng mỏng màu lam nhộn nhạo, thoạt nhìn tựa như là cung điện thủy tinh dưới đáy biển.

Hàn Lập biết loại tinh thạch màu lam này tên là Hải Lam Tinh, là một loại tinh thạch thủy thuộc tính nổi tiếng cứng rắn, tuy không phải là tài liệu đỉnh cấp nhưng cũng thuộc dạng trân quý, lại được dùng để xây cả tòa đại điện này, quả là đại thủ bút.

Hàn Lập tiến đến, nhưng không phải bị hấp dẫn bởi vật liệu xây tòa đại điện này, mà vì đồ vật bên trong.

Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng Hàn Lập có thể cảm nhận được từ sâu bên trong có một cỗ chấn động Thời Gian Pháp Tắc truyền ra.

Có thể do cả tòa đại điện này được xây bằng Hải Lam Tinh, tuy bị tàn phá, nhưng vẫn bảo tồn được hình dáng ban đầu, ngay cả tấm biển lớn trên cửa điện cũng không bị phá hư.

“Thủy Diễn Cung…”

Hàn Lập nhìn tấm biển thì hơi động lòng, đang muốn tiến vào đại điện, đột nhiên chú ý đến một thứ bên cạnh cửa vào.

Đó là một tượng đá màu lam ngã trên mặt đất, cao khoảng một trăm trượng, là một đứa bé có đầu to quái dị.

Phía dưới tượng đá bị đứt gãy giống như bị một kiếm chặt đứt. Hàn Lập nhìn sang phía bên cạnh cung điện, chỗ đó có một ụ đá khổng lồ cũng bị chặt đứt, vết đứt gãy lại ăn khớp với tượng đá, xem ra đó là nơi bức tượng đá này đứng lúc trước.

Hàn Lập nhìn bức tượng đá này, mơ hồ có cảm giác quen mắt như đã từng thấy ở đâu.

“Đúng rồi, thì ra là hắn!” Hàn Lập dò xét lần nữa, chợt nhớ tới.

Lúc trước thông qua Tinh Bích nhìn lén tăng nhân tai to giảng đạo, cũng chính là Di La lão tổ, ngồi vây quanh lão có năm người, trong đó có một đứa bé với cái đầu to quái dị, thân hình bên ngoài cơ bản giống với bức tượng này.

Tượng của người này sao lại ở đây? Chẳng lẽ đứa bé đầu to này có quan hệ với Thủy Diễn Cung?

Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó không nghĩ nhiều nữa bước vào đại điện.

Vừa vào trong, ánh sáng xung quanh lập tức tối sầm lại, tạo thành một loại cảm giác áp lực khác thường.

Chân mày Hàn Lập hơi nhăn lại, nhưng vẫn đi tiếp.

Trong đại điện trống trải, không có gì ngoài những cây cột đá lớn bằng Hải Lam Tinh, nơi đây cũng có nhiều dấu vết chiến đấu, thậm chí còn có một cây cột đá bị chặt đứt lìa.

Hàn Lập tìm một vòng trong đại điện nhưng không phát hiện gì, lại tiếp tục đi vào chỗ sâu bên trong.

Trên vách tường nơi này có một cánh cửa cực lớn, đằng sau cánh cửa là hai hành lang màu đen rất dài, uốn lượn kéo sâu vào bên trong, đen âm u nhìn không thấy điểm cuối.

Vừa nãy lúc còn ở bên ngoài, hắn thấy đằng sau đại điện là một mảnh cung điện nhiều như rừng, tựa hồ là một khu kiến trúc chiếm diện tích khá lớn.

Hàn Lập nhìn hai lối đi, cảm ứng một chút vị trí Thời Gian pháp tắc từ hai lối đi truyền đến, sau đó không chần chờ chút nào bước vào hành lang bên phải.

Toàn bộ hành lang dùng một loại đá màu đen xây thành, tản mát ra khí tức âm lãnh nhè nhẹ, không biết là loại tài liệu nào.

Nơi đây cũng có không ít dấu vết chiến đấu lưu lại, trên hai vách tường màu đen có từng vết rách do lợi khí phách trảm, trên mặt đất cũng không thiếu khe hở.

Xem ra hai vách tường màu đen này cực kỳ cứng rắn, trong chiến đấu cũng không bị hủy.

Trừ điều đó ra, trong thông đạo thỉnh thoảng có thể thấy một hai bộ thi hài đệ tử Chân Ngôn môn hoặc tu sĩ Thiên Đình, không biết có phải do hành lang này bị phong bế hay không, Âm Sát chi khí chung quanh rất nồng đậm, từng trận Âm Phong từ phía trước thổi tới, mơ hồ có thể nghe được thanh âm ô ô.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, hiện tại trong người hắn sát khí quấn thân, đối với hoàn cảnh như vậy vô thức có chút không thích, nhưng hắn tự nhiên sẽ không vì việc nhỏ này mà lùi bước.

Thông đạo màu đen này cực kỳ dài, Hàn Lập đi về phía trước gần nửa khắc đồng hồ vẫn không đến điểm cuối, trái lại, lối đi này dần trở nên rộng rãi

cao lớn thêm không ít.

Càng đi vào sâu hơn, sát khí trong không khí càng dày đặc, dẫn tới sát khí trong cơ thể hắn có chút rục rịch.

Hàn Lập vội vàng vận chuyển công pháp bảo vệ toàn thân, ngăn cách sát khí ra bên ngoài.

Hắn lại đi về phía trước một khoảng, sắc mặt khẽ biến, chợt dừng bước.

Tuy rằng nghe rất nhỏ, nhưng phía trước truyền đến vài âm thanh ù ù, mặt đất cũng hơi lắc lư hai cái, tựa hồ có người đang giao phong.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, trong miệng lẩm bẩm.

Một tầng ánh sáng âm u hiển hiện ra, bao phủ thân thể của hắn lại, toàn bộ cơ thể rất nhanh hóa thành một đạo U Ảnh, im hơi lặng tiếng bay tới phía trước.

Bay tới phía trước một lát, hành lang đã đến điểm cuối, phía trước xuất hiện một mảnh lầu các âm u, một gian tiếp nối một gian.

Giữa các nơi lầu các có một mảnh thông đạo dài hẹp kết nối với nhau, thông suốt bốn hướng, khiến người hoa cả mắt.

Hàn Lập tra xét một chút, theo thanh âm chiến đấu tìm tới, xuyên qua hơn mười lầu các rất nhanh tìm được nguồn gốc âm thanh, đó là một gian đại điện có diện tích chừng mấy ngàn trượng.

Trong đại điện đứng vững từng cây cột đá vừa thô vừa to, mỗi một cây thô ráp lớn đến hơn mười người ôm, phía trên minh khắc từng đạo phù văn, không biết dùng làm gì.

Những cây cột đá trong điện đã sụp xuống hơn phân nửa, lộ ra một mảng lớn không gian.

Trên đất trống đằng kia, ba gã tu sĩ đang chém giết kịch liệt cùng năm sáu

bóng đen.

Trong ba gã tu sĩ kia, một người là một nam tử khôi ngô có thân hình như thiết tháp, mặc một bộ quần áo màu lam, cầm một thanh cự kiếm to như tấm ván cửa.

Một người khác là một thiếu phụ áo tím thân hình thướt tha, mang một cái khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo, quanh thân bao quanh ma khí nồng đậm, lại là người của Ma tộc.

Người cuối cùng là một nam tử tuấn tú mặc áo đỏ, trên mặt tựa hồ trang điểm son phấn, thoạt nhìn có chút bất nam bất nữ.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, nam tử tuấn tú áo đỏ này hắn cũng biết, đúng là Phong Khánh Nguyên ngày đó gặp mặt một lần tại Dã Hạc Cốc, không thể tưởng được ở chỗ này lại gặp phải.

Xem ra, dòm ngó di tích Chân Ngôn môn lần này cũng không chỉ có người Luân Hồi Điện, Thiên Đình hiển nhiên cũng đã sớm chuẩn bị, chỉ là không biết bọn họ làm cách nào lại tiến vào được nơi này?

Chiến đấu kịch liệt cùng ba người là những quái vật màu đen dáng người, cao hơn một trượng, lông đen dài khắp toàn thân, giống như mấy con Viên Hầu màu đen.

Trên đầu những quái vật này sinh ra hai cái sừng dài màu đỏ sậm, hai mắt huyết hồng, chớp động lên từng trận hung quang, răng nanh lòi ra bên ngoài miệng, không ngừng phát ra tiếng gào thét.

"Đây là thứ gì..." Hàn Lập núp đằng sau một cây cột đá, nhìn thấy những quái vật Viên hầu màu đen này, trong lòng có chút kinh ngạc.

Những Viên hầu màu đen này có chút xấu xí, nhưng thực lực bất phàm, thân thể cực lớn di động như gió, hơn nữa cực kỳ cứng rắn, trực tiếp va chạm cứng rắn cùng Tiên khí của đám người Phong Khánh Nguyên, nhưng không bị thương chút nào.

Trong miệng Viên hầu quái dị màu đen thỉnh thoảng phun ra từng đạo hỏa diễm màu đen, ba người kia tựa hồ e ngại những hắc diễm này, hiếm khi ngăn lại, đại đa số đều tránh né.

Ba người Phong Khánh Nguyên tuy rơi vào hạ phong, nhưng đều lão luyện không có kinh hoảng, làm gì chắc đó, mặc cho những Viên hầu quái dị kia công kích hung mãnh thế nào, vẫn như cũ bị ba người ngăn cản lại.

Hàn Lập nhìn cuộc chiến phía trước mấy lần, liền dời ánh mắt đi, nhìn lại chung quanh đại điện, cũng không phát hiện bảo vật gì.

Xem ra thực sự ba người này không phải vì đoạt bảo, mà là không may mắn, gặp phải vài đầu Viên hầu quái dị kia, bị chúng quấn lấy.

Nếu như bên trong nơi này không có bảo vật, Hàn Lập cũng không có ý hiện thân tham dự, thân hình khẽ động, định lặng lẽ ly khai.

Ngay thời điểm thân thể hắn vừa động, một đạo ác phong từ sau lưng kéo tới, một thú trảo đen thui đột nhiên xuất hiện sau lưng Hàn Lập, chụp tới ngay vị trí tim hắn.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, nhanh như chớp bay vụt tới phía trước, đồng thời cánh tay vung gấp lên.

Một đạo thanh sắc kiếm quang từ trong tay áo hắn bắn ra, sau đó lăng không xuất hiện phía sau hắn, nhanh chóng trảm xuống thú trảo màu đen.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Kiếm quang màu xanh run lên vỡ vụn ra, hóa thành một chuôi phi kiếm màu xanh, quay tròn cuồn cuộn bay tới phía trước.

Mà thú trảo màu đen kia cũng bị chém ra một vết thương thật dài, hầu như bàn tay bị chém thành hai khúc.

Một đầu viên hầu màu đen quỷ dị cực lớn từ trong bóng tối gần đó lóe lên xuất hiện, nhìn Hàn Lập phát ra một tiếng gào thét tức giận.

Viên hầu quái dị này so với mấy con kia lớn hơn gấp bội, làn da dưới đám lông màu đen hiện ra từng đường vân màu đỏ như máu, tăng thêm vài phần hung lệ, thân thể cực lớn lượn lờ hắc khí, trong hắc khí thình lình còn lơ lửng một kiện đại phiên màu đen, phía trên chớp động Linh quang, tán phát ra trận trận chấn động pháp tắc không kém, đúng là một kiện Tiên Khí.

Viên hầu quái dị màu đen gầm gừ một tiếng, lòng bàn tay chớp hắc quang liên tục, Âm Sát chi khí chung quanh cuồn cuộn hội tụ đến, dung nhập vào thân thể nó.

Vết thương trên bàn tay nó nhanh chóng khép lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, phất tay triệu hồi chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thân hình nhoáng một cái rơi trên mặt đất.

Một phen giao thủ này cực kỳ mau lẹ, phát sinh trong nháy mắt, ba người Phong Khánh Nguyên lúc này cũng chú ý tới động tĩnh Hàn Lập bên này, sắc mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong miệng Huyết văn Cự Viên phát ra một tiếng gào thét, thân thể cực lớn hóa thành một đạo bóng đen, bay nhào tới Hàn Lập.

"Hừ!"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, tay áo vung lên, một đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to bắn ra, đánh tới huyết văn Cự Viên, đúng là Ích Tà Thần Lôi.

Những nơi hồ quang điện màu vàng đi qua, Âm Sát chi khí phụ cận giống như băng tuyết gặp kiêu dương, trong nháy mắt tán loạn biến mất.

Huyết văn Cự Viên thấy vậy, không sợ chút nào, há miệng phun ra một cỗ hỏa diễm màu đen

Một tiếng vang thật lớn!

Lôi điện hỏa diễm đụng vào nhau lập tức xoay tròn cuồn xuộn, giống như hai con giao long một vàng một đen đan vào cắn xé nhau, nhưng tựa hồ không bên nào làm gì được đối phương.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhướng, há miệng phun một cái.

Lại là một thanh phi kiếm màu xanh bắn ra như điện, mặt ngoài bao bọc bởi một tầng hồ quang điện màu vàng, lóe lên xuyên thủng lôi điện hỏa diễm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

"Phanh" một tiếng trầm đục, những hoả diễm màu đen kia bạo liệt ra, hóa thành một mảnh tàn lửa phiêu tán.

Phi kiếm màu xanh tiếp tục bắn ra như điện, mơ hồ một cái liền xuất hiện trước người Huyết Văn Cự Viên, bổ nhanh xuống.

------oOo------

Chương 658: Bốn người đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Rống!"

Trong miệng Huyết văn Cự Viên phát ra một tiếng trầm thấp, đại phiên màu đen trên đỉnh đầu lập tức cuốn ngược xuống, nở rộ vạn đạo hào quang màu đen, giống như một đại thủ màu đen, quấn lấy phi kiếm màu xanh.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, cười lạnh một tiếng, trong tay kết kiếm quyết.

Chuôi phi kiếm màu xanh đột nhiên rung động lắc lư kịch liệt, nở rộ quang mang màu xanh vô cùng chói mắt, từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to ở trong đó xuyên thẳng qua, mãnh liệt xoắn một cái.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, đại phiên màu đen lập tức bị xé ra, hóa thành mấy khối tàn phiên bay tứ tán, phi kiếm màu xanh cũng không dừng lại chút nào, tiếp tục chém về phía Huyết văn Cự Viên.

Trên mặt Cự Viên lộ vẻ hoảng sợ, huyết sắc đường vân trên thân toả sáng hào quang.

"Phốc" một tiếng, sau lưng nó lăng không xuất hiện một đôi huyết hồng quang dực, nhanh chóng vỗ mạnh.

Thân thể Huyết văn Cự Viên bỗng nhiên mơ hồ một cái, mang theo liên tiếp tàn ảnh lướt ngang bên cạnh.

Một tiếng xé rách trầm đục vang lên, thân ảnh Cự Viên lóe lên xuất hiện cách đó hơn mười trượng, trên vai trái xuất hiện một vết kiếm dài sâu, cả cánh tay trái cơ hồ bị chém rụng, bất quá như cũ không có máu tươi chảy

ra.

Thân thể cự viên màu đen quái dị này tựa hồ cũng không phải là huyết nhục.

Hàn Lập không có ngạc nhiên, nhìn như tùy ý giơ tay lên khẽ vẫy.

Chuôi phi kiếm màu xanh này lập tức bay vụt về, ánh sáng màu xanh lóe lên hóa thành ba thanh tiểu kiếm màu xanh, chui vào trong tay áo hắn, dĩ nhiên là ba thanh phi kiếm đã dung hợp lại lúc trước.

Trên mặt Huyết văn Cự Viên quái dị lộ ra vẻ kinh nộ, nhưng lại không bay nhào về phía trước, mà há miệng lớn, một cỗ hoả diễm đen kịt không ngừng phun ra liên tục, trong nháy mắt hóa thành một mảnh sóng đen ngập trời đánh tới Hàn Lập nhanh chóng vô cùng.

Phạm vi hoả diễm màu đen cực lớn, làm cho người ta có loại cảm giác không thể tránh khỏi.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, hai vai run lên.

Tiếng sấm mãnh liệt, vô số hồ quang điện màu vàng hiện ra quanh người hắn, sau đó tuôn ra hình thành một mảnh sóng lôi điện màu vàng, va chạm với sóng lửa màu đen, lần nữa đan vào nhau.

"Ầm ầm ầm" liên tiếp tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, uy năng cả hai tương đối ngang nhau, bên nào cũng không áp đảo được đối phương, cân bằng tại chỗ đó.

Những cột đá phụ cận lập tức nhao nhao vỡ vụn, văng ra tứ tán, toàn bộ đại điện lắc lư kịch liệt.

Tòa đại điện này không biết dùng chất liệu gì lại chắc chắn vô cùng, hoặc là bên trong thiết kế cấm chế gia cố, cũng không bị chấn sập.

Mà giờ khắc này, tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trên thân loé lên lôi quang màu vàng, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt biến mất không thấy gì

nữa.

Huyết văn Cự Viên tựa hồ cũng có chút nhanh trí, thấy cảnh này lập tức đôi cánh huyết sắc sau lưng vỗ mạnh, tính phi độn ly khai.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên trong đầu Huyết văn Cự Viên, một cỗ thần niệm lực bén nhọn vô cùng hung hăng đâm vào trong đầu nó.

Trên mặt Huyết văn Cự Viên lộ vẻ thống khổ, phát ra một tiếng hét thảm, thân ảnh đang muốn phi độn lập tức trì trệ.

Hầu như đồng thời, phụ cận cánh tay phải Cự Viên loé lên kim quang, một chìa khoá kim sắc lớn trống rỗng xuất hiện, "Leng keng" một tiếng giòn vang, khóa cánh tay phải của nó lại.

Vô số đạo chỉ màu vàng từ trên khoá lớn màu vàng lớn nở rộ ra, một chữ “Khoá” màu vàng thật lớn lóe lên hiển hiện ra, khắc ở trên thân huyết văn Cự Viên.

Thân thể Huyết văn Cự Viên cứng đờ, toàn thân giống như bị đông lại, không nhúc nhích được.

Lôi quang màu vàng lóe lên, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện sau lưng Cự Viên, cánh tay vung lên, hai ngón tay trong suốt như ngọc như niêm hoa gãy lá, nhẹ nhàng điểm sau ót Cự Viên.

Một đạo tinh quang chói mắt chợt lóe lên, tinh quang mơ hồ hiện ra một đồ án đoá hoa màu bạc chui vào đầu Cự Viên.

Đầu Huyết văn Cự Viên lập tức bể thành mấy khối, nhưng tinh quang hiện lên, sau đó tiếp tục bảo trì bộ dạng đầu vỡ vụn, vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập thu chỉ lại, lập tức bấm niệm pháp quyết điểm một cái, chữ "Khóa" trên thân Cự Viên lập tức biến mất vô tung, khoá lớn màu vàng cũng lóe lên biến nhỏ thành lòng bàn tay, rơi vào trong tay hắn.

Những năm gần đây hắn đã sớm tế luyện xong tiểu khoá màu vàng này,

hôm nay thử dùng, uy lực quả nhiên bất phàm.

Hắn thu hồi tiểu khoá màu vàng, đầu huyết văn Cự Viên bể thành mấy khối lập tức nổ bể ra, hóa thành hắc khí phiêu tán đầy trời.

Thi thể không đầu run lên bần bật, cũng theo đó hóa thành mảng lớn sát khí màu đen, tung bay tứ tán.

Một khối màu đen óng ánh lớn chừng quả đấm từ trong hắc khí hiển hiện ra, rơi xuống phía dưới.

Hàn Lập phất tay phát ra một đạo ánh sáng màu xanh quấn lấy, nhiếp vào trong tay.

Tinh thể màu đen tản mát ra Âm sát chi khí vô cùng mãnh liệt, hiển nhiên là tinh hạch Huyết văn Cự Viên.

"Nguyên lai là một đầu Địa Hồn Yêu..." Đuôi lông mày hắn nhảy lên, thì thào tự nói.

Địa Hồn Yêu tuy có tên một chữ yêu, kỳ thật chính là một loại Quỷ vật, chỉ có thể sinh ra tại nơi có sát khí Thi khí cực kỳ nồng đậm, am hiểu ẩn nấp tập kích, linh trí không thấp, là một loại Quỷ vật cực kỳ lợi hại.

"Tốt, sát khí tinh thuần kết tinh! Hàn đạo hữu, đưa vật ấy cho ta đi, nó rất hữu dụng với ta." Thanh âm Ma Quang vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy nghiêng mắt nhìn tinh thể màu đen trong tay, lật tay thu vào trong không gian Hoa Chi, ném cho Ma Quang.

Huyết văn Cự Viên bị đánh chết, vài đầu cự viêu màu đen quái dị bên kia phát ra tiếng kêu hoảng sợ, bỗng nhiên quay người hóa thành mấy đạo tàn ảnh bỏ chạy về phía xa, trong nháy mắt biến mất.

Ba người Phong Khánh Nguyên cũng không ngăn cản, mặc kệ chúng đào tẩu.

Ba người thu hồi Tiên Khí, liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều nhìn lại hướng Hàn Lập.

"Đa tạ vị đạo hữu này ra tay chém giết đầu Địa hồn Quỷ Vương kia, làm kinh sợ thối lui Quỷ vật khác, nếu không ba người chúng ta chẳng biết lúc nào mới có thể thoát thân." Nam tử khôi ngô lộ vẻ tươi cười, chắp tay nói với Hàn Lập.

Phong Khánh Nguyên cùng thiếu phụ áo tím cũng nói cám ơn một tiếng.

"Ba vị đạo hữu khách khí, lấy thần thông ba vị, nếu muốn rời khỏi, không cần tại hạ xuất thủ tương trợ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói ra.

Ba người trước mắt tuy rằng đều thi triển mật thuật, ý đồ che giấu tu vi bản thân, bất quá lấy thần thức của hắn, tự nhiên sớm đã dò xét đại khái tu vi ba người.

Khí tức ba người này khổng lồ, tu vi không kém mình bao nhiêu, ít nhất cũng là Kim Tiên Hậu Kỳ.

Vừa rồi bọn họ động thủ cùng những địa hồn yêu kia, căn bản không có sử dụng thực lực chân chính, đối phó những Địa Hồn Yêu kia nhưng tâm tư ba người vẫn đề phòng lẫn nhau.

Nam tử khôi ngô, Phong Khánh Nguyên cùng thiếu phụ áo tím nghe vậy, ánh mắt đều lóe lên.

"Ha ha, bất kể thế nào, vừa rồi còn phải đa tạ đạo hữu viện thủ." Đại hán khôi ngô cười hặc hặc nói.

Hàn Lập thoáng gật đầu, trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động.

Lai lịch đại hán khôi ngô này nhất thời nửa khắc hắn còn nhìn không ra, nhưng mà Phong Khánh Nguyên hắn lại biết rõ, còn có thiếu phụ áo tím, rõ ràng là người Ma tộc, người này xuất hiện ở di tích Chân Ngôn môn, chẳng lẽ có quan hệ với Thạch Xuyên Không?

"Lại nói tiếp, bốn người chúng ta có thể gặp nhau, coi như là hữu duyên, không bằng mọi người cùng kết bạn lên đường, cùng nhau thăm dò di tích này, như thế nào? Dù sao phía trước xuất hiện cái gì, hiện tại chúng ta cũng không biết được." Đại hán khôi ngô thoạt nhìn lại là người khéo miệng, mở lời nói ra.

"Nói cũng đúng, nơi này quỷ dị khó lường, mọi người cùng nhau hành động là tốt nhất." Hàn Lập nghe vậy, trong miệng nói như thế.

Một người thì không hiểu thấu bằng nhiều người, hành trình di tích Chân Ngôn môn lần này tự nhiên tăng thêm không ít biến số, thậm chí hắn còn cảm nhận được nơi đây ẩn tàng rất nhiều nội tình hắn không biết.

Tuy thực lực ba người trước mắt không tệ, nhưng Hàn Lập nắm chắc có thể đối phó được, kết bạn đồng hành hắn cũng có thể thừa dịp điều tra một ít chuyện.

Phong Khánh Nguyên cùng thiếu phụ áo tím nghe vậy, hơi trầm ngâm, sau đó đều gật đầu nhẹ.

"Hặc hặc, vậy thì tốt quá, tại hạ tự giới thiệu trước, kẻ hèn này họ Nhâm, tên một chữ Hào." Đại hán khôi ngô chắp tay với ba người, cười nói ra.

"Tại hạ Lệ Giang Lưu." Hàn Lập báo ra một cái tên, tên này là hắn lấy được trên tín vật thân phận Thiên Sa Tông.

"Nguyên Phong." Phong Khánh Nguyên đưa ra một cái tên giả.

"Phong Lâm." Thiếu phụ áo tím mỉm cười nói.

Bốn người tự báo tính danh, tuy không biết là thật hay giả, bầu không khí vốn ngưng trọng đã giảm đi không ít.

Tuy thân hình Nhâm Hào cao lớn, lại ngoài ý muốn giỏi giao tiếp, đàm tiếu cùng ba người vài câu, bầu không khí tựa hồ cởi mở thêm vài phần.

Lúc nói chuyện, mấy người lại vô thức tránh đi một ít chủ đề mẫn cảm.

"Không biết ba vị đến đây đã lâu chưa? Tại hạ vừa mới tới đây, lầu các nơi này từng toà nối tiếp nhau, thoạt nhìn rất giống một mảnh Hoàng Thành, phạm vi tại hạ dò xét lại nhỏ, đến bây giờ còn chưa biết rõ là gì." Nhâm Hào cười khổ nói ra.

"Tại hạ cũng vừa mới tới đây, chỉ sợ so với ba vị còn muộn hơn một chút, hiện tại cũng chưa hiểu ra sao cả." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

Phong Khánh Nguyên cùng Phong Lâm cũng lắc đầu tỏ vẻ hoàn toàn không biết gì nơi này, cũng còn đang dò xét.

"Nếu như thế, chúng ta tiếp tục đi tới, nơi này bị phá hư không nhiều lắm, nói không chừng còn có bảo vật, chỉ là chư vị phải cẩn thận một chút, đừng chạm đến cơ quan cấm chế." Nhâm Hào suy nghĩ một lát, nói ra.

Ba người Hàn Lập gật đầu trước sau, không có dị nghị.

Một nhóm bốn người sửa soạn lại một chút, rất nhanh tiếp tục đi tới trước.

Trong lúc hành tẩu, tuy bốn người ngẫu nhiên nói chuyện với nhau, nhưng vẫn như cũ giữ một khoảng cách.

Hàn Lập đi sau cùng, vừa dò xét tình huống chung quanh, trong đầu lại cuồn cuộn vô số ý niệm.

Thiên Đình, Ma tộc, những thế lực này cũng nhúng tay vào di tích Chân Ngôn môn, không biết bọn Hồ Tam, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có biết việc này hay không?

Nếu ba người Hồ Tam bọn hắn cũng không biết thì không nói, còn nếu ba người đều đã biết sớm, lại đang gạt một mình hắn, sẽ phải cẩn thận hơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập không khỏi có chút hối hận khi tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng việc đã đến nước này, chỉ có thể kiên trì đi tới.

Tiến về phía trước, lại xuyên qua mấy tòa lầu các, rốt cuộc mấy người đi ra khỏi mảnh lầu các liên miên kia, phía trước tầm mắt đột nhiên rộng rãi hơn, địa thế bằng phẳng dần cao lên, tựa hồ đã đến trước một sườn núi.

Trên mặt đất xuất hiện một con đường bạch ngọc rộng thẳng tắp, kéo dài lên núi.

Sâu trong mắt Hàn Lập chớp động hào quang, đến nơi này chấn động Thời Gian pháp tắc có chút mãnh liệt, chính là ở phía trước con đường bạch ngọc này.

Chỉ là Thời Gian pháp tắc này rõ ràng như thế, ba người bên cạnh khẳng định cũng cảm ứng được, làm cách nào để cướp được vật ấy, ngược lại phải hảo hảo suy nghĩ một chút.

Nghĩ như vậy, hắn bí mật liếc nhìn ba người bên cạnh, lại hơi ngẩn ra.

Lúc này ba người cũng đều nhìn tới phía trước, sắc mặt mờ mịt xen lẫn chờ mong, lại hoàn toàn không có vẻ gì là kinh hỉ.

------oOo------

Chương 659: Năm con đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập thu lại tầm mắt, ý niệm trong lòng khẽ động.

Nhìn dáng vẻ của ba người Phong Khánh Nguyên, dường như cũng không nhận ra cỗ dao động Thời Gian Pháp tắc phía trước truyền tới?

Nếu như lúc này cả ba người đang diễn trò, vậy cũng thật giống quá mức, đến hắn cũng không nhìn ra.

"Xem ra phía trước còn có lầu các, vừa rồi chúng ta đi qua tòa cung điện này cũng không tìm kiếm kỹ, hiện giờ chư vị định như thế nào? Tiến lên hay là trở lại cung điện tiếp tục dò xét?" Đại hán khôi ngô Nhậm Hào nhìn về phía ba người khác, nói ra.

Cả ba người Hàn Lập đều không mở miệng, nhưng ánh mắt đều nhìn về phía trước.

"Ha ha, xem ra mọi người có chung ý tưởng lớn rồi, nếu như thế, chúng ta tiếp tục đi thôi." Nhậm Hào cười nói.

Sau đó mấy người cất bước tiến lên, cùng sánh vai đi.

Tuy con đường bạch ngọc này khá rộng lớn, nhưng đối mấy người thì không xa chút nào, rất nhanh đã đi tới cuối đường.

Nơi đó là lối vào quảng trường trên đỉnh núi rộng khoảng hơn nghìn trượng, mặt đất phủ bởi từng khối gạch ngọc thạch màu trắng, giữa quảng trường có một tượng đá màu xanh lam cao trăm trượng, giống hệt đứa bé đầu to kia.

Tượng đá này cũng không bị tổn hại gì, lẳng lặng đứng vững ở đây, dường như đã trải qua năm tháng cổ xưa.

Bốn người nhìn pho tượng một chút, nhanh chóng dời ánh mắt nhìn về quảng trường phía trước.

Chỉ thấy năm con đường bạch ngọc nhỏ bé chạy dài thành năm hướng khác nhau, uốn lượn chui vào trong sương mù khói trắng biến mất.

Bên cạch mỗi con đường đều dựng thẳng một tấm ngọc bài màu lam cao hơn đầu người, ghi phân biệt năm địa danh là: Đệ Tử Bãi, Tam Thủy Tháp, Ngũ Linh Các, Thừa Thiên Điện, Thiên Dược Cốc.

Ánh mắt bốn người nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ thần sắc khác nhau.

Hàn Lập nhìn rõ năm địa danh này, ánh mắt chớp nháy liên tục.

Theo nhận xét từng danh tự này, ngược lại, Đệ Tử Bãi cùng Thiên Dược Cốc thì dễ đoán, hẳn là động phủ của đệ tử nhất mạch Thủy Diễn Cung trong Chân Ngôn Môn, cùng mảnh dược điền tồn trữ linh thảo, còn ba địa danh Tam Thủy Tháp, Ngũ Linh Các, Thừa Thiên Điện có chút không rõ, không đoán được tình hình cụ thể.

Nhậm Hào, Phong Khánh Nguyên cùng Phong Lâm cũng xem xét kĩ năm con đường đó, sắc mặt không ngừng biến đổi.

"Đường phía trước đã tách ra, xem ra mỗi chúng ta phải chọn con đường thuộc về mình, không biết chư vị muốn chọn đường nào?" Nhậm Hào lấy lại bình tĩnh, nói ra.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về con đường thứ hai, tập trung nhìn Tam Thủy Tháp một cái.

Hắn cảm nhận rõ cỗ dao động Thời Gian Pháp Tắc kia từ nơi đó truyền đến.

Hắn đang muốn mở miệng, bất ngờ Nhậm Hào mở miệng nói: "Vậy ta chọn con đường này, tại hạ tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, cho nên tốt nhất

là chọn đi tòa Tam Thủy Tháp này."

Hàn Lập nghe vậy mí mắt hơi nháy một chút, sau đó lập tức trở lại bình thường.

"Vậy thiếp thân chọn đi xem Thiên Dược Cốc này, hy vọng có thể hái vài cọng linh thảo dùng được." Phong Lâm vén sợi tóc đang rủ xuống, nhìn như tùy ý nói ra.

"Nếu đã vậy, tại hạ chọn đi Thừa Thiên Điện, tên này cũng không tệ, hy vọng có chút thu hoạch." Phong Khánh Nguyên nói, mau chóng đến con đường thứ tư.

Hàn Lập không nói gì, yên lặng bước tới con đường thứ ba, trên đó viết Ngũ Linh Các.

"Nếu như tất cả mọi người đã chọn đường xong, vậy thì hãy chia ra, cầu chúc cho chúng ta đều có thu hoạch." Nhậm Hào cười dài một tiếng, bước vào con đường thứ hai, thân hình lao nhanh về phía trước biến mất trong sương mù.

Ba người Hàn Lập cũng bước lên con đường mình đã chọn, thân hình cũng nhanh chóng biến mất.

Trên quảng trường bạch ngọc rất nhanh trở nên yên lặng.

Một lúc sau, một thân ảnh màu xanh từ con đường thứ ba bay trở về, hạ xuống trên quảng trường, hiện ra thân hình Hàn Lập.

Ánh mắt của hắn đảo chung quanh, chân đạp xuống dưới, lần nữa cả người hóa thành một bóng hình mơ hồ, vô thanh vô tức lao nhanh về phía con đường có tên "Tam Thủy Tháp".

Thân ảnh Hàn Lập biến mất không lâu, trên con đường thứ tư cũng hiện ra bóng người, chính là Phong Khánh Nguyên.

Gã không chần chờ chút nào, cũng lao nhanh vào con đường thứ hai, rất

nhanh thân hình cũng biến mất.

Khi thân ảnh Phong Khánh Nguyên vừa mới biến mất, một bóng tím hiện ra, thân hình Phong Lâm cũng xuất hiện trên quảng trường bạch ngọc.

Đôi mắt đẹp của nàng lay động, cũng cất bước đi thẳng vào con đường thứ hai.

Hàn Lập che giấu khí tức, đi dọc theo con đường thẳng vào bên trong, rất nhanh phía trước trở nên trống trải, cách hơn nghìn trượng trước người hắn xuất hiện toà tháp ba tầng cao lớn.

Phía dưới tầng một tòa tháp hình bát giác, đối diện hắn có một cổng vòm cao ba trượng được xây từ những viên gạch vuông màu xanh cực lớn, trên đó khắc đầy những phù văn thật nhỏ.

Ánh mắt Hàn Lập liếc nhìn bốn phía chung quanh, không phát hiện tung tích Nhậm Hào, cũng không phát hiện vẻ lạ thường nào khác, lập tức thân hình của hắn chớp một cái lao nhanh về phía trước.

Đi qua cổng vòm trước mặt, hắn phát hiện cửa điện màu đen bên trong đã mở ra, tròng mắt của hai con dị thú bên cạnh cửa cũng đã bị phá nát, tựa như dấu vết cấm chế ở đây đã bị phá hư.

Hắn cũng không gấp gáp tiến vào trong điện, mà đứng trước cửa nhìn vào bên trong một lượt, chỉ thấy bên trong tràn ngập một lớp sương mù nhàn nhạt, thoạt nhìn không có gì khác lạ nhưng lại làm người ta không thấy rõ cảnh vật bên trong.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, liền cất bước vào trong cửa điện.

Vừa vào đại điện, lông mày hắn không khỏi nhíu lại, chỉ cảm thấy sương mù màu lam chung quanh bỗng nhiên trở nên nồng đậm hơn mấy lần, trong không khí cũng bắt đầu tràn ngập một mùi vị khó thở.

Ngay lúc đó, dưới chân hắn truyền lên một cảm giác thiêu đốt nóng bỏng.

Hàn Lập cúi đầu xem xét, giật cả mình.

Chẳng biết lúc nào, dưới chân hắn đã thành vùng biển lửa đỏ thẫm, ngọn lửa hừng hực đang cháy đôi giày cùng pháp bảo trên người hắn, từ đó toát ra khói đen dày đặc, mùi khó thở kia cũng bắt nguồn từ đấy.

"Lại là huyễn cảnh..." Hàn Lập nhíu mày, tâm niệm vừa động, liền yên lặng vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Một lát sau, trong thức hải hắn như có một cơn gió thổi qua, liền trở nên thanh tĩnh vô cùng.

Cùng lúc đó, ngọn lửa trên người hắn cũng mau chóng thu nhỏ lại rồi vụt tắt, cuối cùng tất cả đều hóa thành điểm sáng tiên tán, chỉ chừa lại sương mù màu lam vẫn như cũ tràn ngập trong phòng không tiêu tan.

Trong đôi mắt Hàn Lập hiện ra ánh sáng màu tím, liền thi triển Cửu U Ma Đồng, nhìn bốn phía chung quanh.

Vốn sương mù màu lam che khuất đi nội thất đại điện, ngay bây giờ hiện rõ không sót gì trước mắt của hắn.

Chỉ thấy cảnh tượng trong đại điện hoang tàn trống trải, cột đá thanh gỗ sụp đổ khắp nơi, trên mặt đất có từng chấm lốm đốm màu đen, tất cả đều là máu huyết khô cứng lại.

Từng bộ thi hài khô héo nằm khắp nơi đại điện, mỗi một bộ đều có tình trạng thê thảm.

Nhìn vào pháp bào chưa hoàn toàn mục nát trên người, những thi hài này là những đệ tử Chân Ngôn Môn, cũng có hài cốt của người Thiên Đình, hiển nhiên đã trải qua một trận chém giết cực kỳ thảm khốc.

Thậm chí, bên trong đống thi hài chồng chất này, còn kèm theo rất nhiều khôi lỗi hình người màu lam, tất cả cũng bị đánh thành mãnh vỡ, linh khí hoàn toàn tiêu tán.

Trong cung điện vẫn còn vô số vách tường ngăn cách, Hàn Lập đi dọc theo bố cục trong điện, một đường tiến về phía trước tìm kiếm, chỉ thấy khắp nơi đều có vết máu màu đen cùng thi hài đoạn cốt, trên vách tường cũng hiện ra vết rách nứt nẻ to lớn nhìn giật cả mình.

Chỗ sâu nhất trong đại điện, Hàn Lập thấy một cầu thang bạch ngọc thật lớn uốn lượn dẫn lên lầu hai cung điện.

Trên cầu thang vẫn còn cắm một thanh cự kiếm, bề ngoài đã mục nát vô cùng, không khác gì sắt vụn.

Chung quanh cự kiếm nằm vương vãi từng tầng thi cốt, xếp chồng lên cao hơn một trượng.

Ánh mắt Hàn Lập nhíu lại, giẫm lên thi cốt ở trong đại điện, sau đó tìm tòi một vòng nhưng không thấy vật gì có ích cả, liền tiến tới trước cầu thang.

Thân hình của hắn tựa như quỷ dị, bay vút qua những bộ thi cốt mà không phát ra một tiếng động nào cả.

Khi tới đầu bậc thang, hắn nhẹ nhàng nhảy lên, mũi chân điểm lên chuôi cự kiếm, thân hình biến mất liền đáp lên lầu hai cung điện.

Khi vào lầu hai cung điện, lập tức Hàn Lập cảm thấy một đợt U Hàn rét thấu xương xâm nhập vào, Tiên Linh Lực trong cơ thể liền tự động vận chuyển chống lại cỗ cảm giác băng hàn này.

Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, dường như thấy chính mình vừa mới tiến vào một mảnh không gian cực hàn lạ lẫm.

Trên mặt đất phủ lên một lớp băng tinh màu lam, trên cột đá cũng bao phủ một tầng băng tinh thật dày, bức tường cùng góc cửa sổ cũng bị băng tinh bao trùm, ngay cả trên đỉnh đầu cũng có vô số băng chùy chỉa xuống.

Khắp nơi đều một màu lam lạnh lẽo, khiến cho Hàn Lập sinh ra một loại ảo giác, tựa như không gian lầu hai rộng hơn cả lầu một, nhưng thực chất lầu hai không có vô số vách tường ngăn cách nên nhìn có vẻ rộng lớn hơn mà

thôi.

Giống như lầu một, trên mặt đất lầu hai cũng có vô số thi hài của người Chân Ngôn Môn cùng người Thiên Đình nằm ngổn ngang khắp nơi, từng bộ đều mang tử trạng thê thảm giống nhau, chỉ là thi hài nơi này lúc còn sống có tu vi cao hơn không ít, trên thi hài vẫn còn điểm linh quang còn sót lại, phần lớn diện mạo cũng không mục nát.

Trừ điều đó ra, vài chỗ kế bên bức tường Hàn Lập còn thấy rất nhiều thi hài yêu thú cực lớn, có điều mục rửa vô cùng, đầu lâu vỡ nát, cốt cách tứ tán, rất khó phân biệt hình dáng của yêu thú.

Chung quanh thi cốt nơi này, bất kể người hay là yêu thú đều ngưng tụ thành sát khí nồng đậm vượt xa lầu một.

Hàn Lập từ từ tiến vào trong đại điện tầng hai, mặt không đổi sắc bước qua vô số thi cốt, tiến sâu về phía cầu thang lầu hai thật lớn đang bị băng phong.

Sau khi đi được mười trượng, thần sắc của hắn bất ngờ thay đổi, cúi đầu nhìn xuống dưới chân.

Chỉ thấy trên mặt băng nhẵn bóng như tấm gương, phản chiếu lấy thân hình của hắn trong đó.

"Vừa rồi rõ ràng cảm ứng được tia khí tức dị thường..." Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ nghi hoặc.

Đúng lúc đó, lông mày hắn chợt nháy lên, bất ngờ thấy bóng hình phản chiếu trong băng tinh dưới chân bỗng nhiên mỉm cười, khoé miệng cong lên, lộ ra nụ cười quỷ dị vô cùng.

Mơ hồ cùng lúc đó, bàn tay hắn xoay chuyển, thình lình đã nắm trong tay một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, liền đâm mũi kiếm xuống bóng hình dưới chân, kiếm khí dâng lên ba phần, liên tiếp đâm xuống dưới.

Thế mà, bóng hình phía dưới giống như cá lội ngược dòng lướt về phía sau,

thân thể tựa như khói mù hư ảo tránh thoát khỏi mũi kiếm, bất ngờ vọt tới trước mặt Hàn Lập, hai tay hợp lại, đâm thẳng về ngực của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 660: Thi Mị

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập gặp tình cảnh này, trong lòng hơi rùng mình.

Lúc này "Cái bóng" của hắn đâu còn nửa điểm giống hắn, toàn bộ thân hình không khác gì thường nhân, chỉ là quần áo rách nát, khuôn mặt càng mục rữa lộ ra bạch cốt, thoạt nhìn tựa như cương thi.

Hai tay của cái bóng xuyên thẳng đến, mười móng tay đều dài hơn một xích, phía trên là một mảnh màu tím, ngưng kết sát khí vô cùng nồng đậm, mặc dù không phải là Pháp bảo lợi hại gì nhưng nhìn qua cũng biết không phải dễ đối phó đấy.

"Thi Mị, là loại quỷ quái này..."

Trong miệng Hàn Lập than nhẹ một tiếng, trường kiếm đâm xuống lập tức đảo ngược lại, chắn trước ngực đón đỡ.

"Boong" một tiếng kêu sắc nhọn vang lên!

Một mảnh tia lửa chói mắt từ trên mũi kiếm bắn ra, một cỗ man lực bài sơn đảo hải kéo tới đánh cả người hắn bay ngược ra sau.

Thi Mị này, chính là âm hồn kết hợp cùng thi thể, bị vây khốn tại nơi sát khí nồng đậm mấy vạn năm, mới có thể hình thành vật không chết, bình thường có thể hư hóa, yêu thích nuốt sống huyết nhục cùng thần hồn vật còn sống.

Bởi vì nó đã chết từ sớm, tự nhiên không thuộc phạm trù vật còn sống, lại vì không vào luân hồi nên không thể tính là quỷ vật, chân chính không thuộc Tam Giới, cũng không thuộc ngũ hành, mà thực lực gia hỏa Thi Mị trước mắt này thình lình đạt tới cấp bậc Thái Ất.

Bất quá Hàn Lập nhìn đôi mắt trắng như tuyết của nó, giống như con ngươi không mở, còn ở vào trạng thái mê muội, trong lòng mới an tâm hơn một chút.

Nghe nói một khi Thi Mị thôn phệ đại lượng máu thịt người sống, hấp thu nhiều thần hồn, có thể Khai Linh có nhận thức, một lần nữa đạt được thần trí, nhưng bản tính hung lệ lại không sửa đổi, chiến lực càng hơn xa tu sĩ cùng giai.

Thi Mị trước mắt này hơn phân nửa là vì một mực khốn thủ nơi này, không có cơ hội tiếp xúc vật sống, mới không thể dưỡng xuất ra thần thức, bất quá cũng chính vì vậy, Hàn Lập mới không có lập tức quay đầu bỏ chạy.

Kỳ thật cũng do hắn tài cao gan lớn, nếu đổi qua tu sĩ cùng giai khác, không phòng bị mà có thể đỡ được một kích đánh lén vừa rồi cũng chưa chắc làm được.

Hắn đang cân nhắc thì thân hình Thi Mị kia chuyển một cái, thân ảnh phiêu hốt bất định một hồi, bỗng nhiên lóe lên biến mất không thấy.

Khoé mắt Hàn Lập hơi nhảy lên, hai chân bỗng nhiên phát lực đạp mạnh một cái, thân hình lui nhanh ra sau.

Hầu như cùng lúc trong nháy mắt, Thi Mị quỷ dị kia liền xuất hiện ngay chỗ lúc trước hắn đứng, hai tay mãnh liệt đâm xuyên qua một cây cột đá, đánh nó vỡ nát ra.

Nhìn đám bụi phấn màu lam óng ánh bay lên không trung, trong miệng Hàn Lập yên lặng ngâm tụng một tiếng, một đoàn quang cầu màu vàng lập tức khuếch tán ra trước người, hóa thành một màn sáng màu vàng, bao phủ cả đại điện lầu hai vào trong.

Thời gian Linh Vực vừa mới tuôn ra, tầng bụi phấn màu lam óng ánh vung vãi kia cũng trở nên chậm chạp lại.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, liền thấy thân ảnh Thi Mị Thái Ất cảnh kia

kéo ra từng đạo tàn ảnh trong hư không, chớp động phóng đến bên này, dưới áp chế của Linh vực vậy mà tốc độ vẫn như cũ không chậm lại.

Thân hình hắn chuyển một cái, tay rút Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra, nhanh chóng đâm về một hướng.

Chỉ nghe "Boong" một tiếng sắc kêu nhọn vang lên!

Mũi kiếm đẩy hai quỷ trảo Thi Mị Thái Ất cảnh ra, đâm một cái vào ngay ngực nó.

Nhưng mà, khí lực Thi Mị kia thật sự cường hãn vượt xa Hàn Lập dự đoán, kiếm khí trên mũi kiếm điên cuồng phun ra, nhưng cũng chỉ xé rách quần áo Thi Mị ra vô số mảnh vỡ, ngay chỗ ngực chỉ lưu lại vô số dấu vết màu trắng, căn bản không cách nào đâm rách lớp da màu tím xanh kia được.

Vào lúc này, hai tay Thi Mị bị đẩy ra thu hồi lại, móng tay bén nhọn màu tím đen lại dài ra gấp đôi, như mười chuôi đoản kiếm ngâm độc dịch, đâm xuống hai bên cổ Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập vỗ chuôi kiếm, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức nhanh chóng xoay tròn, giống như mũi khoan dùng sức chui vào ngực Thi Mị.

Cùng lúc đó, trên thân kiếm rung động "Ầm" một tiếng, từng tia điện màu vàng phun ra, ngưng tụ thành một cỗ lôi điện tráng kiện, trùng trùng điệp điệp bổ vào trên thân Thi Mị.

"Ngao..."

Trong miệng Thi Mị phát ra một tiếng gào rú như dã thú, toàn bộ thân hình lập tức cứng đờ, ngã thẳng tắp ra phía sau, ngay ngực cháy đen một mảnh, toát ra cỗ khí đen tanh hôi vô cùng.

Ích Tà Thần Lôi chuyên khắc hết thảy âm tà quỷ vật, một kích này quả nhiên có hiệu quả!

Thân hình Hàn Lập lóe lên, thân ảnh mơ hồ một cái, trong nháy mắt đã tới trước người Thi Mị.

Không chờ nó kịp đứng lên, trên thân kiếm lượn lờ điện quang màu vàng trảm xuống đầu lâu Thi Mị một kích.

Trong đôi mắt trắng như tuyết của Thi Mị bỗng nhiên sáng lên một vòng ánh sáng tím quỷ dị, thân hình bỗng nhiên hư hóa như khói, lúc Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đánh xuống, trong nháy mắt trực tiếp tiêu tán ra.

Trong lòng Hàn Lập xiết chặt, thân hình vội vàng lóe lên, lui về phía sau.

Chỉ thấy thân thể hư hoá của Thi Mị tản ra, sau đó giống như quỷ mỵ bỗng nhiên ngưng kết lại phía sau hắn, một lần nữa hóa thành thực thể, hai tay như mười chuôi độc kiếm đâm tới hậu tâm Hàn Lập.

Cũng may bị Linh Vực ảnh hưởng, tốc độ của nó xa xa không bằng lúc trước, bị Hàn Lập nhẹ nhàng tránh thoát, trở tay quét ngang một kiếm.

Mũi kiếm vừa đến, điện quang màu vàng như dây treo cổ phân liệt ra hơn mười đạo, hình thành một lưới điện màu vàng bao phủ bốn phía xung quanh thân kiếm, phong kín toàn bộ đường lui của Thi Mị, làm nó không thể lui được nữa.

Nương theo đó một thanh âm như kim chúc giao kích vang lên, Thi Mị kia bị một kiếm bổ trúng ngay trán, quanh thân lập tức bị hồ quang điện màu vàng bao vào trong.

"Ầm á..."

Vô số hồ quang điện màu vàng bắn ra tứ tán, cỗ khói khí cháy đen không ngừng bốc lên.

Trong miệng Thi Mị không ngừng kêu thảm liên tục, trên trán tức thì bị Kiếm Khí cùng Ích Tà Thần Lôi đập nện cháy đen, nhưng khí thế thủy chung không suy giảm nửa phần, căn bản không bị vết thương trí mạng.

Mũi kiếm Hàn Lập vừa nhấc lên, đang định gọi ra mấy chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nữa, thì thân ảnh Thi Mị kia lại lần nữa hư hóa, như là đao ảnh sáp nhập vào trong băng tinh trên mặt đất.

Chỉ thấy phía trên băng tinh, từng cỗ sát khí đen đặc tựa như nước chảy, từ bốn phương tám hướng bắt đầu chảy tới, thấm xuống dưới đất, sau đó trực tiếp tràn vào trong cơ thể Thi Mị.

Hàn Lập chứng kiến biến hoá bất định của thân ảnh Thi Mị hư hư thực thực, vết thương cháy đen trên thân lúc trước bị Ích Tà Thần Lôi bổ trúng, vậy mà tất cả đều tự khôi phục lại.

"Lại còn có năng lực này..." Hàn Lập chau mày, tiến lên phía trước một bước, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Tiếp theo trong nháy mắt, thân ảnh của hắn bỗng nhiên xuất hiện ở phía trên Thi Mị, trường kiếm trong tay loé lên lôi quang màu vàng, đột nhiên bổ mạnh xuống.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Mặt đất băng tinh nổ ầm ầm, thân ảnh Thi Mị giống như cá bơi từ trong trượt lướt ra, lần nữa hư hoá rồi biến thành thực thể tiến đến Hàn Lập.

Hàn Lập đưa trường kiếm quét ngang, đón đỡ.

Thi Mị lại không để ý uy năng Ích Tà Thần Lôi, hai tay trực tiếp bắt lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, một khuôn mặt quỷ dữ tợn hướng về phía trước, há ra miệng rộng gào to một tiếng với Hàn Lập.

Hàn Lập thấy không ổn, lập tức ngừng thở, phong bế ngũ giác, nhưng vẫn chậm một bước.

Một cỗ thi sát màu tím sậm bắn ra như mũi tên, "Phanh" một tiếng đánh vào trên mặt của hắn, hóa thành một đoàn khói mù màu tím phủ kín cả khuôn mặt Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy gương mặt tê rần, tiếp đó một mùi vị cay độc khó chịu dũng mãnh tiến vào khoang mũi, yết hầu cũng theo đó khô khốc ngứa ngáy một hồi, đôi mắt càng đau nhức, trong nháy mắt cảnh vật phía trước trở nên mơ hồ.

Hắn cố chịu đựng, trong miệng phát ra một tiếng hét to, Ích Tà Thần Lôi trên Thanh Trúc Phong Vân kiếm bộc phát ra, "Oanh" một tiếng chấn Thi Mị văng ra.

Ngay sau đó, thân hình Hàn Lập phóng ngược lại phía sau, thân ảnh không ngừng di động bên trong đại điện.

Thi Mị kia bị một kích đánh lui, sau đó rất nhanh nhào tới, đuổi theo sát Hàn Lập, không ngừng muốn xé hắn thành mảnh nhỏ.

Lúc này ngũ giác Hàn Lập bị phong cấm, chỉ có thể dựa vào thần thức linh mẫn cảm ứng bên trong Linh Vực không ngừng tránh né, bị Thi Mị từng bước ép sát, một người một thi không ngừng va chạm bên trong đại điện, thanh âm nổ vang liên tiếp.

Trong mắt Thi Mị Thái Ất cảnh không ngừng chớp động tử quang, dưới áp chế của Linh Vực tốc độ lại càng lúc càng nhanh, tần suất va chạm giữa Hàn Lập và nó càng ngày càng dày đặc, pháp bào trên thân vậy mà bị xé rách ra số lổ lớn.

Nét mặt Hàn Lập mịt mờ một màu tím, Tiên Linh Lực trong cơ thể đang điên cuồng vận chuyển, không ngừng tụ tập lại hướng yết hầu và mũi miệng, cố gắng đè ép cỗ thi sát này, bức bách ra ngoài cơ thể.

Đúng lúc này, thân hình Thi Mị Thái Ất cảnh bỗng nhiên tản ra, biến thành năm đạo thân ảnh.

Lông mày Hàn Lập không khỏi nhíu một cái, dưới cảm ứng của thần thức vậy mà khí tức năm đạo thân ảnh mới xuất hiện giống nhau như đúc, mà cặp mắt của hắn bị thi sát xâm nhập, bây giờ không cách nào vận dụng Cửu U ma đồng tử, căn bản không cách nào phân biệt thật giả của năm đạo thân

ảnh này.

Chỉ thấy thân hình năm con Thi Mị từ bốn phía khẽ chuyển, đồng thời lao nhanh đến chỗ Hàn Lập.

Mười bàn tay với móng tay sắc nhọn màu tím đen, phía trên chớp động ô quang, phân biệt đâm tới năm vị trí yếu hại mi tâm, ót, cổ, ngực, đan điền của hắn.

Dù Hàn Lập có tránh về phương hướng nào, cũng khó tránh được bị một Thi Mị trong đó ngăn trở, tiếp theo sẽ bị mấy con khác truy kích.

Thời điểm mắt thấy Hàn Lập không thể tránh khỏi, một đạo kim quang bỗng nhiên từ sau lưng sáng lên, phóng xuất ra vạn đạo kim quang chói mắt.

Chỉ thấy một đạo kim quang lóng lánh lăng không xuất hiện sau lưng hắn, chính là Chân Ngôn Bảo Luân đang quay tròn.

Năm con Thi Mị đang cách Hàn Lập hơn một trượng bị ánh sáng màu vàng chiếu rọi, trong nháy mắt đều ngưng kết lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, Hàn Lập bỗng nhiên há miệng phun một cái, một đoàn thi khí ngưng tụ thành sương mù màu tím bắn ra, nện trên mặt đất một cái, sau đó vỡ vụn ra ầm ầm.

Sương mù màu tím trên mặt hắn cũng theo đó biến mất không còn, trong hai tròng mắt sáng rõ ánh sáng tím, nhìn lại năm con Thi Mị chung quanh.

Nhìn lướt qua, Hàn Lập liền phát hiện gia hoả tấn công mi tâm hắn có móng vuốt sắc bén không quá giống mấy con kia, thi sát trong cơ thể nó cũng nồng đậm gấp mấy lần.

Hàn Lập nhíu mày, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay chuyển một cái, mũi kiếm chỉ vào đan điền Thi Mị, Ích Tà Thần Lôi trên thân kiếm rung động "Ầm ầm", bao trọn cả trường kiếm vào.

Chỉ thấy trong miệng hắn niệm chú một tiếng, một tay vỗ trên thân kiếm, tia điện màu vàng trên trường kiếm lập tức tuôn đến hướng mũi kiếm, ngưng tụ ra một viên lôi cầu màu vàng giống như chất lỏng màu vàng đổ vào, trực tiếp đánh tới đan điền Thi Mị.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đạo lội trụ màu vàng to như vạc nước lăng không sinh ra, nuốt trọn cả Thi Mị vào.

Toàn bộ đại điện màu lam theo đó chấn động không nhừng, thân ảnh mấy con Thi Mị bốn phía liên tiếp hư hóa, từng con biến mất không thấy gì nữa, hóa thành một đạo khói khí màu tím tiêu tán ra.

Duy chỉ còn lại con Thi Mị bị Hàn Lập lấy Tế Lôi Thuật đánh trúng trực tiếp, vẫn đang bị Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm giữa không trung.

------oOo------

Chương 661: Đồng thi đầu to

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đúng là dây dưa khó đối phó..."

Hàn Lập nhìn lôi điện biến mất, sau đó thân hình Thi Mị lại hiển lộ ra, chau mày lên.

Mặc dù thứ này không có linh trí, nhưng khí lực mạnh thật sự không thua Thái Ất Ngọc Tiên, một kích Tế Lôi thuật vừa rồi tuy rằng có thể đánh nó đầy thương tích, nhưng lại không đủ giết chết nó.

Mà tình cảnh trước mắt lại không cho phép hắn kéo dài thời gian.

Ngay lúc Hàn Lập suy nghĩ có nên vận dụng chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bồi dưỡng đã lâu trong Huyền thiên hồ lô hoặc là gọi ra Tinh Viêm Hỏa Điểu đốt cháy luyện hóa nó hay không, thì đột nhiên vang lên thanh âm Ma Quang:

"Hàn đạo hữu, thứ này tuy thuộc về âm sát ma quỷ chi vật, nhưng tu vi cảnh giới không thấp, có sức chống cự nhất định với lôi pháp và viêm hoả, ngươi muốn thu thập cũng phải hao phí một phen công phu, không bằng cứ giao cho ta, như thế nào?"

"Ngươi có biện pháp giết chết nó?" Hàn Lập hỏi.

"Vật ấy chính là âm hồn nhập thi không thể tiêu mất, hấp thu sát khí ngưng kết thành, ta vừa lúc biết tử huyệt của nó, lúc này đối phó là tốt nhất, chỉ cần Hàn đạo hữu gật đầu, một lát là ta có thể giết chết nó." Ma Quang đáp lại.

Hàn Lập nghe vậy suy nghĩ một lát, sau đó ngón trỏ và ngón giữa tay phải

sáng lên quang mang, một đồ án đóa hoa từ đó hiển hiện ra.

Hư không bên cạnh, một quang môn màu bạc cao hơn một trượng xuất hiện.

Cùng lúc đó, Hàn Lập khẽ vẫy tay trái, Chân Ngôn Bảo Luân lập tức quay tít một vòng, kịch liệt thu nhỏ lại bay vào trong tay áo hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Không có Thời gian pháp tắc giam cầm, Thi Mị Thái Ất kia lập tức khôi phục hành động, vẫn bảo trì tư thế lao thẳng đến mi tâm Hàn Lập.

"Vèo" một tiếng vang nhỏ.

Chỉ thấy một bóng người màu đen từ trong quang môn màu bạc lóe lên, mơ hồ một cái đã xuất hiện trước người Thi Mị Thái Ất, một bàn tay do sát khí ngưng kết thành thò ra, trên lòng bàn tay lượn lờ quang văn màu đỏ sậm, trực tiếp xuyên thấu vị trí giao giữa ngực và bụng Thi Mị.

Bóng người màu đen tự nhiên không ai khác, chính là Ma Quang đã hoà làm một thể với thi thể Hôi Tiên.

Giờ phút này, trên bàn tay đâm thủng thân hình Thi Mị thình lình đang cầm một khối thịt màu đen lớn cỡ nắm tay.

Khối thịt hình trái tim lại sinh ra thất khiếu, ở giữa tuôn ra sát khí cuồn cuộn nồng đậm đến cực điểm, khẽ co bóp phảng phất như đang hô hấp.

"Tử huyệt chính thức của Thi Mị không phải ở đan điền, cũng không phải ở đầu hay tâm khiếu, mà tại chỗ "Sát Thai" này, nó dựa vào vật ấy để tụ liễm sát khí hóa thi thành mị. Bất quá cũng chính bởi vậy, chỗ hiểm này có thể phòng ngự đao thương kiếm kích, lại không ngăn được sát khí công phạt." Ma Quang chậm rãi rút tay về, giải thích với Hàn Lập.

Gã vừa dứt lời, tàn thi Thi Mị tựa như cát chảy, hóa thành vô số viên bi màu tím đen rơi lả tả trên đất, tiếp theo nát bấy thành một đám bụi mù màu đen, tiêu tán ra.

"Hàn đạo hữu, Sát Thai này..." Ma Quang nhìn về phía Hàn Lập, lộ ra vẻ hỏi thăm.

"Nếu Ma Quang đạo hữu tự tay chém giết Thi Mị, Sát Thai này tự nhiên cũng thuộc về đạo hữu." Hàn Lập gật gật đầu, nói.

"Vậy thì đa tạ." Ma Quang cảm ơn một câu, sau đó đưa tay bóp một cái khiến Sát Thai biến thành phấn vụn.

Chỉ thấy bên trong lưu chuyển tử quang, lộ ra một viên châu nhỏ kết tinh lớn bằng quả long nhãn, còn không đợi Hàn Lập nhìn rõ đã bị gã tiện tay ném vào trong miệng.

"Hàn đạo hữu, nếu không có việc gì khác ta tạm thời trở về, tiếp tục bế quan tu luyện." Ma Quang mở miệng nói.

"Làm phiền." Hàn Lập gật đầu nói.

Ma Quang nghe vậy, lập tức quay người đi vào trong quang môn màu bạc, trở lại bồ đoàn trong lầu các, khoanh chân ngồi xuống.

Hai ngón tay Hàn Lập hơi cong lại, quang môn màu bạc dần dần thu liễm, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Nhìn thân ảnh Ma Quang biến mất, ánh mắt Hàn Lập chậm rãi trầm xuống, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, đứng tại chỗ điều tức một lát, sau đó tiếp tục đi sâu vào trong cung điện.

Đi đến trước cầu thang thông lên tầng ba, Hàn Lập cũng không sốt ruột lên lầu, mà buông thần thức kiểm tra lối vào.

Lúc trước nam tử khôi ngô vác cây kiếm to như tấm ván cửa đã đi vào thông đạo thứ hai, nơi tiến vào hẳn là tòa cung điện này. Hắn cũng đi vào lối này nhưng lại không gặp người đó, lại không phát hiện dấu vết gã lưu lại, thật sự có chút cổ quái.

Lẽ nào gã không tiến vào nơi này?

Xem xét một lát, Hàn Lập cũng không phát hiện bất luận cái gì cổ quái, mới tiếp tục chậm rãi đạp bước lên.

Theo lối vào tầng ba, Hàn Lập liền nhìn thấy phía trước cách đó không xa đặt một tấm bình phong cũ kỹ, phía trên vẽ tranh sơn thủy đã phai màu nghiêm trọng, nhìn không ra hình dáng ban đầu, chỉ nhìn thấy hình dáng đại khái.

Trên tấm vải vẽ tranh sơn thuỷ đã bị tàn phá không chịu nổi, khắp nơi đều giăng đầy lỗ thủng, ngay cả trên giá cũng có vết kiếm nông sâu hoặc kẽ nứt, còn có thể đứng vững không ngã, quả thực có thể nói là kỳ tích.

Hàn Lập tiến về phía trước một bước, lông mày lơ đãng kích động một chút.

Bước chân của hắn đình trệ một chút, sau đó thần sắc khôi phục như thường, tiếp tục đi vào phía trong.

Đi tới phụ cận tấm bình phong, hắn nhìn xuyên qua lỗ thủng trên đó, thấy trong đại điện đặt chằng chịt các giá bác cổ, phía trên đặt đủ các bình hoa điểu ngư, cùng một ít cuốn sách màu xanh đen, thoạt nhìn tựa hồ là một gian thư phòng.

Nhưng mà, khi hắn đi vòng ra sau tấm bình phong, mới phát hiện gần trăm giá bác cổ này thì đại bộ phận trong đó đã bị phá hủy, lúc trước nhìn xuyên thấu qua bình phong chỉ còn sót lại mấy cái.

Hàn Lập đi chầm chậm qua những giá bác cổ đã sụp xuống hầu như không còn, nhặt lên một quyển sách cổ màu xanh xem như còn nguyên vẹn, tập trung nhìn vào, phát hiện trên bìa trang sách dùng chữ cổ triện viết ba chữ " Kim Thạch Lục".

Hắn khẽ mở ra, phát hiện cuốn sách này chỉ là một quyển thư tịch lưu trữ nghiên cứu kim thạch, căn bản không phải công pháp bí tịch gì.

Sau đó hắn lại nhặt liên tiếp lên vài cuốn thư tịch, phát hiện đều là các loại tạp thư bình thường.

"Nhìn chỗ này hẳn là nơi người nào đó sinh hoạt hàng ngày, tựa hồ còn là một người quan hệ rộng thích kết giao." Hàn Lập thì thào tự nói, sau đó tiếp tục đi vào bên trong.

Xuyên qua trùng trùng điệp điệp cửa cung, Hàn Lập đi vào chỗ sâu nhất của tầng ba cung điện.

Vừa mới vượt qua cửa cung, Hàn Lập liền cảm thấy như vừa xâm nhập vào trong một lớp kết giới, lập tức cảm thấy một cỗ Thời gian pháp tắc chi lực từ trước mặt truyền đến mãnh liệt.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, nhìn vào phía trong, chỉ thấy ở giữa đại điện có thủy quang lấp lánh, thậm chí có một ao nước lam sắc lớn chừng hai ba mươi trượng, bên trong sóng ánh sáng lăn tăn, thoạt nhìn thông thấu trong suốt vô cùng.

Trong lòng Hàn Lập xiết chặt, trong đầu vô thức hiện ra mấy chữ "Quang Âm Chi Thủy".

Thời gian pháp tắc chi lực lại có thể nồng đậm như thế?

Lẽ nào ao nhỏ đựng thủy dịch lam sắc này chính là Quang Âm Chi Thủy?

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thần thức chui vài trong ao nhỏ lam sắc cẩn thận tìm kiếm, lông mày không khỏi nhíu chặt lại, hắn phát hiện trong ao kia, trừ chấn động Thời gian pháp tắc ra, còn có một cỗ khí tức sinh cơ vô cùng mãnh liệt.

Hắn tiến vài bước đến phụ cận, nhìn vào trong ao, phát hiện thình lình có một cỗ thi thể lơ lửng ở bên trong.

"Sao lại là hắn?" Khi nhìn rõ hình dáng bộ thi hài kia, Hàn Lập không khỏi kinh ngạc nói.

Thi thể kia có thân dài không quá năm thước, thoạt nhìn thân hình gầy còm như que củi, nhưng đầu lại to lớn vô cùng, làm cho người ta có loại cảm giác thập phần không cân đối, thoạt nhìn phảng phất như cái đầu muốn chổng ngược xuống đáy ao.

Bất quá, nó lại không có vẻ bất ổn chút nào, mà vẫn cân bằng nằm trên mặt nước như vậy, hai mắt hơi khép, thần thái tự nhiên, thoạt nhìn phảng phất như đang ngủ.

Đứa bé đầu to này có bộ dáng cổ quái như dị tộc, đúng là pho tượng ngã đổ lúc vào cửa Thủy Diễn cung đã nhìn thấy.

Chỉ là Hàn Lập không nghĩ tới, lại gặp nó ở chỗ này một lần nữa.

Thi thể đứa bé đầu to này được bảo tồn hoàn hảo, mặt ngoài tựa hồ không có bất kỳ tổn thương, nhưng chấn động khí tức trên người đều không có, thoạt nhìn phảng phất vừa mới chết không bao lâu, khác biệt một trời một vực với mấy hủ thi xương trắng mà Hàn Lập thấy trước đó.

Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, ánh mắt dời từ khuôn mặt đứa bé sang mặt nước bên cạnh, chỉ thấy chỗ đó nổi lơ lửng một tấm thuẫn lam sắc lớn hai thước vuông, phía trên khắc rậm rạp hoa văn, lóng lánh rạng rỡ tinh quang.

Mà cách tấm thuẫn khoảng ba tấc còn nổi lơ lửng một cây sáo thuỷ tinh lam sắc, phía trên mở ra một số lỗ thủng mượt mà, một đầu lại treo bảy tám mảnh lá trúc chế tác thành bông, thoạt nhìn có chút tinh xảo.

Hai vật này thoạt nhìn linh khí dạt dào, không có nửa điểm suy giảm do thời gian tồn trữ dài, ở trên càng tán phát ra trận trận khí tức Thời gian pháp tắc mãnh liệt, hiển nhiên đều là Tiên khí Thời gian pháp tắc có phẩm giai không thấp.

Hai kiện đồ vật, Hàn Lập tự nhiên thấy mà thèm, thế nhưng hắn không có lỗ mãng ra tay, mà hơi nghiêng người, trong hai tròng mắt loé lên tử quang, ánh mắt nhìn về hướng tây bắc đại điện, ở đó có một cột đá hình tròn.

Trước đó tên Nhâm Hào kia, là nam tử khôi ngô vác thanh kiếm bản rộng,

không biết sử dụng pháp bảo gì, đem chính thân mình hoà làm một thể với cột đá màu thuỷ lam, khí tức cũng gần như hoàn toàn che giấu hết.

Luyện Thần Thuật tầng thứ năm của Hàn Lập đã có chút sở thành, thần thức cảm ứng càng thêm linh mẫn so với lúc trước, cho nên lúc tiến vào tầng ba cung điện, hắn đã phát giác chấn động khí tức của Nhâm Hào, chỉ là vô pháp xác định vị trí của gã.

Ngay lúc đó, hắn cũng biết đối phương đã phát hiện tung tích của mình, cho nên không đánh rắn động cỏ, hắn mới một mực làm bộ không có tra xét, ngông nghênh tìm tòi toàn bộ tầng ba cung điện.

Đúng lúc này, lông mày Hàn Lập bỗng nhiên nhảy lên, thân hình đột nhiên mơ hồ một cái, liền biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Ngay lập tức, thân ảnh hắn rơi vào phía trên một cây xà ngang cung điện, khí tức trên người cũng thu lại, ngay cả chấn động thần thức cũng thu lại, phảng phất như đột nhiên bốc hơi khỏi nhân gian.

Sau khi hắn ẩn mình không bao lâu, nơi cửa cầu thang tầng ba đại điện xuất hiện một thân ảnh đỏ tươi, đúng là Phong Khánh Nguyên.

Chỉ thấy sắc mặt y trắng nhợt, thần sắc có chút khẩn trương, đi chậm tới hướng bên này.

Lúc y đi xuyên qua những giá bác cổ sụp đổ kia, cũng như Hàn Lập xem xét những cuốn sách rơi lả tả trên đất, phát hiện không phải tiên gia bí tịch gì liền tiện tay ném qua một bên.

Sau đó, thần sắc khẩn trương trên mặt y cũng giảm bớt, chỉ là tốc độ đi tới vẫn chậm chạp.

------oOo------

Chương 662: Mồi nhử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Phong Khánh Nguyên hành tẩu ở giữa đại điện, động tác nhìn như tùy ý nhưng trên thực tế cũng không buông lỏng cảnh giác, một đôi mắt thủy chung len lén đánh giá bốn phía, thần thức đã bao trùm toàn bộ đại điện từ lâu.

Bất quá, so với thần thức lực của y, thủ đoạn ẩn nấp của Hàn Lập cùng Nhâm Hào lại tốt hơn.

Phát hiện không có gì khác thường, Phong Khánh Nguyên đột nhiên bước nhanh hơn, thân hình mơ hồ một cái đã đi tới trước ao nước nằm sâu trong đại điện, nhìn qua liền thấy tấm thuẫn cùng cây sáo lam sắc kia.

Y chau mày, vẻ thèm thuồng hiện lên trong mắt, nhưng cũng giống như Hàn Lập không có tùy tiện động thủ.

Lúc trước y đã nhìn thấy nam tử khôi ngô tiến vào thông đạo này, một đường đuổi theo đến đây, ở đại điện tầng hai cũng thấy rõ dấu vết đánh nhau, đại điện tầng ba này lại không có một bóng người, hiển nhiên có chút không bình thường.

"Nhâm đ*o hữu, ta đã phát hiện chỗ ẩn thân của ngươi, sao không xuất hiện gặp nhau? Cùng lấy bảo vật trong ao này?" Phong Khánh Nguyên bỗng nhiên thu lại ánh mắt, cao giọng nói.

Hàn Lập nghe vậy, vô thức nhìn qua cây cột đá nằm bên góc tây bắc, chỉ thấy nam tử khôi ngô vẫn như trước che dấu bản thân cực kỳ kín kẽ, bộ dạng không muốn hiện thân chút nào, liền biết cử động của Phong Khánh Nguyên lần này đơn giản chỉ là phô trương thanh thế.

Trong đại điện vẫn yên tĩnh, chỉ còn lại thanh âm Phong Khánh Nguyên vang vọng quanh quẩn, sau đó dần dần nhỏ đi biến mất.

Mắt thấy lừa gạt không được, cũng không có bóng người nào xuất hiện, lông mày y càng nhăn lên, chỗ sâu trong ánh mắt hiện lên một tia dị sắc.

Sau nửa ngày, y vẫn không thể đè xuống ham muốn mạnh liệt trong lòng, tay phất lên, một đạo kim quang thoáng qua, gọi ra một kim giáp khôi lỗi có tám cánh tay, tay kia thúc giục pháp quyết, điều khiển khôi lỗi này đi tới ao vớt hai kiện Tiên khí kia.

Chỉ thấy thân hình khôi lỗi kia linh hoạt nhảy lên, thân hình như con nhện lướt trên ao nước, hai cánh tay trong đó như chuồn chuồn lướt nước, chụp xuống cây sáo lam sắc cùng tấm thuẫn lam sắc.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, hai mắt nhìn chằm chằm kim giáp khôi lỗi kia, chỉ chờ nó đắc thủ liền sử dụng thủ đoạn lôi đình cướp đoạt hai kiện Tiên khí từ trên tay nó.

Chỉ thấy hai tay kim giáp khôi lỗi sắp chạm vào hai kiện Tiên khí, mắt thấy liền muốn đắc thủ, mặt ao nước vốn một mực trơn nhẵn như gương bỗng nhiên nhộn nhạo lên một hồi, rung động kịch liệt.

Một đạo thân ảnh màu lam bỗng nhiên từ phía dưới mặt nước vọt ra, hóa thành một đạo ánh sáng nổ bắn ra, trực tiếp đánh bay kim giáp khôi lỗi từ trong ao ra ngoài.

"Leng keng" một âm thanh vang lên lần nữa!

Thân hình kim giáp khôi lỗi không có lực phản kháng, trùng trùng điệp điệp ngã bên cạnh bờ ao.

Ngay sau đó, một cái chân to có màng lam sắc dẫm lên ngực nó "Ầm" một tiếng, làm cho khu vực hạch tâm ở ngực kim giáp khôi lỗi được chế tạo từ loại kim tinh quý hiếm có thể so với tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ phải sụp đổ xuống.

Một màn này phát sinh với tốc độ ánh sáng, Phong Khánh Nguyên một bên thấy không ổn, thân hình đã sớm bay ngược ra sau hơn trăm trượng, trong tay nhiều ra một cái ô giấy dầu màu đỏ tươi, quay tròn không thôi, mặt đầy vẻ đề phòng nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy chủ nhân của cái chân to dẫm nát khôi lỗi kia lại là một tên nhân ngư đầu cá thân người, toàn thân sinh ra lân phiến màu lam giống như tinh thạch, khí tức trên người nó không thể xác định được, nhưng tán phát ra trận trận chấn động Thời gian pháp tắc mãnh liệt làm lòng người kinh hãi.

Phong Khánh Nguyên nhìn nó, trong lòng đã hối hận, khóe mắt liếc nhanh về phía cầu thang, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động, suy nghĩ kế sách tẩu thoát.

Kết quả, y mới chỉ suy nghĩ như vậy, lam sắc nhân ngư bên kia đột nhiên há lớn miệng, lộ ra hàm răng bén nhọn dày đặc, phát ra một tiếng quát chói tai.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân ảnh nó "Phốc" một tiếng tung toé ra, sau đó hóa thành một mảnh sương mù lam sắc, như sương sớm ở ngọn núi bị gió cuốn đi, tuôn tới hướng Phong Khánh Nguyên.

Phong Khánh Nguyên thấy tình thế không ổn, chiếc ô giấy dầu màu đỏ trong tay bỗng nhiên mở ra, quay tít một vòng, từ đó tản mát ra một đám sợi hào quang huyết sắc, bao phủ thân hình y lại, cả người hóa thành một đoàn huyết quang, lóe lên, lướt gấp đến cửa thang lầu.

Nhưng mà, mảnh sương mù lam sắc lại như bóng với hình, lập tức cuốn tới đầu bậc thang, đuổi theo Phong Khánh Nguyên núp trong huyết quang do chiếc ô giấy dầu biến thành, sau đó bao phủ cả người y vào trong.

"Ách..."

Một tiếng áp chế khàn khàn, phảng phất như một tiếng gào cố gắng nặn ra từ yết hầu, từ trong sương mù lam sắc truyền đến.

Ngay sau đó, lại có một tiếng vật nặng ngã xuống đất, toàn bộ đại điện tầng ba lại khôi phục yên tĩnh.

Sau một lát, toàn bộ sương mù lam sắc cuốn ngược lại, một lần nữa ngưng tụ thành lam sắc nhân ngư, thân hình nó nhảy lên, tóe lên một mảnh nước lam sắc, lại lần nữa rơi vào ao nước.

Toàn bộ quá trình, nó cũng không thèm liếc nhìn "Mồi nhử" tiểu thuẫn cùng cây sáo lam sắc kia.

Mà ở nơi cửa thang lầu trên mặt đất, chỉ còn lại một cỗ thi thể màu nâu đen đã hoàn toàn khô héo, cùng một chiếc ô giấy dầu cũ nát đã biến dạng không chịu nổi, linh khí cũng đều mất hết.

Hàn Lập nằm sấp trên xà ngang đỉnh đại điện, nhìn thấy hết thảy, trong lòng càng kinh ngạc.

Gia hoả đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là thứ gì, lại có thể trong nháy mắt đánh chết một Kim Tiên?

Vào thời khắc này, một đạo thân ảnh màu tím vô thanh vô tức xuất hiện ở tầng ba lối vào, đúng là Phong Lâm kia.

Đồng tử Hàn Lập hơi co rụt lại, trong miệng yên lặng ngâm tụng chú ngữ, ẩn nấp thân hình lần nữa.

Phong Lâm chậm rãi đi tới, nhìn thi thể Phong Khánh Nguyên, lại nhìn ao nước lam sắc một cái, sắc mặt lạnh nhạt, tựa hồ không kinh ngạc chút nào.

"Nhị vị hẳn là muốn ta lại dò xét một chút thần thông nhân ngư kia sao? Đáng tiếc ta không phải Nguyên Phong, các ngươi cũng không cần ẩn núp, xuất hiện đi." Nàng này nhìn về một hướng, rồi lập tức nhìn về chỗ ẩn thân của Hàn Lập, trong miệng nói ra nhàn nhạt.

Thực tế giờ phút này trong hai mắt Phong Lâm hiện ra một tầng hào quang màu tím, trong đó chớp động liên tục vô số quang điểm màu tím, phảng phất như các vì sao chớp sáng trong bầu trời đêm.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, hai mắt nàng này vậy mà cũng tu luyện Cửu U

Ma Đồng, hơn nữa thần thông xem ra vẫn còn cao hơn hắn.

Hơn nữa giờ phút này khí chất Phong Lâm đã thay đổi, thần sắc cũng không còn ôn hòa mềm mại đáng yêu như trước, khuôn mặt lãnh khốc như băng, giống như một vị nữ hoàng cao cao tại thượng.

Ý niệm trong lòng hắn nhanh chóng chuyển động, không ẩn núp nữa, từ chỗ ẩn thân chậm rãi đi ra.

Hầu như cùng lúc, một chỗ khác cũng hoa lên một bóng người, thân ảnh Nhâm Hào cũng hiện ra.

"Ha ha, Phong đạo hữu nói quá lời. Tại hạ không dám, Nguyên Phong kia nhìn như khôn khéo, kì thực ngu xuẩn không chịu nổi, hung hiểm nơi đây cũng nhìn không ra, căn bản không xứng cùng ba người chúng ta liên thủ, hắn chết tự nhiên cũng đáng. Lệ đạo hữu cùng Phong đạo hữu tu vi cao thâm, tại hạ vô cùng bội phục." Nhâm Hào cười ha ha, nói.

Hàn Lập mặt không biểu tình nhìn Nhâm Hào một cái, không nói gì.

"Hừ! Không cần phải như vậy, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, hiện tại bảo vật ở phía trước, chúng ta liên thủ đánh chết đầu lam sắc nhân ngư kia, sau đó bảo vật nơi này, dựa vào bản lĩnh cướp đoạt, như thế nào?" Phong Lâm hừ một tiếng, không để ý đến lời nịnh nọt của Nhâm Hào, nói thẳng ra.

"Không vấn đề, quái vật kia mặc dù có chút bản lĩnh, nhưng há là đối thủ của ba người chúng ta liên thủ?" Nhâm Hào lập tức gật đầu, lớn tiếng đồng ý.

Hàn Lập đứng ở nơi đó, vẫn như trước không nói gì.

"Làm sao vậy, Lệ đạo hữu không đồng ý hành động lần này? Hay là ngươi có biện pháp khác tốt hơn?" Phong Lâm nhìn về phía Hàn Lập, chậm rãi hỏi.

"Liên thủ không có vấn đề, bất quá kiến thức tại hạ nông cạn, không sánh

bằng nhị vị đạo hữu kiến văn quảng bác, về lai lịch lam sắc nhân ngư kia, hy vọng hai vị đạo hữu có thể giải thích nghi hoặc cho tại hạ một chút." Hàn Lập sờ sờ cái cằm, sau đó bình tĩnh nói.

Lam sắc nhân ngư kia có khí tức cổ quái, hoàn toàn bất đồng với những tu sĩ bọn họ, tựa hồ là loại linh lực nào đó ngưng tụ thành.

"Lệ đạo hữu quá khiêm tốn, còn về lam sắc nhân ngư kia, ta cũng không biết rõ." Phong Lâm lắc đầu nói.

Nhâm Hào nhìn Phong Lâm một cái, cũng lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng có chút thất vọng.

Ba người đã đồng ý liên thủ, cũng không có trì hoãn nữa, truyền âm thương nghị chiến thuật một chút, sau đó từ ba phương hướng đánh tới ao nước lam sắc.

Tốc độ ra tay của Nhâm Hào nhanh nhất, lóe lên liền đến phụ cận ao nước, một bàn tay từ trong tay áo thò ra, trảo xuống như thiểm điện.

"Xoẹt" một tiếng!

Trên không ao nước loé lên lam quang, một thú trảo to cỡ căn phòng hiển hiện ra, phía trên che kín lân phiến, càng phóng ra vạn đạo lam quang, thoạt nhìn uy thế làm cho người sợ hãi, chộp tới hướng tấm thuẫn lam sắc trong ao nước kia.

Ao nước lam sắc cuồn cuộn bọt nước, lam sắc nhân ngư lần nữa hiển hiện ra, bàn tay nhỏ bé vung lên, một bóng trượng lam sắc hiển hiện ra.

Nhìn qua bóng trượng này có phong cách tĩnh mịch cổ xưa, phía trên mang theo từng trận khí tức thái cổ thê lương, phảng phất như quyền trượng của thuỷ thần thượng cổ, đánh trúng thú trảo lam sắc.

"Ầm" một tiếng to lớn trầm đục vang lên!

Thoạt nhìn thú trảo lam sắc có uy thế tuyệt luân, lại bị một trượng đánh nát, trong khoảnh khắc hóa thành mảng lớn thủy quang phiêu tán.

Ánh mắt Nhâm Hào lóe lên, cũng không kinh ngạc, trong tay bấm quyết điểm một cái.

Chuôi lam sắc cự kiếm phía sau gã lập tức hóa thành một đạo lam hồng phóng lên trời, ở giữa không trung quay tròn một vòng, lam quang điên cuồng phát ra.

Trong giây lát, một thanh lam sắc cự kiếm lớn trăm trượng xuất hiện trên đỉnh đầu Nhâm Hào, sau đó trùng điệp chém xuống hướng lam sắc nhân ngư.

Rầm rầm!

Hư không phụ cận vang lên tiếng sóng biển mãnh liệt, hơi nước trong hư không đại thịnh, không khí bỗng trở nên trầm trọng vô cùng.

Bên kia, Phong Lâm cũng phát động công kích.

Chỉ thấy nàng giơ tay lên, một đạo hào quang màu đen bắn ra, đón gió lớn lên hóa thành một cánh cửa màu đen cực lớn.

Cánh cửa cực lớn này cao hơn mười trượng, rộng cỡ hai ba trượng, phía trên có từng khối lốm đốm màu nâu đỏ, tựa hồ là vết máu, hai cái môn hoàn màu tím đen treo ở trên cửa, đang rung động đinh đương.

Hai bên cánh cửa cực lớn còn minh khắc một trương phù điêu Ma thần, mặt xanh nanh vàng, hai mắt huyết hồng.

Ma khí mãnh liệt từ trên cánh cửa màu đen cực lớn tỏa ra, làm cho người ta nhìn thấy phải run sợ.

Phong Lâm lẩm bẩm, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, hóa thành một mảnh huyết vụ dung nhập vào trong cánh cửa màu đen.

Trong đôi mắt hai phù điêu mặt quỷ trên cánh cửa lớn chợt đại thịnh hồng quang, miệng đồng thời trương lên, phun ra hai đạo huyết quang, lóe lên hóa thành hai bàn tay huyết sắc lớn bắt lấy hai cái môn hoàn màu tím đen kia, hung hăng kéo một cái.

Cánh cửa cực lớn màu đen rung lên "Ông ông", từ từ mở ra.

Thanh âm tiếng ác quỷ khóc thét ngút trời từ trong cửa truyền ra, lập tức một cột sáng thô to từ đó phun ra, đánh tới lam sắc nhân ngư.

Hắc quang cuồn cuộn ngưng tụ thành từng gương mặt dữ tợn, có mặt người, cũng có mặt các loại thú, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Khôn cùng vẻ thống khổ chi ý từ trong cột sáng màu đen tỏa ra, không biết là thần thông gì.

Lúc này thân hình Hàn Lập cũng đã tới trước ao nước, cảm nhận được khí tức cột sáng màu đen, trong đầu cảm thấy khó chịu, vội vàng vận chuyển Luyện Thần Thuật, lúc này mới khôi phục lại.

Ánh mắt của hắn nhìn thật sâu Phong Lâm một cái, đồng thời một tay kết kiếm quyết.

Ba thanh tiểu kiếm màu xanh từ trong tay áo bắn ra, kiếm quang lóe lên hóa thành ba thanh cự kiếm màu xanh, mặt ngoài hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng thô to, phát ra tiếng sấm nổ vang ù ù.

------oOo------

Chương 663: Hành động bất đắc dĩ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trong miệng nhanh chóng lẩm bẩm, một tay áo giương lên.

Ba khẩu cự kiếm màu xanh lập tức điện xạ ra, xếp theo hình tam giác chém về phía lam sắc nhân ngư, lôi quang màu vàng lượn lờ trên thân kiếm, tách ra mảng lớn kim mang.

Lam sắc nhân ngư đối mặt công kích hợp lực như sét đánh của ba người, gương mặt trở nên dữ tợn, pháp trượng lam sắc trong tay đột nhiên vung lên, xuy xuy một tiếng nổ lớn, vô số bóng trượng lam sắc hiện ra quanh người, ngưng tụ thành một tầng bóng trượng dày đặc, va chạm với công kích của ba người.

Lần này ba người Hàn Lập ra tay, có chính thức sử dụng toàn lực hay không còn chưa biết, nhưng thế công lại tựa như gió táp mưa sa, lớp này tiếp nối lớp khác, dù là tu sĩ Thái Ất cảnh sơ kỳ chỉ sợ cũng vô pháp ngăn cản.

"Ầm ầm" liên tiếp tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Những bóng trượng lam sắc kia tuy nhìn như không thể phá vỡ, nhưng vẫn không ngừng bị đánh nát, màn sáng bóng trượng nhanh chóng trở nên mỏng manh, rất nhanh triệt để tan vỡ.

Pháp trượng trong tay lam sắc nhân ngư lóe lên vỡ vụn, bất quá ngay sau đó bên tay kia của nó loé lên lam quang, liền nhiều ra một cần câu lam sắc phong cách cực kỳ cổ xưa, phía trên mang theo một dây câu lam sắc nhỏ bé hết sức yếu ớt.

Nhân ngư vung cần câu lên, sợi dây câu kia lập tức bay lên, nhanh chóng

bay lên quanh người nó.

Những nơi dây câu đi qua, hư không trống rỗng hiện lên trận trận sóng lam sắc, không gian cũng theo đó vặn vẹo, hình thành một đám vòng xoáy lam sắc chuyển động quanh nó.

Ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trảm lên vòng xoáy lam sắc, nhấc lên mảng lớn lôi quang màu vàng, nhưng va chạm với vòng xoáy lam sắc lại như trâu đất xuống biển, tan rã vô tung vô ảnh.

Vòng xoáy khẽ run lên, lập tức khôi phục nguyên dạng.

Hàn Lập cảm giác được ba thanh cự kiếm giống như bổ vào một mảnh biển rộng mênh mông bát ngát, nước biển ẩn chứa uy năng khai thiên tích địa vô cùng vô tận nên bị thôn phệ, tiếp theo hoàn toàn bị hóa giải.

Hầu như cùng lúc, Nhâm Hào tế ra chuôi lam sắc cự kiếm cũng mang theo xu thế vạn quân chém xuống vòng xoáy lam sắc, cũng lập tức bị đỡ được, toàn bộ uy năng kiếm quang đều bị thôn phệ, không có hiệu quả chút nào.

Phía bên kia, bên trong cửa lớn màu đen bắn ra cột sáng hắc sắc, tuy cũng bị vòng xoáy lam sắc ngăn trở, bất quá Phong Lâm tựa hồ đã sớm dự liệu việc này, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

"Vù vù" một tiếng, mặt ngoài cửa lớn màu đen hiện ra từng đạo linh văn màu bạc, vô số phù văn màu bạc từ đó phun ra, dung nhập vào trong cột sáng màu đen.

Cột sáng màu đen lập tức nổi lên đạo đạo ngân quang, biến thành trạng thái hơi mờ.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ!

Mặc dù có chút khó khăn, nhưng cột sáng màu đen vẫn xuyên thấu những vòng xoáy lam sắc kia, bao phủ một ít thân thể lam sắc nhân ngư.

Những nơi bị cột sáng màu đen bao phủ, trên mặt lam sắc nhân ngư lộ vẻ

đau đớn, tựa hồ hành động cũng bị trở ngại không nhỏ.

Hai tay Phong Lâm bấm niệm pháp quyết mãnh liệt, cột sáng màu đen run lên, "Vèo" một tiếng, một đạo thân ảnh to lớn quanh thân lượn lờ ma khí từ trong cột sáng nhảy ra.

Ma vật này có mặt xanh nanh vàng, thân cao chừng mười trượng, trên đầu đầy máu mọc ra hai cây sừng cong huyết hồng, trên tay chân mặt trải khắp lân phiến, trong tay cầm một thanh cương xoa đen kịt, phía trên hắc mang phun ra nuốt vào không ngớt.

Thân hình nó mặc dù không quá lớn, nhưng toàn thân tản mát ra khí tức hung lệ vô cùng to lớn, lập tức bao phủ toàn bộ đại điện, miệng nhe răng phát ra tiếng cười khặc khặc dữ tợn, làm cho Hàn Lập cùng Nhâm Hào nghe thấy tâm thần cũng run lên.

"Đây là Sa Bì Vương, một trong mười ba ma vương của vực ngoại thiên ma chúng ta! Hàn đạo hữu cẩn thận, Sa Bì vương khác với vực ngoại thiên ma vốn lấy tâm ma huyễn thuật đả thương người, nó lại có thể trực tiếp đả thương thần hồn, phi thường khó đối phó!" Thanh âm Ma Quang ở trong lòng Hàn Lập vang lên, tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hơi rùng mình.

"Đi!"

Phong Lâm quát khẽ một tiếng, bấm quyết thúc giục.

Cương xoa trong tay Sa Bì vương đại phóng hắc quang, hung hăng đâm vào thân lam sắc nhân ngư đang còn có chút trì trệ.

"Ầm" một tiếng trầm đục!

Thân thể Lam sắc nhân ngư bỗng nhiên bạo liệt ra, hóa thành một đoàn sương mù lam sắc phiêu tán ra.

Phong Lâm thấy cảnh này, sắc mặt vui vẻ, tay biến đổi pháp quyết.

Một cỗ hắc khí tách ra từ cột sáng màu đen, tựa như một bàn tay lớn màu đen, chụp xuống hướng hai kiện bảo vật.

Nhâm Hào thấy cảnh này, sắc mặt khẩn trương, thế nhưng vòng xoáy lam sắc cũng không biến mất, gã chỉ có thể giương mắt nhìn hết thảy phát sinh.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên, nhưng cũng không có cử động gì.

Mắt thấy hai kiện bảo vật kia sẽ bị hắc khí cuốn lấy, vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Đoàn lam sắc nhân ngư biến thành sương mù lam sắc chợt ngưng tụ lại, lần nữa lóe lên hóa thành Lam sắc nhân ngư, thoạt nhìn không bị tổn thương chút nào.

Nhân ngư há miệng ra, tay vung cần câu lam sắc lên, một đạo lam ảnh thoáng qua.

"Ầm" một tiếng, cỗ hắc quang này bạo liệt ra.

"Làm sao có thể!" Phong Lâm thấy cảnh này, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Kiện "Sa Bì Chi Môn" này đúng là một kiện Tiên khí cổ xưa mà nàng ngẫu nhiên đạt được trong một di tích Ma Vực trước kia, cùng với phương pháp luyện chế nó, tiêu phí vô số tâm huyết mới luyện chế thành bổn mạng Tiên khí.

Làm ra kiện Tiên khí này, hầu như Phong Lâm tiêu hết toàn bộ của cải tích góp nửa đời trước, nhưng uy lực bảo vật này lại không để cho nàng thất vọng.

Chỉ cần đạo Sa Bì Ma Quang cũng đủ để gây tổn thương thần hồn tu sĩ cùng giai, biến ảo thành Sa Bì vương càng có thể kích thương tồn tại Thái Ất cảnh.

Bị Sa Bì Ma Quang cùng Sa Bì vương đồng thời đánh trúng, vậy mà Lam sắc nhân ngư phảng phất như vô sự!

Nhưng vào lúc này, cánh tay Lam sắc nhân ngư vung lên lần nữa, sợi dây câu lam sắc kia lại bay cuộn ra, lập tức đan vào hoá thành một tấm lưới lam sắc, bao Phong Lâm và Sa Bì Chi Môn kia lại.

Phong Lâm bởi vì khiếp sợ nên hơi phân tâm, bổn mạng Tiên khí lại bị giam cầm, trên mặt lập tức biến sắc, hai tay bấm nhanh pháp quyết như bánh xe.

"Vù vù" một tiếng nổ lớn!

Sa Bì Chi Môn đại phóng hắc quang, rung động kịnh liệt, định giãy giụa khỏi tấm lưới lam sắc đang trói buộc.

Nhưng mặc cho nó giãy giụa thế nào, tấm lưới lam sắc vẫn quấn chặt, kéo Sa Bì Chi Môn lao nhanh xuống ao nước giống như kéo một con cá lớn.

Cùng lúc đó, trên cần câu lam sắc vang lên hai tiếng "Phốc" "Phốc", lại bay ra hai sợi dây câu lam sắc, bay tới hướng ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập cùng cự kiếm lam sắc của Nhâm Hào.

Hàn Lập chứng kiến uy lực dây câu lam sắc này, vội vàng bấm quyết điểm một cái.

Mặt ngoài ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại phóng lôi quang, nhanh chóng vô cùng bắn ngược về, tránh thoát dây câu lam sắc quấn lấy.

Bên kia Nhâm Hào cũng gấp rút triệu hồi cự kiếm lam sắc, hiểm hiểm tránh thoát một dây câu lam sắc khác.

Hai người liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương hiện ra một tia khiếp sợ.

Thực lực Lam sắc nhân ngư không ngờ lại lợi hại như vậy, đồng thời đối mặt ba người bọn họ vẫn có thể chiếm thượng phong.

Ánh mắt Hàn Lập lập loè, trong lòng tính toán có nên thi triển một ít Thời gian pháp tắc hay không, nếu không muốn đánh bại Lam sắc nhân ngư này quả thật rất khó.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ lớn truyền đến, là từ chỗ Phong Lâm kia.

Chỉ thấy bên ngoài thân nàng đại phóng hắc quang, sau đó hình thành một đạo quang sóng màu đen, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, lập tức hình thành một Linh vực màu đen, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ đại điện.

Vô số hắc sắc ma ảnh chớp động trong Linh Vực, trong miệng chúng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết tràn ngập sự thống khổ, làm cho da đầu người nghe phải run lên.

Linh Vực màu đen mở ra, Sa Bì Chi Môn tựa hồ sinh ra cộng hưởng, phóng ra hắc quang gấp mấy lần, hai cái phù điêu Ma Thần ở trên cũng giãy giụa giống như vật sống, phát ra một tiếng gầm lớn.

Lực lượng cuồng bạo không thể so bì từ trên Sa Bì Chi Môn bộc phát ra, khiến cho hư không phụ cận run rẩy không thôi, đột nhiên ngưng lại.

Mà khi Linh Vực màu đen bao phủ xuống, vòng xoáy lam sắc quanh người Lam sắc nhân ngư ảm đạm hơn không ít, tựa hồ bị lực lượng Linh Vực áp chế.

Nhâm Hào thấy cảnh này, ánh mắt sáng lên, hai tay ở trước ngực đột nhiên bấm quyết một hồi.

Ầm ầm!

Trên người gã đại phóng lam quang, mảng lớn lam quang khuếch tán ra xung quanh, lập tức cũng mở ra Linh Vực.

Vô số sóng lớn lam sắc cuồn cuộn trong Linh Vực, vang lên tiếng ù ù phảng phất như một mảnh sóng dữ biển cả, vòng xoáy lam sắc quanh người

nhân ngư lại ảm đạm thêm không ít.

"Lệ đạo hữu!" Nhâm Hào nhìn về phía Hàn Lập, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, bất quá hai tay vẫn bấm quyết, quanh người đại phóng kim quang, vô số phù văn màu vàng cuồn cuộn trong đó.

Hắn vung tay áo lên, phù văn kim quang khuếch tán ra ầm ầm, mở ra Thời gian Linh Vực.

"Đây là..."

"Linh vực Thời gian pháp tắc!"

Nhâm Hào cùng Phong Lâm cảm nhận được Thời gian pháp tắc trong Linh vực Hàn Lập, đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Dù sao thế gian đại đạo có ba ngàn pháp tắc, mỗi một đạo đều ẩn chứa sinh tồn huyền ảo của thế gian vạn vật, muốn tìm hiểu nhiều loại biến hoá trong đó cực kỳ khó khăn, trải qua vạn năm tuế nguyệt, mới có một cơ hội thông qua sức mình tìm hiểu. Mà Thời gian pháp tắc với tư cách một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, càng thêm mê hoặc, đừng nói tìm hiểu, chính là phỏng đoán da lông cũng ngàn vạn khó khăn.

Mà tu vi Hàn Lập là Kim Tiên cảnh tương tự bọn họ, không chỉ tìm hiểu tu luyện Thời gian pháp tắc, lại có thể điều động Linh Vực, như vậy tìm hiểu Thời gian pháp tắc hiển nhiên cũng không cạn, làm sao không khiến hai người giật mình?

Lam sắc nhân ngư bị Hàn Lập phóng thích Thời gian Linh Vực bao phủ, động tác trở nên trì trệ, vòng xoáy lam sắc quanh người nó lại ảm đạm hơn, đã trở nên như ẩn như hiện.

Vào lúc này, trong mắt Hàn Lập loé lên vẻ tàn khốc, một tay đột nhiên kết kiếm quyết, thanh quang chớp liên tục, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay áo nối đuôi nhau bắn ra, quay tít một vòng hóa thành chín

chuôi cự kiếm màu xanh.

"Trảm!" Hắn bấm quyết vung lên.

Chín chuôi cự kiếm đồng thời chém xuống ầm ầm, bổ về phía những vòng xoáy lam sắc kia.

Nhâm Hào lúc này đã sớm phục hồi tinh thần lại, trong miệng hét lớn một tiếng, lam sắc cự kiếm bên cạnh lập tức bắn ra, phóng ra ngút trời lam quang.

Trong miệng gã nhanh chóng ngâm tụng chú ngữ, hư ảnh sóng lam sắc trong Linh Vực chen chúc dung nhập vào trong cự kiếm lam sắc.

Lam sắc cự kiếm rung động ù ù, mặt ngoài lần nữa đại phóng lam quang, điên cuồng rung động một chút, sau đó bỗng nhiên biến mất vô tung, sau một khắc lăng không xuất hiện phía trên vòng xoáy lam sắc, hóa thành một thanh kiếm chống trời cao mấy trăm trượng, theo sau chín chuôi cự kiếm màu xanh của Hàn Lập chém xuống một cái!

Mặc dù bổn mạng Tiên khí của Phong Lâm bị khốn trụ, nhưng lúc này nàng cũng cắn chặt răng, vung tay áo lên.

Một tỷ ấn màu đen lớn cỡ nắm tay bắn ra, phía trên lóng lánh hắc tinh, trong đó hiện ra một đầu hắc sắc hổ ảnh.

Nàng nói lẩm bẩm, một tay nhấn một cái vào hướng hư không tỷ ấn màu đen.

Lập tức một tiếng hổ gầm kinh thiên từ phía trên truyền đến, đầu hắc sắc hổ ảnh kia bay múa quanh tỷ ấn, hơn nữa miệng lớn khẽ hấp mãnh liệt, lập tức đa số bóng đen trong Linh Vực hội tụ đến cuồn cuộn, dung nhập vào trong tỷ ấn màu đen.

Tỷ ấn màu đen nhanh chóng biến lớn lên, trong giây lát to cỡ căn phòng, phóng ra hào quang màu đen như thực chất, hung hăng đập xuống vòng xoáy màu lam.

------oOo------

Chương 664: Không để ý tín nghĩa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Trên mặt Nhân ngư màu lam rốt cuộc cũng thay đổi, liền vung cần câu màu lam định làm gì đó.

Nhưng bị Thời Gian Pháp Tắc của Hàn Lập bao phủ, động tác của nó chậm chạp lạ thường, chưa kịp làm gì thì công kích của ba người Hàn Lập đã đánh vào vòng xoáy màu lam.

Một tiếng nổ "Ầm ầm" vang lên động trời, nổi lên từng vòng sáng chói mắt làm người ta không thể mở mắt ra được.

Vòng xoáy màu lam rung động dữ dội, mặt ngoài hiện ra từng vết nứt, nhanh chóng lan rộng rồi sụp đổ, lộ ra thân hình Nhân Ngư màu lam.

"Chết đi!"

Trong mắt Phong Lâm loé lên vẻ hung lệ, cánh tay liền chỉ về hư không một cái.

Ngay lúc đó ánh sáng màu đen của Tỷ Ấn sáng ngời lần nữa, phát ra từng đợt âm thanh phong lôi chớp nháy liền đánh về phía Nhân Ngư màu lam.

Nhậm Hào cũng khẽ quát một tiếng, cánh tay vung lên.

Thanh Cự Kiếm màu lam kia cũng phát từng đợt tiếng thét "Ô ô" đáng sợ lao xuống, chém về phía Nhân Ngư màu lam.

Khuôn mặt không đổi sắc của Nhân Ngư bây giờ cũng lộ ra vẻ sợ hãi, há miệng phun ra một đoàn sương mù màu lam dày đặc, ngăn đỡ Tỷ ấn màu

đen cùng Cự Kiếm màu lam, sau đó liền quay người nhảy xuống ao nước.

Ngay lúc đó trên người nó nổi lên ánh sáng màu lam, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong người nó dao động mãnh liệt, thân hình của nó vốn chậm chạp vậy mà nhanh chóng trở nên linh hoạt.

"Chạy đâu!" Hàn Lập thấy vậy, tròng mắt hơi nhíu lại, lật tay tế ra chiếc khóa nhỏ màu vàng.

Hắn há miệng phun ra một vệt kim quang, hiện ra rồi chui vào trong khóa nhỏ màu vàng biến mất, bất ngờ kim quang khóa nhỏ tỏa sáng, lóe lên lập tức lao vào trong Thời Gian Linh Vực rồi biến mất.

Một lát sau, kim quang hiện ra bên cạnh Nhân Ngư màu xanh, một chìa khóa lớn màu vàng hiện ra từ hư không.

Chỉ nghe một tiếng vang "Két" thật nhỏ, khóa lớn màu vàng khóa lại một cánh tay Nhân Ngư màu lam.

Kim quang chói mắt phát ra từ khóa lớn màu vàng, tiếp đó nháy một cái, ngưng thành một chữ "Tỏa" thật to, bao phủ cả thân hình Nhân Ngư màu lam.

Hàn Lập nhờ vào lực lượng Linh Vực để thôi động khóa nhỏ màu vàng, chữ "Tỏa" này lớn hơn trước mấy lần, không chỉ giam cầm Nhân Ngư màu lam lại, mà ngay cả sương mù màu lam của nó phun ra cũng bị bao phủ hơn phân nửa.

Những sương mù kia cũng lập tức ngưng đọng giữa không trung, nhìn như bị đông cứng vậy.

Một lát sau, Tỷ Ấn màu đen cùng Cự Kiếm màu lam chém xuống, phá tan những sương mù còn lại, cùng lúc đánh lên người Nhân Ngư màu lam.

Một tiếng "Phanh" trầm đục vang lên, thân hình Nhân Ngư màu lam nổ tung, hóa thành bãi chất lỏng màu lam văng tung téo chung quanh.

Tiên khí của ba người bọn hắn cũng dính không ít chất lỏng màu lam, phát ra tiếng "Xèo xèo".

Bề mặt linh quang của Tỷ Ấn màu đen, Cự Kiếm màu lam cùng khóa lớn màu vàng liền nổi lên chớp nháy, sau đó mau chóng ảm đạm, tựa như đang bị dính cỗ ăn mòn thật lớn.

Nhậm Hào thấy vậy, đau lòng không thôi, vội bấm niệm pháp quyết thu hồi thanh Cự Kiếm màu lam để xem xét.

Ngay lúc đó, hai tiếng "Vù vù" bén nhọn từ bên cạnh truyền đến.

Lại thấy Hàn Lập cùng Phong Lâm không để ý Tiên Khí hao tổn chút nào, thân hình lao tới, bay về phía ao nước màu lam.

Nhậm Hạo thấy vậy, liền phản ứng, hét lớn một tiếng, thân hình như lôi điện lao tới nhưng phản ứng của hắn vẫn chậm một nhịp, lúc này Hàn Lập cùng Phong Lâm đã bay lên trên ao nước màu lam.

Phong Lâm phất tay phát ra cỗ hắc quang, quấn lấy cây sáo ngọc màu lam kia.

Hàn Lập chớp mắt, đưa tay đánh ra cỗ thanh quang, hóa thành bàn tay màu xanh, bắt lấy cái khác là tiểu thuẫn màu lam thu vào trong lòng bàn tay.

Chạm tay vào vật ấy thấy hơi lạnh nhưng cầm trong tay lại mềm mại, đây có thể là nhuyễn thuẫn mang tính chất bền dẻo.

Ánh mắt hắn lộ vẻ vui mừng, đang muốn thu vật này lại.

Ngay lúc đó, hắn chợt thấy hư không bên cạnh lộ ra cỗ dao động, bất ngờ hiện ra một viên châu đỏ thẫm.

Hàn Lập biến sắc, quanh người nổi lên kim quang.

Nhưng kim quang của hắn không kịp tỏa ra, bất ngờ hạt châu đỏ thẫm nổ tung, vang lên một tiếng nổ "Ầm ầm" động trời, tạo thành một vòng mặt

trời đỏ thẫm lớn mấy chục trượng, che khuất thân ảnh của hắn.

Trong mặt trời đỏ thẫm bất ngờ hiện ra từng ngọn lửa màu trắng, lay động điên cuồng tản ra cỗ khí tức thiêu đốt đáng sợ.

Sau tiếng nổ, hư không chung quanh bị thiêu đốt tạo ra từng khe hở.

Vốn đại điện bị Thời Gian Linh Vực bao trùm, bỗng nhiên bây giờ biến mất, tốc độ thời gian trôi qua trong đại điện liền khôi phục lại bình thường.

Một đợt khí lưu cuồng bạo tỏa ra chung quang, tạo thành cơn gió lốc mạnh lao ra chung quanh.

Đại điện rung động dữ đội nhiều lần, nhưng cũng không sụp đổ.

Không rõ đại điện này được xây bằng vật liệu gì, mà đến giờ thừa nhận áp lực mấy người bọn hắn liên tục ác chiến vẫn không hề hấn gì cả.

Ở giữa có một đoàn ánh sáng màu lam đang xoay chuyển ở không trung, chính là tấm tiểu thuẫn màu lam kia.

Thân hình Nhậm Hào nhoáng một cái liền xuất hiện bên cạnh tiểu thuẫn màu lam, một tay bắt lấy, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

"Nhậm Hào, ngươi làm cái gì vậy?" Phong Lâm kịp thời né tránh, cũng không bị vùng mặt trời chạm đến, đáp xuống tầng một đại điện, lạnh giọng quát.

Tỷ Ấn màu đen cùng Sa Tỳ Chi Môn bay nhanh trở về xoay chuyển trên đỉnh đầu nàng không ngừng.

Sau khi Ngư Nhân màu làm bị giết, tia sáng màu lam giam cầm Sa Tỳ Chi Môn cũng đã biến mất.

"Làm gì? Chuyện này còn phải hỏi sao, thu bảo đó!" Nhậm Hào cười lạnh một tiếng, miệng phun ra một đoàn sáng màu xanh bao trùm tiểu thuẫn màu lam trong tay, thu nó vào thể nội.

"Đây là Cửu Yên Lưu Diễm Châu! Bảo vật trong truyền thuyết có thể nhất kích tất sát Thái Ất cảnh, không nghĩ trên người ngươi lại có thứ này! Xem ra lúc trước có chút coi thường ngươi rồi." Trong mắt Phong Lâm lộ vẻ lạnh lùng, quay đầu nhìn về mặt trời đỏ thẫm, lạnh giọng nói ra.

Vật này nổ trúng Hàn Lập, sợ rằng lành ít dữ nhiều.

"Hắc hắc, tiến vào di tích Chân Ngôn Môn tầm bảo này, sao lại không mang theo chút thủ đoạn ẩn giấu nào? Tin là trong tay Phong đạo hữu cũng có bảo vật giống vậy, chỉ là chưa tới lúc dùng mà thôi." Nhậm Hào cười.

"Lúc trước chúng ta đã ước định, liên thủ đối phó Nhân Ngư màu làm kia, rồi nhờ vào bản lĩnh để đoạt bảo, sao ngươi lại thất tín đánh lén đồng bạn, quả nhiên thành viên Dịch Bào Hội đều chung một giuộc!" Phong Lâm lạnh lùng nói ra.

"Thám hiểm đoạt bảo vốn đã như vậy, kết bạn cùng với tu sĩ vận dụng Thời Gian Pháp Tắc, vốn đã không làm cho người khác yên tâm, mà chỉ có thể để người này biến mất vĩnh viễn mới làm ngươi với ta an tâm được, ta nói không phải sao? Nói tiếp, người kia đã trúng chiêu, tất nhiên là tài nghệ không bằng người, nếu thực lực hắn cao hơn Nhậm mỗ, thì hắn đã có thể lấy hết đồ vật của ta rồi." Nhậm Hào cười khẩy, không để ý nói.

"Vậy sao, thế thì dễ rồi..." Một tiếng "Hừ" lạnh lẽo từ trong vòng mặt trời màu đỏ thẫm truyền ra, chính là âm thanh Hàn Lập.

Nhậm Hào cùng Phong Lâm nghe xong, trên mặt cùng biến sắc, trong lòng có chút thấp thỏm.

Chỉ thấy một bóng người bước ra từ mặt trời đỏ thẫm, đó là Hàn Lập, quần áo lông tóc không tổn thương chút nào.

Sau lưng hắn hiện ra một cái viên luân màu vàng, nhẹ nhành xoay chuyển, chung quanh một trượng hiện từng đợt gợn sóng màu vàng.

Những nơi Hàn Lập đi tới, những hỏa diễm tỏa ra sức nóng đáng sợ kia lập

tức ngưng đọng lại, chờ hắn đi qua liền trở lại bình thường.

"Ngươi..." Nhậm Hào trợn mắt há miệng nhìn Hàn Lập, bất ngờ quay người hoá thành một tàn ảnh màu lam, lao nhanh về phía lối ra đại điện.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, kim quang nổi lên quanh người, trong nháy mắt mở ra Thời Gian Linh Vực, bao phủ trăm dặm xung quanh.

Thân ảnh Nhậm Hào phi độn liền chậm chập hơn gấp mười lần.

Hư không trước người Nhậm Hào lóe lên lôi điện màu vàng, thân ảnh Hàn Lập hiện ra.

Hắn khẽ vung cánh tay lên, trước người hiện ra chín chuôi phi kiếm màu xanh, lập tức linh quang nở rộ, trong chớp mắt liền hợp thành một thanh Cự Kiếm màu xanh, chém xuống đầu Nhậm Hào.

Một tiếng nổ vang động trời!

Thân thể Nhậm Hào mau chóng bắn ngược về phía sau, văng mạnh lên vách tường đại điện làm đại điện lắc lư không ngừng.

Ngay sau đó, Nhậm Hào xoay người đứng dậy, mặt lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này trên người hắn đang mặc một bộ chiến giáp màu lam, chiến giáp này được từng lớp vảy như đồng tiền màu xanh tạo thành, mũ giáp là một cái đầu rồng, hộ giáp trên tứ chi đều phủ lấy vuốt rồng, nhìn tựa như một đầu Cự Long màu lam hóa thành long giáp vậy.

Mũi đầu rồng của chiến giáp lúc mở lúc đóng, tựa như đang hít thở vậy, từng đạo long ảnh màu xanh lưu động trên chiến giáp, tỏa ra khí tức long uy thật lớn.

Tuy nhiên bờ vai của chiến giáp lúc này hiện ra một vết chém, lân phiến đều vỡ nát, xem ra kiếm bổ trúng vào chỗ này.

"Đây là Long Tương Chiến Giáp của Thánh Long Điện nằm trong Hắc Thổ Tiên Vực!" Phong Lâm nhìn thấy chiến giáp màu xanh này, thất thanh nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Từ khi tiến vào Hắc Thổ Tiên Vực, trên đường hắn không ngừng thu thập các loại điển tịch, bổ sung hiểu biết về Hắc Thổ Tiên Vực, cũng khá hiểu rõ các thế lực đại tông môn ở vực này.

Trong Hắc Thổ Tiên Vực có một đại tông môn, tổ sư lập ra nó là người mang Chân Long huyết mạch, cho nên tông môn này lấy Chân Long làm tín ngưỡng, thế lực lớn vô cùng, đủ để đứng trong năm vị trí đầu, nghĩ không ra Nhậm Hạo lại là người Thánh Long Điện.

Thế nhưng Thánh Long Điện lại am hiểu luyện chế các loại chiến giáp Tiên khí, phẩm chất cực cao, so với chiến giáp Bách Tạo Sơn cũng không kém gì.

Hàn Lập cùng Cảnh Dương thượng nhân đàm luận Luyện Khí chi đạo ở Ngọc Côn Lâu, cũng mơ hồ nghe gã nói qua tông môn này, cũng có chút tán thưởng tông môn này.

Phòng ngự của bộ chiến giáp trên người Nhậm Hạo cực kỳ chắc chắn, vậy mà có thể ngăn được một kiếm toàn lực của hắn.

"Ngươi cho rằng bằng vào kiện chiến giáp là có thể bảo trụ được tính mạng, thật si tâm vọng tưởng!" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nhưng hắn chưa lao tới mà trong thể nội truyền ra một tiếng thanh minh.

Ngay lúc đó, từ cơ thể hắn bắn ra chín khối tròn tỏa ra màu sắc khác nhau, xoay chuyển một vòng liền biến thành nhiều loại hư ảnh pháp tướng Chân Linh như Thiên Long, Chân Phượng, Lôi Bằng.

Tuy nhiên so với trước đó, lại có thêm một đầu hư ảnh pháp tướng Ngũ Trảo Hôi Long, chính là bản thể Chân Linh "Mộng Yểm" của Cừ Linh.

Một biến trong Kinh Trập Thập Nhị Biến, đó là Chân Linh Mộng Yểm.

Lúc trước sau khi giết Cừ Linh, hắn tiện tay thu lại thi thể của ả, khi vượt qua Man Hoang Giới Vực năm đó, hắn liền luyện hóa chân huyết Chân Linh Mộng Yểm, thu nạp vào thể nội.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, những hư ảnh Chân Linh lóe lên chui vào trong cơ thể hắn.

Chợt bên ngoài thân thể hắn tỏa ra ánh sáng màu tím chói mắt, thân hình biến lớn, trong chớp mắt đã hóa thành một đầu Tử Kim Ma Thần ba đầu sáu tay.

Hàn Lập vung tay lên, bắn ra chín sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, hợp vào trong Cự Kiếm màu xanh nắm trong tay.

Cự Kiếm màu xanh lập tức phát ra từng đợt "Ông ông" lay động dữ dội, thân kiếm hiện lên từng hàng phù văn màu vàng.

Thiên địa linh khí chung quanh hội tụ lại, hóa thành vô số điểm sáng năm màu, tụ vào Cự Kiếm màu xanh giống như thủy triều, làm cho uy lực Cự Kiếm màu xanh tăng vọt.

------oOo------

Chương 665: Niềm vui ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nhâm Hào thấy thế công của Hàn Lập làm lòng người sợ hãi, mặt hầu như không còn chút máu, thân hình hóa thành một đạo lam ảnh chạy trốn liên tục.

Cùng lúc đó gã phất tay một cái, tám chín kiện Tiên khí nở rộ linh quang bắn ra như điện, mơ hồ một cái hóa thành một mảnh bảo quang Tiên Khí, bao trọn cả đại điện vào, mãnh liệt phóng đến hướng Tử kim Ma Thần, phá hư hết các khe hở lúc trước.

Nhưng Hàn Lập chỉ cười nhàn nhạt, một cánh tay Ma Thần vung lên.

"Phốc" một tiếng, một mảng lớn hào quang xanh biếc phun ra, quấn lấy tám chín kiện Tiên Khí kia vào.

Những Tiên khí này bị hào quang xanh biếc quấn lấy, Linh quang tản mát ra lập tức nhanh chóng tiêu tán.

Trong nháy mắt bảo quang Tiên Khí đều biến mất, chỉ còn lại tám chín kiện Tiên Khí bị Lục sắc hào quang quấn lấy, lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích, giống như một con cá mắc lưới.

Cánh tay Hàn Lập vung lên, hào quang xanh biếc và cả những Tiên Khí kia đều lóe lên biến mất.

Liên tiếp biến hóa xảy ra, bất quá trong giây lát đã hoàn thành.

"Làm sao có thể?" Nhâm Hào đang phi độn, nhìn thấy tình huống sau lưng, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin được.

Hàn Lập biến thành Ma Thần lật tay thu hồi những kiện Tiên Khí này vào, lập tức bước tới.

Chỉ thấy thân thể cao lớn của hắn mơ hồ một cái, biến mất ngay tại chỗ, sau một khắc lăng không xuất hiện trước người Nhâm Hào, ngăn cản đường đi của gã, Cự kiếm màu xanh trong tay chém xuống một cái.

Nhâm Hào bị thời gian Linh Vực bao lại, tốc độ chậm hơn rất nhiều so với Hàn Lập, căn bản không trốn thoát được.

"Khinh người quá đáng... Lão tử liều mạng với ngươi!"

Trong mắt gã mơ hồ lộ ra một tia tuyệt vọng, điên cuồng hét lớn một tiếng, cự kiếm màu lam trong tay đại phóng quang mang, mang theo tiếng nổ mạnh ù ù như sóng dữ, phách trảm xuống.

Hai thanh Cự Kiếm bay lên cao trảm vào nhau.

"Rặc rặc" một tiếng!

Cự Kiếm màu lam giống như giấy, bị Cự Kiếm màu xanh đơn giản chém thành hai đoạn.

Cự Kiếm màu xanh không ngừng chút nào, tiếp tục chém xuống, hung hăng bổ vào thân Nhâm Hào.

Hai mắt Nhâm Hào mở trừng trừng, khóe mắt như muốn vỡ ra, há miệng phun ra một ngụm máu, dung nhập vào trong chiến giáp ngoài thân, đồng thời Tiên Linh Lực trong cơ thể chen chúc rót vào trong chiến giáp màu lam

Chiến giáp màu lam nở rộ ngút trời ánh sáng màu lam, lóe lên ngưng tụ thành một lớp màng màu lam dày đặc, có chút tương tự với Chân cực chi mô của Hàn Lập, ngăn trước Cự kiếm màu xanh.

Nhưng Cự Kiếm màu xanh lăng lệ ác liệt tuyệt luân, kiếm quang phun ra nuốt vào, ẩn chứa từng cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc cường đại, vẫn như cũ nhanh chóng chém vào, rất nhanh đột phá lớp màng màu lam này, trực tiếp phách trảm lên chiến giáp màu lam.

Cự Kiếm màu xanh rung động lắc lư ông ông, thoáng dừng lại một chút, bất quá vẫn tiếp tục chém sâu vào trong chiến giáp màu lam.

"Không, ngươi sẽ phải hối hận..." Trong miệng Nhâm Hào phát ra một tiếng kêu thảm thiết tuyệt vọng, thân thể "Phanh" một tiếng bạo liệt ra, hóa thành mưa máu đầy trời.

Đây là Kiếm khí Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lăng lệ ác liệt vô cùng xâm nhập vào trong cơ thể gã, làm thân thể gã nổ bể ra.

Không chỉ thân thể, Nguyên Anh và thần hồn của Nhâm Hào trong khoảnh khắc đều bị Kiếm Khí chấn nát, không lưu lại một chút nào.

Bộ chiến giáp màu lam cũng theo thân thể gã triệt để vỡ nát, biến thành ngàn vạn mảnh vụn.

Ma Thần ba đầu sáu tay khẽ vẫy tay, từ thân thể vỡ nát của Nhâm Hào lấy ra một trữ vật giới chỉ màu xanh chói mắt, bên ngoài thân loé lên hào quang tử kim, thân thể cực lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt khôi phục hình người.

Cự Kiếm màu xanh cũng hóa thành chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chui vào trong cơ thể hắn.

Mắt thấy Hàn Lập triển lộ rất nhiều thần thông, ánh mắt Phong Lâm chớp lên, trên mặt lộ ra một vòng kiêng kị.

Nhưng Hàn Lập không có nhìn nàng, mà dời ánh mắt nhìn về phía thi thể đồng tử đầu to nằm bên kia.

Trước đây luân phiên chiến đấu, tuy hắn tiêu hao không quá lớn, nhưng

cũng không muốn tiếp tục tranh chấp, căn bản không nghĩ đến chuyện cướp đoạt cây sáo từ trong tay nàng, đại bộ phận lực chú ý đều rơi vào trên thi thể đồng tử đầu to kia.

Bởi vì biết rõ thân phận đặc thù của đồng tử đầu to này, vì vậy lúc trước chiến đấu cùng Lam sắc nhân ngư và Nhâm Hào, hắn thủy chung lưu lại một tia thần hồn trên thân đồng tử, nhưng lại không phát hiện nửa điểm dị thường.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, một tay đưa về phía trước, một đạo ánh sáng màu xanh lập tức từ tay áo tuôn ra, động tác nhẹ nhàng khẽ quấn thi hài đồng tử đầu to kéo ra ngoài ao nước.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Thi thể đồng tử đầu to không hề có dấu hiệu báo trước đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt đã tới trước người Hàn Lập, một cái đầu to lớn hầu như đụng vào trán của hắn, chóp mũi cũng thiếu chút nữa dính trên cằm của hắn.

(D/g: đọc đoạn này cứ ngỡ HL bị cưỡng hôn:D)

Hàn Lập vốn phản ứng không đến mức chậm chạp như thế, nhưng không biết vì cái gì tốc độ thi thể đồng tử lại di động thập phần quỷ dị, dường như có chứa lực lượng Thời Gian pháp tắc làm hắn vội vàng không kịp chuẩn bị.

Ngay sau đó, chỉ thấy mí mắt đồng tử đầu to bỗng nhiên run lên, vậy mà mở ra, một đôi mắt màu thủy lam thông thấu nhìn đánh giá Hàn Lập, miệng bỗng nhiên mở ra, phun mãnh liệt ra một đoàn ánh sáng màu lam vào mặt Hàn Lập.

Đoàn ánh sáng màu lam kia đánh vào mi tâm Hàn Lập, trong thức hải hắn giống như có một đạo sấm sét nổ vang, làm hai lỗ tai hắn ông ông không ngừng.

Không đợi hắn kiểm tra dị trạng trong thức hải, bỗng nhiên miệng đồng tử

khép lại, nói ra một câu "Sát Kỳ Ma Tử", rồi cả miệng lẫn mắt đều khép lại.

Ngay sau đó, khuôn mặt thi thể đồng tử bỗng nhiên sáng lên vô số điểm sáng màu lam hết sức nhỏ, tiếp theo phát ra một âm thanh “ken két” vỡ vụn như đồ sứ, trực tiếp hóa thành một đoàn sương khói màu lam, thoáng qua rồi biến mất không thấy.

Hàn Lập giật mình phục hồi tinh thần lại, thân thể không khỏi run rẩy một cái, dường như đột nhiên trải qua một giấc mộng.

Phong Lâm đứng cách hắn mấy trăm trượng, lông mày khẽ nhướng lên, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, nàng chỉ thấy lúc Hàn Lập xoay người lại, tựa hồ bị ngây người trong chốc lát, căn bản không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Mà khi nàng cúi đầu nhìn xuống ao nước, lại kinh ngạc phát hiện, thi thể đồng tử đầu to đã biến mất không biết từ lúc nào.

Nhưng vào lúc này, một hồi tiếng nước ""Rầm Ào Ào"" bỗng nhiên từ trong ao vang lên.

Phong Lâm dời mắt nhìn lại, chỉ thấy giữa ao nước sinh ra một vòng xoáy rộng nửa xích, cuốn động thuỷ dịch màu lam trong ao xuống dưới, thoáng cái đã thấy đáy.

Hàn Lập ngay bên cạnh ao, tay mắt lanh lẹ, vội vàng chụp tới thủy dịch trong ao, một đại thủ màu xanh lăng không lơ lửng, lập tức bốc từ đáy ao lên một đoàn thủy dịch màu lam.

Bất quá, hắn cũng chỉ kịp vớt được chút ít thuỷ dịch này, cuối cùng toàn bộ thủy dịch cũng đã chảy xuống dưới, triệt để biến mất.

Hàn Lập thở dài một tiếng, lật tay lấy ra một cái bình bạch ngọc, đổ thuỷ dịch màu lam có thể là Quang Âm Chi Thủy này vào trong bình, thu vào trong vòng tay trữ vật.

Hắn liếc nhìn đáy ao, chỉ thấy chỗ đó khảm nạm rậm rạp chằng chịt những

viên đá cuội màu lam lớn chừng quả đấm, phía trên truyền ra trận trận Linh khí nồng đậm, mặc dù không phải là vật có pháp tắc, nhưng là tài liệu Thuỷ thuộc tính có phẩm chất rất tốt.

"Phong đạo hữu, cung điện này còn có một ít tài liệu Thủy thuộc tính, ta nghĩ chúng ta chia ra lấy là được, không cần phải tranh đoạt a?" Hàn Lập nói xong, mỉm cười nhìn về phía thiếu phụ Ma tộc kia.

"Như thế tự nhiên là tốt nhất." Ánh mắt Phong Lâm hơi thu liễm lại, che miệng cười nói.

Hàn Lập cũng không cần nhiều lời, cùng thiếu phụ Ma tộc mỗi người thu lấy tài liệu Thuỷ thuộc tính trong ao nước và cả cung điện.

Sau khi thu thập toàn bộ, hai người lại cẩn thận tìm tòi trong ba tầng cung điện một lần, không phát hiện gì liền cùng nhau đi ra ngoài đại điện.

"Phong đạo hữu, tại hạ tính tiếp tục đi theo lộ tuyến này thăm dò phía trong, ngươi có đi cùng không?" Hàn Lập nhìn một cái cung điện bị bao phủ trong đám sương mù phía sau, mở miệng hỏi.

"Đồng hành thì không cần, ta vẫn định quay lại đường cũ, trước qua đó tìm kiếm một chút." Phong Lâm tự nhiên minh bạch dụng ý Hàn Lập, lập tức mở miệng nói ra.

Chứng kiến Hàn Lập hai lần ra tay, nàng rất là kiêng kị hắn, làm sao còn dám đi chung với hắn?

Đương nhiên điều Hàn Lập muốn cũng là kết quả thế này, vì vậy liền thức thời nói:

"Đã như thế, vậy không miễn cưỡng đạo hữu nữa, bảo trọng."

Đưa mắt nhìn thân thể Phong Lâm xinh đẹp biến mất trong thông đạo phía sau, Hàn Lập mới thở dài một hơi, ánh mắt ngưng tụ, thần thức chìm vào trong thức hải tra xét.

Lúc này trong thức hải hắn gió êm sóng lặng, chỉ có một đoàn ánh sáng màu lam ung dung lơ lửng tại đó, không có chút chấn động nào.

Thần thức Hàn Lập vừa mới chạm vào, quang đoàn màu lam lập tức "Phanh" một tiếng rơi lả tả, hóa thành một màn sáng màu lam, phía trên nhộn nhạo rung động từng trận gợn nước, từ trong hiện ra mấy nghìn văn tự màu vàng.

Tra xét một chút, hắn thình lình phát hiện văn tự kia chính là chín cuốn công pháp Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, so với trước đây lấy từ Thương Lưu Cung Bắc Hàn Tiên Vực thì nhiều hơn hai tầng.

Đoạn cuối công pháp còn ghi chép một đoạn tâm đắc tu luyện của đồng tử đầu to, cũng có hơn ba ngàn chữ.

Đợi Hàn Lập ghi nhớ tất vả vào đầu, văn tự kia liền tản ra ầm ầm, hóa thành một mảnh kim phấn, cùng ánh sáng màu lam chung quanh đồng thời tiêu tán mất.

Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng chỉ thoáng qua một chút.

Bây giờ bản thân ở nơi này, tự nhiên không phải lúc đi phỏng đoán đồ vật đã đoạt được kia.

Hắn lấy lại bình tĩnh, sau đó thân hình khẽ động, tiếp tục đi vào phía sau cung điện.

Phía sau cung điện là một mảnh rừng núi xanh ngắt thưa thớt, bên trong tràn ngập sương mù, ánh mắt bị ngăn trở không nói, thần thức cũng bị áp chế, Hàn Lập đành phải thả chậm tốc độ, tiến lên từng bước.

Bất quá cũng may trên đường đi bình an vô sự, ngoại trừ ngẫu nhiên trong rừng gặp một ít thi hài đệ tử Chân Ngôn môn hoặc người Thiên Đình, cũng không gặp di tích kiến trúc gì.

Ước chừng ba canh giờ sau, cây cối giữa rừng núi càng trở nên thưa thớt,

nhưng sương mù phía trước lại càng thêm nồng đậm.

Hàn Lập đi ra sau toà núi rừng này, lại phát hiện phía trước có một ao sen cực lớn to chừng ngàn trượng, bên trong lá sen xanh tươi lớp lớp, xanh biếc giống như phỉ thúy.

Bên trong ao sen, sương mù màu trắng sữa lan tràn bất định, nhiều đóa hoa sen màu phấn trắng rải rác bốn phía, thoạt nhìn sính đình lã lướt, lại có vài phần khí phái Tiên gia.

Tiếc là Hàn Lập bây giờ căn bản không có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp bực này, liền nhìn lướt qua ao sen, tiếp tục tiến vào bên trong.

Mà khi thân hình hắn bay vút lên giữa không trung, ánh mắt quét qua ao sen phía dưới, lông mày không khỏi hơi nhăn lại, treo giữa không trung.

"Trách không được thiên địa nguyên khí nơi đây nồng đậm như thế, thật là có ý tứ..."

------oOo------

Chương 666: Tinh liên

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thân hình Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, cẩn thận quan sát cảnh tượng trong ao sen một lát, phát hiện hoa sen hồng nhạt phía dưới nhìn như phân bố tán loạn khắp nơi, nhưng kì thực lại được bố trí đặc biệt, nghiễm nhiên tạo thành một tòa pháp trận lớn.

Hắn suy nghĩ một lát, thân hình đột nhiên lướt xuống, lúc tới gần mặt nước trong đôi mắt sáng lên tinh quang màu tím nhìn khắp nơi.

Dưới Cửu U Ma Đồng Tử, hoa sen được phân bố lập tức trở nên rõ ràng.

Thấy tình hình này, khoé miệng Hàn Lập cong lên một vòng vui vẻ, tay vung lên, một mảnh hoả diễm màu bạc lập tức bắn ra, lóe lên sau đó hóa thành một hoả điểu màu bạc, hai cánh vỗ mạnh biến thành một đạo ngân ảnh nhanh chóng bay vòng quanh ao sen, mảng lớn ngân diễm như thiên hoả rơi vãi xuống toàn bộ ao sen, lập tức đốt tất cả lá sen trong ao.

Bên trong ngân diễm cháy hừng hực truyền đến từng đợt âm thanh "Tấc tấc", toàn bộ lá sen xanh biếc bị Tinh Viêm Hỏa Điểu đốt thành tro bụi, toàn bộ ao sen không còn sinh cơ, không khí trở nên trầm lặng.

Dù vậy, sương mù màu trắng sữa tràn ngập ao sen vẫn không có tản đi, những hoa sen hồng nhạt kia cũng không có biến mất.

Hàn Lập thấy thế, trong nội tâm âm thầm gật đầu, đưa tay vẫy nhẹ.

Chỉ nghe trong ao sen truyền đến một tiếng thanh minh, tất cả ngân diễm cuốn ngược về, hóa thành một ngân diễm hỏa điểu bay vút đến Hàn Lập, lúc tới gần bỗng nhiên thu lại, biến thành một ngân diễm tiểu nhân, nhảy cà tưng rơi trên đầu vai của hắn.

Ngân diễm tiểu nhân nhìn quanh, khuôn mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, tựa như không hiểu vì sao Hàn Lập sai nó đi đốt hoa sen trong ao này, lại không cho nó đốt sạch?

Tựa hồ chỉ chốc lát nữa những hoa sen hồng nhạt kia đều sẽ hóa thành tro tàn.

Trong lúc nó đang nghi hoặc, trong ao sen đột nhiên xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy chung quanh những hoa sen hồng nhạt kia nhao nhao sáng lên một chút tinh quang màu xanh lá, tiếp theo từ đó lú ra chồi mới, sương mù màu trắng sữa bốn phía cũng theo đó cuồn cuộn kịch liệt.

Không bao lâu, từng mảnh chồi xanh tươi nhao nhao mọc lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, lớn nhanh không hề ngừng lại.

Lá sen xanh biếc trong ao vậy mà trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ hồ nước một lần nữa.

Việc này cũng không phải huyễn thuật gì cả, mà vì trong ao sen Thuỷ Linh khí thực sự quá sung túc, cộng thêm trận pháp phụ trợ làm cho đám lá sen ngay lập tức trùng sinh.

Ngân diễm tiểu nhân vừa thấy cảnh này, mở to hai mắt nhìn, tựa hồ bất mãn đám lá sen này dám phục sinh dưới ngân diễm của mình, đôi cánh hoả diễm bùng lên quanh thân, tính lao xuống dưới đốt đám sen không còn một mảnh.

Hàn Lập khoát tay, vỗ vỗ đầu vai ngân diễm tiểu nhân, ý bảo nó không cần như vậy. Ngân diễm tiểu nhân thấy vậy mới thu hoả diễm trên người vào, lại trở về trong cơ thể hắn.

Hàn Lập nhìn chung quanh một vòng, ánh mắt có chút chớp động.

Trải qua một phen thăm dò, hắn đã biết rõ bố cục ao sen này, thân hình xẹt qua mấy trăm trượng, đi tới trước một một đóa sen hồng nhạt, bàn tay nhấc

lên chụp về phía nó.

Theo một trảo này của hắn, trong hư không xuất hiện một đại thủ màu xanh, năm ngón tay co lại, nhổ cả thân và rễ đóa sen hồng nhạt kia lên.

Gốc sen loé sáng tinh quang màu lam, thình lình còn treo một đóa tinh liên màu lam thông thấu vô cùng.

Tinh liên màu lam này vừa mới nổi trên mặt nước, những đoá sen hồng nhạt còn lại trong ao nhao nhao suy bại, trở nên khô héo.

Ngược lại lá sen trong ao vẫn đứng cao vút như cũ, không có lập tức héo rũ, nhưng bên trên không còn sáng bóng xanh biếc như trước, giống như đã mất đi một phần sinh cơ.

Cùng lúc đó, sương mù màu trắng sữa một mực bao phủ dày đặc trong ao sen dưới những cơn gió nhẹ bắt đầu tiêu tán dần ra.

Hàn Lập không có nhìn biến hoá trong ao, lúc này ánh mắt của hắn đang nhìn chăm chú cây tinh liên màu lam trong tay, cảm thụ trong đó truyền đến khí tức Thủy thuộc tính pháp tắc đậm đặc, khóe miệng cong lên một vòng vui vẻ.

Chỉ thấy hai ngón tay phải hắn sáng ngời oánh quang, một quang môn màu bạc cao hơn một trượng lập tức hiển hiện trước mắt.

Hắn cất bước tiến vào động thiên Hoa Chi, lập tức đi tới trước hồ nước kim liên bên ngoài trúc lâu, đưa tay ném đóa tinh liên màu lam và đoá sen hồng nhạt vào cùng một chỗ trong hồ nước.

Tinh liên màu bạc vừa cắm vào trong hồ, rất nhanh trong hồ liền mọc ra sáu đóa sen hồng nhạt, hơi nước bốc lên bốn phía.

Sương mù màu trắng sữa bắt đầu phiêu diêu bay lên từ mặt nước, bên trong động thiên tựa hồ lại có một cơn gió màu xanh lá sinh ra, cuốn lấy sương mù nhàn nhạt này bay về các nơi trong động thiên, Linh khí bên trong động thiên Hoa Chi lại lần nữa tăng vọt.

Ma Quang vốn đang nhắm mắt tu luyện tại tầng hai trúc lâu, bất thình lình bị Linh khí biến hóa quấy nhiễu, mở hai mắt ra.

Bất quá gã cũng chỉ nhìn một chút biến hoá trong động thiên, sau đó nhìn lướt qua chỗ Hàn Lập, lại điềm nhiên như không có việc gì, một lần nữa nhắm hai mắt lại tu luyện.

Linh Dược Viên bên kia, trên một toà trúc lâu mới được xây dựng không lâu, Giải Đạo Nhân dựa vào lan can đứng nhìn phía bên này, trong mắt hiện lên một tia kinh dị.

Hàn Lập chắp tay đứng lơ lửng giữa không trung, khóe miệng mang theo một vòng vui vẻ nhẹ nhàng, thanh phong quất vào mặt thổi quần áo hắn bay phấp phới.

Sau một lúc lâu, hắn thấy không có gì khác thường, thỏa mãn gật gật đầu.

Đã có vật này, tăng thêm lúc trước kim liên cùng pháp trận, Linh khí vận chuyển trong động thiên này càng thêm ổn định, có thể giảm bớt tiêu hao Tiên Nguyên Thạch trung phẩm.

Vừa nghĩ đến đây, hắn sải bước trong động thiên Hoa Chi, thân hình lướt gấp lên, bay qua ao sen rộng ngàn trượng, tiếp tục tiến vào bên trong.

...

Cùng lúc đó, một chỗ di tích Chân Ngôn Môn phân bố một mảnh dày đặc di tích kiến trúc.

Khắp nơi trong di tích này là một cảnh hoang tàn, cung điện đều sụp đổ xuống, trụ xà đứt gãy, chính giữa xen lẫn rất nhiều tàn hài thi cốt đệ tử Chân Ngôn Môn cùng người Thiên Đình, trong đó không thiếu một ít tu sĩ khi còn sống có tu vi khá cao, dù đã chết đi không biết bao nhiêu năm tháng, thi cốt vẫn hiện ra oánh khiết sáng bóng.

Trừ những nơi đó ra, tại trung tâm di tích còn bảo tồn một toà cung điện

khổng lồ tương đối nguyên vẹn, ngoại hình có chút cổ quái, thoạt nhìn giống như một đoàn hoả diễm đỏ thẫm ngưng kết lại, phía trước cửa treo một tấm biển lớn viết ba chữ to "Lưu Hỏa Cung".

Toà cung điện này không biết được kiến tạo từ chất liệu đặc thù gì, hoặc là trong điện vẫn còn luyện đan hay luyện khí, lúc đến gần trên mặt tường còn mơ hồ có sóng nhiệt truyền ra, từng lớp sóng nối tiếp nhau, những nơi đi qua hư không có chút mơ hồ vặn vẹo.

Mà giờ khắc này, bên ngoài cửa chính cung điện không ngừng truyền đến tiếng nổ vang.

Chỉ thấy một tầng Linh vực màu tím cùng một tầng Linh vực màu vàng giao thoa nhau, bên trong đang có một cung trang nữ tử áo tím xinh đẹp, trước ngực núi non cao ngất, cùng một lão giả bệnh quỷ mặt vàng như nến, thân hình còng xuống, đang giao chiến kịch liệt.

Nữ tử xinh đẹp không ai khác, chính là Huyễn Yên Thành chủ Nhan Tử Yên.

Giờ phút này trên mặt nàng tràn đầy vẻ phẫn nộ, nhíu chặt lông mày đến mi tâm làm nốt ruồi màu hồng bị đè ép nhô lên cao, ôm trong ngực một cây Tử Ngọc Tỳ Bà, nhanh chóng rung động dây đàn.

"Tranh tranh tranh "

Nương theo từng trận âm thanh giống như kim thạch va chạm, nguyên một đám Huyễn Yên ngưng tụ thành nữ tử tuyệt mỹ lăng không hiển hiện ra, trong tay đều nắm một thanh loan đao màu tím, thân hình phiêu diêu đánh về phía bệnh lao lão quỷ.

Thân hình bệnh lao lão quỷ chớp sáng trước quãng trường đại điện, nhẹ nhõm tránh né Huyễn Yên nữ tử tập kích.

Bởi vì tu vi cảnh giới cao hơn đối phương rất nhiều, giờ phút này trên mặt lão không có vẻ gì lo sợ, ngược lại tràn đầy vẻ trêu tức cùng thưởng thức, tựa hồ thập phần hưởng thụ đám mỹ nữ Huyễn Yên vây quanh.

Lão mang theo một đôi mắt đục ngầu nhanh như chớp đảo qua lại bộ ngực cùng bờ mông Nhan Tử Yên, khóe miệng chứa đựng vẻ hèn mọn bỉ ổi vui vẻ, cười hớn hở nói:

"Ha ha, Tử Yên Thành chủ, ngươi nói xem, ở trong di tích hoang vu này cũng chỉ có hai người cô nam quả nữ chúng ta đơn độc, làm một chút chuyện phong hoa tuyết nguyệt chẳng phải thú vị hơn nhiều so với chém chém giết giết sao?"

"Ngươi nhận ra ta?" Nhan Tử Yên nghe vậy, trầm giọng hỏi.

"Không phải là phu nhân của Phó đại cung chủ sao... Chuyện này có gì mà không biết? Như thế nào? Trong di tích Chân Ngôn Môn này, ngươi còn muốn dùng danh tiếng Phó Nguyên Hải áp ta?" Bệnh lao lão quỷ cười cười tỏ vẻ không sao, nói ra.

"Chỉ dám dùng bề ngoài bẩn bựa giả tạo nói chuyện với ta, nếu quả thực ngươi có gan thì lột lớp da kia đi, dùng chân dung thực nói chuyện với ta, ta cam đoan sau khi ra khỏi di tích Chân Ngôn Môn này, liền kêu hắn tới bái phỏng tổ tông mười tám đời nhà ngươi." Nhan Tử Yên phun nhẹ một ngụm nước bọt, cao giọng trách mắng.

Tuy ngoài miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng không dám khinh thường chút nào, tu vi người trước mắt thật sự cao hơn mình quá nhiều, nếu không phải đối phương một mực trêu đùa, nàng căn bản không có khả năng hoàn hảo không tổn hao gì chống đỡ đến lúc này.

"Khục, nếu như giai nhân đã có ý, ta lại không đáp ứng thì không có lý lẽ rồi?" Bệnh lao lão quỷ bỗng nhiên đứng thẳng người, làm ra bộ dạng ho nhẹ một tiếng, cười nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy gã nắm cổ áo phía sau kéo mãnh liệt về phía trước một cái, vậy mà trực tiếp kéo xuống toàn bộ quần áo cùng một lớp da trên người, giống như ảo thuật vậy, từ đó chui ra một lang quân tuấn tú quần áo trắng hơn tuyết.

"Như thế nào? Bộ dạng tiểu sinh như này có lọt vào pháp nhãn của phu nhân không?" Dung mạo thân hình của gã rực rỡ hẳn lên, cách nói chuyện cũng biến đổi, quả thực khác với bệnh lao lão quỷ lúc trước như ngày và đêm.

Trong hai mắt Nhan Tử Yên loé lên dị sắc, phát hiện trên người gã tựa hồ không có dấu vết che giấu, phảng phất như dùng chân dung thực nói chuyện với mình, thần sắc không khỏi biến đổi, trong lòng dâng lên một dự cảm bất hảo.

Nếu đối phương đã nắm chắc hình dáng bản thân không lộ ra ngoài, cũng có nghĩa là, gã sẽ hạ sát thủ với mình.

Mắt thấy thần sắc Nhan Tử Yên biến hóa im lặng không nói, bệnh lao lão quỷ biến thành lang quân tuấn tú áo trắng lè ra đầu lưỡi đỏ thẫm liếm liếm bờ môi, thoải mái cười to nói: "Yên tâm đi, nữ tử tuyệt sắc mê người như ngươi, ta làm sao lại giết bỏ chứ? Tự nhiên là muốn biến ngươi thành người hầu, hảo hảo cưng chiều a."

Nhan Tử Yên nghe lời ấy, không khỏi cảm thấy cả người phát lạnh, tay cầm chặt Tử Ngọc Tỳ Bà, lại kéo dây đàn ra như kéo dây cung, đột nhiên bắn tới hướng lang quân áo trắng kia.

Chỉ nghe "Ô...ô...n...g" một tiếng trầm muộn, một cột sáng màu tím từ trên đàn tỳ bà bắn ra, hóa thành một Biên bức cánh tím hình thể to lớn, trong miệng phát ra từng tiếng kêu to, xông thẳng đến gã.

Bên trong Linh vực màu tím của Nhan Tử Yên, trong tiếng kêu to của Biên Bức phát ra từng trận chấn động âm thanh lấy mắt thường khó thấy được, tăng vọt mở rộng tầng tầng lớp lớp, bắn mạnh về phía trước

------oOo------

Chương 667: Hoả Tuế Huỳnh Trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lang quân áo trắng đối mặt thế công mới mãnh liệt của Nhan Tử Yên, mỉm cười, tiếp theo bỗng nhiên đưa tay đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết, lóe lên chui vào bốn phía hư không biến mất không thấy.

Sau một khắc, bên trong Linh vực màu vàng do gã phóng thích hiện ra từng đoàn quang bàn to cỡ bánh xe, quay tròn không thôi, không ngừng làm suy yếu Biên Bức cánh tím phát ra sóng âm xâm nhập, nhưng trên pháp bào màu trắng phẩm giai cực cao lại xuất hiện tầng tầng nếp nhăn.

Kéo dài một lát, một hồi thanh âm "Hí...iiiiii" truyền đến, trên pháp bào bị phá ra vô số lỗ thủng rất nhỏ, những quang bàn kia rút cuộc bắt đầu tán loạn từng đoàn.

Cùng lúc đó, di tích cung điện sau lưng lang quân áo trắng dưới tác động của sóng âm rung động lắc lư không thôi, rất nhanh liền biến thành bột mịn, như khói bụi tung bay lên rơi vãi khắp nơi.

Nhan Tử Yên thấy vậy, trong mắt có chút vui mừng, vội vàng lẩm bẩm, hai tay gảy nhanh đàn tỳ bà trong tay.

Hai mắt Biên Bức cánh tím loé lên hung quang, hai cánh mở ra mãnh liệt, hóa thành một đạo tử quang, xông tới lang quân áo trắng.

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy thì đừng trách ta vô tình!" Lang quân áo trắng cúi đầu nhìn trang phục bị xé rách không chịu

nổi, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, quát lên.

Dứt lời, cổ tay gã vòng một cái, trước người loé lên linh quang, lập tức hiện ra một thanh thiết phiến to lớn dài đến sáu xích, ở trên khắc lên từng vòng phù văn màu vàng phức tạp khó hiểu, từ đó truyền ra từng trận khí tức Thổ thuộc tính pháp tắc mãnh liệt.

Chỉ thấy một tay gã bấm quyết, Thiết Phiến trước người lập tức rung động "Thương lang" mở ra, phía trên mặt quạt to lớn có đồ án dị thú Hoàng Mao Phong Hống đại phóng hào quang, lại tựa như đang sống từ trong đó nhảy ra, miệng lớn há to, bay ra một cỗ vòi rồng cuốn lấy cát vàng cuồn cuộn.

"Ầm ầm ầm..."

Một hồi tiếng vang cuồng bạo truyền đến, vòi rồng cát vàng quét qua, trực tiếp đánh cho đám Biên Bức cánh tím khó khăn lắm mới xông đến trước mặt biến thành nát bấy.

Mà Nhan Tử Yên cầm đàn Tỳ Bà trong tay cảm thấy toàn thân trì trệ, căn bản không thể nào tránh thoát, bị cỗ vòi rồng cát vàng này va chạm mãnh liệt, toàn thân bay ngược ra sau, "Phanh" một tiếng đâm vào trên cửa điện "Lưu Hỏa Cung" phía sau, ngã vào bên trong.

"Chậc chậc, ra tay nặng quá, nhưng cũng đừng làm hư mất khuôn mặt kia a..." Trong miệng lang quân áo trắng khẽ "Ôi!!!" một tiếng, vội vàng thu hồi Thiết Phiến, đau lòng chạy nhanh lên phía trước.

Còn không đợi gã bước vào cửa điện, bên tai bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng vang vô cùng nhỏ, nghe phảng phất như âm thanh vô số giáp trùng đồng thời vỗ cánh bay.

Ngay sau đó, bên trong đại điện liền truyền ra thanh âm kinh hãi của Nhan Tử Yên: "Không! Đây là thứ gì..."

Vừa dứt lời, thân ảnh của nàng liền từ trong đại điện bắn ra, mới bay lên không trung trăm trượng thì ngã mạnh xuống, "Phanh" một tiếng nện xuống mặt đất.

Lang quân áo trắng thấy tình hình này khẽ giật mình, tiếp theo hai mắt ngưng lại nhìn hướng bên kia, lập tức hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy một mảng lớn tiểu trùng đỏ sậm to cỡ hạt gạo, trên người bốc lên lốm đa lốm đốm hoả diễm màu đỏ, đang bò rậm rạp chằng chịt đầy người Nhan Tử Yên.

Trên mặt nàng tràn đầy vẻ thống khổ, điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, trong miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn, quanh thân bị hỏa diễm thiêu đốt, bao phủ một tầng sương mù màu vàng nhạt, vốn gương mặt toả sáng vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, bắt đầu sinh ra từng đạo vân mảnh, tóc xanh trên thái dương cũng bắt đầu xuất hiện màu bạc trắng.

Cuối cùng là vật gì, lại có thể thiêu đốt tinh nguyên nàng?

Phải biết rằng tu sĩ Kim Tiên cảnh tuy vẫn không thể tránh khỏi suy kiếp hàng lâm, nhưng trừ điều đó ra, thọ nguyên lại gần như vô tận, mà loại tiểu trùng cổ quái này lại có khả năng nghịch thiên như vậy?

Sắc mặt lang quân áo trắng lập tức trở nên cực kỳ khó coi, trong nội tâm càng kinh hãi tới cực điểm, thân hình vòng một cái, tính liều mạng chạy trốn khỏi nơi đây.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Một đạo thân ảnh to lớn từ trên trời giáng xuống, như là một cột điện to lớn đập xuống, một tầng Linh vực màu lửa đỏ lập tức bao phủ khắp nơi, cũng bao cả gã vào trong.

Lang quân áo trắng đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy người kia mặt mũi khác thường, đầu tóc đỏ như lửa, mũi như sừng tê giác, trên hai cái tai nhọn treo hai vòng vàng cực lớn, thần sắc lạnh lùng, trong mắt nhìn có vẻ khinh thường.

Dị tộc tóc đỏ này không ai khác, chính là Xi Dung.

Cảm nhận được Xi Dung cố ý phóng xuất ra khí tức cường đại, lang quân áo trắng lập tức cảm thấy lạnh lẽo, gã kia rõ ràng là một tu sĩ Thái Ất hậu kỳ.

"Chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ cũng dám nhúng tay vào Hoả Tuế Huỳnh Trùng của sư phụ nuôi dưỡng, để ta nhìn xem thọ nguyên của ngươi đủ cho nó thiêu đốt mấy khắc?" Xi Dung cười lạnh một tiếng, mở miệng nói ra.

"Cái... Cái gì, thật sự có loại vật này?"

Lang quân áo trắng nghe được bốn chữ "Hỏa Tuế Huỳnh Trùng", toàn thân không khỏi cứng đờ, lúc này mới chợt nhớ lại một truyền lưu rất lâu tại Chân Tiên giới

Trong truyền thuyết, Hỏa Tuế Huỳnh Trùng là một loại Linh trùng hết sức kỳ lạ, bộ dáng mặc dù khá giống với đom đóm ở phàm tục, nhưng trên người lại ẩn chứa một loại hoả diễm có Thời Gian pháp tắc quỷ dị, gặp sinh linh huyết nhục có thể đốt cháy thọ nguyên, lấy đi năng lượng giúp bản thân sinh sôi nảy nở hậu đại, những nơi đi qua thường sinh linh tuyệt tích, hung hãn dị thường.

Nhưng bởi vì thọ nguyên của chúng quá ngắn, thường chỉ sống được gần một tháng, nếu như không kiếm được sinh linh đốt cháy, sẽ không cách nào sinh sôi nảy nở liên tục, cuối cùng tuyệt tự tuyệt chủng, cho nên truyền lưu trên thế gian cũng không quá nhiều.

Bất quá, nghe nói có một ít tu sĩ tinh thông thuật ngự trùng, có thể dùng bí bảo thời gian hoặc là cấm chế đặc thù, đóng băng nó lại để bảo tồn lâu dài, đợi đến thời điểm cần dùng lại mở ra bí bảo hoặc cấm chế phóng thích nó ra.

Rất hiển nhiên, bên trong Lưu Hỏa Cung này vốn có cấm chế như vậy, là do gã cùng Nhan Tử Yên đánh nhau phá hủy cấm chế, mới phóng thích chúng ra ngoài.

Lưng lang quân áo trắng đổ mồ hôi lạnh, đang suy nghĩ làm cách nào thoát

thân thì nam tử Dị tộc kia dời ánh mắt qua, gắt gao nhìn gã chằm chằm.

Trong lòng biết không ổn, gã không dám chần chờ chút nào, hai tay bấm pháp quyết, quanh thân sáng lên ánh sáng màu vàng, dưới chân lập tức hiện ra một vòng xoáy màu vàng đất, xoay tròn một cái liền nuốt gã vào, thân ảnh lập tức biến mất không thấy nữa.

Nhưng mà sau mấy hơi thở, trên mặt đất bên ngoài mấy trăm trượng lại sáng lên vầng sáng màu vàng đất, thân ảnh lang quân áo trắng bên trong Linh vực hoả diễm bị một hoả diễm đại thủ gắt gao chụp lấy cứng rắn lôi ra khỏi lòng đất.

"Ha ha, nếu đã đến, cũng đừng nghĩ đến chuyện đi nữa." Xi Dung khẽ cười một tiếng, đưa tay nhấn một cái về hướng trên mặt đất.

Hỏa diễm đại thủ kia liền bắt lấy lang quân áo trắng, gắt gao đè trên mặt đất.

Ngay sau đó, Xi Dung không nhanh không chậm lấy từ trong ngực ra một cây sáo nhỏ màu đỏ sậm, phía trên tràn đầy hắc ban, thoạt nhìn giống như một cây đồng thổi lửa cũ kỹ.

Song khi Xi Dung nhấn trên lỗ thủng, đưa cây sáo lên miệng thổi, liền có từng đợt âm thanh cổ phác thê lương từ đó truyền ra.

Theo thanh âm này vang lên, bên trong đại điện Lưu Hỏa Cung càng vang lên tiếng "Ô...ô...n...g", ngàn vạn đầu Hỏa Tuế Huỳnh Trùng từ trạng thái đóng băng tỉnh lại, nhao nhao vỗ cánh bay ra, nhào tới hướng lang quân áo trắng.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết lần nữa vang vọng trời xanh.

Xi Dung không có nhìn lang quân áo trắng cùng Nhan Tử Yên nữa, mà sải bước đi tới quảng trường bên kia.

Tại đó, đứng lặng đấy một pho tượng Dị tộc xem như được bảo tồn còn nguyên vẹn, trên người không có bao nhiêu vết tích tổn hại.

Người này có tay chân to như quạt bồ hương, đỉnh đầu sáng như hỏa diễm, cởi trần, phía trên làn da còn khắc lên từng vòng hoa văn cổ quái.

"Đệ tử tự chủ trương tới đây thu Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, xin sư tôn chớ trách... Kẻ tự tiện xông vào Lưu Hỏa Cung chúng ta đã đền tội." Chỉ thấy Xi Dung đi đến trước pho tượng, trịnh trọng thi lễ với bức tượng, trong miệng thì thào nói ra.

...

Hơn mười ngày sau.

Trên không một mảnh núi rừng di tích Chân Ngôn Môn, một bóng người màu xanh khống chế một chiếc bích ngọc phi xa ngự không bay vút qua, người kia sắc mặt tái nhợt, dung mạo phổ thông, chính là Hàn Lập đã qua biến đổi dung mạo dùng thân phận Lệ Giang Lưu.

Thời gian qua, hắn đi dọc qua hồ nước to lớn tiếp tục đi về phía trước, ven đường cũng chỉ thỉnh thoảng phát hiện một ít di tích tổn hại, vẫn chưa gặp nguy hiểm gì, cũng không gặp bảo vật nào, xem như đi một đường mà đến nơi này.

Phía trên phi xa, ánh mắt của hắn trông xa về phía trước, lông mày bỗng nhiên nhíu một cái, trong tay biến đổi pháp quyết, khống chế phi xa hạ xuống mặt đất phía dưới.

Sau khi đáp xuống dất, Hàn Lập thu hồi phi xa lại, đi dọc theo phiến đá xanh trên đường nhỏ trong rừng ra ngoài, không bao lâu liền tới trước một chiếc cầu hình vòm to lớn treo lơ lửng.

Chỉ thấy cầu hình vòm được làm bằng gỗ đá, rộng chừng hơn ba mươi trượng, phía trên vừa có bậc thang đá xanh, cũng có làn xe bằng phẳng, mỗi hai bên đầu cầu đặt một thạch sư xám trắng, coi như là Linh vật trấn thủ cầu vòm.

Hàn Lập đi lên trước, đưa tay thoáng vuốt ve một thạch sư cao hơn mình rất

nhiều, xác nhận nó chẳng qua là thạch thú trấn giữ phổ thông, trên người hoàn toàn không có chấn động Linh lực.

Ánh mắt của hắn thu liễm lại, do dự một chút, sau đó chậm rãi leo lên thềm đá, bước từng bước trên cầu.

Lúc hắn đi đến trung tâm cầu hình vòm, bước chân bỗng nhiên dừng lại, không tiếp tục bước nữa.

Bởi vì mặt cầu đến nơi này liền bị chặt đứt, phía trước chính là một kẽ nứt không gian dài chừng mấy ngàn trượng, bên trong đen sì không có nửa điểm ánh sáng, chỉ có từng trận chấn động không gian mãnh liệt không ngừng truyền ra.

Mặt khác nửa cầu hình vòm còn lại tựa hồ bị vết nứt không gian này nuốt mất rồi.

Ngoại trừ vết nứt không gian thật lớn này, còn có vô số kẽ nứt nhỏ dày đặc rải rác bốn phía, dù chưa triệt để ngăn lại đường đi của Hàn Lập, nhưng hắn cũng không dám tùy tiện đi xuyên qua.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, nhìn chăm chú không gian màu đen bên trong khe hở, lại phát hiện bên trong là một mảnh hư vô, căn bản nhìn không thấy bất kỳ vật gì, quan sát trong thời gian hơi dài thậm chí làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác kinh hãi như bị thôn phệ vào trong.

Hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, lại nhìn về hướng hai đầu cầu, chỉ thấy hai bên kéo dài ra khu vực mấy ngàn trượng, hầu như đều giống nơi đây, bất kể cổ mộc che trời, hay là đình đài lầu các, đều bị chém thành một nửa.

Tất cả nơi đây, hoặc giống như nửa cây cầu hình vòm đứng lặng lẽ ương ngạnh, hoặc đã sụp xuống hầu như không còn, trở nên tàn phá không chịu nổi.

Hết thảy nơi đây, nhìn có chút quỷ dị.

------oOo------

Chương 668: Loạn lưu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mặc Mặc Phi Ngữ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Xem ra phía trước không qua được rồi...”, Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, thì thào tự nói một câu.

Dứt lời, hắn quay người đi đến hướng mái vòm hình cầu.

Kết quả, hắn vừa mới nhấc chân, nửa thân dưới khung cầu hình vòm đột nhiên chấn động, bắt đầu đung đưa liên tục.

Hàn Lập bỗng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong kẽ nứt to lớn sau lưng truyền đến từng đợt chấn động không gian mãnh liệt làm lòng người kinh hãi, ở ngay mép rìa chợt bắt đầu chậm rãi bành trướng ra, tựa như một cái miệng lớn thôn thiên cắn nuốt về hướng khung cầu hình vòm bên này.

Trong lòng hắn rùng mình, vội vàng điểm mũi chân, thân hình lướt gấp ra ngoài, rơi vào bên cạnh sư tử đá đầu cầu.

Nhưng khi hắn xoay người nhìn lại lần nữa, động tĩnh cổ quái vừa xuất hiện lúc trước lại ngừng lại, kẽ nứt vừa khuếch trương ra tựa hồ lại ổn định.

“Chẳng lẽ bên trong di tích Chân Ngôn Môn này vẫn còn duy trì không gian vỡ vụn liên tục?” Hàn Lập thấy tình hình này, trầm ngâm nói.

Nếu thực sự như thế, về sau lúc tìm kiếm trong di tích lại càng cần chú ý cẩn thận hơn.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Phía dưới con thạch sư bên cạnh hắn, một hồi chấn động quỷ dị đột nhiên truyền đến, ngay sau đó, một vòng xoáy mài đen lớn hơn mười trường lăng không lơ lửng hiện ra, liên tục mở rộng, bên trong truyền ra một cỗ lực lượng hấp dẫn cường đại đến cực điểm.

Hàn Lập sinh cảnh giác, vội vàng vận chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể, chuẩn bị ly khai khu vực này trốn đi, kết quả phát hiện dưới chân đã bị một cỗ Không Gian Chi Lực cường đại gắt gao giữ lấy, căn bản không thể tránh thoát.

"Nguy rồi..."

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, liền tranh thủ thời gian mở ra Linh Vực, hào quang tím vàng lóe lên trên khuôn mặt, trên da mọc ra từng mảnh kim lân, huyết mạch Huyền Vũ biến thành một bộ áo giáp màu xanh sẫm lập tức bao trùm trên thân.

Nhưng mà, còn không đợi hắn gọi ra Thanh Trúc Phong Vân kiếm, lực hút dưới chân bỗng nhiên tăng vọt, đồng thời kéo hắn và cả con sư tử đá kia vào bên trong vòng xoáy.

Trong nháy mắt, Hàn Lập liền cảm thấy dưới chân trống không, thân ảnh cũng xuất hiện ở trong một mảnh không gian màu đen tối tăm mờ mịt.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Con sư tử đá cùng Hàn Lập rơi vào kẽ nứt không gian bị một đạo gió lốc màu xám bao phủ mịt mờ quét qua, trong nháy mắt nứt toác ra, hóa thành bột mịn, tan biến không còn.

Trong lòng Hàn Lập biết mình bị kéo vào bên trong kẽ nứt không gian, không dám buông lỏng chút nào, trong mắt lập loè ánh sáng tím, cẩn thận đánh giá từng li từng tí bốn phía.

Cùng lúc đó, hai tay hắn đồng thời lấy ra chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân

Kiếm hợp nhất, cùng với hồ lô xanh biếc Huyền Thiên, tập trung tư tưởng đề phòng.

"Vù vù..."

Từng đợt cuồng phong gào thét từ bốn phía không ngừng truyền đến, ngay trong tầm mắt, khắp nơi đều có thể thấy từng đoàn nối tiếp từng đoàn vòng xoáy không gian màu xám trắng, cùng từng kẽ nứt không gian màu xám trắng dài ngắn đan xen, phân bố lộn xộn khắp bốn phía, nhìn cực kỳ không ổn định.

Hư không chỗ xa vô cùng còn có thể thấy từng khối lục địa có diện tích lớn nhỏ không đều, dường như bị từng cái bong bóng khí vô hình trong suốt bao bọc lấy, trôi lơ lửng trong các khe hẹp kẽ nứt không gian cùng vòng xoáy.

Có một ít lục địa có diện tích lớn hơn, thoạt nhìn xem như ổn định, nhưng cũng có một phần diện tích nhỏ ở bốn phía bị kẽ nứt không gian đè xuống xé rách, dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ vỡ vụn của nó.

"Ầm"

Đúng lúc này, tại chỗ rất xa trong hư không bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng nổ vang đinh tai nhức óc.

Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vòng xoáy màu xám trắng lớn vô cùng xé rách không gian chung quanh, đang điên cuồng cuốn tới bên này.

Những nơi nó đi qua, không gian chấn động không thôi, từng trận chấn động không gian mãnh liệt làm cho bóng tối dày đặc chung quanh có chút vặn vẹo, phụ cận kẽ nứt không gian không cách nào duy trì, nhao nhao bị nó lôi kéo dung nhập vào bên trong dòng xoáy.

"Không tốt, cái này là... Không gian phong bạo!"

Trong lòng Hàn Lập không ngừng kêu khổ, không hiểu được bị kéo vào bên

trong kẽ nứt không gian cũng đã đủ xui xẻo rồi, bây giờ lại còn gặp không gian phong bạo.

Bản thân hắn bây giờ tuy rằng thân thể có chút cường đại, nhưng cũng không dám trực diện đối đầu Không Gian Chi Lực trình độ như thế.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một mảnh lục địa lơ lửng ở khoảng cách gần nhất, không dám tiếp tục lưu lại nơi này, quyết định né tránh, liền âm thầm thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, thân hình bắt đầu di động về hướng bên kia.

Bởi vì bốn phía kẽ nứt không gian thật sự quá nhiều, Hàn Lập căn bản không dám tăng tốc độ lên quá nhanh, chỉ có thể cẩn thận đến cực điểm chậm rãi di động về hướng mảnh đất bên kia.

Ước chừng sau khi bay ra hơn nghìn trượng, Hàn Lập hơi ngừng lại, nhìn lại đạo không gian phong bạo kia, thần sắc lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy phạm vi dòng xoáy xám trắng mới vừa rồi còn chưa quá vạn trượng, bây giờ đã bạo tăng tới mấy vạn trượng, phương hướng tiến đến tuy rằng không thực sự thẳng đến Hàn Lập, nhưng theo độ mở rộng không ngừng sẽ tạo thành ảnh hưởng càng ngày càng lớn đối với không gian vốn không ổn định chung quanh.

Nếu trước đó hắn không rời phạm vi ảnh hưởng của vòng xoáy đi đến mảnh lục địa kia thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn mình cùng không gian xung quanh bị kéo vào bên trong vòng xoáy, thịt nát xương tan.

Nếu chết ở đây, đừng nói hài cốt không còn, cả Nguyên Anh hay thần hồn cũng nhất định bị tiêu tán triệt để dưới cương phong quét qua.

“Không quản được nhiều...”

Hàn Lập nghĩ thầm trong lòng, Linh Vực bao phủ ngoài thân mở rộng gấp mấy lần, thân hình bỗng nhiên nhanh hơn, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, cấp tốc xuyên thẳng qua hư không.

Mấy vạn trượng, mấy ngàn trượng, hơn nghìn trượng...

Mắt thấy khối lục địa kia càng ngày càng gần, cảnh vật ở trên càng lúc càng càng lớn, Hàn Lập thậm chí ngửi được khí tức thảo mộc ở trên, tâm tình càng trở nên gấp rút.

Còn kém một điểm, còn kém một điểm...

Lúc mắt thấy sắp đi tới biên giới lục địa, một tiếng nổ "Ầm ầm" bỗng nhiên vang lên.

Đoàn không gian phong bạo cực lớn kia đột nhiên bạo liệt, chính giữa sáng lên một đoàn bạch quang đẹp mắt, vô số quang nhận màu xám trắng từ trong tuôn ra, bay về bốn phương tám hướng.

Những quang nhận xám trắng này lớn nhỏ không đều, có cái dài chừng mấy trăm trượng, có cái lại không quá một tấc, tất cả trong đó đều cuốn theo bản nguyên không gian chi lực cuồng bạo, uy năng căn bản không cách nào dự đoán.

Hàn Lập cảm nhận được biến cố bên kia, thần sắc càng trở nên khó coi, căn bản không quay người, chỉ có thể điên cuồng gia tốc vọt tới khối lục địa phía trước.

Nhưng vào lúc này, sau lưng hắn bỗng nhiên truyền đến một hồi không gian chấn động kịch liệt.

"Phanh phanh phanh"

Trong lòng Hàn Lập rùng mình, lúc đang muốn hành động, mấy thanh âm nổ đùng từ phía sau vang lên, Thời gian Linh Vực của hắn bị mấy đạo quang nhận xám trắng đánh trúng, căn bản không kịp triển khai công hiệu giảm tốc độ, đã bị Không Gian Chi Lực vặn vẹo xé rách không cách nào duy trì được, tự động tiêu tán.

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng hét điên cuồng, lúc này quên mình gia tốc lao xuống khối lục địa phía dưới.

"Ầm" một âm thanh vang lên lần nữa!

Thân thể của hắn đập vào một tầng không gian bích chướng mắt thường khó thấy được, lại chắc chắn vô cùng, không thể xuyên qua, bị bắn ngược lại nặng nề.

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu đau đớn, lại muốn bay vút qua hướng khối lục địa kia nhưng đã không còn kịp, một đạo quang nhận xám trắng dài đến ba thước đã tập kích tới, đâm thẳng vào hướng hậu tâm của hắn.

Lúc nghìn cân treo sợi tóc, hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều, trở tay đưa Huyền Thiên hồ lô đến sau lưng, tay kia nhanh chóng bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Chỉ thấy toàn thân hồ lô tỏa ra hào quang xanh biếc mãnh liệt, chỗ miệng hồ lô hiện ra một vòng xoáy, "Phốc" một tiếng vang nhỏ, liền hút đạo quang nhận xám trắng kia vào trong hồ lô.

Tay Hàn Lập cầm hồ lô, chỉ cảm thấy một lực cực lớn đánh vào tay, thiếu chút nữa văng ra khỏi tay.

Thật vất vả mới có cơ hội thở dốc, hắn nào dám buông tha, thân hình bỗng nhiên gia tốc, lại vọt tới hướng khối lục địa kia.

Đúng lúc này, trong lòng bàn tay của hắn đột nhiên truyền đến một hồi nóng bỏng mãnh liệt.

Lúc cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy hồ lô xanh biếc nắm trong tay vậy mà như khối sắt cháy, trở nên đỏ thẫm vô cùng, thân hồ lô chấn động không thôi, thoạt nhìn như sắp sửa nổ tung ra.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nâng một bàn tay lên, vỗ trùng trùng điệp điệp vào dưới đáy Huyền Thiên hồ lô.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang nhỏ, quang nhận xám trắng lúc trước bị

hồ lô hút vào từ trong đó bắn ra, thẳng đến không gian bích chướng bên ngoài khối lục địa kia.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ thông thiên địa vang lên, chỉ thấy không gian bích chướng bên ngoài lục địa kia xuất hiện một lỗ hổng hẹp dài giống như kẽ nứt không gian, chiều dài không quá mấy trượng, rất không ổn định, thoạt nhìn tùy thời sẽ biến mất.

Hàn Lập nào dám bỏ qua cơ hội lần này, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển đến cực hạn, thân hình bỗng nhiên lóe lên, bạo xông vào lỗ lớn kia.

Sau một khắc, toàn bộ cơ thể hắn tựa như thiên thạch rơi xuống đất, lập tức "Ầm" một tiếng, đập vào một đỉnh núi cao tầng tầng lớp lớp, chỉ một thoáng nham thạch đỉnh núi nứt vỡ ra, bụi bay cuồn cuộn.

Nhưng ngay sau đó, "Vèo" một tiếng, thân ảnh Hàn Lập từ trong bắn ra.

Hắn đứng giữa không trung, nhìn qua cái lỗ lớn trên bầu trời chậm rãi khép kín, phun ra một ngụm trọc khí thật dài, trong lòng nghĩ mà sợ hãi không thôi.

Một màn vừa rồi thật sự quá nguy hiểm, bản thân nếu như phản ứng hơi chậm một chút, hoặc là không có cái Huyền Thiên hồ lô kia thì bản thân đã gặp phiền toái lớn rồi.

Xem ra bên trong di tích Chân Ngôn môn này nhìn như bình lặng, kì thực nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, bản thân lúc trước quả thực có chút xem thường rồi.

Sau một lát, thân hình hắn chậm rãi di chuyển, đi tới một chỗ phía dưới cây xanh che phủ rậm rạp, dựa vào một khối quái thạch dữ tợn chậm rãi ngồi xuống.

Hắn giơ tay đưa Huyền Thiên hồ lô lên xem, cảm giác trong lòng bàn tay

nóng hơn, nhưng không có cảm giác nóng bỏng như vừa rồi, màu đỏ hồng trên thân hồ lô cũng chậm rãi biến mất, dần dần khôi phục màu sắc xanh biếc nguyên bản.

Hàn Lập nhìn đánh giá một chút, thả thần thức vào trong đó cẩn thận thăm dò một lát, phát hiện trong hồ lô ngoại trừ Linh lực vận chuyển có chút hỗn loạn phía ngoài, ở phía trong bao gồm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và những Tiên Khí kia cũng đều không đáng lo.

Lúc này hắn mới thoáng an tâm, thu hồ lô vào, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Ước chừng sau nửa canh giờ, hắn mở hai mắt ra, khí tức trên thân lại trở nên vững vàng.

Sau khi đứng lên, Hàn Lập duỗi thân một chút, bắt đầu đánh giá bốn phía, rất nhanh hắn phát hiện chung quanh quái thạch như rừng, một mực kéo dài ra khỏi rừng rậm bên ngoài.

"Nơi đây là địa phương nào? Chẳng lẽ cũng là một chỗ bên trong di tích?"

Hàn Lập mang theo nghi vấn, đi dọc một đường theo những thứ quái thạch này ra ngoài.

------oOo------

Chương 669: Duyên pháp giữa thiên địa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập bước ra khu rừng, chỉ thấy bốn phía trở nên trống trải.

Sau đó hắn nhìn ngó chung quanh, rồi đi về phía trước, không bao lâu đã đến một bãi đá với các loại đá xù xì khác nhau, tạo thành một khu rừng đá.

Mà ở giữa khu rừng đá đó có một bệ đá hình tròn bao phủ bởi một màu xanh rộng chừng nghìn trượng, cao khoảng trăm trượng, bên trên hiện đầy vết nứt, rêu xanh bao phủ bên ngoài làm hòa hợp với thiên nhiên núi rừng, nhìn rất cổ xưa.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ nhíu mày, cảm thấy đài cao trước mắt dường như đã gặp qua đâu rồi.

Hắn suy tư một lát, bất ngờ thân hình hắn nhảy lên, rồi hạ xuống bên trên bệ đá.

Trên bệ đá cũng không bày biện gì quá nhiều, trên mặt đất trãi rộng vết rạn nứt, bên trong còn có rất nhiều dây leo kéo dài, leo khắp nơi trên mặt đất, tuy nhiên có chút đặc biệt là trên khắp bệ đá tựa như có một tầng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc.

Thế nhưng, cách bệ đá không xa còn dựng thẳng một tấm bia đá khổng lồ cao trăm trượng, bên trên cũng mọc đầy rêu xanh cùng dây leo màu xanh bò

khắp nơi.

Hàn Lập đi tới gần, phát hiện phía dưới dây leo còn che khuất mấy chữ Kim Triện Văn màu vàng:

"Pháp Ngôn Thiên Địa".

Hắn nhíu mày, rồi quay đầu nhìn chung quanh, chỉ thấy núi rừng chung quanh ngập trong biển mây mênh mông, liền bừng tỉnh đại ngộ nói ra:

"Thì ra là nơi này..."

Tòa bệ đá này chính là năm đó hắn nhờ vào Tinh Bích nhìn thấy tăng nhân tai to, cũng là chỗ giảng đạo cho các đệ tử.

Lúc đó, hắn chỉ kịp nghe Di La lão tổ cao thâm mạt trắc giảng kinh được tám câu rưỡi, liền tự mình vận chuyển thần thông một hơi đả thông tám cái Tiên khiếu, giúp hắn có lợi vô cùng.

Đáng tiếc là, sau lần đó ra, hắn cũng không có cơ hội nhìn cảnh tượng đó trên Tinh Bích một lần nào nữa.

Tuy nhiên dưới cơ duyên xảo hợp hắn lại đến đây một lần nữa, có lẽ trong cõi U Minh ý trời đã an bài, để cho hắn được thấy lại cảnh Di La lão tổ giảng đạo lần nữa.

Nghĩ đến đây, hai tay Hàn Lập liền bấm pháp quyết, kim quang sau lưng tỏa sáng rực rỡ, Chân Ngôn Bảo Luân xoay tròn từ từ hiện ra.

Một lúc sau, thân hình hắn bay lên bầu trời, đứng lơ lửng giữa không trung.

Năm đó hắn nhìn qua Tinh Bích, nên không cách nào nhìn thấy trọn toàn cảnh của bệ đá, hôm nay đương nhiên muốn chọn một chỗ tốt nhất.

Chỉ thấy hai tay hắn biến đổi pháp quyết, lặng lẽ niệm tụng nói: "Ngưng".

Vừa dứt lời, mấy trăm đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng từ từ

sáng lên, Chân Thực Chi Nhãn ở giữa bất ngờ mở ra, bên trong hiện ra con mắt màu vàng thật lớn trông như thực chất, từ trong đó bắn ra một chùm sáng màu vàng, rọi lên trên bệ đá.

Chỉ thấy bệ đá màu xanh chìm trong kim quang, bên ngoài nó cũng tự phát ra kim quang nhàn nhạt, từ hư không hiện ra từng hình ảnh, cũng từ đó hiện những thân ảnh quen thuộc.

"Quả nhiên..."

Hàn Lập thấy vậy, trong miệng thì thào một câu.

Ánh mắt của hắn nhìn về thân hình Mộc Nhân mặc áo màu vàng tên là Mộc Diên, tóc nhìn như rơm rạ, cùng với đứa bé đầu to cao năm thước từng thấy trong Thủy Diễn Cung trước đó, rồi đến người cởi trần toàn thân hỏa văn, lại nhìn qua những người khác, cuối cùng dừng trên thân tăng nhân tai to mập mạp mặc áo cà sa màu đỏ.

Ánh mắt lão hiền lành, ngồi xếp bằng tùy ý, trong tay khẽ vân vê chuỗi bích ngọc phật châu, bờ môi khép mở, từ tốn giảng đạo.

Mỗi lần lão mở miệng, giữa miệng lão bay ra vô số phù văn năm màu, hóa thành từng đạo ánh sáng năm màu bay cao lên bầu trời, cộng minh với thiên địa, hiện ra nhiều thứ lạ kỳ.

Cho dù đã thấy qua cảnh này rồi, trong lòng Hàn Lập vẫn cảm thán không thôi.

Chỉ là không giống lần trước, cảnh tượng lần này là nhìn thấy từ ảo cảnh hư vô của Chân Thực Chi Nhãn chiếu lại, cũng không phải là thật, cho nên cũng không cảm thấy ý cảnh huyền diệu như lần trước, từ đầu đến cuối cũng không hiện ra dị biến gì cả.

Hắn thấy tuyết rơi gió nổi mây phùn, sinh ra biến hóa khôn lường, trong lòng hắn càng nổi lên nghi ngờ.

Có thể thấy được vô thượng diệu pháp của Di La lão tổ, vậy mà hủy hoại

Chân Ngôn Môn trong chốc lát, cuối cùng vị Thời Gian Đạo Tổ hủy diệt Chân Ngôn Môn cường đại đến cỡ nào? Hắn không cách nào tưởng tượng được cả.

Một lúc sau, Thụ Nhân áo vàng bắt đầu hỏi, tăng nhân tai to liền cười to rồi giải thích những nghi ngờ, làm cho năm vị đệ tử cùng nhau quỳ bái.

Tăng Nhân tai to tiếp tục giảng kinh, nhưng nói nửa chừng, bất ngờ dừng lại, trong miệng phát ra tiếng kinh ngạc, ánh mắt nhìn về một phía hư không.

Ánh mắt Hàn Lập cũng nhìn về bên đó, nhưng thấy nơi đó trống không, không có cái gì.

Hắn còn đang nghi hoặc, liền thấy năm tên đệ tử phía trước đang chìm trong ý cảnh tỉnh lại, cũng nhìn về hướng đó, trong đó Thụ Nhân áo vàng tên là Mộc Diên liền đứng dậy, quát lên một tiếng phẫn nộ về hướng bên đó.

Lúc này Hàn Lập chợt hiểu ra, chẳng phải là năm đó chính hắn nghe trộm đạo, rồi bị người ta phát hiện sao?

Sau đó hắn cười khổ một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Di La lão tổ, rồi lại liếc về bên cạnh bồ đoàn của Mộc Diên ngồi xếp bằng, lại thấy một con chuột mập toàn thân trơn bóng, đang ở tư thế hai chân đứng thẳng, cũng nhìn về phía bên kia.

"Con Chuột này... hình dáng này, chẳng lẽ là..."

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, nhớ lại năm đó ở trong vực sâu Man Hoang Giới Vực nhìn thấy con Cự Thử màu xanh kia, ngoại trừ thân thể của nó thật to ra thì chênh lệch khá xa với con trước mắt, nhưng lại giống nhau như đúc.

Còn đang ngẫm nghĩ, Thụ Nhân áo bào màu vàng đã trở về chỗ cũ, đưa tay búng vào đầu con chuột mập, cả người nó văng xa mấy trăm trượng.

Kết quả, chỉ thấy nó đứng dậy, rồi đi từ từ đến bên cạnh Di La lão tổ, ngồi xếp bằng kế bên góc áo của lão.

Di La lão tổ cúi xuống nhìn nó một chút nhưng không đưa tay đuổi nó đi, mà lại tiếp tục mở miệng giảng đạo.

Thụ Nhân áo bào màu vàng thấy vậy, cũng không làm khó con chuột kia.

Mặc dù Hàn Lập không được lợi như năm đó, nhưng vẫn hết sức chuyên chú xem Di La lão tổ giải thích đại đạo cho các đệ tử, cũng ghi nhớ lại mọi cử động của lão và đệ tử.

Trải qua không biết bao lâu, khi Di La lão tổ giảng đạo xong, trên mặt lộ nụ cười ôn hòa, ánh mắt nhìn lên người từng gã đệ tử, phất tay nói bọn họ tản đi, rồi tự mình bế quan ngộ đạo.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn chăm chú vào Di La lão tổ, trong lòng kinh ngạc không thôi, vừa nãy trong lúc kinh ngạc, hắn cảm thấy ánh mắt Di La lão tổ vừa nhìn trên mặt mình một cái.

Tuy là trong nháy mắt, nhưng cảm thấy mười phần vi diệu, dường như trong mắt còn mang theo thâm ý nào đó.

Chẳng lẽ lão không chỉ phát hiện mình trộm đạo năm đó, mà còn biết mình chiếu lại cảnh tượng năm đó ở nơi này, cũng muốn nói với mình thứ gì đó?

Sau khi Hàn Lập nghĩ kỹ, lại cảm thấy không thể nào, đành lắc đầu cười khổ, chính mình suy nghĩ quá nhiều rồi.

Đợi các đệ tử và cả con chuột mập kia thi lễ thật sâu rồi tất cả rời đi, Di La lão tổ vẫn không đứng dậy mà vẫn khoanh chân ngồi tĩnh tọa hơn nửa ngày, sau đó thu lại tràng hạt trong tay, từ từ đứng lên.

Thân hình mập mập của lão từ từ di chuyển, nhìn về vách đá khắc mấy chữ "Pháp Ngôn Thiên Địa" lặng yên quan sát, rồi bất ngờ nhấc tay lên chỉ vào đó một cái.

Một vệt kim quang từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên đâm vào chữ "Ngôn" một cái rồi biến mất.

Sau đó, tăng nhân tai to chắp tay đứng đó, ngửa đầu nhìn lên trời, thân hình dần dần mơ hồ, tiêu tán giữa thiên địa, cho đến khi biến mất không thấy gì cả.

Chẳng hiểu sao, Hàn Lập nhìn vào bóng lưng đó, trong lòng sinh ra cảm giác cô quạnh "đời người giữa trời đất, mịt mờ như cõi hư vô", hắn cũng sững sờ thật lâu.

Đợi tất cả dị tượng biến mất hoàn toàn, lúc này Hàn Lập mới bấm pháp quyết, thu lại Chân Ngôn Bảo Luân, thân hình hạ xuống, đi tới trước tấm bia đá kia.

Bàn tay trong tay áo hắn vung lên, vẩy một cơn gió nhẹ tới gỡ đám rêu xanh cùng dây leo ra, lộ ra chữ "Ngôn" thật to ở giữa.

Tiếp đó trong mắt Hàn Lập hiện ra ánh sáng màu tím, liền vận chuyển Cửu U Ma Đồng, cẩn thận nhìn lên trên đó.

Trên đỉnh chữ "Ngôn", quả nhiên có một tầng kim quang lờ mờ lóe ra, tựa như bên trong còn có càn khôn nào đó.

Hàn Lập thò một tay tới, ngón giữa cùng ngón trỏ như lưỡi đao đâm vào trong đó, dễ dàng đâm vào trong thạch bích, hai ngón kẹp lấy một cái thẻ trúc thanh ngọc, từ từ lấy ra.

Hắn cầm ngọc giản trong lòng bàn tay, cúi đầu xem xét, chỉ thấy trên đó khắc mấy dòng chữ Kim Triện Văn nhỏ màu vàng:

“Nghe đạo lúc sớm chiều, duyên pháp giữa thiên địa.”

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, liền thôi động Tiên linh lực luyện hoá thẻ trúc thanh ngọc, rồi đưa thần thức vào trong đó nhắm mắt xem xét.

Một lát sau, bất ngờ hai mắt hắn mở ra, trong mắt lộ vẻ vui mừng vô cùng.

Trong thẻ trúc này ghi rõ ràng là 《Chân Ngôn Hóa Luân Kinh》cửu trọng công pháp, cùng một đoạn văn tự kì quái tên là 《Tu Di Cảm Ứng Thiên》.

Công pháp《Chân Ngôn Hóa Luân Kinh》này Hàn Lập cũng không xa lạ gì, rất nhanh đã xem qua một lần, phát hiện bên trong có vài đoạn không trùng với công pháp mình đã luyện những năm qua, không biết có phải do cách diễn giải khác nhau hay không, may là không vấn đề gì lớn, cũng không ảnh hưởng gì đến công pháp tu hành, càng không đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Hơn nữa, ngoài chín tầng công pháp này, Hàn Lập còn phát hiện thần thông "Pháp Ngôn Thiên Địa" hắn lấy từ Mộc Diên cũng được ghi tỉ mỉ trong đó, nội dung cũng có chút khác biệt, chẳng qua cũng không ảnh hưởng tí nào.

Về phần《Tu Di Cảm Ứng Thiên》kia, Hàn Lập xem không hiểu, văn tự ghi chép trên đó chỉ có mấy nghìn từ mà thôi, nhưng nội dung lại tối nghĩa vô cùng, nhìn cũng không giống công pháp tu luyện, lại không giống thần thông bí thuật.

Sau nửa ngày xem xét, Hàn Lập cũng không biết cuối cùng nó là thứ gì, đành phải ngừng lại.

Hắn cẩn thận nhìn lại một lần cửu trọng Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, liền đè nén cảm xúc muốn tu luyện lại, rồi bước tới tấm bia đá kia.

Hàn Lập nhìn thật sâu tấm bia đá khắc chữ "Pháp Ngôn Thiên Địa" thật lớn, rồi hướng về phía bóng lưng sớm đã biến mất không thấy đâu, cung kính thi lễ thật sâu, rồi thân hình tung bay lên cao, bay tới phía chân núi.

------oOo------

Chương 670: Bất động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập rời khỏi đỉnh núi, sau đó bay xuống hướng phía dưới núi, rất nhanh đã tới chân núi.

Nhìn qua, nơi đây thoạt nhìn như là một thung lũng to lớn, địa hình có chút bằng phẳng, đứng vững từng tòa kiến trúc cao lớn liên tiếp, bố cục lại giống mấy phần Thủy Diễn cung lúc trước.

Chỉ là kiến trúc nơi đây lấy kim sắc làm chủ, mặc dù phần lớn tàn tạ, nhưng vẫn như cũ chiếu sáng rạng rỡ.

Hàn Lập thấy cảnh này, cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Trong nháy mắt gần nửa ngày trôi qua, hắn đã tìm hơn phân nửa thung lũng nơi đây, nhưng trừ một ít linh thảo linh tinh, không có thu hoạch gì quá lớn.

Bất quá lúc trước đã có kinh nghiệm tìm kiếm bảo vật, kết quả này cũng không làm hắn cảm thấy có gì ngoài ý muốn, tiếp tục đi vào phía sâu trong thung lũng.

Kết quả xâm nhập hơn nghìn dặm, thần sắc hắn khẽ động, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Hơn nghìn dặm phía trước lại có một cỗ ba động Thời gian pháp tắc chi lực truyền đến!

Hàn Lập không chần chờ, thân hình mơ hồ một cái bay về phía đó, nhưng

cũng không có buông lỏng thần thức thăm dò chung quanh.

Cũng không lâu lắm, hắn lần theo cảm ứng tìm tới chỗ ba động cỗ Thời gian pháp tắc kia.

Lúc này hắn đang đứng trước một tòa cung điện màu vàng óng, nhìn từ trên xuống dưới.

Tòa cung điện này được xây lưng dựa vào núi, cao tới mấy trăm trượng, chiếm diện tích hơn ngàn mẫu, toàn thân dùng một loại ngọc thạch nào đó dựng nên, bên ngoài phủ một tầng kim sắc như thuốc màu, kim hoàng lập loè, phi thường bắt mắt.

Tòa đại điện này và bốn phía đều lưu lại không ít vết tích chiến đấu, có nhiều chỗ thậm chí bị đánh xuyên ra mấy lỗ tròn, từng đạo kim quang từ lỗ tròn này thẩm thấu ra, tản mát ra ba động Thời gian pháp tắc mãnh liệt.

Hàn Lập nhìn qua cung điện màu vàng óng, trên mặt lộ vẻ vui mừng, cẩn thận tản thần thức ra, tra xét rõ ràng bốn phía đại điện, không phát hiện nguy hiểm gì lúc này mới chậm rãi tiến lên, đi đến trước đại môn đang đóng chặt.

Hắn giơ tay đặt trên cửa, chậm rãi dùng sức đẩy.

Phía trên đại môn chớp lên kim quang, theo tiếng động mở ra, lại khiến cho hắn phải kinh ngạc.

Kim quang loá mắt từ bên trong chiếu xạ ra, huy hoàng không thể nhìn thẳng, giống như trong đại điện giấu một vòng mặt trời kim sắc.

Hàn Lập thấy thế, không có lập tức cất bước đi vào, mà trước dùng thần thức dò xét bên trong.

Kết quả thần thức hắn vừa mới đi vào đại điện, lập tức bị một cỗ lực lượng mềm dẻo vô hình ngăn trở, không cách nào tiến lên mảy may, chớ nói chi là dò xét tình huống bên trong.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, trong mắt đại phóng tử quang, vận chuyển bí thuật Cửu U Ma Đồng nhìn vào phía trong điện.

Nhưng tiếp theo hắn liền phát hiện, Cửu U Ma Đồng vậy mà cũng vô pháp xem thấu cỗ lực lượng vô hình này, chỉ mơ hồ nhìn thấy bên trong có mấy cái bóng mơ ảo, nhưng bất luận thế nào cũng không thấy rõ cụ thể là cái gì.

Hắn trầm ngâm một lát, cất bước tiến vào đại điện.

Vừa tiến vào trong, trước mắt hắn chợt hoa lên một cái, hư không chung quanh bỗng nhiên lăn tăn một chút, tựa hồ tiến vào một không gian khác.

Hàn Lập cảm thấy thân thể lập tức xiết chặt, bị một cỗ lực lượng lớn vô cùng bao trùm, toàn thân không thể động đậy, ngay cả đầu ngón út cũng như thế.

Trong lòng của hắn run sợ, may mà thị lực không mất, vội vàng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trong đại điện tràn ngập một cỗ sóng kim sắc, những quang sóng kim sắc này phảng phất như nước chảy phun trào trong đại điện, tản mát ra một cỗ Thời gian pháp tắc cường đại huyền diệu.

Chính là cỗ Thời gian chi lực này cầm cố thân thể Hàn Lập.

Mà bên trong đại điện trừ hắn ra, thình lình còn đứng mười tên tu sĩ, chia làm hai nhóm, nhìn phục sức thì một bên là người Thiên Đình, một bên khác là đệ tử Chân Ngôn Môn.

Hai nhóm người này hoàn toàn khác biệt với những thi thể hài cốt bên ngoài, thân thể quần áo đều sáng rõ vô cùng, duy trì bộ dạng chém giết lẫn nhau, bày biện đủ các loại tư thái, bên ngoài thân tách ra các loại quang mang hộ thể, bên cạnh còn bay quanh các loại pháp bảo.

Tu vi những người này có chút bất phàm, mặc dù không cách nào cảm ứng được tu vi, nhưng nhìn từ pháp bảo quang huy, cơ bản đều là tu sĩ Chân Tiên, đầu lĩnh hai bên lại là tồn tại Kim Tiên cảnh.

Chỉ là tất cả mọi người giờ phút này đều không nhúc nhích, tựa hồ bị đông kết ở đó.

Trừ kim quang lưu chuyển chầm chậm, tất cả chung quanh đều bất động, nhìn quỷ dị vô cùng.

Hàn Lập nhìn hết thảy trước mắt, trong lòng hắn hết sức kinh hãi.

Cảnh tượng trước mắt này hiển nhiên là có quan hệ với lực lượng thời gian, hiệu quả tương tự với Chân Ngôn Bảo Luân của hắn, chỉ là Chân Ngôn Bảo Luân của hắn chỉ có thể trì hoãn tốc độ thời gian trôi qua, còn thời gian nơi này tựa hồ đã hoàn toàn dừng lại.

Chỉ sợ những tu sĩ Thiên đình cùng đệ tử Chân Ngôn Môn đã bị giam cầm ở nơi này rất lâu rồi, trải qua ngàn vạn năm vẫn duy trì tình trạng chiến đấu năm đó.

Trong lòng Hàn Lập mặc dù chấn kinh khi thấy tình cảnh trước mắt, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, nghĩ đến một sự tình khác quan trọng hơn.

Bản thân nhất thời chủ quan, ngộ nhập nơi đây, cũng lâm vào trong thời gian bất động, làm sao chạy thoát đây?

Hắn vừa mới thử qua, bằng vào lực lượng nhục thân, căn bản không có khả năng thoát khỏi lực lượng thời gian giam cầm nơi đây.

Bất quá mặc dù bản thân bị lực lượng thời gian giam cầm triệt để, nhưng điều khiến hắn cảm thấy vui mừng là, Tiên linh lực trong cơ thể hắn, còn có Thời gian pháp tắc chi lực cũng không hoàn toàn bị giam cầm, vẫn còn lưu chảy với tốc độ chậm chạp.

Có lẽ hết thảy là do mình cũng tu luyện công pháp thời gian pháp tắc?

Hàn Lập nghĩ đến đây, không dám làm trì hoãn nữa, tâm niệm thúc giục, kiệt lực vận chuyển Tiên linh lực thể nội.

Một điểm kim quang từ trên người Hàn Lập nổi lên, lóe lên chậm rãi biến lớn, từ từ bao phủ thân thể hắn.

Nếu ngày thường chỉ cần nháy mắt đã hoàn thành, giờ phút này hắn hao phí trọn vẹn mấy canh giờ công phu.

Hàn Lập cũng không có sốt ruột, tiếp tục vận chuyển Tiên linh lực, vận dụng thời gian pháp tắc chi lực tận khả năng chống cự ảnh hưởng của lực lượng pháp tắc bên ngoài.

Cứ thế không biết qua bao lâu, phía sau hắn mới chậm rãi hiện ra Chân Ngôn Bảo Luân, sau đó từ từ nghịch chuyển, thi triển thần thông nghịch chuyển Chân Luân.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ thân thể của hắn cũng theo đó chậm rãi tăng lên, thời gian Cấm Cố Chi Lực chung quanh bắt đầu dần dần biến mất.

Mặc dù nhục thể vẫn không cách nào hoạt động, nhưng Tiên linh lực trong cơ thể hắn cùng thời gian pháp tắc giam cầm đã bắt đầu buông lỏng.

Trong lòng Hàn Lập nhẹ nhõm một hơi, dẫn theo trái tim cũng bớt căng thẳng, nhưng vẫn không dám buông lỏng cảnh giác, tiếp tục toàn lực vận chuyển thần thông nghịch chuyển Chân Luân.

Theo Chân Ngôn Bảo Luân nghịch chuyển càng lúc càng nhanh, thời gian cầm cố quanh hắn dần buông lỏng ra.

Cứ thế lại qua ước chừng hơn nửa canh giờ, Chân Ngôn Bảo Luân nghịch chuyển huyễn hóa thành quang ảnh kim sắc mơ hồ.

Trong mắt Hàn Lập vui mừng, cánh tay khẽ động, chậm rãi giơ lên.

Thời gian cầm cố chung quanh đã bắt đầu yếu bớt, nhục thân của hắn rốt cục có thể động đậy một chút.

Chỉ là, giờ phút này thần thông nghịch chuyển Chân Luân đã thi triển đến cực hạn, không cách nào tiếp tục triệt tiêu thời gian giam cầm chung quanh.

Đối với chuyện này, Hàn Lập cũng không có để ý, đại môn cung điện ngay cách đó không xa, chỉ cần động đậy được liền có thể đi ra ngoài.

Khôi phục năng lực hành động, tản đá lớn trong lòng hắn rốt cuộc cũng buông xuống, ánh mắt của hắn nhìn chung quanh dò xét.

Ánh nhìn của hắn rơi vào trên thân hai nhóm tu sĩ cách đó không xa, sau đó hắn cực kì chậm chạp cất bước đi qua.

Trữ vật pháp khí trên thân những người này vẫn còn ở đó, còn có những pháp bảo Tiên Khí chung quanh, nhìn có chút bất phàm.

Hàn Lập chậm rãi đi đến bên cạnh những tu sĩ kia, dần dần thu trữ vật pháp khí của bọn họ lại, còn có những Tiên khí pháp bảo lơ lửng giữa không trung kia.

Thu lại những vật này, hắn không có rời đi ngay, tiếp tục đi đến những khu vực khác trong đại điện.

Những trữ vật pháp khí cùng Tiên Khí pháp bảo kia mặc dù không tệ, nhưng kỳ thật hắn cũng không quá để ý, thời gian nơi đây vậy mà hoàn toàn bất động, nhất định có nguyên nhân.

Đây mới là lý do tại sao hắn không có lập tức rời đi.

Chỉ tiếc chung quanh tràn ngập Thời gian pháp tắc chi lực vô cùng cường đại, thần thức căn bản không thể triển khai, chỉ có thể dùng mắt thường dò xét.

Diện tích đại điện nơi đây cũng không lớn, nhìn chỉ là một cung điện bình thường, không có chỗ nào đặc biệt, chỗ sâu nhất trong đại điện có một bệ đá tựa như tế đàn, phía trên đã đổ sụp hơn phân nửa.

Hàn Lập rất nhanh dò xét hết đại điện một lần, không phát hiện dị trạng nào.

Ánh mắt của hắn chuyển động nhìn về phía tế đàn đổ sụp, đi dọc theo mấy cấp cầu thang lên trên.

Vừa mới đi đến bệ đá, Hàn Lập liền cảm giác được một cỗ ba động Thời gian pháp tắc vô cùng mãnh liệt từ nơi tế đàn truyền đến.

Nhãn tình Hàn Lập sáng lên, biết mình rốt cuộc tìm được đầu mối nơi thời gian đình chỉ rồi.

Lúc này hắn rất muốn tăng tốc đi tới, đáng tiếc thời gian pháp tắc chi lực phía trước đột ngột tăng lên, tốc độ của hắn giảm mạnh, may mà cũng không khiến hắn bị giam cầm lần nữa.

Hàn Lập đi từng bước về phía trước, hao phí trọn vẹn nửa ngày mới lên tới tế đàn nho nhỏ này.

Chính giữa tế đàn thình lình có một cái lỗ tròn to cỡ thùng nước, đen thẫm sâu không thấy đáy, nhìn tựa hồ là một loại bố trí công kích nào đó.

Bên trong lỗ tròn chớp động một đoàn kim sắc quang mang mãnh liệt, ba động pháp tắc vô cùng kịch liệt từ trong đó lan truyền ra.

Đoàn kim quang này, chính là đầu nguồn thời gian đình chỉ nơi đây!

Kim quang này cũng không phải là Tiên khí ẩn chứa thời gian pháp tắc chi lực, nhìn tựa hồ là một loại công kích nào đó lưu lại sức mạnh.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên phía trên, trên nóc đại điện cũng có một cái động lớn, góc độ lại trùng khớp với lỗ tròn trên mặt đất.

Hắn suy nghĩ một chút, trên thân chậm rãi chớp động kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân cấp tốc chuyển động, lẳng lặng nhìn vào bên trong lỗ tròn kim quang, nhưng trong lòng có chút hoảng sợ.

Chỉ là một điểm lực lượng dư ba, vậy mà làm cho thời gian bên trong tòa đại điện này đình chỉ, người phát ra đòn công kích này, tạo nghệ trên thời gian pháp tắc vượt xa hắn có thể tưởng tượng.

"Chẳng lẽ là Thời gian Đạo Tổ..." Ý nghĩ trong đầu Hàn Lập chợt lóe lên, trong lòng thúc giục pháp quyết.

Trung tâm Bảo luân chớp động kim quang, chậm rãi hiện ra một con mắt dọc kim sắc, chính là Chân Thực Chi Nhãn.

Bên trong con mắt dọc chớp động kim quang, sau một lát bắn ra một vệt kim quang, chui vào bên trong lỗ tròn.

Ông!

Bên trong lỗ tròn đại phóng kim quang, mảng lớn kim quang bắt đầu quay cuồng, trong hư không đan dệt ra từng mảnh quang ảnh, đoàn kim quang kia nhanh chóng biến đổi, hóa thành một đạo kim sắc chỉ ảnh dài vài thước, sau đó co rút lại giữa không trung giống như bay đi.

Mà tế đàn sụp đổ trước mắt nhanh chóng phục hồi, khôi phục lại trạng thái hoàn hảo.

Hàn Lập không để ý đến tế đàn, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm đạo kim sắc chỉ ảnh kia.

Trên đạo kim sắc chỉ ảnh này chớp động từng đạo kim quang, mơ hồ có thể nhìn thấy từng sợi thời gian pháp tắc tinh ti, dựa theo một loại quy luật cực kì huyền diệu nào đó đan vào một chỗ, ngưng tụ thành đạo chỉ ảnh này, nhìn huyền diệu vô cùng.

Một cỗ ý cảnh xuyên thủng hết thảy từ trên kim sắc chỉ ảnh tán phát ra.

Hắn chỉ nhìn xem đạo chỉ ảnh này, liền có cảm giác như thân thể bị đâm xuyên qua.

"Đây là cái gì..." Hàn Lập nhìn kim sắc chỉ ảnh, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Từ khi hắn tiến vào Chân tiên giới đến nay, cho tới nay đều lặng yên lĩnh

hội tu luyện, mặc dù bây giờ cũng có thể vận dụng một chút lực lượng Thời gian pháp tắc, nhưng trình độ vận dụng của mình so với kim sắc chỉ ảnh trước mắt thực không đáng nhắc tới, quả thực khác nhau một trời một vực.

------oOo------

Chương 671: Đã chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Đúng rồi..." Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động, trong thoáng chốc đột nhiên nhớ ra cái gì đó.

Lúc trước trong di tích Thủy Diễn Cung, đồng tử đầu to kia thông qua thần hồn truyền thụ công pháp Thủy Diễn Tứ Thời Quyết của mình cho hắn, còn truyền thụ cho hắn một ít trí nhớ tâm đắc tu luyện.

Trong đoạn trí nhớ, đồng tử đầu to đề cập đến một chữ "Pháp tắc thần thông", chỉ là không giải thích cụ thể nó là cái gì.

Lúc ấy mình cũng chỉ cố gắng mạnh mẽ nhớ kỹ mà thôi, bây giờ xem ra, có lẽ có quan hệ với chỗ này.

"Pháp tắc thần thông... Chẳng lẽ kim sắc chỉ ảnh này là một loại pháp tắc thần thông?" Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, âm thầm suy đoán.

Bất quá rất nhanh, hắn liền lập tức dứt bỏ những ý nghĩ này, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào đạo kim sắc chỉ ảnh, cẩn thận quan sát biến hoá Thời Gian Chi Lực trên đó, phân bố của pháp tắc tinh ti...

Những lực lượng thời gian pháp tắc này biến hoá huyền ảo, thoạt nhìn tuyệt diệu vô cùng, giống như một tác phẩm nghệ thuật không gì sánh kịp, hấp dẫn tinh thần của hắn.

Đạo kim sắc chỉ ảnh kia bay ngược lên trên, rất nhanh biến mất tại nóc động lớn.

Hàn Lập thấy cảnh này, đình chỉ thi triển Chân Thực Chi Nhãn, thậm chí cũng ngừng vận chuyển Chân Ngôn Bảo Luân, nhắm hai mắt lại, cẩn thận nhớ lại hết thảy vừa mới thấy, càng nghĩ càng cảm thấy thâm ảo vô cùng.

Thật lâu sau, trên người hắn chớp động kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân lần nữa chậm rãi hiển hiện ra, lại một lần nữa thi triển Chân Thực Chi Nhãn.

Theo tâm hắn vừa động, một đạo kim quang từ trong Chân Thực Chi Nhãn bắn ra, chui vào lỗ tròn trong động.

Mảng lớn màu vàng quang ảnh chớp động, lại một lần nữa ngưng tụ ra kim sắc chỉ ảnh kia.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào chỉ ảnh này, lại một lần nữa nghiên cứu đủ loại biến hoá lực lượng Thời Gian pháp tắc trên đó.

Hắn cứ như vậy một lần lại một lần nghiên cứu kim sắc chỉ ảnh này, không biết qua bao lâu, hắn chậm rãi hiểu thấu đáo không ít huyền diệu, nhưng cùng lúc đó, chỗ không rõ ngược lại càng nhiều.

Bất quá hắn đã ghi tạc đủ loại biến hoá Thời gian pháp tắc trên kim sắc chỉ ảnh, cưỡng ép ghi tạc trong đầu, bảo đảm ngày sau ly khai nơi đây vẫn có thể tiếp tục chậm rãi nghiên cứu.

Lúc này, không chỉ tâm thần mệt mỏi, mà việc nghiên cứu kim sắc chỉ ảnh cũng đạt tới bình cảnh nào đó, hiển nhiên tiếp tục nữa thì tác dụng cũng không quá lớn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó ngước mắt nhìn lỗ tròn trước mắt, bên trong đoàn kim quang lóng lánh nhảy lên, giống như một vòng mặt trời nhỏ màu vàng.

Ánh mắt của hắn chớp động không thôi, vận chuyển thần thông nghịch chuyển chân luân, rất nhanh khôi phục hành động.

Sau đó Hàn Lập nhấc cánh tay lên, kim quang chói mắt từ lòng bàn tay

chen chúc ra, trong đó xen lẫn từng sợi Thời Gian pháp tắc tinh ti, có chừng mười sợi.

Bàn tay hắn trảo vào hư không, lòng bàn tay tản mát ra kim quang cùng pháp tắc tinh ti lập tức chuyển một cái, hóa thành một đại thủ màu vàng, nắm chặt quang đoàn màu vàng trong động kéo lên một cái.

Thế nhưng quang đoàn màu vàng này dường như dính chặt tại nơi này, mặc cho đại thủ màu vàng kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Nét mặt Hàn Lập khẽ động, hít sâu một hơi, năm ngón tay động liên tục.

Lập tức bên trong đại thủ màu vàng chớp kim quang liên tục, lần nữa hiện ra mười sáu sợi pháp tắc tinh ti.

Đại thủ màu vàng biến lớn lên mãnh liệt to đến gấp bội, phun ra từng đạo kim quang như quang diễm, lực lượng Thời Gian pháp tắc tản mát ra cũng theo đó tăng lên nhiều.

Dù như thế, vẫn không cách nào rung chuyển được quang đoàn màu vàng kia mảy may.

Sắc mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc, bấm niệm pháp quyết thu hồi đại thủ màu vàng, hơi trầm ngâm một chút, lần nữa vung tay lên.

Một mảnh quang ảnh xanh biếc hiện lên, trong lòng bàn tay của hắn nhiều ra một cái hồ lô xanh biếc, tiếp đó "Phốc" một tiếng vang nhỏ, một đạo lục sắc hào quang từ trong hồ lô Huyền Thiên bắn ra, vọt tới quang đoàn màu vàng.

Chỉ là hào quang xanh biếc này vừa rời khỏi phạm vi bao phủ của nghịch chuyển chân luân, lập tức liền bị Thời Gian Chi Lực chung quanh giam cầm.

Hàn Lập thấy vậy, lúc này mới chậm rãi ngồi chồm hổm xuống, tay vươn vào lỗ tròn trong động trên tế đàn.

Hào quang xanh biếc lúc này mới chạm vào trong quang đoàn nàu vàng, bao trùm nó lại.

"Thu!" Hắn khẽ quát một tiếng, bấm niệm pháp quyết một cái.

Hào quang xanh biếc lôi kéo lấy quang đoàn màu vàng, ý đồ thu thập vào trong hồ lô Huyền Thiên, nhưng mặc cho hào quang xanh biếc lôi kéo thu nhiếp thế nào, quang đoàn kia vẫn như cũ trầm ổn vô cùng, một chút dấu hiệu nhúc nhích cũng không có.

"Xem ra Huyền Thiên hồ lô cũng không được..." Sắc mặt Hàn Lập thoáng trầm xuống, ngừng thi pháp.

Hắn im lặng một lát, lật tay thu Huyền Thiên hồ lô vào, bấm niệm pháp quyết thi triển một môn bí thuật khác...

Thật lâu sau, Hàn Lập ngừng tay, vẻ mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hắn đã thi triển hết tất cả những môn bí thuật thu nhiếp mà mình biết, đáng tiếc đoàn kim quang này dường như dính chặt trong này, vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập nhìn kim quang trong động, sắc mặt có chút phức tạp.

Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể ngồi xem Bảo Sơn mà bất lực?

Muốn hắn buông tha như vây, thật có chút không có cam lòng.

Đoàn kim quang này lợi hại vô cùng, số lượng Thời Gian pháp tắc trong đó đã vượt qua hai kiện Tiên khí tiểu khoá màu vàng cùng cờ lệnh màu vàng trong tay hắn, chớ nói chi là đoàn Thời Gian pháp tắc này ẩn chứa vô tận huyền diệu.

Nếu có thể thu tới tay, ngày sau tất sẽ trọng dụng...

"Đợi một chút, Tiên Khí!"

Trong đầu Hàn Lập loé lên điện quang, tiếp đó hai tay giao thoa, lại bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Chân Ngôn Bảo Luân tiếp tục xoay tròn, nở rộ từng đợt kim quang chói mắt.

Cùng lúc đó, trước người hắn chớp động kim quang, hội tụ đến một chỗ, ngưng tụ thành một cái bình ngọc màu vàng, đúng là Quang Âm Tịnh Bình.

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, kim quang bên ngoài thân bay ra chung quanh, sau đó nhao nhao ngưng tụ hóa thành từng hạt cát vàng, tiếp đó đan vào nhau tạo thành một mảnh đất cát màu vàng.

Ba cỗ Thời Gian pháp tắc đan vào cùng một chỗ, hình thành một cái vòng xoáy màu vàng, xoay tròn cấp tốc.

Trong miệng hắn tụng đọc chú ngữ, hai tay biến đổi pháp quyết lần nữa, vòng xoáy màu vàng theo động tác của hắn co rụt vào phía trong mãnh liệt.

Một cỗ chấn động Thời Gian pháp tắc vô cùng mãnh liệt hiện lên, vòng xoáy màu vàng biến thành một cái vòng tròn màu vàng, chuyển động nhẹ nhàng.

Đã có kinh nghiệm thi pháp hai lần trước, Hàn Lập vận chuyển ba môn công pháp này ngưng tụ ra vòng tròn màu vàng này càng ngày càng thuần thục.

"Đi!" Hàn Lập đưa tay đẩy vào hư không.

Vòng tròn màu vàng này lập tức chậm rãi bắn ra, chạm tới quang đoàn màu vàng kia.

Vòng tròn bỗng nhiên cấp tốc xoay tròn, đồng thời nở rộ tinh quang chói mắt vô cùng, tia sáng này càng sáng loá, áp đảo toàn bộ kim quang trong điện.

Cùng lúc đó, bên trong vòng tròn màu vàng phát ra một lực hút cường đại,

trong khoảnh khắc bao phủ quang đoàn màu vàng lại.

Quang đoàn bị cỗ lực cắn nuốt bao lại, rốt cuộc hào quang mặt ngoài hơi nhúc nhích, giống như băng sơn bất động vạn năm, cuối cùng bị người lay động nhúc nhích.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Uy lực ba môn công pháp hợp nhất, quả nhiên không để cho hắn thất vọng.

Mấy đạo quang tia màu vàng cực không tình nguyện từ giữa quang đoàn màu vàng bay ra, chui vào bên trong vòng tròn kia, biến mất vô tung.

Ở trên quang đoàn màu vàng lưu chuyển hào quang, tựa hồ muốn ngăn cản lại, nhưng không có hiệu quả.

Mà mặt ngoài vòng tròn màu vàng chớp động tinh quang, càng ngày càng sáng, phát ra âm thanh trầm thấp như Thần Ma ngâm khẽ.

"Ô ô ô..."

Càng ngày càng nhiều kim quang bị hút ra, như trường kình hấp thủy chui vào trong vòng tròn màu vàng.

Sau một lát, vòng tròn khẽ run lên, phun ra một đạo tinh ti màu vàng, lóe lên chui vào trong cơ thể Hàn Lập, sau đó xuất hiện ở trên Chân Ngôn Bảo Luân.

Hắn thấy cảnh này, trong lòng vui vẻ, tiếp tục tăng lực thúc giục vòng tròn màu vàng.

Biến hoá này ngay từ đầu vẫn không có đình chỉ, vòng tròn màu vàng phát ra lực cắn nuốt càng lúc càng mạnh, càng nhiều kim quang từ trong quang cầu bị rút ra, dung nhập vào trong vòng tròn, hóa thành từng đám Thời Gian pháp tắc tinh ti.

Quang đoàn màu vàng thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được,

cũng không lâu lắm liền triệt để biến mất.

Toàn bộ quang đoàn bị thôn phệ hoàn toàn, trong nháy mắt kim quang trong đại điện hơi chấn động, sau đó biến mất không thấy.

Theo kim quang biến mất, thời gian giam cầm trong đại điện cũng không còn sót lại chút nào, tốc độ chảy thời gian đọng lại không biết bao nhiêu vạn năm lập tức khôi phục bình thường.

Nhưng ngay sau đó, một màn xuất hiện ngoài dự đoán của mọi người!

Liên tiếp thanh âm "Phốc phốc" truyền đến.

Những người Thiên Đình chém giết cùng đệ tử Chân Ngôn môn nhao nhao từ trên không rơi xuống, ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích.

"Ồ!"

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, bấm niệm pháp quyết thu hồi vòng tròn màu vàng kia, bước nhanh qua nhìn, hơi sửng sốt một chút.

Khí tức những người này đều không có, vậy mà đã chết rồi.

"Đã xảy ra chuyện gì? Vừa rồi trong thời gian giam cầm, những người này rõ ràng đều tản mát ra các sắc quang mang..." Trong lòng Hàn Lập kinh nghi, ngồi xổm xuống dò xét một cỗ thi thể, trong lòng hơi động một chút.

Cỗ thi thể này toàn thân không có bất kỳ vết thương nào, Nguyên Anh trong cơ thể vẫn còn, chỉ là thần hồn trong đầu lại hoàn toàn biến mất, không lưu lại một tia nào.

Hắn vận chuyển thần thức tra xét khắp nơi cỗ thi thể, rất nhanh ồ nhẹ một tiếng, thần thức ngừng lại trong đầu cỗ thi thể này.

Trong đầu người này lưu lại một cỗ khí tức Thời Gian pháp tắc cực nhạt, nếu không phải hắn tu luyện Thời Gian pháp tắc, thần thức lại cực kỳ cường đại, suýt nữa cảm giác không ra.

Trong cỗ Thời Gian pháp tắc này có chứa một cỗ ý cảnh vô cùng lăng lệ ác liệt, mơ hồ có vài phần ý vị đạo kim sắc chỉ ảnh kia, hiển nhiên là cỗ ý cảnh lăng lệ ác liệt hơi mờ này đã tiêu diệt thần hồn bọn họ.

Hàn Lập lại dò xét trong đầu một cỗ thi thể khác, tình huống cũng đều giống như vậy.

"Xem ra đạo kim sắc chỉ ảnh không chỉ có lực lượng xuyên thủng vô cùng cường đại, mà còn có thần thông công kích thần hồn..." Hắn thầm nghĩ trong lòng, càng cảm thấy hứng thú với thần thông của đạo kim sắc chỉ ảnh kia.

Hàn Lập tra ra nguyên nhân cái chết của những người này, phất tay thu lại hai thần hồn Kim Tiên, không để ý tới những thi thể kia nữa, ánh mắt nhìn lại Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng.

Trên Chân Ngôn Bảo Luân quấn quanh từng đám thời gian tinh ti, bây giờ có chừng ba mươi chín đạo.

Luyện hoá lực lượng đoàn Thời Gian pháp tắc này lại tăng lên mười ba đạo thời gian tinh ti.

Chỉ là sau khi biến thành thời gian tinh ti, đoàn Thời Gian pháp tắc biến hoá đủ loại huyền diệu cũng bị luyện hóa sạch sẽ, biến thành Thời Gian Chi Lực thuần tuý.

Hàn Lập có chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh lại dứt bỏ một tia tiếc nuối này.

Có thể gia tăng mười ba sợi Thời Gian pháp tắc tinh ti, đã là thu hoạch vượt quá dự kiến rồi, không nên lại lòng tham không đáy.

Hắn chậm rãi thở ra một hơi, lại tìm kiếm trong đại điện một lần nữa, không phát hiện thêm gì liền quay người ly khai nơi đây.

Hàn Lập ra khỏi đại điện, tiếp tục đi sâu vào trong thung lũng.

Tới nơi này, tựa hồ cũng đã đến cuối cùng, phía trước không có xuất hiện kiến trúc nào khác.

Hắn cũng không có cải biến phương hướng, tiếp tục phi độn về phía trước tìm kiếm.

------oOo------

Chương 672: Kinh Thiên chỉ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mặc Mặc Phi Ngữ*
***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập vừa phi độn, vừa lật tay lấy ra từng kiện pháp khí trữ vật, đưa thần thức chui vào từng cái.

Những pháp khí trữ vật này chính là đồ vật của những đệ tử Chân Ngôn Môn vừa rồi, hắn cũng không phải ham trân bảo bên trong, mà là muốn tìm ra một chút tin tức có quan hệ đến Chân Ngôn Môn, để cho bản thân dễ dàng tránh được phong hiểm, vừa tiếp tục tầm bảo dễ hơn.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn tiến vào di tích không có bao lâu, không chỉ đạt được công pháp "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" cùng "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh", còn được hai kiện Tiên khí thời gian là lệnh kỳ kim sắc, tiểu thuẫn màu lam, vừa rồi lại tăng thêm mười ba sợi tơ Thời gian pháp tắc, nhặt được mấy chục kiện pháp khí trữ vật, thu hoạch khiến cho hắn có chút hài lòng.

Bây giờ, trong lòng của hắn tràn ngập chờ mong tiếp theo sẽ gặp thêm gì, về phần nhiệm vụ Luân Hồi Điện, ngược lại không còn quan trọng, cùng lắm nhiệm vụ thất bại, nộp lên trên mấy vạn Tiên Nguyên Thạch là được.

Hàn Lập nhanh chóng kiểm tra những cái pháp khí trữ vật kia, rất nhanh xem xét qua một lần, thế nhưng điều khiến hắn tiếc nuối là, bên trong chỉ có một ít vật liệu, pháp bảo, các loại đan dược, cũng không có tin tức Chân Ngôn Môn mà hắn muốn nhất.

Trong lòng của hắn có chút thất vọng, cất kỹ các loại pháp khí trữ vật này, trong lòng khẽ động, lấy những pháp khí trữ vật của những tu sĩ Thiên Đình ban nãy ra, kiểm tra một lần.

"Ồ!"

Hàn Lập đột nhiên kêu nhẹ một tiếng, trong tay loé lên bạch quang, nhiều ra một khối ngọc giản.

Đây là một ngọc giản địa đồ Chân Ngôn Môn, là từ bên trong pháp khí trữ vật của tên tu sĩ Kim Tiên Thiên Đình.

Hắn vốn chỉ ôm suy nghĩ vạn nhất, mới kiểm tra một chút những pháp khí trữ vật của tu sĩ Thiên Đình, không nghĩ tới lại tìm được một phần địa đồ, thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Đoán chừng là tên Kim Tiên Thiên Đình kia muốn thừa dịp Thiên Đình xâm lấn, vơ vét kiếm chác một chút, mới thông qua đường tắt nào đó vẽ ra một phần địa đồ, hôm nay lại vừa vặn tiện nghi cho Hàn Lập.

Thân hình hắn dừng phi độn, rơi vào một chỗ trên ngọn núi, thần thức chui vào bên trong ngọc giản, cẩn thận xem xét địa đồ trong đó.

Có lẽ miếng địa đồ này chế tác trong lúc vội vàng nên có chút đơn sơ, chỉ đánh dấu địa hình và khu vực chủ yếu của Chân Ngôn Môn.

Căn cứ trên địa đồ, năm đó tông môn Chân Ngôn Môn chiếm diện tích cực lớn, hơn xa Chúc Long Đạo, chủ yếu chia làm năm khu vực: Thủy Diễn, Chân Ngôn, Lưu Hỏa, Thổ Thần, Mộc Hoàng, diện tích mỗi khu vực cực lớn, gấp mấy lần tông môn Chúc Long Đạo.

Ngũ đại khu vực, lấy Chân Ngôn Vực ở giữa, còn lại tứ đại khu vực phân đà chia ra ở đông tây nam bắc.

"Thì ra là thế, lúc trước ta đến Thủy Diễn cung, hẳn là bên trong Thủy Diễn vực, hiện tại chắc là Chân Ngôn Vực." Hàn Lập xem hết thảy, tự lẩm bẩm.

Hắn thu hồi ngọc giản, thân hình bay vụt lên giữa không trung, nhìn lại chung quanh.

Hư không nơi đây cũng có một màn sương mù mỏng màu trắng, nhưng

mỏng manh hơn nhiều so với Thủy Diễn vực lúc trước, tầm mắt Cửu U Ma Đồng cũng tăng lên nhiều.

Phía dưới là một dãy núi, địa hình cũng không có gì kì lạ, mà địa đồ ngọc giản này lại quá mức đơn sơ, hắn cũng vô pháp phán đoán hiện tại đang ở chỗ nào của Chân Ngôn Vực.

Hàn Lập cũng không để ý, tiếp tục bay tới phía trước.

Biết đại khái phân bố khu vực đã rất tốt rồi, tối thiểu cũng không phải xông loạn khắp nơi như kẻ mù, mà trên ngọc giản này có đánh dấu một ít vị trí trọng yếu trong năm khu vực lớn, chỉ cần có thể xác định đại khái phương vị, rồi cứ đi theo, sẽ tìm được một ít trọng địa Chân Ngôn Môn.

Trong nháy mắt lại trôi qua bảy tám ngày.

Một đạo thanh quang từ đằng xa bay vụt đến, rơi vào phía trên một ngọn núi.

Thanh quang lóe lên, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Những ngày qua, hắn một đường tìm kiếm, lại có chút thu hoạch.

Căn cứ tình huống dò xét vừa qua, hắn càng vững tin mình đang ở tại một mảnh vỡ nào đó trên Chân Ngôn Vực, chỉ tiếc vẫn không gặp phải địa phương được đánh dấu trên bản đồ, như cũ vô pháp xác định đang ở nơi nào của Chân Ngôn Vực.

Giờ phút này trên mặt Hàn Lập ẩn hiện vẻ mệt mỏi, lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, khoanh chân điều tức một lát, rất nhanh lại lập tức tiến lên.

Bay về phía trước một lát, thần sắc hắn hơi đổi, thân hình chếch về hướng bên cạnh một chút.

Hư không phía trước có một vết nứt không gian dài mười mấy trượng, tản mát ra lớp lớp u quang.

Hàn Lập cẩn thận vòng qua vết nứt không gian này, lúc này lại tiếp tục đi tới.

Lúc trước bản thân vô ý bị vết nứt không gian thôn phệ vào, suýt nữa mất mạng, cho nên bây giờ hắn càng thêm cẩn thận.

Đi không được bao lâu, phía trước lại xuất hiện thêm một khe hở không gian, càng có lớp lớp dao động không gian từ phía trước truyền đến.

"Chẳng lẽ..." đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, thân hình cẩn thận phi độn về phía trước, rất nhanh rơi xuống một chỗ vách núi.

Đến nơi đây, phiến đại lục này đạt tới điểm cuối cùng.

Đằng sau vách núi rõ ràng là một mảnh hư không mênh mông, trong đó hiện ra vô số vết nứt không gian to to nhỏ nhỏ, u quang chớp động, phảng phất từng cái miệng lớn đáng sợ có thể thôn phệ hết thảy.

Trong hư không phía xa, thình lình có một tầng màn sáng óng ánh to lớn liền trời tiếp đất, chính là không gian bích chướng hắn gặp phải trước đó.

Mà bên ngoài không gian bích chướng, có vô số hư không loạn lưu đang nhanh chóng càn quét.

Hàn Lập nhìn về hư không phía trước, nhưng không có để ý tới những vết nứt không gian trước mắt này hay không gian bích chướng kia, mà nhìn về phía chỗ sâu trong hư không.

Trong chỗ sâu hư không loạn lưu có thể nhìn thấy một màn sáng óng ánh, lại là một không gian bích chướng khác.

Mà đằng sau bích chướng kia lại có một phiến đen, tựa hồ là một khối đại lục khác.

Mặc dù cách hư không loạn lưu cùng không gian bích chướng, vẫn có thể cảm giác được từng tia dao động Thời gian pháp tắc từ mảnh đại lục đó

truyền tới.

Hàn Lập nhìn về hư không loạn lưu cuồn cuộn phía trước, mặt lộ vẻ do dự.

Bất quá rất nhanh, thần sắc hắn trở nên kiên định, tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

Hào quang kim lam loé lên, bên cạnh hắn nhiều ra một lá cờ màu vàng cùng một tiểu thuẫn màu xanh, chính là hai kiện tiên khí thời gian đạt được lúc trước.

Những ngày qua Hàn Lập không ngừng luyện hóa, đã tế luyện hai kiện tiên khí được bảy tám phần.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, mặt ngoài tiểu thuẫn màu xanh đại phóng lam quang, từ phía trên dâng lên từng đường như gợn nước, bảo vệ toàn thân hắn.

Lá cờ màu vàng cũng tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, phồng lớn lên đến mấy lần.

Vô số điểm sáng màu vàng óng từ bên trong lá cờ phun ra ngoài, nhanh chóng chuyển động vây quanh thân thể hắn, hình thành một đường tinh hà màu vàng chảy ù ù, nhìn cực kì hùng vĩ.

Hàn Lập nhìn hai kiện tiên khí quanh người, gật gật đầu, thân hình bắn ra, trực tiếp bay vào trong hư không phía trước.

Hư không nơi đây cực không ổn định, lơ lửng từng vết nứt không gian, tản mát ra trận trận u quang.

Vết nứt không gian nơi đây trống rỗng, ở giữa có những khe hở hư không loạn lưu, cứ thế lăn lộn du tẩu, nhưng cũng không ổn định, rung động không thôi.

Hắn vận chuyển Cửu U Ma Đồng tới cực hạn, cẩn thận bay qua giữa từng đạo khe hở này.

Phía trước mặc dù vết nứt không gian dày đặc, ngẫu nhiên còn có một ít khe hở du động, cũng không làm khó được Hàn Lập.

Thân hình hắn thoáng như một sợi khói xanh, rất nhanh liền xuyên qua từng vết nứt không gian phía trước, đến gần không gian bích chướng.

"Chém!" Cánh tay hắn nhấc lên, kết kiếm quyết bắn ra.

Một thanh kiếm quang xanh mờ từ đầu ngón tay Hàn Lập bắn ra, lóe lên liền chém vào trên không gian bích chướng.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Ánh kiếm màu xanh lập tức vỡ vụn, hóa thành một chuôi phi kiếm màu xanh, bắn ngược về.

Không gian bích chướng chỉ hơi run lên, sau đó lập tức khôi phục bình thường.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng thoáng có chút kinh ngạc, lật tay thu hồi phi kiếm, bỗng nhiên đưa tay điểm một chỉ.

Trên người hắn đại phóng kim quang, có ba mươi sáu sợi kim sắc tinh ti nổi lên, sau đó hội tụ đến ngón tay hắn.

Một đạo chỉ ảnh màu vàng mơ hồ từ đầu ngón tay hắn bắn ra, đánh tới không gian bích chướng.

Đạo chỉ ảnh này cô đọng từ ba mươi sáu sợi thời gian pháp tắc tinh ti, xen lẫn từng đạo thời gian pháp tắc chi lực trong đó, kiệt lực bắt chước thần thông chỉ ảnh màu vàng kia, bất quá giữa cả hai vẫn còn chênh lệch cực lớn.

Hàn Lập thi triển đạo chỉ ảnh này phi thường mơ hồ, trong đó vận chuyển thời gian tinh ti, còn có thời gian pháp tắc vẫn còn trăm ngàn thiếu sót, bắt chước không đến một thành.

Mặc dù như thế, đạo chỉ ảnh mơ hồ này tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ sắc bén, hơn xa một kiếm vừa mới chém kia.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến, phảng phất ngón tay đâm xuyên một trang giấy vậy, không gian bích chướng bị xuyên thủng ra một cái động lớn.

"Đúng vậy, gọi là "Kinh thiên chỉ" đi." nét mặt Hàn lập lộ vẻ vui mừng, buông cánh tay xuống.

Vừa mới nói xong, thân hình hắn nhoáng một cái hóa thành một đạo thanh quang từ bên trong động lớn kia bắn ra, đi vào bên trong hư không loạn lưu.

Ầm ầm!

Một cỗ gió lốc màu xám to lớn từ bên cạnh cuốn tới, hung hăng xung kích lên thân Hàn Lập, lập tức cuốn thân thể hắn bay ra ngoài.

Hàn Lập đã sớm chuẩn bị, tế ra hai kiện Tiên Khí hộ thể, cũng không có trở ngại.

Hắn khẽ quát một tiếng, tinh hà màu vàng quanh người bỗng nhiên phóng lớn, ầm ầm lao nhanh, thoáng chốc đánh tan cỗ gió lốc màu xám kia.

Lá cờ màu vàng này lại là một kiện tiên khí vừa công vừa thủ hiếm thấy.

Hàn Lập đánh tan gió lốc màu xám, không dừng lại chút nào, lập tức bay đến khối đại lục phía xa.

Từng trận cuồng phong gào thét, thanh âm gió lốc lao nhanh từ bốn phía không ngừng truyền đến, từng đạo gió lốc, khí lạnh, thậm chí hỏa diễm, nước lũ từ bốn phương tám hướng đánh thẳng tới, trong đó còn xen lẫn một vòng xoáy không gian hoặc một kẽ nứt không gian, phô thiên cái địa mà tới.

Hư không loạn lưu ở đây, so với hư không loạn lưu hắn gặp lúc trước, uy lực lớn hơn không ít.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Hắn tiến vào di tích Chân Ngôn Môn này, trước sau ba lần tiến vào hư không loạn lưu, uy lực hư không loạn lưu lại càng ngày càng lớn.

Trong lòng hắn suy nghĩ liên tục, động tác trên tay lại không chậm chút nào, toàn lực thôi động tinh hà màu vàng quanh người, ngăn trở từng đạo hư không loạn lưu, toàn lực tiến lên.

Hư không loạn lưu thực ra cũng không nguy hiểm lắm, tinh hà màu vàng có thể đủ ngăn trở, nhưng trong hư không loạn lưu lại có những vết nứt không gian uy lực cực kỳ to lớn, trong đó ẩn chứa không gian chi lực cường đại, phảng phất từng chuôi đao không gian, mỗi lần chém vào trong tinh hà màu vàng, tinh hà màu vàng cũng rất khó đánh tan được, Hàn Lập chỉ có thể thi pháp miễn cưỡng đẩy ra, tốc độ đi tới cực kì chậm chạp.

Cũng may khoảng cách giữa hai khối đại lục không xa, hắn ra sức tiến lên, rất nhanh đã đi được nửa lộ trình.

Vào thời khắc này, một đợt thanh âm ô ô truyền đến, giống như cự long gầm thét.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức biến đổi.

Chỉ thấy một không gian phong bạo màu trắng lớn chừng trăm dặm vắt ngang tuỳ tiện xé mở hư không loạn lưu chung quanh, gào thét lao nhanh đến.

Cỗ không gian phong bạo này so với hư không loạn lưu lần trước hắn tiến vào càng thêm lợi hại, trong gió lốc tràn ngập từng đạo bạch sắc quang nhận, mỗi một đạo quang nhận đều tràn ngập không gian chi lực cuồng bạo, xoắn nát hết thảy những nơi nó đi qua.

Tốc độ không gian phong bạo cực nhanh, trong nháy mắt đã mãnh liệt tới, cuốn hắn vào trong.

------oOo------

Chương 673: Người quen

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thân ở trong không gian phong bạo, cả người Hàn Lập phảng phất như lọt vào biển lớn mênh mông, bốn phía đều là dòng nước chảy xiết mãnh liệt, căn bản không thể tự điều khiển bản thân.

Hắn khẽ quát một tiếng, toàn thân đại phóng kim quang, trong nháy mắt mở ra Linh Vực thời gian.

Bị tầng kim quang này bao phủ, không gian phong bạo mãnh liệt phụ cận lập tức trì trệ, chậm chạp hơn rất nhiều, khiến hắn thoáng thở ra một hơi.

Bất quá những bạch sắc quang nhận kia lại không chậm bao nhiêu, vẫn như cũ phô thiên cái địa chém xuống.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tay bấm niệm pháp quyết nhanh như bánh xe.

Kim sắc lệnh kỳ quanh người hắn lại đại thịnh quang mang, lóe lên dung nhập vào trong thời gian Linh Vực.

Kim sắc tinh hà chung quanh giống như ăn thuốc đại bổ, theo một tiếng vang trầm đục, bỗng nhiên biến lớn gấp mười lần, ngôi sao màu vàng trong đó cũng thay đổi rất nhiều, to lớn vô cùng vọt về phía trước.

Tiểu thuẫn màu lam cũng toả sáng hào quang, phồng lớn gấp mấy lần, phía trên chớp động lam mang, hiện ra một hư ảnh sông lớn uốn lượn.

Những bạch sắc quang nhận kia vừa tiến vào kim sắc tinh hà, nhao nhao không tự chủ được bị cuốn đi, bay chệch qua người Hàn Lập.

Bất quá số lượng những bạch sắc quang nhận kia rất nhiều, vẫn như cũ

ngẫu nhiên có một hai đạo đột phá kim sắc tinh hà đánh tới, nhưng lại bị hắn dùng tiểu thuẫn màu lam ngăn lại.

Nói đến tiểu thuẫn màu lam này, lại thần diệu vô biên, bạch sắc quang nhận trảm lên trên, lực lượng bén nhọn cường đại lập tức vặn vẹo uốn lượn trượt sang bên cạnh.

Trải qua mấy đợt, cỗ uy lực này liền yếu đi rất nhiều, cuối cùng biến mất không còn tăm tích.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng buông lỏng, toàn thân đại phóng kim quang, tiếp tục phóng tới phía trước.

Thời gian dành cho hắn cũng không nhiều, dù sao toàn lực thi triển Linh Vực cùng hai kiện Tiên Khí thời gian sẽ tiêu hao rất nhiều, dù là hắn cũng vô pháp kiên trì quá lâu.

Trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, Hàn Lập thấy hoa mắt, rốt cuộc xông ra cỗ không gian phong bạo này, đi ra bên ngoài.

Nhưng chờ hắn thấy rõ tình huống chung quanh, cả người chợt sững sờ.

Chỉ thấy khắp chung quanh là một mảnh Hư Không Loạn Lưu cuồng loạn, hai khối đại lục phía trước và sau đều biến mất vô tung, không nhìn thấy một chút bóng dáng.

Hắn khẽ giật mình, lập tức hiểu ra, vừa rồi bị cỗ không gian phong bạo này cuốn đi, hiện tại không biết bị đưa tới nơi nào.

"Hỏng bét!"

Sắc mặt Hàn Lập cứng đờ, trong lòng âm thầm kêu khổ không thôi.

Hư Không Loạn Lưu này nguy hiểm vô cùng, giờ phút này Tiên linh lực trong cơ thể hắn đã không còn nhiều, nếu tìm không thấy chỗ an toàn, chỉ sợ sẽ táng thân nơi đây.

Đang cân nhắc, Hàn Lập lấy ra một viên đan dược ăn vào, lại lật tay cầm ra hai khối trung phẩm Tiên Nguyên Thạch, nắm trong tay hấp thu Tiên linh lực trong đó, nhìn bốn phía, kiệt lực nhớ lại vị trí hai khối đại lục kia.

Nhưng hắn mới ở chỗ không gian phong bạo kia như bèo trôi trong nước chảy, căn bản không phân biệt được phương hướng, làm sao còn nhớ rõ hai khối đại lục trước ở chỗ nào?

Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó bay về một hướng.

Hắn cũng không thu hồi thời gian Linh Vực cùng hai kiện Tiên Khí kia, mặc dù đồng thời thôi động ba loại thần thông này, hao tổn Tiên linh lực rất lớn, nhưng lại giúp hắn tiến nhanh trong Hư Không Loạn Lưu này, hiện tại điều trọng yếu nhất là mau chóng tìm tới chỗ an toàn.

Cuối cùng vận khí Hàn Lập cũng không quá tệ, bay được một lát phía trước liền xuất hiện một khối đại lục.

Sắc mặt hắn vui mừng, vội vàng bay vụt tới, đồng thời thôi động Tiên linh lực còn thừa trong cơ thể, điểm ra một chỉ.

Một đạo chỉ ảnh màu vàng nổi lên, điểm lên không gian bích chướng.

"Phanh" một tiếng, không gian bích chướng bị đánh ra một cái động lớn.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, từ bên trong cái động lớn bắn ra như điện, áp lực cuồng bạo chung quanh lập tức biến mất.

Giờ phút này sắc mặt hắn trắng bệch như tờ giấy, phất tay thu hồi Thời gian Linh Vực cùng hai kiện Tiên Khí, lại hô hấp sâu mấy lần, lúc này khí sắc mới dần dần dễ nhìn hơn một chút.

Hắn ổn định tâm thần, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy lọt vào trong tầm mắt là một dãy núi liên miên bất tận, linh khí có chút nồng đậm, nhìn qua cũng không bị cuộc chiến ảnh hưởng đến.

Hư không nơi đây cũng bị sương mù màu trắng che khuất tầm nhìn, mặc dù

thần thức vẫn như cũ không thi triển được, nhưng Cửu U Ma Đồng của hắn lại có thể nhìn thấy rất xa.

Hàn Lập thấy thế, thân hình bay lên xuống mấy cái, né qua mấy đạo vết nứt không gian phụ cận, bay xuống phía dưới, rất nhanh rơi trên mặt đất.

Xác định bốn phía không có gì dị thường, hắn tìm một chỗ thanh tịnh, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập mở hai mắt ra, phân biệt một chút phương hướng, liền bay vụt về một hướng.

Trong khi phi độn, hai mắt và thần thức Hàn Lập cũng không có nhàn rỗi, không ngừng đánh giá hết thảy chung quanh.

Dãy núi nơi đây một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, các nơi trên dãy núi đều là một mảnh xanh ngắt, cỏ cây thảm thực vật san sát, trong đó không thiếu linh thảo, tràn đầy sinh cơ dị thường.

Những linh thảo này tự nhiên bị hắn không chút khách khí thu vào trong túi.

Ngay lúc Hàn Lập xuyên thẳng qua một chỗ trong thung lũng, thần sắc chợt khẽ động, quay đầu nhìn về một hướng, trên mặt lộ ra vẻ khác lạ.

Nơi xa phương hướng kia, linh khí ba động kịch liệt, quang mang trùng thiên kỳ lạ, rõ ràng là có người đánh nhau chết sống ở đó.

Hơn nữa nhìn tình hình này, tu vi song phương cũng không thấp.

Chiến đấu ở đó, tự nhiên là tu sĩ tiến vào di tích Chân Ngôn Môn tầm bảo rồi.

Tâm tính của Hàn Lập lúc này đã khác rất nhiều so với lúc mới vừa tiến vào di tích, hắn chỉ muốn yên tĩnh tầm bảo, không muốn bị cuốn vào trong tranh đấu vô vị.

Hắn đang muốn xoay người rời đi, ánh mắt chợt ngưng lại.

Trong ba động linh khí kịch liệt nơi kia hiện ra một đạo xích mang trùng thiên, hóa thành một phiến hoả diễm màu đỏ cuồn cuộn không thôi.

Khí tức ba động của phiến hoả diễm đỏ thẫm này phát tán ra, Hàn Lập cũng không xa lạ gì.

Hắn thở dài, trên thân chớp động u quang, trong nháy mắt cả người hóa thành một đạo u ảnh mơ hồ, phi độn về hướng đó.

Lấy tốc độ bay của Hàn Lập, rất nhanh liền đến nơi tranh đấu, chỉ thấy phía trước linh quang cuồng thiểm, thanh âm luân phiên nổ vang như kinh lôi bạo liệt, hai đạo nhân ảnh tranh đấu kịch liệt cùng nhau.

Một người trong đó trên đỉnh đầu lơ lửng một thanh cự kiếm hoả diễm đỏ thẫm, bên hông giắt một cổ kính kim sắc, chính là Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Người còn lại là một nam tử cao gầy mặc thanh bào, là người năm đó xuất hiện tại Tụ Côn Thành cùng với Công Thâu Thiên, chính là giám sát tiên sứ cao gầy hình như họ Vương.

"Là bọn hắn..." Hàn Lập cũng không lập tức hiện thân, mà ẩn trốn ở phụ cận.

Giờ phút này hai người chém giết kịch liệt, tu vi nam tử cao gầy hơn xa Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, lúc này đang chiếm thượng phong tuyệt đối.

Không trung trên đỉnh đầu gã lơ lửng một vòng hư ảnh viên nguyệt to lớn màu xanh, tản mát ra từng vòng hào quang màu xanh mờ mờ, không biết là thần thông gì.

Mặt ngoài viên nguyệt màu xanh chớp động thanh quang không thôi, mỗi lần lóe lên hóa thành hàng trăm chùm sáng màu xanh phun ra, đánh tới Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Hoả diễm cự kiếm trên đỉnh đầu Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhanh chóng chuyển động quay tròn, huyễn hóa ra từng đạo kiếm ảnh đỏ thẫm đón đỡ những

chùm sáng màu xanh kia.

Lúc này lão đã đổi sang một bộ trường bào vàng ròng, phía trên thêu các loại đồ án thánh cầm hoả diễm như Chu Tước, Phượng Hoàng, Tất Phương, nhìn cũng là một kiện Tiên Khí, không ngừng phun ra ngoài một cỗ liệt diễm màu đỏ, đón đỡ những chùm sáng màu xanh kia.

Những chùm sáng màu xanh này nhìn như bình thường, nhưng uy lực lại cực mạnh, đơn giản đánh xuyên qua hoả diễm kiếm khí do Nhiệt Hỏa phát ra, đánh xuống Nhiệt Hỏa Tiên Tôn như mưa.

May mắn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có kim sắc cổ kính trong tay, tản mát ra đạo đạo quang sóng kim sắc, những chùm sáng màu xanh vừa tiến vào phạm vi sóng ánh sáng, tốc độ lập tức đại giảm.

Chỉ là số lượng những chùm sáng màu xanh thực sự quá nhiều, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tránh trái tránh phải, mới miễn cưỡng tránh né được.

"Hỏa Sí Tử, lòng kiên nhẫn ta có hạn, giao địa đồ ra đây, ta có thể thả ngươi đi, nếu cứ tiếp tục ngoan cố chống cự đừng trách ta vô tình, lúc đó sẽ tìm trên thi thể của ngươi!" Nam tử cao gầy trầm giọng quát.

Hàn Lập ở nơi xa nghe lời này, ánh mắt lóe lên dị sắc.

"Hắc hắc, Thiên Đình tặc tử, muốn giết ta? Xem ngươi có khả năng đó hay không!" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bị bức không ngừng lùi lại, trên thân đã có không ít vết thương, nhưng vẫn cứng miệng.

"Ngươi đã khăng khăng muốn chết, vậy ta liền thành toàn cho ngươi!" Trong mắt nam tử cao gầy lóe lên một đạo sát ý băng lãnh, một tay nắm vào trong hư không một cái.

Viên nguyệt màu xanh trên đỉnh đầu gã quay tròn điên cuồng một hồi, trong nháy mắt biến lớn lên, đột nhiên nổ ầm vang một tiếng, phun ra chùm sáng màu xanh lớn hơn trước rất nhiều, đánh xuống Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Khẩu khí Nhiệt Hỏa Tiên Tôn dù cứng rắn, mắt thấy cảnh này, da mặt bỗng

nhiên nhăn một cái, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, dung nhập vào trong cổ kính bên hông.

Kim sắc cổ kính bỗng nhiên từ bên hông bắn ra, phun ra đạo đạo kim quang giống như hỏa diễm, phồng lớn lên mấy lần, nháy mắt liền ngăn trước người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Cổ kính này vừa bay lên, vô số thanh quang ầm vang tới, đánh vào trên mặt kính.

Cổ kính phát ra quang sóng kim sắc mặc dù có hiệu quả trì trệ, nhưng lần này thanh quang bay vụt đến nhanh như điện, tốc độ hơn xa vừa rồi, cho nên hiệu quả không lớn.

"Keng keng cheng" liên tiếp âm thanh vang lên, kim sắc cổ kính điên cuồng rung động không thôi, tản mát ra kim quang càng kịch liệt, giống như hoả diễm trong cuồng phong, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị dập tắt.

Nhưng kính này vẫn ương ngạnh như cũ ngăn trước người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, không lùi nửa bước, kim quang chung quanh điên cuồng rung động không thôi, vẫn căng cứng không tiêu tan.

Nam tử cao gầy thấy cảnh này, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn về phía kim sắc cổ kính trong mắt lóe lên một tia tham lam, trong miệng hừ lạnh một tiếng, tay áo phất lên.

Toàn thân gã đại phóng thanh quang, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một Linh vực màu xanh to khoảng mười dặm.

Vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Hư không phụ cận viên nguyệt màu xanh ba động một chỗ, hào quang xanh lục trống rỗng xuất hiện, trong nháy mắt bao viên nguyệt lại.

Viên nguyệt màu xanh lập tức ảm đạm, mặt ngoài tản mát ra thanh quang nhanh chóng phiêu tán, ẩn ẩn hiển ra bản thể, là một kiện Tiên khí viên ngọc châu xanh mờ.

Cùng lúc đó, sau lưng nam tử cao gầy loé lên kim quang, một thanh khoá lớn kim sắc trống rỗng xuất hiện, như thiểm điện bắn đến người gã.

"Kẻ nào!" Sắc mặt nam tử cao gầy đột biến, đột nhiên thân hình quay tít một vòng, há miệng phun ra một mâm tròn ngân sắc.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, mâm tròn ngăn trở khoá lớn kim sắc kia lại.

Ngân mang trùng thiên từ trên mâm tròn kim sắc tán phát ra, cả hai đối kháng cân bằng nhau tại một chỗ.

Hai tay gã vung vẩy, trong một tay áo chớp động thanh quang, bay ra một kiện Tiên khí thẻ tre màu xanh, quang mang chớp động huyễn hóa thành một màn sáng màu xanh hình dáng thẻ tre, bảo vệ toàn thân gã.

Một tay khác từ trong tay áo thò ra, nắm vào hư không hướng ngọc châu màu xanh bị hào quang xanh biếc bao lại.

Vào lúc này, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trên không viên nguyệt màu xanh ba động cùng một chỗ, một cái cự thủ màu xanh to như ngọn núi phá không chui ra, hung hăng chộp vào hào quang xanh biếc.

"Phanh" một tiếng, hào quang xanh biếc vỡ vụn, hiện ra một cái hồ lô xanh biếc, chuyển động xoay tròn.

Vô số lục sắc phù văn chung quanh hồ lô hiển hiện, tản mát ra ba động pháp tắc vô cùng to lớn, dẫn tới hư không phụ cận rung động ông ông.

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Nam tử cao gầy lộ vẻ đại hỉ, trong tay biến đổi pháp quyết.

Phía trên bàn tay lớn màu xanh ba động cùng một chỗ, hiện ra một phù văn màu xanh to lớn, hung hăng chụp xuống phía dưới, nắm trong tay hồ lô

xanh biếc.

Hồ lô xanh biếc lập tức rung động ầm ầm không thôi, tựa hồ muốn liều mạng tránh thoát giam cầm của bàn tay lớn màu xanh, nhưng bàn này tựa như tinh cương đúc thành, một mực bóp chặt, căn bản không cách nào động đậy mảy may.

------oOo------

Chương 674: Lo lắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Cái hồ lô này, hẳn là..."

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ở một bên nhìn thấy hồ lô xanh biếc, lại nao nao, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Ánh mắt nam tử cao gầy nhanh chóng quét qua chung quanh, đồng thời hai tay mạnh mẽ thúc pháp quyết.

Năm ngón tay của cự thủ màu xanh to như ngọn núi bỗng nhiên dùng lực, phù văn phía trên theo đó sáng lên, một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại từ đó bộc phát ra.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng giòn vang, lục quang hộ thể xung quanh hồ lô xanh biếc bị bóp nát.

Hồ lô xanh biếc phát ra một tiếng gào thét, rốt cuộc không còn rung động giãy dụa nữa.

Trong mắt nam tử cao gầy loé lên vẻ vui mừng, vẫy tay một cái, cụ thủ màu xanh nắm lấy hồ lô xanh biếc không còn động đậy bay vụt về.

Ngay lúc đại thủ cách nam tử cao gầy bất quá mấy trượng, hư không phía sau nam tử ba động, một bóng người vô thanh vô tức hiện ra, chính là Hàn Lập.

Hắn vừa mới hiện thân, không nói hai lời hai tay vung lên.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh, hai đạo thanh mang rời tay, sau đó đón gió điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt hóa thành hai thanh kiếm lớn màu xanh,

chém xuống đỉnh đầu nam tử cao gầy một cái.

Ánh kiếm màu xanh loá mắt từ trên kiếm lớn màu xanh bộc phát ra, thanh thế cuồn cuộn khổng lồ, phảng phất muốn bổ cả bầu trời ra.

Sắc mặt nam tử cao gầy như thường, khóe miệng hiện ra vẻ khinh thường, tựa hồ sớm đã đoán Hàn Lập sẽ xuất hiện, một tay bấm niệm pháp quyết.

Viên ngọc châu màu xanh trên đỉnh đầu gã thoát khỏi hồ lô xanh biếc, sau đó phát ra hào quang, lần nữa khôi phục sáng tỏ, theo gã bấm niệm pháp quyết, ngọc châu tách ra vô số đạo thanh quang, sau đó cuồn cuộn ngưng lại, hóa thành hai đạo tinh quang màu xanh to cỡ thùng nước, bổ vào hai thanh kiếm lớn màu xanh.

"Phanh" "Phanh" hai tiếng nổ vang rung trời truyền đến, hư không phụ cận cũng run lên bần bật!

Hai thanh kiếm lớn màu xanh thu nhỏ gần nửa, màu xanh mặt ngoài ánh kiếm càng thêm ảm đạm bay ngược về, tựa hồ linh tính bị tổn thương.

Sắc mặt Hàn Lập tái đi, tựa hồ ngay vừa rồi cũng bị tổn thương không nhỏ, thân thể lảo đảo lui lại.

"Muốn đánh lén lão tử, muốn chết!"

Nam tử cao gầy liếc Hàn Lập một cái, cười lạnh một tiếng, ánh mắt xoay chuyển nhìn lại hồ lô xanh biếc trong lòng bàn tay lớn.

Chỉ là một Kim Tiên Hậu Kỳ lại muốn cứu người từ trong tay mình đúng là si tâm vọng tưởng, bất quá cũng phải cảm tạ người này đưa tới một kiện Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Đang cân nhắc, nam tử bấm niệm pháp quyết vung lên, bàn tay lớn màu xanh mang theo hồ lô xanh biếc, bay vụt rơi xuống trước người.

Vào thời khắc này, bất ngờ xảy ra dị biến!

Hồ lô xanh biếc trong tay đại thủ không động đậy bỗng nhiên rung động kịch liệt, một lần nữa nở rộ lục mang loá mắt, bên trong càng truyền ra tiếng trầm đục như sấm sét.

Sắc mặt nam tử cao gầy cuồng biến, nhưng không đợi gã kịp làm gì, miệng hồ lô loé lên kim quang, một đạo kim quang chói mắt từ đó phun ra, đánh vào thẻ trúc màu xanh trước người gã.

Một tiếng nổ mạnh vang lên!

Thẻ tre màu xanh run lên bần bật, phía trên tách ra một đoàn kim quang chói mắt.

Tiên Khí nhìn kiên cố vô cùng, giờ phút này yếu ớt như đậu hũ, đơn giản bị kim quang xuyên thủng.

Nam tử cao gầy phía sau Tiên khí thẻ tre cũng bị xuyên qua, chỗ ngực và bụng bị xuyên ra một cái động lớn, toàn bộ thân thể cơ hồ bị cắt thành hai đoạn, nhưng miệng vết thương lại không chảy ra một giọt máu tươi, cháy đen bóng loáng.

Một màn này phát sinh trong chớp mắt, tăng thêm khoảng cách lại gần, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cách đó không xa giật nảy cả mình, sắc mặt cũng trắng bệch một trận, nhưng không có làm ra cử động nào khác.

Nam tử cao gầy há miệng phun ra một ngụm máu lớn, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh nộ.

Vừa rồi nếu không phải thời khắc ngàn cân treo sợi tóc chếch đi thân thể một chút, giờ phút này đã bị xuyên thủng đan điền mà chết rồi.

Trong lòng gã càng thêm sợ hãi, phản ứng cũng không chậm, hai tay bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, há miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh, "Phốc" một tiếng khuếch tán ra bao trùm toàn thân, cả người hóa thành một hoả cầu màu xanh, điện xạ về phía xa.

Trừ ngọc châu màu xanh, mấy món Tiên Khí khác của gã cũng không kịp

thu hồi.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phụ cận nam tử cao gầy lóe lên, mấy sợi xiềng xích óng ánh không có dấu hiệu nào nổi lên, lóe lên liền nhao nhao chui vào đầu gã, lồng sáng hộ thể căn bản không có cách ngăn cản mảy may.

Động tác toàn thân gã bỗng nhiên dừng lại, trong nháy mặt biểu hiện trên mặt ngưng kết, giống như bị người thi triển Định Thân Thuật.

Bất quá thân thể vẫn như cũ bay về phía trước, chỉ là tốc độ giảm nhiều.

"Xoẹt" một tiếng, phía trước nam tử cao gầy loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập nổi lên.

Vẻ tái nhợt trên mặt hắn đã hoàn toàn biến mất không còn tăm tích, khí tức hỗn loạn cũng khôi phục bình thường, không nói hai lời đánh ra một quyền, một quyền ảnh màu xanh trống rỗng hiển hiện, đập vào đầu nam tử cao gầy.

"Phanh" một tiếng!

Đầu lâu nam tử cao gầy tựa như trái dưa hấu bị quyền ảnh màu xanh vỗ nát, lộ ra một cái lồng giam óng ánh, bên trong bao phủ một thần hồn màu xanh.

Hàn Lập thấy tình hình này, đưa tay bấm một cái, một tia chớp màu vàng từ đầu ngón tay bắn ra, chui vào Thần Niệm Tù Lung.

Kim sắc điện mang đại phóng, thần hồn trong Thần Niệm Tù Lung liền hóa thành hư vô.

Thần Niệm Tù Lung lập tức lóe lên, hóa thành mấy sợi xiềng xích óng ánh bay vụt về, chui vào trong đầu hắn.

Hắn phất tay đánh ra một mảnh thanh quang, quấn lấy tàn thi nam tử cao gầy, còn có mấy món Tiên Khí phụ cận, thu vào trong không gian Hoa Chi.

"Chậc chậc, Hàn đạo hữu, dùng thực lực ngươi, đối phó một tên tu sĩ Thái

Ất Cảnh trung kỳ, lại sử dụng thuật lừa dối bực này?" Thanh âm Ma Quang vang lên trong đầu Hàn Lập, bộ dạng rất xem thường.

Hàn Lập không có để ý tới Ma Quang, nếu dùng tới Thời Gian Pháp Tắc, hắn quả thật có thể đánh chết nam tử cao gầy kia rất dễ dàng, bất quá tạm thời hắn còn không muốn bại lộ quá nhiều trước mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Đang cân nhắc, hắn giơ tay triệu hồi Huyền Thiên Hồ Lô, hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, còn có khóa lớn màu vàng bay vụt về, vung tay áo thu lại, sau đó xoay người.

"Lệ đạo hữu, lần này lại nhờ ngươi cứu giúp, tại hạ thật không biết nên cảm tạ ngươi như thế nào." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bay vụt đến, rơi trước người hắn, cảm kích nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu làm sao lại khách khí như vậy, chúng ta sớm đã ước định liên thủ hợp tác, bất quá không nghĩ tới lại gặp ngươi ở nơi này, cũng không biết hai vị Thạch Hồ đạo hữu giờ ở nơi nào?" Hàn Lập khoát khoát tay, nói.

"Ai, ta cũng không nghĩ tới ở trong Hư Không Loạn Lưu lại phân tán với các ngươi. Ta bị truyền tống đến nơi này, ban đầu coi như gió êm sóng lặng, kết quả trước đó không lâu lại gặp phải Giám sát tiên sứ Thiên Đình, nếu không phải Lệ đạo hữu ngươi kịp thời đuổi tới, chỉ sợ hôm nay phải táng thân nơi đây rồi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở dài, oán hận nói.

"Thời gian qua ta cũng gặp phải một ít ngoại nhân, không chỉ có người Thiên Đình, tựa hồ còn có một số thế lực khác, cũng tiến vào di tích Chân Ngôn Môn này." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, nói.

"Cái gì! Lệ đạo hữu có nhận ra lai lịch những người kia không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc, lập tức truy vấn.

"Miễn cưỡng có thể phân biệt ra một chút, bên trong có thành viên Dịch Bào hội, còn có Ma Tộc đến từ Ma Vực." Hàn Lập mở miệng nói ra.

"Dịch Bào hội! Bọn hắn làm sao lại biết chỗ cửa vào di tích? Còn có Ma

Vực..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cau mày, tự lẩm bẩm, lập tức trầm mặc không nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu..." Hàn Lập đợi một lát, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vẫn như cũ trầm ngâm không nói, liền kêu một tiếng.

"Thật có lỗi, tại hạ cân nhắc sự tình có chút say mê, năm đó Chân Ngôn Môn bị Thiên Đình hủy diệt, về sau Di La lão tổ bản tông thi triển đại thần thông, dời toàn bộ Chân Ngôn Môn vào trong không gian loạn lưu, trừ ta ra, hẳn không có người biết cửa vào di tích Chân Ngôn Môn mới đúng, ta đang nghi ngờ những người kia làm sao lại tìm đến nơi đây, hẳn là chúng ta một mực bị người theo dõi mà không biết?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa hồ nghĩ đến cái gì, có chút không xác định nói.

"Bây giờ một số người đã tiến vào nơi này, suy nghĩ nguyên nhân bọn hắn tới đây cũng đã vô ích, bên trong di tích Chân Ngôn Môn quả thật có không ít bảo vật, hay là trước tìm kiếm một chút, tận khả năng tăng lên một chút năng lực tự vệ a." Hàn Lập nghe nói lời này, đôi mắt chớp động một trận, nói.

"Nói cũng đúng." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn gật đầu nói.

"Nơi này mới gây nên ba động không nhỏ, mặc dù khả năng bị người phát giác không lớn, nhưng vì an toàn, hay là chúng ta rời đi trước rồi hãy quyết định." Hàn Lập nhìn chung quanh một cái, nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, cũng gật gật đầu.

Thân hình hai người phóng lên trời, bay về một phương hướng.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu chính là đệ tử Chân Ngôn Môn, chắc hẳn hết sức quen thuộc nơi này, có lẽ thu hoạch không nhỏ a. Đúng rồi, ta nhớ ngươi tiến vào nơi đây là tìm quyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, đã đạt được chưa?" Hàn Lập cười hỏi.

"Hổ thẹn, tại hạ đến đây vận khí lại không tốt, thu hoạch không lớn, nếu không sao lại bị Giám Sát Tiên Sứ kia bức đến tình cảnh như thế, về phần

Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, ta càng không biết giấu ở nơi nào, làm sao tìm được chứ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn liên tục cười khổ.

"Há, Nhiệt Hỏa đạo hữu cũng không biết vị trí bản công pháp kia? Vậy có chút phiền phức rồi." Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nói.

"Nếu quyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết một mực không xuất thế cũng vậy mà thôi, ta lo là vật này đã rơi vào tay Thiên Đình, hoặc là thế lực khác." Khuôn mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ vẻ sầu lo, thở dài.

Hàn Lập nhìn vẻ mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn như vậy, không có mở miệng.

"Lệ đạo hữu, thực lực tại hạ yếu kém, hiện tại bên trong di tích Chân Ngôn Môn thế lực khắp nơi đều tới, nếu về sau quyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết xuất thế, dẫn tới các phương tranh đoạt, mong rằng ngươi giúp ta cướp đoạt vật này, sau khi chuyện thành công, tại hạ tất nhiên sẽ không để ngươi thất vọng." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đột nhiên xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt nghiêm túc chắp tay nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, bây giờ trong di tích Chân Ngôn Môn không biết đến bao nhiêu cao thủ, Lệ mỗ cũng vô pháp cam đoan với ngươi cái gì, bất quá chỉ cần không nguy hiểm tính mệnh, Lệ mỗ nguyện giúp ngươi một tay." Hàn Lập hơi trầm ngâm, trầm giọng nói.

"Vậy đa tạ Lệ đạo hữu." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy vui mừng, cảm ơn.

"Bất quá rốt cuộc quyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết là vật gì, nghe như là một môn công pháp?" Hàn Lập có chút hiếu kỳ hỏi.

"Đúng vậy, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết là một môn công pháp liên quan tới Thời Gian Pháp Tắc, Lệ đạo hữu hẳn cũng biết bên trong Chân Ngôn Môn có không ít công pháp thời gian pháp tắc, mà Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chính là bản môn tuyệt mật nhất." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi chần chờ, mở miệng nói ra.

"Thì ra là thế, công pháp này đã là bảo điển Chân Ngôn Môn, xác thực không thể rơi vào tay ngoại nhân." Hàn Lập gật đầu nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn âm thầm lưu tâm quan sát thần sắc Hàn Lập, nghe thấy lời nói này cũng không lộ ra dị sắc tham lam, trong lòng mới âm thầm buông lỏng.

------oOo------

Chương 675: Vô đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Lại nói, bây giờ đối với bộ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết bị Thiên Đình dòm ngó, Hàn Lập xác thực không có ý nghĩ gì đặc biệt, dù sao bây giờ hắn đã đạt được cả bộ công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, xem qua bản công pháp này, nếu tiếp tục tu luyện, đủ để tu luyện tới Đại La cảnh.

Dù Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết là bí điển tối cao của Chân Ngôn Môn, nhưng yêu cầu tu luyện tất nhiên sẽ không thấp, quá trình tu luyện tuyệt sẽ không đơn giản, chưa chắc thích hợp với bản thân mình.

Đồng thời hắn cũng minh bạch đạo lý tham thì thâm, nếu đạt được công pháp tốt hơn liền bỏ đi sở tu trước đó, kết quả ngược lại sẽ chẳng làm nên trò trống gì.

Bây giờ nhu cầu cấp bách của hắn là tăng thực lực cùng tu vi cảnh giới, để có thể tự vệ tại đây và trong Chân tiên giới hỗn loạn này, chỉ có sống sót, mới có thể suy nghĩ thêm sự tình khác.

Đương nhiên đối với bộ công pháp này, trong lòng hắn vẫn có chút hiếu kì, nếu thật hữu duyên có thể tìm hiểu ngọn ngành, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Trong lúc hai người nói chuyện, đã bay ra một khoảng cách không ngắn, địa hình phía trước dần dần bằng phẳng, từ dãy núi trùng điệp chập chùng biến thành khu vực đồi núi liên tiếp.

Mà những đồi núi này có chút kì lạ, đại đa số đều tồn tại song đồi, dáng như bướu lạc đà, chẳng biết vì sao lại như thế.

Địa hình mặc dù biến hóa, bất quá thảm thực vật cỏ cây ở các đồi núi vẫn

như cũ cực kì tươi tốt.

"Các loại cỏ cây linh khí nơi đây tràn đầy dị thường, không biết nơi này thuộc về vực nào của Chân Ngôn Môn?" Hàn Lập nhìn địa hình phía dưới, hỏi.

"Xem ra địa lý Chân Ngôn Môn Lệ đạo hữu biết cũng không ít a?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Trước đó vài ngày Lệ mỗ đạt được một phần địa đồ giản lược của Chân Ngôn Môn, nên biết đại khái một chút tình hình ở đây." Hàn Lập giải thích.

"Thì ra là thế, nơi đây là bên trong Mộc Hoàng Vực của Chân Ngôn Môn, nhưng ở biên giới Mộc Hoàng vực nên không có bao nhiêu đồ tốt, bây giờ chúng ta đang tiến vào khu vực trung tâm, nơi đó có không ít dược viên, hi vọng không bị chiến hoả năm đó huỷ đi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn gật gật đầu, thở dài nói.

"Hết thảy ngươi cứ an bài là tốt rồi." Hàn Lập gật đầu nói.

Nơi đây tầm nhìn rõ ràng, hai người chậm rãi đề cao tốc độ bay, hóa thành hai vệt độn quang một đỏ một xanh bay tới phía trước, rất nhanh biến mất ở cuối chân trời.

...

Cùng lúc đó.

Trên không một mảnh phế tích hoang vu tràn ngập sương trắng, một đạo tử sắc hồng quang lướt gấp qua, tạo thành một đạo tàn ảnh mơ hồ trong hư không, theo sát phía sau có hai vệt độn quang cùng nhau đuổi theo không bỏ.

Bên trong hồng quang phía trước là một thanh niên áo tím tóc trắng quăn, dung mạo tuấn lãng, đang chau mày cấp tốc tiến lên, trong đôi tử nhãn lóe ra một chút thần sắc chán ghét, thỉnh thoảng quay đầu nhìn một chút.

Cách xa phía sau hơn mười dặm, một lão giả hói đầu lưng còng dáng người thấp bé cùng một tên nam tử nho sam áo trắng đang cùng thúc giục một phi toa hẹp dài, cấp tốc đuổi theo.

Hai người này không ai khác, chính là Cung chủ Nguyên Cạnh Tiên Cung Lục Ngô Lương, cùng Giám sát sứ Triệu Chân tọa trấn Trạch Uyên thành thuộc Phục Trạch Tiên Vực, đang liều mạng điên cuồng đuổi theo người phía trước là Thạch Xuyên Không đã thất lạc với bọn Hàn Lập.

"Không nghĩ tới tiểu tử này lại lĩnh hội Không gian pháp tắc đến tình độ như thế, tốc độ thực sự nhanh quỷ dị, hai người chúng ta liên thủ thôi động thất phẩm Tiên Khí phi toa này, vậy mà truy lâu như vậy vẫn không bắt được hắn." Lục Ngô Lương chau mày, mở miệng nói ra.

"Chuyện này cũng không sao. Thôi động Tam Đại Chí Tôn pháp tắc tiêu hao Tiên linh lực cũng không thấp, tốc độ người này đã hạ xuống không ít so với trước kia, rõ ràng là đã tiêu hao quá độ, hẳn là chống đỡ không được bao lâu nữa. Huống hồ bây giờ di tích Chân Ngôn Môn trở thành bộ dạng quỷ quái này, chỉ sợ khối lục địa chúng ta đang ở cũng không lớn, chờ bức hắn đến khu vực biên giới, tự nhiên hắn sẽ không có chỗ để trốn." Triệu Chân khí định thần nhàn nói.

"Triệu đạo hữu nói rất đúng, bây giờ hắn đã là cá trong chậu, rơi vào trong tay chúng ta cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi." Lục Ngô Lương cười hắc hắc, mở miệng nói ra.

"Hiện tại vấn đề lớn nhất là bắt được người này nên xử trí như thế nào?" Triệu Chân toàn lực thúc giục phi toa, trên mặt lại lộ ra mấy phần do dự, hỏi.

"Há, tại sao lại lo lắng điều này?" Lông mày Lục Ngô Lương xiết chặt, nghi ngờ hỏi.

"Lục cung chủ còn không biết a? Người này trước đó đã xuất hiện tại Tụ Côn Thành, còn giao thủ với Tô Lưu đạo hữu. Nghe hắn nói, thân phận người này tựa hồ có chút khó giải quyết..." Triệu Chân chậm rãi nói.

"Triệu đạo hữu cũng đừng giả bộ không biết nữa, đã đến mức này vẫn nên nói thẳng ra thì tốt hơn." Lục Ngô Lương khẽ giật mình, nói gấp.

"Quảng Nguyên Trai... Người này có bối cảnh Quảng Nguyên Trai, đồng thời thân phận tựa hồ còn không thấp. Đáng tiếc hiện tại không liên lạc được Tô Lưu đạo hữu, nếu không có thể biết được đáp án." Triệu Chân thì thào một tiếng, nói như thế.

Lục Ngô Lương nghe vậy, ánh mắt chớp lên, tựa hồ cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Do dự một chút, sau đó lão mở miệng nói ra: "Nếu thù đã kết xuống, bây giờ thu tay lại cũng chẳng ích gì. Dù sao ở trong di tích Chân Ngôn Môn này, dứt khoát một là không làm, hai là nếu đã làm thì làm cho xong, đánh cho hắn hồn phi phách tán, không có chứng cứ là được."

"Ân, sợ cũng chỉ có thể như thế." Triệu Chân nghe vậy, ánh mắt hơi ngưng lại, gật đầu nói.

Hai người đang nói chuyện, chợt thấy đạo tử sắc độn quang phía trước bỗng nhiên gập lại, hạ xuống phía dưới một toà sơn cốc rộng lớn, vội vàng thôi động phi toa dưới chân, đuổi theo xuống phía dưới.

Cửa vào sơn cốc là hai toà sơn phong tương đối cao, phía trên mở ra rất nhiều lỗ trống, nhìn hẳn là cứ điểm đóng quân, chung quanh còn khắc rõ các loại Chân Ngôn cùng phù văn, vốn là một ít cấm chế, chỉ là bây giờ đã tổn hại hầu như không còn, ngay cả sơn phong bên phải cũng đã sụp đổ một nửa.

Hai người Triệu Chân lướt vào sơn cốc, tiếp tục đuổi theo, liền thấy trong cốc có một quãng trường to lớn bằng đá trắng, trên đó có một bóng người đang dựa vào một khối đá đen to tròn bố trí cái gì đó.

"Tiểu tử này còn dám dừng lại, bố trí thủ đoạn đối phó chúng ta?" Lục Ngô Lương thấy thế, có chút ngoài ý muốn nói.

"Tuyệt đối không thể chủ quan, người này tu luyện Không gian pháp tắc,

không thể lấy lẽ thường mà tính được." Triệu Chân nhíu mày lại, ánh mắt ngưng trọng nói.

"Mặc kệ hắn muốn làm gì, chỉ cần đừng để hắn hoàn thành là được." Khoé miệng Lục Ngô Lương nhếch một cái, nói.

Dứt lời, thân hình lão lóe lên, quanh thân hiện ra một tầng Linh vực màu vàng, trong khoảnh khắc bao phủ phương viên ngàn trượng vào trong.

Tiếp đó thân hình lão nhảy lên, làn da quanh thân như phơi khô hóa thành màu vàng đất, cả người bỗng nhiên trầm xuống, phảng phất trong nháy mắt nặng nghìn lần, như một viên thiên thạch đập xuống hướng Thạch Xuyên Không phía dưới.

Khoé miệng Triệu Chân động đậy, tựa hồ muốn nói cái gì, cuối cùng lại không nói gì cả, chỉ ngưng thần nhìn xuống phía dưới.

"Rầm rầm rầm "

Thân thể Lục Ngô Lương cấp tốc hạ xuống, mang theo tiếng gió nổ vang, theo đó là một cỗ áp bức cường đại như ngưng thực chất, thẳng áp súc không khí trong Linh Vực không ngừng sụp đổ xuống dưới.

Chỉ lát nữa là rơi đập xuống quảng trường đá trắng, nện cho Thạch Xuyên Không thịt nát xương tan, bỗng một tầng ngân quang không có dấu hiệu nào lan tràn ra, hóa thành một Linh vực ngân sắc khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi mấy trượng vào trong.

Lục Ngô Lương cảm thấy hoa mắt một cái, không gian xung quanh tựa hồ nổi lên một tầng hơi nước mông lung, bắt đầu trở nên mơ hồ vặn vẹo, tiếp theo trong chớp mắt thân ảnh lão liền rơi xuống đất, phát ra một tiếng nổ vang chấn thiên.

"Ầm ầm..."

Bụi mù nổi lên bốn phía, trong phạm vi gần ngàn trượng mặt đất nham thạch vỡ nát, cát bay đá chạy, toàn bộ đại địa sụp xuống gần trăm trượng,

trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu vô cùng lớn.

Triệu Chân ở trên không nhìn xem một màn này, ánh mắt không khỏi nhảy lên một cái.

Vừa rồi rõ ràng Lục Ngô Lương đập xuống quãng trường đá trắng phía dưới, nhưng giờ phút này thân hình lão lại nện bên ngoài quãng trường đá trắng.

Thân hình gã vội vàng bay vút xuống, nghênh đón Lục Ngô Lương từ hố sâu bay ra.

"Lục đạo hữu, xảy ra chuyện gì?" Triệu Chân vội vàng hỏi.

"Hắc hắc... Tiểu tử này quả nhiên có chút môn đạo, trong nháy mắt lúc ta nện xuống, hắn thi triển một loại thần thông nào đó cùng loại với Không Gian Na Di, khiến ta bị dời đi xa. Bất quá không sao, đợi ta cũng thi triển một chút thần thông vây khốn hắn, khiến cho hắn không thể thi pháp, lúc đó đạo hữu ngươi xuất thủ chém giết là được." Lục Ngô Lương cười khan một tiếng, nói.

"Vậy nhờ đạo hữu..." Ánh mắt Triệu Chân nhìn Thạch Xuyên Không bên kia, nửa tin nửa ngờ nói.

Lục Ngô Lương gật gật đầu, hai tay vừa bấm pháp quyết, thời khắc đang muốn thi pháp thì thanh niên áo tím kia bỗng nhiên xoay người lại, khóe miệng nhếch lên, tươi cười nhìn bọn họ tràn đầy vẻ khiêu khích.

Ngay sau đó, tay y lật một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một la bàn lớn chừng quả đấm, đầu ngón tay kia ngưng ra một giọt tinh huyết màu bạc nhạt điểm lên phía trên.

Tất cả linh văn phía trên la bàn sáng lên từng vòng, tiếp theo phát ra ngân quang sáng tỏ, từ đó truyền ra trận trận ba động không gian mãnh liệt.

Cùng lúc đó, khối đá tròn màu đen sau lưng Thạch Xuyên Không, bốn phía cũng có một tòa pháp trận hình tròn sáng lên quang mang, từ đó chiếu ra

một đạo ngân quang ngút trời, chói mắt vô cùng, khiến cho hai người Triệu Chân đều thấy loá mắt, không khỏi thu liễm ánh mắt.

Khi ngân sắc quang mang lóe lên một cái rồi thu liễm lại biến mất, hai đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện trong ngân quang pháp trận.

Bên trái là một thiếu phụ thân hình thướt tha, mái tóc như thác nước, che mặt bằng lụa trắng, chính là thiếu phụ Ma Tộc Phong Lâm, ở bên cạnh còn có một thanh niên đầu đầy tóc tím buộc cao, mặc vũ bào đỏ chót rất nổi bật.

"Tham kiến Thiếu chủ." Hai người vừa mới hiện thân, lập tức khom người hạ bái Thạch Xuyên Không, cung kính nói.

Thạch Xuyên Không tiện tay ném là bàn đang bốc lên khói trắng, hoàn toàn đã bị phá hủy đi, lông mày cau lại, hỏi: "Làm sao chỉ có hai người các ngươi, Tỉnh lão đâu?"

"Hồi bẩm Thiếu chủ, sau khi tiến vào di tích, ta bị phân tán với Tỉnh lão và Tử Tình..." Phong Lâm vội vàng nói.

"Thiếu chủ, trước đó ta cùng Tỉnh lão đang thăm dò một di tích, không biết xúc động cấm chế gì, lại còn bị thế lực khác đánh lén, Tỉnh lão bị một đám sương mù màu xám đột nhiên xuất hiện cuốn vào, không biết làm sao thoát ra, liền vô thanh vô tức biến mất. Ta thấy tình hình không ổn, lập tức rút lui, về sau chưa kịp trở lại xem xét, liền bị Thiếu chủ dùng Không Di Bàn mang đến nơi này..." Thanh niên nổi bật tên là Tử Tinh, ánh mắt hơi thu lại, ôm quyền nói.

------oOo------

Chương 676

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Được rồi... Món trọng khí kia ta đã có chút manh mối, trước tiên chúng ta đối phó việc trước mắt đã." Thạch Xuyên Không nghe vậy, im lặng suy nghĩ rồi mở miệng nói ra.

Tử Tinh cùng Phong Lâm liếc nhau, trong lòng thở nhẹ một hơi.

Hai người quay đầu nhìn chằm chằm về phía hai người Triệu Chân, nhếch miệng nở nụ cười mỉa mai, mở miệng nói: “Dám ra tay với thiếu chủ Quảng Nguyên Trai chúng ta, bọn ngươi cho là đường tu đạo quá thuận lợi hay là chê thọ nguyên Thái Ất quá dài".

Triệu Chân cùng Lục Ngô Kinh nghe vậy kinh hãi, thối lui ra sau hơn nghìn trượng, sắc mặt thay đổi, cảm thấy sự tình càng khó giải quyết.

...

Sau mấy ngày.

Hai người Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vội vàng đi qua hành lang rộng lớn đến một tòa đại điện.

Hai bên mọc đầy cỏ dại, có vài tượng đá cùng dãy đèn đổ vỡ thành đá vụn nằm trên đó, nhìn hoang vu vô cùng.

"Nơi này là chỗ thờ cúng tông môn, vừa rồi chúng ta mới đi qua tòa tế đàn

hình tròn rộng tầm nghìn trượng kia, chính là nơi cách ngàn năm làm lễ thờ cúng một lần. Tuy năm đó chưa có khái niệm về Tứ Minh Tiên Khu, nhưng cứ mỗi lần tông môn thờ cúng, xem như hội họp của cả Tiên Vực, thậm chí vài cái Tiên Vực, thường sẽ có vạn tông đến dự lễ, khi đó thật là sôi nổi, ài... " Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vừa tiến về phía trước vừa nhớ lại chuyện cũ, nói với cho Hàn Lập.

Cuối cùng, lão cũng chỉ biết thở dài một tiếng.

"Từ xưa đến nay, bất luận chỗ nào, vương triều thay đổi hay tông môn hưng suy đều như vậy, bởi vậy mới gọi là thế sự vô thường... Nhiệt Hỏa đạo hữu cũng không cần quá mức đau buồn, hãy mau chóng tìm ra công pháp trấn tông 《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》 mới là việc chính." Hàn Lập an ủi.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn im lặng gật đầu nhẹ, ánh mắt vẫn thẫn thờ nhìn bốn phía, mặt lộ vẻ đau thương.

Đại điện cuối hành lang chiếm diện tích cực lớn, mặc dù đã sụp đổ hơn phân nữa, nhưng rường cột chạm trổ vẫn còn đứng vững, vẫn có thể cảm nhận được sự hùng vĩ khí thế năm đó.

Cách đó không xa, phía trên một cửa điện thật cao lớn màu phấn kim đỏ thắm, treo một tấm biển được sơn màu vàng viết ba chữ to "Kính Ngưỡng Các".

Hai người Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đi tới trước điện, nhìn từng cây trụ to lớn khoảng ba người ôm, cùng hai cánh cửa cao hơn trăm trượng, rồi liếc mắt nhìn nhau nhấc tay từ từ đẩy nó ra.

"Két.." một tiếng vang lên, tựa như tòa đại điện già cỗi này phát ra một tiếng thở dốc yếu ớt.

Hai người Hàn Lập bước vào trong đó, chỉ thấy bên trong lộn xộn vô cùng, gạch bể ngói vỡ vương vãi khắp nơi hậu điện, bên trên còn mọc đầy rêu xanh và cỏ dại.

Trong đống ngói vụn, còn có nửa tấm bia đá màu trắng nhô ra, phía trên hiện ra nửa chữ màu vàng thật to, nhìn như một chữ "Thiên" vậy.

Các thứ được bày biện trong điện đã không còn thấy nữa, đại bộ phận khu vực đều bị phế tích vùi lấp, chỉ có thể nhìn thấy rõ khu vực sát bên tường.

Hàn Lập đi sát tường, ánh mắt nhìn lên bức tường, chỉ thấy trên đó vẽ vài bức ảnh bích họa đồ án sinh động, mặc dù không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, nhưng màu sắc vẫn tươi đẹp như cũ, tựa như mới vẽ vậy.

"Những thứ này là gì vậy.." Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Trong bản tông, tòa "Thiên Lịch Các" này có ý nghĩa phi phàm, liên quan đến không ít bí mật tông môn, đệ tử bình thường sẽ không được vào đây. Nội dung trong những bích họa phần lớn đều là vài chuyện quan trọng của tông môn bao năm qua, lúc trước đại điện còn trận pháp bảo tồn nguyên vẹn, tất cả bích họa đều thông qua pháp trận vận chuyển chiếu ra. Đáng tiếc hiện giờ đã bị hủy hoại, bích họa lúc trước giờ không cách nào hiện ra nữa, cũng chỉ còn bức bích họa cuối cùng này là còn thấy rõ." Ánh mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn dò xét, lắc đầu nói ra.

Hàn Lập nhìn bức bích họa bên cạnh, lông mày nhíu lại, trong miệng kêu "Ồ" lên một tiếng nhỏ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe tiếng kêu thu hút quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên bức bích hoạ kia miêu tả, tựa như đang có một bữa tiệc chiêu đãi long trọng vô cùng, toàn bộ bức bích họa mang màu sắc đỏ thắm tươi sáng, khắp nơi treo đèn kết trái, linh thú bay lượn, thật là náo nhiệt vui vẻ.

Sau khi Hàn Lập cẩn thận xem kĩ, phát hiện bích họa trước mặt không có nối tiếp nhau mà rõ ràng có dấu vết thay đổi, tâm niệm vừa động liền nhìn một lượt mấy tấm bích họa treo dọc trên vách tường.

Trong bích họa, xuất hiện người Chân Ngôn Môn ra cổng đón khách, tế đàn vái trời, cung vàng điện ngọc mở tiệc chiêu đãi... Rất nhiều hình ảnh, kể cả Di La lão tổ cùng năm vị đệ tử và rất nhiều nhân vật quan trọng trong Chân

Ngôn Môn đều lần lượt xuất hiện trong những bức hoạ.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, nếu ta không nhìn lầm, những người được mở tiệc chiêu đãi tựa hồ là người Thiên Đình?" Bất ngờ Hàn Lập nhíu mày, cao giọng hỏi.

Trong tấm hình đang mở tiệc chiêu đãi những người kia, chợt thấy trang phục trên người bọn họ giống người Thiên Đình như đúc.

"Đúng vậy, mở tiệc chiêu đãi lần đó là nhóm người có thân phận cực kỳ tôn quý, là sứ giả Thiên Đình, bọn hắn không giống người Tiên cung, mà đến từ Thiên Đình chính sứ Trung Thổ Tiên Vực, cho nên tông môn mới lấy lễ tiết long trọng đón tiếp. Năm đó, có thể nói là việc trọng đại nhất của Chân Tiên Giới, đến nay ký ức ta vẫn còn cảm thấy mới mẻ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn gật đầu, nói ra.

"Xem ra quan hệ Chân Ngôn Môn cùng Thiên Đình cũng không tệ, vì sao cuối cùng lại nổ ra cuộc chiến?" Hàn Lập có chút khó hiểu nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu nói ra: "sở dĩ lần này ta trở về tông môn cũng muốn làm rõ chuyện này. Thật ra, sau khi kết thúc yến hội không bao lâu, ta liền phụng mệnh sư rời tông môn lịch lãm, cho nên những chuyện phát sinh sau đó, biết rất có hạn."

Hàn Lập nghe vậy, ngẫm nghĩ rồi gật đầu nhẹ, nhưng trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Sau khi suy nghĩ một lát, hắn liền nhìn dọc theo vách tường, chỉ thấy chôn vùi phía sau đống gạch vỡ ngói vụn, lộ ra một góc bích họa, thế là hắn vung tay áo quét đống gạch ngói sang một bên.

Sau khi tạp nham cuốn đi, bích họa lộ ra, bên trong vẻ một hình ảnh cổ quái.

Bên trong một gian địa cung có chút âm u bí ẩn, Di La lão tổ mang theo Thụ Nhân áo vàng, nam tử tay chân to lớn tóc lửa cùng một thanh niên da xanh đen to như thiết tháp, gặp mặt một người thần bí mặc đấu bồng màu

đen, quanh người bao phủ trong sương mù xám.

Trong tấm hình, hình dáng Di La lão tổ cùng ba vị đệ tử được vẻ tinh tế tỉ mỉ, thậm chí Hàn Lập còn thấy trên đó vẻ kinh ngạc, sợ hãi, hoài nghi rất nhỏ.

Tuy nhiên, diện mạo người mang áo choàng kia lại rất mơ hồ.

Trong tấm bích họa cuối, Di La lão tổ lại đi một mình vào một không gian cỗ quái khác, lấy một khối la bàn màu bạc to như cối xay từ trong tay một gã Ma tộc đầu mọc hai sừng cong, cả người gã phát ra ma khí màu đen.

Tất cả hình ảnh đến đây liền cắt đứt, trên bức tường điện phía sau cũng không có bất kỳ đồ án nào nữa.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, ngươi biết người này là ai không?" Hàn Lập nhìn chăm chú vào bích họa qua nửa ngày, chỉ vào người mặc áo choàng nghi hoặc hỏi.

"À, trong yến hội lần đó lão tổ cùng sự phụ bọn họ bất ngờ rời tiệc, chuyện này ta có biết, nhưng lại không biết bọn họ đi làm cái gì, lại càng không biết vị khách thần bí tới thăm này là ai." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu, nói ra.

"Sư phụ? Trong bức họa này người nào là tôn sư của Nhiệt Hỏa đạo hữu?" Hàn Lập vô ý nói ra.

"Vị nam tử tóc lửa kia, chính là gia sư Kỳ Ma Tử, vị Thụ Nhân áo vàng là Đại sự bá Mộc Diên, mà vị nam tử to như thiết tháp đứng phía sau là Tam sư thúc Võ Dương. Còn hai vị mang bộ dạng trẻ con trên yến hội, theo thứ tự là Tứ sư thúc Kim Nguyên Tử cùng Ngũ sư thúc Hòa Trạch." Nhiệt Hỏa cung kính thi lễ với bức họa, rồi chỉ vào ba người kể tên từng người ra.

Ngay khi Hàn Lập nghe được ba chữ "Kỳ Ma Tử", trong lòng không khỏi run lên, nhớ trước đó ở Thủy Diễn Cung gặp đứa bé đầu to kia, chính là Ngũ sư thúc Hòa Trạch trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, vậy mà y muốn hắn giết chết cừu địch, chính là Kỳ Ma Tử kia.

Trong lòng Hàn Lập nhất thời rối loạn, sắc mặt có chút thay đổi.

"Sao vậy... Lệ đạo hữu? Chẳng lẽ cảm thấy chỗ nào không đúng?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

Hàn Lập có chút do dự, nhưng vẫn không nói ra chuyện trước đó, chỉ im lặng lắc đầu, nói ra:

"Không có gì, chỉ là có chút hiếu kỳ bọn họ đang nói những gì? Chắc hẳn thân phận vị khách thần bí này không đơn giản à."

"Rốt cuộc vị khách thần bí này là ai, hay là bọn họ nói chuyện gì với nhau, chúng ta cũng không cách nào biết được, nhưng việc này lại quan trọng vô cùng, nếu không lão tổ cũng không kêu hai vị sư thúc ở lại để chiêu đãi sứ giả Thiên Đình, còn mình thì mang theo sư phụ cùng hai vị sư thúc bá đến gặp mặt hắn." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, từ từ nói ra.

"Theo như lời ngươi nói, sau khi ngươi rời tông môn không bao lâu thì Chân Ngôn Môn liền gặp kiếp nạn. Nói như vậy, vị khách thần bí này có quan hệ gì đó với Thiên Đình, thậm chí... là mấu chốt dẫn đến việc hủy diệt toàn bộ Chân Ngôn Môn." Hàn Lập xoa nhẹ ngón tay, trầm ngâm từ tốn nói ra.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy cũng không nói gì, lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn lên cảnh trên bích họa, cũng lâm vào trầm tư.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói nhiều, rồi lại nhìn bức bích họa lần nữa, ánh mắt chớp động, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đúng rồi, hình ảnh mô tả mật thất này ở nơi nào vậy, ngươi có biết hay không?" Một lúc sau, bất ngờ Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Chỗ này, ta cũng không rõ lắm, chỉ có thể đoán được vài chỗ mới có, đúng hay không cũng phải tới đó mới biết được." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói.

“Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đã quan trọng như vậy, chắc hẳn Di La lão tổ sẽ coi trọng mười phần, có lẽ sẽ giấu nó ở chỗ này hoặc tương tự như

thế, chúng ta cũng chỉ có thể tìm kiếm mà thôi." Hàn Lập nói ra.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn gật đầu, cũng không nói gì nữa.

------oOo------

Chương 677: Thi hài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ước chừng hơn nửa tháng sau.

Thân ảnh hai người Hàn Lập bay tới phía trên một hồ nước lăn tăn sóng ánh sáng.

Hai người đứng lơ lửng giữa không trung, ánh mắt cùng nhìn về phía trước, lông mày nhíu chặt.

Chỉ thấy hư không nơi đó đứt gãy, bị vô số vết nứt không gian dày đặc cắt phá thành mảnh nhỏ, ngay cả hồ nước phía dưới cũng bị cắt thành hai nửa, chỗ biên giới bị một tầng bích chướng vô hình ngăn trở, dựng thẳng lên một bức tường nước thật cao.

Mà ở bên kia vết nứt không gian, lơ lửng từng khối lục địa lớn nhỏ không đều, cùng từng toà sơn phong cô độc to lớn treo ở đó, phía trên phân bố dày đặc từng tòa bạch ngọc cung điện, chỉ là đa số đều bị tổn hại, thậm chí có toà đổ sụp hết một nửa, nhưng lờ mờ có thể thấy được năm đó là nơi phồn hoa thịnh cảnh.

Hàn Lập nhìn những sơn phong huyền phù cùng quảng trường màu trắng kia, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ quái như đã từng thấy, lúc đang âm thầm xuất thần thì nghe Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mở miệng nói ra:

"Lệ đạo hữu, xem ra phía trước không qua được, có lẽ chúng ta phải đổi đường khác rồi."

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, mảnh lục địa kia là nơi nào, ngươi còn nhớ không?"

Hàn Lập không có trả lời lão, hỏi ngược lại.

"Ở bên đó hình như là Lưỡng Sinh Cung của Mộc Diên sư bá, cũng là một trong những nơi trọng yếu nhất của tông môn trừ Chân Ngôn cung của lão tổ. Hiện tại toàn bộ không gian đều bị đánh phá thành mảnh nhỏ hỗn loạn không chịu nổi, cuối cùng có đúng hay không... ta cũng không biết chính xác." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy hơi sững sờ, ngưng thần dò xét bên kia một lát, chần chờ nói.

Hàn Lập nghe lời ấy, trong lòng đã xác định, đây đúng là nơi năm đó hắn xuyên không nhìn thấy Chân Ngôn Môn bị hủy diệt, cũng là nơi hắn giấu thi thể Mộc Diên.

"Nếu là chỗ khẩn yếu như vậy, chúng ta phải đi xem một chút, vạn nhất Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết giấu ở chỗ này thì sao?" Hàn Lập trầm ngâm một lát, nói.

"Có lẽ như thế, ở đây qua không được, chúng ta đi chỗ khác thử xem, có lẽ có đường vượt qua." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chần chờ một chút nói.

"Không cần phiền toái như vậy, mặc dù vết nứt không gian nơi đây dày đặc, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không có thông lộ, ngươi xem bên kia, chẳng phải còn có một lối đi nối liền lục địa bên kia sao?" Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt quét qua lần nữa, xem xét một lát, lắc đầu, chỉ vào một phương hướng nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn theo ngón tay hắn, chỉ thấy biên giới hồ nước cách đó mấy trăm trượng, có một cột nước rộng hơn một trượng kéo dài ra phía ngoài, giống như một chiếc thủy kiều, liên thông với mảnh lục địa cách đó hơn mười dặm.

"Lệ đạo hữu, không phải ngươi nói đùa chứ? Bốn phía dòng nước kia đều là kẽ nứt không gian vây quanh, hơi không cẩn thận sẽ bị cuốn vào đó. Huống hồ nơi cuối đường lại bị không gian bích chướng cắt đứt, cũng không thật sự liên thông với lục địa kia, coi như chúng ta có thể bình an đi qua cũng sẽ bị cắt đứt đường, cần gì phải không công mạo hiểm như vậy chứ?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, có chút không hiểu hỏi.

"Phong hiểm tự nhiên là phải thử, giờ phút này lại tìm đường khác, một là không chắc có thể tìm ra, hai là cũng quá chậm trễ, còn không bằng từ nơi này đi qua là thỏa đáng nhất." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chậm rãi nói.

Trước đó hắn đã thông qua biện pháp này, thành công vượt qua lục địa khác, trong lòng ít nhiều có chút tự tin.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy bộ dạng của hắn, biết có khuyên cũng vô dụng, sau một một phen suy tính cũng không có phản đối nữa, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập vẫn mang theo vài phần chần chờ.

"Một hồi chúng ta đi theo dòng nước, lúc đến biên giới, ta sẽ nghĩ biện pháp mở ra không gian bích chướng, chúng ta liền thừa thế xông qua." Hàn Lập dặn dò.

"Lệ đạo hữu, ngươi có nắm chắc không bị vết nứt không gian ảnh hưởng, lại có thể đánh vỡ bích chướng để chúng ta xuyên qua không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi nhíu mày, có chút hoài nghi hỏi.

"Không gian bích chướng tại đây so với Tiên Vực phía ngoài yếu kém hơn không biết bao nhiêu lần, phá vỡ không khó, chỉ cần tốc độ chúng ta đủ nhanh, liền nắm chắc bảy thành." Khoé miệng Hàn Lập nhếch một cái, lộ ra một ý cười, nói.

"Cái này..." Sau khi Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe xong, có chút im lặng.

Bất quá, việc đã đến nước này, lão cũng chỉ có thể đánh cược một lần đi theo Hàn Lập.

Hai người chuẩn bị sẵn sàng, sau đó thân hình bay lượn xuống, tiềm nhập vào giữa hồ, giống như hai con cá bơi đến thủy đạo phía trước, thẳng đến phiến đại lục kia.

Sau khi tiến vào thủy đạo, trong lòng hai người cũng bắt đầu căng thẳng, tốc độ đi cực chậm, linh lực ba động quanh thân cũng kiềm chế tới cực điểm, sợ khẽ động làm kẽ nứt không gian dẫn xuất tai họa, giống như hai

nhục thể người phàm chậm rãi bơi về phía trước.

Khoảng cách chỉ ngắn ngủi hơn mười dặm, hai người dùng trọn vẹn hơn một canh giờ mới tới.

Thời điểm tới gần tầng bích chướng kia, hai mắt Hàn Lập loé lên tử quang, lật tay một cái lấy ra Bích Lục Hồ Lô, nghiêng miệng hồ lô nhắm ngay phía trước, sau đó quay đầu nhìn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, âm thầm nhắc nhở lão chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, chỉ thấy trên tay hắn bấm pháp quyết, vỗ vào đáy hồ lô một cái, nơi miệng hồ lô đột nhiên tách ra lục quang ngút trời, bên trong truyền ra tiếng nổ mạnh như sấm sét.

Ngay sau đó, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ vòng xoáy màu xanh nơi miệng hồ lô nổ tung ra, hóa thành một đạo lục sắc kiếm ảnh mơ hồ, trong nháy mắt bắn ra đâm vào không gian bích chướng phía trước.

"Ầm ầm "

Một trận tiếng nổ vang kịch liệt truyền đến, tầng không gian bích chướng kia chưa kịp vỡ tan, thủy đạo bên trong nước hồ lại bị cỗ khí thế này xung kích kích động kịch liệt, cuốn lên hai đạo sóng nước mạnh mẽ chụp về hai bên.

Mà không gian xung quanh tựa hồ cũng bị cỗ cự lực này xé rách, vốn cân bằng yếu ớt trong nháy mắt bị đánh vỡ, mấy đạo vết nứt không gian bốn phía lập tức khuếch trương ra, từng bước xâm nhập vào trong hồ nước chung quanh, lan tràn tới hai người Hàn Lập.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, thần sắc đại biến, vội vàng gọi ra kim sắc cổ kính, toàn lực thôi động.

Chỉ thấy mảng lớn kim sắc quang tuyến dâng trào ra, mở ra bốn phía hai người Hàn Lập một khu vực kim sắc, khiến cho không gian xung quanh khe hở khuếch trương chậm lại, nhưng cũng không hoàn toàn đình trệ.

Đúng lúc này, thanh âm “ầm ầm” trên không gian bích chướng phía trước biến mất, tiếp theo "Két" một tiếng vỡ vụn ra, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xuyên qua, một thông đạo không gian cao cỡ nửa người lập tức nổi lên.

Mắt Hàn Lập sáng lên, đại thủ nắm cổ áo Nhiệt Hỏa Tiên Tôn kéo tới, thân hình nhảy lên, trong nháy mắt xuyên qua thông đạo kia.

Sau khi xuyên qua, Hàn Lập không có dừng lại, mà một tay triệu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, sau đó tiếp tục lướt hơn nghìn trượng về phía trước mới dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy thông đạo không gian mà bọn hắn mở ra vẫn như cũ mở rộng ở đó, cũng không lập tức khép lại, đầu thủy đạo bên kia đã hoàn toàn bị vết nứt không gian nuốt hết, cũng có từng tia từng sợi kẽ nứt màu đen kéo dài tới cửa thông đạo.

Bất quá kéo dài đến thông đạo cũng chỉ là kẽ nứt nhỏ bé đến cực điểm, hoàn toàn không đủ để mở rộng đầu thông đạo kia.

Sau một lát, Hàn Lập nhìn thấy đầu cửa thông đạo chậm rãi khép lại, cuối cùng hoàn toàn khép kín, mới buông lỏng một hơi.

"Nhờ có Nhiệt Hỏa đạo hữu kịp thời ngăn cản..." Hắn thu Huyền Thiên Hồ Lô lại, mỉm cười nhìn về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nói.

"Ta biết Lệ đạo hữu ngươi có một thân bản sự cùng tầng tầng lớp lớp bảo vật, tuyệt không phải ngẫu nhiên." Lúc này trong lòng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vẫn còn sợ hãi, sắc mặt hơi trắng bệch, cười khổ một tiếng nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu nói quá lời rồi, chỉ là ta gặp đúng thời thôi." Hàn Lập cười nói.

Nghỉ ngơi một lát, hai người đi dọc theo loạn thạch màu trắng trên quảng trường, một đường thẳng tới, rất nhanh liền nhìn thấy một mảnh phế tích cung điện chiếm diện tích cực lớn.

Khác với phế tích lúc trước, cung điện này bị thiêu huỷ nghiêm trọng, thành

cung còn sót lại là những gạch đá bị liệt diễm đốt nóng chảy, cũng không thấy một bộ thi hài nào, tựa hồ đã bị thiêu đốt hầu như không còn.

"Nếu ta không nhìn lầm, đây xác thực là di tích Lưỡng Sinh Cung. Trước kia phần lớn sự vụ tông môn đều do Mộc Diên sư bá xử lý, cho nên Lưỡng Sinh Cung cũng là nơi bận rộn nhất tông môn, bây giờ lại bị tổn hại nhiều nhất." Ánh mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn băn khoăn một lát, thở dài một tiếng nói.

Hàn Lập nhớ mang máng, năm đó thấy đại chiến, Thời Gian Đạo Tổ kia nhất kích kinh thiên cách nơi đây không quá xa, chắc là trung tâm chiến trường năm đó hẳn là cũng cách nơi này không xa, cho nên nơi đây tổn hại nghiêm trọng cũng không có gì lạ.

Đi tới phụ cận cung điện, Hàn Lập dựa vào tin tức còn sót lại trong trí nhớ cẩn thận tìm kiếm.

Sau một hồi lâu, ánh mắt của hắn rơi vào một ụ đá loạn thạch nhô cao, dừng bước lại.

Sau đó, trong đôi mắt hắn sáng lên tử sắc u quang, cẩn thận xem xét bên đó.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, cũng dừng bước lại, chậm rợi đợi xem hắn có phát hiện gì mới không.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, phía dưới ụ đất này tựa hồ có vật gì đó..." Hàn Lập ra vẻ trầm ngâm, nói.

"Có cái gì? Chẳng lẽ là địa cung ẩn tàng?" Lông mày Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhíu lại, hỏi.

"Không quá giống... Đào xuống một chút sẽ biết." Hàn Lập nói.

Dứt lời, trên thân hai người sáng lên quang mang, đào sâu xuống ụ đất kia.

Qua hồi lâu, thân ảnh hai người từ dưới đất bay lên, rơi trên mặt đất.

Hai tay Hàn Lập trống trơn, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thì cõng phía sau một bộ thi hài.

Thi hài mặc trên người một bộ áo bào màu vàng rách nát cùng năm tháng, hình thể cao gầy, trên đầu tóc khô héo như rơm rạ, làn da trên mặt mấp mô khe rãnh, tựa như thụ nhân dị tộc mộc linh, chính là Mộc Diên!

So với năm đó Hàn Lập xuyên không nhìn thấy Mộc Diên, lúc này thi hài cơ hồ không khác nhiều so với lúc trước, chỉ là áo bào màu vàng đã hủ thực, màu sắc trên thân càng khô héo, nhìn giống như một đoạn cây khô bị chiếu đốt lâu ngày.

"Thần thông Linh Mục của Lệ đạo hữu quả thật lợi hại, thi hài Mộc Diên sư bá bị vùi lấp sâu như thế, lại có thể phát hiện được, thật là khiến người không thể tưởng tượng." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn sửa sang một chút quần áo trên người thi hài, mở miệng nói ra.

Hàn Lập thầm nghĩ, nếu không phải đã sớm biết nơi đây có giấu thi hài, bên trong di tích này áp chế lực lượng thần thức như vậy, bất luận thế nào hắn cũng không thể phát hiện được thi thể Mộc Diên mà năm đó bị hắn chôn sâu ở dưới mặt đất như thế.

"Chẳng biết vì sao, ở đây ta bỗng nhiên sinh ra cảm ứng, theo bản năng liền dò xét nơi đó." Hàn Lập ra vẻ mờ mịt không hiểu, mở miệng nói ra.

"Như thế đúng là có duyên phận." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói.

"Thế nào, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết có trên thân Mộc Diên tiền bối không?" Trong lòng Hàn Lập đã biết rõ, nhưng vẫn hỏi.

"Tự nhiên không có khả năng giấu trên thân Mộc Diên sư bá, ngược lại giấu bên trong Lưỡng Sinh Cung của sư bá lại có mấy phần khả năng." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn liếc một chút toà cung điện đã hoàn toàn sụp đổ phía xa, nói.

Dứt lời, lão lại cõng thi hài Mộc Diên lên, cùng Hàn Lập tiến đến toà đại điện bên kia.

Bên trong đại điện tổn hại rất nghiêm trọng, tất cả kết cấu bằng gỗ đã không còn lại nửa điểm, đoạn tường gạch đá còn sót lại cũng đã bị nóng chảy đến không còn hình dạng.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đi tới chỗ nửa bức tường gạch chắn ở hậu điện, nâng lên một tay quét đống tro tàn và bụi trên tường xuống, phía trên lộ ra một đường vân kỳ dị tựa như là một vòng ấn ký, kinh hỉ nói: "Đúng là có..."

Mắt thấy Hàn Lập lộ ra vẻ nghi hoặc, lão mới giải thích: "Đây là ấn ký mật thất, trước kia trong Lưu Hỏa Cung của sư phụ cũng có một cái, không nghĩ tới ở chỗ này của sư bá cũng có, ngay cả vị trí cũng giống nhau như đúc."

"Quan hệ giữa hai người bọn họ rất tốt sao?" Ánh mắt Hàn Lập hơi thu lại, tựa như tùy ý hỏi.

"Về chuyện này... Tính tình Mộc Diên sư bá rất nóng nảy, trên thực tế rất không hợp với sư phụ ta. Bất quá đây cũng chỉ là so với mấy vị sư thúc bá khác, về tình đồng môn thì vẫn rất tốt." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói.

Hàn Lập im lặng gật gật đầu, không nói gì thêm.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nắm lấy một bàn tay thi hài Mộc Diên, đặt ở trên chỗ vòng ấn ký, truyền Tiên linh lực trong cơ thể vào trong đó, chỉ thấy bàn tay khô héo của Mộc Diên lập tức sáng lên một vòng thanh quang, tựa như cây khô gặp mùa xuân khôi phục một chút màu sắc.

Rất nhanh, trên ấn ký năm đó sáng rực thanh quang, từ đó phát ra một quang môn màu xanh cao cỡ một người.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, đình chỉ quán chú Tiên linh lực, bàn tay như cây khô kia lập tức khôi phục màu sắc khô xám.

Sau đó, lão quay đầu nhìn Hàn Lập một chút, ra hiệu hắn đi theo, rồi cõng di hài Mộc Diên bước vào trong quang môn.

Hàn Lập hơi chần chờ, cũng theo sát phía sau, đi vào trong quang môn.

Hoa mắt một cái, sau đó thân ảnh hai người liền xuất hiện ở một tòa cung điện to lớn dưới đất.

------oOo------

Chương 678: Sát thai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, sau đó nhìn Di hài Mộc Diên mà Nhiệt Hỏa tiên tôn đang cõng trên lưng, rồi quét qua phía trước.

Toà đại điện dưới mặt đất này sáng lờ mờ, bốn phía im ắng, phía trước đen nhánh, không biết thông đến nơi nào.

"Lệ đạo hữu, chúng ta đi thôi."

Nhiệt Hỏa tiên tôn nói xong, cất bước đi tới phía trước, lật tay lấy ra một khỏa minh châu sáng như tuyết to cỡ hạt đào, tiện tay ném ra.

Một đạo bạch sắc hồ quang bay khảm lên trên mái vòm.

Minh Châu trên đỉnh đầu hai người phóng xuất ra ánh sáng trắng như tuyết, chiếu rọi cả toà đại điện dưới lòng đất tươi sáng.

Ánh mắt Hàn Lập co rụt lại, chỉ thấy toàn bộ đại điện trống rỗng, ở phía trước có một vật do hai chạc cây quấn quanh lại, tạo thành hình một chiếc ghế cổ quái đặt ở chính giữa, một nửa xanh đen, một nửa vàng khô.

"Vốn tưởng nơi này Mộc Duyên sư bá cất giữ Linh đan Tiên thảo, không ngờ lại không có thứ gì." Trong mắt Nhiệt Hỏa tiên tôn hiện lên vẻ thất vọng, nói ra.

"Nơi đây đã thiết kế độc lập ẩn giấu, chắc hẳn có chỗ đặc biệt, không chừng lại cất giấu vật gì khác." Hàn Lập thôi nhìn chiếc ghế, nói ra.

"Không sai."

Nhiệt Hỏa tiên tôn gật đầu nhẹ, cõng thi thể Mộc Duyên tiếp tục đi về phía trước, tới chiếc ghế dựa thanh hắc mộc kia thì ngừng lại, dùng Tiên Linh lực uốn nắn tứ chi thi thể, đặt thi thể ngồi đoan đoan chính chính trên chiếc ghế.

Sau đó, lão lại cung kính thi lễ với thi thể một cái.

Hàn Lập không nóng lòng tìm kiếm, mà chờ Nhiệt Hỏa tiên tôn làm xong hết thảy, sau đó mới cùng lão tìm tòi trong đại điện.

Sau nửa ngày, hai người từ hai hướng đại điện đi tới, liếc nhau một cái, trong mắt đều hiện lên một tia thất vọng, đồng thời lắc đầu.

"Xem tình hình này thì không phát hiện bất luận cái gì ẩn giấu hoặc là cấm chế che giấu rồi." Nhiệt Hỏa tiên tôn nói như thế.

"Xem ra chỗ này hơn phân nửa đã bị người vơ vét không còn thứ gì." Hàn Lập cũng thở dài nói.

Trong khi nói chuyện, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhảy dựng lên, khóe mắt nhìn thoáng qua, thi thể Mộc Duyên tựa hồ bỗng nhúc nhích.

Trong lòng Hàn lập co lại, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thi hài Mộc Duyên vẫn im lặng ngồi ở trên mặt ghế cổ quái kia, cũng không có dị động, nhưng một sát na vừa rồi lại rõ ràng không giống ảo giác.

"Có lẽ không đến mức, ta cũng chỉ may mắn thăm dò mà thôi, những người khác càng không có khả năng biết rõ địa cung nơi này..." Nhiệt Hỏa tiên tôn rõ ràng không chú ý tới bất luận dị động nào, vẫn nói ra.

"Có lẽ là năm đó Chân Ngôn môn bị diệt môn, cũng đã bị cướp sạch rồi..."

Hàn Lập vừa nói được nửa lời, thần sắc đột nhiên biến đổi, kinh hãi kêu lên "Nhiệt Hỏa đạo hữu, coi chừng..."

Hắn vừa nói xong, chỉ thấy thi thể Mộc Duyên bỗng nhiên sáng lên một hồi lục quang quỷ dị, miệng vết thương to lớn trên bụng lại ngưng kết ra sát khí màu đen, trong nháy mắt đã ngưng kết thành một viên châu màu đen to cỡ hạt bồ đào.

Mặt ngoài viên châu lượn lờ hắc khí, nhìn có chút quỷ dị.

Ngay sau đó, chiếc ghế cổ quái dưới thi thể Mộc Diên bỗng nhiên như sống lại, mặt ngoài chạc cây bỗng nhiên tản ra hai bên, điên cuồng tăng vọt lên như dây leo, quét tới phía Nhiệt Hỏa tiên tôn.

Nói thì dài dòng, thật sự diễn ra chỉ trong chớp mắt.

Nhiệt Hỏa tiên tôn được Hàn Lập nhắc nhở nhưng cuối cùng phản ứng vẫn chậm một nhịp, vừa mới tránh ra đã bị vài gốc dây leo khô héo quét trúng, cánh tay lập tức bị cuốn lấy.

"A..."

Chỉ nghe trong miệng lão phát ra một tiếng hét thảm, pháp bào trên cánh tay lập tức hóa thành tro tàn, làn da xuất hiện từng vết cháy đen, huyết nhục lập tức trở nên khô quắt, làn da cũng trở nên khô héo xấu xí như vỏ cây.

Nhiệt Hỏa tiên tôn lập tức há lớn miệng, phun ra một cỗ xích diễm cháy hừng hực, theo dây leo quấn trên cánh tay khô héo của lão lan tràn ra phía chiếc ghế kia.

Nhưng mà chẳng biết tại sao, hoả diễm này nhìn cháy rừng rực vô cùng, rơi vào phía trên mộc đằng lại giống như nắng hạn được cơn mưa sương sớm giội lên, chỉ là lúc rơi xuống lại không thiêu đốt được nửa điểm những dây leo khô héo kia.

Đúng lúc này, tiếng xé gió vang lên, một đạo thanh sắc kiếm quang bỗng nhiên sáng lên, cuốn theo từng sợi Kim Sắc Lôi Điện chém xuống.

"Xoẹt" một thanh âm vang lên!

Mộc đằng khô héo lập tức đứt đoạn, từ đó phun ra ồ ồ chất lỏng màu xanh sẫm cùng từng đợt khói đen hung hãn.

Nhiệt Hỏa tiên tôn thoát thân, lập tức bắn ngược lui sau, đứng bên cạnh Hàn Lập, nâng lên thủ chưởng, lấy ra một trương phù lục kim chất Thanh Văn, dán lên vết thương trên cánh tay.

"Ti ti ti..."

Theo đó vang lên trận trận thanh âm rất nhỏ, phía trên phù lục bắt đầu bốc lên trận trận bạch khí tanh hôi.

"Lệ đạo hữu, đây là chuyện gì vậy?" Một trận đau đớn kéo tới, trên trán Nhiệt Hỏa tiên tôn ứa ra mồ hôi lạnh, nhưng lão không bận tâm, mở miệng hỏi.

"Ta cũng không rõ lắm, bất quá xem tình hình này, Mộc Duyên sư bá này tựa hồ đã trở thành sát rồi..." Hàn Lập chau mày nói.

Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm chiếc ghế cổ quái kia, thấy toàn bộ dây leo đã co rụt về, như yêu ma tóc rối run run phe phẩy bốn phía không thôi, lại không có chủ động tấn công hai người bọn họ.

"Cái này... làm sao có thể? Việc này đã qua đâu chỉ nghìn vạn năm, vì sao sớm không thành sát, muộn không thành sát, lại thành sát vào lúc này?" Mặt mũi Nhiệt Hỏa tiên tôn tràn đầy vẻ khó tin, nói ra.

"Cụ thể ta cũng không rõ lắm, bất quá xem tình hình trước mắt, hơn phân nửa là có liên quan đến chiếc ghế cổ quái dưới người hắn..." Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên chiếc ghế, trầm ngâm nói.

Nhiệt Hỏa tiên tôn nghe vậy, không khỏi xuất hiện vẻ trì trệ ngắn ngủi.

Sau một lát, ánh mắt lão lóe lên, như đột nhiên tỉnh ngộ, kêu lên "Đây không phải là chiếc ghế, đó là..."

Lão còn chưa nói xong, đã bị một tiếng kêu sợ hãi của Hàn Lập cắt đứt

"Không tốt, hắn muốn kết thành sát thai rồi... Nhiệt Hỏa đạo hữu, nhanh giúp ta một tay, ngăn trở những quái đằng kia."

Chỉ thấy Mộc Diên đang ngồi trên chiếc ghế, giờ phút này thân hình run run kịch liệt, hai con mắt vốn hủ hoá cũng rung động kịch liệt, như lâm vào mộng yểm, phảng phất muốn mở mắt ra.

Cùng lúc đó, thân hình Hàn Lập cũng đã lướt tới trước, trực tiếp gọi ra chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm trong tay, hợp lại làm một đâm thẳng vào vào phần bụng sát khí Kết Thai của thi hài Mộc Duyên.

Thân hình hắn vừa mới đi vào phạm vi mười trượng gần thi hài, những dây leo khô héo lập tức điên cuồng vặn vẹo, từ bốn phương tám hướng bao phủ tới, quấn quanh hắn.

Nhiệt Hỏa tiên tôn thấy thế, vội vàng gọi ra Kim sắc cổ kính, ném tới phía trước, một tay bấm niệm pháp quyết, quát lớn.

"Ngưng!"

Sau tiếng hô này, Kim sắc cổ kính run lên kịch liệt, mặt ngoài hiện ra một đạo phù văn phức tạp, mặt kính phóng xuất ra vô số đạo ánh sáng Kim sắc, bao phủ Hàn Lập và không gian xung quanh vào.

Kim quang chói mắt chiếu rọi qua, một cỗ chấn động Thời Gian pháp tắc lập tức nhộn nhạo ra, những dây leo bắn đến trước người Hàn Lập lập tức như rơi vào bên trong vũng lầy, tốc độ trở nên chậm chạp.

Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể Hàn Lập lập tức nghịch chuyển, tốc độ thân hình bỗng nhiên nhanh hơn, từ trong rậm rạp dây leo lóe lên xông vào, trên thanh sắc trường kiếm lóng lánh kim quang, dùng Tế Lôi thuật ngưng ra Tịch Tà lôi cầu, trực tiếp phá vỡ bích chướng do dây leo xanh đen quấn quanh thành, đâm vào chỗ trống phần bụng thi hài Mộc Duyên.

"Ầm ầm" một tiếng, sấm sét nổ vang!

Kim sắc điện quang chói mắt lập tức tách ra, hóa thành vô số Kim sắc điện xà thật nhỏ nổ bắn ra bốn phương tám hướng, xé rách sát thai khó khăn lắm mới ngưng kết thành, biến thành mảnh vỡ.

Sát thai bị nghiền nát hóa thành sát khí dày đặc, ở bên trong Tịch Tà Thần Lôi bốc hơi từng sợi, triệt để tiêu tán.

Bên trong Kim sắc điện quang sáng lạn, Hàn Lập hoảng hốt chứng kiến thi thể Mộc Duyên mở hai mắt ra, trong con mắt phản chiếu một bóng người, không phải là Hàn Lập, mà rõ ràng là Kỳ Ma Tử.

Ngay lập tức, Kim sắc lôi quang cuốn theo vạn cỗ kiếm khí lần nữa tăng vọt ra, không chỉ xé rách thi thể Mộc Duyên thành mảnh vỡ, ngay cả khỏa lưỡng sinh thụ phía dưới cũng nổ bể ra.

"Đừng..."

"Ai..."

Một tiếng la hét cùng một tiếng thở dài vang lên trước sau bên tai và trong nội tâm Hàn Lập, phân biệt đến từ Nhiệt Hỏa tiên tôn cùng Ma Quang.

Thân hình Hàn Lập hạ xuống đất, trường kiếm trong tay thu lại, trong đầu lại vang lên một tiếng thở dài của Ma Quang: "Hàn đạo hữu, đáng tiếc... Lúc nãy ta mới bế quan phân thần một chút, ai..."

Hàn Lập tự nhiên biết rõ, gã nuối tiếc chính là thi thể kia sắp thành hình sát thai, nếu để cho gã thôn phệ hấp thu, tu vi nhất định lại tăng lên một bậc, nhưng đáy lòng Hàn Lập cũng không muốn như thế.

Một Ma Quang Thái Ất sơ kỳ đã khó khống chế, nếu lại để cho gã tiếp tục kéo ra chênh lệch, không chừng lại sinh ra cái gì cũng chưa biết được.

"Ma Quang đạo hữu, tình huống khẩn cấp, sự tình tuỳ ứng biến thôi..." Hàn Lập dùng tiếng lòng đáp lại.

"Cơ duyên không đến, vô duyên mà thôi..." Ma Quang cũng đành phải âm u

thở dài nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không nói chuyện nữa, tạm thời ngăn cách không gian Hoa Chi cùng ngoại giới, lại nhìn Nhiệt Hỏa tiên tôn hỏi

"Làm sao vậy, nhiệt Hỏa đạo hữu, vừa rồi vì sao lại ngăn cản ta?"

Nhiệt Hỏa tiên tôn đã thu hồi cổ kính, nóng ruột đi tới, thoáng đánh giá một chút chiếc ghế cổ quái đã cháy đen một mảnh, mặt mũi tràn đầy vẻ tiếc hận nói: "Lệ đạo hữu a, ngươi cái này... Ai..."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập chau mày, hỏi.

"Thứ này cũng không hẳn là cái ghế, mà là một loại Tiên thực tên là "Lưỡng Sinh thụ", nghe nói năm đó Mộc Duyên sư bá dựa vào vật ấy vượt qua sát suy chi kiếp." Nhiệt Hỏa tiên tôn chỉ vào “chiếc ghế” cháy đen còn sót lại một nửa, nói ra.

"Cái gì..." Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm chợt cảm thấy ảo não không thôi, nhưng cũng không thể làm gì được nữa.

Hắn cúi người xuống dưới, tra nhìn một chút xem Lưỡng Sinh thụ này còn có thể cứu vãn hay không, kết quả phát hiện trong thân cây khô đen có một nhánh cây xanh tươi, hai ngón tay hắn kẹp lấy kéo ra mới phát hiện là một miếng ngọc giản hình dạng nhánh cây.

"Đây chẳng lẽ là..." Lông mày Nhiệt Hỏa tiên tôn nhíu lại, vội vàng hỏi.

"Có phải Đại Ngũ Hành Huyễn Thế quyết hay không, đạo hữu tự tra nhìn một chút sẽ biết." Hàn Lập thoải mái đưa ngọc giản tới, mở miệng nói ra.

Nhiệt Hỏa tiên tôn thấy thế, ngược lại không định nhận lấy, tự định giá một lát rồi nói ra:

"Mà thôi mà thôi, Lệ đạo hữu năm lần bảy lượt cứu mạng ta, ta còn một mực ôm lấy thành kiến tông môn, thật sự là... Trong này bất kể có phải Đại

Ngũ Hành Huyễn Thế quyết hay không đều do Lệ đạo hữu xem xét đi, chỉ là sau đó..."

------oOo------

Chương 679: Khúc Không Linh Trúc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Vậy xong rồi, thứ này sẽ thuộc về Nhiệt Hỏa đạo hữu." Không đợi Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói xong, Hàn Lập liền cướp lời vừa cười vừa nói.

"Lệ đạo hữu thật hào phóng, tại hạ bội phục." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn Hàn Lập rồi cung kính thi lễ, từ đáy lòng nói ra.

Hàn Lập khoát tay áo, cầm lấy miếng ngọc giản chạm vào mi tâm, thần thức chui vào trong đó.

Ngay sau đó, đuôi lông mày hắn hơi nhíu lại.

Chỉ thấy bên trong một mảnh ánh sáng màu xanh mơ hồ hiện ra từng dòng văn tự màu vàng, nhìn kỹ hoá ra là một bộ công pháp tối nghĩa vô cùng, nhưng đó cũng không phải 《mĐại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết gì cả, mà là một bộ công pháp tên là Đông Ất Khô Vinh Kinh.

Một lát sau, Hàn Lập đã ghi nhớ toàn bộ văn tự xong, liền hạ ngọc giản xuống rồi đưa cho Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vội vàng nhận lấy, nhìn xem kỹ càng.

Hàn Lập nhìn sắc mặt của lão lộ vẻ vui mừng rồi dần chuyển qua thất vọng, tiếp đó trở lại bình thường, khóe miệng nở nụ cười.

Bộ 《Đông Ất Khô Vinh Kinh》 này tổng cộng chín tầng, cũng là bộ công

pháp liên quan đến Thời Gian Pháp Tắc, nhìn sơ qua thì thấy bộ này cùng với mấy bộ 《Thủy Diễn Tứ Thời Quyết》, 《Huyễn Thần Bảo Điển》 có liên quan ngàn vạn lần, tựa như từ một hệ.

"Lệ đạo hữu, bộ công pháp này tuy không phải là 《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》 nhưng cũng là bí mật bất truyền của bản tông, hi vọng ngươi đừng truyền ra ngoài." Sau khi Nhiệt Hỏa Tiên thu lại ngọc giản, liền thở dài ngưng trọng nói ra.

"Đó là điều hiển nhiên... Nhiệt Hỏa đạo hữu, đoạn Lưỡng Sinh Thụ còn sót lại này nếu đã không còn tác dụng gì, có thể nhường cho ta không?" Hàn Lập đổi chủ đề, hỏi.

"Lúc nãy đạo hữu ra tay thật mạnh, đã chặt đứt sinh cơ của tiên thực, hiện giữ lại có tác dụng gì?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ vẻ kinh ngạc, hỏi.

"Ài... Không có gì, nếu như có cơ duyên vạn phần có thể cứu sống Lưỡng Sinh Thụ này, kiếp nạn sát suy của ta cũng có hi vọng vượt qua à? " Hàn Lập cười khổ nói, nhưng trong lòng thì lại tính toán, muốn thử dùng lục dịch trong bình nhỏ cứu sống được hay không.

"Thì ra là thế, vậy đạo hữu thu đi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chợt giật mình, vừa cười vừa nói.

"Đúng rồi, ngươi có biết Mộc Diên tiền bối năm đó làm thế nào dùng Lưỡng Sinh Thụ vượt qua sát suy không?" Hàn Lập cẩn thận thu Lưỡng Sinh Thụ lại từng chút một, mở miệng hỏi.

"Cái này... Chuyện tu hành của Mộc Diên sư bá ta cũng không rõ, thế nhưng có lẽ cũng không tránh được sát suy hạ xuống, mới dùng ngoại vật vượt qua đó." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu, nói ra.

"Ta cũng nghĩ như thế, bởi vậy, thi hài Mộc Diên tiền bối mới cô động sát thai, hơn phân nữa liên quan tới vô số sát khí vốn giấu trong Lưỡng Sinh Thụ" Hàn Lập gật đầu nói.

Sau khi thu hồi lại, hai người cũng không rời đi ngay, mà chờ thương thế trên cánh tay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lành lại, rồi mới rời khỏi đại điện dưới mặt đất.

"Lưỡng Sinh Cung này đã không có, vậy thì chỗ khác cũng sẽ không, nếu như Tàng Chân Cốc ở trên khối Đại Lục này không bị tách ra, thì sẽ cách nơi này không xa lắm, trước tiên chúng ta đến đó xem thử." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn thoáng cuối chân trời, nói với Hàn Lập.

"Không biết Tàng Chân Cốc trong miệng đạo hữu, là chỗ nào của quý tông vậy?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Tàng Chân Cốc là nơi Lão Tổ bế quan thường ngày, ngoại trừ giảng kinh thụ pháp hoặc là xử lý chuyện quan trọng trong tông môn, lão tổ mới ra ngoài, còn lại thời gian đều ở trong đó, cho nên chỗ này rất có khả năng giấu <<Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết >> Nhiệt Hỏa Tiên Tôn giải thích.

"Tốt, vậy chúng ta đến đó trước đi." Hàn Lập gật đầu nói.

Sau đó, hai người điều khiển phi chu, dưới chỉ dẫn của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, lao nhanh về phía Tàng Chân Cốc.

Trên đường phi hành, từ trên bầu trời nhìn xuống, chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất là một mảnh hoang tàn, chỗ nào cũng đều lưu lại dấu vết tranh đấu dữ dội.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nhớ lại, năm đó xuyên không tới đây nhìn thấy cảnh tượng đó, đặc biệt là một chưởng động trời từ trên giáng xuống, trong lòng không khỏi có chút sợ hãi.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được mà ngước nhìn bầu trời phía xa, chỉ thấy trời xanh mây tạnh, xanh thẳm vô cùng, một mảnh yên bình.

Trải qua tầm ba khắc đồng hồ, phi chu vượt qua mảnh phế tích thật lớn, đi tới một vùng bình nguyên rộng lớn, liền giảm tốc độ, từ từ tiến đến.

"Thật tốt, Tàng Chân Cốc này không bị nứt vỡ, vẫn còn dính vào Mộc

Hoàng Vực." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn vào tòa sơn cốc màu xanh phía xa xa, nhếch miệng nở nụ cười, nói ra.

Trong mắt Hàn Lập lay động hào quang, cũng đang quan sát sơn cốc bên kia, chỉ thấy hai bên sơn cốc không cao lắm, bề mặt trong cốc có chút bằng phẳng, đón nhận từng ánh nắng chiếu vào, không có vẻ gì là chật chội u tối.

"Tàng Phong Cốc này tựa hồ không phải nơi trọng địa quan trọng, bên trong cũng không có cấm chế gì à? Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Khà khà, Lệ đạo hữu lầm rồi, Tàng Phong Cốc này cũng không phải là nơi thiên địa linh khí nồng đậm nhất trong môn, cũng không bố trí cấm chế bí ẩn gì cả, sở dĩ lão tổ bế quan chỗ này, chỉ là đơn giản ưa thích Không Linh Trúc trong cốc mà thôi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vừa cười vừa nói.

"Nói như vậy, ngược lại là ta quá lo lắng rồi..." Hàn Lập hơi ngẩn ra rồi nói.

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi đến gần cửa hang.

Chưa kịp hạ xuống đất, cả hai chợt nghe từng đợt âm thanh "Rào rào", xen lẫn trong đó là tiếng đung đưa xì xào, tạo thành một nhạc khúc kỳ ảo êm tai, từ trong cốc truyền ra.

"Đây là..." Hàn Lập nghe thấy âm thanh này, cảm giác rất êm tai, không khỏi thì thào hỏi.

"Đây là khúc Không Linh Trúc, là do những cơn gió thổi qua rừng trúc, thân trúc đụng vào nhau tạo thành âm thanh Không Linh Trúc, tiếng vang hòa hợp, có hiệu quả thanh tịnh tâm hồn." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhắm mắt cảm thụ, rồi giải thích.

"Chả trách Di La lão tổ muốn bế quan chỗ này, quả là một nơi tĩnh tu tuyệt vời." Hàn Lập nghe vậy, cũng không nhịn được tặc lưỡi tán dương.

"Đây vẫn chỉ là nơi cửa hang, trong cốc còn có một loại linh điểu tên là Phong Linh Thước, tiếng hót uyển chuyển dễ nghe, phối hợp với khúc Không Linh Trúc mới thật sự là diệu âm thế gian." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có

chút hơi tự đắc nói ra.

Đi vào trong cốc, không bao lâu Hàn Lập thấy từng bụi cây trúc xanh tươi ướt át, mọc rải rác hai bên sườn núi, thân trúc thẳng tắp, nhìn có chút mỏng manh, dưới cơn gió nhẹ đung đưa va vào nhau, phát ra từng trận âm thanh "Rào rào".

Càng đi vào sâu, rừng trúc hai bên càng rậm rạp, mơ hồ mọc khắp nơi trong cốc, chỉ chừa lại một con đường nhỏ sáu thước lát từ phiến đá, uốn lượn đi sâu vào trong rừng trúc.

Nghe âm thanh Linh Trúc không ngừng chung quanh, trong lòng Hàn Lập cảm thấy bình thản, ngược lại thật sự có mấy phần hưởng thụ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bên cạnh cũng giống vậy, mấy ngày liền lão đều nhíu chặt lông mày, lúc này mới giãn ra vài phần.

Sau khi vào sâu tầm nữa canh giờ, chẳng biết từ lúc nào sương mù mờ mịt đã bao phủ cả khu rừng trúc, làm cho âm thanh khúc Không Linh Trúc trở nên nhỏ lại.

Hàn Lập nhìn sâu vào rừng trúc, sương mù màu trắng xám càng thêm dày đặc, bất ngờ lông mày nhíu lại, trong lòng sinh ra cảm giác bất an.

Trong mắt hắn lóe lên ánh sáng màu tím, nhìn bốn phía chung quanh, lại thấy tầm nhìn chỉ còn không quá trăm trượng, sau đó trở về mắt thường thì thấy tối tăm mờ mịt vô cùng.

Mà càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, thân Không Linh Trúc hay lá trúc sâu trong sương mù đều có màu xám trắng lạ thường, ngay khi va vào nhau cũng không phát ra âm thanh nào cả.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, tựa như những sương mù này có chỗ không thích hợp, có vẻ như đang áp chế thật lớn lực lượng thần thức, mơ hồ lại mang theo chút sát khí, có phải chúng ta đã vô tình đụng vào cấm chế gì đó trong cốc hay không? Hàn Lập thu lại tâm thần, nhíu mày hỏi.

"Năm đó lão tổ từng hạ lệnh không được hạ cấm chế tại Tàng Chân Cốc, cũng không hạn chế đệ tử trong môn đi vào trong cốc, vì vậy ta cũng đến đây nhiều lần, thường sáng sớm cũng có sương mù ngưng đọng, nhưng sương mù hơi mờ nhạt, ta chưa bao giờ thấy qua sương mù kỳ quái như trước mắt này... Không biết có phải sau cuộc biến cố của tông môn mới có hay không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có chút khó chịu, mở miệng nói ra.

"Bất kể thế nào, áp chế lực lượng thần thức đến như thế, tuyệt không phải chuyện tốt lành gì, chúng ta phải mười phần cảnh giác mới được." Hàn Lập nhíu mày, nói ra.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, bất ngờ vang lên một âm thanh động trời.

Sâu trong rừng trúc rậm rạp, bất ngờ phát sáng mấy trăm đốm sáng màu xanh u ám, tựa như ma trôi nổi lửa phun ra bốn phía.

"Cẩn thận.. "

Ngay khi Hàn Lập vừa quát một tiếng, tay phải xoay chuyển, chợt trong lòng bàn tay tỏa ra điện quang màu vàng, hiện ra chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền nắm trong tay, phía trên còn phát ra lôi điện màu vàng, vang "Tí tách" không ngừng.

Sau đó hắn vung lên, lôi điện màu vàng lập tức ngưng thành sợi dây, như roi Trường Tiên vụt ngang bốn phía.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn kế bên một tay lấy cỗ kính màu vàng ra, nhưng chưa thúc giục, tay kia thì cầm một cây Quạt Ba Tiêu màu đỏ thẫm thật lớn quạt tới mấy chục đoàn U Hỏa màu xanh.

"Xì xì xì.."

Tịch Tà Thần Lôi ngưng thành roi Trường Tiên, ở trước người vẽ ra một đường vòng tròn màu vàng, trong chớp mắt đã đánh trúng đoàn quỷ hỏa kia, phát ra từng đợt nổ vang.

Hơn trăm đoàn quỷ hoả to như trái dưa hấu cùng tan rã, nhưng không có

tiêu tán, mà phân tán thành vô số U Hỏa màu xanh to như nắm đấm, bay tới có chút chậm hơn, nhưng vẫn bay tới tấp về phía bọn hắn.

"Phần phật" "Phần phật"

Hỏa văn bao quanh trên Quạt Ba Tiêu đỏ thẫm tỏa sáng, bắn ra một đám hỏa diễm đỏ thẫm lớn bằng ngọn lửa màu xanh, va vào đám ngọn lửa màu xanh giữa không trung, làm nổ tung từng đợt.

Hỏa diễm một đỏ một xanh dần quấn lấy nhau, phát ra từng đốm lửa nhỏ rồi triệt tiêu nhau, từng đoàn dập tắt, toàn bộ tan biến không thấy gì cả.

"Lệ đạo hữu, những thứ này dường như Xích Diễm có thể khắc chế được!" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cao giọng quát.

Hàn Lập cũng đã sớm thấy được, tâm niệm vừa động, ngay đầu vai liền phát ra tia sáng bạc, rồi hiện ra một ngân diễm tiểu nhân lớn bằng lòng bàn tay.

Chỉ thấy tiểu nhân bẻ tay duỗi lưng, tiếp đó nghiêng đầu nhìn về lục sắc hỏa diễm bốn phía, múa máy tay chân tựa như muốn bày ra tư thế chơi lớn vậy.

------oOo------

Chương 680: Quái nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Đi đi!"

Hàn Lập thấy bộ dạng Ngân diễm tiểu nhân như vậy, khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ, nói ra.

Hắn vừa dứt lời, Ngân diễm tiểu nhân liền nhảy từ đầu vai hắn xuống, hai tay mở ra, lập tức hóa thành một hoả điểu to lớn màu bạc bay nhào tới đám hoả cầu màu xanh lớn chừng quả đấm kia.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đưa lưng về phía Hàn Lập, đột nhiên phía sau xuất hiện hoả lực nóng bỏng cùng chấn động cường đại dọa cho nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại liền thấy Ngân diễm tiểu nhân đang hóa thành hỏa điểu, lập tức nhịn không được kinh hô: "Đây là... Tinh Viêm Chi Hỏa!"

Lão vừa nói xong, lại nhìn Hàn Lập, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ.

Hàn Lập không để ý đến phản ứng của lão, từ năm đó trong miệng Mã Lương hắn đã biết Tinh Viêm Hỏa Điểu bất phàm, ở Chân Tiên giới cũng là tồn tại cực kỳ hiếm có, chẳng qua những năm gần đây một mực dùng nó giúp mình luyện đan, thật sự là có chút ủy khuất cho nó.

"Ầm ầm ầm..."

Theo đó liên tiếp thanh âm nổ đùng vang lên không ngừng, phiến hoả cầu màu xanh lá dày đặc bị Tinh Viêm Hỏa Điểu cuốn qua một vòng, nhao nhao bạo liệt ra, bị hỏa diễm đốt cho tán loạn, biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập nhìn xem một màn này nhịn không được cau mày, lộ ra một tia khẩn trương, ngay vừa rồi hắn cảm nhận rõ ràng một tia chán ghét từ trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Ngày xưa thời điểm nó thôn phệ vạn hỏa, không lần nào mà không hưng phấn khó nhịn, lần này lại sinh ra tâm tình kháng cự Lục Hỏa này, điều này hiển nhiên có chút không bình thường.

Đề phòng vạn nhất, Hàn Lập vội động tâm niệm, triệu hoán Tinh Viêm Hỏa Điểu trở lại bên cạnh mình, nhưng ngoài dự liệu của hắn là Hoả Điểu vẫn không lập tức phản hồi, mà xuyên thẳng qua rừng trúc, chẳng những thiêu đốt Lục Hoả cổ quái kia hầu như không còn, mà còn xua tan sương mù dày đặc bốn phía đi không ít.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, lúc này mới phát hiện chỗ sâu trong sương mù, vậy mà có rất nhiều bóng dáng cổ quái lờ mờ.

Trong đó đại đa số thân thể còng xuống, nhìn như một đám lão già tám chín mươi tuổi đứng ở đó, phía sau bọn họ còn có bảy tám thân ảnh cao to hơn mười trượng, trên người có thể thể thấy từng đám cây bén nhọn đâm vào.

Ngay vị trí trung tâm những thân ảnh cổ quái kia, còn có một đạo thân ảnh đặc thù, thoạt nhìn không khác gì thường nhân, tựa hồ trên người còn mặc một bộ trường bào, có thể thấy vạt áo phía dưới đang lay động theo gió núi.

Tất cả những thân ảnh này đều đứng ở trong sương mù, không nhúc nhích, phảng phất hoà làm một thể với sương mù màu xám, nếu không có Tinh Viêm Hỏa Điểu xua tán đi không ít sương mù, Hàn Lập căn bản không phát hiện được.

Lúc này, Ngân diễm hỏa điểu mới mở hai cánh bay vút về, một lần nữa hóa thành bộ dạng Ngân diễm tiểu nhân, rơi vào trên vai Hàn Lập, một bộ dạng không kịp thở.

Hàn Lập thoáng xem xét một chút, phát hiện chẳng qua nó tiêu hao Linh lực có chút quá độ, cũng không có gì không ổn, mới thoáng an tâm một chút.

"Đây là thứ gì?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, thân hình khẽ động, thối lui đến trước người Hàn Lập, nghi ngờ hỏi.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, lắc đầu, không nói gì.

Đúng lúc này, trong bóng sương mù xám đột nhiên vang lên tiếng nói: "Khục, khục, vốn định dùng Mộ Du Chi Hỏa thử xem nông sâu, thần không biết quỷ không hay giết chết các ngươi, không ngờ lại bị phát hiện rồi..."

Hàn Lập nhíu mày, chú ý tới người nói chuyện, chính là thân ảnh đứng ở giữa.

"Các ngươi là người nào?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cao giọng quát.

Người kia không có trả lời lão, chẳng qua trong cổ rung động "Ọt ọt" một hồi, phát ra liên tiếp thanh âm dị tộc.

Ngay sau đó, tất cả những thân ảnh kia đột nhiên đều động đậy.

Những thân ảnh tựa như lão già cực kỳ linh hoạt, tản ra ầm ầm, tất cả đều bay lên không trung, như viên hầu lao nhanh trên đỉnh rừng trúc, xếp theo đội ngũ hình quạt bao vây tới hướng bên này.

Mà những thân ảnh cao lớn hơn mười trượng kia lại trực tiếp xông tới, mảng lớn rừng trúc ven đường bị chấn cho sụp đổ, truyền ra từng trận tiếng vang nặng nề, nghe mười phần quỷ dị.

Chỉ có thân ảnh chính giữa kia lại không di động, lần nữa bị sương mù tràn tới che khuất, biến mất không thấy.

"Đã đến."

Tử quang trong mắt Hàn Lập chớp động, trong miệng đột nhiên quát khẽ một tiếng, ngửa đầu nhìn lên không trung.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe cả kinh rợn da gà, cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy những thân ảnh lưng còng trên đỉnh rừng trúc đã bay vút tới, hiển lộ ra thân hình rõ ràng.

Những sinh vật cổ quái này có ngoại hình cực giống Viên Hầu, trên người lại không có lông tóc, làn da màu nâu xanh, hơn nữa dưới nách lại sinh ra một lớp cánh thịt màu xám, thời điểm nhảy lên trên rừng trúc sẽ mở ra, mượn khí lưu lướt đi.

Lúc tới gần hai người Hàn Lập, những viên hầu da xanh này nhao nhao đạp một cái vào Không Linh Trúc, thân hình dựa vào phản lực xông đến phát động công kích hai người.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, thân hình nhanh chóng vòng một cái, nghiêng người tránh ra.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Viên hầu da xanh dẫn đầu lao qua hắn nện xuống mặt đất, dẫn tới đại địa chấn động kịch liệt, trên mặt đất hiện ra từng vết nứt giống như mạng nhện.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Những sinh vật cổ quái này thoạt nhìn hình thể không lớn, tốc độ lại cực nhanh, hơn nữa lực lượng tựa hồ cũng rất mạnh, mà càng làm cho hắn chú ý chính là mắt của bọn chúng lại giống như mắt cá chết, một màu xanh xám.

Hắn khó khăn lắm mới tránh được một kích, còn chưa kịp suy nghĩ thì chung quanh đã có mấy đạo thân ảnh bắn nhanh tới, trong tay đều có một cây lang nha bổng màu xám trắng, hiện lên vây quanh đánh tới phía hắn.

Tay Hàn Lập nhấc lên, hai khối lôi cầu một vàng một bạc ngưng tụ ra, bay lên trên đỉnh đầu, va chạm với chúng nổ ầm ầm.

Chỉ thấy hồ quang điện hai màu vàng bạc bay đầy trời, trải ra giữa không trung, từ đó kích phát ra một vòng tròn màu vàng to lớn, hóa thành một cỗ sóng xung kích mãnh liệt vô cùng lan ra.

"Ô ô ô..."

Trong không khí lập tức tràn ngập một mùi khét lẹt, toàn thân hơn mười viên hầu da xanh phun ra khói xanh, trong miệng phát ra từng tiếng gầm cổ quái, bị phản chấn văng ngược lại, ngã xuống đất.

Bên kia, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cầm quạt ba tiêu đỏ thẫm trong tay, bên trên chợt hiện hỏa quang, không ngừng bắn ra hoả đoàn, đánh vào những viên hầu da xanh kia làm không ngừng toé lên mảng lớn hoả tinh, nhưng cũng chỉ ngăn trở cách người lão mấy trượng, lại không thể làm chúng trọng thương.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay loé lên kiếm quang, thân hình mơ hồ một cái, lập tức từ chỗ này biến mất, tiếp theo trực tiếp xuất hiện trước người một viên hầu da xanh đã bị hắn đánh bại, trường kiếm trong tay trùng điệp đâm xuống.

Viên Hầu da xanh rõ ràng sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng phản ứng cũng không chậm, lập tức hai tay nắm Lang Nha Bổng màu xám trắng đưa lên đón đỡ.

"Tranh" một tiếng vang lên.

Mũi kiếm Hàn Lập đâm trúng vào Lang nha bổng màu xám trắng, đưa tới một hồi chấn động kịch liệt.

Sau một khắc, chỉ nghe "Két" một tiếng vang nhỏ, phía trên thân gậy lập tức nứt ra một khe hở, một cỗ sát khí đen nhánh nồng đậm lập tức từ đó phun ra, đánh thẳng tới mặt Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, tung một cước đá bay ngược Viên Hầu da xanh ra sau, "Ầm" một tiếng đâm vào một thân ảnh to lớn đang đuổi đến trước mặt.

Chỉ thấy thân ảnh to lớn cao hơn mười trượng kia, toàn thân bao trùm một tầng lân giáp màu xám bạc, nhìn như da cá sấu, cái đầu lại giống cự tích (thằn lằn), nhưng lại không có đồng tử, há to miệng lớn dính máu mọc đầy

răng cưa bén nhọn.

Chi dưới thô ngắn của nó cũng tiến lên không quá nhanh, lực lượng cường tráng đụng mạnh vào viên hầu da xanh kia, miệng lớn há to mãnh liệt, bên trong lục quang cuồn cuộn, mãnh liệt phun ra một đoàn lục hoả to lớn đánh tới Hàn Lập.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, đưa tay vỗ vỗ Ngân diễm tiểu nhân trên đầu vai, Tiểu nhân lập tức "Phốc" một cái, như thủy dịch tán loạn ra, chảy khắp toàn thân Hàn Lập, như một tầng áo giáp ngân diễm bao phủ cả người hắn lại.

Hai tay Hàn Lập nắm chặt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, tiến đến phía trước một bước, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, thân hình lập tức tiếp cận, một kiếm liền chém lục hoả kia thành hai nửa, thân hình được sự bảo vệ của Tinh Viêm Chi Hỏa trực tiếp xuyên qua trung tâm hoả cầu.

Một đạo kim quang từ trung tâm hai nửa hỏa cầu lóe lên rồi biến mất, lập tức đánh vào lân giáp trên người dị thú.

"Khóa "

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng hét to!

Ngay chỗ dị thú đột nhiên lóe lên kim quang, một thanh kim sắc khoá lớn lăng không hiển hiện ra, "Khanh" một tiếng giòn vang, khóa trên cổ của nó, vô số ánh sáng màu vàng lập tức từ ở trên đó nở rộ ra.

Một chữ “Khoá” to lớn màu vàng lóe lên hiển hiện ra, khắc lên trên hai gò má lân giáp dị thú.

Thân thể lân giáp dị thú lập tức cứng đờ, toàn thân phảng phất bị đông lại, không động đậy được nữa.

Khoé miệng Hàn Lập cong lên một vòng vui vẻ, thân tiến lên, tay nắm chặt chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kiếm, từng tia điện màu vàng nhè nhẹ

hiển hiện ra, mũi kiếm lại ngưng tụ ra một giọt thủy dịch màu kim nồng đậm, đâm thẳng tới đầu lâu dị thú.

Thời điểm mũi kiếm sắp đâm vào đầu dị thú, một màn quỷ dị xuất hiện.

Lân giáp dị thú rõ ràng đã bị tiểu khoá màu vàng giam cầm, vậy mà trong miệng lớn của nó đột nhiên phun ra lục quang, "Phốc" một tiếng, bắn ra mãnh liệt một đoàn Lục Hỏa.

Khoảng cách Hàn Lập thật sự quá gần, căn bản không thể tránh được, "Ầm" một tiếng lồng ngực bị đánh trúng, thân hình như gặp phải trọng kích bay ngược ra sau, trùng điệp đập vào mặt đất.

Lục hoả dính trên người lập tức muốn lan tràn ra thân hắn, nhưng ngân sắc hoả diễm bao bọc trên thân Hàn Lập đã sớm bay nhào tới, lập tức nuốt sống nó vào.

Hàn Lập đứng từ mặt đất lên, nhìn qua hơn mười Viên hầu da xanh cùng một đầu lân giáp dị thú vây công Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, phát hiện lão tuy bị hợp công quyết liệt, nhưng lại không có vẻ gì là bối rối.

Lại quay đầu nhìn đầu lân giáp dị thú bị Tiên khí khoá vàng giam cầm, liền phát hiện trên đầu vai nó đang đứng một thanh niên nam tử nhân tộc mặc trường bào màu xanh nhạt, trên tay đang kết một pháp quyết cổ quái, mỉm cười nhìn hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm hơi động một chút.

Người này chính là gia hoả lúc trước đứng chính giữa những thân ảnh cổ quái kia.

Khuôn mặt gã chợt nhìn rất là anh tuấn, nhưng mà lại lộ ra một cỗ hương vị cổ quái, lông mi cái mũi cùng bờ môi, hoặc từ những địa phương khác tổ hợp lại một chỗ, làm cho người ta cảm giác chắp vá không hài hòa, mà càng thêm quỷ dị là, hai con ngươi của gã lại có màu xám bạc, rõ ràng là một vị Hôi Tiên.

------oOo------

Chương 681: Sinh vật Hôi Giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Lần đầu giao thủ cùng những di tộc các ngươi, có chút hiếu kỳ, vừa nãy đứng ngoài quan sát, bên kia cũng không có gì đặc biệt, nhưng ngươi thì lại khác, trên người ngươi có chút khí tức của bọn ta." Nam tử áo trắng liếc về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, rồi đảo mắt nhìn xuống thân hình Hàn Lập, chủ động mở miệng nói ra.

Hập Lập không có trả lời, hai mắt nhìn chằm chằm nam tử áo trắng, ý niệm trong đầu xoay chuyển.

Hắn để ý thấy ngay khi đối phương bấm niệm pháp quyết, ngay lúc đó trên người gã có một tầng ánh sáng màu xám mờ ảo, nhìn giống hệt khí tức Mặc Vũ đã thức tỉnh phát ra ở Minh Hàn Tiên Phủ năm đó.

"Không trả lời sao? Hắc hắc... Nghe nói Tiên Giới các ngươi xem Hôi Giới bọn ta như hoang vực, coi bọn ta như dị chủng chưa khai hóa ở một góc Man Hoang vậy, nhưng hôm nay, ta thấy các ngươi còn không bằng bọn ta?" Nam tử áo trắng vừa cười vừa nói, trong lời nói còn mang theo ý khinh thường.

Nói xong, gã cúi người ngồi xổm trên đầu vai của dị thú lân giáp, trong lòng bàn tay hiện lên mảng ánh sáng màu xám, rồi đặt tay xuống khóa vàng trên cổ dị thú, trên mặt chữ “Tỏa” đang tỏa ra hào quang tựa như bị áp chế trở nên ảm đạm mấy phần.

Trên người dị thú lân giáp đang bị khóa vàng giam cầm cũng lóe lên một tầng ánh sáng xám mờ nhạt, vậy mà thân hình lại động đậy được.

"Đây là thủ đoạn gì lại có thể áp chế được lực lượng Thời Gian Pháp Tắc

của khóa vàng?" Hàn Lập nhíu mày, trong lòng sửng sốt nói.

Không đợi hắn kinh ngạc xong, hơn mười Viên Hầu da xanh chung quanh cùng lao lên lần nữa.

Hàn Lập lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra hồ lô chứa Đạo Binh, rồi ném lên không trung, tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Ngay miệng hồ lô phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, từng hạt đậu vàng sẫm phun ra như mưa, rơi xuống đất liền tỏa ra hào quang, hóa thành mấy trăm Đạo Binh, lao về đám viên hầu da xanh kia.

"A, đây chính là Đạo Binh mà các ngươi thường nói sao? Nhìn cũng được lắm..." Thanh niên áo trắng có chút hứng thú khi nhìn một màn này, mỉm cười nói ra.

"Không cần bảo vệ ta, ngươi đi giúp Nhiệt Hỏa đạo hữu đi." Hàn Lập cúi đầu xuống nói với Tinh Viêm Hỏa Điểu đang bao bọc trên người.

Vừa nói xong, áo giáp ngân diễm bao phủ người hắn co rút lại, hóa thành Tinh viêm hoả điểu đậu trên đầu vai hắn, hót một tiếng thanh minh rồi sau đó tung hai cánh bay vút lên cao, lao nhanh về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Ngay lúc đó, dưới thế công của vài đầu Viên Hầu da xanh, làm cho Nhiệt Hỏa Tiên Tôn phải đỡ trái hở phải, nếu không nhờ cổ kính màu vàng trợ giúp, lão đã sớm lộ ra sơ hở, muốn tháo chạy từ lâu rồi.

Ngay khi Tinh Viêm Hỏa Điểu cùng rất nhiều Đạo Binh xông đến, áp lực của lão mới nhỏ đi vài phần, lúc này mới nhìn về phía Hàn Lập một cái.

Ngay lúc này Hàn Lập vẫn đang đứng trước mặt nam tử áo trắng, cả hai dò xét nhau, không ai ra tay trước cả.

"Nghe nói Hôi Tiên các ngươi có công pháp luyện sát nhập thể, vậy không biết có công pháp tán sát xuất thể hay không?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, mở miệng hỏi.

Chân mày của nam tử áo trắng nhíu lại, có chút bất ngờ với câu hỏi này, rồi dường như nghĩ tới chuyện gì đó thú vị, tùy hứng cười to nói:

"Khà khà... Chả trách sát khí trên người ngươi nặng như vậy, so với bọn ta cũng không thua kém, xem ra ngươi tham luyến tiến cảnh tu vi, mà không biết ngươi lấy từ đâu ra công pháp vốn của bọn ta để tu luyện vậy?"

"Xem ra chỉ còn cách sưu hồn ngươi mới biết được..." Hàn Lập than nhẹ một tiếng, thản nhiên nói.

Dứt lời, mũi chân hắn giậm xuống đất, Chân Ngôn Bảo Luân trong thể nội nghịch chuyển nhanh chóng, thân ảnh liền mơ hồ, biến mất ngay tại chỗ.

Thanh niên mặc áo trắng thấy vậy chợt sửng sốt, lúc này mới biết hành động của Hàn Lập trước đó là cố ý che dấu tu vi, tốc độ của hắn còn hơn xa dự đoán của mình.

Hai mắt nam tử áo trắng ngưng tụ tỏa ra ánh sáng xám rực rỡ, song quyền nắm chặt, trong miệng quát to một tiếng.

Bỗng nhiên từ sau lưng gã tỏa ra một tầng sát khí màu đen ngưng tụ như thực chất, tạo thành một tấm hắc thuẫn to lớn, vừa lúc chắn ngang thân ảnh Hàn Lập vừa hiện ra phía sau.

Hàn Lập chém một kiếm vào hắc thuẫn sát khí, liền phát ra tiếng vang thật lớn, còn thân hình của hắn thì lại bay ngược ra sau.

Chợt hắn vẫy tay một cái, khóa vàng trên cổ dị thú lân giáp tỏa sáng hào quang, mau chóng thu nhỏ lại, rồi xoay chuyển khóa vào mắt cá chân của thanh niên Hôi Tiên kia.

Một chữ "Tỏa" màu vàng lập tức tỏa sáng trước ngực gã.

Thân thể thanh niên Hôi Tiên lập tức cứng đờ, sát thuẫn màu đen sau lưng cũng ngưng đọng, tựa như đang đông cứng ngay tại chỗ vậy.

Ánh mắt Hàn Lập chớp nháy, cũng không có tùy tiện tiến đến gần, mà xoay

cổ tay lấy ra Hồ Lô Huyền Thiên màu xanh, miệng hồ lô chỉ về phía thanh niên Hôi Tiên, bề mặt toả sáng linh văn.

Hắn liền vỗ mạnh dưới đáy hồ lô, bất ngờ ngay miệng hồ lô lấp lóe một vòng xoáy màu xanh, một cỗ khí thế tích súc mạnh mẽ từ trong đó bộc phát ra trong chớp mắt.

Thanh niên Hôi Tiên thấy vậy, sắc mặt thay đổi, không còn giả bộ bị giam cầm nữa, quanh người toả sáng ánh sáng màu xám, cổ tay xoay chuyển lấy ra một cái lệnh bài màu đen lớn chừng bàn tay, ném lên trên.

Lệnh bài màu đen bay lên cao liền biến lớn, hóa thành một tấm thuẫn.

Trên mặt tấm thuẩn khắc một đầu dị thú mà Hàn Lập chưa từng thấy qua, chợt ô quang lóe lên, trong đôi mắt của nó sáng lên quang mang màu đỏ sậm, tựa như muốn sống lại.

Miệng nó đột nhiên mở ra, bên trong hiện ra một vòng xoáy huyết sắc, từ trong đó truyền ra từng đợt chấn động lạ thường.

Cùng lúc đó, một tiếng "Ầm ầm" vang lên, trong nháy mắt một đường kiếm quang màu xanh đã chém tới.

Đó là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm!

Ngay sau đó, vòng xoáy huyết sắc trên lệnh bài truyền ra một tiếng gào thét trầm thấp, một mảnh huyết quang chói mắt phun ra, vừa đúng lúc đánh vào chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Vang lên một tiếng "Boong" rung chuyển dữ dội.

Trên phi kiếm mang theo hào quang màu xanh bất ngờ tản ra, khí thế lao tới trước đó liền biến mất, còn mảnh huyết sắc quang mang kia cũng vỡ tan, rồi thu ngược trở về lệnh bài.

Rốt cuộc thanh niên Hôi Tiên cũng biết tên Nhân Tộc trước mắt này không hề đơn giản, trên mặt hết cười nổi, mà trở nên ngưng trọng vô cùng.

Cổ tay gã xoay chuyển, trên tay hiện ra một vòng tinh quang màu xám bạc, nhìn giống như mang một lớp thủ sáo màu xám bạc cực kỳ mỏng manh, rồi cúi xuống dưới mắt cá chân mình kéo mạnh cái khóa lớn màu vàng.

Ngân quang tỏa sáng, hào quang khóa lớn màu vàng không ngừng lay động, tiếp đó kim quang thu lại, vang lên một tiếng "Két" thật nhỏ, liền bị kéo ra.

Ngay sau khi Hàn Lập triệu hồi lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hít sâu một hơi, trong ánh mắt nhìn về thanh niên Hôi Tiên có thêm mấy phần kinh ngạc.

Cũng không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, mà lại có thể cản được khóa vàng cửu phẩm Tiên Khí ẩn chứa lực lượng pháp tắc như vậy.

Hắn liếc qua Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bên kia, chỉ thấy dưới sự trợ giúp của Tinh Viêm Hỏa Điểu cùng Đạo Binh, xung quanh lão đã nằm xuống mấy thi thể Viên Hầu da xanh, lúc này lão đang chém giết hỗn loạn với những Viên Hầu cùng dị thú lân giáp còn lại, vốn không chú ý tới bên này.

"Hiện tại hai người bọn mình gặp phải tình hình khó khăn lạ thường, tranh thủ thời gian làm rõ mọi chuyện mới được."

Trong lòng Hàn Lập hạ quyết tâm, liền vung tay lên, mở ra một tầng Linh Vực màu vàng, phạm vi không quá lớn vừa đủ bao phủ hắn cùng gã Hôi Tiên và dị thú lân giáp dưới phía vào.

"Di hình hoán ảnh... " Hàn Lập âm thầm thúc giục thần thông "Pháp Ngôn Thiên Địa", trong miệng khẽ nói ra.

Thanh niên mặc bào trắng không biết gì, chỉ thấy trước mắt quay cuồng, không biết tại sao thân hình của mình lại hoán đổi với Hàn Lập, hiện đang lơ lửng giữa không trung.

Còn Hàn Lập thì đã đứng trên vai con dị thú lân giáp, tay vung kiếm chém xuống cái đầu thật to lớn kia, phun ra một dòng máu màu xanh lục.

Máu văng cả lên mặt của thanh niên áo trắng, gã liền đưa tay lau mặt, cảm thấy có chút ấm áp dính dính, tựa như đây không phải ảo giác.

Rồi gã nhìn qua Hàn Lập đang tắm trong biển máu, rốt cuộc trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ.

Nhưng đúng lúc đó, Hàn Lập lại lên tiếng lần nữa:

"Bêu đầu..."

Sau một tiếng nói thật nhỏ, thanh niên mặc áo trắng cảm thấy ngay cổ mát lạnh, ánh mắt chợt thấy trời đất xoay chuyển.

Thủ cấp của gã đã tách rời thân thể, rơi xuống dưới.

"Không..." Ngay khi đầu vừa rơi xuống, gã điên cuồng gào to một tiếng.

Trong nháy mắt từ mi tâm bay ra một đạo ánh sáng màu xám bạc, hóa thành một tiểu nhân xám bạc cao khoảng ba tấc, diện mạo ngũ quan mơ hồ, trên người lóe lên quang mang, thuấn di chạy trốn.

Nhưng gã vừa mới bỏ chạy không xa, chợt thấy thiên địa nghịch chuyển, nhục thân của mình vẫn còn đứng trên vai của dị thú lân giáp như cũ.

Lúc này gã mới biết là mình đã bị lừa.

"Nguy rồi..."

Trên mặt tiểu nhân màu xám bạc lộ vẻ kinh sợ, trên người lóe lên độn quang, liền muốn quay trở về nhục thân.

"Động Tuyền Kim Quang..."

Nhưng đúng lúc đó, bất ngờ vang lên một tiếng quát khẽ.

Một đạo vòng xoáy màu vàng hiện ra từ trong hư không, lơ lửng sau lưng tiểu nhân xám bạc, từ đó truyền ra từng đợt Phạn âm.

Tiểu nhân màu xám bạc cảm thấy không khí quanh người xiết lại, độn quang không cách nào nhúc nhích một chút nào.

Hiển nhiên Hàn Lập không để cho vòng xoáy thôn phệ tiểu nhân xám bạc, mà lao người tới, đưa tay bắt lấy, liền nắm trong lòng bàn tay, ánh mắt hắn hờ hững, giữa mi tâm bắn ra một sợi tơ trong suốt, liền muốn cưỡng ép sưu hồn tiểu nhân màu xám bạc.

Ngay khi tiểu nhân màu xám bạc đang giãy dụa dữ dội trong vô vọng, bất ngờ dưới bụng phát ra một đoàn ánh sáng xám.

Hàn Lập thấy thế, thầm nghĩ không tốt, liền vội vàng thi triển cấm chế, nhưng cuối cùng lại chậm một bước.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục, tiểu nhân xám bạc liền nổ tung thành mảnh vỡ.

Hàn Lập thấy vậy, cũng chỉ bất đắc dĩ phủi hai bàn tay, quay người nhìn về dị thú lân giáp kia.

Không ngờ nó phát hiện chủ bỏ mình, liền há to miệng ra, muốn nuốt thi thể Hôi tiên vào trong bụng.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, trong tay cầm chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ chín cây hợp nhất, trước mũi kiếm ngưng tụ ra ba viên lôi châu màu vàng, thân hình lao nhanh tới, chém một kiếm về phía dị thú hung dữ kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Thân thể dị thú lân giáp cùng mặt đất dưới người liền bị một kiếm chẻ đôi, đổ xuống thật nhiều hỏa diễm lục sắc, nhuộm cả mặt đất thành màu xanh.

Hàn Lập vung tay chụp lấy nhục thân Hôi Tiên, lục soát trên người, nhưng không phát hiện thấy tấm lệnh bài màu đen khi nãy, mà chỉ thấy trên cổ tay gã lại có một vòng tay màu trắng làm bằng xương.

"Chẳng lẽ đây là kiện pháp bảo trữ vật?" Hàn Lập nghi hoặc trong lòng, liền muốn luyện hóa nó, kết quả lại không phản ứng chút nào.

Hắn tiện tay đeo nó vào tay mình, rồi vung tay mở ra Động Thiên Hoa Chi, trực tiếp cầm bộ thi thể Hôi Tiên ném vào tầng một lầu các mà Ma Quang đang ở.

Sau đó hắn liền đóng lại Động Thiên, thu hồi Linh Vực, quay người bay về phía Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Sau khi hai người liên thủ, rất nhanh đã thanh trừ tất cả dị thú Hôi Giới còn lại.

Nhìn thi cốt đầy đất, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhíu mày, lầm bầm nói ra:

"Những người này, hẳn là đến từ Hôi Giới à?"

------oOo------

Chương 682: Lộ ra manh mối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Không thể gọi tất cả là người được, người giao thủ với ta lúc trước mới là một gã Hôi Tiên, về phần những thứ này... Nhiều nhất chỉ có thể gọi là là sinh vật đến từ Hôi Giới. Nhiệt Hỏa đạo hữu, nơi đây đã có sinh vật Hôi Giới chiếm cứ, chúng ta còn tiếp tục tìm kiếm hay không?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Nếu đã đến tình cảnh thế này rồi, không vào trong tìm kiếm, ngươi có cam tâm?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười khổ một tiếng, nói như thế.

"Hặc hặc, đúng là vậy rồi." Hàn Lập cười ha ha, gật đầu nhẹ nói ra.

Hai người nghỉ ngơi một lát, sau đó lại xuất phát tiến vào hướng trong cốc, mới đi về phía trước mấy trăm bước liền thấy trên mặt đất phía trước đứng lặng một toà pháp trận hình tròn rộng cỡ mười trượng.

Toàn thân pháp trận do từng khối đá màu trắng hình dạng khác nhau xây thành, chính giữa có cỗ sương mù xám trắng từ trong toát ra, bốn phía pháp trận lại mơ hồ có từng trận chấn động không gian truyền đến.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, pháp trận chỗ này hẳn không phải là vật của Chân Ngôn môn các ngươi?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Lúc trước ta chưa bao giờ thấy qua trận này, Chân Ngôn môn ta cũng không có khả năng bố trí pháp trận tương tự như vậy." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lắc đầu nói ra.

"Chắc là những gia hoả Hôi Giới kia bố trí rồi." Hàn Lập như có điều suy

nghĩ, gật đầu nói ra.

"Tương truyền giữa Hôi Giới và Tiên Giới có giới diện ngăn cách, lực lượng chính giữa giới diện càng hơn xa nơi khác, rốt cuộc những người Hôi Giới này làm cách nào đến đây? Chẳng lẽ là dựa vào pháp trận này?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trầm ngâm nói.

"Khó có khả năng, mặc dù pháp trận này có tồn tại chấn động không gian, nhưng uy lực cũng không quá mạnh mẽ, muốn đạt tới lực lượng phá giới thì trình độ còn chênh lệch khá xa. Hơn nữa, pháp trận này cũng không hoàn chỉnh, giống như là một bộ phận của đại trận không gian, theo ta thấy, những sinh vật Hôi Giới này hẳn là từ nơi khác vào." Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động nói.

"Ngươi nói là, pháp trận này mới chỉ bố trí một phần nhỏ?" Vẻ mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tràn đầy nghi ngờ nói.

"Pháp trận nơi đây hẳn là một chỗ đầu trận tuyến của một đại pháp trận nào đó, mà những sinh vật Hôi Giới chúng ta gặp phải rất có thể chỉ là một chi tiểu đội bảo vệ trận tuyến đầu này. Một khi bọn hắn bố trí trận pháp này triệt để hoàn thành, rất có khả năng đả thông một cái thông đạo liên thông giữa Hôi Giới và Tiên Vực." Hàn Lập giải thích.

"Nếu thực sự như thế, Tiên Giới sẽ phải gặp một kiếp nạn lớn..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chậm rãi nói ra.

"Ngược lại cũng không đến mức... Sở dĩ người Hôi Giới lựa chọn di tích Chân Ngôn môn làm cửa khẩu đột phá, hơn phân nửa cũng là ngoài ý muốn phát hiện không gian nơi đây hỗn loạn, lực lượng giới diện yếu kém bạc nhược hơn nhiều so với những nơi Tiên Giới khác, nhưng bọn hắn không biết là, cân bằng không gian nơi đây thập phần yếu ớt, chỉ sợ không đủ chèo chống cho bọn hắn thành lập không gian thông đạo đại quy mô." Hàn Lập lắc đầu, nói tiếp

"Ý Lệ đạo hữu là... Một khi bọn hắn cưỡng ép thành lập nên không gian thông đạo, không gian chỗ này nhất định sẽ sụp đổ?" Trong lòng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cả kinh, hỏi.

"Lúc trước ta gặp qua một loại chấn động không gian, thấy không ít không gian bị nó nuốt vào, có thể thấy được nơi đây đã tràn đầy nguy cơ rồi, một khi cân bằng bị phá vỡ, chỉ sợ sụp đổ cũng là sự tình không thể tránh khỏi." Hàn Lập nghiêm mặt nói.

"Nói như vậy, chúng ta cũng phải đẩy nhanh tốc độ rồi, tìm được Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết liền lập tức ly khai nơi này." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói.

"Bây giờ sinh vật Hôi Giới đã tiến vào di tích, chúng ta phải tận dụng thời gian, nếu gặp phải cao đẳng Hôi Tiên, sẽ không dễ đối phó như vừa rồi." Hàn Lập suy tính một phen, nói ra.

Hai người nói xong, phá giải trận pháp bạch thạch kia, rồi phá huỷ nó.

Sau đó, bọn hắn lại tìm kiếm trong sơn cốc một hồi, kết quả lại phát hiện một chuyện làm người phải bó tay: động phủ lúc trước Di La lão tổ bế quan đã sớm bị trận chiến kinh thiên động địa năm đó biến thành bột mịn, không tồn tại nữa.

Rơi vào đường cùng, hai người đành phải ly khai nơi này, dựa vào trí nhớ Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đi về hướng "Chân Ngôn cung" tìm kiếm.

...

Ngay lúc hai người Hàn Lập tao ngộ sinh vật Hôi Giới tập kích, chỗ sơn cốc nơi đám người Thạch Xuyên Không giao chiến cùng Triệu Chân, Lục Ngô Lương đã trở thành một mảnh hỗn độn, hai ngọn núi chỗ cửa vào sơn cốc đều sụp xuống, quảng trường trong sơn cốc xuất hiện từng hố sâu cực lớn, khói đen cuồn cuộn.

Một chỗ bằng phẳng trên mặt đất trong sơn cốc đứng đấy hai bóng người, đúng là Thạch Xuyên Không cùng Phong Lâm.

Sắc mặt hai người đều tái nhợt, quần áo trên người bị tổn hại, bị thương không nhẹ, nhất là Phong Lâm, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tấm vải

mỏng trên mặt cũng không thể nào che lại được.

Bên cạnh hai người nằm ba bộ thi thể bị tàn phá, trong đó hai cỗ thi thể đúng là Triệu Chân cùng Lục Ngô Lương.

Hai người đều đầu thân chia lìa, miệng vết thương bóng loáng vô cùng, không biết bị thần thông gì trảm cắt đôi ra.

Cỗ thi thể cuối cùng chính là Tử Tình, toàn thân có màu tím sậm quỷ dị, làn da thỉnh thoảng nổ vỡ ra, phát ra thanh âm phốc phốc rất nhỏ, máu tím đen văng khắp nơi.

Từng giọt máu đen nhỏ rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh "Tê tê...ê...eeee", đơn giản ăn mòn mặt đất phụ cận thành từng lỗ nhỏ.

Phía trên không thi thể đang lơ lửng một tiểu nhân màu tím, đúng là Nguyên Anh Tử Tình, nhìn thân thể của mình biến thành dạng này, trên khuôn mặt nhỏ Nguyên Anh lộ ra vẻ phẫn hận.

"Không thể tưởng được Triệu Chân lại hiểu được Thượng Cổ độc thuật, Cưu La Thiên Độc, Tử Tình, nhục thể của ngươi xem ra không được tốt rồi." Phong Lâm nói ra, trong lời nói mơ hồ chứa một tia hả hê.

Nguyên Anh Tử Tình nghe vậy giận dữ, trên khuôn mặt nhỏ đột nhiên hiện lên một tia dữ tợn, hung dữ nhìn qua Phong Lâm.

"Thân thể hủy cũng không sao, lần này có thể giết hai người bọn họ, Tử Tình ngươi đã lập nhiều đại công, sau này phản hồi Ma Vực, ta sẽ tìm kiếm cho ngươi một cỗ thân thể thích hợp đoạt xá, hơn nữa thỉnh phụ thân đại nhân cho phép ngươi tiến vào Ma Nguyên Thánh Trì tu luyện, không tới vạn năm, ngươi có thể khôi phục thực lực lúc toàn thịnh, không chừng lại có thể tiến thêm một bước đấy." Thạch Xuyên Không bất động thanh sắc tiến lên trước một bước, ngăn giữa hai người, nói ra.

"Đa tạ Thiếu chủ." Tử Tình đổi giận thành vui, một đôi bàn tay nhỏ bé vội ôm quyền nói ra.

Phong Lâm nghe vậy, trong mắt chớp lên.

"Bây giờ ngươi chỉ còn Nguyên Anh, chuyện kế tiếp cũng không nên tham dự vào nữa, hảo hảo ở trong hóa ma hồ lô nghỉ ngơi một chút đi." Thạch Xuyên lật tay lấy ra một cái hồ lô màu đen, một tay bấm quyết.

Một cỗ hắc quang từ trong hồ lô bắn ra, bao trùm Nguyên Anh Tử Tình lại.

"Vèo" một tiếng, hắc quang bay vụt về, chui vào trong hồ lô.

"Phong Lâm, lần này ngươi cũng xuất lực không nhỏ, sau này phản hồi Ma Vực cũng sẽ được ban thưởng." Thạch Xuyên Không lật tay thu hồ lô vào, nói với Phong Lâm.

"Đa tạ Thiếu chủ." Trên mặt Phong Lâm hiện ra nét vui vẻ, gật đầu nói.

"Chúng ta dây dưa cùng hai người này hồi lâu, đã làm trễ nãi rất nhiều thời gian, mau quét dọn chiến trường này đi, rồi chúng ta tiếp tục đi tiếp." Thạch Xuyên Không thở dài một cái, nói như thế.

Phong Lâm đáp ứng một tiếng, bay về hướng sơn cốc.

Thạch Xuyên Không lại đến bên cạnh thi thể hai người Triệu Chân, nhìn xem hai cỗ thi thể này, ánh mắt chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vào thời khắc này, một màn quỷ dị xảy ra.

Hư không bên ngoài sơn cốc run lên, đột nhiên xuất hiện hôi quang quỷ dị chớp động, tiếp đó một khe hở màu xám hết sức nhỏ đột nhiên xuất hiện, vô số sương mù màu xám từ trong chen chúc ra, trong nháy mắt nhuộm cả nửa bầu trời phụ cận thành một mảnh tối tăm mờ mịt, rồi lại tiếp tục khuếch tán ra, nhanh chóng bao phủ cả sơn cốc.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi, tay bấm pháp quyết vung lên.

Một vòng tròn tản mát ra vạn đạo hào quang màu tím bắn ra, lơ lửng trên

đỉnh đầu gã, từng đạo hào quang màu tím từ trên vòng tròn màu tím rủ xuống, bảo vệ toàn thân Thạch Xuyên Không.

Phong Lâm hiển nhiên cũng phát hiện có chỗ không đúng, thân hình lập tức bay vụt về, rơi vào bên cạnh Thạch Xuyên Không, quanh người chớp động tử mang, hiện ra một đại kỳ màu tím, bảo vệ toàn thân nàng.

Phụ cận sương mù xám cuồn cuộn, nhanh chóng trở nên nồng đậm, bên trong truyền ra trận trận quái âm ô ô, giống như tiếng gào khóc thảm thiết, hơn nữa sâu trong sương mù xám mơ hồ hiện ra từng tia chớp mảnh khảnh màu xám, liên tục toát ra, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

"Thiếu chủ, sương mù màu xám này chính là thứ ngày đó cắn nuốt Tỉnh lão, nơi đây không thích hợp ở lâu." Thần tình Phong Lâm cực kỳ ngưng trọng nói với Thạch Xuyên Không.

"Đi!"

Thạch Xuyên Không nghe vậy, không chút do dự vung tay lên, một đoàn ánh sáng tím bao phủ thân thể hai người phi độn về hướng xa.

Cơ hồ cùng lúc đó, những sương mù xám kia bắt đầu cuồn cuộn, một tia chớp màu xám to chừng vạc nước từ giữa sương mù màu xám bắn ra như điện, trong nháy mắt vượt qua mấy ngàn trượng, lấy một tốc độ bất khả tư nghị đánh lên hào quang màu tím.

"Phanh" một tiếng, ánh sáng tím bạo liệt ra, thân thể Thạch Xuyên Không cùng Phong Lâm từ không trung bị đánh rơi nện xuống mặt đất.

Phong Lâm tựa hồ bị tia chớp màu xám đánh trúng, trong miệng "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm hồng cả tấm vải mỏng trên mặt, sau đó hai mắt nhắm lại, rơi vào hôn mê.

"Phong Lâm!"

Thân hình Thạch Xuyên Không nhoáng một cái liền ổn định lại, chứng kiến Phong Lâm hôn mê, vội vàng đưa tay phát ra một cỗ ánh sáng tím, nâng

thân thể Phong Lâm lên, đang muốn thi pháp cứu chữa một chút.

Vào thời khắc này, bốn đạo bóng xám từ trong sương mù màu xám bắn ra như điện, đánh tới Thạch Xuyên Không cùng Phong Lâm.

Những người này mặc áo xám, người dẫn đầu có thân thể nhỏ gầy, đầu đội mũ trùm, dưới mũ thình lình không phải thân thể, mà là một cỗ khô lâu màu xám trắng, giữa hốc mắt nhúc nhích hai luồng hoả diễm trắng xanh.

Ba người khác thì có thân thể bình thường, một người mặc áo giáp xám, là một nam tử thanh niên, tay cầm một cây chiến thương thập tự màu tím, một đầu tóc dài màu bạc phiêu dật, dung mạo cực kỳ anh tuấn, trên mặt tràn đầy khí khái hào hùng, chỉ là hai mắt tối tăm mờ mịt khiến cho thần thái hơi giảm xuống.

Còn có một nữ tử trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thân hình cao gầy, mặc trường bào rộng thùng thình cũng không che giấu được thân thể gợi cảm của nàng. Mặc dù đang phi độn nhưng ánh mắt nàng thỉnh thoảng liếc sang thanh niên áo xám bên cạnh.

Người cuối cùng là một Hôi bào lão giả, tóc xám trắng, khuôn mặt xấu xí, nhìn thập phần già nua, trong ánh mắt tối tăm mờ mịt lóe ra lãnh mang nhè nhẹ.

Đằng sau bốn người cuồn cuộn sương mù màu xám, tất cả Yêu thú màu xám từ trong đó nhảy ra, Sư, Hổ, Sói, Viên đều có, hình thể đều to lớn vô cùng, theo sát sau lưng bốn người đánh tới hai người Thạch Xuyên Không.

"Hôi Tiên!" Thạch Xuyên Không chứng kiến bốn người kia, với kiến thức rộng rãi gã nhìn qua liền nhận ra lai lịch bốn người, trong miệng kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, đồng tử gã co rụt lại, mặc dù kinh sợ nhưng không loạn, vung tay lên, lòng bàn tay bắn ra bốn đạo phù lục màu đen, phía trên chớp động từng tia chớp màu đen, tản mát ra dao động lôi điện pháp tắc và ma khí làm người sợ hãi.

"Ầm ầm" một tiếng!

Bốn đạo phù lục màu đen đồng thời vỡ vụn, hóa thành bốn tia chớp đen kịt to cỡ thùng nước, bổ xuống bốn người kia.

------oOo------

Chương 683: Chân Ngôn Cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tốc chiến tốc thắng!"

Bên trong bốn bóng người màu xám, trong mắt người dẫn đầu là hôi sắc khô lâu lóe lên hoả diễm, trong miệng phát ra thanh âm khàn khàn.

Vừa nói xong, trong tay gã loé lên hôi quang, nhiều ra một cây thủ trượng màu trắng làm bằng xương, vung lên, một đạo hôi sắc trường hồng bắn ra, quấn lấy Thạch Xuyên Không đang phóng ra bốn tia chớp màu đen.

Tia chớp màu đen tản mát ra lôi điện pháp tắc kinh người vừa đụng phải đạo hôi quang kia, vậy mà giống như tuyết dưới mặt trời, nhanh chóng phiêu tán, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Bất quá đạo hôi sắc trường hồng kia cũng tiêu tán hơn phân nửa.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh hãi, đưa tay ôm lấy Phong Lâm, hóa thành một đạo tử quang bỏ chạy về phía xa.

"Trói "

Hôi sắc khô lâu khẽ quát một tiếng, pháp trượng trong tay vung lên, tiếp tục bắn ra hôi sắc trường hồng.

Ba người khác cũng đồng thời hét lớn một tiếng, hôi giáp thanh niên đâm chiến thương vào hư không một cái, mũi thương bắn ra một đạo hôi quang thô to hình rồng.

Trong tay nữ tử trẻ tuổi cũng loé lên hôi quang, nhiều ra một cây hôi sắc trường tiên, một bóng roi màu xám thô to bắn ra.

Trong miệng hôi bào lão giả nói lẩm bẩm, vẫn chưa tế ra pháp bảo, chỉ há miệng phun một cái, phun ra một đạo hôi quang thật dài.

Chỉ thấy bốn đạo hôi quang nhanh chóng đan vào một chỗ, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tấm lưới lớn màu xám, lóe lên liền đuổi kịp hai người Thạch Xuyên Không.

Trên lưới lớn nổi lơ lửng một tầng lửa màu xám như ẩn như hiện, chụp xuống hai người Thạch Xuyên Không nhanh như thiểm điện.

Thạch Xuyên Không biến sắc, há miệng phun ra một đoàn hắc quang, đồng thời bấm niệm pháp quyết một cái.

"Ông" một tiếng thét vang lên, hắc quang hóa thành một thanh đoản kích màu đen, bắn lên phía trên.

Toàn thân đoản kích này chớp động quang mang đen thẫm, phía trước minh khắc một đồ án đầu rồng dữ tợn, tản mát ra một cỗ ma khí kinh thiên.

"Chém!" Sắc mặt gã hiện lên vẻ tàn khốc, cổ tay rung lên.

Đoản kích màu đen lập tức phát ra tiếng réo vang, hắc quang mặt ngoài đại thịnh, mơ hồ một cái hóa thành một thanh cự kích màu đen lớn trăm trượng.

Cự kích màu đen toả ra vạn đạo hắc quang, nhất là đồ án đầu rồng phía trên càng chớp động không thôi, cơ hồ muốn sống lại, phát ra tiếng vạn long gầm gừ.

Cự kích bộc phát ra uy thế kinh thiên, những nơi đi qua hư không bị chém ra một khe hở thật dài, hung hăng trảm lên tấm lưới lớn màu xám.

Một tiếng trầm đục vang lên, tấm lưới lớn màu xám chỉ khẽ run lên, liền đỡ được một kích này.

Chỉ là xu thế rơi xuống của nó cũng theo đó chậm lại.

"Cái gì!"

Trong lòng Thạch Xuyên Không kinh hãi, hiển nhiên không ngờ tới chuôi Ma Long Kích này tại Ma Vực có đại danh đỉnh đỉnh, lại không thể nào phá mở được lưới xám đối phương.

Vào lúc này, hôi sắc khô lâu vung pháp trượng lên, bắn ra một ngọn lửa màu xám, chui vào trong tấm lưới lớn.

Tấm lưới lớn màu xám lập tức phát ra thanh âm "Xuy xuy", ngọn lửa màu xám phía trên lập tức sáng rực lên, sau đó hóa thành từng ngọn lửa màu xám hết sức nhỏ, quấn quanh cự kích màu đen kia.

Hình thể cự kích to lớn màu đen lập tức nhanh chóng phiêu tán thu nhỏ, trong nháy mắt lại hóa thành một thanh đoản kích màu đen, đồng thời bị từng ngọn lửa màu xám cuốn lấy, không thể động đậy.

Ma quang trên đoản kích cũng nhanh chóng tiêu tán, tựa hồ bị ăn mòn, đồ án đầu rồng phía trên càng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tấm lưới lớn màu xám hơi run lên, sau đó tiếp tục phủ xuống.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, bỗng nhiên cắn răng bấm niệm thúc giục pháp quyết.

Đoản kích màu đen đột nhiên toả ra hắc quang chói mắt, lập tức "Ầm" một tiếng vang thật lớn, trực tiếp bạo liệt ra.

Một quang đoàn to lớn màu đen trống rỗng nổi lên, sau đó điên cuồng phát ra tứ tán, từng đạo long ảnh màu đen từ đó bay vụt ra, đánh tới bốn phương tám hướng.

Hư không vặn vẹo kịch liệt, hiện ra lúc nha lúc nhúc vết nứt màu trắng, lúc ẩn lúc hiện, ẩn ẩn có một cỗ không gian phong bạo từ đó thẩm thấu ra, hình thành một cỗ ngân sắc cuồng phong mênh mông, xung kích ra chung quanh tàn phá bừa bãi.

Tấm lưới lớn màu xám bị long ảnh màu đen, ngân sắc cuồng phong xông lên, lập tức lại ngừng rơi xuống, sau đó bị chấn bay lên.

Đoản kích màu đen tự bạo tạo ra uy lực cực kì khủng bố, không ít long ảnh màu đen, ngân sắc cuồng phong đột phá tấm lưới lớn màu xám, hung hăng xung kích tới bốn tên Hôi Tiên.

Hôi sắc khô lâu liên tục thi triển bí thuật, tựa hồ khí lực đã giảm, hôi quang bên ngoài thân ảm đạm khá nhiều.

Hôi giáp thanh niên liền vượt qua đám người, hét lớn một tiếng, tử sắc chiến thương trong tay toả sáng hào quang, trong nháy mắt tách ra ngàn vạn thương ảnh, phảng phất khổng tước xoè ra.

"Ầm" "Ầm" "Ầm" liên tục tiếng trầm đục vang lên, hơn phân nửa xung kích bị thương ảnh đánh nát, xung kích xông đến mặc dù đẩy bốn người lui mấy bước, nhưng cũng không có trở ngại gì.

Trên mặt Thạch Xuyên Không hiện lên một tia không cam lòng, nhưng không dám chần chờ lập tức há miệng phun một cái.

Một đạo ngân quang bắn ra, thoáng cái bao phủ thân thể hai người, hình thành một đạo ngân sắc toa ảnh, run lên huyễn hóa ra hơn trăm đạo hình bóng, bay loạn bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Bốn người thấy cảnh này, dừng lại, không tiếp tục truy đuổi.

Những hôi sắc yêu thú đằng sau mấy người cũng ngừng lại, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

"Người này chạy thật nhanh a!" Hôi bào lão giả nhíu mày lại, kinh ngạc nói.

"Môn thần thông cuối cùng hắn thi triển tựa hồ là không gian pháp tắc, muốn bắt được hắn chỉ sợ không dễ. Cốt tiên sinh, bây giờ chúng ta làm gì?" Hôi giáp thanh niên nhìn về phía hôi sắc khô lâu, hỏi.

Hôi sắc khô lâu không có trả lời, vung pháp trượng trong tay, tấm lưới lớn màu xám lập tức phiêu tán ra.

Tay gã lật một cái, trong tay nhiều ra một phương bàn hôi sắc to bằng chậu rửa mặt, phía trên lơ lửng năm hôi sắc quân bài, trên mỗi quân bài đều có một hư ảnh tiểu nhân.

Một quân bài trong đó thình lình vỡ vụn, rơi xuống trên bàn.

"Cái gì! Phương Tẫn đã chết! Làm sao có thể, Phương Tẫn mặc dù cuồng vọng tự đại, nhưng đã có tu vi Thái Ất trung kỳ, trong tay lại có hai đầu Ngân giáp cự tích, làm sao lại bị đánh giết!" Nữ tử trẻ tuổi khẽ nhếch miệng nhỏ, tựa hồ không thể tin tình cảnh trước mắt, nói.

"Lần này tiến vào di tích Chân Ngôn Môn đều là nhân vật lợi hại của Tiên Giới, chẳng phải chúng ta đã đụng cả gia hoả sử dụng không gian pháp tắc sao? Mặc dù thực lực Phương Tẫn không yếu, nhưng từ trước đến nay luôn tự đại, lần này càng lớn mật muốn hành động một mình, chết cũng đáng đời." Hôi bào lão giả cười lạnh khặc khặc một tiếng, nói.

"Quỷ Thiên, ngươi nói lời này là có ý gì, dù sao Phương Tẫn cũng là đồng bọn chúng ta, bây giờ hắn bị người giết chết, ngươi ở nơi này lại cười trên nỗi đau của người khác!" Nữ tử trẻ tuổi nhướng mày một cái, trách mắng.

Hôi bào lão giả cười hắc hắc quái dị một tiếng, không có mở miệng phản kích, chỉ lườm nữ tử trẻ tuổi một chút, nhất là tới bộ ngực cao ngất của nàng thì dừng lại một chút.

Nữ tử trẻ tuổi giận dữ, đang muốn phát tác.

"Được rồi, bây giờ chúng ta đang mang nhiệm vụ bên người, không nên làm trễ nải đại sự." Hôi sắc khô lâu mở miệng nhàn nhạt.

"Cốt tiên sinh nói phải." Hôi bào lão giả vội vàng gật đầu, nhưng trên mặt vẫn như cũ lưu lại một tia cười quái dị.

Hôi giáp thanh niên khoát tay với nữ tử trẻ tuổi, nữ tử trẻ tuổi hít sâu một

hơi, đè nén lửa giận trong lòng.

"Phương Tẫn vẫn lạc, có lẽ pháp trận nơi đó đã bị phá hư. Cốt tiên sinh, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Hôi giáp thanh niên tiến lên trước một bước, hỏi lần nữa.

Hôi sắc khô lâu hơi trầm ngâm, quay người nhìn về phía hậu phương, đưa tay phát ra một cỗ hôi quang, mấy hơi thở sau hôi quang liền bay vụt về, bên trong cuốn theo hai cỗ thi thể, chính là Triệu Chân cùng Lục Ngô Lương.

Khô lâu nhìn hai cỗ thi thể, trong mắt hơi chớp động hỏa diễm, lập tức thu nó vào, sau đó không nói một lời huy động pháp trượng trong tay.

Ầm ầm!

Hôi sắc sương mù đằng sau đột nhiên chuyển động kịch liệt, tốc độ cũng đột nhiên tăng lên gấp bội, như sóng dữ cuốn tới phía trước, cuốn những hôi sắc yêu thú kia vào trong đó.

Hôi sắc sương mù không ngừng chút nào, tiếp tục lao tới phía trước vùn vụt, lập tức cuốn bốn tên Hôi Tiên vào trong đó, sau đó bỗng nhiên sáng lên, hóa thành một đạo sóng dữ hôi sắc liền trời tiếp đất, tiếp tục bay nhanh về phía trước, tựa hồ muốn truy đuổi theo hai người Thạch Xuyên Không.

...

Một chỗ khu vực khác của di tích Chân Ngôn Môn, hai đạo độn quang đang phi độn về phía trước, chính là Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Phía dưới hai người là một mảnh đầm lầy, khắp nơi phân bố dày đặc từng vũng nước, thỉnh thoảng có trận trận tử sắc sương mù từ trong đầm lầy bay lên, ngược lại giống mấy phần với Huyễn Yên Chiểu Trạch trong Mê Trần Huyễn Yên.

Chỉ là sương mù nơi đây là chướng khí bình thường, không có gây ra ảo giác như Mê Trần Huyễn Yên.

"Cách không xa phía trước là Chân Ngôn Cung, là nơi lão tổ thường dùng bế quan." Trong khi phi độn, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mở miệng nói ra.

"Nếu là chỗ Di La lão tổ bế quan, cũng có khả năng cất giữ « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết »." Ánh mắt Hàn Lập cũng lóe lên.

"Tuy là như thế, nhưng cũng chỉ có khả năng mà thôi. Bất quá bên trong hẳn là cũng có những bảo vật khác, hi vọng không bị hủy bởi chiến hỏa năm đó." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không dám xác định nói.

"Hành trình di tích lần này thế lực khắp nơi đều tới, hiện tại ngay cả Hôi Giới cũng xâm nhập, tình thế càng ngày càng phức tạp. Tốt nhất cúng ta nên tăng tốc một chút, chậm sợ sẽ sinh biến." Hàn Lập chậm rãi mở miệng nói.

"Lệ đạo hữu nói phải, chỉ là nơi này nhìn như an toàn, nhưng trong hư không có thể có một ít vết nứt không gian ẩn giấu, nếu tùy tiện tăng tốc tốc độ bay, chỉ sợ phong hiểm không nhỏ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn có chút bận tâm nói.

"Không sao, ta thi triển thần thông linh mục, có thể xem thấu những vết nứt không gian ẩn tàng kia." Tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết vung lên, bên ngoài thân loé lên tử quang, mơ hồ hiện ra từng đường vân tử sắc, tản mát ra từng tia ma khí nồng đậm.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy cảnh này, mặt hơi biến sắc một chút.

Hàn Lập không để ý đến phản ứng của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết, bên trong hai mắt đại thịnh tử quang, lóe lên, ngưng tụ thành hai đạo tử sắc tinh mang dài hơn một thước.

Vô số tử sắc phù văn chớp động trong tử sắc tinh mang, trong hai mắt hắn càng có vô số điểm sáng màu tím chớp động, nhìn huyền diệu vô cùng, tựa hồ có thể xem thấu hết thảy.

"Tốt, chúng ta đi nhanh đi." Thanh quang trên thân Hàn Lập đậm hơn, tốc

độ bay tăng nhanh gần nửa.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy Hàn Lập liên tiếp thi pháp biến hóa, ánh mắt chớp động một trận, độn quang cũng lập tức tăng tốc, theo sát phía sau.

Cứ thế hai người phi độn hơn nửa canh giờ, đầm lầy phía dưới liền biến mất không còn tăm tích, tiếp đó xuất hiện một mảnh hải vực bao la.

Khí hậu ở hải vực này rét lạnh, thỉnh thoảng có từng mảnh bông tuyết tung bay, mặt biển

phía dưới cũng ngưng kết ra từng khối băng sơn to lớn màu trắng, chiết xạ ra trận trận bạch quang, nhìn có chút mỹ lệ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đến hải vực này, lại lấy ra một pháp khí dạng mâm tròn, tựa hồ để phân biệt phương hướng, sau đó bay về một hướng.

Hai người lại bay tiếp một lát, phía trước đột nhiên xuất hiện một hải đảo, rộng chừng hơn vạn dặm.

Xa xa nhìn lại, trung tâm hải đảo có một toà sơn phong cự đại màu trắng, hình thể thẳng tắp bén nhọn, phảng phất một thanh bạch sắc cự kiếm trực chỉ thương khung.

Trên đỉnh núi, tọa lạc một tòa cung điện to lớn, toàn thân trắng như ngọc, tựa hồ dùng một loại băng tinh ngọc thạch màu trắng nào đó kiến tạo thành, thỉnh thoảng có từng đạo hào quang màu trắng từ phía trên toả ra, nhìn cực kì hùng vĩ mỹ lệ.

Khác với những toà cung điện bị phá huỷ tàn tạ lúc trước, toà cung điện màu trắng này vậy mà không hư hại chút nào.

Trên cửa chính cung điện treo một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ to màu vàng "Chân Ngôn Cung", dưới ánh nắng phát sáng lên nổi bật rạng rỡ.

------oOo------

Chương 684: Mất liên lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nơi này lại không bị chiến hỏa tác động đến, thật quá tốt!" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy cảnh này, sắc mặt vui mừng, thở dài ra một hơi.

"Chung quanh đại điện nơi đây đã bị động tay động chân, muốn đi vào, chỉ sợ không dễ." Hàn Lập nhìn hư không trống rỗng chung quanh cung điện, trong mắt chớp động tử mang, nói.

"Không sai, chung quanh nơi đây có bày trận Lưỡng Nghi Vi Trần Trận của bản môn, trận này chính là một trong những pháp trận ẩn sát lợi hại nhất của bản môn, dù là tồn tại Thái Ất cảnh cũng rất khó phát giác, Lệ đạo hữu vậy mà có thể cảm ứng được tồn tại của trận này!" Trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ vẻ kinh ngạc, lại nhìn vài lần hai con ngươi màu tím của Hàn Lập.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu dường như đã tính trước, hẳn là có biện pháp tiến vào?" Hàn Lập thu đồng thuật lại, hỏi.

"Ngoại nhân muốn đi vào tự nhiên là muôn vàn khó khăn, bất quá có ta ở đây, Lệ đạo hữu cứ thoải mái tinh thần là được." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười ha ha một tiếng.

Tiếp đó tay lão xoay tay một cái, một khối ngân sắc ngọc bàn nổi lên, vừa xuất hiện liền bị ném lên, đồng thời tay kia đánh ra một đạo pháp quyết, lóe lên một cái rồi chui vào trong ngân sắc ngọc bàn biến mất.

Lập tức mặt ngoài ngọc bàn đại phóng ngân mang, nhoáng lên hóa thành một đoàn ngân sắc quang cầu phủ xuống, bao trùm cả lão và Hàn Lập vào trong.

Trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói lẩm bẩm, sau một lát sắc mặt ngưng

trọng nhìn đại điện xa xa phía trước điểm một cái.

Ngân sắc quang cầu lập tức bay về hướng đó, tốc độ cũng không nhanh.

Bay về phía trước một đoạn ngắn, hư không chung quanh chợt vang lên tiếng ông ông, hiện ra từng đạo bạch sắc quang mang giăng khắp nơi.

Những bạch quang này có dài có ngắn, có lớn có nhỏ, trải rộng chung quanh Chân Ngôn Cung ước chừng hơn mười dặm, xoay tròn biến đổi không ngừng, diễn hóa ra các loại hình dạng.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Trận..." Hàn Lập nhìn bạch sắc quang mang bên ngoài, trong mắt chớp động tử quang, trong miệng tự lẩm bẩm.

Những bạch quang này chỉ là biến hoá mặt ngoài của toà pháp trận này, chỗ sâu bên trong càng biến hóa phức tạp hơn, dưới sự dò xét của Cửu U Ma Đồng, bên trong không gian xung quanh nơi đó còn hiện ra vô số quang điểm bạch sắc, chớp động không thôi, nhìn lộng lẫy rực rỡ.

Nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, bên trong từng điểm sáng kia đều ẩn ẩn có một thế giới độc lập nho nhỏ, bên trong ẩn ẩn có núi non sông ngòi, phi cầm tẩu thú, bích hải lam thiên, chân thực huyền diệu dị thường.

Hàn Lập nhìn thấy những thứ này, sắc mặt khẽ biến.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận này so với hắn tưởng tượng còn huyền diệu, lợi hại hơn rất nhiều.

Mặc dù những điểm sáng này nhìn lộng lẫy huyền diệu, nhưng kì thực giữa chúng tồn tại liên quan nào đó, nếu tùy tiện đụng chạm, ngay lập tức sẽ dẫn động toàn bộ Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, lọt vào đại trận này toàn lực giảo sát.

Mặc dù trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói tràn đầy tự tin, nhưng sắc mặt vẫn cực kỳ ngưng trọng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết không thôi, thao túng ngân sắc quang cầu cẩn thận từng li từng tí tiến lên, không dám đạp sai một bước.

Bỏ ra trọn vẹn hơn nửa canh giờ, hai người mới khó khăn lắm đi được một nửa lộ trình.

Pháp trận phía trước lại đột nhiên biến đổi, hiện ra từng quả cầu ánh sáng màu đen tựa như giọt nước, quay tròn, khuếch tán ra từng vòng gợn sóng màu đen.

Theo những rung động kia dần dần mở rộng, cảnh vật phía trước dần dần trở nên mơ hồ, lộ ra một cỗ nồng đậm khắc nghiệt.

"Cấm chế pháp trận nửa đoạn sau càng thêm phức tạp, ta cần tập trung tất cả tinh thần, Lệ đạo hữu tuyệt đối không nên quấy rầy ta." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn cảnh tượng phía trước, nói với Hàn Lập.

"Ngươi yên tâm đi." Hàn Lập tự nhiên biết nặng nhẹ, gật đầu nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng biết Hàn Lập là người chững chạc, nói lời này cũng là vì để phòng vạn nhất.

Lão hít sâu một hơi, đang muốn thôi động ngân sắc quang cầu tiếp tục đi tới.

Vào thời khắc này, gợn sóng màu đen phía trước đột nhiên hỗn loạn kịch liệt, vậy mà nhanh chóng tiêu tán ra.

Những giọt quang cầu màu đen cũng nhanh chóng rút nhỏ mấy lần, đồng thời khuấy động kịch liệt, trong nháy mắt không gian phía trước trở nên sáng tỏ, ẩn ẩn có thể nhìn thấy đại môn Chân Ngôn Cung.

Pháp trận sau lưng hai người cũng giống như vậy, tất cả bạch quang nhanh chóng ảm đạm, cấm chế cũng nhanh chóng tiêu tán, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ giật mình.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng sững sờ, bất quá lão lập tức bấm niệm pháp quyết

thôi động ngân sắc quang đoàn, nhanh chóng tiến lên phía trước, trong vòng mấy hơi thở liền xuyên qua khu vực pháp trận còn lại, lóe lên rơi vào trước cổng chính Chân Ngôn Cung.

"Chuyện gì xảy ra? Tai sao trận này đột nhiên rung chuyển như vậy?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn quay người nhìn về đại trận con rung chuyển kịch liệt sau lưng, tự lẩm bẩm.

"Trận nhãn của trận này hẳn là bên trong Chân Ngôn Cung, ta đoán chừng bên trong đã xảy ra chuyện gì rồi." Hàn Lập nhìn đại môn Chân Ngôn Cung, nói.

"Cái gì! Chẳng lẽ là có người đến nơi này trước chúng ta một bước?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy mặt biến sắc, cũng quay người nhìn lại trong cung điện.

Đại môn Chân Ngôn Cung nhìn từ đằng xa cũng không quá lớn, nhưng giờ phút này hai người đứng trước cổng, mới chính thức cảm nhận được sự to lớn của tòa cung điện này.

Hai người đứng tại cửa cung điện, giống như hai cái con kiến nhỏ, càng làm nổi bật lên sự bao la hùng vĩ của Chân Ngôn Cung.

Nhìn vào phía trong, sau cánh cửa cung điện là một thông đạo thật dài, chỉ là ánh sáng trong thông đạo chẳng biết tại sao lại rất âm u.

Lấy thị lực của Hàn Lập, đứng tại cổng cũng chỉ có thể nhìn được trong phạm vi vài chục trượng, chỗ càng sâu bao phủ một mảnh u ám, cho người ta một loại cảm giác quỷ dị sâu không thấy đáy.

Tâm niệm hắn khẽ động, thần thức thẩm thấu vào bên trong, nhưng phía trước thông đạo u ám tràn ngập một cỗ lực vô hình, không chút khách khí bắn ngược thần thức của hắn ra.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn qua Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, mặt lộ vẻ hỏi thăm.

"Lệ đạo hữu chớ hỏi ta, ta cũng là lần đầu tiên tới nơi này, về phần Lưỡng

Nghi Vi Trần Trận bên ngoài, trước kia ta ngẫu nhiên thấy qua trận đồ trận này, cho nên mới biết phương pháp thông qua mà thôi." Hai tay Nhiệt Hỏa Tiên Tôn mở ra tỏ vẻ không biết, nói.

"Đã tới đây, hiện tại cũng không thể lui lại, đi thôi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, mở miệng nói một câu, sau đó cất bước tiến vào cửa cung.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy thế, cũng vội vàng theo sát phía sau.

Trong thông đạo là một mảnh u ám, nơi đây tựa hồ bị người hạ cấm chế đặc thù nào đó, bất luận hai người Hàn Lập sử dụng vật gì chiếu sáng, quang mang đều chỉ có thể tản mát ra phạm vi vài chục trượng.

Vượt qua phạm vi này, hết thảy đều bị một vùng tối tăm bao phủ.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, chỉ có tiếng bước chân hai người vang vọng.

Trong nháy mắt, hai người Hàn Lập đã đi vào bên trong một khắc đồng hồ, thông đạo này lại dài vượt quá tưởng tượng, không có chút dấu hiệu nào đến điểm cuối.

Phía trước hung cát không biết, hai người cũng không dám tăng tốc độ lên, đi từng bước một, thành thành thật thật đi tới phía trước.

Chỉ là một mảnh không gian yên ắng, hai bên là vách đá không đổi khiến người trong lúc đi tâm thần cực kỳ áp lực, phi thường không thoải mái.

Không bao lâu, tiếng thở của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn dần dần có chút trầm muộn.

Cho dù là Hàn Lập, lúc này trong lòng cũng dần dần sinh ra cảm giác mấy phần phiền muộn, tựa hồ sắp không giữ được bình tĩnh.

Vào thời khắc này, một thanh âm rất nhỏ từ phía trước truyền đến, như có như không, tựa hồ là thanh âm khóc thút thít.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, lập tức dừng bước, Tiên linh lực thể nội trong nháy mắt dâng lên.

Nhưng thanh âm phía trước lại đột nhiên biến mất, vừa rồi tựa hồ là ảo giác.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, ngươi có nghe được..." Hàn Lập nhìn sang bên cạnh, sắc mặt chợt cứng đờ, thanh âm im bặt lại.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vốn đi bên cạnh hắn, giờ phút này lại không thấy bóng dáng, chẳng biết biến mất từ lúc nào.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu!" Hàn Lập cất giọng quát, dùng tới một điểm chân lực, thanh âm cuồn cuộn quanh quẩn, chấn động làm mặt đất và vách tường phụ cận rung một cái.

Nhưng chung quanh không có bất kỳ cái gì đáp lại, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa hồ thật sự biến mất không thấy.

"Chẳng lẽ ta trúng huyễn thuật?" Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lập tức vận chuyển thần thức khổng lồ trong đầu, nhưng không có cảm giác được mảy may khác thường, không giống như bộ dạng trúng huyễn thuật.

"Ma Quang đạo hữu, ngươi..." Ánh mắt của hắn nhìn về phía không gian Hoa Chi, thần niệm liên hệ Ma Quang.

Lên tiếng được một nửa, thanh âm Hàn Lập bỗng nhiên dừng lại.

Liên hệ giữa hắn và Ma Quang cũng biến mất, thần thức trong đầu tựa hồ bị một cỗ lực lượng thần bí giam cầm, vậy mà vô pháp rời khỏi não hải mảy may.

Không chỉ không gian Hoa Chi, liên hệ giữa hắn và pháp khí trữ vật trên thân cũng hoàn toàn biến mất.

Rốt cuộc sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

Xuất hiện loại tình huống này, mặc dù chưa chắc là rơi vào huyễn thuật,

nhưng rõ ràng là trúng cấm chế nào đó trong thông đạo.

Ánh mắt của hắn chớp động không thôi, nhìn trước sau một cái, hơi trầm ngâm một chút, đột nhiên bước nhanh về phía trước.

Tiến vào lối này đã lâu, giờ phút này mà lui lại thì phí công nhọc sức, mà cho dù muốn lui lại, hiện tại cũng chưa chắc có thể làm được.

Hàn Lập tiếp tục đi về phía trước, không đi được bao xa, phía trước đột nhiên loé lên hắc quang, một tiếng rít thê lương vang lên, một quang tiễn màu đen điện xạ đến, thẳng đến bộ ngực hắn, tốc độ nhanh kinh người.

Giờ phút này mặc dù tầm mắt chỉ có vài chục trượng, nhưng phản ứng của hắn linh mẫn cỡ nào, bước chân dịch sang bên cạnh, liền nhẹ nhàng tránh khỏi một tiễn này.

Vèo!

Hắc tiễn lóe lên liền nhập vào trong bóng tối phía sau, biến mất không thấy bóng dáng.

"Người nào lén lén lút lút?" Hàn Lập dừng bước lại, nhìn về mảnh hắc ám phía trước, trong miệng phát ra một tiếng quát lớn.

Ầm ầm!

Toàn bộ thông đạo run rẩy kịch liệt, một hồi lâu mới chậm rãi bình ổn lại, phía trước một điểm động tĩnh cũng không có.

"Giả thần giả quỷ!" Hắn hừ lạnh một tiếng, tiếp tục cất bước tiến lên.

Kết quả hắn vừa mới đi được mấy bước, phía trước một tiếng sắc nhọn vang lên lần nữa, hư không hắc ám phía trước run lên, lại bắn ra một mũi tên ánh sáng màu đen, đánh về phía thân thể hắn, tốc độ cũng nhanh như vừa rồi.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia nghi hoặc, loại quang tiễn trình độ này,

đến nhiều hơn nữa hắn cũng có thể tránh được, làm vậy có ý nghĩa gì.

Trong lòng của hắn nghĩ vậy, thân hình khẽ động, đang muốn tránh sang bên cạnh.

Vào thời khắc này, một màn quỷ dị xuất hiện!

Khu vực còn sáng âm u chung quanh hắn chợt lóe lên biến mất, khiến cho hắn rơi vào bóng tối triệt để.

Một tiếng lại một tiếng sắc nhọn vang lên, trong miệng Hàn Lập rên khẽ một tiếng, nhanh chóng thối lui sang bên cạnh hai bước.

Vừa rồi đột nhiên bóng tối tràn đến, hắn phản ứng chậm một nhịp, không thể hoàn toàn tránh né mũi tên thứ hai, trên bờ vai bị quang tiễn sượt qua một chút.

Quang tiễn màu đen kia không biết là thần thông gì, mặc dù chỉ trầy da, nhưng Hàn Lập lại cảm giác tựa như bị người dùng đao nung đỏ, hung hăng đâm vào thần hồn một cái, đau nhức kịch liệt vô cùng.

"Đáng chết!"

Hàn Lập kềm chế phiền muộn trong lòng, vội vàng vận chuyển Tiên linh lực, phất tay định phát ra thanh quang, ý đồ chiếu sáng chung quanh.

Nhưng mặc cho hắn vận công sáng lên hoặc tế ra bảo vật chiếu sáng như thế nào, chung quanh vẫn một vùng tối tăm như cũ, cái gì cũng không nhìn thấy, cũng không cảm giác được.

------oOo------

Chương 685: Mất hết sáu giác quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chẳng lẽ là cấm chế hấp quang? Không đúng, là ánh mắt của ta nhìn không thấy!" Rất nhanh, Hàn Lập ý thức được nguyên nhân chân chính.

Sắc mặt hắn có chút khó coi, trong lòng càng cảm thấy không ổn.

Tình huống nơi này quá mức quỷ dị!

Thần trí của mình đã không thể phóng thích, hiện tại lại bị phong ấn thị lực, nếu như quang tiễn khi nãy lại đến, muốn tránh né càng thêm khó khăn.

Kết quả muốn cái gì thì đến cái đó, ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu Hàn Lập thì phía trước liền truyền đến một tiếng "Vèo" sắc nhọn.

Hắn vội vàng nghiêng tai nghe tiếng gió, miễn cưỡng đoán được vị trí quang tiễn màu đen kia, mãnh liệt tránh sang bên cạnh.

"Phốc xuy" một tiếng, ngay rìa bụng dưới của hắn cảm thấy mát lạnh, sau đó một cỗ đau đớn vô cùng kịch liệt truyền đến, làm cho hắn khó chịu nhịn không hừ một tiếng.

Hàn Lập đưa tay lên bụng một vòng, lập tức cảm giác được chỗ đó thiếu đi một khối lớn da thịt, tựa hồ bị cái gì ăn mòn mất.

Hắn lập tức vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, bên trong ba mươi sáu huyền khiếu phun ra từng đạo thanh lưu, dũng mãnh lao tới hai miệng vết thương.

Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công luyện thành, không chỉ có lực lớn vô cùng, cũng có thể làm thân thể tự lành nhanh hơn, hai miệng vết thương đau

nhức kịch liệt lập tức giảm đi không ít.

Đồng thời, Hàn Lập phất tay, một hơi thu chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào trong cơ thể, tế ra tiểu thuẫn màu lam, tiểu khoá màu vàng, còn có Huyền Thiên hồ lô.

Những Tiên Khí khác trước đây bị hắn thu vào trong trữ vật Pháp Khí, hiện tại đều đã mất đi cảm ứng.

Không đợi hắn làm tiếp cái gì, phía trước lại truyền đến một tiếng rít sắc nhọn.

Hàn Lập cảm ứng tiếng gió phân biệt vị trí quang tiễn màu đen, không nói hai lời đưa tay đánh ra một quyền.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng lập tức bắn ra, đan vào nhau hóa thành một đóa kiếm liên màu xanh cực lớn, trùm tới quang tiễn màu đen.

Huyền Thiên hồ lô cũng được hắn thúc giục, miệng hồ lô phun ra một đạo lục sắc hào quang, bay tới hướng quang tiễn màu đen.

Hầu như cùng một lúc, mặt ngoài tiểu thuẫn màu lam toả sáng hào quang, hóa thành một tấm thuẫn màu lam to mấy trượng, chắn trước người hắn.

Về phần tiểu khoá màu vàng kia, dù không phải là Tiên khí phòng ngự, nhưng cũng biến lớn chắn trước người hắn.

Nhưng mà sau một khắc, dưới bụng Hàn Lập lại mát lạnh, sau đó một cỗ đau nhức kịch liệt truyền đến, toàn bộ cơ thể bị đánh bay ra sau, trong miệng "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt hắn tuy không nhìn thấy, lại có thể cảm giác được bụng dưới bị xuyên thủng ra một cái động lớn, lục phủ ngũ tạng tựa hồ cũng bị lửa cùng độc dịch liếm láp qua.

Thân thể Hàn Lập trùng trùng điệp điệp nện trên mặt đất, hắn lập tức trở

mình đứng lên.

Thương thế như vậy cũng không làm cho hắn mất đi năng lực hành động, Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công trong cơ thể trong nháy mắt được toàn lực vận chuyển, toàn lực trị hết thương thế dưới bụng.

"Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thương thế trên người Hàn Lập tuy nặng, nhưng khiếp sợ trong lòng lại càng lớn hơn.

Trước mắt hắn vẫn một mảnh đen kịt như cũ, nhưng tâm thần liên hệ cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, tiểu thuẫn màu lam vẫn còn.

Hắn cảm giác vừa rồi những Tiên Khí này còn chưa va chạm cùng quang tiễn màu đen kia, mà quang tiễn phảng phất như vật vô hình, đơn giản xuyên qua vài cái Tiên Khí, gây trọng thương hắn.

Nhất thời Hàn Lập tâm loạn như ma, chỉ cần mất đi thần thức cùng thị lực đã đủ phiền toái rồi, mà quang tiễn này lại có năng lực bỏ qua phòng ngự.

Không đợi hắn cân nhắc đưa ra đối sách, tiếng gầm rú sắc nhọn quen thuộc lại vang lên lần nữa.

Có thể nói là họa vô đơn chí, tần suất xuất hiện của quang tiễn màu đen kia tựa hồ càng lúc càng nhanh.

Hàn Lập hét lớn một tiếng, lần nữa dùng Tiên Khí đang có ngăn cản trước người, đồng thời toàn lực vận chuyển Chân Ngôn Hóa luân kinh, mở ra Linh vực Chân Ngôn Bảo Luân.

Bất quá có kết quả vừa rồi, hắn triển khai Linh vực Chân Ngôn Bảo Luân xong lập tức né sang bên cạnh.

"Phốc xuy" một tiếng vang nhỏ, bả vai Hàn Lập lại mát lạnh, toàn bộ cơ thể bị đánh bay ra sau lần nữa.

Hầu như nháy mắt sau đó, Hàn Lập liền trở mình đứng lên, đáy lòng càng thêm lạnh buốt.

Hắn cực kì kiêu ngạo với một trong những đòn sát thủ mạnh nhất của mình là Chân Ngôn Bảo Luân, vậy mà cũng không hữu dụng!

Vào thời khắc này, thần tình hắn chợt ngạc nhiên một cái, ngây người ngay tại chỗ.

Không gian chung quanh chợt yên tĩnh, tất cả thanh âm đều biến mất.

Chuyện hắn lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra, thính giác cũng không có...

Hàn Lập chột dạ, lòng như chìm vào trong đáy biển băng lãnh.

Không còn thính giác, làm sao hắn trốn tránh được, chẳng phải triệt để biến thành dê đợi làm thịt?

Đang lúc ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, sau một khắc làn da chợt cảm giác khí lưu trước người khác thường, thân thể vội vàng tránh sang bên cạnh.

Nhưng thân thể của hắn vừa động, ngực lập tức truyền đến một hồi đau đớn tê liệt kịch liệt, toàn bộ cơ thể lần nữa bị đánh bay ra sau, trên lồng ngực bị xuyên thủng ra một cái lỗ lớn, may mắn còn chưa trúng trái tim.

"Đáng chết!" Hàn Lập trở mình nhảy dựng lên, trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn.

Lấy tốc độ của quang tiễn kia, đã không có thần thức, thị giác cùng thính giác, căn bản không có khả năng tránh được.

Mặc dù lực lượng khôi phục của thân thể hắn mạnh mẽ, nhưng ai dám cam đoan, nơi đây còn không có biến số khác?

Chẳng lẽ lại vẫn lạc ở nơi này sao?

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, không để ý tới quang tiễn chung quanh nữa, toàn lực phi độn về phía trước.

Hàn Lập vừa mới bay ra không xa, khí lưu trước người hơi chấn động, lại là một mũi quang tiễn phóng tới.

Bây giờ hắn toàn lực phi độn về phía trước, căn bản không kịp làm bất luận động tác gì, cánh tay bên phải lần nữa truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt, sau đó bả vai chợt nhẹ, cả đầu cánh tay bị chặt đứt phải rời xa thân thể.

Khoé mắt Hàn Lập co quắp lại một cái, không dừng thân hình chút nào, tiếp tục toàn lực phi độn về phía trước.

Cái mũi hắn chợt khẽ nhăn một cái, toàn bộ cơ thể khẽ giật mình.

Cái mũi của hắn đột nhiên mất đi cảm giác, trên thân máu tươi đầm đìa, nhưng không nghe được mùi máu tanh nào cả.

"Khứu giác cũng mất rồi..." Trong lòng Hàn Lập cười khổ một tiếng.

Ngay sau đó, khí lưu trước người hắn khẽ động, lại là một mũi quang tiễn từ phía trước bay vụt đến, lần này trúng mục tiêu là đùi phải, cảm giác đau nhức kịch liệt lại lần nữa truyền đến.

Hàn Lập cắn chặt răng, không chút để ý thương thế trên người, tiếp tục toàn lực phi độn về phía trước, chỉ là cảm giác phiền muộn càng thêm mãnh liệt.

Bất luận hắn phi độn thế nào, phía trước tựa hồ còn chưa đến điểm cuối cùng.

Từ khi tới Chân tiên giới đến nay, trong lòng của hắn lần đầu sinh ra cảm giác cực kỳ tuyệt vọng như vậy.

Nhưng Hàn Lập vẫn giữ vững điểm thanh tỉnh còn lại trong đầu, không có buông bỏ.

Trong nháy mắt, trên người hắn bị bảy tám đạo quang tiễn xuyên thủng ra mấy cái động lớn, thoạt nhìn toàn bộ cơ thể như một miếng túi vỡ, hầu như không còn một khối nào lành lặn, may mà hắn còn vẻn vẹn một điểm cảm xúc, khiến cho mấy chỗ hiểm địa còn chưa bị thương.

Bất quá bị trọng thương như thế, mặc dù lấy khí lực cường tráng của Hàn Lập, trong đầu cũng ngất đi từng đợt.

"Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa!" Thân hình phi độn của hắn chợt dừng lại, rơi trên mặt đất, miệng lớn thở dốc.

Hàn Lập vốn cho là lối đi này không có dài bao nhiêu, toàn lực phi độn, liều mạng nhận lấy tổn thương, là có thể bay ra ngoài rồi.

Hiện tại xem ra, mình quá ngây thơ rồi.

Hắn toàn lực vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công, ý đồ khôi phục thương thế trên người, nhưng hắn bị thương quá mức nghiêm trọng, lấy năng lực khôi phục của Đại Chu Thiên Tinh Nguyên công cũng xa xa không theo kịp.

"Làm sao bây giờ..."

Trong đầu Hàn Lập kiệt lực vận chuyển, cân nhắc đối sách.

Nhưng vào thời khắc này, thân thể của hắn hơi run lên một cái, lại lần nữa trì trệ.

Trong nháy mắt da của hắn đã mất đi hết thảy cảm ứng với ngoại giới!

"Xúc giác cũng đã mất đi..." Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cười khổ bất đắc dĩ.

Mất xúc giác, hắn triệt để không có khả năng tránh né quang tiễn kia.

Vào thời khắc này, bụng dưới Hàn Lập mát lạnh, một cỗ năng lượng băng lãnh xuyên thấu đan điền của hắn.

Đau đớn kịch liệt bộc phát, che mất sự thanh tỉnh trong đầu hắn.

"Cứ như vậy kết thúc... Không, ta không cam lòng!" Hàn Lập không cam lòng, há miệng muốn hô to, lại không thể phát ra một điểm thanh âm.

Dù hắn không cam lòng, nhưng Nguyên Anh đan điền bị hủy, ý thức của hắn càng lúc càng mơ hồ, tựa hồ đang rơi xuống một vực sâu không đáy.

Vào thời khắc này, ý thức còn sót lại trong đầu hắn chợt hiện ra một bóng hình dịu dàng xinh đẹp, đúng là Nam Cung Uyển.

"Uyển Nhi!"

Đáy lòng Hàn Lập reo hò một tiếng, ý thức lưu lại chợt cuồn cuộn kịch liệt, ương ngạnh vô cùng chiếm cứ chỗ đó, không chịu tiêu tán.

Tại sao có thể chấm dứt như vậy... Mình còn có rất nhiều chuyện chưa làm, không được, không có khả năng buông bỏ!

Ý thức Hàn Lập gắt gao kéo căng như dây đàn ở điểm cuối cùng, ngừng lại nơi đó, dường như một chiếc thuyền lá nhỏ đang giãy giụa trong cơn sóng dữ đại dương.

Thời gian trôi qua từng chút, không biết qua bao lâu, trong đầu hắn chợt vang lên một tiếng giòn vang, giống như vật gì đột nhiên vỡ vụn.

Sau một khắc, một dòng nước ấm khổng lồ bỗng nhiên vọt tới, rót vào trong ý thức Hàn Lập.

Tinh thần căng thẳng không tự chủ được buông lỏng, trước mắt tối sầm, đã mất đi ý thức.

"Lệ đạo hữu, Lệ đạo hữu..." Một thanh âm vang lên bên tai Hàn Lập, ngay gần rồi lại xa cuối chân trời, cực kỳ mông lung mờ mịt, rồi lại trở nên rõ ràng.

Ý thức trong đầu Hàn Lập chậm rãi khôi phục, bỗng nhiên thanh tỉnh lại, phát hiện mình đứng trong một đại điện màu xanh, thương thế trên người đều biến mất không thấy gì nữa.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bây giờ đang đứng bên cạnh hắn, ánh mắt ân cần nhìn

hắn.

"Vừa rồi ta thế nào..." Hàn Lập có chút không rõ tình huống, nói năng cũng lộn xộn.

Trong lúc nói chuyện, hắn nhìn lại chung quanh, thân thể chợt dừng lại, ánh mắt nhìn lại sau lưng.

Phía sau hắn là một hành lang đen kịt, đúng là thông đạo bọn hắn đi vào lúc trước, bên trong có từng đạo hắc quang chuyển động, lúc tụ họp lúc tản ra, liên tục ngưng tụ thành các loại hình dạng khác nhau, giống như có sinh mạng.

"Đây là cấm chế Lục Thức Chân Ngôn của Di La lão tổ, sau khi đi vào ta mới nhớ lại. Cấm chế này thuộc về một loại cấm chế luyện tâm, kéo người vào trong ảo cảnh, trải qua quá trình phong bế sáu giác quan." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn giải thích.

"Ảo cảnh... Loại ảo cảnh trình độ này, hầu như so với tình cảnh thực sự còn chân thật hơn vài phần." Hàn Lập nghe vậy, cười khổ một tiếng nói.

"Đúng vậy, thân hãm vào cấm chế Lục Thức Chân Ngôn, người có tâm tính chưa đủ kiên nghị mất đi giác quan thứ nhất hoặc thứ hai thì thần chí hoàn toàn biến mất, vĩnh viễn mất phương hướng trong đó, người có thể kiên trì đến giác quan thứ ba thứ tư đã có thể đếm được trên đầu ngón tay. Cấm chế này ngoại trừ dùng để đối địch bên ngoài, cũng còn dùng để khảo nghiệm tư cách đệ tử nội môn. Trước kia ta đã trải nghiệm qua cấm chế này mấy lần, vì vậy lần này mới miễn cưỡng thông qua, Lệ đạo hữu ngươi không hề chuẩn bị, liền bước vào cấm chế này, lại vẫn có thể kiếm đường thoát khỏi, tâm tính cứng như vậy, thật làm tại hạ bội phục." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn Hàn Lập, khâm phục nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu ngươi quá khen, tại hạ cũng chỉ là đánh bậy đánh bạ, mới miễn cưỡng tránh thoát mà thôi." Hàn Lập khoát tay áo nói, nhưng trong lòng không khỏi oán thầm vài câu.

"Đạo hữu chớ trách, lúc trước tại hạ thật sự không biết nơi đây có cấm chế

này. Nói lại, cấm chế này tuy rằng nguy hiểm, nhưng sau khi thông qua, chỗ tốt cũng không nhỏ, thực tế là lần đầu tiên trải qua cấm chế Lục Thức Chân Ngôn, chỗ tốt lại rất rõ ràng, Lệ đạo hữu ngươi cảm giác thử thần Niệm Lực có tăng cường hay không?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa hồ nhìn ra trong lòng Hàn Lập có chút bất mãn, đổi chủ đề nói.

------oOo------

Chương 686: Trọng bảo hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói vậy, liền giật mình, vội kiểm tra thần thức trong cơ thể, trên mặt lập tức lộ vẻ vui mừng.

Đúng như lời Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói, lực lượng thần niệm của hắn đã tăng lên ước chừng nửa thành, lại có chút dấu hiệu mơ hồ đột phá tầng thứ năm Luyện Thần Thuật.

Ngoài điều đó ra, vì trước đó trải qua ngũ giác lục thức bị phong cấm, cho nên hắn đã lĩnh ngộ "Pháp Ngôn Thiên Địa" càng thêm sâu hơn.

Chỉ là bây giờ không phải lúc để chuyên tâm tu luyện và lĩnh hội, Hàn Lập rất nhanh thu lại tâm tư, rồi xem xét cả tòa cung điện màu xanh.

Tòa đại điện trước này này cũng không lớn, phương viên cũng không tới trăm trượng, chỉ có bốn cây cột đá đứng vững bốn phía, ngoài ra không còn gì cả.

Thế nhưng một chỗ khác trong đại điện, lại có một thông đạo tối đen sâu thẳng vào bên trong.

"Ta vừa rồi hôn mê có lâu không?" Hàn Lập thu lại ánh mắt, nhìn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói.

"Cũng không quá lâu, chỉ tầm một khắc đồng hồ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nói ra.

Hàn Lập gật đầu, thông qua tâm thần liên hệ với Giải Đạo Nhân trong không gian Hoa Chi: "Giải đạo hữu, vừa nãy khi ta hôn mê, người này có làm ra cử động gì không?"

Tuy hắn có chút tin tưởng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nhưng cũng phải đề phòng.

"Không có, người này chỉ dó xét hoàn cảnh nơi này thôi." Giải Đạo Nhân truyền âm trả lời.

"Vì ta mà chậm trễ không ít thời gian, Lệ mỗ thật là có lỗi, chúng ta mau đi thôi." Hàn Lập nghe vậy trong lòng yên tâm, rồi nói với Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng không phản đối gì, nếu không chiếu cố Hàn Lập, lão đã sớm đi rồi.

Hai người mau chóng bước vào thông đạo phía trước, tuy ánh sáng trong này rất mờ thế nhưng trong này lại không có bố trí cấm chế gì cả.

Đầu thông đạo này có chút uốn lượn ngoằn ngoèo, chẳng qua nó cũng không quá xa, hai người rất nhanh đi tới cuối, một cổng sáng hiện ra cuối lối đi.

Từng đợt âm thanh kiếm phong gào thét từ sâu trong cổng sáng truyền ra, còn kèm theo tiếng nổ "Đùng đùng", làm bốn phía lay động không thôi.

Hàn Lập thấy vậy, cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn nhau, thầm nghĩ quả nhiên có người đến trước.

Ngay sau đó, hai người bọn hắn lại thi triển thần thông ẩn nấp, hóa thành hai đạo u ảnh bay vào trong cổng sáng không một tiếng động.

Hàn Lập cảm thấy chói hai mắt, sau đó trước mắt xuất hiện một phòng khách vuông vức thật lớn, diện tích rộng khoảng hơn nghìn trượng, ngoài ra hai bên còn có hai hàng cột đá màu trắng, bên trong không có gì cả, nhìn rộng lớn vô cùng.

Ngay trong đại sảnh rộng lớn này, hiện có năm bóng người đang giao tranh dữ dội, đủ loại hào quang va chạm vào nhau, làm toàn bộ đại sảnh cũng lung lay theo.

Không biết đại sảnh này làm bằng tài liệu gì mà chắc chắn vô cùng, thừa nhận dư chấn phát ra của năm người này mà không tổn hại quá nhiều.

Sau khi Hàn Lập thấy rõ thân phận năm người trước mắt, trong lòng khẽ động.

Trong năm người trước mắt này, lại có không ít người quen.

Năm người này hình như chia làm hai nhóm, một nhóm hai người, một người trong đó là Hồ Tam ngay khi tiến vào di tích liền mất tích.

Người cùng trận doanh với y là một nữ tử mang áo choàng màu lam, nàng này có làn da màu lam nhạt, một đầu tóc quăn màu xanh, thân hình bay trên không yểu điệu như một Xà mỹ nữ, khiến cho người không thể rời mắt được.

Nhóm kia thì có ba người, một người trong lúc vung tay quanh người lưu chuyển một tầng lôi quang năm màu, tản ra từng đợt uy áp khắp trời, chính là Tô Lưu.

Một người khác thì thân hình cao lớn, cầm trong tay một thanh cự kiếm Hỏa Giao, đúng là Công Thâu Thiên, người cuối cùng là đại hán có thân hình cường tráng to cao như thiết tháp, trên tai đeo hai cái khuyên vàng thật to.

Thân hình Hàn Lập thoắt một cái, liền trốn sau một cây cột đá, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng trốn sau cột đá gần đó.

Mặc dù Hồ Tam cùng nữ tử da lam rơi vào thế hạ phong vì thiếu một người so với đối phương, nhưng tạm thời còn chưa có thua thiệt. Bọn Hàn Lập cũng ăn ý nhau, cho nên cũng không có ra tay mà trốn ở một bên.

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, ý niệm trong đầu xoay chuyển.

Trong năm người, hắn không nhận ra nữ tử da lam cùng đại hán đeo khuyên tai, nhưng trên người nữ tử da lam mang áo choàng màu lam, hắn cũng không lạ gì, lúc trước đánh chết đại hán Dịch Bào Hội kia cũng mặc một kiện áo choàng giống vậy. Như vậy có thể thấy, nàng này tám chín phần mười cũng là thành viên Dịch Bào Hội.

Về phần đại hán đeo khuyên tai, mặc dù phục sức trên người không phải là kim bào của Thiên Đình, nhưng trên người lại đeo trang sức tiêu chí của Thiên Đình, cũng là người Thiên Đình.

Sau khi Hàn Lập nhìn vài lần, chợt ánh mắt hắn nhìn sâu vào trong đại sảnh, sắc mặt lộ vẻ dị thường.

Vì tranh đấu của năm người làm thu hút sự chú ý của hắn, lúc này hắn mới để ý sâu trong đại sảnh có một tòa tế đàn thật cao.

Đài cao bị hào quang hai màu đen trắng bao phủ, tạo thành một pháp trận hình tròn lớn chừng mấy trượng, nhìn như "Lưỡng Nghi Vi Trần Trận" thu nhỏ bên ngoài Chân Ngôn Cung vậy.

Trong pháp trận hào quang đen trắng hòa hợp cùng nhau, chậm rãi xoay tròn, tạo thành một cái Hắc Bạch Thái Cực Đồ, trên hai mắt Thái Cực Đồ Âm Dương, chia ra một bên là viên luân màu vàng cùng một bên là đàn Tỳ Bà màu bạc, tựa như là bảo vật áp trận vậy.

Trên mặt viên luân màu vàng có từng đường vân, ở giữa còn có còn trục quay to bằng ngón cái nhô lên, trên đó còn cắm một cây kim đồng hồ màu vàng, đang chuyển động từ từ.

Kim quang trên viên luân lấp lóe, tỏa ra từng đợt chấn động Thời Gian Pháp Tắc, rõ là một kiện Tiên Khí Thời Gian, hơn nữa dao động Thời Gian Pháp Tắc vô cùng mạnh mẽ, hơn xa mấy món Tiên Khí Thời Gian trên người Hàn Lập.

Còn cây đàn Tỳ Bà màu bạc tỏa ra ánh sáng bạc trắng chói mắt, cũng phát

ra ba động pháp tắc mạnh mẽ không thua gì viên luân màu vàng, chỉ có điều nó tựa như là Không Gian Pháp Tắc.

Trừ hai thứ đó ra, trên Lưỡng Nghi Vi Trần Trận còn lơ lửng một khối đá khắc kinh Phật.

Trên khối đá kinh phật có khắc vô số chữ, từ trên xuống dưới chia thành năm tầng, mỗi tầng tỏa màu sắc không giống nhau, chia theo thứ tự năm màu là kim, xanh, lam, đỏ, vàng.

Hào quang năm màu hòa hợp lấp lánh, hợp thành một quyển kinh văn, phía trên mơ hồ tỏa ra năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, năm cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc này, có ba cỗ hắn vô cùng quen thuộc, chính là khí tức Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, Huyễn Thần Bảo Điển.

Chỉ là trong tòa đá khắc kinh phật tỏa ra lực lượng Thời Gian Pháp Tắc càng thêm huyền diệu, hơn xa Thời Gian Pháp Tắc mà hắn tu luyện ra.

Từ trên tòa đá khắc kinh phật ẩn hiện phát ra ánh sáng năm màu, bao phủ cả Lưỡng Nghi Vi Trần Trận phía dưới cùng viên luân màu vàng và Tỳ Bà màu bạc vào trong.

Viên luân màu vàng và Tỳ Bạc màu bạc tỏa ra ánh sáng vàng bạc, cùng màn sáng năm màu không tạo xung đột gì mà cùng nhau duy trì thế cân bằng xảo diệu.

Hàn Lập nhìn ba kiện bảo vật, trong mắt lấp lóe tinh quang.

Ngay lúc đó, hắn cảm thấy gì đó, liền quay đầu nhìn về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cách đó không xa.

Chỉ thấy lúc này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng nhìn về ba kiện bảo vật sâu trong đại sảnh, nhất là khi nhìn chăm chú vào tòa đá khắc kinh phật, hai mắt ẩn hiện vẻ huyết hồng, hít thở trở nên gấp gáp.

"Chẳng lẽ tòa kinh phật kia lại có liên quan đến Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết?..." Hàn Lập nhìn thấy vẻ mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn như vậy, trong lòng khẽ động.

Chẳng qua lúc này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn quá kích động, không khống chế tâm thần được, hắn đang muốn truyền âm nhắc nhở một cái thì.

"Ai đang trốn chỗ đó, lén la lén lút, ra mau cho ta!"

Ngay đúng lúc đó, một tiếng hét lớn truyền đến, rồi một đạo kiếm khí màu đỏ lao nhanh đến, chém về chỗ hai người Hàn Lập ẩn thân.

Vang lên một tiếng "Ầm ầm" thật lớn.

Cột đá mà hai người đang ẩn thân bị chém hai đoạn, Hàn Lập vội lách mình tránh ra, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng bị Kiếm khí làm giật mình, liền tung người tránh một kiếm đó.

Thân hình hai người hoàn toàn bại lộ, hiện ra trong đại sảnh.

Còn đại hán tóc đỏ cũng tạm thoát ra cuộc chiến, nhìn về phía Hàn Lập, trong tay nắm một thanh cự kiếm phát ra liệt hỏa, tựa như một tôn Hỏa Thần, đúng là Công Thâu Thiên.

"Hắc hắc, hóa ra hai con sâu nhỏ Kim Tiên Cảnh, vậy mà cũng dám đến đây để chịu chết!" Ánh mắt Công Thâu Thiên đảo qua liền nhìn thấy tu vi hai người Hàn Lập, nhe răng cười, nói ra.

Dứt lời, cự kiếm Hỏa Giao trong tay gã liền rời khỏi tay, rồi biến thành một thanh cự kiếm hỏa diễm lớn chừng trăm trượng, trên thân kiếm hiện ra long ảnh màu đỏ thật lớn, trong chớp mắt đã xuất hiện trước hai người bọn hắn, chém xuống một cách hung hãn.

Cự kiếm chưa hạ xuống đã có một cỗ khí tức cực nóng vô cùng phủ xuống hai người Hàn Lập.

Trăm trượng chung quanh nháy mắt trở nên nóng rực, hư không liền giống

như bị đun sôi vậy, trở nên lay động dữ dội.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, hai tay áo vung lên, liền bay nhanh ra chín cây phi kiếm, rồi phát ra tiếng thanh minh hóa thành một thể, tạo thành một thanh cự kiếm màu xanh, trên thân kiếm hiện ra từng đạo lôi điện thô to màu vàng.

Trên cự kiếm hào quang màu xanh xen lẫn với lôi điện, tỏa sáng vô cùng chói mắt, cho dù hỏa diễm cự kiếm hạ xuống mạnh mẽ cũng không cách nào che lấp được.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, trong miệng khẽ quát một tiếng: "Trảm"

Cự Kiếm màu xanh phát ra một tiếng rít thật to, tựa như một đầu Cự Long màu xanh bay lên trời, chém về phía cự kiếm hỏa diễm.

Vang lên một tiếng nổ "Ầm ầm" động trời!

Hai thanh cự kiếm chém vào nhau, làm cho hư không chung quanh chấn động dữ dội, hiện ra từng đạo vết nứt.

Cự kiếm hỏa diễm bỗng chốc bị cản lại giữa không trung, không cách nào hạ xuống.

Công Thâu Thiên thấy vậy, trên mặt lộ vẻ khó tin, hiển nhiên không tin được một kiếm uy lực của mình lại bị một tên tu sĩ Kim Tiên Cảnh cản lại được.

Hàn Lập liền lợi dụng kéo Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lại, rồi hiện ra lôi quang màu vàng, chợt thân ảnh hai người cùng lúc biến mất, ngay sau đó hiện ra ngay cửa vào đại sảnh gần đấy.

Tay hắn vẫy kiếm quyết, cự kiếm màu xanh cũng không còn dây dưa với cự kiếm hỏa diễm nữa, mà mạnh mẽ đẩy ra, bức lui thanh cự kiếm hỏa diễm, rồi trở ngược về.

Sắc mặt Công Thâu Thiên trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hàn Lập,

nhưng lại không có thúc giục cự kiếm hỏa diễm truy đuổi.

Bởi vì lúc này bốn người đang giao thủ đã tách ra, thân hình Hồ Tam cùng nữ tử da lam kia nhoáng một cái đã hạ xuống bên cạnh Hàn Lập.

"Lệ đạo hữu, Nhiệt Hỏa đạo hữu, các ngươi đến đúng lúc lắm, chổ này chính là bảo tảng di tích Chân Ngôn Môn, trên tế đàn có ba kiện bảo vật dều là trọng bảo, nhất là tòa đá kinh phật kia, trên đó chỉ sợ ẩn dấu điển tịch chí cao 《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》 của Chân Ngôn Môn, tuyệt đối đừng để rơi vào tay Thiên Đình." Lúc này sắc mặt Hồ Tam có chút tái nhợt, nhưng vẫn mừng rỡ truyền âm nói.

"Cái gì!《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》thế mà lại ở đây, Hồ đạo hữu yên tâm, chúng ta sẽ toàn lực giúp ngươi!" Hàn Lập nghe vậy lộ vẻ vui mừng, liền truyền âm trả lời.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, nhưng chỉ thoáng một cái liền biến mất.

------oOo------

Chương 687: Không tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Đúng rồi, Nhiệt Hỏa đạo hữu, Hồ Tam nói lời ấy có đúng không? Trong Kinh Tràng đó thật có chứa Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết?" Hàn Lập chú ý tới biến hoá vi diệu trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, truyền âm hỏi.

"Tòa Kinh Tràng kia là Tiên khí bản mệnh của Di La Tổ sư bổn môn, Di La Kinh Tràng, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết xác thực giấu ở trong đó, kính xin Lệ đạo hữu giúp ta đoạt được bảo vật này, đến lúc đó ta chỉ cần Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết bên trong, còn Di La Kinh Tràng này có thể tặng cho ngươi." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chần chờ một chút, cắn răng truyền âm nói ra.

"Chỉ cần đủ khả năng, tự nhiên cố hết sức." Hàn Lập hơi trầm ngâm, truyền âm trả lời.

Khí sắc nữ tử da xanh kia so với Hồ Tam đỡ hơn một chút, nhìn Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn một cái, cảm ứng được tu vi hai người chẳng qua là Kim Tiên, lập tức mất đi hứng thú, dời ánh mắt đi.

"Đúng rồi, còn chưa giới thiệu, vị này chính là Dịch Bào Hội Bích Xà Tiên Tử, bây giờ liên thủ cùng chúng ta, đối kháng mấy tên Thiên Đình này." Hồ Tam lập tức giới thiệu.

"Ngưỡng mộ đã lâu." Hàn Lập chắp tay nói.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng lên tiếng chào.

Kết quả Bích Xà Tiên Tử kia lại không quan tâm đến lời nói hai người, lật

tay lấy ra một quả đan dược màu lam ăn vào.

"Bích Xà Tiên Tử chính là người Hải Yêu tộc, đối với tu sĩ chúng ta có chút địch ý, kính xin nhị vị chớ trách." Hồ Tam thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, truyền âm cho Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, có chút áy náy giải thích.

Mặc dù Dịch Bào Hội là một tổ chức cấp dưới của Luân Hồi Điện, nhưng gã vẫn không có quyền chỉ huy Bích Xà Tiên Tử, hơn nữa tu vi Bích Xà Tiên Tử hơn xa gã, đã đạt đến Thái Ất cảnh hậu kỳ, trong giao phong tiếp theo có thể có tác dụng hết sức quan trọng, giờ phút này tuyệt đối không thể đắc tội.

Bất quá lúc này gã cũng muốn lôi kéo Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nhất là Hàn Lập, mặc dù chỉ là một gã tu sĩ Kim Tiên cảnh, nhưng cho gã một loại cảm giác sâu không lường được.

"Không sao." Hàn Lập đương nhiên sẽ không để ý loại chuyện nhỏ nhặt này, truyền âm trả lời.

"Lệ đạo hữu, sau khi tiến vào di tích Chân Ngôn Môn này, chúng ta liền tách ra, ta một mực chưa kịp nói với ngươi nội dung nhiệm vụ Luân Hồi Điện lần này, chính là cướp lấy tòa Kinh Tràng kia, bên trong còn có Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, kính xin ngươi hỗ trợ ta." Thanh âm Hồ Tam đột nhiên vang lên trong tai Hàn Lập.

Hàn Lập nghe thế, trong nội tâm khẽ động, quả nhiên mục tiêu Luân Hồi Điện cũng là Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

"Hồ đạo hữu yên tâm, nếu là nhiệm vụ Luân Hồi Điện, tại hạ tất nhiên dốc hết toàn lực." Hắn lập tức truyền âm trả lời, miệng đáp ứng.

Hiện tại Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Hồ Tam đều xin hắn hỗ trợ cướp lấy Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, hắn đều lên miệng đáp ứng, rốt cuộc giúp đỡ bên nào, chỉ có thể đợi lát nữa đi một bước tính một bước a.

Cái tai Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thoáng nhúc nhích một chút mà không ai để ý,

liếc mắt Hàn Lập cùng Hồ Tam một cái, trong mắt hiện lên một tia quang mang kỳ lạ.

Trong lúc mấy người bọn Hàn Lập nói chuyện, ba người Thiên Đình đối diện bên kia cũng truyền âm trao đổi.

"Vậy mà lại có hai tên gia hỏa xông vào, hừ! Hai vị cũng không nên lưu thủ, kéo dài thời gian sẽ không có lợi!" Xi Dung nhíu chặt mày rậm, trầm giọng truyền âm nói.

"Lưu thủ? Nhắc tới mới nói, trong ba người chúng ta, lưu thủ tối đa cũng là Xi đạo hữu ngươi, đừng cho là ta không biết thân phận của ngươi." Tô Lưu lộ vẻ cười lạnh, nói ra.

Xi Dung nghe vậy thân thể hơi chấn động, trên mặt lập tức phủ một lớp sương lạnh, ánh mắt phát lạnh, không khỏi có một tia sát cơ bắn ra.

Vẻ mặt Tô Lưu vẫn bình tĩnh, hiển nhiên không sợ Xi Dung chút nào.

Công Thâu Thiên một bên nghe hai người nói thế, ánh mắt cũng chớp động một hồi, tò mò liếc Xi Dung một cái, nhưng lập tức liền dời ánh mắt đi.

"Hừ! Hiện tại đại sự quan trọng, ta không dài dòng cùng ngươi, trước toàn lực giết chết bốn người này, ngươi có ý kiến gì không?" Xi Dung hít sâu một hơi, vẻ sắc lạnh trên mặt như thủy triều rút đi, hỏi.

"Trước giết chết những kẻ thù bên ngoài này đã, sau đó hãy nói chuyện khác." Đuôi lông mày Tô Lưu nhảy lên, cũng không có chống đối với Xi Dung nữa.

"Vậy được rồi, một hồi Bích Xà kia giao cho ta,

Tô Lưu ngươi chịu trách nhiệm Hồ Tam, về phần Công Thâu Thiên, ngươi đi giết hai tên Kim Tiên kia." Xi Dung suy nghĩ một chút, sau đó nói như thế.

Tô Lưu cùng Công Thâu Thiên nghe vậy, cũng không có dị nghị.

Kết quả sau khi ba người thương nghị xong, đang muốn động thủ thì Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chợt tiến lên trước một bước, cất giọng nói:

"Chư vị đạo hữu chậm động thủ đã, trước hết nghe ta một lời đã."

Ba người Xi Dung khẽ giật mình, liếc nhau một cái, dừng động tác lại, đám người Hồ Tam ở đây cũng bất thình lình sững sờ trước một màn này.

"Chư vị đạo hữu thuộc các thế lực khác nhau, ở nơi này tranh đoạt bảo cũng là điều dễ hiểu, bất quá trên đường tại hạ đi tới Chân Ngôn Cung này, đã gặp Hôi Tiên tập kích, số lượng còn không ít, hơn nữa bọn hắn còn xây dựng pháp trận truyền tống vượt giới, chỉ sợ cũng mưu đồ bảo vật nơi này, rất có khả năng sẽ nhanh tìm tới nơi này. Chư vị đạo hữu, Hôi Tiên chính là tử địch của tất cả thế lực Tiên Giới, chúng ta không bằng tạm thời bãi đấu, mai phục tại đây, trước hợp lực tiêu diệt những Hôi Tiên kia, sau đó lại tranh đoạt mấy món bảo vật này, như thế nào?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn về phía song phương, lại muốn khuyên bảo bọn hắn dừng tay.

Nghe nói thế, mọi người tại đây ngoại trừ Hàn Lập, đều nao nao, tiếp theo sắc mặt mỗi người một vẻ.

"Hôi Tiên! Chuyện này là thật?" Sắc mặt Hồ Tam sắc ngưng lại, hỏi.

"Tất cả đều là thật, Lệ đạo hữu cùng ta một đường cùng đi, cũng đã giao thủ với những Hôi Tiên kia." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn Hàn Lập một cái, nói như thế.

"Không sai, xác thực chúng ta gặp Hôi Tiên tập kích." Hàn Lập thoáng gật đầu nhẹ, nói ra.

Tuy hắn nói vậy, nhưng trong lòng không khỏi lẩm bẩm, không biết giờ phút này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đột nhiên nói vậy là vì cái gì, chẳng lẽ thật sự muốn dựa vào chút ít lời nói này mà khiến song phương bãi đấu?

Sắc mặt Hồ Tam ngưng trọng, ánh mắt chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Đôi mi thanh tú của Bích Xà Tiên Tử cũng hơi nhăn lại.

Ba người Xi Dung, Tô Lưu, Công Thâu Thiên lần nữa trao đổi thoáng ánh mắt một chút, trên mặt đều lộ ra vẻ cười lạnh, ngay sau đó thân hình bỗng nhiên bắn ra, xông đến đám người Hàn Lập nhanh như điện.

"Muốn kéo dài thời gian, lấy cớ này không khỏi quá mức vụng về rồi." Công Thâu Thiên cười lạnh một tiếng, Hỏa Giao cự kiếm đại thịnh hỏa diễm, phun ra từng ngọn lửa màu đỏ, thoạt nhìn phảng phất như một Hoả Long ngửa mặt lên trời gào thét, chém một cái về phía đỉnh đầu Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Hàn Lập, uy thế so với lúc trước lớn hơn rất nhiều.

Tô Lưu cũng vung tay lên, tiếng sấm sét nổ vang, từng đạo ngũ sắc lôi quang vừa thô vừa to thoáng một phát từ trong cơ thể gã tuôn ra mãnh liệt, sau đó đọng lại hóa thành hai ngũ sắc điện mãng dài hơn mười trượng, thanh thế cực kỳ kinh người.

Điện mãng lập tức phóng lên trời, giương nanh múa vuốt xông đến Hồ Tam.

Xi Dung há miệng một cái, phun ra một mảnh hoả vân đỏ thẫm, cuồn cuộn kịch liệt, phát ra tiếng nổ mạnh ù ù.

Hỏa vân cuồn cuộn, vô số mưa lửa như thiên thạch rơi xuống, đánh về hướng Bích Xà Tiên Tử.

Ba người hiển nhiên không tin lời nói Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, nói đánh liền đánh.

Đám người Hàn Lập vội vàng nghênh chiến, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn phi thân lui về phía sau, trong tay loé lên xích quang, nhiều ra thanh quạt ba tiêu đỏ thẫm, hung hăng vỗ một cái.

"Ầm ầm" một tiếng, một đạo hoả trụ màu đỏ từ trong quạt phun ra, phóng lên trời.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đồng thời há to miệng, lại phun ra một đạo phù lục

màu xanh mơ hồ, lóe lên dung nhập vào trong hoả trụ màu đỏ.

Phù lục lóe lên vỡ vụn ra, hóa thành một cỗ vòi rồng xanh mờ, hòa làm một thể với hoả trụ màu đỏ.

Trong chốc lát, phong hỏa chi lực tương dung, hỏa trụ màu đỏ đột nhiên biến lớn gấp mấy lần, hóa thành một đạo hoả trụ thô to lớn hơn mười trượng, thanh thế cực kỳ to lớn, nghênh đón hoả diễm cự kiếm.

Công Thâu Thiên cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, hỏa diễm cự kiếm phát hỏa quang quay tít một vòng, hóa thành một đầu rồng hoả diễm dữ tợn, miệng lớn khẽ hấp mãnh liệt.

Hỏa trụ to lớn bắn ra không bị khống chế, cuồn cuộn chui vào trong miệng lớn đầu rồng, trong nháy mắt bị cắn nuốt toàn bộ.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, không đợi lão đưa ra kế sách đối ứng, hỏa diễm cự kiếm trên không trung đã phách trảm xuống.

Hoả lực thiêu đốt đáng sợ bao phủ xuống, tựa hồ thiêu đốt hết thảy.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cảm thấy thân thể trầm xuống, phảng phất bị cự sơn đè xuống, động tác trở nên chậm chạp vô cùng.

Hoả lực ép xuống mãnh liệt, sắc mặt lão lập tức trở nên đỏ bừng, toàn thân tựa hồ cũng muốn bốc cháy theo.

Vào thời khắc này, tàn ảnh màu xanh lóe lên, một thanh cự kiếm màu xanh trống rỗng xuất hiện trước hỏa diễm cự kiếm, mang theo thanh âm nổ đồm độp bổ tới phía trước.

Hai thanh cự kiếm va chạm nhau, phát ra một tiếng nổ mạnh rung trời.

Hỏa diễm cự kiếm bị ngăn lại, đứng giữa không trung.

Ngay sau đó, một đạo thanh quang từ phía sau bắn tới, quấn lấy thân thể Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, kéo lão về phía sau, trong chớp mắt vượt ra xa hơn

trăm trượng.

Thân ảnh Hàn Lập nhoáng một cái, xuất hiện trước người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Công Thâu Thiên thấy cảnh này, vẫn như cũ không có kinh sợ, ngược lại khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ âm mưu đã thực hiện được, trong tay bấm niệm pháp quyết một cái.

Đầu rồng trên hoả diễm cự kiếm há to miệng miệng lớn, thoáng một phát từ đó phun ra mười đạo hoả quang màu đỏ, là mười đại phiên đỏ thẫm, trên mỗi đại phiên hỏa diễm sôi trào, cuồn cuộn ngưng tụ thành vô số hư ảnh Hỏa Điểu, Hỏa Xà, Hỏa Hổ..., tản mát ra hỏa diễm chi lực đáng sợ, có thể nấu biển đốt núi.

Mười mặt hỏa phiên quay tít một vòng, lập tức hình thành một cái lồng giam hỏa diễm, vây cự kiếm màu xanh vào giữa.

Thân thể Hàn Lập khẽ run lên, liên hệ với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức giảm đi không ít, sắc mặt khẽ biến, vội vàng bấm niệm pháp quyết gọi nó về.

Cự kiếm màu xanh run rẩy không thôi, phía trên lôi điện màu vàng nhảy lên kịch liệt, nhưng giãy giụa không thoát khỏi lao tù hỏa diễm kia.

"Tiên khí bị Thập Phương Ly Hỏa Phiên của ta giam cầm, còn vọng tưởng triệu hoán trở về? Ha ha, không có kiếm này, xem ngươi còn có thủ đoạn gì nữa!" Công Thâu Thiên cười đắc ý, đầu vai run lên, từ đỉnh đầu toát ra mảng lớn hỏa quang màu đỏ, dung nhập vào trong hỏa diễm cự kiếm.

Hoả quang bên ngoài hoả diễm cự kiếm lần nữa đại thịnh, nhưng không có chém xuống, mà mũi kiếm khẽ run lên, phía trên sáng lên một đoàn bạch quang chói mắt.

"Vèo" một tiếng, một đoàn hoả cầu màu trắng từ mũi kiếm bắn ra, lúc đầu chỉ to cỡ chén cơm, sau đó nhanh chóng biến lớn, hóa thành đường kính mấy trượng, giống như một viên thiên thạch hung hăng đập tới Hàn Lập.

Phía trên hoả cầu bạch sắc hỏa diễm cuồn cuộn, loại bạch diễm này có vẻ tinh khiết, rõ ràng không có bất kỳ tạp chất nào.

Những nơi hoả cầu màu trắng đi qua, hư không vặn vẹo một hồi, tạo ra từng vết tích màu đen.

Bạch diễm ẩn chứa hỏa lực kinh người, vậy mà có thể đốt cháy hư không!

Càng làm cho người kinh hãi chính là, theo hai tay Công Thâu Thiên nhanh chóng bấm quyết, liệt diễm trên hỏa diễm cự kiếm lại tuôn ra, liên tiếp bắn ra sáu bảy đoàn hoả cầu màu trắng, quanh quẩn phụ cận một chút, sau đó phô thiên cái địa bắn nhanh tới Hàn Lập.

Trong lúc nhất thời, bạch diễm xoay tròn trước người Hàn Lập, hư không nổi lên từng vòng rung động mắt thường có thể thấy được, lại để cho Hàn Lập căn bản muốn tránh cũng tránh không được.

------oOo------

Chương 688: Dùng đạo kia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, một cánh tay nhấc lên mãnh liệt, một tiểu thuẫn màu lam bắn ra, quay tít một vòng, đón gió điên cuồng tăng lên đến bảy tám trượng, tấm thuẫn màu lam chớp động quang mang biến thành một màn nước màu lam.

Phía trên màn nước hiện ra một hư ảnh dòng sông rộng lớn mạnh mẽ chảy xiết không thôi, càng có từng đợt sóng nước màu lam cuồn cuộn trên đó, phát ra thanh âm sóng dữ rào rào như thiên hà chảy xuống.

Những hoả cầu màu trắng kia oanh kích liên tiếp lên trên màn nước màu lam, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm, hai màu hào quang to lớn một trắng một lam khuếch tán ra.

Màn nước màu lam rung động kịch liệt một hồi, bên ngoài hư ảnh sông lớn hiện ra mấy cái vòng xoáy, trong nháy mắt liền khôi phục bình tĩnh vô sự.

Công Thâu Thiên chứng kiến cảnh này, sắc mặt khẽ biến.

Hàn Lập nhìn lồng giam hoả phiên đang giam cầm cự kiếm màu xanh, bấm niệm pháp quyết vung lên.

Cự kiếm màu xanh trong lồng giam tiêu tán toàn bộ hào quang, biến thành chín thanh tiểu kiếm màu xanh bình thường, nhanh như chớp rơi xuống dưới, tựa hồ thoáng một cái đã mất đi tất cả lực lượng.

Hai tay hắn lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên, lại có chín thanh tiểu kiếm màu xanh từ trong tay áo hắn nối đuôi nhau bay ra, biến thành chín

đạo kiếm quang màu xanh như du long, nhanh chóng vô cùng vọt tới chỗ Công Thâu Thiên.

Giờ phút này Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng đã được nghỉ qua một hơi, trong miệng lẩm bẩm, Hỏa Phiến trong tay đại phóng hồng quang, trên mặt quạt hiện ra một hàng phù văn màu đỏ, hung hăng vỗ một cái về hướng Công Thâu Thiên.

Ầm ầm!

Chín cỗ hoả diễm nông sâu không đều từ trên Hỏa Phiến mãnh liệt ra, sau đó tất cả hỏa diễm đọng lại chính giữa, thình lình hóa thành một Hoả phượng to trăm trượng, sau lưng kéo theo chín cái đuôi thật dài.

Cửu Vĩ Hỏa Phượng vỗ hai cánh, mang theo một cỗ khí tức cực nóng đủ thôn phệ vạn vật thế gian, đánh tới Công Thâu Thiên.

Sắc mặt Công Thâu Thiên trầm xuống, hai tay trảo vào hư không, chuôi hỏa diễm cự kiếm kia lập tức bay vụt về, rơi vào trong tay gã, sau đó hung hăng chém tới trước.

"Xùy xùy" thanh âm đại tác!

Vô số kiếm khí hoả diễm vừa thô vừa to tuôn ra mãnh liệt, hóa thành một lưới lửa cuốn chín đạo kiếm khí, còn có Cửu Vĩ Hỏa Phượng vào trong đó.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên, các màu kiếm khí hỏa quang đan xen vào nhau.

Ba người lập tức kịch đấu ở một chỗ, nhất thời không phân được cao thấp.

Hàn Lập vừa điều khiển chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chém giết cùng Công Thâu Thiên, ánh mắt lại thỉnh thoảng quét qua khắp nơi.

Giờ phút này Hồ Tam cùng Bích Xà Tiên Tử đang chiến đấu say sưa cùng hai người Tô Lưu, Xi Dung, bất quá Hồ Tam cùng Bích Xà Tiên Tử hiển nhiên đều đã rơi vào hạ phong.

Lúc này quanh người Tô Lưu có ngũ sắc lôi điện vờn quanh, giơ tay nhấc chân liền có thể ngưng ra từng đạo ngũ sắc lôi mâu dài trăm trượng, khí thế làm cho người sợ hãi, lại có mười mấy thanh phi kiếm lôi điện khí tức hùng vĩ bay múa trên đỉnh đầu gã, hình thành một cái lôi điện kiếm trận, bảo vệ quanh thân chật như nêm cối.

Hồ Tam dưới áp bách của ngũ sắc lôi mâu phô thiên cái địa, một thân Huyễn chi pháp tắc hoàn toàn bị khắc chế, chỉ có thể dựa vào thân pháp cùng món không gian Pháp bảo không ngừng trốn tránh.

Chẳng qua kiện không gian Pháp bảo kia thật sự thần diệu, mỗi lần rơi vào thế nghìn cân treo sợi tóc lại né qua một kích trí mạng, làm cho Tô Lưu nhất thời nửa khắc cũng không làm gì được.

Tình huống chỗ Bích Xà Tiên Tử lại có chút không ổn, bao quanh người nàng là tám hạt châu màu lam to như cối xay, trên mỗi hạt châu đều lóng lánh thủy quang màu lam, càng tản mát ra hàn khí ngập trời.

Lam mang của tám hạt châu liên kết với nhau hình thành một quang tráo màu lam sáng long lanh.

Chẳng qua bên ngoài quang tráo màu lam lại bị một mảnh biển lửa đỏ thẫm ngập trời bao trùm, mơ hồ có thể thấy một Hỏa Long đang bay múa cuồn cuộn trong biển lửa.

Một cỗ nóng rực khó có thể hình dung từ trong biển lửa tràn ngập ra, phảng phất đốt cháy cả hư không.

Từng đợt sóng lửa màu vàng đỏ hung hăng đánh thẳng vào quang tráo màu lam, dẫn tới rìa quang tráo nhanh chóng mềm đi, hòa tan ra.

Bích Xà Tiên Tử thấy cảnh này, trên mặt vừa sợ vừa giận, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe, trong miệng bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng.

Thiên Linh Cái trên đỉnh đầu nàng đột nhiên bay ra một đạo tinh quang màu lam, quay tròn rồi đọng lại, biến ảo thành một hư ảnh cự xà màu lam óng

ánh to trăm trượng.

Cự xà này có đầu dẹt, toàn thân bao trùm một tầng lân giáp màu trắng, trên sống lưng lại có từng đám gai băng màu lam dài hơn một trượng, toàn thân tản mát ra khí tức vô cùng kỳ hàn.

Hư ảnh cự xà vừa xuất hiện, lập tức há miệng lớn, từng đoàn hàn khí màu lam điên cuồng phun ra, nhao nhao chui vào trong quang tráo màu lam.

Quang tráo màu lam hấp thu hàn khí màu trắng này, lập tức hào quang bùng lên, chỗ rìa bị hòa tan lập tức dừng lại, hơn nữa nhanh chóng chữa trị lấp đầy.

Qua một lát, quang tráo màu lam khôi phục như lúc ban đầu, vững chắc vô cùng.

Xi Dung thấy cảnh này, nhíu mày, quay đầu nhìn hai cuộc chiến bên kia, chứng kiến hai người Công Thâu Thiên cùng Tô Lưu cũng không có thu thập được đối thủ, sắc mặt lần nữa trầm xuống.

Hai mắt gã chớp động hồng quang, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn thân đại phóng hỏa quang, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ đại sảnh, hình thành một Linh vực hoả diễm to lớn, bao tất cả mọi người vào trong.

Ngay sau đó, Xi Dung bấm niệm pháp quyết điểm ra, hỏa diễm bên trong Linh vực hội tụ cuồn cuộn về phía đỉnh đầu, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái chuông lớn chớp động xích quang.

Chuông lớn này nhìn qua cực kỳ cổ phác, toàn thân đỏ thẫm, hình như đúc bằng đồng, phía trên khắc đồ án núi non sông ngòi, nhật nguyệt tinh thần..., còn có rất nhiều văn tự giống như nòng nọc, làm cho người ta có cảm giác cực kỳ trầm trọng.

Hàn Lập chứng kiến chuông lớn đỏ thẫm này, trong nội tâm chợt rùng mình.

Chuông này tản mát ra ngoại trừ khí tức hoả diễm vô cùng cường đại ở bên ngoài, phía trong càng trộn lẫn từng trận chấn động Thời Gian pháp tắc cường đại.

Ngay lúc đó Xi Dung đưa tay lên, đập một chưởng lên trên chuông lớn đỏ thẫm.

"Keng keng keng..."

Tiếng chuông du dương vang dội, trong tiếng chuông mơ hồ mang theo một cỗ ma lực kỳ dị xuyên thủng thần hồn.

Trong tai Hàn Lập nghe được tiếng chuông, cảm thấy thân thể chợt ngừng lại, không chỉ động tác thân thể trở nên trì hoãn rất nhiều, mà tốc độ chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ly thể cũng trở nên chậm chạp gấp mười lần.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, Hồ Tam, còn có Bích Xà Tiên Tử nghe được tiếng chuông cũng bị ảnh hưởng, động tác cũng chậm hơn rất nhiều.

Bất quá Công Thâu Thiên, Tô Lưu, còn có Xi Dung lại không bị ảnh hưởng.

Hai tay Xi Dung bấm niệm pháp quyết, hoả diễm bên trong Linh Vực lần nữa cuồn cuộn đọng lại, hóa thành tám đầu Hỏa Long, chớp động một cái liền xuất hiện chung quanh quang tráo màu lam kia.

Nguyên bản Hoả long nằm trong biển lửa chiếm giữ bên ngoài quang tráo cũng hiện ra chân thân, chín đầu Hỏa Long vây quanh Bích Xà Tiên Tử bay múa, ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh long trời lở đất, toàn bộ đại sảnh cũng run rẩy không thôi.

"Đi!" Trong mắt Xi Dung loé lên vẻ tàn khốc, bấm niệm pháp quyết điểm ra.

Chín đầu Hỏa Long đồng thời giương nanh múa vuốt bay nhào xuống, nhao nhao oanh kích lên quang tráo màu lam.

Diễm mang trùng thiên đan xen vào nhau, quang tráo màu lam theo đó vỡ vụn, chín đầu Hỏa Long hóa thành chín đạo hồng ảnh, hung hăng oanh kích lên người Bích Xà Tiên Tử.

Nàng này muốn trốn tránh, nhưng động tác chậm chạp, không thể tránh thoát, lập tức toàn thân bị một cỗ hỏa quang đánh bay một vòng, thân thể giống như một khối thiên thạch trùng điệp nện lên vách tường đại sảnh, đánh ra một cái hố to, trong đó vẫn có diễm quang cuồn cuộn không ngớt.

Cơ hồ ngay lúc Xi Dung tế ra đòn sát thủ đánh Bích Xà Tiên Tử, hai tay Tô Lưu cũng bấm niệm pháp quyết như bánh xe, lôi điện phi kiếm trên đỉnh đầu đại phóng điện quang, hình thể lập tức biến lớn gấp trăm lần, hóa thành mười mấy thanh lôi điện cự kiếm, mũi kiếm đồng thời chỉ về phía trước.

Mảng lớn ngũ sắc lôi quang quanh thân gã bay cuộn ra, nhao nhao chui vào trong lôi điện cự kiếm.

Chỉ thấy điện mang trên cự kiếm đột nhiên trở nên lóng lánh, tiếng sét phát ra cũng đột nhiên biến mất, biến thành từng tiếng gầm hùng hậu giống như tiếng ca, tản mát ra khí tức khổng lồ gấp mấy lần lúc trước.

"Trảm!" Tô Lưu nhấc tay lên, vỗ xuống Hồ Tam.

Mười mấy thanh lôi điện cự kiếm trên đỉnh đầu gã lóe lên rồi biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện gần Hồ Tam, như chậm mà nhanh chém xuống một cái.

Trên mặt Ngân Hồ cả kinh, mi tâm chớp động tinh quang, có vài sợi xiềng xích lóng lánh bắn ra, cuốn đến những lôi điện cự kiếm kia, đồng thời bên ngoài thân nổi lên từng đạo ngân quang.

Chẳng qua là tốc độ của y so với Tô Lưu chậm hơn rất nhiều.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh long trời lở đất!

Một vòng quang đoàn ngũ sắc lôi điện to lớn hiển hiện ra, che mất thân thể

Hồ Tam.

Từng đạo kiếm khí khổng lồ, xen lẫn ngũ sắc hồ quang điện qua lại bên trong quang đoàn, lòe loẹt cực kỳ loá mắt.

Bên kia, Công Thâu Thiên thấy động tác hai người Hàn Lập đột nhiên trở nên chậm chạp, trên mặt lộ vẻ đại hỉ, cũng lập tức ra đòn sát thủ.

Gã hét lớn một tiếng, hỏa diễm cự kiếm rời tay bắn ra, rung lên "Ông ông", đột nhiên biến mất vô tung, hóa thành hai đạo hoả diễm kiếm khí dài ba bốn mươi trượng.

Trên hai đạo kiếm khí này có vô số phù văn màu đỏ thật nhỏ cuồn cuộn, tản mát ra trùng trùng điệp điệp chấn động hỏa diễm pháp tắc.

Hai đạo hỏa diễm kiếm khí lóe lên bắn ra, chui vào hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, không gian sau lưng Hàn Lập và Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hơi chấn động, hai đạo kiếm khí lăng không hiển hiện ra, chém xuống một cái.

Giờ phút này mặt Hàn Lập cùng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lộ vẻ kinh hãi, nhưng động tác thân thể chậm chạp, căn bản theo không kịp tốc độ hỏa diễm kiếm khí.

Hai mắt Công Thâu Thiên tỏa sáng, tựa hồ đã thấy được hai người Hàn Lập bị một kiếm chém đầu, đầu thân mỗi nơi.

Nhưng vào thời khắc này, một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Trên thân Hàn Lập đột nhiên loé lên kim quang, sau lưng toát ra một viên luân màu vàng, nhanh chóng chuyển động, thân thể hắn vốn chậm chạp đột nhiên trở nên linh hoạt vô cùng, hai tay vung lên như thiểm điện.

Màn nước màu lam trước người đột nhiên vòng một cái nhanh như thiểm điện, chắn phía sau hắn.

Màn nước nhanh chóng kéo dài ra, lập tức vượt qua mấy trăm trượng chắn sau lưng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh!

Hai đạo kiếm khí hầu như đồng thời trảm lên màn nước, từng cỗ hoả diễm màu đỏ cùng kiếm khí phun trào ra giống như núi lửa, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm, hung hăng đánh thẳng vào màn nước màu lam.

Màn nước màu lam lập tức nhộn nhạo kịch liệt, rung động lắc lư không thôi, nhưng vẫn ngăn lại tất cả hỏa diễm kiếm khí.

Công Thâu Thiên thấy cảnh này, nét hưng phấn trên mặt lập tức ngưng kết lại, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hàn Lập lại quay đầu nhìn hướng Hồ Tam, Bích Xà Tiên Tử một cái, lập tức bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Trên người hắn đại phóng kim quang, nhanh chóng vô cùng tràn ra chung quanh, trong nháy mắt cũng mở ra Linh Vực, bao phủ toàn bộ đại sảnh.

Đám người Tô Lưu, Xi Dung, Công Thâu Thiên bị Thời Gian Linh Vực của Hàn Lập bao lại, tốc độ cũng lập tức đại giảm, so với tốc độ của Hàn Lập đại khái tương đương, thậm chí còn chậm hơn một chút.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thấy Linh vực màu vàng chung quanh, trong mắt loé lên quang mang kỳ lạ.

"Thời Gian Linh Vực!"

"Làm sao có thể?"

Hai người Tô Lưu, Xi Dung vừa sợ vừa giận, đồng thời quát khẽ một tiếng.

------oOo------

Chương 689: Nhận ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập đột nhiên phóng thích Thời Gian Linh Vực, làm Bích Xà Tiên Tử khẽ giật mình, tiếp theo vui mừng quá đỗi, thân hình lập tức từ vách tường bên cạnh bắn ra, mơ hồ một cái liền xuất hiện ngoài mấy trăm trượng.

Lúc này bộ giáp màu lam mềm mại trên người nàng đã bị tàn phá không chịu nổi, làn da phía dưới lộ ra là rậm rạp chằng chịt vảy giáp màu lam, bất quá cũng vỡ vụn không ít, máu tươi đầm đìa.

Nàng chật vật lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, một đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập một cái, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Ở bên kia, bên trong ngũ sắc lôi quang loé lên ngân quang, một đạo nhân ảnh từ trong bắn ra, đúng là Hồ Tam.

Lúc này quần áo trên người gã rách nát, trên người cũng xuất hiện từng vết cháy đen, thoạt nhìn có chút thê thảm, nhưng khí tức trên người vẫn còn ổn định, hiển nhiên thương thế nhẹ hơn so với Bích Xà Tiên Tử.

"Lệ đạo hữu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, kiếp nạn này không chết, ra ngoài ta sẽ mời ngươi uống rượu say ba ngày!" Ngân Hồ cười hặc hặc, nhìn Hàn Lập nói một tiếng, sau đó lật tay lấy ra một phù lục màu xanh lá dán lên thân thể.

"Xoẹt" một tiếng, phù lục hóa thành một đoàn lục quang nồng đậm dung nhập vào trong cơ thể gã, khiến cho miệng vết thương trên người nhanh chóng khép lại.

Hai người Xi Dung, Tô Lưu há để cho bọn Hồ Tam khôi phục, lập tức bay nhào tới đuổi sát theo.

Tuy tốc độ Bích Xà Tiên Tử cùng Hồ Tam nhanh hơn một chút so với bọn Xi Dung, nhưng không gian nơi này khá nhỏ, khó có thể tránh né lâu, chỉ có thể kiên trì nghênh chiến, bốn người lại lao vào nhau chém giết.

Mà bên đám Hàn Lập, Công Thâu Thiên không có lập tức động thủ, gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, hai mắt lộ ra một tia dị sắc.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc không biến, trong nội tâm khẽ thở dài một cái.

"Ngươi là Lệ Phi Vũ!" Công Thâu Thiên bỗng nhiên phát ra một tiếng hét lớn.

Hàn Lập bị gọi tên lộ ra thân phận, cũng không quá kinh ngạc.

Hắn vận dụng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lại thi triển Thời Gian Linh Vực, những tin tức này Thiên Đình đã sớm nắm giữ, ở đây có hai vị giám sát tiên sứ, đoán ra thân phận của hắn cũng không có gì lạ.

Lúc trước bọn Hồ Tam đã tràn đầy nguy cơ, hắn không thể không thi triển Linh Vực.

"Ta sớm nên nghĩ là ngươi, người khác đều cho rằng giết Công Thâu Cửu là Giao Tam, nhưng ta biết rõ ngươi mới thật sự là hung thủ. Không thể tưởng được ngươi lại có lá gan đi tới Hắc Thổ Tiên Vực này. Cho rằng nắm giữ chút da lông Thời Gian Pháp Tắc liền không biết trời cao đất rộng, hôm nay đừng hòng sống sót rời khỏi đây!" Hai mắt Công Thâu Thiên ẩn hiện huyết quang nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Người muốn giết ta không ít, thêm ngươi cũng không tính là nhiều. Nhiệt Hỏa đạo hữu, nơi đây giao cho ta, ngươi đi giúp Bích Xà Tiên Tử một chút." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, sau đó quay đầu nói với Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn Hàn Lập, há to miệng, dường như muốn nói lại

thôi, nhưng cuối cùng không có mở miệng, quay người bay về hướng Bích Xà Tiên Tử.

"Cuồng vọng, ngươi phải trả giá thật lớn!"

Công Thâu Thiên thấy Hàn Lập khinh thường mình như thế, nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bay nhào xuống.

Đồng thời trên người gã toả sáng hào quang màu đỏ, từng vòng hào quang cuồn cuộn ra bốn phía, trong khoảnh khắc mở ra Linh vực Hỏa thuộc tính pháp tắc, bao phủ toàn bộ sảnh lớn.

Ngay sau đó, từng điểm hào quang bên trong Linh vực ngưng tụ đan vào nhau, không bao lâu liền hóa thành một Hoả diễm cự nhân cao hơn trăm trượng, quanh thân tản mát ra chấn động hỏa pháp tắc cuồn cuộn.

Hàn Lập bị Linh Vực hoả diễm bao lại, cảm thấy không khí bốn phía xiết chặt, sóng nhiệt cuồn cuộn, độ nóng cũng tăng lên nhiều, làm cho hắn cảm giác như bị nấu trong bếp lò liệt diễm, hầu như không thể hô hấp, trong người hiện lên từng cảm giác khó chịu.

Nhưng thân thể hắn hơi dừng lại, bên ngoài thân hiện ra một ngọn lửa màu bạc, chợt cảm thấy sức nóng bốn không còn lại chút nào, tiếp theo chân điểm một cái, cả người liền lui về phía sau.

"Chạy đi đâu!"

Công Thâu Thiên thấy Hàn Lập ở trong Linh Vực của mình lại không bị ảnh hưởng chút nào, vừa sợ vừa giận, một tay bắt pháp quyết.

Chỉ thấy cánh tay Hỏa Diễm Cự Nhân nhấc lên, hoả quang lóe lên chói mắt, một nắm đấm to cỡ căn phòng như lưu tinh đập xuống Hàn Lập.

Những nơi hoả diễm cự quyền đi qua, hư không phụ cận bị xé ra từng vết rách màu đen thật dài, phát ra tiếng nổ bén nhọn chói tai.

Cự quyền chưa đến, Hàn Lập đã cảm thấy một cỗ áp lực làm cho người hít

thở không thông cuốn tới, như thân thể bị rơi vào cấm chế.

Hàn Lập cũng không bối rối, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Thanh âm sóng dữ "Rào rào" vang lên, tiểu thuẫn màu lam biến thành màn nước màu lam chắn phía trước chợt nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hóa thành một bức tường nước màu lam dày ba thước chắn trước người hắn.

Trên bức tường nước lại hiện ra hư ảnh sông lớn, mơ hồ chảy chậm hơn không ít so với trước đây, lam quang phát ra cũng có chút suy giảm.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng căng thẳng, hắn biết rõ đây là do bị ảnh hưởng bởi Linh vực Hỏa thuộc tính pháp tắc của Công Thâu Thiên, nên uy năng của tiểu thuẫn này đại giảm theo.

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, tường nước vừa mới hình thành, hỏa diễm cự quyền liền đánh tới ầm ầm, trùng trùng điệp điệp nện lên bức tường nước.

"Oành" một tiếng nổ mạnh kinh Thiên động Địa!

Hai quầng sáng một hồng một lam va chạm bộc phát ra, ở giữa tràn ngập khói trắng cuồn cuộn, khuếch tán ra tứ phía.

Hư ảnh sông lớn trên bức tường nước nhanh chóng suy giảm lấy mắt thường có thể thấy được, lam mang cũng theo đó lúc sáng lúc tối.

Hỏa Diễm Cự Nhân ép sát tới, một nắm đấm cuồn cuộn hoả diễm từ cánh tay khác như núi lửa phun trào đập xuống.

Hư ảnh sông lớn trên bức tường nước trong khoảnh khắc biến thành một dòng suối chảy nhỏ giọt gần như diệt vong. Sau khi quyền thứ ba của Hỏa Diễm Cự Nhân đánh xuống, trực tiếp "Phanh" một tiếng tán loạn ra, hóa thành mảng lớn lam mang, tiếp theo hóa thành khói trắng biến mất không thấy.

Mắt thấy quyền thứ tư của Hỏa Diễm Cự Nhân theo sát tới, trên mặt Hàn Lập không sợ chút nào, ba mươi sáu Huyền khiếu nơi ngực sáng ngời, nâng lên một quyền nghênh đón.

"Oành" một tiếng vang thật lớn, một ngọn lửa màu bạc bao bọc nắm đấm của hắn lập tức va chạm cùng hoả diễm cự quyền!

Điều làm Công Thâu Thiên không nghĩ tới chính là, bản thân vẫn luôn lấy nắm đấm lớn Hoả diễm ngự linh làm điểm kiêu ngạo, nhưng vô số xích diễm trên đầu cự quyền lại bạo liệt ra, trong đó có không ít hoả diễm bị ngọn lửa bạc trên quyền ảnh Hàn Lập cắn nuốt.

Tuy rằng cánh tay Hỏa Diễm Cự Nhân bạo liệt ra vô số liệt diễm, nhưng lại lập tức khôi phục như lúc ban đầu, bất quá gã cũng không huy quyền đánh tới.

"Tinh Viêm Chi Hỏa! Không nghĩ tới chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, trên người lại có nhiều thủ đoạn như vậy, khó trách Công Thâu Cửu lật thuyền trong mương! Rất tốt, ta vốn đi tìm thiên địa linh diễm khiến cho hoả diễm pha tạp của ta trở nên tinh thuần từ lâu, Tinh Viêm Chi Hỏa này tự nhiên là hàng tuyển thượng giai." Công Thâu Thiên đứng ở trên đỉnh đầu Hỏa Diễm Cự Nhân, trong mắt hiện lên một tia tham lam, cười lạnh nói.

Hàn Lập không để ý đến lời nói của Công Thâu Thiên, tay kia thúc giục kiếm quyết.

Sưu sưu sưu!

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra, hóa thành chín đạo thanh ảnh, mặt ngoài chớp động Kim sắc điện mang, từ bốn phương tám hướng chém xuống Công Thâu Thiên, tốc độ mau kinh người, hầu như lóe lên đã đến.

Chín chuôi phi kiếm màu xanh tựa như một toà kiếm liên màu xanh, nhanh chóng chuyển động, vô số kiếm khí màu xanh sắc bén giăng khắp nơi, có xu thế cắt Công Thâu Thiên thành tám khối.

Đồng tử Công Thâu Thiên co rụt lại, lòng bàn tay chẳng biết lúc nào lại nhiều ra một thanh Hỏa Giao cự kiếm khác, vung lên mãnh liệt.

Mảng lớn liệt diễm bay vọt ra phóng tới, hóa thành một đầu Hoả giao cuồn cuộn liệt diễm, rung đùi đắc ý bay quanh một vòng, lập tức vang lên tiếng nổ lớn "Xùy xùy", ngàn vạn đạo hỏa diễm kiếm khí từ miệng Giao bay ra.

Giữa không trung lập tức vang lên âm thanh "Xùy xùy" thật lớn, hai màu kiếm khí thanh xích giăng khắp quanh thân Công Thâu Thiên, quang mang sáng lên, hầu như làm cho người ta không thể nhìn thẳng.

Hỏa diễm kiếm khí vỡ vụn hơn phân nửa, bất quá chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng đều bị đánh bay.

Theo Hỏa Giao kia bay quanh thân chạy, rậm rạp chằng chịt hỏa diễm kiếm khí lần nữa hiển hiện ra.

Vào lúc này, Công Thâu Thiên bỗng nhiên há miệng, phun ra một quang đoàn màu trắng.

Bên trong quang đoàn là một cây thước nhỏ cao gần một tấc.

Công Thâu Thiên không nói hai lời điểm một cái vào thanh thước nhỏ, trong miệng nói khẽ một câu gì đó, lập tức thanh thước nhỏ phát ra hào quang rồi nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt cao lên vài trượng, mặt ngoài minh khắc rậm rạp chằng chịt ngũ sắc phù văn.

Thanh thước ngũ sắc tinh thần quay tít một vòng, ngũ sắc phù văn mặt ngoài đồng thời sáng rõ, sáng lên một tầng ngũ sắc Linh Diễm. Bên trong Linh vực hoả thuộc tính do Công Thâu Thiên phóng thích ra cũng theo đó tự dưng hiện ra một thanh Ngũ Thải Linh thước độc nhất vô nhị, đồng thời chuyển động quay tròn, mặt ngoài có ngũ sắc Linh Diễm cuồn cuộn, làm cho người thấy đẹp mắt đến cực điểm.

Ngay sau đó, từng đoàn ngũ sắc linh diễm từ thanh thước này bay cuộn ra phóng tới, phô thiên cái địa lao tới Hàn Lập.

Lúc đầu bất quá hơn mười đạo trăm đạo, trong nháy mắt liền biến thành rậm rạp chằng chịt nghìn đạo, vạn đạo, muốn thôn phệ Hàn Lập vào trong đó.

Hàn Lập thấy vậy, tay giơ lên, ngọn lửa bạc bao phủ quanh thân tăng lên mãnh liệt, biến thành một màn sáng lửa bạc, bao phủ thân mình vào trong đó.

Kết quả một màn chấn động xuất hiện!

Tinh Viêm Chi Hoả vốn luôn thuận lợi, có thể thôn phệ vạn hoả, nhưng dưới ngũ sắc diễm quang quét tới lại không thể thôn phệ được, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Ngay lúc Công Thâu Thiên nhấc tay lên, đang muốn làm ra cử động nào khác, Hàn Lập mãnh liệt nhấc một tay lên, tế ra một cờ lệnh kim sắc, bay lên xoay tròn trên đỉnh đầu, phát ra trận trận tiếng rít gào sắc nhọn.

Trong miệng hắn tụng đọc chú ngữ, Kim sắc cờ lệnh "Rầm Ào Ào" một tiếng biến lớn lên gấp mười lần, vô số Kim sắc tinh quang từ trong tuôn ra, hóa thành một vòng xoáy tinh quang, nhanh chóng vô cùng khuếch tán ra chung quanh.

Mà thân ảnh của hắn và Tinh Viêm Chi Hỏa cùng chui vào bên trong kim sắc tinh quang, lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Những ngũ sắc diễm quang kia mãnh liệt cuốn tới, lại xuyên qua kim sắc tinh quang giống như không có gì trong đó, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì.

Kim sắc tinh quang nhanh chóng tràn ngập, hoà lẫn cùng rậm rạp chằng chịt ngũ sắc tinh thần của thanh thước, trong khoảnh khắc tràn ngập hơn mười trượng, sau đó tiếp tục khuếch tán ra bốn phía.

Công Thâu Thiên nhìn thấy cảnh này, quang mang trong mắt chớp liên tục, thân hình lập tức bắn ngược ra phía sau.

Hỏa Diễm Cự Nhân cũng theo đó bắn ngược ra sau, thân thể nó nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hóa nhỏ như thường nhân, theo sát bên cạnh Công Thâu Thiên.

Trải qua đoạn thời gian giao thủ vừa rồi, tuy rằng ngoài miệng gã nói nhẹ nhõm, nhưng trong lòng đã không dám xem thường tên Kim Tiên trước mắt có tu vi thấp hơn nhiều so với chính mình, nhưng lại nắm rất nhiều thủ đoạn che giấu, lại còn nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc chi lực.

Mà thân hình Hàn Lập sau khi chui vào vòng xoáy tinh quang, lại giống như biến mất, hoàn toàn cảm ứng không được tung tích, nhưng Thời Gian Linh Vực vẫn phóng thích ra như cũ, mặc dù bị Linh vực Hỏa thuộc tính của Công Thâu Thiên quấy nhiễu, ảnh hưởng đã giảm bớt, nhưng gã cũng không dám xem thường.

(T/g: Chư vị đạo hữu, thời gian này việc riêng Vong Ngữ quấn thân, cho nên gần đây post bài không được ổn định, nên chỉ có thể bảo chứng một canh, nếu qua mười giờ tối Tiên Giới Thiên còn chưa có, thì canh hai chắc chắn sẽ không có a ^^)

(D/g: Vậy tại sao lão Vong ko bạo bi luôn đi?)

------oOo------

Chương 690: Hiểm chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ngay lúc Công Thâu Thiên hơi do dự, một chỗ khu vực phụ cận gã chấn động một hồi, vô số Kim sắc phù văn ở trong đó hiển hiện ra, rung động lắc lư ông ông không thôi.

Thân hình Công Thâu Thiên bị những Kim sắc phù văn bao vây, tốc độ càng trì trệ hơn.

Cơ hồ cùng lúc đó, Kim sắc Tinh Hà cũng đột nhiên sáng ngời, tựa hồ phát sinh cộng hưởng với thời gian Linh Vực, tốc độ khuếch tán đột nhiên nhanh hơn mấy lần, thoáng một phát đuổi theo Công Thâu Thiên, cuốn gã vào trong đó.

Thân thể Công Thâu Thiên lập tức như sa vào vũng bùn, một cỗ đại lực bàng bạc từ bốn phương tám hướng đè ép xuống, lại thêm một cỗ lực hút bao trùm thân thể gã, kéo gã vào chỗ sâu trong tinh quang.

Trong lòng của gã rùng mình, Hỏa Giao cự kiếm trong tay đại phóng kiếm quang, từng đạo Xích sắc kiếm khí bắn ra, thoáng một phát đánh nát Kim sắc tinh quang quanh người gã.

Đồng thời tay kia vung lên, chuôi Ngũ Thải Linh thước bắn ra, đón gió bành trướng lên, rơi vào tay Vực linh hoả diễm.

Trên Linh thước tản mát ra ngũ sắc hỏa diễm chợt ngưng tụ, dung làm một thể, hóa thành một cỗ hỏa diễm màu trắng.

Vực linh vung tay lên, từng đoàn bạch sắc hỏa diễm từ trên Linh thước

phun ra, xoắn tới Kim sắc tinh quang chung quanh.

Kim sắc tinh quang phụ cận vừa chạm vào những bạch diễm này, lập tức bị đốt cháy một cách đơn giản, biến thành tro tàn.

Cả hai người liên thủ, lập tức tạo ra một mảng lớn khu vực chân không.

Công Thâu Thiên lập tức vung tay lên, Hỏa Giao đại kiếm trong tay bắn ra đạo đạo kiếm khí, thoáng một phát bao trùm chính mình cùng hỏa diễm Vực linh, hình thành một đạo kiếm quang hình thoi, phi độn ra phía ngoài.

Tốc độ kiếm quang hình thoi không chỉ cực nhanh, hơn nữa sắc bén vô cùng, phát ra thanh âm "Xuy xuy" một hồi, đơn giản phá vỡ Tinh hải phía trước, mắt thấy liền muốn xông ra ngoài.

Nhưng vào thời khắc này, trong hư không phía trước lập loè kim quang, từng đạo Kim sắc tinh ti từ đó bắn ra, tản mát ra từng đợt Thời Gian pháp tắc chi lực, đúng là Thời Gian pháp tắc tinh ti, hơn nữa có chừng hai ba mươi sợi.

Những Thời gian pháp tắc tinh ti này quấn vào nhau, như thiểm điện đan thành một tấm lưới lớn kim sắc, ngăn phía trước kiếm quang hình thoi.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Lưới lớn kim sắc bị đâm lõm vào trong, nhưng cũng không bị xuyên thủng, vẫn ngăn cản kiếm quang hình thoi lại.

Cùng lúc đó, phía sau kiếm quang hình thoi loé lên một bóng người, thân ảnh Hàn Lập vô thanh vô tức hiển hiện ra, ba mươi sáu huyền khiếu trên ngực bụng hắn lần nữa sáng ngời, không nói hai lời đưa tay đấm ra một quyền, đánh vào trên kiếm quang hình thoi.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, kiếm quang hình thoi bạo liệt ra, Công Thâu Thiên cùng hỏa diễm Vực linh bên trong cũng bị một quyền Hàn Lập đánh bay, làm sắc mặt gã kinh hãi.

Thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái liền đuổi theo sát Công Thâu Thiên, toàn thân đại phóng kim quang, bên ngoài thân mọc ra những sợi lông kim sắc, hình thể cũng nhanh chóng biến lớn, lập tức hóa thành một đầu Kim Mao Cự Viên, hai quyền đánh mạnh xuống.

"Ầm ầm" một tiếng, hai luồng Kim sắc quyền ảnh cực lớn rời tay bắn ra, đánh xuống Công Thâu Thiên.

Công Thâu Thiên bấm pháp quyết mãnh liệt, bên ngoài thân hiện ra diễm quang cuồn cuộn, sau đó ngưng tụ lại hóa thành từng mặt Sí Diễm tiểu thuẫn to hơn một xích, rậm rạp chằng chịt chắn trước người.

Hai luồng Kim sắc quyền ảnh đánh lên tiểu thuẫn phát ra liên tiếp âm thanh rền vang, không ngừng đánh tan những tiểu thuẫn này, nhưng lập tức nó lại tiếp tục ngưng hiện, phòng ngự không hề bị phá vỡ.

Nhưng ngay lúc Công Thâu Thiên vừa mới thở dài một hơi, chỗ mi tâm Hàn Lập bỗng nhiên đại phong tinh quang, bay ra mấy đạo xiềng xích óng ánh, mơ hồ một cái liền xuất hiện sau đầu Công Thâu Thiên, chui vào bên trong.

Sau lưng Công Thâu Thiên loé lên thanh quang, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm lần nữa hiển hiện ra, ngưng tụ thành một tòa Thanh sắc kiếm liên, nhanh chóng chuyển động, bộc phát ra vô số Thanh sắc kiếm khí sắc bén, chụp xuống Công Thâu Thiên.

Lưới lớn kim sắc cũng bắn ra, nhưng không có bay về phía Công Thâu Thiên, mà lóe lên xuất hiện phía trước hỏa diễm Vực linh, ngăn cách nó cùng Công Thâu Thiên ra.

Trong nháy mắt Hàn Lập cơ hồ bộc phát ra toàn bộ thực lực, mưu cầu một lần hành động giết chết Công Thâu Thiên.

Về phần thi triển Thần niệm tù lung có bị Tô Lưu bên ngoài cảm ứng được hay không, hắn cũng đành bất chấp.

"Dựa vào điểm thủ đoạn này cũng muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!"

Công Thâu Thiên cảm nhận được sát ý của Hàn Lập, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, bỗng nhiên há miệng phun ra một ngụm máu, dung nhập vào trong Hỏa Giao đại kiếm trong tay.

Hỏa Giao đại kiếm chớp sáng hào quang liên tục, trong nháy mắt biến thành màu huyết hồng, tản mát ra một cỗ khí tức hung lệ cực độ.

Kiếm thứ nhất chém ra, huyết sắc đại kiếm trong tay run lên "Ông ông", từng đạo huyết sắc kiếm khí hiện ra quanh người gã, rậm rạp chằng chịt hơn một nghìn đạo, cấp tốc xoay tròn giảo sát.

Lưỡng đạo Kim sắc quyền ảnh tới trước liền bị huyết sắc kiếm khí cắt nát, Thanh sắc kiếm liên cũng bị huyết sắc kiếm khí chống đỡ, hai màu kiếm quang huyết thanh va chạm nhau kịch liệt, không cách nào tiến thêm một bước.

Về phần mấy cây Thần niệm chi liên, vừa mới đụng vào đầu Công Thâu Thiên, trên đỉnh đầu gã đột nhiên toả ra một đoàn bạch quang, lóe lên hóa thành một quang tráo bạch sắc óng ánh.

"Phanh" một tiếng giòn vang, mấy cây Thần niệm chi liên lập tức bị ngăn cản lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, biến sắc.

"Tốt rồi, giờ đến phiên ta!" Không chờ Hàn Lập làm cái gì, Công Thâu Thiên tức giận quát một tiếng, lăng không bổ ra một kiếm.

Một đạo loạn nguyệt dài vô cùng từ trên huyết sắc kiếm quang lóe lên bắn ra, bay vụt tới Hàn Lập, tốc độ mau kinh người, cơ hồ như thuấn di, mơ hồ một cái liền đến trước người hắn.

Một cỗ kiếm ý kỳ hàn vô cùng hung lệ từ trong loan nguyệt huyết sắc kiếm quang tán phát ra, làm cho huyết mạch toàn thân Hàn Lập có cảm giác như đông cứng lại.

Toàn thân Hàn Lập lập tức cứng đờ, tuy lập tức khôi phục, nhưng đã không

kịp tránh né, buộc lòng phải nâng lên cánh tay lông vàng, đánh ra một quyền, ngăn trước loan nguyệt kiếm quang.

Loan nguyệt kiếm quang bay vù một tiếng, chém vào nắm đấm cự viên, nhanh chóng cắt dọc sâu vào cánh tay.

Hàn Lập hét lớn một tiếng, trên người toả sáng hào quang tử kim, sau lưng hiện ra từng đoàn hư ảnh Chân Linh, dung nhập vào thân thể hắn.

Thân hình kim sắc cự viên lập tức bành trướng lên, hóa làm một Ma thần tử kim ba đầu sáu tay, các loại Ngân sắc Linh văn rậm rạp chằng chịt lưu chuyển bên ngoài thân, trên người càng hiện ra từng miếng lân phiến tử kim, trên cánh tay phải cũng giống như vậy.

Loan nguyệt kiếm quang tuy vẫn tiếp tục đi tới, nhưng tốc độ đã chậm lại.

Hai đầu hai bên Tử kim Ma Thần đồng thời há lớn miệng, từng đầu phun ra một đạo hào quang tử kim, hung hăng đánh lên trên loan nguyệt kiếm quang.

"Phanh" một tiếng, rốt cuộc loan nguyệt kiếm quang ngừng lại, lập tức vỡ vụn phiêu tán ra.

"Ồ"

Công Thâu Thiên thấy cảnh này, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó thân hình nhoáng một cái, định phi độn đi.

Hai mắt Tử kim Ma Thần lạnh như băng, ngoại trừ cánh tay bị thương kia, năm cánh tay còn lại khẽ động, đồng thời đánh ra một quyền.

Năm đoàn Kim sắc quang cầu rời tay bắn ra, mơ hồ một cái liền xuất hiện phụ cận Công Thâu Thiên, oanh một tiếng dung hợp làm một thể, biến ảo thành một vòng xoáy khổng lồ ánh vàng rực rỡ.

"Động Tuyền Kim Quang!"

Một cỗ chấn động kinh khủng từ trong Kim sắc vòng xoáy cuốn ra, lập tức bao phủ thân thể Công Thâu Thiên lại.

Gã cảm thấy hư không phụ cận xiết chặt, thân thể nhất thời vậy mà không cách nào nhúc nhích được.

Sắc mặt Công Thâu Thiên lạnh lẽo, trong miệng phát ra tiếng gầm giận dữ, toàn thân đại phóng hoả diễm.

Linh Vực hoả diễm của gã nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt co rút lại tầm hơn mười trượng, hoả diễm bên trong Linh vực cũng phiên cổn kịch liệt, màu sắc bất ngờ hóa thành màu xích kim, tản mát ra khí tức cực nóng đáng sợ, tựa hồ có thể thiêu hủy hết thảy.

Kim sắc vòng xoáy quanh người Công Thâu Thiên bị những Xích Kim hỏa diễm này bao phủ, lập tức vỡ vụn từng khúc, nhanh chóng bị đốt phiêu tán.

Bất quá vào thời khắc này, thân ảnh Tử Kim Ma Thần mơ hồ một cái, xuất hiện trước người Công Thâu Thiên.

Sau lưng Ma Thần loé lên kim quang, một viên luân kim sắc cực đại hiển hiện ra, nhanh chóng xoay tròn.

Mảng lớn gợn sóng Kim sắc từ Trên Bảo Luân tán phát ra, lập tức bao phủ phạm vi trăm trượng chung quanh, bao phủ Công Thâu Thiên cùng hỏa diễm Vực Linh của gã vào trong đó.

Thân thể Công Thâu Thiên đột nhiên đình trệ tại chỗ đó, không có nhúc nhích.

Hỏa diễm Vực Linh trong hoả diễm Xích Kim cũng đình chỉ phiên cổn, vẫn không nhúc nhích, tựa hồ bị đông lại.

Tuy Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm hết thảy, nhưng uy năng Linh vực hoả diễm của Công Thâu Thiên thật sự quá lớn, những gợn sóng Kim sắc kia cũng rung rung kịch liệt, chậm rãi bắt đầu phiêu tán, tựa hồ cũng không chịu nổi sức nóng đáng sợ của hỏa diễm Linh Vực này.

Hàn Lập không chần chờ chút nào, lập tức bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Thanh quang lóe lên, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm lần nữa bay vụt tới, giao thoa trảm lên thân Công Thâu Thiên.

Kiếm quang chớp liên tục, thân thể Công Thâu Thiên lập tức bị chém thành mấy chục đoạn, thần hồn trong đầu cùng Nguyên Anh đều bị kiếm khí lăng lệ tiêu diệt.

Hết thảy nói rất dài dòng, kì thực phát sinh với tốc độ ánh sáng!

Sắc mặt Hàn Lập đã sớm tái nhợt, bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân.

Chân Ngôn Bảo Luân biến mất, Linh vực hoả diễm của Công Thâu Thiên lập tức phiêu tán biến mất, trên người hỏa diễm Vực linh phía xa loé lên ánh lửa, sau đó bạo liệt phiêu tán, rất nhanh biến mất vô tung.

Lồng giam hoả diễm bên kia đang giam cầm chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm khác của Hàn Lập cũng lập tức phiêu tán, hóa thành mười mặt hỏa phiên.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm bên trong rớt xuống, rơi trên mặt đất.

Hàn Lập không để ý những chuyện này, bấm niệm pháp quyết thu hồi biến thân Niết Bàn Thánh Thể, ngưng thần cảm ứng động tĩnh bên ngoài.

Chân Ngôn Bảo Luân chính là con át chủ bài lớn nhất của hắn hiện nay, giờ phút này tình huống bên trong di tích Chân Ngôn môn phức tạp, hắn tuyệt không muốn bất luận kẻ nào biết rõ việc này.

Kim sắc Tinh Hải này vốn có năng lực che đậy cảm giác Linh Vực, cho nên hắn mới hao hết tâm tư kéo Công Thâu Thiên vào trong này chiến đấu.

Lúc này mấy người bên ngoài vẫn còn đang chém giết kịch liệt, cũng không có gì khác thường, có lẽ không có cảm ứng được khí tức Chân Ngôn Bảo Luân.

Trong nội tâm Hàn Lập có chút buông lỏng, lật tay thu hồi Thanh Trúc Phong Vân kiếm, sau đó lại phất tay phát ra một cỗ thanh quang, cuốn vài món Tiên khí của Công Thâu Thiên về, đồng thời khẽ quét qua thi thể gã, sau đó mới bay vụt về.

Bên trong thanh quang bao lấy mười mặt xích hồng hỏa phiên, một thanh Hỏa Giao đại kiếm, một cái trữ vật thủ trạc màu lửa hồng, còn có một miếng phù lục màu trắng.

Hàn Lập không để ý đến những thứ khác, tập trung nhìn về miếng phù lục màu trắng kia.

Vật này lấy từ đỉnh đầu Công Thâu Thiên ra, phù lục màu trắng minh khắc vài đạo Linh văn giống như con giun, tản mát ra chấn động rất nhỏ khí tức kỳ lạ, có vẻ cùng loại thần hồn chi lực, nhưng lại không hoàn toàn quá giống.

Hắn lật xem hai cái, liền thu những vật này vào, thời điểm này không phải là lúc để nghiên cứu.

Hàn Lập lật tay lấy ra một miếng phù lục màu xanh nhạt, dán lên cánh tay.

Lục quang chói mắt từ trên phù lục tán phát ra, dung nhập vào trong cánh tay, miệng vết thương trên cánh tay nhanh chóng khép lại, rất nhanh chỉ còn lại một vết đỏ hơi mờ

Hắn lộ vẻ hài lòng, bấm niệm pháp quyết tán đi Kim sắc Tinh Hải, hiện ra thân ảnh.

Kim sắc Tinh Hải biến mất, tàn thân Công Thâu Thiên cũng mất đi chèo chống, nhao nhao rơi trên mặt đất.

Xa xa Tô Lưu cùng Si Dung chứng kiến tình huống chỗ Hàn Lập, tất cả đều giật mình, mà bọn Hồ Tam thì tất nhiên vui mừng quá đỗi.

------oOo------

Chương 691: Tinh quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ánh mắt Hàn Lập mau chóng liếc qua, liền lao nhanh về phía Hồ Tam đang giao thủ với Tô Lưu.

Tuy thực lực Nhiệt Hỏa Tiên Tôn không mạnh, nhưng lão có cổ kính màu vàng có thể làm chậm mọi công kích, dùng phòng thủ rất là tuyệt diệu, Bích Xà Tiên Tử được Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tương trợ, chí ít trong thời gian ngắn có thể đứng ở thế bất bại.

Còn tình hình Hồ Tam bên kia càng không ổn, dưới thế công Tô Lưu phóng ra lôi điện khắc chế, cũng đã công ít phòng nhiều nhìn chật vật vô cùng.

Tô Lưu thấy Hàn Lập lao đến, liền há miệng phun ra một đoàn lôi quang năm màu, lôi quang xoay một vòng rồi hóa thành một kiện Tiểu Đỉnh năm màu cổ xưa.

Quanh thân Tiểu Đỉnh phát ra lôi quang, từ trên đỉnh bắn ra một chùm lôi ti năm màu, đan xen một vòng rồi hóa thành một lôi võng năm màu, lao tới nghênh đón Hàn Lập.

Nhưng ngay lúc đó, Hàn Lập bay đến gần đấy bất ngờ phát ra lôi quang màu vàng rực rỡ, vang lên một tiếng sấm lớn, thân hình của hắn đã biến mất không thấy đâu, làm lôi võng năm màu chụp hụt vào không trung.

Ngay sau đó, sau lưng Xi Dung hiện ra lôi quang, thân ảnh Hàn Lập không phát một tiếng động nào hiện ra hư không, liền vung tay lên.

Trong tay hắn bay ra chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lóe lên rồi hóa thành chín đạo kiếm ảnh màu xanh thật lớn, chém xuống đầu Xi Dung.

Xi Dung chợt giật mình, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, bất ngờ quanh người phát ra ánh sáng đỏ thẫm, vô số phù văn màu đỏ từ thể nội tuôn ra, mau chóng bay lên đỉnh đầu.

Trong giây lát đã ngưng thành một tấm thuẫn màu đỏ thật lớn.

Ngay sau đó chín đạo kiếm ảnh chém xuống, tạo ra một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn.

Tấm chắn màu đỏ lung lay dữ dội, ánh sáng màu đỏ cùng màu xanh va vào nhau mạnh mẽ, nhưng tạm thời chặn được chín đạo kiếm ảnh.

Chỉ là tấm thuẫn màu đỏ này được lão vội vàng thi triển bí thuật tạo ra, lúc này đã hiện ra từng vết nứt, mắt thấy liền muốn vỡ nát.

Thân hình Xi Dung liền nhoáng một cái phi độn sang bên cạnh.

Nhưng ngay lúc đó, trong Thời Gian Linh Vực trước người lão, hiện ra một tấm lưới màu vàng, chính là Thời Gian Pháp Tắc tinh ti ngưng thành một tấm lưới thật lớn, liền bao phủ thân thể Xi Dung lại.

Từng luồng Thời Gian Pháp Tắc mạnh mẽ từ pháp tắc tinh ti phát ra, đan vào một chỗ, lập tức giam cầm thân thể Xi Dung ngay tại chỗ, không thể động đậy.

Trong mắt Hàn Lập lộ ra một tia lạnh lẽo, trên tay tỏa ra kim quang rực rỡ, đánh ra một chưởng.

Lập tức trên đỉnh đầu Xi Dung lóe lên kim quang, một chưởng ảnh màu vàng to bằng gian phòng hiện ra từ hư không, dốc sức đánh xuống.

Một tiếng "Phanh" trầm đục vang lên!

Thân thể Xi Dung liền nổ tung, nhưng máu không có bắn tung toé ra, mà biền thành từng đoàn hỏa diễm đỏ thắm, lao nhanh về phía gần đó.

Ngay sau đó, trong hư không vang lên từng đợt chú ngữ cổ xưa, những hỏa diễm màu đỏ liền lao tới hội tụ cùng một chỗ.

Ánh lửa bùng lên, thân thể Xi Dung lần nữa ngưng kết lại, chỉ là sắc mặt lão trắng thêm không ít.

Hàn Lập cùng Xi Dung giao thủ vài chiêu nhanh như thiểm điện, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Bích Xà tiên tử một bên nhìn hoa cả mắt, lúc này mới phản ứng kịp, liền phi người đến, đứng bên cạnh Hàn Lập.

"Kim Tiên như ngươi thật không đơn giản, có thể vượt cấp giết Công Thâu Thiên. Gần vạn năm qua, ngươi là địch thủ đầu tiên làm cho ta cảm thấy hứng thú nhất." Vẻ mặt Xi Dung tràn ngập sát khí nhìn Hàn Lập, nói ra từng chữ.

Hàn Lập không để ý lời nói Xi Dung, tay nâng lên kết kiếm quyết.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vụt một cái đã hóa thành chín chuôi cự kiếm màu xanh, thân kiếm hiện ra từng đạo lôi quang màu vàng.

Tiếng lôi minh lại vang lên "Đùng đoàng", lần nữa lao đến Xi Dung.

Lưới lớn ngưng tụ từ Pháp Tắc Tinh Ti liền chớp lên một cái, rồi chui vào trong Thời Gian Linh Vực biến mất không thấy, tựa như muốn ẩn giấu một lần nữa.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Bích Xà tiên tử thấy vậy, cũng lập tức xuất thủ.

Trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thì thầm, quạt mạnh Ba Tiêu Hỏa Phiến trong tay một cái, vang lên một tiếng nổ to, một đầu Cửu Vĩ Hỏa Phượng bắn ra, mau chóng đánh về phía Xi Dung.

Còn Bích Xà tiên tử thì hai tay bấm niệm pháp quyết, ánh sáng màu lam trên người tỏa sáng, sau lưng lại hiện ra hư ảnh cự xà màu lam.

Hư ảnh cự xà há miệng thật to, không ngừng phun ra một cỗ sương mù màu lam mơ hồ, rồi ngưng lại hóa thành bốn năm đầu Vụ Xà màu lam, từ hướng khác đánh về phía Xi Dung.

Ba người liên thủ, uy lực trở nên kinh thiên động địa, dưới Thời Gian Lĩnh Vực tăng trên giảm dưới, kết hợp mật thiết với nhau, không có sơ hở chút nào.

Mặc dù thực lực Xi Dung cường đại, nhưng đối mặt công kích ba người, cũng không dám cứng rắn đón đỡ, mà thân hình lão liền bay ngược về phía sau, cùng lúc đó vung tay lên.

Trong tay lão bắn ra một đoàn bạch quang, thế mà lại ném ra một cái túi nhỏ màu trắng, rồi va vào một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập.

Một tiếng "Phốc xuy", cái túi nhỏ màu trắng liền vỡ tung ra.

Vô số tiểu trùng màu đỏ sậm lớn bằng hạt gạo bay ra, chừng hơn vạn con, hình thành một đám trùng vân đỏ sậm, kêu to "Ù ù".

Trên người tiểu trùng bùng cháy từng đốm nhỏ ngọn lửa màu đỏ, nhìn có chút quái lạ.

Công kích ba người thuận thế đánh vào trùng vân, muốn đánh nó tan tành.

Nhưng ngay lúc đó, những tiểu trùng này giống như tơ liễu trong gió, trở nên linh hoạt mau chóng bay về bốn phương tám hướng, vậy mà hầu như không có con côn trùng nào bị công kích của ba người giết cả.

"Không tốt, đây là..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nhìn thấy những tiểu trùng này, sắc mặt chợt thay đổi, đột nhiên thân hình ngừng lại.

Hàn Lập cùng Bích Xà Tiên Tử thấy vậy, hơi giật mình, rồi thân hình cũng dừng lại, thế nhưng công kích phát ra lại không có dừng lại.

Trong tay Xi Dung lóe lên ánh sáng màu đỏ, hiện ra một cây sáo nhỏ đỏ sậm, nhưng không để trên miệng thổi, mà bay lên trên cao khua vài cái, ngón tay lão bấm vào vài lỗ trên cây sáo.

Một tiếng sáo trúc thê lương cổ xưa vang lên, những tiểu trùng đỏ sậm đang bay tứ tán dường như nhận được mệnh lệnh, bất ngờ từ bốn phương tám hướng bay tới, rồi vòng qua công kích ba người, cùng nhau bay nhanh về phía bọn Hàn Lập.

Thấy vậy, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trên người lấp lóe ánh sáng màu xanh, còn Bích Xà Tiên Tử cũng nâng hai tay lên.

"Lệ đạo hữu, Bích Xà Tiên Tử, trùng này tên là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, có thể thiêu đốt thọ nguyên, vô cùng lợi hại, tuyệt đối đừng để chúng lại gần, để ta đối phó bọn chúng!" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chợt mở miệng.

Trong lúc nói chuyện, trong tay lão lóe lên xích quang, hiện ra một cái Ngọc Cầm đỏ sậm, ngón tay mau chóng gảy đàn.

Tiếng đàn "Tưng tưng" vang lên, giống như rồng ngâm hổ gầm, gió to sét lớn, âm vang rung động lòng người.

Những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia nghe được tiếng đàn, thân hình đang bay nhào tới chợt ngừng lại, lượn quanh vòng tròn tại chỗ, tựa như say rượu vậy.

"Thương Hải Long Ngâm Khúc! Làm sao ngươi lại biết khúc này?" Thân hình Xi Dung đang bỏ chạy bất ngờ dừng lại, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Ngay khi lão vừa dừng lại, công kích ba người đã đuổi kịp.

Nhưng Xi Dung lại không hoảng loạn, mà một tay nắm vào trong hư không một cái liền lóe lên xích quang, chợt một cái chuông lớn màu đỏ đã hiện ra trước người, vang gấp "Boong" một tiếng, rung động khắp trời.

Bất ngờ xung quanh chuông lớn trở nên cực kỳ chậm chạp, công kích ba

người Hàn Lập cũng biến thành chậm chạp vô cùng, nhưng vẫn lao về phía trước như cũ.

Trong miệng Xi Dung tụng niệm chú ngữ, trên người chớp lóe hỏa quang liên tục, cả người lão liền dung nhập vào trong Hỏa Diễm Linh Vực, biến mất không thấy đâu.

Thân ảnh của lão vừa biến mất, công kích ba người cuối cùng đánh vào trên chuông lớn màu đỏ.

Chuông lớn vang một tiếng vỡ vụn, thời gian chậm chạp xung quanh cũng biến mất.

Mà lúc này, phía sau bọn Hàn Lập lóe lên ánh sáng đỏ, rồi hiện ra thân ảnh Xi Dung, ánh mắt lão nhìn chằm chằm Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Ngươi..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng quay người nhìn về phía Xi Dung, lộ vẻ ngạc nhiên.

"Ngươi là sư huynh Hỏa Sí Tử?" Xi Dung mau chóng quan sát ánh mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, sắc mặt lộ ra mấy phần kinh hỉ.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên, thân hình đang muốn lao đến liền dừng lại.

Lông mày Bích Xà Tiên Tử nhíu lại một cái, cũng dừng tay.

Ngay lúc này, một tiếng thở gấp từ đằng xa truyền đến.

"Này, ba gia hỏa các ngươi, đừng chỉ biết đến bản thân chứ!"

Hàn Lập nghe vậy, liền quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy Hồ Tam bị Tô Lưu ép lui liên tục về phía sau, rất nhanh đã không còn đường lui.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, hai tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

Ngay lúc đó, trong hư không trên đỉnh đầu Tô Lưu lóe lên một tấm lưới lớn

màu vàng, bất ngờ chụp xuống.

Tấm lưới chưa hạ xuống, một cỗ Thời Gian Pháp Tắc đã chụp xuống mạnh mẽ.

Tuy Tô Lưu giao thủ cùng Hồ Tam, nhưng tình hình giao chiến của bọn người Hàn Lập, y vẫn luôn để ý đến, sớm đã thấy uy lực lưới lớn màu vàng này, liền bấm niệm pháp quyết, Tiểu Đỉnh năm màu bên cạnh lập tức bay lên cao.

Một tiếng "Phốc" nhỏ vang lên, một chùm lôi ti năm màu từ trong đỉnh bắn ra lần nữa, hóa thành một tấm lưới lớn lôi điện nghênh đón.

Hai tấm lưới lớn va vào nhau, trong nháy mắt lưới lớn lôi điện cùng Tiểu Đỉnh năm màu lập tức bị giam cầm, không thể chuyển động, nhưng tấm lưới lớn màu vàng cũng bị ngăn trở lại.

Bên ngoài thân Tô Lưu tỏa ra lôi quang, hóa thành đạo lôi quang năm màu, bắn nhanh như điện về bên cạnh, mơ hồ một cái liền xuất hiện cách đó mười trượng.

Hồ Tam vội bay về phía sau, kéo dài khoảng cách cả hai.

"Tô Lưu đạo hữu, tạm thời dừng tay đã, ta có việc muốn hỏi bọn hắn một chút." Xi Dung cất giọng nói.

Tô Lưu nghe vậy mắt sáng lên, rồi nhìn tấm lưới lớn màu vàng kia một chút, trong mắt hiện lên một tia kiêng kị, cuối cùng cũng không xuất thủ nữa.

"Sư phụ đã từng nói, trên ta còn có một vị sư huynh. Ngươi đã có thể thu phục được những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này của sư phụ, vậy ngươi nhất định là sư huynh Hỏa Sí Tử rồi." Hai mắt Xi Dung nhìn chằm chằm Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, mở miệng nói.

"Ngươi nói sư phụ là..." Sắc mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thay đổi, có chút không tin tưởng nói.

"Tôn húy sư tôn là Kỳ Ma Tử." Xi Dung nghiêng người nhìn về hư không cúi đầu, nói ra.

"Sư phụ...Sư phụ lão nhân gia ngài vẫn còn sống sao?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy thân thể chấn động, giọng nói có chút run run, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, nhớ lại mọi chuyện trong di tích trước đó, đã có suy đoán, rồi nhìn về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, trong mắt lóe lên vẻ lạ thường.

"Sư huynh nói gì vây, sư phụ thần thông quảng đại, há lại tùy tiện vẫn lạc?" Xi Dung nhíu mày, có chút không vui nói.

"Thật tốt rồi, thật tốt rồi... Sư phụ còn sống..." Hốc mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nóng lên, thì thào nói ra.

Tô Lưu nhìn thấy một màn này, lông mày nhíu lại, mặt lộ vẻ do dự.

"Năm đó tông môn lâm nạn, ngàn vạn năm cơ nghiệp đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, sư phụ ngài có thể bảo toàn tính mạng thật sự là trong cái rủi có cái may, không biết sư phụ hiện giờ đang ở nơi nào?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn kiềm chế vui mừng trong lòng, mở miệng hỏi.

Xi Dung nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ cổ quái, tựa như đang đắn đo câu chữ, lặng yên nữa ngày rồi mở miệng nói ra:

"Bây giờ sư phụ đang giữ chức vụ rất cao trong Thiên Đình, là một trong mấy vị Tinh Quan được tôn sùng nhất."

------oOo------

Chương 692: Bí mật diệt tông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Nhiệt Hỏa tiên tôn nghe Xi Dung nói vậy, như được cảnh tỉnh, cả người thoáng sững sờ một chút, tiếp theo mắt lộ vẻ không thể tin được, hỏi:

"Sư phụ... Tại sao ngài lại nhậm chức Thiên Đình?"

Trong nội tâm Hàn Lập đã sớm đoán trước, ánh mắt đảo qua hai người Nhiệt Hỏa tiên tôn cùng Xi Dung, mặt lộ vẻ do dự.

Tô Lưu coi như cũng biết được chút ít nội tình năm đó, khóe miệng khẽ nhếch lên, có chút hứng thú nhìn hai người sư huynh đệ đồng môn trước mắt.

"Sư huynh, chuyện năm đó có chút phức tạp, đợi ngày sau gặp sư phụ, ngươi tự hỏi ngài a. Trước mắt ngươi không nên chấp mê bất ngộ, liên thủ với chúng ta, trước thu thập những tên côn đồ Luân Hồi điện này đã rồi hẵng nói." Xi Dung nhíu mày, nói ra.

Nghe lời ấy, Hồ Tam cùng Bích Xà tiên tử liếc nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên một tia phức tạp.

Tuy một tên Nhiệt Hỏa tiên tôn cũng không quan trọng gì, nhưng cục diện này lại cải biến một chút lực lượng, sẽ mang đến ảnh hưởng chiến cuộc.

Huống hồ, nếu như Nhiệt Hỏa tiên tôn không ngăn lại những Hỏa Tuế huỳnh trùng kia, bọn họ cũng sẽ không ứng phó dễ như vậy.

"Cái này..." Nhiệt Hỏa tiên tôn khẽ giật mình, có chút chần chờ nói.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, chuyện này còn không rõ sao? Sở dĩ Kỳ Ma Tử có thể bình yên vô sự sau kịch biến Chân Ngôn môn, tự nhiên là vì hắn đã sớm phản bội tông môn, đi theo Thiên đình." Mặt Hàn Lập không biểu tình, cao giọng nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Xi Dung lập tức đen lại, trợn mắt nhìn về phía Hàn Lập, cắn răng nói: "Ngươi là ai, dám can đảm gọi thẳng tục danh sư phụ ta, muốn chết..."

"Vì cái gì... Sư phụ ngài tại sao phải làm như vậy?" Nhiệt Hỏa tiên tôn hít sâu một hơi, hỏi.

"Bởi vì cái gọi là người thường phải hướng đến chỗ cao hơn, chim khôn biết chọn cây ngay mà đậu, sư phụ làm như vậy có gì không đúng? Năm đó thanh thế Chân Ngôn môn quá lớn, cơ hồ độc chiếm toàn bộ Hắc Thổ Tiên Vực, nhưng so với Thiên đình thì cũng không là gì? Đáng tiếc toàn bộ tông môn, ngoại trừ sư phụ, từ lão tổ đến tất cả đệ tử đều ngu muội, nhận thức không rõ sự thật, còn tưởng sẽ chung sống hoà bình với Thiên đình." Xi Dung cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Điều đó không có khả năng... Lão tổ năm đó giúp mọi người rất nhiều, thanh thế tông môn càng ngày càng thịnh, nhưng lại chưa bao giờ xung đột với Thiên đình, thậm chí còn chủ động giảm sự khuếch trương. Nếu không với uy danh của lão tổ, bao quát toàn bộ Hắc Sơn Tiên Vực, chiếm cứ mấy thế lực Tiên vực phụ cận cũng sẽ dễ dàng như lấy đồ trong túi. Huống hồ năm đó Thiên đình muốn thành lập Tứ Minh Tiên Khu, về chuyện này thì tông môn cũng ủng hộ, nhưng về sau Thiên đình lại bội bạc, ra tay với chúng ta..." Nhiệt Hỏa tiên tôn lắc đầu nói ra.

"Không nghĩ tới sư huynh ngươi lại ngây thơ như thế, trách không được năm đó sư phụ đã sớm sai ngươi ly khai tông môn. Năm đó Thiên đình muốn thành lập Tứ Minh Tiên Khu, cũng chủ động đề nghị Chân Ngôn môn chọn ra một đệ tử đảm nhiệm Cung chủ Tứ Minh Tiên Khu, hình thành quan hệ kết minh cùng Chân Ngôn môn. Hết thảy chuyện này nhìn như là muốn giao hảo cùng các ngươi, kì thực bất quá là thủ đoạn trấn an mà thôi." Xi Dung cười xuỳ một tiếng, nói ra.

Nhiệt Hỏa tiên tôn nghe vậy, vẫn còn có chút khó hiểu, Hàn Lập thì hiểu rõ, mở miệng nói:

"Tốt cho một cái thủ đoạn phân hoá, dù cho không có Tứ Minh tiên Khu thì trên cơ bản Tứ đại Tiên Vực cũng đều là thế lực ảnh hưởng của Chân Ngôn môn, Thiên đình bất quá là biết thời biết thế mà thôi. Một khi Tiên cung hình thành, lúc mới bắt đầu có lẽ còn không rõ ràng, về sau nhất định sẽ xa dần Chân Ngôn môn, trở thành một cái đinh cắm ở phạm vi thế lực Chân Ngôn môn. Nếu như vậy, Chân Ngôn môn đã nhượng bộ rất lớn rồi, nhưng vì sao cuối cùng lại trở thành một tấm thảm kịch diệt môn kinh thế hãi tục như vậy?"

"Nếu Chân Ngôn môn tiếp nhận đề nghị của Thiên đình, để sư phụ tới đảm nhiệm Đại cung chủ thứ nhất của Tứ Minh Tiên cung, mà không phải kiên trì để cho Mộc Duyên đến, có lẽ cuối cùng tông môn sẽ suy sụp, nhưng cũng không trở thành tình cảnh thê thảm như hiện nay." Xi Dung liếc nhìn Hàn Lập, thâm ý nói.

"Ngươi nói là, lúc Thiên đình phái sứ đoàn đến thương nghị với tông môn, sư phụ cũng đã đáp ứng Thiên đình?" Lúc này Nhiệt Hỏa tiên tôn cũng đã tỉnh ngộ, mở miệng hỏi.

"Không tệ. Trên thực tế đề nghị thành lập Tứ Minh Tiên Khu, vốn là sư phụ nói với Thiên đình, dựa theo tình trạng phát triển của tông môn, tông môn cùng Thiên đình tất có một hồi tử chiến, theo suy đoán của ngài là cục diện hẳn phải chết, vì tông môn khai mở một con đường sống." Xi Dung gật đầu nhẹ, nói ra.

"Lời nói này không khỏi có chút hoang đường? Cái gì mà vì tông môn mưu cầu một đường sinh cơ, nói cho cùng còn không phải hi sinh lợi ích tông môn, chỉ vì mưu cầu lợi ích bản thân sao. Đầu nhập vào Thiên đình dù sao cũng phải từ bỏ danh trạng cũ, dù là chỉ một Di La lão tổ, hay là tính cả bốn vị thân truyền đệ tử khác?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Đại Đạo tranh đấu, Di La lão tổ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mặc kệ sư phụ đi hay không đi đường này, đều không thể cải biến." Nói đến đây, Xi

Dung cũng lười thay Kỳ Ma Tử biện bạch, nói thẳng.

"Cho nên nói, việc thành lập Tứ Minh Tiên Khu, lại để cho đệ tử Di La lão tổ đảm nhiệm Đại cung chủ gì đó, chẳng qua là nói nhảm để lừa người, sở dĩ Thiên đình làm những trò này, bất quá là vì mượn danh nghĩa trao đổi việc này, đến tìm hiểu hư thực Chân Ngôn môn, làm tốt công tác chuẩn bị để động thủ gạt bỏ Chân Ngôn môn mà thôi." Hàn Lập nhếch miệng, chậm rãi nói ra.

Nghe lời ấy, sắc mặt Xi Dung càng thêm âm trầm, ánh mắt rơi vào trên thân Hàn Lập, tràn đầy tức giận khó có thể áp chế.

Đồng thời, gã cũng có chút nghi hoặc, vì sao người này phân tích chuyện cũ Chân Ngôn môn, lại có thể có những câu thẳng kích chỗ hiểm như vậy?

"Ta còn có một vấn đề, năm đó trong đám sứ đoàn Thiên đình đột nhiên đến thăm Chân Ngôn môn có một vị thần bí nhân, đến tột cùng là ai?" Tâm tình Nhiệt Hỏa tiên tôn như lọt vào trong biển mây có chút phập phồng, lúc này đã dần tỉnh táo lại, hỏi.

"Là Điện chủ đại nhân Luân Hồi điện chúng ta." Xi Dung không có trả lời, Hồ Tam bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Luân Hồi điện chủ?

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nhìn về phía Hồ Tam, hiển nhiên cảm thấy đáp án này đúng là khó mà đoán được.

"Điện chủ đại nhân phải đi nhắc nhở Di La lão tổ, Thiên đình muốn ra tay với hắn. Chỉ tiếc Di La lão tổ có thành kiến rất sâu với Hôi giới, cho rằng Luân Hồi điện liên quan với Hôi giới, nên không tín nhiệm Điện chủ, lại càng không nguyện liên thủ cùng Luân Hồi điện chúng ta, nếu không sẽ không rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, đồ tử đồ tôn bị diệt sạch?" Hồ Tam thở dài một tiếng, có chút thổn thức nói.

Bởi vậy có thể thấy được, người Tiên giới rất là đề phòng sinh vật đến từ Hôi giới, làm sao dám coi trọng.

"Hồ Tam đạo hữu, nói như vậy... Trước khi tiến vào chỗ này, ngươi cũng đã biết rõ chân tướng Chân Ngôn môn chúng ta bị diệt năm đó, nhưng vì sao còn dùng lời lẽ gạt ta?" Lông mày Nhiệt Hỏa tiên tôn nhíu chặt, hỏi.

"Cái này... Một mặt ta cũng không rõ ngươi có thật sự không biết chút nào chuyện diệt môn năm đó, mặt khác, ta cũng thật sự cần ngươi dẫn đường tiến vào di tích." Hồ Tam chần chờ một chút, nói ra.

"Còn nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Sư huynh, chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ta phản hồi Kim Nguyên Tiên Vực gặp sư phụ sao?" Ánh mắt Xi Dung quét ngang, có chút không nhịn được nói.

"Ta đến chỗ này chính là vì muốn biết rõ chân tướng Tông môn bị diệt năm đó, sao không đáp ứng tâm nguyện của ta? Ta muốn biết trong biến cố năm đó, rốt cuộc sư phụ hắn giữ vai trò gì?" Nhiệt Hỏa tiên tôn nhìn Xi Dung, nói như thế.

"Cái này còn không rõ sao? Một kẻ phản loạn ruồng bỏ tông môn, sư bá Mộc Duyên cùng sư thúc Hòa Trạch của ngươi, đều chết trong tay hắn." Thần sắc Hồ Tam không thay đổi, nói ra bí mật đã được chôn giấu dưới mồ.

Hàn Lập nghe lời ấy, trong nội tâm khẽ động, lập tức minh bạch vì sao Đồng tử đầu to trong Thủy Diễn cung muốn hắn giết chết Kỳ Ma Tử, cũng đã minh bạch tại sao Mộc Duyên trước khi chết lại không cam lòng cùng oán hận như vậy.

"Năm đó Luân Hồi điện chủ các ngươi đến tìm lão tổ, về sau đã xảy ra chuyện gì?" Nhiệt Hỏa tiên tôn nhìn về phía Hồ Tam, hỏi.

Hồ Tam nghe vậy, trầm ngâm một lát, chậm rãi nói ra:

"Năm đó cuối cùng Di La lão tổ không có đáp ứng kết minh cùng Luân Hồi điện, nhưng trong nội tâm tự nhiên cũng sinh ra nghi kị, vì vậy liền đi một chuyến đến Ma vực, dùng một kiện Tiên Khí Thời gian làm vật thế chấp, mượn Ma Chủ một kiện Tiên Khí Không gian, phối hợp vật ấy lặng yên bố trí một đại trận phòng ngự Chân Ngôn môn. Nếu toàn bộ đại trận bố trí

thành công, Thiên đình dù muốn ra tay với bọn hắn, trong một khoảng thời gian cũng không phải không có sức hoàn thủ, chỉ tiếc..."

"Đáng tiếc cái gì?" Nhiệt Hỏa tiên tôn tuy đã đoán được gã định nói gì tiếp theo, nhưng vẫn nhịn không được hỏi.

"Chỉ tiếc tên Kỳ Ma Tử kia lại thông cáo cho Thiên Đình chuyện Di La lão tổ hội kiến Luân Hồi điện chủ. Thiên đình lấy lý do Chân Ngôn Môn cấu kết Luân Hồi điện cùng Hôi giới, nên ra tay sớm. Kết quả, đại trận phòng ngự Chân Ngôn môn chưa kịp hoàn thành, Di La lão tổ vì bày trận nên động nguyên khí, cuối cùng tông môn bị Thiên đình công phá." Hồ Tam thở dài nói ra.

Hồ Tam cũng không nói gì thêm, nhưng Hàn Lập lại biết rõ tình hình về sau, hẳn là năm đó thần hồn của hắn xuyên không, thông qua Mộc Duyên chứng kiến tình huống thê thảm kia.

"Trận đại chiến kia khó nói nên lời, ai cũng không nghĩ tới, Thời gian Đạo Tổ tọa trấn Trung Thổ Tiên Vực lại đích thân ra tay, dùng thủ đoạn lôi đình trấn áp Di La lão tổ. Tu vi hai người này thật sự rất cao, thẳng đánh cho toàn bộ Hắc Thổ tiên vực chấn động hoảng loạn, nếu không phải Di La lão tổ cố ý khống chế chiến trường bên trong Chân Ngôn môn, chỉ sợ hôm nay thất lạc không chỉ có mỗi tông môn này." Hồ Tam chậm rãi nói ra.

"Thân truyền đệ tử của Di La lão tổ có năm người, ở đây ngươi chỉ đề cập đến ba người, hai người khác kết cục ra sao?" Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.

"Trong hai người này, sau cuộc chiến Kim Nguyên Tử biến mất hồi lâu, nghe nói về sau tu đạo thành công, từng khiêu chiến Thời gian Đạo Tổ, cuối cùng địch không lại mà chết, triệt để không thấy tung tích. Về phần Vũ Dương... đã gia nhập Luân Hồi điện chúng ta, trở thành một Phó điện chủ." Hồ Tam từ từ nói ra.

"Vũ Dương sư thúc cũng còn sống?" Sau khi Nhiệt Hỏa tiên tôn nghe xong, không biết nên mừng hay nên buồn nữa.

"Năm đó thời điểm Điện chủ đại nhân cùng Di La lão tổ gặp nhau, Vũ Dương Phó điện chủ cũng có mặt tại đó. Hắn cũng là người duy nhất trong mấy người nguyện ý tin tưởng Điện chủ chúng ta, nhưng ngại vì sư mệnh, hắn cũng không thể tự tiện kết minh cùng Luân Hồi điện chúng ta. Về sau hắn từng một mình liên hệ Điện chủ, thỉnh cầu thời điểm nguy cơ cứu hắn và sư phụ một mạng. Nhưng về sau bởi vì Kỳ Ma Tử mật báo, hết thảy đều phát sinh quá mức đột ngột, cuối cùng Điện chủ chúng ta tới cũng chỉ kịp cứu được mình hắn..." Hồ Tam chậm rãi nói ra.

Nhiệt Hỏa tiên tôn trầm mặc không nói, lông mày Hàn Lập cũng nhíu chặt, trong nội tâm biết rõ chuyện cũng thổn thức không thôi.

------oOo------

Chương 693: Dị biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tiếp theo các ngươi vẫn như cũ? Hoả Sí Tử, như thế nào,... Ngươi muốn tiếp tục đối địch cùng chúng ta, hay là hóa thù thành bạn đây?" Lúc này, lông mày Tô Lưu nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Những chuyện cũ năm xưa đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, lúc đó sư phụ đã sớm sai ngươi ly khai tông môn, vốn là nhớ tới tình sư đồ, hiện nay hết thảy đều kết thúc, ngươi cũng nên cùng ta trở về gặp lão nhân gia ngài." Khuôn mặt Xi Dung nghiêm nghị, mở miệng nói ra.

Trong khi gã nói chuyện, lúc nha lúc nhúc Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bay mua quanh người, tựa như mấy đám hoả cầu thiêu đốt, sáng tối chập chờn.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn ngẩng đầu liếc nhìn Xi Dung một cái, lại quay đầu nhìn Hàn Lập cùng Hồ Tam, trong mắt tràn đầy vẻ thống khổ.

Ánh mắt Bích Xà tiên tử chớp lên, thoáng kéo ra khoảng cách với lão.

Khoé miệng Tô Lưu hơi nhếch lên hiện một ý cười, bả vai hơi run, giáp trụ trên thân cũng rung động theo.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, ánh mắt ngưng lại, cũng nắm chặt trường kiếm trong tay.

Bên trong đại điện, bầu không khí lần nữa giương cung bạt kiếm.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng vang.

Hàn Lập rõ ràng cảm nhận một cỗ không gian ba động mãnh liệt, khẽ chau mày, nhìn lại chỗ cửa đại điện.

Chỉ thấy một bóng người màu tím từ bên ngoài đại điện loạng choạng ngã ra, sau đó chợt hiện bên trong đại điện, trong ngực gã đang ôm ngang thân ảnh một cô gái khác.

Hai người này tự nhiên là Thạch Xuyên Không cùng Phong Lâm chạy trốn một đường tới đây.

"Thạch huynh?" Hồ Tam vừa thấy người này, trên mặt vui mừng, vội vàng kêu lên một tiếng.

Ánh mắt Hàn Lập hơi thu lại, dò xét trên người Thạch Xuyên Không một chút, phát hiện khí tức trên thân gã hỗn loạn, tựa hồ vừa mới trải qua một trận ác chiến.

Ánh mắt Tô Lưu cũng tập trung trên thân Thạch Xuyên Không, nao nao, trong mắt lóe lên một tia trầm ngâm.

Lúc này Phong Lâm đã tỉnh lại, Thạch Xuyên Không ổn định thân hình sau liền buông nàng ra.

"Đa tạ Thiếu chủ." Sắc mặt Phong Lâm tái nhợt như tờ giấy, nhìn Thạch Xuyên Không nói nhỏ một câu.

Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, ánh mắt đầu tiên liếc nhìn đám người trong đại điện một chút, tiếp theo rơi vào trên ba kiện bảo vật trong điện, ánh mắt gã rõ ràng nhảy lên một cái, nhưng không dừng lại lâu, liền dời đi.

"Chư vị, bọn hắn sắp tới..." Thở dốc một lát, ánh mắt gã nhìn ngoài đại điện, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe lời ấy, lập tức hiểu được "Bọn hắn" là chỉ cái gì, thần sắc hơi đổi.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe xong, cũng từ trong cảm xúc thất thần trước đó tỉnh táo lại, sắc mặt có chút khó coi.

"Ngươi nói là Hôi Tiên a?" Ánh mắt Tô Lưu ngưng lại, mở miệng hỏi.

Thạch Xuyên Không không có trả lời, lặng lẽ gật đầu.

"Chẳng lẽ lúc trước hai người bọn họ đều nói thật, những thứ Hôi giới kia thật sự vượt giới đến? Nếu thật sự như thế, việc này cần phải báo cáo ngay lập tức." Lông mày Xi Dung nhíu chặt, rốt cuộc trên mặt lộ ra mấy phần ngưng trọng.

"Tới bao nhiêu người?" Tô Lưu hỏi.

Thạch Xuyên Không nghe vậy hơi chần chờ, cuối cùng vẫn nói rõ: "Ta gặp được bốn tên Hôi Tiên, tu vi đại khái từ Thái Ất cảnh trở lên, còn có số lượng không rõ sinh vật cùng dị thú Hôi Giới đi theo, thanh thế không nhỏ."

"Chẳng phải Luân Hồi Điện các ngươi luôn thân cận cùng Hôi Giới à, ta nghĩ là các ngươi cùng bọn hắn nội ứng ngoại hợp, đưa bọn hắn tới đây a?" Lúc này, Xi Dung đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía Hàn Lập cùng Hồ Tam, lạnh lùng nói.

Trên mặt Hồ Tam lộ ra vẻ cổ quái, không có mở miệng tranh cãi, bộ dạng từ chối cho ý kiến.

Lông mày Bích Xà tiên tử nhíu chặt, đồng dạng không nói lời nào.

Hàn Lập lại không biết chút nào chuyện này, tự nhiên càng không thể biện bạch.

Kể từ đó, bộ dạng ba người ngược lại giống như Xi Dung suy đoán, làm thần sắc đám người trong điện đều phát sinh vi diệu.

"Hỏa Sí Tử sư huynh, mặc kệ lúc đó như thế nào, Chân Ngôn Môn vẫn một mực kiên quyết phản đối Hôi Giới xâm lấn. Chẳng lẽ ngươi còn muốn làm bạn cùng những gia hoả lòng lang dạ thú này? Cần phải biết là không phải

tộc ta, trong lòng ắt sẽ nghĩ khác, còn đồng tộc dị tâm, càng nên đáng chém!" Xi Dung thấy thế, ánh mắt nhìn về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, mở miệng quát.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử, nhìn về phía Hàn Lập.

"Mặc kệ các ngươi tin hay không, lần này tại sao người Hôi Giới lại ở chỗ này, chúng ta một điểm cũng không rõ." Hồ Tam đột nhiên thở dài, nhìn về phía mọi người nói.

"Những chuyện hoang đường này, vẫn là chờ các ngươi chết rồi hãy nói đi..." Xi Dung hiển nhiên không tin lời nói Hồ Tam, cười lạnh một tiếng nói.

Dứt lời, gã giơ cao cự chưởng, trong lòng bàn tay dâng trào ánh lửa, từ hư không sinh ra một đạo hoả luân to lớn đỏ thẫm.

Thân hoả luân xoay tròn bất định, ngọn lửa đỏ thẫm chậm rãi chập chờn, truyền ra trận trận tiếng thét, những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trước thân luân cũng cộng hưởng ông ông một trận, liền muốn đồng loạt bay đến tấn công Hồ Tam.

"Tới rồi..." Lúc này, bỗng nhiên mắt Hàn Lập sáng lên, cao giọng quát.

Ánh mắt mọi người xiết chặt, vội nhìn lại hướng ngoài cửa điện, nhưng nơi đó trống không, căn bản không có cái gì cả.

Thần thức ở không gian cổ quái nơi này bị áp chế, thần thức bọn họ căn bản dò xét không xa lắm, cũng không có tác dụng gì lớn.

... Một lát sau, nơi đó vẫn như cũ gió êm sóng lặng, Xi Dung giận tím mặt quát: "Giả thần giả quỷ!"

Vừa dứt lời, bàn tay gã vung lên, hỏa luân đỏ thẫm lập tức xoay tít một vòng, bắn mạnh đến hướng Hàn Lập.

Trên thân Hàn Lập loé lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể

cấp tốc nghịch chuyển, thân hình bỗng nhiên lóe lên, liền né qua đạo hỏa luân kia dễ như trở bàn tay, trong miệng quát khẽ một tiếng "Ngu xuẩn".

Kết quả hắn vừa dứt lời, đám người liền nghe được trận trận thanh âm "Ù ù" truyền đến, nơi xa tựa như bão cát đột kích, sương mù màu xám che khuất bầu trời cuốn đến, mang theo bên trong từng bóng mờ, rất nhanh liền đi tới trước cửa điện.

Xi Dung thấy tình hình này, cũng không tiếp tục ra tay nữa, ánh mắt nhìn về hướng cửa điện.

Ánh mắt Tô Lưu nhìn hơi khác về phía Hàn Lập, tựa hồ có chút kinh ngạc với lực lượng thần thức cường đại của hắn, vậy mà bằng vào tu vi Kim Tiên lại sớm phát hiện người Hôi Giới đến, còn nhanh hơn cả đám tu sĩ Thái Ất.

Chỉ thấy bốn thân ảnh từ trong sương mù xám mau chóng bay ra, liền bước vào bên trong đại điện, chính là đám người trước đó truy sát Thạch Xuyên Không cùng Phong Lâm.

Cầm đầu trong bốn người này là vị Cốt tiên sinh kia, ánh mắt lão quét qua đại điện, trực tiếp vượt qua bọn người Hàn Lập, rơi vào phía trên ba kiện bảo vật bên trong pháp trận.

Nhất là khi ánh mắt lão nhìn về phía trên tỳ bà thanh ngân sắc, hỏa diễm trắng xanh trong hốc mắt càng nhịn không được nhảy lên mấy lần.

"Cái đó là... La Trá Tỳ Bà, có vật này về sau chúng ta có thể Nghịch Giới Pháp Trận một cách hoàn mỹ, đến lúc đó có thể đả thông một đầu thông đạo ổn định, dẫn đại quân ta không ngừng tiến vào Tiên Vực, mau mau... Mau mang tỳ bà thanh ngân sắc kia tới!" Khô lâu xám trắng trở nên kích động, vội vàng quát.

"Vâng." Ba người còn lại nghe vậy, vội vàng cùng lên tiếng đáp ứng, hôi quang trên thân cùng bốc lên, nhao nhao bắn tới bên kia.

"Bảo vật Tiên Giới chúng ta, các ngươi mơ tưởng chấm mút..." Tô Lưu hét lớn một tiếng, nhưng không có đi ngăn cản mấy người kia, ngược lại thân

hình xoay một cái, gia nhập vào hàng ngũ cướp đoạt.

Đám người còn lại đều không ngốc, không có người nào đi ngăn cản mấy tên Hôi Tiên kia lại, chỉ sợ lúc mình ngăn cản Hôi Tiên, bị người khác làm ngư ông đắc lợi đi trước lấy bảo vật, cho nên cũng đều nhao nhao bắn tới ba kiện bảo vật kia.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, vẫn chưa tham dự vào, mà lặng yên phóng Thời Gian Linh Vực ra ngoài, lại áp chế nó đến cực hạn, chỉ bao phủ bên ngoài thân khoảng một tấc.

Mấy tên Hôi Tiên thấy có người tham gia cướp đoạt, lập tức giận tím mặt.

Tên nam tử mặc áo giáp màu xám tay cầm chiến thương chữ thập tử sắc bỗng nhiên đâm ra trước một cái, mũi thương tăng vọt hôi quang, một đạo vòi rồng hôi sắc to như vại nước bắn ra, phóng đến người đi trước nhất là Tô Lưu.

Còn nữ tử trẻ tuổi dung mạo tú mỹ thì lắc trường tiên trong tay một cái, ở giữa không trung vang lên trận trận tiếng roi vang dội, vô số bóng roi hôi sắc nhao nhao nổi lên, ở giữa không trung ngưng lại xòe ra một lưới lớn hôi sắc, bao phủ bọn người Thạch Xuyên Không đang phóng về phía trước.

Về phần tên hôi bào lão giả dung mạo xấu xí kia thì hai tay bỗng nhiên mở ra, dưới nách xuất hiện hai cánh thịt xám trắng mỏng như cánh ve, thân hình bỗng nhiên gia tốc, bay theo lướt qua bọn người Hồ Tam, mắt thấy muốn đuổi kịp Tô Lưu phía trước nhất.

Tô Lưu quát lớn một tiếng, trong đôi mắt như có dòng điện trào lên, bàn tay phải mạnh mẽ mở ra, trong lòng bàn tay thình lình hiển hiện ra một đạo phù văn đen nhánh, ở trong loé lên điện quang, đột nhiên đại phóng quang mang.

"Răng rắc!"

Một âm thanh sét đánh vang dội, một mảnh ngũ sắc lôi quang từ năm ngón tay gã bỗng nhiên bộc phát ra, hóa thành lôi quang ngũ sắc óng ánh chói

mắt khuếch tán ra, trong nháy mắt đánh cho vòi rồng hôi sắc đang truy theo phải tán loạn ra.

Cùng lúc đó, thân hình gã bao bọc trong ngũ sắc lôi quang cấp tốc lướt tới, kéo ra khoảng cách cùng người khác.

Ở sau lưng gã không xa, một trận thanh âm nổ "Ầm ầm" không ngừng vang lên.

Trước thân Xi Dung tựa như lơ lửng một vòng mặt trời đỏ thẫm, ở trong không ngừng có hoả diễm đỏ thẫm bắn ra, mưa lửa như gió táp va chạm với tấm lưới lớn màu xám kia, đánh cho nó phá thành mảnh nhỏ.

Hôi sắc khô lâu ở phía sau thấy thế, cốt trượng màu trắng trong tay giơ lên cao, trong miệng lẩm bẩm, từng ngọn lửa màu xám dày đặc lập tức từ trong đó bắn mạnh ra, đánh tới đám người Tiên Giới, ngay cả Hàn Lập chưa tham dự tranh đoạt cũng không bỏ qua.

Hàn Lập thấy thế vẫn không né tránh, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trên tay phát ra một tiếng thanh minh, từng tia từng sợi Tịch Tà Thần Lôi ngưng tụ ở mũi kiếm, bay ra va chạm với ngọn lửa màu xám kia.

"Ầm" một tiếng vang lên.

Không có hỏa hoa văng khắp nơi, cũng không có tia điện bắn ra, hai cỗ lực lượng khác biệt nhau quá nhiều sau khi va chạm liền triệt tiêu lẫn nhau, rất nhanh mỗi thứ đều tiêu thất.

Mấy người Hồ Tam phía trước cũng nhao nhao thi triển thủ đoạn ngăn lại ngọn lửa màu xám này, tốc độ không khỏi bị kéo xuống.

Trong đó Tô Lưu nhận công kích dày đặc nhất, ngũ sắc lôi quang bao phủ quanh thân cũng nhanh chóng tiêu hao, tốc độ cuối cùng vẫn chậm lại, lão giả xấu xí kia là kẻ đến sau, lại xông lên trước nhất.

Mắt thấy lão muốn xông vào pháp trận, cầm lấy thanh La Trá Tỳ Bà kia, Thạch Xuyên Không một mực ở phía sau đột nhiên thân ảnh không có dấu

hiệu nào biến mất trong hư không.

Cơ hồ cùng lúc đó, hư không bên cạnh pháp trận nổi lên một lổ hổng đen nhánh, sắc mặt Thạch Xuyên Không tái nhợt, khóe mắt chảy máu từ đó lóe lên, bàn tay thò ra nhanh hơn một bước bắt lấy ngân sắc tỳ bà kia

------oOo------

Chương 694: Ngưng kết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nila32*

Nhìn thấy cảnh này, nội tâm Hàn Lập thoáng động. Một loại dự cảm không tốt lần nữa dâng lên trong lòng.

Trong khoảnh khắc ngón tay Thạch Xuyên Không xuyên qua pháp trận trên không, rơi xuống tỳ bà màu bạc với tốc độ như chớp giật, dây đàn chợt khẽ run tiếp đó tự động búng ra một cái.

Ông ông...

Một tiếng tỳ bà ngân dài. Một vòng sóng ánh sáng màu bạc lập tức theo đó lan ra bốn phương tám hướng.

Thạch Xuyên Không xông lên trước tiên, liền bị ngân quang quét trúng. Hai mắt bỗng nhiên trợn lên. Thân thể như bị trọng kích, bay ngược về sau, lơ lửng giữa không trung.

Không đợi mọi người kinh ngạc, sóng ánh sáng màu bạc đã tiếp tục quét qua, khiến tất cả bọn họ không tự chủ được trôi nổi giữa không trung, dù có giãy dụa thế nào cũng bị dính chết một chỗ, không cách nào tiến lên, cũng không thể hạ xuống mặt đất.

Ngay sau đó, la bàn màu vàng chính giữa pháp trận dường như cũng bị lực lượng này ảnh hưởng, đột ngột xoay tròn kịch liệt. Một cái kim trong đó chợt bắn ra một vệt kim quang, bắt đầu lan ra như sóng ánh sáng màu bạc.

Nhóm người cảm thấy đắng chát, không cách nào chống cự đành để tầng sáng màu vàng quét trúng, thân hình cứng đờ, ngưng kết giữa không trung.

Thời gian tựa như ngừng lại trong khoảnh khắc này. Ngay đến sương xám

đầy trời bên ngoài đại điền cũng ngừng phun trào, nhìn như một bức tường dơ bẩn xám xịt dựng đứng một chỗ.

Ánh mắt mọi người trong đại điện trở nên ngốc trệ, tựa như ý thức đã bị giam cầm. Chỉ có đôi ngươi Hàn Lập vẫn thoáng có chút rung động, chỉ là không thể dịch chuyển trái phải như ý muốn.

Có điều dù chỉ như thế hiển nhiên vẫn tốt hơn nhiều so với những người còn lại. Chí ít ý thức của hắn chưa bị đông cứng, vẫn còn có thể suy nghĩ, chỉ là trở nên vô cùng chậm chạp mà thôi.

Sở dĩ như vậy cũng không phải thân thể Hàn Lập có gì đặc thù mà do hắn kịp sử dụng Linh Vực Thời Gian như một tấm áo bọc lấy bản thân, thay mình ngăn cản một chút xung kích của hai loại quang võng ban nãy.

Cảnh tượng bên trong đại điện vô cùng kỳ quái, tất cả mọi người lơ lửng giữa trời, không thể động đậy mảy may.

Lúc này, hư không bỗng nhiên chấn động kịch liệt. Sau lưng lão già Quỷ Thiên xấu xí bỗng nhiên xuất hiện kẽ nứt không gian rộng đến vài trượng, từ đó truyền ra ba động vô cùng mãnh liệt.

Một bên khác, bên cạnh Phong Lâm cùng lúc lóe hiện ô quang mang theo kẽ nứt đen kịt dài chừng ba thước. Họ Phong chỉ khẽ tựa vào, bên tai lập tức bị vạch một đường đẫm máu.

Thế nhưng hai người này đang bị đông cứng hoàn toàn, dường như không thể biết được tình hình hiện tại.

Hàn Lập thấy vậy liền biết sự cân bằng của toàn bộ di tích có khả năng sắp bị phá v; không bao lâu sau, nơi này sẽ sụp đổ hoàn toàn, bèn ra sức thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể.

Có điều, dưới sự giam cầm của thời gian cùng không gian. Ý thức của hắn cùng Tiên linh lực trong người vận chuyển cực kỳ chậm chạp. Chân Ngôn Bảo Luân cũng vậy, mãi vẫn không thấy động tĩnh.

Đúng lúc này, một tràng ầm ầm vang dội từ bên cạnh vang lên, khiến cho hai khe nứt ban nãy run rẩy, lập tức mở rộng.

Ngay sau đó, kẽ nứt sau tai Phong Lâm lập tức dài ra, biến thành lỗ tròn rộng chừng năm thước, vô cùng bằng phẳng, chém gọn đầu gã.

Đầu lâu lơ lửng bên trên lỗ đen, thân thể đứng lại phía dưới. Ở giữa tựa như bị ngăn cách bởi một tầng sáng màu đen. Không có tiếng vang gì truyền ra, cũng không có chút máu nào chảy, thoạt nhìn vô cùng quỷ dị.

Một bên khác, kẽ nứt sau lưng Quỷ Thiên cũng rộng ra gấp bội, như một thanh trường mâu đen kịt xé rách lồng ngực, mở toang trái tim cùng xương sườn của lão. Lần này, cũng không có chút máu nào rơi ra.

Sau khi xuyên qua thân thể lão quỷ, khe nứt đã tiến sát hậu tâm của Thạch Xuyên Không. Chỉ còn không đến nửa tấc sẽ lập lức đâm thủng ngực hắn.

Hàn Lập cảm thấy vô cùng lo lắng nhưng chỉ có thể ra sức thúc giục Tiên linh lực, toàn lực nghịch chuyển Chân Luân, ý độ cử động trở lại tuy vậy chỉ có đôi mắt trở nên linh động hơn chút, tốc độ suy nghĩ theo đó khôi phục rất nhiều.

Ầm ầm!

Nhưng vào lúc này, giọng nói thỏ thẻ như ác ma lại lần nữa truyền tới.

Hàn Lập đảo mắt quan sát xung quanh, phát hiện hai kẽ nứt không gian kia vô cùng ổn đỉnh, không tiếp tục lan rộng, tạm thời chưa thể uy hiếp đến mình.

Nhưng khi nhìn lại dưới chân mình, mồ hôi lạnh trên trán họ Hàn lập tức tuôn ra.

Chỉ thấy ở đó chẳng biết tự lúc nào đã hiện ra một khe nứt chừng hơn một trượng tựa như một cái túi đen nhánh, chỉ cần tiếp tục lan ra nhất định có thể nuốt trọn thân thể của hắn.

Hàn Lập vội vã vận dụng toàn lực thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân nhưng hiệu quả rốt cuộc vẫn quá nhỏ bé.

Trước đây dù bị giam cầm, bằng vào Chân Ngôn Bảo Luân hắn vẫn có thể miễn cưỡng thoát khốn nhưng lần này lại không có chút kết quả nào.

Hàn Lập vô cùng lo lắng. Tình huống thân thể và ý niệm không thể tương hợp thế này rất ít gặp phải trước đây, nghiêm trọng đến mức này lại càng không có.

"Có lẽ nên thử qua Luyện Thần Thuật..."

Nghĩ đến đây, Hàn Lập bắt đầu tụng niệm khẩu quyết của Luyện Thần Thuật nhưng mỗi chữ mỗi câu vang lên vô cùng chậm chạp khiến việc thi triển trở nên thập phần khó khăn.

Đúng lúc này, âm thanh "Ầm ầm" như sấm rền lần nữa truyền đến. Hư không bên cạnh Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng run rẩy không ngớt sau đó xuất hiện vết rách đen kịt.

Hàn Lập cắn răng hạ quyết tâm, bất chấp vận dụng thần thức đến cực hạn. Đôi mắt theo đó rực sáng, Luyện Thần Thuật rốt cuộc từ từ vận chuyển trở lại.

Dưới sự hỗ trợ của Luyện Thần Thuật, ý niệm của hắn rốt cuộc có thể vận chuyển như thường. Hiệu suất của Chân Ngôn Hóa Luân Kinh cũng được cải thiện rõ rệt. Hàn Lập cuối cùng đã cảm nhận được Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể.

Ầm!

Lúc này hư không bỗng nhiên rung lắc một cái. Khe nứt bên dưới Hàn Lập lập tức lan rộng, xé rách một mảnh áo báo của hắn.

Họ Hàn khẽ run, nào dám nán lại thêm nữa, lập tức vận dụng toàn lực. Sau lưng rốt cuộc có một mảnh kim quang thoát ra khỏi giam cầm của hai đại pháp tắc Không, Thời gian.

Chân Ngôn Bảo Luân rốt cuộc nổi lên, lơ lửng xoay tròn phía sau Hàn Lập.

Bảo vật vừa mới xuất hiện, lập tức như mặt trời rực rỡ tỏa ra vô số ánh vàng, phối hợp với Linh vực của Hàn Lập tạo nên mảng lớn kim quang, đối kháng với sự áp chế của lực lượng pháp tắc.

Lúc này, thân thể đông cứng của Hàn Lập mới được buông lỏng đôi chút. Mười ngón tay rốt cuộc có thể cử động một hai.

Thế nhưng chút xíu phục hồi như vậy căn bản không giúp được hắn trước khốn cảnh hiện tại.

Họ Hàn tâm niệm vừa động, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng quấn bởi tinh tơ thời gian, hai thanh mặt ngoài lần lượt sáng lên quang mang ánh kim.

Kim quang lấm tấm như đom đóm nhưng không lâu lắm đã tụ lại một chỗ càng thêm sáng tỏ, thoạt nhìn như một ngọn lửa vàng rực thiêu đốt.

Trên thực tế, Hàn Lập quả thật đang thiêu đốt tinh tơ thời gian, ý đồ phóng thích lực lượng thời gian ẩn chứa trong đó.

Chỉ thấy, dưới sự thiêu đốt của hai ngọn lửa ánh kim, đạo văn Thời gian trên thân Chân Ngôn Bảo Luân bắt đầu sáng lên, rực rỡ hơn hẳn bất cứ lúc nào trước đó. Ba động thời gian mạnh mẽ từ đó truyền ra, không ngừng tỏa ra hư không bốn phía.

Hàn Lập thử cử động thân thể, phát hiện hư không chung quanh vẫn đang đặc quánh một mảnh. Dù là giơ tay nhấc quân cũng như nâng đỡ thiên quân vạn thạch, vô cùng khó khăn.

Liếc mắt nhìn xuống, khe nứt bên dưới đã gần vươn đến bàn chân của mình, họ Hàn cắn răng lần nữa thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân.

Chỉ thấy thân luân dấy lên một ngọn lửa khác, thiêu đốt tinh tơ thời gian thứ ba.

Theo lực lượng Thời Gian được phóng thích, kim quang do Chân Ngôn Bảo Luân phát ra càng trở nên ngưng thực. Bảo Luân xoay tròn tựa như lưỡi cưa màu vàng, xé rách không gian xung quanh.

Hàn Lập thấy thế, vẻ mặt thoáng hiện vui mừng, bắt đầu thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân dịch chuyển.

Những nơi Bảo Luân đi qua, bích chướng vô hình do Thời Không pháp tắc hình thành lần nữa bị khuấy động. Hàn Lập theo đó gắng sức tiến lên, lại như lội trong vũng bùn, mỗi bước đi đều cực gian khổ.

Sau khi cực khổ rời xa phạm vi của khe nứt không gian kia, Hàn Lập không hề ngừng lại mà liều mạng tiêu hao Tiên linh lực tiến về phía ba món pháp bảo bên trong đại điện.

Ầm ầm!

Tiếng sấm chung quanh truyền đến càng dồn dập. Hàn Lập chau mày tỏ vẻ lo lắng thế nhưng ánh mắt vẫn đủ mười phần kiên định.

Sỡ dĩ hắn không lập tức thoát đi sau khi có thể cử động trở lại mà chọn tiến vào bên trong đại điện, một mặt là vì ba món Tiên khí kia quá mức hấp dẫn, một lý do khác cũng là có chút bất đắc dĩ.

Phạm vi giam cầm không biết rộng đến bao nhiêu, căn bản không có cách nào dò xét. Mù quáng chạy trốn lúc này không khác tự tìm cái chết là bao, không bằng thử đoạt ba món Tiên khí kia từ đó giải trừ cấm chế ở đây.

Đến lúc đó, dù cho di tích có hoàn toàn sụp đổ cũng còn một chút cơ hội men theo khe nứt không gian để trốn thoát.

Trong lúc vất vả đi qua vị trí của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, Hàn Lập do dự một lúc nhưng vẫn ngừng lại tóm lấy vai y kéo sang một bên, tránh bị khe nứt không gian uy hiếp tính mạng.

Nhờ có ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân, ý thức của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn liền được giải trừ trong lúc được Hàn Lập dịch chuyển thế nhưng thân

thể vẫn không cách nào động đậy, nửa câu cũng không nói nên lời.

Ngay khi họ Hàn rời đi, ý thức của y lập tức ngưng kết trở lại.

Giữa thời gian đình trệ trong đại điện, Hàn Lập không rõ mình đã bỏ ra bao nhiêu công sức mới đến được vị trí của ba kiện Tiên khí.

------oOo------

Chương 695: Không đề

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

So với thời điểm trước đó Thạch Xuyên Không xuất thủ thu lấy bảo vật, giờ phút này giữa ba kiện Tiên khí đã không còn cảm giác chấn động vô hình bao phủ, giữa chúng bất quá là một tia khí tức kỳ dị yếu ớt đến cực điểm.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, một tay thò ra, chụp tới khối la bàn màu vàng cách mình gần nhất.

Lần này không có bất kỳ dị tướng gì phát sinh, Hàn Lập cứ như vậy dễ như trở bàn tay thu món bảo vật trấn tông Chân Ngôn Môn vào trong lòng bàn tay.

Một vệt kim quang hiện lên, la bàn màu vàng biến mất không thấy gì nữa, bị Hàn Lập thu vào vòng trữ vật.

Vật này vừa biến mất, thời gian đình trệ trong đại điện liền chảy lại bình thường.

Khe nứt không gian chậm chạp khuếch trương trước đó đồng thời tăng vọt, nhao nhao mở rộng ra gấp mấy lần.

Hai tiếng "Phốc phốc" rất nhỏ vang lên, vòi máu tươi chỗ Phong Lâm bắn ra lập tức như mưa máu vẩy xuống các nơi, thân thể Quỷ Thiên cũng đồng dạng truyền ra thanh âm "Xì xì", một cỗ sương mù hôi sắc từ đó phun ra ngoài.

Hai người căn bản không kịp biết chuyện gì phát sinh, thân ảnh liền bị kẽ nứt không gian khuếch trương ra nuốt hết vào trong.

Đám người còn lại đều kinh hãi, nhao nhao di động thân hình tránh né.

Thân hình Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tránh ra thật xa khe nứt không gian, nhớ tới giây phút ngắn ngủi trước đó mà tim đập nhanh không ngớt, nếu không phải Hàn Lập xuất thủ tương trợ, giờ phút này tình trạng của lão chỉ sợ cũng không tốt hơn so với hai người kia.

Hàn Lập lập tức cảm thấy quanh thân buông lỏng, lại nhìn Chân Ngôn Bảo Luân, ba sợi thời gian tinh tơ đã bị thiêu đốt hầu như không còn.

Thân hình hắn lóe lên, lần nữa vọt tới trước, nhấc tay chộp tới cột đá khắc hình Di La tiên tôn.

"Ầm ầm "

Nhưng lúc bàn tay hắn sắp chạm đến cột đá khắc hình Phật, một trận ba động không gian truyền đến kịch liệt.

Một vết nứt màu đen khủng bố hơn xa so với kẽ nứt không gian lúc trước từ đằng sau cột đá khắc hình Phật cùng La Trá Tỳ Bà vắt ngang ra, trực tiếp nuốt nửa toà đại điện vào trong.

Cột đá khắc hình Phật cùng La Trá Tỳ Bà cũng tuần tự lọt vào trong đó, rơi vào trong bóng tối thâm sâu kia.

Hàn Lập nhìn kẽ nứt không gian to lớn tựa như vực sâu kia, trong lòng thở dài một tiếng, mặc dù không muốn, nhưng cũng không nguyện ý bốc lên nguy hiểm tính mạng, liền thu Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể, điên cuồng nghịch chuyển Chân luân thoát khỏi nơi đây.

Khoé mắt hắn thoáng nhìn qua, chẳng biết từ lúc nào quanh thân Thạch Xuyên Không lại được bao lại bởi một bộ áo giáp cổ quái màu đen bạc, quang mang quanh thân mơ hồ, thân hình lóe lên liền biến mất tại chỗ.

Hàn Lập liền cảm giác được, quay đầu nhìn lại chỗ khe nứt vực sâu, liền thấy bên cạnh La Trá Tỳ Bà có một bóng hình mơ hồ bỗng nhiên nổi lên, thình lình chính là Thạch Xuyên Không.

Gã vung tay lên bắt được ngân sắc tỳ bà kia, thân ảnh lại trở nên mơ hồ.

"Tên điên..."

Hàn Lập thầm mắng một tiếng, sau đó không để ý gã nữa, thân hình xoay một cái định phi độn ra ngoài đại điện.

Trước người hắn, đám người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Tô Lưu đã nhao nhao chạy trốn ra ngoài điện, chỉ có bạch cốt khô lâu khoác áo bào xám lại đi ngược chiều lại, vượt qua Hàn Lập, phóng thẳng đến Thạch Xuyên Không.

Vị này là Hôi Tiên khô lâu được gọi là "Cốt tiên sinh", cốt trượng trong tay sáng rõ hôi quang, bỗng nhiên tăng vọt lên hóa thành một thanh bạch cốt liêm đao dài hơn mười trượng, vạch ra trong hư không một đạo liêm ảnh to lớn, chém đến hướng Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không khó khăn lắm mới chạy ra khỏi kẽ nứt vực sâu, sắc mặt trắng bệch, quang mang trên áo giáp ngân đen quanh thân ảm đạm vô cùng giống như hao hết linh khí, đừng nói ngăn cản một kích này, mà muốn tránh thoát cũng không thể nào.

Chỉ thấy trên mặt gã lộ ra một vòng kiên quyết, lòng bàn tay đâm ra một đoạn xương nhọn màu trắng, từ đó chảy ra nhiều huyết dịch ngân quang đỏ thắm, vòng xuống La Trá Tỳ Bà, ngón tay hơi co lại, trùng điệp bắn xuống dây đàn.

"Loong coong..."

Một thanh âm bén nhọn khó nói lên lời vang lên.

Thân hình Hàn Lập vừa muốn phóng ra cửa điện, đột nhiên cảm thấy giống như bị một cỗ sóng âm vô hình đánh trúng, cả người liền bị một cỗ lực lượng kỳ dị nắm lấy, dừng lại ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy sau lưng một cỗ ba động không gian vô cùng mãnh liệt truyền tới.

Quay đầu nhìn lại, căn bản hắn nhìn không thấy thân ảnh Thạch Xuyên Không cùng Cốt tiên sinh nữa, chỉ có thể nhìn thấy hư không vốn hỗn loạn không chịu nổi, lại càng bị phá thành mảnh nhỏ, từng vòng xoáy khổng lồ đen nhánh vô cùng, hoặc sương mù màu xám mông lung xuất hiện khắp nơi, xé nát toàn bộ đại điện.

Trong lòng Hàn Lập đắng chát, lại nghĩ đến phương án thiêu đốt thời gian tinh tơ nhưng cũng không kịp, trong đó có một vòng xoáy sương mù màu xám lớn chừng trăm trượng đang khuếch trương cấp tốc đến, như là một cái miệng lớn thôn thiên cắn nuốt hắn vào.

Hắn cảm thấy chính mình giống như ngã vào trong một cái vòng xoáy cấp tốc xoay tròn, trời đất quay cuồng thiên địa hôn ám, cả người tựa như tan ra thành từng mảnh nhỏ, ngay cả ý thức cũng dần dần tan rã ra.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập cảm thấy trong óc một trận đau đớn bén nhọn, mới từ trong một không gian ảm đạm tỉnh lại.

Bàn tay hắn chống dưới thân, miễn cưỡng ngồi dậy, chỗ bàn tay chống lại thấy khô khốc vô cùng, dưới tay tràn đầy bụi mịn.

Chịu đựng cảm giác toàn thân đau nhức, Hàn Lập giơ bàn tay lên trước mắt xem xét, lại phát hiện ánh mắt mơ hồ, căn bản không thể nào tập trung vào lòng bàn tay được.

Hắn lắc đầu nặng nề, âm thầm vận chuyển Luyện Thần Thuật, qua một hồi lâu, ý thức mới dần dần rõ ràng.

Sau khi ánh mắt khôi phục như thường, hắn mới nhìn rõ trên tay mình dính đầy một lớp bụi màu trắng, hai ngón tay nhẹ nhàng xoa một cái, bụi liền hơi dán vào cùng một chỗ.

Hắn nhướng mày, phủi bụi trong lòng bàn tay ra, quay đầu nhìn lại chung quanh, đập vào trong mắt là một mảnh đất bụi màu xám trắng, nhìn không thấy bờ bến.

Đây là nơi nào?

Trước đó bị vòng xoáy không gian hút vào làm choáng đầu, giờ phút này Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc.

Phía cuối chân trời là một màn trời âm u, phía trên tựa hồ ngưng tụ một tầng mây đen xám trắng dày đặc vô cùng, kéo đường chân trời xuống cực thấp, khiến người sinh ra một loại ảo giác thiên địa cao không quá trăm trượng.

Chỗ sâu trong mây đen, có thể nhìn thấy mơ hồ ba đám quang mang mờ nhạt treo trên cao, giống như ba vòng mặt trời.

Màn trời cực thấp cùng mây trắng màu xám chuyển động chung quanh, lại thêm không khí chung quanh tràn ngập một cỗ hương vị khó nói lên lời, làm hắn cảm thấy mười phần khó chịu, trong lòng cũng sinh ra một loại cảm giác hết sức áp bức.

Hàn Lập tĩnh tọa một lát, sau đó dò xét thân mình, phát giác không bị thương thế gì, nhưng ngay sau đó thần sắc lại đột nhiên trở nên có chút khó coi.

Hắn thình lình phát hiện, trong cơ thể một mực duy trì cảm giác tương hợp cùng thiên địa đã biến mất, thân thể của mình vậy mà không cách nào hấp thu được thiên địa linh khí.

Chẳng lẽ là linh khiếu trong cơ thể bị phong bế? Trong lòng Hàn Lập giật mình, vội vàng nhắm mắt lại tra xét.

Sau một lát, hai mắt hắn chậm rãi mở ra, trong lòng có chút buông lỏng, nhưng ánh mắt không khỏi trở nên ngưng trọng, linh khiếu hắn cũng không có dị dạng gì, vấn đề xảy ra có lẽ là do hoàn cảnh nơi này.

Thiên địa chung quanh hắn không có tồn tại linh khí, ngược lại trong không khí có từng tia từng sợi sát khí hỗn tạp, vừa rồi hắn vừa mới tỉnh lại còn tưởng rằng sát khí trong cơ thể mình quấy phá, hiện tại mới biết là do phương thiên địa này quấy phá.

Ánh mắt Hàn Lập thu liễm lại, lật tay lấy ra một viên đan dược vàng óng ăn vào, sau đó chậm rãi đứng dậy.

"Bất kể thế nào, trước tiên cần phải biết rõ đây là nơi nào..." Hắn trầm ngâm, trong đôi mắt sáng lên quang mang, thần thức bỗng nhiên khuếch trương ra, dò xét bốn phương tám hướng.

"A..." Sau một lát, trong miệng hắn khẽ ồ lên một tiếng, nhìn về một phương hướng.

Bởi vì màn trời buông xuống, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh xám trắng, suy nghĩ một lát, trên người hắn sáng lên độn quang, vụt lên từ mặt đất, bay về hướng bên kia.

Bay chừng hơn mười dặm, Hàn Lập treo ở trên không, cuối tầm mắt xuất hiện một bóng người mơ hồ, tựa hồ cũng bị vây hãm trong mảnh khu vực cổ quái màu nâu xám này.

Hắn nhíu mày lại, bay đến hướng bên kia, đến gần bóng người kia lộ ra càng rõ ràng, là một nam tử áo tím, tóc quăn trắng như tuyết, nhìn rất tuấn lãng, chính là Thạch Xuyên Không.

Giờ phút này, tựa hồ gã đang bị hôn mê, khí tức trên thân mười phần yếu ớt, thần thức càng không có ba động nửa điểm, thân thể hãm trong một mảnh đầm lầy bốc lên bọt khí màu nâu đậm.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, phát hiện sát khí trong đầm lầy này đậm đặc, gấp nhiều lần trong không khí bình thường, nó kéo thân thể Thạch Xuyên Không vào sâu trong đầm lầy, đồng thời cũng đang điên cuồng xâm nhập vào thân thể gã.

Nếu không phải bên hông gã treo một khối tử linh ngọc bội, dưới tình huống không người thúc giục vẫn dựa vào linh tính tự thân che chở chủ nhân, giờ phút này nhục thân của gã chỉ sợ đã bị sát khí hủy hoại triệt để.

Bất quá, dù sao tử linh ngọc bội cũng là tử vật, nếu không có pháp lực duy

trì căn bản không có khả năng duy trì được lâu, lúc này linh quang phát ra đã trở nên mười phần mờ nhạt, không đến nửa khắc nữa sẽ tiêu hao hầu như không còn, đến lúc đó sẽ không cách nào bảo vệ được Thạch Xuyên Không.

Nếu vậy, thân thể gã cũng sẽ triệt để chìm vào trong đầm lầy, từ đây trên thế gian sẽ mất đi danh tính người này.

Đối với Thạch Xuyên Không, Hàn Lập thậm chí muốn tận lực tránh xa, một mặt là do hắn không muốn đối phương phát hiện thân phận chân thật của mình, một mặt khác là do hắn cảm thấy thân phận người này bí ẩn, không thể thâm giao.

Nhưng nếu nói là hắn có địch ý thì một chút cũng không có.

Chần chờ một lát, cuối cùng Hàn Lập vẫn cuốn tay áo một cái, vung ra một mảnh thanh quang bao trùm thân thể gã, định kéo gã ra khỏi đầm lầy.

Nhưng mà, lúc hắn kéo một cái lập tức phát hiện có một cỗ lực lượng cường đại kéo ngược lại, kéo thân thể Thạch Xuyên Không xuống dưới đầm lầy.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, trong mắt lấp loé tử quang, vội vàng ngưng thần nhìn dưới thân thể Thạch Xuyên Không.

Vừa rồi hắn dùng thần thức dò xét, chỉ phát giác nơi này có ba động linh lực yếu ớt cùng sát khí tương đối nồng đậm mà thôi, nhưng vẫn chưa phát giác có yêu thú nào tiềm ẩn.

Ánh mắt Hàn Lập lập tức lóe lên, Cửu U Ma Đồng nhìn xuống dưới, thân hình lướt thẳng lên không trung nhanh như điện.

Hắn vừa mới bay lên không trung, mặt đất dưới thân liền rung động kịch liệt, đầm lầy màu nâu xám chập chùng kịch liệt, từng bọt khí to lớn không ngừng toát ra, bốc lên phía trên.

Ngay sau đó, mặt đất dưới thân Hàn Lập phân liệt ra, biến thành gần trăm khu vực lớn hơn mười trượng, phảng phất cánh hoa hắc liên mở ra khép lại

hướng không trung.

Nếu không phải Hàn Lập sớm phát giác dị trạng thoát đi, chỉ sợ giờ phút này đã bị nuốt vào trong đó.

Bất quá, mặc dù hắn tránh thoát, nhưng Thạch Xuyên Không lại bị hãm vào trong đó, mắt thấy liền bị đầm lầy bao phủ hoàn toàn.

"Đây là thứ quỷ quái gì vậy..." Hàn Lập thầm mắng một tiếng, trong tay đã sáng lên kiếm quang.

Chỉ thấy cánh tay hắn vung lên một cái, một đạo kiếm khí màu xanh vô cùng sắc bén, ở trên quấn quanh từng tia điện màu vàng, chém xuống đầm lầy cổ quái phía dưới.

"Ầm ầm..."

Một trận kim quang bùng lên, bên trong đầm lầy màu nâu đục truyền ra trận trận tiếng vang "Ục ục", tiếp theo "Ầm" một tiếng vỡ ra.

Hàn Lập nghịch chuyển Chân Luân trong cơ thể, thân hình chớp liên tục, không ngừng xuyên qua trong đầm lầy đang nổ bể, đi tới bên cạnh thân thể Thạch Xuyên Không, một phát túm được trang phục trước ngực gã, sau đó thân hình hắn nhanh chóng lui lại.

Bay thẳng ra hơn trăm trượng, trên cánh tay Hàn Lập đột nhiên truyền đến một trận bỏng rát, hắn đưa mắt nhìn qua liền phát hiện trên lưng Thạch Xuyên Không thế mà còn có mười mấy cây hắc sắc xúc tu to như đầu ngón tay, phía trên chia ra cả trăm sợi nhỏ hắc sắc tinh tơ, có không ít đã bò lên cánh tay mình.

Nương theo cảm giác bỏng rát xuất hiện, Hàn Lập cũng cảm nhận được một cỗ sát khí cường đại xâm nhập, điên cuồng dũng mãnh theo những vết thương nhỏ bé tiến vào trong cơ thể mình.

Lông mày hắn nhíu chặt, tâm niệm vừa động, nơi bả vai liền có một đạo ngân quang sáng lên, từ đó lóe ra một Ngân Diễm Tiểu Nhân, theo cánh tay

hắn vạch xuống một cái, rơi vào trên những hắc sắc tinh tơ kia.

Nó mới vừa tiếp xúc với hắc sắc tinh tơ, liền há miệng phun một cái, chỗ sâu trong yết hầu nó liền có ngân diễm sáng lên hừng hực, phun ra ngoài cuồn cuộn, theo tinh tơ một đường lan tràn đến hắc sắc xúc tu trên thân Thạch Xuyên Không, bắt đầu cháy hừng hực.

Nương theo đó là một mùi vị có chút gay mũi lan tràn ra, xúc tu màu đen lập tức từ trên thân Thạch Xuyên Không tách ra, hạ xuống dưới đầm lầy.

"Đốt toàn bộ..." Hàn Lập quát khẽ một tiếng.

Ngân Diễm Tiểu Nhân lập tức bay vọt lên trời, ở giữa không trung hai tay mở ra, lập tức hóa thành một đầu Ngân Diễm Hỏa Điểu to lớn vô cùng, bổ nhào xuống phía dưới, ầm vang nhập vào mặt đất.

Ngân sắc xích diễm lập tức lan tràn ra, bao trùm phương viên mấy trăm trượng vào trong.

Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, liền thấy mặt đất phía dưới rung mạnh không ngừng, bắt đầu sụp đổ từng chút xuống, cuối cùng hình thành một cái hố to rộng mấy trăm trượng.

Ngân Diễm Hỏa Điểu công thành lui thân, bay trở về, một lần nữa hóa thành Ngân Diễm Tiểu Nhân, rơi vào đầu vai Hàn Lập, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhíu lại, không có vẻ gì vui sướng như khải hoàn trở về lúc trước.

"Ngươi không thích hoàn cảnh nơi này?" Hàn Lập quay đầu liếc nó một cái, hỏi dò.

Ngân Diễm Tiểu Nhân vội vàng trùng điệp gật đầu.

"Ta cũng không thích, trước về trong cơ thể ta rồi chúng ta rời khỏi nơi này." Hàn Lập cười cười, nói.

Ngân Diễm Tiểu Nhân lập tức loé lên quang mang, biến mất ở trên vai Hàn Lập.

Hàn Lập thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cúi đầu nhìn Thạch Xuyên Không đang được mình mang trên tay, lúc này mới phát hiện phần gáy gã là một mảnh đen nhánh, hiển nhiên đã bị sát khí xâm nhập.

Hắn chau mày, tìm một phương hướng rồi bay đi, rời xa chỗ này.

Toàn bộ hành trình Hàn Lập mở ra Cửu U Ma Đồng, tìm kiếm một bãi loạn thạch màu xám trắng xem như an toàn, thân hình bay thấp xuống dưới.

Sau khi đáp xuống đất, hắn lật ngược thân thể Thạch Xuyên Không lại, xem xét một chút liền phát hiện sát khí trên người gã đã ứ đọng không ít, tăng thêm trước đó ở di tích Chân Ngôn Môn tựa hồ còn bị tổn thương không nhỏ, giờ phút này căn bản gã không thể nào tự tỉnh lại.

Nếu loại tình huống này tiếp tuc diễn tiến, dù cho gã không tiếp tục hấp thu sát khí, tính mạng gã có lẽ chưa chắc có việc gì, nhưng nhục thân nhất định khó mà bảo toàn, tu hành đại đạo cũng không biết đi tới đâu.

"Ài... Cứu người cứu đến cùng, tiễn phật tiễn đến tây thiên, về phần có thể tỉnh lại hay phục hồi như cũ, phải xem chính tạo hoá của ngươi." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, thì thào nói.

Dứt lời, cổ tay hắn xoay một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một viên đan dược đen như mực to chừng trái nhãn, phía trên tản mát ra một mùi vị cay nhàn nhạt, đúng là "Túc Sát Đan" hắn luyện chế ra lúc trước.

Luyện chế đan này không dễ, công hiệu loại trừ sát khí cực mạnh, đáng tiếc đối với Hàn Lập lại là trị ngọn không trị gốc, cho tới nay chỉ có thể làm thủ đoạn khống chế sát khí phản phệ, tiêu hao không ít, đến nay cũng chỉ còn lại có hai viên.

Sau một phen suy tính, Hàn Lập cầm viên đan dược kia nhét vào trong miệng Thạch Xuyên Không, đưa tay nhấn ở cổ họng gã một cái, dẫn dắt đan dược rơi vào trong bụng gã.

"Ây..." Lông mày Thạch Xuyên Không nhíu chặt lại, mặt lộ vẻ thống khổ,

cổ họng phát ra một tiếng rên.

Miệng vết thương phía sau truyền đến trận trận âm thanh "Xì xì", từng sợi hắc sắc sát khí từ đó bốc lên.

Hàn Lập nhìn một lát, sau đó đi tới một bên khoanh chân ngồi xuống.

Đầu tiên hắn xem xét một chút thương thế trên cánh tay mình, thấy cũng không đáng ngại liền

lật tay lấy ra một quả Tiên Nguyên thạch nắm trong lòng bàn tay, hấp thu Tiên linh lực ẩn chứa trong đó.

Ở trong phiến khu vực này, không cách nào thông qua thiên địa linh khí hấp thu Tiên linh lực khôi phục, cũng chỉ có thể bổ sung như vậy.

...

Thời gian trôi qua như từng giọt nước, sắc trời rất nhanh trở nên tối mờ, chung quanh bắt đầu tràn ngập sương mù màu xám trắng, sát khí ẩn chứa trong đó cũng bắt đầu trở nên nồng đậm.

Hai mắt Hàn Lập chậm rãi mở ra, ánh mắt liếc nhìn bốn phía một chút, lật tay lấy ra từng khối trận bàn cùng trận kỳ bố trí chung quanh.

Sau khi khảm linh thạch vào, một màn sáng bán cầu màu vàng nhạt trống rỗng nổi lên, bao phủ hai người bọn hắn vào trong.

Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không một chút, phát hiện gã vẫn hôn mê như cũ, không có bộ dạng tỉnh lại chút nào, chỉ là chân mày vốn nhíu lại đã hơi giãn ra, tựa hồ không còn thống khổ như lúc trước.

Bất quá, miệng vết thương phía sau vẫn lượn lờ khói đen như cũ, không ngừng tiêu tán ra bốn phía.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, trong lòng có cảm ứng liền nhìn lên bầu trời, chỉ thấy trong màn đêm dày đặc mây đen càng thêm nồng đậm, giống như vòm

trời đè xuống đầu, cảm giác đè nén so với ban ngày càng nhiều hơn một bậc.

Chỗ sâu trong mây đen lóe lên một chuỗi quang mang mông lung, thanh lãnh tĩnh mịch, hào quang không sáng lắm, thình lình lại có sáu vòng trăng tròn.

------oOo------

Chương 696: Kiểm kê

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Giữa bầu trời Hàn Lập nhìn thấy sáu vầng trăng tròn đang bị che khuất đằng sau đám mây đen, tâm niệm vừa động, liền đưa tay vào trước ngực lấy ra Chưởng Thiên Bình, đặt trên mặt đất trước người, chờ ánh trăng chiếu xuống.

Nhưng chờ một hồi lâu, bình nhỏ vẫn không có chút phản ứng nào.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ nhíu mày, rồi ngửa đầu nhìn lên bầu trời, đành bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, thu bình nhỏ vào.

Mặc dù nơi này có sáu vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa trời, nhưng lại bị tầng mây đen dày đặc che lại, căn bản ánh trăng không thể nào chiếu xuống được, làm cho bình nhỏ thần bí không thể nào tạo ra biến hóa, rồi từ đó ngưng tụ ra lục dịch.

Sau khi hắn đeo bình nhỏ vào lại trước ngực, ánh mắt nhìn một vòng chung quanh, rồi nhấc ngón tay giữa cùng ngón trỏ tay phải lên, trên đốt ngón tay lóe lên quang mang đồ án đóa hoa, chợt trước người hắn vô thanh vô tức hiện lên một quang môn cao khoảng một trượng.

Quang môn màu bạc vừa mới mở ra, liền có tia sáng lấp lánh từ trong đó rọi ra, rồi từ trong đó phun ra một cỗ thiên địa linh khí nồng đậm phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, so với màu sắc u ám xung quanh lại trái ngược hoàn toàn.

Ngay khi Hàn Lập cất bước vào đại môn, thân hình hắn liền hiện ra trước trúc lâu gần Hồ Kim Liên.

Lúc này, Ma Quang đang đứng trước cửa cầu thang lên lầu hai, tựa như đang đợi Hàn Lập đến.

"Nói đi, lần này người muốn tìm ta có chuyện gì?" Hàn Lập lạnh lùng hỏi.

"Hàn đạo hữu, sở dĩ ta muốn gặp ngươi là có một việc muốn thương lượng." Ma Quang thấy Hàn Lập hiện thân, liền cười rạng rỡ tiến gần mấy bước, nói ra.

"Ý ngươi là muốn rời khỏi Động Thiên đi ra bên ngoài? Sợ là làm đạo hữu phải thất vọng rồi, tình hình bên ngoài bây giờ khá phức tạp, tạm thời không phải lúc để ngươi đi lại bên ngoài." Sắc mặt Hàn Lập không đổi, thản nhiên nói.

"Sợ là lúc này Hàn đạo hữu còn không biết mình đang ở chỗ nào à? Ma Quang cười ngượng ngùng, rồi nói tiếp.

Lông mày Hàn Lập cau lại, ngược lại trên mặt cũng không biểu lộ vẻ nghi hoặc gì.

"Vậy ra đạo hữu cũng đã đoán được rồi? Không sai, quả thực đây chính là Hôi Giới." Ma Quang thấy phản ứng Hàn Lập như vậy, liền ngập ngừng, rồi nói ra.

"Xem ra Ma Quang đạo hữu có chút quen thuộc Hôi Giới a?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi.

"Khà khà, Hàn đạo hữu nói đùa, đối với các đại Tiên Vực, Hôi Giới vẫn là cấm khu khó bước chân vào được, tin tức có thể lấy được mười phần có hạn, ai mà dám can đảm tự nhận là hiểu rõ Hôi Giới chứ? Chẳng qua là năm đó đi theo Mã Lương, biết chút ít tin đồn liên quan tới Hôi Giới mà thôi." Ma Quang cười ha hả, như không có chuyện gì xảy ra nói.

"Rốt cuộc Ma Quang đạo hữu muốn nói gì, thời gian của ta cũng không nhiều." Hàn Lập nghe vậy cũng không nói gì, trái lại hỏi.

"Hàn đạo hữu một mực bị sát suy chi kiếp khốn nhiễu, hiện hành tẩu tại địa

vực Hôi Giới này, lúc nào cũng chịu sát khí ăn mòn, tất nhiên sẽ không dễ chịu gì, cho nên ta muốn nhờ vào bộ thân thể Hôi Tiên của ta đi lại bên ngoài, có thể giúp đỡ đạo hữu chia sẻ phần nào phiền toái không cần thiết."

"Đạo hữu có lòng, nhưng hiện giờ ta còn có thể ứng phó được, không cần đạo hữu phải hao tâm tổn trí."Hàn Lập liền lộ ra vẻ cười đùa, nói.

Ma Quang nghe vậy, đang muốn giải thích vài lời, chợt nghe Hàn Lập nói tiếp:

"Yên tâm, đến thời cơ thích hợp hoặc có chỗ cần đạo hữu hỗ trợ, tự ta sẽ gọi đạo hữu, bây giờ tình hình bên ngoài chưa rõ, đạo hữu hãy ổn thỏa ở lại đây đã. Ngoài ra, nếu đạo hữu có cách trở về Tiên Giới, thì hãy mau chóng báo cho ta biết."

Bị Hàn Lập lấy vài lý do thoái thác, Ma Quang cũng không còn cách nào mở miệng xin ra ngoại giới, chỉ có thể nói là gã cũng có không biện pháp nào trở về Tiên Giới, liền cáo từ trở lại lầu hai.

Hàn Lập đưa mắt nhìn thân ảnh Ma Quang rời đi, cũng không vội quay về, mà liếc qua bộ thi thể Hôi Tiên mà hắn ném vào lầu trúc trước đó, rồi quay người đi vào gian tĩnh thất lầu một.

Tiến vào trong phòng, hắn phất tay bố trí một bộ pháp trận che dấu khí tức, rồi khoanh chân ngồi xuống trên giường.

Lúc này Ma Quang đã ngồi trên lầu hai, cảm giác trước đó trở lại bình thường, chỉ là ánh mắt hơi trầm xuống, rồi lại nhắm mắt điều tức.

Hành trình trong di tích Chân Ngôn Môn trước đó, Hàn Lập thu hoạch cũng không nhỏ, ngoại trừ mấy bộ công pháp thời gian Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, không những đạt được vòng tay trữ vật Nhâm Hào cùng Công Thâu Thiên, mà còn lấy được trữ vật của Hôi Tiên tên là Phương Tẫn kia.

Lúc này nhàn rỗi hiếm thấy, vừa lúc để kiểm kê lại một chút.

Trước tiên hắn lấy ra nhẫn trữ vật màu lam của Nhâm Hào, luyện hóa một

chút, rồi mở nó ra.

Ngay sau đó lóe lên một mảnh ánh sáng, một đống nhỏ Tiên Nguyên Thạch óng ánh lấp lóe hiện ra trước người Hàn Lập, khóe miệng hắn nở nụ cười, đại thủ vung lên, không chút khách khí thu vào trong vòng tay trữ vật của hắn.

Tiếp đó, hắn lại lấy bên trong vòng tay trữ vật ra một đống chai lọ, rồi tra xét từng cái, chỉ thấy đan dược đều là tinh tiến tu vi cùng an dưỡng thương thế, ngoại trừ trong đó có một loại đan dược tên là "Tả Long Đan" dùng cho tu sĩ Thái Ất trung kỳ, giá trị bên ngoài cực cao, những đan dược còn lại đều rất bình thường.

Thế nhưng nói bình thường ở đây, là nói cho gia hỏa Hàn Lập ăn tiên đan như ăn đậu phộng vậy, những đan dược này đối với Kim tiên phổ thông đều là đan dược cao cấp hiếm thấy, tùy tiện lấy ra một viên, đều muốn tranh nhau vỡ đầu.

Ngoại trừ đan dược bên ngoài, trong nhẫn trữ vật còn có rất nhiều vật liệu Thủy thuộc tính, trong đó còn có món đồ giống như hình lân phiến, tựa hồ giống như chiến giáp màu lam mà Nhâm Hào đã mặc trước đó, có lẽ đây là vật liệu dùng tu bổ chiến giáp.

Trong đó có một khối tinh thạch màu thủy lam to bằng đầu người dễ thấy nhất, phía trên sinh ra từng mảnh đường vân sóng biển, bên trong còn ẩn chứa cỗ dao động pháp tắc Thủy thuộc tính mạnh mẽ, rõ là một kiện đồ vật pháp tắc Thủy thuộc tính.

Trừ những thứ đó ra, trong nhẫn trữ vật Nhâm Hào còn có vài pháp bảo Thủy thuộc tính, phẩm giai cao nhất trong đống pháp bảo hẳn là thanh cự kiếm màu lam cùng món Long Tương Chiến Giáp kia, đáng tiếc đều tổn hại hoàn toàn.

Thế nhưng, Hàn Lập cũng không phải không có thu hoạch gì, trong những pháp bảo kia, hắn liếc mắt liền thấy viên châu đỏ thẫm lớn chừng trái nhãn, phía trên còn khắc rõ chín đoàn đường vân hỏa diễm khác nhau, bất ngờ chính là "Cửu Yên Lưu Diễm Châu" mà Nhậm Hào đã dùng để đánh lén

hắn trước đó!

Uy lực bảo vật này không tầm thường, nếu Hàn Lập không có tu luyện Thời Gian công pháp, vốn đã không tránh khỏi rồi.

Hàn Lập mừng rỡ liền cầm trên tay, quan sát cẩn thận chốc lát, rồi cẩn thẩn thu vào, thầm nghĩ mai sau sẽ tế luyện sơ qua, cũng có thể dùng làm ám khí đối phó đối thủ.

Sau khi kiểm kê xong vòng tay trữ vật Nhậm Hào, Hàn Lập lại lấy ra vòng tay trữ vật màu đỏ của Công Thâu Thiên.

Kèm theo một mảnh ánh sáng đỏ lóe lên, trên mặt đất trước đó Hàn Lập đã kiểm kê xong thu vào đã không còn gì, vậy mà lại trở nên đầy ắp.

Tiên Nguyên Thạch chồng chất như ngọn núi nhỏ, số lượng nhiều làm cho Hàn Lập không nói nên lời, không thể ít hơn những thứ mà hắn lấy được từ trên người Công Thâu Cửu năm đó, trong đó càng có hơn hai mươi viên tinh thạch dao động linh lực mạnh mẽ, bất ngờ đều là Tiên Nguyên Thạch trung phẩm.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, thầm nghĩ lần này túi tiền từ trống không lại trở nên dày hơn rồi.

Hắn thu Tiên Nguyên Thạch trung phẩm vào, còn Tiên Nguyên Thạch trước đó thì thu vào một chỗ, rồi lại tiếp tục xem xét.

Công Thâu Thiên có không ít bình lọ, đều là đan dược Thái Ất cảnh.

Hiện giờ phương diện tạo nghệ luyện đan Hàn Lập đã không thấp, đặc biệt trước đó hắn đạt không ít đan dược cấp bậc Thái Ất, cho nên đối với công dụng đại đa số đan dược này đều có thể phân biệt được, chỉ có số ít là hắn nhận không ra.

Những đan dược cấp bậc Thái Ất này, trước mắt thì có chút hơi cao đối với hắn, miễn cưỡng phục dụng cũng không phải không được, chỉ là hơn phân nữa dược lực nhất định sẽ lãng phí, hơn nữa đạo lý hăng quá hóa dở hắn

cũng hiểu rõ.

Ngược lại, chờ một khi hắn đột phá lên cảnh giới Thái Ất, trong thời gian ngắn không cần phải lo thiếu đan dược nữa rồi.

Ngoại trừ những thứ này, trong vòng tay trữ vật Công Thâu Thiên còn có không ít ngọc giản cùng điển tịch, phần lớn là công pháp tu luyện Hỏa thuộc tính của lão và một số bí thuật liên quan, ngoài ra còn có mấy tấm nhìn như là địa đồ Tiên Vực.

Hàn Lập thoáng xem xét một hồi, chợt phát hiện công pháp chủ tu lão tên là 《Đại Viêm Phần Thiên Quyết》, là một bộ công pháp cao cấp có thể tu luyện ra lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính, ở trong còn xen lẫn rất nhiều tâm đắc tu luyện của lão, trái lại mười phần trân quý.

Về phần những loại bí thuật khác thì cũng quá mức bề bộn, đều cần dùng lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính để vận hành thi triển, Hàn Lập cũng không có bao nhiêu hứng thú, chỉ xem xét qua loa rồi ném qua một bên.

Còn những ngọc giản địa đồ kia, ngược lại làm cho Hàn Lập có vài phần bất ngờ, nhìn kỹ lại phát hiện trong đó không chỉ có địa đồ Bắc Hàn Tiên Vực cùng Tứ Minh Tiên Khu và mấy đại Tiên Vực khác, vậy mà còn có Phong Hòa Tiên Vực, Kim Nguyên Tiên Vực cùng một phần địa đồ Trung Thổ Tiên Vực, tuy là có chút không tường tận, nhưng lại có thể giúp hắn giảm bớt không ít phiền toái.

Sau khi Hàn Lập thu lại những tấm địa đồ này, ánh mắt liếc qua, nhìn vào mấy món quen thuộc, theo thứ tự là một mâm tròn điêu khắc màu vàng, một lệnh bài màu vàng và một cái la bàn màu trắng.

Lệnh bài màu vàng kia là tiên lệnh của giám sát Công Thâu Thiên, mâm tròn màu vàng là bảo vật liên lạc lẫn nhau của giám sát tiên sứ bọn họ, còn la bàn màu trắng là vật cảm ứng khí tức Luyện Thần Thuật, hiện giờ thân ở trong Hôi Giới, hắn cũng không lo sẽ bị người Thiên Đình phát hiện, cũng không nóng lòng tiêu hủy nó, trái lại thu nó vào.

Trên người Công Thâu Thiên cũng không mang nhiều Linh Tài, trong đó có

một gốc Kim Tu Thập Diệp Hoa, ngay khi mở hộp bạch ngọc phong ấn nó, vậy mà có từng sợi kim tuyến tỏa ra, trong đó ẩn chứa hào quang tựa như ánh mặt trời ấm áp vậy, làm cho người cảm thấy mười phần thư thái vô cùng.

Nếu vật này mà trồng ở trong Linh Dược viên, chắc chắn sẽ có lợi cho sinh trưởng tiên linh thảo khác.

Hàn Lập nghĩ đến đây, liền mang những linh hoa dị thảo mà hắn thu thập thật nhiều ở trong Chân Ngôn Môn lúc trước, quy về một chỗ.

Sau khi thu lại, ánh mắt của hắn rơi vào hộp bạc hình tròn to chừng một bàn tay, chỉ thấy mặt ngoài chạm khắc đủ loại hoa văn phức tạp, mười phần tỉ mỹ tinh xảo, hai bên đóng lại, phía trên còn dán một tấm phù lục kim chất nhỏ bé, phong cấm nghiêm mật, không lộ chút khí tức nào ra ngoài cả.

Hàn Lập cẩn thận quan sát tấm phù lục làm bằng kim chất này, phát hiện đây là tấm "Cấm Hỏa Thông Viêm Phù" phẩm chất cực cao, thông thường được dùng để niêm phong bảo tồn một vài thiên địa Dị Hỏa uy lực cực mạnh.

Từ đó có thể đoán, vật cất giấu trong hộp bạc hình cầu này ắt hẳn không phải là phàm vật.

------oOo------

Chương 697: Nuốt đan sa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn qua hộp bạc hình tròn cùng kim chất phù trên đó, mặt lộ vẻ do dự.

Sau một lúc lâu, hắn đột nhiên khoát tay, một hơi đánh ra mấy đạo pháp quyết, cởi bỏ phù lục cấm chế, xé nó xuống.

"Xoạch" một tiếng nhỏ vang lên.

Hộp bạc vừa mở ra, lập tức một cỗ sóng nhiệt từ trong hộp mãnh liệt tuôn ra, lan tràn ra bốn phương tám hướng, nhiệt độ căn phòng cũng theo đó tăng lên cao.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, phát hiện trong hộp bạc có ba viên châu to bằng hạt long nhãn xếp theo hình tam giác, màu sắc theo thứ tự là xích, cam, tím.

"Những viên này này chẳng lẽ là Thất Thải Hỏa Đan Sa?" Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động, cảm thấy nghi hoặc, nhất thời cũng không đưa ra kết luận được.

Dù sao trong sách cổ có ghi chép, Thất Thải Hỏa Đan Sa bao gồm bảy màu, theo thứ tự là đỏ thẫm-da cam-vàng-xanh lá-xanh thẫm-xanh da trời-tím, là vật thuộc tính hoả pháp tắc cực kỳ hiếm thấy, uy lực của nó càng mạnh hơn một bậc so với Thiên Địa Dị Hỏa, là vật thiên địa chân chính.

Hơn nữa vật ấy trời sinh đất nuôi, ra đời ở chỗ cao mấy vạn trượng trên hư không cửu thiên, cũng có khả năng mọc ở thâm cốc cửu u sâu dưới lòng

đất, không hề có tung tích nên con ngươi không thể nào tìm ra luyện chế được, có thể so với Huyền Thiên chi vật thiên địa dị bảo.

Những viên châu trước mắt chỉ có ba khối, mà ngoại trừ sóng nhiệt phóng thích ra ngoài khiến người hít thở không thông, còn lại cũng chưa thấy chỗ đặc dị nào khác, cho nên hắn cũng không dám chắc.

Ngay khi Hàn Lập lo lắng muốn thăm dò như thế nào, thì trên đầu vai sáng lên ngân quang, Ngân diễm tiểu nhân thò đầu ra nhìn, sau đó hiển hiện ra phóng tới, chạy thục mang về phía những viên châu trong hộp bạc, vây quanh nó, một bộ dạng vui sướng vô cùng.

"Như thế nào, ngươi muốn ăn cái này?" Hàn Lập hơi ngẩn ra, hỏi.

Ngân diễm tiểu nhân xoay người, tỏ vẻ vui sướng hoa tay múa chân với hắn một hồi, tựa hồ sợ Hàn Lập không rõ, lại gật đầu lia lịa, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhìn ba viên châu kia, giống như sợ trong chớp mắt viên châu liền biến mất không thấy.

"Kỳ thật cho ngươi ăn cũng không vấn đề, nhưng tình trạng vật ấy không rõ... Như vậy đi, ngươi chỉ có thể ăn trước một viên, nếu không có việc gì, ta sẽ cho ngươi ăn thêm hai khỏa còn lại." Tâm niệm Hàn Lập vừa động, âm thầm suy nghĩ một lát, rồi nói như thế.

Ngân diễm tiểu nhân nghe vậy, trên mặt mừng rỡ như nở hoa, lại nhìn Hàn Lập trùng trùng điệp điệp gật đầu, sau đó chuyển hướng về phía hộp bạc.

Nó đi tới đi lui quanh hộp bạc, dường như đang do dự nên ăn viên nào trước, cầm lên bỏ xuống các viên châu không theo quy tắc nào.

Hàn Lập thấy thế cảm thấy có chút buồn cười, cũng không có thúc giục, chẳng qua là đặt hộp bạc trên mặt đất, quay người đi thăm dò những vật khác.

Nếu là Kim Đồng, hắn tự nhiên sẽ không yên tâm, tên đó hơn phân nửa là muốn một hơi nuốt toàn bộ vào bụng rồi, nhưng Tinh Viêm Hỏa Điểu lại rất nghe lời hắn, cho nên không cần dư hơi lo lắng.

Hỏa Giao đại kiếm cùng mười mặt Hỏa phiên của Công Thâu Thiên đều bị hắn thu vào vòng tay trữ vật của mình, trong vòng tay trữ vật của gã còn có bảy tám kiện pháp bảo, bất quá đại đa số đều là Tiên Khí không có phẩm cấp.

Chỉ có một kiện Kim sắc Linh Đang chạm rỗng lại là một kiện Cửu phẩm Tiên Khí, ở phía trên còn ẩn chứa một ít Thời Gian Pháp Tắc chi lực.

Sau khi Hàn Lập luyện hóa nó, thăm dò liền phát hiện lúc vật ấy chấn động, trên Linh Đang có đạo đạo gợn sóng kim sắc nhộn nhạo ra, nếu người bị quét trúng, Thần Thức sẽ rơi vào ngưng trệ, nếu tu vi thấp hơn Thái Ất sơ kỳ hoặc là Thần Thức không đủ mạnh thì bị cấm khoá lại, căn bản không thể nhúc nhích được.

Bất quá vật ấy có ảnh hưởng rất yếu đối với người tu luyện công pháp thời gian, hoặc tu sĩ Thái Ất trung kỳ trở lên, đó là lý do vì sao lúc trước Công Thâu Thiên dùng nó đối phó Hàn Lập lại vô dụng như vậy.

Hàn Lập phân loại những Pháp bảo này rồi thu lại tất cả, sau đó lại nhìn Tinh Viêm Hỏa Điểu, phát hiện một tay nó cầm viên châu đỏ thẫm, một tay khác cầm viên châu màu cam, ánh mắt thì lại nhìn viên châu màu tím, vẫn chưa quyết định chọn viên nào.

Hắn cười khổ một tiếng, thủ chưởng lật ngược, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một phù lục màu trắng.

Vật này là hắn lấy được từ đỉnh đầu Công Thâu Thiên, lúc trước đã cảm thấy ở phía trên tản mát ra chấn động khí tức kỳ lạ, có chút cùng loại vói Thần Hồn chi lực, lúc này luyện hoá rồi xem xét, hắn kinh hỉ phát hiện rõ ràng là một kiện Bát phẩm Tiên khí dùng để phòng ngự Thần Thức công kích.

Lúc trước Công Thâu Thiên có thể ngăn Thần Niệm Tù Lung của hắn công kích, chính là dựa vào vật này.

Bất quá, dùng tu vi của hắn cũng không phát huy ra uy lực chân chính của

bảo vật này, bởi vì bảo vật này có một đặc tính là dựa vào Thần Thức Lực thúc giục, người sử dụng có Thần Thức càng cường đại, uy năng bảo vật này lại càng lớn.

Hàn Lập cầm phù lục màu trắng này điểm lên mi tâm của mình, một đạo bạch quang lướt qua, phù lục liền sáp nhập vào trong thức hải hắn, hóa thành một ngọn núi màu tuyết trắng đứng lặng chính giữa.

Ở phía trên loé ra đạo đạo phù văn một minh một ám, chính giữa lại có một chuỗi chữ Kim Triện Văn:

"Ngự Phong Trấn Thần Phù "

Sau đó trong nội tâm Hàn Lập hơi động một chút, nơi lòng bàn tay loé ra kim quang, một Kim sắc viên luân lơ lửng trong lòng bàn tay.

Vật ấy vừa ra, một cỗ chấn động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt lập tức nhộn nhạo trong tĩnh thất, Ngân diễm tiểu nhân vốn đang xoắn xuýt lựa chọn viên châu nào, liền quay đầu nhìn sang hướng Hàn Lập.

Bất quá nhìn chốc lát, nó liền quay người lại tiếp tục lựa chọn viên châu.

Bàn tay Hàn Lập vuốt nhẹ trên viên luân kim sắc, phát hiện ở phía trên minh khắc rậm rạp chằng chịt phù văn, kim châm cắm ở chính giữa vẫn đang chuyển động, cứ chuyển động qua một vòng thì mặt ngoài viên luân liền có một tầng Kim sắc lưu quang chảy xuôi qua.

Trong lòng của hắn khẽ động, liền thử luyện hoá nó, sau khi thử một lần lại kinh ngạc phát hiện vật ấy vậy mà không thể luyện hoá được.

"Tại sao lại như vậy... Chẳng lẽ là vì phẩm cấp bảo vật này rất cao? Khẩu quyết luyện hoá bình thường sẽ không có hiệu quả?" Còn đang nghi hoặc, Hàn Lập bỗng nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một hồi chấn động mãnh liệt, liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Ngân diễm tiểu nhân đang nắm chặt nắm đấm, ngửa mặt lên trời kiệt lực gào rú, hai mắt hai lỗ tai cùng trong mũi miệng vậy mà có ngút trời

ánh sáng màu đỏ xuyên suốt phóng ra, làm cho pháp trận mà hắn bố trí để che giấu bị trùng kích rung động kịch liệt.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, hộp bạc trên mặt đất bay vút về trên tay hắn, ba viên châu bên trong chỉ còn lại hai viên màu cam và tím, viên màu đỏ thắm hiển nhiên đã bị Tinh Viêm Hỏa Điểu nuốt vào bụng rồi.

Sau khi hắn thu hồi hộp bạc, chợt nghe "Oành" một tiếng vang thật lớn truyền đến, dẫn tới hư không chung quanh chấn động mạnh một cái, nhưng lại bị pháp trận bố trí ngăn cản lại.

Theo tiếng vang nhìn lại, chỉ thấy lúc này Ngân diễm tiểu nhân ngã chỏng vó trên mặt đất, hai tay hai chân đưa lên trời, ánh sáng màu đỏ trên người cuồn cuộn một hồi, toàn bộ thân hình bỗng nhiên biến lớn lên lấy mắt thường có thể thấy được, một lần nữa biến thành trạng thái Hỏa Điểu.

Trên người nó dường như khoác một tầng áo Xích Hỏa, ngọn lửa bạc cùng Xích Diễm giao thoa, rực rỡ tươi đẹp vô cùng, chính giữa truyền ra từng trận nóng rực làm Hàn Lập kinh hãi không thôi.

"Phanh" "Phanh" "Phanh "

Nương theo đó từng đợt âm thanh lạ truyền đến, pháp trận do Hàn Lập bố trí nổ đùng không ngừng, triệt để tán loạn ra, toàn bộ lầu trúc đung đưa kịch liệt.

Ma Quang đang ở lầu hai trúc lâu bị cỗ sóng nhiệt này chấn động, hai mắt bỗng nhiên mở ra, từ mặt đất đứng lên, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, thân hình bay ra trúc lầu, chủ động né tránh cổ hoả lực sáng rực này.

Vách tường cùng mặt đất trong tĩnh thất bị từng trận hỏa diễm thiêu đốt, màu sắc bên ngoài nhanh chóng trở nên khô héo, mắt thấy muốn chống đỡ không nổi luồng sóng nhiệt này.

Trong nội tâm Hàn Lập cả kinh, vội vàng vận chuyển pháp lực, hóa thành tầng tầng màn sáng màu xanh, cứng rắn đè ép hoả lực từ trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu phóng xuất ra.

Cùng lúc đó, bên trong Bí Cảnh, toàn bộ rừng trúc nhao nhao lay động, mảng lớn lá trúc không ngừng rơi xuống.

Nương theo đó, từng sợi Linh khí trong rừng trúc từ trong bộ rễ dưới mặt đất không ngừng tuôn đến trúc lầu bên này, tường trúc trong lầu bị nhiệt lực cháy trở nên khô héo bắt đầu một lần nữa trở nên trơn bóng.

Trong hồ nước trước trúc lâu, sóng nước bốc lên như bị đun sôi, tất cả Kim Liên chập chờn không thôi, quang mang rạng rỡ, từ trong tràn ra đại lượng Linh vụ màu trắng, bao bốn phía trúc lâu lại.

Khói khí mờ mịt, mông lung mờ ảo, từ xa nhìn lại giống như là Tiên cảnh.

Giải Đạo Nhân đang ở trúc lâu mới xây chỗ Linh Dược Viên bên kia cũng đang tĩnh tu tỉnh lại, đứng ở phía trên mái nhà nhìn sang bên này.

Bên trong trúc lâu, trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu quấn quanh xích diễm cùng ngọn lửa màu bạc, sau đó màu đỏ dần dần thu liễm, dung hợp lại, chấn động hỏa lực truyền ra cũng không ngừng yếu bớt.

Hàn Lập thấy thế, mới thoáng yên tâm vài phần, lại bắt đầu bố trí cấm chế xung quanh.

Không biết qua bao lâu, hai màu hoả diễm trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu đều thu liễm, hóa thành một quả cầu ngân sắc có thêm xích văn, lẳng lặng lơ lửng giữa hư không.

Hàn Lập nhìn viên cầu trên không không ngừng lóe lên hỏa văn đỏ thẫm, trong nội tâm vui vẻ.

Lần này đúng là bản thân nhặt được bảo rồi, ba viên châu kia hơn phân nửa chính là "Thất Thải Hỏa Đan Sa" trong truyền thuyết rồi.

Bất quá, nhìn tình trạng Tinh Viêm Hỏa Điểu lúc này, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn nhất định không thể nào tỉnh lại.

Hắn cũng đã truyền âm báo cho Ma Quang sớm rời trúc lầu chạy đến Linh Dược Viên bên kia quay lại.

"Hàn đạo hữu, lúc trước cổ hỏa lực cường đại kia là..." Bên ngoài trúc lâu, Giải Đạo Nhân lên tiếng chào hỏi.

"Là do Tinh Viêm Hỏa Điểu cắn nuốt một quả Thất Thải Hỏa Đan Sa." Hàn Lập không có giấu giếm, nói thẳng.

"Đúng là bảo vật này! Trách không được làm ra động tĩnh lớn như vậy." Giải Đạo Nhân nghe vậy, có chút kinh ngạc nói.

"Giải đạo hữu, nơi này có một ít trữ vật pháp khí, ta tạm thời không có thời gian để kiểm tra, làm phiền ngươi thay ta kiểm kê một chút. Bên trong ngoại trừ những vật chứa Thời Gian Pháp Tắc, nếu có vật ngươi có thể dùng, cứ lấy mà xài, không cần thương lượng cùng ta." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Tốt, cứ giao cho ta xử lý." Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ nói ra.

Hàn Lập lập tức vung tay lên, một đống lớn vòng tay trữ vật cùng nhẫn trữ vật xuất hiện trước người Giải Đạo Nhân.

Dù thần sắc Giải Đạo Nhân hiếm khi biến hóa, nhưng thấy một màn như vậy đuôi lông mày không khỏi chau lên, lộ ra thập phần ngoài ý muốn.

Trong nội tâm Hàn Lập cười một tiếng, cáo từ rồi đi tới Linh Dược Viên, gieo trồng những Linh Dược đã được phân loại kia xuống.

Sau đó, hắn chọn lấy một chỗ đất trống, gieo trồng khỏa Lưỡng Sinh Thụ tàn phế kia xuống, lại điều phối linh dịch đổ vào trên đó.

Tuy trong lòng biết khả năng phục sinh cây này không lớn, nhưng trước mắt hắn cũng chỉ có thể dùng lục dịch tiểu bình làm được như vậy mà thôi.

Bởi vì lo lắng ngoài Bí Cảnh xảy ra biến cố, Hàn Lập cũng không dám

dừng lại lâu hơn, lập tức phất tay gọi cánh cổng ánh sáng màu bạc đến trước người, sải bước ra khỏi Động thiên Hoa Chi.

------oOo------

Chương 698: Ước định

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thời gian thoáng một cái đã qua bảy ngày bảy đêm.

Hắn khoanh chân ngồi chờ bên bãi đá, trong lúc chờ đợi thì hắn phát hiện chỗ này cho dù ban ngày hay đêm thì trên bầu trời thủy chung mây đen vẫn ép thấp xuống đất.

Vào ban ngày trên bầu trời có ba vầng mặt trời treo trên không trung, còn ban đêm thì lại có sáu vầng trăng xếp thành một đường, hơn nữa bất kể khi nào, sáu vầng trăng cũng luôn tròn trịa, chưa bao giờ biến thành trăng khuyết cả.

Nhưng bất kể thế nào, mây đen trên màn trời vẫn không tản đi hết, hắn cũng không có cách nào dùng bình nhỏ ngưng tụ ra lục dịch cả.

Thỉnh thoảng vào ban đêm, sâu trong mây đen còn vang lên từng đợt sấm rền liên tục, khiến cho hắn tưởng là có hung thú gì đó đang ẩn nấp, liền ngưng thần đề phòng, kết quả lại là gió êm biển lặng, không phát sinh gì cả.

Vào sáng sớm hôm nay, mặt đất dâng lên cỗ sương mù nồng đậm, khiến cho sát khí bốn phía trở nên càng thêm dày đặc.

Trong lúc Hàn Lập nhắm mắt điều tức, chợt hắn nghe một tiếng ho nhẹ, hắn liền từ từ mở mắt ra nhìn qua, chỉ thấy Thạch Xuyên Không đã tỉnh lại rồi.

Y chống đỡ thân thể ngồi dậy, rồi giương mắt nhìn hàn Lập, sau đó không

nhanh không chậm kiểm tra pháp khí trữ vật trên người, trong mắt chứa đầy vẻ nghi hoặc, liền hỏi một câu có chút không đầu không đuôi:

"Vì cái gì?"

"Vì cái gì mà cứu ngươi? Hay là vì cái gì mà không giết ngươi?" Sắc mặt Hàn Lập không đổi, hỏi ngược lại.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, vuốt vào ấn đường mấy cái, ký ức mới dần dần khôi phục lại hoàn toàn, rồi mở miệng nói: "Lúc trước mới tới đây, ta đã bị một thứ gì đó không rõ là Yêu Thú hay là cái gì đó tập kích, là ngươi đã cứu ta sao?"

"Cũng không phải là Yêu Thú hay thứ gì tập kích cả, mà chỉ là khu vực sinh trưởng đặc thù mà thôi." Hàn Lập chỉ nói qua loa.

"Nơi này là chỗ nào vậy?" Thạch Xuyên Không ngắm nhìn bốn phía, mở miệng hỏi.

"Nếu ta đoán không sai, chúng ta bị lốc xoáy không gian trong di tích Chân Ngôn Môn nuốt vào, đã tới Hôi Giới rồi." Giọng Hàn Lập bình tĩnh nói ra.

Tuy là hắn đã đoán ra trước đó, rồi từ trong miệng Ma Quang đạt được manh mối, nhưng hắn cũng không chắc có phải đây là Hôi Giới hay không. Nhưng lúc này hắn đã quan sát qua mọi thứ trong một khoảng thời gian, kết hợp với những gì hắn biết về Hôi Giới trước đó, cũng đủ để hắn nhận định được.

"Cái gì? Ngươi nói chúng ta đã đến Hôi Giới?" Thạch Xuyên Không có chút không tin được, hỏi.

Vừa dứt lời, y vội tra xét tình hình xung quanh, sắc mặt thay đổi liên tục, sau một lúc lâu mới bình tĩnh trở lại.

"Nghĩ không ra, vậy mà lại đến Hôi Giới theo cách này..." Thạch Xuyên Không cười khổ nói ra.

"Trước đó ngươi bị sát khí nơi này xâm nhập, ta đã dùng Túc Sát Đan thanh trừ một phần, hiện giờ cơ thể ngươi vẫn còn sót không ít độc tố chưa rõ, bây giờ ngươi đã tỉnh lại, vậy thì tự mình nghĩ cách đối phó đi." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Túc Sát Đan... Vì sao ngươi lại dùng nó để cứu ta chứ? Trong mắt của ta, quái vật kia giết ta, hay là chính ngươi ra tay giết người đoạt bảo thì lại hợp lý hơn." Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập, hỏi.

"Nếu ta đoán không sai, ngươi không hẳn là Ma Tộc bình thường, mà là có nguồn gốc sâu xa với Quảng Nguyên Trai a?" Hàn Lập hỏi ngược.

"Ngươi vì thân phận của ta mới cứu ta sao? Lệ đạo hữu, không phải ngươi cũng là loại người này chứ?" Thạch Xuyên Không nghe vậy liền sững sờ, rồi cười nhạo một tiếng nói ra.

"Mặc kệ ngươi nghĩ thế nào, hiện giờ ngươi đang thiếu ta một mạng. Đợi sau khi trở lại Tiên Giới, ta muốn ngươi vận dụng thật nhiều tài nguyên của Quảng Nguyên Trai, giúp ta tìm kiếm một người. Việc này đối với ngươi cũng không khó gì lắm." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nói ra.

Thạch Xuyên Không nhìn chằm chằm vào hai mắt Hàn Lập, chỉ thấy sắc mặt hắn thản nhiên, không giống giả bộ, liền có chút nghi ngờ.

"Thật là ngươi chỉ vì chuyện này hay sao?" Y có chút không tin tưởng, hỏi lại.

"Hiện giờ nói nhiều cũng vô dụng, đợi trở lại Tiên Vực ngươi sẽ biết. Quảng Nguyên Trai làm ăn lớn, tin là hai chữ uy tín ngươi còn coi trọng hơn cả ta nữa?" Hàn Lập nhíu mày nhìn Thạch Xuyên Không, hỏi.

"Chuyện tìm người ta có thể đáp ứng ngươi, thậm chí sau này ngươi gặp nạn, ta sẽ ra sức giúp ngươi một lần." Lúc này Thạch Xuyên Không mới tin lời nói Hàn Lập, gật đầu nói.

"Có điệu kiện gì không?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Không có bất kỳ điều kiện gì, nếu không thì mạng Thạch Xuyên Không của ta cũng không đáng tiền." Khóe miệng Thạch Xuyên Không khẽ nhếch, lộ ra vẻ cười đùa, mở miệng nói ra.

"Ngươi hãy tĩnh dưỡng mấy ngày đi, chờ thương thế phục hồi như cũ, chúng ta liền rời khỏi chỗ này, trước hết phải biết chúng ta hiện đang ở chỗ nào đã, rồi lại nghĩ cách trở về Tiên Giới." Hàn Lập nói xong, liền nhắm hai mắt mình lại.

Thạch Xuyên Không cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn Hàn Lập thật sâu, vẫn không cách nào nhìn thấu người trước mắt này được, lập tức lắc đầu, lật tay lấy ra một viên đan dược, sau đó uống vào rồi khoanh chân nhắm mắt, lặng yên điều tức.

Trải qua mấy ngày như vậy, hai người tìm được một phương hướng, rồi cùng nhau điều khiển bích ngọc phi xa rời khỏi bãi đá này bay về hướng đó.

Đã bay được mấy ngày, chung quanh vẫn là một mảnh đen trắng như trước, địa hình phía dưới cũng hầu như không có nhiều thay đổi.

Hàn Lập đứng trước mũi phi xa, nhìn cảnh vật hai bên đang lướt nhanh qua, ánh mắt lấp lóe.

Mặc dù nơi này màu sắc đơn điệu, nhưng cũng không thật sự hoang vu, trên mặt đất sinh sống không ít thực vật, có một số côn trùng cùng tiểu thú, thậm chí còn có dị thú hơi nhỏ bé.

Những dị thú này sống trong hoàn cảnh tràn ngập sát khí, cũng không bị ảnh hưởng gì cả, trái lại lại giống như sinh linh sinh sống trong thiên địa linh khí ở Tiên Giới.

"Xem ra nơi này quả thật là Hôi Giới rồi, tuy vậy có chút phiền toái." Thạch Xuyên Không nhíu mày, có chút bận tâm nói ra.

"Thạch đạo hữu có gì xin chỉ giáo cho?" Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không, hỏi.

"Tuy ta chưa từng tới Hôi Giới, nhưng cũng nghe là có không ít thế lực trong giới này, thù địch với tu sĩ Tiên Giới các ngươi cùng Ma Tộc bọn ta, một khi bị họ phát hiện thân phận, chúng ta gặp phiền toái cũng không nhỏ à." Thạch Xuyên Không ngưng trọng nói ra.

"Chuyện này ta cũng có nghe qua. Nói như vậy, chúng ta phải che giấu kĩ một chút rồi." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm, trong tay liền bấm niệm pháp quyết, rồi bất ngờ giẫm chân xuống phi xa môt cái.

Một cỗ ánh sáng màu đen từ người hắn tuôn ra, mau chóng phủ toàn bộ phi xa vào bên trong.

Trong miệng Hàn Lập nói lẩm bẩm, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Từng tia sáng màu đen lao ra, rồi quấn quanh trên phi xa, thỉnh thoảng có vài điểm phù văn màu đen từ người hắn bay ra, rồi dung nhập vào trong phi xa.

Màu sắc xanh biếc của phi xa mau chóng biến thành màu xám đen, ánh sáng màu xanh mặt ngoài cũng thay đổi thành từng đạo hắc quang, càng tản ra từng đợt dao động sát khí.

"Nghĩ không ra trên phương diện luyện khí Lệ đạo hữu cũng có tạo nghệ cao như thế, chỉ trong chốt lát đã làm chiếc phi xa thay đổi hoàn toàn." Thạch Xuyên Không tán thán nói.

"Bất quá chỉ ngụy trang một chút mà thôi, biến đổi phi xa còn dễ, nhưng ngươi muốn thay đổi khí tức trên người thì tương đối khó à." Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không, nói ra.

Lúc này sát khí quấn thân hắn, còn hơn cả Ma Quang, muốn ngụy trang thành Hôi Tiên cũng rất dễ dàng, chủ yếu là Thạch Xuyên Không có thể làm được hay không.

"Lệ đạo hữu không cần phải lo cho tại hạ, ta tự có cách." Thạch Xuyên Không cười nhạt một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu nhẹ, không nói gì nữa, liền điều khiển phi xa tiếp tục bay tới.

Thạch Xuyên Không cúi đầu trầm ngâm, một lúc sau chợt vung tay lên, trong lòng bàn tay lóe lên ánh sáng trắng, hiện ra một hạt châu màu trắng lớn chừng ngón cái.

Tay y bấm niệm pháp quyết, rồi điểm một cái vào hạt châu màu trắng.

Hạt châu lập tức phát ra từng đạo bạch quang, trong hạt châu hiện ra một vòng xoáy màu trắng, mau chóng xoay chuyển.

Sát khí trong không khí xung quanh liền cuồn cuộn tụ lại, vòng xoáy màu trắng trong hạt châu rất nhanh đã biến thành màu xám, tản ra hào quang cũng biến thành hôi mang.

Hàn Lập nhìn thấy màn này, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, liếc nhìn viên châu kia, rồi rất nhanh dời ánh mắt đi, lại tiếp tục tập trung điều khiển phi xa.

Bay được gần nữa ngày, địa hình phía dưới rốt cục cũng đã thay đổi, mặt đất trở nên bằng phẳng, trên đất còn mọc mảnh lúa mạch non cao bằng người, nhìn tựa như là một vùng thảo nguyên vậy.

Gió thổi qua thảo nguyên, thực vật màu xám theo gió lay động, nhìn như sóng biển dâng trào, có chút hùng tráng.

Lại bay về phía trước thêm đoạn thời gian, đuôi lông mày hắn khẽ động, liền vẫy tay bấm niệm pháp quyết, phi xa lập tức ngừng lại.

Ánh mắt của hắn nhìn về bên trái phía trước, Thạch Xuyên Không cũng nhìn theo.

Cách hắn ước chừng hơn nghìn dặm, có một đội ngũ thật dài đang đi tới, nhất là phía trước mười mấy chiếc xe lớn có cự thú nhìn như con tê giác đang kéo xe.

Xung quanh xe ngựa có từng thân ảnh cao lớn, có chừng ba bốn ngàn người.

Những thân ảnh này nữa thân dưới là hình người, còn đầu lại là thằn lằn, trên da lộ đầy lân giáp màu xám.

Đội ngũ phía sau thì lại lùa một bầy dị thú nhìn giống như con nai màu xám vậy, trên đầu mọc hai sừng hưu giống như san hô, mơ hồ lóe óng ánh, số lượng khoảng vạn đầu, đang bị bọn họ lùa tiến lên từ từ.

Đội ngũ này, nhìn rất giống những dân du mục di chuyển đến bãi cỏ khác vậy.

Những Tích Dịch Nhân này rõ là sinh vật có trí khôn, khí tức cũng có chút cường đại, thậm chí có một gã đạt đến cảnh giới Đại Thừa, sát khí phát ra từ thể nội cũng rất mãnh liệt.

Hai người Hàn Lập nhìn nhau, trong mặt lộ vẻ vui mừng.

Rốt cục cũng có thể nắm rõ tình hình chỗ này.

Hàn Lập lật tay thu hồi phi xa, bên ngoài thân lấp loé ánh sáng màu xám, trong cơ thể tuôn ra mảnh lớn sương mù, trong nháy mắt khí tức cả người thay đổi, tản ra sát khí cuồn cuộn, hai mắt cũng biến thành một mảnh sương mù màu xám.

Thạch Xuyên Không nhìn thấy Hàn Lập trong khoảnh khắc đã biến thành người khác, giống như đúc với khí tức mấy tên Hôi Tiên xuất hiện trong di tích Chân Ngôn Môn lúc trước, trong lòng thầm chấn kinh.

Tuy vậy y cũng lật tay lấy ra hạt châu kia, rồi há miệng nuốt vào.

Chỉ thấy từng đạo khí màu xám từ trong cơ thể y tuôn ra, làm cả người cũng thay đổi theo, tản ra một cảm giác lạnh lẽo, hai mắt cũng biến thành màu xám.

Tuy Thạch Xuyên Không biến hóa không hoàn mỹ bằng Hàn Lập, nhưng cũng bắt chước được sáu bảy phần.

Hai người bọn hắn biến hóa xong, đang muốn bay nhanh tới, bất ngờ phía trước vang lên từng trận "Ù ù".

"Xem ra vận khí của chúng ta cũng không tệ." Hàn Lập nhíu mày lại, khẽ cười nói.

Chưa dứt lời, thân hình hắn đã lao tới, lóe lên rồi biến mất.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không cũng có chút sáng lên, liền hóa thành một đạo ánh sáng màu xám, theo sát sau lưng Hàn Lập, phá không lao về phía trước.

Đội ngũ Tích Dịch Nhân lúc này bỗng nhiên đại loạn, nguyên nhân náo động là do bảy con quái điểu màu xám từ trong sâu thảo nguyên bay tới.

Thân hình những con chim này vượt quá mười trượng, ngoại hình to như con dơi, không có lông vũ, đầu thì như đầu rồng, răng trong miệng xen kẽ như chiếc lược, lấp lóe từng đợt hàn quang, chi dưới thì mọc ra một đôi lợi trảo màu đen, dài chừng vài thước, nhìn giống như cây lợi kiếm màu đen vậy, làm cho người ta nhìn thấy mà kinh hãi.

Trên mặt mấy đầu quái điểu màu xám lộ ra vẻ hưng phấn, trong miệng phát ra tiếng "Cạc cạc" quái dị, rồi nhao nhao vươn song trảo, vồ xuống bầy hươu phía sau đội ngũ.

------oOo------

Chương 699: Bộ lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Đáng chết! Súc sinh, ngươi dám!"

Một tiếng quát tháo từ đội ngũ phía trước truyền ra, từ đó lao ra một bóng người màu xám, đúng là một tên Tích Dịch Nhân.

Thân hình người này cao lớn, hơn xa những người khác, cái đầu của gã tròn vo, ngũ quan có chút đẹp đẽ, nhìn khá giống hình người, chỉ là trên mặt hiện đầy lân phiến, phát ra khí tức khổng lồ thẳng đến cảnh giới Đại Thừa.

Gã vung tay lên, liền loé lên ánh sáng màu xám chói mắt, từ đó lao ra một thanh cốt kiếm màu xám, sau đó phá không lao như cầu vồng đâm tới một con quái điểu màu xám.

Quái điểu màu xám kia giật mình, liền vỗ cánh tránh né, nhưng lại không thể né tránh được, thế là trên bụng bị vạch một vết thương thật dài, từ đó phun ra luồng máu màu xám, trong miệng kêu khàn khàn thảm thiết.

"Sưu sưu sưu!"

Trong những xe lớn khác cũng lao ra ba bóng người, đều phát ra khí tức Hợp Thể Kỳ, rồi tế ra đủ loại pháp bảo làm bằng xương, đánh về phía mấy con quái điểu màu xám khác phía trước.

Trong miệng những quái điểu màu xám phát ra tiếng kêu hung hãn thật lớn, rồi há to miệng phun ra từng đạo phong nhận màu xám, đánh về phía những Tích Dịch nhân kia, còn lợi trảo màu đen dưới người phát ra hắc quang lóa mắt, trực tiếp chụp vào những pháp bảo làm bằng xương kia.

Song phương rất nhanh lao vào chém giết nhau, vang lên tiếng phong nhận "Vù vù".

Bộ lạc phía dưới hỗn loạn lần nữa, những con sừng hươu màu xám kia hoảng sợ vô cùng chạy tứ tán, trái lại Tích Dịch tộc nhân thì tự mình đuổi theo chúng, khó khăn lắm mới mang bầy hươu rời xa chiến trường.

Giữa không trung, giao phong càng thêm kịch liệt, một bên Tích Dịch Tộc đã từ từ rời vào thế hạ phong.

Số lượng quái điểu màu xám khá nhiều, thực lực phần lớn là Hợp Thể Kỳ, tên cầm đầu Đại Thừa Kỳ Tích Dịch Tộc kia mặc dù lợi hại, nhưng lúc này bị ba con quái điểu màu xám cuốn lấy, đã không cách nào phân thân.

Còn ba tên tộc nhân Tích Dịch khác đối mặt với bốn con quái điểu màu xám khác, cũng đã rơi vào thế hạ phong, nếu không nhờ một tên Tích Dịch Tộc trong tay có một tấm cốt thuẫn màu xám rất là thần diệu, đã đỡ phân nữa công kích cả bốn con quái điểu, nếu không trong ba người đã sớm có người thụ thương.

Tuy vậy, một lúc sau, ba tên tộc nhân Tích Dịch dựa lưng vào nhau, thở hồng hộc, bộ dáng cũng không thể nào kiên trì được lâu.

"Tộc trưởng, tình hình không ổn rồi!"

Tích Dịch tộc nhân cầm cốt thuẫn đẩy mạnh cái móng vuốt nhọn hoắc của quái điểu ra, thân thể lung lay một chút, rồi lo lắng hô một tiếng về phía Tích Dịch tộc nhân Đại Thừa Kỳ.

Trong mắt tộc trưởng Tích Dịch Nhân lộ vẻ lo lắng vô cùng, gã làm sao lại không biết tình cảnh ba tên tộc nhân chứ, nhưng ba con quái điểu màu xám này liên thủ, thực lực cũng không yếu so với gã, căn bản là không thể bứt ra trợ giúp ba người kia được.

"A!" Một tiếng hét thảm truyền đến, một tên Tích Dịch Tộc nhất thời sơ sẩy, đã bị một cái móng vuốt nhọn hoắc màu đen vồ trúng, trên người liền bị cắt ra mấy đường vết thương thật dài, máu tươi ứa ra, một cánh tay cơ hồ

bị chém đứt, chỉ còn sót lại chút da thịt dính trên người.

Người này thụ trọng thương, cả người bị đánh văng ra ngoài, thế liên thủ của ba người chợt bị phá đi.

Trong miệng một con quái điểu màu xám phát ra tiếng hưng phấn, rồi đuổi theo Tích Dịch Nhân đó.

Tộc trưởng Tích Dịch vừa sợ vừa giận, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, bất ngờ há miệng phun ra cỗ ánh sáng màu xám, chui vào trong thanh cốt kiếm màu xám.

Sau đó Cốt kiếm màu xám lập tức xoay một vòng, hào quang tỏa sáng, hóa thành một đoàn quang cầu màu xám, quay cuồng chớp động.

Từng đợt ba động kiếm khí dọa người từ trong đó truyền ra, hư không chung quanh cũng vang lên tiếng "Xuy xuy" thật lớn, mơ hồ nổi lên từng tia dao động.

Ba con quái điểu màu xám thấy vậy, hai con trong đó vội vã phi người né tránh.

Nhưng một con quái điểu cuối cùng thì trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trái lại khẽ vỗ hai cánh, bất ngờ thân thể khổng lồ hóa thành một đạo bóng xám, lao về tộc trưởng Tích Dịch Tộc, cùng lúc há to miệng ra.

Âm thanh duệ khiếu phát ra "Xuy xuy", một chùm quang mang màu đen bắn ra như mưa đánh về phía tộc trưởng Tích Dịch.

Tộc trưởng Tích Dịch kinh hãi, vội bấm niệm pháp quyết.

Chùm sáng màu xám bất ngờ nổ tung ra, vô số kiếm khí nhỏ bé màu xám từ đó phun ra, lao về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt bao phủ phương viên mấy trăm trượng.

Một tiếng thê lương thảm thiết vang lên, rồi chợt tắt ngúm.

Một bộ thi thể tàn phế từ giữa bầu trời rơi xuống, đúng là con quái điểu màu xám kia.

Toàn thân nó bị vô số đạo kiếm khí đâm trúng, mơ hồ không có một chỗ nào lành lặn, đã không còn phát ra khí tức nữa.

Tuy vậy tộc trưởng Tích Dịch kia cũng lảo đảo trở ra, phía bên trái nửa người trên cũng hiện ra chấm chấm lỗ nhỏ, từ đó phát ra từng tia hắc khí, rồi lan qua chỗ khác trên cơ thể.

Gã chưa kịp xử lý thương thế trên người thì hai đạo bóng xám nhanh như chớp đánh tới, chính là hai con quái điểu màu xám vừa tránh thoát khi nãy.

Tộc trưởng Tích Dịch giật mình, vội mạnh mẽ vận dụng sát nguyên trong thể nội, nhưng vì thụ thương nửa người cho nên vận chuyển sát nguyên cũng bị ảnh hưởng thật lớn, vận dụng không được nhiều, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hai đạo bóng xám tới nhanh như chớp, trong nháy mắt đã đến trước người gã, bốn lợi trảo màu đen lấy thế sét đánh ngang tai bất ngờ vồ xuống.

Tộc nhân xung quanh thấy vậy đều sợ hãi, nếu tộc trưởng gặp nạn thì cả tộc đàn cũng sẽ gặp tai họa ngập đầu!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo ánh sáng màu xám từ trên trời đánh xuống, một tiếng "Phốc phốc" tùy tiện liền xuyên thủng hai con quái điểu màu xám.

Sau một khắc, bất ngờ ánh sáng lóe lên, rồi tách ra đạo đạo hôi quang nhỏ bé, thình lình xoắn một phát.

Thân thể hai con quái điểu trong nháy mắt liền biến thành thịt xay, một tiếng kêu rên cũng không kịp phát ra.

Mơ hồ cùng lúc đó, trên không ba tên Tích Dịch Nhân cũng lóe lên hắc quang, hiện ra một thanh phi kiếm màu đen, từ đó bắn ra từng đạo kiếm khí màu đen, bao phủ thân thể bốn con quái điểu màu xám lại.

Ánh kiếm màu đen lóe lên, chém thân thể bốn con quái điểu thành mấy khúc, tất cả đều đoạn tuyệt khí tức.

Ba tên Tích Dịch Nhân thấy vậy, đều ngẩn người ngay tại chỗ.

Ngay lúc đó, giữa không trung hoa lên một cái chợt hiện ra hai bóng người, rồi hạ từ từ xuống, chính là hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không.

Tộc trưởng Tích Dịch thấy rõ thân hình diện mục hai người Hàn Lập, sắc mặt liền thay đổi, vội bay tới.

"Đa tạ hai vị Thượng Tiên xuất thủ cứu giúp bộ tộc Hôi Tích chúng ta." Tộc trưởng cung kính thi lễ.

Ba tên Hôi Tích Tộc kia cũng bay tới, khom mình hành lễ nói lời cảm tạ, rồi ánh mắt nhìn hai người tràn đày ước ao và kính sợ.

"Chỉ là tiện tay mà thôi, không cần đa lễ, đều đứng lên đi." Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nhìn thoáng nhau, từ tốn nói.

Mấy người tộc trưởng Hôi Tích lúc này mới đứng dậy, tiếp đó đứng một bên không nói gì, bộ dạng lắng nghe lời dạy dỗ.

"Hai người chúng ta dạo chơi đến tận đây, vài ngày trước gặp phải một trận phong bạo, bị lạc mất phương hướng, cho nên hiện không biết đây là nơi nào?" Hàn Lập nhìn bộ dáng mấy người, trong lòng có chút kỳ quái, rồi cẩn thận cân nhắc từ ngữ, nói ra.

Quả thật mấy ngày trước đó bọn hắn gặp một trận phong bao màu xám thật lớn, cho dù lấy thực lực của người, cũng phải tốn sức mới thoát ra được.

"Bẩm Thượng Tiên, chỗ này là thảo nguyên Lục Nguyệt trong Tây Bắc Bộ, hai vị Thượng Tiên chắc hẳn gặp phải phong bạo hôi triều đặc thù của bản địa rồi." Hôi Tích tộc trưởng nói ra.

"Hôi triều... Thì ra là thế." Hàn Lập lẩm bẩm một câu.

"Hai vị Thượng Tiên đi đường vất vả, nếu không chê, không bằng đến bộ lạc Hôi Tích chúng ta nghỉ ngơi một lát, như thế nào. Bộ lạc Hôi Tích tuy không lớn, nhưng có đặc sản Bạch Nhung Trà có chút đặc biệt." Hôi Tích tộc trưởng nhìn hai người, thấy sắc mặt hai người lộ vẻ phong trần, cẩn thận nói ra.

"Cũng tốt." Bọn Hàn Lập đang muốn tiếp xúc nhiều với Hôi Tích tộc, cùng tìm hiểu tình hình Hôi Giới một chút, hiển nhiên sẽ không từ chối.

"Vậy xin mời hai vị Thượng Tiên." Tộc trưởng Hôi Tích nghe vậy đại hỉ, vội đi trước dẫn đường, rất nhanh hạ xuống.

Nhìn thấy Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, những người Hôi Tích Tộc dưới đất lộ vẻ kính sợ, nhao nhao phủ phục quỳ xuống, cung kính hành lễ.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Tuy tu vi mình cao cường, nhưng đám Hôi Tích Tộc này tựa hồ cung kính quá mức, loại cảm giác này giống như ăn mày gặp hoàng đế vậy.

Mặc dù trong lòng Hàn Lập thấy quái lạ, nhưng trên mặt cũng không biểu lộ gì cả.

Những bầy hươu màu xám bởi vì kinh sợ cho nên vẫn chạy tứ tán, không hoàn toàn kiểm soát được, khiến cho đội ngũ có chút lộn xộn như trước.

"Mau mau quản tốt những Mi Giác Lộc này, chớ để hai vị Thượng Tiên chê cười, truyền lệnh ta, hôm nay hạ trại tại đây." Vẻ mặt tộc trưởng Hôi Tích trầm xuống, quát.

"Vâng." Một tên Hợp thể Hôi Tích tộc bên cạnh vội đáp ứng một tiếng, rồi bay về bầy hươu phía sau.

"Thượng Tiên, mời vào trong trướng thượng tọa." Tộc trưởng Hôi Tích dẫn hai người Hàn Lập đến cỗ xe lớn phía trước.

Xe lớn này dài trăm trượng, rộng hai ba mươi trượng, mơ hồ tương đương một cái quảng trưởng thu nhỏ, trên xe xây dựng vài chục lều vải rộng thùng thình.

Dưới đáy xe cùng gần rìa xe khắc một vòng phù văn màu đen, hợp thành một cái pháp trận, đang vận chuyển "Ông ông", không ngừng phun ra từng luồng mây xám ở phía dưới, mơ hồ nâng toàn bộ xe lớn lên.

Hàn Lập hạ xuống xe lớn, tựa như có cảm giác đang đứng trên đám mây bồng bềnh, hắn không khỏi âm thầm gật đầu.

Khó trách chiếc xe lớn khổng lồ như thế, lại chỉ dựa vào một đầu dị thú tê giác lại có thể kéo nó nhẹ nhàng như vậy.

Tộc trưởng Hôi Tích dẫn hai người đến trước cái lều to nhất, Hàn Lập cũng không dừng lại mà đi vào cùng.

Thạch Xuyên Không theo sát sau lưng Hàn Lập, y biết mình thay đổi khí tức không quá hoàn hảo, cho nên tận lực không muốn gây sự chú ý của người khác, mọi chuyện do Hàn Lập ra mặt cả, trái lại việc này y cũng không bất mãn gì.

Không gian trong lều khá lớn, chia hai phần trước sau, phía trước là chỗ giống như phòng khách, chính giữa đặt một cái bàn dài, hai bên lót từng cái da thú êm ái.

Đại trướng phía sau tựa hồ là phòng ngủ dùng để nghỉ ngơi, chính giữa có treo một tấm rèm vải ngăn cách.

Lều vải này cũng không biết dùng tài liệu gì chế thành, sau khi đi vào, chợt âm thanh bên ngoài đều biết mất.

"Hai vị Thượng Tiên, xin mời ngồi." Tộc trưởng Hôi Tích mời hai người Hàn Lập ngồi xuống chính giữa bàn dài, còn mình thì phụng bồi bên cạnh.

Lúc này một tên tộc nhân Hôi Tích bộ dáng tùy tùng đi đến, dâng lên ba cái chén sừng hươu, bên trong chứa nước trà màu trắng.

Sương mù nhè nhẹ bay lên, tỏa ra một cỗ hương thơm nhàn nhạt.

"Bạch Nhung Trà này chính là đặc sản dùng lộc nhung San Giác Lộc của bộ lạc Hôi Tích chúng ta, thêm vào sữa hươu, lại còn thêm mười mấy loại vật liệu chế thành, có chút tác dụng tinh tiến tu vi. Đương nhiên, lấy tu vi hai vị Thượng Tiên, trà này hiển nhiên là vô dụng rồi, nhưng hương vị cũng rất khá, xin mời hai vị Thượng Tiên nhấm nháp một chút." Tộc trưởng Hôi Tích nịnh nọt nói.

"Coi như không tệ." Hàn Lập bưng chén lên uống một ngụm, rồi gật đầu nhẹ.

Thật ra khi hắn uống vào, cũng không có nuốt xuống, mà thu nó vào không gian Hoa Chi.

Đi vào Hôi Giới này, hắn cũng phải chú ý cẩn thận mọi chuyện.

Tộc Trưởng Hôi Tích thấy vậy vui mừng, lập tức phân phó người hầu mang một chút đặc sản mỹ thực của Hôi Tích Tộc, dâng lên những trái cây này, rồi mời hai người Hàn Lập nhấm nháp, nhiệt tình dị thường.

------oOo------

Chương 700: Biểu diễn kỹ xảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đa tạ tộc trưởng khoản đãi, bất quá hai ta tới đây không phải để nhấm nháp mỹ thực của bộ lạc Hôi Tích các ngươi." Hàn Lập đang thưởng thức những vật này liền ngừng lại, nói.

"Thượng tiên có gì phân phó, cứ nói đừng ngại." Hôi Tích tộc trưởng khẽ giật mình, nói gấp.

"Không biết bộ lạc Hôi Tích ngươi có địa đồ nơi này và tư liệu Lục Nguyệt thảo nguyên không?" Hàn Lập nói thẳng vào vấn đề.

"Có. Hai vị thượng tiên xin chờ một chút, ta phái người đi chỉnh lý, xong lập tức đưa tới." Tộc trưởng nghe vậy liền đứng lên, định đi ra ngoài.

"Chỉnh lý thì không cần, làm phiền tộc trưởng đem tất cả tư liệu địa lý, phong thổ, điển tịch bên trong Hôi Tích bộ lạc các ngươi tới đây, chúng ta sẽ tự xem xét." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nói thêm.

Hôi Tích tộc trưởng khẽ giật mình, nhưng lập tức đáp ứng một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài.

Không màng danh lợi với Hàn Lập, Thạch Xuyên Không nhìn như một mực thưởng thức trái cây nước trà, nhưng lông mày lại ẩn ẩn quanh quẩn một tia lo âu, thỉnh thoảng lại nhìn bốn phía, hiển nhiên có chút lo lắng việc mình ngụy trang.

Cũng không lâu lắm, Hôi Tích tộc trưởng dẫn hai người tới, hai người kia ôm trong ngực một chồng thư sách thật dày, nhìn thấy ít nhất cũng trăm bản trở lên.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng hơi động, có những điển tịch này, cuối cùng bọn hắn không còn mờ mịt không biết gì về Hôi Giới nữa.

Lúc trước hắn đã tiếp xúc qua văn tự Hôi giới trong túi trữ vật Long Tứ, là một loại cổ văn tại Chân Tiên Giới, nên không cần lo lắng không thể đọc hiểu.

"Hai vị thượng tiên, tất cả địa lý, phong thổ điển tịch bản tộc đều ở nơi này, Hôi Tích tộc chúng ta chỉ là một tộc đàn nho nhỏ trong Hắc Xỉ vực, tư liệu không nhiều, xin thượng tiên rộng lòng tha thứ." Hôi Tích tộc trưởng kinh sợ nói.

"Không sao, chúng ta cũng không có đại sự gì, chỉ là dọc đường đến đây cảm thấy có chút hứng thú với mảnh Lục Nguyệt thảo nguyên này." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, mở miệng nói ra.

Hôi Tích tộc trưởng nghe vậy thoáng thở nhẹ ra, phất tay bảo hai người sau lưng đặt điển tịch xuống.

"Hai vị thượng tiên xin chậm rãi xem xét, ta sắp xếp người trông coi sổ sách ở bên ngoài, nếu có chuyện gì, xin cứ việc phân phó." Sau khi gã nói xong, thức thời mang theo hai người kia cáo từ ly khai.

Hàn Lập nhìn mấy người ra ngoài, lập tức phất tay bấm niệm pháp quyết.

Một cỗ hôi quang bắn ra, sau đó hóa thành một màn sáng màu xám, bao phủ lại toàn bộ lều vải.

Lúc này, trong mắt Thạch Xuyên Không mới thoáng buông lỏng.

Thời gian sau đó, hai người Hàn Lập tự mình lấy ra một bản điển tịch nhanh chóng đọc qua.

Mặc dù hơn trăm bản điển tịch ở đây không ít, nhưng tu vi và ký ức hai người cao đến bực nào, rất nhanh xem hết toàn bộ, giờ phút này có chút am hiểu địa phương này.

Nơi này xác thực chính là Hôi Giới, bất quá Hôi Giới cũng giống như Chân Tiên Giới rộng vô biên vô hạn, bây giờ hai người bọn họ đang ở cụ thể tại phương nào Hôi Giới, bên trong những điển tịch kia cũng không nói rõ.

Hôi Tích tộc chỉ là một tiểu tộc, đời đời ở Lục Nguyệt thảo nguyên, bởi vậy nội dung giảng thuật điển tịch trong tộc có hạn, đại đa số đều liên quan tới mảnh Lục Nguyệt thảo nguyên này, kỳ thật đối với tuyệt đại đa số tộc nhân Hôi Tích tộc bình thường thì mảnh thảo nguyên này chính là toàn bộ nơi sinh hoạt của bọn họ.

Diện tích Lục Nguyệt thảo nguyên rộng lớn, mạch khoáng dưới mặt đất rất nhiều, chẳng những đủ loại thảm thực vật tươi tốt, còn có rất nhiều loại khoáng thạch cùng tài liệu, trừ Hôi Tích tộc, còn có không ít tộc đàn sinh hoạt tại đây.

Mà Lục Nguyệt thảo nguyên nằm ở phía tây bắc của Hắc Xỉ vực.

Liên quan tới Hắc Xỉ vực, trong những điển tịch này cũng không nói rõ, chỉ biết là bao la khôn cùng, đối với toàn bộ Hắc Xỉ vực thì Lục Nguyệt thảo nguyên bất quá chỉ là một nơi nhỏ bé mà thôi.

Về phương diện địa lý, bọn Hàn Lập chỉ tìm được tin tức như vậy, về phương diện con người, Hôi Giới khá tương tự với Man Hoang Giới Vực, đều lấy tộc đàn làm cơ sở, trên tộc đàn chính là một lãnh chúa, đại lãnh chúa thống lĩnh Lục Nguyệt thảo nguyên có tên là "Tam Miêu", chỉ là đối với người này, trong những điển tịch của Hôi Tích tộc cũng không có nói nhiều.

Phía trên lãnh chúa chính là Vực Chủ, liên quan tới Hắc Xỉ vực chủ, trong những điển tịch này ghi chép càng ít, chỉ có một ít lời kể ca tụng công đức mà thôi.

Hàn Lập nhìn một bản điển tịch trong tay, ánh mắt chớp động.

Từ những câu chữ ca tụng công đức Hắc Xỉ vực chủ, mặc dù không có bất luận tin tức gì cụ thể, nhưng bằng vào kiến thức lịch duyệt của hắn, mơ hồ có thể phỏng đoán ra tu vi của người này cực cao, có lẽ không dưới Đại La

cảnh.

"Hôi Giới có thể đối địch cùng Chân Tiên Giới, thực lực tất nhiên không yếu, bây giờ chúng ta đang ở ở địa phương nhỏ Lục Nguyệt thảo nguyên này vẫn còn tốt, nếu đi tới nơi phồn hoa, chưa hẳn thân phận có thể ẩn giấu được." Thạch Xuyên Không buông cuốn thư tịch trong tay xuống, có chút bận tâm nói.

"Nếu như vậy, tạm thời chúng ta đi theo Hôi Tích tộc đã, để có thể che giấu tung tích, lại có thể thừa cơ tìm hiểu thêm về Hôi Giới." Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói.

"Đành phải như thế." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

Hai người lại thương nghị một hồi, Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thu hồi cấm chế chung quanh, mở miệng kêu một tiếng.

"Người đâu."

"Hai vị thượng tiên, xin hỏi có gì phân phó?" Một tên Hôi Tích cao to đi tới, vội quỳ xuống, kính sợ vô cùng nói, thanh âm ẩn ẩn có chút run rẩy.

Bên trong tộc đàn Hôi Giới phân chia cao thấp, đẳng cấp cực kì sâm nghiêm.

Hôi Tích tộc xem như tộc đàn cấp thấp, mà tộc đàn càng tiếp cận hình người thì càng cao cấp, đây cũng là nguyên nhân Hôi Tích tộc vừa thấy hai người Hàn Lập liền cực kì kính sợ.

"Chúng ta có việc muốn thương nghị với tộc trưởng, đi gọi hắn tới đây." Sắc mặt Hàn Lập ngạo nghễ, dùng một loại giọng điệu như ra lệnh, nói.

Đối với hiểu lầm của Hôi Tích tộc, hắn tự nhiên sẽ không giải thích, như vậy càng có lợi cho bọn hắn ẩn tàng.

"Vâng." Trên mặt Hôi Tích tộc nhân cao to lộ vẻ kính sợ càng lớn, vội đáp ứng một tiếng rồi lui ra ngoài.

Cũng không lâu lắm, Hôi Tích tộc trưởng đã bước nhanh tới.

"Hai vị thượng tiên, có gì phân phó?" Thân thể Hôi Tích tộc trưởng khom xuống, sắc mặt cung kính không giảm chút nào.

"Tộc trưởng không cần khách khí như thế, chúng ta tới Hôi Tích tộc là khách, nói đến đây vẫn chưa có thỉnh giáo đại danh của ngươi." Hàn Lập thả cuốn thư tịch trong tay xuống, trong miệng mặc dù lời nói khiêm tốn, nhưng thần sắc lãnh đạm không ít so với lúc trước.

Hắn vừa rồi có chút quá ôn hoà với Hôi Tích tộc trưởng, giờ phút này có chút không phù hợp thân phận, sau này cần phải thay đổi mới được.

"Bẩm thượng tiên, tại hạ Tịch Nham." Hôi Tích tộc trưởng nhìn thấy sắc mặt Hàn Lập, trong lòng căng thẳng, thần sắc càng thêm cung kính.

"Nguyên lai là Tịch Nham tộc trưởng, gọi ngươi tới cũng không có sự tình gì khác, ta thấy toàn thể Hôi Tích tộc các ngươi xuất động như thế, không phải là muốn đi tham gia đại hội "Tháp Mộc Đạt" chứ?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

Cứ mỗi trăm năm, tất cả đại tộc quần phân tán các nơi trên Lục Nguyệt thảo nguyên sẽ tụ tập bên bờ hồ Ba Lăng, cử hành đại hội Tháp Mộc Đạt.

Tháp Mộc Đạt tại Hôi Giới trong lời nói của hắn lại mang theo ý tứ "Bội thu".

Thịnh hội này do đại lãnh chúa Tam Miêu chủ trì, sẽ cử hành một trận đấu pháp so tài.

Đương nhiên trận đấu pháp này cũng không phải là vô duyên vô cớ, các tộc đàn ở Lục Nguyệt thảo nguyên gần như đều theo chăn nuôi và khai khoáng để sống, vì ngăn ngừa xung đột, đại lãnh chúa Tam Miêu căn cứ kết quả tràng tỷ đấu này, quyết định khu vực hoạt động trăm năm tiếp theo của các tộc đàn.

Khu vực khác nhau, bất luận chăn thả hay là đào mỏ, ảnh hưởng đều cực lớn, nên các tộc rất xem trọng tràng tỷ đấu này.

Trong lúc diễn ra đại hội Tháp Mộc Đạt, các tộc sẽ còn tiến hành thương nhân mậu dịch, đem các vật phẩm trữ trăm năm qua giao dịch ra ngoài, đổi thành các vật bản tộc cần.

Địa hình Lục Nguyệt thảo nguyên rộng lớn, tất cả đại tộc quần lại phân tán khắp nơi, dẫn đến vật tư lưu thông nơi đây cực kỳ khó khăn, đại hội Tháp Mộc Đạt là con đường trọng yếu nhất, bất kể tộc đàn nào cũng sẽ không bỏ lỡ, thậm chí người ở khu vực khác còn mộ danh tới đây tham gia.

Có hai nguyên nhân này, đại hội Tháp Mộc Đạt trở thành thịnh hội trọng yếu nhất tại Lục Nguyệt thảo nguyên, nên trên những điển tịch kia càng ghi chép rõ ràng.

"Vâng." Tịch Nham tộc trưởng thành thật gật đầu.

"Ta cùng sư huynh mặc dù cũng không phải là người Hắc Xỉ vực, bất quá cũng đã nghe qua thanh danh đại hội Tháp Mộc Đạt, lần này liền theo Hôi Tích tộc các ngươi tới hồ Ba Lăng, vừa vặn mở mang kiến thức một chút." Hàn Lập nói.

Tịch Nham tộc trưởng nghe thấy lời này, ngẩn người.

"Thế nào, chẳng lẽ tộc trưởng cảm thấy không ổn?" Hàn Lập giương mắt nhìn Tịch Nham tộc trưởng một chút, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo.

"Không có, không có, hai vị thượng tiên nguyện ý cùng tộc ta kết bạn đồng hành, là vinh hạnh Hôi Tích tộc chúng ta, chỉ là cả Hôi Tích tộc cùng đi, tốc độ đi tới phi thường chậm chạp, trên đường chỉ sợ sẽ làm cho thượng tiên cảm thấy nhàm chán." Tịch Nham tộc trưởng nào dám hai lời, chần chờ nói.

Hai người Hàn Lập gia nhập Hôi Tích tộc, Tịch Nham tộc trưởng từ đáy lòng vẫn có chút hoan nghênh, mặc dù hai người Hàn Lập nhìn không dễ ứng phó, nhưng cũng không phải người bạo ngược hiếu sát.

Hơn nữa có hai vị này tọa trấn, chẳng những trên đường khỏi phải sợ hôi thú tập kích, không chừng trên đại hội Tháp Mộc Đạt còn có thể mượn dùng lực lượng bọn hắn.

"Lấy tốc độ các ngươi hiện tại, bao lâu thì mới đến hồ Ba Lăng?" Hàn Lập nghe thấy lời này khẽ giật mình, sau đó hỏi.

"Có lẽ cần thời gian bốn tới năm năm, ở giữa còn có vài địa phương có hôi thú lợi hại chiếm cứ, cần đi đường vòng." Tịch Nham tính toán một chút, nói.

"Khỏi đi đường vòng, cứ trực tiếp đi thẳng, nếu gặp hôi thú, hai người chúng ta sẽ ra tay giúp các ngươi tiêu diệt." Hàn Lập vung tay lên, ngạo nghễ nói.

"Nếu không đi đường vòng, ngược lại là có thể đến sớm nhiều năm." Tịch Nham nghe vậy vui mừng, cũng không phải vì có thể đến sớm, mà là vì Hàn Lập hứa hẹn xuất thủ đối phó hôi thú.

"Tốt, không có sự tình khác, ngươi đi xuống đi." Hàn Lập phất tay lệnh đuổi khách.

Tịch Nham tộc trưởng cáo từ một tiếng, quay người ly khai.

"Đúng rồi, trong tộc các ngươi còn có các loại điển tịch thư sách đồ vật nào khác, hết thảy chuyển tới đây, để lúc rảnh rỗi chúng ta sẽ đọc." Hàn Lập tựa hồ vừa mới nghĩ đến việc này, nói.

"Tốt, ta lập tức phái người đưa tới." Tịch Nham nghe vậy khẽ giật mình, vội đáp ứng một tiếng, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Tịch Nham ly khai, vẻ mặt lãnh ngạo của Hàn Lập lập tức biến mất không còn tăm tích, khôi phục bộ dạng bình thường.

"Nghĩ không ra Lệ đạo hữu còn có kỹ xảo diễn xuất như vậy, bội phục." Thạch Xuyên Không nhìn thấy thần sắc biến hoá của Hàn Lập, cười ha ha một tiếng nói.

"Trải qua lòng người hiểm ác, liều mạng tranh đấu, chỉ cần không chết, năng lực phương diện này tự nhiên sẽ đề thăng." Hàn Lập từ tốn nói.

"Xem ra Lệ đạo hữu gặp cố sự cũng không ít. Đúng rồi, đại hội Tháp Mộc Đạt ngược lại là một cơ hội chân chính kiến thức Hôi Giới." Thạch Xuyên Không thu hồi vẻ vui đùa, chuyển chủ đề nói.

(T/g: Chư vị thư hữu, chúc mừng năm mới! Tết xuân, trong ba ngày 4, 5, 6 Tiên Giới Thiên mỗi ngày một canh, Vong Ngữ sẽ tận lực không đứt chương a ^^)

------oOo------

Chương 701: Khiêu khích (Chúc mừng năm mới 2019)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Xuân Đến Mọi Nhà - Tri Ân Đọc Giả
Biết bao công sức bỏ ra
Dịch xuôi tác phẩm thật là kỳ công
Dịch giả có đủ thần thông
Văn dù xuôi ngược vẫn không nề hà
Nhưng mà nếu chỉ dịch ra
Không người tìm đọc cũng là phí thôi
Đọc giả đông đảo đây rồi
Đồng hành, ủng hộ, bồi hồi Dịch Gia.

Nay Xuân đến với mọi nhà
Chúc nhau chén rượu gọi là tri ân
Mọi người xin chớ phân vân
Nâng tay chén rượu vạn lần chúc Xuân
Chúc nhau năm mới Canh Tân
An Khang, Thành Đạt, ân cần tiến lên
Chúc nhau nhiều những vận hên
Sức khoẻ, hạnh phúc và quên nỗi buồn
Không còn những giọt lệ tuôn
Đọc cùng Dịch giả sẽ luôn đồng hành...

(Thi thơ Đường chủ Tây Độc)

Năm cũ đã qua, năm mới lại đến, Nhóm dịch Phàm Nhân Tông xin được gửi đến các bạn Đọc giả cùng những người anh người chị đã đồng hành suốt một năm qua cùng Lão Vong và Nhóm dịch, một Năm mới Bình An, Hạnh Phúc, May Mắn và Vui Vẻ, tất nhiên là không thiếu hai chữ Tài Lộc

rồi. (DG: Tiểu Mjnh)

***

"Đúng vậy a, hi vọng có thêm thu hoạch." Hàn Lập nói xong, nhìn lại phía xa.

Tịch Nham tộc trưởng rất nhanh liền dẫn người mang theo gần ngàn bản điển tịch, còn có một số ngọc giản đưa tới, trong đó thư tịch là chủ yếu, ngọc giản thì ít hơn.

Hôi Tích tộc nhân tựa hồ đọc sách không nhiều, những thư tịch này cũng không bảo tồn tốt, phía trên rất nhiều cái bám đầy tro bụi, thậm chí còn có cái bị không ít tổn hại.

Tịch Nham tộc trưởng có chút hổ thẹn với việc này, liên tục tạ lỗi. Hai người Hàn Lập tự nhiên không để ý những chuyện nhỏ nhặt này, rất nhanh bảo đối phương lui xuống.

Đọc qua những điển tịch này thì cực kỳ hỗn tạp, hai người thì lại đang muốn tìm hiểu mọi phương diện Hôi Giới.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Hôi Tích tộc tiếp tục lên đường,

chỉ là phương hướng lại điều chỉnh một chút.

Hai người Hàn Lập một mực ở trong đại trướng tộc trưởng, một bước cũng không hề rời, duy trì khoảng cách giống như quý tộc cao cấp, đồng thời cẩn thận nghiên cứu những điển tịch kia.

Hai người phảng phất như hai khối bọt biển, điên cuồng hấp thu hết thảy tin tức liên quan tới Hôi Giới.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã qua hơn ba năm.

Hôi Tích tộc trải qua đường xá rất dài, rốt cuộc cũng đến nơi, Ba Lăng hồ.

Ba Lăng hồ ở khu vực trung bộ Lục Nguyệt thảo nguyên, diện tích rất lớn, chừng mấy vạn dặm, bởi vì trong hồ chứa một loại tinh thạch đặc thù tên là Ba Lăng thạch, nên hồ có tên như vậy.

"Đây chính là Ba Lăng hồ!" Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đứng trong đại trướng, nhìn ra hồ nước to lớn phía trước.

Nước Ba Lăng hồ cực kì thanh tịnh, thỉnh thoảng có mấy con bạch điểu lướt trên mặt hồ, gây ra trận trận gió nhẹ thổi qua, mặt hồ gợn sóng chập chùng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, nhìn Ba Lăng hồ trừ màu sắc bên ngoài có chút đơn điệu, ngược lại cảnh sắc lại hiếm thấy, cho người một loại cảm giác khoáng đạt, nhìn có chút giống với hồ nước bao la ở Tiên Giới.

Từng đợt khí tức ẩm ướt đập vào mặt, làm người ngửi thấy tinh thần tỉnh táo.

Một chỗ đất bằng to lớn ở phía nam hồ nước, giờ phút này vạn chúng tụ tập, mặc dù còn một đoạn thời gian nữa đại hội Tháp Mộc Đạt mới tổ chức, bất quá đại đa số tộc đàn đã đến.

Một đóa mây trắng đột nhiên bay vụt đến, dừng ở phía trước Hôi Tích tộc.

Phía trên mây trắng đứng vài thân ảnh mặc trường bào màu trắng, thân thể những người này đều là đầu chim, hai mắt óng ánh, chớp động từng đạo tinh quang.

Trường bào màu trắng trên người bọn họ có chất liệu bất phàm, phía trên còn thêu đủ loại đồ án, chiếu sáng rực rỡ, đối lập hoàn toàn với Hôi Tích tộc đâu chỉ gấp mười lần.

Đi đầu là một thanh niên cao to có khí tức khổng lồ, đã đạt tới cấp độ Chân Tiên.

Khuôn mặt người này không có lông vũ, gương mặt bóng loáng, ngũ quan

có chút tiếp cận với hình người, chỉ là cái mũi còn hơi dài, hai mắt hơi lõm xuống, cho người ta một loại cảm giác âm lãnh cao ngạo.

"Các ngươi là người Hôi Tích tộc?" Ánh mắt thanh niên cao to quét qua Hôi Tích tộc, mở miệng nói ra, mang theo khẩu khí từ trên cao nhìn xuống.

"Tại hạ Hôi Tích tộc Tịch Nham, bái kiến Miêu tôn sử." Tịch Nham vội vàng bay ra ngoài, khom người thi lễ với thanh niên cao to, hiển nhiên là nhận ra người này.

"Tịch Phong, người này là ai?" Hàn Lập liền hỏi tên Hôi Tích tộc nhân phụ trách sổ sách bên ngoài.

Người này chính là một vị trưởng lão Hợp Thể kỳ của Hôi Tích tộc, phụng mệnh Tịch Nham tộc trưởng tới đây hầu hạ, giải thích rất nhiều việc trên đại hội cho hai người Hàn Lập.

"Khởi bẩm hai vị thượng tiên, hắn tên là Miêu Khôi, chính là mộ vị Chấp pháp sứ do Tam Miêu lãnh chúa phái tới." Tịch Phong trưởng lão cung kính nói.

"Nguyên lai là người của Tam Miêu lãnh chúa, khó trách phô trương lớn như thế." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, lơ đễnh nói.

...

"Chỉ còn hai tháng nữa là tới đại hội Tháp Mộc Đạt, Hôi Tích tộc các ngươi thật đúng là tới sớm a. Vị trí tốt trong hội trường hầu hết đã bị bộ tộc khác chiếm cứ rồi." Thanh niên cao to nhìn Tịch Nham một chút, từ tốn nói.

"Cái gì, chỉ có hai tháng? Theo lệ cũ thì đại hội hẳn là còn ít nhất một năm nữa mới bắt đầu mà?" Tịch Nham tộc trưởng biến sắc, thất thanh nói.

Để không ảnh hưởng trật tự đại hội Tháp Mộc Đạt, nơi trú đóng các tộc, còn có vị trí khu vực giao dịch, đều đã được quy định trước đó ứng với từng bộ tộc.

Nơi đóng quân thì cũng không đáng nói, ai cũng sẽ không để ý, nhưng vị trí khu vực giao dịch trước sau, có ảnh hưởng rất lớn đối với việc mua bán.

"Lãnh chúa đại nhân có lệnh, đại hội lần này cử hành sớm hơn, như thế nào, lệnh của lãnh chúa đại nhân còn cần trưng cầu ý kiến của ngươi?" Thanh niên cao to cười lạnh một tiếng, nói.

"Không dám không dám, tại hạ thất ngôn, xin Miêu tôn sử chớ trách. Đây là một chút quà mọn, xin tôn sứ nhận lấy, an bài cho Hôi Tích tộc chúng ta vị trí khá một chút." Tịch Nham tộc trưởng vội vàng xin lỗi.

Trong lúc nói chuyện, gã tiến lên mấy bước, lấy ra một cái túi nhỏ màu đen, nhét vào tay thanh niên cao to.

Thần thức thanh niên cao to quét qua cái túi, lúc này thần sắc mới thoáng buông lỏng.

"Địa phương tốt đều đã bị tộc khác chiếm hết rồi, như vậy đi, hai mươi hai khu này vẫn chưa có người nào sử dụng, liền giao cho Hôi Tích tộc các ngươi a." Thanh niên cao to lấy ra một cái ngọc bài màu trắng, ném cho Tịch Nham.

"Đa tạ tôn sứ." Sắc mặt Tịch Nham khẽ buông lỏng, tiếp nhận ngọc bài, chắp tay cười nói.

Thanh niên cao to vung tay lên, đám mây màu trắng chớp động quang mang, gào thét bay đi.

Tịch Nham nhìn mấy người ly khai, thấp giọng thở dài, phất tay mang theo Hôi Tích tộc đi về một hướng, rất mau tới nơi trú đóng đã được chỉ định.

Nơi này không phải quá mức thấp, nhưng cũng không tính là địa phương tốt, so với những nơi phía trước được sắp xếp của các tộc đàn khác thì vị trí Hôi Tích tộc này phi thường không đáng chú ý.

Trong đại trướng, Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nhìn qua các tộc đàn chung quanh.

Từng tộc đàn nơi đây, hình dạng khác nhau, ngược lại để hai người được một phen mở rộng tầm mắt.

Tộc đàn đã đến đây, có chừng hai ba mươi tộc.

Hơn nữa những tộc đàn phụ cận có quy mô khá lớn, bất luận là nhân số hay là cao thủ trong tộc đều hơn xa Hôi Tích tộc, đại đa số bên trong những tộc đàn này đều có tồn tại Chân Tiên cảnh tọa trấn.

So sánh thì Hôi Tích tộc nhỏ yếu hơn rất nhiều.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không thèm để ý, dời ánh mắt nhìn về phía khu đất trống to lớn bên bờ hồ.

Nơi đó cũng phân ra từng khu vực, trong mỗi khu vực đều có từng cái quầy hàng, phía trên bày đủ các loại vật phẩm, thoạt nhìn là nơi giao dịch mua bán của các tộc.

Vô số bóng người qua lại nơi đó, náo nhiệt vô cùng.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, Thạch Xuyên Không cũng nhìn sang nơi đó.

Đội ngũ Hôi Tích tộc chợt dừng lại, một đội ngũ khác đột nhiên xuất hiện ở phía trước, ngăn trở con đường.

"Uả, đây không phải Tịch Nham tộc trưởng sao? Hơn trăm năm không gặp, Hôi Tích tộc các ngươi làm sao lại chỉ có chút hình người như thế, giống như hoàn toàn không có phát triển nha, năm đó Hôi Tích tộc uy chấn tứ phương, giờ lại sa sút ra dạng thế này, thực sự là... Chậc chậc." Một thanh âm chói tai vang lên, trong đội ngũ phía trước đi ra một trung niên xấu xí mặt có lân phiến.

Đại hán có gương mặt gầy cao hãm sâu vào, cái mũi lại vô cùng bằng phẳng, hai mắt dài nhỏ, nhìn cực kì xấu xí.

Mặc dù người này xấu xí, tu vi cũng đã đạt tới Chân Tiên cảnh, dù chỉ là

Chân Tiên sơ kỳ, nhưng so với toàn bộ Hôi Tích tộc nhân thì lại cường đại hơn.

"Vân Triệu, Hôi Tích tộc ta như thế nào, có quan hệ gì với ngươi, mau tránh đường ra!" Sắc mặt Tịch Nham khó coi, âm thanh lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, sao lại nói là không quan hệ, dù sao năm đó hai tộc chúng ta cũng là đối thủ cạnh tranh, Hôi Tích tộc các ngươi ra cái dạng này, thật đúng là để ta khó xử a." Vẻ mặt đại hán trung niên niên trào phúng, không chút ý tứ tránh ra.

Sắc mặt Tịch Nham tái xanh, nhưng không nói lời nào.

Tộc đàn phụ cận nhìn thấy tình huống bên này, đều nhìn qua, nhưng không người nào tiến lên khuyên can, ngược lại phần lớn là một bộ dạng đứng xem náo nhiệt, vui sướng khi người gặp hoạ.

"Tịch Phong, người kia là ai?" Trong đại trướng, Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Bẩm thượng tiên, người kia là tộc trưởng Vân Triệu Ế Xà tộc, Ế Xà tộc cùng Hôi Tích tộc chúng ta năm đó bởi vì tranh giành một mỏ khoáng sản, phát sinh qua một chút tranh đấu, kết xuống mối thù. Người này có thù tất báo, mỗi lần gặp tại đại hội Tháp Mộc Đạt đều tới gây sự." Sắc mặt Tịch Phong cũng khó coi dị thường, nói.

"Chỉ bằng thực lực Hôi Tích tộc các ngươi, cũng dám tranh đấu cùng bọn hắn?" Hàn Lập ngạc nhiên hỏi.

"Cái này... Không dối gạt thượng tiên, Tịch Nham tộc trưởng vốn cũng có tu vi Chân Tiên cảnh, trong Hôi Tích tộc ta còn có hai vị trưởng lão Đại Thừa kỳ, chỉ là mấy trăm năm trước tộc ta lọt vào tập kích của một đầu hôi thú Chân Tiên cảnh cực kỳ lợi hại, hai vị trưởng lão Đại Thừa vẫn lạc, tộc trưởng cũng bị thương nặng, mặc dù đã được cứu chữa, nhưng thực lực đại tổn, rơi xuống Đại Thừa kỳ, nếu không Hôi Tích tộc chúng ta sao lại rơi vào hoàn cảnh như bây giờ." Tịch Phong đỏ mặt, giải thích.

"A, thì ra là vậy." Hàn Lập gật đầu khẽ.

Trong khi Hàn Lập cùng Tịch Phong nói chuyện, tộc trưởng Ế Xà tộc kia vẫn như cũ ngăn ở phía trước, không có nhường đường.

"Vân Triệu, hôm nay ta cũng lười đấu khẩu cùng ngươi, đại hội Tháp Mộc Đạt là do Tam Miêu lãnh chúa chủ trì tổ chức, ngươi cố ý ngăn ở nơi này, không cho tộc ta ra trận, chẳng lẽ không coi mệnh lệnh Tam Miêu lãnh chúa ra gì." Tịch Nham hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Tịch Nham tộc trưởng cớ gì nói ra lời ấy, tại hạ sao dám vi phạm mệnh lệnh Tam Miêu lãnh chúa, bất quá là gặp người quen, tới chào hỏi mà thôi, Tịch Nham tộc trưởng cần gì phải tránh xa người ngàn dặm? Chẳng lẽ là sợ kẻ hèn này?" Vân Triệu nghe thấy danh tiếng Tam Miêu lãnh chúa, sắc mặt lúc đầu hơi ngưng lại, sau đó cười ha ha nói.

Những tộc đàn phụ cận kia nhìn xem náo nhiệt, chỉ trỏ Hôi Tích tộc, cũng truyền ra không ít tiếng cười cười ha ha.

"Ngươi..." Tịch Nham lập tức nổi giận.

Toàn bộ trên dưới Hôi Tích tộc sắc mặt cũng khó coi.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Trong đại trướng, sắc mặt Tịch Phong tái xanh, toàn thân run rẩy, chợt quay người khom người thi lễ với Hàn Lập một cái nói: "Thượng tiên, Ế Xà tộc này khinh người quá đáng, ngài có thể xuất thủ hay không..."

Hàn Lập liếc Tịch Phong một cái, quay người đi vào bên trong.

Sắc mặt Tịch Phong đột nhiên trở nên trắng xanh, nếu như Hàn Lập mặc kệ việc này, Hôi Tích tộc hôm nay xem như thật mất mặt rồi.

"Tịch Nham, mau mau an bài sự tình nơi đây cho tốt, ta không có rãnh ở đây nhìn trò cười của các ngươi làm chậm trễ thời gian." Hàn Lập ngồi xuống gần đống thư tịch, mở miệng nói ra.

Thanh âm hắn mặc dù không lớn, nhưng lại như sấm nổ quanh quẩn chung quanh, làm hấp dẫn tất cả ánh mắt mọi người tới đây.

Đám người phụ cận nghe thấy âm thanh này, người có chút kiến thức uyên bác nhất thời thu hồi vẻ trào phúng.

Lông mày Vân Triệu cũng nhíu một cái.

Tịch Nham nghe thấy thanh âm Hàn Lập răn dạy, trong lòng mừng rỡ, quay người thi lễ với đại trưởng, nói: "Vâng! Thượng tiên yên tâm."

"Vân Triệu, mau tránh đường ra, ta có việc muốn làm, không rãnh tranh cãi cùng ngươi ở đây." Tịch Nham quay người nhìn về phía Vân Triệu, lạnh lùng nói, khí thế cùng thái độ so với trước đây như hai người khác nhau.

"A, có người làm chỗ dựa liền cường ngạnh nha, thật đúng là chó săn. Rốt cuộc ngươi mời đến người nào, không ngại kêu ra, để mọi người chúng ta cùng nhìn xem, đến tột cùng có bao nhiêu cân lượng!" Ánh mắt Vân Triệu chớp động một trận, rất nhanh trên mặt lại lộ ra vẻ cười lạnh, nhìn về đại trưởng nói.

Những người phụ cận có tâm tư linh hoạt nghe thấy lời này, không khỏi thầm mắng Vân Triệu giảo hoạt vô sỉ vô cùng, lại muốn lôi kéo tất cả mọi người xuống nước.

------oOo------

Chương 702: Giáo huấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Ngay khi Vân Triệu vừa dứt lời không lâu, bất ngờ từ trong đại trướng Hôi Tích Tộc truyền ra một tiếng nói thản nhiên:

"Nếu không muốn chết thì mau tránh đường ra."

Âm thanh không lớn, nhưng không mang theo tia cảm tình, khẩu khí nghiêm trọng vô cùng, làm cho chỗ đó vốn đang huyên náo trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người liền bị đại trướng thu hút, tiếp đó lại rối rít nhìn về phía Vân Triệu.

Con ngươi Vân Triệu co rụt lại, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía đại trướng Hôi Tích Tộc, nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì, cũng không biết đang suy nghĩ gì nữa.

Lúc này không khí xung quanh nhất thời trở nên ngưng trọng.

"Khẩu khí của các hạ thật lớn, bất quá giấu đầu lòi đuôi thì có bản lĩnh gì? Nếu có bản lĩnh thì hãy hiện thân gặp mặt." Triệu Vân im lặng một chút, rồi cười lạnh một tiếng nói ra.

Thế nhưng gã còn chưa dứt lời, một đạo ánh sáng màu xám liền từ trong đại trướng bắn ra, trong nháy mắt vắt ngang trời cao, hiện ra trước người Vân Triệu, rồi hóa thành một đạo kiếm quang màu xám chém xuống.

Sắc mặt Vân Triệu đại biến, quát to một tiếng, quanh người tỏa sáng hắc quang, trong chớp mắt hóa thành vô số ngọn lửa màu đen bám ở trên người, bảo hộ gã vào bên trong.

Trong ngọn lửa màu đen hiện ra vô số mặt người thống khổ, phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Nhưng đúng lúc đó, kiếm quang màu xám không chút khách khí chém xuống, sau đó mơ hồ hoá thành chín đạo kiếm quang giống nhau như đúc, từ bốn phương tám hướng chém xuống.

Ngọn lửa màu đen vừa đụng vào kiếm quang, liền tán loạn ra, không phát huy chút tác dụng nào.

"A!" Vân Triệu hoảng hốt, há miệng phun một cái, từ trong miệng lóe ra hắc quang.

Nhưng không chờ gã kịp phun ra thì chín đạo kiếm quang đã đâm xuyên qua người của gã.

Trong miệng Vân Triệu hét thảm một tiếng, trên người đã nhiều ra chín cái lỗ đẫm máu, rồi xoay người ngã xuống dưới đất.

Chín đạo kiếm quang lóe lên, liền tiêu tán vô hình giữa hư không, tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

Trong nháy mắt toàn trường trở nên yên tĩnh!

Mọi người chung quanh đều trợn mắt há mồm khi nhìn thấy chuyện vừa xảy ra trước mắt,

trong lúc nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Dù sao trong lòng bọn họ thì Vân Triệu chính là Chân Tiên cảnh sơ kỳ rất là lợi hại, là Tiên Nhân chân chính, vậy mà vừa đối mặt liền bị đánh bại, đến cả sức hoàn thủ cũng không có, rốt cuộc người xuất thủ kia cường đại đến cỡ nào?

Bọn họ cũng không thể nào nghĩ ra và cũng không dám nghĩ tới.

Lúc này trong lòng những người ở đó đều chấn động!

Hiện giờ mọi người nhìn đều về phía người Hôi Tích Tộc, ánh mắt đã trở nên khác biệt.

Trong đám người Hôi Tích Tộc bao gồm cả tộc trưởng Tịch Nham, trải qua cơn sửng sốt ngắn ngủn, liền vừa mừng vừa sợ, nhìn xuống Vân Triệu đang nằm dưới đất, chợt có cảm giác nở mày nở mặt.

"Tịch Nham, chớ có lại trì hoãn nữa, mau chóng đóng quân đi." Một âm thanh lạnh nhạt từ trong đại trướng truyền ra lần nữa.

"Vâng!" Tịch Nham đại hỉ, vội đáp ứng một tiếng, rồi vung tay lên.

Thế là đội ngũ lại tiếp tục tiến tới, thế nhưng sắc mặt từng người Hôi Tích Tộc lúc này trở nên phiếm hồng, lộ vẻ kích động vô cùng.

Ế Xà Tộc phía trước vội tránh ra, còn hai tên trưởng lão Đại Thừa Kỳ thì dìu Vân Triệu đang nằm trên mặt đất đứng sang một bên.

Không ít tồn tại Chân Tiên cảnh của những tộc đàn xung quanh khác cũng rối rít nhìn về phía đại trướng, trên mặt đều lộ vẻ kinh sợ.

Một kiếm vừa rồi nhanh như sấm chớp, uy lực càng thêm đáng sợ, thầm nghĩ nếu là bọn hắn cũng khó mà đón đỡ được.

"Người nào dám gây sự đánh nhau ở đây? Ngay đúng lúc đó, một tiếng quát giận dữ vang dội vô cùng, giữa không trung lóe lên hào quang màu trắng, chợt hư không hiện ra mấy bóng người, chính là mấy người của lãnh chúa Tam Miêu lúc trước, người gầm thét chính là Miêu Khôi.

Thế nhưng bên cạnh Miêu Khôi, lúc này lại nhiều thêm một nàng thiếu nữ mặc áo bào trắng.

Trên đầu nàng đội một chiếc mũ phượng năm màu, ngũ quan trên mặt không khác gì Nhân Tộc, cũng không giống Dị Tộc chút nào cả, nói về dung mạo cũng thuộc loại mỹ nhân hiếm thấy trong Nhân Tộc, chỉ là sắc mặt nàng lạnh nhạt vô cùng, làm cho người có cảm giác khó mà tiếp cận

được.

Tịch Nham nhìn thấy mấy người xuất hiện, sắc mặt liền thay đổi.

Vì duy trì trật tự Tháp Mộc Đạt, đại hội đã ra quy định nghiêm cấm tranh đấu trong đại hội.

Bất quá các tộc trên thảo nguyên Lục Nguyệt đều là người nhiệt huyết hiếu chiến, thường xuyên vẫn xảy ra tranh chấp, nhưng chỉ cần không tổn thương nhân mạng, thì người của lãnh chúa Tam Miêu cơ bản đều mắt nhắm mắt mở, vậy mà làm sao lúc này lại xuất hiện.

"Miêu tôn sứ, chuyện này thật ra có nguyên nhân..." Tịch Nham vội vàng bước tới.

"Tịch Nham, Hôi Tích Tộc các ngươi vừa mới đến đây đã gây chuyện thị phi rồi, chắc hẳn là không muốn tham gia đại hội Tháp Mộc Đạt hả!" Miêu Khôi lạnh lùng chặn lời Tịch Nham.

"Không dám..."Tịch Nham vội vàng cúi đầu.

"Vậy thì mau giao người động thủ ra đây." Miêu Khôi hừ một tiếng, ánh mắt nhìn về đại trướng Hôi Tích Tộc.

"Chuyện này..." Vẻ mặt Tịch Nham lộ vẻ chần chừ, chuyện trong lòng của gã lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra.

Hai hàng lông mày Miêu Khôi nhíu lên, đang muốn phát tác.

"Người động thủ là ta, các hạ có thể tính lên đầu ta, bất quá ngươi muốn bắt người, còn phải xem thực lực của ngươi." Ngay đúng lúc đó, một âm thanh từ trong đại trướng truyền ra.

Ánh mắt thiếu nữ mặc áo bào trắng nhìn về đại trướng của Hàn Lập, lông mi nhíu lại.

Hai mắt Miêu Khôi như điện, thân hình khẽ động, liền muốn động thủ.

"Một chút chuyện nhỏ mà thôi, không cần làm to chuyện, ngươi hãy mang tộc trưởng Vân Triệu lui xuống chữa thương, nơi này giao cho ta xử lý." Thiếu nữ mặc bào trắng đưa tay ngăn Miêu Khôi lại, từ tốn nói ra.

Âm thanh của nàng như hoàng anh xuất cốc, không nói là dễ nghe, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác ôn hòa bình tĩnh.

Khí tức sát phạt quanh quẩn xung quanh, theo tiếng nói của nàng bắt đầu nhanh chóng tiêu tan.

"Vâng."

Miêu Khôi tựa hồ có chút kính sợ thiếu nữ áo trắng, mặc dù không tình nguyện nhưng y vẫn gật đầu đáp ứng, thân hình nhoáng một cái liền hạ xuống mặt đất, rồi mang theo Vân Triệu bay về phía xa.

"Tiểu nữ Miêu Tú, thần thông các hạ kinh người, không biết là cao nhân đến từ phương nào, có thể hân hạnh diện kiến hay không." Thiếu nữ mặc bào trắng nhìn về đại trướng của Hàn Lập, hơi chắp tay nói ra.

"Không cần, tại hạ chỉ là một người qua đường mà thôi, may mắn có dịp tới đại hội Tháp Mộc Đạt để mở mang kiến thức một chút, ta và ngươi không gặp thì tốt hơn."

Trong đại trướng thoáng trầm lặng một lát, rồi truyền ra một tiếng lạnh nhạt.

Đám người xung quanh nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, rồi nghị luận rôm rả.

Trên thảo nguyên Lục Nguyệt, lãnh chúa Tam Miêu chính là trời, lại có người dám cả gan ở trước mặt từ chối, trừ phi là chán sống rồi.

"Nếu các hạ không nguyện ra mặt, tiểu nữ cũng không miễn cưỡng. Bất quá thịnh thế đại hội Tháp Mộc Đạt chính là của thảo nguyên Lục Nguyệt ta, mong các hạ hãy thu liễm hành động lại, sự khoan dung độ lượng của Tam

Miêu lĩnh ta cũng có giới hạn của nó, xin các hạ hãy tự trọng." Sắc mặt thiếu nữ mặc bào trắng vẫn như trước bình thản như nước, không vui không giận, quay người hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng bay về phía xa.

Ngay khi Miêu Tú rời đi, một đám tộc đàn chung quanh đang xem náo nhiệt cũng nhao nhao tản đi, thế nhưng ánh mắt bọn họ nhìn Hôi Tích Tộc đã hoàn toàn khác biệt lúc trước.

Cho đến lúc này, lồng ngực Tịch Nham mới từ từ thả lỏng, rồi mang theo Hôi Tích Tộc tiếp tục tiến tới.

Trong đại trướng, sắc mặt Hàn Lập không đổi, nhưng trong lòng có chút buông lỏng.

Lấy thực lực hắn cùng Thạch Xuyên Không, mặc dù không sợ lãnh chúa Tam Miêu, ngay cả muốn chạy trốn cũng không người nào cản được, nhưng mục đích bọn hắn lưu lại là có chuyện khác, có thể không nảy sinh va chạm hiển nhiên là tốt hơn.

Hôi Tích Tộc rất mau đã đến chỗ bãi đất chỉ định, liền bắt đầu hạ trại.

Không bao lâu, Tịch Nham đi vào trong trướng của Hàn Lập làm đại lễ, mặt mũi lộ vẻ cảm kích vô cùng, trịnh trọng nói: "Đạ tạ Thượng Tiên ra tay tương trợ để tránh Hôi Tích tộc ta bị người làm nhục, đại ân đại đức, Hôi Tích Tộc suốt đời khó quên, ngày sau Thượng Tiên có bất kỳ sai khiến, Hôi Tích tộc xông pha khói lửa cũng không chối từ!"

Trong trướng Tịch Phong cũng hạ bái cảm kích.

"Tộc trưởng Tịch Nham khách khí, đứng lên đi." Hàn Lập khoát tay nói ra.

Tịch Nham lại cảm ơn một tiếng, lúc này mới đứng lên.

Hôi Tích Tộc bị ức hiếp không biết bao nhiêu lần, cuối cùng hôm nay cũng xả được cơn giận, sĩ khí cả bộ tộc tăng cao.

Vân Triệu trước đây là người hiếp yếu sợ mạnh, hôm nay bị thương nặng

như vậy, chắc chắn ngày sau không còn dám ức hiếp Hôi Tích Tộc nữa, cuộc sống Hôi Tích Tộc sau này sẽ tốt hơn rất nhiều.

"Hai vị Thượng Tiên tới đại hội Tháp Mộc Đạt này, có việc gì muốn làm sao? Tại hạ nguyện ý làm thay." Tịch Nham ân cần nói ra.

"Chúng ta đến đây chỉ là kiến thức một phen, không cần đến các ngươi, tất cả lui xuống đi." Hàn Lập khoát tay nói.

"Vâng." Hai người Tịch Nham không dám làm trái, rất nhanh đã lui xuống dưới.

Hai người vừa đi, Hàn Lập liền lật tay lấy ra một kiện trường bào màu đen mặc vào, lại lấy ra một pháp khí hình dáng như cái mũ vành rộng đội lên đầu, che kín cả thân hình vô cùng cẩn thận.

Xung đột nhỏ vừa nãy chỉ là việc nhỏ xen ngang, mục đích chính hai người là mượn đại hội Tháp Mộc Đạt để thu thập tình hình Hôi Giới, lấy hình thái Nhân Tộc cũng không tiện ra mặt, tốt nhất là nên che dấu thân ảnh thì hơn.

Trong khu vực mua bán này, cũng có không ít người hóa trang ẩn mình, không lộ diện chút nào.

Hai người nhìn nhau, thân ảnh thoáng một cái rồi hóa thành hai đạo bóng đen chui vào lòng đất không thấy đâu, một khắc sau liền hiện ra gần khu vực mua bán kia.

Vừa rồi nhìn từ xa thấy không rõ ràng, diện tích khu vực này cực lớn, phương viên rộng chừng hơn mười dặm, chia ra từng khu vực, bày ra rất nhiều gian hình vuông.

Đại đa số đồ vật trên quầy hàng là các khoáng thạch, tài liệu Hôi Thú, đủ loại nguyên liệu linh thảo, số lượng đều rất nhiều.

Dòng người rất đông đi đi lại lại, chọn cho mình những thứ cần dùng.

"Đại hội này thật đúng là náo nhiệt a." Hàn Lập nhìn cảnh vật trước mắt,

trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, hai mắt cũng lộ vẻ hưng phấn khác thường.

"Chỗ này rất rộng lớn, trước mắt ngươi và ta hãy chia ra hành sự, mỗi người tự thu thập tin tức, hiệu quả của việc này nhanh hơn không ít." Hàn Lập truyền âm nói.

"Cũng tốt." Thạch Xuyên Không gật đầu đáp ứng một tiếng, rồi quay người đi về hướng khác.

Hàn Lập đi lại khắp khu mua bán, nhìn về từng quầy hàng bên cạnh, rất nhanh ngừng lại trước gian hàng của một đại tộc.

Đủ loại vật phẩm trên quầy hàng chất lượng đều tốt vô cùng, đứng phía sau quầy là ba đại hán thân người đầu hổ, thân hình mỗi người đều cao chừng hai trượng, toàn thân phát ra cảm giác áp bức mạnh mẽ, hiển nhiên đều là tu vi Đại Thừa Kỳ.

Trên đường Hàn Lập đến đây đã nghiên cứu không ít điển tịch Hôi Tích Tộc, nhìn sơ qua hình dáng có thể phân biệt không ít tộc quần trên thảo nguyên này.

Ba người này hẳn là người Âm Hổ Tộc, thực lực bài danh Âm Hổ Tộc trên thảo nguyên Lục Nguyệt được xếp vào hàng đại tộc, hơn xa Hôi Tích Tộc, chuyện bị người ta chặn đường trước đó tuyệt không thể nào xảy ra với người của tộc này được.

------oOo------

Chương 703: Giá chênh lệch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Các hạ coi trọng đồ vật nơi này?" Một đại hán Âm Hổ tộc có vết sẹo trên mặt nhìn Hàn Lập hỏi, giọng nói ông ông.

"Ta không phải tới mua đồ, nơi này các ngươi có thu mua đồ không?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

Ba tên đại hán nghe vậy, nhìn nhau một chút, hơi kinh ngạc.

"Nếu là đồ tốt, tự nhiên chúng ta sẽ mua." Đại hán mặt sẹo dò xét Hàn Lập một chút, nói.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, lật tay lấy ra một hộp ngọc màu đen lớn chừng bàn tay, đưa tới.

Đại hán mặt sẹo tiếp nhận hộp ngọc, mở ra một cái, sắc mặt biến đổi, lập tức đóng nắp hộp lại.

"Các hạ, xin mời đi theo ta." Đại hán mặt sẹo làm một động tác mời Hàn Lập, sau đó dẫn vào một căn phòng tối phía sau quầy hàng.

Trải qua sự quan sát, Hàn Lập phát hiện cơ bản đằng sau quầy hàng mỗi tộc đàn đều có một căn phóng tối như thế, dùng làm nơi giao dịch bí mật.

Trong phòng bài trí cực kỳ đơn giản, chỉ có một bàn hai ghế dựa, các nơi trên vách tường minh khắc từng đạo phù văn, không biết là cấm chế gì.

Hai người ngồi đối diện nhau, lúc này đại hán mặt sẹo mới hít sâu một hơi,

lần nữa mở hộp ngọc ra, chỉ thấy trong hộp là một khối tinh thể màu xám đậm to bằng nắm tay, mặt ngoài che kín vô số lỗ thủng nhỏ bé, nhìn rất giống tổ ong.

Thỉnh thoảng có từng tia sương mù màu xám từ trên khối tinh thể toát ra, nhìn có chút thần bí.

"Đây là khối Yểm Phong Sào Tinh có phẩm chất rất tốt, được xem là cực phẩm, chúng ta thu, ngươi muốn bao nhiêu Hôi tinh, hoặc là muốn đổi vật khác cũng được." Ánh mắt đại hán mặt sẹo nhìn tinh thể màu xám đậm trong hộp một cách nóng bỏng, nói.

"Các hạ lại là người thực tế, xem ra tìm Âm Hổ tộc các ngươi là lựa chọn sáng suốt. Nếu như thế, ta liền đi thẳng vào vấn đề, ta muốn ba trăm hôi tinh." Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Cái này... Ba trăm hơi đắt, một trăm sáu mươi thì chúng ta thu." Đại hán mặt sẹo lộ ra vẻ làm khó, đưa ba ngón tay nói.

"Hai trăm bảy!" Hàn Lập trầm giọng nói.

"Nhiều nhất một trăm tám!" Đại hán mặt sẹo lắc đầu.

Hai người sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng thuận giao với giá hai trăm hôi tinh.

Đại hán mặt sẹo vung tay lên, lấy ra một cái trữ vật cốt hoàn, đưa qua.

Hàn Lập tiếp nhận trữ vật cốt hoàn, thần thức quét vào trong đó.

Bên trong là một đống nhỏ tinh thể màu xám, mỗi một khối đều lớn bằng nửa nắm tay, bên trong mơ hồ nhìn thấy từng tia khí thể màu xám lưu động.

Vật này tên là hôi tinh, là tiền tệ lưu thông giữa các tu sĩ Hôi Giới, cùng loại với Tiên Nguyên thạch ở Tiên Giới, bất quá bên trong ẩn chứa sát nguyên chi lực cực kì tinh thuần.

Mà khối Yểm Phong Sào Tinh này là một khối tài liệu năm đó hắn lấy từ trong túi trữ vật thi thể Hôi Tiên kia.

Tìm hiểu tình báo cũng cần tổn hao một chút, trước Hàn Lập bán đi khối Phong Sào Tinh này, đổi lấy một ít hôi tinh.

Hắn lật tay thu trữ vật cốt hoàn lại, trong lòng âm thầm mừng rỡ.

Phong Sào Tinh kia chỉ là một kiện tài liệu phi thường không đáng chú ý trong số những tài liệu quý hiếm trong túi trữ vật Hôi Tiên kia, lại có thể bán ra hai trăm hôi tinh, xem như không tệ.

Những tài liệu khác lại càng không biết giá trị bao nhiêu, giá trị túi trữ vật kia xem ra hơn xa hắn đoán.

"Vị đạo hữu này, trên người ngươi còn có Yểm Phong Sào Tinh nữa không? Hoặc là tài liệu quý giá khác, cũng không nên phí sức đi tìm người khác bán, không bằng bán toàn bộ cho Âm Hổ tộc ta, về phương diện giá tiền ngươi không cần lo lắng, Âm Hổ tộc ta xưa nay rất uy tín, tuyệt sẽ không để ngươi thất vọng." Đại hán mặt sẹo cất kỹ Yểm Phong Sào Tinh, lại nhìn Hàn Lập chờ đợi.

"Vật này là ta ngẫu nhiên có được, làm gì còn có nhiều hơn." Hàn Lập lắc đầu nói.

Đại hán mặt sẹo nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

"Mặc dù ta không có đồ vật khác bán cho các ngươi, bất quá ta muốn mua vài món đồ." Hàn Lập mỉm cười nói.

"A, các hạ muốn mua gì?" Trên mặt đại hán mặt sẹo lại vui mừng, nói.

"Ta muốn mua một ít điển tịch từ Âm Hổ tộc các ngươi." Hàn Lập nói.

"Điển tịch? Điển tịch gì?" Đại hán mặt sẹo khẽ giật mình, lập tức ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

"Các hạ yên tâm, ta muốn không phải là công pháp bí thuật Âm Hổ tộc các ngươi, mà là các loại điển tịch nhân văn địa lý, tài liệu đồ giám, tốt nhất là bên ngoài Lục Nguyệt thảo nguyên, thậm chí bên ngoài Hắc Xỉ vực. Âm Hổ tộc chính là đại tộc của Lục Nguyệt thảo nguyên, về phương diện điển tịch tư liệu này hẳn không thiếu a." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Vừa rồi hắn một đường đi tới, trên những quầy hàng kia có đủ các loại tài liệu, nhưng một bản điển tịch thư sách cũng không thấy.

Việc này cũng khó trách, đại hội Tháp Mộc Đạt chủ yếu là giao dịch các loại vật tư, ai lại tốn tâm tư thu thập điển tịch làm gì chứ.

Hàn Lập muốn thu thập đủ loại tư liệu, chỉ có dùng loại phương pháp này.

"Nguyên lai ngươi muốn những điển tịch này, cái đó ngược lại có thể bán cho ngươi, bất quá những điển tịch này tộc ta vất vả thu thập, giá tiền cũng không tiện nghi a." Đại hán mặt sẹo nghe vậy sắc mặt buông lỏng, sau đó nhìn thật sâu Hàn Lập, nói.

"Chỉ cần điển tịch tư liệu có giá trị, càng nhiều càng tốt." Ngón tay Hàn Lập chỉ mặt bàn, cười nói.

"Tốt, các hạ chờ ở đây một chút." Đại hán mặt sẹo đứng lên, quay người đi ra ngoài.

Sau gần nửa canh giờ, Hàn Lập ly khai quầy hàng Âm Hổ tộc, khóe miệng ẩn ẩn lộ ra vẻ tươi cười.

Từ chỗ Âm Hổ tộc, hắn đạt được không ít điển tịch.

Hắn vừa mới đọc sơ qua một chút, không ít tư liệu đều là bên ngoài Lục Nguyệt thảo nguyên, còn có một ít bên ngoài Hắc Xỉ vực, giá trị khá lớn.

Hàn Lập không có dừng bước, tiếp tục đi tới phía trước.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua.

Sắc trời dần tối xuống, các nơi khu giao dịch treo lên từng chiếc lồng đèn to lớn, bên trong để vào từng đom đóm màu trắng, tản mát ra bạch quang sáng tỏ, chiếu xạ khu giao dịch sáng trưng.

Càng về khuya, các nơi khu giao dịch ngược lại càng thêm náo nhiệt.

Hàn Lập đi qua từng quầy hàng, tâm tình coi như không tệ.

Ở trong đây hơn nửa ngày, hắn lại tìm thêm hai tộc đàn, bán chút tài liệu, cũng mua một chút thư tịch liên quan tới Hôi Giới.

Hàn Lập lựa chọn ba tộc đàn, đều là đại tộc, mua được không ít tư liệu, hơn xa thư tịch tư liệu Hôi Tích tộc.

Trong lòng hắn tính toán, quyết định tạm thời không tiếp tục mua thư tịch nữa.

Vừa rồi hắn mua tư liệu đã đầy đủ không sai biệt lắm, hơn nữa các tộc trên Lục Nguyệt thảo nguyên phong bế tin tức, thư tịch tư liệu tồn trữ bên trong các tộc đều không khác nhau mấy, lặp lại rất nhiều.

Hơn nữa trên đại hội Tháp Mộc Đạt, mua điển tịch khắp nơi là một việc có chút quái dị, làm nhiều sợ rằng sẽ khiến cho người hữu tâm chú ý.

Hàn Lập thả lỏng trong lòng, nhìn về phía hai bên quầy hàng hóa.

Trên đường đi tới đây, hắn nghiên cứu đủ loại điển tịch Hôi Tích tộc, đã có năng lực giám địch nhất định đối với đồ vật Hôi Giới, lại thêm thần thức hắn cường đại vô song, rất nhanh phát hiện không ít đồ tốt.

"A, đây là!" Bước chân hắn chợt dừng lại trước một gian hàng, cặp mắt dưới áo choàng lộ ra vẻ kích động.

Sạp hàng nơi đây không quá lớn, đại đa số đều là linh thảo, tài liệu khoáng thạch, nhưng cũng không nhiều, đứng sau quầy hàng là hai gã có đầu mọc ra hai sừng, trên mặt đầy vảy cá, nhìn rất giống dị tộc ngư nhân.

"Vị bằng hữu này, ngươi coi trọng thứ gì?" Một dị tộc ngư nhân nhiệt tình mở miệng hỏi.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía một cái rương ở trong góc quầy hàng, bên trong trưng bày mấy chục gốc thực vật hơi mờ, phiến lá thông suốt mỏng manh giống như băng tinh, bên trong phân bố đường vân mạch lạc rõ ràng.

Linh thảo này hắn hết sức quen thuộc, chính là tài liệu chính Khổ Lạc Hoa dùng để luyện chế Túc Sát Đan.

Tài liệu này tại Tiên Giới cực kì quý hiếm, giờ phút này ở đây lại chất đống tuỳ ý.

"Những linh thảo này bán thế nào?" Hàn Lập chỉ những Khổ Lạc Hoa kia hỏi.

"A, ngươi muốn những Băng Tinh Thảo này? Một gốc ba hôi tinh." Dị tộc ngư nhân kia tùy ý nói, tựa hồ sự nhiệt tình đã giảm hơn phân nửa.

"Ba hôi tinh..." Trong lòng Hàn Lập không biết nói gì.

Khổ Lạc Hoa tại Tiên Giới là đỉnh cấp linh thảo, có giá trị không nhỏ, nhiều lúc cho dù có Tiên Nguyên thạch cũng không mua được, nhưng tại Hôi Giới lại tiện nghi như thế.

"Băng Tinh Thảo, tựa hồ đã nghe qua cái tên này..." Trong lòng của hắn khẽ động, hồi tưởng lại trước đó vài ngày xem qua điển tịch Hôi Tích tộc, bên trong hình như có đề cập tới linh thảo này.

Hắn nhớ lại một chút, ký ức trong đầu có chút mơ hồ rất nhanh trở nên rõ ràng.

Căn cứ ghi chép của quyển điển tịch kia, linh thảo này mọc nhiều ở vùng đất âm hàn, chỗ sâu trong Lục Nguyệt thảo nguyên có một mảnh Vô Để chiểu trạch, sinh trưởng rất nhiều Băng Tinh Thảo.

Bất quá Băng Tinh Thảo đối với sinh vật Hôi Giới lại không có chỗ hữu

dụng, cho nên trong điển tịch kia chỉ kể giản lược, cũng không có vẽ đồ hình, nên hắn không nhận ra Băng Tinh Thảo kia chính là Khổ Lạc Hoa.

Khổ Lạc Hoa có công hiệu xua tan sát khí, vật này chính là vật có hại đối với sinh vật Hôi Giới, khó trách tiện nghi như thế.

"Chỉ có chừng này sao?" Hàn Lập nghĩ tới đây, trong lòng cũng giật mình, mở miệng hỏi.

Hai dị tộc ngư nhân nghe vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Những thứ Băng Tinh Thảo này chỉ sử dụng lúc luyện chế mấy loại độc dược, hơn nữa vật này cũng không hiếm thấy, bất kỳ người nào chỉ cần đi vào Vô Để chiểu trạch một chuyến, đều có thể ngắt lấy không ít, lại có người muốn mua nhiều.

"Xin lỗi, công dụng vật này không rộng, chúng ta chỉ hái lấy chừng này." Một dị tộc ngư nhân khác tuổi hơi già một chút lắc đầu nói.

"Tốt, vậy lấy ra hết cho ta." Hàn Lập cũng không tiếp tục hỏi, từ tốn nói.

Hắn đã biết từ những địa đồ của Hôi Tích tộc về Lục Nguyệt thảo nguyên, biết những Khổ Lạc Hoa này sinh ra từ Vô Để chiểu trạch, tùy thời hắn đều có thể đi ngắt lấy một nhóm.

Hơn nữa mấy chục gốc trước mắt đã đủ cho hắn luyện đan rồi.

Hai dị tộc ngư nhân vội vàng gói kỹ những Khổ Lạc Hoa này, đưa qua.

Song phương một tay giao tiền, một tay giao hàng, rất nhanh liền hoàn thành khoản giao dịch này.

"Vị bằng hữu này, ngươi có muốn những linh thảo khác, Mộ Ngư tộc chúng ta am hiểu trồng các loại linh thảo, ngươi có thể nhìn xem Trạch Lan Hoa này, đều là linh dược vạn năm trở lên, hoặc như những Khô Linh Thảo này, đều mới vừa hái xuống, dược tính không có mảy may xói mòn." Ngư nhân lớn tuổi nhiệt tình giới thiệu linh thảo khác.

Hàn Lập đã xem qua ghi chép trên điển tịch Hôi Tích tộc nên biết Trạch Lan Hoa, Khô Linh Thảo đều ẩn chứa sát khí nồng đậm, tại Hôi Giới xem như linh thảo trân quý.

Bất quá những vật này lại vô dụng với hắn, tự nhiên sẽ không mua.

Vì vậy Hàn Lập liền lắc đầu, rất nhanh ly khai quầy hàng này, tiếp tục đi tới phía trước, trong mắt lại chớp động từng đạo quang mang.

Lần này mua được Khổ Lạc Hoa, ngược lại làm cho hắn hiểu thêm một vấn đề.

Hôi Giới cùng Chân Tiên Giới thuộc về hai giới, vật tư không thông, đồ vật tại Hôi Giới không đáng một xu, cầm tới Chân Tiên Giới thì thành đồ vật giá liên thành.

Hiện tại hắn đi vào Hôi Giới, không ngại thu thập nhiều một chút vật giống như Khổ Lạc Hoa, ngày sau trở về Chân Tiên Giới, lập tức có thể kiếm một món hời lớn.

Lại nói, bây giờ trên người hắn mặc dù không thiếu Tiên Nguyên thạch, nhưng thứ này tự nhiên sẽ không ngại nhiều, có trời mới biết lúc nào sẽ cần tiêu xài, đợi đến lúc đó cần mới suy nghĩ thì có vẻ hơi bị động.

Chỉ là những tài liệu này ở hai giới có tên khác nhau, không dễ biết được, chỉ có thể bản thân thử vận may chậm rãi tìm kiếm.

Hắn hồi tưởng đến những linh thảo hoặc khoáng thạch có thuộc tính âm sát ở Tiên Giới, đồng thời tâm niệm vừa động, toả thần thức ra một chút, cẩn thận từng li từng tí dò xét quầy hàng chung quanh.

------oOo------

Chương 704: Thơm lây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Bây giờ thân ở Hôi Giới, vạn sự Hàn Lập đều dè dặt cực kỳ cẩn thận, sợ bị người hữu tâm chú ý tới, cho nên trước đó một mực không tản ra thần niệm.

Bất quá trải qua sự tình Ế Xà tộc trước đó, hắn cũng nắm được đại khái tình huống thực lực các tộc ở Lục Nguyệt thảo nguyên, chí ít tình huống trước mắt hẳn là vẫn còn có thể khống chế được phong hiểm.

Hàn Lập vừa đi dạo, vừa tản thần niệm ra dò xét các gian hàng trưng bày các loại tài liệu của các tộc, rất nhanh liền tìm được một loại khoáng thạch cũng có ở Tiên Giới.

Chỉ là vật này ở Hôi Giới giá cả cũng đắt đỏ, không có giá trị đầu cơ trục lợi.

Hắn đang tính tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn tới phía trước.

Chỉ thấy hai thân ảnh cao to khoác mũ che màu xám đang ở đối diện đi tới, gương mặt đều mang một loại mặt nạ nào đó có thể ngăn cách thần thức, thấy không rõ khuôn mặt.

Khí tức trong cơ thể hai người này mặc dù bị một cỗ lực lượng che giấu, nhưng thần thức Hàn Lập cường đại cỡ nào, quét qua một cái liền khám phá ra ngay.

Tu vi hai người này vậy mà đều ở cấp độ Kim Tiên.

Đối với Hàn Lập bây giờ, Kim Tiên lúc trước cũng không là gì, nhưng bây giờ ở khu vực Hôi Giới này, tu vi Kim Tiên cảnh lại có chút nổi bật, ít nhất là tồn tại tộc trưởng.

Hai bóng người tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, lập tức cúi thấp đầu, bước chân tăng tốc lên, rất nhanh biến mất trong dòng người.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt hơi lóe lên.

Hai người này lén la lén lút như thế, hẳn là có ẩn tình gì.

Bất quá hắn chợt lắc đầu, cũng không tính đi quản việc này, tiếp tục đi tới phía trước.

Kết quả sau nửa ngày, ngoại trừ lại tìm thêm được một ít Khổ Lạc Hoa, cũng không thu hoạch được gì đặc biệt.

Mặc dù đồ vật ở hai giao diện tồn tại giá chênh lệch không ít, nhưng luận giá trị, cũng không lớn như Khổ Lạc Hoa, trừ phi tiến hành giao dịch với số lượng nhiều.

Đối với việc này, Hàn Lập cũng không cảm thấy bất ngờ, cuối cùng Chân Tiên Giới cùng nơi đây có quá nhiều khác biệt, muốn tìm đồ vật có giá chênh lệch lớn giữa lưỡng giới tự nhiên sẽ không dễ dàng.

Thời gian tiếp theo, hắn không tiếp tục tìm kiếm nữa, mà quay trở lại địa bàn Hôi Tích tộc, nhưng phát hiện Thạch Xuyên Không vẫn chưa trở về.

Hắn tiến vào trong đại trướng, nhắm mắt điều tức một chút, lật tay lấy ra những điển tịch đã mua trước đây, lật xem từng cái.

Đối với hắn bây giờ, tìm kiếm phương pháp trở về Chân Tiên Giới mới là đại sự chân chính.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua gần nửa ngày.

Trong đại trướng hoa lên một bóng người, thân ảnh Thạch Xuyên Không

đột nhiên từ dưới đất xuất hiện, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười.

"Nhìn bộ dạng tâm tình Thạch đạo hữu không tệ, chẳng lẽ tìm được manh mối liên quan tới việc trở về Tiên Giới?" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Thạch Xuyên Không một chút, hỏi.

"Cái này... Ta nhìn thấy nơi đây có không ít tài liệu Hôi Giới giá rẻ, nếu cầm về Chân Tiên Giới buôn bán, có thể kiếm một món hời, liền vội vàng thu thập đủ loại tài liệu, nhất thời quên đi việc phải tìm hiểu tin tức trở về Tiên Giới, thật sự là có lỗi." Thạch Xuyên Không cảm thấy nao nao, có chút xấu hổ nói.

"Không sao, thời gian vẫn còn dài, nếu ở Lục Nguyệt thảo nguyên này tìm không thấy, cũng có thể tới địa phương khác thử thời vận. Nói trở lại, không nghĩ tới Thạch đạo hữu lại cảm thấy hứng thú với việc mua bán thương mại như thế." Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Đúng vậy a! Vận chuyển các phương hàng hóa, chỉ cần khống chế thoả đáng, liền có thể từ một lời mười, mười biến trăm, nhanh chóng tích lũy tài nguyên tài phú, theo tu vi đề thăng, nhu cầu tài nguyên tu luyện cũng sẽ không ngừng tăng theo, không ít tiên nhân cao giai bị nhốt ở một cảnh giới hàng mấy chục, thậm chí mấy trăm vạn năm, không ít nguyên do chính là thiếu thốn tài nguyên tu luyện." Hai mắt Thạch Xuyên Không sáng lên, có chút hưng phấn nói tới việc buôn bán.

"Nếu có thể đả thông con đường, qua lại lưỡng giới đầu cơ hàng hoá trục lợi, ngược lại là một cơ hội buôn bán kinh thiên. Bất quá nếu chúng ta tìm không thấy biện pháp trở về Chân Tiên Giới, hết thảy đều là suy nghĩ viển vông." Hàn Lập đầu tiên gật đầu, lập tức chuyển chủ đề nói.

"Lệ đạo hữu nói chí phải, việc cấp bách vẫn là trước tìm được biện pháp trở về, chuyện khác bàn sau." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

...

Hơn một tháng sau.

Lúc chạng vạng tối, mây đen đậm đặc, ba mặt trời chưa hoàn toàn rơi xuống thì sáu vòng trăng tròn đã nhô lên, xa xa đối lập với nhau, một bên càng lúc càng mơ hồ, một bên càng thêm sáng rõ.

Trên Ba Lăng hồ cách đó không xa nổi lên lăn tăn sóng ánh sáng, dọc theo bờ hồ đã dựng lên mấy chục toà Câu Hoả Đài cao mấy trượng, bên trong chất đầy cỏ xám cùng một ít khoáng thạch lân trắng.

Các tộc nhân đến tham gia đại hội Tháp Mộc Đạt, tạm thời đều buông xuống sự vụ khác, vây tụ bên cạnh từng tòa Câu Hỏa Đài cao to, hai người Hàn Lập cũng theo người Hôi Tích tộc đi vào một chỗ bên hồ.

Tộc trưởng Tịch Nham dẫn đầu, trên thân đã sớm đổi một bộ trường bào màu xám nhạt sạch sẽ, áo khoác lại rộng lớn hơn thân thể, trước ngực còn mang theo một cái tộc huy hình tròn đại biểu cho Hôi Tích tộc bọn họ, trong tay đang cầm một bó đuốc đang cháy một ngọn lửa màu trắng.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không lại khoác mũ màu xám, che hơn phân nửa khuôn mặt trong áo choàng, theo sát sau lưng Tịch Nham.

Khoảng thời gian vừa qua, bọn hắn cũng không có tìm được manh mối liên quan tới việc trở về Tiên Giới, nhưng cũng không có cưỡng cầu, vừa tiếp tục tìm hiểu phong thổ nơi đây, vừa gửi hi vọng vào đại hội sắp khai mạc, xem có thu hoạch được gì không.

Một đoàn người đi tới phía trước tòa Câu Hỏa Đài liền dừng lại, Tịch Nham quay người lại, thần sắc trong mắt vừa kính sợ, vừa cảm kích, nói với hai người Hàn Lập:

"Hai vị thượng tiên, những năm qua ở đại hội Tháp Mộc Đạt, Hôi Tích tộc chúng ta không có tư cách chấp hỏa, năm nay cũng là nhờ ánh sáng của hai vị tiền bối, mới có cơ hội tới đây thông thiên hoả. Cũng do thượng tiên không nguyện ý hiện thân, nếu không giờ phút này đã ngồi trước lều lớn ở bên kia, chờ thưởng thức đại hội "Tát Da"."

"Không sao, cuối cùng chúng ta cũng không phải là người Hắc Xỉ vực các ngươi, không tiện hiện thân cho lắm." Trong lòng Hàn Lập hơi động, lạnh

nhạt nói.

Nếu hắn đoán không sai, cử động lần này hơn phân nửa là do thiếu nữ hắc y "Miêu Tú" kia an bài.

Dứt lời, ánh mắt của hắn trông về phía xa, cách ven hồ một chút có một toà bệ đá cự đại màu đen, nơi đó đèn đuốc sáng trưng, bốn phía cũng đồng dạng vây đầy sinh vật Hôi giới với các loại trang phục, tướng mạo cổ quái kỳ lạ.

"Tát Da" cũng giống như Tháp Mộc Đạt, là tiếng bản thổ Hắc Xỉ vực, ý tứ đại khái là "Dũng sĩ đọ sức", là các tộc trong Hắc Xỉ vực phái ra tu sĩ tộc mình tiến hành giao đấu.

Hôi Tích tộc là một bộ lạc du mục không có chỗ ở cố định, tự nhiên là không có tư cách tham gia.

Sau một lát, ba mặt trời ở chỗ sâu trong mây chiếu ra vầng sáng hoàn toàn biến mất, trên bệ đá màu đen lập tức truyền đến một trận tiếng kèn vang kéo dài trầm thấp.

Tịch Nham tộc trưởng canh giữ bên cạnh Câu Hỏa Đài lập tức cầm bó đuốc trong tay đưa vào trong Câu Hỏa Đài.

"Hô" một thanh âm vang lên!

Một chùm hoả diễm màu trắng bay lên, cỏ xám chồng chất trong đó trong nháy mắt bị nhen lửa, từng ngọn lửa màu trắng sáng như tuyết nhảy lên, cháy hừng hực phát ra trận trận thanh âm "Tắc tắc".

Những khoáng thạch lân trắng rải rác trong đó cũng rất nhanh bị nhen lửa, từng sợi ánh sáng màu trắng thô như là tơ liễu bị đốt cháy hừng hực bên trong đống lửa màu trắng từ từ bay ra, chầm chậm bay lên cách không xa Ba Lăng hồ.

Chỉ thấy mấy chục toà Câu Hỏa Đài đồng loạt sáng lên ánh lửa màu trắng, lúc nha lúc nhúc sợi ánh sáng thô màu trắng như đom đóm bay đầy trời

chiếu sáng cả bầu trời, hoà lẫn vào tầng mây âm trầm, làm cho Hàn Lập từ lúc tiến vào Hôi Giới đến nay không có nhìn thấy ánh sao, bỗng nhiên lại như được nhìn thấy tinh không lần nữa, lại có một cỗ mỹ cảm khác.

Hàn Lập nhìn lên màn trời có chút xuất thần, bên tai vang lên trận trận âm thanh như là tiếng than nhẹ, trong đó rõ ràng xen lẫn tiếng địa phương của Hắc Xỉ vực, ngữ điệu phong cách cổ xưa trầm thấp, tựa như hành khúc viễn cổ, làm người nghe sinh ra cảm giác thê lương.

Sau một hồi lâu, thanh âm hành khúc dần dần ngừng lại, bốn phía đống lửa truyền đến trận trận tiếng hét to hoan hô, các tộc bắt đầu đi qua vây quanh toà bệ đá màu đen kia.

Hai người Hàn Lập ở trong đám Hôi Tích tộc cũng theo dòng người đi đến quanh bệ đá, ngửa đầu nhìn lên trên.

Chỉ thấy phía bắc đài cao có một doanh trướng rộng lớn, mành lều rộng mở, bên trong ngồi song song các vị trưởng lão Tam Miêu, cùng vài tộc trưởng bộ tộc lớn nhất Hắc Xỉ vực.

Ngồi chính giữa doanh trướng chính là hắc y thiếu nữa tên là "Miêu Tú" kia.

Ánh mắt nàng đảo qua dưới đài, lúc rơi vào trên thân đám người Hôi Tích tộc thì hơi dừng lại chốc lát, sau đó lập tức dời đi chỗ khác.

"Đại tiểu thư, như thế nào? Vẫn còn tìm vị cao nhân ẩn tàng bên trong Hôi Tích tộc?" Tên thanh niên cao to Miêu Khôi thấy thế, nghiêng người sang, thấp giọng hỏi.

Miêu Tú nghe vậy, từ chối cho ý kiến, nhẹ nhàng lắc đầu.

"Người kia cũng quá không biết tốt xấu, ngày trước đại tiểu thư tự mình bái phỏng, thế mà còn không chịu lộ diện. Chờ đại hội kết thúc, ta nhất định phải bắt hắn ra, bồi tội với đại tiểu thư." Miêu Khôi khẽ gắt một tiếng, có chút tức giận nói.

"Đường huynh, chớ nói bậy. Người ta nếu không muốn gặp tự nhiên có đạo lý, chỉ cần trong lòng không có ác ý, chúng ta cũng không cần thêm chuyện, chớ để một chuyện thiện duyên lại kết thành nghiệt duyên." Thiếu nữ có đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, nói.

Mặc dù trên miệng nàng nói như vậy, nhưng trong lòng cũng có chút tức giận người kia không nể mặt mũi, đồng thời càng thêm hiếu kì vị cao nhân giấu mặt kia, rốt cuộc là dạng gì.

"Đại tiểu thư nói rất đúng, là ta nói bừa..." Miêu Khôi vội vàng xin lỗi nói.

"Thời gian đã đến, ngươi tuyên bố đại hội Tát Da bắt đầu đi." Miêu Tú gật đầu, nói.

"Vâng." Miêu Khôi đáp một tiếng, đứng dậy rời doanh trướng.

Đi đến trước đài, đầu tiên gã đi đến bên cạnh một cái trống đen nhánh, gõ mạnh ba tiếng như lôi vang, để thanh âm ồn ào dưới đài dần dần thu liễm, mới mở miệng tuyên bố: "Đại hội Tát Da năm nay chính thức bắt đầu, dũng sĩ tộc nào lên đài đầu tiên, tiếp nhận khiêu chiến?"

Gã vừa dứt lời, hai đạo thân ảnh đen nhánh trước sau rơi vào trên bệ đá.

"Thứ Cốt tộc Ô Hợp Ly..." Người đầu tiên rơi vào trên đài là một sinh vật hình người toàn thân sinh ra vảy giáp màu đen, trên mỗi gương mặt, khuỷu tay cùng đầu gối có một đoạn xương trắng nhọn đâm ra, nhìn mười phần dữ tợn khủng bố.

Y vừa nói xong, dưới bệ đá lập tức bộc phát ra một trận tiếng hò hét, đặc biệt là nơi tụ tập tộc nhân của y thanh âm càng thêm vang dội, tựa hồ có thể lên đài đầu tiên là một vinh dự cực lớn đối với bọn họ.

"Thủy Hổ tộc Mục Đạc..." Một nam tử khác đầu hổ thân người, bên mặt lại sinh ra mang cá hình cánh cung, cũng lập tức tự giới thiệu.

Mang cá trên mặt gã không ngừng nhúc nhích, cong lên phía sau lưng, trên mặt mang theo một tia hưng phấn, so với người trước đó thì tiếng hô nhỏ

hơn rất nhiều.

"Rất tốt, đây là trận chiến đầu tiên, các ngươi muốn phân thắng bại, hay là quyết sinh tử?" Miêu Khôi nhìn về phía hai người, cười hỏi.

------oOo------

Chương 705: Nội loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Không phải là đại hội luận võ à, làm sao còn muốn luận đấu sinh tử nữa?" Hàn Lập nghe vậy có chút nghi hoặc, hỏi Tịch Nham.

"Thượng Tiên có chỗ không biết, đại hội Tát Da này là chỗ cho các thanh niên có tư chất cao của các tộc triển lộ tài hoa, đồng thời cũng là nơi các tộc giải quyết tranh chấp. Đại lãnh chúa Tam Miêu xưa nay không cho phép các bộ lạc tự mình phát động chiến tranh, liền thông qua phương pháp này để quyết định, vì vậy sau cuộc luận đấu này, phân nửa định đoạt địa bàn cùng lợi ích đang tranh chấp" Tịch Nham giải thích.

"A, thì ra là thế, giải quyết mâu thuẫn như vậy cũng là một cách hay." Hàn Lập hiểu ra, nói.

"Biện pháp của đám Hôi Giới mọi rợ này cũng không tệ, đơn giản nhưng hiệu quả lại cao, ta thích." Sắc mặt Thạch Xuyên Không không đổi, truyền âm nói với Hàn Lập.

"Loại cách thức này được thông qua, cũng nói rõ phần lớn những người này là người thủ tín. Nếu ở Tiên Giới, mỗi tộc đều có dị tâm, thủ đoạn ám chiêu nhiều vô số, mâu thuẫn càng trở nên gay gắt đến mức không thể thỏa hiệp được." Hàn Lập lập tức truyền âm trả lời.

"Thật đúng là..." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một lát, rồi nhịn không được cười lên trả lời.

Ngay khi hai người thông qua tâm thần nói chuyện với nhau, hai võ sĩ trên đài đã bắt đầu giao thủ, nam tử Thứ Cốt Tộc lên đài đầu tiên trên người tỏa ra khí tức sát nguyên mạnh hơn, toàn thân lượn lờ sát khí, đánh cho nam tử Thủy Hổ Tộc kia liên tục bại lui.

Tuy nam tử Thủy Hổ Tộc kia rơi vào thế hạ phong, nhưng không lộ vẻ bối rối chút nào, trong ánh mắt thủy chung vẫn mang theo vẻ kích thích, sát khí bừng bừng, tay vung cây Tam Cổ Xoa lên, ở trên đài không ngừng di chuyển né tránh.

Nam tử Thứ Cốt Tộc càng ngày càng gấp, còn Thủy Hổ Tộc thì tránh né càng lúc càng hưng phấn, chớp động né tránh, nguy hiểm vô cùng, làm người các tộc dưới đài kêu la kinh sợ, reo hò không thôi.

Hàn Lập nhìn chốc lát, cảm thấy có chút kỳ lạ, nam tử Thủy Hổ Tộc kia trước giờ một mực áp chế khí tức, vẫn như cũ bày ra vẻ yếu ớt, còn khí tức nam tử Thứ Cốt Tộc kia đã được đẩy lên trạng thái đỉnh phong cũng bắt đầu suy yếu, thấy đã đến lúc ra tay trảm sát, nhưng y vẫn không chịu động thủ, mà như cũ phối hợp giao thủ với đối thủ, tránh né hung hiểm.

Nhìn qua mười mấy hiệp, Hàn Lập cảm thấy giống như đang xem xiếc vậy, có chút tẻ nhạt không thú vị, liền đảo ánh mắt, nhìn về Ba Lăng Hồ phía xa.

Lúc này, mặt trời chiếu từng tia sáng ấm áp xuống mặt hồ, phản chiếu ở trên mặt hồ từng gợn sóng rực rỡ rọi sáng cả bờ hồ trong vắt, nhìn vào trong tựa như thấy từng đàn cá bạc bơi lội trong đó.

Chợt, trong lòng Hàn Lập bất ngờ nhảy dựng lên.

Nhìn xuyên qua từng lớp người, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt hồ tựa như có chút động tĩnh quái lạ.

Ngay lúc hắn định tra xét cẩn thận, thì một tiếng "Vù vù" thật lớn bất ngờ vang lên phía sau.

Nương theo âm thanh đó vang lên, thức hải của hắn từng trận mê man, sau ót giống như bị người ta đánh một quyền vậy, nhưng cùng lúc đó toà sơn

phong tuyết trắng trụ vững trong thức hải của hắn, có khắc vài chữ thật to "Ngự Phong Trấn Thần Phù" nhanh chóng tỏa ra tia sáng chói mắt, hóa thành một tầng sóng ánh sáng như tuyết quét ra xung quanh, trong nháy mắt loại bỏ tất cả cảm giác khó chịu trong thức hải của hắn.

Mà bên cạnh hắn, thân thể Tịch Nham bao gồm cả đám người xung quanh đều mềm nhũn, ngã xuống mặt đất.

Hàn Lập quay đầu lại, liền nhìn thấy nam tử Thủy Hổ Tộc kia ở trên bệ đá, thất khiếu đều chảy ra huyết dịch, trong tay thì đang cầm một vật giống như một khối ốc biển màu đen, trong mắt lộ vẻ điên cuồng.

Đại trướng bên kia, tất cả mọi người tê liệt dựa vào ghế lớn, tuy thần thức vẫn còn minh bạch, nhưng hầu như không thể nhúc nhích được.

Lúc này, bên cạnh Hàn Lập có một cánh tay thò lên, nắm ống tay áo hắn kéo xuống.

Hắn liền nhìn xuống, chỉ thấy Thạch Xuyên Không đã ngã trên mặt đất, đang lấy ánh mắt ra hiệu cho hắn tranh thủ thời gian ngã xuống đất.

Trong lòng Hàn Lập bất đắc dĩ cười một tiếng, rồi cũng giả bộ như chống đỡ không nổi, liền theo mọi người ngã xuội lơ dưới đất.

Lúc này, bên chỗ tập trung đám người Thủy Hổ Tộc, có một nam tử cao lớn mang áo choàng màu xám, chợt tháo mũ trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt màu xanh rất giống Viên Hầu.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, phát hiện bộ dáng người này giống hệt những viên hầu da xanh mà hắn từng gặp trong Chân Ngôn Môn, chẳng qua kẻ trước mắt này phát ra khí tức mạnh hơn, chừng tu vi Kim Tiên Trung kỳ, đồng thời linh trí cũng cao hơn mấy phần.

Thân hình nam tử cao lớn nhảy lên hạ xuống bệ đá, đi đến bên cạnh nam tử Thủy Hổ Tộc, tay gã cầm lên ốc biển màu đen kia, quan sát một lát rồi cẩn thận thu vào.

Còn tên nam tử Thủy Hổ Tộc thất khiếu chảy máu kia thì đã gục ngã trên mặt đất, hiển nhiên đã khí tuyệt bỏ mình.

Bên trong đại trướng bên cạnh, gã tộc trưởng Thủy Hổ Tộc cũng không giả vờ nữa, mà từ trên ghế dựa lớn đứng dậy, đi tới bên người Viên Hầu da xanh, khom người thi lễ, nói ra:

"Đại nhân thần cơ diệu toán, lão hủ bội phục."

"Mục Khâu lão quỷ, ngươi dám cả gan cấu kết với người của Ni Thứ Đà Vực, phản bội Hắc Xỉ Vực sao? Miêu Tú gượng đỡ thân thể lên, nổi giận nói ra, âm thanh lại hữu khí vô lực.

"Xin lỗi Đại tiểu thư. Thứ Cốt Tộc bọn hắn đã cưỡng chiếm tộc địa của Thủy Hổ Tộc bọn ta mấy trăm năm, lại giết bào đệ Mục Tu cùng chất nhi Mục Hải của ta, huyết cừu như vậy cũng không phải một mạng trên đại hội Tát Da này có thể bồi thường được." Vẻ mặt tộc trưởng Thủy Hổ Tộc không đổi nói ra.

Dứt lời, gã liền đi tới bên người Hợp Ly giao đấu với Mục Đạc khi nãy, nâng một chưởng lên, trực tiếp đánh đầu y nát vụn.

Dưới bệ đá, đám người Thủy Hổ Tộc cao giọng quát to rồi nhao nhao lao giết tới đám người Thứ Cốt Tộc, trong lúc nhất thời phát ra âm thanh thảm thiết không ngừng, mùi huyết tinh tràn ngập bốn phía.

Trong đại trướng, tộc trưởng Thứ Cốt Tộc nhìn muốn rách cả mí mắt, kêu gào không thôi.

"Chuyện này là mệnh lệnh của lãnh chúa Cổ Đại các ngươi, hay là chuyện của chính Thanh Viên Tộc các ngươi? Ngươi không sợ Hắc Xỉ Vực bọn ta không ở thế trung lập nữa mà theo Luân Hồi Vực sao? Trong mắt Miêu Tú bốc lên hỏa khí, cắn răng hỏi.

"Hừ, đừng tưởng rằng chúng ta không biết, Luân Hồi Vực bên kia đã phái người đi trao đổi với phụ thân ngươi, chuyện theo phe bên kia bất quá sớm hay muộn mà thôi." Viên Hầu da xanh cuối cùng cũng mở miệng, giọng nói

khàn khàn.

"Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do? Rõ ràng Phụ thân ta luôn phản đối chủ trương của Luân Hồi Vực, cũng tận lực thuyết phục bọn họ không nên bị mê hoặc, làm sao lại theo Luân Hồi Vực được? Miêu Tú nghe vậy càng giận dữ, quát mắng.

"Hắc Xỉ Vực các ngươi bất quá là một tiểu giới vực, ngày thường cũng quá mức xem trọng chính mình, nếu đã dám cả gan để sứ giả Luân Hồi Vực vào cảnh nội, thì cũng đừng trách chúng ta bắt các ngươi tế cờ để răn đe người khác." Viên Hầu da xanh cười lạnh nói.

Dứt lời, gã quay người nhìn về phía Ba Lăng Hồ, trong miệng phát ra một khẩu hiệu thật to.

Chỉ thấy trên mặt hồ nổi lên bọt nước dữ dội, từ trong hồ nước trồi lên đại quân chừng mấy vạn người, là người Thanh Viên Tộc cùng đại quân các bộ lạc khác của Ni Thứ Đà Vực, sớm đã ẩn tàng trong đó.

Ngay khi đại quân vừa lên bờ, tựa như thủy triều dâng cao, xông vào các tộc trong Hắc Xỉ Vực, bắt đầu tàn sát điên cuồng.

Lần này mới thật sự là tiếng hô "Giết" động trời, máu chảy thành sông.

Vị trí Hàn Lập cùng bọn người Hôi Tích Tộc cách bờ hồ không quá xa, rất nhanh đại quân Ni Thứ Đà kia sẽ giết tới, đến lúc đó hắn cùng Thạch Xuyên Không cũng không thể không động thủ chống cự được, một khi thân phận người Tiên Giới bại lộ, đừng nói đại quân Ni Thứ Đà Vực, mà đến cả các bộ lạc Hắc Xỉ Vực chỉ sợ cũng xoay chuyển mũi nhọn vây bắt bọn hắn.

Ở Hôi Giới, mặc kệ thế lực phương nào, có cừu hận sâu sắc đến thế nào nữa, đều thống nhất chung là tạm gác lại tất cả mọi chuyện, để cùng chống chọi với Tiên Giới.

Thật ra Hàn Lập cũng không e ngại những người này, dù sao lấy thủ đoạn hai người, muốn toàn thân trở ra cũng có thể làm được, chỉ là sau đó, thân phận hai người bọn hắn chỉ sợ khó tiếp tục ngụy trang nữa, muốn tìm cơ hội

trở về Tiên Giới lại càng trở nên khó khăn hơn.

"Làm sao bây giờ? Không thể tiếp tục nguỵ trang nữa..." Thạch Xuyên Không truyền âm hỏi, ngữ khí có chút lo lắng.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, không có trả lời, ánh mắt nhìn về bệ đá bên đó, chỉ thấy chẳng biết lúc nào trong tay Viên Hầu da xanh đã có thêm một cây Lang Nha đại bổng, rồi nện xuống đầu tộc trưởng của một tộc Hắc Xỉ Vực.

Mục Khâu trói tộc trưởng Thứ Cốt Tộc trước người, trong tay gã cầm trường đao màu đen nhiễm lấy Nghiệp Hỏa màu trắng, kề bên cổ của tên tộc trưởng, đang định chém đầu y.

Còn Tộc trưởng Thứ Cốt Tộc thì vẫn ương ngạnh, mắt đầy cừu hận, trên mặt không sợ hãi chút nào.

Âm thanh gào thét chung quanh càng lúc càng lớn, mắt thấy đại quân của các bộ lạc Ni Thứ Đà Vực đang muốn giết tới Hôi Tích Tộc bên này.

"Mặc kệ, cho dù không giấu được thân phận, cùng lắm tàn sát hết đám người Hôi Giới này, sau đó hủy thi diệt tích, rồi mau chóng rời khỏi chỗ này..." Thạch Xuyên Không truyền âm nói ra, khí tức trên người cũng bắt đầu trở nên không ổn định.

"Chớ làm loạn, ta sẽ có biện pháp." Hàn Lập không chần chờ nữa, mà lên tiếng cắt lời.

Hắn vừa dứt lời, đúng lúc Thạch Xuyên Không đang kinh ngạc thì dưới thân Hàn Lập nổi lên từng đợt sương mù màu đen lượn lờ, rồi xoay chuyển từng trận giữa không trung,hóa thành dòng xoáy màu đen, trong nháy mắt lướt đến bệ đá màu đen.

Ánh mắt của y chăm chú, dò xét khí tức đang truyền ra từ trong hắc vụ, bất ngờ sắc mặt thay đổi.

Đó rõ là một gã Hôi Tiên có tu vi Thái Ất Cảnh.

Chỉ thấy dòng xoáy hắc vụ xoáy ở trên không bệ đá, rồi ngưng đọng lại, như một viên thiên thạch tỏa ra khói đen dữ dội đập mạnh xuống.

Một tiếng "Ầm ầm" vang lên thật lớn!

Thạch đài màu đen chấn động "Ầm ầm", ở giữa vỡ tung ra, như mạng nhện chia ra vô số khối đá.

Từ giữa kẽ nứt đó, hắc vụ thu liễm lại, ngưng thành một nam tử thân hình thon dài, dung mạo anh tuấn, trên người mặc trang phục màu đen, trong tay phe phẩy cây quạt xếp màu đen, khí tức trên người tỏa ra là Thái Ất Hôi Tiên không che giấu chút nào, hóa thành từng đợt dao dộng vô hình, không ngừng từ dưới chân khuếch tán ra.

Người này không ai khác chính là Ma Quang chiếm giữ thi hài Hôi Tiên, ngay khi ra khỏi Động Thiên Hoa Chi, gã liền thi triển bí thuật thay đổi khuôn mặt thanh niên này.

Đám người trên đài bị một màn này làm giật mình, liền không biết làm gì cả, vẻ mặt kinh nghi nhìn về nam tử áo đen bất ngờ từ trên trời giáng xuống kia.

Ánh mắt Viên Hầu da xanh cầm Lang Nha đại bổng trong tay dò xét trên người Ma Quang chốc lát, chợt sắc mặt thay đổi, kinh ngạc kêu lên:

"Ngươi... Ngươi là người Hư Hợp Tộc? Không thể nào... Tại sao nơi này lại có người Hư Hợp Tộc chứ?"

"Hư Hợp Tộc... Nghe khẩu khí của ngươi, tựa hồ bộ tộc này cũng không tầm thường à..." Ma Quang nghe vậy, cười "Hắc hắc" nói.

------oOo------

Chương 706: Được mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập cũng không quá yên tâm với Ma Quang, cho nên hắn hết sức chăm chú dò xét động tĩnh trên thạch đài, phòng ngừa y có hành động gì ngoài ý muốn, nhưng lúc này nghe thấy ba chữ "Hư Hợp Tộc", trong lòng khẽ động.

Trong những tài liệu lúc trước, bộ tộc Hư Hợp Tộc này xuất hiện không chỉ một lần, mỗi lần nhắc đến cũng không rõ ràng, viết rất mơ hồ, không phải là vì bộ tộc này quá bí ẩn, hay là hành sự bất lực như Hôi Tích Tộc, mà là trong tất cả bộ tộc ở Hôi Giới thì Hư Hợp Tộc thuộc về bộ tộc có địa vị cao quý vô cùng.

Hôi Tích Tộc chỉ là bộ tộc cấp thấp, thuộc tầng mạt lưu trong Hắc Xỉ Vực, chớ nói chi đến toàn bộ Hôi Giới, tầng cấp giữa bọn họ cách xa vô cùng, cho nên có được những tin tức này cũng thực sự quá ít.

Hàn Lập chỉ biết Hư Hợp Tộc là lãnh chúa thống lĩnh Thiếu Hạo Vực, bọn họ thuộc về một phương thế lực của Luân Hồi Vực, giống như phe đối địch là Ni Thứ Đà Vực, vốn thuộc về thế lực của Hôi Giới Nguyên Sinh.

Trừ những chuyện đó ra, không còn tin tức gì liên quan tới Hư Hợp Tộc nữa, không nghĩ rằng Ma Quang lại chiếm được thi hài Hôi Tiên là người của tộc này.

Tuy thạch đài tránh khỏi cuộc tàn sát, nhưng Viên Hầu da xanh đang kinh sợ kia cũng không lệnh đại quân dừng lại, cho nên cuộc tàn sát đẫm máu

quanh Ba Lăng Hồ vẫn tiếp tục như cũ, không ít Hôi Tích Tộc bị liên lụy chết dưới đồ đao.

"Ma Quang, ngươi hãy ngăn đám người này lại." Tâm niệm Hàn Lập vừa động, liền truyền âm nói ra.

Trên thạch đài, Ma Quang nghe vậy, thế nhưng chưa lập tức động thủ, mà quay người nhìn về hướng Hàn Lập.

Động tác này của gã làm cho những người khác cảm thấy nghi ngờ, rồi rối rít nhìn theo, trong lòng Hàn Lập thầm mắng một tiếng, rồi vội che đậy khí tức, giả bộ như ngất đi.

Trong thể nội Hàn Lập, Thiên Ma khế ước đã ký kết cùng Ma Quang, vì thế bắt đầu hiện ra trong thần thức của hắn.

May mà Ma Quang chỉ nhìn thoáng qua, cũng không dị động gì cả, liền quay người nhìn về phía Viên Hầu da xanh kia, thu lại quạt xếp màu đen, rồi mười ngón tay đan vào nhau làm một động tác bẻ khớp, nở nụ cười, lộ ra một hàm răng trắng muốt thẳng tắp.

Hắc y thiếu nữ nhìn thanh niên tuấn lãng trước mắt này, nhất thời vì nụ cười của gã làm cho sự hoang mang trong lòng đều biến mất, trong thâm tâm nổi lên từng đợt gợn sóng.

Nhưng trái ngược với Miêu Tú, cảm thụ của Viên Hầu lại hoàn toàn khác, lão chỉ cảm thấy nụ cười của người trước mắt này kinh khủng vô cùng, hàm răng trắng kia tựa như muốn ăn tươi nuốt sống lão vậy, cả người nổi lên hàn khí tựa như rớt vào hầm băng vậy.

Lão nghiến răng, trong tay nắm chặt ốc biển màu đen kia một lần nữa, đang tính vận dụng bí bảo mà lãnh chúa đại nhân ban cho, để tranh thủ một đường sinh cơ cho mình.

Thế nhưng, lão vừa mới nghĩ tới, chợt bên tai truyền đến một âm thanh mông lung tựa như Ác Ma vậy:

"Đang tính làm chuyện gì vậy?"

Không biết lúc nào mà thân thể Ma Quang đã hóa thành một cỗ sương mù màu xám như một con mãng xà, chỉ chừa lại mỗi cái đầu với khuôn mặt của gã đang quấn quanh người lão.

"A..." Viên Hầu da xanh kinh sợ kêu một tiếng, chợt cảm thấy hồn bay khỏi xác vậy.

Miệng của lão vừa mới mở ra, thì cả người Ma Quang đã hóa thành từng sợi sương mù màu xám, chui vào thất khiếu tai mắt mũi miệng, tràn vào cơ thể của lão.

Mặt mũi Viên Hầu da xanh thống khổ vô cùng, ném Lang Nha đại bổng cùng ốc biển màu đen xuống dưới đất, bàn tay thì bóp lấy cổ của mình, lảo đảo lui về phía sau, nhưng lui được mấy bước, một tiếng "Rầm" phát ra, chỉ thấy lão đã ngã ngửa trên mặt đất.

Sau khi thân thể lão hoàn toàn không động đậy nữa, lúc này từng đám sương mù màu xám mới từ trong thất khiếu của lão thoát ra, lần nữa ngưng tụ thành hình người, rồi hóa thành một thanh niên công tử phong độ tiêu sái.

Chỉ là ngay lúc hắn vỗ quạt, thì nhịn không được ợ một tiếng, nhìn cảnh tượng càng thêm hung thần.

Bọn người Miêu Tú thấy một màn quỷ dị này, trong lòng khiếp sợ không thôi, đều há hốc miệng, qua nữa ngày cũng không thốt nên lời.

Lúc này Ma Quang xoay người nhặt ốc biển màu đen kia lên, rồi quan sát một chút, bình thản tuôn ra từng tia sát khí nồng đậm từ trong lòng bàn tay, bao phủ nó để luyện hóa.

Một lúc sau, một tay gã nắm chặt ốc biển, điểm một cái trên đó, từ đó khẽ bắn ra một đạo ánh sáng màu đen dập dờn, trong nháy mắt quét về bốn phương tám hướng, làm cả mặt Ba Lăng Hồ nổi lên từng đợt gợn sóng nhỏ.

Sau khi bị vầng sáng này quét trúng, toàn bộ người Hắc Xỉ Vực chợt cảm

thấy thần thức thả lỏng, đủ loại cảm giác hồ đồ vô lực kia biến mất không còn gì nữa, liền nhao nhao đứng dậy, rồi lao vào chém giết đại quân Ni Thứ Đà Vực.

Hai người Hàn Lập cũng tiện thể đứng dậy, nhưng không có tham dự vào chém giết, mà lao về phía thạch đài.

Trên thạch đài, Mục Khâu thấy Viên Hầu da xanh bị giết một cách dễ dàng, sắc mặt trắng bệch vô cùng, mang cá trên mặt không ngừng mấp máy, liền xoay người định chạy trốn về hướng Ba Lăng Hồ.

Nhưng y chưa kịp động thân, thì thân hình tộc trưởng Thứ Cốt Tộc đã sớm nhảy lên, cản trước người y.

Tiếp đó lại có một phụ nhân da xám tai nhọn, cùng Miêu Khôi từ hai cánh vọt đến, vây y vào giữa.

Trong mắt Miêu Tú lộ vẻ lạnh lẽo vô tình, trực tiếp hạ lệnh "Giết".

Cả ba người không chút do dự, liền thi triển thủ đoạn, công kích về phía Mục Khâu.

"Sơn Quỷ Tộc, Phong Dứu Tộc, Hôi Liêm Tộc, nghe hiệu lệnh của ta, phối hợp với tộc nhân, lập tức cùng phát động phản công..."

"Thanh Lý Tộc, Nê Ngưu Tộc, Thổ Hoàn Tộc, vòng qua hai cánh Ba Lăng Hồ để truy sát. Nhân số chúng ta không chiếm ưu thế, không cần phải bao vây tất cả, chỉ cần dùng hết sức giết chết quân địch là được rồi..."

"Miêu Tông, mấy người các ngươi thống lĩnh các bộ lạc còn lại, đánh lén tộc trưởng của các bộ tộc quân địch cùng đuổi giết những địch quân tháo chạy rải rác kia..."

Quân lệnh từ trong miệng Miêu Tú liên tục được phát ra, các tộc trưởng của Hắc Xỉ Vực liên tiếp lĩnh mệnh, rối rít bay khỏi thạch đài, tổ chức các tộc phản công đại quân Ni Thứ Đà Vực.

Đại quân các bộ tộc của Ni Thứ Đà Vực thấy thống lĩnh bọn hắn đã bị giết chết, quân tâm liền tan rã, còn các tộc Hắc Xỉ Vực lại nóng lòng muốn báo thù, cho nên đuổi giết điên cuồng, làm cho đại quân Ni Thứ Đà phải bại lui về phía Ba Lăng Hồ.

Sau lần Ma Quang ra tay khi nãy, gã cũng không tiếp tục ra tay giết người nữa, mà thản nhiên đi tới rìa thạch đài, một tay nhẹ phe phẩy cây quạt xếp trong tay, có chút hăng hái nhìn các tộc đang hỗn chiến phía dưới, khóe miệng còn nở nụ cười nhàn nhạt.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không từ trong chiến trường hỗn loạn kia, một đường tránh né đao quang kiếm ảnh, cuối cùng cũng lách mình hạ xuống thạch đài.

Thạch Xuyên Không nhìn Ma Quang trước mắt, thần sắc trên mặt không đổi, nhưng đáy lòng như sóng lớn vỗ bờ vậy, còn ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, cảm thấy khó hiểu vô cùng.

"Lệ đạo hữu, vị này là..." Gã do dự mãi, cuối cùng cũng thấp giọng lưỡng lự, hỏi.

"Ngươi cứ gọi hắn là Ma Quang đạo hữu là được, thân phận của hắn có chút đặc biệt, xem như là một vị minh hữu ký kết khế ước cùng ta đi. Bởi vì trước đó có chút nguyên nhân cho nên không tiện hiện thân, nhưng sau này thì không ngại nữa rồi." Hàn Lập lời ít ý nhiều giải thích.

Ma Quang không nói gì, chỉ mỉm cười gật đầu nhẹ về phía Thạch Xuyên Không, còn Thạch Xuyên Không cũng lộ vẻ phức tạp thi lễ với y.

"Trước đó ở Hôi Tích Tộc, trên điển tịch có ghi chép qua, người Hư Hợp Tộc có ba dòng lớn, theo thứ tự là họ Đồ Tô, Đông Lăng cùng họ Tương, sau ngày ngươi tự xưng là Tương Cổ đi, còn hai người chúng ta sẽ là gia thần của ngươi." Hàn Lập truyền âm nói ra.

"Tại hạ Thạch Xuyên Không." Thạch Xuyên Không hơi chần chờ, rồi ôm quyền nói ra.

Ma Quang gật đầu nhẹ, xem như trả lời, sau đó lại bĩu môi nói ra: "Tương Cổ, tên này không dễ nghe chút nào, cảm thấy có nghĩa như sắp qua đời vậy."

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn nói gì thì Miêu Tú mặc bộ đồ đen đã đi tới.

Cách xa mấy bước, nàng dừng lại, rồi thi lễ với Ma Quang, cung kính nói ra:

"Vãn bối tên là Miêu Tú, con gái của tộc trưởng Tam Miêu Tộc, không biết tôn húy tiền bối là gì?"

Ma Quang nghe vậy liền xoay người, trên mặt nở nụ cười, không chút kiêng kỵ đánh giá thiếu nữ áo đen từ trên xuống dưới, đang muốn mở miệng nói ra, thì đột nhiên trong đầu nhớ lại lời Hàn Lập vừa nói: "Ma Quang đạo hữu, thân ở dị giới, xin hãy cẩn thận lời nói và hành sử."

"Hắc hắc, nguyên lai là Thiếu chủ Tam Miêu tộc, tục danh của ta tên là Tương Cổ, hai vị này là gia thần của ta, tên là Lệ Hàn cùng Thạch Xuyên Không." Ma Quang hơi ngưng lại, vừa cười vừa nói.

Hai người Hàn Lập tiến lên, thi lễ với Miêu Tú.

"Hôm nay may mà có tiền bối xuất thủ, nếu không các tộc Hắc Xỉ Vực ta, sẽ bị đại quân của Ni Thứ Đà Vực giết cho tổn thương nguyên khí nặng nề." Miêu Tú không dám thất lễ, liền hoàn lễ nói ra.

"Miêu cô nương nói quá lời, ta cũng trùng hợp đi ngang qua Hắc Xỉ Vực các ngươi, vốn không định tham dự, nhưng đáng tiếc khỉ da xanh kia làm cho ta quá chán ghét." Ma Quang phe phẩy nhẹ quạt xếp, tùy ý nói ra.

"Các tộc Ni Thứ Đà Vực tập kích đánh lén, đã xem như khai chiến cùng Hắc Xỉ Vực chúng ta, ta phải nhanh chóng trở về trong tộc, bẩm báo lại tất cả cho phụ thân. Tiền bối có ân cứu mạng Hắc Xỉ Vực chúng ta, thì nhất định cho chúng ta cơ hội để tận tình làm chủ nhà đãi khách các vị mới được." Sắc mặt Miêu Tú nghiêm lại, trịnh trọng nói.

Ma Quang nghe vậy, không trả lời ngay, mà ra vẻ trầm tư do dự, nhưng thực ra thì lại dùng tâm thần hỏi ý kiến Hàn Lập, nên trả lời như thế nào?

"Không sao, trước mắt chúng ta cũng không có mục đích rõ ràng, trước hết cứ tìm một chỗ ổn định dàn xếp không tệ đã, huống hồ nơi đó có nhiều tài liệu tin tức mà chúng ta cần." Hàn Lập truyền âm cho Ma Quang.

"Nếu Miêu cô nương có thành ý mời chúng ta, vậy bọn ta cũng không phật hảo ý của cô nương, liền đến đó quấy rầy một phen. Chỉ là lần này ra ngoài ta không muốn lộ mặt, xin cô nương hãy giữ bí mật hành tung, cũng như tạm thời không nói đó cho lệnh tôn của cô nương." Ma Quang nhìn Miêu Tú, ra vẻ nghiêm túc nói ra.

"Tiền bối yên tâm, trước khi đến U Hòa thành, ta sẽ không để lộ nửa điểm tin tức, cho tới khi ta bẩm báo lại tất cả cho phụ thân người... Đương nhiên, cũng sẽ thỉnh cầu người giữ bí mật cho tiền bối." Sắc mặt Miêu Tú lộ vẻ vui mừng, liền đáp.

"Như vậy quá tốt." Ma Quang gật đầu nhẹ nói.

"Vậy vãn bối đi xử lý những hậu sự trước mắt, rồi lại an bài chuyện đi U Hòa Thành." Miêu Tú chắp tay về phía Ma Quang cùng hai người Hàn Lập, nói ra.

Ma Quang cũng không mở miệng nữa, mà khoát tay áo, ra hiệu nàng tự mình rời đi.

Ngay khi Miêu Tú rời đi, Ma Quang đứng trên thạch đài nhìn cảnh tượng huyết tinh sát lục phía dưới, khắp nơi tỏa ra sát khí nồng đậm, hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ vẻ thỏa mãn.

"Lệ đạo hữu, chúng ta vào sâu trong đô thành của một gã lãnh chúa Hôi Giới như vậy có quá mạo hiểm không? Thạch Xuyên Không nhìn Miêu Tú đã đi xa, trong mắt lộ vẻ lo lắng, nói ra.

"Không sao, đã có Ma Quang đạo hữu với thân phận người Hư Hợp Tộc này, người Tam Miêu Tộc cũng không dám dò xét kỹ càng chúng ta đâu.

Trái lại về phía chúng ta, thì cần phải cẩn thận hơn, để phòng lộ ra thân phận." Hàn Lập từ từ nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng không nói gì nữa, nhưng nỗi lo trong mắt y cũng không giảm bớt chút nào.

------oOo------

Chương 707: Kiểm kê

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mấy ngày sau, Miêu Tú không có khuếch trương thanh thế, chỉ đem mấy tên thân tín Tam Miêu tộc đi vào doanh trại Hôi Tích tộc, cung thỉnh ba người Hàn Lập cùng bọn họ trở về U Hòa thành.

Bọn Hàn Lập đã sớm chuẩn bị, thấy tình hình này liền cáo từ bọn người Tịch Nham một tiếng, đi đến doanh trướng Tam Miêu tộc.

Thấy chư vị Thượng tiên rời đi, vị tộc trưởng Hôi Tích tộc này khó tránh khỏi cảm giác hơi mất mát.

Thông qua lời nói của bọn người Miêu Tú, gã đã biết trước đó trong đội ngũ bọn hắn có hai người, về sau lại đột nhiên xuất hiện người kia nữa, thân phận đều cực kỳ tôn quý, gã thầm nghĩ nếu tự mình làm tốt hơn một chút nữa, có lẽ kết xuống một phần thiên đại thiện duyên.

Lúc đang âm thầm hối hận, liền thấy Miêu Khôi bước nhanh về hướng bên này, đi vào trước người gã, cung kính thi lễ.

"Không được, không được..." Tịch Nham thụ sủng nhược kinh, vội vàng hoàn lễ.

"Trước đó có điều mạo phạm với tộc trưởng, còn xin Tịch Nham tộc trưởng thứ lỗi. Lần đại hội này, Hôi Tích tộc đạt được công lớn, đại tiểu thư lệnh chúng ta dâng lên hai ngàn Hôi tinh xem như cám ơn. Sau này trở về sẽ còn mời lãnh chúa đại nhân đem một bộ phận khu vực Thủy Hổ tộc sống chuyển cho Hôi Tích tộc các ngươi." Miêu Khôi mở miệng nói ra.

Tịch Nham nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, lập tức hốc mắt hơi ướt, muốn quỳ xuống khấu đầu tạ ơn.

"Tịch Nham tộc trưởng, không cần như thế. Ba vị khách quý kia rất tán thưởng ngươi, ngươi cũng xem như giúp Hắc Xỉ vực chúng ta kết xuống một điểm thiện duyên. Hôi Tích tộc xứng đáng được ban thưởng như vậy." Miêu Khôi thấy thế, vội vàng ngăn lại, nói.

"Đa tạ Thượng tiên, đa tạ đại tiểu thư, đa tạ Miêu tôn sử..." Tịch Nham liên tục cảm ơn, khấu đầu không ngớt.

Một bên khác, ba người Hàn Lập đã đi theo Miêu Tú trở về một chỗ ven hồ, nơi đó đang đậu một chiếc lâu thuyền to lớn ba tầng, toàn thân đen như mực, góc phòng bên ngoài chống lên, phía trên thuyền minh khắc các loại hoa văn phức tạp kì lạ, mặc dù không có lộng lẫy, nhưng vẫn cho người ta một loại cảm giác cực kỳ xa hoa.

Phía trước lâu thuyền, bò lổm ngổm ba đầu dị thú khổng lồ cao hơn mười trượng, bên ngoài giống như chiến mã, trên hai gò má lại sinh ra xương màu trắng cùng một cây sừng nhọn hình xoắn ốc, trên lưng sinh ra bốn cánh thịt to lớn màu xám đen, đang khép sát bên người.

"Đây là Giáp Mạc Lâu Thuyền có thể đi trên thiên vân, tốc độ có thể sẽ kém với pháp bảo phi hành của chư vị, nhưng cũng xem như tạm được. Toàn bộ phòng khách lầu ba ta đã an bài để trống, mấy vị tiền bối có thể yên tâm ở lại." Đi lên trên sàn lâu thuyền, Miêu Tú nói với Ma Quang.

"Làm phiền." Trên mặt Ma Quang mang theo nụ cười ấm áp, gật đầu nói với Miêu Tú.

Sau đó Miêu Tú vừa dẫn ba người Hàn Lập đi lên lầu ba, vừa bắt chuyện với Ma Quang, còn hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thì một mực cúi đầu không nói gì đứng trái phải bên cạnh Ma Quang, bộ dạng như Thiên Lôi được Ma Quang sai đâu đánh đó.

Trong khi nói chuyện cùng Ma Quang, ánh mắt Miêu Tú như vô tình hay cố ý đảo qua trên thân Hàn Lập, tựa hồ mang theo một tia nghi hoặc, Hàn Lập

lại xem như không nhìn thấy, trực tiếp bỏ qua.

Ba người lên lầu ba lâu thuyền, mỗi người chọn lựa một gian phòng khách vào ở, sau khi Miêu Tú cáo từ rời đi, liền hạ lệnh lâu thuyền xuất phát.

Trong ba con ngươi ba thớt Giáp Mã to lớn cánh xám sáng lên hôi quang, bốn vó phi nước đại về phía trước, kéo theo lâu thuyền to lớn lướt nhanh hơn nghìn trượng, cánh xám to lớn mở ra vỗ mãnh liệt, phía sau cánh sinh ra trận trận khí lưu màu trắng mãnh liệt.

Dưới sự phụ trợ của khí lưu cường đại, Giáp mã cùng lâu thuyền đồng loạt bay lên không trung, bay thẳng vào trong tầng mây dày đặc.

Hàn Lập ở trong phòng khách của mình, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy hắc vụ tràn ngập, sát khí nồng đậm, căn bản nhìn không thấy bên ngoài.

Lông mày hắn nhíu chặt vung tay lên, bên cạnh cửa sổ che đậy lên một màn sáng màu xanh, ngăn cản tất cả sát khí nồng đậm đang đánh tới ngoài cửa sổ.

Không để cho người Tam Miêu tộc lo nghĩ, trong phòng Hàn Lập không có bố trí cấm chế pháp trận có ba động linh lực quá mạnh, chỉ bố trí pháp trận đơn giản che lấp khí tức.

Chờ hắn bên này bố trí xong, Giáp mã lâu thuyền rốt cuộc cũng xông ra tầng sát vân nồng đậm dày đặc kia, đi vào trên tầng mây.

Hắc vụ ngoài cửa sổ không còn, tầm mắt lập tức trở nên trống trải, Hàn Lập thu hồi bình chướng che đậy trước đó, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy sát vân che đậy vòm trời vẫn như cũ tối tăm mờ mịt, ba vành mặt trời treo trên cao giữa trời, tản ra bạch sắc quang mang, dù không rét lạnh, nhưng cũng không ấm hơn bao nhiêu, cho người ta một loại cảm giác không thoải mái chút nào.

Bất quá sát khí trên tầng mây rõ ràng mờ nhạt hơn rất nhiều, ngược lại để cho Hàn Lập cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều so với dưới mặt đất.

Tĩnh tọa một lát, trong đầu hắn bỗng vang lên thanh âm Giải Đạo Nhân:

"Hàn đạo hữu, trước đó ngươi bảo ta giúp ngươi kiểm kê pháp khí trữ vật, giờ đã hoàn tất, có thể gặp nhau một lần hay không?"

"Đương nhiên là được." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Dứt lời, bàn tay hắn vung lên, hai ngón tay phải sáng lên quang mang, một quang môn màu bạc liền mở ra cách người không xa, Giải Đạo Nhân từ trong trúc lâu sải bước đi ra, tiến vào trong phòng khách.

Hai người đến bên cạnh bàn tròn trong phòng ngồi xuống, Hàn Lập lật tay lấy ra một bình Bách Hoa Tửu.

Từ khi tiến vào Hôi Giới, hắn hầu như không được rãnh rỗi, giờ phút này rốt cuộc mới có tâm tư tự rót uống mấy chén, cùng một chỗ nói chuyện với Giải Đạo Nhân.

"Ngày hôm trước kiểm kê hoàn tất những đồ vật trong pháp khí trữ vật, bên trong linh thạch cực phẩm có 105,317 viên, Tiên Nguyên thạch tổng cộng 58,313 viên, trung phẩm Tiên Nguyên thạch là 321 viên, tất cả đều ở nơi này." Giải Đạo Nhân lật tay lấy ra một vòng trữ vật màu trắng, đặt lên bàn, nói.

Những pháp khí trữ vật này gần như đều đến từ trong di tích Chân Ngôn Môn, là của những binh tướng Thiên Đình và đệ tử Chân Ngôn Môn, phần lớn bọn họ là Chân Tiên sơ kỳ đến Kim Tiên hậu kỳ, sử dụng linh thạch cực phẩm không nhiều, có thể có được trung phẩm Tiên Nguyên thạch lại cực ít, sử dụng phần lớn đều là Tiên Nguyên thạch bình thường.

Hàn Lập không nóng lòng thu lấy vòng trữ vật, chỉ khẽ nhấp Bách Hoa Tửu một cái, lẳng lặng chờ Giải Đạo Nhân tiếp tục.

"Trong này là một ít đồ vật bày trận thượng vàng hạ cám, ở trong vừa có đủ loại kiểu dáng trận bàn cùng trận kỳ, còn có một số thạch trận cùng trụ linh văn có thể tích khá lớn. Từ đó ta tuyển lựa một chút, chôn ở vườn linh dược

và bốn phía trúc lâu, chế tạo bên ngoài trúc lâu chỗ rìa hồ nước một mắt trận khác. Bất quá cấu tạo Động Thiên Hoa Chi vốn mười phần tinh vi, mắt trận chỗ này có thể phát huy hiệu dụng cũng không nhiều." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Như thế rất tốt, làm phiền Giải đạo hữu." Hàn Lập gật đầu cười nói.

"Trong này là một ít pháp bảo Tiên khí, có đủ các loại thuộc tính. Trong đó Tiên khí có hơn hai trăm kiện, nhưng nhập phẩm chỉ có một kiện chiến đao lôi thuộc tính, hi vọng Hàn đạo hữu có thể tạm cho ta mượn được không... Hi vọng Hàn đạo hữu có thể bán cho ta, về phần giá tiền bao nhiêu ngươi nói ra, ngày sau ta sẽ trả lại." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

Trong khi nói chuyện, gã đặt một vòng trữ vật màu đen lên bàn, lật bàn tay một cái, lấy ra một thanh chiến đao hẹp dài màu đen.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thấy trên thân đao giăng đầy linh văn, từ trên xuống dưới khảm nạm bảy viên châu màu tím lớn chừng trái nhãn, bên trong ẩn ẩn chớp động đường vân lôi điện, rõ ràng là một thanh bát phẩm Tiên khí.

Mắt thấy Hàn Lập không nói lời nào, trong lòng bàn tay Giải Đạo Nhân loé lên quang mang, một dòng điện tràn vào chiến đao, bảy viên châu trên thân đao lập tức phát ra tử quang mãnh liệt, từng đạo lôi điện tử kim quấn quanh, phát ra trận trận chấn động mãnh liệt.

Ánh mắt Hàn Lập nhảy một cái, vội vàng đè nén cỗ ba động này xuống, ra hiệu Giải Đạo Nhân thu lại.

"Vật này ta sẽ không cho thuê hoặc là bán cho ngươi..."

Hàn Lập vừa nói ra, trong mắt Giải Đạo Nhân chợt loé lên vẻ thất vọng, nhưng lập tức lại khôi phục như thường, đưa tay định đặt chiến đao lại trên bàn tròn.

Bất quá, lúc gã còn chưa buông xuống, Hàn Lập cũng đã đưa một tay ngăn lại.

"Cây đao này ta có thể tặng cho ngươi, bất quá có một số việc, hi vọng ngươi nói rõ cho ta." Hàn Lập nhìn về phía Giải Đạo Nhân, chậm rãi nói.

Trong mắt Giải Đạo Nhân lóe lên một tia do dự, ánh mắt nhìn chiến đao một hồi lâu, mới gật đầu.

"Có phải ngươi đã khôi phục đại bộ phận ký ức?" Hàn Lập hỏi như thế.

"Trong đầu xác thực khôi phục không ít ký ức, chỉ là phần lớn đều hỗn loạn, ta một mực thử chỉnh lý lại cho rõ ràng, chỉ là tạm thời còn chưa có đầu mối. Hàn đạo hữu ngươi nếu muốn hỏi những thứ này, vậy ta thật không cách nào trả lời được." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói.

"Chủ nhân ngươi muốn để ta hoàn thành tâm nguyện, đến cùng là vì cái gì?" Hàn Lập nhíu mày, tiếp tục hỏi.

"Hàn đạo hữu, cũng không phải là ta cố ý giấu diếm, trong trí nhớ khôi phục trước đó cũng không xác thực nói rõ việc này, ta có thể xác định là việc này nhất định không dễ dàng." Giải Đạo Nhân cười khổ một tiếng nói.

"Cái này... Hỏi cũng như không hỏi, a... Chiến đao ngươi nhận lấy đi." Hàn Lập bất đắc dĩ nói.

Giải Đạo Nhân hơi chần chờ, vẫn thu chiến đao lại, mở miệng nói ra:

"Trên thân đao này có minh khắc hai chữ "Đoạn Tiêu", hẳn là danh huý của nó. Nhìn phương pháp rèn đúc cùng đường vân trên đó, hẳn là cùng một hệ với chuôi "Trảm Đình" lúc trước, chỉ là niên đại tựa hồ sớm hơn một chút, phẩm chất cũng cao hơn một chút. Cả hai đều trân quý như nhau, Hàn đạo hữu, lần ân tình này, ngày sau tất báo."

Hàn Lập không nói gì, chỉ khoát tay, thu vòng trữ vật kia lại.

"Những đan dược và linh thảo ta đều thu thập trong nhẫn trữ vật này, bên trong đồ tốt không ít, nhưng ta nhận ra không nhiều, liền lưu lại chờ đạo hữu ngươi tự mình kiểm tra thực hư a." Giải Đạo Nhân ngừng lại, sau đó

nói tiếp.

Hàn Lập gật đầu, nhặt nhẫn trữ vật kia lên, luyện hóa một chút, sau đó cẩn thận xem xét.

Tra xét một chút, hắn nhịn không được lông mày nhếch lên, mừng rỡ không thôi.

Không nói đủ các loại đan dược chữa thương tu luyện, bên trong còn có không ít linh dược tiên thảo hiếm thấy ở Tiên giới, trong đó còn có nhiều loại linh thảo trân quý mà ngay cả hắn cũng không nhận ra.

Mà ở trong này, thứ làm cho hắn cảm thấy vui mừng nhất chính là hơn mười khối "Huyền Chỉ Tinh Thạch" to cỡ nắm tay, thứ này chính là linh tài trọng yếu luyện chế Túc Sát Đan, lúc trước trong đại hội Tháp Mộc Đạt sắm được nhiều Khổ Lạc Hoa, đang lo không có Huyền Chỉ Tinh Thạch đây.

Lần này có hai thứ chủ tài này, Túc Sát Đan liền có thể luyện chế ra một nhóm, nếu không ở trong Hôi Giới này, một khi Sát Suy chi kiếp phản phệ, vậy coi như là gặp nguy hiểm rồi.

Bất quá việc này tạm thời cũng không gấp được, chỉ có thể chờ đến địa phương an ổn mới có thể thử luyện chế.

Thu hồi nhẫn trữ vật xong, Hàn Lập lại hỏi thêm Giải Đạo Nhân tình trạng trong động thiên, biết được hết thảy bên trong linh dược viên đều mạnh khỏe, đám Đậu Binh nuôi trồng kia đã sắp thành thục, mà gốc Lưỡng Sinh Thụ kia sau khi đổ linh dịch vào vẫn như cũ không có chút sinh cơ nào.

Mà Tinh Viêm Hỏa Điểu vẫn như cũ toàn thân quấn trong viên cầu màu bạc, khắp cả người sinh ra xích văn, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Đối với việc này Hàn Lập cũng không lo lắng quá mức, uy lực Thất Thải Hỏa Đan Sa ngày ấy hắn đã từng thấy qua, Tinh Viêm Hỏa Điểu dù ngủ say tới mười mấy năm, hắn cũng không cảm thấy bất ngờ.

------oOo------

Chương 708: Gặp gỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Sau một phen trò chuyện, Giải Đạo Nhân cũng không ở lại lâu, trở về Động Thiên Hoa Chi.

Hàn Lập tự rót cho mình mấy chén, sau đó lông mày cau lại rồi thu dọn đồ uống rượu, đứng dậy đẩy cửa phòng khách đi ra ngoài.

Bên trong một gian phòng khách cuối cùng của tầng ba lâu thuyền, Ma Quang đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, bỗng nhiên lông mày nhíu lại, mở miệng nói ra:

"Lệ đạo hữu à, đợi ngươi lâu rồi, vào đi..."

"Két két" một tiếng vang nhỏ, cửa phòng mở vào phía trong, Hàn Lập cất bước đi vào.

"Ngươi biết ta sẽ tới?" Sau khi đóng cửa phòng, hắn tiện tay bố trí một đạo cấm chế ngăn cách, mở miệng hỏi.

Hàn Lập liếc nhìn phòng khách một chút, phát hiện gian phòng này lớn hơn nhiều so với gian của mình, bố trí càng thêm tinh xảo, trên bàn còn đặt một bàn trái cây đen nhánh có hỏa văn bên trên.

"Ta mới đến, không hiểu quy củ, Hàn đạo hữu còn phải nói rõ cho ta, hướng dẫn ta một ít quy tắc a?" Ma Quang đứng lên, cầm một trái cây trên bàn cắn một cái, vừa cười vừa nói.

Trên bờ môi gã có chất lỏng màu tím đen chảy ra, phía trên có từng tia từng

sợi sát khí màu đen tinh thuần tản ra.

Hàn Lập nhìn gã huyễn hóa ra khuôn mặt tuấn tú, lông mày tự động nhíu lại một cái.

"Ma Quang đạo hữu không biết đã sống qua bao nhiêu năm tháng, lai lịch số tuổi cùng kiến thức lịch duyệt đều trên ta, lại có một tờ Thiên Ma Khế Ước liên kết giữa chúng ta, làm việc như thế nào tự nhiên không cần ta nói thêm gì. Ta tới tìm ngươi, là có việc khác hỏi thăm." Hàn Lập nhìn như tùy ý nói.

"A, sự tình khác?" Ma Quang nghe vậy, hơi nhíu mày, nghi hoặc một chút hỏi.

"Cỗ thi thể Hôi Tiên trong trúc lâu ngươi cũng đã nhìn thấy, đây là vòng tay bạch cốt ta lấy được từ trên người hắn, nhìn tựa hồ là một kiện pháp khí trữ vật chuyên dụng của Hôi Tiên, ta thử dùng Tiên linh lực luyện hoá một chút, kết quả không cách nào làm được. Sau đó cũng thử dẫn động sát khí thúc giục vật này, kết quả cũng không thu hoạch được gì." Hàn Lập nói xong, lấy ra một cái vòng tay bạch cốt đưa cho Ma Quang.

Ma Quang nhận lấy, cẩn thận xem xét một chút, lập tức mỉm cười nói: "Đúng là một kiện pháp khí trữ vật..."

Dứt lời, trong miệng gã ngâm khẽ vài câu, sát khí nồng đậm trong lòng bàn tay phun trào ra, vây vòng tay bạch cốt lại rồi luyện hóa.

Sau một lát, sát khí trong tay gã tản đi, vòng tay bạch cốt lại hiển hiện ra, một tay phất lên, một mảnh hôi quang phun ra ngoài, phóng xuống mặt đất.

Chỉ thấy một đống nhỏ Hôi tinh lăn xuống "Rầm rầm", vô số binh khí Hôi Tiên cùng một đống linh tài Hôi giới cổ quái kỳ lạ hiện ra.

Ánh mắt Hàn Lập liếc nhìn một chút, sau đó vung tay lên, nửa chồng Hôi tinh bị hắn thu vào vòng trữ vật, tất cả đồ vật còn thừa lưu tại trên mặt đất.

"Đây là..." Ma Quang hơi nghi hoặc một chút nói.

"Những thứ này Ma Quang đạo hữu cứ thu vào là được, cũng không thể để một tu sĩ cấp cao "Hư Hợp tộc" mà ngay cả một kiện pháp khí trữ vật cũng không có a?" Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Sau khi nói xong, hắn cáo từ một tiếng, thu hồi tất cả cấm chế rồi ly khai.

Một mình Ma Quang lưu tại trong phòng, trong lúc nhất thời có chút phản ứng không kịp, tự lẩm bẩm: "Thiên Ma Khế Ước, vòng tay bạch cốt... Hàn đạo hữu, ngươi đây là muốn đồng thời thi triển ân uy à."

...

Thời gian nhoáng một cái, hơn ba năm trôi qua.

Giáp mã lâu thuyền một mực lao vùn vụt không ngừng phía trên sát vân, rốt cục hạ thấp độ cao, một lần nữa rơi xuống sát vân phía dưới.

Đã đến U Hòa thành.

Bọn người Hàn Lập cùng đám người Tam Miêu tộc đứng cùng một chỗ trên sàn lâu thuyền, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy đó là một mảnh bình nguyên rộng mấy ngàn dặm, khắp nơi trải rộng tháp nhọn mái vòm thạch bảo màu xám trắng lớn nhỏ, ở trong đó còn xen kẽ mười mấy dòng sông màu đen.

Khoảng cách giữa những thạch bảo xám trắng này cũng không quá xa, bốn phía cũng không có thành quách vây quanh, nhìn tựa như là từ vô số thạch bảo tạo thành, đối lập với khu dân cư tập trung tại một chỗ.

Chỗ chính giữa khu dân cư có một quảng trường khổng lồ, cùng một mảnh kiến trúc thạch bảo dày đặc.

Không bao lâu, Giáp mã lâu thuyền đáp xuống quảng trường, bọn Hàn Lập ở trên đó cũng bay xuống.

"Thời gian vẫn còn sớm, không bằng tiền bối theo ta cùng đi gặp phụ thân một chút, sau lại an bài chư vị nghỉ ngơi?" Miêu Tú đi trước dẫn đường, nói với Ma Quang.

"Khách theo chủ là phải, cứ theo lời Miêu cô nương nói đi." Ma Quang lộ ra nụ cười mê người, nói.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đi theo phía sau, rất giống gia thần quy củ, ngay cả ánh mắt dò xét bốn phía cũng thu liễm rất nhiều.

Một đoàn người xuyên qua quảng trường, sau đó lại đi qua từng hành lang được trang trí hoa mỹ, đi tới trước một toà cung điện thạch bảo to lớn có mười mấy bậc thang.

Một vị lão giả áo xám đối diện đi tới, vẻ mặt ngạc nhiên xoay người thi lễ với Miêu Tú, nói: "Đại tiểu thư, ngươi đã trở về."

"Chung bá, phụ thân ta đang ở đâu?" Miêu Tú cười hồi lễ, hỏi.

Lão giả dò xét bọn người Hàn Lập một chút, hơi nghiêng người chỉ đại điện sau lưng, nói: "Lãnh chúa đang ở trong Miêu Anh Cung tiếp khách, lúc này sợ là không thể gặp ngươi được."

"Như vậy a... Chung bá, đằng sau ta là mấy vị Hư Hợp tộc, trước đó có ân cứu mạng ta, ngươi có thể truyền lời một tiếng hay không, xem có thể ưu tiên tiếp đãi bên này trước không?" Miêu Tú nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia do dự, nói.

"Nguyên lai những người này chính là khách quý Hư Hợp tộc a? Đại tiểu thư đợi chút, ta đi thông báo liền." Hôi bào lão giả nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên vô cùng cung kính, vội vàng quay người đi vào trong đại điện.

Sau một lát, lão liền chạy chậm trở ra, nói với Miêu Tú: "Lãnh chúa mời quý khách tiến vào điện."

Trong mắt Miêu Tú loé lên vẻ vui mừng, lập tức mang theo mấy người Hàn Lập bước lên mười mấy bậc thang, tiến vào trong điện.

Thời điểm mấy người đang muốn tiến vào điện, đại môn đột nhiên mở ra, một tên thanh niên Tam Miêu tộc dẫn theo một nam tử trung niên thân hình thẳng tắp, khuôn mặt ngay ngắn từ trong điện đi ra.

Người này có hai đạo lông mày lưỡi mác nhập tấn, một đôi mắt hổ không giận mà uy, cả người sát khí nồng nặc kinh người.

Hàn Lập thấy thế, ánh mắt không nhịn được co rụt lại, trong lòng sợ hãi than: "Lại là hắn?"

Người trước mắt mặc dù mặc trên người mang một kiện trường bào màu đen, màu tóc trên đầu cũng là màu xám đen, nhưng Hàn Lập xác định không thể nghi ngờ, chính là đệ nhất đạo chủ Chúc Long Đạo Bách Lý Viêm!

Năm đó ở Minh Hàn Tiên Phủ cướp đoạt Thái Ất Đan vội vàng gặp một lần, sau cũng không gặp thêm lần nào, không nghĩ tới gã cũng đã đi vào Hôi Giới.

Tâm tư Hàn Lập nhanh như điện, trong đầu suy nghĩ nhiều thứ, đã đi ngang qua Bách Lý Viêm. Ánh mắt Bách Lý Viêm hơi thu lại, cũng không nhìn hắn cái nào, hiển nhiên là không thể nhận ra hắn.

Sau đó, lão giả kia cũng đẩy cửa điện ra, dẫn mấy người bọn họ đi vào.

Tiến vào đại điện, Hàn Lập liền thấy trên ghế chủ vị đại điện đang ngồi một vị nam tử trung niên mày kiếm mắt sáng, thái dương nhô cao, mặt mũi có ba phần tương tự với Miêu Tú, bờ môi lại giống chín phần, hắn đoán chính là lãnh chúa Hắc Xỉ vực Miêu Cốc.

Đứng bên cạnh nam tử còn có mấy người mặc hắc sắc vũ bào, có nam có nữ, nhìn niên kỷ cũng không thấp, thái dương đều hoa râm, từng người khi nhìn thấy Miêu Tú trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng yêu thương.

"Miêu Tú bái kiến phụ thân cùng chư vị tộc lão." Miêu Tú khom người thi lễ.

"Hư Hợp tộc Tương Cổ bái kiến Miêu Cốc lãnh chúa." Ma Quang đi ra phía trước, một tay đặt ngang trước ngực, nắm quyền nhẹ nhàng đụng vào bả vai mình, mở miệng nói ra.

"Bái kiến Miêu Cốc lãnh chúa." Hai người Hàn Lập cũng giống như Miêu Tú, khom người thi lễ.

Miêu Cốc sớm đã từ ghế dựa lớn đứng lên, đồng dạng đặt ngang nắm quyền trên bả vai phía trước khẽ chạm hai lần, hoàn lễ với Ma Quang, nói:

"Trước đó Hôi Tình Diêu đã sớm trở về, báo cho chúng ta chuyện phát sinh ở Ba Lăng hồ, đa tạ huynh xuất thủ, cứu các tộc Hắc Xỉ vực chúng ta cùng tiểu nữ Miêu Tú. Tuy Hắc Xỉ vực chúng ta là tiểu vực nhỏ bé, nhưng cũng biết đạo lý có ân tất báo, nhân đây chuẩn bị một phần lễ mọn, mong rằng Tương huynh không nên ghét bỏ."

Y vừa dứt lời, bên cạnh y có một lão giả tóc trắng tiện đường đi xuống, hai tay dâng tặng một chiếc nhẫn bạch cốt lên.

"Vậy từ chối thì bất kính rồi." Ma Quang không chút khách khí, trực tiếp cười nhận lấy.

"Tương Huynh từ chỗ Thiếu Hạo vực ngàn dặm xa xôi, tại sao lại đi vào Hắc Xỉ vực chúng ta? Nếu có nhu cầu gì, cứ nói thẳng, Tam Miêu tộc ta sẽ ra sức giúp đỡ." Thấy Ma Quang đã nhận lấy chiếc nhẫn bạch cốt, Miêu Cốc lại tiếp tục hỏi.

Ma Quang nghe vậy không trả lời ngay, dừng lại một lát mới lên tiếng: "Ta cùng gia thần ra ngoài du lịch, trên đường gặp được một đại yêu thực lực cực kỳ mạnh mẽ, một đường truy bắt đến Lục Nguyệt thảo nguyên, sau đó lại tiện đặt chân ở trong Hôi Tích tộc. Nghe bọn hắn nói sắp tổ chức đại hội "Tháp Mộc Đạt", liền chạy đi tham gia náo nhiệt."

"Thì ra là thế, xem ra Tương huynh cùng bọn ta thực hữu duyên. Đúng rồi, không biết đại yêu mà Tương huynh đuổi bắt là gì, xem chúng ta có thể giúp đỡ một chút hay không?" Miêu Cốc hơi nhíu mày, hỏi.

"Tên kia đã trốn chạy vô tung, nếu không chúng ta cũng sẽ không đặt chân ở Hôi Tích tộc. Hiện tại đã như thế, cũng không cần quá mức để ý, sau này tiếp tục du lịch là được." Ma Quang thờ ơ cười cười, nói.

"Đã là du lịch, không ngại ở thêm U Hòa thành chúng ta một hồi, để cho chúng ta tận tình đạo chủ nhà đãi khách." Miêu Cốc đồng dạng vừa cười vừa nói.

"Vậy liền quấy rầy rồi." Ma Quang lập tức đáp.

"Tú Tú, trước ngươi đi an bài chỗ nghỉ cho chư vị khách quý, sau trực tiếp quay về nội phủ gặp ta." Miêu Cốc nhìn Miêu Tú, nói.

"Tuân mệnh."

Miêu Tú lĩnh mệnh, liền dẫn Ma Quang cùng bọn Hàn Lập ra đại điện, đi tới phía sau một mảnh kiến trúc thạch bảo.

Bốn phía kiến trúc có đủ loại hoa vô cùng lớn, không phiến lá, mặt ngoài đoá hoa bốc lên từng tia từng sợi hắc sắc sát khí cổ quái, càng đi vào bên trong quần thể kiến trúc thì càng dày đặc.

Hàn Lập cũng không cảm thấy kỳ quái đối với việc này, ở Hôi Giới, sát khí tựa như thiên địa linh khí, địa phương càng nồng đậm thì càng có lợi cho tu hành, bọn hắn được xem như khách quý, tự nhiên là được an bài ở nơi có sát khí nồng đậm nhất.

Quả nhiên, đi đến trước một toà thạch bảo cung điện nằm ở nơi cuối cùng của quần thể kiến trúc, Miêu Tú liền dừng lại.

"Đây là cung điện Tam Miêu tộc ta tiếp đãi khách nhân tôn quý nhất, chư vị khách quý cứ an tâm ở đây, nếu có yêu cầu gì, trực tiếp nói với ta là được." Miêu Tú mỉm cười, nói.

"Làm phiền." Ma Quang ý cười dạt dào, nói.

Miêu Tú còn muốn đi gặp phụ thân, liền cáo từ một tiếng, vội vàng rời đi.

Sau khi bọn Hàn Lập tiến vào cung điện, mỗi người tự chọn nơi ở cho mình, Thạch Xuyên Không đi trước về phòng của mình.

Còn Ma Quang thì đi theo Hàn Lập vào phòng của hắn.

------oOo------

Chương 709: Hoàn cảnh lưỡng nan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Kết quả ngay lúc Hàn Lập và Ma Quang vừa đến giữa cửa phòng, Hàn Lập đột nhiên ngừng lại, thân thể run lên bần bật.

"Hàn đạo hữu, làm sao vậy?" Ma Quang thấy vậy, hơi ngẩn ra, vội hỏi.

Hàn Lập không có trả lời gã, lúc này hai mắt hắn đột nhiên nổi lên một tầng hôi mang, cơ bắp trên mặt bắt đầu run rẩy, lộ ra vẻ thống khổ dị thường.

Ngay sau đó, toàn thân bắt đầu run rẩy, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch.

Sát khí trong Tiên khiếu hắn chẳng biết tại sao đột nhiên bạo động, không thể khống chế cuồn cuộn kịch liệt.

Không bao lâu, từng đạo sát khí đen như mực từ trên người hắn bỗng nhiên toả ra, giống như cánh tay ác ma cuồng vũ, nhiệt độ không gian chung quanh bỗng nhiên đại giảm.

"Vào bên trong trước rồi hãy nói." Ánh mắt Ma Quang chớp động, nói như thế.

Hàn Lập cũng không có trả lời, đẩy mạnh cửa phòng đi vào, ý niệm trong đầu nhanh chóng chuyển động.

"Chẳng lẽ Sát Suy lại bộc phát? Vậy mà lại ngay lúc này..."

Sát Suy lần trước bộc phát đã qua mấy trăm năm, kỳ hạn Quang Âm Chi Ti

trì hoãn đã qua, nếu như vậy thì cũng bình thường.

Đang cân nhắc, hai tay của hắn vung vẩy một hồi.

"Sưu sưu" tiếng xé gió sắc nhọn vang lên, mấy trăm cán trận kỳ bắn ra, rơi vào các nơi trong phòng, mở ra mấy tầng cấm chế dày đặc, bao trọn cả gian phòng lại tầng tầng.

Ma Quang thấy vậy cũng vung tay lên, một cỗ Hắc Quang từ lòng bàn tay bắn ra, sau khi Hàn Lập bố trí xuống cấm chế, thì gã lại mở ra một tầng cấm chế màu đen khác.

Bên trong cấm chế màu đen này Hắc Vụ lượn lờ, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo xiềng xích màu đen giăng khắp nơi.

Một cỗ dao động sát khí dày đặc từ trong lưới lớn màu đen tán phát ra, trong đó còn kèm theo chấn động pháp tắc nhè nhẹ, không biết là cấm chế gì, lập tức ngăn dao động sát khí cuồn cuộn được tám phần.

Hai người liên thủ, lập tức ngăn lại tất cả dao động của sát khí.

Mặc dù hai người bọn hắn phản ứng rất nhanh, nhưng sát khí bộc phát quá mức đột ngột, đã tiết lộ ra ngoài một chút.

Cùng lúc đó, sát khí trong thiên địa bốn phía lập tức bị dẫn dắt, điên cuồng hội tụ lại phía cung điện thạch bảo này, thanh thế cực kỳ to lớn, quả thực có thể so với biến hoá linh khí thiên địa ở Tiên Giới lúc đột phá cảnh giới.

Lúc này Miêu Tú đang chạy về nội phủ của mình, bỗng phát hiện liền quay đầu nhìn lại hướng cung điện nơi chỗ Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Thật là dao động sát khí cường đại, không hổ là Người Hư Hợp tộc trời sinh có tư chất tu hành rất cao..." Miêu Tú thì thào tự nói, đôi mắt đẹp chớp động quang mang kỳ lạ, dường như đang suy tính cái gì.

Thạch Xuyên Không đang ở trong phòng, lúc này y nhắm mắt ngồi xếp

bằng trên giường, trên đỉnh đầu lơ lửng Ngân sắc Tỳ Bà kia, tán phát ra trận trận ánh sáng màu bạc, dường như đang tế luyện bảo vật này.

Ánh mắt y chợt mở ra, nhìn về hướng cửa một cái, rất nhanh liền nhắm mắt lại.

...

Hàn Lập ở trong phòng, Kim sắc Lôi Quang lóe lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Ma Quang đạo hữu, Giải đạo hữu, phiền hai người các ngươi hộ pháp giúp ta." Hàn Lập nói một tiếng, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp.

Sau một khắc, kim quang chói mắt từ trên người hắn bộc phát ra, từng cỗ Thời Gian Pháp Tắc ùn ùn phóng ra.

Ma Quang cùng Giải Đạo Nhân liếc mắt nhìn nhau, mỗi người tự đi tới một góc phòng, khoanh chân ngồi xuống.

"Ồ!"

Đang lúc Hàn Lập vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc chi lực bao trùm những Tiên khiếu kia, đột nhiên phát hiện một điểm không đúng.

Bạo động trong cơ thể hắn lúc này, chỉ có những Tiên khiếu bị sát khí xâm nhập, còn những Tiên khiếu tinh khiết cũng không phát sinh dị biến gì, có chút khác biệt với lần Sát Suy bộc phát trước kia.

"Chẳng lẽ không phải Sát Suy bộc phát? Chẳng lẽ..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng, lông mày vừa mới giãn ra liền nhăn lại.

Lúc này nếu Sát Suy bộc phát, mặc dù hắn có lòng tin có thể áp chế được, nhưng cần tốn một khoảng thời gian mới được, hơn nữa lúc này hắn đang ở Hôi Giới, nếu bị người phát hiện đang bị Sát Suy chi kiếp, lập tức sẽ bại lộ thân phận, đại họa lâm đầu.

Tâm niệm Hàn Lập thay đổi thật nhanh, Tiên Linh Lực trong cơ thể cùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực bao trùm những sát khí bạo động kia, hung hăng áp chế xuống.

Nhưng bất luận hắn vận công trấn áp thế nào, sát khí trong Tiên khiếu lại giống như như bị cái gì kích thích, càng ngày càng cuồn cuộn kịch liệt.

Hàn Lập cảm giác nội tâm càng khó chịu mãnh liệt, bên trong thần thức hải chẳng biết tại sao cuồn cuộn kịch liệt một hồi, một cỗ xúc động trong đáy lòng không cách nào ức chế được bắt đầu khởi động.

Lúc này hai mắt hắn nổi lên đạo đạo quang mang huyết hồng, tản mát ra sát khí hung lệ càng thêm nồng nặc.

Không chỉ như thế, sát khí trong hư không chung quanh dường như bị hấp dẫn, vậy mà nhanh chóng hội tụ lại phía hắn, sáp nhập vào bên trong Tiên khiếu bị sát khí chiếm đóng.

Sát khí đen kịt bên trong Tiên khiếu nhanh chóng gia tăng, cuồn cuộn càng thêm kịch liệt.

Hàn Lập cắn mạnh đầu lưỡi một cái, sử dụng lý trí còn sót lại khắc chế nội tâm xúc động, hai tay lập tức khẽ động.

Hư không phụ cận lóe lên, một bạch sắc quang môn hiện ra.

Ngay sau đó thân hình hắn nhoáng một cái liền chui vào trong cánh cổng ánh sáng, tiến nhập Động Thiên Hoa Chi.

Vừa tiến vào không gian Hoa Chi, sát khí ùn ùn kéo đến lập tức bị dẫn vào trong đó, sát khí trong phòng lập tức trở nên nhạt đi, sát khí bên trong Tiên khiếu Hàn Lập cũng đình chỉ tăng trưởng.

Nét mặt Hàn Lập thoáng buông lỏng, lần nữa khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra một quả đan dược đen sì như mực, đúng là Túc Sát Đan.

Hắn không do dự chút nào, há miệng nuốt đan dược vào, sau đó toàn lực vận chuyển công pháp, luyện hóa đan dược.

Đan dược rất nhanh hòa tan, phát ra hai cỗ khí tức nóng lạnh khổng lồ đan vào nhau, chạy đến tất cả xương cốt tứ chi trong cơ thể hắn.

Lỗ khiếu toàn thân Hàn Lập không tự chủ đều mở ra, từng đạo sát khí màu đen vô cùng nồng đậm từ các nơi toàn thân tuôn ra, phiêu tán ra chung quanh.

"Kỳ quái, sát khí trong cơ thể ta khi nào lại trở nên đậm đặc như thế?" Nhìn sát khí màu đen tuôn ra liên tục không ngừng, trong nội tâm hắn cả kinh.

Lần trước hắn mượn nhờ ba miếng Túc Sát Đan, mặc dù không có khu trừ hết sát khí trong Tiên khiếu, nhưng đã khu trừ rất nhiều sát khí trong cơ thể, như thế nào trong khoảng thời gian ngắn lại tạo thành sát khí nồng đậm như thế.

"Chẳng lẽ là do sau khi tiến vào Hôi Giới, thân ở sát khí trong thời gian dài, nên bị ảnh hưởng..." Ánh mắt Hàn Lập chớp động, rất nhanh lắc đầu, không hề phân tâm suy nghĩ nhiều nữa, toàn lực luyện hóa dược lực.

Vào thời khắc này, một bóng người màu đen lóe lên, thân ảnh Ma Quang hiển hiện ra, xuất hiện sau lưng Hàn Lập.

Trong miệng y lẩm bẩm, hai tay nhấc lên.

Hai luồng Hắc Quang từ lòng bàn tay phun ra phóng tới, nhanh chóng hợp lại làm một, hóa thành một cột sáng màu đen to bằng vạc nước.

Bên trên cột sáng hắc quang cuồn cuộn gợn sóng, mơ hồ hình thành hư ảnh một đầu dị thú cực lớn vừa giống hổ vừa giống sư, miệng lớn khẽ hấp mãnh liệt.

Sát khí trên thân Hàn Lập tản mát ra lập tức bay về hướng miệng hư ảnh cự thú, chui vào trong đó cuồn cuộn.

Không chỉ như thế, hư ảnh cự thú phát ra lực cắn nuốt càng bao phủ toàn thân Hàn Lập, khiến cho tốc độ sát khí trong cơ thể tiết ra ngoài đột nhiên tăng lên nhiều.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm khẽ động, tiếp tục vận công luyện hóa dược lực.

Dưới dược lực Túc Sát Đan cùng sự trợ giúp của Ma Quang, sát khí trong cơ thể nhanh chóng không ngừng tuôn ra bên ngoài, sát khí cuồn cuộn trong Tiên khiếu dường như nhận được nơi phát tác, chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Trong nháy mắt đã trôi qua bảy tám ngày.

Sát khí trên thân Hàn Lập tuôn ra dần dần giảm đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Hắn chậm rãi mở to mắt, huyết quang trong mắt đã biến mất, khôi phục lại bình tĩnh.

Cách không xa sau lưng, hai tay Ma Quang bấm niệm pháp quyết, tản đi cột sáng màu đen kia.

Hàn Lập ngưng thần cảm ứng tình huống trong cơ thể, lúc này sát khí bên trong Tiên khiếu đã ngừng bạo động, khôi phục bình tĩnh.

Chẳng qua sát khí bên trong Tiên khiếu không giảm bớt chút nào, ngược lại bởi vì lúc trước bạo động hấp thu sát khí ngoại giới, so với trước còn gia tăng lên một ít.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm không khỏi thở dài.

Những sát khí màu đen trong Tiên khiếu này chuyển động chậm rãi, giống như được dẫn dắt từ u linh, thời khắc dòm ngó thân thể của hắn, không biết lúc nào lại bộc phát tiếp.

"Ma Quang đạo hữu, lần này đa tạ ngươi xuất thủ tương trợ." Hàn Lập xoay người lại, gật đầu nói cám ơn.

"Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến." Ma Quang khoát tay áo, nói ra.

"Ma Quang đạo hữu, lúc này thân ngươi chính là Hôi Tiên, rèn luyện đến nay, chắc hẳn đã hiểu được sự huyền bí về sát khí chi lực, hai ngày qua ngươi ở bên cạnh giúp ta bình ổn sát khí, không biết có phát hiện ra điều gì không? Sát khí bên trong Tiên khiếu ta, vì sao đột nhiên bạo động như thế?" Hàn Lập hơi trầm ngâm, mở miệng hỏi.

"Hàn đạo hữu quá coi trọng ta, tuy rằng ta tạm thời chiếm giữ cỗ thân thể này, trải qua đoạn thời gian tìm hiểu vừa rồi, có chút ít lĩnh ngộ với sát khí, nhưng còn xa mới gọi là hiểu thông. Bất quá qua hai ngày quan sát, xác thực phát hiện một ít manh mối." Ma Quang trầm ngâm nói.

"A, nhìn ra điều gì? Cứ nói đừng ngại." Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, hỏi.

"Hàn đạo hữu, lúc này ngươi đang ở Hôi Giới, thân thể lúc nào cũng tiếp xúc với sát khí từ ngoại giới, ngươi vốn đang bị Sát Suy chi kiếp, sát khí trong cơ thể nồng đậm, cả hai lại đồng tính tương hấp, từ khi tiến vào Hôi Giới đến nay, tại ngươi không phát hiện sát khí trong cơ thể ngươi đang tích lũy nhanh, đã đạt đến mức vô cùng nồng đậm. Chỉ sợ là do sát khí trong cơ thể ngươi quá nồng đậm, mới dẫn phát sát khí trong Tiên khiếu bạo động như thế." Ánh mắt Ma Quang chớp động, mở miệng nói ra.

"Quả là thế." Hàn Lập gật đầu nhẹ, thì thào tự nói một tiếng.

Xem ra sau khi tiến vào Hôi Giới, bản thân dường như có thể thích ứng hoàn cảnh sát khí nơi đây, bởi vì bản thân lúc trước tích luỹ đại lượng sát khí trong người, mà trời đưa đất đẩy lại tu luyện công pháp Hôi Giới, khiến cho thân thể có chút biến hóa, đơn giản mà nói, chính mình cũng không khác gì nửa tên Hôi Tiên.

Dưới tình huống như vậy, tuy rằng có thể tự nhiên hành động ở Hôi Giới, nhưng đồng dạng sau từng lần sát khí bạo động, khiến cho thân thể chậm rãi thích ứng hoàn cảnh nơi này, nếu cứ thế mãi, chỉ sợ qua hơn ngàn năm, chính mình sẽ triệt để trở thành một tên Hôi Tiên, rốt cuộc không thể quay

lại.

"Hàn đạo hữu, sát khí những khu vực khác trong cơ thể ngươi đã được xử lý tốt, phục dụng Túc Sát Đan lại có ta tương trợ, muốn khu trừ cũng không khó, nhưng sát khí bên trong Tiên khiếu của ngươi thì lại không thể làm được. Lần bạo động này tuy chúng ta miễn cưỡng áp chế được, nhưng lần sau cũng khó nói a." Ma Quang nghiêm mặt nói ra.

"Hôm nay xem ra, cần nhanh chóng nghĩ biện pháp phản hồi Chân Tiên giới, hoặc là trực tiếp vượt qua Sát Suy chi kiếp mới được." Hàn Lập nghe vậy, cười khổ một tiếng, nói như thế.

Tuy nói thế, nhưng trong lòng của hắn rõ ràng, trong thời gian ngắn muốn rời khỏi Hôi Giới hiển nhiên không dễ dàng như vậy, nhưng muốn ở trong hoàn cảnh Hôi Giới vượt qua Sát Suy chi kiếp, lại càng là ý nghĩ hão huyền.

Hôm nay, hắn đã lâm vào hoàn cảnh tiến thối lưỡng nan.

------oOo------

Chương 710: Tẩy sát trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Ronkute*

Sau khi đợi Ma Quang rời khỏi thì Hàn Lập lại khoanh chân ngồi xuống, một bên vận công bình ổn lại khí tức trong cơ thể, một bên thì lộ vẻ do dự không biết suy nghĩ cái gì.

Không lâu sau, bất ngờ bên ngoài truyền đến vài tiếng gõ cửa, chính là Thạch Xuyên Không, khi thấy mọi chuyện bên này đã kết thúc nên mới tới đây tìm hắn.

Hàn Lập đứng dậy mở cửa, rồi mời y vào.

"Lệ đạo hữu, những ngày qua ngươi một mực vì sát khí quấy nhiễu mà đóng cửa không ra, ta cũng không dám tùy tiện quấy rầy. Trong thời gian này Miêu Tú có lui tới hai lần, đều bị ta viện lý do mời trở về. Đang lo các ngươi sẽ không lộ diện thì lại rước lấy sự hiểu lầm của người Tam Miêu Tộc." Ngay khi Thạch Xuyên Không vừa ngồi xuống, liền mở miệng nói ra.

"Miêu Tú tới đây làm cái gì?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Nàng không nói rõ tường tận, tựa hồ là thời gian sắp tới nàng sẽ rời khỏi Hắc Xỉ vực một chuyến, trước khi rời đi muốn đến bái phỏng Tương Cổ, cũng chính là Ma Quang đạo hữu một lần. Tuy vậy, theo như ta thấy thì hơn phân nửa bọn họ cũng cảm nhận được về những gợn sóng sát khí không bình thường trước kia, cho nên muốn đến thăm dò một chút tình hình." Thạch Xuyên Không lắc lắc đầu nói.

"Cho dù là tình huống như nào cũng không sao cả, nếu ngày mai nàng lại tới thì chúng ta sẽ gặp mặt nàng một lần là được thôi. Có Ma Quang là người Hư Hợp Tộc ở bên cạnh, bọn họ chắc sẽ không dám có suy nghĩ nào

khác đâu." Hàn Lập nghe vậy, thoáng cân nhắc một lát rồi nói ra.

Sau khi Thạch Xuyên Không nghe xong cũng nhẹ gật đầu.

Nói xong việc này, y cũng không có rời đi nhưng cũng không có mở miệng nói gì tiếp, trong phòng trở nên yên tĩnh như tờ.

"Thạch đạo hữu còn có chuyện gì sao?" Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không, mở miệng nói.

"Lệ đạo hữu, kỳ thật ta có chuyện muốn nhờ, không biết có nên nói hay không..." Thạch Xuyên Không nghe vậy thì có chút chần chờ nói ra.

"Cứ nói đừng ngại." Hàn Lập nghe vậy, nói thế.

"Trước đó đạo hữu cho ta dùng qua Túc Sát Đan, có thể cho ta thêm một viên nữa được không? Những ngày qua ta luôn phải ngăn cản sát khí xâm nhập vào người, không nói tới việc tiêu hao thật nhiều tiên linh lực, nhưng vẫn còn có từng tia sát khí không thể ngăn cản được và đã xâm nhập vào thể phách..." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói ra.

"Chuyện này thật có chút phiền phức rồi..." Hàn Lập nghe vậy, lông mày khẽ nhíu lại nói.

"Ta biết vật này mười phần trân quý, cho nên Lệ đạo hữu hãy ra giá, ta nguyện lấy số tiền lớn mua nó." Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập có chút do dự, vội nói ra.

"Thạch đạo hữu hiểu lầm rồi, cũng không phải ta không muốn lấy ra viên dược này. Mà trước đó chỉ sót lại có mỗi hai viên, một viên dùng để cứu ngươi, một viên còn lại thì dùng để áp chế sát khí phản phệ của ta từ mấy ngày trước, hiện tại một viên cũng không có nữa." Hàn Lập khẽ thở dài, nói ra.

"Vậy đan này có thể luyện chế tiếp được không... Hay là có những đan dược giống như vậy hay không?" Thạch Xuyên Không nghe vậy sắc mặt chợt trở nên chán nản vài phần, nhưng rất nhanh lại hỏi.

"Đan dược cùng loại đều không có, bất quá tài liệu luyện chế Túc Sát Đan còn một ít, vốn đang nghĩ qua đoạn thời gian nữa rồi lại luyện chế, hiện giờ xem ra cũng phải mau chóng luyện chế rồi." Hàn Lập cười khổ nói.

"Lệ đạo hữu, sau khi ngươi luyện thành nhất định phải để cho ta vài viên, điều kiện gì ngươi cứ nói, dù sao hành trình Hôi Giới lần này đến cả nợ nhân tình cũng còn thiếu, cũng không sợ nhiều hơn nữa, ngày sau trở về Tiên Giới nhất định hoàn trả gấp bội." Thạch Xuyên Không nghe vậy đại hỉ, nói ra.

"Thạch đạo hữu yên tâm, hiện giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền, hiển nhiên phải đồng tâm hiệp lực rồi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hai người lại tiếp tục nói chuyện với nhau lúc lâu, rồi Thạch Xuyên Không mới cáo từ rời đi.

Sau khi tiễn y ra về thì Hàn Lập trầm tư chốc lát, tiếp đó ngồi xuống và nhắm mắt điều tức.

...

Màn đêm buông xuống, sát khí tràn ngập ngoài cửa sổ tạo thành một màn sương mù mờ tối.

Hàn Lập từ từ mở hai mắt ra, sau khi che giấu một thân khí tức rồi mở cửa phòng lách mình ra ngoài.

Hắn xuyên qua từng tòa cung điện pháo đài bằng đá, âm thầm tìm kiếm xung quanh.

Sau khi dừng lại đôi chút ở một tòa kiến trúc pháo đài bằng đá cách tòa pháo đài ban đầu khoảng mấy trăm trượng, thân hình của Hàn Lập lần nữa nhanh chóng di chuyển, lần này hắn lại bay thẳng ra bên ngoài U Hoa thành.

Lao thẳng tới bên cạnh một dòng sông tối tăm ở ngoài thành thì Hàn Lập

mới hạ xuống, tiếp đó đứng chắp tay ngắm mặt sông rộng lớn này.

Một lát sau, một luồng ánh đen từ trên trời giáng xuống và hóa thành một chùm hắc diễm chợt xoay tròn, từ đó hiện ra một bóng hình ảnh cao lớn.

"Bách Lý đạo chủ, có khỏe không vậy..." Hàn Lập quay người nhìn về phía người kia và từ từ lên tiếng.

Bóng người kia khẽ nhíu chặt hàng lông mày nhìn Hàn Lập, hỏi: "Ngươi là người phương nào, vì sao lại bí mật truyền tin mời ta đến đây gặp mặt?"

"Bách Lý đạo chủ, không cần khẩn trương, là ta. Chúng ta đã từng có duyên gặp gỡ mấy lần, chỉ là chưa từng trực tiếp nói chuyện với nhau mà thôi." Hàn Lập vung tay loại bỏ dung mạo đang che giấu, mở miệng nói ra.

Bách Lý Viêm nghe vậy cũng không buông lỏng cảnh giác, mà quan sát kĩ càng Hàn Lập một cái, rồi sắc mặt chợt thay đổi.

"Lệ đạo hữu, lại là ngươi? Không đúng... Ngươi sao lại ở chỗ này?" Lão kinh ngạc kêu lên.

"Chuyện này... Thực không dám giấu giếm gì, trong lúc ta đang tìm kiếm trong một di tích thì bất ngờ bị vòng xoáy không gian thôn phệ, sau đó mới đến được nơi đây. Bách Lý đạo chủ, ngươi làm sao cũng đến Hôi Giới vậy?" Hàn Lập lại lần nữa che giấu khí tức trên người, cười khổ nói.

Đối với việc Bách Lý Viêm có thể nhận ra mình thì hắn cũng chẳng hề bất ngờ gì, dù sao đôi bên cũng có quan hệ với Hô Ngôn đạo nhân.

"Ha ha, phương thức của ta không có ly kỳ như ngươi thế đâu, chỉ là thông qua Luân Hồi Điện để đến Hôi Giới mà thôi." Lông mày Bách Lý Viêm giãn ra, cười nói.

"Thông qua Luân Hồi Điện? Bách Lý đạo chủ, xin hỏi giữa Luân Hồi điện cùng Luân Hồi vực có quan hệ gì không?" Hàn Lập nghe vậy, có chút nghi ngờ hỏi.

"Vấn đề này trái lại ta thật sự không giải thích được... Luân Hồi điện là thế lực Tiên Giới, còn Luân Hồi vực thì lại thế lực Hôi Giới, tuy vậy giữa hai bên lại có chỗ tương đồng, tức là Luân Hồi điện chủ chính là Luân Hồi vực chủ, ta nói vậy ngươi hiểu chứ?" Bách Lý Viêm ngẫm nghĩ một chút rồi giải thích.

Hắn vốn cho là Luân Hồi vực thuộc thế lực Hôi Tiên hơn phân nửa là đối tác với Luân Hồi điện, không nghĩ rằng bọn họ lại cùng một nhà, mà vị Luân Hồi điện chủ thần bí vô cùng kia, thế mà lại là nhân vật mạnh mẽ có thể khống chế cùng lúc hai luồng thế lực Tiên Giới cùng Hôi Giới.

Mắt thấy sự kinh ngạc rồi trầm mặc của Hàn Lập, Bách Lý Viêm bỗng nhiên mở miệng nói:

"Nói như vậy, ngươi gặp phải bất trắc nên mới đến Hôi Giới ư? Có thể tại Mạch Sinh giới vực này còn sống đến giờ vả lại còn hoàn hảo không chút tổn thương, cũng thật sự là hiếm thấy. Trách không được năm đó Hô Ngôn đạo hữu rất coi trọng ngươi, khen ngợi ngươi đủ điều mà."

"Dưới cơ duyên xảo hợp nên đã ẩn giấu được thân phận và ẩn núp đến hiện tại, làm sao tính là bản lĩnh gì chứ." Hàn Lập khoát tay nói.

"Thân ở Hôi Giới chung quy cũng không phải kế lâu dài, thân thể Tiên Giới từng giây từng phút đều phải chịu sát khí ăn mòn, một khi tiên thể mục nát chắc chắn sẽ phá hủy căn cơ tu hành, hoặc là thân tử đạo tiêu, hoặc là hoàn toàn biến thành Hôi Tiên, kết cục thê thảm. Tốt hơn ngươi hãy mau chóng trở về Tiên Giới đi." Sắc mặt Bách Lý Viêm ngưng lại, trịnh trọng nói ra.

"Không phải là ta không muốn trở về Tiên Giới, mà thật sự không tìm được cách trở về, bằng không ai mà nguyện ý ở trong giới vực hoang vu với sát khí liên tục xuất hiện như này chứ?" Hàn Lập cười khổ nói.

Sau khi Bách Lý Viêm nghe vậy thì lông mày nhíu lại, rồi do dự mãi mới nói ra:

"Phương pháp trở về Tiên Vực vốn là bí sự của Luân Hồi điện, không được truyền ra cho người ngoài... Nhưng năm đó ở trong Minh Hàn tiên phủ, Hô

Ngôn đạo hữu có thể cướp đoạt được viên Thái Ất đan và giúp ta thu liễm được Nghiệp Hỏa, không để cho ta khổ sở đến mức tự thiêu thân mình, tất cả đều nhờ vào công lớn của Lệ đạo hữu, phần ân tình này ta không thể không trả, tấm lệnh bài này ngươi hãy nhận lấy."

Dứt lời hắn xoay chuyển bàn tay, nơi ấy hiện ra một lệnh bài hình tròn lớn chừng bàn tay và đưa về phía Hàn Lập.

"Đây là..." Hàn Lập chần chờ một lát, cũng không có lập tức đón nhận.

"Đây là Luân Hồi lệnh của ta, có vật này ngươi đến bất kỳ một tòa đại thành thuộc cấp bậc lãnh chúa nào trong Luân Hồi vực, thì đều có thể tìm được phân điện Luân Hồi, bọn họ sẽ nói cho ngươi biết cách để trở về Tiên Vực. Đương nhiên, vật này chỉ là một con đường tắt, có thể thành công hay không còn phải xem tình hình cụ thể thế nào nữa, chuyện này cũng chỉ có thể dựa vào chính bản thân ngươi mà thôi." Bách Lý Viêm từ từ nói ra.

Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài rồi đánh giá một lát, phát hiện chất liệu nó vô cùng đặt biệt, bên trong ẩn chứa từng sợi sát khí tinh thuần không hề giống đồ vật của Tiên Giới, một mặt có khắc chữ Luân Hồi Điện còn mặt khác thì có khắc hai chữ Lục Đạo.

"Thứ này quá mức trân quý, khả năng Bách Lý đạo chủ cũng chỉ có mỗi cái này phải không? Nếu cho ta như vầy thì sau này ngươi làm sao mà trở về Tiên Giới chứ?" Hàn Lập trả lại lệnh bài và lắc đầu nói ra.

"Lệ đạo hữu đã biết, năm đó ta dẫn Nghiệp Hỏa quy thân nên thân thể đã sớm bị sát khí ăn mòn, toàn bộ đều nhờ vào viên Thái Ất Đan kia mới tiến vào cảnh giới ngụy Thái Ất, mới miễn cưỡng áp chế được và thân thể không có hoàn toàn mục nát. Bây giờ, khi đến Hôi Giới này thì cũng chính đã giải quyết triệt để việc này. Nếu không có gì, cũng không cần phải rời khỏi Hôi Giới..." Bách Lý Viêm thở dài một tiếng, nói ra.

"Ngụy Thái Ất cảnh... Nghiệp Hỏa cùng sát khí là hệ xuất đồng nguyên, chỉ là sự thể hiện của hai loại khác nhau mà thôi, vì sao Bách Lý đạo chủ lại muốn đến Hôi Giới - nơi tràn ngập sát khí giữa thiên địa này chứ, hay là để tìm cách hóa giải Nghiệp Hỏa à?" Hàn Lập có chút không hiểu nói.

"Thiên địa tạo hóa thần diệu khó mà nói nên lời, tại nơi luôn sinh ra sát khí như Hôi Giới này có một chỗ tên là "Tẩy Sát trì", trong đó ẩn chứa Hoán Cốt Kim Lôi, chính là sấm sét thời gian chí cương chí dương, có thể phá hết thẩy Âm Sát. Nếu được một lần ngăm mình trong Tẩy Sát trì liền có thể gột rửa hết sát khí trong người, và còn có thể rèn luyện thân thể cùng thần hồn, ích lợi vô cùng." Bách Lý Viêm giải thích nói ra.

"Hôi Giới thật có vật này sao? Bách Lý đạo hữu có biết nó ở chỗ nào không? Hàn Lập nghe lời Bách Lý Viêm vừa nói thì trong lòng mừng rỡ không thôi, vội hỏi đến.

"Tẩy Sát trì cực kỳ hiếm thấy, hiện tại ta cũng chỉ mới dò la được có một chỗ, là ở trong phạm vi Cửu U vực, là một thánh địa đầy cuốn hút bị cách tộc đóng chặt, bình thường không được đi vào. Thế nào? Lệ đạo hữu cũng cảm thấy hứng thứ với Tẩy Sát trì à?" Bách Lý Viêm nhìn Hàn Lập chốt lát, hỏi.

"Bách Lý đạo hữu có chỗ không biết, ta chịu quấy nhiễu của kiếp nạn Sát Suy, lúc nào cũng quanh quẩn bên bờ vực tan vỡ, đang lo không biết giải quyết việc này như thế nào đây." Hàn Lập cười khổ nói.

Sau khi Bách Lý Viên nghe vậy thì chợt quan sát Hàn Lập từ trên xuống dưới, đặc biệt là nhìn vào đôi mắt của hắn hồi lâu, sắc mặt trở nên càng thêm nghiêm nghị hơn.

"Lệ đạo hữu, Sát Suy phản phệ của ngươi cùng Nghiệp Hỏa quy thân của ta có chút khác biệt, nếu không phải là thời khắc sống còn thì tốt nhất nên trở về Tiên Giới để tìm cách khác, biện pháp mà ta vừa nói cũng đừng nghĩ đến nữa." Bách Lý Viên trầm ngâm nói.

"Cuối cùng là chuyện gì? Mong rằng Bách Lý đạo hữu cho biết." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, vội hỏi.

------oOo------

Chương 711: Mạo hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Cửu U Vực này chính là phiến khu vực thuộc một trong ba thế lực lớn nhất Hôi giới hiện nay, cũng là phái vô cùng bảo thủ và hung tàn nhất, luôn luôn không cho phép chủng tộc ngoại vực khác bước vào địa bàn mình, huống chi là người Tiên giới. Một khi ngươi bước vào, nếu bị phát hiện, tuyệt đối không thể đào thoát được." Bách Lý Viêm chậm rãi nói.

"Hôi Giới phân chia làm ba thế lực lớn, nhưng cũng không rõ là từ đâu, thỉnh Bách Lý Đạo Chủ giải đáp giúp ta một phần nghi vấn." Hàn Lập không tiếp tục đàm luận việc tiến vào Cửu U Vực hay không, ngược lại hỏi.

"Thôi được, để ta nói với ngươi. Trong Hôi Giới này, phái cấp tiến nhất là Luân Hồi Điện Chủ thống lĩnh nhiều giới vực, chủ trương chỉnh hợp lực lượng Hôi Giới tấn công Tiên vực. Mà phái thứ hai là phái trung gian bảo thủ lấy Cửu U Vực Chủ cầm đầu chứa nhiều giới vực, bọn hắn cho rằng sở sĩ Tiên giới không ngừng thẩm thấu lực lượng tiến vào Hôi Giới, tất cả đều do Luân Hồi Vực quấy phá gây ra, cho nên chủ trương chỉnh đốn lực lượng Hôi Giới, cũng không nguyện ý cùng Tiên giới phát sinh chiến tranh. Thế lực thứ ba thì lấy Hắc Thằng Vực Chủ cầm đầu một ít giới vực, bọn hắn vẫn muốn duy trì hiện trạng, vừa không muốn chủ động tiến công tiên giới, lại càng không muốn nội đấu tiêu hao." Bách Lý Viêm liếc nhìn Hàn Lập một cái, do dự một chút rồi giải thích.

"Nguyên lai còn có duyên cớ này. Nhưng mà đều là lực lượng Hôi Giới, vì sao lại có quan niệm bất đồng về Tiên giới như thế?" Hàn Lập như suy nghĩ gật gật đầu, lại hỏi.

"Đây là do thế lực nội tộc bất đồng quyết định, trong đó Luân Hồi Vực có

nhiều Tam Thi Tiên, chấp niệm mãnh liệt với Tiên giới như thế là do muốn trở về Tiên giới. Mà Cửu U Vực thì lấy bản thổ Hôi Tiên là chính, chủ trương cố thủ bản thổ, không muốn phát sinh tranh chấp với Tiên giới. Về phần Hắc Thằng Vực, tuy phần lớn thành viên vì Hôi Tiên bản thổ, nhưng lại bất mãn với Cửu U Vực chuyên hành bá đạo, lại không tín nhiệm Tam Thi Hôi Tiên Luân Hồi Vực, cho nên ở trong đó mâu thuẫn không ngừng." Bách Lý Viêm tiếp tục nói.

"Thì ra là thế. Nhưng không biết Tam Thi Hôi Tiên đạo hữu nói là gì?" Hàn Lập có chút khó hiểu hỏi.

"Lệ đạo hữu có điều không biết, tu sĩ Đại La ở Tiên giới trước khi thành tựu Đạo Tổ, phải chém ba lượt thi hồn, cấm đoạn hết thảy chấp niệm trần duyên, thứ bị chém đó gọi là tam thi, phần lớn nó đều là chấp niệm sâu nhất trên đại đạo tu hành của tu sĩ Đại La, sau khi chém ra liền trở thành chân địch của bản thể. Lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, tam thi này tiến vào Hôi Giới, hình thành nên Tam Thi Tiên." Bách Lý Viêm nói như thế.

Hàn Lập nghe xong cảm thấy như rơi vào mây mù, có rất nhiều chỗ không hiểu, đang muốn mở miệng hỏi thì chỉ thấy Bách Lý Viêm khoát tay áo, tiếp tục nói: "Việc trảm tam thi luôn là bí sự của tu sĩ Đại La, không dễ nói cho người khác biết, ta còn cách bước này xa đến vạn dặm, tin tức biết được rất có hạn, không thể giải đáp dứt điểm nghi vấn của ngươi."

"Nếu như thế, bất luận thế nào ta cũng không thể nào vào được Cửu U Vực kia?" Hàn Lập nghe vậy, cười khổ một tiếng, hỏi lại.

"Nếu trước kia, ngươi thật sự không thể lẫn vào Cửu U Vực, nhưng hiện tại lại có cơ hội chui vào được, nhưng xác suất tìm được Tẩy Sát Trì cũng thập phần xa vời, nói chi đến việc tiến vào trong Tẩy Sát Trì, như vậy là mạo hiểm trí mạng." Bách Lý Viêm lắc lắc đầu, nói.

"Thực không dám đấu diếm, sát suy chi kiếp của ta thập phần đặc thù, dù đã thử qua rất nhiều phương pháp nhưng không thể thành công. Có lẽ Tẩy Sát Trì này là phương pháp duy nhất trợ giúp ta thoát khỏi sát khí quấy nhiễu, tiến vào Thái Ất cảnh. Ngươi đã nói hiện giờ có cơ hội lẫn vào Cửu U Vực, ta không muốn bỏ qua cơ hội này, xin cứ nói rõ thực hư, Lệ mỗ vô cùng

cảm kích." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng chắp tay nói với Bách Lý Viêm.

Sau khi Bách Lý Viêm nghe xong, trầm mặc hồi lâu, như lâm vào sự tình khó quyết định được.

Hàn Lập cũng không có thúc giục, yên lặng chờ lão quyết định.

"Thôi được rồi, lúc trước ta đã nói rất nhiều sự tình bí mật, vốn không nên nói cho ngươi biết, nhưng dù sao ngươi cũng có ân với ta, và ngươi tuyệt không phải là người Thiên Đình, vậy nói cho ngươi biết cũng được. Lần này ta đến U Hòa Thành này, kỳ thật là đại biểu Luân Hồi Vực đến mời Hắc Xỉ Vực gia nhập thế lực chúng ta, kế tiếp đi một chuyến đến Tam Vực Hội Minh. Mà địa điểm Tam Vực Hội Minh tổ chức là ngay tại Tu La thành Cửu U Vực." Bách Lý Viêm thở dài một tiếng, sau đó nói tiếp.

"Nói như vậy, ta có thể nhân cơ hội Tam Vực Hội Minh lần này tiến vào Cửu U Vực, nếu như thế ta có thể đi theo Bách Lý đạo hữu tham gia hội này không?" Ánh mắt Hàn Lập hơi sáng lên hỏi.

"Sự tình Tam Vực Hội Minh này liên quan đến thái độ Hôi Giới đối với Tiên Giới, thập phần trọng yếu. Hiện giờ ta mang sứ mệnh, còn phải đi liên lạc nhiều thế lực trung lập ở Hắc Thằng Vực như Hắc Xỉ Vực này, tranh thủ ưu thế cho Luân Hồi Vực, huống chi ngươi cũng không phải là người Luân Hồi Điện, ta cũng không thể mang ngươi theo." Bách Lý Viêm lắc đầu nói.

"Đạo hữu nói rất có lý, ta đi theo ngươi thật sự có nhiều điều không tiện. Nếu Bách Lý đạo hữu lần này tới mượn sức Miêu Cốc Lãnh Chủ, như vậy Hắc Xỉ Vực khẳng định là sẽ đi tham gia hội này, ta có thể đi theo bọn hắn đến Cửu U Vực." Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Ngươi thật sự muốn đi Cửu U Vực sao? Mặc dù Hội minh lần này là một cơ hội, nhưng các tộc Cửu U nhất định tăng cường phòng vệ thánh địa, mạo hiểm lớn như vậy căn bản không thể tưởng tượng, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ." Bách Lý Viêm vẫn có chút lo lắng nói.

"Bách Lý Đạo Chủ yên tâm, ta tự có chừng mực." Hàn Lập gật đầu cười nói.

"Hô Ngôn đạo hữu năm đó nói ngươi tuyệt không phải vật trong ao, ánh mắt của hắn đích xác độc đáo. Chỉ là không nghĩ tới chúng ta gặp lại nhau lại trong tình huống này." Bách Lý Viêm thấy vậy, cũng không cưỡng cầu nữa, bật cười lớn nói.

"Hắn hiện giờ chắc là đang khoái hoạt, chúng ta thì hâm mộ hắn không thôi. Cũng may năm đó học được từ hắn không ít phương pháp nhưỡng rượu, nơi này còn có chút rượu, Bách Lý Đạo Chủ có muốn uống một ly không?" Hàn Lập cười hỏi.

"Một ly làm sao đủ? Mười bầu trăm bầu rượu cũng không đủ, ha ha..." Bách Lý Viêm vui vẻ cười nói.

Hai người trò chuyện vui vẻ với nhau, tới gần bình minh mới cáo biệt rồi trở về chỗ của mình.

Không bao lâu sau, Bách Lý Viêm liền ly khai U Hòa Thành.

Buổi chiều cùng ngày, Miêu Tú lại bái phỏng Ma Quang, nói muốn theo cha đi Tu La thành tham gia "Tam Vực Hội Minh".

Ma Quang có Hàn Lập nhắc nhở, lúc này tỏ vẻ thập phần hứng thú với hội minh lần này, cũng muốn theo đám người Miêu Cốc đến tham dự, thuận tiện du lịch một chút ngắm phong cảnh Cửu U Vực.

Miêu Tú cũng không đáp ứng ngay, nói là phải về báo cho Miêu Cốc, để phụ thân quyết định.

Kết quả không bao lâu sau, nàng liền mang đến tin tức, nói là phụ thân đồng ý, bọn hắn có thể cùng nhau đi tới Tu La thành.

Hàn Lập vốn có chút bất ngờ, bất quá rất nhanh đã nghĩ thông suốt nguyên nhân trong đó.

Lần trước Ni Thứ Đà Vực tập kích đại hội Tháp Mộc Đạt, chính là một tiểu vực của Cửu U Vực, có thể thấy được trước khi Hội minh có kết quả, quan

hệ giữa các giới vực cũng không ổn cho lắm.

Một đường đi tới Cửu U Vực có ba người Hàn Lập đồng hành, ở phương diện an toàn tự nhiên có thể tăng lên trên diện rộng, cớ sao bọn họ không làm?

Bất quá, bởi vì lần này các bộ tộc tham gia đại hội rất nhiều, cho nên thời gian chuẩn bị tập họp còn sớm, còn non nửa năm nữa bọn Miêu Cốc mới xuất phát đi Cửu U Vực.

...

Mấy tháng sau, rốt cuộc cũng đến ngày xuất phát.

Trên quảng trường đại môn phủ lãnh chúa đang đậu một chiếc lâu thuyền ba tầng thật lớn, đúng là chiếc thuyền mà bọn Hàn Lập cưỡi lúc trước, bất quá ba đầu Giác mã kéo thuyền so với trước thì lớn hơn rất nhiều, ba đôi cánh thịt trên lưng rõ ràng đều dài hơn nhiều.

Ba người Hàn Lập, Miêu Cốc, Miêu Tú, và một nam tử mũi ưng mặc áo xám, một hàng ngũ sáu người từ cửa đi ra.

"Ba vị, lần này chúng ta đi tới Hắc Xỉ thành thuộc Hắc Xỉ Vực gặp Vực chủ trước, sau đó lại đi tới Cửu U Vực." Miêu Cốc nói với ba người Hàn Lập.

"Ta chỉ đi theo xem một chút, hết thảy Miêu lãnh chúa cứ an bài là được." Ma Quang gật gật đầu, cười nói.

Hai người Hàn Lập đứng tả hữu, không nói gì.

"Tam Vực Hội Minh lần này là đại sự Hôi Giới, các vực đều cực kỳ coi trọng. Thỉnh ba vị nhận lấy ba khối lệnh bài khách khanh trưởng lão, miễn bị người tra hỏi thân phận." Miêu Cốc lật tay lấy ra ba khối lệnh bài màu đen, đưa tới.

Ba người Hàn Lập nhận lấy, lật tay thu vào, trong miệng nói một tiếng cám ơn.

"Xin hỏi Miêu lãnh chúa, từ đây đi tới Hắc Xỉ Thành tốn thời gian bao lâu?" Ma Quang mở miệng hỏi.

"Hắc Xỉ Thành ở vị trí trung tâm Hắc Xỉ Vực, tuy tốc độ ba đầu Lục Dực Giác Mã này so với bốn cánh nhanh hơn không ít, nhưng cũng cần mười mấy năm mới đến." Miêu Cốc nói.

Ma Quang gật gật đầu, không nói gì thêm.

"Mười mấy năm..." Hàn Lập nghe vậy ánh mắt chớp nhẹ, nhíu mày một chút.

Hắn đi vào Hôi Giới bất quá mới mấy năm, trong cơ thể tích lũy sát khí liền dẫn phát sát khí trong Tiên Khiếu bạo động, nếu không nghĩ kế sách đối ứng, mười mấy năm không chừng sẽ bạo động nhiều lần.

"Đã đến giờ rồi, mời mọi người lên thuyền." Miêu Cốc làm tư thế mời Ma Quang, đợi ba người lên thuyền rồi gã mới lên theo.

Thanh niên áo xám đi đến mũi tàu bấm niệm thần chú, Giác mã kéo thuyền mở ra cánh thịt vỗ mạnh, lâu thuyền bay lên trời cao, rất nhanh biến mất ở cuối chân trời xa.

Miêu Tú lập tức đi an bài ba phòng cho ba người, ba người lại ở chỗ cũ lúc trước.

Hàn Lập đi vào phòng, lập tức đóng cửa lại, liên tục bày ra vài tầng cấm chế, sau đó vung cánh tay lên, kim sắc lôi quang hiện lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Giải đạo hữu, phiền ngươi canh chừng giúp ta một thời gian." Hàn Lập nói với Giải Đạo Nhân.

Trong khi hắn nói chuyện, ngón tay vừa động, một quang môn trắng bạc hiện lên.

Giải Đạo Nhân cũng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Hàn Lập gật đầu khẽ với Giải Đạo Nhân, thân mình nhoáng một cái bay vào trong quang môn, tiến nhập không gian Hoa Chi.

Trốn trong không gian Hoa Chi, thân thể không tiếp xúc với sát khí ngoại giới, liền có thể trì hoãn sát khí trong Tiên Khiếu bạo động.

Hàn Lập ở trong một gian mật thất, khoanh chân ngồi xuống, vung tay lên, thanh quang hiện lên, bên cạnh lại nhiều ra một đống tài liệu, đúng là tài liệu Túc Sát Đan.

Những tài liệu Túc Sát Đan khác hắn đã góp nhặt không ít được lưu giữ trong trữ vật Pháp khí, lần này ngẫu nhiên đạt được chủ tài liệu Huyền Chỉ Tinh Thạch cùng Khổ Lạc Hoa, rốt cuộc có thể luyện đan được rồi.

Hàn Lập chuẩn bị đầy đủ các loại tài liệu, nhưng vẫn chưa lập tức luyện đan, mà lật tay lấy ra bản đồ, đúng là bản đồ Hắc Xỉ Vực.

Ngón tay hắn lướt qua nhẹ nhàng khu vực U Hòa Thành cùng Hắc Xỉ Thành, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó thu bản đồ, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

------oOo------

Chương 712: Song thủ hồ đao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Trong đêm khuya lúc này, trong phòng trên lâu thuyền, Hàn Lập bước ra từ trong không gian Hoa Chi.

Giải Đạo Nhân vốn đang ngồi khoanh chân, chợt thấy Hàn Lập xuất hiện, đang tính đứng lên.

"Giải đạo hữu, cứ tiếp tục trông coi chỗ này, nếu có người tới đây, hãy mau đưa tin cho ta." Hàn Lập nói một tiếng với Giải Đạo Nhân, rồi hai tay bấm niệm pháp quyết.

Trên người hắn chớp động ánh sáng âm u, rồi trong nháy mắt cả người hóa thành một đạo U Ảnh mơ hồ, bay ra bên ngoài.

Cấm chế bên trong căn phòng tự động nứt ra khe hở, U Ảnh từ đó lao ra.

Lúc này bên ngoài là một mảnh đen tối, xung quanh hành lang chiếc lâu thuyền khảm vài viên thạch huỳnh màu trắng, phát ra ánh sáng màu trắng yếu ớt, căn bản không đủ chiếu sáng bóng tối chung quanh.

Trên hành lang không một bóng người, chỉ có mỗi nam tử áo xám đang đứng trên mũi tàu, thao túng lâu thuyền lao vùn vụt tới.

Xung quanh lâu thuyền hiện đang bao phủ một tầng cấm chế màu đen, phía

trên còn lấp lóe ánh sáng màu đen nhìn như mây mù vậy.

Hàn Lập nhìn nam tử áo xám một cái, rất nhanh thu lại tầm mắt, rồi nhìn ra bên ngoài cấm chế màu đen, ánh mắt chớp lên, lập tức bay ra bên ngoài.

Hắn hóa thành u ánh trong nháy mắt đụng phải tầng cấm chế màu đen, chợt khuếch tán ra, hóa thành một mảnh sương mù u ám như ẩn như hiện, nhanh chóng xuyên thẳng qua tầng cấm chế màu đen, không tạo ra bất kỳ dị động nào cả.

Sương mù u ám lần nữa ngưng tụ vào nhau, lại hóa thành một đạo u ảnh, rồi bay nhanh xuống phía dưới, rất nhanh hạ thấp xuống mặt đất.

Phía dưới là một vùng thảo nguyên rộng lớn, nơi này còn nằm trong thảo nguyên Lục Nguyệt, mặt đất hơi chập chùng gợn sóng.

Hàn Lập lật tay lấy ra tấm bản đồ, đồng thời thả thần thức ra xung quanh, rất nhanh sắc mặt hắn vui mừng, liền bay nhanh về hướng nào đó.

Qua gần nửa canh giờ, bất ngờ phía trước hiện ra một mảnh đầm lầy, khắp nơi đều nổi lên bong bóng nước bùn màu đen, từng cơn gió lạnh lẽo từ dưới đất tuôn ra, phun lên trên không đầm lầy.

Trong không khí tràn ngập từng cỗ sương mù màu xám trắng, phát ra một cỗ gắt mũi tựa như lưu huỳnh.

"Nước bùn màu đen, sương mù xám trắng, còn có mùi này, quả nhiên không sai..." Hàn Lập tự lẩm bẩm một câu, thân hình cũng không dừng lại mà bay sâu vào trong đầm lầy.

Đầm lầy nơi này chính là Vô Tận Chiểu Trạch trong thảo nguyên Lục Nguyệt, là nơi mọc ra Khổ Lạc Hoa.

Trên đường từ U Hòa Thành đến Hắc Xỉ Thành, vừa lúc đi ngang qua gần Vô Tận Chiểu Trạch, vừa vặn hắn đến đây ngắt một ít Khổ Lạc Hoa.

Một khi bắt đầu luyện chế Túc Sát Đan, không tốn hai ba năm thì không

cách nào luyện thành, vì vậy lúc trước Hàn Lập vẫn không có động thủ luyện chế.

Hắn hít sâu một hơi, rồi lại phi độn nhanh thêm mấy phần, rất nhanh đã bay sâu vào Vô Tận Chiểu Trạch.

Sát khí nơi này phi thường nồng đậm, trong không khí càng tỏa ra một cỗ khí tức lạnh lẽo.

Hàn Lập từ từ khuếch tán thần thức ra dò xét hoàn cảnh chung quanh, rất nhanh hai mắt hắn sáng lên, rồi bay về một hướng nào đó, sau mấy hơi thở đã hạ xuống một bãi đất nhỏ.

Gần bãi đất thình lình mọc ra ba cây mờ ảo cao hơn một xích, phiến lá trong suốt mỏng manh như tấm băng tinh, bên trong còn phân bố đường gân mạch, tỏa ra hào quang óng ánh, đúng là Khổ Lạc Hoa.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, phất tay phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, bao phủ cả ba cây Khổ Lạc Hoa, đang muốn đào tận gốc lên.

Chợt một đạo hắc ảnh bất ngờ lao ra, nhanh vô cùng táp về phía chân trái Hàn Lập, tốc độ nhanh kinh người.

Một tiếng "Phanh" vang trầm, trên chân Hàn Lập hiện ra một cỗ ánh sáng màu xanh, lóe lên liền hóa thành một tấm quang thuẫn màu xanh, ngăn cản bóng đen lại, làm nó văng ngược trở lại.

Lúc đó một đạo kiếm quang màu xanh phát ra một tiếng "Sưu" sắc bén từ trong tay Hàn Lập bắn ra, liền chém bóng đen thành hai đoạn.

Bóng đen chính là một đầu tiểu xà đen nhánh, trên đầu mọc ra bướu thịt màu đen hình tam giác, trong miệng mọc đầy răng giống như gai ngược, nhìn rất hung dữ, cho dù bị chém thành hai đoạn nhưng nó chưa lập tức chết đi mà vẫn đang giãy giụa uốn éo trên mặt đất.

Hàn Lập không để ý hắc xà, phất tay nhổ tận gốc ba cây Khổ Lạc Hoa, rồi thu vào.

Cất kỹ ba gốc Khổ Lạc Hoa, hắn cũng không dừng lại ở đây, mà tiếp tục bay về hướng khác.

Bay được khoảng chừng nửa khắc đồng hồ, ánh mắt hắn sáng lên, lần nữa đổi hướng, rất nhanh hạ xuống một bãi đất trũng.

Trong bãi đất trũng, bất ngờ cũng mọc ra hai gốc Khổ Lạc Hoa.

Hắn liền động thủ, đào lên hai gốc Khổ Lạc Hoa, rồi tiếp tục tìm kiếm về phía trước.

Trong nháy mắt đã trôi qua nữa ngày, ánh nắng mặt trời cũng bắt đầu ló dạng.

Sâu trong đầm lầy, Hàn Lập từ dưới một hố sâu lớn khoảng trăm trượng bay ra, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhưng cũng ra vẻ phấn khởi thật nhiều.

Tìm hơn nửa đêm, hắn thu được khoảng chừng gần trăm gốc Khổ Lạc Hoa, thu hoạch có thể nói là thật lớn.

Nhiều Khổ Lạc Hoa như vậy, cũng đủ để hắn luyện đan mà không lo thiếu, nếu mang về Chân Tiên Giới, những Khổ Lạc Hoa này cũng là một khoản tài phú lớn a.

Mặc dù trong đầm lầy này còn rất nhiều Khổ Lạc Hoa, tuy vậy hắn cũng đã chậm trễ hơn nửa đêm, không thể tiếp tục tìm nữa.

Hàn Lập hít thở một hơi thật dài, liền thu liễm vẻ mệt mỏi trên mặt, nhắm mắt cảm ứng vị trí lâu thuyền, rồi thân hình như lôi điện bay nhanh về phía đó.

Hắn bay không được bao xa, chợt trong đầu Hàn Lập "Oanh" một tiếng, cả người không tự chủ được run lên.

Một cảm giác buồn nôn từ lục phủ ngũ tạng trong người truyền thẳng vào trong đầu, khí huyết cả người trong nháy mắt đảo ngược, chảy ngược về

tim.

Sắc mặt hắn đại biến, vội vận công trấn áp, đồng thời đang muốn dò xét một vòng xung quanh, nhưng cơn buồn nôn vừa nãy đột nhiên biến mất, khí huyết vận chuyển trở lại bình thường.

Mọi chuyện vừa xảy ra, giống như là ảo giác vậy.

Hàn Lập khẽ giật mình, chợt trên người phát ra ánh sáng màu xanh, thân hình đang phi độn bỗng dừng lại, liền tỏa thần thức dò xét chung quanh, nhưng cũng không phát hiện khác thường gì.

Vẻ mặt hắn lộ ra vẻ do dự, ánh mắt hơi chớp động, liền quay người bay về hướng mà mình vừa bay qua.

Bay trở về được một đoạn, thì cơn buồn nôn kia lại xuất hiện lần nữa.

Hàn Lập nhướng mày, mạnh mẽ kiềm chế lại, ánh mắt cùng thần thức đều phát ra dò xét dưới mặt đất, rất nhanh ánh mắt hắn nhìn vào một đầm lầy gần đó.

Cỗ lực lượng làm cho khí huyết hắn đảo ngược, cùng ngũ tạng vặn vẹo chính là từ trong đầm nước này truyền ra.

Hàn Lập liền bay một vòng chung quanh trên đầm nước, trên mặt lộ vẻ hiểu ra nguyên nhân.

Từ trong đầm nước tuôn ra cỗ lực lượng quỷ dị bao phủ hai ba mươi trượng xung quanh, nếu vượt qua phạm vi này, cảm giác buồn nôn kia liền biến mất.

Hắn nhìn chằm chằm đầm nước, trên mặt lộ vẻ chần chờ, thế là không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, liền ẩn mình bay vào trong đầm nước, chui xuống dưới.

Đầm nước cũng không sâu lắm, rất nhanh hắn đã xuống đáy, dưới đáy đầm là mặt đất bằng phẳng, trên mặt đất bày ra một đống đá vụn.

Những tảng đá này lớn nhỏ không đều, hình thái cũng khác nhau, chỉ là đều hiện ra một màu đen nhánh, trên mặt còn có một ít hoa văn giống như tấm băng rạn nứt, xem tựa hồ không phải phàm vật.

Hàn Lập nhìn đống đá màu đen, khóe mắt có chút có quắp.

Dưới đáy đầm lúc này, cơn buồn nôn càng thêm mãnh liệt, cũng từ chính trong đống đá màu đen truyền ra.

Hàn Lập chợt nhấc chân vung ra, một cỗ ánh sáng màu xanh giống như loan nguyệt từ chân hắn bắn ra, quét trúng đống đá màu đen, liền đẩy đống đá ra, lộ ra thứ gì đó ở dưới.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chỉ thấy dưới đống đá trên mặt đất, bất ngờ cắm nghiêng một thanh trường đao màu đen.

Cả thân đao đen nhánh, nhìn như mảnh gỗ bị đốt thành màu đen vậy, không biết vật liệu gì làm ra, trên trường đao còn khắc họa một Song Thủ Hồ Ly dữ tợn, nhìn rất hung dữ.

Lưỡi đao rộng lớn hình dáng cổ xưa, hơi uốn cong, từ trên chuôi đao có một đường vân màu đỏ sậm kéo dài từ thân đao xuống dưới, nhìn như một mực nối xuống mũi đao vậy.

Một cỗ khí tức quỷ dị mãnh liệt từ trên cổ đao màu đen phát ra, so với lúc bị đống đá màu đen che lấp trước đó thì mạnh hơn mấy lần.

Sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trắng nhợt, lui về sau một bước, lập tức trong miệng quát một tiếng, tỏa ra kim quang chói mắt, bao phủ bảo hộ hắn vào trong, lúc này sắc mặt mới khôi phục lại bình thường.

Hắn nhìn cổ đao màu đen, lông mày khẽ nhíu lại.

Từ khi vào Hôi Giới, mọi thứ nơi này đều là một màu đơn điệu như đen, trắng, xám, bất kể vật gì đều không ngoại lệ.

Vậy mà hồng văn trên cổ đao này, là màu sắc mà hắn thấy lần đầu trong Hôi Giới.

Hắn nhìn cổ đao màu đen, tâm niệm vừa động, phát ra cỗ lực lượng thần thức, chạm vào thanh cổ đao màu đen.

Ngay lúc thần thức vừa đụng thân đao, còn chưa kịp thâm nhập vào, thì đã bị một cỗ lực lượng âm lãnh cắn nuốt.

Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên trắng bệch, trong đầu nổi lên từng trận đau đớn dữ dội, tựa như trên người mình bị cắn mất một miếng thịt vậy.

Không những thế, bất ngờ trên thân đao tỏa lên hắc quang, trong hắc quang hiện ra từng khuôn mặt thống khổ, đang điên cuồng phát ra âm thanh gào thét.

Một cỗ lực lượng tà ác vô cùng từ trong thân đao phát ra, thuận theo sợi thần thức kia xâm nhập vào trong đầu Hàn Lập.

Trong thần thức hải hắn vốn đang tinh thuần đột nhiên trở nên u ám, đồng thời rối loạn dữ dội, còn thần hồn trong đầu hắn tỏa ra quang mang cũng bỗng nhiên ảm đạm đi, chung quang còn ẩn hiện từng sợi hắc quang, xâm nhập về phía thần hồn hắn.

Một cỗ cảm giác buồn nôn từ trong lòng hắn dâng lên, lục phủ ngũ tạng tựa hồ bị đảo ngược lại, ngũ giác lục thức cũng trở nên trì hoãn.

"Oe..." Hàn Lập nôn khan một tiếng, sắc mặt lập tức đại biến, vội lui về phía sau, đồng thời bên ngoài thân chợt hiện ra kim quang, phát ra lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, ngăn đỡ trước người.

Uy lực lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cường đại, liền ngăn cản lực lượng tà ác đó xâm nhập, nhờ vậy mà lực lượng thần thức cùng thần hồn trong đầu hắn rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Hàn Lập há miệng thở dốc, liên tục lùi về phía sau cách xa chỗ đó, lúc này mới dừng lại.

Lực lượng tà ác kia mơ hồ phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, lúc này mới từ từ lui về cổ đao màu đen.

"Hắc đao này là thứ kinh khủng gì vậy? Không chỉ thôn phệ thần thức, còn có thể công kích thần hồn nữa..." Trong lòng Hàn Lập vẫn còn sợ hãi nhìn thanh cổ đao màu đen, khiếp sợ không thôi.

Lấy thực lực hắn hiện giờ, vậy mà suýt nữa không ngăn nổi lực lượng tà ác kia.

"A, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc! Trong Hôi Giới lại có người có thể lĩnh hội được pháp tắc này..." Ngay đúng lúc đó, thanh cổ đao màu đen vang lên một tiếng, từ trên thân khắc họa Song Thủ Hồ sáng lên ánh sáng màu trắng, trong nháy mắt lan xuống cả thân đao.

Còn ánh sáng màu đen tuôn ra từ thân đao thì lại vùng vẫy không cam lòng vài cái, nhưng cuối cùng vẫn bị ánh sáng màu trắng ép xuống, chui vào trong thân đao, không thấy bóng dáng.

Từ Song Thủ Hồ hiện ra bóng trắng, một bóng người màu trắng mơ hồ nổi lên, thoạt nhìn như một nam tử trung niên, đang có chút hiếu kỳ đánh giá Hàn Lập.

------oOo------

Chương 713: Lạt mềm buộc chặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập nhìn thấy hư ảnh nam tử áo trắng trước mặt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tuy đối phương nhìn như hồ ly nhếch nhác không chịu nổi, lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không ra.

"Thì ra là thế, nguyên lai ngươi là tu sĩ Nhân tộc đến từ Tiên giới. Tiểu bối thật to gan, Chân Tiên giới không ở, lại dám chạy đến Hôi Giới này." Nam tử áo trắng nhìn trên dưới đánh giá Hàn Lập vài lần, trên mặt hiện lên vẻ đã hiểu, cười nói.

"Các hạ là ai?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng cả kinh, chậm rãi mở miệng hỏi.

Hắn nguỵ trang cực kỳ hoàn mỹ, không nghĩ tới cảnh bị người này liếc mắt một cái liền nhìn thấu.

Bất quá mặc dù nam tử áo trắng này từ trong cổ đao màu đen toát ra, nhưng tựa hồ cũng không có ác ý. Tuy cổ đao màu đen này ẩn chứa sự tà ác không kém, nhưng hắn tự nghĩ vẫn có thể ứng phó được.

"Ta là ai? Đó là một câu chuyện dài... Ngươi cứ gọi ta là Thạch Khinh Hậu đi." Nam tử áo trắng vung tay áo lên, ảm đạm cười nói, làm cho người ta một loại cảm giác gió mát trăng thanh.

"Thạch Khinh Hậu... Các hạ chẳng lẽ là khí linh... cổ đao này?" Hàn Lập lại hỏi.

Khi nói chuyện, trong đầu hắn nhớ lại những điển tịch Hôi giới mà hắn đã

xem qua, bên trong cũng không có tên người này, không biết người này nói có đúng thực danh không.

"Khí linh, cứ xem như vậy đi..." Thạch Khinh Hậu nghe lời này, trong mắt hiện lên một tia phẫn hận, bất quá ngay sau đó liền biến mất.

Hàn Lập thu vẻ mặt biến hoá Thạch Khinh Hậu vào trong mắt, trong lòng hơi động, nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện gì.

Miệng hắn hơi động, đang muốn mở miệng hỏi.

"Tiểu bối ngươi đã hỏi ta liên tiếp hai vấn đề, ngươi nếu đến từ Chân Tiên giới, vậy hẳn cũng hiểu được phép tắc và đạo lý chứ, hiện tại cũng đến phiên ta hỏi rồi?" Thạch Khinh Hậu đưa tay ngăn cản Hàn Lập mở miệng, nói.

"Các hạ nói rất đúng, mời nói." Hàn Lập nao nao, lập tức nâng tay nói.

"Vấn đề ta hỏi ngươi cũng không khác cái ngươi vừa hỏi ta, ngươi là ai? Vì sao xuất hiện ở nơi này?" Ánh mắt Thạch Khinh Hậu đột nhiên trở nên lợi hại vô cùng, trên người bỗng phát ra một cỗ khí tức đáng sợ tựa như cự thú hồng hoang.

Cổ đao màu đen kia cũng chợt đại phóng hắc quang, trong hắc quang mơ hồ hiện ra một thân ảnh song đầu yêu hồ thật lớn, hai mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập, tựa hồ ngay sau đó sẽ xé Hàn Lập thành mảnh nhỏ.

"Tại hạ Lệ Hàn. Lần này đi vào Hôi Giới là do vô tình, ta ở Tiên giới thăm dò một bí cảnh thì bị không gian phong bạo cắn nuốt, sau đó liền xuất hiện tại đây." Hàn Lập đối mặt Thạch Khinh Hậu tản mát ra uy áp đáng sợ, nhưng trên mặt không có chút biến hoá nào, vẫn trấn định dị thường nói.

Thạch Khinh Hậu nghe vậy, nhíu mày, hai mắt chớp động không thôi, tựa hồ đang phán đoán xem lời Hàn Lập có đáng tin hay không.

"Ta không biết lời ngươi là thật hay giả, bất quá nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn không phải là do Âm Thừa Toàn kia phái tới, nếu như thế, chúng ta

không phải là địch nhân." Thạch Khinh Hậu nhìn chằm chằm Hàn Lập một hồi lâu, sau đó mở miệng nói.

Đồng thời gã vung tay lên, uy áp đáng sợ trên người toả ra rút đi như thủy triều, cổ đao màu đen nở rộ đao mang tận trời cũng nhanh chóng thu liễm về.

"Âm Thừa Toàn..." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, cái tên này nghe có chút xa lạ, mặc dù muốn hỏi, nhưng hiện tại hắn có chuyện trọng yếu muốn hỏi hơn.

"Tại hạ đã trả lời các hạ hai vấn đề, hiện tại đến phiên ta đặt câu hỏi, không biết chuôi...cổ đao màu đen này là vật gì?" Hàn Lập nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, tiếp tục hỏi.

"Ngươi không biết đao này? À, ngươi vừa mới dùng thần thức chạm vào Hóa Huyết Đao này, xem ra ngươi quả thật không phải người Âm Thừa Toàn." Thạch Khinh Hậu ngơ ngác một chút, gật gật đầu nói.

Nói xong lời này, khuôn mặt gã lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ lo lắng cái gì.

"Các hạ còn chưa trả lời vấn đề của ta." Hàn Lập bẻ bẻ ngón tay, nhắc nhở.

"Đao này tên là Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, người bị đao này chém giết thì linh hồn đều bị giam cầm vĩnh viễn trong đó, không thể luân hồi được. Từ xưa đến nay vong hồn chết dưới đao này rất nhiều, cho nên bên trong nó ẩn chứa sát khí oán niệm tự nhiên đạt tới mức độ thập phần kinh người. Ngươi vừa mới lĩnh giáo rồi, cũng không cần ta nhiều lời nữa." Thạch Khinh Hậu hoàn hồn lại, mở miệng giải thích.

"Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, xem ra cũng là một kiện bảo vật hiếm có." Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, trong lòng nghi hoặc càng nhiều, nhưng hiện tại lại đến phiên Thạch Khinh Hậu hỏi.

"Tiểu bối nhân tộc, nếu ngươi không phải người Âm Thừa Toàn, thân thể lại mang Thời gian Pháp Tắc chi lực, ta và ngươi làm giao dịch nhé, như thế nào?" Thạch Khinh Hậu không hỏi tiếp Hàn Lập mà chuyển chủ đề.

"Giao dịch? Giao dịch gì?" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, trong lòng âm thầm cảnh giác, mở miệng hỏi lại.

"Yên tâm đi, Thạch mỗ cũng không có ác ý với ngươi, giao dịch này đối với ngươi và ta đều có lợi." Thạch Khinh Hậu cười cười, sau đó vung tay lên.

Một cỗ bạch quang từ lòng bàn tay gã bay ra, chợt loé lên nhập vào Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đang cắm trên mặt đất.

Mặt đất lập tức dựng lên ông ông, rất nhanh lấy Thiên Hồ Hóa Huyết Đao làm trung tâm, mặt đất chung quanh vài chục trượng chậm rãi dâng lên cao nửa thước, hình thành một bãi đá hình tròn.

Bùn đất trên thạch thai rất nhanh bị đánh bay, lộ ra thạch bàn màu xám, mặt trên khắc từng đạo văn tối đen, kéo dài đến cả bãi đá, hợp thành một đại trận phức tạp.

Từng đạo hoa quang đen như mực từ trong đại trận nổi lên, khuếch tán ra chung quanh, phát ra trận trận tiếng khóc thê lương, làm cho người nghe thấy phải kinh hãi.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cắm ở trung tâm đại trận màu đen, bị cả tầng tầng đại trận màu đen bao phủ, tựa hồ như bị giam cầm.

"Đây là..." Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn vừa mới dùng thần thức tra xét qua hoàn cảnh chung quanh, vậy mà lại không phát hiện ra có một đại trận ngầm dưới mặt đất.

Đại trận này cùng pháp trận Tiên giới hoàn toàn khác nhau, là cấm chế đặc thù của Hôi Giới, thời gian qua Hàn Lập cũng đọc được một ít điển tịch về pháp trận Hôi Giới, bất quá cũng chỉ biết một ít da lông mà thôi, hoàn toàn xem mà không hiểu pháp trận màu đen trước mắt này.

Tuy rằng hắn xem mà không hiểu, nhưng cũng có thể cảm nhận được pháp trận màu đen này thâm thuý huyền ảo, bên trong có từng đạo cấm chế đan

vào nhau tầng tầng, biến ảo vô cùng, giống như sao trời cuồn cuộn, tuyệt không thua cấm chế mà hắn đã làm ra trước kia.

"Đây là một đại trận phong ấn, ngươi tới từ Chân Tiên giới, có thể xem mà không hiểu, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao là bị người phong ấn không sai, giam cầm cùng với ta, vĩnh viễn không thể rời đi. Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là nhờ ngươi rút Thiên Hồ Hóa Huyết Đao từ chỗ phong ấn này ra. Đương nhiên ta cũng sẽ không để ngươi ra sức mà không được lợi, chỉ cần ngươi có thể mang ta rời khỏi nơi này, Thạch mỗ có thể giúp ngươi sử dụng Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, ở bên cạnh trợ giúp ngươi mười vạn năm." Thạch Khinh Hậu buông cánh tay, nhìn Hàn Lập trịnh trọng nói.

"Rút Thiên Hồ Hóa Huyết Đao ra... Các hạ coi trọng tại hạ rồi, tuy rằng ta có chút thần thông, bất quá cấm chế đại trận màu đen này cường đại vô cùng, ta tự nhận còn không có năng lực để phá giải nó." Hàn Lập nghe vậy ánh mắt không khỏi sáng lên, sau đó rất nhanh lại lắc lắc đầu nói.

"Chỉ dựa vào một mình ngươi tự nhiên không thể, ta bị Thiên Hồ Hóa Huyết Đao giam ở đây không biết bao nhiêu năm tháng, thông qua đao này không ngừng thẩm thấu vào cấm chế thiên đạo này, đã luyện hoá nó không ít, có thể giúp ngươi tiêu giảm hơn phân nửa lực cấm chế." Thạch Khinh Hậu cười nói.

"Nói như vậy, hẳn là bớt phải lo lắng. Bất quá muốn rút đao này ra, hẳn là còn có chướng ngại khác, nếu không ngươi hẳn là sớm thoát ra rồi." Hàn Lập nghe vậy sờ sờ cằm, hình như có điều chưa hiểu nói.

"Đây là đương nhiên, tuy rằng ta có thể tiêu giảm hơn phân nửa lực cấm chế, nhưng muốn rút Thiên Hồ Hóa Huyết Đao ra, ít nhất cũng cần thực lực trình độ Thái Ất cảnh, hơn nữa ta toàn lực ra tay ngăn chặn đại trận, sẽ không thể bận tâm đến Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, một khi ngươi chạm đến đao này, nhất định sẽ bị vô số oán niệm trong thân đao phản phệ, chỉ có tam đại chí tôn Pháp Tắc mới có thể ngăn cản được, tiểu bối Nhân tộc ngươi lại sở hữu Thời gian Pháp Tắc, nếu không ta cũng sẽ không hợp tác cùng ngươi." Thạch Khinh Hậu gật gật đầu, nói thêm.

Hàn Lập nghe vậy, thu hồi nét tươi cười trên mặt, cúi đầu im lặng không

nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Tiểu bối Nhân tộc, đề nghị này ngươi cảm thấy thế nào?" Thạch Khinh Hậu đợi một hồi, thấy Hàn Lập vẫn không mở miệng, chịu không được liền hỏi.

"Như lời các hạ nói, việc này đúng là việc tốt cả hai bên đều có lợi, bất quá thật xin lỗi, chuyện này các hạ tìm người khác hỗ trợ đi." Hàn Lập ngẩng đầu, lắc lắc đầu nói.

Thạch Khinh Hậu nghe vậy, hai hàng lông mày nhất thời nhíu lại, vẻ mặt cũng trầm xuống.

Hàn Lập xem như không nhìn thấy, làm bộ liền muốn xoay người rời đi.

"Đợi một chút..... Ngươi cũng đã biết uy lực Thiên Hồ Hóa Huyết Đao này như thế nào? Có đao này trong tay, thực lực của ngươi ít nhất có thể tăng lên gấp bội. Ta xem ngươi chỉ có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, bất quá chỉ cần có ta tương trợ, ngươi quét ngang Thái Ất cảnh cũng không vấn đề, như vậy ngươi lại muốn buông bỏ?" Thạch Khinh Hậu chậm rãi nói.

"Tuy uy lực Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cường đại, nhưng vật ấy nằm trong tay các hạ, đâu phải là vật không chủ, hơn nữa ta làm sao biết hết thảy những điều ngươi nói là sự thật, Lệ mỗ mới đến Hôi Giới, làm việc vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn" Hàn Lập cũng không động tâm nói.

"Nguyên lai ngươi vẫn ôm hoài nghi với ta, bất quá đây cũng là chuyện bình thường, nói đi, phải như thế nào ngươi mới bằng lòng tin tưởng ta." Thạch Khinh Hậu nghe xong lời này, sắc mặt lại trở nên thoải mái, thản nhiên nói.

"Ngươi muốn ta tin tưởng thành ý của ngươi, trước phải đáp ứng ta hai điều kiện." Hàn Lập hơi trầm ngâm, mở miệng nói.

"Cứ nói đừng ngại." Sắc mặt Thạch Khinh Hậu không thay đổi nói.

"Đầu tiên, ta phải biết thân phận của ngươi, các hạ hẳn không phải là đao

linh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao này, còn có Âm Thừa Toàn trong lời ngươi vừa nói đó là người phương nào, hai người các ngươi có ân oán gì." Hàn Lập nhìn chằm chằm khuôn mặt Thạch Khinh Hậu, chậm rãi nói.

"Ngươi muốn biết những chuyện này để làm gì?" Thạch Khinh Hậu nghe vậy, vẻ mặt vốn bình tĩnh liền thay đổi, nhíu mày hỏi.

"Chúng ta người sáng không nói chuyện vòng vo, ta có thể mang ngươi rời khỏi đây, nhưng phải biết rồi sẽ gặp phiền toái gì, nếu ngươi không nói rõ chuyện này, ta sẽ không đồng ý đề nghị của ngươi." Ngữ khí Hàn Lập bình tĩnh nói.

Thạch Khinh Hậu nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp, im lặng một lát mới chậm rãi nói:"Được rồi, ngươi đã khăng khăng muốn biết, ta liền nói cho ngươi cũng không sao, bất quá biết nhiều cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì."

"Rửa tai lắng nghe." Hàn Lập mỉm cười.

------oOo------

Chương 714: Rút đao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Như thế nào cảm giác tiểu tử ngươi đang có âm mưu... Mà thôi, ta nói. Ta quả thật không phải là khí linh của Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, cũng giống như vô số tàn hồn của đao này, ta cũng bị Thiên Hồ Hóa Huyết Đao chém giết, tinh thần bị trói buộc trong thân đao này, chỉ là tu vi của ta không thấp, tinh thần không bị vô số oán khí bên trong thân đao đồng hoá, ngược lại hiểu thấu đáo một ít huyền bí của đao này, nên vẫn còn tồn tại, biến thành cái dạng này." Thạch Khinh Hậu vốn trừng mắt nhìn Hàn Lập một cái, chợt ngữ khí hơi phức tạp nói.

"Ồ, vậy trước khi ngươi bị chém giết thì có thân phận gì? Tu vi ra sao?" Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh dị, hỏi.

Lấy Luyện Thần Thuật tầng thứ năm của hắn, tinh thần lực cũng không yếu hơn so với đám Thái Ất Cảnh hậu kỳ Tô Lưu, Bích Xà Tiên Tử. Nhưng mặc dù là hắn, cũng vô pháp ngăn cản vô tận oán khí trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao này, nhưng Thạch Khinh Hậu chẳng những làm được, còn nắm được Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay, việc này đích xác khiến người ta suy nghĩ.

"Tiểu bối, chớ có lòng tham không đáy, chẳng lẽ ngươi muốn ta nói ra lai lịch xuất thân, quá trình phát triển, công pháp tu luyện, tất cả mọi chuyện đều nhất nhất nói cho ngươi biết. Ta có điểm cầu ngươi, nhưng cũng không phải là không có giới hạn!" Trên mặt Thạch Khinh Hậu chợt loé lên vẻ giận dữ, quát lạnh.

"Tiền bối chớ trách, là ta lỡ lời. Ngươi chỉ cần trả lời ba vấn đề của ta lúc trước là được." Hàn Lập thấy vậy, vội vàng chắp tay xin lỗi.

Cũng là do tính cách hắn, theo bản năng suy nghĩ lý giải nhiều hơn về đối phương, nhưng hiển nhiên đối phương cũng không phải đèn cạn dầu.

Thạch Khinh Hậu hừ lạnh một tiếng, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng nói: "Trước khi ta bị chém giết là Vực chủ một vực ở Hôi giới, mà người chém giết ta đúng là Âm Thừa Toàn, là Vực chủ Cửu U Vực."

Sau khi nói xong gã liền nhắm hai mắt lại, bộ dạng hoàn toàn không muốn mở miệng nữa.

Hàn Lập nghe ba câu trả lời trên, vẻ mặt cả biến, một hồi lâu mới khôi phục bình tĩnh.

"Tốt, điều kiện đầu tiên xem như đạt được, ta còn có điều kiện thứ hai là muốn thiết lập một cấm chế trong cơ thể ngươi, dùng để kềm chế." Sau một lúc lâu, Hàn Lập mới mở miệng nói.

Thạch Khinh Hậu mở to mắt nhìn Hàn Lập một cái, Hàn Lập thản nhiên đối mặt với gã.

"Có thể." Thạch Khinh Hậu vậy mà lại sảng khoái một lời đáp ứng, ngay cả Hàn Lập muốn thiết hạ cấm chế gì cũng không hỏi.

"Đắc tội."

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức khôi phục bình tĩnh, chắp tay với đối phương rồi tiến tới trước vài bước.

Hư ảnh thân thể Thạch Khinh Hậu cũng thoát ly Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, đáp xuống bên cạnh Hàn Lập.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, lập tức cắn mạnh đầu lưỡi mình một cái, phun ra một đoàn tinh huyết, đồng thời hai tay bấm niệm nhanh thần chú.

Tinh huyết lập tức giống như vật bé nhỏ bình thường nổi lên sóng gió, rất nhanh hóa thành vô số huyết sắc phù văn vặn vẹo quỷ dị.

Ngay ấn đường Hàn Lập liền chớp động tinh quang, mấy sợi tơ trong suốt bắn ra, cùng huyết sắc phù văn quỷ dị hoà làm một thể, sau đó đều sáp nhập vào ấn đường Thạch Khinh Hậu.

Trong cơ thể Thạch Khinh Hậu chợt loé lên huyết quang, bên ngoài thân hiện ra từng đạo văn lộ đỏ như máu, từ ấn đường khuếch tán ra, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ lan tràn tới các nơi toàn thân.

Bất quá huyết sắc văn lộ chớp động vài cái, rất nhanh liền biến mất, hết thảy khôi phục nguyên trạng, giống như chưa từng phát sinh cái gì.

"Được rồi." Hàn Lập buông tay xuống, thản nhiên nói.

Hắn vừa mới thiết hạ cấm chế, là bí thuật đặc thù chuyên nhằm vào tinh thần, có chút tương tự với cấm chế thiết lập trên người Ma Quang lúc trước, chỉ là lần này hắn lấy tinh huyết bản thân làm vật dẫn, cột bản thân vào đối phương ở mức độ nhất định.

Kể từ đó, đối phương nếu động tâm tư muốn gia hại hắn, hắn lập tức biết được, chính mình đồng dạng cũng không thể vô duyên vô cớ gia hại đối phương.

Cấm chế này xem như công bằng, Hàn Lập làm như thế nguyên nhân là vì đối phương dễ dàng đáp ứng như vậy.

"Hai điều kiện của ngươi, ta đã đáp ứng, giao dịch lúc trước xem như đạt được chứ?" Thạch Khinh Hậu nhìn thật sâu Hàn Lập, sau đó mở miệng hỏi.

"Không sai." Hàn Lập không có chần chờ, gật đầu nói.

"Tốt." Trên mặt Thạch Khinh Hậu lộ ra vẻ tươi cười, thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đạo bạch quang nhập vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đột nhiên sáng ngời bạch quang, một trận âm thanh "Xuy xuy" vang lên, từng đạo bạch quang từ thân đao dựng đứng

lên, sau đó bay về hai bên tả hữu.

Đạo thiên đạo cấm chế chung quanh hắc đao tựa hồ cảm ứng được uy hiếp, cũng sáng lên mãnh liệt, một đám mây màu tím đen tuôn ra cuồn cuộn, nghênh đón đạo bạch quang kia.

Hai đạo nhất thời va chạm kịch liệt với nhau, quang mang hai màu hắc bạch chợt hiện, từng đợt phong lôi nổ đùng liên miên, nhất thời bất phân thắng bại.

Vào thời khắc này, một trận câu thần chú nỉ non từ trong thân đao truyền ra, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao rung mạnh lên, một cỗ chất lỏng bạch quang từ giữa trào ra, như một mảnh dài hẹp đâm tua tủa, từ thân đao dung nhập vào trong bãi đá phía dưới.

Trận văn màu đen trên thạch thai lập tức nhanh chóng bị nhiễm bạch quang, đại thần cấm hắc thiên đạo tản mát ra hắc quang liền nhanh chóng ảm đạm, màu đen sáng mờ cũng trở nên loãng đi, nhất thời bị bạch quang hết sức nhỏ xuyên thủng, sau đó giống như tuyết gặp mùa xuân nhanh chóng phiêu tán biến mất.

Hào quang cấm chế màu đen nhất thời suy giảm ra hai bên, rất nhanh hiện ra một thông đạo rộng cỡ một người đi, từ Thiên Hồ Hóa Huyết Đao kéo dài ra ngoài bãi đá.

Bất quá bạch quang trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao dùng để phá cấm trở nên cực kỳ loãng, trên thân đao ngược lại tuôn ra từng trận sương mù tối đen, phát ra tiếng quỷ khóc kêu gào thảm thiết.

"Nhanh! Rút Hóa Huyết Đao ra! Ta không thể kềm chế đạo thần cấm hắc thiên đạo quá lâu!" Âm thanh Thạch Khinh Hậu truyền đến dồn dập.

Giờ phút này toàn thân Hàn Lập bao phủ trong kim quang chói mắt, kim quang này quấn quanh toàn thân hắn như thực chất, mơ hồ hình thành một bộ áo giáp kim sắc.

Tới tình trạng này rồi, hắn cũng không có chần chờ, nghe Thạch Khinh Hậu

hô, thân hình lập tức hóa thành một đạo kim quang, bay vụt qua thông đạo trên thạch thai, chợt loé lên xuất hiện bên cạnh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, năm ngón tay co lại nắm chuôi đao.

"Ầm" một tiếng!

Hắc quang trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đột nhiên đại thịnh, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một quầng sáng màu đen nồng đậm.

Lập tức cánh tay phải và nửa thân Hàn Lập bị quầng sáng màu đen nuốt hết, một cỗ lực tà ác vô cùng cường đài theo cánh tay hắn đột nhiên truyền đến trong đầu hắn.

Bất quá toàn thân hắn đều bị Thời gian Pháp Tắc lực bao phủ, cỗ oán lực tà ác này vừa tiến vào thân thể hắn lập tức bị áp chế mạnh, tuy còn có thể tiếp tục đi tới, nhưng tốc độ đã trì hoãn gấp bội.

Tuy cỗ oán lực tà ác này không có xâm nhập vào trong óc, bất quá cỗ oán lực này thật sự quá cường đại, lúc này trong đầu Hàn Lập đang là một trận thiên địa rung chuyển, giống như đồ vật gì đó quay cuồng kịch liệt.

Hắn cố nén tình cảnh không rõ trong đầu, Tiên linh lực trong cơ thể đều vận khởi, toàn thân loé lên kim quang giống như hỏa diễm cháy lên, cánh tay ra sức nhấc chuôi đao lên.

Một cỗ cự lực từ cánh tay hắn phát ra, dư ba liền khiến cho hư không phụ cận nổi lên đạo đạo gợn sóng.

Ầm vang!

Cả bãi đá run lên mãnh liệt, đạo thần cấm đại hắc thiên đạo tản mát ra hắc quang cũng chợt dao động theo.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cùng bãi đá liên tiếp run rẩy ông ông, nhưng vẫn chưa bị rút ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, lập tức một tay bấm niệm thần chú, trên người chợt

nở rộ các loại hào quang, Chân Long, Thiên Phượng, Cự Viên... Vài loại hư ảnh pháp tướng liên tiếp thoáng hiện ra.

Những pháp tướng này quay chung quanh thân hắn một cái, sau đó đồng loạt dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Một tiếng nổ vang lên, quang mang tử kim trên thân Hàn Lập đại thịnh, thân hình trướng lớn lên, hóa thành Niết Bàn thánh thể Tử kim ma thần.

Một cỗ khí tức khổng lồ trên người hắn bùng nổ, so với vừa rồi còn cường đại hơn nhiều, dẫn đến cả thủy đàm đều chớp lên không thôi.

"Uống!"

Hai mắt Tử kim ma thần mở trừng trừng, trong miệng quát khẽ một tiếng, cánh tay tử kim thô to đột nhiên dùng sức nhấc lên.

Một tiếng nứt toác nổ vang!

Ngay chỗ Thiên Hồ Hóa Huyết Đao và bãi đá liên tiếp nổ khai, phá toái ra một cái động lớn.

Tử kim ma thần cầm lấy Thiên Hồ Hóa Huyết Đao bay ngược ra sau, trùng điệp nện trên vách đá thủy đàm.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao bị rút ra, cấm chế hắc quang trên mặt thạch thai cấm chế nhất thời trở nên ảm đạm, chớp động vài cái rồi biến mất vô tung.

Mặt đất bãi đá cũng hiện ra từng vết rạn, nhanh chóng khuếch trương ra, trong nháy mắt đều vỡ vụn, hóa thành một đống đá vụn.

Một đoàn bạch quang từ trên thạch thai bay ra, chợt lóe lên bay trở về trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao

Trên thân đao nhất thời nổi lên từng đạo bạch quang, rất nhanh áp chế hắc quang trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao xuống.

"Ha ha! Nhiều vạn năm bị giam cầm tại chỗ chết tiệt này! Rốt cuộc ta cũng thoát ra!" Thân ảnh Thạch Khinh Hậu từ trong bạch quang hiện lên, trên mặt tràn đầy vẻ điên cuồng, ngửa mặt lên trời cười như điên!

"Âm Thừa Toàn, ngươi sử dụng âm mưu quỷ kế, hại ta đến tình trạng này, thù hận này, Thạch Khinh Hậu ta tuyệt không quên, tất nhiên sẽ tìm ngươi đòi lại!" Sắc mặt Thạch Khinh Hậu dữ tợn, nhìn không trung gào lên một tiếng giận dữ.

Trên người Tử kim ma thần loé lên hào quang, hình thể to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh khôi phục tướng mạo Hàn Lập vốn có, lẳng lặng nhìn Thạch Khinh Hậu, không có quấy rầy.

"A..." Thạch Khinh Hậu ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng rống to, trong tiếng gào bao gồm áp bức cùng phẫn nộ bao năm tháng qua!

Tiếng gào đi qua, gã thở ra một hơi thật dài, vẻ mặt mới chậm rãi khôi phục bình tĩnh.

"Thật xin lỗi, bị đè nén lâu năm, lần này thoát vây, trong lòng có chút kích động, khiến ngươi chê cười rồi." Thạch Khinh Hậu nhìn về phía Hàn Lập, ngại ngùng cười nói.

"Không dám, tại hạ có thể hiểu loại tâm tình này." Hàn Lập xua tay nói.

"Đao này đã rút ra, chúng ta cũng nên mau ly khai nơi này, vừa rồi động tĩnh khá lớn, nếu để người phát hiện thì không tốt." Thạch Khinh Hậu thở phào một cái, nói.

"Ta cũng có ý đó." Hàn Lập nghe vậy, gật gật đầu nói.

Hắn lập tức nhìn Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay, tuy Thạch Khinh Hậu đã áp chế sát khí oán lực đao này, nhưng vẫn đang tán phát ra trận trận khí tức cường đại.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, suy nghĩ làm cách nào trấn áp khí tức đao này xuống.

"Lệ tiểu tử, tinh thạch màu đen này chính là Lang Hoàn Hắc Ngọc, có thể che dấu sát khí oán lực cực kỳ hữu hiệu, ngươi dùng Lang Hoàn Hắc Ngọc này luyện chế một cái vỏ đao, liền che dấu hơn phân nửa khí tức Thiên Hồ Hóa Huyết Đao này." Thạch Khinh Hậu tựa hồ xem thấu suy nghĩ trong đầu Hàn Lập, nhắc nhở

------oOo------

Chương 715: Đao nhập vỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Lang Hoàn Hắc Ngọc..." Tâm niệm Hàn Lập vừa động, dời ánh mắt nhìn về hướng đống tinh thạch màu đen bị mình phá ra khi nãy.

Trước đây hắn từng xem thấy tên này trong một cuốn điển tịch ở Hôi giới, là một loại quặng cực kỳ trân quý ở Hôi Giới, vật ấy có công hiệu như lời Thạch Khinh Hậu nói, có thể che chắn khí tức thuộc tính âm sát.

Chỉ là trên quyển sách kia không có vẽ hoặc miêu tả bộ dáng vật này, cho nên lúc trước hắn không nhận ra.

Ý niệm Hàn Lập lóe lên, lúc này vung tay lên ngăn cách thuỷ đàm chung quanh ra, đồng thời phát ra một cỗ thanh quang, cuốn đống tinh thạch màu đen tới.

Hắn há miệng phun ra một đoàn hoả diễm màu xanh, đang tính bao trùm nung đốt tinh thạch màu đen này.

Giờ phút này Tinh Viêm Hỏa Điểu còn đang ngủ say, hắn chỉ có thể vận dụng chính anh hỏa của mình mà thôi.

"Chờ một chút, bên trong chân hoả của ngươi ẩn chứa Tiên linh lực, nếu luyện trực tiếp sẽ gây tổn thương không nhỏ Lang Hoàn Hắc Ngọc." Thạch Khinh Hậu thấy vậy, vội đưa tay ngăn lại, sau đó bấm tay một cái.

Sát khí phụ cận lập tức nổi lên sóng gió, cuốn tới hoả diễm màu xanh rồi sáp nhập vào trong đó.

Nguyên bản hoả diễm màu xanh sáng ngời, rất nhanh màu sắc trở nên ảm đạm, hơn nữa từ giữa nổi lên từng đợt hôi quang nhè nhẹ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sát khí tiến vào anh hoả màu xanh, vậy mà song phương không có xung đột chút nào, hoàn mỹ dung hợp với nhau, thủ đoạn thao tác bực này hắn tự thấy vẫn không làm được.

Hàn Lập liếc nhìn Thạch Khinh Hậu một cái, sau đó niệm thần chú.

Hỏa diễm màu xanh xám nhất thời bao trùm Lang Hoàn Hắc Ngọc này, hung hăng thiêu đốt chúng, phát ra tiếng tê tê.

Thời gian trôi qua từng chút, ước chừng hơn nửa canh giờ sau, Lang Hoàn Hắc Ngọc rốt cuộc bị hòa tan ra, dần dần biến thành một đoàn chất lỏng màu đen.

Hai tay Hàn Lập khép động, chất lỏng màu đen chậm rãi kéo dài ra, biến thành bộ dạng vỏ đao tối đen, lớn xấp xỉ Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Lúc này Thạch Khinh Hậu lại điểm tay ra, sát khí phụ cận lập tức hội tụ đến, hóa thành từng đạo quang tia màu xám, sáp nhập vào trong vỏ đao.

Mặt ngoài vỏ đao tối đen nhất thời hiện ra từng đạo lộ văn, còn có rất nhiều phù văn đồ án.

Xem qua, một cái vỏ đao đã được luyện chế thành.

Hàn Lập bấm niệm thần chú dẫn nó, vỏ đao màu đen bay vụt đến, "sát" một tiếng chụp vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Thân đao tản mát ra âm sát oán khí cuồn cuộn lập tức giảm đi, yếu hơn đến bảy tám phần.

"Như vậy thì ổn thoả hơn, đa tạ Thạch đạo hữu chỉ điểm." Hàn Lập nhìn vỏ trường đao trong tay, cám ơn một tiếng.

"Hắc hắc, một ít việc nhỏ thôi, không cần phải cảm ơn. Ta vừa mới kềm chế đại trận, tiêu hao rất lớn, cần nghỉ ngơi điều dưỡng một lát, nếu có việc cần ta ra tay, lại thông qua tâm thần liên hệ ta." Thạch Khinh Hậu thản nhiên nói một tiếng, sau đó thân hình hóa thành một đạo bạch quang nhập vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Hàn Lập cũng không để ý sự lãnh đạm của Thạch Khinh Hậu, đối phương như vậy ngược lại làm cho trong lòng hắn an tâm hơn vài phần.

Đang cân nhắc, tay áo hắn run lên, bảy tám trương phù lục hắc bạch bắn ra.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, mười ngón tay bấm niệm thần chú như đạn, từng đạo pháp quyết từ trong tay bay ra, tiến nhập vào trên tấm phù lục kia.

Phù lục lập tức hóa thành từng đạo hắc bạch sáng mờ, bao Thiên Hồ Hóa Huyết Đao lại, hình thành một cái quang kén hai màu hắc bạch đan xen nhau.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao bị giam cầm như thế, sát khí oán lực tản mát ra càng giảm, cơ hồ cảm ứng không được.

Hàn Lập thấy tình hình này, lúc này mới gật gật đầu, tay áo vung lên.

Một cỗ ánh sáng màu xanh mênh mông hơi mờ bay ra, thu quang kén hắc bạch vào.

Xử lý tốt Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, thân hình hắn bay tới phía trước, rất nhanh bay ra thủy đàm.

Ở dưới mặt nước trì hoãn hồi lâu, giờ phút này sắc trời đã sáng.

Hàn Lập nhắm mắt cảm ứng vị trí lâu thuyền, thân thể lập tức hóa thành một đạo độn quang màu xanh, bay về một hướng, nháy mắt biến mất ở cuối chân trời xa.

Ước chừng nửa ngày sau, Hàn Lập truy đến vị trí lâu thuyền.

Hắn lại thi triển ẩn nấp thuật, vô thanh vô tức lặng lẽ tiềm nhập lâu thuyền, trở lại gian phòng của mình.

"Hàn đạo hữu, ngươi đã trở lại." Giải Đạo Nhân khoanh chân ngồi ở chỗ này, chứng kiến Hàn Lập xuất hiện, lập tức đứng lên.

"Trong thời gian ta ra ngoài, nơi này có gì dị thường không?" Hàn Lập gật gật đầu, lại hỏi.

"Không có. Đúng rồi, Thạch Xuyên Không đã tới một lần, thấy ngoài cửa có cấm chế liền thả một tấm truyền âm phù vào." Giải Đạo Nhân lấy ra một tấm truyền âm phù màu đen, đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận truyền âm phù, thần thức xem qua, sau đó rất nhanh bóp nát tấm phù.

Thạch Xuyên Không tìm hắn không có chuyện gì khác, chỉ là để hỏi Túc Sát Đan.

Hiển nhiên hiện giờ tình cảnh gã có chút không ổn, ở trong hoàn cảnh đầy sát khí này ốc còn không mang nổi mình ốc, xem ra chính mình cần phải tiến hành nhanh hơn.

Hắn lật tay lấy ra một tấm truyền âm phù màu trắng, nói nhỏ vài câu, sau đó bấm niệm thần chú vung lên.

Truyền âm phù hóa thành một đạo bạch quang bay ra khỏi phòng, nhập vào chỗ ở Thạch Xuyên Không phụ cận.

"Giải đạo hữu, ta cần bế quan một đoạn thời gian, vẫn phải phiền ngươi tiếp tục canh ở chỗ này một thời gian nữa." Hàn Lập làm xong, nói với Giải Đạo Nhân một tiếng, phất tay mở ra quang môn Hoa Chi.

"Không thành vấn đề." Giải Đạo Nhân gật đầu đáp ứng.

Vừa dứt lời, thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, bay vào không gian Hoa

Chi.

Hắn vào trong lầu các ngồi xuống, nhắm mắt điều tức một chút, chuẩn bị trước điều chỉnh thể xác và tinh thần pháp lực đến trạng thái tốt nhất, rồi mới bắt đầu luyện chế Túc Sát Đan kia.

Ước chừng hơn một canh giờ sau, hắn mở to mắt ra, ở trong đầu hồi tưởng cẩn thận lại quá trình luyện chế Túc Sát Đan lần trước, sau đó phất ống tay áo lên.

Một chiếc đan lô màu bạc hiện ra, rơi trước người hắn.

Hàn Lập há miệng phun ra một đạo anh hoả màu xanh biếc, bao trùm đan lô.

Tuy anh hỏa của hắn yếu hơn so với hoả diễm Tinh viêm đồng tử, nhưng luyện chế Túc Sát Đan vẫn dư dả.

Linh văn trên đan lô màu bạc rất nhanh đều sáng lên, cả đan lô dần dần hóa thành màu đỏ đậm, tản mát ra một cỗ sóng nhiệt nóng bỏng.

Giờ phút này Hàn Lập bấm niệm thần chú vung lên, phát ra một đoàn thanh quang bao trùm một gốc linh thảo xanh biếc đưa vào trong đan lô.

Linh thảo rất nhanh bị hòa tan, hóa thành một đoàn linh dịch màu xanh nhạt.

Hắn lại phất tay nắm lấy một đống tài liệu, đưa vào trong đan lô.

...

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã qua mấy năm.

Bên trong lầu các, hai tay Hàn Lập bấm niệm thần chú, đan lô màu bạc trước người vẫn được lục diễm quay cuồng bao phủ chung quanh.

Nóc đan lô run rẩy không thôi, phát ra tiếng “khanh khanh thanh”.

Hai mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm đan lô, sau một lát bỗng nhiên nâng tay vỗ, một cỗ thanh quang nhập vào trong đan lô.

Hỏa diễm xanh biếc chung quanh đan lô chợt loé lên biến mất, nắp lô bỗng nhiên bắn lên, rơi trên mặt đất.

Một cỗ dược hương chua cay phát ra, bên trong đan lô nằm năm miếng Túc Sát Đan to bằng hạt long nhãn.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên tia mỉm cười, phất tay phát ra một cỗ lục quang cuốn năm miếng đan dược này ra, bỏ vào trong một bình ngọc màu đen, tay kia vung lên thu đan lô màu bạc lại.

Thời gian qua hắn luyện chế ra tổng cộng gần hai mươi viên Túc Sát Đan, kết quả trong tay Huyền Chỉ Tinh Thạch cùng Khổ Lạc Hoa vẫn còn, nhưng tài liệu phụ trợ khác lại dùng hết, loại tình hình lẫn lộn đầu đuôi này làm cho hắn cảm thấy dở khóc dở cười.

Bất quá chừng này cũng đủ cho hắn dùng một thời gian.

Hàn Lập nhìn vào những viên đan trong bình ngọc màu đen do hắn làm, ánh mắt hơi chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Ngay sau đó, thân hình hắn vừa động liền biến mất, xuất hiện trong phòng lâu thuyền.

Giải Đạo Nhân đang ngồi khoanh chân một bên, nhìn thấy Hàn Lập xuất hiện, mở to mắt, đứng thẳng lên.

"Giải đạo hữu, mấy năm nay ngươi vẫn đợi ở bên ngoài, thân thể chắc cũng bị sát khí ảnh hưởng chứ?" Hàn Lập nhìn trên dưới đánh giá Giải Đạo Nhân, bỗng nhiên hỏi.

"Ta và các ngươi bất đồng, thân thể chính là khôi lỗi chi khu do linh vật luyện chế thành, không bị ngoại lực ăn mòn, hơn nữa trong cơ thể ta lại ẩn chứa lôi điện lực, sát khí nơi này không ảnh hưởng đến ta." Ngữ khí Giải

Đạo Nhân bình tĩnh nói.

"Vậy là tốt rồi. Trong thời gian ta bế quan có ai đến tìm ta không?" Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, lập tức hỏi.

Giải Đạo Nhân không nói gì, phất tay lấy ra bốn năm tấm truyền âm phù, đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận truyền âm phù, thần thức xem qua, lắc lắc đầu.

Mấy tấm truyền âm phù này cơ hồ tất cả đều là Thạch Xuyên Không phát ra, có lẽ do có vị "Hư Hợp Tộc Nhân" là Ma Quang ở nên Miêu Tú cùng tộc nhân không có tới bái phóng mình, ngoài ra Ma Quang cũng để lại một tấm truyền âm phù, lời nói có chút khó hiểu hỏi sau này nên làm như thế nào.

Hàn Lập đi ra hướng bên ngoài, đồng thời bấm niệm thần chú một chút, cấm chế phòng mở ra hai bên, lộ ra một thông đạo.

Hắn đẩy cửa đi ra ngoài, lật tay lấy ra một tấm truyền âm phù, nói nhỏ hai câu, sau đó vung tay lên.

Truyền âm phù hóa thành một đạo hắc quang bay tới phía trước, chợt lóe rồi tiến nhập vào phòng Ma Quang biến mất.

Sau đó hắn chậm rãi đi đến gian phòng Thạch Xuyên Không, bấm niệm thần chú một chút, đánh ra một đạo bạch quang tiến nhập vào trong cấm chế màu đen ngoài cửa.

Cấm chế trên cửa phòng rất nhanh chớp động như gợn nước, sau đó biến mất, “két” một tiếng đại môn mở ra.

"Lệ đạo hữu, ngươi đã xuất quan, mau mời vào." Thanh âm Thạch Xuyên Không hơi khàn khàn từ bên trong truyền ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhíu lại, đẩy cửa đi vào.

Đại môn tự động đóng lại, tầng cấm chế hắc quang kia trong nháy mắt lại tràn ngập khép lại.

Bên trong gian phòng có chút hôn ám, giờ phút này Thạch Xuyên Không ngồi ở chỗ sâu trong góc tường, đỉnh đầu gã trôi nổi một cây tỳ bà màu bạc, đúng là bí bảo không gian lấy được trong di tích Chân Ngôn Môn.

Bên cạnh tỳ bà màu bạc này còn trôi nổi một cờ lệnh màu bạc, mặt trên có đầy đồ án tinh thần màu bạc, chính là kiện tiên khí không gian mà gã và Hàn Lập lấy được ở cấm chế cửa vào Chân Ngôn Môn.

Từng trận ngân quang từ hai kiện tiên khí không gian tán phát ra, hình thành một màn hào quang hình cầu màu bạc, bao thân thể Thạch Xuyên Không vào trong đó.

Không trung giữa thân thể Thạch Xuyên Không còn trôi nổi một cây trận kỳ màu bạc, trên mặt đất lại khắc vô số trận văn màu bạc, hình thành một tòa đại trận phức tạp.

Bên ngoài màn sáng hình cầu màu bạc lại mở ra một quầng sáng cấm chế màu bạc lớn hơn nữa.

Thạch Xuyên Không ngồi ở trung tâm trùng điệp cấm chế, thoạt nhìn thần sắc cực kém, tóc tai rối mù, hai mắt chớp động hào quang màu đỏ nhè nhẹ, sát khí trên người quay cuồng, tựa như một kẻ sắp phát điên.

"Thạch đạo hữu, ngươi như thế nào..." Hàn Lập nhìn thấy bộ dáng Thạch Xuyên Không lúc này, cảm thấy nao nao.

"Không ngại, bất quá là bị sát khí gợi sát suy trong cơ thể mà thôi, ta cũng không nghĩ tới sát khí Hôi Giới lại lợi hại như thế, ta tìm mọi cách phong ấn, vẫn không thể ngăn hoàn toàn sát khí xâm nhập." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, nói.

------oOo------

Chương 716: Sơ nhập Hắc Xỉ Vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Thạch đạo hữu cũng độ Sát Suy chi kiếp sao? Hàn Lập nghe vậy, vẻ mặt hơi ngạc nhiên.

"Kỳ thật mấy trăm năm trước đã bắt đầu rồi, nhưng bị ta dùng bí thuật áp chế xuống, không ngờ lại nổi lên lúc này. Lệ đạo hữu, ngươi đã luyện chế ra Túc Sát Đan rồi sao?" Ánh mắt Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập, sốt ruột hỏi.

Hàn Lập không nói gì, vung tay lên, trong lòng bàn tay hiện ra một viên đan dược màu đen, mặt ngoài còn ẩn ẩn lượn lờ từng tia hắc khí.

Hai mắt Thạch Xuyên Không sáng lên, bất ngờ đứng dậy, chợt chung quanh cấm chế sáng lên, từ trong đó bay ra một đạo ánh sáng màu bạc, rồi hóa thành một bàn tay màu bạc thật lớn cầm viên đan dược màu đen kia.

Hàn Lập cũng không ngăn cảm, mặc cho bàn tay màu bạc kia nắm lấy viên Túc Sát Đan.

Đại thủ đang muốn thu trở về, chợt dừng giữa không trung.

"Lệ đạo hữu, Thạch mỗ nên dùng vật gì để đổi viên Túc Sát Đan này đây?" Thạch Xuyên Không với một thân sát khí tựa như tâm tình bị kích động, đến cả cánh tay cũng hơi run run, tuy vậy y cũng nhìn Hàn Lập, hỏi.

"Để qua chuyện này rồi hẵng nói, việc cấp bách trước mắt là ngươi hãy luyện hóa viên đan dược này để chặn sát khí trong người ngươi đã, nếu không theo tình cảnh của ngươi lúc này, một khi sát suy bộc phát, sợ là mang đến phiền toái không nhỏ a." Hàn Lập cười nhạt một tiếng nói ra.

"Tốt, vậy thì tại hạ không khách khí nữa." Thạch Xuyên Không nói một tiếng cảm tạ, rồi thu bàn tay lớn màu bạc về, chui vào trong cấm chế màu bạc.

Mặt ngoài Tỳ Bà màu bạc lấp lóe ánh sáng màu bạc, xoay chuyển một vòng.

Hư không chung quanh Thạch Xuyên Không cũng vì vậy mà bắt đầu vặn vẹo, từ đó tuôn ra từng vòng xoáy không gian, cùng cấm chế màu bạc kia tỏa sáng hào quang, bao phủ cả người Thạch Xuyên Không vào bên trong.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày nhíu lại, tuy vậy hắn cũng không rời đi, mà tìm một chỗ trong phòng khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt đã qua hơn nửa năm.

Quang mang màu bạc đang quay cuồng chợt tiêu tán, trong nháy mắt đã biến mất vô hình.

Còn cấm chế màu bạc bên trong đã biến mất chẳng biết từ lúc nào, hiện ra thân ảnh Thạch Xuyên Không.

Khí tức trên người y lúc này cũng đã bình phục, hồng mang trong mắt cũng không còn nữa, thoạt nhìn tựa như khôi phục hoàn toàn.

"Lệ đạo hữu, đa tạ ngươi, nếu không nhờ Túc Sát Đan của ngươi, chỉ sợ tại hạ đã chết trong Hôi Giới này." Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập, thi lễ một cái, nói tiếng cảm tạ.

"Ta và ngươi cùng chung cảnh ngộ ở dị vực này, hiển nhiên là phải hỗ trợ lẫn nhau a." Hàn Lập đứng lên, vừa cười vừa nói.

Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập một chút, chợt suy nghĩ gì đó, liền lật tay lấy ra một hộp ngọc hình vuông, rồi mở nó ra, lộ ra bên trong một gốc linh thảo đen xì.

Một cỗ mùi hương thoang thoảng kỳ dị từ trên linh thảo tỏa ra, truyền vào đầu làm hắn thanh tỉnh.

"Cái này là..." Hàn Lập lập tức nhận ra linh thảo màu đen là vật gì, hai mắt sáng lên.

"Nếu như Thạch mỗ không nhìn lầm, Lệ đạo hữu ngươi cũng tu luyện Luyện Thần Thuật a, chắc hẳn cũng cần đến Vạn Hồn Thảo này, nhiều năm trước ta mua được vật này, tính dùng nó để trao đổi viên Túc Sát Đan kia." Thạch Xuyên Không vừa nói vừa đưa hộp ngọc tới.

"Đã như vậy, ta cũng không khách khí nữa, vật này đúng là thứ ta cần." Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không thật sâu, rồi nhận lấy hộp ngọc, thu vào.

"Vạn Hồn Thảo này có thể giúp thần thức tăng cao, rất nhiều người có được nó đều trực tiếp dùng. Kỳ thật nếu luyện chế vật này thành Vạn Hồn Đan, hiệu quả sẽ cao hơn nhiều."Thạch Xuyên Không nói tiếp.

"Vạn Hồn Đan?" Sắc mặt Hàn Lập ra vẻ kinh ngạc.

Năm đó trong đấu giá hội ở Tụ Côn Thành, giám sát tiên sứ kia dùng nó như mồi nhử, muốn dẫn dụ người tu Luyện Hồn Thuật đang cần Vạn Hồn Thảo để nâng cao thần thức ra.

Mặc dù lúc trước hắn không có đắc thủ, nhưng sau chuyện đó cũng từng điều tra tư liệu liên quan đến Vạn Hồn Thảo, và từ trong tư liệu đó có đề cập đến phương pháp sử dụng Vạn Hồn Thảo, đó là nuốt trực tiếp chứ không phải luyện chế thành đan dược.

"Vạn Hồn Đan là đan dược do một vị Luyện Đan đại sư ở Ma Vực ta nghiên cứu ra đan phương cách đây mấy trăm vạn năm, trước mắt còn chưa lưu truyền khắp Chân Tiên Giới, cho nên Lệ đạo hữu ngươi không biết cũng không có gì lạ."

Thạch Xuyên Không lấy ra một quả ngọc giản, đưa tới.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, lập tức nhận lấy ngọc giản.

Thần thức hắn chui vào trong đó xem xét, rất nhanh liền thu trở về, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Nhìn sơ qua, tài liệu cần thiết trong đan phương Vạn Hồn Thảo cũng không phức tạp, chỉ cần trở về Chân Tiên Giới, liền dễ dàng luyện chế ra nó.

Mà căn cứ trên đan phương kể lại, nếu luyện chế Vạn Hồn Thảo thành Vạn Hồn Đan, quả thật hiệu quả tăng lên không nhỏ, đối với hắn chuyện này hiển nhiên là niềm vui ngoài ý muốn.

"Lệ đạo hữu, lần này ngươi luyện chế Túc Sát Đan còn nhiều không, có thể bán cho ta mấy viên được không? Tuy trên người ta không có nhiều Vạn Hồn Thảo, nhưng trong đợt đấu giá hội ở Tụ Côn thành lần trước, gốc Vạn Hồn Thảo này được đấu giá lên tới ba nghìn năm trăm viên Tiên Nguyên Thạch, ta nguyện ý lấy giá này để đổi lấy nó."

"Tài liệu trên người ta không đủ, cho nên lần này chỉ luyện chế được một nhóm nhỏ Túc Sát Đan, Lệ mỗ cũng cần vật này hộ thân bảo mệnh, cho nên chỉ có thể bán cho ngươi năm viên thôi." Hàn Lập hơi trầm ngâm, rồi nói.

"Năm viên thì năm viên vậy" Thạch Xuyên Không nghe vậy trong mắt lóe lên một tia thất vọng, sau đó vung tay lên.

Mặt đất bên cạnh vang lên một tiếng "Rầm rầm", hiện ra một đống nhỏ Tiên Nguyên Thạch.

Thần thức Hàn Lập liền đảo qua đống Tiên Nguyên Thạch, rồi phất tay thu hồi, sau đó lấy ra một bình ngọc màu đen ném cho Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không mở nắp bình ra, bên trong lại có tới sáu viên Túc Sát Đan.

"Đan phương Vạn Hồn Đan, Lệ mỗ sẽ không lấy không, vì vậy dùng một viên Túc Sát Đan để bồi thường vậy." Hàn Lập từ tốn nói ra.

"Vậy tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh!" Thạch Xuyên Không cười

"Khà khà" một tiếng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng hạ xuống, bất giác đã khôi phục lại mấy phần kiêu ngạo tiêu sái trước đây.

Hai người lại rãnh rỗi trò chuyện vài câu, Hàn Lập liền cáo từ rời đi, quay về gian phòng của mình.

Tuy trên người hắn có nhiều Túc Sát Đan, nhưng cũng không dám nán lại ở bên ngoài lâu, mà lập tức tiến vào không gian Hoa chi để tu luyện, giảm đi phần nào sát khí ăn mòn đồng hóa hắn.

Trong nháy mắt đã trôi qua mấy năm, rốt cuộc lâu thuyền khổng lồ cũng đã tới chủ thành Hắc Xỉ Vực, Hắc Xỉ Thành.

Diện tích Hắc Xỉ Thành không nhỏ, có thể so với thành trì cỡ trung của Chân Tiên Giới.

Cư dân trong thành tuy không ít, cửa hàng cũng rất nhiều, nhưng nếu so với thành trì của Chân Tiên Giới thì xa xa không bằng.

Lâu thuyền lượn quanh trên bầu trời, rồi hạ xuống trước cửa một phủ đệ thật lớn trong thành, đám người Hàn Lập theo thứ tự từ trên lâu thuyền đi xuống.

Vốn Hàn Lập không muốn ra khỏi không gian Hoa Chi, nhưng thân phận ba người bọn hắn lúc này là khách khanh Tam Miêu Tộc, cho nên phải bái kiến Hắc Xỉ Vực Chủ, không thể không hiện thân được.

Bất quá ba người bọn hắn đều thu liễm khí tức, cũng không làm người khác chú ý.

"Lãnh chúa Tam Miêu, các ngươi đã tới, vực chủ đại nhân đang chờ các ngươi ở bên trong, còn các lãnh chúa khác cũng đã đến rồi." Một nam tử mặc áo bào đen trên mặt có lân phiến từ trong phủ đệ bước nhanh ra, tiến tới đón tiếp.

"Ồ, sao lại đến nhanh vậy, hãy đi trước dẫn đường đi."

Nam tử mặc đen lên tiếng, rồi đi trước dẫn đường, mang theo mấy người đi vào phủ đệ, rất mau đã đến đại điện.

Đối diện đại điện là một bậc thang cao hơn mặt đất khoảng nửa trượng, lúc này trên đó có một đại hán tóc đen râu quai nón đang ngồi ngay ngắn ở đó.

Khung xương người này thật lớn, cao hơn hai người thường cộng lại, trên người mặc một bộ kim bào màu đen, bắp thịt trên người nổi cuồn cuộn, làm cho quần áo trên người căng phồng lên, cả thân thể to lớn và cường tráng làm cho người ta có cảm giác áp bách vô cùng.

Phía dưới hai bên đại điện, mỗi bên đặt bốn hàng ghế đá, lúc này ngoại trừ ghế đá hàng cuối bên tay trái còn trống ra, thì bảy cái ghế khác đều đã có người ngồi.

Sau lưng bảy người này, mỗi người đều có bốn năm gã tùy tùng.

Ngay khi đám người Hàn Lập bước vào điện liền thấy cảnh này.

"Thuộc hạ Miêu Cốc, tham kiến vực chủ đại nhân."

Miêu Cốc thi lễ một cái, trong miệng nói ra.

Hàn Lập cùng năm người khác cũng khom người thi lễ một cái, rồi nói lời tham kiến.

Đại hán mặc áo đen trên đài cao hơi gật đầu, ánh mắt như điện khẽ quét qua ba người Hàn Lập, dừng lại trên người Ma Quang chốt lát, lộ vẻ nghi hoặc một chút, nhưng không có hỏi thăm.

Lúc này, Hàn Lập cũng đang âm thầm dò xét đám người trong đại điện, tu vi của những người ở đây cao nhất chính là Hắc Xỉ vực chủ trên đài, đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Trung kỳ.

Còn những lãnh chúa khác, đều là cảnh giới Kim Tiên.

"Thì ra là thế..."Hàn Lập cúi đầu xuống.

Nhìn tình hình trước mắt, xem ra Hắc Xỉ Vực chỉ là một tiểu vực trung đẳng yếu nhược trong Hôi Giới, tổng thể thực lực cũng chỉ được như vậy, đối với lực lương phân chia trong Hôi Giới, hắn cũng đã hiểu đại khái.

"Miêu Cốc, làm sao lại trễ thế vậy, vực chủ đại nhân cùng chúng ta đã chờ ngươi nhiều ngày rồi!" Ngồi trên ghế đá hàng thứ ba bên tay trái có một lão giả mập mạp đang nhíu mày, có chút bất mãn nói ra.

"Trước đó mấy ngày trong đại hội Tháp Mộc Đạt của Tam Miêu Lĩnh chúng ta bị Ni Thứ Đà vực bất ngờ tập kích, cho nên ta tốn không ít thời gian mới dẹp xong chuyện này, vì vậy hôm nay mới đến trễ, mong vực chủ đại nhân cùng chư vị lãnh chúa thứ lỗi." Miêu Cốc không kiêu ngạo không tự ti nói ra.

"Cái gì!" Lời nói Miêu Cốc như viên đá ném xuống sông tạo nên ngàn gợn sóng, làm sắc mặt của bảy vị lãnh chúa ở đây đều đại điến.

"Việc này ta đã biết, Miêu Cốc ngươi đã đánh lui Ni Thứ Đà Vực, cử động lần này đã nâng cao uy phong Hắc Xỉ Vực ta, sau này sẽ có ban thưởng cho ngươi, ngươi hãy ngồi xuống trước đã." Tựa hồ Hắc Xỉ vực chủ đã sớm biết việc này, từ tốn nói ra.

"Vâng." Miêu Cốc cảm tạ một tiếng, rồi đi đến ghế đá bỏ trống, ngồi xuống.

Còn bọn người Hàn Lập thì bước theo đứng sau người Miêu Cốc.

"Vực chủ đại nhân, khoảng cách kỳ hạn Tam Vực Hội Minh đã gần tới, hiện lãnh chúa Miêu Cốc đã đến, chúng ta có lập tức xuất phát luôn hay không?" Một lãnh chúa nam tử trung niên mặc bào đen khác nói ra.

"Việc này không vội, hành trình lần này ta sẽ an bài tốt, các ngươi không cần phải lo lắng, còn về phần hội minh, ta có một số việc muốn bàn bạc với chư vị." Hắc Xỉ vực chủ trầm giọng nói ra.

"Xin nghe vực chủ đại nhân phân phó." Tám vị lãnh chúa nghe vậy, liền ngồi ngay ngắn lại.

"Các ngươi hãy lui xuống trước đi." Hắc Xỉ vực chủ cũng không lập tức thương nghị, mà ánh mắt nhìn về đám người Hàn Lập đi theo sau các lãnh chúa, nói ra.

Đám người đi cùng các lãnh chúa thấy vậy, rối rít cáo lỗi một tiếng rồi lui ra ngoài.

Vừa vặn Hàn Lập không có chút hứng thú với đại hội này, thế là theo Ma Quang cùng những người còn lại thối lui ra khỏi đại điện.

"Miêu Cốc lãnh chúa, những người mà ngươi mang theo lần này, có ba người phát ra khí tức đặc biệt, tựa hồ không phải là người Tam Miêu Tộc các ngươi a" Sau khi đám người còn lại lui xuống, lão giả mập mạp kia mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 717: Đến Cửu U Vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Lục Hồng lãnh chúa mắt sáng như đuốc, Miêu mỗ đang muốn bẩm báo Vực Chủ, ba người bọn họ xác thực không phải là người Tam Miêu tộc ta, mà là Hư Hợp tộc Thiếu Hạo vực, lần này đánh lui Ni Thứ Đà Vực, ba người bọn họ cũng xuất ra đại lực, coi như là ân nhân Tam Miêu tộc ta. Bọn hắn muốn đi Tu La thành xem Tam Vực Hội Minh để mở mang kiến thức một chút, ta mới dẫn bọn hắn tới đây." Miêu Cốc nhìn lão giả mập mạp nói ra.

"Thiếu Hạo vực Hư Hợp tộc!" Các lãnh chúa khác nghe vậy, nhao nhao giật mình.

"Miêu Cốc lãnh chúa, lần này hội minh quan hệ đến lợi ích Hắc Xỉ Vực chúng ta, hơn nữa thế lực Tu La tràn ngập khắp nội thành, mọi cử động đều có ý nghĩa trọng đại, ngươi sao lại tùy ý mang người vực khác đến đây." Lông mày lão giả mập mạp nhăn lên, có chút bất mãn nói ra.

"Không sao, ta xem trên người bọn họ đều có lệnh bài khách khanh Tam Miêu Tộc, xem như là người Hắc Xỉ Vực chúng ta. Ta thấy thực lực ba người này cũng không yếu, Miêu Cốc ngươi không ngại sử dụng chút tâm tư, nếu có thể lôi kéo được bọn họ, cũng là chuyện tốt với Hắc Xỉ Vực chúng ta." Sắc mặt Miêu Cốc trầm xuống, đang tính mở miệng thì Hắc Xỉ Vực chủ đã mở miệng nói ra trước.

"Vâng, tuân lênh Vực Chủ đại nhân." Trên mặt Miêu Cốc hiện vẻ vui mừng, khom người lĩnh mệnh.

Tuy lão giả mập mạp còn có chút không cam lòng, nhưng Hắc Xỉ Vực chủ

đã mở miệng, lão cũng không tiện nói nữa.

...

Sau khi đám người Hàn Lập rời khỏi đại điện, Miêu Tú nhắc nhở ba người chú ý một ít việc tại Hắc Xỉ Thành, sau đó mỗi người phân tán ra.

Thạch Xuyên Không cáo từ hai người Hàn Lập một tiếng, sau đó phóng tới phường thị nội thành, thoạt nhìn chắc là đi mua đồ.

Ma Quang cũng không có đi dạo bốn phía, mà lập tức quay trở về lâu thuyền.

Hàn Lập cảm thấy hứng thú với hết thảy Hôi Giới, dạo một vòng quanh Hắc Xỉ Thành, góp nhặt một ít tư liệu Hôi Giới, sau đó cũng quay trở về lâu thuyền, trốn vào trong không gian Hoa Chi.

"Lệ tiểu tử, Hôi Giới muốn cử hành Tam Vực Hội Minh sao?" Hàn Lập vừa mới ngồi xuống trong không gian Hoa Chi, thanh âm Thạch Khinh Hậu liền vang lên trong đầu hắn.

"Không sai. Ba đại vực tựa hồ muốn thương nghị trên đại hội, quyết định xem Hôi Giới có xâm lấn Chân tiên giới hay không." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, lập tức nói ra.

"A, đại hội này quả nhiên thú vị. Bất quá ngươi là tu sĩ Chân tiên giới, làm sao lại tham dự việc này, chẳng lẽ muốn đến dò hỏi tình báo?" Thạch Khinh Hậu mỉm cười, nói ra.

"Tại hạ bất quá chỉ là một tiểu nhân vật ở Chân tiên giới, loại đại sự này còn chưa tới phiên ta quan tâm, ta chỉ nghe nói trong Tu La thành có một chỗ gọi là Tẩy Sát Trì, có thể tẩy sát khí trong cơ thể con người, Lệ mỗ tiến về Tu La thành là vì cái ao này, mượn nhờ nó vượt qua sát suy." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, không giấu giếm nói.

"Ngươi muốn tìm Tẩy Sát Trì? Vậy khó trách, trước kia ta cũng đã nghe nói trong Tu La thành có một chỗ như vậy. Lệ tiểu tử, ngươi cũng đừng hy vọng

ta giúp ngươi cái gì, mặc dù ta và Âm Thừa Toàn là kẻ thù, nhưng cũng chưa bao giờ đi qua Tu La thành, cũng không biết Tẩy Sát Trì kia ở địa phương nào. Tiểu tử ngươi cũng đừng nên tự cho là thân có Thời Gian pháp tắc, thực lực không tệ, liền tùy ý mạo hiểm. Ta nói trước, tuy rằng ta đáp ứng tương trợ ngươi, nhưng nếu như chính ngươi muốn tự tìm chết, chớ trách ta không tuân thủ ước định." Thạch Khinh Hậu hừ một tiếng, nói ra.

Nói xong, thanh âm Thạch Khinh Hậu liền yên lặng lại.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày một cái.

Hắn nói việc này cho Thạch Khinh Hậu biết, xác thực muốn nghe ngóng từ chỗ gã một ít tin tức về Tẩy Sát Trì, không ngờ đối phương cũng không biết.

Bất quá danh khí Tẩy Sát Trì không nhỏ, chỉ cần tiến vào Tu La thành, hắn không tin lại không tìm được tung tích.

Về phần Thạch Khinh Hậu nói, Hàn Lập cũng không để ở trong lòng, hiện tại vận mệnh hai người tương liên, chỉ cần tiến vào Tu La thành, thì Thạch Khinh Hậu không còn quyết định được nữa.

Hơn nữa, Thạch Khinh Hậu có thể tương trợ hắn tự nhiên là tốt nhất, còn nếu người này thật sự không ra tay, Hàn Lập cũng không sao cả, mọi thứ hắn đều dựa vào chính mình, cũng không ỷ lại vào bất luận kẻ nào.

Ánh mắt của hắn chớp động, lập tức nhắm mắt lại.

Hắc Xỉ Vực cùng đám người Miêu Cốc trao đổi hai ngày. Sáng sớm ngày thứ ba, mọi người liền tụ tập tại quãng trường phủ Vực Chủ, leo lên một chiếc lâu thuyền năm tầng toàn thân dùng một loại ngọc đen kịt chế thành do Hắc Xỉ Vực chủ chuẩn bị, lên đường xuất phát.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn ba mươi năm.

Cuối đường chân trời đứng lặng một toà tường thành cực lớn tối đen như mực, cao tới trăm trượng, kéo dài ngàn dặm, dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi kéo thành một mảnh âm ảnh màu đen cực lớn.

Ngay chỗ tiếp giáp giữa âm ảnh cùng ánh sáng có một chiếc lâu thuyền màu đen cực lớn chậm rãi đáp xuống, phía trên có hơn mười bóng người bay vút xuống, nhưng không nóng lòng đi đến cửa thành bên kia.

Đợi đến lúc Hắc Xỉ Vực Chủ phi thân từ trên lâu thuyền hạ xuống, phất tay thu hồi lâu thuyền, mọi người mới cùng đi đến cửa thành.

Nhóm ba người Hàn Lập mặc phục sức Tam Miêu tộc đi ở chính giữa đội ngũ.

"Đây là Tu La thành sao? Chậc chậc, quả nhiên bao la hùng vĩ, không giống bình thường, tại Hôi Giới cũng là thành lớn a." Ánh mắt Thạch Xuyên Không chớp lên, tán thán.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía xa, liền trông thấy trên tường thành âm khắc các loại phù văn cổ quái, khác rất nhiều với Tiên Giới, phía trên mơ hồ có dao động sát khí truyền ra.

Chỗ cửa thành cực lớn, đang có một mảng lớn đám người tụ tập, tựa hồ đang xếp hàng vào thành.

Đoàn người Hàn Lập đến cách hơn trăm trượng bên ngoài, tốc độ liền giảm lại, đến gần các tộc phía trước đang xếp hàng nối đuôi nhau tiến vào trong thành.

Hàn Lập liếc nhìn qua, chỉ thấy bên cạnh ba cánh cửa rộng vào thành đang có mấy trăm tên hộ vệ trấn giữ cửa.

Hầu như tất cả bọn họ đều mặc một bộ trường bào màu xám, hai chân cách mặt đất một xích, ung dung lơ lửng trên không, cho nên so với đại đa số người các bộ tộc đều cao hơn một ít, trên mặt tất cả đều treo một vẻ lạnh lùng.

Dung mạo bọn họ có chút tương tự với Nhân tộc, chỉ là dưới mí mắt cho đến cả gương mặt đều có lân phiến màu xám trắng, thoạt nhìn khá giống da rắn lột da, làm cho người có cảm giác không dễ chịu.

"Bọn người kia tựa hồ là người Cửu U tộc?" Thạch Xuyên Không quét mắt liếc nhìn những người này, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cũng sinh ra nghi hoặc. Cửu U tộc chính là chủng tộc thống lĩnh Cửu U vực, tộc trưởng lại là Vực chủ Cửu U vực, cho nên địa vị đặc biệt, bình thường không đến mức phải đi thủ thành, vậy mà hôm nay tất cả đều là tu sĩ Cửu U tộc, thật có chút bất thường.

"Bọn hắn cũng không tính là người Cửu U tộc, tối đa chỉ được coi là U Nô mà thôi, chính là chi nhánh kém nhất Cửu U tộc bị đào thải ra, trở thành nô bộc hầu hạ người Cửu U tộc. Trên thực tế, số lượng người Cửu U tộc chính thức rất ít, hầu như từng người đều là thiên tài tu luyện, vì vậy bọn họ đều thập phần cao ngạo. Thấy không, những người dưới cửa thành kia mới thật sự là người Cửu U tộc." Miêu Cốc nghe Thạch Xuyên Không nói, xoay người lại, giải thích với bọn hắn.

Hàn Lập theo lời nhìn lại, chỉ thấy sau cửa thành có một chiếc ghế dựa lớn màu đen, trên đó đang ngồi một lão giả gầy gò, gương mặt lõm vào, mặc trường bào màu đen, bộ dáng thoạt nhìn giống với những U Nô kia, chỉ là trên gương mặt không có lân phiến như da rắn lột ra kia.

Lão giả giống như để áp đảo người các tộc tụ tập trước cửa thành, không thèm che lấp khí tức khủng bố trên người mình, thình lình có thể so với tu sĩ Thái Ất Hậu Kỳ.

Bên cạnh lão đang lơ lửng hai người, thần sắc kiêu ngạo, đều mặc áo đen, trôi nổi trên không một xích, bởi vì khá cao nên làm cho người ta không thể không ngẩng đầu lên ngưỡng mộ.

Mắt thấy đội ngũ các tộc Hắc Xỉ Vực đi tới phụ cận cửa thành, lão tu sĩ cầm đầu chỉ giương mắt lườm một cái, vẫn như cũ ngồi ở chính ghế dựa lớn màu đen, không thèm nhúc nhích.

Ở bên cạnh lão, tên có hình thể hơi béo đang lơ lửng, thân hình khẽ động, bồng bềnh đi đến.

"Các vị Hắc Xỉ Vực, xin mời đi theo ta, vào bên hông cửa thành này." Người kia đi tới phụ cận, nói một câu, lược bỏ nghi thức chào hỏi, trực tiếp dẫn bọn hắn từ cửa chính chuyển qua cửa phụ bên trái vào thành.

Hắc Xỉ Vực chủ nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia khó chịu, bất quá lại không nói gì thêm.

Ngược lại từng lãnh chúa trong Hắc Xỉ Vực rất là tức giận, trong miệng thấp giọng chửi rủa một câu, nhưng không người nào dám lớn tiếng, dù sao cũng trên địa bàn người ta, vẫn phải nên co vòi vào.

Một đoàn người bị dẫn tới trước cổng tò vò bên trái, liền thấy phía trước còn xếp một đội ngũ thật dài, tựa hồ là một ít bộ tộc bên Luân Hồi vực, đang nối đuôi nhau vào thành.

Ba người Hàn Lập cùng bọn Miêu Cốc đi cùng nhau, chậm rãi đi ở trung tâm đội ngũ Hắc Xỉ Vực.

"Lệ đạo hữu, dường như có chút không đúng, bên này tựa hồ phải kiểm tra đối chiếu thân phận." Thạch Xuyên Không bỗng truyền âm nhắc nhở.

Y vừa dứt lời, chợt nghe Miêu Cốc cũng mở miệng nói ra: "Bọn hỗn trướng này, để cho chúng ta đi cửa phụ đã không nói, giờ còn muốn kiểm tra đối chiếu thân phận, xem chúng ta là hạng gì?"

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trước cổng tò vò đang có một người tay cầm một khối lăng kính màu đen hình bát giác, bề ngoài khung tựa hồ do kim chúc nào đó chế thành, phía trên có rất nhiều hoa văn tỉ mĩ, mặt kính lại giống như hắc thuỷ tinh, hiện ra hào quang.

Mỗi khi có người đi tới trước cửa, người đó sẽ nhìn xuyên qua lăng kính bát giác nhìn cặp mắt của người tới để kiểm tra.

Thế nhưng ở chính giữa cùng bên phải cửa thành, lại không có ai kiểm tra.

"Hai vị đạo hữu, thứ này gọi là Tham U kính, là một loại pháp bảo có hiệu quả dò xét đối với biến hoá sát khí. Thông qua vật ấy, người bị điều tra trong mắt ngưng kết sát khí sẽ bị phát hiện, bọn hắn thậm chí có thể căn cứ sai biệt đồng tử rất nhỏ phân biệt ra xuất thân chủng tộc." Ma Quang bỗng nhiên truyền âm nói ra.

"Ngươi nhận ra nó?" Hàn Lập có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Những ngày qua các ngươi một mực xem xét các loại tư liệu Hôi Giới, ta cũng không có nhàn rỗi, cũng lật xem vài cuốn sách, có một quyển sách cổ gọi là Kỳ Hóa Chí, trên đó có ghi chép qua kính này, các ngươi có muốn xem không?" Ma Quang cười nói.

"Theo ngươi thấy, chúng ta ngụy trang như vậy có bị phát hiện không?" Hàn Lập nghe vậy, chau mày hỏi.

"Thân thể ta vốn là Hư Hợp tộc nhân đấy, bọn hắn dò xét không tra được gì. Lệ đạo hữu ngươi bị sát suy quấn thân lâu ngày, đồng tử dĩ nhiên sinh biến, mấu chốt là cũng có sát khí chiếm đóng, bây giờ ngược lại là nhân họa đắc phúc, đủ để qua mặt được chúng. Chỉ là Thạch đạo hữu... Có chút phiền toái." Ma Quang chậm rãi truyền âm nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, thần sắc xiết chặt, mặt lộ vẻ do dự.

Đội ngũ các tộc phía trước, từng tên đi đến trước cửa để kiểm tra, đội ngũ nhìn như xếp hàng rất dài, nhưng tốc độ tiến lên cũng không chậm, rất nhanh đã đến các tộc Hắc Xỉ Vực.

Thân phận Vực chủ tôn quý, tự nhiên không cần kiểm tra, lệnh bài chỉ cần sáng lên một cái biểu tượng thế lực của mình liền có thể tiến vào trong thành, còn về sau, bất luận là lãnh chúa tộc trưởng các tộc, hay là khách khanh trưởng lão, đều phải bị Tham U kính dò xét.

Sau khi đám người Hắc Xỉ Vực tiếp nhận dò xét, cũng không lập tức vào thành, mà tất cả đều đi theo Vực Chủ chờ ở bên trong cổng tò vò, đợi tất cả mọi người thông qua, sẽ cùng nhau vào thành.

Không bao lâu, cũng đã đến phiên sáu người Tam Miêu tộc.

------oOo------

Chương 718: Gợn sóng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Tâm tình Miêu Cốc tựa hồ không tốt, sắc mặt có chút âm trầm, bước ra đầu tiên để Tham U kính dò xét, sau đó phất tay áo đi lên phía trước, cũng không thèm nhìn Cửu U tộc nhân kia một cái.

Theo sát phía sau chính là Miêu Tú.

Nàng ngược lại so với phụ thân nội liễm hơn không ít, từ đầu đến cuối khóe môi nhếch cười yếu ớt, làm cho người ta không đoán ra được trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Lệ đạo hữu, tới phiên chúng ta rồi, nên làm gì bây giờ?" Thạch Xuyên Không truyền âm hỏi Hàn Lập.

"Trước không nên tùy tiện hành động, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh. Một khi có người trong chúng ta bại lộ, ta sẽ vận dụng thủ đoạn tranh thủ chút thời gian, ngươi thì dùng không gian bí thuật mang bọn ta ly khai. Vạn nhất không thành, thì Ma Quang đạo hữu chịu trách nhiệm cản phía sau, đến lúc đó ngươi muốn đại khai sát giới thế nào, ta cũng không ngăn trở." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nhanh chóng truyền âm nói.

"Cũng chỉ có thể như thế. Lúc này, Lệ đạo hữu còn điềm tĩnh như vậy, Thạch mỗ bội phục." Thạch Xuyên Không truyền âm trả lời.

"Có câu binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, thay vì lo lắng, không bằng chuẩn bị thêm nhiều phương án, tùy cơ ứng biến a." Hàn Lập truyền âm trả lời.

Ma Quang không nói gì, chỉ nhếch miệng cười cười, chẳng hề để ý gật đầu nhẹ.

Trong khi nói chuyện, ba người Tam Miêu tộc đều đã vượt qua cửa, tiếp theo Ma Quang bước tới.

Tên U Nô chịu trách nhiệm kiểm tra đối chiếu thân phận hơi nghiêng người, lơ lửng ở trước người Ma Quang, cầm khối lăng kính bát giác đưa lên trước mắt, nhìn xuyên thấu qua bắt đầu đánh giá.

Sau một lát, y khẽ di một tiếng, dời lăng kính bát giác đi, hỏi: "Ngươi là Hư Hợp tộc nhân, tại sao lại ở chung một chỗ với đám người Tam Miêu tộc?"

Lời vừa nói ra, lão giả áo đen Cửu U tộc ngồi trên ghế lớn màu đen liền dời ánh mắt qua, rơi vào trên thân Ma Quang.

"Như thế nào, ta đảm nhiệm khách khanh trưởng lão của bọn hắn, không có gì kỳ quái chứ?" Ma Quang nhếch miệng, hỏi ngược lại.

"Nếu Tam Miêu tộc cho Hư Hợp tộc nhân làm Khách khanh tự nhiên không có gì kỳ quái, thế nhưng đường đường là Hư Hợp tộc nhân, lại đi làm khách khanh Tam Miêu tộc, đúng là chuyện bất thường a." Tên U Nô kia còn chưa mở miệng, thanh âm lão giả áo đen Cửu U tộc bỗng nhiên vang lên.

Vừa dứt lời, lão giả áo đen cách đó không xa nhoáng một cái, vô thanh vô tức xuất hiện trước người Ma Quang, thân thể treo trên không, phảng phất như thuấn di.

Ánh mắt của lão nhìn trên thân Ma Quang, không kiêng nể gì đánh giá gã.

"Người này biết Không Gian Pháp Tắc." Thạch Xuyên Không thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại, nắm đấm trong tay áo đã nắm chặt.

Trong lòng Hàn Lập cũng căng thẳng, nhưng thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào.

"Hư Hợp tộc nhân muốn làm Khách khanh cho ai, liền làm Khách khanh cho người đó, như thế nào, Cửu U tộc hiện tại cũng muốn quản chuyện Hư Hợp tộc?" Ma Quang nhìn lão giả Cửu U tộc, hỏi.

"Nơi này là địa bàn Cửu U tộc." Thanh âm lão giả áo đen lạnh lẽo, nói từng chữ một.

"Nơi này chính là chỗ Tam Vực Hội Minh?" Ma Quang hỏi ngược lại.

"Không sai." Lão giả áo đen nói ra.

"Như vậy có quy định, Hư Hợp tộc nhân làm khách khanh Tam Miêu tộc, không thể đi theo tham gia Tam Vực Hội Minh?" Ma Quang cười lạnh một tiếng, nói như thế.

"Để hắn vào trong." Lão giả áo đen nói xong, thân ảnh nhoáng một cái, lại về tới chỗ ngồi cũ.

"Hư Hợp tộc nhân này tự hạ thân phận, trưởng lão hà tất so đo cùng hắn." Tên Cửu U tộc hơi gầy ở bên cạnh lão giả vội vàng cười làm lành nói.

"Nhiều chuyện." Lão giả áo đen hừ lạnh một tiếng, phối hợp nhắm hai mắt lại.

Một màn này rơi vào trong mắt Hắc Xỉ Vực chủ cùng bọn lãnh chúa đi theo, ngược lại không cảm thấy có gì không ổn, thậm chí Miêu Cốc còn giơ ngón tay cái lên với Ma Quang, hiển nhiên cử động lần này của Ma Quang giúp cho gã đỡ một bụng ác khí.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không liếc nhau một cái, đều hơi buông lỏng.

Sau khi Ma Quang nghênh ngang bước vào cổng tò vò, Hàn Lập liền cất bước tiến lên, đi tới trước mặt tên U Nô kia.

Thần tình tên kia hờ hững quay lại, tay cầm lăng kính bát giác kiểm tra ánh mắt Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, thần sắc tự nhiên, nhưng trong lòng căng thẳng tới cực điểm, một khi sự tình có đột biến, sẽ lập tức thi triển Thời gian Linh Vực.

"Ánh mắt của ngươi..." Trên mặt tên U Nô kia lộ ra vẻ cổ quái, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Tim Hàn Lập đập mạnh một cái, thầm kêu một tiếng "Nguy rồi".

Lúc hắn đang muốn phát tác, chợt nghe tên kia tiếp tục nói: "Ánh mắt của ngươi... Màu sắc hơi nhạt a, chẳng lẽ là Giáp Huyết Tử?"

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Hắn từng xem qua sách cổ, Giáp Huyết Tử chính là thứ con lai, sát khí trong cơ thể khác thường, biểu hiện trong con mắt chính là màu sắc nhạt hoặc là không thuần túy.

Loại người này luôn bị coi là cấp thấp, không được chào đón.

"Liên quan gì đến ngươi, đã kiểm tra xong chưa." Thời điểm Hàn Lập nói chuyện, tận lực khống chế sát khí trong cơ thể tuôn ra bên ngoài, làm cho hơi thở hỗn hển, dẫn đến khí tức bất ổn giả tạo.

"Vào đi." U Nô có chút khinh bỉ nói ra.

Đã có một Ma Quang huyên náo lúc trước, trưởng lão Cửu U tộc kia hiển nhiên không muốn lại tự hạ thấp thân phận quay lại xác minh cái gì, nhất là chỉ một tên "Giáp Huyết Tử" này.

Thạch Xuyên Không trông thấy Hàn Lập bình yên vượt qua kiểm tra, cũng cất bước đi lên trước, tên U Nô kia lại cầm lăng kính bát giác tiếp tục kiểm tra.

"Ồ, chẳng lẽ lại là một tên Giáp Huyết Tử nữa... Kỳ quái..." Tên U Nô nghi ngờ nói.

"Làm sao vậy?" Tên Cửu U tộc mập mạp lúc trước dẫn đám người Hắc Xỉ vực qua hướng này liền đi lên trước hỏi.

"Âm Sơn trưởng lão, ánh mắt người này tựa hồ có chút kỳ quái..." Tên U Nô vội vàng nói.

"Để ta xem một chút." Tên trưởng lão Cửu U tộc gọi là Âm Sơn nói ra.

Tu vi tên này hơn xa tên U Nô lúc trước, nếu tự mình xem xét, hơn phân nửa Thạch Xuyên Không không giấu được rồi.

"Thạch đạo hữu, Ma Quang đạo hữu, chuẩn bị sẵn sàng đi..." Trong lòng Hàn Lập thở dài một tiếng, nói ra.

Bàn tay trong tay áo hắn nắm lại, một đạo quang cầu màu vàng hiển hiện ra, chỉ đợi trong nháy mắt liền phóng ra.

Ma Quang cũng thu hồi vẻ vui đùa, Thạch Xuyên Không càng tính toán tùy thời trực tiếp gọi ra thanh Tỳ Bà màu bạc kia.

Miêu Tú đứng ở sau lưng Hàn Lập cùng Ma Quang, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một cảm giác cổ quái, cảm thấy hai người phía trước đột nhiên trở nên có chút không đúng.

Đúng lúc này, một âm thanh thô lỗ quát lên:

"Đây không phải đám côn trùng Hắc Xỉ Vực sao? Như thế nào cũng có tư cách đến Tu La thành tham gia Hội minh, nơi đây không phải là Ba Lăng Hồ, cũng không phải đại hội Tháp Mộc Đạt, các ngươi cũng tới không thấy khó coi sao?"

Mọi người nghe vậy, ánh mắt nhao nhao nhìn lại, Âm Sơn cũng ngừng động tác, nhìn qua bên kia.

Thạch Xuyên Không thở dài một hơi, ghé mắt nhìn qua, chỉ thấy một Viên Hầu cực lớn da xanh, thân cao chừng hai trượng, người mặc áo giáp xanh đen, tay cầm một cây trường thương màu đen sát khí hừng hực, sải bước đi qua bên này, sau lưng gã còn đi theo gần trăm tên dị tộc có hình thù kỳ quái, tất cả đều võ trang đầy đủ, bộ dạng giương cung bạt kiếm.

Các tộc Hắc Xỉ Vực đã đi vào trong cửa, nghe tiếng cũng đều quay lại nhìn.

"Ta còn tưởng là ai, nguyên lai là đám tạp chủng Ni Thứ Đà Vực..." Lục Hồng lãnh chúa thấy vậy, cười hắc hắc một tiếng nói.

Viên Hầu da xanh nghe vậy, đột nhiên giận dữ, trường thương trong tay liền đâm một cái về hướng bên bên này.

Y ra tay thập phần đột ngột, thủ đoạn cũng rất có chừng mực, một thân khí tức tăng vọt, mũi thương xẹt ra một đường hôi quang ngưng thực vô cùng, không lan đến những người chung quanh khác mà thẳng đến mi tâm Lục Hồng.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, phát hiện người này rõ ràng là một tu sĩ Thái Ất trung kỳ, sát khí trên thân quá lớn tựa hồ còn cao hơn Hắc Xỉ Vực chủ, một kích này càng động sát niệm, một khi trúng chiêu, Lục Hồng không chết cũng phải trọng thương.

Nhưng vào lúc này, một đạo thân ảnh bỗng nhiên phóng đến, vung tay lên, phía trước bàn tay liền hiện ra một đạo tinh quang khiên tròn màu đen, va chạm mãnh liệt với đạo hôi quang kia.

"Ầm" một tiếng trầm đục!

Hôi quang bỗng nhiên nổ tung, lực cực lớn đánh thẳng vào Hắc Xỉ Vực chủ, trùng kích khiến gã run lên lui về phía sau.

"Ô Trọng Sơn, ngươi muốn làm gì? Muốn hai vực đánh nhau một trận ở chỗ này sao?" Mặt Hắc Xỉ Vực chủ không đổi sắc, lạnh giọng hỏi.

Trong khi nói, ánh mắt của gã nhìn về phía trưởng lão Cửu U tộc đang ngồi ngay ngắn trước cửa chính bên kia, nhưng lão vẫn nhắm mắt dưỡng thần, coi như căn bản không chú ý tới tình huống bên này.

Âm Sơn cũng đồng dạng tránh ở một bên, tỏ vẻ chẳng quan tâm chuyện này.

Thần sắc Hắc Xỉ Vực chủ lạnh dần, trong lòng biết trưởng lão Cửu U tộc này đang mặc kệ bất luận chuyện gì xảy ra.

"Mộc Dịch, trận chiến Ba Lăng Hồ trước đây, là ai giết chất nhi của ta, nếu như ngươi giao hắn ra đây, việc này coi như xong." Ô Trọng Sơn hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Miêu Cốc nghe vậy, vô thức nhìn qua Ma Quang, đã thấy gã lấy ra một cái quạt xếp phe phẩy nhẹ không biết từ lúc nào, một bộ dạng đứng ngoài xem náo nhiệt, không có chút ý tứ muốn đứng ra nhận, đương nhiên cũng không có vẻ gì là sợ hãi.

"Hừ, tên kia dám can đảm xâm lấn Hắc Xỉ Vực ta, chết là đáng đời." Hắc Xỉ Vực chủ Mộc Dịch cũng cười lạnh một tiếng, nói ra.

Bên này phân tranh, cổng tò vò bên trái không ngừng hỗn loạn, mà các tộc bên hai cổng kia cũng nhao nhao chạy qua xem, trong lúc nhất thời tình cảnh trở nên loạn cả lên.

Thạch Xuyên Không thừa dịp mọi người không chú ý, lách mình đi tới bên cạnh hai người Hàn Lập.

"Ngươi muốn chết..." Ô Trọng Sơn quát lớn một tiếng, định động thủ.

"Ma Quang đạo hữu, làm ầm ĩ sẽ trêu chọc nhân vật lợi hại đến, lúc đó sẽ không tốt a..." Hàn Lập truyền âm nói ra.

"Ta giết đấy, như thế nào?" Ma Quang hiểu ý, thu lại quạt xếp, tiến lên một bước nói ra.

Cùng lúc đó, một thân gã phóng thích ra khí tức có thể so với tu sĩ Thái Ất trung kỳ, quanh thân lập tức có khói đen cuồn cuộn mãnh liệt.

Thần sắc Ô Trọng Sơn đột biến, hắn chỉ biết là trong Hắc Xỉ Vực chỉ có vẹn vẹn một mình Mộc Dịch là tu sĩ cấp bậc Thái Ất, không ngờ bây giờ lại xuất hiện một tên có khí tức không thua kém gì mình.

Nhưng mà, bây giờ vạn chúng nhìn chằm chằm, y đã đâm lao thì phải theo lao, tự nhiên không chịu nhượng bộ, quát lớn một tiếng, định ra tay với Ma Quang, đám tộc nhân Ni Thứ Đà Vực phía sau cũng nhao nhao tiến lên, từng người sát khí trên thân đại thịnh.

Khoé miệng Ma Quang khẽ nhếch lên mỉm cười, trong hai tròng mắt sáng lên hôi quang, dưới chân cũng đã bắt đầu hư hóa như khói, sắp tản mạn ra khắp nơi.

Ánh mắt Mộc Dịch chớp lên, cũng mang theo đám người Hắc Xỉ Vực, sải bước tiến lên.

Một trận chém giết, mắt thấy sẽ phải bộc phát.

------oOo------

Chương 719: Đều có tư tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Dừng tay."

Đúng lúc này, lão giả áo đen Cửu U tộc vốn nhắm mắt rốt cuộc cũng mở miệng.

Một tiếng này hét ra, thanh âm như hồng chung, rung động dữ dội, bên trong thức hải mỗi người bị khuấy động không thôi, nhất thời áp đảo tứ phương.

"Tu La Thành không phải là nơi các ngươi tư đấu giương oai, tất cả lập tức trở về chỗ của mình, nếu không lập tức trục xuất Cửu U Vực."

Lời này nói ra coi như cho Ô Trọng sơn một đường lùi, y lập tức khom người thi lễ, lui về phía cổng tò vò bên phải kia.

Đám người Hắc Xỉ Vực bên này cùng liếc nhìn nhau, sau đó đều đi vào trong cổng tò vò.

Bát nháo như vậy, tên trưởng lão Âm Sơn kia cũng quên kiểm tra đối chiếu thân phận Thạch Xuyên Không, bị gã che giấu vào thành.

...

Chạng vạng tối, đoàn người Hắc Xỉ Vực liền ngủ lại Tu La Thành, Cửu U tộc an bài bên trong dịch cung.

Màn đêm buông xuống, ba người Hàn Lập liền tới trước một toà đại điện

dịch cung, truyền tin vào.

Rất nhanh, cha con Miêu Cốc cùng Miêu Tú liền ra đón, dẫn ba người Hàn Lập vào trong cung điện của mình.

Mấy người ngồi quanh một chiếc bàn đá màu đen có điêu khắc hoa văn, sau đó Ma Quang mở miệng nói: "Miêu Cốc Lãnh Chúa, giờ phút này lại đến quấy rầy thật có lỗi, thỉnh thứ lỗi muôn phần."

"Tương Cổ đạo hữu nói gì vậy? Có chuyện gì cứ nói đừng ngại." Miêu Cốc hơi sửng sốt, nói.

"Không dối gạt lãnh chúa, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đội ngũ, lúc này là đến chào từ biệt." Ma Quang cười nói.

"Này... Tại sao lại đột nhiên rời đi thế?" Miêu Cốc nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, hỏi.

Miêu Tú ở một bên nghe xong, cũng hơi hơi nhíu mày.

"Vốn nghĩ tụ tập đến xem náo nhiệt Tam Vực Hội Minh, kết quả lại thấy giương cung bạt kiếm, mới gặp đã sẵng giọng cãi nhau, không chừng một lời không hợp liền vén tay áo đánh nhau, ta không có nhiều hứng thú nữa. Ta nghĩ lại giống như đại hội Tháp Mộc Đạt nữa rồi. Hơn nữa nghe nói ở Tu La Thành có Thát Minh Khu Điên Đảo Nhai thập phần nổi danh, muốn đến đó dạo chơi một chút, xem có thể tìm được chút bảo bối hay không." Ma Quang lắc lắc đầu, nói.

"Nếu như thế, chúng ta cũng không cưỡng cầu nữa, chỉ là Tu La Thành hiện giờ tuy cho người ngoại vực tiến vào, nhưng chân chính chỉ cho ngoại tộc hoạt động trong ba khu vực Đọa Hồ, Tuy Sơn cùng Thát Minh, các khu vực còn lại tuyệt đối không cho phép ngoại tộc tiến vào, thỉnh chư vị nhớ kỹ." Thần sắc trong mắt Miêu Cốc loé lên một tia cổ quái rồi biến mất, mở miệng nói.

"Tương Cổ tiền bối, thứ lỗi vãn bối xen vào một câu, lúc trước các vị dùng thân phận khách khanh trưởng lão Tam Miêu Tộc chúng ta tiến vào Tu La

Thành, nếu không đi cùng chúng ta tham dự đại hội ở Đọa Hồ khu nữa, lúc hành tẩu trong thành chỉ sợ phải thay đổi thân phận a." Miêu Tú đột nhiên mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, liếc nhìn nàng một cái.

Ngụ ý nàng này là sau khi ly khai Tam Miêu Tộc, bọn hắn làm gì cũng không liên quan Tam Miêu Tộc nữa, bởi vậy có thể thấy được, lý do Ma Quang nói rời đi lúc trước, hiển nhiên nàng cũng không tin.

"Miêu lãnh chúa yên tâm, ta chỉ yêu thích du lịch, sẽ không trêu chọc phiền toái gì." Trong lòng Ma Quang biết rõ ý nàng, vẫn cười nói.

"Chư vị, thứ cho ta nói nhiều một câu, các tộc trưởng Cửu U Vực cực kỳ căm thù các tộc Luân Hồi Vực, hôm nay lại nổi lên phong ba như vậy, khó bảo đảm không có người để ý các ngươi, cho nên lúc hành tẩu trong ba khu này, nhất định phải cẩn thận, phòng ngừa bị người đánh lén." Miêu Cốc lại nói.

"Đa tạ Miêu Cốc lãnh chúa nhắc nhở, chúng ta sẽ chú ý." Ma Quang cười ôn hòa, nói.

Sau một lát, mấy người Ma Quang cáo từ rời đi.

"Phụ thân, bọn hắn..." sau khi Miêu Tú tiễn ba người đi, nhìn thấy vẻ mặt vẻ trầm ngâm Miêu Cốc, nói.

"Tú Tú, ta biết ngươi muốn nói cái gì, nhưng không sao đâu... Thân phận Tương Cổ kia chúng ta không thể nào đi Thiếu Hạo Vực kiểm chứng, nhưng khí tức trên thân hắn không phải là giả, hơn nữa hai vị gia thần của hắn tựa hồ cũng đều ẩn giấu, bọn hắn đến Tu La Thành tự nhiên có mục đích gì khác. Nếu chúng ta đã quyết định đầu quân Luân Hồi Vực, cũng nên tận lực giao hảo cùng bọn họ." Miêu Cốc khoát tay, nói.

"Chẳng lẽ phụ thân không lo lắng bọn hắn đi vào Tu La Thành sẽ làm cho Tam Miêu Tộc chúng ta gặp phiền toái sao? Ta cảm thấy ba người kia luôn làm cho người nhìn không thấu, thậm chí bọn hắn xuất hiện đều có ý đồ

riêng." Đôi mi thanh tú Miêu Tú nhướng lên, hỏi.

"Có thể gây phiền toái gì chứ? Chỉ cần bọn hắn không có ác ý với chúng ta là được. Bọn hắn sẽ không rêu rao khắp nơi là bọn hắn đi theo Tam Miêu Tộc chúng ta trà trộn vào, chúng ta bên này tự nhiên cũng sẽ không nói ra. Hơn nữa, ngươi không muốn nhìn thấy Tu La Thành náo loạn sao? Lúc trước Ni Thứ Đà Vực đánh lén ám toán chúng ta, thù còn chưa báo, bọn hắn nếu có thể quấy rối Cửu U Vực, cũng không phải rất tốt sao. Lúc sau cần suy nghĩ giải thích cho tốt với Vực chủ bên kia là được..." Hai tay Miêu Cốc ôm ở sau đầu, cười nói.

"Phụ thân, người thật sự là..."

Miêu Tú nhìn thấy phụ thân thường ngày luôn nghiêm túc, khó thấy được bộ dạng chờ xem náo nhiệt thích ý, nhịn không được than thở.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, ba người Hàn Lập liền rời dịch cung, đi dọc theo con đường trong thành theo hướng phương bắc.

Cửu U thành to lớn, lúc trước trên đường Hàn Lập đã nghe Miêu Cốc nói qua, tổng cộng chia thành chín thành lớn, chiếm diện tích hơn mười vạn dặm. Lại nói tiếp, một tòa thành trì, trên thực tế lại có thể so với lãnh thổ của một tiểu quốc thế tục.

Trong đó khu Tuy Sơn trực tiếp chính là một đỉnh núi cao ngàn trượng đứng lặng ở trong thành, phía trên tòa thành san sát, sát khí bốc cao, xa xa nhìn lại quả thực giống như một tông môn loại nhỏ.

Vị trí dịch cung bọn hắn ở lúc trước, bất quá là một chỗ cửa ải vào Tu La Thành, lân cận là ba khu Đọa Hồ, Thát Minh cùng Tuy Sơn, mà muốn đi qua khu vực khác thì cần phải thông ba khu này mới đến được.

Trên đường phía trước, người đi đường lui tới rất nhiều, giống như bọn Hàn Lập hai chân đi bộ trên mặt đất không nhiều, đại đa số đều hai chân cách mặt đất một xích, lơ lửng mà đi.

Tuy dung mạo bọn họ giống với nhân tộc, cũng đều cao thấp gầy béo không giống nhau, nhưng trên mặt đều là một vẻ lạnh lùng, thỉnh thoảng đánh giá bọn ngoại tộc như Hàn Lập, trong mắt tràn đầy lạnh lùng cùng địch ý.

"Tuy rằng đã gặp không ít, nhưng vẫn cảm thấy đám U Nô này giống như quỷ treo cổ chết, nhìn không ưa chút nào..." Ma Quang cũng đã thay một kiện áo choàng màu đen rộng thùng thình, thần tình chán ghét nói.

"Cửu U tộc bài ngoại thật đúng như Bách Lý đạo hữu nói lúc trước, tất cả đều biểu lộ ở trên mặt, không thèm che dấu." Hàn Lập kéo áo choàng trùm lên đầu, nói ra.

"Lệ đạo hữu, chúng ta biết về Cửu U Tộc Nhân thật sự quá ít, như vậy lại tùy tiện xâm nhập thánh địa bọn hắn, ta thấy việc này quá mạo hiểm." Thạch Xuyên Không có chút lo lắng nói.

Đối với chuyện ngày đó gặp Bách Lý Viêm, Hàn Lập cũng không có giấu diếm, nói cho Thạch Xuyên Không nghe, thông qua Luân Hồi Điện có thể có cơ hội phản hồi tiên giới và chuyện Tẩy Sát Trì, cũng cho gã hai lựa chọn.

Thứ nhất gã có thể lựa chọn một mình chạy tới Luân Hồi Vực, chờ Hàn Lập từ Cửu U Vực đến, rồi dẫn gã đi tìm Luân Hồi Điện. Thứ hai gã có thể đi theo Hàn Lập trước đi tới Cửu U Vực, sau lại chạy đến Luân Hồi Vực.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Thạch Xuyên Không liền lựa chọn vế sau, mặc kệ là xuất phát từ lo lắng an toàn cho bản thân, hay là xuất phát từ nhu cầu Túc Sát Đan, trên thực tế gã đều chỉ có thể lựa chọn vế sau.

"Nếu không có Tam Vực Hội Minh lần này, chỉ sợ chúng ta ngay cả Tu La Thành cũng đến không được, lần này nếu không đi, về sau càng không có cơ hội nữa." Hàn Lập nhíu mày, nói.

"Xem ra Cửu U tộc này rất trọng thị Thánh địa, tin tức lưu truyền bên ngoài thật sự quá ít, dọc đường đi chúng ta đã dùng tất cả các biện pháp, cũng chưa tìm hiểu được tin tức hữu dụng nào, thậm chí ngay cả vị trí của nó

cũng không biết, như vậy làm sao tìm được?" Thạch Xuyên Không thở dài, nói.

"Việc này cũng không ngại, chúng ta trước đi tới Thát Minh Khu, nơi đó có tiến hành mậu dịch Điên Đảo Nhai, khẳng định sẽ có tin tức lưu thông, có lẽ lấy được bản đồ Tu La Thành cũng không phải việc khó." Hàn Lập trầm ngâm một lát, nói.

"Cũng chỉ có thể như thế." Thạch Xuyên Không gật gật đầu, nói.

Ma Quang chắp tay sau lưng đi ở một bên, nhìn người đi đường chung quanh đánh giá, một bộ dạng thư giãn thích thú

...

Tu La Thành, Tuy Sơn khu.

Trên đỉnh núi cao ngàn trượng sát khí lượn lờ, bị con người cắt ngang đỉnh núi xây dựng một toà hành cung bàng bạc khí thế thật lớn.

Phía trước hành cung là một quãng trường đá đen rộng rãi, xây vào hướng vách núi, phía ngoài lan can là vách đá dựng đứng ngàn trượng, phía dưới tràn ngập hắc vụ, bị gió núi thổi qua cuồn cuộn không ngừng giống như sóng biển.

Giờ phút này, đang có hai đạo nhân ảnh một đen một trắng đứng ở trong lan can, ngước mắt nhìn Đọa Hồ khu ở phía xa.

Trong đó bóng người màu đen kia, quanh thân bao phủ một bộ trường bào màu đen rộng thùng thình đến cực điểm, mặt ngoài áo choàng che kín hoa văn hình rồng màu đen, đuôi áo kéo dài trên mặt đất, mặt trên có sát khí bao phủ.

Bên trong trường bào là một nam tử cao lớn, thân hình lơ lửng cách mặt đất một xích, tóc dài chân trần, trên người bao bọc bởi một kiện áo giáp thanh đồng phong cách cổ xưa, vị trí ngực có một khối hình thú dữ tợn hộ tâm, mặt trên trải rộng màu xanh gỉ đồng.

Sắc mặt nam tử nhợt nhạt, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, môi hơi dày rộng, sắc mặt thập phần hờ hững, một đôi mắt màu xám nhìn thẳng phía trước, căn bản nhìn không ra đang nghĩ cái gì.

Bên cạnh gã là một bạch sắc nhân ảnh, là một lão giả râu tóc trắng tinh khoảng tám chín mươi tuổi, mặc một kiện pháp bào trắng như tuyết phẩm chất cực cao, mặt trên lăn tăn sóng ánh sáng, không ngừng từ bả vai lưu động xuống vạt áo, cuồn cuộn như sóng biển, bên chân lão đọng thành từng đoàn bọt sóng trắng như tuyết.

Lúc này nếu có tu sĩ đứng ở một bên, có thể cảm nhận được bên trong sóng nước kia truyền ra hơi nước bàng bạc, cùng từng trận dao động Pháp tắc thuỷ thuộc tính cường đại kéo dài không dứt.

Quanh thân lão giả bao phủ một tầng thuỷ khí mông lung, giống như một bức tường mây, hoàn toàn ngăn cách sát khí chung quanh.

"Đạo hữu, Tam Vực Hội Minh lần này ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?" Ánh mắt lão giả áo trắng thôi nhìn xa xăm, hỏi.

"Không đủ ba thành." Nam tử hắc bào lạnh lùng nói.

"Này... Hắc Thằng Vực bên kia có bao nhiêu bộ tộc theo Luân Hồi Vực?" Lông mày lão giả áo trắng nhíu lại, hỏi.

------oOo------

Chương 720: Điên Đảo Nhai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Những đám kia vốn như loại dây leo tường, gió bên nào ngã về bên đó, gần ngàn năm trở lại đây Luân Hồi Vực lại nhiều lần dụ dỗ, có gì kỳ quái chứ? Bất quá chúng ta có trụ cột hợp tác, dù lần này đàm phán thất bại thì cũng không sao cả." Nam tử áo đen hừ lạnh một tiếng, nói ra.

"Tuy là thế, nhưng nếu không sử dụng hậu thủ mà vẫn đàm phán thủ thắng, về sau sẽ lấy thế trấn áp, tiêu diệt dần Luân Hồi Vực, chẳng phải tốt hơn sao?" Lão giả áo trắng nghe vậy, mở miệng nói ra.

"Muốn không xuất ra khí lực, lại xem Hôi giới chúng ta nội đấu tiêu hao, giúp các ngươi tiêu hao lực lượng Luân Hồi Vực, Thiên Đình tính toán chẳng phải quá lời sao? Phùng Thanh Thủy, Âm mỗ khuyên ngươi một câu, tốt nhất Thiên Đình không nên có suy nghĩ tọa sơn quan hổ đấu." Nam tử áo đen nhìn lão giả áo trắng, cười lạnh nói.

Lão giả áo trắng nghe vậy, thái dương lập tức nổi lên gân xanh.

Từ lúc lão trở thành Đạo Tổ, đã bao nhiêu năm không có người dám can đảm ở trước mặt gọi thẳng tục danh của lão rồi.

Bất quá, sau một lát lão vẫn đè nén cảm xúc, thần sắc bình tĩnh mở miệng nói ra:

"Âm Thừa Toàn, Thiên Đình chúng ta sẽ xuất lực không ít, ngược lại là các ngươi, lần này trên địa bàn Cửu U Tộc các ngươi, ngàn vạn lần đừng để sai lầm a."

"Việc này không cần các hạ quan tâm, dù cho thủ đoạn các ngươi không có hiệu quả, ta vẫn sẽ có hậu thủ." Âm Thừa Toàn bỗng lắc lắc cổ, nói ra.

"Rất tốt, chỉ mong chúng ta hợp tác vui vẻ." Phùng Thanh Thủy nghe vậy, thản nhiên nói.

"Có mấy lời ta phải nói trước, ngoại trừ những điều trong hiệp nghị kia, Thiên Đình các ngươi cũng đừng làm ra sự việc gì dư thừa, nếu không đừng trách ta không khách khí." Âm Thừa Toàn chuyển chủ đề, trầm giọng nói ra.

Sau khi Phùng Thanh Thủy nghe xong, chẳng qua hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

...

Thát Minh khu, đúng là khu vực tập trung buôn bán của Tu La thành, cũng là khu vực tu sĩ các tộc Cửu U Vực tập trung đông nhất, người các tộc muôn hình muôn vẻ đều xuất hiện tại đây, ba người Hàn Lập hành tẩu bên trong cũng không bị chú ý quá mức.

Bên trong Thát Minh khu, đường phố cùng phường thị có danh tiếng không ít, trong đó nổi tiếng nhất mọi người đều biết, chính là danh tự cổ quái "Điên Đảo Nhai" tập trung đại lượng tu sĩ Hôi Giới.

Xuyên qua trùng trùng điệp điệp đường phố, cuối cùng ba người Hàn Lập đi tới một quãng trường chiếm diện tích cực lớn.

Các tộc hình thù cổ quái khắp chung quanh, so với trên đường lúc trước nhiều gấp mấy lần, trong đó cũng không thiếu những người đeo trước ngực một cái hộp gỗ đen rộng thùng thình, bên trong chứa nhiều đồ vật nhỏ, giống như người bán hàng rong đi xuyên thẳng qua lại trong đám người để chào bán hàng.

"Mấy vị khách quý, hũ Ô Sát Tị Yên có cần phải thượng đẳng không? Không nên a... Cấp Sát Mặc Thạch này thì cần phải có mấy khối, đây chính là tài liệu thiết yếu để bày trận a..." Lúc này, một gã dị tộc Hôi giới có thân

hình thấp bé, làn da xanh đen, đỉnh đầu mọc lên mấy nhúm tóc màu xanh lá, chủ động đi lên, nhiệt tình chào hàng nói.

Lông mày Hàn Lập cau lại, không có phản ứng. Ma Quang thì nhìn chằm chằm vào một gốc cổ thụ màu đen khổng lồ phía xa, căn bản không chú ý tới. Chỉ có một mình Thạch Xuyên Không có chút hứng thú đi tới trước người tên kia lấy vật trong hộp đen lên xem.

"Tiểu lão đệ, ánh mắt của ngươi không được rồi... Những vật này bán cho những sinh vật cấp thấp Thứ Đà tộc kia thì còn được, chúng ta ai lại sử dụng những vật này chứ?" Thạch Xuyên Không cầm một lọ thuốc tinh xảo màu đen ném về lại hộp gỗ, nhếch miệng nói ra.

"Hắc hắc, lời đại nhân có chỗ không đúng rồi, những vật nhỏ này của ta tuy rằng không phải là bảo bối cao đẳng gì, nhưng mọi người đều sử dụng, mỗi người đều sử dụng rất tốt, lại vật đẹp giá rẻ nữa." Dị tộc lông xanh ngượng ngập vừa cười vừa nói.

"Lời này cũng không tệ, những Cấp Sát Mặc Thạch này bán thế nào?" Thạch Xuyên Không tùy ý hỏi.

Trong lúc nói chuyện, bước chân y vẫn không ngừng, Dị tộc lông xanh kia liền phải chạy theo bên cạnh.

"Dùng để bày trận, ít nhất cũng phải bảy khối, giá bán không đắt, chỉ cần ba viên Hôi tinh, còn nếu bán một bộ lớn hai mươi mốt khối thì chỉ cần tám viên Hôi tinh." Dị tộc lông xanh thấy có hi vọng bán được hàng, vội vàng nói.

"Tám miếng... Giá cả coi như công bằng, ta muốn lấy bốn mươi chín khối. Có ưu đãi gì không?" Thạch Xuyên Không gật gật đầu, hỏi.

Dị tộc lông xanh nghe vậy, màu xám nhạt trong con ngươi lập tức sáng lên, nhưng lại có chút ngượng ngùng nói:

"Đại nhân, cái này... Ở đây ta không có tồn nhiều như vậy, chỉ có ba mươi lăm khối, ta chỉ thu người mười hai viên Hôi tinh, người thấy thế nào..."

"Hàng không đủ a, thôi đi." Thạch Xuyên Không lúc này vẫy vẫy tay, nói ra.

"Đại nhân, đừng nha... Người xem nơi đây còn có cái gì vừa mắt, ta nửa bán nửa tặng cho ngài đều được." Dị tộc lông xanh vừa thấy sinh ý lớn này muốn huỷ, vội vàng nói.

Thạch Xuyên Không nhăn mày, nhìn có chút mất hứng nhặt lên bỏ xuống vật trong hộp đen chốc lát, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

"Đây cũng không có gì vừa mắt, ở đây ngươi có địa đồ Tu La thành không, cho ta một cái, nhưng phải chi tiết đấy."

"Đại nhân, cũng không dám nói lung tung. Những Cửu U Tộc này khá nhỏ nhen, cho tới bây giờ đều không cho ai bán địa đồ Tu La thành ngoài mình, cũng sẽ không bán địa đồ cho ngoại tộc, cũng may các người gặp được ta, chứ gặp phải những người khác, sẽ báo việc những ngoại tộc các người muốn mua địa đồ cho Cửu U Tộc, vậy thì càng phiền toái." Dị tộc lông xanh nghe vậy kinh hãi, vốn nhìn quanh khắp nơi, sau đó kéo tay áo Thạch Xuyên Không lại, nói nhỏ.

Hàn Lập nhìn như một mực không nói gì, lỗ tai thì vẫn nghe hai người đối thoại, lúc này lông mày cũng không khỏi nhíu lại.

Thạch Xuyên Không cũng đi chậm lại, lập tức nói ra: "Còn có chuyện như thế? Vậy đa tạ đã nhắc nhở..."

"Đại nhân nói quá lời..." Dị tộc lông xanh thấy thế, cảm thấy được sủng ái mà lo sợ nói.

"Như vậy đi, ba mươi lăm khối Cấp Sát Mặc Thạch này ta lấy toàn bộ, ngươi cũng không cần giảm giá, viên Hắc Hạch Đào này bán cho ta, ta trả ngươi mười lăm viên Hôi tinh, coi như cám ơn đã nhắc nhở." Thạch Xuyên Không cười nói.

Dị tộc lông xanh nhìn nhìn ngón tay Thạch Xuyên Không chỉ vào "Hắc

Hạch Đào", trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, tiếp tục nhỏ giọng nói ra:

"Đây chỉ là khối Tụ Sát Thạch chưa trưởng thành, ngược lại không đáng giá bao nhiêu... Mà thôi, nếu như đại nhân ưa thích, liền cấp cho người. Đã gặp được người mau lẹ như quý nhân, các người đã cần địa đồ, thì không ngại nghe ta lải nhãi thêm câu nữa, ngàn vạn lần đừng đến mấy cửa hàng đại tộc Cửu U Vực kia, đương nhiên cũng đừng tìm những người đi tứ phương chào hàng như ta mà hỏi mua. Bọn Cửu U Tộc sẽ không bán, còn chúng ta... Hắc hắc, mua không được hàng thật."

"Hặc hặc, đa tạ." Thạch Xuyên Không cởi mở cười nói.

Dứt lời, gã liền lấy ra Hôi tinh giao cho Dị tộc lông xanh, đồng thời thu hồi Cấp Sát Mặc Thạch cùng khối Hắc Hạch Đào đen thui kia.

Tên bán hàng rong liên tục nói lời cảm tạ, sau khi y rời đi Hàn Lập mới truyền âm hỏi: "Thạch đạo hữu, ngươi lại nhặt được cái gì đấy?"

"Mắt mũi tên kia vụng về, nội đan Sát Cốt đại yêu này lại gọi là Tụ Sát Thạch." Thạch Xuyên Không gắt một cái, cười trả lời.

"Sát Cốt đại yêu?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Đây là Tiên Giới gọi như thế, có lẽ cũng không quá chuẩn xác, tóm lại tại Ma Giới chúng ta lại thập phần đáng giá, lúc trước trong thương hội ta nhìn thấy một lần. Lần này tựa hồ bị Dị Hỏa đốt qua, bên trong sát khí tinh thuần cực kỳ nội liễm, mới dễ làm cho người ta nhìn lầm." Thạch Xuyên Không có chút tự đắc, nói ra.

"Ôi!!! A, nguyên lai Điên Đảo Nhai này là điên đảo đạo pháp như vậy nha..." Lúc này, bỗng nhiên Ma Quang kinh hô một tiếng, nói.

Hai người Hàn Lập bị lời nói của y hấp dẫn, nhìn lại phía trước, chỉ thấy trên đại thụ màu đen đứng lặng tại quảng trường lúc trước mọc lan tràn ra mấy trăm nhánh, phía trên mỗi nhánh cây đó lại tu kiến từng toà phòng ốc hình dáng khác nhau.

Bởi vì chạc cây đại thụ nghiêng vặn vẹo, cho nên các kiến trúc phòng ốc tu kiến trên đó đều bừa bãi, hình thù kỳ quái.

Đám người Hàn Lập đi tới phía dưới đại thụ liền nhìn thấy trên thân cây mở ra một cái cổng tò vò thật lớn, phía trên vắt ngang một tấm biển cực lớn, phía trên viết ba chữ to "Điên Đảo Nhai".

Ba người đi vào trong cổng tò vò, liền nhìn thấy ngay phía trước cùng hai bên trái phải có một thang dây đi thông lên trên các cành cây, thường cách một đoạn liền mở ra một cổng tò vò, đi thông ra nhánh cây, trên đó đặt các cửa hàng.

Phía trên thang dây đang có không ít người qua lại, cũng có không ít thân ảnh quen việc dễ làm đi xuống như bay, tình cảnh thoạt nhìn có chút lộn xộn, nhưng rất nhộn nhịp.

Ba người Hàn Lập đi dọc theo thang dây bên trái, từ cổng tò vò tầng thứ nhất đi ra ngoài, rất nhanh đi tới trước một toà đại điện màu đen thoạt nhìn có chút khí phái.

Chưa vào cửa, Hàn Lập liền nhìn vào trong đại điện, thấy tất cả từ chưởng quầy đến tiểu nhị đều như quỷ treo cổ, không phải người Cửu U Tộc mà là U Nô, lập tức ngừng chân, quay người đi đến một nhánh cây khác.

Kết quả đi liên tiếp mười cái nhánh cây, phát hiện cửa hàng tu kiến không phải Cửu U Tộc thì là mấy đại tộc bên trong Cửu U Vực, không thấy cửa hàng bộ tộc khác.

Cuối cùng, mấy người Hàn Lập dứt khoát không đi lên từng tầng nữa, mà trực tiếp phi thân đi lên tầng cao nhất.

Mấy nhánh cây tầng cao nhất lại hết sức nhỏ, không đủ để tu kiến phòng ốc trên đó, cho nên phần lớn diện tích cửa hàng trên này nhỏ bé, như từng miếng Linh Đang treo trên nhánh cây.

Ba người Hàn Lập tới một cửa hàng có tên là "Thương Lượng Trai", phi thân lướt vào.

Chỉ thấy trong cửa hàng có một chưởng quầy có thân hình cao gầy, làn da toàn thân xám đậm như than đá, buồn ngủ ngồi ở phía trước, trong tay còn nắm một hũ Ô Sát Tị Yên tinh xảo.

Vừa thấy mấy người Hàn Lập tiến vào, chưởng quầy lập tức hít mãnh liệt lọ thuốc hít một cái, xốc lại vài phần tinh thần, hô: "Khách quý lâm môn, không biết muốn xem vật gì? Thương Lượng Trai này là cửa hàng nhỏ nên vật đẹp giá rẻ, mấu chốt là còn có thể thương lượng."

Lão nói ngược lại rất trơn tru, trong giọng nói lộ ra vài phần nhiệt tình.

"Chưởng quầy là người Ô Tang tộc a? Như thế nào lại mở cửa hàng tại Tu La thành này?" Trên mặt Thạch Xuyên Không lộ ra dáng tươi cười quen thuộc, mở miệng nói ra.

Lúc trước trong thư tịch Hàn Lập xem qua đã nhìn thấy tư liệu về Ô Tang tộc, biết rõ tộc này thuộc về Hắc Thằng Vực, dưới sự quản lý trực tiếp của Ô Đàm Vực, không phải là bộ tộc của Cửu U Vực, cho nên xuất hiện ở đây thật có chút hiếm thấy.

------oOo------

Chương 721: Bí mật đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hắc hắc, khách quý thật sự là hảo nhãn lực, tại hạ đích thật là người Ô Tang tộc, chẳng qua là xa xứ trà trộn vào mà thôi." Chưởng quầy nghe vậy, có chút ngạc nhiên nói.

"Thì ra là thế, hạnh ngộ hạnh ngộ." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Hặc hặc, không biết mấy vị khách quý cần gì?" Chưởng quầy hỏi lần nữa.

"Chưởng quầy, chúng ta cần một phần địa đồ Tu La thành, không biết nơi đây của ngươi có không?" Thạch Xuyên Không ra vẻ thần bí nhìn chung quanh, hỏi.

"Thứ này là hàng cấm, ngoại tộc không được tự bán, lại càng không được tự mua."sau khi chưởng quầy nghe xong, nhướng mày, liếc ra ngoài cửa, hạ giọng nói.

Hàn Lập thấy hắn phản ứng như vậy, trong lòng hơi động một chút.

"Chưởng quầy không nói, chúng ta không đề cập tới, ai lại biết chứ? Tiền hàng giao ngay, sinh ý này liền hoàn thành không phải sao?" Thạch Xuyên Không cười hắc hắc, nói ra.

Chưởng quầy dường như hơi do dự, trầm ngâm một hồi lâu cũng không trả lời, Thạch Xuyên Không cũng không thúc giục, tùy ý nhìn các vật trưng bày trên các kệ.

Chuyện mua đồ Thạch Xuyên Không tương đối am hiểu, Hàn Lập thì im lặng, không nói lời nào.

Chuyện này thì Ma Quang không có hứng thú, liền đứng ở cửa ra vào, nhìn chung quanh.

"Thứ đồ vật này ta có, bất quá thứ này mạo hiểm lớn các ngươi cũng biết rõ, cho nên giá cả... Tự nhiên là cao một chút." Thấy ba người đều không sốt ruột, chưởng quầy hơi do dự đành phải mở miệng nói.

"Chưởng quầy cứ báo giá, chúng ta sẽ xem xét." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Năm mươi khối Hôi tinh." Chưởng quầy nói ra.

"Chưởng quầy, thứ này đúng là có tiền mà không mua được, chúng ta chịu mua như vậy, bao nhiêu năm qua ngươi cũng khó mà gặp được người mua a?" Sau khi Thạch Xuyên Không nghe xong, không lập tức trả lời, mà tự tiếu phi tiếu nhìn chưởng quầy, chậm rãi nói ra.

"Khách quý đừng có gấp, giá này còn cò kè mặc cả mà, mọi thứ đều có thể thương lượng nha." Chưởng quầy cười hắc hắc một tiếng nói.

"Tối đa mười khối Hôi tinh." Thạch Xuyên Không nói ra.

"Giá này của ngươi có phải quá độc ác giết người không chứ, địa đồ này của ta không giống với những hàng giả trên thị trường kia, niên đại cũng hơi lâu một chút, đúng là hàng thật, không có nửa điểm sai lầm." Chưởng quầy nhíu mày nói.

"Ngươi có thể bảo chứng bản đồ này là thật?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Khách quý có chỗ không biết, chín khu Tu La thành chỉ mới bắt đầu giới nghiêm từ gần hai ba nghìn năm nay, lúc trước ngoại trừ Tẩy Hồn khu, nơi khác cũng không có đặt cấm chế, cho nên quản lý địa đồ cũng không nghiêm ngặt. Tấm bản đồ trong tay ta đúng là sau khi giới nghiêm, địa đồ hiện nay còn được bảo tồn không còn nhiều, còn địa đồ xuất hiện trên chợ đen phần lớn đều là phục chế phẩm, không thể nào đánh đồng." Chưởng quầy hít lọ thuốc hít một chút, chà xát mũi, nói ra.

"Ngoại trừ Tẩy Hồn khu... Tẩy Hồn khu này có chỗ nào đặc biệt?" Hàn Lập xen vào hỏi.

"Nơi này chính là Thánh địa Cửu U Tộc, luôn luôn thần bí, cho dù là người bình thường Cửu U Tộc cũng không thể đi vào." Chưởng quầy nói ra.

"Nếu như vậy, địa đồ này ngược lại giá trị cỡ mười bốn mười lăm khối Hôi tinh thôi." Thạch Xuyên Không nói ra.

"Ít hơn bốn mươi khối Hôi tinh không bán." Chưởng quầy nói kiên quyết.

Thạch Xuyên Không đứng im không cử động, sau một phen cò kè mặc cả, cuối cùng dùng hai mươi tám khối Hôi tinh thành giao.

Lúc chưởng quầy có chút đau lòng lấy ra một thạch bàn màu đen, hai tay Thạch Xuyên Không lại thu về sau, căn bản không có ý trả tiền.

Lúc chưởng quầy đang nghi hoặc, chỉ thấy Thạch Xuyên Không nhìn về phía Hàn Lập, nói ra: "Còn đứng ngây đó làm gì, trả tiền đi."

Hàn Lập không khỏi sờ lên mũi, dở khóc dở cười tiếp nhận thạch bàn màu đen, đưa Hôi tinh cho chưởng quầy.

Ma Quang luyện hóa thạch bàn xong, xác nhận bên trong địa đồ không giống giả tạo, sau đó ba người liền rời khỏi cửa hàng.

"Bất quá là hơn mười miếng Hôi tinh, hà tất so đo như thế, trở về Tiên Giới chúng ta cũng không dùng được những thứ này." Ra khỏi cửa hàng, Hàn Lập nói với Thạch Xuyên Không.

"Lệ đạo hữu, cái này ngươi không hiểu, ta so đo không phải Hôi tinh, mà là sinh ý." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

Gã vừa dứt lời, chợt nghe Ma Quang truyền âm tới:

"Lúc trước đã tra xét địa đồ, vị trí Tẩy Hồn khu này hết sức đặc thù. Từ vị

trí chúng ta bây giờ là Thát Minh khu đi một đường vào phía trong, cần theo thứ tự xuyên qua Bách Tàng khu, La Sinh khu, sau đó mới có thể đến Tẩy Hồn khu. Giữa mỗi khu vực này đều có tường cao cùng cấm chế ngăn trở, cụ thể là loại cấm chế nào còn chưa biết. Mặt khác, bên trong Tẩy Hồn khu lại trống rỗng, không có vẽ chi tiết."

"Bảo hộ che giấu kỹ như thế... Xem ra, chỗ Thánh Địa Tẩy Sát Trì này, đích thật là tại Tẩy Hồn khu không thể nghi ngờ, chúng ta trước chạy tới Bách Tàng khu xem một chút đi." Hàn Lập truyền âm cho hai người, nói ra.

Ma Quang gật đầu nhẹ, đi trước dẫn đường, ra khỏi Điên Đảo Nhai, đi về phía Bách Tàng khu.

Keng keng keng!

Vào thời khắc này, từng tiếng chuông hùng vĩ từ đằng xa truyền đến, vang vọng giữa không trung, toàn bộ Tu La thành đều nghe thấy rõ ràng, chấn nhiếp nhân tâm.

Nương theo tiếng chuông hùng vĩ, bốn cột sáng màu trắng từ đằng xa dâng lên, bay thẳng đến chân trời.

Mỗi một cột sáng màu trắng đều to trăm trượng, dường như bốn cột cao chống trời, nhìn vị trí đúng là thuộc Đoạ Đồ khu.

Đám người trên phố đều ngừng lại, nhìn về phía chỗ đó, những người quen biết nhau thậm chí tiến đến cùng một chỗ, chỉ trỏ về phía bốn cột sáng màu trắng, mặt lộ vẻ kích động.

Ba người Hàn Lập cũng dừng bước lại, nhìn về phía cột sáng trắng kia.

"Xem ra Tam Vực hội minh đã bắt đầu." Thạch Xuyên Không lắng nghe một chút bàn tán chung quanh, nói ra.

"Rất tốt, hiện tại đại đa số Tu La thành đều chú ý tập trung ở bên kia, vừa vặn thuận tiện cho chúng ta hành động." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nói như thế.

Rất nhanh ba người thu hồi ánh mắt, bước nhanh về phía trước.

...

Giờ khắc này, chỗ bốn cột sáng màu trắng kia đúng là nằm trong một quãng trường ở Đoạ Đồ khu.

Diện tích quãng trường này thật lớn, chừng hơn trăm dặm.

Dưới nền quãng trường phủ kín từng khối gạch màu trắng, những viên gạch trắng này không biết chế tạo từ vật gì, tản mát ra sương mù màu trắng nhè nhẹ, toàn bộ mặt đất quảng trường bị từng mảnh sương trắng bao phủ, những sương trắng này có chút kỳ lạ, chỉ bay lên cao hơn một xích liền ngừng lại phiêu đãng ra, khiến cho nơi này thoạt nhìn giống như một mảnh biển mây bằng phẳng.

Lúc này vô số nhân ảnh đứng ở bên ngoài quảng trường, hơn phân nửa đều là cư dân Tu La thành, trong đó U Nô chiếm đa số, còn lại là một ít tuỳ tùng các tộc đến tham gia Hội minh.

Gần nghìn tên giáp sĩ áo xám đứng dọc theo quảng trường, xếp thành một bức tường người, ngăn cách với những người bên ngoài ra.

Trên quảng trường đứng vững bốn cây cột đá theo hình tứ giác, bốn cột sáng kia đúng là bốn cây cột đá này xông thẳng lên trời cao, càng ngày càng sáng.

Bên trên cột sáng có bạch sắc quang mang quay tròn một hồi, mặt ngoài tuôn ra phù văn màu trắng, tản mát ra một hồi khí tức khổng lồ làm cho lòng người rung động.

Giữa không trung phát ra tiếng nổ mạnh như sấm rền, sát khí điên cuồng chuyển động, hóa thành một cỗ hào quang màu xám, cuồn cuộn trên không trung.

Bên trong hào quang màu xám cuồn cuộn, một tiếng nổ mạnh vang lên, một

toà bệ đá màu trắng xuất hiện ở không trung, sau đó chậm rãi rơi trên mặt đất.

Bệ đá cao mấy trăm trượng, phóng ra một mảnh hắc ảnh, bao phủ đám người bên cạnh vào.

Mà ở đỉnh đài cao là một mảnh đất trống trãi, chính giữa đặt một cái bàn tròn thật lớn màu trắng.

Cái bàn tròn này không biết chế từ vật gì, thoạt nhìn phong cách cực kỳ cổ xưa, phía trên không có bất kỳ dấu vết cấm chế nào, lại làm cho người ta một loại cảm giác trang trọng dị thường.

Đằng sau bàn tròn đặt từng thanh ghế ngồi, có chừng trên trăm, thoạt nhìn là vị trí chuẩn bị cho người tham gia hội minh.

Thấy cảnh này, đám người gần đó lộ vẻ kinh ngạc, nghị luận ông ông không thôi.

Tuy bọn họ biết đại hội Vực Chủ cử hành ở chỗ này, nhưng không nghĩ tới lại diễn ra trước mặt mọi người, nhìn một cái là thấy hết trên đài cao.

Lúc này một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống, rơi trên đài cao, hiện ra thân ảnh một nam tử cao lớn.

Người này mặc Thanh Đồng giáp, ngũ quan có chút anh tuấn, nhưng sắc mặt thập phần hờ hững, một đôi mắt màu xám căn bản nhìn không ra bất luận tình cảm gì, đúng là Cửu U Vực chủ Âm Thừa Toàn.

Gã đứng ở nơi đó, cũng không tản mát ra chút khí tức nào, hư không ở phụ cận mơ hồ vặn vẹo, hết thảy trong thiên địa tựa hồ cũng chuyển động theo gã.

Giờ khắc này, Âm Thừa Toàn chính là trung tâm thiên địa.

Thần hồn tất cả mọi người ở đây không tự chủ được rung động, loại run rẩy này đến từ sâu trong linh hồn.

"Tham kiến Vực Chủ đại nhân!"

Cư dân Tu La thành nhao nhao hô to, như núi gào rừng gầm rồi quỳ lạy trên mặt đất.

Mặt khác đám người đến từ bên ngoài cũng nhao nhao hành lễ.

"Hoan nghênh chư vị đến đây tham dự Tam Vực hội minh, làm vẻ vang cho Tu La thành và cho kẻ hèn này. Mục đích hội minh lần này, chắc hẳn mọi người cũng đã biết rõ, để cho công chính, ta cử hành hội minh ở chỗ này, chư vị có thể tùy ý quan sát, cũng là bằng chứng cho đại hội lần này." Âm Thừa Toàn chậm rãi nói ra.

Thanh âm của gã không lớn, nhưng tất cả mọi người gần quảng trường đều nghe rõ ràng, thoáng như vang bên tai.

Mọi người phía dưới nghe vậy, lần nữa xôn xao nghị luận.

"Âm Vực Chủ làm việc quang minh lỗi lạc, tại hạ bội phục." Một thanh âm vang lên cao vút, trên đài cao lóe lên hắc quang, hiện ra ba thân ảnh hắc bào.

Người đi đầu là một trung niên nam tử, mày rậm mặt vuông, màu da đen kịt như đáy nồi, dưới cằm là chùm râu đen nhánh dài nửa xích, lúc này đang chậm rãi gật đầu nói.

Trên thân người này cũng không tản mát ra chút khí tức nào, lại cùng tương dung hoàn mỹ với thiên địa chung quanh, mơ hồ có địa vị ngang với Âm Thừa Toàn.

Hai người phía sau, một người là một thanh niên nam tử, thân hình cao ngất, lưng hùm vai gấu, cường tráng như một con gấu.

Người còn lại là một lão giả có chòm râu hoa râm, thân hình còng xuống, trong tay chống một cây Ô Mộc quải trượng, một bộ dạng như sắp xuống lổ.

Màu da hai người này cũng đen kịt một mảnh.

"Đúng là sứ giả Hắc Thằng Vực! Nghe đồn bởi vì nguyên nhân địa lý khí hậu, nên làn da người Hắc Thằng Vực đều có màu đen kịt, quả nhiên đúng như vậy."

"Trung niên râu dài kia hình như là Phó Vực chủ Hắc Thằng Vực Tiêu Bất Dạ, Tiêu Đạo Tổ!"

"Hai người kia hình như là Minh Vương Thánh sứ cùng Thiên Sát Thánh sứ, hai trong mười ba Thánh sứ Hắc Thằng Vực, hai người đều là tuyệt thế cường giả Đại La Cảnh."

Đám người phía dưới đều nghị luận, mặt lộ vẻ hưng phấn.

"Tiêu Phó Vực Chủ quá khen, được chư vị tín nhiệm, lần này Tam Vực hội minh tổ chức tại Tu La thành ta, Âm mỗ tự nhiên phải tổ chức rõ ràng thẳng thắn." Vẻ mặt Âm Thừa Toàn lạnh lùng cố nặn ra vẻ tươi cười, nói ra.

"Hi vọng Âm Vực Chủ chớ quên chuyện đó." Hư không trên đài cao lại lóe lên lần nữa, lại hiện ra ba bóng người.

Người nói chuyện là một nam tử tóc trắng, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, nhưng giữa thần sắc lại tràn ngập vẻ thê lương, dường như đã trải qua vô tận chuyện thương tâm, làm cho người ta cảm giác một loại bi thương.

Hai người đứng sau thanh niên tóc trắng, một người là một đại hán trung niên, ngũ quan khuôn mặt bình thường, thân hình lại cực kỳ cao lớn rắn chắc, mặc một cỗ áo giáp màu đen, thân ảnh cực lớn đứng vững như cột điện, làm cho người ta một loại cảm giác trầm ổn như núi.

Người còn lại là một nữ tử quần trắng, thân hình yểu điệu, dung mạo cực đẹp, chẳng qua mặt hơi hẹp dài, lộ ra một cỗ cảm giác lạnh lùng thấu xương.

Nếu như Hàn Lập ở đây, tất nhiên liếc mắt liền nhận ra, nàng này không phải ai khác, chính là Giao Tam.

------oOo------

Chương 722: Tập hợp lại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Là người Luân Hồi Vực, nam tử tóc trắng kia chính là Hoàng Phủ Ngọc tiếng tăm lừng lẫy!"

"Nguyên lai hắn chính là Hoàng Phủ Ngọc, là Vực chủ Cẩm Nam Vực năm đó!"

"Nghe nói người này là tình nhân với Tâm Vũ Cung chủ Luân Hồi Vực, nàng này đã đánh một trận với Thiên Đình Chân Tiên giới đến hương tiêu ngọc vẫn, Hoàng Phủ Ngọc thương tâm đứt ruột, ngược lại tu vi đại tiến, thành tựu Đạo Tổ cảnh! Về sau không biết làm sao lại gia nhập Luân Hồi Vực."

"Trung niên nam tử kia hình như là Vũ Dương Cung chủ Luân Hồi Vực, bất quá nữ tử váy trắng kia lại chưa từng thấy qua, hơn nữa tu vi cũng không quá cao, mới vừa vặn đạt đến Thái Ất cảnh."

Ba người thanh niên tóc trắng Hoàng Phủ Ngọc cùng Giao Tam... hiện thân, đám người phía dưới lại nghị luận, đại đa số ánh mắt đều nhìn về hướng Hoàng Phủ Ngọc, trong đó đặc biệt là nữ tử chiếm đa số.

"Hoàng Phủ Cung chủ yên tâm, Âm mỗ nói được sẽ làm được." Âm Thừa Toàn quay đầu nhìn về phía ba người Hoàng Phủ Ngọc, chậm rãi nói ra.

Vào thời khắc này, từng đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, đáp trên đài cao, một đám hiện ra với phục sức khác nhau, bộ dáng thân ảnh càng là thiên kì bách quái.

"Thiếu Hạo Vực chủ Mặc Toản đến!"

"Thiên Đồ Vực chủ Hề Nhân Tung đến!"

"Bách Chiến Vực chủ Việt Dương đến!"

...

Chính là các Vực Chủ tiểu vực Hôi giới, vốn phụ thuộc ba đại vực Cửu U, Hắc Thằng, Luân Hồi, như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Đương nhiên đây chỉ là quá khứ phụ thuộc, trải qua lần Tam Vực Hội Minh này, lợi ích gút mắc ngoài sáng trong tối, thế cục hiển nhiên sẽ phát sinh biến hóa không nhỏ.

Toàn bộ những bóng người trên đài cao này đều tản ra khí tức vô cùng cường đại, thấp nhất cũng là cấp độ Kim Tiên.

Hắc Xỉ Vực Chủ cũng đã đến nơi này, sau lưng còn đi theo hai người, chính là lãnh chúa Miêu Cốc cùng lão giả mập mạp kia.

"Chư vị Vực Chủ đều đã đến rồi, mời vào chỗ ngồi." Âm Thừa Toàn cất giọng nói.

Một đám Vực Chủ trên đài cao nhao nhao ngồi xuống, những người dưới quyền thì đứng ở sau lưng họ.

"Tam Vực Hội Minh, chính thức bắt đầu!" Âm Thừa Toàn cũng đi đến một chỗ ngồi xuống, chậm rãi nói ra.

Keng!

Cuối cùng một tiếng chuông lớn vang vọng trời xanh, rồi chậm rãi tiêu tán, bốn cột sáng phóng lên trời cũng nhanh chóng nhỏ đi, sau đó biến mất.

...

Rời khỏi khu Điên Đảo Nhai của Thát Minh Khu cùng phiến phường thị rất có danh khí kia, một đường tiến vào phía trong, chẳng những kiến trúc ven đường ngày càng trở nên thưa thớt, mà U Nô trên đường cũng trở nên ít hơn.

Ba người Hàn Lập rời xa phiến phường thị, sau đó bắt đầu che giấu khí tức và thân hình, lặng lẽ tiến về hướng Bách Tàng khu.

Người đi trên đường ngày càng ít, nhưng ven đường lại gặp đội ngũ U Nô tuần tra nhiều hơn.

Không quá giống với những U Nô phổ thông, trên người những U Nô tuần tra này đều mặc một bộ áo giáp màu đen, chỉ bảo vệ từ phần bụng trở lên, giáp chân cùng giáp vai cùng loại, thoạt nhìn có chút nhẹ nhàng.

Sát khí trên người bọn họ phần lớn nồng đậm dị thường, trừ một người cầm đầu có cấp bậc Đại Thừa ra, phần lớn còn lại đều là cấp bậc Hợp Thể cùng Luyện Hư, cơ bản đi dọc theo lộ tuyến cố định tuần tra, tránh né cũng không quá khó.

Cũng không lâu lắm, ba người Hàn Lập xuyên qua trùng điệp đội ngũ tuần tra, đi tới khu biên giới giáp giữa Thát Minh khu và Bách Tàng khu.

Biên giới hai khu giống với bên ngoài Tu La thành, ngăn cách bởi một bức tường thành to lớn màu đen, phía trên âm khắc các loại phù văn cổ quái, bao phủ bởi một tầng mây xám mơ hồ, làm cho người nhìn không thấy rõ.

Phía trên cửa thành tu kiến một toà đại điện màu đen ba tầng, mấy trăm trượng hai bên lại xây một tòa vọng lâu, chính giữa tường thành cứ cách mười bước lại đứng một tên U Nô mặc giáp tay cầm binh khí.

Bên trong cổng tò vò là hai cánh cửa thành nặng nề đóng chặt, trấn giữ trước cửa là hai Cự nhân giáp đồng thân cao hơn mười trượng, dung mạo tương tự Nhân tộc, đầu hói mắt to, miệng rộng mặt vuông, răng nanh lồi ra ngoài, có chút xấu xí.

Lúc này Hàn Lập đang ẩn thân sau một khối nham thạch màu xám cách cửa

thành mấy trăm trượng, hai người Ma Quang cùng Thạch Xuyên Không cũng ở cách đó không xa, ẩn giấu sau một khối đá.

Lúc này, bọn hắn đều nhờ Thạch Xuyên Không thi triển bí thuật không gian, che đậy thân hình cùng khí tức, mới có thể đi tới cửa thành gần như thế mà không bị phát hiện.

"Tin tức sưu hồn trên cơ bản không sai biệt lắm, trên tường thành có cấm chế đặc thù gia trì, hai tên giữ cửa hẳn là Đồng Tích tộc, một chủng tộc có chiến lực rất mạnh trong Cửu Cu vực, tu vi hẳn là từ Chân Tiên trở lên." Thạch Xuyên Không liếc nhìn thi thể một gã U Nô nằm trên mặt đất, truyền âm nói với Hàn Lập cùng Ma Quang.

"Cái này cũng không là gì, phiền toái nhất chính là ở trong thành còn có một gã người Cửu U tộc có thể so với tu sĩ Đại La trấn thủ, xem ra vẫn chưa bị chuyển đến Đọa Hồ khu, chúng ta muốn đi vào, sợ là không dễ." Lông mày Hàn Lập cau lại nói.

"Mượn Không Gian pháp tắc chi lực vẫn có thể an ổn xuyên qua cấm chế trên tường thành, khó khăn chính là không chắc được việc không kinh động tên tu sĩ Cửu U tộc kia." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cau mày nói.

"Không sao, ngươi cứ vận dụng Không Gian pháp tắc, chấn động sát khí ta sẽ giúp ngươi che lấp." Ma Quang nghe vậy, lay động nhẹ quạt xếp, cười nói.

"Ngươi có biện pháp che giấu tên tu sĩ Cửu U tộc cấp bậc Đại La kia?" Hàn Lập có chút hoài nghi nói.

"Như thế nào? Ngươi không tin?" Ma Quang nhếch miệng cười một tiếng, hỏi.

"Tu sĩ cấp bậc Đại La cao hơn cảnh giới chúng ta quá nhiều, một khi bị kinh động, chỉ sợ cả cơ hội đào tẩu chúng ta cũng không có. Ma Quang đạo hữu, nếu không mười phần nắm chắc, chớ có cậy mạnh." Thạch Xuyên Không có chút lo lắng nói.

"Hàn đạo hữu, thân hình bí ẩn cường đại này ngươi hẳn là hiểu rõ, nhưng rốt cuộc có chỗ thần kỳ nào, chỉ sợ ngươi còn không biết, nếu như ta dám mở miệng, đương nhiên phải nắm chắc chứ." Ma Quang truyền âm nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, do dự một lát, mới mở miệng nói ra: "Ta tin ngươi."

Lông mày Thạch Xuyên Không hơi nhăn lại, đang muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại không nói nữa.

"Tuy ta nắm chắc, nhưng không thể thi triển tại đây. Đi thôi, chúng ta tránh chỗ thành lâu cùng vọng lâu, ở giữa tường thành tìm một chỗ bạc nhược yếu kém để đột phá." Ma Quang thu hồi quạt xếp, nói ra.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đồng thời gật đầu nhẹ, ba người vô thanh vô tức di chuyển về thành lâu phía đông.

"Dừng lại đã, chúng ta bị theo dõi..." Một mực đi ra hơn trăm dặm về hướng đông, đột nhiên Hàn Lập truyền âm bảo ngừng lại.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, lập tức cảm thấy cả kinh, căn bản gã không phát giác được chút nào khác thường.

Ma Quang cũng lộ vẻ do dự, tựa hồ có chút nghi hoặc.

"Thạch huynh, Lệ đạo hữu, chớ khẩn trương, là chúng ta." Đúng lúc này, một thanh âm có chút quen thuộc truyền tới.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không liếc nhau một cái, đều thấy trong mắt đối phương một tia kinh ngạc.

Tiếng nói vừa xong, một đạo bạch quang sáng như tuyết hiện lên, trong hư không quang ảnh mơ hồ vặn vẹo một hồi, hai đạo thân ảnh một cao lớn một gầy từ đó hiện lên đi ra.

Trong đó người gầy mặc trường bào màu đen, dung mạo trẻ tuổi, lại là "Hồ Tam".

Mà người kia, Hàn Lập càng không xa lạ gì, chính là Bách Lý Viêm lúc trước gặp một lần tại Tam Miêu tộc.

"Hồ Tam, tại sao là ngươi... Vị này chính là?" Thạch Xuyên Không vốn cả kinh, tiếp theo tự đáy lòng vui vẻ nói.

"Thạch huynh, Lệ đạo hữu, đã lâu không gặp. Vị này chính là Bách Lý Viêm đạo hữu, cũng thuộc Luân Hồi Điện chúng ta." Hồ Tam vừa cười vừa đi lên trước giới thiệu.

Dứt lời, ánh mắt của gã rơi vào trên người Ma Quang, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia kinh nghi.

Bách Lý Viêm một đường đi tới cùng y, lúc trước tại Tam Miêu tộc đã gặp Ma Quang, cũng nghe Hàn Lập nói qua đại khái, cho nên ngược lại cũng không có kinh ngạc.

Hàn Lập tránh nặng tìm nhẹ giới thiệu qua Ma Quang, sau đó lập tức nhíu mày hỏi: "Các ngươi sao lại đi cùng nhau?"

"Chuyện này nói rất dài dòng... Năm đó di tích Chân Ngôn Môn tan vỡ, ta bị không gian phong bạo thôn phệ đến nơi này, thiếu chút nữa đã chết trong tay một đầu Sát Cốt Đại Yêu. Nhờ trên người mang nhiều đan dược cùng Tiên Nguyên Thạch, mới một mực trốn đông núp tây ở Phương Khâu Vực, thẳng đến lúc gặp Bách Lý đạo hữu." Hồ Tam gãi gãi đầu nói, sắc mặt mơ hồ mang theo vài phần lúng túng.

Hàn Lập nhìn bộ dạng cùng thần sắc của y khác trước khá lớn, biết rõ y che giấu cái gì, liền nhìn qua Bách Lý Viêm mang ý hỏi thăm.

"Lúc trước ly khai Tam Miêu tộc, sau đó ta liền đến Đông Hồ Vực cùng Phương Khâu Vực, tại Giới Sa tộc gặp được Hồ Tam. Khi đó hắn vì ăn cắp bí bảo cung phụng Giới Sa tộc, bị người bắt ném vào trong nhà tù tăm tối chờ ngày trừng phạt. Cũng may Giới Sa tộc đã quyết ý gia nhập Luân Hồi Vực, mới trao trả hắn coi như lễ vật tặng ta, về sau liền cùng ta đi đến nơi đây." Bách Lý Viêm cười khổ một tiếng, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy một hồi không biết nói gì, nhìn Hồ Tam một cái, cũng không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một loại suy nghĩ "Quả nhiên là thế".

"Hồ Tam, không nghĩ tới ngươi cũng sẽ thất thủ?" Thạch Xuyên Không cũng cười hắc hắc, mang theo vài phần trêu chọc nói.

"Cái này... Có thể là do không quen phong thủy a, ha ha! Đây đều là sự tình quá khứ rồi, không đề cập tới nữa, chúng ta vẫn nên nói chính sự thì hơn." Hồ Tam cười ha ha một tiếng, chuyển chủ đề nói.

"Nói trở lại, làm sao các ngươi lại tìm được chúng ta?" Hàn Lập hỏi.

"Ta biết rõ ngươi đi theo Tam Miêu tộc đến đây, thế nhưng tại Tam Miêu tộc bên kia không thấy ngươi, liền đoán ngươi nhất định chạy đến Tẩy Sát Trì, vì vậy tìm tới đây." Bách Lý Viêm cười nói.

"Không sai. Thật sự chúng ta tính toán đi Tẩy Sát Trì đấy." Hàn Lập gật đầu nói.

"Như vậy vừa vặn, chúng ta cùng kết bạn đi đến Tẩy Sát Trì. Nhiều người nhiều phân lực, tỷ lệ thành công cũng lớn hơn một chút." Hồ Tam xoa xoa đôi bàn tay, nói ra.

"Cũng tốt." Hàn Lập nghe vậy, nhìn Bách Lý Viêm một cái, gật đầu nói.

Mặc dù trong ba người, Ma Quang có tu vi cao nhất, nhưng gã cũng giống Thạch Xuyên Không vẫn dùng Hàn Lập như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, thấy Hàn Lập nói như thế, hai người bọn họ đương nhiên không có ý kiến gì.

Vì vậy năm người cũng không nói gì thêm nữa, một đường đi về hướng đông gần trăm dặm mới dừng lại.

"Không sai biệt lắm, tiếp tục về hướng đông sẽ có một điểm báo động, khả năng còn có tu sĩ cao giai Cửu U tộc trấn giữ, động thủ ở nơi này đi." Ma

Quang quét mắt nhìn tường thành phía trước, nói ra.

Trên tường thành, một hàng U Nô mặc giáp nắm binh khí đang đứng chỉnh tề, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước.

"Cấm chế trên tường thành chủ yếu có tác dụng gia cố cùng báo động, chúng ta xuyên qua muốn không bị phát hiện, cần phải tiến gần hơn một chút." Thạch Xuyên Không trầm ngâm nói.

"Cái này giao cho ta xử lý." Hồ Tam dứt lời, cổ tay run lên, trong lòng bàn tay hiện ra một tinh cầu hình tròn.

------oOo------

Chương 723: Dòm ngó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Theo trong miệng Hồ Tam lẩm bẩm, điểm lên tinh cầu mấy cái, bên ngoài tinh cầu lập tức toả ra một tầng tinh quang bảy màu, vòng qua một cái liền bao phủ tất cả mấy người Hàn Lập vào trong.

Tinh quang chớp động một chút, thân ảnh mấy người Hàn Lập liền biến mất ở chỗ này, khí tức cũng hoàn toàn che đậy vào.

"Hồ Tam đạo hữu đang thi triển huyễn thuật?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Cứ xem như thế đi, tầng tinh quang này không thể va chạm vào cấm chế, nếu không sẽ lập tức hiện ra dấu vết hoạt động. Thời gian chúng ta không nhiều lắm, tranh thủ thời gian hành động đi." Hồ Tam gật đầu nhẹ, thúc giục.

Dứt lời, mấy người ở trong tầng tinh quang này, nghênh ngang đi tới phía dưới chân tường thành màu đen kia.

Toàn bộ hành trình quả nhiên không gây chú ý chung quanh chút nào, những tên thủ vệ U Nô kia cứ đứng thẳng tắp nơi đó, một tia chấn động trong ánh mắt cũng không phát sinh.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm thoáng buông lỏng.

"Nơi đây không sai biệt lắm a?" Hồ Tam nói.

"Chậm đã, ta phải bố trí một chút."

Trong khi nói chuyện, Thạch Xuyên Không bắt đầu lật tay lấy ra từng khối trận bàn và từng quả Cấp Sát Mặc Thạch bố trí trên mặt đất.

"Ngươi lại sử dụng thứ này để bày trận? Trước kia ta còn tưởng ngươi mua là vì miếng Yêu Đan kia chứ." Hàn Lập thấy vậy, hơi ngẩn ra nói.

"Bố trí không gian pháp trận, chú ý vị trí địa lý tiện lợi, đương nhiên là ngay tại chỗ đó lấy tài liệu cho tiện một chút, dù sao có Ma Quang đạo hữu tại đây, ta dạy hắn một chút phương pháp thúc giục là được." Thạch Xuyên Không cười cười nói ra.

Dứt lời, gã liền tiếp tục vùi đầu bố trí.

Hàn Lập ở một bên cẩn thận bắt đầu đánh giá, phát hiện Thạch Xuyên Không bố trí pháp trận hết sức phức tạp, thậm chí hơi giống với truyền tống pháp trận, nhưng rõ ràng bất đồng, dùng nhãn lực của hắn cũng nhìn không ra quá nhiều môn đạo trong đó.

"Thạch huynh, đã xong chưa? Ảnh Huyễn Tinh này của ta không thể chống đỡ quá lâu..." Hồi lâu sau, Hồ Tam có chút lo lắng thúc giục.

"Tốt rồi, các ngươi đều đứng vào trong pháp trận đi." Thạch Xuyên Không khảm một khối trận bàn cuối cùng vào trong pháp trận, lau trán một cái, đứng lên nói.

Đám người Hàn Lập nghe vậy, lập tức dời bước tiến vào trong pháp trận, là một vòng tròn không lớn, vừa vặn đủ năm người bọn hắn đứng.

"Thúc giục ngược lại cũng không khó, một lát các ngươi tận lực thu liễm khí tức, ta sẽ che lấp chấn động pháp trận tường thành." Ma Quang nghe Thạch Xuyên Không nói phương pháp thúc giục trận pháp, sau đó gật đầu, nói ra.

Sau đó, gã giơ lên một ngón tay, đầu ngón tay lập tức có sát khí cuồn cuộn tuôn ra, như từng sợi khói đen xoay tròn, bao tất cả năm người bọn họ vào trong.

Ngay sau đó, chợt nghe một hồi thanh âm ngâm tụng từ trong miệng Ma Quang truyền ra, từng vòng chấn động không gian lập tức từ pháp trận dưới chân mọi người sinh ra, lại bị sát khí vờn quanh bốn phía gắt gao ngăn trở, không lan ra nửa điểm.

"Đi." Một tiếng quát nhẹ vang lên, huyễn ảnh tinh quang của Hồ Tam đồng thời bạo liệt.

Mấy thân ảnh trong pháp trận đồng thời vặn vẹo một hồi, biến mất không thấy gì nữa.

Trên tường thành, một gã U Nô nheo mắt, cảm giác được cái gì đó vội nhìn lại dưới tường thành, chỉ thấy chỗ đó tựa hồ nổi lên một hồi gió lốc, xoáy lên một mảnh bụi đất màu nâu xám.

Gã vội vàng thả thần thức quét qua chỗ đó, nhưng không phát hiện chút dị thường nào.

Mà cấm chế pháp trận trên tường thành cũng không sinh ra nửa điểm chấn động, gã lắc đầu, thần sắc trên mặt lại hờ hững, khôi phục bộ dạng như cũ.

Bên kia, trên đường nhỏ lót một mảnh gạch màu nâu xanh, thân ảnh mấy người Hàn Lập hiển hiện ra, lập tức thân hình chớp động một hồi, vô thanh vô tức tiến về phía trong thành.

Có lẽ do Tam Vực Hội Minh đang cử hành, nên bên trong Bách Tàng khu tựa hồ cũng hiu quạnh, kiến trúc phổ biến trong thành không cao, chỉ có một ít tháp cao đứng lặng là công sự, phía trên có một đám U Nô mặc giáp trấn giữ.

Tại một ít ngõ phố trong thành, có thể nhìn thấy nhiều đội U Nô tuần hành qua lại, trong đó người đầu lĩnh ngẫu nhiên còn có thể so với tu sĩ Chân Tiên.

"Đề phòng trong Bách Tàng khu này càng thêm nghiêm mật, chúng ta phải cẩn thận hơn mới được." Ánh mắt Thạch Xuyên Không nhìn quanh vài lần, nói ra.

"Vừa rồi ta để ý quan sát, tình huống bên trong Bách Tàng khu này khác với trong địa đồ khá lớn, rất nhiều vị trí Tuần Vọng Tháp cũng không có đánh dấu." Ma Quang trầm giọng nói ra.

"Cái này cũng không có gì lạ, bản vẽ này hơn phân nửa là phiên bản toàn bộ Tu La Thành trước lúc giới nghiêm, sau này trong thành có cải biến gì đương nhiên sẽ không hiện ra, chỉ cần đường xá phân bố bên trong Bách Tàng khu không sai là được." Hàn Lập lắc đầu, nói như thế.

"Đường xá ngược lại không có cải biến gì, đến khu vực La Sinh khu có ba con đường, trong đó hai đường qua cửa thành, một đường theo hướng tây bắc qua một tòa vọng lâu." Ma Quang suy nghĩ một lát, nói ra.

"Vậy trước tiên đi qua vọng lâu bên kia xem một chút đi, thành lâu bên kia hơn phân nửa giống lúc trước, sẽ có tu sĩ Đại La cảnh trấn giữ." Hàn Lập trầm ngâm nói.

Mấy người còn lại không có ý kiến gì.

Bàn bạc xong, bọn hắn liền tránh tuần vọng tháp cùng U Nô tuần thành, cẩn thận đi trong Bách Tàng khu tiến lên.

Đi trong Bách Tàng khu về phía trước một khoảng, số lượng U Nô tuần thành trong thành chẳng những không giảm, ngược lại gia tăng lên một ít, số lượng Tuần Vọng Tháp cũng gia tăng lên, nguyên một đám U Nô mặc giáp ở phía trên cẩn thận dò xét chung quanh.

Mặc dù năm người Hàn Lập đều có tu vi cao thâm, nhưng dưới tình huống như thế cũng phải xốc lại tinh thần, cẩn thận tiến lên.

Trong nháy mắt đã qua hơn nửa canh giờ, rốt cuộc năm người đi tới khu vực trung tâm Bách Tàng khu, núp sau một kiến trúc cao lớn nghỉ ngơi một chút.

Ánh mắt Hàn Lập dò xét khắp nơi, lông mày khẽ nhướng lên.

Hắn có thể cảm giác được, trong không khí nơi đây đột nhiên nhiều ra một cỗ băng lãnh rét thấu xương, mặt đất và trên vách tường gần đó mơ hồ ngưng tụ ra một tầng sương trắng.

Nơi này nhìn không thấy kiến trúc bình thường, hai bên đường là từng bức tường cao lớn đen kịt, hơn nữa nối tiếp với nhau hợp thành một mảnh quần thể bức tường liên miên.

Mấy cái ống khói to lớn từ quần thể bức tường nhô cao cao chót vót, thỉnh thoảng có khói xám đậm đặc từ trong đó tuôn ra cuồn cuộn, thoạt nhìn giống như một loại công xưởng cỡ lớn.

Ở mảnh quần thể bức tường này, hộ vệ lại nhiều hơn, giữa không trung thỉnh thoảng có từng đạo độn quang bay qua, dò xét hết thảy động tĩnh phía dưới.

"Nơi này lại có nhiều hộ vệ như thế, xem ra bên trong mảnh kiến trúc quần thể này không đơn giản a, có lẽ ẩn giấu bí mật của Cửu U tộc." Hồ Tam nhìn quần thể bức tường phía trước, con mắt hơi sáng lên, truyền âm trao đổi với bốn người.

"Đây có gì cũng không quan hệ với chúng ta, tìm kiếm Tẩy Sát Trì mới là việc cấp bách. Hồ Tam, tình huống trước mắt không giống với thường ngày, ngươi cũng không nên thêm chuyện đó." Sắc mặt Thạch Xuyên Không xiết chặt, lập tức cảnh cáo.

"Ta biết rõ, ngươi cứ yên tâm đi." Hồ Tam cười nhạt một tiếng, nói ra.

Thạch Xuyên Không vẫn như cũ có chút không yên lòng, chăm chú nhìn Hồ Tam, tựa hồ sợ gã gây rắc rối.

Hàn Lập nhìn hai người một cái, lập tức dời ánh mắt đi, nhìn về hướng bức tường màu đen kia, tâm niệm vừa động, một luồng thần thức lặng lẽ thẩm thấu vào bên trong.

Thần thức hắn vừa mới thẩm thấu vào vách tường, lập tức bị một cỗ vô hình chi lực không chút khách khí bắn ra ngoài.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, vội vàng thu hồi thần thức, không tiếp tục cưỡng ép dò xét nữa.

"Tiểu tử, ngươi muốn biết rõ đó là cái gì không?" Vào thời khắc này, thanh âm Thạch Khinh Hậu liền vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Xem ra ngươi biết?" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, truyền âm hỏi.

"Trong vách tường này bố trí Cửu U Đại Tàng Huyền Cấm, thuật này mặc dù là bí thuật cấm chế Cửu U tộc, nhưng muốn phá giải cũng không khó, ta truyền cho ngươi phương pháp phá giải, ngươi xem đi." Thạch Khinh Hậu không có trả lời câu hỏi Hàn Lập, phối hợp nói ra.

Sau đó một cỗ ý niệm truyền vào trong đầu Hàn Lập, là một phương pháp phá giải cấm chế huyền diệu.

"Vì sao ngươi truyền bí thuật này cho ta, để cho ta dò xét tình huống bên trong?" Hàn Lập có được bí pháp, nhưng cũng không vui mừng, nhíu mày truyền âm hỏi.

Nhưng giờ phút này Thạch Khinh Hậu lại yên lặng, tựa hồ không muốn đáp lại.

Ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống, chần chờ một chút, sau đó vẫn quyết định thả ra một luồng thần thức, lần nữa thẩm thấu vào trong vách tường.

Trong vách tường lập tức lộ ra một cỗ vô hình chi lực, ngăn cản thần thức tiến lên.

Ánh mắt của hắn chớp lên, sau đó vận chuyển phương pháp phá giải cấm chế.

Nguyên bản cấm chế chi lực cứng cỏi nhanh chóng trở nên mềm xốp, sau đó hòa làm một thể với thần thức của hắn.

Ngay sau đó "Phốc" một tiếng, thần thức hắn dễ dàng thẩm thấu vào, thấy

được tình huống bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, nhưng lập tức khôi phục lại.

Chỗ bên trong mà hắn đang dò xét là một cái ao nước lớn chừng hai ba mươi trượng, trong ao đổ đầy chất lỏng màu xám trắng, giờ phút này cuồn cuộn kịch liệt giống như đang đun sôi.

Trong ao thình lình ngâm bốn cái lồng sắt ngăm đen, trong đó nhốt hai đầu dị thú Hôi Giới, còn có hai dị tộc đầu mọc sừng trâu, không biết là chủng tộc gì.

Trong miệng hai Hôi Thú phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ra sức giãy giụa trong lồng sắt, muốn phá lồng chui ra. Thế nhưng lồng sắt kiên cố dị thường, một mực giam hai dị thú bên trong.

Mặt khác hai Dị tộc sừng trâu kia không có giãy giụa kêu la gì, thân thể tựa hồ cứng ngắc, nằm im trong lồng, chỉ có con mắt ngẫu nhiên còn chuyển động thoáng một chút, biểu hiện ra chúng vẫn còn sống, nhưng thần sắc cũng cực kỳ ngốc trệ.

Hai Dị tộc này tựa hồ bị ngâm trong ao này quá lâu, thân thể hiện ra màu xám trắng, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Trừ những thứ đó ra, còn có hai tên U Nô đứng ở ao nước, chú ý quan sát tình huống trong ao.

Trong nội tâm Hàn Lập kinh ngạc một hồi, bất quá cũng không có nhìn nhiều nơi này, lại tiếp tục lan thần thức tiến vào bên trong bức tường kế tiếp.

Trong bức tường này không phải là ao nước, mà là một bếp lò to lớn cao chót vót, dưới lò thiêu đốt hoả diễm màu xám cuồn cuộn, nhưng không tản mát ra chút khí tức cực nóng nào, ngược lại tán phát ra từng trận âm hàn rét thấu xương.

Mà bên trong hỏa lò, thình lình treo mấy dị tộc Hôi giới màu xám trắng,

hoặc là Hôi Thú.

Từng cỗ hôi quang từ trong lò tuôn ra, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể những Dị tộc, Hôi Thú này.

Thân thể những Dị tộc Hôi Thú này nhanh chóng phồng lên, phảng phất như bị bơm hơi, bên trên làn da hiện ra từng đạo hoa văn quỷ dị.

Thần thức Hàn Lập dừng lại ở chỗ này một chút, sau đó tiếp tục lan tràn sâu vào bên trong, trong nháy mắt xem xét mười mấy bức tường màu đen, trong mỗi bức tường đều có một loại phương pháp luyện thể đặc biệt, hoặc nấu nước, hoặc hỏa thiêu, hoặc dùng kịch độc rèn luyện.

Những Hôi Thú Dị tộc bị rèn luyện bên trong những bức tường này, thân thể không ngừng biến hóa, hóa thành các loại hình người, hình thú, quái vật.

Khí tức những quái vật này so với trước lớn hơn rất nhiều, nhưng đã mất đi thần trí, biến thành từng cỗ khôi lỗi thần sắc mờ mịt, một đám bị nhốt bên trong lồng sắt to lớn, chồng chất đến bức tường cuối cùng.

------oOo------

Chương 724: Chia ra hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị giữa các bức tường, trong lòng âm thầm kinh ngạc không thôi.

Những thứ xấu xí bên trong những bức tường này tựa hồ là nơi luyện chế khôi lỗi của Cửu U tộc với sinh vật Hôi Giới, thậm chí tiến hành với cả người chủng tộc khác ở Hôi Giới, hành động như vậy tuyệt không thể để lộ ra ngoài, khó trách phải thủ vệ nghiêm mật như thế.

Hơn nữa Cửu U tộc dường như dày công tôi luyện phương pháp quỷ dị này, lại tiến hành với số lượng rất nhiều.

Cửu U tộc nhân tuy rằng thưa thớt, nhưng ngoài lực lượng bản thân cường hãn, còn có thể khống chế U Nô, lại còn luyện chế rất nhiều Khôi Lỗi, khó trách có thể trở thành một đại tộc chấp chưởng Cửu U vực.

Hắn nhìn mấy lần rồi rút thần thức về, trở lại bên trong vách tường ao nước kia, sau đó lan tràn đến một phương hướng khác, rất nhanh đi vào bên trong một vách tường thật lớn.

Nơi này là từng toà nhà giam cao thấp không đồng nhất, rậm rạp chằng chịt giống như tổ ong.

Trong đó một phần nhà giam giam giữ các loại Yêu thú Hôi Giới, một bộ phận khác lại giam giữ người các tộc Hôi Giới, toàn thân trần trụi, hai mắt vô thần, bởi vì những nhà giam này cố ý thiết kế thập phần thấp bé, nên những người này giống như Yêu thú nằm rạp trên mặt đất.

Những thứ này đúng là “nguyên vật liệu” luyện chế Khôi Lỗi, số lượng rất nhiều, có chừng mấy ngàn con.

Trong đó không thiếu tồn tại Chân Tiên cảnh, thậm chí lợi hại như Kim Tiên cảnh.

Bất quá những thứ này lợi hại nên nhà giam cũng được đặc chế, thiết kế các loại cấm chế chắc chắn dị thường, không để cho chúng thoát ra.

Hàn Lập dò xét tình huống bên trong vách tường, bỏ ra khá nhiều thời gian, sau đó rất nhanh thu hồi thần thức.

Đám người Thạch Xuyên Không, Hồ Tam không biết chút nào việc Hàn Lập dò xét vừa rồi, bây giờ nghỉ ngơi cũng đã vừa đủ, một đoàn người tiếp tục đi tới phía trước.

Năm người tiếp tục cẩn thận ẩn núp, dựa theo lộ tuyến trên bản đồ, rất nhanh đi tới hướng tây bắc Bách Tàng tiếp giáp với biên giới.

Cách đó không xa, một toà vọng lâu cự đại xây trên tường thành, giống y đúc vị trí vẽ trên bản đồ.

Trên lầu hắc quang mơ hồ, bị một tầng cấm chế bao phủ, phụ cận cũng đứng không ít U Nô mặc giáp, tựa hồ đang bảo vệ nơi này.

Đám người Hàn Lập trốn ở một chỗ bí mật, nhìn về tường thành phía trước.

Đến nơi này, sắc mặt năm người đều buông lỏng, phần gian nan nhất đã qua, kế tiếp chỉ cần tái sử dụng phương pháp xuyên không vừa rồi là thông qua chỗ tường thành này.

"Thạch đạo hữu, lần này lại làm phiền ngươi thi triển Không Gian Truyền Tống chi thuật, mang bọn ta đi qua." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nói với Thạch Xuyên Không.

"Không vấn đề, bất quá Hồ huynh, phải nhờ

ngươi thi pháp mang bọn ta đến gần tường thành." Thạch Xuyên Không gật gật đầu, nói với Hồ Tam.

"Cứ giao cho ta." Hồ Tam lập tức gật đầu, sau đó cổ tay run lên, trong lòng bàn tay hiện ra tinh cầu hình tròn kia.

Chỉ thấy trong miệng y lẩm bẩm, bấm niệm pháp quyết điểm một cái vào tinh cầu, tinh cầu lập tức nở rộ một tầng tinh quang bảy màu, bao phủ năm người vào trong.

Theo tinh quang bảy màu chớp động một chút, thân ảnh đám người Hàn Lập biến mất vô tung.

Hồ Tam vung tay lên, một nhóm năm người rất nhanh đi tới chỗ tường thành.

Thạch Xuyên Không bấm niệm pháp quyết liên tục, đồng thời lật tay lấy ra từng khối trận bàn bố trí dưới mặt đất, rất nhanh liền bố trí xong một cái Truyền Tống pháp trận.

Gã phất tay lên, một tia sáng trắng rơi vào trong pháp trận, Truyền Tống pháp trận lập tức sáng ngời.

Lúc này hai tay Ma Quang vung vẩy, từng cỗ sát khí giống như khói đen tuôn ra cuồn cuộn, bao phủ Truyền Tống pháp trận vào trong, giam cầm tất cả chấn động khí tức.

Truyền Tống pháp trận sáng lên, thân ảnh mấy người hơi nhoáng một cái, nhưng sau một khắc lại khôi phục như lúc ban đầu, không có biến mất.

Đám người Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi, ánh mắt đều nhìn về phía Thạch Xuyên Không.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không cũng tái nhợt, lập tức biết rõ cái gì, ánh mắt nhìn lại phía tường thành, sắc mặt trầm xuống.

"Thạch huynh, xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ Tam vừa thúc giục tinh cầu che

giấu dấu vết mọi người, vừa nói.

"Về trước rồi hẵng nói." Thạch Xuyên Không không nói rõ nguyên nhân, phất tay thu hồi trận kỳ trận bàn trên mặt đất, dẫn đầu đi về chỗ bí mật lúc trước.

Mấy người nhìn nhau vài lần, vội vàng đi theo, rất nhanh quay về chỗ cũ.

"Thạch đạo hữu, vừa rồi xảy ra chuyện gì? Vì sao truyền tống lại thất bại?" Bách Lý Viêm mở miệng hỏi trước.

"Chẳng lẽ tường thành kia lại gia tăng thêm cấm chế không gian?" Hàn Lập đột nhiên nhớ tới một khả năng, nói ra.

"Lệ đạo hữu cũng có xem qua bí thuật Không Gian Truyền Tống? Không tệ, đúng là như thế, trong cấm chế tường thành này lại bố trí thêm một tầng không gian cấm chế, Truyền Tống chi thuật của ta cũng không thể xuyên qua." Thạch Xuyên Không liếc nhìn Hàn Lập, nói ra.

Mấy người khác nghe vậy, sắc mặt đều có chút khó coi.

Chung quanh Bách Tàng khu bao phủ cấm chế dày đặc, ngoại trừ Truyền Tống chi thuật của Thạch Xuyên Không, căn bản tìm không thấy biện pháp thứ hai có thể tiến vào La Sinh khu phía sau.

"Thật vất vả mới đến được đây, chẳng lẽ lại thất bại trong gang tấc?" Bách Lý Viêm không cam lòng hỏi.

"Cũng không hoàn toàn như thế, chỉ cần làm không gian cấm chế trên tường thành dừng lại là được." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra.

"Dừng không gian cấm chế? Việc này nói dễ vậy sao, hạch tâm trận pháp không gian cấm chế này ở nơi nào chúng ta còn không biết." Bách Lý Viêm nhíu mày nói ra.

"Thạch đạo hữu đã tính trước như thế, chắc hẳn đã có đầu mối gì rồi?" Hàn

Lập nhìn Thạch Xuyên Không, nói ra.

Đám người Bách Lý Viêm, Hồ Tam nghe vậy, ánh mắt đều nhìn về Thạch Xuyên Không.

"Ta vừa mới dò xét qua, xác thực phát hiện một ít manh mối, cấm chế trên tường thành chỗ này cường đại, hạch tâm trận pháp nhất định cách đây không xa, nếu không phải ở chỗ vọng lâu này thì sẽ ở chính ngay cửa thành." Thạch Xuyên Không nhìn lại phía cửa thành một cái, nói ra.

"Nếu như thế, chúng ta liền chia làm hai đường, ta cùng Thạch huynh, Lệ đạo hữu một đường, Ma Quang đạo hữu cùng Bách Lý đạo hữu một đường, chia ra ẩn nấp vào cửa thành cùng chỗ vọng lâu, tìm kiếm hạch tâm không gian cấm chế này." Hồ Tam mở miệng nói ra.

Luận thần thông ẩn nấp tiềm hành, mọi người ở đây tự lấy Hồ Tam cùng Ma Quang lợi hại nhất, hai người tách ra xác thực phù hợp.

Mọi người nghe vậy, đều không dị nghị gì.

"Ta cùng Bách Lý đạo hữu lẻn vào vọng lâu cũng không vấn đề, các ngươi đi cửa thành, nơi đó có thể sẽ gặp tồn tại Đại La trấn thủ, ngàn vạn lần coi chừng." Ma Quang liếc nhìn ba người Hàn Lập, nhắc nhở.

"Yên tâm, ta đã chuẩn bị, các ngươi tiến vào vọng lâu này cũng không thể khinh thường. Còn đây là Tiểu Na Di Chuyển Luân Bàn, các ngươi cất kỹ, có thể truyền tống trong cự ly ngắn, tìm được không gian cấm chế chỗ nào chúng ta liền dùng nó tụ hợp." Thạch Xuyên Không tự tin cười cười nói, lập tức lấy ra một khối khay ngọc màu bạc hình bát giác lớn hơn một xích, đưa cho Ma Quang.

"Thạch đạo hữu không hổ là người Quảng Nguyên Trai, thân gia phong phú, chúng ta cũng không khách khí." Ma Quang cười cười, không khách khí nhận lấy khay ngọc.

"Chờ một chút, coi như là tìm được hạch tâm trận pháp không gian cấm chế, một khi chúng ta phá hư nó, tất nhiên sẽ bị người phát hiện manh mối,

do đó tiềm nhập bại lộ, dẫn tới tồn tại Đại La cảnh Cửu U vực tìm kiếm, chỉ sợ chúng ta khó có thể trốn được." Hàn Lập chợt mở miệng nói ra.

Những người khác nghe Hàn Lập nói vậy, lập tức nghĩ đến vấn đề này, sắc mặt đều trầm xuống.

"Không sao, tìm được hạch tâm cấm chế không gian kia, ta tự có biện pháp xử lý." Thạch Xuyên Không cười nhạt một tiếng, lần nữa nói ra.

Hàn Lập kinh ngạc nhìn Thạch Xuyên Không, nhưng cũng không nói lời nào.

"Nếu như thế, vậy nhờ cậy Thạch đạo hữu rồi." Đám người Hồ Tam, Ma Quang liếc nhìn nhau, gật đầu nói.

Mấy người lại trao đổi chi tiết hành động, sau đó lập tức phân tán ra.

Ba người Hàn Lập ẩn núp đi về hướng cửa thành, dò xét thấy số lượng U Nô ở tường thành cũng không nhiều, ba người tốn chút thời gian liền lặng yên không một tiếng động đi tới gần cửa thành.

Bên trong cổng tò vò cực lớn, hai cánh cửa thành nặng nề đóng thật chặt.

Trên cửa thành xây dựng một toà đại điện màu đen cao ba tầng, mỗi hai bên đại điện lại xây một tòa vọng lâu bé hơn, ba tòa kiến trúc nối với nhau bởi một con đường bằng đá.

Trên con đường bằng đá này đứng đầy đám U Nô mặc giáp tay cầm binh khí, đi qua lại dò xét.

Hai bên cửa thành phía dưới cũng đứng đầy giáp sĩ U Nô, vây chật như nêm cối.

Tình huống nơi đây giống như đúc ở cửa thành, không khác nhau nhiều.

Hàn Lập nhìn cung điện cùng vọng lâu phía trên tường thành, thần tình ngưng trọng.

Lần này khác với lần ở Thát Minh khu, phải lẻn vào trong cung điện có khả năng tồn tại Đại La, tuy hắn nghĩ thủ đoạn của mình không ít, nhưng trong lòng bàn tay không khỏi xuất ra mồ hôi lạnh.

"Thạch huynh, ngươi thật có biện pháp tránh được Đại La cảnh dò xét?" Lúc này Hồ Tam cũng thu hồi vẻ vui cười, nhìn về phía Thạch Xuyên Không hỏi.

Y trộm bảo tại Sa Giới tộc bị bắt, người bắt y đúng là một vị Đại La, cho nên tồn tại Đại La đáng sợ như thế nào, y là người hiểu rõ nhất.

"Mặc dù không nắm chắc mười thành, nhưng bảy tám thành thì chắc." Thạch Xuyên Không mỉm cười, từ trong tay áo móc ra ba miếng phù lục màu trắng.

Phù lục này dài ba tấc, rộng hai tấc, phía trên khắc đầy hoa văn màu đen hết sức nhỏ, ngưng tụ thành một cái đồ án cực kỳ phức tạp, giữa đồ án mơ hồ có thể thấy hai chữ nhỏ, đúng là "Độn Thiên".

Ở trên phù lục chớp động hai màu hào quang đen trắng, lại không phát ra chút khí tức nào, Hàn Lập cùng Hồ Tam dùng thần thức dò xét, vậy mà cũng không tra xét được mảy may, không khỏi đều thất kinh.

"Đây là Giới Tử Độn Thiên Tiên Phù do Đại La cảnh Quảng Nguyên Trai ta luyện chế, huyền diệu vô cùng, chỉ cần tồn tại Đại La cảnh không toàn lực dò xét, phù này có thể che giấu được." Thạch Xuyên Không nói ra, đưa hai tấm phù lục tới cho Hàn Lập cùng Hồ Tam.

"Tiên phù do Đại La cảnh luyện chế!" Hồ Tam cùng Hàn Lập nghe vậy lắp bắp kinh hãi.

"Thạch đạo hữu, phù này quá mức trân quý, chúng ta lấy không cũng không tốt, không biết nên dùng vật gì để trao đổi?" Hàn Lập vẫn chưa đưa tay tiếp nhận, mở miệng nói ra.

"Lệ đạo hữu sao lại nói vậy, lúc trước nếu không phải ngươi tương trợ, bây

giờ ta đã chôn xương ở Hôi Giới rồi, chỉ là một tấm phù lục thì tính là cái gì, hiện tại quan trọng nhất là phá giải không gian cấm chế nơi đây, tiến vào Tẩy Hồn khu, tìm được Tẩy Sát Trì." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Lệ đạo hữu, không cần khách khí với hắn, ta cùng tiểu tử này quen biết đã lâu, thân gia hắn phong phú, rút sợi tóc gáy cũng có thể so với chúng ta rồi, đồ đạc của hắn không nên ngu ngốc mà không nhận." Hồ Tam ngược lại trung thực không khách khí tiếp nhận phù lục, nói với Hàn Lập.

"Lệ đạo hữu chính là vị chính nhân quân tử, ngươi cho rằng tất cả mọi người đều da mặt dày giống ngươi sao." Thạch Xuyên Không liếc Hồ Tam, khẽ nói.

Hồ Tam cười hắc hắc, nghe vậy cũng không tức giận.

"Nếu như thế, Lệ mỗ cũng không khách khí." Hàn Lập gật đầu nhẹ, lúc này mới đưa tay nhận lấy phù lục.

------oOo------

Chương 725: Giương đông kích tây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Đúng rồi, cái phù này tuy rằng huyền diệu, nhưng có hạn chế chỉ có thể duy trì liên tục nửa canh giờ, chúng ta phải tranh thủ trong khoảng thời gian này dò xét một lần.” Thạch Xuyên Không nói ra, sau đó há miệng nuốt xuống Giới Tử Độn Thiên Phù.

Trên người hắn hào quang đen trắng nhộn nhạo một hồi, sau đó toàn bộ người như dung nhập vào hư không, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập cùng Hồ Tam thấy vậy, cũng nuốt xuống phù này.

Cũng như Thạch Xuyên Không, thân hình Hàn Lập cùng Hồ Tam hào quang đen trắng lóe lên, thân thể cũng nhanh chóng biến mất vào hư không.

Ba người cùng đồng sử dụng loại phù này nên lẫn nhau vẫn có một tia cảm ứng vi diệu, không đến nỗi phe mình cũng không nhận ra.

“Đi thôi! Hai tòa vọng lâu này cùng đại điện chính giữa đều có thể giấu hạch tâm pháp trận của không gian cấm chế kia, chúng ta đều cần tìm kiếm qua những nơi này.” Thạch Xuyên Không vung tay lên, thân hình ba người bắn ra, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trên không của cửa thành vọng lâu bên trái.

Phụ cận vọng lâu có không ít U Nô mặc giáp đứng gác, nhưng tu vi đều không cao, dĩ nhiên không thể phát hiện được ba người Hàn Lập.

Ba người bay vào bên trong vọng lâu, nhanh chóng dò xét các nơi.

Không gian bên trong vọng lâu không lớn, ba người rất nhanh dò xét qua một lần.

Bên trong là mấy cái phòng sinh hoạt hàng ngày, hiện giờ không có một bóng người, nhưng từ vật phẩm lưu lại, hẳn là chỗ cư trú của những đầu lĩnh hộ vệ ở cửa thành, không phát hiện khí tức của cấm chế hạch tâm.

Ba người Hàn Lập nhanh chóng bay ra.

"Cái vọng lâu bên kia chỉ sợ cũng tương tự, không cần lãng phí thời gian, đi đến đại điện." Thạch Xuyên Không truyền âm nói ra.

Hàn Lập cùng Hồ Tam cũng nhận định như vậy, thân hình ba người nhoáng một cái, rơi xuống trước cửa đại điện màu đen.

Hàn Lập nhìn đại điện trước mắt, đồng tử hơi co rụt lại.

Trong đại điện ánh sáng âm u, như là cái miệng đáng sợ của yêu ma, muốn cắn nuốt hết thảy kẻ tiến vào.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, lập tức ý thức được khả năng trong điện tồn tại vị Đại La của Cửu U vực nên gây ra áp lực, dẫn đến ảo giác tâm linh, hít sâu một hơi về sau, Hàn Lập lập tức vức bỏ một tia tạp niệm này trong lòng.

"Đi thôi."

Thạch Xuyên không tựa hồ cũng trải qua hoảng hốt ngắn ngủi, lúc này cũng phục hồi lại tinh thần, nói một tiếng về sau, đi đầu bay vào trong đại điện.

Hàn Lập cùng Hồ Tam cũng theo sát phía sau, bay vào trong.

Bên trong điện là một cái đại sảnh hình trụ, diện tích thật lớn, đường kính trái phải chừng bốn năm mươi trượng, cao cũng tầm bốn năm trượng, vách tường cùng mặt đất đều là một màu đen kịt, trên vách tường còn khảm nạm mấy khối Tinh Thạch màu đen lớn nhỏ cỡ đầu người, chớp động hắc quang âm u, thoạt nhìn rất là quỷ dị.

Sâu bên trong đại sảnh có ba cái lối đi, hai cái thông hướng hai bên trái phải Thiên Điện, còn một lối là hướng lên, tựa hồ là thông lên tầng hai.

Thạch Xuyên Thông làm thủ hiệu, ba người không lập tức lên tầng hai, mà chia ra dò xét hai đường thông hai bên của Thiên Điện.

Bất quá ba người rất nhanh phản hồi, đi tới lối thông lên tầng hai.

Bên trong hai lối thông hai bên của Thiên Điện đều là nhà kho, chất đống rất nhiều áo giáp và binh khí, hiển nhiên không phải là mục tiêu bọn hắn muốn tìm.

“Xem ra có lẽ ở tầng trên, cảm giác của tồn tại Đại La cảnh linh mẫn vượt xa chúng ta dự đoán, ngàn vạn cẩn thận.” Thạch Xuyên Không ngưng trọng truyền âm nói ra.

Hàn Lập cùng Hồ Tam đều trịnh trọng gật đầu.

Ba người lập tức chậm rãi cất bước, hướng lên mà đi, rất nhanh liền đi tới đại sảnh tầng hai.

Tình huống ở đại sảnh tầng hai cũng không sai biệt lắm với tầng một, cũng là một gian phòng hình tròn, chỉ là có thêm mấy cây cột đá vừa thô vừa to, trên bề mặt có phù điêu yêu long, ngửa mặt lên trời gào thét.

Sâu bên trong đại sảnh, thình lình cũng có ba lối đi, hai lối thông qua hai bên Thiên Điện, một lối khác lại thông lên tầng thứ ba.

“Không gian chấn động! Chính là trong chỗ này!” Vừa bước lên tầng hai, Thạch Xuyên Không hướng bên trái Thiên Điện nhìn lại, nhãn tình sáng lên.

Hàn Lập cùng Hồ Tam cũng hướng chỗ đó nhìn lại, trên mặt vui vẻ.

Bất quá vào thời khắc này, một đạo bóng trắng chợt từ trong thông đạo lên tầng ba bắn ra, nhưng là một tiểu thú lông xù màu trắng.

Con thú này chỉ dài hơn thước, trải khắp toàn thân là lông tơ mềm mại màu trắng, tương tự con báo, nhưng đôi mắt lại thật lớn, hầu như chiếm cứ nửa khuôn mặt, thoạt nhìn rất là quái dị.

Tiểu thú màu trắng khẽ nhếch miệng, phát ra tiếng kêu xì xào, bay chạy khắp nơi trong đại sảnh tầng hai, tựa hồ như là chơi đùa.

Ba người Hàn Lập bị sự xuất hiện đột xuất của tiểu thú màu trắng làm hoảng sợ, nhưng chứng kiến nó bay chạy chơi đùa đến nơi thứ tư, sắc mặt lúc này mới buông lỏng.

"Không có việc gì, không quản nó…" Thạch Xuyên Không truyền âm nói ra, đang muốn cất bước đi đến hướng bên trái Thiên Điện.

Nhưng vào lúc này, tiểu thú vốn đang chơi đùa chợt dừng lại, đôi mắt hướng ba người Hàn Lập nhìn sang, một cỗ gợn sóng màu trắng từ trong mắt xuyên suốt mà ra, hướng chỗ ba người bắn tới.

"Không tốt, mau lui lại!" Thạch Xuyên Không sắc mặt biến đổi, kéo Hồ Tam lại bên cạnh, hướng ngược lại thông đạo tầng hai vọt đi.

Hàn Lập động tác còn nhanh hơn Thạch Xuyên Không, trong nháy mắt lúc tiểu thú màu trắng nhìn qua, đã lập tức nhanh chóng lui về phía sau.

May mắn là ba người cách thông đạo không quá xa, trong nháy mắt đã bay vụt vào.

Thế nhưng gợn sóng màu trắng cũng không dừng lại, lập tức truy đuổi vào thông đạo, hướng phía ba người tiếp tục bắn đến.

Ba người không dám vận dụng Tiên Linh Lực nên tốc độ có hạn, gợn sóng màu trắng liền sắp truy tới.

Thạch Xuyên Không mắt thấy cảnh này, trong mắt khẩn trương, cắn mạnh răng một cái, tay kia vung lên, bắt lấy thân thể Hàn Lập, trong miệng nhanh chóng đọc tụng chú ngữ.

Ầm ầm!

Một cỗ âm lãnh pháp tắc lượng lực từ trong cơ thể Thạch Xuyên Không chen chúc mà ra, rót vào cơ thể Hàn Lập cùng Hồ Tam, chui vào giữa Giới Tử Độn Thiên Phù trong cơ thể hai người.

"Giới Tử Tu Di, Thiên Độn phụ linh!"

Giới Tử Độn Thiên Phù trong cơ thể ba người chấn động mạnh một cái, thình lình vỡ vụn ra, hóa thành một cỗ lực lượng kỳ lạ chạy trong cơ thể ba người.

Thân thể bọn Hàn Lập chợt chui vào trong vách tường trong thông đạo, biến mất vô tung.

Ba người vừa mới chui vào vách tường, gợn sóng màu trắng liền bắn tới như điện, tràn nhập cả cái thông đạo, lan hẳn đến sát bên cạnh vách tường, nhưng không có một chút khác thường.

Tiểu thú màu trắng lắc đầu một cái, đôi mắt to hiện lên một tia nghi hoặc.

"Vân Đoàn, làm sao vậy?" Một thân ảnh từ trong thông đạo tầng ba đi ra, nhưng là một người trung niên thân hình cao gầy.

Người này hai mắt dài nhỏ, màu da trắng bệch không còn một tia huyết sắc, thoạt nhìn như một cỗ thi thể vừa mới vớt trong nước ra.

Một cỗ âm hàn sát khí nồng đậm từ trên người này tản mát ra, làm cho người nhìn thấy liền trong lòng không khỏi run rẩy, chỉ dám đứng xa mà nhìn.

Vào thời khắc này, một bóng người màu đen từ trong thông đạo bay lên, lại là một đã U Nô áo đen.

Giữa người này tản mát ra từng cỗ hắc khí, đem thân thể bao phủ bên trong, khiến cho thân ảnh có chút như ẩn như hiện, thoạt nhìn đồng dạng như một

quỷ ảnh.

Trung niên nam tử thấy U Nô áo đen, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

“Quỷ Mộc đại nhân, Vực Chủ đại nhân có mệnh lệnh truyền đến.” Người tới chứng kiến tình cảnh trước mắt, hơi ngẩn ra, lập tức quỳ rạp xuống đất, lấy ra một cái phù đưa tin màu đen, hai tay dâng lên với thanh âm cung kính.

Tiểu thú màu trắng nghiêng đầu nhìn U Nô áo đen liếc, gợn sóng màu trắng trong mắt lóe lên biến mất, nó hóa thành một đoàn bóng trắng sà vào trong ngực Quỷ Mộc.

Quỷ Mộc ôm lấy tiểu thú màu trắng, một tay khẽ vuốt đỉnh lông mềm mại của nó, tay kia tiếp nhận phù đưa tin, thần thức chui vào trong đó.

Trong mắt hắn dị sắc lóe lên, dùng sức bóp nát phù đưa tin trên tay.

“Nói với Vực Chủ, ta đã biết, chỗ khôi lâu đài đều đã an bài xong.” Quỷ Mộc mở miệng nói ra, thanh âm khô khốc khó nghe.

U Nô áo đen đáp ứng một tiếng, lập tức hóa thành một đạo U Ảnh, hướng phía dưới bay đi, đảo mắt biến mất.

Quỷ Mộc ôm tiểu thú màu trắng, đi tới đi lui hai bước trong sảnh, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, bất quá hắn rất nhanh liền quay trở về tầng ba.

Sau khi thân ảnh kia biến mất một hồi lâu, ba người Hàn Lập mới từ trong vách tường thông đạo bay ra.

Ba người không tiến lên tầng hai nữa, mà lặng yên không một tiếng động lui về tầng một, nấp vào một gian bên trong Thiên Điện.

Lại tới đây, ba người Hàn Lập lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Vừa mới nguy hiểm thật, con báo màu trắng kia là kỳ thú loại gì, lại có thể cảm ứng được chúng ta, xém chút nữa bị phát hiện.” Hồ Tam lòng còn sợ

hãi nói.

“Đoán chừng là một loại dị thú Hôi Giới đi, chúng ta vẫn còn có chút khinh thường.” Hàn Lập nói qua, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào.

“Tồn tại Đại La quả nhiên thần thông không phải chúng ta có thể tưởng tượng đấy, một con thú nhỏ bên người lại có thể lợi hại như vậy.” Thạch Xuyên Không thở dài một tiếng, nói ra.

Sắc mặt ba người đều có chút ngưng trọng, vốn cho rằng dựa vào Giới Tử Độn Thiên Phù, lẻn vào tìm kiếm cấm chế hạch tâm chắc cũng không quá mức khó khăn, nào biết chưa kịp nhìn thấy hạch tâm không gian cấm chế, thiếu chút nữa đã bị phát hiện.

“Thạch đạo hữu, Giới Tử Độn Thiên Phù trong cơ thể chúng ta xảy ra chuyện gì, dường như vỡ vụn?” Hàn Lập chợt mở miệng hỏi.

“Vừa mới tình hình khẩn cấp, ta thúc giục triệt để lực lượng của phù, thi triển Giới Tử kèm theo Linh thuật, bất quá bởi vì như vậy, nguyên bản thời gian duy trì liên tục của phù này giảm phân nửa, đoán chừng qua một khắc đồng hồ sau, phù này sẽ mất đi hiệu lực.” Thạch Xuyên Không trầm giọng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày.

“Chỉ có một khắc đồng hồ thời gian! Chúng ta nên tận dụng, vừa nãy con tiểu thú màu trắng được Quỷ Mộc ôm đi, chúng ta có muốn hay không trở lên thử lại một lần?” Hồ Tam có chút lo lắng nói ra.

Lẻn vào nơi này khó khăn vượt xa dự liệu, nếu như Giới Tử Độn Thiên Phù mất hiệu lực, bọn hắn căn bản nửa bước khó đi.

“Không được, quá nguy hiểm.” Thạch Xuyên không lập tức bác bỏ đề nghị này.

“Có tên Quỷ Mộc ở đó, chúng ta đi lên xác thực nguy hiểm, xem ra chỉ có thể dẫn dắt hắn rời đi rồi.” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

“Dẫn dắt hắn rời đi? Lệ đạo hữu đã nghĩ được cách gì hay?” Thạch Xuyên Không vẻ mặt vui vẻ, hỏi.

Hồ Tam nghe vậy, cũng nhìn lại.

“Chủ ý kỳ thật rất đơn giản, lúc trên đường chúng ta tới đây, đi qua một mảnh thành lũy màu đen, thật ra trong đó là nơi luyện khôi của Cửu U tộc, có chút bí mật không thể cho ai biết. Đầu tiên phải nghĩ biện pháp gây ra một ít bạo loạn bên trong, tên Quỷ Mộc tám chín phần mười sẽ đi ngăn cản, chỉ cần hắn ly khai nơi đây, chúng ta tựu dễ làm hơn nhiều.” Hàn Lập trầm giọng nói ra.

“Ngươi trước đó có dò xét qua mảnh kia thành lũy? Bên trong lại là nơi luyện khôi, chậc chậc, thực muốn nhìn một chút tình hình trong đó.” Hồ Tam kinh ngạc nhìn Hàn Lập liếc, chậc chậc nói ra.

“Kế sách của ngươi ngược lại là có thể thực hiện, bất quá chúng ta bây giờ cách khu vực đó khá xa, hiện tại thời gian cấp bách, chỉ sợ không kịp tiến hành.” Thạch Xuyên Không mặt lộ vẻ do dự, lập tức nói ra.

“Để cho Ma Quang đạo hữu cùng Bách Lý Viêm đạo hữu đi tương đối phù hợp, bọn hắn cách nơi đó khá gần, sau khi chuyện thành công, trực tiếp dùng Tiểu Na Di chuyển luân bàn của ngươi truyền tống quay lại.” Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

------oOo------

Chương 726: Cấp bách

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chủ ý này không tệ, ta liên hệ bọn hắn ngay..." Nhãn tình Thạch Xuyên Không sáng lên, đang tính bấm niệm pháp quyết.

"Không cần làm phiền Thạch đạo hữu ngươi, cứ để cho ta, hơn nữa tình huống bên trong những vách tường luyện khôi kia, ta còn có một số việc phải nhắc nhở bọn hắn, không được sơ hở tí nào, không để Cửu U vực nhìn ra sơ hở." Hàn Lập mở miệng cắt đứt lời Thạch Xuyên Không, nói ra.

"Cũng tốt." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng không có kiên trì nữa.

Hàn Lập nhắm mắt lại, thông qua tâm thần liên hệ Ma Quang, thông tri tình huống bên này cho bọn họ, đồng thời cũng nói kế hoạch mới cho Ma Quang biết.

"Khu vực luyện khôi? Thì ra là thế, khó trách chung quanh những bức tường kia lại phòng thủ nghiêm mật như thế, muốn gây hỗn loạn bên trong cũng không khó, ta thi triển Thiên Ma loạn tâm đại pháp, tuyệt đối có thể làm được mà thần không biết quỷ không hay, sẽ không lưu lại chút dấu vết nào. Có điều ở đây cấm chế cao minh, muốn lẻn vào trong cũng có chút phiền toái." Ma Quang thông qua tâm thần truyền âm trả lời.

"Cái này ngược lại ngươi không cần lo lắng, ta có bí thuật phá giải cấm chế chỗ đó." Hàn Lập truyền thụ bí thuật Thạch Khinh Hậu cho Ma Quang.

"Có bí thuật này, việc kia sẽ không có bất cứ vấn đề gì, chờ tin tốt của ta đi." Ma Quang trả lời.

"Đợi Quỷ Mộc kia ly khai cửa thành, ta liền nói Thạch Xuyên Không mang bọn ngươi tới đây, ngàn vạn lần cẩn thận, đừng để Quỷ Mộc phát hiện một

chút chấn động khí tức nào." Hàn Lập trịnh trọng nhắc nhở lần nữa.

"Thời điểm truyền tống, ta sẽ thiêu đốt lực lượng bản nguyên Hư Hợp tộc, dùng cái này che lấp chấn động khí tức truyền tống, sẽ không có bất luận chấn động khí tức nào phát ra." Ma Quang cam đoan xong, lập tức cắt đứt truyền âm.

Hàn Lập mở to mắt, kể lại đại khái đoạn đối thoại với Ma Quang cho Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam nghe.

"Vậy là tốt rồi, chúng ta ở đây cũng bố trí một cái, bảo đảm không sơ hở tí nào." Thạch Xuyên Không nói xong, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Bốn tấm phù lục màu đen dài nửa xích từ trong tay áo gã bắn ra, phía trên vẽ đầy từng đạo Linh văn màu đen, phía trên phân biệt viết bốn chữ cổ "Đông" "Tây" "Nam" "Bắc".

Gã bấm niệm pháp quyết điểm một cái, bốn tấm phù lục lóe lên, phân biệt dán lên bốn phía vách tường Thiên Điện.

Bất quá Thạch Xuyên Không vẫn chưa tiếp tục thúc giục, mà cất bước đi đến cửa đại điện, chú ý động tĩnh bên ngoài.

Hàn Lập cùng Hồ Tam cũng tập trung tư tưởng lưu ý động tĩnh chung quanh, trong lòng căng thẳng.

Thời gian trôi qua từng chút, nửa khắc đồng hồ đã qua nhanh, bên ngoài vẫn một mực bình tĩnh.

"Tại sao còn chưa có động tĩnh, có phải chỗ Ma Quang xảy ra vấn đề gì không?" Hồ Tam có chút lo lắng truyền âm nói, thời gian của Giới Tử Độn Thiên Phù cũng sắp hết hạn rồi.

"Ma Quang bọn hắn đi vào trong khu vực luyện khôi cần tiêu phí một ít thời gian, hãy kiên nhẫn." Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cân nhắc, cuối cùng vẫn quyết định không truyền âm hỏi thăm, tránh quấy rầy Ma Quang.

Hắn vừa dứt lời, một âm thanh trầm đục hơi nhỏ từ đằng xa truyền đến, tựa hồ có vật gì đó nổ, thanh âm chưa dứt, lại có một âm thanh khác cộng hưởng theo.

Ba người Hàn Lập giật mình khẽ, lập tức trên mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Xa xa khu vực luyện khôi có hào quang chớp liên tục, một cỗ khói đen vừa thô vừa to phóng lên trời, tiếng bạo liệt truyền đến ù ù.

Đám U Nô gần cửa thành thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, rối loạn một hồi.

"Là chỗ khu vực luyện khôi, nhanh đi bẩm báo Quỷ Mộc đại nhân!" Một thủ lĩnh U Nô hét lớn một tiếng, đang tính phóng vào trong đại điện.

Nhưng vào lúc này, hư không bên ngoài đại điện lóe lên, thân ảnh Quỷ Mộc lăng không hiện ra lơ lửng, trong tay ôm con báo màu trắng kia, vẻ mặt tràn đầy tức giận.

Sau một khắc, lão đạp chân mãnh liệt một cái, thân hình hóa thành một đạo cầu vồng màu đen, bắn về hướng khu vực luyện khôi.

"Được rồi!" Thạch Xuyên Không cảm ứng được tình huống bên ngoài, lập tức đại hỉ, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt.

Bốn tấm phù lục trên vách tường Thiên Điện lập tức nở rộ đạo đạo hắc quang, sau mấy hơi thở trong Thiên Điện hình thành một màn sáng màu đen.

Sau đó gã vung tay lên, trước người loé lên tia sáng trắng, nhiều ra một cái khay ngọc hình bát giác màu bạc, giống như đúc cái đã đưa cho Ma Quang.

Thạch Xuyên Không há miệng phun một cái, một tia sáng trắng bắn ra, chui vào trong khay ngọc.

Khay ngọc bát giác lập tức toả sáng hào quang, nhanh chóng xoay tròn, vô số phù văn màu bạc từ trong phun ra, hình thành một cái pháp trận màu bạc

lớn hơn một trượng.

Bên trong pháp trận lóe lên thân ảnh, Ma Quang cùng Bách Lý Viêm hiển hiện ra, trên mặt hai người đều mang theo vẻ vui mừng.

Bất quá bọn họ lập tức giật mình, nhìn lại chung quanh, tìm kiếm tung tích ba người Hàn Lập.

"Chúng ta sử dụng bí thuật ẩn nấp dấu vết hoạt động." Thạch Xuyên Không đưa tay đánh ra hai đạo pháp quyết, chui vào trong cơ thể hai người.

Ma Quang cùng Bách Lý Viêm lập tức mơ hồ thấy được thân ảnh ba người Hàn Lập, sắc mặt liền buông lỏng.

"Như thế nào rồi?" Hàn Lập hỏi.

"Rất thuận lợi, ta dùng Thiên Ma bí thuật làm một đầu dị thú Hôi giới cấp Kim Tiên phát cuồng, phá hủy vài chỗ đại trận trong lâu đài luyện khôi, không để lại chút dấu vết nào, ta dám cam đoan dù là Đại La cũng tra không được." Ma Quang hơi đắc ý nói.

"Vậy là tốt rồi. Thời gian không nhiều lắm, chúng ta đi đến chỗ hạch tâm không gian cấm chế kia!" Thạch Xuyên Không phất tay thu hồi hai khối khay ngọc màu bạc, sau đó lại bấm niệm pháp quyết thu lại bốn phù lục trên vách tường, rồi lập tức bay lên tầng hai.

Đám người Hàn Lập liền đuổi theo, một đoàn người trong nháy mắt bay vụt đến tầng hai, lóe lên xuất hiện bên trái cửa đại điện.

Cửa lớn Thiên Điện đóng chặt, Hồ Tam đưa tay đẩy nhưng cánh cửa vẫn không nhúc nhích, đồng thời trên cửa loé lên hào quang, hiện ra một tầng hắc sắc quang mang.

"Không xong, vẫn còn có cấm chế!" Sắc mặt Hồ Tam biến đổi, vẻ mặt những người khác cũng trầm xuống.

"Không sao, để ta xem!" Hàn Lập tiến lên trước một bước, hai mắt đại

phóng ánh sáng tím, thần thức cũng chen chúc chui ra, cảm ứng tình huống cấm chế màu đen.

Cấm chế màu đen này có chút tương tự Cửu U Đại Tàng Huyền Cấm ở chỗ lâu đài luyện khôi, cũng không phải là không có cách phá giải.

Ma Quang vung hai tay lên, mở ra một màn hào quang màu đen, bao phủ Hàn Lập và cả cánh cửa vào trong, không cho chút khí tức nào tản ra.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết như bánh xe, từng đạo pháp quyết bắn ra, chui vào trong cấm chế màu đen.

Cấm chế màu đen nhanh chóng chớp động, vô số phù văn màu đen ở trong đó nhảy lên, dường như mặt nước sôi trào.

Hai con ngươi hắn hiện lên ánh sáng tím, xem rõ biến hoá của cấm chế màu đen.

"Đã tìm được!" Trong mắt Hàn Lập vui vẻ, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt, lòng bàn tay lộ ra hai đạo hắc quang, chui vào trong cấm chế màu đen.

Cấm chế màu đen loá lên mãnh liệt, sau đó nhanh chóng ảm đạm xuống, két.. Một tiếng mở ra.

Đám người Thạch Xuyên Không đại hỉ, lập tức bay vào Thiên Điện.

Hàn Lập trở tay đóng nhẹ cửa đá, cấm chế màu đen phía trên lập tức nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu.

Hắn nhìn đến đây, trong lòng thở nhẹ một hơi, sau đó mới nhìn quanh Thiên Điện.

Không gian trong điện khá lớn, so với hai tầng dưới còn lớn hơn một chút, bên trong đặt tám tòa bệ đá, trên mỗi bệ đá đều cắm đầy trận kỳ trận bàn, đúng là từng toà hạch tâm pháp trận cấm chế.

Từng đạo hào quang vừa thô vừa to từ trên bệ đá bắn ra, chui vào đỉnh Thiên Điện.

Trên đỉnh Thiên Điện minh khắc từng đạo phù văn và hoa văn phức tạp, lúc này nhanh chóng chớp động lên, truyền hào quang do bệ đá phóng lên ra ngoài.

Lúc này đám người Thạch Xuyên Không đứng bên cạnh một cái bệ đá nằm sâu nhất, trận kỳ trận bàn trên đó đều có màu trắng bạc, dâng lên một cột sáng màu bạc vừa thô vừa to, tản mát ra chấn động không gian mãnh liệt, đúng là không gian cấm chế.

"Hắc hắc, cấm chế bảo vệ Cửu U Thành vậy mà đạt đến bát trọng, tiến bộ không nhỏ nha." Trong đầu Hàn Lập vang lên thanh âm Thạch Khinh Hậu, tựa hồ có chút tán thưởng.

"Lúc trước có việc hỏi ngươi, ngươi chết sống không phản ứng, hiện tại lại chạy ra làm cái gì?" Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, bay vụt đến bên cạnh đám người Thạch Xuyên Không, đồng thời hừ lạnh truyền âm nói.

Thạch Khinh Hậu cười hắc hắc, không có trả lời câu hỏi Hàn Lập.

"Trước ngươi truyền thụ ta Cửu U Đại Tàng Huyền Cấm, có phải đã sớm dự đoán chúng ta cần nháo sự tại lâu đài luyện khôi, để dẫn Quỷ Mộc kia rời đi hay không?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi lại lần nữa.

Thạch Khinh Hậu lại cười khẽ một tiếng, không có trả lời câu hỏi Hàn Lập.

"Ta mặc kệ ngươi vì sao đột nhiên cảm thấy hứng thú với sự tình Cửu U Thành, bất quá bây giờ chúng ta đang ở hiểm cảnh, ngươi không nên làm phức tạp, vạn nhất bị người phát hiện, chúng ta đều phải táng thân ở nơi này, ai cũng đừng mong chạy thoát." Ánh mắt Hàn Lập híp lại, truyền âm nói ra giống như cảnh cáo.

"Lệ tiểu tử, ngươi không cần đề phòng ta như thế, hiện tại vận mệnh chúng ta tương liên, ta tuyệt sẽ không hại ngươi." Thạch Khinh Hậu thở dài, nói ra.

"Mọi chuyện ngươi đều che giấu, làm sao khiến ta tin tưởng ngươi được." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng nói.

"Ngày sau ngươi sẽ biết rõ." Thạch Khinh Hậu cười khẽ một tiếng, thanh âm yên tĩnh lại lần nữa.

Hàn Lập nhíu mày, âm thầm nắm chặt tay, thở ra một hơi, bình phục lại nỗi lòng, nhìn lại bệ đá trước mắt.

Trên bệ đá có vô số đường vân màu bạc giăng khắp nơi, hình thành một cái pháp trận phức tạp vô cùng, ngay trên tiết điểm pháp trận cắm một cây trận kỳ màu bạc, còn có một khối tinh thạch màu trắng bạc lớn chừng quả đấm, tổng cộng trên bệ đá có chừng bốn năm mươi khối.

Những tinh thạch màu bạc này có chút tương tự với Linh Thạch, nhưng phía trên minh khắc từng đạo hoa văn kỳ dị hình đinh ốc, tản ra trận trận tia sáng trắng cùng chấn động không gian.

"Đây là Ngân Thai Thạch." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nhận ra lai lịch những tinh thạch màu bạc này.

Tinh Thạch này là linh tài ẩn chứa Không Gian Chi Lực, tại Chân Tiên giới cũng là một loại tài liệu trân quý hiếm có, không thể tưởng ở Hôi Giới cũng có.

Thạch Xuyên Không ở bên cạnh bệ đá, vung tay lên, lòng bàn tay loé lên tia sáng trắng, nhiều ra một cái bình ngọc màu bạc.

Sắc mặt gã nghiêm túc, trong miệng nhanh chóng tụng đọc chú ngữ, sau đó bấm niệm pháp quyết bắn ra.

Bình ngọc khẽ run lên, một đoàn chất lỏng màu bạc lớn chừng quả đấm từ trong bắn ra.

Gã bấm niệm pháp quyết vung lên, chất lỏng màu bạc lập tức phân liệt ra, chia thành hơn mười phần, phân biệt rơi vào những Ngân Thai Thạch kia,

lập tức dung nhập vào trong đó.

Bên trên Ngân Thai Thạch lập tức bị bịt kín một tầng huỳnh quang màu bạc, tia sáng trắng mãnh liệt bên trong tản mát ra cũng dừng lại, tựa hồ lực lượng không gian bên trong bị đống kết lại, cột sáng màu bạc ngút trời cũng biến mất trong nháy mắt.

"Đã xong, tất cả nhanh tới đây, thời gian không nhiều lắm!" Thạch Xuyên Không đại hỉ, hai tay lại bấm niệm pháp quyết nhanh.

Từng tia sáng trắng từ trong tay gã bay ra, rơi trên mặt đất chung quanh, mấy hơi thở sau liền tạo thành một cái pháp trận màu bạc.

Đám người Hàn Lập lập tức đi tới, đứng ở trong pháp trận.

Hai tay Ma Quang vung vẩy, hắc khí tuôn ra cuồn cuộn, bao phủ pháp trận màu bạc vào trong.

Tia sáng trắng lóe lên, thân ảnh mọi người nhoáng một cái mãnh liệt, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Sau khi đám người Hàn Lập biến mất, bên trong Thiên Điện lưu lại một chút hắc khí và tia sáng trắng cũng nhanh chóng phiêu tán, triệt để biến mất không thấy gì nữa.

Vào thời khắc này, ánh huỳnh quang trên những Ngân Thai Thạch kia nhanh chóng yếu bớt, mấy hơi thở sau triệt để biến mất vô tung.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang nhỏ, Ngân Thai Thạch tản mát ra hào quang khôi phục bình thường, không gian cấm chế lần nữa vận chuyển, giống như đúc lúc trước.

------oOo------

Chương 727: Tin đồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Không gian cấm chế khôi phục lại, sau chưa đầy ba hơi thở thì đại điện tầng hai loé lên một thân ảnh, Quỷ Mộc lăng không hiện ra lơ lửng.

Gã đang tính đi lên tầng ba, lông mày chợt nhíu một cái, nhìn lại phía bên trái Thiên Điện, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Bất quá ngay lập tức, gã liền lắc đầu, thu hồi ánh mắt, thân thể nhoáng một cái bước vào thông đạo tầng ba.

Cùng lúc đó, một chỗ vắng vẻ trên đường phố, một đạo hào quang mơ hồ hiện lên, thân ảnh đám người Hàn Lập từ trong hiển hiện ra.

Vừa hiện thân, Hàn Lập liền nhịn không được lông mày nhăn lại, trên mặt hiện ra thần sắc khó chịu.

"Vẻn vẹn chỉ một bức tường ngăn cách, sao lại khác nhau lớn đến thế? Không nói không khí trong La Sinh khu này đục ngầu, sát khí vậy mà nồng đậm hơn nhiều so với trước." Hồ Tam nhíu mũi, nói ra.

"Không chỉ như thế, độ nóng trong La Sinh khu này tựa hồ cũng tăng hơn trước rất nhiều." Thạch Xuyên Không cũng mở miệng nói.

"Bách Lý đạo hữu, Luân Hồi vực bên kia có tin tức gì về Tu La thành này không?" Hàn Lập nhìn Bách Lý Viêm hỏi.

"Hôi Giới không giống với Tiên Giới, ngăn cách giữa các vực rất sâu nặng, tin tức cũng tương đối bế tắc. Cửu U vực lại cực đoan bài ngoại, tin tức lưu

truyền càng thiếu nhiều." Bách Lý Viêm lắc đầu nói ra.

"Bất kể thế nào, trước đi tới biên giới kia đã, chỉ cần đi qua biên giới đó là có thể đi vào Tẩy Hồn khu rồi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói ra.

"Bố cục bên trong La Sinh khu có chút cổ quái, có không ít kiến trúc vòng tròn kiểu dáng kỳ lạ, nhưng mà trong địa đồ cũng không có đánh dấu, không biết chỗ đó dùng để làm gì. Nếu đi đến hướng biên giới bên kia, ven đường phải đi qua những kiến trúc này." Ma Quang mở miệng nói ra.

"Không quản được nhiều như vậy, cẩn thận tránh một chút là được, đi nhanh thôi." Hàn Lập nói.

Nói xong, nhóm người Hàn Lập theo Ma Quang dẫn đường đi về hướng biên giới.

Đội ngũ U Nô trên đường càng dày đặc, không ít thành lũy có thể thấy được một ít tu sĩ có tu vi so với Chân Tiên trung kỳ, phòng thủ nơi này còn muốn nghiêm mật hơn so với Bách Tàng khu.

Đám người Hàn Lập hao tốn một phen công phu, rốt cuộc mới đi tới gần khu vực biên giới Tẩy Hồn khu.

"Dừng lại, không thể tiến xa thêm nữa." Trong khi bọn hắn tính toán lại dựa vào thủ đoạn che lấp hành tung của Hồ Tam để tiếp cận, đột nhiên Ma Quang quát bảo ngừng lại.

"Làm sao vậy?" Đám người Hàn Lập dừng gấp lại, đầu tiên khẩn trương một hồi, tiếp theo hỏi.

"Các ngươi nhìn xem bên kia." Ma Quang chỉ về phía trước, mở miệng nói.

Hàn Lập tập trung tư tưởng nhìn qua, lông mày lập tức nhíu lại.

Chỉ thấy phía trước trên mặt đất gần tường thành, thình lình khảm lấy một con mắt màu đỏ tươi lớn như quả dưa hấu, cứ cách xa một đoạn lại có một con mắt như vậy.

Mà càng thêm kinh hãi chính là, trên tường thành màu đen phía xa, vậy mà cũng hiện lên rậm rạp chằng chịt những con mắt màu đỏ tươi.

"Nguy rồi, lại có nhiều Tu La Quỷ nhãn như vậy..." Bách Lý Viêm thở dài một tiếng, nói ra.

"Tu La Quỷ nhãn? Thứ này rất khó đối phó sao?" Hồ Tam không rõ lắm, hỏi.

"Vật này là con mắt lấy từ trên thân Tu La Đại Yêu, một đầu có thể sinh ra ba nghìn sáu trăm mắt, có thể nhận ra nhiều loại hư ảo biến hóa, huyễn thuật chỉ sợ cũng không thể che giấu được." Bách Lý Viêm lắc đầu nói ra.

"Nếu như vậy, chúng ta không thể tới gần bức tường mà không gây tiếng động, càng không có khả năng dùng Không Gian Pháp Tắc xuyên qua." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói ra.

Gã vừa dứt lời, miếng "Tu La Quỷ nhãn" cách bọn hắn gần nhất bỗng nhiên quay tít một vòng, nhìn lại hướng bên bên này.

Đám người Hàn Lập lập tức im lặng, thu liễm tiếng động, triệt hồi về phía sau.

Lại tìm một chỗ yên lặng ẩn mình, Hàn Lập mở miệng đang tính nói chuyện, chợt nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, đột nhiên từ nơi nào đó truyền đến.

Mấy người cho rằng dấu vết hoạt động bại lộ, đều sợ hãi cả kinh, vội vàng dò xét bốn phía.

"Ở bên kia..." Ngón tay Bách Lý Viêm chỉ về một hướng phía trước, sắc mặt cổ quái nói.

Hàn Lập nhìn theo hướng đó, chỉ thấy chỗ đó đúng là một chỗ kiến trúc vòng tròn vô danh như lời Ma Quang nói, ở trên không đang có một đám mây đen tối đen như mực hình cây nấm bay lên, thật lâu không tiêu tan.

"Ma Quang đạo hữu cùng ta đi qua tìm hiểu một chút, các ngươi ẩn giấu kỹ thân hình, ở đây đợi a." Hàn Lập im lặng nhíu mày một lát, mở miệng nói ra.

"Ta và các ngươi cùng đi, bên kia tựa hồ có chút bất thường." Bách Lý Viêm thấp giọng nói ra.

"Cũng tốt, Hồ Tam cùng Thạch đạo hữu ở đây đợi chút." Hàn Lập do dự một chút, gật đầu nói.

"Các ngươi cẩn thận." Ánh mắt Thạch Xuyên Không ngưng lại, nói ra.

Thân hình ba người Hàn Lập lóe lên, trên đường phố hiện ra từng đạo thân ảnh mơ hồ, tránh né đội ngũ tuần tra bốn phía và trên vọng lâu, rất nhanh đã đến bên ngoài tường cao toà kiến trúc vòng tròn kia.

Đến phụ cận, Hàn Lập phát hiện những kiến trúc vòng tròn này lớn hơn nhiều so với quan sát từ xa, trên tường âm khắc đạo đạo phù văn phức tạp, may mà đều là phù trận dùng để gia cố bức tường, cũng không có tác dụng gì khác.

Ba người che giấu thân hình, lách mình tiến vào bên trong kiến trúc, chỉ thấy trong đó có chút trống trải, trung tâm là một toà quãng trường màu đen chiếm diện tích khá rộng, trên đó phân bố lộn xộn một ít bàn thạch màu đen cao mấy trượng, phía trên rách mướp giống như tổ ong.

Ba người Hàn Lập tới trước một khối coi như nguyên vẹn, nhưng cũng đã bị nứt toác ra một khối cỡ đầu người, chỗ đứt gãy còn tỏa ra từng sợi khói trắng nhè nhẹ.

Ba người còn đang nghi hoặc thì trên mặt đất quảng trường bên kia bỗng nhiên vang lên từng trận thanh âm "Ù ù", mặt đất bỗng nhiên phân liệt ra, tựa hồ có một cái thông đạo dưới mặt đất.

Ngay sau đó, có mấy đạo nhân ảnh từ phía dưới chậm rãi đi lên, tiến tới quảng trường.

Những người kia có thân hình khá thấp, thoạt nhìn chỉ cao bằng một nửa người bình thường, cởi trần, lộ ra làn da xanh đen không vảy, khuôn mặt có chút xấu xí, hai tai nhỏ nhọn, răng nhọn lồi ra ngoài, đỉnh đầu trụi lủi, chính giữa đầu còn sinh ra một nhúm lông màu đen.

Bất quá tuy đám người này thấp và thô ráp, nhưng trên thân cơ bắp cuồn cuộn, hai tay thô to dị thường, phía trên siết chặt từng vòng đồng cô màu xanh, thoạt nhìn bộ dạng có vài phần hung hãn.

Lông mày Hàn Lập cau lại, cảm thấy những Dị tộc kia có chút quen mắt, tựa hồ đã nhìn thấy trên sách cổ, nhưng trong chốc lát lại không nhớ ra.

"Khí tức Nghiệp Hỏa nặng nề!" Bách Lý Viêm nhìn chỗ mặt đất bị nứt ra kia, bỗng nhiên nhíu mày thấp giọng lẩm bẩm.

"Cái gì?" Hàn Lập đang tập trung chú ý những Dị tộc thô ráp thấp lùn kia, nhất thời không có nghe rõ.

Lúc này, người cầm đầu trong đám Dị tộc thô ráp kia, trên cánh tay quấn quanh nhiều đồng cô, có khoảng năm cái, ánh mắt nhìn chung quanh quảng trường, thần sắc trên mặt có chút phẫn nộ, giận dữ hét với mấy tên sau lưng:

"Uy lực như vậy quá kém, căn bản không thể được, những đại nhân Cửu U tộc kia làm sao để mắt tới? Nhanh, thử cái lớn nhất cho ta."

Gã vừa nói xong, một tộc nhân thô ráp phía sau lập tức nơm nớp lo sợ đi lên trước, trong tay đang cầm một viên cầu màu đen giống như như củ khoai lang.

"Trưởng lão, kính xin dời bước tránh chỗ này một chút." Đi ra hai bước, y dừng chân lại, quay đầu nói với tên dị tộc cầm đầu.

Tên cầm đầu nghe vậy, sắc mặt âm trầm quay người lại, đi xuống thông đạo dưới mặt đất một khoảng, mấy người còn lại cũng vội vàng theo xuống dưới.

Ba người Hàn Lập thấy thế, lông mày cau lại, có chút nghi ngờ nhìn về phía người kia.

Chỉ thấy trong miệng tên Dị tộc yên lặng ngâm tụng một hồi, sau đó bỗng nhiên viên cầu "Khoai lang" nhúc nhích, tiếp theo gã ném vào trong sân rộng.

Hàn Lập thấy mặt ngoài khoai lang bỗng nhiên hiện ra đạo đạo quang văn, trong lòng biết không ổn, vội vàng vung tay lên, một tấm thuẩn hình mai rùa màu xanh sẫm liền hiển hiện ra, chắn trước người hắn.

Ngay sau đó, chợt nghe "Ầm" một tiếng nổ lớn vang lên.

Một đoàn hoả diễm màu đen cực lớn từ khoai lang màu đen bạo liệt ra, lúc đầu chấn động mạnh một cái rồi co rút lại, tiếp theo bỗng nhiên bạo liệt ra, hóa thành một mảnh biển lửa màu đen, quét về bốn phương tám hướng.

Tên dị tộc ném ra khoai lang chạy về thông đạo mặt đất, kết quả vừa tới cửa đã bị hắc diễm cuồn cuộn phóng tới nuốt vào, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt nóng chảy ra, hóa thành một bãi lưu chất trôi trên mặt đất.

Mà mặt ngoài từng khối hắc thạch cực lớn trên quảng trường cũng bị hắc diễm ăn mòn nhanh, hóa thành chất lỏng màu đen như nham thạch nóng chảy, chậm rãi chảy xuống, nhao nhao lan ra.

Bàn thạch màu đen trước đám người Hàn Lập cũng không ngoại lệ, rất nhanh ngay lúc hắc diễm quét qua cũng bị nóng chảy ra chảy xuống dưới.

Quang thuẫn mai rùa ngăn trước ba người gắt gao chống đỡ hắc diễm, phía trên lại rung động "Ti ti", bốc lên từng trận khói mù.

"Đi." Hàn Lập cau mày, khẽ quát một tiếng.

Hắn vừa nói xong, thân ảnh ba người lập tức bứt ra, nhảy ra tường cao bên ngoài.

Bên trong quảng trường đã không còn Hắc Thạch, chỉ có hắc diễm va đập

mãnh liệt vào bốn phía bức tường, phát ra trận trận thanh âm nổ vang, trên không đồng dạng dâng lên một đóa mây đen hình nấm, nhưng lớn gấp mấy lần so với trước.

Cùng lúc đó, các loại phù văn khắc trên tường thành vây quanh quãng trường bắt đầu sáng lên ô quang, từ trong truyền ra trận trận chấn động kỳ lạ, chống đỡ lại hắc diễm. Hắc diễm với khí thế mạnh mẽ dần dần bị ăn mòn cho đến khi tiêu hao hết.

Ba người Hàn Lập quay trở lại chỗ ẩn thân của hai người Thạch Xuyên Không, vẻ mặt Hồ Tam lập tức tràn đầy nghi ngờ hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao gây ra động tĩnh lớn như vậy? Chúng ta còn tưởng các ngươi bại lộ, đang định đi qua đấy."

"Bên trong vòng tròn kiến trúc kia là một chỗ diễn luyện, tựa hồ chuyên dùng để thí nghiệm pháp bảo Hôi Giới đấy." Hàn Lập khoát tay áo nói ra.

"Vừa rồi cái kia là..." Thạch Xuyên Không nhướng mày, hỏi.

"Nếu ta không nhìn lầm, hẳn là dùng Nghiệp Hỏa chế thành pháp bảo kích nổ, uy lực bạo tạc không kém, có uy hiếp không nhỏ đối với tu sĩ Chân Tiên cảnh bình thường." Ánh mắt Ma Quang ngưng lại, mở miệng nói ra.

"Như thế xem ra, những Dị tộc thô ráp thấp bé kia chính là Uy Tinh nhất tộc trong truyền thuyết, cực am hiểu chế khí." Hàn Lập suy nghĩ nói ra.

"Uy Tinh nhất tộc? Lúc trước trên sách cổ ghi chép, chẳng phải bọn người kia đã bị diệt tộc vài ngàn năm trước rồi sao?" Thạch Xuyên Không chợt nhớ tới một chuyện, kinh ngạc kêu lên.

"Xem ra chuyện diệt tộc là giả, bị Cửu U tộc giấu kín để luyện chế Pháp bảo cho mình mới là thật." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

"Nếu như vậy, tin đồn kia là thật..." Đột nhiên ánh mắt Bách Lý Viêm lóe lên, nói như thế.

"Tin đồn gì?" Hồ Tam vội hỏi.

------oOo------

Chương 728: Giả làm địch nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: pctrieu0812*

"Trước lúc tới đây, ta thường tìm đọc và kiểm tra lại tin tức Cửu U tộc, trong đó có một tin đồn khiến ta có chút ấn tượng để trong lòng. Nghe nói, trong Tu La thành có một chỗ thiên nhiên tự sinh ra hầm Nghiệp Hỏa, mỗi một người thuộc bổn tộc Cửu U, từ khi ra đời sẽ bị đem vào trong hầm Nghiệp Hỏa tiếp nhận tẩy lễ, cũng chính là theo lời bọn họ gọi là tẩy hồn." Bách Lý Viêm chậm rãi nói ra.

"Mới vừa sinh ra lại đem vào bên trong Nghiệp Hỏa…Điều này sao có thể?"

Thạch Xuyên Không kinh ngạc nói.

"Người tu hành chốn Hôi Giới vốn lấy sát khí làm căn cơ gốc rễ, xét trình độ nhẫn nại chịu đựng Nghiệp Hỏa là chúng ta không thể nào so sánh. Huống hồ bọn họ cũng không phải là trực tiếp đem bọn trẻ ném vào bên trong, mà là cho sinh sống phụ cận Nghiệp Hỏa kia. Cho đến lúc tròn hai mươi tuổi, mới có thể chính thức vào trong Nghiệp Hỏa tiếp nhận tẩy hồn, người có thể nhẫn nại không chết, mới có tư cách chính thức trở thành Cửu U tộc nhân." Bách Lý Viêm giải thích.

"Trách không được Cửu U tộc nhân lại ít như vậy, rất hiếm còn lại đều là chút ít U Nô…" Hồ Tam đang có điều suy nghĩ, nói ra.

"Vừa rồi trong sân đằng kia, ta cảm nhận được một cỗ rất mạnh Nghiệp Hỏa khí tức, nghĩ đến cái hầm Nghiệp Hỏa này là ở phía dưới sân đó." Bách Lý Viêm trầm ngâm nói ra.

"Nếu lời đồn là thực, cái hầm Nghiệp Hỏa kia có lẽ bên trong Tẩy Hồn khu, làm sao có thể tại La Sinh khu đây?" Thạch Xuyên Không sau khi nghe

xong, nghi ngờ hỏi.

“Cái này cũng không cần kỳ quái, hầm Nghiệp Hỏa hình dạng lớn nhỏ ra sao chúng ta còn chưa biết được, có lẽ là thông xuyên qua cả hai khu vực Tẩy Hồn và La Sinh.” Ma Quang vừa cười vừa nói.

“Cũng có thể là do Cửu U tộc luyện chế Nghiệp Hỏa pháp bảo, cố ý nối thông đem dẫn Nghiệp Hỏa vào La Sinh khu. Bất kể như thế nào, khả năng cuối cùng chúng ta đều phải xuống dưới đất tìm rồi.” Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói ra.

“Lệ đạo hữu, ý của ngươi là muốn thông qua hầm Nghiệp Hỏa mà lẻn vào Tẩy Hồn khu?” Bách Lý Viêm lông mày nhíu lại, hỏi.

“Không sai. Nếu như đi trên mặt đất khả năng lớn sẽ kinh động đến tồn tại Đại La, không bằng đi đường dưới đất mà thử vận khí.” Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

“Cái này…Đã sớm nghe nói Nghiệp Hỏa hung hiểm, chúng ta không phải người Cửu U tộc, thật muốn dùng chính thân thể mà xuyên qua Nghiệp Hỏa?” Thạch Xuyên Không nghe vậy, có chút lo lắng nói.

Hắn vốn trong tâm ưu sầu vì chuyện bị sát khí xâm lấn cơ thể, trông thấy bộ dạng Nghiệp Hỏa tỏa ra sát khí bậc này, tự nhiên là càng thêm sợ hãi.

“Đối với việc này, Bách Lý Viêm đạo hữu có lẽ khá rõ, không biết còn có phương pháp nào né tránh?” Hàn Lập nhìn về phía Bách Lý Viêm, hỏi.

“Chắc hẳn chư vị cũng biết, sát khí cùng Nghiệp Hỏa chính là cùng nguồn gốc, chỉ là bộ dạng có phần bất đồng. Trên thực tế coi như đều là Nghiệp Hỏa, do sự diễn hóa nên tạo ra dạng bất đồng so với thiên địa sinh ra. Nghiệp Hỏa dưới đất này hình như còn kèm theo khả năng thiêu đốt, không chỉ đốt cháy da thịt bên ngoài, mà còn thiêu đốt thần hồn bên trong. Thân thể thì còn có thể dùng pháp bảo phòng hộ, ngược lại thủ đoạn bảo vệ thần hồn thì không nhiều lắm, thêm nữa còn phải dựa vào sự mạnh yếu của thần hồn chính mình, miễn cưỡng chống cự rồi.” Bách Lý Viêm nhẹ gật đầu, nói ra.

“Nói như vậy, nếu không có phương pháp né tránh, chỉ có thể là chịu đựng rồi hả?” Hồ Tam thở dài.

“Cũng không hẳn vậy, nếu có Tiên khí hỗ trợ thần hồn, ngược lại là có thể thử sử dụng, lấy khả năng liên thủ cùng thúc giục của chư vị, có lẽ cam đoan thần hồn không đáng ngại.” Bách Lý Viêm lắc đầu, nói ra.

“Ta ngược lại là có một bảo vật như vậy, có thể lấy ra hỗ trợ mọi người.” Hàn Lập suy nghĩ một chút về sau, nói ra.

Dứt lời, hắn liền giơ tay lên chỉ một điểm tại mi tâm chính mình, một đạo phù văn màu trắng liền từ chỗ ấn đường hắn hiện ra, mang theo một cỗ thần thức lượng lực cường đại.

Đúng là vật bên trong thức hải của Hàn Lập, “Ngự Phong Trấn Thần Phù”.

Cỗ lực lượng này hết sức kỳ lạ, bao phủ lại một tấc vuông trên đầu, khiến đám người Hồ Tam nhao nhao biến sắc.

“Lệ đạo hữu, thần thức ngươi cường đại bậc này, chẳng lẽ đã đại thành Luyện Thần Thuật tầng thứ năm?” Bách Lý Viêm thấy thế hỏi, thần sắc có chút phức tạp khó tả.

“Không sai. Bách Lý đạo hữu, ngươi thử nhìn xem Ngự Phong Trấn Thần Phù này có thể thay thế Tiên Khí bảo vệ thần hồn?” Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

Thần thức lực lượng của Hàn Lập thực sự quá cường đại, làm mọi người quên mất việc xem xét Thần Phù, sự chú ý đều hướng vào thần thức của hắn, sau khi bị nhắc nhở, mới nhao nhao tỉnh ngộ lại.

“Bảo vật này vốn bất phàm, thêm với thần thức cường đại của ngươi, mọi người liên thủ thúc giục có lẽ không phải là vấn đề lớn, cũng không biết tình huống dưới mặt đất như thế nào?” Bách Lý Viêm nhìn Hàn Lập, có chút lo lắng nói.

“Ta cũng có đề nghị, không bằng chúng ta giả trang thành Cửu U tộc nhân đi xuống dưới đó như thế nào?” Hồ Tam híp hai mắt, đề nghị.

“Không ổn, Cửu U tộc này khí tức đặc biệt, chúng ta nào có thể tùy ý giả trang, nếu bị vạch trần tại chỗ, chẳng phải là chui đầu vào lưới?” Thạch Xuyên Không nhíu mày, lắc đầu nói.

“Phương pháp giả trang bình thường dĩ nhiên không thể, nhưng nếu có vật này thì chưa chắc.” Hồ Tam cười hắc hắc nói.

Đang khi nói chuyện, trên tay Hồ Tam hào quang lóe lên, xuất hiện vài cái Hồ Vĩ có lông rất nhỏ màu trắng muốt, lông tơ trên đó gần như dựng đứng, hiện ra hào quang óng ánh, thoạt nhìn như là sợi nhung tuyết.

Bất quá, nó tỏa ra mùi hôi của hồ ly nồng đậm, khiến cho mọi người xung quanh không chịu được, nhao nhao nhăn mũi.

“Cái này là…Ngọc Tiêu Hồ Vĩ?” Thạch Xuyên Không cay mày, chăm chú cẩn thận nhìn một lát, bỗng nhiên kêu lên.

“Vẫn là Thạch huynh biết nhìn hàng…Không tệ, đây thật là Ngọc Tiêu Hồ Vĩ, là Hồ Vĩ của một vị Thái Ất tiền bối tộc của ta lấy ra. Sớm đã nói, ta đây chỉ là mượn dùng, sau khi xong việc phải trả lại đấy.” Hồ Tam nói.

“Ngọc Tiêu Hồ Vĩ không chỉ là huyễn thuật bí bảo, mà bản thân còn chứa hiệu quả mê hoặc, nếu đã có vật này, ngược lại là có thể thử dùng.” Bách Lý Viêm mỉm cười, nói ra.

“Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức hành động.” Hàn Lập nhanh kết luận.

Sau đó, Hồ Tam phân phát Ngọc Tiêu Hồ Vĩ và đem phương pháp sử dụng nói qua một lần, mọi người nhao nhao chịu đựng mùi hôi mãnh liệt, biến đổi thân hình.

Kết quả, sau khi thúc giục bảo vật này biến ảo, mùi hôi lại biến mất vô tung.

Bởi vì Ma Quang và Bách Lý Viêm khí tức trên thân vốn đạt được là Thái Ất cảnh, cho nên hai người bọn họ huyễn hóa thành tộc nhân chính thức của Cửu U tộc, còn ba người Hàn Lập huyễn hóa thành ba gã U Nô, vâng lời theo sát phía sau.

Đang khi nói chuyện, đám người đều không còn che giấu thân hình, trực tiếp vút thẳng lên trên không, hướng đến chỗ kiến trúc vòng tròn kia bay đi.

Trong sân, vài tên Uy Tinh tộc nhân đang xem xét dấu vết bạo nổ lưu lại, người cầm đầu liên tục gật đầu, tựa hồ với uy lực lần này có chút thỏa mãn.

Mắt thấy đám người Hàn Lập từ trên không trung hạ xuống trước mặt bọn hắn, lơ lửng trên không cách mặt đất chừng một xích, Uy Tinh tộc nhân vốn thấp bé nên không thể không ngẩng đầu nhìn lên, cung kính thi lễ nói: "Cung nghênh hai vị đại nhân."

Bách Lý Viêm cùng Ma Quang chỉ hờ hững gật đầu nhẹ, không ai nói gì.

Vài tên Uy Tinh tộc nhân thấy thế, mồ hôi lạnh chảy ròng trên trán, nhất thời không dám nói thêm lời nào, trên sân hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Ngay tại lúc Bách Lý Viêm nhịn không được sắp lên tiếng, tên cầm đầm đám Uy Tinh tộc nhân chủ động xin lỗi nói:

"Kính xin đại nhân thứ tội, hai kẻ trộm người Chân Tiên giới kia chậm chạp không chịu phối hợp, cho nên thử nghiệm Nghiệp Hỏa Sát Lôi này đến nay mới hoàn thành, còn chưa kịp luyện chế số lượng lớn. Nhưng đại nhân yên tâm, còn tối đa ba ngày, có thể tranh thủ luyện chế ra gấp một đống, uy lực tuyệt đối đáp ứng được yêu cầu của đại nhân."

Đám người Hàn Lập nghe vậy, trong lòng đều khẽ động.

"Đi xuống xem một chút." Bách Lý Viêm lạnh nhạt phân phó nói.

"Vâng."

Tên Uy Tinh tộc nhân kia vội vàng lên tiếng, đi đến phía trước dẫn đường, những tên còn lại đi theo sau lưng đám người Hàn Lập.

Trên mặt đất "Ù ù" rung động, một cái thông đạo hướng xuống dưới chậm rãi mở ra, một cỗ Nghiệp Hỏa đậm đặc sát khí lập tức đập vào mặt mọi người.

Dọc theo thông đạo hướng một đường xuống dưới, đi qua khoảng cách ước chừng mấy trăm trượng, mọi người liền đi tới một tòa đại sảnh cực lớn dưới lòng đất.

Tiến xuống dưới đại sảnh này, từng cỗ sóng khí nóng rực cuồn cuộn kéo tới, kèm theo sát khí bao phủ dầy đặc bốn phía, ngoại trừ Ma Quang cùng Bách Lý Viêm, mấy người còn lại đều cảm thấy hết sức khó chịu.

Vừa nghĩ tới còn chưa chính thức tiến vào bên trong Nghiệp Hỏa đã khó chịu thế này, đám người Hàn Lập đều có chút hoài nghi quyết định này liệu có chính xác.

Cũng may sau một hồi thích ứng, ban đầu cảm giác như sát khí vỡ bờ khiến thần hồn bất ổn đã biến mất, mặc dù vẫn còn chút cảm giác không khỏe, nhưng không còn đến độ không chịu đựng được như trước đó.

Trong đại sảnh dưới lòng đất vắng vẻ, hai bên trái phải lơ lửng hơn mười tên U Nô giáp binh, nhìn thấy hai người Ma Quang cùng Bách Lý Viêm, vẻ mặt hờ hững của chúng vẫn không thay đổi, nhưng nhao nhao xoay người hướng đám người Ma Quang hành lễ.

"Phía trước dẫn đường." Hai người cũng không thèm nhìn đến bọn hắn, chỉ mở miệng phân phó nói.

Tên Uy Tinh tộc nhân kia lập tức dẫn đám người xuyên qua đại sảnh, hướng đến chỗ càng sâu đi đến, càng tiến gần theo hướng phía trước, từng hồi thanh âm "Leng keng" càng truyền đến rõ ràng.

Đi qua một đoạn thông đạo dài về sau, hai bên bắt đầu xuất hiện từng cái cực lớn trong đại sảnh dưới lòng đất, bên trong ánh lửa mơ hồ, có khá nhiều

bóng người, chính là phần đông Uy Tinh tộc nhân đang ra sức rèn và luyện chế binh khí cùng pháp bảo.

Hàn Lập một đường âm thầm quan sát, thấy mỗi gian phòng bên trong đại sảnh đều có một cái bếp lò thật lớn, bên trong cuồn cuộn hỏa diễm màu đen sáng rực, thình lình đều là Nghiệp Hỏa tinh thuần thiêu đốt lên.

Mọi người đi thẳng đến giữa cửa của một gian đại sảnh khác, tên Uy Tinh tộc nhân ngừng lại, mở miệng nói ra:

"Đại nhân mời xem, hiện đang rất tích cực luyện chế Nghiệp Hỏa Sát Lôi."

Ma Quang cùng Bách Lý Viêm dẫn đầu đi vào trong đó, đám người Hàn Lập cũng theo sát phía sau cùng vào.

Chỉ thấy đại sảnh nơi này diện tích còn lớn gấp mấy lần so với cái trước, chính giữa phân chia ra nhiều khu vực, gần trăm tên Uy Tinh tộc nhân rải rác trong đó, tất cả đều tập trung vùi đầu vào công việc.

Đối với việc đám người Hàn Lập đến là tựa hồ không hay biết, không ai ngừng tay, chỉ có một tên U Nô tu vi Chân Tiên cảnh đi lên trước, hướng Ma Quang cùng Bách Lý Viêm thi lễ.

Chính giữa bên trong đại sảnh bày biện ra một cái lò lửa lớn, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu đen nhảy lên không thôi, bên cạnh đang có từng tên Uy Tinh tộc nhân mặc giáp bảo hộ kín kẽ, trên tay cầm từng cái vật chứa thật dài, cẩn thận từng li từng tí vớt lấy từng đoàn Nghiệp Hỏa màu đen.

Lúc này, chỉ nghe vang một tiếng "Cạch", một tên Uy Tinh tộc nhân sơ sẩy lúc cúi người đem vật chứa ra khỏi cạnh bếp lò, Nghiệp Hỏa mãnh liệt trong đó lập tức bị vung vãi ra ngoài, hóa thành một đường lửa, văng đến hướng đám người Hàn Lập.

Tên Uy Tinh tộc nhân đó thấy thế, vẻ mặt lập tức khủng hoảng, vội vàng cúi người thu hồi đám hỏa diễm, kết quả lại bị tên U Nô kia vung cổ tay lên, lấy ra một cây roi dài có hỏa diễm màu đen quấn quanh, trùng trùng điệp

điệp quất lên mặt tên Uy Tinh tộc nhân.

Chỉ nghe “Đùng” một tiếng giòn vang!

Diện giáp trên mặt tên Uy Tinh tộc nhân lập tức vỡ vụn, một vết cháy đen dữ tợn kèm vết máu lập tức hiện lên trên mặt của hắn.

Mặt hắn bốc lên từng trận khói xanh, nhưng một tiếng cũng không dám để thoát ra khỏi cổ họng, tiếp tục đuổi theo hướng Nghiệp Hỏa bị vung vãi.

------oOo------

Chương 729: Động thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Diệp Tu

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lúc này, hắc ác hỏa diễm vừa rơi xuống ra đã lan đến gần chân Ma Quang.

Ma Quang không nhanh không chậm, nhấc ngón tay hời hợn điểm lên Nghiệp Hỏa một cái, mảnh lửa màu đen kia tựa như keo dính, bị y thoáng cái thu vào lòng bàn tay.

Y tùy ý chơi đùa một chút, rồi vung tay lên, ném nó trở lại hỏa lô.

Tên U Nô kia thấy vậy chợt khẽ giật mình, rồi sau đó quay người thi lễ về phía Ma Quang, để bày tỏ áy náy, tiếp đó lại giơ roi quấn lấy cổ tên Uy Tinh tộc đã phạm sai lầm.

Vốn khuôn mặt Uy Tinh Tộc kia đã màu vàng như đất, còn bị siết lại, trên mặt lập tức lộ vẻ thống khổ, giãy dụa không thôi.

Còn tên Uy Tinh tộc vừa nãy đã mang đám người Hàn Lập xuống đây thấy vậy, tuy là trong mắt lộ vẻ không đành lòng, nhưng vẫn đứng khoanh tay, không dám cầu xin nữa câu, vẻ mặt thì lộ vẻ bi thương vô cùng.

"Đã đủ rồi, còn không mau mang thành phẩm ra đây?" Bách Lý Viêm thấy thế, tùy ý phất tay, nói ra.

Tên U Nô kia nghe vậy, thần sắc trên mặt hờ hững không đổi, thu cây roi đang siết cổ Uy Tinh Tộc kia lại.

Tên Uy Tinh Tộc như được đại xá, vội quỳ xuống dập đầu xuống đất, nói lời cảm tạ không thôi.

Còn gã Uy Tinh Tộc dẫn đường thì cũng vội dâng mười viên Nghiệp Hỏa sát lôi đã luyện chế thành công lên.

Bách Lý Viêm cầm lấy một quả đánh giá một chút, đáy mắt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, truyền âm cho Hàn Lập nói:

"Bên trong sát lôi này tựa hồ còn có chút lực lượng pháp tắc hỏa thuộc tính a."

"Khả năng là có liên quan tới hai gã Tiên Giới kia vừa nói lúc nãy, sở dĩ uy lực Sát Lôi này cường đại, có thể là bởi vì dung hợp hai loại lực lượng hỏa diễm cực đoan mà ra, trước hết ngươi hãy thu những thứ này lại đã." Hàn Lập trả lời.

"Vậy có muốn đến nhìn hai gã tù phạm hay không?" Bách Lý Viêm lại truyền âm nói.

"Hay là trước hết là đi vào trong hố Nghiệp Hỏa đã, để xem có thể đến Tẩy Hồn Khu hay không, đừng nên phức tạp quá." Hàn Lập trầm ngâm một lát, rồi trả lời.

"Đã đến đây rồi, thì cũng nên kiểm tra thử cái hố Nghiệp Hỏa một chút a?" Bách Lý Viêm lật tay thu lại tất cả mười viên Nghiệp Hỏa sát lôi, giả vờ với nói với Ma Quang.

"Đúng vậy, nếu đã đến đây rồi, thì cũng nên đi đến đó một chuyến" Ma Quang gật đầu nói.

"Đại nhân, thỉnh đi bên này." Tên U Nô kia nghe vậy, lập tức nhẹ nhàng quay lại.

Dứt lời, gã liền dẫn đám người Ma Quang đi ra đại sảnh, rồi tiếp tục dọc theo thông đạo tiến về phía trước.

Vừa ra đến cửa đại sảnh, Hàn Lập quay đầu liếc đám Uy Tinh Tộc đang làm việc cực khổ, chợt thấy trong mắt tên dẫn đường vừa nãy lóe lên một tia thần sắc phẫn hận, nhưng khi thấy Hàn Lập nhìn hắn, gã liền lập tức trở nên hoảng sợ vô cùng.

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, quay đầu rời đi.

Gã Uy Tinh Tộc kia như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi, rồi giật mình đứng im một chỗ, trong mắt tựa hồ không hiểu gì.

Thông đạo một đường kéo dài về phía trước, ước chừng đi hơn mười dặm, cuối cùng cùng đã vào trong một cái hang động dưới mặt đất có diện tích cực lớn.

Tầm mắt đám người Hàn Lập nhìn tới, chỉ thấy phía trước xuất hiện một Hỏa Trì màu đen thật lớn, diện tích khoảng chừng bằng cái hồ nước bình thường, bên trong tỏa ra hắc diễm không ngừng, sát khí thì bốc lên, làm cho mọi người hít thở cảm thấy không thoải mái chút nào.

Thông đạo dưới chân mọi người, khi tiến vào trên Hỏa Trì thì dần dần thu hẹp, rồi thay vào đó là một cây cầu Đoạn Kiều dài mấy trượng dọc theo một đường đến trung tâm Hỏa Trì.

Còn bờ bên kia Hỏa Trì là một vách đá màu đen xì, tuy vậy trên vách tường có một cái cái hang to chừng mấy chục trượng, Nghiệp Hỏa hừng hực cũng từ chính cái hang này chảy ra, xuôi dòng chảy vào Hỏa Trì màu đen ở dưới.

"Lệ đạo hữu, quả nhiên đúng như ngươi đoán, Nghiệp Hỏa ở La Sinh Khu là từ trong Tẩy Hồn Khu dẫn ra." Thạch Xuyên Không thấy vậy, truyền âm nói ra.

"Trước hết đừng vội cao hứng, chúng ta hãy nắm chắc thời gian. Càng là chỗ có sát khí nồng đậm, thì linh khí trong đuôi cáo Ngọc Tiêu tiêu hao càng nhanh, một khi hết liền sẽ hiện rõ nguyên hình a." Hồ Tam bất ngờ truyền âm nói ra.

Hàn Lập đang muốn mở miệng, chợt ánh mắt nhảy dựng.

Trên cầu Đoạn Kiều phía trước có mười mấy tên U Nô mặc giáp đang đứng thẳng, tất cả đều nắm chặt binh khí, sắc mặt hờ hững, đứng đối mặt nhau, căn bản không để ý bọn hắn bên này, tựa như không thấy bọn hắn vậy.

Dọc theo cây cầu Đoạn Kiều, thì phía dưới đầu cầu chợt có treo một cái lồng sắt hình tứ phương, đang treo lơ lửng đung đưa phía trên Nghiệp Hỏa, không ngừng bị hỏa diễm thiêu đốt cùng với sát khí ăn mòn.

Trong lồng sắt hiện đang có hai đạo nhân ảnh, mỗi người dựa vào góc lồng, tóc tai thì bù xù, bộ dáng lộ vẻ uể oải suy sụp.

Hàn Lập chăm chú nhìn lại, chỉ thấy bên trái lồng có dáng người có chút cao lớn, tóc trên đầu đỏ rực che khuất cả gương mặt gã, chỉ chừa cái mũi xanh đen thô cứng, tựa như cái sừng nhọn tê giác đang lồi ra ngoài vậy.

Còn bên góc ngược lại, thì có thân hình tóc trắng, trên khuôn mặt lộ nhiều vết thương rỉ máu, làm người ta nhìn không rõ khuôn mặt, tuy vậy Hàn Lập lại có thể nhận ra, thình lình chính là Nhiệt Hỏa Tiên Tôn!

Trong lòng của hắn khẽ động, nhưng không có làm gì cả.

"Hai người kia... Tựa hồ là Xi Dung và Nhiệt Hỏa đạo hữu a?" Lúc này, hiển nhiên Hồ Tam cũng nhận ra bọn hắn, nhịn không được mà truyền âm nói ra.

"Đúng là bọn hắn, xem ra vận khí của bọn hắn tệ hơn cả chúng ta, thế mà lại rơi vào tay của Cửu U Tộc." Thạch Xuyên Không có chút giật mình trả lời.

" Sao vậy? Người quen a? Có cần ra tay giải cứu không?" Bách Lý Viêm không nhận ra bọn hắn, nghi ngờ nói.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, ánh mắt nhìn vào dao động trên người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chốt lát, rồi trả lời:"Trên người bọn họ đã có hạ cấm chế, chỉ sợ khó mà giải thoát trong chốt lát được, trước hết chúng ta tìm Tẩy Sát Trì đã, còn chuyện cứu người chờ quay về rồi hãy nói."

"Hiện giờ ra tay luôn chứ?" Ma Quang hỏi.

"Động thủ." Hàn Lập truyền âm nói.

Vừa ra lệnh một tiếng, Ma Quang đứng đầu khẽ nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay bắt quyết, chợt từ trong áo bào không ngừng tuôn ra khói đen, hóa thành năm con Hắc Long hung dữ bổ nhào ra, mang theo thế xoắn ốc quấn quanh tên U Nô đang dẫn đường.

"Đại nhân, vì sao ngươi lại..." Tên U Nô chưa dứt lời, đã bị sát khí nuốt vào.

Cùng lúc đó, một mảnh sương mù màu đen dày đặc tỏa ra không dứt, trực tiếp che phủ cả cây cầu Đoạn Kiều lại, mười mấy tên U Nô trên cầu chưa kịp phản ứng gì, liền đã bất ngờ bị sát khí bao phủ vào.

Thân ảnh Bách Lý Viêm thì sớm đã biến mất, ẩn mình vào trong sát khí không thấy đâu, chỉ truyền từ trong đó ra từng trận trầm đục.

Ma Quang nhấc đại thủ lên, liền giơ cao thân thể U Nô đang cử giật lên trên không trung.

Qua mấy hơi thở sau, từng đợt sát khí cuồn cuộn quay cuồng từ U Nô tuôn ra, lần nữa quay về người Ma Quang, còn tên U Nô kia thì tựa như bị rút khô huyết dịch,mà trở nên còn mỗi da bọc xương rơi xuống Hỏa Trì.

Nghiệp Hỏa phía dưới từng đợt sôi trào mạnh liệt, trong nháy mắt đã nuốt cả thi thể của U Nô vào trong.

Trên cầu Đoạn Kiều, Bách Lý Viêm cũng đang đá thi thể mười mấy tên U Nô văng xuống hố Nghiệp Hỏa.

Chỉnh đốn sạch sẽ, mọi người không còn lơ lửng giữa trời nữa, mà chân đi trên đất, rồi lấy đuôi cáo Ngọc Tiêu trên người xuống, trả lại cho Hồ Tam.

"Đi thôi." Hàn Lập liếc phía sau, mở miệng nói ra.

Mấy người cũng ngước nhìn về thông đạo phía sau, rồi bước nhanh lên cầu Đoạn Kiều, từ đầu cầu một đường tiến về phía trước.

Trên đường đi ngang qua chỗ treo lồng sắt tứ phương, Hàn Lập hơi chút chần chờ, rồi liếc xuống, tuy vậy cũng liền bước nhanh qua.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trong lồng sắt đối với biến cố phía trên, tựa hồ không biết gì cả, không có nữa điểm phản ứng,đôi mắt sau mái tóc đã trở nên có chút ảm đạm, không còn lấp lánh như xưa nữa.

"Các ngươi cùng sư huynh ta không phải là một bọn sao? Sao vậy... Không muốn cứu à?" Trái lại Xi Dung một bên, bổng nhiên ngẩng đầu lên, cười" Khặc khặc" nói.

Hồ Tam nghe vậy, cau mày, bước chân trở nên chậm lại.

"Thời gian cấp bách, trở về rồi hãy nói." Thạch Xuyên Không bên cạnh y, thấp giọng nói ra.

Sau khi Hồ Tam nghe vậy, liền bước nhanh đuổi theo.

Đi đến cuối cầu Đoạn Kiều, sóng nhiệt Nghiệp Hỏa càng phát ra nóng hổi, sát khí cuộn trào mạnh liệt không thôi, đến cả Hàn Lập còn cảm thấy có chút khó mà kiềm chế, Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam hai người càng cảm thấy trong đầu có chút hồ đồ, từng trận hung lệ chi khí từ trong lòng cũng bắt đầu nổi lên.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, âm thầm vận chuyển Luyện Thần Thuật ra, rồi đưa tay điểm vào mi tâm của mình một cái, một đạo ánh sáng màu trắng theo đó sáng lên.

Dòng chữ to "Ngự Phong Trấn Thần Phù" hiện ra,nương theo đó là một cỗ lực lượng thần thức cường đại lập tức bao phủ.

"Nhanh! Lấy lực lượng thần thức các ngươi tụ vào trong Thần Phù này, rồi hãy bảo hộ nhục thân cẩn thận, chúng ta từ chổ này xuất phát." Hàn Lập mở

miệng nói ra.

Mọi người nghe vậy, nhao nhao thi triển thủ đoạn, che chở bản thân.

Bách Lý Viêm tiện tay vung lên, trên người liền hiện ra một kiện áo giáp tựa như luyện chế từ vảy rồng, phía trên còn trải rộng lân văn màu đỏ thắm, chính giữa trước sau đều có phù văn tỏa sáng, nhìn qua là biết Tiên Khi nhập phẩm hiếm có.

Hồ Tam thì há miệng phun ra một cái, một viên U Lục Ly Châu xoay chuyển một vòng, rồi khảm vào bảo quan trên đầu của y.

Hai món bảo vật này đều là pháp bảo, sau khi hỗ trợ lẫn nhau, lập tức tỏa ra ánh sáng màu xanh, bảo phủ cả người y vào trong, ngay cả làn da cả người y cũng trở nên biến thành màu xanh phỉ thúy.

Bên cạch, Thạch Xuyên Không thì gọi ra Tỳ Bà màu bạc, giơ ngón tay lăng không điểm xuống dây đàn, từ trên đó tuôn ra trận trận gợn sóng khuấy động vô hình, tạo thành một tầng không gian bích chướng bảo hộ quanh người.

Còn Ma Quang thì nhìn thoáng qua Nghiệp Hỏa phía trước, khóe miệng hếch lên, cũng không làm gì cả.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, chợt quanh người lật lên từng mảnh kim lân, một tầng áo giáp Huyền Quy màu xanh liền hiện ra.

Mấy người thấy thế, tâm thần trở nên căng thẳng, rồi bắt đầu tuôn ra lực lượng thần thức chảy vào trong Ngự Phong Trấn Thần Phù.

Theo từng tầng lực lượng thần thức tụ vào, dấu vết phù văn chỗ mi tâm Hàn Lập trở nên càng phát ra rõ ràng, từ đó nổi lên một đạo hư ảnh núi tuyết cao hơn mười trượng, bao phủ cả bọn hắn vào bên trong.

Lông mày Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không chợt thả lỏng, cảm giác khó chịu trước đó tựa như băng tan liền biến mất không thấy đâu.

"Đừng có lơ là, tuy là Nghiệp Hỏa thiêu thân không thể so với sát khí nhập thể, nhưng một khi tâm thần thất thủ liền trở nên phiền toái a." Thấy hai người bọn hắn có chút buông lỏng tâm thần, Hàn Lập vội nhắc nhở.

Hai người Thạch Xuyên Không vội nhẹ gật đầu, không dám có chút phân tâm nữa.

"Đi"

Hàn Lập hạ lệnh một tiếng, mấy người cùng nhảy ra khỏi cầu Đoạn Kiều, lao thẳng đến cửa thông đạo Nghiệp Hỏa.

Kết quả, bọn hắn vừa mới bay ra cầu Đoạn Kiều, thì đốm lửa trong Nghiệp Hỏa phía trước liền trở nên rối loạn, từ đó phát ra tiếng "Ù ù".

"Nguy rồi, Hỏa trì phía dưới có cấm chế." Hàn Lập kêu lên.

Âm thanh hắn vừa dứt, thì Nghiệp Hỏa phía dưới lập tức giống như sôi trào lên, từng đoàn từng đoàn hỏa cầu to bằng cái cối xay không ngừng vọt lên, lao về phía Hàn Lập mà đạp tới, làm khói lửa chướng khí tràn ngập trong không khí, khiến mọi người hít thở có chút dồn dập.

------oOo------

Chương 730: Gặp biến cố

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ma Quang đạo hữu!" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, trong miệng hét lớn một tiếng.

Ma Quang không nói hai lời, tay áo vung lên mãnh liệt, khói đen cuồn cuộn như thực chất từ trên thân gã phun ra, hóa thành tám đạo Vụ Long màu đen, bay múa như xúc tu bạch tuộc, không ngừng đập nện lên đoàn Nghiệp Hỏa to như cối xay.

"Phanh phanh phanh..."

Từng trận thanh âm nổ vang không ngừng, hoả tinh màu đen bắn ra, chính giữa có từng sợi hỏa diễm màu đen quấn quanh Vụ Long, thẳng đến hướng Ma Quang.

Lông mày Ma Quang nhăn lại, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, hai tay áo chấn động mãnh liệt, một cỗ khí tức lập tức tuôn ta như vỡ bờ, tách hắc diễm Nghiệp Hỏa ra.

Những hắc diễm Nghiệp Hỏa lẻ tẻ rơi xuống trên thân Hồ Tam, lập tức bốc lên khói đen, nhưng bị hào quang phỉ thuý mãnh liệt mặt ngoài cản ra.

Y cảm thấy một hồi sát khí nồng đậm nhập vào cơ thể, thức hải cũng giống như bị trọng kích, phát ra tiếng vù vù một hồi, nhưng được Ngự Phong Trấn Thần Phù che chở nên chỉ hơi hôn mê một chút, cũng không có sinh ra cảm giác hung lệ.

Nhưng không ngờ lớp này chưa xong thì lớp khác lại đến!

Những cối xay Nghiệp Hỏa này bay liên tục không ngừng dưới Hỏa Trì, hắc diễm cuồn cuộn với xu thế ngút trời hóa thành một bức tường lửa màu đen, bắn tới bọn hắn.

Thạch Xuyên Không thấy thế, ngón cái nhấn lên dây đàn Tỳ Bà, đột nhiên gảy dây đàn một cái.

Một hồi sóng âm kịch liệt mang theo Không Gian Chi Lực cường đại phóng về phía trước, giống như chiếc chiến hạm vạn tấn bay thẳng đụng vào tường cao Nghiệp Hỏa, trực tiếp phá khai một lỗ thủng to mấy trượng.

Thạch Xuyên Không kéo nhanh dây đàn, không dám buông lỏng chút nào, đạo sóng âm kia liền liên tục không ngừng, ra sức duy trì lỗ thủng.

"Đi nhanh, ta chống đỡ không được lâu nữa." Thạch Xuyên Không cắn chặt răng, hô lên.

Hàn Lập không dám chần chờ, một màn sáng màu vàng khuếch trương ra, hóa thành một đạo Thời gian Linh Vực bao không gian chung quanh vào, cấp tốc bay vút về phía trước.

Nhưng mà lúc Linh Vực màu vàng va chạm cùng Nghiệp Hoả, một cỗ sát khí nồng đậm lập tức từ bốn phương tám hướng thẩm thấu vào, theo Linh Vực trực tiếp xuyên vào trong cơ thể Hàn Lập.

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu đau đớn, bên trong thức hải nhấc lên sóng gió động trời, một cỗ hung sát vô cùng mãnh liệt bộc phát ra, hầu như trong nháy mắt sẽ cắn nuốt hắn.

Cũng may hắn đã sớm vận chuyển toàn lực Luyện Thần Thuật, mới không bị sát khí bỗng nhiên bộc phát khống chế tâm trí.

Ngay sau đó, toà sơn phong tuyết trắng đứng lặng trong thức hải của hắn sáng rõ phù văn, từng trận chấn động vô hình nhộn nhạo ra, dần dần trấn áp sóng gió trong thức hải hắn xuống.

Mà dưới sự đốt nóng của Nghiệp Hỏa, hào quang Linh vực của Hàn Lập lại nhanh chóng ảm đạm.

Hắn chau mày, trong miệng quát khẽ một tiếng, tay áo vung lên, có vài sợi siềng xích ánh sáng màu xanh đồng thời kích xạ ra, cuốn lấy đám người Bách Lý Viêm vào, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể cấp tốc nghịch chuyển, thân hình bỗng nhiên lướt nhanh tới trước, trong nháy mắt mang theo đám người xuyên qua lỗ thủng chạy ra khỏi bức tường Nghiệp Hoả.

Bọn hắn vừa mới chạy ra, Thạch Xuyên Không liền chống đỡ hết nổi, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, thu hồi ngón tay trên dây đàn, trên bụng loang lổ vết máu.

Không còn sóng âm chèo chống, bức tường lửa màu đen liền khép lại, hỏa diễm lại bốc lên kịch liệt.

Bất quá, lúc này mọi người đang lướt gấp tới, khoảng cách đi xuyên qua thông đạo Nghiệp Hoả đến Tẩy Hồn khu còn chưa tới mười trượng nữa.

"Cuối cùng đã tới..."

Trong lòng mọi người âm thầm thở dài một hơi, thời điểm đang tính nhảy qua thông đạo thì dị biến phát sinh!

Chỉ thấy ngay chỗ cửa thông đạo bỗng nhiên sáng lên một vòng phù văn pháp trận, nguyên bản Nghiệp Hoả màu đen chậm rãi chảy xuôi đột nhiên tăng vọt như đại hồng thủy, rồi vọt mạnh ra.

Nghiệp Hỏa cuồn cuộn vọt tới trước mặt, khoảng cách thật sự quá ngắn, đám người Hàn Lập vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức bị tách ra, nhao nhao rơi xuống hoả trì phía dưới.

Hắc diễm trong hoả trì cuồn cuộn mãnh liệt, lập tức nuốt bọn họ vào trong.

Hàn Lập vừa mới ngã vào trong Nghiệp Hỏa, lập tức phát hiện liên hệ thần hồn giữa mọi người thông qua Ngự Phong Trấn Thần Phù đã bị đứt gãy, không đợi hắn kịp đi ứng cứu thì Nghiệp Hoả màu đen từ bốn phương tám

hướng đã cuốn tới, bám vào áo giáp màu màu xanh sẫm của hắn bốc cháy lên kịch liệt.

Từng trận sát khí vô cùng mãnh liệt nương theo sóng nhiệt cuồn cuộn xâm nhập vào cơ thể hắn, áo giáp màu xanh sẫm vậy mà không cách nào ngăn trở, Hàn Lập chợt cảm thấy quanh thân xiết chặt, giống như bị tầng tầng xiềng xích quấn quanh... mà sát khí chiếm giữ trong Tiên khiếu cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Cũng may thần hồn hắn vẫn bảo vệ nghiêm ngặt như cũ, vẫn chưa bị sát khí quấy nhiễu, nên không đến mức lâm vào điên cuồng.

Trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, sau lưng chớp động kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân gào thét ra, phóng xuất ra từng trận kim quang.

Những nơi kim quang đi qua, Nghiệp Hoả màu đen cuồn cuộn mãnh liệt dường như bị đóng băng lại, hầu như không động đậy được nữa, nhưng bên trên truyền ra nhiệt lực cùng sát khí lại không yếu bớt chút nào.

Hàn Lập chau mày, thân hình đột nhiên nhảy lên, theo Chân Ngôn Bảo Luân bay ra ngoài Hỏa Trì.

Nhưng mà còn không đợi hắn ổn định thân hình, trên đỉnh đầu bỗng nhiên như có mây đen áp đỉnh, một mảnh ô quang trùng trùng điệp điệp rơi xuống.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một ấn vuông đen kịt to như cối xay cơ hồ không bị Thời Gian pháp tắc ảnh hưởng, đang giáng xuống thân mình, dưới đáy khắc bốn chữ đỏ tươi như máu "Bao La Vạn Tượng", chính giữa có một cỗ lực lượng nhiếp hồn, làm hắn tránh thoát không được.

Hàn Lập kinh hãi, cũng không rõ cuối cùng xảy ra chuyện gì, chỉ nâng lên một quyền đánh tới hắc ấn.

Chỉ thấy một đạo quyền ảnh cự đại màu xanh bay vọt lên, trong nháy mắt biến lớn như căn phòng, trùng trùng điệp điệp oanh kích lên hắc ấn.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quyền ảnh màu xanh hầu như trong nháy mắt chống đỡ không nổi, tan vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Một cỗ sóng khí màu xanh khuếch tán về bốn phía, còn hắc ấn kia vẫn tiếp tục trấn áp xuống.

Trong miệng Hàn Lập quát lớn một tiếng, cơ bắp trên thân phồng lên kịch liệt, trực tiếp hóa thân thành Sơn Nhạc Cự Viên cao hơn mười trượng, hai tay đánh lên hướng hắn ấn trên đỉnh đầu.

"Ầm" một tiếng trầm đục.

Ấn vuông màu đen lớn như cối xay đột nhiên biến lớn gấp mấy lần, đè ép xuống nắm đấm Hàn Lập.

Trong miệng Hàn Lập kêu lên một tiếng buồn bực, chỉ cảm thấy hắc ấn như một toà núi cao vạn trượng, lấy lực lượng khí lực hắn bây giờ vậy mà cũng khó có thể chống đỡ được, bị đè rơi xuống hướng Hỏa Trì.

Hắn bây giờ đã hiểu, cũng không phải hắc ấn này không bị Thời Gian pháp tắc ảnh hưởng, mà là lực lượng trên đó thực sự quá mức khủng bố, đã có thể ảnh hưởng không gian ở trình độ nhất định, cho nên mới không chút trở ngại nện vào bản thân mình.

Nếu không có Thời Gian pháp tắc trì hoãn, chỉ sợ tốc độ hắc ấn này càng thêm mau lẹ, lực lượng ẩn chứa sẽ càng tăng thêm kinh khủng.

"Chậc chậc, Thời Gian pháp tắc, Chân Linh huyết mạch... Thủ đoạn ngược lại thật là không kém, trách không được dám vụng trộm lẻn vào La Sinh khu. Nói đi, các ngươi là người nào, Luân Hồi vực hay là Thiên Đình?" Lúc này, một hồi tiếng cười cổ quái truyền đến, một thanh âm khàn khàn nói ra.

Hai tay Hàn Lập mạnh mẽ chống đỡ đại ấn màu đen, lân phiến tử kim giăng đầy trên thân, ra sức ngăn cản Nghiệp Hỏa ăn mòn, theo tiếng nói nhìn lại.

Chỉ thấy trên cây cầu kia có một người đang treo lơ lửng cách mặt đất một xích.

Trên người gã mặc một kiện trường bào màu đen bóng loáng, trên đỉnh đầu đeo một cao quan cổ quái, khuôn mặt một màu trắng bệch, bên trong đôi mắt là một màu xám trắng nồng đậm, so với Mặc Vũ năm đó càng nồng đậm hơn.

Dung mạo gã có chút âm nhu, giống như nữ tử, nhưng không có thanh tú, lại khác với những Cửu U tộc nhân lạnh lùng trước kia, trên mặt gã ngược lại treo một vẻ vui vẻ. Thấy gã, trong nội tâm Hàn Lập lạnh lẽo một hồi.

Mà để cho Hàn Lập càng thêm kinh hãi chính là, tu vi người này thâm trầm như biển, rõ ràng là một tu sĩ cấp bậc Đại La.

Sau lưng gã còn đứng hai Dị tộc đầu có hai sừng trâu cổ quái, tất cả thần tình hờ hững, mặt không chút biểu tình.

Hai dị tộc sừng trâu này giống với lúc trước Hàn Lập thấy tại lâu đài luyện khôi, tựa hồ là cùng một chủng tộc, bất đồng chính là hai tên trước mắt này rõ ràng là thành phẩm đã được luyện chế xong, hai tay cùng đầu vai mọc lên xương trắng nhọn lồi ra bên ngoài, trong tay còn quấn từng vòng xiềng xích đen kịt hiện ra hào quang kim chúc.

Mà một đầu xiềng xích là một thân ảnh bị trói như bánh chưng.

Hàn Lập nhìn kỹ liền phát hiện đó là Hồ Tam, lúc này hai mắt y nhắm nghiền, sinh tử không rõ.

Trong hư không bên kia, bảy tám tên U Nô mặc giáp tay cầm từng sợi xiềng xích màu đen, đang bao vây Thạch Xuyên Không đang ôm đàn Tỳ Bà màu bạc vào chính giữa.

Những U Nô mặc giáp này khác với những tên đã gặp lúc trước, mí mắt dưới lân phiến không phải màu xám trắng mà là đen kịt, chỗ lồng ngực lộ ra một lỗ thủng khổng lồ, bên trong khảm một thứ như lò sưởi, thiêu đốt lên Nghiệp Hỏa màu đen.

Tất cả xiềng xích màu đen trong tay chúng đều quăng ra ngoài, phía trên quấn quanh Nghiệp Hỏa hừng hực, từ bốn phương tám hướng bay đến quấn quanh, quay chung quanh hình thành một cái lồng giam hình tròn bao Thạch Xuyên Không vào trong.

"Boong" một tiếng vang lên.

Thạch Xuyên Không gảy dây đàn mãnh liệt, một tầng sáng trắng nhộn nhạo ra, hóa thành một tầng không gian bích chướng, ngăn xiềng xích màu đen bên ngoài lại.

Những U Nô mặc giáp kia thấy thế, hai người chính giữa nhẹ nhàng lách qua, trực tiếp nhào tới lồng giam hình tròn, lò sưởi trong lồng ngực đột nhiên sáng lên một vòng minh văn cổ quái, hai luồng Nghiệp Hỏa đen kịt co rút lại, sau đó bỗng nhiên bạo liệt ra.

Một cỗ lực lượng cực lớn từ trong nổ bể ra, không gian bích chướng mà Thạch Xuyên Không nỗ lực chống đỡ lập tức bị phá vỡ.

Cách đó không xa, hai tay Bách Lý Viêm đã chuyển thành màu đen kịt, hắc lân phía trên nổi lên cao thấp không đều giống như bụi gai, hai tay cũng biến thành hai Long trảo cực lớn, phía trên quấn quanh từng sợi hắc diễm, truyền ra khí tức khá giống Hỏa Trì phía dưới, hiển nhiên rơi vào đường cùng, bản thân vất vả áp chế được Nghiệp Hỏa, lại lần nữa phóng thích ra ngoài.

Không giống như Thạch Xuyên Không, đối thủ của gã chỉ có một người.

Mà khi Hàn Lập thấy rõ khuôn mặt người đó, trong lòng càng kinh hãi đến cực điểm.

Bởi vì người này không ai khác, thình lình đúng là Tô Lưu!

Lúc này trên thân Tô Lưu đã không còn nửa điểm khí tức Tiên nhân, vốn gã mặc áo giáp giờ cũng đã biến mất không thấy gì nữa, gã ở trần, trên thân trải rộng những miệng vết thương lớn đã khâu lại nhìn thấy giật cả mình,

lồng ngực cũng bị mở ra một cái động lớn, bên trong khảm một thiết cầu, phía trên giăng đầy phù văn, mơ hồ có Nghiệp Hỏa bốc lên.

Trên đầu vai cùng trên hai tay gã là hai sợi xiềng xích màu đen, toàn bộ đâm xuyên qua hai cánh tay, từ lòng bàn tay kéo dài ra, điểm cuối xiềng xích là một thanh búa hai lưỡi màu đen, cùng một quả Lưu Tinh Chuỳ có gai nhọn.

Hàn Lập thấy tình hình này, đồng tử co rụt lại mãnh liệt.

Hắn chú ý tới, đôi mắt Tô Lưu đã không còn hào quang, đồng dạng biến thành màu xám trắng, thoạt nhìn toàn bộ cơ thể sát khí hừng hực, xem như đã là Hôi Tiên.

------oOo------

Chương 731: Tình thế nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, tựa hồ nhận ra tên này dưới trướng của ta?" Đại La Cửu U tộc híp hai mắt lại, liếc nhìn Hàn Lập biến thành Cự Viên, chậm rãi nói ra.

"Ngươi đã làm gì hắn?" Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, hỏi.

"Quả nhiên ngươi nhận ra... Lại nói tiếp, hắn cũng không may mắn như hai tên dưới cầu kia, đến đây đã bị Không Gian Chi Lực xé rách, ta chỉ nhặt được thi thể, cải tạo thêm chút mà thôi. Bây giờ hắn có chút cô đơn lạnh lẽo, ta đang định tìm bạn cho hắn đấy!" Đại La Cửu U tộc tỏ vẻ bất đắc dĩ, hai tay giơ lên nói.

"Vậy mà vẫn lạc..." Hàn Lập hơi ngẩn ra, thì thào.

"Kỳ thật ngươi cũng không cần phải khổ sở như vậy, bởi vì rất nhanh ngươi sẽ giống hắn, trở thành thuộc hạ dưới trướng ta! Thế nào, nghe vậy có phải hưng phấn hay không?" Đại La Cửu U tộc đột nhiên cười to điên cuồng, nói.

Gã vừa dứt lời, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên từ dưới đất truyền đến!

Trong hỏa trì Nghiệp Hoả màu đen đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt một hồi giống như sóng biển, tiếp đó nhấc lên một đạo sóng lửa cự đại, che mất nửa người Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ sát khí nồng đậm gấp trăm lần so với trước đây

bao bọc thân thể hắn lại, trong chớp nhoáng này, tâm thần vốn thông qua Luyện Thần Thuật cưỡng ép củng cố lại đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động hầu như không thể nào áp chế được, trong lòng giống như có vô số con ngựa hoang thoát khỏi dây cương lao nhanh về bốn phía, đánh thẳng vào thần hồn hắn.

Một cỗ sóng nhiệt cực nóng bao bọc thần hồn lại, hung hăng thiêu đốt.

Hắn miễn cưỡng duy trì một tia thanh tỉnh, không hề đứt đoạn thúc giục Luyện Thần Thuật, nhưng trong lòng rất là hoảng sợ.

"Chỉ là một Kim Tiên nho nhỏ, thần hồn lại cường đại như thế, thật là có ý tứ. Ta ngược lại muốn xem ngươi có thể chèo chống được bao lâu?" Đại La Cửu U tộc chắp tay sau lưng, trên mặt đăm chiêu nói.

Hàn Lập vừa gắt gao bảo vệ chặt tâm thần, đồng thời ra sức chèo chống hắc sắc cự ấn đè ép, sắc mặt đã trắng bệch một mảnh, mặt ngoài hai tay lông xù đã nổi lên từng sợi gân giống như gân rồng, trong cơ thể càng truyền ra một hồi thanh âm ken két.

Nhưng tâm tư hắn vận chuyển như điện, ánh mắt nhìn khắp nơi, đột nhiên thấy phía dưới Hỏa Trì có hai đạo nhân ảnh vọt lên, một người trong đó đúng là Ma Quang.

Bất quá, tình cảnh Ma Quang lúc này có chút không ổn, bộ dạng rất chật vật.

Gã đang bị một thiếu nữ thân cao chưa đến một nửa thân hình gã, một tay khóa yết hầu từ dưới hoả trì Nghiệp Hỏa bay lên.

Nhưng trên mặt gã lại mang theo tia mỉm cười, cũng không biết là có chỗ dựa vững chắc, hay là đang cố gắng trấn định.

Hàn Lập đưa mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy được bóng lưng thiếu nữ, trên vai khoác một kiện áo choàng nửa người màu tinh hồng, rất khác với những Cửu U tộc nhân mặc màu xám trắng hoặc đen, nhìn thập phần chói mắt.

Nói thì chậm mà xảy ra rất nhanh, thân hình hai người vừa rời khỏi Nghiệp Hỏa trì không bao lâu, trên thân Ma Quang liền loé lên ô quang mãnh liệt, thân hình hơi mơ hồ, định hóa thành khói đen tản ra khắp nơi. Nhưng cổ tay thiếu nữ cầm lấy cổ gã cũng theo đó sáng lên một vòng quang văn màu đỏ sậm, từ trong tán phát ra trận trận chấn động hết sức kỳ lạ, vậy mà lại có thể ngăn cản gã hư hóa.

Thân hình thiếu nữ treo trên bầu trời, sau đó ở giữa không trung chuyển hướng bay thẳng đến đầu cầu bên này đáp xuống.

Ma Quang bị thiếu nữ túm trên tay, trên mặt lại không có vẻ gì sợ hãi, vẫn tỏ vẻ vui vẻ không sao cả. Thiếu nữ tựa hồ rất là bất mãn với bộ dạng này của gã, tay quất một cái tát vào mặt gã.

"Răng rắc" một tiếng giòn vang.

Đầu Ma Quang lập tức nghiêng về một bên, giống như cổ đã bị thiếu nữ kia bẻ gảy.

Thiếu nữ thấy thế, tiện tay ném gã xuống đất, hai tay kết xuất một cái pháp ấn cổ quái tối nghĩa, "Đùng" một tiếng, đánh vào trên trán Ma Quang.

Một cỗ khói xanh bốc lên, chỗ mi tâm Ma Quang lập tức nổi lên một chữ "Cấm" đỏ thẫm.

Khôi lỗi sừng trâu đứng sau lưng Đại La Cửu U tộc lập tức đi lên trước vung tay lên, xiềng xích màu đen quấn trên cánh tay lập tức như Linh xà thò ra, hắc quang lóe lên liền trói Ma Quang lại.

"Đa tạ U Lạc cô nương tương trợ." Ánh mắt Đại La Cửu U tộc chớp lên, nói với thiếu nữ.

"Âm Quát, để ngươi trấn thủ La Sinh khu, lại để người đột phá đến tận đây, ngươi thật đúng là có bản lĩnh." Thiếu nữ không để ý chút nào lời cám ơn của y, lạnh lùng nói ra.

Âm Quát nghe vậy, gượng cười vài tiếng, cũng không có mở miệng phản bác.

"Còn những tên này, cũng muốn ta ra tay thu thập hả?" Thiếu nữ tên là U Lạc chắp tay sau lưng, xoay người lại, cười khẩy nói.

Thiếu nữ này thập phần tương tự nhân tộc, làn da trắng nõn, dung mạo có chút thanh tú, chỉ là giữa mi tâm có một lân phiến màu đen giống như con mắt nằm dọc, phía dưới mí mắt cũng sinh ra vài đạo ấn ký màu tinh hồng, thoạt nhìn rất phong tình vạn chủng.

Hàn Lập chú ý tới, đồng tử thiếu nữ cũng không phải là màu xám trắng, mà là màu xanh đen thập phần tương tự với nhân tộc, trong lòng lập tức nghi ngờ, chẳng lẽ nàng không phải người Hôi Giới?

"Như thế nào Chân Linh Tiên Giới lại tiến vào đây?" U Lạc thấy hóa thân Cự Viên của Hàn Lập, dừng lại một chút, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, đôi lông mày nhíu lại hỏi.

"Bất quá là một nhân tộc có chút huyết mạch Chân Linh mà thôi, cũng không nhọc U Lạc cô nương xuất thủ." Âm Quát thản nhiên nói.

Thiếu nữ nghe vậy không nói gì, một bộ dạng từ chối cho ý kiến.

"Nhóm nhân tộc các ngươi ngược lại là rất có ý tứ, đủ cho ta nhìn ngắm một hồi rồi." Âm Quát cũng không tiếp tục để ý thiếu nữ nữa, dời ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, nói ra:

Dứt lời, gã vung tay lên, ấn vuông bị Hàn Lập gắt gao chống đỡ lóe lên ô quang, bốn chữ ấn văn "Bao La Vạn Tượng" đại thịnh huyết quang, sức nặng lại bạo tăng, trùng trùng điệp điệp đè ép xuống dưới.

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu đau đớn, Chân Ngôn Bảo Luân bỗng nhiên thu hồi vào trong cơ thể, toàn lực thúc giục nghịch chuyển chân luân, thân hình bên trong lực lượng giam cầm kỳ dị từ phía dưới ấn vuông khó khăn vọt ra.

Hắn không lựa chọn thối lui ở cửa vào cây cầu mà bỗng nhiên biến đổi phương hướng, toàn lực bắn nhanh về hướng cửa thông đạo Nghiệp Hỏa.

"Càn rỡ! Chạy đi đâu?" Âm Quát khẽ quát một tiếng, tay áo vung lên mãnh liệt.

Đáy Nghiệp Hỏa trì chấn động kịch liệt, tiếp đó từng đám cột đá đen kịt từ trong vọt mạnh ra, lao ra chắn trước người hắn.

Hàn Lập dưới tình thế cấp bách, cổ tay vặn chuyển, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hợp lại làm một, bên trong tích góp từng chút Ích Tà Thần Lôi không giữ lại mà tuôn ra mãnh liệt, trảm nhanh về phía trước.

"Ầm"

Vô số đạo lôi điện màu vàng ngưng tụ lại một chỗ, tạo thành một đạo quang điện màu vàng cự đại, từng trận thanh âm nổ đùng, phá vỡ trùng trùng điệp điệp chướng ngại Nghiệp Hỏa, kích động lên cỗ kiếm khí phong bạo, trùng trùng điệp điệp trảm lên cột đá màu đen phía trước.

Liên tiếp thanh âm nổ "Ầm ầm ầm" vang lên, cột đá màu đen nhao nhao bạo liệt ra.

Thân ảnh Hàn Lập không dừng lại chút nào, từ giữa sóng khí xuyên qua, thẳng đến thông đạo Nghiệp Hỏa, mắt thấy sẽ chui vào trong đó.

Đáng tiếc lại không như mong muốn, vào lúc này một đạo hắc ảnh chớp hiện, nhanh hơn một bước chắn trước người hắn.

Đúng là Âm Quát!

Chỉ thấy gã tung ra một chưởng nhìn như chậm nhưng lại rất nhanh, trong lòng bàn tay giống như có hấp lực, liền kéo lấy cổ áo Hàn Lập, tay kia cầm lấy ấn vuông màu đen lúc trước nhanh như tia chớp ấn xuống trán hắn.

Lúc này Hàn Lập tính gọi ra Chân Ngôn Bảo Luân nhưng đã không kịp, vừa rồi bị một phen giày vò cùng tiêu hao quá độ, bây giờ căn bản ngăn cản

không nổi, bị trùng trùng điệp điệp vỗ vào trên trán.

Hắn cảm thấy toàn thân như bị điện giật, truyền đến một hồi cảm giác chết lặng, Tiên Linh Lực vận chuyển liền bị phong tỏa, toàn bộ cơ thể không còn nửa điểm khí lực, căn bản không thể động đậy.

Âm Quát cầm lấy hắn quay trở về, bên kia Thạch Xuyên Không cũng đã kiệt lực bị bắt, chỉ còn một mình Bách Lý Viêm ác chiến với Tô Lưu đã biến thành Khôi Lỗi Thái Ất.

U Lạc một mực yên lặng đứng xem cuộc chiến thấy thế, tranh thủ đúng thời cơ đột nhiên ra tay đánh lén, Bách Lý Viêm vốn đã yếu thế, sau khi thiếu nữ gia nhập đánh lén tự nhiên càng không tốt, liền bị bắt giam.

Trong lòng Hàn Lập lập tức cảm giác như chìm xuống đáy cốc.

Tuy trong lòng hắn đã có dự tính tình huống xấu nhất, nhưng đối mặt đối thủ cấp bậc Đại La, ba gã tu sĩ Thái Ất Ma Quang, Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm cùng hai tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong là hắn và Thạch Xuyên Không liên thủ, vậy mà ngay cả một khắc đồng hồ đều chống không lại, toàn quân bị diệt.

Trong lòng của hắn càng nghi hoặc, tu sĩ Đại La tọa trấn La Sinh khu này vì sao lại đến cực nhanh như thế? Cho dù bọn hắn phát động cấm chế Hỏa Trì, cũng không thể đến nhanh như vậy, trừ phi là trước đây bọn hắn đã bị phát hiện.

Chẳng lẽ lúc trước ngụy trang đã bị khám phá từ sớm?

Điều này không có khả năng, không nói Ngọc Tiêu Hồ Vĩ kia hàng thật giá thật, mà Ma Quang vốn là thân thể Thái Ất Hôi Tiên, Bách Lý Viêm lại bị Nghiệp Hỏa quấy nhiễu, coi như là một nửa Hôi Tiên Thái Ất cảnh, khí tức trên thân hai người đủ để dọa người, nếu không Hàn Lập cũng sẽ không để bọn họ giả trang Cửu U tộc nhân.

"Lúc trước đấy... Lẻn vào, rõ ràng không có bao nhiêu... sơ hở, ngươi là... Như thế nào phát... hiện chúng ta?" Toàn thân Hàn Lập chết lặng, đầu lưỡi

có chút cứng đờ hỏi.

"Nhìn ngươi thành thật như vậy, ta liền phát thiện tâm khó có được nói cho ngươi biết. Thủ vệ nơi đây cũng không phải đều là U Nô, mà trong đó có một tên là Khôi Lỗi của ta." Âm Quát liếc mắt nhìn hắn, chép miệng nói như thế.

"Vẫn do chủ quan..." Hàn Lập im lặng, trong lòng thở dài một tiếng.

Vào lúc này, Âm Quát nhấc tay trái lên, vỗ về hướng mọi người một cái.

Một tia chớp màu đen từ lòng bàn tay gã bắn ra, "Phanh" một tiếng bạo liệt ra, hóa thành vô số phù văn màu đen nhanh chóng vô cùng chui vào trong cơ thể đám người Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy đan điền dưới bụng đau đớn một hồi như bị kim đâm, trong lòng kinh hãi, cố gắng chịu đứng, trên trán nổi lên gân xanh, vội vàng dò xét đan điền.

Chỉ thấy trong Đan Điền hắn bây giờ chớp động hôi quang, lăng không lơ lửng từng đạo lôi ti màu đen, bao phủ Nguyên Anh vào trong.

Những lôi ti màu đen này tản mát ra một cỗ lực lượng pháp tắc khó hiểu, sau khi Nguyên Anh bị lôi ti giam cầm, Tiên Linh lực trong cơ thể lập tức bị ngưng kết triệt để, dường như bị đông kết lại, không cách nào vận dụng mảy may.

Không chỉ như thế, cỗ lực lượng pháp tắc này còn khuếch tán ra, nhanh chóng lan tràn ra toàn thân hắn.

Tệ hại nhất chính là, lúc này thân thể Hàn Lập trở nên mềm nhũn, sử dụng không được bao nhiêu khí lực, thần thức cũng bị giam cầm ở trong đầu, không cách nào tản ra mảy may.

Ma Quang và những người khác đều biến sắc, hiển nhiên tình huống đều giống như vậy.

------oOo------

Chương 732: U Lao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Âm Quát có vẻ rất hài lòng với thần sắc biến hóa của đám người Hàn Lập, chậm rãi thu tay về.

“Âm Quát, Sát Lôi Pháp Tắc của ngươi ngày càng huyền diệu à, bội phục!” U Lạc một bên chứng kiến cảnh này, hai con ngươi sụp xuống, vỗ tay khen ngợi.

“Chỉ là Sát Lôi Pháp Tắc mà thôi, Hôi Giới tu luyện thành công pháp tắc này không dưới mười người, làm sao có thể so sánh với Bổn mạng pháp tắc của ngươi.” Trong mắt Âm Quát khẽ hiện lên một tia chán ghét, nhưng trên mặt lại mỉm cười nói ra.

U Lạc nghe vậy, nở nụ cười khanh khách.

Dung mạo thật của nàng này không tính là tuyệt sắc, nhưng nụ cười lại tỏa ra vẻ đẹp kinh người, như là trăm hoa đua nở.

Âm Quát nhíu mày, trong mắt chợt lóe lên vẻ âm lệ, nhưng mặt vẫn tươi cười.

“Đa tạ Âm Quát ngươi ngợi khen. Đúng rồi, ngươi định tính xử lý mấy người này thế nào?” U Lạc sau khi cười vài tiếng, rất nhanh thu hồi dáng điệu đó, nghiêm mặt hỏi.

“Mấy con tôm tép nhãi nhép, một chút tu vi như vậy cũng dám lẻn vào Tu

La thành, tất nhiên là có mưu đồ, trước bắt lại, sau tra hỏi kỹ càng, xem rốt cuộc mục đích bọn hắn là gì.” Âm Quát liếc mắt qua đám người Hàn Lập, nói ra.

“Thân phận những người này hỗn tạp, có Nhân Tộc, có Ma Tộc, còn có Hư Hợp Tộc ở Hôi Giới chúng ta, quả thật khó đoán ra mục đích của bọn hắn, có lẽ phải thẩm vấn kỹ lưỡng mới được. Lại nói tiếp, ta cũng có chút kinh nghiệm tra tấn ép cung đấy, sẽ giúp ngươi thẩm vấn một người, thế nào?” U Lạc cười nhạt một tiếng, ngón tay ngọc nhấc lên chỉ về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập trên mặt đất chứng kiến cảnh này, hơi ngẩn ra.

Âm Quát nghe vậy, vẻ mặt tươi cười chậm rãi biến mất, lẳng lặng nhìn nàng U Lạc này, không nói gì.

“Nếu như thế, tiểu nữ khiến ngươi chê cười rồi.” U Lạc giơ tay lên, trong tay áo bay ra một cỗ hào quang đỏ sậm, cuốn đến hướng Hàn Lập.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phía trên Hàn Lập, lóe lên một tia chớp màu đen, bổ vào cỗ hào quang đỏ sậm.

Hào quang đỏ sậm lập tức bạo liệt, phiêu tán ra.

Âm Quát chậm rãi thu hồi cánh tay lại, đầu ngón tay vừa lóe ra một tia điện màu đen.

“Người làm gì vậy?” U Lạc lộ vẻ kinh ngạc, nói ra.

“U Lạc, ngươi đừng tưởng Vực Chủ đại nhân tin ngươi thì ngươi có thể tùy ý làm bậy! Mấy người kia bị bắt ở La Sinh khu, theo quy củ, dĩ nhiên là do ta xử trí, không cần ngươi khoa tay múa chân ở đây!” Trên mặt Âm Quát đột nhiên thay đổi, thản nhiên nói.

“Âm Quát ngươi đã quá lời, tiểu nữ không dám khoa tay múa chân với ngươi, ngươi đã không cần ta hỗ trợ thì quên đi. Nhưng mà có kẻ địch bên ngoài xâm nhập La Sinh khu, chuyện lớn thế này cần được lập tức bẩm báo cho Vực Chủ đại nhân biết.” Sắc mặt U Lạc bình thản nói, tựa hồ cũng

không quan tâm cho lắm.

“Vực Chủ đại nhân hiện giờ đang chủ trì tổ chức Tam Vực hội minh, chuyện nhỏ thế này để ta xử lý là được rồi, chờ tra xét có kết quả, đích thân ta sẽ bẩm báo với lão nhân gia người.” Sắc mặt Âm Quát khẽ biến, lập tức nói ra.

“Tuy nói như thế, nhưng việc này nếu như ta đã thấy được, vẫn nên báo cho Vực Chủ đại nhân một tiếng, Âm Quát đại nhân sẽ bớt đi vài việc.” U Lạc cười nhạt một tiếng, nói ra.

“U Lạc, nói trắng ra đi, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?” Ánh mắt Âm Quát gắt gao nhìn chằm chằm vào U Lạc, sắc mặt giận dữ biến mất như thủy triều, chậm rãi nói ra.

“Tu vi mấy người kia không kém, pháp tắc tu luyện lại càng trân quý có thể đầu cơ kiếm lợi, chẳng qua là vây bắt bọn hắn, ta ít nhiều cũng có ra tay xuất lực, ngươi cũng không nên nghĩ đến việc chiếm hết những chỗ tốt này chứ.” U Lạc cười hắc hắc, nói ra.

“Chuyện gì cứ nói thẳng đi.” Âm Quát biến đổi sắc mặt, im lặng một lát rồi nói ra.

“Người có thể giao cho ngươi, nhưng bảo vật trên người họ thuộc về ta.” U Lạc lập tức nói ra.

“Những người này hơn phân nửa đến từ Chân Tiên Giới, hẳn những thứ trên thân, ở toàn bộ Tu La thành này chắc chỉ phù hợp cho ngươi sử dụng. Tốt, việc này ta đáp ứng.” Âm Quát nghe vậy đuôi lông mày nhảy lên, rất nhanh gật đầu đáp ứng.

U Lạc không nói hai lời, giơ tay lên, một cỗ hào quang đỏ sậm bắn ra, nhanh chóng lướt nhẹ qua trên thân năm người Hàn Lập, cuốn lấy trữ vật pháp khí cùng Tiên Khí rơi bên cạnh tới nàng.

Lúc trước Hàn Lập tế ra chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm giao thủ cùng Âm Quát, nhưng nhanh như chớp bị phong ấn Tiên Linh Lực, chín

chuôi kiếm không còn Tiên Linh Lực duy trì, rơi hết trên mặt đất, bây giờ cũng bị U Lạc lấy đi.

Hàn Lập thấy cảnh này, da mặt bỗng nhúc nhích run rẩy, cúi đầu nghiến răng.

“Bảo bối tốt.” U Lạc nhìn một đống Tiên Khí lơ lửng trước người, nhìn kỹ hơn một chút Tỳ Bà màu bạc của Thạch Xuyên Không cùng chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, tán thưởng một tiếng, lập tức thu mấy thứ này vào.

“Việc này đã xong, tiểu nữ xin cáo từ.” Nàng gật gầu nhẹ với Âm Quát, quay người bay về phía xa, thân ảnh rất nhanh biến mất.

“Đồ xảo quyệt tham lam…” Âm Quát nhìn U Lạc rời đi, trên mặt hiện lên vẻ cừu hận, từ trong kẽ răng hung hăng phun ra một câu.

“Giải hết bọn chúng vào trong U Lao đi.” Gã hít sâu một hơi, đè xuống hận ý trong mắt, quay đầu nhìn đám người Hàn Lập, hừ lạnh nói ra một tiếng, sau đó thân hình nhoáng một cái biến mất vô tung.

Đứng ở một bên, hai gã dị tộc sừng trâu tiến tới, nhấc đám người Hàn Lập lên, phất tay thu hồi xiềng xích, nhưng lại lấy ra một gông xiềng đen kịt đeo vào cho năm người.

Bộ gông xiềng này khóa đầu và nửa người trên, nửa người dưới của đám Hàn Lập còn có thể di chuyển.

Nhưng bọn hắn bây giờ toàn thân vô lực, chỉ có thể miễn cưỡng đứng dậy, vô phương chạy trốn.

Hai tên dị tộc sừng trâu rất nhanh áp giải năm người Hàn Lập ra khỏi tòa kiến trúc hình tròn.

Một chiếc xe thú ngừng ở phía trước, phía sau xe là một vài lồng giam lớn tầm vài trượng, đó là một chiếc xe chở tù.

Hai gã dị tộc sừng trâu ném năm người Hàn Lập vào lồng giam, điều khiển xe đi tới phía trước.

Trên xe tù, năm người Hàn Lập nhìn nhau, tất cả đều im lặng.

Xe chở tù chạy khá nhanh, sau gần nữa ngày, đi đến trước một chỗ kiến trúc màu đen ở La Sinh khu.

Tòa kiến trúc này chiếm diện tích khá lớn, kết cấu hình tứ giác, trên vách tường khảm nạm vô số viên châu màu đen, nở rộ ra từng điểm ánh sáng đen, dường như chớp động liên hồi, làm người nhìn cảm thấy hoa mắt.

Một tên dị tộc sừng trâu lôi từng người Hàn Lập từ xe tù ra, cả đám ngã nhào trên mặt đất.

Âm Quát không chỉ phong ấn Tiên Linh Lực trên người đám Hàn Lập, mà sức mạnh thân thể cũng bị giam cầm, cơ thể trở nên yếu ớt dị thường.

Thân thể Hàn Lập vốn vô cùng mạnh mẽ, dù cho bây giờ bị phong ấn suy yếu, vẫn còn vững chắc, ngược lại không có cảm giác gì.

Đám người Hồ Tam bị ném mạnh xuống, không khỏi khó chịu hừ lên một tiếng.

Nhưng vào lúc này, một người đàn ông áo xám từ trong kiến trúc màu đen đi ra.

Người này thân hình cao lớn, trên trán mọc ra ba cái bướu thịt to, khiến cho dung mạo nhìn có chút dữ tợn, dưới thân khói đen lượn lờ, rõ ràng là một Cửu U tộc nhân.

Khí tức trên người này cũng có phần khổng lồ, đạt đến cảnh giới Thái Ất, đi sau người này là hai gã dị tộc mặc giáp màu xám tro, có lẽ là hai gã U Nô hộ vệ, vẻ mặt cũng hung ác không kém, tay cầm hai cây roi da dài có gai ngược tua tủa.

“Ồ! Tu sĩ Chân Tiên giới! Các người bắt được từ đâu?” Sau khi người đàn

ông áo xám đến gần, hai mắt nhìn kỹ đám người Hàn Lập, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Đây là do Âm Quát đại nhân tự tay bắt được mấy tên dị tộc, đưa bọn chúng vào tầng dưới cùng của U Lao.” Một tên dị tộc sừng trâu mở miệng.

“Là Âm Quát đại nhân tự mình ra tay bắt…” Người đàn ông áo xám nghe vậy, trên mặt chợt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Mấy người kia là Âm Quát đại nhân điểm mặt muốn dùng, đặc biệt dặn dò phải trông giữ cẩn thận.” Dị tộc sừng trâu lần nữa nói ra.

“Nếu là mệnh lệnh của Âm Quát đại nhân, ta biết rõ nên làm thế nào.” Người đàn ông áo xám nghiêm mặt nói.

“Vậy mấy người kia liền giao cho ngươi rồi.” Hai gã dị tộc sừng trâu liếc nhìn đám người Hàn Lập, phân phó lần nữa với người đàn ông áo xám, sau đó quay người hóa thành hai bóng đen bay đi.

“Năm tên nhãi ranh, vào đây!” Người đàn ông áo xám không có hảo ý, liếc đánh giá năm người Hàn Lập, cười dữ tợn một tiếng rồi đi vào toà kiến trúc màu đen phía trước.

Đám người Hàn Lập đành phải nghe lời cất bước đi theo, hai tên hộ vệ giáp màu xám tro đi phía sau cùng.

Đoàn người rất nhanh đi vào tòa kiến trúc màu đen, bên trong khá trống trải, chính giữa có một bệ đá cao nửa trượng.

Xung quanh có tám cây cột đá màu trắng vững chãi, trên cột đá chạm khắc vô số phù văn uốn khúc, còn trên bệ đá chạm khắc từng đường hoa văn, hình thành một cái pháp trận màu đen, chính là một cái truyền tống trận.

“Đi lên.” Người đàn ông áo xám đi đầu bước lên bệ đá, nhàn nhạt nói ra.

Năm người Hàn Lập theo lời, từ cầu thang bên cạnh cũng leo lên bệ đá.

Bách Lý Viêm đi hơi chậm phía sau cùng, một tên hộ vệ bên cạnh nhấc tay lên, roi da trong tay hóa thành một đạo tàn ảnh.

“Nhanh lên!”. Một tiếng giòn vang, bóng roi màu đen hung hăng quất lên thân Bách Lý Viêm.

Da thịt Bách Lý Viêm liền bong tróc, toàn bộ cơ thể bị quật bay vút ra, ngã sấp mặt xuống bệ đá.

Gã đàn ông áo xám dường như không thấy chuyện này, bấm niệm pháp quyết, pháp trận trên bệ đá lập tức đại phóng ánh sáng màu đen, rung động ông ông mãnh liệt.

Thân ảnh mấy người nhoáng một cái, từ giữa pháp trận biến mất vô tung.

…

Hàn Lập thấy hoa mắt, vô số cảnh sắc nhanh chóng hiện lên, một lúc sau thị lực mới khôi phục bình thường, thấy xuất hiện trong một tòa đại điện âm u.

Nơi này sát khí nồng đậm, trong không khí quanh quẩn một cỗ khí âm hàn, thẩu thấm vào cơ thể đám người Hàn Lập như là kim đâm.

Dù thân thể Hàn Lập cứng rắn nhất thì toàn thân cũng hơi run lên.

“Còn không mau đi, lề mề cái gì?” Gã đàn ông áo xám thấy phản ứng của đám người, cười lạnh hắc hắc một tiếng, đi ra ngoài điện.

Đám người Hàn Lập cất bước đi theo, Bách Lý Viêm không nói lời nào từ trên mặt đất bò dậy, đi theo sau lưng mọi người.

Đi ra đại điện, một thông đạo dài xuất hiện phía trước, hai bên thông đạo là từng gian phòng giam, chỉ là hiện tại đại đa số bên trong trống không.

Đứng ở đầu thông đạo này nhìn không thấy điểm cuối, ở giữa không biết có đến bao nhiêu phòng giam.

Từng đợt âm thanh thê lương thảm thiết thỉnh thoảng từ phía trước truyền đến, làm cho lòng người không khỏi bấn loạn, tóc tai muốn dựng lên.

“Nơi này gọi là U Lao?” Hai mắt Hàn Lập nhìn phòng giam bên cạnh, chợt mở miệng hỏi.

Gã đàn ông áo xám chợt dừng chân lại, quay người nhìn thoáng qua hướng Hàn Lập, trong mắt loé lên hung quang, chậm rãi đi tới.

“Đến nơi này mà còn dám tùy tiện nói chuyện, tiểu tử ngươi dường như còn chưa hiểu rõ tình huống a.” Gã đàn ông áo xám lật tay vung lên, trong tay hiện ra một cây roi da dài màu đen, trên thân roi còn trải khắp móc câu, lớn hơn gấp bội so với roi của hai tên hộ vệ kia, nhìn càng dữ tợn hơn.

“Ta chỉ hỏi một vấn đề mà thôi, chẳng lẽ trong U Lao này không cho phép người mở miệng nói chuyện.” Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh nói.

------oOo------

Chương 733: Vô Gian Ngục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Diệp Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Muốn nói chuyện cũng được thôi, chỉ cần ngươi tiếp được Quỷ Cức Tiên(1) này!” Gã áo xám nhe răng cười, nói một câu rồi đột nhiên vung tay lên.

Trường tiên hóa thành một cái bóng dài lớn màu đen, trông như một con Độc Long xuất thế, quất thẳng về mặt Hàn Lập.

Bóng roi còn chưa tới, một luồng khí tức sắc bén đã táp vào mặt hắn, tựa hồ như muốn xuyên thủng da mặt vậy.

Hàn Lập chỉ lẳng lặng đứng yên tại chỗ, chẳng hề có vẻ gì muốn tránh né.

Bóng roi khi còn cách mặt hắn chỉ gang tấc liền dừng lại, mũi roi sắc nhọn lúc này chỉ thiếu vài tấc là đâm tới mắt hắn rồi.

Hàn Lập vậy mà mặt vẫn không đổi sắc, đưa mắt nhìn cây trường tiên màu đen trước mặt, bình thản đến độ mí mắt cũng không nháy một cái.

“Có chút đảm lược, khó trách khiến Âm Quát đại nhân phải tự thân ra tay để bắt. Niệm tình ngươi vi phạm lần đầu nên một roi này bỏ qua cho ngươi, còn dám lắm lời nữa thì không dễ dàng như vậy đâu.” Gã áo xám nhìn chằm chằm Hàn Lập một lúc rồi khẽ rung cổ tay, thu lại cây trường tiên rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hàn Lập chớp mắt một cái, không nói câu nào chỉ cất bước đi theo.

“Lệ đạo hữu, hảo hán không chấp thiệt hơn trước mắt, hay là đừng xung đột với bọn chúng thì hơn.” Thạch Xuyên Không bước tới gần Hàn Lập khuyên nhủ, tiếng nói của y nhỏ tới mức khó ai nghe được.

Hàn Lập gật đầu khẽ.

Hắn vừa rồi đột nhiên lên tiếng không phải do xúc động nhất thời lỗ mãng mà là muốn thăm dò một chút thái độ của gã áo xám với mình.

Thái độ của hai người Âm Quát và U Lạc với hắn khiến trong lòng Hàn Lập có chút bất an khó hiểu.

Qua chuyện vừa xảy ra, trong lòng Hàn Lập đã nắm rõ được một chút.

Đoàn người tiến về phía trước thêm một đoạn, trước mắt liền xuất hiện một không gian to lớn, hơn nữa nhiệt độ không khí nơi đây lại nóng vô cùng.

Đây là một quảng trường dưới lòng đất giống như kiến trúc hình tròn lúc trước, trên đó có những lò lửa cháy hừng hực, liên tục tỏa ra hơi nóng mang nhiệt độ cực cao.

Không khí nơi đây tựa như đang bị thiêu đốt, mỗi nhịp hít thở thôi mà tim phổi như bị lửa táp vào vậy.

Trên quảng trường thấy có dựng nhiều cột đá vững chãi, trên mỗi cột đá lại thấy một tù nhân bị trói vào đó.

Những tù phạm kia đều bị lửa đỏ rực thiêu đốt thân thể, miệng không ngừng gào rống những thanh âm đau đớn thảm thiết.

Đứng cạnh mấy tù phạm là một số vị giám sát áo xám, mỗi người cầm trong tay một thứ giống như ấm nước, cứ thỉnh thoảng lại rót một loại chất màu trắng nhũ vào miệng tù phạm sắp chết.

Những tù phạm sắp chết kia sau khi được rót một ít chất lỏng đó liền khôi phục một chút khí tức, để rồi lại tiếp tục bị lửa thiêu.

Bọn Hàn Lập thấy cảnh này, mặt đều thoáng biến sắc.

“Hắc hắc, tiểu tử, ta thấy ngươi vừa rồi có gan tiếp một roi của ta nên sẽ nói rõ cho các ngươi một chút, nơi đây chính là Luyện Ngục, tầng đầu tiên trong chín tầng U Lao, cứ từ từ thưởng thức đi.” Gã áo xám đảo mắt nhìn bọn Hàn Lập một chút rồi nhe răng cười hắc hắc, giải thích.

“Tổng quản đại nhân!” Một gã giám sát trông thấy gã áo xám, vội vã khom người thi lễ.

Gã áo xám khoát tay, kế đó tiếp tục dẫn Hàn Lập tiến về trước, rất nhanh đã tới một cầu thang hướng xuống, chẳng mấy chốc đã tới tầng dưới.

Tầng này cũng là một quảng trường khổng lồ, có điều trên quảng trường này là những ao nước màu đen tỏa khí tức lạnh lẽo đến thấu xương.

Đáng bàn là trong mỗi ao nước kia lại có một tù phạm đang bị ngâm trong đó, những tù phạm này đều mặt cắt không ra hạt máu, thân mình run lẩy bẩy không thôi, miệng cũng không ngớt kêu la thảm thiết.

“Tầng này là Hàn ngục.” Gã áo xám thuận miệng nói một câu, kế đó lại dẫn mấy người qua chỗ cạnh quảng trường rồi lại lần nữa tới một cầu thang hướng xuống, đi tới tầng thứ ba.

Quảng trường ở tầng thứ ba cũng có một số ao, có điều thứ lấp đầy ao không phải ao mà là đủ dạng rắn rết bọ cạp.

Từng tù phạm bị xua ép tiến vào trong những ao độc trùng này, chịu sự đau đớn do rắn rết cắn xé.

Sau đó là tầng thứ tư, thứ năm, thứ sáu…

Gã áo xám có vẻ muốn để bọn Hàn Lập thấy rõ hết thảy nên mỗi tầng đều dẫn mấy người đi coi một lượt.

Mỗi tù phạm ở mỗi tầng đều đã và đang phải chịu đau đớn khủng khiếp khó

có gì sánh nổi, thậm chí dù là Hàn Lập cũng chưa từng nghe, chưa từng thấy điều tương tự.

Bọn Hồ Tam, Thạch Xuyên Không một đường vừa đi vừa xem, sắc mặt không khỏi tái đi.

Một đoàn người đi mất tròn nửa canh giờ, cuối cùng cũng tới tầng thứ chín của U Lao.

Vượt qua dự đoán của nhóm Hàn Lập, ở tầng thứ chín không thấy mấy thứ tra tấn tù phạm như lò lửa, ao lạnh như vừa rồi, nơi đây chỉ thấy từng gian ngục giam, trông qua còn có phần chỉnh tề trật tự.

Có điều, sát khí ở nơi này cực kỳ nồng đậm, nóng gấp mấy lần những tầng khác, bằng mắt thường có thể thấy, tựa như đang có từng đợt sương mù đang phiêu đãng trôi khắp nơi.

Sát khí ở nơi đây cũng không giống sát khí thông thường, cảm giác như có thêm một luồng khí tức hung ác, ở giữa vùng sát khí quay cuồng kia, mơ hồ có thể nghe được một ít thanh âm tựa như tiếng bách quỷ khóc lúc đêm tối.

Năm người Hàn Lập vừa bước vào tầng này, cả người liền có cảm giác như ngàn cây châm cứng đâm vào, mặt mũi ai cũng biến sắc.

Gã áo xám nhìn thấy bộ dạng đám Hàn Lập liền cười lạnh mấy tiếng, song gã không dừng bước mà tiếp tục đi sâu vào.

Số lượng nhà giam ở đây không nhiều, chỉ chừng hai ba mươi gian, phân nửa số này bị bỏ trống, chỉ có chưa đến một nửa là có tù phạm bị giam bên trong.

Lạ nữa là cả tầng chín này không thấy có một người trông coi nào, những tù phạm kia cũng không rên la tiếng nào, toàn bộ không gian là một vùng im lặng.

“Đi vào!” Gã áo xám mở năm gian nhà giam ra, nhốt mỗi người Hàn Lập vào một gian.

“Nơi đây là tầng thứ chín, Vô Gian Ngục(2), tiếp đây các ngươi cứ ở đó mà hưởng thụ cho tốt đi.” Gã áo xám cười gằn vài tiếng xong lập tức quay người rời đi, tựa như gã cũng không muốn ở lại đây thêm chút nào.

Hàn Lập nhìn gã rời đi xong thoáng nhíu mày, đưa mắt bắt đầu quan sát tỉ mỉ tình cảnh xung quanh.

Đau đớn do sát khí nơi đây xâm nhập cơ thể vẫn nằm trong giới hạn chịu đựng của hắn.

Nhìn mấy lần, Hàn Lập thoáng biến sắc, miệng than khẽ một tiếng.

Nhà tù này cũng không có gì đặc biệt, chỉ bị hạ một ít cấm chế giam cầm rất thông thường.

Bọn Hàn Lập hiện tại chỉ đủ sức để có thể đi đường, đến một chút sức lực mạnh mẽ cũng không phát huy được, thế nên lao ngục dạng này là đủ để giam giữ bọn họ.

Nhà giam ở đây là loại lồng giam hàng rào, có thể dễ dàng trông thấy tù phạm ở lao ngục khác.

Tù phạm bị nhốt nơi đây, ai ai cũng cực kỳ bất phàm.

Hàn Lập dù bị phong ấn Tiên linh lực nhưng yếu tố nội tại như Linh mục thì vẫn vậy, thị lực vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Những kẻ ở đây đều có tu vi cực cao, kém nhất cũng là cấp Kim Tiên, xét tổng thể thì non nửa là tu vi Thái Ất cảnh.

Thêm nữa, tù phạm ở nơi đây không chỉ có người từ các tộc của Hôi giới mà trong đó còn có hai kẻ giống bọn hắn, là người từ Chân Tiên giới.

“Lệ đạo hữu, ngươi phát hiện điều gì à?”

Những nhà tù này đặt sát nhau nên khi nghe Hàn Lập khẽ than một tiếng, kẻ

bị giam ở gian bên cạnh, Thạch Xuyên Không liền lặng lẽ nhích tới gần, nhỏ giọng hỏi.

Hàn Lập cũng không giấu diếm gì, kể qua một lượt những thứ hắn thấy cho Thạch Xuyên Không.

“Lệ đạo hữu, lẽ nào chúng ta thực sự phải ở đây chờ chết? Người vốn thủ đoạn rất nhiều lại cao thâm, xem có kế nào thoát thân không?” Thạch Xuyên Không nhìn hai tên Chân Tiên kia một chút xong liền thu hồi ánh mắt, hiển nhiên là không buồn để ý nữa, chuyển chủ đề hạ giọng bàn bạc kế thoát thân.

“Mấy người chúng ta bị phong ấn Tiên linh lực trong người, giờ chẳng khác gì phàm nhân, chỗ này lại là tầng cuối U Lao, ta có cách gì để thoát chứ.” Hàn Lập cười khổ, đáp.

“Hắc hắc, đã vào U Lao mà còn muốn trốn ra, quá ngây thơ đó.” Đúng lúc này, một tiếng nói lạnh lùng từ phía cạnh bên truyền tới.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không khẽ biến sắc, cùng quay đầu nhìn sang, tiếng nói kia là từ một một nhà giam cách đó không xa phát ra.

Trong nhà giam đó là một nam tử đầu tóc bù xù, chỗ cổ tay cổ chân để hở ra có thể thấy từng chiếc vảy màu đen xám, giống như một loại dị tộc nào đó ở Hôi Giới.

Gã này mặt mũi trông không rõ, có điều đôi tai rất dài, buông thõng dài tới gần vai, có vẻ như thính lực không tầm thường.

Hàn Lập nhìn về phía gã, ánh mắt tập trung quan sát đôi tai lớn trên người gã.

Thần thức bọn hắn cũng bị phong ấn nên không cách nào thi triển truyền âm, vừa rồi hắn với Thạch Xuyên Không nói chuyện đã tận lực ép tiếng xuống nhỏ nhất, chẳng ngờ gã kia vẫn có thể nghe thấy.

“Các hạ là ai? Sao lại nói như thế?” Hàn Lập nhíu mày, cất tiếng hỏi.

“Các ngươi nghĩ U Lao này là chỗ nào chứ?” Gã tai dài không trả lời vấn đề của Hàn Lập, chỉ cười lạnh khặc khặc rồi hỏi ngược lại.

Hồ Tam, Ma Quang, Bách Lý Viêm nghe tiếng nói chuyện liền cùng nhìn lại.

“Nơi đây không phải là một nhà giam của Tộc Cửu U sao?” Thạch Xuyên Không thấy có chút kỳ quái liền hỏi.

“Nhà giam? Ha ha ha! Mấy người các ngươi từ xó nào chạy đến thế? Đến việc này cũng không biết…” Gã tai dài cười sằng sặc.

“Lời này của ngươi là có ý gì?” Thạch Xuyên Không mặt mũi phát sầu, trầm giọng hỏi tiếp.

“Một đám gà mờ, ta nói cho các ngươi biết, U Lao này chính là nơi chế tạo khôi lỗi cao cấp của Tộc Cửu U, tù phạm bị đưa tới giam ở nơi này đều là vật liệu chuẩn bị để chế tạo khôi lỗi đó.” Gã tai dài cười lạnh nhìn Thạch Xuyên Không đầy vẻ châm chọc rồi giải thích.

Thạch Xuyên Không nghe xong, tức thì mặt mũi biến sắc.

Hàn Lập thì chỉ nhíu mày, không lộ vẻ gì quá bất ngờ.

Hắn khi trước đã thấy qua tình hình trong chỗ Luyện Khôi Bảo kia nên khi mới cất bước đi xuống đây đã thầm dự cảm ít nhiều.

“Các ngươi đi một đường từ trên xuống dưới, chắc đã thấy tình hình tất cả các tầng rồi, mấy chỗ đó chính là nơi tiến hành rèn luyện thân thể tù phạm đầu tiên nhằm tạo điều kiện cho việc luyện chế sau đó, từ lúc các người bị bắt đã bị quyết định số kiếp trở thành nô lệ cho Tộc Cửu U rồi, đừng có mơ trốn thoát được.” Gã tai dài càng nói, thần tình càng trở nên kích động, cuối cùng là gào đến khàn cả giọng.

“Nô lệ…” Đám người Thạch Xuyên Không nghe những lời này của gã, sắc mặt trở nên khó coi cực độ.

“Đúng vậy, là nô lệ. Chẳng mấy chốc các ngươi sẽ thành con rối trong tay Tộc Cửu U, cả đời bị chúng điều khiển, chơi đùa trong lòng bàn tay.” Gã tai dài gào thét xong, cả người như bị rút cạn sức lực, ngồi phịch xuống dựa lưng vào nhà giam, đờ đẫn nói.

“Ngươi nói cho rõ coi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Mặt mũi Thạch Xuyên Không tái nhợt, gấp giọng hỏi.

Y là thiếu chủ Quảng Nguyên Trai, thân phận cao quý, bản thân có ngạo khí của mình, nếu như bị biến thành nô lệ để mặc cho kẻ khác sai khiến, vậy thà chết còn hơn.

Gã tai dài dường như đã không còn hào hứng gì, mặc kệ Thạch Xuyên Không hỏi thế nào cũng không đáp lấy nửa câu.

“Vị đạo hữu này có vẻ biết chút ít về Khôi Lỗi thuật của Tộc Cửu U, ta ở Bách Tàng khu từng xem qua một Luyện Khôi Bảo, tình hình trong đó đúng là có phần giống như mấy tầng phía trên.” Hàn Lập nhìn gã tai dài kia rồi chậm rãi lên tiếng.

Gã tai dài hơi đảo mắt quan sát Hàn Lập một chút, có điều nhìn xong gã vẫn không định nói gì thêm.

“Khôi Lỗi thuật của Tộc Cửu U đúng là độc bộ Hôi Giới. Cái chỗ Bách Tàng Khu kia cùng lắm chỉ chế tạo mấy thứ khôi lỗi thứ phẩm chạy nhanh, sức lớn, trong người cũng không bị trồng U Hồn Trùng, sau khi bị luyện thành khôi lỗi thì ý thức bản thân cũng mất, như thế cũng coi như chết thoải mái, các ngươi bị đưa tới nơi này thì khác, chẳng mấy chốc các ngươi sẽ bị cấy U Hồn Trùng vào trong người, chẳng cách nào quyết định sống chết của bản thân, chỉ có thể chấp nhận mãi mãi bị Tộc Cửu U nô dịch.” Một âm thanh già nua từ một phòng giam khác truyền tới, nhìn lại thì là một lão giả tóc bạc phơ.

Lão giả này cũng là dị tộc của Hôi Giới, mặt mũi tuy đầy vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, khí thế hung ác dọa người nhưng dung mạo, ngũ quan không khác gì bọn Hàn Lập.

Điểm khác chỉ là sau lững lão mọc một cái đuôi đen rất dài trông như đuôi rắn, không biết là tộc nào nữa.

"U Hồn Trùng? Đó là thứ gì?" Hàn Lập nhìn về phía lão giả tóc trắng, hỏi.

Đám Thạch Xuyên Không cũng nhất loạt nhìn về phía lão giả kia.

Chú giải:

(1) Quỷ Cức Tiên: Theo từng chữ, quỷ trong ma quỷ, Cức ở đây là gai nhọn, tiên là dạng roi mềm dài, đầu roi thường gắn thêm vật sắc nhọn bằng kim loại. Tên của vũ khí này có thể hiểu là Cây roi đầy gai quỷ.

(2) Vô Gian Ngục: Chính xác là Vong Ngữ đặt tên theo tầng cuối của 18 tầng địa ngục. Theo như các điển tịch thì tầng 18 này có tên là Vô Gian Đạo hay A Tỳ Địa Ngục, nơi thời gian là vô tận, không gian vô biên, kẻ bị đày xuống đây sẽ vĩnh viễn bị giam cầm trong bóng tối.

------oOo------

Chương 734: Thất bại trong gang tấc?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"U Hồn Trùng? Ha ha, nếu các ngươi muốn biết, vậy thì để ta nói cho các ngươi biết một chút, U Hồn Trùng này là thần thông đặc thù của Cửu U Tộc, người U Hồn tộc có thể rút lực lượng hồn phách người khác ra, rồi dùng bản mệnh thần thông tế luyện thành U Hồn Trùng" Lão già tóc bạc tựa hồ như đùa cợt, sau đó giải thích.

"Rồi thả U Hồn Trùng vào trong cơ thể sao?" Lông mày Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Không sai. Một khi trùng này chui vào thần hồn người khác sẽ đảo khách thành chủ khống chế hành động đối phương, thân thể, thậm chí cả tư duy ý nghĩ nữa. Dùng U Hồn Trùng luyện thành Khôi Lỗi là cao cấp nhất, Khôi Lỗi còn giữ được ý thức, tất cả năng lực, đến cả pháp tắc cũng đều giữ lại. "Lão già tóc bạc gật đầu nhẹ, tiếp tục nói.

Vừa nghe xong, sắc mặt tất cả mọi người, kể cả Thạch Xuyên Không đều trở nên khó nhìn.

"Sao lại có dị thuật này chứ, nếu thực sự như vậy, ta nguyện ý tự hủy Nguyêm Anh mà chết còn hơn phải sống trong cái xác không hồn." Mặt mũi Thạch Xuyên Không vàng như đất, rồi sau đó hung hãn nói ra.

"Tự hủy Nguyên Anh? Bây giờ chúng ta chưa cùng đường, sao ngươi lại

cam tâm tự sát chứ? Ma Quang nhìn Thạch Xuyên Không một cái, lạnh lùng nói ra.

"Nếu còn một tia hy vọng, ta cũng không dễ gì tự sát cả? Hồ Tam hít sâu một hơi, cười khổ một tiếng.

"Khó trách Cửu U Tộc có thể thống lĩnh Cửu U Vực nhiều năm như vậy, quả nhiên là có chỗ dựa" Bách Lý Viêm cũng thở dài, nói.

Hàn Lập không nói lời nào, ánh mắt lay động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

"Ta có thể cảm ứng lực lượng thần hồn mạnh mẽ của các hạ, tuy vậy ngươi cũng đừng nghĩ ngăn cản được nó, căn bản U Hồn Trùng không cách nào ngăn được." Tựa hồ lão già tóc bạc nhìn thấu suy nghĩ Hàn Lập, mở miệng nói ra.

"Vậy trong người các ngươi đã bị gieo U Hồn Trùng rồi sao? Hàn Lập liếc lão già tóc bạc cùng nam tử tai dài kia, hỏi.

"Đúng vậy, những người đang ở tầng chín này, trừ năm người các ngươi ra, thì nười nào cũng đã bị gieo U Hồn Trùng rồi." Trong mắt lão già tóc bạc lóe lên hung quang, tựa hồ chạm vào vết sẹo sâu trong đáy lòng, rồi lập tức thở dài một tiếng, nói ra.

"Ngoại trừ biến thành một cỗ Khôi Lỗi, thật là không còn cách nào khác hay sao? Hàn Lập lại hỏi.

"Bọn ta đều đã không còn hy vọng, nếu năm người các ngươi không muốn biến thành như bọn ta bây giờ, tốt nhất thì nên tự sát ngay đi, một khi đã bị gieo U Hồn Trùng vào, đến lúc đó muốn tự sát cũng không được nữa rồi." Lão già tóc bạc cười lạnh một tiếng, nói.

"Đa tạ các hạ chỉ điểm. "Hàn Lập nghe vậy, liền chắp tay về lão già tóc bạc, rồi không nói gì nữa.

Đám người Thạch Xuyên Không, Hồ Tam nghe vậy cũng trầm mặc lại, thần sắc trên mặt trở nên âm tình bất định.

Hàn Lập im lặng chốc lát, lắc đầu không suy nghĩ nhiều nữa, mà khoanh chân ngồi xuống, vừa chịu đựng thống khổ sát khí nơi này nhập thể, vừa cảm hứng tình hình trong người lúc này.

Hắn phát hiện trong đầu, lúc này nhộn nhạo từng vòng gợn sóng màu đen, phát ra lực lượng giam cầm cường đại, phong ấn cả lực lượng thần thức cùng thần thồn hắn lại.

Tuy thần thức hắn bị giam cầm, nhưng vẫn có thể cảm ứng được trong cơ thể như trước, trong đan điền đang bị từng đạo tia sét màu đen bao phủ, không chừa một khe hở nào.

Ngay lúc này Nguyên Anh của hắn cũng bị giam cầm bên trong những tia sét chằng chịt, không cách nào nhúc nhích được cũng như ngăn cách liên hệ với Hàn Lập.

Những tia sét màu đen này không những giam cầm Nguyên Anh, mà còn không ngừng tuôn ra từng điểm sương mù màu đen, từ từ chui vào Nguyên Anh, còn ăn mòn vào lục phủ ngũ tạng khắp người hắn.

Tuy vậy nhục thể của hắn vô cùng cường đại, lục phủ ngũ tạng từ lâu đã trở nên cứng cỏi vô cùng, tuy lúc này bị chút ít sương mù màu đen ăn mòn, nhưng vẫn còn có thể ngăn đỡ được, cũng không đáng lo lắm.

Nhưng Nguyên Anh thì lại khác, lúc này bên ngoài đã phủ kín một tầng màu đen nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mơ hồ lộ ra vài phần dữ tợn.

"Đáng chết!" Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thầm mắng một tiếng.

Hiện giờ hắn đã bị cắt đứt liên hệ với Nguyên Anh, không cách nào dò xét biến hoá này sẽ tạo thành bao nhiêu nguy hại đối với Nguyên Anh của hắn, nhưng có thể tưởng tượng được, một khi mình gián đoạn liên hệ với Nguyên Anh quá lâu, tuyệt đối sẽ tạo thành tổn thương không thể lường được.

Hàn Lập hít sâu một hơi, rồi đè nén căm phẫn trong lòng lại, ánh mắt nhìn

xuống ngón tay một cái.

U Lạc chỉ lấy pháp khí trữ vật trên người hắn, chứ không cảm ứng tồn tại của không gian Hoa Chi, xem ra trong cái rủi lại còn có cái may.

Phải biết rằng, gần nửa thân gia trên người hắn đều nằm bên trong không gian Hoa Chi, thậm chí Chưởng Thiên Bình cũng nằm trong đấy, nếu mà để người khác phát hiện ra, đến lúc đó chính hắn cũng không dám nghĩ đến.

Tiếc là Thiên Hồ Hoá Huyết Đao lại bị hắn thu vào bên trong Pháp Khí trữ vật, hiện giờ đã rơi vào trong tay U Lạc rồi, nếu không lúc này có lão gia hỏa Thạch Kinh Hậu tựa hồ biết rõ về Cửu U Tộc, thì có lẽ có chút cơ hội xoay chuyển.

Ánh mắt Hàn Lập âm thầm quan sát xung quanh, tin tưởng không có ai theo dõi cấm chế trong này, lúc này dựa lưng vào tường nhà tù, tay phải đỡ trán, làm ra bộ dáng như chịu đựng không nổi thống khổ khi sát khí nhập thể vậy.

Hắn toàn lực điều động lực lượng thần thức trong đầu, rồi lao vào trùng kích gợn sóng màu đen trong đầu.

Những gợn sóng cấm chế này chỉ tác dụng trói buộc lực lượng thần thức trong đầu, không cách nào thả ra ngoài, chứ chưa giam cầm hoàn toàn.

Tu vi của hắn lúc này đã đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, cho dù không cách nào tiến thêm một bước, thế nhưng trong những năm đi vào Hôi Giới này, trong lúc hắn rãnh rỗi thì đa số thời gian hắn đều tu Luyện Thần Thuật, cho nên lực lượng thần thức có chút tiến bộ.

Mặc dù cấm chế gợn sóng màu đen cường đại vô cùng, nhưng vẫn bị Hàn Lập vận động toàn bộ lực lượng thần thức lao lên, gây nên chấn động một chút.

"Có tác dụng!" Trong lòng Hàn Lập vui mừng, rồi tiếp tục vận chuyển lực lượng thần thức, phóng tới gợn sóng màu đen.

Từng đợt lực lượng thần thức nối tiếp nhau không ngừng trùng kích lên trên gợn sóng màu đen.

Trong nháy mắt đã qua một canh giờ, gợn sóng màu đen chấn động càng lúc càng nhiều nhưng vẫn chưa lộ ra kẽ nứt nào.

Sắc mặt Hàn Lập có chút trắng bệch, hiện giờ Tiên Linh Lực của hắn đã bị phong ấn, cho nên việc thúc giục lực lượng thần thức trong thời gian dài lại làm cho thân thể của hắn gánh vác lớn vô cùng.

Tuy vậy cho dù có gánh vác lớn ra sao, hắn cũng không thể ngừng được, gã Âm Quát kia chẳng biết khi nào sẽ tới đây, trong mấy người có thể hắn là người đầu tiên bị cưỡng ép gieo U Hồn Trùng vào người, đến lúc đó sợ là hết cách xoay chuyển rồi.

Cho nên, nhất định trước khi gã đến phải vùng vẫy thoát khỏi cấm chế trong người, rồi sau đó không tiếc bất cứ giá nào cũng phải chạy thoát khỏi chỗ này.

Trong lòng Hàn Lập tính toán, rồi hít sâu một hơi, tiếp tục vận chuyển lực lượng thần thức trùng kích phong ấn.

Rất nhanh lại qua thêm một canh giờ nữa, hắn không ngừng trùng kích cấm chế gợn sóng màu đen trong đầu, rốt cuộc cũng có chút nới lỏng.

Trong lòng Hàn Lập mừng thầm, lại lần nữa vận dụng toàn bộ lực lượng thần thức, hung hăng trùng kích cấm chế gợn sóng màu đen.

Gợn sóng màu đen chấn động dữ dội, nhất là gần chỗ chính giữa thần hồn lại chấn động kịch liệt vô cùng.

"Niệm Kiếm Quyết!"

Hai mắt Hàn Lập sáng lên, thần hồn trong đầu lóe lên mãnh liệt, từ đó bắn ra một đạo tinh quang, hóa thành một thanh kiếm ảnh mơ hồ, đâm vào chính giữa gợn sóng màu đen.

"Xoẹt xoẹt" một tiếng, rốt cuộc cấm chế gợn sóng màu đen cũng đã bị đâm một kẽ nứt nho nhỏ, rồi đạo thần niệm kiếm ảnh kia từ đó lao ra, lóe lên chui vào không gian Hoa Chi.

Ngay khi thần niệm kiếm ảnh vừa lao ra, gợn sóng màu đen liền lóe lên dữ dội, rồi lập tức lấp đầy đạo kẽ nứt đó, làm nó khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập không để ý đến cấm chế gợn sóng màu đen nữa, mà điều khiển cỗ lực lượng thần thức kia chui sâu vào trong không gian Hoa Chi.

Ở lầu các trong không gian Hoa Chi, có một bóng người màu vàng đang đứng thẳng ngửa đầu nhìn lên trời, chính là Giải Đạo Nhân.

Ngay đúng lúc đó, một đạo tinh quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong lầu các, rồi hóa thành một đạo thân ảnh Hàn Lập mơ hồ.

"Hàn đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì à? Sao đột nhiên ta lại bị cắt đứt liên hệ với ngươi." Giải Đạo Nhân liền đi tới, hỏi.

"Đã xảy ra nhiều chuyện, nói rất dài dòng, hiện giờ ta đã bị người khác phong ấn Tiên Linh Lực rồi lại bị giam giữ nữa..." Bóng người mơ hồ mở miệng nói ra, kể lại đơn giản chuyện xảy ra bên ngoài cho Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân tinh thông pháp tắc lôi điện, có lẽ có cách phá giải cấm chế trong người của hắn.

"Sát Lôi pháp tắc... Trong trí nhớ của ta quả thật biết chút ít tin tức về cái này, Sát Lôi pháp tắc thuộc dị loại trong lôi điện pháp tắc, có thể xem như đồng nguyên với lôi điện pháp tắc của ta, hẳn là có ích trong việc phá giải cấm chế trong đan điền của ngươi, tuy vậy cấm chế trong người ngươi là do Đại La Cảnh hạ thủ, cho nên ta cũng không nắm chắc lắm." Giải Đạo Nhân trầm ngâm một chút, mở miệng nói ra.

"Có tác dụng là tốt rồi, chỉ cần Giải đạo hữu có thể đánh vỡ một đạo phong ấn cấm chế bên trong đan điền ta, ta liền có thể thúc giục Thời Gian pháp tắc, tự động phá giải cấm chế." Khuôn mặt bóng người mơ hồ lộ vẻ vui mừng, nói ra.

"Nếu đã như vậy, ngược lại ta có mấy phần nắm chắc." Giải Đạo Nhân gật đầu nói.

"Vậy thì làm phiền Giải đạo hữu chuẩn bị ở đây, đợi khi ta quay về liền bắt đầu ra tay." Bóng người mơ hồ nói một tiếng, rồi quay người bay ra bên ngoài, bay tới một góc dược viên.

Dược viên nơi đấy có gieo trồng một cây Linh Thảo màu đen xì, tỏa ra cỗ mùi hương kỳ lạ, đó chính là Vạn Hồn Thảo.

Từ khi từ đổi Linh Thảo này từ tay Thạch Xuyên Không, Hàn Lập sợ để nó lâu trong hộp ngọc sẽ ảnh hưởng dược lực của Vạn Hồn Thảo, cho nên đã mang nó trồng vào bên trong không gian Hoa Chi.

Bóng người mơ hồ vung tay lên, một luồng hào quang thoáng một cái đã quấn lấy cây Vạn Hồn Thảo, rồi từ từ rút nó ra, trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng.

May là hắn đã mang cây này trồng trong không gian Hoa Chi, lại đúng lúc hắn đang cần thứ này.

Bằng vào lực lượng cây Vạn Hồn Thảo này, hắn có thể nắm chắc năm thành, nội ứng ngoại hợp, liền phá giải cấm chế gợn sóng màu đen trong đầu.

Chỉ cần cấm chế trong đầu bài trừ, rồi mượn lực lượng Giải Đạo Nhân, phá giải cấm chế Sát Lôi trong đan điền, thì cơ hội nắm chắc hơn nhiều.

Đang ngẫm nghĩ, bóng người mơ hồ đã quấn lấy Vạn Hồn Thảo, rồi tính quay trở về, chợt sắc mặt bóng người lập tức trở nên khó coi vô cùng, ngừng thân hình lại.

Đúng lúc này, bên trong tầng chín U Lao, một thân ảnh áo đen đang từ lối vào từ từ bay tới, chính là Âm Quát.

"Đáng chết!" Hàn Lập âm thầm cắn răng, cúi đầu xuống.

Đám người lão già tóc bạc thấy Âm Quát xuất hiện, trên mặt đều giật mình.

Thân hình Âm Quát nhoáng một cái, đã bất ngờ xuất hiện trước nhà tù ngay chỗ Hàn Lập, rồi nhìn Hàn Lập, trong mắt lộ vẻ nóng bỏng.

Hàn Lập thấy vậy, trái tim liền chùng xuống, hắn chậm rãi đứng người lên.

Chẳng lẽ lại thất bại trong gang tấc sao?

Không chờ Hàn Lập suy nghĩ nhiều, Âm Quát đã vung tay bấm niệm pháp quyết, trên cấm chế cửa lao lóe lên, rồi tự động mở ra, gã cất bước đi vào, tiếp đó không nói lời nào vung tay lên.

Từ mặt đất lóe lên điện quang, lăng không tuôn ra hai cái bàn tay lôi điện màu đen dài khoảng một trượng, thoáng cái đã trói thân thể Hàn Lập lại, một mực giam cầm hắn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí xung quanh thân thể bị xiết chặt, tiếp đó không thể nào động đậy được.

Đám người Thạch Xuyên Không thấy vậy, đều cả kinh.

"Ngươi muốn luyện ta thành Khôi Lỗi U Hồn Trùng sao?" Hàn Lập cũng không có ý phản kháng, mà nhìn Âm Quát, từ từ mở miệng nói ra.

------oOo------

Chương 735: Thực trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"A, xem ra ngươi đã biết rõ, ngược lại giảm cho ta phải giải thích. Lại nói tiếp, ngươi có thể tu thành Thời Gian pháp tắc, coi như là một nhân tài, ngày sau thành thành thật thật theo ta, xuất lực cho ta, tự nhiên ta sẽ không bạc đãi ngươi." Âm Quát cười nhạt một tiếng, đưa tay điểm một cái.

Một đoàn màu đen từ trong ngón tay gã bắn ra, quay tròn ngưng tụ lại biến thành một hạt châu đen kịt hình bầu dục, mặt ngoài có từng vòng linh văn màu bạc nhạt, thoạt nhìn rất giống trứng trùng nào đó.

Sắc mặt Âm Quát trịnh trọng bấm niệm pháp quyết điểm ra, mặt ngoài trứng trùng màu đen chớp lên Linh văn, nhanh chóng nhúc nhích, không bao lâu một quái trùng màu đen lớn chừng ngón cái từ trong chậm rãi chui ra.

Quái trùng này tương tự con sên, trên thân có hơn mười xúc tu dài ngắn không đồng nhất, khuôn mặt bị một đoàn hắc quang bao phủ, mơ hồ hiện ra một mặt người, có bảy tám phần tương tự Âm Quát, thoạt nhìn quỷ dị vô cùng.

"U Hồn Trùng!"

Hàn Lập nhìn quái trùng màu đen này, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại, trong nháy mắt sắc mặt trở nên khó coi vô cùng.

"Không nên chống cự, ngoan ngoãn để nó bám vào thần hồn của ngươi, kỳ thật quá trình này rất là tuyệt đấy, hảo hảo hưởng thụ đi!" Âm Quát lạnh lùng nói một tiếng, lần nữa bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

U Hồn Trùng bắn ra "Vèo" một tiếng, rơi vào mi tâm Hàn Lập, nhanh chóng thẩm thấu vào trong.

Trước mắt Hàn Lập lập tức tối sầm, đầu đau nhức kịch liệt một hồi, tựa hồ có một cây đinh sắt nung đỏ đốt vào trong đầu, hắn nhịn không được phát ra một tiếng kêu đau đớn, thân thể không ngừng run rẩy.

U Hồn Trùng nhanh chóng tiến nhập vào trong đầu, lập tức chui đến hướng thần hồn của hắn.

Bức tường cấm chế màu đen trong đầu hắn tựa hồ không ảnh hưởng chút nào với nó, lóe lên liền xuyên qua.

Không bao lâu, nó liền đi tới trong thần thức hải Hàn Lập, mặt ngoài có từng sợi hào quang lượn lờ, nhanh chóng hiện ra một thần hồn tiểu nhân, ngũ quan giống y chang Hàn Lập.

"Mơ tưởng phụ thể trên người ta, Niệm Kiếm bí quyết!" Thần hồn tiểu nhân nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân lóe lên một đạo kiếm ảnh óng ánh bắn ra, nhanh chóng trảm lên thân U Hồn Trùng.

"Xoẹt" một tiếng, U Hồn Trùng đơn giản bị chém thành hai nửa, sau đó bạo liệt ra, hóa thành hai luồng hắc khí.

Nhưng mà sau một khắc hai luồng hắc khí lại hòa làm một thể, lập tức ngưng tụ lại hóa thành U Hồn Trùng, tiếp tục bay đến hướng thần hồn, dường như nó không bị thương tổn chút nào.

Thần hồn tiểu nhân cả kinh, nhưng không có kinh hoảng, bên ngoài thân lại loé lên tinh quang.

Một đạo Thần Niệm Chi Liên bắn ra, trong nháy mắt quấn lấy U Hồn Trùng, sau đó quấn thêm vài vòng, một mực cuốn lấy nó.

Trên mặt U Hồn Trùng lộ ra một tia trào phúng, thân thể uốn éo, "Phanh" một tiếng bạo liệt ra, tránh thoát Thần Niệm Chi Liên trói buộc, hóa thành

một đoàn sương mù màu đen chạy thoát.

Khoảng cách giữa U Hồn Trùng và thần hồn Hàn Lập vốn không xa, sương mù màu đen lại cuồn cuộn bay vọt tới phía trước, lập tức đụng chạm vào thần hồn.

Sương mù màu đen lần nữa ngưng tụ, hóa thành hình dạng U Hồn Trùng, mơ hồ một cái liền nhào vào trên người tiểu nhân thần hồn Hàn Lập, nhúc nhích chui vào bên trong.

Thần hồn tiểu nhân hoảng hốt, trong miệng phát ra một tiếng rít, bên ngoài thân đại phóng tinh quang.

Có vài sợi xiềng xích óng ánh từ trong cơ thể nó bắn ra, lóe lên biến thành một lồng giam xiềng xích, bao phủ U Hồn Trùng lại.

U Hồn Trùng bị Thần Niệm lồng giam một mực bao lại, tựa hồ bị áp chế thật lớn, thân thể chuyển động chậm lại gấp mấy lần.

Chỉ là Thần Niệm lồng giam này đã chậm một bước, tuy bao được U Hồn Trùng lại, nhưng non nửa thân thể trùng này đã chui vào bên trong thần hồn.

Mà U Hồn Trùng kia cũng không dừng lại, thân thể đột nhiên nở rộ từng trận hắc quang, tiếp tục ngọ nguậy chui vào bên trong thần hồn Hàn Lập.

Thần hồn tiểu nhân thấy cảnh này, lập tức khẩn trương, bên ngoài thân đại phóng tinh quang, từng đạo xiềng xích óng ánh bắn ra, bao trùm tầng tầng U Hồn Trùng lại, cuối cùng bản thân nó cũng bị bao phủ vào trong.

Hắc mang tinh quang đan vào cùng một chỗ, va chạm với nhau kịch liệt.

"Hừ..." Đuôi lông mày Âm Quát nhảy lên, lạnh lùng nhìn toàn thân Hàn Lập run rẩy.

"Không biết sống chết, ngươi đã muốn chịu nhiều đau đớn, ta liền thành toàn ngươi!" Gã hừ lạnh một tiếng, trong miệng lẩm bẩm, năm ngón tay

trảo vào hư không hạ xuống.

Năm đạo hắc quang từ đầu ngón tay gã không ngừng bắn ra, nhao nhao chui vào trong đầu Hàn Lập.

Trong nháy mắt thất khiếu Hàn Lập đồng thời chảy ra máu tươi, thân thể run rẩy gấp mấy lần, co rút vặn vẹo, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Một màn này làm cho sắc mặt đám người Thạch Xuyên Không chung quanh đại biến, nhưng khổ nỗi không ai giúp gì được. Bên trong những lồng giam cách đó không xa, đám người lão già tóc bạc cùng nam tử tai dài nhìn qua Hàn Lập, nhao nhao lắc đầu, bộ dạng như đã nói mà hắn không chịu nghe khuyên nhủ nên giờ phải chịu thiệt.

"Hắc hắc, có ý tứ! Để xem tiểu tử ngươi đến cùng có ba đầu sáu tay gì, có thể chèo chống được bao lâu?"

Trên mặt Âm Quát lộ ra vẻ bạo ngược khoái ý, chẳng những không dừng tay mà năm ngón tay phát ra hắc quang càng thêm thô to hơn.

Trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, Âm Quát mới dừng tay lại, đồng thời bấm niệm pháp quyết vung lên, thu hồi hai đạo đại thủ lôi điện trên người Hàn Lập, lóe lên rồi biến mất.

Bây giờ nửa người Hàn Lập tụ huyết, toàn bộ cơ thể lâm vào hôn mê.

Đại thủ lôi điện biến mất, hắn không hề hay biết lập tức ngã "Bịch" một tiếng rơi trên mặt đất, không nhúc nhích chút nào, khí tức cũng cực kỳ yếu ớt, tựa hồ bị trọng thương.

"Không biết tốt xấu." Âm Quát cười lạnh một tiếng, quay người đi ra khỏi phòng giam Hàn Lập, nhìn qua Thạch Xuyên Không ở phòng bên cạnh.

Thạch Xuyên Không nhìn thấy rõ tình huống Hàn Lập trong mắt, trong lòng phát lạnh, thấy Âm Quát nhìn sang, sắc mặt lập tức biến đổi.

Thân ảnh Âm Quát nhoáng một cái, trực tiếp xuyên qua cấm chế phòng giam Thạch Xuyên Không, lóe lên xuất hiện ở bên trong, gã vung tay lên.

Một tiếng sấm sét vang lên, hai đại thủ lôi điện màu đen lăng không lơ lửng hiện ra, bắt lấy thân thể Thạch Xuyên Không.

Tính nhẫn nại của Âm Quát tựa hồ bị Hàn Lập làm tiêu hao hết sạch, không nói một lời, bàn tay to lớn một phát bắt lấy đầu Thạch Xuyên Không, trên bàn tay đại phóng hắc quang thẩm thấu vào bên trong.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không đại biến, trong miệng lập tức phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, ngũ quan thất khiếu đều tuôn ra máu tươi.

Một khắc đồng hồ sau, Âm Quát buông lỏng tay ra.

Thạch Xuyên Không cũng đã mất đi ý thức, thân thể mềm nhũn ngã "Bịch" một tiếng trên mặt đất, không còn nhúc nhích.

Âm Quát lạnh lùng nhìn Thạch Xuyên Không, quay người đi ra nhà tù, đi qua phòng giam Hồ Tam kế bên.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết rất nhanh lại vang lên, quanh quẩn chung quanh.

Sau nửa canh giờ, Âm Quát từ trong nhà giam Bách Lý Viêm bay ra.

Lúc này năm người Hàn Lập đều nửa người đẫm máu nằm trên mặt đất, không có nhúc nhích.

Sắc mặt Âm Quát hơi trắng bệch, hít sâu một hơi, lúc này mới khôi phục lại một chút.

"Chúc mừng Âm Quát đại nhân, lại đạt được năm cái Khôi Lỗi thật tốt." Đại hán áo xám kia không biết từ chỗ nào đi ra, khuôn mặt tràn đầy vẻ lấy lòng nói.

"Năm người này ta có trọng dụng, Âm Thiện, ngươi phải trông coi cho tốt,

không được để xảy ra sơ suất!" Trên mặt Âm Quát lộ ra vẻ tươi cười, lập tức dặn dò.

"Âm Quát đại nhân yên tâm, thuộc hạ tất nhiên không dám mảy may lười biếng." Đại hán áo xám vội vàng cam đoan nói.

"Năm người này đã gieo vào U Hồn Trùng rồi, còn cần trăm ngày mới có thể triệt để dung hợp, chờ bọn hắn tỉnh lại lập tức đưa đến Huyền Âm cung, đừng cho khu vực khác tiếp xúc năm người này." Trong đầu Âm Quát hiện ra thân ảnh U Lạc, lần nữa dặn dò.

"Thuộc hạ minh bạch, bất quá Âm Quát đại nhân liên tục gieo năm con U Hồn Trùng này, thân thể không sao chứ?" Đại hán áo xám nghe vậy ánh mắt khẽ động, lập tức gật đầu đáp ứng, sau đó khuôn mặt tràn đầy vẻ ân cần hỏi han.

"Không sao, bất quá tiêu hao một ít lực lượng Bản Nguyên sát mà thôi, tu dưỡng một đoạn thời gian sẽ khôi phục. Ngươi làm tốt việc này, ta sẽ có phần thưởng cho ngươi." Âm Quát nói xong, thân hình chớp một cái liền tiêu thất trong hư không, tựa hồ vội vã về tu dưỡng.

Đại hán áo xám vội vàng khom người nói lời cảm tạ, một hồi lâu mới đứng thẳng lên.

Gã nhìn thoáng qua năm người Hàn Lập, cười lạnh một tiếng, quay người đi ra ngoài, nhưng vừa đi vài bước chợt ngừng lại.

Chỉ thấy một thân ảnh tinh hồng mảnh mai từ cầu thang thông đạo đi xuống tầng thứ chín, đúng là U Lạc.

"U Lạc cô nương, tại sao ngươi lại có thời gian rãnh rỗi đến U Lao này, không nghênh đón từ xa, thất lễ." Đại hán áo xám hơi ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ sáng lạn tươi cười, nghênh đón.

"Như thế nào, U Lao này ta không thể tới sao?" Đôi mắt U Lạc nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói ra.

"Đương nhiên không phải, U Lạc cô nương đến U Lao, Âm mỗ tất nhiên là hoan nghênh không thôi." Sắc mặt đại hán áo xám biến đổi, có chút sợ hãi nói.

U Lạc hừ một tiếng, cất bước đi vào bên trong.

"U Lạc cô nương, người tới đây có chuyện gì không?" Đại hán áo xám vội vàng đi theo, cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm.

U Lạc cũng không để ý đại hán áo xám, phối hợp đi vào bên trong, rất nhanh ngừng lại trước nhà tù giam đám người Hàn Lập.

Đại hán áo xám nhớ lại lời Âm Quát vừa mới nói, sắc mặt khẽ biến.

"Âm Quát đại nhân thật sự không biết lưu tình a, dù muốn luyện năm người này thành Khôi Lỗi, cũng không cần ra tay hung ác như thế, Âm Thiện chủ quản, ngươi nói có phải không?" U Lạc nhìn bộ dạng năm người Hàn Lập, thở dài, quay đầu nhìn đại hán áo xám, tự nhiên cười nói.

Trong miệng đại hán áo xám chỉ lên tiếng ừ ừ, tựa hồ không dám nghị luận sau lưng Âm Quát.

Bàn tay U Lạc trắng như ngọc nhấc lên, "Xùy" một tiếng vang nhỏ, một đạo ánh sáng âm u từ đầu ngón tay nàng bắn ra, sau đó chia ra làm năm, trực tiếp xuyên qua cấm chế chung quanh nhà tù, bay vào trong đó.

"U Lạc cô nương, ngươi đây là muốn..." Sắc mặt đại hán áo xám khẽ biến, nhịn không được tiến lên trước.

U Lạc vẫn bấm niệm pháp quyết, năm đạo ánh sáng âm u chợt lóe lên, biến thành năm đạo xúc tu mềm mại hết sức nhỏ thoáng dò xét qua mi tâm đám người Hàn Lập, sau đó lập tức thu về.

Đại hán áo xám thấy vậy, sắc mặt buông lỏng.

"Xem ra Âm Quát đại nhân chỉ cưỡng ép đưa U Hồn Trùng vào trong thần hồn năm người này, như thế thật khinh xuất, tuy rằng có thể luyện thành

Khôi Lỗi, bất quá U Hồn Trùng cùng thần hồn năm người tương dung cần một đoạn thời gian rất dài. Chỗ này ta có chút Thiên Âm Tốc Hồn Đan, ngươi cho bọn hắn phục dụng mỗi ngày một hạt, có thể giảm bớt thời gian luyện khôi cần thiết." U Lạc lật tay lấy ra một cái bình ngọc màu đen, ném cho đại hán áo xám.

Miệng bình ngọc dán một trương phù lục màu đen, tuy cách thân bình nhưng có từng trận chấn động hồn lực tinh thuần từ bên trong truyền ra.

"Thiên Âm Tốc Hồn Đan!" Sắc mặt đại hán áo xám khẽ biến.

Đan này rất nổi danh trong Cửu U tộc, có thể điều trị tổn thương thần hồn, đối với tồn tại Đại La cảnh cũng có hiệu quả, trân quý vô cùng, đại hán áo xám trông thấy mà thèm nhỏ cả dãi.

Đám người Hàn Lập vốn cần nửa tháng mới có thể tỉnh lại, nhưng đã có bình Thiên Âm Tốc Hồn Đan này, chỉ sợ không cần năm ngày liền có thể thanh tỉnh.

Chỉ là vì sao U Lạc lại xuất ra Thiên Âm Tốc Hồn Đan trân quý bực này, tương trợ Âm Quát luyện khôi...

Đầu óc đại hán áo xám thoáng có chút mơ hồ không nghĩ ra được.

------oOo------

Chương 736: Không thể giải thích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"U Lạc cô nương hiểu rõ đại nghĩa, Âm mỗ thay mặt Âm Quát đại nhân cảm tạ." Ý nghĩ trong đầu đại hán áo xám chuyển động, không chút chần chờ lập tức thi lễ một cái nói lời cám ơn.

"Trong bình này có không ít Thiên Âm Tốc Hồn Đan, chỉ dùng trên người năm người này, hẳn là còn thừa lại một ít, liền tặng cho Âm Thiền chủ quản ngươi đi. Âm Thiền chủ quản vừa mới tiến giai Thái Ất cảnh trung kỳ trăm năm trước, những đan dược này chắc là có thể giúp ngươi củng cố tốt cảnh giới a." U Lạc mỉm cười nói tiếp.

"Đa tạ U Lạc cô nương, ngày sau nếu có gì phân phó, cứ việc nói ra, Âm Thiền tuyệt không hai lời." Đại hán áo xám đại hỉ, nói cám ơn.

Gã vừa mới dùng thần thức dò xét thoáng qua một chút, phát hiện trong bình ngọc này có chừng bốn mươi viên Thiên Âm Tốc Hồn Đan, trừ đi đám người Hàn Lập phục dụng, hẳn là còn lại mười mấy viên, những đan dược này đủ cho gã cũng cố hồn lực còn có chút bất ổn, cũng có tác dụng tăng phúc tu vi không nhỏ, tối thiểu tiết kiệm được mấy nghìn năm khổ tu.

"Nếu như Âm Thiền chủ quản nói như thế, ta cũng không khách khí, sau khi năm người này tỉnh lại, ta muốn mượn dùng một chút, mong rằng Âm Thiền chủ quản ngươi hỗ trợ nhiều hơn." U Lạc sửa sang lại mái tóc nơi thái dương, cười nói.

"A..." Đại hán áo xám thi lễ một cái, đang tính đứng thẳng người lên, nghe vậy toàn thân cứng ngắc tại chỗ, hận không thể đánh vào miệng mình một cái.

"Như thế nào, việc này làm ngươi cảm thấy khó khăn à?" Đôi mắt đẹp U Lạc lóe lên, nói ra.

"U Lạc cô nương, cũng không phải tại hạ không nguyện ý hỗ trợ, chẳng qua là năm người này Âm Quát đại nhân dùng để luyện Khôi Lỗi, nếu muốn mượn bọn hắn, cần phải được Âm Quát đại nhân cho phép..." Đại hán áo xám xoa xoa bàn tay, cẩn thận cười lấy lòng nói.

"Lần này Âm Quát đại nhân thoáng một phát cô đọng ra năm đầu U Hồn Trùng, khẳng định nguyên khí tiêu hao thật lớn, không quá thời gian một tháng căn bản sẽ không xuất quan. Ta mượn năm người này chỉ vì một chuyện nhỏ, sử dụng không lâu, trước sau tối đa cần hai ba ngày, chỉ cần ngươi không nói, ta không nói, việc này chỉ có trời biết đất biết, Âm Quát đại nhân làm thế nào biết được?" U Lạc cười khanh khách một tiếng, nói như thế.

"Cái này..." Đại hán áo xám nghe vậy, nhìn nhìn bình ngọc màu đen trong tay, hình như có chút động tâm.

"Lại nói, coi như ngày sau Âm Quát đại nhân biết được, ta dùng nhiều Thiên Âm Tốc Hồn Đan như vậy trợ giúp hắn luyện khôi, chẳng qua là mượn nhờ năm người này thoáng một chút, Âm Quát đại nhân đại nhân đại lượng, về tình về lý cũng sẽ không để ý a." U Lạc mỉm cười nói.

"Tuy nói như vậy, nhưng Âm Quát đại nhân đã nói trước..." Đại hán áo xám vẫn có chút chần chờ.

"Ta mượn năm người này cũng không phải là vì việc tư, mà là có quan hệ với Vực Chủ đại nhân, Âm Thiền chủ quản nếu không đáp ứng, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, chẳng qua là sự tình Vực Chủ đại nhân có điều gì sai sót, ngày sau lão nhân gia người hỏi, ta cũng chỉ nói sự thật mà thôi." Sắc mặt U Lạc hơi chuyển sang lạnh lẽo, nói ra.

"Nếu là làm việc cho Vực Chủ, tại hạ không dám không đáp ứng." Nội tâm đại hán áo xám rùng mình, ý nghĩ nhanh quay ngược trở lại, lập tức cười khổ nói ra.

"Vậy thì nhờ cậy Âm Thiền ngươi rồi." U Lạc nhoẻn miệng cười, vỗ nhẹ đầu vai đại hán áo xám, cũng không nói thêm gì, quay người rời đi.

Đại hán áo xám đưa mắt nhìn nàng ly khai, im lặng đứng yên thật lâu, cuối cùng thở dài, quay người đi trở về, bấm niệm pháp quyết mở cửa nhà lao Hàn Lập đi vào.

Gã mở phù lục trên nắp bình ngọc màu đen ra, hơi nghiêng thân bình, một viên đan màu xám đen lớn chừng ngón cái lăn ra.

Đại hán áo xám kiểm tra cẩn thận viên đan một chút, xác nhận không vấn đề mới đút cho Hàn Lập ăn.

Đan dược vào bụng, trên thân Hàn Lập chấn động, khí tức nhanh chóng trở nên vững vàng.

Đại hán áo xám quay người đi vào những phòng giam khác, cho mỗi người ăn một viên Thiên Âm Tốc Hồn Đan, sau đó mới ly khai.

...

Ầm ầm!

Trong lúc vô tri vô giác, Hàn Lập cảm thấy trong đầu sấm sét vang dội một hồi, mỗi một lần sấm sét nổ vang, lại có một cỗ đau nhức kịch liệt kéo tới đau tận xương tủy, xé rách cả ý thức của hắn.

"Chẳng lẽ hết thảy lại xong như vậy..." Một cỗ tuyệt vọng tràn ngập trong lòng Hàn Lập.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt có chút hoảng hốt, có chút mông lung.

Chẳng biết tại sao, U Lao âm u trước mắt tựa hồ bắt đầu trở nên tươi đẹp, cảnh vật bốn phía cũng mơ hồ một hồi rồi phát sinh biến hóa, những thanh chắn lồng giam kia biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một toà sảnh

đường trang nhã, bên cạnh còn có mấy giàn hoa cổ kính, phía trên trồng một ít kỳ trân hoa cỏ.

Ở giữa sảnh đường đặt một bộ bàn ghế gỗ khéo léo, trên ghế gỗ là một thân ảnh mông lung, đang cúi đầu nhìn xem cái gì đó.

Bóng người dần dần rõ ràng, tóc đen áo trắng, dáng người mỹ lệ, nghiễm nhiên là một thiếu nữ trẻ tuổi.

"Uyển Nhi!" Trong nội tâm Hàn Lập rung động, không kìm lòng được thở nhẹ ra.

Nữ tử áo trắng ngẩng đầu, lập tức một khuôn mặt đã xuất hiện qua vô số lần trong mộng xuất hiện ở trước mặt hắn, đôi mắt sáng, da trắng như tuyết, dưới chiếc mũi thanh tú là một vòng môi son lung linh, không phải là Nam Cung Uyển thì là người nào?

Nhưng ngay lúc nàng kia muốn mở miệng nói gì đó thì ý thức hắn lại run lên bần bật, hết thảy bốn phía đột nhiên biến mất không còn sót lại chút gì, hắn phảng phất như triệt để rơi vào bóng tối, không ngừng rơi vào vực sâu không đáy.

Không biết qua bao lâu, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một dòng nước ấm, du tẩu khắp nơi.

Những sấm sét đau nhức kịch liệt kia lập tức nhanh chóng yếu bớt, ý thức của hắn bị phá thành mảnh nhỏ chậm rãi chắp vá lại với nhau.

Dòng nước ấm không kéo dài bao lâu, rất nhanh biến mất vô tung, sấm sét cùng đau nhức kịch liệt trong đầu lại lần nữa kéo tới, bất quá đã giảm một ít so với lúc trước.

Qua một đoạn thời gian, dòng nước ấm kia lại xuất hiện lần nữa, trong đầu Hàn Lập lại cảm thấy ôn nhuận dễ chịu hơn.

Trong thời gian tiếp theo, cỗ nhiệt lưu này lại lần lượt xuất hiện, ý thức Hàn Lập càng ngày càng nguyên vẹn, rốt cuộc lúc dòng nước xuất hiện lần thứ

tư thì một cảm giác quen thuộc mà lạ lẫm tràn ngập trong đầu hắn.

Con mắt Hàn Lập rung động thoáng một phát, mở mắt ra, nóc nhà lao ngục rơi vào trong tầm mắt của hắn.

Tuy ý thức hắn đã khôi phục, nhưng thân thể vẫn đau nhức kịch liệt không chịu nổi, không thể động đậy chút nào.

"A!"

Một tiếng kêu nhẹ truyền đến, sau đó một bóng người xuất hiện trong mắt Hàn Lập, chính là đại hán áo xám kia, mắt gã nhìn xuống Hàn Lập.

"Mới bốn ngày đã khôi phục ý thức, thần thức ngược lại khá là cường đại." Đại hán áo xám chậc chậc nói ra.

Hàn Lập muốn nói gì đó, nhưng toàn thân vô lực, căn bản không cách nào lên tiếng được.

"Nếu như ngươi đã tỉnh, quả Thiên Âm Tốc Hồn Đan thứ năm này cũng cho ngươi ăn luôn a." Đại hán áo xám lấy ra một bình ngọc màu đen, đổ ra một quả đan dược màu xám đút vào trong miệng Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn đại hán áo xám, cũng không có phí công phản kháng.

"Tiểu tử, coi như các ngươi gặp may mắn, nếu không có những đan dược này, các ngươi tối thiểu còn phải chịu đựng thống khổ hơn mười ngày nữa mới có thể tỉnh lại." Đại hán áo xám cười lạnh hai tiếng, quay người đi ra ngoài, rất nhanh rời khỏi tầm mắt Hàn Lập, nghe thanh âm là đi ra hướng bên ngoài.

Hàn Lập thu hồi tâm tư, vội vàng dò xét tình huống trong người.

Đan điền cùng cấm chế trong đầu vẫn còn, kinh mạch và cơ thể cũng tổn thương không nhẹ, tăng thêm gông xiềng trên người, nên không thể động đậy chút nào.

Hàn Lập không để ý thương thế trên người, lập tức dò xét thần hồn trong đầu, sắc mặt rất nhanh trầm xuống.

Chỉ thấy thần hồn trong đầu lẳng lặng đứng đó, chẳng lẽ U Hồn Trùng kia đã triệt để sáp nhập vào trong?

Trái tim Hàn Lập chùng xuống, nhớ tới tác dụng của U Hồn Trùng, toàn thân mơ hồ run rẩy.

"A, không đúng!" Rất nhanh hắn phát hiện tình huống trong người có chút không giống với mình tưởng tượng.

Bên trong thần hồn là U Hồn Trùng kia đang bị mấy sợi xiềng xích giam cầm, đúng là Thần Niệm Chi Liên của hắn, mà bên ngoài Thần Niệm Chi Liên còn có một tầng chất dẻo bao lấy.

U Hồn Trùng tựa hồ bị tầng chất dẻo này đóng băng ở bên trong, không thể động đậy chút nào.

Ý thức Hàn Lập vẫn bảo trì nguyên vẹn, cũng không có cảm giác bị ngoại vật khống chế.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Trong lòng của hắn buông lỏng, rồi lại tràn đầy nghi hoặc.

Vào thời khắc này, viên đan xám đen hắn vừa mới nuốt vào trong bụng bắt đầu hòa tan ra, rất nhanh hóa thành một cỗ nhiệt lưu tràn vào trong đầu, nhanh chóng khuếch tán ra.

Trong đầu Hàn Lập vốn vẫn còn đau đớn lập tức giảm đi, thần hồn phảng phất như ngâm trong suối nước nóng, cực kỳ thoải mái.

Hắn hồi tưởng lại trong lúc hôn mê trong đầu thỉnh thoảng dâng lên từng trận nhiệt lưu, xem ra chính là công hiệu viên đan màu xám đen này.

Dược hiệu đan này bất phàm như thế, tất nhiên là vật cực kỳ trân quý, theo lời đại hán áo xám kia nói, hắn đã ăn vào năm viên đan này rồi, không biết

vì sao người này lại cho mình phục dụng như vậy?

"A!" Sắc mặt Hàn Lập chợt hơi đổi.

Cỗ nhiệt lưu du tẩu trong đầu, từng đạo tinh quang hết sức nhỏ hầu như không thể thấy rõ từ đó bay ra, dung nhập vào trong thần hồn, sau đó chui vào tầng quang màng bao phủ bên ngoài U Hồn Trùng kìa.

Rõ ràng quang màng hơi chớp động, chậm rãi dày thêm một chút.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, trong nội tâm lập tức chuyển qua vô số ý nghĩ, nhưng liền lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt chậm rãi hô hấp, điều chỉnh tình huống trong thân thể.

Gần nửa ngày sau, hắn bỗng nhiên mở to mắt, trong cơ thể tích góp từng tí một khí lực, chậm rãi giãy giụa ngồi dậy.

Hắn bất động thanh sắc nhìn chung quanh một cái, sau đó dùng tay che mặt, trên mặt lại lộ ra vẻ thống khổ.

Ngay sau đó, trên ngón tay hắn loé lên một đạo tinh quang, lăng không nhiều ra một cây Linh thảo màu đen, chính là Vạn Hồn Thảo.

Hàn Lập quét nhìn khắp nơi, đồng thời há miệng đưa Linh thảo vào trong miệng, nhanh chóng nhai rồi nuốt xuống.

Hiện tại tuy Tiên Linh Lực của hắn đã bị phong ấn toàn bộ, không cách nào mở ra không gian Hoa Chi, nhưng bằng vào cỗ thần thức lực lúc trước phóng vào trong đó, vẫn có thể từ bên trong lấy ra một ít vật nhỏ.

Trong phòng giam cách đó không xa chính là nơi giam lão già tóc bạc kia, thân thể lão khẽ động, quay đầu nhìn thoáng qua hướng Hàn Lập, ánh mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

Hàn Lập tựa lưng vào tường nhà tù, cúi đầu mắt rủ xuống, không có nhúc nhích.

Bất quá giờ phút này trong đầu hắn đang long trời lở đất, toàn bộ thần thức lực của hắn điên cuồng dũng động, từng làn sóng liên tục đánh thẳng vào cấm chế gợn sóng trong đầu.

Không biết có phải vì liên tục phục dụng năm viên đan xám đen kia hay không, thần thức lực của hắn lại tăng cường một ít, cấm chế gợn sóng màu đen liên tục rung động.

Cùng lúc đó, từng cỗ hắc khí xa xa không ngừng từ trong cơ thể hắn tràn vào trong đầu.

Cỗ hắc khí này tản mát ra nhè nhẹ huỳnh quang, chính là dược lực Vạn Hồn Thảo.

Hắc khí tán phát ra từng trận chấn động thần hồn cường đại, so với thần hồn lực của Hàn Lập chỉ hơi yếu một chút, nhưng cực kỳ bướng bỉnh, phảng phất như một con ngựa hoang khó thuần phục.

Giữa hắc khí cuồn cuộn, mơ hồ có thể nghe được từng trận tiếng gầm oán linh.

Vạn Hồn Thảo sống ở trong vực sâu nơi u hồn tử linh tụ tập, kỳ thật chính là do vô số hồn phách oán lực ngưng tụ thành, muốn hấp thu tăng cường thần hồn lực là cực kỳ khó khăn, trong đó hơn phân nửa dược lực sẽ bị lãng phí tiêu mất.

Bất quá giờ phút này Hàn Lập cũng không phải muốn hấp thu, mà là muốn lợi dụng thần hồn lực thảo này để phá giải gợn sóng cấm chế màu đen kia, ngược lại là vừa đúng tác dụng.

------oOo------

Chương 737: Rốt cuộc là người nào?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập hít sâu một hơi, sau đó nhắm hai mắt lại, hết sức chăm chú điều khiển những hắc khí trong đầu do Vạn Hồn Thảo biến thành, từ bên ngoài trùng kích vào gợn sóng cấm chế màu đen, ý đồ phá vỡ cấm chế.

Đã có kinh nghiệm phá cấm chế lúc trước, hơn nữa giáp công hai mặt trước sau, hắc quang mặt ngoài gợn sóng cấm chế màu đen rất nhanh lộ ra dấu hiệu buông lỏng.

Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời, quyết đoán lần nữa thi triển thần thông Niệm Kiếm Quyết, bất quá lần này không phải một đạo, mà là một hơi ngưng thành ba đạo kiếm quang óng ánh, từ giữa thần hồn lóe lên phóng ra, trảm lên ba khu vực gợn sóng màu đen.

"Xùy" "Xùy" "Xùy "

Nương theo đó là ba tiếng nứt giống như tơ lụa bị xé ra, phía trên gợn sóng cấm chế màu đen bị chém ra ba vết nứt thật nhỏ.

Gợn sóng cấm chế màu đen sáng lên mãnh liệt, chỗ bị nứt có từng sợi hắc khí lượn lờ, mắt thấy liền muốn khép lại. Nhưng vào thời khắc này, ba đạo xiềng xích óng ánh từ giữa thần hồn bắn nhanh ra, cắm lên ba vết nứt, đúng là Thần Niệm Chi Liên.

Gợn sóng cấm chế màu đen chớp động hắc quang, kiệt lực lấp đầy ba chỗ bị tổn hại, bất quá Thần Niệm Chi Liên cực kỳ vững chắc, mặc cho cấm chế

màu đen trùng kích thế nào cũng không thể lấp kín lại được.

Không chỉ như thế, ba đầu Thần Niệm Chi Liên còn nở rộ từng đợt tinh quang, vặn vẹo không thôi, ý đồ mở rộng ba chỗ nứt ra.

Hắc quang và mũi nhọn ánh sáng đan vào trùng kích giằng co với nhau, khiến cho khu vực thần thức hải Hàn Lập loạn thành một mảnh.

Hàn Lập thấy tình hình này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, lần nữa nhắm mắt lại, vận chuyển lực lượng thần thức cùng dược lực Vạn Hồn Thảo, tiếp tục trước sau giáp kích gợn sóng cấm chế màu đen...

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua một ngày một đêm.

Trong nhà lao âm u, toàn bộ cơ thể Hàn Lập vẫn như cũ nghiêng dựa vào tường, không nhúc nhích chút nào, nhưng tình huống trong đầu hắn lại tựa như mặt biển sóng to gió lớn, xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Gợn sóng cấm chế màu đen bây giờ thình lình đã phá vỡ hơn mười đường nứt, từng đường nứt đều cắm một sợi Thần Niệm Chi Liên vào và không ngừng vặn vẹo.

Lực lượng thần thức Hàn Lập, còn có dược lực Vạn Hồn Thảo trước sau không ngừng trùng kích cấm chế màu đen này.

Nhìn kỹ có thể thấy tầng cấm chế này đã ảm đạm hơn nhiều so với trước, vả lại đang kịch liệt rung động lắc lư, nhưng vẫn như cũ một mực cố thủ tại đó, cũng không triệt để bị phá vỡ.

Lúc này, đầu Hàn Lập cũng đã gục xuống, sắc mặt đã mơ hồ trắng bệch, thỉnh thoảng có từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn xuống.

Một ngày một đêm liên tục đánh sâu vào, lực lượng thần thức trong đầu hắn tiêu hao thật lớn, dược lực Vạn Hồn Thảo cũng đã tiêu hao quá nửa, hiển nhiên duy trì liên tục loại trạng thái này sẽ không được bao lâu nữa.

"Không hổ là phong ấn của tu sĩ Đại La cảnh, không thể tiếp tục kéo dài

nữa rồi!"

Hàn Lập nghĩ đến đây, mãnh liệt cắn răng một cái, hơn mười sợi Thần Niệm Chi Liên trong đầu chỉ thoáng một cái toả sáng hào quang, đồng thời điên cuồng vũ động, giống như hơn mười đầu xúc tu, mãnh liệt xé rách về bốn phương tám hướng.

Gợn sóng cấm chế màu đen run rẩy kịch liệt, vết nứt lập tức bị xé nứt ra một chút, hắc quang cũng tản mát ra.

"Nứt ra cho ta!"

Hai mắt Hàn Lập đỏ tươi một mảnh, trong lòng điên cuồng hét lên một tiếng, lực lượng thần thức trong đầu lập tức như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, cuồng mãnh đến hướng Thần Niệm Chi Liên.

Hơn mười sợi Thần Niệm Chi Liên kẹt trong vết nứt cấm chế nhao nhao sáng ngời, lại thô to thêm vài phần, lần nữa cố sức xé ra.

Hắc khí bên ngoài do Vạn Hồn Thảo biến thành ngưng tụ cuồn cuộn, biến thành hai đại thủ màu đen, một phát bắt được gợn sóng cấm chế màu đen, mãnh liệt kéo một phát.

Gợn sóng cấm chế màu đen lần nữa run lên, phát ra trận trận thanh âm nứt vỡ như tiếng tơ lụa bị xé, vết nứt lại lớn ra thêm vài phần, cả cấm chế thoạt nhìn so với trước đây mỏng manh hơn vài phần, nhưng cũng không có dấu hiệu tan vỡ nào, vẫn còn một mực thủ vững.

"Niệm Kiếm Quyết!"

Trong lòng Hàn Lập điên cuồng hét lớn một tiếng, lực lượng thần thức còn lại trong đầu trong khoảnh khắc hóa thành một thanh kiếm quang óng ánh, sau đó hướng về một chỗ, một hồi đan vào ngưng tụ biến thành một đạo kiếm ảnh óng ánh cự đại.

Kiếm ảnh mơ hồ một cái, trảm lên gợn sóng cấm chế màu đen.

"Két "

Gợn sóng cấm chế màu đen lập tức bị xé nứt ra một cái lỗ hổng thật lớn, rốt cuộc chống đỡ không nổi, sau một tiếng trầm đục triệt để bạo liệt ra, tiêu tán vô tung.

Hầu như cùng lúc dó, dược lực Vạn Hồn Thảo cũng đã không nhiều lắm, bị gợn sóng cấm chế màu đen xông lên cũng triệt để phiêu tán.

Thân thể Hàn Lập căng thẳng chợt buông lỏng, miệng há lớn thở dốc, lực lượng thần thức trong đầu lúc này đều đã tiêu hao sạch sẽ, trước mắt biến thành màu đen, hầu như muốn bất tỉnh.

Một ngày một đêm trùng kích đã dùng hết tinh lực toàn thân hắn, nhưng cuối cùng đã phá vỡ một cấm chế, làm trong lòng hắn tràn ngập hưng phấn.

"Không được, không được mê man." Hàn Lập cắn chặt răng giúp cho bản thân bảo trì thanh tỉnh, chậm rãi thổ nạp hô hấp.

Thời gian trôi qua từng chút, trọn vẹn qua một hai canh giờ, lực lượng thần hồn trong đầu hắn vốn đã hao hết mới khôi phục được một chút, tuy còn lâu mới khôi phục hoàn toàn nhưng tối thiểu trước mắt không biến thành từng trận màu đen nữa.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, thúc giục thần thức dò xét các khu vực khác trong cơ thể.

Lúc trước tuy rằng hắn có thể cảm ứng tình huống các nơi trong cơ thể, nhưng cuối cùng không kịp sử dụng thần thức để dò xét kỹ càng.

Kết quả sau khi điều tra một chút, trong lòng của hắn lại trầm xuống.

Những khu vực khác trên người hắn tuy rằng cũng bị lực lượng cấm chế giam cầm, nhưng cũng không mạnh mẽ, chỉ là bị sát lôi cấm chế trong đan điền ảnh hưởng, chỉ cần có thể phá giải cấm chế trong đan điền, khu vực khác lập tức có thể giải quyết dễ dàng.

Chỉ là sát lôi cấm chế trong đan điền lợi hại vượt xa hắn dự đoán lúc trước, vượt xa gợn sóng cấm chế màu đen trong đầu có thể so sánh, mặc dù có Giải Đạo Nhân tương trợ, chỉ sợ cũng khó có thể phá giải.

Hàn Lập chau mày, ý niệm trong đầu nhanh quay ngược trở lại, tìm kiếm phương pháp phá giải sát lôi cấm chế.

Vào thời khắc này, một hồi tiếng bước chân từ xa truyền đến.

Sắc mặt hắn khẽ biến, lập tức thu hồi thần thức, đồng thời cúi đầu xuống.

Chỉ thấy xa xa ở cửa thông đạo tầng chín, hai thân ảnh một cao một thấp xuất hiện ở chỗ đó, không phải ai khác, chính là đại hán áo xám Âm Thiện cùng thiếu nữ U Lạc.

Hàn Lập dùng khóe mắt liếc nhìn lướt qua U Lạc, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn cảm thấy cử chỉ nàng này có chút kỳ quái, nhất là bản thân nàng đã đưa đan dược cho đại hán kia, hắn mới có thể có một loạt cử động tự cứu lấy mình, nhưng mục đích thật sự của nàng là gì, chẳng lẽ lại không biết điểm này?

Chẳng lẽ nàng này dụng tâm kín đáo, còn có mục đích gì đó không cho ai biết, hoặc là Cửu U Vực Chủ kia còn có âm mưu gì?

Đang cân nhắc, Hàn Lập rủ đầu xuống thấp hơn, lực lượng thần thức trong đầu nội liễm đến cùng một chỗ, không tản mát ra một chút chấn động thần thức nào.

"Đã có một tên tỉnh rồi à" U Lạc đảo mắt qua phòng giam bốn người Thạch Xuyên Không, cuối cùng rơi vào trên thân Hàn Lập, trong mắt đẹp hiện lên một tia kinh ngạc, tùy ý nói.

"Thần hồn tu sĩ Nhân tộc này tựa hồ rất cường đại, hôm qua cũng đã thanh tỉnh. Đương nhiên cũng may mắn nhờ có Thiên Âm Tốc Hồn Đan của U Lạc cô nương, nếu không hắn cũng giống như đầu heo mê man đến mười

ngày nửa tháng mới có thể tỉnh lại?" Đại hán áo xám liếc nhìn Hàn Lập, nói ra.

"A, bốn ngày đã tỉnh lại, thần hồn xác thực cường đại vô cùng. Bốn người khác hôm nay cũng phải làm cho tỉnh lại, thời gian không còn nhiều lắm, Vực Chủ lão nhân gia người vẫn đang chờ đấy. Ngươi đi đút thuốc, ta sẽ giúp ngươi một chút." U Lạc gật đầu nhẹ, lập tức khuôn mặt ngưng lại nói.

Đại hán áo xám lên tiếng đáp ứng, bấm niệm pháp quyết mở ra phòng giam Bách Lý Viêm, lấy ra một quả Thiên Âm Tốc Hồn Đan đút cho Bách Lý Viêm ăn.

Hai tay U Lạc quét ngang trước người, năm ngón tay bấm ra một loại pháp quyết cổ quái hoa lan.

Từng đạo hắc mang nổi lên, trong đó xen lẫn từng điểm phù văn màu đen, quay tít một vòng hóa thành một đóa hoa sen màu đen.

Ngón tay U Lạc khẽ động, hoa sen màu đen từ trên tay nàng bắn ra, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một quang điểm màu đen, chui vào trong mi tâm Bách Lý Viêm.

Trên đầu Bách Lý Viêm lập tức nở rộ đạo đạo hắc mang, chiếu làn da y cũng thành một màu đen.

Bên trong hắc mang hiện ra một hư ảnh nữ tử chân trần dung mạo ung dung, mặc hà y, ngồi trên đài sen, gương mặt tươi cười, làm cho người ta một loại cảm giác yêu thương vạn vật, giống như mẹ của vạn vật.

Hư ảnh nữ tử mờ ảo nhấc cánh tay lên, bàn tay khẽ vuốt lên đầu Bách Lý Viêm, trong miệng thì thào gì đó, phảng phất như mẫu thân đang thức tỉnh hài tử.

Trên đầu Bách Lý Viêm lập tức hiện ra từng đạo rung động màu đen, khuếch tán ra chung quanh.

Hư không phụ cận rung động ông ông mãnh liệt, mơ hồ có thể nghe được

một ít tiếng ngâm xướng Phạn âm.

Sau một khắc, thân thể Bách Lý Viêm run lên bần bật, chậm rãi mở mắt ra.

Hư ảnh nữ tử lóe lên phiêu tán, hắc mang trên đầu Bách Lý Viêm tản mát ra cũng theo đó biến mất.

Trong phòng giam kế bên, Hàn Lập nhìn thấy một màn này, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Dù xem U Lạc cô nương gọi hồn chú bao nhiêu lần, cũng làm cho người xem cảm thấy không đủ, nghe nói dù là người đã vẫn lạc, chỉ cần tử vong không quá ba ngày, thi thể vẫn còn bảo tồn, hơn nữa hồn phách không bị đánh tan, đều có thể thông qua thuật này phục sinh, không biết có đúng không?" Trong mắt đại hán áo xám hiện ra vẻ khâm phục, mở miệng hỏi.

"Người kế tiếp." U Lạc tản đi hắc mang trong tay, cũng không trả lời câu hỏi của đại hán áo xám, thần tình lãnh đạm nói.

"Đúng, tại hạ lắm mồm." Đại hán áo xám ngượng ngùng cười cười, vội vàng quay người đi ra rồi mở phòng giam Hồ Tam, cho y ăn một quả Thiên Âm Tốc Hồn Đan.

Hai tay U Lạc bấm niệm pháp quyết, lần nữa thi triển hồn chú, Hồ Tam rất nhanh cũng mở mắt ra.

Đại hán áo xám cùng U Lạc lại làm tiếp, đồng dạng cũng gọi Ma Quang cùng Thạch Xuyên Không tỉnh lại.

"Âm Thiện chủ quản, chuyện kế tiếp cần phải giữ bí mật, chắc ngươi cũng biết phải làm sao cho thỏa đáng." U Lạc nhìn về phía đại hán áo xám, ngữ điệu ngưng trọng nói ra.

Đại hán áo xám khẽ giật mình, lập tức gật đầu nhẹ, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Ngoại trừ phòng giam năm người Hàn Lập, tất cả phòng giam chung quanh

nổi lên đạo đạo hắc quang, hình thành một màn sáng màu đen che khuất lại.

"Ta đã mở ra cấm chế ở các phòng giam khác, các ngươi từ từ nói chuyện, sau đó lại gọi ta là được." Đại hán áo xám mở miệng nói ra một câu, dứt khoát quay người đi ra bên ngoài.

Ngay lúc gã quay người, U Lạc nhanh như tia chớp đưa tay điểm một cái vào hậu tâm đại hán áo xám, một đạo hắc mang như điện bắn ra, trong nháy mắt chui vào trong cơ thể đại hán.

Đại hán áo xám đột nhiên biến sắc, nhưng không kịp làm gì thì trên đầu gã lóe lên một đoàn hắc mang.

Trên mặt đại hán lộ vẻ kinh sợ, thần tình trong nháy mắt ngưng kết, toàn bộ cơ thể vẫn không nhúc nhích, tựa hồ bị thi pháp chế trụ.

Năm người Hàn Lập nhìn thấy một màn ngoài dự đoán này, sắc mặt tất cả đều biến đổi nhìn về phía U Lạc.

U Lạc thu tay lại, chậm rãi đi đến trước phòng giam Hàn Lập, phất tay mở lao lồng đi vào.

"Nghe các ngươi vừa nói chuyện, tựa hồ các hạ muốn chúng ta làm một chuyện, không biết là chuyện gì?" Hàn Lập gượng người đứng lên, nhìn thẳng thiếu nữ trước mắt, mở miệng hỏi.

U Lạc nhìn Hàn Lập, chợt bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đạo bạch quang sáng như tuyết bắn ra, vòng quanh Hàn Lập một cái.

Vài tiếng đứt giòn vang lên, gông xiềng trên người hắn bị cắt thành vô số đoạn, rơi trên mặt đất.

"Rốt cuộc các hạ là người nào, đây là ý gì?" Hai con ngươi Hàn Lập dừng ở trên thân U Lạc, chậm rãi hỏi.

"Ngươi không nhận ra ta sao?" U Lạc tự nhiên mỉm cười, hỏi như thế.

------oOo------

Chương 738: Trải qua gập ghềnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Diệp Tu*
***Biên**: Độc Hành*

"Có lẽ ta cũng không nhận ra được ngươi." Hàn Lập nghe U Lạc nói xong, trong lòng khẽ động nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh, đáp.

Hắn đã lục trong trí nhớ mấy lượt nhưng cuối cùng vẫn không thấy có chút ấn tượng nào về thiếu nữ mảnh mai trước mắt này.

Kỳ thật lúc trước vừa thấy nàng, trong lòng liền mơ hồ có cảm giác thân thuộc khó tả, có điều tình hình khi ấy cơ bản không cho hắn có thời gian để suy nghĩ về việc này.

Nhưng ngay sau đó, một cảnh không thể nói rõ xuất hiện.

Chỉ thấy thiếu nữ cười khúc khích, tiếp đó thân mình nàng vẫn bất động nhưng ngoài thân đột nhiên tỏa ra từng dải sáng đen, những dải sáng lượn lờ giữa không trung rồi đan vào nhau, từ trong đó tức thì xuất hiện một ảo ảnh cự viên ba mắt, đầu mọc một cái sừng kỳ quái.

"Đề Hồn, là ngươi!" Hàn Lập vừa thấy cảnh này, cơ mặt khẽ động, cả người đứng ngây như phỗng, qua một lúc mới nói lên lời.

"Xem ra chúng ta chia tay quá lâu, chủ nhân đã sớm quên mất ta…" Trong mắt Đề Hồn hiện lên vẻ mất mát, u sầu đáp.

"Làm sao quên chứ, chỉ là ta quá kinh ngạc thôi. Năm đó không phải ngươi bị người ở Chân Tiên giới triệu hoán phi thăng sao? Thế nào mà lại xuất hiện ở Hôi Giới vậy?" Hàn Lập nén kinh ngạc trong lòng xuống, nửa mừng nửa lo hỏi.

Ở bên kia, Thạch Xuyên Không, Hồ Tam và Bách Lý Viêm chứng kiến cảnh U Lạc chém gông xiềng trên người Hàn Lập xong đều kinh ngạc, thế nhưng nghe đoạn đối thoại giữa hắn và Đề Hồn xong, biểu cảm mỗi người lại khác nhau mỗi kiểu.

Đối với việc tại sao Hàn Lập đột nhiên lại có một vị thủ hạ có thể hô mưa gọi gió xuất hiện ở Hôi Giới, bọn họ tất nhiên là bụng đầy tò mò nghi hoặc, có điều những nghi vấn đó tự nhiên sẽ không lắm lời đi hỏi.

Chỉ là, Hàn Lập trong mắt bọn họ giờ đây bỗng nhiên có cảm giác cao thâm mạt trắc thêm mấy phần.

Duy có Ma Quang nhìn qua là có phần trấn định, tựa như y đã quá quen với những thứ bất ngờ xảy ra quanh Hàn Lập rồi.

“Việc này để sau kể cũng không muộn, chủ nhân người trước hãy dùng Hoán Kim Lôi Châu này phá vỡ cấm chế nơi đan điền, khôi phục thực lực xong rồi hãy nói.” Đề Hồn lật bàn tay lên, lòng bàn tay nhiều ra một viên châu cỡ quả trứng gà đang tỏa những tia sáng màu vàng kim.

Trên hạt châu nổi đầy những đường vân lôi điện, chúng không ngừng bắn ra chi chít những tia hồ quang điện vàng nhỏ.

Những lôi điện màu vàng này mang cho người ta cảm giác chí cương chí dương, trông có phần giống Tịch Tà Thần Lôi của Hàn Lập. Lôi châu vừa xuất hiện, sát khí xung quanh đó lập tức tiêu tán.

“Hoán Kim Lôi Châu … Lực lượng lôi điện này không lẽ là Hoán Cốt Kim Lôi?” Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ nhướng mày hỏi.

“Chủ nhân người cũng biết Hoán Cốt Kim Lôi? Không sai, lôi châu này đúng là do cô đọng Hoán Cốt Kim Lôi mà thành, nó chính là khắc tinh Sát Lôi pháp tắc của Âm Sát.” Đề Hồn thoáng ngạc nhiên hỏi xong liền búng ngón tay một cái.

Lôi châu bắn ra, hóa thành một một dải sáng vàng kim rồi lóe lên, chui vào trong đan điền của Hàn Lập.

Ầm ầm ầm!

Trong đan điền của Hàn Lập tức thì thấy từng đạo hồ quang điện màu vàng nổi lên, chúng nhanh chóng tỏa ra khắp xung quanh, trong nháy mắt đã tràn ngập khắp cơ thể hắn.

Hàn Lập thầm động tâm thần, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Vào thời khắc này, từng đạo điện quang màu đang đang dâng lên nơi bụng hắn, theo đó, hai loại ánh sáng vàng đen đan xen vào nhau dữ dội.

Toàn thân Hàn Lập run lên bần bật, mồ hôi lạnh từ khắp người túa ra ròng ròng, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cơ mặt không ngừng vặn vẹo, nhìn qua cực kỳ thống khổ.

Trong đan điền, lôi châu màu vàng đang phun ra từng đợt hồ quang điện vàng kim, những hồ quang điện này cùng những tia sét nhỏ màu đen kia va chạm vào nhau dữ dội.

Nhưng tia sét màu đen nhỏ như sợi tơ kia vừa chạm vào hồ quang điện màu vàng lập tức tiêu tán, có điều những tia sét màu đen quá nhiều, hơn nữa sau khi bị hồ quang điện màu vàng đánh tan đi một phần, chúng như có linh tính, nhanh chóng tụ lại một chỗ rồi hình thành những tia sét đen thô to hơn. Những tia sét đen lớn hình thành xong liền đánh ngay về phía hồ quang điện màu vàng.

Những tia sét đen lớn kia mang uy năng cũng mạnh hơn nhiều, hồ quang điện màu vàng nhất thời cũng không cách nào đánh tan nhanh chúng được, kết quả là hai bên rơi vào tình thế giằng co lẫn nhau.

Chính lúc đó, từng tia sáng chói mắt màu kim từ trong cơ thể Hàn Lập bừng lên, tỏa ra một đợt chấn động ẩn chứa pháp tắc thời gian, chúng vừa xuất hiện liền cùng những lôi điện màu vàng kia hợp lại, đánh về phía những tia sét màu đen.

Đã có lực lượng thời gian gia nhập, lôi quang màu vàng lập tức nhanh

chóng chiếm thế thượng phong, đè ép lôi quang màu đen.

Hàn Lập cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có mấy âm thanh trầm đục vang lên, tiếp đó một đám khói đen từ trong đan điền của hắn tuôn ra rồi nhanh chóng tiêu tan.

Ánh sáng màu kim quanh người Hàn Lập bỗng nhiên sáng bừng lên rồi như thủy triều tỏa ra khắp xung quanh. Vầng hào quang quá sáng, quá nhanh khiến không gian xung quanh cũng phải rung động kịch liệt.

Đề Hồn đứng bên cạnh, khi vầng hào quang lan đến cũng không khỏi bị chấn lui mấy bước.

Đôi mắt ngọc của nàng lóe lên, lộ ra nét kinh ngạc.

Hàn Lập đột nhiên đứng dậy, theo đó ánh sáng màu kim quanh người cũng lóe lên rồi thu lại.

“Chủ nhân, không thể ngờ được Tiên Linh Lực của người lại thâm sâu đến vậy, so với kẻ vừa tiến vào tu vi Thái Ất cảnh cũng không thua bao nhiêu.” Đề Hồn khen ngợi.

“Những thứ cấm chế Sát Lôi này chính là do Âm Quát kia tự tay thiết lập, giờ loại bỏ đi, hắn có cảm giác được không?” Hàn Lập không có tán dóc với Đề Hồn mà nghiêm mặt hỏi.

“Chủ nhân yên tâm. Tên Âm Quát kia ngưng luyện một hơi năm con U Hồn Trùng, bản nguyên sát khí bị hao tổn rất lớn, giờ hắn đang bế quan khôi phục, sẽ không phát hiện được đâu.” Đề Hồn mỉm cười, đáp.

Hàn Lập nghe xong mới thả lỏng thần sắc, tiếp đó lại há miệng phun một cái.

Một đoàn lôi quang màu vàng bắn ra, đúng là Hoán Kim Lôi Châu kia, chỉ là nó bây giờ nhỏ hơn lúc trước một chút.

Hắn bấm ngón tay một cái, tức thì bốn thanh kiếm điện nhỏ bắn ra, trong

nháy mắt đã đâm thủng cấm chế cửa nhà lao giam giữ đám người Thạch Xuyên Không, tiếp theo lại xoay tít một vòng quanh người bọn họ.

Theo mấy tiếng đứt gãy giòn khô vang lên, gông xiềng trên thân bốn người liền bị chém thành mấy đoạn rớt xuống mặt đất. Cả bốn người đều lộ vẻ vui mừng.

Hàn Lập lại cong ngón tay búng ra, bắn Hoán Kim Lôi Châu vào tay Thạch Xuyên Không đang đứng ở gần hắn nhất, đồng thời mở miệng nói: "Các ngươi trước mau dùng lôi châu này loại bỏ cấm chế trong người đi."

Thạch Xuyên Không không dài dòng lôi thôi, lập tức cầm lôi châu trong tay nhấn vào đan điền nơi bụng dưới một cái.

Lôi châu màu vàng lập tức lóe lên chui vào trong người y, ngay sau đó, trên người y cũng thấy xuất hiện những đạo hồ quang điện màu vàng. Thấy thế, y liền vội khoanh chân ngồi xuống.

Đám Hồ Tam cũng nhanh chóng rời khỏi nhà giam, đi tới chỗ gần Thạch Xuyên Không rồi lẳng lặng đứng chờ.

"Phải rồi, chủ nhân, những vật này là của người. Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là bổn mạng pháp bảo của người, ta lúc đó đã thu lại giúp người, giờ người cầm lại đi." Đề Hồn vung tay lên, ánh sáng xanh liền lóe lên trước người nàng, tiếp đó chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và pháp khí trữ vật của Hàn Lập cùng hiện ra.

Trong mắt Hàn Lập sáng lên sự vui vẻ, hắn phất tay phóng ra một luồng sáng xanh, thu chín chuôi kiếm vào trong cơ thể, đồng thời thu luôn pháp khí trữ vật về.

Xong xuôi hết thảy, hắn quay người nhìn sang Đề Hồn, thở dài nói: "Đề Hồn, lần này thực may mắn là có ngươi, nếu không hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi."

"Chủ nhân, giữa chúng ta còn phải nói mấy câu khách khí này sao. Năm đó nếu không được chủ nhân một đường giúp đỡ bồi tài, ta cũng không có khả

năng đạt đến cảnh giới như bây giờ.” Đề Hồn lắc đầu, đáp.

“Được rồi, không nói mấy thứ này nữa. À phải, U Hồn Trùng trong đầu ta bị gì thế? Tựa như nó bị một loại lực lượng giam cầm thì phải?” Hàn Lập cười cười, có điều hắn lập tức nghĩ ra điều gì đó, lại thận trọng hỏi.

“U Hồn Trùng chính là thần thông bản mệnh của tộc Cửu U, rất khó đối phó, có điều mấy ngày qua ta ở trong thành cũng không có ngồi chơi, kết quả bỏ công không phí, ta đã tìm được một loại chất dính đặc biệt, có thể giam U Hồn Trùng lại một chút, ta đem trộn vào trong Thiên Âm Tốc Hồn Đan, thừa dịp giam cầm U Hồn Trùng trong đầu mọi người lại.” Đề Hồn nghiêm túc giải thích.

“Hóa ra là vậy. Đề Hồn, ngươi không phải sinh ra từ Hôi Giới, hôm nay thân ở Cửu U Vực lại có thể khiến những kẻ trong tộc Cửu U phải kiêng nể, không lẽ trong đó có ẩn tình gì?” Hàn Lập chậm rãi gật đầu, xong chuyển chủ đề hỏi.

“Chuyện này kể ra rất dài dòng, năm đó ta ở Linh Giới bị triệu hóa, đúng là bay tới Chân Tiên Giới, mà kẻ triệu hoán ta là một tu sĩ Đại La cảnh của Thiên Đình.” Đề Hồn nghe hắn hỏi, mặt lộ vẻ phức tạp, một lúc sau mới từ tốn kể.

Hàn Lập thầm nhớ lại tình cảnh Đề Hồn phi thăng ở Linh Giới khi xưa, trong lòng không khỏi xao động, có điều hắn chỉ im lặng không lên tiếng quấy rầy.

“Người đó triệu hoán ta đến Chân Tiên Giới, hóa ra cũng chẳng phải có ý tốt gì, mục đích chỉ vì nhìn trúng việc ta có năng lực thôn phệ thần hồn, có thể vừa vặn hỗ trợ hắn tu luyện một môn thần thông. Ta theo hắn tu luyện hơn năm ngàn năm, tu vi trái lại cũng tăng lên không ít, đạt đến cảnh giới Kim Tiên. Hắn thì tu vi cũng tiến triển, bắt đầu trảm Tam Thi. Có điều quá trình trảm Tam Thi phát sinh sơ xuất, một thi hồn phân thân bị chém rụng xong liền trốn mất, hơn nữa còn bắt giam ta mang đi, sau nhiều đoạn thời gian bấp bênh mới tới Hôi Giới.” Vẻ mặt Đề Hồn phức tạp, chậm rãi kể lại.

“Ra là vậy. Có điều theo lý thì Tam Thi Tiên nếu đã đến Hôi Giới thì sẽ

phải đi Luân Hồi Vực mới phải, thế nào mà ngươi lại tới chỗ Cửu U Vực này vậy?" Hàn Lập chậm rãi gật đầu rồi lập tức hỏi thêm.

"Năm đó sau khi ta bị Thi hồn phân thân kia dẫn tới Hôi Giới, thấy Thi hồn phân thân đó không có ý tốt với ta, ta liền nhân cơ hội trốn thoát, tiếp đó liền tới Cửu U Vực rồi gia nhập tộc Cửu U." Đề Hồn bình thản đáp.

Nàng nói tuy nhẹ nhàng đơn giản, nhưng Hàn Lập có thể đoán được, trong này hẳn nhiên đã trải qua vô số sự tình khúc chiết, có điều hiện giờ thời gian gấp rút, hắn cũng không có hỏi thêm.

"Thể chất của ta là thiên hướng thuộc tính âm, đi vào Hôi Giới không những không có bất ổn, hơn nữa không ngờ hoàn cảnh nơi này lại cực kỳ thích hợp để ta tu luyện, công thêm việc ta xuất thân khác người, nắm giữ một loại pháp tắc về phương diện phệ hồn. Điều này đúng là có phần hiếm gặp nên Cửu U Vực Chủ mới coi trọng, thu ta làm đệ tử dưới trướng, kể từ đó ta ở đây tu luyện cho tới bây giờ." Đề Hồn kể thêm.

"Xem như nhân họa đắc phúc, tu vi của ngươi bây giờ tới cảnh giới nào rồi?" Hàn Lập thoáng trầm ngâm xong hỏi.

"Cửu U Vực Chủ cũng có phần chiếu cố ta, ban cho không ít tài nguyên tu luyện, hơn trăm năm trước ta mới bước vào Thái Ất cảnh. Phải rồi, có một số việc đó giờ còn chưa kịp hỏi chủ nhân, mấy người sao lại ở Hôi Giới, lại còn lẻn vào thành Tu La nữa?" Đề Hồn vừa nói, trên người có ánh sáng đen chớp động, tiếp đó một luồng linh áp Thái Ất cảnh khổng lồ lóe lên rồi thu lại

"Chúng ta tới vì Tẩy Sát Trì, ngươi có lẽ cũng cảm giác được, trước mắt ta là Kim Tiên đỉnh phong, chính là bậc Độ Sát, cho nên mới muốn mượn Tẩy Sát Trì nơi này dùng một chút." Hàn Lập kể tóm tắt quá trình tiến vào Hôi Giới xong mới đề cập nguyên nhân chủ yếu.

"Thì ra là vì Tẩy Sát Trì, có điều việc này chỉ e không dễ, Tẩy Sát Trì nằm trong Tẩy Hồn Khu, chỗ đó lại chính là thánh địa của thành Tu La. Bên ngoài hiện giờ còn đang tiến hành họp Tam Vực Hội Minh, số ngoại tộc trong thành tăng vọt, chỉ sợ phòng vệ ở chỗ đó lại càng thêm nghiêm mật."

Đề Hồn nhíu mày phân tích.

Hàn Lập nghe thế không khỏi trầm xuống, chưa kịp nói gì thêm thì đám người Thạch Xuyên Không đã đi tới.

Trên người ai cũng khí tức cuồn cuộn, hiển nhiên đều đã phá giải được cấm chế trong cơ thể.

“Đa tạ Đề Hồn đạo hữu lần này ra tay cứu giúp bọn ta, ân tình này chúng ta suốt đời không quên.” Bốn người Thạch Xuyên Không cùng khom người thi lễ với Đề Hồn.

“Các người nếu đã là bằng hữu của chủ nhân ta thì không cần khách sáo. Những thứ này là đồ đạc của mấy người, trả lại cho các ngươi trước đã.” Đề Hồn nói xong liền phất tay lên, hào quang lóe lên trước mặt bốn người, xong liền thấy Tiên khí và pháp khí trữ vật bị tịch thu khi trước đều xuất hiện.

"Đa tạ!"

Mấy người Thạch Xuyên Không mừng rỡ, vội vã thu đồ vật của mình về.

------oOo------

Chương 739: Thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Chủ nhân, biết rằng một khi người đã quyết thì sẽ không dễ dàng thay đổi, nhưng ta còn muốn nhắc nhở một chút, giờ phút này Vực Chủ và một số tu sĩ cấp bậc Đại La Cửu U Tộc đều ở Đọa Hồ khu, tạm thời sẽ không rảnh để bận tâm nơi này. Hiện giờ bên ngoài Tu La Thành có thể xem như là lúc phòng bị lõng lẻo nhất, nếu mọi người muốn thoát đi thì ta có thể mang mọi người ra ngoài, chỉ là thời gian cấp bách, phải lập tức đi ngay. Nếu bỏ qua thời cơ này, về sau mọi người muốn đi sẽ rất khó.” Đề Hồn nhìn về phía Hàn Lập, hơi chần chờ một chút rồi nói.

Hàn Lập nhìn về phía đám người Hồ Tam, thấy cả đám đều vết thương chồng chất cùng thần sắc uể oải, Hàn Lập cau mày lại, nhưng ánh mắt hắn nhanh chóng trở nên kiên định.

“Đã đến nơi này, nếu mà quay về như vậy, những đau khổ đã chịu chẳng phải vô nghĩa sao? Huống hồ tình hình ta hiện giờ, cũng không cho phép ta từ bỏ. Trong các ngươi nếu ai không muốn tiếp tục, bây giờ có thể tự hành rời đi.” Hàn Lập thở dài, mở miệng nói.

“Tình hình của ta so với ngươi còn tệ hơn, nếu bây giờ rời đi, ta cũng không cam lòng.” Bách Lý Viêm cười ha ha, nói.

“Ta cũng không có thói quen bỏ dở nửa chừng.” Hồ Tam cười cười, có vẻ như khẽ động vết thương trong nội tạng, khóe miệng chỉ vễnh nhẹ lên.

“Quảng Nguyên Trai chúng ta không làm cuộc mua bán lỗ vốn, cảm thấy nếu hiện tại rời khỏi thì quả là lỗ nặng... Huống hồ thiệt thòi lần này, ta nhất định muốn đòi lại.” Thạch Xuyên Không cũng gật đầu, nói.

Ma Quang không nói gì, vẫn bộ dạng phó mặc mọi chuyện, chỉ là ánh mắt luôn như có như không liếc nhìn cô gái gọi là Đề Hồn.

“Nếu chủ nhân đã quyết định như thế, ta liền mang mọi người đi qua.” Đề Hồn gật đầu, nói.

“Chúng ta nhân số khá nhiều, hành động sẽ có nhiều bất tiện trên đường tới hầm Nghiệp Hỏa, xin mời chư vị trước vào đợi trong Động Thiên Chi Bảo của ta.” Hàn Lập dừng một chút, nói.

Ngay sau đó, trên ngón tay của hắn hoa ảnh chợt lóe, một cánh cửa màu bạc cao hơn trượng lập tức hiện ra.

Nhìn qua cánh cửa đó, thấy trước mắt là một tòa trúc lâu, bên trong tỏa ra thiên địa linh khí nồng đậm, làm cho cho đám người Hồ Tam vốn đã lâu chưa được tiếp xúc linh lực được một trận vui vẻ thoải mái.

“Này… Chẳng lẽ là kiện đồ vật kia tại đấu giá hội Ngọc Côn Lâu? Ta nhớ rõ lúc ấy bị một vị trưởng lão Bách Tạo Sơn mua được…” Hồ Tam thấy cảnh này, chân mày vốn nhíu lại, lại thêm chút kinh ngạc nói.

“Không phải là kiện kia, vật này là từ nơi khác có được. Tốt lắm, mời chư vị hãy vào trước, trúc lâu này là nơi linh khí tụ tập trong Động Thiên, mức độ nồng đậm không thua gì động tiên bình thường ở Tiên Giới, mọi người tạm thời ở bên trong điều dưỡng, không cần đến những nơi khác trong đó.” Hàn Lập không giải thích nhiều, liền nói.

Ma Quang nghe vậy, đi trước một bước tiến vào trong, mấy người còn lại lần lược ôm quyền đa tạ với Hàn Lập, cũng đi vào.

Các cấm chế trong Hoa Chi đều đồng thời được kích hoạt, chỉ có phong cấm ở trúc lâu là mở ra, đám người Hồ Tam đối với chuyện này tự nhiên rõ ràng, chỉ cảm thán khen cho phạm vi bên trong trúc lâu linh khí dồi dào, một đám khoanh chân ngồi xuống, tranh thủ điều dưỡng thương thế, vẫn chưa có động tác nào dư thừa.

Sau khi đóng lại Động Thiên, thần sắc Hàn Lập hơi buông lỏng, trong miệng rên lên một tiếng do áp lực.

Trước đó bị luân phiên khổ hình tra tấn, dù Hàn Lập khí lực dồi dào, cũng muốn chịu đựng không nổi, lại còn bị U Hồn trùng mạnh mẽ ăn mòn thần hồn, khiến tinh thần của hắn không khỏi suy sụp.

“Chủ nhân, người không sao chứ?” Đề Hồn có chút lo lắng hỏi.

Hàn Lập khoát tay áo, lật tay lấy ra một quả đan được màu vàng ăn vào, nhắm mắt điều tức.

“Ta không sao, chúng ta đi thôi.” Sau một lát, hắn mở hai mắt, thần sắc không tốt bị xóa đi bằng một nụ cười tươi, nói với Đề Hồn.

“Lần này đi họa phúc khó lường, chủ nhân người hiện tại đã bình tĩnh, thật sự không sao cả chứ?” Đề Hồn còn chút lo lắng hỏi tiếp.

“Thời gian ở Hôi Giới càng lâu, sát khí ăn mòn càng nghiêm trọng, ta có dự cảm, nếu không nhanh đến Tẩy Sát Trì, sát suy của ta chế trụ không nổi sắp bạo phát, đến lúc đó không cần người khác ra tay, đến Thánh Thần cũng khó cứu ta.” Hàn Lập cười khổ một tiếng nói ra.

“Tẩy Hồn khu là một chỗ đặc biệt, không phải Cửu U tộc nhân không được đi vào. Ta mặc dù được Vực Chủ đại nhân coi trọng, nhưng cũng chỉ là khi hộ tống hắn mới được vào cùng, ngày thường lại càng không đến đó. Cho nên chúng ta muốn vào Tẩy Hồn khu, chỉ có thể bằng con đường trước đó mọi người đi.” Đề Hồn gật đầu nói.

“Nếu đi con đường xuyên qua Nghiệp Hỏa, chẳng phải sẽ kinh động đến cấm chế bên trong?” Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

“Không ngại chuyện này, giao cho ta là được. Nhưng mà tình hình bên kia Tẩy Hồn khu, ta cũng không rõ ràng cho lắm.” Đề Hồn khẽ cười tươi, nói.

“Tình hình bây giờ cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước, đi trước rồi nói.” Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, nói ra.

“Chủ nhân, người cố nhẫn nại một chút, bây giờ ta sẽ dẫn người đi ra ngoài.” Đề Hồn gật đầu nói.

Dứt lời, cổ tay nàng run lên, hư không hiện ra một cây xiềng xích màu đỏ, “phốc” một tiếng, đâm xuyên qua vai Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ là khẽ nhíu mày lại, không phát ra dù là một chút âm thanh.

Đề Hồn xích lại Hàn Lập như vậy, một đường thông qua chín tầng U Lao đi ra ngoài.

Thân phận của nàng đặc thù ở Cửu U Tộc, tu sĩ Đại La Cửu U Tộc tầm thường còn kiêng nể vài phần, càng không cần nói đến đám U Nô, cho nên trên đường đi rất thuận lợi, không tên nào có gan tiến đến tra hỏi.

Cũng không quá lâu, hai người sắp ra khỏi U Lao, dọc theo nhiều thông đạo khác nhau tiếp nối, đi tới bên ngoài hầm Nghiệp Hỏa.

Đi qua một cái thông đạo thật dài, Hàn Lập liếc mắt thấy đứng gác bên ngoài cổng tò vò tiến vào hỏa trì, là một người khôi ngô với thân hình cao lớn, đúng là Tô Lưu đã bị luyện chế thành khôi lỗi.

Hai mắt gã vô thần nhìn về phía trước, hai tay bắt chéo trước người, bàn tay cầm xiềng xích với hai đầu là thanh búa hai lưỡi cùng chùy gai, quấn ra phía sau người, kèm các vết thương ghê rợn được khâu lại trên người, khiến Hàn Lập nhìn mà không khỏi sởn cả gai ốc.

Đối với vị từng là giám sát sứ Thiên Đình này, hắn cũng không ưa gì, nhưng dù sao đều là người Tiên Giới, thấy gã cuối cùng rơi vào kết cục như vậy, cũng khó tránh sinh ra chút cảm giác xót thương.

Hàn Lập bị Đề Hồn “Áp giải” tiến đến phía trước cổng tò vò, đang muốn đi vào thì bỗng nhiên Tô Lưu dang hai tay ra, xiềng xích màu đen kèm cây búa lớn cùng chùy gai cầm trên tay, tới chắn giữa đường đi.

Đề Hồn thấy thế khẽ cau mày, bàn tay vung lên, một cái lệnh bài tản ra từng

đợt sát khí màu đen hiện lên, lơ lửng trước mặt Tô Lưu một lát, sau thật nhanh bay về trong tay nàng.

Tô Lưu thấy vậy, thu lại binh khí rồi lui về một bên, khôi phục trạng thái đờ đẫn ban đầu.

Hàn Lập cùng Đề Hồn qua cổng tò vò đi vào trong, phát hiện cây cầu phía trên không có một bóng người, lồng sắt nhốt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng Xi Dung vẫn treo ở dưới cầu như cũ.

Đi đến gần đó, Hàn Lập dừng bước.

“Làm sao vậy? Chủ nhân, người biết bọn hắn?” Đề Hồn hướng dưới cầu nhìn một cái, hỏi.

“Ngươi có phương pháp giải trừ cấm chế trên người bọn hắn không?” Hàn Lập hơi trầm ngâm, sau đó mở miệng hỏi.

“Muốn giải cấm chế trên người bọn hắn cũng không khó, trên người ta có Cửu U Lệnh thì vô cùng đơn giản, chẳng qua hai người này bị Nghiệp Hỏa thiêu đốt, thời gian bị nhiễm quá lâu, trạng thái hiện như là bán Hôi Tiên, chỉ sợ sau khi giải cấm chế, nhất thời bọn hắn không thể khống chế thần trí mà bạo phát.” Đề Hồn thoáng nghĩ rồi nói.

“Vậy cứu bọn hắn trước, tạm thời khoan giải cấm chế.” Hàn Lập gật đầu, phân phó nói.

“Chuyện này dễ dàng.”

Đề Hồn nói xong, thân hình nhoáng bay lên, hai tay bấm pháp quyết, liên tiếp điểm hơn mười cái lên lồng sắt.

Trên lồng sắt lập tức hiện ra từng đợt phù văn chấn động nhè nhẹ, hào quang màu đỏ sậm chớp động về sau, lập tức biến mất không thấy, cửa lồng cũng liền mở ra.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa vào một góc trong lồng, đối với chuyện này hoàn

toàn không hay biết, bất động tại chỗ, còn Xi Dung thì chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn Lập và Đề Hồn, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu cùng thần sắc kinh hoảng, nhưng thân hình vẫn không động đậy.

“Thần trí của ngươi vẫn chưa mất khống chế, nhưng cấm chế trên người hiện chưa thể giải, tự mình đi ra đi.” Hàn Lập mặt không biểu cảm nói.

Xi Dung trầm mặc một lát, cũng không nói gì, chậm rãi đứng lên và nâng theo Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

“Vào đây đi, mọi chuyện nói sau.”

Theo tay Hàn Lập vung lên, một cánh cửa màu bạc xuất hiện phía trước hai người.

Xi Dung nhìn thật sâu Hàn Lập một cái, vẫn khó hiểu vì sao Hàn Lập phải cứu mình, hắn dìu Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cùng cất bước đi vào trong trúc lâu.

Đề Hồn bay xuống bên cạnh Hàn Lập, chỉ thấy cổ tay vừa chuyển, Hàn Lập đã đóng lại Hoa Chi Động Thiên.

“Chủ nhân, đợi một chút.” Hai người đi đến đoạn cuối cây cầu, Đề Hồn mở miệng nói.

Dứt lời, trên người nàng hào quang đỏ sậm sáng ngời, thân hình bay xuống phía dưới, nhảy vào bên trong Nghiệp Hỏa, biến mất không thấy.

Qua ước chừng ba mươi hơi thở, hắc diễm trong hỏa trì đột nhiên di động hướng lên, một đạo nhân ảnh bay vút ra, đúng là Đề Hồn.

“Tốt lắm, cấm chế dưới đáy cùng lối vào đã bị ta tạm thời che lại, hiện tại có thể yên tâm đi rồi.” Nàng vỗ vỗ hai tay vào nhau phủi sạch, liền nói.

“Nhờ ngươi rồi.” Hàn Lập gật đầu, mỉm cười nói.

“U Lạc, ngươi biết mình đang làm chuyện gì chứ?” Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai truyền tới.

Hàn Lập trong lòng căng thẳng, quay đầu nhìn lại thì thấy một gã hai mắt dài nhỏ, làn da trắng bệch như quỷ chết trôi, là một nam tử trung niên dáng người cao gầy, theo cổng tò vò bên kia đi ra, gã còn ôm trong lòng một con thú nhỏ màu trắng như báo nhung.

Chính là tu sĩ Đại La trước đó nhìn thấy trong Thiên Điện, Quỷ Mộc!

Ở phía sau gã, còn đi theo hơn mười tên khôi lỗi hình thù kỳ lạ cùng U Nô, mà Tô Lưu cũng ở trong đám đó, hai tay đã cầm sẵn cây búa lớn cùng chùy gai.

"Quỷ Mộc trưởng lão, ta phụng mệnh sư tôn, mang người này học nghệ luyện hỏa, sau canh ba sẽ mang trở về U Lao." Đề Hồn nghe vậy, không nhanh không chậm trả lời.

Hai tròng mắt dài nhỏ của Quỷ Mộc híp lại, liếc mắt đánh giá xiềng xích đỏ tươi trong tay Đề Hồn, thấy trước mắt đâm xuyên qua ngực Hàn Lập, chân mày hơi giãn ra một chút, chậm rãi nói:

"Vực Chủ đại nhân giờ phút này bận bịu bên Đọa Hồ khu, Âm Quát trưởng lão trước khi bế quan có đặc biệt nhờ ta chú ý La Sinh khu một phần, hơn nữa nói rõ việc này tạm thời không muốn bẩm báo Vực Chủ, ngươi làm sao nhận lệnh từ Vực Chủ?"

Đề Hồn biết không thể qua mặt, bàn tay dứt khoát thu lại, rút ra xiềng xích đỏ tươi trên người Hàn Lập.

Trên người Hàn Lập lưu lại hai lổ máu, nhanh chóng khép lại, khôi phục như lúc đầu.

"Ngươi thật muốn phản bội Vực Chủ, không chịu quay đầu lại?" Quỷ Mộc lại nhíu mày, mở miệng nói.

"Việc này ta sẽ chủ động nhận tội với sư tôn, nếu hôm nay Quỷ Mộc trưởng lão tha ta một mạng, ngày sau tất có hậu báo." Đề Hồn trên mặt hiện lên một vẻ do dự, nói ra.

“Hừ! Hồ đồ ngu xuẩn, nhiều lời vô ích.” Quỷ Mộc hừ lạnh một tiếng, xoay người thả tiểu thú màu trắng đang ôm xuống.

Tiểu thú kia vốn là nép sát bên chân Quỷ Mộc, đứng thẳng lên như người bình thường, hai mắt xoay chuyển nhìn về phía Hàn Lập nhe răng nanh hung dữ, tiện đà quay người lại, nhảy đến hướng cổng tò vò đi ra ngoài.

------oOo------

Chương 740: Ước định

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Đi"

Đề Hồn nhìn lướt qua tiểu thú màu trắng, đột nhiên hét lớn một tiếng, liền vung bàn tay vào hư không trước người, chợt một màn sáng màu đỏ sậm lập tức phóng ra, hóa thành vòng Linh Vực phát ra khí tức quái lạ, bao phủ cả người nàng cùng Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập cảm thấy quanh người thả lỏng, giống như vừa thoát khỏi Hôi Giới, không còn cảm giác bị sát khí khắp nơi đè nén nữa, thân hình hắn liền đảo ngược, mau chóng cùng Đề Hồn lao xuống Nghiệp Hỏa Trì phía dưới.

"Chủ Nhân, trong Linh Vực của ta, tuy Nghiệp Hỏa ảnh hưởng không nhiều đến ngươi, thế nhưng ngươi vẫn phải bảo vệ thật kỹ thần hồn thức hải, nếu mà lơ là sẽ bị nó ánh hưởng đấy." Đề Hồn dặn dò.

Nàng vừa dứt lời, bất ngờ trên đỉnh đầu có một đạo bóng đen chắn lại, chính là Tô Lưu đã lăng không lao đến, một tay nắm rìu một tay cầm chùy, đánh về phía bọn hắn.

"Loảng xoảng..."

Từng đợt âm thanh kim loại va vào nhau không ngừng truyền tới, qua cầu kim loại trong ngực lão đang chuyển động không ngừng, mặt ngoài phù văn chớp liên tục, còn bên trong thì có một đoàn Nghiệp Hỏa màu đen đang thiêu đốt hừng hực.

Quanh người lão nhao nhao hiện ra đường vân màu đen tựa như ma văn, rồi đến từng ngọn lửa màu đen giống như Hắc Liên, từ trên xiềng xích màu đen

nở rộ ra.

Hàn Lập thấy vậy, cổ tay xoay chuyển một cái, gọi ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trên hai cánh tay nổi lên từng tầng kim lân, cơ bắp to lên gấp đôi, cả hai tay nắm chặt chuôi kiếm, chân đạp hư không nghênh tiếp, trường kiếm trong tay từ phía dưới chém thẳng lên trên.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Cự Phủ trên tay Tô Lưu chợt nổi lên hắc diễm dữ dội mạnh mẽ đụng vào thân kiếm phát ra điện quang màu vàng của Hàn Lập, từ đó phát ra một tiếng nổ động trời, vô số tia điện màu vàng cùng Nghiệp Hỏa màu đen nổ tung tóe, bay khắp bốn phương tám hướng.

Nghiệp Hỏa bay tứ tán giống như mưa lửa rơi khắp nơi.

Tay Hàn Lập cùng Tô Lưu đều cầm chắc binh khí, cả hai đều có sức mạnh ngang nhau, liền lui về phía sau một bước, giằng co ở giữa không trung.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng "Ầm ầm" dữ dội lại vang lên.

Tô Lưu cầm Lưu Tinh Cự Chùy trong tay lại vung lên lần nữa, nện vào Hàn Lập.

Sức mạnh một kích này so với một búa trước đó càng thêm to lớn, tuy Hàn Lập đã dùng hết sức ngăn cản, nhưng cả người vẫn bị dư chấn nện bay ngược xuống dưới, trực tiếp rơi vào trong Nghiệp Hỏa Trì.

Đề Hồn theo sát phía sau, cũng trực tiếp lao vào trong Hỏa Trì.

"Chạy đi đâu!" Con ngươi Quỷ Mộc co rụt lại, quát to một tiếng.

Lúc này cả hai người Hàn Lập thừa cơ trực tiếp tiềm hành dưới Hỏa Trì, thừa thế lặn đến một cái hang Hỏa Trì khác.

Lần này tiến vào trong Nghiệp Hỏa, Hàn Lập được Linh Vực của Đề Hồn che chắn lại, cho nên không còn cảm thấy gian nan như lần trước nữa.

Trong lòng hắn chợt bình tĩnh lại một chút, sau đó liền vận chuyển Luyện Thần Thuật, lúc trước U Hồn Trùng làm tổn thương thần thức của hắn quả thực không nhỏ, mặc dù trước mắt vẫn tạm thời áp chế được, thế nhưng hắn không dám khinh thường chút nào.

Thân hình Quỷ Mộc nhoáng một cái đã xuất hiện phía trên Nghiệp Hỏa Trì, rồi lão xòe năm ngón tay ra, bất ngờ chỉ xuống phía dưới tìm kiếm.

Còn trong bàn tay còn lại thì tỏa ra ánh sáng màu đen, trong chớp mắt đã mọc ra nhánh cây nhìn như sợi dây leo, rồi từ sợi dây leo đó tách ra vô số nhánh cây, dệt thành một tấm lưới màu đen thật lớn, từ bốn phía trên cao che phủ lại, thò vào trong Hỏa Trì, bao phủ về phía hai người bọn hắn.

Cùng lúc đó, những U Nô cùng Khôi Lỗi cũng đã bay lên trên Hỏa Trì, không ngừng vung vẫy binh khí trong tay đánh xuống hai người bọn hắn dưới Hỏa Trì.

Tấm lưới lớn màu đen vừa rơi vào Nghiệp Hỏa Trì, như cá bơi vào nước, tốc độ lại nhanh hơn mấy lần, quấn quanh bốn phía, nhìn như cái sọt cá thật lớn từ xung quanh siết lại, nhốt bọn hắn vào bên trong đó.

"Đi"

Trong miệng Hàn Lập khẽ quát một tiếng, rồi xoay chuyển cổ tay xuống dưới, chợt một hồ lô màu xanh lập tức hiện ra, cùng lúc đó cánh tay còn lại của hắn liền vỗ xuống đáy hồ lô.

Trên hồ lô xanh biếc lập tức nổi lên một tầng màu xanh óng ánh, đồng thời từng dòng phù văn thật nhỏ nổi lên, chợt một cỗ ba động pháp tắc mạnh mẽ lập tức tỏa ra chung quanh, bức lui Nghiệp Hỏa xung quanh ra khỏi mấy trượng.

Chỉ kịp nghe "Boong" một tiếng sắc bén vang lên!

Một đạo ánh sáng kiếm quang màu vàng chói mắt từ miệng hồ lô bắn ra, trong nháy mắt đã tạo một cái khe rộng vài trượng trong Nghiệp Hỏa Trì,

rồi tiếp đó đâm mạnh vào tấm lưới lớn đen xì.

Tấm lưới màu đen chấn động mạnh một cái, từng mảnh lớn điện quang màu vàng trộn lẫn một cỗ kiếm khí cuồng bạo trong đó, làm cho tấm lưới màu đen phình to dữ dội, giống như không chịu nỗi cự lực này mà muốn nổ tung ra.

Còn những món binh khí mà đám U Nô cùng Khôi Lỗi kia đánh tới, thì cũng bị khí kình này làm cho nát vụn.

"Chút tài mọn!" Quỷ Mộc cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy thân ảnh của lão chớp nhoáng một cái, trong nháy mắt đã đến phía trước hai người Hàn Lập, trên bàn tay hóa thành tấm lưới màu đen kia chợt chảy ra từng giọt nước màu đen, rồi trong nháy mắt bốc hơi, biến thành một mảnh sương mù màu xám đen, bao phủ cả tấm lưới màu đen lại.

Tấm lưới màu đen tưởng chừng như đã gần tan vỡ, bất ngờ như được rót thêm sức mạnh vào, thế là từ từ co lại như trước, trở về lại lưới giam đã nhốt hai người Hàn Lập.

Ngay lúc đó, một nhánh cây nhỏ dài màu đen, chợt quấn vào chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, muốn kéo nó về phía Quỷ Mộc.

"Chủ nhân, hãy nhanh thu nó lại, Quỷ Mộc trưởng lão tu luyện Pháp Tắc Quỷ Đằng, chính là độc chi pháp tắc chí âm chí nhu, nếu không có chí cương chi dương giống như Hoán Cốt Kim Lôi, thì căn bản không thể tổn thương hắn được. Đồng thời trên dây leo còn có độc có thể làm ô uế Tiên Khí, sẽ biến nó thành pháp bảo Hôi Giới." Thân hình Đề Hồn dừng lại, mở miệng nhắc nhở.

Vừa dứt lời, trên tay nàng hiện ra sợi xiềng xích màu đỏ tươi, rồi đánh về phía Tô Lưu.

Trên tấm lưới kia tuôn ra từng giọt nước, trong đó còn tỏa ra từng cỗ khí tức mục nát giống như những bọt nước từ đầm lầy.

Từng giọt hắc dịch chảy ra, rơi xuống Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập, làm thân kiếm lập tức phát ra từng tiếng rung động mạnh mẽ, mặt ngoài liền có từng cỗ điện quang màu vàng bùng ra.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, trong lòng trở nên căng thẳng, chỉ thấy trên thân kiếm xuất hiện từng đạo rễ trắng.

Hắn kinh hãi, vội gọi phi kiếm quay trở về, thế nhưng hắn phát hiện liên hệ giữa mình và phi kiếm tựa hồ bị thứ gì đó ngăn cách gián đoạn.

"Kiếm này của ngươi quả là không tầm thường, hình như là một bộ kiếm trận, đối với một tên Kim Tiên ở Tiên Giới có thể nói là rất tốt, không bằng ngươi hãy xuất ra hết để ta xem thử như thế nào?" Quỷ Mộc liếc mắt nhìn chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác trong tay Hàn Lập, từ từ nói ra.

Hàn Lập nhướng mày, chợt nhấc hồ lô lên lần nữa, rồi dồn sức vỗ mạnh dưới đáy hồ lô.

Chỉ thấy miệng hồ lô bất ngờ bắn ra một đạo hào quang màu xanh, từ hư không xoắn một cái đã chặt đứt Quỷ Đằng đang quấn lấy phi kiếm màu xanh, rồi kéo nó quay về.

"A? Huyền Thiên Chi Vật... Bảo bối cũng không ít a, nếu ngươi đã đưa tới, ta liền thu hết vậy." Lông mày Quỷ Mộc nhíu lại, cười ha ha một tiếng nói.

Dứt lời, trên tấm lưới màu đen bắn ra mấy nhánh Quỷ Đằng, phân ra quấn lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng Huyền Thiên Hồ Lô.

Đúng lúc đó, ngay miệng hồ lô bỗng nhiên vang lên một tiếng âm thanh lạ thường, chợt một đường ánh sáng màu xanh sẫm trong nháy mắt bắn ra, đánh vào đám Quỷ Đằng đang quấn quanh, trực tiếp chặt đứt nó.

Quỷ Đằng đang quấn quanh chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia, cũng bị ánh sáng màu xanh xuyên qua, nứt toạc ra.

Hàn Lập thấy thế, liền thuận thế kéo một cái, liền kéo chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trở lại rồi thu vào trong hồ lô.

"Lại là Hủy Diệt Pháp Tắc... Trách không được, Âm Quát cứ dặn đi dặn lại là nhất định phải lưu lại ngươi một mạng, ngươi làm cho ta kinh ngạc hơi nhiều đó." Lông mày Quỷ Mộc nhảy dựng, kinh ngạc nói ra.

"Ầm" một tiếng vang to!

Đề Hồn đang giao đấu với Tô Lưu ở phía trên, chợt nàng bay ngược về bên cạnh Hàn Lập.

"Chủ nhân, đám khôi lỗi này không có thần hồn, thần thông của ta khắc chế lão có hạn, Quỷ Mộc lại là tu sĩ Đại La Cảnh, nhiều nhất ta cũng chỉ có thể giúp ngươi ngăn cản một chút, xem ra không có cách nào mang ngươi đến Tẩy Hồn Khu được." Thần sắc trên mặt Đề Hồn lộ ra một tia cay đắng, nói ra.

Cổ họng Hàn Lập giật giật, nhưng không biết nên nói cái gì, đối mặt với tu sĩ Đại La Cảnh, cho dù có vận dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, thì hắn cũng không có chút phần thắng nào.

"Hàn đạo hữu, hãy cho ta ra ngoài!" Đúng lúc này, âm thanh Ma Quang bất ngờ vang lên ở trong đầu.

"Ta vốn mượn nhờ thân thể người khác, thần hồn cùng thân thể có thể nói là bằng mặt mà không bằng lòng. Lúc trước khi giao thủ với Đề Hồn, ít nhiều là bị Tiên Thiên của nàng áp chế, cho nên mới bại nhanh như vậy, Thế nhưng hôm nay ngươi đã lâm vào tử cảnh, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một điều kiện, ta liền nguyện ý vì ngươi mà liều mạng lần này." Ma Quang lấy tâm thần liên hệ nói ra.

"Ngươi muốn ta giải trừ Thiên Ma Khế Ước sao?"Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Thiên Ma Khế Ước ký kết thì dễ, nhưng giải trừ thì rất khó, căn bản trong chốc lát thì không được. Giao đấu với Quỷ Mộc, hiển nhiên là ta không có nửa phần thắng, có điều dây dưa với lão để kéo dài một nén nhang cho ngươi thì ta làm được. Chỉ là nửa canh giờ sau, nếu ta chết trận... Vậy thì

thôi. Nhưng nếu mà ta may mắn còn sống, thì ngươi với ta từ nay không còn quan hệ nữa, như thế nào?" Ma Quang nhanh chóng trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, liền suy nghĩ một lát, rồi lập tức trả lời: "Được"

Vừa dứt câu, hắn vung tay lên, một mảnh ánh sáng màu trắng mở ra, chợt thân ảnh Ma Quang từ trong bắn ra.

Sắc mặt Ma Quang bình tĩnh, không còn thần sắc thờ ơ như trước nữa, trái lại trong đôi mắt lộ ra một phần nghiêm túc, làm cho Hàn Lập cảm thấy có chút lạ lẫm.

"Hư Hợp tộc nhân..." Quỷ Mộc thấy vậy, sắc mặt lộ vẻ chán ghét, cau mày nói ra.

"Các ngươi đi mau, nơi này giao lại cho ta." Ma Quang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào Quỷ Mộc, rồi nói với hai người Hàn Lập.

"Một tên tu sĩ Thái Ất Cảnh nho nhỏ mà cũng dám nói khoác không biết ngượng, đã vậy để bản tọa thu thập ngươi trước." Quỷ Mộc cười lạnh một tiếng, thân hình liền lao thẳng đến Ma Quang.

"Hô..."

Trong miệng Ma Quang phun ra một hơi thật dài, bất ngờ trong miệng hét to một tiếng.

Trong đôi mắt của y đột nhiên tỏa quang mang màu xám, mi tâm cùng mí mắt cũng bắt đầu hiện ra từng dòng phù văn cổ quái, sát khí dưới áo bào cũng lay động không ngừng tuôn ra, khí tức trên người trong nháy mắt tăng vọt, trực tiếp đạt đến cảnh giới Thái Ất Hậu Kỳ.

"Lúc nào y đã..." Trong lòng Hàn Lập khẽ giật mình, không biết từ khi nào mà y đã lặng lẽ tiến vào Thái Ất Hậu Kỳ rồi.

Chỉ thấy cánh tay Ma Quang bỗng nhiên xoay chuyển một cái, chợt Nghiệp Hỏa phía dưới tựa như bị tác động liền gào thét rồi xoay chuyển thành một

vòng lốc xoáy hỏa diễm bay thẳng đến Quỷ Mộc, còn tay kia hợp lại như cây đao, chém vế hư không phía trước.

Một đạo ánh sáng màu đen quỷ dị từ đầu ngón tay của y bắn ra, chớp mắt đã chém tới.

Một tiếng "Phốc" nhỏ vang lên, tấm lưới lớn màu đen phía trước lập tức phát ra tiếng nứt toạc, tạo thành một vết rách thông suốt.

Hàn Lập do dự chốc lát rồi ôm quyền với y, sau đó cả người hắn cùng Đề Hồn lóe lên, chớp nhoáng cái lao vào bên trong thông đạo Nghiệp Hỏa.

------oOo------

Chương 741: Mất liên lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn sắp nhảy vào trong thông đạo, tiếng xé gió chợt vang lên!

Chính là thân ảnh Tô Lưu lóe lên phóng tới, Cự Phủ trong tay mơ hồ một cái huyễn hóa ra rậm rạp chằng chịt phủ ảnh, hắc khí lượn lờ điên cuồng chém xuống hai người Hàn Lập.

Hàn Lập đang muốn vung kiếm đón đỡ thì một màn bất khả tư nghị xuất hiện!

Chỉ thấy thân ảnh Tô Lưu với khí thế hung hăng bỗng nhiên cứng đờ ngay tại chỗ, không nhúc nhích chút nào, mà phủ ảnh đầy trời cũng theo đó trì trệ lại.

Nhìn kỹ lại đã thấy trong mũi miệng Tô Lưu đang có từng sợi sương mù màu đen chảy ra nhè nhẹ, chỗ ngực trống rỗng cũng bị một đoàn khói đen chiếm giữ, giống như cản lại viên cầu kim loại làm nó không cách nào chuyển động được.

"Chủ nhân, chúng ta đi mau!" Đề Hồn hét lớn một tiếng, mang theo Hàn Lập xông vào trong thông đạo Nghiệp Hoả.

Tiếp theo trong nháy mắt, quỷ đằng màu đen cuốn tới phô thiên cái địa, trong khoảnh khắc bao phủ thân thể Ma Quang, che đậy luôn cả lối vào thông đạo.

"Ầm ầm ầm"

Nửa vách núi chấn động kịch liệt, nham thạch nhao nhao lăn xuống, toàn bộ

sụp xuống như đất lở.

Thông đạo cửa vào Nghiệp Hoả cũng bị vùi lấp vào trong.

Hai người Hàn Lập cảm thấy hư không sau lưng điên cuồng run rẩy một hồi, căn bản không kịp quay lại xem, chỉ có thể cấp tốc lướt đến thông đạo phía trước.

Thông đạo vào sâu đột nhiên hẹp dần, Nghiệp Hỏa màu đen bốn phía lập tức trầm trọng gấp bội, một cỗ sát khí mãnh liệt gấp mấy lần lúc trước xuyên thấu qua Linh vực Đề Hồn thẩm thấu vào, Hàn Lập lập tức cảm thấy trong óc giống như bị kim châm.

Hắn cắn chặt răng, không nói tiếng nào, trong thức hải sóng lớn ngập trời, tràn ngập cỗ sương mù huyết sắc, một cỗ hung bạo điên cuồng lập tức xâm nhập vào, làm trong lòng hắn phiền muộn vô cùng.

Đề Hồn phát hiện Hàn Lập khác thường, hào quang đỏ sậm trên thân càng phát sáng lên, mang theo Hàn Lập cấp tốc lướt tới thông đạo phía trước.

Nhưng mà, càng đi vào chỗ sâu trong thông đạo, Nghiệp Hỏa bốn phía càng trở nên đặc dính, sát khí ẩn chứa trong đó càng tinh thuần hơn, làm cho Hàn Lập càng thêm thống khổ.

"Càng đến gần Tẩy Hồn khu bên kia, Nghiệp Hỏa lại càng tinh thuần, trong đó ẩn chứa lực lượng ăn mòn càng cường đại. Ta sẽ toàn lực khống chế Linh Vực, chỉ sợ sẽ không phân tâm bảo vệ chủ nhân ngươi được, ngươi chú ý một chút." Đề Hồn dặn dò.

"Ngươi không cần lo cho ta." Hàn Lập nói với giọng hơi khàn khàn.

Bây giờ, hắn đã toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, nhưng ý nghĩ vẫn không tự chủ được trở nên hôn mê, tim đập càng nhanh như từng hồi trống trận, huyết dịch thể nội chảy điên cuồng không thôi, sát khí bên trong Tiên khiếu tựa hồ cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Trong thức hải hắn giờ này đã không còn sương mù màu máu nữa, mà hiện

ra vô số bóng người huyết sắc như ẩn như hiện, như trong chiến trường điên cuồng xông tới chém giết, chính giữa còn kèm theo tiếng gào rú thảm thiết làm lòng người kinh hãi, thậm chí trong hơi thở của hắn có thể nghe thấy mùi huyết tinh hơi ngọt, nếu là người bình thường chắc là đã sớm lâm vào điên cuồng rồi.

Chỉ sợ không chờ đến Tẩy Sát Trì thì hắn đã chống đỡ không nổi rồi.

"Sắp đến rồi, chủ nhân, ngươi kiên trì chút xíu nữa." Trên mặt Đề Hồn hiện ra vẻ lo lắng, nhắc nhở.

Lúc này, ánh mắt Hàn Lập bắt đầu dần trở nên mơ hồ, hai mắt càng trở nên u ám, khiếu huyệt trong cơ thể cũng bắt đầu sinh biến.

Không như U Hồn Trùng ăn mòn thần hồn của hắn lúc trước, có lẽ hắn còn có thể dựa vào thần hồn cường đại cùng Luyện Thần Thuật chống đỡ, nhưng bây giờ hắn thật sự không chịu nổi, đợi đến lúc thần thức triệt để mất phương hướng, Luyện Thần Thuật cũng sẽ không cách nào thúc giục được nữa.

Nếu như sát suy theo đó phát tác, chỉ sợ hắn cũng sẽ triệt để biến thành Hôi Tiên rồi.

Nhưng vào lúc này, phía trước mi tâm Hàn Lập bỗng nhiên loé lên ánh sáng màu đỏ, một đạo hào quang màu đỏ tươi phát sáng lên, chính là trong tay Đề Hồn đang nắm một viên châu màu đỏ to bằng hạt long nhãn, chống đỡ tại mi tâm của hắn.

Viên châu bóng loáng mượt mà, mặt ngoài hiện ra hào quang trơn bóng, bên trong có một hư ảnh tiểu thú đang nằm rạp xuống, thoạt nhìn tựa hồ đúng là hình dạng chân thân Đề Hồn.

Theo viên châu phóng xuất ra từng trận hào quang nhu hòa, một cỗ lực lượng thần hồn kỳ dị thẩm thấu vào trong thức hải Hàn Lập, giống như một đại thủ to lớn đè ép sóng gió động trời bên trong, xua tán huyết vụ tràn ngập đi.

Dị trạng trong thức hải Hàn Lập dần dần trở nên bình thường, hắn vận chuyển toàn lực Luyện Thần Thuật nhằm ngăn chặn sát khí quấy nhiễu.

Thần thức của hắn khôi phục thanh tỉnh, thấy rõ tình huống trước mắt, phát hiện sắc mặt Đề Hồn hơi tái nhợt, trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, vội hỏi: "Đề Hồn, ngươi, cái này là..."

"Không sao, châu này chính là hồn nguyên của ta, trở về điều tức một chút là có thể hồi phục như cũ." Sắc mặt Đề Hồn hơi trắng bệch, lắc đầu nói.

Trong lòng Hàn Lập hơi động một chút, không nhiều lời nữa, bắt đầu bảo vệ chặt thần thức.

Thông đạo Nghiệp Hỏa cũng không quá sâu, đi hơn nghìn trượng đã đến điểm cuối, một cửa động cao chừng vài chục trượng hiện ra, giống như một cái miệng loa mở lớn, chính giữa lại không bố trí cấm chế.

Đề Hồn mang theo Hàn Lập từ chỗ động khẩu đi ra ngoài, đi tới một hồ Nghiệp Hoả cực lớn ở dưới mặt đất.

Hai người bay vút lên, lơ lửng phía trên Nghiệp Hỏa, dò xét về bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy vòm trời phía trên là một mảnh đen kịt, khắp nơi đều treo từng đám thạch nhũ đen kịt óng ánh, đứng lặng trong hồ Nghiệp Hỏa là mấy cột đá cao lớn trăm trượng, đụng vào cả mái vòm phía trên.

Chỗ biên giới hồ nước phía xa là một con đê bao quanh hồ, phía trên là gần trăm con đường liên thông với nhau, uốn lượn đi thông tới bốn phía vách núi.

Trên vách núi đá xây dựng từng toà kiến trúc có cổng tò vò chỉnh tề trơn nhẵn, thoạt nhìn giống như một toà cung điện cự đại dưới mặt đất, chỉ là bên trong vắng vẻ, nhìn như không có phục binh.

"Xem ra Quỷ Mộc đuổi giết chúng ta lúc trước, cũng chưa báo tin cho Tẩy Hồn khu bên này." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nói ra.

"Thông đạo Nghiệp Hỏa bên này sụp đổ, không cần hắn truyền tin, Âm Khư trưởng lão trấn thủ bên này cũng sẽ phát hiện nhanh thôi." Lông mày Đề Hồn nhíu chặt nói.

Lúc này, chỗ cửa trong động một vách núi bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng nói chuyện yếu ớt như muỗi kêu.

Hàn Lập nghe tiếng, kéo tay Đề Hồn, thân hình lóe lên, nhẹ nhàng rơi vào trên bờ đê phụ cận, ẩn giấu khí tức, trốn vào bên trong một toà cổng tò vò, nghiêng người nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy chỗ cổng tò vò bên kia có hai đứa bé bộ dạng Cửu U tộc nhân đang đi ra, đi tới ven hồ Nghiệp Hỏa.

Chỉ thấy trên người hai đứa mặc bộ áo đen giống như đúc, dung mạo thân hình cũng hầu như giống nhau, chiều cao cũng không sai biệt lắm, thoạt nhìn tựa hồ là một đôi song sinh.

"Liên đệ, tuy rằng trưởng lão nói hôm nay trong thành có đại sự quan trọng, không người quản giáo, chúng ta tạm dừng tu hành một ngày, nhưng chúng ta đã mười tuổi rồi, không lâu nữa sẽ thành niên, không cố gắng tu hành sẽ không thể thông qua khảo nghiệm cuối cùng được." Một đứa trong đó có thân hình hơi cao hơn một chút nói ra.

"Ân huynh, ngươi nói tu hành không ngừng mới có thể trở nên nổi bật, nhiều đến nỗi lỗ tai ta muốn thành cái kén luôn rồi. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ không bị tên Âm Sưởng kia vượt qua đâu." Đứa bé Cửu U tộc kia nhếch miệng nói ra.

So với tu sĩ Cửu U tộc trưởng thành, biểu hiện trên mặt hai đứa bé này cũng chưa thành thục, cũng không làm cho người chán ghét.

Hai đứa nói chuyện, rồi khoanh chân ngồi song song ven bờ hồ Nghiệp Hỏa, trên tay kết một cái pháp quyết cổ quái, quanh thân sáng lên ô quang, trong hồ Nghiệp Hỏa liền có từng sợi sát khí tinh thuần lượn lờ bay lên, quấn quanh người bọn chúng.

Lúc bọn chúng hít thở, dưới lỗ mũi liền có hai đạo hắc khí, như là con giun không ngừng co duỗi ra vào, nhìn có chút kỳ dị.

"Bất quá mới mười tuổi, khí tức trên thân đã tiếp cận Kết Đan Kỳ rồi, còn có thể ở gần Nghiệp Hỏa tu hành bình yên như thế, Cửu U tộc nhân quả thật đáng sợ." Hàn Lập thấp giọng nói ra.

"Cửu U tộc có khả năng chịu Nghiệp Hỏa mà các tộc khác không thể so sánh được, bản thân họ lại có thiên phú dị bẩm, hai hài đồng này bất quá chỉ là tư chất trung bình kém mà thôi." Đề Hồn nói ra.

Hàn Lập không nhìn nữa, cùng Đề Hồn đi vào chỗ sâu trong thông đạo, bàn tay vung lên, một đạo quang môn màu bạc hiện ra.

Mấy người Bách Lý Viêm cùng Hồ Tam đang khoanh chân ngồi ở lầu một trúc lâu, đang nhắm mắt điều tức, nhao nhao mở mắt ra, từ mặt đất đứng lên.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thì bị một đạo xiềng xích sáng trắng trói ở một bên, thân thể khẽ run, nhưng không phát ra thanh âm nào, nguyên lai là ngoài miệng cũng bị một trương phù lục màu tím phong bế.

Xi Dung dựa trên tường bên cạnh, trong mắt đắng chát, nhìn về phía Hàn Lập bên này, thần tình phức tạp.

"Xảy ra chuyện gì?" Mắt thấy Bách Lý Viêm đi ra trước một bước, Hàn Lập hỏi.

"Hắn bị sát khí ăn mòn quá lâu, thần trí đã mất, lúc trước đột nhiên phát tác bạo khởi, bị Hồ Tam cùng Thạch đạo hữu chế trụ." Bách Lý Viêm giải thích.

"Nhìn tình huống của hắn lúc này, nếu lại phát tác một hai lần nữa, chỉ sợ sẽ triệt để hỏng mất đạo hạnh, sẽ biến thành Hôi Tiên." Hồ Tam cũng đi ra, nhíu mày nói.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trầm ngâm một lát, cũng không nói gì.

Vừa ly khai động thiên Hoa Chi, mấy người Hồ Tam nhao nhao nhíu mày, lập tức thúc giục thủ đoạn chống cự sát khí Nghiệp Hỏa, đồng thời cũng vội vàng thi triển thuật pháp ẩn nặc thân mình.

"Bây giờ có lẽ chúng ta đã ở bên trong Tẩy Hồn khu rồi, khu vực này khá đặc thù khác với những nơi trong Tu La thành, Đề Hồn cũng chưa tới nhiều, trên địa đồ cũng không hiển thị, kế tiếp làm như thế nào tìm Tẩy Sát Trì, các ngươi có đề nghị gì không?" Hàn Lập đóng cửa quang môn màu bạc, nói ra.

"Bên kia không phải có hai tiểu oa nhi sao, lục soát thần hồn của chúng chẳng phải sẽ biết liền?" Thạch Xuyên Không nhìn xuyên thấu qua cửa thông đạo phía xa, nói ra.

"Lần trước chỉ giết một Khôi Lỗi liền kinh động đến Âm Quát, ai biết trên thân những Cửu U tộc nhân này có cấm chế đặc thù, hoặc là có liên hệ đặc thù gì với nhau hay không? Không thể mạo hiểm như vậy." Bách Lý Viêm lắc đầu, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập há to miệng, đang muốn nói chuyện, thần tình bỗng nhiên biến đổi, sau nửa ngày không nói nên lời.

"Chủ nhân, ngươi làm sao vậy?" Đề Hồn thấy thế, sợ Hàn Lập phát tác sát suy, liền vội vàng hỏi.

"Lệ đạo hữu..." Thần tình Bách Lý Viêm cũng khẽ biến, mở miệng nói.

"Đúng rồi, Ma Quang đạo hữu đâu?" Thạch Xuyên Không nhướng mày, mở miệng hỏi.

"Ngay vừa rồi, cảm ứng giữa ta và Ma Quang đã triệt để biến mất... Ta thử dùng tâm thần câu thông, nhưng căn bản cảm ứng không được hắn." Ánh mắt Hàn Lập thu vào, lắc đầu nói ra.

"Cái gì?" Thạch Xuyên Không kinh ngạc nói.

"Chẳng lẽ Ma Quang đạo hữu hắn đã vẫn lạc..." Vẻ mặt Hồ Tam khó tin, nói ra.

"Vừa rồi hắn nói giúp chúng ta kéo dài thời gian một nén nhang, bất kể như thế nào, hắn đã làm được..." Hàn Lập còn chưa nói rõ đáp án, chỉ nói như vậy.

Mọi người nghe vậy, đều trầm mặc lại.

------oOo------

Chương 742: Hợp lực đẩy lui quân địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chuyện chúng ta trốn đi dĩ nhiên Quỷ Mộc biết được, hiện tại Ma Quang lại mất đi liên hệ, hắn rất nhanh sẽ đuổi theo, tung tích chúng ta căn bản không giấu được, giờ nên tranh thủ thời gian, mau chóng chạy đến Tẩy Sát Trì mới là chuyện mấu chốt." Hàn Lập phá vỡ yên lặng, mở miệng nói ra.

"Nếu như không còn cố kỵ, biện pháp nhanh nhất chính là sưu hồn hai đồng tử Cửu U tộc kia. Chư vị đợi chút, ta đi một lát sẽ trở lại." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, nói ra.

Vừa dứt lời, thân hình gã lóe lên, biến mất tại chỗ không thấy.

Mấy người Hàn Lập thấy thế, vội vàng đi tới cửa thông đạo nhìn ra ven hồ Nghiệp Hỏa.

Chỉ thấy hai gã đứa bé đang nhắm mắt tu luyện, đối với chuyện không gian sau lưng xuất hiện chấn động tựa hồ không hay biết gì, không có bất kỳ phản ứng nào.

Thạch Xuyên Không từ hư không im hơi lặng tiếng xuất hiện sau lưng chúng, khóe miệng hiện ra một vòng vui vẻ, hai tay liền chộp tới phần gáy hai đứa.

Hàn Lập nhìn một màn này từ xa, bỗng nhiên trước mắt bóng người hoa lên, thân hình Đề Hồn từ bên cạnh lóe lên rồi biến mất, trong nháy mắt đã đi tới sau lưng Thạch Xuyên Không, nâng bàn tay ánh lên một vầng sáng màu đỏ tươi chém xuống phần gáy gã.

Mọi người cả kinh, Hồ Tam hầu như kêu ra thành tiếng.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục!

Thạch Xuyên Không cảm thấy sau lưng truyền đến một cổ cự lực, đánh thẳng vào hắn trùng trùng điệp điệp ngã trên mặt đất, thân hình lăn cuồn cuộn đâm vào vách núi đá phía xa, gã chưa kịp trở mình đứng lên thì ánh mắt bỗng nhiên biến đổi.

Lúc này đám người Hàn Lập mới nhìn rõ, sau lưng gã thình lình nằm sấp một bóng hình màu xám, vừa rồi Đề Hồn tung một kích kia chính là đánh vào hướng đó.

Thạch Xuyên Không phản ứng cũng cực nhanh, phát hiện có điều không đúng thì trên thân lập tức rung "Đùng" một cái, một cỗ khí kình vô hình cường đại từ trong lỗ chân lông quanh thân bỗng nhiên thoát ra, hóa thành một cỗ cự lực đánh về bốn phía.

Bóng xám dán chặt trên lưng gã bị cỗ cự lực này xông lên, thân hình giống như con diều bay bổng ra phía ngoài nhẹ nhàng, nhưng rất nhanh liền bám lên lại.

Thần sắc Đề Hồn ngưng trọng, bàn tay vung lên, một đạo xiềng xích tinh hồng lập tức bắn ra "Thương lang lang", như một Linh xà đâm tới sau lưng Thạch Xuyên Không.

Đạo bóng xám kia tựa hồ kiêng kị xiềng xích này, chủ động rời khỏi thân thể Thạch Xuyên Không, bay qua một bên.

Hai đứa bé Cửu U tộc thấy thế sững sờ, nhưng không có kinh hoảng, nhao nhao lao về hướng bóng xám.

"U Lạc, ngươi dám giúp đỡ ngoại tộc bắt người cướp của Cửu U tộc nhân?" Thân thể bóng xám dần dần rõ lên, lộ ra một người sắc mặt trắng bệch, là một tên Cửu U tộc nhân mũi ưng, quát lên lanh lảnh.

"Âm Kiêu." Lông mày Đề Hồn nhíu chặt, phun ra hai chữ.

Trong khi nói chuyện, nàng cũng truyền âm cho đám Hàn Lập: "Người này tu luyện Huyễn Hư Pháp Tắc, tu vi Thái Ất cảnh đỉnh phong, khống chế pháp tắc có chút quỷ dị, cực am hiểu ẩn nấp cùng đánh lén ám sát, các ngươi cẩn thận một chút."

"Chúng ta không thể trì hoãn quá lâu, mọi người cùng động thủ, tốc chiến tốc thắng." Lông mày Hàn Lập cau lại nói.

"Âm Kiêu trưởng lão, xin lỗi." Sắc mặt Đề Hồn phát lạnh, hai tay bỗng nhiên run lên, hơn mười sợi xiềng xích màu đỏ tươi tự nàng bắn ra, giăng khắp nơi bao phủ Âm Kiêu vào trong.

Âm Kiêu cười lạnh một tiếng, thân hình không lùi mà tiến tới, trực tiếp nghênh đón xiềng xích đánh tới.

Chỉ thấy xiềng xích đâm vào thân thể gã, trong nháy mắt thân thể tựa như mặt nước nổi lên một hồi rung động, những xiềng xích kia giống như đánh vào mặt nước, không trở ngại chút nào đều xuyên qua, rung động lách vách một hồi rồi đính trên mặt đất.

Âm Kiêu cứ như vậy từ giữa xiềng xích xuyên qua, tốc độ nhanh kinh người, nâng lên một chưởng vỗ xuống đỉnh đầu Đề Hồn, trong lòng bàn tay chớp động hôi quang hình đinh ốc không thôi, giống như một vòng xoáy màu xám truyền ra trận trận lực lượng xé rách.

Trong mắt Đề Hồn hiện lên một tia kinh hoảng, hai tay kéo xiềng xích màu đỏ lại, tựa như muốn rút về thân, nhưng phát hiện xiềng xích bị khóa chặt trên mặt đất, căn bản không thu lại được.

Mắt thấy bàn tay hôi quang kia sẽ đánh vỡ Thiên Linh Cái mình, trong mắt Đề Hồn lại hiện lên một nụ cười giả tạo giống như âm mưu đã đạt được.

Chỉ thấy nàng giơ tay lên vẽ một cái vào mi tâm, một đạo vết máu đỏ sậm lập tức từ chỗ mi tâm hiển hiện ra, da thịt nứt ra hai bên, lộ ra một Yêu mục màu đỏ sậm.

Âm Kiêu chứng kiến Yêu mục thứ ba này, thần sắc cả biến, tính bay ngược trở về.

Nhưng mà Yêu mục ngay mi tâm Đề Hồn đột nhiên sáng lên, chính giữa có một mảnh hào quang màu đỏ sậm phun ra, bắn đến mặt gã.

Trong nháy mắt, thần hồn Âm Kiêu giống như bị một tia chớp đánh trúng chấn động kịch liệt, thân hình lung lay một cái, giống như không khống chế nổi thân hình, đứng không vững tựa hồ sẽ ngã sấp xuống.

Cùng lúc đó, thân ảnh Hàn Lập bỗng nhiên thoáng hiện sau lưng gã, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay chớp động tia điện màu vàng kịch liệt, đâm thẳng vào phía sau ót gã.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Âm Kiêu dường như lay động trái phải không cách nào tự kiềm chế được, cái cổ bỗng nhiên nghiêng qua bên trái, trùng hợp tránh né được mũi kiếm của Hàn Lập, vị trí phía sau đầu mơ hồ lóe lên hào quang, vậy mà lộ ra một gương mặt trắng bệch, thình lình đúng là Âm Kiêu.

"Hắc hắc, ta biết rõ không chỉ hai người các ngươi..."

Chỉ thấy đầu của gã bị xuyên qua, giống như phân thành hai đạo nhân ảnh tách ra từ thân thể ban đầu, bay vụt đến hướng Hàn Lập, trong tay còn nắm một thanh chuỷ thủ màu đen, đâm thẳng vào cổ họng Hàn Lập.

Hàn Lập tựa hồ đã sớm phòng bị, sau lưng loé lên kim sắc quang mang, Chân Ngôn Bảo Luân gào thét phóng ra, cấp tốc vận chuyển, tản ra trận trận kim quang.

Cánh tay Âm Kiêu vừa mới đâm tới, đã rơi vào trong ánh sáng màu vàng, lập tức như bị đông kết lại, tốc độ trong nháy mắt chậm lại.

Hàn Lập căn bản không cần né tránh, một chưởng thò ra bóp chặt cổ gã, tay kia nhấc trường kiếm lên trực tiếp đâm vào đầu gã.

Nhưng mà trong nháy mắt mũi kiếm đâm vào, trong lòng Hàn Lập run lên bần bật, phát hiện có chút không đúng, vội vàng rút tay lại, thân hình rơi xuống phía dưới.

Nhưng ngay sau đó, dưới bụng của hắn truyền đến một cỗ đau nhức bén nhọn kịch liệt.

Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Âm Kiêu bị hắn bắt lấy, vậy mà trong bụng lại có một "Âm Kiêu" khác thò người ra, trong tay đang nắm một thanh chuỷ thủ màu đen, đâm vào đan điền của hắn.

Đâm trúng Hàn Lập, khoé miệng Âm Kiêu nhếch lên một vòng vui vẻ, chủy thủ trong tay bỗng nhiên kéo nghiêng một đường về phía trước.

Một cỗ sát khí to lớn ngưng tụ thành phong nhận bỗng nhiên bộc phát, trực tiếp chia tách thân thể Hàn Lập thành hai nửa, ngũ tạng ruột dưới bụng bị nghiền nát, máu tươi hắt vẫy ra bồng bềnh.

Âm Kiêu thu lại chủy thủ, thò đầu lưỡi ra liếm máu thanh chuỷ thủ, thời điểm đang muốn bật cười đắc ý thì chợt nghe thanh âm Hàn Lập vang lên: "Thạch đạo hữu, chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi." Thạch Xuyên Không lên tiếng.

"Hoa trong gương, trăng trong nước, tản ra." Hàn Lập quát nhẹ một tiếng, lập tức triệt hồi thần thông Pháp ngôn thiên địa.

Âm Kiêu cảm thấy nhoáng một cái, nhìn lên liền phát hiện đâu còn bóng dáng Hàn Lập trước mắt nữa, chỉ có chính mình đang cầm chuỷ thủ bảo trì tư thế thè lưỡi ra liếm máu, mà hai đứa bé Cửu U tộc kia thì bị Hồ Tam đánh ngất, hai tay trái phải mang theo hai đứa.

"Không..."

Âm Kiêu kinh sợ kêu lên một tiếng, đang muốn tiến lên, lại phát hiện không gian quanh thân mình có chút vặn vẹo biến hình, toàn bộ cơ thể giống như bị từng đạo lực lượng không gian vô hình gắt gao đè xuống, chẳng những

không cách nào nhúc nhích, mà thân thể cũng không thể hư hóa được.

Cách không xa sau lưng gã, Thạch Xuyên Không một tay kết một pháp quyết cổ quái, gắt gao đè lên dây đàn Tỳ Bà màu bạc, sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay thấm máu, lại không buông lỏng chút nào.

"Lệ đạo hữu, nhanh ra tay, ta chi trì không lâu được..." Thạch Xuyên Không kêu lớn một tiếng.

Y vừa dứt lời, một đạo điện quang đã nổ ra bắn tới, trong nháy mắt Thạch Xuyên Không thu hồi không gian áp chế, một kiếm đâm xuyên qua lồng ngực Âm Kiêu.

Hầu như cùng lúc đó, một cự trảo Chúc Long đen sì như mực từ trên cao đánh xuống hướng đầu Âm Kiêu, nhìn sẽ bóp vỡ cả đầu lâu lẫn thần hồn của gã.

"Chậm đã." Hàn Lập vội vàng kêu lên.

Trong lúc nói chuyện, bàn tay hắn liên tục lật qua lật lại, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được lấy ra, phía trên chớp động Ích Tà Thần Lôi không thôi, liên tiếp đâm vào khiếu huyệt trọng yếu của Âm Kiêu.

Quanh thân Âm Kiêu bị lôi điện tàn phá bừa bãi, trong miệng kêu thảm liên tục.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không có chút khó coi, trong miệng thở ra một hơi thật dài.

Vừa rồi Đề Hồn lấy thần thông chấn động thần hồn Âm Kiêu, Hàn Lập thừa cơ sử dụng Pháp ngôn thiên địa, để y tranh thủ thời gian dùng bí thuật thúc giục Tỳ Bà màu bạc, lúc này mới tận khả năng giảm bớt động tĩnh chiến đấu, bắt lấy Âm Kiêu có tu vi Thái Ất đỉnh phong.

Bất quá, lúc trước thương thế của y vốn chưa bình phục, lần này lại cưỡng ép thúc giục Tỳ Bà màu bạc, ngược lại bị cắn trả không nhỏ.

Sau khi giam cầm Âm Kiêu, Bách Lý Viêm cũng không buông lỏng, vẫn gắt gao giữ lấy đầu lâu của gã.

"Chủ nhân, vừa rồi trong thông đạo Nghiệp Hỏa ngươi tiêu hao quá độ, chuyện sưu hồn hay là giao cho ta đi, ngươi tạm thời nghỉ ngơi một lát." Mắt thấy Hàn Lập đang muốn tiến lên, Đề Hồn mở miệng nói ra.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu nói.

Đề Hồn lập tức đi tới phía trước, giơ bàn tay lên điểm vào chỗ mi tâm của mình một cái, một vết máu đỏ sậm từ chỗ mi tâm hiển hiện ra, da thịt nứt ra hai bên, lần nữa hiển lộ ra một Yêu mục màu đỏ sậm.

Chỉ thấy trong Yêu mục kia phun ra một mảnh hào quang màu đỏ sậm, quét qua Âm Kiêu cùng thân thể hai đứa bé.

Đồng thời sưu hồn ba người, Hàn Lập tự nghĩ thần thức mình cường đại cũng không thể làm được.

Hai đứa bé đang trong trạng thái mê ngủ bỗng nhiên đồng thời mở hai mắt ra, thân thể lung lay ngồi dậy, trong hai cặp mắt màu xám tro không có chút thần thái, đờ đẫn giống như con rối bị điều khiển.

Âm Kiêu còn theo bản năng kháng cự một chút, sau đó thần quang trong mắt cũng buông lỏng ra.

Sau một lát, ánh sáng màu đỏ giữa Yêu mục Đề Hồn bỗng nhiên thu lại, hai mắt của hai đứa bé cũng nhắm lại, thậm chí ngất đi.

"Như thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Tẩy Sát Trì là Thánh Địa của bọn họ, hai đứa bé này chưa đi qua Nghiệp Hỏa tẩy hồn, không coi là Cửu U tộc nhân chính thức, cho nên chưa đi qua chỗ đó. Âm Kiêu có lực lượng thần thức không kém, dù bị giam cầm vẫn có thể chống cự ta sưu hồn, bất quá địa hình đại khái Tẩy Hồn khu coi như biết rõ." Đề Hồn nhanh chóng nói ra.

"Vậy là được rồi." Hàn Lập gật đầu nói.

"Đã như vậy, gia hỏa này xem như vô dụng rồi?" Bách Lý Viêm mở miệng nói ra.

Không chờ người khác trả lời, gã tiện tay bỗng nhiên một trảo, cự trảo Chúc Long đen kịt trong nháy mắt khép lại, "Bành" một tiếng, liền bóp vỡ đầu lâu Âm Kiêu.

"Không nên..." Đề Hồn thét lên một tiếng kinh hãi, nhưng đã chậm một bước.

"Đề Hồn đạo hữu, ngươi..." Bách Lý Viêm nhìn về phía Đề Hồn, có chút không hiểu, nói.

Hàn Lập liếc nhìn Đề Hồn, nhưng trong lòng thì hiểu được, Đề Hồn nguyện ý trợ giúp hắn, nhưng không có nghĩa nàng thật sự muốn phản bội Cửu U Vực Chủ, dù sao đối phương có ân tình với nàng sâu nặng, nên nàng cũng không muốn sát thương Cửu U tộc nhân.

------oOo------

Chương 743: Theo đuổi không bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Bách Lý đạo hữu, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, vẫn là không nên tùy ý đánh chết Cửu U tộc nhân..." Hàn Lập thở dài, nói ra.

"Đã minh bạch. Đề Hồn đạo hữu, xin lỗi." Bách Lý Viêm nghe xong gật đầu nhẹ, ôm quyền nói với Đề Hồn.

Đề Hồn không nói gì, từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ.

"Hai đứa nhỏ này xử trí như thế nào?" Hồ Tam xách hai đứa bé Cửu U tộc lên, hỏi.

Đề Hồn đang muốn mở miệng, chợt nghe Hàn Lập nói:

"Trước giam vào trong Động Thiên của ta đi, bọn chúng có thể được Âm Kiêu, một trưởng lão Thái Ất đi theo bảo hộ, chắc cũng không phải là đứa bé bình thường, nói không chừng về sau lại là một tấm bùa bảo mệnh chúng ta đấy."

Dứt lời, hắn vung tay lên, quang môn màu bạc hiện ra, Hồ Tam liền thuận thế ném hai đứa vào trong trúc lâu.

Hàn Lập chưa kịp đóng cửa Động Thiên, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

"Nguy rồi, Quỷ Mộc đã đuổi tới..."

Nói xong, tay hắn vung lên, đóng cửa quang môn màu bạc lại.

"Đi bên này." Lông mày Đề Hồn nhăn lại, vội vàng nói.

Dứt lời, thân hình nàng chuyển một cái, dẫn đầu đi theo hướng thông đạo bọn hắn ẩn núp lúc trước, lướt vào chỗ sâu bên trong.

Mấy người Hàn Lập theo sát phía sau, chui vào trong đó.

Tiến sâu vào thông đạo, địa thế dần dần kéo dài dốc lên, cuối sườn dốc là một giao lộ hình chữ T.

Đề Hồn phân biệt một chút, thân hình chuyển về bên trái dẫn mọi người đi theo.

Mấy người ly khai chưa đầy mười hơi thở, ngay một cửa lối đi ven hồ Nghiệp Hỏa tuôn ra một đoàn sát khí dày đặc, ngưng tụ lại ngay ranh giới con đê, từ trong hiện ra một bóng người màu đen, đúng là Quỷ Mộc.

Vì đuổi bắt đám người Hàn Lập, lão cũng bất chấp quy củ không phải Cửu U tộc nhân thì không được tự tiện tiến vào Tẩy Hồn khu, sau khi truyền tin cho Âm Khư một tiếng thì bỏ lại đám Khôi Lỗi cùng U Nô, chỉ đem theo tiểu thú lông xù màu trắng đuổi vào.

Vừa đến ven hồ, lão liếc mắt liền thấy được đầu lâu Âm Kiêu đã vỡ nát, hai mắt lập tức trợn tròn, trong miệng phát ra một tiếng hét rung trời.

Một cỗ khí thế mãnh liệt từ trên thân lão bộc phát ra, lập tức quét về bốn phương tám hướng, bay thẳng đến hồ Nghiệp Hỏa làm rung động ầm ầm, từng đạo hoả trụ cực lớn phóng lên thẳng đến đỉnh vòm trời.

"Dám giết người, bắt tế đồng tộc ta, ta nhất định phải đem bọn ngươi nghiền xương thành tro, bón phân cho quỷ đằng của ta. Nhanh tìm, xem bọn hắn ở nơi nào?" Quỷ Mộc nghiến răng, dứt lời một tay kéo tiểu thú từ trên vai xuống.

Lực đạo trên tay lão khá mạnh làm sống lưng tiểu thú bị lão chụp đau nhức, nó nhe răng trợn mắt một hồi, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng cũng không dám phát ra một âm thanh nào, chỉ là lạnh run co lại nhíu nhíu cái mũi.

Chỉ thấy đôi mắt nó đột nhiên sáng ngời, một cỗ gợn sóng màu trắng từ

trong đó xuyên suốt ra, khuếch tán nhanh về bốn hướng.

Sau một lát, nó liền kêu chi... chi, hai chân trước chỉ vào cửa một thông đạo bên bờ Nghiệp Hỏa bên kia, lại đúng là thông đạo mà mấy người Hàn Lập đào tẩu lúc trước.

"Rất tốt!" Quỷ Mộc cười hắc hắc.

Dứt lời, lão giơ tay lên nhìn tiểu thú màu trắng vốn thiếu chút nữa bị mình nắm đứt gãy xương cốt, trên mặt lại hiện ra vẻ trìu mến, liên tục không ngừng đưa tay vuốt nhẹ lên lông tơ của nó.

Sau đó, thân hình lão lướt tới trước, rất nhanh liền hóa thành một đoàn khói đen tràn vào trong thông đạo kia.

...

Đoàn người Hàn Lập theo sát bước chạy của Đề Hồn, quẹo trái quẹo phải trong thông đạo, cấp tốc chạy như điên về phía trước.

Bên trong Tẩy Hồn khu, thông đạo trong lòng đất càng phức tạp, quả thực như là hang chuột hay tổ kiến, tung hoành ngang dọc, bốn phương thông suốt, địa thế phập phồng quả thực không theo quy luật nào.

Mấy người rẽ qua một lối khác, chạy như điên dọc theo sườn dốc về phía trước mấy trăm trượng, đột nhiên trước mặt xuất hiện một vách núi.

"Xảy ra chuyện gì, làm sao lại cụt đường rồi?" Thần sắc Thạch Xuyên Không xiết chặt, hỏi vội.

"Là bức tường giả thôi, nhanh lên."

Đề Hồn hô một câu, dưới chân không chậm chút nào, bay thẳng đến đụng vào vách núi phía trước.

"Ầm ầm ầm..." Bị va chạm vào, vách tường lập tức lùi về phía sau vài thước, lộ ra một khe hở rộng ba thước.

Mấy người vội vàng lách mình tiến vào trong đó.

Sau vách núi là một đại sảnh dưới mặt đất có chút rộng lớn.

Bọn hắn vừa mới bước vào trong đại sảnh, chợt nghe một tiếng la hét: "Âm Bức trưởng lão, đã tìm được bọn chúng..."

Âm thanh vừa vang lên, cách đó không xa có một đội tu sĩ Cửu U tộc, dưới sự dẫn đầu của một trưởng lão Thái Ất đỉnh phong đang chạy nhanh đến bên này.

"Quỷ Mộc vẫn đang đuổi theo phía sau, chúng ta không thể giao thủ với bọn họ, đi nhanh lên." Hàn Lập quát to.

Trên thân mấy người sáng lên độn quang, bay thẳng đến một thông đạo bên trong đại sảnh.

Những tu sĩ Cửu U tộc kia đâu chịu bỏ qua, từng tên chửi bậy mấy câu, nhao nhao thi triển thủ đoạn đuổi theo bọn hắn.

"Cũng nên cho các ngươi nếm thử thứ này..." Bách Lý Viêm nhếch miệng cười cười, tiện tay ném về phía sau.

Vài viên cầu màu đen hình củ khoai lang từ trong tay gã quăng ra bay về phía sau lưng.

Chỉ thấy viên cầu màu đen sau khi rơi xuống đất, mặt ngoài nhao nhao sáng lên hắc sắc quang mang.

"Ầm ầm ầm"

Liên tiếp tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, từng đoàn hoả diễm màu đen cực lớn từ khoai lang màu đen bạo liệt ra, đầu tiên chấn động mạnh co rút lại một cái, tiếp theo bỗng nhiên nổ lớn ra, hóa thành một biển lửa như thuỷ triều quét về bốn phương tám hướng.

Đám người Hàn Lập đã bay khá xa, nhưng vẫn bị cỗ sóng khí cường đại này xông đến, sau lưng thiêu cháy không thôi, trong lòng cảm thấy phiền muộn vô cùng, khó chịu đến cực điểm.

Những Cửu U tộc nhân kia đuổi theo tự nhiên càng thảm hại hơn, Nghiệp Hỏa sát lôi còn chưa kịp sử dụng ngược lại bị Bách Lý Viêm một lần ném ra vài viên, cả đám đều bị biển lửa nuốt vào trong.

Trong đại sảnh dưới mặt đất nổ vang liên tục một hồi, sóng khí Nghiệp Hỏa thật lâu không có biến mất.

Đám người Hàn Lập vừa bay ra khỏi đại sảnh thì một đạo nhân ảnh từ bên trái một cửa lối vào bay đến.

Người này mặc một bộ trường bào màu đen, thân hình ốm nhách, khuôn mặt cũng gầy gò, thoạt nhìn giống như một lão đầu lớn tuổi trong phòng thu chi, mặc cho ai nhìn cũng không nghĩ lão là một đại năng Đại La cảnh trung kỳ.

Trên thực tế, lão đúng là tu sĩ Đại La trấn thủ Tẩy Hồn khu, tên là Âm Khư.

Bây giờ lão giả đang treo lơ lửng một mình giữa không trung, nhìn bộ dáng tộc nhân thê thảm bên dưới, trong đôi mắt xám trắng nổi lên hai luồng sợi mây thô màu xám không ngừng xoay tròn giống như phong bạo.

Đúng lúc này, trong thông đạo phía sau cũng bay ra một đạo nhân ảnh, đúng là Quỷ Mộc đang đuổi tới.

"Âm Khư trưởng lão, có chặn được những người kia không?" Chưa tới gần, Quỷ Mộc vội vàng hỏi.

"Hừ, đã tới chậm một bước." Sắc mặt Âm Khư âm trầm, hừ lạnh một tiếng nói.

Quỷ Mộc biết rõ bản thân lão không bảo vệ tốt Bách Tàng khu, để đám người Hàn Lập tiến vào trong, nên cũng không có mở miệng phản bác.

"Lúc trước chưa kịp nói rõ với ngươi, mấy người kia lúc trước tại ven hồ Nghiệp Hỏa đã giết chết Âm Kiêu, còn bắt đi hai vị tế đồng." Quỷ Mộc mở miệng nói ra.

"Cái gì! Ngươi cùng Âm Quát làm việc kiểu gì vậy? Thậm chí ngay cả tế đồng cũng để bọn hắn bắt đi?" Âm Khư nghe xong lời ấy, sắc mặt càng thêm âm trầm, nghiêm nghị quát.

"Cái này... Lúc đầu Âm Quát trưởng lão đã bắt được bọn chúng, chỉ là U Lạc đột nhiên phản bội, cứu bọn hắn trốn thoát U Lao, một đường chạy đến nơi này." Quỷ Mộc nói ra.

"U Lạc... Đã xảy ra chuyện lớn như vậy, Âm Quát đâu? Hắn đang làm gì?" Lông mày Âm Khư nhăn lại, hỏi tiếp.

"Âm Quát trưởng lão lúc trước đã tiêu hao quá độ, tạm thời bế quan, bất quá ta đã phái người truyền tin cho hắn. Hắn biết rất nhanh sẽ chạy tới đây." Quỷ Mộc nói ra.

"Hắn còn có tâm tư bế quan? Bây giờ đang diễn ra Tam Vực Hội Minh, tình trạng nguy cấp, sự tình tế đồng bị bắt một khi để cho Vực Chủ đại nhân biết, chúng ta sẽ không chịu nổi trừng phạt đâu." Âm Khư nghe vậy, cả giận nói.

"Âm Khư trưởng lão, việc này tuyệt đối không thể bẩm báo Vực Chủ. Ngươi cùng Âm Quát trưởng lão có lẽ chỉ nhận chút khổ đau da thịt, nhưng ta sẽ bị hắn đào ngũ tạng luyện thành Khôi Lỗi đấy..." Thần sắc Quỷ Mộc biến đổi, vội vàng nói.

"Tranh thủ thời gian đuổi theo bắt bọn hắn, lau sạch dấu vết đi." Âm Khư chau mày, nói ra.

"Đa tạ Âm Khư trưởng lão." Quỷ Mộc cảm kích nói.

Dứt lời, trên thân hai người sáng lên độn quang, thân hình bạo khởi, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Đề Hồn mang theo mọi người đi dọc theo một thông đạo rộng lớn dốc xuống dưới, Hàn Lập đột nhiên nhìn thoáng qua sau lưng, lập tức cảm thấy da đầu run lên.

Chỉ thấy sau lưng là một mảnh hắc ám, bọn hắn vừa mới bay qua thông đạo vậy mà tất cả đều biến mất không thấy nữa.

Trong đôi mắt hắn sáng lên hào quang màu tím, Cửu U ma đồng tử được thúc giục, liếc nhìn lại liền thấy mảng lớn âm ảnh màu đen phủ kín cả thông đạo, đang tràn về hướng bọn hắn bên này.

Những nơi âm ảnh đi qua, tựa như bị hắc ám cắn nuốt, tất cả đều biến mất không thấy.

"Nguy rồi, Âm Khư trưởng lão cũng đã đuổi tới..." Lúc này Đề Hồn cũng chú ý tới động tĩnh phía sau, cả kinh kêu lên.

Tiếng kêu của nàng vừa lên, bóng đen truy theo phía sau càng lúc càng rõ, tốc độ bỗng nhiên nhanh hơn gấp đôi, nhìn thấy một lát sẽ đuổi kịp bọn họ.

Hàn Lập cảm nhận được chính giữa bóng đen lộ ra khí tức vô cùng khủng bố, trong lòng biết rõ tuyệt không phải bọn hắn có thể đối phó, liền cắn chặt răng, ra sức thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể mình nghịch chuyển.

Ngay sau đó, hai cánh tay hắn bao lại, hai mảnh ánh sáng màu xanh liền từ trong tay áo phun ra, bao phủ mấy người còn lại vào trong, thân hình bỗng nhiên lóe lên biến mất tại chỗ.

Sau một lát, chỗ cửa một thông đạo bỗng nhiên hiện ra thân ảnh mấy người Hàn Lập, mỗi người đều bay gấp ra cổng tò vò.

Thân hình chưa rơi xuống đất, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua liền phát hiện chính mình đang xuất hiện trong một huyệt động lớn vô cùng dưới mặt đất.

Diện tích huyệt động lớn chừng vạn trượng, phía dưới địa thế thập phần bằng phẳng, cách đó không xa thình lình có một quãng trường màu trắng có

diện tích không nhỏ, phía sau quảng trường lại xây một mảnh quần thể cung điện mái vòm tạo hình có chút cổ quái.

Bên ngoài quần thể cung điện lóe lên một tầng ánh sáng màu đỏ mịt mờ, phía trên mơ hồ chớp động phù văn màu đen, rõ ràng là một toà đại trận phong cấm.

"Đây là nơi nào, vì sao lại dùng cấm chế phong cấm vậy?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Ta thấy trong trí nhớ Âm Kiêu thì đây là một chỗ thập phần trọng yếu, Vực Chủ rất coi trọng nơi này, thường ngày nghiêm cấm bất luận kẻ nào tiến vào trong đó, lại càng không cho người chiến đấu ở phụ cận." Đề Hồn suy nghĩ một lát rồi nói như thế.

------oOo------

Chương 744: Xông vào cấm địa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Không tốt, Âm Khư lại đuổi tới rồi... Không đúng, có cả Quỷ Mộc cũng tới nữa!" Lông mày Hàn Lập đột nhiên nhíu lại, nói gấp.

"Bọn hắn là đỉa hay sao mà bám chắc như thế chứ! Chúng ta hết cách để trốn rồi, cùng lắm thì liều mạng một phen." Bách Lý Viêm gay gắt mở miệng nói ra.

"Lúc trước đã tiêu hao quá nhiều, thần thông không gian của ta lúc này chỉ có thể dùng được một lần nữa thôi, có lẽ đủ để truyền tống mọi người kéo dài một khoảng ngắn với bọn hắn, chỉ là dựa theo tốc độ này, quả thật kéo dài không được bao lâu." Thạch Xuyên Không thở dài, nói ra.

"Xem ra cũng chỉ có thể liều mạng ở đây mà thôi... Thế nhưng chênh lệch địch mạnh ta yếu, phần thắng có vẻ hơi thấp a!" Hồ Tam cũng thở dài nói.

"Chớ nóng vội mà đập nồi dìm thuyền, nếu Âm Thừa Toàn đã nghiêm cấm không được tranh đấu trong cung điện này, chắc hẳn nơi này của bọn Cửu U Tộc hẳn là nơi trọng yếu không thể hủy hoại được. Nếu bọn hắn sợ ném chuột vỡ bình, thì trước tiên chúng ta không ngại trốn vào trong cung điện đã." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nói ra.

"Cách này có thể thực hiện, đúng là chủ nhân suy nghĩ chu toàn mà." Đề Hồn nghe vậy đôi mắt sáng lên, tán thán nói.

Mấy người còn lại cũng không có ý kiến gì, thế là mấy người Hàn Lập bước nhanh vào cung điện phía trước.

Xuyên qua tầng màn sáng cấm chế kia, có thể thấy hai cánh cửa cung điện

thật lớn đang đóng chặt, phía trên có hai bức phù điêu cổ quái cực lớn.

Trên cánh cửa bên trái khắc từng chồng xương trắng, từng đống lớn nhỏ không đều, những hình dạng đầu lâu khác nhau tầng tầng lớp lớp, một mực xếp từ dưới đáy lên tới đỉnh đầu, trên đỉnh thì lại điêu khắc một cái ghế dựa dữ tợn thật lớn được chắp nối từ đủ loại xương cốt thành, phía trên có một nam tử Cửu U Tộc ngồi, trong tay cầm thanh kim đao đại mã, hai tay giữ nó, mặt lộ vẻ say mê.

Trên cánh cửa bên phải khắc một vài đầu dị thú hình dáng hung dữ, đang không ngừng cắn xé thôn phệ nhau, máu chảy thành sông, làm cho người ta cảm thấy như có một cỗ mùi máu tanh đập vào mặt vậy.

Đủ loại thi thể dị thú hung tàn chồng chất đến đỉnh cửa, trên đó lại điêu khắc một Cự Thú kỳ dị cổ quái với tư thế đang nằm xuống, cả người nó lượn lờ khói mù dày đặc, trên đầu mọc cái sừng nhọn thật lớn, đang há to miệng lớn dính máu rất hung dữ, như muốn thôn phệ tất cả dị thú, làm cho người xem cảm thấy có chút lạnh gáy.

"Cấm chế này thoạt nhìn không đơn giản à, nếu muốn phá giải chỉ sợ tốn không ít thời gian." Thạch Xuyên Không đi dọc theo màn sáng bên ngoài cung điện, đánh giá những phù văn đang khắc sâu dưới mặt đất, chau mày nói.

"Không còn thời gian rồi, bọn hắn đã tới." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nói ra.

Dứt lời, trong tay hắn lóe lên hào quang màu đỏ sậm rồi tiếp đó lại lóe lên ánh sáng màu đen, chợt hiện ra thanh trường đao màu đen.

Hồ Tam đưa mắt nhìn qua, nhìn vào Song Thủ Hồ Ly điêu khác trên chuôi trường đao, khóe mắt lập tức co lại, trong mắt lóe lên môt tia phức tạp khi nhìn về phía Hàn Lập.

Ngay lúc này Hàn Lập không rãnh để ý đến vẻ lạ thường của y, mà lấy tâm thần liên hệ với Thạch Kinh Hầu bên trong huyết đao, truyền âm nói:

"Thạch đạo hữu, tình huống lúc này rất khẩn cấp, đành bất đắc dĩ phải mượn lực lượng của ngươi phá vỡ cấm chế đại trận trước mắt vậy, xin ngươi hãy giúp ta một tay."

"Lệ tiểu tử, ta cảm giác phong cấm này không dễ gì phá được, ngươi có chắn chắn là muốn phá vỡ cấm chế nơi này không?" Âm thanh Thạch Kinh Hầu vang lên trong thức hải của Hàn Lập.

"Đuổi theo phía sau bọn ta là hai gã khó có thể đối phó được. Thời gian cấp bách, xin Thạch đạo hữu giúp ta." Hàn Lập không chút do dự lập tức trả lời.

"Được, nếu ngươi đã quyết định, thì ta cũng không nói nhiều nữa. Ngươi chỉ cần dùng hết sức thúc giục Huyết Đao chém vào cấm chế, chuyện còn lại hãy giao cho ta." Thạch Kinh Hầu trầm mặc nửa ngày, rồi mở miệng nói ra.

"Đa tạ."

Hàn Lập liền cảm tạ một câu, tiếp đó lập tức hai tay nắm chuôi đao, nhấc cả thân đao lên, rồi vung thành một đạo vòng tròn trước người, thân đao dựng thẳng trước người sát gần bên tai.

Hai mắt hắn ngưng lại, nhìn về màn sáng trước mắt, khí tức quanh người bắt đầu mạnh mẽ thu liễm lại, khí thể cả người đột nhiên thay đổi.

Đám người Thạch Xuyên Không thấy vậy, lông mày đều nhíu lại, rối rít lui về phía sau mấy bước, kéo dài khoảng cách với Hàn Lập.

Trong mắt Hồ Tam càng phát ra vẻ kinh nghi nồng đậm.

Chỉ thấy Song Thủ Hồ Ly khắc trên trường đao màu đen kia, bất ngờ đôi mắt sáng lên ánh sáng màu máu, dung mạo trở nên dữ tợn thêm mấy phần, từng đường quang mang màu đỏ sậm từ trên thân đao nổi lên, lộ ra vẻ yêu dị vô cùng.

"Hô, hô, hô..."

Ngay khi khí tức vừa thu liễm lại, thì một cỗ khí tức mạnh mẽ từ trên người Hàn Lập phát ra, hóa thành từng vòng sợn góng mắt thường có thể thấy được trùng kích về bốn phía, làm không gian dưới lòng đất vang vọng cùng chấn động không ngừng.

Bên trong thông đạo, đám sương mù đang bao lấy thân hình Âm Khu cùng Quỷ Mộc cuốn nhanh về phía trước.

"Không ổn, bọn hắn đã tới cấm địa, hình như đang muốn phá cấm!" Âm Khư nổi giận nói ra.

"Bằng vào sức bọn hắn, cho dù có liên thủ trong thời gian ngắn cũng không phá nổi đại trận Huyền U Chu Minh đâu..." Quỷ Mộc dứt lời, từng đợt rung động mạnh mẽ liền từ thông đạo phía trước truyền đến.

"Nguy rồi..." Âm Khư kinh hô một tiếng, quang mang trong mắt bất ngờ sáng lên.

Tốc độ sương mù màu đen lập tức bạo tăng gấp đôi, rồi bất ngờ xuất hiện trước cửa cổng tò vò cung điện dưới đất, vừa đúng lúc thấy Hàn Lập sải bước, vung hai tay xuống, tụ sức từ lâu chém mạnh xuống màn sáng cấm chế.

"Ầm ầm"

Một tiếng "Ầm ầm" vang lên dữ dội, bất ngờ trên trường đao tỏa sáng quang mang đỏ sậm, từ trên nổi lên huyết quang, từ đó ngưng thành một đạo đao ảnh màu máu dài trăm trượng, chém xuống màn sáng kia.

Trên đao ảnh tựa hồ có một con Bạch Hồ hai đầu màu trắng, chợt quay đầu nhìn về phía hai người Âm Khư lộ ra nụ cười quỷ dị.

Tiếp đó trong nháy mắt, một trận tiếng sấm vang lên kịch liệt.

Vô số đạo điện quang màu đỏ sậm từ đao ảnh cùng màn sáng đụng vào nhau bắn ra, tạo thành một vùng tia điện không theo quy luật nào, làm phá vỡ một cái lỗ cực lớn trên trần mái vòm cung điện, lộ ra ánh mặt trời mờ

mờ.

Mà điện quang đỏ sậm bắn ra bốn phía như Lôi Thần vung roi loạn xạ, từ trên quảng trưởng tỏa ra một màn sáng lôi điện rộng khoảng mấy chục trượng, trùng hợp ngăn cách đám người Hàn Lập với Âm Khư.

"Mở rồi." Hai mắt Thạch Xuyên Không nhìn chằm chằm vào chỗ mà đao ảnh chém xuống, kêu lên một tiếng vui mừng.

Chỉ thấy trên màn sáng kia, phù văn lấp lóe, u quang nhộn nhạo, vừa đúng lộ ra một lỗ hổng dài khoảng mười trượng.

"Đi, mau đi nhanh..." Hồ Tam vội nói.

Ngay khi Hàn Lập vừa vung một đao kia, mơ hồ Tiên Linh Tực trong người đều hao hết, ngay khi thu lại trường đao, liền cảm thấy trong người dường như mất sức.

Bách Lý Viêm cùng Đề Hồn tiến nhanh một bước, một trái một phải vội đỡ hắn, hơi nghiêng người liền bay vào trong màn sáng.

Mắt thấy đám người Hàn Lập quả thật đã phá vỡ cấm chế, sắc mặt Âm Khư cùng Quỷ Mộc đều trở nên khó coi vô cùng.

Hai người cùng lao nhanh đến khe hở cấm chế kia, nhưng lại bị tầng sáng kia ngăn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn hắn tiến vào cổng lớn cung điện.

Đợi đến lúc uy lực màn sáng lôi điện dần dần yếu xuống thì lỗ hổng trên màn sáng kia cũng khép kín lại rồi.

Ngay lúc đó, hai đạo độn quang từ xa lao nhanh như điện tới, hiện ra thân ảnh Quỷ Mộc cùng Âm Khư.

"Làm sao mà bọn hắn có thể phá vỡ cấm chế được chứ, thanh trường đao kia là Tiên Khí gì vậy?" Quỷ Mộc thấy vậy, có chút không thể tin được, nói ra.

"Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, đáng chết, vậy mà những người này có thể trốn được vào trong cấm địa, mau đuổi theo!" Sắc mặt Âm Khư tái nhợt, lập tức lật tay vung lên.

Một đạo ánh sáng màu đen từ trong tay áo lão bay ra, đó là một tấm lệnh bài một mặt, phía trên điêu khắc một mặt quỷ tợn, cả người tỏa ra từng tia sáng màu đen.

Hai tay Âm Khư nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, chợt lệnh bài màu đen tỏa sáng hào quang, ngũ quan Mặt Quỷ khắc trên tấm lệnh bài bỗng nhiên nhúc nhích, giống như sống dậy vậy.

Quỷ Mộc nghe vậy thì vẻ mặt cũng thu lại, rồi hỗ trợ bấm niệm pháp quyết thúc giục lệnh bài màu đen kia.

Lệnh bài màu đen tỏa ra quang mang càng ngày càng sáng, Mặt Quỷ điêu khắc kia cũng nhanh chóng nhúc nhích, trong mắt càng sáng lên hai điểm màu trắng chói mắt, nhìn có phần hung hãn đáng sợ.

Bất ngờ hai đạo quang mang xám trắng từ đôi mắt trên Mặt Quỷ bắn ra, chui vào trong màn sáng màu đen.

Trên màn ánh sáng màu đen lập tức vỡ ra một lỗ hổng dài khoảng một trượng, sau đó tách ra hai bên.

Mặc dù hai người Âm Khư toàn lực thúc giục nhưng biến hóa của màn ánh sáng màu đen cũng không tính là quá nhanh, trãi qua mười cái hô hấp mới miễn cưỡng tạo thành một cái lỗ hổng đủ để một người bước qua.

Âm Khư lật tay thu lại tấm lệnh bài Mặt Quỷ, thân hình thoáng cái đã bay vụt vào trong lỗ hổng cấm chế, Quỷ Mộc cũng lập tức đi theo sau.

Kết quả hai người vừa mới tiến vào đại điện, liền phát hiện xung quanh một mảnh mơ hồ, lỊ còn yên tĩnh như trước, đến cả bóng dáng đám người Hàn Lập cũng không thấy đâu, hiển nhiên đã trốn vào sâu trong đại điện rồi.

Hai người liếc nhau, lập tức hóa thành hai đạo độn quang đuổi theo, thế

nhưng bọn hắn hết sức thu liễm khí tức ba động trên người, tựa như sợ kinh động động đến cái gì.

"Âm Khư, chuyện này không thể coi thường, có nên báo việc này cho Vực Chủ đại nhân hay không?" Trong lúc phi độn, vẻ mặt Quỷ Mộc lộ vẻ do dự, hỏi.

"Tuyệt đối không được, chẳng lẽ ngươi không biết tính tình lão nhân gia sao, nếu lão biết chúng ta để người ngoài đột nhập vào cấm địa, chúng ta đừng mơ tưởng giữ được mạng sống, chẳng lẽ ngươi đã quên chuyện Âm Hậu trưởng lão năm đó sao." Âm Khư nghe vậy, sắc mặt thay dổi, lập tức nhẹ giọng nói ra.

"Nhưng nếu chúng ta không báo, những người kia nhiễu loạn gì đó ở bên trong thì sao? Đến lúc đó dám chắc sẽ bị trừng phạt càng nặng thêm, chỉ sợ muốn chết còn khó khăn." Quỷ Mộc nghe vậy rùng mình một cái, tựa hồ nhớ chuyện gì đó, nhưng lại lo lắng nói ra.

"Sẽ không. Cấm chế trong cấm địa lợi hại vô cùng, đến cả ngươi và ta cũng khó mà phá được, mấy người kia chạy đến nơi này, nhìn như thông minh, nhưng kỳ thật là tự chui đầu vào lưới, chờ đến khi bắt được bọn hắn rồi hẵng nói, chỉ cần xỷ lý gọn gàng là được." Âm Khư khinh thường cười lạnh một tiếng, mở miệng nói ra.

"Vậy cũng tốt." Quỷ Mộc hơi chần chờ, liền gật đầu đáp ứng.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ cũng đã đi qua cánh cửa thật lớn của cung điện bên trong quãng trường.

Phía sau quãng trường có bảy tám tòa cung điện nhỏ bé, còn ngay giữa cung điện có chừng mười mấy nhánh đường nhỏ uốn lượn thông vào chỗ sâu bên trong.

Ánh sáng trong cung điện hơi u tối, ngoài trăm trượng đã nhìn không thấy rõ, khắp nơi thì tràn ngập một cỗ lực lượng cấm chế vô hình, không cách nào triển khai thần thức để dò xét được.

Nơi này vẫn không thấy tung tích đám người Hàn Lập, thậm chí đến cả dao động lạ thường cũng không có, rốt cuộc không biết mấy người bọn hắn đã trốn ở nơi nào.

------oOo------

Chương 745: Liều chết đánh cược một trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đồng tử Âm Khư hơi co rụt lại, vung tay lên.

Trước người lão loé lên hắc quang, sau đó biến lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được, biến thành một mặt kính màu đen, quay tròn không ngừng, từ giữa phun ra đạo đạo ánh sáng màu đen kỳ dị, bắn ra chung quanh.

Những nơi hắc quang đi qua, trong hư không hiện ra từng đạo hư ảnh, đi qua đi lại, hoặc là bay vụt qua, thoạt nhìn tựa hồ là những hình ảnh đã xảy ra lúc trước.

Những nhân ảnh này có cái rõ ràng, cũng có cái cực kỳ mơ hồ.

Những bóng người này rõ ràng là thân ảnh đám người Hàn Lập, cực kỳ rõ ràng, đang bay nhanh tới một đường nhỏ.

"Truy!" Âm Khư cùng Quỷ Mộc lập tức phi độn đuổi theo hướng đó.

...

Chỗ sâu trong cung điện màu đen, đám người Hàn Lập đang bay nhanh tới.

Cảnh vật hai bên vụt qua nhanh, chính là những tường vây cung điện, đình đài lầu các, liên miên không dứt, thoạt nhìn rất giống một tòa hoàng thành.

Mấy người cũng không dám phi độn giữa không trung mà bay sát mặt đất, vượt qua các kiến trúc phi độn về phía trước.

Không ngừng xâm nhập vào trong, ánh sáng phụ cần dần trở nên hôn ám, trong hư không mơ hồ có hắc vụ lượn lờ nhè nhẹ, ngoài ba bốn mươi trượng là một mảnh mơ hồ không rõ, thần thức cũng không thể ly thể quá xa.

Lúc này lấy thị lực của đám người Hồ Tam cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra xa hơn trăm trượng.

Hai mắt Hàn Lập bắn ra hai đạo tử quang, thúc dục Cửu U Ma Đồng nhìn tới phía trước để phân biệt đường đi, nhưng cũng chỉ có thể nhìn ra khoảng ba trăm trượng.

Trừ điều đó ra, trong hư không tựa hồ còn tồn tại áp lực không gian thật lớn nào đó khó có thể nói rõ, lấy tu vi đám người Hàn Lập, tuy rằng không đến mức bị thương tổn, nhưng tốc độ đi tới cũng đại giảm.

"Rốt cuộc đây là địa phương quỷ quái gì vậy, sao ta cảm thấy có chút cổ quái? Đề Hồn đạo hữu có phát hiện gì không?" Đang vội chạy đi, Hồ Tam nhịn không được hỏi.

"Không có, đây cũng là lần đầu tiên ta tới nơi này." Đề Hồn lắc đầu nói.

"Nếu nơi này nghiêm cấm tranh đấu, vậy càng có lợi với chúng ta, không bằng ở chỗ này chiến một trận với truy binh phía sau đi." Hồ Tam nói thêm.

"Không được, tuy nơi đây có quy định này, nhưng một khi giao chiến sinh tử, tu sĩ Đại La cảnh của đối phương há sẽ tuân thủ, phiêu lưu quá lớn, chúng ta không thể đặt hy vọng trên người đối phương. Cho dù muốn chiến, cũng phải tìm một nơi tuyệt đối có lợi cho chúng ta." Thạch Xuyên Không lập tức lắc đầu bác bỏ.

"Nói vậy cũng đúng." Hồ Tam gật đầu.

"Đi!"

Hàn Lập tiếp tục đi tới, ánh mắt quét qua chung quanh, trong miệng đột

nhiên ồ lên một tiếng.

"Lệ đạo hữu, ngươi phát hiện cái gì à?" Thạch Xuyên Không nhìn lại hỏi.

"Không có, ta chỉ cảm thấy bố cục cung điện chung quanh có chút huyền diệu, giống như là một đại trận nào đó, cỗ áp lực trong không gian này có lẽ có quan hệ với việc này..." Hàn Lập suy nghĩ nói.

Cung điện, lầu các chung quanh nhìn như bố trí bình thường, nhưng kì thực ẩn chứa quy luật nào đó, hơn nữa trên những kiến trúc này khắc vào rất nhiều phù văn cấm chế, giữa chúng có một mối liên kết với nhau không thể nói rõ.

"Nhìn kỹ, quả thật đúng là như thế. Xem ra nơi này đúng là một chỗ cấm địa trọng yếu, vậy mà lại không có người trông coi, cũng quá kỳ quái đi." Bách Lý Viêm gật đầu nói.

"Không ổn, bọn Quỷ Mộc đuổi theo sắp đến rồi!" Sắc mặt Đề Hồn bỗng nhiên biến đổi, mở miệng nói.

Những người khác nghe vậy cả kinh, cũng không có hỏi Đề Hồn cảm giác tình huống phía sau như thế nào, lập tức đẩy nhanh tốc độ tiến về phía trước.

Nhưng tu vị bọn hắn và hai người Quỷ Mộc chênh lệch quá xa, hơn nữa trong hư không tồn tại không gian áp lực, tuy vận hết toàn lực nhưng khoảng cách song phương vẫn đang không ngừng rút ngắn.

"Phía trước có một thông đạo ngầm, bên trong có một cỗ khí tức kỳ lạ, chúng ta đi vào hay không?" Hàn Lập nhìn về một phương hướng phía trước, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Đi vào, đánh cược một phen!" Thạch Xuyên Không cắn răng nói.

"Bên trong có gì có thể so sánh với phiền toái của hai người đuôi theo phía sau chứ?" Hồ Tam nhếch miệng cười.

"Không sai. Đã đến bước này rồi thì vào xem đi, vì kế hoạch này, chỉ có vứt đi tính mạng mới có một đường sinh cơ." Bách Lý Viêm cũng tán thành nói.

Đề Hồn vốn theo ý Hàn Lập như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, tự nhiên không có ý kiến gì khác.

"Vậy theo ta." Hàn Lập liền phi độn lệch về hướng bên trái.

Những người khác lập tức đuổi theo, nháy mắt đi tới bên cạnh một toà hòn non bộ cao mấy trăm trượng, phía dưới hòn non bộ có một động khẩu.

Cái động khẩu này khá lớn, cao chừng ba bốn trượng, hai vách tường nham thạch bên trong có màu trắng nhạt, mơ hồ lộ ra từng đạo ánh sáng nhạt, khiến cho ánh sáng bên trong hơi sáng lên.

Ánh sáng trắng nhạt hơi chớp động, nhìn có chút đẹp mắt.

Trong động là một thông đạo thật dài, thoạt nhìn đi thông dưới nền đất, một dòng khí ấm áp từ bên trong toả ra, dòng khí thoáng có chút gay mũi, tựa hồ là mùi lưu huỳnh nham thạch nóng chảy.

Mấy người cũng không chần chờ, lập tức phi độn chạy vào chỗ trong sâu.

Thân ảnh đám người Hàn Lập vừa mới tiến vào trong thông đạo biến mất thì ngoài động khẩu có bóng người hoa lên, hiện ra thân ảnh Quỷ Mộc cùng Âm Khư.

"Chết tiệt, bọn hắn lại chạy trốn vào trong này, chẳng lẽ chúng biết bí mật nơi này? Không có khả năng, người biết nơi này chỉ có Vực chủ cùng những Đại La chúng ta, ngay cả U Lạc cũng không biết!" Sắc mặt Quỷ Mộc khó coi nói.

"Đừng nói câu vô nghĩa, lập tức đi vào bắt bọn hắn." Âm Khư không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, thân hình bay vào trong động khẩu.

Sắc mặt Quỷ Mộc lạnh lùng, trong đôi mắt hiện lên một tia giận dữ.

Nhưng vào lúc này, con báo màu trắng trong lòng lão ngửa đầu nhìn lên chủ nhân, phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Quỷ Mộc sờ sờ đầu con báo, hít sâu một hơi, vẻ mặt khôi phục lại như cũ, thân hình cũng bay vụt vào.

Đám người Hàn Lập toàn lực đi dọc theo thông đạo, thông đạo chỉ có một đường, hơn nữa ít khi gấp khúc, càng vào sâu trong động thì càng sáng hơn, mấy người đi tới cũng có chút thuận lợi.

Bất quá trên mặt bọn hắn lại không vui vẻ chút nào, đường thẳng như thế lại càng thích hợp cho truy binh phía sau.

Đang đi đột nhiên sắc mặt mọi người đều biến đổi, thân hình liền ngừng lại.

Thông đạo phía trước đột nhiên lớn lên, một không gian hình vuông thật lớn hiện ra, thoạt nhìn rất giống một căn phòng lớn, phạm vi chừng ba bốn mươi trượng.

Bất quá đây cũng đã là điểm cuối, chỉ có trên bức tường cuối phòng có một cửa đá thật lớn đang đóng chặt, áp lực trong không gian cũng đạt tới mức làm người ta sợ hãi.

Mặt trên cửa đá khắc rậm rạp phù chú hoa văn, tản mát ra một số quang mang màu sắc khác nhau, mỗi một loại hào quang đều tản mát ra dao động khí tức cường đại, hiển nhiên đều có cấm chế uy lực cực lớn, trong đó có một loại hào quang màu bạc chói loá nhất, hình thành một quầng sáng màu bạc bao cửa đá lại.

Từng gợn sóng ngân quang lưu chuyển chớp động trên quầng sáng hết đợt này đến đợt khác, nhìn có chút rực rỡ tươi đẹp.

Trên những vách tường khác chung quanh căn phòng cũng khắc vào từng đạo đường vân trận pháp, liên kết với cấm chế trên cửa đá hình thành một cấm chế đặc biệt nào đó.

Ánh mắt mọi người nhìn chung quanh, tựa hồ nghĩ tới điều gì, vẻ mặt càng

trở nên khó coi vô cùng.

Hồ Tam cắn răng vung tay lên, một đạo bạch quang chói mắt điện xạ ra, chính là một kiện Tiên khí dài hơn thước, màu tuyết trắng hình nón.

Từ khí tức tán phát ra có thể đoán ít nhất cũng là Tiên khí thất phẩm.

Trên chiếc nón màu trắng quấn quanh từng đạo hồ quang điện màu trắng, phát ra trận trận tiếng lôi điện nổ vang, nháy mắt hóa thành một đạo ảo ảnh màu trắng mơ hồ, hung hăng đâm vào trên cửa đá.

Lúc sắp đụng vào, trong tay Hồ Tam thúc giục pháp quyết, trong miệng hô nhỏ một tiếng "Nhanh".

Vừa dứt lời, một tiếng lôi điện nổ tung đinh tai nhức óc!

Tiếp theo một vòng quang cầu màu trắng chói mắt hiện lên rồi nứt toác ra, bên trong có vô số đạo hồ quang điện màu trắng chói mắt vô cùng phụt ra khắp nơi, bao phủ cửa đá vào bên trong, làm cho người nhất thời không thể nhìn thấy tình huống bên trong.

Hàn Lập thấy cảnh này nhướng mày, trong mắt chớp động tử mang.

Quang cầu màu trắng suy giảm nhanh, rất nhanh lộ ra tình huống bên trong.

Chỉ thấy tiên khí hình nón màu trắng đâm vào trên cửa đá, một số cấm chế trên cửa hơi chớp động hào quang, nhưng lại không có dấu vết tổn hại nào.

Mọi người thấy vậy, sắc mặt lại biến đổi.

Tiên khí hình nón màu trắng này uy lực rất mạnh, vậy mà lại không lưu lại trên cửa đá chút dấu vết nào.

"Thật xin lỗi, dẫn mọi người đến loại địa phương này, xem ra phiền toái lớn rồi." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói.

"Lệ đạo hữu sao lại tự trách, tiến vào nơi này là mọi người chúng ta cùng

quyết định, hậu quả tự nhiên là cùng nhau gánh vác. Hơn nữa tiếp tục một đường chạy trốn như vậy cũng không hẳn là chuyện tốt, nếu cứ bị đuổi theo như vậy cũng không có cách nào chạy thoát, vậy buông tay đánh một trận đi." Hồ Tam phất tay triệu hồi chiếc nón màu trắng về xoay quanh đỉnh đầu, ảm đạm cười, xoay người nhìn lại hướng vừa đến.

"Đúng vậy, những người đó không dám chiến đấu kịch liệt ở đây, chúng ta lại không lo ngại, vị tất thất bại." Bách Lý Viêm cũng cười ha ha, xoay người lại.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé duệ mang, cũng xoay người nhìn về phía sau, trên người ẩn hiện kim quang.

Đề Hồn liếc nhìn Hàn Lập một cái, đứng ở bên cạnh hắn.

Thạch Xuyên Không không có theo đám người Hàn Lập nghênh chiến mà bay xuống trước cửa đá, bấm tay niệm chú vung lên.

Trước người y chợt loé ngân quang, nhiều ra một cổ kính màu bạc, hào quang chợt loé lên phun ra một đạo hào quang màu bạc, chiếu xạ trên cửa đá.

Cấm chế trên cửa đá nhất thời dao động một hồi, nhất là quầng sáng màu bạc kia run rẩy ong ong không thôi.

"Thạch đạo hữu, ngươi có thể phá giải cấm chế này?" Trong mắt Bách Lý Viêm vui vẻ, hỏi.

"Cấm chế nơi này phi thường cao minh, Thạch mỗ cũng không dám nói nhất định có thể phá được, cần hao phí chút thời gian cẩn thận nghiên cứu mới được." Thạch Xuyên Không lắc lắc đầu, từ chối cho ý kiến.

"Tốt lắm, Thạch huynh ngươi cứ việc an tâm nghiên cứu, truy binh giao cho chúng ta đối phó, tận lực tranh thủ thời gian cho ngươi." Hồ Tam cười ha ha, nói.

Thạch Xuyên Không gật gật đầu, lập tức không để ý mấy người nữa,

chuyên tâm nghiên cứu cấm chế trên cửa đá.

Hàn Lập quay đầu nhìn Thạch Xuyên Không một cái, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhìn lại thông đạo phía trước.

"Đến rồi!" Đề Hồn bỗng nhiên nói nhỏ một câu.

Thông đạo phía trước hoa lên nhân ảnh, hiện ra thân ảnh Quỷ Mộc cùng Âm Khư.

"Mấy con chuột nhắt, chạy trốn cũng thật nhanh a!" Ánh mắt Âm Khư nhìn quanh phòng, sau đó hơi buông lỏng, lạnh lùng nói.

"Thức thời đấy..." Quỷ Mộc cũng cười lạnh một tiếng, đang muốn nói gì đó.

“Ầm”

Một tiếng lôi minh nổ tung, chính là kiện Tiên khí hình nón màu trắng xoay quanh đỉnh đầu Hồ Tam điện xạ ra điện quang lượn lờ, vọt tới hướng Quỷ Mộc.

"Muốn đánh thì đánh, nói lời vô nghĩa!"

------oOo------

Chương 746: Lại bị giam cầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hồ Tam tế ra một viên chùy màu trắng tựa như một đạo sét rạch phá bầu trời, quay tít một vòng phía dưới, thình lình hóa thành trên trăm cái viên chùy giống nhau như đúc.

Những viên chùy màu trắng này mỗi cái phía trên đều có lôi điện quấn quanh, ẩn chứa lôi điện lực đáng sợ dị thường.

Tiếng xé gió phát ra cực lớn!

Rậm rạp viên chùy bay đầy trời bắn xuống, gần nửa không gian đại sảnh bị che lấp lại, uy thế không thể chống đỡ thẳng đến chỗ Quỷ Mộc cùng Âm Khư chụp xuống.

“Tiểu tử, chớ có đắc ý!”

Quỷ Mộc cười lạnh một tiếng, năm ngón tay cùng xòe ra, bỗng nhiên hướng phía trước đưa tới.

Chỉ thấy trên bàn tay hắn hiện ra một đoàn ánh sáng đen lóa mắt, vô số dây leo đen kịp từ đó cấp tốc bắn ra, đồng thời tách thành vô số nhánh cây, trong nháy mắt các nhánh cây dệt thành một tấm lưới màu đen tinh mịn, cản lại những lôi chùy màu trắng kia.

Những lôi chùy màu trắng giống như cá mắc lưới, liền bị dính vào trong lưới cây, xung quanh tán loạn, bộc phát ra âm thanh trầm đục liên hồi.

Hồ Tam sắc mặt khẽ biến, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Tất cả lôi chùy đồng thời điện mang đại phóng, từ giữa phun trào ra từng đạo điện xà chói mắt màu trắng, giao thoa chớp động với nhau, nhao nhao bổ lên lưới cây màu đen.

Nhưng mà lưới cây chỉ hơi rung động vài lần, những điện xà màu trắng từng khúc tán loạn ra, còn lưới cây ngay cả một chút vết tích bị dứt cũng không có.

Ngay sau đó, mặt ngoài lưới cây ánh sáng đen lóe lên, trong nháy mắt mọc ra thêm từng sợi dây leo màu đen, nhanh chóng cuốn lấy những lôi chùy màu trắng bị mắc trong đó.

Một cỗ giống như hơi nước màu đen trên lưới cây thẩm thấu mà ra, bên trong tản mát từng hồi khí tức hủ hoại mục nát tương tự như nước ủ trong đầm lầy, bao phủ lên trên những lôi chùy màu trắng kia.

Lôi chùy màu trắng lập tức phát ra trận trận tiếng rung, mặt ngoài ánh sáng trắng kịch liệt chớp động, tựa hồ như bị ăn mòn, khí tức tản mát ra nhanh chóng yếu bớt.

Hồ Tam biến sắc, hai tay bỗng quay như bánh xe bấm niệm pháp quyết, trên lôi chùy điện mang màu trắng đại phóng, ra sức giãy dụa.

Trong lúc nhất thời, ánh sáng đen lẫn điện mang xen lẫn chớp động, xung đột kịch liệt, phát ra trận trận lôi đình nổ vang, dẫn tới phụ cận hư không, thậm chí mặt đất cả tòa đại sảnh cũng theo đó ầm ầm chấn động, trận văn bốn phía trên tường cũng rung lắc rất mạnh.

“Quỷ Mộc, người đang làm cái gì?” Một tiếng hét lớn từ phía bên cạnh truyền tới, chính là Âm Khư, sắc mặt vô cùng lạnh lùng.

Quỷ Mộc da mặt co rúm một cái, vung tay bấm niệm pháp quyết, ánh sáng đen đang tăng vọt trên lưới cây lập tức dừng lại.

Hồ Tam thấy vậy, thừa cơ thúc giục pháp quyết, hào quang trắng bạc trên người đại phóng.

Lôi quang màu trắng trên những lôi chùy kia cũng bỗng nhiên sáng lên, một cỗ Lôi Điện Pháp Tắc từ đó hùng dũng phun ra, liền chấn vỡ nát dây leo chung quanh, thoát ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, nói thầm một tiếng "Quả nhiên".

Tiếp đó tay hắn vung lên kết kiếm quyết, thanh quang lóe sáng sau đó lập tức biến mất.

Ngay sau, chín đạo thanh quang lẳng lặng xuất hiện trước người Âm Khư, chính là chín chuôi phi kiếm màu xanh, đồng thời hung hăng đâm xuống.

Âm Khư sắc mặt khẽ nhúc nhích, cũng không thấy hắn có cử động nào, bên ngoài thân hiện ra một tầng bóng đen u ám, căng phồng lên hình thành quang tráo màu đen hình cầu.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đâm lên quang tráo màu đen đó, hơn phân nửa thân kiếm cắm sâu vào trong, sau đó liền ngừng lại, không cách nào đâm tiếp vào mảy may.

Âm Khư hừ lạnh một tiếng, u quang trên quang tráo cùng hiện ra nhiều điểm phù văn màu đen, tại vị trí chín chuôi kiếm đâm vào hiện ra từng đạo giống như vòng xoáy gợn sóng.

Một cỗ hấp lực to lớn từ trong quang tráo màu đen tỏa ra, hút lấy chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào bên trong.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng cũng không có gì bối rối, lập tức há mồm phun ra một đoàn thanh quang.

Trong thanh quang tản mát ra tiên linh lực dao động kinh người, lập tức chia thành chín đạo, phân biệt chui vào trong chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Trong mỗi đạo thanh quang đều xen lẫn từng tia ánh vàng, rõ ràng là một đạo tinh ti màu vàng, chính là sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc.

Thanh quang chui vào Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chín chuôi kiếm lập tức rung động mãnh liệt, thân kiếm hiện ra từng đạo điện mang màu vàng thô to, kịch liệt bắn ra, trong lôi quang còn hiện ra nhiều điểm phù văn Thời Gian Pháp Tắc.

Hắc tráo lập tức rung động cực mạnh, hắc quang và kim mang xung đột kịch liệt, một cỗ khí tức bạo liệt nhanh chóng tăng vọt.

Âm Khư nao nao, hào quang đen quanh người lập tức ngừng sáng lên, ngược lại phai nhạt xuống.

Hàn Lập ánh mắt chớp lên, lập tức bấm niệm pháp quyết.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lần nữa lóe lên bắn ra lôi điện màu vàng, quang tráo màu đen hình cầu kịch liệt rung động, bỗng nhiên vỡ vụn ra, hóa thành từng mảnh tàn ảnh màu đen phiêu tán.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ngược ra, mơ hồ một cái bay trở về xoay quanh người Hàn Lập.

Âm Khư sắc mặt khó coi, âm thầm cắn chặt răng, đang định làm gì đó.

“Sưu” “Sưu” hai tiếng, hư không phía sau hắn dao động một cái, hai đạo xiềng xích màu đỏ sậm từ đó bắn ra, nhanh như tia chớp hướng phía thân thể hắn cuốn xuống.

Âm Khư thân hình chợt mơ hồ, hóa thành một đạo bóng ma dung nhập vào bóng tối xung quanh biến mất, ngay sau đó như thuấn di xuất hiện tại một nơi khác trong đại sảnh.

Đề Hồn hừ nhẹ một tiếng, hai tay vung lên bấm niệm pháp quyết, hai đạo xiềng xích đỏ sậm bay vụt trở về.

“U Lạc, ngươi vậy mà cấu kết người ngoài, phản bội Cửu U vực, uổng phí ngày thường Vực Chủ luôn che chở đối xử tốt với ngươi!” Âm Khư nhìn về phía Đề Hồn, nghiêm nghị quát.

“Ta…”

Đề Hồn nghe vậy thân thể khẽ run lên, trên mặt lộ ra một tia phức tạp.

“Không cần nói nhiều lời vô nghĩa!” Hàn Lập hét lớn một tiếng, trong tay lần nữa vừa bấm kiếm quyết.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kiếm mang đại phóng, hóa thành một mảnh như núi kiếm ảnh, trùng trùng đổ ập xuống hướng Âm Khư chém một cái, thế công sắc bén cực kỳ, dao động kiếm khí ngút trời.

Âm Khư hướng vách tường che kín trận văn phía sau lưng nhìn một cái, khóe mắt co quắp một chút, không có tránh né nữa, thân hình quay tròn một vòng xuống, hai tay đẩy lên hư không.

Từng đạo bóng đen từ lòng bàn tay hắn bắn ra, quấn vào nhau hình thành một mảnh màu đen như cuộn sóng, va chạm vào những kiếm ảnh kia.

Tiếng trầm đục liên tiếp bạo liệt ra, núi kiếm ảnh cùng những cuộn sóng màu đen đều tán loạn biến mất.

Âm Khư sắc mặt hơi nhạt đi, nhưng lập tức lại khôi phục.

Hắn không dám thi triển lực lượng cường đại quá mức, một bên muốn ngăn cản những kiếm ảnh sắc bén ác liệt không gì sánh được này, lại phải phòng ngừa va chạm khí tức quá mức kịch liệt, ăn một chút thiệt ngầm.

“Đề Hồn, bây giờ không phải lúc do dự, bọn hắn bây giờ sợ ném chuột vỡ bình, chúng ta nhất định phải nắm chắc cơ hội!” Hàn Lập truyền âm cho Đề Hồn một câu, đồng thời lần nữa trên tay thúc giục kiếm quyết.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kiếm mang cuồng phát, hóa thành từng đóa hoa sen màu xanh, mỗi một đóa hoa sen đều bộc phát ra kiếm khí kinh người, lần nữa như mưa vọt tới hướng Âm Khư.

Đề Hồn giờ phút này cũng đã lấy lại tinh thần, hai tay vung lên phía trước,

hai đạo xiềng xích màu đỏ sậm từ trong tay áo bắn ra, nhanh như thiểm điện quấn về Âm Khư.

Một bên Bách Lý Viêm cũng bắt đầu ra tay, há mồm phun ra một đoàn ánh lửa màu đen, hóa thành một đạo ánh kiếm màu đen thô to, lại hướng vào đầu Quỷ Mộc chém xuống.

Trên mỗi một đạo kiếm quang hỏa diễm đen kịt quay cuồng, bộc phát ra sát khí ngút trời, uy thế làm người ta sợ hãi.

Sáu người lúc này cùng nhau chém giết, trong đại sảnh các loại quang mang chớp động.

Hai vị Đại La như trong trí nhớ của Âm Kiêu được biết, rất sợ chiến đấu quá mức kịch liệt, không dám thi triển toàn lực, lại không dám hủy hoại hết thảy trong sảnh, bị gò bó tay chân.

Bọn người Hàn Lập thì không có gì phải băn khoăn, toàn lực chém giết, có khi càng cố gắng lan rộng phạm vi công kích, làm cho hai Đại La tu sĩ không thể không ra tay ngăn lại.

Trận chiến này, khiến cho hai vị tu sĩ Đại La cảnh Cửu U vực Âm Khư cùng Quỷ Mộc ngày thường hô phong hoán vũ, phải ủy khuất vô cùng, một thân tu vi chỉ có thể thi triển chưa tới một thành.

Nhưng hai người dù sao cũng là tồn tại Đại La, đối với pháp tắc vận dụng xuất thần nhập hóa, đẳng cấp hơn xa đám người Hàn Lập, rất nhanh ổn định chiến cuộc, cũng dần dần chiếm thế thượng phong.

Đám người Hàn Lập mặc dù lòng nóng như lửa đốt, nhưng chênh lệch tu vi thực sự quá lớn, vẫn vô kế khả thi, đành phải dần dần từ chủ động tấn công mà chuyển thành bị động phòng thủ.

Lúc này, nguồn sáng trong đại sảnh từ cuộc chém giết không ngừng bị dập tắt hơn phân nửa, chỉ còn một mảnh lờ mờ.

Một bên đại sảnh, ba đạo nhân ảnh một vàng một đỏ một đen giao thủ

nhanh như tia điện, chính là ba người Hàn Lập, Đề Hồn cùng Âm Khư.

Hai màu bóng người vàng đen như chớp giao thoa mà qua, phát ra một tiếng trầm đục.

Hàn Lập thân hình lảo đảo lui lại, bả vai bị xé rách ra một vết thương rất rộng, máu tươi từ đó tung tóe phun ra.

Âm Khư thân hình cũng nhoáng một cái, nhưng lập tức ổn định, đưa tay hướng Hàn Lập bổ vào hư không một phát.

Quanh người hắn ánh sáng đen dao động, hai đạo bóng mâu thô to màu đen từ đó bắn ra, phân biệt đâm về hướng Hàn Lập cùng Đề Hồn, chớp động một cái liền xuất hiện ngay trước hai người, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Bóng mâu khí tức cũng không quá cường đại, phía trên lại hiện ra một tầng ánh sáng đen giống như gợn sóng, tản mát ra chấn động quỷ dị.

Hàn Lập thân hình vẫn còn chút bất ổn, sắc mặt trầm xuống dưới, lập tức bấm niệm pháp quyết.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xoay quanh đỉnh đầu hắn kiếm mang đại phóng, hóa thành chín chuôi cự kiếm màu xanh, xoay tròn xung quanh thân thể, liên tục chém lên bóng mâu màu đen.

“Phốc” “Phốc” “Phốc” âm thanh trầm đục liên tiếp!

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một chém lên trên bóng mâu, lập tức đều trượt thuận theo thân mâu vòng quanh xuống phía dưới.

Bóng mâu màu đen liền xuyên qua sự ngăn cản của chín chuôi phi kiếm, đâm về mặt Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt biến đổi, thân hình nhanh chóng thối lui về sau, đồng thời trên thân ánh sáng vàng đại phóng, trên hai nắm đấm càng hiện ra một tầng lân phiến tinh mịn màu tử kim, hung hăng đập vào mũi mâu của bóng mâu

màu đen.

Nhưng mà không theo dự đoán sẽ nổ vang tung trời, mà sau khi nắm đấm của Hàn Lập đập lên mũi mâu, bóng mâu màu đen lập tức run lên bần bật, vậy mà lại nứt toác vỡ ra.

Hàn Lập khẽ giật mình, nhưng ngay sau đó thần sắc đại biến.

Một cỗ dao động quỷ dị từ trên bóng mâu màu đen bạo liệt lan truyền ra, chui vào trong cơ thể của hắn.

Hàn Lập thân thể liền run rẩy, toàn thân lập tức như chết lặng, đồng thời tiên linh lực vận chuyển trong thể nội cũng trì trệ, cả người nhất thời cứng đờ.

Một bên khác Đề Hồn cũng giống như vậy, cứng ngắc ngay tại chỗ.

“Ảnh Lung!” Âm Khư trong miệng khẽ quát một tiếng, trong tay bấm niệm pháp quyết.

Bóng tối xung quanh thân thể hai người Hàn Lập run mạnh lên, từng đạo bóng đen giống như xúc tu từ đó bắn ra, liền quấn lấy thân thể Hàn Lập cùng Đề Hồn.

Đồng thời, những bóng đen kia cũng nhanh chóng quấn vào nhau, trong nháy mắt hình thành một cái lồng to lớn màu đen như lồng chim, bao lại thân thể hai người.

Hàn Lập thân thể cứng đờ chỉ trong thơi gian cực ngắn, rất nhanh liền khôi phục, nhưng cả người đã bị lồng chim màu đen bao lại bên trong, căn bản không thể giãy dụa.

Những bóng đen như xúc tu này vô cùng cứng cỏi, đem thân thể Hàn Lập tầng tầng quấn chặt, càng có từng luồng lo lớn áp lực từ các nơi lồng này liên tục truyền tới, như là toàn bộ hư không áp bách.

Một bên khác Đề Hồn cũng bất lực tương tự.

Giờ phút này, một trận âm thanh gầm thét từ phía bên cạnh truyền tới.

Chỉ thấy tình huống Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm cũng không ổn, thân thể hai người bị từng cây dây leo màu đen cuốn lấy.

Từng cây dây leo nhanh chóng quấn quanh hai người lại như bánh chưng bằng dây leo, một mực giam cầm thân thể hai người bên trong.

Từ khi Hồ Tam ra tay trước, đến lúc bốn người bị nhốt lần nữa, nói đến thì phức tạp, kỳ thật trước sau thời gian còn chưa đến một nén nhang, tình thế lần này lại cực kỳ hung hiểm!

------oOo------

Chương 747: Nước cờ nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ánh mắt Quỷ Mộc đảo qua thân ảnh Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm đang bị trói như cái bánh tét, trong miệng cười "Hắc hắc" một tiếng.

Tiếp đó trong tay lão lóe lên ánh sáng màu đen, từ đó hiện ra hai cành cây khô màu đen, trên cành cây khô lấp lóe từng dòng văn tự màu xám, liên tục chớp động không ngừng, nhìn có chút huyền ảo.

Một gợn sóng màu xám từ trên cành cây khô tỏa ra chói mắt, kèm theo đó một cỗ sát khí kinh hồn lạc phách từ trên cành cây khô phóng lên tận trời.

Ngay sau đó, ánh mắt Quỷ Mộc lóe lên vẻ tàn khốc, rồi vung nó lên.

"Vèo" một tiếng, hai cành cây khô màu đen lập tức hóa thành hai đạo mũi nhọn ánh sáng từ đó bắn ra, phân biệt quất về phía Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm.

Còn kế bên cạch, Âm Khư cũng giơ hai tay lên, cùng bắn ra hơn mười đạo sợi tơ màu đen.

Mỗi sợi tơ màu đen này, là những cây châm màu đen, hết sức nhỏ, dài hơn thước, trên cây châm màu đen lấp lóe từng điểm phù văn màu đen, làm cho những cây châm màu đen có chút như ẩn như hiện, vô cùng mau chóng đâm về phía khắp người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, mí mắt liền nhảy một cái, nhưng không có kinh sợ chút nào, mà cả người tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, từ phía sau hắn nổi lên Chân Ngôn Bảo Luân, rồi mau chóng xoay chuyển.

Mặc dù cái lồng chim màu đen giam cầm thân thể của hắn, nhưng không có thể giam cầm Tiên Linh Lực trong người hắn.

Từ trên Chân Ngôn Pháp Luân tỏa ra từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng dày đặc, trong nháy mắt đã bảo phủ cả phạm vi mấy chục trượng.

Trong đại sảnh, những thứ mà bị ánh sáng màu vàng bao phủ, đến cả mười mấy cây châm màu đen, hay là hai nhánh dây leo màu đen kia, còn có cả lồng chim màu đen, Quỷ Đằng đang trói như bánh tét, đều trong nháy mắt đứng im.

Đến ngay cả Âm Khư, Quỷ Mộc cùng Thạch Xuyên Không đang phá giải cấm chế cũng bị sợn sóng màu vàng bao phủ lại, trong nháy mắt đã bị giam cầm, không nhúc nhích.

Ngay đúng lúc đó, chỉ có mỗi người Hàn Lập mới có thể di chuyển được.

Nhưng trong lòng hắn cũng biết trình độ của lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, tuy là có thể xuất kỳ bất ý cầm cố được tu sĩ Đại La Cảnh, nhưng chắc chắn sẽ không quá lâu, nếu không nhờ không gian nhỏ hẹp nơi này, chỉ sợ khó mà thành công được, có thể coi đây là nước cờ nguy hiểm.

Đang cân nhắc, trong miệng hắn nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, ánh sáng màu vàng trên người hắn chợt quay cuồng,hắn vội bấm tay liền chỉ ra một cái.

Trên người hắn, ánh sáng màu vàng đều tụ vào đầu ngón tay, đến cả Thời Gian Tinh Ti trong người hắn cũng hiện ra rồi dung nhập vào ánh sáng màu vàng, từ đó bắn ra.

Một đạo chỉ ảnh màu vàng, đánh về phía lồng chim màu đen đang bao phủ chung quanh.

Mặc dù chỉ ảnh không lớn, nhưng lại phát ra một cỗ khí tức sắc bén vô cùng, giống như có thể xuyên thủng cả bầu trời thành một cái động lớn vậy, không ngờ đó là thần thông "Kinh Thiên Chỉ".

Một tiếng "Phốc" vang nhỏ, chỉ ảnh xuyên qua như một tấm giấy trắng vậy, vậy mà lồng chim màu đen liền bị xuyên thủng thành một cái động thật lớn.

Cùng lúc đó, hắn vung bàn tay lên hư không một cái, trước người liền lóe lên hào quang xanh biếc, rồi từ đó hiện ra Huyền Thiên Hồ Lô.

Rồi sau đó Hồ Lô xoay chuyển một vòng, trong nháy mắt từ miệng hồ lô bắn ra một đạo tia sáng màu vàng, rồi nhanh chóng xoay chuyển một vòng quanh Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm.

Tia sáng màu vàng chiếu sáng lóa mắt, từ đó lại tỏa ra cỗ dao động pháp tắc sắc bén vô cùng, rõ là hắn đã xoắn nát một kiện Tiên Khí thuộc tính kim phẩm chất cực cao mà có được lực lượng pháp tắc đó.

"Phốc phốc" một tiếng, dây leo quanh hai người bọn hắn như miếng đậu hũ vậy, liền bị một chém phá nát.

Cả người Hàn Lập thoáng một cái, từ lỗ hổng trong lồng chim màu đen bay ra, thuận tiện cũng kéo Đề Hồn kế bên cạch một cái.

Đồng thời hắn cũng vung tay lên, phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh bao trùm cả người Hồ Tam cùng Bách Lý Viêm, kéo ngược về phía sau.

Lúc này Quỷ Mộc cùng Âm Khư cũng đã thoát ra khỏi giam cầm, trên người cùng lúc phát ra ánh sáng màu đen rực rỡ, đánh về phía gợn sóng màu vàng xung quanh.

Từng trận âm thanh vỡ vụn "Rắc rắc", gợn sóng màu vàng như tấm băng gặp lửa vậy, vỡ nát tan tành khắp nơi, thời gian trôi đi xung quanh hai người lão cũng lập tức khôi phục lại bình thường.

Thế nhưng lúc này, mấy người Hàn Lập cũng đã bắn ngược ra ngoài, bay xuống bên cạnh Thạch Xuyên Không.

Hàn Lập vung tay bấm niệm pháp quyết, gợn sóng màu vàng xung quanh lóe lên rồi biến mất, mọi thứ chung quanh sảnh lại khôi phục bình thường.

"Đa tạ!" Sắc mặt Hồ Tam thả lỏng, nói lời cảm tạ về phía Hàn Lập.

Ánh mắt Bách Lý Viêm lộ vẻ khiếp sợ, nhìn chằm chằm Hàn Lập chốc lát, rồi cũng nói lời cảm tạ.

Thạch Xuyên Không cũng khôi phục lại bình thường, tuy vậy tựa hồ y không có cảm thấy dị biến vừa mới xảy ra khi nãy, mà vẫn còn cấm cúi nghiên cứu cấm chế trên cửa đá.

Ngay lúc này, quanh người y lơ lửng mấy trăm cán trận kỳ màu bạc, không ngừng bay lượn hình thành mấy cái pháp trận màu bạc.

Những pháp trận này tỏa ra từng trận ánh sáng màu bạc ngút trời, chiếu rọi trên cửa đá, từ đó bay vô số phù văn màu bạc chui vào trong màn sáng trên cửa đá.

Màn ánh sáng màu bạc lấp lóe không thôi, phát ra từng đợt âm thanh chấn động "Ông ông".

"Đối phương là Đại La Cảnh, bởi vì không gian vừa nãy chật hẹp mới có thể làm cho đối phương có chỗ cố kỵ, vì vậy mà chúng ta mới sống đến bây giờ, nếu mà kéo dài thì không có đơn giản như vậy đâu." Ánh mắt Hàn Lập nhìn hai người Âm Khư không rời, thấp giọng nói ra.

Đám người Hồ Tam lập tức gật đầu, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

"Nghĩ không ra còn có người có thể vận dụng Thời Gian Pháp Tắc đến được mức độ như vậy." Âm Khư không có lập tức động thủ, mà bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm nói.

"Vì vậy mới làm ngươi và ta phải tốn không ít thời gian mới có thể loại bỏ được, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để bọn hắn tập hợp lại, nếu không dứt khoát. Chỉ sợ tiếp tục kéo dài xuống, thì bọn hắn sẽ phá giải cấm chế trên cửa đá, đến lúc đó thì nguy." Quỷ Mộc nhìn về phía Thạch Xuyên Không, trả lời.

"Cấm chế trên cánh cửa đá chính tự tay Vực Chủ đại nhân hạ cấm, bằng vào mấy con khỉ nhỏ xông bậy này mà dám nói bài trừ là bài trừ sao. Sát khí nơi này so với bên ngoài còn nồng đậm gấp trăm lần, ta có cảm giác thân thể bọn hắn đã bị sát khí ăn mòn rất sâu rồi, sẽ không còn tiếp tục được lâu nữa, đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, bọn hắn cũng sẽ chống đỡ không nổi." Âm Khư cười âm hiểm, lại truyền âm nói ra.

Quỷ Mộc nghe vậy khẽ giật mình, rồi nhìn về đám người Hàn Lập, trong mắt cũng hiện vẻ vui mừng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập nhíu mày, trong đầu lại bắt đầu có chút nhức nhối, sát khí trong người cũng rục rịch dâng lên một lần nữa.

"Chủ nhân..."

Đề Hồn nhìn sắc mặt của Hàn Lập, đang muốn mở miệng nói cái gì, mà thấy hai người Âm Khư cùng Quỷ Mộc lại lần nữa lao tới.

Bốn người liền biến sắc, đang định xuất thủ ngăn cản.

Thì đúng lúc đó, đột nhiên xảy ra dị biến!

Một cỗ ánh sáng màu bạc từ trên cửa đá bất ngờ tỏa sáng vô cùng, chiếu rọi cả toàn bộ đại sảnh thành một vùng thế giới sáng như tuyết vậy.

Chỉ thấy lúc này hai tay Thạch Xuyên Không mau chóng bấm niệm pháp quyết, trong pháp trận màu bạc quanh người bay ra từng cây trận kỳ, chui vào màn sáng màu bạc rồi cắm loạn xạ trên đó, tựa hồ như sinh ra ở đó từ đầu vậy.

Trên tấm màn sáng của cửa đá tỏa ra hào quang màu bạc, nhanh chóng lấp lóe.

Trên những vách tường khác của đại sảnh cũng tỏa sáng vô cùng, phát ra đủ loại hào quang.

Tựa hồ sâu trong cửa đá còn ẩn ẩn truyền đến một tiếng gào thét, làm có

chút vang vọng cả tòa đại sảnh.

"Ngươi đang làm cái gì vậy, còn không mau dừng tay lại!" Mắt Âm Khư cùng Quỷ Mộc thấy vậy, sắc mặt đại biến, trong miệng gầm thét một tiếng.

Hai người lão liền bỏ qua đám người Hàn Lập, cùng nhau đánh về phía Thạch Xuyên Không.

"Cản bọn hắn lại, đừng để bọn hắn quấy nhiễu Thạch đạo hữu!" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, thân hình thoáng cái ngăn trước người hai người lão lại, trong tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm quanh hắn bắn ra, mặt ngoài phát ra lôi quang màu vàng, hóa thành chín chuôi cự kiếm màu vàng, hung hăn chém xuống Quỷ Mộc.

Còn Huyền Thiên Hồ Lô thì lần nữa xoay chuyển, bắn ra một đạo ánh sáng màu đỏ, đánh về phía Âm Khư.

Mấy người Hồ Tam cũng lập tức xuất thủ, đủ loại Tiên Khí như mưa đánh xuống, mơ hồ tụ thành dòng lũ Tiên Khí, ngăn trước người Âm Khư cùng Quỷ Mộc.

Cho dù hai người lão là Đại La Cảnh, thì đối mặt với công kích của đám người Hàn Lập cũng không dám kinh thường chút nào, đành phải thi pháp dừng thân hình lại, để ngăn cản công kích bọn hắn, mấy người lại lần nữa chém giết nhau thành một đoàn.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không nghiêm túc, lúc này trên người y tỏa ra ánh sáng màu bạc rực rỡ, từng sợi tinh ti màu bạc bắn ra, nhanh chóng chui vào màn sáng trên cửa đá.

Cùng lúc đó trong tay hắn lóe lên ánh bạc, hiện ra một cây đàn Tỳ Bà màu bạc, đúng là cây đàn trong cấm địa của Chân Ngôn Môn.

Hai tay Thạch Xuyên Không đánh ra như gió, nhanh chóng khảy đàn.

Âm thanh "Tranh tranh" vang vọng cả đại sảnh, từng đạo giống như phù âm màu bạc trên Tỳ Bà bay ra, chui vào trong màn ánh sáng màu bạc trên cửa đá.

Ánh sáng màu bạc trên cửa đá lần nữa tỏa sáng rực rỡ, đồng thời phát ra âm thanh "Ông ông" chói tai, càng lúc càng lớn, giống như ngàn vạn sóng lớn vỗ bờ.

"Mở!" Hai mắt Thạch Xuyên Không bất ngờ trợn to, hai tay biến ảo từng đạo ảo ảnh, nhanh rung động Tỳ Bà.

Tia sáng màu trắng chói mắt từ trên Tỳ Bà bay ra, bên trong mơ hồ xuất hiện một cái bóng người màu bạc, chui vào trong màn sáng trên cửa đá.

Một tiếng "Ầm ầm" vang lên thật lớn!

Màn sáng màu bạc trên cửa đá lóe lên dử dội, liền lập tức tán loạn.

Cấm chế trên cánh cửa đá khác cũng bất ngờ ảm đạm, tựa hồ giống như cũng bị liên lụy mà hư hao theo.

"Khà Khà, La Trá Tỳ Bà, rốt cuộc cũng bị ta luyện hóa!" Lúc này sắc mặt Thạch Xuyên Không ửng đỏ, khóe miệng chảy ra một đường vết máu, nhưng tinh thần của y dâng cao vô cùng, cười "Hặc hặc".

Y lập tức quay đầu nhìn thoáng cuộc chiến sau lưng, rồi khảy cây đàn Tỳ Bà trên tay.

Từ trên Tỳ Bà bắn ra hai tia sáng màu bạc như tấm dải lụa, sau đó biến mất vào trong hư không.

Đúng lúc đó, xung quanh gần lối vào thông đạo dưới lòng đất hiện ra ánh sáng màu bạc, rồi hiện ra hai thân ảnh hai người Quỷ Mộc cùng Âm Khư.

"Cái này..." Hai người nhìn chung quanh một cái, biến sắc, la thất thanh.

Sắc mặt hai người khó coi vô cùng, liếc nhau, lập tức hóa thành hai đạo ánh

sáng màu đen lần nữa bay vào trong thông đạo dưới lòng đất.

Gần cửa đá, đám người Hàn Lập thấy vậy, cũng có chút ngẩn ra.

"Ta đã phá giải cấm chế không gian trên cửa đá, thế nhưng cấm chế này cực kỳ huyền diệu, ta cũng nhờ vào lực lượng của La Trá Tỳ Bà, mới tạm thời bài trừ nó, chẳng mấy chốc cấm chế sẽ khôi phục lại, chúng ta hãy mau vào nhanh." Thạch Xuyên Không nói, hai tay lại khảy đàn Tỳ Bà lần nữa.

Từng đạo tia sáng màu bạc từ đó bắn đó, rơi vào khắp nơi xung quanh, trong nháy mắt đã hình thành một cái trận pháp truyền tống.

Trong miệng Thạch Xuyên Không liền nói lẩm bẩm, pháp trận màu bạc tỏa ra hào quang ánh sáng màu bạc, cùng thân ảnh mấy người bọn hắn lóe lên rồi biến mất.

Mơ hồ thân ảnh đám người Hàn Lập vừa mới biến mất, thì hai đạo ánh sáng màu đen bay nhanh tới, hiện ra hai thân ảnh hai người Âm Khư cùng Quỷ Mộc.

Hai người nhìn thấy đại sảng trống trơn, sắc mặt liền trắng bệch khó coi mấy phần.

Màn ánh sáng màu bạc trên cửa đã ngưng tụ lại, chỉ là màn sáng có chút không ổn định, không ngừng dao động kịch liệt.

"Bên trong chính là chỗ phong ấn, hãy mau dùng Cửu U Lệnh mở cấm chế chỗ này ra, chúng ta còn mau đuổi theo!" Quỷ Mộc lập tực nhìn về phía Âm Khư, gấp giọng nói ra.

Âm Khư vung tay bấm niệm pháp quyết, liền nổi lên tấm lệnh bài Mặt Quỷ màu đen, nhưng không có lập tức thúc giục.

"Sao mà còn chưa động thủ nữa?" Sắc mặt Quỷ Mộc trầm xuống hỏi.

"Ngươi cho là ta không muốn sao? Hiện giờ cấm chế trên cửa còn chưa có khôi phục, Cửu U Lệnh cũng không có cách nào mở nó ra!" Mặt Âm Khư

âm trầm nói ra.

Quỷ Mộc nghe vậy liền đờ người, hai tay nắm chặt lại, con mắt thì gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa đá.

------oOo------

Chương 748: Dị thú thái cổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tiến vào cửa đá, đám người Hàn Lập xuyên qua một đầu thông đạo mờ tối, đi thẳng tới một tòa đại sảnh cực kỳ trống trải.

Ánh sáng bên trong đại sảnh mờ mờ, trên hai vách tường treo từng chiếc đèn dầu màu vàng sẫm, bên trong đang thiêu đốt một loại dầu trơn màu trắng sữa, từ đó không tỏa ra hơi khói, mà lại tỏa ra tràn ngập mùi hương thoang thoảng.

Hàn Lập thở phào một cái, rồi nhìn về phía mấy người khác, chỉ thấy từng người bọn họ đều cũng có bộ dáng thở dài, trong lòng không khỏi thở dài một tiếng.

Có thể từ hai gã Đại La Cảnh liên thủ mà trốn tới tận đây, đúng là không dễ, nếu mà cấm chế trên cái cửa mà hơi mở chậm, thì khả năng toàn quân bọn hắn sẽ bị diệt rồi.

Mặc dù tạm thời an toàn, nhưng trong lòng hắn căng cứng như sợi dây cung, không có nữa điểm thả lỏng.

Nơi này là chỗ nào bọn hắn cũng không biết rõ, nếu không phải tình thế bắt buộc, hắn sẽ không bao giờ tiến vào chỗ nguy hiểm này, nhưng xem ra, có thể bị một đại tộc gọi là nơi cấm địa, thì phần lớn là có hàm nghĩa gì đó đặc biệt, có lẽ là nơi cất giấu công pháp bí tịch gì đó hay là bảo vật, hoặc là đang phong ấn thứ gì đó.

Trước đây hai người Âm Khư cùng Quỷ Mộc đối với chỗ này lộ khẩn trương như vậy, tựa hồ sợ phá hư cấm chế nơi này, theo phỏng đoán là

chiếm hơn phân nữa là thuộc loại thứ hai.

Mấy người bọn hắn cũng không đám dừng lại ở đây quá lâu, mà lập tức chia ra dò xét trong đại sảnh.

Trên mặt đất khắp đại sảnh, giăng đầy tầng tầng lớp lớp phù văn, mười phần phức tạp, mà trên hai vách tường thì có điêu khắc hai bức bích họa thạch điêu dài, tình cảnh phía trên nhìn có chút giống như trên cửa trước cung điện vậy, phần lớn là hình ảnh vài đầu dị thú đang cắn xé đẫm máu.

"Có chút gì đó là lạ, phía trước không có đường, chúng ta hoàn toàn đã bị chặn ở đây rồi." Hồ Tam bước nhanh đến cuối đại sảnh, tra xét chốc lát rồi quay người trở lại, nói ra.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, chỉ thấy cuối đại sảnh, không còn lối thông đạo nào để đi cả, mà thấy trên mặt vách có điêu khắc một đầu cự thú giống như người, chính là đầu dị thú trên cửa của cung điện.

Thế nhưng, lúc này cự thú không còn loại tư thái nằm sấp xuống như trước đó, mà đang có hình dạng đứng thẳng, hai chân nó cũng không giống như bộ dáng của Nhân Tộc, mà giống như loài hươu sừng đỏ, ngay đầu gối rõ là uốn cong, phía trên thì điêu khắc từng tấm vảy màu đen thật lớn, bên ngoài thì quấn quanh từng vòng từng vòng sát khí màu đen nồng đậm.

Chỉ thấy một trảo của nó giơ cao lên, trong lòng bàn tay nó ngưng tụ một đám sương mù màu đen như mực, còn tay kia thì nắm một thanh Cự kiếm hỏa diễm tạo hình mười phần cổ quái, đang làm tư thế ngửa mặt gào thét lên trời, từ đó phát ra một cỗ khí tức hung hãn nguyên thủy đập vào mặt.

"Cấm chế không gian bên ngoài bị chúng ta phá vỡ, chắc chắn sẽ không ngăn bọn hắn được bao lâu." Sắc mặt Thạch Xuyên Không lo lắng, ánh mắt không ngừng đánh giá xung quanh, mở miệng nói ra.

"Đừng có gấp, trước tiên là biết rõ nơi này là chỗ nào đã." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, mở miệng nói ra.

"Tựa hồ nơi này là chỗ để cúng tế vậy, các ngươi nhìn vào bích họa bên này

một chút."

Lúc này, bất ngờ Đề Hồn mở miệng nói ra.

Đám người vội vàng nhìn qua, chỉ thấy phía trên vách tường bên phải sâu vào bên trong, quả thật có một bức điêu khắc, khắc cảnh tượng dân chúng Viễn Cổ giống như Nhân Giới đang cúng tế Thần Minh Thượng Cổ.

Chỉ là cảnh tượng nơi này càng thêm máu tanh vô cùng, chính là dùng tế phẩm cúng tế là hàng ngàn hàng vạn sinh linh Hôi Giới, trong đó có cả đại yêu có Linh thức không cao, cũng có chủng tộc văn minh giống như Thứ Đà Tộc, tất cả đều bị xua đuổi xuống một cái hố to thật lớn giống như một cái "Bát to" vậy.

Bên ngoài hố to, thì điêu khắc một đầu cự thú đang nằm sấp, nửa người nó nằm ngoài rìa "Bát to", cái miệng há thật to như cái chậu máu đang cười toe toét, vẻ mặt hung ác tham lam vô cùng.

Nếu mà so sánh nó cùng với người Thứ Đà Tộc trong cái bát, thì có thể thấy hình thể con cự thú này mười phần to lớn, chí ít cũng to khoảng hơn ngàn trượng.

Hàn Lập nhìn thoáng qua cái hố to hình dáng như cái "Bát to" khủng lồ kia, chợt nhướng mày, rồi lui phía sau lại mấy bước, nhìn sang cái chỗ lõm cổ quái dưới mặt đất.

Chỉ thấy trên mặt đất từng nét vẽ phù văn rối loạn, nhìn như không có kết cấu gì, nhưng trên thực tế lại dây dưa đan xen kéo dài mấy trượng, hãm sâu vào chỗ lõm xuống dưới mặt đất.

"Sao vậy, phát hiện cái gì à?" Trước đó Bách Lý Viêm đã hao tổn không nhỏ, vừa mới điều tức xong, mới tiến tới đây, hỏi.

"Các ngươi nhìn xuống chỗ lỏm này xem, có phải giống như cái miệng bát rộng không, nhìn có chút giống như nơi này là nơi cúng tế trên bích họa vậy?" Hàn Lập trầm ngâm một chốc lát nói ra.

"Ngươi nói vậy, quả là có chút giống, chỉ là nhỏ hơn vô số lần mà thôi, xem ra nơi này là nơi để cúng tế rồi... Mà con cự thú trên tường kia chắc sẽ không có chứ?" Thạch Xuyên Không cẩn thận tra xét một lát, rồi mở miệng nói ra.

"Chỉ sợ nơi này là nơi phong ấn con dị thú kia, cho nên nơi này mới bị Cửu U Tộc xưng là Cấm Địa." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói.

"Trách không được Cửu U Tộc không cho phép tranh đấu ở đây, sợ là phá hủy phong ấn chỗ này, rồi thả con cự thú đó ra." Hồ Tam bừng tỉnh đại ngộ nói ra.

"Ầm ầm".

Ngay đúng lúc đó, mặt đất đại sảnh bất ngờ chấn động dử đội, từ bên ngoài truyền đến một trận "Ầm ầm" vang dội.

"Bọn hắn đã bắt đầu phá giải cấm chế rồi..." Đề Hồn nói ra.

"Đến lúc này, chúng ta đã không còn đường lui, nếu Cửu U Tộc bọn hắn đã kiêng kị con cự thú này, thì chúng ta liền nghĩ cách thả nó ra, có thể còn vùng vẫy một tia hy vọng sống sót." Hàn Lập trầm ngâm một lát, ánh mắt ngưng lại, nói ra.

"Lệ tiểu tử, ta khuyên ngươi đừng nên làm như thế, ta vừa nhớ tới thứ này là cái gì rồi, một khi mà thả ra, đừng nói là đối phó truy binh sau mông kia, mà chỉ sợ người đầu tiên gặp nạn là các ngươi." Hàn Lập thấy sắc mặt nàng như vậy, đang định mở miệng nói ra, thì trong thức hải lại vang lên âm thanh Thạch Kinh Hầu.

"Ngươi biết nó là thứ gì rồi sao?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Hỗn Hầu, ngươi đã từng nghe qua chưa?" Thạch Xuyên Không truyền âm nói ra.

"Nó là thứ gì?" Hàn Lập ngẩn ra, có chút không rõ cho lắm.

"Hỗn Hầu chính là sinh linh Hôi Giới khi Thái Cổ Hỗn Độn chưa bắt đầu, nghe nói chính là bản nguyên Âm Sát Hôi Giới ngưng tụ thành quái vật, sức mạnh ngập trời, không có sức người nào có thể địch lại. Không ít chủng tộc Hôi Giới còn giữ lại tập tục cỗ xưa để cúng tế nó. Còn sao mà bị Cửu U Tộc phong ấn ở chỗ này, thì ta cũng không biết được. Ta nói những thứ này là có lòng tốt để nhắc nhở ngươi, cuối cùng ngươi mới là người quyết định." Thạch Kinh Hầu nói xong, liền không nói lời nào nữa.

"Chủ nhân..." Đề Hồn thấy Hàn Lập như người mất hồn, vội mở miệng kêu lên.

Ánh mắt của những người khác cũng cùng lúc nhìn về phía hắn, rất hiển nhiên đám người bọn hắn đã từ từ quen Hàn Lập dẫn dắt rồi, để hắn quyết định mọi thứ.

"Sống chết trước mắt, không nghĩ ngợi nhiều được, mặc kệ phía dưới là cái gì, trước thả ra rồi hãy nói." Hàn Lập trầm ngâm một chút, tựa hồ đã quyết tâm cái gì đó, nói ra.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng vang "Ầm ầm" càng lúc càng nhiều, Tựa hồ Quỷ Mộc cùng Âm Khư đã gấp vô cùng, ra tay càng lúc càng mạnh.

"Cấm chế chỗ này hết sức phức tạp, nếu mà cưỡng ép phá hủy, bằng vào chiến lực chúng ta, chỉ sợ không kịp thời gian, hay là tận lực nhìn thử xem có thể bày trận phá giải hay không?" Thạch Xuyên Không nhíu màu nói ra.

"Việc này không nên để chậm trễ, hãy mau chia nhau mà làm." Hàn Lập nhẹ gật đầu, đồng ý cái nhìn của y.

Thế là đám người liền bắt đầu tra tìm địa thế trận pháp cùng trụ cột trận pháp.

Trong đôi mắt Hàn Lập lóe lên ánh sáng màu tím, thúc giục Cửu U Ma Đồng phát ra, dò xét tế đàn phía trước người.

Dưới Ma Đồng, đường tơ kẽ tóc xung quanh cái hố cúng tế đều trở nên rõ rành mạch.

Không bao lâu, hắn liền thấy trên tế đàn nhìn như bằng phẳng, nhưng trên thực tế có rất nhiều đường vân nhỏ như con giun, dày đặc che kín cả mặt tế đàn, những đường vân lộn xộn không có kết cấu gì, nhìn không rõ là phù văn gì, mà trong chỗ lõm xuống của nó có một vết bẩn, như là một vệt nước bùn màu đen vậy.

Còn trong cái hố cúng tế, cũng đồng dạng có đường vân dày đặc vô cùng, tạo thành một cái đồ án giống như hỏa diễm cổ quái.

Hàn Lập xem xét thật lâu, nhưng không phát hiện điều lạ thường nào cả, liền đảo ánh mắt tiếp tục tra xét bích họa xung quanh.

Chất liệu trên vách đá cùng bức tường cũng không khác biệt gì, nhìn cả buổi, vẫn không thu hoạch được gì.

"Các ngươi có phát hiện được gì không?" Hồ Tam từ một góc đại sảnh quay trở về, mở miệng hỏi.

"Trên mặt đất có vài đường vân, nhìn như đứt quãng, không thành kết cấu, có lẽ chỉ có tác dụng trang trí, cũng không phải pháp trận cấm chế gì." Thạch Xuyên Không lắc đầu, nói ra.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn mái vòng phía trên, chỉ thấy nơi đó điêu khắc từng vòng phù văn hình tròn lớn, tổng cộng có bảy tầng, trên mỗi tầng đều có khắc một chuỗi phù văn dày đặc, chính giữa thì có một quả cầu màu đen treo lủng lẳng.

"Các ngươi hãy nhìn lên phía trên mà xem." Trong lòng Hàn Lập hơi động, mở miệng nhắc nhở.

Đám người nghe vậy, rối rít nhìn lên phía trên.

"Cái này tựa như là một pháp trận cấm chế không gian..." Chỉ thấy hai mắt Thạch Xuyên Không tỏa sáng, nói ra.

"Thạch huynh, ngươi biết cái này sao?" Hồ Tam hỏi.

Thạch Xuyên Không không nói gì, lông mày nhíu thành một cục, tựa hồ rơi vào trầm tư, ngay sau đó, từ từ mở miệng nói ra:

"Cấm chế này chia thành hai bộ phận Thiên và Địa, nếu mà nhìn tổng thể bố cục, thì có chỗ giống như đại trận Càn Khôn Cấm U của Ma Giới bọn ta, lúc trước ta đã kiểm tra pháp trận bí điển của Hôi Giới, có ghi lại phù văn Không Gian giống hệt như vậy, xem ra là cùng loại pháp trận của Hôi Giới rồi."

"Vậy thì bắt đầu từ đây luôn chứ?" Hàn Lập hỏi.

"Ta cũng không rõ nữa, tuy là có chút tương tự, nhưng có chỗ khác biệt cũng hết sức rõ ràng, trong tòa cầm chế đại trận này có không ít đường vân hỏa hệ, ta còn không biết nó có tác dụng gì." Thạch Xuyên Không chần chờ nói.

Y đang định nói chuyện, thì bên ngoài lại vang một tiếng thật lớn, dưới chân đám người bọn hắn cũng theo đó mà run lên.

"Không còn thời gian để đoán nữa rồi, trước hết ngươi cứ thử đi đã. Vạn nhất không thành... Vậy thì chúng ta liền chờ Âm Khư bọn hắn phá trận tiến vào, đến lúc đó liều mạng một phen, rồi thử mượn lực lượng của bọn hắn, phá hủy phong ấn nơi này." Hàn Lập tỉnh tảo dị thường, nói ra.

"Tốt!" Vậy thì mời chư vị tạm thời nghe ta điều động, hỗ trợ bố trí một cái đi." Thạch Xuyên Không nhẹ gật đầu trịnh trọng nói ra.

Đám người bọn hắn vội lên tiếng, bắt đầu từ trong tay Thạch Xuyên Không tiếp nhận từng khối Cấp Sát Mặc Thạch cùng từng cái trận bàn, nghe theo y chỉ huy, bắt đầu bố trí khắp mọi nơi trên mặt đất trong đại sảnh.

Chờ tới lúc trên mặt đất che kín từng khối đá màu đen, y lại chỉ huy đám người trên mái vòng khảm nạm bắt đầu bay ra bên ngoài.

Trong khắp đại sảnh ngoại trừ Thạch Xuyên Không một mình chỉ thị, thì đám người Hàn Lập đã mau chóng di chuyển ra bên ngoài, còn phía ngoài

thì truyền đến từng trận "Ầm ầm" vang dội, bầu không khí cũng trở nên đè nén tới cực điểm.

------oOo------

Chương 749: Xuất thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hơn mười hơi thở sau, một tiếng nổ chấn động kịch liệt làm trong lòng đám người Hàn Lập nhảy lên, đúng là Âm Khư cùng Quỷ Mộc vẫn đang phá vỡ pháp trận phía bên ngoài.

"Còn kém chút nữa, nhanh!" Trán Thạch Xuyên Không chảy mồ hôi ròng ròng, cắn răng nói.

"Không kịp nữa rồi, các ngươi tiếp tục bố trí, ta ra tìm biện pháp tranh thủ chút thời gian." Bách Lý Viêm đứng dậy, trầm giọng nói.

"Chủ nhân, ta ở chỗ này cũng không giúp được gì, liền theo Bách Lý đạo hữu đi ngăn cản một chút!" Đề Hồn cũng nói.

"Hai người các ngươi đi như vậy quá nguy hiểm, đối phương là hai tu sĩ Đại La cảnh, nếu ở bên ngoài chỉ sợ một ý niệm trong đầu họ cũng đủ khiến các ngươi thân vẫn đạo tiêu." Động tác trong tay Hàn Lập vẫn liên tục, nhíu mày nói.

"Nếu không ngăn cản một chút, chúng ta chưa kịp phóng xuất vật kia thì bọn hắn đã xông tới rồi, đến lúc đó chúng ta chỉ ngồi chờ chết thôi. Trước đây ở Chúc Long Đạo bị Tiêu Tấn Hàn ám toán, sát khí cắn trả khiến ta thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc, nhờ viên Thái Ất đan của Lệ đạo hữu, lần này vào Cửu U Vực lại được Đề Hồn đạo hữu cứu, Bách Lý Viêm ta vốn xem như đã chết hai lần lại được trở về, lần này để xem mạng ta có cứng hay không." Bách Lý Viêm lên tiếng cười cười, nói như thế.

"Chủ nhân yên tâm, dù sao ta cũng là thân tín của Cửu U Vực Chủ, bọn hắn cũng không dám hạ sát thủ với ta, có ta đi cùng Bách Lý đạo hữu, cũng đủ để tranh thủ một ít thời gian." Đề Hồn nói như thế.

"Cẩn thận một chút, tránh xung đột chính diện." Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt phức tạp nói.

Bách Lý Viêm cùng Đề Hồn liếc nhau một cái, đồng thời thân hình lóe lên, một trước một sau bay ra đại sảnh cổng tò vò.

Trên quảng trường nhỏ bên ngoài đại sảnh, thân ảnh Quỷ Mộc cùng Âm Khư khó khăn lắm mới lướt gấp tới, đột nhiên trước mặt có một đoàn hoả cầu màu đen cực lớn đánh tới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hỏa cầu khổng lồ nổ ầm ầm, bắn tung tóe lên mảng lớn mưa lửa như lưu tinh.

Dưới màn lửa đầy trời, một tấm thuẫn xanh đen cực lớn phân tán thành vô số quỷ đằng, cấp tốc thu hồi vào trong tay áo Quỷ Mộc.

"Đám cuồng đồ lớn mật các ngươi lại không biết sống chết, có biết đây là nơi nào mà dám giương oai!" Quỷ Mộc nhìn về phía hai người Đề Hồn vừa nhảy vào quảng trường, lạnh giọng trách mắng.

"Chớ nhiều lời với bọn chúng, tốc chiến tốc thắng." Âm Khư nhanh chóng quét mắt qua khắp nơi, nói.

Bách Lý Viêm không có hai lời, giơ bàn tay lên bấm niệm pháp quyết, trong miệng ngâm tụng vài tiếng, bỗng nhiên khoát tay về phía đan điền của mình.

"Ách..."

Theo một âm thanh gào rú tê tâm liệt phế vang lên, ngay vị trí đan điền của gã sáng lên một đạo quang mang màu đỏ tươi giống như nham thạch nóng chảy, từ trong phân liệt ra từng đường da nứt nẻ màu đỏ, rồi lan nhanh ra toàn thân.

Ngay sau đó, chỉ thấy từng sợi hắc diễm từ chỗ vết rạn trên thân toát ra tầng tầng, chính giữa xen lẫn khói đen dày đặc, cuồn cuộn phô thiên cái địa, rất nhanh liền bao phủ toàn bộ quảng trường.

Đề Hồn thấy một màn này, thân hình hướng về một bên, bỗng nhiên nâng hai tay lên, song quyền nắm chặt bước ra trước một bước, trong miệng phát ra một tiếng gào rú mãnh liệt không tương xứng với hình thể của nàng.

"Rống..."

Sau tiếng hét điên cuồng này, bên ngoài thân nàng cấp tốc lưu chuyển hắc sắc quang mang, hai mắt trở nên một mảnh huyết hồng, thân hình cấp tốc tăng vọt, rất nhanh hóa thành một đầu Cự viên màu đen cao hơn trăm trượng.

Bộ lông đen thui quanh thân nó giống như cương châm, đầu sinh ra góc quái dị, răng nanh lộ ra ngoài hoàn toàn, da thịt ngay chỗ mi tâm nứt ra hai bên, từ trong lộ ra một Yêu mục huyết hồng, sau lưng đâm ra ba gai xương đen sì, quanh thân Âm khí bức người.

"U Lạc, tên phản đồ này, uổng công Vực chủ đại nhân ưu ái ngươi, vậy mà vì ngoại nhân ngay cả chân thân Hình Thú cũng gọi ra, quả thực không thể tha thứ!" Sắc mặt Quỷ Mộc âm trầm, nổi giận nói.

Lão vừa dứt lời, trên đỉnh đầu liền truyền đến từng trận thanh âm nổ vang kịch liệt, trong khói đen dày đặc xen lẫn vô số đạo lôi điện, bạo phát ra trận trận điện quang.

Bên trong khói mù điện quang, thân hình một đầu Chúc Long màu đen cực lớn như ẩn như hiện, quanh thân quấn quanh Nghiệp Hỏa, trên không trung chậm rãi vặn vẹo, gắt gao ngăn trở toà đại sảnh sau lưng lại.

Bởi vì hình thể nó vô cùng khổng lồ, phần lưng long thân ma sát kịch liệt với cấm chế hư không phía trên, ánh lửa bắn ra bốn phía, nổ vang không thôi.

"Bọn chúng nghĩ chúng ta không dám phá hư cấm chế, không cách nào

buông tay buông chân chém giết, mới dám càn rỡ như thế. Quỷ Mộc trưởng lão, ngươi đi gỡ bỏ cấm chế trong cấm địa đi." Âm Khư cười lạnh một tiếng, mở miệng nói.

"Cái gì! Như vậy sao được?" Quỷ Mộc cả kinh, vội vàng nói.

"Bọn hắn đã xông vào, những cấm chế bên ngoài đã không còn tác dụng, chỉ làm chúng ta bó tay bó chân thôi. Một khi ra tay quá nặng, không cẩn thận làm cho cấm chế sụp đổ, còn có thể dẫn tới phản ứng dây chuyền, trực tiếp phá hư phong ấn bên trong, không bằng chúng ta tự hành cởi bỏ, tốc chiến tốc thắng." Sắc mặt Âm Khư âm trầm nói.

"Thế nhưng cái này..." Quỷ Mộc vẫn còn có chút do dự.

"Đầu mối then chốt trong trận ngươi đã biết rõ, cầm Cửu U lệnh này đi làm nhanh đi, chuyện này ta và ngươi cũng không thể không bị trách phạt, làm trễ nãi việc Vực Chủ an bài, ta và ngươi muôn lần chết cũng chưa hết tội." Âm Khư trách mắng.

Quỷ Mộc nghe vậy, đạp chân mãnh liệt một cái, quay người phóng về một góc quảng trường, nhanh chóng bắn đi, cũng không quay đầu nhìn lại.

"Nếu như chúng ta chết muôn lần cũng chưa hết tội, vậy cũng phải nghiền các ngươi thành xương tro đi... Ám ngục!" Âm Khư quát lên một tiếng lớn, khí tức trên thân điên cuồng tăng lên đâu chỉ gấp mấy lần.

Dưới chân lão sáng lên một mảnh ô quang, một mảng lớn âm ảnh màu đen như mực nước chảy nhanh ra, phô thiên cái địa lướt đi, mà ảnh lướt phía trên, thiên ảnh hạ xuống, như một miệng bát trên dưới tương hợp, bao phủ trọn quảng trường cùng hư không phía trên vào.

Bách Lý Viêm cùng Đề Hồn hiện ra chân thân giống như đột nhiên bị kéo vào một hư không khác, trong nháy mắt không thể thấy, tai không thể nghe, ngũ quan mất hết, khí tức thiên địa cũng không cách nào cảm nhận được.

Sau một lát, tầng màn sáng bao phủ bên ngoài kiến trúc cung điện đều biến mất, trong đoàn bóng hắc ám đậm đặc nổ vang không ngừng, rất nhanh

căng phồng lên.

...

Cùng lúc đó bên trong đại sảnh, một tiếng "Két" nhỏ vang lên, ngay sau đó từng trận thanh âm cơ quan chuyển động từ bốn phía truyền ra.

Ba người Hàn Lập vây quanh hồ tế tự, đồng thời nhìn lên trên đỉnh đầu, không dám thở mạnh một cái.

Chỉ thấy phía trên mái vòm, phù văn hình tròn bắt đầu sáng lên tầng tầng ô quang, từng cái chuyển động, cây cột đá chính giữa cũng bắt đầu hạ xuống dưới từ từ.

"Cheng" một tiếng vang lên.

Cột đá hạ xuống phía dưới tế đàn, một lồi một lõm vừa vặn khớp vào nhau, khảm vào trong hố tế tự.

"Tạch tạch tạch"

Theo từng trận thanh âm cơ quan chuyển động vang lên, một cỗ sát khí đen kịt vô cùng nồng đậm từ dưới đất bay lên, bao trọn cả đại sảnh và mặt đất vào trong.

Đám người Hàn Lập thấy thế, vô thức tránh ra phía sau.

Ngay sau đó, toàn bộ thạch thất bắt đầu rung động kịch liệt, mặt đất cùng trên mái vòm được khảm nạm Cấp Sát Mặc Thạch nhao nhao sáng lên vốn lúc đầu trong đại sảnh lờ mờ như sao đêm, phù văn trên mặt đất cũng theo đó bắt đầu phát sáng lên.

Nhưng vào lúc này, từng trận thanh âm thở dốc như hơi thở dã thú không biết từ nơi nào trong đại sảnh truyền ra.

"Hình như có chút không đúng." Hàn Lập ngửi được một tia khí tức cổ quái, trầm ngâm nói.

Hai người Thạch Xuyên Không thấy thế, thần sắc cũng lập tức trở nên khẩn trương.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, chợt thấy vách tường sau lưng Hồ Tam điêu khắc đầu Hỗn Hầu bỗng nhiên sáng lên quang mang, một mảnh hoả diễm đỏ thắm quét ra, phía trên nổi lên một tầng sương mù mông lung, làm cho người không thể nhìn rõ.

Trong lúc hoảng hốt, hắn cảm giác được dị thú điêu khắc trên vách tường giống như sống lại, nhao nhao chuyển động không thôi, tình cảnh thôn phệ lúc trước giống như bắt đầu diễn ra, những thứ đầu lâu kia chồng chất như núi cũng nhao nhao rung động lắc lư không thôi, dường như sau một khắc sẽ lăn xuống đại sảnh này.

Lúc hắn đang muốn nói chuyện chợt thấy hai mắt Hỗn Hầu trên phù điêu vách tường bỗng nhiên phát sáng lên.

"Hồ Tam, mau tránh ra!" Hàn Lập hô to một tiếng.

Hồ Tam không chút do dự, lập tức đầu nghiêng một cái, thân thể xẹt qua bên cạnh, "Hô" một tiếng xé gió bắn sợt qua lỗ tai y.

Chỉ thấy một đoàn hoả cầu đỏ thẫm và tối đen như mực lớn chừng quả đấm từ trong hai hốc mắt pho tượng bắn ra, bỗng nhiên đánh vào cột đá từ trên nóc đại sảnh rủ xuống.

"Phanh" một tiếng vang lên!

Hai luồng ánh lửa đồng thời tóe lên mảng lớn hoả tinh, tiếp đó một trái một phải quấn theo cột đá màu đen, như hai hỏa xà quấn quanh cột đá, một cái trèo lên đỉnh đại sảnh, một cái lại đi xuống tế đàn dưới mặt đất. Những nơi chúng đi qua, đạo đạo phù văn đều sáng lên.

Đám người Hàn Lập thấy vậy sắc mặt cả kinh.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu là mảnh ô quang mãnh liệt, còn trên mặt đất là một

mảnh quang mang đỏ thẫm, chúng lại cộng hưởng với nhau, giống như trong màn đêm đen kịt nổi lên lửa cháy lan ra đồng cỏ khô.

"Ầm ầm ầm" từng trận thanh âm nổ vang từ dưới đất truyền đến, quang mang đỏ thẫm trên mặt đất càng lúc càng thịnh, từng trận sóng khí nóng rực từ phía dưới bay lên.

"Két" một tiếng động vanh lên!

Cột đá kết nối tế đàn chấn động kịch liệt, trên mặt đất bốn phía lập tức rạn nứt ra từng đường, mặt đất bất ổn một hồi, bắt đầu sụp đổ xuống.

"Cẩn thận." Hàn Lập quát khẽ một tiếng, thân hình lập tức bay lên trên bầu trời.

Trên thân Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam vội vàng sáng lên độn quang, cũng bay vút lên không trung.

Ba người chau mày, ngưng mắt nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy toàn bộ mặt đất đại sảnh bắt đầu phân thành vô số khối vụn, giống như sông băng đứt gãy ra, rơi xuống phía dưới.

Dưới mặt đất lại xuất hiện một cái hố sâu thật lớn, kéo dài xuống phía dưới không biết bao nhiêu ngàn dặm, bên trong vụt sáng quang mang, vừa có một nửa xích diễm và một nửa hắc diễm giao thoa lẫn nhau thiêu đốt hừng hực.

Phía dưới tế đàn kết nối với cột đá phía trên, vậy mà dính liền với một cột đá to lớn thông sâu vào lòng đất, phía trên khắc rõ dày đặc phù văn mang phong cách cổ xưa, bị hoả diễm dưới mặt đất thiêu đốt hừng hực làm cả thân đỏ bừng.

Trong đôi mắt Hàn Lập loé lên hào quang màu tím, Cửu U Ma Đồng mở ra, nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy trong ngọn lửa hai màu đỏ đen có thể cảm nhận được khí tức từng sợi hoả chi pháp tắc nhè nhẹ, còn có thể cảm nhận được từng trận sát khí

Nghiệp Hoả mãnh liệt, thật sâu bên trong giống như có từng đám xiềng xích màu đỏ tươi giao thoa với nhau, quấn quanh phía trên cột đá.

Ở phía dưới tầng tầng xiềng xích giao thoa kia tựa hồ còn có một cái bóng mơ hồ không ngừng chớp động.

Hàn Lập vừa nhìn thấy chỗ ranh giới đó, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại, thân thể như phản xạ có điều kiện bắn ngược lên phía trên, đánh thẳng vào đỉnh trần đại sảnh.

Mà dưới mặt đất trũng xuống hừng hực hỏa diễm đột nhiên như là núi lửa bộc phát, "Ầm" một tiếng dâng lên.

"Rống..."

Nương theo đó là một tiếng gào thét làm rung động lắc lư tâm thần, trong ngọn lửa có một bàn tay dữ tợn cực lớn bỗng nhiên thò ra, trảo một cái mãnh liệt vào hư không, vừa vặn trảo qua vị trí Hàn Lập lúc trước, sau khi đánh hụt thì "Cheng" một tiếng, bới ra một cái hố lớn trên mặt đất.

Bàn tay kia dài đến mấy trăm trượng, giống như tinh nham thiết thạch đúc thành, khắp nơi phía trên đều là hòn đá màu đen có góc cạnh rõ ràng, mặt ngoài bao phủ tua gai bén nhọn, phía trên quấn quanh một tầng hoả diễm màu đen vô cùng nồng đậm.

------oOo------

Chương 750: Giải phong ấn lần hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thấy trước mắt con quái vật khổng lồ từ sâu trong lòng đất này, khiến cho ba người Hàn Lập vô cùng kinh hãi.

Một bàn tay đã tựa như quả núi, vậy chân thân của nó to lớn thế nào, càng khó có thể tưởng tượng được!

Ngọn lửa màu đen kia hiển nhiên cũng là Nghiệp Hỏa, nhưng trong đó ẩn chứa khí tức sát khí cùng lực lượng nóng rực, so với trước đó từng tiếp xúc qua trong Nghiệp Hỏa Trì thì mạnh hơn không chỉ gấp trăm lần.

Nhưng khiến cho bọn hắn cảm thấy khiếp sợ nhất không phải những thứ này, mà là từ trong hố lõm dưới lòng đất kia, truyền lên một loại khí tức nguyên thủy không chỉ cổ xưa mà còn hung hãn, ẩn chứa trong đó một dạng coi thường chúng sinh, khiến cho tự trong nội tâm run sợ cực độ.

“Chúng ta thả ra thứ này, không khỏi có phần dọa người, lần này Tu La thành chỉ sợ muốn yên ổn cũng không được.” Thạch Xuyên Không hít vào một hơi lạnh, nói như thế.

“Lệ đạo hữu, thứ này… Chúng ta thật sự phải thả ra sao?” Hồ Tam nhìn về phía Hàn Lập, có chút chần chờ lẩm bẩm nói.

“Không thả ra thì cuối cùng chỉ có một con đường chết, thả ra thì có lẽ còn đường mà lợi dụng.” Hàn Lập lắc đầu, từ tốn nói.

Kết quả Hàn Lập vừa dứt lời, từng đợt tiếng vang dày đặc như tiếng kim loại ma sát từ dưới đất truyền lên.

Chỉ thấy mười mấy cây xiềng xích màu đỏ tươi cực kỳ to lớn đột nhiên từ dưới đất bắn lên, mặt ngoài mỗi một cây xiềng xích đều có từng vòng rậm rạp phù văn lượn lờ không thôi.

Những xiềng xích này tựa như là có linh tính, tự hành nhao nhao quấn quanh lên bàn tay to lớn kia, phía trên phù văn chớp động liên hồi, linh quang mãnh liệt, bỗng nhiên căng cứng siết lại.

"Bang bang boang…"

Cột đá trên hố lõm khắc họa các loại phù văn quang mang liên tiếp chớp hiện, một hồi âm thanh xiềng xích siết chặt kèm theo đó vang lên.

Ngay sau đó, một tiếng gầm thét kinh thiên động địa từ dưới đất truyền đến!

Ba người Hàn Lập chỉ cảm thấy thân thể chấn động, lục phủ ngũ tạng bị chấn như muốn vỡ ra, nhoáng một cái nhao nhao rút lui về sau một khoảng cách.

Bàn tay lo lớn kia bị lực lượng cường đại từ xiềng xích lôi trở xuống, trên mặt đất lưu lại ba đạo vết cào cực lớn nhìn thấy mà giật mình, trượt một chút xuống lại hố lõm trong lòng đất.

"Phong ấn tựa hồ cũng chưa được giải triệt để, đây là có chuyện gì?" Hàn Lập thấy tình cảnh này, nhíu mày hỏi.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, vội vàng bay về phía tòa tế đàn kia còn sót lại trên mặt đất, quan sát cẩn thận.

Sau một hồi xem xét, ánh mắt của hắn nhìn về ranh giới nơi tế đàn sụp đổ, lộ ra một đường vân hình hỏa diễm.

"Trận pháp nơi đây nhìn bề ngoài như tương tự Càn Khôn Cấm U đại trận của Ma Tộc ta, nhưng bên trong lại là mười phần khác biệt, khả năng chúng ta chỉ mới nới lỏng phong ấn, từ vị trí đường vân này xem qua, muốn triệt để giải khai, có lẽ còn cần rót vào chỗ đó một chút lực lượng pháp tắc Hỏa

thuộc tính, dẫn vào phụ trợ mới giải trừ phong ấn được.” Thạch Xuyên Không nói ra với vẻ không chắc chắn cho lắm.

“Cần lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính? Bách Lý đạo hữu giờ phút này còn ở bên ngoài giúp chúng ta tranh thủ thời gian, đi nơi nào tìm được lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính đây?” Hồ Tam cười khổ một tiếng nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy cũng sững người, trong ba người bọn họ không có ai kiêm tu pháp tắc Hỏa thuộc tính.

“Có lẽ hắn có thể giúp một tay…” Hàn Lập nhăn mày lại, có chút do dự nói.

“Oanh” một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền đến.

Ngay sau đó, liền vang lên một tiếng như âm thanh Cự Long gào thét.

Hàn Lập nghe tiếng, thần sắc lập tức biến đổi, hắn biết đó chính âm thanh kêu gào của Bách Lý Viêm hóa thành Chúc Long.

Lần này, hắn không còn chút mảy may suy nghĩ, lúc này bàn tay hắn vung lên, một cánh cửa màu bạc hiện ra.

Trong cửa Xi Dung đang ngồi dựa vào chân tường, Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cũng đã tỉnh lại, chỉ là trong đôi mắt không còn một chút thần quang, thần trí vẫn chưa được thanh tỉnh, mà hai đứa bé Cửu U tộc kia, cũng còn hôn mê tại góc tường.

“Cũng chỉ có thể thử một chút… Xi đạo hữu, hiện tại ngươi cùng chúng ta cùng rơi vào Hôi Giới, cũng coi như ngồi chung một con thuyền…”

Hàn Lập còn chưa dứt lời, liền bị Xi Dung mở miệng chen vào.

“Nói đi, muốn ta làm cái gì…” Hắn chống đỡ thân thể đứng lên, nói ra.

“Mượn lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính của đạo hữu dùng một chút.” Hàn Lập lúc này nói ra.

“Công pháp ta tu luyện lấy Thời Gian Pháp Tắc làm chủ, Hỏa thuộc tính chỉ là thuộc tính kèm theo, hơn nữa cấm chế trong người ta còn chưa được giải, lúc trước lại bị những tên U Nô kia rút lấy quá nhiều lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính để luyện chế pháp bảo, trong cơ thể lực lượng còn lại cũng không nhiều lắm, nếu là muốn giúp đỡ cái gì to tát, khả năng khiến ngươi phải thất vọng rồi.” Xi Dung chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nhìn về phía Thạch Xuyên Không, người sau liền nói: “Không sao, chỉ là dùng để dẫn dắt hỗ trợ giải pháp trận cấm chế thôi.”

Xi Dung nghe vậy, không nói thêm lời nào, bước vài bước ra khỏi cánh cửa màu bạc, bay hướng xuống đất chỗ tế đàn.

Lúc gần đến tế đàn, thân thể hắn đột nhiên nhoáng một cái, như có chút đứng không vững, bộ dáng muốn té ngã, Thạch Xuyên Không ở một bên vội vàng đỡ lấy.

“Đem lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính rót vào trong đường vân chỗ này là đủ.” Thạch Xuyên Không chỉ ranh giới tế đàn, mở miệng nói ra.

Xi Dung đánh giá tế đàn một chút, lại nhìn xuống phía dưới chỗ hố lõm, lông mày có chút nhúc nhích.

“Thời gian cấp bách, xin Xi đạo hữu nhanh lên.” Hàn Lập ánh mắt ngưng lại, nhịn không được thúc giục.

Xi Dung im lặng, nâng một tay đặt lên trên đường vân hỏa diễm, trong cơ thể lực lượng pháp tắc vận chuyển lên, trong lòng bàn tay nảy một chút, sáng lên một mảnh ánh lửa đỏ thẫm.

Ngay tại thời điểm mấy người Hàn Lập đều chú ý đến chỗ tế đàn, trong cánh cửa màu bạc vẫn chưa khép kín, hai đạo nhân ảnh cùng động, từ trong đó bay ra, thân hình uốn lượn giữa không trung, liền hướng phía ngoài đại sảnh bay đi.

Hàn Lập ánh mắt thoáng liếc qua, phát giác đó chính là hai đứa bé Cửu U

tộc trước đó bị bọn hắn bắt lại.

“Lệ đạo hữu, có muốn ta bắt bọn chúng lại hay không?” Hồ Tam thấy vậy, hỏi.

“Cho bọn chúng đi đi. Hiện tại gặp tình cảnh này, có hay không hai đứa bé kia, đã không có cái gì khác biệt.” Hàn Lập lắc đầu.

Nhưng ngay lúc đó, dị biến xuất hiện!

Chỉ thấy lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính của Xi Dung, đồng thời thắp sáng lên đường vân hỏa diễm trên tế đàn, kéo theo một tiếng gào rú trầm thấp, một đạo gió lốc màu đen như một vòng xoáy khí lưu, bỗng nhiên từ hố lõm dưới đất bay cuộn ra, trong nháy mắt đuổi kịp hai đứa bé đang muốn chạy thoát kia.

Đám người Hàn Lập nhao nhao nhìn lại, liền thấy một cảnh tượng cực kỳ tanh máu.

Chỉ thấy quần áo trên người hai đứa bé trong nháy mắt mục nát, lộ ra thân thể nhanh chóng bị co lại, làn da rướm máu thối rữa, xương cốt đứt gãy vỡ nát, rất nhanh hóa thành hai vũng máu đặc dính, bị vòng xoáy khí lưu màu đen kia cuốn ngược trở về.

Trong mơ hồ, Hàn Lập cảm thấy trong vũng máu kia tồn tại một cỗ khí tức hết sức đặc biệt, có chút tương đồng với Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn, nhưng cũng không hoàn toàn giống nhau, khí huyết cực thịnh, nhưng lại Âm Sát vô cùng.

Còn không đợi hắn biết rõ ràng là chuyện gì đang xảy ra, cả tòa đại sảnh lại bắt đầu từng hồi chấn động, ngay sau đó mảng lớn đen đỏ hai màu hỏa diễm như là nham thạch nóng chảy phun trào lên, hướng tràn ra lên ngoài từ lỗ hổng trong hố lõm.

“Nhanh tránh đi.” Hàn Lập vội vàng phất tay đóng lại Hoa Chi Động Thiên, thân hình chớp nhoáng bay ra.

Ba người Thạch Xuyên Không thấy chuyện không ổn, sớm cũng đã tránh đi.

“Thương lang lang…”

Một trận âm thanh xiềng xích ma sát dồn dập, từ chỗ hỏa diễm phun ra không ngừng truyền đến, bàn tay to lớn như che trời kia lần nữa vươn lên, chỉ là vừa mới xông ra miệng hỗ lõm, liền lại bị từng cây xiềng xích màu đỏ tươi kéo lại.

Nhưng lần này, bàn tay hỏa diễm to lớn kia sức mạnh rõ ràng tăng lên mấy lần.

“Phanh phanh phanh”

Âm thanh nổ đùng không ngừng vang lên, xiềng xích quấn quanh bàn tay hỏa diễm to lớn kia đều linh quang tán loạn, đứt gãy ra.

Bàn tay to lớn kia vươn lên trời, đầu ngón tay đâm thẳng xuyên qua nóc đại sảnh, giống như xuyên qua một tờ giấy mỏng, ngay sau đó, nó dường như như tìm được điểm vịn để mượn lực, nhanh chóng ôm lấy toàn bộ đại sảnh, dùng sức để kéo lên.

Một hồi vang động âm thanh xiềng xích không ngừng truyền đến, dưới mặt đất trong hố lõm hỏa diễm chấn động cuồn cuộn, tựa như là cuồng phong liên hồi quét trên mặt biển, từ đó truyền ra từng đợt khí tức cường đại vô cùng.

Mấy người Hàn Lập bị cỗ sóng khí này trùng kích đến nỗi không cách nào chống chịu được, căn bản không thể giữ vững thân hình, nhao nhao ngã trái ngã phải hướng đến bốn phía trên vách tường đụng mạnh tới.

Nhưng thấy dưới mặt đất trong hỗ lõm, hỏa diễm màu đỏ dần dần phai nhạt, ngược lại là sóng lửa màu đen càng mãnh liệt, điên cuồng vọt lên như là giếng phun, vết rạn nứt trên mặt đất lan ra, rất nhanh kéo dài vươn tới bên ngoài đại sảnh.

Trên quảng trường ngoài đại sảnh, Âm Khư đã triệt để thu hồi Ám Ngục, bóng che kín đầy trời đã không còn tồn tại.

Phía sau lưng hắn tám đoàn bóng ma nồng đậm ngưng tụ thành tám cánh tay to lớn, kéo dài ở trên không trung, mỗi một cánh tay to lớn kia đều nắm lấy con Chúc Long màu đen do Bách Lý Viêm hóa thành, ngay trên những khiếu huyệt mấu chốt trên thân thể.

Chúc Long màu đen hiển nhiên đã triệt để không còn sức chiến đấu, toàn bộ thân hình mềm ra bất lực, khắp thân nó hiện đầy các vết thương cực lớn nhìn thấy phải giật mình, khẽ nhếch khép lại chỗ miệng vết thương chảy ra máu đen nhánh, hấp hối.

Nhưng ngược lại cách đó không xa, trong một cái lồng giam màu đen do vô số nhánh cây đan lại mà thành, có nhốt một thân ảnh nhỏ nhắn yêu kiều, chỉ là quanh thân nàng bị quấn đầy quỷ đằng màu đen, không thể nào thấy rõ tình hình.

“Ầm ầm” từng đợt âm thanh chấn động nặng nề, từ dưới đất không ngừng truyền lên.

Vết nứt càng lúc càng dày đặc như mạng nhện từ trong đại sảnh lan tràn ra, dọc theo quảng trường dưới chân bọn hắn, kéo dài lan ra toàn bộ phía ngoài cung điện, nhanh chóng chiếm cứ phạm vi mấy ngàn trượng, hầu như hiện đầy vùng không gian dưới đất này.

Trên mặt đất khói bụi nổi lên bốn phía, từng sợi Nghiệp Hỏa màu đen từ dưới khe nứt trên mặt đất xông lên, giống như nhiều đóa hoa sen màu đen nở rộ tại các nơi tại vùng không gian dưới đất này.

“Ha ha… Đã thoát ra rồi… Tốt…” Chúc Long màu đen ánh mắt hơi sáng lên, có chút đứt quãng nói ra.

“Âm Khư trưởng lão…” Quỷ Mộc sắc mặt có chút khó coi, quay đầu nhìn về phía Âm Khư.

“Một lũ con sâu cái kiến không biết sống chết!” Âm Khư miệng quát lên

một tiếng lớn, trong mắt tựa hồ phun ra lửa.

Sắc mặt hắn lạnh lẽo, thân hình nhoáng một cái, tám bóng ma cánh tay to lớn sau lưng bỗng nhiên phát lực.

“Xùy” một tiếng vang.

Mảng lớn máu màu đen vung vãi bắn ra như một cơn mưa máu, thân thể Chúc Long do Bách Lý Viêm hóa thành tựa như mảnh vải, bị Âm Khư kéo thành chín đoạn cho hả giận.

Từng đoạn tàn thi từ giữa không trung nhao nhao rơi xuống, một cái đầu rồng còn khá nguyên vẹn rơi gần bên chân Âm Khư, bị hắn giơ một chân lên giẫm mạnh.

Chỉ thấy trong nháy mắt lúc đầu rồng bị giẫm vỡ nát, có một đạo bóng đen sát mặt đất bắn nhanh ra.

“Mau vào đi, có lẽ còn kịp…” Âm Khư mặc dù đã phát hiện, nhưng cũng không rảnh bận tâm, đành phải gầm thét một tiếng, thân hình tiến về phía trước, bay thẳng đến cổng vào đại sảnh.

------oOo------

Chương 751: Minh tranh ám đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Nhưng vào lúc này, mặt đất dưới chân Âm Khư chấn động ầm ầm, tiếp theo rung động dữ dội một trận, mặt đất trực tiếp sụp đổ nứt toác ra.

Một cỗ Nghiệp Hoả màu đen từ trong vết nứt phun ra mãnh liệt, từng khối nham thạch vỡ vụn rơi xuống, khắp bốn phía cung điện đều sụp đổ.

Không bao lâu, một cái hố càng lớn hơn lõm ra dưới lòng đất, phía trên mặt đất chỉ còn sót lại cột đá lớn đứng lặng giữa trung tâm, thi thể Bách Lý Viêm đứt lìa cũng theo mặt đất sụp đổ rơi vào lòng đất.

Bên trong ánh lửa tận trời, thân ảnh mấy người Hàn Lập bắn nhanh ra, không dừng lại chút nào bay vút qua không gian bên cạnh dưới lòng đất.

Mà bên kia, Âm Khư cùng Quỷ Mộc liếc nhìn nhau một cái, một người thần sắc sầu thảm, một người lộ vẻ tuyệt vọng, thân hình bị kìm hãm, cấp tốc bay lùi lại phía sau.

Ngay sau đó, một tiếng gầm giận dữ cuồng bạo từ dưới đất truyền đến, như sấm rền nổ vang không thôi.

Kèm theo là một cỗ khí tức như cự thú hồng hoang, lại như viễn cổ thần minh khiến kẻ khác tim đập nhanh vô cùng, trong đó mang theo vẻ lạnh lùng sát phạt, lại ẩn chứa cừu hận mãnh liệt.

"Ầm"

Cự thủ màu đen khổng lồ lúc trước phá tan nóc đại sảnh lại lần thứ hai trảo về phía trước một cái, đâm vào đỉnh mái vòm dưới lòng đất, bén nhọn như dao cắt đậu hủ, sau đó phát lực ra sức kéo về phía trước, hắc diễm bên trong

hố lớn lập tức bốc lên kịch liệt, chính giữa có một hình ảnh mơ hồ thật lớn bắt đầu chậm rãi trồi lên.

Theo hỏa diễm dần dần hạ xuống, hình ảnh mơ hồ kia rốt cuộc dần trở nên rõ ràng.

Đó là một cái đầu lớn gần hai ngàn trượng, tối đen như mực, giống như tinh thiết hắc nham tạo thành, mặt trên che kín góc cạnh cùng răng nanh bén nhọn, mơ hồ có hình dáng ngũ quan nhân loại, mặt trên bao phủ một tầng hoả diễm màu đen.

Trong hai mắt nó tụ hai luồng hắc diễm cổ quái, hơi hơi chớp lên giống như lửa u minh, mà trên đỉnh đầu còn sinh ra hai chiếc sừng uốn cong như sừng trâu, dài đến mấy trăm trượng, phần cuối bẻ ngoặt lên giống như hai ngọn núi đứng thẳng.

Lỗ mũi nó còn phun ra hai đạo hắc diễm, từ đó tán phát ra trận trận khí tức âm sát đáng sợ, làm đám người Hàn Lập chưa bao giờ cảm thụ qua, mỗi người có trình độ khác nhau nhưng lại sinh ra một loại cảm giác bé nhỏ.

"Rốt cuộc chúng ta thả ra cái gì vậy..." Một góc bên cạnh không gian dưới lòng đất, Thạch Xuyên Không quay đầu lại nhìn con thú dữ tợn đáng sợ thật lớn kia, trong miệng thì thào nói.

"Hỗn Hầu... Cuối cùng chúng ta cũng thả ra được, chỉ sợ Bách Lý đạo hữu đã dữ nhiều lành ít rồi." Ánh mắt Hàn Lập quét quanh một vòng, thần sắc biến đổi, liền thả thần thức ra tra xét một phen, trong mắt hiện lên vẻ tiếc hận.

"Các ngươi xem... Thứ này giống như chưa thoát ra hẳn trói buộc, tựa hồ chỉ có một cái đầu cùng một cánh tay là được tự do hoạt động." Hồ Tam đột nhiên nói.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy phía dưới cổ của cái đầu thật lớn kia còn có một sợi xiềng xích to lớn đan chéo trói chặt, kéo dài xuống dưới hố sâu không thể thấy rõ.

"Như vậy cũng đủ khiến Cửu U Tộc bận rộn một phen, may mắn là chưa hoàn toàn phóng thích, nếu không chỉ sợ chúng ta cũng khó chạy thoát được." Hàn Lập nhìn thoáng qua Âm Khư cùng Quỷ Mộc sắc mặt đang khó coi vô cùng bên kia, nói như thế.

"Xi Dung đạo hữu tựa hồ không có đi ra?" Hồ Tam bỗng nhiên phát hiện thiếu một người, nói.

"Không cần quay lại, lúc trước mặt đất nổ tung, ở trong biển lửa tựa hồ hắn phát hiện cái gì đó, không có rời đi, ngược lại trực tiếp bay xuống dưới, rất nhanh không thấy khí tức nữa." Thạch Xuyên Không lắc lắc đầu nói.

"Không cần để ý đến hắn, các ngươi tìm đường ra đi, ta đi cứu Đề Hồn." Hàn Lập thu liễm nỗi lòng, nói.

"Rống..."

Đúng lúc này, đầu Hỗn Hầu dưới lòng đất bỗng nhiên ngửa đầu lên trời, phát ra một tiếng hống tức giận, Nghiệp Hoả màu đen từ trong miệng phun ra cuồn cuộn, giống như một cây trụ lớn hỏa diễm, trực tiếp oanh kích khung đỉnh phía trên.

Khung đỉnh nham thạch không biết dày mấy trăm trượng trong phút chốc nóng chảy ra, lộ ra một cái lổ hổng thật lớn, liền thoáng có ánh mặt trời hôn ám chiếu xuống dưới.

...

Tại hội trường Trụy Hồ Khu.

Trên bãi đá cao ngất nhấp nháy bạch quang, từ đó phun ra từng đạo bạch sắc quang huy, thoạt nhìn càng thêm uy nghiêm to lớn.

Các Vực Chủ Hôi giới đang ngồi quanh bàn tròn trên đài cao, vẻ mặt mỗi người khác nhau, có người mỉm cười, có người âm trầm, cũng có người mặt không thay đổi.

Lúc này không khí trong hội trường có chút khẩn trương, tuy rằng người nói chuyện không nhiều nhưng mơ hồ tràn ngập một loại không khí căng thẳng tựa như giương cung bạt kiếm.

Tam Vực Hội Minh lần này lấy tam đại vực Cửu U, Luân Hồi, Hắc Thằng là chính, nên ba người Âm Thừa Toàn, Hoàng Phủ Ngọc, Tiêu Bất Dạ ngồi xếp thành hình tam giác quanh bàn tròn màu trắng, hiện ra thế chân vạc ba chân.

Cả chương trình hội nghị trước sau tổng cộng có hai mươi ngày, bảy ngày đầu là giai đoạn thảo luận, Tam Vực Hội Minh lần này liên quan trọng đại đến Hôi giới, những người trước mắt có thể trình bày lập trường của mình, trong lúc đó cũng có thể tự tiến hành thảo luận trong phạm vi nhỏ.

Ba ngày tiếp theo là nghị quyết chân chính, hơn trăm vực ở đây sẽ tiến hành bỏ phiếu biểu quyết.

Mười ngày còn lại là căn cứ kết quả nghị quyết lúc trước, cộng đồng sẽ thương thảo các vấn đề, các thủ tục và phương pháp tiến hành.

Tam Vực Hội Minh lần này là vì thảo luận thái độ của Hôi giới đối với Chân Tiên Giới, nhìn như đơn giản, chỉ cần tỏ rõ thái độ là được, bất quá giữa các vực có không ít vực vốn phụ thuộc vào tam đại vực, ngoài ra giữa các vực cũng vướng mắc sâu đậm, địa bàn xung đột, vấn đề mậu dịch, còn có ân oán cá nhân trộn lẫn trong đó, có thể nói là vô cùng phức tạp.

Tuy chỉ tỏ thái độ, nhưng liên luỵ vào bên trong lại rất nhiều.

Mấy ngày qua, các vực tranh cãi gay gắt, Cửu U Vực, Luân Hồi Vực còn có Hắc Thằng Vực kiệt lực mượn sức các vực nhỏ, cũng mở rất nhiều phân hội loại nhỏ, khiến cho cục diện càng thêm hỗn loạn.

Hiện giờ giai đoạn thảo nghị đã chấm dứt, mà bữa nay là ngày để biểu quyết.

Tuy nghị quyết chưa bắt đầu, nhưng thế cục cơ bản đã rõ ràng.

Luân Hồi Vực ở Tam Vực Hội Minh đã không tiếc phí tổn phái ra số đông nhân lực mượn sức các Vực chủ ở lập trường trung lập, đưa ra thật lớn tài nguyên cùng ích lợi để dụ hoặc, mà Cửu U Vực vốn có nhiều Vực dựa vào nhất, nhưng đối với việc mượn sức các Vực trung lập lại không quá nhiệt tình, về phần Hắc Thằng Vực, vốn luôn tỏ thái độ mặc kệ, tự nhiên cũng không có quá nhiều động tác.

Ngoài ra, bởi vì phần lớn các vực Hôi Giới có thái độ căm thù Chân Tiên Giới, lại thèm muốn các loại tài nguyên tu luyện phong phú cùng một ít vật không có ở Hôi Giới. Do đó, Luân Hồi Vực không ngừng ra sức lôi kéo, hơn phân nửa Vực chủ trung lập, thậm chí Vực chủ dựa vào Hắc Thằng Vực đều ngã về phía họ.

Tuy rằng còn có một số ít Vực chủ không tỏ thái độ, nhưng hiện trạng đã rõ ràng.

Lúc này, khoảng cách đại hội bắt đầu chỉ còn nửa canh giờ, Âm Thừa Toàn im lặng ngồi, ánh mắt yên tĩnh, tựa hồ không có sốt ruột.

"Âm vực chủ, tình huống đối với chúng ta phi thường bất lợi a, càng ngày càng có nhiều người bị Luân Hồi Vực lôi kéo." Bên cạnh Âm Thừa Toàn là một lão giả tóc bạc, thân thể lão thoáng nghiêng qua, có chút lo lắng thấp giọng nói.

Người này tên là Thiên Khốc, chính là Vực chủ Cốc Trì Vực, từ trước tới giờ luôn giao hảo với Cửu U Vực, chính là người tích cực ủng hộ Cửu U Vực nhất.

"Bây giờ chỉ là giai đoạn thảo nghị đại hội, Thiên Khốc vực chủ không cần lo lắng." Âm Thừa Toàn cười nhạt một tiếng, tựa hồ hết thảy đều đã đươc tính trước kỹ càng.

Thiên Khốc vực chủ nhìn thấy bộ dạng Âm Thừa Toàn như vậy, trong lòng thở dài một hơi, nhưng không nói gì nữa.

Âm Thừa Toàn ngồi thẳng người, tựa lưng vào ghế ngồi, bưng chén trà trước người lên.

"Phân phó xuống dưới, giữ nguyên kế hoạch làm việc." Lúc vừa chạm vào ly trà, gã liền vô thanh vô tức phát ra một cỗ truyền âm.

Lúc này phía sau Âm Thừa Toàn đang đứng hai người, một người là thanh niên nam tử, ngũ quan đoan chính, mày rậm mắt to, trên vầng trán có vài phần khí khái anh hùng, nhưng trên trán lại có một sừng màu xám gấp khúc, nhìn có chút kỳ lạ.

Người còn lại là một đại hán áo tro, khuôn mặt bình thường, nhưng hai hàng lông mày đậm đen như kiếm, sắc mặt âm lãnh như băng, cả người tản mát ra một cỗ sát khí băng hàn.

Khí tức trên thân hai người này khổng lồ, đều là tồn tại Đại La cảnh.

Ánh mắt thanh niên nam tử hơi dao động xuống, trong tay áo phía sau gã hiện lên một đạo hôi quang bé nhỏ không thể nhìn thấy.

Trong đám người phía dưới đài cao, một nhân ảnh áo đen cao gầy hai tròng mắt ngưng tụ, lập tức xoay người đi về hướng xa, rất nhanh biến mất trong đám người.

Dư quang trong mắt Âm Thừa Toàn liếc nhìn dưới đài một cái, buông chén trà trong tay xuống.

"Với cục diện trước mắt này mà Âm vực chủ còn có thể trấn định tự nhiên như thế, Tiêu mỗ thật sự bội phục." Một thanh âm truyền đến, chính là Hắc Thằng Vực Tiêu Bất Dạ nhìn lại, cười híp mắt nói.

"Vậy sao, Tiêu Phó vực chủ cũng không để ý chút nào à?" Âm Thừa Toàn thản nhiên hỏi.

"Ha ha, Âm vực chủ nói lời ấy sai rồi, Hắc Thằng Vực chúng ta chỉ cầu các vực có thể đoàn kết nhất trí, không phát sinh nội đấu quy mô, tâm nguyện vậy đã đủ rồi. Lần này Tiêu mỗ lại đây, chính là vì cam đoan Tam Vực Hội Minh có thể chấm dứt trong hoà bình." Khi Tiêu Bất Dạ nói đến hai chữ ‘hòa bình’ thì nhấn giọng lên, tựa hồ như cảnh cáo cái gì.

"Thì ra là thế, Tiêu Phó vực chủ vì dân chúng Hôi Giới, quả thật là phúc cho muôn dân, Âm mỗ bội phục." Âm Thừa Toàn cười cười từ chối cho ý kiến, nói.

Hoàng Phủ Ngọc nghe đối thoại giữa Âm Thừa Toàn cùng Tiêu Bất Dạ, liếc nhìn hai người một cái, liền thu hồi ánh mắt, khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt.

Cùng lúc đó.

Trong khu vực biên giới tường thành Trụy Hồ Khu, trong một hẽm nhỏ ánh sáng hơi mờ, đột nhiên vang lên một hồi tiếng ngâm tụng trầm thấp.

Trong đường hẻm hắc ám này, cứ cách một đoạn lại đứng vững một cây cột đá màu xám cao hơn mười trượng, trên cột đá khắc đầy lộ văn phức tạp, lan tràn ra ngoài cột đá, nhập vào tường thành chung quanh.

Trên đỉnh mỗi cây cột đá màu xám có một gã Cửu U Tộc Nhân đang ngồi, giờ phút này đều lẩm bẩm, hai tay bấm niệm nhanh thần chú, nhập vào trong cột đá màu xám.

Lộ văn trên các cây cột đá sáng dần lên từng cây, chớp động từng trận hôi quang, trong đó còn xen lẫn ngân quang nhè nhẹ, nên trong thông đạo tối đen nhìn thấy có chút ánh sáng.

Hôi quang càng lúc càng sáng, kết nối lại với nhau.

Tường thành nơi này hiển nhiên dùng tài liệu đặc thù kiến tạo, quang mang chớp động bên trong, nhưng không có truyền ra ngoài chút nào.

Dần dần cấm chế chung quanh Trụy Hồ Khu hơi hơi dao động, chậm rãi xảy ra một ít biến hóa, bên trong hiện ra nhiều điểm ngân quang.

------oOo------

Chương 752: Kinh người ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trên hội trường, đại hội nghị quyết sắp sửa bắt đầu, trong hội trường dần dần yên tĩnh lại, ánh mắt tất cả mọi người tham dự hội nghị rối rít nhìn về Âm Thừa Toàn, Hoàng Phủ Ngọc cùng Tiêu Bất Dạ đang ngồi ở chính giữa hội nghị.

Nhưng đúng lúc đó, Tiêu Bất Dạ bất ngờ ngẩng đầu lên, chợt nhìn xung quanh, đến cả Hoàng Phủ Ngọc cũng biến sắc.

"Hoàng Phủ cung chủ, có chuyện gì vậy?" Giao Tam đứng sau lưng Hoàng Phủ Ngọc lập tức hỏi.

Những vực chủ khác cũng đều chú ý sắc mặt biến hóa của hai người Hoàng Phủ Ngọc, thế là hội trường lại lần nữa trở nên xôn xao một trận.

"Âm vực chủ, các hạ muốn có ý gì?" Bỗng nhiên Hoàng Phủ Ngọc đứng lên, nhìn Âm Thừa Toàn, nói ra từng chữ, trên người hiện ra một tầng ánh sáng màu trắng chói mắt.

Ngay khi Hoàng Phủ Ngọc vừa đứng lên, những vực chủ được Luân Hôi Vực lôi kéo, bọn họ lại tỏ ra vẻ mơ hồ, nhưng đám vực chủ vốn đã phụ thuộc vào Luân Hồi Vực thấy vậy liền đứng dậy theo, trên người cũng lập tức hiện ra đủ loại hào quang, có vài người còn vội tế ra Tiên Khí nửa.

Sắc mặt Tiêu Bất Dạ âm trầm, mắt thấy cảnh này, tuy là không có đứng dậy chất vấn, mà chỉ nhìn chằm chằm gắt gao về phía Âm Thừa Toàn.

"Ngay trong hội nghị lúc này, mà Luân Hồi Vực các ngươi lại muốn tạo phản hay sao?" Thiên Khốc vực chủ lạnh lùng quát to, hỏi.

"Chẳng lẽ Cửu U Vực đã xem Hôi Giới đã là của mình rồi sao hả? Sao lại dám nói là tạo phản kia chứ, quả thật buồn cười!" Hoàng Phủ Ngọc chưa mở miệng, đột nhiên Tiêu Bất Dạ nói ra một câu.

"Ngươi..." Thiên Khốc vực chủ đã biết mình lỡ lời, nhất thời nghẹn giọng.

"Chư vị, đây là chuyện gì? Đại hội nghị quyết sắp sửa bắt đầu, chính là thời khắc quyết định đến tương lai vận mệnh Hôi Giới chúng ta, làm sao mà lại gà nhà tự đá nhau chứ?" Âm Thừa Toàn vẫn không đứng dậy, chỉ nhìn Hoàng Phủ Ngọc cùng Tiêu Bất Dạ một cái, rồi thản nhiên mở miệng ra.

"Âm vực chủ, ngươi cho ta là kẻ mù điếc hay sao? Ngươi đã mở cấm chế không gian chung quanh Trụy Hồ Khu, ngăn cách nơi này với ngoại giới, là muốn có ý gì?" Hoàng Phủ Ngọc lạnh lùng chất vấn.

Vừa dứt lời, lúc này mọi người trong hội trường mới hiểu ra, lập tức nổi lên một trận xôn xao, rồi rối rít nhìn vài lần xung quanh, sau đó ánh mắt thoáng cái đều nhìn về Âm Thừa Toàn.

Dưới ánh mắt tất cả mọi người đang tập trung vào người, sắc mặt Âm Thừa Toàn thản nhiên, khóe miệng còn hiện lên một tia mỉm cười nhàn nhạt.

Bây giờ mọi chuyện đã xong, cho dù lúc này mọi người có phát hiện, cũng sớm đã muộn rồi.

Mưu đồ đã lâu, cuối cùng cũng nắm chắc đại cục!

"Chư vị..." Âm Thừa Toàn cười nhạt một tiếng, đang muốn nói cái gì.

Nhưng ngay lúc đó, một tiếng vang trầm đục từ đằng xa truyền đến, giống như tiếng nổ mạnh vậy, kèm theo âm thanh trầm đục đó, là một cỗ khí tức tà ác lao thẳng lên trời từ phía xa, giống như cơn sóng dữ khuếch tán xung quanh.

Từ đó lại phát ra hào quang màu đen chói mắt, hình thành một chùm sáng màu đen thật lớn.

Sát Khí xung quanh khắp Tu La Thành cũng trở nên dao động dử dội, làm quay cuồng cả đám mây xám trên bầu trời, phát ra âm thanh sấm sét "Rầm rầm" thật lớn, khiến cả thiên địa phong vân biến sắc.

Mà lúc này ngay giữa bầu trời, ba vầng mặt trời màu xám cũng phát sinh thay đổi, chẳng biết lúc nào đã tiến sát gần nhau, thậm chí xếp chồng lại với nhau nữa, thế nhưng lúc này còn chưa có hoàn toàn xếp chồng lên.

Bỗng chốc cả ba vầng mặt trời màu xám tỏa ra hào quang sáng hơn cả ngày thường, từng đạo ánh sáng màu xám sáng ngời từ trên ba vầng trăn màu xám bay ra, từng sợi ánh sáng như dòng suối nhỏ chảy xuôi xuống, nhanh chóng chui vào chùm sáng màu đen xa xa kia.

Đối mặt dị biến kinh người như thế, đám người trong hội trường, còn có những người đang vây xem phía dưới quảng trường cũng đều kinh hãi, liền nhìn lên thiên tượng trên bầu trời, rồi nhìn về chùm sáng màu đen phía xa xa.

Trên mặt Hoàng Phủ Ngọc cùng Tiêu Bất Dạ cũng theo đó mà biến sắc.

"Nơi đó là Tẩy Hồn Khu của bản thành, trong Tẩy Hồn Khu có xây không ít công xưởng luyện bảo cùng với công xưởng luyện khôi, có thể là công xưởng đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, vì vậy mới mở cấm chế không gian ở Trụy Hồn Khu, việc này vốn là Cửu U Vực ta muốn đảm bảo đại hội được thuận lợi, cho nên mới xảy ra chuyện hiểu lầm này, chư vị không phải lo lắng." Sắc mặt Âm Thừa Toàn thay đổi mấy lần, rồi lại lựa lời nói ra.

Vừa nói ra, những người có mặt ở hội trường khẽ giật mình, không ít người lộ vẻ nửa tin nửa ngờ.

Tuy vậy kể từ đó, bầu không khí giương cung bạt kiếm trong hội trường, trái lại tiêu tán không ít.

Hai mắt Hoàng Phủ Ngọc chớp động, ánh sáng màu trắng trên người lóe lên liền ẩn vào trong cơ thể, đồng thời lão phất tay lên ra hiệu cho những người phụ thuộc Luân Hồi Vực thu lại Tiên Khí.

Còn đám người phụ thuộc Cửu U Vực thấy vậy, cũng nhao nhao thu hồi lại Tiên Khí của mình.

Tiêu Bất Dạ nhìn về phía Tẩy Hồn Khu một cái, rồi lại quay đầu nhìn thoáng qua Âm Thừa Toàn, hai lông mày nhăn lại, mặc dù vẫn còn chút hoài nghi, nhưng cũng không còn nhiều như trước đó nữa.

"Các ngươi hãy tới đó xem thử, chuyện gì đã xảy ra, mau chóng xử lý tốt." Âm Thừa Toàn quay người nói với hai gã Đại La cảnh sau lưng.

Sắc mặt thanh niên độc giác cùng đại hán mặc áo bào xám đều thủy chung ra vẻ lạnh lùng, nghe vậy liền đáp ứng một tiếng, rồi thân thể hóa thành hai đạo ánh sáng màu đen, bay về phía Tẩy Hồn Khu.

"Không phải chuyện đại sự gì, thật có lỗi đã làm chậm trễ thời gian của chư vị, chúng ta lại tiếp tục bắt đầu đại hội đi." Âm Thừa Toàn ngồi xuống, mở miệng nói ra.

Đám người trong hội trường đều nhìn lẫn nhau, lần lượt từ từ ngồi xuống.

Chỉ là lúc này sắc mặt của đám người lộ vẻ khác nhau, nhất thời không có ai mở miệng nói chuyện cả.

"Hoàng Phủ cung chủ, ngươi có cảm thấy lời Âm Thừa Toàn vừa nói có đúng là sự thật không?" Giao Tam tiến lên một bước, truyền âm với Hoàng Phủ Ngọc, còn có trao đổi với cả Võ Dương nữa.

"Âm Thừa Toàn quỷ kế đa đoan, sao mà có thể tin lời lão chứ? Mở cấm chế không gian xung quanh Trụy Hồ Khu, chắc chắn là âm mưu của lão, thế nhưng một tiếng trầm vang kia nãy tựa hồ có liên quan... Nếu ta đoán không sai, thì bên Tẩy Hồn Khu đã xảy ra chuyện gì đó." Hoàng Phủ Ngọc truyền âm cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Âm mưu..." Sắc mặt Giao Tam hơi thay đổi.

"Hoàng Phủ cung chủ là người nhiều mưu lắm kế nhất Luân Hồi Vực chúng ta, vậy mà đã đoán được hết cả toan tính của Âm Thừa Toàn rồi sao?".

"Võ Dương cung chủ quá khen rồi, luận về mưu kế và trí tuệ, ta nào dám so với vực chủ đại nhân, hiện giờ manh mối vẫn còn quá ít, âm mưu của Âm Thừa Toàn, ta không có nhìn thấu được." Hoàng Phủ Ngọc mỉm cười, truyền âm nói ra.

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ, cứ vậy mà đợi ở đây à?" Giao Tam truyền âm hỏi.

"Không cần phải lo lắng, vực chủ đại nhân sớm đã lường trước tam vực hội minh lần này, Âm Thừa Toàn sẽ không thật lòng, vì vậy mà sớm đã có chuẩn bị rồi, chúng ta cứ tạm thời yên lặng theo dõi kỳ biến đi." Hoàng Phủ Ngọc truyền âm nói ra.

Giao Tam cùng Võ Dương nghe vậy, con mắt đều sáng rực lên, cũng không nói nhiều lời nữa.

...

Cung điện dưới đất trong Tẩy Hồn Khu.

Âm Khư cùng Quỷ Mộc thấy bàn tay khổng lồ cùng cái đầu dử tợn thật lớn của nó trước mặt, sắc mặt trắng bệch.

"Âm Khu trưởng lão, bọn người kia đã bay ra ngoài rồi, chúng ta có nên bắt mấy người bọn hắn trước hay không, rồi giao cho vực chủ đại nhân xử lý, phần nào có thể làm cho vực chủ đại nhân bớt giận một chút?" Quỷ Mộc hít sâu một hơi, sắc mặt liền khôi phục lại, nhìn về phía bọn người Hàn Lập đang bay ra bên ngoài, vội nói ra.

"Sắp gần tới lúc triển khai kế hoạch của Vực Chủ đại nhân rồi, bây giờ lại làm cho rối tung lên như thế, ngươi cho là bắt mấy tên trộm này, là có thể làm cho vực chủ đại nhân nguôi giận sao, may mắn là Hỗn Hầu còn chưa

hoàn toàn thoát khốn, việc cấp bách bây giờ là giam cầm con cự thú này lại,rồi chờ viện binh tới!" Sắc mặt Âm Khư tái nhợt nói một tiếng, sau đó liền cắn răng một cái, cả người bay vụt về phía trước, đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết.

Một đạo hắc quang từ trên người lão toát ra, xoay chuyển một vòng, liền biến thành một tấm lệnh bài một mặt.

Vật này nhìn giống như tấm Cửu U Lệnh, chỉ là trên lệnh bài có khắc đồ án chín đầu mặt quỷ.

Âm Khư không nói gì há miệng phun ra mấy giọt máu tươi, chui vào trong lệnh bài.

Tấm lệnh bài màu đen lập tức tỏa ra hào quang, từng vòng từng vòng linh quang màu đen từ phía trên hiện ra, chín đầu mặt quỷ trên lệnh bài màu đen nhanh chóng nhúc nhích, trong nháy mắt ra phồng lớn gấp mấy lần, hơn nữa càng lúc càng lớn hơn.

Rồi từ đó phun ra chín đầu mặt quỷ như thực chất, lóe lên rồi chui vào hư không xung quanh.

Rầm rầm!

Từng sợi xiềng xích màu đỏ tươi từ bốn phía hư không bắn ra, quấn quanh bàn tay cùng cái đầu của Hỗn Hầu.

Tuy vậy những sợi xiềng xích mà Âm Khư gọi ra so với những sợi xiềng xích đang trói trên người Hỗn Hầu, rõ ràng là nhỏ hơn rất nhiều.

Quỷ Mộc nhìn về phía mấy người Hàn Lập, tựa hồ có chút không cam lòng.

Hỗn Hầu bị những sợi xiềng xích trói lấy thân thể, hỏa diễm trong đôi mắt của nó quay cuồng một trận, cánh tay lại vung lên lần nữa.

Một cỗ cự đáng sợ từ cánh tay phát ra, làm cả bốn phía hư không rung động.

Âm thanh vỡ nát "Phanh, phanh, phanh" không ngừng vang lên, những sợi xiềng xích mà Âm Khư gọi ra liền lập tức bị đứt đoạn hơn phân nửa.

"Quỷ Mộc, người đang làm gì vậy, còn không mau tới giúp ta!" Đột nhiên sắc mặt Âm Khư trắng bệch, phun ra một ngụm máu tươi, rồi quay đầu quát to về phía Quỷ Mộc.

Quỷ Mộc không dám do dự nữa, mà lập tức bay tới, hạ xuống sau lưng Âm Khư, hai tay vung lên.

Hai đạo hắc quang vừa to vừa lớn từ trong lòng bàn tay lão bắn ra, chui vào trong cơ thể Âm Khư, sắc mặt Âm Khư lập tức ngưng lại một lát, rồi hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Hào quang từ lệnh bài màu đen lại lần nữa tỏa sáng rực rỡ, trong tiếng"Rầm rầm" vỡ nát, thì càng nhiều sợi xiềng xích bắn ra, quấn quanh cả người của Hỗn Hầu.

Góc bên kia, Hàn Lập thấy vậy, liền mừng rỡ, thân hình lập tức hòa thành một đạo tàn ảnh màu vàng, đánh về phía Mộc Lao đang cầm cố Đề Hồn.

Trước người hắn lóe lên ánh sáng màu xanh biếc, chợt hiện ra Huyền Thiên Hồ Lô, rồi nhanh chóng xoay tròn tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt.

Trong miệng Hàn Lập nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, hai tay như cái bánh xe không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Huyền Thiên Hồ Lô lại lần nữa tỏa ra ánh sáng màu xanh rực rỡ, bất ngờ hình thể phồng lớn gấp mấy lần, mặt ngoài hồ lô run lên "Ông ông", từ đó hiện ra từng dòng phù văn màu xanh.

Quỷ Mộc thấy vậy, liền lập tức kinh sợ.

Tạm thời để bọn người Hàn Lập chạy thoát cũng không sao cả, hiện giờ khắp Tu La Thành chỉ sợ đã giới nghiêm hoàn toàn, lấy chút tu vi của bọn căn bản không có khả năng chạy thoát được, sớm muộn gì cũng có thể bắt

trở lại.

Nhưng Đề Hồn thì không thể để bọn hắn mang đi được.

Quỷ Mộc khẽ quát một tiếng, không thấy lão có động tác gì, mà trên người lại lóe lên hắc quang, từ đó bắn ra tám cái phù lục màu đen, thoáng cái đón gió hóa thành tám thanh cự binh màu đen kịt, cả người mọc đầy gai nhọn, đến cả Lang Nha Bổng cũng giống như vậy.

Cỗ khí tức pháp tắc tà ác cường đại từ trên thanh cự binh phát ra, trong đó còn kèm theo từng trận tà âm vang dội, uy thế kinh người.

Mỗi một thanh cự binh tỏa ra khí tức, đều không thua kém gì một kiện Tiên Khí nhập phẩm cả.

Tám thanh cự binh đen kịt thoáng cái mơ hồ, lập tức hóa thành hàn quang màu đen, lao tới chém thẳng xuống Hàn Lập.

Cùng lúc đó, Mộc Lao đang cầm cố Đề Hồn cũng lóe lên quang mang, kéo cả Đề Hồn ở bên trong bay về phía Quỷ Mộc.

"Tới tốt lắm!" Hàn Lập thấy vậy, không kinh sợ mà lấy làm mừng, bất ngờ bên ngoài người tỏa ra ánh sáng màu vàng, phía sau lóe lên kim quang, từ đó hiện ra Chân Ngôn Pháp Luân.

Bảo Luân mau chóng xoay chuyển, vô số gợn sóng màu vàng từ đó khuếch tán ra, bao phủ cả tám thanh cự binh vào bên trong.

Tám thanh cự binh đen kịt liền lập tức ngừng lại chốc lát, thế nhưng uy lực của tám thanh cự binh thực sự quá mức cường đại, làm toàn bộ khu vực của gợn sóng màu vàng rung động kịch liệt, lập tức có xu thế tán loạn.

------oOo------

Chương 753: Bốn màu lôi cấm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: pctrieu0812*

Hàn Lập không chút nào để ý đến Chân Ngôn Bảo Luân sắp bị tan vỡ, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, nhập vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Huyền Thiên Hồ Lô lần nữa tản ra quang mang sáng ngời, "Phốc" một tiếng, phun ra một mảnh quang mang xanh biếc, bao lại tám cái cự binh màu đen, đồng thời nhanh chóng xoay tròn, hình thành một vòng xoáy màu xanh biếc.

Hắc mang trên cự binh lập tức bị tiêu tán, kích thước cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hóa lại thành tám tấm phù lục màu đen.

"Thu!"

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, trong tay bấm tiếp pháp quyết, quang mang xanh biếc đang bao vây tám tấm phù lục màu đen bắn ngược quay về, lóe lên chui vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Quỷ Mộc mắt thấy cảnh này, nao nao.

Động tác trong tay Hàn Lập cũng không dừng lại, toàn lực thôi động Huyền Thiên Hồ Lô.

Huyền Thiên Hồ Lô quang mang lần nữa lóe lên, nhanh chóng xoay tròn, mấy tiếng ken két như vỡ vụn giòn tan từ trong Hồ Lô truyền ra.

Sau một khắc, miệng Hồ Lô đột nhiên nở rộ chói lòa hắc mang, sau đó một đạo tinh quang màu đen thô to từ đó bắn ra, cực nhanh chém lên mộc lao màu đen kia.

Một cỗ dao động pháp tắc cực kỳ cường đại trùng trùng điệp điệp từ trong tinh quang màu đen tản ra, "Xoẹt" một tiếng, mộc lao màu đen dễ dàng bị chém làm hai như một tờ giấy mỏng, thân hình Đề Hồn trong đó rơi xuống phía dưới.

Giờ phút này nhìn Đề Hồn bị thương rất nặng, khắp toàn thân hiện ra rất nhiều lỗ máu tựa như là bị ngàn chiếc gai đâm, máu me đầm đìa nhìn cực kỳ thê thảm.

Thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, sau một khắc xuất hiện tại khoảng không bên cạnh Đề Hồn, đỡ được nàng ta rồi lập tức quay về nhanh như điện xạ.

Liên tiếp các biến hóa nhanh chóng vô cùng, chờ Quỷ Mộc kịp phản ứng, Hàn Lập đã mang theo Đề Hồn né ra.

Quỷ Mộc nhất thời kinh sợ, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Huyền Thiên Hồ Lô kia cũng hiện ra một tia tham lam.

Tám tấm phù lục phong ấn cự binh kia, vốn tên là "Tà Phá Thiên Trận Huyền Binh", chính là một bộ Tiên Khí do một vị Hôi Giới Đại La đỉnh phong luyện chế, lúc còn hoàn hảo đạt cấp bậc Tiên Khí ngũ phẩm.

Năm đó lúc hắn có được bộ Tiên Khí này, tám cái tà binh gần như đã hỏng, hắn sử dụng bí thuật Hôi Giới, cuối cùng dẫn xuất được lực lượng Pháp Tắc trong tà binh ra, phong ấn vào bên trong tấm phù, luyện chế thành một dạng tương tự phù bảo.

Tám tấm phù lục Huyền Binh này đã giúp hắn đánh đuổi rất nhiều cường địch, mặc dù uy năng còn lại không nhiều, nhưng vừa đối mặt Huyền Thiên Hồ Lô đã nhanh chóng bị xoắn nát thu lấy, hơn nữa còn có thể đem lực lượng pháp tắc ẩn chứa bên trong bắn ngược trở lại.

Huyền Thiên Chi Bảo huyền diệu như thế, hắn chưa từng biết qua.

"Rống…"

Đúng lúc này, Hỗn Hầu lần nữa bỗng nhiên ngửa đầu gầm lên giận dữ, vô số Nghiệp Hỏa giống như rắn lửa màu đen nhánh từ trong bàn tay và đầu của nó phun ra ngoài.

Xiềng xích quấn quanh trên người Hỗn Hầu bị Nghiệp Hỏa đen kịt cuốn lấy, nhanh chóng tan rã.

Hai người Âm Khư mắt thấy cảnh này, sắc mặt lần nữa biến đổi, vội vàng rót thêm mấy phần pháp lực vào lệnh bài màu đen, chín cái đầu quỷ mặt ngoài lệnh bài lại cuồng trướng, bắt đầu vặn vẹo trở nên cực kỳ dữ tợn.

Chín cái xiềng xích màu đỏ tươi quấn quanh trên người Hỗn Hầu cũng to thêm mấy vòng.

Nhưng không chờ hai người Âm Khư buông lỏng một hơi, Nghiệp Hỏa trên thân Hỗn Hầu bỗng nhiên đều ly thể, đồng thời chín cái xiềng xích màu đỏ tươi tán loạn ra hai bên, Nghiệp Hỏa cuồn cuộn ngập trời sau đó ngưng tụ hóa thành một bàn tay hắc diễm to lớn, ầm ầm đập xuống hướng hai người Âm Khư.

Hư không phụ cận bàn tay hắc diễm to lớn trực tiếp bị thiêu đốt, liên tục không ngừng phát ra âm thanh bạo liệt.

Những nơi bàn tay lo lớn này lướt qua, hư không như một sợi bún yếu ớt, dễ dàng bị vò nát xé rách ra, không gian trở nên vặn vẹo biến dạng.

Âm Khư trong lòn run sợ, u quang màu đen trên thân đại thịnh, ngưng tụ lại trước người thành một cái giống như con mắt với đồng tử lo lớn đen kịt.

Một đạo hắc mang giống như ánh kiếm từ trong đồng tử con mắt bắn ra, đánh vào bàn tay hắc diễm to lớn.

“Phanh” một tiếng, ánh kiếm màu đen bạo liệt ra, bàn tay hắc diễm to lớn cũng dừng lại một chút, nhưng lập tức khôi phục bình thường, tiếp tục đập xuống.

Âm Khư sau khi thi triển thần thông con mắt kia, lập tức kéo Quỷ Mộc một cái, hai người liền hóa thành một đạo huyễn ảnh màu đen tán loạn bay ra bên ngoài, hiểm lại càng hiểm tránh thoát bàn tay hắc diễm to lớn oanh kích.

Bàn tay đó đập xuống, nhưng không theo dự liệu sẽ nổ vang rung trời, mà không gian dưới đất nơi bị đập trúng đó trực tiếp sụp xuống, hóa thành một cái hố khổng lồ đen thẫm sâu chừng mấy ngàn trượng.

"Ồ!" Hàn Lập thừa dịp hỗn loạn đã chạy trốn ra xa tầm ngàn trượng, trong mắt tử quang lóe lên, nhìn về chỗ sâu nhất dưới cái hố, sau đó thân hình thoắt một cái bay vào trong đó.

"Các ngươi cũng đều lại đây!" Thanh âm của Hàn Lập cùng vang lên trong đầu của hai người Hồ Tam và Thạch Xuyên Không, hai người hơi ngẫn ra nhưng vốn tin tưởng Hàn Lập, đều bay theo vào hố sâu kia.

Mấy người vừa bay xuống cái hố, tiếng vang ầm ầm lập tức từ bên trên truyền xuống, tựa hồ là Hỗn Hầu cùng hai người Âm Khư lại bắt đầu giao chiến.

"Lệ đạo hữu, ngươi dẫn chúng ta đi xuống nơi này làm gì, ở đây mặc dù có thể tạm thời tránh khỏi chém giết, nhưng lại không có đường ra, ngược lại nếu bị người ta vây khốn thì cực kỳ nguy hiểm." Hồ Tam nhìn về phía Hàn Lập, nhíu mày bộ dáng không hiểu nói ra.

Hàn Lập không có trả lời, một tay ôm Đề Hồn, tiên linh lực trong cơ thể không ngừng truyền vào trong cơ thể nàng để giúp đỡ trị thương.

Tay còn lại của Hàn Lập vung lên, bắn ra một đạo kiếm khí màu xanh, một kích chém mạnh lên trên vách đá vẫn còn nóng đỏ.

"Rầm" một tiếng, vách đá lập tức bị chém xuống một mảng lớn, chỗ sâu bên trong vách đá lộ ra một cái thông đạo màu đen.

"Đây là… Ta đã hiểu, nhiều nơi bên dưới Tu La thành bị đào rỗng, mở ra rất nhiều không gian dưới đất. Vừa nãy Hồn Hầu đánh một kích xuyên quá

sâu xuống đất, liên thông đến một chỗ không gian khác dưới này. Lệ đạo hữu, cũng nhờ ngươi mới phát hiện được chỗ thông đạo này.” Thạch Xuyên Không mắt sáng lên, mừng rỡ nói ra.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện, chúng ta mau nghĩ cách rời đi. Hiện tại chỉ sợ toàn bộ Tu La thành đều chú ý đến động tĩnh nơi này, chẳng mấy chốc sẽ có những tu sĩ Đại La cảnh khác, thậm chí là tồn tại khủng bố hàn lâm.” Hàn Lập sắc mặt vẫn không buông lỏng, thả người bay vào trong thông đạo màu đen.

Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không nghe vậy, không nói hai lời bay theo vào trong, ngay đó tay trái vung lên.

“Phần phật” một tiếng!

Một ngọn lửa màu trắng bắn ra, chui vào trong vách đá, vách đá lập tức bị tan chảy, chặn lại thông đạo màu đen, thanh âm từ bên ngoài liền giảm đi nhiều.

Ba người cũng không quay đầu lại mà hướng phía trước bay nhanh đi.

Không gian trong thông đạo màu đen này cũng khá lớn, cao chừng bảy tám trượng, hai bên vách đá có khắc từng cái đường vân, giống như là một loại phù văn phong ấn nào đó.

Chỉ là phía trước một mảnh tăm tối, thần thức không thể dò xét nên không biết thông đến nơi nào.

“Phía trước chẳng lẽ lại phong ấn thứ gì?” Thạch Xuyên Không đột nhiên hỏi thầm một tiếng.

“Hắc hắc, một con Hỗn Hầu đã đủ cho Cửu U tộc bận rộn, nếu lại thêm một con, chỉ sợ Hôi Giới này phải hỗn loạn rồi.” Hồ Tam cười nói.

“Giải cái phong ấn trước đó đã khiến ta tinh lực gần như cạn kiệt, hiện cũng không còn khả năng giải cái nào nữa.” Thạch Xuyên Không cười mắng.

Nhưng vào lúc này, hai mắt Hàn Lập tử quang chợt lóe lên, trên mặt hiện một tia kinh hỉ, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, hóa thành một đạo thanh quang vọt tới phía trước.

Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không thấy vậy, lúc này không nói thêm gì nữa, lập tức tăng tốc đuổi theo.

Ba người rất nhanh đã tới cuối thông đạo, nơi đây cũng xuất hiện một cái sảnh lớn.

Chỗ sâu nhất bên trong sảnh có một cái cửa đá đứng vững ở đó, trên mặt các loại hào quang chớp động, phía ngoài cùng là một màn ánh sáng lóa mắt màu bạc, tản mát ra từng giận không gian dao động, giống như đúc với tình huống trước đó.

Chỉ là cấm chế trên cửa đá, ngoại trừ không gian cấm chế màu bạc phía ngoài, còn lại là bốn đạo lôi điện cấm chế.

Bốn đạo lôi điện cấm chế này phân biệt thành bốn màu xanh lục, tím, bạc, vàng, tản mát ra dao động Lôi Điện Pháp Tắc vô cùng mạnh mẽ.

Đạo lôi điện cấm chế màu vàng kia tản ra lôi điện lực, lại chính là Hoán Cốt Kim Lôi!

“Hoán Cốt Kim Lôi! Chẳng lẽ trong đó là…” Thạch Xuyên không trong mắt sáng như ánh sao, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hồ Tam nhìn cửa đá cũng vui vẻ, nhưng trong mắt hiện lên một tia phức tạp khó thể nào thấy được.

“Thạch đạo hữu, không gian cấm chế nơi này vẫn phải nhờ ngươi a.” Hàn Lập đánh giá trên dưới một chút, hướng Thạch Xuyên Không nói ra.

“Không gian cấm chế nơi này cùng một dạng với trên cánh cửa trước đó, ta đã có kinh nghiệm phá giải qua, hẳn là không vấn đề gì.” Thạch Xuyên Không trả lời, sau đó vung tay lên bấm niệm pháp quyết, trong tay áo bay vụt ra từng đạo quang mang màu bạc, hóa thành từng cái trận kỳ màu bạc,

bay lượn xoay quanh.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, những trận kỳ màu bạc này lập tức xoay quanh hình thành mấy cái pháp trận, hướng tới màn sáng không gian cấm chế trên cửa đá chậm rãi hạ xuống.

Ánh sáng chói mắt màu bạc nở rộ ra, phát ra âm thanh va chạm liên tiếp.

Hồ Tam giờ phút này không giúp được gì, liền đứng ở một bên, cảnh giác có truy binh phía sau hay không.

Hàn Lập thì lùi đến chỗ trống một bên, nhẹ nhàng đỡ Đề Hồn nằm xuống, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, mấy tấm phù lục màu xanh lá từ trong tay hắn bay ra, hóa thành ánh sáng xanh lá chui vào trong cơ thể Đề Hồn.

Vết thương trên người Đề Hồn nổi lên vô số sợi tơ mỏng màu xanh lá, quấn quanh dung hợp vào nhau, những vết thương kia nhanh chóng khép miệng lại.

Hàn Lập mắt sáng lên, một đạo hắc quang từ ngón tay bắn ra, một cỗ mùi thuốc lan tỏa, chính là một viên đan dược màu đen phía trên có khắc mấy đạo huyết sắc tinh ti, chính xác chui vào trong đôi môi đỏ xinh xắn hơi mở của Đề Hồn.

Một đoàn hắc quang từ trên bụng nàng nổi lên, nhanh chóng khếch tán đến toàn thân các nơi.

Khí tức trên thân Đề Hồn cấp tốc khôi phục, vài hơi thở về sau, nàng khẽ nhíu mày, chầm chậm mở hai mắt ra nhưng sắc mặt vẫn còn vô cùng nhợt nhạt.

“Chủ nhân… ” Nàng ngồi dậy, nhìn Hàn Lập cảm kích, đang muốn nói chuyện.

“Khoan hãy nói gì, luyện hóa hết dược lực còn lại của đan dược trong cơ thể trước đi rồi nói.” Hàn Lập khoát tay chặn lại, nói ra.

Đề Hồn nhẹ gật đầu, ngồi xếp bằng, trên thân quang mang chớp động.

Hàn Lập nhìn lại hướng thông đạo, trong mắt tử quang chớp động, cảnh giác thời khắc này.

Cũng may phía sau không có động tĩnh gì, Quỷ Mộc và Âm Khư cũng không có đuổi theo.

Trước cửa đá, Thạch Xuyên Không hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực thôi động mấy bộ pháp trận màu bạc kia, từng cây trận kỳ nhanh chóng đâm vào màn ánh sáng màu bạc lần nữa, so với trước đó nhanh hơn rất nhiều.

Hắn hít sâu một hơi, trong ngực lóe lên ánh bạc, lại hiện ra La Trá Tỳ Bà, mười ngón tay nhanh chóng khảy, âm thanh "tranh tranh…" vang lớn tràn ngập toàn bộ không gian, nghe như thiên quân vạn mã xung phong liều chết, giáo vàng ngựa sắt, khí thôn vạn dặm hùng hổ!

Hư không phụ cận chấn động, trực tiếp vỡ vụn thành từng mảnh.

Thạch Xuyên Không điều khiển La Trá Tỳ Bà đã tự nhiên hơn trước rất nhiều, theo từng ngón tay khảy, từng đạo âm phù ánh bạc từ trên tỳ bà bắn ra, chui vào trong màn ánh sáng màu bạc.

Màn ánh sáng màu bạc lập tức run rẩy kịch liệt, liền trở nên mỏng lại, nhanh chóng chỉ còn lại một lớp mỏng manh.

Nhưng lớp mỏng cuối cùng của màn sáng này lại cứng chắc dị thường, dù đã mỏng như cánh ve lại không có dấu hiện tan vỡ.

Thạch Xuyên Không trong mắt quang mang chớp động, ngón tay hơi nhấc, sau đó trùng điệp khảy lên dây tỳ bà liên tiếp năm lần.

Tranh tranh tranh tranh tranh!

Năm cỗ phong bạo âm phù màu bạc từ trên La Trá Tỳ Bà cuốn ra ngoài, ngưng tụ lại thành năm đạo giống như ánh kiếm màu bạc.

Dao động pháp tắc cuồn cuộn từ trên ánh kiếm tản ra, khiến cho người nhìn không khỏi kinh hãi.

Năm đạo ánh kiếm màu bạc bắn đi, lóe lên rồi liền chém tới trên màn ánh sáng màu bạc.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Màn sáng màu bạc rốt cục không cách nào kiên trì, trực tiếp bạo liệt ra, hóa thành vô số ánh sáng bạc phiêu tán.

Thạch Xuyên Không sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên vừa rồi thi triển thần thông khiến hắn tiêu hao cực lớn, nhưng cuối cùng đã phá vỡ được không gian cấm chế này.

Hắn thở phào ra một hơi, quay đầu liền muốn gọi bọn người Hàn Lập tới.

Vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

------oOo------

Chương 754: Thiên Hồ Lão tổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trên cửa đá, bốn đạo lôi điện cấm chế bất ngờ tỏa sáng hào quang, phát ra một tiếng "Ầm ầm", đột nhiên tuôn ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa.

Thoáng một cái, từ trong bốn đạo lôi điện cấm chế bắn ra bốn đạo lôi điện xanh, tím, bạc và màu vàng to bằng cái vạc nước, đánh về phía Thạch Xuyên Không.

Mỗi đạo lôi điện đều phát ra cỗ pháp tắc lôi điện đáng sợ, từ đó nổi lên vô số phù văn lôi điện thật nhỏ.

Hiển nhiên Thạch Xuyên Không không có lường trước chuyện này, vẻ mặt liền biến sắc, thân hình lập tức bắn ngược ra phía sau cửa đá, thế nhưng tốc độ của y so với bốn đạo lôi điện vẫn còn hơi chậm, mắt thấy đã sắp đuổi tới.

Ngay đúng lúc đó, trước người y lóe lên ánh sáng màu xanh, chợt một cái hồ lô màu xanh biếc từ hư không hiện ra, đúng là Huyền Tiên Hồ Lô.

Từ trong Huyền Thiên Hồ Lô phun ra một mảnh hào quang màu xanh, lập tức quấn lấy bốn đạo lôi điện.

Tốc độ bốn đạo lôi điện bất ngờ giảm nhiều, rồi không ngừng giãy dụa vặn vẹo bên trong hào quang, thế nhưng thủy chung vẫn không vùng vẫy thoát ra được, còn phù văn bên ngoài lôi điện cũng gặp phải áp chế, liền chui vào trong lôi điện.

Thân ảnh Hàn Lập thoáng một cái, xuất hiện bên cạnh Huyền Thiên Hồ Lô, rồi nhấc một tay lên, vỗ lên cái hồ lô, trong miệng khẽ kêu một chữ "Thu".

Chỉ thấy hào quang màu xanh lập tức xoay tròn nhanh chóng, còn bốn đạo lôi điện thì lập tức không ngừng thu nhỏ lại, rồi bị hào quang màu xanh chung quanh bao phủ lại, liền thu vào trong hồ lô.

Lúc này, trong không gian thứ hai trong hồ lô, chợt trôi nổi bốn đạo hào quang lôi điện tại đó, mỗi một tia đều lớn chừng ngón cái, phát ra từng đợt lực lượng pháp tắc lôi điện cường đại, gần như không thua kém kiện Tiên Khí nhập phẩm nào.

Hàn Lập mừng thầm trong lòng, trước đó đã sử dụng Huyền Thiên Hồ Lô mấy lần, đã dùng kha khá lực lượng pháp tắc bên trong đó, ngược lại bốn đạo pháp tắc lôi điện này vừa đúng lúc để đề phòng.

"Lệ đạo hữu, đa tạ!" Thạch Xuyên Không thở phào nhẹ nhõm, rồi gật đầu nói lời cảm tạ với Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu không cần khách khí, việc cấp bách bây giờ là hãy vào mau chóng vào trong đó trước đã." Hàn Lập lật tay thu hồi Huyền Thiên Hồ Lô, nói ra.

"Không sai, Hồ huynh, Đề Hồn đạo hữu, các ngươi hãy tới đây." Thạch Xuyên Không lập tức gật đầu, quay đầu hét to.

Lúc này Đề Hồn mới đứng lên, rồi bay tới.

Trên khuôn mặt nàng đã có chút máu, nhìn cũng đã khá hơn nhiều rồi.

Mười ngón tay Thạch Xuyên Không gãy đàn Tỳ Bà, từ đó bắn ra từng đạo ánh sáng màu bạc, rơi xuống xung quanh người bọn hắn, rất nhanh hình thành một cái pháp trận màu bạc.

Chợt pháp trận màu bạc tỏa sáng, thoáng một cái thân ảnh của đám người bọn hắn liền biến mất trong hư không.

Hàn Lập bị ánh sáng màu trắng che phủ trước mắt, không nhìn thấy cái gì cả, thế nhưng ánh sáng màu trắng cũng không có kéo dài quá lâu, rất nhanh

cũng đã biến mất không thấy đâu cả, tầm nhìn liền trở lại bình thường.

Hàn Lập nhìn xung quanh, lúc này thân hình bọn hắn bất ngờ ở trong một gian đại sảnh, đại sảnh này có hình vuông mặt đất cùng vách tường đều lát từ một loại tinh thạch màu trắng, nhìn có chút sáng sủa.

Diện tích đại sảnh cực lớn, phạm vi xung quanh vượt hơn vạn trượng, cao gần chừng mấy ngàn trượng, có thể nói là cực kỳ rộng lớn.

Trên giữa mặt đất bên trong đại sảnh, thì có chia ra bốn cái ao nước hình vuông rộng khoảng trăm trượng, màu sắc bốn cái ao nước này bày ra khác nhau, theo thứ tự bốn màu là xanh, tím, bạc và màu vàng.

Bốn cái ao nước này chẳng hề bình thường chút nào, mà thình lình bên trong đó không ngừng tỏa ra từng đạo lôi điện to lớn.

Mỗi ao nước điều bày ra bốn màu lôi điện khác nhau là xanh, tím, bạc, vàng, giống như đang gầm thét từ trong ao nước truyền ra, phát ra từng tiếng sấm sét vang dội, thoạt nhìn rất là cuồng bạo cực kỳ.

Còn trên mặt đất thì điêu khắc từng đạo trận văn cực kỳ phức tạp, trải đầy khắp toàn bộ đại sảnh, hình thành một đại trận phức tạp vô cùng.

Lực lượng lôi điện trong bốn cái lôi trì khuấy động vô cùng, thình thoảng còn có lôi điện từ trong ao tràn ra, thế nhưng cứ đến lúc tràn ra, thì trận văn chung quanh lôi trì đều phát ra từng cỗ sương mù màu trắng, ngăn những lực lượng lôi điện kia trở lại.

Thế nhưng, chuyện này không phải là thứ kinh người nhất, cái làm cho đám người Hàn Lập kinh ngạc nhất, đó là trên mặt đất ngay giữa bốn cái lôi trì, đang dựng thẳng một cái giá gỗ hình chữ thập thật lớn.

Trên giá gỗ đang có một đầu cự thú đang ngồi trên đó, cả bộ lông trên người con thú này trắng như tuyết, không ngờ là một con Tuyết Hồ thật lớn, sau lưng con hồ ly có chín cái đuôi cáo thật dài, đang mất sức nằm đó.

Lúc này trên người con Tuyết Hồ to lớn đang bị bốn sợi xiềng xích vừa to

vừa lớn trói lại, hơn nữa bốn sợi xích còn trói khắp người nó mấy vòng, một mực giam cầm nó trên giá gỗ chữ thập.

Màu sắc bốn sợi xiềng xích này khác nhau, cũng là xanh, tím, bạc và vàng, thình thoảng trên sợi xiềng xích còn phát ra từng đạo lôi điện, giống như lực lượng lôi điện ngưng tụ mà ra.

Một đầu xiềng xích thì bất ngờ chui vào trong đan điền dưới bụng Tuyết Hồ, còn một đầu khác thì liên kết với dưới đáy của bốn cái lôi trì, làm kéo căng cả sợi xích.

Mặc dù Tuyết Hồ to lớn kia bị giam cầm trên giá gỗ chữ thập, không thể động đậy chút nào, thế nhưng vẫn còn tỏa ra uy thế vô biên khổng lồ, giống như một đầu cự thú Hồng Hoang hiện ra trước mắt mọi người vậy.

Bốn người bọn hắn thấy tình cảnh trước mắt như vậy, sắc mặt đều thay đổi.

Nhưng ngay lúc đó, Tuyết Hồ to lớn kia đang nhắm mắt thì từ từ mở ra, lộ ra một đôi mắt màu xám nhạt to lớn, nhìn về phía đám người Hàn Lập.

"Người của Chân Tiên Giới... Sao các ngươi lại vào được nơi này?" Ánh mắt nó lộ ra tia kinh ngạc, từ từ mở miệng hỏi.

"Xin hỏi các hạ là người phương nào?" Hàn Lập nhìn về phía Tuyết Hồ to lớn kia, trầm giọng hỏi.

"Người là... Liễu Kỳ lão tổ! Cuối cùng ta cũng tìm được người rồi! Con là đệ tử đời thứ chín của Thiên Hồ tộc, Liễu Tam Tỉnh bái kiến lão tổ!" Bất ngờ một âm thanh kích động từ bên cạnh vang lên, đúng là Hồ Tam.

Thân hình y thoáng cái mơ hồ, kéo theo đạo tàn ảnh không ngừng phi thân hạ trước người con Tuyết Hồ to lớn kia, liền quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt kích động vô cùng.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thấy vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Nghĩ không ra, trong Hôi Giới mà có thể gặp được đệ tử của Thiên Hồ tộc,

hiện giờ tình hình trong tộc như thế nào rồi?" Tuyết Hồ to lớn nhìn Hồ Tam, ánh mắt hơi chớp nháy, từ từ hỏi.

"Khởi bẩm đạo tổ, hiện giờ mọi chuyện trong tộc vẫn yên bình, chỉ là năm đó đột nhiên lão tổ người mất tích, thực lực bản tộc đại giảm, phạm vi thế lực đã thu hẹp đi rất nhiều." Giọng nói Hồ Tam cung kính vô cùng.

"A, Hiện tại Liễu Thanh như thế nào rồi?" Sắc mặt Tuyết Hồ thật lớn chợt thả lỏng, rồi đôi mắt lại lập tức lóe lên hỏi.

"Tộc trưởng đã chém rụng hai thi, đã đạt đến Đại La cảnh hậu kỳ rồi." Hồ Tam nhìn về đám người Hàn Lập một chút, hơi chần chờ, nhưng vẫn nói ra.

"Xem ra có chút tiến bộ a... " Đuôi lông mày Tuyết Hồ to lớn hơi nhíu, nhẹ gật đầu.

Hàn Lập nghe hai người nói chuyện, trên mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng thì nổi lên từng đợt sóng lớn.

Lúc này trong người hắn đã có thể xác định, Hồ Tam cùng con Tuyết Hồ trước mắt này, hơn phân nửa là xuất thân từ bộ tộc Thiên Hồ ở Man Hoang Giới Vực giữa Bắc Hàn Tiên Vực cùng Hắc Sơn Tiên Vực.

Mà Liễu Thanh tộc trưởng trong miệng hai người nói, chỉ sợ là tu sĩ Hồ Tộc áo trắng Đại La cảnh mà hắn đã nhìn thấy.

Hiện giờ Liễu Nhạc Nhi đang tu luyện bên trong Thiên Hồ Tộc, hắn thì gặp Hồ Tam ngay trong Hắc Sơn Tiên Vực, vậy mà lúc này ở trong Hôi Giới thì lại gặp được con Tuyết Hồ to lớn này, quả thật là duyên phận của mình cùng với bộ tộc Thiên Hồ đúng là không cạn à.

Uy thế của Liễu Kỳ lão tổ trước mắt phát ra như thế, nếu như hắn đoán không sai, thì hẳn đó là một lão Đạo Tổ.

Chỉ là người này là Đạo Tổ chí tôn một phương, sao mà phải lưu lạc đến Hôi Giới, mà lại bị cầm tù ở nơi này nữa?

"Nhìn tuổi tác của ngươi không lớn, vậy mà tu vi lại đạt đến Thái Ất Cảnh, xem ra tư chất ngươi rất tốt. Mới vừa nghe chuyện ngươi vừa nói, tựa hồ luôn tìm kiếm ta sao, vậy sao ngươi lại biết ta ở Hôi Giới?" Liễu Kỳ lão tổ nhìn Hồ Tam hỏi.

"Năm đó người đột nhiên mất tích,những năm nay Liễu Thanh tộc trưởng luôn luôn phái người tìm tung tích của lão tổ khắp nơi, con cũng nằm trong số đó, về sau dưới cơ duyên xảo hợp mới gia nhập Luân Hồi Điện, từ trong đó nghe được khả năng người đang ở trong Hôi Giới, từ đó liền nghĩ ra trăm phương ngàn kế mới đến được đây, nghĩ không ra lại ở đây mà gặp được người, đúng là trời cao phù hộ mà!" Mặt mũi Hồ Tam cảm kích vô cùng nói ra.

Liễu Kỳ lão tổ nghe xong, lại nhíu mày, trong con mắt màu xám hiện ra vẻ lạ thường, không nói gì.

Hàn Lập nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của Liễu Kỳ lão tổ, trong lòng lập tức khẽ động.

"Lão tổ, năm đó người gặp phải chuyện gì sao? Tại sao mà lại bị cầm tù ở đây chứ?" Hồ Tam lập tức hỏi.

"Chuyện này hãy nói sau, bốn tòa Tẩy Sát Lôi Trì này chính là cấm địa của Cửu U Tộc, làm thế nào mà các ngươi lại đến được đây?" Tựa hồ Liễu Kỳ lão tổ không muốn nói chuyện vì sao lão ở đây, mà hỏi ngược lại.

Hàn Lập nghe bốn chữ "Tẩy Sát Trì", trong lòng hơi động, trải qua hàng loạt biến cố trước đó, hắn đã có chút ý định muốn từ bỏ cái mục tiêu này, nghĩ không ra trời xui đất khiển mà đến được nơi này.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

"Khởi bẩm lão tổ, chuyện là như vậy, bọn con... " Hồ Tam nhìn bọn người Hàn Lập một cái, hơi dừng lại, nhưng liền lập tức nói chuyện bọn hắn vì tìm kiếm Tẩy Sát Trì mới tiến vào Tu La Thành, rồi sau đó lại thất thủ bị bắt đi, cuối cùng lại nhờ Đề Hồn trợ giúp mới thoát ra được, sau đó mới tới được đây, Hồ Tam kể rõ những chuyện đã trải qua một lần.

"Tam vực hội minh... Hỗn Hầu... khó trách các ngươi vì vậy mới đến được nơi này, thế nhưng lấy năng lực của Âm Thừa Toàn, bọn hắn rất nhanh sẽ tới nơi này, hiện giờ cả toàn bộ Tu La Thanh đã giới nghiêm, cấm chệ hộ thành cũng đã mở ra, bất kể các ngươi vùng vẫy thế nào, cũng không thể nào đào thoát ra được." Liễu Kỳ lão tổ nhìn đám người Hàn Lập một lát, rồi từ tốn nói.

Hàn Lập, Thạch Xuyên Không nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Thạch Xuyên Không nhìn cây Tỳ Bà trong ngực một lát, lông mày nhíu lại.

Y đã sớm âm thầm thi triển thử pháp trận truyền tống cự ly xa để rời khỏi Tu La Thành, thế nhưng đại trận hộ thành của Tu La Thành có thể là có cấm chế không gian, truyền tống chi thuật của y căn bản không cách nào đột phá cả.

"Lão tổ, nếu mà dựa vào lực lượng của bọn con thì không có cách nào đào thoát, thế nhưng chỉ cần có người là có thể thoát khốn ra ngoài được, lấy thực lực thông thiên của người, chúng ta sẽ nhất định có thể rời khỏi Tu La Thành này." Hồ Tam nói ra.

"Ha ha, giúp cho ta thoát khốn ra sao? Chuyện này nói thì dễ, bốn sợi Lôi Ngao Chi Liên này chính là tự tay Âm Thừa Toàn thiết lập, để giam cầm Tiên Linh Lực cùng lực lượng pháp tắc trong người ta, trừ khi có thể chặt đứt nó, nếu không ta không cách nào thoát ra được." Liễu Kỳ lão tổ nói ra.

"Lão tổ đợi chút, mặc dù chiến lực của con tầm thường, nhưng vẫn còn có chút thủ đoạn của mình, cái này sẽ cứu người thoát thân" Hồ Tam vừa sải bước ra, trên vẻ mặt lộ ra xúc động, mở miệng nói ra.

Thiên Hồ Đạo Tổ nghe vậy, chỉ thấy đôi mắt nhắm lại không nói gì nữa.

Còn Hàn Lập vốn muốn khuyên bảo Hồ Tam nên cẩn thận một chút, nhưng vừa thấy cảnh tượng vừa xảy ra liền im miệng, không nói gì nữa.

Chỉ thấy Hồ Tam bước lên phía trước, cổ tay vung lên, trong lòng bàn tay

lóe lên hào quang sáng như tuyết, từ trong lòng bàn tay hiện ra thanh trường kiếm trắng mờ, phía trên khắc đầy phù văn màu bạc.

Kiếm này vửa ra, lập tức tỏa ra kiếm quang giống như như nước, phát ra từng tầng gợn sóng dập dờn chung quanh, kèm theo đó từng trận kiếm minh, mà trên đó còn phát ra cỗ dao động linh lực, ít nhất cũng là một thanh Tiên Khí lục phẩm.

------oOo------

Chương 755: Tiên khí tam phẩm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hảo kiếm..." Ánh mắt Thạch Xuyên Không sáng ngời, nhịn không được khen ngợi.

Ánh mắt Hàn Lập cũng dừng một lát trên Ngân Phong Trường Kiếm, nhưng lực chú ý vẫn rơi vào trên thân Hồ Tam.

Giờ phút này Hồ Tam không giống với bộ dáng thường ngày, bên ngoài thân mờ mịt nửa vòng tròn hồ quang, giống như quanh thân lồng lên một tầng huyễn ảnh, thân hình trở nên mơ hồ.

Hàn Lập chỉ nhìn một hồi, đã cảm thấy ánh mắt cay cay, nhịn không được vuốt vuốt mi tâm.

Lúc này, tay phải Hồ Tam cầm kiếm, tay trái cũng không nhàn rỗi mà run lên, đầu ngón tay sáng lên kim sắc quang mang, từ trong nổi lên một mảnh phù lục lập loè kim quang.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua tấm phù lục, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, cảm thấy linh lực trên phù này dồi dào đến cực điểm, quả thực tràn đầy muốn phun mạnh ra ngoài, nhưng hắn cũng không nhận ra đó là phù gì.

"Chẳng lẽ phù này là... Kim Tiêu Tụ Linh Kiếm Phù..." Thạch Xuyên Không thấy thế, lông mày nhíu lại, hơi kinh ngạc kêu lên.

Giờ phút này Hồ Tam giống như đã lâm vào một loại ý cảnh huyền diệu, đối với việc Thạch Xuyên Không hỏi vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, lúc trước rõ ràng gã bị tổn thương rất nặng, cũng tuyệt không có giả bộ, nhưng giờ phút này khí tức trên thân liên tục tăng lên, vậy mà hầu như khôi phục đến tình trạng đỉnh phong.

"Thạch đạo hữu, Kim Tiêu Tụ Linh Kiếm Phù là vật gì?" Hàn Lập hỏi.

"Một loại phù lục có thể trong thời gian ngắn làm tăng lên uy lực Tiên Kiếm, bởi vì chất liệu chế tạo phù này bất đồng nên công hiệu tăng lên cũng phân chia cao thấp khác nhau, phù này của Hồ Tam có lẽ là phù lục kim loại, phẩm cấp thuộc dạng thượng thừa, dùng giá trị liên thành để hình dung cũng không đủ." Ánh mắt Thạch Xuyên Không vẫn nhìn trên phù lục đằng kia, mở miệng giải thích.

Lúc này, trong miệng Hồ Tam bỗng nhiên ngâm khẽ một hồi, tay trái cầm phù lục vung lên hư không rồi vỗ xuống thân kiếm. Trên phù lục liền sáng lên một mảnh ánh lửa màu vàng, kịch liệt thiêu đốt lên.

Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời, chỉ thấy trong ngọn lửa màu vàng có một đạo phù văn màu vàng dài nửa xích lơ lửng hiện lên trên Ngân Phong Trường Kiếm, khiến cho thân kiếm rung động kịch liệt một hồi, trong đó phát ra ba động linh lực tăng vọt gấp mười lần.

Phẩm cấp thanh Tiên kiếm này vậy mà cũng theo linh lực tăng vọt, đạt đến tình trạng Tiên Khí ngũ phẩm.

Cùng lúc đó, bộ pháp dưới chân Hồ Tam biến đổi, thân ảnh chập chờn một hồi, bên ngoài thân lập tức hiện ra hơn mười hư ảnh phân thân cao tới mấy trăm trượng, như là pháp tướng ngoài thân, chân đạp cước bộ cầm kiếm xông tới.

Thiên Hồ Đạo Tổ thấy thế, trong đôi mắt hẹp dài hơi sáng lên.

"Trảm" Thân pháp Hồ Tam phóng tới, trong miệng quát lớn một tiếng!

Chỉ thấy mười mấy đạo thân ảnh kia bỗng nhiên chuyển một cái, trường kiếm trong tay đều rực rỡ quang mang, ở giữa không trung mơ hồ xẹt qua liên tiếp kiếm ảnh cực lớn, đồng thời chém xuống sợi xiềng xích màu xanh kia.

"Boong" một tiếng kêu sắc nhọn vang lên.

Một đạo kiếm quang sáng như tuyết bỗng nhiên nở rộ trên xiềng xích màu xanh, thoáng cái như đèn bật sáng trong phòng tối, làm người loá mắt không thể nhìn thẳng.

"Vù vù vù "

Từng đợt tiếng gió gào thét từ chỗ va chạm giữa thân kiếm và xiềng xích không ngừng vang lên, kích động lên từng trận kình phong mãnh liệt, quét đến mấy người Hàn Lập làm quần áo bay phất phới.

"Kiếm khí thật mạnh..." Thạch Xuyên Không che một tay trước người, nhịn không được tán thán.

Thương thế Đề Hồn chưa lành, chỉ có thể tránh xa hơn, không dám tiến tới gần.

Thân hình Hàn Lập cũng lui về sau nửa bước, hai mắt cũng bị kiếm quang sáng như tuyết chiếu vào không thể nào nhìn thẳng, nhưng trong lòng than nhẹ một tiếng.

Hắn phát hiện tuy một kiếm này của Hồ Tam khí thế cường thịnh, nhưng xiềng xích bị nó chém trúng lại hầu như không chút sứt mẻ, thậm chí ngay cả phạm vi rung động lớn cũng không xảy ra.

"Ầm ầm"

Đúng lúc này, một tiếng sấm trầm thấp từ chỗ sâu trong Tẩy Sát Trì truyền tới.

Ngay sau đó, một đạo lôi điện màu xanh giống như Giao Long chạy dọc theo xiềng xích màu xanh từ chỗ sâu trong Tẩy Sát Trì cấp tốc phóng đến, hầu như trong nháy mắt đã tới bên này.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trên Ngân Phong Trường Kiếm bắn ra kiếm quang sáng chói chưa kịp yếu

bớt nửa phần, đã bị đạo lôi điện màu xanh kia đụng phải, trong nháy mắt sụp đổ vỡ ra, hóa thành vô số mảnh vỡ kích xạ ra.

Mà bên trong kiếm quang nứt vỡ xuất hiện một đoàn tia chớp hình tròn cực lớn, bên trong vang dội sấm sét màu xanh, lờ mờ có thể thấy thân ảnh Hồ Tam tựa hồ bị quầng sáng lôi điện hình thành bao bọc, chịu đựng điện quang bổ đánh, nhưng không cách nào thoát ra được.

Thân hình Hồ Tam bên trong điện quang rung động mạnh không thôi, trong miệng phát ra trận trận thanh âm gào rú tê tâm liệt phế.

Bên ngoài điện quang hình tròn có từng đạo điện quang màu xanh cực lớn không ngừng bắn ra, bổ đánh cho hư không nổ vang không ngừng, trong không khí tràn ngập một mùi khét lẹt. Hàn Lập thấy vậy cảm thấy kinh hãi, lực lượng này so với năm đó hắn độ kiếp phi thăng tao ngộ lôi thiên kiếp phải mạnh hơn gấp trăm lần.

"Nguy rồi..." Thạch Xuyên Không thấy tình thế không ổn, kinh sợ kêu lên một tiếng, muốn đến cứu giúp nhưng phát hiện căn bản không có đường nào.

Đề Hồn vẫn đang âm thầm chữa thương, lông mày không khỏi cau lại, nhìn về phía chủ nhân của mình.

Hàn Lập kinh hãi, nhưng thân thể vẫn lù lù bất động, ánh mắt hơi chếch đi, lặng lẽ đánh giá Thiên Hồ Đạo Tổ.

Chỉ thấy lão vẫn như cũ bảo trì tư thế nằm rạp xuống, từng sợi lôi điện màu xanh chạy dọc theo sợi xiềng xích truyền tới trên người của lão, đập nện lên bộ lông trên người, nhưng lão vẫn hồn nhiên giống như không biết, thần sắc tự nhiên, trên mặt không có vẻ gì là thống khổ.

Mắt thấy Hồ Tam sắp chống đỡ hết nổi, hai mắt Thiên Hồ Đạo Tổ vẫn theo thói quen híp lại, trong ánh mắt không có vẻ gì bận tâm, cũng không có vẻ gì thất vọng, lại không ngạc nhiên, nhưng một cái đuôi lớn sau lưng lão chợt nâng lên, quét qua giữa không trung mãnh liệt, quấn lấy sợi xiềng xích màu xanh kia.

Chỉ thấy ánh mắt lão bỗng nhiên biến đổi, quanh thân liền sáng lên một mảnh ô quang, một cổ khí tức vô cùng cuồng bạo lập tức quét ngang ra, cái đuôi quấn lấy sợi xiềng xích màu xanh kia nhấc lên, lập tức vang lên thanh âm “rầm rầm”, sợi xiềng xích to lớn vô cùng kia lại bị kéo lên giữa không trung.

"Đi "

Thiên Hồ Đạo Tổ quát khẽ một tiếng, cái đuôi lớn nâng lên trùng điệp đập xuống.

Chỉ thấy sợi xiềng xích màu xanh chấn động kịch liệt, một đoàn ô quang dày đặc lập tức từ phần đuôi Thiên Hồ Đạo Tổ bắn ra, run run ông ông, như sóng lớn trên biển lắc lư phập phồng xông về phía đoàn tia chớp hình tròn cực lớn kia.

"Ầm" một tiếng nổ đùng vang lên kịch liệt!

Ô quang màu đen đụng vào lôi điện hình tròn, đồng thời bạo liệt ra.

Điện quang màu xanh cùng quang đoàn màu đen đầy trời lăn lộn cùng một chỗ, cuốn ra bốn phương tám hướng, một cổ kình phong cuồng bạo đến cực điểm lập tức tản ra khắp nơi, trùng kích làm hư không bốn phía chấn động không thôi.

Đám người Hàn Lập thấy thế, nhao nhao sáng lên linh quang hộ thể, thân hình lui về phía sau.

Thiên Hồ Đạo Tổ lại cười ha ha, một cái đuôi lớn khác quét ra phía trước, chắn ngang trước đám người, ngăn phong bạo đang trùng kích đến.

Sau hơn mười hơi thở, từng trận tiếng thét làm cho màng nhĩ đau nhức mới dần dần thu liễm lại, lôi điện màu xanh cùng quang đoàn màu đen cũng đã tiêu tán toàn bộ, bốn phía cũng khôi phục bình thường.

Thiên Hồ Đạo Tổ chậm rãi thu hồi cái đuôi lớn kia, một cái đuôi lớn khác

vòng quanh Hồ Tam, kéo xuống tới trước mấy người Hàn Lập.

Lúc này quần áo toàn thân Hồ Tam bị nghiền nát, bên ngoài thân có nhiều vết thương cháy đen, nhìn chật vật không chịu nổi, nhưng lại chỉ bị thương ngoài da không nghiêm trọng lắm, ngược lại Ngân Phong Trường Kiếm trong tay gã thì linh quang ảm đạm, thoạt nhìn đã bị hao tổn.

"Đa tạ lão tổ thi pháp cứu giúp, là vãn bối khinh thường rồi..." Hồ Tam thu hồi trường kiếm, khom người hạ bái, có chút hổ thẹn nói.

"Lấy tu vi ngươi chỉ là Thái Ất cảnh, có thể phát ra công kích với thanh thế như vậy, đã coi như không tệ. Chỉ là tâm tính còn cần ma luyện, còn chưa biết rõ tình huống, sao lại vội vã như thế? Đừng nói trên tay ngươi chỉ là một thanh Tiên Khí lục phẩm, không tiếc hao tổn Linh khí Tiên Kiếm dùng phù lục cưỡng ép gia trì đến Nguỵ Ngũ phẩm, cho dù có chính thức thành Tiên khí tứ phẩm, ngươi cũng giống vậy không thể phá vỡ Thanh Lôi Tỏa Liên này." Thiên Hồ Đạo Tổ lắc đầu, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy, oán thầm không thôi, thầm nghĩ lão hồ ly này đã biết rõ Hồ Tam phá không vỡ, vì sao không sớm ngăn cản gã?

"Tứ... Tứ phẩm Tiên Khí cũng không thể phá vỡ xiềng xích này?" Hồ Tam căn bản không để ý suy nghĩ của Hàn Lập, trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, bốn sợi xiềng xích ở Tẩy Sát Trì này chính là Cửu U tộc hao tổn đại khí, vơ vét nhiều loại tài liệu trân quý từ Tiên Hôi lưỡng giới luyện chế, trên đó lại minh khắc nhiều loại phù văn gia cố, có thể kết hợp hoàn mỹ cùng Tẩy Sát Trì, nếu không lão phu cũng không đến mức bị vây khốn nhiều năm như vậy." Thiên Hồ Đạo Tổ tiếp tục nói.

"Nếu như Tiên Khí tứ phẩm cũng không thể phá vỡ xiềng xích nơi này, chỉ sợ chúng ta cũng phải bất lực rồi..." Thạch Xuyên Không nhíu mày, mở miệng nói.

"Lấy chiến lực các ngươi muốn phá vỡ những xiềng xích này, chỉ sợ phải dùng Tiên khí từ Tam phẩm trở lên mới có thể làm được." Ánh mắt Thiên Hồ Đạo Tổ híp lại, như có như không đảo qua trên thân Hàn Lập, mở miệng

nói.

Hồ Tam nghe vậy, thần sắc trong mắt trở nên hết sức khó coi, có chút bất đắc dĩ nói:

"Tam phẩm Tiên Khí thật sự là vật hạn hữu ở Tiên Giới, tu sĩ Đại La bình thường cũng khó có được một cái, chỉ sợ chỉ có Đạo Tổ mới có thể sở hữu được, cái này... Nay chúng ta thân ở Hôi Giới, biết đi đâu tìm được dị bảo bực này?"

Thạch Xuyên Không nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia do dự, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

La Trá Tỳ Bà trong tay gã chính là một kiện Tam phẩm Tiên Khí, nhưng mà vật ấy có ý nghĩa trọng đại với Ma tộc bọn họ, cho nên gã không định xuất ra vật ấy.

Ánh mắt Thiên Hồ Đạo Tổ đảo qua trên thân mấy người, cuối cùng rơi vào trên thân Hàn Lập.

"Trên người vị tiểu hữu này có một kiện Tam phẩm Tiên Khí, chỉ là không biết có bằng lòng lấy ra trợ giúp lão phu một tay hay không?" Ánh mắt lão híp lại, khuôn mặt hồ ly cực lớn làm cho người ta có loại ảo giác giống cười mà không phải cười, mở miệng hỏi.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, lại có chút nghi hoặc, không biết Tiên khí tam phẩm trong miệng lão rốt cuộc là Kim Sắc Viên Bàn lúc trước lấy từ Chân Ngôn môn, hay là chuôi Thiên Hồ Hóa Huyết đao, hoặc là Chưởng Thiên bình hắn đeo trên cổ?

Bởi vì vật hắn đang sở hữu, chỉ có ba bảo vật này là hắn nhìn không ra phẩm cấp.

Còn không đợi Hàn Lập mở miệng, Hồ Tam lại như bừng tỉnh đại ngộ, mừng rỡ kêu lên: "Lệ huynh, Tam phẩm Tiên Khí trên người ngươi nhất định là chuôi Huyết Đao cổ quái lúc trước a? Có thể lấy ra dùng một lát, sau đó bổn tộc tất có hậu báo."

Trong lòng Hàn Lập âm thầm thở dài một hơi, thử dùng thần niệm liên hệ với Thạch Khinh Hầu, kết quả chẳng biết tại sao lão không hề đáp lại, giống như đã lâm vào ngủ say.

Trầm ngâm một lát, cổ tay hắn chuyển một cái, lấy ra chuôi Thiên Hồ Hóa Huyết đao.

Vật ấy vừa ra, ánh mắt Thiên Hồ Đạo Tổ rõ ràng nhúc nhích một cái, lập tức mở miệng nói: "Đúng vậy, chính là vật ấy."

"Tiền bối, xin thứ cho tại hạ nhiều lời. Xem tình huống Hồ Tam đạo hữu ra tay lúc trước, cho dù có chuôi Thiên Hồ Hóa Huyết đao này, vãn bối cũng không nắm chắc có thể chặt đứt dây xích này." Mặt Hàn Lập lộ ra một tia áy náy, mở miệng nói.

"Lấy lực lượng một mình tiểu hữu ngươi, tự nhiên không cách nào chặt đứt Thanh Lôi Toả Liên này." Thiên Hồ Đạo Tổ chậm rãi nói.

"Tiền bối chỉ giáo cho?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình.

------oOo------

Chương 756: Giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Glomed*

Thiên Hồ Đạo Tổ liếc nhìn Hàn Lập, thong thả nói:

Bình thường, Kim Tiên chỉ cần tế luyện thành công đã có thể thúc dục tam phẩm tiển khí, nhưng nếu muốn phát huy toàn bộ uy lực của nó lại không đủ tiên linh lực để chèo chống, giống như muối bỏ biển vậy. Cho nên phải đem tiên linh lực của các ngươi hòa làm một mới có thể miễn cưỡng làm được.

Sau khi nghe xong, Hàn Lập cũng không vội vàng trả lời, vẻ mặt lộ vẻ do dự.

"Lệ huynh, chuyện đã đến nước này còn do dự được sao? Để đến được nơi này, Chúng ta đã gây ra phiền toái lớn cho Cửu U tộc, bây giờ cho dù thành công tẩy sát cũng không còn lối thoát rồi. Nếu lão tổ được cứu ra thì tỷ lệ chúng ta thoát cũng có thể tăng lên nha..."

Thấy thế Hồ Tam cũng ra sức khuyên nhủ.

"Các ngươi mạo hiểm xông pha đến đây là vì Tẩy Sát Trì ư?

Có lẽ thế thật, chỉ có thân thể Tiên nhân mới phải chịu đựng nỗi khổ bị sát khí ăn mòn, đành chấp nhận mạo hiểm đi tới Tu La thành, mục đích là nhờ Tẩy Sát Trì tẩy đi sát khí trên thân, khôi phục thân thể trong sạch của Tiên giới. Thế nhưng trước lúc tới đây các ngươi có biết hung hiểm của Tẩy Sát Trì?"

Liễu Kỳ lão tổ hạ mình nằm xuống, chậm rãi nói ra.

"Tiền bối, ngài nói là..." Thạch Xuyên Không chần chờ nói.

"Lúc trước các ngươi đã thấy uy lực của Thanh Lôi Tỏa Liên?

Chẳng qua đó chỉ là một chút dư uy phát ra nhờ phù văn Lôi Ngao Tỏa Liên mà thôi, còn uy lực chân chính của lôi trì càng cuồng bạo hơn gấp trăm lần, tu vi các ngươi chỉ chừng này nếu tùy tiện đi vào... Tha thứ ta nói thẳng, đừng nói rửa đi sát khí mà ngay cả nhục thân cũng bị lực lượng lôi điện trực tiếp phá hủy, cho dù một chút cặn bã cũng không để lại."

Liễu Kỳ lão tổ tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về hướng lôi trì, nội tâm cũng phân vân dao động.

Hắn biết lời nói của đối phương không phóng đại, trong lòng lại càng kiêng kị lão hồ ly này thêm vài phần.

Lúc trước lão ấy cố ý không ngăn cản Hồ Tam, mà để mặc hắn nếm thử chặt đứt xiềng xích, khả năng là vì để cho bọn hắn tận mắt nhìn thấy uy lực của lôi điện, mục đích cũng để giành lợi thế khi đàm phán.

"Nghe tiền bối nói như vậy, mấy người chúng ta liều chết xông tới đây, chẳng lẽ giống như lấy giỏ trúc mà múc nước, chẳng khác gì công dã tràng rồi?"

Hàn Lập làm ra vẻ kinh ngạc, mở miệng hỏi.

"Tiểu hữu không cần hoảng sợ, thời gian lão phu ở gần cùng bốn tòa lôi trì này cũng không ngắn, cho nên cũng có thể thăm dò được chút nội tình, nếu được lão phu hỗ trợ gánh chịu một bộ phận uy lực lôi điện của Tẩy Sát Trì, ở trong Lôi trì màu xanh này, các ngươi có thể thuận lợi tẩy sát thành công. Nhưng mà, ta giúp đỡ bọn ngươi tẩy đi sát khí, các ngươi cũng phải giúp ta chặt đứt xiềng xích, mua bán này như thế nào?" Tròng mắt Liễu Kỳ lão tổ khẽ đảo, nói như thế.

"Nếu được như lời nói, dĩ nhiên là tốt nhất.

Đợi cho chúng ta thoát khỏi khốn nhiễu của sát khí rồi mới huy động thanh Thiên Hồ Huyết Đao kia, khi ấy chắc chắn có thể phát huy hết uy lực của nó, lúc đó tỷ lệ cứu thoát tiền bối cũng có thể cao hơn."

Lúc này Hàn Lập nghe xong mới vừa cười vừa nói.

Thạch Xuyên Không nghe lời hắn nói, đôi mắt như sáng lên một chút, vòm miệng vô ý khẽ nhếch lên nụ cười ý nhị.

"Lệ tiểu hữu không cần cẩn thận như vậy, lúc đầu lão phu cũng dự định sau khi để cho các ngươi tẩy đi sát rồi mới đến chém đứt xiềng xích giúp ta. Mặc dù Tẩy Sát Trì này hung hiểm vạn phần, nhưng lợi ích cũng không nhỏ, nếu thuận lợi tẩy sát thành công thì không những tẩy sạch sát khí trong cơ thể mà còn có thể tẩy thô tồn tinh rèn luyện thể phách, có hiệu quả tăng tiến tu vi của các người."

Liễu Kỳ lão tổ hắc hắc cười nói.

"Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mấy người cùng tiến vào trong Tẩy Sát Trì đi."

Hồ Tam không quan tâm đến vết thương trên người, lần nữa khoác lên một bộ quần áo màu đen, mở miệng nói ra.

"Việc này không gấp được, tốt nhất mọi người hãy phục dụng đan dược, điều tức một canh giờ sau đó lại đi vào Tẩy Sát Trì." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

Sau khi nghe xong, Hồ Tam có vẻ do dự nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thế là, ba người chia nhau xếp bằng ở một bên, đồng thời đều lấy ra đan dược, yên lặng điều tức.

Bản thân Đề Hồn đặc thù, căn bản không sợ sát khí cho nên cũng không cần đi vào Tẩy Sát Trì gột rửa sát khí, mà chỉ yên lặng điều trị lấy thương thế, nhưng trong lòng nàng lại đang tính toán sau này gặp lại sư tôn Âm Thừa Toàn nên thỉnh tội như thế nào?

Một canh giờ trôi qua rất nhanh.

Hồ Tam mở hai mắt ra, đứng lên tại chỗ đầu tiên, tiếp đến là Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập không đợi hắn nhắc nhở, cũng đồng thời đứng lên.

Liễu Kỳ lão tổ ở trên giá gỗ thập tự, híp mắt nhìn ba người nói ra: "Trong bốn ô lôi trì này thì lôi trì màu xanh có uy lực nhẹ nhất, nhưng mà như thế cũng đủ để gột rửa sạch sát khí trên thân thể các ngươi rồi, cho nên các ngươi cũng không nên đi thử mấy cái ao khác làm gì cho nguy hiểm."

Sắc mặt ba người Hàn Lập có vẻ nghiêm trọng, hướng về lão tổ khẽ gật đầu.

Cách đó không xa, Đề Hồn nhìn về phía Hàn Lập bên này, trong mắt lóe lên một tia lo lắng.

Vì để không ảnh hưởng lẫn nhau, ba người khi đi vào biên giới lôi trì màu xanh, mỗi người tự phân tán ra phân biệt đi đến một góc lôi trì. Sau khi đứng vững, tất cả đều chăm chú nhìn thanh dịch trong ao đang nhảy nhót,cũng không có ai lập tức đi vào trong đó.

Sau chốc lát chần chừ, Hàn Lập hít thở sâu một hơi, định là người đầu tiên bước vào lôi trì. Nhưng khi hắn vừa nhấc chân lên, lông mày đột nhiên nhíu lại, chân trái đã giơ ra liền co rút lại đồng thời một tay vung lên mở ra Hoa Chi động thiên, hiển hiện bên trong tầng một tòa lầu bằng trúc.

"Lệ đạo hữu, có thể thả ta đi ra hay không?"

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vốn đang bị Hồ tam cùng với Thạch Xuyên Không cầm cố, bây giờ chẳng hiểu sao lại đột nhiên tỉnh lại hướng Hàn Lập kêu một tiếng.

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, ngươi khôi phục thần trí rồi?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Ở trong tiểu động thiên này của ngươi, không những có thể ngăn cách sát khí ăn mòn, lại có lợi ích của thiên địa linh khí sung túc cho nên thần trí ta

mới có thể khôi phục, nhưng mà cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Ta tận dụng thời gian tỉnh lại liên hệ ngươi, có một số việc cần dặn dò ngươi."

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn thở gấp, miệng nói hấp tấp.

"Chuyện gì?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

Trên mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn hiện lên một tia thống khổ, đột nhiên chỗ mi tâm giống như có sát khí trào lên, đổi thành truyền âm nói ra:

" Thời gian ta bị sát khí ăn mòn quá lâu, đã không còn hy vọng có thể khôi phục, nhưng ta cũng không muốn biến thành hành thi tẩu nhục mất đi thần trí như vậy, hi vọng Lệ đạo hữu có thể chính mình đưa ta đoạn đường, để cho ta sớm vào luân hồi..."

Hàn Lập nghe lời nói ấy, đang muốn mở miệng ngắt lại, chợt nghe hắn truyền âm tiếp tục nói:

"Tất cả bảo vật trên người ta đã bị Cửu U tộc đoạt mất không còn, chỉ có bản mệnh pháp bảo còn giấu trong cơ thể, sau này Lệ đạo hữu có thể tự lấy đi. Công pháp lúc trước sư môn truyền xuống cũng muốn giao phó cho ngươi. Chân Ngôn môn của ta đã bị hủy diệt, chỉ còn lại chừng ấy hương hỏa mong rằng Lệ đạo hữu có thể giúp chúng ta truyền thừa xuống dưới..."

"Nhiệt Hỏa đạo hữu, bây giờ chúng ta đã đến Tẩy Sát Trì, nhờ vào lôi trì tẩy sát có thể loại trừ sát khí trong cơ thể, chỉ là quá trình này phong hiểm cực lớn, ngươi có dám thử một lần?" Hàn Lập không có truyền âm, cười hỏi.

"Tẩy Sát Trì? Có đúnglà có thể loại trừ sát khí?" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cổ cứng lên, hỏi vội.

"Sao ta lại lừa ngươi? Có thể tẩy đi là thật, phong hiểm cực lớn cũng là thật, nói khả năng là cửu tử nhất sinh cũng không đủ." Hàn Lập nói ra.

"Thử, đương nhiên muốn thử!" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vui sướng, hốc mắt ửng đỏ, vội vàng nói.

"Thạch đạo hữu, Hồ Tam đạo hữu..." Hàn Lập nhìn về phía hai người đồng bọn, mở miệng kêu lên.

Hai người hiểu ý, liền nhanh chóng giải khai cấm chế trên người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Đề Hồn, ngươi còn có thể trợ giúp giải trừ cấm chế khác của Cửu U Tộc trong cơ thể hắn?" Đợi Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tập tễnh đi ra từ trong Động Thiên, Hàn Lập nhìn về phía Đề Hồn, lại tiếp tục hỏi.

"Giúp hắn giải trừ cấm chế là có thể làm được, ngược lại chỉ sợ lá sát khí trong cơ thể hắn lại bộc phát, lần nữa mất đi thần trí..." Đề Hồn gật đầu nhẹ nhưng có vẻ do dự nói.

"Cô nương cứ việc xuất thủ, nếu ta bị sát khí bộc phát, xin mời Lệ đạo hữu mang ta trực tiếp ném vào trong Tẩy Sát Trì, sau đó sinh tử liền xem thiên ý, do ta tự phụ." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn cười khổ một tiếng, mở miệng nói ra.

"Tâm ý ngươi đã đã định, vậy ta cũng không khuyên nhiều." Hàn Lập nhìn hắn một cái, gật đầu nói.

"Làm phiền." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn chắp tay hướng về Hàn Lập cùng Đề Hồn nói ra.

Hàn Lập sau khi nghe xong cũng không nói gì, nhìn về Đề Hồn nhẹ gật đầu.

Người sau thấy thế, quang mang đỏ sậm sáng lên trong lòng hai bàn tay đặt trên người Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bắt đầu vũ động.

Lúc đầu Nhiệt Hỏa Tiên Tôn còn có thể bảo trì thần sắc bình thường, nhưng theo động tác của Đề Hồn liên tiếp rơi xuống, khuôn mặt hắn nhanh chóng trở nên vặn vẹo dữ tợn, lông mày gấp vặn thành u cục, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ.

Tiếp theo đó, trên người hắn còn có toát ra từng tia từng sợi sát khí màu đen không ngừng.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chú ý tới đôi mắt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn giống như đã biến thành xám trắng, trong lòng căng thẳng, nhận ra chính mình trước đó còn đánh giá thấp mức độ ăn mòn của sát khí gây ra cho Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Cổ tay hắn khẽ động, một đầu Cách Nguyên Pháp Liên đã thuận theo cánh tay vũ động rơi xuống giấu ở trong tay áo.

Đúng lúc này, song chưởng Đề Hồn cũng đã hợp lại, trong lòng bàn tay hiện ra một cái phù văn cổ quái, hướng phía hậu tâm Nhiệt Hỏa Tiên Tôn đập tới.

"Phanh" một tiếng vang trầm.

Nhiệt Hỏa Tiên Tôn rên lên một tiếng, khóe miệng có một tia máu tươi uốn lượn chảy ra.

Ngay sau đó, xương cốt trên người hắn giống như đậu rang "Đôm đốp" rung động, thể cốt tất cả đồng loạt cao lên nửa thước, ánh sáng đen bao trùm quanh thân, cả người sát khí bừng bừng, mới nhìn không khác gì Hôi Tiên.

Hàn Lập cảm giác căng thẳng đang muốn xuất thủ, liền nghe một giọng nói khàn khàn không giống tiếng người phát ra từ trong miệng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn truyền đến: "Lệ đạo hữu... Không cần kinh hoảng, ta... Ta còn chịu đựng được..."

Nói xong, hắn bước từng bước một chậm rãi hướng phía trước đi tới một góc lôi trì màu xanh, sau đó không chút do dự vọt lên giữa trời ngay lập tức rơi vào trong lôi trì, lúc Hàn Lập muốn quát bảo ngưng lại thì đã chậm.

"Ầm ầm..."

Thân hình rơi vào ao liền giống như giọt nước tung tóe trong chảo dầu, lôi điện vốn đang cuồng bạo lập tức kịch liệt sôi trào lên, từng đạo lôi điện tráng kiện như vạn con Lôi Điện Giao Long giống nhau, tất cả đều ồ ạt xông về Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

"Chậc chậc, gia hỏa này làm gì mà nôn nóng như vậy..." Liễu Kỳ lão tổ thấy thế, đôi mắt hẹp dài nheo nheo lại, trong mắt hơi có chút vẻ lo âu, nhưng trong lòng lại có chút xem thường.

Nhưng mà hắn cũng không khoanh tay đứng nhìn, lại lần nữa phía trên một đầu đuôi lớn sáng lên ánh sáng đen nhanh chóng cuốn lấy xiềng xích màu xanh kia rồi bổng nhiên co rút lại, lập tức đem xiềng xích kéo về phía hắn bên này.

Sâu trong Lôi trì chấn động kịch liệt, hào quang màu xanh càng phát ra nồng nặc hơn, đột nhiên vô số lôi điện màu xanh giống như tìm được mục tiêu càng thêm hứng thú hơn, tất cả đều nhapo nhao leo lên trên xiềng xích màu xanh, thuận xiềng xích phù văn, hướng phía Liễu Kỳ lão tổ cuồng dung xô tới.

Liễu Kỳ lão tổ bỗng nhiên xoay người lại, miệng lớn hé ra, từ trong đó phun ra một viên cầu màu xanh sẫm to bằng đầu người, từ nó tản mát ra một mảnh ánh sáng xanh lục óng ánh long lanh như màn nước nhanh chóng chống đỡ lôi điện màu xanh cuồng bạo kéo tới

"Ầm ầm "

Tiếng oanh minh cuồng bạo của lôi điện không ngừng truyền đến, vô số đạo lôi điện màu xanh như cá chép hóa rồng giống nhau không ngừng oanh kích ở trên màn nước xanh lục óng ánh do viên cầu màu xanh sẫm ngưng ra, màn nước bị oanh kích mạnh mẽ lồi lõm sần sùi, nhưng thủy chung không cách nào đột phá.

Phần lớn lôi điện đã bị Liễu Kỳ lão tổ thu hút đến, nhưng mà uy lực lôi điện trong Tẩy Sát Trì vẫn như cũ cường hoành vô địch.

------oOo------

Chương 757: Tiến vào Lôi Trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"A..."

Trong lôi trì, khuôn mặt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trở nên dữ tợn, trong miệng phát ra một tiếng gào tê tâm liệt phế.

Đám người Hàn Lập tập trung nhìn qua, chỉ thấy từng cột sáng lôi điện màu xanh từ bốn phương tám hướng bắt đầu phóng đến, trực tiếp xuyên qua thân thể Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Cả người lão thoạt nhìn tựa như một con nhím gai màu xanh, toàn thân bị điện quang màu xanh bao bọc hoàn toàn, quần áo trên người cũng bị nghiền nát không chịu nổi, lộ ra làn da rách nát, khắp nơi đều là dấu vết cháy đen do lôi điện gây ra.

Cùng lúc đó, khiếu huyệt quanh thân lão cũng không tự chủ đều mở ra, từng tia điện màu xanh cực kỳ nhỏ chui vào trong đó, lập tức quấy nhiễu sát khí màu đen đã chiếm giữ bên trong từ lâu.

Tựa như một đám lang hổ, lôi điện màu xanh tiến dũng mãnh vào trong khiếu huyệt, cũng không bận tâm khiếu huyệt có thể chịu đựng được hay không, vẫn không ngừng chui vào. Sát khí thân là địa đầu xà ở bên trong tự nhiên cũng không cam lòng yếu thế, nhao nhao ngưng tụ chống lại lôi điện.

Bất quá tia điện nơi lôi trì này chính là Hoán cốt kim lôi, vốn cực kỳ khắc chế sát khí, cho nên khi hai thứ giao phong, sát khí màu đen lập tức như quân lính tan rã, nhao nhao từ trong khiếu huyệt Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bị đẩy ra ngoài.

Liếc nhìn qua, chỉ thấy trên thân Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tựa như điểm lên vô số đàn hương, từng sợi khói khí màu đen không ngừng từ trong toát ra, gặp tia điện trong lôi trì lập tức bùng lên ánh sáng màu xanh nhìn rất nổi bật, tạo thành một cảnh tượng hết sức kỳ lạ.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng căng thẳng mới thoáng an ổn lại.

Sau một phen quan sát, đúng là Liễu Kỳ lão tổ kia thật sự trợ giúp bọn hắn ứng phó Lôi Trì.

"Thời gian cấp bách, chúng ta cũng bắt đầu đi." Hàn Lập nhìn về phía hai người Thạch Xuyên Không, nói ra.

Hai người gật đầu nhẹ, đang tính đi vào Lôi Trì, chợt nghe một thanh âm gào rù cuồng bạo vang lên.

Mấy người đưa mắt nhìn sang hướng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn, chỉ thấy đầu của lão nhô lên cao, hai nắm tay đưa lên trời, bộ dạng đang gào rú, bên trong tai mắt mũi miệng thất khiếu tuôn ra sát khí màu đen, che đậy toàn bộ khuôn mặt lão vào trong, trở nên mơ hồ không rõ.

Mà thân thể của lão trong Lôi Trì đã không còn sát khí tuôn ra, trên da thịt trải rộng vết rách cũng bắt đầu sáng lên hào quang đỏ thẫm như nham thạch nóng chảy, từ trong truyền ra trận trận khí tức nóng rực.

Chỉ nghe "Hô" một tiếng vang lên, thân thể Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên dâng lên một mảnh hỏa diễm, bắt đầu bốc cháy kịch liệt.

Bất quá trong nháy mắt, hai chân của lão liền hóa thành than cốc, bị một đạo lôi điện bổ trúng, biến thành tro tàn.

Thân thể Nhiệt Hỏa Tiên Tôn bỗng nhiên rơi xuống, nửa người trên cũng rơi vào trong Lôi Trì.

Hàn Lập thấy thế chau mày, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể cấp tốc nghịch chuyển, thân hình chớp một cá đã đi tới rìa Tẩy Sát Trì, hai tay chộp

tới hướng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trong Lôi Trì.

"Đừng uổng phí khí lực, nhục thể của hắn đã thành tổ ong, sát khí tuôn ra hết rồi, nên không thể chống lại lực lượng lôi điện, ngươi cứu không được đâu." Liễu Kỳ lão tổ bỗng nhiên mở miệng, ngữ khí bình thản nói ra.

Hàn Lập mắt điếc tai ngơ, hai tay vẫn mò mẫm trong lôi trì, chộp tới hướng Nhiệt Hỏa Tiên Tôn.

Cánh tay hắn vừa mới tiến vào Lôi Trì, vô số tia điện màu xanh lập tức hội tụ lại, trong nháy mắt chấn vỡ nát ống tay áo trên hai cánh tay, sau đó quấn quanh trên làn da hắn.

Hàn Lập cảm thấy trong lòng kinh hãi, một cổ lực lượng lôi điện vô cùng cuồng bạo lập tức từ bên ngoài tiến vào trong cơ thể, trong chớp mắt sát khí mà hắn áp chế đã lâu trong cơ thể lại bạo động lên.

Chỉ thấy trong miệng hắn hét to một tiếng, Luyện Thần Thuật lập tức vận chuyển, mạnh mẽ đè ép cỗ cuồng bạo trong đầu xuống, trên hai tay đồng thời nổi lên lân phiến màu vàng.

Nhưng mà, chỉ trong chớp nhoáng này đã không còn kịp nữa rồi.

Hai tay Hàn Lập tìm kiếm thân thể tàn phế của Nhiệt Hỏa Tiên, nhưng thân thể của lão đã tan vỡ, trực tiếp biến thành tro tàn.

Nhìn từng điểm tro tàn xám trắng xẹt qua tay mình, ánh mắt Hàn Lập lựa chọn, hai tay lập tức chụp lên phía trên, ý định tìm cứu Nguyên Anh của Nhiệt Hỏa Tiên Tôn trở về.

Không biết tại sao sau khi thân thể tan vỡ, trong nháy mắt Nguyên Anh trần trụi đã bị mấy đạo điện mang bổ trúng, đồng dạng tan vỡ ra.

Hàn Lập chỉ kiếm được một đám tàn hồn, thu tay về.

Hết thảy nói rất dài dòng, kì thực chỉ trong chớp mắt, chờ hai người Hồ Tam kịp phản ứng thì Hàn Lập đã quay trở về rồi.

Hắn đứng lại, thần sắc ngưng trọng chậm rãi mở bàn tay ra.

Trong lòng bàn tay hắn lồng lên một tầng ánh sáng màu xanh mông lung, bên trong đứng thẳng một bóng người mơ hồ cao năm tấc, thân hình lay động chớp sáng, thoạt nhìn tựa như nến trong gió, lung lay sắp đổ.

"Thật có lỗi, Nhiệt Hỏa đạo hữu, ta cứu không được ngươi..." Hàn Lập thở dài một tiếng nói ra.

"Lệ đạo hữu, không nên tự trách... Số mệnh vậy. Vận... Trách không được người khác..." Nhiệt Hỏa Tiên Tôn còn sót lại một đám tàn hồn, đã không cách nào mở miệng, chỉ có thể thông qua thần hồn trao đổi, nói với Hàn Lập.

"Sợi tàn hồn này đã quá mức yếu ớt, ta muốn nuôi dưỡng giúp ngươi cũng không làm được, chỉ sợ một lát cương phong quét qua sẽ phải tiêu tán. Nhiệt Hỏa đạo hữu, ngươi còn nguyện vọng gì cứ nói ra đi." Hàn Lập khẽ thở dài, chậm rãi nói ra.

"Nguyên nhân Chân Ngôn môn diệt môn ta đã biết, tình cảnh sư phụ cũng đã rõ, ta ở trên đời này cũng không còn gì lo lắng nữa rồi, chỉ tiếc không thể quay về Dã Hạc Cốc, điểm tàn hồn còn lại, cũng không biết còn có thể tiến vào thiên đạo luân hồi hay không? Ngày sau lại có thể quay về Tiên Giới hay không?" Tàn hồn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn dần mờ đi, cười khổ nói.

"Thiên đạo vô thường, nếu có thể Luân Hồi, nơi nào cũng giống nhau..." Hàn Lập trả lời.

"Lúc trước còn tính lưu lại Bản Mệnh Pháp bảo cho Lệ đạo hữu, đáng tiếc Lôi Trì này thực sự quá bá đạo, cái gì cũng không thể lưu lại, cuối cùng chỉ còn lại chút ít đồ này, ngươi nhận đi..." Thần hồn Nhiệt Hỏa Tiên Tôn dao động càng ngày càng yếu, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Cuối cùng tiểu nhân cao năm tấc kia cũng chậm rãi tiêu tán, chỉ còn lại một điểm ánh sáng đỏ to bằng hạt gạo bắn ra, rơi vào trong mi tâm Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy trong thức hải nóng rực một hồi, kiểm tra liền phát hiện trong đó thình lình hiện ra một mảnh rậm rạp chằng chịt văn tự màu đỏ, chỗ đầu viết Đoạn Thì Lưu Hỏa Tập, hiển nhiên đúng là Thời gian công pháp hoả hệ nhất mạch lưu truyền Lưu Hoả cung của Chân Ngôn môn.

Đám người Hồ Tam thấy Nhiệt Hỏa Tiên Tôn tan thành mây khói, trong thời gian ngắn Hàn Lập tựa như lâm vào trạng thái thất thần, người nào cũng không mở miệng thúc giục.

Liễu Kỳ lão tổ đã thu hồi thần thông, híp mắt nhìn về phía bên này.

Sau một lát, Hàn Lập tựa hồ phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng chà xát bàn tay trống rỗng, liếc qua vết thương trên cánh tay bị lôi điện gây ra, nhẹ giọng thở dài một hơi.

"Đi thôi." Hắn nói ra.

Thấy Nhiệt Hỏa Tiên Tôn vừa rồi không chịu được uy lực của Lôi Trì, hầu như rơi vào thần hồn câu diệt, trong mắt Thạch Xuyên Không hiện lên một tia chần chờ. Nhưng khi gã thấy Hàn Lập lướt đến rơi xuống một góc lôi trì màu xanh, liền không chần chờ nữa, bước nhanh tới.

Liễu Kỳ lão tổ thấy thế, cái đuôi lớn lại cuốn đến xiềng xích màu xanh, lặp lại chiêu cũ, dẫn động đại lượng thanh lôi vọt tới bản thân mình.

Ngay lúc thanh thế lôi trì chậm lại thì Hàn Lập đã rơi vào trong lôi trì màu xanh.

"Ầm á..."

Thân thể hắn vừa mới vào Lôi Trì, một hồi thanh âm lôi điện cuồn cuộn kịch liệt lập tức truyền tới.

Hàn Lập liền cảm thấy làn da bên ngoài ngứa ngáy một hồi, tiếp theo là một cảm giác lửa đốt vô cùng mãnh liệt, giống như có ngàn vạn cái bàn ủi nung đỏ đồng thời đặt lên da của mình, hầu như muốn thiêu đốt toàn bộ da thịt hắn.

"A....." Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu đau đớn, cố nén không phát ra tiếng rên.

Hai chỗ khác trong Lôi Trì lại đồng thời vang lên một tiếng kêu gào thảm thiết tê tâm liệt phế, trong đó tiếng gào của Hồ Tam càng vang dội hơn.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh ứa ra đầy trán, nhưng vẫn chịu đựng cảm giác lửa đốt kịch liệt quanh thân truyền đến, không có vận chuyển bất luận thần thông gì để chống đỡ lôi điện xâm nhập vào thân thể.

Hắn biết rõ, càng có nhiều lôi điện tiến vào trong cơ thể của hắn, càng mau chóng thanh trừ hết sát khí chiếm giữ trong đó.

Bất quá vẻn vẹn sau mấy hơi thở, làn da của hắn liền trở nên một mảnh huyết hồng, nhiều sợi gân xanh bạo khởi, tựa như tùy thời muốn bạo liệt ra, nhưng làn da lại thủy chung bảo trì nguyên vẹn, không có rạn nứt giống như Nhiệt Hỏa Tiên Tôn lúc trước.

Trong lòng Hàn Lập minh bạch, đây là do năm đó hắn cần cù tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, chính là dựa vào nội tình khí lực Huyền Tiên này, về sau không ngừng rèn luyện thân thể, nhục thể của hắn mới có thể chống đỡ được lôi điện cuồng bạo đánh vào như thế.

Từng cột sáng lôi điện tựa như trường mâu không ngừng trùng kích lên thân thể của hắn, từng sợi điện mang nhè nhẹ bắt đầu xuyên thấu qua lớp da bên ngoài, xâm nhập vào trong cơ thể hắn, chui vào bên trong khiếu huyệt.

"Một chỗ, hai chỗ, ba chỗ..." Thần thức Hàn Lập bảo vệ chặt thức hải, đáy lòng yên lặng đếm.

Nương theo những chỗ khiếu huyệt bị lôi điện thẩm thấu vào, từng cái Tiên khiếu trong cơ thể hắn lần lượt mở ra, trên thân cũng bắt đầu bốc lên sát khí màu đen giống như Nhiệt Hoả Tiên Tôn lúc trước.

Bất quá có chút bất đồng chính là, tốc độ sát khí trên thân Hàn Lập toát ra rõ ràng chậm hơn rất nhiều.

Lúc này, Đề Hồn đứng ở bên ngoài cách Lôi Trì không xa, đã tạm dừng điều tức khôi phục, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng nhìn về phía Hàn Lập.

"Tiểu nha đầu, không cần quá mức lo lắng cho hắn, tốc độ sát khí thoát ra chậm không phải chuyện xấu, chứng tỏ hắn vẫn còn đang khống chế khiếu huyệt khép mở, nếu giống như tên lúc trước không cách nào cố thủ, vậy mới thật phiền toái." Liễu Kỳ lão tổ liếc nhìn nàng, nói ra.

Đề Hồn im lặng gật đầu nhẹ với lão, không nói gì thêm.

Lão hồ ly cũng không nhìn hắn nữa, dời ánh mắt nhìn về phía Hồ Tam.

Bây giờ toàn thân Hồ Tam đầm đìa mồ hôi, cắn chặt hàm răng, hai mắt gắt gao nhắm lại, trên thân sát khí lượn lờ.

Tốc độ toát ra của sát khí trên người y nhanh hơn rất nhiều so với Hàn Lập, nhưng khiếu huyệt trên thân toát ra khói đen lại ít hơn rất nhiều, hơn nữa trong đó sát khí tràn ra cũng không đậm đặc bằng Hàn Lập, thậm chí cũng không bằng Thạch Xuyên Không.

Tình huống Hồ Tam không quá giống với hai người Hàn Lập, hai người đều trải qua Sát suy, tại Hôi Giới bị sát khí ăn mòn từ bên ngoài, trong thân thể cũng có sát khí tích tụ, hoàn cảnh nghiêm trọng trong ngoài đều khốn đốn.

Chỉ có điều y đã là Thái Ất Ngọc Tiên, muốn thanh trừ bất quá chỉ là một ít sát khí từ bên ngoài xâm lấn làm căn cơ bất ổn mà thôi.

Bất quá nói về khí lực, nhục thể của y không bằng Hàn Lập, đồng dạng cũng không bằng Thạch Xuyên Không vốn là Ma tộc, cho nên trong Tẩy Sát Lôi Trì như nồi chảo đun sôi này, y gian nan đến cực điểm.

Bên kia, quanh khuôn mặt Thạch Xuyên Không, ngoại trừ có sát khí tuôn ra bên ngoài, còn có từng sợi ma khí màu đen tràn ra nhè nhẹ. Một đầu tóc trắng xoăn đã rũ xuống, ngũ quan trở nên dữ tợn vô cùng, trong miệng lộ cả răng nanh nhấp nhô ra ngoài, khóe miệng có nước bọt chảy xuống, trên thân cũng hiện ra từng mảnh hắc lân, hầu như đã sắp biến thành bản thể Ma tộc.

------oOo------

Chương 758: Không phá thì không thể xây

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

So với việc hai mắt Hồ Tam nhắm nghiền, Thạch Xuyên Không thủy chung trợn hai mắt lên, nhìn về phía Hàn Lập đối diện trong Tẩy Sát Trì.

Giờ phút này, làn da trên thân Hàn Lập đã là một mảnh huyết hồng, hai mắt càng đỏ hồng một mảnh, toàn thân ngoài sát khí màu đen không ngừng tràn ra ngoài, còn kèm theo sương mù màu trắng, toàn bộ cơ thể thoạt nhìn giống như bị hấp chín.

Hắc bạch vụ khí bốc hơi giao thoa nhau, từng đạo lôi điện màu xanh giăng khắp nơi, giống như cây roi điện cực lớn đánh lên người hắn, phát ra từng đợt thanh âm sét đánh làm người sợ hãi.

Tuy ba người bọn họ gần như cùng bước vào Tẩy Sát Trì, nhưng hiển nhiên vì sát khí trong cơ thể Hàn Lập nồng đậm nhất, thêm nữa đã kích thích dòng điện cuồng bạo trong Lôi Trì cho nên bị ảnh hưởng cũng mãnh liệt nhất, cảnh tượng lôi điện vờn quanh người tự nhiên cũng kinh khủng nhất.

Thanh thế bên ngoài cơ thể to lớn như vậy, cảnh tượng trong cơ thể Hàn Lập cũng đồng dạng làm lòng người kinh sợ.

Lúc này mỗi khiếu huyệt trên toàn thân hắn giống như một toà quan ải bốc cháy, ở trong lôi trì bị thanh lôi đánh liên tục, truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt. Trong thức hải hắn càng nhấc lên trận trận cuồng phong sóng lớn, bên trong lôi điện cuồng vang truyền đến làm thần hồn chấn động không ngừng.

Nếu không phải ý chí của hắn hơn xa người thường, chỉ sợ không chờ nhục

thân sụp đổ thì thần hồn đã hỏng trước rồi.

Liễu Kỳ lão tổ nheo hai con mắt hẹp dài lại nhìn bộ dạng Hàn Lập, trong mắt không khỏi hiện lên một tia tán thưởng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên Hàn Lập nhịn không được ho khan kịch liệt, thân thể cũng rung động theo, vốn sát khí trong khiếu huyệt chậm rãi chảy ra bỗng nhiên trở nên đậm đặc như mực, ngay sau đó chảy ra nhanh gấp mấy lần trước, lan tràn nhanh ra bốn phía.

Bị cỗ sát khí nồng đậm này đột nhiên tập kích, lôi điện màu xanh chung quanh lập tức cuồng bạo lên, lưới điện càng thêm dày đặc quét tới bên này, rất nhanh liền xua tán sát khí xung quanh Hàn Lập hầu như không còn.

Tuy sát khí tản ra, nhưng khí tức phát ra trên thân Hàn Lập lại trở nên đục ngầu, đôi mắt màu xám trắng bắt đầu sung huyết, quang mang màu đỏ tươi từ bốn phía ánh mắt vây tụ tới, rất nhanh sẽ chiếm cứ cả đồng tử hắn.

"Chủ nhân!" Đề Hồn thấy thế, kinh sợ kêu một tiếng.

"Chậc chậc, thật là không may mắn, lúc này Sát suy lại bộc phát..." Liễu Kỳ lão tổ nhướng mày, mở miệng nói.

"Ách... Ách..."

Chỗ sâu trong yết hầu Hàn Lập phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể chấn động kịch liệt, tiếp đó xương cốt toàn thân vang lên từng trận thanh âm nổ vang.

Bên ngoài thân hắn, kim sắc quang mang chớp động sáng tối không ngừng, một tầng rậm rạp lân phiến màu vàng không ngừng hiển hiện ra, lại không ngừng biến mất đi, lặp đi lặp lại nhiều lần.

"Sát khí ẩn núp trong cơ thể tiểu tử này đang dần dần chiếm thế thượng phong, khống chế hắn chống đỡ thanh lôi Tẩy Sát Trì trùng kích, nếu hắn không thủ vững thần trí, một khi thật sự bị sát khí khống chế sẽ lâm vào cuồng bạo, như vậy sẽ càng phiền toái. Lấy trạng thái của hắn bây giờ, căn

bản không có khả năng khôi phục lại được." Cái đầu cực lớn của Liễu Kỳ lão tổ ngẩng lên, ngữ khí ngưng trọng nói.

Đề Hồn nghe vậy, thần sắc càng khó coi, nàng do dự một rồi đưa tay điểm một cái lên mi tâm của mình, da thịt chỗ đó tách ra hai bên, từ trong lộ ra một Yêu mục màu đỏ sậm.

"Hừ! Lão phu khuyên ngươi không nên vẽ vời cho thêm chuyện, Lôi Trì tẩy sát có chút cùng loại với Thiên Kiếp, người bên ngoài tốt nhất chớ nhúng tay. Nếu không sẽ dẫn tới thanh lôi công kích càng cuồng bạo, chẳng những ngươi thân tử đạo tiêu, mà chủ nhân của ngươi cũng sẽ tẩy sát thất bại, dù cho may mắn không chết, cũng sẽ đánh mất tâm trí, triệt để biến thành Hôi Tiên." Liễu Kỳ lão tổ hừ một tiếng, mở miệng nói.

Thần sắc Đề Hồn biến đổi liên tục, cuối cùng bàn tay buông xuống không thi pháp nữa, rồi thi lễ với đầu Cửu Vĩ Thiên Hồ kia, nói: "Kính xin... Kính xin tiền bối giúp đỡ chủ nhân..."

"Chẳng phải lão phu đã nói rồi, người bên ngoài tốt nhất đừng nhúng tay vào! Trừ phi ngươi muốn hắn tẩy sát thất bại trong gang tấc?" Liễu Kỳ lão tổ nhìn Đề Hồn một cái, lạnh giọng nói.

"Thế nhưng..." Đề Hồn có chút chần chờ nói.

"Lão phu ngược lại có thể lập tức cưỡng ép đem hắn ra khỏi Lôi Trì. Nhưng điều này tuyệt không phải là điều hắn muốn, bởi vì tu hành đại đạo, cơ duyên vốn tồn tại cùng phong hiểm, chỉ có trực tiếp đối diện, đập nồi dìm thuyền, không phá thì không xây được, mới có thể trở thành một trong vạn người. Mặc dù ta gặp chủ nhân ngươi vẻn vẹn chỉ một lần, nhưng cũng thấy được tâm trí mạnh mẽ của hắn người thường khó có thể đạt được." Liễu Kỳ lão tổ chậm rãi nói.

Đề Hồn cắn chặt bờ môi, cố nén tâm tình ngồi trở lại chỗ cũ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào thân ảnh trong lôi trì kia.

"Hy vọng tiểu tử này có thể thành công, lão phu đợi nhiều năm như vậy mới có một cơ hội ngàn năm một thuở, một khi bỏ qua, hắc hắc, cả đời này chỉ

sợ vô vọng rồi." Liễu Kỳ lão tổ thu hồi ánh mắt, miệng thì thào chỉ bản thân lão nghe được.

Nhưng vào lúc này, theo thanh âm nặng nề "Ầm ầm" truyền đến, bốn phía trên vách tường không ngừng có đá vụn lăn xuống, lay động từng đám bụi mù.

Tẩy Sát Trì vốn ngăn cách với ngoại giới, lúc trước không thể nào nghe được động tĩnh bên ngoài, giờ phút này lại có từng trận thanh âm ầm ầm không ngừng truyền vào.

"Ồ, chẳng lẽ là Cửu U tộc bên kia lại có tiếp viện? ‘Lão hàng xóm’ vẫn một mực không thể gặp mặt đã thoát khốn triệt để... Tại sao động tĩnh càng lúc càng lớn như vậy? Tiểu tử ngươi nếu không tranh thủ thời gian, sẽ thật phiền toái, vẫn phải giúp đỡ hắn một chút..." Liễu Kỳ lão tổ trầm ngâm một lát, thở dài một tiếng nói.

Dứt lời, lão há lớn miệng phun ra một đạo ô quang, trong nháy mắt đánh vào viên châu màu xanh phía trên.

Chỉ thấy viên châu chấn động kịch liệt, quang mang nhộn nhạo phía trên lập tức tăng vọt gấp mấy lần, dẫn tới lôi điện màu xanh oanh kích lên đó kịch liệt, lôi điện trong lôi trì bị lão lôi kéo ra, áp lực ba người ở trong ao cũng theo đó giảm bớt rất nhiều.

Trong đám người thì Hồ Tam vốn tích luỹ sát khí ít nhất, giờ phút này đau đớn quanh thân lập tức giảm đi không ít, khí tức trên thân cũng dần dần vững vàng, theo tình hình này thì trục xuất hết sát khí trong cơ thể bất quá chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Thạch Xuyên Không tuy có thể cảm nhận áp lực trên người mình giảm bớt không ít, nhưng tâm thần cũng không dám buông lỏng, sát suy trong cơ thể gã mặc dù không bộc phát kịch liệt như Hàn Lập, nhưng đồng dạng cũng hung hiểm muôn phần.

Tuy Liễu Kỳ lão tổ dẫn dắt lôi điện rời đi không ít, chẳng qua chỉ giúp Hàn Lập giảm bớt một phần nhỏ thống khổ bên ngoài, tình huống của hắn vẫn

như trước không hề lạc quan.

"Rống..."

Chỉ nghe Hàn Lập gào lên một tiếng cuồng nộ, quanh thân không ngừng thoáng hiện các màu lưu quang, vàng ròng, màu xanh, màu bạc, bên ngoài thân bắt đầu hiện ra từng đạo hư ảnh cực lớn, Sơn Nhạc Cự Viên, Ngân Sí Côn Bằng, Ngũ Thải Phượng Hoàng, Ngũ Sắc Khổng Tước... Từng hư ảnh thoáng hiện trông rất sống động.

"Trong cơ thể lại có nhiều huyết mạch Chân Linh hỗn tạp như vậy, lại vẫn có thể sống sót bình yên vô sự, tiểu tử Nhân tộc này thật là có ý tứ... Chỉ là huyết mạch hỗn tạp như thế, cũng chưa hẳn là chuyện tốt." Liễu Kỳ lão tổ nhìn các loại hư ảnh Chân Linh thoáng hiện không ngừng, nhíu mày thì thào.

Giờ phút này Hàn Lập tự nhiên không nghe được lời lão nói, trong thức hải hắn tựa như thiên địa đảo ngược, nhấc lên sóng gió động trời không ngừng va chạm với Ngự Phong Trấn Thần Phù đã hiển hóa ra toà tuyết phong nguy nga kia.

Tuyết phong đang chấn động kịch liệt, từ trong không ngừng tản mát ra từng vòng bạch quang nhu hòa, ý đồ giảm bớt kích động trong thức hải Hàn Lập.

Nhưng mà, những vòng bạch quang kia đánh tới sóng lớn thức hải trong nháy mắt đều nhao nhao tán loạn ra, căn bản không có bao nhiêu tác dụng, mà cùng lúc đó, phía trên thức hải giăng đầy mây đen, hắc khí cuồn cuộn áp xuống, dĩ nhiên là một bộ dạng sát khí cường đại hung hiểm muôn phần.

Bên ngoài thức hải, chung quanh khuôn mặt Hàn Lập xuất hiện lưu quang dị sắc, các màu hư ảnh Chân Linh hiển hiện càng nhanh hơn, cơ bắp trên thân bắt đầu không tự chủ được phồng lên, trên cánh tay hiện lên kim lân muốn hoá thành Sơn Nhạc Cự Viên, trước ngực lại lượn lờ áo giáp thanh quang Huyền Quy, sau lưng càng có ngũ thải quang mang thoáng hiện, gần như muốn sinh ra đuôi dài Khổng Tước...

Liễu Kỳ lão tổ thấy thế, rốt cuộc thần sắc có chút thay đổi.

Với phán đoán của một Đạo Tổ như lão, bây giờ Hàn Lập đã nỏ mạnh hết đà, bất luận nhục thân hay là thần hồn, cơ hồ đã đến biên giới chuẩn bị sụp đổ rồi.

Lão lo lắng nếu tình thế lại tùy ý phát triển tiếp như thế, gia hoả nắm giữ Thiên Hồ Hóa Huyết Đao này chẳng những mất đi thần trí, mà cũng có khả năng bạo thể mà chết, thậm chí hai khả năng trên cũng có thể đồng thời xảy ra.

Nếu như vậy, cơ hội mượn tay hắn thoát khỏi giam cầm cũng triệt để biến mất.

Trong lúc lão hồ ly do dự có nên để bốn tòa Lôi Trì đồng thời hàng phạt, cưỡng ép kéo Hàn Lập ra rồi nghĩ biện pháp khác trợ giúp lão thoát khốn, trên thân Hàn Lập lại đột nhiên nổi lên ba động khác thường.

Trong thức hải hắn, một tiểu nhân Nguyên Anh màu vàng đang nhắm mắt ngồi xếp bằng như người tu luyện, đột nhiên nó kết một cái pháp quyết cổ quái.

Không thấy tiểu nhân Nguyên Anh mở miệng, nhưng lại có từng đợt thanh âm ngâm tụng rất nhỏ vang lên quanh quẩn trong thức hải, âm thanh này có lực lượng xuyên thấu vô cùng, tuy sóng gió trong thức hải vẫn cuồng bạo như cũ nhưng không thể che lấp hết.

Nội dung thanh âm kia chính là khẩu quyết Luyện Thần Thuật tầng thứ năm.

Mỗi chữ mỗi tiếng mỗi câu, lúc mới bắt đầu cực kỳ chậm chạp, tựa hồ cũng không có bao nhiêu lực lượng, nhưng theo ngữ điệu càng lúc càng nhanh, thanh âm càng ngày càng dồn dập, thanh âm này tựa như tràn đầy ma lực, bắt đầu chấn động lên từng trận sóng âm.

Chính Hàn Lập cũng không biết là gì, trong lúc hung hiểm nghìn cân treo sợi tóc, lúc trước hắn tu luyện tầng thứ năm Luyện Thần Thuật gặp bình

cảnh, giờ lại như nước chảy thành sông đã phá vỡ, từng cỗ lực lượng thần thức cường đại hiện ra các nơi trong thức hải, bắt đầu trấn áp cỗ bạo động trong thức hải kia.

Những sát khí xâm nhập trong thức hải hắn cũng bị cỗ lực lượng mới sinh ra này bức lui từng điểm, không tiếp tục bị ăn mòn nữa.

Thời gian dần qua, huyết sắc trong mắt Hàn Lập bắt đầu biến mất, mưa to gió lớn trong thức hải dần dần ngừng lại, thần trí cũng theo đó dần dần khôi phục thanh minh.

Không biết qua bao lâu, trong miệng hắn phun ra một ngụm trọc khí, Tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển một chút, thu liễm huyết mạch Chân Linh và các dị tượng bên ngoài vào, cơ thể không tự chủ được cảm thấy một hồi hư thoát.

Bất quá lúc này sát suy bộc phát, cuối cùng đã bị hắn tạm thời trấn áp.

Liễu Kỳ lão tổ vốn đang còn đắn đo suy nghĩ, thấy vậy, lúc đầu hơi ngẩn ra, tiếp đó thần sắc khẽ động, có chút động dung cùng khiếp sợ.

------oOo------

Chương 759: Chém xích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trãi qua ước chừng một nén nhang, cả ba người Hàn Lập đều đã dần dần bắt đầu quen với cơn đau đớn từ lôi điện màu xanh mang đến, rồi lại phát hiện sát khí màu đen trong khiếu huyệt trên người đã không còn dày đặc như lúc đầu nữa, hơn nữa tốc độ tẩy sát rõ là chậm rất nhiều.

Đối với tình huống này, Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không không khỏi âm thầm thở nhẹ ra.

Trái lại Hàn Lập đối với chuyện này lại lo lắng, sắc mặt cũng trở nên có chút ngưng trọng.

Bởi vì đây không phải là dấu hiệu sát khí trong cơ thể hắn đã thanh trừ hoàn toàn, mà là hiệu quả tẩy sát của lôi trì màu xanh đã yếu lại.

"Không sai biệt lắm, tình hình của mỗi tòa lôi trì mỗi khác, mức độ thanh trừ sát khí cũng có chỗ khác biệt. Xem ra tòa lôi trì màu xanh này cũng chỉ có thể giúp các ngươi đến đây, nếu mà tiếp tục, cũng chỉ làm cho nhục thể các ngươi tổn thương mà thôi, chứ không có hiệu quả gì." Vừa đúng lúc đó âm thanh Liễu Kỳ vang lên.

"Không phải trước đó tiền bối đã nói, chúng ta tắm trong tòa lôi trì màu xanh này, là có thể tẩy sát hoàn toàn sao?" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Ai mà biết hai tên Kim Tiên nhỏ bé các ngươi, thế mà sát khí ẩn chứa trong người lại nhiều như thế? Trên đoạn đường tu hành của các ngươi, chỉ sợ vong hồn chết dưới tay các ngươi đếm không hết nhỉ." Liễu Kỳ lão tổ nhếch miệng nói.

Trong lòng Hàn Lập biết lão không nói ngoa, thế là thân hình hắn liền nhảy lên trên rồi bay ra ngoài.

Nhưng mà, thân hình hắn vừa lên, thì lôi điện dưới người liền theo đuôi bay theo, rồi như một mảnh lưới lôi điện bao phủ cả người hắn, gắt gao cuốn lấy hắn, mạnh mẽ kéo một cái, liền lại lần nữa lôi hắn trở lại bên trong Lôi Trì.

Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không cũng thử một lần, nhưng cũng đều giống như nhau, tuy vậy so với Hàn Lập tựa hồ còn tốt hơn một chút.

Sát khí trên mấy người bọn hắn vẫn chưa thanh trừ sạch sẽ, hiển nhiên lôi điện trong lôi trì vẫn theo bản năng mà tiếp tục công kích, khiến cho bọn hắn không thoát thân ra được.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Chân Ngôn Bảo Luân trong người mau chóng nghịch chuyển, thân hình như một đạo lôi điện màu vàng, bất ngờ bắn ra, còn một bên, Thạch Xuyên Không cũng vận dụng bí thuật không gian từ đó mà đào thoát ra.

Về Hồ Tam bởi vì nguyên nhân nhục thể hơi yếu, cũng là người thụ thượng nặng nhất trong ba người, thế là y liền dựa vào tu vi Thái Ất Ngọc Tiên, cuối cùng cũng thoát ra ngoài.

Sau khi ba người vừa hạ xuống đất, chợt thân hình cả ba đều lảo đảo một cái, thế là cả ba rối rít lần lượt khoanh chân ngồi xuống.

Cả người Hồ Tam cháy đen một mảnh, khắp nơi trên người đều nứt toác ra lộ ra vết máu, còn trên mặt thì lại nở ra nụ cười vui mừng.

Y lật tay lấy ra một viên đan dược Thái Ất cảnh tỏa ra mùi thơm lan tỏa bốn phía, rồi ném vào bên trong miệng một cái, y liền nuốt xuống.

Theo dược lực tan ra, vết máu trên người bốc lên từng tia từng tia khí trắng, vậy mà lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy mà khép lại.

Kế bên cạnh, sắc mặt Thạch Xuyên Không như thường, nhưng trong mắt

cũng lộ vẻ vui mừng, cũng đồng dạng lấy ra một viên đan dược rồi nuốt xuống, quanh ngươi cũng tuôn ra mảnh lớn sương mù màu đen, bao phủ cả người y vào bên trong.

Còn Hàn Lập, quần áo trên người thì lại trở nên rách rưới, làn da đỏ hồng trên người đến hơn nửa ngày cũng không có biến mất, Đề Hồn đi tới bên cạnh hắn muốn hỏi thăm, hắn cũng chỉ lắc đầu, ra hiệu là mình không sao cả.

Hắn không có lập tức phục dụng đan dược, mà nhắm mắt điều tức một lát, rồi cẩn thận vận chuyển công pháp tầng thứ năm Luyện Thần Thuật lại một lần, phát hiện bình cảnh lúc trước đã thật sự đột phá rồi, chỉ cần ngày sau chăm chỉ tu luyện, là không bao lâu liền có thể đại thành.

Sau đó, hắn cũng nuốt mấy viên đan dược xuống, rồi im lặng luyện hóa dược lực.

Thời gian trôi qua ước chừng nửa nén hương, bọn người Hàn Lập đang điều tức chợt bị Liễu Kỳ lão tổ đánh thức.

"Không phải là lão phu không cho các ngươi khôi phục, vì thời gian cấp bách. Các ngươi đã lén xông vào cấm địa Cửu U Tộc, tuy là nhờ có tam vực hội minh gì đó mà Âm Thừa Toàn mới không thể thoát thân ra được, thế nhưng khó mà đám bảo là lão không phái người khác chạy đến đây, đến lúc đó các ngươi muốn tiếp tục tẩy sát hoàn toàn cũng khó khăn nữa." Ánh mắt lão tổ Liễu Kỳ đảo qua ba người, mở miệng nói ra.

"Không sai, tuy là bây giờ không có động tĩnh gì, nhưng thời gian của chúng ta quả thật là không còn nhiều." Hàn Lập nhẹ gật đầu nói ra.

"Tam Tỉnh đã là tu vi Thái Ất cảnh ngược lại không nói, nhưng còn hai người các ngươi thì khác, sát khí còn thừa trong cơ thể các ngươi, đều chiếm giữ sâu bên trong Tiên Khiếu, chỉ có tiến vào trong lôi trì màu tím phát ra uy lục thật mạnh mới có thể tẩy được, cái này cũng cần tốn không ít thời gian, cho nên hãy nắm chặt thời gian mà tiếp tục đi." Ánh mắt lão tổ Liễu Kỳ rơi vào trên người Hàn Lập, nói ra.

"Đừng vội, dựa theo ước định trước đó, sau khi trừ bỏ sát khí, liền giúp tiền bối thoát khốn, tuy vậy mặc dù hiện giờ chưa có hoàn toàn thanh trừ hết sát khí, nhưng hẳn là cũng đủ để giúp tiền bối chém đứt một sợi xiềng xích, lấy đó mà làm thành ý." Hàn Lập tự nhiên minh bạch ý tứ trong ánh mắt của lão, lập tức nói ra.

"Đã như vậy, thì làm phiền vậy." Trong mắt lão tổ Liễu Kỳ lóe lên vẻ hài lòng, nhẹ gật đầu, nói ra.

Đối với chuyện này, Thạch Xuyên Không cũng không có dị nghị gì, còn Hồ Tam thì càng mừng rỡ vô cùng.

"Chỉ cần bốn người chúng ta toàn lực thúc giục Huyết Đạo, là có thể sao?" Hàn Lập lật tay một cái, từ trong lòng bàn tay hiện ra một thanh trường đao phong cách cổ xưa, mở miệng hỏi.

Ánh mắt lão tổ Liễu Kỳ đảo qua thanh trường đao trong tay Hàn Lập, chợt đáy mắt lóe lên một vòng dị sắc không dể dàng thấy được.

"Thúc giục Tiên Khí tam phẩm phát huy hết toàn bộ uy lực, cần một lượng Tiên Linh Lực cực kỳ to lớn, hy vọng lát nữa các ngươi đừng có giữ lại, nếu mà sợi xích không đứt, có khả năng Lôi Ngao Chi Liên sẽ đưa tới cắn trả mạnh mẽ vô cùng, đến lúc đó không chỉ lão phu gặp phải khổ sở cực lớn, mà đến các ngươi cũng có thể sẽ bị thương nặng" Lão tổ Liễu Kỳ ngưng trọng nói ra.

"Con sẽ toàn lực ứng phó." Hồ Tam chắp tay nói ra.

"Tiền bối yên tâm, lợi ích đôi bên, văn bối sẽ không phạm sai lầm." Thạch Xuyên Không cũng mở miệng nói.

Hàn Lập không nói gì, chỉ là quay đầu nhìn về phía Đề Hồn, rồi nhẹ gật đầu.

Sau khi bốn người vừa điều tức xong, tay Hàn Lập cầm trường đao, đi tới phía trước, ba người còn lại thì đứng phía sau hắn.

"Thạch đạo hữu..." Trong tay hắn nhấc Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cao lên trên, cả hai tay nắm chặt chuôi đao, không có sốt ruột thúc giục, mà lấy tâm niệm liên hệ với Thạch Kinh Hầu.

Chờ trong chốc lát, Thạch Kinh Hầu cũng như cũ giống như là đang rơi vào trạng thái ngủ say vậy, cũng không có đáp lại.

"Thạch đạo hữu, ta biết ngươi cùng với Liễu Kỳ lão tổ này có liên quan đến, nhưng bất kể như thế nào, hy vọng ngươi có thể giúp ta một tay để vượt qua cửa ải này." Hàn Lập lấy tâm thần liên hệ nói ra.

Như cũ vẫn yên tĩnh hoàn toàn, không có đáp lại chút nào.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không nói nữa, hai tay liền nắm chặt Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, trên người phát ra ánh sáng, một thân Tiên Linh Lực cũng bắt đầu thuận theo kinh mạch trong cơ thể, liên tục không ngừng rót vào trường đao trong tay.

Trên thân đao lóe lên ánh sáng màu đỏ, tất cả đường vân trên thân đao cũng bắt đầu tỏa ra ánh sáng, một cỗ khí tức Huyết Sát từ trên thân đao phát ra xung quanh.

Mấy người Hồ Tam thấy vậy, liền rối rít nhắc chưởng lên, đẩy ra phía trước người, Tiên Linh Lực trong người cũng nổi lên rồi tuôn ra, hòa vào trong cơ thể của Hàn Lập, rồi mượn nhờ hai tay của hắn, mà tụ vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

"Ô..ô..n...g..."

Một trận âm thanh thật nhỏ từ trên thân đao truyền ra, hai tay Hàn Lập nắm chặt trường đao cũng không ngừng rung động, từ đó tỏa ra từng tầng đao ảnh sáng ngời màu đỏ như máu, rồi chồng chất thành ngàn vạn tầng.

Khí tức phát ra từ trên thân đao, cũng liên tục dâng cao, rất nhanh liền đạt đến mức độ chưa từng thấy trước đó.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cũng không nhịn được mà cũng run theo, chỉ

cảm thẩy huyết khí trong người tựa hồ cũng nhận ảnh hưởng khí tức của thân đao, như là có cảm giác máu huyết sôi trào cổ quái vậy.

"Khí tức của thanh đao rất đặc biệt, xem ra là có hiệu quả kích phát khí huyết, có thể tăng chiến lực thật lớn cho người sử dụng, các ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ra tay hết sức là đủ rồi." Lúc này, lão tổ Liễu Kỳ mở miệng nhắc nhở.

Hàn Lập âm thầm kiểm tra một chút, liền phát hiện trong người quả nhiên là không có dị dạng gì, vì vậy mới bắt đầu toàn lực rót Tiên Linh Lực vào trong đao.

Tiên Linh Lực không ngừng nhập vào trong, huyết quang trên thân đao càng phát ra rực rỡ, trong mắt của hai cái đầu Hồ Ly ở hai bên chuôi đao cũng sáng lên ánh sáng huyết sắc màu đỏ, làm cho người có cảm giác là cả thân đao đã hoàn toàn biến đổi.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, trong miệng quát to một tiếng, sải chân bước về phía trước, liền tung đao chém xuống.

Trong tích tắc, vô số đạo ánh đao màu máu cực lớn, thuận theo từ hư không tầng tầng chém xuống, một đao tiếp đến một đao chém xuống sợi xiềng xích màu xanh.

"Tranh, tranh, tranh..."

Từng đạo nối tiếp từng đạo, từ đó phát ra âm thanh sắc bén, làm sợi xiềng xích màu xanh chấn động dử dội, phù văn màu xanh khắc trên sợi xích, chợt nổ tung giống như ánh mặt trời.

"Ầm ầm"

Lôi trì màu xanh cũng lập tức như bị vỡ nồi, cũng từ đó mà tất cả lôi quang phun trào lên, hóa thành một đạo lôi điện hình tròn thật lớn, thuận theo sợi xiềng xích màu xanh bắn nhanh ra, lao thẳng đến Liễu Kỳ lão tổ.

Nhưng mà, điện quang hình tròn vừa tới chỗ ánh đao màu máu đang chém

xuống, liền bị ánh đao chặn lại, hai đạo ánh sáng xanh đỏ vì vậy mà va chạm dử dội, làm cả hai đều giằng co với nhau.

"Nhanh, chặt đứt nó!" Liễu Kỳ lão tổ quát to một tiếng.

Mấy người Hàn Lập chỉ cảm thấy quanh người chấn động dử dội, Tiên Linh Lực trong người giống như mất đi khống chế, điên cuồng tuôn ra, liên tục không ngừng nhập vào bên trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Chỉ thấy huyết quang trên thân đao lại tăng vọt lần nữa, ngưng ra đao ảnh huyết sắc, giống như sức mạnh của vạn quân, liền chém xuống lôi điện hình tròn.

Sắc mặt của mấy người Hàn Lập đều biến đổi, trong lòng không khỏi nổi lên sợ hãi, nếu mà theo tốc độ như vậy mà kéo dài, chỉ sợ chưa kịp chém đứt xiềng xích, là một thân Tiên Linh Lực của bọn hắn đã bị cướp sạch không còn rồi.

Đúng lúc đó, chợt đầu hồ ly trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao tỏa ra hào quang, bắt ngờ nổi lên một đạo hồ ảnh màu máu thật lớn, rồi bỗng nhiên hiện ra ở trong hư không, làm hình dạng như bổ nhào xuống, nhập vào trong đao ảnh huyết sắc.

Đao ảnh huyết sắc liền phát ra một tiếng hú, tựa như từ hư hóa biến thành thực chất hóa thành một trường đao huyết sắc óng ánh, chém mạnh xuống một cái.

Một tiếng "Oanh" vang thật lớn!

Bất ngờ lôi điện hình tròn nổ tung, vô số điện quang màu xanh như hai đóa pháo hoa chói mắt, bắn ra hai bên, còn đường huyết quang ở giữa chợt lóe lên, rồi chém xuống xiềng xích màu xanh phát ra tiếng đứt gãy.

"Xoảng xoảng..."

Một trận âm thanh xiềng xích rơi xuống đất vang lên, còn điện quang màu xanh thì lui về lôi trì, dung nhập vào trong đó.

"Xong rồi!" Vẻ mặt Hồ Tam lộ vẻ vui mừng, kêu lên.

Hàn Lập thì chau mày rồi thu lại trường đao, cẩn thận quan sát trường đao, hắn có chút không rõ, vì sao mà ngay đúng thời khắc sống còn thì Thạch Kinh Hầu lại muốn ra tay tương trợ hắn chứ?

"Sao vậy, chủ nhân?" Đề Hồn đi tới bên cạnh người Hàn Lập,thấp giọng hỏi.

"Không có gì, thương thế ngươi khôi phục như thế nào rồi? Vừa rồi có ảnh hưởng đến không?" Hàn Lập thu lại Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, hỏi.

"Không có..." Đề Hồn lắc đầu.

"Khà Khà! Tốt, rất tốt!"

Lão tổ Liễu Kỳ nâng đầu lên, không còn hình dáng lười biếng nằm rạp xuống như trước nữa, mà nhìn đoạn xiềng xích màu xanh từ trên người rớt xuống, phát ra từng đợt cười thoải mái thật to, làm cả toàn bộ đại sảnh trở nên có chút chấn động.

"Đa tạ chư vị, các ngươi hãy mau điều tức Tiên Linh Lực đi, rồi lại tiếp tục tẩy sát..." Cười xong, lão mới mở miệng, từ từ nói ra.

------oOo------

Chương 760: Thần niệm phân thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tu La thành.

Tại hội trường Trụy Hồ khu, đại hội Tam Vực Hội Minh vẫn đang tiếp tục tiến hành.

Bởi vì biến cố lúc trước, các đại vực chủ ít có người mở miệng nói chuyện, bầu không khí trong hội trường có chút trầm lặng.

Âm Thừa Toàn với tư cách chủ nhà, tuy giờ phút này trong lòng phiền muộn vô cùng, nhưng vẫn phải ứng phó tình cảnh ở trên.

Trên mặt gã cố nặn ra vẻ tươi cười, đang muốn mở miệng nói gì đó.

Vào thời khắc này, giới chỉ màu xám đeo trên ngón út tay trái gã chợt xiết chặt.

Trên mặt nhẫn minh khắc bốn đạo hoành văn màu xanh, tím, bạc, kim, chợt đạo hoành văn màu xanh từ từ mờ đi, biến thành màu xám.

Vẻ tươi cười trên mặt Âm Thừa Toàn trong nháy mắt ngưng kết lại, trên trán loé lên gân xanh, bất quá lập tức biến mất.

Thần sắc biến hoá trên mặt gã mặc dù chỉ trong chớp mắt, nhưng mọi người tại đây tu vi bực nào, hầu như đều nhìn thấy, trong lòng khẽ động.

"Âm vực chủ, thoạt nhìn khí sắc ngươi tựa hồ không tốt lắm, chẳng lẽ những ngày qua vất vả quá độ." Đuôi lông mày Hoàng Phủ Ngọc nhảy lên,

mở miệng hỏi.

"Không có gì, đại hội đã đi đến lúc này, cuối cùng có chút thành quả, cũng không uổng phí chư vị từ vạn dặm xa xôi chạy đến nơi này." Âm Thừa Toàn nói ra nhàn nhạt.

"Âm vực chủ nói quá lời, đại hội lần này mang ý nghĩa trọng đại, liên quan đến tiền đồ hưng suy trong tương lai của Hôi giới chúng ta, tất cả chư vị đang ngồi ở đây đều là chủ sự của vực mình, tới đây vốn là bổn phận của mỗi người." Tiêu Bất Dạ vừa cười vừa nói.

"Đúng rồi, sự tình bên trong Tẩy Hồn khu bên kia đã có kết quả chưa? Không bằng nói cho mọi người chúng ta nghe một chút." Hoàng Phủ Ngọc chuyển chủ đề, hỏi.

"Bên trong Tẩy Hồn khu xảy ra biến cố nho nhỏ, cũng không nhọc Hoàng Phủ Cung chủ quan tâm, chúng ta còn phải tiếp tục tổ chức đại hội. Hôm nay là ngày biểu quyết đầu tiên, đã thương thảo vài ngày trước, tin rằng các vị đang ngồi tại đây đều đã có quyết định, kế tiếp chư vị cứ biểu quyết thoải mái đi." Sắc mặt Âm Thừa Toàn đã khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt nói ra.

Ánh mắt Hoàng Phủ Ngọc chớp lên, quay đầu nhìn thoáng qua Tiêu Bất Dạ.

Tiêu Bất Dạ cũng nhìn lại, hai người trao đổi ánh mắt một chút, trong mắt đều hiện lên một tia dị sắc.

Mà Âm Thừa Toàn vừa dứt lời, một khối ngọc bội màu xám dưới vạt áo bên hông lão chợt im lặng vỡ vụn ra.

...

Trong một toà đại sảnh rộng lớn bên trong một chỗ Tu La thành.

Nơi này thoạt nhìn là một nơi để tiếp khách, trong sảnh bố trí một cái bàn và ít đồ dùng cổ kính trang nhã, thoạt nhìn thoải mái dễ chịu.

Chung quanh đại sảnh chớp động một tầng sương mù hôi quang, hình thành

một quang mạc màu xám, bao phủ cả đại sảnh vào trong.

Tại trung tâm sảnh, có hai thân ảnh ngồi đối diện nhau, một người trong đó là một lão giả râu tóc trắng trên tám mươi tuổi, chính là Đạo Tổ Thiên Đình Phùng Thanh Thủy, lão đang cúi đầu thưởng thức trà.

Một người khác trong bộ hôi sam, môi dày mặt lạnh, nhìn qua rõ ràng là một gã Âm Thừa Toàn khác.

Bất quá thân hình Âm Thừa Toàn có chút phiêu đãng, giống như một đám khói xanh, tựa hồ không phải là thực thể.

Ngay lúc đó, trên thân Âm Thừa Toàn loé lên hôi quang, thần sắc đột nhiên trở nên âm trầm vô cùng, như là mây đen kéo đến trước bão tố.

"âm đ*o hữu, đã xảy ra biến cố gì sao? Phùng mỗ ngồi ở đây uống trà cũng quá lãng phí thời gian đi, nếu ngươi có gì khó khăn, Phùng mỗ nguyện ý xuất thủ tương trợ. Thực lực thần niệm phân thân này của ngươi có hạn, chưa hẳn có thể tạo ra tác dụng gì." Ánh mắt Phùng Thanh Thủy chớp lên, đặt chén trà trong tay xuống, chậm rãi nói ra.

"Đa tạ Phùng đạo hữu quan tâm, bất quá tình huống hiện tại còn trong phạm vi khống chế của ta, cũng không nhọc Phùng đạo hữu phí tâm, cứ an tâm ở đây thưởng thức trà là được." Âm Thừa Toàn nói như thế.

"âm đ*o hữu, chúng ta chính là minh hữu cùng chung lợi ích, các hạ hà tất đề phòng sâm nghiêm với ta như thế." Lông mi trắng của Phùng Thanh Thủy nhíu một cái, hơi bất mãn nói ra.

"Thời điểm cần các hạ giúp, ta sẽ mở miệng, trước đó, kính xin các hạ tiếp tục ở lại đây tĩnh toạ thưởng thức trà là được." Âm Thừa Toàn hừ một tiếng, nói nhàn nhạt một câu, thân hình nhoáng một cái liền tiêu thất trong hư không.

Quang mạc màu xám chung quanh đại sảnh hơi ba động, đột nhiên dày thêm gấp mấy lần.

Phùng Thanh Thủy thấy cảnh này, mặt lộ một tia cười lạnh, lần nữa bưng chén trà lên, trong mắt lại hiện lên vẻ trầm ngâm.

...

Bên trong Tẩy Sát Trì, đám người Hàn Lập trợ giúp Liễu Kỳ lão tổ chặt đứt một dây xích, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, nhao nhao lật tay lấy ra các loại đan dược khôi phục ăn vào, mỗi người tự lấy ra Tiên Nguyên thạch tiến hành khôi phục.

Tại trung tâm lôi trì, trên thập tự giá khổng lồ, lúc này Liễu Kỳ lão tổ đã khép hai mắt lại, một tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, tựa hồ đang chuẩn bị làm cái gì đó.

Từ lúc lôi xích màu xanh bị chặt đứt, khí tức trên thân lão toả ra càng thêm mạnh mẽ.

Nhưng ngay lúc này, hai mắt lão bỗng nhiên mở ra, nhìn lại một chỗ trên vách tường.

Chỉ thấy chỗ đó có hơn trăm khối Tinh Thạch màu trắng vốn bóng loáng không dấu vết, đột nhiên mặt ngoài nổi lên một tầng u quang, tiếp đó mặt ngoài hiện ra từng vòng phù văn, nhanh chóng xoay tròn, tiếp đó một thân ảnh tối tăm mờ mịt dần dần hiển hiện ra, thoạt nhìn có chút vặn vẹo, cũng không phải là thực thể.

Thần sắc đám người Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi, đều đứng lên.

"Sư tôn!"

Thân thể Đề Hồn run lên, nhìn bóng người màu xám trên không trung, trong mắt hiện lên một tia cực kỳ phức tạp, trong miệng kinh hô một tiếng.

"Đề Hồn, ngươi nói đây là Cửu U vực chủ Âm Thừa Toàn?" Trong lòng Hàn Lập rùng mình, thấp giọng hỏi.

Không chờ Đề Hồn trả lời, thân ảnh màu xám kia bỗng nhiên quay đầu nhìn

sang đám người Hàn Lập.

Hàn Lập liền cảm thấy trước mắt đột nhiên tối đen, trong đầu một cỗ man lực vô hình phá không kéo tới, Ngự Phong Trấn Thần Phù biến thành toà tuyết phong nguy nga chấn động kịch liệt, sau đó tan vỡ ầm ầm.

Hắn cảm thấy thần hồn trong đầu chấn động không ngớt, đầu váng mắt hoa, hầu như muốn ngất đi.

"Luyện Thần Thuật!" Hàn Lập hoảng sợ, trong lòng hét lớn một tiếng, lập tức vận khởi Luyện Thần Thuật.

Lực lượng thần thức trong đầu vận chuyển lên, trấn áp thần hồn rung động lắc lư.

May mắn Luyện Thần Thuật của hắn vừa mới tiến triển, hầu như đạt đến tầng thứ năm đại thành, từng cỗ lực lượng thần thức khổng lồ bao trùm tầng tầng lớp lớp thần hồn, kiệt lực trấn áp, rốt cuộc miễn cưỡng ổn định lại.

Cùng lúc đó, trước người hắn chớp động tinh quang, từng sợi thần niệm xiềng xích hiển hiện ra, đan vào thành một cái lưới lớn, chống lại cổ man lực vô hình này.

Bất quá cổ man lực vô hình này thực sự quá lợi hại, xung động thuận theo lưới lớn thần niệm xiềng xích truyền đến trong đầu của hắn.

Trong đầu Hàn Lập rung động lắc lư, toàn bộ cơ thể loạng choạng lui về phía sau, vậy mà thân thể không đứng vững được.

Bên kia, thân thể Thạch Xuyên Không cũng run lên mãnh liệt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Gã khẽ quát một tiếng, đỉnh đầu loé lên ngân quang, một tiểu khoá màu bạc lăng không hiện ra, nở rộ từng vầng sáng màu bạc chói mắt, bảo vệ đầu của gã, đồng thời thân hình bay ngược ra đằng sau.

Bất quá tiểu khoá màu bạc run lên kịch liệt, thân khoá liền "Rặc rặc" một

tiếng, hiện ra một vết rạn, ngân quang tản mát ra nhanh chóng ảm đạm xuống.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không lần nữa biến đổi, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, lóe lên chui vào trong tiểu khoá màu bạc, đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe.

Tiểu khoá màu bạc tản mát ra quang mang thoáng sáng ngời, miễn cưỡng tiếp tục bảo vệ đầu của gã, nhưng chớp động kịch liệt, tùy thời có khả năng bị dập tắt.

Trong ba người thì Hồ Tam phản ứng nhanh nhất, Âm Thừa Toàn vừa nhìn qua, thần sắc y lập tức cuồng biến, thân hình bắn ngược lui sau, đồng thời hai tay nhanh chóng huy động.

Lần lượt từng cái phù lục màu trắng từ trong tay bay ra, lóe lên hóa thành tầng tầng quang mạc màu trắng hơi mờ, ngăn cản trước người y.

Trong nháy mắt, y liền ném ra hơn mười cái phù lục, hóa thành hơn mười tầng quang mạc.

Chỉ là quang mạc màu trắng vừa mới hình thành, liền bị đả kích hủy diệt, hơn mười tầng quang mạc lập tức vỡ vụn ra từng khúc.

Khoé mắt Hồ Tam run rẩy, hai tay không ngừng huy động liên tục, từng đạo phù lục màu trắng từ trong tay y bay ra, trong nháy mắt lại bay ra hơn mười cái.

Từng vòng quang mạc màu trắng hiển hiện liên tiếp trước người y, nhưng lần nữa bị một cỗ man lực vô hình đánh nát, hơn nữa lần này tốc độ quang mạc vỡ vụn nhanh hơn, dường như sóng dữ quét qua, hơn mười tầng quang mạc trong nháy mắt bạo liệt ra.

Sắc mặt Hồ Tam trắng bệch, thân hình bắn ngược ra sau nhanh hơn.

Trong bốn người, chỉ có Đề Hồn không bị công kích, thần sắc phức tạp đứng ở một bên.

"Hặc hặc, Âm Thừa Toàn! Ngươi lại phái một cỗ thần niệm phân thân tới, chỉ tiếc là đã muộn một bước." Vào thời khắc này, thanh âm Liễu Kỳ lão tổ cười to từ bên cạnh truyền đến.

Một cỗ tiếng gầm cuồn cuộn cuốn tới, hầu như ngưng tụ thành thực chất, ngăn ở trước mặt ba người Hàn Lập.

Một tiếng nổ mạnh ầm vang!

Hư không trước ba người Hàn Lập đột nhiên run lên, từng vết nứt không gian lăng không hiện ra, như mạng nhện lan tràn ra chung quanh.

Toàn bộ đại sảnh đung đưa giống như địa chấn, bốn phía vách tường hiện ra từng vết rạn.

Áp lực ngập trời mà ba người Hàn Lập chịu đựng lập tức buông lỏng, liền lui lại mấy bước, rồi mới miễn cưỡng đứng vững thân thể, trong mắt đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Chỗ mi tâm Liễu Kỳ lão tổ đại phóng tinh quang, chớp động trên không trung cuồn cuộn, ngưng tụ thành một nam tử trung niên mặc cẩm bào xám trắng, eo buộc dây thắt lưng lông cáo.

Người này đứng chắp tay trước ba người Hàn Lập, làm cho người ta cảm giác một loại uy thế khinh thường thiên địa.

"Âm Thừa Toàn, nếu chân thân ngươi tới đây, ta hiện tại chưa thoát khốn, có lẽ còn kiêng kị một chút, bất quá ngươi chỉ phái tới một cỗ thần niệm phân thân, ở trước mặt ta lại dám đả thương người, không khỏi quá mức khinh thường a." Trung niên nam tử cười lạnh nói.

Sắc mặt Âm Thừa Toàn hơi trầm xuống, cũng không lập tức động thủ, dời ánh mắt nhìn về phía Đề Hồn một bên.

"Lạc nhi, ngươi thật to gan, vậy mà dám mang những người này tiến vào Tẩy Hồn khu, không chỉ thả ra Thái Cổ Hỗn Hầu, lại còn thả ra tên Liễu Kỳ

này, ngươi có biết những chuyện này sẽ gây tổn thương lớn đến Cửu U tộc không?" Âm Thừa Toàn trầm giọng khiển trách.

"Sư tôn... Đệ tử bất tài, đệ tử chỉ muốn dẫn hắn đến Tẩy Sát Trì tẩy thoát sát khí trong cơ thể, cũng không có ý muốn gia hại Cửu U tộc. Hắn cũng giống như vậy, chỉ là muốn tẩy đi sát khí, cũng không có ý đối địch với Cửu U tộc." Đề Hồn nghe vậy thân thể mềm mại run lên, nhìn Hàn Lập một cái, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

"Ngươi chính là chủ nhân trước kia của Lạc nhi? Hừ, chỉ là một Kim Tiên, lá gan cũng không nhỏ. Bất quá nhìn tình cảm của Lạc nhi, ta có thể không truy cứu lỗi ngươi tự tiện xông vào Tu La thành, ngươi đi đi." Âm Thừa Toàn quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, đột nhiên bấm niệm pháp quyết vung lên.

Cấm chế trên cửa đá đại sảnh trước mặt loé lên quang mang, "Ầm ầm" một tiếng, lập tức từ từ mở ra, vậy mà thật sự gã muốn thả Hàn Lập ly khai.

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc lộ ra một tia trầm ngâm, tựa hồ có chút động tâm.

------oOo------

Chương 761: Tình thầy trò

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

"Lệ đạo hữu, lão đang muốn chia cách chúng ta, ngàn vạn lần đừng có trúng mưu kế của lão tặc này! Hiện giờ cả Tu La Thành đã giới nghiêm, cho dù bây giờ ngươi có rời đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng sẽ bị bắt lại. Kế hoạch lúc này là chỉ có cách cứu lão tổ ra mà thôi, rồi mượn lực lượng của lão nhân gia người, từ đó mà chúng ta mới có thể chạy thoát được." Hồ Tam vội mở miệng nói ra.

Hàn Lập nhìn Hồ Tam một cái, ánh mắt có chút lây động, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đang tính toán sao? Ngươi cho là có thể được như vậy? Hiện giờ tình hình trong Tu La Thành, chắc hẳn các ngươi cũng đã biết rõ, căn bản là không có khả năng mà đi đuổi bắt các ngươi, trong mắt của ta, mấy tên Kim Tiên các ngươi được coi là cái gì chứ? Nếu ngươi vẫn chưa yên tâm, thì ta sẽ ban cho các ngươi một tấm Cửu U Lệnh." Âm Thừa Toàn từ tốn nói.

Trong lúc lão nói chuyện, lão nhấc một tay lên, ngón tay khẽ động, từ đó bắn ra một đạo ánh sáng màu đen, hạ xuống trước người của Đề Hồn, đó là một tấm lệnh bài một mặt được chế tạo từ kim loại nào đó không biết tên.

Mắt Liễu Kỳ lão tổ thấy vậy, lông mày cũng hơi nhíu lại.

"Chủ nhân, cấm chế cả tòa Tu La Thành này nhìn như rải rác khắp nơi, nhưng kỳ thật tất cả cấm chế đó đều hạch tâm của cả một tòa đại trận siêu cấp, Cửu U Lệnh chính là bảo vật được luyện chế ra để ra vào cái tòa đại trận siêu cấp kia, toàn bộ Cửu U Tộc cũng chỉ có năm tấm. Có vật này, ta có thể nắm chắc mở hơn phân nửa cấm chế trong Tu La Thành ra." Đề Hồn tiếp lấy tấm Cửu U Lệnh, rồi truyền âm về phía Hàn Lập nói ra.

"Lúc trước Lệ mỗ đã tham dự phá hủy cấm chế giam giữ Hỗn Hầu, tình hình ở đây cũng một phần bắt đầu từ ta, vừa rồi các hạ còn muốn giết ta, vậy sao lúc này thái độ lại thay đổi, lại nguyện ý muốn thả ta rời khỏi đây chứ?" Hàn Lập nghe vậy, trong mắt hơi híp, mở miệng hỏi.

"Hừ, nếu là ngày thường, từng người các ngươi đừng hòng còn sống mà thoát khỏi nơi này, tuy nhiên mục đích của ta lúc này chỉ có mỗi Liễu Kỳ. Vừa nãy ngươi có thể ngăn được một kích của sợi phân hồn thần niệm của ta, cũng coi như có chút thực lực, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, cũng là muốn tránh đi biến cố không mong muốn." Âm Thừa Toàn lạnh lùng nói ra.

"Các hạ nói thật là thẳng thắn và thành thật, chẳng qua thật xin lỗi, trước đó ta đã đáp ứng Liễu Kỳ tiền bối, sẽ giúp lão một tay, chỉ có thể từ chối lời đề nghị của các hạ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói.

Hồ Tam nghe vậy, sắc mặt thả lỏng, đôi lông mày của Liễu Kỳ lão tổ cũng giãn ra, chỉ có vẻ mặt của Đề Hồn vẫn còn khẩn trương.

"Tiểu tử, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, nếu như vậy, thì ngươi hãy ở lại đây đi! Lạc nhi, ngươi cũng đã thấy rồi đấy, cũng không phải là vi sư có lòng dạ độc ác, mà là người này muốn tự tìm đường chết. Ngươi rời đi trước đi, miễn cho lúc nửa lại liên lụy đến gần ngươi" Sắc mặt Âm Thừa Toàn lạnh lẽo, hai tay vung lên bấm niện pháp quyết.

Pháp trận cực lớn trên mặt đất bất ngờ tỏa sáng, một tia sáng trắng từ đó tuôn ra ngoài, liền bao phủ cả người Đề Hồn lại, rồi mang nàng bay ra bên ngoài.

Mặt mũi Đề Hồn lo lắng vô cùng, đang muốn nói cái gì đó, chỉ là ánh sáng màu trắng bao vây nàng phát ra uy lực mạnh mẽ, khiến nàng không run lắc được một cái nào, cũng không có một tiếng động nào truyền ra được cả.

Tuy nhiên ngay lúc đó, một đạo bóng xám hiện lên, như lôi điện quấn lấy thân thể Đề Hồn, không ngờ đó là một cái đuôi Hồ Ly.

Mắt Âm Thừa Toàn thấy vậy, đột nhiên biến sắc, thân hình như lôi điện nhào tới, nhoáng một cái liền đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Liễu Kỳ lão tổ,

một quyền nộ kích đánh xuống.

Một quyền của lão đánh ra, trên nắm tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, trong ánh sáng màu xám còn mơ hồ hiện ra một đầu mặt quỷ dữ tợn to bằng cả gian phòng, trong miệng phát ra tiếng kêu "Lập cập" vô cùng chói tai.

Âm thanh này chói tai vô cùng, xuyên thẳng cả thần hồn, tản ra một cỗ khí tức tử vong nồng đậm, giống như ác quỷ địa ngục đang nhe răng cười, làm cho người ta vừa nghe xong có cảm giác như bị kéo xuống địa ngục.

Ba người Hàn Lập, Hồ Tam, Thạch Xuyên Không nghe âm thanh này, thần hồn trong đầu rung động dữ dội, thậm chí có cảm giác như muốn rối loạn.

Hai chân trước của Liễu Kỳ lão tổ vung lên trên mặt đất, từng đạo hào quang màu xám trắng bắn ra, trong nháy mắt hóa thành một lồng ánh sáng màu xám trắng như quả trứng gà, bao phủ cả bọn người Hàn Lập, còn có bao trùm cả bốn tòa lôi trì nữa.

Lồng ánh sáng vừa ra, âm thanh "Lập cập" kì quái liền lập tức giảm nhiều.

Cùng lúc đó, hư ảnh nam tử trung niên kia nhoáng một cái, liền lăng không ngăn cản Âm Thừa Toàn ở bên trên lồng ánh sáng.

"Muốn ra tay với bọn hắn, trước tiên hãy qua cửa ải của ta đã." Nam tử trung niên cười "Hặc hặc" một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, một cỗ tinh quang xám trắng từ trên người lão bay ra, xoay tít một vòng, rồi hóa thành một cây bổng ảnh dài vài chục trượng vừa thô vừa to.

Hư ảnh hai đầu Bổng ảnh quay quanh như rồng như rắn, phát ra một cỗ dao động lực lượng thần hồn vô cùng trầm trọng, rồi nghênh đón về phía nắm đấm của Âm Thừa Toàn.

Một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Giữa không trung bổng ảnh cùng nắm đấm "Ầm ầm" chạm vào nhau, ở giữa cả hai phát cả hào quang chói mắt như mặt trời, chợt từ đó bộc phát ra cỗ ba động thần thức như thực chất, làm cho cả hư không xung quanh vặn

vẹo điên cuồng, rồi vỡ vụn không ngừng giống như một tấm gương.

Lồng ánh sáng xám trắng cũng bị ảnh hưởng đến, cũng rung đông không thôi, phát ra âm thanh nổ tung "đùng đùng", hình thành từng luồng khí hơi nước màu trắng mịt mờ, lan rộng cả bốn phía.

Chẳng qua lồng ánh sáng xám trắng nhìn cực kỳ chắc chắn, cũng không có vỡ nát, mà rất nhanh ổn định lại.

Giữa không trung, sau một kích đó của nam tử trung niên cùng Âm Thừa Toàn, thân thể cả hai đều bị dư chấn, cả hai đều bay ngược về phía sau.

Cả hai giao thủ nhanh như thiểm điện, lúc này cả ba người Hàn Lập mới kịp phản ứng, cùng lúc phát ra tiếng kêu đau đớn, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi.

Ba người nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Liễu Kỳ, ngươi ra tay đối phó một tên tiểu bối, mà không thấy mất thân phận sao!" Âm Thừa Toàn liền ổn định lại thân hình, không có tiếp tục ra tay, mà gầm lên một tiếng.

"Chậc chậc, nghe được lời chính nghĩa phát ra từ miệng của Âm vực chủ, thật đúng là hiếm thấy. Giữa ngươi và ta đã tranh đấu không biết bao nhiêu năm tháng, sớm đã hiểu rõ lẫn nhau, ngươi cho là ta không nhìn thấy ý đồ của ngươi sao?" Liễu Kỳ lão tổ đứng trên mặt đất cười lạnh một tiếng, đuôi hồ ly đang cuốn lấy Đề Hồn hơi xiết lại, ánh sáng màu trắng quanh người Đề Hồn lập tức vang "Rắc rắc" một tiếng, liền vỡ vụn ra.

Đuôi cáo khẽ động, vòng quanh người Đề Hồn, kéo đến gần bên cạnh Liễu Kỳ lão tổ.

Vốn Đề Hồn còn đang ra sức giãy dụa, chợt nghe nói vậy, từ từ ngừng lại.

"Ngươi nói lời này là có ý gì?" Con ngươi Âm Thừa Toàn hơi co lại khó nhận ra, vội nói.

"Tiểu cô nương, bản thể của ngươi chính là Hình Thú sao? Nếu ta đoán không có sai, sau khi Âm Thừa Toàn thu ngươi làm đồ đệ, lão liền dốc lòng hết sức bồi dưỡng ngươi, thậm chí là bắt người các tộc, để giết lấy hồn, cung cấp cho ngươi thôn phệ, tăng cao tu vi, đúng không?" Liễu Kỳ lão tổ lườm Âm Thừa Toàn, trong mắt lóe lên một tia trào phúng, lập tức nhìn Đề Hồn hỏi.

"Không sai, sư tôn đối với ta ân trọng như núi..." Đề Hồn nhìn Âm Thừa Toàn một cái, nói ra.

"Nhưng vậy ngươi có biết vì sao mà sư tôn của ngươi lại sủng ái ngươi như vậy không, vì tăng tu vi của ngươi lên, mà làm bất kể thứ gì? Âm Thừa Toàn là dạng người gì, tin tưởng ngươi cũng không phải là không biết a?" Liễu Kỳ lão tổ không để ý lời nói của Đề Hồn, mà mở miệng nói ra lần nữa.

Sắc mặt Đề Hồn mơ hồ có chút tái nhợt, há hộc miệng, tựa như muốn nói cái gì, nhưng rồi lại không nói gì được.

Những nghi hoặc này, nhiều năm qua nàng đã nhiều lần ý thức được, chẳng qua Âm Thừa Toàn đối với nàng tốt vô cùng, nàng không muốn để sự nghi ngờ này trong lòng, mỗi lần nàng nghĩ đến nó, nàng liền lập tức né tránh nó, bây giờ bị Liễu Kỳ lão tổ đặt câu hỏi ngay trước mặt, cuối cùng muốn tránh cũng tránh không được.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng có chút hơi động.

Kỳ thật ngay khi hắn đến đây, hắn cũng đã được nghe là vị đệ nhất Đạo Tổ Âm Thừa Toàn chấp chưởng Cửu U Vực này, trời sinh tính thích giết chóc, lại giỏi dùng đủ loại thủ đoạn gian trá ép buộc các trung tiểu vực còn lại quy thuận, cho nên ngay cả tu sĩ Đại La cảnh trong Cửu U Tộc cũng phải vừa kính vừa sợ đối với lão, nhìn thế nào cũng không giống như là một lương sư thu một kẻ ngoại tộc làm đồ đệ, rồi bồi dưỡng thành tài.

Chẳng qua là lúc đó tình hình khẩn cấp, mặc dù trong lòng hắn còn có nghi vấn, nhưng cũng không có suy nhiều đến nó, bây giờ xem ra lại là...

Giữa không trung, vẻ mặt Âm Thừa Toàn thản nhiên, nhưng trong mắt lộ ra

một cỗ lạnh lẽo.

"Chuyện người Cửu U Tộc có thể lợi dụng U Hồn Trùng khống chế người khác, chắc hẳn các ngươi cũng đều đã biết. Không thể không nói, thần thông Cửu U Tộc lợi hại dị thường, không chỉ có thể điều khiển khôi lỗi, mà có thể thông qua U Hồn Trung sinh ra cảm ứng kỳ diệu giữa chủ nhân điều khiển khôi lỗi, cũng như là khống chế pháp tắc khôi lỗi hỗ trợ với pháp tắc của chủ nhân, từ đó mà có thể dễ dàng đạt đến cảnh giới pháp tắc dung hợp, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà Cửu U Tộc có thể đứng vững vị trí tam đại bá chủ trong Hôi Giới." Liễu Kỳ lão tổ cười một tiếng, lại đổi câu chuyện, chợt nói đến chuyện khác.

"Liễu Kỳ tiền bối, ngươi nói những chuyện này cùng Đề Hồn có quan hệ như thế nào? Trong lòng Hàn Lập mơ hồ nổi lên một cái ý niệm trong đầu, cũng không dám khẳng định, hỏi.

"Năm đó bởi vì có chút ngoài ý muốn, mà lão phu mới bị trọng thương rồi lưu lạc đến Hôi Giới này, lại bị Âm Thừa Toàn bắt lại, giam giữ tại đây. Sở dĩ Âm Thừa Toàn không có giết ta, chính là coi trọng Thiên Huyễn Pháp Tắc mà ta nắm giữ, còn pháp tắc mà lão tu luyện chính là Quỷ Mị Pháp Tắc, nếu có thể thành công luyện chế ta thành U Hồn khôi lỗi, rồi thi triển hòa hợp pháp tắc cả hai, chắc chắn uy lực sẽ tăng gấp đôi, đến lúc đó cả Hôi Giới chỉ sợ không có người nào là đối thủ của lão cả." Vẻ mặt Liễu Kỳ lão tổ cười lạnh, tiếp tục từ từ nói ra.

Đề Hồn nghe đến đó, tựa hồ nhớ ra cái gì, sắc mặt trắng bệch.

"Chỉ là muốn khống chế được cảnh giới Đạo Tổ của lão phu, thì Âm Thừa Toàn phải cần đến U Hồn Trùng cực kỳ là cao, thần hồn bình thường căn bản là không cách nào luyện thành được, cho nên Âm Thừa Toàn mới bất kể thứ gì cũng phải bồi dưỡng ngươi, Hình Thú chính là thần hồn chi thể cực kỳ cao, lại có dị năng hấp hồn quỷ dị, dùng để luyện chế thành U Hồn Trùng đỉnh cấp là không có thứ gì thích hợp bằng. Tuy nhiên hiện giờ tu vi ngươi còn thấp, hẳn là lão định bồi dưỡng ngươi đạt đến Đại La cảnh, rồi mới ra tay luyện hóa ngươi, đảm bảo không chút sơ hở nào." Liễu Kỳ lão tổ từ từ nói ra.

Đề Hồn nghe những lời này, sắc mặt trắng bệch tột cùng.

Hàn Lập nhìn sắc mặt Đề Hồn lúc này, trong lòng thở dài, chuyện bị người tôn kính nhất tính kế, năm đó hắn cũng đã từng gặp qua, mặc dù đã qua nhiều năm rồi, nhưng lại ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc đời tu luyện sau này của hắn.

"Sư tôn, hắn nói điều đó có phải là sự thật không?" Đề Hồn từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía Âm Thừa Toàn đang đứng trên không trung, mở miệng hỏi.

"Hắc hắc, Lạc nhi, trò chơi lương sư hiếu đồ này, ta chơi rất là vui vẻ, vốn định tiếp tục nữa, xem ra lúc này ngươi cũng đã biết rồi, vậy thì dừng ở đây thôi." Lúc này sắc mặt Âm Thừa Toàn khôi phục lại bình tĩnh, nghe vậy khóe miệng lộ ra nét cười bình thản, làm cho người ta có cảm giác không lạnh mà run vậy.

Thân thể mềm mại Đề Hồn run lên, vẻ hồng hào trên mặt nàng cuối cùng cũng biến mất không còn nữa.

Hàn Lập nhìn Âm Thừa Toàn, con mắt híp lại, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Liễu Kỳ, ngươi vừa nói chúng ta đánh nhau không biết bao nhiêu năm, suy nghĩ cả hai đều khó mà giấu diếm lẫn nhau, tuy nhiên chuyện đó không hoàn toàn đúng, chẳng hạn ngươi có thể đoán được ra là tại sao ta lại phải lẳng lặng nghe ngươi nói xong những chuyện này không?" Âm Thừa Toàn nhìn về phía Liễu Kỳ lão tổ, nụ cười trên mặt không đổi nói ra.

Liễu Kỳ lão tổ khẽ giật mình, bất ngờ liền lập tức nhìn về phía Đề Hồn, dường như là ý thức được cái gì.

Ngay đúng lúc đó, đột nhiên xảy ra dị biến.

------oOo------

Chương 762: Giấc mộng Nam Kha (*)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Phốc" một tiếng vang nhỏ!

Chỉ thấy khối Cửu U lệnh trong tay Đề Hồn chợt lóe lên rồi bạo liệt ra, hóa thành hai đạo hắc khí.

Một đạo hắc khí quay tròn ngưng tụ biến thành một con trùng mơ hồ, thân thể co rụt lại chui vào thân thể Đề Hồn, không thấy tung tích.

Đạo hắc khí còn lại biến thành một thanh chuỷ thủ màu đen, "Vèo" một tiếng bắn ra, hóa thành tàn ảnh liên tiếp, nhanh chóng đâm tới ngực Liễu Kỳ lão tổ đang gần trong gang tấc.

Liễu Kỳ lão tổ cả kinh, bất quá thân thể của lão còn bị khốn trói trên thập tự giá gỗ, không cách nào tránh tránh, chỉ kịp nâng lên một cái chân trước đã thoát khốn, năm ngón chân chớp động hôi quang đột nhiên chụp về phía chủy thủ màu đen.

Nhưng vào lúc này, chủy thủ màu đen đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, giống như một con rắn màu đen linh hoạt vô cùng, uốn éo, cực kỳ trơn trượt chui qua khe hở móng vuốt Hồ ly, đâm vào ngực Liễu Kỳ lão tổ, trong nháy mắt chui vào trong đó.

Phanh!

Ngực Liễu Kỳ lão tổ đột nhiên nổ tung, máu tươi theo vụ bạo tạc bay ra tứ tán, một cái lỗ máu xuất hiện hầu như xuyên qua lồng ngực của lão.

Liễu Kỳ lão tổ "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn xen lẫn nội tạng, thân thể trung niên nam tử cẩm bào giữa không trung cũng theo đó mỏng hơn rất nhiều.

Hết thảy phát sinh với tốc độ ánh sáng, màn hào quang xám trắng bao phủ đám người Hàn Lập chớp động kịch liệt, hào quang tản mát ra liền ảm đạm gấp mấy lần.

Cái đuôi của Liễu Kỳ lão tổ quấn lấy Đề Hồn cũng buông lỏng ra, Đề Hồn rơi bịch trên mặt đất, hai tay bỗng nhiên ôm đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Chỉ thấy trên người nàng cuồn cuộn hắc quang, xuyên thấu qua hắc quang mơ hồ có thể thấy ở vị trí bụng có một đạo trùng ảnh mơ hồ không ngừng nhúc nhích, nó đang thôn phệ nguyên khí trong cơ thể nàng.

Đám người Hàn Lập, Hồ Tam bị biến hoá liên tiếp trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người, nhưng lập tức liền phản ứng.

"Lão tổ!" Hồ Tam phi thân rơi vào bên cạnh Liễu Kỳ lão tổ.

Hàn Lập cũng lướt gấp đến bên cạnh Đề Hồn, đỡ lấy thân thể nàng, thả thần thức quét qua cơ thể nàng, sắc mặt liền trầm xuống.

"Thế nào, tư vị Phệ Tiên Chủy như thế nào?" Âm Thừa Toàn cười ha ha, bỗng nhiên đưa tay bổ ra một chưởng.

Một cự chưởng màu xám hiển hiện ra, trên cự chưởng quấn quanh hôi quang nhè nhẹ giống như sương mù, phủ xuống đầu trung niên nam tử.

Chấn động thần hồn đáng sợ từ trên cự chưởng màu xám tản mát ra, đám người Hàn Lập đang ở trong màn hào quang màu xám trắng chợt hai mắt mơ hồ, hôn mê ngã trên mặt đất.

Trong mắt trung niên nam tử chớp động hào quang, đồng dạng đánh ra một quyền.

Hào quang xám trắng hiện lên chói mắt, một cỗ ánh sáng màu xám trắng bắn ra, cuồn cuộn ngưng tụ, hóa thành một đạo cột sáng màu trắng, chống đỡ cự chưởng màu xám kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, hư không run lên bần bật!

Cột sáng màu trắng rõ ràng rơi vào thế yếu, đụng một cái lập tức vỡ vụn ra từng khúc.

Cự chưởng màu xám chụp tới nhanh như tia chớp, bắt lấy trung niên nam tử, sau đó bóp mãnh liệt một cái.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên, thân thể trung niên nam tử trực tiếp bạo liệt ra.

Nhưng trên mặt Âm Thừa Toàn lại không lộ ra vẻ vui mừng, ngược lại âm trầm xuống, ánh mắt nhìn lại chung quanh, bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, trên thân đại phóng hôi quang, hai tay trảo vào hư không một cái.

Quanh người gã chớp động hôi quang, bốn cự chưởng màu xám giống như đúc vừa rồi liền hiển hiện ra, quét ngang chung quanh.

"Phốc xuy" một tiếng, hư không quanh người gã đột nhiên hiện ra từng vết rạn, sau đó vỡ vụn ra ầm ầm.

Sau khi hư không vỡ vụn, quang cảnh chung quanh liền đại biến.

Trung niên nam tử kia vẫn đứng êm đẹp cách đó không xa, bộ dạng tựa hồ đang muốn tiến tới gần đây.

Trên mặt đất phía dưới bên trong màn hào quang xám trắng, đám người Liễu Kỳ lão tổ, Đề Hồn, Hàn Lập vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu. Trước người Liễu Kỳ lão tổ lơ lửng một quang cầu màu xám trắng, không ngừng tản mát ra bốn phía từng vòng sáng xám trắng.

Còn thanh chuỷ thủ màu đen cùng một trùng ảnh màu đen thì bị phong ấn ở bên trong, cả hai chúng nó chạy tán loạn bốn phía, nhưng thủy chung không

cách nào đột phá ra được.

Âm Thừa Toàn nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong nháy mắt sắc mặt trở nên xanh mét một mảnh.

"Không hổ là âm Vực Chủ, nhanh như vậy đã thoát ra được "Giấc mộng Nam Kha" của ta." Liễu Kỳ lão tổ há miệng khẽ hấp, nuốt bạch sắc quang cầu trước người vào, sau đó cười hắc hắc nói, tràn ngập ý châm chọc.

Sắc mặt Âm Thừa Toàn âm trầm như nước, nghe vậy lập tức giận dữ, một tay đột nhiên trảo vào hư không phía dưới.

Ầm ầm ầm!

Bốn cự chưởng màu xám đột nhiên vỗ xuống, một cỗ khí tức thần hồn ngập trời cuồn cuộn hạ xuống, so với cự chưởng vừa rồi cường đại hầu như gấp bội.

Bốn cự chưởng chưa rơi xuống, màn hào quang xám trắng đã run sợ ông ông, hầu như muốn vỡ vụn ra.

Trên mặt đất, Liễu Kỳ lão tổ thấy cảnh này, sắc mặt ngưng tụ, hai chân trước giơ lên, lập tức rậm rạp chằng chịt pháp quyết bắn ra như mưa to, một nửa chui vào trong màn hào quang xám trắng, màn hào quang lập tức ngưng tụ củng cố lại.

Một nửa pháp quyết còn lại bay vụt ra ngoài, dung nhập vào trong thân thể trung niên nam tử trong hư không.

Thân thể trung niên nam tử bỗng nhiên sáng lên, quay tít một vòng, hóa thành một đầu hư ảnh Cự Hồ xám trắng cao vài chục trượng, chín đuôi hồ hất lên, một mảnh sóng ánh sáng xám trắng hiển hiện ra, va chạm với bốn cự chưởng màu xám, phát ra thanh âm bạo liệt như sấm rền.

Sóng ánh sáng xám trắng giống như giấy tan vỡ ầm ầm, thân thể Cự Hồ xám trắng trực tiếp bị đánh bay, "Phanh" một tiếng, trùng trùng điệp điệp đâm vào vách tường lớn trên đại sảnh, bị cấm chế trên vách tường ngăn cản

lại.

Bất quá bốn cự chưởng màu xám cũng bị đẩy lùi về.

"Âm Thừa Toàn thẹn quá hoá giận, đã thi triển toàn lực, ta chèo chống cũng không được bao lâu. Các ngươi tranh thủ thời gian tẩy đi sát khí trên thân, sau đó giúp ta chặt đứt mấy sợi xiềng xích kia!" Liễu Kỳ lão tổ trầm giọng nói ra.

Hàn Lập, Thạch Xuyên Không, Hồ Tam nghe vậy, lập tức gật đầu một cái, bay tới lôi trì màu tím.

Đề Hồn vẫn không động đậy, bây giờ thần tình của nàng đã khôi phục bình tĩnh, ngửa đầu nhìn Âm Thừa Toàn trên không trung, trong đôi mắt chớp động lãnh mang.

Giữa không trung, Cự Hồ xám trắng đã từ trên vách tường bay ra, thoạt nhìn cũng không bị thương, thân hình bay nhào ra, lại chém giết với Âm Thừa Toàn.

"Liễu Kỳ tiền bối, cuộc chiến này cũng nên cho ta tham gia vào một tay." Nàng bỗng nhiên trầm giọng mở miệng.

"Tuy thực lực tiểu cô nương ngươi coi như không tệ, nhưng tham dự chiến đấu giữa Đạo Tổ thì còn quá sớm." Liễu Kỳ lão tổ liếc nhìn Đề Hồn, nói ra.

"Tiểu nữ tự nhiên sẽ không tự đại cho là mình có thể tham dự chiến đấu giữa Đạo Tổ, bất quá chính như tiền bối nói, bản thể tiểu nữ chính là hình phạt thú, ta có một môn bí thuật, có thể lấy hồn lực bản thân làm cơ sở, làm tăng trưởng lực lượng thần hồn của người khác. Thuật này mặc dù ít có hiệu quả đối với người có tu vi cao hơn ta, nhưng có lẽ có chút tác dụng." Đề Hồn nói như thế.

"Cũng tốt, bất quá ngươi không được rời khỏi màn hào quang này nửa bước, nếu không ta cũng không thể nào bảo hộ được ngươi." Liễu Kỳ lão tổ nghe vậy trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, gật đầu nói.

Đề Hồn tự nhiên gật đầu đáp ứng, trong miệng nói lẩm bẩm.

Bốn đoàn tinh quang màu đen từ đỉnh đầu nàng bay ra, rơi vào bốn phía thân thể Liễu Kỳ lão tổ.

Bốn đoàn tinh quang cuồn cuộn nhanh chóng, lập tức hóa thành một cây đàn cổ, một cây yêu cổ, một cây sáo ngọc và một cái đàn không.

Hai tay Đề Hồn vung vẩy, tinh quang nhè nhẹ từ giữa mi tâm nàng bay ra, hóa thành một đạo pháp quyết, rơi vào trên bốn kiện nhạc khí.

Bốn kiện nhạc khí lập tức tấu lên một khúc nhạc, hư không phụ cận nổi lên đạo đạo gợn sóng màu đen, trong đó nhúc nhích vô số phụ âm lớn như hạt gạo, dung nhập vào trong đầu Liễu Kỳ lão tổ, ánh mắt của lão liền sáng lên.

Giữa không trung, Âm Thừa Toàn nén giận ra tay, khí thế như cầu vồng, không ngừng bức lui Cự Hồ xám trắng, rất nhanh bức bách đến một góc đại sảnh.

"Chết!"

Trong mắt của gã loé lên lãnh mang, hai tay vung lên, trùng trùng điệp điệp sương mù màu xám từ trên người gã chen chúc ra.

Sương mù màu xám rõ ràng do từng đám Thần Niệm tinh ti ngưng tụ thành, dung nhập vào trong bốn cự chưởng màu xám.

Bốn cự chưởng đột nhiên lớn thêm vài phần, trên lòng bàn tay hiện ra từng đạo hoa văn huyền diệu, mãnh liệt kích xuống.

Mỗi cự chưởng đều tản mát ra chấn động thần niệm tựa như núi thở biển gầm, những nơi đi qua hư không tựa hồ bị cỗ chấn động thần niệm vô cùng cường đại này ngưng kết, trong nháy mắt phong kín cả đường lui.

"Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy!" Cự Hồ xám trắng chợt phun tiếng người, bên ngoài thân đột nhiên sáng rõ hào quang, tựa hồ đột nhiên nhận được lực lượng nào đó tương trợ, chín cái đuôi hất lên.

Từng đạo ánh sáng xám trắng lần nữa hiển hiện ra, bất quá lần này ánh sáng màu xám tầng tầng lớp lớp, làm cho người ta cảm giác như vô cùng vô tận, dường như một mảnh sóng biển ánh sáng nghênh đón.

Bốn cự chưởng vỗ vào ánh sáng xám trắng, công kích thần hồn cường đại tựa hồ như đánh vào mặt biển, trong nháy mắt bị cắn nuốt không còn một mảnh.

Sắc mặt Âm Thừa Toàn cả kinh, phát hiện tình huống bên trong màn hào quang xám trắng, lập tức giận dữ.

"Âm Thừa Toàn, ngươi đúng là có mắt không tròng. Hôm nay chúng ta hảo hảo tính toán sổ sách đi!" Cự Hồ xám trắng cười ha ha, chín cái đuôi sau lưng thẳng ra mãnh liệt, phía trên từng sợi lông hồ nở rộ tia sáng chói mắt.

"Đi!" Cự Hồ phun một tiếng, vô số sợi lông hồ như cường cung ngạnh nỏ đồng loạt nổ bắn ra, đánh vào bốn cự chưởng màu xám.

Trên cự chưởng màu xám thình lình bị xuyên thủng rậm rạp chằng chịt lỗ nhỏ như lỗ kim, sau một tiếng trầm đục lập tức bạo liệt ra.

Số lông hồ còn lại tiếp tục bắn tới Âm Thừa Toàn như mưa.

Sắc mặt Âm Thừa Toàn khẽ biến, thân hình lập tức bắn ngược lui sau.

Thân thể Cự Hồ xám trắng uốn éo hóa thành một đạo huyễn ảnh cực lớn, nhanh chóng đuổi theo.

Cả hai liền chiến đấu với nhau kịch liệt, nhất thời chưa phân thắng bại.

Thân hình hai người càng lúc càng nhanh, cuối cùng trực tiếp hóa thành hai đạo ảo ảnh đan vào cùng một chỗ, chỉ có thể nghe được dày đặc từng trận thanh âm bạo liệt.

Cùng lúc đó, đằng sau màn hào quang xám trắng, thân hình ba người Hàn Lập lóe lên, rơi vào bên cạnh lôi trì màu tím.

Liễu Kỳ lão tổ đã thi pháp giảm bớt lực lượng lôi điện trong lôi trì màu tím, bất quá trong ao vẫn có từng đạo lôi điện màu tím cuồn cuộn, phát ra thanh âm xì xì đáng sợ, chỉ nhìn qua đã thấy lợi hại gấp mấy lần lôi điện màu xanh vừa rồi.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, không chần chờ lập tức bay vào trong lôi trì màu tím.

Nương theo một tiếng "Bõm", bọt nước màu tím văng khắp nơi, từng điểm như hạt châu.

Thạch Xuyên Không cũng không chút do dự, trực tiếp bay vào trong lôi trì màu tím.

Hồ Tam nhìn lôi trì màu tím trước mặt, hơi chần chờ nhưng cũng không có tiến vào.

Y vốn đã tiến giai Thái Ất cảnh, lần này cũng không phải vì tẩy sát khí mà đến, bây giờ sát khí trong cơ thể đã đi qua lôi trì màu xanh tẩy rửa, đã được tẩy rửa hơn phân nửa, tuy còn lưu lại chút ít, nhưng không còn đáng ngại đối với việc tu luyện sau này, nên không cần phải mạo hiểm tiến vào Lôi Trì nữa, chẳng bằng hảo hảo tịnh dưỡng, để lát sau cùng đám người Hàn Lập chặt đứt những lôi xích còn lại.

Nghĩ đến đây, Hồ Tam khoanh chân ngồi xuống bên cạnh Lôi Trì, lấy ra hai khối Tiên Nguyên thạch nắm trong tay, hấp thu Tiên linh lực khôi phục.

(*) Trong "Nam Kha ký thuật" của Lý Công Tá đời nhà Đường có kể chuyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy chàng đến nước Hòe An. Thuần được vua Hòe An cho vào bái yết. Thấy Thuần tướng mạo khôi vĩ nên gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng to lớn.

Đương lúc vợ chồng Thuần sống một cuộc vương giả, cực kỳ sung sướng thì bỗng có giặc kéo đến vây quận Nam Kha. Thuần đem quân chống cự. Giặc đông mạnh, Thuần thua chạy. Quân giặc vây thành đánh phá. Công

chúa nước Hòe An, vợ của Vu Phần chết trong đám loạn quân.

Thuần Vu Phần đem tàn quân về kinh đô tâu lại vua cha. Nhà vua nghi kỵ Thuần đã đầu hàng giặc, nên tước hết phẩm hàm, đuổi về làm thường dân. Thuần oan ức vừa tủi nhục, khóc lóc bi thương... Vừa lúc ấy thì Thuần chợt tỉnh dậy, thấy mình nằm dưới gốc cây hòe, trên đầu một nhành cây hòe chĩa về phía nam. Cạnh Thuần lại có một ổ kiến lớn. Bầy kiến kéo hàng đàn hàng lũ trèo lên cây hòe.

------oOo------

Chương 763: Chém lôi liên thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mặc Mặc Phi Ngữ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lúc này Hàn Lập mới tiến vào Lôi Trì màu tím, hồ quang màu tím trong ao lập tức giống như cá mập nghe được mùi máu tanh, hội tụ đến cuồn cuộn, quanh thân hình thành một quang trụ lôi điện hình xoắn ốc bay lên.

Trong lúc nhất thời vang lên tiếng nổ đột ngột!

Từng đạo hồ quang màu tím vừa thô vừa to bắn ra, đánh vào trên dưới toàn thân hắn, phát ra tiếng nổ liên tiếp làm lòng người kinh hãi.

Làn da bên ngoài cơ thể Hàn Lập trong nháy mắt biến thành màu huyết hồng, bị đánh thành từng vết thương, máu tươi lũ lượt tràn ra, nhìn thấy mà phát hoảng.

Không những vậy, những lôi điện màu tím này vừa đụng đến thân thể của hắn, trên trán hắn đột nhiên biến thành màu đen kịt, trong nháy mắt bên trong đầu hắn dâng lên từng cỗ ý niệm giết chóc mãnh liệt long trời lở đất, hai mắt cũng lập tức chuyển thành màu đỏ thẫm.

Từng cỗ sát khí dao động mạnh mẽ bộc phát ra trên người hắn.

Sát suy vừa mới bị hắn cưỡng ép áp chế, giờ phút này càng bộc phát mãnh liệt.

Hồ Tam nhìn thấy thảm trạng của Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia nghĩ đến mà sợ hãi, nhếch nhếch miệng, lòng thầm cảm thấy may mắn vì còn

chưa xuống dưới.

Đề Hồn đang thi pháp xa xa cũng nhìn lại hướng Hàn Lập, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

Trong lúc nhất thời, trên thân Hàn Lập tràn ngập quang mang chớp động, Sơn Nhạc Cự Viên, Ngũ Sắc Phượng Hoàng, Ngũ Sắc Khổng Tước hư ảnh các loại chân linh lần nữa hiển hiện ra, so với lúc trước thình lình còn rõ ràng hơn không ít.

Lôi Trì này vốn có lực lượng huỷ diệt, cũng ẩn chứa khả năng trọng sinh, các loại Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn đi qua Lôi Trì màu xanh tẩy lễ, mơ hồ mạnh hơn một ít.

Tuy vậy những Chân Linh huyết mạch này trở nên cường đại, đối với Hàn Lập thực sự không phải là chuyện tốt, từng cỗ huyết mạch dị chủng trong cơ thể hắn bắt đầu vận chuyển kịch liệt, làm tăng thêm gánh nặng cho thân thể hắn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trên mặt cũng không lộ ra nét kinh hoảng nào.

Sau khi đã trải qua Lôi Trì màu xanh, hắn đã có kinh nghiệm ứng phó tất cả các loại tình huống trong cơ thể.

Sau khi hắn lấy lại bình tĩnh, lập tức vận chuyển Luyện Thần Thuật, từng cỗ thần thức lực khổng lồ lưu động, chống lại ý niệm giết chóc trong đầu, chăm chú giữ vững tâm trí, đồng thời vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công bảo vệ chỗ trọng yếu trong lục phủ ngũ tạng, tùy ý để cho lôi điện màu tím đánh phá tán loạn trong cơ thể hắn.

Từng đợt lôi điện cuồng bạo xâm nhập trong cơ thể hắn, ăn mòn thân thể đồng thời cũng ép sát khí ẩn chứa trong cơ thể hắn lần nữa ra bên ngoài, khiến cho bên ngoài thân thể dần dần có từng sợi khí đen bay lên, vừa mới ra ngoài cơ thể liền bị lôi quang tiêu trừ sạch sẽ.

Bên trong Tiên khiếu toàn thân hắn, lúc này cũng tràn ngập điện mang màu tím, sát khí ngoan cố chiếm giữ trong đó cũng bắt đầu tràn ra từng điểm.

Theo từng đợt sát khí trong cơ thể bị tẩy đi, từng cỗ ý nhiệm giết chóc trong đầu cũng dần dần biến mất theo, hai mắt cũng chầm chậm khôi phục thanh minh.

Quá trình này hiển nhiên so với Lôi Trì màu xanh lúc trước càng thêm thống khổ, nhưng hắn vẫn cắn chặt hàm răng nhẫn nại chịu đựng từng đợt đau nhức kịch liệt đến tê dại.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã hết một nén nhang.

Lúc này làn da toàn thân Hàn Lập hầu như không còn một chỗ lành lặn, vết thương to to nhỏ nhỏ trải khắp toàn thân, thoạt nhìn như một cái túi thủng.

Bất quá hắn nhắm nghiền hai mắt, thần sắc bình tĩnh, tựa hồ không có một chút cảm giác nào, sát khí màu đen nồng đậm còn đang liên tục không ngừng tuôn ra từ khắp nơi toàn thân hắn.

Đột nhiên ngay lúc ấy, sát khí đang tuôn ra cuồn cuộn chợt ngừng một lát, trở nên chậm chạp rồi ngừng hẳn.

Hàn Lập nhíu mày, mở mắt ra, tiếp đó thân thể nhảy ra ngoài.

"Xoẹt"!

Thiểm điện màu tím chung quanh lập tức theo lên, hình thành một tấm lưới điện màu tím chụp tới thân thể hắn.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể cấp tốc chuyển động, lần nữa thi triển thần thông nghịch chuyển chân luân, hóa thành một đạo kim ảnh mạnh mẽ bay đi.

Bất quá lưới điện màu tím chung quanh dị thường vững chắc, hơn xa Lôi Trì màu xanh lúc trước, hắn xông lên mạnh mẽ như vậy mà vẫn không thể lao ra.

Lôi Trì màu tím tựa hồ cảm giác đang bị khiêu khích, bỗng nhiên sáng ngời,

ao nước phụ cận Hàn Lập đột nhiên nổ ầm ra, bảy tám đạo quang điện màu tím to cỡ miệng bát thình lình từ đáy ao bắn ra.

Những đạo quang điện màu tím này khác với lôi điện trong ao, khiến cho người ta thấy óng ánh chói mắt, quang điện chung quanh chớp động lên vô số phù văn lôi điện nhỏ như hạt gạo, tản mát ra lực lượng pháp tắc lôi điện kinh người, trông như bảy tám đầu điện xà màu tím cắn vào hướng thân thể Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình, kim quang trên thân tỏa ra, Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng hiển hiện ra, cấp tốc xoay tròn, vô số gợn sóng màu vàng chen chúc ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi vài chục trượng chung quanh.

Những đạo quang điện màu tím bị gợn sóng màu vàng bao lại, lập tức đình trệ.

Bất quá những quang điện màu tím này ẩn chứa uy năng cường đại dị thường, dẫn tới toàn bộ khu vực gợn sóng màu vàng rung động lắc lư nhè nhẹ không thôi.

Hàn Lập thấy tình hình này, lập tức vung tay lên.

Một đoàn hào quang xanh biếc từ trong tay áo bay ra, lập tức bay lên đứng giữa không trung trên đỉnh đầu hắn, xoay tròn không ngừng, đúng là Huyền Thiên hồ lô.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, điểm ra một cái, Huyền Thiên hồ lô tỏa ra hào quang xanh biếc chung quanh, mảng lớn hào quang xanh biếc điên cuồng tràn ra, bỗng chốc quấn lấy vài đạo quang điện màu tím kia.

Quang điện màu tím bị hào quang xanh biếc bao trùm, lập tức nhanh chóng ảm đạm, cấp tốc thu nhỏ lại.

"Thu!"

Pháp quyết trong tay Hàn Lập biến đổi lần nữa, hào quang xanh biếc bao

vây lấy những quang điện màu tím cuốn ngược lại quay về, lóe lên rồi chui vào trong Huyền Thiên hồ lô.

Lưới điện màu tím quanh người hắn cũng bị Huyền Thiên hồ lô thu lấy một phần, thân thể lập tức chợt nhẹ đi, "Vèo" một tiếng mạnh mẽ lao ra, tránh thoát lưới điện màu tím, đáp xuống bên cạnh Lôi Trì.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân tiến vào trong cơ thể, gợn sóng màu vàng quanh người cũng biến mất theo.

Lưới điện màu tím chớp động vài cái, không tìm được đối tượng giam cầm, phát ra vài tiếng gào thét giống như sấm sét, rồi chậm rãi chìm vào trong lôi trì.

Sau khi Hàn Lập thoát thân, lập tức lật tay lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào.

Theo từng đợt ánh sáng xanh trong cơ thể tuôn ra, các miệng vết thương trên thân hắn có vô số mộng thịt nhỏ tinh tế điên cuồng dài ra, miệng vết thương lớn nhỏ đều nhanh chóng lấp đầy, sắc mặt cũng thoáng dễ nhìn hơn vài phần.

"Lệ đạo hữu, ngươi thế nào rồi? Bây giờ lão tổ có Đề Hồn đạo hữu tương trợ mặc dù còn có thể chèo chống, nhưng tuyệt không phải kế lâu dài, một khi những người khác tới đây, chúng ta hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ có chém đứt ba sợi lôi xích còn lại, hỗ trợ lão tổ thoát thân, mới có thể chống đỡ không còn sơ hở" Hồ Tam thấy vậy, vội vàng truyền âm nói.

"Tốt, chờ Thạch đạo hữu đi ra, ta hồi phục một chút trước đã." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn lại hướng Lôi Trì màu tím.

Lúc này Thạch Xuyên Không vẫn còn ngâm ở bên trong lôi trì màu tím, quanh người lôi điện vờn quanh, ở trên làn da cũng vỡ ra từng miệng vết thương thật sâu, có chỗ thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng bên trong.

Huyết quang trong đôi mắt gã chớp động, hai đầu lông mày đen kịt một mảnh, bị sát suy vốn dùng bí thuật kéo dài nhiều năm đồng dạng bộc phát

lần nữa.

Tuy rằng trên mặt gã tràn đầy đau đớn, toàn thân không ngừng run rẩy, bất quá tính cách gã vốn kiên nhẫn, vẫn nghiến răng chịu đựng thiểm điện màu tím trùng kích thân thể cùng thức hải của mình.

Theo từng cỗ hắc khí từ các nơi trên thân thể của gã tuôn ra, nhanh chóng phiêu tán, huyết quang trong mắt dần dần biến mất, màu đen trên hai đầu lông mày cũng bắt đầu nhạt đi, phía trên làn da nổi lên một hào quang óng ánh, dường như biến thành ngọc vậy.

Lông mày Hàn Lập hơi động một chút, trong lòng biết sát khí trong cơ thể Thạch Xuyên Không còn không nồng đậm như hắn, Lôi Trì màu tím đã khu trừ sát khí trong cơ thể gã không sai biệt lắm, Thạch Xuyên Không rất có thể vượt qua sát suy, thành tựu nửa bước Thái Ất rồi.

Bất quá vào thời khắc này, hắc khí trong thân thể Thạch Xuyên Không toát ra đột nhiên cũng bắt đầu yếu bớt, tinh quang ở trên làn da hơi chớp động, nhanh chóng biến mất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, thầm thở dài một hơi.

Xem ra cũng giống như mình, cái ao thứ hai này cũng không cách nào hỗ trợ vượt qua sát suy triệt để.

Thạch Xuyên Không bỗng nhiên mở to mắt, thân thể từ Lôi Trì bay vụt lên.

"Ầm ầm ầm" một hồi lôi điện nổ vang, quang điện màu tím chung quanh cũng lập tức đuổi sát theo, hình thành một tấm lưới điện màu tím.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không ngưng trọng, tia sáng trắng bên ngoài thân đại thịnh, lập tức quanh người ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu bạc cực lớn, cấp tốc xoay tròn.

Tia sáng trắng bạc phía trên cánh sen phun ra nuốt vào, trông như như từng đạo kiếm khí sắc bén chém lên trên lưới điện màu tím.

"B-A-N-G...GG" "B-A-N-G...G" một hồi giòn vang, lưới điện màu tím liên tục run rẩy, lập tức bị chém ra một cái lỗ hổng.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, thân thể mãnh liệt uốn éo, trực tiếp từ lỗ hổng bắn ra, rơi vào Lôi Trì bên cạnh.

Thân thể của hắn lúc đầu vốn đã tàn phá không chịu nổi, bây giờ lại thi triển bí thuật, càng thêm tác động thương thế, kêu lên một tiếng buồn bực, phun ra một ngụm máu tươi.

Thạch Xuyên Không bất chấp hai người Hàn Lập, không hề nói thêm cái gì, lập tức lấy ra một bình thuốc, mặc kệ bên trong có bao nhiêu đan dược, đều đổ vào trong miệng, sau đó lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Trên người hắn hiện ra một tầng quang mang tím đen, những vết thương kia lập tức nhanh chóng khép lại.

"Nguy hiểm thật, đáng tiếc còn kém một chút nữa." Sau một lúc lâu, Thạch Xuyên Không mới thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn hai người Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói.

"Có thể thừa nhận hai tòa Tẩy Sát Trì tẩy luyện, đã rất mạnh mẽ rồi, hoàn hảo ta không cần đi nhận phần tội này. Ngươi bây giờ không có việc gì chứ?" Hồ Tam lắc đầu, nói ra.

"Không có gì đáng ngại." Thạch Xuyên Không quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

"Hai vị, bắt đầu chuẩn bị đi."

Hàn Lập nói xong, thân hình nhoáng một cái, bay vút đến bên cạnh Lôi Trì màu bạc, một tay phất lên, bên cạnh hiện lên điện quang màu vàng, thân ảnh Giải Đạo Nhân cũng hiển hiện ra.

"Giải đạo hữu, giúp ta một tay." Hàn Lập mở miệng nói ra.

Giải Đạo Nhân gật đầu, đáp ứng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt Thiên Hồ Hóa Huyết đao, kim quang trên thân đại phóng, Tiên Linh Lực trong cơ thể tuôn ra, rót vào trong đao.

Trên thân đao chớp động ánh sáng màu đỏ, đường vân trên thân bắt đầu nở rộ, một cỗ khí tức huyết sát nồng đậm từ trên thân đao lan tràn ra.

Hồ Tam, Thạch Xuyên Không và cả Giải Đạo Nhân đồng thời giơ chưởng lên hư không đẩy ra, Tiên Linh Lực trong cơ thể cũng dâng lên rót vào trong cơ thể Hàn Lập.

Tiên Linh Lực cả bốn người hòa làm một thể, hòa nhập vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết đao.

"Ô...ô...n...g..."

Thiên Hồ Hóa Huyết đao toả sáng hào quang, rung động ông ông kịch liệt, phóng xuất ra khí tức cũng liên tiếp tăng lên.

Từng tầng đao ảnh màu đỏ như máu hiển hiện ra, chồng chất tựa như có ngàn vạn tầng.

"Thạch tiền bối, giúp ta một tay!" Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, trong lòng truyền âm hét lớn một tiếng, sau đó tung đao chém xuống.

Bên trên Thiên Hồ Hóa Huyết đao sáng ngời hào quang, một hình ảnh hồ ly huyết sắc to lớn đột nhiên hiển hiện ra, hình dáng như vừa mới đánh giết xong rơi xuống, sáp nhập vào trong thân đao.

Tiên Linh Lực trong cơ thể bốn người Hàn Lập giống như hồng thủy vỡ đê tuôn ra, bị Thiên Hồ Hóa Huyết đao nuốt vào.

Mấy người đã có kinh nghiệm một lần lúc trước, vì vậy cũng không kinh ngạc.

Phụ cận vô số đạo đao ảnh huyết sắc hội tụ đến như mây, dung nhập vào

trong thân đao.

Thiên Hồ Hóa Huyết đao bỗng nhiên phồng lớn lên gấp bội, hơn nữa biến thành màu sắc óng ánh, chém mạnh lên xiềng xích màu tím.

Xiềng xích màu tím chấn động kịch liệt, ở trên khắc rõ phù văn ánh sáng tím tăng vọt, tựa như mặt trời kiêu ngạo bừng lên.

"Ầm ầm ầm!"

Lôi Trì màu tím lập tức nổ tung, lôi quang bên trong bắt đầu khởi động, hóa thành một đạo điện quang hình tròn vô cùng to lớn, thuận theo xiềng xích bắn tới hướng Liễu Kỳ lão tổ.

Bất quá điện quang hình tròn vừa mới đi tới một nửa, xiềng xích màu tím liền phát ra một tiếng nổ vang, ánh đao huyết sắc lóe lên, xiềng xích màu tím vang lên tiếng đứt gãy.

Đoàn điện quang hình tròn bỗng nhiên đình chỉ, sau đó bạo liệt khuếch tán ra chung quanh.

Thân thể Hàn Lập run lên, hào quang ở trên làn da lóe lên, hiện ra một vầng sáng lôi điện màu tím.

Bất quá vầng sáng lôi điện màu tím này chỉ thoáng một cái, lập tức biến mất tựa như còn chưa phát sinh qua.

Thân thể của hắn cũng hồi phục xong, đuôi lông mày nhảy lên, trong mắt lại lộ ra một tia trầm ngâm.

"Phanh" một tiếng, xiềng xích màu tím đứt gãy rơi xuống ầm ầm, chìm vào trong lôi trì.

------oOo------

Chương 764: Liều mạng đánh cược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mặc Mặc Phi Ngữ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Làm tốt lắm!"

Trên mặt Liễu Kỳ lão tổ lộ vẻ mừng rỡ, ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, bên ngoài thân đại phóng hào quang xám trắng.

Một cỗ khí tức phách trảm thiên địa từ trên người lão tán phát ra, cả đại sảnh chấn động ầm ầm.

"Hừ!"

Phân hồn Âm Thừa Toàn hung hăng quét nhìn đám người Hàn Lập một cái, sắc mặt trầm xuống, hai tay vỗ vào hư không một cái.

Sau một âm thanh trầm muộn đi qua, bốn cự chưởng màu xám đồng thời chợt lóe trên đỉnh đầu hư ảnh Cự Hồ xám trắng.

Mặt ngoài bốn cự chưởng sáng lên màu xám, vậy mà dung hợp làm một thể, hóa thành một cự chưởng to mấy trăm trượng, giống như cự sơn ép xuống dưới.

"Ha ha, Âm Thừa Toàn, hiện giờ ta đã cởi bỏ đạo phong ấn thứ hai, ngươi còn muốn áp chế ta sao!" Liễu Kỳ lão tổ cười ha ha, thân hình thật lớn vừa động, hai sợi xiềng xích ngân kim trên người buông thõng rung động ầm ầm, vậy mà lại dựng lên một chút.

Ngay ấn đường của lão đại phóng tinh quang, hình thể Cự Hồ xám trắng giữa không trung đột nhiên lớn thêm một vòng, thân thể lập tức dựng lên, hai cái chân trước đại phóng hào quang mở rộng ra, rồi đột nhiên trướng lớn gấp mấy lần, đánh về phía trước.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Cự chưởng màu xám nứt toác ra, thân hình Âm Thừa Toàn đại chấn, bịch bịch bịch hai chân liên tục lui lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Cự Hồ xám trắng cũng từ giữa không trung rơi xuống phía dưới, hôi quang bên ngoài thân cũng suy giảm theo.

Bất quá nó cố gắng ổn định lại thân hình, tiếp tục đánh tới Âm Thừa Toàn vẫn chưa ổn định thân mình.

...

Hội trường Trụy Hồ Khu.

Các vị vực chủ lại bắt đầu phát biểu ý kiến của mình, hội trường khôi phục náo nhiệt lúc trước.

Âm Thừa Toàn mỉm cười ngồi đó, thỉnh thoảng nói chuyện với vài vị vực chủ bên cạnh, lại khôi phục bộ dạng nắm giữ đại cục lúc trước, làm cho Hoàng Phủ Ngọc vẫn âm thầm lưu ý có chút thất vọng.

Vào thời khắc này, ánh mắt Giao Tam phía sau Hoàng Phủ Ngọc bỗng nhiên loé lên.

"Hoàng phủ cung chủ, người của chúng ta vừa tìm ra một tin tức, trong Tẩy Hồn Khu quả thật đã xảy ra một ít biến cố, bất quá thực sự không phải như lời nói của Âm Thừa Toàn là xưởng luyện bảo phát sinh biến cố, mà là có người nào đó tiềm nhập sâu trong Tu La Thành, dẫn đến rối loạn không nhỏ. Hiện tại trong Tu La Thành, lực phòng vệ bắt đầu tập trung về hướng đó." Thanh âm Giao Tam vang lên trong đầu Hoàng Phủ Ngọc.

"Ồ, vậy mà lại có người ở phía sau lén vào Tu La Thành." Lông mi Hoàng Phủ Ngọc khẽ động, nói.

"Cung chủ, hiện tại tình huống có biến, có tiếp tục để người của chúng ta tìm hiểu nữa hay không?" Giao Tam truyền âm hỏi.

"Cứ để bọn họ tiếp tục tìm hiểu, đồng thời cũng gây một ít hỗn loạn, nhưng phải chú ý không để người Cửu U Vực phát hiện." Ánh mắt Hoàng Phủ Ngọc ngưng lại, lập tức truyền âm trả lời.

"Hoàng phủ cung chủ, ngài muốn... Ta hiểu rồi." Mắt đẹp Giao Tam sáng lên, lập tức đáp ứng.

Âm Thừa Toàn thấp giọng đàm luận với một vị vực chủ bên cạnh, ánh mắt nhìn lướt qua Hoàng Phủ Ngọc, chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Vào thời khắc này, ngón tay gã lại căng lên, mặt trên hoành văn màu tím hơi chớp động, rồi nhanh phai nhạt xuống, biến thành màu xám.

Vẻ tươi cười trên mặt Âm Thừa Toàn nhất thời ngưng lại.

...

Bên trong Cấm địa.

Sắc mặt Hàn Lập tái nhợt, lật tay thu hồi Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, lấy ra một quả đan dược khôi phục tiên linh lực ăn vào, thần sắc mới tốt hơn một chút.

Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không cũng lập tức lấy ra đan dược ăn vào, khôi phục tiên linh lực đã tiêu hao.

Lúc này hào quang trên người của Giải Đạo Nhân cũng cực kỳ ảm đạm, khí tức lại xuống dốc không phanh.

Gã vốn dùng Tiên Nguyên Thạch thúc dục kết cấu bên trong vận chuyển, vừa rồi thúc dục Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, Tiên nguyên thạch trong cơ thể

Giải Đạo Nhân giống như bị tháo nước không còn lại bao nhiêu, giờ phút này hành động cũng có chút khó khăn.

Hàn Lập liếc nhìn Giải Đạo Nhân một cái, nâng tay phát ra một cỗ thanh quang thu gã vào trong không gian Hoa Chi.

Bên trong không gian Hoa Chi, hắn đã chuẩn bị đủ Tiên Nguyên Thạch, Giải Đạo Nhân có thể ở bên trong tự bổ sung.

Hồ Tam ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cự Hồ xám trắng không ngừng bức lui Âm Thừa Toàn, trên mặt vui vẻ, sau đó chắp tay nói với hai người Hàn Lập:

"Lệ đạo hữu, Thạch huynh, sau khi các ngươi nghỉ ngơi một lát, chúng ta lại một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tiếp tục chặt đứt hai sợi xiềng xích còn lại, đợi lão tổ hoàn toàn thoát vây, lúc đó có lão tổ hộ pháp, các ngươi tiến vào lôi trì thứ ba sẽ không nguy hiểm nữa."

"Không được." Hàn Lập lắc lắc đầu, nói.

"Vì sao? Hiện giờ tình thế ác liệt, phân hồn này của Âm Thừa Toàn tạm thời không nói, nhưng kẻ thù bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi tới. Nếu không có lão tổ bảo vệ, các ngươi căn bản không thể tiến vào lôi trì thứ ba được?" Hồ Tam nhướng mày, tựa hồ có chút bất mãn.

"Hồ Tam đạo hữu hiểu lầm rồi. Cấm chế trên Lôi Ngao Chi Liên này cũng không tầm thường, lúc trước Liễu Kỳ tiền bối cũng đã nói qua vấn đề phản phệ của xích này. Hai người các ngươi vẫn chưa tiếp xúc trực tiếp với Lôi Ngao Chi Liên, cho nên không cảm giác được, mỗi lần chặt đứt xích này, cấm chế ẩn chứa trong đó đều phản phệ ngược lại, Liễu Kỳ tiền bối và người cầm đao là ta đều bị lan đến. Lực cấm chế lôi điện này cực kỳ đáng sợ, không phải ta nhát gan sợ chết, nếu trước đó không ở trong lôi trì được tẩy lễ, làm trong cơ thể ẩn chứa một tia khí tức cân nguyên lôi trì, căn bản không có khả năng ngăn cản được. Liễu Kỳ tiền bối chắc là đã sớm biết việc này, mới để cho nhóm chúng ta trước đi tẩy sát, sau đó mới chặt đứt xiềng xích." Hàn Lập khẽ nhấc tay, trên người lại hiện ra một vầng sáng màu tím.

"Thì ra là thế. Chỉ là hiện giờ lão tổ không có cách nào bảo vệ được ngươi, ngươi làm thế nào thừa nhận được hai tòa lôi trì còn lại..." Hồ Tam nghe vậy giật mình, nhưng tiếp theo lại nghĩ tới điều gì, có chút chần chờ nói.

"Lúc trước Hồ Tam đạo hữu cũng nói, hiện giờ tình thế ác liệt, bất cứ lúc nào ta cũng có thể mất mạng, lúc này nếu không bắt buộc liều chết, đến lúc đó sợ là ngay cả cơ hội đọ sức cũng không có. Vận mệnh của mình, chỉ có thể nắm giữ ở trong tay chính mình."

Hàn Lập nói xong, thân hình nhoáng một cái, bay vút đến bên cạnh lôi trì màu bạc, nhìn vào trong đó.

Bên trong lôi trì, từng đạo hồ quang màu bạc tựa như linh xà nhảy lên, hồ quang này so với đạo lôi trì xanh tím lúc trước thì nhỏ hơn rất nhiều, hồ quang màu bạc đan vào nhau, phát ra thanh âm như ngàn vạn chim tước tề minh, làm cho người hết hồn.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó cắn răng một cái, nhảy vào trong lôi trì màu bạc.

Từng đạo lôi điện màu bạc lập tức chen chúc đến, trong khoảnh khắc quấn quanh thân thể hắn.

Hồ quang màu bạc đánh vào trên người hắn, dễ dàng xé rách ra từng vết thương vừa dài vừa sâu, mỗi một đạo hồ quang màu bạc lại giống như một thanh phi kiếm lôi điện.

Hàn Lập nhịn không được phát ra một tiếng kêu đau đớn, trong mắt xẹt qua một tia sợ hãi.

Lôi điện màu bạc này so với lôi điện màu tím trước thì cường đại gấp mấy lần, thân thể hắn cứng cỏi vô cùng, nhưng trước hồ quang màu bạc lại giống như thùng rỗng kêu to.

Trong nháy mắt, thân thể hắn trở nên rách nát, thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng dày đặc.

Lôi điện màu bạc đồng thời cũng xâm nhập vào trong cơ thể hắn, như sóng dữ chạy qua các nơi, những nơi đi qua kinh mạch huyết nhục đều bị xé rách ra, từng đạo máu tươi khắp toàn thân phụt ra, giống như bị thiên đao vạn quả.

Cùng lúc đó, các loại quang mang kỳ lạ trên người hắn chớp động liên tục, hư ảnh Chân Linh lại một lần nữa hiện ra, so với lúc trước lại rõ hơn không ít, không ngừng chuyển động quanh thân thể hắn.

Cơ thể Hàn Lập không tự chủ được phồng lên, hóa ra các loại hình thái Chân Linh, một số Chân Linh huyết mạch trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, tựa hồ muốn phá thể chui ra, khiến cho thương thế trên người hắn càng thêm trầm trọng.

Trong mắt hắn hiện ra vẻ lo lắng, cứ như vậy thân thể hắn cũng sẽ không chịu nổi.

Bất quá muốn mượn lực lôi trì tẩy sát, thì không thể tránh được lực lôi điện này.

Hàn Lập cắn răng một cái, lại vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Côn bảo vệ thân thể ngũ tạng, tùy ý để hồ quang màu bạc chạy khắp toàn thân.

Lúc này sát suy lại bị kích thích, trong mắt hắn nổi lên huyết mang nhè nhẹ, thần thức lực trong đầu lại một lần nữa quay cuồng lên.

Bất quá tới giờ phút này, ảnh hưởng của sát suy đối với hắn đã không tính là gì, quan trọng nhất vẫn là thân thể có thể chống đỡ được hay không.

Hồ quang màu bạc tàn sát bừa bãi trong cơ thể hắn, từng đạo hồ quang màu bạc như có linh tính chui vào những Tiên khiếu đã bị sát khí xâm nhiễm kia.

Thân thể Hàn Lập run lên, bên ngoài thân lại hiện ra một cỗ hắc khí nồng đậm, giống như sóng dữ trào ra cuồn cuộn.

Lần này sát khí trào ra không phải là nhỏ, so với hai lôi trì trước thì nhanh hơn rất nhiều, sát khí trong thân thể cùng Tiên Khiếu của hắn nhanh chóng

giảm bớt lấy mắt thường có thể thấy được.

Theo sát khí này tuôn ra, từ trong ra ngoài cơ thể hắn hiện ra một cảm giác thoải mái, tựa hồ gánh nặng ngàn cân trên người đang dần dần được cởi bỏ.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, vung tay lên, lòng bàn tay chớp động ngân quang, nhiều ra một quả đan dược màu bạc, bên ngoài dày đặc đường vân màu bạc, mơ hồ hình thành hoa văn một đầu Kim Ô ba chân, đúng là viên Thái Ất Đan cuối cùng kia.

Hắn ngửa đầu nuốt viên đan này vào, sau đó nhắm mắt lại.

Thạch Xuyên Không nhìn thấy dị tượng liên tục trong lôi trì màu bạc, chân mày không khỏi nhíu lại.

"Thạch huynh, ngươi cũng muốn lấy thân mạo hiểm sao? Lệ đạo hữu cũng là bất đắc dĩ, nhưng ngươi có thể chờ lão tổ thoát khốn rồi hãy thử." Lông mày Hồ Tam nhíu lại hỏi.

"Tuy nói như thế, nhưng hiện giờ tình thế thay đổi trong chớp mắt, đến lúc đó sợ là không còn cơ hội nói đến chuyện đó nữa. Lúc trước đã trải qua nhiều hung hiểm như vậy mới đến được đây, không đánh bạc phen này ta há cam tâm?" Khoé miệng Thạch Xuyên Không nhếch lên ý cười, nói.

"Ngươi..."

Hồ Tam đang muốn khuyên tiếp gã một câu thì một nơi trong đại sảnh chợt loé ô quang, bỗng nhiên một cái quang trận trống rỗng hiện lên, tiếp theo hôi quang trong quang trận tuôn ra, một đạo nhân ảnh liền xuất hiện trong quang trận.

Cảm ứng được khí tức người này, thần sắc Hồ Tam nhất thời biến đổi, đang tính nói gì đó liền ngừng lại.

"Âm Quát!" Thạch Xuyên Không cũng quay lại, thần tình kinh nghi nói.

Người tới có sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt hung ác nham hiểm, dung mạo âm

nhu, đúng là người lúc trước ở Bách Tàng Khu làm cho bọn hắn ăn không ít đau khổ, Đại La Hôi Tiên Âm Quát.

Ngay khi Âm Quát hiện thân, liền đảo mắt nhìn qua hai người Thạch Xuyên Không, sau đó vẻ mặt đột biến nhìn về phía giữa không trung.

Ở nơi này, phân hồn Âm Thừa Toàn đang chiến đấu kịch liệt với Cự Hồ xám trắng, sau đó tách ra, đứng trên không giằng co cách xa nhau mấy trăm trượng.

Trên thập tự giá giữa bốn tòa lôi trì to lớn phía dưới, Liễu Kỳ lão tổ giương mắt nhìn thoáng qua Âm Quát, rồi lại nhìn phân hồn Âm Thừa Toàn giữa không trung, cười lạnh một tiếng.

"Vực chủ đại nhân, ngươi... Ta đây phải.." đáy mắt Âm Quát hiện lên một tia sợ hãi, có chút chần chờ nói.

"Âm Quát trưởng lão, tại sao ngươi tới chỗ này? Đây là nơi nào, ngươi không biết sao?" Ánh mắt phân hồn Âm Thừa Toàn hơi trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói.

"Khởi bẩm vực chủ, U Lạc phản bội Cửu U Tộc chúng ta, tự tiện thả đám người này từ trong u lao ra, còn mang theo bọn chúng xâm nhập cấm địa, thả ra Hỗn Hầu. Thuộc hạ bất đắc dĩ mới tự tiện truy vào trong thánh địa của tộc, thỉnh vực chủ trách phạt." Âm Quát vội vàng khom người, thanh âm khẽ run nói.

------oOo------

Chương 765: Chiến đấu với Đại La

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Phân hồn Âm Thừa Toàn nhìn xuống thân ảnh Âm Quát, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc rồi biến mất, thần sắc lại trở nên bình tĩnh mở miệng nói ra:

"Ngộ biến tòng quyền, ngươi tự tiện xông vào Thánh Địa bổn tộc, mặc dù là vì lợi ích bổn tộc, nhưng dù sao cũng là xúc phạm tộc quy. Giờ ngươi lập tức tru sát những con sâu cái kiến này, ta có thể bù trừ nhưng ưu khuyết của ngươi mà không trừng phạt."

"Đa tạ Vực Chủ ân xá..." Âm Quát nghe xong lời ấy, lập tức đại hỉ, vội vàng nói.

"Không hổ là bá chủ một phương, lời nói dối như vậy lại làm người khác càng thêm tin phục. Lúc trước không phải ngươi bày mưu tính kế, làm người khác tự tiện xông vào nơi này, ta cũng đã thấy có ba người rồi, nhưng ấn tượng khắc sâu nhất là người tên Âm Đạc a? Cũng là Đại La Hôi Tiên... Không sai a? Đã bị ngươi hút khô tu vi, ném vào trong lôi trì." Liễu Kỳ lão tổ bỗng nhiên cười "Hắc hắc", nói ra.

Âm Quát nghe được lời ấy, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Năm đó chuyện Âm Đạc trưởng lão mất tích thập phần bí ẩn, một mực không tìm ra được nguyên nhân, người trong tộc đều cho rằng lão ra ngoài bị người Luân Hồi Vực vây giết, chuyện này cũng gây ra xung đột không ít với Luân Hồi Vực, Âm Thừa Toàn thân là Vực Chủ, cũng không thể bỏ qua chuyện này...

Bây giờ nghe loại thuyết pháp này, lại liên tưởng đến một ít tin đồn hoang

đường, tâm thần Âm Quát cũng không khỏi có chút dao động.

"Hừ, lão hồ ly già khọm ngươi tự ý mê hoặc lòng người, ở chỗ này châm ngòi ly gián. Ta thân là Cửu U Vực chủ, nói chuyện tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, há lại lật lọng?" Hai mắt phân hồn Âm Thừa Toàn quét ngang, nổi giận nói.

"Vực Chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ giết chết sạch sẽ bọn đạo chích con sâu cái kiến này." Ánh mắt Âm Quát ngưng lại, chắp tay nói với phân hồn Âm Thừa Toàn.

Âm Thừa Toàn không nhiều lời nữa, gật đầu nhẹ, sau đó nói với Liễu Kỳ lão tổ: "Lão khọm hồ ly, nghểnh cổ chờ bị chém đi!"

Dứt lời, thân hình gã lóe lên, lại lần nữa xông về phía đầu Cửu Vĩ Thiên Hồ cực lớn kia.

"Lần này ta nhất định phải rút hồn luyện phách các ngươi, cho các ngươi biết rõ cái gì gọi là trọn đời không được siêu sinh!" Âm Quát phóng về phía Thạch Xuyên Không bên này, thần tình trên mặt hết sức âm trầm, thanh âm khàn khàn cắn răng nói ra.

Thạch Xuyên Không liếc qua Hàn Lập đang ở trong lôi trì màu bạc tẩy sát, sắc mặt lại xanh mét.

"Thạch đạo hữu, chúng ta gặp phiền toái lớn rồi." Hồ Tam cười khổ một tiếng nói.

"Ngươi nói làm gì cho mất nhuệ khí! Còn có thủ đoạn gì ẩn giấu thì đem ra sử dụng đi, người này tuy là Đại La Hôi Tiên, nhưng xem khí tức bất ổn, nếu chúng ta có thể chống đỡ đến khi Liễu Kỳ lão tổ bên kia xong chuyện, chúng ta sẽ còn có một đường sinh cơ!" Thạch Xuyên Không cao giọng nói với Hồ Tam.

Hồ Tam đã sớm đứng lên, cánh tay bên trong tay áo đã chuẩn bị, im lặng gật đầu nhẹ.

"Hừ... Chỉ là một Thái Ất, một Kim Tiên, cũng dám khiêu chiến với ta? Quả thực buồn cười!" Âm Quát hừ một tiếng, tháo xuống hắc ấn hình vuông treo ở bên hông, tiện tay ném tới hư không phía trước.

Chỉ thấy một đạo ô quang nhanh chóng bắn tới, sau khi rời tay ba thước thì quang mang tăng vọt, lập tức hóa thành một khối ấn vuông màu đen lớn như cái ma bàn, dưới đáy sáng rõ bốn chữ "Bao La Vạn Tượng", trực tiếp nện xuống Thạch Xuyên Không.

Trong mắt Thạch Xuyên Không lóe lên quang mang, hai tay khu động pháp quyết, thân hình vội vàng thối lui sau.

"Phanh" một tiếng vang lên!

Chẳng biết tại sao, ấn vuông màu đen kia đột nhiên lóe lên, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt, lập tức đánh trúng người Thạch Xuyên Không, trực tiếp nện gã bay ngược ra sau, nện vào vách tường ầm ầm.

"Thạch huynh!"

Hồ Tam kinh sợ kêu lên một tiếng, trên người lại có một đoàn huyết quang sáng lên, thân hình trực tiếp bạo liệt ra.

"Không chịu nổi một kích." Âm Quát khẽ quát một tiếng, thần sắc có chút khinh thường.

Ánh mắt lão lướt qua Lôi Trì, thấy được tình trạng thê thảm toàn thân đẫm máu của Hàn Lập, cùng lôi điện màu bạc bạo ngược chung quanh hắn, chỗ sâu trong đáy mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Đúng lúc này, lông mày lão bỗng nhiên nhíu một cái, ánh mắt dời về phía ấn vuông màu đen kia.

"Tạch tạch tạch "

Chỉ nghe từng trận thanh âm giống như đồ sứ vỡ vụn từ đằng sau ấn vuông màu đen vang lên, một mảng lớn vết rách không gian mắt thường có thể

thấy được từ trong lan tràn ra, khiến cho hư không chỗ đó bắt đầu vặn vẹo.

Mà ở sau ấn vuông, hai tay Thạch Xuyên Không kết một cái pháp quyết cổ quái, trước bàn tay đang nắm một khối ngọc quyết màu trắng lớn chừng hạt đào, phía trên chớp động phù văn, truyền ra trận trận chấn động không gian mãnh liệt.

Tầng chấn động không gian cổ quái này giống như một vách tường không gian, chắn giữa Thạch Xuyên Không và ấn vuông màu đen.

"Thiếu chút nữa đã quên rồi, tiểu tử ngươi biết chút thần thông Không Gian Pháp Tắc." Âm Quát hừ lạnh một tiếng nói.

Dứt lời, lão nâng một chưởng lên nhấn một cái mãnh liệt vào hư không trước người.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Một cỗ man lực bài sơn đảo hải từ trên ấn vuông màu đen truyền đến, lập tức ép tầng vách tường không gian kia nổ bể ra.

Ngọc quyết màu trắng trong tay Thạch Xuyên Không ở phía trước cũng theo đó bạo liệt ra.

Ấn vuông màu đen lại tăng vọt gấp đôi, tiếp tục ép đến.

Trong miệng Thạch Xuyên Không phun ra một ngụm máu tươi, lưng tựa vào tường đang lan tràn vết rách, quanh thân nở rộ mảng lớn lưỡng sắc quang mang đen bạc.

Chỉ thấy cơ bắp quanh thân gã cấp tốc phồng lên, thân hình nhanh chóng biến lớn, bên ngoài thân hiện ra từng miếng vảy màu đen to như đồng tiền, trên ngực và tứ chi đều hiện ra một lớp phù văn màu bạc phức tạp, đầu tóc trắng như tuyết cấp tốc dài ra, dung mạo anh tuấn không còn thấy nữa, thay vào đó là một gương mặt hung ác, miệng khổng lồ răng nanh lòi ra, thình lình đã biến thành một đầu Cự Ma cao trăm trượng.

Cùng lúc đó, ngay vị trí lưng và dưới nách lại sinh ra bốn cánh tay, phía trên có đường vân màu bạc, vung vẩy đẩy chưởng về phía trước.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay gã sáng lên từng tầng ánh sáng màu bạc, tầng tầng chồng lên đánh tới ấn vuông màu đen đã biến lớn như một ngọn núi nhỏ.

"Oành" một tiếng vang thật lớn!

Ấn vuông màu đen chấn động ầm ầm, chẳng những xu thế tiến tới lập tức đình chỉ, mà còn bay ngược lại hướng Âm Quát.

Chỉ thấy lông mày Âm Quát khẽ nhướng lên, tay áo cuốn một cái, ấn vuông màu đen bay ngược lại liền lóe lên ô quang, nhanh chóng thu nhỏ lại, bị lão thu vào trong tay áo.

"Chỉ có chút năng lực ấy sao? Vậy ngươi có thể đi chết được rồi." Âm Quát không che giấu vẻ khinh miệt, nói.

Dứt lời, chỉ thấy một tay lão kết pháp quyết, năm ngón tay kia mở ra, quơ về phía trước, một đoàn quang mang đen nhánh lập tức như mặt trời màu đen bùng nổ, từ trong lòng bàn tay phát sáng lên.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Âm Quát cảm thấy quang ảnh trước mắt đột nhiên hoa lên, toàn bộ cơ thể xiết chặt, huyết mạch trên người vậy mà lập tức phá ra, từ trong huyết nhục đột nhiên sinh ra nhiều đóa hoa huyết sắc diêm dúa đến cực điểm.

Chỉ thấy những đoá hoa huyết sắc kia giống như huyết nhục mười phần, thoạt nhìn giống như cánh môi nữ tử mở ra, phía trên còn chuyển động từng giọt sương máu, thoạt nhìn thập phần quỷ dị.

Âm Quát cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện huyết nhục trên người mình đã thành chất dinh dưỡng cho những đoá hoa huyết sắc này, bị nó điên cuồng hút lấy, cánh hoa càng kiều diễm, thân thể của lão càng khô quắt.

"Dù sao cũng không thể so với Tiên giới các ngươi, chúng ta nơi đây khó có thể thấy được cảnh nhiều màu sắc sặc sỡ như vậy, nếu không phải tâm tình ta quá kém, ta ngược lại thật không muốn phá huyễn thuật Hoa Nhi Bất Thực của ngươi." Âm Quát cười lạnh một tiếng, nói ra.

Trong miệng lão nói nhẹ nhõm như vậy, nhưng trong lòng lại nghi hoặc một hồi, cũng không rõ là mình có lâm vào ảo cảnh hay không?

"Phá!" Trong miệng lão ngâm khẽ vài câu khẩu quyết cổ quái, đột nhiên quát lên một tiếng lớn.

Một tiếng này nổ vang như sấm sét trên đồng ruộng khô cạn, làm chấn động toàn bộ đại sảnh, hư không cũng chấn động một hồi.

Một cỗ chấn động vô cùng cường đại từ trên người lão nhộn nhạo ra, như gió quét qua tro tàn, tất cả kỳ hoa dị tượng lập tức mai một, tiêu tán vô tung.

"Thạch huynh, đến lúc rồi!" Đúng lúc này, một tiếng quát lên của Hồ Tam từ trong hư không truyền đến.

"Boong..." Tất cả dị tượng đang triệt tiêu, đột nhiên một tiếng gảy Tỳ Bà vang lên.

Âm Quát mới thoát thân từ trong ảo cảnh ra, lông mày nhíu lại, liền nhìn thấy ngay phía trước có một đạo nhân ảnh nhanh chóng bắn đến, trong tay ôm một Ngân sắc Tỳ Bà, ngón tay thấm máu nhanh chóng khẽ động dây đàn.

Đúng là Thạch Xuyên Không!

"Boong... Boong boong... Boong... Boong boong..."

Theo thanh âm Tỳ Bà phát ra dồn dập, phù văn trên Ngân sắc Tỳ Bà nhao nhao sáng lên, nhưng ngay sau đó ngón tay kia ngừng lại một chút, trên dây đàn lập tức sáng lên một đoàn tinh quang màu bạc chói mắt, như tên cài trên dây cung, vận sức chờ phát động.

Âm Quát đang lúc hoảng hốt, đột nhiên cảm giác trong lòng run lên, từ sau lưng không có gì vậy mà sinh ra một cỗ ác hàn.

Đoàn tinh quang màu bạc này tựa hồ có thể uy hiếp chính lão.

Lúc này thân thể Thạch Xuyên Không đang nhô lên cao, một thân Tiên Linh Lực cơ hồ bị La Trá Tỳ Bà trong tay hút khô, toàn thân run rẩy không thôi, chỉ có cánh tay kéo dây cung kia vẫn còn bảo trì ổn định.

"Đi!" Lúc gần kiệt lực, ngón tay gã bỗng nhiên buông lỏng.

Một đoàn tinh quang màu bạc chói mắt lập tức bắn tới!

Hầu như không tốn chút thời gian nào, cũng không có bất kỳ khoảng cách không gian nào, đạo tinh quang kia rời Tỳ Bà lập tức đánh vào trên ngực Âm Quát.

"Phanh" một thanh âm vỡ vụn vang lên.

Một ấn vuông màu đen ngay lập tức nghìn cân treo sợi tóc xuất hiện ngay trước ngực Âm Quát, chặn lại đạo tinh quang kia.

Không bị cản trở chút nào, cũng không có bất kỳ thanh âm nổ vang nào, trên ấn vuông màu đen loé lên ô quang, từ chính giữa vỡ ra một khe hở hẹp dài, trực tiếp một phân thành hai, đứt gãy ra.

Một nửa hắc ấn rơi trên mặt đất, một nửa còn lại tiêu thất trong hư không.

Âm Quát ở phía sau ấn vuông, tranh thủ thời gian trong nháy mắt này, quanh thân vang lên sấm sét kịch liệt một hồi, thân hình lập tức hóa thành một tia chớp màu đen sáng lạn, nhanh chóng tránh qua một bên.

Tốc độ của lão nhanh tới cực điểm, hầu như có thể so với nghịch chuyển Chân Luân của Hàn Lập.

Dù như thế, tia chớp màu đen cũng không thể tránh thoát khỏi đạo tinh quang màu bạc kia, tia chớp bị quét trúng một đoạn, cũng giống như khối

ấn vuông kia, không có tiếng động, cũng không thấy bóng dáng nào.

"Ầm á..."

Một hồi hắc sắc điện quang thoáng hiện đã đến một bên đại sảnh, thân ảnh Âm Quát từ trong hiển hiện ra.

Trên mặt lão tràn đầy vẻ sợ hãi cùng phẫn nộ, cắn chặt hàm răng cúi đầu nhìn thoáng qua nửa thân trái của mình, thình lình phát hiện cả cánh tay trái kéo đến bả vai đã biến mất không thấy, chỗ huyết nhục đứt gãy mơ hồ còn có từng trận Không Gian Pháp Tắc chi lực lưu lại, làm lão không thể trùng sinh huyết nhục của mình được.

------oOo------

Chương 766: Chiến đấu với Đại La (2)

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Ngay sau khi Âm Quát định thần lại, liền ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy cả người Thạch Xuyên Không run rẩy nằm rạp trên mặt đất, trên bàn tay thì máu thịt lẫn lộn, nhưng y vẫn còn gắt gao nắm chặt cây đàn tỳ bà màu bạc kia.

"Chậc chậc, quả là một kiện Tiên Khí Không Gian thật tốt, nếu ngươi là một gã tu sĩ Đại La, toàn lực thúc giục nó, thì thực sự ta còn không phải đối thủ của ngươi, đáng tiếc, ngươi chỉ là một tên Kim Tiên mà thôi..." Âm Quát cười "Khặc khặc" quái dị, rồi nói vài tiếng.

Dứt lời, một bàn tay còn sót lại của lão chợt xòe ra, trong lòng bàn tay chớp động quang mang màu đen, từng đoàn từng đoàn Sát Lôi màu đen ngưng thực lượn lờ tuôn ra, từ bốn phương tám hướng lao về phía người Thạch Xuyên Không, liền đánh xuống.

Lúc này cả người Thạch Xuyên Không gần như yếu ớt vô cùng, căn bản là có sức hoàn thủ chút nào, thậm chỉ ngay cả linh quang hộ thể cũng không thể mở ra được.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chợt thân ảnh Hồ Tam chớp nhoáng lao tới, xuất hiện trước người Thạch Xuyên Không, phía sau lưng y lóe lên hào quang, thì bất ngờ thò ra chín cái đuôi hồ ly màu trắng to lớn, không ngừng đung đưa ở trong hư không, quét về phía những Sát Lôi màu đen kia.

"Rầm rầm rầm"

Âm thành bùng nổ không ngừng vang lên dữ dội, mảnh lớn lôi điện màu

đen nổ tung tứ tán.

Trong miệng Hồ Tam phát ra một tiếng kêu thảm, trên đuôi cáo màu trắng thật lớn của y bị đám tia điện kia ra sức tung hoành, từ đó tỏa ra khí tức cháy khét khắp bốn phía, y chỉ cảm thấy cả người trở nên tê dại, Tiên Linh Lực vận chuyển trong người, tựa hồ trở nên chậm chập không thể di chuyển được.

Còn không đợi y thích ứng nó, thì lại có một tiếng lôi điện bùng nổ vang lên, một mảnh lôi điện màu đen chớp nhoáng lao tới, từ đó thoáng cái hiện ra thân ảnh Âm Quát, hai chân dưới của lão đập mạnh như sơn nhạc áp đỉnh, trực tiếp giẫm xuống hai bờ vai của Hồ Tam.

Chợt một tiếng "Xoẹt xoẹt", bất ngờ hai đạo lôi điện màu đen từ dưới hai chân Âm Quát tuôn ra, từ trên hai vai của Hồ Tam xuyên thẳng qua thân thể của y.

"Rắc rắc!"

Hồ Tam chỉ cảm thấy hai vai của mình trở nên đau đớn dữ dội, xương cốt hai bên vai trong nháy mắt đã vỡ nát, cả người liền trùn xuống, hai chân thì giống như cây đao đạp mạnh xuống mặt đất, nữa người đều hõm xuống.

"Ngươi đã chán sống, vậy thì ta sẽ rủ lòng từ bi, tiễn ngươi lên đường trước vậy."

Vẻ mặt lão lộ ra vẻ dữ tợn, bàn tay phải co lại thành trảo, chợt từ đó ngưng tụ đám Sát Lôi màu đen không ngừng quấn quanh trong lòng bàn tay, tựa hồ giống như bàn tay có mang một tầng móng vuốt thép bằng lôi điện vậy, rồi lão đâm thẳng xuống đỉnh đầu của Hồ Tam.

"Kết thúc rồi sao." Trong nháy mắt, cả người Hồ Tam không thể động đậy, không còn hy vọng gì nữa.

Nhưng ngay lúc đó, nảy sinh dị biến!

Một tiếng "Ầm ầm" lôi điện bùng nổ vang lên, một đạo lôi điện màu bạc

sáng như tuyết từ trong lôi trì bắn ra, giống như một mũi tên màu bạc bất ngờ bắn đến, đạo lôi điện lao nhanh vặn vẹo xé rách cả hư không xung quanh.

Mắt Âm Quát lóe lên, bàn tay đang đâm về đỉnh đầu Hồ Tam đột nhiên lệch đi, tất cả năm đầu ngón tay đều ngưng ra một viên lôi châu màu đen to chừng trái nhãn, bắn ra liên tiếp, cùng với đạo với lôi điện màu bạc kia không ngừng va vào nhau.

"Rầm rầm rầm"

Âm thanh "Ầm ầm" liên tiếp bỗng nhiên nổ tung, từng đoàn từng đoàn Sát Lôi vỡ tung không ngừng, vô số tia sét màu đen bị lôi điện màu bạc đốt cháy hoàn toàn, tựa giống như tuyết tan vậy, liền mau chóng tiêu tán.

Còn mũi tên màu bạc kia hầu như không chút nào hao tổn nào, liền lao nhanh như tên bắn, bắn thẳng đến vị trí lồng ngực yếu hại của Âm Quát.

Sắc mặt Âm Quát bất ngờ thay đổi, bỗng nhiên thân hình chợt xoay chuyển, khó khăn lắm mới tránh được chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị đạo lôi điện màu bạc kia xuyên qua người, trực tiếp tạo thành một cái lỗ hổng thật lớn trên sườn trái của lão.

Một tiếng "Phanh" vang dội.

Cả người Âm Quát bị lôi điện đánh trúng, liền văng ngược ra ngoài, rồi đâm mạnh vào vách tường trong đại sảnh.

"Sao có thể như thế?" Lão cúi đầu nhìn thoáng qua sườn trái của mình, thì thấy vết thương lộ máu thịt lẫn lộn, khó mà có thể tin được, nói ra.

Chỉ là chỗ miệng vết thương đáng sợ kia, động lại từng tia từng sợi lôi điện màu bạc, thật lâu không có tiêu tán, không ngừng xâm chiếm chỗ đó, cũng giống như những con độc trùng không ngừng chui vào trong cơ thể lão, khiến cho sát khí trong người lão thoát ra ngoài.

Hai vai Âm Quát run một cái, từ trên rạn nứt thật lớn trên vách tường thoát

ra, thân thể lão từ từ rơi xuống đất, còn vách tường đá phía sau lưng thì lại ầm vang vỡ vụn, vô số gạch đá sụp đổ rơi xuống, khói bụi cuồn cuộn.

Hai mắt lão ngưng lại, nhìn về phía lôi trì bên kia, vẻ giận dữ trong mắt cũng dần dần thu liễm lại, thay vào đó là vẻ lạnh nhạt trước đó của lão.

Chỉ thấy trong lôi trì màu bạc quay cuồng, đạo đạo cột trụ lôi điện màu bạc phóng lên tận trời, chợt một bóng người lơ lửng bên trong lôi điện, từ bên trong bước từng bước một ra bên ngoài, khuôn mặt bình thường, hiển nhiên đúng là Hàn Lập.

Ngay lúc này, trên người hắn cháy đen một mảnh, áo quần cả người rách nát không chịu nổi, làn da của hắn thì trải rộng vết nứt màu đỏ giống như nham thạch vậy, hơn nữa từ đó còn bốc lên từng tia từng sợi sát khí màu đen.

Tuy vậy, thời khắc mà hắn mở mắt ra thì mười phần sáng rực, con mắt màu xám trước đó hiện giờ không còn nữa, mà đã khôi phục lại một màu sắc đen nhánh, có thể thấy được sát khí còn thừa không cơ thể hắn đã còn còn mấy nữa.

Hồ Tam giãy dụa cả người thoát ra, vội vàng thừa dịp trong lúc Âm Quát chú ý đến Hàn Lập, liền mang theo Thạch Xuyên Không lui về rìa lôi trì, y cố nén cơn đau nhức khó chịu được khắp người, mà cố lấy một viên đan dược cho mình cùng Thạch Xuyên Không uống xuống, rồi ráng gượng người đứng lên, vẻ mặt đề phòng nhìn về phía Âm Quát, khóe mắt nhịn không được mà liếc về phía Hàn Lập.

"Lệ huynh, ngươi đây là..." Chợt Hồ Tam phát giác được khí tức cổ quái phát ra từ người Hàn Lập, nhịn không được mà truyền âm hỏi.

"May mắn không chết, còn sống qua đợt tấy sát này, vì vậy mà sát khí trên người ta cũng sắp được tẩy trừ hoàn toàn, nhục thân cùng lực lượng thần thức cũng đã trãi qua một phen rèn luyện. Bây giờ không còn gánh nặng sát khí nữa, cả người giống như được thoát thai hoán cốt vậy." Hàn Lập truyền âm trả lời.

Hắn chỉ nói một nửa, trên thực tế khí tức của hắn lúc này, cũng đã đến trạng thái nửa bước Thái Ất rồi.

Chẳng qua, nửa bước của hắn lại khác với nửa bước Thái Ất của Bách Lý

Viêm năm đó.

Bởi vì hắn đã phục dụng viên cực phẩm Thái Ất Đan kia, khiến cho nhục thân của hắn bất kể cả thức hải cũng phát sinh ra một chút biến hóa, tựa hồ đã sinh ra một loại liên hệ mười phần vi diệu với lôi trì màu bạc này, do đó mà mới một đường phá vỡ được bình cảnh.

Thậm chí hắn còn ẩn ẩn cảm giác, chỉ cần mình thoát khỏi Hôi Giới, về lại Tiên Giới, thì sẽ dẫn tới dị tượng Thiên Địa Linh Khí đảo lộn, chân chính bước đến bước cuối cùng kia, là trở thành một tên Thái Ất Ngọc Tiên.

Ngay lúc hắn nói chuyện, ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua Đề Hồn cùng Liễu Kỳ lão tổ đang biến thành cự hồ màu xám trắng cách đó không xa, bên kia cũng như thế, cũng đang đánh giết chém nhau liên hồi, không có chút xíu nào nhẹ nhõm nào so với bên này cả.

Mặc dù chỉ là đạo phân hồn của Âm Thừa Toàn, nhưng thực lực cũng tuyệt đối không thể khinh thường, Liễu Kỳ lão tổ cùng Đề Hồn liên thủ toàn lực ra tay, vậy mà cũng chỉ có thể miễng cưỡng áp chế gã.

"Ta nhớ không lầm, thì ngươi cũng tu luyện công pháp Thời Gian, vì sao có thể sử dụng được lôi điện trong Tẩy Sát Trì chứ?" Một bên Âm Quát nhanh chóng điều tức khôi phục, đồng thời từ từ mở miệng hỏi.

Hàn Lập không có trả lời, chỉ là hai tay nắm chặt hai viên Tiên Nguyên Thạch trung phẩm, vội hấp thu thật nhanh Tiên Linh Lực trong đó.

Chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lơ lửng quanh người hắn, khắp nơi tràn ngập ánh sáng màu xanh, quấn quanh từng tia sấm sét màu vàng, ngay sau lưng hắn thì lơ lửng một cái bình Huyền Thiên Hồ Lô màu xanh biếc.

Ánh mắt Âm Quát đảo qua ba người Hàn Lập, hai mắt nhắm lại, tâm tình có chút phiền muộn.

Trước đó lão bị Thạch Xuyên Không lấy kiện Tiên Khí Không Gian chém dứt cánh tay, dao động Pháp Tắc Không Gian còn lưu trên đó từ đầu đến cuối còn không thấy yếu bớt, chỉ sợ trong mấy trăm năm còn không thể hồi phục được, hiện giờ thương thế dưới xương sườn bên trái của lão cũng đang bị lôi điện Tẩy Sát Trì màu bạc xâm nhập, cũng khó mà nhất thời khỏi hẳn.

Trước đó lão còn tiện tay là đã nghiền ép ba người bọn hắn, vậy mà lần này chính mình hơi sơ sẩy một chút, liền ăn thiệt thòi lớn như thế.

Đương nhiên một phần là lão vừa mới đột phá cảnh giới Đại La không lâu, cảnh giới còn chưa có hoàn toàn vững chắc, trước đó còn mạnh mẽ ngưng luyện ra năm con U Hồn Trùng, cũng vì nó mà khiến cho lão tổn thương nguyên khí nặng nề.

Chẳng qua tốt xấu gì lão cũng là một gã Hôi Tiên Đại La, há lại không có thủ đoạn nào khác chứ?

Thấy Hàn Lập không nói gì, Âm Quát liền không nhiều lời nữa, mà bàn tay còn sót lại lão liền dựng thẳng lên, không ngừng biến hóa bàn tay, kết động pháp quyết, tiếp đó trước người rạch ra một đạo vòng tròn thật to lớn.

Chỉ thấy trong vòng tròn tuôn ra sương mù màu đen, rung động từng tia từng sợi tia "Sét đánh" màu đen, mấy trăm đạo Sát Lôi màu đen ngưng tụ thành thanh trường mâu bắn nhanh ra, không ngừng lao nhanh về phía ba người Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, Huyền Khiếu quanh người tỏa ra ánh sáng chói mắt, một tầng lân phiến màu vàng hiện lên phía trên làn da của hắn, chợt áo giáp Huyền Quy hiện ra ngoài người, hắn không tránh cũng không né, mà bước nhanh tới, chủ động nghênh đón trường mâu của Âm Quát.

Những trường mâu Sát Lôi bỗng chốc lao tới, nhao nhao chụm lại bắn về phía Hàn Lập, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lơ lửng quanh người hắn, cũng theo tâm ý hắn mà động, cũng lao về phía lôi mâu.

"Oanh oanh oanh"

Từng đợt âm thanh đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, Sát Lôi màu đen cùng với Tịch Tà Thần Lôi cùng lúc nổ tung, không ngừng sáng lên từng đoàn từng đoàn hào quang đen vàng.

Theo mỗi âm thanh bùng nổ, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn nhanh tới liền bị cản lại, thân kiếm rung mạnh không thôi, linh quang đại giảm.

Hàn Lập cùng Phong Vân Kiếm có cảm ứng sâu đậm, mỗi một lần thân kiếm bị thương, Tiên Linh Lực trong cơ thể của hắn trở nên khuấy động một trận, chấn động cả lục phủ ngũ tạng của hắn, khóe miệng thì không ngừng chảy xuống từng vệt máu đỏ tươi.

Nhưng cho dù có như vậy, hắn cũng như cũ không ngừng bước chân lao tới.

Rất nhanh, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao bị đánh rơi xuống đất, căn bản Hàn Lập chưa kịp thu hồi, liền đã bị trường mâu Sát Lôi liên tục đâm tới, đâm xuyên cả áo giáp Huyền Quy của hắn.

"Phanh phanh phanh"

Từng tiếng âm thanh va chạm, máu tươi trong miệng Hàn Lập chảy xuống như điên, áo giáp màu xanh trên người cũng đã trải rộng đầy vết rạn nứt, mắt thấy liền muốn vỡ nát, nhưng khoảng cách của hắn cùng Âm Quát cũng đã kéo gần lại rất nhiều.

"Ba trăm trượng..."

"Hai trăm trượng..."

"Một trăm trượng..."

Đúng lúc đó, Chân Ngôn Bảo Luân trong người Hàn Lập mau chóng nghịch chuyển, thân ảnh hắn liền mơ hồ, xuyên qua từng cây trường mâu, trong

nháy mắt đã đến trước người Âm Quát.

Sau lưng hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng, mắt thấy Chân Ngôn Bảo Luân sắp nổi lên.

Nếu trong khoảng cách gần như thế mà phóng xuất ra Chân Ngôn Bảo Luân, cho dù Âm Quát là tu vi Đại La cũng chắc chắn sẽ nhận ảnh hưởng không nhỏ, tốc độ sẽ giảm bớt nhiều, đến lúc đó thì Hàn Lập sẽ có cơ hội làm trọng thương được lão.

Thế nhưng, chưa kịp Hàn Lập phóng xuất ra Chân Ngôn Bảo Luân, thì khóe miệng Âm Quát khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười.

"Đến rất đúng lúc!"

Theo một tiếng lão quát to, bất ngờ hư không bốn phía vang lên sấm sét dữ dội, từng đạo Sát Lôi màu đen to lớn từ hư không hiện ra, trực tiếp quấn lấy thân thể tứ chi của Hàn Lập, rồi kéo ra bốn phía, liền giam cầm hắn ngay giữa không trung.

Chỉ thấy Âm Quát đưa tay nắm vào trong hư không một cái, một đoàn lôi điện màu đen từ trong lòng bàn tay lão kéo dài ra, trong nháy mắt đã hóa thành một cánh tay kích thước như thanh trường thương màu đen, mũi nhọn được từ những tia điện ngưng tụ lại, không ngừng vang lên âm thanh "Đùng đùng".

Lão không có nói bất luận câu nào, mà trực tiếp nắm chặt thanh trường thương Sát Lôi, liền đâm về phía mi tâm của Hàn Lập.

Cách đó không xa, Hồ Tam cùng Thạch Xuyên Không thấy thế, cả hai đề lộ ra sợ hãi!

------oOo------

Chương 767: Sát Vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mặc Mặc Phi Ngữ*

Ngay lúc trường thương Sát Lôi trong tay Âm Quát sắp xuyên thấu đầu Hàn Lập, hư không bên cạnh gã bỗng nhiên khuấy động một trận, có vài xiềng xích trong suốt hiện ra không dấu hiệu nào báo trước, chợt lóe lên rồi nhanh chóng chui vào trong óc gã, màn hào quang hộ thể của gã căn bản không mảy may ngăn cản.

Trường thương Sát Lôi trong tay gã đột ngột dừng động tác, thần tình trên mặt nhất thời ngưng trụ, cả người cứng ngắc ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, phía trên song chưởng Hàn Lập nổi lên kim lân tốc độ nhanh gấp đôi, hai nắm đấm nắm chặt đấm về phía trước, sát lôi màu đen đang quấn quanh ở trên người hắn bị xé rách một mảng lớn, điện quang mặt trên nổ đì đùng không ngừng.

Mà cùng với mỗi một lần sát lôi nổ vang, liền có một cổ lực lượng cường đại chui vào trong cơ thể Hàn Lập, làm hắn cảm thấy từng đợt tê tái.

Hồ Tam thấy thế, sau khi hơi do dự một chút, thân hình chợt chợt lóe, đi tới phía sau Âm Quát.

Hồ Tam một tay nắm chặt hư không, chuôi trường kiếm màu bạc lúc trước lại hiện ra, mặt trên đột nhiên phát hào quang, từng đợt kiếm khí tràn ra, hướng hậu tâm Âm Quát đâm thẳng tới.

Đang nhìn thấy mũi trường kiếm sắp đâm trúng vào sau lưng Âm Quát, trong lòng Hàn Lập đột nhiên căng thẳng, vội kêu lên: "Mau lui lại!"

Hồ Tam cả kinh, lông tóc dựng đứng, không do dự chút nào, trực tiếp lui nhanh ra.

Chớp mắt tiếp theo, chỗ ấn đường Âm Quát hiện ra một viên châu màu đen, ầm ầm nổ lớn, mạnh mẽ trực tiếp đem xiềng xích thần niệm trong đầu gã đánh nổ.

Trên người gã đột nhiên sinh ra một cỗ khí thế cường đại, tám cây giáo bằng sát lôi từ sau lưng kéo dài ra, mang theo điện quang màu đen đâm ra khắp bốn phía. Nếu không phải Hồ Tam lui kịp lúc, ắt bị những cây giáo này đâm xuyên qua tại chỗ.

Thân hình Âm Quát hơi hơi rung động, nhưng không hề làm gì tiếp, tựa hồ vừa mới thoát khỏi từ trong thần niệm tù lung nên thần thức còn có chút chậm chạp, chỉ dựa vào bảo hộ của mình mà phóng xuất ra tám cây giáo bằng sát lôi kia.

Hàn Lập thấy thế, tâm niệm vừa động, chỗ miệng Huyền Thiên Hồ Lô đang lơ lửng phía sau chợt lóe lục quang, bỗng nhiên vang lên từng tiếng động "ầm ầm". Ngay sau đó, một mảnh điện quang sáng loá màu bạc mạnh mẽ phun ra, hóa thành một mảnh hàng rào điện sáng như tuyết đem hắn vây lại.

Lôi điện màu bạc này cũng không phải của hắn, mà là lúc Hàn Lập trong lôi trì màu bạc tẩy sát, dùng Huyền Thiên Hồ Lô thu được. Lúc trước mũi tên bạc đánh lui Âm Quát cũng là do từ hồ lô phát ra.

Bất quá cũng có chút đáng tiếc, Huyền Thiên Hồ Lô đối với lôi điện trong Tẩy Sát Trì cũng chỉ chịu đựng được có hạn, chứa đựng lôi điện màu bạc cũng đã làm tổn thương linh tính của hồ lô, Hàn Lập lại càng không dám thử dẫn thêm lôi điện kim sắc vào trong đó nữa.

Chỉ thấy hàng rào điện màu bạc cùng sát lôi màu đen đan vào một chỗ, bốc lên từng trận khói mờ mịt, lôi điện màu đen quấn quanh người hắn nhất thời tiêu mất hơn phân nửa.

Hàn Lập lại vung song chưởng lên, lúc này mới thoát ra được.

Đến tận lúc này thì không còn đường lui, kim quang trên người hắn chợt lóe, thân hình cấp tốc xông tới hơn trăm trượng, lao thẳng đến Âm Quát.

Mà lúc này Âm Quát cũng đã khôi phục thần thức, phát hiện Hàn Lập đã đến gần người hắn. Ngoài thân gã có tám cây giáo bằng sát lôi đồng thời trước sau tỏa ra, tụ tập lại một chỗ bên người, ngưng lại thành một lôi cầu màu đen lớn bằng đầu người, hướng Hàn Lập bay đến.

Phía trên lôi cầu màu đen, chỉ có một ít lôi điện tràn ra ngoài, thoạt nhìn không có gì đặc sắc, nhưng bên trong lại có hơn mười đầu lôi điện hình rồng tới lui không dứt, chỉ đợi chờ lôi cầu nổ là tràn ra một lượt.

Trong lòng Hàn Lập thấy rùng mình.

Hắn có thể cảm nhận được chỗ khác thường của lôi cầu, nhưng thân hình vẫn là không ngừng mảy may, cổ tay chuyển một chiêu, lấy ra chuôi Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, hai tay chém mạnh vào đầu Âm Quát.

Tiên linh lực trong cơ thể của hắn dũng mãnh tiến vào bên trong trường đao, phía trên thân đao huyết văn sáng rõ, một cổ đao kình cuồng bạo từ trong đó bạo phát ra, ánh đao từ bên trong lôi cuốn nhau trào ra, ngưng tụ thành một đao ảnh to lớn như thực chất, đã chém vào phía trên lôi cầu màu đen.

Bên cạnh Tẩy Sát Trì, Thạch Xuyên Không đã khôi phục không ít, ngồi nguyên tại chỗ chính khoanh chân tay cầm Tiên Nguyên Thạch hấp thu tiên linh lực, trong mắt hiện lên một tia thần sắc khó hiểu.

Trải qua lôi trì màu bạc tẩy sát, thực lực Hàn Lập rõ ràng tiến nhanh, uy thế của một đao trước mắt này, đã không thua gì lúc trước bọn họ liên thủ chặt đứt cây xiềng xích thứ nhất.

"Ầm ầm "

Đao ảnh cùng lôi cầu va chạm với nhau, gây lên một tiếng nổ vang trời.

Một mảnh lôi quang màu đen giống như hỏa diễm nổ tung, khiến cho cả phòng lớn rung động kịch liệt một hồi.

Ngay cả Âm Thừa Toàn cùng Liễu Kỳ lão tổ đều bị động tĩnh bên này hấp dẫn, nhịn không được phải hướng về bên này nhìn trộm lại, Đề Hồn lại vì Hàn lại đổ mồ hôi một phen.

Chỉ thấy lôi quang phía trên lôi cầu kịch liệt phóng xuất, từng đạo giao long lôi điện giãy dụa không thôi, bị Thiên Hồ Hóa Huyết Đao gắt gao áp chế, không thể thoát khỏi, chỉ có một ít điện mang còn sót lại, không ngừng hướng bên người Hàn Lập tràn tới.

Hàn Lập hai tay nắm đao run rẩy không thôi, toàn thân bị từng đạo sát lôi không ngừng đánh nát, bốc lên từng đợt từng đợt khói nhẹ. Miệng mũi hắn đều có vết máu, như con rắn nhỏ uốn lượn không ngừng chảy ra.

Có điều hắn vẫn cắn chặt răng, khí lực không ngừng chuyển đến thân đao đè ép xuống, sau lưng Âm Quát tám cây giáo bằng sát lôi bị ép trở về từng chút một.

Trên mặt Âm Quát có vẻ dữ tợn, hai môi khép mở ngâm tụng một lát, đôi mắt xám trắng bỗng nhiên chợt lóe hào quang, chỗ sâu trong đôi mắt lại mơ hồ có một đạo trùng ảnh hiện ra.

Cơ hồ cùng lúc, con u hồn trùng bên trong thức hải Hàn Lập vốn đang yên lặng, trên người đột nhiên hiện ra một mảnh phù văn cổ quái, lại một lần nữa bắt đầu chuyển động.

"Lại đến nếm thử đau đớn đi!" Âm Quát cười lạnh một tiếng, tay còn lại xòe năm ngón tay trảo xuống.

Năm đạo hắc quang theo đầu ngón tay cuồn cuộn bắn ra không ngừng, xuyên qua sát lôi màu đen phía trước, xông thẳng đến Hàn Lập.

“Giam lại cho ta!” Hàn Lập lông mày nhíu chặt, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hà miệng quát lên một tiếng lớn.

Lời vừa nói ra, bên trong thức hải hắn Luyện Thần Thuật cấp tốc vận chuyển, thần niệm tinh liên quấn quanh trên người u hồn trùng nhất thời buộc chặc. Từ hư không lại sinh ra thêm mấy đạo dây xích óng ánh rất nhỏ,

trực tiếp đâm xuyên qua thân hình u hồn trùng, giăng kín khắp nơi vây bắt lại, giam cầm tại chỗ.

Phía trên sợi tinh liên này có từng đợt thần thức lực cường đại bám vào, phía trên hiện ra từng miếng phù văn thật nhỏ, thêm một lần nữa đem u hồn trùng đang rục rịch gắt gao giam cầm lại.

Vừa mới tới gần đầu Hàn Lập, đã bị một cỗ thần thức cường đại chấn động bộc phát ra, trực tiếp tách ra.

"Làm sao có thể?" Lần này, Âm Quát thật sự muôn phần kinh ngạc.

Đối với chỗ lợi hại của u hồn trùng, hắn so với bất luận kẻ nào đều hiểu rõ hơn, có điều thần thức lực của Hàn Lập trước mắt, có Luyện Thần Thuật tầng năm cũng đã xưa đâu bằng nay, lại trải qua trước ba tòa lôi trì tẩy lễ, đã làm hắn có thể phản chế u hồn trùng.

Hàn Lập thần sắc không đổi, tiên linh lực trên người lại lay động mà ra, hai tay nắm chặt chuôi đao ra sức đánh xuống.

Tám cây giáo bằng sát lôi vốn đang chống đỡ cho lôi cầu rút cuộc cũng không chịu nổi, nhanh chóng bị ánh đao giải khai, cái lôi cầu màu đen cũng bị một đao chém làm hai nửa.

Hàn Lập thấy thế, đồng tử đột nhiên co rụt lại, trước mắt xuất hiện một màn thập phần quỷ dị.

Chỉ thấy Thiên Hồ Hóa Huyết Đao rơi thẳng xuống, Âm Quát từ trên đầu xuống tới dưới bụng, hiện ra một đường hắc tuyến rõ ràng, thân hình bị chém thành hai nửa.

"Chỉ là tu vi nửa bước Thái Ất, có thể làm cho ta phải lấy sát linh chết thay, đủ để làm người khác kinh ngạc, đáng tiếc cũng không hơn!" Âm Quát quỷ dị khép mở miệng, nói ra.

Ngay sau đó, hắc quang trên thân bùng lên, nứt toác ra gây nên một tiếng "Oành", sát lôi màu đen cùng thân thể xen vào nhau hợp thành trạng thái

thực chất hư hư thật thật, hóa thành một mảnh lôi điện tràn ngập quầng sáng.

Cùng lúc đó, lôi cầu màu đen cũng nứt toác ra, hư ảnh giao long bằng lôi điện chiếm cứ trong đó nhất thời như ngựa đứt cương vọt ra, trực tiếp đụng vào trong lòng Hàn Lập.

Áo giáp huyền quy lại hiện lên trên thân Hàn Lập, căn bản không ngăn được lấy nửa điểm, vừa cùng giao long bằng lôi điện tiếp xúc trong nháy mắt liền trực tiếp hỏng mất, trên thân như nổi trống, nổ đùng không ngừng.

Từng mảng máu lớn bắn ra tung tóe, còn chưa kịp rơi xuống đã bị lôi điện giã thành một phấn vụn.

Trường đao trong tay Hàn Lập cũng rơi xuống, ngay cả một tiếng kêu thảm còn không phát ra nổi, thân hình lại như một thuyền lá lênh đênh trong cuồng phong bạo vũ, không còn khống chế được mà từ từ rơi xuống.

Phía xa xa Hồ Tam nhìn thấy một màn này, trong lòng nhất thời sinh ra một cảm giác vô lực.

"Chủ nhân!" Đề Hồn bất chấp cùng phân hồn Âm Thừa Toàn dây dưa, muốn thoát thân mà ra.

"Muốn đi cứu người, người si nói mộng đi..." phân hồn Âm Thừa Toàn trên mặt đầy ý cười, đi lên ngăn trở.

Thời điểm này, hắn làm sao để cho Đề Hồn tiến tới cứu chủ?

“Bụp bụp” quang mạc của phiến sát lôi kia vừa rồi khuếch tán khắp nơi dần dần hợp lại, hóa thành một viên cầu màu đen có quầng sáng phạm vi hơn mười trượng, đem Hàn Lập cả người bao vây lại.

Viên cầu ngưng thực vô cùng, cơ hồ hoàn toàn không có ánh sáng, bên trong sát khí nồng đậm, lôi điện nổ vang, từng đạo lôi điện màu đen cứng cáp vô cùng như một sợi dây thừng quấn quanh tứ chi cùng với cổ Hàn Lập, kéo thành hình chữ đại, trôi nổi ở giữa không trung.

Cách đó không xa trước người hắn, một đoàn sát lôi màu đen ngưng tụ lại, một lần nữa hóa thành hình người, đúng là Âm Quát.

"Trên người tiểu tử ngươi Chân Linh huyết mạch không ít, trong đó còn có Lôi Bằng chân huyết, thêm một thân huyết khí thịnh vượng, nếu bị ta lấy sát lôi luyện hóa hoàn toàn, cũng có thể bù lại tiêu hao lần chém giết này của ta, nói không chừng ngay cả cảnh giới cũng có thể tiến một bước dài." Gã chậm rãi bay về Hàn Lập, sắc mặt tái nhợt dị thường, có vẻ tiêu hao quá nhiều.

Trong khi nói chuyện, thân hình gã cao vọt tới hơn mười trượng, chỗ bụng đột nhiên vỡ ra một lỗ hổng thật lớn, giống như từ hư không sinh ra một miệng hố đen khổng lồ, vừa hút một cái đã đem Hàn Lập đang vết thương chồng chất nuốt vào trong bụng.

"Sát vực, chủ nhân cẩn thận!"

Đề Hồn phát hiện khí tức Hàn Lập rồi đột nhiên biến mất, vội vàng quay đầu nhìn, lại chỉ thấy có cái viên cầu màu đen thật lớn kia, kết quả nàng vừa mới đang phân thần, đã bị phân hồn Âm Thừa Toàn giơ tay lên đánh bay ra ngoài, nện ở trên vách tường trên phòng lớn, trực tiếp khảm vào trong vách núi.

Vẻn vẹn mấy hơi thở sau, lôi điện trên viên cầu màu đen tràn ra, từng đợt từng đợt tia điện sát lôi nhè nhẹ tung bay, tiếp theo dần dần trở nên trong suốt, thân ảnh Âm Quát từ bên trong hiện ra.

"Lệ đạo hữu... Chẳng lẽ Thạch Xuyên Không ta, đành phải chôn vùi nơi đây sao?" Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập đã biến mất mất tăm mất tích, trong lòng thở dài một tiếng, trong mắt cũng hiện lên một tia tuyệt vọng.

Chỉ thấy bàn tay Âm Quát vung lên một chiêu, tia điện sát lôi từ bốn phương tám hướng tụ tập tới lòng bàn tay của gã, sát vực vừa ngưng tụ ra cũng lập tức biến mất không thấy.

------oOo------

Chương 768: Xuất kỳ chế thắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tiểu tử, chớ nôn nóng a? Tiếp đến, là sẽ đến phiên ngươi."

Vốn Âm Quát nhìn thoáng qua cánh tay bị đứt của mình, rồi tiếp đó ánh mắt âm u nhìn về phía Thạch Xuyên Không, vừa cười vừa nói.

Dứt lời, lão liền cất bước từ từ đi về phía Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không chau mày, bàn tay trong tay áo liền thả viên Tiên Nguyên Thạch ra, rồi bắt một cái pháp quyết cổ quái, chợt ngay phía sau lưng truyền đến cảm giác đau đớn như bị bỏng, phía trên hiện ra một đạo phù văn phong cấm.

Chỉ đợi ngay khi Thạch Xuyên Không lấy tâm thần thúc giục, thì đạo phù văn bí ẩn kia sẽ dần sinh ra hiệu quả thật lớn, đến lúc đó cuối cùng hắn cũng đã chính thức đánh cược cả tính mạng của y.

Đúng lúc đó, chợt dị biến phát sinh!

Vẻ mặt Âm Quát bất ngờ thay đổi, ngay vị trí dưới bụng lão bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm sét dữ dội, một đạo hào quang ánh sáng màu bạc chói mắt chợt sáng lên, một vòng như ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, liền có vô số lôi điện màu bạc từ đó nổ tung ra, trực tiếp tạo thành một cái lỗ hổng khổng lồ dưới bụng lão, từng luồng từng luồng sóng lửa màu bạc nóng rực không gì sánh bằng từ đó tuôn ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng hót sắc sảo vang lên, một con hỏa điểu màu bạc

thật lớn từ dưới bụng Âm Quát giương cánh bay ra, rồi xoay tròn một vòng ở giữa không trung lại lao thẳng về phía ngực của lão.

Trên lưng Ngân Diễm Hỏa Điểu, còn có một người đứng đấy, toàn thân cả người hắn thì chồng chất những vết thương, đúng là Hàn Lập!

Đám người bốn phía Tẩy Sát Trì, đều sợ ngây người khi thấy được màn này, Đề Hồn càng không lo cho thương thế của mình, mà giãy dụa từ trên bức tường nhảy xuống dưới, khẩn trương nhìn về phía Hàn Lập.

Vẻ mặt Âm Thừa Toàn cũng không nhịn được mà thay đổi, sắc mặt trở nên khó coi hết sức, Liễu Kỳ lão tổ thì ánh mắt ngưng lại, thần sắc trong mắt lộ kinh ngạc nhiều hơn là vui mừng.

Chỉ nghe một tiếng "Oanh" thật lớn, Ngân Diễm Hỏa Điểu trực tiếp đụng vào lồng ngực của Âm Quát, từ đó phát ra hỏa diễm màu bạc dữ dội, trong nháy mắt liền bao phủ cả người lão vào.

"Không có khả năng, đây là cái gì vậy?" Âm thanh Âm Quát hoảng sợ từ trong ngọn lửa truyền ra.

Sát Lôi trên người lão không ngừng bùng nổ, nhưng thủy chung không thể nào thoát khỏi những ngọn lửa màu bạc kia được.

Mà không hiểu vì sao mà ngọn lửa màu bạc kia, lại giống như lôi điện trong Tẩy Sát Trì vậy, cũng có lực lượng khắc chế cực mạnh đối với lão, với tác dụng mạnh mẽ của hỏa diễm, chỉ sợ cũng đã gần bằng lôi điện khủng bố trong lôi trì màu vàng rồi.

Âm Quát làm sao biết được, bây giờ Tinh Viêm Hỏa Điểu đã nuốt chửng cả ba viên Thất Thải Hỏa Đan Sa, sức mạnh ngọn lửa trên người nó sớm đã đạt tới cảnh giới Thái Ất rồi, nếu không phải bị Hàn Lập cưỡng ép tỉnh lại, thì nó đã luyện hóa hoàn toàn, đến lúc đó sức mạnh hỏa diễm chí ít cũng được Thái Ất cảnh Hậu kỳ.

Huống hồ vốn Tinh Viêm Hỏa Điểu lại khắc chế đối với sát khí, lại bộc phát từ trong người lão, tự nhiên là làm ít công to.

Thấy như vậy, hiển nhiên Thạch Xuyên Không cùng Hồ Tam vui mừng vô cùng, còn phân hồn Âm Thừa Toàn giữa không trung thì lại vẻ mặt trầm xuống, Liễu Kỳ lão tổ thì nhìn thật sau về phía Hàn Lập chốc lát, khóe miệng khẽ nhăn một cái.

Theo ngọn hỏa diễm bốc lên dữ dội, mặc dù Âm Quát giãy dụa không thôi, nhưng lão lại không làm được gì cả.

Lúc này, một đạo màu đen bất ngờ từ trong ngọn lửa bay ra, từ đó hiện ra một tiểu nhân màu đen cao bốn năm tấc, cả người phát ra sát khí nồng đậm, quang người chợt lóe lên lôi điện, trong nháy mắt liền từ trong hư không biến mât không thấy đâu.

Đám người Hàn Lập muốn ngăn cản, nhưng căn bản không kịp, chỉ có thể bỏ mặc lão rời đi.

Một tiếng "Phanh" vang lên.

Thân thể Âm Quát liền rớt xuống đất, ngã bổ nhào về phía trước, hoàn toàn biến thành một bộ thi thể chết cháy.

Hàn Lập từ trên lưng Tinh Viêm Hỏa Điểu nhảy xuống, đưa tay khẽ vẫy, liền triệu hồi những chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rơi khắp nơi thu lại vào trong cơ thể, nhưng hắn phát hiện chín chuôi phi kiếm đều hơi hơi rung động dữ dội, tựa như không muốn trở lại.

Hắn hơi chần chờ, liền lấy tâm thần liên hệ cảm ứng một chút, thì thần sắc trong mắt hắn lóe lên một tia chần chờ, tiếp đó hắn lại vẫy tay một cái, những phi kiếm kia mới lưu luyến không rời mà bay trở lại vào trong cơ thể của hắn.

Sau đó hắn lại tiện tay vẫy một cái, hút lấy thanh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao vào trong tay, rồi đi tới trước thi thể của Âm Quát.

Ngay sau khi tra xét một phen, thì phát hiện bên người lão có treo một khối cốt bài màu trắng, liền tiện tay lấy xuống, thu vào.

Còn Tinh Viêm Hỏa Điểu thì lại một lần nữa hóa thành bộ dáng tiểu nhân ngân diễm, hạ xuống đầu vai Hàn Lập, nhưng nó vẫn còn trông ra vẻ buồn ngủ như trước.

"Chủ nhân, ngươi có sao không?" Đề Hồn đi tới gần bên người Hàn Lập, vội hỏi.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là bị Sát Lôi đốt bị thương mà thôi, còn tạng phủ trong cơ thể thì có chút chấn động. Ngươi thì sao, thương thế như thế nào rồi?" Hàn Lập lắc đầu nói ra.

"Sư... Tựa hồ lão muốn lợi dụng thần thông của ta, cho nên không có ra tay hạ thủ với ta, thương thế cũng không nặng lắm." Đề Hồn đắng chát nói ra.

"Lệ huynh, ngay bây giờ không phải lúc để chúng ta thư giãn, lão tổ bên kia còn cần chúng ta hỗ trợ nữa" Hồ Tam bước nhanh về phía trước, mặt mũi vô cùng lo lắng, mở miệng kêu lên.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, chỉ thấy không có Đề Hồn hỗ trợ, tình cảnh tạm thời áp chế trước đó liền lập tức sinh ra chuyển biến, rõ ràng là phân hồn Âm Thừa Toàn đã chiếm cứ thượng phong.

"Chủ nhân, ta đi hỗ trợ" Đề Hồn thấy vậy nói ra.

"Đừng vội đi, Liễu Kỳ lão tổ còn có thể chống đỡ trong thời gian ngắn. Hiện giờ chúng ta nắm chặt thời gian khôi phục thương thế đã, rồi bổ sung Tiên Linh Lực, rồi sau đó cùng nhau chặt đứt sợi xiềng xích thứ ba, đến lúc đó thực lực của Liễu Kỳ tiền bối sẽ nhất định tăng lên khoảng lớn, tới đó không cần chúng ta hỗ trợ, tiền bối chắc chắn là có thể đánh lui Âm Thừa Toàn." Hàn Lập khoát tay nói ra.

"Bốn sợi xiềng xích, cái trước mạnh hơn cái sau, Lệ huynh thật sự ngươi có nắm chắt chặt đứt không?" Hồ Tam nghe vậy, vẻ lo lắng trong mắt không giảm, hỏi.

"Yên tâm đi, ngay khi trải qua lôi trì màu bạc tẩy luyện, ta đã nắm chắc bảy

thành rồi, có thể một kích chặt đứt sợi xiềng xích màu bạc kia. Chẳng qua điều kiện trước mắt là chúng ta phải tận lực bổ sung một ít Tiên Linh Lực trước đã." Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, nói ra.

"Vậy thì nghe Lệ đạo hữu a." Thạch Xuyên Không mở miệng nói ra.

Sau khi Hồ Tam nghe vậy, cũng không nói gì nữa, mấy người rối rít khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhanh chóng điều tức.

...

Ở chỗ khác, Hội trường Đọa Hồ Khu.

Âm Thừa Toàn rời đi được nửa đường thì lại quay về hội trường, từ khi lão ngồi xuống, thì sắc mặt vẫn như thường, nhưng thần sắc sâu trong mắt lão thì lại dao động không ngừng, lộ ra bộ dáng tâm sự nặng nề.

Không khí trong hội trường vẫn như cũ không có gì khởi sắc, hơn nữa lại có mấy phần ra vẻ gượng gạo.

"Âm vực chủ, hội nghị trao đổi đến tận lúc này, nếu mà còn giằng co như vậy thì không còn ý nghĩa gì nữa, hãy mau chóng biểu quyết đi?" Hoàng Phủ Ngọc nhíu mày, mở miệng nói ra.

Dường như Âm Thừa Toàn tựa hồ không có nghe rõ, chỉ thấy lão chuyển động chiếc nhẫn màu xám trên tay trái, như lâm vào trầm tư vậy.

"Âm vực chủ, lời của Hoàng Phủ cung chủ rất có lý. Đến giờ phút này, tất cả đề tài tranh luận trao đổi đã thảo luận xong tất rồi, không bằng liền bắt đầu biểu quyết đi." Âm thanh Tiêu Bất Dạ tăng lên mấy phần, cũng mở miệng nói ra.

Ngay khi Tiêu Bất Dạ vừa nhắc nhở, thì Âm Thừa Toàn giống như giật mình liền lấy lại tinh thần, trên mặt cố nở ra nụ cười, mở miệng nói ra: "Hai vị an tâm chớ vội, dựa theo chương trình đại hội thảo luận, vẫn còn chưa tới thời gian biểu quyết, hai vị không ngại mà chờ một chút."

Lão vừa dứt lời, bàn tay phải đang chuyển động chiếc nhẫn màu xám tựa như bị điện giật vậy, bất ngờ rụt lại, lồng vào trong tay áo.

Sâu trong mắt của lão hiện ra thần sắc kinh ngạc khó thể tin được, lão liền cúi đầu nhìn vào chiếc nhẫn mang trên tay trái trong tay áo, thình lình phát hiện đạo hào quang hoàng văn màu bạc run lên mãnh liệt.

Âm Thừa Toàn làm từng động tác che giấu vô cùng tốt, nhưng vẫn không thể thoát được chú ý của Hoàng Phủ Ngọc.

Trong lòng Tiêu Bất Dạ cũng kinh nghi không thôi, gã vốn cảnh giác vạn phần với hội minh lần này, đã sớm phòng bị với những việc mà Cửu U Tộc làm mờ ám sau lưng, nhưng từ lúc hội nghị đến bây giờ, ngoài trừ xuất hiện dị trạng bên ngoài ra, thì cũng không có bất kỳ biến cố nào phát sinh nữa, trái lại thì dáng vẻ tâm thần không tập trung của Âm Thừa Toàn, giống như là Cửu U Tộc của mình đã gặp không ít phiền toái.

Bàn tay trong tay áo Âm Thừa Toàn khẽ nắm chặt, lão đang định đứng dậy, thì sắc mặt khong khỏi thay đổi lần nữa.

Vẻ khiếp sợ lúc này của lão hơn xa so với lần trước, đến mức mà lão quên cả che giấu thần sắc biến đổi của mình.

"Làm sao vậy, Âm vực chủ? Chẳng lẽ Tẩy Hồn Khu bên đó có xảy ra biến cố gì à? Nếu người quý tộc của Âm vực chủ xử lý không được, thì không ngại dẫn các vực chủ ở đây cùng đi, tiện thể giúp ngươi vượt qua khổ cực đó, cũng vừa đúng lúc có thể đoàn kết bộ tộc các vực à" Trong lòng Hoàng Phủ Ngọc khẽ động, vừa cười vừa nói.

Trong Tu La Thành của Cửu U tộc ta, nếu mà không giải quyết được, thì chẳng phải là để chư vị chê cười? Chỉ là ta đang suy nghĩ lời đề nghị trước đó của Hoàng Phủ đạo hữu mà thôi..." Vẻ mặt Âm Thừa Toàn khôi phục lại bình thường, mở miệng nói ra.

"Giao Tam, các ngươi cài thám tử trong Tu La Thành, đã tìm được tin tức gì chưa?"

"Tin tức truyền về không khác nhau lắm, chỉ nói là trong Tẩy Hồn Khu xảy ra biến có rất lớn, liên tục có Thát Minh Khu, Bách Tàng Khu, Khổ Hà Khu tất cả đều đã mở ra cấm chế phong thành rồi, tu sĩ Đại La Âm Lâm trấn giữ Khổ Hồn Khu cũng đã chạy tới Tẩy Hồn Khu, mà động tĩnh khu bên kia tựa hồ càng lúc càng lớn." Sắc mặt Giao Tam không thay đổi, truyền âm trả lời.

"Trách không được Âm Thừa Toàn tên này có ý thay đổi, xem ra lão đã sốt ruột rồi." Hoàng Phủ Ngọc cười truyền âm nói.

"Thế nào, Âm vực chủ muốn tiếp thu lời đề nghị của Hoàng Phủ vực chủ, ngay lúc ngay liền biểu quyết sao?" Lông mày Tiêu Bất Dạ nhíu lại, hỏi.

"Quá trình đại hội diễn biến chưa xong, ý kiến các phe cũng chưa có thống nhất, ta cảm thấy hiện giờ chưa phải lúc thích hợp để biểu quyết, không bằng chúng ta tạm thời gác tranh luận lại, trước tiên hãy chọn ra ngày lành tháng tốt, rồi lại thương thảo tiếp, dù sau việc này có quan hệ đến con đường phát triển cả Hôi Giới sau này, không nên nóng vội." Âm Thừa Toàn vừa cười vừa nói.

Lão vừa nói xong, Hoàng Phủ Ngọc còn chưa lên tiếng, thì Tiêu Bất Dạ liền đã hô to không ổn.

"Âm vực chủ, Tu La Thành của ngươi cũng không phải nơi phong cảnh hữu tình gì, chưa nói đến là chúng ta đã đi một chuyến cách xa ngàn dặm, cũng không dễ chút nào, dù sao có thể tập trung nhiều vực chủ tộc vực cùng một chỗ, cũng hao phí không hề nhỏ. Hơn nữa, điều đó còn làm uy tín của tam đại vực chúng ta giảm đi rất nhiều." Tiêu Bất Dạ liên tục khoát tay, nói ra.

"Tiêu vực chủ quá lo lắng, lần thương thảo tiếp theo, làm sao mà có thể còn Cửu U Vực chúng ta làm chủ nữa? Tất nhiên là chúng ta sẽ dẫn người đi đến tham dự Hắc Thằng Vực các ngươi." Âm Thừa Toàn tránh nặng tìm nhẹ, mở miệng nói ra.

"Âm vựa chủ, làm sao phải hao tâm tổn sức như vậy, chúng ta cũng không cần vội vàng làm gì, chỉ cần chúng ta có thể thương thảo ra chuyện làm đại đa số mọi người đều thuyết phục để nghị quyết, thì chờ lâu thêm mấy ngày nữa cũng không sao cả." Đột nhiên thái độ Hoàng Phủ Ngọc thay đổi, mở

miệng nói ra.

Âm Thừa Toàn nghe vậy, lông mày lơ đãng chớp chớp, vẻ mặt không vui lóe lên một cái rồi biến mất, rồi đảo mắt nhìn về phía Tiêu Bất Dạ.

"Tiêu vực chủ, ngươi thấy thế nào?" Lão mở miệng hỏi.

Tiêu Bất Dạ phát hiện thái độ hai người xoay chuyển nhau, một trăm tám mươi độ, gã cũng cảm thấy hiểu ra tình hình trước mắt.

"Chuyện này, lời nói hai vị đều có lý. Chẳng qua... Hôi Giới chung ta chia ba đã lâu, đối với chuyện về Tiên Giới đến nay vẫn không có kết luận gì, điều này làm cho lòng người các vực trở nên bàng hoàng, cuối cùng cũng không phải là chuyện tốt gì. Ta lo lắng là lại tiếp tục trì hoãn nữa, chỉ sợ làm cho vết rách càng lúc càng lớn, đến lúc đó muốn lấp đầy cũng khó mà làm được, cho nên vì vậy mà chúng ta hãy mau chóng quyết định, cũng đừng có lại phải chọn ngày khác nữa." Tiêu Bất Dạ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, trầm ngâm một chốc lát, rồi lấy lí do thoái thác sớm đã nghĩ kỹ đến, nói ra.

------oOo------

Chương 769: Gác lại tranh luận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tiêu Vực Chủ, về ý tưởng Luân Hồi vực, Cửu U vực ta thật khó có thể gật bừa, phản kháng xâm lấn Tiên Giới, Cửu U vực chúng ta tự nhiên anh dũng phản đối đầu tiên, muốn đả thông thông đạo Lưỡng Giới, chủ động tiến công Tiên Giới, chúng ta không thể nào đồng ý. Không nói đến việc mở ra và duy trì thông đạo phải bỏ ra đại giới, nếu lại làm linh khí Tiên Giới chảy ngược lại, chẳng phải là một điều tai họa sao?" Âm Thừa Toàn mở miệng nói ra.

"Chuyện này thì Âm Vực Chủ cứ yên tâm, về thông đạo thì Luân Hồi vực chúng ta đã sớm có phương án hoàn mỹ, chẳng qua là thời cơ còn chưa chín muồi để nói thôi. Nếu Âm Vực Chủ nguyện ý theo chủ trương Luân Hồi vực, chúng ta sẽ nói rõ phương này án này, đến lúc đó cũng sẽ không còn nhiều điều nghi kị nữa." Sắc mặt Hoàng Phủ Ngọc ngưng lại, nói ra.

"Nếu như Hoàng Phủ Vực Chủ đã có các phương án hoàn mỹ, sao hiện tại không nói ra đi, sau khi ta cùng với Tiêu Vực Chủ xem xét, sẽ bỏ qua rất nhiều nghi kị, cũng yên lòng theo Luân Hồi vực các ngươi?" Âm Thừa Toàn cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Chuyện mở ra thông đạo Lưỡng Giới cũng là chuyện bí mật của Luân Hồi vực chúng ta, đề phòng tai vách mạch rừng, bên trong chúng ta cũng không có nhiều người biết. Vì vậy, lúc Tam Vực chưa đồng lòng, chúng ta tự nhiên không thể tiết lộ nửa điểm tin tức." Hoàng Phủ Ngọc thản nhiên nói.

"Hai vị nếu cứ tranh luận như vậy tiếp, chỉ sợ cả trăm năm nữa cũng không có kết quả. Tiêu mỗ thiết nghĩ, việc cấp bách của Hôi Giới chúng ta hẵng là tiêu trừ việc chia rẽ để chỉnh hợp cùng một chỗ, còn chuyện đối phó Tiên

giới như thế nào thì có thể tạm hoãn một thời gian. Chúng ta trước có thể bàn thảo đại khái một chương trình hội nghị, chờ lần hội nghị tiếp theo lại thảo luận." Tiêu Bất Dạ cười cười, nói ra.

"Tiêu Vực Chủ nói có lý, ngược lại là có thể tiến hành như thế, không biết Hoàng Phủ Vực Chủ cảm thấy thế nào?" Âm Thừa Toàn không do dự quá lâu, trực tiếp mở miệng nói ra.

"Nếu như vậy cũng không phải là không thể, bất quá kết quả tam vực trên danh nghĩa là thống nhất, trên thực tế cũng không phải là chia rẽ." Sau khi Hoàng Phủ Ngọc nghe xong, nhíu mày, do dự một chút rồi nói ra.

"Lúc trước tất cả các vực có nhiều xung đột, mặc dù tử thương không quá lớn, nhưng dù sao cũng là bộ tộc Hôi giới chúng ta, nói cho cùng cũng là tự hao tổn. Nếu cả ba phương cùng đồng ý, sẽ không thể công phạt nhau nữa, còn nếu không sẽ đưa tới hai phe khác cùng chinh phạt. Bởi vậy, ít nhất có thể tránh được hao tổn bên trong rồi." Tiêu Bất Dạ vừa cười vừa nói.

"Tuy là như thế, nhưng kết minh cũng cần phải có Minh chủ. Ta biết rõ nếu như ta làm người chủ sự, Hoàng Phủ đạo hữu khẳng định không đáp ứng, đồng dạng, ta cũng sẽ không chấp tai đem vị trí này dâng tặng cho Luân Hồi vực. Vì vậy theo ta thấy, hay là do Tiêu Vực Chủ tạm thời làm đi. Sau này nếu muốn thay đổi, liền dựa vào kết quả thương thảo hội minh đi." Âm Thừa Toàn nói như thế.

Hoàng Phủ Ngọc thấy cảnh này, trong lòng thở dài một tiếng, ngao cò tranh nhau, đúng là để cho Tiêu Bất Dạ làm ngư ông đắc lợi.

Bất quá dù vậy, ít nhất đổi lấy được hoàn cảnh tương đối ổn định, không còn bị Cửu U vực quấy rối, Luân Hồi vực bọn gã cũng có thể thanh thản ổn định bố trí thêm. Huống hồ từ phản ứng của tất cả mọi người lần này, không ít bộ tộc trên thực tế đã đồng ý chủ trương của Luân Hồi vực.

Kế tiếp Luân Hồi vực chỉ cần bố trí nhiều hơn nữa, cố ý lôi kéo các bộ tộc về hướng Luân Hồi vực, đợi đến lúc đại hội tổ chức lần sau, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh như lần này.

"Đã như vậy, Luân Hồi vực chúng ta cũng không dị nghị, cứ làm như thế đi." Hoàng Phủ Ngọc gật đầu nhẹ, nói ra.

"Lọt vào mắt xanh của nhị vị, Tiêu mỗ liền xấu hổ phải nhận lời rồi, đợi đến lúc sau này hội minh có kết quả, ta lại thối vị nhượng chức a." Đối với kết quả ba bên cân nhắc lần này, Tiêu Bất Dạ cũng không chối từ, cười đồng ý.

Nói là hội minh trăm vực, nếu như tạm thời không cần biểu quyết, tất cả các vực cũng không cần tham dự quá nhiều, ba người đứng đầu ở hội minh này, quyết định xong liền tiến hành như vậy.

"Vậy kế tiếp, chúng ta liền định thời gian tổ chức hội minh lần sau đi..." Âm Thừa Toàn cũng một lời, nói tiếp.

...

Không lâu sau, đại hội thương thảo kết thúc, các tộc hai vực Luân Hồi cùng Hắc Thằng bắt đầu lần lượt ly khai Đọa Hồ Khu, đến vị trí cửa Tu La thành, trùng trùng điệp điệp đi ra ngoài.

Chính giữa đội ngũ thật dài, xa giá Tam Miêu tộc trông rất tầm thường, bên trong kiệu có mái che là Miêu Tú cùng phụ thân Miêu Cốc ngồi đối diện nhau.

"Phụ thân, động tĩnh trong Tu La thành lúc trước, người nói có phải là do ba người kia gây ra không?" Miêu Tú đột nhiên nhìn về phía phụ thân, nhỏ giọng hỏi.

Thanh âm của nàng vừa vang lên, Miêu Cốc liền làm một động tác chớ có lên tiếng, tiếp theo truyền âm nói: "Bất kể là có quan hệ hay không, sự tình ba người bọn họ, về sau chớ nhắc đến. Chúng ta chưa bao giờ thấy ba người này, cũng không biết có ba người này tồn tại, hiểu chưa?"

Miêu Tú nghe vậy, im lặng gật đầu nhẹ, không nói gì nữa, xoay người qua kéo tấm rèm thùng xe ở cửa sổ lên, nhìn ra ngoài phía xa.

Mà chỗ cuối cùng đoàn xe, một toà bảo xa cự đại hình bát giác, phía bên

ngoài có rào chắn, đứng đấy một nữ tử quần trắng có làn da trắng nõn, đúng là Giao Tam.

Hai tay nàng khẽ vịn lan can, nhìn về phía Tẩy Hồn khu ở Tu La nội thành, sắc mặt có chút cổ quái.

"Cửu Chân, sao vậy? Còn có gì lo lắng hả?" Lúc này, Hoàng Phủ Ngọc từ bên trong xa giá đi ra, mở miệng hỏi.

"Hoàng Phủ thúc thúc, lần này hội minh từ đầu đến cuối đều có vẻ cổ quái, người nói rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, lại làm cho thái độ Cửu U tộc phát sinh biến hóa lớn như vậy?" Đôi mi thanh tú của Giao Tam nhíu lại hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, tóm lại khẳng định không phải là sắp xếp của chúng ta. Nhưng bất luận thế nào, những biến cố kia lại tạo thành kết quả tốt cho chúng ta." Hoàng Phủ Ngọc vừa cười vừa nói.

"Vâng, vốn còn tưởng rằng là trận Hồng Môn Yến (*), vì vậy trước đó chúng ta đã chuẩn bị đủ loại phương án, cuối cùng lại không có gì." Giao Tam cũng nở nụ cười, nhẹ nhõm nói.

...

Trong cấm địa Tẩy Sát Trì, Cự Hồ xám trắng ngang nhiên đứng ở không trung, hơi thở dốc.

Cách không xa phía trước Cự Hồ, đứng đấy một thân ảnh trong suốt, đúng là phân hồn Âm Thừa Toàn, ngay ngực gã thình lình bị xuyên thủng một cái động lớn, hầu như một phân thành hai, hai mắt đã không còn thần thái, biến thành màu u ám.

Cự Hồ xám trắng hừ một tiếng, hóa thành một đạo hào quang xám trắng bay vụt xuống, chui vào mi tâm Liễu Kỳ lão tổ.

Cự Hồ mang theo sóng khí lưu động đảo qua người Âm Thừa Toàn, thân thể tàn phế này lập tức tan vỡ, hóa thành từng điểm tinh quang, phiêu tán biến mất trong hư không.

Mà bên cạnh Liễu Kỳ lão tổ, lúc này sắc mặt Đề Hồn trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ.

Hai tay nàng bấm niệm pháp quyết, cánh tay cũng có chút run rẩy.

Bốn kiện nhạc khí quanh người Liễu Kỳ lão tổ một lần nữa hoá thành bốn đoàn tinh quang màu đen, bay vụt về, dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Làm xong hết thảy, rốt cuộc Đề Hồn không kiên trì nổi, thân thể rơi ngược xuống đất.

Vào thời khắc này, một đạo ánh sáng màu xanh bay vụt đến, nâng thân thể Đề Hồn lên, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện bên cạnh Đề Hồn, hắn chợt chau mày.

"Chủ nhân, ta không sao, là do thi triển Minh Hồn Khúc quá lâu, lực lượng thần hồn bị tiêu hao quá lớn." Đề Hồn miễn cưỡng cười cười, mở miệng nói ra.

Bất quá Hàn Lập nghe xong, lông mày cũng không buông lỏng.

Tình huống của Đề Hồn bây giờ cực hỏng bét, trên mặt không còn một tia huyết sắc, hầu như có cảm giác trong suốt, khí tức rơi xuống mức trước đó chưa từng xảy ra.

Hơn nữa hiện tại nàng đã ngừng thi thuật, nhưng khí tức vẫn như cũ đang không ngừng suy sụp, lại còn không có xu thế đình trệ.

Hàn Lập vung tay lên, một viên đan dược màu đen từ trong tay hắn bắn ra, bay vào trong miệng Đề Hồn, đồng thời tay hắn bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết chui vào trong cơ thể Đề Hồn, trợ giúp nàng luyện hóa dược lực.

Thời gian dần qua, trên thân thể Đề Hồn nổi lên đạo đạo tinh quang màu đen, nhưng cũng không có hiệu quả gì.

Hàn Lập thấy tình hình này, thần tình có chút khó coi, tình huống Đề Hồn như vậy, nhất thời hắn cũng không biết nên xử lý như thế nào.

Đúng lúc này, Liễu Kỳ lão tổ ngay chỗ hai sợi lôi xích quay đầu nhìn lại, chỗ mi tâm loé lên hào quang, một cỗ gợn sóng óng ánh bắn ra, chui vào trong cơ thể Đề Hồn.

Trên thân Đề Hồn lập tức hiện ra một tầng tinh quang, nhanh chóng chớp động.

Sắc mặt nàng vốn trắng bệch lập tức dễ nhìn không ít, nổi lên một tia huyết sắc, khí tức trên thân cũng lập tức ổn định lại, không suy sụp nữa.

Đề Hồn thở ra một hơi, khoanh chân ngồi xuống, trên gương mặt tinh xảo nổi lên hắc quang nhè nhẹ, rất nhanh bao phủ khuôn mặt vào bên trong.

Dưới hắc quang lượn lờ kia, thân thể cũng những bộ vị khác cũng hiện ra đạo đạo hắc quang, khí tức bắt đầu khôi phục nhanh chóng.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống của Đề Hồn, nhẹ nhàng thở ra, đồng thời nhiều hơn vài phần kính sợ đối với Liễu Kỳ lão tổ.

Thủ đoạn của tồn tại Đạo Tổ, quả nhiên không phải nửa bước Thái Ất như hắn có thể so sánh.

"Chúc mừng lão tổ đánh chết cường địch, thần uy cái thế!" Hồ Tam bay đến bên cạnh Liễu Kỳ lão tổ, hưng phấn nói.

"Bây giờ không phải thời điểm cao hứng, chỉ sợ bản thể Âm Thừa Toàn đang chạy tới đây! Lệ tiểu tử, bây giờ ngươi đã vượt qua sát suy, thành tựu Thái Ất ngọc tiên thể, những thứ lôi điện trong Tẩy Sát Trì này đối với ngươi đã không coi vào đâu, ngươi nhanh tiến vào lôi trì màu vàng cuối cùng, nhiễm bản nguyên trong lôi trì đó, sau đó chém đứt sợi Lôi Ngao Chi Liên cuối cùng này." Liễu Kỳ lão tổ khiển trách Hồ Tam một câu, sau đó quay đầu nói gấp với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy đuôi lông mày khẽ động, nhìn về phía Lôi Trì màu vàng.

Chỉ thấy trong lôi trì cuồn cuộn hồ quang điện màu vàng, những thứ hồ quang điện này hết sức nhỏ, giống như từng đám cây lôi ti.

Những cây lôi ti màu vàng này cực kỳ sáng bóng, cơ hồ khiến người khó có thể nhìn thẳng. Chúng đan vào nhau, thỉnh thoảng ngưng tụ thành các loại hình thái lôi cầu, lôi vòng, lôi sơn, thoạt nhìn huyền diệu vô cùng.

Đáng sợ hơn chính là, mỗi một sợi lôi ti màu vàng đều tản mát ra chấn động lôi điện pháp tắc mãnh liệt, phát ra thanh âm xì xì làm cho người ta hãi hùng khiếp vía, khiến cho hư không phụ cận rung động lắc lư không thôi.

Hàn Lập nhíu mày, uy thế Lôi Trì màu vàng lớn hơn rất nhiều so với Lôi Trì màu bạc, tuy hiện tại hầu như hắn đã thành tựu Thái Ất ngọc tiên thể, nhưng cũng không nắm chắc có thể kháng trụ.

Bất quá chính như Liễu Kỳ lão tổ nói, thần niệm phân thân Âm Thừa Toàn bị diệt, không có khả năng lão không phản ứng chút nào, địch nhân không biết lúc nào sẽ tới, bất luận thế nào cũng phải giúp Liễu Kỳ lão tổ mau chóng thoát khốn, mới có cơ hội đào thoát.

"Lệ đạo hữu, lực lượng lôi điện trong Lôi Trì màu vàng này hầu như đã đạt đến thông linh, ngươi..." Thạch Xuyên Không một mực đứng ở bên cạnh không nói gì, lúc này mở miệng nói ra, đang nói lại thôi.

"Thạch đạo hữu yên tâm. Tiền bối, vậy nhờ cậy rồi." Hàn Lập nói xong, thân hình nhoáng một cái không chút do dự tung người nhảy xuống lôi trì màu vàng.

------oOo------

Chương 770: Tiến hoá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lúc này Hàn Lập mới tiến vào Kim sắc Lôi Trì, nước trong lôi trì vốn cuồn cuộn không thôi lập tức giống như sóng to gió lớn bắt đầu chuyển động kịch liệt, tiếng nổ bỗng nhiên vang lên, mảng lớn Kim sắc điện xà ngưng kết thành từng đoàn Kim sắc lôi đoàn, điên cuồng vọt tới phô thiên cái địa, nhìn như muốn đuổi theo chém giết Hàn Lập thành cặn bã.

Hàn Lập tự nhiên không ngồi chờ chết, lúc vừa tiến vào Lôi Trì, trong khoảnh khắc thân hình cất cao hơn phân nửa, cánh tay và đùi cũng thình lình thô to hơn mấy vòng so với trước, quanh thân càng hiện ra từng mảnh lân phiến.

Nhưng ngay sau đó, thân hình hắn liền bị Kim sắc Lôi Quang bao phủ vào trong.

Chỉ một thoáng, Kim quang chói mắt chiếu rọi cả tòa mật thất giống như mặt trời rực rỡ lóng lánh, làm cho người không dám nhìn thẳng.

Liễu Kỳ lão tổ thấy cảnh này, hai con ngươi chớp lên, lập tức nhanh chóng tụng đọc chú ngữ, một cái đuôi hồ vừa thô vừa to quấn lấy Kim sắc xiềng xích, kéo mãnh liệt một cái.

Quang mang trên kim sắc xiềng xích bỗng nhiên sáng ngời, từng đạo Kim sắc hồ quang điện hiển hiện phóng tới, hơn phân nửa Kim sắc hồ quang điện trong lôi trì lập tức hội tụ đến xiềng xích bên cạnh lão, làm giảm bớt áp lực cho Hàn Lập.

Cùng lúc đó, lão há miệng phun ra một đoàn quang mang xám trắng hình

đám mây.

Quang mang xám trắng vừa rời khỏi miệng Liễu Kỳ lão tổ lập tức bạo liệt ra, hóa thành hơn mười đạo quang mang xám trắng bắn tới bốn phương tám hướng, nhao nhao sáp nhập vào các nơi trong đại sảnh.

Trên mặt đất chính là trận văn của pháp trận cực lớn kia, nó nhanh chóng bị nhuộm thành màu xám trắng, hơn nữa từng đạo đường vân giống như con giun từ trong pháp trận nhanh chóng lan tràn khuếch tán ra.

Lối vào trên cửa đá bị những con giun trận văn này bò đầy, một tiếng ầm vang, trực tiếp đóng lại.

Con giun trận văn tiếp tục lan tràn, trong nháy mắt trải rộng ra tất cả các nơi hẻo lánh trong đại sảnh.

Quang mang xám trắng nhè nhẹ từ những con giun trận văn này tán phát ra, bao phủ toàn bộ đại sảnh, liên hệ giữa đại sảnh cùng thế giới bên ngoài bỗng nhiên bị chặt đứt, nơi đây biến thành một cái không gian độc lập.

"Tu Di Phân Giới!" Ánh mắt Thạch Xuyên Không chớp lên.

Bí thuật Liễu Kỳ lão tổ thi triển chính là một loại bí pháp không gian, triệt để cắ đứt liên hệ giữa một nơi cùng ngoại giới, kéo vào bên trong không gian riêng.

Ngoại nhân muốn đi vào nơi này, chỉ có cách đánh tan mở ra một đường vào không gian này, đó là thần thông cực kỳ cao minh.

Thạch Xuyên Không nhìn Liễu Kỳ lão tổ thật sâu, thân hình nhoáng một cái bay vút đến bên cạnh Ngân sắc Lôi Trì.

"Thạch huynh, ngươi muốn làm gì?" Hồ Tam nhìn thấy cảnh này, vội vàng bay tới hỏi.

"Sát khí trong cơ thể ta vẫn chưa tẩy sạch, ta tự nhiên muốn xuống dưới tiếp tục Tẩy Sát." Thạch Xuyên Không nhìn Hồ Tam cười hắc hắc, nói như thế.

"Uy lực Ngân sắc Lôi Trì này, ngươi vừa rồi cũng đã nhìn thấy, Lệ đạo hữu cũng là cửu tử nhất sinh mới miễn cưỡng thông qua, ngươi lại muốn lấy thân phạm hiểm, hay là chờ lão tổ triệt để thoát khốn rồi hẵng tính sau." Hồ Tam nhíu mày, khuyên.

"Hiện tại tình huống nơi này thay đổi trong chớp mắt, kẻ thù bên ngoài tùy thời đều xuất hiện, lúc đó muốn xuống cũng không thể xuống được. Hồ huynh, đa tạ sự quan tâm của ngươi, bất quá hôm nay dù chết trong đó, ta cũng nhất định phải tiến vào Lôi trì này!" Trong mắt Thạch Xuyên Không lộ ra vẻ kiên định vô cùng, còn chưa dứt lời đã thả người nhảy vào trong Ngân sắc Lôi Trì.

Hồ Tam há hốc miệng, không nói gì nữa, lắc đầu, tiếp tục đưa mắt nhìn sang Kim sắc Lôi Trì bên kia.

Thời gian trôi qua, mảng lớn Kim sắc Lôi Quang bên trong lôi trì bắt đầu ngưng tụ ra từng khỏa lôi châu cực đại, những lôi châu này lại phô thiên cái địa xông đến Hàn Lập.

Mặc dù thân thể Hàn Lập đã đạt đến Thái Ất Ngọc Tiên, trình độ thân thể bền bỉ lần nữa tăng nhiều, nhưng cũng có chút không chịu nổi.

Dưới âm thanh hồ quang điện nổ đì đùng, làn da trên người hắn trong nháy mắt biến thành màu huyết hồng, máu tươi chảy đầm đìa toàn thân, vô số miệng vết thương hiển hiện, nhưng lập tức khép nhanh lại lấy mắt thường có thể thấy được.

Hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, ở trong Kim sắc lôi trì vẫn không nhúc nhích, nhưng trán nổi lên gân xanh, cơ bắp toàn thân nhúc nhích, hiển nhiên đang chịu đựng một loại đau đớn không cách nào nói rõ, nhưng đồng thời hắn cũng đã vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công bảo vệ lục phủ ngũ tạng.

Trải qua ba Lôi Trì lúc trước, hắn đã thấy rõ không ít huyền bí trong những Lôi Trì này, càng tiếp xúc sâu trong Lôi Trì thì Lôi Điện Chi Lực càng tiếp xúc xâm nhập sâu vào, thân thể càng nhanh chóng nhiễm khí tức Lôi Trì.

Hiện tại thời gian cấp bách, hắn phải mau chóng nhiễm khí tức Kim sắc Lôi Trì, sau đó chém đứt Kim sắc xiềng xích kia.

Không bao lâu, Kim sắc hồ quang điện phá vỡ làn da phòng ngự của hắn, lập tức xâm nhập vào trong cơ thể, những nơi đi qua kinh mạch huyết nhục đều bị nó gây thương tích, vỡ ra.

Bên trong hồ quang điện ẩn chứa Lôi Điện Pháp Tắc Chi Lực cũng xâm nhập thân thể của hắn, nhanh chóng lan tràn ra.

Hàn Lập cảm thấy toàn thân tê dại một trận, thân thể vậy mà không cách nào nhúc nhích mảy may, vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể cũng mất đi khống chế.

Xảy ra đột biến, trong lòng của hắn kinh sợ, hắn không cách nào nhúc nhích được, cũng không cách nào vận chuyển Tiên Linh Lực, nên không thể rời khỏi lôi trì này được.

Hắn phẫn nộ, chuyện trọng yếu như thế, vậy mà Liễu Kỳ lão tổ lại không nhắc nhở cho hắn biết.

Liễu Kỳ lão tổ bị giam cầm ở nơi đây vô số năm tháng, Hàn Lập không tin lão lại không biết tình huống trong Kim sắc Lôi Trì này.

Bất quá bây giờ không phải thời điểm oán trách lãi, Hàn Lập cũng bất chấp nhiễm khí tức Lôi Trì, kiệt lực điều động Tiên Linh Lực trong cơ thể, ý đồ ngăn cản những Lôi Điện pháp tắc này.

Chẳng qua những Lôi Điện pháp tắc này cường đại dị thường, từng lớp tiến dũng mãnh vào thân thể hắn, cảm giác thân thể của hắn tê liệt càng ngày càng nặng.

Trong đầu Hàn Lập thình lình bị một cỗ Lôi Điện pháp tắc xâm nhập, quấn quanh trên thần hồn của hắn, Thần Thức vận chuyển cũng trì trệ theo.

U Hồn Trùng bên trong thần hồn của hắn, sau khi Âm Quát chết vẫn một

mực không nhúc nhích, dường như đã chết rồi.

Lúc này bị cỗ Lôi Điện pháp tắc bao bọc, nó chợt giãy giụa kịch liệt, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết yếu ớt, dường như gặp thứ gì đó cực kỳ sợ hãi, thân hình ra sức giãy dụa liều mạng chui vào phía trong Thần Hồn.

Bất quá đã không kịp, Lôi Điện pháp tắc này đã bọc lại U Hồn Trùng, từng điểm phù văn kim sắc trên lôi điện pháp tắc tựa hồ bị U Hồn Trùng hấp dẫn, nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể nó.

Thân thể U Hồn Trùng lập tức biến lớn lên mãnh liệt, sau đó "Xoẹt" một tiếng nhẹ vang lên, vỡ vụn ra, hóa thành một cỗ hắc khí phiêu tán.

Thần hồn Hàn Lập chấn động kịch liệt một hồi, trước mắt tối sầm lại.

Cỗ chấn động này cũng không mãnh liệt quá lâu, dùng Thần Thức Lực của hắn rất nhanh liền khôi phục lại.

U Hồn Trùng bên trong thần hồn chính là tâm bệnh của hắn, tuy Âm Quát đã chết nên Trùng này chưa hẳn có thể gây ra sóng gió gì, nhưng cuối cùng cũng không phải chuyện tốt, hiện tại đã biến mất, làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra, phiền muộn trong lòng cũng tiêu tán đi.

Bất quá tâm tình tốt của hắn cũng không duy trì được lâu, Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công vốn bảo vệ lục phủ ngũ tạng của hắn, dưới sự ăn mòn của Lôi Điện Pháp Tắc Chi Lực, nhanh chóng tản đi, từng cỗ Lôi Điện Chi Lực vô cùng mạnh mẽ lập tức thừa cơ xâm nhập vào trong ngũ tạng của hắn.

Hàn Lập kêu lên một tiếng buồn bực, khóe miệng tràn ra một vết máu, trong mắt hiện lên vẻ sắc lạnh, đang muốn liều lĩnh phá tan Lôi Điện pháp tắc trong cơ thể.

Nhưng vào lúc này, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong đan điền hắn chợt nhảy dựng lên, thân kiếm hiện ra từng đạo Kim sắc hồ quang điện rất nhỏ.

Những lôi điện xâm nhập vào trong đan điền hắn lập tức như trường kình hấp thủy, bị bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nuốt vào.

Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng.

Tuy không biết chuyện gì xảy ra, bất quá Lôi Điện pháp tắc trong đan điền biến mất, Tiên Linh Lực mất đi khống chế lại trở về trong tay hắn.

Hàn Lập đang muốn vận chuyển Tiên Linh lực trong đan điền, thi pháp ngăn cách Lôi Điện quanh người.

Nhưng bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong đan điền lại sáng ngời, vậy mà "Vèo" một tiếng, tự động từ trong đan điền hắn bay ra ngoài, lơ lửng bay múa chung quanh thân thể hắn.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay múa xoay quanh người hắn, đồng thời cũng thôn phệ Lôi điện pháp tắc trong Lôi Trì, giống như lão Ngưu nóng nảy khát nước đang uống nước ừng ực.

Mà chung quanh thân kiếm hiện ra từng điểm phù văn kim sắc lôi điện to cỡ hạt gạo, tán phát ra trận trận chấn động Lôi Điện pháp tắc, dẫn tới hư không phụ cận rung động lắc lư ông ông.

Lôi Điện pháp tắc trong cơ thể Hàn Lập nhanh chóng giảm bớt, thân thể tê liệt cũng rất nhanh khôi phục lại.

Nhìn một màn trước mắt này, Tiên Linh Lực ngừng vận chuyển, sắc mặt hắn vui mừng càng đậm, mơ hồ còn có một tia kích động.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chính là Bản Mệnh Pháp Bảo của hắn, liên hệ tâm thần song phương cực kỳ chặt chẽ.

Lúc này Hàn Lập có thể cảm ứng được Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cắn nuốt Lôi điện pháp tắc trong Lôi Trì này đang phát sinh lột xác, cuối cùng bắt đầu tiến giai Tiên Khí.

Bộ Bản Mệnh Pháp Bảo này ở trong Minh Hàn Tiên Phủ đã cắn nuốt rất nhiều Kiếm Nguyên, Linh lực ẩn chứa tăng thêm mãnh liệt, hơn xa một ít Tiên Khí, uy lực một thanh phi kiếm cũng đủ để so sánh với đại đa số Tiên Khí.

Chẳng qua uy lực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mặc dù lớn, nhưng lại không ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực, có chút không được hoàn mỹ, lúc tranh đấu cùng một ít nhập phẩm Tiên Khí khó tránh khỏi cảm giác thua chị kém em.

Bất quá bây giờ xem ra, bộ phi kiếm này cuối cùng cũng muốn tiến giai Tiên Khí rồi!

Hàn Lập kiềm chế hưng phấn trong lòng, lần nữa vận khởi Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công bảo vệ thân thể, nhẫn nại để kim sắc lôi điện chung quanh xâm nhập, đồng thời cẩn thận quan sát tình huống Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là Bản Mệnh Pháp Bảo của hắn, nên không thể để xảy ra bất kỳ sơ xuất nào.

"Ồ!" Hồ Tam phía trên Lôi trì nhìn thấy tình huống Hàn Lập bên này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Liễu Kỳ lão tổ cũng nhìn sang phía Hàn Lập bên này, ánh mắt chớp lên.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhanh chóng bay múa quanh Hàn Lập, phù văn Lôi điện pháp tắc quanh thân kiếm nhanh chóng biến lớn, lúc này đã to bằng ngón cái, tản mát ra Lôi Điện pháp tắc cường đại gấp mấy lần.

Hình thể phi kiếm cũng nhanh chóng biến lớn, đã hóa thành cự kiếm màu xanh lớn mấy trượng, giống như bảy mươi hai đầu Sa Ngư đang vui sướng du động trong Lôi Trì, tiếp tục thôn phệ Lôi Điện pháp tắc trong lôi trì nhanh hơn, giống như một cái động không đáy.

Hàn Lập thấy cảnh này, cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Trong lòng hắn biết Tiên Khí ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực có liên quan cùng tài liệu luyện chế cùng Linh lực ẩn chứa trong đó, cộng thêm giai đoạn trước ân cần săn sóc, nếu chất liệu quá kém, hoặc là thuộc tính không đồng nhất, tại thời điểm Pháp Tắc Chi Lực rót vào, rất có khả năng sẽ trực tiếp tan vỡ.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn sử dụng tài liệu vốn không phải phàm vật, ẩn chứa Linh lực cũng cực kỳ nồng đậm dày đặc, lúc trước lại bị Huyền Thiên hồ lô tinh luyện nhiều năm, về sau lại một mực ở trong cơ thể hắn dùng Tiên Linh Lực ân cần săn sóc.

Có trụ cột hùng hậu này, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có thể chứa nạp Pháp Tắc Chi Lực tự nhiên không ít.

Trước kia hắn không có đem bộ phi kiếm này tấn cấp Tiên Khí, là vì tìm không thấy pháp tắc khổng lồ như thế, nên vẫn luôn một mực chậm trễ, không ngờ ở chỗ này nhân họa đắc phúc, gặp được cơ duyên lớn như vậy.

------oOo------

Chương 771: Lửa sém lông mày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không phát sinh vấn đề, một mực thôn phệ Lôi Trì Pháp Tắc Chi Lực trôi chảy, liền yên lòng, nhắm mắt cảm ứng tình huống trong cơ thể.Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tiến giai Tiên Khí cố nhiên là việc vui, nhưng hiện tại quan trọng nhất với hắn vẫn là mau chóng để cho thân thể nhiễm khí tức Lôi Trì.

Nghĩ đến đây, hắn nhắm hai mắt lại, trên người nổi lên quang mang kỳ lạ, ngưng tụ thành hư ảnh Chân Linh Chân Long, Thanh Loan, Ngũ Sắc Khổng Tước, Sơn Nhạc Cự Viên...

Lúc này những hư ảnh Chân Linh này thoạt nhìn so với trước lại rõ ràng hơn nhiều, hầu như ngưng tụ thành thực chất, mỗi một loại đều tản mát ra khí tức Chân linh huyết mạch cường đại.

Thân thể Hàn Lập không ngừng biến hình phồng lên, bất quá lúc này cường độ thân thể của hắn đã tăng nhiều, ảnh hưởng của Chân Linh Huyết Mạch chi lực đối với hắn không còn nghiêm trọng như lúc trước nữa.

Ngoại trừ những hư ảnh Chân Linh này, bên ngoài thân hắn còn hiện ra từng đạo quang mang kim sắc lôi điện, chậm rãi sáng lên.

Rất nhanh, những kim sắc điện mang này cuối cùng đạt đến một mức cực hạn, dung hợp lại với nhau hóa thành một vầng sáng kim sắc lôi điện chớp động không thôi, giống như mặc một bộ Kim sắc hà y.

Sau một khắc, hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên mở ra, sau đó thân hình hóa thành một đạo kim ảnh ngút trời phóng lên.

Nhưng mà Kim sắc lôi điện bên trong Lôi Trì giống như ba Lôi trì lúc trước lập tức đuổi sát theo, ngưng tụ thành một tấm lưới điện kim sắc cực lớn, quấn chặt lấy thân thể Hàn Lập.

Lưới điện kim sắc này dày đặc dị thường, lại có vô số phù văn Lôi Điện pháp tắc bám vào phía trên, cực kỳ cứng cỏi. Thân thể của hắn vừa mới bay ra mấy trượng liền bị ngăn chặn lại, không cách nào tiến thêm một bước.

Hàn Lập nhướng mày, trên người loé sáng kim quang, đang tính hành động.

Vào thời khắc này, phía dưới Lôi Trì bỗng nhiên sóng cả mãnh liệt, sấm rền nổ mạnh ù ù, sau đó từng đạo kiếm khí màu xanh cực lớn từ trong bắn ra, hình thành một mảnh rừng núi kiếm.

Phía trên mỗi đạo kiếm khí đều lượn lờ Kim sắc hồ quang điện nhè nhẹ, càng có vô số phù văn Lôi Điện nhảy lên chung quanh, không theo một quy tắc nào thiết cắt ra chung quanh, những nơi đi qua hư không bị cắt ra từng vết nứt không gian.

Lưới điện kim sắc phía trên Lôi trì đứng mũi chịu sào, bị Kiếm Khí chém, lập tức như giấy dán, đơn giản bị cắt nát thành vô số khối, sau đó bạo liệt ra.

Truy Hàn Lập cũng bị những Kiếm Khí này quét qua, bất quá những Kiếm Khí này đụng đến thân thể hắn lập tức như có linh tính tự động lách qua, không thương tổn đến hắn mảy may.

Hồ Tam đứng ở bên cạnh Kim sắc Lôi Trì biến sắc, thân hình lập tức bắn ngược ra sau, chớp động một cái đã thối lui đến trăm trượng bên ngoài.

Tí tách!

Từng giọt máu tươi từ trên cánh tay Hồ Tam rơi xuống, trên cánh tay y thình lình hiện ra một vết thương rất sâu, máu tươi phun ra ùn ùn.

Y phóng lui mặc dù nhanh, nhưng Kiếm Khí bộc phát quá mức đột ngột,

vẫn bị nó gây thương tích.

"Hừ!" Hồ Tam hừ nhẹ một tiếng, vết thương trên cánh tay hiện ra điểm điểm lục quang, giữa miệng vết thương chớp động rồi nhanh chóng khép lại biến mất.

Y nhìn kiếm khí trong Kim sắc Lôi Trì, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Cổ kiếm khí này lăng lệ ác liệt vô cùng, sợ là có thể chọc ra một lổ thủng trên bầu trời, vừa rồi may mắn y đứng ở xa, lui cũng nhanh, nếu không lúc này đã bị cuốn vào trong đó, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi rồi.

Liễu Kỳ lão tổ nhìn kiếm khí mãnh liệt trước mắt, gật đầu khẽ.

Đúng lúc này, thân ảnh Hàn Lập từ trong Kiếm Khí bay ra, rơi vào bên cạnh Lôi Trì, lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào.

Vết thương bên ngoài thân hắn cũng hiện ra đạo đạo lục quang, bao thân hình hắn vào trong đó, miệng vết thương nhanh chóng khôi phục, mấy hơi thở sau đã hồi phục xong.

Mà kiếm khí bên trong Lôi Trì lúc này cũng nhanh chóng thu liễm, trong nháy mắt biến mất vô tung, hư không bên cạnh bị trảm phá cũng nhanh chóng lấp đầy, khôi phục nguyên dạng.

Sưu sưu sưu!

Từng thanh phi kiếm từ trong Lôi Trì bay ra, đúng là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Lúc này thoạt nhìn Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã thay đổi hình dáng, toàn thân kiếm xanh tươi ướt át, hầu như biến thành trong suốt.

Thân kiếm xanh tươi như ngọc, hiện ra từng đường vân Kim sắc hình dạng tia chớp, chung quanh thân kiếm quấn lấy từng đạo Kim sắc hồ quang điện óng ánh to bằng ngón tay cái, trên thân kiếm tán loạn lập loè, rung động xì xì, trong đó càng có từng điểm phù văn Kim sắc lượn lờ, làm cho người

nhìn thấy mà giật mình.

Trong nháy mắt, bảy mươi hai thanh phi kiếm từ trong Lôi Trì bắn ra, mỗi một chuôi phi kiếm đều tản mát ra dao động kiếm khí cường đại, so với trước cường đại gấp mấy lần, tuyệt không kém hơn vài món nhập phẩm Tiên Khí trên thân Hàn Lập.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hóa thành bảy mươi hai đạo Kim sắc lôi ảnh, nhanh chóng quay tròn quanh thân Hàn Lập vài vòng, sau đó liền chui vào trong đan điền của hắn, lẳng lặng nằm ở trong đó.

Hàn Lập cảm thụ được bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong đan điền ẩn chứa lực lượng bành trướng, nhịn không được khóe miệng hơi nhếch lên, không thể che hết nội tâm vui mừng.

"Lệ đạo hữu, chúc mừng ngươi. Bất quá ngươi đã thành công lây nhiễm khí tức Kim sắc Lôi Trì chưa?" Hồ Tam bay tới, trước chắp tay chúc mừng một tiếng, sau đó lập tức hỏi.

Y cũng là người có kiến thức rộng rãi, lập tức đoán được vừa rồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã xảy ra biến hoá.

"Hồ huynh yên tâm, nếu không thành công lây nhiễm khí tức Lôi Trì, ta cũng sẽ không đi ra đâu." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Trong lúc nói chuyện, bên ngoài thân hắn hiện lên vầng sáng kim sắc lôi điện.

Liễu Kỳ lão tổ thấy cảnh này, trong mắt cũng không khỏi hiện lên vẻ vui mừng, trong đó thậm chí trộn lẫn vài phần kích động.

"Chủ nhân!" Đề Hồn khoanh chân ngồi ở một bên nghe được thanh âm Hàn Lập, lập tức đứng dậy đi tới.

Sắc mặt tái nhợt của nàng đã khôi phục không ít, khí tức trên người thình lình đã khôi phục hơn phân nửa, không biết thi triển bí thuật gì lại hồi phục nhanh như vậy.

Hàn Lập gật đầu nhẹ với Đề Hồn, đang tính nói gì.

Vào thời khắc này, từng tiếng rít gào từ bên trong Ngân sắc Lôi Trì truyền ra, sau đó thân ảnh Thạch Xuyên Không từ trong bắn ra.

Hàn Lập nhìn sang, sắc mặt khẽ biến.

Chỉ thấy lúc này thoạt nhìn Thạch Xuyên Không chật vật không chịu nổi, thân thể cơ hồ bị cạo đi một tầng huyết nhục, trên bụng lộ ra từng đám xương sườn, huyết nhục trên hai cánh tay cơ hồ đều biến mất, lộ ra hai cánh tay xương trắng, toàn bộ cơ thể thoạt nhìn rút nhỏ đi một vòng.

Bất quá mặc dù nhìn gã rất thê thảm, nhưng lúc này trên người đã hiện ra một tầng bạch ngọc tinh quang, hiển nhiên đã vượt qua Sát Suy.

Vào thời khắc này, từng đạo ngân sắc điện hồ từ trong Lôi trì bay tán loạn đến, lập tức quấn chặt lấy thân thể Thạch Xuyên Không.

Sắc mặt gã trầm xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên, bên hông hiện ra một đoàn ngân quang chói mắt, đúng là Ngân sắc Tỳ Bà kia.

Ngón tay út Thạch Xuyên Không khẽ gảy, lập tức "Ô...ô...n...g" một tiếng, từng vòng sóng âm ngân sắc cuồng quyển phóng tới.

Những ngân sắc điện hồ quấn quanh trên người gã đụng đến những sóng âm này, vậy mà nổ vang từng trận, sau đó lập tức tán loạn ra.

Gã thừa cơ bắn ra, thân hình nhoáng một cái đã rơi vào bờ bên cạnh Lôi Trì, miệng lớn thở dốc, hầu như không đứng vững được, vội vàng lật tay lấy ra mấy viên thuốc ăn vào.

Thạch Xuyên Không bị thương tuy nặng, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ vui mừng.

Bất luận thế nào, cuối cùng gã cũng đã vượt qua Sát Suy, vượt qua cửa khẩu khó khăn này rồi.

Trên người gã nổi lên các sắc quang mang màu đỏ thẫm lục..., những miệng vết thương trên người nhanh chóng dài ra huyết nhục mới, thân thể rất nhanh liền khôi phục đại khái.

"Thạch huynh, chúc mừng ngươi vượt qua Sát Suy, chuyến đi này xem như không tệ rồi." Hồ Tam chắp tay cười nói.

"Nhờ cát ngôn của ngươi, may mắn may mắn." Thạch Xuyên Không cười hặc hặc nói.

"Những lời này chờ chúng ta triệt để thoát khốn rồi hãy nói cũng không muộn! Hiện tại nhanh giúp ta chém đứt Kim sắc xiềng xích, ta cảm ứng được có người đang nhanh chóng tới nơi này, nhanh!" Thanh âm cực kỳ nghiêm trọng của Liễu Kỳ lão tổ đột nhiên truyền đến.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, không dám trì hoãn nữa, lập tức bắt đầu động thủ.

Trong tay Hàn Lập hiện lên quang mang đỏ sậm, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao xuất hiện trong tay.

Hắn hít sâu một hơi, hai tay nắm chặt Hóa Huyết Đao, trên người đại phóng kim quang, Tiên Linh Lực trong cơ thể tuôn ra rót vào trong đao.

Thân ảnh bọn Hồ Tam nhoáng một cái, lập tức xuất hiện sau lưng Hàn Lập, đưa tay đẩy vào hư không, Tiên Linh Lực trong cơ thể dâng lên phóng ra, rót vào trong cơ thể Hàn Lập.

Bên cạnh Hàn Lập loé lên Kim sắc lôi quang, thân hình Giải Đạo Nhân hiển hiện phóng tới.

Tiên Nguyên Thạch trong cơ thể Giải Đạo Nhân đều đã đổi mới, khí tức trên người lại lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, gã cũng đưa tay phát ra hai đạo kim quang chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

"Ô...ô...n...g..."

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao toả sáng hào quang, sáng hơn trước gấp ba lần, giống như một vòng mặt trời huyết sắc.

Thân đao rung động lắc lư ông ông kịch liệt, vô số đao ảnh màu đỏ như máu hiển hiện phóng tới, có chừng nghìn vạn đạo, tràn ngập cả nửa đại sảnh.

Đầu Hồ Ly trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao sáng lên quang mang, một đạo huyết sắc Hồ ảnh cự đại đột nhiên hiển hiện ra, hai mắt Hồ ảnh lộ ra một cỗ sắc thái nhân tính.

Trong nội tâm Hàn Lập cả kinh, quang mang trong hai mắt Hồ ảnh này hắn vô cùng quen thuộc, đúng là Thạch Khinh Hậu.

Huyết sắc Hồ ảnh vừa xuất hiện, lập tức hung hăng phóng xuống, sáp nhập vào trong thân đao.

Vô số đạo huyết sắc đao ảnh bên cạnh dường như đều hội tụ đến, dung nhập vào trong thân đao.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao bỗng nhiên phồng lớn lên gấp mấy lần, hơn nữa hình dạng cũng phát sinh kịch biến, hóa thành một chuôi loan đao khổng lồ hình trăng lưỡi liềm.

Trên thân đao vậy mà lóe lên hiện ra từng con mắt đỏ như máu, có chừng vài chục con, trải rộng khắp nơi trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Đám người Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc đều biến đổi.

"Gào!"

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao run lên phát ra một tiếng gào thét như dã thú, sau đó một cỗ quang mang sền sệt như máu từ trong thân đao bộc phát ra.

Hàn Lập cầm Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay, đứng mũi chịu sào, chỉ

cảm thấy một cỗ sát khí mãnh liệt sâu như biển truyền đến.

Hai lỗ tai hắn ô...ô...n...g một tiếng, lục phủ ngũ tạng hầu như lật ngược, toàn thân suy yếu vô lực một hồi, tay cầm Thiên Hồ Hóa Huyết Đao hầu như muốn buông ra.

Trên mặt đám người Hồ Tam cũng lộ ra vẻ thống khổ, bất quá bọn họ bị ảnh hưởng nhẹ hơn nhiều so với Hàn Lập.

Hàn Lập cắn răng mãnh liệt, Thần Thức trong đầu vận chuyển điên cuồng, miễn cưỡng ổn định tâm thần, hai tay nắm chặt chuôi đao, đang tính huy động chém xuống.

Nhưng vào lúc này, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao từ trong tay hắn bắn ra, hóa thành một đạo Huyết Ảnh, hung hăng phách trảm lên Kim sắc xiềng xích.

Kim sắc xiềng xích chấn động kịch liệt, phù văn kim sắc khắc rõ ở phía trên tăng vọt, giống như mặt trời nổ ầm ra.

"UỲNH UỲNH RẦM RẦM!"

Cả tòa Kim sắc Lôi Trì lập tức nổ tung, Lôi Quang điên cuồng lưu chuyển, nhấc lên thành từng mảnh hào quang vàng rực rỡ cao mấy trăm trượng, giống như bị cái gì kích thích, muốn quét về tứ phía, nhưng lại bị cấm chế nào đó cản trở, không cách nào triệt để thoát ly Lôi Trì phía dưới.

Mảng lớn kim sắc lôi điện tạo thành hào quang ở giữa không trung quay quanh đan vào nhau, vô số kim quang hết sức nhỏ bật lên đan vào nhau, thanh thế làm cho người sợ hãi vô cùng.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao khó khăn lắm mới chém vào Kim sắc xiềng xích, bất quá chỉ chém trúng xiềng xích liền ngừng lại, không cách nào tiến lên nửa phần.

Một cổ sóng khí mãnh liệt từ chỗ va chạm giữa Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cùng Kim sắc xiềng xích bộc phát ra, lập tức hình thành từng đạo vòi rồng trắng xoá phóng lên trời.

Đám người Hàn Lập đều bị vòi rồng cuốn bay, hung hăng đâm vào trên vách tường.

Vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra kinh biến!

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, cả tòa đại sảnh dường như bị trọng kích nào đó, sáng lên kịch liệt, đám người Hàn Lập cũng có cảm giác đứng không vững.

------oOo------

Chương 772: Cực kỳ nguy hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Mặc Mặc Phi Ngữ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Đúng là đã đến rồi."

Liễu Kỳ lão tổ thân vẫn còn ở trên thập tự giá to lớn, sắc mặt nhất thời trầm xuống, thì thào lẩm bẩm.

Lúc này, trận văn xám trắng bốn phía đều nở rộ ra hào quang chói mắt, phun trào ra lực cấm chế vô cùng mạnh mẽ, bao trùm cả tòa đại sảnh, đang kịch liệt lắc lư chống lại.

Nhưng cỗ lực lượng đánh vào từ bên ngoài này thật là kinh người, lực cấm chế của pháp trận xám trắng cũng không hoàn toàn ngăn cản được, trên bốn vách tường đại sảnh lập tức hiện ra từng vết rạn.

"Không kịp rồi, nhanh chém dây xích đi!"

Liễu Kỳ lão tổ hét lớn một tiếng, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm thần chú, hào quang xám trắng trên người rực rỡ, tiếp theo một tay quơ một vòng về bốn phía.

“Xì... xì...” vài tiếng, từng đám quang mang màu xám trắng từ đầu ngón tay bay ra, nhao nhao lóe lên tức thì chui vào trong những trận văn kia, giúp cho cấm chế nguyên bản đang rung động khó khống chế lập tức chậm lại, một lần nữa ổn định.

Nhưng đám người Hàn Lập chưa kịp ổn định thân hình thì "Ầm" một tiếng,

một cỗ lực lượng càng khủng bố hơn lại buông xuống phía trên đại sảnh!

Lúc này đây, đại sảnh càng lắc lư kịch liệt so với lúc trước, trận văn xám trắng bốn phía điên cuồng run rẩy, mơ hồ có chút xu thế tán loạn.

Thân hình Liễu Kỳ lão tổ run lên, trong miệng “hừ” một tiếng buồn bực, tựa hồ đã bị ảnh hưởng.

"Ầm!"

Cơ hồ ngay lúc đó, man lực khủng bố lại đánh xuống lần thứ ba. Lúc này cấm chế trong đại sảnh cũng vô pháp ngăn cản, trận văn xám trắng ầm ầm tan vỡ, cửa đá đại sảnh nổ mạnh, lộ ra một cái lỗ lớn.

Tiếp theo, hai đạo nhân ảnh nhanh như điện bắn tới, độn quang chợt tắt, đúng là Âm Thừa Toàn cùng Phùng Thanh Thủy.

Liễu Kỳ lão tổ lại “hừ” thêm một tiếng, thân thể liên tục run rẩy, khóe miệng chảy ra một vệt máu tươi.

Bất quá vẻ mặt lão cũng không thay đổi chút nào, ánh mắt lạnh như băng nhìn hai người Âm Thừa Toàn.

"Tu di phân giới thuật... Không thể tưởng tượng được nơi này còn tồn tại một vị đồng cảnh. Âm vực chủ, Cửu U các ngươi thật sự là ngọa hổ tàng long, Hỗn Hầu bên ngoài kia không nói, nơi này lại xuất hiện một tôn Đạo Tổ, hôm nay quả nhiên làm cho Phùng mỗ mở rộng tầm mắt." Phùng Thanh Thủy chứng kiến tình huống trong phòng, lông mi trắng vừa động nói.

"Bớt nói nhảm đi, cứ theo như chúng ta thoả thuận lúc trước, nếu không những thứ ta đáp ứng lúc trước hết thảy cũng không cần giữ nữa!" Âm Thừa Toàn hừ lạnh một tiếng, ngữ khí bất thiện nói.

Phùng Thanh Thủy cười cười, cũng không có tức giận.

Đám người Hàn Lập bị lốc xoáy cuốn bay lúc trước, nhưng may mà thân thể và tu vi đều không kém, chỉ bị chút chấn động, vẫn chưa bị thương,

nhưng giờ phút này nghe thấy lời này của Phùng Thanh Thủy, trong lòng đều giật thon thót.

"Hai vị đạo tổ..." Trong lòng Hàn Lập cả kinh, cả người cũng trầm xuống.

Sắc mặt Hồ Tam, Thạch Xuyên Không trong nháy mắt cũng trở nên khó coi vô cùng.

Đề Hồn lại không có vẻ sợ hãi, hai tay nắm lại, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chằm chằm Âm Thừa Toàn.

"Liễu Kỳ, nguyên lai hết thảy đều là mưu đồ của ngươi? Thực biết chọn lựa thời cơ, nhưng Lôi Ngao Chi Liên tự tay ta thiết kế, đám con kiến này lại há có thể phá giải sao? Ta sớm nói qua, ngươi vĩnh viễn đừng hòng thoát khỏi nơi này!" Âm Thừa Toàn quét mắt nhìn đám người Hàn Lập một cái, ánh mắt dừng lại trên người Đề Hồn cùng Hồ Tam một chút, cuối cùng nhìn vào trên người Liễu Kỳ lão tổ, mở miệng cười lạnh một tiếng.

Lời còn chưa dứt, gã lập tức động thủ, nâng tay lên đánh ra một quyền vào hư không.

Theo một quyền Âm Thừa Toàn đánh ra, Hàn Lập cảm giác hư không chung quanh giống như bóng hơi, đột nhiên nhanh chóng phồng lên, không gian trong đại sảnh đột nhiên tăng lớn gấp trăm lần.

Giờ khắc này, thân hình Âm Thừa Toàn cao lớn vô cùng, đỉnh thiên lập địa, trông như là thần linh nắm trong tay hết thảy thế gian này.

Mà những người như bọn hắn đột nhiên trở nên cực kỳ nhỏ bé, giống như mấy con kiến, tự nhiên nảy sinh một loại cảm giác vô lực.

"Ầm" một tiếng, trong hư không đen tối, một cự quyền phảng phất núi cao ngàn trượng mênh mông hiện ra, đánh tới Liễu Kỳ lão tổ.

Hư không chung quanh cũng theo cự quyền đánh ra, đều bị ép vặn vẹo biến dạng, ép tới Liễu Kỳ lão tổ.

Một cỗ uy áp khổng lồ theo cự quyền màu xám phát tán ra, ép lên trên thân bọn người Hàn Lập.

Mấy người cảm thấy thân thể tê rần, trong nháy mắt nửa thân thể mất đi tri giác, sau một tiếng "phù" hai chân bọn hắn đạp mạnh xuống làm mặt đất nổ lên, cắm vào dưới bùn đất, sâu đến tận đầu gối.

Hàn Lập kêu lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, khóe miệng chảy ra một vết máu tươi.

Sức chịu đựng của ba ngừoi Hồ Tam, Thạch Xuyên Không, Đề Hồn còn xa mới bằng Hàn Lập, miệng đều phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy.

Trong cơ thể Giải Đạo Nhân đã hao hết Tiên Nguyên Thạch, bị uy áp ép xuống, vốn còn chút kim quang lưu lại bên ngoài thân, dễ dàng bị nứt toác ra rồi biến mất, trực tiếp xoay người ngã quỵ xuống, không nhúc nhích nổi.

"Năm đó nếu không phải lão phu bị người của Thiên Đình đánh cho bị thương từ trước, bằng vào ngươi cũng có thể giam cầm lão phu lại, hiện giờ ta đã thoát được hơn phân nửa cấm chế, ngươi đừng hòng phong ấn được ta!" Liễu Kỳ lão tổ cười lạnh một tiếng, một chân trước hiện lên hào quang xám trắng, hóa thành một bàn tay hồ ly, bàn tay đầy lông dài xám trắng, phất tay bắt lấy Thiên Hồ Hóa Huyết Đao còn đang chém trên xiềng xích màu vàng.

Trên Thiên Hồ Hóa Huyết Đao lập tức nổi lên hào quang huyết sắc sáng loá, nháy mắt tràn ngập cả đại sảnh, so với lúc trong tay bọn người Hàn Lập thì sáng ngời hơn không biết bao nhiêu lần.

Cánh tay Liễu Kỳ lão tổ cánh tay vung lên, "Vèo" một tiếng, một đường đao huyết sắc chọc trời thủng đất hiện ra, nơi đường đao đi qua, từng tầng hư không nứt toác tựa như giấy mỏng.

"Thiên Hồ Hóa Huyết Đao!" ánh mắt Âm Thừa Toàn nhíu lại.

Ánh đao huyết sắc thật lớn chỉ chớp động một cái liền vượt qua hơn mười

trượng, chém vào trên cự quyền màu xám.

"Ầm ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Quang mang hai màu đỏ xám nứt ra như mặt trời chói chang, đan vào cùng một chỗ.

Hư không phụ cận lắc lư kịch liệt, tình cảnh quỷ dị phồng lớn gấp trăm lần đột nhiên biến mất, hết thảy lại khôi phục nguyên dạng.

Vô số gió lốc màu trắng hiện ra, trong gió lốc có vô số vết nứt không gian hiện lên, vặn vẹo lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Đám người Hàn Lập giờ phút này không thể động đậy, trơ mắt nhìn gió lốc như sóng dữ chung quanh cuốn vào, từng vết nứt không gian lan tràn đến, trong nháy mắt muốn xé rách mấy người ra.

"Ngươi còn thất thần làm gì, đừng để cho đám người này chết mất, bắt lại toàn bộ!" thanh âm của Âm Thừa Toàn đột nhiên truyền đến.

Phùng Thanh Thủy nghe vậy ánh mắt loé lên, cũng không thấy động tác của lão như thế nào, màu lam sáng mờ trên người lão như mặt nước liên tiếp nở rộ ra.

Lam quang này thoạt nhìn cũng không có mạnh mẽ bao nhiêu, lại dễ dàng xâm nhập vào thạch bích bên cạnh, thạch bích bốn bề cùng mặt đất biến thành màu lam sáng long lanh, giống như biến thành lam ngọc.

Vết nứt không gian bị lam quang bao phủ, tốc độ nháy mắt chậm lại gấp mười lần.

Phùng Thanh Thủy nâng tay điểm ra, chung quanh đám người Hàn Lập chợt lóe lam quang, một bàn tay to lớn màu lam mơ hồ hiện lên, chụp xuống mấy người.

Bàn tay to lớn chưa đến, một cỗ cự lực ngập trời đã hạ xuống ầm ầm, ép lên thân bọn người Hàn Lập.

Thân thể mấy người trực tiếp bị đè sát trên mặt đất, giống như ruồi bọ dính vào hổ phách, một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, Tiên linh lực trong cơ thể cũng vô pháp vận chuyển mảy may, chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy bàn tay hạ xuống.

Hàn Lập vận dụng lực lượng toàn thân, cũng không nhúc nhích được chút nào, trong lòng hiện ra một tia kinh sợ đã lâu không thấy.

Đây là Đạo Tổ chân chính, thực lực chênh lệch giữa hai người không thể tính bằng lẽ thường.

Nếu không phải hiện giờ đối phương muốn giữ lại tánh mạng đám người mình, thì chỉ cần một ngón tay, thậm chí một ý niệm trong đầu liền có thể làm cho đám người bên mình lập tức hồn tử đạo tiêu.

Vào thời khắc này, một tiếng hừ lạnh từ bên cạnh truyền đến, đường đao huyết sắc kia mạnh mẽ bắn đến, mặt trên hiện ra từng đường vân huyết sắc lại rõ ràng to hơn gấp bội.

"Phốc" một tiếng, cự quyền màu xám lại bị huyết đao đánh bể thành hai nửa.

Tiếp theo ánh đao huyết sắc không ngừng chút nào, hùng hổ điên cuồng chém vào ót Âm Thừa Toàn.

Cùng lúc đó, mặt đất bên cạnh đám người Hàn Lập đột nhiên nổ lên, hai cái đuôi hồ ly to từ dưới đất vụt hiện lên.

Trong đó có một cái đuôi hồ ly mạnh mẽ xông tới, da lông trên đuôi dựng thẳng lên, mặt ngoài hiện ra vô số phù văn xám trắng, hung hăng quật vào chính diện phía trên bàn tay màu lam.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, hư không bên cạnh chấn động mạnh một cái, hào quang màu lam trên bàn tay tán loạn ra, xu thế đánh xuống đột nhiên chậm lại.

Mà một cái đuôi hồ ly khác nhanh như tia chớp quấn lấy thân thể Hồ Tam, sau đó hai cái đuôi hồ ly vèo một tiếng, đồng thời tiến nhập vào mặt đất, biến mất.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Lúc mới vừa tiến vào kim sắc lôi trì thì cũng giống như hiện tại, Liễu Kỳ lão tổ tựa hồ vẫn chưa chân chính coi bọn họ là người một nhà.

Bất quá điều này cũng không có gì đáng trách, lúc trước đối phương cũng đã nói, hết thảy vốn là một lần mua bán, chính mình và Thạch Xuyên Không cùng đối phương nhiều nhất cũng chỉ là hai bên mua bán mà thôi.

Đây còn là bởi vì tình huống đặc thù, nếu không thì đối với Đạo Tổ tôn sư, mấy tên Kim Tiên nho nhỏ như bọn hắn làm sao lại lọt vào pháp nhãn đối phương?

Phùng Thanh Thủy bị cướp mất một người cũng không coi vào đâu, thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào, bàn tay hơi lật lại.

Bàn tay màu lam rực rỡ hào quang chợt phóng lớn lần nữa, sau đó một phân thành hai, biến thành hai bàn tay lớn màu lam giống nhau như đúc.

Trong đó một bàn tay tiếp tục chụp xuống mấy người Hàn Lập, một cái kia thì trở nên mơ hồ, tiến nhập vào mặt đất.

Nhưng ngay vào lúc bàn tay màu lam còn cách đám người Hàn Lập chưa tới mười trượng thì bỗng dị biến phát sinh!

Thân thể Thạch Xuyên Không run lên, một vầng hào quang sáng lạn màu bạc từ trên người gã bạo phát ra, bên trong ngân quang hiện ra một cái tỳ bà màu bạc, chính là La Trá Tỳ Bà.

La Trá Tỳ Bà chuyển động xoay quanh nhanh chóng, vạn đường ngân quang từ giữa bạo phát ra, chống đỡ lại bàn tay lớn màu lam kia.

Mà tỳ bà giờ phút này giống như bị kích thích, boong boong búng ra, từng

đạo âm phù màu bạc nhanh chóng bắn ra, nhập vào trong hư không bên cạnh.

"Ầm" một tiếng, hư không đột nhiên vỡ ra, hiện ra một cái không gian thông đạo, bên trong âm u sâu vô cùng, không biết thông đến nơi nào.

Một cỗ hấp lực không cách nào nói rõ từ bên trong thổi quét ra, bao trùm đám người Thạch Xuyên Không, Hàn Lập, cuốn vào bên trong thông đạo.

Áp lực trên thân bọn người Hàn Lập đột nhiên biến mất, thân thể cùng Tiên linh lực vận chuyển trong khoảnh khắc cũng khôi phục bình thường, trên mặt đều lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

"Không tốt, nhanh ngăn bọn hắn lại, không màng sống chết!" Âm Thừa Toàn đang giO phong cùng Liễu Kỳ lão tổ nhìn thấy tình hình này, bỗng nhiên quát.

"Muốn chết!" hiển nhiên Phùng Thanh Thủy cũng thật sự nổi giận, hai tay bấm niệm thần chú, dùng sức vung lên hai bên trái phải.

“Ầm vang!”

Hư không phụ cận chấn động kịch liệt, phát ra tiếng nổ lốp bốp, vô số lam quang như thực chất từ giữa bắn ra vô cùng mạnh mẽ, giống như đê vỡ nước tràn đổ xuống, nháy mắt bao phủ cả hư không vào trong.

Không gian thông đạo chung quanh cũng bị lam quang bao phủ toàn bộ, mạnh mẽ chắn lại.

Xung quanh thân thể mấy người Hàn Lập cũng chợt hiện ra một cỗ sức mạnh mênh mông, từ bốn phương tám hướng đè ép xuống, thân hình cũng chợt đình trệ ở cửa vào thông đạo.

Mặc cho hấp lực bên trong thông đạo lôi kéo như thế nào, thân hình mấy người vẫn lơ lửng ở giữa không trung không nhúc nhích nổi, chỉ còn thiếu chút nữa mà vẫn không thể bay vào.

------oOo------

Chương 773: Đại nạn không chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tất cả trở lại cho ta!"

Phùng Thanh Thủy giận dữ quát một tiếng chói tai, đại thủ thò ra.

Hư không xung quanh mấy người Hàn Lập lóe lên vô số tinh ti màu lam, quấn chặt lấy thân thể mấy người, kéo bọn hắn ra hướng bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này, hư không phụ cận lại run lên, từng đạo hào quang màu đỏ sậm từ đó thẩm thấu ra.

Chỗ sâu trong hư không vô thanh vô tức hiện ra một hư ảnh viên luân màu đỏ sậm to như toà núi cao, phía trên viên luân có sáu lỗ tròn đen kịt, sắp xếp thành hình hoa mai lục giác, khảm nạm phía trên viên luân.

Trong mỗi lỗ tròn cuồn cuộn hào quang đen kịt, tạo thành một cái vòng xoáy, chậm rãi chuyển động.

Viên luân to lớn vừa mới hiện ra liền quay tít một vòng, một cỗ lực lượng khổng lồ khó có thể hình dung từ trong hư không thẩm thấu ra.

Toàn bộ tinh ti màu lam bao quanh đám người Hàn Lập vỡ vụn từng khúc, thân thể mấy người lại khôi phục tự do, theo La Trá Tỳ Bà bay về hướng không gian thông đạo.

Bất quá vào thời khắc này, hai mắt Đề Hồn đột nhiên đảo một cái, rơi vào hôn mê.

Vô số hắc khí từ lỗ chân lông toàn thân nàng phun ra, trong hắc khí mơ hồ hiện ra vô số khuôn mặt người thú, toàn bộ bay về hướng cự luân đỏ sậm

kia, chui vào trong đó.

Khí tức trên thân Đề Hồn nhanh chóng suy yếu lấy mắt thường có thể thấy được, thân thể trở nên mơ hồ.

Hàn Lập thấy cảnh này, vội vàng chụp lấy thân thể Đề Hồn và Giải Đạo Nhân bên kia, cùng thu vào không gian Hoa Chi.

Hắn vừa mới làm xong hết thảy, trước mắt tối sầm lại, bị hút vào trong không gian thông đạo.

Trong khoảnh khắc bay vào không gian thông đạo, bên tai hắn chợt nghe tiếng gầm vô cùng phẫn nộ của Âm Thừa Toàn, đồng thời hai cỗ pháp tắc chi lực khác nhau đồng thời cuốn theo.

Tiếp theo hết thảy thanh âm sau lưng im bặt lại, tựa hồ không gian thông đạo đã khép kín rồi, hai cỗ pháp tắc chi lực kia tuy rằng đã bị cắt đứt, nhưng vẫn có không ít đuổi theo bọn hắn cùng tiến nhập vào không gian thông đạo.

Hàn Lập cảm thấy thân hình trầm xuống, bị hai cỗ pháp tắc chi lực thoáng một phát cuốn vào trong đó, độn tốc đột nhiên trở nên chậm chạp vô cùng, thậm chí ngay cả Tiên Linh lực trong cơ thể và thần thức vận chuyển đều trở nên ngưng trệ vô cùng.

Trong thoáng chốc, hắn nhìn đến La Trá Tỳ Bà phía trước đang tản mát ra từng vòng sáng màu bạc, hai cỗ pháp tắc chi lực một xám một lam đè ép thân thể bọn hắn, dưới sự dẫn dắt của vầng sáng màu bạc lập tức bị hấp dẫn, làm cho toàn thân bọn hắn lập tức buông lỏng ra.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhìn lại phía trước.

Chỉ thấy lúc này tỳ bà màu bạc bay lơ lửng phía trước, chẳng qua là bên ngoài bám vào hai đạo lưu quang một xám một lam, lượn lờ quanh nó.

Phía trên dây đàn tỳ bà tản mạn ra mấy đạo tia sáng màu bạc, như là băng tinh quấn chặt phần eo Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, kéo hai ngươi

bay tới hư không phía trước.

Lúc này Hàn Lập cảm thấy đầu óc phình to, toàn thân đau nhức vô cùng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được bốn phía có từng trận không gian chi lực vô cùng cường đại đè ép đến, muốn nâng cánh tay lên nhưng cảm thấy phía trên như có một tòa núi cao đè ép, căn bản không cách nào nhúc nhích được.

Thạch Xuyên Không cách hắn không xa, thoạt nhìn tựa hồ cũng rơi vào tình cảnh giống vậy, khuôn mặt lộ vẻ thống khổ.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, trong đôi mắt sáng lên hào quang màu tím, nhìn về phía chỗ sâu trong thông đạo, lại chỉ thấy một mảnh không gian hư vô, tựa hồ tại đó có một cỗ không gian chi lực cường đại xé rách, hấp dẫn lấy thanh tỳ bà màu bạc kia, cũng dẫn dắt hai người bọn hắn lướt tới phía trước.

Trong lòng của hắn mặc dù nghi vấn, nhưng vẫn âm thầm cảm thấy may mắn, nếu lúc này còn lưu lại trong Tẩy Sát Trì, bản thân Liễu Kỳ cũng khó đảm bảo hắn có thể đào thoát từ Âm Thừa Toàn cùng một gã khác Đạo Tổ khác.

Nhưng vào lúc này, tỳ bà màu bạc phía trước lại xảy ra một tia biến hóa.

Hai đạo lưu quang một xám một lam bám vào lượn lờ quanh quẩn trên tỳ bà tựa hồ tốc độ đang không ngừng tăng lên!

"Không tốt!" Trong nội tâm Hàn Lập trầm xuống, không khỏi hiện lên một cỗ dự cảm bất thường.

Chẳng qua lúc này hắn căn bản không thể cử động chút nào.

Kết quả không tới mười mấy hơi thở, hai đạo lưu quang một xám một lam càng chuyển động nhanh, tiếp theo căng ra rồi co rụt lại lăng không bạo liệt ra.

Như sóng to gió lớn, hai màu hào quang lam xám giao nhau lập tức cuốn về

bốn phương tám hướng, đan xen vào ngân quang bốn phía.

Thông đạo bốn phía trong khoảnh khắc bị một cỗ man lực cuồng bạo vặn vẹo, bắt đầu biến hình thay đổi, vô số quang điểm màu bạc bay ra tứ tán.

Từng đạo lực lượng vặn vẹo xẹt qua bên cạnh thân thể Hàn Lập, không gian chi lực đè ép bốn phía càng thêm lợi hại, cỗ lực lượng kia lại lần nữa tụ tập đến phía trước, cuối cùng tác động lên thanh tỳ bà màu bạc kia.

Thạch Xuyên Không hiển nhiên cũng ý thức được không ổn, nhưng lúc này gã giống như Hàn Lập, như chiếc thuyền nhỏ hai lá phiêu diêu trong biển lớn mênh mông, ngoài bị động tiếp nhận thì không thể nào làm ra cử động nào khác.

Cứ giằng co như vậy bất quá mười mấy hơi thở công phu, một tiếng vỡ vụn rất nhỏ bất ngờ vang lên!

Ngay sau đó, chỉ thấy tỳ bà màu bạc đang phi hành phía trước đột nhiên rung động kịch liệt một hồi, không cách nào bảo trì tư thái vững vàng lướt tới trước, quỹ tích phi hành cũng hỗn loạn một hồi, run lên bần bật, trong hư không cuồn cuộn kịch liệt.

Hai người Hàn Lập bị cỗ lực lượng kia xé rách, thân hình trong trong hư không sôi trào kịch liệt, cảm thấy trời long đất lở một hồi, cảnh tượng trước mắt đều trở nên vô cùng hỗn loạn, quanh thân bị từng trận không gian chi lực cường đại đè ép, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

...

Không biết qua bao lâu, trong thiên địa lờ mờ hiện ra một đường quang minh.

Một đạo ngân quang từ chỗ quang minh kia sáng lên bắn ra, hiển lộ ra chân thân, một lần nữa hóa thành một thanh tỳ bà màu bạc, từ trên không cao bay thấp xuống.

Theo sát phía sau, hai đạo nhân ảnh cũng từ đó bay nhanh ra, rơi xuống

phía dưới.

Hai người này không ai khác, chính là Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không.

Trải qua không gian thông đạo hỗn loạn lắc lư, hai người tuy không bất tỉnh nhưng thần thức cũng mơ hồ, sau khi thích ứng một lát ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng.

Hàn Lập nhìn hư không phía trước, cảm thấy màn trời trước mắt có chút âm trầm, bên tai cuồng phong gào thét, thân thể của mình đang ở trên không một mảnh sơn mạch màu xanh đen đang cấp tốc rơi xuống đất.

Hắn vội vàng vận chuyển Tiên Linh Lực, ổn định thân hình, lơ lửng giữa không trung.

Đưa mắt nhìn ra bốn phía, chỉ thấy giữa không trung cách đó không xa, Thạch Xuyên Không cũng đang rơi xuống một ngọn núi phía dưới.

Lúc này, Thạch Xuyên Không cũng giống như hắn vừa mới tỉnh lại, trong mắt vẫn còn mê muội, sau đó trên người loé lên độn quang liền ổn định thân hình, rồi gã bay vút một hơi ra hơn mười trượng, kéo thanh tỳ bà màu bạc về trong tay.

Ôm lấy La Trá Tỳ Bà, trong mắt gã hiện lên vẻ yêu thích rồi bắt đầu đánh giá, chỉ thấy ngân quang phía trên tỳ bà đã ảm đạm rất nhiều, phía trên đầu còn có một vết rạn nứt, chia phù văn khắc ở phía trên làm hai nửa.

Hàn Lập há miệng, đang muốn gọi gã một tiếng, toàn thân bỗng nhiên cứng đờ.

Trong cơ thể của hắn truyền đến từng trận tiếng vang "Đồm độp" như đậu rang, từng cái Tiên Khiếu trên người phát sáng lên, bốn phía xung quanh cũng bắt đầu có từng sợi thiên địa nguyên khí nhè nhẹ hiển hiện ra, lúc đầu bay bổng như như lông ngỗng trong bão tuyết, về sau liền biến thành mảng lớn mây mù, tụ tập đến bên cạnh hắn.

Lúc này, Thạch Xuyên Không cũng phát hiện động tĩnh bên này, quay đầu

nhìn sang.

Lông mày gã nhíu lại, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên, nói: "Lệ đạo hữu, ngươi, đây là..."

"Lúc trước trong Tẩy Sát Trì vốn đã muốn phá cảnh, chẳng qua là Hôi Giới cũng không có thiên địa nguyên khí, không cách nào trùng kích Tiên Khiếu được, hiện tại vừa về đến đây thiên địa nguyên khí liền chảy vào, lập tức muốn phá cảnh." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

Thạch Xuyên Không quan sát sơn mạch phía dưới, chỉ thấy chỗ đó có khói chướng phát ra, sương trắng nồng đậm, lông mày không khỏi khẩn trương lên.

"Thế nhưng nơi đây..." Gã vừa mở miệng còn chưa nói xong, liền bị Hàn Lập cắt đứt.

Hàn Lập nói ra: "Trong cơ thể ta đã không còn Sát Suy gây trở ngại, chỉ sợ áp chế không nổi, không có thời gian chọn lựa địa điểm bế quan rồi, kính xin Thạch huynh cùng Giải đạo hữu hỗ trợ hộ pháp một chút."

Dứt lời, trên thân Hàn Lập loé lên độn quang, bay đến một sơn cốc phía dưới.

Thân hình hắn còn chưa rơi xuống đất, giữa không trung lại có một đạo quang môn màu bạc sáng lên, thân ảnh Giải Đạo Nhân hiển hiện ra, cùng bay theo hắn tiến vào mảnh sơn cốc kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đạo lôi trụ màu bạc to như vạc nước từ trên thân Hàn Lập sáng lên, đánh vào sơn cốc phía dưới, lập tức vang lên tiếng nổ kịch liệt liên tiếp, làm sơn cốc rung động mạnh không thôi, điện quang toả ra bốn phía, bụi mù nổi lên khắp nơi.

Trong hỗn loạn, các loại thanh âm gào rú không ngừng vang lên, vô số thân hình dị thú cao lớn hung mãnh từ trong sơn cốc cuồn cuộn chui ra, thanh

thế to lớn như nước lũ sông lớn, lại có quần chim ô tước bay tứ tán, rậm rạp chằng chịt che khuất cả bầu trời.

Bên trong sơn cốc, nơi bị lôi điện đánh trúng, phạm vi trăm dặm cỏ cây đều hóa thành tro tàn, trong rừng rậm lộ ra mười phần bất ngờ.

Hàn Lập liền khoanh chân ngồi ở khu vực trống trải đó, bên ngoài thân nồng đậm thiên địa nguyên khí, tụ tập thành dòng xoáy màu trắng quanh quẩn, bên trong có từng điểm oánh quang, thoạt nhìn mười phần kỳ dị.

Mà ở bên ngoài phiến địa vực trống trải kia, hai tay trái phải Giải Đạo Nhân nắm hai thanh chiến đao "Trảm Đình" cùng "Đoạn Tiêu", lơ lửng cách mặt đất ba thước, như chiến tướng tuần tra hộ pháp.

Thạch Xuyên Không chậm rãi thu hồi ánh mắt từ trên thân hai người Hàn Lập, ánh mắt trông về phía xa chỗ cao thấp chằng chịt núi non chập chùng kia, cùng với mây đen dày đặc trên bầu trời buông xuống, lông mày càng nhăn chặt lại, sắc mặt càng ngày càng ngưng trọng.

"Ta nói Lệ đạo hữu a, ngươi thật là biết chọn địa điểm, nếu ngươi biết rõ đây là nơi nào..." Gã cười khổ một tiếng, sau đó phi thân hạ xuống, rơi vào bên ngoài phiến địa vực trống trải kia.

Thấy Thạch Xuyên Không bay tới gần, Giải Đạo Nhân ngừng lại, từ phía xa nhìn lại, trong mắt rõ ràng mang theo vẻ cảnh giác.

"Ta và ngươi bảo vệ một nam một bắc, đợi lát nữa sẽ bận rộn đấy." Thạch Xuyên Không cao giọng quát.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Đúng lúc này, từng thanh âm gào rú hung mãnh cổ quái từ chỗ sâu trong sơn cốc cùng bên ngoài sơn cốc không ngừng truyền tới, toàn bộ mặt đất sơn cốc rung động lắc lư không thôi, những hòn đã nhỏ vụn bị cỗ lực lượng này chấn động nhảy lên không thôi.

"Đến rồi." Thạch Xuyên Không quát lớn.

Gã vừa dứt lời, chỗ sâu xanh đen trong rừng rậm sơn cốc vang lên tiếng cây cối đứt gãy không ngừng, từng gốc cây cổ thụ che trời cao trăm trượng nhao nhao đứt gãy, bay lên rơi đập khắp nơi, mảnh gỗ vụn bay tán loạn bốn phía.

Một đầu viên hầu to lớn toàn thân đen kịt, một con cự mãng màu xanh dài trăm trượng cùng một con nhện khổng lồ toàn thân tím xanh cùng tiến đến, từ trong núi rừng sụp đổ vọt ra, thẳng đến Hàn Lập bên này.

Trong đó Cự Viên màu đen hai mắt đỏ thẫm, toàn thân không có lông tóc, làn da như nham thạch tinh cương tràn đầy góc cạnh, phía trên lóe ra ánh sáng đen bóng, hai tay to lớn nắm một gốc cổ thụ cùng một tảng đá lớn, đập tới Thạch Xuyên Không.

Cự Mãng màu xanh lại há to miệng, năm màu khói độc từ trong miệng nó tuôn ra cuồn cuộn, phô thiên cái địa xông đến, trong đó còn hỗn tạp rậm rạp chằng chịt tiểu xà màu xanh cùng vô số con nhện tám chân, bò sát đất tiến đến, rung động ào ào.

Phía sau nó lại có từng trận sương mù nồng đậm cuốn đến mãnh liệt, bên trong cũng có từng đạo thân ảnh dị thú to lớn vô cùng, nhấp nhô lao nhanh tới bất định, như ẩn như hiện.

------oOo------

Chương 774: Tẩy rửa Ngọc Thể

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Bên kia cốc khẩu, từng dị thú hình thể lớn nhỏ không đều, hình thái càng là thiên kì bách quái, hoặc toàn thân trải rộng lân giáp, hoặc đầu có sừng xương nhọn, hoặc toàn thân lượn lờ hắc vụ, số lượng mười phần khổng lồ, từ cốc khẩu lao ra cuồn cuộn, thẳng đến hai người Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân.

Những dị thú nhỏ yếu chạy ra ven đường đều bị bọn chúng trực tiếp giẫm đạp cắn xé chết, trong lúc nhất thời âm thanh rú thảm không ngừng vang lên, mùi huyết tinh đại tác.

"Cũng may khí tức không quá mạnh mẽ, xem ra tạm thời cong chưa trêu chọc đến những gia hoả khó dây dưa, ngăn cản một hồi ngược lại không có vấn đề gì, chỉ sợ thời gian kéo dài quá lâu thôi..." Thạch Xuyên Không nhìn khí thế bàng bạc của hung thú đang tiến đến mãnh liệt như sóng to, lẩm bẩm nói.

Dứt lời, thân hình gã dang ra, bay vút xuống phía dưới, hai tay huy động liên tục.

Từng đạo hào quang bắn ra, bên trong bọc lấy từng khối trận bàn cùng trận kỳ, trên đường bay không ngừng bố trí vọt xuống dưới hướng mãnh thú.

"Lên "

Lúc đến gần cự thú, tay Thạch Xuyên Không bấm pháp quyết, trong miệng quát lớn một tiếng.

Gã vừa dứt lời, một đạo hào quang trắng bạc đột nhiên sáng lên, từ trên mặt đất phóng lên, trực tiếp tạo thành một không gian bích chướng rộng mấy

trăm trượng, từ đầu sơn cốc này kéo dài đến nơi khác, xây nên một bức tường ánh sáng màu bạc.

"Ầm"

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn truyền đến, đầu Cự Viên màu đen kia xông lên đầu tiên, mãnh liệt đâm vào bức tường ánh sáng màu bạc kia.

Cả bức tường ánh sáng run lên kịch liệt, ngân quang rạng rỡ, nhưng thân tường không nhúc nhích chút nào, căn bản không có nửa điểm vết tích hư hại.

Khí tức Cự Viên màu đen chỉ là Chân Tiên sơ kỳ, trong mắt nó nổi giận, hai tay tráng kiện vô cùng vung lên mãnh liệt, điên cuồng nện lên bức tường ngân quang kia không thôi.

Ngay sau đó, đầu Cự Mãng màu xanh cùng con nhện tím xanh cũng nhao nhao lao đến, bắt đầu dồn sức đụng mạnh vào vách tường, nhưng mặc kệ bọn chúng giày vò như thế nào, ngân quang trên vách tường vẫn vững như bàn thạch, không có dấu hiệu bị công phá.

Trong miệng Thạch Xuyên Không thở nhẹ ra một hơi, liếc qua vách tường ngân quang, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

"Thật vất vả mới trở về, rốt cuộc không cần dựa vào Tiên Nguyên Thạch để chèo chống nữa." Dứt lời, gã kết pháp quyết, an ổn nhắm mắt điều tức.

Bên kia, Giải Đạo Nhân liếc qua động tĩnh của Thạch Xuyên Không bên này, trong nội tâm an tâm một chút, quay người thu hồi chiến đao "Trảm Đình", tháo hồ lô bên hông xuống.

Chỉ thấy gã nghiêng miệng hồ lô đổ ra, trong miệng ngâm khẽ vài tiếng, sau đó đưa tay vỗ dưới đáy hồ lô.

Chỗ miệng hồ lô lập tức hiện ra một vòng xoáy linh quang, ánh sáng màu vàng đại phóng hào quang, từng hạt đậu màu vàng như mưa nhao nhao bắn ra, rơi xuống mặt đất.

Chỉ nghe từng trận thanh âm nổ đùng như mưa rơi trên mặt sông không ngừng từ phía dưới vang lên, tất cả hạt đậu đại phóng hào quang, lúc rơi xuống đất lập tức loé lên điện quang, hóa thành một đám giáp sĩ đạo binh cao hơn một trượng.

Mỗi một đạo binh mặc áo giáp cổ sơ, phía trên điêu khắc từng đạo phù văn lôi điện, mấy trăm người đứng thành một đội ngũ chỉnh tề hình vuông, tổng cộng có hơn mười đội ngũ, trong tay đều nắm binh khí, giống với đại quân thế tục Vương triều, ngay ngắn trật tự phóng ra bên ngoài cốc.

Đạo Binh tuy rằng yên lặng, nhưng bộ pháp lại đồng loạt tạo nên tiếng vang, giống như tiếng sấm làm cho người rung động, đột nhiên đụng vào dòng nước lũ hung thú kia, lập tức chia cắt chúng ra thành hơn mười chiến đoàn, bao vây lại.

Lôi giáp Đạo Binh một mình tác chiến thì hơi yếu hơn một ít dị thú ở đây, nhưng lại phối hợp chặt chẽ với nhau, rất nhanh liền chiếm thế thượng phong, chém giết đám dị thú nhảy vào sơn cốc tạo ra thanh âm rú thảm không thôi.

Giải Đạo Nhân lơ lửng giữa không trung, nhìn về chỗ núi rừng phía xa ngoài sơn cốc, lông mày không khỏi khẩn trương.

Chỗ đó bụi mù cuồn cuộn, tựa hồ còn có đại lượng hung thú đang tập kết ở nơi này.

Gã cau mày nhìn lên trời một hồi, trên mặt hiện lên vẻ hồi ức, nhưng rất nhanh lại khôi phục như thường, nhìn về phía Hàn Lập.

Lúc này hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, phảng phất như không nghe thấy hết thảy ngoại giới, quanh thân rạng rỡ hào quang, thiên địa linh khí bốn phía ngưng tụ thành một vòng xoáy màu trắng to lớn, Linh lực khổng lồ chấn động trời cao, đụng vào mây đen phía trên vòm trời, phảng phất như một cây trụ chống trời đứng lặng trong cốc.

Hàn Lập đứng giữa vòng xoáy, thân thể bị Linh lực nâng lên bay vào không

trung, khiếu huyệt trên người chớp động tinh quang, làn da bên ngoài cơ thể oánh khiết như ngọc, một thân cốt cách gân mạch hầu như lộ hoàn toàn ra bên ngoài, hiện ra màu vàng sáng bóng.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên trợn mắt, há miệng phun ra một hơi thật dài, hắc khí đục ngầu từ đó trào ra, vân hà màu trắng dũng động bốn phía lập tức tung tóe ra như dầu hoả rơi hỏa tinh, thoáng cái thiêu đốt lên.

Chỉ thấy vân hà màu trắng cuồn cuộn kịch liệt, chính giữa giống như sinh ra vô số ngọn lửa màu trắng, từng đám thiêu đốt lên kịch liệt, không ngừng thiêu đốt thân hình Hàn Lập, làm cho thân hình hắn càng thêm thông thấu hơn.

Mây xám đen phía trên ngọn lửa màu trắng giờ phút này cũng bắt đầu sáng lên hào quang, bên trong giống như có hoa quang năm màu hiện ra, một cảnh tượng trời quang mây tận, Tiên khí bốc lên làm lòng người cảm thấy vui vẻ.

Nói cho cùng thì Thái Ất Ngọc Tiên chính là một Tiên thể nhìn thông thấu cả bên trong, như mỹ ngọc không tỳ vết.

Về cường độ thân thể, đương nhiên cũng vượt xa Kim Tiên, giơ tay nhấc chân cũng có uy áp như lôi đình, thần niệm Linh thức cũng nâng cao một bước, nhưng căn bản thân thể Linh tính phản phác quy chân, càng thêm dung hợp với thiên địa, tương hợp với đại đạo, pháp tắc, từ đó lại càng dễ tìm hiểu cùng dung nạp pháp tắc chi lực.

Có thể nói, trình độ Thái Ất Ngọc Tiên có thể ảnh hưởng trực tiếp đến việc cảm ngộ pháp tắc, con đường tu hành Đại Đạo.

Mà Hàn Lập có thể dẫn động ra khí tượng thiên địa linh khí súc tích tươi thắm bực này, đương nhiên có quan hệ với lúc trước hắn tắm trong bốn tòa Lôi Trì Tẩy Sát.

Thạch Xuyên Không bị hấp dẫn bởi thiên địa linh khí do Hàn Lập dẫn phát, đang nhắm mắt điều tức liền tỉnh lại, nhìn qua phía hắn.

"Lại có thể dẫn động ra cảnh tượng phong phú rực rỡ như vậy, không hổ là Lệ đạo hữu a, luôn làm ra cử chỉ khiến cho người kinh ngạc." Hồi lâu, trong miệng gã bùi ngùi thở dài một tiếng.

Dứt lời, gã xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía vách tường ngân quang kia, lông mày không khỏi khẩn trương lên.

Chỉ thấy những con nhện tím xanh kia, bất luận lớn nhỏ, tất cả đều dồn hết sức lực phun ra từng mạng nhện năm màu lên vách tường, như từng mảnh rêu xanh cỏ dại phủ kín lên vách tường, những thanh xà, đám nhện kia cũng nhao nhao bò dọc theo mạng nhện đó leo lên.

"Rống..."

Một tiếng hét điên cuồng vang lên, đầu Cự Viên màu đen kia leo dọc theo mạng nhện tím xanh lớn nhất do con nhện phun ra, hai tay khẽ chống bay qua vách tường ngân quang, trong miệng chảy ra nước miếng, hai mắt loé hông quang khát máu, lao thẳng về hướng Hàn Lập.

Nhưng mà, còn không đợi nó rơi xuống dưới đất, một đạo ngân quang đột nhiên hiện lên, đầu lâu của nó liền "Bành" một tiếng bạo liệt ra, mảng lớn huyết dịch màu đỏ tươi rơi tung toé đầy đất.

Cự Viên chết nhưng lại không có tác dụng đe doạ đối với đám hung thú còn lại, chúng vẫn phấn đấu quên mình lao đến vách tường ngân quang.

Chỗ sâu trong sơn cốc sương mù dày đặc, một ít thân hình to lớn vô cùng cũng bắt đầu dần dần trở nên rõ ràng.

"Đạo huynh gọi là Giải đạo hữu đúng không?" Thạch Xuyên Không phi thân lên, cất cao giọng nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân không có trả lời, chẳng qua chỉ xoay người nhìn về phía gã, mặt không biểu tình.

"Nhìn bộ dạng Lệ huynh như thế, trong thời gian ngắn sẽ không xuất quan, trong mảnh sơn mạch này càng ngày sẽ càng có nhiều hung thú, bị thiên địa

nguyên khí nơi đây rung chuyển hấp dẫn đến, càng về sau sẽ càng cường đại, ta và ngươi cần phải chung sức hợp tác, mới có thể bảo hộ huynh ấy chu toàn. Cho nên ngươi không cần quá mức đề phòng ta, ta cũng không có chút ý nào làm hại hắn." Thạch Xuyên Không cười nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, chẳng qua im lặng gật đầu nhẹ, không mở miệng nói chuyện, cũng không có hành động nào khác.

"Chỉ mong lần này không mua bán lỗ vốn..." Thạch Xuyên Không thấy vậy, không biết làm sao cười một tiếng, thở dài.

Dứt lời, gã phi thân lên rơi vào trên vách tường ngân quang, cổ tay vòng một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một mặt kính màu bạc to cỡ đầu người, một tay thi pháp, trên mặt kính lập tức phun ra từng đạo ánh sáng màu bạc, đánh tới những thanh xà và đám nhện rậm rạp chằng chịt bò lên trên đầu tường kia. Những nơi đi qua thân hình hung thú nhao nhao bùng nổ, dịch nhờn cùng máu loãng tanh hôi đan xen một mảnh.

Giải Đạo Nhân thu hồi ánh mắt, hai tay lại nắm chặt hai thanh chiến đao, lôi quang trên thân rung động, loé lên từng trận điện mang.

Thân hình gã lướt thẳng xuống, mãnh liệt xông vào mặt đất cốc khẩu, thân hình trực tiếp chui xuống dưới đất, biến mất không thấy gì nữa.

Một lát sau, dưới mặt đất truyền đến tiếng vang ù ù, mấy trăm cột sáng lôi điện từ dưới vọt mạnh lên như suối phun, oanh kích mặt đất cốc khẩu tạo thành bụi mù khắp nơi, phá thành mảnh nhỏ.

Vô số Yêu thú vừa mới xông đến cốc khẩu liền bị suối phun lôi điện này đánh trúng chân thân, toàn bộ đền tội.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Phía trên mặt đất nổ tung một lỗ hổng to lớn, một đầu Ngô Công tuyết trắng lớn hơn trăm trượng từ dưới đất vọt mạnh ra, thân thể bay vào không trung trăm trượng rồi té rớt trên mặt đất, toàn bộ cơ thể đứt gãy, quanh thân phun đầy vết máu màu u lục, tanh hôi vô cùng.

Phía trên đầu lâu của nó, thần sắc Giải Đạo Nhân im lặng, chậm rãi rút chiến đao Trảm Đình từ trên đầu giáp xác ra.

Lôi giáp Đạo Binh trong cốc đã giết hết đám hung thú bên trong, bản thân hao tổn cũng không lớn, từng vị trí cơ bản đều bảo trì nguyên vẹn chiến lực, dưới sự chỉ huy của Giải Đạo Nhân, bắt đầu tập kết về hướng cốc khẩu, ở chỗ này xây dựng lên một lớp phòng ngự dày đặc.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua ba tháng.

Trên không sơn cốc xanh đen rung động ầm ầm, trong mây mù sấm sét vang dội, một đầu trường xà khổng lồ sau lưng mọc lên hai cánh nửa rõ nửa mờ bên trong mây mù, toàn thân lập loè hồng quang, trong miệng phun ra từng đạo ô quang, đập nện về bốn phương tám hướng.

Bên ngoài mây mù, một đạo thân ảnh toàn thân quấn quanh tia điện màu vàng chớp động liên tục, trong tay nắm hai thanh chiến đao cổ phác, phía trên điện quang tung hoành, không ngừng đánh đến hướng trường xà.

Thân hình gã chớp động cực nhanh, mỗi một lần hiện thân sẽ lưu lại một vết thương thật lớn trên thân trường xà hai cánh.

Trong đôi mắt u lục của trường xà tràn đầy vẻ oán độc, thế nhưng hình thể nó khổng lồ, tốc độ người kia lại cực nhanh, căn bản nó không đuổi theo kịp.

Đúng lúc này, một đạo điện quang chớp động, đạo nhân ảnh kia đột nhiên thoáng hiện sau lưng trường xà hai cánh, hai tay nắm hai thanh trường đao đồng thời trảm xuống, hai đạo điện quang ngưng tụ thành hai lưỡi đao to lớn rơi vào hai cánh trường xà, hung hăng chém qua.

------oOo------

Chương 775: Tiến giai Thái Ất

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Phốc "

Một đạo huyết quang chói mắt chảy ra, trường xà hai cánh bị hai đạo đao quang trực tiếp chém trúng, trong miệng gào thét một tiếng rồi thân hình rớt thẳng xuống dưới, rơi vào trong cốc.

Lúc này trong sơn cốc xanh đen, khắp nơi đều là tàn thi của dị thú bị phá thành mảnh nhỏ, huyết dịch đen nhánh tràn ngập khắp nơi, bên cạnh không ít thi thể to lớn chảy ra một vũng máu loãng tạo thành hồ nước, bên trong còn nổi lơ lửng một ít thi thể tiểu thú, nghiễm nhiên một quang cảnh như Tu La địa ngục.

Trường xà hai cánh kia trùng điệp rơi vào trong hồ máu rộng chừng trăm trượng, thân hình giãy giụa không thôi, tóe lên vô số huyết hoa tanh hôi màu đen. Tiếp theo một đạo điện quang màu vàng theo sát phía sau, từ trên không trung rơi xuống phía dưới, đánh vào đầu lâu của nó, thân hình nó liền mềm nhũn, dần dần co quắp lại.

Ngay chỗ kim quang rơi xuống, một thân ảnh nam tử đạo bào hiện ra, chính là Giải Đạo Nhân.

Một tay gã nắm rút trường đao trên người trường xà ra, ánh mắt đạm bạc nhìn khắp bốn phía, sau đó nhìn lên không trung.

Cả toà cốc khẩu sơn cốc cùng trong cốc đã chất đống hai toà thi sơn to lớn, mỗi toà hầu như cao không đến đầu người, ngăn cản phía dưới mặt đất, làm những hung thú không ngừng xâm chiếm phía dưới giảm thiểu rất nhiều, chỉ có số ít tồn tại cường đại vẫn có thể dựa vào hung tính vượt qua thi sơn giết tới.

Trong sơn cốc, mặt đất đã bị đại lượng máu đen bao phủ, tạo thành một cái hồ huyết dịch rộng gần trăm dặm, phía trên mặt nước trôi nổi vô số xác chết, tanh hôi vô cùng.

Ngay giữa hồ lại nổi lơ lửng một đóa sen trắng do Tiên Linh Lực tinh thuần ngưng tụ thành, phiến lá khép lại hiện ra một nụ hoa chớm nở, thân hình Hàn Lập được cánh sen bao bọc bên trong.

Mà kỳ dị nhất chính là, huyết dịch xung quanh đoá sen tựa hồ được Tiên Linh Lực lan nhiễm, vẫn bảo trì màu đỏ tươi, lại không thấy xác trôi trên mặt nước đến gần, cũng không có nửa điểm mùi hôi thối.

Cao vạn trượng trong hư không phía trên đoá sen, toàn thân Thạch Xuyên Không đẫm máu, trên mặt và quần áo loang lổ vết bẩn, tay phải cầm một thanh trường thương màu bạc, đang chém giết cùng ba đầu Đại Yêu hình thể khổng lồ hung ác.

Giải Đạo Nhân cũng không biết trong mấy tháng qua Yêu thú đã phát động công kích hung mãnh lần thứ mấy rồi, gã chỉ biết lúc trước Hàn Lập đào tạo ra những Lôi giáp Đạo Binh đã sử dụng hết từ nửa tháng trước rồi, Phù lục cùng trận bàn trên người Thạch Xuyên Không cũng tiêu hao hầu như không còn, Pháp bảo cũng đã bị phế đi rất nhiều cái.

Mà phiền toái nhất chính là ẩn nấp ngoài sơn cốc còn có vài đầu Đại Yêu thực lực vẫn còn trên trường xà hai cánh vừa rồi, chỉ chờ hai người bọn họ tiêu hao không sai biệt lắm sẽ phát động một lần công kích cuối cùng.

Giải Đạo Nhân nhìn thân ảnh Thạch Xuyên Không, trong nội tâm trầm ngâm không thôi.

Ngay từ đầu, gã không có nửa điểm tín nhiệm với người kia, chẳng qua mấy lần kề vai sát cánh đẩy lùi quân địch, về sau mới thoáng thay đổi, gã cũng không xác định loại tình huống này nếu còn tiếp tục kéo dài thì người kia còn có thể tiếp tục thủ vững hay không?

Đúng lúc này, một tiếng nổ mạnh ầm ầm!

Một con Tuyết Thiềm màu trắng cự đại to chừng trăm trượng đột nhiên hai chân đạp một cái lên Thi Sơn rồi nhảy lên, tiến nhập vào trận chiến trên không trung, há miệng phun một cái, một cỗ hàn phong hình đinh ốc trào ra, phóng tới Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không vừa mới đánh lùi công kích của ba đầu Ma Thú kia, căn bản không kịp phòng bị, liền bị phong bạo cuốn vào.

Thân hình gã hầu như lập tức bị một tầng băng tinh màu trắng đông kết lại, rơi xuống đất.

"Nguy rồi..." Giải Đạo Nhân thầm kêu một tiếng, vội vàng phóng về phía chỗ Thạch Xuyên Không rơi.

Các Yêu thú khác liền phát động công kích sớm hơn so với gã dự đoán một chút.

Chỉ thấy hai bên Thi Sơn, từng đầu Yêu thú hình thể to lớn bắt đầu nhao nhao hiển hiện ra, khí tức mỗi một đầu đều từ Kim Tiên sơ kỳ trở lên, trong đó cường đại nhất là đầu Bách Mục Du Diên, càng đạt đến Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu lúc trước gặp phải đàn thú như vậy đột kích, Thạch Xuyên Không liên thủ cùng Giải Đạo Nhân tự nhiên căn bản không sợ, nhưng bọn họ đã liên tục không ngừng chiến đấu với đàn Yêu thú kéo tới liên tục hơn ba tháng qua, tiêu hao khó có thể tưởng tượng.

Hiện nay thoát thân không khó, nhưng lại tiếp tục liều chết vượt qua, kết quả thật không thể lạc quan rồi.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm hô hấp dài từ trong hồ nước huyết sắc truyền ra, nói đúng hơn là từ trong đoá sen tuyết trắng truyền ra, giống như có người vừa mới tỉnh ngủ ngáp một cái.

Vốn thanh âm nhỏ như ruồi muỗi kêu, giờ phút này trên cánh sen truyền ra từng trận chấn động Linh lực, vậy mà vang lên khiến trong lòng Giải Đạo

Nhân có thể nghe được rõ ràng.

Trong vũng máu bên kia, Thạch Xuyên Không vẫn bị đóng băng trong khối băng tinh tuyết trắng thở ra một hơi như trút được gánh nặng, nói:

"Lệ huynh, cuối cùng ngươi cũng tỉnh."

Sau một khắc, mây đen đột nhiên sáng lên một đạo thiên quang, một đạo hào quang sáng như tuyết từ trong hồ nước huyết sắc phóng lên trời.

Đột nhiên đoá sen tuyết trắng nở rộ ra, một đạo nhân ảnh từ trong đó phóng lên trời, như một đạo bạch hồng quán nhật xẹt qua màn trời, bay thẳng lướt đến không trung cao vạn trượng mới dừng lại lơ lửng tại đó.

Quanh thân hắn lóe lên một mảnh bạch quang chói mắt, làm cho người không thể nhìn thẳng.

Giải Đạo Nhân chứng kiến đạo nhân ảnh này, tâm ý tương thông, lập tức dừng bước.

Những Yêu thú hung mãnh kia cũng bị cỗ khí tức cường đại này đột nhiên xuất hiện chấn nhiếp, trong lúc nhất thời không hẹn mà cùng dừng lại, nhao nhao ngửa đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên không trung, bạch quang đẹp mắt dần dần thu liễm, thân ảnh Hàn Lập từ đó hiển lộ ra.

Giờ phút này, hắn đã đổi một bộ áo bào trắng, khuôn mặt cũng sớm bị mặt nạ Luân Hồi Điện bao trùm, một thân da thịt óng ánh như ngọc, toàn thân thoạt nhìn có chút tư thái Tiên nhân phong thần tuấn lãng.

Loại biến hoá cổ quái này thực sự không phải do hắn biến đổi dung mạo, mà là khí chất trên người từ trong hiển lộ ra ngoài, trước mắt nhìn hắn rực rỡ hẳn lên, làm cho người ta thấy một loại khí chất xuất trần khó nói lên lời.

Bất quá, Hàn Lập cũng không ưa thích loại khí tức này, trên người thu lại thanh quang, toàn thân liền khôi phục bộ dạng vốn có, chẳng qua là vì vừa

mới phá cảnh, cỗ chấn động Tiên linh lực Thái Ất Ngọc Tiên Tiên tạm thời chưa áp chế được.

Hắn đưa mắt nhìn qua cảnh tượng xung quanh, trong nội tâm hơi động một chút, bên ngoài thân loé lên thanh quang, ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiển hiện ra, lơ lửng bên cạnh thân hắn, ung dung chuyển động.

Trên thân kiếm hơi run động, từng đợt điện quang màu vàng thật nhỏ không ngừng nhảy lên trên mũi kiếm, kích khởi một chút hoả tinh màu vàng, bên trong ẩn chứa Lôi thuộc tính pháp tắc chi lực, đã sắp đè nén hết nổi muốn thoải mái phóng ra.

Hàn Lập nâng song chỉ nhẹ nhàng vung lên, trong miệng khẽ nói một chữ "Đi".

"Ầm ầm "

Ba đạo điện quang màu vàng loé lên mãnh liệt, giữa không trung lưu lại một cỗ khí tức cháy khét, biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp theo trong nháy mắt, ba đầu hung thú bay trên trời cao đồng thời gào thảm một tiếng, đầu lâu bị một mảnh điện quang màu vàng bao phủ vào, bùng nổ thành vô số mảnh vỡ, thi thể cháy đen rơi xuống phía dưới.

Đầu Tuyết Thiềm phía dưới Thi Sơn phát hiện không ổn, quay đầu nhảy lên, chạy như điên ra ngoài cốc khẩu. Ngay sau đó vài đầu hung thú khác cũng đều nhao nhao rời xa nơi này, bỏ chạy cuồn cuộn.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nâng lên hai quyền, đánh về hai hướng bên ngoài.

"Phanh" "Phanh "

Hai đạo quyền ảnh màu xanh to lớn phá không rơi đập xuống.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh!

Hai tòa Thi Sơn như bị vạn quân trọng áp, hư không chấn động không thôi, đầu Tuyết Thiềm bỏ chạy đầu tiên bị quyền ảnh cuốn đến gắt gao hút lấy, từng điểm quyền ảnh ép xuống, thân thể bạo liệt ầm ầm, huyết nhục mơ hồ.

Đám hung thú còn lại cũng đào thoát không được, nhao nhao bạo thể mà chết, trong đó đầu Yêu thú có tu vi mạnh nhất cũng dựa vào thần thông bản mệnh phun ra mấy đoàn hoả cầu rừng rực, đánh vào phía trên quyền ảnh, nhưng cuối cùng cũng một dạng bị nghiền ép.

Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân đã được Hàn Lập truyền tin, sớm bay khỏi đó đến bầu trời phía xa, mắt thấy một màn này.

Chỉ là hai quyền vô cùng đơn giản, cả phiến sơn cốc bỏ ra ba tháng chồng chất lên hai tòa Thi Sơn, lập tức biến thành bãi đất bằng, mặt đất toàn bộ sơn cốc đều sụp đổ xuống, triệt để biến thành một cái huyết hồ to lớn.

Những hung thú còn lại bị ngăn bên ngoài hai toà Thi Sơn, mắt thấy toàn bộ những hung thú cường đại kia đền tội, tất cả thiên địa dị tượng cũng đều biến mất, lúc này mới nhao nhao bỏ chạy tán loạn.

Thân hình Hàn Lập bay vút xuống, tụ họp cùng hai người Thạch Xuyên Không.

"Chúc mừng, tu vi Lệ huynh ngươi lại tiến thêm một bước, thành tựu cảnh giới Thái Ất Ngọc Tiên." Thạch Xuyên Không ôm quyền, cười chúc mừng nói.

"Vây mãi trong tai ương Sát Suy, hôm nay mới được giải thoát, vất vả trong đó không lời nào nói hết. Ta nhớ Thạch huynh ngươi cũng đồng dạng trong Tẩy Sát Trì tẩy đi sát khí, hôm nay phản hồi Tiên Giới, vì sao lại không giống ta chịu Linh khí tràn vào mà lập tức phá cảnh?" Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói như thế.

"Lệ huynh có chỗ không biết, người trong tộc ta phá cảnh thăng giai, có chút bất đồng với Nhân tộc các ngươi, cho nên mới không có cơ duyên như Lệ huynh, nên cũng không có gì kỳ quái cả." Thạch Xuyên Không nói sơ qua, có chút hàm hồ nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập không biết gã nói là toàn bộ Ma tộc, hay chỉ là chủng tộc nhất mạch bọn gã, nhưng cũng không tiếp tục truy hỏi.

"Lệ huynh, ai nói với ngươi nơi này là Tiên Giới vậy?" Ánh mắt Thạch Xuyên Không bỗng nhiên cổ quái, cười hỏi.

"Thạch huynh nói lời ấy là ý gì, chẳng lẽ nơi đây không phải là Tiên Giới?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Thực không dám giấu diếm, nơi đây mặc dù là Tiên Giới, nhưng cũng không phải là Tiên Giới." Thạch Xuyên Không thần thần bí bí nói.

"Chẳng lẽ chúng ta lại đến Ma Vực?" Hàn Lập hỏi thăm dò.

"Người Tiên Giới các ngươi gọi là như vậy, bất quá chúng ta thích gọi là Thánh Vực hơn." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, nói ra.

"Đã sớm nghe Ma Vực cũng thuộc Tiên giới, nhưng là một chỗ độc lập, không ngờ hôm nay đần độn u mê đã đến đây rồi." Tâm thần Hàn Lập thu vào, bật cười lớn nói.

"Kỳ thật ta cũng không rõ lắm vì sao chúng ta lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nhưng trong lòng chỉ suy đoán đại khái mà thôi." Chân mày Thạch Xuyên Không hơi nhíu lại, mở miệng nói ra.

"Không phải Thạch đạo hữu ngươi thúc giục thanh tỳ bà màu bạc kia phá không mang bọn ta chạy trốn đến đây sao?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Ta làm gì có loại năng lực đó? Ta nghĩ có thể dùng lực vượt giới thúc giục La Trá Tỳ Bà, cứu chúng ta ra khỏi Hôi Giới, chỉ sợ chỉ có một người, chính là phụ thân của ta, cũng chính là Ma Chủ trong miệng các ngươi." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cảm thấy như có sấm sét nổ vang bên tai.

Ma Chủ? Không phải là người mà Di La lão tổ đích thân đến Ma Vực mượn

bảo, người mà dùng thân phận tu sĩ Đại La, lực áp rất nhiều Đạo Tổ, khống chế lãnh thổ Ma tộc, trong truyền thuyết có thể so với tồn tại Thời Gian Đạo Tổ Thiên Đình sao?

Mà Thạch Xuyên Không trước mắt này lại là nhi tử của vị Ma Chủ trong truyền thuyết kia.

------oOo------

Chương 776: Tìm kiếm hồng nhan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lúc này trong nội tâm Hàn Lập dâng lên cả vạn điều nghi vấn, nhưng chung quy cái gì cũng không hỏi, sau khi suy nghĩ lại trong nội tâm càng thêm nghi ngờ, vì sao Thạch Xuyên Không lại nói cho hắn biết những tin tức này?

"Theo ta phỏng đoán, hẳn là lúc ta dùng bí thuật gia truyền luyện hóa La Trá Tỳ Bà, phụ thân ta cảm ứng được, cho nên mới vận dụng thần thông không gian, dùng La Trá Tỳ Bà làm vật dẫn, đem chúng ta trở về đây." Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập không nói gì, dừng một chút rồi lại mở miệng giải thích.

"Thì ra là thế..."

Hàn Lập nghe vậy gật đầu nhẹ, đang muốn nói thêm gì nữa thì chợt nhớ tới một chuyện.

Cổ tay hắn rung một cái vung lên phía trước, bên cạnh thân hiện ra một đạo quang môn màu bạc cao hơn một trượng, hắn cất bước đi vào trong.

Trong mắt Thạch Xuyên Không hiện lên một tia nghi hoặc, cùng Giải Đạo Nhân một trước một sau tiến nhập vào trong quang môn.

Vượt qua quang môn, mấy người liền vào trong trúc lâu động thiên.

Hàn Lập liếc mắt liền thấy Đề Hồn đang nằm dưới mặt đất trong lầu, vội vàng cúi người bế nàng lên.

Thần niệm hắn khẽ động, bắt đầu dò xét trên người nàng.

Một lát sau, Hàn Lập lật tay lấy ra một quả đan dược màu vàng, đút vào trong miệng Đề Hồn, giúp nàng nuốt xuống.

Đan dược vào bụng, Đề Hồn vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, thoạt nhìn không có chút biến hoá nào.

"Lệ huynh, nàng là..." Thạch Xuyên Không chần chờ hỏi.

"Thương thế trên người nàng không nặng, thần hồn cũng không tổn thương nhiều, vốn không nên mê man như vậy mới đúng, ta cũng chẳng biết tại sao lại như thế..." Hàn Lập cau mày, lắc đầu nói.

"Nếu thế, thử dò xét thoáng một phát xem đan điền nàng có gì khác thường không?" Thạch Xuyên Không nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy, tỉnh ngộ lại, vội vàng tra xét.

"A... Trong đan điền nàng, vậy mà không phát hiện được một tia Bản nguyên chi lực nào, thật sự cổ quái." Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Nếu vậy, hơn phân nửa vấn đề là xảy ra tại đây rồi." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một phen, nói ra.

Hàn Lập cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc trước bọn hắn xuyên không qua, trong nội tâm khẽ rùng mình.

Hắn cảm giác tình huống Đề Hồn lúc này rất có khả năng liên quan đến lúc trước đột nhiên xuất hiện viên luân kia, nhưng cụ thể có bị vật kia ảnh hưởng hay không thì lại không nắm chắc.

"Đa tạ Thạch huynh nhắc nhở, nếu không ta cũng sẽ không tìm ra nguyên nhân." Hàn Lập nói.

"Quan tâm nhiều quá sẽ bị loạn thôi, chẳng qua loại tình huống này Lệ huynh có biết xử trí như thế nào không?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Trước kia chưa bao giờ gặp qua loại tình huống này, thật không biết nên làm cái gì bây giờ, Thạch huynh có phương pháp nào không?" Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Nửa điểm phương pháp cứu giúp ta cũng không biết, bất quá nếu Lệ đạo hữu cùng ta trở lại Thánh Đô Dạ Dương Thành, có lẽ Đại Tế Ti trong tộc chúng ta có biện pháp." Thạch Xuyên Không lắc đầu, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không lập tức trả lời, trầm ngâm.

"Mặc kệ Lệ huynh có nguyện ý hay không, nhưng cho ta nhiều chuyện hỏi một câu, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?" Thạch Xuyên Không thấy vậy, lại hỏi.

"Nguyên lai tưởng là về tới Tiên Giới, không ngờ lại đến nơi này, tiếp theo nên làm thế nào cần phải hảo hảo suy nghĩ một phen." Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, nói ra.

"Thực không dám giấu giếm, nơi này chính là một chỗ phương nam Man Hoang của Thánh Vực chúng ta, tên là "Thập Hoạn Sơn Mạch". Sở dĩ có tên như vậy là vì trong vùng núi này có thập đại hung thú chiếm giữ, cảnh giới có thể so với tu sĩ Đại La, cũng là mối nguy hiểm. Lệ huynh ngươi phải hảo hảo suy nghĩ con đường phía trước, cũng nên xem xét nơi đến." Thạch Xuyên Không thản nhiên nói ra.

"Mười đầu hung thú Đại La cảnh! Xác thực đúng là phiền toái, không dối gạt Thạch đạo hữu, hôm nay ta cũng không biết chút gì. Theo Thạch đạo hữu, tiếp theo chúng ta nên hành động thế nào?" Hàn Lập nghe vậy cả kinh, suy nghĩ một chút rồi hỏi ngược lại.

"Hung thú nơi đây có tính cực kỳ bài ngoại, hung thú bình thường thì khôg sao, nhưng nếu để cho Thập Hoạn hung thú cầm đầu kia phát hiện chúng ta tồn tại, lúc đó thật sự nguy hiểm. Hay là chúng ta nên đi hướng bắc, mau rời khỏi nơi đây cho thỏa đáng. Phía bắc Thập Hoạn Sơn Mạch có một tòa Hùng Cứ Thành, là quan ải trọng yếu chống cự hung thú xâm lấn, trong thành có tu sĩ Đại La tọa trấn, chỉ cần đến được chỗ đó, chúng ta sẽ an toàn.

Đến lúc đó bất kể là thông qua Phủ thành chủ, hay là chi nhánh Quảng Nguyên Trai trong thành, cũng có thể mau chóng chạy tới Thánh Đô Dạ Dương Thành." Thạch Xuyên Không nói ra.

Hàn Lập nghe vậy suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý liền gật đầu đáp ứng.

"Nếu như Lệ đạo hữu đã đồng ý, chúng ta nhanh lên đường đi, những hung thú kia tuy tạm thời thối lui, nhưng không chừng bọn chúng sẽ giết trở lại, nơi này cũng không có an toàn." Trên mặt Thạch Xuyên Không vui vẻ, cảm giác không thể chờ đợi được nói.

"Thạch đạo hữu, kính xin chờ một lát, trước khi lên đường ta có một chuyện muốn hỏi thăm." Hàn Lập chợt gọi Thạch Xuyên Không lại.

"Lệ đạo hữu, mời nói." Ánh mắt Thạch Xuyên Không chớp lên, nói ra.

"Lúc trước lúc tại hạ phá cảnh, đa tạ các hạ hộ pháp giúp ta, chẳng qua Lệ mỗ có chút nghi hoặc, Thạch đạo hữu vì sao phải lao tâm lao lực tương trợ tại hạ như vậy? Thạch đạo hữu nếu có chuyện gì, cứ nói thẳng là được." Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không, nói ra.

Đoạn thời gian qua hắn và Thạch Xuyên Không đi chung đường, cũng thăm dò được tính tình cùng phong cách hành sự của Thạch Xuyên Không, gã bán nhân tình cho hắn như vậy, chính là có việc muốn nhờ.

"Ha ha, thực là chuyện gì cũng không thể gạt được Lệ đạo hữu, tại hạ quả thật có chuyện muốn nhờ, Thập Hoạn Sơn Mạch này nguy hiểm vô cùng, chút thực lực của ta thật sự không nắm chắc có thể an toàn ly khai, thực lực Lệ đạo hữu cao cường, mong rằng dọc đường này có thể hỗ trợ ta một chút." Thạch Xuyên Không hơi thẹn đỏ mặt nói.

"Cái này đương nhiên, nơi đây nguy hiểm như thế, chúng ta đương nhiên phải liên thủ hỗ trợ nhau rồi." Hàn Lập gật đầu nói.

Hiện tại hắn đã tiến giai Thái Ất cảnh, thực lực đại tiến, bằng vào Thời Gian pháp tắc cùng rất nhiều bảo vật trên người, dù đối mặt tồn tại Đại La, hắn cũng tự tin có thể tự bảo vệ mình, mang theo Thạch Xuyên Không cũng

không vấn đề gì, vạn bất đắc dĩ dưới tình huống khó khăn, có thể thu gã vào trong không gian Hoa Chi, cũng sẽ không vướng bận gì nhiều.

"Vậy đa tạ Lệ đạo hữu rồi, tổng bộ Quảng Nguyên Trai vừa vặn ở trong Dạ Dương Thành, chỗ đó có cánh cửa không gian liên thông các nơi Tiên vực ở Chân Tiên giới, chỉ cần chúng ta đến được Dạ Dương Thành, ta sẽ lập tức an bài, đưa Lệ đạo hữu phản hồi Hắc Thổ Tiên Vực." Thạch Xuyên Không nghe vậy đại hỉ nói.

"Việc phản hồi Hắc Thổ Tiên Vực ngược lại không vội, chờ đến tổng bộ Quảng Nguyên Trai, ta có một chuyện khác muốn nhờ Thạch đạo hữu hỗ trợ." Hàn Lập sờ lên cánh mũi, ánh mắt lóe lên nói.

Thiên địa linh khí ở Ma Vực này cũng coi như nồng đậm, hơn nữa cách xa phạm vi thế lực Thiên Đình, có chút thích hợp để hắn tu luyện.

Bởi vậy chuyện phản hồi Chân Tiên giới, hắn cũng không quá sốt ruột.

"A, là chuyện gì? Có phải là chuyện mà ngày đó Lệ đạo hữu đã nói ở Hôi Giới?" Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, chợt nghĩ tới điều gì, nói ra.

"Đúng vậy, Lệ mỗ muốn nhờ Thạch đạo hữu vận dụng năng lực tin tức Quảng Nguyên Trai, giúp ta lưu ý tìm kiếm một nữ tu sĩ phi thăng, đây là hình ảnh dung mạo của nàng." Hàn Lập phất tay lấy ra một ngọc bài màu lam, đưa tới.

Trên ngọc bài hiện ra một thân ảnh nữ tử áo bào tím, khuôn mặt như vẽ, thanh tú thoát tục, chính là Tử Linh.

"Người này chẳng lẽ là bạn lữ của Lệ đạo hữu? Quả nhiên là sắc nước hương trời." Thạch Xuyên Không tiếp nhận ngọc bài, nhãn tình sáng lên khen ngợi.

"Nàng tên là Tử Linh, là một vị tu sĩ Thánh tộc hạ giới, hiện tại khả năng đã phi thăng, cũng có khả năng là không, xin phiền Thạch đạo hữu giúp ta tra tìm một chút." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Nữ nhân này ở Thánh tộc hạ giới, vậy thì xử lý dễ rồi, tu sĩ Thánh tộc hạ giới phi thăng, đều phi thăng đến trong Thánh Vực, mà Thánh Vực phi thăng đài một mực do Tam ca của ta chưởng quản, hai người chúng ta quan hệ thân cận, muốn điều tra rất dễ dàng, chỉ cần nữ nhân này phi thăng, nhất định có thể tìm được." Thạch Xuyên Không nghe vậy cười một tiếng, tự tin nói.

"Vậy thì nhờ cậy Thạch đạo hữu rồi." Hàn Lập nghe lời này, trong nội tâm buông lỏng.

"Lệ đạo hữu khách khí, việc này tại Hôi Giới ta cũng đã đáp ứng ngươi, hiện tại lại muốn ngươi hộ vệ ta ly khai Thập Hoạn Sơn Mạch, nói nhờ cậy hẳn là ta mới đúng." Thạch Xuyên Không cười nói.

Tiếp theo hai người không trì hoãn nữa, rất nhanh ly khai không gian Hoa Chi, cẩn thận xuất phát tiến về hướng bắc.

...

Giờ khắc này, một mảnh sơn mạch cực lớn cách chỗ hai người Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, mảnh sơn mạch này có thể vì ẩn chứa khoáng thạch kỳ lạ, đại bộ phận vách núi đều hiện ra màu vàng óng.

Ở trung tâm sơn mạch đứng vững một toà cự phong cao vạn trượng, toàn thân cự phong vàng óng, không có một khuyết điểm nhỏ nhặt nào, thời khắc tán phát ra đạo đạo kim quang, bắt mắt vô cùng, ngoài trăm dặm cũng có thể thấy được rõ ràng.

Phía trên cự phong tọa lạc một mảnh cung điện khổng lồ, cung điện cao lớn tinh xảo, nguy nga lộng lẫy, hết thảy bên trong cung điện hiện ra màu vàng óng, khắp nơi đều bao phủ trong ánh sáng kim quang.

Chỗ cung điện này sáng ngời kim quang, ngoài nguy nga đồ sộ, còn làm cho người ta một loại cảm giác không tầm thường.

Địa vực Thập Hoạn Sơn Mạch bao la, Thập Hoạn Đại vương thống trị các phương, mỗi nơi thống trị địa vực rộng lớn, dưới trướng càng tụ tập vô số

ma vật cường đại, thực lực hùng mạnh, Ma tộc phía ngoài cũng không dám làm gì nơi này.

Nơi đây chính là động phủ của Kim Tê Đại Vương, một trong Thập Hoạn Đại Vương.

Trong cung điện hộ vệ, người hầu... các loại, trên người đều mặc áo giáp và phục sức màu vàng.

Tít mãi bên ngoài đại môn một tòa đại điện, hai gã hộ vệ kim giáp đứng ở hai bên đại môn, trên người cả hai đều mặc áo giáp màu vàng thật dày, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

"Kiềm Kim Khải này thật đúng là nặng, áp người không thở nổi, nhưng nếu không mặc giáp này, lập tức sẽ bị Tinh Kim Mang gây thương tích, gác tại Kim Phong Sơn này đúng là khổ sai." Hộ vệ bên trái hoạt động thân thể một chút, nhịn không được phàn nàn.

"Ba huynh, ngươi vừa tới nơi đây, tự nhiên sẽ có chút không quen, qua một đoạn thời gian sẽ ổn thôi, nhận việc ở chỗ này tuy rằng khổ một chút, bất quá thù lao trả cũng phong phú hơn xa các khu vực khác." Hộ vệ còn lại nói ra.

"Đó là đương nhiên, nếu không phải là vì trả thù lao cao, ta sẽ không nguyện ý tới nơi này. Bất quá Kim Tê Đại Vương yêu thích thật đúng là kỳ quái, vậy mà yêu thích loại hoàn cảnh này..." Tên hộ vệ họ Ba nhếch miệng, nói ra.

"Chớ có lên tiếng!" Hộ vệ kia lập tức truyền âm cắt đứt lời y.

"Làm sao vậy?" Hộ vệ họ Ba khẽ giật mình hỏi.

"Kim Tê Đại Vương ghét nhất người khác bình luận ngài yêu thích cái gì, lần trước Đại vương mới thu một thị thiếp, nàng cũng giống ngươi không cẩn thận nói một câu, lập tức bị xử Nhật Chiếu Chi Hình, trói ở trụ sau núi Liệt Nhật, bị cứng rắn nướng thành than cốc, ngươi hãy nhớ kỹ là không được nói ra lời này!" Hộ vệ kia trịnh trọng truyền âm dặn dò.

"Đa tạ lão ca chỉ điểm." Hộ vệ họ Ba nghe dọa cho nhảy dựng, vội vàng nói cám ơn, con mắt nhìn khắp chung quanh.

Qua hồi lâu, chung quanh cũng không có động tĩnh gì, họ Ba mới nhẹ nhàng thở ra.

------oOo------

Chương 777: Đại hoàng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ở chỗ sâu trong một mảnh quần thể cung điện, trong một toà đại điện nguy nga lộng lẫy, một đại hán hình dáng giống như viên thịt đang ưỡn cái bụng phùng phình ra, lười biếng nằm xoè ra trên cái ghế dựa lớn màu vàng.

Người này có con mắt dài nhỏ, mũi dẹt, nhưng miệng thật lớn, thoạt nhìn xấu xí dị thường, làn da có màu ám kim, mơ hồ có thể thấy trong đó lóe ra từng đạo hoa văn màu vàng.

Hai thị nữ áo vàng quỳ gối một bên, xoa nắn thân thể đại hán.

Hai nữ tử này đều là mình người đuôi rắn, một đôi tay dịu dàng đeo bao tay màu vàng, phía trên chớp động kim quang, rõ ràng là hai kiện Tiên khí.

Theo ngón tay vuốt ve của hai nữ tử, trên bao tay bắn ra từng đạo kim quang, làm không khí phụ cận rung động xùy xùy, hoặc nắn hoặc bóp thân thể đại hán.

Trên trán hai nữ tử ẩn ẩn vết mồ hôi, hiển nhiên đã dùng hết toàn lực.

"Ân, không sai, chính là chỗ đó, dùng thêm lực một chút..." Cặp mắt dài nhỏ của đại hán viên thịt nửa mở nửa khép, vẻ mặt rất là hưởng thụ.

Hai xà nữ nghe vậy, tay càng dùng sức thêm.

Vào thời khắc này, đuôi lông mày đại hán viên thịt chợt nhảy lên, thân thể đang nằm chợt ngồi dậy, trong ánh mắt dài nhỏ hiện lên một tia dị sắc.

Hai xà nữ thấy vậy, ngừng tay lại.

"Lui ra." Tròng mắt đại hán viên thịt hơi híp lại, sau đó phất phất tay nói.

Thân hình gã to lớn, nhưng thanh âm lại bén nhọn phi thường nhỏ, lại để cho người nhịn không được muốn bật cười, bất quá hai xà nữ kia cúi đầu khom người, thần sắc cũng không có gì khác thường, lui xuống.

Đại hán viên thịt vung tay lên, một mâm tròn màu tím từ trong tay gã bắn ra, lơ lửng chuyển động nhanh chóng trên không trung.

Tử quang chói mắt từ trên mâm tròn phát ra, sau đó đọng lại hóa thành một tòa pháp trận màu tím.

Thân ảnh một nam tử trung niên áo bào tím xuất hiện ở bên trong pháp trận, thoạt nhìn khoảng ba bảy ba tám tuổi, một đầu tóc trắng phiêu dật, đầu đội cao quan, thoạt nhìn anh tuấn ôn nhã.

Trên hai đầu lông mày y có một cái tiêu ký màu tím nhàn nhạt, thẩm thấu sâu trong làn da, giống như một phù văn cổ xưa, tán phát ra từng trận hào quang màu tím, nhìn thần bí dị thường.

"Ôi!!!, đây không phải Đại hoàng tử Điện hạ a? Hiện tại ngươi hẳn là người bận rộn nhất a, như thế nào lại rãnh rỗi tới chỗ Man Hoang này?" Đại hán viên thịt cười hắc hắc, nói ra.

"Kim Tê đạo hữu nói đùa, tu vi thực lực các hạ tại hạ cực kỳ bội phục. Chẳng qua là ta nghe nói vài ngày trước, ngươi cùng Hắc Dứu kia kịch đấu một hồi, tổn thương một chút nguyên khí, ta sợ quấy rầy đạo hữu chữa thương, nên một mực không hỏi, bây giờ nhìn Kim Tê đạo hữu đã hoàn toàn khôi phục lại, quả thật là việc đáng mừng." Nam tử áo tím cười ha ha một tiếng, làm cho người ta có loại cảm giác như tắm gió xuân.

Đại hán viên thịt này thình lình chính là Kim Tê Đại Vương, một trong Thập Hoạn Đại Vương Hung thú Vương Giả, tu vi Đại La cảnh.

"Đại hoàng tử, lần này chẳng lẽ đến để cười nhạo Kim mỗ sao?" Sắc mặt

Kim Tê Đại Vương lập tức trở nên âm trầm vô cùng, hầu như có thể cạo ra một lớp sương.

"Kim Tê đạo hữu chớ hiểu lầm, sở dĩ trận chiến lúc trước đạo hữu thất bại, cuối cùng là do Ma La Kim Thân không thể đại thành, tại hạ gần đây ngẫu nhiên có mấy quả Kim Nguyên Đạo Quả, có lẽ giúp Kim Tê đạo hữu tiến thêm một bước." Nam tử áo tím nói ra nhàn nhạt.

"Kim Nguyên Đạo Quả! Chuyện đó... Là thật?" Kim Tê Đại Vương bỗng nhiên đứng lên, trong mắt hiện lên một tia hào quang cực nóng, có chút vội vàng hỏi.

Nam tử áo tím cười mà không nói.

"Đại hoàng tử Điện hạ có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra, lần này tìm ta là có chuyện gì?" Kim Tê Đại Vương kịp phản ứng, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, nói ra.

"Nói chuyện cùng người thông minh quả thật bớt mệt a, ta nhờ Kim Tê đạo hữu làm giúp ta một chuyện, sau khi thành công, Kim Nguyên Đạo Quả là của đạo hữu rồi." Trong mắt nam tử áo tím hiện lên một tia sát cơ.

"Đại hoàng tử Điện hạ cứ nói đừng ngại." Kim Tê Đại Vương không chút do dự nói.

"Là để cho một người biến mất vĩnh viễn trên thế gian này." Thanh âm nam tử áo tím bình tĩnh nói.

"A, người nào?" Kim Tê Đại Vương nghe vậy, tựa hồ cũng không ngạc nhiên.

Nam tử áo tím không nói gì, vung tay lên, một đạo tử quang từ trong pháp trận bay ra, rơi vào bên trong đại điện, hóa thành một mảnh màn sáng màu tím.

Bên trên màn sáng dần dần hiện ra hai thân ảnh, một trong số đó có đầu tóc trắng xoăn, hai mắt có thần, chính là Thạch Xuyên Không, người còn lại

dáng người bình thường, làn da ngăm đen, khuôn mặt phổ thông, tất nhiên là Hàn Lập.

"Người này, ta nhớ hắn là..." Ánh mắt Kim Tê Đại Vương lóe lên, rơi vào trên người Thạch Xuyên Không, về phần Hàn Lập tất nhiên gã không để ý đến.

"Không sai, hắn chính là Thập Tam hoàng tử Thạch Xuyên Không, trước mắt đang ở trong Thập Hoạn Sơn Mạch, căn cứ phán đoán của ta, vừa lúc đang ở trong Kim Tê Lĩnh các ngươi. Chỉ cần có thể đem đầu lâu cùng tỳ bà màu bạc trên người hắn về cho ta, ta liền đưa ngươi hai quả Kim Nguyên Đạo Quả." Nam tử áo tím chậm rãi nói ra.

Kim Tê Đại Vương nghe vậy, trên mặt chợt loé lên vẻ tham lam, nhưng lập tức lông mày nhíu lại một cái, mặt lộ vẻ chần chờ.

"Đại hoàng tử Điện hạ, tuy ta động tâm với Kim Nguyên Đạo Quả, nhưng ta cũng nghe nói vị Thạch Xuyên Không này được Thánh Chủ sủng ái, lửa giận Thánh Chủ không phải Kim mỗ có thể chịu được, việc này hay là ngươi mời cao nhân khác a." Kim Tê Đại Vương lắc đầu, nói ra.

"Phụ thân đại nhân hiện tại đang tại bế quan, hơn nữa trước khi bế quan người đã truyền lời xuống, để cho những huynh đệ chúng ta tự quyết định người thừa kế, ta nói như vậy, Kim Tê đạo hữu hẳn là minh bạch a." Nam tử áo tím hời hợt nói.

"A, nói như vậy, ngược lại là có thể cân nhắc. Bất quá thế lực dưới trướng Thạch Xuyên Không cũng không yếu, giết hắn sẽ đắc tội không ít người." Kim Tê Đại Vương chậm rãi nói ra.

"Ha ha, đường đường Kim Tê Đại Vương, chẳng lẽ sợ đắc tội người khác sao?" Nam tử áo tím cười ha ha nói.

"Điện hạ không cần dùng kế khích tướng, Kim mỗ không để mình bị đẩy lòng vòng, muốn ta ra tay cũng có thể, trước ngươi đặt cọc hai quả Kim Nguyên Đạo Quả, chờ ta mang đầu lâu cùng tỳ bà người ngươi muốn về, lúc đó ngươi lại giao ta thêm hai quả Đạo Quả." Kim Tê Đại Vương cười

nói.

"Kim Nguyên Đạo Quả là vật trân quý bực nào, Kim Tê đạo hữu không khỏi dùng công phu sư tử ngoạm a." Thần sắc nam tử áo tím không đôi, khóe miệng vẫn vui vẻ như trước, nhưng ngữ khí lại mang theo một tia không vui.

"Công phu sư tử ngoạm? Cũng không phải là như thế, tuy Kim Nguyên Đạo Quả trân quý, nhưng so với toan tính của Điện hạ lại không đáng nhắc tới a. Theo ta được biết, vị Điện hạ Thập Tam đệ một mực được Thánh Chủ coi trọng, là một đại uy hiếp của ngươi, dùng bốn quả Kim Nguyên Đạo Quả diệt trừ một đại địch, mua bán này có lợi vô cùng, mà Kim mỗ vừa vặn lại là đối tượng phù hợp giao dịch này." Kim Tê Đại Vương giảo hoạt cười nói.

"Nhiều nhất ba miếng, hơn nữa phải đợi sau khi ngươi thành công mới đưa ngươi được." Nam tử áo tím suy nghĩ một lát, chậm rãi nói ra.

"Trước đó đưa ta một quả, không có tiền đặt cọc, Kim mỗ tuyệt không xuất thủ." Kim Tê Đại Vương lắc đầu, kiên định nói.

"Được rồi, bất quá nếu ngươi không thể hoàn thành việc này, Kim Nguyên Đạo Quả này phải hoàn trả lại, còn phải bồi thêm một ít tiền lãi. Đúng rồi, người bên cạnh hắn đã có tu vi Thái Ất cảnh sơ kỳ." Nam tử áo tím gật gật đầu, lại nói.

"Ha ha, nghe nói Thạch Xuyên Không kia chỉ là Kim Tiên cảnh, mặc dù có Thái Ất cảnh sơ kỳ giúp đỡ, Kim mỗ tự mình ra tay, há lại thất bại? Điện hạ chuẩn bị tốt trái cây yên lặng chờ đợi tin tốt a!" Kim Tê Đại Vương phảng phất như nghe được chuyện cực kỳ buồn cười, cười ha ha nói.

"Ta đây sẽ chờ tin tốt từ Kim Tê đạo hữu." Nam tử áo tím nói một tiếng, bấm niệm pháp quyết vung lên, thân hình nhoáng một cái biến mất.

Bất quá mâm tròn màu tím tản mát ra hào quang nhưng lại chưa tiêu thất, ngược lại càng thêm sáng ngời, vô số phù văn màu bạc từ đó bắn ra, nhanh chóng hình thành một pháp trận màu bạc.

Ông ông!

Pháp trận màu bạc đột nhiên toả sáng hào quang, vô số hào quang màu bạc từ đó trào ra.

Sau đó trung tâm pháp trận loé lên kim quang, nhiều ra một quả tròn vàng lớn chừng quả đấm.

Trên quả tròn có từng đường vân màu vàng to cỡ móng tay, chớp động lên kim quang nhè nhẹ, thoạt nhìn cực kỳ bất phàm, càng tản mát ra chấn động pháp tắc Kim thuộc tính mênh mông.

Nhãn tình Kim Tê Đại Vương sáng lên, lập tức cầm quả tròn màu vàng lên, cẩn thận xem xét chốc lát, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

"Người đâu, gọi Thiết Vũ tới đây." Kim Tê Đại Vương lớn giọng, đồng thời cẩn thận đặt Kim Nguyên Đạo Quả vào trong một hộp ngọc, sau đó dán lên mấy miếng phù lục, thu vào.

"Vâng." Thân ảnh một người hầu xuất hiện ở bên ngoài đại điện, đáp ứng một tiếng rồi hóa thành một đạo kim quang bay về phía xa.

Một lát sau, một đạo hào quang màu u lục từ đằng xa bay vụt tới, rơi vào bên ngoài đại điện, hiện ra thân ảnh một nam tử áo lục thấp bé.

Làn da trên thân người này đều hiện ra màu xanh lá quỷ dị, thân cao chỉ năm thước, thoạt nhìn giống như một thiếu niên chưa lớn, khuôn mặt cũng là bộ dạng em bé.

Bất quá thân hình gã lại cực kỳ cường tráng, toàn thân cơ bắp hiện ra từng khối, làm cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không cân đối

"Thiết Vũ đại nhân!" Hộ vệ ngoài điện thấy người tới, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, lập tức cung kính hành lễ.

Thiết Vũ cũng không thèm nhìn hộ vệ kia, lững thững đi vào đại điện.

"Tham kiến Đại Vương." Nam tử thấp bé bái phục trên mặt đất, cung kính vô cùng nói, thanh âm của hắn cũng vô cùng thô kệch.

"Thiết Vũ, ngươi đã đến rồi. Ta đã sớm nói, ngươi, Đồng Vũ, Ngân Vũ nhìn thấy ta không cần hạ bái hành lễ, mau đứng dậy đi." Kim Tê Đại Vương đứng lên, tự tay kéo Thiết Vũ, ôn hòa nói.

"Ngài là Vương Thượng, chúng ta là cấp dưới, chuyện quỳ lạy hành lễ chính là việc cần phải làm." Thiết Vũ cung kính nói.

"Ài, tùy ngươi vậy." Kim Tê Đại Vương thở dài nói ra.

"Không biết Đại Vương gọi thuộc hạ tới đây là có chuyện gì?" Thiết Vũ hỏi.

"Ngươi dẫn người đi tìm trong lãnh địa, tìm được người này, đem thủ cấp của hắn cùng tất cả đồ vật trên người hắn về đây." Kim Tê Đại Vương cong ngón tay búng ra, hình ảnh Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập hiện ra trên màn sáng, dừng lại trước người nam tử thấp bé, một ngón tay y chỉ vào Thạch Xuyên Không, trong miệng phân phó.

"Người dị tộc?" Trong mắt nam tử thấp bé loé lên lãnh mang, lạnh giọng nói ra.

"Đúng vậy, Thiết Vũ, ta biết rõ ngươi thống hận ngoại tộc nhân, thân thể người này thì ta mặc kệ, nhưng đầu lâu của hắn nhất định phải mang về hoàn hảo không tổn hao gì." Kim Tê Đại Vương dặn dò nói ra.

"Đại Vương yên tâm, thuộc hạ minh bạch." Thiết Vũ nghe vậy trong mắt loé lên hung quang, gật đầu nhẹ.

"Người này có tu vi Kim Tiên đỉnh phong, người bên cạnh hắn là hộ vệ của hắn, tu vi Thái Ất cảnh sơ kỳ. Ta cho phép ngươi thuyên chuyển tất cả nhân thủ Kim Tê Lĩnh, cần phải mau chóng!" Kim Tê Đại Vương tiếp tục mở miệng nói ra, nhưng lại không báo cho gã biết thân phận Thạch Xuyên Không.

"Đại Vương yên tâm, trong một tháng thuộc hạ sẽ đem đầu lâu hắn về." Thiết Vũ ngạo nghễ đáp ứng.

"Ân, đi đi." Kim Tê Đại Vương cũng không nói gì nữa.

Thiết Vũ thi lễ một cái, quay người ly khai đại điện, rất nhanh hóa thành một đạo lục quang bay về phía xa.

"Hừ, Kim mỗ ta thân phận thế nào, há lại vì một tên Kim Tiên lại tự mình ra tay, nếu để cho mấy lão già kia biết, chẳng phải chọc cười ta lấy lớn hiếp nhỏ?" Kim Tê Đại Vương nhìn thân ảnh Thiết Vũ đi xa, khinh thường nói.

------oOo------

Chương 778: Chặn đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Phía dưới thấp trong một mảnh rừng rậm u ám ở Thập Hoạn Sơn Mạch, hai đạo độn quang đang lao đi vùn vụt, chính là Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không.

Rừng rậm nơi này lờ mờ dị thường, cây cối đều hiện ra màu đen kịt, hư không phụ cận tựa hồ cũng bị lây nhiễm, khắp nơi đều là một màu u ám.

Phiến rừng rậm này tản mát ra khí tức cổ quái dị thường, cũng không phải là thiên địa linh khí, hoặc là Ma khí, mà là một loại khí tức âm u đặc thù, không ít dị thú sinh sống trong rừng này cũng đều tản mát ra loại khí tức này.

Hai người Hàn Lập thi pháp ẩn nặc độn quang, hầu như dung nhập hoàn mỹ vào mảnh không gian này, tuy tốc độ bọn hắn rất nhanh, nhưng không dẫn phát bao nhiêu chấn động khí tức.

"Hoàn cảnh Thập Hoạn Sơn Mạch thật đúng là kỳ lạ, thậm chí có loại hoàn cảnh đặc thù này." Ánh mắt Hàn Lập nhìn xuống phía dưới, trong miệng nói ra.

Hai người cứ chạy trên đường như vậy đã được mười mấy ngày, trên đường đi tuy gặp một ít hung thú tập kích, nhưng đều bị bọn hắn đơn giản đuổi đi, cũng không tái xuất hiện loại tình huống nguy hiểm tính mạng như trước.

Hai người vốn căng cứng tinh thần, dần hơi buông lỏng một chút.

"Thánh Vực nơi đây so với các nơi khác ở Chân Tiên giới, khí mạch dưới mặt đất tương đối hỗn loạn, Thập Hoạn Sơn Mạch này càng thêm nghiêm trọng, thiên địa linh khí, ma khí, còn có các loại nguyên khí khác đan xen

vào, tạo thành rất nhiều hoàn cảnh đặc thù. Lệ đạo hữu ngươi vừa mới tới đây có thể sẽ cảm thấy mới lạ, qua một đoạn thời gian sẽ thấy quen thuộc." Thạch Xuyên Không cười nói.

Hàn Lập ừ một tiếng, đang muốn nói gì, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân hình đang phi độn đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về một chỗ rừng rậm phía dưới.

"Lệ đạo hữu, làm sao vậy?" Thạch Xuyên Không thấy vậy, cũng lập tức dừng lại, nhìn theo ánh mắt Hàn Lập, nhưng lại không phát hiện được gì.

"Không có gì, có lẽ cảm giác của ta bị sai a." Trong mắt Hàn Lập nổi lên một tia nghi hoặc, nói ra.

Hắn nhìn kỹ lại chỗ kia vài lần, không phát hiện gì, liền cùng Thạch Xuyên Không đi tiếp.

Thân ảnh hai người liền biến mất ở phía xa chân trời. Nơi ánh mắt Hàn Lập vừa mới nhìn qua là một gốc đại thụ đen kịt.

Gốc đại thụ này có lá cực dày, giữa lá cây có không ít trái cây màu đen cao cỡ nửa người, trái cây này cũng hơi giống hình người, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Giờ phút này một trái cây màu đen trong đó đột nhiên hiện ra từng trận hắc mang, hắc mang chớp động, trái cây màu đen kia chậm rãi biến hình, nhất là bộ mặt hiện ra ngũ quan, chậm rãi mở to mắt, nhìn về hướng hai người Hàn Lập vừa đi qua.

Trong ánh mắt màu đen nổi lên từng vòng rung động màu đen, không ngừng chớp động.

Giờ khắc này, cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, một mảnh mây đen lớn mấy chục mẫu đang cuồn cuộn lao vụt về phía trước.

Phía trên mây đen đứng gần trăm thân ảnh nửa người nửa thú, người đầu lĩnh chính là Thiết Vũ.

Giờ phút này sắc mặt gã lạnh lùng, mơ hồ lộ ra một cỗ sát khí xanh đen.

Những người bên cạnh thấy bộ dạng Thiết Vũ đều tránh xa ra, không người nào dám đứng gần gã.

Không ít người khoanh chân ngồi các nơi trên mây đen, tựa hồ đang thi triển các loại bí thuật, trên người cuồn cuộn các màu quang mang kỳ lạ.

"Như thế nào, còn không có tin tức gì?" Thiết Vũ chợt mở miệng hỏi.

Gã cam đoan với Kim Tê Đại Vương kỳ hạn một tháng, hôm nay đã qua một nửa thời gian, nhưng tung tích hai người vẫn không tìm thấy.

"Thiết Vũ đại nhân, chúng tôi đang dùng hết toàn lực tìm kiếm, thế nhưng phạm vi quá lớn, hai người kia tựa hồ cũng rất giảo hoạt, không để lại chút manh mối nào... Cho nên tạm thời còn chưa tra ra được tung tích bọn hắn." Một nam tử áo vàng cắn răng tiến lên hai bước, thấp giọng nói ra.

"Phế vật!" Thiết Vũ bỗng nhiên quát lớn một tiếng chói tai, trên người nổi lên một tầng lục quang, ngưng tụ thành một mảnh xà ảnh hẹp dài màu xanh, mắt rắn băng lãnh nhìn lại nam tử áo vàng, như muốn cắn nuốt gã.

"Thuộc hạ biết sai, thuộc hạ lập tức tăng thêm lực lượng dò xét..." Tựa hồ nam tử áo vàng rất là kinh sợ Xà ảnh này, toàn thân run rẩy, bịch một tiếng quỳ xuống, dập đầu không ngừng.

"Cút xuống dưới tiếp tục tìm kiếm cho ta, cho ngươi thêm ba ngày, nếu tìm không được thì đi chết đi!" Thiết Vũ lạnh lùng nói.

Nam tử áo vàng như được đại xá, té cứt té đái lui xuống.

"Thiết Vũ đại nhân, đã tìm được bọn họ!" Vào thời khắc này, một đại hán mặt đen đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên đứng lên, trên mặt lộ vẻ vui mừng, bước nhanh về phía trước.

Trong tay đại hán mặt đen cầm một mộc nhân màu đen, thoạt nhìn rất giống

một cỗ Mộc Nhân được điêu khắc.

Giờ phút này con mắt mộc nhân mở ra, bên trong chớp động lên từng vòng rung động màu đen.

"Nói mau, ở nơi nào?" Trên mặt Thiết Vũ lộ vẻ vui mừng, hỏi.

"Ngay tại Hắc Lân Thụ Hải, hai người kia đang đi về hướng bắc." Đại hán mặt đen vội vàng bẩm báo.

"Đi về hướng bắc, xem ra là tính ly khai Thập Hoạn Sơn Mạch, chúng ta lại vừa vặn tiện đường ngăn cản bọn hắn!" Thiết Vũ nghe vậy cười lạnh một tiếng, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết.

Mây đen dưới chân bọn họ lập tức thay đổi phương hướng, hơn nữa cuồn cuộn kịch liệt, phát ra từng trận thanh âm như sấm rền, lao vùn vụt về phía trước.

...

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không tiếp tục phi độn về phía trước, trong nháy mắt đã qua hơn nửa ngày.

Sâm lâm màu đen phía trước dần dần trở nên thưa thớt, tựa hồ đã đến phần cuối, một mảnh sơn mạch xanh biếc xuất hiện ở trước mặt.

Ánh mặt trời rọi xuống, không khí cũng ấm áp thoải mái dễ chịu hơn nhiều, từng trận thanh phong ấm áp phả vào mặt, quất qua thân thể hai người.

Tầm mắt trước mặt trở nên bao la, dãy núi liên miên mênh mông bát ngát, một tòa nối tiếp một tòa, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, làm cho lòng người cảm thấy khoan khoái.

Thạch Xuyên Không mở căng lồng ngực ra, thỏa mãn hít sâu một hơi.

Sâm lâm màu đen phía sau làm cho người ta có loại cảm giác âm lãnh, mặc dù gã là Ma tộc nhưng cũng cảm thấy không dễ chịu.

Mà trên mặt Hàn Lập ngày thường vốn bình tĩnh, cũng thay đổi nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Đi thôi..." Thạch Xuyên Không thở ra một hơi, sau đó đang tính nói tiếp.

"Cẩn thận!" Hàn Lập bỗng nhiên kéo cổ áo phía sau Thạch Xuyên Không lại, bắn ngược ra đằng sau.

Thân thể Thạch Xuyên Không vừa mới tránh khỏi chỗ cũ, lập tức một mũi tên dài màu xanh lá vừa thô vừa to lăng không hiển hiện ra, xuyên thủng qua chỗ đó.

Mũi tên màu xanh lá này dài chừng ba bốn trượng, to cỡ cánh tay, thân tên khắc lên vô số hoa văn màu xanh lá, tách ra từng đạo lục quang vặn vẹo, mơ hồ hình thành một mảnh Xà ảnh dài hẹp màu xanh lá, phát ra ngàn vạn thanh âm độc xà thổ tín.

Tốc độ mũi tên dài cực nhanh, đâm rách hư không, phát ra âm thanh nổ đùng chói tai.

Thạch Xuyên Không bị Hàn Lập kéo ngược lui sau, hiểm hiểm tránh thoát mũi tên này, bất quá trong mũi gã chợt ngửi thấy một cỗ mùi ngọt, trên mặt lập tức nổi lên một tia lục quang, thân thể như nhũn ra.

"Độc!" Trong lòng gã cả kinh, vội vàng lật tay lấy ra hai miếng đan dược màu trắng to như quả long nhãn, tán phát ra từng mùi hương kỳ dị, ăn vào.

Sau khi nuốt đan dược, trên người Thạch Xuyên Không lập tức nổi lên một hồi bạch quang, lục quang trên mặt lập tức tản đi, thân thể bủn rủn liền biến mất.

"Không sao chứ?" Hàn Lập hỏi.

Tuy hắn cũng ngửi thấy một chút độc khí, bất quá hắn đã từng tu luyện qua Vạn Độc Hỗn Nguyên Thân chuyên khắc chế kỳ độc, thân thể lại cực kỳ mạnh mẽ, hôm nay lại tu thành thân thể Thái Ất Ngọc Tiên, chút độc khí ấy

không làm gì được hắn.

"Không sao." Thạch Xuyên Không lắc đầu.

"Người nào? Không nên trốn nữa, xuất hiện đi!" Hàn Lập quay đầu nhìn về một chỗ phía trước, thần sắc bình tĩnh nói.

"A!" Trong hư không phía trước bỗng vang lên một tiếng kinh ngạc, tiếp theo hào quang màu đen chớp động, một mảnh đám mây màu đen hiện ra, phía trên đám mây đứng gần trăm tên nửa người nửa thú, chính là đám người Thiết Vũ.

"Có thể tránh thoát Độc Thần Tiễn này của ta, ngược lại là có mấy phần bổn sự." Thiết Vũ nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

Trong lúc nói chuyện, y đưa tay vẫy, mũi tên dài màu xanh lá kia liền đổi hướng bay vụt về, nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một tiểu tiễn màu xanh lá chui vào trong tay áo y, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nhìn đám người trước mắt, sắc mặt khẽ biến đổi thoáng một chút.

"Không biết chư vị là dưới trướng vị Đại Vương nào? Hai người chúng ta ngộ nhập Thập Hoạn Sơn Mạch, đang định ly khai, cũng không có địch ý với Thập Hoạn Đại Vương, chúng ta nguyện ý dâng ra hai mươi vạn Ma Nguyên Thạch, kính xin chư vị giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho hai người chúng ta." Thạch Xuyên Không tiến lên một bước, chắp tay nói.

"Dưới tay vị Đại Vương nào cũng không biết, còn dám tiến nhập Thập Hoạn Sơn Mạch, thật là đáng chết!"

"Kiệt kiệt... Chẳng lẽ người này đang đùa giỡn với chúng ta? Chỉ hai mươi vạn Ma Nguyên Thạch, lại muốn đuổi chúng ta đi!"

"Phì!"

"Lưu lại đầu lâu các ngươi, chúng ta có thể rủ lòng từ bi, tha cho thân thể

các ngươi đi tiếp!"

"Ha ha..."

Phía trên mây đen, đám thuộc hạ Thiết Vũ cười quái dị kiệt kiệt, có ít người càng nháy mắt ra hiệu, làm ra một ít biểu lộ quái dị.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thấy vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

Thiết Vũ nhấc tay lên, đám thuộc hạ lập tức im lặng, sau đó gã lạnh giọng nói ra:

"Các ngươi là dị tộc nhân đến từ bên ngoài ngọn núi phía trước?"

"Đúng vậy, không biết các hạ là..." Tâm niệm Thạch Xuyên Không khẽ động, vẫn trấn định hỏi.

"Bất luận dị tộc nhân nào bên ngoài đều đáng chết, hai người các ngươi cũng vậy! Giết bọn chúng đi, thi thể không nên đánh quá nát, lưu lại đầu lâu!" Trong mắt Thiết Vũ đột nhiên hiện lên vẻ oán hận khắc cốt, đồng thời thanh âm băng lãnh nói ra.

"Vâng!"

Đám thuộc hạ phía sau y nhao nhao nhe răng cười cùng lên tiếng đáp ứng, lập tức ùn ùn kéo ra, phần đông các loại binh khí đồng loạt tế ra, hóa thành các màu hào quang hùng hổ đánh tới hai người Hàn Lập.

Đám thủ hạ này đều là bản thể Hung Thú, thực lực đều không kém, tu vi Kim Tiên có chừng mười mấy người.

Ba người cầm đầu, một đại hán độc giác tóc bạc mắt xanh biếc, một lão giả tóc đỏ thân hình cao gầy, làn da thô ráp như vỏ cây khô héo, còn có một thiếu phụ tóc vàng sau lưng mọc lên hai cánh, ba người đều đạt đến cảnh giới Thái Ất, bất quá chỉ là Thái Ất sơ kỳ.

Cỗ thế lực này, đối phó Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, một tên Nhân

tộc vừa mới tiến giai Thái Ất cùng một tên Ma tộc Kim Tiên đỉnh phong, tất nhiên là thừa sức đè bẹp.

Hai tay đại hán độc giác bấm niệm pháp quyết, trên người toát ra bích quang kinh người, lập tức hóa thành một quang đoàn xanh biếc chói mắt, sau đó quang đoàn màu xanh lá lập tức rời khỏi thân thể bắn ra, biến thành một đám mây màu xanh lá.

Sau đó đại hán bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một đạo lục quang rời tay bắn ra, chui vào trong đám mây màu xanh lá kia.

"Phốc xuy" một tiếng, đám mây màu xanh lá như dầu hỏa đốt lên, lập tức hóa thành một đoàn hoả vân xanh biếc, tản mát ra chấn động pháp tắc mãnh liệt, chụp xuống hai người Hàn Lập.

Trong miệng lão già tóc đỏ nói lẩm bẩm, trên người đại phóng hồng mang, sau đó đỉnh đầu lão chấn động, ba khối hư ảnh đầu hổ dữ tợn to cỡ căn phòng lóe lên hiển hiện ra, rồi nhoáng một cái hóa thành ba đạo huyết ảnh mơ hồ biến mất không thấy gì nữa.

Hư không phía trước hai người Hàn Lập chấn động cùng một chỗ, ba khối hư ảnh đầu hổ vô cùng to lớn lóe lên hiện ra, sau đó miệng lớn dính máu há ra, hung hăng cắn xuống hai người.

Ba cái đầu hổ còn chưa rơi xuống, một cỗ khí tức pháp tắc làm cho người sởn hết cả gai ốc đã truyền đến trước, làm cho lòng người cảm thấy run lên, tự dưng phát ra vài phần sợ hãi.

Hai cánh sau lưng thiếu phụ tóc vàng mở ra mãnh liệt, vô số kim quang chói mắt từ phía trên dâng lên, cực kỳ chói mắt, giống như một vòng mặt trời màu vàng nở rộ ra.

Theo hai cánh vỗ mãnh liệt một cái, lập tức thanh âm đại tác, vô số đạo kim quang từ hai cánh điên cuồng phun ra, giống như mưa chụp xuống hai người Hàn Lập.

Mỗi một đạo kim quang thình lình đều là một cây lông vũ màu vàng, tản

mát ra pháp tắc chi lực cực kỳ ác liệt.

Ba gã tu sĩ Thái Ất cảnh liên thủ, khí thế lập tức vượt qua công kích của những Hung Thú còn lại, ma khí trong phạm vi trăm dặm lập tức kích động kịch liệt, hư không cũng phát ra thanh âm run rẩy ông ông, tựa hồ không chịu nổi chấn động của cỗ lực lượng khổng lồ này.

Thạch Xuyên Không đối mặt thế công hùng hổ đó, biến sắc, trên người chớp động hào quang tím đen, đang tính ra tay.

"Giao cho ta!" Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, ngăn trước người Thạch Xuyên Không, sau đó mười ngón liên tục bắn ra.

Sưu sưu tiếng rít gào, mười tám đạo thanh quang trong tay áo hắn bắn ra liên tiếp, quay tròn đọng lại biến thành mười tám thanh phi kiếm màu xanh, chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập tiến giai Thái Ất cảnh, Tiên Linh Lực trong cơ thể tăng lên nhiều, thình lình có thể khu động số lượng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tăng lên đến mười tám thanh!

------oOo------

Chương 779: Kiếm giết quần hung

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Sắc mặt Hàn Lập nghiêm túc, hai tay nhanh chóng bấm niệm kiếm quyết, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phân thành hai, sáu thanh bay múa quanh người, mười hai thanh còn lại thì bắn ra.

Mười hai thanh phi kiếm chớp động kiếm quang, rung động xuỳ xuỳ.

Lập tức từng đạo kiếm ảnh màu xanh lăng không hiển hiện ra, rậm rạp chằng chịt chừng hơn một nghìn đạo, lập tức tạo thành một mảnh kiếm hải cuồn cuộn mênh mông rộng chừng vài mẫu, nghênh đón công kích của đám người.

"Kiếm trận..." Đuôi lông mày Thiết Vũ nhảy lên.

Ba người đại hán độc giác cười lạnh, uy lực kiếm trận này thoạt nhìn không nhỏ, bất quá cũng không ẩn chứa bao nhiêu pháp tắc chi lực, căn bản không đủ gây nguy hiểm.

Ba người đồng thời phát lực, hỏa vân xanh biếc, đầu hổ huyết sắc cùng kim vũ đầy trời lần nữa sáng ngời, phảng phất như ba cự quyền hung hăng oanh kích lên kiếm trận màu xanh.

Những công kích của Kim Tiên, Chân Tiên kia cũng nối tiếp nhau đánh lên kiếm hải màu xanh.

Tiếng nổ mạnh liên tục ầm ầm, kiếm trận màu xanh run rẩy kịch liệt, gần nửa kiếm khí màu xanh vỡ vụn, toàn bộ kiếm trận liền muốn tan vỡ ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt không thay đổi chút nào, thậm chí khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hai tay bỗng nhiên biến đổi kiếm quyết.

Những kiếm khí màu xanh kia đột nhiên biến đổi, hóa thành từng đạo kiếm khí màu vàng càng thêm thô to, trên mỗi một đạo kiếm khí đều hiện ra từng đạo hồ quang điện màu vàng, tán loạn xì xì, tản mát ra chấn động lôi điện pháp tắc cường đại.

Toàn bộ kiếm hải lập tức khôi phục lại, chỗ sâu trong kiếm hải màu vàng lóe lên hiện ra một đồ án hình rồng kỳ dị, tựa hồ là một loại trận đồ nào đó.

Chấn động kiếm khí vô cùng ác liệt từ trong kiếm hải màu vàng bộc phát ra, lập tức lấp đầy hư không phụ cận, so với kiếm hải màu xanh vừa rồi thì cường đại gấp mấy lần.

Kiếm hải màu vàng "Ông ông" nhoáng một cái, vô số đạo kiếm khí màu vàng vô cùng ác liệt đan xen thiết cắt, công kích của ba người đại hán độc giác phảng phất như ba khối cự thạch rơi vào biển rộng bao la, lập tức bị cắn nuốt hết.

Trong kiếm trận kia có từng đạo hồ quang điện màu vàng, còn có lôi điện pháp tắc tựa hồ là khắc tinh của Ma khí, công kích của ba người vừa đụng một cái lập tức vỡ vụn biến mất.

Những công kích của đám Kim Tiên, Chân Tiên kia đụng phải kiếm hải màu vàng, cũng lập tức bị cắn nuốt, không có chút hiệu quả nào. Kiếm trận màu vàng tiếp tục lao về phía trước vùn vụt rồi chụp xuống.

Trên mặt đám người đại hán độc giác lộ ra vẻ sợ hãi khó tin, thân hình muốn lui nhưng đã không kịp nữa rồi.

Kiếm hải màu vàng rơi xuống ầm ầm, thoáng một phát bao bọc lại toàn bộ đám người đại hán độc giác vào trong.

Liên tiếp biến hóa xảy ra quá nhanh, đợi Thiết Vũ kịp phản ứng, đám người đại hán độc giác đã bị kiếm trận màu vàng bao lại.

"Dừng tay!" Thiết Vũ gầm lên một tiếng, thân hình từ trên mây đen bắn ra.

Những thủ hạ kia đều là lực lượng chủ chốt của Kim Tê Lĩnh, nếu bị tiêu diệt ở đây, coi như gã cầm đầu hai người Hàn Lập về cũng không thể nào báo cáo với Vương Thượng kia.

Thân hình gã bay ra đồng thời tay phải hất lên, đỉnh đầu chớp động lục quang, tinh cung to lớn màu xanh lá hiện ra, phía trên cung lắp chín Độc Thần Tiễn màu xanh lá, sau đó đột nhiên bắn ra.

Chín đạo quang tiễn màu xanh lá như lưu tinh hiển hiện ra, bắn về phía kiếm hải màu vàng, những nơi đi qua hư không bị kéo lê thành chín đạo hắc ngân thật dài.

Tốc độ chín trường tiễn cực nhanh, điện quang thạch hỏa cũng không đủ để hình dung, chớp động một cái đã đến bên cạnh kiếm hải màu vàng, muốn xuyên thủng vào.

Bất quá vào thời khắc này, hư không phía trước hiện lên kim ảnh, sáu thanh phi kiếm màu vàng hiển hiện ra, tách ra kiếm quang màu vàng chói mắt vô cùng, hơn nữa nhanh chóng giao thoa cùng một chỗ.

Kiếm quang màu vàng lóe lên, một đóa kiếm liên to lớn lăng không hiển hiện ra, ngăn trước chín quang tiễn lưu tinh kia.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh kinh thiên, hư không phụ cận hiện ra từng vết nứt không gian!

Kiếm liên màu vàng trực tiếp bạo liệt ra, sáu thanh phi kiếm bị đánh bay tứ tán.

Bất quá chín quang tiễn lưu tinh cũng bị ngăn cản lại, một lần nữa biến thành chín trường tiễn màu xanh lá.

Mà giờ khắc này hư không trước người Thiết Vũ chợt rung động điên cuồng, vô số phù văn màu bạc như âm phù từ đó bắn ra, từ bốn phương tám hướng bắn về phía thân thể của gã.

Thiết Vũ cảm thấy hư không chung quanh tựa hồ bị một bàn tay vô hình tác

động, từ bốn phương tám hướng đè ép tới, khiến thân thể gã bay nhào tới liền dừng lại.

Phía trước cách đó không xa, thân ảnh Thạch Xuyên Không đứng ở hư không, mặt cười lạnh nhìn qua, trong ngực ôm một cây tỳ bà màu bạc.

Thiết Vũ thấy cảnh này, ánh mắt lạnh lẽo.

Giờ khắc này, trong kiếm hải màu vàng có từng đạo kiếm khí ác liệt nở rộ ra, trảm lên những người bên trong.

Sắc mặt đại hán độc giác kịch biến, vung tay lên, hai đại phiên màu xanh bắn ra, phía trên mặt phiên cũng lượn lờ ngọn lửa màu xanh, tán phát ra từng trận chấn động pháp tắc hoả diễm âm hàn cường đại.

Hai tay gã bấm niệm pháp quyết, hai đại phiên màu xanh thoáng phần phật một cái, hóa thành một tầng hoả diễm màu xanh thật dày, bảo vệ toàn thân.

Lão già tóc đỏ há miệng phun một cái, phun ra một toà bảo tháp màu huyết hồng.

Huyết hồng bảo tháp chuyển động quay tròn, từng đạo tia sáng đỏ như máu từ phía trên rủ xuống, bao thân thể lão lại.

Thiếu phụ tóc vàng khẽ quát một tiếng, dưới chân ngừng lại mãnh liệt, trên thân đột nhiên tách ra kim quang trùng thiên, trên người nhiều ra một tấm áo giáp nặng nề dữ tợn.

Vô số phù văn màu vàng nhảy lên trên khải giáp, tán phát ra từng trận chấn động pháp tắc, thoạt nhìn kiên cố không thể phá vỡ.

Ba người phản ứng nhanh chóng, lập tức tế ra Ma bảo, nhưng những tu sĩ khác phản ứng lại không nhanh như vậy.

Kiếm khí màu vàng chụp xuống xoắn một cái, trong kiếm trận lập tức vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, hơn phân nửa người trong đó chưa kịp triển khai thần thông hộ thể đã bị vô số kiếm khí phân thây.

Còn có một ít người tuy rằng thi triển thủ đoạn hộ thể, nhưng vẫn bị kiếm khí xé nát.

Trong nháy mắt, bên trong kiếm trận chỉ còn lại ba người đại hán độc giác, còn có bốn năm tên Kim Tiên miễn cưỡng còn sống sót.

Mấy người tựa lưng đứng chung một chỗ, từng kiện Ma bảo Tiên khí bay múa chung quanh, hình thành một vòng bảo vệ đủ mọi màu sắc, ngăn kiếm khí ác liệt chung quanh lại.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hai tay lại biến đổi kiếm quyết, kiếm hải màu vàng chuyển động ông ông, trận đồ hình rồng trong kiếm trận tăng vọt hào quang.

Một tiếng Long ngâm vang lên kinh thiên, sau đó mười hai Cự Long màu vàng từ đó xông ra.

Mỗi một Cự Long màu vàng đều dài chừng mười trượng, toàn thân rõ ràng là từ lôi điện màu vàng cùng kiếm khí ác liệt ngưng tụ thành, tản mát ra chấn động kiếm khí cùng lôi điện pháp tắc to lớn.

Thân hình mười hai Cự Long màu vàng mơ hồ một cái, sau một khắc toàn bộ liền xuất hiện bên cạnh vòng bảo hộ đủ mọi màu sắc kia, thân hình khổng lồ quấn quanh vòng bảo hộ, hung hăng đè ép xuống.

Đám người đại hán độc giác dốc sức liều mạng duy trì vòng bảo hộ, nhưng "Phanh" một tiếng trực tiếp bạo liệt ra.

Cùng lúc đó, vô số kiếm khí từ trên thân mười hai Cự Long màu vàng nổ bắn ra, che khuất đám người đại hán độc giác vào.

Mấy người chưa kịp kêu kêu thảm một tiếng nào thì thân thể đã bị cắt nát.

Liên tiếp biến hóa nhanh như thiểm điện, Thiết Vũ ở phụ cận bị Thạch Xuyên Không ngăn lại đang muốn ra tay lần nữa thì toàn bộ đám người đại hán độc giác đã vẫn lạc, trên mặt gã hiện lên vẻ giận dữ.

Đám người ở trên mây đen ở phía xa chứng kiến cảnh này, toàn bộ trợn mắt há hốc mồm, mặt mũi tràn đầy rung động.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, trong mắt cũng không khỏi hiện lên một tia kinh hãi.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, bấm niệm pháp quyết vung lên.

Kiếm trận màu vàng nhanh chóng thu nhỏ lại, mười hai Cự Long màu vàng cũng bay trở về bên trong kiếm trận, trong nháy mắt kiếm trận to lớn biến mất vô tung, một lần nữa biến thành mười hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Bất quá, phù văn lôi điện màu vàng trên mười hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã ảm đạm, lôi điện pháp tắc tản mát ra cũng rất là yếu ớt, tựa hồ lôi điện pháp tắc ẩn chứa trong đó thoáng cái đã bị dùng hết.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết vung lên, thu mười hai thanh phi kiếm vào trong đan điền.

Lôi điện pháp tắc trong những phi kiếm này vừa mới bị hắn một hơi phóng ra toàn bộ, phải cần một khoảng thời gian ôn dưỡng mới có thể khôi phục lại.

Hắn vừa mới thi triển chính là "Cầu Long Kiếm Trận" học được từ Kim Hải, có chút tương tự với "Thanh Bàn Kiếm Trận" của hắn, chính là một bộ kiếm trận bí truyền của Vô Sinh Kiếm Tông.

"Thanh Bàn Kiếm Trận" cần bảy mươi hai thanh phi kiếm mới có thể thi triển, nhưng "Cầu Long Kiếm Trận" chỉ cần mười hai thanh phi kiếm đã có thể bố trí ra, bất quá thi triển bộ kiếm trận này lại gánh vác quá lớn, cần phi kiếm phẩm chất thật tốt mới có thể thi triển được, nếu không phải Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trải qua Kim sắc lôi trì ở Cửu U Vực tẩy rửa, sợ là căn bản không thể nào thừa nhận được.

Hôm nay thử nghiệm qua, quả nhiên uy lực kinh người.

Thiết Vũ nhìn tàn thể đám người đại hán độc giác, sắc mặt âm hàn như băng, trong mắt cuồn cuộn lửa giận.

Bất quá sau một khắc, gã hít sâu một hơi, thần sắc giận dữ như thủy triều rút đi.

Những thủ hạ kia chết thì cũng chết rồi, cũng không thể tránh được, không có những người kia vướng chân vướng tay, gã vừa vặn có thể buông tay buông chân đánh một trận.

"Hừ, không nghĩ tới một gã tu sĩ Nhân tộc như ngươi lại có thủ đoạn như thế, xem ra lúc trước ta xem nhẹ ngươi rồi. Vậy thì bây giờ tự tay ta thu cái mạng nhỏ của ngươi." Thiết Vũ nhìn Hàn Lập, con mắt nổi lên hào quang sáng ngời, toàn thân bốc lên chiến ý.

Ầm ầm!

Một cỗ uy áp mênh mông cuồng bạo từ trên người gã bộc phát ra, thoáng một phát tràn ngập cả bầu trời, áp bách về phía chung quanh ù ù.

Đám người trên mây đen bị cỗ uy áp này xông tới, như là bị cuồng phong quét qua, đều bị chấn bay ra ngoài.

Thân hình Thạch Xuyên Không cũng run lên, đạp đạp đạp lùi lại hơn trăm trượng mới khó khăn lắm đứng vững, thần sắc cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hắn quay đầu nhìn về hướng Hàn Lập một cái, ánh mắt lóe lên, sau đó thân hình bắn ngược lui sau, cách xa chiến trường.

Trong đám người tại đây, chỉ có Hàn Lập đứng vững vàng, bất quá lông mày hắn cũng nhíu lại một cái, đồng thời đưa tay khẽ vẫy.

Kim quang bên cạnh hắn chớp động, sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc trước bị đánh bay lóe lên bay vụt về.

Chẳng qua trên sáu thanh phi kiếm giờ phút này quấn quanh không ít lục

quang giống như sương mù, ngọ nguậy thẩm thấu vào trong phi kiếm giống như vật còn sống, đồng thời tản mát ra nhè nhẹ pháp tắc chi lực hung ác quỷ dị.

Sáu thanh phi kiếm tản mát ra kim quang vậy mà nhanh chóng phai nhạt xuống, tựa hồ bị ăn mòn, thân kiếm hiện ra từng điểm lục ban, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, âm thầm bấm niệm pháp quyết.

Phù văn lôi điện trên sáu thanh phi kiếm sáng ngời, từng đạo hồ quang điện màu vàng ẩn chứa lôi điện pháp tắc chi lực bỗng nhiên hiển hiện ra, tán loạn xuỳ xuỳ, muốn xua tán những lục quang kia.

Nhưng mặc cho hồ quang điện màu vàng chớp động như thế nào, những lục quang kia đều gắt gao bám trên phi kiếm, giống như giòi trong xương, không cách nào khu trừ mảy may.

"Tiên khí bị Thúy Vân Chướng của ta lây nhiễm, còn muốn ngăn chặn, quả thực buồn cười? Ăn tiếp chín mũi tên của ta đi!" Thiết Vũ cười ha ha, một tay khẽ chống.

Đỉnh đầu gã loé lên lục quang, chín trường tiễn lóe lên hiển hiện ra, lại lần nữa đặt lên trên trường cung màu xanh lá kia, cây cung căng như trăng tròn.

"Vèo" một tiếng rít gào, chín trường tiễn lần nữa hóa thành chín đạo tiễn quang lưu tinh, chớp động một cái liền đến trước người Hàn Lập, so với vừa rồi càng nhanh hơn há chỉ gấp đôi!

------oOo------

Chương 780: Trảm thảo trừ căn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập nhướng mày, trên người đột nhiên hiện ra từng đạo lôi quang màu vàng, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to tránh sang bên cạnh.

Cùng lúc đó, hắn vung tay lên, thu sáu thanh phi kiếm vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Trong Huyền Thiên Hồ Lô, hào quang xanh biếc khẽ hấp quấn lấy sáu thanh phi kiếm này, độc quang màu xanh lá phía trên lập tức bị quét sạch, thu vào chỗ sâu trong hồ lô, lục ban phía trên sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng theo đó biến mất, khôi phục bộ dạng lúc trước.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống này, trong nội tâm có chút buông lỏng.

"Mơ tưởng bỏ trốn!" Lúc này Thiết Vũ cười lạnh một tiếng, tay biến đổi pháp quyết.

Chín đạo tiễn quang như có linh tính, lập tức cũng thay đổi phương hướng đuổi theo Hàn Lập.

Chín đạo trường tiễn tản mát ra lục quang bỗng nhiên tương liên cùng một chỗ, tốc độ lập tức nhanh hơn vài phần, khoảng cách cả hai nhanh chóng rút ngắn, mắt thấy liền muốn đuổi kịp.

Hàn Lập nhìn phía sau một cái, hất tay lên.

Tiếng rít vang lên, một mảnh hào quang xanh biếc từ trong tay áo hắn bắn ra, quấn lấy chín đạo trường tiễn.

Chín đạo trường tiễn tản mát ra lục quang kịch độc lập tức nhanh chóng ảm đạm, trong nháy mắt chỉ còn lại một tầng nhẹ nhàng.

Thiết Vũ cảm thấy liên hệ giữa chín đạo trường tiễn cùng tâm thần nhanh chóng suy yếu, sắc mặt trầm xuống, lập tức há miệng phun ra một đoàn lục quang, một tay trảo về hướng đó.

Hào quang thu vào, trong tay gã liền nhiều ra một cây trường tiên màu u lục hình rắn, bên ngoài mọc đầy móc câu xanh mơn mởn, nhìn sắc nhọn vô cùng.

Cổ tay Thiết Vũ run lên, trường tiên màu xanh lá đón gió dài ra, lập tức vượt qua mấy trăm trượng, phảng phất như độc xà thổ tín.

Đầu roi như thiểm điện vòng một cái, cuốn lấy chín đạo trường tiễn, sau đó kéo mãnh liệt một cái.

"Phanh" một tiếng trầm đục, trường tiên cuộn lấy chín đạo trường tiễn, vậy mà thoáng một phát xé đứt trói buộc của hào quang xanh biếc chung quanh, bắn ngược trở về.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, bấm niệm pháp quyết thu hồi hào quang xanh biếc, biến thành lôi điện màu vàng mãnh liệt vòng một cái vọt tới hướng Thiết Vũ.

Trong miệng hắn nhanh chóng tụng đọc chú ngữ, lôi điện màu vàng đột nhiên sáng ngời, sau một khắc thình lình hóa thành mười mấy đạo lôi điện màu vàng giống nhau như đúc.

Mười mấy đạo lôi điện màu vàng đột nhiên phân tán ra, vọt tới Thiết Vũ với nhiều hướng khác nhau.

Mỗi một đạo lôi điện màu vàng tản mát ra khí tức giống nhau như đúc, căn bản không phân biệt được đạo nào là do Hàn Lập biến thành.

Sắc mặt Thiết Vũ khẽ biến, phất tay nắm đỉnh đại cung, ngón tay đưa lên.

Chín đạo trường tiễn kia lóe lên lại xuất hiện trên trường cung, sau đó như lưu tinh nổ bắn ra.

Chín đạo tiễn ảnh rời dây cung loé lên hào quang, thình lình tách ra hóa thành vô số rậm rạp chằng chịt tiễn ảnh màu xanh lá, phô thiên cái địa chụp xuống.

Mỗi một đạo tiễn ảnh đều tản mát ra chấn động Độc chi pháp tắc hung lệ, làm Ma khí trong hư không phụ cận cuồn cuộn, trong lúc nhất thời thiên địa biến sắc.

Mười mấy đạo lôi điện màu ành lập tức bị mưa tên đầy trời xuyên thủng, bạo liệt ra.

Một chỗ bên cạnh một đạo lôi điện màu vàng bạo liệt ra, thân ảnh Hàn Lập lóe lên hiển hiện ra.

Giờ phút này toàn thân hắn bị từng đạo hồ quang điện màu vàng bao lại, ngưng tụ thành một bộ áo giáp lôi điện, nhưng cũng không có bị thương.

Thiết Vũ thấy vậy, trong mắt loé lên hung quang, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Tiễn ảnh đầy trời lập tức nghiêng qua, từ bốn phương tám hướng vọt tới Hàn Lập, phát ra tiếng rít chói tai dày đặc.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, hai tay xòe ra, từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to bật lên lập lòe, tán phát ra từng trận lôi điện pháp tắc chi lực, tiếng sấm đại tác.

Cánh tay hắn vung lên, từng đạo hồ quang điện màu vàng liên tục bắn ra không ngừng, quanh người hình thành một tầng lôi võng màu vàng dày đặc.

Mưa tên gào thét tới, đánh lên lôi võng màu vàng, lập tức tiếng nổ mạnh liên tục vang lên.

Lôi võng màu vàng rung động lắc lư kịch liệt, nhưng không có dấu hiệu vỡ

vụn, ngăn tất cả tiễn ảnh lại.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, một tay bỗng nhiên trảo vào hư không.

Kim quang lóe lên, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức thoáng cái hiện ra, trong miệng hắn nhanh chóng lẩm bẩm, sau đó cổ tay run lên.

Mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại phóng kiếm quang, bộc phát ra vô số kiếm khí màu vàng, cuồn cuộn đọng lại hóa thành một toà kiếm sơn màu vàng, bổ vào trong tiễn ảnh đầy trời.

"Xoẹt xoẹt" một tiếng, tiễn ảnh đầy trời lập tức bị chém thành hai khúc, kiếm sơn màu vàng cũng không ngừng lại chút nào, chớp động một cái liền xuất hiện trước người Thiết Vũ, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Thiết Vũ biến sắc, há miệng phun ra một tấm thuẫn ngăm đen, lóe lên hóa thành một màn sáng đen kịt ngăn trước người, đồng thời toàn thân đại phóng lục quang, kiệt lực tránh sang bên cạnh.

"Xùy xùy" thanh âm kiếm rít nổi lên, kiếm sơn màu vàng cuồn cuộn chém nghiêng xuống.

Màn sáng đen kịt thoạt nhìn không có vẻ gì thần kỳ, nhưng lại dị thường cứng cỏi, vậy mà ngăn lại hơn phân nửa kiếm khí màu vàng.

Bất quá vẫn còn non nửa kiếm khí xuyên thủng màn sáng đen kịt, đuổi theo Thiết Vũ.

Tuy Thiết Vũ kiệt lực trốn tránh, nhưng thân thể vẫn bị vài đạo kiếm khí chém trúng.

Huyết quang hiện ra!

Trên người gã bị chém ra mấy vết kiếm thật sâu, máu tươi điên cuồng phun ra.

Nhưng tiếp theo trong miệng gã điên cuồng hét lên một tiếng, hai mắt thoáng một phát trở nên huyết hồng, hai tay bấm niệm pháp quyết mãnh liệt.

Toàn thân gã loé lên lục quang cuồn cuộn giống như sương mù từ trong cơ thể gã tuôn ra mãnh liệt, khuếch tán ra chung quanh, hình thành một Linh vực màu xanh lá to chừng trăm dặm.

Bên trong Linh Vực màu xanh lá cuồn cuộn khói độc nồng đậm, ngưng tụ thành thực chất.

Phía dưới sơn mạch, cây cối, núi đá bị cỗ khói độc màu xanh lá này chạm vào, toàn bộ nhanh chóng hòa tan, biến thành nước mủ màu xanh lá.

Lúc này tất cả thủ hạ của Thiết Vũ đã chạy trốn ra xa, cũng không bị Linh Vực này bao lại.

Thạch Xuyên Không đứng không xa, bị Linh vực màu xanh lá bao lại, độc khí tràn ngập chung quanh, linh quang hộ thể của gã nhanh chóng tan rã.

Gã vội vàng tế ra vài kiện Tiên khí hộ thể, hóa thành mấy tầng màn sáng ngăn quanh người, nhưng mà dưới độc khí này ăn mòn, những Tiên khí này cũng đồng dạng nhanh chóng hòa tan ra.

Bất quá những Tiên khí này lại giúp gã tranh thủ một chút thời gian, La Trá Tỳ Bà trong lòng ngực gã đại phóng ngân quang, mười ngón tay nhanh chóng gãy, từng đạo phù văn màu bạc bắn ra, bao trùm thân thể của gã, hóa thành một pháp trận màu bạc.

Ngân quang lóe lên, thân ảnh Thạch Xuyên Không từ trong Linh vực màu xanh lá biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện cách đó hơn trăm dặm.

Thiết Vũ cũng không để ý tới Thạch Xuyên Không, hai mắt huyết hồng chỉ nhìn về phía Hàn Lập, một chưởng đánh xuống.

Bên trong Linh Vực màu xanh lá cuồn cuộn khói độc, từ bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới Hàn Lập, đồng thời những sương mù độc chất này

nhanh chóng ngưng tụ, thình lình hóa thành một Độc Long to lớn dài hẹp, giương nanh múa vuốt đánh xuống Hàn Lập.

Trên Độc Long tản mát ra pháp tắc kịch độc vô cùng mãnh liệt, những nơi đi qua hư không rung động kịch liệt, tựa hồ cũng bị ăn mòn hòa tan theo.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt vẫn bảo trì vẻ bình tĩnh như cũ, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Kim quang chói mắt từ trên người hắn nở rộ ra, hình thành một mảnh quang sóng màu vàng, khuếch tán ra chung quanh mãnh liệt, lập tức hắn cũng mở ra Linh Vực, bao phủ phạm vi hơn mười dặm chung quanh.

Giờ phút này Hàn Lập đã tiến giai Thái Ất cảnh, sóng ánh sáng màu vàng cuồn cuộn trong Thời Gian Linh Vực ngưng thực hơn rất nhiều so với trước, hầu như hóa thành thực chất.

Một cỗ khí tức Thời gian pháp tắc vô cùng dồi dào nhộn nhạo trong Linh Vực màu vàng, tốc độ khói độc chung quanh, Độc Long đột nhiên đại giảm, chậm lại hầu như gấp mười lần.

"Linh Vực Thời Gian pháp tắc!" Trong mắt Thiết Vũ lộ ra vẻ kinh hãi, hai tay nâng lên, tựa hồ muốn làm cái gì đó.

Bất quá tốc độ của gã cũng bị trì hoãn gấp mười lần, so với Hàn Lập xem ra chậm chạp dị thường.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trên người đại phóng lôi quang màu vàng, từng đạo hồ quang điện màu vàng hiển hiện ra, hình thành quanh người một cái lôi điện pháp trận.

Mặc dù dưới áp chế của Linh vực kịch độc, chút ít hồ quang điện màu vàng này ảm đạm rất nhiều, nhưng trong chút ít lôi điện màu vàng này ẩn chứa pháp tắc chi lực, lôi điện pháp trận vẫn có thể vận chuyển.

Vì vậy lôi quang lóe lên, thân ảnh Hàn Lập biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện ở sau lưng Thiết Vũ, lập tức há miệng phun ra.

Một đạo lôi quang màu vàng vô cùng chói mắt từ trong miệng hắn bắn ra, nhanh chóng vô cùng đánh vào đầu Thiết Vũ.

Sắc mặt Thiết Vũ hoảng hốt, căn bản không kịp quay người, trên người cuồn cuộn lục quang, pháp tắc chi lực kịch độc trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tuôn ra mãnh liệt.

Khói độc chung quanh cuồn cuộn kịch liệt, hội tụ lại sau lưng gã, lóe lên ngưng tụ ra một Cự Nhân màu xanh lá cao hơn mười trượng, khuôn mặt tà ác, chính là Vực Linh.

Toàn thân Vực Linh tản mát ra chấn động Độc chi pháp tắc vô cùng mãnh liệt, hành động linh hoạt, miệng lớn há ra, thình lình nuốt đạo lôi quang màu vàng kia xuống.

Nhưng không đợi Thiết Vũ buông lỏng một hơi, trước người hắn loé lên kim ảnh, một thanh phi kiếm màu vàng từ phía trước khói độc bắn ra, chính là chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mà Hàn Lập tế ra lúc trước.

Trên thân kiếm tuy vẫn còn nhiễm từng khối lục ban, nhưng vẫn nhanh chóng vô cùng, như thiểm điện vòng quanh đầu Thiết Vũ một cái.

Biểu lộ trên mặt Thiết Vũ lập tức ngưng kết lại, sau một khắc đầu gã nghiêng qua, lăn xuống dưới.

Hàn Lập mặt không biểu tình cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm khí màu vàng điện xạ ra, chui vào trong đầu lâu Thiết Vũ.

"Phanh" một tiếng, toàn bộ đầu lâu kia tựa như trái dưa hấu nổ tung ra, thần hồn bên trong triệt để biến mất.

Một cỗ suối máu từ trên cổ gã phun ra điên cuồng, thi thể Thiết Vũ không đầu ngửa lên trời ngã xuống, rơi xuống phía dưới, lại bị Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ thanh quang giữ lại.

Thiết Vũ vẫn lạc, Linh Vực màu xanh lá cũng vang lên một tiếng trầm đục,

nhanh chóng phiêu tán ra.

Trong miệng Vực Linh kia phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, thân thể cũng bạo liệt ầm ầm, hóa thành lục khí cuồn cuộn nhanh chóng phiêu tán.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết một cái, một đoàn kim quang bay vụt về, chính là mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, phía trên kim quang còn nâng một đại cung cùng chín đạo trường tiễn màu xanh lá.

Những phi kiếm này vừa rồi bị Linh Vực màu xanh lá bao lại, thân kiếm đều hiện ra từng điểm lục ban, bất quá không nghiêm trọng lắm.

Hàn Lập phất tay thu những thanh phi kiếm, đại cung, cùng những mũi tên vào trong Huyền Thiên Hồ Lô, sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, cũng thu hồi Thời Gian Linh Vực.

Mấy hơi thở sau, tất cả kim quang độc khí biến mất, bầu trời lại khôi phục rõ ràng.

"Lệ đạo hữu thần thông quảng đại, lực trảm cường địch, bội phục." Hư không lóe lên, thân ảnh Thạch Xuyên Không xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, vẻ mặt tươi cười nói.

Xa xa những thuộc hạ Thiết Vũ nhìn thấy cảnh này, đều lộ ra thần sắc không dám tin.

Thái Ất cảnh hậu kỳ Thiết Vũ, cuối cùng bị một tu sĩ Nhân tộc Thái Ất sơ kỳ không có danh tiếng gì giết chết.

Sau một khắc, không biết ai lớn tiếng rống lên một tiếng, cả đám người hoảng sợ bỏ chạy về phía xa.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, trong mắt loé lên lãnh mang.

Giết đám người Thiết Vũ, đã triệt để đắc tội một vị Thập Hoạn Đại Vương, những người này nhất định phải diệt trừ toàn bộ, trảm thảo trừ căn.

"Lệ đạo hữu, ngươi vừa mới kịch chiến một hồi, hay là nên nghỉ ngơi một chút, những người này giao cho ta a." Thạch Xuyên Không cười nhạt một tiếng, thân hình nhoáng một cái hóa thành một đạo hào quang tím đen, đuổi theo những người kia.

Hàn Lập thấy vậy, thu hồi ánh mắt, phất tay phát ra một cỗ thanh quang lướt qua thi thể Thiết Vũ, cuốn ra một cái vòng tay trữ vật màu xanh lá, sau đó phất tay đánh ra mấy đoàn hoả diễm màu đỏ, bao trùm thi thể Thiết Vũ thiêu đốt hừng hực.

Trong nháy mắt, thi thể Thiết Vũ liền hóa thành tro tàn, theo gió phiêu tán.

------oOo------

Chương 781: Bao vây chặn đánh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập lật tay lấy ra một quả đan dược ăn vào, đồng thời phát ra một luồng thần thức chui vào trong vòng tay trữ vật màu xanh lá.

Nửa khắc đồng hồ sau, trên mặt hắn chợt vui vẻ, đưa tay trảo một cái.

Trong tay Hàn Lập loé lên hôi quang, nhiều ra một khối xương thú màu xám.

Xương thú này là một loại đồ vật cùng loại với ngọc giản, bên trong khắc lên từng đạo đường vân cùng đồ án, chính là một bộ bản đồ Thập Hoạn Sơn Mạch.

Vào thời khắc này, một đạo độn quang tím đen từ đằng xa bay vụt tới, lóe lên hóa thành thân ảnh Thạch Xuyên Không.

"Đã giải quyết xong rồi, không còn lưu lại người nào, hơn nữa ta bắt được một tên sưu hồn thì biết, những người này đều là thủ hạ của Kim Tê Đại Vương, một trong Thập Hoạn. Gia hoả mà Lệ đạo hữu ngươi vừa mới chém giết tên là Thiết Vũ, là một tâm phúc trọng yếu dưới trướng Kim Tê Đại Vương." Chỗ sâu trong đồng tử gã chớp lên quang mang kỳ lạ, nói ra nhàn nhạt.

"Ta ở đây cũng có chút thu hoạch, từ trong trữ vật pháp khí của Thiết Vũ tìm được một phần địa đồ Thập Hoạn Sơn Mạch, ngươi xem một chút." Hàn Lập ồ một tiếng, cũng không để trong lòng, đưa xương thú màu xám tới.

"Thật tốt quá! Cuối cùng cũng không còn mù đường xông loạn nữa rồi." Thạch Xuyên Không nghe vậy vui vẻ, tiếp nhận xương thú, đang muốn dò

xét đột nhiên dừng lại.

"Nghe nói tính tình Kim Tê Đại Vương bạo ngược, có thù tất báo, chúng ta giết người của hắn, chỉ sợ rất nhanh sẽ có truy binh chạy đến, hay là rời đi trước rồi hẵng tính." Sắc mặt Thạch Xuyên Không ngưng trọng nói ra.

"Nói cũng đúng." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Thân ảnh hai người nhoáng một cái hóa thành hai đạo độn quang, điện xạ về phía xa, lóe lên biến mất ở cuối chân trời.

...

Động phủ Kim Tê Đại Vương.

Bên trong một toà đại điện vàng son lộng lẫy, một nam tử to mập giống như viên thịt tung một cước đá văng thị nữ yêu mị đang quỳ gối bên người bóp chân cho gã, một bước đứng lên, cái bụng to lớn chồng chất thịt mỡ rung động, đại thủ vung lên mãnh liệt, trực tiếp đập chén rượu màu vàng trong tay văng ra ngoài.

Chén rượu rơi xuống đất, lập tức nát bấy, nước rượu màu đỏ sậm bên trong cái chén chảy tung toé ra ngoài.

Mấy thị nữ chung quanh nhao nhao quỳ rạp xuống đất, toàn bộ thân thể đều dán trên mặt đất, toàn thân lạnh run, đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ vị Đại Vương này dưới sự giận dữ lại tung cho mình một cước.

"Tên Thiết Vũ phế vật này, ngay cả chút việc nhỏ ấy cũng làm không xong. Người đâu, mau đi tìm xem đầu hắn đã bị dã thú ăn chưa, nếu chưa thì mang về đây cho ta, dùng sơn vàng quét lên đặt ở dưới bậc cầu thang hành lang đại điện, ngày ngày giẫm đạp lên hắn." Kim Tê Đại Vương quát lớn một tiếng, giọng nói lanh lảnh vang trong đại điện nghe có chút buồn cười, nhưng không một ai cả gan dám cười cả.

Dưới đại điện lập tức có hơn mười thuộc hạ tướng mạo dữ tợn hô to một tiếng "Lĩnh mệnh", rồi nhất tề lui ra ngoài.

Mắng qua một hồi, Kim Tê Đại Vương coi như vẫn chưa hết giận, nhìn qua một vòng, lại nắm lên một bầu rượu lưu ly khảm nạm tơ vàng, trùng điệp đập văng ra ngoài.

"Đại Vương chớ giận, thuộc hạ nguyện vì lo lắng của Đại Vương, sẽ đi cắt đầu Thạch Xuyên Không đem về." Bên hông đại điện, một đại hán vạm vỡ mặc tử giáp Kim Ô Toả bước dài ra một bước, khom người cúi đầu, mở miệng nói ra.

Người này đầu báo mắt to, cao lớn vạm vỡ, thân hình có vài phần tương tự Kim Tê, bất quá một thân cơ bắp nổi lên, thoạt nhìn mười phần cường tráng, khuôn mặt tương tự chín phần với nhân loại, chỉ khác ở chỗ cái mũi như hòn than cùng răng lộ ra ngoài miệng.

Mắt thấy mãnh tướng dưới trướng chủ động xin đi giết giặc, thần sắc Kim Tê Đại Vương hơi thu lại, mặt lộ vẻ do dự, ánh mắt lại liếc về phía nam tử đeo kiếm thân thể thon dài mặc trường bào tuyết trắng bên kia.

Thân hình người này không khác Nhân tộc, chỉ là trên cả khối đầu không có xương mũi, chỉ có hai cái lỗ nhỏ, hầu như bảo trì một đầu rắn tuyết trắng, thần sắc trong mắt băng lãnh, chỉ đứng ở nơi đó mà làm cho người ta có loại ảo giác như một toà băng điêu.

"Nếu như Thiết Vũ đã không thể đem đầu của hắn về, xem ra vị nhi tử nhỏ tuổi nhất của Thánh Chủ cũng không phải loại đèn đã cạn dầu. Mà thôi mà thôi... Nếu như Thạch Trảm Phong đã ưng thuận... các loại chỗ tốt, Đồng Vũ, Ngân Vũ, hai người các ngươi liền chạy đi một chuyến, tận lực bắt sống tên kia mang về." Kim Tê Đại Vương yên lặng tính toán một lát, sau đó mở miệng nói ra.

"Đại Vương, không cần phiền toái như vậy, một mình ta là đủ rồi." Đồng Vũ với hình thể cường tráng liếc qua nam tử đầu rắn, nói ra.

"Mệnh lệnh bổn vương, khi nào cần ngươi khuyên nhủ?" Kim Tê Đại Vương híp mắt lại, lạnh lùng nói ra.

"Không dám." Toàn thân Đồng Vũ xiết chặt, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, vội vàng nói.

"Đại Vương, vì sao phải bắt sống?" Mặt Ngân Vũ không thay đổi tiến lên trước, mở miệng hỏi.

"Người còn sống là một lợi thế để đàm phán chuyện làm ăn với vị Đại hoàng tử của Thánh Chủ kia, lần này Thiết Vũ đã chết, cũng không thể dùng giá trước kia được." Kim Tê Đại Vương nắm lấy một nữ tử đuôi rắn kéo qua, vừa xoa vừa nói.

"Đã minh bạch, thuộc hạ ra tay sẽ chú ý một chút." Ngân Vũ gật đầu nói.

"Tốt rồi, các ngươi đi đi." Kim Tê Đại Vương mở miệng phân phó.

"Vâng." Hai người kia lĩnh mệnh, sau đó quay người rời đi.

...

Mấy ngày sau.

Chính giữa một mảnh rừng rậm được sương mù màu tím bao phủ trong Thập Hoạn Sơn Mạch, lóe lên một mảnh quang đoàn màu bạc không dễ làm người khác chú ý, phạm vi bất quá trăm trượng, phía trên có từng trận chấn động không gian hơi yếu truyền đến.

Bên trong quang đoàn màu bạc, Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đứng thẳng, giữa hai người nằm dài một thi thể cháy đen dài khoảng mười trượng, tựa như là một đầu Chương Ngư, dưới thân sinh ra mấy trăm xúc tu như rễ cây, chẳng qua là nửa số trong đó đã bị chém đứt rồi.

"Chỉ là một con Bách Tu Thú Chân Tiên cảnh lại khá khó chơi, để cho chúng ta hao tốn thời gian dài như vậy." Thạch Xuyên Không dùng chân đá thi thể xúc tu cháy đen một cái, nói ra.

"Bản mệnh thần thông gia hoả này quá đặc biệt, nhờ xúc tu mà bản thể có thể di chuyển bốn phía, nếu không phải ngươi tinh thông không gian Linh

Vực, chỉ sợ lúc này chúng ta còn bị nó quấn lấy tại đây." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Được rồi, nếu như Yêu Hạch đã lấy rồi, chúng ta cũng tiếp tục đi a, chúng ta giết một viên tướng đắc lực của hắn, chỉ sợ Kim Tê Đại Vương kia sẽ không từ bỏ ý đồ." Thạch Xuyên Không thở dài một hơi, nói ra.

"Lần này hay là ngồi trên phi xa của ta, chúng ta bay cao hơn chút, miễn cho Yêu thú phía dưới quấy nhiễu." Hàn Lập gật đầu nói.

Dứt lời, cổ tay hắn run lên, một chiếc bích ngọc phi xa hiển hiện ra.

Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, thu hồi Linh Vực của mình, nhảy lên phi xa, cùng Hàn Lập hóa thành một đạo lưu quang phóng lên trời, vội vã rời đi.

Nhưng mà, phi xa chạy nhanh bất quá hơn trăm dặm, đột nhiên độn quang dừng lại.

Trong hư không phía trước, đứng vững một hán tử kim giáp thân hình khôi ngô, cùng một gã nam tử mặt lạnh mặc áo bào trắng.

"Lai giả bất thiện....! Xem ra hai người này là đuổi theo chúng ta, lần này cũng không mang theo tạp binh." Thạch Xuyên Không đưa mắt nhìn qua hai người phía trước, nhíu mày, mở miệng nói ra.

Hàn Lập hơi đánh giá, phát hiện trong hai người thì hán tử kim giáp chính giữa là một gã tu sĩ Thái Ất hậu kỳ, mà nam tử áo trắng kia là một tu sĩ Thái Ất đỉnh phong, xem qua khí tức thì mạnh hơn không ít so với Thiết Vũ lúc trước.

"Thiết Vũ là người nào giết?" Tên Kim giáp hán tử Đồng Vũ mở miệng ra trước, hỏi.

"Như thế nào, muốn báo thù cho hắn?" Khoé miệng Hàn Lập nhếch lên, hỏi.

"Ta chẳng qua chỉ muốn biết, phế vật kia là chết trên tay người nào?" Đồng Vũ cười nhạo một tiếng, nói ra.

"Muốn biết hắn chết trong tay ai, cái này còn không phải đơn giản sao? Một lát sau khi ngươi chết, đuổi theo hắn đến U Minh hỏi một chút, chẳng phải rõ ràng." Thạch Xuyên Không cười hắc hắc nói.

"Tiểu tử này không thể giết, chỉ có thể bắt sống. Ngân Vũ, ta ra tay khá nặng, khống chế hoả hầu không được tốt, liền giao cho ngươi đi. Về phần tên kia, chỉ việc giết không cần chôn, cứ giao cho ta." Ánh mắt Đồng Vũ quét qua người Thạch Xuyên Không, cuối cùng rơi vào trên thân Hàn Lập, cười nói.

Ngân Vũ một thân áo bào trắng, từ phía sau lưng chậm rãi rút trường kiếm ra, không có gật đầu đáp ứng, cũng không lắc đầu cự tuyệt.

Đồng Vũ đối với chuyện này đã sớm tập mãi thành thói quen, đạp mạnh một cước trong hư không, không trung lập tức vang lên một tiếng nổ đùng, một hồi rung động vô hình nhộn nhạo ra, thân ảnh gã cũng đã biến mất không thấy.

"Tốc độ thật nhanh."

Trong nội tâm Hàn Lập thầm kêu một tiếng, lập tức thu hồi bích ngọc phi xa, thân hình nổ bắn ra.

Ngoài ba mươi... trượng, một đạo thanh quang cùng một đạo ô quang đột nhiên chạm vào nhau, vang lên một tiếng nổ rung trời.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ trọng áp giống như núi từ trước mặt va chạm đến, va chạm tầng tầng dẫn tới chấn động, chẳng những không nhộn nhạo ra, ngược lại nhất trọng tiếp theo lại đánh đến phía hắn.

Ngay từ đầu hắn còn có thể dựa vào lực lượng bản thân chính diện chống đỡ, nhưng mấy trọng tiếp theo lực lượng chồng lên nhau, tiêu hao quá lớn, hai tay Hàn Lập có chút khó chịu, khó có thể duy trì được lâu.

Tại trọng thứ bảy thì rốt cuộc Hàn Lập không chống đỡ nổi, bị va chạm văng ngược ra ngoài.

Thạch Xuyên Không đang muốn hành động, liền nghe một tiếng thanh minh vang lên, một đạo kiếm quang tuyết trắng đột nhiên sáng ngời, chém xuống đỉnh đầu gã.

Thân hình gã bắn qua một bên, liền muốn tránh ra, nhưng khi đạo kiếm quang kia rơi xuống, kiếm khí cuồn cuộn kịch liệt, giống như một dạng tuyết lở xé rách thiên địa nguyên khí xung quanh, càng lăn càng lớn, càng quấn càng nhiều, làm không gian chung quanh có chút biến hình theo.

Thạch Xuyên Không cảm thấy một cỗ lực hút vô cùng cường đại từ đó truyền đến, hai tay vội vàng bấm pháp quyết, bên người ngưng ra một không gian bích chướng, ngăn cách bản thân cùng đạo lực lượng kia ra. Sau đó gã mới thả người nhảy lên, thoát thân ra.

Không gian bích chướng kia bị kiếm khí cuốn vào, lập tức nứt vỡ thành vô số mảnh vỡ.

Sau khi Thạch Xuyên Không ổn định thân hình, lập tức cổ tay vặn chuyển, trong lòng bàn tay hiện ra một cây trường thương màu bạc, nhìn về phía Ngân Vũ.

Đôi mắt nằm dọc của Ngân Vũ nhìn gã chằm chằm như nhìn một con mồi, không hề chớp mắt.

Bên kia, trong hư không vang lên tiếng nổ đì đùng không ngừng, Đồng Vũ cùng Hàn Lập ở giữa không trung không ngừng xông tới, lực đạo lần sau lại lớn hơn lần trước, tình huống giống như đúc lần đầu, hai người giằng co càng lâu thì lực đạo của Đồng Vũ chồng lên càng lớn.

Tuy Hàn Lập cảm nhận được trên người y phóng xuất ra từng trận chấn động pháp tắc, nhưng lại không rõ cuối cùng đó là pháp tắc gì?

Bất quá, hắn cũng tìm được phương pháp đối phó, đó là không đối quyền với Đồng Vũ trong thời gian dài, sau lần va chạm thứ nhất liền tách ra, về

sau lại tìm cơ hội công kích tiếp.

Nhưng mà, Đồng Vũ này nhìn như lỗ mãng, kì thực lại cực thích chém giết cận thân, căn bản tìm không thấy sơ hở, thêm nữa tốc độ mười phần cực nhanh, ngược lại làm cho Hàn Lập cảm giác theo không kịp.

------oOo------

Chương 782: Chiến Song Vũ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Ngươi cho rằng, không quần chiến cùng ta là được sao?"

Trong miệng Đồng Vũ cười nhạo một tiếng, ô quang trên người đại tác, từng sợi hắc khí nhè nhẹ từ trong khe hở áo giáp trên người tràn ra ngoài, hóa thành một đoàn hắc vụ bao phủ toàn thân gã, trở nên một mảnh mơ hồ.

Mà ma khí ẩn chứa trong thiên địa bốn phía cũng có từng sợi nhè nhẹ hội tụ tới, sáp nhập vào trong phiến hắc vụ kia.

Chỉ một thoáng, phiến hắc vụ kia chớp loé cuốn tới, lập tức bao phủ Hàn Lập vào trong.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại, còn chưa kịp phản ứng thì trước mặt đã có một nắm đấm cuốn theo phong lôi đánh tới.

Hắn đưa ngang khuỷu tay lên đón đỡ, nhưng bên trái lại có một quyền đập tới.

Không đợi hắn dùng tay kia ngăn lại, chỗ ngực lại trúng trọng kích, toàn thân kêu lên một tiếng buồn bực bay ngược ra ngoài.

Thân hình hắn chưa kịp ổn định, phiến hắc vụ kia lại giống như giòi trong xương theo tới, lại là mấy quyền đánh tới liên tiếp, phân biệt đánh vào các chỗ nguy hiểm: thái dương, ót, ngực cùng eo sườn...

Mỗi một quyền có lực đạo rất lớn, đánh vào trên người hắn phát ra tiếng nổ đì đùng.

Hàn Lập cảm thấy Tiên Linh Lực quanh thân vận chuyển không được linh

hoạt, trong nội tâm kinh ngạc, vội vàng điều động Chân Linh huyết mạch, một kiện áo giáp Huyền Quy hiện ra trên người.

Từng đạo nắm đấm lại như mưa rơi trên áo giáp, tuy Hàn Lập cảm giác đỡ hơn lúc trước, nhưng tạng phủ chấn động không thôi, vẫn mười phần không dễ chịu.

Hai mắt hắn ngưng lại, trong mắt sáng lên quang mang màu tím, nhìn về phía đoàn hắc vụ bao phủ bốn phía kia.

Hắn kinh ngạc phát hiện, trong đám hắc vụ kia vậy mà không nhìn thấy thân ảnh Đồng Vũ, chỉ thấy một đám sương mù ngưng tụ thành nắm đấm màu đen, rậm rạp chằng chịt chừng mấy nghìn cái, từ bốn phương tám hướng không ngừng kéo tới, cũng khó trách hắn không phòng ngự được.

Lại có thể hóa hình Ma vụ pháp tắc?

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, vội đọc khẩu quyết Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, kim quang sau lưng lập tức tăng vọt, một đạo Kim Luân quay tít một vòng, hiện ra sau lưng, phóng ra từng đạo kim quang.

Bên trong ma vụ, từng nắm đấm không ngừng tập kích đến bị kim quang của Chân Ngôn Bảo Luân chiếu rọi, tốc độ lập tức trở nên chậm lại, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua liền thấy rậm rạp chằng chịt nắm đấm, thình lình có mấy vạn cái.

Khóe miệng của hắn cong lên một vòng vui vẻ, cổ tay run lên, trong lòng bàn tay chớp động điện quang màu vàng, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiển hiện ra.

Bàn tay Hàn Lập nắm chặt trường kiếm, thân hình nổ bắn ra, trong hư không chớp động liên tiếp, trường kiếm trong tay chớp động đường vân lôi điện không thôi, Tịch Tà Thần Lôi dung hợp Hoán Cốt Kim Lôi tạo ra Lôi điện pháp tắc chi lực, uy lực càng lớn hơn lúc trước.

Chỉ thấy trong hư không vang lên thanh âm sét đánh không ngừng, từng đạo điện quang màu vàng tráng kiện không ngừng hiển hiện ra, giăng khắp

nơi như xích sắt hoành giang, thiết cắt mảnh hắc vụ thành mảnh nhỏ.

Những nắm đấm kia nhìn như thực thể, bị mũi kiếm cuốn theo lôi điện màu vàng quét trúng, vậy mà không bị thương tổn đứt gân đoạn cốt máu tươi chảy ra chút nào, lại trực tiếp tán loạn ra như sương khói, hóa thành sương mù màu đen.

Khí tức trên người gã lại hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng, thần thức Hàn Lập vậy mà không cảm ứng được chút nào.

Trong đôi mắt hắn sáng lên quang mang tím sậm, nhìn khắp bốn phía, kết quả chỉ có thể nhìn thấy từng sợi Ma khí nhè nhẹ rải rác bốn phía, không chỗ nào không có, tất cả đều bị kim quang trên Chân Ngôn Bảo Luân phóng xuất ra làm chậm chạp vô cùng.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng có chút phiền muộn, tuy hắn dùng Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm rồi, nhưng công kích của kiếm khí cùng lôi điện rõ ràng không có hiệu quả, căn bản không gây tổn thương được gã.

Tâm niệm hắn vừa động, trên đầu vai bỗng nhiên loé lên ngân quang, nhảy ra một Ngân diễm tiểu nhân.

"Nếu như chém không được, vậy thì đốt ngươi a." Khóe miệng Hàn Lập cong lên, cười nói.

Hắn vừa ra lệnh một tiếng, lập tức hai tay Ngân diễm tiểu nhân mở ra, trên người bốc lên hỏa diễm kịch liệt, hóa thành một Ngân diễm Hỏa Điểu to lớn.

Thời điểm Hoả Điểu vừa mới lao ra, Hàn Lập liền thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân lại, ngân diễm trên người Hoả điểu lập tức "Đằng" một phát lan tràn ra, trực tiếp xông vào chính giữa sương mù màu đen.

Ngân diễm bốc lên, sóng lửa to lớn quét qua, hắc vụ đầy trời dưới hỏa diễm thiêu đốt nhanh chóng co rút lại.

Chỉ nghe một tiếng gào thê thảm vang lên, một chỗ hắc vụ co rút lại lập tức

ngưng ra một đạo nhân ảnh, chính là Đồng Vũ.

Lúc này, toàn thân gã đều là vết cháy đen, nhìn chật vật vô cùng.

"Đây là cái quỷ gì vậy?"

Trong lúc nói chuyện, trong hư không bốn phía có từng sợi sương mù màu đen nhè nhẹ chậm rãi tràn vào trong người gã, chữa trị những vết thương trên người do Tinh Viêm Hỏa Điểu đốt cháy.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không trả lời, thân hình xông lên trước, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay nổi lên một hồi rung động, điện quang màu vàng đại tác, cùng lúc đó tay kia của hắn vẫy vào hư không một cái, quanh thân lập tức vang lên tiếng xé gió.

Mười bảy chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng thời nổ bắn ra, giữa không trung xẹt qua từng đạo kiếm ảnh màu xanh, lúc tới gần Đồng Vũ bỗng nhiên kiếm quang tăng vọt, từ đó tách ra mấy trăm đạo kiếm ảnh ngưng thực, vây gã vào chính giữa.

Ngân diễm Hỏa Điểu vỗ hai cánh lơ lửng sau lưng gã, trong đôi mắt nhảy lên hỏa diễm nhìn về phía gã.

Hàn Lập từ phía trước đâm tới, kiếm ảnh bốn phía cũng lập tức co rút lại, đâm thẳng về phía Đồng Vũ.

Trong mắt Đồng Vũ hiện lên vẻ giận dữ, trong miệng bỗng nhiên quát lớn một tiếng, lập tức trên người phóng ra một tầng ô quang, hóa thành một tầng ma khí Linh Vực, lập tức bao phủ Hàn Lập cùng đám phi kiếm vào trong đó.

Tất cả phi kiếm cùng kiếm ảnh đâm vào trong Linh Vực, thân kiếm lập tức rung động mạnh không thôi, bên ngoài bị tầng tầng Ma khí bám vào bao phủ, hầu như đồng thời mất đi khống chế.

Những kiếm khí kia ngưng tụ thành kiếm ảnh bị hắc vụ quấn quanh, sau đó rất nhanh giống như hóa đá, biến thành màu xám trắng, tiếp theo Linh lực

hao hết biến thành bột mịn, tiêu tán ra.

Mười bảy bản thể chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng dạng cũng bị hắc vụ quấn quanh, bên trong có điện quang màu vàng nhảy lên không ngừng, tuy rằng Linh khí tiêu hao to lớn, nhưng thủy chung đang giãy giụa kịch liệt, rung động giữa hư không không thôi.

Cùng lúc đó, từng mảnh hắc vụ giống như hắc mãng Yêu xà không ngừng vặn vẹo quấn quanh vọt lên, trực tiếp bao Hàn Lập vào trong rồi co rút lại.

Hắc vụ nồng đậm giống như bùn đất đang khô cạn, dần dần chuyển thành màu xám trắng, phác họa ra hình dáng bên ngoài của Hàn Lập, thoạt nhìn giống như một cỗ điêu khắc sắp định hình.

Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy thế, quanh thân lập tức tuôn ra hoả diễm, thân hình nổ bắn ra, xông tới hướng Hàn Lập bên này.

Đồng Vũ thấy thế, cười lạnh một tiếng, hai tay trước người bấm niệm pháp quyết một hồi rồi khép lại mãnh liệt.

Trong Linh Vực lập tức nổi lên hai mảnh cát bụi màu đen, ngưng tụ thành hai bàn tay to lớn, trái phải khép lại, liền ép Tinh Viêm Hỏa Điểu vào chính giữa.

Đồng Vũ vung tay lên, một đạo phù lục màu vàng bắn ra, rơi vào trên bàn tay cát đen.

Chỉ thấy Phù lục loé lên hào quang, chui vào trong bàn tay, trên bàn tay đồng thời hiện ra mấy đạo phù văn cổ quái thật dài, tất cả đều giống như vật còn sống bò quanh một vòng, trói hai bàn tay lại cùng một chỗ.

Phù văn khóa lại, lập tức ô quang tăng vọt, một cỗ cấm chế chi lực cường đại liền từ trong đó sinh ra.

Mặc kệ Tinh Viêm Hỏa Điểu giãy giụa thế nào, thủy chung không thể thoát thân được, ngược lại một thân hoả lực nóng rực bị phù văn cổ quái phóng xuất ra chấn động, hỏa diễm trên người bị chế trụ vững vàng.

Bên kia, Thạch Xuyên Không bị Ngân Vũ thả ra từng đạo kiếm khí cường đại đánh cho liên tiếp bại lui, đã kéo ra khoảng cách cực xa so với bên này.

Khóe mắt gã liếc thoáng qua một màn bên này, tâm thần không khỏi có chút lo lắng.

"Không cần nhìn nhiều, tuy đồng bọn của ngươi tu luyện công pháp thời gian, nhưng quyết không phải là đối thủ của Đồng Vũ. Đại Vương chúng ta đã từng phân phó, muốn bắt sống ngươi trở về, đại ca ngươi vẫn đang chờ ngươi đấy! Nếu như hiện tại ngươi ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ngược lại có thể miễn chịu chút ít đau khổ da thịt. Còn nếu tiếp tục chống lại, trước ta chặt đứt tứ chi của ngươi, để ngươi nếm thử nỗi khổ kiếm khí róc tâm, sau đó lại dẫn ngươi về." Ngân Vũ tạm ngừng xuất kiếm, thần sắc hờ hững nói.

"Thạch Trảm Phong, quả nhiên là hắn... Nhưng không biết hắn ra giá mua một mạng ta bao nhiêu? Ta nguyện ra giá gấp ba giá tiền đó, đổi lại đám ngươi buông tha một lần, như thế nào?" Trên mặt Thạch Xuyên Không cố nặn ra một nụ cười, nói ra.

"Cần sinh ý, có thể trở về từ từ nói chuyện với Đại Vương chúng ta, ta chỉ biết giết người." Ngân Vũ lạnh lùng nói ra.

"Vậy có thể để cho Đồng Vũ đạo hữu dừng tay trước, ta với đồng bạn cùng phản hồi với ngươi?" Ngoài miệng Thạch Xuyên Không vẫn thương lượng, nhưng cổ tay trong tay áo vòng một cái, tỳ bà màu bạc liền hiển hiện ra.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Ánh mắt Ngân Vũ bỗng nhiên nhảy lên, quát lớn một tiếng.

Trường kiếm trong tay y đột nhiên vòng một cái, kiếm quang tăng vọt tầng tầng, từ đó ngưng ra mấy trăm đạo kiếm quang tuyết trắng, nhất trọng cao hơn nhất trọng, nhất trọng mạnh hơn nhất trọng, coi như ngưng ra một toà kiếm sơn thật lớn, phách trảm xuống đỉnh đầu Thạch Xuyên Không.

Trong nội tâm Thạch Xuyên Không rùng mình, thân hình chớp lên, muốn

chạy trốn ra xa.

Kết quả vừa mới chuyển động đã cảm thấy hai cái đầu gối đau nhức một hồi, hai đạo mũi nhọn kiếm khí không biết từ nơi nào lăng không sinh ra, bắn ra mang theo hai vết máu đỏ thẫm, lập tức đâm xuyên qua hai đầu gối của gã.

Chẳng qua là trong chớp nhoáng trì trệ này, muốn tránh né đã không thể nào.

Thạch Xuyên Không đành phải ra quyết định nhanh, hai tay nâng La Trá Tỳ Bà ngăn trước người, một tay kéo dây đàn.

Phía trên tỳ bà rung động mạnh ngân quang, hư không phía trên lập tức vặn vẹo một hồi, không gian giống như bị dây đàn kéo uốn lượn xuống, áp súc cùng một chỗ, ngăn lại đạo kiếm quang to lớn kia.

"Ầm ầm ầm"

Bên trong không trung nổ đùng không ngừng, La Trá Tỳ Bà dẫn dắt không gian chi lực đến, không ngừng va chạm với kiếm quang to lớn kia, không ngừng nứt vỡ ra, nhộn nhạo lên từng trận sóng khí cuồng bạo, không ngừng cuốn ra bốn phía.

Mà đạo kiếm quang to lớn kia bất quá cũng chỉ phá vỡ được ba tầng phía ngoài mà thôi.

Mắt thấy Thạch Xuyên Không sẽ không duy trì được lâu, bỗng nhiên một tiếng nổ đùng to lớn từ đằng xa truyền tới.

Ngân Vũ nhướng mày, nhìn qua bên kia.

Chỉ thấy Hàn Lập bị sương mù màu đen quấn thành pho tượng trắng, bỗng nhiên từ đó bùng nổ ra, một tay nhấc lấy một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, một tay cầm lấy một cái hồ lô xanh tươi, phóng thẳng đến hướng Đồng Vũ.

Đồng Vũ vốn kinh ngạc một hồi, những vẫn kịp phản ứng, hai tay chấn động, lập tức đánh về hướng Hàn Lập.

Gã huy động song quyền, trước đầu nắm đấm không ngừng có ma khí tràn ra lấy mắt thường khó phân biệt được, từng quyền kình đánh ra không ngừng chồng lên nhau, ngưng ra một mảnh vách tường ma khí đủ để làm không gian vặn vẹo, cuồn cuộn thẳng đến Hàn Lập.

------oOo------

Chương 783: Nói về kinh nghiệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Serbatient

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đối mặt với khí thế ào ạt của Đồng Vũ, Hàn Lập không xuất kiếm, cũng không ra quyền, mà tùy tay ném một cái, hồ lô xanh tươi kia liền bay vụt ra ngoài.

Chỉ thấy từ miệng hồ lô xuất hiện một trận lốc xoáy màu xanh biếc, từ chính giữa bắn ra một đạo ánh sáng xanh thẳm thẳng tới vách tường ma khí, bên trong ẩn chứa hủy diệt Pháp tắc tràn ra, trong nháy mắt gần như phá vỡ vách tường kia.

Cùng lúc, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể Hàn Lập cấp tốc nghịch chuyển, trong chớp mắt thân hình đã ở trước người Đồng Vũ, Thanh Trúc Phong Vân kiếm trong tay chớp động lôi điện, chém xuống đầu gã.

Đồng Vũ cả kinh, ô quang trên người chợt loé lên, nháy mắt lại muốn huyễn hóa trạng thái ma khí một lần nữa.

Nhưng gã không biết là Hàn Lập đang chờ đúng giờ khắc này.

Chỉ thấy hắn nâng tay vỗ mạnh đáy hồ lô một cái, Huyền Thiên Hồ Lô nhất thời đại phóng hào quang xanh biếc, lại có một đạo lốc xoáy màu xanh biếc sinh ra, sau đó một cỗ hấp lực cường đại xuất hiện.

Nhất thời cỗ ma khí nồng đậm bị xé rách, bị hút dũng mãnh vào trong miệng hồ lô.

Đồng Vũ cũng phát giác không ổn những đã muộn, căn bản chưa kịp khôi phục đã bị hút vào bên trong không gian hồ lô.

Vừa vào tầng một, trong đó Hàn Lập bồi dưỡng hơn mười chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm, không cần thúc dục liền phóng ra kim quang, đẩy phiến sương mù màu đen kia vào trong tầng hai.

Ngay sau đó một tiếng kêu thảm đến tê tâm liệt phế từ bên trong hồ lô truyền ra.

Hàn Lập cầm hồ lô, lắc lắc một chút, chóc miệng hồ lô xuống, một đống thịt vụn theo đó trượt ra rồi rớt xuống.

Nguyên Anh Đồng Vũ tuy là cấp bậc Thái Ất, nhưng bên trong Huyền Thiên Hồ Lô căn bản không có chỗ trốn, bị hủy diệt Pháp Tắc phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại một vòng tay trữ vật tỏa ra ánh vàng rực rỡ lơ lửng bên trong không gian tầng một.

Một màn như vậy nhìn như rất lâu, thực chất chỉ phát sinh trong chốc lát.

Ở phía xa, Ngân Vũ trợn tròn mắt, hàn quang chợt lóe, nhưng không có nhiều phẫn nộ, ngược lại tỏ vẻ bất ngờ hơn.

Trường kiếm trong tay y chợt ép xuống, đạo kiếm quang thật lớn lập tức phách trảm xuống, vách tường không gian do La Trá Tỳ Bà ngưng ra trong nháy mắt vặn vẹo hỏng mất.

Thạch Xuyên Không cảm thấy một cỗ lực lượng dời non lấp biển đánh úp lại, thân hình rơi xuống, trực tiếp đập lên ngọn núi phía dưới.

Rầm một tiếng thật lớn.

Bụi mù xộng lên bốn phía, từng tảng đá lớn như vách núi nứt ra, trượt xuống phía dưới chân núi.

Bên trong đám bụi, Thạch Xuyên Không bắn ra, tay vỗ về thân tỳ bà bị xước một đường màu trắng bạc, chưa kịp đau lòng thì trên đầu có một đuôi

dài bạch xà thật lớn quấn lấy.

Ngân Vũ thấy Đồng Vũ vừa chết, cũng không thấy muốn trả thù cho gã, trực tiếp hóa thành chân thân rồi dùng đuôi quấn lấy Thạch Xuyên Không định mang gã đi.

Nhưng thân hình y vừa động, liền cảm thấy cảnh vật bốn phía xung quanh đột nhiên trở nên chậm chạp, quay lại nhìn liền thấy Hàn Lập dùng Linh vực thời gian bao phủ lại.

“Các hạ cứ như vậy, chưa nói một tiếng đã mang người đi, hình như không hợp lí cho lắm?” Thân ảnh Hàn Lập thoáng hiện ra trước mặt, chặn đường đi của y, thản nhiên nói.

Trong khi nói chuyện, Tinh Viêm Hỏa Điểu mở hai cánh ra, trôi nổi phía sau Hàn Lập.

“Đồng Vũ vốn không thể bại, chỉ vì khinh địch cho nên mới để ngươi chiếm tiện nghi.” Mặt Ngân Vũ không chút biểu cảm, mở miệng nói.

"Ngươi nói không sai, chỉ là…hình như khinh địch không phải chỉ có mình hắn." Hàn Lập cười nói.

Ngân Vũ nghe vậy, thần sắc rốt cuộc thay đổi, nhìn bốn phía xung quanh tìm hướng chạy trốn.

Chỉ thấy mấy ngọn núi phía dưới nhấp nháy từng đợt ánh sáng, từng cột sáng kim sắc giao thoa cùng cột sáng màu bạc bay lên, ở trên cao dần tụ hợp lại thành một toà pháp trận hư không thật lớn.

Ngân Vũ cảm thấy muốn hôn mê một trận, không khí trong hư không trước mặt trở nên nhộn nhạo, xung quanh y như có trọng lượng hàng vạn quân đè lên, như bị ngàn vạn dây xích trói lại, trầm trọng chậm chạp vô cùng.

"Đây là…" Ý thức Ngân Vũ dần trở nên mê man, lẩm bẩm.

Lúc này, đuôi dài dưới thân y buông lỏng, tạo ra một khoảng trống, Thạch

Xuyên Không từ giữa bay vút ra.

"Không vấn đề gì chứ? " Hàn Lập cầm một ngọc quyết lấp lánh, đón hỏi.

"Không có gì, thừa dịp hắn bị Đoạn Thời Cấm Không Trận vây khốn, chúng ta tốc chiến tốc thắng." Trong tay Thạch Xuyên Không đồng dạng cũng nắm một khối ngọc quyết chớp sáng, phun ra một ngụm máu bầm, vội vàng nói.

Hàn Lập không nhiều lời, gật đầu, hai tay hợp lại kẹp khối ngọc quyết vào chính giữa, lòng bàn tay lóe lên hào quang kim sắc, không ngừng truyền lực lượng Thời Gian Pháp Tắc vào bên trong. Thạch Xuyên Không cũng làm như thế, chẳng qua trong lòng bàn tay sáng lên hào quang màu bạc, chính giữa nhộn nhạo từng trận dao động Không Gian Pháp Tắc.

Theo hai người toàn lực thúc dục, trong toà pháp trận hư không kia tỏa ra hào quang càng ngày càng sáng, bên trong truyền ra hai đạo Pháp Tắc lực, dao động cũng càng ngày càng mạnh.

Ngân Vũ cảm thấy thời gian trôi qua càng chậm, mà lực đè ép trên người như thiên quân vạn mã làm y càng lúc càng khó chịu, thần thức cũng chậm chạp hẳn đi, nhưng y không có biện pháp thay đổi, chỉ có thể cảm nhận từng đợt đau đớn truyền đến quanh thân.

"Phanh"" phanh"" phanh" từng đợt âm thanh nặng nề vang lên.

Bốn phía hư không quanh Ngân Vũ cũng bắt đầu sụp đổ từng phần, không gian pháp trận chung quanh co rụt lại về hướng trung tâm, chính giữa bắt đầu chịu trọng áp đè ép lên người Ngân Vũ.

Tối đa nửa nén hương nữa thì pháp trận không gian sẽ sụp đổ, đến lúc đó ngay cả Nguyên Anh và thần thức Ngân Vũ sẽ bị nghiền nát, mà dưới Thời Gian Pháp Tắc làm chậm lại trở nên vô cùng lâu, sự thống khổ mà y phải thừa nhận không khác gì lúc Đồng Vũ bị Hàn Lập thu vào bên trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Bất quá pháp trận nhìn có vẻ lợi hại, nhưng trả giá cũng không nhỏ, Hàn

Lập cùng Thạch Xuyên Không đều xuất ra hai kiện pháp bảo chứa Thời gian và Không gian Pháp Tắc, mà chúng sẽ hoàn toàn hư hỏng ngay sau đó.

Hơn nữa, nếu pháp trận vây khốn người có tu vi càng cường đại, cần thời gian vận hành pháp trận càng lâu, do đó Pháp Tắc lực của hai người bọn họ tiêu hao càng lớn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao ngay từ đầu bọn hắn không khởi động pháp trận, mà là sau khi Hàn Lập giết chết một người mới mở ra, như vậy mới có thể đảm bảo đủ Pháp Tắc lực chống đỡ đến lúc tiêu diệt người trong trận.

Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm túc, toàn thân khống chế Pháp Tắc lực vận chuyển, bên cạnh Thạch Xuyên Không cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Lúc trước vì bị Ngân Vũ đuổi giết, gã mạnh mẽ thúc dục La Trá Tỳ Bà, không gian Pháp Tắc lực cũng tiêu hao nhiều hơn dự tính lúc đầu, hiện tại chống đỡ có chút miễn cưỡng.

Bên trong pháp trận, không gian tiếp tục bị nén lại, thân hình Ngân Vũ bạo nổ một đoàn máu đỏ tươi, cái đuôi rắn đã bị ép bẹp dúm, xương sườn cũng có chỗ bị gãy, kêu răng rắc từng khối.

Chỉ cần qua thêm một lát nữa, chắc chắn khung xương cả người y sẽ gãy đoạn, khó có thể trốn được.

Nhưng ngay lúc này, Thạch Xuyên Không cuối cùng không thể duy trì Không gian Pháp Tắc được nữa, tiêu hao sạch sẽ. Ngọc quyết trong lòng bàn tay bỗng chốc ảm đạm rồi tắt ngúm, mất đi vẻ lấp lánh ban đầu.

Cả đại trận chấn động vù vù rồi ngưng vận chuyển, đồng thời tòa núi phía dưới vang lên hai tiếng nổ đùng đùng, hai kiện pháp bảo rốt cuộc chống đỡ không nổi, nứt vỡ ra.

Cả tòa đại trận, hoàn toàn sụp đổ.

"Không tốt!" Hàn Lập thầm kêu một tiếng, không chút suy nghĩ thu hồi ngọc quyết, tay vung lên phía trước, ngoài thân tiếng gào thét lập tức đại

tăng, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm chợt hiện điện quang, dũng mãnh bắn về phía Ngân Vũ.

Nhưng Ngân Vũ bên kia chợt loé một đạo kiếm quang như tuyết, kiếm khí như thác nước lớn từ trên cao đổ xuống, không những đánh văng toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân kiếm ra, còn làm cho ngọn núi phía dưới trực tiếp bị san thành bình địa.

Hàn Lập thu hồi đám phi kiếm lại bên cạnh, nhìn lại bên kia, thấy uy lực kiếm khí như thác nước kia đã hao hết, phía sau đã không còn bóng người nào, phía trên trời cao còn lưu lại dấu vết một đạo kiếm khí.

Ngân Vũ dưới tình thế bị trọng thương, trực tiếp chạy trốn.

Hàn Lập gọi Tinh Viêm Hỏa Điểu trở về, xoay người nhìn Thạch Xuyên Không, thấy trước ngực gã đã thấm đỏ một mảnh, khí tức khi có khi không, hiển nhiên thương thế cũng rất nặng.

Tay áo hắn rung lên, một cổ thanh hà lướt qua, giữ thân thể Thạch Xuyên Không vững lại.

"Lần này thật sảng khoái, mặc dù thương thế không nhẹ, thời gian dài mới có thể tịnh dưỡng, tiếc là đã để hắn chạy thoát, có chút đáng tiếc…" Thạch Xuyên Không cười khổ nói.

"Lần này có thể vượt qua được, đã may mắn lắm rồi, cũng đừng yêu cầu nhiều quá." Hàn Lập nói.

"Lệ huynh, kinh qua trận này, ta thật tâm bội phục ngươi. Nếu lúc trước theo lời ta cứ chạy trốn như vậy, hiện tại vị tất sẽ bị đuổi kịp, nhưng năm ba ngày sau, khẳng định vẫn khó có thể thoát thân, chỉ sợ lúc đó sẽ bị động nhiều lắm." Thạch Xuyên Không nhìn về phía Hàn Lập, tự đáy lòng nói.

"Bị đuổi giết nhiều, tự nhiên sẽ có kinh nghiệm. Thay vì chạy trối chết, chẳng thà đột nhiên quay ngược lại phục kích một trận. Tuy nhiên việc này không thể chậm trễ, chúng ta vẫn nên chạy nhanh đi, sợ lần tới sẽ là hung thú Đại La đấy"

Thạch Xuyên Không cũng không nói gì, chỉ im lặng gật đầu.

Hàn Lập vung tay lên, một chiếc phi xa màu ngọc bích hiện ra, Thạch Xuyên Không dưới sự nâng đỡ của thanh hà cùng Hàn Lập đáp lên thuyền.

Hàn Lập đang muốn thúc dục phi xa lao đi, đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện, động tác trong tay cũng ngừng lại.

Bàn tay hắn vung lên, bảy tám khôi lỗi khác nhau hiện ra, bàn tay phất một cái cùng lúc mấy tấm phù lục dán lên từng con một.

"Thạch huynh, chọn mấy con khôi lỗi, lưu lại khí tức của mình." Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không nói.

Thạch Xuyên Không lập tức hiểu ra, vừa ho ra máu vừa nói: "Mới vừa rồi, ngươi nói là bị người đuổi giết nên có nhiều kinh nghiệm, ta trước không tin, hiện tại lại tin vài phần, chẳng qua phương pháp này chỉ sợ tác dụng không lớn a?"

"Cố ý bố trí nghi trận mà thôi, có thể dùng được thì dùng, không dùng được cũng không mất mát gì cả." Hàn Lập cười nói.

Hai người đều lưu lại khí tức của mình trên mấy khôi lỗi, sau đó thúc dục một chút, khôi lỗi bay vút ra mấy phương hướng khác nhau.

Lúc này Hàn Lập mới điều khiển phi xa, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở cuối chân trời.

------oOo------

Chương 784: Liều mạng chạy trốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mấy ngày sau, tại động phủ Kim Tê Đại Vương.

Đồ vật vàng bạc lăn long lóc trên mặt đất đại điện, chén nát ly vụn vỡ rơi bừa bãi một mảnh.

Tất cả yêu binh yêu tướng lạnh run, cùng quỳ xuống.

Thân hình Ngân Vũ cong lại đầu cúi xuống, thấy không rõ thần tình trên mặt, vạt áo trước ngực dính máu, bộ dạng bị thương không nhẹ.

"Ngươi nói là ngoài Thạch Xuyên Không, bên cạnh hắn còn có một nhân tộc Thái Ất cảnh sơ kỳ, Đồng Vũ chính là chết ở trên tay hắn?" Kim Tê Đại Vương phát tiết một hồi, sau đó chậm rãi ngồi trở lại trên chiếc ghế dựa lớn màu vàng, đôi mắt dài nhỏ híp lại, hỏi.

"Bẩm Đại Vương, người kia nắm giữ Thời Gian pháp tắc, phối hợp cùng Thạch Xuyên Không nắm giữ Không Gian pháp tắc..." Ngân Vũ càng nói càng chậm, đến cuối cùng cũng không nói hết, liền ngừng lại.

"Cho nên ngươi bại là chuyện đương nhiên, thoát được là thuận theo tự nhiên?" Tiếng nói Kim Tê Đại Vương lanh lảnh, hỏi ngược lại.

"Thuộc hạ biết tội..." Ngân Vũ sợ hãi cúi xuống, mở miệng nói ra.

"Mà thôi, nếu không phải ngay từ đầu Đồng Vũ muốn thể hiện, hai người các ngươi liên thủ giết địch thì kết quả chưa chắc sẽ như thế này." Kim Tê Đại Vương bỗng nhiên thở dài một hơi, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, gã vung tay lên, một mâm tròn màu tím từ trong tay gã bắn ra, chính giữa tản mát ra tử quang chói mắt, từ đó ngưng ra một tòa pháp trận màu tím.

Thân ảnh một gã nam tử trung niên mặc áo tím hiển hiện ra bên trong pháp trận, chính là Thạch Trảm Phong, đại hoàng tử của Thánh Chủ.

"Nhìn thần sắc của Kim Tê đạo hữu, hẳn không phải là muốn cùng ta hoàn thành giao dịch a? Xem ra sự tình chặn giết Thập Tam đệ tựa hồ có chút không thuận lợi." Lông mày Thạch Trảm Phong hơi nhếch lên, mở miệng hỏi.

"Đại hoàng tử, cuộc làm ăn này có chút thiếu sót a? Vì sao bên cạnh Thạch Xuyên Không có một tuỳ tùng tu vi Thái Ất, ngươi lại không nói rõ cho chúng ta, làm hại ta liên tiếp hao tổn hai viên đại tướng?" Thần sắc Kim Tê Đại Vương bất thiện, mở miệng chất vấn.

Thạch Trảm Phong nghe vậy hơi ngẩn ra, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, lập tức nói ra:

"Chuyện này Kim Tê đạo hữu nói đã oan uổng ta, đệ đệ kia của ta rất có thiên phú kinh thương, một mực ẩn mình trong Quảng Nguyên Trai quản lý sinh ý, trước đó không lâu mới phản hồi từ Tiên Giới, bên cạnh có người nào đó, ta thật không rõ lắm. Bất quá, chỉ là một gã tu sĩ Thái Ất, Kim Tê đạo hữu không đến mức làm không xong chứ?"

"Hừ, nếu thật là tu sĩ Thái Ất bình thường, bất kỳ người nào trong Tam Vũ dưới trướng ta đều đủ để chém giết hắn, đáng tiếc người kia tu luyện chính là Thời Gian pháp tắc, tăng thêm vị đệ đệ của ngươi tu luyện Không Gian pháp tắc, khó khăn càng khó khăn hơn, cũng không dễ đối phó như ngươi vừa nói." Kim Tê Đại Vương hừ lạnh một tiếng, nói ra.

"Cái này... Hôm nay hai người bọn họ vẫn còn trong phạm vi ngươi quản lý chứ?" Thạch Trảm Phong chần chờ một chút, hỏi.

"Như thế nào? Nếu bọn hắn rời khỏi địa bàn của ta, Đại hoàng tử liền muốn

chuyển chuyện làm ăn qua tên Hắc Dứu kia sao? Lúc đó sinh ý chúng ta bên này sẽ không làm nữa? Nếu không thể giữ lời, lại để cho ta tổn hao hai viên đại tướng, dù cho Dạ Dương Thành kia xa xôi thế nào, Đại hoàng tử không giữ lời hứa việc này, ta vẫn sẽ đến đó nói cho rõ đấy." Lông mày Kim Tê nhíu lại, lạnh giọng nói.

"Kim Tê đạo hữu không cần phải gấp gáp uy hiếp ta, nếu bọn họ vẫn còn trong khu vực của ngươi, ngươi cứ việc ra tay gạt bỏ chúng, lúc trước thù lao đáp ứng ngươi có thể tăng lên gấp đôi." Thạch Trảm Phong không quá do dự, mở miệng nói ra.

"Ngoài thù lao tăng lên gấp bội, ta còn muốn trong một gian ngắn tương lai Đại hoàng tử giúp ta chèn ép thế lực Hắc Dứu. Chỉ cần Đại hoàng tử có thể đáp ứng, ta sẽ tự thân xuất mã, tiêu diệt bọn chúng không lưu nửa điểm dấu vết." Kim Tê Đại Vương nói ra.

"Có thể." Thạch Trảm Phong lập tức nói ra.

"Ngân Vũ, ngươi đi chỉnh đốn binh mã, chuẩn bị tốt xa liễn, bổn Vương muốn đích thân đi săn bắn." Đôi mắt dài nhỏ của Kim Tê Đại Vương hơi thu vào, vung tay lên, mở miệng quát.

...

Nửa tháng sau, trên không một mảnh núi rừng tràn ngập chướng khí ở Thập Hoạn Sơn Mạch, một chiếc bích ngọc phi xa vụt qua nhanh như tên bắn.

Phía trên phi xa, Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đứng thẳng một trước một sau, ánh mắt nhìn ra xa, thần tình trên mặt đều có chút ngưng trọng.

"Lệ huynh, ngươi đã liên tục thúc giục phi xa này di chuyển hơn nửa tháng rồi, cũng nên đổi người điều khiển đi, ngươi hãy nghỉ ngơi một chút." Thạch Xuyên Không vỗ vỗ bả vai Hàn Lập, mở miệng nói ra.

"Không cần, chút tiêu hao ấy ta không coi vào đâu, thương thế của ngươi chưa khỏi hẳn, chúng ta vẫn là mau rời khỏi nơi đây mới tốt." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Kỳ thật ngươi cũng không cần quá mức khẩn trương, nửa tháng qua chúng ta liên tục đổi phương hướng, lại áp chế khí tức, thần thức cũng không dám thả ra quá xa, bọn hắn không có khả năng tìm được đấy. Còn nữa, không bao lâu nữa chúng ta sẽ bay ra khỏi địa bàn tên Kim Tê kia, đến lúc đó..." Thạch Xuyên Không vừa nói đến đó, đột nhiên dừng lại.

"Thạch huynh, cái miệng này của ngươi còn xui hơn cả quạ đen..." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

Mấy vạn dặm phía sau hai người, trên không trung lơ lửng một toà xa liễn to lớn màu vàng, cao ba tầng, phía trên rường cột chạm trổ, mái hiên như bay, bốn phía loé sáng tinh thạch sáng kim, tán phát ra từng trận kim quang chói mắt.

Phía trước xa liễn có mười thớt Kim Dực Giác Mã, toàn thân chúng khoác lên giáp phiến màu vàng, hai cánh không ngừng vung vẩy, kéo xa liễn màu vàng cấp tốc lao nhanh về phía trước đuổi theo.

Xung quanh xa liễn còn có mấy trăm tên hung thú dữ tợn cổ quái nửa người nửa thú, đồng dạng thân phủ kim giáp, nhìn phô trương không thua chút nào so với Đế Vương thế tục ngự liễn đi tuần.

"Tên Kim Tê này quả nhiên tự mình đuổi theo..." Thạch Xuyên Không vội vàng dùng thần thức quét qua phía sau, có chút kinh ngạc nói.

"Tu sĩ cấp Đại La, tạm thời chúng ta chưa thể chống lại được." Lông mày Hàn Lập nhăn lại, nói ra.

Dứt lời, hai tay của hắn biến đổi pháp quyết, Tiên Linh Lực trên người tuôn ra, thúc giục bích ngọc phi xa tăng vọt tốc độ, lóe lên rồi biến mất.

"Hừ, còn muốn trốn..." Kim Tê Đại Vương đứng ở phía sau vòng bảo hộ tầng ba xa liễn, hừ lạnh một tiếng, tiếng nói lanh lảnh.

Ngân Vũ mặc áo bào trắng đứng bên cạnh, thần sắc âm tình bất định.

Lúc này, chỉ thấy Kim Tê Đại Vương bỗng nhiên vung tay lên mãnh liệt, kiện pháp bào mặc trên người có thêu chín đầu Kim Long to lớn liền sáng lên hào quang chói mắt.

Chỉ thấy chỗ ống tay áo pháp bào đại phóng kim quang, chín đầu Kim Long từ các nơi pháp bào du tẩu đến, tất cả đều tuôn ra ống tay áo, kim quang tràn đầy ống tay áo lập tức phồng lớn lên gấp mấy trăm lần, như là một cái miệng to thôn thiên, bao phủ về hư không phía trước.

Hư không mấy vạn dặm giống như chỉ một tấc vuông, chín đầu Kim Long tề tụ ngay ống tay áo ra sức bơi lội, chỉ hơn mười hơi thở đã tới gần đỉnh đầu hai người Hàn Lập.

Hai người giật mình nhìn lên một mảnh thiên quang địa ám trên đầu, liền cảm giác có một cỗ lực lượng cường đại áp bách từ trên đỉnh đầu áp xuống.

Bích ngọc phi xa run lên kịch liệt, lắc lư ầm ầm, có chút không khống chế được.

Trong ống tay áo sáng lên một vòng xoáy màu vàng, chính giữa lại có từng trận lực hút cường đại truyền đến, lôi kéo làm tốc độ phi xa chợt giảm, không cách nào thoát ra được.

Thạch Xuyên Không thấy thế, sắc mặt đột nhiên đại biến.

"Thạch huynh, nắm chặt bờ vai của ta." Hàn Lập quát lên một tiếng lớn.

Sau một khắc, trên người hắn lập tức khuếch tán ra một tầng kim quang, hóa thành một Linh vực màu vàng rộng mấy trăm dặm, bao phủ bốn phía lại.

Ống tay áo to lớn kia vừa tiến vào trong phạm vi Thời Gian Linh Vực, tốc độ lập tức chậm lại.

Bất quá vẻn vẹn một cái chớp mắt sau, liền nghe Kim Tê Đại Vương hét to một tiếng, vòng xoáy màu vàng trong tay áo đột nhiên chấn động kịch liệt, từ đó bộc phát ra một hồi man lực, trực tiếp ép tới Linh Vực làm hư không

rung động từng trận, cơ hồ không bị ảnh hưởng mà đè ép xuống hai người Hàn Lập.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, hai tay Hàn Lập nắm chặt thân phi xa, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể lập tức nghịch chuyển, toàn thân hai người cùng bích ngọc phi xa hóa thành một đường vòng cung mơ hồ, lập tức xuất hiện ở ngoài vạn dặm.

Kim Tê Đại Vương chợt cảm thấy hoa mắt một cái, giống như suy nghĩ bị đình trệ trong thời gian ngắn ngủi, lúc kịp phản ứng thì ống tay áo cũng đã chụp vào không trung.

Mặt mũi Thạch Xuyên Không tràn đầy vẻ kinh nghi, nhìn lại phía sau xa, lập tức cùng Hàn Lập hợp quy Tiên Linh lực cùng một chỗ, hỗ trợ thúc giục bích ngọc phi xa, tăng tốc độ gấp mấy lần so với lúc trước.

"Nhanh đuổi theo cho ta." Kim Tê Đại Vương quát lớn một tiếng.

Bàn tay gã vung lên, một đạo kim quang ngưng tụ thành cây roi to lớn, đánh vào trên người mười thớt Kim Dực Giác Mã phía trước.

"Ba" một tiếng vang thật lớn!

Bờ mông mười thớt Kim Dực Giác Mã đồng thời gặp trọng kích, giáp phiến màu vàng nhao nhao nứt toác ra, xuất hiện một vết thương nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng mà, mười thớt Giác Mã liền Hi..i...iiii một tiếng, hai cánh bay múa, bốn vó cuồn cuộn, tăng tốc độ lên tới cực hạn, điên cuồng đuổi theo.

Hàn Lập phi độn phía trước không dám suy nghĩ có chút may mắn nào, trong cơ thể Chân Luân không ngừng nghịch chuyển, dưới Thời Gian pháp tắc chi lực gia trì, mang theo Thạch Xuyên Không cùng phi xa không ngừng lướt tới trước.

Bọn hắn cùng xa liễn của Kim Tê Đại Vương lại kéo dài khoảng cách ra một chút.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, trong nội tâm mừng rỡ không thôi, nhưng khi gã nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hàn Lập thì biết rõ thi triển loại thủ đoạn này, còn mang theo gã và một chiếc phi xa, tiêu hao tất nhiên mười phần to lớn, chỉ sợ rất nhanh sẽ không duy trì nổi.

Quả nhiên, rất nhanh Hàn Lập liền đình chỉ tốc độ xuyên nhanh như cũ, Thời Gian Linh Vực bao phủ bên ngoài cũng không thể duy trì, cùng tiêu tán ra.

Cũng may trải qua hơn mười hơi thở không ngừng chạy trốn, sơn mạch phía dưới đã bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Nguyên bản núi rừng màu xanh đen đã bắt đầu giảm bớt dần dần, trên mặt đất không thấy nhiều cây to cao lớn nữa, mà xuất hiện rất nhiều lùm cây thấp bé, thế núi cũng dần dần trở nên bằng phẳng hơn, từ sơn mạch cao ngất chuyển thành đồi núi uốn lượn.

"Lệ huynh, nhanh đến địa bàn Hắc Dứu Đại Vương, hắn cùng tên Kim Tê kia không hợp nhau, chắc chắn sẽ không bỏ mặc Kim Tê xông vào địa bàn của hắn, chỉ cần đến đó chúng ta liền có thể tạm thời an toàn một chút." Thạch Xuyên Không mừng rỡ kêu lên.

"Đối phương là hung thú Đại La cảnh, ta và ngươi nhất quyết không được chủ quan." Hàn Lập toàn lực thúc giục bích ngọc phi xa, vẻ đề phòng trên mặt không giảm, mở miệng nói ra.

Hắn vừa dứt lời, cảm giác sau lưng truyền đến một đạo chấn động khác thường, ngay sau đó, một đạo Linh Vực hẹp dài kéo dài qua mấy vạn dặm lập tức khuếch trương ra, thoáng một phát bao phủ bọn hắn vào trong.

Mà ở phía sau mấy vạn dặm, toà ngự liễn màu vàng cự đại kia đột nhiên trầm xuống, tiếp theo mười thớt Kim Dực Giác Mã đều trùng điệp hạ xuống phía dưới, ngay sau đó một đoàn viên thịt to lớn màu vàng từ trên đó nổ bắn ra, tốc độ cực nhanh đuổi theo.

"Nhanh tản ra..." Tim Hàn Lập đập mạnh một cái, quát lên một tiếng lớn.

Nhưng thời điểm tiếng nói vang lên thì cũng đã muộn!

Kim Tê Đại Vương kia ở trong Linh Vực chính mình, lại coi như vừa sải bước ra, liền bước qua mấy vạn dặm, lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu hai người, một cái bàn chân to lớn màu vàng hung hăng giẫm mạnh xuống.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ Linh áp không cách nào chống nổi từ trên trời giáng xuống, phảng phất cự sơn áp đỉnh, trong nội tâm hiện lên một cỗ cảm giác vô lực, muốn miễn cưỡng thúc giục Chân Luân nghịch chuyển lần nữa nhưng căn bản không làm được.

Cỗ lực lượng kinh khủng kia làm cho người sợ hãi, trong chốc lát tràn ngập bốn phía, giờ làm cái gì cũng đã muộn.

------oOo------

Chương 785: Xua hổ nuốt sói

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Nhưng ngay lúc nghìn cân treo sợi tóc, một tầng sóng ánh sáng màu bạc quỷ dị đột nhiên từ bên cạnh Hàn Lập sáng lên.

Chỉ thấy chỗ mi tâm Thạch Xuyên Không có một đạo phù lục ngân quang lập tức bay ra, "Phanh" một tiếng nổ tung ra!

Sóng ánh sáng nhộn nhạo lướt qua, thân ảnh hai người bị bao phủ vào, lập tức biến mất.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Bích ngọc phi xa bị hào quang màu vàng trên bàn chân đè ép cuống, trực tiếp bạo liệt ra, biến thành một đoàn bột mịn màu xanh đậm.

Trong không khí, còn lưu lại uy lực từng trận kim quang cùng từng sợi chấn động không gian không rõ ràng lắm, nhưng thân ảnh hai người Hàn Lập cũng đã hoàn toàn không thấy.

Kim Tê Đại Vương phát hiện hai người trốn chạy, trong miệng phát ra một tiếng thét dài giận dữ.

Gã đưa mắt nhìn qua dãy núi phía trước, ánh mắt nhìn ra cực xa, muốn tiếp tục truy kích theo.

Nhưng mà, thân hình gã vừa khẽ động, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên dừng lại.

Chẳng biết lúc nào, tại chỗ rất xa màn trời bỗng nhiên xuất hiện một đoàn mây đen vô cùng dày đặc.

Nhìn đám mây đen thật lâu, thần sắc gã biến đổi nhiều lần, cuối cùng vẫn không có đuổi theo, ngược lại thân hình lướt về, rơi vào trên toà ngự liễn màu vàng, quay về.

...

Hơn mười vạn dặm bên ngoài.

Một mảnh đồi núi mọc các bụi cỏ xanh tươi khắp nơi, mặt đất đột nhiên phồng lên, hai đạo nhân ảnh từ dưới đất chui lên, chính là hai người Hàn Lập.

Giờ phút này cả hai dính đầy bụi đất, đặc biệt là Thạch Xuyên Không, khóe miệng còn dính một vết máu đỏ thẫm, hiển nhiên là lúc trước gấp rút chạy trốn trối chết, căn bản không kịp lau chùi.

"Kim Tê Đại Vương này vậy mà không có đuổi theo?" Hàn Lập phất ống tay áo một vòng, bụi bặm trên người đều biến mất, mở miệng nói ra.

"Hắn một đường đuổi theo chúng ta, đã xâm nhập địa bàn Hắc Dứu Đại Vương, lúc trước nhảy qua một phát kia, đoán chừng là không cam lòng để chúng ta chạy thoát, mới tính dùng một kích đắc thủ, nhưng dù sao hắn cũng không dám thâm nhập quá sâu. Nếu không, một khi Hắc Dứu dốc toàn bộ lực lượng, hắn muốn dứt ra đào tẩu, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy." Thạch Xuyên Không thở hổn hển nói ra.

"Vừa rồi trong mi tâm của ngươi bay ra cái gì vậy, vậy mà có thể thoáng một phát mang bọn ta thuấn di hơn mười vạn dặm?" Hàn Lập gật gật đầu, lại hỏi.

"Là một trong những bảo mệnh phù mà phụ thân cho ta, số lượng cũng không nhiều lắm, cũng chỉ có thể dùng một lần thôi." Thạch Xuyên Không lắc đầu, cười khổ nói.

"Vừa rồi lúc mới thuấn di, ta còn cảm thấy một cỗ khí tức cường đại như ẩn như hiện giống như Kim Tê kia, chẳng qua chưa kịp xem kỹ thì đã truyền

vào dưới mặt đất rồi. Chúng ta không phải là mới ra hang sói, lại rơi vào miệng cọp chứ?" Hàn Lập nhíu mày, nói ra.

"Lúc trước sở dĩ chạy trốn đến đây, ngoại trừ cân nhắc đến việc mâu thuẫn giữa Hắc Dứu cùng Kim Tê, nghĩ đến việc xua hổ nuốt sói, trên thực tế còn có suy tính khác. Tuy Hắc Dứu Đại Vương này cũng là một trong Thập Hoạn, bất quá có chút khác biệt với những người khác." Thạch Xuyên Không lau vết máu nơi khoé miệng, chậm rãi nói ra.

"A, có gì khác biệt?" Lông mày Hàn Lập chau lên, lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Tuy Hắc Dứu Đại Vương cũng xuất thân là hung thú thích ăn tươi nuốt sống, bất quá nghe nói năm xưa lúc đắc đạo có chút đặc biệt, công pháp tu luyện thực sự không phải là của Thánh Vực chúng ta, ngược lại là Tam Thanh đạo pháp từ Tiên Giới các ngươi. Cho nên tâm tính cũng không giống với các Thập Hoạn khác thích giết chóc, ngược lại yêu thích học đòi phong nhã, đọc thi thư lễ nghĩa. Nghe nói còn từng mấy lần cải trang học trò, du lịch đến một ít thế tục Vương triều." Trên mặt Thạch Xuyên Không hiện ra vẻ buồn cười, nói ra.

"Hung thú lại đọc đủ thứ thi thơ, ngược lại đúng là có chút kỳ lạ." Lông mày Hàn Lập chau lên, nói ra.

"Bất quá là hành vi buồn cười vượn đội mũ người mà thôi... Trong truyền thuyết, trước kia hắn còn từng tham gia thi cử ở một nước, bất quá ba lần dự thi đều không trúng, không thể lấy được thân phận cử nhân. Sau đó hung tính đại phát, hắn liền ăn sạch sẽ một nước từ Hoàng Đế triều đình đến lục bộ quan viên." Trong mắt Thạch Xuyên Không hiện ra vẻ xem thường, nhếch miệng nói ra.

"Dù sao cũng là xuất thân Hung Thú, tính tình bất định. Ta xem chúng ta vẫn là nên nhanh chóng ly khai a." Hàn Lập trầm ngâm một lát, nói ra.

"Lệ huynh có chỗ không biết, những năm gần đây, Hắc Dứu Đại Vương một mực có quan hệ mờ ám với Hùng Cứ Thành bên kia, cả hai âm thầm giao dịch với nhau, có thể thấy được là hắn cố ý bỏ qua thân phận Thập Hoạn này, cho nên chúng ta chỉ cần không cố ý gây ra rắc rối, trong vùng

quản lý của hắn cũng không mạo hiểm quá lớn. Hơn nữa, ta còn muốn đi một chuyến đến Hắc Dứu Thành bọn hắn." Thạch Xuyên Không chuyển chủ đề nói.

"Hắc Dứu Thành?" Hàn Lập hơi ngẩn ra.

"Tuy Thập Hoạn Sơn Mạch là chỗ Man Hoang, nhưng lại sản xuất ra một loại Linh tài đặc biệt tên là Tử Dương Noãn Ngọc. Vật này chính là bảo vật cực kỳ hiếm thấy, có thể điều tiết trình độ phù hợp giữa Nguyên Anh cùng thân hồn, có thể giảm bớt nguy cơ đoạt xá Nguyên Anh cùng thân thể mài giũa theo thời gian. Một vị cấp dưới của ta... Ngươi hẳn là đã nhìn thấy trong di tích Chân Ngôn Môn, chính là Phong Lâm đ*o hữu, nàng đang cần vật này. Hơn nữa vật này cũng có ích lợi thần hồn, nói không chừng có thể làm cho Đề Hồn đạo hữu tỉnh lại." Thạch Xuyên Không giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, do dự một chút, sau đó mở miệng hỏi:

"Ta cũng không phải là người trong Ma tộc các ngươi, điểm này sẽ không khiến gây phiền toái chứ?"

"Lệ huynh, nếu ta nhìn không lầm, ngươi đã từng tu luyện qua công pháp Ma tộc a? Thoáng đem khí tức công pháp lộ ra ngoài một chút, mặc dù hoá hình không sinh ra lân phiến hay lân giác, cũng sẽ không có việc gì đâu." Thạch Xuyên Không cười cười nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, âm thầm vận chuyển Phạm Thánh Chân Ma Công, bên ngoài thân loé lên kim quang, ngoài làn da hiện ra từng mảnh kim lân.

"Như vậy chắc không có vấn đề rồi."

"Đi thôi, nơi đây cách Hắc Dứu Thành cũng khá xa, phi xa của Lệ đạo hữu ngươi đã bị hủy, tiếp theo hãy cưỡi Ô Thần phi toa của ta, Lệ đạo hữu cũng có thể tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút." Thạch Xuyên Không nói ra, vung tay lên.

Một đoàn ô quang hiện lên, một chiếc phi toa đen nhánh hiển hiện ra, toàn thân loé sáng ô quang, thân toa khắc lên từng đạo Ma văn màu đen hình

dạng phi điểu, thoạt nhìn cũng không kém so với bích ngọc phi xa.

"Vậy thì không khách khí." Hàn Lập cười nói, thả người bay lên phi toa.

Thạch Xuyên Không cũng bay lên nhẹ nhàng, trong tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài Ô Thần phi toa loé lên hắc quang, hóa thành một đạo huyễn ảnh màu đen phá không rời đi, bay về hướng tây bắc.

Trong nháy mắt, hơn một tháng đã trôi qua.

Mặc dù không có truy binh, Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập cũng không buông lỏng, một mực di chuyển với tốc độ cao nhất, rốt cuộc đã tới nơi.

Khu vực Hắc Dứu Đại Vương thống trị đã đến gần biên giới Thập Hoạn Sơn Mạch, số lượng Hung Thú nơi này rõ ràng ít hơn rất nhiều so với Kim Tê Lĩnh, đoạn đường này so với trước thuận lợi hơn rất nhiều, cũng không gặp quá nhiều Hung Thú tập kích.

"Cuối cùng đã tới." Hàn Lập đứng trong hư không nhìn tới phía trước.

Chỉ thấy vài dặm phía trước thình lình có một mảnh ao hồ to lớn rộng mênh mông bát ngát.

Nước trong hồ hiện ra màu tím đậm, thoạt nhìn cực kỳ quái dị.

Hồ nước tuy rằng đặc dị, nhưng cũng không có vẻ gì nguy hại, tôm cá trong hồ rất nhiều, mặt hồ lại nổi lơ lửng từng đoàn từng đoàn bèo rong xanh biếc, khắp nơi đều một bộ dạng sinh cơ bừng bừng.

"Hồ này tên là Tử Phần Hồ, nghe nói là do một loại Phần Ngọc dư ra, cho nên được đặt tên như vậy. Nguyên nhân là vì đáy hồ có một khoáng mạch Phần Ngọc to lớn, nguyên khí trong đó tiết ra ngoài, nhuộm trọn cả mảnh ao hồ thành màu tím, mà Phần Ngọc cùng Tử Dương Noãn Ngọc chính là Linh tài cộng sinh, lúc khai thác Phần Ngọc, ngẫu nhiên sẽ đào được một hai khối Tử Dương Noãn Ngọc. Số lượng khoáng mạch Phần Ngọc cực ít, tại toàn bộ Thánh Vực cũng không có mấy cái. Mà khoáng mạch Phần

Ngọc có thể sinh ra Tử Dương Noãn Ngọc cỡ lớn, theo ta được biết chỉ có nơi đây." Thạch Xuyên Không đứng ở bên cạnh, giải thích.

"Đã như vậy, chúng ta đi nhanh đi." Hàn Lập nghe vậy, có chút không thể chờ đợi được nói ra.

Đề Hồn vẫn cứ hôn mê, hơn nữa khí tức mơ hồ có xu thế giảm xuống, hắn tạm thời cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể trông chờ Tử Dương Noãn Ngọc có thể có một ít tác dụng.

"Trước chờ một chút, tướng mạo chúng ta có chút nổi bật, hay là nên biến ảo một chút." Thạch Xuyên Không nói xong, trong miệng lẩm bẩm.

Trên người gã lập tức hiện ra một tầng hắc quang như gợn nước, chớp động một hồi liền như thủy triều rút đi.

Hình dáng bên ngoài của Thạch Xuyên Không thình lình đã thay đổi, hóa thành một đại hán mặt đen cường tráng, tay chân... mấy chỗ sinh trưởng ra từng đám lông màu đen, thoạt nhìn rất giống một Lang tộc trong Thập Hoạn Sơn Mạch.

Hàn Lập thấy vậy, cũng bấm niệm pháp quyết biến ảo dung mạo, kim quang lóe lên hóa thành một thanh niên độc giác tóc tím mắt xanh biếc.

Hắn thi triển huyễn hình bí thuật cực kỳ tinh diệu, trong đó còn tăng thêm một ít "Pháp Ngôn Thiên Địa" huyền diệu, lại thêm Phạm Thánh Chân Ma Công sinh trưởng ra từng mảnh kim lân, mặc dù là tồn tại Đại La cảnh cũng chưa chắc nhận ra chân thân của hắn.

Sau khi biến ảo dung mạo, Hàn Lập lập tức giậm chân một cái, hóa thành một đạo độn quang phóng về hướng chỗ sâu trong ao hồ.

Thân hình Thạch Xuyên Không nhoáng một cái, theo sát phía sau.

Dùng độc tốc của hai người, trong chốc lát đã đi tới mấy chục vạn dặm.

Vào thời khắc này, chân trời phía trước hiện ra một đoàn bóng đen mơ hồ,

rất nhanh biến lớn, hiện ra một hòn đảo màu đen lớn mấy trăm dặm.

Một tòa thành trì to lớn cao chót vót ở trên đó, chiếm cứ toàn bộ hòn đảo.

Toàn thân tường thành dùng một loại tinh thạch màu đen xếp chồng thành, cao ngất chừng trăm trượng, thoạt nhìn cực kỳ hùng vĩ.

Trên tường thành khắc ấn một ít đường vân màu tím không biết tên, tựa hồ là một loại trận văn gia cố nào đó, tán phát ra từng trận tử quang, làm cho thành này tăng thêm mấy phần sắc thái thần bí.

Thành này chính là Hắc Dứu Thành, nơi cư ngụ của Hắc Dứu Đại Vương.

Hai người Hàn Lập giảm lại độn quang, bởi vì chung quanh không chỉ có hai người bọn họ, từng đạo độn quang xuất hiện ở gần hoặc xa.

Phía dưới mặt hồ cũng xuất hiện từng đội thuyền to lớn, lướt về thành trì phía trước.

Càng đến gần Hắc Dứu Thành, độn quang chung quang cùng đội thuyền càng nhiều, hội tụ lại hướng Hắc Dứu Thành như vạn chim vào rừng.

Hai người không muốn gây chú ý, liền thu liễm độn quang, khí tức trên thân cũng bảo trì tại cấp độ Chân Tiên cảnh.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn những cự chu kia, đuôi lông mày chợt nhảy lên, lộ ra một tia kinh ngạc.

"Lệ đạo hữu, làm sao vậy?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Không có gì, chỉ là đoạn đường chúng ta đi tới, Hung Thú gặp phải đều là hình người, nhưng theo ta biết chỉ có tu vi đạt đến cảnh giới nhất định mới có thể hóa thành hình người, hung thú phía dưới những cự chu này có tu vi tương đối thấp, lại đã hóa hình thành người trưởng thành, cho nên cảm thấy hơi kỳ quái." Hàn Lập có chút nghi hoặc nói.

"Hung Thú tộc tu luyện tới cảnh giới nhất định, cơ bản cũng có thể biến

thành hình người, bất quá bởi vì huyết mạch hung thú bất đồng, cảnh giới để biến thành hình người cũng đều không giống nhau. Thông thường, thú tộc càng dễ dàng biến thành hình người, đẳng cấp huyết mạch cùng thực lực sẽ càng thấp, phía dưới cự chu đều là tộc quần cấp thấp. Kỳ thật không chỉ Hung Thú tộc, quần tộc Thánh Vực khác cũng đều như vậy." Thạch Xuyên Không lơ đễnh giải thích.

------oOo------

Chương 786: Một lòng hướng tục

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nhatchimai0000*

"Thì ra là thế, xem ra Ma vực các ngươi thành kiến với huyết mạch rất nặng." Hàn Lập nghĩ như thế, nói.

"Thánh Vực trọng thực lực nhất, cấp bậc huyết mạch sâm nghiêm, tộc đàn nhỏ yếu cơ bản sẽ bị tộc đàn cường đại khác nô dịch, áp bức. Ở khu Man Hoang như Thập Hoạn Sơn Mạch còn nghiêm trọng hơn nữa, trong số các đại vương Thập hoạn này, chỉ mỗi Hắc Dứu đại vương còn khá là tiến bộ, vì thế mà nhiều tộc đàn cấp thấp đều tụ cả lại đây." Thạch Xuyên Không thở dài đáp, tựa hồ không bằng lòng cho lắm với tình hình áp bức tộc đàn thực tế.

Hàn Lập ồ một tiếng rồi không hỏi nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, thế mà đã tới gần Hắc Dứu thành.

Lúc này, nhìn khắp xung quanh thì có thể thấy được sự rộng lớn của Hắc Dứu thành. Tường thành dựng thẳng chọc trời, vây quanh là ven bờ biển.

Cách một đoạn tường thành sẽ có một cửa thành cho ra vào. Quanh cửa thành là bến tàu san sát, đội thuyền lớn buông neo, người đến người đi, cực kỳ phồn hoa náo nhiệt.

"Thành trì này trông cũng không tệ, tuy là hung thú tạo ra mà chẳng kém bao nhiêu Tiên giới." Hàn Lập gật đầu nói.

"Trong đám Thập hoạn đại vương, Hắc Dứu đại vương tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều nhất, khích lệ mậu dịch buôn bán cho nên tuy rằng số lượng Hung thú tộc cao cấp trong Hắc Dứu không nhiều lắm nhưng tổng thể thực lực lại không yếu."Thạch Xuyên Không đáp.

"Nói vậy thì vị Hắc Dứu đại vương cũng nên được coi là một vị tài đức sáng suốt trong đám Thập Hoạn vương." Hàn Lập nghe thế, quan niệm về Hắc Dứu đại vương thay đổi không ít.

"Tài đức sáng suốt... một phần nào đó cũng có thể là như vậy." Khóe miệng Thạch Xuyên Không bỗng động đậy, biểu tình khá quái dị.

Hàn Lập nhìn thấy mặt Thạch Xuyên Không như thế thì tâm khẽ động, không hỏi nhiều nữa.

"Đi thôi." Thạch Xuyên Không hô một tiếng, hai người bay vút, nhanh chóng tới cửa thành.

Trước cổng thành có vài Hắc giáp sĩ cầm vũ khí, kiểm tra người ra vào.

Kiểm tra qua loa, Thạch Xuyên Không tiến tới trao đổi nhanh với thủ vệ binh lính, nộp mấy khối tinh thạch màu đen rồi hai người thuận lợi vào trong thành.

Hàn Lập đứng trên không, hai mắt đánh giá xung quanh, gật gật đầu.

Đường phố kiến trúc bên trong thành khá sạch sẽ, đường rộng lớn khoảng vài chục trượng, mặt đường được lát gạch đen, rất là bằng phẳng.

Hai bên đường có không ít thú xa đang đỗ, kéo xe là một loài dị thú màu đen, thân hình giống ngựa, đầu tượng thân long, không rõ là loài dị thú nào.

Thấy hai người từ trên không hạ xuống, chủ nhân thú xa lập tức chạy tới.

Người này tuổi không lớn lắm, vẫn đang thanh niên, dáng người thấp nhỏ, tay chân có vảy đỏ sậm, tu vi chừng Nguyên Anh kỳ.

"Hai vị tiền bối lần đầu tới Hắc Dứu thành à? Thuê thú xa tại hạ đi, một ngày là một cực phẩm ma thạch thôi. Tiểu nhân tên là Lô Giải, là người địa phương lớn lên ở Hắc Dứu thành, rất hiểu biết tình hình thực tế bên trong thành." Hai mắt người thanh niên linh hoạt, thoạt nhìn là kẻ dị thường lanh

lợi, nói mấy câu lấy lòng.

"Thú xa? Trong thành không cho phép phi hành sao?" Thạch Xuyên Không liếc nhìn bên trong thành, lại nhìn thú xa dọc đường, hỏi lại.

"Hắc Dứu đại vương quy định không cho phép mọi người phi hành trong thành, không trung thiết hạ cấm chế cấm bay, muốn tới đâu chỉ có thể đi bộ hoặc dùng thú xa." Lô Giải đáp.

"Đúng thật là chúng ta lần đầu tới Hắc Dứu thành, muốn mua vài thứ, nếu ngươi có thể làm tốt, ta trả ngày hai khối cực phẩm ma thạch cho ngươi." Thạch Xuyên Không trao đổi ánh mắt với Hàn Lập rồi gật đầu bảo.

"Đa tạ tiền bối, tất nhiên tiểu nhân toàn lực ra sức dẫn đường cho nhị vị." Lô Giải mừng rỡ, sau đó vội vàng kéo thú xa ra.

Hai người đám Hàn Lập lên xe ngồi xong, Lô Giải ngồi phía trước, khu động thú xa.

Tốc độ con thanh mã thú này tương đối nhanh, cảnh sắc nhanh chóng lùi ra đằng sau.

"Lô Giải, trong thành Hắc Dứu ngoài chuyện cấm phi hành ra thì còn lệnh cấm khác không?" Hàn Lập băn khoăn nhìn khắp chốn, tiện miệng hỏi.

"Có, nghiêm khắc nhất là cấm đấu pháp chém giết, dù là nguyên nhân gì đi nữa cũng cấm động thủ, người trái lệnh sẽ bị Hắc Dứu quân trực tiếp vây bắt, hủy bỏ tu vi. Còn nữa, buổi tối đều có lệnh giới nghiêm. Về đêm hoặc là ra khỏi thành hoặc là trọ ở khách điếm. Tóm lại nghiêm cấm lang thang trong đêm. Nếu bị bắt sẽ bị trừng phạt rất nặng." Lô Giải trịnh trọng thông báo.

"Giới nghiêm ban đêm?"Hàn Lập tỏ ra kinh ngạc.

Cấm phi hành cấm đấu pháp thì không nói, quy củ cấm đi lại ban đêm thực là ngoài dự liệu. Đối với những tu sĩ như hắn thì ban ngày với ban đêm chẳng có gì khác nhau. Hơn nữa thoạt nhìn buôn bán Hắc Dứu thành khá

phát đạt, buôn bán tất nhiên rất bận rộn, giới nghiêm ban đêm khác gì làm cho thời gian giao dịch giảm phân nửa, ảnh hưởng chắc chắn không nhỏ.

"Các lệnh cấm này đều do Hắc Dứu đại vương đặt ra. Lão nhân gia ngài cảm thấy đêm hôm nên về nhà, lang thang bên ngoài lúc đêm khuya có thể làm hỏng phong tục và giáo hóa, cho nên mới thi hành lệnh giới nghiêm ban đêm." Lô Giải tỏ ra hơi mất tự nhiên bảo.

"Có thể làm hỏng phong tục và giáo hóa..." Hàn Lập nghe thế thì ngạc nhiên lắm.

Nguyên tưởng lệnh giới nghiêm ban đêm bởi lý do đặc thù nào đó của Hắc Dứu đại vương, ai ngờ hóa ra là thế.

Ấn tượng của hắn với Hắc Dứu đại vương tự nhiên lại tiếp tục biến đổi, khó trách khi Thạch Xuyên Không nói tới gã ta lại biểu tình cổ quái.

"Lô Giải, ngươi giới thiệu tình hình thực tế Hắc Dứu thành này một chút trước đi." Thạch Xuyên Không chen vào bảo.

"Đại khái Hắc Dứu thành chia ra làm chín khu vực, trong đó trung tâm là ba khu vực Hắc Dứu đại vương, cả chỗ cư ngụ của Hắc Dứu quân thuộc trực tiếp dưới trướng. Sáu khu vực còn lại, ba là khu dân cư phổ tông, diện tích tuy lớn nhưng đó đều dành cho tộc đàn cấp thấp không có gì phải đi. Hai khu vực khác là Hoa cư khu dành cho tộc đàn cao cấp...và các vị tiền bối cao nhân cư ngụ, cuối cùng là mậu dịch khu, cơ hồ tất cả cửa hàng cấp cao đều tập trung ở chỗ này. Đúng rồi, tài liệu tốt nhất bản thành, cả tinh phẩm ma khí đều giao dịch ở đây. Có điều muốn vào trong cần nộp ít phí tổn, nhưng đối với nhị vị tiền bối thì điểm phí tổn ấy tất nhiên chẳng đáng kể." Lô Giải thấy không cần bàn luận về Hắc Dứu đại vương thì nhẹ nhàng thở ra, chậm rãi giới thiệu từng chỗ.

"Ồ, lần này chúng ta tới Hắc Dứu thành là muốn mua Tử Dương Ôn Ngọc. Ngươi có biết trong thành mua bán thế nào không?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Tử Dương Ôn Ngọc? Hóa ra nhị vị tiền bối muốn mua bảo vật này. Tử

Dương Ôn Ngọc là một trong kỳ trân đặc sản Hắc Dứu thành, số lượng cực hiếm, lúc nào cũng cung không đủ cầu. Hơn nữa tình huống giao dịch trân bảo như thế không phải là những kẻ như tiểu nhân có thể biết được. Tại hạ chỉ có thể đưa nhị vị tiền bối tới mấy cửa hàng tốt nhất bản thành, hy vọng nhị vị tiền bối có thể mua được ở chỗ đó." Khuôn mặt Lô Giải khẽ cứng lại, có chút áy náy.

"Tốt, đưa bọn ta qua đó thôi." Thạch Xuyên Không không thật sự trông cậy nghe được điều gì từ gã phu xe Lô Giải, gật đầu bảo.

Lô Giải vội vàng ứng tiếng, nhanh chóng giục thú xa đi nhanh về phía trước.

Nửa canh giờ sau, thú xa đi vào một nơi sâu trong Hắc Dứu thành, dừng lại trước một cửa thành thật lớn.

Các khu trong thành ngăn cách nhau bởi các tường thành thấp bé.

Nhìn xuyên qua cửa thành, từng gian từng gian cửa hàng hoa lệ cao lớn san sát nhau. Người tới kẻ đi cực kỳ náo nhiệt. Nơi đó đúng là khu mậu dịch của Hắc Dứu thành.

Trước cổng cũng có vài binh sĩ hắc giáp, cản thú xa lại.

"Muốn vào mậu dịch khu mỗi người giao nộp một khối ma thạch thượng phẩm. Các ngươi có ba người, ba khối thượng phẩm ma thạch." Một giáp sĩ hắc y thản nhiên nói.

Lô Giải nghe vậy, khó xử nhìn hai người Hàn Lập.

Theo quy củ chuyến đi, phí tổn đương nhiên do hành khách trả, chỉ là đám Hàn Lập vừa vào Hắc Dứu thành còn chưa biết quy củ này, hơn nữa lúc trước gã còn chưa nói rõ phí tổn này chi dùng như thế nào.

Thạch Xuyên Không phất tay đưa ba khối tinh thạch màu đen, ném cho giáp sĩ hắc y.

Giáp sĩ hắc y nhận tinh thạch bèn phất tay tránh đường.

"Đa tạ tiền bối." Lô Giải thở phào, cảm ơn một câu, khu động thú xa đi qua cổng khu mậu dịch, dọc theo đường phố tiếp tục đi về phía trước.

Một lát sau, thú xa dừng lại ở một tòa nhà kiến trúc năm tầng lầu, thoạt nhìn không hoa lệ lắm, thậm chí khá là bình thường nhưng khách nhân tấp nập.

Trên cửa lớn có một bảng hiệu "Phù Kim các".

"Nhị vị tiền bối, Phù Kim các là một trong những cửa hàng lớn nhất bản thành, tuy nhìn bên ngoài bình thường nhưng kinh doanh hơn vạn năm, nhân mạch và tiền vốn cực kỳ thâm hậu, các vị có thể nhìn qua trước, ta ở bên ngoài chờ các vị." Lô Giải nói.

"Được, vậy xem ở cửa hàng này trước."Thạch Xuyên Không nghe thế, nhảy xuống thú xa, cất bước tiến vào bên trong.

Hàn Lập cũng bước xuống, thầm lướt qua tình huống xung quanh, không thấy điều gì dị thường liền cất bước đi theo.

Hai người bước vào cửa lớn, một đạo dao động ma khí mỏng manh hiện ra, cảnh sắc trước mắt hai người hoa lên, sau đó xuất hiện trong một phòng lớn cỡ mấy trăm trượng.

Hàn Lập nhíu mày, cửa hàng này quả nhiên không đơn giản, vậy mà trong này bố trí thần thông tu di không gian.

Không chỉ như vậy, ở dao động ma khí kia, hắn tinh tế nhận ra một tia tra xét khí tức, e là đang âm thầm tra xét tu vi bọn hắn.

Thực ra hắn và Thạch Xuyên Không đều ẩn giấu tu vi thực, với trình độ tra xét này còn chưa nhìn ra chân thực bọn hắn.

Hai bên phòng lớn có một đống thùng hàng cỡ lớn. Bên trái là nguyên vật liệu, bên phải là đan dược, ma khí bảo vật thành phẩm.

Các thùng hàng đều được trưng bày có trật tự khiến người ta liếc mắt một cái liền có thể phân biệt rõ ràng, muốn tìm hàng hóa mình cần ở những đâu.

Sau thùng hàng là những người bán mặc áo màu lục, khuôn mặt tươi cười ấm áp, nghênh đón từng vị khách hàng.

Những người bán này cơ hồ nhìn không ra điểm đặc biệt, toàn bộ đều nhân hóa.

"Nhị vị tiền bối, hoan nghênh tới Phù Kim các chúng ta. Các vị là thượng tân tu vi đạt tới Chân Tiên cảnh, ta chưa đủ tư cách tiếp đãi, mời tới thượng tọa Quý tân thất. Ta lập tức thỉnh một vị đại nhân chủ sự tới." Một thị nữ xinh đẹp mặc áp lục cung kính đón chào.

------oOo------

Chương 787: Trắng trợn thu mua

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Linh Đang*

"Đi trước dẫn đường." Thạch Xuyên Không tùy tiện nói.

Thị nữ áo xanh lục vội vàng đáp một tiếng, đi trước dẫn đường, rất nhanh đưa hai người tới một nhã gian đơn, hơn nữa còn dâng các loại trái cây hiếm lạ, trà thơm, mời hai người thưởng thức.

"Đây là đặc sản Ô Quả và Vụ Tuyền trà của Thập Hoạn sơn mạch, hương vị không tệ, Lệ đạo hữu có thể nếm thử." Thạch Xuyên Không giới thiệu.

Hàn Lập bưng lên một ly trà thơm phiêu đãng sương mù màu trắng, nhấp một miếng, gật đầu nhẹ.

Vào thời khắc này, cửa lớn nhã gian khẽ nhúc nhích, một thiếu phụ mặc váy dài hồng nhạt đi đến. Người này cũng hoàn toàn biến thành hình người, mặt như hoa đào, thân hình thon dài, nhìn không ra bất kỳ thứ gì khác con người.

"Khiến nhị vị khách quý đợi lâu, tiểu nữ là chủ sự Phù Kim Các, Mị Lan." Thiếu phụ váy hồng nhoẻn miệng cười, chậm rãi đi đến.

Khi nàng đi, không gian chung quanh thỉnh thoảng phiêu đãng ra từng mảnh đóa hoa hồng nhạt, tản mát ra một cỗ hương thơm như lan.

Đuôi lông mày Hàn Lập chau lên, thiếu phụ váy hồng này có tu vi không thấp, đã đạt đến Kim Tiên đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể đạt tới cảnh giới Thái Ất. Hơn nữa bản thể của nàng chỉ sợ là một Thụ Yêu, công pháp tu luyện cũng có chút bất phàm.

Chỉ là tu vi nàng cao như thế, vậy mà làm một chủ sự nho nhỏ tại Phù Kim

Các, ngược lại có vài phần kỳ quái.

Sau một khắc, hắn lập tức hiểu rõ, cái này chỉ sợ là một loại thủ đoạn buôn bán của Phù Kim Các, phái ra người tiếp đãi tu vi cao hơn khách hàng, trong lúc vô hình chiếm thế thượng phong trên khí thế. Lại khéo léo dẫn dắt, rất dễ chiếm quyền chủ động.

Nhưng một chút thủ đoạn này đối với Hàn Lập và Thạch Xuyên Không tự nhiên không lợi gì, hai người vững vàng ngồi uống trà nơi đó, ánh mắt không lay động một chút nào.

"Không biết hai vị khách quý đến bản Các là muốn mua cái gì?" Mị Lan thấy thần sắc hai người, trong nội tâm âm thầm cả kinh, sắc mặt vẫn không đổi. Hai người ngồi đối diện nói:

"Ta nghe nói Phù Kim Các là cửa hàng lớn nhất Hắc Dứu Thành, vậy nên mộ danh mà tới, có một khoản đại sinh ý muốn làm với quý Các, đây là tiền đặt cọc, thỉnh Mị Lan chủ sự nhận trước." Vẻ mặt Thạch Xuyên Không thản nhiên đặt chén trà trong tay xuống, lật tay lấy ra một cái trữ vật thủ trạc (vòng tay), ném tới.

Mị Lan nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt lộ ra vẻ ngoài ý muốn, nhưng vẫn tiếp nhận thủ trạc.

Thần trí của nàng tìm tòi trong đó, trên mặt lập tức lộ ra vẻ khiếp sợ.

Bên trong trữ vật thủ trạc rõ ràng là năm mươi vạn khối Ma Nguyên Thạch, toàn bộ xếp chồng tại đó, khiến người ta rung động mạnh.

"Có thể lọt vào mắt xanh của nhị vị khách quý là vinh hạnh của Phù Kim Các ta. Không biết ngài nói đại sinh ý là chỉ cái gì?" Mị Lan lập tức ý thức được mình thất thố, vội vàng thu liễm thần sắc, có chút lưu luyến buông trữ vật thủ trạc xuống.

Hàn Lập ở một bên thấy một màn như vậy, trong mắt hiện lên tia mỉm cười.

Mị Lan vốn định dùng tu vi cường đại chấn nhiếp hai người, Thạch Xuyên

Không liền dùng gậy ông đập lưng ông, vung ra một số tiền lớn, ra oai phủ đầu.

Tại đây trong lúc vô thanh vô tức hai người đã có một phen đọ sức, hơn nữa Thạch Xuyên Không mơ hồ chiếm thượng phong.

Không hổ đi ra từ Quảng Nguyên Trai, tinh thông lối buôn bán.

"Lần này chúng ta tới là muốn mua một đám Tử Dương Noãn Ngọc Thượng phẩm." Thạch Xuyên Không cũng không vòng vo, nói.

"Tử Dương Noãn Ngọc?" Mị Lan nghe vậy sắc mặt hơi đổi, lập tức trầm mặc lại.

“Thế nào, quý Các không có hứng thú với cuộc làm ăn này?" Ánh mắt Thạch Xuyên Không hơi trầm xuống nói.

"Nhị vị khách quý chớ nên hiểu lầm, cuộc làm ăn này chúng ta đương nhiên muốn làm, chỉ là Tử Dương Noãn Ngọc nguồn cung cấp khan hiếm, đừng nói Tử Dương Noãn Ngọc Thượng phẩm, ngay Trung phẩm chúng ta cũng không có." Mị Lan lộ vẻ khó xử nói.

"Ta biết rõ bảo vật này khan hiếm. Như vậy đi, bất kể giá thị trường của Tử Dương Noãn Ngọc là bao nhiêu, chúng ta nguyện ý thêm ba thành nữa, nhưng hàng nhất định phải tốt." Thạch Xuyên Không hơi trầm ngâm, dùng ngón tay gõ bàn nói.

"Các hạ nói quá lời, không phải tiểu nữ mượn cơ hội nâng giá, lời vừa nói đều là tình hình thực tế. Nhị vị khách quý hẳn không phải là người Hắc Dứu Thành đúng không? Tiểu nữ không nói khách khí, thật không thể giải thích tình huống của Tử Dương Noãn Ngọc với nhị vị. Bổn thành sản xuất Tử Dương Noãn Ngọc không phải giả, nhưng sản lượng ngọc này vốn là cực nhỏ, hơn nữa hơn phân nửa đều bị Đại Vương Hắc Dứu kiểm soát, chỉ có một số nhỏ mới có thể truyền ra ngoài. Bản Các tuy là cửa hàng lớn nhất trong Hắc Dứu Thành nhưng trong Các cũng chỉ có rất ít số lượng Tử Dương Noãn Ngọc, hơn nữa đều là Hạ phẩm." Mị Lan cười khổ một tiếng.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không nghe vậy, sắc mặt đều trầm xuống.

"Nói vậy, quý Các cũng không có biện pháp?" Thạch Xuyên Không trầm mặc một lát, chậm rãi nói.

"Thật sự có lỗi, nếu là hàng hóa khác còn dễ nói, nhưng với Tử Dương Noãn Ngọc, bản Các thật sự bất lực, kính xin hai vị khách quý thứ lỗi một hai." Mị Lan thở dài nói.

"Nếu như thế, vậy chúng ta cũng không ép buộc." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cầm lại trữ vật thủ trạc kia.

Mị Lan trông mong nhìn trữ vật thủ trạc bị cầm lại, trong lòng thở dài một tiếng.

"Mị Lan chủ sự, ngươi mới vừa nói trong quý Các có chút Tử Dương Noãn Ngọc Hạ phẩm, không ngại lấy ra cho chúng ta nhìn một chút." Hàn Lập vẫn trầm mặc không nói chợt mở miệng.

“Được, mời nhị vị chờ một lát, ta liền mang tới." Mị Lan nghe vậy ánh mắt vui vẻ, lập tức đứng lên, sau đó bước nhanh ra ngoài.

"Thạch đạo hữu, ngươi cảm thấy lời Mị Lan nói có thật không?" Mị Lan đi rồi, Hàn Lập phất tay tạo một kết giới cách âm quanh hai người, hỏi.

"Khi nãy ta nói chuyện với nàng đã âm thầm thi triển một môn thông tâm bí thuật, thuật này có thể trong trình độ nhất định điều tra xem đối phương nói hư thực thế nào. Theo tình huống bí thuật, có lẽ nàng nói không sai." Thạch Xuyên Không nói như thế.

"Vậy là, chúng ta muốn mua được Tử Dương Noãn Ngọc Thượng phẩm chỉ sợ thật sự khó khăn." Hàn Lập nhíu mày nói.

"Tận nhân lực, tri thiên mệnh. Thật sự không mua được, vậy cũng không có biện pháp. Tử Dương Noãn Ngọc chia làm ba cấp bậc Hạ phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, sự khác biệt giữa chúng rất lớn. Tử Dương Noãn Ngọc Hạ phẩm chỉ có công hiệu bình thường với thần hồn, mua cũng không

có bao nhiêu tác dụng." Thạch Xuyên Không nhàn nhạt nói, tựa hồ không quá để ý.

"Dù là Thượng phẩm cũng tốt, mà Hạ phẩm cũng được, vật ấy có khả năng hữu dụng với Đề Hồn, vậy thì không thể bỏ qua." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Tử Dương Noãn Ngọc liên quan đến việc khôi phục Đề Hồn, bất kể thế nào cũng phải mua bằng được.

Thạch Xuyên Không cười cười, không nói gì thêm.

Kế tiếp hai người không nói gì thêm nữa, tựa hồ cũng đang lo lắng cái gì.

Sau một lát, một tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Hàn Lập giơ một tay lên, huỷ bỏ cấm chế xung quanh. Cửa nhã gian bị đẩy ra, Mị Lan đi đến, trong tay còn nâng một hộp ngọc hình vuông màu tím.

"Khiến nhị vị đợi lâu, đây là toàn bộ Tử Dương Noãn Ngọc của bản Các, mời xem qua." Mị Lan cầm hộp ngọc trong tay đặt trước người Hàn Lập.

Hàn Lập mở hộp ngọc ra, bên trong là hai, ba mươi khối tinh thạch màu tím lớn cỡ nắm tay, tản mát ra ánh tím nhàn nhạt mờ ảo, nhìn cực kỳ xinh đẹp.

Chỉ là trên những tinh thạch ngẫu nhiên có thể thấy một ít khuyết điểm nhỏ nhặt, phá hủy hình dáng chỉnh thể, hơn nữa khiến ánh tím tinh thạch phát ra trở nên không tinh khiết.

Hắn cầm lấy một khối tinh thạch màu tím, chỉ cảm thấy tay ấm áp, hơn nữa có một cỗ nhiệt khí xuyên thấu qua thân thể truyền vào đầu, bao trùm thần hồn của hắn.

Thần hồn của hắn lập tức ấm áp như cây trước gió xuân, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Trong lòng hắn vui vẻ, Tử Dương Noãn Ngọc này quả nhiên có lợi với thần hồn, có lẽ hữu hiệu với Đề Hồn.

"Những Tử Dương Noãn Ngọc này tuy là Hạ phẩm, nhưng vẫn không tồi, đạo hữu cảm thấy thế nào?" Mị Lan thấy Hàn Lập nắm một khối Tử Dương Noãn Ngọc, sau nửa ngày cũng không nói chuyện, bộ dáng thần du vật ngoại (đi vào cõi tiên), không khỏi hỏi.

"Những Tử Dương Noãn Ngọc này bán thế nào?" Hàn Lập trả Tử Dương Noãn Ngọc trong tay về lại hộp ngọc, từ chối cho ý kiến mà hỏi.

Mị Lan liếc mắt nhìn Hàn Lập, trong lòng âm thầm cân nhắc một chút, báo ra một giá cao hơn thị trường một thành.

"Thành giao." Hàn Lập nghe xong giá tiền này, vẫn trong phạm vi mình muốn, cũng lười trả giá, gật đầu đáp ứng.

Hàn Lập đánh chết mấy người Thiết Vũ, thu trữ vật pháp khí của bọn chúng, hiện giờ số lượng Ma Nguyên Thạch trên người xa xỉ, chừng đó Ma Nguyên Thạch với hắn thì không coi vào đâu.

Hắn lật tay thu hồi hộp ngọc màu tím, sau đó lấy ra một trữ vật giới chỉ đưa cho Mị Lan.

"Đa tạ hân hạnh chiếu cố." Thần thức Mị Lan quét qua trữ vật giới chỉ, trong mắt hiện lên tia mỉm cười.

Giao dịch hoàn thành, hai người Hàn Lập cũng không ở đây lâu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Mị Lan tự mình tiễn hai người khỏi đại môn Phù Kim Các, tận đủ cấp bậc lễ nghĩa, lúc này mới quay vào.

"Hai vị tiền bối, tất cả thuận lợi chứ?" Lô Giải vẫn chờ ven đường, thấy hai người đi ra, lập tức nghênh đón.

"Có một số việc ngươi không nên hỏi, không cần lắm lời, chuyên tâm làm tốt việc của ngươi là được, đi cửa hàng tiếp theo." Thạch Xuyên Không nhìn y một cái, thanh âm lạnh lùng phân phó.

"Vâng." Thân thể Lô Giải run rẩy thoáng một phát, vội vàng đáp ứng, sau đó không tiếp tục nhiều chuyện hỏi thăm, khu động thú xa mang hai người đi về phía trước, rất nhanh dừng lại trước một cửa hàng tháp lâu.

Hai người Hàn Lập xuống thú xa, trực tiếp đi vào cửa hàng tháp lâu, gần nửa canh giờ sau, lại đi ra.

"Đi tới cửa hàng tiếp theo." Hàn Lập nhàn nhạt phân phó nói.

Cứ như vậy, trước khi trời tối, hai người chạy tới sáu, bảy cửa hàng cỡ lớn, quét hết Tử Dương Noãn Ngọc tồn kho của họ.

Đêm xuống, trong phòng một khách sạn tại nội thành.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, một đám trận kỳ bay ra từ tay áo hắn, rơi vào các nơi trong gian phòng, mở ra mấy tầng màn sáng cấm chế, bao phủ cả gian phòng.

Làm xong hết thảy, sắc mặt hắn buông lỏng, ngân quang trên tay lóe lên, một cái Quang Môn màu bạc hiện ra.

Hàn Lập nhấc chân bước vào trong đó, tiến nhập không gian Hoa Chi.

Bên trong lầu các không gian Hoa Chi, Đề Hồn nằm trên một cái giường, vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

Lúc này nhìn qua sắc mặt nàng trắng như tuyết, đôi má mơ hồ có chút cảm giác trong suốt, thỉnh thoảng từng đạo hắc khí bay ra từ trên người nàng, tiêu tán giữa không trung.

Hàn Lập thấy bộ dạng này của Đề Hồn, sắc mặt khẽ biến.

Bộ dạng này của Đề Hồn so với mấy ngày trước hắn đến xem còn tệ hơn rất nhiều, hơn nữa tốc độ nguyên khí phiêu tán trong người nàng tăng lên không ít.

Hắn lập tức hít sâu một hơi, thần sắc liền khôi phục tỉnh táo, vung tay về phía cái bàn cạnh bên.

Một mảnh quang mang thanh sắc hiện lên, trên mặt bàn bỗng nhiều thêm năm sáu hộp ngọc lớn nhỏ, bên trong đầy Tử Dương Noãn Ngọc, phía dưới chừng hơn hai trăm miếng.

Những Tử Dương Noãn Ngọc này đều là Hạ phẩm, không có một miếng Trung phẩm nào.

Mặc dù không có mua được Tử Dương Noãn Ngọc Trung phẩm, nhưng nhiều Hạ phẩm như vậy có lẽ có thể phát huy một chút tác dụng.

Chẳng qua càn quét mua sắm Tử Dương Noãn Ngọc như thế chỉ sợ đã khiến cho một số người tin tức linh thông trong Hắc Dứu Thành chú ý.

May mắn buôn bán trong Hắc Dứu Thành hưng thịnh, thương nhân nơi khác qua lại rất nhiều, thương nhân như bọn hắn không ít, hai người cũng không gây chú ý rõ ràng.

Song, hắn và Thạch Xuyên Không đã thương lượng qua, ngày mai ở lại thêm một ngày để thu mua Tử Dương Noãn Ngọc nữa. Bất kể kết quả như thế nào, đều lập tức rời khỏi nơi đây, tránh phiền toái không cần thiết.

------oOo------

Chương 788: Giao dịch ngoài ý muốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Luân Hồi Đạo Tổ*
***Biên**: Độc Hành*

Đang cân nhắc, Hàn Lập khẽ đảo bàn tay, ba khối Tử Dương Noãn Ngọc hiện ra trong lòng bàn tay.

Hắn căn cứ phương pháp lấy được từ Thạch Xuyên Không, cẩn thận từng li từng tí đặt vào ba vị trí trên người Đề Hồn là trán, ngực, bụng dưới, lại phân biệt đánh vào từng nơi một đạo pháp quyết.

Mặt ngoài ba khối tinh thạch màu tím phát ra ánh sáng tím mờ mịt, lập tức sáng ngời, nhưng sau đó lại khôi phục như thường.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày, suy nghĩ một chút, liền khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn Đề Hồn.

Thời gian dần trôi, trọn vẹn qua nửa khắc đồng hồ, ba khối Tử Dương Noãn Ngọc cùng Đề Hồn đều không phát sinh một tia biến hoá nào.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt trầm xuống.

Hắn trước đây tự mình thử qua, những thứ Tử Dương Noãn Ngọc này tuy là hạ phẩm, nhưng đối với thần hồn đích xác lợi ích không nhỏ, mặc dù không thể triệt để trị hết Đề Hồn, nhưng hẳn là có chút hiệu quả mới đúng.

Bất quá, hắn đã sớm đoán trước điều này, chợt đứng dậy, bố trí xung quanh lầu các.

Hơn một canh giờ sau, trong lầu các, trên mặt đất xuất hiện một pháp trận

hình lục giác lớn hơn một trượng, chỗ trung tâm có một khoảng trống hình tròn, xung quanh pháp trận có mười sáu lỗ khảm.

Hàn Lập quét mắt khắp mọi nơi, xác nhận không sai biệt, lúc này mới phất tay phát ra một cỗ ánh sáng xanh, nâng thân thể Đề Hồn lên, đặt nhè nhẹ vào trung tâm pháp trận.

Sau đó, hắn lại lấy ra mười sáu khối Tử Dương Noãn Ngọc, xếp từng khối vào các lỗ khảm bên trong trận, sau đó mới phất tay đánh ra một đạo pháp quyết, rơi vào giữa pháp trận.

Ô...ô...n...g!

Pháp trận lục giác lập tức vận hành, ánh sáng tím từ mười sáu khối Tử Dương Noãn Ngọc đại phóng, từng đạo ánh sáng tím từ trong chen chúc ra, sau đó thuận theo trận văn hội tụ đến trên thân Đề Hồn.

Trên thân Đề Hồn lập tức hiện ra một tầng màu tím, bao trùm thân thể nàng lại.

Bị màng tím bao lại, khí tức trên thân Đề Hồn lập tức ổn định, tốc độ phiêu tán nguyên khí đại giảm, thế nhưng cũng không triệt để dừng lại.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, nhướng mày.

Tử Dương Noãn Ngọc ẩn chứa năng lượng cực kỳ đặc thù, muốn khu động cũng không dễ dàng, pháp trận này nhìn như đơn giản, kỳ thực bên trong vô cùng thâm ảo, do hắn căn cứ vào một tòa pháp trận có hiệu quả tụ thần, thông qua hiểu biết về pháp trận cấm chế, từ đó hao tổn tâm lực lý giải, cải tạo mà thành, đại khái vừa đủ tăng hiệu năng Tử Dương Noãn Ngọc hạ phẩm lên đến trung phẩm.

Bây giờ xem ra, vẫn như cũ không được.

Nói cách khác, nếu lại muốn gia tăng tác dụng của pháp trận đối với Đề Hồn, trừ phi đem toàn bộ Tử Dương Noãn Ngọc hạ phẩm đổi thành trung phẩm mới được.

Thế nhưng, trong tay hắn bây giờ một khối Tử Dương Noãn Ngọc trung phẩm cũng không có, nói gì đến tìm đủ mười sáu khối.

Hàn Lập nhíu chặt hai hàng lông mày, sau đó thở dài một hơi.

Xem ra vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể ký thác hy vọng lên Thạch Xuyên Không, xử lý theo phương pháp của gã, đợi trở lại Dạ Dương Thành, tìm được Đại Tế Ti kia rồi hẵng nói.

Cũng may, tốc độ phiêu tán nguyên khí trong cơ thể Đề Hồn đã đại giảm, hẳn là đủ để chèo chống tới lúc bọn hắn đến Dạ Dương Thành.

Bất quá, trong tay hắn hiện tại, Tử Dương Noãn Ngọc hạ phẩm chỉ có hơn hai trăm khối, có thể chèo chống vận chuyển pháp trận tới khi nào còn không biết, cần phải tận lực thu mua nhiều hơn nữa.

"Đề Hồn, ngươi yên tâm, bất luận khó khăn ra sao, ta cũng sẽ cứu ngươi tỉnh lại." Hàn Lập nhìn Đề Hồn, thì thào lẩm bẩm nói ra.

Nói xong, hắn rất nhanh ly khai không gian Hoa Chi, quay về lại phòng khách sạn.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thanh toán xong tiền thuê phòng, đi ra cửa khách sạn.

"Thạch đạo hữu, nếu như chúng ta quyết định ở chỗ này thêm một ngày, thời gian có hạn, chúng ta nên tách ra hành động, ngươi cảm thấy thế nào?" Hàn Lập nói ra.

"Cũng tốt, như vậy có thể tìm nhiều cửa hàng hơn, bất quá phải cẩn thận đề phòng, thường xuyên duy trì liên lạc." Thạch Xuyên Không nghe vậy ngẩn ra, sau đó trả lời.

"Cái này đương nhiên. Bất quá Thạch đạo hữu, ngươi có lẽ không cần Tử

Dương Noãn Ngọc hạ phẩm, nhưng vật ấy đối với ta lại có tác dụng rất lớn, nếu như ngươi gặp phải, kính xin thay ta mua lại, sau này ta sẽ trả cho ngươi mọi phí tổn." Hàn Lập còn nói thêm.

"Không vấn đề. Về phần phí tổn thì không cần, ban đầu ở địa lao Tu La Thành, nếu không phải Đề Hồn đạo hữu cứu giúp, chỉ sợ ta đã chết tại nơi đó, những thứ Tử Dương Noãn Ngọc này coi như ta tặng cho Đề Hồn đạo hữu, một chút hồi báo ơn cứu mệnh của nàng a." Thạch Xuyên Không bảo đảm nói ra.

"Đa tạ." Hàn Lập cũng không có kiên trì, cám ơn một tiếng.

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi ra khách sạn, Lô Giải sớm đã chờ ở cửa ra vào, nhìn thấy hai người đi ra, lập tức gương mặt tươi cười chạy ra đón chào.

"Lệ đạo hữu, ngươi ngồi thú xa Lô Giải đi, ta đi thuê một cỗ khác." Thạch Xuyên Không nói một tiếng, quay người đi đến phía xa, ngăn một chiếc thú xa ven đường khác.

"Thạch tiền bối cái này?" Lô Giải chứng kiến cảnh này, nghi ngờ hỏi.

"Hắn có chuyện khác, không cần để ý tới hắn, chúng ta hôm nay tiếp tục đi cửa hàng khác." Hàn Lập khoát tay nói ra.

"Vâng." Lô Giải thức thời không có hỏi nhiều, chở Hàn Lập hướng tới khu giao dịch.

...

Trong nháy mắt, lại là nửa ngày trôi qua.

Hàn Lập dưới sự dẫn dắt của Lô Giải, lại rời khỏi năm sáu cửa hàng, chỉ là thu hoạch so với hôm qua kém hơn không ít, đến bây giờ mới chỉ mua được không đến một trăm khối Tử Dương Noãn Ngọc hạ phẩm.

Hắn từ bên trong một cửa hàng đi ra, lông mi nhíu chặt, phất tay kêu Lô

Giải đứng ở bên ngoài, đang muốn đi cửa hàng tiếp theo.

"Lệ tiền bối, vừa rồi ngài tiến vào cửa hàng này không lâu, có một người ngăn tiểu nhân lại, nhờ ta giao vật này cho ngài." Lô Giải đã đi tới, trong tay cầm một miếng Truyền Âm Phù màu đen, sắc mặt lộ ra tâm thần bất định.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, tiếp nhận Truyền Âm Phù, thần thức chui vào trong đó, đồng tử lập tức co rụt lại.

"Người nọ đâu?" Hắn lập tức hỏi thăm, ánh mắt nhìn qua chung quanh.

Chung quanh người đến người đi, nhìn không thấy điểm gì khác thường.

"Người nọ... sau khi giao Truyền Âm Phù cho tiểu nhân, liền... lập tức ly khai, lúc gần đi nói Lệ tiền bối nếu muốn tìm hắn, hắn ở phía trước... Mai Lâm trà lâu đợi ngài." Lô Giải chứng kiến phản ứng của Hàn Lập, càng thêm bất an, nói chuyện có chút đứt quãng.

"Không việc gì, ngươi không cần khẩn trương, mang ta đi Mai Lâm trà lâu." Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chớp động vài cái, phân phó.

Lô Giải đáp ứng, chở Hàn Lập đi tới phía trước.

Hàn Lập ngồi ở trên thú xa, nhìn xem Truyền Âm Phù trong tay, mặt lộ vẻ trầm ngâm suy tính.

Bên trong Truyền Âm Phù này chỉ có một câu: Ta có tin tức Tử Dương Noãn Ngọc.

Sau một lúc lâu, trong mắt hắn hiện lên một tia kiên định, lật tay thu Truyền Âm Phù vào, sau đó lấy ra một cái khay ngọc màu tím, bấm niệm pháp quyết thúc động, nói nhỏ vài câu, rồi lật tay thu khay ngọc vào.

Thú xa tiến về phía trước, rất nhanh đi đến trước một toà trà lâu thanh tịnh.

"Ngươi ở bên ngoài chờ ta." Hàn Lập nói một tiếng, đi vào trong trà lâu.

Trong trà lâu, khách nhân không nhiều lắm, giờ phút này chỉ ngồi thưa thớt bốn năm người.

Một người hầu chạy ra đón chào, hắn không để ý đến người này, ánh mắt nhìn qua mấy khách trong trà lâu.

Giờ phút này, một người ngồi ở gần cửa sổ, là một thanh niên mặc áo đen, bỗng đứng lên, gật đầu với Hàn Lập hỏi thăm

"Vị đạo hữu này, đa tạ ngươi đến đây, bất quá nơi đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đến lầu hai nói chuyện đi." Một âm thanh trong trẻo vang lên trong tai Hàn Lập, sau đó thanh niên áo đen kia quay người đi lên lầu.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại, hơi trầm ngâm, sau đó cất bước đi theo.

Hai người một trước một sau tiến vào một gian phòng, ngồi xuống.

"Miếng Truyền Âm Phù này là các hạ lưu lại sao?" Hàn Lập lấy ra miếng Truyền Âm Phù màu đen kia, ánh mắt lóe lên mà hỏi.

"Đúng vậy, tại hạ là Hắc Lang, bởi vì chuyện này không phải chuyện đùa, cho nên mới dùng loại thủ đoạn này mời đạo hữu tới đây, xin hãy thứ lỗi." Thanh niên áo đen gật đầu thừa nhận, đồng thời phất tay áo vung lên.

Mấy đạo ánh sáng đen từ trong tay hắn bay ra, chính là vài lá cờ màu đen, quay tít một vòng liền hình thành một màn sáng màu đen, bao phủ toàn bộ gian phòng.

Ánh mắt Hàn Lập hơi hơi lóe lên, lập tức đoán được tu vi cảnh giới Hắc Lang, chính là một tu sĩ Chân Tiên cảnh.

Hơn nữa, người này cũng không phải là Hung Thú Tộc, mà giống như Thạch Xuyên Không, chính là Ma Tộc.

Hắn cũng không kinh ngạc, hai ngày qua hắn đi đi lại lại các nơi trong thành, đã thấy được không ít Ma Tộc, thậm chí còn có chút dân chúng phàm

tục là Ma Tộc, trên thân những người này mang phục sức khác nhau, nhìn kỹ thì giống như đến từ những quốc gia phàm tục khác nhau.

Theo Thạch Xuyên Không nói, các tộc hung thú bên trong Thập Hoạn sơn mạch có quan hệ đối địch với Ma Tộc phía ngoài, nhưng ở Hắc Dứu Thành chính là ngoại lệ, các loại tộc nhân lại có thể chung sống hoà bình với nhau.

Bất quá kể từ đó, toàn bộ Hắc Dứu Thành, các loại tộc nhân hỗn tạp, phảng phất như một nồi thập cẩm tạp nham, có chút dở dở ương ương.

Xảy ra loại tình huống này, không cần hỏi nhiều, tám phần là do gã Hắc Dứu đại vương đặc biệt ban hành, dốc sức xúc tiến.

"Cũng không có gì, các hạ thật sự có tin tức Tử Dương Noãn Ngọc?" Hàn Lập dứt bỏ một ít tạp niệm trong đầu, nhìn thẳng Hắc Lang, đi thẳng vào vấn đề hỏi thăm.

"Tự nhiên, nếu không tại hạ cũng sẽ không mời đạo hữu tới đây." Hắc Lang mỉm cười nói ra.

"Các hạ có bao nhiêu Tử Dương Noãn Ngọc? Nếu như có ít, bản thân ta cũng không hứng thú." Trong lòng Hàn Lập hơi vui vẻ, trên mặt lại không thay đổi chút nào.

"Đạo hữu yên tâm, Tử Dương Noãn Ngọc chỗ ta, bất luận số lượng hay chất lượng, đều tuyệt đối làm cho ngươi thoả mãn. Danh sách này, đạo hữu trước tiên có thể nhìn một chút, nếu cảm thấy thoả mãn, chúng ta lại bàn cụ thể chi tiết." Hắc Lang cười hắc hắc, lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

Hàn Lập liếc Hắc Lang thật sâu, cầm lấy ngọc giản, sau khi thần thức chui vào đó, sắc mặt lập tức hơi đổi, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc nồng đậm.

Trong ngọc giản liệt kê số lượng Tử Dương Noãn Ngọc quả nhiên không ít, không chỉ có hạ phẩm chừng hơn năm trăm miếng, trung phẩm cũng có gần bốn năm mươi miếng, thậm chí còn có hai khối thượng phẩm Tử Dương Noãn Ngọc.

"Theo ta được biết, số lượng Tử Dương Noãn Ngọc cực ít, cửa hàng tốt nhất trong thành cũng chỉ có thể mua được một ít hạ phẩm, các hạ thật có thể xuất ra nhiều Tử Dương Noãn Ngọc như thế?" Hàn Lập trầm mặc một lát, trong mắt chớp động tinh quang nói ra.

"Ta cũng không phải là người nhàn rỗi, nếu như đã nói tự nhiên không phải nói ngoa, đạo hữu cứ việc yên tâm." Hắc Lang cười nhạt một tiếng, vỗ tay tự tin nói ra.

"Như thế rất tốt, những Tử Dương Noãn Ngọc này, các hạ ý định bán thế nào?" Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, gật đầu hỏi thăm.

Hắc Lang lộ vẻ chần chờ, suy nghĩ một chút, sau đó báo ra giá cả.

Ánh mắt Hàn Lập ba động một cái, cái giá này xem ra không cao, thậm chí so với giá thị trường mà hắn hiểu rõ thì còn rẻ hơn một chút.

Xem ra trong đó hẳn là có ẩn tình, ví dụ số Tử Dương Noãn Ngọc này là bất chính, không dễ rời tay, mới bán ra giá thấp như thế.

Bất quá, hắn tự nhiên không để ý chuyện này chút nào, nếu như có thể mua bán thành công, lấy được Tử Dương Noãn Ngọc, liền lập tức rời khỏi Hắc Dứu Thành, cũng không sợ phiền toái gì.

"Không có vấn đề, tất cả hàng ta đều muốn, những Tử Dương Noãn Ngọc kia đạo hữu có mang theo bên mình không? Nếu như có, chúng ta liền bắt đầu giao dịch a." Đang cân nhắc, Hàn Lập nói ra.

"Không vội, trước khi thực hiện cuộc làm ăn này, ta vẫn còn một số việc muốn nói rõ một chút." Hắc Lang khoát tay áo, nói như thế.

"Các hạ mời nói." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng một tiếng "quả nhiên", đồng thời thần sắc không đổi, mở miệng nói ra.

------oOo------

Chương 789: Gương mặt thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Không dối gạt đạo hữu, về số lượng hay phẩm chất các hạ yêu cầu đều không thành vấn đề, chỉ là…” Hắc Lang vừa nói, trên mặt lộ ra vẻ chần chờ.

“Chỉ là cái gì?” Hàn Lập hỏi.

“Chỉ là đám Tử Dương Noãn Ngọc này bây giờ đang trong tay người khác, hắn hiện tại còn không…” Hắc Lang vẫn một bộ dáng ấp úng.

“Xem ra các hạ là mượn đồ của người khác, mà lại muốn cùng ta nói giao dịch? Hơn nữa đối phương còn không biết việc này, có nguyện ý giao dịch hay không rất khó nói.” Sắc mặt Hàn Lập sầm lại, có chút không vui nói ra.

“Dĩ nhiên không phải, những thứ đó vốn cũng có một phần của ta!” Hắc Lang tựa hồ bị lời này kích động đến nỗi đau trong lòng, trong mắt bỗng nhiên bốc lên một cỗ lửa giận, nắm đấm đập mạnh một cái lên mặt bàn.

“Xoảng” một tiếng, các ly trà lăn lộn, nước trà đổ ra khắp mặt bàn.

“Thật có lỗi, thất lễ!” Hắc Lang ngay sau đó biết mình thất thố, miễn cưỡng đè xuống lửa giận trong mắt, nói ra.

“Các hạ trong lời nói có hàm ý, không ngại nói rõ đi.” Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng hơi động.

“Ta tự có biện pháp để người kia đáp ứng giá tiền như ta đã nói, nhưng cũng cần đạo hữu phối hợp hành động với ta. Nếu đạo hữu đồng ý, chúng ta

sẽ bàn tiếp, ngược lại nếu cảm thấy không ổn thì chúng ta liền dừng ở đây đi.” Hắc Lang cố gắng giữ ngữ khí bình tĩnh nói.

“Giao dịch có lợi như vậy, ta tự nhiên rất hứng thú, nhưng ngươi vừa mới nói phối hợp là muốn thế nào? Hắc Lang đạo hữu sẽ không nghĩ chỉ cần vài câu chưa minh bạch, đã có thể để người khác tình nguyện mạo hiểm đi.” Hàn Lập nhướng mày hỏi.

“Đạo hữu quá lời, ngược lại không đến nỗi mạo hiểm, chỉ là dùng một chút thủ đoạn đàm phán để ép người kia đáp ứng giao dịch mà thôi, đến lúc đó đạo hữu nhìn ánh mắt ta mà phối hợp là được, ta có thể cam đoan, trong quá trình này tuyệt không có bất kỳ nguy hiểm nào.” Hắc Lang lập tức nói ra.

“Tuy nói như vậy, nhưng ta cũng không thể tin lời từ một phía. Muốn ta phối hợp với ngươi cũng được, ta cũng có một điều kiện.” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

“Mời đạo hữu nói.” Hắc Lang khẽ giật mình, gật đầu nói.

“Chắc hẳn Hắc Lang đạo hữu cũng đã biết, ta cũng không phải lẻ loi một mình mà còn có một đồng bạn khác, hai người chúng ta trước giờ cùng nhau hành động, muốn ta phối hợp với người thì cần cho hắn tham gia.” Hàn Lập cười rồi chuyển giọng nói.

“Nếu là điều kiện này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần là người ngươi tin tưởng, càng nhiều người giúp đỡ càng tốt.” Hắc Lang hơi chần chờ, sau đó gật đầu đáp ứng nói.

Hàn Lập nghe lời này, trong mắt lóe lên một vẻ ngoài ý muốn, nhưng lập tức liền khôi phục lại.

Nếu hắn và Thạch Xuyên Không hành động cùng nhau, cứ cho là có nguy hiểm phía sau, chỉ cần không có tu sĩ Đại La xuất hiện, hắn tự tin có thể toàn thân trở ra.

Vì Tử Dương Noãn Ngọc, mạo hiểm một chút cũng đáng giá.

“Nếu như thế, chúng ta liền đi thôi.” Hắc Lang đứng lên, bộ dạng không muốn chờ đợi nói.

Hàn Lập cũng không muốn chậm trễ, lập tức đứng dậy, hai người nhanh chóng ra khỏi trà lâu.

Bên ngoài trà lâu, một bóng người cao lớn đứng ở đó, chính là Thạch Xuyên Không.

“Chuyện gì xảy ra, lại gấp gáp truyền tin gọi ta đến?” Thạch Xuyên Không nhìn Hắc Lang phía sau một chút, nhíu mày hỏi.

Bờ môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích, truyền âm kể đại khái một lượt việc sẽ cùng với Hắc Lang giao dịch.

“Giao dịch này nghe cũng không tệ lắm! Vị này chắc là Hắc Lang đạo hữu a, xin mời đi trước dẫn đường.” Trong mắt Thạch Xuyên Không lóe lên vẻ vui mừng, lập tức hướng Hắc Lang nói.

“Được rồi, được rồi. Xin mời hai vị đi theo ta.” Hắc Lang gật đầu nhẹ với Thạch Xuyên Không, cũng không gọi xe thú mà hướng phía xa bước nhanh đi.

Thạch Xuyên Không lập tức theo sát phía sau, ánh mắt dò xét bốn phía, tựa hồ lo lắng Hắc Lang sẽ có thủ đoạn gì.

Hàn Lập cũng đang muốn đuổi theo, chợt nhớ tới một chuyện, vẫy tay kêu Lô Giải đang đợi gần đó đến.

“Hai ngày qua đã vất vả cho ngươi chở chúng ta đi khắp nơi, đây là thù lao.” Hàn Lập lấy ra 7~8 khối cực phẩm ma thạch đưa cho Lô Giải.

“Đa tạ tiền bối trọng thưởng!” Lô Giải thấy nhiều như vậy cực phẩm ma thạch, mừng rỡ luôn miệng nói tạ ơn.

Hàn Lập khoát tay áo, nhanh chóng bước đi đuổi theo hướng hai người Thạch Xuyên Không.

Ba người sau một hồi rẽ qua ngoặt lại, liên tiếp xuyên qua mấy con đường, tới trước cửa một cửa hàng có chút cũ kỹ.

Cửa hàng này ở vị trí vắng vẻ, nhưng quy mô cũng không nhỏ, tấm bảng trên cửa viết ba chữ to màu vàng "Thiên Khung Phố", tỏa ra khí thế bất phàm.

Lúc này trong cửa hàng có phần vẳng vẻ, không có một người khách nào, chỉ có một nam tử dáng người thon gầy khoảng hơn bốn mươi tuổi ngồi phía sau quầy, cúi thấp đầu đang xem gì đó, còn có một thiếu niên người hầu đang chỉnh lý vật phẩm trên kệ.

"Ba vị khách quý, hoan nghênh đến cửa hàng nhỏ này, không biết các vị cần vật phẩm gì?" Chưởng quỹ thon gầy nghe được thanh âm người đến, ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt lộ ra dáng tươi cười quen thuộc của người làm ăn.

Hắc Lang không thèm để ý đến chưởng quỹ, tự mình đi đến phía các kệ hàng chung quanh.

Hàn Lập cũng bước vào trong, cửa hàng nhìn bên ngoài cũ kỹ nhưng hàng hóa bên trong khá đa dạng, không thiếu những trân phẩm cao giai.

"Ba vị khách quý, cửa hàng nhỏ này tại Hắc Dứu thành mặc dù không tính là cửa hàng cao cấp, nhưng cũng đầy đủ các loại hàng hóa, sẽ không để ba vị thất vọng." Chưởng quỹ cũng không có phiền lòng, từ phía sau quầy đi ra, giới thiệu một chút với Hắc Lang, đồng thời âm thầm dò xét Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đi phía sau.

Đồng thời lúc chưởng quỹ dò xét Hàn Lập, Hàn Lập cũng đang quan sát người này, lông mày chợt nhíu một cái.

"Chưởng quỹ, cửa hàng các ngươi ngoài bán ra, có thu mua vật phẩm hay không?" Hắc Lang dạo sơ một vòng trong cửa hàng, dừng lại tại một góc, thấp giọng hỏi.

“Dĩ nhiên là có thu, nhưng không phải vật gì cũng thu, phải xem các hạ muốn bán vật gì?” Chưởng quỹ khẽ giật mình, trả lời.

Hắc Lang chậm rãi lật tay lấy ra một cái hộp ngọc màu đen, hơi mở ra một cái khe, từng tia ma khí kinh người dao động từ bên trong tản ra, mơ hồ có thể thấy là một đoạn rễ cây màu đen.

Con mắt chưởng quỹ bỗng nhiên sáng lên, đang muốn nhìn kỹ, Hắc Lang đã khép hộp ngọc lại, ánh mắt thoáng nhìn ra bên ngoài, ra hiệu nơi đây không tiện xem kỹ.

“Cái này… Đạo hữu xin mời đi theo ta, chúng ta đến nội thất mật đàm, còn hai vị đạo hữu này, xin chờ ở đây một lát…” Chưởng quỹ liền hiểu ý, lập tức hướng Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nói.

“Hai vị bằng hữu này của ta trên người cũng có chút đồ vật muốn bán.” Hắc Lang chen ngang lời của chưỡng quỹ.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, lật tay lấy ra một cái hộp gỗ, Thạch Xuyên Không cũng làm như vậy.

Cách xa hộp gỗ, cũng có thể cảm giác được bên trong truyền ra tường cỗ dao động khí tức kinh người.

“Nếu như thế, ba vị đều đi theo ta đi.” Chưởng quỹ thấy vậy khẽ giật mình, lập tức cười nói, dẫn ba người đi vào bên trong.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không thoáng nhìn nhau, trao đổi một chút bằng ánh mắt, lúc này mới đi theo.

Ba người rất nhanh tới một nhã gian được phong bế, không gian cũng khá rộng, chừng bảy tám trượng lớn nhỏ.

Chưởng quỹ bấm niệm pháp quyết một chút, trên bốn mặt tường nhã gian hiện lên một tầng cấm chế thanh quang như nước, lập tức hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

“Nơi đây có bày độc môn cấm chế, dù là tu sĩ Thái Ất đại thần thông cũng không thể theo dõi chúng ta nói chuyện, ba vị khách quý có thể yên tâm.” Chưởng quỹ mời ba người ngồi xuống, nói ra.

“Cấm chế nơi đây quả thực bất phàm, nhưng trước khi bàn chuyện mua bán, các hạ có nên hay không tự mình đi ra, Lệ mỗ trước giờ không có thói quen giao dịch cùng khôi lỗi.” Hàn Lập không hề ngồi xuống, nhìn thẳng chưởng quỹ, cười nhạt nói.

Thạch Xuyên Không cùng Hắc Lang nghe vậy sắc mặt đều biến đổi, lập tức hiểu được, đều nhìn tên chưởng quầy.

“Ha ha, vị đạo hữu này quả là tinh mắt, ta càng có hướng thú với cuộc mua bán lần này.” Sau một hồi trầm mặc, cửa lớn của nhã gian lần nữa mở ra, một nam tử trung niên thon gầy khác cười ha ha đi đến.

Thần sắc chưởng quỹ trong nhã gian chợt trở nên mờ mịt, sau đó bước ra ngoài từng bước thô cứng với dáng điệu của khôi lỗi.

“Khống Hồn Thuật của các hạ vô cùng huyền diệu, nếu không phải tại hạ từng luyện qua bí thuật tương tự, cũng không có cách nào nhìn thấu.” Hàn Lập âm thầm dò xét người tới, cười nhạt một tiếng.

Nam tử trung niên thon gầy này có tu vi là Kim Tiên, nhưng trên người đeo một loại bảo vật che giấu khí tức, nên tu vi biểu hiện ra chỉ là cảnh giới Chân Tiên.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm buông lỏng, tu vi chỉ là Kim Tiên thì với hắn cũng không cần quá lo lắng có nguy hiểm.

“Đạo hữu quá khen, mời ngồi.” Nam tử trung niên ngồi xuống.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không ngồi xuống, nhưng Hắc Lang vẫn đứng đấy như cũ.

“Vị đạo hữu này, còn có vấn đề gì sao?” Nam tử trung niên khẽ nhíu mày hỏi.

“Ngược lại là không có vấn đề gì, chẳng qua là cảm thấy muốn gặp mặt ngươi, cũng không ít trắc trở.” Hắc Lang chợt cười một tiếng, nói ra.

“Ngươi…” Chưởng quỹ nghe nói lời này, sắc mặt biến đổi, kinh nghi bất định nhìn Hắc Lang.

“Quan huynh, đã lâu không gặp.” Hắc Lang vung tay lên bấm niệm pháp quyết, trên thân thể đột nhiên hiện ra từng đạo hắc khí giống xúc tu, ngọ nguậy như là có sinh mệnh.

Dung mạo của hắn nhanh chóng biến đổi, hóa thành một thanh niên nam tử da đen mặt dài, ánh mắt hung ác, cả người nhìn giống như chó sói đã chịu đói khát mấy tháng liền.

Giọng nói của Hắc Lang cũng biến đổi, trở nên khàn khàn bén nhọn.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không từ sớm đều đã nhìn ra dung mạo trước đó của Hắc Lang là huyễn hóa mà thành, cho nên cũng không có bất ngờ.

“Hắc Lang? Ngươi vẫn còn sống!” Thân thể chưởng quỹ chấn động, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

“Ta dĩ nhiên còn sống, nhưng không nghĩ tới Quan huynh vẫn ở lại Hắc Dứu thành, thật sự là can đảm hơn người, ở bên ngoài Hắc Dứu quân tìm kiếm tung tích chúng ta khắp nơi, ngươi lại trốn ở đây, quả là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Hắc Lang mỉm cười nói.

Sắc mặt chưởng quỹ biến hóa, trong mắt ẩn hiện sát cơ.

“Ta khuyên Quan huynh không nên có tâm tư gì khác, thực lực ngươi mặc dù không yếu, nhưng nếu ta đã dám xuất hiện trước mặt ngươi thì tất đã có chuẩn bị vẹn toàn, chỉ cần trong vòng một canh giờ ta không ra khỏi cửa hàng này, lập tức sẽ có người đem tất cả mọi chuyện báo cho Hắc Dứu quân biết, huống hồ còn có hai vị đạo hữu này ở đây.” Hắc Lang kéo một cái ghế ngồi xuống, dáng vẻ không chút mảy may lo lắng.

Chưởng quỹ nghe vậy tròng mắt hơi híp, liếc nhìn sắc mặt vô cùng bình tĩnh từ đầu tới cuối của hai người Hàn Lập một cái, vẻ mặt gã nhanh chóng khôi phục lại, hỏi:

“Nói đi, ngươi đến tìm ta làm gì?”

------oOo------

Chương 790: Hoàng tước phía sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Linh Đang

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ha ha, dù sao ngươi và ta cũng coi như quen biết cũ, Quan huynh cần gì phải từ chối từ ngoài ngàn dặm như vậy? Về phần mục đích ta tới đây, cũng là vì hai vị đạo hữu này, bọn họ muốn tới Hắc Dứu Thành mua chút Tử Dương Noãn Ngọc, ta liền giới thiệu bọn họ tới đây." Hắc Lang giơ một tay chỉ hai người Hàn Lập, cười hắc hắc nói.

"Tử Dương Noãn Ngọc là trân bảo bậc nào, loại tiệm nhỏ như tại hạ sao có được. Nếu hai vị đạo hữu muốn mua vật này, không ngại vào những cửa hàng thật lớn trong thành xem. Mặc dù Tử Dương Noãn Ngọc trân quý, nhưng những cửa hàng lớn kia chắc ít nhiều đều có hàng tích trữ." Chưởng quỹ gầy nhom nghe vậy, thần sắc lạnh nhạt nói với hai người Hàn Lập.

Hàn Lập nghe lời này, không nói gì cười một tiếng, chuyển ánh mắt nhìn về phía Hắc Lang.

"Quan huynh, người sáng suốt chúng ta không nói lời mờ ám, nhóm Tử Dương Noãn Ngọc kia là mọi người chúng ta hợp lực, cửu tử nhất sinh mới lấy được, hai vị đạo hữu Nhật Tịch và Nhật Tạ chính vì điều này mới đền tính mạng theo. Trước đây ngươi ẩn cư không ra, ta tạm thời cho là ngươi vì tránh đầu sóng ngọn gió, cũng không nói thêm gì nữa, nhưng nếu ngươi muốn độc chiếm một mình, cũng có chút không suy nghĩ rồi đi!" Hai mắt Hắc Lang bắn ra quang mang xanh biếc, lạnh lùng nói.

"Hắc Lang, lời này của ngươi là ý gì, Quan mỗ là người như vậy sao? Ban đầu ta cho là ba người các ngươi đã bị hại, hôm nay biết ngươi còn sống, đương nhiên ta sẽ không ăn một mình. Nhưng nếu ngươi nói việc này cho người khác biết, chẳng lẽ quên lời thề chúng ta cùng phát chung ngày đó!"

Chưởng quỹ gầy nhom đột nhiên biến sắc, nghiêm mặt nói.

"Ngày đó mấy người chúng ta cùng phát chung lời thề, cùng mưu đại sự, Nhật Tịch và Nhật Tạ chết thế nào, Quan huynh so với bất kỳ người nào đều biết. Ngươi bán đứng chúng ta trước còn mặt mũi nói tới lời thề ngày đó." Hắc Lang hừ lạnh một tiếng, mặt đầy giễu cợt nói.

"Hắc Lang, việc đã đến nước này, trước đó cũng không cần nói thêm. Ngươi muốn gì, nói thẳng đi." Chưởng quỹ gầy nhom nhìn ba người Hắc Lang, vẻ giận dữ trên mặt từ từ nguôi đi.

"Quan huynh, ngươi cầm nhiều Tử Dương Noãn Ngọc như vậy, lại không rời khỏi Hắc Dứu Thành, một mặt vì bên ngoài đuổi bắt, mặt khác chỉ sợ cũng muốn tìm được khách hàng thích hợp ở đây. Hai vị đạo hữu này cũng không phải là người trong Thập Hoạn sơn mạch, tài sản rất phong phú, lần này tới Hắc Dứu Thành tìm mua lượng lớn Tử Dương Noãn Ngọc, chính là khách hàng thích hợp nhất. Ta đã thương lượng ổn thỏa với họ, lấy giá này bán những Tử Dương Noãn Ngọc kia cho họ. Ma Nguyên Thạch thu được chia cho ta một nửa, ân oán giữa chúng ta liền xóa bỏ." Hắc Lang lấy một khối ngọc giản ra, phất tay vứt cho chưởng quỹ gầy nhom.

Chưởng quỹ gầy nhom nhận lấy ngọc giản, thần thức nhập vào trong đó, rất nhanh liền lui ra.

Mặt gã lộ vẻ trầm ngâm, lát sau mới ngẩng đầu lên.

"Lấy giá tiền này bán Tử Dương Noãn Ngọc cho hai vị, ta không có ý kiến, nhưng trước đó có một điều kiện cần hai vị đáp ứng trước." Chưởng quỹ gầy nhom nhìn về phía hai người Hàn Lập, chỉ hơi trầm ngâm rồi nói tiếp.

"Mời các hạ nói." Hàn Lập nói.

"Hai vị đạo hữu cần phải phát một tâm ma huyết thệ, sau khi giao dịch hoàn thành lập tức rời khỏi Hắc Dứu Thành, hơn nữa không nói chuyện thấy được ở đây hôm nay cho người thứ ba biết." Chưởng quỹ gầy nhom nhìn chằm chằm hai người Hàn Lập, gằn từng chữ nói.

"Có thể, hai người chúng ta chỉ muốn mua Tử Dương Noãn Ngọc, không có hứng thú với chuyện của các ngươi." Hàn Lập và Thạch Xuyên Không nhìn nhau một cái, gật đầu đồng ý.

Hai người cũng không chậm trễ, lập tức theo yêu cầu của chưởng quỹ gầy nhom, phát hạ tâm ma huyết thệ.

"Nếu hai vị đạo hữu có thành ý này, đương nhiên tại hạ cũng giữ đúng cam kết, đồ đều ở đây, các ngươi xem qua một chút đi." Thấy hai người Hàn Lập phát lời thề, sắc mặt căng thẳng của chưởng quỹ gầy nhom nhất thời hòa hoãn không ít, lật tay lấy ra một trữ vật thủ trạc màu tím, đặt bên cạnh bàn.

Hàn Lập thấy vậy, lật tay lấy ra hai trữ vật giới chỉ, đặt lên bàn, sau đó cầm trữ vật thủ trạc kia lên, thần thức nhập vào trong đó.

Hai người chưởng quỹ gầy nhom và Hắc Lang mỗi người cầm một chiếc trữ vật giới chỉ, kiểm tra thật nhanh.

Không lâu lắm, ba người cùng thu hồi thần thức, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Hai bên đều không giở trò quỷ, giao dịch hoàn thành thuận lợi.

"Nếu giao dịch đã xong, mời ba vị đi." Chưởng quỹ gầy nhom lật tay thu chiếc trữ vật giới chỉ vào, không chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không cũng không có ý định ở lại, lập tức đứng dậy rời đi.

So với hai người Hàn Lập, Hắc Lang càng không muốn ở lại, là người đầu tiên bước ra cửa nhã gian, đi nhanh ra ngoài, cũng không chào hỏi hai người Hàn Lập.

Nhưng vào thời khắc này, trên đỉnh đầu gã chợt loé lên, một đạo kiếm khí màu vàng im hơi lặng tiếng hiện lên, chém mạnh xuống.

Đạo kiếm khí này xuất hiện không có dấu hiệu báo trước, tốc độ cũng

nhanh không tưởng tượng nổi. Lưu tinh phá không, điện quang thạch hỏa cũng không đủ hình dung.

"Phốc xuy" một tiếng!

Hắc Lang ngay cả ngẩng đầu cũng không kịp, thân thể liền bị kiếm khí màu vàng xuyên qua, chém thành hai nửa. Máu tươi nội tạng văng tứ tán, chết không thể chết thêm.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi, lập tức nhẹ nhàng lui về phía sau, lui về trong nhã gian.

Trên mặt chưởng quỹ gầy nhom càng lộ ra vẻ hoảng sợ, hai tay bắt pháp quyết.

Quang mang cấm chế trong nhã gian sáng mạnh, đang muốn phát động lần nữa.

Kiếm quang màu vàng lần nữa chợt lóe, cả phòng bị chém thành hai khúc như đậu hũ, ầm ầm sụp đổ.

Vèo vèo vèo!

Mười mấy người mặc giáp đen xuất hiện xung quanh, vây ba người Hàn Lập vào giữa.

"Hắc Dứu quân!" Con ngươi Hàn Lập co lại một cái, lập tức nhận ra thân phận những người này, chính là người tinh nhuệ dưới quyền Hắc Dứu Đại Vương.

Hơn nữa khí tức khổng lồ trên người những người này, đều là tu vi Kim Tiên.

Ngay sau đó, hai bóng người chợt lóe xuất hiện giữa không trung, nhẹ nhàng bay.

Một người trong đó là một nam tử thanh niên hai mươi mấy tuổi, dung mạo

anh tuấn, mặc áo bào trắng, đầu đội khăn vuông, tay cầm một chiếc quạt xếp màu trắng, bộ dáng công tử văn nhã.

Người khác là một Thanh y nữ tử, dung mạo thanh tú, hai mắt nhắm chặt, tựa hồ là một nữ nhân mù, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng như tảng băng không có cảm tình.

Tay nàng cầm một thanh trường kiếm màu vàng, từng đạo kim quang ảo mộng toát ra khiến không ai có thể thấy rõ hình dáng của trường kiếm.

Trên thân hai người cũng tản mát ra uy áp đáng sợ sâu như biển, đều là tồn tại Thái Ất cảnh.

Chưởng quỹ gầy nhom thấy hai người kia, phát ra một tiếng thét hoảng sợ, đột nhiên tay áo run một cái.

Một đoàn hắc sắc hỏa diễm cuốn ra từ người gã, trong nháy mắt hóa thành một con Cự Ma hắc sắc hỏa diễm cao mười mấy trượng, ba đầu sáu tay.

Hắc sắc hỏa diễm cuồn cuộn trên người Cự Ma, nhưng không có chút cảm giác nóng bỏng nào, ngược lại tản mát ra một loại khí tức cực kỳ rét lạnh phát ra xung quanh.

Tiếp đó sáu cánh tay thoáng một cái, hóa thành từng đạo ảo ảnh.

Từng quyền ảnh ma bàn hắc sắc hỏa diễm lớn nhỏ lăng không hiện lên, như lưu tinh đánh về phía mười mấy người giáp đen xung quanh.

Đồng thời, cái đầu thứ ba cũng đồng thời há miệng phun một cái, ba đoàn hắc sắc hỏa diễm bắn ra, đánh về phía hai người giữa không trung.

Làm xong những thứ này, toàn thân chưởng quỹ gầy nhom lóe lên kim quang, thân hình mơ hồ một cái, trốn xuống hướng dưới đất.

Thanh niên áo bào trắng cười lạnh một tiếng, nhưng không động thủ.

Thanh y nữ tử kia khẽ động tay một cái, một đạo kiếm khí màu vàng lần

nữa hiện lên, chợt lóe lên, tốc độ vẫn nhanh không tưởng tượng được như trước.

Ba đoàn hắc sắc hỏa diễm dừng cách hai người mấy trượng cách, sau đó đều bị chém thành hai nửa, bay lướt qua thân thể hai người bay đi.

Trên mặt đất, thân thể chưởng quỹ gầy nhom vừa chui xuống một nửa, nửa người trên lệch một cái, ngã trên đất.

Cả người bị chặn ngang chém thành hai khúc, máu tươi ào ra.

"Tam công tử tha mạng, tiểu nhân bị ma quỷ ám ảnh mới đi ăn trộm Tử Dương Noãn Ngọc. Tại hạ nguyện đem toàn bộ Tử Dương Noãn Ngọc ăn trộm trả lại đầy đủ, xin Tam công tử tha cho ta một mạng, ta nguyện ký kết khế ước nô bộc với Tam công tử, cả đời hầu hạ cho công tử..." Chưởng quỹ gầy nhom liều mạng hét lớn.

Thanh niên áo bào trắng khinh miệt cười một tiếng, không nói hai lời cong ngón tay bắn ra.

Một đạo huyết quang rời tay bắn ra, chợt lóe rồi biến mất đâm vào mi tâm chưởng quỹ gầy nhom, tựa như một thanh chủy thủ huyết sắc.

Tiếng kêu của chưởng quỹ gầy nhom nhất thời ngừng lại, ánh sáng trong mắt tối đi.

Thanh niên áo bào trắng giơ tay khẽ vẫy, tia huyết quang từ mi tâm chưởng quỹ gầy nhom bắn về, bên trong giam cầm một tiểu nhân màu đen, chính là thần hồn chưởng quỹ gầy nhom.

Tiểu nhân liều mạng giãy giụa nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

"Làm hại ta tìm hồi lâu, thậm chí khiến phụ thân đại nhân biết chuyện này, mắng ta một trận, giờ ngươi vẫn còn muốn sống? Không nhốt thần hồn ngươi trong thần lửa dày vò mười ngàn năm, sao có thể trút mối hận trong lòng ta!" Thanh niên áo bào trắng cười một tiếng dữ tợn, há miệng nuốt thần hồn màu đen xuống.

Thanh niên áo bào trắng làm xong những thứ này, chuyển ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập và Thạch Xuyên Không, trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng.

Vừa rồi hai bên chém giết đấu pháp kịch liệt, hai người này đứng ở trung tâm đấu pháp, lại giống như hai người trong suốt, không chịu chút ảnh hưởng nào.

"Hai vị là người nào? Quan hệ thế nào với Quan Thắng, Hắc Lang?" Lúc này thân thể thanh niên áo bào trắng mới rơi xuống đất, hỏi hai người Hàn Lập, giọng nói ngược lại rất khách khí.

"Hai người chúng ta chẳng qua là khách tới cửa tiệm này mua đồ, không có bất kỳ quan hệ nào với hai người này. Nếu giờ hai người này đã phục tru (chết), vậy không còn chuyện của chúng ta nữa, cáo từ." Hàn Lập chắp tay về phía thanh niên áo bào trắng, bước ra phía ngoài, Thạch Xuyên Không cũng theo sát phía sau.

Sắc mặt thanh niên áo bào trắng trầm xuống, trong con ngươi thoáng qua một tia giận dữ.

"Làm càn! Ngươi đã biết thân phận của công tử nhà ta rồi còn dám nói với ngài lời như vậy?!" Một tráng hán giáp đen thân hình cao lớn chợt lóe ngăn trước mặt Hàn Lập, nổi giận nói.

"Tránh ra!" Hàn Lập dừng bước lại, mặt không biểu tình nói.

"Thật không biết sống chết! Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, có lẽ còn có thể giữ được một cái mạng nhỏ." Tráng hán giáp đen cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Hai người Hàn Lập chỉ là kiến hôi Chân Tiên cảnh mà dám làm càn như vậy, nhưng không có lệnh từ thanh niên áo bào trắng, hắn cũng không dám tự tiện xuất thủ.

"Công tử, hai người này và Quan Thắng, Hắc Lang ở chung một chỗ, chỉ sợ là một phe, nên lập tức bắt lấy." Một người giáp đen khác quát lên.

"Đúng vậy! Không rõ lúc trước có bao nhiêu tặc tử lẻn vào mạch khoáng, sợ rằng hai người này cũng là đồng phạm. Mặc dù Hắc Dứu Đại Vương không cho phép chúng ta tùy ý bắt người trong thành nhưng với tội phạm ăn trộm trọng bảo Hắc Dứu Thành chúng ta thì không nên khách khí." Lại có một người lên tiếng.

------oOo------

Chương 791: Trong nháy mắt phá địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: serbatient

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thanh niên áo bào trắng nghe mọi người ở phía dưới nói xong, cũng không động thủ, nhìn hướng đại hán mặc giáp màu đen, khẽ vuốt cằm ra hiệu.

Gã thấy thế, trong mắt ẩn hiện vẻ hưng phấn khát máu, hai tay như cối xay nắm mạnh hư không phía trước một cái.

"Ô ô" tiếng bén nhọn rít gào, hai cự trảo màu đen một trái một phải lơ lửng trên đầu hai người Hàn Lập, thân hình bọn hắn trong nháy mắt bị che khuất.

Bề ngoài hai cái cự trảo tỏa ra hắc khí cuồn cuộn, hung hăng trảo mạnh xuống dưới một cái.

Bóng cự trảo chợt lóe, thân hình hai người Hàn Lập lập tức chia năm xẻ bảy, chớp mắt thân thể tán loạn biến mất, thì ra chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi.

Hư không bên ngoài mấy người mặc giáp màu đen chấn động nhẹ một cái, thân ảnh hai người Hàn Lập hiện ra, tiếp tục đi ra ngoài, công kích trước đó dường như không ảnh hưởng đến hai người chút nào.

Mắt thấy cảnh này, sắc mặt đám người đều biết đổi, đồng tử thanh niên áo bào trắng cũng co rụt lại.

Đôi mi thanh tú của nữ tử Thanh y khiếm thị kia hơi nhăn lại, thấp giọng thì thào một câu “Không Gian Pháp Tắc”

Trong mắt Đại hán mặc giáp màu đen lộ ra vẻ kinh nghi, liếc nhìn thanh niên áo bào trắng, sau đó toàn thân y đại phóng hắc quang, trong nháy mắt thân thể cao lên mấy lần, lông mọc khắp người, răng nanh trong miệng hoàn toàn lộ ra ngoài, trong lúc đứng lên lại hóa thân thành bán yêu, khí tức so với vừa rồi tăng vọt một khoảng lớn.

"Cố tỏ ra vẻ huyền bí!"

Y hét lên một tiếng điên cuồng, thân hình bất ngờ nhảy vọt lên, hai tay như hai thùng nước, nắm đấm đen kịt hung hăng đập tới sau lưng hai người Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không quay đầu, một cánh tay bỗng dưng mơ hồ, bàn tay nhìn thì chậm nhưng thực sự rất nhanh đấm ngược lại một cái, vừa vặn đánh vào nắm tay của đại hán áo giáp màu đen, bàn tay hắn chợt loé kim quang.

“Ầm ầm” một tiếng trầm đục, kèm theo tiếng răng rắc của xương bị nứt vỡ.

Thân thể to lớn của đại hán mặc giáp đen gặp phải trọng kích, giống như viên đạn bay ngược lại, đụng trúng tòa nhà phụ cận, sụp đổ ầm ầm, bụi mù tỏa ra bốn phía.

Từ đầu đến cuối, ngay cả một tiếng hét thảm y cũng chưa kịp phát ra, sau khi ngã xuống trực tiếp ngất luôn tại chỗ.

Tu sĩ Hắc Dứu quân ở đây thấy cảnh này, bỗng nhiên rùng mình sợ hãi.

Hời hợt đánh ra một quyền, lại làm cho thân thể một tên hung thú hóa thành bán yêu tu vi Kim Tiên không hề có sức chống đỡ, dù cho một hung thú Thái Ất cảnh cũng không cách nào làm được như vậy.

Đến mức này, bọn họ cho dù phản ứng có chậm đi nữa thì cũng hiểu rõ một điều, hai người Hàn Lập dùng một thủ đoạn đặc biệt nào đó để ẩn giấu tu

vi.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía thanh niên áo bào trắng.

Mà sau khi Hàn Lập đánh ra một quyền, vẫn không quay đầu lại, bước đi nhẹ nhàng cùng Thạch Xuyên Không, hai người sóng vai mà đi, bên kia một đám tu sĩ Hắc Dứu quân, bao gồm cả nữ tử mặc Thanh y lại không ra tay ngăn cản.

Ánh mắt thanh niên áo bào trắng chớp động, tựa hồ suy nghĩ đến chuyện gì, nhưng vào lúc này, thân ảnh một người trung niên nam tử có vóc dáng thấp bé mặc áo giáp màu đen xuất hiện ở bên cạnh hắn, thấp giọng nói vài câu.

Thanh niên áo bào trắng nghe vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi, thân hình không chút dấu hiệu bỗng nhiên mơ hồ, biến mất ngay tại chỗ.

“Hai vị xin dừng bước!” thân ảnh thanh niên áo bào trắng lóe lên, xuấn hiện trước mặt hai người Hàn Lập, trầm giọng nói.

Trên người gã chớp động huyết quang, từng cỗ sương mù màu máu trong cơ thể cuồn cuộn chen chút ra ngoài, trong nháy mắt biến thành một mảng mây huyết sắc nồng đậm, có xu hướng che lấp bầu trời quanh đây.

Giữa mảng huyết vân cuồn cuộn, tản phát ra từng trận pháp tắc không biết tên làm người kinh hãi.

Hai người Hàn Lập ngừng bước chân, liếc mắt nhìn nhau, sau đó Thạch Xuyên Không nhíu mày nói:

“Các hạ có chuyện gì chăng? Hai người chúng ta ở trong Hắc Dứu thành này vẫn luôn tuân thủ luật lệ, bây giờ đang cần đi gấp không thể chậm trễ.”

“Hai vị cũng không phải là tu sĩ Thập Hoạn Sơn Mạch, lần này vào thành làm chuyện gì không đáng ta phải điều tra, nhưng mong hai người giao Tử Dương noãn Ngọc lấy được từ hai tên Hắc Lang ra đây, bằng không ta buộc phải bắt hai ngươi lại.” Thanh niên áo bào trắng chậm rãi nói.

“Tử Dương Noãn Ngọc gì? Chúng ta chỉ là trùng hợp đi tới tiểu điếm này muốn mua ít đồ, kết quả còn chưa mua được gì, các người liền lao vào, không nói không rằng giết chết hai người kia, thật là xui xẻo mà!” Thạch Xuyên Không giật mình, hai tay chìa ra nói.

“Đã như vậy, giao trữ vật pháp khí trên người bọn ngươi ra đây ta kiểm tra một chút, nếu như trong đó xác định không có Tử Dương noãn ngọc, hai vị đương nhiên là được tự do rời đi.” Giọng thanh niên áo bào trắng hơi trầm xuống.

“Đã nói là chúng ta đang rất gấp, chẳng lẽ Hắc Dứu quân không giảng đạo lý như vậy sao?” Thạch Xuyên Không giận dữ quát.

“Tuy tu vi hai vị cao thâm, nhưng phải biết một điều, nơi này chính là Hắc Dứu thành, đừng để rượu mời không uống lại uống rượu phạt” Thanh niên áo bào trắng cười khẽ.

Trong lúc nói chuyện, một đám tu sĩ Kim Tiên của Hắc Dứu quân từ hai bên bao vây lại, vây hai người Hàn Lập vào chính giữa.

“Đúng là trăm nghe không bằng một thấy, nhe nói Hắc Dứu thành này cổ vũ thông thương, khởi xướng giao dịch tự do, không nghĩ tới thực chất dối trá tới cực điểm, mua danh chuộc tiếng như vậy, quả thực làm cho người ta thất vọng a.” Hàn Lập một mực không nói chuyện, đột nhiên cười lạnh nói.

“Ngươi nói cái gì? Dám vu khống phụ thân đại nhân?” Thần sắc thanh niên áo bào trắng biến đổi, nghiêm nghị nói.

“Phụ thân ngươi tại vùng nghèo nàn này, từ Thập Hoạn Sơn mạch xây dựng nên Hắc Dứu thành, kinh doanh khổ tâm nhiều năm như vậy, cũng coi như thanh danh hiển hách, chúng ta ở Thánh Vực cũng không nghĩ tới dưới trướng Hắc Dứu quân lại có hành vi lấy mạnh khi yếu như thế, ta nói không đúng sao?” Hàn Lập hỏi ngược lại.

“Hừ, sự tình hôm nay là có nguyên nhân, nếu thật là các ngươi không lấy Tử Dương noãn ngọc bị mất trộm kia, ta sẽ hướng hai vị xin lỗi.” Thanh niên áo bào trắng hừ lạnh nói.

Tiếng nói vừa dứt, quanh thân gã cuồn cuộn huyết vân một hồi, tràn ra bốn phương tám hướng, trong phút chốc vây hai người Hàn Lập vào trong một mảnh đại dương huyết hải mênh mông.

Một mảng lớn máu loãng cuồn cuộn vọt tới hướng hai người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, há miệng phun một hơi.

Một mảnh kim quang chợt hiện lên, bắn ra vô cùng nhanh chóng, chớp động một cái liền tới trước người thanh niên áo bào trắng.

Thanh niên áo bào trắng thoáng kinh ngạc với tốc độ của kim quang, lập tức bấm niệm pháp quyết, một đạo cầu vồng huyết sắc từ trong tay áo bắn ra, tốc độ cũng nhanh không tưởng tượng nổi, quấn lấy đoàn kim quang này.

Nhìn như một kiện lụa mỏng màu máu, mỏng như cánh ve, mới nhìn cực kỳ bất phàm.

Nhưng ngay lúc này, mảnh kim quang kia lấp lóe một hồi, đột nhiên hóa thành mười hai chuôi kiếm nhỏ dài vài tấc màu vàng kim, trên thân mỗi một chuôi kiếm, tại mũi kiếm rung động từng đợt điện quang mãnh liệt.

Thanh niên áo bào trắng thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, đang muốn hành động.

Mười hai chuôi kiếm nhỏ màu vàng kim lấp lóe điện mang, bỗng nhiên hào quang tỏa sáng, bên trong ẩn chứa Lôi Pháp Tắc, lực lượng như sóng thần cuồn cuộn bộc phát ra.

“Xoẹt” một tiếng, mảnh lụa huyết sắc mỏng kia trong nháy mắt bị xé mở, hóa thành từng mảnh vải rách.

Ngay sau đó, đám phi kiếm màu vàng kim lập tức hóa thành mười hai đạo điện quang, hung hăng đâm tới thanh niên áo bào trắng.

"Lệ huynh, hạ thủ lưu tình!" Thạch Xuyên Không thấy vậy, vội nói.

"A!"

Thanh niên áo bào trắng rốt cuộc lộ vẻ kinh hoảng, huyết hải quanh người nhanh chóng thu lại, bao bọc thân thể y vào bên trong, ý định ngăn cản một chút, đồng thời đưa tay muốn tế ra bảo vật khác.

Nhưng chưa kịp xuất ra bảo vật gì, mười hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã phá xong huyết vân bao bọc quanh người thanh niên áo bào trắng, nháy mắt đâm xuyên thủng qua thân thể gã.

Hai tay hai chân thanh niên áo bào trắng lập tức bị xuyên mười cái lỗ máu, miệng hét thảm một tiếng, ngã trên mặt đất, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Quanh người Huyết Vân cuồn cuộn vang lên một tiếng trầm đục, liền bạo liệt phân tán ra.

Mà Hàn Lập mặc kệ thanh niên áo bào trắng, nhanh như chớp quay người phía sau, đồng thời cong ngón tay búng ra một cái.

Một thanh tiểu kiếm màu xanh từ trong tay áo hắn bắn ra, lóe lên hóa thành một đạo kiếm quang cự đại, chém tới hư không bên trái.

Một đạo kiếm quang màu vàng vô thanh vô tức xuất hiện tại đó, chém xuống Hàn Lập, nhưng lại bị kiếm quang màu xanh ngăn cản lại.

Âm thanh kim loại giao nhau nổ mạnh!

Hai đạo kiếm quang xanh – vàng bỗng nhiên lớn mạnh va chạm nhau, hư không bốn phía xung quanh vặn vẹo một hồi, cộng hưởng ông ông không ngừng.

Uy lực hai đạo kiếm quang gần như tương đương, giằng co tại chỗ.

Sau đạo kiếm quang màu vàng, thân ảnh nữ tử thanh y kia cũng hiện ra, nét mặt băng lãnh như pho tượng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Kiếm không tệ, đáng tiếc tu vi kiếm đạo của ngươi quá kém!” Bỗng nhiên Hàn Lập hừ lạnh một tiếng.

Thân thể nữ tử mặc thanh y khẽ động, định làm gì đó, bỗng nhiên cảm thấy trong đầu truyền đến một trận đau nhức dữ dội, giống như chùy sắt bị nung đỏ, đau đớn mãnh liệt, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng rên đau đớn, thân thể cũng cứng đờ theo.

Vào lúc này, một ngón tay chợt xuất hiện chỗ mi tâm của nữ tử thanh y, điểm một cái.

Một đạo điện quang màu vàng bắn ra, chui vào mi tâm nữ tử.

"Ầm một tiếng!"

Điện quang màu vàng lóe lên mãnh liệt chói mắt, một cổ khí tức nóng hầm hập lưu lại giữa không trung.

Nữ tử thanh y rên thảm một tiếng, toàn thân trên dưới cháy đen một mảng, nhìn qua giống như một thanh gỗ mục bị sét đánh, rơi xuống đất, đã mất đi ý thức.

Bảo kiếm màu vàng cũng hiện ra, “loảng xoảng” một tiếng cũng rơi trên đất, bề ngoài kim quang chói mắt biến mất để lộ ra một thân kiếm màu vàng kim óng ánh.

Từ lúc thanh niên áo bào trắng ra tay, đến lúc Hàn Lập một hơi chế trụ hai người, biến hóa này nhìn như dài dòng, kì thực chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Đám tu sĩ Hắc Dứu quân thấy cảnh này, đều trợn mắt há hốc mồm.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lóe, bỗng dưng quay đầu nhìn về phía mấy tên mặc giáp đen kia, trong miệng hừ lạnh một tiếng.

Một đám tu sĩ Hắc Dứu quân thấy Hàn Lập nhìn mình, sắc mặt cả đám liền biến đổi, định ngăn cản lại, bỗng nhiên trong đầu cảm thấy đau đớn kịch liệt, đều ôm đầu hét thảm.

Mà hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, mười ngón tay vung lên.

Xuy xuy xuy!

Hơn mười đạo điện quang màu vàng từ trên tay hắn bắn ra, chính xác đánh trúng vào mấy người này.

Lôi quang màu vàng xuất hiện chói mắt, một đám người đồng thời cháy đen, đều ngã xuống đất hôn mê.

Hàn Lập thi triển Kinh Thần Thứ, thần thức tiêu hao khá lớn, sắc mặt hơi trắng bệch, bất quá sau khi hắn hít sâu một hơi, liền hồi phục, nhìn về phía thanh niên áo bào trắng duy nhất vẫn còn tỉnh, bộ dáng ngây ngốc.

Thanh niên áo bào trắng há hốc mồm, định nói cái gì đó, mặt Hàn Lập không biểu tình, cong ngón tay búng ra, một đạo điện quang màu vàng bắn ra trúng vào trán gã.

Màu vàng điện quang lóe lên một cái, toàn thân thanh niên áo bào trắng cháy đen như đám người kia, cũng bất tỉnh luôn.

“Lệ đạo hữu, chiêu thức thật sự cao minh, bất quá xem ra chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây được nữa rồi.” Mặt Thạch Xuyên Không tràn đầy vẻ khâm phục, nhưng lại cười khổ một tiếng nói.

“Mục đích đã đạt được, lưu lại cũng không cần thiết nữa.” Hàn Lập cũng không nhìn bảo vật hay pháp khí trữ vật, cười nhạt một tiếng nói.

------oOo------

Chương 792: Nhận chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

Sau một nén nhang.

Trên đại lộ Hắc Dứu Thành, hai người Hàn Lập bước chân vội vã, đi thẳng về hướng cửa bắc.

Lúc này nếu không phải sợ rước thêm nhiều ánh mắt nhìn chăm chú, bọn họ đã sớm điều khiển phi toa, độn không đi rồi.

"Chặng đường tiếp theo sợ rằng lại không được an ổn." Hàn Lập chau mày, mở miệng nói.

"Ai biết vận khí không tốt như vậy, đụng ai không đụng lại đụng phải Hắc Dứu quân. Nhưng như vậy cũng tốt, sớm rời khỏi Thập Hoạn sơn mạch này." Thạch Xuyên Không cũng cảm thấy xui xẻo, thở dài nói.

Hai người vừa dứt lời, cùng dừng bước lại, thần sắc cứng đờ nhìn về phía trước như lâm đại địch.

Chỉ thấy trước đại lộ, trong đám người đi lại có một thư sinh đầu vấn khăn vuông, mặt mũi thanh tú trẻ tuổi, tay cầm cuốn sách chậm rãi đi về phía họ. Một bộ nho sam màu xanh có chút gợn sóng, nhìn cực kỳ nho nhã.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không hai mắt nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đều cười khổ không thôi.

Người đến, tuy họ thấy lần đầu tiên nhưng cũng không xa lạ, chính là Hắc Dứu Đại Vương đại danh đỉnh đỉnh!

Hắc Dứu Đại Vương bước chân ung dung, khí thái vui vẻ, trên người không

chút chấn động nhộn nhạo nào, thoạt nhìn giống y đúc thư nhân trong thế tục, trên mặt mang nụ cười lạnh nhạt, một bộ dạng cả người vô hại.

Đi tới trước mặt, hai tay cầm cuốn sách, đúng là phong thái thư nhân, hơi thi lễ về phía hai người Hàn Lập, chủ động mở miệng nói: "Thập Tam hoàng tử đại giá đến chơi Hắc Dứu Thành, không tiếp đón từ xa rồi."

Thạch Xuyên Không chỉ thoáng chậm lại, trên mặt cũng hiện ra một vòng ôn hòa vui vẻ, cung kính hoàn lễ, nói:

"Tiền bối như vậy đúng là chiếu cố vãn bối rồi."

Chân mày Hàn Lập khẽ nhíu một chút, không nói gì, chỉ là theo đó thi lễ một cái.

"Nơi này không phải chỗ nói chuyện, cũng không phải đạo đãi khách của Hắc Dứu Thành ta, không ngại di giá mấy bước, đến chỗ Dục Tú Cung ta ngồi một chút?" Hắc Dứu Đại Vương thấy vậy, nụ cười trên mặt mới lộ ra vẻ chân thành hơn vài phần, mời.

"Vậy thì quấy rầy rồi." Hai người Thạch Xuyên Không nào cự tuyệt đường sống, đành phải đi theo.

Hắc Dứu Đại Vương nghe vậy cười một tiếng, nói một chữ " Mời", chỉ là vung tay lên, dưới thân ba người cùng lúc sáng lên một mảnh ô quang.

Ngay sau đó, vật đổi cảnh dời, bọn họ đã đến một hoa viên xanh tươi chiếm diện tích cực kỳ rộng lớn.

Trong vườn hoa trải rộng kỳ hoa dị thảo, điểm xuyết quái thạch lởm chởm. Bên trong tu trúc tươi tốt là con đường uốn khúc tĩnh mịch, giữa không gian thanh nhã yên tĩnh là tiếng chim hót uyển chuyển, chính giữa lại phân bố lác đác rất nhiều đình đài lầu các. Thiết kế cực kỳ tinh xảo độc đáo, có thể nói mỗi bước một cảnh, thanh tú xinh đẹp cực kỳ.

Theo mấy người một đường đi sâu vào, phong cảnh trong vườn vậy mà biến hóa vô cùng đa dạng. Một đoạn trước còn muôn nghìn xuân hoa tươi tốt đua

nhau khoe sắc, một đoạn sau liền biến thành phong cảnh tuyết rơi trắng xóa, chính giữa còn có các loại kỳ trân dị thú, cũng vô cùng kỳ lạ.

"Hắc Dứu tiền bối, đã sớm nghe bên trong Hắc Dứu Thành này người có xây một tòa “Lãm Thắng Viên”, cảnh sắc bên trong hợp lòng người, có phong cảnh bốn mùa khác nhau, hôm nay vừa thấy, quả thật bất phàm." Thân thể Thạch Xuyên Không hơi lùi về sau nửa người, mở miệng nói.

"Phong cảnh thôn dã tầm thường mà thôi, sao bằng được phong cảnh Dạ Dương Thành?" Ngoài miệng Hắc Dứu Đại Vương nói vậy nhưng trong mắt thoáng qua vẻ tự đắc.

Hai người ai cũng không nói chuyện phát sinh xung đột với Hắc Dứu quân trước đó, cứ như vậy tán gẫu một đường, đi tới trước một kiến trúc màu đỏ son.

"Thập Tam hoàng tử, chúng ta vào Chung Linh Điện nói chuyện, mời vị Lệ đạo hữu này dời bước đến Xuân Thủy Điện uống trà đợi chút, được chứ?" Đi tới trước một đại điện lưu ly mái che đỏ son, Hắc Dứu Đại Vương dừng bước, mở miệng nói.

Ánh mắt Hàn Lập thu liễm, nhìn về phía Thạch Xuyên Không, gã im lặng gật đầu một cái với hắn.

"Vậy cứ theo Hắc Dứu tiền bối phân phó." Thạch Xuyên Không cười nói.

Dứt lời, Hàn Lập được một cung nga dung mạo xinh đẹp trước điện dẫn đi, đi qua tầng tầng lớp lớp hành lang tới Xuân Thủy Điện, Thạch Xuyên Không thì theo Hắc Dứu Đại Vương đến Dục Tú Cung.

Vào Xuân Thủy Điện, sớm có cung nga đứng hầu dâng nước trà lên, Hàn Lập liền tĩnh tọa trong điện, tinh tế phẩm trà.

Chung Linh Điện bên kia.

Thạch Xuyên Không theo Hắc Dứu Đại Vương, một trước một sau vào trong đại điện.

Cửa điện chậm rãi đóng kín, sắc mặt Thạch Xuyên Không như thường nhưng sau lưng mơ hồ có mồ hôi rỉ ra.

Gã nhìn bài trí xung quanh đại điện, chỉ thấy nơi này không giống như chỗ để nghị sự, ngược lại giống như một thư phòng đã bỏ.

Cả gian đại điện chiếm hai phần ba không gian, bị từng giá sách gỗ mun chiếm cứ, toàn bộ phía trên để từng quyển sách màu xanh, dày chừng vài chục vạn cuốn.

Sau khi Thạch Xuyên Không hơi đảo qua liền phát hiện những cuốn sách này phần lớn đều là tiểu thuyết thi từ văn tập trong thành, trong đó còn lẫn điển tịch Đạo gia và thiền lý Phật gia, hầu như ít có công pháp tu luyện.

Khắp vách tường trong đại điện còn treo một ít thư pháp tuyệt đẹp trang trí, phần lớn trên đó đều là cổ văn thi cú, cùng một ít yết ngữ tiên tri hai nhà Phật Đạo, bút tích chỉ có thể nói là công chính vững vàng, chưa nói tới có bao nhiêu cốt cách khí khái.

"Hắc Dứu tiền bối chí thú tao nhã, tàng quyển như khói, bút pháp mạnh mẽ, vãn bối bội phục." Thạch Xuyên Không cố nén khó chịu trong lòng, mở miệng tán dương.

"Chỗ thiên dã mãng hoang này đều là những người chưa khai hóa ăn tươi nuốt sống, người có con mắt tinh tường như Thập Tam hoàng tử thật sự là quá ít, cũng không trách ta và ngươi mới gặp mà như đã quen từ lâu, ha ha..." Hắc Dứu Đại Vương thoải mái cười nói.

"Đúng rồi, trước đó ta và lệnh lang có chút xung đột trong thành, cũng thật sự là..." Thạch Xuyên Không còn chưa nói hết đã bị Hắc Dứu Đại Vương khoát khoát tay cắt đứt.

"Đều là chút chuyện nhỏ mà thôi, ngươi không cần để ý. Ta mời ngươi tới Dục Tú Cung ta chẳng lẽ lại vì chuyện không đáng kể đó?" Thần sắc Hắc Dứu Đại Vương thu liễm, nhìn về phía Thạch Xuyên Không, tựa như có thâm ý chậm rãi nói.

"Nếu không phải vì chút chuyện nhỏ này vậy thì là đại sự gì chứ?" Thần sắc Thạch Xuyên Không ngưng lại, hỏi.

"Ha ha, Thập Tam hoàng tử là một người thông minh, ta cũng không vòng vo nữa. Hôm nay Dạ Dương Thành vì một chuyện "Truyền thừa" biến đổi liên tục, theo đó khiến toàn bộ Thánh Vực gió cuốn mây vần, không ít thế lực ngoài sáng trong tối đều đưa ra lựa chọn. Tuy chỗ Thập Hoạn sơn mạch chúng ta hẻo lánh, luôn không được coi trọng, nhưng một khi thời điểm đến cũng khó tránh khỏi bị liên lụy. Cho nên, ta không thể không sớm đưa ra quyết định." Hắc Dứu Đại Vương đi tới trước một kệ sách, cất sách trong tay xuống, mở miệng nói.

"Liên quan tới chuyện "Truyền thừa", Thánh Tộc luôn giữ kín như bưng, ta cũng không có ý tranh đoạt. Chỉ là không nghĩ tới ta rời Thánh Vực lâu ngày, gần đây trở lại không ngờ náo loạn đến mức như vậy rồi." Thạch Xuyên Không than thở một tiếng, nói.

"Đã là minh châu thì bất kể ném tới đâu chung quy sẽ có một ngày sáng lên. Cho dù Thập Tam hoàng tử không trở về Thánh Vực thì cũng không thoát khỏi cái nhìn chăm chú của người khác với ngươi." Ánh mắt Hắc Dứu Đại Vương mịt mờ, như cười như không nói.

"Sao Hắc Dứu tiền bối lại nói như vậy?" Đương nhiên Thạch Xuyên Không nghe ra thứ lão ám chỉ, chân mày cau lại, hơi chút kinh ngạc hỏi.

"Mọi người đều biết, trong mười ba vị trí Hoàng tử, thế lực Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong rộng nhất, mạnh nhất. Người duy nhất có thể chống lại chính là Tam hoàng tử Thạch Phá Không có thiên phú mạnh nhất. Mà ngươi lại là anh em ruột thịt với Tam hoàng tử, quan hệ thân cận nhất, cho nên bên ngoài đều biết, ngươi nhất định là quy về dưới quyền Tam hoàng tử." Ánh mắt Hắc Dứu Đại Vương rạng rỡ nói.

"Thì ra là như vậy, Hắc Dứu tiền bối là muốn mượn ta làm tiền đánh cược trên người Tam ca ta?" Thạch Xuyên Không chợt nói.

"Khi bắt đầu nhận được lệnh truy sát của Đại hoàng tử, ta vốn định đặt cược

trên người hắn, dù sao chỗ tốt hắn hứa cho ta quả thực quá mức phong phú. Nhưng khi ta biết ngươi và vị tùy tùng của ngươi liên tiếp chém giết hai võ chiến tướng Kim Tê, tâm tư liền dao động." Hắc Dứu Đại Vương tiếp tục nói.

Thạch Xuyên Không hơi nhíu mày, biết Hắc Dứu hiểu lầm thân phận Hàn Lập rồi, lại chợt nhớ tới trước đó Hàn Lập có nhắc, lúc thoát khỏi Kim Tê đuổi giết từng cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại khác.

"Hắc Dứu tiền bối, lúc trước ở chỗ biên giới, chẳng lẽ là người xuất thủ tương trợ, tên Kim Tê kia mới không tiếp tục đuổi giết chúng ta?" Thạch Xuyên Không mở miệng hỏi.

"Không sai, trên thực tế thì trước đó, ta vẫn chú ý hướng đi của ngươi. Nhưng, ta vốn muốn chờ thủ đoạn của các ngươi bị hắn ép ra hết, sau đó liều ngọc đá cùng tan cùng với hắn, lúc đó ta sẽ xuất thủ, trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Chẳng qua sau hai lần thấy các ngươi chạy thoát từ tay hắn, ta liền thay đổi chú ý, quyết định bảo vệ các ngươi, chuyển đầu Tam hoàng tử. Nhưng bây giờ..." Hắc Dứu Đại Vương nói phân nửa, bỗng nhiên ngừng lại, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn về phía Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không nhất thời cảm thấy cả người căng thẳng, nhưng ngay sau đó lại trầm tĩnh lại, ánh mắt thản nhiên đối mặt với Hắc Dứu.

Đã đến tình trạng này, tình huống xấu nữa cũng không thể xấu hơn được.

"Ha ha... Sau khi gặp mặt ngươi, ta quyết định đặt cược trên người Thập Tam hoàng tử, ngươi." Hắc Dứu Đại Vương cười lớn nói.

Thạch Xuyên Không cảm thấy có chút không dám tin vào tai mình, sau một lát chần chờ mới hỏi:

"Ngươi muốn đặt cược ở trên người ta... Tại sao?"

"Ta nói là bởi vì con mắt Thập Tam hoàng tử tinh tường như châu ngọc, có qua có lại mới toại lòng nhau, ngươi có tin hay không?" Hắc Dứu Đại Vương thu liễm nụ cười, hỏi.

"Tiền bối, ngươi đây là..." Thạch Xuyên Không không chút do dự lắc đầu, muốn nói thêm gì nữa.

"Tiềm lực trên người Thập Tam hoàng tử cực kỳ lớn, chẳng qua là trước mắt vẫn chưa thể hiện ra thôi. Vả lại bên người ngươi có thể có tùy tùng như vậy nâng đỡ, lại bị Đại hoàng tử không tiếc đại giới dốc sức đuổi giết, cũng có thể nói rõ rất nhiều vấn đề rồi." Hắc Dứu Đại Vương cười ha ha một tiếng, nói.

"Hắc Dứu tiền bối quyết đoán mạnh mẽ, vãn bối bội phục..." Thạch Xuyên Không không nói gì nữa cười một tiếng, chậm rãi nói.

"Nếu Thập Tam hoàng tử cũng không có dị nghị, vậy tiếp theo chúng ta liền bàn đến chuyện chính sự..." Hắc Dứu Đại Vương cười nói.

...

Thời gian thoáng một cái đã qua gần nửa ngày.

Hàn Lập vẫn uống trà ở Xuân Thủy Điện, trong lúc đó cũng không có bất kỳ ai tới tiếp lời, chỉ có mấy cung nga xinh đẹp không ngừng châm nước trà cho hắn.

Trên mặt hắn bình tĩnh như nước nhưng trong lòng thì sóng gợn dồn dập, âm thầm lo lắng không thôi.

Ngay khi kiên nhẫn của hắn sắp hao hết, định phá cửa ra thì thấy Thạch Xuyên Không và Hắc Dứu Đại Vương vừa nói vừa cười từ ngoài điện đi vào, một bộ dáng vẻ chủ khách đều vui.

"Trong Hắc Dứu Thành hiếm khi có khách quý lâm môn, vậy chiêu đãi các ngươi ở Dục Tú Cung này thêm một thời gian ngắn, cũng tốt cho ta tận tình địa chủ. Về phần chuyện trở lại Hùng Cứ Thành không cần quá lo lắng, ta sẽ tự an bài tốt." Hắc Dứu Đại Vương cười nói.

"Vậy làm phiền Hắc Dứu tiền bối rồi." Thạch Xuyên Không cũng cười nói.

Sau đó, hai người bọn họ dưới sự an bài của Hắc Dứu Đại Vương, ở tạm trong một thiền điện tại Dục Tú Cung.

------oOo------

Chương 793: Về nhà mà không vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hết thảy phát sinh khi gặp Hắc Dứu Đại Vương, trong nội tâm Hàn Lập rất là nghi hoặc, bất quá lại không mở miệng hỏi thăm.

Ngay từ đầu hắn còn tưởng do mình phá cảnh, dẫn tới sự chú ý của Yêu Vương Ma thú nên mới bị đuổi giết, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện sự tình không đơn giản như vậy, tựa hồ Thạch Xuyên Không mới là mục tiêu truy giết của đối phương.

Mà Hắc Dứu Đại Vương thân là một trong Thập Hoạn lại khách khí với Thạch Xuyên Không như thế, hẳn là có quan hệ với thân phận của gã, chẳng qua là Thạch Xuyên Không tựa hồ không có ý định giải thích, hắn cũng không tiện nhiều lời.

Bất luận thế nào, trước mắt thân ở Thập Hoạn Sơn Mạch, hắn lựa chọn tốt nhất vẫn là phụ thuộc vào Thạch Xuyên Không, hết thảy chờ ly khai nơi này rồi tiếp tục tính toán.

Ba ngày sau, hai người Hàn Lập thông qua thông đạo giao dịch bí ẩn giữa Hắc Dứu Thành cùng Hùng Cứ Thành, xuất phát chạy tới Hùng Cứ Thành.

Mấy tháng sau.

Phương Nam Ma Vực có một toà sơn mạch kéo dài, thế núi dốc đứng, như là một rãnh trời vắt ngang Thập Hoạn Sơn Mạch cùng Phong Quảng Bình Nguyên, chính giữa khe núi hơi thấp kiến tạo một toà tường thành to lớn, cao mấy trăm trượng.

Thân tường dùng cự thạch màu đen xếp chồng thành, phía trên tường điêu khắc từng đạo phù văn phức tạp, phía trên có sương mù nhàn nhạt bao phủ, thoạt nhìn tối tăm mờ mịt, trên đầu tường mơ hồ có thể thấy được một tấm biển to lớn, bên trên viết ba chữ "Hùng Cứ Thành".

Phía dưới tấm biển là một cổng tò vò to lớn, đối xứng hai bên là hai cổng nhỏ hơn một chút.

Trong đó, cổng bên trái của cổng chính vẫn đang đóng, chỉ có cổng bên phải mở rộng ra, phía trong và ngoài hai bên đều có một đội giáp sĩ Ma tộc mặc giáp đen kịt canh gác.

Phụ cận cổng tò vò ít có người qua lại, thoạt nhìn có chút quạnh quẽ, ngoài thành là một con đường kéo dài có chút hoang vu, trên đó đang có hai đạo nhân ảnh kết bạn cùng đi chậm rãi đến nơi này.

Một người trong đó có thân hình khôi ngô, làn da ngăm đen, dung mạo thô kệch, chỗ mi tâm sinh ra một độc giác màu đen, trên người mặc một kiện áo giáp da xanh, người còn lại thì hình thể nhỏ hơn người kia một chút, dung mạo mười phần tương tự với Nhân tộc, bất quá hai bên gương mặt sinh ra một ít lân phiến màu vàng, đồng dạng có thể thấy được chút ít dấu vết Ma tộc.

"Thạch huynh, vì sao lúc trước chúng ta không cùng tiến vào thành với thương đội do Hắc Dứu Đại Vương an bài, mà nửa đường lại tách ra, về sau mới tiến vào Hùng Cứ Thành?" Nam tử với khuôn mặt có kim lân mở miệng hỏi.

"Lệ huynh có chỗ không biết, tuy Hùng Cứ Thành giao dịch cùng Hắc Dứu Đại Vương, nhưng dù sao cũng là giao dịch lén lút sau lưng, nên không thể hiện rõ ra bên ngoài. Thân phận ta lại có chút đặc thù nên không tiện lẫn vào trong đó." Nam tử cao lớn giải thích.

Hai người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập và Thạh Xuyên Không phản hồi một đường từ Thập Hoạn Sơn Mạch.

Trong khi nói chuyện, hai người đã tới trước cửa thành, lập tức bị giáp sĩ

thủ thành cản lại.

"Lấy thông điệp ra." Một giáp sĩ Ma tộc cầm đầu có tướng mạo như Yêu Lang thò bàn tay ra nói với hai người.

Thạch Xuyên Không nhếch miệng cười một tiếng, cổ tay vòng một cái lấy ra hai khối ngọc bào màu đen lớn cỡ bàn tay, đưa tới.

Tên giáp sĩ Ma tộc kia nhận lấy, cẩn thận đánh giá một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người Hàn Lập một cái, mở miệng hỏi: "Là thông điệp của U Sơn Bá Phủ, nơi đó cách Hùng Cứ Thành này xa xôi như vậy, sao lại đến đây?"

"Đều là chân chạy việc thay cho các đại nhân, dù rất xa cũng phải làm theo, có phải vậy không?" Thạch Xuyên Không ngượng ngập cười nói.

"Thông điệp không có vấn đề, vào đi." Giáp sĩ Ma tộc đưa trả hai khối ngọc bài màu đen, nói ra.

"Đa tạ." Thạch Xuyên Không cám ơn một tiếng, mang theo Hàn Lập bước vào cánh cổng.

Sau khi vào cửa chính, Thạch Xuyên Không đưa một ngọc bài cho Hàn Lập, nói: "Trong thời gian tới, cần phải dùng đến vật này, ngươi cũng mang theo bên mình một khối đi."

"Thông điệp U Sơn Bá Phủ là cái gì vậy?" Hàn Lập nhận lấy ngọc bài, lại hỏi.

"Thánh Vực có chỗ bất đồng với Tiên Giới các ngươi, tuy rằng khắp nơi đều có thế lực cát cứ, nhưng trên đại thể vẫn dùng cha ta là cộng chủ, dưới người còn có một số vương công hầu bá, thống lĩnh các thế lực khu vực khác nhau, U Sơn Bá này cũng là một trong số đó." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Vậy ngươi là con của Ma Chủ, hẳn là thuộc về Vương nhất cấp a?" Hàn Lập gật gật đầu, lại hỏi.

"Trong Thánh Vực, tuy huyết thống trọng yếu, nhưng vẫn là dùng thực lực vi tôn đấy. Nếu muốn đạt được phong hào Vương nhất cấp, tu vi bản thân ít nhất cũng phải là cấp bậc Đại La, còn phải nhất định được công huân hoặc thế lực sau lưng chống đỡ. Ta hôm nay tạm thời còn chưa đến Thái Ất, đương nhiên cũng chưa được phong hào, bất quá vẫn có thể thuyên chuyển đại bộ phận tài nguyên Quảng Nguyên Trai." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, nói ra.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu, nói ra.

Tòa thành này có tường thành rộng dày, vượt xa Hàn Lập dự đoán, phía dưới cổng tò vò vậy mà dày đến trăm trượng.

Hai người chậm rãi đi ra cửa thành cổng tò vò, đỉnh đầu không bị che khuất nữa trở nên sáng ngời, làm cho người ta một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Nhưng mà Hàn Lập vừa bước ra cửa thành, lông mày hơi nhíu lại một cái, có chút không thích ứng.

Thiên địa ma khí bên trong Hùng Cứ Thành này vậy mà nồng đậm gấp mấy lần so với bên ngoài thành.

Trên đường về hướng bắc, Hàn Lập đã sớm phát hiện càng đi về phương bắc thì Thiên Địa Ma khí lại càng nồng đậm, nhưng chỉ vẻn vẹn một tòa tường thành ngăn cách, Ma khí biến hoá lại mạnh liệt như thế khiến hắn vội vàng không kịp thích ứng.

"Lúc mới xây toà Hùng Cứ Thành này đã mời trận pháp tông sư Thánh Vực gia trì qua, có thể câu lưu Thiên Địa Ma khí ở trong này, đợi ra khỏi thành lại đi về hướng bắc, thiên địa ma khí nồng đậm cũng chưa chắc có thể so được với trong thành này." Thạch Xuyên Không thấy sắc mặt Hàn Lập khác thường, cười nói.

"So với Hùng Cứ Thành này, Ma khí mỏng manh ở Thập Hoạn Sơn Mạch đúng là xem như một khu vực Man Hoang a." Hàn Lập gật gật đầu, nói ra.

"Lệ huynh, có thể thích ứng với biến hoá của Ma khí này không? Nếu thật sự không thích ứng, nơi này ta có một viên Tỏa Khí Đan, đặt vào trong bụng có thể giúp ngươi cản lại Ma khí xâm nhập vào trong cơ thể." Thạch Xuyên Không hỏi.

"Không sao, loại trình độ này thì cũng không sao, cũng không khó chịu quá nhiều." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Cũng đúng, Lệ đạo hữu dù sao đã là tu sĩ Thái Ất cảnh, chút Ma khí ấy dù cho không chống lại, cũng sẽ không ảnh hưởng quá nhiều." Thạch Xuyên Không cười cười, nói ra.

Trong cửa thành là một mảnh quãng trường trống trải, chạy vào phía trong trung tâm thành trì là một con đường lớn thẳng tắp lót đá, hai bên kiến trúc thưa dày, càng đi vào trung tâm lại càng cao lớn.

Cả tòa Hùng Cứ Thành có phong cách kiến trúc tương đối đặc biệt, phòng ốc dùng cự thạch màu đen xếp chồng thành, chính giữa lấy mái vòm cùng đỉnh nhọn làm chủ, ít thấy kiến trúc thường thấy ở Tiên Giới, hơn nữa trên thân tường và mái hiên có điêu khắc trang trí nhiều hoa văn đẹp mắt.

Trong đó thường thấy nhất là một ít điêu khắc dị thú hình thù kỳ quái, chính giữa cũng không thiếu những nữ tử yêu dị sau lưng mọc lên hai cánh, tóm lại đi một đường nhìn thấy một màn này ngược lại làm cho Hàn Lập sợ hãi thán phục.

Gần sát quảng trường gần cửa thành, cửa hàng hơi thưa thớt, phần lớn là một ít cửa hằng thương hội cỡ nhỏ, người đi đường cũng không nhiều, nhìn có chút hoang vắng. Chẳng qua càng đi sâu vào trong thành, người đi đường càng nhiều, càng trở nên náo nhiệt hẳn lên.

"Tiếp theo chúng ta trực tiếp đi tới Phủ thành chủ, mượn Truyền Tống Trận à?" Hàn Lập hỏi.

"Không vội, trong Hùng Cứ Thành này có một chi nhánh Quảng Nguyên Trai, chúng ta đi một chuyến đến đó trước đã." Thạch Xuyên Không cười

cười, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nhẹ, không nói gì nữa.

Không bao lâu, hai người tới một chỗ nuôi thú trong thành, mướn một cỗ thú xa. Xa phu điều khiển mang hai người chạy dọc theo đường lớn trong thành tiến về hướng bắc.

Đi trên đường, Hàn Lập nhìn thấy xa xa một mảnh kiến trúc to lớn chiếm diện tích rộng rãi, thấp thoáng bên trong là một mảnh lâm viên màu xanh lá.

"Chỗ đó hẳn là Phủ thành chủ a?" Hàn Lập hỏi.

"Đúng vậy, nơi đó là Phủ thành chủ. Hôm nay Thành chủ chính là Thiên Việt Hầu." Thạch Xuyên Không nhìn một cái, nói ra.

"Thiên Việt Hầu?" Hàn Lập có chút nghi hoặc nói.

"Nếu là thành trì bình thường thì người đứng đầu nhiều nhất là cấp bậc Bá Tước đấy, ví dụ như Phấn Dũng Bá, Thanh Lân Bá. Hùng Cứ Thành này bất đồng với những nơi khác, chịu trách nhiệm trấn thủ phương Nam Man Hoang, phòng ngừa Thập Hoạn Sơn Mạch xâm lấn, chức trách không nhỏ, cho nên trấn giữ phải là hầu tước trở lên. Trên thực tế, kể cả mảng lớn khu vực phía bắc Hùng Cứ Thành, cũng đều do hắn quản hạt." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu một cái, thì thào tự nói một câu.

Thú xa vòng qua Phủ thành chủ một đường hướng bắc, quẹo vào một con đường khá lớn.

Hai bên đường phố là các kiến trúc san sát nối tiếp nhau, phía trên treo cao tấm biển to lớn, đều là các cửa hàng bán pháp bảo hoặc đan dược.

Vừa tiến vào con đường này, dòng người lập tức trở nên dày đặc, thú xa vốn chạy băng băng cũng không khỏi giảm chậm lại, chở hai người đi chầm chậm.

Nguyên bản xa phu còn muốn giới thiệu thoáng tình huống các cửa hàng trên đường cho hai người, thuận tiện dẫn tiến vào mấy cửa hàng đó để kiếm chút hoa hồng của cửa hàng. Kết quả sau năm ba câu nói chuyện với nhau, liền phát hiện nam tử thô đen kia lại không xa lạ gì với Hùng Cứ Thành, nên y liền thức thời ngậm miệng lại.

Trên đường Thạch Xuyên Không kể cho Hàn Lập nghe nguồn gốc không ít cửa hàng ven đường nhìn thấy, trong thô có tinh, nói năng rất có trật tự.

"Thạch huynh, sao ngươi lại quen thuộc với Hùng Cứ Thành như vậy?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động hỏi.

Thạch Xuyên Không không trực tiếp mở miệng trả lời, mà truyền âm nói: "Lúc ta bắt đầu tham gia sinh ý Quảng Nguyên Trai, chính là bắt đầu từ Hùng Cứ Thành này đấy, cho nên mới biết rõ tình huống trong Thập Hoạn Sơn Mạch như vậy."

"Xem ra nơi này là đại bản doanh của Thạch huynh rồi." Hàn Lập giật mình gật đầu.

"Có thể nói như vậy." Thạch Xuyên Không nhếch miệng cười một tiếng.

Trong khi hai người nói chuyện, đối diện liền xuất hiện một toà lầu cao bảy tầng, đồng dạng là kiểu dáng đỉnh nhọn, phía trên trang trí điêu khắc tinh xảo hoa mỹ cùng các loại hoa văn phức tạp, phía trên dựng thẳng một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ "Quảng Nguyên Trai".

Lúc thú xa đến gần, Hàn Lập cho rằng sắp đến nơi muốn đến, lại không nghĩ Thạch Xuyên Không chỉ liếc qua đại môn Quảng Nguyên Trai, liền dời ánh mắt nhìn về phía trước, bảo xa phu điều khiển thú xa tiếp tục đi tới phía trước.

"Vì sao lại không vào Quảng Nguyên Trai?" Hàn Lập nhíu mày, truyền âm hỏi.

"Cái này..." Thạch Xuyên Không có chút do dự nói.

"Thạch huynh, tuy rằng ta đáp ứng cùng ngươi phản hồi Dạ Dương Thành, thế nhưng cũng không phải chỉ có một con đường này để đi. Nếu như ngươi cố ý giấu diếm một số chuyện, thứ cho ta nói thẳng khó có thể đi cùng đường với ngươi, không bằng chúng ta mỗi người đi một ngả." Hàn Lập truyền âm nói.

"Lệ huynh chớ sốt ruột, trước để ta dàn xếp cái đã, rồi sẽ nói rõ nguyên nhân với ngươi?" Thạch Xuyên Không thở dài một tiếng, truyền âm trả lời.

Hàn Lập không nói gì, chỉ suy nghĩ chỉ chốc lát, im lặng gật đầu nhẹ.

------oOo------

Chương 794: Giải thích điều khó hiểu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

Hai người một đường trầm mặc, điều khiển thú xa tới cuối đường, lập tức quẹo vào một hẻm nhỏ.

Đến đầu ngõ, Thạch Xuyên Không kêu thú xa ngừng, lại để Hàn Lập đợi một lát, bản thân thì xuống xe đi bộ, bước vào một gian cửa hàng thấp bé nhỏ nhất ở cuối hẻm.

Trên cửa hàng không có bất kỳ chiêu bài nào, trên cánh cửa chỉ treo một mảnh áp phích vải thô, trên đó viết ba chữ to "Hành Cước Trai", phía dưới vẽ một hình vân du bốn phương cạnh đồ án.

Chừng nửa nén hương, Thạch Xuyên Không đi ra từ cửa hàng, một lần nữa lên thú xa.

Xa phu điều khiển thú xa lại đi về phía thành đông, cuối cùng dừng trước một khách sạn tên "Vân Sơn Nhiễu".

Khách sạn xây dựng tại một chỗ vắng vẻ của thành đông, bốn phía cây rừng tươi tốt, cổ thụ che trời phát triển ngược lại khiến kiến trúc lầu các tăng thêm phần dày đặc. Khách sạn này thoạt nhìn kiểu dáng phong cách cổ xưa, thấp thoáng trong đó lại có vài phần khúc kính thông u ý cảnh.

Sau khi thanh toán chi phí thuê thú xa, Thạch Xuyên Không đẩy một cửa gỗ tiền viện khách sạn đã hết nước sơn, mang Hàn Lập vào trong đình viện.

Hàn Lập bước một bước vào nội viện, chỉ cảm thấy không gian xung quanh nhộn nhạo chấn động một trận. Cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi,

vậy mà xuất hiện trong một lâm viên diện tích rộng rãi.

Cách đó không xa là suối nước róc rách, hành lang chín khúc xuyên qua một hồ nước nhỏ bốc hơi sương trắng, trước mặt Hàn Lập hiện ra một cảnh sắc nhỏ nhỏ mà tinh xảo.

"Hai vị khách quý muốn nghỉ trọ hay muốn ở trọ?" Lúc này, một nữ tử dung mạo mềm mại đáng yêu không khác nhân tộc bước ra từ một gian thính đường bên trái, mở miệng hỏi.

"Hai viện U Hà Viện và Sơ Liễu Viện còn trống không?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Thật xin lỗi hai vị khách quý, U Hà Viện vẫn còn trống, nhưng Sơ Liễu Viện đã là chỗ ở lâu dài của một vị đại nhân, không thể thuê bán với bên ngoài. Nếu là nhị vị không ngại, còn có một Thanh Tiêu Viện còn trống, cũng là một chỗ đặc biệt yên tĩnh." Nàng kia nghe vậy hơi ngẩn ra, lập tức nói.

"Suýt nữa quên cái này... Vậy cho hai viện đó đi." Thạch Xuyên Không nghe vậy, lúc này mới nhớ Sơ Liễu Viện là chỗ mình thường ở năm đó, bình thường sẽ không thuê bán cho những người khác, lúc này mới một tay bóp trán, cười nói.

Sau khi giải quyết tốt toàn bộ thủ tục, Thạch Xuyên Không ngăn nữ bộc khách sạn an bài dẫn đường, bản thân mang theo Hàn Lập xuyên qua hành lang hồ nhỏ, đi về hướng sâu trong khách sạn. Ven đường có thể thấy từng tòa viện tinh xảo được từng pháp trận bao phủ, phân bố bốn phía.

Thạch Xuyên Không đi cùng Hàn Lập xuyên qua một biển trúc xanh, tới tiểu lâu Thanh Tiêu Viện cao hai tầng.

Hàn Lập dùng lệnh bài khách sạn "Vân Sơn Nhiễu" đưa, mở cấm chế trong tiểu viện ra, cùng vào trong lâu với Thạch Xuyên Không.

Tầng một tiểu lâu là một gian phòng khách, có hai gian trong ngoài, hai người Hàn Lập liền ngồi quanh một cái bàn tròn bên trong.

"Thạch huynh, hiện tại có thể nói một chút rồi." Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ngón tay điểm vào hư không một cái, một tầng màn sáng cách cách âm che đậy toàn bộ một cách chắc chắn.

"Lệ huynh, cái này... Việc này ta cũng không biết nói từ đâu." Sau một chút trầm mặc Thạch Xuyên Không mở miệng nói.

"Bắt đầu nói từ việc Kim Tê Đại Vương đuổi giết chúng ta đi. Ta vốn cho là lúc ta phá cảnh gây động tĩnh quá lớn, dẫn tới địch ý khiến hắn đuổi theo. Nhưng từ chuyện phát sinh phía sau, nó không đơn giản như vậy đi?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, nói.

"Lệ huynh ngươi đoán không lầm, sở dĩ Kim Tê Đại Vương ra sức đuổi giết chúng ta như vậy, mục tiêu đích xác là ta. Hắn bị đại ca của ta sai khiến mới đuổi giết chúng ta không bỏ." Thạch Xuyên Không thở dài, nói vậy.

"Đại ca ngươi, cũng chính là trưởng tử Ma Chủ rồi, sao hắn phải giết ngươi?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

"Cái này... Ta cũng không biết nói rõ với ngươi thế nào, tóm lại là dính đến một loại truyền thừa rất trọng yếu của Thánh tộc chúng ta. Có lẽ Đại ca ta cảm thấy ta có khả năng sẽ uy hiếp hắn đạt được loại vị trí truyền thừa này nên mới liên thủ với tên Kim Tê kia, muốn trảm thảo trừ căn ta." Thạch Xuyên Không do dự một chút, nói.

"Ruột thịt cùng mẹ sinh ra, sao lại thủ túc tương tàn?" Hàn Lập nhướn mày.

"Nhiều vương triều trong thế tục không phải cũng tranh đoạt theo kiểu này sao? Cũng không có gì hiếm lạ. Huống chi vị Đại ca kia chỉ cùng cha với ta chứ không cùng mẹ. Chuyện giống lần này cũng không phải lần đầu tiên, chẳng qua là trước kia cũng không nhằm vào ta, dù sao ta chỉ là một tên Kim Tiên, không uy hiếp được địa vị của hắn." Thạch Xuyên Không cười tự giễu cười, nói.

"Rất hiển nhiên, bởi vì một chuyện phát sinh, sự hiện hữu của ngươi đã tạo thành uy hiếp với hắn." Hàn Lập thâm ý sâu sắc nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, trầm ngâm thật lâu, trong lòng đã có đáp án, chậm rãi nói ra:

"Hơn phân nửa là La Trá Tỳ Bà ta tìm thấy lần này, coi như là lập một công lớn, mà phụ thân lại không tiếc hao phí tài nguyên khổng lồ cứu ta ra khỏi Hôi Giới đi?"

"Chỉ sợ chuyện phía sau chiếm tỉ lệ cao hơn một chút." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Có thể... Cho dù rất nhiều con nối dõi gặp nạn bên ngoài, phụ thân đều hiếm khi tự mình ra tay cứu. Có lẽ chuyện này khiến hắn nghĩ lầm phụ thân coi trọng ta hơn, nên mới sinh ra kiêng kị với ta." Thạch Xuyên Không nói.

"Loại suy nghĩ này có lẽ không chỉ mình hắn có, sở dĩ vị Hắc Dứu Đại Vương kia không so đo phiền toái chúng ta gây ra trong thành, ngược lại hộ tống chúng ta trở về Hùng Cứ Thành, chắc hẳn cũng muốn đặt cược trên người ngươi đi?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, lại hỏi.

"Lệ huynh thật sự thấu triệt mọi chuyện. Đúng là Hắc Dứu Đại Vương có ý nghĩ như vậy." Thoạt tiên Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, tiếp đó gật đầu nói.

"Nếu như Đại ca ngươi động sát tâm với ngươi, thủ đoạn tiếp theo khẳng định không chỉ một chỗ Kim Tê. Chúng ta đã đến Hùng Cứ Thành sao không trực tiếp dùng Truyền Tống Trận, nhanh chóng trở lại Dạ Dương Thành? Đến chỗ đó có lẽ mới có thể an toàn thêm một chút đi? Chẳng lẽ ngươi không tin được Thiên Việt Hầu phủ Thành Chủ kia?" Hàn Lập gật đầu, hỏi.

"Lúc trước ta kinh doanh tại Hùng Cứ Thành, tọa trấn phủ Thành Chủ không phải là Thiên Việt Hầu, gắn là người tài được cử tới đây trong lúc ta rời đi. Sở dĩ vừa rồi chúng ta đi một chuyến tới phân hiệu Quảng Nguyên Trai trước chính là để nghiệm chứng Hùng Cứ Thành này có biến hay không. Quả nhiên, Quảng Nguyên Trai ngoại trừ bày ra ký hiệu che giấu, có thể thấy được tâm phúc lúc trước ta lưu lại đã bị thanh tẩy, vì vậy phủ

Thành Chủ cũng không đáng tín nhiệm." Thạch Xuyên Không lắc đầu, nói.

"Đã như vậy, sao chúng ta không nhanh chóng rời đi còn ở lại chỗ này?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Lúc trước Đại ca ta liên hệ với Hắc Dứu Đại Vương để hắn chặn giết chúng ta. Nhưng sau đó Hắc Dứu chọn đánh cược một lần, đặt cược trên người ta, vậy nên hắn báo tin giả, nói chúng ta vẫn đang trốn giết trong Thập Họan sơn mạch. Vì vậy, Hùng Cứ Thành này tạm thời an toàn." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Vì thế phân bố nghi binh, không đi ngược lại, xem ra Thạch huynh ngươi là có viện binh đi? Cửa hàng ở hẻm nhỏ lúc trước không phải để truyền tin cầu viện chứ?" Hàn Lập lộ ra thần sắc cười như không cười, hỏi.

"Là truyền tin cho Tam ca ta. Trước khi hắn phái người đến, chúng ta tạm thời ở khách sạn “Vân Sơn Nhiễu” này tĩnh dưỡng." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

"Vị Tam ca này của ngươi.." Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi nói.

"Lệ huynh cứ yên tâm đi, hắn khác Đại ca ta, chúng ta đều cùng mẹ sinh ra. Ta từng cứu hắn một mạng, nếu cả hắn cũng không tin thì toàn bộ Thánh Vực một người cũng không tin được." Thạch Xuyên Không cắt ngang lời hắn, nói.

"Như vậy thì tốt." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói.

"Lúc trước giấu giếm là ta không đúng, chỉ là nguyên nhân trong đó thật sự không dễ nói, kính xin Lệ huynh tha thứ. Mặc dù ta và Lệ huynh quen biết không dài nhưng cùng trải qua gian nguy. Tuy nói không nổi sinh tử tâm đầu ý hợp, nhưng từng có nghĩa chung thuyền, tất nhiên ta tin ngươi đấy." Thạch Xuyên Không đứng dậy, trịnh trọng thi lễ về phía Hàn Lập, nói.

"Thạch huynh, không dối gạt ngươi, ta thật lòng không muốn cuốn vào cuộc nội đấu của huynh đệ các ngươi. Chẳng qua dọc theo đường này về Dạ Dương Thành, ta và ngươi sinh tử buộc chung một chỗ, đương nhiên ta sẽ

đem hết toàn lực, cũng muốn ngươi không nên giấu giếm bất kỳ điều gì." Hàn Lập cũng đứng lên, ngữ khí ngưng trọng nói.

"Lệ huynh yên tâm, ta đã nói thẳng ra thì không giấu giếm nữa. Ngày sau đến Dạ Dương Thành, chuyện đáp ứng ngươi lúc trước cũng nhất định tận tâm đi làm." Thạch Xuyên Không vỗ vỗ lồng ngực, nói.

Sau khi hai người giải thích chỗ khó hiểu, vừa nói thêm một lát, Thạch Xuyên Không liền cáo từ rời đi.

Một mình Hàn Lập tĩnh tọa một lát sau, đứng dậy mở cấm chế tiểu viện ra, sau đó về tầng hai tiểu lâu, tiếp tục bố trí một tầng cấm chế trong tĩnh thất. Theo tay vung lên, một cánh cổng ánh sáng màu bạc lập tức mở ra.

Hắn chậm rãi bước vào trong cánh cổng ánh sáng, đi vào trúc lầu trong tiểu viện.

Trong lầu tầng hai, trước kia là ma quang cư trú trong phòng, trên giường một hồng y thiếu nữ đang năm, tất nhiên đúng là Đề Hồn.

Trên hướng thân thể nàng lơ lửng từng khối Tử Dương Noãn Ngọc, chính giữa tản ra từng trận dao động nhu hòa.

Lúc này thần thái nàng tự nhiên, hô hấp kéo dài, quanh thân được bao phủ một tầng hào quang màu tím nhạt, thoạt nhìn giống như đang ngủ, nhưng chưa về có dấu hiểu tỉnh lại.

Ban đầu Hàn Lập dùng một ít Hạ phẩm Noãn Ngọc, sau đó bắt đầu dùng Trung phẩm Noãn Ngọc, đích thực có lợi một chút với thần hồn Đề Hồn, nhưng cuối cùng không cách nào làm lực lượng bản nguyên lần nữa xuất hiện biến mất, vì vậy vẫn không cách nào cứu nàng tỉnh.

Ném Hạ phẩm Noãn Ngọc không nói, lúc trước đạt được Trung phẩm Tử Dương Noãn Ngọc, Hàn Lập phân ra hơn phân nửa cho Thạch Xuyên Không. Mà vẻn vẹn chỉ có hai khối Thượng phẩm Noãn Ngọc, toàn bộ hắn đều giữ lại.

Nhưng hắn cũng hiểu rõ, thuốc không đúng bệnh, dù là Thượng phẩm Noãn Ngọ cũng không cách nào cứu tỉnh Đề Hồn.

"Hàn đạo hữu, có thể nói chuyện một chút?" Đúng lúc này, bên ngoài lầu bỗng nhiên truyền đến thanh âm Giải Đạo Nhân.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức đi xuống lầu hai, mời Giải Đạo Nhân vào nhà. Hai người ngồi cạnh một bàn bát tiên chế tạo trừ trúc.

Sau khi mời Giải Đạo Nhân ngồi đối diện hắn, Hàn Lập liền phát hiện ánh mắt gã có chút cổ quái. Trước đó đều là không biểu lộ gì trên mặt, vậy mà giờ có vẻ do dự.

"Giải đạo hữu, xảy ra chuyện gì sao?" Hàn Lập hỏi.

"Những ngày gần đây, trong đầu ta thường xuyên xuất hiện một cái tên, ta cảm thấy có quan hệ với di mệnh chủ nhân lưu lại năm đó." Giải Đạo Nhân chau mày, mở miệng nói.

"Tên gì?" Hàn Lập hỏi.

"Tích Lân không cảnh." Giải Đạo Nhân đáp.

"Tích Lân không cảnh... Đó là cái gì?" Hàn Lập tìm tòi một hồi trong đầu, vậy mà không có bất kỳ ấn tượng với cái tên này.

"Ta cũng không rõ lắm, chỉ là những ngày gần đây cái danh từ này thoáng hiện vô số lần trong đầu ta, nhưng cụ thể là chỉ cái gì thì không biết." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói.

"Nghe như một bí cảnh nào đó, chẳng qua, sao ngươi biết cái đó có quan hệ với chủ nhân ban đầu của ngươi?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại hỏi.

------oOo------

Chương 795: Vạn vật đều ẩn chứa thời gian

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Từ khi chúng ta tiến vào Ma Vực, trong đầu ta bắt đầu có một ít trí nhớ thoáng hiện qua lại của chủ nhân. Tựa hồ... chủ nhân ta vốn đến từ Ma Vực, mà Tích Lân không cảnh có liên hệ nào đó với chủ nhân. Về phần liên hệ gì thì vẫn chưa biết được." Sau một lát trầm tư, Giải Đạo Nhân mở miệng nói.

"Ngươi nói là, chủ nhân ngươi là Ma tộc?"

Đầu tiên Hàn Lập hơi ngẩn ra, ngay sau đó lại có chút ngạc nhiên.

Lần đầu tiên hắn gặp Giải Đạo Nhân năm đó chẳng phải là ở Ma Nguyên Hải? Nơi đó chính là thuộc về Hạ giới Ma Vực.

" Không sai. Chẳng qua sau đó không biết vì sao lại đi Tiên Giới, từng làm Luyện Khí Sư Khôi Lỗi ở Bách Tạo Sơn." Giải Đạo Nhân gật đầu một cái nói.

"Liên quan tới chuyện Tích Lân không cảnh, ta sẽ nghĩ cách dò hỏi sau. Nếu là ở Ma Vực mới xuất hiện cảm giác này, chuyện này hơn phân nửa có liên quan đến Ma Vực. Nếu ngươi còn trí nhớ khác hồi phục, kịp thời nói cho ta một tiếng là được. Năm đó đã đáp ứng phải giúp hắn hoàn thành ước nguyện, đương nhiên ta sẽ không từ chối." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói.

Giải Đạo Nhân không nói gì nữa, gật đầu một cái sau, cáo từ rời đi.

Hàn Lập một thân một mình ngồi trong trúc lầu, tâm trạng có chút lộn xộn.

Từ sau khi đặt chân tới di tích Chân Ngôn Môn vẫn luôn bận bịu bất thường, ngay cả bình ổn tâm tình tu luyện cũng thành hy vọng xa vời.

Lúc trước dưới cơ duyên xảo hợp ở Tẩy Sát Trì, đột phá bình cảnh tầng thứ năm Luyện Thần Thuật. Mặc dù sau đó tu luyện không có ràng buộc, nhưng vẫn không rảnh lĩnh ngộ thật tốt, cho nên công pháp tầng năm vẫn không thể đại thành.

Còn như năm bộ công pháp thời gian Chân Ngôn Môn, trừ "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh" bản thân nghiên cứu sâu nhất ra, bốn bộ còn lại cũng không nghiên cứu quá sâu.

Nhắc tới, lúc ở Bắc Hàn Tiên Vực, hắn mơ hồ nhận ra "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh", "Huyễn Thần Bảo Điển" và "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" có liên hệ nào đó với hắn.

Sau đó lại dưới cơ duyên xảo hợp, lấy được "Đông Ất Khô Vinh Kinh" và "Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập", trong lòng dần nảy sinh một suy đoán.

Hắn tin giữa năm bộ công pháp này nhất định tồn tại liên hệ nào đó.

"Nếu tạm thời phải dừng chân ở chỗ này một đoạn thời gian, không ngại thử tu luyện mấy bộ công pháp này một chút, cũng coi như khiến tu vi bản thân vững chắc một chút." Hàn Lập trầm ngâm chốc lát, tự lẩm bẩm.

Nghĩ tới đây, hắn liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu tĩnh tọa điều tức.

Hồi lâu sau, trong đầu hắn hào quang chợt lóe, công pháp "Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập" Nhiệt Hỏa Tiên Tôn để lại cho hắn bắt đầu hiện ra, lúc trước hắn cũng không cẩn thận kiểm tra, giờ mới thật sự tính là đang bắt đầu tu luyện công pháp này.

"Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập" có chút tương tự với mấy bộ công pháp của hắn, cũng có chín tầng, mỗi lần tu luyện một tầng, cảm ngộ với Thời Gian Pháp Tắc lực sẽ càng sâu một tầng.

Gần giống “Huyễn Thần Bảo Điển”, trong đó cũng nhắc tới một loại tương tự như "Huyễn Thần Sa Cảnh " và "Đoạn Thời Hỏa Cảnh", tựa hồ sau khi tu luyện thành, có thể khiến thời gian trong một khu vực ngừng lại.

Loại thời gian ngừng lại này giống như một loại đình trệ thời gian tuyệt đối, chẳng qua phạm vi ảnh hưởng có hạn, theo công pháp không ngừng tăng lên mới có thể dần dần mở rộng.

Sau chốc lát trầm ngâm, Hàn Lập không lập tức bắt đầu tu luyện.

Quang mang trong óc lại rạo rực, trong một mảnh thanh quang mờ mịt lại hiện ra từng chữ viên nhỏ màu vàng, nhưng công pháp thời gian này được đặt tên khác là “Đông Ất Khô Vinh Kinh”.

Ban đầu khi lấy được bộ công pháp kia, hắn cũng chỉ kiểm tra qua loa một chút, sau đó cũng là không rảnh tìm hiểu kỹ.

Sau một hồi cẩn thận kiểm tra, Hàn Lập phát hiện bộ công pháp kia khác một trời một vực với mấy bộ trước. Tuy cùng tu luyện Thời Gian Pháp Tắc lực, nhưng lại không có bao nhiêu lực công kích, sau khi tu luyện thành công sẽ có hy vọng ngưng luyện ra một cây Đông Ất Thần Mộc.

Thần Mộc này khiến cây cỏ thực vật trong phạm vi nhất định, biến hóa bốn mùa, luân chuyển tuần hoàn đều do người tu luyện khống chế. Nếu là cỏ cây thành tinh tu luyện đạo tinh mị yêu thì còn có thể áp chế Thiên Tiên.

Song, Hàn Lập không có quá nhiều cảm xúc với loại công hiệu phía sau. Dù sao có một con Tinh Viêm Hỏa Điểu đã đủ đối phó cỏ cây hoa lá thành tinh rồi, thứ hắn chú ý hơn lại là một loại công hiệu trước đó.

Nếu là có thể khống chế biến hóa bốn mùa trong phạm vi nhất định, có phải đồng nghĩa với việc có thể tăng nhanh tốc độ bốn mùa lưu chuyển không, từ đó đạt tới hiệu quả khiến cỏ cây lớn nhanh hơn?

Thật sự như vậy mà nói, nếu trong Linh Dược Viên của hắn trồng thêm một cây Đông Ất Thần Mộc, đây chẳng phải là có thể thúc giục Linh dược trong phạm vi lớn sao. Mặc dù hiệu quả nhất định không mạnh bằng lục dịch của

tiểu bình nhưng thắng ở phạm vi lớn hơn.

Sai khi tra xét, Hàn Lập chợt nhớ tới lúc trước tu luyện Huyễn Thần Bảo Điển, trong đó có một nơi quan khiếu hắn vẫn không hiểu được, kế đó chỉ biết tu luyện theo công pháp trong đó, tìm hiểu từng lần một. Hôm nay cẩn thận đọc và tìm hiểu qua Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập mới phát hiện trong đó có một phương pháp ngưng luyện Lưu Hỏa, kết hợp với Huyễn Thần Sa bên trên, dường như còn có tác dụng.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng nhắm mắt điều tức, tu luyện theo phương pháp này.

Mấy giờ sau, Hàn Lập mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Cách này quả nhiên hữu hiệu!

Mắt thấy không sai, trong lòng hắn không khỏi sinh ra vẻ nghi hoặc. Năm bộ công pháp này nhìn như đều là công pháp thuộc tính thời gian, nhưng mỗi cái lại có chỗ khác nhau, trong tên gọi lại chứa thuộc tính ngũ hành, chẳng lẽ kết hợp chúng lại sẽ ra thứ gọi là “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết”?

Sau khi sinh ra ý niệm này, hắn lập tức nhắm hai mắt lại, trong đầu liên tục thay đổi từng bộ trong năm bộ công pháp. Bắt đầu từ “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh” hắn quen thuộc nhất, từng chút từng chút tu hành mạch lạc năm bộ công pháp.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, rất nhanh sắc trời dần tối, sau đó trăng sáng mọc ở phương đông lặn về tây, thẳng đêm cho tới trời sáng.

Một đêm trôi qua, Hàn Lập vẫn duy trì trạng thái tĩnh tọa trầm tư. Hồi lâu sau hắn chậm rãi mở mắt, trên mặt hiện ra vẻ cười khổ, lẩm bẩm trong miệng:

"Năm bộ công pháp không cái nào là đơn giản dễ hiểu, trong đó mạch lạc hàng vạn lần, giờ càng nhìn càng giống một đoàn đay rối, có thể chứng thực cho nhau như trước chỉ có vài cái. Bỏ đi, bỏ đi, lý giải không rõ thì tạm thời

buông xuống, không ngại trước tu luyện “Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập” và “Đông Ất Khô Vinh Kinh”, có lẽ có thể có chút thu hoạch bất ngờ..."

Sau khi nghĩ thông suốt, Hàn Lập không do dự nữa, sau khi ăn một viên đan dược, tay bấm pháp quyết, trong miệng yên lặng ngâm tụng khẩu quyết “Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập”, điều động tiên linh lực trong cơ thể vận chuyển, quanh thân trên bắt đầu dao động từng tầng một màu đỏ nhạt.

...

Thời gian thoáng một cái trôi qua hơn ba tháng.

Trong trúc lâu tại Hoa chi không gian, Hàn Lập đã sớm thoát khỏi trạng thái tu luyện, hai tay đưa về sau, đi tới đi lui trong lâu.

Sau một lát, hắn chau mày đẩy cửa trúc lâu ra, đi tới tiểu viện ao sen khói bay kia.

Thiên địa linh khí trong viện cực kỳ dư thừa, khiến người ta ở trong đó liền cảm thấy hết sức thoải mái dễ chịu.

Hàn Lập đi lên cầu nhỏ, tay vịn lan can, ánh mắt rơi vào lá sen trong ao, nhìn uốn khúc rõ ràng trên đó, suy nghĩ xuất thần.

Ba tháng này hắn đều tu luyện hai bộ công pháp “Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập” và “Đông Ất Khô Vinh Kinh” một chút, kết quả phát hiện không những không tu luyện trót lọt như “Thủy Diễn Tứ Thời Quyết” trước đó, ngược lại cảm thấy khắp nơi gặp nút thắt, cất bước gian nan.

Cũng không phải hắn không lĩnh ngộ đủ với Thời Gian Pháp Tắc lực, mà là hắn phát hiện khi đồng thời xem năm bộ công pháp, chẳng những chúng không chứng thực cho nhau mà còn xuất hiện rất nhiều chỗ mâu thuẫn.

Đặc biệt là lúc tu luyện, tiên linh lực trong cơ thể di chuyển mạch lạc, phù hợp với Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập, thuận theo Huyễn Thần Bảo Điển, nhưng lại mâu thuẫn với Thủy Diễn Tứ Thời Quyết. Phù hợp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, thuận theo Thủy Diễn Tứ Thời Quyết, lại mâu thuẫn với Đông

Ất Khô Vinh Kinh.

Tóm lại, muốn cùng lúc tu năm bộ công pháp, không tìm được chỗ mạch lạc chính xác trong đó thì càng luyện càng loạn rồi mất chừng mực.

Trong lòng Hàn Lập buồn rầu, cảm thấy đang đi vào một ngõ cụt, nghĩ không nên chủ động lui ra ngoài, cùng lắm thì độc lập tu luyện năm bộ công pháp này, ít nhất phải tu luyện “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh” đại thành rồi nói sau.

Nghĩ tới đây, hắn bỗng nhiên nhớ lại, ghi lại hoàn chỉnh công pháp cửu trọng “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh” lên thẻ trúc xanh ngọc, còn ghi lại một quyển “Tu Di Cảm Ứng Thiên” cực kỳ cổ quái.

"Đúng rồi, đúng rồi, sao ta lại quên mất nó?" Hàn Lập giơ tay đập trán mình liên tiếp ba cái, lớn tiếng kêu lên.

Một lời dứt lời, cổ tay hắn chuyển một cái, trong lòng bàn tay chợt lóe thanh quang, hiện ra một thẻ trúc xanh ngọc.

Trên thẻ trúc, lấy Kim Triện Văn có khắc một hàng chữ nhỏ: Văn đạo đều ẩn chứa thời gian, duyên phận trong thiên địa.

Tay Hàn Lập tay cầm thẻ trúc, nhẹ nhàng vuốt ve chữ viết trên đó, khóe miệng treo nụ cười, đi nhanh về trúc lâu, đóng cửa trúc lại.

...

Lần bế quan này lại là thời gian mấy tháng.

Trong lúc đó Thạch Xuyên Không từng tới tìm Hàn Lập một lần, khi biết hắn đang bế quan liền chủ động lui về.

Chẳng qua là trước khi đi có dặn dò Giải Đạo Nhân, một khi Hàn Lập xuất quan thì bảo hắn lập tức tới gặp mình một lần.

Hàn Lập bế quan, một mực đợi trong trúc lâu, chưa từng hiện thân.

Một ngày lia, cửa trúc lâu cuối cùng "Két" một tiếng, mở ra.

Hàn Lập thần thanh khí sảng từ trong đi ra, bả vai run một cái, thư giãn hạ thân tử cốt, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Mấy tháng nay, hơn nửa thời gian hắn đều dùng để hiểu “Tu Di Cảm Ứng Thiên” kia. Chỉ là mấy ngàn lời lại khiến hắn quả thực bể đầu sứt trán một trận.

Chẳng qua, cũng may công phu không phụ người có lòng, hai tháng trước hắn rốt cuộc hiểu thấu đáo một phần huyền cơ trong đó.

Sở dĩ “Tu Di Cảm Ứng Thiên” kia khó hiểu vì ngay từ đầu Hàn Lập đã hiểu sai ý. Hắn vẫn cho là quyển này có liên quan tới công pháp Thời Gian Pháp Tắc hoặc là thần thông.

Trên thực tế, quyển công pháp này như một quyển tổng cương vậy, không phải dùng để tu luyện, mà là nêu những nét chính của vấn đề, trong đó trình bày bao gồm thứ tự tu luyện năm bộ công pháp “Chân Ngôn Hóa Luân Kinh”.

Dĩ nhiên, trong đó cũng không chỉ đơn giản nói thứ tự trước sau, mà là phơi bày quan hệ tương sinh tương khắc giữa năm bộ công pháp này ra, coi như hướng dẫn cách thực sự tu luyện “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết”.

Năm bộ công pháp là từ góc độ Ngũ Hành thiên địa Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đi tìm hiểu Thời Gian Pháp Tắc. Dẫu sao vạn vật đều ẩn chứa thời gian, Thời Gian Pháp Tắc coi như một trong ba đại Pháp Tắc chí tôn trong Tiên Giới. Vạn sự vạn vật tương sinh tương khắc tất cả đều không thể thoát khỏi ràng buộc của thời gian, nhưng Thời Gian Pháp Tắc cũng giống hư vô mờ mịt, người bình thường đến chết cũng không cách nào chạm đến một phần Thời Gian Pháp Tắc.

Mà nếu có thể lấy điểm và mặt, mượn Ngũ Hành sinh diệt diễn hóa chi đạo, tới xem chân lý thời gian đại đạo, chưa chắc không thể thành công.

------oOo------

Chương 796: Lấy khỏe ứng mệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ngay từ đầu Hàn Lập cũng không hiểu sao Di La lão tổ phải tốn công tốn sức tháo gỡ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ra, về sau mới hiểu rõ. Đó hơn phân nửa là muốn một minh một ám, ghi chép công pháp bên ngoài chỗ ngồi cột đá khắc hình Phật, một lần nữa lưu lại một phần truyền thừa cho môn nhân.

Nếu không như vậy, bộ bảo điển chấn tông của Chân Ngôn Môn này tới giờ đã biến mất hoàn toàn.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi lắc đầu, khẽ thở dài một hơi.

Nay hắn bỏ thời gian hơn hai tháng, dựa theo "Tu Di Cảm Ứng Thiên" chỉ dẫn, một lần nữa cắt tỉa năm bộ công pháp một lần, sửa thành một bộ công pháp cửu trọng "Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết" hoàn toàn mới.

Chẳng qua là khi hợp nhất năm bộ công pháp hỗn tạp thành một còn có rất nhiều chi tiết cần cân nhắc, nhưng trên nguyên tắc đã đầy đủ hoàn mỹ rồi.

Vì Hàn Lập đã tu luyện mấy bộ công pháp trong đó rồi nên cấp bậc bây giờ đại khái tương đương với đệ tam trọng "Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết". Đợi đến khi toàn bộ ngưng luyện ra Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa, Đoạn Thì Lưu Hỏa và Đông Ất Thần Mộc thì có thể trực tiếp nhảy lên đến đệ lục trọng.

Đến lúc đó cảnh giới tu vi của hắn cũng thật sự lên Thái Ất trung kỳ.

Bởi vì một công pháp này do hắn dựa vào "Tu Di Cảm Ứng Thiên" một lần

nữa chỉnh hợp ra, cho nên sau khi tu thành công pháp sẽ có bao nhiêu thần thông biến hóa thì chưa rõ lắm, nhưng trong lòng mơ hồ có một suy đoán đại khái.

Chẳng qua, năm bộ công pháp nguyên bản để có thể tu luyện thành thần thông, đương nhiên một bộ cũng không thể thiếu.

Chỉ là khi tu luyện sẽ theo đó nhiều ra vô số phiền toái, cần không ngừng hoán đổi năm loại công pháp, khẩu quyết công pháp và vận chuyển tiên linh lực, đương nhiên đột khó tu hành sẽ tăng lên rất nhiều.

Nhưng nghĩ tới khi tu luyện bộ công pháp kia đến giai đoạn sau có thể sẽ diễn hóa ra thần thông, cảm thấy khả năng xuất hiện kết quả này có rất tỷ lệ rất cao, hắn đã thấy tâm ngứa khó nhịn, hận không thể lập tức tìm một chỗ yên tĩnh mà an toàn, bế quan tu luyện thật tốt.

Chẳng qua trước mắt tình huống này tự nhiên là không thể.

Ánh mắt Hàn Lập hơi thu liễm, bàn tay nhẹ nhàng một chiêu, một cổng sáng màu bạc từ ngoài viện dời đến trước người.

Hắn vừa sải bước ra, về tới lầu các trong Thanh Tiêu Viện đã thấy Giải Đạo Nhân ngồi xếp bằng điều tức bên ngoài cổng sáng.

"Lệ đạo hữu, trước đó vài ngày Thạch đạo hữu đến thăm qua, dặn là nếu ngươi xuất quan thì mời ngươi đến gặp hắn một lần." Giải Đạo Nhân mở hai mắt ra, chậm rãi đứng lên, nói.

Đầu tiên Hàn Lập nhẹ gật đầu, sau đó mở miệng hỏi: "Đoạn thời gian này ngươi có nhớ lại gì về nguyện vọng của chủ nhân trước kia không?"

"Không có. Chỉ có bốn chữ Tích Lân không cảnh thỉnh thoảng sẽ hiện lên trong đầu không tiêu tan." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói.

"Những thứ này làm phiền rồi." Hàn Lập thi lễ một chút với Giải Đạo Nhân, nói.

Người sau im lặng đáp lễ lại, quay người bước vào trong cổng sáng.

Sau khi đóng cửa Hoa Chi Động Thiên, Hàn Lập đi khỏi lầu các, ra ngoài tiểu viện trúc xanh vờn quanh, một đường đi về phía U Hà Viện.

U Hà Viện xây trên một đảo nhỏ giữa hồ, diện tích bốn phía là một vùng hồ nước có phần rộng, chính giữa hiện đầy lá sen, phía trên hơi nước tràn ngập, khói sóng mịt mờ.

Hàn Lập một đường dọc theo hành lang trong hồ đi về phía trước, khi gần lên đảo đã thấy Thạch Xuyên Không trên đảo chạy ra đón chào từ sớm.

"Lệ huynh, cuối cùng ngươi đã đến." Thạch Xuyên Không vừa thấy hắn, lập tức nói.

"Thạch huynh, ngươi bao trùm cả hòn đảo nhỏ này sao? Ngay pháp trận cảm ứng ngươi cũng bố trí trong hồ, ta mới vừa lên hành lang, ngươi đã nhận ra?" Lông mày Hàn Lập cau lại, hỏi.

"Pháp trận chỉ bố trí ở trên đảo, chẳng qua trong hồ có hơn mười đuôi đuôi Quan Lan cá. Ngươi vừa lên hành lang, trên người toả ra chấn động sẽ bị những vật nhỏ này cảm giác được. Ta lưu lại dấu vết trên người chúng, đương nhiên cũng có thể nhận ra được." Thạch Xuyên Không nói như vậy.

"Bố trí nhiều thủ đoạn như vậy, sao thế, xảy ra chuyện gì à?" Hàn Lập vừa đi lên đảo theo Thạch Xuyên Không, vừa ngắm nhìn bốn phía, mở miệng hỏi.

Trong bụi cây rậm rạp thấp thoáng trên cả đảo nhỏ, theo lý thuyết sẽ có nhiều thanh âm chim Tước gáy nhưng lúc này trên đảo hoàn toàn yên tĩnh, hiển nhiên là bố trí rất nhiều pháp trận, chim Tước sợ quá chạy hết.

"Trước đó vài ngày, ta đến Hành Cước Trai một chuyến, nhận được truyền tin của Tam ca." Thạch Xuyên Không chau mày, nói.

"Trên thư nói gì?" Hàn Lập hỏi.

"Một tin tốt, một tin xấu. Tin tốt là Tam ca ta đã phái người tới tiếp ứng với chúng ta, tin xấu là chỉ sợ bên Đại ca đã nhận được tin rồi." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, nói.

"Dựa theo lời ngươi nói lúc trước, Hắc Dứu Đại Vương luôn Truyền Tống tin tức giả thì có lẽ ít nhất có thể kéo dài năm, sáu tháng cho chúng ta, tính toán thời gian cũng không xê xích gì nhiều. Đại ca ngươi đã biết tin, vậy rất có thể vị trí của chúng ta đã bại lộ. Hiện tại phải xem sát thủ tới trước hay viện binh tới trước." Hàn Lập suy nghĩ một chút, chậm rãi nói.

"Ta cũng cảm thấy như vậy, cho nên mới nóng lòng gặp mặt ngươi thương lượng phương pháp ứng đối một chút." Thạch Xuyên Không gật gật đầu, nói.

"Nhìn quy mô khách sạn Vân Sơn Nhiễu, có lẽ sau lưng có người tọa trấn phòng ngừa ngoại nhân quấy rối đi? Chúng ta với tư cách khách mới, bọn hắn theo lý nên che chở." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Sợ là sợ lai giả bất thiện, cái Vân Sơn Nhiễu cũng không cần biết. Nhưng rời khỏi đây càng không an toàn, chẳng bằng tại chỗ này, dĩ dật đãi lao (*dùng khỏe ứng mệt)." Thạch Xuyên Không thở dài, nói.

"Vì phòng ngừa vạn nhất, chúng ta còn phải làm chút bố trí khác." Sau một lúc trầm ngâm, Hàn Lập nói.

"Xin lắng tai nghe..." Thạch Xuyên Không thần sắc ngưng lại, mở miệng nói.

Hai người ngồi đối diện thảo luận không ngừng đến hoàng hôn, Hàn Lập mới đứng dậy trở về Thanh Tiêu Viện.

Liên tiếp mấy ngày sau, Thạch Xuyên Không đều tới lui giữa cửa hàng trong thành và khách sạn, Hàn Lập trừ tu luyện ban đêm thì phần lớn thời gian đều ở lại U Hà Viện trên hòn đảo nhỏ.

...

Thời gian nhoáng một cái qua hơn nửa tháng.

Một ngày này trong đêm, Hàn Lập đang tĩnh tọa điều tức trong lầu các Thanh Tiêu Viện.

Bỗng nhiên lông mày nhíu lại, lòng nhận thấy liền bay vút ra, thân hình lơ lửng trên biển trúc, đi về phía đảo nhỏ giữa hồ.

Lúc này, chỉ thấy hai đạo độn quang một xanh một tím bắn nhanh từ xa tới, khi gần đảo bỗng chia hai phần, trong đó độn quang màu xanh bay thấp xuống đảo nhỏ, độn quang màu tím tức thì lao thẳng đến Hàn Lập.

Người tới tốc độ cực nhanh, gần như trong nháy mắt liền dừng trước người Hàn Lập.

Người kia mặc một bộ váy nước màu tím, chất vải quần áo hơi trong suốt, phác họa vừa đúng thân thể nhanh nhẹn thướt tha tạo một loại quyến rũ nhu nhược không xương, thêm với dung nhan tuyệt mỹ kia, vạt áo tung bay, thoạt nhìn quả thực thoáng như cung phi Thần Tiên.

Đôi mắt sáng của nữ tử khẽ nhúc nhích, trên dưới đánh giá Hàn Lập một cái, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng sắc mặt che giấu vô cùng tốt, nếu Hàn Lập không có nhãn lực vượt xa thường nhân thì đúng là không phát hiện được biến hóa rất nhỏ kia.

"Vị đạo hữu này, không biết xưng hô như thế nào?" Nữ tử áo tím ôn nhu cười một tiếng, làm một vẻ mặt vui vẻ với Hàn Lập.

"Ta vốn cho là vừa chạm mặt liền đánh luôn mới đúng, tiên tử như vậy cũng khiến ta có chút luống cuống chân tay rồi." Hàn Lập mỉm cười, mở miệng nói.

"Chủ nhân nhà ta chỉ muốn vị ở trên đảo kia, đối với đạo hữu ngươi lại sinh lòng yêu tài. Chỉ cần đạo hữu ngươi sống chết mặc bay, không nhúng tay vào sự tình trên đảo, đợi lát Thanh Lăng tỷ tỷ bên kia xử lý sạch sẽ, chủ nhân sẽ có một cọc phú quý lớn tặng ngươi." Nữ tử áo tím dịu dàng cười nói.

"Nói như vậy, Lệ mỗ ngược lại là nhân họa đắc phúc." Ý cười trên mặt Hàn Lập giống như nhiều thêm vài phần.

"Đợi chuyện ở đây xong, không bằng Lệ đạo hữu đi theo chúng ta trở về Dạ Dương Thành, đến lúc đó..." Nữ tử áo tím dịu dàng cười một tiếng, nhưng lời còn chưa nói hết, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Chỉ nghe một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn truyền đến!

Xa xa trên đảo nhỏ giữa hồ sáng lên một mảnh bạch quang rực rỡ tươi đẹp, một phù trận màu bạc cao tới ngàn trượng vọt lên từ đảo, bao phủ toàn bộ hòn đảo và vùng nước xung quanh, từ trong không ngừng truyền ra không gian chấn động mãnh liệt.

Ngay sau đó, một âm thanh kịch liệt nổ đùng vang lên, cả đảo ánh lửa ngút trời, dẫn đến sóng bạc ở vùng nước xung quanh bốc lên, dâng lên từng trận hơi nước trắng, ngay cả mặt đất dưới thân Hàn Lập cũng rung động kịch liệt, biển trúc khắp nơi lay động không ngừng.

Trong âm thanh ù ù, cả hòn đảo mang theo phù trận màu bạc cùng nhau chìm xuống đáy hồ.

Thần sắc nữ tử áo tím biến đổi, ánh mắt chuyển hướng Hàn Lập, đang muốn mở miệng nổi giận quát, chỉ thấy trước người sáng lên một đạo kim quang, một vòng bảo luân màu vàng cực lớn chợt hiện theo thân ảnh Hàn Lập.

Chỗ quang mang màu vàng chiếu rọi, dòng chảy thời gian bỗng giảm. Nữ tử áo tím chỉ cảm thấy thần thức chậm chạp, cả người giống như trôi lơ lửng ở không gian hư vô, tất cả mọi thứ xung quanh cũng trở nên chậm chạp.

Hàn Lập thấy thế, giữa mi tâm bỗng nhiên có tinh quang chớp động.

Có vài xiềng xích óng ánh bắn ra từ mi tâm hắn, phù văn màu đen như ẩn như hiện phía trên, trực tiếp đâm vào trong đầu nữ tử áo tím.

Trong nháy mắt tiếp theo, trong thức hải kia hình thành một lồng giam xiềng xích hình vuông, bên trong thình lình nhốt một thần hồn tiểu nhân màu tím mịt mờ đang không ngừng biến hóa hình thái, muốn giãy giụa khỏi đó.

Nhưng mà, mặc kệ giãy giụa thế nào, lồng giam Thần Niệm vẫn vững như núi, không chút dấu vết tan vỡ nào.

Ánh mắt Hàn Lập thu liễm, thấy nữ tử áo tím lơ lửng trên không trung, dường như lâm vào mặt nước, thân hình không cử động được nữa, lúc này mới thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, tiện tay vung lên trước.

Một đạo quang mang màu bạc hiện lên, đại môn Hoa Chi không gian mở ra, Thạch Xuyên Không cất bước từ trong đi ra.

"Đại ca thật sự là cam lòng, vậy mà phái thân tín mỹ cơ của mình tới giết ta. Nếu không có Lệ huynh mưu đồ giúp ta, lần này ta nhất định sẽ thua trên tay song xu (song sinh mỹ nhân) Tử Thanh này." Thạch Xuyên Không nhìn về nữ tử áo tím, thần sắc hơi đổi, mở miệng nói.

"Sao? Nghe ngữ khí của ngươi giống như có chút kiêng kị với hai người này?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi.

"Lần này nếu không phải sớm bố trí, lấy một đám phần hồn của ta làm làm mồi nhử thiết lập trận trên đảo, ngươi vừa chủ động hiện thân, đánh bậy đánh bạ phân tán họ ra, nhất định chúng ta không dễ đắc thủ như vậy. Bất kể thế nào, xử lý sạch nàng trước đi, tránh để hậu họa." Thạch Xuyên Không chau mày, nói.

"Bây giờ thần hồn nàng bị ta nhốt, không phản kháng được, ngươi cứ việc ra tay thôi." Hàn Lập gật đầu nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, đang muốn động thủ, dị biến phát sinh!

------oOo------

Chương 797: Đồng thể song hồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Chỉ thấy thiếu nữ áo tím bị Hàn Lập dùng Thần Niệm Lồng Giam trói buộc chặt, khóe miệng bỗng nhếch về phía trước, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ngay sau đó, một thần hồn tiểu nhân màu xanh liền thò ra từ đầu vai, ánh mắt oán độc nhìn bên này một cái, lập tức lóe lên chui vào trong cơ thể thiếu nữ áo tím.

Trên người thiếu nữ áo tím loé lên thanh quang, một đầu tóc dài đen nhánh lập tức biến thành một nửa xanh u, một nửa tím mờ.

Trong đôi mắt của nàng cũng quỷ dị chuyển thành một xanh một tím.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ thần niệm chi lực cường đại, từ đó cuốn tới thức hải, hắn dùng thần niệm xiềng xích kết thành lồng giam lập tức bị trùng kích kịch liệt, lại không cách nào chống cự được trực tiếp vỡ tan ra.

"Nhất thể song hồn!" Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, nhanh chóng bay vụt về phía sau.

"Trước kia chỉ biết Tử Thanh Song Thù là tỷ muội song sinh, thời điểm hợp thể chiến lực siêu cường, từng vì trận chiến liên thủ đánh chết một gã tu sĩ cấp Đại La mà thành danh, không ai biết rõ các nàng lại là nhất thể song hồn. Cái này... Cái kia vừa mới sụp đổ theo hòn đảo đó là cái gì?" Mặt mũi Thạch Xuyên Không cũng tràn đầy vẻ kinh dị, sau đó lao về phía sau.

"Hơn phân nửa là một loại thần thông thân ngoại hóa thân. Nếu các nàng là nhất thể song hồn, sau khi dung hợp thần hồn chỉ sợ có thể so với tu sĩ Đại La, không nên..." Hàn Lập còn chưa nói hết đã bị một tiếng rít cắt đứt.

Thanh âm kia bén nhọn vô cùng, phảng phất như một trường mâu bén nhọn, trực tiếp xuyên qua thức hải hai người Hàn Lập, làm thần thức hải bọn hắn đại loạn, Tiên Linh Lực trong cơ thể vận chuyển cũng trở nên hỗn loạn không trật tự, thân hình càng không tự chủ được mà rơi xuống hướng mặt đất.

Hàn Lập cố nén đau đớn kịch liệt từ trong thức hải truyền đến, vội vàng vận chuyển công pháp Luyện Thần Thuật tầng thứ năm, bên trong thức hải lập tức sinh ra một cỗ vô hình chi lực, như là một quang thuẫn vô hình chống lại cỗ thanh âm kia xâm nhập.

Bên kia, Thạch Xuyên Không bất ngờ không đề phòng, căn bản không kịp phản ứng, thân hình rơi xuống thẳng tắp, trực tiếp rơi vào trong mảnh biển rừng xanh biếc, cũng không biết có phải bị ngất hay không, đã không còn động tĩnh.

"Bởi vì chủ nhân có lòng nhân hậu lưu ngươi một con đường sống, Tử Hòa muội muội mới khuyên bảo ngươi, ngươi lại không biết sống chết, cả gan cùng Thạch Xuyên Không ám toán chúng ta, thật đúng là đáng chết." Thiếu nữ áo tím đình chỉ tiếng rít, mở miệng nói ra.

Lúc này thanh âm của nàng bỗng nhiên trở nên thô to thêm vài phần, hiển nhiên là Thanh Lăng đang nói chuyện.

Hàn Lập âm thầm lấy lại bình tĩnh, không có trả lời, toàn lực thúc giục Luyện Thần Thuật, cổ tay vòng một cái phía dưới, bên ngoài thân sáng lên một mảnh thanh quang, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lơ lửng hiện ra, mũi kiếm trực chỉ thiếu nữ áo tím, phát ra từng trận run rẩy.

Thiếu nữ áo tím thấy thế, cười lạnh một tiếng, trong miệng bỗng nhiên khép mở vài cái.

Nương theo một hồi thanh âm khẩu quyết vang lên, Hàn Lập liền cảm thấy hoa mắt, lập tức ánh sáng khắp nơi tối sầm lại, phảng phất toàn bộ thế giới đều ngập vào trong bóng tối.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chỉ thấy trong hư không đen kịt

có hai cái nhãn cầu to lớn đang lơ lửng, một xanh một tím, cả hai đều tản ra từng trận sóng ánh sáng, không ngừng nhộn nhạo như nước.

Loại sóng ánh sáng này đảo qua thân hình, cũng không gây khó chịu gì cả, ngược lại làm cho người ta hết sức thoải mái ấm áp như tắm gió xuân.

Hàn Lập bị tầng tầng sóng ánh sáng lướt nhanh qua liền cảm thấy toàn thân ấm áp, ý thức bất tri bất giác rơi vào một loại trạng thái mười phần lười biếng, tâm thần toàn thân vốn căng cứng liền chậm rãi buông lỏng xuống.

Nhưng mà tại chỗ sâu trong thức hải, giờ phút này thần hồn tiểu nhân của hắn đang bị tầng tầng vòng sáng tím xanh quấn quanh trên người, đang há lớn miệng không ngừng la lên.

Mặc kệ nó giãy giụa thế nào, thủy chung không thể nào thoát ra vòng sáng tím xanh giam cầm trùng điệp.

Bất quá, dù sao Hàn Lập cũng không phải là tu sĩ Thái Ất bình thường, nghị lực cường đại cùng thần thức chi lực cường hãn vượt xa thiếu nữ áo tím dự đoán.

Mắt thấy Hàn Lập còn không ngừng lúc lắc đầu, ý đồ thoát ra khỏi khống chế của nàng, trong mắt thiếu nữ áo tím mơ hồ hiện lên một tia kinh dị.

Dù sao trước kia gặp phải tu sĩ Thái Ất trung kỳ, dưới lực lượng công kích thần hồn mạnh như thế, không thể bảo trì được một tia thanh minh như vậy.

"Tỷ tỷ, nếu chúng ta cắn nuốt thần hồn của hắn, chỉ sợ tu vi của chúng ta liền có thể tiến thêm một bước rồi." Thanh âm thiếu nữ áo tím đột nhiên trở nên ôn nhu vài phần, tựa như Tử Hòa đang nói chuyện.

"Đừng chủ quan, thần hồn chi lực người này vượt xa Thái Ất Ngọc Tiên bình thường, ta và ngươi cần phải toàn lực ứng phó, đem đầu lâu của hắn và Thạch Xuyên Không về dâng cho chủ nhân, nếu không tổn thất một cỗ hóa thân trọng yếu như vậy, ta và ngươi mặc dù được người sủng ái nhiều năm, cũng khó tránh khỏi trách phạt." Thiếu nữ áo tím sáng lên đôi mắt màu xanh, chính là thanh âm Thanh Lăng.

"Vậy thì nghe theo tỷ tỷ đi." Tử Hòa nói xong, ánh mắt thiếu nữ áo tím nhìn về hướng Hàn Lập.

Chỉ thấy Hàn Lập dưới công kích của thần hồn đã dần dần khôi phục lại, thân hình một lần nữa ổn định, treo ở giữa không trung nhìn về phía bên này, trong mắt thần sắc phức tạp.

"Lại còn có thể tự động thanh tỉnh..." Tử Hòa có chút ngoài ý muốn mở miệng nói.

Hàn Lập mạnh mẽ đè xuống từng trận ảnh hưởng trong thức hải, hai mắt ngưng lại, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể lập tức nghịch chuyển, thân hình bắn nhanh về hướng thiếu nữ áo tím, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm càng xẹt qua từng đạo lưu quang, bắn nhanh trước hắn một bước.

"Muốn cận thân chém giết, người si nói mộng." Thanh Lăng quát khẽ một tiếng.

Nàng vừa dứt lời, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã đi tới phụ cận, đâm thẳng về hướng nàng.

Nhưng mà, phi kiếm tới cách nàng mười trượng liền bị một cỗ lực lượng cổ quái lấy mắt thường khó phân biệt được gắt gao kéo lấy, nguyên một đám treo ở giữa không trung rung động lắc lư không thôi, lại không thể nào tiến thêm một bước.

Hàn Lập thấy thế, thân hình hơi chậm lại, trong hai tròng mắt lập tức sáng lên hào quang màu tím.

Dưới Cửu U Ma Đồng, tầng lực lượng ngăn cản Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tập kích lập tức hiển lộ ra, rõ ràng là mười tám đạo thần niệm tinh ti hết sức nhỏ.

Tinh ti này từ trên người thiếu nữ áo tím tán phát ra, gắt gao quấn quanh lấy mỗi một thanh trường kiếm, làm cho nó không cách nào tiến tới được.

"Có thể làm thần niệm hóa thực?" Tâm niệm Hàn Lập vừa động, trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức loé lên đường vân lôi điện, từng sợi lôi điện màu vàng nhè nhẹ lập tức bùng nổ, nhộn nhạo lên từng trận lôi điện pháp tắc chi lực.

"Ầm ầm"

Một hồi sấm sét vang dội, thần niệm tinh ti quấn quanh trên mười tám thanh phi kiếm lập tức đứt gãy tiêu tán ra.

Trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức vang lên từng trận tiếng kiếm minh trong trẻo, lần nữa điện xạ tới thiếu nữ áo tím.

"Không biết sống chết." Thiếu nữ áo tím quát một tiếng, tựa như hai nữ đồng thời lên tiếng.

Mỗi hai bàn tay tả hữu bấm niệm pháp quyết, khép lại trước người, kết thành một cái thủ ấn cổ quái.

"Đứt cho ta!" Hai người quát lớn một tiếng.

Chỉ thấy một tầng Linh Vực hơi mờ lập tức mở ra, bao phủ tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang tập kích đến vào trong đó.

Lúc phi kiếm tiến vào Linh Vực, trong nội tâm Hàn Lập lập tức thầm kêu một tiếng "Không tốt".

Tiếp theo trong nháy mắt, liên hệ thần niệm giữa hắn và phi kiếm liền bị chặt đứt.

Điện quang trên mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ẩn nặc, kiếm khí thu vào, giống như tất cả đều biến thành vật vô chủ, tất cả uy năng thu hồi, treo ở không trung.

Mặc kệ Hàn Lập thúc giục thần thức, dùng thần niệm liên hệ cùng chúng như thế nào, mười tám thanh phi kiếm đều không phản ứng chút nào.

Thần niệm Linh Vực này rộng không tới trăm dặm nhưng ngăn cách ra một mảnh khu vực cấm tuyệt thần thức khác, chẳng những cách trở liên hệ giữa Hàn Lập cùng bản mệnh Pháp bảo, mà ngay cả thần thức chi lực của hắn cũng bị ảnh hưởng.

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, cổ tay vòng một cái phía dưới, một chuôi thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác hiển hiện ra, trên thân kiếm loé lên kim mang, một đạo điện quang màu vàng lập tức hiển hiện ra.

"Cũng may chỉ cần không dùng thần niệm thúc giục, thần thông phi kiếm sẽ không bị ảnh hưởng."

Trong nội tâm Hàn Lập thầm thở dài một hơi, đồng thời có chút hối hận, sớm biết như vậy vài ngày trước hắn tranh thủ thời gian tu luyện Luyện Thần Thuật cho rồi, nói không chừng hiện tại cũng đã tu luyện đến cảnh giới tầng thứ năm viên mãn, trước mắt có lẽ cũng sẽ không bị động như vậy.

Bất quá giờ phút này, muốn cái gì cũng đã không kịp.

"Giao thủ cùng chúng ta, lại còn dám phân tâm, tự tìm cái chết." Lúc này, Tử Hoà kêu lên một tiếng.

Một cây đèn lưu ly hình dạng cổ quái đột nhiên bắn ra phía trước, thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập tập trung tư tưởng nhìn lại, chỉ thấy bộ dáng cây đèn kia thập phần cổ xưa, có bốn dị thú dung mạo cổ quái dữ tợn quay lưng đối xứng nhau, phân biệt về bốn hướng, hai tay làm ra động tác cùng nhau nâng chén dầu nhỏ hoa sen phía trên.

Bên trong chén dầu không thấy dầu thắp, chỉ có một điểm lửa giống như hạt đậu màu xanh lá ung dung rung động.

Ánh mắt Hàn Lập vừa mới tiếp xúc ngọn đèn, toàn thân liền cứng đờ, toàn bộ tâm thần lập tức bị ngọn lửa nho nhỏ kia hấp dẫn, rốt cuộc không cách

nào dời đi được.

Tại bên trong thức hải, hư ảnh một ngọn đèn to lớn hiển hiện ra, trong đôi mắt bốn dị thú phía dưới loé lên hào quang u lục, tất cả đều há miệng ra, làm ra động tác hút vào khắp nơi.

Tâm thần Hàn Lập run lên, lập tức cảm thấy thần niệm chi lực của mình bắt đầu trôi qua nhanh chóng, như là từng sợi khói nhẹ nhao nhao chảy vào trong miệng bốn dị thú kia.

Theo thần niệm chi lực nhanh chóng trôi qua, ngọn lửa trong chén đèn dầu kia thoáng một phát trở nên to lớn, như là một bó đuốc chiếm hết dầu đốt, thiêu đốt lên hừng hực.

"Phệ Hồn Đăng đã đốt trong thức hải hắn rồi, thần niệm chi lực của hắn rất nhanh sẽ tiêu hao hầu như không còn, thôn phệ thần hồn hắn bất quá là vấn đề thời gian mà thôi, trước đi giết Thạch Xuyên Không đã, chấm dứt hậu hoạn cho chủ nhân." Thanh Lăng mở miệng nói ra.

"Tỷ tỷ nói đúng vô cùng." Tử Hòa nói ra.

Tuy ngữ điệu hai người bất đồng, nhưng người ngoài nhìn thấy vẫn giống như là một người đang lầm bẩm, thoạt nhìn cực kỳ cổ quái.

Nói xong, thân hình Tử Thanh Song Thù lướt thẳng xuống, bay về hướng Thạch Xuyên Không phía dưới.

Giờ phút này, Thạch Xuyên Không vẫn như cũ nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích, toàn thân vẫn giống như đang hôn mê, chấn động thần hồn lộ ra mười phần yếu ớt.

Tới gần mười trượng, Tử Thanh Song Thù bỗng nhiên nhấc tay lên, một sợi dây kim chúc hai màu tím xanh bắn ra thẳng tắp, trực tiếp bắn về phía đầu Thạch Xuyên Không

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Sợi dây kim chúc liền trực tiếp đâm vào ót Thạch Xuyên Không, đầu lâu giống như quả dưa hấu chín mọng trực tiếp bị đập nát.

Nhìn xem huyết nhục đầu lâu mơ hồ, nửa mặt Tử Thanh Song Thù lộ ra một vòng vui vẻ, nhưng nửa mặt kia lại lộ ra thần sắc cổ quái, hiển ra một tia nghi hoặc.

"Không đúng, vì sao không thấy Nguyên Anh chạy?" Thần sắc Thanh Lăng ngưng lại, mở miệng kêu lên.

------oOo------

Chương 798: Địa bàn nhà mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nghe Thanh Lăng nói, thần sắc nửa bên mặt Tử Hòa thu liễm lại.

Không đợi phản ứng kịp, người trên mặt đất bỗng bắn ra hai đạo cột sáng màu bạc bao phủ thân hình, trong chốc lát không cách nào động đậy mảy may, ngay biểu cảm trên mặt theo đó ngưng kết.

Nhưng thấy phù văn chằng chịt đổ xuống từ cột sáng màu bạc, bay lượn quanh quẩn trên dưới, trong khoảnh khắc ngưng tụ thành một pháp trận đơn giản, chính giữa khảm hai mặt cổ kính hình dáng phong cách cổ xưa màu bạc.

Trên mặt kính cổ kính, dưới quang mang, từng trận rung động không gian dồn dập mãnh liệt ẩn chứa một hồi pháp tắc chấn động mạnh mẽ, chiếu rọi Tử Thanh Song Thù trong đó, giam cầm cố định giữa không trung.

Lúc này, thi thể Thạch Xuyên Không nằm sấp trên đất lật ra ngoài, tiếp theo một thân ảnh từ đó bò lên, lại bất ngờ cũng là Thạch Xuyên Không.

Lúc này sắc mặt hắn tái nhợt, ánh mắt có chút vô thần, bước chân yếu ớt, đứng thẳng cũng có chút bất ổn.

Trước đó thần hồn hắn thật sự bị thương không nhẹ mới rơi xuống mặt đất, chẳng qua trên người hắn mang dị bảo có thể bảo vệ thần hồn, rơi xuống đất không bao lâu đã lập tức tỉnh lại.

Hắn không tùy tiện áp dụng hành động gì, mà tâm niệm vừa chuyển, tương kế tựu kế một biện pháp ve sầu thoát xác, vô thanh vô tức phân ra một

luồng thần hồn lưu tại trong thân thể giả tiếp tục hôn mê, chân thân thì thi triển bí thuật không gian, thần không biết quỷ không hay lẻn xuống mặt đất bố trí pháp trận này.

Thạch Xuyên Không dùng sức lắc đầu một cái, cảm giác đầu váng não trướng mới hơi giảm bớt.

Hắn không đi nhìn Hàn Lập bên kia, mà là một tay bấm một thủ ấn cổ quái điểm vào một hư không một chút. Lập tức một đạo ngân quang bắn ra, lóe lên rồi biến mất đánh vào cây đèn Lưu Ly lơ lửng trên bầu trời.

"Phốc" một tiếng!

Chủ nhân cây đèn bị cổ kính màu bạc giam cầm, chỉ bằng uy năng bản thân Pháp bảo căn bản không ngăn nổi một kích này, bị đánh cho run lên kịch liệt, xoay tròn toàn thân rồi rơi xuống dưới đất.

Cùng lúc đó, hư ảnh cây đèn Lưu Ly phản chiếu trong thức hải Hàn Lập cũng đồng thời run lên, biến mất không thấy.

Hàn Lập chỉ cảm thấy thần thức buông lỏng, tiếp đó toàn thân không tự chủ mà rơi xuống mặt đất.

"Phanh" một thanh âm vang lên.

Thân thể kia nện mạnh xuống đất, lõm xuống dưới một hố to.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt hắn tái nhợt bò từ trong hố ra, mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, một bộ dáng hư thoát.

Thạch Xuyên Không nhìn sang hắn, hai người xa xa nhìn nhau một cái, hai mặt nhìn nhau, đồng thời cười khổ một tiếng.

"Thạch huynh, ngươi có bảo bối này sao không lấy ra sớm, làm hại chúng ta chật vật như thế." Hàn Lập thở dài một cái, nói.

"Lời ấy của Lệ huynh sai rồi, cái Ngân Tiêu Song Kính này chính là bảo vật

thiếp thân của Tam ca ta, lần này vì giúp ta, mấy ngày trước mới dùng pháp trận truyền vật đưa đến Hành Cước Trai. Ta không cách nào luyện hóa, chỉ có thể mượn lực lượng pháp trận mới có thể sử dụng, thật sự cũng là bất đắc dĩ." Thạch Xuyên Không hô to oan uổng nói.

"Không nói trước những thứ này, đầu tiên xử lý Tử Thanh Song Thù rồi hãy nói. Nếu để các nàng trốn thêm một lần, ta và ngươi thật sự phải bỏ mạng nơi này rồi." Hàn Lập khoát tay áo nói.

"Thạch Xuyên Không, ngươi dám giết ta, chủ nhân nhất định sẽ rút hồn ngươi luyện phách, bóc lột thậm tệ." Thân hình nữ tử áo tím bị ngân quang giam cầm, ngay bờ môi cũng không cách nào mở được, chỉ có thể dùng thần niệm chấn động nổi giận nói.

“Chỉ là đồ chơi Đại ca dùng thuận tay mà thôi, thật sự coi mình là tiên tử rồi hả? Lại nói, nếu không giết các ngươi, Thạch Trảm Phong hắn sẽ chịu buông tha ta?" Thạch Xuyên Không cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại.

Hắn nói xong, không đợi đối phương nói thêm gì nữa, hai tay đan trước người, bấm một cái pháp quyết, một ngón tay mạnh mẽ hướng xuống pháp trận trên đất.

Chỉ thấy trên pháp trận ngân quang lóe lên, hai cái kính tròn lập tức cùng dịch chuyển, trao đổi vị trí.

Ở trên chiếu ra hai đạo cột sáng màu bạc nhưng lại mạnh mẽ uốn cong trong hư không. Tử Thanh Song Thù bị giam trong đó đồng thời phát ra một tiếng kêu thảm, thân hình lập tức bị không gian vặn vẹo cắn nát, hóa thành một đống thịt nát.

Mà Nguyên Anh tiểu nhân núp trong đó cũng bị không gian nghiền nát, biến thành hư vô.

Cột sáng màu bạc thu lại, thân thể huyết nhục mơ hồ kia lập tức rơi xuống, tung tóe đầy đất.

Cùng lúc đó, tia sáng tím xanh lốm đa lốm đốm tản ra từ đó, phiêu tán bốn

phía.

"Thần hồn mạnh mẽ như vậy cũng thật sự ít thấy, rõ ràng đã bị nghiền nát không chịu nổi mà còn có thể bảo trì tàn hồn không triệt để tiêu tán." Hàn Lập chậc chậc khen ngợi, theo tay vung lên, tay áo ôm toàn bộ tàn hồn kia lại, thu trong lòng bàn tay.

Sau đó hắn trước tiên vẫy tay một cái, thu hồi toàn bộ phi kiếm. Tiếp đó hắn quay người đi tới rừng trúc phía xa, nhặt cây đèn Lưu Ly cổ quái lên.

Hắn ma sát thân đèn vài cái, đánh giá thoáng qua cây đèn Lưu Ly, suy nghĩ một chút, đổ tàn hồn trên tay vào trong cây đèn.

Bên trên cây đèn màu xanh lập tức sáng ngời phù văn, từ đó sinh ra một mảnh hào quang lúc sáng lúc tối, bao phủ những tàn hồn lốm đa lốm đốm kia.

Hàn Lập chờ giây lát, thấy đèn Lưu Ly cũng sáng tiếp lần nữa, hào quang sáng lên trước đó cũng phai nhạt dần, chỉ có những tàn hồn tro tàn bị khóa ở trong cây đèn.

Trong nhất thời hắn cũng không rõ lắm đây là có chuyện gì, tiện tay thu nó vào.

Khi về tới nơi, Thạch Xuyên Không đang lục tìm ra một trữ vật trạc (vòng tay) từ trong đống huyết nhục chia đều kia.

Sau khi rửa sạch dơ bẩn, hắn luyện hóa trữ vật trạc, mở nó ra.

Bên trong trạc không nhiều đồ vật Pháp bảo lắm, trên cơ bản tất cả đều là chút đồ cần dùng Ma khí thúc giục, ngược lại có một ít đan dược có ích với thần hồn và không ít Linh tài.

"Lệ huynh, chút Pháp bảo này tác dụng không lớn với ngươi, ngược lại đan dược Linh tài thì ngươi dùng đi." Sau một chút dò xét, Thạch Xuyên Không nói với Hàn Lập.

"Lần này thần hồn ngươi tổn thương không nhỏ, tất cả đan dược Linh tài chúng ta chia một nửa. Tất cả những đồ vật Pháp bảo kia ta đều không muốn, chẳng qua là quyển sách nhỏ kia có thể chia cho ta không?" Hàn Lập chỉ vào một quyển cổ tịch mỏng màu xanh, hỏi

Thạch Xuyên Không liếc qua bìa mặt cổ tịch, thấy trên đó viết bốn chữ "Phệ Hồn Luyện Nguyên", sau một chút do dự vẫn gật đầu nói:

"Sợ phương pháp tu luyện tà môn ma đạo không biết từ chỗ nào, nếu Lệ huynh ưa thích loại đồ vật kỳ quái này, vậy cho ngươi là được."

"Đa tạ." Hàn Lập tiếp nhận cổ tịch màu xanh, cười nói.

Sau đó hai người thoáng phân chia đan dược, mỗi người phục dụng một ít, điều tức một lát tại chỗ.

"Động tĩnh huyên áo lớn như vậy mà khách sạn Vân Sơn Nhiễu này không hề có một vị khách khanh đến đây dò xét, toàn bộ khách sạn đều lộ ra vẻ yên tĩnh, xem bộ dáng đã sớm bị chào hỏi." Hàn Lập đột nhiên nghĩ đến cái gì, mở miệng nói.

"Thế lực và thực lực của Đại ca luôn mạnh nhất trong số huynh đệ tỷ muội chúng ta, có thủ bút như vậy cũng không kỳ quái. Vốn chỉ lăn lộn sau lưng thì Thiên Việt Hầu có thể còn giả bộ như không biết cái gì. Giờ náo loạn mà nói, sợ rằng hắn cũng bị ép chọn đứng bên nào rồi." Thạch Xuyên Không nhíu chặt lông mày, nói.

"Ý của ngươi là không thể ở lại Hùng Cứ Thành này?" Hàn Lập nhíu mày lại, hỏi.

"Đúng vậy, ngươi nắm chắc khôi phục, sau đó chúng ta phải lập tức rời khỏi." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

"Nhưng bên Tam ca của ngươi không phải là..." Hàn Lập chần chờ nói.

"Ài, tình thế bắt buộc, liền lưu bức thư đi." Thạch Xuyên Không thở dài, nói như vậy.

...

Ước chừng sau nửa nén hương, trong một ngỏ hẻm vắng vẻ phía Bắc Hùng Cứ Thành, hai đạo nhân ảnh chợt hiện ra.

Hai người đều là trang phục thư sinh, đi lại vội vàng trong ngõ hẻm. Chỉ có điều một người là lão nho già khú, một người lại là thiếu niên áo xanh. Họ không phải ai khác mà chính là Hàn Lập và Thạch Xuyên Không.

Điểm cuối ngõ hẻm có một gian cửa hàng bề ngoài thấp bé rất nhỏ, cánh cửa nửa khép, bên trong không có bao nhiêu ánh sáng, lộ ra chút u tối không rõ.

Hàn Lập giả làm lão nho cùng thiếu niên bộ dáng Thạch Xuyên Không liếc nhau, chậm rãi lắc đầu.

Thân hình hai người lóe lên, đồng thời bắn vào bên trong cửa hàng.

Chỉ thấy cửa hàng vốn chật hẹp lúc này khay chứa đồ lộn xộn khắp nơi, các loại đồ vật rơi vãi đầy đất.

Thạch Xuyên Không nhìn như không thấy với cảnh này, trực tiếp đi vào tường trong cửa hàng, đưa tay gõ trên mỗi viên gạch xanh nhìn như bình thường.

Theo một tiếng vang nhỏ "Răng rắc", tiếp theo là một hồi thanh âm "Ù ù" vang lên, một mặt tường gạch chậm rãi lui lại, lộ ra một cửa ngầm ẩn nấp cửa ngầm.

Thạch Xuyên Không đi đầu bước vào trong cửa, Hàn Lập theo sát phía sau tiến đến.

Kết quả bên trong cửa ngầm sau mật thất này cũng hỗn loạn không chịu nổi, một tòa pháp trận tinh vi cỡ nhỏ đã bị hủy hoàn toàn, bên cạnh cột đá đứt gãy còn có một tiểu nhị bộ dáng thanh niên nam tử.

Trên người hắn không có bao nhiêu ngoại thương, thậm chí ngay cả vết máu cũng không có bao nhiêu, chẳng qua hai con mắt trợn lên đã biến thành màu xám xịt, không còn một chút thần thái.

"Thức hải khô cạn, thần hồn tiêu tán toàn bộ, hẳn là Tử Thanh Song Thù hành động." Hàn Lập dò xét một chút, sau một lúc lâu trầm ngâm, mở miệng nói.

"Như vậy xem ra... Thư tín cũng không cần lưu lại." Thần sắc Thạch Xuyên Không ngưng lại, chậm rãi nói ra.

"Tiếp theo đây, sau khi rời khỏi Hùng Cứ Thành, chúng ta nên đi chỗ nào?" Hàn Lập lại hỏi.

"Nhẫm Sơn Thành, thời gian ta kinh doanh chỗ đó lâu hơn Hùng Cứ Thành, xem như địa bàn nhà mình, có thể tương đối an toàn một ít. Hơn nữa, chỗ đó cũng có một tòa pháp trận truyền tống." Thạch Xuyên Không hít sâu một hơi, nói.

"Đã là địa bàn nhà ngươi... sao trước đó chúng ta không trực tiếp đi tới đó, chẳng phải an toàn hơn sao?" Hàn Lập chau mày lên, hỏi.

"Ta kinh doanh nhiều năm tại Nhẫm Sơn Thành, chuyện này ai cũng biết. Cho nên ai cũng đoán được ta sẽ đi tới đó, trước đó không đi là lo trên đường có bố trí mai phục. Giờ... đã là hành động bất đắc dĩ, cũng lựa chọn xứng đáng." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, nói.

"Nếu như Đại ca ngươi nhận được tin tức, đã phái người đến Hùng Cứ Thành, vậy Nhẫm Sơn Thành bên kia hơn phân nửa là có thể an toàn một ít." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

"Chỉ hy vọng như thế. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi." Thạch Xuyên Không nói một tiếng, đi đầu ra ngoài cửa.

Một lát sau, hai người ra khỏi cửa Bắc Hùng Cứ Thành, tới ngoài thành.

Thạch Xuyên Không vung tay lên, gọi ra Ô Thần phi toa.

Thân hình hai người khẽ động, đứng trên phi toa. Một tay Thạch Xuyên Không bấm niệm pháp quyết, phi toa hóa thành một đoàn hắc quang trút xuống ngàn dặm mà đi, một cái chớp động liền biến mất ở phía chân trời xa xa

------oOo------

Chương 799: Nuốt không gian mà đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trong một sơn mạch ở Chân Tiên Giới.

Chỗ sơn mạch này, toàn thân núi đá có màu vàng kim óng ánh, dưới ánh mặt trời chiếu xuống toả ra từng trận hồng quang màu vàng chói mắt, xinh đẹp dị thường.

Trên không sơn mạch màu vàng, một đạo cầu vồng màu trắng bay nhanh về phía trước, tốc độ nhanh kinh người, hơn xa độn quang của tu sĩ Thái Ất bình thường.

Bên trong cầu vồng là một đầu cự thú màu trắng dài vài chục trượng, toàn thân phảng phất như bạch ngọc điêu khắc thành, không có một tia tạp chất.

Trên đỉnh đầu nó hiện ra từng đường vân màu bạc, mơ hồ hình thành một đồ án chữ "Vương".

Trên lưng Cự thú có một thiếu nữ áo vàng đang ngồi, thoạt nhìn chừng mười bảy mười tám tuổi, thân hình duyên dáng yêu kiều, tóc vàng áo choàng, mắt hạnh mi cong, dung mạo cực đẹp, chẳng qua thần sắc băng lãnh hầu như có thể đóng băng vạn vật.

Trong ngực thiếu nữ đẹp đến nao lòng rõ ràng đang ôm một cây liêm đao màu vàng to lớn cao cỡ một người.

Trên liêm đao hiện ra vô số đường vân màu vàng giống như con giun,

không ngừng chớp động, đồng thời tản mát ra khí tức vô cùng ác liệt, tựa hồ bất kỳ vật gì cũng không thể nào ngăn cản được chuôi liêm đao màu vàng này.

Chuôi liêm đao toả ra sát khí hung lệ vô cùng bị thiếu nữ áo vàng ôm vào trong ngực, nhưng không có cảm giác không hợp chút nào, ngược lại có loại cảnh tượng như hổ thêm cánh.

Một người một thú này, chính là Kim Đồng và Tỳ Hưu đã tách ra với Hàn Lập trước kia.

Kim Đồng cùng Tỳ Hưu tản mát ra khí tức mạnh hơn không ít so với lúc ly khai Hàn Lập năm đó, Kim Đồng đã đạt đến Thái Ất cảnh trung kỳ, Tỳ Hưu thình lình cũng đã đạt đến Thái Ất cảnh.

Bất quá giờ phút này, thần sắc hai người đều ngưng trọng, nhất là Tỳ Hưu, trong hai tròng mắt rõ ràng hiện ra vẻ sợ hãi, ra sức phi độn về phía trước.

Mà mấy chục vạn dặm sau lưng hai người, một mảnh hồng vân cuồn cuộn che khuất bầu trời đang lao về phía trước vùn vụt nhanh như điện chớp.

Hồng vân biến ảo cuồn cuộn, vô số hư ảnh binh mã ở trong đó như ẩn như hiện, làm cho người ta có loại cảm giác thiên quân vạn mã kéo đến.

Ở chỗ sâu trong hồng vân lơ lửng một thạch đài màu đỏ lớn vô cùng, phía trên khắc lên vô số Linh văn hỏa diễm, một đại hán trung niên thân phủ áo bào đỏ đang ngồi xếp bằng ở trên đó.

Thân hình người này cao lớn, đầu đội kim quan, trên áo bào đỏ khắc một Ngũ Trảo Kim Long, thoạt nhìn rất giống Hoàng Đế ở thế tục, vẻ mặt nghiêm túc, làm cho người ta có loại cảm giác như gã nắm quyền hành trong tay.

Mặt mũi đại hán áo đỏ tràn đầy vẻ giận dữ, một đôi mắt hổ nhìn thẳng về phía trước.

Bỗng nhiên, gã vung mạnh tay lên.

Bên ngoài thạch đài màu đỏ hiện ra một tầng

hào quang màu đỏ, vô số phù văn từ đó tuôn ra mãnh liệt, hồng vân tuôn ra phụ cận cuồn cuộn như sóng dữ, độn tốc lập tức đề cao gần nửa, khoảng cách với Tỳ Hưu phía trước nhanh chóng gần hơn, rất nhanh rút ngắn đến hơn mười vạn dặm.

"Nhanh lên!"

Kim Đồng thấy cảnh này, hai hàng lông mày như loan nguyệt nhíu lại một cái, liêm đao màu vàng trong tay hung hăng đánh lên người Tỳ Hưu, phát ra một tiếng nổ mạnh của kim loại giao kích.

Tỳ Hưu kêu đau một tiếng, trên người lập tức sáng ngời bạch quang, "Phốc phốc" hai tiếng nhẹ vang lên, hai bên thân thể Tỳ Hưu hiện ra đôi cánh to lớn màu trắng, trên hai cánh hiện ra vô số Linh văn.

Hai cánh màu trắng vỗ mạnh, từng đạo khí lưu màu trắng hiển hiện ra, vờn quanh người Tỳ Hưu.

Tốc độ của Tỳ Hưu cũng nhanh hơn không ít, nhưng so với hồng vân phía sau vẫn chậm hơn nhiều.

Khoảng cách song phương tiếp tục kéo gần lại, trong nháy mắt chỉ còn có năm sáu vạn dặm.

Bên trong hồng vân, trong mắt đại hán áo bào đỏ loé lên hung quang, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, sau đó một tay bỗng nhiên lăng không điểm một cái lên cao.

Một màn làm cho người ta sợ hãi xuất hiện!

Nguyên bản mặt trời cực nóng treo trên bầu trời đột nhiên sáng lên mãnh liệt, lập tức điên cuồng tăng lên mấy chục lần, biến thành một vòng mặt trời to mấy ngàn trượng.

Nhiệt độ hư không phụ cận đột nhiên tăng lên, rung động "Xùy xùy", tựa hồ hư không cũng muốn hòa tan, sơn mạch trong vòng vạn dặm phía dưới "Ầm" một tiếng, rừng cây trong đó lập tức bốc cháy toàn bộ, núi đá màu vàng cũng chậm rãi hòa tan ra.

"Tiểu Bạch!"

Đồng tử Kim Đồng co rụt lại, hét lớn một tiếng.

Tỳ Hưu hiển nhiên minh bạch ý tứ của Kim Đồng, chữ Vương màu bạc trên trán nó đột nhiên tỏa sáng hào quang, đồng thời miệng lớn dính máu mở ra khẽ hấp mãnh liệt.

Chỉ thấy trong miệng nó tán phát ra từng trận tia sáng gai bạc trắng, hư không ngàn dặm phía trước ầm vang một tiếng, sau đó bắt đầu vặn vẹo sụp đổ mãnh liệt, thoáng cái chui vào trong miệng Tỳ Hưu.

Dưới bụng Tỳ Hưu thình lình biến lớn nhanh chóng, phảng phất như mang thai mười tháng.

Hư không phía trước sụp đổ, lập tức làm hư không phía xa hơn rung chuyển kịch liệt, một vòng xoáy to lớn màu đen hiển hiện ra.

Một cỗ thôn phệ chi lực to lớn từ đó hiện ra, thân thể Tỳ Hưu "Vèo" một tiếng hóa thành một đạo huyễn ảnh màu trắng bay về phía trước, tốc độ đột nhiên tăng gấp hơn mười lần, mắt thấy sẽ bay ra khỏi phạm vi bao phủ của mặt trời.

"Mơ tưởng chạy trốn!" Đại hán áo bào đỏ đằng sau thấy cảnh này, đột nhiên gầm lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm vào mặt trời trên không trung.

Mặt trời màu trắng chuyển động ù ù, lập tức vạn đạo bạch quang cực nóng từ mặt trời toả ra rồi bắn xuống, phô thiên cái địa chụp xuống Tỳ Hưu cùng Kim Đồng.

Phụ cận lập tức bị một cỗ hoả lực cực nóng gấp mười lần bao phủ, hư

không sôi trào, thân hình Tỳ Hưu phi độn cực nhanh lập tức chậm lại rất nhiều.

Đồng tử Kim Đồng co rụt lại, bỗng nhiên chân giẫm mạnh một cái, lập tức phụ cận vang lên thanh âm xùy xùy, vô số đạo kiếm khí vô hình từ trên người nàng bắn ra.

Nàng lập tức há miệng phun ra một đạo kim quang chói mắt, lóe lên dung nhập vào bên trong những kiếm khí kia, lập tức một mảnh hàn quang màu vàng hiển hiện ra, quét lên không trung, va chạm với đám bạch quang cực nóng kia.

Hai màu hào quang kim bạch đan xen vào một chỗ, thanh âm bạo liệt ầm ầm, tiếng nổ vang liên miên, hư không chấn động kịch liệt, thiên địa theo đó cũng biến sắc!

Hàn quang màu vàng run rẩy kịch liệt, rõ ràng đang ở hạ phong, nhưng vẫn ngoan cường ngăn cản bạch quang cực nóng kia trùng kích.

"Hừ!" Đại hán áo đỏ hừ lạnh một tiếng, trong tay biến đổi pháp quyết lần nữa, sau đó bỗng nhiên một tay trảo vào hư không.

Ầm ầm!

Kiêu dương màu trắng giữa không trung đột nhiên biến lớn lần nữa, sau đó phảng phất như một khối thiên thạch to lớn vô cùng, nện xuống hướng Kim Đồng cùng Tỳ Hưu.

Kiêu dương màu trắng chưa đến, một cỗ man lực ngợp trời khó có thể hình dung đã áp bách tới trước, dẫn tới hư không phụ cận rung động ông ông điên cuồng, hiện ra từng vết rạn thật dài.

Bạch quang trên người Tỳ Hưu lập tức tán loạn hơn phân nửa, đôi cánh màu trắng trên sống lưng cũng vỡ vụn biến mất, thân thể giống như diều đứt dây rơi xuống sơn mạch phía dưới.

Ánh mắt Kim Đồng phát lạnh, trên người đại phóng kim quang, sau lưng

loé lên kim quang, vậy mà hiện ra một bóng người to lớn màu vàng cao vài chục trượng.

Bóng người này mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy trong tay đang nắm một thanh vũ khí to lớn hình dáng liêm đao.

Liêm đao màu vàng trong tay Kim Đồng to lớn cũng đột nhiên tách ra từng trận kim quang chói mắt, vô số phù văn màu vàng ở trong đó sôi trào cuồn cuộn.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục!

Thiên địa linh khí phụ cận nổi lên sóng gió kịch liệt ầm ầm, toàn bộ thiên địa trở nên ảm đạm, sau đó tất cả thiên địa linh khí đều hội tụ tới liêm đao như cái phễu, dung nhập vào trong đó.

Liêm đao màu vàng lập tức biến lớn lên rất nhiều, bên ngoài hiện ra từng nhóm phù văn màu vàng.

Vào thời khắc này, hư ảnh Kim Đồng to lớn sau lưng đột nhiên bắn ra, hóa thành một đạo kim quang, lóe lên dung nhập vào trong liêm đao màu vàng.

Toàn thân liêm đao màu vàng lập tức phát ra kim quang chói mắt, mắt thường khó có thể nhìn thẳng.

Liêm đao rung động lắc lư ông ông, một cỗ khí tức ác liệt cường đại không biết gấp bao nhiêu lần so với trước từ phía trên bộc phát ra, tràn ngập cả phiến hư không phụ cận.

"Trảm!"

Kim Đồng không để ý đến liêm đao trong tay, ánh mắt bình tĩnh ngước nhìn kiêu dương trên không trung đang rơi xuống, trong miệng quát khẽ một tiếng, sau đó hai tay cầm liêm đao to lớn, bay bổng chém lên.

Kim quang lóe lên, một đạo kim quang hình loan nguyệt lòe loẹt lóa mắt từ trên liêm đao bắn ra, rắn chắc trảm lên kiêu dương màu trắng đang cấp tốc

từ không trung rơi xuống.

"Phốc xuy" một tiếng vang nhỏ!

Kiêu dương màu trắng thình lình bị chém thành hai nửa, lướt sát qua thân thể Kim Đồng cùng Tỳ Hưu.

Đại hán áo đỏ phía sau thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Hai tiếng nổ mạnh long trời lở đất vang lên, hai nửa kiêu dương màu trắng rơi đập lên dãy núi phía dưới.

Mặt đất rung chuyển một hồi, tiếp theo một vòng quang sóng hoả diễm bạch sắc hiển hiện ra, trùng kích về bốn phương tám hướng, những nơi đi qua hết thảy đều vỡ vụn từng khúc như bọt biển, nhấc lên phong bạo ngập trời.

Tỳ Hưu cũng bị cỗ gió lốc này cuốn bay, bất quá giờ phút này kiêu dương màu trắng đã bị chém đứt, lực áp bách hư không phụ cận cũng theo đó biến mất, bạch quang trên người Tỳ Hưu lập tức khôi phục sáng ngời, liền ổn định lại thân hình.

Thân thể nó chợt quay lại phía sau, phun mãnh liệt một cái.

Ầm ầm!

Một cỗ không gian phong bạo hùng vỹ từ miệng Tỳ Hưu phun ra, thân thể nó phồng lên rồi lập tức nhanh chóng khôi phục, đồng thời thân thể bắn ngược về phía sau nhanh vô cùng, lóe lên biến mất ở phía chân trời xa.

Tốc độ cực nhanh, vẫn còn trên cả không gian nuốt hấp vừa rồi.

Từng cỗ không gian phong bạo quét ra, giống như sóng to gió lớn trùng kích lên người đại hán áo đỏ đuổi sát phía sau.

Hồng vân quanh người gã cuồn cuộn kịch liệt, dừng lại một chút.

Gặp tình hình này, sắc mặt đại hán áo đỏ trầm xuống, bỗng nhiên hồng quang trên người ép xuống, một tay nắm chặt, bỗng nhiên tung một quyền về phía trước.

Một quyền ảnh màu đỏ lớn vài mẫu hiển hiện ra, đánh vào phía trên không gian phong bạo kia.

Đùng đùng tiếng giòn vang liên tiếp!

Những không gian phong bạo kia bị đánh tan giống như cuồng phong quét lá rụng, lập tức phiêu tán vô tung.

Sắc mặt đại hán áo đỏ khó coi, một tay phất lên, hoả vân quanh người lại cuồn cuộn lên, sau đó giống như sóng dữ tiếp tục bay về phía trước.

Giờ khắc này, Kim Đồng cùng Tỳ Hưu đã bay về phía trước không biết bao nhiêu vạn dặm, thân thể Tỳ Hưu bắn ngược ra phía trước rốt cuộc đã tiêu hao hết quán tính.

Nó lập tức quay đầu về phía trước, toàn lực phi độn chạy trốn.

Trên lưng Tỳ Hưu, Kim Đồng phát ra một kích kinh thiên vừa rồi, khí tức trên người suy yếu không ít, kim quang bên ngoài thân cũng ảm đạm rất nhiều.

Giờ phút này nàng khoanh chân ngồi xuống, đặt chuôi liêm đao màu vàng kia ở trên đùi, lật tay lấy ra từng kiện Tiên khí linh quang bắn ra bốn phía đưa vào trong miệng như nước chảy.

Khí tức trên thân Kim Đồng lập tức khôi phục nhanh chóng, kim quang bên ngoài thân cũng dần dần sáng lên.

"Lão Đại, tiếp tục chạy trốn như vậy cũng không phải biện pháp, sớm muộn chúng ta sẽ bị tên quỷ đòi mạng Cửu Nguyên Quan phía sau đuổi kịp, liên hệ tâm thần giữa chúng ta cùng chủ nhân đã khôi phục, tuy rằng trước đây ít năm không biết chủ nhân chạy tới nơi nào, hôm nay hẳn là đã quay trở về Chân Tiên giới rồi, hay là nghĩ cách liên lạc với hắn, để hắn mau chóng

chạy tới hỗ trợ a." Tỳ Hưu tiếp tục phi độn về phía trước, trong miệng nói ra.

"Không cần, việc của chính ta thì một mình ta gánh chịu, không cần tìm hắn hỗ trợ." Kim Đồng bỗng nhiên mở to mắt, đôi mắt đẹp lóe lên, sau đó lạnh giọng nói ra.

Trong bụng Tỳ Hưu phỉ báng, nhịn không được huyên thuyên oán trách một tiếng, bất quá thanh âm ép thấp tới cực điểm

"Ngươi đang lầu bầu cái gì đó?" Kim Đồng nhìn lại.

"Không có, ta đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể thoát khỏi tên kia đuổi giết." Tỳ Hưu vội vàng cười làm lành nói.

"Chúng ta lấy phương thức này chạy trốn, gia hỏa kia càng ngày sẽ càng biết rõ, tiếp theo sẽ càng thêm nguy hiểm. Tiểu Bạch, hay là ngươi đi tìm đại thúc đi." Kim Đồng thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói.

"Lão Đại, nếu như không phải nhờ ngươi trợ giúp, ta không có khả năng nhanh như vậy đã đột phá đến cảnh giới Thái Ất, còn lĩnh ngộ ra thần thông "Thôn Không Thuật", ta tuy rằng sợ chết, bất quá tuyệt sẽ không ly khai ở thời điểm này." Tỳ Hưu khẽ giật mình, tiếp theo trịnh trọng nói.

Kim Đồng có chút kinh ngạc liếc Tỳ Hưu một cái, lập tức gật đầu nhẹ, không nói gì nữa.

"Đi nhanh đi, gia hỏa kia rất nhanh muốn đuổi kịp rồi!"

Tỳ Hưu nói xong, thân hình khẽ động, trên lưng lần nữa hiện ra một đôi cánh màu trắng, mảng lớn bạch quang từ phía trên phát ra, bao lấy hai người lao vụt bề phía trước nhanh như điện chớp.

------oOo------

Chương 800: Thương đô Ma Vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Serbatient

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Vài tháng sau.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đi tới vùng cao nguyên, đất đai toàn một màu đen.

Ở đây khí hậu khô ráo, thỉnh thoảng có vài trận cuồng phong thổi qua, cuốn cát bụi màu đen bay đầy trời, thậm chí có khi mấy mảnh đất bị gió cuốn bụi đen bay ra bốn phía.

Đến đây rồi, biểu tình trên mặt Thạch Xuyên Không cũng nhẹ nhàng thả lỏng.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau khi hai người rời khỏi Hùng Cứ Thành, dọc theo đường đi ngựa không dừng vó, bởi vì khu vực này Thạch Xuyên Không gần như quen thuộc, dọc đường hai người thay đổi mấy lần lộ tuyến, để đề phòng bị chặn lại, chắc chắn không thể sử dụng truyền tống trận của thành trấn dọc đường.

Có vẻ phương pháp này khá hiệu quả, suốt dọc đường rất thuận lợi, cũng không gặp thế lực của đại ca Thạch Xuyên Không truy đuổi, nhưng cũng không có bất kỳ tin tức nào liên quan tới Tam ca.

Cứ như vậy trôi qua hai tháng, ở phía trước, cuối chân trời xuất hiện hai ngọn núi cao vạn trượng, giữa hai ngọn núi tọa lạc một thành trì màu đen.

Tuy giờ phút này cách quá xa, nhưng lấy tầm nhìn của Hàn Lập, mơ hồ có thể thấy thành trì này kích thước cũng không nhỏ.

Nơi đây coi như đã đi sâu vào Cao Nguyên Hắc Thổ, hoàn cảnh chung quanh ngày càng tồi tệ, cơn lốc bốn phía thổi qua đầy đất, cuốn hắc sa che khuất cả bầu trời, trong đó thậm chí có nhiều mảnh nham thạch to như ngọn núi nhỏ bay lượn, nếu không phải tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên, người thường hoặc ngay cả tu sĩ cấp thấp e rằng không cách nào đặt chân ở chỗ này được.

Dĩ nhiên đối với hai người Hàn Lập thì chuyện đó không ảnh hưởng gì.

Ngược lại tòa thành trì màu đen kia ở giữa hai tòa cự phong, lại có vẻ yên ắng, lấy nó làm trung tâm, chu vi xung quanh ngàn dặm là một mảnh yên lặng, dường như có cấm chế nào đó ngăn cách gió bão tàn phá bên ngoài.

"Rốt cuộc cũng tới rồi!" Thạch Xuyên Không nhìn xa xa, mắt sáng lên, thở dài.

"Đây là Nhẫm Sơn Thành? Nơi đây khí hậu quá tồi tệ, ma khí cũng không nhiều, chung quanh lại không có quặng mỏ cùng ưu thế địa lý, tại sao ngươi lại xây thành trì ở loại địa phương này?" Hàn Lập ngắm xung quanh, không hiểu hỏi.

"Nhẫm Sơn Thành này cũng không phải ta xây, nơi này từng là nơi cư trú của tộc quần Sa Đà Tộc, sau khi bọn họ dời đi vài vạn năm trước, ta nghĩ biện pháp mua lại chỗ này, cũng tốn không ít tâm tư cải tạo thành hình dáng như hôm nay, hoàn cảnh mặc dù chưa ra gì, nhưng nhìn lại nó không phải là một nơi có bình phong thiên nhiên che chở sao?" Thạch Xuyên Không cười đắc ý nói.

"Sợ rằng đây không phải là điểm mấu chốt, theo ta quan sát dọc đường, kết hợp mấy bức ma vực bản đồ kia của ngươi, Nhẫm Sơn thành này cũng là nơi giao nhau giữa mấy tòa thành lớn, lại cùng Thập Hoạn Sơn Mạch cách nhau không quá xa, dùng để kinh doanh ngược lại rất thích hợp." Hàn Lập cười nói.

"Người hiểu ta, chỉ có Lệ huynh!" Ánh mắt Thạch Xuyên Không sáng lên, cười ha ha nói.

“Chúng ta cứ đi qua như vậy sao? Chỗ này mặc dù là địa bàn của ngươi, nhưng ngươi đi xa thời gian dài như vậy, chưa chắc sẽ không có vấn đề xảy ra." Ngay sau đó Hàn Lập lại nghĩ tới điều gì, nhắc nhở Thạch Xuyên Không.

“Không sao, ta đã sớm âm thầm liên lạc với bên trong thành, bên đó hẳng là không có xảy ra chuyện gì khác thường, tạm thời những người đó chưa để ý đến Nhẫm Sơn thành này” Thạch Xuyên Không tự tin nói.

"Vậy thì tốt." Hàn Lập gật đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, phi toa tiếp tục bay về phía Nhẫm Sơn thành.

Phía trước, hai tòa cự phong trong tầm mắt trở nên lớn lên rõ ràng, càng nhìn gần, hai ngọn núi cao vút, che khuất trong mây, trông rất nguy nga tráng lệ, mà chính giữa hai tòa cự phong là Nhẫm Sơn thành, tuy so sánh cùng cự phong thì có vẻ không đáng kể, nhưng nhìn kỹ lại, chính xác là toà thành vừa lớn vừa có một cổ khí thế trang nghiêm.

Tường thành cao mấy trăm trượng, từng đạo độn quang thường xuyên ra vào, trong đó không thiếu các kiểu phi xa, phi thuyền.

Trên mặt đất cũng bắt đầu thấy vô số cự hình chu xa xuyên lục địa, từ bốn phương tám hướng đến Nhẫm Sơn thành, so với Hắc Dứu thành thì náo nhiệt hơn rất nhiều.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong con ngươi thoáng kinh ngạc.

Mà Thạch Xuyên Không nhìn thành trì to lớn phía trước, trong mắt không thể kìm chế vẻ hưng phấn, còn có chút kiêu ngạo.

Vì để không làm người khác chú ý, Thạch Xuyên Không điều khiển tốc độ phi toa chậm lại, nhưng chỉ chốc lát sau đã đến bờ Nhẫm Sơn thành.

Từ giữa không trung nhìn xuống, bên trong thành cao ốc mọc như rừng, từng con đường thẳng tắp giăng khắp nơi, trên đường phố xe cộ qua lại như nước, dòng người như thoi đưa, sầm uất vô cùng, hơn xa Hắc Dứu thành và Hùng Cứ thành.

Trên bầu trời lơ lửng mười mấy cây ngọc trụ to lớn, trên từng cây cột khắc đạo đạo phù văn màu đen, nhìn giống như pháp khí bày trận to lớn nào đó.

Lấy mười mấy cây cột này làm trung tâm, màn sáng màu đen bao chung quanh, phủ khắp thành và chu vi ngàn dặm, chống đỡ bão cát đầy trời.

Ở trong Nhẫm Sơn thành, tám bị trí phía đông, tây, nam, bắc, đông nam, đông bắc, tây nam, tây bắc có tám cửa thành thật to, lúc này tất cả tám cửa đều đã mở, rất nhiều phi chu, phi xa tụ tập đến tám cửa thành, xếp thành một đội ngũ thật dài, chờ đợi để vào thành.

"Chỉ có tám cửa vào, có vẻ quá ít, ra vào thành phải đợi lâu như vậy, xem ra cần xây dựng thêm mấy cửa thành nữa." Thạch Xuyên Không thấy cảnh trước mắt, lẩm bẩm tính toán.

Hắn cũng không cho phi toa đáp xuống đất xếp hàng, mà điều khiển từ giữa không trung bay thẳng vào bên trong thành.

Xung quanh Nhẫm Sơn thành có không ít Ma tộc mặc giáp màu xám tuần tra, thấy Ô Thần phi toa đến gần, một đội tuần tra Ma Tộc lập tức tiến lên chặn lại.

"Đứng lại, người tới là ai, mau xưng tên ra!" Đội trưởng tiểu đội tuần tra quát hỏi.

Thạch Xuyên Không thu hồi phi toa, không nói gì, chỉ vung tay một cái.

Trong tay gã đội trưởng xuất hiện một khối lệnh bài màu tím, trên đó viết hai chữ cổ Ma Tộc, tản mát ra tử quang mờ mịt.

"Thì ra là khách quý của phủ thành chủ! Tại hạ thất lễ, hai vị xin mời vào."

Đội trưởng tuần tra thấy lệnh bài màu tím, sắc mặt lập tức đại biến, cung kính thi lễ.

Sau đó hắn lấy ra một lệnh kỳ màu đen, niệm thần chú thật nhanh, lập tức vung lên.

Một đạo hắc quang từ bên trong lệnh kỳ màu đen xì ra, nhập vào bên trong màn sáng màu đen trước mặt, sau đó màn sáng mờ đi một chút, rồi nứt ra một khe hở mấy trượng nhìn giống như cửa vào.

Thạch Xuyên Không nhìn mấy người kia gật đầu, sau đó cùng Hàn Lập bay vào.

Bên trong thành cũng không có cấm chế cấm không, từng đạo độn quang ở giữa không trung bay qua lại, Thạch Xuyên Không mang Hàn Lập lẫn vào trong đó, bay tói hướng trung tâm thành trì.

Chỉ sau chốc lát, hai người đáp xuống một toà phủ đệ chiếm diện tích không nhỏ trong thành.

Nơi này cách xa khu phố sầm uất, rất yên tĩnh, trước cửa cũng không có kẻ canh gác, chỉ có một lão giả mặt mũi thanh nhã, mặc trường sam màu xanh, nhìn có chút xuất trần đứng ở đấy.

"Thiếu chủ, ngài đã bình an trở về, lão nô cũng yên tâm rồi." Hai người Hàn Lập vừa tiếp đất, lão giả áo xanh lập tức bước nhanh lên đón chào, giọng nói có chút kích động.

"Kỳ lão, ngài vẫn khỏe chứ!" Thạch Xuyên Không khẽ cười một tiếng.

Trong lúc đang nói chuyện, tay hắn bắt pháp quyết, hắc quang trên người chớp động, khôi phục dung mạo vốn có.

"Lệ đạo hữu, vị này là Kỳ lão, năm đó mẫu thân ta lưu lại người cũ, từ nhỏ đã hầu hạ ta lớn lên, tuyệt đối đáng tin cậy. Kỳ lão, vị này chính là Lệ đạo hữu mà lúc trước ta nhắc tới với ngươi." Thạch Xuyên Không liền giới thiệu hai bên với nhau.

"Thì ra là Kỳ đạo hữu, hạnh ngộ." Hàn Lập cũng không giải trừ thuật biến thân, quan sát thật nhanh Kỳ lão một chút, con ngươi xẹt qua một luồng kỳ quang, chắp tay thi lễ.

Kỳ lão mặc dù hết sức ẩn giấu khí tức bản thân, bất quá sau khi hắn thăm dò, tu vi thấp nhất cũng đạt tới cảnh giới Thái Ất, đoán chừng vẫn cao hơn mình.

Tu vi Kỳ lão cũng không có gì, để cho Hàn Lập kinh ngạc chính là trên người lão giả này mặc dù tản ra ma khí, nhưng trong căn nguyên lại là khí tức Tiên linh lực, có chút tương tự với hắn.

"Lệ đạo hữu, cảm ơn ngươi đoạn đường này đã hộ tống Thiếu chủ nhà ta, tại hạ ở chỗ này bày tỏ lòng biết ơn." Thần tình Kỳ lão nghiêm túc, trịnh trọng nói xong rồi thi lễ.

"Kỳ đạo hữu quá khách khí rồi." Hàn Lập một lần nữa cười đáp.

"Được rồi, Kỳ lão, Lệ đạo hữu cũng không phải người ngoài, không cần giữ lễ như vậy làm gì, để người ta không được tự nhiên. Lệ huynh, chúng ta đi vào trước rồi nói sau." Thạch Xuyên Không cũng nói.

Kỳ lão gật đầu một cái, mang hai người đi nhanh vào phủ đệ.

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ!"

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ, ngài trở lại rồi!"

"Điện hạ lần này đi xa, có thuận lợi hay không?"

Bên trong phủ đệ, mấy người hầu, hộ vệ thấy Thạch Xuyên Không, lập tức chen chúc tới, tranh nhau thăm hỏi sức khỏe, Thạch Xuyên Không tươi cười chào đón, đáp lại từng câu hỏi của mọi người, không chút nào tỏ ra vẻ hoàng tử.

"Thôi nào, hoàng tử điện hạ mới vừa trở lại, có rất nhiều chuyện cần phải

làm, đừng có xúm lại chỗ này." Kỳ lão trầm giọng nói.

Ở chỗ này uy nghiêm Kỳ lão tựa hồ cực cao, mấy người đó nghe xong lời này, rất nhanh tản đi làm việc của mình.

"Để cho Lệ đạo hữu chê cười rồi." Thạch Xuyên Không thấy sắc mặt Hàn Lập khác thường, cười giải thích.

"Xem ra, Thạch đạo hữu được mọi người yêu mến như vậy, Lệ mỗ khâm phục còn không kịp, lẽ nào lại chê cười." Hàn Lập tỏ vẻ không sao cả.

Ba người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh tới đại sảnh bên trong ngồi xuống.

"Kỳ lão, ta đã rời Thánh Vực nhiều năm, làm ngươi khổ cực vì ta trông coi Nhẫm Sơn thành này. Ta vừa rồi một đường tới đây, hiệu buôn các nơi bên trong thành so với trước đây nhiều hơn một thành, dân số bên trong thành so với trước kia cũng nhiều một chút, đây đều là công lao của ngươi." Thạch Xuyên Không nói.

"Thiếu chủ khen lầm rồi, lão nô bất quá dựa theo kế hoạch ngài lúc gần đi lập ra rồi thi hành từng cái thôi. Bên trong thành hiệu buôn cùng dân số mặc dù so với trước đó có gia tăng, nhưng bên trong rồng rắn hỗn tạp, mấy vị kia nóng mắt, thấy Nhẫm Sơn thành sầm uất, đưa vào nội gián không ít. Những năm nay lão nô gần như hao hết tâm lực đàn áp, đáng tiếc hiệu quả cũng không tốt hơn bao nhiêu, ở bên trong thành bề ngoài nhìn tựa như sầm uất, người ngựa như mắc cửi, bên trong dòng nước ngầm đã bắt đầu mãnh liệt, xa xa không bằng năm đó Thiếu chủ tự mình quản lý, lúc đó mới gọi là gọn gàng ngăn nắp." Kỳ lão xấu hổ nói.

"Nếu không có cách nào đàn áp, vậy lấy lui làm tiến, cứ để bọn họ tới, toàn bộ Nhẫm Sơn thành đều nằm trong lòng bàn tay của ta, nếu như mấy người kia đưa thịt béo đến miệng, ta không ăn thì thất lễ với bọn họ rồi. Kỳ lão không cần phải lo lắng, chuyện này ta biết rồi." Thạch Xuyên Không khẽ cười, ánh mắt sâu thẳm như biển, sâu không thấy đáy.

"Vâng, lão nô biết rồi." Kỳ lão thấy vẻ mặt Thạch Xuyên Không như vậy,

vẻ phiền muộn trên mặt cũng biến mất.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi một bên, thấy một màn trước mắt, trong lòng động một chút.

Thạch Xuyên Không bày mưu lập kế, đạo lý kinh doanh, so sánh với chém giết địch còn muốn ngang ngược hơn rất nhiều.

"Đúng rồi, tin tức Tam ca bên kia có truyền tới hay không?" Ngay sau đó Thạch Xuyên Không nghĩ tới điều gì, vội hỏi.

------oOo------

Chương 801: Vắng mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tam hoàng tử điện hạ đưa tin nói đã phái người tới tiếp ứng, đoán chừng nửa tháng nữa là tới." Kỳ Lão nói.

"Không biết Tam ca phái người phương nào tới?" Thạch Xuyên Không nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

"Ta cũng không biết, Tam Hoàng tử điện hạ cũng không nói rõ." Kỳ Lão lắc đầu nói.

"Bất kể là ai, có người Tam ca giúp, quãng đường kế tiếp thuận tiện hơn rất nhiều." Thạch Xuyên Không hơi thất vọng, ngay sau đó lại phấn khởi nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng hơi buông lỏng.

"Nếu một thời gian nữa người của Tam ca mới đến, vậy chúng ta ở đây một thời gian, thuận tiện xử lý chuyện những hiệu buôn một chút. Lệ đạo hữu, nhân cơ hội này ngươi nghỉ ngơi chút đi." Thạch Xuyên Không nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu đứng lên.

Kỳ Lão gọi tới một Thanh y thị nữ mười sáu mười bảy tuổi, mang Hàn Lập xuống dưới nghỉ ngơi.

Hàn Lập biết bọn họ có việc thương lượng, liền đứng dậy cáo từ rời khỏi.

"Thiếu chủ, vị Lệ đạo hữu này thật sự tín nhiệm được chứ?" Hàn Lập vừa rời khỏi, Kỳ Lão lập tức hỏi.

"Kỳ Lão yên tâm, Lệ đạo hữu cũng không phải là người trong Thánh Vực ta. Đó là hảo hữu ta kết giao ở Tiên Vực, đã ở chung nhiều năm, đã từng vài lần được hắn cứu giúp, tuyệt đối không có vấn đề." Thạch Xuyên Không khoát tay áo, nói.

"Vậy là tốt rồi. Chẳng qua người này tựa hồ chỉ là tu vi Thái Ất sơ kỳ, quá yếu đi, hay là để lão nô sắp xếp cho ngài vài hộ vệ để an toàn hơn." Sắc mặt Kỳ Lão vốn buông lỏng, lập tức lại cau mày nói.

"Về chuyện này ngươi càng không cần lo lắng. Tuy cao thủ dưới trướng chúng ta không ít nhưng bàn về thực lực, tuyệt không một ai có thể đánh đồng với hắn. Ta có Lệ đạo hữu, còn có người Tam ca phái tới bảo vệ là đủ rồi, quá nhiều người ngược lại không tốt." Thạch Xuyên Không lần nữa cười nói.

Kỳ Lão nhíu mày, muốn nói lại thôi.

"Tốt rồi, việc này ta đều đã cân nhắc. Ngươi nói cho ta một chút tình huống những hiệu buôn kia đi." Thạch Xuyên Không cắt ngang lời lão, hỏi.

"Vâng." Kỳ Lão bất đắc dĩ gật đầu, sau đó bắt đầu báo cáo.

Hàn Lập theo thị nữ đi vào một đình viện đằng sau phủ đệ. Diện tích nơi này không lớn, trang trí cũng không có gì xa hoa, nhưng lại khiến người ta có một loại cảm giác u nhã tĩnh mịch.

"Tiền bối, đây là chỗ ở của ngài. Có bất cứ chuyện gì cần dùng, mời ngài tùy thời phân phó, ta ở ngay ngoài viện." Thanh y thị nữ nhu thuận nói.

Hàn Lập nhìn quanh đình viện, rất là hài lòng.

"Ngươi tên gì?" Hắn chợt xoay người nhìn về phía Thanh y thị nữ, trong mắt nổi lên một tia quang mang mê hoặc.

"Ta là Liên Nhi." Thanh y thị nữ nhìn mắt Hàn Lập, ánh mắt tựa hồ bị Hàn Lập hút vào, không cách nào rời khỏi, thanh âm có chút mờ mịt nói.

"Thập Tam Hoàng tử các ngươi là hạng người gì?" Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Thập Tam Hoàng tử không thích tranh quyền đoạt lợi, cảm thấy hứng thú với việc buôn bán, sớm đã rời khỏi Dạ Dương Thành. Hắn cũng rất tốt với những hạ nhân chúng ta, không có vẻ kiêu ngạo của Hoàng tử, mọi người trong Nhẫm Sơn Thành rất kính yêu hắn...” Thanh y thị nữ mờ mịt nói, lời nói có chút hỗn loạn.

Hàn Lập lại hỏi thêm mấy vấn đề, tản đi quang mang mê hoặc trong mắt, thần sắc Thanh y thị nữ lập tức khôi phục bình thường.

"Tốt, ngươi đi xuống đi." Hàn Lập phất tay bảo nàng lui ra.

"Vâng." Thanh y thị nữ gật đầu, sắc mặt như thường rời khỏi tiểu viện.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn thị nữ rời đi, trên mặt lộ vẻ do dự.

Theo tin tức dò xét từ chỗ thị nữ này với Thạch Xuyên Không lúc bình thường biểu hiện ra ngoài cơ bản nhất trí, xem ra ngược lại là hắn có chút đa tâm.

Hắn lập tức lắc đầu, không lo lắng những thứ này nữa, triển khai thần thức, tra xét rõ ràng các nơi trong đình viện một lần, sau đó bấm niệm pháp quyết vung lên.

Từng đạo thanh quang rơi vào các nơi trong đình viện, là những cây cán trận kỳ, rất nhanh mở ra một màn sáng thanh sắc bao phủ toàn bộ viện nhỏ.

Làm xong những thứ này, hắn mới quay người đi vào phòng ngủ, khoanh chân ngồi xuống.

Sau một lát, trên thân Hàn Lập nổi lên ngũ sắc quang mang, lấy tổng cương “Tu Di Cảm Ứng Thiên” ra tu luyện “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết”.

Cùng lúc đó, lực lượng thần thức trong đầu hắn cũng tiếp tục vận chuyển, lần nữa tu luyện Luyện Thần Thuật tầng thứ năm.

Trải qua mấy lần tập kích lúc trước, Hàn Lập càng cảm thấy tiền đồ gian nguy, cũng không muốn lãng phí từng giây từng phút, dùng toàn lực tăng lên thực lực của mình.

Thời gian từ từ trôi, trong nháy mắt ước chừng qua nửa tháng.

Hàn Lập đột nhiên mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Có thể là thân ở đất khách quê người, chịu không biết bao nhiêu nguy hiểm áp bách, kích phát tiềm lực bản thân. Nửa tháng khổ tu tìm hiểu này đúng là thu hoạch rất nhiều.

Nhất là sau lần trước đột phá bình cảnh tại Tẩy Sát Trì, hắn tu luyện Luyện Thần Thuật liền cực kỳ trôi chảy, những ngày qua có loại cảm giác tiến triển cực nhanh.

"Tính toán thời gian, cũng không xê xích gì nhiều nữa."

Sau khi Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, bấm niệm pháp quyết thu hồi cấm chế trong tiểu viện, đứng dậy đi ra đình viện.

Ngoài viện chính là Thanh y thị nữ kia lẳng lặng chờ bên ngoài, thấy Hàn Lập đi ra, vội vàng thi lễ một cái, nói: "Tiền bối, Thập Tam Hoàng tử đại nhân mời ngài tới."

"Dẫn ta đi." Hàn Lập khẽ vuốt cằm.

Thanh y thị nữ đáp một tiếng, mang Hàn Lập đi về phía trước, rất nhanh đi tới đại sảnh lúc trước.

Thạch Xuyên Không và Kỳ Lão đều ở trong đây, trừ hai người ra còn có thêm ba người nữa.

Ba người này là hai nam một nữ, đều là tu sĩ Thái Ất Cảnh.

Người ở giữa là một lão giả mặt đen mặc ma giáp màu xanh, hai mắt thỉnh thoảng chuyển động quay tròn, tạo cho người ta một loại cảm giác cáo già.

Bên trái lão là một đại hán trung niên thân hình to mập cao lớn, so với người bình thường cao hơn trọn vẹn một cái đầu, trên người càng chất đầy thịt mỡ, một tầng đè nặng một tầng, nhìn qua hoàn toàn giống như một tòa núi thịt.

Nàng còn lại nhìn như trên dưới ba mươi tuổi, có vài phần tư sắc. Chẳng qua một thân váy dài đỏ thẫm, trên đầu còn cài một đóa hoa tươi đẹp màu hồng, thoạt nhìn có phần chẳng ra cái gì cả.

"Lệ đạo hữu, ngươi đã đến rồi, mau ngồi đi." Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập đã đến, cười đứng dậy đón chào nói.

Hàn Lập gật đầu hoàn lễ, tìm một vị trí ngồi xuống.

"Ta giới thiệu cho ngươi, ba vị này là Mặc đạo hữu, Lỗ đạo hữu, Hoa đạo hữu, là Khách khanh Trưởng lão của bổn Thành, cũng là tâm phúc của ta." Thạch Xuyên Không giới thiệu.

"Tại hạ Lệ Phi Vũ, bái kiến ba vị đạo hữu." Hàn Lập chắp tay.

Ba người kia cũng thi lễ, thái độ đều có chút khách khí.

Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không một cái, có ý muốn hỏi tình huống Tam Hoàng tử phái người tới, nhưng có ba người này ở đây, lại có chút chần chờ.

"Mấy vị đều là người một nhà, Lệ đạo hữu không cần cấm kỵ điều gì, Tam ca luôn cực kỳ đúng giờ, hắn nói người phái tới nửa tháng sau sẽ đến, tính ra chính là hôm nay. Giờ chúng ta chờ một chút." Thạch Xuyên Không nhìn ra tâm tư Hàn Lập, nói.

Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nhẹ.

"Chư vị đều là thầy tốt bạn hiền của ta, mời mọi người tới đây là muốn giới thiệu các ngươi gặp gỡ một chút, ngày sau còn cần dựa năng lực các vị. Ta mới nhận được một ít Thánh rượu Thượng phẩm, chúng ta vừa uống vừa đợi a." Thạch Xuyên Không cười ha ha một tiếng, lấy ra một vò rượu màu đỏ tím.

Dù chưa mở, một mùi rượu kỳ dị đã tiết ra từ bên trong.

"Điện hạ nói quá lời, có thể dốc sức vì điện hạ là vinh hạnh của chúng ta." Lão giả mặt đen cười yếu ớt vài tiếng, nói.

"Không sai, điện hạ chiêu hiền đãi sĩ với đủ các loại mỹ tửu mỹ thực, muốn chúng ta làm chuyện gì cứ phân phó một tiếng là được, Lỗ Đồng ta tuyệt không hai lời!" Đại hán núi thịt vỗ ngực, phát ra âm thanh ù ù trầm đục, ồm ồm nói.

"Ha ha, Thập Tam Hoàng tử nói như vậy đúng thực quá khách khí." Phu nhân quần đỏ nhõng nhẽo cười hai tiếng, cũng nói.

"Đa tạ ba vị đạo hữu." Tâm tình Thạch Xuyên Không khá tốt, lật tay lấy ra mấy chén rượu, tự mình rót đầy cho mấy người.

"Lệ đạo hữu, ta biết ngươi rất có kiến giải với rượu ngon, chẳng qua vò rượu này của ta sử dụng tài liệu đặc thù, mùi vị cũng vô cùng đặc biệt, có thể uống được đấy." Thạch Xuyên Không nói với Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu khách khí." Hàn Lập bưng chén rượu lên, nếm thử một miếng, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời.

Đúng thực mùi vị rượu này vô cùng kỳ lạ, khác rất lớn với Tiên tửu hắn uống trước kia.

Tiếp sau mùi rượu, trong rượu còn ẩn chứa một cỗ Ma khí cực kỳ tinh thuần, vậy mà có chút tác dụng bổ dưỡng với Cửu U Ma Đồng của hắn.

"Quả nhiên là rượu ngon, không biết rượu này tên gọi thế nào?" Hàn Lập

hỏi.

"Rượu này tên là Hồng Thậm Tửu, ta biết ngay Lệ đạo hữu sẽ cảm thấy hứng thú với nó. Đây là cách điều chế." Thạch Xuyên Không lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

Hàn Lập cám ơn một tiếng, nhận ngọc giản, thần thức thăm dò vào trong.

Tửu phương dùng không ít tài liệu, chừng hai, ba mươi loại. Giờ hắn còn chưa quen thuộc với các loại tài liệu tại Ma Vực nhưng bằng trực giác phán đoán, nguồn gốc Ma khí trong rượu hẳn là từ một loại tài liệu tên Hồng Thậm Quả.

"Tửu phương này quả nhiên bất phàm, nhưng không biết Hồng Thậm Quả trong tửu phương sinh trưởng nơi nào?" Hàn Lập hỏi.

"Hồng Thậm Quả sinh trưởng ở cực Bắc Thánh Vực. Sao, Lệ đạo hữu cũng muốn ủ Hồng Thậm Tửu này?" Thạch Xuyên Không mở lớn hai mắt.

"Ta cũng có suy nghĩ này. Không biết có thể nhờ Thạch đạo hữu dùng lực lượng Quảng Nguyên Trai thu thập tài liệu rượu lần này cho ta, nhất là Hồng Thậm Quả này không, về phương diện giá cả thì không cần băn khoăn quá nhiều." Hàn Lập gật đầu, nói.

"Đương nhiên không có vấn đề, chẳng qua Hồng Thậm Quả này là chính là tài liệu cực kỳ hiếm thấy, khả năng cần một ít thời gian." Thạch Xuyên Không đáp ứng một tiếng.

"Vậy nhờ cậy Thạch đạo hữu rồi." Hàn Lập cũng chỉ sinh ra ý tưởng nghiên cứu, cũng không quá vội.

"Lệ đạo hữu cũng ưa thích rượu ngon? Ha ha, vậy hai người chúng ta có thể thân cận hơn một chút. Lão Lỗ ta không thích gì khác, chỉ thích rượu ngon! Đến, chúng ta trước cạn một chén!" Nam tử núi thịt kia hào sảng cười nói, duỗi ra bàn tay lớn như quạt bồ hương, vỗ vỗ bả vai Hàn Lập.

Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, cũng không trốn tránh, bưng chén rượu lên.

Mặc dù mới vừa gặp mặt, hắn cũng mơ hồ thăm dò tính tình nam tử núi thịt này, là một người hào sảng, không có bao nhiêu tâm cơ. Nếu là lão giả mặt đen thò tay tới đây, chắc chắn hắn sẽ không để người kia đụng tới thân thể.

Cho đến lúc này, thần kinh căng thẳng trên đường đi của Thạch Xuyên Không mới chính thức thanh tĩnh lại. Giờ cố ý để mấy người kết bạn, càng không ngừng tìm được chủ đề.

Mấy người nâng ly cạn chén, bầu không khí rất nhanh bắt đầu hòa hợp. Sau khi rượu hàm tai nóng, dứt khoát bắt đầu trao đổi một ít tâm đắc trên việc tu luyện.

Mọi người ở đây đều có tu vi đến Thái Ất Cảnh, Thạch Xuyên Không hơi kém một chút, nhưng cũng suýt soát một chân bước vào Thái Ất Cảnh.

Một phen giao lưu này, mấy người đều cảm thấy thu hoạch rất nhiều.

Thời gian cứ như vậy trôi nhanh qua trong lúc uống rượu trao đổi, nháy mắt đã qua hơn nửa ngày, người Tam Hoàng tử phái tới vẫn chưa xuất hiện.

------oOo------

Chương 802: Phản bội?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, không khỏi liếc Thạch Xuyên Không một cái.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không cũng hơi lập lòe, bất quá trên mặt vẫn bảo trì vẻ bình tĩnh như cũ, cùng uống rượu nói chuyện với lão giả mặt đen, trao đổi một ít sự tình về mua bán.

Hàn Lập bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, cùng thảo luận vấn đề tu luyện với nam tử núi thịt kia.

Nam tử núi thịt tu luyện công pháp thiên về luyện thể, có vài phần tương tự với Phạm Thánh Chân Ma Công, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua gần nửa ngày, sắc trời bên ngoài đã trở nên đen kịt, người của Tam hoàng tử vẫn không có xuất hiện.

Mấy người thấy cảnh này, cũng không có tâm tư nói chuyện nữa.

"Tam ca quản lý thuộc hạ cực nghiêm, người phái tới sẽ không chậm trễ như vậy, có lẽ đã xảy ra vấn đề gì rồi." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói ra.

Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không một cái, không nói gì.

"Thiếu chủ, chẳng lẽ trên đường xảy ra chuyện gì?" Lông mày Kỳ lão nhíu lại nói.

"Kỳ lão, ngươi báo tin này cho Tam ca biết, hỏi một chút xem có biết chuyện gì xảy ra hay không?" Ánh mắt Thạch Xuyên Không chớp động, nói ra.

"Điện hạ, lần trước lão nô liên hệ cùng Tam hoàng tử Điện hạ, tựa hồ bên kia đang bận rộn gì đó, khả năng sẽ trễ chút thời gian mới hồi đáp lại." Kỳ lão hơi chần chờ nói.

"A, có chuyện này? Bất kể thế nào, ngươi đi hỏi trước rồi hãy nói." Thạch Xuyên Không nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó lại nói.

"Vâng." Kỳ lão đáp ứng một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

Kỳ lão đi rồi, thân thể Thạch Xuyên Không tựa lưng vào ghế ngồi, lần nữa rơi vào trầm tư, lông mày khẩn trương, thần sắc có chút ngưng trọng.

Thạch Xuyên Không với bộ dạng này, đám người Hàn Lập cũng không tiện lên tiếng thảo luận nữa, đều trầm mặc xuống.

Thời gian chậm rãi trôi qua, một khắc sau, theo một hồi tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, chính là Kỳ lão trở về.

"Như thế nào?" Thạch Xuyên Không lập tức đứng lên.

"Bẩm Điện hạ, không có hồi âm." Kỳ lão lắc đầu.

Thạch Xuyên Không chậm rãi ngồi xuống lại, thần sắc trên mặt trở nên âm trầm thêm vài phần.

Ánh mắt mấy người chung quanh đều nhìn về phía Thạch Xuyên Không, hiển nhiên đều đang đợi quyết định của gã.

"Lại đợi thêm nửa ngày nữa, nếu như người Tam ca vẫn không tới, sẽ không tiếp tục đợi nữa." Thạch Xuyên Không hơi trầm ngâm rồi mở miệng nói ra, sau đó nhìn Kỳ lão một cái.

Kỳ lão hiển nhiên minh bạch ý tứ trong mắt Thạch Xuyên Không, quay người lần nữa ly khai.

Hàn Lập nhìn bóng lưng Kỳ lão một cái, lập tức liền rũ ánh mắt xuống.

Trong đại sảnh lần nữa trở nên yên tĩnh, bởi vì biến cố diễn ra, không khí dần dần trở nên khẩn trương.

Theo thời gian trôi qua, cỗ không khí khẩn trương này càng ngày càng nặng nề.

Trên mặt ba người lão giả mặt đen cũng từ từ hiện ra vẻ khẩn trương, thỉnh thoảng thoáng trao đổi ánh mắt với nhau một cái, chỉ có thần sắc hai người Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập không thay đổi.

Lại nửa ngày trôi qua rất nhanh, bên ngoài vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không lóe lên, bỗng nhiên đứng lên.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, cũng đứng lên.

"Mấy vị, xin mời đi theo ta." Thạch Xuyên Không nói một tiếng, quay người đi ra bên ngoài.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, nhao nhao cất bước đuổi theo.

Một đoàn người rất nhanh đi vào đại điện một chỗ sâu trong phủ đệ, điện này có hình trụ tròn, thoạt nhìn giống như một tế đàn hình tròn, toàn thân đen nhánh, hầu như nhìn không thấy vết tích khảm nạm của tấm gạch đá, phảng phất toàn thân dùng một khối tinh thạch đen nhánh to lớn điêu khắc thành.

Đại điện hình tròn chiếm diện tích chừng một mẫu, cao hơn mười trượng, so với kiến trúc chung quanh cao hơn một đoạn.

Giờ phút này Kỳ lão đang đứng ở cửa ra vào đại điện đóng chặt, thấy mấy

người đi tới lập tức tiến lên nghênh đón.

"Tất cả chuẩn bị xong chưa?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Thiếu chủ yên tâm, hết thảy đều đã chuẩn bị sẵn sàng." Kỳ lão lập tức gật đầu, bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một đạo hắc quang từ trong tay lão bắn ra, chui vào phía trên cửa điện.

Trên cửa điện hiện ra một tầng hào quang màu đen, chớp động một chút lập tức mở ra hai bên, lộ ra tình huống bên trong điện.

Bên trong là cung điện hình tròn, không có vật gì, không gian nơi này to lớn dị thường.

Bốn bề trên vách tường cách nhau không xa khảm nạm từng khối ngọc thạch màu trắng to cỡ đầu người, tản mát ra bạch quang sáng ngời, chiếu xạ cả đại điện sáng như ban ngày.

Trên mặt đất chính giữa đại điện có một pháp trận màu bạc đường kính cỡ bảy tám trượng, toàn thân là trận văn màu bạc, trong đó khảm nạm gần trăm khối tinh thạch màu đen, mỗi một khối đều tản mát ra ma khí kinh người, chính là một pháp trận truyền tống.

Giờ phút này chung quanh pháp trận đang ngồi tám gã Ma tộc áo xám, tu vi những người này không kém, đều là cấp độ Kim Tiên, nhìn thấy Thạch Xuyên Không tiến đến, toàn bộ đứng lên cung kính thi lễ một cái.

"Thạch đạo hữu, Truyền Tống Trận này đi đến nơi nào?" Ánh mắt Hàn Lập khẽ động, mở miệng hỏi.

"Trận này đi đến trăm vạn dặm bên ngoài Sở Vũ Thành, tình huống bây giờ có biến, tám phần người Tam ca đã bị ngăn trở rồi, tiếp tục ở chỗ này chờ, sẽ chỉ làm chúng ta thêm bị động, chúng ta vẫn là đi Sở Vũ Thành trước, sau đó tiếp tục tính toán thì tốt hơn." Thạch Xuyên Không nói ra.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

"Kỳ lão, mở pháp trận ra." Thạch Xuyên Không nói với Kỳ lão bên cạnh.

Kỳ lão đáp ứng một tiếng, tiến lên trước một bước, đồng thời trong tay loé lên ngân quang, hiện ra một lệnh bài màu bạc, đang tính tế lên.

Bất quá vào thời khắc này, động tác của lão chợt dừng lại một chút.

"Kỳ lão? Làm sao vậy?" Thạch Xuyên Không thấy hơi quái lạ hỏi.

Ánh mắt Hàn Lập cũng lóe lên, nhìn sang.

Kỳ lão không quay đầu lại, ngồi xổm xuống rút ra một khối tinh thạch màu đen trong pháp trận trên mặt đất, lật xem vài cái rồi thu vào.

Đồng thời trong tay lão cũng loé lên ngân quang, nhiều ra một khối tinh thạch màu đen, xếp vào ngay chỗ đó.

"Lão nô đột nhiên phát hiện một khối Ma Nguyên Thạch trong pháp trận này tựa hồ có chút không thuần túy, hay là thay đổi một khối khác thì tốt hơn." Kỳ lão quay đầu cười nhẹ một tiếng với Thạch Xuyên Không, sau đó lui về phía sau một bước, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Lệnh bài màu bạc kia lập tức bay vụt lên, toả ra một đoàn ngân quang sáng ngời.

Tám gã Kim Tiên Ma tộc kia mỗi người cũng tế ra một khối lệnh bài màu bạc, toả ra ngân quang chói mắt, nối thành một mảnh với lệnh bài của Kỳ lão.

Mà pháp trận trên mặt đất cũng lập tức nổi lên ngân quang chói mắt, vận chuyển ông ông.

"Đi thôi." Thạch Xuyên Không cũng không có để ý, nói với Hàn Lập một tiếng, cất bước tính tiến vào trong truyền tống pháp trận.

Vào thời khắc này, một quang mang màu đen

đột nhiên từ trong tay Kỳ lão sáng lên, nhanh chóng vô cùng đâm vào trên lưng Thạch Xuyên Không.

Trên mặt Thạch Xuyên Không xuất hiện vẻ kinh sợ, hắc mang đơn giản đâm thủng hào quang hộ thể của gã, sau đó phảng phất như hắc xà đâm về hướng gã. Bên hông Thạch Xuyên Không có một khối ngọc bội màu tím đột nhiên nổ bể ra, lập tức hóa thành một quang thuẫn màu tím, ngăn hắc mang kia lại.

"Kỳ lão, ngươi..." Lúc này Thạch Xuyên Không mới kịp phản ứng, rống giận tránh sang bên cạnh.

Một âm thanh vỡ tan truyền ra, rốt cuộc quang thuẫn màu tím kia bị hắc quang xuyên thủng, hắc mang xẹt qua sát thân thể Thạch Xuyên Không.

"Phốc xuy" một tiếng!

Bên hông Thạch Xuyên Không bị chém ra một vết thương thật sâu, máu tươi điên cuồng phun ra như suối.

Ngay lúc trong tay Kỳ lão sáng lên hắc mang, hư không bên cạnh Hàn Lập lóe lên, một cự trảo màu ám kim, một thanh kiếm màu hồng phấn, còn có một mâm tròn đen nhánh trống rỗng xuất hiện, nhanh như tia chớp đánh lên thân thể hắn.

"Phốc xuy" một tiếng, ba kiện Ma khí đồng thời đâm vào trong cơ thể hắn.

Bóng người hoa lên, ba người lão giả mặt đen, nam tử núi thịt, thiếu phụ váy đỏ lập tức vây Hàn Lập vào giữa, trên gương mặt vốn bình thản giờ phút này tràn đầy sát ý băng lãnh.

Nhưng vào thời khắc này, thân ảnh Hàn Lập chợt phiêu tán ra, dĩ nhiên là một đạo tàn ảnh.

Sắc mặt ba người đều biến đổi.

Ở bên kia, bên hông Thạch Xuyên Không điên cuồng phun ra máu tươi, làn da ngay miệng vết thương nhanh chóng biến thành màu đen kịt, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra, toàn thân gã nhanh chóng trở nên chết lặng, thân hình lướt ngang cũng trở nên lảo đảo.

"Chết đi!" Thân hình Kỳ lão đuổi sát theo, sắc mặt dữ tợn quát khẽ một tiếng, một tay trảo vào hư không nhanh như thiểm điện.

Hư không trên đỉnh đầu Thạch Xuyên Không lóe lên, ba vòng xoáy màu xanh lăng không hiển hiện ra, một tiếng nổ đùng vang lên, vô số đạo thanh quang sắc bén vô cùng từ đó phun ra, chụp xuống Thạch Xuyên Không như mưa.

Mà tám gã Kim Tiên Ma tộc chung quanh pháp trận giờ phút này cũng đều gầm lên một tiếng, bay nhào lên.

Một hồi tiến rít gào "Xùy xùy" vang lên, từng đạo bảo quang các màu từ trên thân những người này bắn ra, đánh xuống Thạch Xuyên Không nhanh như điện.

"Kỳ lão... Các ngươi..." Mặt mũi Thạch Xuyên Không tràn đầy vẻ bi phẫn, kiệt lực thúc giục Nguyên Anh trong cơ thể, trên người tuôn ra mảng lớn hào quang tím đen, đọng lại hóa thành một tấm thuẫn màu đen lớn mấy trượng, ngăn trên đỉnh đầu.

Bên ngoài tấm thuẫn trải rộng từng tầng đường vân tinh xảo, vô số phù văn màu tím diễm lệ như ẩn như hiện.

Tấm thuẫn vừa mới hình thành, thanh quang cùng những Ma khí Kim Tiên kia đánh tới ầm ầm như mưa, rơi vào trên tấm thuẫn tím đen, bộc phát ra hào quang chói mắt cùng từng trận chấn động kịch liệt, phát ra liên tiếp tiếng nổ mạnh kinh thiên.

Tấm thuẫn lập tức run rẩy kịch liệt, bên ngoài hiện ra vô số vết rạn, sau đó bạo liệt ầm ầm.

Lập tức tấm thuẫn tím đen bạo liệt, Thạch Xuyên Không như gặp phải trọng

kích, thân thể hung hăng rơi đập trên mặt đất.

Không đợi gã trở mình đứng lên, vô số đạo công kích ác liệt rơi xuống như điện, mắt thấy muốn bao phủ thân thể Thạch Xuyên Không lại.

Vào thời khắc này, một đạo kim quang mơ hồ chớp động, thân hình Thạch Xuyên Không đột nhiên tiêu thất trong hư không.

Công kích của đám người Kỳ lão lập tức đánh hụt, toàn bộ oanh kích lên trên mặt đất, liên tiếp tiếng nổ mạnh ù ù vang lên, mặt đất lập tức bị đánh ra một cái hố to.

Các màu bảo quang ảnh hưởng trùng kích lên đại điện phụ cận, toàn bộ đại điện run rẩy mãnh liệt, vách tường bốn phía đều hiện ra từng vết rách, nhưng trên vách tường liền hiện ra một tầng hắc quang sáng ngời, ngoan cường ngăn cản trùng kích chung quanh, duy trì cả tòa đại điện.

Giờ phút này, một đạo kim quang mơ hồ lăng không hiển hiện ra, đâm vào một chỗ trên vách tường.

"Phốc xuy" một tiếng, cấm chế màu đen giống như giấy đơn giản bị kim quang đâm thủng, vách tường đằng sau cũng bị xuyên thủng ra một cái động lớn.

Một đạo kim ảnh mơ hồ lóe lên, từ đó bắn ra.

Mà giờ khắc này, cấm chế màu đen quanh cả toà đại điện sáng lên mãnh liệt, phát ra thanh âm vù vù chói tai, sau đó ầm ầm tan vỡ biến mất.

Đã không còn cấm chế chống đỡ, rốt cuộc cả tòa đại điện không cách nào thừa nhận trùng kích mãnh liệt như thế, lập tức sụp đổ, bao trùm tất cả những người khác vào trong đó.

Một chỗ hư không mấy trăm trượng bên ngoài đại điện loé lên kim ảnh, thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra, trên người chớp động kim quang, mơ hồ có thể thấy trong cơ thể hắn có một viên luân màu vàng đang nhanh chóng chuyển động.

Trong tay hắn ôm lấy một người, chính là Thạch Xuyên Không.

------oOo------

Chương 803: Dị thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn phế tích cung điện phía trước một cái, sau đó một bàn tay vỗ nhẹ lên bả vai Thạch Xuyên Không.

Lập tức, một cỗ Tiên linh lực tinh thuần to lớn quét qua cơ thể gã, liền ngăn chặn những thứ kịch độc kia, không để nó tiếp tục khuếch tán nữa.

"Lệ đạo hữu, đa tạ." Cảm giác chết lặng trong cơ thể Thạch Xuyên Không lập tức biến mất nhanh chóng, vội vàng trở mình đứng lên, lấy ra một quả đan dược chớp động màu lam ăn vào.

Trên làn da gã lập tức nổi lên từng đường vân màu lam, lập tức trải rộng ra toàn thân, miệng vết thương bên hông liền sinh ra vô số tơ máu, quấn lấy nhau, miệng vết thương nhanh chóng khép lại, làn da màu đen phụ cận cũng bắt đầu biến mất.

"Những thủ hạ của ngươi xem ra đã phản bội ngươi, nên xử lý bọn chúng như thế nào?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi.

Thạch Xuyên Không lộ vẻ chần chờ, nhất thời không nói thành lời.

Nhưng vào lúc này, "Ầm ầm" mấy tiếng nổ mạnh, phế tích sụp xuống mãnh liệt, đám người Kỳ lão từ trong phế tích bay ra, lần nữa đánh tới.

Hàn Lập liếc Thạch Xuyên Không một cái, một tay trảo vào hư không, lôi quang màu vàng hiện lên, ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lăng không hiển hiện ra bên người.

Cổ tay hắn run lên, lập tức thanh âm "Xùy xùy" đại tác, ba chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hóa thành vô số đạo lôi tia màu vàng, phô thiên cái địa điện xạ thẳng đến đối diện, tốc độ nhanh làm cho người ta sợ hãi, lóe lên liền xuất hiện trước đám người.

Mỗi một đạo lôi tia đều tản mát ra lôi quang chói mắt, rung động xì xì, phảng phất vạn lôi tề oanh, càng bộc phát ra chấn động lôi điện pháp tắc cường đại.

Kỳ lão bay phía trước nhất biến sắc, há miệng mãnh liệt phát ra một tiếng rống to.

Tiếng gào to vừa ra khỏi miệng, ba vòng xoáy màu xanh hiện ra trước người lão, quay tròn, vô số gợn sóng màu xanh từ đó tuôn ra ùn ùn, hình thành một tầng quang tráo màu xanh thật dày, ngăn trước đám người.

Lôi tia màu vàng đánh lên quang tráo màu xanh như mưa, trên quang tráo hiện ra một đám vòng xoáy cỡ nhỏ, điên cuồng xoay tròn, muốn cắn nuốt sạch những lôi tia màu vàng kia.

Nhưng hôm nay Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành kiếm ti uy năng cường đại cỡ nào, hơi ngừng lại một chút liền đơn giản đâm xuyên qua quang tráo màu xanh, căn bản không bị những vòng xoáy kia ảnh hưởng, tiếp tục bắn tới đám người.

Quang tráo màu xanh biến thành lỗ chổ như tổ ong, lóe lên lập tức bạo liệt ra.

Bất quá đã có quang tráo màu xanh ngăn cản trong một cái chớp mắt, để cho đám người tranh thủ chút thời gian quý báu kịp phản ứng.

Hai bàn tay to mập của nam tử núi thịt nắm lại thành quyền, sau đó hung hăng đánh tới hư không trước người một cái.

"Ầm" một tiếng kim loại giao kích nổ mạnh, từng vòng gợn sóng màu vàng lập tức cuồng quyển ra!

Lôi tia màu vàng bắn tới trước người gã bị gợn sóng cản lại, lập tức điên cuồng rung động không thôi, non nửa trực tiếp bạo liệt ra, còn dư lại cũng bị gợn sóng màu vàng ngăn cản, không cách nào tiến lên một bước.

Nam tử núi thịt lập tức hét lớn một tiếng, hai tay đột nhiên trảo một cái mãnh liệt vào hư không phía trước.

Gợn sóng màu vàng lập tức như thiểm điện hội tụ lại, hóa thành một hư ảnh Kim Sư trông rất sống động, há miệng phát ra một tiếng rống long trời lở đất.

Sóng âm kim thạch giao kích tuôn ra cuồn cuộn mãnh liệt, những lôi tia còn dư lại thình lình đứt gãy từng khúc, hóa thành từng điểm điện quang màu vàng phiêu tán.

Cùng lúc đó, hai mắt lão giả mặt đen đột nhiên bắn ra hai đạo hắc quang như thực chất, thân thể quay tít một vòng, mảng lớn bóng đen từ trên người lão ùn ùn ra, vọt tới phía trước.

Trong bóng đen tản mát ra một cỗ pháp tắc chi lực kỳ hàn, những nơi đi qua hư không vặn vẹo mơ hồ, tựa như bị đóng băng lại.

Những lôi tia màu vàng kia chạm vào bóng đen, lập tức toàn bộ bị ngăn trở, không cách nào tiến lên một bước.

Thiếu phụ váy đỏ há miệng phun một cái, phun ra một quả ban chỉ lóng lánh màu trắng, trong tay bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Ban chỉ phần phật thoáng một phát, đón gió điên cuồng lớn lên, hóa thành một cái vòng màu trắng lớn hơn mười trượng, bao phủ thân thể thiếu phụ vào trong đó.

Vòng lớn vây quanh thân thể mềm mại của nàng quay tít một vòng, "Phanh" một tiếng vang nhỏ vậy mà bạo liệt ra, hóa thành một đám mây màu trắng lớn hơn mười trượng.

Lôi tia màu vàng bay vụt tới đơn giản đâm vào trong đám mây màu trắng,

nhưng tốc độ lập tức chậm lại rất nhiều, giống như ngập vào trong nước bùn.

Vòng eo thiếu phụ váy hồng uốn éo, hóa thành một đạo tàn ảnh, từ trong những khe hở của lôi tia màu vàng kia bay vụt qua, tránh né chúng.

Kỳ lão thì nhoáng một cái bắn ngược trở về, lóe lên xuất hiện trong đám tám gã Kim Tiên Ma tộc.

Tám người kia không nói hai lời, lập tức đứng thành một vòng vây quanh Kỳ lão, vị trí mơ hồ sắp xếp thành một cái pháp trận.

Trên thân chín người đồng thời nổi lên các màu hào quang, dung hợp đan xen với nhau, bay múa bất định trong hư không, phảng phất như từng đóa hoa nở rộ ra.

Hai tay Kỳ lão chà xát, lập tức rậm rạp chằng chịt pháp quyết như mưa to chui vào trong hào quang đan xen của đám người.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ!

Các màu hoà quang đóa hoa lập tức hòa làm một thể, đột nhiên lóe lên hình thành một toà quang trận màu xám, bao phủ thân hình chín người vào trong đó

Lôi tia màu vàng bay vụt tới, hung hăng đánh lên quang trận màu xám, bộc phát ra từng đạo điện quang chói mắt.

Quang trận màu xám lập tức rung động lắc lư không ngừng, bên trong hào quang màu xám chớp động không thôi, nhưng cũng không có dấu hiệu phá toái.

Hàn Lập thấy lôi tia màu vàng bị mọi người ngăn trở, sắc mặt không động chút nào, lần nữa quay đầu nói với Thạch Xuyên Không: "Thạch đạo hữu, đáng chết mà không giết, ngược lại sẽ càng gây loạn!"

"Thật có lỗi, lại để cho Lệ đạo hữu phí tâm, bọn hắn nếu như một lòng

muốn giết chúng ta, đạo hữu cũng không cần lưu thủ!" Thân thể Thạch Xuyên Không chấn động, vẻ chần chờ trong mắt lập tức biến mất, trầm giọng nói ra.

"Tốt." Hàn Lập gật gật đầu.

Vừa dứt lời, một tay hắn nhấc lên, chín đạo kim quang từ trong tay áo bay ra, chính là chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lôi tia màu vàng bay đầy trời phía trước cũng đều bắn ngược trở về, lóe lên một lần nữa hóa thành ba thanh phi kiếm màu vàng

Mười hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kết hợp cùng một chỗ, đồng thời toả ra kiếm quang màu vàng chói mắt.

Đồng từ Hàn Lập hơi co rụt lại, hai tay chuyển động trước người giống như bánh xe quay.

Nương theo đó là một tiếng kiếm minh kinh thiên, từng đạo kiếm khí màu vàng lăng không hiển hiện ra, trong giây lát liền hình thành một toà kiếm trận màu vàng lớn chừng vài mẫu, chính là Cầu Long Kiếm Trận, chụp xuống phía dưới.

Ầm ầm tiếng nổ vang, hư không phụ cận tựa hồ cũng bị kiếm trận kéo theo, đồng loạt ép xuống!

Lão giả mặt đen cùng thiếu phụ váy đỏ biến sắc, thân hình nhoáng một cái hóa thành hai đạo tàn ảnh một đen một đỏ, một trái một phải điện xạ ra, hiểm hiểm chạy trốn ra khỏi kiếm trận màu vàng đang chụp xuống.

Tuy hai người chạy thoát, nhưng tốc độ nam tử núi thịt chậm chạp, đám người Kỳ lão kết thành pháp trận tựa hồ không thể nào di động, cũng không thể né ra, bị kiếm trận màu vàng thoáng một phát bao phủ vào trong.

Nam tử núi thịt biến sắc, khẽ quát một tiếng, há miệng phun ra một đạo kim quang, lóe lên chui vào trong hư ảnh Kim Sư trước người.

Thân hình hư ảnh Kim Sư lập tức biến lớn gấp mấy lần, bao bọc nam tử núi

thịt vào bên trong.

Lập tức vô số phù văn màu vàng trên người hư ảnh Kim Sư hiển hiện ra, thân thể nó chợt hiện kim quang, lập tức hóa thành Hoàng kim Cự Sư như thực chất, trên làn da càng hiện ra từng vết màu vàng, phảng phất từng miếng lân giáp, thoạt nhìn cực kỳ hùng tráng uy vũ.

Hoàng kim Cự Sư phát ra một tiếng gào thét mãnh liệt, bốn vó cuồn cuộn, thân hình to lớn bay vọt ra, đánh tới kiếm trận bên ngoài

Mà đám người Kỳ lão đồng thời quát một tiếng, quang trận màu xám toả sáng hào quang, từng tia sáng màu xám từ đó bắn ra, bay tới kiếm trận chung quanh, tựa hồ muốn công phá kiếm trận này.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ một tia cười lạnh, tay thúc giục kiếm quyết.

Thanh âm rít gào xuỳ xuỳ đại tác!

Vô số kiếm khí màu vàng vô cùng sắc bén từ trong kiếm trận bộc phát ra, càng có mười hai đạo kiếm ảnh như cự long màu vàng bắn ra, trảm lên Cự Sư màu vàng cùng quang trận màu xám.

Cự Sư màu vàng "Rặc rặc" một tiếng, thoạt nhìn thân thể kiên cố không phá vỡ nổi lập tức bị chém thành mấy mảnh, yếu ớt như là đậu hũ.

Thân thể nam tử núi thịt từ trong bụng Cự Sư hiển hiện ra, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hãi, đang muốn bấm niệm pháp quyết gì đó, nhưng hai đạo kiếm ảnh Cự Long hiện lên, thân thể nam tử núi thịt bị chém thành mấy mảnh.

"Phốc xuy" một tiếng, máu tươi văng ra rơi tung toé.

Mà bên kia, quang trận màu xám phát ra tia sáng màu xám đụng đến kiếm khí ác liệt, lập tức vỡ vụn từng khúc.

Lập tức mấy đạo kiếm ảnh Cự Long trảm lên quang trận màu xám, quang trận vặn vẹo gào thét, phịch một tiếng bạo liệt vỡ ra, lăng không mất đi.

Từng đạo kiếm khí ác liệt lập tức bay vụt xuống, che khuất thân ảnh đám người Kỳ lão, tiếng kêu thê lương thảm thiết từ đó truyền ra.

"Cao Phong tặc tử! Dừng tay!" Thiếu phụ váy hồng thấy cảnh này, trừng mắt muốn nứt ra, hét lên một tiếng, thân hình hóa thành một đạo phấn ảnh, đánh về phía Hàn Lập nhanh như điện.

Đồng thời nàng lật tay vung lên, tế ra một thanh ngọc phiến màu hồng phấn.

Phiến này toàn thân màu phấn hồng, vô số đồ án hồ điệp diễm lệ khảm nạm ở trên, giữa vầng sáng lưu chuyển tản mát ra một tầng quang diễm màu hồng phấn, thoạt nhìn huyền diệu dị thường.

Hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nghe thiếu phụ váy hồng nói như vậy, đều hơi ngẩn ra.

Lời còn chưa dứt, thiếu phụ váy đỏ phất tay bắt được ngọc phiến, toàn lực thúc giục một cái.

Một cỗ hào quang nồng đậm màu hồng phấn từ trong ngọc phiến điên cuồng phun ra, như sóng dữ cuồn cuộn lao tới Hàn Lập.

Mà lão giả mặt đen cũng gào thét một tiếng, hóa thành một đạo bóng đen hung hăng đánh về phía Hàn Lập.

Bay vụt bên trong, thân thể của lão lăn một vòng ngay tại chỗ, mảng lớn bóng đen từ trong cơ thể lão tuôn ra ùn ùn, hình thành một đoàn mây đen tầm hơn mười trượng.

Một tiếng gầm rú trầm thấp từ trong mây đen truyền ra, tiếp theo loé lên một Cự Quy đen nhánh to chừng căn phòng.

Trên trán Quy này có sáu hắc mục quỷ dị, phần lưng sinh ra từng đám gai băng to lớn lóng lánh, toàn thân tản ra khí tức vô cùng kỳ hàn.

Cự Quy màu đen vừa mới hiển hiện, sáu hắc mục trên trán liền đồng thời

mở ra, sáu cột sáng màu đen từ đó phun ra, chớp động một cái liền vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuất hiện ở trước người Hàn Lập cách đó không xa, hung hăng đánh xuống.

Hàn Lập thấy vậy, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên.

"Phách phách bạch bạch" một hồi tiếng lôi minh vang lên, từng đạo hồ quang điện màu vàng vừa thô vừa to từ hai tay hắn bắn ra, lóe lên hóa thành hai bức tường lôi điện màu vàng thật dày, phân biệt ngăn trước hào quang màu phấn hồng cùng cột sáng màu đen.

Nương theo đó là hai tiếng trầm đục "Ầm" "Ầm" vang lên, bức tường lôi điện run lên kịch liệt, nhưng lập tức ổn định lại, ngăn cản hào quang phấn hồng cùng cột sáng màu đen lại.

Tuy Hàn Lập chặn lại hào quang phấn hồng cùng cột sáng màu đen, nhưng không cách nào hoàn toàn chống cự hai người ẩn chứa pháp tắc chi lực.

Một cỗ pháp tắc mềm mại cùng một cỗ pháp tắc kỳ hàn xuyên thấu qua bức tường lôi điện, oanh kích tiến vào thân thể của hắn.

Mặc dù pháp tắc kỳ hàn đã tạo thành một ít ảnh hưởng đối với thân thể hắn, nhưng cũng không có thâm nhập quá sâu, vào trong cơ thể hắn liền bị ngăn cản lại, bất quá cỗ pháp tắc mềm mại như mây như sương kia lại thẩm thấu rất mạnh, đụng đến thân thể hắn lập tức nhanh chóng chui vào trong.

Hàn Lập cảm thấy trong lổ mũi tràn ngập một mùi thơm lạnh lùng kỳ dị, làm cốt tủy hắn phát run, lỗ chân lông toàn thân thoáng một phát mở ra toàn bộ, thân hình cứng cỏi vô cùng lập tức suy yếu vô lực một hồi, nhoáng một cái hầu như muốn té ngã trên đất.

Trong lòng hắn rùng mình, lập tức phát giác cỗ pháp tắc mềm mại này cũng không phải là pháp tắc thuần túy, vậy mà trong đó lẫn vào một loại mê hương.

Pháp tắc mềm mại thâm nhập vào trong cơ thể hắn, đồng thời những mê hương kia cũng xâm nhập đến các vị trí toàn thân hắn.

Hai thứ dung hợp hoàn mỹ cùng một chỗ, trọn vẹn một khối, không ngờ tuy hai mà một.

------oOo------

Chương 804: Thủ đoạn quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, nhưng cũng không bối rối.

Trong miệng hắn quát khẽ một tiếng, kim quang trên thân đột nhiên đại phóng, một mâm tròn kim sắc hiện ra phía sau hắn, liên tục quay tròn.

Một cỗ thời gian pháp tắc cường đại cuốn từ trong ra, mạnh mẽ như chảy khắp toàn thân, lập tức quét sạch hai cỗ pháp tắc lực lượng.

Nhưng tiếp đó, trong lòng hắn lại trầm xuống.

Bởi vì những mê hương kia không biết vì sao còn giữ được, cũng không bị lực lượng thời gian pháp tắc trục xuất ra ngoài, khiến thân thể hắn vẫn phát run vô lực như cũ.

"Tam muội, làm tốt lắm! Tặc tử Cao Phong, nhận lấy cái chết!" Lão giả mặt đen hô to một tiếng, sau khi cười lạnh một tiếng về hướng Hàn Lập, bấm niệm pháp quyết chỉ một cái vào hư không hướng bên Hàn Lập.

Nhưng thấy bóng đen quanh người nhất thịnh, bỗng hiện ra năm cự quy lớn nhỏ đen thui kích cỡ một ngôi nhà, đều trợn mắt quái dị.

Xuy xuy xuy!

Từng cột sáng màu đen bắn ra từ ba mươi sáu con mắt kỳ lạ của sáu đầu cự quy, sau đó cuồn cuộn ngưng tụ thành một đạo hắc tuyến cực nhỏ đâm về thân thể Hàn Lập.

Những hắc tuyến cực nhỏ này tản mát ra kỳ hàn vô cùng, đồng thời lại có khí tức lăng lệ ác liệt tuyệt luân, dường như không thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm Hàn Lập ở dưới.

Cùng lúc đó, băng gai trên lưng những cự quy cũng run lên, đều rời thân bắn ra, phát ra tiếng rít nhọn khiến lòng người kinh hãi, đánh về hướng Hàn Lập.

Thiếu phụ phấn quần cũng bấm niệm pháp quyết vung lên, một phi kiếm hồng nhạt bắn ra từ trong tay nàng, nhoáng cái phía dưới hóa thành kiếm ảnh phấn hồng đầy trời, cũng đều hướng bên Hàn Lập chém xuống.

Hàn Lập đối mặt công kích hạ xuống đầy trời, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, há mồm phun ra một đoàn hỏa cầu màu bạc đường kính hơn một trượng.

"Ầm ầm" một tiếng, hỏa cầu màu bạc lập tức khuếch tán rộng trong nháy mắt hóa thành một biển lửa màu bạc nhỏ gần một mẫu, bao phủ thân thể hắn trong đó.

Sóng lửa cực lớn cuồn cuộn cao mấy trượng, một cỗ khí tức cực nóng khó có thể hình dung bộc phát ra.

Trong biển lửa, một hỏa điểu màu bạc cao thấp cuồn cuộn bay múa, đúng là Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Những hắc tuyến, băng gai kia bị biển lửa màu bạc bao phủ bên trong, lập tức tan ra biến mất. Kiếm ảnh phấn hồng đầy trời cũng trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, hóa thành một phi kiếm phấn hồng, bị hỏa diễm màu bạc xung quanh phá hủy, Linh quang mặt ngoài nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Thiếu phụ phấn quần biến sắc, đang muốn phất tay triệu hồi phi kiếm.

Vào thời khắc này ngân ảnh lóe lên, thân ảnh Tinh Viêm Hỏa Điểu lao vùn vụt mà qua, há miệng ngậm trong mồm phi kiếm phấn hồng, sau đó ngửa đầu nuốt xuống, dường như nuốt một con sâu nhỏ.

Tâm thần liên hệ của thiếu phụ phấn quần và phi kiếm phấn hồng trong nháy mắt biến mất, trong miệng kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt hiện lên một tia trắng bệch.

"Tam muội!" Lão giả mặt đen kinh hô một tiếng, đưa tay muốn làm cái gì, thân hình Tinh Viêm Hỏa Điểu kia khẽ động, đột nhiên hóa thành một đạo ngân ảnh bay vụt về phía hắn, tốc độ nhanh kinh người.

Hỏa điểu chưa đến, một cỗ khí tức cực nóng như mặt trời đã ầm ầm mà đến, hư không điên cuồng run rẩy không thôi, dường như muốn trực tiếp thiêu đốt.

Bóng đen quanh người lão giả như băng tuyết dưới mặt trời, nhanh chóng bốc hơi phiêu tán.

Sắc mặt lão giả mặt đen đại biến, thân hình nhoáng một cái hướng phía sau bắn đi, đồng thời hắc quang toàn thân đại phóng, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh tạo thành một Linh Vực như có thực chất màu đen lớn trên dưới mười trượng.

Một cỗ pháp tắc lực lượng cực hàn cuồn cuộn giữa Linh Vực màu đen, tất cả chấn động trong phạm vi Linh Vực trong nháy mắt bất động, bị cỗ pháp tắc lực lượng cực hàn này đông lại.

Cùng lúc đó, quang mang trên người hắn chớp liên tục, gọi ra bảy, tám kiện bảo vật các màu, hóa thành một đạo vòng bảo hộ, ngăn cản trước người.

Mà Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia mỉa mai nhân cách hóa. Hai cánh nó mở ra, chợt tăng trưởng gấp bội, trên cánh còn hiện ra mười đấu lớn quang điểm màu bạc.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, từng đạo hỏa diễm màu bạc từ những quang điểm kia phun ra phía sau.

Tốc độ Tinh Viêm Hỏa Điểu đột nhiên tăng nhiều, trực tiếp hóa thành một đạo trường hồng màu bạc, trong nháy mắt liền đuổi theo lão giả mặt đen,

bay vào giữa Linh Vực màu đen.

Linh Vực màu đen như có thực chất căn bản không ảnh hưởng chút nào đến Tinh Viêm Hỏa Điểu, trong nháy mắt bị nó xuyên qua, lập tức đâm vào tầng tầng bảo hộ trước người lão giả mặt đen.

Liên tục mấy tiếng giòn vang!

Bảy, tám tầng vòng bảo hộ giống như tờ giấy bị nghiền nát, hóa thành từng điểm Linh quang phiêu tán.

Tốc độ Tinh Viêm Hỏa Điểu dường như còn chưa dừng lại, sau một cái chớp động liền xuyên thủng thân thể lão giả mặt đen.

Thân thể lão giả mặt đen lập tức bị chia thành hai đoạn, lập tức hai đoạn thân thể tàn phế lại bị ngân diễm bao trùm, hừng hực thiêu đốt.

Thiếu phụ phấn quần nơi xa mắt thấy cảnh này, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nghiến răng quay người hóa thành một đạo trường hồng phấn hồng, hướng phía xa xa bỏ chạy.

Nhưng nàng vừa mới bay ra khoảng cách trăm trượng, hư không gần đó chấn động một cái, có vài xiềng xích óng ánh bắn ra từ trong, nhanh như tia chớp quấn quanh người nàng, trói chặt lại.

Cùng lúc đó, hư không gần đó có bóng người hoa lên, thân ảnh Hàn Lập lăng không lơ lửng mà ra, hiển nhiên đã khôi phục thân thể.

Sắc mặt thiếu phụ phấn quần lần nữa biến đổi, hào quang phấn hồng trên thân bỗng nhiên đại phóng, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, cũng mở ra một Linh Vực màu hồng phấn.

Bằng cách nào đó, hơn mười cỗ mùi thơm lạ lùng hoặc đậm hoặc nhạt đột nhiên xuất hiện trong Linh Vực phấn hồng, tương dung nhất thể với pháp tắc lực lượng trong Linh Vực, sau đó đều hướng bên Hàn Lập đánh tới.

Đồng tử Hàn Lập co lại, kim quang ngoài thân đại phóng, từng cỗ lực lượng

thời gian pháp tắc hiển hiện mà ra, ngăn cản toàn bộ Linh Vực và pháp tắc lực lượng, không dám để chúng gần người.

Đồng thời, hắn cong ngón búng ra, vài đạo hồ quang điện màu vàng từ kia đầu ngón tay bắn ra, lóe lên đánh vào mi tâm, đan điền thiếu phụ phấn quần.

"Xoẹt" một tiếng tiếng sấm vang lên, thân thể thiếu phụ phấn quần cháy đen một mảnh, co rút như điên cuồng run vài cái, ngoẹo đầu hôn mê.

Thiếu phụ phấn quần hôn mê, cái Linh Vực phấn hồng cũng theo đó biến mất, hơn mười loại mùi thơm lập tức phiêu tán xung quanh.

Hàn Lập phất tay áo vung lên, một mảnh hào quang xanh biếc bay ra từ trong tay áo hắn, phát ra một cỗ hấp lực cường đại.

Những mê hương xung quanh lập tức trăm sông vào biển giống như hội tụ mà đến, rất nhanh đều chui trong tay áo hắn, biến mất không thấy.

Vào thời khắc này, trong kiếm trận xa xa chợt vang lên một tiếng trầm đục, sau đó thanh ảnh lóe lên, một tiểu nhân màu xanh bắn ra từ trong kiếm trận, đúng là Nguyên Anh của Kỳ lão. Không biết lão thi triển thần thông gì mà trốn ra Cầu Long kiếm trận.

Nguyên Anh màu xanh vừa bay ra ngoài lập tức hóa thành một đạo trường hồng màu xanh chạy trốn về phía xa xa.

Nhưng vào lúc này, thân hình Thạch Xuyên Không lóe lên xuất hiện ở phía trước, phất tay phát ra một cỗ quang mang màu tím, hóa thành một đại thủ màu tím đen, nhanh như tia chớp chụp xuống, nắm chặt Nguyên Anh màu xanh.

Lập tức Nguyên Anh màu xanh ra sức giãy giụa, nhưng từng đám quang ti màu tím đen bắn ra từ đại thủ, lần lượt hóa thành từng tấm lưới lớn dày đặc, giam cầm thật chặt.

"Kỳ lão, ngươi là người bên cạnh mẫu hậu, từ nhỏ ta đã xem ngươi là chí

thân, tự hỏi chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với ngươi, vì sao ngươi lại bán đứng ta?" Thạch Xuyên Không nhìn Nguyên Anh màu xanh, hai tay nhanh nắm thành quyền, trầm giọng hỏi.

"Các ngươi đừng mơ chế trụ ta là nghe ngóng bất luận chuyện gì về Thiếu chủ!" Nguyên Anh màu xanh giống như không nghe thấy lời Thạch Xuyên Không, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc kiên quyết. Sau khi nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên tách ra thanh quang vô cùng chói mắt, ông ông rung động mãnh liệt.

Thạch Xuyên Không nghe xong chuyện đó, lập tức khẽ giật mình.

"Thạch đạo hữu, mau ngăn cản hắn, chớ để hắn tự bạo!" Hàn Lập lên tiếng kinh hô truyền đến.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, hào quang màu tím trên đại thủ tỏa sáng, từng đám quang ti màu tím đang muốn xâm nhập vào trong Nguyên Anh, nhưng đã muộn.

Nguyên Anh màu xanh tản mát ra hào quang chợt hiện, sau đó "Oanh" một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, hoàn toàn tự bạo.

Một vòng kiêu dương thanh sắc lăng không lơ lửng mà ra, sau đó điên cuồng phân tán khắp nơi.

Thạch Xuyên Không vội vàng lách mình lui về phía sau, nhưng hắn cách kiêu dương thanh sắc gần quá, dù phản ứng thần tốc cũng không kịp né tránh, mắt thấy sắp bị cuốn vào trong đó.

Vào thời khắc này, một đạo lôi quang màu vàng từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước người Thạch Xuyên Không, lóe lên hóa thành một vòng bảo hộ lôi điện màu vàng, mơ hồ có thể thấy hai thanh phi kiếm màu vàng giao nhau.

Kiêu dương thanh sắc hoàn toàn bộc phát ra, hung hăng đánh thẳng vào vòng bảo hộ lôi điện. Vòng bảo hộ lôi điện rung động lắc lư không thôi, nhưng không hề có dấu hiệu nào tan vỡ.

Sau mấy hơi thở, kiêu dương thanh sắc nhanh chóng ảm đạm, sau đó biến mất vô tung.

Thân ảnh Hàn Lập nhoáng một cái xuất hiện ở một bên, mặt không biểu tình bấm niệm pháp quyết điểm một điểm xuống, vòng bảo hộ lôi điện màu vàng cũng lóe lên biến mất, hóa thành hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bay trở về trong tay áo hắn.

"Lệ đạo hữu, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Không biết “Cao Phong” trong miệng họ là người nào." Thạch Xuyên Không quay người nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không lập tức trả lời, nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Vào thời khắc này, một tiếng vang thật lớn phát ra từ hư không mấy trăm trượng.

Chỗ hư không đó điên cuồng chấn động, lập tức một bóng người màu vàng bắn ra từ trong.

Phía sau bóng người màu vàng, một đạo thanh ảnh đuổi sát mà ra, rõ ràng là Hàn Lập khác.

Hắn vung tay lên, sáu đạo kim quang từ trong tay như điện bắn ra, nhưng là sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chém về phía hư không bóng người màu vàng.

Tiếng xé gió vừa vang lên, sáu đạo kiếm ảnh màu vàng dài chừng mười trượng lăng không hiện ra trên đỉnh đầu bóng người màu vàng, sau đó chém xuống một cái long trời lở đất.

"Hừ!" Phía trước bóng người màu vàng phát ra một tiếng hừ lạnh nhỏ, lật vung tay lên, một đạo tinh quang sáng chói từ trong tay bắn ra, trong mơ hồ có thể thấy một gương đồng màu vàng, nghênh đón sáu đạo kiếm ảnh màu vàng trong không trung.

Một tiếng ầm vang nổ mạnh rung trời!

Sáu đạo kiếm ảnh màu vàng phản chấn quay về, nhưng đạo tinh quang sáng chói cũng vỡ ra.

Bóng người màu vàng thừa cơ bay tán loạn, mơ hồ một cái biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc xuất hiện ngoài mấy trăm trượng, hóa thành một bóng người áo bào màu vàng.

Xem thân hình là người nam tử, chỉ là trên mặt bị một tầng hoàng mang che khuất, nhìn không ra dung mạo.

Thạch Xuyên Không mắt thấy cảnh này, sắc mặt lần nữa biến đổi.

"Nếu ta không đoán sai, toàn bộ đều là người này gây nên, tuy không biết hắn dùng thủ đoạn gì. Bọn Kỳ lão hẳn trúng bí thuật nào đó trong tay người này, xem hai người chúng ta thành những người khác nên mới cố sức hạ sát thủ với chúng ta." Hàn Lập nhìn thanh niên mặt nạ này, mở miệng nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong nháy mắt sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hàn Lập không tiếp tục đuổi theo, mà là phất tay áo vung lên.

Hàn Lập bên cạnh Thạch Xuyên Không hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh bắn ra, lóe lên rồi dung nhập vào cơ thể Hàn Lập, dĩ nhiên là một hóa thân.

Bên kia Cầu Long kiếm trận cũng ầm ầm giải thể, hóa thành mười hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng nối đuôi nhau bay vào trong tay áo hắn.

Kiếm trận biến mất, thi thể đám người nam tử núi thịt rơi từ trong ra, đập trên mặt đất.

------oOo------

Chương 805: Trúng chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Giang_04

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Xin lỗi, tình huống vừa rồi quá khẩn cấp, tuy có phát hiện một chút dị thường nhưng vẫn không kịp thu tay lại." Hàn Lập có chút áy náy nói, lần nữa giơ tay lên vẫy một cái.

Tiếng nói vừa dứt, một đoàn ngân sắc hỏa diễm từ xa bay lại, rơi cạnh người hắn, "Bộp" một tiếng, một thân thể từ trong rơi xuống, chính là lão giả mặt đen.

Thân thể lão lúc trước chia làm hai giờ đã gắn lại với nhau, bất quá khí tức uể oải.

Lão giả mặt đen tựa như bị hạ cấm chế nào đó trong cơ thể, giờ phút này nằm trên đất không cách nào nhúc nhích, dùng một loại ánh mắt đầy cừu hận nhìn hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không.

Mà đoàn ngân sắc hỏa diễm cuồn cuộn tụ lại, hóa thành Tinh Viêm Hỏa Điểu, chợt lóe một cái liền nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Thạch Xuyên Không tựa hồ không nghe thấy lời nói của Hàn Lập, vẻ mặt đầy phức tạp nhìn lão giả mặt đen nằm dưới đất, sau đó xoay chuyển ánh mắt, gắt gao nhìn chằm chằm hoàng bào nam tử cách đó không xa.

"Các hạ thật là tinh mắt, chỉ bằng một chút đầu mối ít ỏi, lại có thể suy đoán ra nhiều như vậy, bội phục, bội phục." Hoàng bào nam tử nhìn từ trên xuống dưới Hàn Lập đánh giá, vỗ tay cười nói.

Trong lúc nói chuyện, hoàng mang trên mặt gã phiêu tán đi, lộ ra dung nhan phía dưới.

Người này đeo nửa tấm mặt nạ màu bạc, che kín nửa gương mặt bên trái, nửa bộ mặt bên phải lộ ra có làn da trắng nõn bóng mịn, thoạt nhìn như là một thanh niên hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy trên nửa gương mặt này được trang điểm một lớp phấn dày, trên má đánh một chút phấn hồng, trên môi cũng bôi một lớp son đỏ, nhìn không ra nam cũng không ra nữ, hết sức quỷ dị.

"Hoa Kính, chính là ngươi!" Thạch Xuyên Không tựa hồ nhận ra người này, nghiêm nghị quát lên.

Ngay sau đó toàn thân gã đột nhiên run rẩy, trong đôi mắt hiện ra từng sợi tia máu, lộ ra thần tình cực độ thống khổ, khí tức toàn thân kịch liệt rối loạn, mơ hồ có khuynh hướng bộc phát ra.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, thân ảnh nhoáng lên một cái xuất hiện ở bên cạnh Thạch Xuyên Không, vung tay phát ra một cỗ thanh quang, nhập vào trong cơ thể gã.

Khí tức rối loạn trên người Thạch Xuyên Không lập tức lắng xuống không ít, tia máu trong mắt cũng biến mất một ít, vẻ mặt cũng hơi bình phục.

"Thạch đạo hữu, ta biết tâm tình của ngươi, tuy nhiên bây giờ không phải là thời điểm bi thương, thực lực người này không kém, Pháp Tắc càng thêm quỷ dị... Ngươi tựa hồ nhận biết hắn, lai lịch hắn thế nào?" Hàn Lập thật nhanh truyền âm hỏi.

Nam tử đeo mặt nạ này có tu vi cao thâm, đã đạt tới Thái Ất hậu kỳ, ma bảo trong tay vô cùng lợi hại, đám người Kỳ Lão còn xa mới sánh bằng.

Hai người vừa rồi đơn giản giao thủ, hắn vận dụng sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng không chiếm được chút thượng phong nào.

"Người này tên là Hoa Kính, chính là thủ hạ đắc lực của Ngũ tỷ ta Thạch Cạnh Nghiên, tu luyện một loại chính là Thôi Miên Pháp Tắc, có thể trong lúc vô tình điều khiển ngũ giác người khác, bọn người Kỳ Lão sợ rằng đúng như ngươi đoán, bị trúng ám toán của người này." Thạch Xuyên Không nghe vậy, hít sâu một hơi, miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh, truyền âm trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, chân mày lần nữa nhíu lại.

Lúc trước ở Thập Hoạn Sơn Mạch và Hùng Cứ Thành chính là Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong, hôm nay đến Nhẫm Sơn Thành, lại chui ra một Thạch Cạnh Nghiên, xem ra những anh chị em của Thạch Xuyên Không ở ma vực đều không phải là đèn cạn dầu a!

"Chính là Ngũ tỷ phái ngươi tới đây, mục đích của nàng là gì?" Thạch Xuyên Không tiến lên phía trước một bước, trong mắt ẩn hiện tia máu nhìn về phía Hoa Kính, lạnh giọng hỏi.

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ cần gì biết rồi còn hỏi, mặc dù Ngũ điện hạ sai ta đem đầu của ngươi cùng với La Trá Tỳ Bà về, tuy nhiên không nghĩ tới bên người ngươi còn có cao thủ như thế, ta cũng không có nắm chắc tất thắng. Chúng ta không ngại thương lượng, ngươi giao La Trá Tỳ Bà ra, ta lập tức xoay người đi, như thế nào?" Hoa Kính bóp bóp các ngón tay, liếc về phía Hàn Lập một cái, thấp giọng cười yếu ớt nói.

Hàn Lập nghe lời này, không nói gì.

"Buồn cười! Ngươi tự tiện xông vào Nhẫm Sơn Thành của ra, còn hại chết nhiều thủ hạ của ta như vậy, hôm nay đừng hòng sống sót rời khỏi nơi này!" Thạch Xuyên Không gằn từng chữ một, sát ý tràn ra.

"Chậc chậc, bất quá chỉ là chết một lão nô cùng mấy con chó mà thôi, Thập Tam Hoàng Tử cần gì phải nổi giận thất thố như vậy, không sợ tổn thương thể diện cùng huyết mạch cao quý trên người ngươi sao." Một tay Hoa Kính che miệng, cười khúc khích quái dị nói.

Thạch Xuyên Không cũng không nhiều lời nữa, thân hình như điện nhào ra.

Trong ngực gã chợt loé ngân quang, La Trá Tỳ Bà hiện ra, mười ngón tay gảy nhanh lên dây đàn, vô số phù văn màu bạc như nốt nhạc bắn ra, sau đó tụ lại hóa thành hàng trăm chiếc phong nhận, rồi tốc độ một lần nữa tăng lên, phát ra tiếng xé gió vù vù, giống như mưa sa nhanh như điện bắn tới Hoa Kính.

Những phong nhận màu bạc này không chỉ cực nhanh, mà đồng thời lúc ẩn lúc hiện giống như u linh, làm cho người có cảm giác hoa cả mắt, không thể tránh né.

Hoa Kính thấy La Trá Tỳ Bà, hai mắt hơi sáng lên, chợt lóe lên vẻ tham lam, thân hình lại giống như gió lùi nhanh về phía sau.

Vào thời khắc này, sau lưng y chợt loé lôi quang, ba chuôi phi kiếm màu vàng không tiếng động hiện ra, hơi rung lên, liền huyễn hoá thành rậm rạp chằng chịt bóng kiếm màu vàng, ùn ùn kéo đến, ngăn trở đường lui của y.

Hoa Kính thấy vậy, sắc mặt không thay đổi chút nào, vung tay một cái.

Đỉnh đầu y chợt loé hoàng mang, hiện ra một chiếc chuông nhỏ tinh xảo màu vàng đất, một tiếng chuông vang lên, từ trên chuông nhỏ tỏa ra một luồng tia sáng màu vàng chói mắt, sau đó xoay tít một vòng hóa thành hư ảnh một chiếc chuông lớn màu vàng, bao phủ thân thể y vào trong.

Một khắc sau, vô số bóng kiếm màu vàng cùng phong nhận màu bạc dày đặc phóng tới, chém lên trên hư ảnh chuông lớn.

Trong phút chốc, bên ngoài hư ảnh chuông lớn phập phù linh quang không dứt, nhưng lại vững như thái sơn, nhẹ nhàng chặn công kích của hai người.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, trong tay biến đổi pháp quyết.

Mấy trăm chiếc phong nhận màu bạc kia lập tức phóng lên, bay múa vây quanh chuông lớn màu vàng, tựa như mấy trăm con én màu bạc.

Mà ngón tay Thạch Xuyên Không gảy nhanh liên tục lên tỳ bà, trong âm thanh của tiếng đàn, mấy trăm phong nhận màu bạc lập tức hội tụ lại một nơi, trong nháy mắt hóa thành hai vầng trăng khuyết màu bạc lớn đến mấy trượng.

Hai vầng trăng khuyết màu bạc lập loè ngân quang, tản mát ra trận trận âm thanh "ầm ầm", tựa như trì hoãn dồn lực chém về phía chuông lớn màu vàng.

Hoa Kính vừa thấy thanh thế hai vầng ngân nguyệt như vậy, chân mày cũng hơi nhíu một cái, hai tay lập tức vung lên, hư ảnh chuông lớn màu vàng quanh người bỗng nhiên sáng lên, lại dày hơn rất nhiều.

Đồng thời vô số phù văn màu vàng ở phía trên nổi lên dày đặc, tản mát ra một cổ Thổ Pháp Tắc lực vừa dày vừa nặng tựa như tòa núi lớn.

Một khắc sau, hai vầng ngân nguyệt chém lên trên hư ảnh chiếc chuông lớn.

Không gian ba động nổi lên, hai vầng ngân nguyệt im hơi lặng tiếng nhập vào trong đó.

Chuông lớn màu vàng cơ hồ tạo thành giống như thực chất, phía trên còn có pháp tắc lực vô cùng dày đặc, toàn bộ lại giống như hư ảo vậy.

"Cái gì!"

Hoa Kính thấy cảnh này, trong lòng rét run, dưới chân chợt đạp một cái vào hư không, thân thể hóa thành một đạo hoàng ảnh bắn lui về phía sau.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phía sau Hoa Kính loé lên một cái bóng người, thân hình Hàn Lập hiện ra, đấm mạnh một quyền lên trên chuông lớn màu vàng.

"Coong " một tiếng vang thật lớn!

Chuông lớn màu vàng chấn động ông ông, mặc dù không có vỡ vụn, nhưng hoàngmang tản ra run rẩy không ngừng, tạo thành từng đạo gợn sóng màu

vàng, đánh lên trên người Hoa Kính.

Thân hình Hoa Kính bắn về phía sau nhất thời chậm lại, lập tức liền bị kia vầng ngân nguyệt đuổi kịp.

Hai vầng ngân nguyệt chém thành hai đường chéo trên người gã, hai cổ không gian Pháp Tắc sắc bén bùng nổ.

"Phập phập bụp" âm thanh vang lên, thân thể Hoa Kính nhất thời nổ tung, máu thịt văng tung tóe, hóa thành một bãi bùn nát.

"Kỳ Lão, ta đã báo thù cho ngươi, ngươi ra đi thật tốt..." Sắc mặt Thạch Xuyên Không buông lỏng một chút, trong miệng tự lầm bầm nói.

"Không đúng!" Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên trở nên hết sức ngưng trọng, trầm giọng quát lên.

Thạch Xuyên Không giương mắt nhìn lên, sắc mặt cũng biến đổi.

Chỉ thấy đoàn máu thịt nổ tung kia chợt lóe, trở nên trong suốt, sau đó rất nhanh nhạt đi rồi biến mất, không ngờ chỉ là một đạo ảo ảnh.

Hai mắt Hàn Lập đại phóng tử quang, mở rộng hướng ra xung quanh tìm tòi, đồng thời thần thức khổng lồ cũng tràn ngập ra.

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ cứ như vậy lại muốn giết ta? Thật đúng là làm người ta thương tâm! Bất quá Hoa Kính ta nếu chỉ có chút khả năng như vậy, sợ là cỏ ở mộ phần đã mọc cao hơn trượng rồi." một thanh âm đầy u ám từ ngoài mấy trăm trượng vang lên, đồng thời thân hình Hoa Kính chợt lóe hiện ra, mặt lộ vẻ châm chọc.

Đỉnh đầu y chợt loé hoàng mang, một mặt gương đồng màu vàng mơ hồ từ từ bay lên.

Gương đồng lớn hơn một thước, toàn thân tản mát ra từng đạo tinh quang, phía cạnh ngoài điêu khắc một vòng hoa văn có hình dạng nòng nọc, ở giữa khắc một đóa hoa màu đỏ tươi đang nở bung ra, trông vô cùng rực rỡ.

Hàn Lập nhìn về phía gương đồng màu vàng kia, tầm mắt nhất thời bị đóa hoa màu đỏ tươi kia hấp dẫn.

Gương đồng kia nhẹ nhàng xoay tròn, đóa hoa đỏ tươi phía trên chuyển động, tựa như sống lại vậy.

"Không tốt!" Hắn nhanh chóng thức tỉnh, thần thức lực khổng lồ trong đầu dồn sức, sau đó cuồn cuộn vận chuyển mở ra.

Trong đầu hắn chẳng biết lúc nào hiện ra từng đạo bóng đỏ, quấn quanh ở trên thần hồn hắn, đang thâm nhập vào phía trong.

Bất quá thần thức lực khổng lồ của Hàn Lập mạnh mẽ vận chuyển, lập tức cuốn những bóng đỏ kia vào trong đó.

Vài âm thanh như tiếng xé lụa vang lên, những bóng đỏ kia nhất thời bị cắt nát, tan biến không còn dấu tích.

Trong đầu Hàn Lập nhất thời một trận thanh minh, nhẹ thở ra một hơi, sau đó ánh mắt như đao nhìn về Hoa Kính.

"Di, không nghĩ tới thần thức lực các hạ lại cường đại như vậy, có thể gắng gượng tránh thoát Hoa Kính thuật của ta, bội phục, bất quá..." Trong mắt Hoa Kính lóe lên vẻ kinh ngạc, ngay sau đó toét miệng quỷ dị cười một tiếng.

Trong lòng Hàn Lập rét run, ngưng thần phòng bị.

Vào thời khắc này, "Vèo vèo" hai tiếng sắc nhọn vang lên, hai đạo bóng trắng một trái một phải bắn tới, nhanh như tia chớp đánh về phía thân thể hắn.

Trên mặt Hàn Lập biến sắc, bên ngoài thân chợt loé kim quang, lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh tránh sang bên cạnh, hiểm hiểm tránh thoát hai đạo bóng trắng tập kích.

Thân hình hắn chợt lóe xuất hiện ở ngoài mấy trăm trượng, sắc mặt khó coi nhìn về phía cũ nơi mà Thạch Xuyên Không đứng cạnh mình lúc trước, trầm giọng nói: "Thạch đạo hữu..."

"Tặc tử, nạp mạng đi!"

Lúc này vành mắt Thạch Xuyên Không như sắp nứt ra, lần nữa lao tới Hàn Lập, La Trá Tỳ Bà trong tay gảy leng keng liên tục, vô số nốt nhạc màu bạc từ trong cuồn cuộn trào ra, ngay sau đó tụ lại hóa thành đầy trời phong nhận màu bạc, bắn tới Hàn Lập.

Mà hai đạo bạch quang kia ở giữa không trung vòng vo một vòng, lần nữa đánh tới Hàn Lập, chính là hai chuôi ngọc thước màu trắng.

Thạch Xuyên Không há miệng phun ra hai luồng máu tươi, chợt loé lên nhập vào bên trong hai chuôi ngọc thước.

Vô số phù văn màu trắng từ trên ngọc thước cuồng trào ra, xoay tít một vòng, hai cây ngọc thước trong nháy mắt hóa thành hai đoàn ánh sáng màu trắng mông lung lớn như một tòa cung điện, phát ra tiếng ầm ầm như sấm rền, đè xuống hướng Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày một cái, trên người chợt loé lôi quang màu vàng, cả người trong nháy mắt tan biến không còn dấu tích, một khắc sau xuất hiện hư không sau lưng Thạch Xuyên Không cách đó không xa.

"Thạch đạo hữu, còn không mau tỉnh lại!" Hắn trầm giọng hét lớn, thanh âm vang vọng như sấm, thật giống như sư hổ gầm thét, càng mơ hồ mang theo mấy phần cảm giác Phạm âm.

Đây chính là trước kia hắn học qua một môn bí thuật của Phật môn gọi là Sư Tử Hống, có thể chấn hồn phá thần thông huyễn thuật.

Nhưng Thạch Xuyên Không lại không phản ứng chút nào với Sư Tử Hống của Hàn Lập, nhanh như tia chớp xoay người lại, năm ngón tay đột nhiên vung lên.

Năm đạo ma khí tím đen từ đầu ngón tay y bắn ra, hóa thành một ma trảo màu tím đen, phía trên quấn quanh một đoàn tử hắc hỏa diễm, nhanh chóng chộp xuống chỗ yếu hại trước ngực Hàn Lập.

------oOo------

Chương 806: Phong hồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Hàn Lập thấy thế, liền bấm niệm pháp quyết, bất ngờ từ trên phi kiếm nổi lên mấy đạo lôi điện màu vàng vừa thô vừa to, liên tục điểm vào mi tâm của Thạch Xuyên Không cùng khắp nơi dưới bụng của y.

Cả người Thạch Xuyên Không chấn động dữ dội, từng đạo lôi điện lan tỏa khắp người y, khiến cho cả người y trở nên cháy đen thành một mảnh.

Tuy nhiên dường như y không có chút cảm giác nào, dù bị đánh văng ra ngoài một đoạn, nhưng y liền ổn định lại thân hình, rồi lại lần nữa bay nhanh lao đến.

Mơ hồ cùng lúc đó, từ trên trời giáng xuống mấy đạo hắc quang, giống như những tia sét màu đen, vô cùng nhanh chóng đánh về phía Hàn Lập.

Đồng thời ngay chỗ khác truyền đến một cỗ mùi hương ngọt ngào, chợt từ đó hiện ra một đầu Vu Long màu hồng phấn, liền há cái miệng to như chậu máu, cắn về phía Hàn Lập.

"Sao có thể!" Hàn Lập giật mình, bên ngoài người hắn lóe lên lôi điện màu vàng, lần nữa bắn ngược về phía sau.

Đằng sau hắc quang cùng con Vụ Long, liền hiện ra thân ảnh lão giả mặt đen cùng thiếu phụ vấy hồng.

Sắc mặt hai người xám xịt, khí tức hỗn loạn.

Dưới tình hình như vậy, căn băn là bọn họ không thể động thủ giao chiến được, nhưng bọn họ không có chút nào nhận ra, mà vẫn điên cuồng lao tới như trước.

"Những ai đã trúng thần thông Hoa Kính ta, chỉ cần ta không phá giải, thì mặc kệ bọn hắn có tổn thương nặng cỡ nào, đều không nào nhận ra, cũng không cách nào tỉnh lại, bọn hắn sẽ luôn dốc sức liều mạng cho đến chết mà thôi." Tiếng cười điên cuồng của Hoa Kính truyền đến.

Hàn Lập nghe vậy hai mắt nhíu lại, sắc mặt chìm xuống, hắn liền khẽ vung một tay về trước người.

Một tiếng "Ầm ầm" lôi điện nổ vang, chợt hiện ra một hàng mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

"Đi!" Hắn bấm niệm pháp quyết một cái, mười tám thanh phi kiếm chấn động dữ dội, tiếp đó đều bùng lên bắn nhanh ra, nghênh tiếp ba người Thạch Xuyên Không.

Từng đạo lôi điện màu vàng thô to phát ra, kết nối lẫn nhau đan vào một chỗ, tạo thành một cơn sóng thủy triều kéo dài hơn mười dặm, từ trong đó càng lan tỏa ra từng cỗ pháp tắc lôi điện vô cùng mạnh mẽ.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái bay vào trong đó, liền khiến cho cơn sóng lôi điện trở nên càng sáng lên, không ngừng quét về phía trước, trong nháy mắt đã đến trước ba người Thạch Xuyên Không.

Ba người Thạch Xuyên Không không nói gì, cùng lúc ra tay hết sức.

Mười ngón tay Thạch Xuyên Không hóa thành từng đạo tàn ảnh, không ngừng gãy lên cây đàn La Trà Tỳ Bà, khiến nó phát ra từng cỗ âm thanh điên cuồng, từ đó tuôn ra vô số âm thanh phù văn màu bạc.

Những âm phù màu bạc một phân thành hai, phân biệt dung nhập vào trong phong nhận màu bạc kia cùng hai chùm ánh sáng màu trắng.

Phong nhận màu bạc không ngừng tụ vào một chỗ, hóa thành một vầng loan nguyệt màu bạc, so với lúc giết huyễn ảnh Hoa Kính còn lớn hơn gấp đôi.

Còn hai chùm ánh sáng màu trắng kia cũng hỗ trợ lẫn nhau, liền xoay tròn

một vòng, hóa thành một vòng mặt trời màu trắng chói chang.

Nhật nguyệt xen kẽ xoay quanh lẫn nhau, tỏa ra từng tia sáng màu trắng ngút trời, khiến cho cả hư không xung quanh trở nên vặn vẹo, hình thành từng đạo gợn sóng không gian, đánh về phía cơn sóng lôi điện.

Lão giả mặt đen há miệng phun một cái, lão phun ra một cái nghiên mực màu đen, ngay khi vừa lão bấm niệm pháp quyết thúc giục, nghiên mực màu đen liền lập tức mau chóng xoay tròn.

Từ đó tỏa ra mảnh lớn sương mù tối mịt, rồi sau đó trong chớp mắt ngưng tụ lại, hình thành một cơn thủy triều sương mù màu đen.

Trong thủy triều sương mù, hàn khí lan tỏa, ngay ở giữa lấp lóe hắc mang, từng khối băng tinh lớn nhỏ màu đen hiện ra, chợt thủy triều sương mù trở nên càng thêm nồng đậm, hình thành cơn thủy triều sóng to gió lớn.

Vốn thủy triều sương mù màu đen bồng bềnh mờ mịt, trong nháy mắt đã biến thành một cơn sóng sông băng "Ù ù" chảy xiết lao về phía trước.

Còn thiếu phụ vấy hồng thì lật tay một cái, bỗng nhiên tế ra một quyển trục màu trắng, rồi phất tay đánh ra một cái.

Lập tức từ trong quyển trục tuôn ra vô số phù văn màu trắng, rối rít ngưng tụ lại, huyễn hóa thành tám đầu Tinh Long màu trắng sinh động như thật.

Thiếu phụ váy hồng khẽ kêu một tiếng, chợt quanh người lóe lên hào quang phấn hồng, không ngừng rót vào bên trong quyển trục màu trắng.

Ngay lập tức quyển trục màu trắng liền rung động dữ dội, trong nháy mắt biến thành màu hồng phấn, đến cả tám đầu long ảnh màu trắng kia cũng thay đổi thành màu hồng phấn, đồng thời cũng mau chóng biến lớn, trong nháy mắt đã biến thành tám đầu Tinh Long phấn hồng dài trăm trượng.

Những Tinh Long này nhìn giống như được huyền băng đúc thành, khác biệt hoàn toàn với con Vụ Long trước đó, hơn nữa khí tức nó phát ra đã tiếp cận Thái Ất cảnh.

Lúc này sắc mặt thiếu phụ váy hồng trở nên trắng bệch vô cùng, gần như trong suốt, nhưng vẫn không ngừng bấm niệm pháp quyết một chút nào.

Tám đầu Tinh Long phấn hồng lao ra, đánh về phía trước.

"Ầm ầm!"

Công kích bốn người va chạm vào nhau, không ngừng phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Vàng, bạc, đen, hồng, bốn màu ánh sáng xen lẫn va nhau mạnh mẽ, giống như bốn đầu cự thú đang liều mình dốc hết sức cắn xé lẫn nhau, nhất thời cũng giằng co lẫn nhau, tựa hồ khó phân thắng bại.

Nhưng người sáng suốt đều có thể nhìn thấy, lực lượng lôi điện màu vàng chiếm cứ ưu thế hơn, chỉ là dường như nó sợ làm trọng thương ba người kia, cho nên không dám bộc phát ra toàn bộ uy lực.

"Hặc hặc..."

Hoa Kính đứng phía xa nhìn thấy vậy, lại cười như điên lần nữa, gã khẽ cắn ngón tay trong ánh mắt lộ vẻ yêu dị, sắc mặt cực kỳ say mê.

Gã thích nhất là nhìn thấy tình cảnh như vậy, vốn đồng bạn cùng tin tưởng lẫn nhau lại trở nên quên hết tất cả mà chém giết lẫn nhau, còn người thanh tỉnh thì nhớ tình nghĩa đồng bạn mà không dám toàn lực ra tay, khiến hắn trở nên dần mệt mõi.

Tình cảnh này, quả thực là cực kỳ là thú vị.

Trong cơn sóng lôi điện, Hàn Lập thúc giục vô số lôi điện màu vàng chống đỡ công kích ba người bọn hắn, nghe tiếng Hoa Kính cười điên dại, bất ngờ hắn hừ lạnh một tiếng, mười ngón tay bấm niệm pháp quyết liên tục.

Kim quang lóe lên, mười tám đạo kiếm quang vừa thô vừa to từ trong lôi triều bắn ra nhanh như chớp, quấn quanh hào quang hộ thể cả ba người

Thạch Xuyên Không, mạnh mẽ xoắn một cái.

Cả ba người Thạch Xuyên Không đã dốc hết sức để ngăn cản lôi triều màu vàng, căn bản là không thể bận tâm về chuyện khác.

"Phanh, phanh, phanh" Từng tiếng nổ trầm đục vang lên.

Hào quang hộ thể ba người Thạch Xuyên Không trở nên vỡ tan, từng đạo lôi điện màu vàng vừa thô vừa to từ xung quanh liền điên cuồng lao tới, đánh trên thân thể cả ba người bọn hắn.

Cả ba người bọn hắn lập tức bị đánh văng ra ngoài, trong miệng cả ba đều phun cỗ máu tươi dữ dội, còn hào quang quanh người bọn hắn cũng đã biến mất không còn đâu.

Lôi điện pháp tắc trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đặc biệt có mang theo Hoán Cốt Kim Lôi, có thể làm cả người bọn hắn tê liệt, mất đi khống chế Tiên Linh Lực cùng với thân thể.

Nhưng trong đầu ba người bọn hắn lóe lên hào quang đỏ tươi, cơ quan trên ba người bọn hắn lập tức bị cưỡng ép đứng dậy, di chuyển bất kể là tổn thương, trên người bọn hắn lại lần nữa hiện lên đủ loại hào quang.

Ngay đúng lúc đó, thân ảnh Hàn Lập từ trong hư không hiện ra trước ba người bọn hắn, vô cùng nhanh chóng điểm liên tục ba lần lên trán ba người bọn hắn.

Mỗi lần hắn điểm ra, thì đầu ngón tay hắn đều có bắn ra mấy sợi xiềng xích óng ánh, lóe lên liền biến mất, chui vào trong mi tâm ba người Thạch Xuyên Không.

Ánh mắt ba người Thạch Xuyên Không trở nên trống rỗng, tiếp đó "Bịch" một tiếng, cả ba đều ngã trên mặt đất, không nhúc nhích.

Ngay sau khi nhanh như chớp chế ngự cả ba người, trong thể nội của Hàn Lập cũng đã tiêu hao Tiên Linh Lực đi rất nhiều, sắc mặt hắn cũng có vẻ hơi trắng nhợt, hắn liền hít thở một hơi thật sâu, mới khôi phục trở lại bình

thường.

Sau đó hắn vung tay bấm niệm pháp quyết, những lôi điện màu vàng khắp trời liền lập tức biến mất nhanh chóng, trong nháy mắt hóa thành mười tám chuôi phi kiếm màu vàng óng, lóe lên chui vào trong tay áo của hắn.

Mắt Hoa Kính thấy vậy, nụ cười trên mặt liền ngưng động lại, bất ngờ đứng lên, trong tay bấm niệm pháp quyết liên tục, nhưng cả ba người Thạch Xuyên Không vẫn như trước không có chút phản ứng nào.

"Vậy mà ngươi có thể phong bế được thần hồn bọn hắn, ngươi đã dùng thủ đoạn gì?" Sắc mặt Hoa Kính trở nên âm trầm vô cùng, vẻ mặt tươi cười lúc trước đã không còn, trầm giọng quát hỏi.

"Ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi biết sao?" Hàn Lập lạnh lùng nói ra.

"Không nói? Vậy thì ta sẽ đành bắt giữ ngươi, rồi rút hồn của ngươi để tự mình tra xét vậy. Luân phiên giao chiến, chắc hẳn lúc này nguyên khí trong người ngươi chỉ sợ ngay cả ba thành cũng không tới a." Trong mắt Hoa Kính lóe lên vẻ lạnh lẽo, từ từ nói ra.

"Thần thông Hoa Kính ngươi bá đạo như vậy, chẳng lẽ tiêu hao nhỏ hay sao? Ngươi vẫn đứng một bên không chịu ra tay, chắc không phải đơn giản là ra vẻ khoan dùng à." Hàn Lập nhàn nhạt mở miệng nói.

Hoa Kính nghe vậy, con mắt lập tức nhíu lại.

"Bị ngươi đùa giởn đến bây giờ, thực sự trong lòng Lệ mỗ có chút khó chịu, bây giờ không có ai giúp đỡ ngươi, cuối cùng chúng ta cũng có thể giao chiến một đối một một trận rồi." Trên khuôn mặt của Hàn Lập bao phủ một tầng sát khí, nhìn về phía Hoa Kính chậm rãi nói ra từng câu từng chữ.

Hoa Kính nghe tiếng âm thanh bình tĩnh của Hàn Lập, không hiểu vì sao mà trong lòng trở nên phát lạnh.

"Nói khoác không biết ngượng!" Gã lập tức quát lạnh một tiếng, gã vội che giấu một tia cảm xúc trong nội tâm kia, liền một tay bấm niệm pháp quyết.

Chợt quanh người Hoa Kính tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, hư không sau lưng gã huyễn hóa ra một đầu thú màu vàng to lớn khoản trăm trượng, giống như hổ mà cũng không phải hổ, giống như rồng mà không phải là rồng, không biết là kỳ thú gì.

Đầu thú màu vàng vừa hiện ra, liền lập tức há to cái miệng ra, phun ra một dải lụa màu vàng, mơ hồ liền vượt qua mấy ngàn trượng, xuất hiện trước người Hàn Lập, giống như Nộ Long cuốn xuống dưới.

Một tay Hàn Lập nhấc lên, nắm về phía hư không một cái.

Trước người hắn nổi lên lôi điện màu vàng, từng đạo lôi điện màu vàng thô to lần nữa hiện ra, hóa thành một tấm màn sáng lôi điện thật dày, ngăn tấm dải lụa màu vàng phía trước, cả hai "Ầm ầm" va chạm vào nhau.

Không có tiếng nổ vang động trời như dự liệu, mà chỉ phát ra một tiếng khẽ "Xoẹt".

Tấm màn sáng lôi điện thật dày chợt chớp nháy không thôi, dưới tấm dải lụa màu vàng trước mắt, vậy mà giống như tờ giấy bị xé rách từng mảnh vậy, trong nháy mắt đã bị nó xuyên thủng qua.

Tốc độ tấm dải lụa màu vàng mơ hồ không chậm chút nào, mà ngay sau khi xuyên thủng màn sáng lôi điện liền lập tức hiện ra phía sau Hàn Lập.

Dường như Hàn Lập không có kịp đề phòng, phía trước ngực của hắn bị đánh ra một cái lỗ thật lớn, nhưng sau một khắc, cả người hắn theo gió mà phiêu tán, hóa ra là một cái tàn ảnh.

Hoa Kính thấy vậy, ánh mắt trầm xuống, chợt sắc mặt gã thay đổi, thân hình gã quỷ dị nhoáng một cái ra hai bên, bất ngờ hóa thành bốn năm đạo tàn ảnh màu vàng, bay tán loạn khắp bốn phương tám hướng.

Không đợi đám tàn ảnh màu vàng trốn xa, thì đột nhiên vô số đạo kiếm khí màu vàng từ hư không mà ngay chỗ Hoa Kính vừa đứng bộc phát ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi xung quanh mấy chục trượng, bao phủ cả những

đám tàn ảnh màu vàng vào bên trong.

Một tiếng kinh sợ gào thét từ trong vô số kiếm khí truyền ra, ngay sau đó, từ đó lao ra một đạo tinh mang màu vàng, lóe lên liền bay ra mấy ngàn trường bên ngoài, hiện ra thân ảnh Hoa Kính.

Ngay lúc này, áo quần cả người gã hơn phân nửa trở nên rách nát, tay chân khắp nơi máu me đầm đìa, nhưng trên người lại hiện ra một kiện nội giáp màu đen, vì thế mà không có trọng thương nghiêm trọng cho lắm.

Tuy vậy nửa bên mặt nạ trên mặt của Hoa Kính đã không cánh mà bay, dường như là bị kiếm khí phá nát, lộ ra một nửa gương mặt.

Nửa bên gương mặt của gã hiện ra vẻ mặt u ám, hơn nữa trên mặt lại có nhiều khe rãnh mấp mô, nhìn giống như vỏ cây già, chẳng biết vì sao mà bị như vậy.

"Ngươi dám phá nát mặt nạ của ta, ta sẽ chém ngươi thành muôn mảnh, nghiền xương thành tro!" Hoa Kính sờ gương mặt gã, trong nháy mắt hai mắt trở nên đỏ như máu, khuôn mặt cũng bắt đầu vặn vẹo, gào thét giận dử.

Trên người gã phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, hư không quanh người gã chớp liên tục, thình lình hiện ra hư ảnh mười đầu thú màu vàng.

Những hư ảnh đầu thú này, cùng lúc há to cái miệng ra, hơn mười tấm dãi lụa màu vàng lao nhanh ra, nhao nhao đánh lên đám kiếm khí màu vàng làm cho người ta lóa mắt kia.

Hào quang của dải lụa màu vàng này không biết là thần thông gì, mà lại ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ, khiến cho kiếm khí màu vàng cùng với lôi điện màu vàng vừa mới đụng tới, đã dễ dàng xuyên thủng hơn mười cái lỗ lớn, rồi sau đó nhao nhao nổ tung.

------oOo------

Chương 807: Lực phá Hoa Kính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: giang_04 + Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Một đạo nhân ảnh từ bên trong kiếm khí màu vàng tán loạn chợt lóe lao ra, đúng là Hàn Lập.

Hắn mới vừa hiện thân, bên ngoài thân bỗng nhiên kim quang mở rộng, mảng lớn kim quang nhanh chóng khuếch tan ra bốn phương tám hướng, trong chớp mắt tạo thành một linh vực màu vàng rộng đến mười mấy dặm.

Cùng lúc đó, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trên người hắn nhanh như điện bắn ra, lóe lên rồi biến mất, liền nhập vào trong hư không không thấy bóng dáng.

"Thời gian linh vực!"

Hoa Kính cảm nhận được tốc độ thời gian bên trong linh vực màu vàng trở nên chậm chạp, bất chấp tất cả, bên ngoài thân gã cũng mở rộng tinh quang màu vàng, trong nháy mắt mở ra một cái linh vực tinh quang.

Bên trong linh vực này, tinh quang (ánh sáng trong suốt) chớp động, còn có vô số cánh hoa bay múa đầy trời, làm cho người nhìn có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Hai tay gã vội vàng bắt pháp quyết, gương đồng trên đỉnh đầu chợt sáng lên, một đạo hoàng sắc quang trụ bay xuống, bao phủ toàn bộ thân thể gã.

Đồng thời, quanh người Hoa Kính chợt loé hoàng mang, một cái chuông lớn màu vàng cao hơn mười trượng hiện ra, bao phủ thân thể gã cùng với chiếc gương đồng kia vào bên trong.

Gã vừa mới mở ra hai tầng phòng ngự này thì mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chợt loé xuất hiện ở hư không cách đó mấy trượng, toàn bộ chém xuống thẳng xuống chuông lớn màu vàng.

"Coong " một tiếng vang thật lớn, chuông lớn màu vàng rung lên bần bật, làm cho hoàng mang tản ra dao động phập phù một trận, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

Bên trong chuông lớn, Hoa Kính ngẩn ra.

Lấy uy thế của mười tám chuôi phi kiếm thể hiện lúc trước, mặc dù chưa chắc có thể phá vỡ phòng ngự của Chuông lớn màu vàng này, nhưng cũng không chỉ gây ra một chút động tĩnh như vậy.

Vào thời khắc này, hư không phía trên chuông lớn đột nhiên nổi lên không gian giao động, một nắm đấm phủ đầy những lân phiến màu tử kim, lớn như một tòa nhà hiện ra, đấm mạnh vào chuông lớn màu vàng.

"Uỳnh " một tiếng vang thật lớn, ánh sáng màu vàng bên ngoài chuông lớn chớp động kịch liệt, chuông lớn màu vàng giống như đồ sứ trong nháy mắt vỡ vụn ra, rơi tứ tán khắp nơi.

Mà giờ khắc này hư không một lần nữa chập chờn kịch liệt, một Tử Kim Ma Thần ba đầu sáu tay hiện ra, chính là Hàn Lập thi triển biến thân Niết Bàn Thánh Thể.

Hai mắt hắn lóe lên ánh sáng, một cỗ lực lượng quỷ dị không ngừng từ phụ cận linh vực thâm nhập vào trong đầu hắn, nhằm nhiễu loạn ngũ giác của hắn.

Lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu Hàn Lập vận chuyển hết tốc lực, vừa chống đỡ ảnh hưởng của linh vực xung quanh, vừa một quyền đánh lên chuông lớn, năm tử kim quyền đầu còn lại liền vung lên đánh vào hoàng sắc quang trụ quanh người Hoa Kính.

"Ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Lực lượng cuồn cuộn ba động đột nhiên bùng nổ, làm cho không gian trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh vặn vẹo, toàn bộ đầu thú màu vàng quanh người gã nổ tung phiêu tán.

Hoàng sắc quang trụ chớp động kịch liệt, bất ngờ cũng vỡ vụn ra từng tấc.

Hoa Kính mặc dù không bị nắm đấm tử kim đánh trúng chính diện, nhưng dư âm cuốn tới, khiến cả người gã giống như một bó rơm rạ bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

Trong mắt gã rốt cuộc lộ ra vẻ hoảng sợ, thừa dịp đó thân hình hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, phi độn bỏ chạy về phía xa.

Chỉ là, lúc này Hoa Kính thân ở bên trong Thời gian linh vực, mặc dù gã thi triển hết tốc lực, nhưng vẫn như cũ rất chậm chạp.

Trong mắt gã lóe lên lệ mang, bỗng nhiên há miệng phun ra một đoàn máu tươi, nhập vào trong gương đồng trên đỉnh đầu.

Gương đồng màu vàng trong nháy mắt dâng lên một tầng huyết sắc, sau đó một đạo huyết sắc tinh quang từ trên gương đồng rơi xuống, dung nhập vào trong cơ thể Hoa Kính.

Thân thể Hoa Kính chợt phồng lên, bên ngoài thân hiện ra một tầng đỏ thẫm, toàn thân nổi lên gân xanh, biến thành cầu vồng cũng đột nhiên sáng ngời gấp mấy lần, tốc độ sau đó tăng lên gấp bội.

Cùng lúc đó, hư không phụ cận chợt loé lên, mấy chục đạo cầu vồng màu vàng giống nhau như đúc hiện ra, bay về bốn phương tám hướng.

Những cầu vòng này tản ra khí tức hoàn toàn giống nhau, cũng không biết cái nào là thật, cái nào là giả.

"Muốn chạy!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, trên người chớp động kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng hắn hiện ra, cấp tốc vận chuyển.

Ông ông ông!

Vô số gợn sóng màu vàng từ bên trong Chân Ngôn Bảo Luân tỏa ra, trong nháy mắt mở rộng ra khắp nơi, bao phủ tất cả cầu vòng vào trong đó.

Toàn bộ cầu vòng lập tức ngừng lại, không thể nhúc nhích.

Hàn Lập thấy cảnh này, thở nhẹ ra một hơi.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo cầu vồng lúc trước phi độn về hướng bên trái chợt sáng lên, một cỗ khí tức cực lớn từ trong đó bộc phát ra, vượt xa cảnh giới tu vi của Hoa Kính, cơ hồ gần đạt tới cấp Đại La, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên cao.

Cầu vồng kia chớp động ánh sáng, gợn sóng màu vàng phụ cận cũng run rẩy theo, mơ hồ có khuynh hướng bị phá ra.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, vội vàng bắt pháp quyết.

Mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bên cạnh hắn bắn ra toàn bộ, từng đạo kiếm khí màu vàng nở rộ mở rộng ra, bao phủ tất cả toàn bộ cầu vồng vào trong, sau đó đột nhiên xoắn giết.

Nhất thời, toàn bộ cầu vồng đều vỡ vụn, thân thể Hoa Kính bên trong cũng bị nổ tung, hóa thành đoàn đoàn ánh sáng.

Hơn nửa kiếm khí bọc lại cái cầu vồng phía bên trái kia, điên cuồng bổ, chém, đâm. Bên trong một tiếng “Phốc” vang lên, thân thể Hoa Kính nổ tung bắn ra, hóa thành một bãi thịt vụn.

Mà cỗ khí tức đang tăng vọt kia nhất thời biến mất, gợn sóng màu vàng xung quanh cũng khôi phục nguyên dạng.

Lúc này Hàn Lập mới thở ra một hơi dài, bắt pháp quyết tản đi biến thân Niết bàn thánh thể, khôi phục hình người.

Hắn lật tay lấy ra hai viên thuốc ăn vào, sau đó vẫy tay đánh ra một đạo

thanh quang, cuốn thân thể không lành lặn của Hoa Kính cùng với gương đồng màu vàng gần đó tới.

Huyết quang phía trên gương đồng màu vàng giờ phút này cũng từ từ biến mất, khôi phục màu sắc vốn có.

Hàn Lập cầm lấy gương đồng màu vàng kia, ánh mắt chớp động.

Gương này tám phần là bản mệnh Ma bảo của Hoa Kính, dùng để thúc giục Thôi miên pháp tắc, không chỉ có có thể tùy tâm sở dục điều khiển người khác, thậm chí còn có thể thôi miên chính mình, vừa rồi gã không tiếc tiêu hao bản nguyên bộc phát ra lực lượng vô hạn đến gần cấp độ Đại La.

Cũng may Luyện Thần Thuật của mình gần đây đại tiến, nếu không chưa chắc có thể ngăn cản được thần thông kia của Hoa Kính.

Cánh tay Hàn Lập khẽ động, trong tay áo bay ra một đạo hào quang xanh biếc quấn lấy gương đồng, thu nó vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Sau đó hắn cong ngón tay búng ra, một luồng thanh quang chui vào trong tàn thể, rất nhanh cuộn lấy một Nguyên Anh màu vàng bay ra.

Trong mắt Hàn Lập loé lên sát ý, thò tay bóp chặt Nguyên Anh, đang tính dùng sức bóp nát, động tác chợt dừng lại, quay đầu nhìn Thạch Xuyên Không ở phía xa đang nằm dưới mặt đất.

Hắn suy nghĩ một chút, buông tay, há miệng phun ra một đoàn hoả diễm màu bạc, vây quanh Nguyên Anh màu vàng, nhanh chóng đảo qua một vòng, hóa thành từng điểm phù văn hoả diễm màu bạc khắc sâu lên người nó.

Làm xong những thứ này, Hàn Lập phất tay phát ra một đoàn hỏa diễm, chui vào trong tàn thể Hoa Kính, thiêu đốt hừng hực.

Tàn thể Hoa Kính rất nhanh hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một kiện nội giáp đen nhánh, một vòng tay trữ vật màu vàng, còn có một phù điêu đầu thú màu vàng.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, cầm lấy phù điêu đầu thú màu vàng kia.

Vật này chỉ lớn cỡ bàn tay, điêu khắc rất sống động, phảng phất như vật còn sống.

Trong lòng hắn khẽ động, hẳn là vật này phát ra tấm lụa màu vàng hầu như có thể xuyên thủng hết thảy công kích lúc nãy.

Toàn thân vật này màu vàng đất, nhưng thoạt nhìn tựa hồ cũng không phải là dùng tài liệu ngọc thạch luyện chế thành, sờ tới sờ lui giống như là xương cốt gì đó.

Hắn ngắm nghía một chút liền thu vào, tính toán ngày sau lại chậm rãi nghiên cứu.

Hàn Lập phất tay thu nội giáp đen nhánh, còn có vòng tay trữ vật vào, sau đó mới bấm niệm pháp quyết thu hồi Linh Vực cùng Chân Ngôn Bảo Luân.

Gợn sóng màu vàng biến mất, Nguyên Anh Hoa Kính lập tức khôi phục lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hoảng sợ, bên ngoài thân sáng lên hoàng mang.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo hoả diễm màu bạc từ trên những phù văn màu bạc trên người gã đột nhiên sáng lên, thiêu huỷ hoàng mang trên Nguyên Anh, đồng thời trên Nguyên Anh lưu lại một đạo hắc ngân.

"A!"

Nguyên Anh Hoa Kính phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, toàn thân run rẩy kịch liệt.

"Trên người của ngươi ta đã hạ chân diễm cấm chế, lần này chỉ cảnh cáo, nếu ngươi còn dị động bất luận cái gì, ta sẽ để cho ngươi Nguyên Thần câu diệt." Hàn Lập lạnh giọng nói ra.

Nguyên Anh Hoa Kính run lên, lập tức an tĩnh lại.

Hàn Lập hài lòng gật đầu nhẹ, phất tay thu hồi mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, sau đó thân hình nhoáng một cái, rơi xuống bên cạnh đám người Thạch Xuyên Không.

"Vị đạo hữu này, chúng ta từ từ nói chuyện a, ta và ngươi cũng không có thù hận gì, chẳng qua đều vì mình chủ, mới chém giết một hồi. Ngươi bảo hộ Thạch Xuyên Không, có lẽ cũng vì thù lao hắn trả cho ngươi. Ma Chủ đại nhân có rất nhiều hoàng tử công chúa, Thạch Xuyên Không chẳng qua không có ý nghĩa gì nhiều. Ta hầu hạ Ngũ điện hạ Thạch Cánh Nghiên, thế lực dưới trướng khổng lồ, càng nắm trong tay vô tận tài nguyên, so với Thạch Xuyên Không mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, nàng cầu hiền như khát nước, đạo hữu sao không chuyển qua đầu quân dưới trướng nàng? Dùng thực lực của đạo hữu, chỉ cần có ta dẫn tiến, Ngũ công chúa đại nhân tất nhiên sẽ tin tưởng ủy thác trách nhiệm, thù lao Thạch Xuyên Không trả ngươi, Ngũ công chúa đại nhân nhất định có thể trả gấp bội, không, gấp ba!" Nguyên Anh Hoa Kính run lên, lập tức nhanh chóng nói ra, bắt đầu khuyên bảo Hàn Lập.

"Cởi bỏ hoa kính trên người bọn họ." Hàn Lập tựa hồ mắt điếc tai ngơ, nhàn nhạt nói ra.

"Đạo hữu, ta xem ngươi tựa hồ cũng không phải là người tộc ta, ngược lại có chút giống tu sĩ Chân Tiên giới tu luyện Ma công, ngươi hẳn là không hiểu tình huống Thánh Vực trước mắt rồi. Hiện tại trong Dạ Dương Thành đã xảy ra một đại sự, vì việc này, các vị Hoàng tử công chúa đang tranh đấu với nhau, rất nhiều thế lực lớn nhỏ trong Thánh Vực đều bị cuốn vào trong đó, giống như tu sĩ Thái Ất chúng ta vậy, nếu đứng sai đội ngũ, lập tức sẽ là kết cục thân tử đạo tiêu, đạo hữu có muốn suy nghĩ lại không..." Nguyên Anh Hoa Kính càng nói càng nhanh.

"Cởi bỏ hoa kính trên người bọn họ, ta sẽ không nói lần thứ ba! Giết ngươi, hoa kính trên người bọn họ hẳn là cũng sẽ tự động cởi bỏ a." Ánh mắt Hàn Lập phát lạnh, lần nữa chậm rãi nói ra.

Nguyên Anh Hoa Kính há hốc miệng nhìn Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn, nhất thời không nói gì.

"Rất tốt." Hàn Lập cười lạnh một tiếng.

Phù văn hoả diễm màu bạc trên người Nguyên Anh Hoa Kính lập tức trở nên sáng ngời, từng sợi ngân diễm hiển hiện ra.

"Đừng, đừng, ta lập tức cởi bỏ hoa kính, đạo hữu hạ thủ lưu tình." Trên người Nguyên Anh Hoa Kính hiện ra từng đạo hắc ngân, đau nhức vô cùng kịch liệt, vội vàng kêu to lên, hai bàn tay nhỏ bé nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trên trán ba người Thạch Xuyên Không chớp động hồng quang, một hoa văn màu đỏ kỳ dị hiển hiện ra, sau đó lóe lên phiêu tán.

Hàn Lập thấy cảnh này, gật đầu nhẹ, ngừng cấm chế ngân diễm trên Nguyên Anh Hoa Kính, sau đó bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Chỗ mi tâm ba người Thạch Xuyên Không chớp động tinh quang, có vài sợi xiềng xích lóng lánh từ đó bắn ra, chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Mí mắt ba người khẽ nhúc nhích, sau đó chậm rãi mở mắt ra, chẳng qua sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

Hàn Lập phất tay áo vung lên, ba đạo phù lục màu xanh bắn ra, lóe lên hóa thành ba đoàn hào quang xanh biếc, dung nhập vào trong cơ thể ba người.

Sắc mặt đám người Thạch Xuyên Không lập tức dễ nhìn hơn một chút, ngồi dậy.

"Lệ đạo hữu... Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Thạch Xuyên Không có chút mờ mịt, vỗ vỗ đầu, tựa hồ không nhớ ra được vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Khuôn mặt lão giả mặt đen cùng thiếu phụ váy hồng cũng lộ vẻ nghi hoặc.

"Đúng rồi, Hoa Kính kia đâu, đã chạy thoát rồi sao?" Thạch Xuyên Không

bỗng nhiên cả kinh, hồi tưởng lại chuyện mới vừa rồi, nhìn chung quanh vài lần, hỏi gấp.

------oOo------

Chương 808: Rời thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Serbatient

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Hắn ở đây, ta nghĩ ngươi có chuyện cần hỏi hắn, cho nên vẫn giữ lại Nguyên Anh." Hàn Lập vừa nói, giơ tay ném Nguyên Anh Hoa Kính trong lòng bàn tay về hướng Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không hơi ngạc nhiên, nhưng tay vẫn chộp lấy Nguyên Anh Hoa Kính.

Ánh mắt gã đảo bốn phía, có vẻ ý thức được điều gì, sau đó trong mắt loé lên vẻ cừu hận cực độ.

"Thập Tam Điện Hạ, tiểu nhân bị người sai khiến mới cả gan xúc phạm ngài, ta tình nguyện rời bỏ Ngũ công chúa, đầu nhập dưới quyền Thập Tam Hoàng Tử. Hơn nữa, ta còn biết một đại bí mật liên quan tới ngài..." Hai tay Nguyên Anh Hoa Kính chắp tay cầu xin tha thứ, vội nói.

Tuy vậy Thạch Xuyên Không dường như không nghe Nguyên Anh Hoa Kính nói, trên tay đại phóng ngân quang, bàn tay chợt nắm lại.

Nguyên anh Hoa Kính hoang mang né tránh, bị bóp cho biến hình, thanh âm cũng hơi ngập ngừng.

"Chờ một chút, ngươi không thể giết ta...sư tôn ta là Chiếu Cốt Chân Nhân, các ngươi nếu dám can đảm giết ta, người nhất định sẽ báo thù cho ta..." Nguyên Anh Hoa Kính gắng sức dùng toàn lực giãy giụa, thét lên chói tai.

Thạch Xuyên Không mắt điếc tai ngơ, ngân quang trên tay tăng vọt, hung hăng bóp chặt lại.

Phút chốc, Nguyên Anh Hoa Kính chỉ kịp hét thảm một tiếng, liền vỡ vụn, biến thành một điểm hoàng quang.

Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ nhíu mày, muốn nói rồi lại thôi.

Thạch Xuyên Không có quan hệ thân thiết với Kỳ Lão, Kỳ Lão rơi vào Thôi Miên Pháp Tắc tự bạo mà chết, trong lòng Thạch Xuyên Không bi phẫn không phải mình có thể tưởng tượng được.

"Lần này may nhờ có Lệ đạo hữu ngăn cơn sóng dữ." Vẻ phiền muộn của Thạch Xuyên Không cũng khôi phục một chút, đứng dậy chắp tay cám ơn.

"Thạch đạo hữu khách khí rồi. Bất quá lời nói sau cùng của Hoa Kính, ta cảm thấy không nên coi thường thì tốt hơn. Vị Chiếu Cốt Chân Nhân kia hẳn là một vị Đại La cảnh a." Hàn Lập khoát tay, khuyên bảo.

"Không sai. Bây giờ tình huống so với ta dự đoán còn tệ hơn, Nhẫm Sơn Thành không còn an toàn, chúng ta cũng mau rời khỏi nơi này đi." Thạch Xuyên Không lật tay lấy ra vài viên thuốc ăn vào, gật đầu nói.

Trước đó bọn họ chiến đấu kịch liệt, động tĩnh không nhỏ, mặc dù đến bây giờ không có người nào đến dò xét, nhưng sợ không tới nửa ngày, thông qua nhãn tuyến tin tức sẽ truyền tới tai một số người.

"Vậy bọn họ thì sao?" Hàn Lập gật đầu, nhìn lão giả mặt đen và thiếu phụ váy hồng nằm trên đất ở một bên.

Trước đây hắn bảo vệ Thạch Xuyên Không đã không dễ, bây giờ căn bản không thể đi chiếu cố thêm những người còn lại.

Hai người này bị thương nặng hơn nhiều so với Thạch Xuyên Không, giờ phút này mặc dù đã tỉnh, nhưng cũng không có cách nào nhúc nhích được.

Hoa Kính thi triển bí thuật cơ hồ làm cạn kiệt nguyên khí bên trong cơ thể

bọn họ, hơn nữa còn tổn hao nhiều căn cơ, có thể khôi phục hay không cũng là chuyện khó nói.

"Mục tiêu những người đó chính là ta, chỉ cần ta rời khỏi Nhẫm Sơn Thành, bọn họ hẳn sẽ không xuất thủ với những người này nữa, lưu bọn họ ở chỗ này dưỡng thương có vẻ tốt hơn." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút nói.

"Cũng được." Hàn Lập gật đầu.

"Lệ đạo hữu ở đây chờ một chút." Thạch Xuyên Không nói xong, vẫy tay phát ra một cỗ tử quang, nâng thân thể lão giả mặt đen và thiếu phụ váy hồng lên, lại tìm kiếm chung quanh một lần nữa, sau đó cuốn thi thể đám người Kỳ Lão và di vật lên, xoay người bay về hướng xa.

Hàn Lập ngồi xuống xếp bằng, vận chuyển công pháp luyện hóa dược lực trong cơ thể.

Chỉ thoáng chốc, Thạch Xuyên Không bay trở lại, Hàn Lập cũng thu công đứng lên.

"Đi thôi." Thạch Xuyên Không bắt pháp quyết tế xuất Ô Thần Phi Toa ra.

Hai người phi thân lên, sau đó phi toa hóa thành một đạo hắc ảnh, trong nháy mắt biến mất ở cuối chân trời.

...

Bên ngoài Nhẫm Sơn Thành, Thạch Xuyên Không vừa mới điều khiển phi toa bay ra khỏi ranh giới thành trì, còn chưa kịp toàn lực tăng tốc, liền thấy đối diện có một đạo ánh sáng màu đỏ đang bay nhanh tới.

"Thái Ất cảnh đỉnh phong... Lại tới một người nữa?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, chân mày nhíu chặt nói.

Thạch Xuyên Không cũng tương tự, thần sắc khẩn trương, lúc này liền cho phi toa ngừng lại.

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ, ta phụng mệnh Tam hoàng tử, tới tiếp ứng các ngươi." Cách nhau ngàn trượng, đạo ánh sáng màu đỏ kia chủ động ngừng lại, chính giữa hiện ra một chiếc phi xa huyết ảnh, phía trên có một nam tử quần áo đỏ đứng đó, dùng thần niệm truyền âm.

"Ngươi có bằng chứng gì không?" Thạch Xuyên Không nghe vậy, cùng nhìn qua Hàn Lập, truyền âm hỏi.

Nam tử quần áo đỏ cũng không truyền âm lại, vung tay một cái, một đạo hồng quang cuốn theo một vật bay tới bên này.

Thạch Xuyên Không hơi do dự một chút, cũng nâng bàn tay lên, cách không tiếp lấy vật kia, chậm rãi kéo tới bên người.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, chỉ thấy trong tay Thạch Xuyên Không có một khối ngọc quyết hình bán nguyệt lớn chừng bàn tay, phía trên tựa hồ có hình vẽ điêu khắc, nhưng đường cong có chút rắc rối, trong lúc nhất thời cũng không nhìn rõ lắm.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không khẽ đảo qua, chợt lóe lên, tay khác lật một cái, trong lòng bàn tay cũng nhiều ra một khối ngọc quyết, hình dáng giống khối kia như đúc, phía trên cũng có rất nhiều đường cong.

Chỉ thấy hai tay gã cầm mỗi bên một khối ngọc quyết, ghép lại cùng nhau, trên hai nửa ngọc quyết màu trắng sữa dê liền sáng lên một mảnh bạch quang nhu hòa, tiếp đó dung hợp với nhau, tạo thành một khối ngọc bội hình tròn.

Đường cong trên hai miếng ngọc bội giáp nhau, tạo thành hình ảnh khuôn mặt một nữ tử, bất quá chỉ là phác họa đơn giản, lại có vẻ hết sức sinh động. Khuôn mặt nữ tử truyền ra vẻ u oán nhưng lại đầy ắp vẻ nhu tình.

Hàn Lập nhìn ra, chất liệu khối ngọc bội này không tầm thường, nhưng cũng không phải là tiên gia pháp bảo trọng yếu gì.

Bất quá, đối với Thạch Xuyên Không tựa hồ rất quan trọng, thời điểm tay

gã cầm ngọc bội kiểm tra, ánh mắt dị thường nhu hòa, trên mặt thậm chí còn biểu hiện một chút nhớ nhung.

"Tín vật không sai, hắn là Tam ca phái tới." Thạch Xuyên Không gật đầu xác nhận.

Bên kia, nam tử quần áo đỏ thấy vậy, lúc này mới tiếp tục bay vút tới.

Dung mạo y rất trẻ, trên mặt góc cạnh không rõ ràng lắm, ngũ quan nhu hòa, duy chỉ có đôi mắt rất hẹp và dài, nhìn giống như hai chuôi trường đao, lóe lên vẻ sắc bén.

"Tại hạ Thành Huyết, là thuộc hạ dưới quyền Tam hoàng tử, phụng mệnh trước tới tiếp ứng Thập Tam Hoàng Tử, phụ trách hộ tống các ngươi trở về Dạ Dương Thành." Nam tử quần áo đỏ tới phụ cận, ôm quyền nói.

"Ngươi chính là Huyết Tích Hầu? Trước kia có nghe Tam ca nhắc qua, nói ngươi một mực hoạt động ở phía ngoài Vạn Dư Thành - Ngạn Ba Sơn Mạch, chém giết ma thú xâm chiếm vô số, chính là cánh tay phải đắc lực của hắn, hạnh ngộ hạnh ngộ." Thạch Xuyên Không tỏ ra kinh ngạc nói.

"Thập Tam Hoàng Tử điện hạ, chỉ sợ ngài nhớ lầm, phạm vi hoạt động của ta trước đây, một mực vẫn ở Lạc Trần Khoáng Uyên phía bắc Nam Hoang Vực, chưa bao giờ đi tới Vạn Dư Thành. Lại nói với chút tu vi của ta, làm sao được xem là trợ thủ đắc lực của Tam hoàng tử?" Huyết Tích Hầu nghe vậy, hơi ngẩn ra, sau đó kịp phản ứng, cười nói.

"Xin lỗi, lần dò xét này, nếu có gì mạo phạm Huyết Tích Hầu, xin hãy lượng thứ cho ta." Sau khi Thạch Xuyên Không nghe xong, lúc này mới tin tưởng lời Huyết Tích Hầu, ôm quyền thi lễ.

"Không sao, Điện hạ nên cẩn thận một chút, đây cũng là chuyện tốt." Huyết Tích Hầu nghe vậy trả lời.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt y thỉnh thoảng liếc nhìn Hàn Lập, hiển nhiên y cảm thấy hết sức hứng thú với hắn.

"Vị này chính là Lệ đạo hữu, một đường đồng hành cùng ta, nhiều lần cứu ta trong hung hiểm, quả thực là ân nhân cứu mạng của ta." Thạch Xuyên Không thấy vậy, giải thích.

Hàn Lập cũng ôm quyền với đối phương.

Nam tử quần áo đỏ cũng thu lại thần sắc, ôm quyền chào hỏi Hàn Lập.

"Không biết hiện tại điện hạ định làm thế nào?" Huyết Tích Hầu hỏi.

"Lúc trước định từ trong Nhẫm Sơn Thành, dùng truyền tống trận đi Sở Vũ Thành, đáng tiếc là ta ngay tại địa bàn nhà mình để cho người ta bày mưu tính kế, truyền tống trận trong thành đã bị phá hư, bây giờ chỉ có tìm cách khác đi Sở Vũ Thành." Thạch Xuyên Không cười khổ.

"Đi Sở Vũ Thành, chẳng lẽ vì độn không truyền tống trận?" Huyết Tích Hầu nghi hoặc.

"Không sai, trong Nam Hoang Vực có duy nhất một tòa độn không truyền tống trận là ở Sở Vũ thành, mặc dù không thể trực tiếp về Dạ Dương Thành, nhưng có thể đến được ngay Bồ Lao Thành ở Lâm Thánh Vực, xem như là con đường trở lại Thánh đô nhanh nhất. Đến lúc đó cho dù không sử dụng truyền tống trận nữa, bay thẳng trở về Dạ Dương Thành, cũng không phải việc khó gì." Thạch Xuyên Không gật đầu đồng ý.

"Độn không truyền tống trận tuy nói có thể tiến hành truyền tống khoảng cách cực xa, nhưng lại có rất nhiều hạn chế. Phải cần có tước vị công tước trở lên mới có thể sử dụng, hơn nữa nếu không có công vụ trên người, thì phải tự trả tất cả chi phí vận chuyển đại trận. Điện hạ ngươi..." Huyết Tích Hầu hơi chần chờ hỏi lại.

"Ta đích xác không có tước vị, nhưng Huyết Tích Hầu ngươi có lẽ không biết, ta ở bên trong Quảng Nguyên Trai còn có một thân phận khác, quyền lợi thân phận này cũng giống vậy, có thể cho ta sử dụng độn không truyền tống trận một lần, còn việc phải trả chi phí, ta tự có biện pháp. Bây giờ khó khăn trước mắt là làm thế nào thuận lợi đến Sở Vũ Thành." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Sở Vũ Thành ở tận cùng phương bắc của Nam Cương vực, chính là Thánh đô Nam Cương vực cách Lâm Thánh vực một toà thành trì. Nếu truyền tống trận ở Nhẫm Sơn Thành đã hư hỏng, muốn một lần nữa truyền tống đi Sở Vũ Thành, cũng chỉ có thể đi tìm những thành trì khác. Bất quá, những thành trì khác cách đây quá xa, tính toán ít nhất mất mười năm di chuyển." Huyết Tích Hầu hơi trầm ngâm nói.

"Mười năm... Sợ rằng trong thời gian đó sẽ phát sinh biến cố." Hàn Lập nghe thế cũng cau mày.

"Thánh Vực cương vực quá rộng, chuyện này cũng không có biện pháp, trên đường chúng ta cẩn thận một chút, nên vấn đề cũng sẽ không lớn." Huyết Tích Hầu khẽ nhíu chân mày nói.

"Huyết Tích Hầu đạo hữu có biết lần này ở trong Nhẫm Sơn Thành làm loạn, dẫn đến việc chúng ta không có cách nào truyền tống là ai không?" Thạch Xuyên Không nhất thời thay đổi chủ đề.

"Là ai?" Huyết Tích Hầu nghi ngờ.

"Hoa Kính." Thạch Xuyên Không nói.

"Thủ hạ Ngũ công chúa, sao ngay cả nàng cũng xuất thủ với ngươi?" Huyết Tích Hầu kinh ngạc.

"Mấu chốt là chúng ta liên thủ chém chết Hoa Kính, trước khi chết hắn cầu cứu sư phụ mình, một khi Chiếu Cốt Chân Nhân nhận được tin hắn chết, sẽ lập tức đuổi giết đến." Thạch Xuyên Không cười khổ nói.

Huyết Tích Hầu vừa nghe vậy, chân mày lập tức nhíu chặt hơn.

"Chiếu Cốt lão quỷ là tu sĩ Đại La, lại ở Nam Cương vực, bế quan trong u cốc lâu dài, người này chân chính là kẻ bao che nhất, lại nói Hoa Kính là tên đệ tử hắn rất xem trọng, nếu đuổi tới đây, ta tự hỏi cho dù hi sinh tánh mạng, cũng không cách nào bảo hộ các ngươi chu toàn được, đến lúc đó lại phụ lòng Tam hoàng tử dặn dò." Huyết Tích Hầu thở dài.

"Cho nên Lệ đạo hữu mới nói, mười năm quá lâu..." Thạch Xuyên Không cũng thở dài nói.

Vừa dứt lời, ba người đều trầm mặc.

"Thập Tam Hoàng Tử, ta có một phương pháp, có lẽ có thể giải quyết khốn cảnh trước mắt, không biết các ngươi có dám thử hay không?" Qua hồi lâu, Huyết Tích Hầu bỗng nhiên mở miệng nói.

"Trước nói chúng ta nghe một chút.” Tinh thần Thạch Xuyên Không chấn động, vội nói.

------oOo------

Chương 809: Cường địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Ánh mắt Huyết Tích Hầu ngưng lại, chậm rãi dùng tâm thần truyền âm cho Hàn Lập và Thạch Xuyên Không.

Hai người Hàn Lập đều nghe cực kì cẩn thận, nhưng càng về sau lông mày càng nhăn lại, biểu tình cũng càng thêm do dự.

Nghe xong, Thạch Xuyên Không không nói một lời, lâm vào trầm tư.

"Ta thấy cách này của Huyết Tích Hầu có thể thực hiện, nhưng cần điều chỉnh một ít chi tiết." Hàn Lập đưa mắt nhìn qua hai người, sau một phen suy tính, nói như thế.

Dứt lời, hắn cũng dùng bí thuật truyền âm nói với hai người.

Cuối cùng, Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, nói ra:

"Hiện tại xem ra, trừ biện pháp theo lời các ngươi thì không còn cách nào có thể dùng được, cứ làm như vậy đi."

Sau một lát, hai người bọn họ phi thân lên phi xa huyết ảnh dưới thân Huyết Tích Hầu. Ba người cùng hóa thành một đạo lưu quang huyết hồng, chạy về phía xa.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua gần hai năm.

Phía nam Ma Giới, Nam Cương vực, trên không một mảnh sâm lâm cổ rộng lớn, một đạo ảnh tích huyết hồng như hỏa diễm thiêu đốt vụt qua nhanh như tên bắn, tốc độ nhanh tới cực điểm.

Bên trong độn quang huyết sắc là một phi xa huyết ảnh hình dáng khác lạ, phía trên có ba người đứng thẳng, đều đang toàn lực thúc giục phi xa lướt về trước. Nam tử hồng y đứng đầu, một tay ấn một khối trận bàn trên phi xa, chuyển một giọt tinh huyết của mình vào trong đó.

Ba người bọn họ không ai khác, đúng là Hàn Lập, Thạch Xuyên Không và Huyết Tích Hầu.

"Thập Tam Hoàng tử, bay khỏi sâm lâm này, đi thêm hai tháng nữa là đến Lưu Sâm Thành. Tốc độ của chúng ta so với dự đoán nhanh hơn không ít, theo đó có thể tới sớm hơn một năm." Huyết Tích Hầu thu tay đặt trên trận bàn, mở miệng nói ra.

"Huyết Tích Hầu đạo hữu vất vả rồi, nếu ngươi không tiếc hao tổn tinh huyết, chúng ta cũng không có khả năng đến nơi đây nhanh như vậy." Thạch Xuyên Không nói.

"Thập Tam Hoàng tử không cần như thế. Muốn nói cám ơn, vẫn là chờ an toàn đến nội thành, đáp Truyền Tống Trận đến Sở Vũ Thành rồi hãy nói." Huyết Tích Hầu khoát tay áo, nói ra.

Kết quả y vừa dứt lời, một tiếng hét to đột nhiên vang lên trên không trung:

"Muốn đi Sở Vũ Thành, trước tiên phải hỏi xem lão phu có đồng ý hay không."

Đang nói, trong hư không phía trước nhộn nhạo lên từng trận rung động. Một bức tường vô hình cao tới vạn trượng đột nhiên hiện ra, chính giữa chỗ đó là một đạo nhân ảnh hiện ra từ hư không.

"Không tốt, là Chiếu Cốt lão quỷ!" Lông mày Huyết Tích Hầu nhíu chặt,

chậm rãi nói.

"Chúng ta cẩn thận như vậy mà vẫn bị đuổi kịp." Ánh mắt Thạch Xuyên Không ảm đạm.

Trong lòng Hàn Lập mặc dù kinh sợ, nhưng thần sắc vẫn trấn định, dù sao hiện tại hắn đã nhiều lần giao phong với tu sĩ Đại La cảnh. Chỉ cần sở tu của đối phương không phải Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, bằng vào một ít thủ đoạn không tiếc hao tổn lượng lớn Nguyên Khí, bản thân hắn vẫn có vài phần nắm chắc có thể toàn thân trở ra. Chẳng qua như vậy lại không bảo vệ Thạch Xuyên Không được.

May mà trước đó họ đã tính toán một chút về tình huống như vậy, Thạch Xuyên Không có không ít thủ đoạn, ngược lại cũng không phải là hoàn toàn không có cơ hội sống sót.

Trong lúc tâm niệm thay đổi thật nhanh, hắn quan sát người đến vài lần.

Người này thân hình cao gầy, khuôn mặt gầy gò, trên trán có một nơi không có máu thịt, lộ ra xương trắng, mặc trên người một kiện đạo bào màu xanh lá cây, thoạt nhìn có bộ dáng tiên phong đạo cốt.

"Hại chết đồ nhi Hoa Kính của ta, các ngươi còn muốn bình yên rời đi?" Chiếu Cốt chân nhân chậm rãi nói.

"Chiêu Cốt tiền bối, là đồ nhi kia của ngươi mưu hại Thập Tam Hoàng tử điện hạ trước, sau đó mới bị Hoàng tử đánh chết. Chuyện này thật sự không thể trách người khác." Huyết Tích Hầu nhíu mày, sau đó chắp tay với đối phương, nói như thế.

"Lão phu mặc kệ tiền căn hậu quả thế nào, kẻ giết đồ nhi ta phải đền mạng!" Râu tóc Chiếu Cốt chân nhân đều dựng lên, trong miệng hét to một tiếng, đạo bào quanh thân đều phồng lên, nhộn nhạo khiến không gian rung động từng trận.

"Tuyệt đối không thể địch lại được, tách ra trốn!" Thần sắc Huyết Tích Hầu biến đổi, lớn tiếng hô.

Y vừa dứt lời, Thạch Xuyên Không và Hàn Lập liền bay vút lên, vội vã bỏ chạy về hai hướng khác nhau.

Bản thân Huyết Tích Hầu lại không lùi mà tiến tới, chỗ da thịt trần trụi trên dưới toàn thân đều hiện ra từng đạo phù văn huyết sắc. Huyết quang mãnh liệt vòng quanh trên khuôn mặt, nâng một quyền đánh về phía Chiếu Cốt chân nhân trước mặt.

Chỉ thấy sau lưng y, vô số huyết ảnh bắn ra, tựa như ngưng tụ thành một huyết ảnh cự ma cổ quái dữ tợn, hình thể cao tới vạn trượng, đồng thời nắm chặt cự quyền sinh đầy gai máu màu đỏ, nện tới hướng Chiếu Cốt chân nhân.

"Muốn chết." Chiếu Cốt chân nhân thấy thế, cười lạnh một tiếng.

Thân hình lão bay vút tới, cũng nâng một quyền đánh về hướng Huyết Tích Hầu.

Chẳng qua, so với thanh thế to lớn của Huyết Tích Hầu, bên lão lại không có quá nhiều biến hoá dị tượng, chỉ là bạch quang lưu chuyển vòng quanh trên khuôn mặt lão, xương cốt trên dưới toàn thân theo đó rung động “Đì đùng".

Trên nắm quyền của lão, toàn bộ đốt ngón tay bạch cốt trong suốt như ngọc đều lộ ra ngoài, đúng là sinh ra bên ngoài máu thịt, giống như áo giáp xườn vây lấy tay vậy, phía trên hiện ra từng đường vân màu vàng quỷ dị.

Thân ảnh hai người giao nhau trên không, quyền ảnh từng người nện vào đối phương, phát ra một tiếng "Ầm" thật lớn!

Giữa không trung trên cao tựa như có một đoàn sấm sét huyết sắc nổ tung. Một cỗ sóng khí lớn cực kỳ cuồng bạo, trong nháy mắt sinh ra cạnh hai người, quét ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Trong phạm vi hư không trăm dặm tựa như đều bị cỗ lực lượng này đột ngột xông vào. Đầu tiên hư không co rụt lại, tiếp đó nhanh chóng căng

phồng lên. Trên mặt đất xuất hiện một hố sâu cực lớn hình tròn, núi đá cây rừng bên trong đều đổ, biến thành bột mịn.

Ngay nơi nổ tung, huyết quang đầy trời, huyết ảnh cự ma cực lớn kia không chịu nổi trực tiếp bạo liệt ra.

Bản thân cánh tay Huyết Tích Hầu cũng vang lên âm thanh lạ liên tục, xương cốt vỡ ra từng khúc, hơn phân nửa đầu cánh tay trở thành huyết nhục mơ hồ, thân hình như diều giấy bay ngược ra ngoài.

Ngoài thân Chiếu Cốt chân nhân hiển hiện hơn phân nửa mảnh xương áo giáp, thân hình đuổi tới phía trước, nâng lên thủ đao, trực tiếp xuyên thẳng ngực trái Huyết Tích Hầu, xé mở một lỗ hổng lớn nhìn thấy mà giật mình, đâm thẳng ra sau lưng.

Khiến người ta có chút kinh dị chính là, tuy Huyết Tích Hầu thoạt nhìn vô cùng thê thảm, nhưng miệng vết thương ở lồng ngực lại không có chút máu nào chảy ra, ngược lại chỗ huyết nhục bị xé nứt lại ngọ nguậy như vật sống, ăn mòn lên cánh tay Chiếu Cốt.

"Chút tài mọn cũng dám lỗ mãng?" Chiếu Cốt chân nhân thấy thế, cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên trên cánh tay lão, áo giáp xương trắng bao trùm bên ngoài đột nhiên sinh ra vô số xương nhọn màu trắng giống như một Lang Nha Bổng lớn, trực tiếp đâm lồng ngực Huyết Tích Hầu thành tổ ong, rồi bỗng nhiên vỡ ra.

Thân hình Huyết Tích Hầu tan thành mảnh nhỏ rơi xuống tứ tán. Hồng quang lại lóe lên giữa không trung, hóa thành từng đoàn huyết tương, một lần nữa dung hợp lại với nhau, bắn nhanh về phía phương xa, sau đó một lần nữa hóa thành hình người.

Chiếu Cốt chân nhân thấy một màn như vậy, mắt liếc thoáng qua Hàn Lập và Thạch Xuyên Không - hai tên thủ phạm đã sát hại đồ nhi của mình - đã trốn đi cực xa rồi, ánh mắt lão càng trở nên âm trầm thêm.

Chỉ thấy lão giơ nắm tay lên, năm ngón tay trước người chậm rãi mở ra.

Một quang đoàn bạch sắc lập tức lớn lên từ trong lòng bàn tay, hóa thành một đạo không gian Linh Vực cực đại bao phủ bốn phương.

Bên trong Linh Vực hiện lên sương trắng nhàn nhạt, mơ hồ có thể thấy bảy tám tòa Kinh Quan Tháp màu trắng trong đó.

Mỗi tòa trong đó đều do mấy vạn khối bạch cốt đầu lâu xếp lên thành. Trên đỉnh đầu mỗi tòa tháp đều lóe lên một đoàn hỏa diễm u lục, thoạt nhìn hàn khí dày đặc.

"Linh Vực Tạo vật cảnh..." Ánh mắt Huyết Tích Hầu ngưng lại, chậm rãi nói.

Bên trong Linh Vực xương khô, Huyết Tích Hầu vốn đã cảm thấy toàn thân thập phần không khỏe, xương cốt trong người không thể khống chế rung lên kịch liệt, từng đám muốn phá thể chui ra, dung nhập vào trong những kinh quan bạch cốt kia.

Y toàn lực vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể, Linh quang hộ thể phóng ra ngoài, chú ý bảo vệ nhục thể của mình.

Lúc này, Chiếu Cốt chân nhân vung tay lên trước người, từng tòa Kinh Quan Tháp lập tức bắt đầu di động cực nhanh, tựa như di chuyển hành quân bày trận, vây Huyết Tích Hầu ở chính giữa.

Sau khi vài toà Kinh Quan Tháp hoàn thành, lục hỏa âm u trên đỉnh lập tức vụt lên mãnh liệt, bắt đầu thiêu đốt hừng hực

Trong hốc mắt bạch cốt đầu lâu, tất cả hai luồng quỷ hỏa u lục đều sáng lên, một cỗ khí tức bí hiểm cường đại từ đó truyền ra.

Thân người Huyết Tích Hầu ở giữa lập tức cảm thấy toàn thân xiết chặt, làn da cả người căng lên, các nơi nổi lên từng bao lớn không theo quy tắc nào, thoạt nhìn cực kỳ cổ quái.

"Phốc", "Phốc"...

Theo từng đợt âm thanh rất nhỏ truyền đến, làn da khắp nơi trên thân Huyết Tích Hầu bắt đầu phá ra từng lỗ hổng nhỏ, lại có một đoạn xương nhọn màu trắng đâm từ trong ra, dường như muốn rời khỏi thân thể y.

Trong lòng Huyết Tích Hầu kinh hãi, vội nắm tay vung lên, một Linh Vực màu đỏ sậm lập tức mở rộng ra bao y vào trong.

Chẳng qua phạm vi Linh Vực đỏ sậm chỉ trăm trượng, nhưng lại ngưng thực vô cùng. Từng đạo huyết khí nồng đậm quấn quanh trên thân y, rất nhanh chữa trị những chỗ phá bại trên da thành như ban đầu, những xương cốt rục rịch kia cũng đều bị áp chế lại.

Chiếu Cốt chân nhân thấy thế, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt quét nhìn bốn phía, nhưng cũng không thấy bóng dáng hai người Hàn Lập đâu.

Chỉ thấy lão bỗng thò hai bàn tay ra, đảo một vòng trái phải dưới xương sườn của mình, hai chiếc xương sườn óng ánh thanh khiết như ngọc trắng liền giải thể xuống từ xương cốt lão, đâm rách làn da chui ra, bị lão tiện tay cầm lấy, ném về hai hướng khác nhau.

Hai chiếc xương trắng hơi cong bạo xạ ra, tốc độ nhanh tới cực điểm, thoáng chốc đã bay ra mười mấy vạn dặm, rất nhanh đuổi theo hai người Thạch Xuyên Không và Hàn Lập đang trốn chạy.

Hàn Lập vừa quay người nhìn, thần sắc lập tức biến đổi, chỉ thấy bạch quang lóe lên ngoài trăm dặm, chiếc xương sườn đột nhiên hóa thành hình người, biến thành một cỗ phân thân của Chiếu Cốt chân nhân.

"Tiểu tạp trùng, chạy đi đâu?"

Phân thân Chiếu Cốt chân nhân hét to một tiếng, bạch quang trên người toả ra, thân hình trực tiếp bạo xạ ra, hầu như trong nháy mắt cấp tốc đuổi tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập kinh hãi, quang mang kim sắc trên thân sáng rõ, tốc độ đột nhiên

tăng lên.

Nhưng mà không biết vì sao, tốc độ của hắn mới vừa tăng vọt một lát, dường như sức lực không đủ, lần nữa trở nên chậm lại.

Chiếu Cốt chân nhân cười lạnh một tiếng, hai tay áo vung lên, thân hình mau chóng đuổi tới, năm ngón tay mở ra, trảo một cái mãnh liệt.

Khi tay lão xuất ra một trảo này, hư không trước người hiện ra năm vết sâu không gian mà mắt thường khó phân biệt, trực tiếp kéo thân thể Hàn Lập, khiến hắn không thể nào trốn chạy.

------oOo------

Chương 810: Ngầm đến Sở Vũ thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thân hình Hàn Lập ngừng giữa không trung, theo hư không bốn phía đè ép vào bắt đầu biến hình, mặt lộ vẻ đau đớn.

"Ha ha!"

Trong miệng Chiếu Cốt Chân Nhân cuồng tiếu một tiếng, năm ngón tay kia trương lên, mãnh liệt vỗ xuống.

Phía trên Hàn Lập, một cốt trảo lượn lờ bạch quang hiển hiện ra, hung hăng đánh xuống đầu Hàn Lập.

Hàn Lập lộ vẻ hoảng sợ, hai tay nắm chặt nắm đấm mãnh liệt, hóa thành hai cỗ vòi rồng xanh mờ đánh lên cốt trảo phía trên.

Cả hai chạm vào nhau cũng không phát ra tiếng nổ long trời lở đất nào, ngược lại "Phốc" một tiếng vang nhỏ, hai cỗ vòi rồng màu xanh dưới một cái bóp của cốt trảo, diệt vong biến mất ngay tại chỗ.

Tiếp theo bạch quang bên ngoài cốt trảo màu trắng bạo tăng, mang theo xu thế vạn quân trực tiếp ép xuống, một cỗ man lực phảng phất xé rách không gian trực tiếp áp xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập vẫn như trước không cách nào nhúc nhích mảy may, tiếp theo hư không xung quanh chấn động mạnh một cái, linh quang hộ thể bên ngoài tán loạn, tiếp theo thân hình cũng ầm ầm nứt vỡ.

Chiếu Cốt Chân Nhân vốn vui vẻ, lập tức sắc mặt cứng đờ, trước mắt của

lão xuất hiện một màn quỷ dị.

Chỉ thấy thân hình nứt vỡ của Hàn Lập đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một hạt đậu màu đỏ chia năm xẻ bảy ra, phía trên có một giọt tinh huyết màu vàng nhạt bốc hơi ra, hóa thành một luồng khói trắng bay lên.

Một khối mặt nạ đầu thỏ của Vô Thường Minh chậm rãi rơi ra, rớt xuống phía dưới.

Hầu như cùng lúc đó, một hướng khác cách đây mấy chục vạn dặm, thân hình Thạch Xuyên Không cũng bị một chưởng của cốt trảo màu trắng từ trên trời giáng xuống đập vỡ, tình hình không sai biệt lắm với bên này...

Chiếu Cốt Chân Nhân thu hồi phân thân, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Huyết Tích Hầu đang bị Kinh Quan Tháp vây.

Giờ phút này thân hình của Huyết Tích Hầu ở trong Linh vực màu đỏ sậm của mình, cũng không có ý đồ né ra, thần sắc có vẻ bình tĩnh.

"Có thể làm ra phân thân hư giả trình độ bực này, khiến cho lão phu bị lừa gạt, coi như là tiểu tử ngươi có bổn sự. Hiện tại tâm tình lão phu không tốt, nếu muốn sống, hiện tại nói cho ta biết, chân thân bọn hắn đã đi nơi nào? Tá Giáp Thành, Ngư Lương Thành, hay vẫn là Cố Dương Thành?" Chiếu Cốt Chân Nhân thở hắt ra một hơi, đè nén lửa giận trong lòng, chậm rãi nói ra.

Vài tòa thành trì trong miệng lão đều cách Lưu Sâm Thành không quá xa, có thể truyền tống đến Sở Vũ Thành và vài tòa thành trì khác, nếu hai người Hàn Lập giả thân đến đây, vậy chân thân hơn phân nửa đã đi đến một trong ba tòa thành kia.

"Tiền bối chớ nói giỡn, ta phí khí lực lớn như vậy mới dùng bí thuật tạo ra tinh huyết giả thân, thậm chí không tiếc dùng chính mình làm mồi nhử, dụ dỗ ngươi truy tìm đến bước này, như thế nào lại báo cho ngươi biết hướng đi chân chính của bọn hắn." Khoé miệng Huyết Tích Hầu lộ ra một vòng vui vẻ, mở miệng nói ra.

"Nếu như ngươi chán sống, vậy hãy để thần hồn của ngươi nói cho lão phu biết!"

Chiếu Cốt Chân Nhân hét to một tiếng, hai tay vung lên mãnh liệt, Khô Cốt Linh Vực kia lập tức cấp tốc co rút lại, ép về hướng Linh vực Huyết Tích Hầu, ngọn lửa trên bảy tám tòa bạch cốt Kinh Quan kia tăng lên mãnh liệt, tất cả lục hoả trong mắt đầu lâu đại thịnh, đều bay vút lên, như châu chấu bay ngang qua, gào thét vọt mạnh tới Huyết Tích Hầu.

Nhưng mà vào lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện!

Huyết Tích Hầu một mực bị Linh Vực kia bao phủ, nét vui vẻ trên mặt càng phát ra nồng đậm, bàn tay y khẽ đảo, trong lòng bàn tay xuất hiện một Ngọc Phù, "Bã" một tiếng bóp nát.

Ngọc Phù đứt gãy, chính giữa lập tức có một đạo lực lượng không gian vô cùng cường đại trào ra, sau lưng y ngưng ra một quang môn màu đen tĩnh mịch, y lui về sau một bước, thân hình lập tức biến mất trong đó, không thấy bóng dáng.

Hai đồng tử Chiếu Cốt Chân Nhân co rụt lại, trán nổi lên gân xanh, mặc dù là lão, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa, chỉ có thể một quyền nện vào trong hư không, phát ra từng trận âm thanh nổ đùng như sấm rền.

Thật lâu sau, thanh âm trên bầu trời biến mất dần, thần sắc Chiếu Cốt Chân Nhân cũng dần dần bình tĩnh lại.

Lão nhìn Lưu Sâm Thành phía xa một cái, lẩm bẩm: "Nếu như không biết các ngươi đi tòa thành trì nào, ta đây liền đi Sở Vũ Thành chờ, các ngươi mơ tưởng còn sống ly khai Nam Cương..."

Hầu như cùng lúc đó, Nam Cương Vực, phía nam bên ngoài Hùng Cứ Thành, có hai đạo nhân ảnh từ trên không trung chậm rãi bay thấp xuống.

Dáng hai người đều không cao, dung mạo phổ thông, lại mười phần tương tự, xem ra giống như một cặp huynh đệ sinh đôi, tu vi chẳng qua chỉ là

Chân Tiên cảnh hậu kỳ, trong vòng vạn dặm bên trong Hùng Cứ Thành này thoạt nhìn bình thường không có gì lạ.

Nhưng mà, hai người này lại không phải ai khác, chính là Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đi rồi quay trở lại.

Lúc trước, Huyết Tích Hầu lấy thân mình mang theo hai cỗ Đạo Binh nguỵ trang thành giả thân do chính mình huyết luyện, làm mồi nhử chạy tới Lưu Sâm Thành, lại để cho hai người Hàn Lập tự động chạy tới Tá Giáp Thành, cưỡi Truyền Tống Trận đi đến Sở Vũ Thành.

Nhưng Hàn Lập lại cho rằng phương án này khá mạo hiểm, bởi vì Tá Giáp Thành và các tòa thành trì khác, đều cách Lưu Sâm Thành không xa, một khi Huyết Tích Hầu bị Chiếu Cốt Chân Nhân đuổi theo nhìn thấu, như vậy lão vẫn còn dư lực đi vài tòa thành trì khác đuổi giết hai người bọn họ, cho nên mới quyết định mạo hiểm phản hồi Hùng Cứ Thành.

Vốn dựa theo khoảng cách Hùng Cứ Thành cùng Nhẫm Sơn Thành, bọn hắn hẳn là đã sớm đến đây, chỉ vì ẩn nặc thân hình, hai người đều gắt gao chế trụ cảnh giới tu vi, độn không phi hành cũng không dám sử dụng toàn lực, cho nên lúc này mới đến Hùng Cứ Thành.

"Thạch huynh, xem ra vị Tam ca của ngươi đối với ngươi hoàn toàn chính xác bất đồng với mấy người khác, phái tới vị Huyết Tích Hầu hộ tống cũng là trung thành và tận tâm, cam nguyện mạo hiểm quần nhau cùng một vị tu sĩ Đại La, vì ngươi tranh thủ một đường sinh cơ a." Hàn Lập vừa đi, vừa nói.

"Vị Huyết Tích Hầu này cũng không phải thủ hạ có tu vi cao nhất của Tam ca, nhưng lại luôn luôn trung thành nhất đấy, trước kia ta đã từng nghe Tam ca thường xuyên nhắc đến, chẳng qua là một mực chưa từng gặp qua. Ngày sau nếu có thể gặp tại Dạ Dương Thành, ta nhất định phải hậu báo cho hắn." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, mở miệng nói ra.

Trong khi nói chuyện, hai người đã cầm lấy thông điệp, thông qua kiểm tra thực hư, đi vào trong Hùng Cứ Thành.

Tại chỗ nuôi thú thuê một chiếc xe ngựa, sau đó hai người liền ngựa không dừng vó chạy thẳng đến Phủ thành chủ.

"Tính tình Thiên Việt Hầu ta cũng không rõ, nghe ngươi cùng Huyết Tích Hầu đạo hữu miêu tả, tựa hồ cũng là một nhân vật kiêu hùng. Loại người này tâm tư khó đoán, cho nên lần này phản hồi Hùng Cứ Thành, cũng xem như là đang đánh cuộc rồi." Hàn Lập truyền âm nói ra.

"Lần trước sát cục bên trong "Vân Sơn Nhiễu", hắn lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, chỉ hy vọng lần này hắn cũng có thể mở một con mắt nhắm một con mắt. Chỉ cần có thể bình yên ly khai nơi đây, Thạch Xuyên Không ta xem như nhận của hắn một phần nhân tình." Thạch Xuyên Không nhíu mày, trả lời.

Dứt lời, hai người đều không mở miệng nữa, bên tai văng vẳng thanh âm “lộc cộc” do chân thú đạp đất, cả hai đều có tâm sự.

Phủ thành chủ chiếm diện tích cực lớn, nửa phần trước có từng toà kiến trúc với khí thế to lớn, xem như chỗ phủ quan Thành chủ, nửa bộ phận lâm viên rộng lớn phía sau coi như là chỗ tư nhân của Thiên Việt Hầu.

Khu vực tiếp giáp giữa phủ quan cùng lâm viên có một toà kiến trúc hình tháp tròn, cao sáu bảy tầng, phía trên trang trí điêu khắc đẹp đẽ vô cùng, đó chính là đại điện truyền tống của Hùng Cứ Thành.

Hùng Cứ Thành không giống với nơi khác, ở chỗ này sử dụng truyền tống pháp trận, cần phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc.

Hai người Hàn Lập tới một cánh cửa bên hông Phủ thành chủ, liền bị thủ vệ ngăn lại.

"Đây là thông điệp của chúng ta, kính xin kiểm tra thực hư." Khuôn mặt Thạch Xuyên Không chủ động tươi cười như bình thường, đưa hai cái thông điệp hoàn toàn mới tới.

Thân phận hai người bọn họ biến hóa nhanh chóng, đã trở thành đệ tử ngoại tộc đệ nhất gia tộc Trầm Khâu Vực ở trung bộ Ma Vực, một người tên là

Dư Trung Viêm, người kia là Dư Trung Miểu.

"Các ngươi đã là đệ tử Trầm Khâu Dư thị, có tộc huy làm bằng chứng không?" Một gã tu sĩ lớn tuổi cầm đầu tra xét thông điệp xong, thần sắc hơi trì hoãn, nhìn về phía hai người, hỏi.

Thạch Xuyên Không đã sớm chuẩn bị, bàn tay đảo một cái, lấy ra hai khối thiết bài hình tròn lớn cỡ bàn tay, phía trên điêu khắc một đầu dị thú hung mãnh sinh ra song giác như gai táo, sau lưng lơ lửng hai đạo lông cánh, phía dưới lại khắc lên một chữ "Dư".

Tu sĩ lớn tuổi tiếp nhận thiết bài cẩn thận đánh giá một lát, mở miệng nói: "Dư Nhai thú văn không có vấn đề, hai cánh sau lưng cũng hoàn toàn chính xác là biểu tượng ngoại tộc, hai người các ngươi có thể tiến vào."

"Đa tạ tiền bối."

Thạch Xuyên Không vội vàng cám ơn một tiếng, thu hồi thông điệp cùng tộc huy, cùng Hàn Lập bước nhanh vào cửa bên hông.

Lúc hai người xuyên qua cổng tò vò, hào quang pháp trận dò xét phía trên hơi lóe lên, hào quang đỏ thẫm ở trên đó bỗng nhiên lóe lên, đang muốn sáng lên, Thạch Xuyên Không liền lấy ra từ trong ngực một gương đồng hình tròn nhỏ, lặng lẽ soi lên phía trên thoáng một phát.

Hào quang pháp trận phía trên hơi lóe lên, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Ánh mắt một tên thủ vệ trong đó hơi lóe lên, cẩn thận nhìn thoáng qua pháp trận phía trên, lại thấy chỗ đó hết thảy bình thường, lập tức lắc đầu dời ánh mắt đi, chỉ cho là mình hoa mắt một chút.

Hai người Hàn Lập âm thầm thở dài một hơi, bắt đầu đi dọc theo hành lang trong phủ, một đường tiến vào phía trong.

Bên trong phủ thành chủ thủ vệ sâm nghiêm, hầu như cách một đoạn sẽ có tu sĩ canh gác, ven đường còn có nhiều đội tu sĩ tuần tra. Đi trên đường, hai

người cũng không nói nhiều, chỉ lo vùi đầu di chuyển, không bao lâu liền tới một toà tháp cao bảy tầng.

Chỗ vào cửa tháp có một đoàn người xếp hàng dài, chờ tiến vào trong tháp.

Hai người Hàn Lập liền đi tới trước, xếp vào gần cuối đội ngũ.

Thời gian trôi qua từng chút, đội ngũ người phía trước liên tiếp đi vào trong tháp cao, rất nhanh liền đến phiên hai người bọn hắn.

Hai người đi vào trong tháp cao, trước mặt liền thấy đứng lặng một toà truyền tống pháp trận từ mười tám cây Bàn Long trụ cấu thành, bên trong đang đứng ba nam tử Ma tộc, chờ pháp trận khởi động.

Bên ngoài pháp trận, ngoại trừ một gã tu sĩ trung niên cầm trong tay trận bàn thúc giục đại trận, cũng chỉ còn lại có ba đoàn người khác.

"Hai người các ngươi muốn truyền tống đi nơi nào?" Trong cửa tháp, phía bên phải có một chiếc án kỷ gỗ lim, ngồi phía sau là một lão giả râu dài mặc áo đen, nhìn đánh giá hai người Hàn Lập, hỏi.

"Bẩm tiền bối, chúng ta muốn đi Sở Vũ Thành." Thạch Xuyên Không vội vàng thi lễ, nói ra.

"Coi như vận khí các ngươi tốt, hôm nay danh nghạch đi tới Sở Vũ Thành còn thừa lại ba cái, các ngươi chỉ cần đợi thêm một người nữa, liền có thể truyền tống tới bên kia." Trên người lão giả áo đen thấy sinh ra lân phiến tinh mịn, tiếng nói âm nhu, ánh mắt buồn bã nói.

"Không biết cần phải chờ bao lâu?" Lông mày Hàn Lập cau lại, mở miệng hỏi.

"Cái này ai nói được chứ? Phải xem vận khí các ngươi, nói không chừng lập tức sẽ có người đi cùng các ngươi, nói không chừng lại đợi đến ngày mai, cũng chưa chắc có thể gom đủ nhân số." Lão giả áo đen cũng không ngẩng đầu lên, nói.

------oOo------

Chương 811: Đường cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Mặc Mặc Phi Ngữ*

Hai người Hàn Lập nghe lão giả áo đen kia nói như vậy, sắc mặt hơi cứng đờ.

"Tiền bối, thực không dám giấu giếm, chúng ta có việc gấp cần rời khỏi gấp, chẳng biết truyền tống hai người có được không?" Thạch Xuyên Không tựa hồ sớm có chuẩn bị, mở miệng hỏi.

"Tự nhiên có thể, bất quá chi phí mở pháp trận vốn phải chia cho ba người cùng đi, giờ phải chia đều cho hai ngươi. Hơn nữa chi phí đi Sở Vũ Thành vốn là cao hơn nơi khác, các ngươi vẫn muốn truyền tống hai người sao?" Lão giả áo đen cau mày, hỏi.

"Cái này... Tiêu pha như vậy cũng rất đau lòng, chỉ là chính gia chủ giao việc quá gấp rút, nếu không đi trở về sẽ phải gặp họa, quả thực cũng không còn cách nào, thà mất chút tiền vẫn hơn" Thạch Xuyên Không cố tỏ vẻ đau lòng, nhìn về phía Hàn Lập một cái.

Hàn Lập lập tức hiểu ý, mở miệng nói: "Nếu để đến tối mới trở về, gia chủ nhất định sẽ trách phạt, lúc đó chuyện không phải tiêu ít tiền là có thể giải quyết được, xót thì chịu xót thôi, chỉ mong lúc về gia chủ có thể ban thưởng nhiều một chút để bù lại."

"Làm phiền tiền bối, chúng ta không cần đợi thêm người khác, có thể lập tức truyền tống." Thạch Xuyên Không vội vàng chắp tay một cái, nói.

"Nếu các ngươi đã quyết định, vậy ta cũng sẽ không khuyên gì, nộp chi phí rồi đi sang đại trận bên kia chờ, đợi mấy nhóm người đang chờ trước mặt kia truyền tống xong là đến phiên các ngươi. Được rồi, trước tiên đưa thông điệp cho ta, ta cần ghi chép một chút." Lão giả áo đen thấy vậy, mở miệng

nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, ngăn Hàn Lập đang tính móc thông điệp ra, lật tay lấy ra hai cái thông điệp mới, đưa tới.

Lão giả áo đen nhận lấy thông điệp, vừa nhìn một cái, thần sắc hơi đổi, vội vàng đứng dậy, vừa thi lễ vừa nói:

"Ôi! Nguyên lai là gia thần của Lạc Hành Công, do lão phu đường đột, quả thực xin lỗi."

"Tiền bối nặng lời, chúng ta bất quá chỉ là gia thần nho nhỏ của Công Gia mà thôi, không nhận không nổi đại lễ như vậy của tiền bối." Thạch Xuyên Không liền vội vàng tiến lên đở lấy cánh tay lão giả đang vái xuống, mở miệng nói.

"Lạc Hành Công uy danh hiển hách, người trong toàn Thánh Vực có ai không biết? Hai vị chính là gia thần của ngài, há lại là hạng người bình thường. Lời lão phu lúc nảy không cần phải làm theo, chỉ chờ đội người trong trận này truyền tống đi xong, lão phu lập tức an bài hai vị truyền tống." Lão giả áo đen mặt đầy vẻ kính ngưỡng, mở miệng nói.

"Vậy làm phiền tiền bối. Bất quá quy củ cũng không thể đổi, chi phí truyền tống nên thu như thế nào, tiền bối cứ thu như vậy." Nụ cười trên mặt Thạch Xuyên Không không giảm, tiếp tục nói.

Lão giả áo đen nhìn thấy Thạch Xuyên Không nói như vậy, đã đủ nể mặt, lại còn không làm bản thân khó xử, trên mặt liền nở nụ cười thoải mái, chỉ cảm thấy mình cùng vị đại nhân kia vô hình trung kéo gần mấy phần.

"Vậy thì cung kính không bằng tòng mệnh." Lão giả cười nói.

" Lạc Hành Công này là người nào, làm sao khiến cho thái độ lão giả này biến hóa nhanh như vậy?" Trong lòng Hàn Lập hồ nghi, truyền âm hỏi Thạch Xuyên Không.

"Lạc Hành Công này không phải người ngoài, chính là vị Tam ca kia của

ta." Thạch Xuyên Không cười một tiếng, trả lời.

"Vị Tam ca này của ngươi có tước vị sao?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Không sai. Đối với chuyện phong tước cho con cháu, cha ta luôn hết sức cẩn thận, dù là thế nào cũng cần chiến công thật sự. Trong rất nhiều huynh đệ tỷ muội của ta, cũng chỉ gần một nửa có tước vị. Trong đó được phong tước cao nhất là đại ca Thạch Trảm Phong, phong tước Thương Lăng Vương. Thứ hai chính là Tam ca được phong tước Lạc Hành Công, tiếp theo là Ngũ tỷ Thạch Cạnh Nghiên được phong tước Vũ Lâm Công, còn lại những người khác nhiều lắm là phong hầu." Thạch Xuyên Không truyền âm nói.

"Nghe ý tứ lão giả áo đen kia, tựa hồ Tam ca ngươi Lạc Hành Công này có chỗ đặc biệt, có thể nói được chăng?" Hàn Lập lại hỏi.

"Thật ra thì cũng không có chỗ gì đặc biệt, mặc dù cùng cấp công tước, đất phong và tước vị không giống nhau, Tam ca Lạc Hành Công chính là người có cấp bậc cao nhất trong ba người, Ngũ tỷ Vũ Lâm Công thì hơi kém một chút. Ngoài ra, Tam ca làm người luôn luôn trọng tình nhẹ lợi, lại thưởng phạt phân minh, bên trong Thánh Vực được tiếng hiền danh, cho nên các nơi đều không ít người kính ngưỡng”

Thạch Xuyên Không cười trả lời.

"Thì ra là như vậy." Hàn Lập âm thầm gật đầu nói.

Đang lúc hai người truyền âm trò chuyện, lão giả áo đen đã giúp bọn họ ghi chép xong, mang bọn họ đi tới bên cạnh pháp trận. Cho tới lúc lão dặn dò một hai với vị tu sĩ cầm trận bàn phụ trách chủ trận xong mới cáo từ trở lại bàn mình.

Hai người Hàn Lập thì yên tĩnh chờ một bên, nhìn chính giữa pháp trận truyền tống sáng dần lên từng điểm ánh sáng.

Ngay lúc này, Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập nhìn nhau một cái, hai người thần sắc lập tức biến đổi.

"Quả nhiên bị đuổi kịp, nguy hiểm thật..." Thạch Xuyên Không lẩm bẩm nói.

"May mà chỉ có hai giọt máu tươi... Bất quá như vậy kế hoạch của Huyết Tích Hầu đã thành công." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Hắc hắc, lão thất phu kia sợ chính là chụp hụt, sau khi chúng ta đến Sở Vũ Thành lập tức đi ngay, sợ rằng hắn cũng không đuổi kịp." Thạch Xuyên Không gật đầu một cái, nói.

"Chỉ là không biết Huyết Tích Hầu như thế nào rồi? Dù sao đối phương chính là một tu sĩ Đại La cảnh hàng thật giá thật." Hàn Lập có chút lo âu.

Một lời vừa dứt, hai người cũng trầm mặc lại.

Rất nhanh, ánh sáng chính giữa đại trận truyền tống thu lại, ba người trước đã bị truyền tống rời đi, vị tu sĩ cầm trận bàn chủ trận trên tay, thay đổi ma thạch truyền tống pháp trận cần thiết xong, bắt đầu khởi động long trụ bốn phía pháp trận.

Đến sau khi khi pháp trận đổi nhau hoàn thành, liền gọi hai người Hàn Lập tiến vào pháp trận.

Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập tâm thần thu lại, cùng chung bước vào pháp trận, đứng ở chính giữa đại trận.

Vị tu sĩ chủ trận nhìn hai người sau đó gật đầu một cái, bắt đầu tay bấm pháp quyết, thúc giục khởi động trận bàn trên tay.

Trên đại trận bắt đầu vang lên tiếng ầm ầm, từng điểm màu bạc như ánh sao bắt đầu từ trên mặt đất bay lên, như đom đóm đêm mùa hè vậy, bao phũ lại hai người.

Đang lúc mắt thấy đại trận vận chuyển, thì dị biến phát sinh!

Chỉ nghe vang lên " Ầm " một tiếng, trận bàn trong tay vị tu sĩ chủ trận, đột

nhiên vỡ ra.

Pháp trận truyền tống vận chuyển một nửa ngay lập tức ngừng lại, ngay sau đó ánh sáng tối sầm.

Tiếp theo đó, liền có một đường hào quang màu tím vàng từ bên ngoài đại điện truyền tống chợt lóe bay vèo tới, tốc độ nhanh kinh người.

Tên tu sĩ chủ trận vốn đang định nổi giận, nhưng đợi thấy rõ hình dáng người tới, lập tức quỳ mọp xuống đất, cung kính nói:

"Thuộc hạ bái kiến thành chủ."

Đám người còn lại trong điện, trừ hai người Hàn Lập ra, tất cả đều rối rít quỳ mọp xuống đất.

Hàn Lập chau mày, nhìn về tên nam tử trung niên mặc trường bào tím vàng, chỉ thấy mày kiếm xếch lên nhíu lại, cặp mắt giống như chuông đồng, sống mũi cao thẳng, môi mỏng tựa như lưỡi đao, cả người mang khí tức lăng nhân.

"Hầu gia, ngài không thể mở một con mắt nhắm một con mắt, làm như không nhìn thấy sao?" Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, mở miệng hỏi.

"Lúc trước đã bỏ qua cho các ngươi một lần, các ngươi không nên trở lại, bổn hầu đã coi như là hết tình hết nghĩa." Thiên Việt Hầu thở dài, nói.

"Như vậy là không còn đường nào có thể thương lượng một chút sao?" Thạch Xuyên Không có chút không cam lòng hỏi.

"Bổn hầu tập nã nghi phạm, đám người không liên quan lập tức cút ra ngoài. Bên ngoài cũng canh kỹ cho ta, bất kỳ ai cũng không được đến gần, người vi phạm, giết không tha." Thiên Việt Hầu không trả lời, chỉ lạnh lùng phân phó.

Cùng lúc đó, chung quanh thân hắn một cỗ bàng bạc ma khí cuồn cuộn tuôn

ra, khí tức tu sĩ Đại La cảnh trung kỳ mạnh mẽ quét về phía mọi người, nhất thời những người đang chờ truyền tống không còn chút can đảm nào, từng người chen lấn chạy như điên ra ngoài.

Còn hai tên tu sĩ phủ thành chủ, thần sắc phức tạp bận bịu lui ra ngoài, trong đó lão giả áo đen trong mắt vừa bất mãn lại vừa có vẻ khủng hoảng, thời điểm nhìn về phía hai người Thạch Xuyên Không, trong mắt lại còn có vẻ oán hận.

Mọi người liền nhánh chóng thoát đi đến tiền viện phủ thành chủ, mới lại không nhịn được rối rít quay đầu ngắm nhìn.

Sau chốc lát, chợt nghe "Ầm" một tiếng thật lớn, một đạo ma khí hình rồng màu tím đen phóng lên cao, bay thẳng tới chín tầng mây, đem vân khí trên trời cũng khuấy nát không còn một mống.

Tòa tháp truyền tống phía bên dưới cũng ầm ầm vỡ ra, trong nháy mắt hóa thành phấn vụn.

Bụi bặm mờ mịt theo sóng khí cường đại cuốn đi tỏa ra bốn phương tám hướng, cơ hồ trong nháy mắt sẽ đến tiền viện, mười mấy tòa kiến trúc tinh mỹ hùng vĩ nguy nga cũng bị liên lụy theo, mau chóng sụp đổ.

Tu sĩ trực tiền viện phát hiện khác thường, vội vàng rối rít xuất thủ, cùng nhau kết trận chống lại, phủ thành chủ mới không bị dư âm mạnh mẽ này hủy diệt hoàn toàn.

Ngay lúc đám người rối rít tụ tập tới, bóng người Thiên Việt Hầu bỗng nhiên từ trong phế tích truyền tống tháp bay ra, sắc mặt bất thiện quét nhìn một cái mọi người, không nói gì, liền đi trở lại hậu phương viên lâm.

Tên lão giả áo đen kia vốn tưởng rằng mình nhất định phải bị thành chủ truy cứu trách nhiệm, đã ôm lòng liều chết, kết quả chính là bình an vô sự, không kiềm được hai vai run rẩy, mừng đến chảy nước mắt.

Thời gian thoáng một cái, hơn ba tháng trôi qua.

Sở Vũ Thành, bên trong phủ thành chủ.

Bên trong một tòa kiến trúc nóc tròn khí thế hùng vĩ, bên trong một tòa pháp trận truyền tống thật to,ánh sáng màu bạc chợt lóe, mấy đạo nhân ảnh từ trong hiện ra, hơi dừng lại một chút, liền đi ra khỏi đại trận, đi ra ngoài điện lớn.

Nơi cửa điện sau một chiếc án kỷ, hai lão giả tóc trắng đang ngồi, một người trong đó mặc xanh sẫm đạo bào, dáng dấp rất có tiên phong đạo cốt, vẻ mặt có chút nghiêm nghị, đang trừng hai mắt quét nhìn mấy người vừa từ trong trận ra.

Người này không hề xa lạ, chính là Chiếu Cốt Chân Nhân, hắn tới đây há miệng chờ sung rụng đợi hai người Hàn Lập, đã quá ba tháng rồi.

Chỗ mấy người mới đi ra đại trận bị hắn nhìn cũng thấy hết sức khó chịu, trong lòng đều tức giận, nhưng cũng không dám phát tác, chỉ đành phải tăng nhanh nhịp bước vội vả rời đi.

Người ngồi ở bên người Chiếu Cốt Chân Nhân, chính là một tên Kim Tiên hậu kỳ tu sĩ đầu đeo kim giác, vốn là người phụ trách ghi chép tin tức sử dụng pháp trận cùng chi phí truyền tống nộp lại ở chỗ này, suốt ba tháng này cũng cảm thấy không khỏi phiền nhiễu.

"Chiếu Cốt tiền bối, đã qua lâu như vậy, người ngươi chờ nếu có tới, cũng đã tới rồi. Ta thấy bọn họ quá nửa là không truyền tống tới Sở Vũ Thành, có lẽ đã đi thành trì khác." Kim Tiên lão giả hơi do dự một chút, mở miệng nói.

"Thôi, xem ra chính là lại bị lừa một lần." Chiếu Cốt Chân Nhân nghe vậy, thở dài một cái, nói.

Lão giả Kim Tiên kia đối với người Chiếu Cốt Chân Nhân phải đợi là ai cũng không biết, giờ phút này nghe được những lời này của, càng có chút không giải thích được, chỉ là hắn lại yên lặng, không chút ý tứ nào muốn muốn hỏi.

Vào sáng sớm ba tháng trước, thành chủ đại nhân từng dặn dò qua, bất kể Chiếu Cốt Chân Nhân muốn làm gì đều tùy ý, không được ngăn trở, không cần tận lực trợ giúp, cũng không cần tò mò hỏi.

"Thay mặt ta cám ơn Âu Dương thành chủ, ngày khác ta lại đi phủ thành chủ viếng thăm hắn." Chiếu Cốt Chân Nhân chậm rãi đứng dậy, phân phó nói.

"Tiền bối yên tâm, ta nhất định chuyển lời." Lão giả Kim Tiên vội vàng đứng lên, nói.

Chiếu Cốt Chân Nhân lại liếc mắt nhìn một cái truyền tống trận, tay áo bào run một cái, xoay người sãi bước đi ra ngoài điện.

------oOo------

Chương 812: Bồi luyện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đỗ Gia Đại Thiếu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Sơn Trạch Vực nằm ở vùng phía nam của Ma Vực, tiếp giáp với Nam Hoang vực, là một vực nhiều núi sông rộng lớn.

Đông Sơn thành bên trong Sơn Trạch vực cũng chỉ là một tiểu thành vùng biên cảnh không ai chú ý. Phía đông thành tiếp giáp với Đông Vọng sơn, phía tây thì có một đầm lầy rộng chừng ngàn dặm, đầu tựa sơn, chân tựa thuỷ, làm phong cảnh nơi đây cũng có chút đặc biệt.

Mỗi ngày vào lúc bình minh, ma khí từ đầm lầy sẽ bay lên. Ánh kim quang của mặt trời kèm theo ma khí đen kịt từ mặt nước bốc lên trên không tạo thành kỳ cảnh của Đông Sơn thành.

Độ cao Đông Vọng sơn tầm ngàn trượng, là nơi quan sát dị cảnh kim quang kết hợp với ma khí tốt nhất.

Có không ít tu sĩ Ma tộc quan sát kì cảnh này, có thể làm cho ma khí bên trong cơ thể cộng hưởng, xúc tiến tăng thêm tu vi ở một trình độ nhất định. Cho nên, mỗi ngày vào thời khắc bình minh, trên đỉnh núi đều có thật nhiều tu sĩ Ma tộc cấp thấp tụ tập với nhau.

Đến một ngày, khi dị tượng trong đầm lầy biến mất, tu sĩ trên đỉnh Đông Vọng sơn cũng lần lượt theo nhau rời đi.

Trên con đường đá dọc lên đỉnh núi có một lão giả lưng còng mặc áo bào xám cùng một tên thanh niên cao lớn, khuôn mặt chất phác, một trước một

sau chậm rãi đi về phía sườn núi.

Trong ánh mắt tên thanh niên chất phác cao lớn vừa nhìn tưởng ngu ngốc kia không ngờ lại ánh lên thần quang nội liễm, thanh tịnh đến cực điểm.

“Thạch huynh, sao bỗng dưng ngươi lại muốn tới đây xem dị cảnh ma khí này vậy? Bằng vào tu vi của ngươi bây giờ, có lẽ không để ý đến chút ích lợi nhỏ này chứ?” Hắn nhìn về phía lão giả lưng còng đang chắp tay sau lưng kia rồi mở miệng hỏi.

“Lệ huynh nghĩ nhiều rồi, thật ra gần đây phải trốn đông trốn tây làm tâm tình ta phiền muộn. Biết nơi này có một dị cảnh, nên đến xem một chút, coi như là giải sầu đi.” Lão giả lưng còng dừng bước, quay đầu nói.

Hai người này chính là Thạch Xuyên Không và Hàn Lập cải trang.

“Kỳ thật mấy ngày qua, ta không cách nào nghĩ ra, tại sao Thiên Việt Hầu lại tha chúng ta, hơn nữa còn nhắc nhở chúng ta không tiến về Sở Vũ Thành trước?” Hàn Lập trong bộ dáng thanh niên cao lớn hỏi.

“Thẳng thắn mà nói, ta cũng không biết. Lúc ấy thiếu chút nữa không nhịn được, ta đã định ra tay đánh cược một lần rồi… Chắc chuyện này có quan hệ cùng Tam ca. Ta rất rõ ràng, địa vị của ta tuyệt không đến mức để hắn làm chuyện như vậy.” Thạch Xuyên Không lắc đầu nói.

“Cũng thật khó cho hắn, bên ngoài giả bộ xuất thủ cùng chúng ta, sau đó lại để chúng ta lặng lẽ chạy thoát, hắn còn phải kiến tạo lại một toà truyền tống đại điện, tổn thất thật không nhỏ.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

“Bất quá nếu hắn đã nhắc nhở như vậy, cũng làm ta minh bạch một việc, chúng ta giờ không thể đi Sở Vũ Thành, mặt khác cũng không thể đi các thành trì có truyền tống trận thẳng đến Dạ Dương thành.” Thạch Xuyên Không nghiêm mặt nói.

“Đúng vậy, tất cả mọi người đều nghĩ chúng ta sẽ nóng lòng quay lại Dạ Dương thành, tất nhiên sẽ bố trí một ít tay chân ở những thành trì này, một khi chung ta xuất hiện, chắc chắn sẽ bị nhìn chằm chằm vào, nếu có một

Đại La cảnh tu sĩ đến, thật không thể chịu đựng nổi.” Hàn Lập gật gật đầu nói ra.

“Vì vậy giờ phút này, chúng ta càng không thể gấp, chỉ có thể lần lượt thông qua truyền tống trận ở tất cả các vực, từng bước đến gần Dạ Dương thành.” Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng.

“Đúng vậy, tuy rằng thời gian sẽ bị kéo dài, nhưng cũng có nhiều chỗ tốt. Dù sao truyền tống trận giữa các thành trì trong tất cả các vực quá nhiều, không ai biết chúng ta sẽ lựa trọn truyền tống đến thành nào, như vậy lại càng an toàn.” Hàn Lập suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói ra.

“Chỉ là sự tình lúc trước đáp ứng với Lệ huynh đành phải kéo dài thêm thôi. Mà việc phản hồi Tiên Vực của huynh cũng phải để sau rồi.” Vẻ mặt Thạch Xuyên Không áy náy.

“Chuyện này không vấn đề. Lại nói, ta có chút chuyện cần làm ở Đông Vọng sơn, không bằng chúng ta ở đây lâu hơn một chút rồi hãy tiếp tục lên đường?” Hàn Lập chần chờ một chút rồi khoát tay áo nói ra.

“Được. Chờ xong việc của Lệ huynh rồi chúng ta lại xuất phát” Thạch Xuyên Không cười nói.

Dọc theo con đường mòn uốn lượn trên núi, hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đi tới một vách núi bí ẩn bên trong sườn núi.

Lúc này, Thạch Xuyên Không vung tay lên triệt hồi một tầng không gian bích chướng, mở ra hai cái động phủ nằm cạnh nhau.

Hai người nói lời tạm biệt, rồi chia ra trở về động phủ của mình.

Tiến vào động phủ của mình, Hàn Lập vung tay mở ra một đạo quang môn màu bạc, một bước đi vào, thân hình đã xuất hiện trước đại môn Linh Dược viên.

Vừa thấy Hàn Lập đến, Giải Đạo Nhân vốn sớm đợi ở cửa liền chạy nhanh ra đón chào.

“Hàn đạo hữu, bên trong dược viên đã có một nhóm Đạo Binh đã thành thục, ta đang tạm thời áp chế bằng lực lượng trận pháp, chỉ chờ ngươi tới xử lý.” Giải Đạo Nhân nói.

“Làm phiền rồi.” Hàn Lập ôm quyền, bước nhanh vào trong dược viên.

Hai người xuyên qua Dược Viên, rất nhanh đã tới khu vực gieo trồng Đạo Binh, ở xa đã nghe thấy thanh âm từng trận lôi điện ầm vang.

Đến đây, Hàn Lập mới phát hiện ra khu vực bố trí Lôi Trạch Tức Thổ đã gần như khô cạn, lực lượng lôi điện bên trong đã tiêu hao gần như không còn.

Nhưng mà Đạo Binh Thụ kia lại hoàn toàn bất đồng, xung quanh cây bảo phủ một tầng tử quang, từng quả đạo binh treo dày đặc, bên trên lại có từng tia điện màu tím loé lên.

So với lần thành thục trước, lần này số quả của Đạo Binh Thụ càng nhiều hơn, khí tức cũng cường đại hơn không ít.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Hàn Lập cảm thấy vui vẻ.

Lần trước vì giúp hắn hộ pháp ở Thập Hoạn sơn mạch, tất cả Đạo Binh đã tiêu hao không còn, đến bây giờ mới được bổ sung đầy đủ.

“Giải đạo hữu, mau triệt tiêu pháp trận, đến thời điểm thu hoạch rồi.” Hàn Lập hít sâu một hơi rồi cười nói.

Giải Đạo Nhân gật đầu nhẹ, hai tay ấn quyết vung về phía trước.

Mặt đất bốn phía Đạo Binh Thụ hiện lên kim quang, bảy tám khối trận bàn màu vàng bay từ dưới đất lên, trở về tay của Giải Đạo Nhân.

Tầng quang mạc trong suốt của trận pháp vừa biến mất làm thanh âm lôi điện lập tức tăng vọt, tử quang lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy có chút ngoài ý muốn, vung thủ chưởng lên bắn ra một đạo thanh quang bay về phía Đạo Binh Thụ, tạo thành một tầng quang mạc khác chặn lại không cho tử quang kia làn tràn ra, tránh cho Linh thảo khác trong dược viên bị nó huỷ hoại.

Chỉ thấy từng tiếng sấm vang lên, Đạo Binh Thụ nhanh chóng héo rũ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tất cả năng lượng của thân cây được phân tán cho các hạt đậu.

Nương theo âm thanh "đùng đùng", từng hạt đậu màu hoàng kim bắn ra bốn phía như Thiên nữ tán hoa, trên thân hạt có từng đạo hoa văn lôi điện.

Thấy vậy, Hàn Lập lật tay một cái, lấy ra Huyền Thiên Hồ Lô.

Hắn nghiêng hồ lô ra, rồi vỗ vào dưới đáy, một vòng xoáy màu lục ở miệng hồ lô xuất hiện, hút lấy tất cả những hạt đậu kia vào bên trong.

Thanh âm nổ đùng đùng trong Linh Dược Viên kéo dài đến nửa nén hương mới yên tĩnh lại.

Trong chớp mắt, Hàn Lập đã lấy Huyền Thiên Hồ Lô thu hết mấy nghìn hạt đậu vào trong.

Một tay hắn cầm hồ lô lắc lắc, tay kia đang vân vê một hạt mẫu đậu. Vẻ tiếc nuối hiện ra trên khuôn mặt Hàn Lập, Đạo Binh Thụ chỉ kết xuất được một hạt mẫu đậu.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, truyền một cỗ tiên linh lực vào bên trong hạt đậu.

"Ầm ầm"

Chỉ thấy lôi văn phía trên mẫu đậu toả ra quang mang sáng ngời. Ngay lập tức một mảng lớn tử sắc điện quang bắn ra, làm cánh tay Hàn Lập cũng trở nên chết lặng.

"Uy lực tử sắc lôi điện này không kém, tựa hồ vẫn còn bảo lưu được thuộc

tính của Lôi Trạch Tức Thổ.” Giải Đạo Nhân thấy vậy liền cau mày nói ra.

“Đúng vậy, không biết sau khi luyện thành Đạo Binh, có thể phát huy tác dụng của loại thuộc tính này nữa không.” Hàn Lập nói.

“Không còn gì để lo lắng nữa rồi. Để chúng bên trong Huyền Thiên Hồ Lô bồi luyện một thời gian ngắn, sau đó liền giao cho ngươi luyện chế. Cần tài liệu gì, ngươi cứ nói cho ta biết là được.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, ôm quyền với Hàn Lập, cũng không nói thêm gì nữa.

“Đúng rồi, nếu như người nhớ thêm được tin tức gì của chủ nhân mình, nhớ báo cho ta biết. Chủ nhân ngươi là Ma tộc, bây giờ chúng ta đang ở Ma Vực, có thể giải quyết luôn thì tốt.” Hàn Lập nói thêm.

“Những ngày qua, ta đều cố gắng nhớ lại nhưng vẫn không có gì tiến triển.” Giải Đạo Nhân lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

“Không sao, nếu không có gì bất ngờ, chúng ta sẽ ở lại Ma Vực một đoạn thời gian.” Hàn Lập gật gật đầu nói ra.

Hai người hàn huyên một lúc, Hàn Lập liền đi về phía trúc lâu bên hồ nước.

Hàn Lập leo lên lầu hai vẫn thấy Đề Hồn ngủ say trên giường.

Tử Dương Noãn Ngọc trên đỉnh đầu nàng đã tiêu hao rất nhiều, chỉ còn lại một khối lớn bằng ngón tay cái.

Mặc dù không biết cái này có tác dụng gì, Hàn Lập vẫn im lặng lấy ra thêm một khối trung phẩm Tử Dương Noãn Ngọc, nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu của Đề Hồn.

Tuy Đề Hồn vẫn không có tỉnh lại nhưng khí tức nàng càng ngày càng ổn định. Đối với tình huống của Đề Hồn, hắn cũng không có biện pháp gì, chỉ đành hi vọng đến Dạ Dương thành có thể giải quyết được.

Mặc dù đường dài đằng đẵng, nhưng vẫn phải đến được Dạ Dương thành.

Lúc trước sát thủ truy sát Thạch Xuyên Không, ngoại trừ đại ca Thạch Trảm Phong, còn có ngũ tỷ Thạch Cạnh Nghiên của gã. Tương lai ai biết được còn thêm những người nào? Đường đến Dạ Dương thành chắc chắn còn nhiều phong ba.

Nghĩ đến những việc này, lông mày của Hàn Lập không khỏi nhíu lại.

------oOo------

Chương 813: Nảy mầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hai tháng sau.

Trong một tòa đình ngoài Đông Sơn Thành, hai người Hàn Lập và Thạch Xuyên Không ngồi đối diện nhau trên hai ghế dài.

"Thạch huynh, mấy ngày nay ta suy nghĩ một chút. Tốt nhất chúng ta không nên trực tiếp dùng Truyền Tống Trận trong Đông Sơn Thành." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Cái này là vì sao?" Thạch Xuyên Không có chút khó hiểu nói.

"Chúng ta phải tránh xuất hiện nhiều lần trong cùng một thành, khó bảo đảm trong thành sẽ không có tu sĩ cao giai ẩn nấp hoặc là nhãn tuyến mai phục của Đại ca ngươi, cho nên cố gắng ít lộ diện có thể an toàn hơn một ít." Hàn Lập giải thích.

"Lời ấy của Lệ huynh có lý. Mạng lưới tình báo của Đại ca tuy không trải rộng bằng Tam ca nhưng tin tức đều linh thông, nếu không lúc trước sẽ không có tình trạng chúng ta vừa vừa về tới Thập Hoạn sơn mạch không bao lâu, hắn đã nhận được tin tức đầu tiên." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

"Dựa theo phần địa đồ ngươi cho ta xem lúc trước, cách Đông Sơn Thành gần nhất phải là Liên Phượng Thành. Trước tiên chúng ta phi hành rời đi hướng bên kia, sau đó không nên dừng lại, trực tiếp chuyển hướng Thất Trạch Thành. Chờ đến chỗ đó, lại ngừng thêm một khoảng thời gian." Hàn Lập nói ra.

"Lệ huynh, ngươi là muốn đảo loạn tiết tấu hành động của chúng ta, khiến đại ca bọn hắn không cách nào phán đoán quỹ tích di chuyển của chúng ta?" Thạch Xuyên Không nhíu lông mày, hỏi.

"Họ càng không hiểu được, chúng ta lcàng an toàn." Hàn Lập gật đầu nói.

"Ha ha, không hổ là Lệ huynh, lần này nếu không có có ngươi, chuyện Chiếu Cốt chân nhân lúc trước chắc không qua được, quả nhiên ta không nhìn lầm người! Lúc này đây cũng theo ngươi nói." Thạch Xuyên Không cười nói.

Bàn bạc xong, hai người khống chế phi toa, hóa thành một đoạn lưu quang màu đen nhanh chóng bắn đi.

...

Thời gian thoáng một cái qua hơn mười năm.

Trên không một mảnh sương mù đen của sâm lâm nguyên thủy, một phi toa màu đen khác nhanh chóng vút qua.

Đứng trên phi toa là một gã nho sĩ thanh sam và một nam tử thanh giáp, đúng là hai người Hàn Lập tiếp tục biến đổi dung mạo.

"Không thể tưởng được từ Sơn Trạch Vực đến Trầm Khâu Vực liền nhau, vậy mà tốn trọn vẹn thời gian mười năm." Thạch Xuyên Không đang mặc thanh giáp điều khiển phi toa, mở miệng nói.

"Đây cũng là bất đắc dĩ, tuy tốc độ truyền tống giữa hai thành rất nhanh, nhưng cũng không thể truyền tống. Tóm lại là phải phi hành mà đi, đương nhiên trong đó phải bỏ chút thời gian. Hơn nữa thỉnh thoảng gặp Ma thú tập kích, tốc độ có thể nhanh tới đâu?" Hàn Lập nhíu mày, thần sắc lại rất nhẹ nhàng, mở miệng nói ra.

"Ha ha, những Ma thú Thánh Vực này phần lớn thiên tính hung hãn, ý thức lãnh địa rất mạnh, một khi có ngoại tộc xâm nhập, thường thường đều

không sợ sinh tử, phải không chết không thôi đuổi người xâm nhập ra mới được. Nếu đụng phải loại không có sở trường phi hành, tránh né một chút là được, như Đoạn Cốt Ma Diên đuổi theo chúng ta lúc trước, tuy chỉ là tu vi Kim Tiên sơ kỳ, lỗ mãng đuổi theo chúng ta nhiều tháng." Thạch Xuyên Không cười khổ nói.

"Nếu không phải sợ đánh nhau gây động tĩnh quá lớn, dẫn tới người khác chú ý, súc vật kia sớm đã bị chúng ta chém giết. Sau này vẫn cẩn thận một chút, cố gắng tránh những khu vực Ma thú cường đại sinh sản." Hàn Lập cười cười, nói.

"Phía trước không xa chính là Phong Khâu Thành rồi, chờ đến chỗ đó truyền tống một lần là có thể đến cảnh vực vùng trung tây bộ của Thánh Vực, đại bộ phận chỗ đó đều là địa bàn của Đại ca ta, phải càng cẩn thận hơn đấy." Thạch Xuyên Không nghiêm mặt nói ra.

"Đã như vậy trước hết chúng ta tạm nghỉ một đoạn thời gian ở Phong Khâu Thành này." Hàn Lập gật đầu nói.

"Cũng tốt, trong Trầm Khâu Vực ngoại trừ chủ thành thì Phong Khâu Thành chính là thành lớn thứ hai, thương nhân buôn bán cũng coi như hưng thịnh, vừa lúc chúng ta có thể bổ sung chút tài nguyên." Thạch Xuyên Không xoa xoa đôi bàn tay, nói ra.

Thảo luận xong, hai người tăng tốc vội vã đi về hướng Phong Khâu Thành.

Sau khi vào thành, trước tiên hai người họ tìm một khách sạn Tiên gia, muốn ở hai viện nhỏ cực kỳ bình thường, giá cả cũng tương đối rẻ. Sau đó thì tự mình tách ra, vào mấy thương nhai Tiên gia có danh tiếng trong nội thành mua đồ.

Dù sao cũng đang ở Ma vực, trong cửa hàng ít có đồ mà Hàn Lập có thể dùng. May là đồ hắn muốn mua cũng không nhiều, chỉ là là một ít thứ như Câu Lôi Mộc giống nhau, đồ có bày trận lôi điện chi lực.

Khi đi tới một thương nhai sau đó, hắn cũng gần như mua mua đầy đủ.

"Giờ chỉ còn lại một vật cuối cùng “Lôi Trần Châu” này, nhưng có chút khó khăn rồi..." Hàn Lập đứng dưới một cổng vòm hình tròn cao lớn chạm trổ hoa văn ở cuối đường, mặt lộ vẻ vẻ do dự, thì thào lẩm bẩm.

Một câu dứt lời, hắn ra đầu phố, chuyển hướng đi về phía đông, lại đi về một đường khác.

Thẳng đến chạng vạng tối bóng đêm dần buông, Hàn Lập mới gọi thú xa quay về khách sạn.

Vừa về tới tiểu lâu thuê ở, hắn liền mở ra tất cả cấm chế, tiến nhập vào Hoa Chi Động Thiên.

Hàn Lập không đi vào tiểu viện bên ao sen mà trực tiếp đến lầu trúc mới tinh cạnh Linh Dược Viên.

Giải Đạo Nhân đã sớm chờ ngoài lầu trúc, vừa thấy Hàn Lập đến liền chủ động chạy ra đón chào, mở miệng hỏi:

"Thế nào, chuẩn bị đầy đủ chưa?"

"Ngoại trừ Lôi Trần Châu, những vật khác đã lần lượt tìm đủ hết rồi." Hàn Lập thở dài, nói.

"Ở Ma vực mà muốn tìm đủ nhiều vật Tiên Giới như vậy đúng thực là không dễ.Chẳng qua Lôi Trần Châu này với tư cách là tài liệu trọng yếu để kích phát và bổ sung lôi điện chi lực của đậu binh, thật sự không thiếu được. Nếu không có nó, chiến lực đậu binh chỉ sợ không tăng lên bao nhiêu." Giải Đạo Nhân nghe vậy, cũng có chút tiếc nuối nói.

"Lôi Trần Châu này chỉ có công dụng đấy sao?" Hàn Lập nhíu lông mày lại, hỏi.

"Cái này là công dụng chính, những thứ khác đều không đáng kể, có thể không cần để ý tới." Giải Đạo Nhân nói.

"A, nếu nói như vậy, ta thấy cũng không cần cái gì mà Lôi Trần Châu rồi."

Sau khi Hàn Lập nghe xong, đột nhiên cười to nói.

"Không cần? Cái này là vì sao!" Giải Đạo Nhân khó hiểu nói.

Hàn Lập cười mà không nói, lật tay một cái, lấy hồ lô Huyền Thiên ra, nhẹ nhàng vỗ dưới đáy hồ lô.

Một đạo quang mang tử kim bắn ra, hóa thành một hạt đậu ánh vàng rực rỡ rơi trước người Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân cau mày lại, đưa tay xoa hạt đậu kia, lập tức cảm thấy một dòng điện cường đại chạy xuôi trên người.

Tâm hắn hơi động một chút, lực xoa hạt đậu trên tay bỗng tăng thêm, một trận thanh âm "Phích lịch" lập tức phát ra.

Chỉ thấy một mảnh hỗn hợp điện quang tử kim cực lớn như hai cánh chim lôi điện cực lớn phát ra từ hạt đậu nho nhỏ giữa ngón tay kia, phóng xuất ra một cỗ lực lượng vô cùng cường đại.

"Sao lại như vậy? Chỉ bằng Lôi Trạch Tức Thổ đã có thể dựng dục đậu binh ẩn chứa lôi điện mãnh liệt như thế. Hàn đạo hữu, cái này là xảy ra chuyện gì?" Giải Đạo Nhân có chút giật mình nói.

"Lúc trước ta hút toàn bộ hạt đậu vào trong hồ lô Huyền Thiên, vốn là nghĩ bằng vào năng lực đặc thù của hồ lô để tăng phẩm chất lên một ít. Kết quả không nghĩ tới, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ẩn trong hồ lô khi cảm nhận thấy đậu binh tiến vào, trên Lôi Điện Pháp Tắc Chi Lực dựng dục mà bắt đầu mơ hồ nảy sinh đồng cảm, lại chuyển một bộ phận lôi điện chi lực trên người vào. Sau mười năm tích lũy mới có tình trạng hôm nay." Hàn Lập giải thích.

"Còn có chuyện tốt bậc này? Quả thực như có trời trợ giúp, như vậy đích thực không cần Lôi Trần Châu rồi." Giải Đạo Nhân cười nói.

"Cũng không được đầy đủ nhưng tính là chuyện tốt. Bởi vì lôi điện chi lực chậm chạp chảy qua, dẫn đến bồi luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của ta

giống như xảy ra chút vấn đề, so với trước kia tốc độ chậm hơn rất nhiều." Hàn Lập lắc đầu, nói.

"Hàn đạo hữu chớ được tiện nghi còn khoe mã, bên trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của ngươi có Lôi Điện Pháp Tắc Chi Lực, vốn là dung hợp Tịch Tà Thần Lôi, về sau lại hấp thu Hoán Cốt Kim Lôi, đó đều là chí cương chí dương thần lôi của thế gian. Đạo binh chỉ hấp thu một chút mà uy năng đã có thể tăng cường rất nhiều, ngày sau nếu gặp phải âm túy ma quỷ xâm nhập quy mô lớn, những đạo binh đã có thể đại triển thần uy rồi." Giải Đạo Nhân khó được ngữ khí có chút trêu chọc, nói với Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập đã nghĩ, nếu dùng đạo binh này để sắp xếp bố trí pháp trận, sợ rằng uy năng càng mạnh hơn nữa, không khỏi nhếch miệng lên, hơi nở nụ cười.

"Nếu như vạn sự sẵn sàng, ta đây liền bắt đầu bắt tay vào luyện chế đạo binh." Giải Đạo Nhân nói.

"Cần ta làm gì không?" Hàn Lập hỏi.

"Tạm thời không cần, giai đoạn đầu luyện chế nhóm đạo binh này cần ít nhất ba năm, trong khoảng thời gian này ta dốc hết sức hoàn thành là được rồi. Chẳng qua lúc sau khắc phù văn vào cần lực lượng thần thức cường đại hơn mới được, cũng chỉ có thể để chính ngươi làm rồi." Giải Đạo Nhân nghĩ một chút, mở miệng nói.

"Vậy làm phiền rồi." Hàn Lập nói ra từ tận đáy lòng.

Dứt lời, hắn nhận hồ lô thịnh trang dùng dựng đậu binh lúc trước từ tay Giải Đạo Nhân, lấy tất cả hạt đậu ẩn trong hồ lô Huyền Thiên ra, đổ vào trong đó.

Giải Đạo Nhân cầm lại cái hồ lô kia từ tay Hàn Lập, nhẹ nhàng quơ quơ, cảm nhận từng trận âm thanh "Sàn sạt" truyền ra từ trong, thoả mãn gật gật đầu.

Khi hắn đang muốn quay người quay về lầu trúc lầu hai, như là đột nhiên

nhớ lại một chuyện, lại ngừng lại, quay người nói với Hàn Lập:

"Đúng rồi, Hàn đạo hữu, trước đó vài ngày ta thấy đoạn rễ cây trong Linh Dược Viên dường như đâm chồi rồi."

"Rễ cây?"

Hàn Lập nghe vậy vốn là sững sờ, lập tức bừng tỉnh đại ngộ bước lại, vội vàng chạy vào trong Linh Dược Viên.

Chính giữa mảnh đất trống sâu trong vườn, Hàn Lập thấy trên rễ cây dài ba thước khô héo rễ nhô lên mặt đất một đoạn mầm cỡ một ngón tay, phía trên chia ra hai phiến lá mầm.

Dưới ánh sáng mặt trời, bên trên lá mầm từng đám gân lá vô cùng nhỏ, có thể thấy rõ ràng giống như mạch máu người, thoạt nhìn mềm dẻo yếu ớt, nhưng lại có một sinh mệnh lực quật cường hướng lên mặt trời, hướng lên trời.

Hàn Lập đi ra phía trước, ngồi xổm xuống cẩn thận đánh giá cây mầm nhỏ yếu trước người, trong mắt hiện lên mỉm cười nói:

"Ngươi tiểu gia hỏa này, ăn nhiều lục dịch trong tiểu bình của ta như vậy, cuối cùng cũng chịu nảy mầm sống lại?"

Mầm cây nho nhỏ trước mắt không phải đồ của hắn, mà đúng là gốc Lưỡng Sinh Thụ tổn hại hắn lấy được trong Chân Ngôn Môn di tích.

Bàn tay Hàn Lập nhẹ nhàng đưa ra, muốn khẽ vuốt hai lá mầm một chút.

Kết quả, tay của hắn vừa mới đưa ra dò xét, hai phiến lá mầm bỗng nhiên nhẹ nhàng loạng choạng, nhích tới gần phía ngón tay của hắn.

Hàn Lập nhướng mày, lập tức buông thần thức ra dò xét. Kết quả là phát hiện, cái lá mầm kia vậy mà cảm ứng được lực lượng thời gian pháp tắc trong người hắn nên mới hô ứng theo, nhích tới gần phía hắn.

Ngón tay chạm vào lá mầm Lưỡng Sinh Thụ, Hàn Lập nhẹ nhàng xoa hai cái, cũng không có dị tượng gì phát sinh.

Hắn đưa tay lấy tiểu bình màu xanh sẫm trước ngực, sau khi mở ra, lấy một giọt lục dịch mới ngưng ra, trực tiếp nhỏ xuống hai phiến lá mầm.

------oOo------

Chương 814: Trấn nhỏ sơn dã

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Chỉ thấy lục dịch hóa thành một hạt trong suốt như hạt ngọc lục châu, từ trên gân mạch bề mặt lá cây chậm rãi chảy xuống, cuối cùng hợp ở phía trên rễ cây rồi dần dần thẩm thấu vào trong đó.

Hàn Lập ngồi thẳng lên, thu hồi tiểu bình màu xanh, phiến lá vốn nghiêng về hướng hắn cũng theo thân thể Hàn Lập dời ra mà khôi phục nguyên trạng.

Cả gốc mầm cây xanh nhạt không biến hoá chút nào, chẳng qua khi gió nhẹ lướt qua, hai mảnh phiến lá hơi rung động, sau đó liền giống như trước không có gì xảy ra.

Hàn Lập cũng không vội, hai mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào đoạn mầm nhỏ này, ánh mắt hơi lập lòe bất định, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời gian trôi qua từng chút, biểu lộ của Hàn Lập vẫn không thay đổi, thủy chung bảo trì vẻ tự nhiên kia.

Không biết qua bao lâu, thần sắc hắn hơi động một chút.

Chỉ thấy trên bề mặt lá cây đột nhiên loé lên hoa quang, sáng lên một mảnh đường vân cổ quái, tiếp theo dần dần lan tràn ra, trong chớp mắt hiện đầy cả mầm cây.

Đường vân cùng gân trên lá non cũng không giống nhau, chẳng qua thoạt nhìn lại có vài phần quen mắt.

Hàn Lập nhìn kỹ một lúc, bỗng nhiên vỗ tay một cái, trong miệng thì thào

một tiếng: "Sao lại giống với Thời Gian Đạo Văn như vậy?"

Bất quá đường vân này chỉ duy trì mấy hơi thở công phu, rất nhanh đường vân trên bề mặt lá cây liền biến mất không thấy.

Lúc này lông mày Hàn Lập nhíu chặt lại, ánh mắt hơi chớp động, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Lưỡng Sinh Thụ này chính là năm đó trồng ở chỗ Đại đệ tử Mộc Diên của Di La lão tổ trong Chân Ngôn Môn, chẳng lẽ tại thời điểm nuôi trồng đã dùng qua biện pháp gì đó, làm cây này sinh ra Thời Gian pháp tắc chi lực? Hay là gốc Lưỡng Sinh Thụ này vốn là vật ẩn chứa Thời Gian pháp tắc?

Còn về tin đồn gã dùng cây này vượt qua Sát Suy chi kiếp, có đúng vậy không?

Hoặc là lời đồn này chẳng qua là nghe nhầm đồn bậy?

Hàn Lập suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng không thể cho ra kết luận chuẩn xác, đành phải lắc đầu không suy nghĩ nữa.

Bất kể thế nào, rễ cây Lưỡng Sinh Thụ nảy mầm trùng sinh, tóm lại là chuyện tốt.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập ở trong vườn thêm gần nửa ngày, xem xét tình huống sinh trưởng của rất nhiều Linh dược khác, sau đó mới ra khỏi Linh Dược Viên, sải bước ra khỏi quang môn màu bạc, trực tiếp vào trong trúc lâu kế bên hồ nước.

Đề Hồn mê man đã lâu, không có chút dấu hiệu tỉnh lại, hắn cũng không có đi lên lầu hai, mà trực tiếp khoanh chân ngồi xuống tại lầu một.

Tĩnh tọa điều tức một lát, Hàn Lập đảo bàn tay một cái, lấy ra một khối thượng phẩm Tử Dương Noãn Ngọc, nắm trong tay.

Hắn chậm rãi rót Tiên Linh Lực vào trong noãn ngọc, thân ngọc lập tức sáng lên một mảnh tử quang mơ hồ, chiếu rọi cả tòa trúc lâu tầng một thành

một màu tím.

Hàn Lập thân ở giữa, cảm thấy toàn thân ấm áp thoải mái dễ chịu vô cùng từ chỗ sâu trong thức hải truyền ra, lại để cho chính hắn say mê, vậy mà đã có chút cảm giác không muốn tỉnh lại.

Thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở hai mắt ra, thu hồi Tiên Linh Lực trong cơ thể, Tử Dương Noãn Ngọc cũng theo đó khôi phục như lúc ban đầu.

"Vật này quả nhiên không giống bình thường, có ích lợi với thần hồn không ngờ mạnh như vậy, cũng không trách ở Hắc Dứu Thành những người kia nguyện ý vì thứ này bí quá hoá liều... Nếu dùng vật này phụ trợ tu luyện Luyện Thần Thuật, có lẽ làm chơi ăn thật cũng không chừng." Trên mặt Hàn Lập lộ ra một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, thì thào lẩm bẩm.

Dứt lời, hắn liền đưa tay nhẹ nhàng ném lên, khối Tử Dương Noãn Ngọc kia liền bay vào không trung lơ lửng trên đầu của hắn.

Hai tay Hàn Lập lập tức bấm pháp quyết, trong miệng yên lặng ngâm tụng khẩu quyết công pháp Luyện Thần Thuật tầng thứ năm.

Chỉ thấy ngay chỗ mi tâm hắn, một đạo tinh quang chậm rãi lú ra, như Linh xà trong hư không vặn vẹo vài cái, lập tức giống như phát hiện con mồi, đột nhiên xông lên, một đầu đâm vào trong khối Tử Dương Noãn Ngọc kia.

Noãn ngọc hơi chấn động, hào quang màu tím phía trên tiếp tục phát sáng lên, nhưng không đại phóng dị sắc như trước, mà hào quang chỉ vẻn vẹn sáng lên trong phạm vi hơn mười tấc, khó khăn lắm mới che đậy hư không phía trên đỉnh đầu Hàn Lập vào.

Bên trong hào quang màu tím, giống như có sương tím mờ ảo, lại giống như có từng điểm tinh quang, thoạt nhìn phảng phất như một đoàn tinh vân màu tím, nhìn có chút mộng ảo.

Hàn Lập bị tinh vân màu tím phủ lên, thần sắc lập tức trở nên chậm rãi, lộ ta từng đợt chấn động thần thức không rõ ràng lắm, từ đầu nhộn nhạo ra bốn phía, như gợn nước, từng vòng toả ra từng vòng.

...

Thời gian như nước, ngày tháng thoi đưa, nhoáng một cái lại qua năm năm.

Bên trong Hoàng Lương Vực, một mảnh sơn mạch trùng điệp chập chùng xanh ngắt, có một trấn nhỏ sơn dã hầu như đoạn tuyệt với nhân thế.

Hoàng hôn buông xuống, trên từng nóc nhà của thị trấn bắt đầu có khói bếp lượn lờ bay lên, nông phu về muộn dắt từng đầu Thanh Ngưu độc giác từ ngoài trấn trở về, đang đi qua cổng chào bằng gỗ đầu thôn xóm.

Trên con đường lót phiến đá xanh của trấn, rất nhiều đứa bé Ma tộc hai đầu bốn tay đang đuổi nhau chơi đùa, một ít phu nhân Ma tộc tráng kiện đứng ở cách đó không xa, vừa tán gẫu chuyện nhà, vừa thỉnh thoảng nhìn các hài tử nhà mình.

Nếu chúng té ngã hoặc va chạm nhau, cũng chỉ nhịn không được mắng mấy câu, rồi dìu bọn chúng đứng lên.

Có một hài tử chính giữa có bộ dáng lanh lợi, đang muốn lặng yên nhảy lên người một đồng bạn lớn hơn nó mấy tuổi, liền chợt thấy bên ngoài miếu thờ trấn đang có hai đạo nhân ảnh được mặt trời chiều chiếu vào, đang đi đến hướng trong trấn.

Thôn trấn vốn không lớn, sinh sống ở nơi này đều là người cùng một tộc quần, cho nên hài tử liền nhận ra hai người kia vốn xa lạ, nhưng cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại tò mò đánh giá hai người đó.

Cả hai người kia đều chỉ có một đầu hai tay, bộ dáng không giống nửa điểm với người trong trấn, có chút không quá quen thuộc, nhưng y phục trên người bọn họ thật sự rất đẹp mắt, có các loại hoa văn nó chưa bao giờ thấy qua.

Trong hai người, một người là thanh niên nam tử dung mạo phổ thông, thấy hài tử đang nhìn đánh giá mình, lập tức nhếch miệng cười với nó một cái. Còn người kia là nam tử đầu tóc trắng, thủy chung thần sắc im lặng, mặt

không biểu tình.

Hai người chính là Hàn Lập cùng Thạh Xuyên Không, một đường từ Trầm Khâu Vực miệt mài đi tới chỗ này.

Hài tử thấy mình dòm ngó bị phát hiện, lập tức dời ánh mắt đi, nhưng rất nhanh lại nhịn không được nhìn lại.

Hàn Lập với một thân áo bào xanh thấy vậy, nét vui vẻ trong mắt càng đậm. Năm đó lần đầu hắn nhìn thấy Tam thúc nhà mình cũng lỗ mãng như vậy, cũng không phải bộ dạng giống đứa bé Ma tộc này sao?

"Thạch huynh, nguyên lai ta tưởng rằng người Ma tộc trời sinh đều là người tu hành, không nghĩ tới vậy mà vẫn tồn tại giống như Nhân tộc phổ thông. Sơn thôn trấn nhỏ này nằm sâu trong Bá Hạ sơn mạch, thật sự có chút cảm giác thế ngoại đào nguyên." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, mở miệng nói ra.

"Người các tộc Thánh Vực trời sinh khí lực cường tráng, tuổi bình quân bình thường nhất cũng ba bốn trăm năm thọ nguyên. Nhưng người có tư chất tu hành lại không nhiều, trừ một số người có thể một đường Luyện thể, còn lại thực sự không phải tất cả mọi người đều nguyện ý tu hành đấy." Thạch Xuyên Không quét mắt nhìn người thôn trấn một cái, mở miệng nói ra.

"Xác thực như vậy. Bất quá nhìn người chủng tộc thôn trấn này, khí tức huyết mạch tựa hồ cũng không yếu, thoạt nhìn cũng không giống như Ma tộc phổ thông." Hàn Lập gật gật đầu, lại nói.

"Bên trong Thánh Vực, không tính một ít chủng tộc cao đẳng, một số chủng tộc hạ đẳng cũng không coi trọng chuyện huyết mạch, cho nên xảy ra tình huống loạn hôn, huyết mạch không thuần túy, sau này rất khó phân biệt bọn họ thuộc chủng tộc nào. Đám người trong trấn nhỏ này thoạt nhìn huyết mạch coi như thuần túy, nhưng ta lại chưa từng thấy qua ở Thánh Vực, trong lúc nhất thời cũng không phân biệt rõ a." Thạch Xuyên Không nhíu nhíu mày, nói ra.

Trong khi nói chuyện, hai người đã đi xuyên qua những đứa bé đang chơi

đùa kia, trước sự hiếu kỳ quan sát của một ít phu nhân nông phu, đi tới một quán trà nhỏ trong trấn, ngồi xuống.

Chủ quán trà là một lão giả lưng còng tóc rối bù, đưa bình trà nước cho hai người, sau đó xoay người đi vào trong nhà, một câu cũng không thèm nói với bọn Hàn Lập.

"Trước mắt Đạo Binh luyện chế sắp đến giai đoạn cuối cùng rồi, cũng thật sự không có cách nào khác, chỉ có thể ở nơi đây trì hoãn một ít thời gian thôi." Hàn Lập uống một ngụm nước trà trong chén trà bằng gốm đen, cảm thấy vị ngọt ngoài ý muốn, mở miệng nói ra.

"Không sao, muốn trở về cũng không phải sự tình nóng lòng nhất thời, đi đi dừng dừng ngược lại cũng khá tốt. Bá Hạ sơn mạch này tuy rằng thiên địa linh khí bình thường, nhưng Ma khí mỏng manh hơn so với địa phương khác, Lệ huynh luyện chế Đạo Binh tại đây, cũng là phù hợp." Thạch Xuyên Không liếc qua chén trà gốm đen, nhưng không có uống, khoát tay nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, đang muốn mở miệng nói chuyện, đột nhiên cảm giác mặt đất dưới người lay động một hồi, vội vàng đứng dậy, một phát bắt lấy ấm trà cùng chén trà của mình trên bàn nâng lên.

Chén trà của Thạch Xuyên Không bên kia thì "Bã" một tiếng rơi đập trên mặt đất, nước trà vãi đầy mặt đất.

Không đợi hai người biết rõ là chuyện gì xảy ra, liền nghe một hài đồng chạy băng băng trên đường phố bên kia hưng phấn kêu to: "Núi lở rồi, núi lở rồi... Sơn Thần gia gia chuyển nhà rồi..."

Hai người lại nhìn những phụ nhân bên kia, nguyên một đám vững như bàn thạch, việc này coi như bình thường nhìn quen lắm rồi, căn bản không có nửa điểm kinh hãi, thân thể nguyên một đám cũng không có lay động.

Đại địa rung động lắc lư kịch liệt, một mực kéo dài hơn mười hơi thở mới rốt cuộc dừng lại.

Hàn Lập lại ngồi xuống, đặt ấm trà cùng chén trà lại trên bàn.

Ghế ngồi dài của Thạch Xuyên Không lúc trước bị nước trà làm ướt, gã liền đổi vị trí, ngồi bên trái Hàn Lập.

"Vừa mới rồi là động đất?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Không có phát hiện được chấn động gì khác thường, hẳn là địa chấn không sai..." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, nói ra.

Hai người còn chưa nói xong, lại một hồi rung động lắc lư kịch liệt từ dưới đất truyền đến.

Lần này Hàn Lập không có đứng dậy, hai tay nhấn một cái góc bàn, vốn bàn gỗ đã "Chi... chi nha nha" lỏng lẻo liền lần nữa ổn định lại, nước trà trong chén cũng không có nửa điểm chập chờn rung động.

Cứ như vậy, địa chấn lặp đi lặp lại đứt quãng, xảy ra hơn mười lần mới rốt cuộc ngừng lại.

Lúc này, sắc trời cũng đã tối xuống, lão giả lưng còng kia mới lấy một chiếc đèn lồng mờ nhạt, treo dưới mái hiên thấp bé, rồi sau đó cúi người nhặt chén trà bị vỡ khi nãy lên.

Đợi đến lúc lão giả lưng còng đứng lên, hai khách nhân lúc trước đã không thấy bóng dáng, chỉ để lại trên mặt bàn một khối Ma thạch màu đen nhỏ chừng đầu ngón tay cái.

Lão giả nhìn trái phải đánh giá thoáng một phát, không thấy hai người kia, lập tức lấy tay vẫy trên bàn một cái, thu khối Ma thạch kia cất vào túi áo mình.

Trên sơn đạo ngoài trấn nhỏ, thần sắc hai người Hàn Lập đều hơi cứng ngắc, bước chân càng thêm vội vã.

"Lệ huynh, ngươi quả thật không nhìn lầm?" Thạch Xuyên Không không nói gì, mà là thông qua truyền âm hỏi.

------oOo------

Chương 815: Dị thú Bàn Sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Sẽ không sai, lão giả lưng còng kia cũng không phải là người Ma tộc các ngươi, mà là một loại dị thú rất có hung danh tại Tiên Giới, tên là "Bàn Sơn Nhung", hay là "Bàn Sơn Nhu", nó yêu thích cõng núi đi, tu vi càng cường đại, chỗ lưng đeo núi lại càng cao, mượn chuyện này tu hành để tìm hiểu Đại Đạo, thậm chí, còn có thể nâng lên cả tòa sơn mạch mà đi." Hàn Lập truyền âm trả lời.

"Trách không được lúc trước hắn không có mặt, đại địa rung động, bát trà lăn long lóc cũng không thấy hắn đi ra chỉnh đốn. Địa chấn dừng lại, hắn lại lập tức đi ra." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một lát, nói ra.

"Tục truyền, tại Thanh Diệp Tiên Vực ở Tiên Giới, đã từng có một trưởng lão tông môn Tiên gia, vì luyện chế Tiên khí mà chém giết một đầu Bàn Sơn Nhung còn nhỏ, lại ỷ vào thế lực tông môn mấy lần đả thương Bàn Sơn Nhung trưởng thành đến đây báo thù. Một lần cuối cùng đánh lui Bàn Sơn Nhung, tất cả mọi người cho rằng như vậy là xong việc, kết quả không nghĩ tới, vạn năm sau, cả tòa sơn mạch chỗ tông môn bọn hắn, bị đầu Bàn Sơn Nhung kia lẻn vào dưới núi chặt đứt chân núi, hủy Địa mạch, trực tiếp mang đi lật úp vào trong biển sâu." Hàn Lập tiếp tục truyền âm nói.

"Không nghĩ tới loại thú này lại hung hãn như vậy..." Thạch Xuyên Không nhịn không được quay lại nhìn hướng trấn nhỏ kia một cái, chậm rãi nói.

"Bất quá nhìn bộ dạng người ở thị trấn này, tựa hồ nhiều thế hệ đã cư trú ở đây, đối với chuyện trấn nhỏ thường xuyên xảy ra địa chấn hẳn là đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, có thể thấy được đầu Bàn Sơn Nhung kia đã tu luyện đắc đạo, chẳng những tu vi có thể so với tu sĩ Đại La cảnh, tâm tính hung tàn tựa hồ cũng đã bị năm tháng dài dằng dặc mài bằng rồi." Hàn Lập truyền âm nói ra.

"Hắn ẩn cư ở đây, sợ là cũng không muốn bị người nhận ra a, bởi vì cái gọi là đại ẩn ẩn vu thị*. Bất kể thế nào, chỉ cần không tới tìm chúng ta gây phiền toái là tốt rồi." Thạch Xuyên Không gật gật đầu, nói ra.

*Nơi ẩn giấu sâu nhất là nơi thành thị (đông người)

Nhưng mà, gã vừa dứt lời, đã nhìn thấy trên sơn đạo phía trước vô thanh vô tức xuất hiện một đạo nhân ảnh, thân hình khô gầy, lưng còng xuống, hai tay chắp sau lưng, chính là lão giả quán trà trong trấn nhỏ kia.

"Thạch huynh, cái miệng của ngươi đúng là quạ đen a?" Hàn Lập cười khổ một tiếng, mở miệng nói.

Thạch Xuyên Không thấy thế, lập tức cũng choáng váng, hận không thể lấy tay vả chính mình một cái.

"Bái kiến tiền bối, lúc trước có mắt như mù, kính xin tiền bối thứ lỗi." Chần chờ một chút, Hàn Lập vẫn chủ động tiến lên một bước, đứng thật xa thi lễ với lão giả lưng còng, mở miệng nói.

Thạch Xuyên Không không nói gì, chẳng qua là sắc mặt có chút khó coi mà lông mày rủ xuống cúi đầu, đi theo thi lễ.

"Các ngươi cứ yên tâm, lão phu cũng không có ác ý với các ngươi." Lão giả vẫn như trước chắp tay sau lưng, bờ môi khẽ nhúc nhích nói, tiếng nói khàn khàn dị thường.

"Nhưng không biết tiền bối ở đây đợi vãn bối, là có chuyện gì phân phó?" Hàn Lập không dám buông lỏng chút nào, cẩn thận hỏi.

"Không có gì để phân phó cả, chẳng qua là ở lâu tại Ma Vực, đã rất nhiều năm chưa từng gặp người Tiên Giới rồi, có một số việc muốn hỏi ngươi mà thôi." Lão giả khoát tay áo, vén tóc tán loạn trên mặt lộ ra một gương mặt nhiều nếp nhăn, nói ra.

"Tiền bối cứ việc hỏi, chỉ cần vãn bối biết rõ, nhất định sẽ nói không sai,

nhưng nếu không biết rõ ràng, cũng không dám nói bừa." Hàn Lập cân nhắc câu chữ một chút, mở miệng nói ra.

"Ngươi đến từ đâu?" Lão giả nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Bẩm tiền bối, vãn bối đến từ Hắc Sơn Tiên Vực." Hàn Lập không chút do dự, nói ra.

Lão giả trầm mặc một chút, trên mặt hiện lên một tia hồi ức, một lát về sau mới lại mở miệng nói ra:

"Hắc Sơn Tiên Vực... Lão phu cũng đã dừng ở đó một đoạn thời gian, mặc dù ở đó có một đoạn thời gian cực kỳ thê thảm, nhưng không thể không nói, đối với nơi đó ta còn có chút lưu luyến... Đúng rồi, ngươi có đi qua một chỗ gọi là "Nhàn Vân Sơn", có biết hiện tại nó thế nào không?"

"Vãn bối vừa vặn ở đó một đoạn thời gian, chẳng lẽ tiền bối đã từng dừng chân tại Nhàn Vân Sơn?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Đúng vậy, chẳng qua là không nhớ rõ đã xảy ra bao lâu. Chỉ nhớ khi đó cả tòa sơn mạch cũng chỉ có rải rác mấy người chúng ta cư trú, về sau lại liên tiếp có người ở trên núi sáng lập động phủ, toàn bộ sơn mạch cũng không còn thanh tịnh nữa." Lão giả lưng còng chậm rãi nói ra.

"Hôm nay Nhàn Vân Sơn đã biến hóa thật lớn, người cư trú trên núi rất nhiều, hầu như đã biến thành một chỗ tự thành ngoài vòng pháp luật. Chỉ tiếc vãn bối ly khai chỗ đó một đoạn thời gian, tình huống có chút biến hóa, Thiên Đình tựa hồ đã tăng cường khống chế chỗ đó, không ít người đều rời núi đi rồi. Hiện nay cụ thể như thế nào, ta cũng không rõ lắm." Hàn Lập thở dài một tiếng, nói ra.

"Chuyện xưa mà thôi, biến hoá như thế nào cũng không quan hệ... Chân thân lão phu hẳn ngươi đã nhìn ra a?" Lão giả lưng còng bỗng nhiên chuyển chủ đề, mở miệng nói ra.

Hai người Hàn Lập nghe xong lời ấy, không khỏi lại khẩn trương lên.

"Chân thân tiền bối, vãn bối không dám nói bừa, chẳng qua là nhìn ra được tu vi tiền bối cực cao, cảnh giới cực cao." Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, nói ra.

Mặc dù ngữ điệu chỉ là đơn giản lấy lòng, lại nói vừa đúng. Lão giả lưng còng kia nghe xong, cũng âm thầm gật đầu nhẹ, nói ra:

"Lúc trước nghe các ngươi đối thoại, muốn tìm một địa phương bế quan luyện chế Đạo Binh? Kỳ thật trong Bá Hạ sơn mạch này, có không ít sơn cốc không người, các ngươi có thể lấy dùng, không cần lo lắng có ngoại lực quấy rối."

"Nào dám làm phiền tiền bối hộ pháp, bất quá là thô luyện một ít Đạo Binh mà thôi, chúng ta sẽ tự tìm một chỗ vắng vẻ, tuyệt không dám quấy rầy tiền bối." Hàn Lập vội vàng nói.

"Đã như vậy, chính là vô duyên, coi như chúng ta chưa bao giờ thấy qua." Lão giả lưng còng nghe vậy, thâm ý sâu sắc nói.

"Tiền bối yên tâm, hai người chúng ta chưa bao giờ thấy qua tiền bối." Hàn Lập lập tức hiểu ý, ôm quyền nói ra.

"Đúng, chúng ta căn bản chưa bao giờ đến nơi đây." Thạch Xuyên Không đương nhiên cũng biết ý tứ trong lời nói của lão, vội mở miệng nói ra.

Lão giả lưng còng nghe vậy, nhìn thật sâu Thạch Xuyên Không một cái, nói ra: "Tiểu tử ngươi ngược lại là một đầu hảo thai... Tốt rồi, các ngươi đi đi."

Hai người Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự, lập tức cáo từ một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang phi độn rời đi.

Đợi đến lúc bay thẳng ra khỏi Bá Hạ sơn mạch, hai người mới thoáng buông lỏng một chút, nhìn lại hướng tòa trấn nhỏ xa xa kia, liền thấy cả tòa sơn mạch kia đang nhấp nhô cao thấp, rung động kịch liệt.

Trong đôi mắt Hàn Lập sáng lên hào quang màu tím, nhìn xuống phía dưới chân núi, chỉ thấy phía dưới dãy núi là một mảnh xanh ngắt, mơ hồ có thể thấy một thân ảnh to lớn lưng còng đang cõng cả toà Bá Hạ sơn mạch trên

lưng.

Thân hình còng xuống kia có hơn phân nửa nằm sấp dưới đất, phía trên thân tràn đầy cỏ cây thảm thực vật, hầu như dung hợp một chỗ cùng thân núi, nếu không có thần thông Linh mục, hầu như không cách nào nhận ra.

Hàn Lập đang ở xa xa nhìn tới, đột nhiên chứng kiến một chỗ đỉnh núi phía trước sơn mạch có một vòng khuếch tròn trịa to lớn, bỗng nhiên chậm rãi chuyển động thoáng một phát, rừng cây phía trên thân núi bị xé rách, đất đá sụp đổ, phía trên thình lình lộ ra hai con mắt to lớn vô cùng, đồng tử bên trong vàng óng, toát ra một vòng hờ hững.

Thấy một màn như vậy, Hàn Lập lập tức thu hồi Cửu U Ma Đồng, cùng Thạch Xuyên Không cấp tốc bay vút đi.

Hai người không nghỉ chút nào, bay đến ba ngày sau mới ngừng lại, tạm thời nghỉ trên một ngọn núi phổ thông.

Sở dĩ nhanh như vậy đã ngừng lại, không phải vì hai người cảm thấy nơi này đã an toàn, mà là Giải Đạo Nhân đã luyện chế Đạo Binh đến giai đoạn mấu chốt, nhất định Hàn Lập phải nhanh chóng khắc lên phù văn, không cách nào tiếp tục trì hoãn được nữa.

Sau khi đáp xuống ngọn núi, Hàn Lập cũng không kịp xây dựng một toà động phủ tạm thời, chỉ có thể giao phó Thạch Xuyên Không ở ngoài bảo vệ, chính mình lại trực tiếp mở ra Động Thiên Hoa Chi, đi tới trúc lâu gần Linh Dược Viên.

Trong lầu hai trúc lâu, thanh âm "Phích lịch" không ngừng vang lên, điện quang tử kim hầu như lấp đầy cả gian phòng, Hàn Lập vừa đến cửa gian phòng liền hít nhẹ một hơi, chỉ cảm thấy trước người giống như một lần nữa xuất hiện tại tòa Hoán Cốt Lôi Trì lúc trước.

Nhưng mà, loại cảm giác này chỉ diễn ra trong một cái chớp mắt, dù sao lôi điện tử kim trước mắt coi như điên cuồng sôi trào nhảy lên, chẳng qua là khí tức tương tự với Hoán Cốt Lôi Trì mà thôi, còn kém xa cả vạn dặm.

Bất quá, khí tức lôi điện mãnh liệt như vậy cũng đủ để chấn nhiếp vô số Âm Mị rồi.

"Hàn đạo hữu, nếu như ngươi không đến kịp, chỗ này dần dần thành hình Tử Kim Lôi Trì, ta cũng không thể khống chế nổi." Giải Đạo Nhân thấy Hàn Lập đã đến, thở dài một hơi, nói ra.

"Xin lỗi, tiếp theo cứ giao cho ta a." Hàn Lập nói ra.

Hắn vừa nói xong, thân hình lóe lên, toàn thân lướt ngang vào phòng, tiến nhập vào trong pháp trận.

Thấy Hàn Lập tiến đến áp trận, Giải Đạo Nhân lập tức thu hai tay lại, thả người lui ra, đứng ở ngoài cửa im lặng nhìn xem.

Lần này muốn khắc phù văn, Hàn Lập dĩ nhiên biết rõ mười phần, không cần gã lại nói thêm gì nữa.

Chỉ thấy thanh âm ngâm tụng trong miệng Hàn Lập càng lúc càng lớn, trên mặt đất dưới thân có từng đạo phù văn lôi điện ngưng tụ thành pháp trận, trở nên càng ngày càng rõ ràng, dần dần từ trên mặt đất bong tróc ra, trôi nổi lên hư không phía trên.

Mà ở giữa không trung, tất cả hạt đậu vàng óng cũng lơ lửng trên không, bị Hàn Lập dùng thần niệm tinh ti xâu chuỗi từng quả lại với nhau, nhập vào trên gốc quang thụ màu vàng to lớn đứng lặng giữa trúc lâu.

Lúc này, chỉ thấy phù văn lôi điện trong pháp trận một đường quanh quẩn lên, đi vào phía trên mái vòm, ngưng kết cùng một chỗ với tất cả hạt đậu đang phóng xuất ra hào quang, bao trùm toàn bộ quang thụ màu vàng kia vào trong.

Hàn Lập thấy thế, trên tay biến đổi pháp quyết, trong đôi mắt lập tức trào ra lam quang, chỗ mi tâm tuôn ra hào quang thần niệm tinh ti càng thêm sáng lên, hai tay đưa đến hư không trước người, bắt đầu qua lại phác hoạ lên phù văn.

Chỉ thấy động tác trên tay hắn càng lúc càng nhanh... Thuần thục giống như đã sớm khắc họa qua ngàn vạn lần.

Trên thực tế, lúc biết được phù văn pháp trận này, Hàn Lập đã sớm yên lặng luyện tập mấy trăm lần, chính là quen tay hay việc, nên thực tế lúc khắc họa như thuyền đi xuôi dòng nước chảy.

Quá trình khắc phù văn lên chính là một việc cực kỳ chậm chạp, Hàn Lập đã có kinh nghiệm một lần, đương nhiên sẽ không sốt ruột.

Trong nháy mắt, ba tháng trôi qua.

Hàn Lập thành công hoàn thành khắc phù văn lên, mấy nghìn Đạo Binh hoàn toàn mới liền thuận lợi ra đời.

Giao Đạo Binh cho Giải Đạo Nhân quản lý xong, Hàn Lập liền lập tức ra khỏi Động Thiên Hoa Chi, tiếp tục di chuyển cùng Thạch Xuyên Không.

------oOo------

Chương 816: Ngũ Phẩm Tiên Đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đỗ Gia Đại Thiếu*
***Biên**: Tiểu Mjnh*

Qua Hoàng Lương Vực chính là Thập Mộng Vực

Hai vực không chỉ có sát gần nhau, mà mười tám con sông lớn bên trong Thập Mộng Vực đều có bắt nguồn từ Hoàng Lương Vực mà ra, quan hệ giữa hai vực rất gần, bởi vậy mới có câu "Hoàng Lương Thập Mộng".

Mặc dù diện tích Ma Vực nhỏ hơn Tiên Giới, nhưng cảnh vật của hai vực cũng có những nét đặc sắc riêng.

Ở Thập Mộng Vực, ngoài mười tám con sông lớn ra, còn có hàng trăm nhánh sông nhỏ, lần lượt đan xen nhau tạo thành một mảng thuỷ vực rộng lớn.

Lúc này, hai người Hàn Lập đến đây liền thay đổi dung mạo, cũng không có phi hành mà ngồi xuống một chiếc thuyền nhỏ bình thường, dọc theo Lưu Sa Giang, một trong mười tám con sông lớn kia, đi về phía Bắc đến Lạn Kha Thành.

Hàn Lập cải trang thành một thư sinh dung mạo tuấn tú, còn Thạch Xuyên Không cũng hoá thành một văn nhân công tử, mặc áo bào xanh, tay cầm quạt xếp.

Dọc hai bên Lưu Sa Giang, đất đai phì nhiêu, hai bên tràn ngập sắc hồng của hoa đào nở rộ. Đứng từ xa nhìn, có cảm giác như lạc vào biển hoa, mùi thơm thoang thoảng trong không khí làm lòng người mê say.

Thế nhưng, Hàn Lập nhìn chốc lát, đã không còn hứng gì cả, mà quay người trở về lại bên trong khoang thuyền, rồi ngồi xuống.

“Cứ nghĩ Mộng Đào Lâm này có gì đặc biệt, chẳng qua cũng chỉ đến thế. Nơi này dành cho phàm nhân đến thưởng hoa còn được, đối với chúng ta mà nói, chẳng có gì thú vị.” Hàn Lập rồi tự rót cho mình một ly rượu, uống một ngụm rồi thở dài mà nói.

Lúc đầu Thạch Xuyên Không cũng không có định giải thích gì, nhưng thấy Hàn Lập mang rượu ngon ra, liền vội quay trở lại, lấy ra một cái cốc màu hổ phách, tự rót cho mình một ly rượu đầy.

“Lệ huynh không biết rồi. Bên trong Thập Mộng Vực có mười đại dị mộng huyễn cảnh. Mộng Đào Lâm là một trong số đó. Thần thức của Lệ huynh quá cường đại cho nên mới không bị Mộng Đào Lâm ảnh hưởng. Đổi lại là một người khác, có lẽ đã nhìn thấy tiên nữ ca múa, kỳ thú chạy quanh rồi.” Thạch Xuyên Không nhâm nhi ly rượu, chậm rãi nói.

“Nói như vậy thì là ta không có phúc được nhìn rồi.” Hàn Lập nói.

“Nếu huynh thật muốn thấy những mộng cảnh đó, có thể thu hồi thần thức, không chống cự. Dọc đường này chúng ta còn phải đi qua hai đại mộng cảnh Mộng Thiên Thê và Huyễn Hoả Hải nửa, đến lúc đó hãy thử lại coi có thể mê hoặc được ngươi hay không.” Thạch Xuyên Không cười nói.

Hàn Lập im lặng không nói gì. Trước đó hắn dùng Tử Dương Noãn Ngọc tu luyện Luyện Thần Thuật, tiến cảnh nhanh như ngày đi ngàn dặm, thần thức cũng mạnh lên mấy lần, nhưng vẫn cách đột phá tầng thứ năm đại thành một khoảng cách nhỏ.

Một hơi uống cạn ly rượu, Hàn Lập vung tay, quét qua cái bàn nhỏ một cái, từ trong lòng bàn tay của hắn liền lóe lên thanh quang, lấy ra một ngọn đèn lưu ly cổ quái.

“Lệ huynh, ngươi đã luyện hoá vật rồi sao?” Thạch Xuyên Không liếc mắt một cái nhìn ngọn thanh đăng rồi hỏi.

“Phệ Hồn Đăng là di vật của Tử Thanh Song Thù, ta sợ có ấn ký bí mật gì đó nên vẫn niêm phong, không luyện hoá.” Hàn Lập lắc đầu.

“Đây là Phệ Hồn Đăng?” Vẻ mặt Thạch Xuyên Không kinh ngạc.

“Trước đây ngươi đã từng thấy các nàng sử dụng mà, sao lại bất ngờ như vậy?” Hàn Lập hỏi.

“Cái này... Lệ huynh, nếu như ngươi không muốn luyện hoá, chi bằng bán lại cho ta, giá tiền không thành vấn đề.” Thạch Xuyên Không mở to mắt nhìn Hàn Lập, vừa xoa tay vừa nói.

“Thạch huynh a Thạch huynh, ngươi đã nói như vậy thì làm sao ta bán được? Mau nói ta nghe, có phải vật này lai lịch rất đặc biệt sao?” Hàn Lập nghe vậy cười to.

“Không gạt Lệ huynh, vật này quả thật lai lịch không nhỏ. Đây là một món ngũ phẩm thần hồn tiên khí mà cả tiên ma hai vực đều có thể sử dụng, bởi vì nó chỉ dùng thần hồn để thúc giục. Năng lực mạnh yếu của nó hoàn toàn phụ thuộc vào cường độ thần thức của người sử dụng. Lúc nãy ta cũng chỉ nói giỡn thôi, vật này ở trong tay huynh mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.” Thạch Xuyên Không cười cười nói.

“Lúc trước ta đã dò xét qua một lần, không phát hiện có ấn ký tồn tại, chỉ là e ngại Ma Vực có thủ pháp gì đó đặc biệt để che mắt mới không dám luyện hoá tuỳ tiện. Nếu Thạch huynh đã nói thế, vậy kiểm tra giúp ta một chút, ta liền luyện hoá bây giờ, cũng là thêm một thủ đoạn nghênh địch.” Hàn Lập suy nghĩ một lúc mới nói.

“Ta cũng đang có ý đó.” Thạch Xuyên Không gật đầu.

Dứt lời, y nhận lấy Phệ Hồn Đăng từ tay Hàn Lập, quan sát cẩn thận.

Một lúc lâu sau, y trả lại Phệ Hồn Đăng cho Hàn Lập rồi nói: “Ta đã tra xét qua, xác thực không có thủ đoạn ẩn dấu của Thánh Vực trên Phệ Hồn Đăng.”

“Được, vậy ta yên tâm luyện hoá rồi.” Hàn Lập gật đầu.

“Lệ huynh chớ vội, ngươi có biết bốn con dị thú trên ngọn đèn này không?” Thạch Xuyên Không khoát tay hỏi.

“Mời Thạch huynh chỉ giáo.” Trong lòng Hàn Lập rung động.

“Thoạt nhìn bốn con dị thú này gần giống nhau nhưng vẫn có những điểm khác biệt nhỏ. Đầu thú một sừng này là "Tham Nhiếp" ưa thích săn bắt sinh hồn. Còn con có hai mắt hõm sâu chuyên ăn tàn hồn tên là "Phong U", con có hai tai khép lại được đặt tên là "Bất Văn" yêu thích giam cấm thần hồn, cuối cùng là con miệng đầy răng nanh này, thì sở thích chiếm đoạt thần hồn. Bốn con dị thú đại biểu cho bốn loại năng lực của Phệ Hồn Đăng.” Thạch Xuyên Không chậm rãi nói ra.

“Thạch huynh, ngươi đã biết rõ như vậy, tại sao lúc trước lại không nhận ra Phệ Hồn Đăng?” Hàn Lập nghe xong chợt có chút nghi hoặc.

“Ài, vốn năm đó Phệ Hồn Đăng xuất hiện ở Thánh Vực, mắt thấy sắp bị Quảng Nguyên Trai chúng ta thu lấy. Đáng tiếc là lúc đó ta bận rộn nhiều việc, không xử lý kịp thời làm mất đi tin tức của bảo vật này. Thật không ngờ nó lại rơi vào tay đại ca ta.” Thạch Xuyên Không cười khổ.

“Ra là thế, vậy tại sao ngươi lại bảo ta khoan vội luyện hoá Phệ Hồn Đăng?” Hàn Lập cười một tiếng rồi hỏi.

“Bởi vì bốn con dị thú này cũng không phải là loại hiền lành. Căn cứ theo tin tức trước đây, luyện hoá Phệ Hồn Đăng cần có phương pháp đặc thù. Nếu không, có thể bị dị thú cắn trả, làm tổn thương đến thần hồn.” Thạch Xuyên Không thở dài.

Nghe vậy, trên mặt Hàn Lập nở ra một nụ cười, thuận tay lấy ra một quyển cổ tịch màu xanh, trên bìa có bốn chữ “Phệ Hồn Luyện Nguyên”.

“Đây chính là phương pháp mà Tử Thanh Song Thù sử dụng để luyện hoá trước đây.” Tay hắn giơ quyển cổ tịch nói ra.

“Thảo nào ngày đó ngươi nhất quyết chọn vật này, Lệ huynh đúng là không bao giờ chịu thiệt.” Thạch Xuyên Không nhìn thấy quyển cổ tịch thì cứng

đờ miệng lưỡi.

“Đoạn đường tiếp theo cũng không có việc gì, có lẽ ta sẽ luyện hoá Phệ Hồn Đăng luôn, biết đâu sau này sẽ hữu dụng.” Hàn Lập nói.

“Đúng vậy, tình thế bây giờ nguy hiểm, có thêm thủ đoạn thì càng an toàn. Ngươi cứ chuyên tâm luyện hoá, việc hộ pháp cứ để cho ta.” Thạch Xuyên Không gật đầu.

Tiếp đó, Hàn Lập cũng nhanh chóng dựa theo phương pháp trong quyển "Phệ Hồn Luyện Nguyên" kia bố trí pháp trận ngay trên thuyền nhỏ. Pháp trận vừa bày xong, hai tay Hàn Lập ấn pháp, bắt đầu khởi động trận pháp.

Chỉ thấy Phệ Hồn Đăng bị bao phủ bên trong trận pháp, ở giữa tầng tầng kim quang sáng rực.

Nguyên bản Phệ Hồn Đăng chỉ toả ánh sáng lưu ly ảm đạm, bị kim quang bên trong trận pháp bao phủ, bỗng nhiên sinh ra từng đạo tơ xanh tím nho nhỏ.

Hàn Lập nhìn những sợi tơ này giăng đầy bên trong ngọn đèn thì khẽ cau mày.

Đây chinh là những sợi thần niệm của Tử Thanh Song Thù đã ẩn dấu trong Phệ Hồn Đăng.

Trong lòng Hàn Lập thoáng động, một cỗ nhiệt lực nóng bỏng từ trong trận pháp sinh ra, bao trọn lấy Phệ Hồn Đăng.

Từng sợi tơ trong ngọn đèn kia đột nhiên run lên, trông như lươn bị xát muối, kịch liệt rung động.

Ngón tay Hàn Lập chỉ thẳng ngọn đèn, cổ tay chuyển một cái, hắn quát khẽ một tiếng: ”Khu”.

Lập tức, từng đoàn kim quang tràn vào trong Phệ Hồn Đăng, đốt cháy toàn bộ những sợi tơ màu xanh tím, như mặt trời làm tan chảy tuyết vậy.

Khu trừ hết thần niệm của Tử Thanh Song Thù, khoé miệng Hàn Lập nở ra nụ cười, liền dung nhập thần niệm của mình vào trong đó.

Pháp quyết hắn biến đổi liên tục, hai mắt khép lại, tinh quang nơi mi tâm chợt loé lên, từng đạo tinh thần ý niệm hoá thành những sợi tơ nhỏ trong suốt tràn vào Phệ Hồn Đăng, bắt đầu dung hợp.

Thời gian dần trôi. Vài tháng sau.

Chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng mà đi, đã ra khỏi khu vực Mộng Đào Lâm. Trước mắt lại đến một huyễn cảnh khác của Thập Mộng Vực: Mộng Thiên Thê.

Thạch Xuyên Không đứng trước mũi thuyền, ánh mắt đảo qua hai bên bờ sông. Thế núi nơi đây hiểm trở, hùng vĩ, phía xa xa có vách đá nhô cao như muốn đâm vào vách trời.

Thuyền nhỏ đi đến thuỷ vực trước vách núi, xung quanh vắng lặng.

Bình minh vừa đến, ánh nắng cùng sương sớm hoà với nhau tạo thành một màu đỏ trải khắp trên mặt sông.

Ánh sáng mặt trời càng lên cao, ánh sáng màu đỏ cũng dần đổi sang màu vàng.

Thạch Xuyên Không cau mày nhìn vào một bên vách núi, chỉ thấy ở nơi đó khúc xạ kim quang bỗng xuất hiện một thang đá hướng thẳng đến đỉnh núi.

Nhìn kỹ lại mới thấy, thang đá còn vượt qua cả đỉnh núi, một mực kéo dài trong hư không, xuyên qua tầng tầng mây trắng.

Thạch Xuyên Không cảm khái, đang thầm tiếc cho Hàn Lập bế quan mà bỏ lỡ kỳ cảnh thì đột nhiên trong lòng chợt động, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Hàn Lập vốn đang bế quan tĩnh tu mấy tháng, bất ngờ phát ra một tiếng rên khó chịu, cả người bắt đầu trở nên lây động.

------oOo------

Chương 817: Che giấu tai mắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Trong lòng Thạch Xuyên Không khẽ động, y liền nhìn chăm chú phía trước, chỉ thấy cây đèn Lưu Ly cổ đăng trong pháp trận kia, đã xảy ra biến hóa.

Ngay lúc này, y thấy hai mắt của bốn con dị thú dưới cây đèn hoa sen kia, đều phát lên ánh sáng màu đỏ quỷ dị.

Ngay khi Thạch Xuyên Không chỉ vừa mới nhìn về phía ánh sáng màu đỏ một cái, trong thần thức đã vang một tiếng "Ông", cả người giống như bị sét đánh.

Máu huyết trong người y có cảm giác như sôi trào lên, cả người khô nóng vô cùng, đến cả hít thở cũng có chút khó khăn.

Y vội mạnh mẽ kiềm chế tâm thần mình lại, cũng đồng thời thúc giục công pháp bảo vệ cả người, ngay khi y vừa nhìn chăm chú bốn con dị thú kia, y liền giật mình, trong lòng chợt có cảm giác như bọn nó sống lại, tất cả đều nhếch miệng nhe răng về phía y.

Trong lòng y cảm thấy có một cỗ cảm giác phẫn nộ giận dữ kéo tới mà không có cách nói ra.

Trong thoáng chốc, y đã cảm thấy trong thiên địa này đã đối đãi y quá bất công, y không tranh quyền thế, trong lòng không muốn tranh đoạt quyền lực mà liên lụy đến huynh đệ trong nhà mình, chỉ muốn là một kẻ ngao du thiên hạ, phú quý giàu sang một phương, thu thập tất cả kỳ trân dị bảo cả khắp thiên hạ, đó mới gọi là tiêu dao tự tại.

Nhưng mà đại ca cùng Ngũ tỷ của y, thậm chí còn có cả các huynh đệ khác, dường như ở trong lòng luôn ngầm có địch ý đối với y, cuối cùng là vì

chuyện gì?

Nếu các ngươi đã bất nhân, thì cũng đừng trách Thạch Xuyên Không ta bất nghĩa...

Thời gian dần trôi qua, gương mặt vốn anh tuấn vui vẻ của y trở nên dữ tợn, vẻ mặt trở nên hung ác vô cùng.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng quát chói tai bất ngờ vang lên.

Một tiếng này hết sức quen thuộc, chính là phát ra từ Hàn Lập, ngay sau tiếng vang, trong đầu Thạch Xuyên Không chợt cảm thấy trống rỗng, cảnh tượng kì dị cùng với tiếng vang kỳ quái trước đó, tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Sắc mặt của y quả thực khó coi, trong lòng càng mơ hồ có cảm giác sợ hãi không thôi.

Trong khi y lấy lại bình tĩnh, y nhìn về phía đèn Lưu Ly, liền phát hiện ánh sáng màu đỏ vẫn còn đó, chỉ là bị một cỗ lực lượng thần niệm cường đại áp chế lại.

Cỗ lực lượng thần niệm này phát ra, hiển nhiên là từ Hàn Lập.

Lúc này, nhìn bề ngoài của Hàn Lập như gió êm sóng lặng, nhưng trong thức hải đã sóng đục ngập trời.

Cũng không biết là phương pháp luyện chế của Tử Thanh Song Thù lưu lại có phải là giả hay không, mà trước đó hắn rót rất nhiều thần niệm tinh ti vào trong cây đèn, vậy mà đã khiến cho cây đèn cắn trả, làm cho bốn con dị thú kia hóa thành bốn con voi già hiện ra bên trong thần thức của hắn, trắng trợn hấp thu lực lượng thần niệm và muốn có ý đồ thôn phệ cả thần hồn hắn nữa.

Bên trong thức hải của hắn, bốn đầu hư ảnh dị thú thật lớn, từ Đông Tây Nam Bắc bốn phương tám hướng trong thức hải từ từ tiến đến, không ngừng đè ép không gian thức hải của hắn.

Trong lòng Hàn Lập mặc niệm khẩu quyết tầng năm Luyện Thần Thuật, bắt đầu toàn lực thúc giục vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Từng đợt dao động thần thức mạnh mẽ từ bên trong thức hãi của hắn khuếch trương ra, hóa thành một đạo gợn thật lớn không gì sánh được, lan tỏa đánh về phía bốn con dị thú, ngăn cản bước chân của bọn nó tiến đến.

Thế nhưng, việc này cũng chỉ là kế tạm thời, chỉ có thể trì hoãn chứ không có cách nào giải quyết nguy cơ ngay lập tức.

"Ngưng"

Đúng lúc đó, trong miệng Hàn Lập quát to một tiếng.

Chỉ thấy khắp nơi bên trong thức hải của hắn giống như nổi lên cơn bão tuyết, liền có một luồng ánh sáng màu trắng như tuyết quét qua, trong nháy mắt đã đông cứng khắp nơi bên trong thức hải, làm cho bốn con dị thú kia đống băng ngay tại chỗ.

Hành động của Tứ Thú bị chặn lại, lúc này Hàn Lập mới có dịp thở dốc, hắn đang định muốn tiến thêm một bước nữa, chợt một tiếng động "Rắc rắc" vang lên.

Trước đó bốn con dị thú kia đã hấp thu nhiều lực lượng thần thức của hắn, vì vậy khó mà đông cứng được bọn nó, thế là từng con từng con phá băng mà ra, rồi lại tiếp tục gào thét tụ vào bên trong thức hải.

Cỗ cảm giác áp bách còn hơn xa trước đó, tràn ngập khắp thức hải của hắn, hơn nữa lại có khuynh hướng càng lúc càng kinh người hơn.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cảm giác nặng nề.

Hắn hiểu được, một khi mà để cho Tứ Thú hợp lại, sẽ làm cho không gian thức hải của hắn áp súc lại hoàn toàn, đến lúc đó thần thức của hắn sẽ khô kiệt toàn bộ, thần hồn triệt để tiêu tán, cuối cùng sẽ biến thành một cỗ thân xác không hồn.

Ngay trong lúc khốn đốn, trong thức hải của hắn bất ngờ phát lên một cỗ ánh sáng màu tím, từng luồng từng luồng lực lượng ấm áp thoải mái dễ chịu từ đó truyền đến, hòa nhập vào trong thức hải của hắn, làm cho lực lượng thần niệm của hắn mau chóng được bổ sung.

Hàn Lập mừng rỡ, vội vàng thúc giục pháp quyết trong lòng, tập trung tất cả thần niệm vào một chỗ, toàn lực hòa vào nguồn lực lượng kia, đồng thời tiếp tục ngưng tụ từng luồng gợn sóng giống như trước đó, ngăn cản những con dị thú bốn phía đang tới gần.

Mặc dù tốc độ dị thú chậm lại rất nhiều, nhưng vẫn từng chút từng chút tiến gần.

Hàn Lập cảm thấy trong thức hải có cảm giác áp bách càng lúc càng lớn, theo không gian thu nhỏ lại, thì dường như lực lượng thần thức cũng từng phút từng giờ bị rút ra, hơn nữa ánh sáng màu tím kia cũng bị không gian áp súc ảnh hưởng, khiến cho nó trở nên có chút vặn vẹo, phảng phất như bị vò thành một đoàn.

Một cỗ cảm giác sợ hãi làm cho người ta hít thở không thông, tự nhiên sinh ra.

Nhưng ngay lúc đó, khắp nơi trong thức hải, bất ngờ vang lên một tiếng sét, tiếp đó là vùng ánh sáng màu tím bị vò thành một cục kia, đột nhiên tỏa ra ánh sáng vạn trượng, hóa thành từng vòng bảo vệ màu tím quét ra xung quanh.

"Ầm ầm"

Bình cảnh cuối cùng lâu nay làm hắn khốn đốn, chợt từ cơn áp bách cực hạn kia mà đã đột phá!

Luyện Thần Thuật tầng thứ năm, rốt cuộc cũng đã đại thành.

Hàn Lập còn chưa kịp cao hứng, thì trong thức hải hắn hóa thành gió nổi mây phùn, từng luồng từng luồng thần niệm cường đại khắp nơi bên trong

thức hải ngưng tụ lại, tất cả hào quang từng chút từng chút tụ hội, cuối cùng ngưng tụ thành một thanh thần niệm chi kiếm vô cùng to lớn.

Hình thái thần niệm chi kiếm lộ vẻ mờ ảo, phía trên có khắc từng đạo phù văn kỳ dị, quanh thân kiếm phát ra từng đợt ba động thần niệm cường đại, lan tỏa khí tức áp chế mảnh liệt, trùng kích về khắp nơi.

Theo thanh thần niệm cự kiếm từ từ hạ xuống, thì từng luồng từng luồng chấn động mạnh mẽ áp chế khắp bốn phương tám hướng.

Đến cả hư ảnh bốn con dị thú không cách nào ngăn cản trước đó, vậy mà bị cỗ dao động thần niệm áp chế lại, bắt đầu từ từ rút lui về phía sau, một mực lui ra bên ngoài thức hải của Hàn Lập.

Trên chiếc thuyền nhỏ, vẻ mặt khẩn trương của Thạch Xuyên Không nhìn về Hàn Lập, trong tay y nắm chặt khối Tử Dương Noãn Ngọc, đang do dự có nên đặt trên đầu hắn hay không.

Đúng lúc đó, một đạo tinh quang mờ ảo bất ngờ từ trong mi tâm Hàn Lập bắn ra, làm cho Thạch Xuyên Không giật nảy mình, ngay khi đang muốn né tránh nó, thì y phát hiện bên tinh quang kia không ngờ là một thanh tiểu kiếm óng ánh long lanh, vậy mà đã lơ lửng ngay mi tâm của y rồi.

Thạch Xuyên Không cũng không có hành động gì, chỉ là ánh mắt nhìn sang Phệ Hồn Đăng, liền thấy ánh sáng màu đỏ trong mắt của bốn con dị thú đã tắt, trong lòng mới thoáng yên tâm, rồi khẽ đặt mông ngồi xuống về phía sau.

Ở đối diện, hai mắt Hàn Lập cũng từ từ mở ra, trong con mắt thần quang trầm tĩnh, rõ ràng đã không còn chuyện gì nữa rồi.

Thanh thần niệm tiểu kiếm mờ ảo kia liền quay trở về, chui vào mi tâm của hắn, biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn nhìn khối Tử Dương Noãn Ngọc nhỏ trên đầu mình, cùng với khối trong tay Thạch Xuyên Không đang cầm, trong lòng hơi động, liền ôm quyền về phía Thạch Xuyên Không, nói ra: "Hôm nay nhờ có Thạch huynh

ra tay, nếu không hậu quả khó mà lường được."

"Khách khí làm gì, ta còn phải trong cậy huynh nhiều, hơn nữa ta còn mong cho thực lực Lệ huynh tăng mạnh hơn, để sau này nếu có gặp chuyện gì, ta còn có chút sức lực. Đúng rồi, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì sao, sao mà đang yên đang lành mà đột nhiên bị phản phệ vậy?" Thạch Xuyên Không khoát tay áo, chuyển câu chuyện nói ra.

"Ta cũng không rõ lắm, ngay khi ta rót thần niệm tinh ti vào Phệ Hồn Đăng, chắc là không thể khống chết tốc độ tốt, làm cho lực lượng thần thức tụ vào trong đó đến mức quá nhiều, dẫn đến bốn cái pho tượng Dị Thú cắn trả. Cũng may trong lúc nguy cấp ngươi đã lấy Tử Dương Noãn Ngọc bao phủ thần hồn của ta, bổ sung sơ hở lực lượng thần thức ta, mới khiến cho ta có cơ hội đột phá bình cảnh, chuyển bại thành thắng." Hàn Lập giải thích nói.

Thạch Xuyên Không nghe xong như lọt vào mây mù, nhưng nhớ lại tình cảnh vừa rồi, cũng hiểu ra phần nào nguy hiểm trong đó.

"Tiểu kiếm mờ ảo vừa rồi kia, là sao vậy?" Y vẫn còn có chổ không hiểu hỏi.

"Đó là Thần Niệm Chi Kiếm, là thần thông thần niệm mà ta đã luyện thành sau khi đột phá đại thành tầng thứ năm Luyện Thần Thuật, cụ thể uy lực thần thông này, hiện giờ còn khó nói, tóm lại chắc sẽ không yếu." Hàn Lập hơi do dự, giải thích nói ra.

Chuyện liên quan đến thần thông tu hành của người khác, cho dù Thạch Xuyên Không có thắc mắc nhưng y cũng không dám hỏi nhiều.

Trong khi hai người nói chuyện, cảnh tượng thang đá thông thiên trên vách đá đã bỏ lại phía sau, không cách nào nhìn thấy được nữa, chỉ còn hai người ngồi trên chiếc thuyền nhỏ lướt theo dòng nước, chỉ để lại trên mặt sông từng đường gợn sóng uốn lượn.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã qua tám mươi năm.

Trên một vùng biển âm trầm tối đen như mực, trên lưng một con cá voi màu

đen cực lớn có một hòn đảo rộng chừng ngàn trượng, đang không ngừng bổ sóng chém biển bơi về phía trước.

Cả hòn đảo cao không quá trăm trượng, mặt đất có chút bằng phẳng, phía trên mọc đầy cây cỏ, mơ hồ còn có thể thấy từng tòa đình đài lầu các.

Trong một ngôi nhà nhỏ trên đỉnh núi chính giữa đảo, có hai người đang ngồi uống rượu đối diện nhau, gió nhẹ thổi qua, thích ý vô cùng.

"Thạch huynh, chỉ có hai chúng ta, mà bao nguyên cả tòa Viễn Du Kình Đảo, quả là có chút quá xa xỉ à." Ngồi phía bên trái, Hàn Lập mặc một bộ áo xanh, trong tay nâng chén rượu, cười nói.

"Ta nói Lệ huynh nghe, có thể đừng có tiện nghi còn khoe mẽ hay không! Ta bao cả hòn đảo này, còn không phải là nhìn trúng pháp trận có thể thu nạp thiên địa linh khí, bài trừ thiên địa ma khí, để cho ngươi có chút thoải mái hay sao?" Thạch Xuyên Không tức giận nói ra.

"Vì ta không muốn việc này rêu rao ra ngoài, rồi dẫn đến ánh mắt của người khác. Nói đến, chuyến này càng đến gần trung tâm khu vực, ma khí càng tràn ngập dày đặc giữa thiên địa, tuy là ta từng tu luyện qua công pháp Ma Tộc, nhưng lúc nào phải ngăn cản nó, chung quy có chút phiền hà." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Bởi vậy mới gọi là hư hư thật thật! Làm cho bọn hắn không biết chính xác hành tung của chúng ta ở đâu, tất nhiên sẽ không ngăn được chúng ta." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Vị đại ca cùng Ngũ tỷ của ngươi cũng không phải người thường, gần hai mươi năm nay gió êm sóng lặng, chưa chắc là không phát sinh ra âm mưu nào khác, không thể không đề phòng." Hàn Lập nói ra.

"Không nói việc này nữa. Hiện giờ chúng ta đã nhanh đến Mặc Hải Vực, khoảng cách tới Dạ Dương thành chỉ còn một bước ngắn, lòng cảnh giác không thể thiếu, nhưng cũng không cần quá cẩn thận lắm." Thạch Xuyên Không cầm chén rượu uống một chút, vẻ mặt tươi cười nói ra.

"Ngao..."

Ngay khi hai người đang nói chuyện, một tiếng âm thanh rõ to kéo dài từ trong miệng con cá voi đen phía dưới phát ra.

Thạch Xuyên Không khẽ chau mày, ánh mắt nhìn về hải vực phía xa, chỉ thấy nơi đó không có cái gì, vẻ mặt y không khỏi lộ ra chút khẩn trương.

Y vội quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, sợ hắn nói miệng mình là miệng quạ đen.

"Một đầu đại yêu ở dưới nước mà thôi, khí tức chỉ có Kim Tiên đỉnh phong, cũng không phải là chủng loại hung ác hiếu chiến gì cả." Hàn Lập nhìn về phía xa một cái, nói ra.

Hắn vừa nói xong, mảnh hải vực phía trước bất ngờ sáng lên một mảnh ánh sáng mờ mờ, trên mặt biển đen xì chợt quay cuồng dữ dội, từ đó nổi lên một bọt nước vô cùng to lớn.

Phía dưới bọt nước, rõ ràng là một con sứa màu trắng, hình dáng cơ thể hơn xa con voi đen, hình dáng cả người nó hơi mờ, bên trong lại có phát ra ánh sáng óng ánh, nhìn như chiếc đèn sáng màu trắng trên mặt biển.

------oOo------

Chương 818: Âm hồn bất tán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ồ! Vậy mà là Minh Tâm Thủy Mẫu (sứa), thứ này cũng ở sâu bên trong Mặc Hải Vực, sao hôm nay lại trồi lên mặt nước rồi?" Thạch Xuyên Không thấy thế, ánh mắt hơi hơi ngưng tụ, kinh ngạc kêu lên.

Hàn Lập nghe vậy thần sắc lập tức biến đổi, lớn tiếng nói: "Đi mau."

Dứt lời, kim quang quanh thân hắn sáng ngời, một bước ngang qua, Chân Ngôn Bảo Luân trong người nhanh chóng nghịch chuyển, một phát túm được Thạch Xuyên Không còn đang nghi hoặc, thân hình lóe lên rồi biến mất.

Thân hình hai người lướt trên cao, con sứa kia cũng đâm vào thân người cá voi đen.

Ngay sau đó, liền nghe một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Oánh quang quanh thân sứa trắng đại phóng, đúng là trực tiếp nổ tung đến.

Cùng lúc đó, cơ thể cá voi đen cực lớn cũng vang lên một hồi sấm rền, đột nhiên nổ ra, vậy mà xương cốt lớn nhỏ trong cơ thể đều tách ra khỏi máu thịt, nổ bắn ra đuổi theo đâm hướng hai người Hàn Lập.

Sau khi hai người Hàn Lập bay vào không trung, lập tức quay người một cái, tự mình nâng một quyền đập xuống dưới hư không.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Quyền thuật cực lớn một xanh một trắng ầm ầm đánh xuống, va chạm với xương trắng mang theo máu thịt phấn hồng.

Hai đạo quyền ảnh đồng thời bạo tạc nổ tung, tiếp đó những chiếc xương trắng của cá voi đen kia cũng nổ tung, biến thành một mảnh bột mịn màu trắng.

Không chờ hai người Hàn Lập nhìn rõ dấu hiệu, trong bột mịn màu trắng có một đạo nhân ảnh màu trắng lướt nhanh ra. Bàn tay gã mạnh mẽ vung lên trong hư không, một tầng màn sáng màu trắng mở ra, bao phủ hai người Hàn Lập trong đó.

Ngay sau đó, bên trong màn sáng ngập tràn sương trắng, từng trận quỷ khí âm trầm bay lên.

Trong một mảnh sương mù xa xa, từng tòa tháp cao lớn hình dáng kiến trúc bay lên, hướng bốn phương tám hướng mà trấn thủ.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không thân ở trong đó, không khỏi thần sắc đại biến.

"Hai tên tiểu tạp chủng, đạo hạnh không cao, cũng cẩn thận không ít, hại lão phu phải đi tìm một hồi. Không nghiền xương bọn ngươi thành tro thì khó giải mối hận trong lòng lão phu!" Lúc này, một tiếng nói truyền đến, thanh âm có chút chợt xa chợt gần, lơ lửng bất định.

"Nguy rồi, là Chiếu Cốt lão quỷ kia đuổi tới, thật đúng là âm hồn bất tán." Trong lòng Thạch Xuyên Không âm thầm kêu khổ.

Hàn Lập nghe vậy, hoa quang màu tím trong đôi mắt bỗng lóe lên, Cửu U Ma Đồng trong nháy mắt mở ra, nhìn quanh bốn phía.

Khi nhìn qua phía dưới, da đầu của hắn không khỏi run lên một hồi.

Chỉ thấy trên bốn phía tám hướng, tất cả đều có một tòa bạch cốt kinh quan lẳng lặng đứng, mỗi tòa đều có độ cao mấy trăm trượng, phía trên chất đầy từng chiếc đầu lâu hếu, trong hốc mắt đều lóe lên quỷ hỏa u lục.

Trên đỉnh tám tòa kinh quan đều có một cái đầu lâu không giống người thường, cũng không phải toàn thân trong suốt như ngọc, mà là cả sáng chói như kim, thoạt nhìn khi còn sống đều là tu sĩ đẳng cấp cao tu hành đắc đạo.

Giữa chúng nó rõ ràng có giấu mối liên hệ nào đó, cùng tạo thành một tòa Âm Cốt đại trận quỷ dị cổ quái, từ trong truyền ra trận trận khí âm hàn, khiến hai người Hàn Lập đều cảm thấy Tiên Linh Lực vận chuyển trong người bị ảnh hưởng.

Đối mặt một tu sĩ Đại La cảnh đã cực kỳ tức giận, đương nhiên Hàn Lập không dám khinh thường.

Bàn tay hắn vung lên, một màn sáng màu vàng lập tức mở ra, bao phủ trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh, ý muốn làm chậm lại khí tức ăn mòn ẩn giấu.

Nhưng mà, thời gian trong Linh Vực của hắn, tốc độ lưu động của những xương trắng kia rõ ràng chậm lại, nhưng độ nóng trong không khí càng ngày càng thấp, ánh sáng cũng càng ngày càng mờ.

"Hôm nay lão phu xem các ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu."

Theo gầm lên giận dữ liền có từng trận âm thanh sóng nước cuồn cuộn vang lên.

Hàn Lập cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy phương hướng dưới thân trong sương mù dày đặc, thậm chí có từng đạo quang mang huyết hồng sáng lên. Trên mặt biển đen nhánh đằng kia vậy mà lăng không sinh ra một hố lửa luyện ngục phạm vi trăm trượng.

Trong hố lửa khói đen cuồn cuộn, bên trong tựa như có nham thạch nóng chảy bốc lên, nhưng lại khiến kẻ khác không cảm giác được một chút sóng nhiệt nào.

Trong nham thạch nóng chảy có vô số cỗ xương khô không đầu màu trắng, tầng tầng lớp lớp giãy giụa vô nghĩa trong nham thạch nóng chảy, tất cả đều

muốn leo ra ngoài hố lửa. Chẳng qua là một cái áp qua, liên tiếp có cảnh tượng thê thảm chìm vào trong nham thạch.

Thế nhưng đúng lúc này, trên tám tòa bạch cốt kinh quan, tám đầu lâu không giống người thường trên đỉnh đồng thời sáng lên một thứ tương tự Chân Ngôn phù văn của Phật gia. Đầu lâu trên kinh quan giống như sống lại, nhao nhao rung rung đứng lên.

Những chiếc xương quai hàm rời rạc run rẩy lên xuống, vang lên một mảnh âm thanh "Ken két" quỷ dị mà dày đặc.

Phía dưới hố lửa luyện ngục cũng kịch liệt rung động theo, vốn chỉ là nham thạch nóng chảy bình tĩnh tỏa ra bong bóng khí, vậy mà bây giờ trạng thái bề mặt dốc lên rất nhanh, rất có xu thế dâng lên trào ra.

Vô số xương khô ẩn trong đó cũng như diều gặp gió, hướng trên không trung đi lên.

Hàn Lập chau mày, thần sắc ngưng trọng, bây giờ hắn đã không có lòng suy nghĩ vì cái gì Chiếu Cốt chân nhân có thể tìm được hai người bọn họ rồi ẩn núp trong Minh Tâm Thủy Mẫu. Đầu hắn đang nghĩ nên như ứng đối thế nào mới có thể thoát thân.

"Lệ huynh, Khô Cốt Linh Vực của Chiếu Cốt lão quỷ cực kỳ lợi hại, chân chính có thể đạt tới Linh Vực cấp Tạo Vật Cảnh, chuyện này thật có chút hỏng bét. Một hồi chúng ta tìm cơ hội chia nhau trốn chạy để khỏi chết đi." Thạch Xuyên Không mở miệng nói.

"Lão gia hỏa này xem ra sớm có dự mưu, lần này muốn chạy trốn có thể không dễ dàng." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói.

Hắn từng thấy qua Tạo Vật Cảnh Linh Vực, nhưng cho hắn cảm giác áp bách mãnh liệt giống Chiếu Cốt chân nhân hôm nay thì đúng là lần đầu.

Thạch Xuyên Không rõ ràng cũng phát hiện điểm này, sắc mặt biến hóa cực kỳ khó coi.

"Đã đến." Ánh mắt Hàn Lập bỗng nhiên co rụt lại, mở miệng quát.

Theo một tiếng này, phía dưới hố lửa luyện ngục cuối cùng hoàn toàn bộc phát. Nham thạch nóng chảy màu đỏ như máu rốt cuộc phun ra, vô số bộ xương trắng không đầu bay vụt lên từ trong, lao thẳng hướng hai người bọn họ.

Trong huyết quang, tựa như toàn bộ xương khô đều sống lại, từng cái một giãn ra gân cốt, phát ra trận trận âm thanh "Ken két", trong tay cầm từng cây xương trắng luyện thành binh khí, im lặng phóng tới hai người.

"Vực linh? Chẳng lẽ lão quỷ này đã ngưng luyện Linh Vực đến Hóa Linh Cảnh?" Thạch Xuyên Không kinh sợ kêu một tiếng, bàn tay khẽ đảo phía dưới, vội vàng lấy ra một thanh chiến đao màu đen nắm trong tay.

Tử mang trong mắt Hàn Lập lập loè bất định, theo tay vung lên, một cánh cổng ánh sáng màu bạc sáng lên bên cạnh. Giải Đạo Nhân thần sắc hờ hững bước từ trong ra, đi tới phía trên hải vực.

"Vậy mà có Động Thiên chi bảo, thoạt nhìn lần này ít nhiều có thể đền bù tổn thất một chút." Thanh âm Chiếu Cốt chân nhân không biết từ chỗ nào nhẹ nhàng đi qua.

"Từ khí tức nhìn lên, mấy thứ này tựa hồ chỉ là đạo binh, không phải vực linh.... Hoặc là nói là cùng loại với đạo binh vực linh...." Hàn Lập mắt điếc tai ngơ, mở miệng nói với Thạch Xuyên Không.

Dứt lời, hắn nhẹ gật đầu về hướng Giải Đạo Nhân.

Người sau lập tức lật tay một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một cái hồ lô màu xanh, nghiêng đổ xuống dưới, mạnh mẽ đánh vào đáy.

Nương theo một hồi ánh sáng màu xanh sáng lên, miệng hồ lô hiện lên một đạo quang mang, vô số hạt đậu màu vàng bắn ra từ trong, như mưa rơi xuống phía dưới.

Chỉ thấy trong hư không, từng đạo hào quang tử kim vang lên không

ngừng, điện mang quấn quanh toàn bộ hạt đậu màu vàng, hào quang lóe lên hóa thành từng đạo binh tử văn kim giáp cao hơn một trượng.

Dung mạo tất cả giống nhau hoàn toàn, đường cong trên mặt đều có chút đông cứng không được tự nhiên, duy chỉ có một đôi tròng mắt bên trong vậy mà có thần quang ẩn giấu, thoạt nhìn có vài phần linh tính.

Bên ngoài cơ thể, tất cả đều mặc một bộ áo giáp màu vàng có đường vân màu tím, áo giáp che toàn bộ hiểm trên người chúng, kiểu dáng phong cách cổ xưa, hoa văn phức tạp, thoạt nhìn tràn trề chính khí.

Toàn bộ đạo binh không cần người chỉ huy, trong lòng bàn tay từng con đều sáng lên từng đạo điện quang hai màu tử kim, vốn như cánh chim cùng mở thành mạng lưới, tiếp theo rất nhanh co lại ngưng tụ thành từng binh khí lôi điện kiểu dáng khác nhau, quanh thân nhộn nhạo từng trận khí thức lôi điện mãnh liệt.

Mấy nghìn tên đạo binh vừa mới hiển hóa hoàn thành, xương trắng không đầu phía dưới cũng đều nhao nhao vọt lên, hai đội quân một lên một xuống, đón đầu va chạm với nhau.

"Oanh long long "

Một hồi âm thanh lôi điện chói mắt vang dội, mấy nghìn đạo lôi điện tử kim bay lên từ tay đạo binh, đồng thời nổ ra, giống như khói lửa chiếu rọi bầu trời đêm ở nhân gian, rực rỡ tươi đẹp tới cực điểm.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, chỉ thấy điện quang tới đâu, toàn bộ bạch cốt nhao nhao đứt gãy rã rời, rơi xuống hố lửa luyện ngục bên dưới, bị nham thạch nóng chảy cuồn cuộn nuốt sống vào trong.

Sâu trong sương trắng hư không, một vòng hư ảnh màu trắng thoáng chậm lại, có chút kinh ngạc nhẹ "Ồ" một tiếng, lập tức thân hình lại phiêu di một trận, biến mất trong sương mù trắng.

Hàn Lập sinh ra cảm ứng, ánh mắt dời về phía hư không kia nhưng chỉ thấy khí vũ lưu động, không có vật gì.

"Lão hồ ly Chiếu Cốt lão quỷ này, tuy có tu vi Đại La nhưng cũng không chịu tùy tiện tiếp cận chúng ta, xem ra hắn đã sớm thăm dò lai lịch của chúng ta rồi." Hàn Lập truyền âm nói.

"Cách nhiều năm như vậy, tin tức của chúng ta sợ đã sớm bay đầy trời ở Thánh Vực rồi, hắn biết rõ cũng không có gì kỳ quái. Những ngày qua đến nay, Lệ huynh chăm chỉ tu hành, ta cũng không nhàn rỗi, chỉ là kìm lại ở cảnh giới không cách nào đột phá, mới khó có thành tựu lớn. Chỉ cần chúng ta có thể phá ra phạm vi Khô Cốt Linh Vực này, ta có thể phát động một bí thuật không gian đưa ta và ngươi lập tức cách xa chỗ này." Thạch Xuyên Không truyền âm trả lời.

"Theo ta được biết, Tạo Vật Cảnh Linh Vực khác Linh Vực bình thường, không gian Linh Vực của nó có thể cường hóa bổ sung thuộc tính pháp tắc, muốn đột phá ra ngoài chỉ sợ rất khó, huống hồ Chiếu Cốt kia còn ẩn thân chỗ tối thì càng thêm không dễ." Hàn Lập truyền âm nói.

"Nếu Lệ huynh có biện pháp phá vỡ một tòa bạch cốt kinh quan, ta có thể hao tổn một ít tinh huyết, thử cưỡng ép phát động bí thuật, từ lỗ hổng đó trốn ra." Thạch Xuyên Không chần chờ một chút, nói.

"Xem ra cũng chỉ có như thế." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói.

Đúng lúc này, bên đạo binh lại truyền tới một hồi bạo động, Hàn Lập cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy xương gãy lúc trước bay về hố lửa luyện ngục vậy mà tất cả đều tổ hợp một lần nữa. Từng cái một đều phục hồi như cũ, lần nữa xông lên giao chiến với đạo binh.

Cùng lúc đó, một bàn tay xương trắng cực lớn đột nhiên thò ra từ hố lửa, một phát túm được mép hố lửa, ra sức trèo lên trên, mãnh liệt chạy ra khỏi hố lửa.

Thứ kia lộ nguyên vẹn thân hình từ nham thạch nóng chảy, lại rõ ràng là xương khô cực lớn sinh ra bốn tay, cao hơn trăm trượng, cũng không có đầu lâu, chỉ là bên ngoài xương cốt lượn quanh từng đoàn từng đoàn hỏa diễm huyết hồng, trong tay còn nắm bốn chuôi xương làm trường kiếm, phía trên

khắc có chữ chìm, rậm rạp chằng chịt, không cách nào thấy rõ.

Cự cốt bốn tay đạp hai chân một cái, thân hình liền nhanh chống lên cao, thoáng cái liền xông vào trong trận đội quân đạo binh.

Trong chốc lát, mấy trăm đạo binh tướng tới bao bọc vây quanh, binh khí trong tay nhao nhao chém xuống thứ kia, ở trên có từng đạo lôi điện tử kim phun ra, kích đánh trên thân cự cốt bốn tay.

Chỉ thấy huyết mang quanh thân cự cốt sáng ngời, toàn bộ hỏa diễm huyết hồng phát lớn ra, hóa thành một đạo áo giáp huyết quang, phía trên không biết có loại lực lượng cổ quái gì, vậy ngăn lại toàn bộ lôi điện.

------oOo------

Chương 819: Thần niệm tiểu kiếm hiển uy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đỗ Gia Đại Thiếu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hai thanh chiến đao phong cách cổ xưa, xung quanh có lôi điện chập chờn được Giải Đạo Nhân nắm trong tay. Y nhàn nhạt nói một câu: "Giao cho ta."

Xung quanh y chớp hiện lôi quang, kèm theo một tiếng sét nổ, thân hình Giải Đạo Nhân bỗng nhiên biến mất.

"Ầm" một tiếng sấm rền vang, Giải Đạo Nhân lại xuất hiện ngay trước mặt Cự cốt bốn tay.

Hai thanh chiến đao chập chờn lôi điện trong tay y như hai cánh lôi điểu nhắm thẳng đầu cự cốt kia chém tới.

Thanh âm nổ vang long trời lở đất!

Giải Đạo Nhân cùng Đạo Binh chung quanh không ngừng vây công, mảng lớn lôi điện tử kim ngưng tụ ra từng khoả lôi cầu khổng lồ, bắn thẳng đến hướng bộ Cự cốt không đầu bốn tay kia. Lôi cầu tan vỡ, tạo thành một lưới điện phủ khắp bầu trời xung quanh cự cốt.

Nhưng ngay lúc đó, phía dưới hố lửa luyện ngục lại có một cỗ khí tức cường đại phóng thích ra. Một bộ bạch cốt chậm rãi bò ra từ bên trong nham thạch nóng chảy. Hình thể của nó còn to lớn hơn Cự cốt đang chiến

đấu với Giải Đạo Nhân.

Thấy vậy, Hàn Lập liền biết càng kéo dài thời gian càng bất lợi với phe mình, hắn vung tay triệu hoán mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra, chém thẳng về hướng Bạch Cốt.

Kiếm khí của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rít gào giữa hư không, hoá ra mấy nghìn đạo kiếm ảnh màu xanh, kiếm ảnh hồng lưu cuồn cuộn không dứt đánh thẳng về hướng Bạch Cốt.

Hàn Lập nhất tâm nhị dụng, vừa khống chế Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thần niệm cũng phóng ra toàn bộ tìm kiếm chân thân của Chiếu Cốt chân nhân. Ở trong Linh vực của kẻ địch, dù cho thần thức hắn cường đại vẫn bị áp chế, không cách nào tìm kiếm chuẩn xác.

Mắt thấy kiếm ảnh của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sắp va chạm với Bạch Cốt kia thì dị biến xảy ra.

Chỉ thấy hốc mắt bên trong đầu lâu Bạch Cốt vốn có U Lục quỷ hoả chập chờn bất định bỗng nhiên rực sáng gấp mấy lần. Từ trong miệng nó phun ra từng đạo lục sắc chướng khí, chặn lại kiếm ảnh.

Mấy nghìn kiếm ảnh bên trong chướng khí như bị thứ gì hạn chế, mặt ngoài rất nhanh bị gỉ sét.

Trong nháy mắt, gần nghìn chuôi kiếm gỉ sét lại bị phân giải, biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy chướng khí lục sắc kia có điều cổ quái, pháp quyết trên tay biến đổi, miệng hét to một tiếng: “Bạo!”

Tiếp đó là một hồi âm thanh lôi điện nổ vang ầm ầm!

Một mảnh hoàng kim điện quang từ bên trong đột nhiên phóng ra, phá tan lục sắc chướng khí.

Vốn lục sắc chướng khí có chứa khí Âm Sát, ở trước mặt lôi điện dung hợp

Tịch Tà Thần Lôi cùng Hoán Cốt Kim Lôi không cách nào chống cự được, bị đánh tan tác triệt để, lộ ra Bạch Cốt Kinh Quan phía sau.

"Tiểu tử ngươi cũng thật có chút môn đạo, đáng tiếc …" Một giọng nói vang lên bên tai Hàn Lập, thanh âm mang theo vài phần khen ngợi.

Hàn Lập nhướng mày, hắn đã không cách nào phân thần, chỉ có thể tiếp tục thúc giục số kiếm ảnh còn lại đánh về phía Bạch Cốt Kinh Quan.

Nhưng mà ngay lúc này, Bạch cốt kia lại toả ra quang mang sáng ngời, tất cả bạch cốt đầu lâu nhao nhao bắn ra bốn phương tám hướng.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức chém hụt vào hư không, phạm vi lớn như vậy nếu sử dụng lôi điện để oanh kích Bạch cốt cũng không được.

Càng thêm khó giải quyết chính là những bạch cốt đầu lâu này lại tập trung bay về hướng của Hàn Lập và Thạch Xuyên Không. Tốc độ cực nhanh, dường như không bị Linh Vực của Hàn Lập áp chế.

Thạch Xuyên Không thấy thế, vốn y còn đang chuẩn bị bí thuật chạy trốn liền định dừng lại để ngăn chặn những đầu lâu này, bỗng nghe thấy Hàn Lập truyền âm:

"Mấy thứ này giao cho ta đối phó, lỗ hổng đã mở ra, ngàn vạn lần đừng dừng lại!"

Thạch Xuyên Không cũng không nói hai lời, lập tức tiếp tục thôi động bí thuật.

Hàn Lập thu hồi kiếm quyết, vận chuyển Chân Ngôn Hoá Luân Kinh, một đạo kim quang chói mắt toả ra từ sau lưng.

Nhưng đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Chân Ngôn Bảo Luân vừa xuất hiện, thân hình Hàn Lập đột nhiên cứng đờ, Tiên Linh Lực cũng không cách nào vận chuyển được.

Tâm thần hắn căng cứng, thân thể bị khống chế, hai tay không tự chủ được dang rộng ra. Cả người như bị đóng đinh trên thập tự giá, không thể nào nhúc nhích.

Cách đó không xa, Thạch Xuyên Không cũng bị giam cầm. Vì bí thuật bị cưỡng ép cắt ngang, trên khoé miệng y vẫn còn vài vệt máu tươi.

Bây giờ chỉ còn Giải Đạo Nhân cùng lôi giáp đạo binh có thể tự do hành động.

Nhìn thấy Hàn Lập gặp nguy, Giải Đạo Nhân giơ hai thanh chiến đao "Trảm Đình" và "Đoạn Tiêu" giao thoa trước mặt, vận khởi lực lượng, lao lên. Lôi điện quang mang trên thân hai thanh đao bộc phát ra.

"Ầm ầm!"

Hơn nghàn bạch cốt bốn phía bị điện quang phá nổ. Hai đạo điện quang giao thoa với nhau tạo thành một cột sáng hình xoắn ốc, bay thẳng về nơi Hàn Lập bị giam cầm.

Nhưng vừa bay được khoảng trăm trượng, một đạo nhân ảnh từ trong sương mù hiện ra, vung tay xuất chưởng. Một cỗ lực lượng ba động cường đại đập thẳng vào cột sáng xoắn ốc.

Điện quang tan vỡ bốn phía, Giải Đạo Nhân bên trong điện quang bị đánh rơi thẳng xuống phía dưới.

Ngay lúc y rơi xuống gần sát mặt biển, hai cỗ bạch cốt không đầu cực lớn tay cầm cốt đao đột nhiên bay ra, hai mặt giáp công Giải Đạo Nhân.

Đạo nhân ảnh vừa ra tay lúc nãy chính là Chiếu Cốt chân nhân, thân hình lão gầy gò, mặc lam sắc đạo bào.

Lão liếc nhìn Giải Đạo Nhân một cái rồi xuỳ nhẹ khinh thường, tiếp tục nhìn về phía Hàn Lập.

Trong mấy người này, chỉ có Hàn Lập nắm giữ một ít lực lượng pháp tắc

mới có thể khiến lão coi trọng một chút.

“Thế nào, cảm giác bị giam cầm có phải rất khó chịu không? Yên tâm, các ngươi rất nhanh sẽ trở thành một thành viên của Bạch Cốt Kinh Quan.” Chiếu Cốt chân nhân đứng ngoài cười lạnh.

Vừa dứt lời, lão vung thủ chưởng lên. Chỉ thấy từng bạch cốt đầu lâu trên bầu trời bắt đầu xông về phía hai người Hàn Lập, giương miệng cắn xé.

Mỗi lần bạch cốt lướt qua lại để lại một vết máu trên thân hai người. Thân thể của Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không bắt đầu xuất hiện tầng tầng vết thương, huyết nhục mơ hồ, làm người ta nhìn thấy, không tự chủ được tê dại cả da đầu.

Cảm giác từng khối huyết nhục bị cắn xé ra vô cùng thống khổ. Nhưng hai người Hàn Lập chỉ có thể trơ mắt nhìn, căn bản không cách nào giãy giụa phản kháng được.

Vốn Thạch Xuyên Không là thân thể Chân Ma, cùng Hàn Lập là Huyền Tiên thể, lực lượng hai người đều vô cùng cường đại, mỗi lần những bạch cốt đầu lâu kia cắn xé được một khối huyết nhục, đều có thể hấp thu được lực lượng bên trong, làm cho Quỷ hoả trong hốc mắt chúng nó càng rực sáng lên.

Chiếu Cốt chân nhân thấy vậy, ý cười lộ rõ trên mặt. Vốn lúc đầu lão còn muốn dùng thủ đoạn lôi đình tru sát hai người, bây giờ thấy có thể hấp thu lực lượng huyết nhục, lão liền thay đổi thủ đoạn. Dùng cách đao cùn cắt thịt, từng bước lăng trì xử tử hai người Hàn Lập.

“Aaaa…” Thạch Xuyên Không cắn chặt răng, nhưng tiếng gầm đau đớn vẫn truyền ra từ sâu trong yết hầu.

Nếu chỉ là đau đớn bình thường, y ngay cả một điểm lông mày cũng không nhíu. Nhưng mỗi lần bạch cốt đầu lâu này cắn xé, liền có một đạo lục khí từ miệng vết thương truyền vào trong cơ thể, dung nhập vào bên trong xương cốt của y.

Lục khí kia ẩn chứa lực lượng hủ thực mạnh mẽ mới là nguyên nhân làm y thống khổ.

Hàn Lập đồng dạng cũng gặp tình huống này, từng khối xương cốt lấp lánh như ngọc thạch bên trong thân hắn cũng bị lục khí quấy nhiễu, lập loè từng trận quang mang đối chọi nhau.

Từ khi trở thành Thái Ất Ngọc Tiên, thân thể hắn được lột xác, năng lực chống cự hủ thực mạnh hơn Thạch Xuyên Không mấy lần.

"Thiếu chút nữa thì quên, tiểu tử ngươi là Thái Ất Ngọc Tiên…" Chiếu Cốt chân nhân cười lạnh.

Vừa dứt lời, thân hình lão loé lên, biến mất ngay tại chỗ.

Nháy mắt sau, lão đột nhiên xuất hiện trước người Hàn Lập, một bàn tay đánh thẳng vào mi tâm Hàn Lập.

Thân thể của Hàn Lập đang bị khống chế, không cách nào nhúc nhích được.

Nhưng ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nhìn thẳng Chiếu Cốt chân nhân.

Thời điểm bàn tay của Chiếu Cốt chân nhân sắp đánh vào mi tâm của mình. Hàn quang trong mắt Hàn Lập loé lên, Luyện Thần Thuật tầng thứ năm vận chuyển, tất cả lực lượng Thần Niệm ngưng tụ một chỗ bắn ra.

"Phốc"

Một đạo thanh âm rất nhỏ vang lên rồi nhanh chóng biến mất không thấy tung tích.

Từ phía mi tâm Hàn Lập, một thanh tinh quang tiểu kiếm bắn ra, trên thân kiếm chớp động phù văn, đâm thẳng vào đầu ngón tay của Chiếu Cốt chân nhân.

Nhìn thấy tinh quang tiểu kiếm, Chiếu Cốt chân nhân lập tức ý thức được

nguy hiểm, nhưng giờ muốn thu tay đã không kịp rồi. Lão chỉ có thể vận chuyển Tiên Linh Lực trong cơ thể ngăn cản tiểu kiếm.

Nhưng Thần Niệm tiểu kiếm vừa chui vào đầu ngón tay, lại bỗng nhiên xuất hiện bên trong thức hải của lão.

Vốn Thần Niệm tiểu kiếm bên ngoài chỉ dài khoảng hơn một tấc, nhưng lúc xuất hiện bên trong thức hải của Chiếu Cốt chân nhân, nó lại hoá thành một đạo cự kiếm to lớn, chém thẳng vào thức hải của lão.

Từng đạo phù văn bên trên thân kiếm ẩn hiện quang mang, thần niệm lực cường đại bùng phát, tạo thành từng cỗ sóng khí tàn phá bên trong thức hải.

Giờ phút này, cảnh tượng bên trong thức hải Chiếu Cốt chân nhân như gió nổi mây phun, bốn phía thức hải xuất hiện từng đạo vết rách đen kịt, trông như sắp bị cỗ lực lượng này phá vỡ.

Thần hồn của lão lập tức hiển hoá ra một đạo bào tiểu nhân, xuất hiện bên trong thức hải. Trên mặt tiểu nhân lộ vẻ thống khổ và sợ hãi. Lão làm thế nào cũng không nghĩ được, một tên Thái Ất Ngọc Tiên sơ kỳ lại có thể có được thần niệm công pháp mạnh như vậy. Thế nhưng, giờ phút này, hối hận cũng đã muộn.

------oOo------

Chương 820: Tại sao lại là ngươi?

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Nhưng vào lúc này, hai tay áo thần niệm tiểu nhân của Chiếu Cốt Chân Nhân chấn động, phía dưới thức hải lập tức có từng điểm oánh quang màu trắng phiêu tán ra, như vô số quang điểm đom đóm, vây quanh tiểu nhân.

Những quang điểm đom đóm kia khắc sâu ở phụ trận trong thức hải, giờ hiển lộ ra.

Chiếu Cốt Chân Nhân không bao giờ nghĩ đến, lão hao tốn đại giới khó có thể tưởng tượng, vốn là vì ứng đối đại địch sinh tử mà cắm pháp trận thần hồn vào trong thức hải, vậy mà giờ phút này phải lấy ra sử dụng.

Trước mắt tình thế bức bách, cũng không cho phép lão làm gì khác.

Chỉ thấy phía dưới phù trận, oánh quang màu trắng càng ngày càng thịnh, từ đó ngưng tụ ra một đầu hư ảnh dị thú tựa như mãnh hổ to lớn vô cùng, miệng thú mở lớn từ dưới thức hải mãnh liệt xông ra, thẳng đến thần niệm cự kiếm.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bên trong thức hải Chiếu Cốt Chân Nhân nổ vang.

Thần niệm cự kiếm chém lên đầu dị thú màu trắng, bắn ra một mảnh tinh quang năm màu hoa mỹ, hai bên giằng co một lát, đầu lâu dị thú màu trắng lập tức bị xé nứt ra.

Thần niệm cự kiếm tiếp tục bổ xuống hướng thần hồn tiểu nhân phía dưới.

Nhưng mà, tuy dị thú màu trắng bị xé nứt ra, trên người nó lại tản mạn ra oánh quang màu trắng khắp nơi, lại hóa thành từng đạo tinh ti, liên kết hai

nửa thân hình chưa đứt hẳn lại cùng một chỗ.

Oánh quang màu trắng kia biến thành tinh ti, giống như là từng đạo xích sắt hoành giang, không ngừng ngăn trở xu thế chém xuống của thần niệm cự kiếm, đồng thời cũng tiêu hao uy năng cường đại của thần niệm cự kiếm.

Dù như vậy, cự kiếm hơi mờ hầu như ngưng tụ toàn bộ thần niệm chi lực của Hàn Lập, vẫn một đường thẳng thông suốt chém xuống, triệt để xé rách dị thú màu trắng kia, chém lên người thần hồn tiểu nhân Chiếu Cốt Chân Nhân.

"A..." Một tiếng gào rú thê lương truyền đến.

Chiếu Cốt Chân Nhân cảm thấy đầu như nổ tung, hai tay mãnh liệt ôm đầu, thân hình run lên kịch liệt, rơi thẳng tắp xuống dưới hải vực.

Khô Cốt Linh Vực tạo ra áp lực cũng theo đó tản ra hào quang, biến mất không thấy.

Hai người Hàn Lập cảm thấy quanh thân buông lỏng, dị trạng xương cốt trên người lập tức biến mất, một lần nữa khôi phục tự do.

Đồng thời, Hàn Lập cảm thấy bên trong thức hải một hồi trống không, trước mắt bỗng dưng tối sầm, rốt cuộc thân hình không cách nào chống đỡ rơi xuống phía dưới.

Thạch Xuyên Không thấy thế, một tay bụm lấy sương xườn phía bên phải, cố nén đau đớn lách mình đến, một phát bắt được cánh tay Hàn Lập, dựng đứng hắn lên, ánh mắt âm u nhìn hải vực thâm sâu phía dưới, trên người sáng lên độn quang, chớp lóe rồi biến mất.

Giải Đạo Nhân phía dưới vỗ mạnh một cái vào hồ lô, thu hồi tất cả Đạo Binh cùng mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập trở về, trên người cũng sáng lên độn quang, đuổi theo hai người.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn nửa tháng.

Một chiếc phi toa đen nhánh bắn vụt như tên trên một mảnh hải vực đen kịt, Thạch Xuyên Không đã khôi phục diện mạo như trước, đứng ở đầu thuyền, một đầu tóc bạc đón gió tung bay, lộ ra tư thế oai hùng bừng bừng.

Sau lưng đuôi phi toa, Hàn Lập yên tĩnh nằm trong đó, hai mắt nhắm nghiền, vẫn như cũ lâm vào hôn mê, một khối Tử Dương Noãn Ngọc lớn cỡ bàn tay đang lơ lửng trên đầu của hắn, phóng thích ra tử quang mơ hồ.

Bên ngoài quanh thân hắn lại còn bao phủ một tầng không gian bích chướng, ngăn cách Ma khí nồng đậm bốn phía ra.

Nơi đuôi thuyền, Giải Đạo Nhân trong bộ đạo bào ngồi nghiêm đấy, hai mắt hơi khép, nhắm mắt điều tức.

Đúng lúc này, gã tựa hồ cảm nhận gì đó, hai mắt bỗng nhiên mở ra, liền chứng kiến Hàn Lập nằm ở trước người vốn mi tâm nhíu chặt, lông mi rung động vài cái, cũng chậm rãi mở mắt ra.

"Lệ đạo hữu..." Gã mở miệng kêu lên một tiếng.

Trong đôi mắt Hàn Lập hiện lên một tia mơ hồ, đình trệ một lát rốt cuộc khôi phục thanh minh.

Hắn giơ tay xoa huyệt Thái Dương hai bên đầu, chậm rãi ngồi dậy, khoát tay lấy khối Tử Dương Noãn Ngọc đang lơ lửng trên đầu xuống.

"Lệ huynh, ngươi đã tỉnh, hiện tại cảm giác thế nào?" Thạch Xuyên Không cũng quay người lại, mở miệng hỏi.

"Ta hôn mê đã bao lâu rồi?" Tiếng nói Hàn Lập hơi khàn khàn, mở miệng hỏi.

"Không sai biệt lắm cỡ hơn nửa tháng rồi." Thạch Xuyên Không chần chờ một chút, nói ra.

"Chiếu Cốt Chân Nhân đâu?" Hàn Lập hỏi.

"Không biết, lúc ấy hắn tựa hồ bị trọng thương, ngã vào trong biển. Mà ngươi đồng dạng cũng lâm vào hôn mê, ta đành phải trước an toàn mang ngươi đi, còn lại thật không chú ý đến chuyện khác." Thạch Xuyên Không lắc đầu, nói ra.

"Bị thần niệm chi kiếm của ta dốc sức một kích, thần hồn hắn hơn phân nửa là chịu trọng thương, tạm thời sẽ không tới tìm chúng ta gây phiền toái, bất quá càng đến gần Dạ Dương Thành, biến cố lại càng nhiều, cũng khó bảo đảm không có những người khác nhìn chằm chằm vào chúng ta." Bàn tay Hàn Lập nhẹ nhàng vuốt ve khối Tử Dương Noãn Ngọc kia, mở miệng nói ra.

"Ta cũng lo lắng chuyện này, mới không dám tùy tiện trực tiếp trở về Dạ Dương Thành, mà một mực đi quanh Mặc Hải Vực này, chờ ngươi tỉnh lại rồi tiếp tục tính toán." Thạch Xuyên Không thở dài, nói ra.

"Lúc trước thần thức ta hao tổn quá độ, thần hồn mặc dù không đến mức tổn thương nghiêm trọng như Chiếu Cốt, nhưng cũng bị chấn động không nhỏ, nếu không phải ngươi dùng Tử Dương Noãn Ngọc thay ta ôn dưỡng thần hồn, chỉ sợ ta còn phải ngủ mê man một đoạn thời gian nữa." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Đã như vậy, chúng ta đợi ngươi khôi phục rồi hẵng lên đường a." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một lát, nói ra.

"Thần hồn chấn động khôi phục không dễ, thần thức chi lực bổ sung cũng cần thời gian rất lâu, chờ ta khôi phục chỉ sợ đêm dài lắm mộng, hay là mau chóng trở về Dạ Dương Thành a." Hàn Lập nhíu mày, suy nghĩ một lát, lắc đầu nói ra.

"Cũng tốt." Thạch Xuyên Không nói ra.

Dứt lời, gã liền khống chế phi toa, lướt gấp đi.

...

Vội vàng lại nửa tháng trôi qua.

Hai người Hàn Lập khống chế phi toa, lướt gấp phía trên hải vực đen kịt.

Cuối tầm mắt hai người mơ hồ có thể thấy được một kiến trúc màu đen to lớn lơ lửng trên bầu trời.

"Lệ huynh, chúng ta sắp đến Dạ Dương Thành rồi." Khoé miệng Thạch Xuyên Không khó nén vẻ mừng rỡ, nói ra.

Hai mắt Hàn Lập chớp động tử quang, rơi vào trên kiến trúc màu đen kia, chỉ cảm thấy nó thật sự có chút cổ quái.

Đó là kiến trúc đa diện bất quy tắc, thoạt nhìn hơi giống một cổ mộc đen kịt sinh ra không ít nhánh cây, chẳng qua là bên ngoài lại hiện ra màu sáng bóng như tinh thạch màu đen, từng nhánh cây có dài có ngắn, toả ra các hướng khác nhau.

Cây kia cao bất quá mấy trăm trượng, phía trên cũng không có nhiều hoa văn trang trí, thoạt nhìn giống như tự nhiên hình thành, phía trên có từng trận chấn động Thời Gian pháp tắc truyền ra.

Chẳng biết tại sao, Hàn Lập nhìn thấy kiến trúc cổ quái này cảm giác có chút hoảng hốt, cảm thấy vật kia rõ ràng đứng lặng tại hư không trước mắt, nhưng hắn lại cảm thấy cách mình rất xa, xa đến không giống bình thường.

Trong đôi mắt hắn sáng lên hào quang màu tím, đang muốn cẩn thận nhìn kỹ vật kia, lại bị Thạch Xuyên Không thò tay ngăn cản lại.

"Đây chính là Thần vật chí cao trong Thánh Vực chúng ta, Lệ huynh không nên đường đột." Trên mặt Thạch Xuyên Không hiện lên một tia áy náy, nói ra.

"Thần vật? Sao giống như bị vứt bỏ, bỏ mặc tại hải vực này vậy?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, nói ra.

"Ha ha, vật này dù là một phương Đạo Chủ đến, cũng chưa chắc có thể rung chuyển nửa phần." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cười vang nói.

"Vật này rốt cuộc là..."

Hàn Lập vừa nói một nửa, thần sắc đột nhiên biến đổi, ánh mắt bỗng nhiên vòng một cái, nhìn lại phía xa.

Thạch Xuyên Không hơi chậm một chút cũng phát hiện khác thường, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

Một lát sau, chỉ thấy phía xa chân trời có một đạo độn quang lướt gấp tới, cách bọn họ mấy trăm trượng mới dừng lại.

Bên trong độn quang hiện ra một bóng người màu xanh sẫm, chính là Chiếu Cốt Chân Nhân!

Chẳng qua giờ phút này sắc mặt Chiếu Cốt Chân Nhân tái nhợt dị thường, hai hốc mắt hãm sâu, ánh mắt hơi trì trệ, một đầu tóc trắng tán loạn vô cùng, từng sợi tóc mai rải rác, thoạt nhìn đâu còn còn nửa điểm đạo cốt tiên phong, thật sự có chút chật vật không chịu nổi.

So sánh với thần sắc ngưng trọng của hai người Hàn Lập, sắc mặt Chiếu Cốt Chân Nhân càng lộ ra mấy phần kinh hoảng.

Hai mắt lão trợn lên, một bàn tay có chút run rẩy giơ lên, chỉ vào Hàn Lập nói năng lộn xộn: "Như thế nào... Tại sao lại là ngươi? Không có khả năng, điều đó không có khả năng... Ngươi làm sao có thể khôi phục nhanh như vậy?"

"Hắn đang nói cái gì vậy?" Thạch Xuyên Không nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, nghi ngờ hỏi.

Hàn Lập cũng cau mày, vẻ mặt khó hiểu.

"Chẳng lẽ là do lần trước bị thần niệm chi kiếm chém trúng, thần hồn hắn bị trọng thương, thần trí mơ hồ hả?" Thần sắc Thạch Xuyên Không thu lại,

suy đoán.

"Không có khả năng, uy lực thần niệm chi kiếm ta rất rõ ràng, bên trong thức hải Chiếu Cốt lại có pháp trận lợi hại che chở, cho nên lúc đó gây thương thế cho hắn, tuyệt đối không đến loại trình độ này, nhất định là sau khi chúng ta rời khỏi, hắn lại gặp biến cố gì đó, chẳng qua lời nói của hắn khiến người khó hiểu." Hàn Lập lắc đầu, bác bỏ suy đoán của Thạch Xuyên Không.

"Nhất định là ảo giác, cái này nhất định là ảo giác, nhất định là... Không được, ta muốn giết ngươi, ta nhất định phải giết ngươi!" Ánh mắt Chiếu Cốt Chân Nhân nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, thần sắc đột nhiên trở nên dữ tợn.

Chỉ thấy thân hình lão lóe lên, bàn tay đưa tới phía trước, toàn bộ cánh tay lập tức kéo dài hơn một trượng, hóa thành một cốt liêm màu trắng, cấp tốc bay vút về hướng Hàn Lập.

Tuy Hàn Lập phát hiện thần thức lão khác thường, nhưng thực sự không dám buông lỏng chút nào, Thời Gian Linh Vực lập tức khuếch trương ra.

Thạch Xuyên Không thấy thế, cũng vội vàng mở Không gian Linh Vực ra.

Chiếu Cốt Chân Nhân bay vào Linh vực của hai người, thân hình lập tức bị ngăn trở, tốc độ cấp tốc hạ xuống.

Chỉ thấy trong miệng lão quát lên một tiếng lớn, cánh tay dài cốt liêm trong hư không khẽ huy động mãnh liệt, thiên địa linh khí trong hai Linh Vực lập tức bị một cỗ lực lượng cuồng bạo chấn nát, trở nên hỗn loạn không chịu nổi, một cỗ khí tức mục nát bắt đầu tràn ngập trong đó.

Thân hình Chiếu Cốt Chân Nhân ở trong không gian hỗn loạn, tốc độ lại khôi phục tăng vọt lên, thẳng đến hướng Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, lại không tránh né, một tay ra chiêu, gọi ra mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hợp lại làm một, trong cơ thể Chân Ngôn Bảo Luân cấp tốc nghịch chuyển, chủ động nghênh đón.

Thời điểm gần tới, thân hình Hàn Lập đột nhiên ngừng lại, một mảnh kim quang chói mắt lập tức sáng lên, Chân Ngôn Bảo Luân xoay tròn ra, phóng xuất ra vô số đạo ánh sáng màu vàng, bao phủ Chiếu Cốt Chân Nhân trước mặt vào.

Chiếu Cốt Chân Nhân thấy thế, tay kia mở ra, năm ngón tay đưa ra phía trước, hóa thành một cốt thuẫn to lớn cổ quái.

Ở trên đó khắc lên từng đạo phù văn dày đặc, từ đó phóng xuất ra từng trận pháp tắc chi lực xương khô mục nát, bao phủ ngăn cách toàn bộ ánh sáng màu vàng kia bên ngoài.

Đồng thời, thân hình lão từ phía sau cốt thuẫn khẽ chuyển, vung bạch cốt cự liêm lên, mang theo một cỗ sát khí ngút trời, quét tới Hàn Lập, có xu thế bổ đôi Hàn Lập ra.

------oOo------

Chương 821: Tuyển cử đại điển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh nhưng trong lòng thì đã rùng mình.

Ngay sau đó, ngay mi tâm hắn lại lần nữa tỏa ra một vòng hào quang óng ánh, từ đó bắn ra một thanh Thần Niệm Tiểu Kiếm mờ ảo.

Khi mà Chiếu Cốt chân nhân nhìn thấy nó, không chờ Thần Niệm Tiểu Kiếm chém tới, thì hào quang trong mắt của lão đã tan rã kèm theo đó là vẻ mặt tuyệt vọng không cam lòng, lẩm bẩm một mình: "Sao có thể, sao lại có chuyện này..."

Trong nháy mắt, Thần Niệm Tiểu Kiếm liền xuyên qua cốt thuẫn một cách dễ dàng, chui vào trong mi tâm của Chiếu Cốt chân nhân.

Khi Thần Niệm tiểu kiếm bay vào trong thức hải của lão, Hàn Lập mới giật mình khi phát hiện một điều quái lạ, thức hải của Chiếu Cốt chân nhân gần như đã khô kiệt, hào quang trên người tiểu nhân thần hồn đã ảm đạm không thôi, thoạt nhìn như ngọn nến trước gió, sắp sửa bị dập tắt vậy.

Rõ ràng là trước đó lão đã gặp phải tổn thương nghiêm trọng nào đó, mới khiến cho thần hồn của lão bất ổn vô cùng.

Chuyện này làm cho trong lòng hắn hơi có chút kinh ngạc, dù sao thủ đoạn có thể làm cho tu sĩ Đại La cảnh tổn thương, tuyệt đối không đơn giản.

Mặc dù trước đó mình đã thi triển thần thông kia làm thương tổn lão, nhưng cho dù đả thương lão một nghìn thì mình cũng tự tổn tám trăm, cũng vì thế mà làm cho mình hôn mê một thời gian dài, nhưng tính ra, một kích của

mình cũng không thể nào làm cho thần hồn lão hao tổn nghiêm trọng như vậy được.

Ý niệm trong lòng Hàn Lập xoay chuyển thật nhanh, nhưng động tác thì không chút do dự.

Trong miệng hắn khẽ quát một tiếng, Thần Niện Chi Kiếm ở trong thần thức lão liền lần nữa hiển lộ ra, rồi chém một kiếm xuống, khiến cho thần hồn Chiếu Cốt chân nhân mơ hồ không có bất kỳ thứ gì ngăn cản, liền bị xé nứt ra, tiêu tán.

Thân thể của Chiếu Cốt chân nhân cũng theo đó mà dừng lại, không còn động đậy được nữa.

Thạch Xuyên Không vừa mới bố trí Ngân Tiêu song kính xong, thì không rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhưng thừa dịp có cơ hội, y liền lập tức thúc giục song kính chiếu vào người Chiếu Cốt chân nhân.

Chỉ thấy hai tay của y đan xen trước người, chợt pháp trận trong hư không lóe lên ánh sáng màu bạc, hai cái kính tròn lập tức đổi vị trí cho nhau, kèm theo đó là cỗ lực lượng không gian cường đại vặn vẹo phát ra.

Nhưng mà, thân thể Đại La của Chiếu Cốt chân nhân mạnh mẽ vô cùng, xương cốt cả người vững như kim thạch, dưới lực lượng vặn vẹo của không gian, cũng chỉ khiến thân thể lão chuyển động vặn vẹo, nhưng không bị chút tổn thương nào.

Sau khi Thạch Xuyên Không thử qua, vậy mà không cách nào nghiền nát được lão.

Hàn Lập thấy thế, đưa tay vẫy một cái, một chiếc nhẫn xương màu đen từ trên tay của Chiếu Cốt chân nhân trượt xuống, bay đến lòng bàn tay của hắn, chợt một đầu hỏa điểu màu bạc từ đầu vai của hắn bắn ra, lao vào trong cơ thể của Chiếu Cốt chân nhân, trong nháy mắt nuốt sống lão vào trong.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, trong lòng liền thả lỏng.

Uy lực của Tinh Viêm Hỏa Điểu y đã được chứng kiến, chỉ là dưới tình huống bình thường không thể nào mà trực tiếp đối đầu uy hiếp được một gã tu sĩ Đại La Cảnh được, thậm chí ngay cả hộ thể cương khí còn không thể nào phá được.

Ngọn lửa màu bạc hừng hực thiêu đốt dữ dội, phát ra từng tiếng "Tấc tấc", ánh mắt Hàn Lập nhìn thẳng vào ngọn lửa, suy nghĩ xuất thần.

"Lệ huynh, có chuyện gì sao?" Thạch Xuyên Không thấy thế, nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, chỉ là đang nghĩ những lời mà Chiếu Cốt lão nhi đã nói trước đó, rốt cuộc là có ý gì?" Hàn Lập trầm mặc một lát, rồi đáp.

"Quản lão nhiều làm gì, tóm lại gia hỏa này không còn uy hiếp chúng ta nữa rồi!" Thạch Xuyên Không cười "Hặc hặc" một tiếng.

Ước chừng qua một nén hương, Ngân diễm hỏa điểu quay trở về, còn Chiếu Cốt chân nhân thì đã biến thành một mảnh tro tàn.

Chỉ thấy cả người hỏa điểu mau chóng thu nhỏ lại, rồi hạ xuống lòng bàn tay của Hàn Lập, trong miệng nhẹ nhả ra một cái, chợt từ trong miệng rơi xuống một đoạn xương đốt tay Xá Lợi năm màu rực rỡ.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ run lên, nhưng không thay đổi sắc mặt mà thu vào.

"Đi thôi, nhanh tới Dạ Dương thành thôi." Hàn Lập liếc mắt nhìn qua Thạch Xuyên Không, nói ra.

"Được."

"Thạch Xuyên Không lên tiếng, rồi nhảy lên không trung, đi đầu bay trước.

Hàn Lập thu Tinh Viêm Hỏa Điểu lại, theo sát phía sau y, lướt trên bầu trời.

Thế nhưng, Thạch Xuyên Không bay tới gần vật thể lạ thường đang lơ lửng trên bầu trời, liền ngừng lại.

"Tại sao lại dừng lại?" Hàn Lập hỏi.

"Đã đến nơi rồi." Thạch Xuyên Không nói ra.

"Ngươi nói là... Chỗ này chính là Dạ Dương thành sao?" Chân mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Chuyện này nói ra rất dài dòng... Để ta nói ngắn gọn, thần vật này tên là "Không Cảnh Chi Thược*" là cánh cổng để tiến vào Dạ Dương thành và những không gian Thánh Vực khác." Thạch Xuyên Không lộ vẻ thần bí nói ra.

[* Không Cảnh Chi Thược > Chìa khóa không gian]

"Những không gian khác... Chả trách trước đó ta cảm thấy vật này có chút cổ quái, vật này nhìn gần thì ngay trước mắt, nhưng lại giống như xa cuối chân trời, vậy ra là nó xen kẽ nhiều tầng không gian khác nhau, duy trì rất nhiều không gian, trách không được ngươi nói cho dù Đạo Chủ chí tôn một phương, cũng chưa chắc đã có thể rung chuyển được nó nửa phần." Hàn Lập khẽ nhíu mày, rồi giật mình nói ra.

"Đi thôi, chúng ta hãy vào thành."

Nói xong, vẻ mặt Thạch Xuyên Không nở ra nụ cười, lật bàn tay một cái, lấy ra một tấm lệnh bài ma văn màu đen đặc chế, rồi ấn xuống phía dưới của những vết cắt màu đen đang phân nhánh.

Chỉ thấy tấm lệnh bài ma văn màu đen vừa dán lên trên mặt cắt giống như viên ngọc đen, lập tức như cục nam châm bị hút lên trên, rồi nhập vào bên trong mặt cắt.

Ngay sau đó, từ đó phát lên một mảnh ánh sáng màu đen, kèm theo một cỗ dao động không gian mạnh mẽ.

Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập, mỉm cười, nhấc chân đi đầu vào bên trong đó.

Hàn Lập dò xét chốc lát, rồi cũng cất bước đi vào.

Ngay sau đó, ánh sáng màu đen từ trên đó thu vào, thân ảnh hai người từ đó mà biến mất, khối đa phương nhiều mặt cổ quái kia, cũng khôi phục lại bình thường.

Hàn Lập chỉ cảm thấy bầu trời xoay chuyển chóng mặt, từng luồng từng luồng lực lượng không gian xé nát xung quanh truyền đến, cùng với cảm giác truyền tống trận cũng không sai biệt lắm, nhưng cảm giác lần này lại lớn hơn nhiều.

Thế nhưng cái loại cảm giác này không có duy trì quá lâu, rất nhanh cả người hắn chợt nhẹ nhõm lại, phát hiện mình đã xuất hiện trong một không gian sáng sủa.

Một vòng mặt trời lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi ánh nắng khắp nơi, rọi khắp một mảnh đồi núi nhỏ bé, cỏ xanh trải dài như tấm đệm, trời cao đất rộng, làm cho tinh thần người ta không khỏi rung lên.

Mà ma khí nơi này cực kỳ nồng đậm, mơ hồ còn hơn gấp đôi bên ngoài, giữa bầu trời hiện ra từng đám mây màu tím đen, không ngờ là từ ma khí ngưng tụ thành.

Nếu so sánh với nhau, thì thiên địa linh khí ở đây mỏng manh hơn rất nhiều.

"Thạch huynh, chỗ này chính là không gian Dạ Dương thành sao?" Hàn Lập nhìn xung quanh, dường như có chút cảm khái.

"Đúng vậy! Nơi này tên là Dạ Dương cảnh, chính là giới diện không gian mà phụ hoàng tự tay mở ra, cuối cùng đã trở về rồi." Thạch Xuyên Không hít một hơi thật sâu, rồi sau đó mở miệng nói ra.

Trong lúc y nói chuyện, y liền phất tay tế ra Ô Thần Phi Toa, nâng thân thể hai người bọn hắn lên, lao nhanh về phía trước.

"Mở ra không gian giới diện!" Hàn Lập nghe vậy lấy làm kinh hãi.

Nếu mà mở ra một không gian bí cảnh quy mô nhỏ, thì cũng không tính là quá mức khó khăn gì, với năng lực của hắn cũng đủ để làm ra nó, chỉ là cần hao tốn thời gian dài cùng với thật nhiều vật liệu, nhưng mà cũng chỉ tạo ra một không gian tương đối ổn định mà thôi.

Nhưng không gian trước mắt này lại khác, nó không khác gì với Ma Vực bên ngoài, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa cả nhật nguyệt tinh thần, ý cảnh huyền diệu vận hành của thiên địa, căn bản là không thể nào so sánh được.

Trong lòng của hắn âm thầm cảm khái với thủ đoạn thông thiên của Ma chủ, căn bản là bản thân mình lúc này không thể nào sánh được.

"Đường đi từ chỗ này đến Dạ Dương Thành ước chừng còn khoảng trên dưới nửa tháng, lúc trước chúng ta đã chậm trễ quá lâu, chúng ta cũng nên đi nhanh hơn một chút." Thạch Xuyên Không nhíu mày, tựa như cảm thấy tốc độ của Ô Thần Phi Tốc quá chậm.

Y phất tay áo một cái, một tiếng "Phanh" vang nhỏ, chợt một tấm phù lục bay ra, liền lóe lên hào quang, từ đó bộc phát ra vô số phù văn màu tím, bao phủ cả Ô Thần Phi Toa vào bên trong, rồi sau đó nhanh chóng bám vào bên trên nó.

Phía trước Ô Thần Phi Toa chợt trở nên uốn éo, hóa thành một đầu chim điểu, ngay chính giữa chợt lóe lên ánh sáng màu tím, từ đó kéo dài ra thành hai cánh chim màu tím dài mười mấy trượng.

Ô Thần Phi Toa "Ông" một tiếng, bất ngờ tốc độ tăng nhiều hơn một nửa, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím thật dài, bay nhanh về phía trước.

"Thạch đạo hữu, những huynh trưởng cùng tỷ tỷ kia của ngươi nếu biết chúng ta đến Dạ Dương thành, thì phía trước chưa chắc gì đã an toàn, hay là chúng ta hãy cẩn thận hơn chút đi." Hàn Lập thấy vậy, nhắc nhở.

"Hắc hắc, Lệ huynh yên tâm, nếu ở bên ngoài, thì chúng ta nên cẩn thận hơn. Nhưng nơi này chính là Dạ Dương cảnh, phương viên trăm vạn dặm xung quanh đều trong phạm vi giám sát của Vô Thiên Pháp Mục của phụ

hoàng, những người kia tuyệt đối không dám lỗ mãng ở nơi này đâu, chúng ta ở nơi này đã hoàn toàn an tâm rồi." Thạch Xuyên Không cười "Khà khà" một tiếng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, đồng thời thất kinh với thần thông của Ma Chủ, hơn nữa cũng còn có chút cảm giác khó chịu kèm theo.

Hắn không quen cả ngày hoạt động dưới sự giám thị của người khác.

"Lệ đạo hữu yên tâm, phụ hoàng giám sát Dạ Dương cảnh, chỉ để ổn định nó thôi, cũng không có tra xét cặn kẽ gì cả." Dường như Thạch Xuyên Không nhìn thấu điều cố kỵ trong lòng của Hàn Lập, vội nói thêm.

"Thạch đạo hữu, có một số việc mà đoạn đường vừa qua ta chưa hỏi ngươi, hiện giờ chúng ta sẽ nhanh đến Dạ Dương thành, mong ngươi hãy giải đáp nghi hoặc cho ta." Hàn Lập gật đầu nhẹ, lại hỏi.

"Có chuyện gì nói thẳng đi, đừng ngại." Thạch Xuyên Không cũng không lộ vẻ ngoài ý muốn gì, mà dường như đã sớm đoán ra được Hàn Lập sẽ hỏi lời này.

"Lần này ngươi muốn đến Dạ Dương thành, là muốn tham dự chuyện gì quan trọng hay sao. Ngươi đã trăm cay nghìn đắng lấy được La Trá Tỳ Bà mang về Dạ Dương Thành, còn những huynh đệ tỷ muội kia của người thì muốn cướp lấy La Trá Tỳ Bà, cũng là vì việc này sao?" Ánh mắt Hàn Lập chớp nháy, hỏi.

"Vốn là chuyện này đợi đến Dạ Dương Thành ta sẽ nói cho Lệ huynh biết, nếu ngươi đã hỏi, thì ta liền nói cho ngươi nghe. Ngươi nói không sai, ta trở về Dạ Dương Thành, đúng là có một việc vô cùng quan trọng, việc này liên quan đến ức vạn muôn dân trăm họ của Thánh Vực, vô luận như thế nào cũng phải bình an mang La Trá Tỳ Bà về." Thạch Xuyên Không im lặng một lát, rồi trầm giọng nói ra.

"A, có chuyện gì sao?" Hàn Lập hơi kinh ngạc hỏi.

"Tuyển cử Thánh Chủ kế nhiệm." Thạch Xuyên Không mỉm cười nói ra.

"Tuyển cử Thánh Chủ kế nhiệm? Chẳng lẽ, phụ hoàng ngươi muốn thoái vị sao?" Hàn Lập sững sờ, hơi kinh ngạc.

Tu vi từ Chân Tiên cảnh trở lên, thì cơ bản thọ nguyên thọ cùng trời đất, trừ phi gặp chuyện ngoài ý muốn hoặc là gặp phải kiếp nạn Thiên Nhân Ngũ Suy, mới có thể xuất hiện tình huống thừa kế quyền lực, chắc hẳn trên người Ma Chủ đã xảy ra việc gì ngoài ý muốn rồi?

"Phụ hoàng chấp chưởng Thánh Vực nhiều năm, vốn sẽ không tồn tại vấn đề này, chỉ là nhiều năm trước người bất ngờ tuyên bố muốn chọn ra Thánh Chủ kế nhiệm, không ai biết nguyên nhân cụ thể là vì sao cả." Thạch Xuyên Không cau mày, hiển nhiên cũng không hiểu gì với quyết định của Thánh Chủ.

"Thạch đạo hữu, lúc này ngươi đã trở về Dạ Dương thành, chắc hẳn là cũng vì tranh đoạt vị trí Thánh Chủ này sao?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, ngay sau đó lại hỏi.

------oOo------

Chương 822: Trị thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ha ha! Vị trí Thánh Chủ ta không có chút hứng thú nào. Không dối gạt Lệ huynh, đưa La Trá Tỳ Bà về Dạ Dương Thành, thật ra là vì giúp Tam ca ta một tay đó." Thạch Xuyên Không khoát tay áo, nói ra.

"Vì Tam hoàng tử?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

"Không sai. Thánh Vực thượng võ, rất nhiều phương diện đều dùng thực lực định đoạt. Mười ba người con của Phụ Hoàng, trong đó không thiếu thiên tài tu luyện, đặc biệt là Đại ca, Tam ca, Ngũ tỷ, Thất ca, là bốn người xuất sắc nhất, bất quá nếu bàn về thống trị thiên hạ, ta cảm thấy, tất cả mọi người cộng lại cũng xa xa không bằng Tam ca." Trong mắt Thạch Xuyên Không nổi lên vẻ kính ngưỡng.

"Theo ta thấy, Thạch đạo hữu ngươi cũng có phần thiện trị quốc, Nhẫm Sơn Thành mà ngươi quản lý, mọi người đều cảm thấy vui sướng quang vinh đó." Hàn Lập nói như thế.

"Ài, lời ấy sai rồi. Ta quản lý Nhẫm Sơn Thành, chẳng qua là bắt chước Tam ca mà thôi, không bằng một phần vạn của hắn." Thạch Xuyên Không vội khoát khoát tay.

"Xin chỉ giáo cho?" Hàn Lập hỏi.

"Tam ca hắn từ nhỏ biểu hiện ra năng lực xuất sắc, một lòng ôm chí lớn, từ sớm đã bắt đầu trợ giúp Phụ Hoàng quản lý Dạ Dương Thành. Nhớ năm xưa, Thánh Vực chúng ta vừa chấm dứt đại chiến với Thiên Đình, các nơi rối loạn bất an, thế lực khắp nơi ngang ngược, cũng không hoàn toàn phục

tùng sự quản thúc của Dạ Dương Thành, mỗi nơi thu nạp thế lực tông môn gia tộc, tranh đấu gay gắt với nhau, dân chúng Thánh Vực sinh hoạt gian khổ. Trong khi đó bản thân Phụ Hoàng bị trọng thương, không thể không bế quan chữa thương, không rãnh phân tâm, định phái các vị Hoàng tử đến các nơi xử lý những vấn đề này, nhưng Đại ca bọn hắn bởi vì lo sợ gian nguy, cũng không dám tiếp nhận gánh nặng này, chỉ có Tam ca dẫn đầu một đám thủ hạ, dứt khoát lao tới các nơi, tiêu phí gần ba trăm năm, mới thu phục được những tộc quần bướng bỉnh kia. Về sau hắn lại ra sức chấn hưng thương nghiệp mậu dịch, khởi đầu thương hội, toàn bộ Thánh Vực này mới chậm rãi từ cảnh khắp nơi hoàng tàn khôi phục lại, cho nên hiện tại thanh danh Tam ca mới lên cao như thế." Thạch Xuyên Không tràn ngập khí thế nói.

"Vị Tam ca này của ngươi xác thực bất phàm, dù sao việc tu luyện liên quan đến thiên tư, nhưng đạo trị thế lại càng liên quan đến nhân tâm. Diện tích lãnh thổ Thánh Vực mặc dù không lớn bằng Tiên Vực, nhưng quan hệ giữa dân chúng cùng tu sĩ lại càng thêm chặt chẽ cùng phức tạp, phải xử lý tốt các tầng quan hệ trong đó, vốn cũng không phải là chuyện dễ dàng, hơi không cẩn thận liền có thể mang đến phiền toái cho toàn bộ Thánh Vực." Hàn Lập suy nghĩ thật sâu rồi gật đầu.

"Đúng vậy a, kỳ thật lúc ấy ta có rất nhiều điểm không hiểu đối với hành vi của Tam ca, nhưng những năm này du lịch thiên hạ, nhất là đi Tiên Vực các ngươi, mới dần dần hiểu được. Tam ca không chỉ có phương pháp trị quốc, ánh mắt càng sâu xa, về sau chính hắn đề nghị Phụ Hoàng hoà giải với Thiên Đình, lúc đó mới phá vỡ cục diện chiến tranh lạnh, khai thông thương nghiệp mậu dịch, sinh ý Quảng Nguyên Trai mới lớn được như hiện tại." Thạch Xuyên Không tiếp tục nói.

"Ánh mắt Tam hoàng tử rộng lớn, lại để cho người khâm phục, nếu năng lực của hắn như vậy, vì sao Phụ Hoàng ngươi không trực tiếp lập hắn làm Thái Tử?" Hàn Lập có chút không hiểu hỏi.

"Năm đó Tam ca dẹp loạn rung chuyển, cứu vãn Thánh Vực, tuy rằng thu được không ít nhân tâm, nhưng cũng đắc tội không ít thế lực địa phương ngang ngược, những thế lực này lại liên hợp cùng đám người Đại ca, những năm qua một mực đối nghịch cùng Tam ca. Hơn nữa tuy Phụ Hoàng thưởng

thức năng lực trị quốc của Tam ca, nhưng tính cách của người và Tam ca khác nhau. Phụ Hoàng sát phạt quả quyết, một lời quyết định nhân mạng sinh tử, dùng lực trị quốc. Còn tính cách Tam ca lại ôn nhã, chán ghét giết chóc, bởi vì hắn dùng giáo hóa làm chủ, hai người thường xuyên vì chính kiến không hợp mà sinh ra tranh chấp. Đám người đại ca lại am hiểu nịnh nọt, có thể Phụ Hoàng cảm thấy Tam ca không phải tri kỷ hợp tính mình như bọn Đại ca, mới một mực chậm chạp không thể đưa ra quyết định." Thạch Xuyên Không thở dài.

"Thì ra là thế." Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

"Cũng không biết bây giờ tình huống trong Dạ Dương Thành thế nào, bất luận thế nào, ta cũng phải giúp Tam ca leo lên đại vị, cửa này chính là tương lai toàn bộ Thánh Vực chúng ta." Thạch Xuyên Không kiên định vô cùng nói.

Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không, nhưng không có lên tiếng.

Hai người tiếp tục bay tới phía trước, trong nháy mắt lại qua mười mấy ngày.

Khu vực bên trong Dạ Dương Cảnh cực kỳ quảng đại, vì do Ma khí nồng đậm nên sản vật cực kỳ phong phú, có không ít quốc gia phàm nhân Ma tộc, tộc quần to lớn tồn tại ở đây, so với bên ngoài dày đặc hơn nhiều.

Hai người một đường di chuyển không che giấu chút nào, quả nhiên không có địch nhân xuất hiện, lại để cho tâm thần căng thẳng của Hàn Lập dần dần hạ xuống.

Khoảng cách Dạ Dương Thành càng ngày càng gần, phía dưới mặt đất dần trở nên bằng phẳng, một khu vực bình nguyên vô biên xuất hiện ở phía trước.

Trên bình nguyên vô tận phía dưới, khai khẩn ra từng mảnh khu vực Linh điền, bên trong gieo trồng một loại ngũ cốc màu vàng cao mấy trượng, rất giống hạt thóc ở thế giới phàm tục, hạt ngũ cốc dài chừng nửa xích, có hình dạng lưỡi đao, tản mát ra mùi thơm ngọt nhè nhẹ.

Vô số nông phu mặc áo vàng đang làm việc trong ruộng ngũ cốc, một đám bận rộn.

Phóng nhãn nhìn xuống, phía dưới mặt đất hiện ra màu vàng kim óng ánh, gió nhẹ lướt qua, vô số sóng vàng cuồn cuộn, sầm uất nhộn nhịp.

"Mảnh bình nguyên này tên là Sí Kim Bình Nguyên, có thể nói là nơi nguyên khí dồi dào nhất Thánh Vực, cho nên hầu như toàn bộ Thánh điền đều sáng lập tại đây, sản xuất hơn phân nửa Kim Đao Mễ vận chuyển đến Dạ Dương Thành, còn dư lại vận chuyển đến khu vực khác, nơi đây có thể nói là một kho lúa lớn của Thánh Vực." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Kim Đao Mễ? Hạt thóc này tản mát ra Ma khí không kém, không biết có công dụng gì?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động thoáng một cái, hỏi.

"Kim Đao Mễ là đặc sản ngũ cốc Thánh Vực ta, ẩn chứa một tia tinh khí Địa Nguyên, sau khi phục dụng không chỉ có thể tăng tiến tu vi, còn có thể cải thiện thể chất, có hiệu quả tăng cường thân thể. Trong Thánh Vực ta có một ít người đi theo con đường thể tu, từ lúc sinh ra bắt đầu một mực ăn Kim Đao Mễ này, thân thể cường đại kinh người. Lỗ đạo hữu là một trong số đó, bất quá thành tựu của hắn chỉ có thể xem là trung thượng, xa xa không đạt đến đỉnh cấp, trong Dạ Dương Thành có một ít thể tu đỉnh cấp, đơn thuần thân thể chi lực, chỉ sợ không kém Lệ đạo hữu ngươi." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Thạch đạo hữu khen trật rồi, điểm thành tựu thân thể của Lệ mỗ không đáng kể chút nào. Kỳ thật nếu bàn về tu luyện thân thể, xác thực Ma Vực cao hơn một bậc so với Chân Tiên giới, dù sao nội tình nơi này cũng không giống như vậy." Hàn Lập nghe vậy, cười ha ha một tiếng, nói.

"Mỗi người mỗi vẻ, mỗi người mỗi vẻ." Thạch Xuyên Không nghe vậy, lập tức có chút đắc chí, lại khiêm tốn nói.

"Ta xem qua, phẩm chất Kim Đao Mễ phía dưới có vẻ bất đồng, chẳng lẽ cũng chia phẩm cấp khác nhau?" Hàn Lập nhìn lại phía dưới, tiếp tục hỏi.

"Kim Đao Mễ cũng giống Linh thảo khác, là dùng năm tuổi nhất định để đánh giá, cũng không phân chia phẩm cấp. Mà năm tuổi càng cao, biên độ tăng lên càng có hạn, cho nên tuyệt đại bộ phận người ta sẽ không cố ý trồng lâu. Lệ đạo hữu tựa hồ cảm thấy hứng thú với Kim Đao Mễ này?" Thạch Xuyên Không nói ra.

"Đối với kỳ trân dị bảo Thánh Vực các ngươi, ta tự nhiên rất có hứng thú." Hàn Lập cười ha ha một tiếng nói.

"Thứ này tính là kỳ trân dị bảo gì chứ. Chờ đến Dạ Dương Thành, ta lại nói Tam ca phân phối một đám Kim Đao Mễ tốt nhất, để Lệ đạo hữu dùng thử." Thạch Xuyên Không cũng cười nói.

"Vậy thì đa tạ Thạch đạo hữu rồi." Hàn Lập mỉm cười nói ra, chỗ sâu trong đôi mắt lại hiện lên một tia dị sắc.

Cái tên Kim Đao Mễ này, hắn cũng không phải là lần đầu nghe được, trước kia cũng đã gặp qua, là trên đan phương Kim Cương Thiết Cốt Đan trong trữ vật pháp khí của Công Thâu Cửu.

Tài liệu chủ của Kim Cương Thiết Cốt Đan chính là Kim Đao Mễ, bất quá trên đan phương nói là Long văn Kim Đao Mễ, không biết có phải một loại đặc dị hay không?

Hàn Lập nhìn xuống bình nguyên màu vàng phía dưới, ánh mắt chớp động.

Lại nói, từ khi tu luyện "Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công" viên mãn, về sau hắn một mực không tìm được công pháp luyện thể phù hợp, tu luyện thân thể một mực trì trệ không tiến.

Nếu bình thường thì không nói, nhưng hôm nay Luyện Thần Thuật tầng thứ năm đại thành, mơ hồ cảm giác thân thể có chút không thừa nhận nổi thần thức chi lực vô cùng to lớn, đề cao thân thể tu luyện đã lửa sém lông mày.

Kim Cương Thiết Cốt Đan mặc dù là Đạo Đan Kim thuộc tính, nhưng cũng có công hiệu cường hóa thân thể.

Xem ra lần này trời đưa đất đẩy đến Ma Vực, ngược lại là một cơ hội khó có được, đến Dạ Dương Thành nhất định phải dành thời gian cẩn thận điều tra thoáng một chút việc này.

Hai người tiếp tục đi tới, lại phi độn thêm mấy ngày, rốt cuộc đã tới Dạ Dương Thành.

Tuy Hàn Lập đã sớm nghe được từ miệng Thạch Xuyên Không, hiểu được một ít tình huống Dạ Dương Thành, nhưng chính thức nhìn thấy vẫn cảm thấy kinh hãi.

Chỉ thấy mặt đất phía trước vốn bằng phẳng đột nhiên núi non nhấp nhô, một toà sơn mạch màu trắng hiển hiện ra.

Sơn mạch màu trắng vắt ngang vạn dặm, chủ phong cao ngất như mây, giống như cột chống trời đâm thẳng vào bầu trời, hình dáng to lớn tản mát ra một cỗ khí thế bàng bạc cực kỳ kinh người.

Phía nam sơn mạch màu trắng là một dòng sông uốn lượn cực kỳ to lớn, thao thao bất tuyệt, rộng lớn mạnh mẽ, nhìn tới vô bờ.

Từ đằng xa nhìn lại, sông lớn thật giống như một con Bạch Long to lớn, chiếm giữ phía trên đại địa, nguy nga hùng hồn, luận khí thế lại không thua kém so với sơn mạch vạn dặm kia.

Trên mặt sông rộng lớn, cột buồm như rừng, hằng hà đội thuyền lớn nhỏ di chuyển trên đó, một cảnh tượng vô cùng nhộn nhịp.

Mà Dạ Dương Thành lại tọa lạc tại sơn mạch vạn dặm này, giữa trường hà cuồn cuộn, cực kỳ mênh mông hùng vĩ, vậy mà bao phủ trọn mảnh sơn mạch màu trắng, còn có một bộ phận sông lớn vào trong đó, to lớn khó có thể tưởng tượng.

Tường thành cao chừng ngàn trượng, hiện ra màu đen kịt, từ những khối gạch đá màu đen to lớn xếp chồng thành, bóng loáng sạch sẽ, chỉ tường thành này đã thấy cực kỳ đồ sộ.

Bên trong tường thành có vô số kiến trúc cao lớn, nối tiếp nhau san sát, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt.

Xa xa nhìn lại, kiến trúc Dạ Dương Thành cao ngất, thoạt nhìn cực kỳ khoáng đạt, khác với những kiến trúc thành trì mà bọn hắn đã thấy trên đường đi qua.

Nhìn theo hướng sơn mạch màu trắng trong thành, thì dòng sông lớn kia lại chạy song song với nó.

Dùng ranh giới sơn mạch cùng sông lớn thì toàn bộ Dạ Dương Thành được phân cách thành ba khu vực.

Giờ phút này hai người Hàn Lập đứng ở phía nam Dạ Dương Thành, cách bọn họ gần nhất là khu vực kiến trúc tương đối thấp lùn, hơn nữa cực kỳ dày đặc, rậm rạp chằng chịt giống như tổ ong, hầu như không có bất kỳ khe hở.

Chính giữa là khu vực có kiến trúc cao lớn hơn nhiều, cách nhau tương đối xa, đặc biệt là có vô số đường xá rộng rãi giăng khắp nơi, ngựa xe như nước, dòng người như thoi đưa, cực kỳ phồn hoa náo nhiệt.

Khu vực phía bắc xa kia thì vì bị sơn mạch màu trắng ngăn trở, xem thấy không quá rõ.

Diện tích ba khu vực đều rất lớn, bất luận lấy một khu vực nào ra, đều hơn xa thành trì lớn nhất trên đường mà bọn hắn đã thấy.

------oOo------

Chương 823: Bát hoàng tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Thánh Vực Đô thành, danh bất hư truyền." Hàn Lập nhìn đại thành trước mắt, khen ngợi.

"Ha ha, Dạ Dương Thành xây dựng thành công đến nay đã không biết bao nhiêu vạn năm, trong thời gian đó không ngừng tu sửa, mới có quy mô như hôm nay. Sơn mạch màu trắng mà ngươi thấy tên là Bạch Lan Sơn, còn dòng sông lớn kia là Bạch Lan Hà, cả hai đều ẩn chứa Thánh mạch cực kỳ nồng đậm, được tôn là Thánh sơn, Thánh hà của tộc ta, cho nên tộc ta mới quyết định thành lập Đô thành ở chỗ này." Thạch Xuyên Không cười ha ha một tiếng, tuy rằng hời hợt, vẫn lộ ra một cỗ kiêu ngạo.

"Thánh sơn, Thánh hà, khó trách có khí thế này. Bên trong thành này, cũng là nhân tu ở lẫn lộn hay sao?" Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Không sai. Toàn bộ Dạ Dương Thành, tuyệt đại đa số đều là dân chúng bình thường của các tộc cùng tu sĩ cấp thấp, tại tít mãi bên ngoài Hắc Thiên Khu, là tu sĩ trung giai Luyện Hư kỳ trở lên, bình thường đều sống trong động phủ hoặc gia tộc của mình. Nhưng phần lớn sẽ ở Ma Ha Khu chính giữa, thuê động phủ tạm thời, cho nên chỗ đó hưng thịnh nhất, trong đó có vô số cửa hàng, tổng bộ Quảng Nguyên Trai chúng ta cũng đặt ở chỗ đó. Tầng Lạc Già Khu sâu nhất chính là nơi cư ngụ cho quý nhân là Hoàng tộc cùng Chân Tiên cảnh trở lên, người bình thường không được vào, là nghiêm cấm đi vào đấy." Thạch Xuyên Không tiếp tục giải thích cho Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

"Lúc này chúng ta đang ở phía nam Dạ Dương Thành, nếu từ nơi này vào thành cần đi ngang qua Hắc Thiên Khu cùng Ma Ha Khu, mới đến được Hoàng Thành. Trong thành có cấm chế cấm bay, chỉ có thể cưỡi thú xa tiến

lên, tốn thời gian quá lâu, chúng ta hay là trước ra ngoài thành rồi đi đường vòng đến phía bắc, sau đó tái nhập thành a." Thạch Xuyên Không nói ra.

Đến địa bàn Thạch Xuyên Không, Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến với an bài của đối phương.

Vì vậy hai người phi độn dọc theo tường thành, rất nhanh đã tới một cổng vào phía bắc Dạ Dương Thành.

Diện tích Dạ Dương Thành rất lớn, bốn hướng Đông Tây Nam Bắc đều đặt không ít cửa vào.

Vừa rồi ở cổng phía Nam, chỗ đó dòng người rất nhiều, mỗi cửa vào xếp thành hàng dài. Còn mặt phía Bắc này thì nhân số lại ít đi rất nhiều.

"Lệ đạo hữu, cổng vào Dạ Dương Thành giám sát cực nghiêm, cửa thành bố trí Đại Thiên Kính Thánh Cấm, có thể phân biệt hết thảy ngụy trang, bị phát hiện sẽ bị coi là gian tế xử lý, trước khi vào thành cần giải trừ hết thảy ngụy trang." Hai tay Thạch Xuyên Không bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hiện ra một tầng hắc quang mông lung, bên ngoài nhanh chóng biến hóa, hiển lộ ra chân dung.

Hàn Lập nhìn phía dưới cửa thành, trên lối vào cửa thành treo một thạch kính to lớn tối tăm mờ mịt, phía trên chớp động từng đạo hôi quang lóng lánh, chiếu rọi mỗi người vào thành.

Trong mắt của hắn lóe lên, hiện ra một tầng tử mang, cẩn thận quan sát thạch kính màu xám kia, lông mày chậm rãi nhăn lại, mặt lộ vẻ do dự.

Một lát sau, hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trên người lập tức sáng lên thanh quang, bao phủ thân hình, trong cơ thể cũng vang lên một hồi thanh âm xương cốt va chạm ken két.

Mấy hơi thở sau, hào quang trên người hắn tản đi, toàn thân bên ngoài đại biến, khôi phục dung nhan vốn có.

"Nguyên lai dung mạo thật của Lệ đạo hữu là như thế này, ngươi yên tâm,

tuy rằng Thánh Vực không quá hoan nghênh người Chân Tiên giới, bất quá có ta ở đây, không có bất kỳ nguy hiểm nào." Hai mắt Thạch Xuyên Không đánh giá chân dung Hàn Lập, cười ha ha một tiếng, vỗ vỗ bộ ngực, sau đó dẫn đầu đáp xuống phía dưới.

Hàn Lập một mực quan sát thần sắc Thạch Xuyên Không, cũng không thấy vẻ gì khác thường, mới thầm thở nhẹ ra, theo sát phía sau rơi xuống.

Trước cửa thành to lớn đứng đấy hai đội binh sĩ áo giáp màu tím, lập tức một đội đi ra, tiến lên nghênh đón.

"Nhị vị là người nào? Nơi này chính là cửa vào Hoàng Thành, người không phận sự cấm vào!" Một binh sĩ áo giáp màu tím trầm giọng nói ra.

"A, tu sĩ Tiên Vực!" Một binh sĩ áo giáp màu tím khác bỗng nhiên nhìn về phía Hàn Lập, sắc mặt lạnh lùng, mang theo rõ ràng địch ý.

Những người khác nghe được thanh âm này, lập tức nhìn lại, trong mắt đều hiện ra vẻ lạnh lẽo địch ý.

Có mấy người lính thậm chí cầm vũ khí chỉ về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng không có lên tiếng.

"Tu sĩ Tiên Vực lớn mật, lại dám xông vào Dạ Dương Thành, đích thị là gian tế, bắt lại!" Một tiếng quát lạnh vang lên, là một người có thân hình cao lớn đi tới.

Người đến là một đại hán râu quai nón, trên người mặc một bộ trọng giáp tím đen, thoạt nhìn thật giống như một mãnh thú sắt thép, sải bước đi tới.

Mấy binh sĩ giáp tím phụ cận, mỗi người lật tay lấy ra một sợi xích màu tím to cỡ miệng bát, phía trên khắc từng đạo phù văn màu tím, vây quanh Hàn Lập.

"Làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên bắt người!"

"Có tu sĩ Chân Tiên giới xuất hiện, La Thiết đội trưởng nói là gian tế."

"Thật hay giả?"

Người ở gần cửa thành nghe được động tĩnh, nhao nhao chạy qua vây xem, một hồi bạo động.

"Càn rỡ, hắn là tùy tùng của ta! Đều lùi ra cho ta!" Sắc mặt Thạch Xuyên Không trầm xuống, lạnh nhạt nói.

"Khẩu khí thật lớn, tùy tùng của ngươi? Ngươi là thứ gì, dám làm ảnh hưởng công vụ của hộ vệ thủ thành, đứng một bên cho ta, nếu không cũng bắt luôn." Đại hán râu quai nón khinh miệt liếc Thạch Xuyên Không một cái, cười lạnh nói.

"Lớn mật! Ta chính là Thạch Xuyên Không, ngươi chỉ là một đội trưởng hộ vệ nho nhỏ, lại dám nói chuyện với ta như vậy!" Thạch Xuyên Không giận dữ.

"Thạch Xuyên Không, đây không phải tục danh Thập Tam hoàng tử Điện hạ sao? Điện hạ đã ly khai Dạ Dương Thành rất nhiều năm, chẳng lẽ đột nhiên trở về?"

"Ngươi đã gặp Thập Tam hoàng tử a? Người này có phải hay không?"

"Chưa từng gặp qua, Thập Tam hoàng tử trước kia ru rú trong nhà, hầu như không công khai lộ diện ở Dạ Dương Thành."

Lời này vừa nói ra, tất cả đám người vây xem phụ cận đều giật mình, ông ông nghị luận.

"Thập Tam hoàng tử? Ha ha, Thập Tam hoàng tử trước kia ly khai Dạ Dương Thành, nghe nói đã ly khai Thánh Vực, đang chấp hành nhiệm vụ bí mật của Thánh Chủ đại nhân, đến nay không có tin tức. Ngươi nói ngươi là Thập Tam hoàng tử, vậy đem Phong Thiên Lệnh chứng minh thoáng một chút?" Khoé miệng đại hán râu quai nón nhếch lên, cười lạnh nói.

"Thật to gan, ngươi là ai, dám bắt ta chứng minh thân phận!" Thạch Xuyên Không nghe vậy, chỗ sâu trong đôi mắt loé lên hào quang, nổi giận nói.

Phong Thiên Lệnh chính là tín vật thân phận Thánh Chủ ban cho mỗi vị Hoàng tử, cũng là một kiện thông linh Ma bảo, bên trong phong ấn một cỗ lực lượng Thánh Chủ, có thể trong giây phút nguy cơ tự phát hộ chủ.

Ngày đó tại Hôi Giới, Thạch Xuyên Không tao ngộ hai Đạo Tổ công kích, gã âm thầm thúc giục Phong Thiên Lệnh hộ thể mới còn sống. Về sau Thánh Chủ lại mượn Thánh Chủ chi lực trong Phong Thiên Lệnh, thúc giục La Trá Tỳ Bà, truyền tống gã và Hàn Lập trở về Ma Vực.

Bất quá sau khi thúc giục La Trá Tỳ Bà, bởi vì uy năng quá lớn, lực lượng trong Phong Thiên Lệnh kia hao hết, đã bị hủy diệt rồi.

"Như thế nào, không lấy ra được? Ta xem ngươi căn bản chính là giả mạo Thập Tam hoàng tử, quả thực to gan lớn mật! Người đâu, bắt hai tên tặc tử giả danh lừa bịp, mưu đồ làm loạn này cho ta!" Đại hán râu quai nón nhe răng cười một tiếng, vung tay lên.

Cánh tay mấy binh sĩ giáp tím run lên, xiềng xích màu tím trong tay bay cuộn ra, quấn về hướng Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, vậy mà thật sự động thủ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, những người này vậy mà thật sự động thủ với Thạch Xuyên Không.

"Các ngươi tự tìm cái chết!" Thạch Xuyên Không giận dữ, vung tay lên.

Một đại thủ tím đen lăng không hiển hiện ra, mang theo tiếng nổ ầm ầm, bắt được những xiềng xích kia, sau đó hất lên mãnh liệt.

Đùng đùng một hồi giòn vang, toàn bộ xiềng xích kéo căng đứt ra, mấy binh sĩ giáp tím bị chấn bay ra ngoài, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

"Khá lắm tặc tử, vậy mà dám tập kích hộ vệ thủ thành, muốn tạo phản phải

không!" Lông mi đại hán râu quai nón lập tức thẳng tắp như kiếm, gào thét một tiếng, một tay bổ ra.

Vô số ma phong màu đen từ trên người đại hán râu quai nón tuôn ra mãnh liệt, cuồn cuộn thu vào sau đó hóa thành một đầu phong long màu đen giương nanh múa vuốt, đập xuống đỉnh đầu Thạch Xuyên Không.

Vô số phù văn màu đen cuồn cuộn trong phong long, còn chưa thật sự đập xuống, một cỗ khí tức kỳ hàn liền cuồn cuộn tới trước một bước, những nơi đi qua hư không vặn vẹo, tựa hồ bị trực tiếp đóng băng lại.

Trong mắt Thạch Xuyên Không đại thịnh lệ khí, đưa tay điểm một cái.

"Phốc xuy" một tiếng!

Một đạo ngân quang từ đầu ngón tay gã bắn ra, lập tức xuyên thủng thân thể phong long màu đen, đánh ra trên người nó một lỗ thủng to lớn xuyên qua toàn thân.

Phong long màu đen phát ra một tiếng gào thét, sau đó vỡ vụn phiêu tán.

Ngân quang đơn giản xuyên thủng phong long, tốc độ không giảm chút nào, chớp động một cái liền đến trước mặt đại hán râu quai nón.

Đại hán râu quai nón biến sắc, thân hình bay ngược về phía sau, đồng thời há miệng phun một cái.

Một đạo ô quang từ trong miệng y điện xạ ra, va chạm với ngân quang.

Nương theo đó là một tiếng vang nhỏ "Rặc rặc", ô quang theo đó đứt gãy, là một thanh phi đao đen nhánh, giờ phút này nó đã đứt gãy thành hai đoạn.

Ngân quang kia không ngừng chút nào, mơ hồ một cái đuổi theo đại hán râu quai nón, liền muốn xuyên thủng đầu lâu của y.

Trong mắt Thạch Xuyên Không chớp động sát cơ, hắn đường đường là Hoàng tử, ở bên ngoài thì không nói, đằng này lại ở Dạ Dương Thành,

trước mặt mọi người lại bị một tên đội trưởng nho nhỏ khi dễ như vậy.

Giờ phút này ngoài sáng trong tối chung quanh không biết bao nhiêu người đang nhìn, nếu không giáo huấn thoáng một chút, ngày nào đó sẽ bị người nhạo báng vô dụng, làm ảnh hưởng đến Tam hoàng tử, cũng sẽ biến thành trò cười ở Dạ Dương Thành.

Vào thời khắc này, một đạo kim quang phóng tới như điện, như linh xà quấn lấy đạo ngân quang kia, như thiểm điện xoắn một cái.

"Đồm độp" một hồi tiếng nổ giòn vang như pháo, ngân quang bạo liệt ra từng khúc.

"Ha ha, Thập Tam đệ, tiểu tử ngươi đã trở về a! Những năm này ngươi một mực mịt mù không có tin tức, ta làm tam ca một mực lo lắng cho ngươi, bây giờ thấy ngươi bình an vô sự, ta cũng yên lòng." Một tiếng cười dài qua đi, một thân ảnh áo bào tím từ bên trong cửa thành đi tới, là một thanh niên nam tử cao lớn.

Người này so với La Thiết còn cao hơn một cái đầu, dáng người cực kỳ cường tráng, toàn thân cơ bắp nổi từng cục, làn da hiện ra màu vàng kim óng ánh, phảng phất một pho tượng Hoàng kim, chứa lực lượng vô cùng như ẩn như hiện.

Thạch Xuyên Không nhìn thấy người tới, sắc mặt lập tức trầm xuống, không nói gì.

"Người này thật đúng là Thập Tam hoàng tử!"

"Ta nói người này tóc trắng, thoạt nhìn có chút quen mắt!"

Đám người phụ cận vang lên một hồi thanh âm ông ông kinh ngạc, nhìn Thạch Xuyên Không.

Đồng thời cũng có không ít người phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía đại hán râu quai nón mặt như màu đất, mang theo vài phần đồng tình, trong đó cũng không thiếu người e sợ thiên hạ không loạn.

"Thập Tam đệ, chuyện gì làm ngươi nổi giận như vậy, lại muốn liều mạng với La Thiết đội trưởng thủ thành này." Thanh niên cao lớn cười nói.

"Bát ca, người này trước mặt mọi người khinh thường Hoàng tử, càng hạ lệnh bắt giam ta, cuồng vọng lừa dối người như thế, chẳng lẽ không nên giết?" Thạch Xuyên Không lạnh lùng nói ra.

"Bát hoàng tử..." Hàn Lập nhíu mày.

Trên đường tới đây, Thạch Xuyên Không đã mơ hồ nói quan hệ của chư vị Hoàng tử cho hắn biết, Bát hoàng tử thật ra là người cùng phe với Đại hoàng tử.

Xem ra lai giả bất thiện....!

------oOo------

Chương 824: Bất động

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập híp mắt lại, nhanh chóng đánh giá.

"Mang đi!" Trong lòng Bát hoàng tử nghĩ như vậy, lạnh giọng hạ lệnh, sau đó quay người đi về hướng trong thành.

Y đi được vài bước, chợt cảm giác sau lưng khác thường, quay đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Chỉ thấy những binh sĩ giáp tím tay cầm xiềng xích, mặt đỏ tới mang tai toàn lực lôi kéo, nhưng thân thể Hàn Lập phảng phất đinh đóng trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Thạch Xuyên Không vốn đang định liều lĩnh ra tay ngăn trở, mắt thấy cảnh này, không khỏi giật mình khẽ, dừng tay lại.

Đám người phụ cận vây xem thấy cảnh này, cũng đều sững sờ.

Chứng kiến những binh sĩ giáp tím bối rối, mặt mũi đỏ cả lên, sử dụng khí lực bú sữa mẹ, trong đám người không biết từ đâu truyền ra vài tiếng cười ha ha.

"Các ngươi đang làm gì đó? La Thiết, mang tiểu tử này đi cho ta!" Trên mặt Bát hoàng tử hiện lên một tầng sương lạnh, quát.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

La Thiết lập tức đáp ứng một tiếng, không nhìn Thạch Xuyên Không một cái nào, bước đến vung tay lên, một sợi xiềng xích màu tím vừa thô vừa to gấp mấy lần xiềng xích vừa rồi từ trong tay gã bắn ra, cuốn về phía Hàn

Lập.

Hàn Lập không trốn tránh chút nào, mặc cho xiềng xích cuốn lấy thân thể.

Trong mắt La Thiết hiện lên vẻ tươi cười kiểu âm mưu đã thực hiện được, trong tay biến đổi pháp quyết.

Trên xiềng xích loé lên hắc quang, nguyên một đám lốm đốm màu đen lớn cỡ đồng tiền hiển hiện ra.

Âm thanh "Xùy xùy" vừa vang lên, rậm rạp chằng chịt sợi hắc ti hết sức nhỏ từ trong những lốm đốm màu đen kia bắn ra, nhanh chóng quấn quanh trên thân Hàn Lập, sau đó mãnh liệt xiết chặt.

"Ha ha, tiểu tử vô lễ, bị Hắc Thiến Ti ta cuốn lấy, bây giờ ngươi đã không thể vận dụng Tiên Linh Lực trong cơ thể a!" La Thiết đắc ý cười ha hả.

Bát hoàng tử thấy cảnh này, sương lạnh trên mặt giảm xuống, chậm rãi gật đầu nhẹ.

Mà Hàn Lập nhìn những hắc ti trên người, cũng không lộ ra vẻ khác thường, ngược lại trong mắt hiện lên một tia cười khẩy.

"Tới đây cho ta!" La Thiết kéo mãnh liệt xiềng xích trong tay một cái.

""Rầm Ào Ào"" một tiếng, xiềng xích màu tím trong tay gã lập tức thẳng băng, nhưng bên kia phảng phất như buộc lên trụ trời, căn bản vẫn bất động.

"Tại sao lại vậy!" Mặt mũi La Thiết tràn đầy vẻ không tin được, sau đó gầm nhẹ một tiếng.

Toàn thân gã toả sáng hào quang ám kim, thân thể mãnh liệt bành trướng gần như gấp đôi, làn da cũng lập tức biến thành màu đồng cổ, hai chân thì "Phốc xuy" một tiếng chui xuống sâu nửa xích dưới mặt đất, tiếp theo mãnh liệt kéo xiềng xích một cái.

Xiềng xích màu tím điên cuồng run rẩy ông ông, hư không phụ cận cũng rung động lắc lư không thôi.

Hàn Lập vẫn lẳng lặng đứng ở nơi đó, mặc cho La Thiết dùng sức thế nào, vẫn không động đậy chút nào.

Bát hoàng tử chứng kiến cảnh này, sắc mặt khó coi vô cùng.

Đám người phụ cận lại nhao nhao hít một hơi khí lạnh, sau đó bắt đầu vang lên thanh âm nghị luận ông ông, đại đa số người nhìn về phía đám người Bát hoàng tử, chỉ trỏ, trên nét mặt không thiếu vẻ khinh thường, chẳng qua là ngại thân phận đối phương nên không dám nói ra mà thôi.

Ma tộc thượng võ, dân chúng bình thường cũng như vậy, thân thể tu luyện cũng phần lớn không tầm thường, rất nhiều chuyện xử lý cũng phải dựa vào thi đấu để giải quyết, dùng mạnh yếu luận anh hùng, cho nên đối với việc nhiều người như vậy lại không làm gì được một tên Nhân tộc, trong nội tâm tất nhiên là cực kỳ không cam lòng.

"Ha ha, Bát ca, ngươi muốn mang hộ vệ ta đi, mặc dù tùy tiện, bất quá dựa vào đám thủ hạ ăn hại này coi bộ có chút khó khăn a." Thạch Xuyên Không vào thành một mực bị chèn ép ức hiếp, giờ phút này rốt cuộc nhổ ra phiền muộn, cười ha ha nói.

"Phế vật, tất cả lui xuống cho ta!" Thân hình Bát hoàng tử nhoáng một cái xuất hiện trước người La Thiết, phất tay nắm tất cả xiềng xích màu tím vào trong tay, trầm giọng quát.

La Thiết, còn có mấy tên giáp binh màu tím bên cạnh, mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ, thối lui sang một bên.

"Không thể tưởng được một tên Nhân tộc như ngươi, lại có thân thể cường đại như thế. Nếu vậy, ta cũng thử tới kéo một phát, xem ngươi có thể bất động như núi nữa hay không!" Bát hoàng tử nhìn về phía Hàn Lập, nhàn nhạt nói ra.

Mà Hàn Lập thoáng như không nghe thấy, vẫn bộ dạng lão thần nhìn khắp

nơi như cũ, chắp tay đứng ở nơi đó.

Trong mắt Bát hoàng tử loé lên vẻ giận dữ, trên hai tay chớp động kim quang, thình lình hiện ra nguyên một đám quang điểm màu vàng, chừng ba bốn mươi cái.

"Cái đó là..." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

Ầm ầm!

Từng đạo kim quang chói mắt từ trên hai tay Bát hoàng tử nở rộ ra, lóe lên ngưng tụ thành hai hư ảnh cánh tay màu vàng dài chừng mười trượng, một phát nắm chặt xiềng xích màu tím, dùng sức kéo một phát.

Một cỗ man lực đáng sợ từ hai cánh tay lớn màu vàng làm cho người hít thở không thông bộc phát ra, hư không trong phạm vi hơn mười trượng lập tức vặn vẹo, điên cuồng rung động ông ông giống như đánh trống.

Sắc mặt những người vây quanh đại biến, toàn bộ vội vàng phóng ngược ra sau.

Thạch Xuyên Không cũng không khỏi lui về sau mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, giữa ngực bụng hiện ra ba mươi sáu quang điểm tinh thần, bên ngoài thân càng hiện ra một tầng quang mang thật dày, hắc khí vốn quấn quanh trên người hắn lập tức đứt gãy từng khúc.

Mặc cho hư không phụ cận vặn vẹo, man lực cuồn cuộn, cả người hắn vẫn như cũ lù lù bất động.

Ánh mắt Bát hoàng tử lộ ra vẻ khiếp sợ, lập tức trong miệng gầm nhẹ một tiếng, trên ngực bụng cũng đại thịnh kim quang, nổi lên bốn năm mươi quang điểm màu vàng.

Hai cánh tay lớn màu vàng bên cạnh y cũng toả sáng hào quang, lập tức ngưng tụ thành thực chất, hơn nữa nhanh chóng kéo dài ra, trong nháy mắt

ngưng tụ thành một Ma Thần màu vàng to lớn cao trăm trượng.

Ma Thần này rõ ràng là một đầu voi to lớn, cái mũi thật dài hầu như rủ xuống đến dưới chân, bên miệng mọc ra hai ngà voi màu vàng uốn lượn, thân thể cao lớn, cơ bắp nở rộ ra, làm cho người ta cảm giác vô cùng lực lượng.

Đầu voi Ma Thần ngửa mặt lên trời há miệng thét dài, tiếp theo cánh tay ra sức kéo xiềng xích màu tím một cái.

Hàn Lập chứng kiến tình hình trước mắt, sắc mặt cũng không khỏi hơi đổi, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Trên người hắn đại phóng hào quang tử kim, Chân Long, Thải Phượng, Cự Viên... tám chín đạo hư ảnh Chân Linh từ đó hiển hiện ra, mỗi một đạo đều tản mát ra chấn động man lực làm cho người sợ hãi, chuyển động xung quanh thân thể của hắn nhanh chóng vô cùng, phát ra tiếng gầm rú ô ô đáng sợ.

Hai cỗ man lực ngập trời va chạm vào nhau ầm ầm, mặt đất run rẩy, tường thành phụ cận cũng chớp lên ù ù.

"Rặc rặc" một tiếng vang thật lớn!

Tất cả xiềng xích màu tím đồng thời đứt gãy, thân thể Bát hoàng tử chấn động mãnh liệt, đạp đạp đạp liền lùi lại ba bước, khó khăn lắm mới ổn định lại được.

Thân hình Hàn Lập cũng nhoáng một cái, nhưng lập tức liền ổn định lại.

Một màn này, lại để cho đám người vây chung quanh nhao nhao líu lưỡi không thôi.

Hiển nhiên không ai ngờ được, Bát hoàng tử trong mắt bọn họ dũng mãnh không thể địch, lại không làm gì được một tên Nhân tộc.

------oOo------

Chương 825: Giải vây

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chậc chậc, những dây xích này sao lại không bền chắc như vậy, mới kéo nhè nhẹ một phát đã đứt gãy mất. Ai, ta nói Bát ca, lần sau không bằng việc làm ăn này giao cho Quảng Nguyên Trai chúng ta, phẩm chất bao đảm ngươi sẽ hài lòng!" Thạch Xuyên Không có chút đồng tình nhìn Bát hoàng tử một cái, lắc đầu nói ra, trong giọng không thiếu vẻ trêu chọc.

Nói xong, gã còn lặng lẽ nháy nháy mắt với Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thở dài, Thạch Xuyên Không giống như e sợ thiên hạ không loạn, lại còn muốn gây náo nhiệt thêm.

Có Thạch Xuyên Không tại đây, hắn cũng không lo lắng an nguy của bản thân, chỉ là sự tình này kết thúc như thế nào, lại là một nan đề.

Sắc mặt Bát hoàng tử đã sớm tái nhợt một mảnh, kim quang trên thân quay cuồng, đang tính làm gì đó.

"Hôm nay cửa thành này sao lại náo nhiệt như vậy." Vào thời khắc này, một thanh âm bình thản đột nhiên vang lên, một cỗ thú xa màu xanh đen bình thường chẳng biết lúc nào từ trong cửa thành chạy ra, thanh âm là từ trong xe truyền ra.

Thạch Xuyên Không nghe tiếng, lập tức mặt lộ vẻ đại hỉ, bước nhanh về phía xe ngựa nghênh đón.

Bát hoàng tử nghe được thanh âm này, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt lạnh như băng chớp động mấy lần, kim quang trên người nhanh chóng thu liễm.

Ma Thần đầu voi thân người màu vàng kia cũng theo đó phiêu tán, biến mất

không còn tăm tích.

Hàn Lập thấy vậy, cũng bấm niệm pháp quyết vung lên, rất nhiều hư ảnh Chân Linh quanh người lập tức bắn ngược về, chui vào trong cơ thể hắn.

Giờ phút này, rèm vải trên xa thú kia khẽ động, một bóng người chầm chậm từ đó bước xuống.

Người đến là một nam tử chừng ba mươi tuổi, một bộ tóc trắng áo choàng, ngũ quan có sáu bảy phần tương tự Thạch Xuyên Không, ánh mắt ôn nhuận, thân hình thon dài, mặc một bộ trường sam màu xanh nhạt, nhìn phảng phất như một tú tài công tử thế tục.

"Tam ca!" Thạch Xuyên Không bước nhanh tới, kéo tay nam tử áo trắng, trong mắt nổi lên vẻ kích động.

"Thập Tam đệ, ngươi đã trở về." Trong mắt nam tử áo trắng cũng hiện lên vẻ vui mừng, nhưng thần sắc từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh.

"Bái kiến Tam điện hạ!" Đám người vây xem phụ cận hơn phân nửa lộ ra vẻ kính ngưỡng, nhao nhao quỳ xuống tham kiến, tình huống hoàn toàn bất đồng với lúc Bát hoàng tử xuất hiện.

Bát hoàng tử thấy vậy, không khỏi hừ lạnh một tiếng, nhìn về một hướng khác.

"Tam hoàng tử, Thạch Phá Không." Hàn Lập âm thầm dò xét nam tử áo trắng, trong miệng thì thào một tiếng.

"Hôm nay ta chỉ cải trang ra ngoài, chư vị không cần phải đại lễ như vậy." Cánh tay Thạch Phá Không khẽ động, nhấc lên hư không phía mọi người chung quanh.

Thân thể những người phụ cận quỳ xuống chợt nhẹ, bị một cỗ lực lượng nhu hòa nâng lên.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, khí tức trên thân Thạch Phá Không quỷ dị, như

ẩn như hiện, lấy thần thức của hắn, vậy mà cũng không cảm giác được tu vi cảnh giới cụ thể.

"Bát đệ, Phòng Doanh thành này chính là thành quan trọng nhất Dạ Dương thành, ngoại trừ phải giám sát người vãng lai để đảm bảo an toàn trong thành, quan trọng hơn là làm thần dân an tâm. Mặc dù có chuyện, cũng không nên gióng trống khua chiêng như vậy, nếu không sẽ làm dân chúng lo sợ, đó chính là lẫn lộn đầu đuôi." Thạch Phá Không nhìn về phía Bát hoàng tử, từ tốn nói.

"Tam ca nói đúng, bất quá người này là tu sĩ Tiên Vực, dựa theo quy củ, trước cần kiểm tra đối chiếu thân phận thật sự, có tín vật thân phận mới có thể vào thành. Thập Tam đệ không nói nguyên nhân liền dẫn người này xông vào, ta mới ra tay ngăn cản." Trong mắt Bát hoàng tử lóe lên một tia kiêng kị, mở miệng nói ra.

"Vị tu sĩ Tiên Vực này tên là Lệ Phi Vũ, chính là cận vệ Thập Tam đệ, việc này ta đã bẩm báo với phụ hoàng, đây là tín vật thân phận của hắn." Thạch Phá Không vung tay lên, một lệnh bài màu tím bắn ra, rơi vào trước người Bát hoàng tử.

Bát hoàng tử tiếp nhận lệnh bài, lật nhìn mấy lần, mặc dù có chút không cam lòng, vẫn gật đầu.

Ngón tay Thạch Phá Không khẽ nhúc nhích, tấm lệnh bài màu tím kia lóe lên từ trong tay Bát hoàng tử biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước người Hàn Lập.

Sắc mặt Bát hoàng tử cứng đờ, thần sắc lần nữa khó coi mấy phần.

"Lệ đạo hữu, đây là lệnh bài thân phận của ngươi, xin cất kỹ." Thạch Phá Không mỉm cười nói với Hàn Lập.

"Đa tạ Tam điện hạ." Hàn Lập tiếp nhận lệnh bài, một mặt lệnh bài điêu khắc đồ án hai đầu Ngũ Trảo Kim Long, đầu đuôi tương giao, mặt kia là hình ảnh của hắn, chính là dung nhan chân thực.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, tay nắm lệnh bài xiết chặt lại.

Ngay một lát trước đó, hắn mới hiển lộ ra dung nhan chân thực.

"Đi thôi." Thạch Phá Không mỉm cười, cũng không vào lại thú xa, lôi kéo Thạch Xuyên Không đi về phía trong thành.

Tâm niệm Hàn Lập chập chùng, cất bước đi theo.

Gương đá trên cửa thành "Ông" một tiếng thanh minh, mặt ngoài nổi lên đạo đạo quang mang óng ánh, bên trong chiếu rọi thân ảnh ba người, cũng không có bất kỳ dị trạng nào.

Bát hoàng tử nhìn thân ảnh mấy người đi xa, trong mắt lóe lên một tia quang mang âm lãnh.

Trong đám người phụ cận có một nam tử áo xám, cũng nhìn về phía đám người Thạch Phá Không đi xa, sau đó quay người rời đi, rất mau đến một chỗ hẻo lánh yên tĩnh, lật tay lấy ra một cái mâm tròn màu tím, nói nhỏ hai câu.

Mâm tròn xoay tròn, phía trên chớp động tử mang, nhưng lập tức liền ảm đạm xuống.

Nam tử áo xám thu hồi mâm tròn màu tím, thân hình thoắt một cái chui vào dưới mặt đất, không thấy bóng dáng.

Ba người Hàn Lập rất nhanh tiến vào trong Dạ Dương thành.

Sau cửa thành là một đường đi to lớn, chừng mười mấy người đi song song, hai bên đường là từng toà ốc trạch lâu vũ liên miên, cũng không có các cửa hàng, người đi trên phố không nhiều, phần lớn là một ít người hầu hoàng tộc mặc áo bào tím, hoặc là binh lính tuần tra.

Hàn Lập quan sát một chút, liền ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy giữa không trung cao trăm trượng, thường cách một đoạn liền lơ lửng một viên cầu màu đen to cỡ đầu người.

Trên viên cầu khắc đầy đường vân cùng phù văn màu đen, thời khắc có từng gợn sóng màu đen từ đó tản ra, chui vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Trong hư không phụ cận tràn ngập một cỗ vô hình chi lực, dày đặc ở khắp mọi nơi, như là sóng nước nhu hoà.

"Đó là cấm chế cấm bay do Trận Pháp đại sư bản tộc thiết kế thành, cho dù là độn quang của tồn tại Đại La cảnh cũng có thể cưỡng ép giam lại. Phi hành trong thành chính là trọng tội, một khi bị bắt sẽ bị trừng phát rất nặng." Thạch Xuyên Không chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy, gật gật đầu.

"Lệ đạo hữu, là ta cân nhắc không chu toàn, xém chút nữa hại ngươi bị Bát ca bắt, thật sự là có lỗi." Trên mặt Thạch Xuyên Không lộ ra một chút xấu hổ, nói.

"Là có người chủ tâm gây nên sự cố, dù chúng ta có chuẩn bị đầy đủ, bọn hắn cũng sẽ không để chúng ta thuận lợi vào thành." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Nói cũng đúng, may mắn có Tam ca đuổi tới kịp." Thạch Xuyên Không nhìn về phía Thạch Phá Không bên cạnh, cười nói.

"Ngươi làm việc luôn luôn quá xúc động, không chịu cân nhắc, hiện tại tình huống trong thành ngươi cũng biết một chút, trước khi vào thành ngươi nên đưa tin cáo tri ta một tiếng, ta an bài người tiếp ứng, làm sao đến mức náo ra động tĩnh lớn như vậy." Thạch Phá Không thở dài, dùng một loại giọng điệu răn dạy ấu đệ, nói ra.

"Tam ca dạy phải, lần sau ta sẽ nhớ kỹ." Thạch Xuyên Không tùy ý đáp ứng một tiếng, hiển nhiên không có để ý.

"Ngươi a..." Thạch Phá Không khẽ cười khổ, tựa hồ không có cách nào răn dạy được vị đệ đệ này.

"Tam ca, ta lần này ra ngoài..." Trong mắt Thạch Xuyên Không chợt hiện ra vẻ kích động.

"Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, về phủ đệ trước đã." Trong đôi mắt trong trẻo Thạch Phá Không khẽ chuyển, đưa tay ngăn Thạch Xuyên Không nói, lôi kéo gã lên xa thú bên cạnh.

Nơi đây là hoàng thành, Hàn Lập thân là hộ vệ, ngồi chung xe cùng hai vị hoàng tử thì không ổn, nên ngồi cùng một chỗ với người đánh xe.

Xa thú gào thét phóng đi, rất nhanh biến mất ở nơi xa.

Tốc độ xa thú khá nhanh, rất mau tới trước một phủ đệ cao lớn sâu trong Lạc Già khu, trên tấm biển viết bốn chữ lớn "Lạc Hành công phủ".

Phủ đệ này chiếm diện tích cực lớn, cửa chính cao lớn khoáng đạt, đủ cho sáu, bảy người sánh vai ra vào.

Trước đại môn đứng vững hai pho tượng sư thú to lớn uy mãnh, đại môn màu tử kim, tấm biển treo cao mạ vàng, còn thủ vệ cửa ra vào bận áo giáp tiên diễm, không một ai không hiển lộ rõ ràng địa vị phủ đệ tôn quý nơi đây.

Hàn Lập nhìn phủ đệ trước mắt, dựa vào kiến thức một đường đi tới, âm thầm suy đoán địa vị Thạch Phá Không tại Ma tộc.

Thạch Phá Không hạ thú liễn, trực tiếp mang Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập đi vào phía trong, rất mau đến một đại sảnh.

Trong phủ đệ cũng vàng son lộng lẫy, tôn quý xa hoa cực điểm.

"Lệ đạo hữu, Thạch mỗ thân là hoàng tử, do thân phận hạn chế, không thể không bố trí phủ đệ như vậy, để các hạ chê cười rồi." Sau khi vào phủ, Thạch Phá Không ôn hòa cười một tiếng, lấy xưng hô đạo hữu cùng Hàn Lập.

"Đâu có, Lệ mỗ chính là tu sĩ bên ngoài, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, còn xin Tam điện hạ chớ trách mới đúng." Hàn Lập khiêm tốn nói.

"Lệ đạo hữu một đường hộ tống Thập Tam đệ, công lao khổ cực, lúc này phải thâm tạ mới đúng, không biết Lệ đạo hữu cần đồ vật gì, hoặc cầu chuyện gì không?" Thạch Phá Không nói ra.

"Ta cùng Thạch đạo hữu đã sớm có ước định, thâm tạ thì không cần." Hàn Lập lắc đầu nói.

Thạch Phá Không nghe vậy khẽ giật mình, quay đầu nhìn Thạch Xuyên Không một cái, gật đầu nhẹ, không nhắc việc này nữa, ngược lại nói: "Lệ đạo hữu một đường đi tới, chắc hẳn giờ phút này cũng mệt nhọc rồi. Người đâu, mang Lệ đạo hữu đi phòng khách nghỉ ngơi."

Một người hầu áo bào tím bước nhanh từ bên ngoài vào, người này là một thanh niên nam tử, thân hình không cao, gương mặt vừa gầy vừa dài, da mặt lại dị thường trắng nõn, cho người ta một loại cảm giác âm nhu dị thường.

Hàn Lập nhíu mày lại, tu vi thanh niên âm nhu này cực cao, đúng là một tu sĩ Thái Ất cảnh sơ kỳ, mà khí tức trên thân rất là quỷ dị, trong âm hàn lại xảo trá linh động, phảng phất một đầu rắn độc tiềm phục chỗ sâu trong hàn đàm, tùy thời chuẩn bị tập kích người đi ngang qua.

"Lệ đạo hữu, xin mời." Thanh niên âm nhu thi lễ với Hàn Lập một cái.

Hàn Lập biết hai người Thạch Phá Không có việc trao đổi, liền cáo từ rời đi, theo người hầu áo bào tím kia đi ra ngoài.

"Vị Lệ đạo hữu này luận về tâm tính hay là thực lực, đều bất phàm, Thập Tam đệ ngươi chiêu mộ được người này từ nơi nào vậy? Có đáng tin không? Còn chuyện vừa rồi hắn nói ước định là chuyện gì?" Chờ thân ảnh Hàn Lập đi xa, ánh mắt Thạch Phá Không chớp lên hỏi.

"Lệ đạo hữu là một hảo hữu ta kết bạn được tại Chân Tiên giới, nhiều lần cứu mạng ta, tuyệt đối không có vấn đề. Còn ước định vừa rồi, là chuyện như vầy..." Thạch Xuyên Không kể ước định của hai người một lần cho

Tam hoàng tử biết.

"Nếu có ân cứu mạng ngươi, ta tự nhiên toàn lực báo đáp. Tìm nữ tử Tử Linh kia, ngược lại không khó khăn, bất quá muốn mời Đại Tế Tự cứu người, có thể sẽ có chút phiền phức." Lông mày Thạch Phá Không cau lại nói.

"Vì sao? Ta nhớ quan hệ giữa Tam ca ngươi cùng Đại Tế Tự không tệ, mời hắn xuất thủ một lần hẳn là sẽ không khó khăn mới phải." Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, nói ra.

"Đó là trước kia thôi, mấy trăm năm trước, phụ hoàng giao tất cả sự vụ Tế Tự điện cho đại ca chưởng quản, Đại Tế Tự hiện tại đã triệt để đầu nhập vào dưới trướng đại ca, muốn mời hắn ra tay cứu trị người của Lệ Phi Vũ kia, chỉ sợ khó khăn. Bất quá ngươi yên tâm, ta sẽ hết sức cố gắng, có lẽ còn có cơ hội." Thạch Phá Không như có điều suy nghĩ, chậm rãi nói ra.

"Phụ hoàng giao Tế Tự điện cho đại ca chưởng quản! Lại giao Thành Phòng doanh cho Bát ca, lão nhân gia ngài có ý gì? Chẳng lẽ dự định lập người như đại ca làm Thánh Chủ hay sao?" Thạch Xuyên Không nghe vậy sắc mặt đại biến, bỗng nhiên đứng lên.

------oOo------

Chương 826: Huynh đệ tình thâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

"Đại ca dù sao cũng là đại ca. Ngươi ở chỗ này của ta thì không sao, ở bên ngoài tuyệt đối không thể vô lễ như thế. Mấy trăm năm trước Đại ca tiến về phía Hắc Thủy Sơn Mạch ở Hắc Lô vực, một lần hành động dẹp yên đạo phỉ đoàn Hỏa Hắc Thủy Minh chiếm cứ ở đó nhiều năm. Phụ hoàng cao hứng, giao Tế Tự điện cho hắn chưởng quản. Một cái Tế Tự điện mà thôi, không đến mức ảnh hưởng đến cái gì, chẳng qua là những năm này tâm tư phụ hoàng càng ngày càng khó dò, ta cũng nhìn không thấu." Thạch Phá Không lắc đầu, chậm rãi nói.

"Tam ca, ngươi không cần lo lắng, lần này ta ra ngoài lâu như vậy cũng không phải không công lãng phí thời gian." Sắc mặt Thạch Xuyên Không hơi chút dễ nhìn một ít, vừa cười vừa nói.

Nói xong, một tay hắn vừa nhấc, ngân quang trong tay hiện lên, một Tỳ bà ngân sắc khoảng một thước hiện ra.

"Đây chính là La Trá Tỳ bà?" Ánh mắt Thạch Phá Không rơi trên Tỳ bà ngân sắc, đôi mắt có chút sáng ngời.

"Đúng là bảo vật này!"

Thạch Xuyên Không cười cười, sau đó đưa La Trá Tỳ bà tới trước người Thạch Phá Không.

"Thập Tam đệ, ngươi làm gì vậy?" Thạch Phá Không sửng sốt một chút.

"Đại ca có thể khiến phụ hoàng vui, chúng ta cũng có thể! La Trá Tỳ bà với là một trong chí bảo bổn tộc, năm đó bị người mượn đi, hôm nay vật bị mất về lại. Ngày mai ngươi dâng bảo vật này lên, phụ hoàng nhất định cao

hứng, tất sẽ ban thưởng ân huệ không nhỏ." Thạch Xuyên Không cười nói.

Thạch Phá Không nhìn La Trá Tỳ bà, đôi mắt chớp động, sau một lát vẫn kiên định đẩy ra, lắc đầu cười nói: "Thập Tam đệ, cái La Trá Tỳ bà này do ngươi trăm cay nghìn đắng mới tìm về, đương nhiên ngươi phải tự mình giao cho phụ hoàng. Ca ca ta dù không nên thân cũng không đến mức muốn lấy đồ của đệ đệ đổi lấy công tích."

"Tam ca! Đồ của ta không phải cũng là của ngươi sao. Ngươi không nên cố chấp quá, ta giao La Trá Tỳ bà cho phụ hoàng không có ích gì, căn bản là lãng phí." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói.

"Thập Tam đệ, những năm này ngươi rời khỏi, phụ hoàng thường xuyên nhắc đến ngươi. Theo ta thấy, hắn vẫn có chút coi trọng với ngươi. Hơn nữa ngươi cũng là một trong các hoàng tử, tư cách kế thừa lần này ngươi không nên buông tha quá sớm." Thạch Phá Không vừa cười vừa nói.

"Tam ca, ngươi nói lời này là có ý gì? Lần này ta tới Chân Tiên giới tìm La Trá Tỳ bà vốn cũng là vì Tam ca ngươi. Về phần Thánh Chủ vị, ta chưa bao giờ nghĩ tới, cũng tự thấy không có cái năng lực đó." Thạch Xuyên Không thất thanh nói.

"Thập Tam đệ, ngươi không nên tự coi nhẹ mình. Những năm này ngươi kinh doanh Quảng Nguyên Trai vô cùng có hiệu quả, phụ hoàng rất là thoả mãn với điểm ấy. Nếu bàn về thuật trị quốc, tuy rằng ngươi còn có chút khiếm khuyết, nhưng ngộ tính bất phàm, nếu phụ hoàng có ý bồi dưỡng, ngươi không nên cự tuyệt. Dù sao ta và ngươi không cần phân chia rõ ràng, ngươi có thể được thừa nhận, ta cũng sẽ cảm thấy vui mừng." Thạch Phá Không lắc đầu nói.

"Tam ca, phải chăng có chuyện gì xảy ra đúng không?" Thạch Xuyên Không im lặng rồi một chút, hỏi.

"Không có, ngươi không nên nghĩ nhiều, chỉ là gần đây ta chợt có điều ngộ ra, mặc dù Thánh Chủ vị quan trọng nhưng cũng không cần quá cố chấp, tùy duyên thuận tiện." Thạch Phá Không bình thản cười nói.

Thạch Xuyên Không nghe nói chuyện đó, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tính cách Thạch Phá Không tuy rằng bình thản, nhưng trong lời nói trước đó từng hiện ra ý hướng tới Thánh Chủ vị, nói đây là mong muốn bình sinh cũng không đủ.

"Yên tâm đi, ta không có chuyện gì, chẳng qua là gần đây tu vi có chỗ tinh tiến, tâm tình đã xảy ra một ít biến hóa mà thôi, cũng hiểu được một ít gì đó." Thạch Phá Không cười nhạt nói.

"Tam ca, ngươi đã đột phá bình cảnh Đại La?" Thạch Xuyên Không nghe vậy, vừa mừng vừa sợ.

"Cái này thì chưa, Đại La cảnh giới không phải chuyện đùa, há có thể tùy ý đột phá, chẳng qua là hơi có điều ngộ ra mà thôi." Thạch Phá Không lắc đầu.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, thần sắc vui mừng trên mặt vẫn không giảm.

Thiên phú của Tam ca hắn trên phương diện tu luyện hắn rõ hơn bất kỳ kẻ nào. Nếu đã có chỗ giác ngộ, tin rằng cách chính thức đột phá đã còn không xa.

"Thập Tam đệ, Thánh Chủ vị ta vẫn cố sức tranh, chẳng qua ngươi không cần lo lắng phải tương trợ ta thế nào nữa, càng không thể gặp nguy hiểm vì chuyện này. Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta dưới cửu tuyền sao có thể nói rõ với mẫu phi." Thạch Phá Không nhìn Thạch Xuyên Không, thở dài.

"Mẫu phi..." Thạch Xuyên Không nghe chuyện đó, im lặng xuống.

"Ngươi bình an trở về chính là chuyện vui lớn, không nói những thứ này." Thạch Phá Không ha ha cười cười, chuyển hướng câu chuyện.

Thạch Xuyên Không hít sâu một hơi, trên mặt lần nữa lộ ra dáng tươi cười.

"Những năm này ngươi đã trải qua việc gì bên ngoài, nói kỹ với ta một

chút." Thạch Phá Không cố ý dời chủ đề khác, lời nói xoay chuyển, hỏi tới chuyện khác.

Thạch Xuyên Không nghĩ một chút, cẩn thận kể lại một lần những chuyện ở Chân Tiên giới.

Tìm kiếm di tích Chân Ngôn Môn, bị Hôi Tiên đuổi giết, rơi vào Hôi Giới, cuối cùng đào thoát ra khỏi, lưu lạc Thập Hoạn sơn mạch, sau lại một đường tiến về Dạ Dương Thành, một ý từng chuyện, nhẹ nhàng nói.

Vì không muốn Thạch Phá Không lo lắng, hắn tân trang lại những tình huống hiểm tử hoàn sinh.

Dù vậy, sắc mặt Thạch Phá Không cũng biến đổi liên tục, thần sắc trách cứ trong mắt càng ngày càng lớn.

"... Về sau, chúng ta hợp lực đánh chết Chiếu Cốt chân nhân, tiến nhập Dạ Dương cảnh, sau đó bình an tới Dạ Dương Thành." Thạch Xuyên Không chậm rãi nói.

Đoạn đường này không biết đã trải qua bao nhiêu nguy hiểm, bao nhiêu lần sinh tử một đường, lúc này ngồi trong đại sảnh ở đây kể rõ, dường như kể lại một câu chuyện hồi lâu trước kia.

"Không thể tưởng được lần này ngươi đến Chân Tiên giới lại gặp nhiều chuyện như vậy, còn lưu lạc đến Hôi Giới trong truyền thuyết. Những kinh nghiệm này tuy rằng đặc sắc bất phàm, nhưng quá mức nguy hiểm, Thập Tam đệ ngươi chính là hoàng tử chi tôn, thân thể Vạn Kim, ngày sau quyết không thể lấy thân phạm hiểm như thế." Thạch Phá Không cảm khái một chút, lập tức thần sắc nghiêm túc nói.

"Ta hiểu, Tam ca, ngươi yên tâm đi." Sắc mặt Thạch Xuyên Không hơi trầm, gật đầu nói.

Đoạn đường này tuy gặp nhiều nguy hiểm, giờ đây hồi tưởng lại, nhưng cũng là nhớ lại nhiệt huyết sôi trào phấn khích.

Hắn thân là hoàng tử, từ nhỏ lớn lên dưới sự bảo bọc của người bên cạnh, ngày sau không biết còn cơ hội tiếp tục tự trải qua bậc cảm xúc mênh mông mạo hiểm này không.

"Lệ Phi Vũ kia thực lực đạt tới đến loại trình độ này, hơn nữa tu luyện thời gian pháp tắc, ngược lại là một nhân tài hiếm có. Từ lời ngươi nói mà xem, người này rất xem trọng tình nghĩa bằng hữu, Thập Tam đệ ngươi cần tiếp tục duy trì tốt tình hữu nghị giữa các người, nói không chừng ngày sau có thể có trọng dụng." Thạch Phá Không đi tới đi lui vài câu, nói.

"Lệ huynh cùng ta trải qua khảo nghiệm sinh tử, tất nhiên là bằng hữu đáng giá tín nhiệm nhất. Đúng rồi, Tam ca, về sự tình của Hắc Dứu Vương, ngươi định xử lý thế nào? Ngày đó ta vì có thể thoát thân, đành phải lá mặt lá trái với hắn, chuyện này không tạo thành phiền toái gì với ngươi chứ?" Thạch Xuyên Không nghĩ tới một chuyện, hỏi.

Thập Hoạn Đại vương và Ma tộc Hoàng triều là quan hệ đối địch, nếu để các hoàng tử khác tìm được chứng cứ họ cấu kết với Hắc Dứu đại vương là một phiền toái không nhỏ.

"Đương nhiên không có, có thể kết minh với một tồn tại Đại La Cảnh chính là chuyện tốt. Kỳ thật Hắc Dứu Vương đã phái người liên lạc qua với ta, chỉ là người này có chút giảo hoạt, trước mắt vẫn chưa nhìn thấu mục đích của hắn." Ánh mắt Thạch Phá Không chớp động nói.

"Chưa tạo thành phiền toái với ngươi là tốt." Thạch Xuyên Không nhẹ nhàng thở ra.

"Giờ ngươi đã thuận lợi vượt qua sát suy, mấy ngày tiếp nên tu luyện thật tốt, củng cố cảnh giới một chút. Ta đã sắp xếp xong xuôi công việc tiến vào tế đàn Nguyệt Thần cho ngươi, bảy ngày sau, ngươi tiến vào trong đó đi, tranh thủ trước khi phụ hoàng xuất quan tiến giai Thái Ất Cảnh." Thạch Phá Không lập tức lời nói xoay chuyển, trịnh trọng nói.

"Phụ hoàng lại đang bế quan?" Thạch Xuyên Không khẽ giật mình hỏi.

"Không sai. Những năm gần đây phụ hoàng càng ngày càng thường xuyên

bế quan, cũng không biết lão nhân gia người đang tu luyện bí thuật công pháp gì." Thạch Phá Không nhìn phía bên ngoài phòng, trong mắt dường như có quang mang hiện lên.

"A, ngược lại đúng có chút kỳ quái." Lông mày Thạch Xuyên Không cũng hơi nhíu.

"Chuyện của phụ hoàng không cần chúng ta lo lắng. Những ngày này Thập Tam đệ ngươi liên tục lên đường, chắc hẳn cũng khổ cực, trước tiên nghỉ ngơi thật tốt một chút đi." Thạch Phá Không cười cười, nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy đứng lên, nhưng không cất bước, ánh mắt nhìn về phía La Trá Tỳ bà trong tay, nói: "Tam ca, La Trá Tỳ bà này..."

"Ta đã nói rồi, nếu vật ấy là ngươi tìm về, tự nhiên là ngươi dâng lên cho phụ hoàng. Theo lời ngươi nói lúc trước, lúc này phụ hoàng đã biết là ngươi tìm về La Trá Tỳ bà này, nếu ta dâng lên, lão nhân gia người ngược lại sẽ mất hứng." Thạch Phá Không ngữ khí kiên quyết nói.

Thạch Xuyên Không im lặng một lát, thở dài, phất tay thu La Trá Tỳ bà vào, đứng dậy đi về phía nội đường.

Thạch Phá Không mỉm cười đưa mắt nhìn Thạch Xuyên Không rời khỏi, chính mình cũng chưa đi, lẳng lặng ngồi trong phòng.

Sau một lát, chỗ mặt đất trước người hắn một bóng dáng ngày càng hiện rõ, một hắc ảnh hình rắn chui ra, nhanh chóng bành trướng biến lớn, hóa thành một bóng người áo bào tím, lại chính là thanh niên âm nhu kia.

Thân ảnh này dường như cũng không phải là bản thể, mà là một tồn tại giống như một thân ngoại hóa thân, không tản mát ra chút khí tức nào.

"Khởi bẩm Tam điện hạ, thuộc hạ an bài Lệ đạo hữu ở trong Trường Đình Uyển." Thanh niên âm nhu quỳ một chân trên đất bẩm báo nói.

"Ừ... Mặc dù người này là bằng hữu Thập Tam đệ nhưng dù sao hắn cũng là người Tiên Vực, mục đích không rõ, ngươi phải nghiêm mật theo dõi bên

đó. Người này thần thông rất cao minh, ngươi phải cực kỳ cẩn thận, đừng để bị hắn phát hiện." Thạch Phá Không gật gật đầu, lại phân phó nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Thanh niên âm nhu đáp một tiếng, sau đó thân ảnh nhoáng một cái lần nữa hóa thành một đạo hắc ảnh, chui xuống mặt đất biến mất không thấy gì nữa.

Thạch Phá Không đứng yên một lát trong phòng, rất nhanh cũng quay người đi về phía nội đường.

...

Phủ đệ Tam hoàng tử ở sâu trong một đình viện, đình đài lầu các, hoa viên lưu thủy đều có, so với vô số hoa viên Tiên Cung ở Chân Tiên giới càng tinh xảo hơn.

Nơi này là chỗ ở Thạch Phá Không chuẩn bị cho Hàn Lập, toàn bộ đình viện chung quanh có bố trí cấm chế đặc thù, từng giây từng phút rót một lượng lớn Linh lực vào trong đình viện, khiến cho thiên địa linh khí nơi này cực kỳ nồng đậm.

Một căn phòng sâu trong đình viện, Hàn Lập khoanh chân ngồi, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Từng đạo quang mang đủ mọi màu sắc bay vụt ra từ trong tay hắn, sau đó rơi vào các nơi trong gian phòng, mở ra bốn năm tầng cấm chế.

Sắc mặt Hàn Lập lúc này mới buông lỏng, ngón tay khẽ động, trước người hiện ra một cổng ánh sáng màu bạc.

Thân hình hắn khẽ động, bay vào trong cánh cổng ánh sáng, tiến nhập Hoa Chi không gian.

Đi vào Hoa Chi trong không gian, lúc này Hàn Lập mới thật sự trầm tĩnh lại.

Hắn tiến vào lầu các chỗ kia, đầu tiên kiểm tra một chút tình huống của Đề

Hồn, không có quá nhiều biến hóa so với trước.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng ngầm thở dài. Thân thể Đề Hồn, hắn đã bất lực, hiện tại chỉ có thể trông chờ cái Đại Tế Ti kia rồi, hi vọng Thạch Xuyên Không có thể mời vị Đại Tế Ti kia tới.

Thoáng nghĩ đến đây, hắn nhíu mày.

Từ tình huống thấy khi vào thành hôm nay, giờ bên trong Dạ Dương Thành thế cục phức tạp, mạch nước ngầm giữa các vị hoàng tử cuộn trào, một khi vô ý thì có thể bị thôn phệ vào.

Tuy rằng hiện giờ hắn và Thạch Xuyên Không xem như bằng hữu quan hệ không tệ, nhưng cũng không muốn dính sâu vào đó, chẳng qua dọc theo con đường hộ tống Thạch Xuyên Không này, hắn đã liên tiếp chém giết thân tín mấy tên hoàng tử, hiện giờ muốn hoàn toàn không quan tâm chỉ sợ không được.

------oOo------

Chương 827: Điểm duyệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập ngồi chỗ này trầm ngâm hồi lâu, sau đó lắc đầu, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Tình huống trước mắt hiển nhiên đã không phải do hắn quyết định nữa, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hắn lắc đầu, không suy nghĩ việc này nữa, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một cốt giới màu đen, chính là trữ vật pháp khí của Chiếu Cốt Chân Nhân.

Thời gian qua hắn và Thạch Xuyên Không một mực vội vàng di chuyển, chưa kịp xem xét Giới Chỉ này, trữ vật Pháp Khí của một tu sĩ Đại La, nghĩ đến chắc có lẽ không để cho hắn thất vọng a.

Đang suy nghĩ, Hàn Lập thả ra một luồng thần thức chui vào trong cốt giới màu đen.

Hắn nhắm mắt dò xét tình huống bên trong cốt giới, qua gần nửa canh giờ mới mở to mắt, bấm niệm pháp quyết vung tay áo lên.

Một mảnh hào quang màu xanh cuộn ra, trên mặt đất lặng không xuất hiện tám cột đá màu trắng cao nửa xích, một cốt bài màu trắng, còn có một khối phù điêu màu đen.

Tám cột đá màu trắng này tán phát ra từng trận tinh quang màu xương trắng, chính là tám tòa Bạch Cốt Kinh Quan kia.

Mỗi một tòa bạch cốt Kinh Quan đều tản mát ra chấn động Khô Cốt pháp tắc kinh người, tám tòa ở cùng một chỗ, chấn động càng thêm kinh người. Giờ phút này tuy không có người thúc giục, nhưng xương cốt trong cơ thể

hắn cũng mơ hồ bị cỗ pháp tắc chi lực này dẫn động, rung động lắc lư không thôi.

Tám tòa bạch cốt Kinh Quan này hẳn là bản mệnh Ma khí của Chiếu Cốt Chân Nhân, được vị Ma tu Đại La cảnh này uẩn dưỡng không biết bao nhiêu lâu, cho nên mới ẩn chứa Khô Cốt pháp tắc đáng sợ như thế.

Tuy Hàn Lập không cách nào thúc giục tám tòa bạch cốt Kinh Quan này, nhưng pháp tắc chi lực mênh mông bên trong vẫn có thể hảo hảo lợi dụng một chút.

Hắn mỉm cười, bấm niệm pháp quyết tế ra Huyền Thiên Hồ Lô, một cỗ hào quang xanh biếc từ đó phun ra, quấn lấy tám tòa bạch cốt Kinh Quan kia.

"Vèo" một tiếng, tám tòa bạch cốt Kinh Quan được thu vào trong Huyền Thiên Hồ Lô, rặc rặc vài tiếng liền bị chấn nát ra.

Tám đoàn quang cầu bạch cốt hiển hiện ra trong Huyền Thiên Hồ Lô, mỗi một đoàn quang cầu đều tản mát ra chấn động pháp tắc kinh người.

Trong mắt Hàn Lập vui vẻ, uy lực tám đoàn Khô Cốt pháp tắc này rất mạnh, về sau có thể dùng làm lá bài tẩy của mình.

Ngay lúc thần thức của hắn đang tính rời khỏi Huyền Thiên Hồ Lô, tám đoàn Khô Cốt pháp tắc đột nhiên phát sinh biến hóa, vậy mà chậm rãi dung hợp cùng một chỗ với nhau.

"A!" Trong miệng Hàn Lập kêu nhẹ một tiếng, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Tám đoàn Khô Cốt pháp tắc rất nhanh triệt để dung hợp, hóa thành một đoàn bạch cốt quang cầu lớn gấp hai ba lần mỗi đoàn vừa rồi, mà ở chính giữa quang cầu mơ hồ hiện ra một đoạn hư ảnh xương khô nhỏ màu xám trắng.

Bạch cốt quang cầu tản mát ra chấn động pháp tắc, ngược lại không có mãnh liệt như trước, nhưng lúc Hàn Lập nhìn vào đoạn hư ảnh xương khô

trong đó, trong đáy lòng dâng lên cảm giác phát lạnh.

Hắn hơi sửng sốt một chút, rất nhanh trong lòng mừng rỡ.

Nếu như tám đoàn Khô Cốt pháp tắc vừa rồi có thể làm át chủ bài của mình, thì hư ảnh mảnh xương khô này tuyệt đối có thể làm đòn sát thủ của mình, xuất kỳ bất ý thông qua hồ lô phóng thích, có thể tạo thành uy hiếp với tu sĩ Đại La cảnh.

Hàn Lập cẩn thận cảm thụ khí tức đáng sợ của hư ảnh xương khô một lát, sau đó mới lưu luyến thu hồi Huyền Thiên Hồ Lô.

Hắn lại cầm lấy cốt bài màu trắng, phía trên khắc rậm rạp chằng chịt vô số chữ nhỏ, chính là công pháp tu luyện "Khô Cốt Chân Kinh" của Chiếu Cốt Chân Nhân, ngoài ra còn có một ít tâm đắc tu luyện của lão.

"Khô Cốt Chân Kinh" là vật được một gã Ma tu Đại La cảnh khổ tu tìm hiểu cùng mang theo bên mình, đương nhiên không phải chuyện đùa, nếu đặt ở bên ngoài, không biết có bao nhiêu người sẽ đến cướp đoạt. Bất quá đối với Hàn Lập lúc này, lại không có ý nghĩa gì nhiều.

Hôm nay chủ tu của hắn vẫn là Thời Gian pháp tắc, đã góp nhặt không ít công pháp điển tịch về nó, còn chưa tìm hiểu thấu đáo, không có khả năng bỏ dở nửa chừng đi tu luyện một môn công pháp hoàn toàn mới. Tham thì thâm, đạo lý này hắn đã sớm thấu hiểu.

Hắn xem thoáng qua một chút nội dung công pháp, cũng không có xem kỹ, ngược lại xem kỹ một ít tâm đắc tu luyện đằng sau.

Non nửa khắc sau, hắn lật tay thu hồi cốt bài, lại cầm phù điêu màu đen cuối cùng kia lên.

Khối phù điêu này chỉ lớn cỡ bàn tay, điêu khắc một Ma Thần ba đầu sáu tay, đang ngồi dưới đất với một tư thế quái dị.

Hàn Lập liếc nhìn phù điêu màu đen, một lát sau chỗ mi tâm lóe lên, một đạo tinh quang từ đó bắn ra, chui vào trong phù điêu.

Phù điêu màu đen tựa hồ sống lại, tay chân vũ động, làm ra các loại tư thế.

Mỗi một loại tư thế, sau lưng phù điêu đều hiện ra rất nhiều chữ cực nhỏ, tựa hồ đang diễn giải cái gì đó.

Chẳng qua những chữ nhỏ này Hàn Lập cũng không biết, tựa hồ là một loại cổ văn.

Hàn Lập cũng không biết phù điêu màu đen này là loại bảo vật gì, chẳng qua thấy nó kỳ lạ, bị Tinh Thần lực của hắn kích thích, liền tự động vũ động, cho nên liền lấy ra xem.

Những tư thế trong phù điêu này, tổng cộng có mười hai loại, văn tự sau lưng cũng tương tự, đối ứng ra tổng cộng mười hai thiên.

Hắn suy nghĩ một lát, lật tay lấy ra một khối ngọc giản còn trống, viết mười hai thiên văn tự sau lưng phù điêu vào, tính ngày sau có cơ hội thích hợp sẽ tìm người hỏi thăm thoáng một chút.

Đồ vật trong cốt giới màu đen, đương nhiên không chỉ có ba vật này, bên trong còn có rất nhiều tài liệu, Ma Nguyên Thạch, đan dược...

Chẳng qua số lượng những vật kia rất nhiều, lại không quá trân quý, hắn chẳng muốn đi xem kỹ từng cái.

Ngoài ra, Ma Nguyên Thạch trên người Chiếu Cốt Chân Nhân không ít, chừng hơn hai trăm vạn khối, chắc hẳn trong thời gian tới ở Ma Vực, hẳn là đủ dùng, thậm chí hắn có thể dùng để vơ vét không ít kỳ trân dị bảo.

"Giải đạo hữu, trữ vật Giới Chỉ này phiền ngươi giúp ta kiểm tra thoáng một chút, bên trong nếu có đồ vật ngươi cần dùng, cứ việc lấy là được." Hàn Lập gọi Giải Đạo Nhân tới, đưa cốt giới màu đen cho gã.

Giải Đạo Nhân im lặng gật đầu, tiếp nhận cốt giới màu đen, khoanh chân ngồi xuống.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập không ở lâu trong không gian Hoa Chi, rất nhanh trở về phòng, giờ phút này sắc trời phía ngoài đã tối xuống.

Ngay lúc đó, đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, nhìn về một chỗ bên ngoài gian phòng, ánh mắt chớp lên.

Mặc dù chỉ lóe lên rồi biến mất, bất quá hắn cảm ứng được vừa rồi bên ngoài có một cỗ khí tức cực kỳ yếu ớt, tựa hồ đang nhìn trộm chính mình.

Hắn im lặng một lát, cũng không tiếp tục dò xét nữa.

Bản thân là một ngoại nhân đi vào Dạ Dương Thành, Thạch Phá Không phái người theo dõi mình là điều rất bình thường, chỉ cần đối phương không quá phận ép sát, hắn tự nhiên sẽ làm như không nhìn thấy.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập quay người đi vào nội thất, khoanh chân ngồi xuống trên giường.

Một đêm trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày thứ hai, một hồi tiếng gõ cửa từ bên ngoài đình viện truyền đến.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, đứng lên, đi vào trong đình viện, mở cửa ra sân, đúng là Thạch Xuyên Không tới.

"Lệ đạo hữu, đêm qua nghỉ ngơi tốt chứ?" Thạch Xuyên Không cười một tiếng hỏi.

"Một thời gian dài như vậy mới có được một giấc an ổn. Mau mời vào." Hàn Lập cười cười, tránh ra một đường, mời Thạch Xuyên Không vào trong.

"Ta không cần vào, Thạch mỗ vừa mới phản hồi Dạ Dương Thành, có rất nhiều chuyện cần xử lý, lần này tới đây là có chuyện muốn nói với Lệ đạo hữu." Sắc mặt Thạch Xuyên Không hơi mất tự nhiên.

"A, có chuyện gì, Thạch đạo hữu cứ nói đừng ngại." Trong nội tâm Hàn Lập nổi lên dự cảm không tốt, hỏi.

"Là về việc mời Đại Tế Ti trị liệu cho Đề Hồn đạo hữu. Hôm qua ta có hỏi Tam ca, tình huống bây giờ có biến, trước mắt Đại Tế Ti đã đầu phục dưới trướng đại ca ta, muốn mời Đại Tế Ti tới đây chỉ sợ có chút khó khăn. Bất quá Lệ đạo hữu yên tâm, Tam ca đang nghĩ biện pháp, bất luận thế nào chúng ta cũng sẽ mời Đại Tế Ti đến, kính xin ngươi kiên nhẫn đợi một thời gian ngắn." Thạch Xuyên Không chần chờ một chút, nói ra.

"Cái này... Cũng không phải Lệ mỗ thúc giục ngươi, chẳng qua là Tử Dương Noãn Ngọc trung phẩm trong tay ta còn thừa không nhiều lắm, tối đa chỉ có thể kiên trì một hai chục năm, kính xin ngươi mau chóng." Hàn Lập nhíu mày.

"Về Tử Dương Noãn Ngọc, Lệ đạo hữu không cần phải lo lắng, Tam ca đã phái người đi thu mua rồi, tin tưởng không bao lâu nữa sẽ đưa tới." Thạch Xuyên Không nghe vậy nói ra.

"Nếu có đầy đủ Tử Dương Noãn Ngọc trung phẩm, ngược lại có thể chống đỡ một đoạn thời gian." Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng.

"Lệ đạo hữu yên tâm, nếu như ta đã đáp ứng ngươi việc này, nhất định sẽ làm được, sẽ không để ngươi đợi quá lâu." Ánh mắt Thạch Xuyên Không kiên định nói.

"Đa tạ Thạch đạo hữu phí tâm." Lúc này Hàn Lập gật đầu nhẹ.

"Còn việc nữa, ta muốn bế quan một đoạn thời gian, thử trùng kích Thái Ất cảnh, khả năng trong thoài gian tới sẽ không đến đây thăm Lệ đạo hữu được. Có chuyện gì, ngươi cứ trực tiếp phân phó người hầu trong phủ là được." Thạch Xuyên Không lập tức nói ra.

"Vậy trước sớm chúc mừng ngươi rồi, dùng tư chất Thạch đạo hữu, tiến giai Thái Ất cảnh vẫn là nắm chắc." Hàn Lập cười nói.

"Cám ơn cát ngôn của Lệ đạo hữu." Thạch Xuyên Không cười nói.

Hai người đứng tại cửa nói chuyện một hồi, sau đó Thạch Xuyên Không

cáo từ ly khai.

Hàn Lập đợi thân ảnh gã ly khai, sắc mặt hơi trầm xuống, đứng yên một lát, sau đó quay người trở về đình viện.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt qua gần nửa tháng, Thạch Xuyên Không đã bắt đầu bế quan.

Mấy ngày nay, Hàn Lập không bước ra khỏi nhà, một mực ở trong phòng.

Mà trước khi Thạch Xuyên Không chính thức bế quan, Hàn Lập từng gặp mặt gã một lần, tính mượn từ gã một ít thư tịch để đọc, thứ nhất là muốn xem thoáng một chút có thể tìm được tình huống tương tự với Đề Hồn hay không, thứ hai là muốn xem xét một ít về nội dung tu luyện Linh Vực.

Lúc trước một trận chiến với Chiếu Cốt Chân Nhân, thắng được trong đần độn u mê, Hàn Lập thủy chung cảm thấy không quá yên tâm. Linh Vực của Chiếu Cốt cùng những người khác mà hắn thấy trong quá khứ không giống nhau lắm, hắn nhất định phải biết rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai tưởng rằng sự tình liên quan đến điển tịch bổn tộc, Thạch Xuyên Không sẽ do dự thoáng một chút, nhưng không nghĩ xế chiều hôm đó, gã liền ôm đến một chồng cổ tịch đẹp đẽ, đưa đến trước mặt Hàn Lập.

Lúc gần đi, gã lại dặn dò, những thư tịch này là của Tam ca gã, không thể tổn hại, nếu không nhất định sẽ bị Tam ca trách mắng. Mặt khác trên thư tịch đã thiết kế cấm chế, chỉ có thể đọc, không thể phục chế.

Hàn Lập gật đầu đáp ứng, sau đó Thạch Xuyên Không cáo từ rời đi.

Trong mấy ngày sau, Hàn Lập cũng không sốt ruột tìm đọc cổ tịch, dù sao Thạch Xuyên Không cũng không giới hạn thời gian cho mượn đọc. Sau mấy ngày để quen thuộc với hoàn cảnh biệt uyển, hắn mới bắt đầu chăm chú đọc những cổ tịch này.

Hơn mười bản cổ tịch thật dày, ngoài bìa đều được đúc từ kim loại rắn chắc mà thành, bên ngoài được khắc những đoá hoa và đồ án dị thú đẹp đẽ vô

cùng, trang sách bên trong là một loại da thú, tính chất mềm mại, cực kỳ t

bền dẻo.

Trong đó, nội dung đại đa số cổ tịch đều là về thần hồn bị thương hoặc là phong cấm Nguyên Anh, chính giữa còn kèm theo nhiều loại bí thuật Ma tộc, vốn là điều bí mật không thể cho người ngoài biết, nhưng tất cả đều không có giữ lại mà hiện ra trước mắt Hàn Lập.

Bất quá, dù sao Hàn Lập cũng không phải Ma tộc, cũng không chủ tu công pháp Ma tộc, đối với những thứ này chỉ xem thoáng qua, cũng không có ý định thử tu luyện.

------oOo------

Chương 828: Sơ thám phường thị

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Điều làm cho Hàn Lập có chút thất vọng chính là, trong những cổ tịch này miêu tả, bất kể là thần hồn bị tổn thương dẫn đến hôn mê lâu dài, hay là Nguyên Anh bị phong cấm dẫn đến ngủ say bất tỉnh, đều không quá giống với tình huống của Đề Hồn hôm nay.

Thần hồn Đề Hồn cũng không bị thương, dù có thì lúc trước hắn là đã được Tử Dương Noãn Ngọc chữa trị hoàn hảo rồi, về phần Nguyên Anh bị phong cấm thì càng không có căn cứ.

Tìm đọc đến cuối cùng, Hàn Lập cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, chuẩn bị tính toán khác.

Đối với lời nói của Thạch Phá Không, cầu trợ Đại Tế Ti dưới trướng Đại hoàng tử, Hàn Lập cũng không kỳ vọng nhiều, dù sao hai phe bọn họ là đối thủ tranh chấp một mất một còn, tồn tại lợi ích gút mắc không nhỏ. Xem tình hình trước mắt, vị Đại hoàng tử này hiển nhiên không phải nhân vật đơn giản, sao lại cam nguyện giúp đỡ viện thủ của đối phương.

Trong thời gian tiếp theo, Hàn Lập tiếp tục tìm đọc thư tịch, lại xem qua đại lượng nội dung miêu tả về Linh Vực, hắn giống như đột nhiên mở ra một cánh cửa thế giới mới, lúc này mới phát hiện chính mình trước kia hiểu về Linh Vực thật sự quá mức nông cạn.

Đối với Linh Vực, hắn tiếp xúc cũng không phải là trễ, năm đó Bảo Hoa từng thi triển Huyền Thiên ngụy Linh Vực, về sau đám người Tiêu Tấn Hàn cũng đều thi triển Linh Vực chính thức, trong đó còn không thiếu Linh Vực Tạo Vật Cảnh.

Về sau, chính hắn cô đọng ra Linh Vực dưới sự trợ giúp của Hôi Tiên Mặc

Vũ, nhưng lão cũng không thổ lộ quá nhiều nội tình về nó.

Hiện nay, cuối cùng hắn cũng dần hệ thống, hiểu rõ thoáng một chút về Linh Vực.

Nguyên lai Linh Vực mặc dù phân chia Tạo Vật Cảnh cùng Hóa Linh Cảnh, nhưng lúc tu luyện cả hai lại không phân chia trước sau, cũng không phải nói trong Linh Vực nuôi dưỡng Vực Linh, nhưng nhất định trước phải đạt đến Tạo Vật Cảnh.

Chẳng qua là dưới tình huống bình thường tại Tiên Giới, đại đa số tu sĩ đều lựa chọn tu luyện Linh Vực đến Tạo Vật Cảnh trước, về sau mới có thể tiến hành tu luyện Hóa Linh Cảnh.

Về điểm này, kỳ thật cũng không khó lý giải, giống như là ở thế tục tu kiến phòng ốc, chỉ có thể xây dựng phòng ốc vững chắc, đặt đầy đủ các đồ dùng vật phẩm trong nhà, sau đó mới mời người vào ở, như vậy là ổn thỏa nhất đấy.

Nếu trực tiếp tu luyện Hóa Linh Cảnh Linh Vực, kỳ thật cũng không phải không thể, chẳng qua giống như để cho Vực Linh sinh trưởng trong một cánh đồng hoang vu bát ngát, đối với bản thân Vực Linh, hao tổn cùng tương lai phát triển đều không được tốt.

Hơn nữa, thời điểm sử dụng Vực Linh đó, hiệu quả cũng có hạn, hơn phân nửa cũng chỉ có hình dạng, nhưng vô thần.

Mà việc cô đọng Tạo Vật Cảnh, hay là tu luyện Hóa Linh Cảnh, đều cần thời gian cực kỳ dài dòng buồn chán, chẳng những người tu luyện cần tiêu phí đại lượng tài nguyên, còn phải hao phí đại lượng tâm thần.

Lúc trước Hàn Lập chỉ cô đọng Linh Vực phổ thông, đã hao tốn không ít thời gian cùng tâm thần rồi.

Còn về việc cô đọng Tạo Vật Cảnh, cần dùng thời gian vạn năm để tính toán, luyện hoá các loại đồ vật pháp tắc, phù hợp với Đại Đạo của mình, dung nhập vào trong Linh Vực, tạo ra các loại đồ tượng đồ vật, ví dụ như

phòng ốc kiến trúc, sơn thủy cảnh quan....

Mà quá trình này không phải chỉ cần tiêu phí thời gian, còn nhất định không được sơ hở tí nào, giống như khi luyện đan luyện khí, cũng đồng dạng tồn tại tỷ lệ thất bại nhất định, một khi không thành, tổn thất sẽ là các đồ vật chứa pháp tắc.

Mặc dù có thể thành công, những đồ vật pháp tắc dung nhập vào cũng cần trải qua năm này tháng nọ tích luỹ từng điểm từng điểm, dần dần mới có thể hình thành quy mô, giống như tám toà Bạch Cốt Kinh Quan của Chiếu Cốt Chân Nhân lúc trước, chính là hao phí mấy trăm vạn năm mới cấu trúc ra được tám tòa.

Về phần muốn cho đồ vật pháp tắc sinh ra Linh thức, hơn nữa hóa thành Vực Linh dung nhập vào trong đó, càng ngàn vạn lần khó khăn hơn

Đại bộ phận tu sĩ vì không để trì hoãn bản thân tu hành tiến cảnh, cũng rất ít nguyện ý tiêu phí đại lượng thời gian trên việc này.

Cho nên, lúc trước Hàn Lập gặp nhiều tu sĩ như vậy, bất kể là tu sĩ Đại La cảnh hay là Thái Ất Ngọc Tiên, hoặc là Kim Tiên cùng Chân Tiên, phóng xuất ra Linh Vực thì đại đa số đều là Linh Vực phổ thông, cực ít nhìn thấy Linh Vực Tạo Vật Cảnh cùng Hóa Linh Cảnh.

Khép lại tất cả cổ tịch, trong lòng Hàn Lập cảm khái không thôi, ngày sau nếu gặp lại hai loại Linh Vực này, dù cho tu vi đối phương không cao, cũng nhất định không thể chủ quan.

Chẳng qua là tạm thời hắn cũng không có nhiều thời gian như vậy, trong ngắn hạn cũng không có ý định tiêu phí công phu trên vấn đề này.

Điều tức một chút, Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại, bắt đầu tu luyện.

Lúc trước một đường trốn chạy, thời gian quá mức vội vàng, hắn đã chỉnh hợp được năm bộ thời gian công pháp từ đó có được "Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết", trên thực tế vẫn luôn chưa từng hảo hảo tìm hiểu qua.

Lúc trước đã tu luyện ba bộ công pháp "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh", "Thủy Diễn Tứ Thời Quyết" cùng với "Huyễn Thần Bảo Điển", tăng thêm lĩnh ngộ Thời Gian pháp tắc cũng có hỏa hầu nhất định, tu luyện bộ "Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết" này chắc không có vấn đề quá lớn a.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn ba năm.

Thạch Xuyên Không vẫn không có xuất quan, nhưng Hàn Lập cũng đã xuất quan.

Trải qua ba năm dốc lòng tìm hiểu, hắn tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết cũng không tinh tiến được bao nhiêu, ngược lại phát hiện lúc trước lý giải rất nhiều điểm sai lệch, nên phải sửa đổi lại công pháp.

Về cấp độ tu vi, hôm nay hắn đã có thể so với tầng thứ ba Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, vốn tưởng rằng tu hành hẳn là trôi chảy vô cùng, nhưng đến lúc hắn chính thức tiến vào tu luyện mới phát hiện không đơn giản như vậy.

Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết thực sự không phải là năm bộ công pháp đơn giản chồng lên, dung hợp lại với nhau, hệ thống vận hành so với lúc trước hoàn toàn bất đồng, trở nên càng thêm thâm thúy tinh diệu, lúc tu luyện còn phải xem trọng Ngũ Hành tương sinh, mới có thể trôi chảy được.

Cho nên, xem qua tiến độ tu luyện công pháp, Hàn Lập hôm nay vẫn như cũ thuộc về giai đoạn bắt đầu, còn dừng lại tại tầng thứ nhất công pháp mà thôi, mà sở dĩ hắn vội vã xuất quan, cũng không phải nơi này bế quan có gì không ổn, mà là thật sự có chút không yên tâm với Đề Hồn.

Xuất quan kiểm tra, Hàn Lập phát hiện tình huống Đề Hồn vẫn hôn mê như trước, thủy chung không thấy thanh tỉnh, mà Thạch Phá Không bên kia cũng không có động tĩnh gì.

Thậm chí có thể nói, từ khi Thạch Xuyên Không bế quan, đối phương cũng

không chủ động tới tìm mình, nhưng việc theo dõi mình như có như không, cũng không có đình chỉ.

Hàn Lập biết ngồi chờ như vậy cũng không phải biện pháp, hắn liền muốn đi đến Dạ Dương Thành thử thời vận, xem có thể thăm dò phương pháp giải cứu Đề Hồn không.

Một ngày này, Hàn Lập đi ra Trường Đình Uyển, tính ly khai phủ đệ Tam hoàng tử, đi ra ngoài phạm vi Hoàng Thành.

Trên đường đi, ven đường gặp không ít tu sĩ Ma tộc trong nội cung, đại đa số bọn họ đã được Thạch Xuyên Không dặn dò, lúc gặp đều nhao nhao thi lễ với Hàn Lập.

Đến lúc gần ly khai biệt uyển, hắn chợt nghe sau lưng có tiếng gọi: "Lệ tiền bối, kính xin đợi một chút..."

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một hắc y thiếu nữ dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, bộ dạng xinh đẹp, đang chạy chậm đuổi theo mình.

Cô gái kia thoạt nhìn bất quá mười mấy tuổi, mặt mày cong cong, thoạt nhìn có chút ưa nhìn, khí tức trên người phát ra chính là một vị tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ.

"Cô nương, không biết có gì chỉ giáo." Hàn Lập dừng bước lại, đợi nàng đuổi tới, sau đó hỏi.

"Không dám không dám, tiền bối chớ để nô tỳ được tiện nghi. Lúc trước Tam hoàng tử Điện hạ đã dặn dò, sợ ngài chưa quen cuộc sống nơi đây, nên dặn nô tỳ dẫn đường cho ngài lúc ngài đi ra ngoài." Thiếu nữ tiến lên thi lễ, vội vàng nói.

Hàn Lập nghe vậy, con mắt hơi nhíu lại.

Xem ra vị Tam hoàng tử này có chút khúc mắc với thân phận Nhân tộc của hắn, lòng nghi ngờ hắn cũng không vì vài câu nói của Thạch Xuyên Không mà thuyên giảm.

Lúc trước tên kia giám thị am hiểu che giấu khí tức, mấy ngày trước đột nhiên đi đâu, hắn cho rằng Thạch Phá Không đã yên tâm với mình, bây giờ nghĩ lại, đúng là chưa hẳn.

Cho nên lần này hắn muốn ra ngoài, Thạch Phá Không không có phái người âm thầm đi theo, ngược lại thoải mái để cho một tu sĩ Hợp Thể kỳ đi theo, coi như là một cử chỉ dương mưu nho nhỏ.

"Vậy làm phiền cô nương rồi." Hàn Lập cười nói.

"Tiền bối chờ một lát, chúng ta ngồi Lân Xa đi." Vẻ mặt thiếu nữ mừng rỡ, nói ra.

Dứt lời, nàng tháo từ hông xuống một đồ vật dáng Linh Thú Đại, mở rộng miệng túi, liền có một đạo thanh quang sáng lên.

Hai đầu dị thú giống như tuấn mã thoáng hiện ra, trên đầu lại sinh ra độc giác, trên người khoác lân giáp, sau lưng kéo theo một cỗ xe ngựa màu đen hai bánh khảm nạm tơ vàng, kiệu trên xe không có mái che, chỉ có một ghế dựa mềm mại có thể ngồi song song ba người.

Hàn Lập leo lên xa giá ngồi xuống, sau đó thiếu nữ kia mới lên xe, sau khi ngồi xuống, hỏi: "Tiền bối muốn đi đâu?"

"Trong Dạ Dương Thành, nơi thương nhân tập trung, phố xá mua bán hưng thịnh đều được." Hàn Lập tùy ý nói.

"Tốt, nô tỳ liền mang ngài trước đi Đế Giang Phường, bên đó là một trong tám toà phường thị lớn nhất ở Ma Ha Khu, cũng là phường thị gần chỗ chúng ta nhất, hôm nay tiền bối tới đó dạo chơi trước a." Thiếu nữ lên tiếng, nói ra.

"Cô nương không cần xưng là nô tỳ, đều là tu sĩ, dùng vãn bối là được rồi, chẳng qua không biết tục danh là gì?" Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Vãn bối Hồ Tinh Tinh, tiền bối gọi một tiếng Tinh Tinh hoặc Tinh Nhi là

được." Thiếu nữ vốn có chút kinh ngạc, trì trệ một chút mới kịp phản ứng, lập tức đáp.

"Tốt rồi, lên đường đi." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Thiếu nữ nghe vậy, hai tay nắm lấy dây cương, nhẹ nhàng run lên, hai dị thú lân giáp liền bắt đầu bốn vó chạy nhanh đi.

Xa giá chạy nhanh, theo đường lớn lát nền hắc thạch bóng loáng, thẳng đến Đế Giang Phường.

...

Lạc Già Khu chiếm diện tích cực lớn, ngoại trừ phạm vi Hoàng Thành, bên ngoài còn có mảng lớn cung đình lâm viên.

Khu vực Đế Giang Phường, xem như là khu vực tiếp giáp giữa Ma Ha Khu cùng Lạc Già Khu, chính giữa ngăn cách bởi một nhánh sông Đế Uyển Giang chảy ra từ Thánh Hà Bạch Lan Hà.

Bờ trái là Ma Ha Khu, bờ phải là Lạc Già Khu, hai khu nối với nhau bởi một cây cầu màu trắng to lớn hình vòm, tên là Thông Tế Cầu.

Đến Thông Tế Cầu, coi như là đến khu vực Đế Giang Phường.

Danh tự Đế Giang Phường có nguồn gốc từ Đế Uyển Giang, dài hơn mười dặm, đối diện với lâm viên Lạc Già Khu qua bờ sông, kéo dài dọc theo bờ sông bên trái.

"Tiền bối, qua Thông Tế Cầu là tiến vào Đế Giang Phường, không thể tiếp tục lái xe nữa, chúng ta chỉ có thể xuống xe đi bộ, đây là quy củ do Đại hoàng tử định ra, tất cả phường thị trong thành đều phải thực hiện." Xe ngựa dừng lại đầu cầu, thiếu nữ Ma tộc Hồ Tinh Tinh có chút áy náy nói.

"Không sao." Hàn Lập gật gật đầu, nói ra.

"Không biết tiền bối muốn mua những thứ gì? Trong Đế Giang Phường này

có thể nói là không có gì không có, nhưng nếu không có đầu mối, chỉ đi xem thôi, chỉ sợ mười ngày nửa tháng cũng đi dạo không hết." Hồ Tinh Tinh lại nói.

"Thật sự là đúng dịp, ta định tùy tiện dạo chơi, Tinh Tinh cô nương không ngại giới thiệu sơ lược cho ta một chút về Đế Giang Phường này." Hàn Lập bất động thanh sắc, cười nói.

"Tốt, tiền bối. Đế Giang Phường này tuy lớn, nhưng vẫn không phải là nơi tập trung đông thương nhân nhất ở Dạ Dương Thành. Có hai chỗ khác là Thông Dịch Viên cùng Kiến Thiên Nhai, bất luận là quy mô hay là nhân khí đều mạnh hơn nó. Chẳng qua hai nơi này, một nơi thiên về giao dịch đồ vật Pháp bảo, còn nơi kia tập trung sinh ý Linh tài đan dược, hàng hóa phong phú, vẫn trên Đế Giang Phường một bậc." Hồ Tinh Tinh giới thiệu một cách quen thuộc.

------oOo------

Chương 829: Không cần đi theo

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập đứng một bên nghe Hồ Tinh Tinh nói, còn ánh mắt thì nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy trên thân cầu rộng lớn từng cỗ xe ngựa đi đi lại lại đông như kiến, vô cùng náo nhiệt.

Cách đó không xa, bên ngoài lan can Thông Tế Kiều, xuyên qua lan can bạch ngọc nhìn xuống dưới, có thể thấy được trong dòng sông, từng đầu dị thú to lớn nổi trên mặt nước, lưng đeo hoặc kéo theo từng chiếc lâu thuyền chạm trổ hoa văn tinh mỹ, lướt trên mặt nước như con thoi.

"Trong Đế Giang phường này, cửa hàng có thực lực hùng hậu quy mô lớn nhất là "Lưu Phong Các", thật ra sau lưng nó chính là Đại hoàng tử điện hạ, phần lớn đồ vật bên trong đó có phẩm chất cực cao, đương nhiên giá cả cũng không thấp. Tiếp đó là cửa hàng Quảng Nguyên Trai, thực lực hơi thấp hơn một chút, nhưng danh tiếng lại tốt nhất..." Hồ Tinh Tinh tiếp tục giải thích, nói ra.

"Tổng bộ Quảng Nguyên Trai đặt ở chỗ này sao?" Trong lòng Hàn Lập hơi động, hỏi.

"Cửa hàng Quảng Nguyên Trai trong Đế Giang phường chỉ là một chi nhánh, cũng không phải tổng bộ. Mặc dù tổng bộ nằm trong Ma Ha Khu này nhưng lại bên trong Thông Dịch Viên, thuộc phân nữa Ma Ha Khu bên kia." Hồ Tinh Tinh giải thích nói.

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa cũng đã chạy qua Thông Tế Kiều, liền bị tu sĩ Ma Tộc bảo vệ trị an ngăn lại.

Hai người bọn họ lập tức xuống xe ngựa, bắt đầu đi bộ.

"Nói tiếp đi." Hàn Lập nói ra.

"Trong Đế Giang phường không chỉ có cửa hàng bán linh tài pháp bảo của Thánh tộc, mà còn có cửa hàng bán đồ vật của Tiên Vực, trong đó có một cửa hàng chuyên bán đồ Tiên Giới chính là "Tiên Linh Các". Mà kỳ quái nhất, chính là cửa hàng "Kinh Vật Trai" kia, bên trong bán đủ loại đồ vật cổ quái kỳ lạ. Có nhiều thứ một khi xuất thế, liền có thể gây nên rối loạn khắp Dạ Dương thành, có nhiều thứ làm cho người ta không biết nên đánh giá như thế nào." Hồ Tinh Tinh thấy Hàn Lập nghe chăm chú, liền hiểu ý cười một tiếng, tiếp tục vừa cười vừa nói.

"Ngược lại cửa hàng này có chút ý tứ, phía sau nó có chỗ dựa nào không?" Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

"Có, chuyện này trong Dạ Dương thành chúng ta cũng không phải bí mật gì cả, kim chủ phía sau "Kinh Vật Trai" này chính là Thập Nhị hoàng tử Thạch Cạnh Khai." Hồ Tinh Tinh gật đầu nhẹ.

"Thạch Cạnh Khai... Vị bào đệ cùng mẹ với Ngũ công chúa Thạch Cạnh Nghiên đúng không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Không sai, đúng là y. Vị Thập Nhị hoàng tử này cũng là người kỳ lạ, dung mạo anh tuấn bất phàm, nhưng tính cách lại phóng đãng không thích bị trói buộc, đối với việc tu hành xưa nay không bao giờ để bụng, đến nay vẫn chỉ là Chân Tiên cảnh. Hơn nữa y lại yêu thích du sơn ngoạn thủy, tìm kiếm bí cảnh khắp nơi cùng với một vài di chỉ động phủ của Tiên Gia Thượng Cổ, trong Kinh Vật Trai kia có không ít thương phẩm đều do y tìm kiếm khắp nơi mang về, lúc trước có một kiện Ma Khí Vạn U Hồ danh chấn Dạ Dương thành, cũng chính do y mang về." Hồ Tinh Tinh vừa cười vừa nói.

"Tu vi Chân Tiên mà dám mạo hiểm như thế, chắc hẳn vị Ngũ công chúa cũng quan tâm không ít đến y? Hàn Lập cũng cười nói ra.

"Tiền bối nói không sai, nghe nói Ngũ công chúa đã an bài bên cạnh đệ đệ của nàng ba gã Thái Ất Ngọc Tiên, luôn luôn theo sát, lại nhờ một vị tu sĩ Đại La chăm sóc cho y. Nếu không, làm sao y có thể làm ẩu như vậy?" Hồ

Tinh Tinh hạ thấp giọng xuống mấy phần, cười "hì hì" nói.

Hai người tới trước cửa ra vào của phường thị, khi nhìn thấy cổng chào bằng đá cao lớn kia, bỗng nhiên Hàn Lập dừng chân lại nói ra:

"Được rồi, Tinh Tinh cô nương, ngươi có thể trở về rồi."

Nét mặt vui vẻ vừa rồi của thiếu nữ Ma Tộc bỗng nhiên cứng đờ, có chút khó hiểu nói: "Tiền bối..."

"Với tư cách là tu sĩ Hợp Thể Kỳ, sự tình ngươi biết cũng khá là nhiều đó. Đường đến Đế Giang phường ngươi đã dẫn tới, đường trở về ta cũng đã biết, ngươi cũng không cần đi theo ta." Vẻ mặt tươi cười Hàn Lập thu lại, nói ra.

Khuôn mặt của Hồ Tinh Tinh dần dần không còn tươi cười nữa, vẻ mặt không đổi thi lễ với Hàn Lập, nói ra:

"Nô tỳ tuân mệnh."

Hàn Lập không để ý đến, quay người đưa lưng về phía nàng, khoát khoát tay, rồi đi vào bên trong cổng chào.

Thiếu nữ Ma Tộc nhìn bóng lưng Hàn Lập dần dần biến mất trong đám người, thần sắc trên mặt lộ ra vẻ khó chịu, giậm chân bình bịch, quay người đi về phía Thông Tế Kiều.

Đi được một đoạn, Hàn Lập quay đầu nhìn lại một cái, thấy nàng coi như thức thời, không có tiếp tục vụng trộm đi theo, khóe miệng hắn nhếch một cái, liền mỉm cười, bắt đầu dò xét cửa hàng hai bên.

Lối kiến trúc bên trong Đế Giang phường không đồng nhất như bên trong Ma Cung, đủ loại phong cách xen lẫn với nhau, có vẻ hơi lộn xộn, cộng thêm biển người đi đi lại lại trên đường phố, ngược lại nhìn như có mấy phần khói lửa của thế tục.

Trong những người đi đường này, đại đa số đều có bộ dáng không khác gì

với Nhân Tộc, chỉ là hơi thoáng bảo lưu một ít đặc thù của Ma Tộc, người thì có một mảnh lân phiến, người thì có một cái sừng nhọn, người thì con mắt có màu sắc khác nhau.

Đương nhiên tất cả đều duy trì bộ dáng Nhân Tộc, số lượng tuy ít, nhưng cũng không hiếm thấy, cho nên Hàn Lập lẫn lộn trong đó, cũng không dễ gì làm cho người khác chú ý.

Đi vào trong không bao lâu, Hàn Lập liền thấy một tòa lầu các ba tầng, rường cột chạm trổ, mái hiên như bay, phong cách kiểu dáng cổ xưa, nhìn phong cách hơi giống với Tiên Giới, trên đó treo tấm biển đúng là "Tiên Linh Các".

Bên ngoài cửa điện của cửa hàng, rõ ràng dòng người mua hàng không đông bằng những cửa hàng xung quanh, nhìn có chút vắng vẻ.

Hàn Lập nhấc chân đi nào, bước qua bậc cửa của lầu các.

Hắn vừa mới bước vào bên trong Tiên Linh các, liền lập tức cảm thấy một cỗ Tiên Linh Lực nồng đậm đập vào mặt, không ngờ nơi này lại là một tòa pháp trận cỡ lớn tự vận hành, có thể câu thúc thiên địa linh khí khắp bốn phía.

Từ trong nội đường đi ra một thanh niên mang áo đạo bào, bước nhanh tiếp đón Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười rất quen không có gì lạ lẫm, hô: "Quý khách lâm môn, không tiếp đón từ xa..."

"Không tính là quý khách gì, chỉ là hơi có chút hiếu kỳ, không rõ vì sao quý điếm lại mở bên trong đô thành Ma Vực này?" Hàn Lập tùy ý hỏi.

"Cũng giống như bên trong Tiên Giới không thiếu người của Ma Tộc, thì đồng dạng trong Ma Vực cũng có tu sĩ Nhân Tộc, không phải quý khách ngài cũng vậy hay sao? Cửa hàng nho nhỏ này của ta, chủ yếu phục vụ cho những Tiên Nhân vượt giới giống như ngài đây." Thanh niên nam tử cười nói.

"Đúng là như vậy." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Không biết quý khách đến cửa hàng, có cần thứ gì không?" Thanh niên nam tử hỏi.

"Ta cần mua một vài vật liệu, không biết quý điếm có hay không." Hàn Lập nói xong, lấy từ trong tay áo ra một trang giấy, đưa tới.

Nam tử tiếp nhận trang giấy cẩn thận kiểm tra một hồi, lông mày dần dần nhíu lại.

"Những vật ngài cần, đều là vật liệu đỉnh cấp, ngoại trừ hai thứ phía trên ra, còn lại tất cả trong tiểu điếm chúng ta hiện giờ cũng không có. Thế nhưng nếu ngài cần, tại hạ sẽ câu thông vài tiếng với thương hội, để xem có thể chuyển hàng từ nơi khác tới đây hay không." Thanh niên nam tử lộ vẻ do dự, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập có chút thay đổi, nói ra.

"Nếu có thể chuyển hàng tới đây, tự nhiên là tốt, tốt nhất là nên gom hết tất cả vật liệu này." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

"Quý khách nói đùa, những vật này thực sự quá mức trân quý, chúng ta có thể gom được gần một nửa là đã quá sức rồi, những thứ còn lại chỉ sợ ngài phải đến nơi khác tìm rồi." Thanh niên nam tử mang theo vẻ áy náy nói ra.

"Không sao, được bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu vậy." Dáng vẻ Hàn Lập không quan tâm.

"Có một chuyện, cần báo sớm cho quý khách, chuyển hàng từ Tiên Giới tới tận đây, không giống như ở Tiên Giới, cần hao phí không ít tài nguyên. Nếu quý khách nguyện ý chờ đợi, vậy thì chờ tới lần chuyển hàng hai giới tiếp theo, cùng một lượt đưa cho ngài. Nếu thời gian của ngài eo hẹp, cần dùng gấp, bên kia có thể chuyển hàng khẩn cấp, thì ngài phải chịu phí tổn, hiển nhiên giá cả của vật liệu phải tăng cao." Thanh niên nam tử hơi chần chờ, nói thêm.

"Không sao, chỉ cần thời gian không quá lâu là được." Hàn Lập nói ra.

"Thời gian chuyển hàng lần tiếp theo, khoảng chừng sau mười năm nữa."

Thanh niên nam tử đáp.

"Không biết phí tổn chuyển hàng cộng thêm sẽ tăng bao nhiêu?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Theo quy củ của thương hội, thì giá cả của hàng hóa tăng một phần mười." Thanh niên nam tử rất nhanh trả lời, nói.

"Có thể lấy Tiên Nguyên Thạch thanh toán được không?" Hàn Lập hỏi.

"Đương nhiên không gì là không thể." Thanh niên nam tử cười nói.

"Vậy ta chờ thêm mười năm cũng được" Hàn Lập trầm ngâm một hồi lâu, nói ra như thế.

"Được, vậy kính xin ngài dời bước vào phòng khách đợi chút, ta đi lấy hai loại linh tài kia cho ngài kiểm tra thực hư." Đáy mắt thanh niên nam tử lộ vẻ vui mừng, nói ra.

.....

Ở Hoàng thành, trong khu sân vườn nhỏ bố trí tinh xảo, ma khí nồng đậm.

Một thiếu nữ Ma tộc bộ dáng xinh đẹp đang vội vàng đi qua tiền sảnh, đi tới một tòa kiến trúc màu trắng đẹp đẽ, liền dừng chân lại.

Nàng chính là Hồ Tinh Tinh bị Hàn Lập đuổi về trước đó, chỉ là lúc này tu vi trên người nàng không ngờ đã biến thành Kim Tiên sơ kỳ.

Ngay khi nàng định mở miệng nói thì cánh cổng lớn trước cửa phòng bất ngờ mở ra.

Thiếu nữ hơi do dự, liền bước nhanh vào.

Trong căn phòng có chút rộng rãi, một gã nam tử tóc bạc mặc trang phục màu đen, bàn tay đang chấp bút, nhẹ nhàng vẽ lên bức tranh đặt trên khung bàn vẽ thật lớn.

Trong bức tranh, trên đỉnh núi của một tòa Cô Phong màu đen cao lớn hiểm trở, chợt đứng một bóng người mơ hồ, đang đón mưa to gió lớn, trên đỉnh đầu có một đạo lôi điện màu trắng như tuyết xẹt từ trước ra sau, làm cho phân nữa hình ảnh bức tranh như muốn vỡ ra.

"Tinh Tinh, sao vậy, bị người ta đuổi về sao?"

Nam tử tóc bạc đặt cây bút vẽ xuống, xoay người lại, trên dung nhan tuấn mỹ kia lộ ra nụ cười ôn hòa.

Không ai khác chính là Tam ca của Thạch Xuyên Không, Thạch Phá Không.

"Hồi bẩm điện hạ, người kia..." Ma tộc thiếu nữ cung kính thi lễ, bắt đầu chậm rãi kể lại.

Từ khi nàng đứng chờ ngoài phủ đệ, đến khi chia tay Hàn Lập bên dưới cổng chào trong Đế Giang phường, kể hết mọi thứ được chứng kiến cùng với Hàn Lập trên đường, từng thần thái biến hóa, nàng đều nói ra không sót chút nào cho Thạch Phá Không nghe.

Thạch Phá Không một mực khoanh tay, lẳng lặng nghe, không cắt đứt câu chuyện Hồ Tinh Tinh kể, chỉ là cuối cùng, mới hỏi một câu:

"Ngay sau khi hắn đuổi ngươi đi, ngươi không lén đi theo hắn sao?"

"Lúc trước điện hạ đã nói, nô tỳ cũng không dám vẽ rắn thêm chân làm gì." Hồ Tinh Tinh vội nói ra.

"Ừm, ngươi làm rất tốt." Thạch Phá Không gật đầu cười.

Hồ Tinh Tinh nghe vậy, đáy mặt hiện ra một tia chần chờ, có chút muốn nói lại thôi.

"Có lời thì cứ nói." Thạch Phá Không vừa cười vừa nói.

"Hồi bẩm điện hạ, mặc dù người kia nhìn rất hiền hòa, nhưng lời nói của hắn lúc chia tay làm cho ta không khỏi cảm thấy... lạnh cả sống lưng, sở dĩ không dám tùy tiện đi theo, cũng là do e ngại không dám." Hồ Tinh Tinh không dám giấu diếm, nói ra.

------oOo------

Chương 830: Tuệ nhãn nhận chân giả lấy được

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Ha ha, hắn cố ý để cho ta xem đấy, ngươi không cần để ý. Ngay từ đầu hắn không cự tuyệt ngươi dẫn đường, coi như là cho ta một chút mặt mũi, về sau đến Đế Giang Phường mới đuổi ngươi đi, đây là đang cảnh cáo, để cho ta có chừng mực, không nên ép người quá đáng. Rất hiển nhiên, hắn bất mãn việc ta theo dõi hắn, nhưng cũng rất có chừng mực." Thạch Phá Không chà xát hai tay, cười nói.

"Hừ, chỉ là một Nhân tộc hèn mọn, thân ở Thánh Vực Đô thành chúng ta, sao dám càn rỡ như vậy! May mà Điện hạ còn lấy lễ đối đãi, loại man di này nên để cho nếm thử đau khổ!" Hồ Tinh Tinh có chút không cam lòng nói.

"Tốt rồi, lời này đừng nhắc lại nữa. Người ta dù sao cũng là khách nhân của Thập Tam đệ mời tới, là chúng ta không đúng, phân phó xuống dưới, ngày sau không cần phái người theo dõi hắn nữa, ta sẽ tự lưu tâm." Thạch Phá Không khoát tay áo, nói ra.

"Vâng! Nô tỳ tuân mệnh." Thiếu nữ vội vàng đáp.

"Tốt rồi, ngươi đi xuống đi." Thạch Phá Không phất phất tay, nói ra.

Hồ Tinh Tinh nghe vậy, lập tức cáo lui. Chờ nàng rời khỏi, Thạch Phá Không quay người nhìn về phía bộ họa quyển to lớn kia, suy nghĩ xuất thần.

"Quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, có chút ý tứ..." Thật lâu sau, gã mới thì thào lẩm bẩm.

...

Trong Đế Giang Phường, Hàn Lập đã rời khỏi tòa "Tiên Linh Các" kia, đi tới một toà tu kiến gần sông, cửa tiệm được xây dựng dọc theo bờ sông, mà không xây vào bên trong đường chính của phường thị.

Toà nhà này, toàn thân dùng vật liệu bằng đá màu đen xây thành, đỉnh hình tròn, bên ngoài khắc từng vòng hoa văn cổ quái.

Giờ phút này, hắn đang đứng trước toà kiến trúc, ngửa đầu nhìn lên tấm biển trên cửa.

"Kinh Vật Phường..." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, thì thào nói ra.

Hắn do dự một chút, vẫn cất bước đi vào.

Vào trong cửa tiệm, phát hiện trong tiệm vậy mà không có một khách hàng nào, thoạt nhìn thật sự có chút hiu quạnh.

Đồ vật trong tiệm phân làm hai nhóm, đồ vật bên trái được đặt trên giá cao, trên đó treo một tấm bảng gỗ màu đen, viết mấy chữ to "Tuệ nhãn nhận chân giả lấy được", chữ viết cũ kỹ, bề mặt phủ một tầng bụi bặm thật dày.

Đồ vật trên giá bên trái cũng đồng dạng treo một tấm bảng gỗ, chẳng qua trên đó viết "Gia tài bạc triệu lấy được", thoạt nhìn tương đối mới hơn bên kia một chút.

Mỗi bên quầy có một tên tiểu nhị, một tên có cặp mắt buồn ngủ đang ngáp, một tên tay cầm một quyển sách cổ màu xanh, nằm ở trên quầy, đang đọc say sưa.

Hàn Lập tiến đến gần tên kia nhìn, mới phát hiện gã đọc cũng không phải công pháp tu luyện gì, mà là tiểu thuyết tình cảm lưu truyền rộng rãi ở thế tục.

Phát hiện Hàn Lập tiến tới gần, tiểu nhị kia có chút bực mình xê dịch thân thể, thu cuốn sách vào.

"Khách quan xem đi, trong Kinh Vật Phường chúng ta có không ít đồ vật, lại thêm bàng môn tà đạo, ngươi có nhu cầu gì chúng ta đều có thể thỏa mãn." Tiểu nhị mới mở miệng, lời nói không làm cho người sợ hãi không thôi.

Hàn Lập nghe xong, cảm thấy có chút hoang đường, liền ngẩng đầu, quét nhìn đồ vật sắp xếp trên giá sau lưng tiểu nhị, chỉ thấy phía trên trưng bày rất nhiều loại pháp bảo Ma khí rực rỡ muôn màu, cùng các loại đan dược linh tài quý hiếm, tất cả đều xen lẫn cùng một chỗ, không có trật tự.

Xem qua thì phẩm cấp cũng không tầm thường, giá ghi phía dưới đương nhiên càng kinh người, cho dù Hàn Lập lấy được của cải từ Chiếu Cốt Chân Nhân, vẫn cảm thấy có chút hơi cao.

Bất quá, sau khi xem một phen, Hàn Lập cũng không phát hiện đồ vật gì đáng chú ý, lập tức lắc đầu, chuyển hướng qua kệ có tấm bảng gỗ treo chữ "Tuệ nhãn nhận chân giả lấy được" bên này.

Tên tiểu nhị kia thấy hắn không mua thứ gì, tựa hồ đã thành thói quen, cũng không có ý xem thường, tiện tay cầm lại cuốn sách màu xanh khi nãy, liếm ngón tay rồi lật một trang xem.

Đồ vật sắp xếp trên giá bên này càng thêm hỗn loạn không chịu nổi, phía trên cũng không có niêm yết giá.

Hàn Lập liếc nhìn qua, liền thấy được các loại đoạn trảo tàn chi dị thú, phía trên vẫn còn sáng bóng, thoạt nhìn sát khí hừng hực, có cái thì đã kinh hong héo rũ, không còn sinh cơ.

Bên cạnh những đoạn chi đằng kia, còn có rất nhiều bình thủy tinh, chứa các linh dịch màu sắc khác nhau, bên trong còn ngâm lấy từng con mắt lớn nhỏ hình thái khác nhau, trong đó không chỉ có con mắt các loại dị thú, thậm chí còn có con mắt tu sĩ Nhân tộc.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào một con mắt màu xám như thạch cầu trong đám đó, trong nội tâm không khỏi hơi động một chút.

"Cái này bao nhiêu tiền?" Hắn đưa tay chỉ con mắt kia, mở miệng hỏi.

Tên tiểu nhị đang ngủ gà ngủ gật mới hoàn hồn, vuốt vuốt cặp mắt nhập nhèm buồn ngủ, quay đầu nhìn lại phía sau, mơ hồ nói không rõ:

"Ba nghìn... Năm trăm... Ma Nguyên Thạch."

"Mắc như vậy? Không phải nói tuệ nhãn nhận chân giả lấy được sao?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Khách quan, chắc ngài hiểu lầm rồi, chúng ta nói người có tuệ nhãn lấy được, nhưng lại chưa từng nói không lấy một xu người có tuệ nhãn nha?" Tiểu nhị kia ngáp một cái, trên mặt lộ ra một vòng vui vẻ, lười biếng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy hơi chậm lại, đành phải âm thầm cười khổ một tiếng.

Nếu hắn không có nhìn lầm, con mắt kia hẳn là một con mắt Thái Phỉ Độc Mục trưởng thành, là một kiện đồ vật Thời Gian pháp tắc.

Chẳng qua là trên bình thuỷ tinh chứa Độc Mục tựa hồ có một tầng cấm chế cách trở, che đậy tất cả chấn động, làm cho Hàn Lập không cách nào cảm thụ rõ được.

"Xin hỏi quý điếm, có bán bản đồ Dạ Dương Thành không, nếu có tin tức liên quan trên đó thì càng tốt." Hàn Lập không nhìn con mắt nữa, mở miệng hỏi.

"Bản đồ hả... Tự nhiên là có, bất quá chỉ có phân bố tình huống trong Hắc Thiên Khu cùng Ma Ha Khu, còn Hoàng Thành trong Lạc Già Khu cùng một ít chỗ bí ẩn trong thành đương nhiên sẽ không hiện ra." Tiểu nhị hơi chậm lại, mở miệng nói ra.

"Vậy cũng không sao, nếu bên trong có thể giới thiệu một ít phong cảnh phụ cận trong thành thì càng tốt hơn." Hàn Lập cười nói.

"Bản đồ Dạ Dương Thành năm mươi Ma Nguyên Thạch, Phong vật chí Dạ

Dương Cảnh ba trăm Ma Nguyên Thạch. Nếu như ngươi muốn mua một ít tin tức đặc biệt bí ẩn, chúng ta nơi đây cũng có, bất quá cần tốn kém nhiều hơn." Tiểu nhị mở lớn mí mắt, nói ra.

"Không cần, chỉ hai thứ này." Hàn Lập nghe vậy, do dự một chút, mở miệng cười nói.

Một tay giao tiền, Hàn Lập thu hồi ngọc giản màu đen được khắc bản đồ lên đó, cùng một quyển thư tịch màu đen thật dày, quay người rời đi.

Vừa đi tới cửa, lúc đang muốn xoay người đi ra ngoài, chợt nghe tiểu nhị sau lưng mở miệng kêu lên: "Thái Phỉ Độc Mục này, khách quan không ngại suy nghĩ một chút? Giá tiền này vẫn còn có thể thương lượng..."

"A, theo ý kiến của ngươi, có thể thương lượng như thế nào?" Hàn Lập thu hồi chân đã nâng lên, trở lại hỏi.

"Nhị chưởng quỹ tiệm chúng ta có đưa ra một quy củ, nếu khách nhân đến có thể xuất ra đồ vật hiếm có, có thể bán được trên khay "Tuệ nhãn nhận chân giả lấy được", liền có thể xem xét mặc cả." Tiểu nhị nói ra.

"Đồ vật hiếm có?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại hỏi.

"Hoặc là đồ vật kỳ quái cũng được, chúng ta sẽ tự sẽ phán định nó có giá trị hay không." Tên tiểu nhị kia nói ra.

Hàn Lập nhíu mày suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nhớ lại một kiện "Đồ vật", liền mở miệng hỏi: "Nơi các ngươi có nhiều bộ phận thân thể dị thú như vậy, không biết có thu mua thi thể nguyên vẹn không?"

"Vậy cũng phải xem là thi thể gì? Bình thường, ít nhất cũng phải là di hài cấp bậc Thái Ất Ngọc Tiên, nếu chỉ là di hài tu sĩ bình thường thì cũng không cần?" Tiểu nhị nhíu mày nói ra.

"Một cỗ thi thể Hôi Tiên." Hàn Lập đáp.

"Tu vi gì?" Tên tiểu nhị kia nghe xong lời ấy, lập tức hào hứng, hỏi.

"Khi còn sống có thể so với tu sĩ Kim Tiên." Hàn Lập đáp.

"Nếu là thi thể Hôi Tiên cấp Thái Ất Ngọc Tiên, trực tiếp dùng để đổi Thái Phỉ Độc Mục này cũng được. Nếu chỉ là cấp độ Kim Tiên, vậy thì cần bù thêm một ít phí tổn là được." Mặt tiểu nhị rũ xuống, có chút thất vọng, lại nói.

"Không biết cần bù bao nhiêu?" Hàn Lập hỏi.

"Năm trăm Ma Nguyên Thạch là được." Tiểu nhị đáp.

"Thành giao." Hàn Lập suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

Dứt lời, tay hắn vung lên, một đạo ngân quang chói mắt sáng lên, một cỗ thi thể Hôi Tiên mặc áo bào trắng liền nằm ở trên quầy.

Cỗ thi thể này đúng là năm đó hắn ở trong di tích Chân Ngôn Môn, đụng phải tên Hôi Tiên đầu tiên kia.

Tên tiểu nhị đi ra phía trước, thò tay căng mí mắt thi thể Hôi Tiên ra, cẩn thận xem xét chốc lát, lại lật tay lấy ra một khối kính màu bạc lớn cỡ bàn tay, soi từ đầu đến chân thi thể Hôi Tiên kia.

"Đã xác minh chân thân, có thể giao dịch." Tiếp theo, gã thu hồi tấm gương, gật đầu nhẹ nói ra.

Sau đó, Hàn Lập bù thêm năm trăm Ma Nguyên Thạch, nhận lấy Thái Phỉ Độc Mục từ trên tay tiểu nhị, rời khỏi cửa hàng.

Sau khi Hàn Lập rời khỏi không bao lâu, sau bức bình phong trong cửa hàng có một nữ tử dung mạo xinh đẹp dáng người cao cao chậm rãi đi ra.

Nàng mặc một bộ giáp bạc thiếp thân, chỉ bảo vệ chỗ hiểm ngực bụng, phác họa ra tư thái lung linh tuyệt mỹ không tỳ vết, một đầu tóc trắng như tuyết được buộc cao lên dễ làm người khác chú ý, dùng ngân quan trâm cố định trên đỉnh đầu, thoạt nhìn tư thế toàn thân hiên ngang.

Lại thêm dung nhan kiều diễm khuynh quốc vô song, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

"Bái kiến Đại chưởng quỹ." Hai tiểu nhị trong tiệm vừa thấy nàng, vội vàng từ trong quầy chạy ra, khom người bái xuống nói.

Nữ tử giáp bạc tiện tay quơ quơ, ý bảo bọn họ không cần đa lễ.

Ánh mắt của nàng không nhìn hai người, chỉ liếc thi thể Hôi Tiên trên quầy, ánh mắt liền dời ra ngoài cửa, thì thào: "Cho ngươi một cơ hội thám thính tin tức, cũng không muốn, thật đúng là bảo trì bình thản..."

Trở lại đường chính, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc trời, phát hiện thời gian còn sớm, liền tiếp tục đi dạo trong Đế Giang Phường, chỉ là vì tránh hiềm nghi, hắn cố ý không đi đến Lưu Phong Các là nơi có chỗ dựa Đại hoàng tử phía sau.

...

Đến lúc chạng vạng tối, Hàn Lập mới điều khiển một cỗ Lân Xa mua từ chỗ thú nuôi ngoài phường thị về tới phủ đệ Tam hoàng tử.

Trở lại tiểu viện Trường Đình Uyển của mình, hắn bước nhanh về gian phòng.

Sau khi mở tất cả cấm chế ra, hắn mới kéo một cái ghế ngồi xuống, cổ tay khẽ đảo, lòng bàn tay liền nhiều ra một quả thạch cầu màu xám trắng, đúng là Thái Phỉ Độc Mục hắn mua lúc trước.

Trong lòng bàn tay của hắn loé lên kim quang, một luồng Thời Gian pháp tắc chi lực chậm rãi rót vào trong đó.

Chỉ thấy trên thạch cầu xám trắng loé lên hào quang, giống như bị rạn nứt, hiện ra từng vết rách, một đạo kim quang sáng ngời từ đó xuyên suốt ra.

Chờ đến lúc tầng thạch bì bên ngoài triệt để bong ra từng mảng, nhãn cầu

màu vàng nguyên vẹn bên trong mới chính thức hiện ra, từ đó truyền ra từng trận chấn động Thời Gian pháp tắc cường đại vô cùng.

------oOo------

Chương 831: Tìm thầy hỏi thuốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

Hàn Lập thấy vậy, cổ tay vội chuyển một cái, thu nhãn cầu về, dị trạng trong phòng mới lập tức biến mất.

Nhãn cầu này tuyệt đối không phải Thái Phỉ Độc Mục bình thường, lực lượng thời gian lớn mạnh ẩn chứa trong đó hắn mới thấy lần đầu tiên, chẳng lẽ là một con Thái Phỉ dị thú biến dị?

Hàn Lập nghi ngờ trong lòng, nhất thời cũng không có đáp án, bất quá hiển nhiên là lần này hắn có được tiện nghi lớn, đủ để gọi là "Tuệ nhãn biết châu".

Hắn lấy ra tờ thư mục lúc trước mua ở Tiên Linh Các, vật ghi lại trong đó phần lớn cũng là vật Thời gian pháp tắc, là hắn chuẩn bị cho bước tu luyện tiếp theo của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Vốn là dựa theo công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chậm chạp tu luyện cũng có thể từng chút từng chút tăng tu vi lên, chỉ là tiêu phí thời gian tương đối dài. Nhưng nếu có đồ vật Thời gian pháp tắc phụ trợ thì có thể tăng cực lớn tốc độ tu luyện, mà Thái Phỉ Độc Mục đặc thù này, vừa vặn dùng.

Sau khi thu hồi độc mục, trên mặt hắn thoáng qua một tia trầm ngâm.

Nguyên là dựa theo hành trình của hắn hôm nay, vốn định nghĩ cách hỏi dò một chút, làm thế nào mới có thể âm thầm liên lạc với vị kia Đại Tế Ti Ma tộc kia.

Nhưng khi tiểu nhị Kinh Vật Phường chủ động nói tin tức bí mật có thể bán ra, hắn do dự một chút sau đó quả quyết buông tha.

Thứ nhất là cũng không yên tâm với cửa hàng này, thứ hai là định hiểu rõ một ít quy củ làm việc ở Dạ Dương Thành thêm chút nữa rồi mới quyết định. Bây giờ tùy tiện dò hỏi tin tức cũng không sáng suốt.

Hiện giờ thân tha hương ở dị quốc Ma Vực, dưới tình huống vị trí hoàn cảnh và các phương diện không hiểu nhiều lắm, cần phải cẩn thận một chút cho thỏa đáng. Nếu gặp phải phiền toái gì, chính là chỉ có thể dựa vào chính mình.

Hồi lâu sau, chân mày Hàn Lập bỗng nhiên nhíu một cái, bàn tay vung lên, một đạo ngân quang rực rỡ thoáng qua, một cánh cổng ánh sáng hiện ra.

Giải Đạo Nhân bước ra từ trong cổng ánh sáng, đi tới trước mặt Hàn Lập, mở miệng nói:

"Hàn đạo hữu, loại cảm ứng cổ quái đó lại xuất hiện..."

"Nói một chút coi." Hàn Lập bảo Giải Đạo Nhân ngồi đối diện mình, mở miệng hỏi.

"Lúc trước, khi ngươi đi lại trong Dạ Dương Thành, trong đầu ta tựa như có một đoạn hồi ức ngắn lại thoáng hiện, chỉ là đều rất vụn vặt trong nháy mắt, không cách nào lối liền." Giải Đạo Nhân dừng một chút sau, nói như thế.

"Đều là mấy cảnh tượng gì, ngươi không ngại miêu tả một chút." Trong lòng Hàn Lập động một cái, nói.

Chân mày Giải Đạo Nhân nhíu chặt, suy nghĩ tốt một hồi, mở miệng nói: "Có một tòa thành nhỏ màu đen, tựa hồ có một con sông màu xanh, còn có một cầu vòm tròn rất lớn..."

"Chỉ những thứ này?" Hàn Lập hơi sững sờ, hỏi.

"Chẳng biết tại sao, hình ảnh thoáng hiện lúc trước mười phần rõ ràng, vào lúc này lời đến khóe miệng, hình ảnh trong ấn tượng lại trở nên càng ngày càng mơ hồ." Giải Đạo Nhân có chút thống khổ xoa xoa huyệt Thái dương,

mở miệng nói.

"Thật sự không nhớ nổi thì bỏ đi, tạm thời chúng ta sẽ không rời khỏi Dạ Dương Thành, những cảnh tượng này hẳn sẽ còn xuất hiện. Chờ sau khi Thạch Xuyên Không xuất quan, ta trước tiên hỏi thăm một chút tình huống Tích Lân Không Cảnh từ hắn." Sau khi suy nghĩ một chút, Hàn Lập nói.

Giải Đạo Nhân thần sắc do dự, chậm rãi gật đầu một cái.

"Ngươi đột nhiên muốn gặp ta gấp như vậy, hẳn là còn chuyện khác chứ?" Hàn Lập thấy vậy, lại hỏi.

"Liên quan tới Tích Lân Không Cảnh, nơi đó... Tựa hồ là một địa phương rất nguy hiểm..." Giải Đạo Nhân có chút chần chờ nói.

"Ngươi nhớ ra rồi?" Hàn Lập hỏi.

"Chỉ là một chút ấn tượng mơ hồ, nhiều một chút tin tức so với trước kia, nhưng cũng chỉ như vậy mà thôi." Giải Đạo Nhân lắc đầu một cái, nói.

"Xem ra nơi đây có chút trợ giúp với việc ngươi khôi phục nhớ, có lẽ chủ nhân ngươi đã từng tới nơi này... Chờ sau khi biết rõ lại nói." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

"Lúc trước trong trữ vật giới của Chiếu Cốt Chân Nhân, ta thu được chút tài liệu có chút ích lợi với tu hành của ta. Hai chuôi chiến đao Trảm Đình và Đoạn Tiêu cũng cần thăng cấp một chút, cho nên ta muốn bế quan một đoạn thời gian." Giải Đạo Nhân gật đầu một cái, lại nói.

"Hôm nay thân ở trong Dạ Dương Thành, tạm thời coi như an ổn, ngươi yên tâm bế quan là được. Nếu không cần thiết, ta sẽ không quấy rầy ngươi." Hàn Lập gật đầu nói.

"Đa tạ." Sauk hi Giải Đạo Nhân nói một tiếng cảm ơn, lại đứng dậy quay về trong động thiên.

Hàn Lập thì tĩnh tọa chốc lát, lật tay lấy ra địa đồ và để báo mua về từ Kinh

Vật Phường, cẩn thận tra xét.

...

Qua hơn mười ngày, Hàn Lập lần nữa rời khỏi phủ đệ Tam hoàng tử đến Đế Giang Phường, thiếu nữ tên "Hồ Tinh Tinh " không xuất hiện nữa, trong tối cũng không phát hiện bất kỳ người nào đi theo hắn.

Từ nay về sau, Hàn Lập giống như là bị vị Tam hoàng tử này hoàn toàn quên mất vậy, hai người không hề chạm mặt.

Vài tháng sau, Hàn Lập đã dạo qua một lần tất cả các cửa hàng lớn nhỏ Đế Giang Phường, sau lại lục bán Ma khí trong trữ vật giới của Chiếu Cốt Chân Nhân ra ngoài, đổi lại mua vài món đồ vật Thời gian pháp tắc.

Cùng lúc đó, Hàn Lập còn bắt đầu dò hỏi tin tức có liên quan đến vị Đại Tế Ti kia, cùng với phương pháp cứu Đề Hồn.

Chỉ là bất kể cái gì trong hai thứ này, tin tức thu được ít lại càng ít, trong đó hữu dụng càng không có bao nhiêu.

Xuất phát từ cẩn thận, cửa tiệm có bối cảnh vô cùng sâu xa như Kinh Vật Phường và Lưu Phong Các, Hàn Lập đều có ý tránh, không đụng chạm.

Sau một lần tình cờ, một vị chưởng quỹ cửa hàng tương đối quen biết nhắc nhở hắn rằng hắn cũng có thể đi một chuyến đến Kiến Thiên Nhai.

Chưởng quỹ kia nói, Kiến Thiên Nhai bên kia có rất nhiều Đan sư cao cấp Thánh Tộc trấn giữ, trong đó một vị Thiên Đan sư Thịnh Nguyên Đường cung phụng, vô cùng am hiểu chữa trị bệnh chứng khó giải, bảo Hàn Lập không ngại đi thử một lần.

Một ngày này, Hàn Lập liền đánh Lân Xa đi qua hơn nửa Dạ Dương Thành, tới Kiến Thiên Nhai.

Quy mô Kiến Thiên Nhai lớn gấp đôi so với Đế Giang Phường, nói là một nhai, trên thực tế cũng chính là một vùng phường thị ngay ngắn, bảy dọc

bảy ngang tổng cộng mười bốn con đường, tất cả cửa hàng đều lấy việc bán đan dược linh tài làm chủ.

Cửa chính phường thị cũng là một cổng chào lớn bằng đá trắng, mà bên trong cổng chào lại là một quảng trường đá trắng chiếm diện tích rất rộng, phía trên cũng không bày biện nhiều, ở chính giữa chỉ đứng một lò luyện đan đồng xanh cao hơn mười trượng.

Trong lò còn có hỏa diễm bốc cháy, đỉnh lò có khói xanh lượn quanh, lượn lờ bay lên, nhưng hồi lâu không tiêu tan.

Hàn Lập đứng cạnh lò luyện đan cau mũi một cái, nhẹ nhàng ngửi một chút, ngay sau đó lộ ra một nụ cười.

Bên trong lò luyện đan này cũng không thật sự có đan dược luyện chế, chẳng qua là điểm chút huân hương đặc biệt của Ma Tộc, dùng để che đậy toàn bộ các loại linh tài đan dược phường thị trộn chung hình thành loại mùi vị khó có thể dùng lời diễn tả được.

Vòng qua lò luyện đan, Hàn Lập đi vào nhai đối diện, chậm rãi đi về hướng sâu trong phường thị.

Kiến trúc trong nhai so với Đế Giang Phường phong cách hỗn tạp thì chỉnh tề hơn một ít, phần lớn đều là tường vây cao điểm đan xen, kiểu dáng đỉnh nhọn và mái vòm cạnh nhau.

Tuy dòng người trên phố như đông như mắc cửi nhưng cũng không có vẻ ồn ào lộn xộn, ngoài cửa hàng cũng không có tiếng thét to rao hàng của chưởng quỹ tiểu nhị. Toàn bộ đều có vẻan an ổn ổn, ngay ngắn trật tự.

Hàn Lập không đi dọc theo đường phố, mà là dựa theo lời chỉ dẫn của vị chưởng quỹ kia, trực tiếp đi tới chính giữa nhai, rẽ trái một cái chuyển tới một con đường khác chạy thẳng tới chỗ Thịnh Nguyên Đường.

Đến gần, Hàn Lập phát hiện Thịnh Nguyên Đường này quả nhiên khác biệt, bề mặt cũng lớn hơn gấp đôi so với mấy nhà xung quanh, dòng người ra ra vào vào ngoài cửa, nhìn mười phần náo nhiệt.

Chậm rãi bước vào trong tiệm, hai bên trước quầy đều đứng đầy tu sĩ Ma Tộc, bảy tám tiểu nhị cũng đang nghênh tiếp những tân khách này, trong lúc nhất thời không giúp được, lại không người tới chào Hàn Lập.

Lúc này, đúng lúc một nam tử trung niên cẩm bào vóc người hơi mập đi ra từ nội đường, thấy Hàn Lập, trên mặt liền lộ ra một nụ cười tiến lên đón.

"Tiếp đón không chu toàn, chậm trễ khách quý rồi." Nam tử vội vàng tạ lỗi nói.

"Không sao, ta cũng vừa vào." Hàn Lập cười nói.

"Không biết khách quý cần mua gì? Đan dược hay linh tài?" Nam tử trung niên trên dưới quan sát Hàn Lập một cái, hỏi.

"Đều không phải, ta muốn gặp một người." Hàn Lập lắc đầu một cái, nói.

Nam tử trung niên nghe vậy, đáy mắt thoáng qua vẻ ngoài ý muốn, ngay sau đó có chút cảnh giác nhìn về phía Hàn Lập.

"Chưởng quỹ không nên hiểu lầm, ta chỉ là muốn gặp vị thủ tịch Thiên Đan sư của Thịnh Nguyên Đường các ngươi, có chuyện muốn nhờ, cũng có ác ý gì." Hàn Lập vội vàng ôm quyền, nói.

Nam tử trung niên nghe vậy, thần sắc lúc này mới thoáng thả lỏng, nói: "Thì ra là muốn gặp Khang đại sư, vậy cũng thật không đúng dịp, gần đây đại sư đang bế quan luyện chế đan dược, sợ rằng không thể gặp ngài."

"Bế quan? Vậy đúng là có chút đáng tiếc." Hàn Lập có chút bất ngờ nói.

"Nếu khách quý muốn mua chút đan dược Khang đại sư đặc chế, trong tiệm chúng ta còn một chút, khách quý không ngại nhìn một chút?" Nam tử trung niên nói.

"Không biết lúc nào Khang đại sư có thể xuất quan?" Hàn Lập hơi do dự một chút, hỏi.

"Cái này... không biết được." Nam tử trung niên hơi có vẻ xin lỗi nói.

"Đã như vậy, vậy ngày khác ta trở lại viếng thăm." Trong lòng Hàn Lập than thở một tiếng, xoay người hướng cửa tiệm đi ra ngoài.

Chưởng quỹ trung niên kia thấy vậy, lắc đầu một cái, xoay người trở về nội đường.

Hàn Lập đi tới trên đường lớn, vừa quay đầu liếc mắt nhìn Thịnh Nguyên Đường này một cái, cất bước đi tới đường lớn bên kia.

Lúc này, một thanh niên thân hình cao lớn áo bào tím cũng đi ra từ bên trong Thịnh Nguyên Đường, không xa không gần đi theo sau lưng Hàn Lập, liên tục quẹo vào đường khác theo hắn.

Chẳng biết tại sao, nam tử cũng không cố ý che giấu hành tung, cho nên Hàn Lập rất nhanh cũng phát hiện ra dị thường.

Hàn Lập đi tới đầu đường, ngừng lại, xoay người nhìn nam tử nọ.

Chỉ thấy người nọ dáng vẻ phổ thông, một đầu tóc đen thật cao buộc lên, hai mắt màu sắc tím đậm rất hiếm thấy, dù chính giữa ban ngày cũng có chút điểm tinh quang như tia sáng kỳ dị nở rộ.

Mắt thấy Hàn Lập đứng nghiêm bất động, người nọ lại lộ ra một nụ cười, thoải mái đi về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, chân mày không khỏi khẽ nhíu một chút, trong lòng nhiều thêm một phần cảnh giác. Hắn phát hiện mình không phát hiện được khí tức tu vi trên người tên này.

"Đạo hữu đang đợi ta?" Thanh niên áo tím đi tới bên cạnh Hàn Lập, dừng chân hỏi.

"Lời ấy sai rồi, không phải đạo hữu vẫn luôn đi theo ta sao?" Hàn Lập tỉnh rụi nói.

"Tại hạ Cao Phong, mới vừa rồi trong Thịnh Nguyên Đường nghe nói đạo hữu muốn tìm một vị Thiên Đan sư, không biết có nghe lầm hay không?" Thanh niên áo tím từ chối cho ý kiến cười cười, sau đó nói.

------oOo------

Chương 832: Xuất quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Đạo hữu đã hiểu lầm, ta muốn tìm chính là vị Khang đại sư kia, cũng không phải là Thiên Đan Sư gì" Hàn Lập vuốt vuốt mũi, bình tĩnh nói.

"Vị Khang đại sư này không chỉ am hiểu luyện đan, mà về phương diện chữa thương cũng hiểu biết nhiều, am hiểu trị liệu tổn thương thần hồn do các loại tạp chứng nghi nan mang đến. Chỉ là sợ không đúng với sự tình Lệ đạo hữu ngươi cầu, chẳng qua là phí công mà thôi." Thanh niên nam tử tự xưng là Cao Phong cười cười, chậm rãi mở miệng nói ra.

"Ngươi nhận ra ta?" Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi đổi.

"Sự tình Lệ đạo hữu sở cầu, có lẽ Cao mỗ có biện pháp hỗ trợ, không bằng mời Lệ đạo hữu dời bước tới hàn xá một chút, như thế nào?" Cao Phong mỉm cười chân thành, tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc bên ngoài không động, nhưng trong nội tâm lại đấu tranh một hồi.

Thanh niên áo tím trước mắt này hiển nhiên có dụng ý khác, không cần nghĩ cũng biết có liên quan đến huynh đệ tỷ muội Thạch Xuyên Không, chẳng qua không biết mục đích thực sự của gã là gì?

Nhưng trước mắt Đề Hồn một mực lâm vào hôn mê, chung quy không phải kế lâu dài, càng kéo dài càng khó tránh đêm dài lắm mộng.

Cho nên, do dự liên tục một hồi, Hàn Lập vẫn quyết định đi theo gã kia một chuyến.

Nếu thân ở trong Dạ Dương Thành này, tin tưởng bọn họ cũng không dám

xằng bậy, huống hồ cho dù đối mặt tu sĩ Đại La, hắn không dám khẳng định đủ sức bảo vệ, nhưng tối thiểu cũng có chút kinh nghiệm trốn chạy.

"Tốt, ta đây..."

Hàn Lập còn chưa nói hết, bên cạnh đột nhiên có một thanh âm khác vang lên, cắt đứt lời của hắn.

"A, đây không phải Cao huynh sao? Như thế nào và tại chỗ nào săn bắt được đầu dị thú "Thái Phỉ" kia vậy?" Một nữ tử tóc trắng dung mạo xinh đẹp, tư thái lung linh từ bên cạnh Hàn Lập bước tới, mở miệng nói ra.

Nữ nhân này không phải ai khác, chính là nữ tử mà ngày ấy sau khi Hàn Lập rời khỏi, xuất hiện ở Kinh Vật Phường, chẳng qua hôm nay nàng thay một thân áo giáp, mặc vào một bộ váy dài tuyết trắng, thoạt nhìn lại đẹp thêm vài phần mềm mại đáng yêu.

"Ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Ta hiện tại không rãnh nói chuyện với ngươi. Lệ đạo hữu, chúng ta đi thôi." Cao Phong thấy nữ tử này xuất hiện có vẻ không vui, lông mày nhăn lại, nhìn Hàn Lập nói ra.

Hàn Lập nghe được hai chữ "Thái Phỉ", trong nội tâm âm thầm khẽ động, đã minh bạch dụng ý vị nữ tử tóc trắng này, lòng cảnh giác trong nội tâm áp chế nhu cầu khẩn thiết cứu chữa Đề Hồn.

"Thật có lỗi, ta đột nhiên nhớ tới, còn có chút chuyện quan trọng cần phải xử lý, không đến làm phiền ngươi được." Hắn ôm quyền một cái, nói ra.

Dứt lời, hắn lập tức quay người rời đi, trực tiếp rời khỏi Kiến Thiên Nhai, phản hồi Lạc Già Khu.

...

Lúc màn đêm buông xuống, Hàn Lập về tới phủ đệ Tam hoàng tử.

Lúc hắn đi ngang qua chính giữa một tòa hoa viên, lại đúng lúc gặp phải Thạch Phá Không đang ngồi trong một tòa đình đá đối nguyệt độc ẩm.

"Lệ đạo hữu, đã lâu không gặp, không bằng đến uống một chén?" Thạch Phá Không vừa thấy Hàn Lập, liền mỉm cười nói.

Hàn Lập do dự một chút, đi vào đình đá, tới bên cạnh cái bàn.

Nhìn thấy Thạch Phá Không đã đặt một ly rượu ở vị trí đối diện, hắn liền thi lễ với gã một cái rồi ngồi xuống.

"Điện hạ hôm nay sao lại có hứng thú ngồi dưới ánh trăng uống rượu như vậy?" Hàn Lập cười hỏi.

Thạch Phá Không rót trước cho Hàn Lập một chén rượu, tiếp theo nói ra:

"Thời gian qua sự vụ quấn thân, một mực không thoát ra được để đi bái phỏng Lệ đạo hữu, thật sự là làm mất cấp bậc lễ nghĩa. Hôm nay vừa mới rãnh rỗi, nghe được Lệ đạo hữu cũng yêu thích uống rượu, liền ôm một bình Tiên Nhân Tuý trân tàng nghìn năm, định đến cùng ngươi đối ẩm mấy chén, lại không trùng hợp ngươi đã đi ra ngoài rồi, đành phải một mình ở đây tự rót tự uống thôi."

"Như vậy là Lệ mỗ đã để Điện hạ đợi hồi lâu rồi, nên tự phạt một chén." Hàn Lập dứt lời, liền bưng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

"Ha ha, sảng khoái! Tính tình Lệ đạo hữu như vậy, khó trách Thập Tam đệ chọn làm hảo hữu chí giao." Thạch Phá Không cười vang nói.

"Thạch huynh bế quan cũng đã nhiều ngày rồi, không biết lúc nào mới có thể xuất quan?" Hàn Lập tùy ý hỏi.

"Lúc trước Thập Tam đệ trải qua khó khăn trắc trở không ngừng, trên đường đi tích góp từng tí một không ít nội thương, đồng thời cũng nhiều lần gặp đại kiếp nạn sinh tử, cảm ngộ đối với tu hành không giống trước kia, lần này phá cảnh, về sau thu hoạch chỉ sợ vượt xa lúc trước." Thạch Phá Không gật đầu nhẹ, nói ra.

"Như vậy là nên sớm vì Thạch huynh ăn mừng một chút..." Hàn Lập dứt

lời, nâng chén rượu lên cụng một cái với chén của Thạch Phá Không, uống một hơi cạn sạch.

"Lệ đạo hữu, về chuyện cứu chữa Đề Hồn đạo hữu, Thạch mỗ nghĩ nên giải thích với ngươi một chút. Việc này có chút phức tạp, không phải là ta không chịu xuất lực, mà là lúc này thời cơ chưa tới, hy vọng ngươi có thể hiểu cho ta." Thạch Phá Không lay động nhẹ chén rượu nhưng không có uống, nói ra.

"Vậy làm phiền điện hạ rồi." Hàn Lập nghe vậy, sau một phen suy tính, gật đầu nói.

Thạch Phá Không nghe vậy, lúc này mới đưa chén rượu trong tay lên uống cạn, cáo từ một tiếng rồi rời đi.

Hàn Lập ngồi trong nội viện tĩnh tọa một lát, sau đó mới trở về Trường Đình Uyển.

Tiến vào trong phòng, hắn liền mở ra tất cả cấm chế, lấy ra miếng Thái Phỉ Độc Mục hợp trong lòng bàn tay, yên lặng vận chuyển công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Từ đó về sau, hắn một mực bế quan trong phủ đệ Tam hoàng tử, không có ra ngoài nữa.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua mười năm.

Một ngày này, Hàn Lập đang tu luyện trong phòng, quanh thân bên ngoài có kim sắc quang mang dũng động như thủy triều.

Dưới thân hắn có một tầng cát vàng óng phủ kín mặt đất, bên trái thân thì kim diễm cuồn cuộn, trên đỉnh đầu thì bảo bình treo cao, sau lưng còn có một đạo Kim Luân xoay tròn chầm chậm, chỉ còn lại hư không phía bên phải thì ngưng tụ tơ vàng, hiện ra một đạo bóng cây hình thức ban đầu.

Toàn bộ căn phòng, chấn động Thời Gian pháp tắc bành trướng mãnh liệt, ánh sáng trong phòng giống như bị bóp méo, có nhiều chỗ đen tối không rõ, có nhiều chỗ lại hào quang chói mắt.

Đúng lúc này, Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hai tay bỗng nhiên thu lại, ngoài thân ngưng tụ tất cả vật tượng đều lập tức chui vào trong cơ thể hắn biến mất không thấy gì nữa, kim quang tràn ngập toàn bộ gian phòng cũng lập tức biến mất không thấy nữa.

Đến lúc này, ánh sáng của gian phòng mới khôi phục lại bình thường, nhìn có chút u ám, cũng đã gần sát hoàng hôn rồi.

Hai mắt Hàn Lập chậm rãi mở ra, trong miệng thở nhẹ ra một hơi, đứng lên.

Đi tới cửa phòng, hắn sửa sang lại quần áo thoáng một chút, mở ra tất cả cấm chế trong phòng, đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ thấy ngoài cửa Trường Đình Uyển, đứng đấy một gã nam tử áo tím tóc trắng, không phải Thạch Xuyên Không thì là ai?

Vừa thấy Hàn Lập đi ra, trên mặt Thạch Xuyên Không vui vẻ, bước nhanh đến nghênh đón.

"Chúc mừng Thạch đạo hữu thành công tiến giai Thái Ất cảnh." Hàn Lập thấy thế, mở miệng chúc mừng.

"Cùng vui cùng vui, ta xem tu vi Lệ huynh cũng tinh tiến không ít a. Ta đã xuất quan hơn nửa tháng rồi, muốn gặp ngươi một chút lại thủy chung không được. Nếu không phải tiếp theo có việc muốn thương lượng cùng ngươi, nếu không thật không muốn đến quấy rầy ngươi." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Không sao, ta bế quan lâu ngày, vừa vặn đi ra hoạt động một chút. Chẳng qua là không biết có chuyện gì muốn thương lượng?" Hàn Lập khoát tay áo, hỏi.

"Mấy ngày trước đây, Tam ca đến báo cho ta biết, khả năng phụ thân sắp

xuất quan, đến lúc đó chuyện cứu chữa Đề Hồn, có lẽ sẽ chuyển cơ." Thạch Xuyên Không nói ra.

"A, chuyện này là thật?" Hàn Lập nghe xong lời ấy, lập tức hỏi.

"Ta cùng với Tam ca đã tìm ra phương án tốt rồi, đợi cho phụ thân xuất quan gặp trên khánh điển, ta sẽ hướng người tuyên dương chiến công của ngươi, đồng thời cũng nói cho tất cả mọi người biết là nhờ ngươi phụ trợ, ta mới có thể tìm về được La Trá Tỳ Bà, một trong chí bảo bổn tộc. Hơn nữa để cho bọn chúng biết rõ, nếu không có ngươi bảo hộ, ta căn bản không thể ra khỏi Thập Hoạn Sơn Mạch, càng tránh không khỏi những lần bị ám sát sau đó." Thạch Xuyên Không tràn đầy tự tin nói.

"Thạch huynh, ngươi đem tất cả công lao ghi trên đầu ta, công lao của ngươi không còn một mảnh, là muốn làm gì? Những huynh đệ tỷ muội kia của ngươi vốn nhìn chằm chằm, dù trước kia ngươi vẫn là một hảo đệ đệ không tranh giành đấy?" Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc một lát mới mở miệng nói.

"Ha ha, ta nói cái gì bọn hắn cũng sẽ không tin. Sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là muốn vì ngươi cầu từ chỗ phụ thân một lần khen thưởng." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Ngươi nói là... Lại để cho Ma Chủ mở miệng, lệnh cho Đại Tế Ti cứu chữa Đề Hồn?" Hàn Lập chợt nói.

"Đúng vậy, chỉ cần miệng vàng phụ thân nói ra, cho dù là Đại ca cũng không cách nào cự tuyệt." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Trách không được lúc trước Tam hoàng tử đã từng nói, việc này hắn đã có đối sách, nguyên lai là thời cơ hắn đợi chính là cái này." Khoé miệng Hàn Lập nhếch một cái, lộ ra một vòng tiếu ý, nói.

"Tam ca làm việc luôn luôn cẩn thận chặt chẽ, Lệ huynh ngươi có thể yên tâm." Thạch Xuyên Không nói ra.

Hai người đã lâu không gặp, lại nói chuyện phiếm nửa ngày, sau đó mỗi

người mới phản hồi.

Trở lại trong phòng, Hàn Lập không cách nào yên tĩnh tu hành, liền mở ra Động Thiên Hoa Chi đi xem Đề Hồn một lần.

Những năm qua, hắn ngoại trừ tu luyện, vẫn không đình chỉ tìm kiếm phương pháp cứu chữa Đề Hồn, khổ nỗi một mực không tiến triển, vốn định nếu Thạch Xuyên Không xuất quan, chính mình sẽ rời đi trước rồi.

Hôm nay đã có Thạch Xuyên Không cam đoan, ngược lại khiến nội tâm hắn an tâm không ít.

...

Trong nháy mắt lại qua hơn nửa năm.

Một ngày này, Hàn Lập đang tu luyện trong phủ đệ, tiếng chuông "đinh" "đinh" to lớn đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, đơn giản xuyên thấu cấm chế trong phòng do hắn bố trí.

Tiếng chuông này có loại lực lượng không hiểu, làm cho Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn rung động, phảng phất như gợn nước nhấp nhô không thôi.

Bất quá loại rung động này cũng không có nguy hại, ngược lại làm cho Hàn Lập thấy khoan khoái dễ chịu.

Hắn đình chỉ tu luyện, ra khỏi phòng, đi vào trong Trường Đình Uyển

Tiếng chuông vang dội từ đỉnh Thánh sơn không ngừng truyền đến. Nương theo tiếng chuông là từng vòng sáng màu bạc không ngừng từ đỉnh núi hiển hiện ra, tràn ngập ra chung quanh.

Những người hầu trong phủ đệ Tam hoàng tử nghe được tiếng chuông này, đều lộ ra vẻ đại hỉ, nhao nhao ngừng công việc đang làm, khoanh chân ngồi xuống tại chỗ.

Từng tiếng chuông vang lên không ngừng, vang lên trọn vẹn uống cạn một

chén trà mới hoàn toàn dừng lại.

Những người hầu trong phủ đệ nhao nhao tỉnh lại, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, khí tức trên thân rõ ràng tinh thuần hơn một chút.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống này, trên mặt xẹt qua một tia kinh ngạc.

"Đây là Tam Thánh Trấn Nguyên Chung tộc ta, có công hiệu tẩy rửa nguyên khí, chẳng qua thúc giục nó tiêu hao nguyên khí không nhỏ, chỉ có lúc phát sinh chuyện trọng đại mới có thể rung vang." Vào thời khắc này, một thanh âm từ trước người hắn truyền đến.

Tiếp theo thanh âm này, trong hư không hiện ra từng đạo ngân quang, hội tụ về một chỗ, trong nháy mắt hình thành một thân ảnh hơi mờ, chính là Thạch Xuyên Không.

"Đây là không gian phân thân? Thạch đạo hữu tiến giai Thái Ất cảnh, về sau điều khiển Không Gian pháp tắc càng thêm tinh diệu, bội phục." Hàn Lập cười nói.

"Ha ha, Lệ đạo hữu quá khen, chỉ là một cái kính tượng phân thân mà thôi, chỉ có thực lực một hai thành so với bản thể, chỗ tốt duy nhất là có thể hình chiếu cự ly xa, có tác dụng trao đổi tin tức." Trên mặt Thạch Xuyên Không lộ vẻ tự đắc.

Hàn Lập tấm tắc khen kỳ lạ, trong đầu chợt nhớ lại lần kia dùng Chưởng Thiên Bình xuyên thẳng đến Ma Vực, ngày đó Ma Chủ hàng lâm chiến trường, thi triển thần thông giống như là kính tượng phân thân, nhưng hiển nhiên so với Thạch Xuyên Không thi triển thì tinh diệu cao thâm hơn nhiều.

------oOo------

Chương 833: Yết kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Gia Đại Thiếu*
***Biên**: Độc Hành*

"Thạch đạo hữu, tiếng chuông vang lên như thế này, chẳng lẽ?" Hàn Lập thu liễm tâm thần, hỏi,

"Không sai, phụ hoàng đã xuất quan, có lẽ ngày mai sẽ triệu kiến chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm." Thạch Xuyên Không gật đầu đáp.

"Được." Hàn Lập gật đầu nhẹ, sắc mặt ngưng trọng.

"Lệ đạo hữu không cần lo lắng, kế hoạch của Tam ca không hề có sơ hở, phụ hoàng nhất định sẽ đáp ứng." Thạch Xuyên Không nhìn sắc mặt Hàn Lập, trấn an hắn.

Hàn Lập cười cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Thạch Xuyên Không dặn dò Hàn Lập những điều cần chú ý khi yết kiến xong, cũng tản đi phân thân.

Hàn Lập nhìn chăm chú Thánh Sơn một lúc lâu, rồi quay người trở về phòng.

Một đêm trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập ăn mặc chỉnh tề, đi vào chính sảnh.

Thạch Phá Không và Thạch Xuyên Không đều đã đợi sẵn ở đây. Hai người đều mặc y phục màu tím, lưng mang đai ngọc, đầu đội tử kim hoa quan giống như hoàng gia phàm tục, cực kỳ cao quý.

Trên tử kim quan của Thạch Phá Không có ba khối Minh Châu toả sáng, còn tử kim quan của Thạch Xuyên Không thì một viên cũng không có, lộ ra vẻ ảm đạm.

“Thật có lỗi, để hai vị đợi lâu rồi.” Hàn Lập nhìn qua trang phục hai người rồi nói.

“Không sao, chúng ta cũng mới đến.” Thạch Xuyên Không cười nói.

“Đi thôi.” Thạch Phá Không gật đầu với Hàn Lập rồi đi thẳng ra ngoài.

Ba người vừa ra khỏi phủ, đã có hai chiếc xa thú đứng đợi sẵn.

Xa thú đầu tiên màu vàng kim lóng lánh, kéo xe là một con hoàng kim sư, bộ lông vàng trải khắp toàn thân, trông thập phần thần tuấn. Ở đầu xe còn có một lá cờ vàng đón gió bay phấp phới.

Chiếc xa thú thứ hai bình thường hơn nhiều. Tuy nhiên lại to hơn chiếc thứ nhất. Đứng cạnh xe là một nam tử mặc hồng bào, chính là Huyết Tích Hầu.

Ánh mắt Hàn Lập và Huyết Tích Hầu giao nhau, y mỉm cười chào Hàn Lập.

“Lệ đạo hữu, phụ hoàng rất coi trọng quy củ và luật pháp của Thánh Vực nên chúng ta không thể đi chung một xe. Cảm phiền ngươi đunchung xe với và Huyết Tích Hầu vậy.” Thạch Xuyên Không nói.

Hàn Lập gật đầu, cùng Huyết Tích Hầu đi lên chiếc xa thú thứ hai.

“Đi thôi.” Hai huynh đệ Thạch Xuyên Không lên xe, liền ra lệnh khởi hành luôn.

“Huyết Tích Hầu đạo hữu, đã lâu không gặp, ngày đó cảm tạ ngươi đã ngăn cản Chiếu Cốt chân nhân, nếu không, ta và Thạch đạo hữu chưa hẳn đã có thể an toàn đến Dạ Dương Thành.” Hàn Lập cười nói với Huyết Tích Hầu.

“Lệ đạo hữu khách khí rồi, chuyện lần đó tại hạ vẫn hổ thẹn. Vốn là Tam

điện hạ phái ta đến tiếp ứng ngươi và Thập Tam điện hạ đi về Dạ Dương thành. Ta chưa làm được gì đã bị Chiếu Cốt chân nhân đánh trọng thương. Lúc khôi phục thì đã nghe tin Lệ đạo hữu chém giết Chiếu Cốt chân nhân rồi. Thực lực của Lệ đạo hữu thật là sâu không lường được." Huyết Tích Hầu cười ha hả nói.

"Có thể giết Chiếu Cốt chân nhân thành công, cũng là do đủ loại trùng hợp. Nếu lại thêm một lần như thế nữa, người chết nhất định là ta." Hàn Lập cười đáp.

"Lệ đạo hữu khiêm tốn rồi." Huyết Tích Hầu nói.

Hai người nói chuyện phiếm, xa thú vẫn đi về phía trước.

Những năm gần đây Hàn Lập rất ít ra ngoài, chủ yếu là đi Ma Vực mua đồ, hoặc tìm kiếm phương pháp chữa trị cho Đề Hồn. Cũng không đi lại trong Lạc Già Khu, nên hắn không quen thuộc tình huống ở đây.

Ngồi trên xa thú, hắn dần xem rõ địa hình của Lạc Già Khu.

Bởi vì nằm gần Thánh Sơn, địa hình Lạc Già Khu từ nam đến bắc trông như một sườn núi.

Lấy Lạc Già Khu làm trụ cột, từng tầng kiến trúc của Thánh Sơn được sắp đặt chỉnh tề, như những bậc thang.

Càng tới gần Thánh Sơn, kiến trúc xung quanh càng hoa lệ.

Hai chiếc xa thú đi qua mấy giao lộ, tiến về một con đường bạch ngọc rộng lớn.

Con đường bạch ngọc này rộng chừng trăm trượng, kéo thẳng đến Thánh Sơn.

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ ngạc nhiên. Xung quanh hai bên đường ngồi chật kín người, kéo dài đến tận Thánh Sơn.

Thần sắc những người này rất thành kính, không hề để ý đến đám người Thạch Phá Không.

“Mỗi lần Thánh hoàng xuất hiện đều tổ chức đại điển tế thiên. Tất cả mọi người trong nội thành đều đi thánh đạo này để tế tự.” Huyết Tích Hầu giải thích cho Hàn Lập.

“Thì ra là vậy.” Hàn Lập gật đầu.

Hai chiếc xa thú đi dọc theo con đường bạch ngọc, băng băng về phía Thánh Sơn.

Nửa canh giờ sau, xa thú đã đến chân núi Thánh Sơn, dừng lại trước một cung điện hùng vĩ.

Diện tích cung điện rộng mấy trăm mẫu, tất cả được xây dựng từ một loại hắc sắc tinh thạch.

Tinh thạch này có phẩm chất còn tốt hơn cả hắc thuỷ tinh nhất phẩm, tản mát ra từng đợt hắc mang, hiển nhiên là một loại tài liệu vô cùng tốt.

Mỗi toà cung điện đều được điêu khắc Ma Thần hoặc phù điêu dị thú, cực kỳ đẹp đẽ.

Bên cạnh cung điện là một quảng trường bạch ngọc, diện tích rộng lớn không kém. Bên trong quảng trường có một toà tế đàn to lớn, xây dựng hoàn toàn từ một loại tài liệu màu xanh đen, phong cách cổ xưa.

Dòng người thăm viếng kéo dài từ phía dưới đến tận tế đàn.

“Đi thôi, theo quy định, chúng ta cũng phải đi thăm viếng trước, rồi mới đến Thánh Hoàng cung để yết kiến phụ hoàng.” Thạch Phá Không xuống xe, nói một tiếng, rồi đi về phía tế đàn.

Đoàn người rất nhanh đã đến tế đàn.

Hàn Lập quan sát xung quanh, chỉ thấy tế đàn cũng không có gì đặc biệt,

chỉ có hai pho tượng cao lớn đứng hai bên.

Hai pho tượng phong cách cổ xưa, làm cho người ta có cảm giác như đây là hai người sống chứ không phải tượng.

Một pho tượng nữ tử toàn thân trắng như tuyết, mặt mũi hiền lành, tựa như mẹ chúng sinh, làm cho người ta có cảm giác an lành.

Pho tượng còn lại thì bất đồng. Toàn thân đen kịt, có mười hai đầu, hai mươi bốn cánh tay.

Những cái đầu lại có thần thái khác nhau: phẫn nộ, vui mừng, lạnh lùng, thương tâm… tựa hồ tập hợp tất cả các cảm xúc của thế gian.

Những cánh tay kia cũng có kiểu dáng khác nhau, hoặc là năm ngón xoè ra, hoặc là phất tay trảo nhiếp, cảm giác hồn siêu phách lạc.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn hai pho tượng.

Những năm này hắn cũng nghiên cứu rất nhiều về Ma Vực. Hai pho tượng này là hai vị thần mà toàn bộ người ở Ma Vực cung phụng, U Minh Thánh Mẫu và Thiên Sát Thánh Hoàng.

Nghe đồn, Ma Vực là do Thiên Sát Thánh Hoàng trảm phá hư không vô tận, sáng lập ra. Còn U Minh Thánh Mẫu là người sáng tạo ngàn vạn sinh linh bên trong Ma Vực, là mẹ chúng sinh.

Hàn Lập vốn không tin những tin đồn này. Nhưng dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hai pho tượng, nên hắn cũng quan sát kỹ vài lần.

Hắn liếc qua U Minh Thánh Mẫu một chút, lại nhìn về phía Thiên Sát Thánh Hoàng, lông mày chợt nhíu lại.

Mặc dù lần đầu nhìn thấy pho tượng Thiên Sát Thánh Hoàng, nhưng hắn có cảm giác rất quen thuộc, tựa hồ như trước kia đã từng gặp qua.

Ánh mắt của hắn cẩn thận đánh giá, ánh sáng tím nổi lên trong mắt.

Tuy còn cách tế đàn một đoạn, nhưng bằng thị lực của Hàn Lập, từng chi tiết của hai pho tượng hiện rõ trong mắt hắn.

"Ồ!" Sắc mặt hắn lại biến đổi, ánh mắt nhìn chằm chằm bên hông Thiên Sát Thánh Hoàng, ở đó là một cái thắt lưng ngọc, trên thắt lưng có khắc những văn tự kỳ lạ.

Những văn tự này cùng một loại với văn tự trên pho tượng Hàn Lập lấy được từ Chiếu Cốt chân nhân.

Đáng tiếc là dù hắn có nghiên cứu văn tự trên pho tượng kia nhưng thuỷ chung vẫn không tìm được manh mối, không ngờ đến đây lại có phát hiện.

Trong lòng Hàn Lập mừng thầm, bắt đầu nhìn kỹ những văn tự này.

Đúng lúc đó, trong mắt một cái đầu của Thiên Sát Thánh Hoàng chợt loé lên hắc quang, nhìn thẳng vào hắn, vô hạn khí tức hắc ám tràn ra, cắn nuốt ánh sáng xung quanh mất.

Hàn Lập chấn động, cảm thấy ba hồn sáu phách trong cơ thể chấn động kịch liệt, như là bị hút vào hắc ám kia.

Thân thể hắn giống như bị đặt trong tầng băng sâu ức vạn trượng, cả cơ thể bị đông lại, không cử động được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Bất quá, nháy mắt sau đó, hết thảy xung quanh hắn đều biến mất, chung quanh lại sáng ngời, hắc quang biến mất vô tung. Tựa hồ vừa rồi chỉ là ảo cảnh.

Mặc dù sự việc chỉ xảy ra trong tích tắc, nhưng lông tóc Hàn Lập đều dựng lên, tim đập như trống đánh, không nhịn được lui về phía sau một bước.

"Lệ đạo hữu, ngươi sao vậy?" Huyết Tích Hầu quay lại hỏi.

Thạch Xuyên Không cũng nhìn lại, ánh mắt kinh ngạc.

Nhìn sắc mặt hai người, hình như họ không phát hiện sự khác thường của pho tượng.

“Không có gì, sắp được gặp Thánh chủ, tâm trạng có chút lo lắng.” Hàn Lập trầm mặc một lát, miễn cưỡng nói ra.

“Lệ đạo hữu không cần lo lắng, mặc dù tính tính phụ hoàng nghiêm khắc, nhưng không phải là người không nói lý lẽ.” Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

Hàn Lập miễn cưỡng cười. Ánh mắt một lần nữa lại đảo qua pho tượng Thiên Sát Thánh Hoàng, nhưng cũng không có phát hiện gì.

“Đi thôi.” Thạch Phá Không nhàn nhạt nói, dẫn đầu bước lên cầu thang tế đàn.

Cả bốn người rất nhanh đã lên đến đỉnh tế đàn.

Trên đỉnh tế đàn là một mảnh đất nhỏ rộng chừng mười trượng, ngoại trừ hai pho tượng thì không còn vật gì. Trên mặt đất khắc từng đường đạo văn, tạo thành một cái pháp trận hình bầu dục cực lớn.

Bên trong trận pháp, mười mấy tên tế tự mặc quần áo và trang sức sáng bóng, tay cầm đủ loại pháp khí đang lẩm bẩm nói chuyện với hai pho tượng.

------oOo------

Chương 834: Châm ngòi ly gián

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Lúc này Hàn Lập đang ở đỉnh tế đàn, đưa mắt đánh giá bốn phía một cái.

Chỉ thấy hai pho tượng đứng trước người càng thêm cao lớn, phóng xuống hai âm ảnh to lớn, bao mấy người lại, phảng phất hai Thần chỉ đứng ở bầu trời, đưa mắt nhìn xuống phàm nhân phía dưới.

Lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng, từng đợt áp bách to lớn từ trên hai pho tượng phát ra, đè nặng trong lòng, dùng tu vi hắn bây giờ mà vẫn có cảm giác không thở nổi.

Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, thầm nghĩ chẳng lẽ dị biến vừa rồi lại xuất hiện lần nữa?

Vào thời khắc này, hắn đưa mắt nhìn qua, phát hiện sắc mặt ba người Thạch Phá Không bên cạnh cũng mơ hồ trắng bệch, hiển nhiên cũng chịu áp lực thật lớn do pho tượng tản mát ra.

Ba người lập tức hành lễ về phía hai pho tượng. Hành lễ xong, ánh mắt bọn họ lập tức hòa hoãn hơn nhiều.

Mắt thấy cảnh này, trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, suy nghĩ một chút rồi cũng khom người thi lễ một cái với hai pho tượng.

Nhắc tới cũng kỳ lạ, hắn vừa thi lễ xong, uy áp khổng lồ trên người lập tức từ từ rút đi.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, sinh ra một chút hứng thú với Thiên Sát Thánh Hoàng cùng U Minh Thánh Mẫu, hai pho tượng thông linh như vậy, chẳng lẽ Ma Vực thật sự có hai Thần chỉ?

"Nhị vị Điện hạ thành tâm bái cầu, Thánh Hoàng Thánh Mẫu tất nhiên để ở trong mắt, ban thưởng vô biên phúc lợi, bảo hộ nhị vị Điện hạ." Một vị tế ti bộ dáng đầu lĩnh đứng lên, hoàn lễ rồi nói ra.

Người này là một trung niên nam tử, một đầu tóc vàng rối tung, làn da ngăm đen thô ráp, phảng phất lão nông làm việc tay chân vất vả, nhưng một đôi tròng mắt lại sáng ngời dị thường.

Hàn Lập quan sát người này một chút, lông mày thoáng nhíu một cái không để ai biết.

Khí tức trên thân tế ti bộ dáng lão nông kia cũng không cường đại, chỉ có trình độ Kim Tiên sơ kỳ, một ngón tay hắn cũng có thể nghiền chết, nhưng chẳng biết tại sao người này lại cho hắn một loại cảm giác tim đập nhanh khó hiểu.

"Đa tạ cát ngôn của Liêm Trinh tế ti." Thạch Phá Không gật đầu cười khẽ một tiếng.

Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm khẽ động.

Bởi vì nguyên nhân Đề Hồn, những năm qua hắn cũng nghiên cứu qua tình huống Tế Tự Điện ở Dạ Dương Thành. Tế Tự Điện chính là nơi đặc thù của Dạ Dương Thành, một đám tế ti bên trong tuy rằng chịu Thánh Chủ quản hạt, nhưng cũng không cần chấp hành nhiệm vụ, một lòng hầu hạ Thiên Sát Thánh Hoàng cùng U Minh Thánh Mẫu.

Cầm đầu Tế Tự Điện là Đại Tế Ti, dưới lão là mấy tên tế ti cao giai, Liêm Trinh tế ti là một trong số đó.

Ánh mắt Hàn Lập rất nhanh dời từ trên người Liêm Trinh tế ti sang các tế ti khác, cũng không phát hiện người có tu vi cao hơn, cảm thấy hơi thất vọng.

"Ha ha, Tam đệ, ngươi tới cũng hơi sớm a." Vào thời khắc này, một tiếng cười dài từ phía dưới truyền đến, mấy thân ảnh đang leo lên tế đàn.

Người cầm đầu là một nam tử áo tím khoảng ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, thân hình cao lớn, cách ăn mặc phục sức giống hai người Thạch Xuyên Không như đúc, tử kim quan trên đầu cũng khảm nạm ba khối minh châu, hai đầu lông mày có một cái tiêu ký màu tím nhàn nhạt, chớp động lên hào quang màu tím thần bí.

Hàn Lập thấy vậy, hơi ngẩn ra, người này chẳng phải là người mà mười năm trước tại Ma Ha Khu mời hắn sao?

Chẳng qua lúc đó gã một đầu tóc đen, bây giờ đã biến thành màu trắng phau.

Bên cạnh người này còn có hai người nữa, cũng một thân cẩm bào màu tím, một người trong đó đang dùng ánh mắt bất thiện nhìn qua bên này, chính là vị Bát hoàng tử lúc mới vừa vào thành từng gặp một lần.

Người còn lại là một thanh niên thon gầy, sắc mặt vàng như nến, khí tức không đều đặn, một bộ dạng quỷ bệnh lao.

Sau lưng ba người còn đi theo vài tên tùy tùng, cách ăn mặc khí độ đều bất phàm.

"Nguyên lai là Đại ca, còn có Bát đệ, Thập đệ, chúng ta cũng đã rất lâu không gặp mặt a." Thạch Phá Không ở xa xa ôm quyền thi lễ với mấy người đối phương, mỉm cười nói ra.

Mà Hàn Lập nghe lời này, trong nội tâm lập tức rõ ràng, nguyên lai nam tử áo tím cao lớn có khí chất bất phàm này chính là đại ca Thạch Xuyên Không, Đại hoàng tử Ma Chủ, Thạch Trảm Phong.

Lúc ấy đối phương mở miệng mời chính mình, mục đích đã biết một chút rồi, nhưng còn nữ tử tóc trắng lúc đó mở miệng nhắc nhở mình là ai?

Tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, trong đầu thoáng hiện lên không ít nghi vấn, ánh mắt cũng bắt đầu hữu ý vô ý dò xét khắp nơi.

"Bát ca Thạch Truyền Giáp ngươi đã gặp rồi, còn người vẻ mặt có bệnh là

Thập ca, Thạch Bá Phù, lúc nhỏ hắn bị một hồi quái bệnh, kéo dài triền miên rất lâu mới trị hết, không ngờ hắn cũng nhân họa đắc phúc, lĩnh ngộ một loại nguyền rủa pháp tắc cực kỳ lợi hại, không thể khinh thường. Bát ca cùng Thập ca đều phụ thuộc vào Đại ca." Thanh âm Thạch Xuyên Không vang lên bên tai Hàn Lập, truyền âm giới thiệu tình huống hai Hoàng tử kia.

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt âm thầm đánh giá Thập hoàng tử.

Tu vi người này cũng đạt tới Thái Ất cảnh, mặc dù chỉ là Thái Ất cảnh sơ kỳ, nhưng khí tức trên người kỳ lạ, làm cho người ta có loại cảm giác thập phần không thoải mái.

"Đúng vậy a, tuy chúng ta đều ở tại Dạ Dương Thành, nhưng mỗi người một việc, đã rất lâu không gặp mặt rồi. Vừa rồi ta mới có được hai bình Tử La Tiên Tửu từ Chân Tiên Giới, hôm nay yết kiến Phụ Hoàng xong, mời Tam đệ cùng Thập Tam đệ không bằng đến phủ ta, mấy huynh đệ chúng ta chè chén một phen, chẳng phải rất hay sao?" Thạch Trảm Phong cười ha ha nói.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không khẽ biến, đang muốn ám chỉ Thạch Phá Không cự tuyệt, nhưng không chờ gã kịp mở miệng, Thạch Phá Không đã gật đầu đáp ứng:

"Đại ca đã có ý tốt này, tiểu đệ đương nhiên phụng bồi. Lại nói, mấy huynh đệ chúng ta ngày thường phân ra các nơi, cũng khó có được cơ hội Phụ Hoàng xuất quan mới tập trung cùng một chỗ."

Trong nội tâm Thạch Xuyên Không khẩn trương, việc đã đến nước này, cũng không thể tránh được.

"Tốt! Cứ quyết định như vậy đi. Đúng rồi, Lệ đạo hữu nếu có hứng thú, cũng có thể đến đấy, sự tình ngày ấy ta nói với ngươi vẫn còn giá trị đấy." Ánh mắt Thạch Trảm Phong chợt vòng một cái, mỉm cười nói với Hàn Lập một tiếng, sau đó phối hợp tiến lên thăm viếng Thiên Sát Thánh Hoàng cùng U Minh Thánh Mẫu.

Đám người Bát hoàng tử, Thập hoàng tử nghe vậy, nhìn về phía Hàn Lập

cười quỷ dị một tiếng, sau đó liền tiến lên hành lễ, không để ý tới đám người Thạch Phá Không nữa.

Trong nội tâm Hàn Lập âm thầm tức giận, Thạch Trảm Phong này châm ngòi ly gián rất âm độc, bất quá trên mặt lại bất động thanh sắc.

"Lệ đạo hữu, vừa rồi lời nói của Đại hoàng tử là có ý gì?" Sắc mặt Huyết Tích Hầu trước trầm xuống, truyền âm chất vấn.

"Huyết Tích Hầu, chớ nói bậy." Ánh mắt Thạch Phá Không lạnh lùng, trừng Huyết Tích Hầu một cái.

Huyết Tích Hầu nghiêm nghị lại, lui xuống, nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập rõ ràng mang theo vẻ hoài nghi thật sâu.

Hàn Lập cảm nhận được ánh mắt Huyết Tích Hầu, nhíu mày, trong nội tâm ngầm thở dài.

Năm đó Huyết Tích Hầu xả thân dẫn dắt Chiếu Cốt Chân Nhân rời đi, mặc dù là phụng mệnh Thạch Phá Không, Hàn Lập vẫn có chút cảm kích với y. Sau này gặp nhau lần thứ hai, hắn có ý kết giao vài phần, không thể tưởng được lúc này Huyết Tích Hầu lại vì một câu nói của Đại hoàng tử liền đơn giản trở mặt, người như vậy không phân rõ sai trái, ngược lại không đáng kết giao.

"Chúng ta đi trước a." Thạch Phá Không nhìn Hàn Lập mỉm cười, sau đó mở miệng nói ra.

Mấy người lập tức đi xuống tế đàn từ một đầu cầu thang khác, đi về hướng Thánh Hoàng Cung nơi xa.

Một đoàn người đều không nói gì, bầu không khí có chút nặng nề.

"Lệ đạo hữu, vừa rồi lời Đại ca, rốt cuộc là..." Trong nội tâm Thạch Xuyên Không chần chờ, vẫn nhịn không được mở miệng hỏi, tuy rằng yêu cầu giống Huyết Tích Hầu, nhưng không có ý trách móc gì.

"Thập Tam đệ, đây là kế ly gián của Đại ca, Lệ đạo hữu chính là là bạn tốt của ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không tin hắn?" Thạch Phá Không cười khẽ một tiếng, đã cắt đứt lời nói Thạch Xuyên Không.

"Ta tự nhiên tín nhiệm Lệ đạo hữu, chỉ là có chút hiếu kỳ sự tình Đại ca nói." Thạch Xuyên Không cười ha ha một tiếng nói.

"Cũng không có gì, chẳng qua là lúc trước ta đi dạo tại Ma Ha Khu, vô tình gặp được Đại hoàng tử, có đàm luận vài câu về thương thế của Đề Hồn, bất quá khi đó dung mạo của hắn có chút khác biệt với lúc này, cho nên ta cũng không biết thân phận của hắn." Hàn Lập suy nghĩ một lát, kể thoáng một chút tình huống ngày đó gặp phải Đại hoàng tử.

"Thì ra là thế, Đại ca quả nhiên xảo trá, vậy mà dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này." Thạch Xuyên Không hừ một tiếng, nói ra.

"Đại ca làm việc một mực như vậy, chúng ta cẩn thận một chút, không nên tự loạn trận cước là được." Thạch Phá Không nhàn nhạt nói ra, sau đó nhìn Huyết Tích Hầu một cái.

Huyết Tích Hầu lộ vẻ xấu hổ, khom người thi lễ với Hàn Lập một cái, nói: "Lúc trước nhất thời xúc động, mở miệng không đúng, kính xin Lệ đạo hữu thứ lỗi."

"Không sao." Hàn Lập không biểu tình nói, ngữ khí lãnh đạm.

Huyết Tích Hầu biết rõ chính mình vừa rồi đã đắc tội với Hàn Lập, giờ phút này xin lỗi đã muộn, ngượng ngùng đứng lên.

Mấy người tiếp tục đi vào chỗ sâu trong cung điện, rất nhanh đi tới trước một toà đại điện đen kịt.

Điện này cao chừng trăm trượng, so với cung điện phụ cận rõ ràng cao hơn một đoạn, có cảm giác như hạc giữa bầy gà, mà ở mỗi bốn góc đại điện cao chót vót có một cây cột đá màu đen mấy người ôm hết, phía trên mỗi cây cột khắc lên một phù điêu Ma Thần trông rất sống động.

Bên ngoài đại điện treo trên cao một tấm bảng hiệu to lớn, trên đó viết mấy chữ to màu tím "Thánh Hoàng Điện".

Bút pháp ba chữ kia cứng cáp, như long xà cuồn cuộn, lại có xu thế gào thét xông thẳng lên trời xanh.

Lúc này bên ngoài cửa chính đại điện có hai người hầu áo tím đang đứng, thấy bốn người tới vội vàng khom mình thi lễ với Thạch Xuyên Không cùng Thạch Phá Không.

"Phụ Hoàng có ở bên trong không?" Thạch Phá Không mở miệng nhàn nhạt hỏi.

"Thánh Chủ đại nhân đang bên trong. Nhị vị Điện hạ chờ chốc lát, ta liền vào thông báo đã." Một người hầu trong đó nói một tiếng, nhanh chóng tiến vào thông báo.

Một lát sau, người kia đi ra, nói: "Thánh Chủ đại nhân có lệnh, cho mời bốn vị vào điện."

Thạch Phá Không cùng Thạch Xuyên Không hít sâu một hơi, sửa sang thoáng một chút phục sức trên người, đi vào đại điện.

Hàn Lập cùng Huyết Tích Hầu chậm hơn phía sau hai người một bước ngắn, đi theo phía sau, cũng bước vào đại điện.

Không gian trong điện thật lớn, nhưng không có vật gì, nhìn trống trải dị thường, trên vách tường hai bên khắc nhiều loại pho tượng, có hình người, cũng có hình thú, từng cái đều trông rất sống động, phảng phất tùy thời có thể phá vách tường sống lại chui ra.

Ánh sáng nơi đây hơi âm u, nên những pho tượng này ở trong bóng râm, thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Mọi người yên lặng không nói gì tiến về phía trước, đi đến chỗ sâu nhất trong đại điện ánh sáng mới sáng lên, trên mặt đất nhiều ra một tòa đài cao, một nam tử áo tím ngồi ngay ngắn trên đài chủ tọa.

Người này thoạt nhìn bốn năm mươi tuổi, đầu đầy tóc trắng, mặt chữ điền, lông mày nhỏ dài, phảng phất một văn sĩ nho nhã, nhưng sắc mặt có một cỗ khí thế không giận mà uy.

Người này cũng không tản mát ra uy áp khổng lồ nào, nhưng vẫn cứ không tự chủ sinh ra một loại cảm giác khiến người thần phục.

Lúc trước Hàn Lập dùng Chưởng Thiên Bình, thần hồn xuyên không đã từng thấy qua mặt Ma Chủ, bất quá lần đó đối phương cũng không hiển lộ ra chân thân, giờ phút này nhịn không được nhìn nhiều hơn chút.

Ma Chủ hình như nhận ra, cũng giương mắt nhìn lại.

Trong lòng Hàn Lập lập tức lộp bộp thoáng một phát, toàn thân lạnh buốt một hồi, tựa hồ tất cả bí mật đều bị đối phương xem thấu, sắc mặt lập tức biến đổi, Tiên Linh Lực trong cơ thể lập tức vận khởi toàn bộ, thần thức lực trong đầu cũng tràn ngập ra chảy khắp toàn thân, ý đồ ngăn cản ánh mắt Ma Chủ.

Nhưng bất luận hắn vận chuyển thần thông ngăn cản thế nào, trước ánh mắt Ma Chủ lại như thùng rỗng kêu to, cảm giác toàn thân lạnh buốt càng ngày càng nặng, hầu như muốn hư thoát ngã xuống.

Ánh mắt Ma Chủ nhìn trên mặt Hàn Lập một vòng, trên mặt lộ ra một tia kỳ lạ, lập tức lại khôi phục bình tĩnh, dời ánh mắt đi.

Mà toàn thân Hàn Lập lạnh buốt lại như thủy triều rút đi, len lén nhẹ nhàng thở ra, tâm thần căng cứng chậm rãi thả lỏng ra.

Ánh mắt Ma Chủ nhìn qua chỉ bất quá một hai cái hô hấp, nhưng Hàn Lập lại cảm giác giống như đã qua rất lâu.

Tâm thần hắn cứ như vậy xiết chặt rồi buông lỏng, vậy mà mơ hồ có loại cảm giác tâm lực lao lực mỏi mệt quá độ, cảm thấy còn mệt mỏi hơn so với một hồi kịch chiến cùng cường địch.

"Bái kiến Phụ Hoàng, chúc mừng Phụ Hoàng bế quan tu luyện thần công đại thành!" Thạch Phá Không cùng Thạch Xuyên Không tới cách đài cao mấy trượng thì dừng lại, nhất tề quỳ xuống lạy.

------oOo------

Chương 835: Miễn lễ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

Theo Thạch Phá Không cùng Thạch Xuyên Không quỳ xuống, Huyết Tích Hầu cũng vội quỳ xuống lạy, trong miệng phát ra tiếng ca tụng.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, thế nhưng hắn chỉ hơi khom người thi lễ về phía chủ tọa, chứ không có quỳ lạy.

Thạch Xuyên Không quỳ dưới đất, thấy vậy mặt xanh lè, lập tức kinh hãi.

Ma Chủ rất xem trọng quy củ, bái kiến không quỳ, chính là tội lớn.

Trong lòng của y rất là hối hận, y sớm quên nói cho Hàn Lập biết chuyện này.

Y chưa kịp phản ứng gì, chợt một tiếng quát nghiêm nghị lạnh lùng phát ra từ bên cạnh:

"Cuồng đồ lớn mật, thấy Thánh Hoàng mà không quỳ!"

Chỉ thấy bên trái đại điện có xếp từng dãy ghế ngồi, lúc này đã có hai người ngồi ngay ngắn trên đó.

Trong lòng Hàn Lập hơi chấn động, từ khi bước vào đại điện, tâm thần của hắn bị Ma Chủ thu hút, làm hắn không có để ý gì bên cạnh cả.

Bên cạnh đại điện, hàng ghế thứ nhất tổng cộng có mười ba cái, đều có màu ám kim, còn những chiếc ghế đằng sau thì màu đỏ thắm.

Giờ phút này trên chiếc ghế thứ năm của hàng thứ nhất, chợt có một người

đang ngồi, người này là một nữ tử mặc cung trang màu tím, đầu đội Tử Kim Phượng Quan, khuôn mặt như tranh vẽ, dung mạo tuyệt mỹ, nói là khuynh quốc khuynh thành còn chưa đủ nữa.

Còn ghế ngồi thứ sáu kế bên cung trang nữ tử, là một thanh niên mặt tròn mặc áo bào tím, cái đầu không cao, thân thể tròn vo, nhìn giống như một quả bí lùn, tiếng quát khi nãy là do người này phát ra.

Phía sau hai người đang ngồi là một gã Ma Tộc mặc áo giáp màu xanh, tựa như là hộ vệ giống như Hàn Lập và Huyết Tích Hầu.

Hàn Lập không để ý đến thanh niên mặt tròn, mà nhìn về phía cung trang nữ tử, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cung trang nữ tử này, chính là nữ tử váy trắng lúc trước đã ngăn cản hắn tiếp xúc với Đại hoàng tử.

Lúc này hai con mắt thanh tịnh của cung trang nữ tử cũng nhìn lại, cũng không có lộ vẻ tức giận, mà ngược lại cười một tiếng với Hàn Lập.

Dung mạo nữ tử này vốn đã đẹp vô cùng, ngay lúc này nàng nhoẻn miệng cười, lộ ra tư thái diễm lệ như trăm hoa đua nở, khiến cho Hàn Lập cũng hơi thất thần một chút, nhưng hắn liền lập tức khôi phục, thu lại ánh mắt.

"Lệ mỗ không phải người trong Thánh Vực, chẳng qua lần này bảo hộ Thập Tam điện hạ mới đến Dạ Dương Thành. Thánh Hoàng đại nhân thống trị thánh vực, tuy rằng trong lòng ta kính ngưỡng muôn phần, nhưng đối với tại hạ mà nói cũng chỉ là cao nhân tiền bối mà thôi, đương nhiên cũng không cần phải làm lễ quỳ lạy làm gì." Hàn Lập hơi trầm ngâm, mở miệng nói ra.

Tuy là hắn cũng không muốn quỳ lạy gì, nhưng thực sự hắn không muốn đắc tội với Ma Chủ, dù sao chuyện Đề Hồn còn phải trông chờ vào người này.

"Càn rỡ, còn dám cãi lại sao!" Sắc mặt thanh niên mặt tròn trầm xuống.

"Được rồi, Minh Chân, chỉ là một chút việc nhỏ, không nên cãi lộn ở chỗ này." Ma Chủ thản nhiên mở miệng nói.

"Vâng, Phụ Hoàng." Thanh niên mặt tròn cảm thấy ngoài ý muốn, trong miệng lập tức đáp ứng một tiếng, rồi sau đó hung hăng trừng mắt về phía Hàn Lập, cũng không nói thêm gì nữa.

Thạch Xuyên Không quỳ dưới đất cũng theo đó mà sững sờ, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, còn sắc mặt của Thạch Phá Không cũng không có biến hóa gì lớn, chẳng qua đuôi lông mày y thoáng nhảy lên mà không ai biết.

"Ngươi chính là Lệ Phi Vũ sao? Nếu đã không phải người trong Thánh Vực ta, lễ quỳ bái cũng miễn đi. Phá Không, Xuyên Không, các ngươi cũng đứng lên đi." Sắc mặt Ma Chủ bình thản, không vui không buồn nói ra.

"Tạ Phụ Hoàng." Thạch Phá Không, Thạch Xuyên Không còn có cả Huyết Tích Hầu, nghe vậy liền đứng lên.

Hàn Lập cũng khom người thi lễ một cái, bày tỏ lòng biết ơn.

"Xuyên Không, lần này ngươi ly khai Thánh Vực đã một thời gian không ngắn, hành trình đến Chân Tiên Giới như thế nào rồi?" Ma Chủ nhìn về phía Thạch Xuyên Không, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, hỏi.

"Khởi bẩm Phụ Hoàng, nhi thần ở Chân Tiên Giới kiến thức không ít dị vực phong tình, thu hoạch cũng rất nhiều." Thạch Xuyên Không gấp gáp nói ra.

"Lần này tu vi ngươi tinh tiến không nhỏ, xem ra quả thật không uổng chuyến đi này. Đám người tu luyện chúng ta nên như vậy, phải luôn mở rộng kiến thức, gặp nhiều trắc trở, mới có thể tinh tiến được." Câu trước Ma Chủ khen ngợi Thạch Xuyên Không, nhưng câu sau thì lại nói cho tất cả mọi người trong điện.

"Phụ Hoàng nói phải." Thạch xuyên Không đồng ý sâu sắc, đáp ứng một tiếng, còn nữ tử cung trang cùng với thanh niên mặt tròn cũng gật đầu xác nhận.

"Phụ Hoàng, tuy là tu vi tinh tiến trọng yếu, nhưng Hoàng tộc chúng ta còn phải gách vác kế sinh nhai của ức vạn thần dân trong Thánh Vực, cũng không thể lo cho việc tu luyện bản thân được. Những năm gần đây, Thiên Đình đã liên tiếp điều động đóng quân khắp xung quanh Thánh Vực chúng ta, hình như có động thái lớn, nhi thần khẩn cầu Phụ Hoàng tra rõ, phòng ngừa Thiên Đình lại xâm chiếm." Thạch Phá Không chắp tay nói ra.

"Ta đã biết, việc này ta sẽ tự có an bài." Ma Chủ nghe vậy, cũng không tỏ rõ ý kiến, nói.

Đúng ngay lúc đó, một người hầu từ bên ngoài đại điện bước nhanh vào, rồi quỳ xuống dưới đất, nói: "Khởi bẩm Thánh Hoàng, Đại điện hạ, Bát điện hạ và Thập điện hạ đang ở bên ngoài, muốn được diện kiến Thánh Hoàng."

"Để tất cả bọn họ vào đi." Ma Chủ nói xong, tiếp đó khoát tay áo với đám người Thạch Phá Không.

Mọi người thấy vậy, cũng lui qua một bên.

Thạch Phá Không ngồi xuống ghế thứ ba, Huyết Tích Hậu thì canh giữ phía sau lưng y, còn Thạch Xuyên Không thì ngồi ở ghế cuối hàng, đương nhiên Hàn Lập cũng đi theo phía sau.

"Lệ đạo hữu, tính cách Phụ Hoàng cố chấp thay đổi liên tục, tuy là không biết sao người lại khoan dung ngươi đã vô lễ khi nãy, nhưng điều đó thật là vô cùng may mắn. Sau này tuyệt đối ngươi đừng lại xung đội với lão gia người, nếu không đừng nói là cứu Đề Hồn, đến thân thể ngươi còn khó mà đảm bảo được." Âm thanh Thạch Xuyên Không trầm thấp vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy trầm mặc một chút, rồi sau đó yên lặng gật đầu.

Hắn há không biết hành động vừa rồi có chút không thỏa đáng, chẳng qua có việc nên làm, có việc không nên làm, bắt hắn quỳ bái người khác, vô luận như thế nào hắn cũng không làm được.

Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập gật đầu, sắc mặt cũng hơi thả lỏng.

"Thạch đạo hữu, hai vị kia là ai vậy?" Hàn Lập liếc nữ tử cung trang cùng thanh niên mặt tròn một cái, truyền âm hỏi.

"Đó là Ngũ tỷ Thạch Cạnh Nghiên cùng với Lục ca Thạch Minh Chân." Thạch Xuyên Không truyền âm trả lời.

"Bọn hắn có quan hệ gì với Đại hoàng tử sao?" Hai hàng lông mày Hàn Lập khẽ động, tiếp đó lại hỏi.

"Tu vi Ngũ tỷ cao thâm, hơn nữa lòng mang chí lớn, cũng là một người cực kỳ tài giỏi trong số người chúng ta, có thể so với Đại ca, Tam ca. Dưới trướng nàng cũng nắm giữ một cỗ thế lực không nhỏ, Lục ca cùng Thập Nhị ca cũng là người ủng hộ nàng." Thạch Xuyên Không thấp giọng truyền âm nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, thầm giật mình, đồng thời trong đầu nhớ về năm đó, nữ tử này đã ngăn hắn nói chuyện với Đại hoàng tử, không biết trong này còn có âm mưu gì hay không.

Ngay lúc đó, nương theo tiếng bước chân, đám người Đại hoàng tử đã tới.

"Bái kiến Phụ Hoàng, cung chúc Phụ Hoàng tu vi tinh tiến, sớm ngày thành Đạo Tổ Chi Vị, vĩnh viễn tự do, muôn đời với trời đất!" Đám người Đại hoàng tử cúi người quỳ gối, cùng kêu lên một tiếng, nói ra.

"Tốt, tốt, tất cả đứng lên hết đi." Nét mặt Ma Chủ lộ ra vẻ tươi cười, dường như có chút hưởng thụ đối với lời nịnh nọt của Đại hoàng tử.

Đám người Đại hoàng tử nghe vậy cũng đứng lên, đi đến hàng ghế kế bên, rồi ngồi xuống, Bát hoàng tử cùng Thập hoàng tử cũng ngồi xuống đúng vị trí ghế của mình.

Sau khi ngồi xuống, Đại hoàng tử nhìn khắp trong điện một vòng, khẽ gật đầu ra hiệu với Tam hoàng tử Thạch Phá Không cùng Ngũ công chúa Thạch Cạnh Nghiên, cuối cùng còn chuyển ánh mắt cười cười về phía Hàn Lập.

Hàn Lập làm như không thấy chuyện này, Đại hoàng tử cũng giống như không quan tâm, liền dời ánh mắt đi.

Trong thời gian tiếp theo, không ngừng có người đến đây, chúc mừng Ma Chủ xuất quan.

Những người đến đây ít nhiều cũng có mang tước vị, quản hạt Dạ Dương Thành, thậm chí là nắm giữ khắp nơi Ma Vực.

Khánh điển trước mắt này, ngược lại có chút giống như là lâm triều trong thế tục vậy.

Thạch Xuyên Không không ngừng giới thiệu thân phận những người này cho Hàn Lập nghe, khiến cho Hàn Lập có cái nhìn đại khái với những người này khắp nơi trên Ma Vực.

Rất nhanh, ghế ngồi trong điện đều đã ngồi đầy.

Chẳng qua hàng ghế thứ nhất, vẫn như cũ chỉ có Thạch Phá Không... Tổng cộng bảy người, không còn những hoàng tử công chúa nào khác tới nữa.

"Thạch đạo hữu, không phải nói là lần này Thánh Hoàng xuất quan, chính là đại sự của khắp Thánh Vực sao, sao những Hoàng tử công chúa khác còn chưa đến?" Hàn Lập nhìn hàng ghế còn trống gần một nửa chỗ, truyền âm hỏi.

"Trước mắt Thất ca còn phải trấn thủ ở Hắc Áp Thành, nghiêm mật theo dõi động tĩnh Thiên Đình, không cách nào phân thân được, Thập Nhị Ca thì tính tình thích ngao du khắp nơi, nhiều năm đã không có ở Dạ Dương Thành, đến Phụ Hoàng muốn thấy cũng không được. Về phần Nhị tỷ, Tứ tỷ, Cửu tỷ, Thập Nhất tỷ, bốn người các nàng đều bái nhập làm môn hạ cho một vị Đạo tổ của Thánh Vực ta, ta cũng nhiều năm không thấy mặt các nàng rồi, chắc chắn lần này các nàng cũng sẽ không đến đây đâu." Thạch Xuyên Không giải thích.

"Thì ra là vậy." Hàn Lập "ồ" một tiếng.

Qua một lúc sau, bên ngoài cũng không còn ai xuất hiện nữa.

"Nếu như mọi người đã đến đông đủ, thì bắt đầu đi, trong khoảng thời gian ta bế quan, bên trong Thánh Vực đã xảy ra chuyện gì trọng yếu, các ngươi cứ theo thứ tự mà báo lên." Ma Chủ gõ cái bàn trước người, nói ra.

Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong nghe vậy, đứng lên đầu tiên.

"Khởi bẩm Phụ Hoàng, trong khoảng thời gian người bế quan, nhi thần đã dò xét bốn vực Mặc Hà, Dung Lương, Hàn Vân, Cô Tinh, những thứ này nhi thần đã viết một tờ báo cáo vắn tắt về nó, mời Phụ Hoàng ngự lãm." Thạch Trảm Phong lấy ra một quyển sách ngọc.

Chợt sau lưng Ma Chủ bay ra một cái bóng xám, thoáng chớp động một cái liền hiện ra trước người Đại hoàng tử, tiếp nhận sách ngọc, sau đó thân hình nhoáng một cái xuất hiện bên cạnh Ma Chủ, cung kính trình lên.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, lúc này hắn mới nhìn thấy rõ chân thân cái bóng xám kia, là một người mặc áo xám.

Trên mặt người này phủ một tầng hắc khí, không thấy rõ khuôn mặt, thân thể thì bồng bềnh, không giống như người có huyết nhục, mà lại giống như một đạo âm hồn.

"Người kia tên là Ảnh Tử, chính là cận vệ của Phụ Hoàng, không ai biết được thân phận lai lịch của gã, cũng không ai thấy được tướng mạo khuôn mặt, nhưng người này có thực lực rất mạnh." Thạch Xuyên Không thấy được ánh mắt của Hàn Lập, truyền âm nói ra.

"Rất tốt, ngươi quét sạch đạo phỉ bốn vực này, công lao không nhỏ." Ma Chủ cầm sách ngọc, nhanh chóng lật từng trang ra xem một lượt, rồi gật đầu nói ra.

"Vì phân ưu với Phụ Hoàng, nhi thần cũng không cảm thấy vất vả, ngược lại Phụ Hoàng người bế quan tu luyện gian lao, ít năm trước đây nhi thần vô tình lấy được một cây "Nguyên Không Thảo", muốn dâng tặng cho Phụ Hoàng, hy vọng là có thể giúp ích cho người." Thạch Trảm Phong khẽ lật

cổ tay, lấy ra một cái hộp gỗ màu trắng, rồi mở cái nắp ra, lộ ra bên trong một cây tiểu thảo dài vài tấc.

Cả người cây thảo dược này màu trắng bạc, có chín lá cây, hình dạng lại không giống nhau, mỗi phiến lá đều có từng dòng đạo văn màu bạc, tỏa ra chấn động Không Gian Pháp tắc vô cùng mãnh liệt.

Ảnh Tử kia lóe lên liền lấy hộp gỗ, đặt trước người Ma Chủ.

Con mắt Ma Chủ nhíu lại, cẩn thận quan sát Nguyên Không Thảo nằm bên trong hộp gỗ, rồi gật đầu thu lại.

"Hoàng nhi hiếu thuận như vậy, rất đáng khen, thưởng ba viên Thiên Thanh Linh Lung Đan, mười bộ Thái Sơ Thánh Khải, mười thanh Long Tượng Trấn Ngục Kiếm." Vẻ mặt Ma Chủ vui vẻ, nói với Ảnh Tử.

Thân hình Ảnh Tử lóe lên một cái rồi biến mất, sau một lúc liền lập tức xuất hiện, trong tay nắm một cái khay bạch ngọc, phía trên có ba khối thủy tinh sáng long lanh óng ánh to cỡ bàn tay, mười món áo giáp màu trắng, mười thanh truyền kiếm màu vàng.

Mùi hương nhàn nhạt từ ba viên Thiên Thanh Đan phát ra, Hàn Lập vừa ngửi thấy mùi dược hương này, chợt ba mươi sáu cái Huyền Khiếu trong cơ thể lập tức nhúc nhích không thôi, tựa như muốn nuốt cả ba viên đan dược kia vào trong miệng.

------oOo------

Chương 836: Ban thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trừ ba viên Thiên Thanh Linh Lung Đan kia, mười bộ khôi giáp màu trắng nhìn cũng bất phàm.

Mỗi một bộ khôi giáp nhìn cũng không quá xuất chúng, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, có thể phát hiện giáp này do vô số lân phiến nhỏ như móng tay làm thành, trên mỗi lân phiến đều có từng đạo phù văn lưu động, tản mát ra ánh sáng trắng mờ làm người lóa mắt.

Mà những trường kiếm màu vàng kia cũng toát ra trận trận kim quang chói mắt, trong ánh sáng mơ hồ có hư ảnh một con giao long, một con voi to lăn lộn không dứt, khi thì gào thét, khi thì lượn quanh, khi thì bò lổm ngổm.

"Tạ phụ hoàng ân thưởng!" Thạch Trảm Phong lộ vẻ vui mừng, tiếp nhận những thứ này.

Mọi người hai bên thấy cảnh này, đều lộ ra vẻ hâm mộ, hai mắt Thạch Xuyên Không cũng sáng lên, tựa hồ có chút thèm muốn những bảo vật này.

Chỉ có Thạch Phá Không cùng Thạch Cạnh Nghiên tỏ ra trấn định, sắc mặt Thạch Phá Không không sợ không vui, Thạch Cạnh Nghiên thì lộ một tia cười nhạt, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

"Thạch đạo hữu, Thiên Thanh Linh Lung Đan kia là loại đan dược gì, cực kỳ huyền diệu a, chẳng lẽ chính là đạo đan?" Hàn Lập truyền âm dò hỏi Thạch Xuyên Không.

"Thiên Thanh Linh Lung Đan cũng không phải đạo đan, mà là một loại

Thánh đan luyện thể. Vài vạn năm trước, phụ hoàng vào chỗ sâu trong Thập Hoạn Sơn Mạch, tự tay chém chết một con Thiên Thanh Ma Ngưu Đại La Cảnh, lấy máu tươi và thêm mấy trăm loại tài liệu trân quý, ước chừng qua mấy trăm năm mới luyện chế ra tám mươi mốt viên Thiên Thanh Linh Lung Đan, mỗi một vị hoàng tử chúng ta đều được ban cho một quả. Qua nhiều năm phong thưởng cho những người khác, hôm nay sợ rằng đã không còn lại bao nhiêu. Uống một viên, chỉ cần có công pháp thích ứng dẫn dắt, kỳ dược lực đủ để đả thông mấy cái, thậm chí mười mấy huyền khiếu, khiến cho thực lực thể tu tăng cường lên nhiều." Thạch Xuyên Không nói ra một hơi dài.

"Thì ra là vậy. Chắc hẳn khôi giáp cùng kiếm kia cũng nhất định không phải phàm vật a." Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng hơi thất kinh.

"Thái Sơ Thánh Khải cùng Long Tượng Trấn Ngục Kiếm kia cũng chính là pháp bảo vô cùng lợi hại, một tên Kim Tiên huyền tu tầm thường, nếu mặc giáp này vào, tay cầm Long Tượng Kiếm, liền đủ sức để đánh với một tên tu sĩ Thái Ất cảnh, lần này Phụ hoàng ban thưởng cho đại ca đúng là không nhẹ a." Thạch Xuyên Không tiếp tục nói, giọng rất hâm mộ.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, không nói gì.

Có mười bộ giáp kiếm này, qua một đoạn thời gian Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong sẽ bồi luyện ra một đội ngũ huyền tu có thực lực không nhỏ, nếu đúng như Thạch Xuyên Không nói, kỳ thực lực tổng hợp không thua gì một tên tu sĩ Đại La cảnh sơ kỳ.

Thạch Trảm Phong được ban thưởng xong, rất mau lui xuống.

Tiếp theo, Tam hoàng tử Thạch Phá Không đứng dậy bước ra, khom người thi lễ với Ma Chủ, sau đó lật tay lấy ra một quyển sách ngọc, cung kính nói:

"Phụ hoàng, những năm qua nhi thần phụng mệnh giám các nơi sát biên giới, đây chính là tấu báo đã được chỉnh sửa lại, mời người xem qua."

Vừa dứt lời, trước mắt gã chợt loé bóng xám, sách ngọc đã xuất hiện trong tay Ma Chủ.

Ma Chủ giơ tay lên lật xem một lần, chỉ gật đầu một cái, nói: " Được, ngươi khổ cực rồi."

Thạch Phá Không lại thi lễ lần nữa, cũng không biểu hiện vẻ buồn bã gì, sắc mặt bình tĩnh trở về chỗ, ngồi xuống.

"Tam ca thiệt là, vì sao không giống đại ca, nhân cơ hội đưa lên cho phụ hoàng một ít thứ, lấy lòng một chút. Hôm nay tâm tình Phụ hoàng rõ ràng không tệ, sẽ không thể thiếu ban thưởng chút thứ tốt." Thạch Xuyên Không hận rèn sắt không thành, thở dài nói.

Hàn Lập nhìn một lần nữa vào chỗ ngồi Thạch Phá Không, đối phương tựa hồ nhận ra ánh mắt hắn, cũng nhìn lại bên này, chỉ khẽ mỉm cười.

"Phụ hoàng, con gái không có bản lĩnh lớn như hai vị huynh trưởng, những năm này chỉ kinh doanh hội quán bách hoa, không có đóng góp gì nhiều. Đây là ta cùng các chị em bên trong quán, bỏ ra trăm năm thêu ra Vạn Lý Giang Sơn Đồ, chúc Phụ hoàng sớm ngày thành tựu Đạo Tổ, nhất thống các giới." Thạch Cạnh Nghiên thành thục đứng dậy, vẫy tay lấy ra một đồ quyển to lớn dài mấy chục trượng, rộng hơn mười trượng.

Trên mặt đồ quyển là một bức tranh sơn thủy, quần sơn chập chùng, kéo dài liên miên đến cuối chân trời, một vòng mặt trời to lớn màu đỏ mọc ở phương đông, chiếu sáng vạn dặm núi sông.

Tranh thêu tuyệt diệu, khí thế bàng bạc, xuyên thấu qua đồ quyển kéo tản ra ùn ùn.

"Được, hoàng nhi có lòng, Ảnh Tử, lấy tòa Bích Yên Vương Đỉnh kia ra, ban thưởng cho Cạnh Nghiên." Ma Chủ khẽ vuốt cằm, phân phó.

Bóng người Ảnh Tử thoáng một cái biến mất, rất nhanh lại hiện ra, trong tay cầm một cái đỉnh ba chân màu bích lục.

Đỉnh này cao cỡ nửa người, hình dáng phong cách cổ xưa, chóp đỉnh khai mở cửu khiếu, thỉnh thoảng có từng hơi khói bích lục từ trong toát ra, bay

lượn quanh quẩn xung quanh đỉnh, sau đó lại thấm vào trong đỉnh, nhìn hết sức huyền diệu.

"Đa tạ Phụ hoàng." Trên mặt Thạch Cạnh Nghiên lộ ra vẻ vui mừng, thu hồi Bích Yên Vương Đỉnh, lui xuống.

Sau đó, Lục hoàng tử Thạch Minh Chân đứng lên, đi ra.

Cứ như vậy, chư vị hoàng tử công chúa theo thứ tự ra gặp mặt Ma Chủ, báo cáo sự vụ, đồng thời cũng dâng lên một ít lễ vật, muốn lấy lòng Ma Chủ.

Phàm là lễ vật dâng, Ma Chủ cũng tương ứng ban thưởng không nhẹ.

Rất nhanh, liền đến phiên Thạch Xuyên Không.

"Phụ hoàng, những năm qua nhi thần không ở Thánh Vực, trông nom sinh ý Quảng Nguyên Trai không tốt, dẫn đến sinh ý có chút phập phồng, xin Phụ hoàng giáng tội." Thạch Xuyên Không đi ra, lấy ra một bộ quyển trướng trình lên.

"Giáng tội gì chứ, Xuyên Không ngươi không ở Thánh Vực, tuy Quảng Nguyên Trai làm ăn có chút phập phồng, nhưng tổng thể cũng không có tuột xuống, hôm nay ngươi trở lại Thánh Vực, chỉnh đốn một chút là được." Ma Chủ cầm lấy trướng bộ, lật xem một lần, liền buông xuống, miễn cưỡng nói.

"Đa tạ phụ hoàng khoan dung độ lượng, lần này nhi thần đi du lịch Chân Tiên Giới, tình cờ phát hiện di tích Chân Ngôn Môn, hơn nữa ở bên trong tìm được món bảo vật này, kính dâng lên phụ hoàng." Trong tay Thạch Xuyên Không loé lên ngân quang, lấy ra La Trá Tỳ Bà, hai tay dâng lên.

Tất cả mọi người trong đại điện đều có kiến thức rộng rãi, thấy La Trá Tỳ Bà, lập tức nhận ra, vo ve nghị luận không dứt.

Đám người Thạch Trảm Phong cũng đều nhìn qua, vẻ mặt mỗi người khác nhau.

"La Trá Tỳ Bà... Xem như đã trở lại." Ma Chủ nói lẩm bẩm, giơ tay vẫy một cái.

La Trá Tỳ Bà nhất thời trôi lơ lửng lên, bay trở về tay gã.

Ngón tay Ma Chủ nhẹ nhàng vuốt ve tỳ bà, trong mắt lộ ra hồi ức.

Mọi người trong điện thấy vậy, cũng không nói gì.

"Được, Xuyên Không, lần này ngươi lấy lại La Trá Tỳ Bà, công lao quả thực không nhỏ, lòng ta rất vui, nói đi, ngươi muốn được ban thưởng cái gì?" Ma Chủ rất nhanh tỉnh lại, nói với Thạch Xuyên Không.

"Thay phụ hoàng làm việc, nhi thần không dám đòi thưởng." Thạch Xuyên Không cúi đầu nói.

"Ha ha, ta luôn luôn có công tất thưởng, ngươi lập được công lao như vậy, nếu không ban thưởng, chẳng phải để cho người trong thiên hạ chê cười ta." Ma Chủ cười to nói.

Thấy Ma Chủ cao hứng như vậy, tất cả mọi người trong điện đều cười theo.

Mặc dù trên mặt Thạch Trảm Phong cũng lộ ra nụ cười, nhưng trong mắt lướt qua vẻ dị sắc.

Cách đó không xa, cạp mắt đẹp của Ngũ công chúa Thạch Cạnh Nghiên cũng chợt lóe, nhìn về phía Thạch Xuyên Không, trong ánh mắt thêm mấy phần ngưng trọng.

"Truyền ý chỉ ta, Thập Tam Hoàng Tử tìm về chí bảo, lao khổ công cao, phong tước vị Thiên Thương Hầu, còn về phong đất, hiện tại Thiên Hồng Vực vô chủ, vậy ban cho ngươi đi." Ma Chủ trầm ngâm một chút, nói.

Lời vừa nói ra, mọi người tại đây đột nhiên yên tĩnh lại, kinh ngạc nhìn về phía Ma Chủ.

Chân mày Hàn Lập cũng động một cái.

Những năm qua hắn ở Ma Vực cũng biết đôi chút, Thiên Hồng Vực chính là vùng đất hết sực giàu có ở Ma Vực, hơn nữa mấy lối đi chủ yếu xuyên qua Ma Vực cũng phải đi qua Thiên Hồng Vực, là nút thắt Ách Ma Vực, vị trí địa lý thập phần trọng yếu.

Trọng địa như vậy, lại giao cho Thạch Xuyên Không quản lý, khó trách làm mọi người chung quanh kinh ngạc.

"Đa tạ phụ hoàng long ân, chỉ là trọng thưởng như vậy, nhi thần vạn vạn không chịu nổi, mời phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Mặt Thạch Xuyên Không lộ ra vẻ kinh hãi, lập tức quỳ xuống nói.

"Ta ban thưởng đã bao giờ thu hồi lại, thương mậu Thiên Hồng Vực phát đạt, để ngươi quản lý thật thích hợp, ngươi kinh doanh cho tốt, chớ phụ lòng ta một phen khổ tâm." Ma Chủ nhìn Thạch Xuyên Không, nhàn nhạt nói.

"Nhi thần... Đa tạ phụ hoàng, nhi thần nhất định không phụ ủy thác." Thạch Xuyên Không nhìn ánh mắt Ma Chủ, mở miệng trầm giọng đáp ứng.

"Lui ra đi." Ma Chủ vẫy tay để cho Thạch Xuyên Không lui ra.

"Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần còn có một chuyện muốn bẩm báo." Thạch Xuyên Không vội vàng mở miệng nói.

"Ồ, ngươi còn có chuyện gì? Cứ nói đừng ngại." Ma Chủ hơi bất ngờ hỏi.

"Phụ hoàng, lần này nhi thần có thể từ trong di tích Chân Ngôn Môn tìm về La Trá Tỳ Bà, toàn dựa vào Lệ đạo hữu tương trợ. Hơn nữa lần này trên đường trở lại Dạ Dương Thành, chúng ta đã từng bị người tập kích vài lần, cũng chịu nhiều thua thiệt, nhưng nhờ có Lệ đạo hữu toàn lực tương trợ, mới chuyển nguy thành an. Công lao Lệ đạo hữu, thực so với nhi thần còn lớn hơn, xin phụ hoàng cũng ban cho hắn một ít ân thưởng." Thạch Xuyên Không nói nhanh.

"Ồ?" Ma Chủ dời ánh mắt, nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đứng lên, cúi đầu.

Ánh mắt mọi người trong điện đều nhìn về phía Hàn Lập. Sắc mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh, không có một tia gợn sóng.

"Lệ Phi Vũ, mặc dù ngươi không phải là người trong Thánh Vực ta, nhưng ngươi nếu vì Thánh Vực ta lập được đại công như vậy, ta tự nhiên không thể không thưởng. Nói đi, ngươi muốn thứ gì?" Ma Chủ gật đầu một cái, nói.

"Ta cùng Thạch đạo hữu chính là hảo hữu trong hoạn nạn, làm những chuyện này, vốn là không nên đòi thưởng, chỉ là trước mắt tại hạ có một phiền toái, quả thực bản thân không cách nào giải quyết được, liền mặt dày nhờ Thánh chủ ban thưởng một lần." Hàn Lập đúng mực nói.

"Phiền toái gì, ngươi nói nghe một chút." Ma Chủ bình tĩnh hỏi.

"Khải bẩm Thánh chủ, vị hảo hữu của tại hạ, không biết cớ gì thần hồn bị thương nặng, nàng chính là thân thể Hình Thú, trước mắt tinh khí toàn thân đang không ngừng tán loạn, thủ đoạn bình thường căn bản không có tác dụng, xin Thánh chủ chấp thuận để Đại Tế Ty đại nhân Tế Tự Điện, kiểm tra một chút vị bằng hữu ta." Hàn Lập lần nữa chắp tay thi lễ một cái.

"Ồ, nguyên lai chỉ là muốn cứu một người, cái này dễ, Trảm Phong, ngươi gọi Đại Tế Ty đến, chữa trị cho hảo hữu của hắn đi." Ma Chủ nghe chỉ là như vậy, cười lớn, sau đó nói với Đại hoàng tử.

"Khởi bẩm phụ hoàng, mười năm trước Đại Tế Ty đã bắt đầu bế quan, có thể sau này mời Đại Tế Ty xuất quan chữa bệnh cho hảo hữu Lệ đạo hữu được không?" Thạch Trảm Phong chắp tay với Ma Chủ một cái, sau đó dùng một loại biểu tình tràn đầy áy náy nhìn về phía Hàn Lập, nói.

"Nếu như thế, chờ một chút cũng được. Có điều, không biết Đại Tế Ty đại nhân bế quan bao lâu?" Hàn Lập nghe vậy, cũng không bất ngờ chút nào, hỏi.

"Cái này cũng khó nói... Dẫu sao chuyện bế quan dài hay ngắn, có lúc chỉ có mấy năm, có lúc lại trên trăm năm, bất quá Lệ đạo hữu yên tâm, chỉ cần Đại Tế Ty xuất quan, ta nhất định nói hắn tới cứu chữa hảo hữu của các hạ." Thạch Trảm Phong nói như thế.

------oOo------

Chương 837: Đường đường chính chính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Đại ca, hiện giờ ngươi cai quản Tế Tự Điện, Đại Tế Tự đại nhân đến khi nào xuất quan, chẳng lẽ ngươi lại không biết sao?" Thạch Xuyên Không "hừ" một tiếng, nói ra.

"Thập Tam đệ, oan uổng cho đại ca quá, mặc dù Tế Tự Điện dưới quyền ta quản hạt, nhưng hiện giờ với địa vị tôn kính của Đại Tế Tự đại nhân, hắn làm gì ta cũng không thể quản được, hơn nữa ta luôn tôn trọng hắn, khi nào hắn xuất quan, quả thật là ta cũng không biết được. Nếu ngươi không tin, có thể hỏi Thanh Dương Tế Tự thử." Hai tay Thạch Trảm Phong dang ra, bất đắc dĩ nói.

Y vừa nói xong, một lão giả mặc trường bào tế tự đứng lên, khuôn mặt người này gầy gò, râu tóc màu xanh lam, ẩn ẩn lấp lóe từng tia từng tia ánh sáng màu xanh, không biết có phải là do công pháp tu luyện gì đó gây nên hay không nữa.

"Khởi bẩm Thập Tam điện hạ, quả thật Đại Tế Tự đại nhân đang bế quan, nếu không hôm nay tại hạ đã không được tham dự khánh điển của Thánh Hoàng đại nhân rồi. Đại Tế Tự đại nhân làm việc xưa nay không có bàn bạc với chúng ta, khi nào hắn xuất quan, chúng ta cũng không biết được." Đầu tiên Thanh Dương Tế Tự thi lễ với Ma Chủ một cái, rồi sau đó quay người nói với Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, lông mày cũng nhíu lại.

Mặc dù trong lòng của y vẫn hoài nghi về nó, nhưng đã nói như vậy rồi, y cũng không thể cưỡng ép nữa.

"Nếu Đại Tế Tự đã bế quan, thì chờ sau khi hắn xuất quan, rồi lại chữa trị cho hảo hữu của Lệ đạo hữu, khoảng thời gian hơn trăm năm đối với chúng ta mà nói, không phải là một cái chớp mắt hay sao." Ma Chủ nghe vậy, mở miệng nói ra.

"Cũng không phải tại hạ hối thúc gì, mặc dù ta lấy Tử Dương Noãn Ngọc áp chế thương thế cho bằng hữu kia của ta, chỉ là hiện giờ Tử Dương Noãn Ngọc trong tay ta không còn thừa nhiều cho lắm, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được hai ba mươi năm nữa thôi, thực sự là không đợi được trăm năm." Hàn Lập khẽ thở dài, chắp tay về phía Ma Chủ nói.

"Tử Dương Noãn Ngọc! Vừa lúc trong tay của ta có một ít, hơn nữa tất cả đều là trung phẩm, vậy thì ta tặng cho Lệ đạo hữu đi, coi như là đáp tạ đạo hữu đã bảo hộ cho Thập Tam đệ ta về tới Thánh Vực. Những Tử Dương Noãn Ngọc hẳn là đủ để quý bằng hữu chống đỡ thêm trăm năm nữa." Thạch Trảm Phong nghe vậy, vừa cười vừa nói.

Nói xong, y lấy ra một cái nhẫn trử vật, rồi đưa tới.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, cùng với ánh mắt của Thách Xuyên Không nhìn thoáng qua nhau, hắn liền tiếp nhận nhẫn trữ vật, thần thức chui vào trong đó, chợt con mắt hơi sáng lên.

Trong nhẫn trữ vật có bảy tám khối Tử Dương Noãn Ngọc trung phẩm, phẩm chất đều tốt vô cùng.

Thạch Phá Không đứng một bên thấy vậy, trong đôi mắt trong veo hiện lên một tia phiền muộn.

"Đa tạ Đại điện hạ đã tặng quà, có những Tử Dương Noãn Ngọc này, cũng đủ để chèo chống trăm năm, chỉ là sau trăm năm tại hạ còn phải làm phiền đến Đại Tế Tự." Hàn Lập thu lại thần thức, nhìn Thạch Trảm Phong, nói ra.

"Lệ đạo hữu yên tâm." Thạch Trảm Phong vừa cười vừa nói.

Ma Chủ thấy vậy, nét mặt như giếng cổ không gợn sóng cũng lộ ra vẻ tươi cười, đang định mở miệng cho bọn hắn lui ra.

"Phụ hoàng, xin chờ một chút." Thạch Phá Không cất bước đi ra, nói.

"Có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Ma Chủ nhìn Thạch Phá Không một chút, nói ra.

"Phụ hoàng, Thập Tam đệ nói là, trên đường hắn trở về Dạ Dương thành thì đã bị tập kích, hắn còn nói với nhi thần là thực lực những người kia rất cường đại, bọn hắn..." Thạch Phá Không nói ra.

"Việc này ta cũng đã nghe nói, ta đã phái người điều tra rồi." Chợt Ma Chủ đưa tay đánh gãy lời nói Thạch Phá Không, vẻ mặt lạnh lùng nói ra.

Thạch Phá Không khẽ giật mình, đôi mắt trong veo tĩnh mịch của y chợt lóe lên một cái.

Còn vẻ mặt của Thạch Xuyên Không thì lộ ra vẻ không cam lòng, đang muốn mở miệng nói cái gì.

"Phụ Hoàng thần thông quảng đại, ngài đã phái người đi điều tra kết quả, tự nhiên là so với bọn con còn rõ hơn nhiều." Thạch Phá Không kéo Thạch Xuyên Không lại, nói ra.

"Chuyện này không cần các ngươi xen vào nữa, yên lòng mà làm tốt việc của mình đi." Sắc mặt Ma Chủ hòa hoãn lại, nói ra.

"Nhi thần tuân mệnh." Thạch Phá Không đáp ứng.

"Dạ..." Hàm răng trên mặt của Thạch Xuyên Không phồng lên, thế nhưng y vẫn cúi đầu, từ từ nói ra.

Hàn Lập nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng kinh ngạc, nhưng không có mở miệng nói cái gì, mà chỉ đứng lẳng lặng một bên.

"Tốt, tất cả các ngươi lui đi." Sắc mặt Ma Chủ lãnh đạm phất phất tay, nói ra.

Mấy người bọn hắn đều thi lễ một cái, rồi lui ra.

Khánh điển vẫn tiếp tục tiến hành, những người khác theo thứ tự từ cao xuống thấp báo cáo về sự vụ quản hạt của mình, đồng thời dâng lên lễ vật.

Khánh điển xuất quan lần này một mực kéo dài đến xế chiều, mới hoàn toàn xử lý xong tất cả sự vụ.

Tất cả mọi người trong điện rối rít đứng dậy cáo từ, rất nhanh trong khắp đại điện chỉ còn lại mỗi hai người Ma Chủ và Ảnh Tử.

"Ảnh Tử, ngươi cảm thấy Lệ Phi Vũ này, có phải giống như người kia hay không?" Ma Chủ lẳng lặng nhìn chăm chủ vào hư không trước mắt, tựa như đang cân nhắc việc gì, sau một lát chợt nói ra.

Ảnh Tử lẳng lặng đứng một bên, cũng không đáp lời.

Dường như Ma Chủ cũng không muốn nghe Ảnh Tử trả lời, mà đứng thẳng người, rồi khẽ cười một tiếng, chợt thân hình khẽ lung lây một cái, từ trong hư không tiêu thất không thấy đâu.

Thân hình Ảnh Tử cũng thoắt một cái, biến mất theo.

...

"Chúc mừng Thập Tam đệ! Ngươi mới vừa trở về Dạ Dương thành, đã lập tức nhận được thánh sủng, phong thành hầu tước, phụ hoàng lại ban cho ngươi cả Thiên Hồng Vực, đại ca mừng thay cho ngươi." Ngoài đại điện, Thạch Trảm Phong ngăn bọn người Thạch Xuyên Không lại, cười nói.

Những người khác thấy bọn người Thạch Trảm Phong nói chuyện, liền lập tức rối rít cáo từ rời đi, mau chóng chạy xa, tựa như sợ nghe được điều gì không nên nghe vậy.

Nhưng Thạch Cạnh Nghiên cùng Thạch Minh chân lại không có rời đi, ngược lại bước tới.

"Đại ca quá khen, nếu bàn về thánh sủng của Phụ Hoàng, tiểu đệ làm sao mà có thể so sánh được với ngươi, phụ hoàng ban cho ngươi những đan được, áo giáp, binh khí kia, không có thứ nào mà không phải là tuyệt phẩm, cái đó mới làm cho ta hâm mộ." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Nếu Phụ Hoàng đồng ý, trái lại ta hi vọng có thể lấy ban thưởng của mình đổi với ban thưởng của Thập Tam đệ." Thạch Trảm Phong cười "hắc hắc" một tiếng nói ra.

Trong lòng Thạch Xuyên Không hừ một tiếng, không nói ra cái gì nữa.

"Lệ đạo hữu, tu vi của ngươi thâm sâu, ta cực kỳ bội phục, nếu sau này ngươi có rảnh, không ngại hãy đến phủ ta một lần." Thạch Trảm Phong đưa mắt nhìn về phía Hàn Lập, gật đầu cười nói.

Hàn Lập không có trả lời mà chỉ chắp tay.

Thạch Trảm Phong cười một tiếng, phất tay áo quấn lấy cả người Bát hoàng tử cùng Thập hoàng tử bên cạnh, chợt cả người biến mất không thấy đâu, sau một lát lại xuất hiện ở chỗ rất xa, rồi sau đó lại lóe lên một cái, biến mất hoàn toàn trong ánh mắt của mọi người.

Hàn Lập thấy vậy, con ngươi hơi co lại.

Thạch Trảm Phong thi triển hẳn là một loại thần thông giống như Súc Xích Thành Thốn, nhưng từ khi y biến mất không dấu hiệu nào, đến lúc này hắn mới phát giác ra một tia dao động không gian.

Người ngày điều khiển lực lượng không gian vô cùng ảo diệu tinh thâm, so với Thạch xuyên Không cao minh không biết bao nhiêu lần.

"Kính Không Minh của đại ca lại tinh thâm hơn nửa rồi." Thạch Phá Không mỉm cười nói ra.

Về Thạch Xuyên Không thì lại nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

"Thập Tam đệ, ngươi bị sát suy vây khốn nhiều năm, nghĩ không ra ngươi đi Chân Tiên Giới một chuyến, đã đột phá bình cảnh, kẻ làm tỷ tỷ như ta thật sự cảm thấy cao hứng thì ngươi, đáng tiếc sự vụ bận rộn, không thoát ra được, nếu không cũng muốn đi Chân Tiên Giới để mở mang tầm mắt." Lúc này Thạch Cạnh Nghiên bước tới, cười "hì hì" một tiếng nói ra.

"Ngũ tỷ quá khen." Thạch Xuyên Không chắp tay, vẻ mặt có chút lạnh nhạt.

Thạch Cạnh Nghiên cười khẽ một tiếng, cũng không để ý tới, mà đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn về phía Hàn Lập, nhẹ nhàng bước tới.

Trong lòng Hàn Lập run lên, âm thầm đề phòng.

,

Chợt một làn gió thơm kỳ lạ đập vào mặt hắn, như mùi xạ hương thơm ngát, làm cho người ta không nhịn được mà say đắm vào trong đó.

Thạch Cạnh Nghiên bước tới cách người hắn ba thước, hơn nửa vẫn còn chưa dừng chân, trong một đôi mắt sâu thăm thẳm xiêu hồn lạc phách của nàng đang dò xét hắn, còn ẩn ẩn phát ra một cỗ lực hấp dẫn kỳ lạ, dường như muốn hút hồn phách Hàn Lập vào bên trong.

"Không biết Ngũ công chúa có gì chỉ giáo?" Hàn Lập nhíu mày, lui về phía một bước.

"Chỉ giáo thì ta không dám nhận. Thế nhưng người có thể giết được Hoa Kính cùng Chiếu Cốt chân nhân, tự nhiên là không giống bình thường, đương nhiên ta phải nhìn cho thật kỹ." Thạch Cạnh Nghiên dừng chân lại, nở nụ cười xinh đẹp.

Hai mắt Hàn Lập chớp lên, vẻ mặt không thay đổi.

Thạch Cạnh Nghiên mỉm cười nhìn lại, chợt trên người nàng tỏa ra hương

khí nồng đậm, lan tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Hàn Lập sớm đã phát hiện hương khí trên người nàng lộ vẻ khác thường, miệng mũi cùng tiên kiếu cả người hắn khẽ đống lại, lúc này con ngươi của hắn co rụt lại, trong nháy mắt lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đã trãi dài khắp người hắn.

Nhưng cỗ hương khí này giống như mây như sương, tầng tầng lớp lớp, trong nháy mắt thẩm thấu cả người hắn, làm cho Thời Gian Pháp Tắc của hắn mơ hồ như thùng rỗng kêu to vậy.

Khắp người của Hàn Lập tràn ngập một mùi hương thơm, giống như thân thể hắn đang nằm trong biển hoa.

Cỗ hương khí này không chỉ lấp kín thân thể của hắn, mà còn thẩm thấu vào trong thần hồn hắn.

Thần hồn trong đầu Hàn Lập lập tức mềm nhũng, hơn nửa nhìn tay áo đang phiêu động trước mắt cùng dáng vẻ xinh đẹp của Thạch Cạnh Nghiên, ý niệm đề phòng trong lòng hắn chợt biến mất toàn bộ, từ đó sinh ra một cảm giác thân mật, tựa như nàng chính là người trong mộng của mình, vì nàng mà cho dù thịt nát xương tan hắn cũng không có tiếc.

Nhưng đúng lúc đó, lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu Hàn Lập chợt nhảy một cái, tự động vận chuyển.

Một thanh Thần Niệm Chi Kiếm vô cùng to lớn hiện ra, tỏa ra từng luồn khí tức lăng lệ không gì sánh bằng, như trận cuồng phong sóng lớn, dễ dàng thổi tan xé nát hương khí trong đầu.

Cùng lúc đó, trong tay áo hắn ẩn ẩn từng tia từng ánh sáng màu xanh lá, khiến cho hương khí cả người hắn quay cuồng hút vào trong đó, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nửa.

Đôi mắt xinh đẹp Thạch Cạnh Nghiên lóe lên, ẩn ẩn hiện ra vài phần kinh ngạc.

"Khụ khụ, Ngũ muội, chỗ này là Thánh Hoàng Cung, hãy chú ý cách hành động nói chuyện." Thạch Phá Không ho khan một tiếng, trầm giọng nói ra.

"Tam ca nói sao chứ, tiểu muội vừa chào hỏi với Lệ đạo hữu thôi mà, đúng không?" Thạch Cạnh Nghiên cười tươi, hương khí cả người nàng chợt biến mất, chuyển lời nói với Hàn Lập.

"Cách "chào hỏi" của Ngũ công chúa, cũng không phải người thường nào cũng chịu được." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Đương nhiên Lệ đạo hữu cũng không phải người thường, nếu ngày sau ngươi có rãnh, thì hãy tới tiểu cung của ta, nói ra cho ta biết vài thứ trong Tiên Vực, đối với Tiên Vực, ta luôn có hứng thú về nó," Thạch Cạnh Nghiên nhìn chằm chằm Hàn Lập, rồi quay người bồng bềnh bước đi.

"Tam đệ, Thập Tam đệ, ta cũng cáo từ." Nam tử mặt tròn chắp tay về phía Thạch Phá Không, rồi lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, quay người rởi đi.

"Lệ đạo hữu, "Thiên Hương Mộng Quy" của Ngũ muội uy lực bá đạo, ngươi không sao chứ?" Thạch Phá Không nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Ta không sao, Tam điện hạ yên tâm." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta hãy trở về thôi." Thạch Phá Không phất tay gọi chiếc xe thú lúc trước tới, rồi nhanh chóng chở bốn người bọn hắn rời đi, lăn bánh trở về Lạc Hành công phủ.

------oOo------

Chương 838: Thân thể nhập cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Một đường không nói chuyện, Hàn Lập theo đám người Thạch Phá Không rất nhanh về tới Lạc Hành Công Phủ.

Mấy người phân biệt hạ xuống thú liễn, Huyết Tích Hầu cáo lui, Hàn Lập thì được Thạch Xuyên Không ra hiệu, đi theo Thạch Phá Không một đường tới một gian phòng nghị sự.

"Tam ca, hôm nay Phụ Hoàng có nhiều hành động, nhưng ta thật sự không thể giải thích vì sao ngài không để cho ta nói ra chân tướng việc trên đường ta bị tập kích! Để cho mọi người ở đây nhìn một chút lòng muông dạ thú của đám người kia!" Còn chưa kịp ngồi xuống, Thạch Xuyên Không có chút không cam lòng nói.

"Sự tình liên quan đến Đại ca cùng Ngũ muội, Phụ Hoàng hẳn là không muốn để việc này diễn ra trước mặt người khác, cho nên mới đè việc này xuống, đồng thời trọng thưởng ngươi, coi như là đền bù tổn thất cho ngươi. Chẳng qua lão nhân gia người ban thưởng Thiên Hồng Vực cho ngươi, ngược lại là có chút vượt quá dự liệu của ta." Thạch Phá Không ngồi xuống vị trí chủ tọa, chậm rãi nói ra.

"Điều này cũng đúng! Đã có Thiên Hồng Vực, thế lực chúng ta sẽ phát triển nhanh, chỉ cần cho ta đầy đủ thời gian tổ chức, áp đảo bọn Đại ca hắn cũng không phải không có khả năng." Thạch Xuyên Không cười nói, đi đến một bên ngồi xuống, cũng mời Hàn Lập ngồi xuống bên cạnh.

Lúc này, tôi tớ trong phủ tiến lên, phân biệt dâng Linh trà cho mấy người.

"Ngươi trước không nên cao hứng, Phụ Hoàng giao Thiên Hồng Vực cho ngươi, Đại ca bọn hắn người nào không đỏ mắt? Cẩn thận ngày sau bọn hắn

sẽ nhằm vào ngươi, đối với ngươi không tốt." Thạch Phá Không cầm chén trà nhỏ đưa lên miệng, mở miệng nhắc nhở.

"Tam ca yên tâm, hôm nay ta cũng là một gã tu sĩ Thái Ất cảnh, không còn là tiểu nhân vật để người chèn ép như trước kia. Bọn hắn dám đến tìm ta gây phiền toái, ta sẽ để cho bọn hắn biết rõ lợi hại. Hơn nữa, không phải còn có Tam ca ngươi sao?" Thạch Xuyên Không giương nắm đấm, lạnh giọng nói ra.

"Có câu, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng a. Đúng rồi, Lệ đạo hữu, về chuyện Đại Tế Ti hôm nay, trước ngươi không nên gấp gáp. Những Tử Dương Noãn Ngọc kia của Đại ca, trước ngươi cứ sử dụng, trong khoảng thời gian này, ta cũng sẽ tăng cường nhân thủ thay ngươi đi thu thập một chút." Thạch Phá Không lắc đầu, sau đó chuyển chủ đề nói với Hàn Lập.

"Đa tạ Tam điện hạ." Hàn Lập nghe vậy, cảm ơn.

Từ lúc tiến vào phòng nghị sự, hắn không nói gì, Linh trà bên cạnh cũng không có động.

"Hành động của Đại ca hôm nay kỳ thật cũng không ngoài dự đoán! Bất quá mặc dù hắn muốn kéo dài, nhưng lời nói của Phụ Hoàng hẳn là hắn không dám không nghe. Chẳng qua là nhìn tình huống hiện tại, ngươi còn phải đợi tại Dạ Dương Thành một thời gian nữa. Về việc Đề Hồn đạo hữu, ta cùng Tam ca sẽ tìm thêm những biện pháp khác." Thạch Xuyên Không cũng nhìn về phía Hàn Lập, có chút áy náy nói.

"Vậy thì phiền toái hai vị rồi. Về chuyện hôm nay, hai huynh đệ các ngươi hẳn là còn có việc muốn thương nghị, ta còn có một số việc, xin cáo từ trước." Hàn Lập gật đầu nhẹ, đứng dậy ôm quyền với hai người nói ra.

"Lệ đạo hữu, ngươi đừng vội đi nha, về chuyện Thiên Hồng Vực, ta cũng có không ít sự tình muốn dựa vào ngươi đấy!" Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng đứng dậy, kêu lên.

"Đối với sự tình các nơi ở Thánh Vực, ta vốn biết không nhiều lắm, có Tam điện hạ bày mưu tính kế cho ngươi là đủ. Nếu như Lệ mỗ có gì hữu dụng,

Lệ mỗ sẽ không từ chối." Hàn Lập vội khoát khoát tay, nói ra.

"Ngươi cũng đừng lôi kéo Lệ đạo hữu nữa, đã có những Tử Dương Noãn Ngọc kia của Đại ca, hắn tất nhiên là muốn vội vàng trở về chăm sóc Đề Hồn đạo hữu một chút." Thạch Phá Không cười nói.

"Cũng tốt. Ngươi trước đi dàn xếp thoáng một chút Đề Hồn đạo hữu, chờ ta an bài thỏa đáng nơi đây xong, lại đi tìm ngươi." Thạch Xuyên Không nghe vậy, gật đầu nói.

Hàn Lập gật gật đầu với hai người, sau đó rời khỏi đại sảnh.

Hắn trở lại Trường Đình Uyển, sau đó mở ra tất cả cấm chế, đi vào không gian Hoa Chi nhìn Đề Hồn một chút, sau liền trở lại mật thất khoanh chân ngồi xuống.

Vốn tưởng rằng sự tình đã nắm chắc, không ngờ lại sinh ra chút khó khăn trắc trở, bất quá cũng may lấy được một ít Tử Dương Noãn Ngọc, cũng không phải không có thu hoạch.

Ít nhất còn lại thời gian trăm năm, Đề Hồn hẳn là không có việc gì.

Hắn tĩnh tọa chốc lát, lúc này mới nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Một ngày trong đêm hơn mười năm sau.

Trong mật thất, kim quang cuồn cuộn, chiếu rọi đầy cả căn phòng.

Hai mắt Hàn Lập nhắm nghiền, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ, ngồi xếp bằng giữa kim quang, hai tay trước người nhanh chóng bấm động, thân thể lại rung động lắc lư không thôi.

Sau lưng hắn, Chân Ngôn Bảo Luân treo trên cao, xoay tròn không thôi, phía trên phóng xuất ra từng đạo ánh sáng màu vàng. Bên trái lại có Quang Âm Tịnh Bình lơ lửng, phía trên nhộn nhạo từng trận thời gian rung động. Mà ở phía bên phải lại ngưng tụ một đoàn lưu sa tạo thành đồng hồ cát, bên trong mơ hồ có thể thấy được cát vàng bay lả tả, như một trận bão cát nhỏ.

Bên trái trước ngực, lại có một bó đuốc lơ lửng thiêu đốt lên hoả diễm màu vàng, lửa khói sáng ngời, thong thả lắc lư, chính là Đoạn Thời Lưu Hỏa. Phía bên phải lại còn có một gốc cây nhỏ màu vàng cành lá rậm rạp, đang dần ngưng tụ thành dưới ánh sáng màu vàng.

Đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên mở lớn hai mắt ra, hai tay trước người khép lại, thấp giọng quát: "Ngưng!"

Tiếng quát vừa ra, trên Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Đoạn Thời Lưu Hỏa cùng Huyễn Thần Đồng Hồ Cát ngưng tụ ra Thời Gian Đạo Văn lập tức nhao nhao sáng lên, từng cỗ chấn động Thời gian pháp tắc vô cùng cường đại từ đó nhộn nhạo ra.

Trên cây nhỏ màu vàng chính giữa, hào quang lập tức trở nên ngưng thực, mấy hơi thở sau liền triệt để ngưng tụ thành.

Khắp căn phòng, tất cả Thời Gian pháp tắc chi lực lập tức tuôn về hướng cây nhỏ màu vàng rồi ngưng tụ lại, từng đoàn từng đoàn Thời Gian Đạo Văn lập tức ngưng thực bên ngoài nó.

Vẻ thống khổ trên mặt Hàn Lập lập tức buông lỏng, thở phào một hơi, đáy mắt lộ ra một vòng tiếu ý.

Khổ tu mười mấy năm, rốt cuộc Đông Ất Thần Mộc đã ngưng luyện thành.

Đến bước này, rốt cuộc Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đã tu luyện đến tầng thứ ba.

Tâm thần hắn xiết chặt, dụng tâm cảm thụ Thời Gian pháp tắc chi lực chảy xuôi qua chính mình, toàn thân phảng phất tiến nhập vào một loại trạng thái linh hoạt kỳ ảo. Giờ phút này không cần hắn đếm kỹ, liền có thể phát hiện trên Chân Ngôn Bảo Luân đang có bảy trăm hai mươi đoàn Thời Gian Đạo Văn chớp động, mà trên Quang Âm Tịnh Bình cũng có ba trăm sáu mươi đoàn Đạo Văn nở rộ hào quang.

Đạo Văn trên Đoạn Thời Hỏa Chủng cùng Huyễn Thần Đồng Hồ Cát thì ít

hơn một chút, mỗi cái cũng có một trăm tám mươi đoàn. Mà trên Đông Ất Thần Mộc vừa mới ngưng tụ ra cũng lập loè kim quang chói mắt bất định, từng đoàn từng đoàn Thời Gian Đạo Văn đang ngưng tụ ra.

Nhưng vào lúc này, bốn mươi lăm sợi Thời gian tinh ti cũng bỗng nhiên loé lên hào quang, từ trên Chân Ngôn Bảo Luân thoát ly ra, bao phủ Thời Gian pháp tắc chi lực bốn phía, như là một mảnh lụa dài hẹp bay phất phơ vờn quanh người Hàn Lập, lượn vòng không thôi.

Giữa kim quang sáng lạn, xuất hiện một màn cổ quái.

Chỉ thấy từng sợi Thời gian tinh ti đầu đuôi giao nhau, nối tiếp thành một một vòng tròn màu vàng, chuyển động không ngừng bao quanh Hàn Lập, không ngừng hấp thu Thời Gian pháp tắc chi lực bốn phía, co rút lại từng điểm từng điểm về trung tâm.

Cùng lúc đó, năm loại đồ vật chứa Thời gian pháp tắc, bao gồm cả Chân Ngôn Bảo Luân cùng Quang Âm Tịnh Bình, đều phóng xuất ra năm cỗ Thời Gian pháp tắc chi lực đồng thời hội tụ đến, tràn vào bên trong vòng tròn màu vàng kia.

Hào quang trên vòng tròn màu vàng đột nhiên đọng lại, hóa thành một vòng tròn màu vàng to lớn.

Chỉ thấy từng đoàn từng đoàn Thời Gian Đạo Văn từ phía trên những vật như Chân Ngôn Bảo Luân liên tiếp lượn vòng ra, rơi vào phía trên vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn màu vàng rung động lắc lư kịch liệt không ngừng, liên tục phát ra thanh âm bén nhọn run rẩy, lập tức kích động lên từng trận chấn động Thời Gian pháp tắc cường đại, làm tầng tầng cấm chế Hàn Lập bố trí trong phòng lung lay sắp đổ.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên nhướng mày, lòng nhận thấy gì đó liền thì thào lẩm bẩm:

"Lại muốn... Tới rồi sao?"

Hắn vừa dứt lời, áo trước ngực bỗng nhiên căng ra, một đoàn thanh quang lập tức bắn ra ngoài, thanh quang thu vào, hóa thành một tiểu bình màu xanh sẫm bên ngoài có đầy hoa văn, chính là Chưởng Thiên Bình.

Chỉ thấy phía trên thân bình toả sáng hào quang, giống như một đoàn kiêu dương màu xanh lá, toả ra lục quang chói mắt, một cỗ hấp lực cường đại lập tức từ trong bình phát ra.

"Vèo" một tiếng vang.

Quầng sáng màu vàng lập tức bay lên cao, giữa không trung nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng lớn bằng miệng của Chưởng Thiên Bình, lại trực tiếp khảm lên đó.

Cả hai vừa mới đụng vào nhau, một cỗ Thời Gian pháp tắc chi lực bàng bạc lập tức nhộn nhạo ra.

Tiểu bình màu xanh sẫm lập tức nhanh chóng biến lớn, trong bình hiện ra vô số phù văn màu xanh lá, biến thành một đoàn xanh biếc, cuồn cuộn không thôi.

Một cỗ chấn động pháp tắc mãnh liệt từ giữa đoàn xanh biếc kia phát ra, làm cho hư không phụ cận chấn động không thôi, nổi lên từng gợn sóng quỷ dị mắt thường có thể thấy được.

Ngay sau đó, chỉ thấy vòng tròn màu vàng chỗ miệng bình loé lên hào quang, trong bình xanh biếc đột nhiên sáng ngời, hóa thành một cột sáng màu xanh lá vừa thô vừa to phun ra, chui vào trong hư không phía trước.

Ầm ầm!

Chỉ thấy hư không vỡ tan ra, vô số tinh quang từ đó tuôn ra, ngưng tụ thành mặt tinh bích quen thuộc kia.

"Ha ha, xem ra so với ta dự đoán còn nhanh hơn một chút..." Đúng lúc này, trong đầu Hàn Lập bỗng dưng vang lên một thanh âm.

Thần sắc hắn khẽ biến, lập tức quan sát phía trên thân bình, ở trên quả nhiên lại nổi lên hai con mắt màu đen nhỏ như hai hạt đậu, đang nhìn về hắn bên này.

Hàn Lập muốn dùng thần niệm liên hệ cùng câu thông nó, nhưng lại giống như bị một bức tường không nhìn thấy cách trở, thủy chung không cách nào kích khởi nửa điểm thần niệm, đương nhiên cũng không cách nào liên hệ được với gia hoả Bình Linh của bình nhỏ kia.

Không đợi hắn có bất kỳ động tác nào, hào quang trên tinh bích đại phóng, "Ầm ầm" vang lên, vòng xoáy to lớn kia đã hiển hiện ra, nhanh chóng xoay tròn, một cỗ hấp lực khổng lồ từ đó truyền ra, rất nhanh nuốt hắn vào trong.

Đợi đến lúc hắn khôi phục lại thần trí, trước mắt đã là một mảnh hoang nguyên.

Xa xa trước mặt, một dòng sông lớn mênh mông cuồn cuộn đang từ cuối chân trời chảy đến, uốn lượn khúc chiết kéo dài nhìn không thấy điểm cuối, trong nước sông có vô số giọt quang cầu chảy xuôi qua, rậm rạp chằng chịt, vô cùng vô tận.

Giọt quang cầu nhìn như lưu động cấp tốc, lại như mười phần chậm chạp, phảng phất lại đình chỉ bất động, nhìn cổ quái vô cùng.

Hàn Lập không phải lần thứ nhất chứng kiến những quang cầu lớn nhỏ này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ngạc nhiên không thôi. Tâm niệm hắn vừa động, lúc đang muốn bay về phía dòng sông bên kia, đột nhiên giống như nhận ra cái gì, thần sắc đột nhiên biến đổi.

"Làm sao có thể?" Hàn Lập sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng cúi đầu nhìn lại trên người.

Lúc này căn bản hắn không phải trạng thái thần hồn, mà rõ ràng là tráng thái thật thể.

Hàn Lập lắc lắc đầu, sau đó đưa tay sờ sờ gương mặt của mình, phát hiện

hết thảy trước mắt đều hoàn toàn chính xác không phải ảo giác.

Nói cách khác, nhục thể của hắn cũng giống như thần hồn, bị hút vào trong vòng xoáy kia!

------oOo------

Chương 839: Thì ra là vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tại sao có thể như vậy?" Trong lòng Hàn Lập hỗn loạn một trận, lại không biết nên đi hỏi ai.

Hắn nhìn chung quanh hồi lâu, tâm tình mới dần khôi phục như cũ, thần sắc thu lại, từ từ bay về phía con sông đang chảy kia.

Mặc dù bản thân đã xuyên không vài lần, nhưng giống như hôm nay là lần đầu tiên xuất hiện, cảm giác ngược lại cũng có chút đặc biệt.

Suy nghĩ một chút, Hàn Lập đi tới phía trên con sông, cả người lơ lửng trên không, ánh mắt nhìn về hướng con sông.

Chỉ thấy từng quang cầu cổ quái đều trôi qua từ dưới người hắn, bởi vì có kinh nghiệm từ trước, hắn không đưa mắt tập trung trên một quang cầu nào mà vội vàng liếc qua cảnh tượng hư ảnh hiện lên ở trên đó.

Ngay lúc này, một quang cầu hình dáng cực lớn chảy xuôi qua dưới thân Hàn Lập, tốc độ rõ ràng chậm hơn rất nhiều so với những quang cầu khác.

Hàn Lập liếc thoáng qua hình ảnh, trong lòng căng thẳng, tầm mắt không nhịn được rơi trên đó.

Nhưng mà ánh mắt vừa rơi xuống, hắn liền phản ứng lại, trong lòng nhất thời thầm kêu một tiếng không ổn.

Nhưng đã quá muộn, trên giọt quang cầu kia, ánh sáng đột nhiên sáng lên, từ trong phóng ra một lực hút lớn.

Chỉ nghe "Vèo " một tiếng vang nhỏ!

Cả người Hàn Lập liền bị một cỗ lực mạnh mẽ bao phủ, bị kéo mạnh về phía giọt quang cầu.

Hắn liền cảm thấy trước mắt tối sầm, lần nữa mất đi ý thức.

...

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập bỗng mở hai mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm trên một khối đá ngầm màu đen cao hơn mặt nước biển, bốn phía tiếng sóng nước "Rào rào rào" vang dội. Nước biển liên tục vỗ trên đá ngầm, bọt nước văng lên tung tóe.

Hai tay Hàn Lập chống một cái lên đá ngầm, từ dưới đất ngồi dậy, ánh mắt đảo qua chung quanh, phát hiện bốn phía chính là một mảnh hải vực mờ mịt, nước biển sâu thẳm, thoạt nhìn đen kịt.

Hai lỗ tai hắn hoa lên, miệng mũi hô hấp có chút khó khăn, cả người đều có cảm giác khó chịu không thể dùng lời diễn tả được.

Thiên địa chung quanh cũng không khác thường, linh khí chảy xuôi trong thiên địa và ma khí mờ mịt đều hòa hợp như bình thường. Nhưng hắn vẫn cảm thấy có nhiều chỗ không quá giống trước. Hơn nữa loại cảm giác khó chịu này theo mỗi lần hô hấp của hắn tăng thêm từng chút một.

Chẳng qua là mỗi một lần tăng thêm lại giống như từng tầng từng tầng bông tuyết chồng lên, cũng không rõ ràng.

Nếu là ngày thường, loại biến hóa nhỏ bé này có thể Hàn Lập cũng phát hiện sẽ không để ý. Nhưng tình huống lần này quả thực có chút đặc thù, hắn không thể không cảnh tỉnh vạn phần.

Hắn thu liễm tâm thần, đi tới bên bờ đá ngầm, nghiêng người nhìn mặt

nước, chỉ thấy trên mặt nước tĩnh mịch phản chiếu ra hình ảnh, bất ngờ chính là gương mặt hắn.

Lần này, quả nhiên không còn là thần hồn tới, mà là thể xác chân chính xuyên qua!

Hàn Lập thở dài một hơi, trong lòng không biết nên buồn hay vui. Trong lúc hoảng hốt, lần nữa ngồi lại mặt đất.

Hắn theo thói quen ngẩng đầu nhìn phía trên một cái, nhưng phát hiện hư ảnh Chân Ngôn Bảo Luân mà trước đó thần hồn xuyên không đã không tồn tại nữa, thay vào đó là một vòng tròn kim sắc mơ hồ, phía trên phủ đầy đạo văn thời gian.

Hàn Lập hơi tính toán một chút, phát hiện lại có một ngàn sáu trăm hai mươi đoàn đạo văn, tổng cộng đạo văn trên đó giống như bao gồm đạo văn của năm loại Thời gian pháp tắc Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình và Đông Ất Thần Mộc... cộng lại.

Xem ra thời gian xuyên không dài ngắn phải xem tốc độ tiêu hao đạo văn. Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập khẽ động, nâng tay chạm mi tâm, nhẹ nhàng xoa nắn một hồi.

Ngay lúc này, ánh mắt hắn đột nhiên liếc thấy cách không xa sau đá ngầm, bất ngờ có nửa đoạn tàn thi to lớn màu đen lơ lửng dưới mặt nước, bề ngoài đã có chút thối rữa, tản ra từng trận mùi khó ngửi.

Hàn Lập nhướng mày một cái, phi thân lên, huyền không đi tới gần đó. Sau khi cẩn thận quan sát một hồi mới phát hiện đó lại là thi thể vỡ toang của một con cá voi đen, hơn nữa thoạt nhìn còn có vài phần quen mắt.

Cùng lúc đó, hắn cũng chợt nhớ lúc trước, cảnh tượng thấy bên trong giọt quang cầu kia, chính xác mà nói, chính là chợt nhớ tới bóng người thấy ở chính giữa giọt quang cầu.

Hàn Lập chậm rãi buông bàn tay nắn bóp mi tâm ra, trong đầu không chỉ hiện ra một nghi vấn to lớn, chẳng lẽ tình huống kia là do lần xuyên không

cổ quái này tạo thành?

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không kiềm được dâng lên một trận gió to sóng lớn, càng cẩn thận suy nghĩ, hắn lại càng phát hiện suy đoán của mình rất có thể là thật, vì vậy lập tức đứng lên lần nữa.

Khi xem xét tình huống bản thân một chút, sau khi phát hiện cũng không đáng ngại, tâm niệm Hàn Lập vừa động, hai mắt khép lại, lực lượng thần thức bỗng thả ra, bao phủ bốn phương tám hướng.

Sau một lát, cặp mắt Hàn Lập chậm rãi mở ra, khóe miệng nhếch một nụ cười, chậm rãi nói:

"Đoán đúng hay không, nhìn thấy là biết."

Dứt lời, hắn giơ tay lên mang theo một tấm mặt nạ Luân Hồi Điện, sau đó thân hình bỗng nhiên phóng lên, bắn nhanh về một hướng.

...

Trên một mảnh hải vực màu đen cách đó mấy vạn dặm, một bóng người xanh sẫm đang lơ lửng ngồi ở trên mặt nước. Thân hình như một lá lục bình, phập phồng bất định theo mặt nước.

Chỉ thấy bóng người kia gầy gò, đạo bào xanh sẫm trên người vô cùng rộng lớn, áp trên mặt nước cực giống một lá sen trải ra. Mà khuôn mặt lão gầy gò, râu dài dưới hàm lay động, rất có dáng tiên phong đạo cốt.

Kỳ thật cũng không phải ai khác, chính là Chiếu Cốt Chân Nhân!

Giờ phút này, trên đỉnh đầu lão đang trôi một viên châu lớn chừng quả đấm, phía trên tản mát ra từng trận khói mù màu tím và ánh sáng mông lung, che phủ đầu lão vào trong đó.

Viên châu màu tím chính là một món Tiên khí có tác dụng với thần hồn, bất quá cũng chỉ là cửu phẩm Tiên khí.

Nếu là ngày thường, căn bản Chiếu Cốt Chân Nhân sẽ không sử dụng Tiên khí này, chẳng qua lần này không thể không dùng.

Lúc trước lão đuổi giết hai tên hung thủ sát hại đồ nhi mình, nhất thời không xem xét kĩ, lại bị tên tu sĩ Thái Ất kia dùng thần thông cổ quái trọng thương, dẫn đến thần hồn lão bị tổn thương cực kì nghiêm trọng, dù uống mấy quả Dưỡng Hồn Đan cũng không có nhiều tác dụng.

Bất đắc dĩ, lão mới vận dụng Tiên khí vốn không dùng để chữa trị thần hồn tổn thương này.

"Có thể lấy thủ đoạn thần hồn trọng thương lão phu, tin rằng tiểu tử ngươi cũng không tốt hơn chút nào. Chờ lần tới, khi lão phu gặp lại ngươi, nhất định khiến ngươi biết cái gì gọi là thân tan từng mảnh, nghiền xương thành tro..." Ánh mắt Chiếu Cốt Chân Nhân âm trầm, cắn răng nghiến lợi nói.

Lão vừa dứt lời, liền thấy một đạo độn quang từ rất xa bắn nhanh tới, bỗng nhiên dừng lại cách trăm trượng.

Chỗ độn quang rơi xuống, một bóng người hiện ra, hình dáng quen thuộc, khí tức cũng quen thuộc, nhưng cảm giác không hề giống với lúc trước.

Bộ dáng Chiếu Cốt Chân Nhân sợ hãi cả kinh, hấp tấp đứng dậy, kêu lớn: "Sao lại là ngươi?"

"Quả nhiên như vậy, ha ha..." Trong lòng Hàn Lập vui mừng, sung sướng cười nói.

Lúc trước hắn hoài nghi không biết là duyên cớ nào, lần này thân xác hắn xuyên không tới Mặc Hải Vực năm đó giao chiến với Chiếu Cốt Chân Nhân, giờ phút này thấy Chiếu Cốt Chân Nhân, tất cả suy đoán đều được nghiệm chứng.

Như vậy có thể thấy, năm đó trước khi bản thân giết chết Chiếu Cốt Chân Nhân, trọng thương Chiếu Cốt Chân Nhân, người gần như hoàn toàn phá hủy thần hồn lão không phải ai khác mà chính là bản thân xuyên không về!

Chiếu Cốt Chân Nhân trầm ngâm nhìn Hàn Lập trước mắt bật cười, vẻ nghi hoặc trong mắt càng đậm hơn, cảm thấy trên người đối phương tựa hồ có chút cổ quái.

Loại cổ quái này khiến trong lòng lão cực kỳ không an tâm, nhưng muốn nói cổ quái chỗ nào, lại nhất thời không nói được.

"Tiểu tử, ngươi dám vô lễ như vậy, bỏ lại Thạch Xuyên Không, một mình tới đuổi giết lão phu?" Chiếu Cốt Chân Nhân ổn định tâm thần, thấp giọng quát lên.

"Thần hồn của ngươi tổn thương còn chưa tu bổ hoàn hảo chứ?" Hàn Lập từ chối cho ý kiến, cười nói.

"Vậy thì thế nào? Lão phu cũng không tin trong thời gian ngắn, bí thuật thần hồn như vậy tiểu tử ngươi vẫn có thể phát động một lần nữa?" Ngoài miệng Chiếu Cốt Chân Nhân nói cứng, nhưng trong lòng đang đánh trống.

"Bí thuật thần hồn hao tổn lực lượng thần thức, trong thời gian ngắn đúng là không thể nào khôi phục. Nhưng sao Chiếu Cốt tiền bối biết vãn bối không có những đủ đoạn khác?" Hàn Lập vui vẻ nghiền ngẫm, nhìn về phía Chiếu Cốt Chân Nhân nói.

Chiếu Cốt Chân Nhân chẳng biết tại sao, nhìn vẻ mặt hắn như vậy, trong lòng lại bốc lên từng tia hàn ý.

Nhưng rất nhanh lão liền tự giễu đứng lên, bản thân đường đường là một tu sĩ Đại La lại để cho một tu sĩ Thái Ất hù dọa?

"Cố làm ra vẻ huyền bí."

Chiếu Cốt Chân Nhân hừ lạnh một tiếng, bàn tay vung lên, một tầng bạch quang mông lung mở ra, trong nháy mắt hóa thành một tầng Khô Cốt Linh Vực, bao phủ bốn phía thiên địa.

Một tầng khói mù thật mỏng nhộn nhạo lên, tám tòa bạch cốt kinh quan lần nữa nổi lên, vờn quanh bốn phía.

Trong miệng Chiếu Cốt Chân Nhân phun ra một ngụm trọc khí, trong óc vẫn không nhịn được truyền tới cảm giác từng trận đau nhói bén nhọn, điều động thần thức vận chuyển cũng có chút chậm chạp, cho nên ma khí vận chuyển trong cơ thể cũng trở nên có chút chậm chạp.

Hàn Lập thấy vậy, chỉ khẽ cau mày, nhưng thần sắc cũng không khẩn trương bao nhiêu.

Chỉ thấy bàn tay hắn lật một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên nhiều ra một ngọn đèn Lưu Ly hình dáng cổ quái.

"Cái này... Phệ Hồn Đăng, sao lại ở trên tay ngươi?" Ánh mắt Chiếu Cốt Chân Nhân rơi trên ngọn đèn, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, kinh ngạc kêu lên.

"Thì ra tiền bối cũng biết bảo vật này, nhưng không biết tiền bối có cách đối phó không?" Chân mày Hàn Lập cau lại, nói.

Một lời nói xong, bàn tay Hàn Lập vung lên, ngọn đèn Lưu Ly liền xoay tít một cái, lượn vòng về phía Chiếu Cốt Chân Nhân.

Chiếu Cốt thấy vậy, không chút do dự, trực tiếp chuyển cổ tay một cái, lấy ra một tấm phù lục hai màu tím vàng, mạnh mẽ đâm vào mi tâm bản thân một cái.

Chỉ thấy ánh sáng trên phù lục tử kim chợt lóe, trong nháy mắt liền cháy hết, hóa thành một luồng khói mù, tiêu tán ra.

Chính giữa mi tâm Chiếu Cốt Chân Nhân tức thì có đương vân tử kim quấn lấy nhau, ngưng ra một đồ án phù văn phức tạp.

Hàn Lập thấy vậy, chân mày khẽ nhíu một chút, nhưng động tác trên tay không chậm chút nào, nhanh chóng bấm động pháp quyết.

Phệ Hồn Đăng bay đến gần Chiếu Cốt Chân Nhân trăm trượng, chỗ bấc đèn bỗng chợt lóe hào quang, vậy mà sáng lên hai quang mang xanh tím, giống

như hai rắn lửa yêu dị vặn vẹo quấn lấy nhau.

Trong ngọn đèn, lửa xanh tím không hề sáng ngời, ngược lại nhìn rất u ám, ánh mắt Chiếu Cốt Chân Nhân không tự chủ rơi vào trên đó, ngay sau đó ánh mắt lão trở nên có chút mê man.

Trong lúc hoảng hốt, lão giống như thật sự thấy trong ngọn đèn có hai thiếu nữ vóc người uyển chuyển, mặt mũi đẹp đẽ tuyệt luân đang tựa sát nhau, dáng múa câu đoạt nhân tâm.

Trong chốc lát, ánh mắt Chiếu Cốt Chân Nhân liền nhìn đăm đăm.

------oOo------

Chương 840: Đấu Chiếu Cốt lần thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lúc này, bên trong thức hải Chiếu Cốt Chân Nhân, hư ảnh một ngọn đèn to lớn hiện ra lúc sáng lúc tối. Bốn dị thú phía dưới cây đèn, trong đôi mắt chúng loé lên u lục hào quang, tất cả đều há miệng ra, thở ra hút vào về phía xung quanh.

Thần hồn Chiếu Cốt Chân Nhân vốn bị hao tổn không nhẹ, lập tức cảm thấy trong thức hải quay cuồng kịch liệt một hồi, thần hồn hao tổn nhiều ngày mới thoáng an ổn xuống, lại trở nên chấn động bất an.

Hàn Lập thấy vậy, cánh tay ra chiêu, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm loé lên hào quang, lập tức hiển hiện ra.

Tâm niệm hắn vừa động, thừa dịp thần hồn Chiếu Cốt Chân Nhân bị nhiếp lấy, thân hình nổ bắn ra, lập tức chợt hiện đến.

Chỉ thấy trường kiếm màu xanh trong tay hắn đột nhiên đại phóng điện quang màu vàng, trực tiếp xé ngang chân trời, tạo thành một tia chớp màu vàng to lớn, như là một đạo lôi điện trường tiên phách trảm xuống Chiếu Cốt Chân Nhân.

"Ầm ầm..."

Điện quang lướt qua, hư không cháy khét, mắt thấy mũi kiếm điện quang sẽ nuốt Chiếu Cốt Chân Nhân vào, nhưng dị biến phát sinh!

Phù văn ngay chỗ mi tâm Chiếu Cốt Chân Nhân đại phóng kim quang, bên trong thức hải của lão, một cỗ chấn động thần hồn mãnh liệt trùng kích ra, lập tức hóa thành một cỗ sóng lớn cuồng bạo bài sơn đảo hải trọng kích xuống, cuốn về phía hư ảnh ngọn đèn to như cái chén nhỏ kia.

Nhưng nơi sóng lớn đi qua, hư ảnh ngọn đèn bị cuốn vào trong đó, nhưng lại không nhúc nhích tí nào, không có dấu hiệu tán loạn gì cả.

Nhưng ngay sau đó, tầng sóng lớn kia giống như đột nhiên bị cực hàn xâm nhập, lập tức đóng băng thành băng sương, phong cấm hư ảnh ngọn đèn vào trong đó.

Kể ra thì dài dằng dặc, kì thực khi phù văn sáng lên kim quang, lập tức đã hoàn thành.

Hàn Lập và thân kiếm bay đến phụ cận, đột nhiên trong nội tâm nhảy dựng lên mãnh liệt, lập tức phát hiện sự tình có biến, liền cứng rắn nghịch chuyển Chân Luân trong cơ thể, thân hình đến trước người Chiếu Cốt Chân Nhân liền gập lại, lướt thẳng qua không trung bên cạnh.

Lúc này, chỉ thấy vạt áo ngay lồng ngực Chiếu Cốt Chân hơi mở ra, một mũi nhọn cốt kiếm trắng xóa từ lồng ngực lão thò ra, trên mũi kiếm đang ngưng tụ một đoàn màu trắng như giọt nước.

Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, ánh mắt rơi vào trên giọt nước màu trắng sữa kia, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Giọt nước kia chính là pháp tắc chi lực tinh thuần của Chiếu Cốt Chân Nhân ngưng tụ ra, một khi dốc sức bắn ra, với khoảng cách gần như vậy, Hàn Lập tự hỏi tuyệt không có khả năng ngăn lại. Một khi bị đánh trúng, dù cho may mắn không chết, chỉ sợ cũng sẽ bị trọng thương.

Hôm nay tuy là thân thể xuyên không, nhưng dù sao thân thể này cũng chính là bản thân hắn, một khi tổn thương thậm chí bị chết, ai cũng không biết sẽ có kết quả thế nào.

Hàn Lập ngẩng đầu liếc qua vòng vàng treo trên đỉnh đầu, phát hiện đã tắt

hơn một trăm đoàn Thời Gian Đạo Văn, tốc độ này so với lúc trước thần hồn xuyên không lại chậm hơn vài phần.

Bất quá giờ phút này hắn cũng không rảnh suy nghĩ chuyện này, rất nhanh liền dời ánh mắt về phía Chiếu Cốt Chân Nhân.

Chỉ thấy lúc này Chiếu Cốt Chân Nhân, tựa hồ đã tỉnh lại từ trong khống chế của Phệ Hồn Đăng, hai tay lão bấm pháp quyết, một tòa bạch cốt Kinh Quan chung quanh liền tự động bay tới, vây cây đèn lưu ly lại.

Hàn Lập lập tức cảm thấy cảm ứng giữa mình và bảo vật này bắt đầu bị ngăn cách.

"Hảo tiểu tử, Phệ Hồn Đăng này đến tay ngươi, chỉ sợ uy lực còn hơn cả Tử Thanh Song Thù kia. Bất quá lão phu đã phong ấn, xem ngươi còn xuất ra được đồ vật gì nữa không." Sắc mặt Chiếu Cốt Chân Nhân tối tăm phiền muộn, cắn răng nói ra.

Lão vừa dứt lời, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia âm tàn.

Hàn Lập nhướng mày, Chân Luân trong cơ thể lập tức nghịch chuyển, thân hình từ chỗ này lóe lên rồi biến mất.

Tiếp theo trong nháy mắt, một tòa bạch cốt Kinh Quan khác liền lặng yên không một tiếng động từ trên đỉnh đầu hắn rơi đập xuống, phía trên thiêu đốt lục diễm hừng hực, mãnh liệt phốc một cái hóa thành một đầu u lục Hỏa Long đuổi theo sát.

Thân hình Hàn Lập vừa mới lướt ngang qua, ngay phía trước liền có một tòa bạch cốt Kinh Quan khác ngăn đường lại, phía trên u lục hỏa diễm đồng dạng bốc lên mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bên trong Khô Cốt Linh Vực, bảy tòa bạch cốt Kinh Quan luân chuyển thoáng hiện, càng đuổi càng sát, càng vây kín không gian chung quanh Hàn Lập chặt chẽ.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cũng phát giác được, ban đầu cảm giác không dễ

chịu kia, theo thời gian trôi qua càng trở nên rõ ràng, thật giống như tầng tầng tuyết rơi đè xuống làm căn phòng bị đè gần như muốn sụp đổ.

Quả nhiên, xuyên vào một không gian và thời gian không thuộc về hắn, toàn bộ thiên địa đều sinh ra bài xích.

"Không thể trì hoãn nữa..."

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay bấm pháp quyết, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng thời bắn ra, không ngừng lượn vòng quanh người hắn, phía trên truyền đến từng trận thanh âm dòng điện kích động "Ầm ầm".

Trong lòng hắn hơi động một chút, mơ hồ phát hiện bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sau khi vào Tẩy Sát Trì, đồng dạng được Lôi Trì màu vàng tẩy luyện xong, tựa hồ đã xảy ra một loại biến hoá bí ẩn nào đó.

Không chỉ giữa chúng liên hệ với nhau càng thêm chặt chẽ, mà tựa hồ Linh tính cũng đã tăng vọt lên.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, trên mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức sáng lên phù văn, một tầng vạn cổ kiếm khí màu xanh cùng một mảnh lôi điện màu vàng đồng thời bộc phát ra, hoà lẫn vào nhau, quét về bốn phương tám hướng.

Chỉ thấy một đạo quang cầu màu vàng to lớn, lấy Hàn Lập làm trung tâm đột nhiên mở rộng ra khắp nơi, liền đánh cho một mảnh u lục hoả diễm ngăn trở Hàn Lập một đường bại lui, cực kỳ nhanh chóng rút về trong bạch cốt Kinh Quan.

"Xùy", nhưng vào lúc này, một thanh âm rất nhỏ vang lên.

Hàn Lập nghe tiếng này, trong lòng lập tức nhảy dựng lên mãnh liệt, liền quay người nhìn lại.

Chỉ thấy chuôi cốt kiếm cổ quái trước ngực Chiếu Cốt Chân Nhân đã hóa

thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, từ trong khe hở một tòa bạch cốt Kinh Quan bắn nhanh tới, với một góc độ thập phần xảo trá đâm ngang lưng hắn.

Giọt nước màu ngà sữa trước mũi cốt kiếm không có nửa điểm chớp động cũng theo cốt kiếm lập tức tiếp cận.

Dưới tình huống như thế, Hàn Lập dù vận chuyển Nghịch Chuyển Chân Luân cũng đã không kịp né tránh rồi.

Trong lòng vội vàng, cổ tay Hàn Lập nhấc lên, một cái hồ lô xanh biếc hiển hiện ra, chỗ miệng hồ lô đột nhiên lóe lên hào quang.

Chỉ thấy trong hồ lô vang lên một hồi dị thanh, một đạo ánh sáng màu xanh sẫm cấp tốc bắn ra, lập tức va chạm với giọt nước màu ngà sữa kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Đạo ánh sáng màu xanh sẫm ẩn chứa khí tức Hủy Diệt pháp tắc lập tức nổ tung toé ra, giọt nước màu ngà sữa ngưng trước mũi cốt kiếm màu trắng chẳng qua ngừng lại một chút, rồi tiếp tục bắn tới lồng ngực Hàn Lập.

Nhưng cũng chính giây phút ngắn ngủi thoáng dừng lại này, đã tranh thủ cho hắn thời gian quý giá.

Chỉ thấy sau lưng hắn đại thịnh kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân từ đó hiển hiện ra, toả ra mảng lớn kim quang chói mắt.

Bên trong sóng ánh sáng màu vàng, tốc độ thời gian đột nhiên chậm lại, giọt nước màu ngà sữa kia cũng không ngoại lệ, giống như là rơi vào bãi lầy, tốc độ đại giảm.

Nhân cơ hội này, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay Hàn Lập vòng một cái, phù văn trên thân kiếm đại phóng hào quang, chính giữa ẩn chứa lôi điện cuồng bạo tuôn ra mãnh liệt, dốc hết toàn lực trùng điệp trảm kích lên giọt nước màu ngà sữa kia.

"Ầm ầm "

Một hồi thanh âm thiên địa rúng động to lớn truyền đến, mảng lớn hư không bị tia điện màu vàng đầy trời bao phủ vào.

Giọt nước màu ngà sữa kia nổ tung ầm ầm, hóa thành một mảnh sương mù rải rác ra, mà chuôi bạch cốt phi kiếm kia cũng rung động mạnh, bắn ngược về phía sau.

Hàn Lập thấy thế, Chân Ngôn Bảo Luân thu hồi vào trong cơ thể, thân hình lóe lên đuổi theo, tiếp theo giơ cao Huyền Thiên Hồ Lô, hướng về bạch cốt phi kiếm kia hút nó.

Chỗ miệng hồ lô lập tức sáng lên một vòng xoáy màu xanh lá, từ đó truyền ra một hồi lực hút cường đại, kéo bạch cốt phi kiếm kia một cái, trực tiếp kéo vào trong hồ lô.

Nơi xa Chiếu Cốt Chân Nhân thấy cảnh này, hai mắt ngưng trọng, hai tay bấm động pháp quyết, vung lên mãnh liệt.

Toàn bộ Khô Cốt Linh Vực đột nhiên chấn động, trên tám tòa bạch cốt Kinh Quan kia, u lục hoả diễm trong xương sọ màu trắng từ tầng dưới cùng trở lên bị dập tắt dần từng tầng, chỉ còn lục hoả trên đỉnh tám xương sọ to lớn vẫn còn sáng.

Lúc này, ánh sáng trong Khô Cốt Linh Vực trở nên ảm đạm phai nhạt dần, trong nội tâm Hàn Lập hơi động một chút, tựa hồ cũng đã nhận ra cảnh vật chung quanh đang lặng yên phát sinh biến hoá.

"Có thể bức lão phu đến bước này, tiểu tử ngươi chỉ là một Thái Ất Ngọc Tiên sơ kỳ, quả thực làm ta lau mắt mà nhìn. Đáng tiếc chênh lệch cảnh giới không phải chỉ dựa vào bí thuật thần hồn cường đại thì có thể rút ngắn đấy." Chiếu Cốt Chân Nhân đi từng bước từng bước tới hướng Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Tiền bối nói lời ấy sai rồi, bí thuật thần hồn vãn bối còn chưa sử dụng hết, tiền bối làm sao biết chênh lệch này còn có thể rút ngắn hơn?" Hàn Lập cẩn thận đề phòng, nhưng thần sắc trên mặt vẫn bình thản, cười nói.

Chiếu Cốt Chân Nhân nghe vậy, bước chân không khỏi ngưng trệ thoáng một chút, hiển nhiên là có chút kiêng kỵ với thần hồn công kích của Hàn Lập

"Phệ Hồn Đăng kia của ngươi đã bị ta phong bế, lúc trước tinh quang tiểu kiếm đã sử dụng một lần hao tổn to lớn, trong thời gian ngắn ngươi tuyệt không có khả năng lại dùng nữa, cho nên ngươi không cần phải lừa gạt ta." Chiếu Cốt Chân Nhân chậm rãi nói ra.

"Có lừa gạt hay không, tiền bối tùy ý thử một lần là biết." Một tay Hàn Lập cầm kiếm, một tay cầm chặt Huyền Thiên Hồ Lô, cười nói.

"Vậy ta sẽ thử một lần a." Chiếu Cốt Chân Nhân cười lạnh một tiếng, quát.

Dứt lời, trên người lão toả sáng hào quang tuyết trắng, thân hình lập tức tăng vọt.

Chỉ thấy quần áo bên ngoài thân lão lập tức vỡ tan ra từng khúc, từng đám bạch cốt dữ tợn đâm ra ngoài thân lão, kéo dài ra bên ngoài cơ thể, toàn thân không còn nửa điểm phong thái Tiên Nhân, lại trực tiếp hóa thành một bạch cốt Cự Ma.

Cùng lúc đó, khí tức trên người lão tăng vọt gấp mấy lần, đạt đến tình trạng làm cho người sợ hãi.

Toàn bộ Khô Cốt Linh Vực tựa hồ cũng bị biến hóa ảnh hưởng, ánh sáng trở nên vô cùng ảm đạm, cảm giác áp bách từ đó truyền ra cũng theo đó bạo tăng gấp mấy lần.

Hàn Lập thấy thế, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Hóa thân Cự Ma Chiếu Cốt Chân Nhân cao trăm trượng, hai mắt đã biến thành màu huyết hồng, đạo phù văn màu vàng chỗ mi tâm vẫn còn ở đó.

Trong miệng lão phát ra một tiếng hét điên cuồng, nhảy nhanh tới hướng Hàn Lập bên này.

Những nơi lão đi qua, hư không bị trùng kích chấn động từng trận, không gian tựa hồ cũng bị đè xuống phía dưới.

Ánh sáng màu vàng do Chân Ngôn Bảo Luân phóng xuất ra, cũng không khỏi bị không gian đè ép lui về phía sau, không cách nào ảnh hưởng đến hành động của Chiếu Cốt Chân Nhân.

Bạch cốt Cự Ma vừa sải bước đến, nâng lên một bàn tay to lớn, vỗ xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Năm ngón tay lão đều hóa thành bạch cốt, phảng phất như năm đạo cốt liêm tuyết trắng, trực tiếp xé rách hư không, bao phủ về phía Hàn Lập, tựa như muốn trực tiếp chém Hàn Lập thành mấy mảnh.

------oOo------

Chương 841: Cứu chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Ánh mắt Hàn Lập thay đổi, chợt hai tay vung lên, từ đó bắn ra năm chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, rồi bất ngờ từ giữa hư không tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, hóa thành năm đạo lôi kiếm màu vàng, nghênh tiếp thanh Cốt Liêm trắng như tuyết.

Khi hắn vừa đạp chân lên hư không, đột nhiên cả người hắn lui ngược về phía sau.

"Keng, keng, keng."

Năm tiếng kiếm thét sắc bén vang lên, ngay khi năm chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vừa đỡ một kích của Bạch Cốt Cự Ma, liền bị nó đánh cho điện quang tứ tán, khiến cho ánh sáng màu vàng trên thanh kiếm chợt rung mạnh, rồi rơi xuống hải vực phía dưới.

Hàn Lập không để ý đến phi kiếm, mà cả người bay ra xa chừng mấy trăm trượng, nhưng bất ngờ từ phía lưng hắn vang lên tiếng gió gào thét.

Đúng lúc này, tám cái đầu lâu xương sọ thật lớn trên đỉnh của tám tòa Bạch Cốt Kinh Quan rối rít mở cái miệng thật lớn ra, từ đó phun ra tám sợi xích xương màu trắng óng ánh, giống như tám cây cốt mâu màu trắng, thẳng tắp bắn về phía hắn.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, đang định nghịch chuyển chân luân tránh thoát nó, thì phát hiện hai tay của mình đột nhiên cứng đờ lại, giống như là bị đông cứng, không cách nào thu tay về trước người, để bấm niệm pháp quyết.

Ngay khi hắn vừa phát hiện, thì mới thấy trên cánh tay của mình, chẳng biết

lúc nào đã sinh ra một tầng cốt giáp màu trắng, bao phủ cả khuỷu tay cùng khớp nối của hắn, đồng thời tầng cốt giáp màu trắng kia, tựa như một tấm băng, lan tới bàn tay cùng đầu vai của hắn.

Những nơi nó đi qua, đều không phát ra tiếng động nào mà sinh ra một tầng cốt giáp màu trắng.

"Từ khi nào... Chẳng lẽ là giọt chất lỏng màu trắng kia sao?" Trong lòng Hàn Lập tỏ ra nghi ngờ và ngạc nhiên, rồi trong nháy mắt hắn cũng hiểu ra vấn đề.

Hắn chau mày, hai chân liên tục đạp mạnh vào hư không, thân hình bắn ngược về phía sau, cùng lúc đó trên người hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng, vô số lôi điện màu vàng từ trong người hắn tuôn trào ra, bao phủ cả người hắn vào bên trong, rồi mạnh mẽ đánh lên tầng cốt giáp màu trắng trên người hắn.

Nhưng mà, ánh sáng màu vàng vừa tán đi, chỉ thấy cốt giáp trên người Hàn Lập, không những bị phá tan, ngược lại nó đã bao phủ cả người Hàn Lập thêm mấy phần.

Không chờ hắn làm lại, tám sợi xích xương trắng như tuyết đã lao tới, quấn quanh hai chân cùng cánh tay của hắn, trói buộc hắn ở giữa không trung.

Bạch Cốt quấn người, Hàn Lập liền cảm thấy một cỗ lực lượng đấu đá cường đại không gì sánh bằng phát ra, làm cho xương cốt của hắn chấn động dữ dội, từ đó phát ra tiếng "Rắc răc", nếu không phải hắn có thể phách Huyền Tiên, cộng thêm Thân thể Ngọc Tiên, thì lúc này đây chỉ sợ hắn đã tan xương nát thịt rồi.

Cùng lúc đó, trong mốc mắt của tám cái đầu lâu xương cốt trên đỉnh Bạch Cốt Kinh Quan, đều nổi lên hai ngọn lửa xanh lục, tất cả đều thuận theo sợi xích xương mà lao tới, trong nháy mắt đã bao phủ cả người Hàn Lập vào bên trong.

Hỏa diễm U Lục này không có chút sức nóng nào, khi nó rơi vào người hắn chỉ tỏa ra cảm giác hơi lạnh, hơn nữa ngọn lửa này cũng không phải là loại

quỷ hỏa lạnh lẽo âm trầm, mà trong nháy mắt khi nó vừa dính lên người Hàn Lập, thần sắc hắn liền đại biến, nhịn không được mà lộ ra vẻ sợ hãi.

Bởi vì hắn phát hiện, mặc dù ngọn lửa xanh này không tổn thương nhục thể, cũng không làm tổn thương thần hồn, mà nó lại trực tiếp nung khô xương cốt.

Trong chốc lát, Hàn Lập đã cảm thấy xương cốt của mình truyền ra từng đợt cảm giác tê dại, giống như bị vô sô con trùng bé nhỏ cắn xé, bắt đầu trở nên mục nát.

Tuy là hắn tu thành Ngọc Tiên Chi Thể, một thân xương cốt của hắn đã sớm rèn luyện giống như pháp bảo, nhưng mà trước Khô Cốt pháp tắc của Chiêu Cốt Chân Nhân, căn bản khó mà chống đỡ được.

Không cần Hàn Lập kêu gọi, chợt bên ngoài người hắn liền lóe lên ánh sáng bạc, một ngọn lửa màu bạc nóng bỏng không gì sách được tuôn trào ra, hóa thành một lớp y phục hỏa diễm bên ngoài người của Hàn Lập, bức lui cả tầng hỏa diễm u lục kia ra.

Tinh Viêm Hỏa Điểu, bây giờ không thể so sánh bình thường với nó được, sau khi nó hoàn toàn luyện hóa ba viên Thất Thải Hỏa Đan Sa xong, uy lực của nó đã hơn một bậc khi trước, một bên nó che chở cho Hàn Lập, còn một bên nó phân ra một bộ phận lao về phía ngọn lửa u lục kia.

Hai loại ngọn lửa xen lẫn một chỗ, cả hai đều bốc cháy dữ dội, trong khói lửa mù mịt, ngọn lửa xanh lục không ngừng bại lui.

Còn Tinh Viêm Hỏa Điểu thì không chịu bỏ qua, mà thuận theo sợi xích xương đuổi theo, giống như không thôn phệ ngọn lửa màu xanh này được thì nó sẽ không bỏ qua.

Chiếu Cốt chân nhân hóa thành Bạch Cốt Cự Ma lao tới, chỉ là liếc Tinh Viêm Hỏa Điểu một cái, rồi chuyển ánh mắt tới người Hàn Lập.

Trên người tên Nhân Tộc Thái Ất Ngọc Tiên này, thật sự là thủ đoạn tầng tầng lớp lớp, nếu không nhanh chóng diệt trừ hắn, chỉ sợ còn phải phát sinh

thêm biến cố nửa.

Bàn tay lão vừa nhấc lên, năm ngón tay như lưỡi đao, từ đó còn lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm mạnh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này, hai tay cùng cả ngực bụng của hắn đều đã bị cốt giáp màu trắng bao trùm, đừng nói là thi pháp, ngay cả động đậy còn khó khăn mười phần, chớ nói chi lại còn bị xiềng xích bạch cốt trói lại, căn bản không cách nào né được.

Ngay khi ánh mắt của Chiếu Cốt chân nhân vừa nhìn lên mặt của Hàn Lập, chợt trong lòng lão không khỏi cảm thấy có chút hoảng hốt, mặc dù lão phát hiện sắc mặt Hàn Lập lộ vẻ hoang mang, nhưng sâu trong đáy mắt của hắn thì như là cái giếng cổ, không có chút gợn sóng nào.

"Không đúng, có chút không đúng..."

Chợt Chiếu Cốt chân nhân ý thức được điều gì đó không đúng, ngay khi lão định thu tay lại, thì bất ngờ xảy ra chuyện.

Chỉ thấy xương ngón tay như lưỡi đao của lão đang định đâm xuyên thân thể Hàn Lập, thì đột nhiên trong mắt của Hàn Lập nổi lên một đạo hào quang lạnh lẽo.

Một màn này, giống như màn trước đó?

"Sao có thể, lực lượng thần thức Thái Ất..."

Chiếu Cốt chân nhân liền sợ hãi, ngạc nhiên kêu lên.

Lão chỉ thấy một thanh tiểu kiếm óng ánh chỉ hơi dài hơn một tấc, phù văn phía trên nó lấp lóe không ngừng, bỗng nhiên từ mi tâm của Hàn Lập bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua cự chưởng như lưỡi đao của Chiếu Cốt chân nhân, thẳng đến mi tâm của lão.

"Phốc"

Trong lúc cơn hoảng hốt, dường như Chiếu Cốt chân nhân nghe thấy một tiếng vang như có như không.

Rồi trong nháy mắt, phù văn màu vàng ngay giữa mi tâm của lão chợt "ầm ầm" vỡ vụn, hóa thành từng điểm bụi vàng tiêu tán khắp nơi, còn trong thức hải của lão thì vang lên một tiếng sét động trời, từ đó hiện ra một mũi kiếm tinh quang vô cùng to lớn, từ giữa trời chém mạnh xuống thức hải của lão.

Phù Văn trên thân kiếm lấp lóe không ngừng, từ đó phát ra cỗ dao động thần niệm cường đại, trực tiếp lan tỏa ra, mang theo từng cỗ sóng khí trùng kích cấu xé mạnh mẽ tỏa ra xung quanh, tạo thành cỗ đè nén khiến cho thức hải của Chiếu Cốt chân nhân nổi lên cơn sóng lớn kịch liệt, một phân thành hai.

Lúc này, trong thức hải của Chiếu Cốt chân nhân, phong vân biến đổi cực lớn, mây đen ngập trời, lực lượng thần thức giống như tuyết tan đầu mùa khi bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi, rất nhanh tan rã.

Trước đó thần hồn của lão đã bị thương nặng, hiện giờ càng chấn động kịch liệt không thôi, tựa như nguồn lực lượng này sắp bị vỡ ra.

"Không... Làm sao mà có thể..."

Trong miệng Chiếu Cốt chân nhân phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, lực lượng thần thức mau chóng tiêu hao, ánh mắt của lão thì lại càng trở nên mơ hồ.

Chỉ thấy hào quang quanh người lão rung mạnh, rồi thân thể khổng lồ của lão cũng bắt đầu thu nhỏ lại, rất nhanh liền khôi phục lúc ban đầu.

Tám tòa Bạch Cốt Kinh Quan kia dường như cũng không chống đỡ nổi, còn ngọn lửa u lục phía trên thì trở nên yếu ớt dần, đến cả sợi xích xương trong khô lâu vừa phun ra, cũng "Rầm rầm" rung động, mau chóng thu về.

Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy không còn lửa để có thể nuốt nữa, thì lúc này mới lại lần nữa hóa thành một con hỏa điểu màu bạc, rồi dang hai cánh ra, nhào về phía Hàn Lập.

Ngay khi nó vừa tới gần, nó phát hiện hai tay cùng lồng ngực của Hàn Lập bị cốt giáp trói lại, nó liền lập tức lao nhanh xuống, hóa thành một quả hỏa cầu màu bạc đạp vào ngực của Hàn Lập, tiếp đó từ đó tỏa ra hỏa diễm, quấn quanh cốt giáp màu trắng trên người, ra sức nung khô.

"A...."

Đúng lúc đó, một tiếng gào thét như tiếng dã thú vang lên.

Trong đôi mắt của Chiếu Cốt chân nhân đã trở nên đầy tia máu, thần sắc của lão gần như điên cuồng, bất ngờ lão nâng chưởng đạp mạnh giữa mi tâm của mình, lập tức khuấy động lên một cỗ sóng khí cuồng bạo.

Còn trong thức hải lão, đạo chưởng ấn đó từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đánh vào thân Thần Niệm Cự Kiếm kia.

Khiến cho thân kiếm chấn động dữ dội, tinh quang trên thân kiếm liền nhanh chóng ảm đạm, rồi từ trong thức hải Chiếu Cốt chân nhân biến mất không thấy đâu.

Tiếp đó trong nháy mắt, từ sau đầu lão bắn ra một thanh tiểu kiếm óng ánh, vạch giữa không cung thành một đạo hình cung, lao nhanh về phía Hàn Lập, rất nhanh chui vào trong mi tâm của hắn, biến mất không thấy đâu.

Sau khi Chiếu Cốt chân nhân tự đánh mình một chưởng, tuy là ngăn được Thần Niệm Chi Kiếm chém thần hồn của mình, nhưng điều đó đã làm cho mình càng trọng thương nặng hơn, thân thể của lão không tự chủ mà bay ngược về phía sau.

Chỉ thấy trên đầu lão, đầu tóc đã trở nên tán loạn vô cùng, trong đôi mắt mơ hồ không còn bao nhiêu thần thái nữa, cả người tựa như là lão già hoang mang mất hồn phách, chán nản ngã xuống, rồi ở trong hư không hóa thành một đạo độn quang, lướt dài bỏ đi.

Ngay khi Chiếu Cốt chân nhân vừa bỏ chạy, Khô Cốt Linh Vực của lão cũng theo đó mà tiêu tan, tám tòa Bạch Cốt Kinh Quan cũng lập tức chui

vào hư không.

Còn Hàn Lập ở một bên, khi mà tiểu kiếm óng ánh trong nháy mắt bay vào thức hải hắn, thì cũng như bị sét đánh, bất ngờ đầu ngửa về phía sau một cái, chịu cảnh hao tổn lực lượng thần thức cực lớn, hắn chỉ kịp thu lại các pháp bảo của mình là thân thể đã không thể chống đỡ nổi mà rơi xuống hải vực phía dưới.

Vừa hay Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy hắn vừa lâm vào hôn mê, đã mang hắn bay đến rặng đá ngầm trước đó, hạ hắn xuống ngay đó.

Sau khi hạ người hắn xuống đó, cả người Hàn Lập liền bất động, chỉ là cả người hắn không ngừng bốc lên ngọn lửa màu bạc.

Thời gian trôi qua từng giọt từng giọt, cốt giáp bao phủ cả người hắn, rốt cuộc cũng bị Hỏa Điểu nung khô, từ đó liền vang lên một tiếng "Rắc rắc", mặt ngoài hiện ra từng vết rạn nứt giống như mạng nhện.

Cho đến sáng sớm ngày thứ hai, những vết rạn nứt kia rốt cuộc mới hoàn toàn vỡ nát ra.

Cùng lúc đó, kim luân treo trên đỉnh đầu của Hàn Lập, cũng dặp tắt từng tia từng tia Thời Gian đạo văn.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua mấy ngày, một hôm sáng sớm.

Nương theo ánh mặt trời trồi lên từ mặt biển, vệt ánh nắng đầu tiên chiếu rọi lên gương mặt của Hàn Lập, lông mày của hắn có chút rung động một cái, hai mắt hắn từ từ mở ra.

Ngay sau khi Tinh Viêm Hỏa Điểu nung khô cốt giáp thành bột mịn, nó liền hóa thành ngân diễm tiểu nhân, khoanh tay khoanh chân ngồi trước ngực Hàn Lập, coi như là hộ pháp hắn một hai.

Giờ phút này, nó vừa thấy Hàn Lập tỉnh lại, nó liền lập tức nhảy lên, mặt

mũi vô cùng vui mừng nhìn về phía hắn.

Cái đầu Hàn Lập trở nên mê muội, đây là di chứng khi mà lực lường thần thức tiêu hao cực độ, vì vậy mà tầm nhìn của hắn còn chưa có khôi phục lại được, hắn muốn chống đỡ cả người ngồi dậy, thì phát hiện cả người hắn đau đớn khó chịu, tựa như đang khiêng cả tòa núi cao khổng lồ, vô cùng nặng nề.

Trong lòng của hắn khẽ nhúc nhích, hiểu ra, dường như bởi vì hắn đã lấy nhục thể xuyên qua Tinh Bích tới tận đây, mới phải nhận cỗ áp chế phép tắc của thiên địa đại vô hình này, cho nên mới có dị trạng như vậy.

Hàn Lập âm thầm vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, trên người liền sáng lên một tầng ánh sáng màu trắng mông lung, hai tay hắn phát lực chống đỡ cả người ngồi dậy một chút, lúc này hắn mới thấy rõ Tinh Viêm Hỏa Điểu trước mắt, trên mặt liền lập tức nở ra nụ cười.

Ngân Diễm Tiểu Nhân thấy vậy, lập tức nhảy nhót leo lên đầu vai của hắn, rồi ra động tác khoa tay múa chân.

"Tốt, tốt, ta biết, là ngươi giúp ta giải trừ trói buộc của cốt giáp, cũng là ngươi mang ta đến đây, còn lại một mực thủ hộ cho ta nữa. Thật là vất vả cho ngươi quá..." Hàn Lập thấy thế, vừa cười vừa nói.

Nói xong, ánh mắt của hắn nhìn khắp nơi, liền phát hiện cảnh vật xung quanh hay là vùng hải vực màu đen kia, còn có cả khối thi thể hư thối của con cá voi đen vẫn còn nổi trên mặt biển như trước, không ngờ mà hắn vẫn còn nằm trong thời không quá khứ.

------oOo------

Chương 842: Hai tin tức

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Hàn Lập khẽ động một cái, hắn ngẩng đầu lên liếc nhìn vòng tròn màu vàng trên đầu, phát hiện Thời gian đạo văn trên đó đã tắt gần hết.

"Trở lại đi, chúng ta còn phải đi nữa." Hàn Lập nhìn Tinh Viêm Hỏa Điểu nói.

Ngân diễm tiểu nhân dường như còn đang u mê, gật đầu một cái. Sau đó thân thể lắc lư rồi nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng tĩnh tọa một lúc. Đoàn đạo văn cuối cùng kia cũng sắp dập tắt rồi.

Sau đó, vòng tròn màu vàng trên đỉnh đầu bỗng phồng to gấp mấy lần. Ô quang ở giữa dũng động hiện ra một vòng xoáy màu đen sâu thẳm và phát ra từng trận lực hút.

Hàn Lập vừa cảm thấy cơ thể nhẹ lên thì bị một lực hút mạnh mẽ kéo vào trong đó.

Một lát sau, trong gian phòng Trường Đình Uyển của phủ đệ Tam Hoàng tử bỗng sáng lên kim quang, một bóng người từ từ hiện ra, chính là Hàn Lập.

Hắn lấy lại bình tĩnh, ánh mắt đảo qua những đồ đạc quen thuộc trong phòng cùng với trận pháp do mình bày ra, lúc này Hàn Lập mới thở phào nhẹ nhõm và thư giãn một chút.

Ảnh hưởng của chấn động thức hải bên trong đầu hắn vẫn chưa yên, khiến Hàn Lập cảm thấy rất thống khổ. Nhưng loại áp chế của thiên địa lúc trước mất đi lại làm cho hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này, ánh sáng của bức tường tinh bích cách đó không xa cũng tản ra và mờ dần. Tiểu bình xanh sẫm ở đây cũng thu ánh sáng lại, dần dần khôi phục nguyên trạng.

Hàn Lập giơ tay lên, tiểu bình xanh sẫm ngay lập tức bay trở về trong tay hắn.

Hắn khẽ nhíu mày vuốt ve nhẹ nhàng lên đường vân phiến lá của tiểu bình, tâm thần thử câu thông với Bình Linh.

Trước đây lúc hắn xuyên không, rõ ràng có nghe tiếng người đang nói chuyện trong đầu, hắn tin rằng đó là thanh âm của Bình Linh Chưởng Thiên Bình.

Đáng tiếc, sau một phen nỗ lực vẫn không có tiếng người đáp lại.

Một lát sau, hắn treo Chưởng Thiên Bình vào lại cổ, sau đó cất vào trong áo.

Hàn Lập nâng hai tay lên cổ áo, đột nhiên toàn bộ cánh tay trở nên chậm lại, cúi đầu nhìn xuống hắn mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà ngón tay áp út của hắn đã đeo một chiếc nhẫn giống như được chế tạo từ vàng ròng. Phía trên chiếc nhẫn không có bất kỳ đường vân nào, nhưng tròn trịa đầy đặn, không giống phàm vật.

Trong lúc chịu đựng từng cơn đau đớn như thủy triều dâng lên trong đầu, hắn ngưng thần quan sát chiếc nhẫn kia và phát hiện trên đó không có bất kỳ biến động gì, trông chẳng khác gì một chiếc nhẫn thông thường.

Hắn định tháo chiếc nhẫn vàng kia ra, nhưng lạ thay chiếc nhẫn và thân thể hắn như hợp làm một, không cách nào tháo ra được.

Sau nhiều lần thử, Hàn Lập cảm thấy ngón tay của mình sắp bị kéo đến đứt ra mà chiếc nhẫn kia vẫn vững như thái sơn nằm im tại chỗ.

Trong tình huống này, hắn không có cách nào khác đành phải từ bỏ. Dù gì, bây giờ chiếc nhẫn cũng không có gì bất thường.

Hàn Lập ngồi tĩnh tọa điều tức một lát, yên lặng vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, lập tức bên cạnh hắn lóe lên từng sợi kim quang. Chân Ngôn Bảo Luân và Quang Âm Tịnh Bình cũng dần hiện ra. Thời gian Đạo Văn trên đó đã dập tắt rồi, chấn động Thời gian pháp tắc cũng yếu đi nhiều.

Bất ngờ dị biến phát sinh.

Chiếc nhẫn vàng trên tay bỗng phát ra từng đạo kim quang, chủ động rời khỏi ngón tay của hắn. Nó bay đến lơ lửng giữa không trung trước người Hàn Lập.

Chiếc nhẫn kia bắt đầu biến to ra, hào quang trên đó càng lúc càng sáng ngời rồi hóa thành một vòng tròn khổng lồ màu vàng, thoát ẩn thoát hiện dần trở nên trong suốt.

Hàn Lập giật mình, ánh mắt khẽ động nhìn sâu vào trong vòng tròn màu vàng. Chỉ thấy trong ánh sáng lưu chuyển có vài chục cây tinh ti không ngừng lượn vòng trong đó. Từ đó phát ra từng trận Thời Gian pháp tắc chi lực.

Bất thình lình, Thời gian tinh ti trong chiếc nhẫn vàng kia liền biến thành vòng Thời Gian Chi Hoàn.

Sau khi Thời Gian Chi Hoàn bay ra, Chân Ngôn Bảo Luân... và các đồ vật pháp tắc bỗng nhao nhao lượn vòng chui vào trong Thời Gian Chi Hoàn, xung quanh cũng sáng lên một mảng lớn kim quang.

Đúng lúc đó, Hàn Lập cảm nhận được tiểu bình xanh sẫm trước ngực đang nhấp nháy hào quang, có chút rục rịch như muốn bay ra.

Đột nhiên, trong lòng Hàn Lập có chút lo sợ, thứ này vừa mới trở về chẳng

lẽ lại muốn đi ra nữa sao?

Tuy nhiên, Chưởng Thiên Bình trong ngực chỉ rung động mấy cái rồi thu hào quang vào, tự dừng lại.

Vòng Thời Gian Chi Hoàn bay giữa không trung một lát rồi cũng biến thành một chiếc nhẫn vàng bay về ngón tay của hắn.

"Chẳng lẽ là do không có Thời gian Đạo Văn?" Hàn Lập vuốt ve chiếc nhẫn, có chút nghi ngờ lẩm bẩm.

Hiện tại cũng không có kết luận gì nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, tiện tay vẫy nhẹ, những bảo vật như Chân Ngôn Bảo Luân lập tức quay trở lại, từng cái chui vào trong cơ thể hắn.

Sau đó, hắn vòng tay một cái lấy ra một quả đan dược chữa thương thần hồn, ăn vào rồi nhắm mắt bắt đầu điều tức.

Về phần Tử Dương Noãn Ngọc, tuy lấy được từ chỗ Đại Hoàng tử không ít, nhưng với tình huống Đề Hồn rất cần vật này để duy trì, tốt hơn là nên giữ lại toàn bộ cho nàng.

...

Bên trong Lạc Già Khu, một lâm viên có diện tích rất lớn nằm giữa những tòa nhà có kiến trúc vô cùng đẹp đẽ và sang trọng.

Ở giữa là một tòa đại điện vàng son lộng lẫy có đỉnh nhọn. Bên trong phủ có một gã thanh niên anh tuấn tóc trắng như tuyết, đôi mắt tím đậm đang ngồi trên một ghế dựa màu vàng được phủ một lớp da thú trắng tuyết.

Dưới đại điện là một gã nam tử cao lớn mặc ma giáp màu đen, khuôn mặt hiện rõ góc cạnh, đang khom mình hành lễ, dường như đang bẩm báo gì đó.

"Đỗ Nguyên, tin tức này là thật sao?" Thanh niên nghe được lời của gã, lông mày nhíu chặt lại hỏi.

"Bẩm Điện Hạ, tin tức này có nguồn gốc rất đáng tin, thuộc hạ nguyện lấy tính mạng mình ra bảo đảm." Tên nam tử Ma tộc cao lớn Đỗ Nguyên nói.

"Không nghĩ đến ta cực khổ tìm kiếm lâu nay, vậy mà nó lại nằm ở nơi quỷ quái đó. Nhưng mà ngẫm lại cũng không lạ, nếu ở nơi khác, ta cũng không mất nhiều thời gian như vậy mà tìm không ra." Thanh niên dùng ngón tay gõ nhẹ thành ghế, chậm rãi nói.

"Lần này thuộc hạ trở về bẩm báo, chính là hy vọng Điện Hạ có thể điều động ít nhân lực cùng nhau tiến đến để giành lại vật này." Ánh mắt của Đỗ Nguyên kiên định, ôm quyền nói ra.

"Có thể thăm dò được tin tức này, ngươi làm tốt lắm. Chuyện này ta đã có kế hoạch khác."

"Điện Hạ, thứ cho thuộc hạ cả gan hỏi, có phải điện hạ định tự mình đi xử lý không? Nơi đó tình hình không rõ thế nào, thân thể Điện Hạ ngàn vàng, còn là..." Đỗ Nguyên do dự một chút hỏi.

"Vật này liên quan đến chuyện tu hành đại đạo của ta, quyết định xem ta có sớm một bước tiến vào cảnh giới Đại La hay không, nên không thể không thận trọng. Những chuyện khác có thể đặt xuống, tất cả đều lấy chuyện này làm trọng." Thanh niên vẫy tay ngắt lời Đỗ Nguyên, nói.

"Vâng, thuộc hạ tuân mệnh." Đỗ Nguyên ôm quyền nói.

...

Thoáng một cái đã qua mấy năm.

Ở trong mật thất, hai tay Hàn Lập đang bấm niệm pháp quyết, nhắm mắt tu luyện.

Chân Ngôn Bảo Luân và từng vật khác đang bay lơ lửng xung quanh hắn. Thời Gian Đạo Văn trên mỗi vật đã khôi phục được một nửa.

So với trước đây, tốc độ khôi phục Đạo văn hình như đã nhanh hơn vài

phần.

Chiếc nhẫn màu vàng kia giờ chỉ im lặng đeo trên tay hắn, thoạt nhìn như một chiếc nhẫn thế tục bình thường.

Trải qua khoảng thời gian bế quan này, hắn đã chữa trị được tất cả tổn thương thần hồn của mình. Không chỉ tu hành Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết tiến bộ hơn mà còn thành thạo hơn trong việc khống chế Thời Gian Chi Hoàn.

Bây giờ, hắn đã khống chế được khi thúc giục Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, tránh cho Thời Gian Chi Hoàn bị kích thích cùng một lúc.

Bởi vì một khi như vậy, sẽ khiến cho Chưởng Thiên Bình dị động. Từ đó sẽ dẫn đến việc cơ thể hắn bị đưa vào trong quang âm trường hà cổ quái kia.

Vào lúc này, sắc mặt Hàn Lập khẽ động, bước ra khỏi mật thất đi ra ngoài sảnh đường.

Chỉ thấy một đoàn bạch quang đang bay múa xung quanh như con ruồi, phát ra âm thanh ông ông.

Hắn phất tay nắm lấy bạch quang, đây là một quả Truyền Âm Phù. Sau khi bóp nát, một đoạn tin tức truyền vào đầu hắn.

Đuôi lông mày Hàn Lập giựt giựt, cất bước đi ra ngoài Trường Đình Uyển.

Một thân ảnh tóc trắng đang chắp hai tay sau lưng đứng ở đó, thì ra là Thạch Xuyên Không. Sau khi nhìn thấy Hàn Lập, gã cười bước tới:

"Lệ đạo hữu, ngươi tu luyện đúng là khắc khổ, thật bội phục."

"Thạch đạo hữu chế giễu rồi, mời vào." Hàn Lập cười cười, mời Thạch Xuyên Không đi vào.

Hàn Lập mời Thạch Xuyên Không đến phòng khách, đến một bàn đá tròn, ngồi xuống rồi hỏi:

"Thạch đạo hữu không khởi hành đi tiếp nhận Thiên Hồng Vực, sao lại đến chỗ của ta thế?"

"Trước đây, ta chưa từng quản lý qua một vực nào, còn không biết phải làm nhiều việc như vậy. Chỉ về chuyện giao tiếp thôi đã khiến ta sứt đầu mẻ trán. Đại ca bọn hắn lại âm thầm quấy rối, sợ là trong một khắc cũng không thể nào chiếm giữ được Thiên Hồng Vực rồi. Không nói đến chuyện này nữa, hôm nay ta tới đây là có hai tin muốn báo cho Lệ Đạo Hữu biết."

Thạch Xuyên Không lắc đầu, sau đó thở nhẹ một hơi, nghiêm mặt nói ra.

"Là tin tức gì?" Hàn Lập mở to mắt và đặt chén trà trong tay xuống.

"Một là ta đã tìm được nơi gọi là Tích Lân Không Cảnh mà trước kia ngươi yêu cầu." Thạch Xuyên Không uống một ngụm linh trà, cười nói.

"Có manh mối rồi hả?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động.

"Xem là vậy đi. Đúng là trước đây chưa từng nghe nói đến, ta hỏi thăm Tam ca và tra xét nhiều tài liệu mới tìm được chỗ này. Nó nằm ở một nơi vắng vẻ trong Thánh Vực. Cũng giống như Dạ Dương Cảnh, là một không gian khác, hơn nữa là một chỗ tuyệt cảnh." Thạch Xuyên Không không suy nghĩ nói ra.

"Tuyệt cảnh?" Hàn Lập lộ vẻ hơi quái lạ.

"Bên trong Tích Lân Không Cảnh không có thiên địa linh khí, cũng không có Ma khí... Tình huống bên trong cụ thể thế nào bây giờ ta không cách nào kiểm chứng được. Tóm lại nó là một nơi đặc biệt. Nhiều năm trước, nơi đó từng là nơi xử phạt phạm nhân, nhưng sớm đã bị bỏ đi, đã không còn sử dụng trong hàng ngàn năm nay rồi." Thạch Xuyên Không tiếp tục nói.

"Chỗ kia ở đâu, có thể tra được không?" Hàn Lập như đang suy nghĩ khẽ gật đầu, lại hỏi.

"Ta biết ngươi sẽ hỏi như vậy, việc ta làm ngươi còn lo lắng sao?" Thạch

Xuyên Không cười ha ha một tiếng, lật tay lấy ra một khối ngọc giản bản đồ

Thần thức Hàn Lập chui vào đó, đuôi lông mày giật lên, nhanh chóng lui thần thức ra.

"Lệ đạo hữu, tuy ta không biết ngươi tìm gì ở Tích Lân Không Cảnh, nhưng nơi đó là một chỗ hiểm địa, tốt hơn ngươi không nên đến đó." Thạch Xuyên Không nghiêm trọng nói ra.

"Đa tạ Thạch đạo hữu đã nhắc nhở, đúng rồi, còn một tin tức nữa là gì?" Hàn Lập cười cười, không muốn nói đến chuyện này nhiều liền đổi chủ đề.

------oOo------

Chương 843: Vì hồng nhan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Còn chuyện kia, chính là tu sĩ phi thăng tên là Tử Linh mà ngươi nhờ ta tìm, đã có tin tức." Thạch Xuyên Không có chút chế giễu, nhìn Hàn Lập nói ra.

"Chuyện này là thật!" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, lập tức đứng lên, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Lúc trước hắn nhờ cậy Thạch Xuyên Không tìm kiếm Tử Linh, kỳ thật căn bản không có hi vọng có thể tìm được Tử Linh, dù sao chính hắn phi thăng đến Chân Tiên giới cũng không có bao lâu, lấy tốc độ tu luyện của Tử Linh, chưa hẳn có thể đạt tới trình độ phi thăng.

Hắn làm như vậy chỉ là để bọn Thạch Xuyên Không lưu tâm một chút đến nàng này, ngày sau nếu Tử Linh phi thăng đến Ma vực thì chiếu cố nàng nhiều hơn một chút, nhưng không tưởng được Thạch Xuyên Không lại tìm được.

"Tự nhiên, sự tình của ngươi Tam ca cũng có chút để tâm, phái người đi đến từng nơi Thánh vực có tu sĩ hạ giới phi thăng. Cuối cùng tại phi thăng đài ở Hắc Thủy vực phát hiện một vị nữ tu phi thăng hơn trăm năm trước, rất là giống với nàng Tử Linh mà Lệ đạo hữu nói lúc trước, thật đúng là tuyệt sắc giai nhân a!" Thạch Xuyên Không đầu tiên cảm thán một tiếng, sau đó lật tay lấy ra một viên châu màu xanh lớn chừng bàn tay, bấm niệm pháp quyết một cái.

Trên viên châu nổi lên thanh quang nhu hòa, bên trong viên châu hiện ra một thân ảnh nữ tử váy đen, nàng này tóc đen nhánh dài tới eo, ngũ quan

tinh xảo, nhất là hai hàng lông mày như vẽ, thật là một mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ là thần sắc lộ ra một cỗ lãnh ý nhàn nhạt, nhưng lại càng thêm mị lực, đúng là Tử Linh.

Hàn Lập nhìn bóng hình xinh đẹp thanh lệ có chút quen thuộc, nhưng lại có chút lạ lẫm kia, thân hình không khỏi chấn động, trong mắt hiện ra từng tia nhu tình, ước chừng qua mười mấy hơi thở sau mới khôi phục bình thường.

"Này, Lệ huynh, ngươi không sao chứ? Xem ra không sai rồi, quen biết ngươi lâu như vậy, bộ dạng thất thần của ngươi như thế đúng là lần đầu tiên ta thấy. Lúc nào đó kể cho ta nghe một chút chuyện của ngươi cùng vị hồng nhan này nha, khẳng định là rất đặc sắc a!" Thạch Xuyên Không nhìn thấy thần sắc Hàn Lập, có chút trêu chọc nói ra.

"Đúng vậy, nàng chính là người ta muốn tìm, không biết bây giờ nàng ở nơi nào?" Hàn Lập cũng không xấu hổ, lập tức hỏi.

"Lệ huynh, trước người bình phục tâm tình một chút. Chuyện là như vầy... Tu sĩ có thể phi thăng từ hạ giới đến Thánh Vực, bởi vì tiềm lực bất phàm, phần lớn sẽ bị thế lực phụ cận mời gia nhập, vị Tử Linh Tiên Tử này không chỉ có dung mạo tuyệt hảo, nghe nói tư chất cũng cực kỳ bất phàm, bởi vậy bị một vị Đại La Hắc Thủy vực nhìn trúng, thu vào dưới trướng." Thạch Xuyên Không chần chờ một chút, thần sắc có chút cổ quái nói ra.

"Xem ra vị Đại La này, có vấn đề gì à?" Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày hỏi

"Người này tên là Hắc Hà thượng nhân, là một vị tu sĩ Đại La cảnh bên trong Thánh Vực, làm người thì cũng coi như bình thường, ngay cả có nhiều như vậy..." Thạch Xuyên Không nói đến phần sau, có chút rối loạn quanh co lên.

"Có những thứ gì?" Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, có loại dự cảm bất tường.

"Là nam nhân nha... Nhiều ít luôn luôn có chút vụ kia, người này mặc dù đã tu thành Đại La cảnh, nhưng cũng không ngoại lệ, nhất là dung mạo Tử Linh Tiên Tử như vậy, tại toàn bộ Thánh Vực cũng là hiếm thấy, cho nên

liền... Ngươi minh bạch chưa?" Thạch Xuyên Không khoa tay múa chân vài cái, cười khan một tiếng nói ra.

Hàn Lập nghe được lời này, sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, lập tức cất bước đi ra bên ngoài.

"Lệ đạo hữu yên tâm, Hắc Hà thượng nhân có quan hệ không tệ cùng Tam ca, song phương xem như là quan hệ kết minh, Tam ca của ta tra được việc này, sau đó lập tức đưa tin cảnh báo Hắc Hà thượng nhân, chỉ là trước mắt còn chưa nhận được hồi đáp." Thạch Xuyên Không lập tức đi theo, trong miệng nhanh chóng nói ra.

Hàn Lập không nói một lời, rất nhanh ra khỏi phủ đệ Tam hoàng tử. Ngoài cửa đang có một cỗ thú xa, hiển nhiên là Thạch Xuyên Không đã chuẩn bị tốt cho hắn

"Ta nhớ là bên trong Dạ Dương Thành có truyền tống trận liên thông các nơi, không biết có đi đến Hắc Thủy vực không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó quay đầu lại hỏi Thạch Xuyên Không.

"Có. Lệ đạo hữu đi theo ta." Thạch Xuyên Không thở dài, sau đó leo lên thú xa.

Thú xa chở hai người bay về phía trước, sau nửa canh giờ liền đi tới trước một kiến trúc cung điện khổng lồ bên trong Lạc Già khu.

Điện này cao chừng trăm trượng, chiếm diện tích thật lớn, chừng mười mấy mẫu, toàn thân đen nhánh, trên cửa điện cực lớn treo một tấm biển màu vàng, viết ba chữ to "Thái Huyền Điện".

Nơi đây có chút náo nhiệt, lối vào ngừng không ít thú xa, cũng không ít người ra vào.

"Truyền tống trận trong Dạ Dương Thành có hai nơi, nơi đây là Thái Huyền Điện, chuyên để cho hoàng thất, hoặc là người quý tộc sử dụng. Còn chỗ kia là Thái Nguyệt Điện trong Ma Ha khu, nơi đó là cho tu sĩ bình thường, hoặc thương khách sử dụng. Về quy mô thì Thái Huyền Điện nơi đây lớn

hơn một chút." Thạch Xuyên Không giải thích

Trên đường đi, Hàn Lập đều trầm mặc không nói, Thạch Xuyên Không thì cố ý tìm thêm chủ đề, khuyên bảo tâm tình Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu không cần lo lắng, ta không sao, vừa mới chợt nghe việc này, có chút thất thố." Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc khôi phục bình tĩnh.

"Vậy thì tốt." Thạch Xuyên Không gật đầu nói.

Hai người lập tức lẫn vào trong đám người, đi vào Thái Huyền Điện.

Mặt đất trong điện phủ lên gạch ngọc màu trắng hoa mỹ dị thường, bốn phía và trên đỉnh khảm nạm từng khỏa tinh thạch màu trắng to bằng chén cơm, chớp động lên bạch quang nhu hoà, phản chiếu cả tòa đại điện sáng rực dị thường

Từng cây cột đá đứng vững ở nơi này, chống đỡ nóc nhà, mà trên mặt đất tọa lạc từng toà bệ đá màu trắng, có chừng trên trăm toà.

Trên từng bệ đá đều bố trí một pháp trận truyền tống, vận chuyển ông ông, tản ra bạch quang nhu hòa, bên cạnh dựng đứng một khối thạch bài, trên đó ghi rõ địa phương cần đến.

Tình huống nơi này cơ bản giống với truyền tống điện mà Hàn Lập thấy trước đây, chỉ là mỗi một tòa pháp trận truyền tống ở đây đều dị thường phức tạp.

Thạch Xuyên Không dường như quen thuộc nơi này, mang theo Hàn Lập đi thẳng tới trước một truyền tống trận sâu bên trong, bên cạnh có một thạch bài viết ba chữ to "Hắc Hà thành".

Giờ phút này bên trong truyền tống trận không có một bóng người, Hàn Lập không chút do dự tính cất bước lên.

"Vị đạo hữu này, ngươi là lần đầu tiên đến Thái Huyền Điện để dùng truyền

tống trận hay sao? Muốn dùng truyền tống trận cần phải mua Truyền Tống Phù trước..." Bên cạnh truyền tống trận có một nam tử áo tím đưa tay ngăn Hàn Lập lại, sau đó chỉ hướng đại điện một bên.

Nơi đó có một bàn đá dài mảnh, trước bàn đá đang xếp mười hàng người.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, trực tiếp lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu vàng tím, một mặt điêu khắc hai Giao Long giao nhau, mặt kia viết ba chữ "Thiên Thương Hầu".

A..., nguyên lai là Thập Tam hoàng tử điện hạ, tiểu nhân thất lễ, mong rằng thứ tội!" Sắc mặt nam tử áo tím biến đổi, vội vàng cười làm lành nói, nhường đường ra.

Hàn Lập không để ý đến người này, bước lên truyền tống trận, Thạch Xuyên Không cũng cất bước đi tới.

"Thạch đạo hữu, bây giờ ngươi còn có không ít chuyện phải xử lý, cũng không cần đi theo giúp ta chuyến này. Đợi xử lý xong việc này, ta sẽ quay lại tìm ngươi." Hàn Lập nhíu mày một chút, nói ra.

"Lệ đạo hữu nói gì vậy! Sự tình Thiên Hồng vực, nhất thời nửa khắc cũng sẽ không có kết quả, hơn nữa những năm qua lục đục cùng bọn đại ca, ta cũng có chút mệt mỏi, hay là theo ngươi đi chuyến này, tạm thời giải sầu đi." Thạch Xuyên Không khoát tay áo, cười nói.

"Cũng tốt, vậy đa tạ ngươi rồi." Trong mắt Hàn Lập hiện lên một chút cảm kích.

Hắc Hà thượng nhân là một tồn tại Đại La cảnh, so với mình cao hơn trọn vẹn một đại cảnh giới, hắn thật sự không nắm chắc được bao nhiêu phần có thể mang Tử Linh bình yên rời đi từ tay lão, có vị hoàng tử Thạch Xuyên Không này cùng đi, có thể sẽ xử lý được rất nhiều chuyện.

"Thập Tam hoàng tử điện hạ, khối lệnh bài Hầu tước của ngài, mỗi trăm năm có ba lượt miễn phí truyền tống, lần này truyền tống hai người, cũng chính là dùng xong hai lần miễn phí a." Nam tử áo tím kia lấy ra một Ma

khí màu tím hình dạng gương đồng, chiếu lên lệnh bài Thạch Xuyên Không một cái, sau đó cung kính nói.

"Không cần nói nhảm nữa, những chuyện này ta tự nhiên biết rõ, nhanh khởi động truyền tống trận đi." Thạch Xuyên Không không kiên nhẫn phất tay nói ra.

Nam tử áo tím lập tức gật đầu, lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu trắng, nói lẩm bẩm một chút.

Pháp trận truyền tống lập tức nhanh chóng vận chuyển, phóng ra bạch quang ngút trời.

Thân ảnh hai người nhoáng một cái, lập tức biến mất vô tung.

Trước mắt Hàn Lập chớp động bạch quang, tầm mắt khôi phục lại, phát hiện người đã xuất hiện trong một toà đại điện khác.

Điện này chỉ lớn mười mấy trượng, pháp trận truyền tống chỉ có ba cái, người trong điện cũng không nhiều, bộ dạng vắng vẻ.

Hai người Hàn Lập cũng không dừng lại ở chỗ này, lập tức rời khỏi đại điện. Bên ngoài là một thành trì không quá lớn, được xây dựng bên cạnh một con sông lớn màu đen.

Nước sông dậy sóng chảy xiết qua, phát ra tiếng cuồn cuộn như sấm rền, trong thành cũng có thể nghe được rõ ràng.

Cảnh tượng trong thành thoạt nhìn cũng như vậy, cũng không có phồn hoa, so với Hùng Cứ thành thì kém hơn rất nhiều.

"Bên trong Hắc Thủy vực có sông hồ rất nhiều, cho nên mới có tên như vậy, chỉ là nơi đây vắng vẻ, hơn nữa không có tài nguyên khoáng sản gì, hoặc hung thú có thể đánh bắt, coi như là vùng đất cằn cỗi so với mấy vực khác." Thạch Xuyên Không nói ra.

Hàn Lập gật gật đầu, thiên địa linh khí cùng Ma khí nơi này, so với Dạ

Dương Thành xác thực kém hơn rất nhiều.

Điều tốt duy nhất ở đây chính là, nội thành không có cấm chế cấm bay. Hai người đi ra đại điện, lập tức bay lên trời, rất nhanh rời khỏi thành.

Thạch Xuyên Không lập tức tế ra Ô Thần Phi Toa, chở hai người phi độn về một hướng.

"Vị Hắc Hà thượng nhân kia ở tại một hồ lớn trong Hắc Thủy vực, cách nơi đây hơn hai tháng lộ trình, Lệ đạo hữu chớ nóng vội, hay là trước nghỉ ngơi dưỡng sức đã. Hắc Hà thượng nhân cũng không phải là người đại khí, chuyến này chưa hẳn là trôi chảy." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày một chút.

Bởi vì thân thể xuyên không, Thời gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân, Thái Ất Thần Mộc chỉ khôi phục non nửa, rất nhiều thần thông thời gian đã giảm bớt uy lực.

Nhưng bất luận thế nào, hắn cũng không thể lui về phía sau.

Hàn Lập lập tức thở nhẹ một hơi, khoanh chân ngồi xuống.

Mà tay áo Thạch Xuyên Không run lên, "Phanh" một tiếng vang nhỏ, một phù lục màu tím bắn ra, lóe lên hóa thành vô số phù văn màu tím, dung nhập vào trong Ô Thần Phi Toa.

Mặt ngoài Ô Thần Phi Toa chớp động ánh sáng tím, phía trước hóa thành một đầu chim uốn lượn, ở giữa có ánh sáng tím lóe lên, thổi phù một tiếng ngưng tụ ra hai cánh chim màu tím rộng lớn dài mười mấy trượng, toàn bộ phi toa hóa thành một đầu đại điểu màu tím đen.

Tốc độ phi toa đột nhiên tăng lên gần nửa, hóa thành một đạo cầu vồng màu tím thật dài, điện chớp phá không bay tới phía trước.

------oOo------

Chương 844: Đắc tội

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*
***Biên**: Độc Hành*

Hai tháng sau, thân ảnh hai người Hàn Lập xuất hiện trên không một hồ nước lớn.

Nói là hồ nước nhưng mặt hồ mênh mông bát ngát, sóng lớn cuộn trào, thỉnh thoảng từng trận hơi nước bốc lên, không khác biển rộng là bao.

"Hồ này tên là Thiên Ba Hồ, Hắc Hà thượng nhân đang ở sâu trong nội cung dưới đáy hồ. Lệ đạo hữu, theo ý ta, không bằng chúng ta tiên lễ hậu binh." Thạch Xuyên Không liếc nhìn Hàn Lập, nói.

"Thạch đạo hữu yên tâm, đối phương là tồn tại Đại La, lại là người kết minh với Tam Hoàng tử, ta sẽ làm việc không xúc động đâu." Thần sắc Hàn Lập bây giờ đã khôi phục bình tĩnh, gật đầu nói.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, trong lòng âm thầm thả lỏng.

"Lại nói, nơi đây xem như là biên giới của Hắc Thủy Vực, qua hồ nước này là đến Hắc Man Vực à?" Hàn Lập chợt mở miệng hỏi.

"Không sai." Thạch Xuyên Không nghe vậy khẽ giật mình, lập tức thở dài nói.

Tích Lân Không Cảnh ở trong Hắc Man Vực, cách nơi này không xa.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, nhưng không lên tiếng.

Hai người lập tức bay vào trong hồ, bí mật đi sâu xuống.

Thiên Ba Hồ cực kỳ sâu, hai người lặn xuống chừng mấy vạn trượng vẫn không thấy chút dấu hiệu nào đến đáy.

Lúc này áp lực nước cực lớn đè ép từ bốn phương tám hướng, dù là Hàn Lập cũng cảm thấy có chút không khỏe.

Thạch Xuyên Không há miệng phun một cái, phun ra một viên châu màu thủy lam.

Ánh sáng màu lam nhu hòa tản ra từ viên châu, hình thành một quang đoàn màu lam thật lớn bao trùm hai người, áp lực xung quanh lập tức biến mất toàn bộ.

Quang đoàn màu lam bao lấy hai người, tiếp tục bí mật đi tới trước, lại đi tiếp mấy ngàn trượng, cuối cùng cũng tới đáy hồ.

Chỉ là nền đất đáy hồ nhấp nhô cao thấp, giống như dãy núi liên miên.

Trên nền đất lại nứt ra từng khe hở cực lớn, bên trong âm u sâu vô cùng, tựa hồ liên thông Cửu U vô tận.

Thạch Xuyên Không thúc giục quang đoàn màu lam, chui vào một cái khe thật lớn, tiếp tục đi xuống phía dưới.

"Thạch đạo hữu rất quen thuộc với nơi này, chẳng lẽ trước kia đã tới đây?" Hàn Lập thấy bộ dạng Thạch Xuyên Không có vẻ sành sỏi, không khỏi hỏi.

"Không có. Chỉ là năm đó Tam ca và Hắc Hà thượng nhân kết minh, ta cũng xuất ra một phần lực trong đó, đã từng cẩn thận điều tra tình huống nơi này của Hắc Hà thượng nhân." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy ánh mắt chớp lên, cũng không hỏi nữa.

Tính chất nước dưới đáy hồ bắt đầu dần có chút khác biệt so với bên trên, càng thêm nặng nề sền sệt, hơn nữa màu sắc càng đậm thêm, hiện lên một màu đen kịt, có vài phần tương tự với Trọng Thuỷ.

Chung quanh ánh sáng hắc ám, đưa tay không thấy được năm ngón, dù lấy thị lực của hai người cũng không cách nào nhìn thấy quá xa.

Lần này lặn xuống không lâu, trước mắt hai người liền sáng lên.

Chỉ thấy không gian khe hở phía trước đột nhiên biến lớn, một mảnh hang động cực lớn dưới nền đất hiện ra.

Trung tâm hang động đột nhiên lơ lửng một hòn đảo cực lớn rộng chừng vạn mẫu.

Toàn bộ hòn đảo này không phải đất cát sỏi đá bình thường mà là Tinh thạch màu đen, phía trên tạc ra từng gian đình đài lầu các, hình thành một mảnh cung điện liên miên.

Trên tòa cung điện lớn nhất treo một tấm biển lớn khoảng hơn mười trượng, trên đó viết bốn chữ to "Hắc Hà thủy cung".

Toàn bộ hòn đảo phát ra từng trận thủy quang, mặc dù là màu đen nhưng lại khiến người ta có cảm giác một loại ánh sáng óng ánh long lanh, khiến nơi này thoạt nhìn giống như thủy tinh cung dưới đáy biển, cực kỳ hoa mỹ bao la hùng vĩ. Mà bốn phía hòn đảo được bao bọc bởi một màn hào quang cực lớn trong suốt màu đen, ngăn cách nước hồ chung quanh.

Trên màn hào quang màu đen mơ hồ có thể thấy chằng chịt cấm chế phù văn, cấm chế tản mát ra chấn động nhè nhẹ khiến người ta sợ hãi.

Hàn Lập không chút nghi ngờ nếu có người mạnh mẽ tập kích, cấm chế màn hào quang màu đen này sẽ bộc phát, ngay cả tu sĩ Thái Ất cảnh cũng có thể bị giết trong nháy mắt.

"Cuối cùng đã tới, cả tòa đảo này chính là một khối Thái Âm Thủy ngọc cực lớn, được Hắc Hà thượng nhân dùng thần thông tế luyện không biết bao nhiêu vạn năm, hiện giờ toàn bộ hòn đảo coi như là một kiện Ma bảo khổng lồ, vô cùng lợi hại. Vì vậy không phải vạn bất đắc dĩ, chúng ta vẫn không nên xung đột với hắn thì tốt hơn." Thạch Xuyên Không thấp giọng nói ra.

Hàn Lập nhìn hòn đảo cực lớn trước mắt, không nói gì, sâu trong ánh mắt lại hiện lên một tia kiên định.

Thạch Xuyên Không thấy vậy thở dài, biết rõ khuyên nữa cũng không có tác dụng, liền không nói gì thêm, lật tay lấy ra một khối ngọc bài màu lam, sau khi nói lẩm bẩm vài câu, phất tay ném ra ngoài.

Ngọc bài hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, lóe lên xuyên qua màn hào quang màu đen, chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Sau một lát, một thanh âm nữ tử có vẻ đề phòng truyền ra từ bên trên hòn đảo: "Đạo hữu phương nào quang lâm Hắc Hà thủy cung?"

"Tại hạ Thạch Xuyên Không, đặc biệt đến bái kiến Hắc Hà thượng nhân." Thạch Xuyên Không tiến lên trước một bước, lật tay lấy ra một lệnh bài màu tím, chắp tay cười nói.

"Thì ra là Thập Tam điện hạ, không nghênh đón từ xa, xin thứ lỗi." Thanh âm cô gái kia dừng một chút rồi nói.

Vừa dứt lời, màn hào quang màu đen phía trước hai người Hàn Lập hiện ra một vòng xoáy hắc quang chói mắt, lập tức tách ra hai bên, lộ ra một thông đạo lớn chừng mấy trượng.

Hàn Lập thầm nghĩ danh hào Hoàng tử dùng thật tốt, đồng thời trong lòng thêm cảm kích Thạch Xuyên Không. Nếu không có y đi theo, lấy sự cẩn thận của người kia, chỉ sợ muốn đi vào Hắc Hà thủy cung này cũng khó khăn.

Hắn và Thạch Xuyên Không liếc nhau, bay vào thông đạo.

Thân thể hai người vừa mới bay vào trong đó, từng đạo hắc quang đột nhiên hiện lên, tuôn ra như thuỷ triều, thoáng cái bao trùm hai người.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng không chống cự.

Trước mắt hắn chợt hoa lên, sau một khắc xuất hiện trong một tòa đại sảnh.

Diện tích đại sảnh khá lớn, vách tường xung quanh và mặt đất đều là màu đen óng ánh, ngay cả các vật như ghế ngồi trong sảnh cũng tương liên sít sao với mặt đất, tất nhiên là được điêu khắc thành, tinh xảo và hoàn chỉnh, không chỗ nào không hài hòa.

Một trận tiếng bước chân từ trong sảnh truyền ra, một mỹ phụ mặc vũ y kim tuyến màu lam nhạt, tóc mây cao ngất, cài ba cây phượng trâm kim lũ đi ra, sau lưng còn đi theo bốn vị thị nữ kính cẩn.

Nàng này thoạt nhìn ba mươi mấy tuổi, màu da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, chỉ là hai hàng lông mày hơi thẳng, làm cho người ta có loại cảm giác lăng lệ ác liệt.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn, tu vi nàng này cũng không yếu, đã đạt đến cảnh giới Thái Ất sơ kỳ, xem khí độ tư thế này, tựa hồ là nhân vật trọng yếu trong Hắc Hà thủy cung.

"Thập Tam Hoàng tử điện hạ giá lâm, không thể lấy lễ hoàng tử cung nghênh, xin thứ lỗi." Mỹ phụ vũ y chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái, nghe thanh âm thì chính là người vừa mới cách không truyền âm kia.

"Phu nhân khách khí, là do hôm nay chúng ta đến quá mức đột ngột." Thạch Xuyên Không cười nói.

Mỹ phụ vũ y liếc nhìn Hàn Lập, cương ngạnh nhíu mày, lại không nói gì thêm.

"Lệ đạo hữu, vị này chính là Cúc phu nhân, là đạo lữ Hắc Hà tiền bối. Còn vị này chính là Lệ đạo hữu, tuy rằng đến từ Tiên Vực nhưng là tri kỷ hảo hữu của Thạch mỗ. Lệ đạo hữu thần thông quảng đại, phụ hoàng cũng có chút tán thưởng." Thạch Xuyên Không nhìn mặt mà nói chuyện, giới thiệu song phương.

"Cúc phu nhân, Lệ mỗ hữu lễ." Hàn Lập nghe vậy trong lòng khẽ động, chắp tay thi lễ một cái.

Cúc phu nhân nghe vậy, nhìn Hàn Lập nhiều thêm một cái, thái độ hòa hoãn một chút, hơi khẽ khom người, coi như hoàn lễ.

"Không biết lần này Thập Tam Hoàng tử điện hạ đại giá quang lâm Hắc Hà thủy cung ta là có gì chỉ giáo?" Cúc phu nhân mời hai người ngồi xuống, lại gọi thị nữ sau lưng dâng nước trà trái cây lên, rồi mới lên tiếng.

"Chỉ giáo thì không dám, hôm nay Thạch mỗ đến có một chuyện muốn thỉnh giáo Hắc Hà tiền bối, không biết Hắc Hà tiền bối có trong cung không?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Ai nha, điện hạ tới không khéo, phu quân nhà ta vì tu luyện một môn đại pháp, nhiều năm trước đã bế quan, chỉ sợ không thể ra gặp mặt điện hạ được." Ánh mắt Cúc phu nhân lộ ra vẻ kiêu ngạo, nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng âm thầm buông lỏng.

"Như vậy thật đúng là không khéo." Ánh mắt Thạch Xuyên Không liếc qua Hàn Lập, mở miệng nói.

"Trước khi phu quân bế quan đã bảo ta làm chủ sắp xếp các công việc trong Hắc Hà thủy cung, không biết điện hạ tới tìm phu quân nhà ta cần làm chuyện gì? Chỉ cần không phải chuyện đại sự quá lớn, cũng có thể nói cùng ta." Cúc phu nhân vén lại mái tóc bên tai, mỉm cười nói.

Tuy rằng nàng tận lực che giấu, nhưng sắc mặt vẫn đang lộ ra một chút tự đắc.

"Ha ha, lại nói xác thực không phải là đại sự gì, ta nghe nói hơn trăm năm trước Hắc Hà thủy cung triệu nhập một người phi thăng từ hạ giới tên là Tử Linh, không biết có việc này không?" Thạch Xuyên Không xoay chuyển ánh mắt, vừa cười vừa nói.

Cúc phu nhân nghe vậy, nụ cười trên mặt trong nháy mắt biến mất, khuôn mặt trắng như tuyết thoáng cái treo một tầng sương lạnh, trong mắt nổi lên vẻ ghen ghét, đồng thời cũng hiện lên một vòng hàn quang lăng lệ ác liệt khiến người rét run.

Chỉ là những biến hóa kia chỉ phát sinh trong một cái chớp mắt, sau một khắc, sắc mặt Cúc phu nhân liền khôi phục bình tĩnh, nói: "A, đúng là có một người như thế, không biết vì sao Thập Tam Hoàng tử điện hạ lại hỏi người này?"

Mặc dù sắc mặt Cúc phu nhân chỉ biến hóa thoáng qua, nhưng Hàn Lập và Thạch Xuyên Không đều nhìn thấy trong mắt.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, nhưng không mở miệng.

"Kỳ thật cũng không có đại sự gì, vị Tử Linh kia là bằng hữu quen biết của Lệ đạo hữu ở hạ giới. Lệ đạo hữu nghe nói nàng ấy phi thăng tới Thánh Vực, hôm nay đặc biệt tới bái phỏng, không biết phu nhân có thể mời Tử Linh cô nương đi ra để bọn họ gặp mặt một lần không?" Thạch Xuyên Không trịnh trọng nói.

"Ha ha, bằng hữu? Chỉ sợ là tình nhân a! Hồ mị tử chính là hồ mị tử, đi tới chỗ nào cũng câu dẫn nam nhân!" Cúc phu nhân lườm Hàn Lập, cười lạnh một tiếng nói.

"Tử Linh vừa mới phi thăng Thánh Vực, hoàn toàn chưa quen thuộc nơi này. Nếu nàng có gì đắc tội, Lệ mỗ nguyện bồi tội thay nàng." Ý nghĩ trong đầu Hàn Lập chuyển động, đứng dậy chắp tay thi lễ một cái.

"Đắc tội... Hừ!" Cúc phu nhân hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa.

"Để bình ổn khó chịu của phu nhân, chỗ này ta có vài tài liệu coi như không tệ, xin vui lòng nhận cho." Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, vung tay lên.

Một đạo hào quang thanh sắc bắn ra từ trong tay hắn, lướt nhẹ qua bên cạnh cái bàn.

Trên mặt bàn lập tức nhiều ra bốn đồ vật, là một tiểu kỳ màu lam, một đại ấn màu tím đen, một khối băng tinh màu lam, cuối cùng là một đoạn cây gỗ khô màu đen.

Tiểu kỳ màu lam và đại ấn màu tím kia đều là Ma khí, hơn nữa đều là Ma bảo nhập phẩm, mà băng tinh màu lam và cây gỗ khô màu đen cũng đều là tài liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc, mỗi cái đều tản mát ra lực lượng pháp tắc cực kỳ khổng lồ, mơ hồ còn hơn cả hai kiện Ma khí kia.

Những tài liệu Ma khí này đều tìm được từ trong pháp khí trữ vật của Chiếu Cốt chân nhân, dù là Thạch Xuyên Không nhìn thấy cũng phát thèm.

Cúc phu nhân thấy mấy thứ này, ánh mắt khẽ động, nhưng lập tức lại hừ lạnh một tiếng, hai mắt nhìn lên trời, không nhìn những vật kia nữa.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt trầm xuống.

"Khụ, Cúc phu nhân, bất kể như thế nào, có thể nể mặt Thạch mỗ hay không, cho hai người bọn họ gặp mặt một lần." Thạch Xuyên Không ho nhẹ một tiếng, nói.

------oOo------

Chương 845: Lưu đày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nếu như Thập Tam điện hạ đã mở lời, thân thiếp há có thể bỏ ngoài tai. Chẳng qua Tử Linh kia hiện tại không có ở Hắc Hà Thủy Cung, thân thiếp muốn gọi đến cũng không được." Cúc phu nhân chau mày lộ ra vẻ khó xử.

"Không có ở đây? Vậy nàng đi đâu?" Trong lòng Hàn Lập lắng xuống, lập tức truy vấn.

"Trong Hắc Hà Thủy Cung ta có rất nhiều tu sĩ, cũng không cấm bọn họ ra ngoài. Hồ ly tinh kia lại được phu quân ta đặc biệt chiếu cố, có thể tùy ý xuất nhập cung, nàng ta đi đâu làm sao ta biết được." Sắc mặt Cúc Phu nhân nhìn Hàn Lập không được tốt lắm, không chút khách khí nói ra.

"Cúc phu nhân vừa nói, trước khi Hắc Hà tiền bối bế quan đã để cho ngươi chủ trì mọi việc trong Hắc Hà Thủy Cung. Tử Tinh đi đâu, hẳn là ngươi phải có đầu mối chứ."

Lúc này, Hàn Lập quan tâm đến an nguy của Tử Linh. Cúc Phu nhân lại nói năng lỗ mãng, cơn giận trong lòng hắn đang dần dâng lên, trầm giọng nói.

"Ngươi là ai, thiếp thân nể mặt Thập Tam Hoàng tử mới cho tặc tử Tiên Vực ngươi bước vào Hắc Hà Thủy cung. Dám chất vấn ta hết lần này đến lần khác, Hắc Hà Thủy Cung không hoan nghênh vị ác khách này, cút ra ngoài cho ta!" Cúc Phu nhân đột nhiên trở mặt, hai tay vung lên.

Vách tường ở hai bên đại sảnh phát ra âm thanh vù vù ầm ĩ. Hai đạo hào

quang vừa thô vừa đen từ trong đó phun ra, nhanh như chớp quấn lấy thân thể Hàn Lập, tạo thành một vòng xoáy màu đen.

Một lực hút truyền tống mạnh mẽ từ trong xoáy nước tuôn ra, bao trùm lấy thân thể Hàn Lập, muốn ném hắn văng ra.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, bên ngoài cơ thể phát ra kim quang mạnh mẽ, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra ngay sau lưng, cấp tốc xoay tròn.

Vô số gợn sóng màu vàng từ trên Chân Ngôn Bảo luân tuôn trào ra, lập tức bao phủ ngược lại vòng xoáy màu đen kia.

Đột nhiên, vòng xoáy màu đen chậm lại và bị giam cầm ngay tại đó.

Cúc phu nhân biến sắc, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thúc giục vòng xoáy màu đen.

Mặc cho nàng thi pháp thế nào nhưng vòng xoáy màu đen vẫn không nhúc nhích.

"Cúc phu nhân, Lệ mỗ không có ý làm khó ngươi, chỉ xin phu nhân cho ta biết tung tích của Tử Linh, nhất định tại hạ sẽ hậu tạ." Hàn Lập khôi phục lại tâm trạng, chắp hai tay nói.

"Hừ! Tiểu tử chớ không cuồng, đừng tưởng rằng ta không làm gì được ngươi. Hắc Hà Thủy Cung, gia trì lên người ta!" Cúc Phu nhân khẽ quát một tiếng, trong miệng nói lẩm bẩm, hai tay bắt pháp quyết nhanh như bánh xe, sau đó giơ tay lên ra một chiêu.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, toàn bộ Hắc Hà Thủy Cung đều rung động, vạn đạo hắc quang từ trong hư không hiện ra, hội tụ vào lòng bàn tay của Cúc Phu nhân hóa thành một tòa hư ảnh Hắc Hà Thủy Cung lớn chừng vài thước.

"Cái này là..." Khi thấy cảnh này, đồng tử trong mắt Hàn Lập co rụt lại.

Không đợi hắn kịp làm gì, hai tay Cúc Phu nhân lập tức đẩy hư ảnh Hắc Hà

Thủy Cung ra đâm vào gợn sóng màu vàng quanh người hắn.

"Xoẹt xoẹt" một tiếng, gợn sóng màu vàng quanh người hắn như tờ giấy bị một phát đánh vỡ tan.

Lúc này, vòng xoáy màu đen lập tức được khôi phục, điên cuồng chuyển động giống như một cái miệng to nuốt sống Hàn Lập.

Hắn cảm thấy hoa mắt, sau một khắc thì phát hiện mình đã xuất hiện ở bên ngoài Hắc Hà Thủy Cung.

Hàn Lập nhướng mày, Thời Gian Đạo Văn trên Chân Ngôn Bảo Luân chỉ mới khôi phục non nữa, vốn phát huy không được bao nhiêu uy lực.

Bất kể như thế nào, nếu Tử Tinh ở Hắc Hà Thủy Cung, hắn quyết không lùi bước.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tròng mắt mở to nhìn về phía màn sáng màu đen chung quanh Hắc Hà Thủy Cung.

Đồng thời, kim quang trên người Hàn Lập chớp động, Chân Ngôn Bảo Luân lại nhanh chóng xoay tròn, vô số gợn sóng màu vàng ồ ạt tràn ra ập vào màn sáng màu đen kia.

"Lệ đạo hữu, quả nhiên ngươi ở đây." Vào lúc này, một giọng nói ôn hòa từ bên cạnh truyền đến.

Hàn Lập cả kinh quay đầu lại thì thấy một thân ảnh màu tím đứng cách đó không xa, chính là Thạch Phá Không.

"Tam điện hạ, sao người lại ở đây?" Hàn Lập ngừng tay, kinh ngạc hỏi.

Mặt Thạch Phá Không lộ vẻ cười nhạt, đang tính nói chuyện thì trong hư không kế bên chợt nổi lên sóng gió. Sau đó, một mảng hắc quang không biết từ đâu hiện ra tạo thành một vòng xoáy màu đen.

Vòng xoáy màu đen xuất hiện không lâu thì tan biến. Bóng người Thạch

Xuyên Không chợt lóe ra giống như cũng bị Cúc Phu nhân ném ra ngoài.

"Tam ca, sao người lại đến đây?" Gã nhìn Thạch Phá Không tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ta nghe nói hai người các ngươi rời khỏi Dạ Dương Thành đến Hắc Thủy Vực. Liền đoán được các ngươi vì Tử Linh Tiên Tử mà đến Hắc Hà Thủy Cung này. Chuyện Đề Hồn Đạo Hữu đến nay chưa giải quyết được, Thạch mỗ vẫn luôn hổ thẹn trong lòng. Dù thế nào Thạch mỗ cũng phải góp một phần sức lực, cho nên ta mới lập tức chạy tới đây." Thạch Phá Không áy náy nói ra.

"Tốt quá, có Tam ca xuất mã nhất định có thể cứu Tử Linh đạo hữu ra ngoài, Lệ đạo hữu cứ yên tâm đi." Thạch Xuyên Không nghe vậy mừng rỡ nói.

"Đa tạ Tam điện hạ." Trong lòng Hàn Lập cảm kích, chắp tay nói.

"Tình hình bây giờ thế nào rồi? Hành động của các ngươi hình như không được thuận lợi lắm" Thạch Phá Không vẫy tay rồi hỏi.

Hàn Lập lộ vẻ cười khổ, kể lại tường tận một lần những chuyện đã xảy ra trong Hắc Hà Thủy Cung.

"Cúc Phu Nhân là đạo lữ của Hắc Hà Thượng Nhân, nữ nhân này có tu vi khá cao nhưng khí lượng không lớn. Hơn nữa lại có tính ghen tuông, chắc Tử Linh đạo hữu có phần được Hắc Hà Thượng Nhân... coi trọng nên Cúc Phu Nhân mới sinh lòng ghen ghét. Mà Lệ đạo hữu ngươi và Tử Linh là hảo hữu, Cúc Phu Nhân giận cá chém thớt nên mới không báo cho ngươi tình huống của Tử Linh lúc này." Thạch Phá Không nghe xong suy nghĩ một chút rồi nói ra.

"Chuyện này ta cũng đoán được chút ít, mặc kệ nàng ta có nguyện ý hay không, ta vẫn không tiếc bất cứ giá nào bắt chính miệng nàng nói ra bây giờ Tử Tinh đang ở đâu." Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ lạnh lùng, kim quang trên người lại sáng lên.

Tuy Tử Linh không phải là đạo lữ của hắn, nhưng trong suy nghĩ của hắn, Tử Linh cũng như Nam Cung Uyển, đều có một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

"Lệ Đạo hữu, ngươi nóng lòng cứu bạn hữu của mình ta có thể hiểu được, nhưng dùng sức mạnh để giải quyết việc này thật không sáng suốt."

“Hắc Hà Thượng Nhân là tu sĩ Đại La cảnh. Nếu hôm nay ngươi ở đây động thủ thì chắc chắc họ sẽ truy xét, chỉ sợ lúc đó đạo hữu sẽ gặp không ít phiền toái." Thạch Phá Không vội vàng ngăn Hàn Lập, nói ra.

"Ta cũng biết là cử động lần này không ổn nhưng hiện tại đã không còn cách nào khác." Hàn Lập nhíu mày nói ra.

"Nếu Lệ Đạo Hữu tin tưởng Thạch Mỗ, việc này hãy giao cho ta đi, ta có quan hệ kết minh với Hắc Hà Thượng Nhân, Cúc Phu Nhân kia vẫn có chút xem trọng ta, để ta đi hỏi thăm, không chừng nàng sẽ nói ra." Thạch Phá Không thành khẩn nói.

"Không sai. Hay là để Tam ca đến hỏi xem sao, nếu không được thì chúng ta lại nghĩ cách khác." Thạch Xuyên Không nói.

"Vậy cũng được, phải trông cậy vào Tam điện hạ rồi." Hàn Lập cân nhắc rồi chắp tay nói ra.

"Tạm thời các ngươi lui xuống trước đi." Thạch Phá Không suy nghĩ rồi nói với hai người bọn họ.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không nhìn nhau rồi bay về sau, thân hình nhanh chóng biến mất đằng xa.

Thạch Xuyên Không đứng yên một lát, sau đó bay về phía Hắc Hà Thủy Cung.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không nhìn nhau, lui về sau thật xa mới ngừng lại.

Tử quang trong mắt Hàn Lập chớp động, nhưng hai mắt không hề chớp mà

nhìn đăm đăm về phía Hắc Hà Thủy Cung.

Một lát sau, hào quang trên màn sáng màu đen chớp động rồi mở ra một cửa vào, thân hình Thạch Phá Không lập tức bay vào trong đó.

Thấy cảnh này, trong lòng Hàn Lập cũng thầm thở nhẹ ra.

"Lệ đạo hữu, ngươi cứ yên tâm đi, Tam ca tài trí vô cùng, lại rất khéo ăn nói, có hắn xuất mã, nhất định có thể hỏi ra tung tích của Tử Linh đạo hữu." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Ta cũng hy vọng như vậy." Hàn Lập thở dài nói ra.

Hai người lẳng lặng ở đây chờ đợi, thoáng một cái đã qua hơn nửa canh giờ.

Hắc Hà Thủy Cung không có chút động tĩnh nào, sắc mặt Hàn Lập vẫn bình tĩnh. Trái lại Thạch Xuyên Không cứ đứng ngồi không yên, nhiều lần muốn nở miệng nói gì đó nhưng thấy sắc mặt Hàn Lập không tốt nên đành nuốt lại vào miệng.

Kết quả vào lúc này có một màn sáng màu đen chợt chớp động, rồi lộ ra một thông đạo.

Thạch Phá Không từ đó bay ra hướng về phía hai người họ, nhanh chóng đến gần.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không thấy vậy, vội vàng nghênh đón.

"Tam điện hạ, thế nào rồi?" Hàn Lập hỏi.

"May mắn không làm nhục mệnh, ta đã tra được tình hình của Tử Linh đạo hữu trong những năm qua ở Hắc Hà Thủy Cung và biết bây giờ nàng đang ở đâu rồi." Thạch Phá Không cười nhạt nói.

Hàn Lập nghe vậy vui vẻ, trong lòng buông lỏng.

"Ha ha, ta đã nói, Tam ca mà xuất mã, không có chuyện gì là không làm

được." Thạch Xuyên Không cười to nói.

"Đa tạ Tam điện hạ, không biết sau khi vào Hắc Hà Thủy Cung, Tử Linh đã trải qua như thế nào? Hàn Lập chắp tay thi lễ với Thạch Phá Không một cái, sau đó hỏi.

"Sau khi Tử Linh đạo hữu phi thăng đến Thánh Vực thì bị Hắc Hà Thượng Nhân để mắt đến vì dung mạo và cả tư chất. Tính thu nàng làm thê thiếp nhưng tính cách của Tử Linh đạo hữu rất kiên cường, dù chết vẫn không đồng ý. Hắc Hà Thượng Nhân không muốn dùng sức mạnh ép buộc, hơn nữa lúc ấy y nóng lòng bế quan nên tạm thời giao Tử Linh đạo hữu cho người khác trông coi." Thạch Phá Không nhìn Hàn Lập một cái thật sâu, sau đó mới từ từ mở miệng nói ra.

Nghe được lời này, trong lòng Hàn Lập âm thầm thả lỏng.

"Tốt quá, Tử Linh đạo hữu không phải chịu nhục, trinh tiết cũng không bị tổn hại, Lệ đạo hữu ngươi có thể yên tâm rồi." Thạch Xuyên Không dùng sức vỗ vai Hàn Lập một cái nói ra.

"Thập Tam đệ, ngươi đang nói cái gì vậy." Thạch Phá Không trừng mắt khiển trách Thạch Xuyên Không một cái.

Lúc này, Thạch Xuyên Không mới ý thức được mình đã nói bậy, gãi gãi đầu, trên mặt lộ vẻ lúng túng.

"Thập Tam điện hạ cũng không nói sai, chẳng qua Tử Linh một thân một mình, nếu có chuyện gì xảy ra cũng không phải là lỗi của nàng. Vậy sau đó thì sao, bây giờ Tử Linh có phải ở trong Hắc Hà Thủy Cung này không?" Hàn Lập thản nhiên nói ra.

"Sau khi Hắc Hà Thượng Nhân bế quan, Tử Linh đạo hữu định chạy trốn khỏi Hắc Hà Thủy Cung. Cúc Phu nhân chẳng những không ngăn cản, trái lại còn âm thầm để cho nàng chạy thoát. Cho nên hiện tại Tử Linh đạo hữu không có ở Hắc Hà Thủy Cung."

Thạch Phá Không thở dài, nói ra.

"Vậy chuyện lần này dễ xử lý rồi, tuy rằng Thánh Vực rất lớn nhưng ta muốn tìm người cũng không phải việc gì khó. Lệ huynh, ngươi yên tâm, đợi ta trở về sẽ an bài một phen..." Thạch Xuyên Không cười nói, nhưng chưa nói hết câu lại phát hiện ra có gì đó không đúng liền dừng lại.

Lúc này, lông mày Hàn Lập bỗng nhíu lại.

Đương nhiên Cúc Phu nhân hận không thể để cho Tử Linh sớm rời khỏi Hắc Hà Thủy Cung, cho nên mới âm thầm thả nàng ra. Như vậy đến khi Hắc Hà Thượng Nhân xuất quan hỏi tới, sẽ không trách tội lên đầu Cúc Phu Nhân.

Chẳng qua Cúc Phu nhân sẽ không để yên cho Tử Linh rời khỏi dễ dàng như vậy?

"Xem ra Lệ Đạo Hữu cũng đoán được chút ít rồi. Mặc dù Cúc Phu Nhân không ngăn cản, nhưng khi Tử Linh đạo hữu rời khỏi không bao lâu liền phái người đi bắt lại rồi lưu đày vào trong Tích Lân Không Cảnh." Thạch Phá Không nhìn Hàn Lập một cái, lắc đầu nói ra.

------oOo------

Chương 846: Mạo hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe vậy, đồng tử co rụt lại mãnh liệt, đứng đó im lặng không nói.

"Tích Lân Không Cảnh cũng không phải địa phương tốt đẹp gì, Tử Linh đạo hữu vừa mới phi thăng, tu vi cũng chỉ là Chân Tiên cảnh, chỉ sợ..." Thạch Xuyên Không chần chờ một chút, nói ra.

"Hắc Hà Thượng Nhân ngoại trừ đạo lữ là Cúc phu nhân, còn có hơn mười thị thiếp, các nàng tranh đấu với nhau không ngừng, khá giống với hậu cung hoàng đế thế tục. Tử Linh đạo hữu có thể ở trong nội cung bình an nhiều năm như vậy, cũng thuộc dạng tâm trí bất phàm, mà trước khi Hắc Hà Thượng Nhân bế quan sợ Tử Linh đạo hữu bị thị thiếp khác ức hiếp, đã ban cho nàng vài kiện Ma khí lợi hại hộ thân. Cho nên dù tiến vào Tích Lân Không Cảnh, tự bảo vệ mình hẳn là không thành vấn đề." Thạch Phá Không chậm rãi nói ra.

"Hy vọng như lời Tam điện hạ nói. Tam điện hạ quả thật trí kế vô song, trong thời gian ngắn đã tra được nhiều tin tức như vậy, thật là làm cho Lệ mỗ tự ti mặc cảm." Hàn Lập thở dài, chuyển chủ đề nói.

"Đúng vậy, Tam ca, cọp cái kia khó đối phó như vậy, ngươi làm thế nào lại hỏi ra những tin tức này vậy?" Thạch Xuyên Không cũng tò mò hỏi.

"Ta cùng Cúc phu nhân quen biết nhiều năm, hiểu rất rõ tâm tính của nàng. Kỳ thật trước khi hỏi thăm nàng, ta cũng đại khái đoán được nàng đối phó Tử Linh đạo hữu như thế nào, về sau lại nói bóng nói gió, tâm tư Cúc phu nhân cũng không tinh tế tỉ mỉ, muốn biết rõ chút ít cũng không khó." Thạch Phá Không bình tĩnh nói, phảng phất như kể một việc nhỏ không đáng để ý.

"Tam điện hạ cảm thấy sự tình không khó, nhưng chúng ta bất luận thế nào cũng làm không được đấy." Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ khâm phục.

"Đều là chút ít mưu mẹo thủ đoạn thôi, không đáng nhắc tới. Tiếp theo Lệ đạo hữu có tính toán gì không?" Thạch Phá Không nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

"Nơi đây không phải chỗ nói chuyện, sợ tai vách mạch rừng, chúng ta rời đi trước rồi bàn bạc kỹ hơn." Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động, nói như thế.

Nửa tháng sau, trong một toà biệt uyển thuộc phủ thành chủ Hắc Thủy Thành.

Trong sảnh một toà đại điện lịch sự tao nhã với phong cách cổ xưa có một chiếc bàn tròn được chế từ Ô Tô Mộc, phía trên đặt một cái bếp lò gốm đỏ, bên trong lửa than đang cháy, trong bình gốm tử sa tỏa mạnh ra hơi nước, đẩy cái nắp bình nhảy lên không thôi.

Lúc này Thạch Phá Không đang đứng bên cạnh bàn, đưa tay bưng bình gốm lên, đổ nước vào từ một bình sứ màu thanh ngọc, súc lá trà bên trong một lần, rồi sau đó đổ nước cũ ra, lại thêm nước mới vào.

Lại ngâm tốt nước trà lần thứ hai, sau đó gã mới châm nước trà vào ba chén trà tinh xảo trên bàn, đẩy tới trước hai người đang ngồi bên cạnh chiếc bàn.

Hai người này, một người tóc tuyết trắng mặc áo bào tím, một người dung mạo phổ thông hai mắt sáng như sao, không phải ai khác, chính là Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập.

"Lệ đạo hữu, sự hung hiểm của Tích Lân Không Cảnh có lẽ ngươi còn chưa hiểu rõ lắm, ngươi nhất định phải đi vào sao?" Thạch Phá Không đặt bình gốm lại trên lò lửa, sau đó mở miệng nói ra.

"Tam ca, vị Tử Linh đạo hữu kia đối với Lệ huynh, không đơn giản chỉ là hồng nhan tri kỷ, cho nên ngươi không cần khuyên nữa, nếu khuyên được thì ta cũng đã cản hắn lại rồi." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Nếu như tâm ý Lệ đạo hữu đã quyết, ta cũng không nhiều lời nữa. Như vậy còn ngươi, lúc nào quay về Thiên Hồng Vực nhậm chức?" Thạch Phá Không nói xong, nghiêng đầu sang nhìn về phía Thạch Xuyên Không.

"Tam ca, Lệ huynh là bạn vào sinh ra tử với ta, có ân tình rất nặng với ta, ngươi cũng hiểu được. Lần này đi đến Tích Lân Không Cảnh, ta đương nhiên phải đi cùng hắn. Chuyện quản lý Thiên Hồng Vực... Làm phiền Tam ca thay mặt xử lý một chút." Thạch Xuyên Không lúng túng cười một tiếng, nói ra.

"Hồ đồ. Phụ thân lệnh ngươi quản lý Thiên Hồng Vực há lại trò đùa? Huống hồ ta làm sao để ngươi dùng thân phạm hiểm!" Sắc mặt Thạch Phá Không ngưng lại, thấp giọng khiển trách.

"Thạch huynh, Tam hoàng tử Điện hạ nói không sai, Tích Lân Không Cảnh này một mình ta đi là được rồi." Trong nội tâm Hàn Lập ấm áp, nói ra.

"Tam ca, ngươi biết ta luôn luôn ân oán rõ ràng, sinh ý Quảng Nguyên Trai ta vẫn luôn coi trong ngang bằng với việc này. Lệ huynh có ân cứu mạng với ta, còn không chỉ một lần, hiện nay hắn cần ta giúp, ta làm sao có thể bỏ mặc?" Thạch Xuyên Không khoát tay với Hàn Lập, thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Thạch Phá Không, nói ra.

Thạch Phá Không nghe vậy, vẻ do dự trên mặt vẫn không giảm, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, nói: "Mà thôi, ta biết ngăn cản ngươi cũng không được, nếu không phải sự vụ trong tộc không thể buông xuống, ta cũng sẽ đi cùng các ngươi một chuyến này rồi."

"Ha ha, trong tộc rời một trăm tên Thạch Xuyên Không như ta cũng không sao, nhưng nếu thiếu đi một Tam ca ngươi, còn không phải sẽ rối loạn sao?" Thạch Xuyên Không cười ha ha nói.

"Tốt rồi, đừng ba hoa nữa. Về Tích Lân Không Cảnh, tuy ta biết một chút, nhưng dù sao cũng chưa từng tự trải nghiệm qua, cho nên sự tình biết được cũng không chắc chắn, có thể nói cho các ngươi biết bao nhiêu thì nói." Thạch Phá Không lắc đầu, nói ra.

"Làm phiền điện hạ rồi." Hàn Lập gật đầu nhẹ, thành khẩn nói.

"Không sao, các ngươi lắng nghe là được." Thạch Phá Không lắc đầu nói ra.

Sau đó, gã bắt đầu giảng giải những gì mình biết về Tích Lân Không Cảnh.

Ước chừng sau nửa khắc chuông, Thạch Phá Không giảng giải xong, cổ tay vòng một cái, lấy ra những đồ vật khác nhau, phân biệt đưa cho Thạch Xuyên Không cùng Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận, hắn vừa nhìn qua, phát hiện đó là một tấm da thuộc không biết là da của dị thú nào, phía trên vẽ sơ sài một ít địa hình, trên đó ghi chú một ít văn tự.

"Đây là một bộ bản đồ dã sử Tích Lân Không Cảnh, niên đại cũng không biết đã bao lâu, cho nên sau khi đi vào có thể giúp các ngươi hay không, vẫn là ẩn số, các ngươi cầm lấy." Thạch Phá Không nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn một chút, sau đó liền cất vào trong ngực.

"Tam ca, đây là cái gì?" Thạch Xuyên Không đang cầm một vật như sợi dây chuyền đeo cổ, nghi ngờ hỏi.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, chỉ thấy đó là một cái lồng màu đen điêu khác tinh xảo, bên trong còn điêu khắc một dị thú lân giáp bộ dáng dữ tợn, hai móng đang cầm lấy lồng sắt, có hình dạng gào rú.

"Ngươi đeo thứ này trên cổ, thời khắc nguy cấp, chỉ cần dùng ngoại lực đập vỡ lồng bên ngoài là được, không cần bất luận Linh lực hay Ma khí gì thúc giục, có lẽ sẽ cứu các ngươi một lần." Thạch Phá Không trịnh trọng nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, theo lời đeo sợi dây chuyền lên trên cổ.

"Nhớ kỹ, bên trong Tích Lân Không Cảnh, thiên địa linh khí cùng Ma khí đã bị cấm tuyệt, không thể thi triển pháp thuật Cho nên đồ vật trữ trong

nhẫn trữ vật hay vòng tay trữ vật... đều không mở ra được, nếu muốn xài đồ vật thì sớm lấy ra bên ngoài mà mang trên thân. Sau khi đi vào, khả năng có thể dựa vào, hơn phân nửa cũng chỉ có thân thể huyết nhục các ngươi." Thạch Phá Không dặn dò.

"Nếu như Tích Lân Không Cảnh đã bị phong cấm, ngày sau chúng ta muốn trở về thì phải làm thế nào?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Nguyên bản bên trong Hắc Thủy Vực có một tòa truyền tống pháp trận đặc thù, có thể cách không hút người từ trong Tích Lân Không Cảnh ra, chẳng qua là đã không sử dụng hơn mười vạn năm rồi, giờ muốn khởi động chỉ sợ phải tiêu phí một phen công phu. Bất quá các ngươi không cần lo lắng, về sau ta sẽ xử lý tốt chuyện này. Đây là hai ấn tín tiêu ký, là mấu chốt để truyền tống pháp trận xác định vị trí, nhất định phải bảo quản cho tốt." Dứt lời, Thạch Phá Không lấy ra hai ngọc quyết giống như lá cây, đưa cho hai người.

"Tam ca, thứ này sử dụng như thế nào?" Thạch Xuyên Không tiếp nhận ấn tín, cẩn thận đánh giá một lát, cũng không nhìn ra môn đạo gì trong đó.

"Lúc các ngươi muốn trở lại, chỉ cần giọt một giọt tinh huyết lên đó, pháp trận bên này sẽ cảm ứng được, liền có thể nhiếp bọn ngươi từ trong Tích Lân Không Cảnh ra. Về phần vị Tử Linh đạo hữu kia, chỉ cần Lệ đạo hữu mang theo, liền có thể cùng được truyền tống ra theo." Thạch Phá Không nói như thế.

"Tốt, chúng ta đều nhớ kỹ." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, nói ra.

"Mặt khác, nơi đây còn có hai quả Huyết Triều Đan, có thể trong thời gian ngắn kích phát nhục thể chi lực của các ngươi. Về phần công hiệu mạnh hay yếu, phải xem khí lực hai người các ngươi như thế nào. Đương nhiên di chứng cũng không nhỏ, sau khi hết dược lực, các ngươi sẽ rơi vào một đoạn thời gian suy yếu, thậm chí có thể xuất hiện tình huống toàn thân không thể nhúc nhích. Cho nên không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, không nên sử dụng." Thạch Phá Không lại dặn dò.

"Tam ca, ngươi không cần lo lắng quá mức. Chúng ta cũng không phải tiểu

quỷ mới ra đời, tự mình sẽ có chừng mực." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Ngươi đừng chê ta dài dòng, dù sao chỗ kia đã phủ đầy bụi quá lâu rồi. Tốt rồi, muốn nói gì ta đều nói, tiếp theo phải xem chính các ngươi, bất luận thế nào, phải trở về bình an cho ta." Thạch Phá Không nhìn thật sâu vị Thập Tam đệ một cái, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của gã, nói ra.

"Yên tâm đi." Thạch Xuyên Không cười "Ha ha" một tiếng, nói ra.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên thân hai người, khóe miệng cũng không khỏi hiện ra một vòng tiếu ý.

Không bao lâu sau, Thạch Phá Không liền rời đi trước một bước.

Hai người Hàn Lập nghỉ sơ vài ngày để hồi phục, sau đó cũng rời khỏi Hắc Thủy Thành, thẳng đến khu vực Tích Lân Không Cảnh.

...

Bên trong Hắc Thủy Vực, chính giữa một mảnh dãy núi màu xanh sẫm, bất ngờ phân bố từng mảnh cồn cát màu vàng nâu, từ trên cao nhìn xuống dưới, cả vùng đất giống như sinh ra từng nốt ban.

Hai người Hàn Lập bay lơ lửng tới, treo ở trên không những nốt ban xấu xí này.

Dù cách xa hơn trăm dặm, hắn vẫn có thể cảm nhận được phiến khu vực kia truyền đến từng trận chấn động không gian cổ quái.

Hai mắt hắn ngưng lại, trong mắt loé lên tử quang, liền thấy hư không phía trên chỗ đó, vậy mà bố trí một tầng cấm chế hình bán cầu gần như rõ ràng, như một miệng bát úp ngược cả vùng đất, bao phủ tất cả cồn cát địa vực vào trong.

"Thạch huynh, chỗ đó là cửa vào Tích Lân Không Cảnh a?" Hàn Lập hỏi.

"Không sai. Tựa hồ trước đây rất lâu, chỗ đó đã bị Phụ Hoàng hạ lệnh

phong cấm, cũng bị liệt vào cấm địa." Thạch Xuyên Không nói ra.

"A, là vì phòng ngừa người lưu vong trốn vào trong đó?" Hàn Lập hỏi.

"Cũng có thể như vậy, bất quá khả năng lớn hơn là sợ người Thánh Vực trong lúc vô tình xâm nhập, bị hút vào cồn cát kia, bị vây khốn trong Tích Lân Không Cảnh." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, nói ra.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật gật đầu, nói ra.

"Đi thôi, chúng ta trước đi vào cửa cấm chế đã." Thạch Xuyên Không nói ra.

Dứt lời, hai người liền phi độn xuống, rơi trước một toà đại điện bên ngoài cồn cát.

"Tích Lân là cấm địa, không được đến gần, mau rời đi." Một tu sĩ Ma tộc trấn giữ ngoài điện thấy thế, lập tức đi lên ngăn cản.

Hai người cho thấy thân phận, sau đó tu sĩ trấn giữ nơi đây là một gã Kim Tiên lập tức đi ra nghênh đón.

Đó là một lão giả Ma tộc dáng người thấp bé, trên mặt hiện đầy ma văn, vừa thấy Thạch Xuyên Không liền lập tức cung kính thi lễ, nói:

"Tu sĩ trấn giữ cấm địa Từ Phúc, bái kiến Thập Tam hoàng tử Điện hạ."f

------oOo------

Chương 847: Có vào không ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đỗ Gia Đại Thiếu*
***Biên**: Độc Hành*

“Từ lão không cần đa lễ.” Thạch Xuyên Không thấy vậy, nói.

“Chẳng hay Thập Tam hoàng tử điện hạ hôm nay đến đây có chuyện gì?” Từ Phúc ngồi dậy, nghi ngờ nhìn Hàn Lập.

“Hai người chúng ta đến đây vì có việc quan trọng.” Thạch Xuyên Không ho nhẹ một tiếng, đáp lại.

“Đã như vậy, mời hai vị vào đại điện nói chuyện đi.” Từ Phúc vừa nói vừa làm tư thế mời.

“Được.” Thạch Xuyên Không gật đầu, liếc nhìn Hàn Lập, rồi cùng đi vào đại điện.

Trong đại điện, sau khi Từ Phúc biết hai người Hàn Lập muốn đi vào Tích Lân Không Cảnh liền cả kinh, sau đó không ngừng khuyên can.

Thạch Xuyên Không không biết từ chỗ nào kiếm được một phần thủ dụ của Thạch Phá Không, nói dối hai người có nhiệm vụ khẩn cấp, phải tiến vào bí cảnh ngay lập tức.

“Thập Tam hoàng tử điện hạ, thứ cho thần nói thẳng, Tích Lân Không Cảnh phủ bụi đã rất nhiều năm, bây giờ không ai biết rõ tình huống bên trong. Kể cả truyền tống trận mà điện hạ vừa nhắc đến, cũng đã rất lâu rồi không có sử dụng.” Từ Phúc cau mày nói.

“Nếu chúng ta đã phụng mệnh của Lạc Hành Công đến đây, hắn ắt đã có sắp xếp, không nhọc Từ Lão phải lo lắng.” Thạch Xuyên Không khoát tay

nói.

“Nếu tâm ý của điện hạ và vị tiền bối này đã quyết, thần cũng không nói thêm nữa, mời hai vị đi theo thần.” Từ Phúc nói xong liền dẫn hai người đi ra con đường phía sau đại điện.

Ở đó có một cánh cửa thông đến một vùng gò cát, đó là cửa ra vào của không gian cấm chế.

“Hai vị chỉ cần bước vào trong gò cát, sẽ tự chìm vào bên trong, đi tiếp là có thể đến Tích Lân Không Cảnh. Mong hai vị nhớ kỹ, cửa vào này là một chiều, chỉ có vào, không ra.” Sắc mặt Từ Phúc ngưng trọng, đứng ngoài cửa vào nói.

“Làm phiền rồi.” Hàn Lập nói với lão.

Hai tay Từ Phúc kết ấn, trước mặt hiện ra một cái ấn vuông màu đen, rơi vào hố lõm trên khung cửa, lão quát nhẹ một tiếng “Khai”, lưu quang chợt loé trên cánh cửa, cấm chế mở ra.

“Chúc hoàng tử điện hạ cùng tiền bối thuận buồm xuôi gió, bình an trở về.” Từ Phúc nhìn hai người, nói.

“Tạ cát ngôn của Từ lão” Thạch Xuyên Không cười đáp.

Dứt lời, bọn họ liền bước vào cửa, đi ra bên ngoài đại điện, hai người chậm rãi đi đến bên bờ gò cát đầu tiên, rồi dừng bước.

Hàn Lập quan sát gò cát, không phát hiện dị thường gì, cũng không cảm giác được không gian ba động, nhìn qua không khác gì một gò cát bình thường.

Bàn tay Thạch Xuyên Không lật một cái, một thanh trường đao màu đen hiện ra, tiện tay gã liền dắt luôn ở thắt lưng, nhìn thấy Hàn Lập đang nhìn mình, gã cười giải thích: “Nếu bên trong không thể dùng được pháp bảo, có binh khí phòng thân vẫn tốt hơn tay không mà.”

Hàn Lập không nói gì, vung tay lên tạo ra một quang môn màu bạc, Giải Đạo Nhân bước ra từ bên trong.

Thạch Xuyên Không đã nói bên trong không thể mở ra được nhẫn trữ vật, nhưng không nói động thiên chi bảo có thể mở được hay không, trong lòng Hàn Lập không yên, vì vậy hắn quyết định để Giải Đạo Nhân đi ra.

Thấy Giải Đạo Nhân cũng dắt hai thanh chiến đao khác thường bên người, Thạch Xuyên Không tưởng y cũng là đồng đạo với gã, gật đầu với y một cái.

Hàn Lập do dự thêm một lát, vẫn không lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra, mà để hết pháp bảo trữ vật vào trong động thiên chi bảo. Thời gian chi hoàn thì hoá thành một chiếc nhẫn, đeo trên ngón áp út.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, ba người nhìn nhau, rồi cùng nhảy vào gò cát.

Vốn gò cát đang bình thường, bỗng có ánh sáng bạc sáng lên, bao phủ quanh ba người, từ từ trầm xuống.

“Quái lạ, bao nhiêu năm rồi không có ai hỏi đến, sao gần đây lại…” Nhìn thân ảnh ba người biến mất, Từ Phúc trầm ngâm bên trong đại điện.

“Thôi bỏ đi, chuyện của những vương tử công hầu này, không đến lượt mình quan tâm, để họ tự xử lý.”

Một lúc lâu sau, lão lắc đầu, gỡ con dấu xuống, đóng lại cấm chế, xoay người chắp tay, vừa hát một tiếu khúc không tên, vừa chậm rãi đi về phía trước.

…

Bên trong Tích Lân Không Cảnh, trên một hòn đảo hoang vu, bốn phía bụi mù.

Một con Cự Tích đuôi dài màu xám đang đánh nhau với một con Ốc Sên khổng lồ màu đen.

“Ầm” Âm thanh va chạm thật lớn!

Hai con cự thú đâm sầm vào nhau, lực trùng kích đánh bay cả hai ra hai hướng đối lập, bốn phía bụi mịt mù.

Con Cự Tích đuôi dài ngã nhào trên mặt đất, còn Ốc Sên khổng lồ thì bị lật ngửa lên.

Hai con cự thú lại một lần nữa ổn định thân hình, nhìn chằm chằm đối phương, chuẩn bị phát động đợt tấn công tiếp theo.

Nhưng vào lúc này, ở khu đất giữa hai con dị thú bông có thanh âm vang lên, cát từ dưới đất phun lên như suối, ba người Hàn Lập hiện ra từ bên trong.

Ba người Hàn Lập vừa ổn định thân hình, phủi sạch cát vàng bám trên người thì chợt cảm thấy trọng lực cường đại từ xung quanh ép đến.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể bị đè ép, chân tay cũng có cảm giác nặng nề, tuy nhiên vẫn không ảnh hưởng nhiều lắm đến hoạt động.

Nhưng linh lực vận chuyển trong cơ thể lại bị ngưng lại một cách bất thường.

Hàn Lập còn chưa kịp quan sát kỹ xung quanh, đột nhiên nhìn thấy đất xung quanh chấn động, hai con dị thú đại phát hung tính đang lao về phía bọn họ.

“Cẩn thận.” Hàn Lập quát lớn.

Vừa nói, hắn vừa vung tay lên kết ấn quyết, nhưng không có gì xảy ra, không có bảo quang phát sáng, không có phi kiếm xuất hiện.

Lúc này Hàn Lập chợt nhớ, bên trong Tích Lân Không Cảnh không thể vận dụng pháp bảo, pháp tắc và linh vực.

Hắn bước chậm tiến lên, huyền khiếu quanh thân toả sáng, đánh một quyền về phía Cự Tích đuôi dài.

Bên kia, hai tay Thạch Xuyên Không cầm hắc đao, giẫm chân nhảy lên, chém về phía con sên khổng lồ.

Một tiếng "Ầm" thật lớn vang lên.

Một quyền của Hàn Lập đánh thẳng vào trán của Cự Tích, trán nó lõm xuống, một mảng lớn lân phiến màu xám tro vỡ nát, thân thể của nó bắn ra phía sau, lăn lộn trên mặt đất.

Về phần Hàn Lập cũng bị dư lực phản chấn lùi về phía sau mấy bước mới ổn định được thân hình.

Trong lòng hắn kinh ngạc, đầu Cự Tích này so vói những con trong Tiên Vực cũng không có điểm gì quá khác nhau, chỉ có lân phiến trên người màu xám trắng, thế nhưng nó lại có được lực lượng cường đại hơn hẳn những con Cự Tích khác.

Nếu chỉ là Cự Tích bình thường, Hàn Lập chỉ cần dùng lực lượng bản thân cũng có thể dùng một quyền đánh vỡ đầu nó, không cần phải vận dụng đến Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Mặc dù vừa nãy hắn không dùng toàn lực, nhưng không ngờ chỉ có thể đánh vỡ một khối lân phiến trên người con Cự Tích này.

Bên kia, một thanh âm sắc bén vang lên.

"Keng!"

Trường đao của Thạch Xuyên Không chém thẳng từ đầu con sên xuống dưới bụng, hoả tính chói mắt phát ra, thế nhưng cũng chỉ có thể lưu lại một đạo dấu vết trên người nó, không thể chém rách.

"Trước đây nghe Tam ca nói sinh vật ở trong này có điểm khác so với ngoại giới, bây giờ xem ra đâu chỉ là có khác, rõ ràng là không phải cùng một

loại.” Thạch Xuyên Không đáp xuống đất rồi nói.

“Trọng lực ở đây vượt xa Thánh Vực, ít nhất là gấp đôi, những con dị thú này sinh ra đã phải chống đỡ trọng lực này, vì vậy da vảy cùng khí lực của chúng rất kiên cố và cường đại, không thể lấy sự vật ở ngoại giới để đánh giá.” Ánh mắt Hàn Lập chăm chú nhìn con Cự Tích đã xoay mình lại, nói.

Vừa dứt lời, con Cự Tích kia đã lao như điên về phía hắn.

Hai tay Hàn Lập nắm chặt, chân đạp đất, phóng thẳng về phía trước. Mỗi lần chân hắn đạp xuống, cả vùng đất chấn động không dứt, khi thế không thua gì con Cự Tích kia.

Năm trăm trượng, ba trăm trượng, một trăm trượng… Mỗi lần hắn đạp đất, khoảng cách của hai bên thu nhỏ lại rất nhanh.

Sắp đến gần, Hàn Lập đạp mạnh, thân hình bay lên, như một thanh trường mâu bay về phía Cự Tích.

Thời điểm hai bên sắp va chạm, bàn tay đang nắm chặt của Hàn Lập lại mở ra, hoá quyền thành chỉ, cắm thẳng vào đầu Cự Tích.

Bàn tay còn lại cũng hoá chỉ, hai ngón tay toả sáng như ngọc, chọc thẳng vào phần không có lân phiến trên đầu Cự Tích

“Phốc!” Máu tươi màu vàng sẫm bắn ra xung quanh.

Bàn tay Hàn Lập đâm thủng đầu của Cự Tích, lợi dụng dư lực, cả cánh tay đâm sâu vào bên trong.

Con Cự Tích rống lên một tiếng khàn đục, cả cái đầu gục xuống dưới đất.

Ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Hàn Lập đang định rút cánh tay về thì đột nhiên nhíu mày lại, tay hắn hình như chạm vào một vật gì đó.

Hắn lục lọi một lát, sau khi rút tay ra, một khối thịt lớn chừng bàn tay cũng được cầm ra theo, bên trong khối thịt có một viên tinh hạch màu vàng sẫm,

lớn chừng quả nhãn, có vẻ là tinh hạch của con Cự Tích này.

Phía bên kia, tranh thủ lúc Thạch Xuyên Không dùng đao chế trụ con ốc sên, Giải Đạo Nhân tranh thủ cơ hội phóng đến trước miệng con dị thú, sử dụng hai thanh trường đao Trảm Đình và Đoạn Tiêu, tấn công từ trong miệng nó ra ngoài.

Hàn Lập lao tới, lấy một thanh đao của Giải Đạo Nhân, tìm được một khe hở trong đám lân phiến trên đầu con sên, đâm mũi đao vào, cạy một cái, đánh bay một khối lân phiến ra.

Lân phiến trên đầu con sên ít hơn so với Cự Tích, liên tục cạy được ba miếng lân phiến. Hàn Lập dùng đao chém thẳng vào phần thịt lộ ra, sau khi giết chết con sên, hắn lại lấy được thêm một viên thú hạch.

------oOo------

Chương 848: Đường dài đằng đẵng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Lệ huynh, ngươi lấy thú hạch này để làm gì vậy? Vật này không thể luyện hóa thành linh lực được, lại không có giá trị luyện khí gì." Thạch Xuyên Không thấy vậy, có chút nghi ngờ hỏi.

"Trước tiên ngươi nhìn đi rồi hãy nói." Hàn Lập cười cười, rồi quăng thú thạch cho Thạch Xuyên Không, nói ra.

Thạch Xuyên Không tiếp nó vào trong tay mình, quan sát cẩn thận, trên mặt hiện ra một tia ngoài ý muốn.

"Thật không ngờ, trong thú thạch này lại ẩn chứa khí tức huyết nhục mạnh mẽ như vậy, nếu người bình thường ăn vào sẽ có khả năng tăng cường lực lượng thân thể của mình." Thạch Xuyên Không mở miệng nói ra.

"Đúng vậy. Mặc dù mảnh thiên địa này ngăn cấm hoàn toàn linh khí, ma khí, nhưng cuối cùng bản thân nó cũng vẫn có pháp tắc thiên địa của riêng mình." Hàn Lập chỉ một cái, nói ra.

"Bởi vì hoàn cảnh như thế này, mới có thể làm những dị thú kia có thân thể mạnh mẽ như vậy." Thạch Xuyên Không ngẫm nghĩ nói ra.

"Những di dân kia sống ở đây cũng đã trải qua nhiều năm thích ứng, chắc chắn sẽ biết tác dụng của những thú hạch này. Hay là chúng ta thu lấy các thú hạch này lại, xem như là một loại tài nguyên tu luyện thân thể. Chúng ta mới tới đây lần đầu, nếu đã thấy nó thì thuận tay thu lấy một ít cũng được, có lẽ sau này còn cần đến nó cũng không chừng a." Hàn Lập nói ra.

"Vẫn là Lệ huynh nghĩ chu toàn. Thế nhưng dù sao nơi này cũng đã hoang

phế từ lâu, cũng không biết những người bị trục xuất vào đây đã lâu như vậy, hiện giờ có bộ dáng gì nữa." Thạch Xuyên Không gật đầu nói ra.

"Nếu so sánh Thánh Vực với Tiên Giới, thì Ma tộc càng có thiên phú tu luyện thân thể hơn, hơn nữa Thánh Vực lấy con đường tu luyện thân thể làm trọng. Nếu đã bị trục xuất đến nơi này, một thân tu vi không cách nào vận dụng, mà muốn sống sót nơi này, chắc chắn bọn hắn sẽ chuyên tâm tu luyện thân thể." Hàn Lập nói ra suy nghĩ của mình.

Dứt lời, chợt trong lòng của hắn khẽ động, hai mắt sáng lên, hắn liền thả lực lượng thần thức ra bốn phương tám hướng.

Hắn thử vận dùng lực lượng thần thức, thì phát hiện, tuy lực lượng thần thức của mình ở nơi này vẫn còn có thể sử dụng được, nhưng lại bị một cỗ lực lượng vô hình trong thiên địa áp chế, khiến cho phạm vi thần thức của hắn bị thu nhỏ lại khoảng chừng trăm dặm.

Kiểm tra chốt lát, bỗng nhiên hắn đưa tay vào trong ngực mình, rồi lấy ra một tấm da thú được gấp lại. Ngay khi hắn mở nó ra, thì bên trong đó hiện ra một tấm địa đồ.

Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân thấy vậy, cũng xúm lại, bắt đầu dò xét.

"Vừa rồi ta vận dụng lực lượng thần thức dò xét khắp nơi, rồi so sánh với tấm địa đồ này, dường như chúng ta đang ở trong khu vực này." Hàn Lập chỉ chỉ vào rìa của một vùng quần đảo phân bố rải rác, nói ra

"Hôi Lân đảo quần... Xem ra chúng ta đang ở nơi khá xa" Giải Đạo Nhân nói một câu.

Lúc này, đột nhiên trong lòng Giải Đạo Nhân vang lên tiếng của Hàn Lập: "Sao rồi, Giải đạo hữu ở trong Tích Lân Không Cảnh này đã nhớ được cái gì chưa?"

"Trong lòng ta đã mơ hồ cảm ứng một chút gì đó, chỉ là không biết có phải do nguyên nhân xa quá hay không, mà cảm ứng này vô cùng mơ hồ, cũng

không biết là tốt hay xấu nữa." Giải Đạo Nhân truyền âm trả lời.

"Vậy xem ra, khả năng nơi này có liên quan tới ký ức mà ngươi đã mất. Vậy ngươi có thể cảm phương hướng hay không?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Căn cứ theo tấm địa đồ này, có lẽ phương hướng mà tấm địa đồ chỉ ra là khu vùng đất trung tâm, nhưng cụ thể như thế nào, bây giờ còn chưa thể nào xác định được." Giải Đạo Nhân nghĩ một chút, liền trả lời.

"Trước mắt Tử Linh đang ở đâu, chúng ta còn chưa biết, trước hết hãy coi đây là hướng đi đã. Nếu những di dân kia còn sống đến bây giờ, chắc chắn sẽ tập trung ở vùng đất trung tâm." Hàn Lập truyền âm nói.

"Lệ đạo hữu, cả thiên địa này cấm hoàn toàn linh khí, tuy là trong thể nội ta có Tiên Nguyên Thạch làm động lực, nhưng cũng chỉ có thể giống như các ngươi, thi triển vài đòn công kích bình thường, còn một thân lôi pháp thì lại không thi triển được nửa phần. Một khi Tiên Linh Lực trong Tiên Nguyên Thạch hao hết, đến lúc đó ta sẽ rơi vào trạng thái ngủ say." Bỗng nhiên Giải Đạo Nhân mở miệng nói ra.

"Quả nhiên đúng như ta dự đoán, ngay cả ngươi cũng bị quy tắc áp chế của thiên địa này. Cho dù xảy ra tình huống nào, ngươi hãy tận lực không tham dự giao chiến, để tránh tiêu hao Tiên Linh Lực. Tuy là ta không cách nào sử dụng được nhẫn trữ vật, nhưng trên người của ta cũng có mang vài viên trung phẩm Tiên Nguyên Thạch." Hàn Lập nói ra.

"Cũng chỉ có thể như vậy, có những Tiên Nguyên Thạch này, cũng đã đủ cho ta chèo chống một đoạn thời gian." Giải Đạo Nhân gật đầu nói.

"Chú ý! Có thứ gì đó đang tới... " Đúng lúc đó, sắc mặt Hàn Lập chợt hơi đổi, mở miệng quát.

Giải Đạo Nhân cùng Thạch Xuyên Không nghe vậy, sắc mặt đều căng thẳng.

"Sàn sạt..."

Rất nhanh liền có một hồi âm thanh huyên náo từ đằng xa truyền tới.

Ba người bọn hắn đưa mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy trên mặt đất từ phía xa, chẳng biết lúc nào đã nổi lên một tia sáng trắng, từng chút từng chút tiến tới gần bọn hắn.

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, thì đường chỉ màu trắng kia dần dần rộng ra, bắt đầu bao trùm cả mặt đất.

"Đây là thứ quỷ gì, sao mà nhiều như vậy!" Thạch Xuyên Không lẩm bẩm một tiếng nói.

Hàn Lập không nói gì, ngưng thần nhìn tới, liền phát hiện trên đường chỉ kia, không ngờ là từng con cua màu trắng lớn chừng nắm đấm, chen chúc chi chít cùng một chỗ, tranh nhau chen lấn bò về phía thi thể con Cự Tích kia.

Nếu mà từ những con cua này, lấy ra một con, thì bản thân của nó rất xinh xắn nhỏ nhắn, bộ dáng làm cho người ta ưa thích, nhưng khi hàng ngàn vạn con này tụ tập một chỗ với nhau, thì thực sự tình cảnh này lại làm cho người ta sợ hãi.

Chỉ thấy đàn cua đông đúc leo lên người con Cự Tích, rất nhanh giống như một tấm thảm màu trắng, bao phủ cả con Cự Tích lại.

Trong đó có vài con cua, thuận theo lỗ thủng trên đầu con Cự Tích, rối rít chui vào trong cơ thể của nó.

Trải qua mười mấy hơi thở, từ đó lộ ra một màn khiến cho mấy người Hàn Lập đều cảm thấy kinh ngạc.

Đại quân cua giống như thủy triều, từ trên thi thể con Cự Tích quay cuồng lướt qua. Vừa rồi huyết nhục lân giáp của con Cự Tích còn đầy đủ, vậy mà bây giờ chỉ còn mỗi một bộ khung xương trắng hếu, phía trên sạch sẽ không gì sánh bằng, ngay cả da thịt cũng không còn.

Nếu không phải mặt đất phía dưới bộ khung xương kia còn thấm vài vết

máu màu vàng nâu, thì có khả năng ba người bọn hắn sẽ xem bộ khung xương này đã sớm có ở đây, và cũng không biết nó đã phơi nắng bao nhiêu năm rồi.

Vẻ mặt Thạch Xuyên Không ngưng trọng vô cùng, theo bản năng nhảy lên, định bay lên không trung. Nhưng kết quả vừa mới nhảy lên, y liền bị hút bởi trọng lực không gian ở dưới mặt đất, một lần nữa rớt xuống dưới.

Hiển nhiên, việc không thể sử dụng được Tiên Linh Lực cùng Ma Khí, y vẫn còn chưa thích ứng kịp.

"Thạch đạo hữu không cần kinh hoảng, dường như những Bạch Giáp Giải này chỉ ăn thịt thối, chứ không uy hiếp gì đến chúng ta." Bỗng nhiên Giải Đạo Nhân mở miệng nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy những con cua màu trắng kia, quả nhiên đều nhao nhao lượn vòng qua chân ba người bọn hắn, lao đến thi thể con óc sên kia.

Cũng đồng dạng trải qua mười mấy hơi thở, đầu ốc sên kia cũng bị xơi tái không còn gì, biến thành một bãi xương vụn.

"Giải đạo hữu, sao ngươi lại biết đám sinh vật này là Bạch Giáp Giải?" Thạch Xuyên Không kinh ngạc, có chút nghi ngờ hỏi.

"Chỉ là vừa nghĩ ra, thuận miệng nói." Giải Đạo Nhân nghe vậy đờ người, cũng không muốn nói gì nhiều.

Thạch Xuyên Không trợn mắt, không còn gì để nói.

"Đi thôi, nơi này không phải chỗ chúng ta ở lại, trước tiên chúng ta đi đã, coi thử ở đây còn tù nhân sống sót hay không, với lại tìm một vài tin tức của Tử Linh nữa." Hàn Lập mở miệng nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, đang muốn mở miệng, thì nhìn thấy trên mặt Hàn Lập ẩn ẩn lộ vẻ lo âu, không khỏi khẽ thở dài một hơi, an ủi nói: "Lệ huynh, ngươi không cần phải lo lắng quá nhiều, Tử Linh đạo hữu cũng

giống như ngươi, là tu sĩ từ giới diện thất lạc phi thăng lên Tiên Giới, điều đó cũng đã chứng minh năng lực của mình. Cho dù có lưu lạc ở Tích Lân Không Cảnh này, cũng không có việc gì xảy ra."

"Đa tạ Thạch đạo hữu, lần này may mà có ngươi, nếu không chỉ sợ ta vào trong này, cũng phải tốn một phen công phu." Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nhẹ, nhưng vẻ lo âu trong ánh mắt của hắn thì lại không giảm bao nhiêu.

"Ngươi với ta còn phải khách khí như thế sao, nếu tính ra, cái mạng này của ta cũng là do ngươi cứu mà có! Nói về chuyện cũ, trong Hôi Giới lúc ngươi gặp nguy hiểm, ta còn chưa từng thấy vẻ mặt ngươi như bây giờ, xem ra vị Tử Linh đạo hữu này vô cùng quan trọng với ngươi. Thôi thôi, ta cũng không cần phải nghỉ chân nữa, chúng ta lên đường thôi." Thạch Xuyên Không khoát khoát tay, thở dài một cái nói ra.

"Hiện giờ chúng ta cần phải tranh thủ thời gian. Lúc này Đề Hồn đang nằm bất tỉnh bên trong trúc lâu ở Động Thiên của ta, tuy là trước đó ta đã đặt rất nhiều Tử Dương Noãn Ngọc, và an bài khôi lỗi chiếu cố, nhưng chỉ cần ta ở trong Tích Lân Không Cảnh này quá lâu, không vào bên trong Động Thiên, chắc chắc sẽ xảy ra biến cố phiền toái." Lông mày Hàn Lập nhíu chặt nói.

"Lệ huynh, càng như vậy, thì ngươi cần phải bình tĩnh, Tích Lân Không Cảnh này không thể so với nơi khác được, tuy ngươi có rất nhiều thần thông, nhưng trong này phần lớn không cách nào sử dụng được, cho nên chặng đường sau này, ngươi cần phải cẩn thận hơn mới được." Thạch Xuyên Không nghiêm mặt nói ra.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên đường." Sắc mặt Hàn Lập cứng lại, nhưng hắn không nghĩ nhiều nữa, mà gật đầu nhẹ, nói.

Dứt lời, ba người bọn hắn liền tìm một hướng an toàn, rồi bắt đầu lên đường.

Khắp nơi đi qua đều là sườn núi, chợt phía trước xuất hiện một dãy bình nguyên hơi nghiêng về phía dưới, địa thế cũng coi như bằng phẳng, một mực kéo dài mấy trăm dặm.

Chỉ là những nơi nhìn đến, trên mặt đấy phủ đầy từng vết rạn nứt thấy mà giật mình, khắp nơi không có một cọng cỏ màu xanh nào, mà chỉ có những cơn gió thổi qua làm cho cát bụi bay lên, nhưng rất nhanh lại bị áp lực không gian đè xuống mặt đất.

Ba người Hàn Lập từ trên sườn núi trượt xuống, rồi đi dọc theo mảnh đất giống như là một lòng sông khô cạn, tiến về phía trước, trên mặt đất lưu lại ba dấu chân thật dài, một mực kéo dài về phía rìa của hòn đảo.

Tuy ba người bọn hắn không cách nào phi hành được, nhưng bước chân của bọn hắn cũng không có chậm.

Mặc dù dọc theo con đường này, bọn hắn có thể thấy được một vài con dị thú lân giáp hình thù kỳ quái, nhưng do chúng nó không chủ động tập kích, vì vậy trên đường đi, ba người bọn hắn cũng không có chủ động trêu chọc gì.

Rồi mặt trời cũng đến lúc hoàng hôn, vừa hay ba người bọn hắn cũng đã đi tới rìa của hòn đảo này.

Giờ phút này, mặt trời cũng đã lặn hơn phân nửa, chỉ còn sót lại ánh chiều tà của nửa vòng mặt trời đỏ từ cuối chân trời, nhuộm cả mặt đất thành một màu cam. Còn trên vùng bình nguyên đã bắt đầu vang lên từng âm thanh gào thét của dị thú, to to nhỏ nhỏ không ngừng.

Hàn Lập quay người nhìn bình nguyên phía xa, rồi nhíu mày nhìn về phía trước.

Chỉ thấy bên ngoài rìa đảo, trên mặt đất tràn ngập một tầng sương mù màu đen mông lung, giống như cơn sóng khói mù lan tràn khắp nơi trên mặt hồ, cách trở hòn đảo bọn hắn cùng một hòn đảo khác gần xung quanh đó.

------oOo------

Chương 849: Ba người đi bắt chim 😂

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Xem ra có chút phiền phức rồi, muốn qua tựa hồ không hề dễ dàng." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, thì thào tự nói một tiếng.

"Hòn đảo đối diện cách bên này chỉ mấy trăm trượng mà thôi, chúng ta quả thật không có cách nào nhảy qua?" Thạch Xuyên Không nhìn bờ xa xa bên kia, mở miệng hỏi.

Giải Đạo Nhân không nói gì, lượm từ trên mặt đất một hòn đá màu nâu lớn cỡ bàn tay, vận lực ném về phía hòn đảo phía trước một cái.

Chỉ nghe "Vèo" một tiếng tiếng xé gió vang lên, hòn đá hóa thành một bóng nhỏ lướt gấp đi, bay đến phía trên hắc vụ tĩnh mịch, thế đi đột nhiên im bặt dừng lại.

Hòn đá đang giữa không trung, lại giống như đột nhiên bị một bàn tay vô hình vỗ trên đỉnh đầu. Sau một khắc, rơi thẳng tắp xuống hắc vụ phía dưới, biến mất không thấy gì nữa.

Ba người Hàn Lập đều nghiêng tai lắng nghe, nhưng mà qua hồi lâu, vẫn không nghe âm thanh hòn đá rơi xuống truyền lên.

"Xem ra phía dưới này sâu không lường được a!" Ánh mắt Thạch Xuyên Không đảo qua phía dưới, lẩm bẩm nói.

"Nếu ta đoán không sai, phía dưới hắc vụ này không có bất kỳ vật gì, chỉ là vô tận hư không, một khi rơi xuống đó, sẽ lâm vào không gian hư vô, một mực rơi xuống, ai cũng không biết lúc nào mới có thể đến tới đáy, thậm chí

rất có khả năng, ở đây căn bản cũng không có đáy." Hàn Lập nhìn xuống hắc vụ tĩnh mịch này, hai mắt hơi chớp động tử quang, chậm rãi mở miệng nói ra.

"Vậy thì phiền toái rồi, chẳng lẽ chúng ta bị nhốt trên đảo nhỏ như bàn tay này? Nhìn bộ dạng trên đảo này, ban đêm tựa hồ mới là lúc các loại dị thú đi ra hoạt động, chỉ sợ càng thêm nguy hiểm..." Thạch Xuyên Không nghe vậy, lông mày khẩn trương nói.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe bờ hắc vụ bên kia bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng vang lớn "Uỵch uỵch". Hắn vội vàng tập trung tinh thần nhìn sang.

Chỉ thấy một đại điểu cổ quái với cái đầu vô cùng lớn, cái cổ thật dài, thân hình vừa thô vừa to, cao chừng hai trượng, đang vỗ hai cánh khổng lồ, không ngừng đập thình thịch trên hắc vụ, "Bay" về hướng bên này.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chăm chú, lập tức thấy rõ bộ dáng đại điểu.

Chỉ thấy trên cổ cùng trên đầu đại điểu sinh ra lông nhung màu xám trắng, trên người lại mọc ra từng đám lông vũ màu xanh thô cứng, hai cánh mở rộng ra chừng hơn một trượng.

Nó phi hành với tư thái hết sức kỳ lạ, hai cánh đang không ngừng ra sức vũ động, hai chân tráng kiện không ngừng đạp trên hư không, thoạt nhìn giống như một con vịt đang đạp trên mặt hồ nước, nhìn không được tự nhiên cho lắm.

Nhưng mà điều thần kỳ chính là, mỗi một lần nó giẫm đạp lên hư không, dưới chân liền giống như có một đoàn không khí bạo liệt ra, từ đó sinh ra một cỗ phản lực, trợ giúp nó chống lại áp lực không gian bên trong hắc vụ, để cho nó có thể lướt không mà đi.

Hàn Lập thấy thế, trong mắt hiện lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, kêu lên:

"Lông xanh trên người điểu này tựa hồ có chút bất đồng, có thể làm suy

giảm áp lực hư không, lại thêm dưới chân nó tuôn ra khối khí, có thể bay qua hư không hắc vụ này. Nếu chúng ta bắt được nó, có lẽ có thể thử cưỡi nó bay qua bờ bên kia."

Hắn vừa dứt lời, thanh âm trong hắc vụ đại tác, mấy trăm đại điểu giống như đầu đại điểu cổ quái kia, bảo trì đồng dạng tư thế cổ quái đồng loạt bay vút tới, nhao nhao rơi xuống hướng hòn đảo bên này.

Những đại điểu này dường như không thấy ba người Hàn Lập, cũng không có vẻ gì sợ hãi, sau khi rơi xuống đất, hai cái chân dài tráng kiện nhao nhao chạy như điên, vọt mạnh về hướng sườn núi trung tâm của hòn đảo.

Ba người Hàn Lập thấy thế, vội vàng vặn vẹo thân hình, không ngừng tránh né bên trong bầy chim.

Không bao lâu, bầy chim gào thét điên cuồng lướt qua bên cạnh ba người, tiếp tục vội vã chạy về phía sau.

"Thật tốt quá! Có nhiều như vậy, đủ cho chúng ta dùng!" Thạch Xuyên Không hô to, lập tức cười nói.

"Đi, chúng ta theo sau chúng." Hàn Lập lập tức nói ra.

Vì vậy, ba người liền vội vàng đuổi theo sau bầy chim.

Nhưng mà, lúc những đại điểu kia chạy băng băng, tư thái cũng mười phần bất đồng, dưới chân tựa hồ có không khí bạo tạc nổ tung, mỗi một bước chạy, thân hình sẽ bị cỗ lực lượng này bắn lên thoáng một phát, sải bước ra khoảng cách cực xa, tốc độ lại cực nhanh.

Ba người Hàn Lập hôm nay không cách nào phi độn, chỉ dựa vào khí lực đuổi theo, tốc độ lại có vẻ theo không kịp.

Hàn Lập thì đỡ hơn một chút, Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân lại càng không tốt, đã bị bỏ xa hơn mười dặm.

Lúc mọi người đuổi theo, mặt trời đã hoàn toàn rơi xuống, màn trời khắp

nơi buông xuống vẻ tĩnh mịch, bên trên đã nổi lên từng điểm tinh quang.

Tâm thần Hàn Lập không dám buông lỏng, chạy như điên dọc đường nhưng ánh mắt vẫn liếc nhìn bốn phía.

Chỉ thấy trên bình nguyên hoang vu vô cùng, từng bóng dáng đen sì, không biết từ đâu nhao nhao xông ra, có con to như hổ báo, có con nhỏ như chuột rắn, vậy mà tất cả đều lẳng lặng nằm sấp trên mặt đất, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Trong nội tâm Hàn Lập kinh nghi, nhưng không có dừng lại xem xét, vẫn một mực đuổi theo đám đại điểu cổ quái kia.

Thật vất vả đuổi tới phiến sườn núi bên kia, màn đêm đã hoàn toàn buông xuống, bầu trời vạn dặm bên trên không mây, một vầng trăng cô độc treo trên cao, bốn phía lại khảm nạm rậm rạp chằng chịt ngôi sao sáng chói.

Mà ở phía dưới ngôi sao, ba người Hàn Lập lại được thấy một màn khiến người kinh dị.

Chỉ thấy trên sườn núi, ngàn vạn đầu Bạch Giáp Giải, từ trên sườn núi bò đầy xuống sườn núi phía dưới, một mực lan tràn về bốn phía, địa thế dần dần trở nên bằng phẳng.

Mà lúc này, phía trên vỏ ngoài của Bạch Giáp Giải, vậy mà tất cả đều lóe lên lốm đa lốm đốm bạch quang mông lung, như từng chiếc đèn nhỏ như hạt đậu, đầy khắp núi đồi chiếu rọi ra ngoài, giống như trên bình nguyên trải rộng ra một mảnh tinh không, xa hoa tới cực điểm!

Hàn Lập đứng ở trên sườn núi, nhìn về bốn phía, chỉ thấy bạch quang tản ra trên người những thứ này, không chỉ là những Bạch Giáp Giải kia, mà còn có vô số dị thú trên đảo lớn lớn nhỏ nhỏ. Chẳng qua vị trí sáng lên của bọn chúng, đại đa số đều ở phía trên đầu.

Ở bên trong hào quang đằng kia, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng yếu ớt, lại có chút quen thuộc.

Đó chính là lực lượng lúc hắn tu luyện Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, Tinh Thần chi lực!

Hàn Lập càng xem, trong nội tâm lại càng kinh nghi bất định, chẳng lẽ trong Tích Lân Không Cảnh hoang vu này, những Bạch Giáp Giải cùng đám dị thú này, thông qua hấp thu lực lượng ẩn chứa bên trong ngôi sao ban đêm, mới có thể sinh tồn cùng tu luyện a?

Đang suy nghĩ, từng đợt thanh âm "Ken két" vang lên.

Hàn Lập vội vàng dời mắt nhìn qua, liền thấy ngay chỗ đám đại điểu cổ quái bay đến phía trước, mỗi con duỗi cái cổ dài ra, dùng cái mỏ dài nhọn màu đen mổ lấy những Bạch Giáp Giải trên mặt đất.

Phía dưới hào quang tinh thần, những Bạch Giáp Giải chỉ đưa tới từng đợt bạo động trong phạm vi nhỏ, diện tích chạy trốn cũng không lớn, cũng không có công kích những đại điểu cổ quái giống như ban ngày thôn phệ Cự Tích cùng con sên kia.

Mà ở phía trên bình nguyên hòn đảo nơi xa, cũng bắt đầu có từng trận thanh âm gào rú vang lên loạn xạ, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, mơ hồ có thể thấy một ít dị thú hình thể to lớn, đang nuốt chửng những dị thú có hình thể nhỏ bé.

"Nguyên lai là đến đây để kiếm ăn, giờ có nên động thủ hay không?" Thạch Xuyên Không kích động nói.

"Chờ một chút, lúc này ra tay, chỉ sợ sẽ đưa tới phiền toái không cần thiết. Chúng ta chậm rãi đến gần, tìm vị trí thích hợp." Ánh mắt Hàn Lập quét qua khắp nơi một vòng, lắc đầu nói.

Vì vậy ba người nằm sấp xuống, phân biệt tìm một chỗ tương đối cao, còn có vật che kín, ẩn núp.

Ước chừng sau nửa canh giờ, những đại điểu cổ quái kia tựa hồ đã ăn uống xong, cả đám liền bắt đầu mở ra cặp chân dài, chạy về nơi đến như điên.

Hàn Lập thấy thế, lập tức nhìn Thạch Xuyên Không nói chuẩn bị.

Thanh âm vừa lên, thân hình Thạch Xuyên Không đã động đậy đứng lên.

Chỉ thấy thân thể gã nghiêng qua, hai chân đột nhiên đạp đất, cấp tốc chạy theo bầy chim cuồn cuộn, chỉ chờ một quái điểu chạy đến bên cạnh thân mình, thân hình gã đột nhiên nhảy lên, tính bò lên phần lưng con quái điểu.

Mắt thấy lúc gã sắp rơi lên phần lưng con quái điểu, thân thể quái điểu kia đột nhiên nghiêng qua, một cái bắp đùi tráng kiện giơ lên, đạp mãnh liệt về hướng ngực Thạch Xuyên Không một cái.

Thạch Xuyên Không căn bản không nghĩ tới, thoạt nhìn quái điểu này có vẻ ngốc nghếch, nhưng động tác lại linh hoạt mau lẹ như thế, căn bản không kịp né tránh, liền bị bàn chân to lớn bốn ngón đạp trúng vào ngực.

"Không tốt." Trong lòng gã thầm kêu một tiếng, trên người liền có từng trận thanh âm nổ đùng vang lên.

Theo một hồi thanh âm "Phanh phanh phanh" vang lên, trước ngực Thạch Xuyên Không thậm chí có từng huyệt Huyền Khiếu sáng lên hào quang, bên ngoài thân cũng giống như dâng lên một tầng hào quang mông lung.

Ngay lúc chỗ ngực sáng lên Huyền Khiếu thứ chín, một tiếng không khí nổ đùng vang lên.

Chỉ thấy phía dưới bàn chân quái điểu kia, có một lỗ thoát khí màu đen lớn bằng ngón cái, bên trong có một đạo khí kình vô hình đột nhiên bộc phát ra, nổ tung trước ngực Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không cảm thấy trước ngực bị một cỗ lực đạo to lớn đột nhiên trọng kích, động tác hô hấp cũng không khỏi cứng lại, thân thể tựa như một con tôm chín đỏ bẻ ngoặt lại bay ngược ra sau, trùng điệp rơi đập trên mặt đất, lăn hơn mười vòng mới miễn cưỡng dừng lại.

Bên kia, Hàn Lập cũng đang muốn phóng lên lưng một quái điểu, khóe mắt liếc qua thoáng nhìn thấy một màn này, thân hình vừa lên đột nhiên trầm

xuống phía dưới. Con quái điểu này cũng giống như con lúc trước, nhấc chân đạp mạnh tới Hàn Lập bên cạnh, nhưng bị hắn vừa vặn tránh thoát.

Thân hình Hàn Lập trượt qua thân quái điểu, từ một bên khác trở mình leo lên, trực tiếp cưỡi lên lưng nó.

Quái điểu to lớn bị hắn đáp lên, thân hình chỉ khẽ run lên, lại lần nữa đứng vững, dưới chân một bước cũng không ngừng tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Giải Đạo Nhân đã được Hàn Lập dặn dò lúc trước, đương nhiên không có ra tay, chẳng qua là đi lên xem xét tình huống Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không từ trên mặt đất bò lên, đang vỗ bụi đất dính trên người, quần áo cũng bị Bạch Giáp Giải kẹp chặt, thần sắc trên mặt như thường, xem ra cũng không bị tổn thương gì.

"Dưới chân quái điểu này tựa hồ sinh ra khí huyệt, thời điểm phóng ra tạo thành lực đạo trùng kích thật sự không kém, trách không được có thể đạp không mà đi ở hắc vụ đằng kia." Thạch Xuyên Không thấy Giải Đạo Nhân đang nhìn gã, có chút lúng túng nói ra.

Dứt lời, gã cũng mặc kệ Giải Đạo Nhân phản ứng thế nào, liền nhìn hướng Hàn Lập bên kia.

Lúc này, Hàn Lập đang cưỡi trên lưng quái điểu kia, hai tay gắt gao nắm chặt cái cổ thật dài của nó, thân thể lúc lên lúc xuống theo thân hình nhấp nhô của quái điểu, bộ dáng có chút buồn cười, nhưng tổng thể thoạt nhìn coi như ổn định. Hành động của quái điểu kia tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Nhưng mà đúng lúc này, cái đầu to lớn của quái điểu bỗng nhiên quay lại mãnh liệt một cái, cơ hồ trực tiếp vặn ngược lại, mỏ nhọn hiện ra hào quang màu đen, như là một đoạn chủy thủ màu đen, hung hăng mổ xuống mắt trái Hàn Lập.

Tốc độ nhanh kinh người!

------oOo------

Chương 850: Diệu dụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lần quái điểu tập kích đột ngột này hiển nhiên Hàn Lập đã có phòng bị sớm, thuận thế ngã về sau tránh né một kích lăng liệt của quái điểu.

Không đợi hắn ổn định thân thể, con quái điểu lập tức giẫm mạnh hai chân, thân hình bay lên cao rồi xông thẳng vào không trung. Đến lúc gần đáp xuống thì đột nhiên nó dang hai cánh ra.

Hai chân Hàn Lập bị lông cánh cản lại, thân hình lập tức mất cân bằng trông như muốn rơi từ trên người nó xuống.

Vào lúc này, hắn buông cổ quái điểu ra, hai tay đẩy mạnh lưng của nó rồi phóng vụt thân hình lên trên không. Nhưng rất nhanh đã rơi xuống do trọng lực trong không trung.

Vốn dĩ con quái điểu đang trong tư thế đáp xuống nhưng bị Hàn Lập đạp mạnh nên chúi xuống. Trong miệng không khỏi phát ra một tiếng kêu to như tiếng kêu của Ô Nha (quạ đen). Thân hình nhanh chóng lao xuống dưới như một thiên thạch rơi xuống mặt đất.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng!

Trên mặt đất xuất hiện một cái hố to lớn khoảng mười trượng, thân quái điểu bị Hàn Lập đạp chúi xuống, tuy hai chân vô cùng cường tráng nhưng vẫn không cách nào chống đỡ được, nó khuỵu xuống nằm dưới đáy hố. Đám dị thú từ bốn phía đắm chìm trong hào quang bị chấn động nhao nhao

tản ra khắp nơi, những quái điểu còn lại đều bay tứ tán không còn một mống.

Thạch Xuyên Không và Giải Đạo nhân đuổi theo. Đến nơi, hai người nhìn xuống đáy hố thì phát hiện Hàn Lập đang cưỡi trên người quái điểu. Một tay đặt trên đầu, còn tay kia thì vuốt ve nhẹ nhàng lông cánh trên lưng của quái điểu.

Lúc đầu, đầu quái điểu còn ra sức vặn vẹo nhưng sau một lúc nó không giãy giụa nữa, trái lại còn lấy đầu của mình cọ xát nhẹ nhàng vào lòng bàn tay Hàn Lập tỏ vẻ thân mật.

Hàn Lập vỗ nhẹ lưng quái điểu, nó lại đứng yên rồi hai chân gập xuống. Đột nhiên không khí dưới chân vang lên một tiếng nổ, mạnh mẽ mang Hàn Lập nhảy ra khỏi hố to.

Sau khi rời khỏi hố, quái điểu chở Hàn Lập chạy thật nhanh trên đồng bằng. Tốc độ nhanh hơn lúc trước rất nhiều. Nó mở hai cánh ra vung vẩy đồng thời kết hợp với khí huyệt phun ra từ dưới chân, lại còn dùng cách một chân cao một chân kề sát đất mà phóng lên.

Sau một phen thử nghiệm, Hàn Lập điều khiển quái điểu chạy đến trước mặt hai người họ.

"Nếu như ngươi chưa có tên, tạm thời ta gọi ngươi là Phù Hành Điểu vậy. Chim này dã tính khó thuần và càng không dễ dàng bị hàng phục. Một khi bắt được nó lập tức phải dùng thần thức chi lực khống chế nó." Hàn Lập nhảy từ trên thân chim xuống, nói ra.

Thạch Xuyên Không quan sát quái điểu mà Hàn Lập vừa mới nhảy xuống, vẫn ở bên cạnh hắn, cười nói. "Chả trách sao lúc nãy ngươi xoa đầu quái điểu, thì ra là để tẩy não nó."

"Vừa rồi các ngươi cũng đã thấy, loài chim này có thể chở người lơ lửng đi, bay qua hòn đảo bên cạnh hẳn là không thành vấn đề. Vả lại tốc độ chạy trốn của nó không hề chậm, dùng để cưỡi là vô cùng thích hợp." Hàn Lập không để ý đến lời trêu chọc của gã, nói ra:

"Không tệ! Không tệ! Thế là vấn đề đã được giải quyết." Thạch Xuyên Không nghe vậy, vỗ tay cười nói.

"Thạch huynh, lúc nãy ngươi bị Phù Hành Điểu đá trúng, ta thấy trước ngực ngươi có tỏa ra huyền khiếu. Hình như ngươi có tu luyện một loại công pháp Huyền Tiên nào đó?" Bỗng nhiên Hàn Lập nhớ tới một chuyện, hỏi.

"Nói là công pháp Huyền Tiên cũng không sai, trời sinh Thánh tộc chúng ta vốn đã có khí lực cường hãn, cho nên việc luyện thể đôi khi lại chẳng để tâm bằng Nhân tộc các người. Tuy nhiên, việc tu luyện Không Gian Pháp Tắc chi lực của ta cũng khá đặc biệt, nó đòi hỏi phải có khí lực mạnh mẽ, cùng với lần thăng chức Thái Ất Cảnh của ta trước đây, khí lực tự nhiên cũng tăng hơn một bậc." Thạch Xuyên Không do dự, không chút giấu giếm đơn giản nói ra.

"Nghe lời ngươi nói ta cũng an tâm rồi. Chuyến này ngươi theo giúp ta, ta cũng tin tưởng bản thân thêm mười phần." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Còn về khí lực của Thạch Xuyên Không mạnh mẽ đến đâu hắn cũng không tiếp tục truy vấn, chuyện người tu luyện dù có quan hệ thân cận thế nào cũng không nên hỏi.

"Mười phần tin tưởng thì không dám nói, chỉ cần lúc quan trọng có thể trợ giúp Lệ Huynh một tay là được rồi." Thạch Xuyên Không cười nói.

Nghe vậy Hàn Lập chỉ cười một tiếng.

"Nhưng chỉ có một con Phù Hành Điểu, tiếp theo phải cưỡi sang bờ bên kia, phải làm thế nào đây?" Giải Đạo Nhân hỏi.

"Trước hết tối nay vậy là được rồi. Mặc dù thú trên đảo này hoạt động vào ban đêm nhưng hình như cũng vì hấp thụ ánh sáng tinh thần mà đến, cũng không trắng trợn công kích chém giết, thoạt nhìn cũng tương đối an toàn. Tình hình trên hòn đảo thế nào còn chưa biết được, trước hết chúng ta ở đây một đêm rồi tính sau đi." Hàn Lập nghe xong trầm ngâm một lát rồi nói.

"Sắp xếp vậy cũng xem như ổn thỏa." Thạch Xuyên Không nghe vậy, cũng gật đầu nói. Thế là ba người ở lại trên dốc nghiêng của sườn núi, ngồi xếp bằng lại nhắm mắt điều tức.

Hai mắt Hàn Lập hơi khép, hai tay bấm động pháp quyết, thử vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, Tiên Linh Lực trong cơ thể dường như bị đóng băng và trì trệ lại, vốn dĩ không cách nào vận hành được.

Thử nghiệm một hồi, hắn mở hai mắt ra, cười khổ một tiếng rồi dừng lại.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn xoay mắt nhìn qua Thạch Xuyên Không và Giải Đạo Nhân cách đó không xa, hai người họ vẫn đang nhắm mắt tĩnh tọa, trên cơ thể không có chảy một chút khí tức Linh Lực nào.

Hàn Lập thu ánh mắt lại, tĩnh tọa điều tức một lần nữa, yên lặng vận chuyển Luyện Thần Thuật điều dưỡng thần hồn của mình.

Trời càng tối.

Đột nhiên, Hàn Lập mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy sao giăng đầy trên bầu trời đen kịt, mỗi một ngôi sao đều sáng rực rỡ và tươi đẹp, ánh sao tỏa sáng chiếu xuống hòn đảo một mảng trắng tuyết, phong cảnh trên đảo hình như còn đẹp hơn cả Tiên Giới.

Sau một lúc hắn chợt nghĩ ra, hai tay biến đổi pháp quyết, bắt đầu vận chuyển Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công.

Công pháp này vừa mới vận chuyển thì huyền khiếu trên người hắn bỗng phát sáng lên giống như một ngôi sao cứ nhấp nháy vụt sáng rồi vụt tối.

Thạch Xuyên Không và Giải Đạo Nhân đều bị Hàn Lập làm kinh động, kẻ trước người sau mở mắt ra nhìn sang Hàn Lập.

Thahcj Xuyên Không có chút hăng hái, còn Giải Đạo Nhân thì tiếp tục khép mắt lại.

Sau một lúc, Hàn Lập lặng lẽ thở dài một tiếng rồi mở hai mắt ra.

Hắn đã sớm luyện thành Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công đạt tới đỉnh điểm. Bây giờ, dù vận chuyển công pháp thế nào cũng không dẫn đến cảnh tượng quang mang tinh thần trên trời chảy ngược vào người

Hai ngón tay vừa thu lại thì huyền khiếu phát sáng trong cơ thể cũng tản đi, khôi phục lại nguyên trạng.

Nhưng ở ngực của hắn vẫn còn có một chùm sáng trắng tỏa ra.

Trong lòng Hàn Lập vừa động, đưa tay lên ngực tìm kiếm và lấy ra một quả Tinh Thạch màu vàng nâu to bằng quả nhãn. Ở trên đó phát sáng rực rỡ, lóe ra từng trận bạch quang, đó chính là thú hạch của Cự Tích đuôi dài.

So với lúc vừa lấy ra khỏi cơ thể, khí tức của thú hạch giảm đi không ít, nhưng quang mang tinh thần phát sáng lại càng rõ ràng hơn.

Lông mày của Hàn Lập co lại, nỗ lực luyện hoá thú hạch trên tay. Đợi một chút thú hạch vẫn không có phản ứng gì, hắn mới giật mình nhớ đến bản thân đã không cách nào sử dụng Tiên Tinh Lực thì làm sao luyện hóa vật đó được?

Hàn Lập đưa tay phủi trán, tự cười giễu bản thân, đang định cất nó vào chỗ cũ thì khóe mắt liếc qua Phù Hành Điểu đang đứng cạnh mình, bỗng nhớ cảnh bọn chúng từng ăn Bạch Giáp Giải.

Hàn Lập do dự một chút rồi nhấc tay lên cho thú hạch kia vào miệng, cổ họng khẽ động nuốt xuống.

Thú hạch vừa vào bụng, Hàn Lập cảm thấy dị vật trong thực quản vẫn chưa hoàn toàn biến mất, bỗng nhiên trong bụng có một luồng nhiệt bắt đầu dâng lên, biến thành một cỗ năng lượng không mạnh mẽ lắm nhưng rõ ràng bên trong cơ thể, đang dần di chuyển về phía bắp đùi của hắn.

Hắn vội vàng cúi xuống nhìn, chỉ thấy một khiếu huyệt hoàn toàn mới xuất hiện trên đùi, dường như có một chút biến hóa yếu ớt.

Nhưng cũng do biến hóa này đã khiến cho Hàn Lập vô cùng hoảng sợ, vì hắn phát hiện, sau khi Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công viên mãn, huyền khiếu không biến hóa nữa, vậy mà bây giờ lại xảy ra biến hóa.

Một huyền khiếu mới hoàn toàn, thậm chí có dấu hiệu khai khiếu.

Quan trọng là hắn không phát hiện được trên người mình có chỗ nào không ổn.

Thạch Xuyên Không ở xa thấy được cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhịn không được đứng dậy đi đến. "Lệ huynh, ngươi bị sao vậy..." Gã cúi người ngồi xổm xuống, do dự hỏi.

"Viên thú hạch lúc trước ta đưa ngươi còn ở đó không?" Trong mắt Hàn Lập tràn đầy nỗi sợ hãi lẫn vui mừng, hỏi.

"Nó ngay đây." Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, vội vàng lấy viên Thú hạch Du Diên (ốc sên) từ trong áo ra đưa cho Hàn Lập.

Sau khi nhận lấy, Hàn Lập kiểm tra một chút rồi nhấc tay lên cho vào miệng, một lần nữa nuốt vào bụng.

Ngay sau đó, luồng nhiệt trong bụng giống lúc trước lại xuất hiện, đồng dạng hóa thành một cỗ năng lượng yếu ớt chạy vào khiếu huyệt mới trên đùi hắn.

"Vẫn chưa đủ, cần nhiều hơn nữa." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Thạch Xuyên Không, kích động nói ra.

"Lệ huynh, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Xuyên Không chau mày hỏi.

"Hai thú hạch dị thú lúc trước, bên trong lại ẩn chứa sức mạnh tinh thần, có công hiệu đả thông huyền khiếu. Mặc dù bây giờ không có cách nào luyện hóa nhưng nhờ việc ăn nó vào lại có thể hấp thụ vào trong cơ thể." Hàn Lập bình tĩnh giải thích.

"Chuyện này là thật ư?" Thạch Xuyên Không nhíu mày lại, vội vàng hỏi.

"Những dị thú trên đảo này tôn thờ các ngôi sao và hút sức mạnh tinh thần của nó. Ngươi cứ bắt một con, lấy thú hạch ra thăm dò thử một chút sẽ biết." Hàn Lập mỉm cười nói.

Mắt Thạch Xuyên Không sáng lên, lúc này đứng dậy chạy đến chỗ xa, tập kích bất ngờ các con thú.

Không bao lâu, gã quay lại kéo theo một con vật như chồn mèo, dài chừng một trượng, lại có vảy như một bộ giáp.

Đến gần, Thạch Xuyên Không ném dị thú đã chết xuống đất, dùng trường đao màu đen cắt đầu nó móc ra một khối tinh hạch lớn chừng đầu ngón tay.

"Cơ thể dị thú nhỏ vốn dĩ không thể ngưng kết ra thú hạch, nếu có cũng chỉ nhỏ bằng hạt gạo. Dị thú lớn thì không nhiều, vả lại chạy trốn rất nhanh, xem như lần này xui xẻo vậy." Thạch Xuyên Không phàn nàn nói.

"Không sao, trước tiên thử một chút rồi tính sau." Hàn Lập cười nói.

------oOo------

Chương 851: Hoàn toàn không có tung tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Tốt!"

Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, lập tức khoanh chân ngồi xuống ngay tại chỗ, rồi lau sạch sẽ viên thú hạch, liền hít một hơi thật sâu, nuốt nó vào trong bụng, y vội nhắm hai mắt lại.

Một lát sau, y mở to mắt ra, khẽ nhíu mày, nói:

"Lệ huynh, ta cũng giống như ngươi, nuốt viên thú hạch này xuống, vậy mà sao ta không cảm giác chút nào vậy."

"Chắc là viên thú hạch của ngươi vừa nuốt xuống kém hơn rất nhiều so với hai viên của ta trước đó. Vậy xem ra, những đầu dị thú này càng hung hãn, càng cắn nuốt nhiều loại dị thú khác, thì thú hạch kết xuất trong cơ thể lại càng lớn, hơn nữa càng sống lâu, lực lượng tinh thần ẩn chứa bên trong thú hạch càng thêm nồng đậm, có lẽ thứ đó sẽ giúp ích nhiều cho việc mở ra huyền khiếu." Hàn Lập suy nghĩ một chút, liền phân tích nói ra.

"Ta cũng cảm thấy như vậy. Chỉ là nhìn tình hình trên đảo này, dường như con Cự Tích đuôi dài cùng con sên màu đen kia, hẳn là hai con dị thú mạnh nhất trên cái đảo này rồi." Thạch Xuyên Không quay người nhìn về phía bình nguyên cùng dãy núi sau lưng, mở miệng nói.

"Không sao, sau này còn có nhiều cơ hội, đến lúc đó thử lại là được, hiện giờ việc quan trọng nhất là chúng ta nên gấp rút lên đường." Hàn Lập gật đầu, nói ra.

"Tốt! Nếu trên đường mà có đầu dị thú lợi hại nào không có mắt, thì cũng đừng trách ta không khách khí." Thạch Xuyên Không xoa xoa đôi bàn tay, cười "Khà khà" nói.

Hai người bọn hắn nói chuyện phiếm một lát, không tiếp tục thử nghiệm nữa, mà tự mình nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau.

Rìa đảo nhỏ, Hàn Lập cưỡi đầu Phù Hành Điểu kia, từ ngoài trăm bước bắt đầu gia tăng tốc độ, nhảy về phía hắc vụ.

"Phạch, phạch, phạch"

Mỗi một bước Phú Hành Điểu dậm xuống, dưới chân nó liền tạo ra một tiếng nổ, khuấy động lên một đợt khói bụi.

Thân hình nó càng chạy càng nhanh, bộ pháp càng bước càng dài, một mực lao đến rìa đảo nhỏ, bỗng nhiên thân hình nó nhảy lên trên không một cái, lập tức lao lên trên không khu vực hắc vụ, chợt có một tiếng "Uỵch", bất ngờ hai cánh chim thật to của nó dang ra.

Đồng thời một cỗ lực lượng đè nén hơn xa lúc trước, tràn ngập khắp toàn bộ hư không, hơn nữa khuynh hướng càng lúc càng lớn lạ thường.

Chỉ thấy khí huyệt dưới chân của Phù Hành Điểu không ngừng có khí đoàn phun ra, hai cánh thì lại không ngừng vung vẫy, thân hình nó khó khăn lắm mới bay vút về phía trước.

Vốn bay trên không nơi này đã không dễ, vậy mà trên lưng còn phải cõng thêm Hàn Lập nữa, rõ ràng tốc độ bay của con Phù Hành Điểu này so với hôm qua thấp hơn rất nhiều, mơ hồ gần sát với hắc vụ, nó mới bay được về phía trước.

Còn thân thể Hàn Lập thì dán chặt trên lưng của nó, cố gắng hết sức giấu mình ở dưới cánh của Phù Hành Điểu, hai mắt hắn thì nhìn chằm chằm phía

trước, cơ bắp trên người như muốn căng cứng, dường như sợ xảy ra biến cố gì.

Cũng may là khoảng cách của hai hòn đảo so với dự đoán tối hôm qua của hắn còn ngắn hơn một chút, hơn nữa trước đây Phù Hành Điểu đã qua lại không biết bao nhiêu lần, cho nên sớm đã ngựa quen đường cũ, rất nhanh đã mang Hàn Lập bay qua bờ bên kia hòn đảo, rồi mau chóng đáp xuống dưới.

Vừa mới lên đảo, Hàn Lập vội xoay người nhảy từ trên lưng Phù Hành Điểu xuống, khi thân hình hắn vừa nhảy xuống, thì chợt cảm thấy cỗ trọng lực phát ra từ không gian đè trên người hắn càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong miệng hắn thở nhẹ một hơi, thoáng thích ứng nơi này một lát, tiếp đó hắn mới đưa tay vỗ Phù Hành Điểu bên cạnh, kêu nó quay trở lại bên kia, chở Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân, từng người một qua đây.

Ngay sau khi hai người bọn họ vừa lên đảo, thì cả hai cũng phát hiện sự thay đổi áp lực phát ra từ không gian trên hòn đảo này, lông mày cả hai cũng không khỏi nhíu lại.

"Diện tích của hòn đảo này so với hòn đảo trước lớn hơn không ít, hơn nữa áp lực phát ra từ không gian này cũng tăng mạnh hơn rất nhiều." Thạch Xuyên Không mở miệng nói ra.

"Đúng là như vậy. Căn cứ theo tình huống này, xem ra thực lực dị thú trên tòa đảo này chỉ sợ càng hung hãn hơn không ít, hành trình về sau của chúng ta, cần phải cẩn thận hơn một chút." Hàn Lập vỗ đầu nhẹ Phù Hành Điểu, ngưng trọng nói ra.

"Lần này may mắn nhờ có tiểu gia hỏa này. Hay là chúng ta thử xem đám Phù Hành Điểu này từ chỗ nào bay tới, rồi bắt thêm hai con, nếu chúng ta cưỡi bọn chúng lên đường, tốc độ của chúng ta sẽ càng mau hơn, tới đó sẽ nhanh chóng tìm được đám tù phạm còn sống sót khác, hơn nữa còn tìm được tin tức của Tử Linh đạo hữu." Thạch Xuyện Không nhìn thân hình Phù Hành Điểu đang nằm sấp bên cạnh Hàn Lập, đề nghị.

"Vừa rồi ta đã dùng thần thức dò xét xung quanh, cách đây mấy chục dặm có một hẻm núi, đêm qua những đầu Phù Hành Điểu kia đã nghỉ chân ở đấy. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường thôi." Hàn Lập gật đầu nói.

Qua chừng nửa ngày sau, mỗi người bọn hắn cưỡi một con Phù Hành Điêu, từ trong hẻm núi lao ra ngoài, chạy như điên về phía giữa hòn đảo, còn phía sau bọn hắn thì cả mấy trăm con Phù Hành Điểu đuổi theo.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn hai tháng.

Trên một dãy núi lởm chởm chập chùng, có ba con Phù Hành Điểu tụm vào một chỗ, không ngừng mổ trên mặt đất.

Dưới một tảng đá cách đó không xa, có hai con Tiêm Xỉ Cự Tượng chân cao chừng trăm trượng, cả người phủ một mảnh lân giáp xám xanh, đang nằm ngửa bên trong khe hở giữa tảng đá, khóe miệng chúng còn chảy ra một vệt máu, dường như đã tắt thở.

Ngay giữa đầu chúng chợt mở ra một cái lỗ máu to bằng miệng chén, tựa như đã bị người ta móc thú hạch ra.

Còn trên tảng đá to, Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không ngồi đưa lưng cách đó mấy bước, trên người cả hai đều có huyền khiếu tỏa sáng, quanh người bao phủ một tầng hào quang.

Vẻ mặt của Giải Đạo Nhân thì không thay đổi gì, đứng ở một bên nhìn về phía xa, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa.

Không bao lâu sau, hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đang nhắm ngồi tu luyện, khẽ mở hai mắt ra, rồi quay người nhìn nhau, cười một tiếng.

"Trải qua khoảng thời gian thử nghiệm này, cơ bản đã có thể xác định, tinh hạch trong thể nội của những đầu Lân Thú kia, hoàn toàn có thể gia tăng

lực lượng tinh thần bên trong cơ thể, nhưng nhiêu đó còn chưa đủ để kích phát mở ra huyền khiếu." Hàn Lập thở ra một hơi thật dài, rồi mở miệng nói ra.

"Đúng là như vậy. Những ngày qua chúng ta đã nuốt nhiều thú hạch, thế nhưng cũng nhờ vào nó mà sức chịu đựng của chúng ta đối với áp lực thiên địa này, rõ ràng đã tăng lên không ít. Không nghĩ ra lần này theo Lệ huynh đi Tích Lân Không Cảnh, còn có thể gặp được hoàn cảnh như vậy, nếu có thể ở đây không ngừng săn giết dị thú, nuốt lấy thú hạch, thì so với khổ tu ở ngoại giới có vẻ nhanh hơn rất nhiều." Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Chỉ cần nuốt nhiều thú hạch hơn, thì khí lực sẽ càng thêm mạnh mẽ, chờ sau này đi tới vùng đất có diện tích lớn hơn, thì đến lúc đó có thể dễ dàng ứng phó." Hàn Lập gật đầu nói.

"Lệ đạo hữu, đám Lân Giáp Cự Hạt kia đã đuổi tới rồi, nhìn tốc độ này của bọn chúng, chỉ sợ qua ba mươi hô hấp là sẽ tới đây." Ngay đúng lúc đó, bỗng nhiên Giải Đạo Nhân lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng là thứ âm hồn bất tán, nếu không phải bọn chúng quá đông, hơn nửa thú hạch không có tác dụng gì, thì chúng nó đã sớm bị chúng ta giết rồi." Thạch Xuyên Không khẽ gắt giọng, có chút chán ghét nói ra.

"Không cần để ý tới bọn chúng, chúng ta lập tức lên đường đến vùng đất kế tiếp đi, bọn chúng không đuổi kịp đâu. Được rồi, chúng ta cũng lên đường thôi." Hàn Lập cười cười nói ra.

Dứt lời, cả ba người bọn hắn liền một lần nữa cưỡi ba con Phù Hành Điểu kia, chạy như điên giữa dãy núi.

...

Một ngày sáng sớm, cách mấy tháng sau.

Rìa sa mạc hoang vu có màu nâu đỏ, chợt có một con dị thú màu đen giống như con sài lang* có lân giáp màu đen nhưng lại không có lông, đang cắn

xé một con Cự Tích bị thối rữa đã chết nhiều ngày.

*Sài lang: Sói

Bất ngờ hai lỗ tai nó dựng ngược lên, ngẩng đầu cảnh giác, nhìn ra bên ngoài rìa sa mạc hoang vu. Bên ngoài sa mạc hoang vu là một mảnh sương mù mông lung.

Chỉ thấy bên trong sương mù, có một cái bóng mờ thật lớn không ngừng xuyên qua từng lớp mê chướng, đi về phía bên này.

Con lân thú như sài lang thấy vậy, vội lui về phía sau gần trăm trượng, rồi nó lại nghiêng đầu từ chỗ đó nhìn về phía bên này.

"Ùm...ụm bò..ò....."

Nương theo tiếng gầm nhẹ trầm thấp vang lên, một con Cự Quy màu xanh đen cao khoảng chừng hơn mười trượng, từ trong hắc vụ bơi đến, từ từ bơi vào bờ sa mạc.

Chỉ thấy trên đầu Cự Quy nhìn giống như sừng trâu, mai rùa trên lưng nó thì có đường vân kỳ lạ, phía trên phát ra một tầng ánh sáng hết sức đặc thù, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, từ đó phản chiếu ra từng luồng ánh sáng màu xanh đậm.

Trên lưng Cự Quy lúc này chợt có ba gã nam tử đang đứng đó, người đứng đầu thân mặc áo xanh, dung mạo bình thường, ở bên cạnh thì có một người mặc bộ áo tím, tóc trắng như tuyết, dung mạo thanh tú bất phàm, so với người vừa rồi đẹp hơn rất nhiều.

Phía sau hai người đó còn có một nam tử mặc trang phục đạo sĩ, vẻ mặt thản nhiên liếc nhìn bốn phía, rồi đảo qua con lân thú như sài lang một cái. Con lân thú thấy vậy, con ngươi co rút lại, liền bỏ lại bộ xác thối kia, quay đầu bỏ chạy.

Ba người trên mai rùa này, không ai khác chính là Hàn Lập, Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân.

Trải qua mấy tháng lặn lội đường xa, cuối cùng bọn hắn cũng thoát khỏi phạm vi Hôi Lân đảo quần, đi tới vùng đất Hạc Cốc này.

Trong đoạn đường này, mặc dù bọn hắn đã tận lực tránh đi một vài sinh linh có khí tức cường đại, nhưng bọn hắn cũng gặp phải cảnh ngộ bị Lân Thú có thân hình nhỏ bé tập kích không dưới trăm lần, hơn nửa còn bị dị thú lân giáp to lớn khác tập kích hơn mười lần. Tuy đại đa số trong đó đều nhờ vào năng lực nổi bật của Phù Hành Điểu mà tránh né được.

Nhưng cũng có vài lần không cách nào tránh né, phải đón đầu lao lên.

Trong đó, có hai lần giao chiến mà bọn hắn vất vả nhất, lần thứ nhất là trải qua một phen ác chiến, trận chiến đó bọn hắn đã giết được hai dị thú Cừu Trư khổng lồ, thu được hai viên thú hạch to bằng nắm đấm trẻ con.

Về lần thứ hai thì lại tổn thất nặng nề, cả ba đầu Phù Hành Điểu đều bị một đầu Lân Giáp Địa Long từ dưới đất chui lên nuốt chửng.

Không chỉ khí lực của con súc sinh kia cường hãn vô cùng, mà bản thân nó trời sinh tính hung tàn xảo trá, thấy tình thế không ổn nó liền lập tức đào đất bỏ chạy, cực kỳ khó chơi.

Ba người bọn hắn phải cẩn thận đọ sức với nó gần nửa tháng, mới chạy ra khỏi lãnh địa hoạt động của nó, lần đó mới coi như thoát khỏi nguy hiểm.

Sau đó ba người bọn hắn lại phải bôn ba hơn một tháng, mới gặp được con dị thú mà Hàn Lập đặt tên là "Đạp Không Quy" này.

Không biết mai rùa của con thú này có gì đặc biệt, vậy mà giống như Phù Hành Điểu, có thể miễn dịch được phần nào trọng lực trong thiên địa này, cho dù bên trong khu vực tràn ngập hắc vụ, cũng có thể lơ lửng bơi đi giống như rùa biển bên trong Tiên Giới.

Dựa vào năng lực Hư Du Phù Không của con rùa này, mà ba người Hàn Lập mới có thể từ hòn đảo hư không hắc vụ cách xa ngàn trượng kia đi tới mảnh đất này.

Ngay lúc này, cả ba người bọn hắn đều im lặng ngồi trên mai rùa, không phải bọn hắn không có gì để nói, mà bởi vì tất cả bọn hắn đang phải thừa nhận áp lực bạo tăng gấp mười lần từ mảnh đất này mang lại.

Dưới cỗ trọng lực đó, Hàn Lập cảm thấy hô hấp có chút không đều, lục phủ ngũ tạng giống như vò thành một cục, trong lỗ tai cũng không ngừng truyền đến từng tiếng "Ù ù" như có như không.

Trên người Thạch Xuyên Không lúc này đã nổi lên từng mảnh lân giáp, không ngờ y đã hiện ra một phần chân thân của Ma Tộc, để chống cự cỗ áp lực này.

Nếu so sánh, thì thân thể khôi lỗi của Giải Đạo Nhân tuy cũng chịu trọng lực, nhưng giác quan so với hai người bọn hắn dễ chịu hơn rất nhiều.

Thần thức Hàn Lập thả ra ngoài dò xét khắp nơi. Trên mảnh đất này, lực lượng thần thức của hắn bị áp chế càng thêm lợi hại, bây giờ muốn dò xét động tĩnh trong vòng bảy tám chục dặm, cũng có phần gian nan vô cùng.

Lúc trước một đường đến đây, bọn hắn vẫn chưa gặp được tù nhân lưu vong còn sống sót, cũng không phát hiện bất kỳ tung tích nào của Tử Linh, việc này làm cho nội tâm của hắn có chút không yên.

Dù sao trong bí cảnh này, so với dự đoán của mình càng lớn hơn không ít, hơn nữa hoàn cảnh hơi này lại ác liệt dị thường, một thân tu vi ở nơi này mơ hồ không có đất dụng võ, chỉ có dựa vào nhục thân cường hãn mới có thể hơn thua với đủ loại dị thú ẩn núp khắp nơi.

Tử Linh đã bị nhốt ở đây nhiều năm như vậy, cũng không biết hiện giờ đã như thế nào rồi?

Hàn Lập đang tưởng niệm, bỗng nhiên tâm thần khẽ động, Đạp Không Quy dưới người hắn cũng liền tự giác dừng lại.

------oOo------

Chương 852: Manh mối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lệ huynh, làm sao vậy, chẳng lẽ lại có địch tập kích?" Thạch Xuyên Không thấy vậy, có chút nghi ngờ hỏi.

Giải Đạo Nhân cũng dời ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, nhưng không nói gì.

Hàn Lập không có trả lời nghi vấn của Thạch Xuyên Không, đưa mắt trông về phía xa, nhìn về phía một toà tiểu sơn cách đây vài dặm.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, cũng theo ánh mắt Hàn Lập nhìn tới chỗ đó, vẻ nghi hoặc trên mặt càng đậm hơn.

Không đợi Thạch Xuyên Không mở miệng lần nữa, Hàn Lập bỗng nhiên khoát tay, mãnh liệt vỗ vỗ mai rùa Cự Quy phía dưới.

Đạp Không Quy kia bị thần thức lực khống chế, lập tức vượt không lơ lửng lên, bốn chân dưới thân khẽ vẫy trong hư không như mái chèo thuyền, lướt gấp về phía trước, tốc độ mặc dù không bằng Phù Hành Điểu, nhưng thực sự cũng không chậm.

Đến cách sườn núi nhỏ khoảng trăm trượng, Hàn Lập lập tức từ trên mai rùa nhảy xuống, dưới trọng áp không gian nện ầm xuống phía dưới.

Nhưng mà, hắn lại không quan tâm gì đến chấn động trong cơ thể, và áp lực không gian mang đến cảm giác khó chịu, chạy như điên về phía tiểu sơn.

Thạch Xuyên Không thấy thế, trong mắt hồ nghi liếc nhìn sang Giải Đạo

Nhân, cả hai một trước một sau nhảy xuống mai rùa, đuổi theo bóng lưng Hàn Lập.

Tiểu sơn này cao bất quá trăm trượng, chỗ giữa sườn núi có một cửa động bí mật cao khoảng nửa thân người. Hàn Lập vội vã lao đến trước cửa động.

Thạch Xuyên Không đuổi theo tới trước một bước, đang muốn mở miệng nói gì đó, liền thấy Hàn Lập khẽ khom lưng chui vào trong động.

Gã nhướng mày, vội vàng đi theo.

Đợi đến lúc gã cũng chui vào cửa động, đi qua một đoạn thông đạo thấp bé, sau đó liền phát hiện bên trong vậy mà có động thiên khác.

Không gian trong huyệt động khá lớn, khoảng chừng hai gian phòng ốc bình thường, mái vòm lại cực cao, phía trên mở ra mấy cái đại động để ánh mặt trời lọt vào, chiếu sáng toàn bộ huyệt động.

Thạch Xuyên Không đưa mắt nhìn qua, liền thấy trên mặt đất huyệt động nằm bốn bộ thi thể cổ quái, Hàn Lập thì ngồi xổm đưa lưng về phía gã, bên cạnh một cỗ thi thể, tựa hồ đang tra xét gì đó.

Gã không mở miệng quấy rầy, mà đi ra phía trước cẩn thận xem xét.

Nhìn qua gã liền phát hiện, bốn bộ "Thi thể" trên mặt đất thì có hai cỗ thực sự không phải là thi thể, mà là hai cỗ tàn hài Khôi Lỗi không biết chế tạo từ loại tài liệu nào, ngoại hình có mấy phần tương tự với con người, đầu lâu đều đã bị dập nát, lồng ngực cũng bị nắm đấm đánh ra hai cái đại động.

Mặt khác, hai cỗ thi thể kia thì cởi trần, bên ngoài thân mọc ra một tầng lân phiến dày đặc màu xám, không biết có phải do chết đã lâu nên hơi nước trên người đã bốc hơi không ít, khô quắt lại nhìn có vẻ dữ tợn.

"Cái này là..." Lúc này Giải Đạo Nhân cũng tiến vào sơn động, nhìn quét qua một vòng, không khỏi nghi ngờ nói.

"Hẳn đó là những tù nhân lưu vong..." Thạch Xuyên Không thì thào nói ra.

"Thạch huynh, có thể nhìn ra chút gì không?" Lúc này, Hàn Lập từ mặt đất đứng lên, nắm chặt nắm đấm lại nói ra.

"Nơi đây mặc dù có hai cỗ thi thể cùng hai cỗ Khôi Lỗi, bất quá từ thương thế trên người của song phương thì tựa hồ là hai bên công sát nhau tạo thành, hẳn là thuộc hai thế lực trận doanh." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, nói ra.

"Ngươi nói, đại khái giống ta suy đoán. Sở dĩ bọn hắn ở chỗ này chém giết nhau, hơn phân nửa là vì tranh đoạt một người." Thần sắc Hàn Lập có chút ngưng trọng, gật đầu nói.

"Một người... Chẳng lẽ, ngươi nói là?" Thạch Xuyên Không trầm ngâm một lát, kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, ta tìm được mảnh khăn che mặt còn sót lại của Tử Linh." Hàn Lập giơ bàn tay lên, mở ra nói.

Trong lòng bàn tay hắn nằm một mảnh vải màu đen, chính là tấm khăn che mặt của nữ tử.

"Lệ huynh, ngươi có chắc đây là đồ vật của Tử Linh đạo hữu?" Thạch Xuyên Không có chút chần chờ hỏi.

"Trên khăn che mặt có vết máu nàng, khí tức này... Ta tuyệt không nhận sai. Sở dĩ hai phe tù nhân này tranh đấu, hơn phân nửa là vì tranh đoạt nàng, mà nàng hẳn là bị một trong hai thế lực này bắt đi rồi." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng nói ra.

"Nhìn bộ dáng thi thể này, hẳn là chết lâu rồi, không biết Tử Linh đạo hữu đến đây lúc nào." Thạch Xuyên Không trầm ngâm nói.

"Việc này tạm thời không thể đoán được. Lúc trước chúng ta đi qua những hòn đảo kia, một đường dò xét tới đây, cũng không phát hiện nàng lưu lại bất luận tung tích gì, một tia khí tức cũng không có, có thể thấy được rất có khả năng nàng không phải tiến vào Tích Lân Không Cảnh từ cửa Hắc Thủy

Vực kia, có lẽ là từ một cửa khác trong Ma Vực." Hàn Lập thở dài một tiếng, nói ra.

"Cái này rất có khả năng. Chẳng qua lúc trước Cúc phu nhân đanh đá kia chịu nói hướng đi, đã bán mặt mũi cho Tam ca rồi, nội tình bên trong nữa thì nàng lại không chịu thổ lộ. Sớm biết như vậy, lúc trước tiến vào Tích Lân Không Cảnh, nên cẩn thận hỏi thăm Từ Phúc thoáng một chút." Thạch Xuyên Không cũng u sầu, nói ra.

"Điểm này, ta đã nghĩ qua, có hỏi thêm nữa cũng vô dụng. Tử Linh nếu thật sự vào Tích Lân Không Cảnh từ cánh cửa hắn canh giữ, nếu hắn biết mục đích của chúng ta, còn dám thừa nhận sao? Không chừng, hắn lại giấu diếm không báo, hoặc là dứt khoát vì tự bảo vệ mình mà nói dối, đưa chúng ta tin tức giả mà thôi." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Cũng may hiện tại cuối cùng đã có một chút manh mối, chúng ta chỉ cần tìm được bất kỳ một thế lực trong hai bên, liền có thể dò thăm được tin tức Tử Linh đạo hữu, vậy cũng là một tin tức tốt." Thạch Xuyên Không nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì, Tử Linh bị thương lại để cho hắn có chút bận tâm.

"Đi thôi, nếu như đã xác định nàng ở trên phiến đại lục này, tìm được nàng cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi." Hàn Lập cất tấm vải che mặt vào trong ngực, mở miệng nói ra.

Dứt lời, hắn liền đi nhanh một bước ra ngoài huyệt động.

...

Nửa tháng sau.

Ba người Hàn Lập đi tới một khu vực dãy núi có địa thế nhấp nhô, Đạp Không Quy chỉ có thể lơ lửng đi sát đất mấy trượng, hầu như không thể nào tiến lên.

Rơi vào đường cùng, Hàn Lập đành phải giải trừ thần thức khống chế, để

cho nó chạy đi, bọn hắn lại bắt đầu bôn ba đi bộ.

Một ngày buổi trưa, ba người đi đến một sơn cốc hẹp dài.

Hàn Lập đi tuốt ở đằng trước, bỗng nhiên hai hàng lông mày khẽ động, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Như thế nào, có phát hiện gì?" Thạch Xuyên Không thấy sắc mặt Hàn Lập, lập tức hỏi.

Hàn Lập làm một cái động tác chớ lên tiếng, sau đó thân hình khẽ động, lướt nhanh về bên trái phía trước, đồng thời phất tay kêu Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân đuổi theo.

Ba người nhanh chóng tiến lên, rất nhanh chạy đi hơn mười dặm, tới một đỉnh núi tiểu sơn, núp sau một tảng đá lớn, nhìn về một khe núi phía trước cách đây mấy chục dặm.

Hắn không tiếp tục đến gần, sợ bị những người kia phát hiện ra.

Kỳ thật khoảng cách này đã rất nguy hiểm, nhưng vì để Thạch Xuyên Không nhìn thấy, không thể không như vậy.

Chỉ thấy trong khe núi phía trước nổ mạnh ù ù, bụi mù nổi lên bốn phía, ở đó đang phát sinh một hồi kịch đấu.

Một phương là một đầu quái thú hình Hổ to lớn, thân dài chừng ba mươi mấy trượng, cao cỡ bảy tám trượng, toàn thân mọc khắp từng khối lân giáp to lớn màu nâu đen, lóe ra màu kim loại băng lãnh sáng bóng, bốn chân đầy lân phiến cũng tráng kiện kinh người, cần hai ba người mới có thể ôm hết, bàn chân to lớn trên mặt mọc ra từng đám móng vuốt sắc bén như liêm đao, làm cho người nhìn thấy mà khiếp sợ.

Càng kỳ lạ chính là, trên sống lưng quái thú Cự Hổ này thình lình mọc ra chín cây gai xương màu đen, phảng phất chín cây cự mâu vô cùng sắc bén, thoạt nhìn hung hãn cực kỳ.

Còn bên kia là bảy tám nam tử, màu da những người này nâu thẫm, làn da có chút thô ráp, nhưng thân hình cao lớn dị thường, so với Hàn Lập cao hơn hai ba cái đầu, trên người cơ bắp nổi lên, thoạt nhìn khôi ngô cực kỳ.

Trên người bọn họ mặc đơn sơ áo giáp xương màu xám, tay cầm đao kiếm màu trắng, thoạt nhìn tựa hồ được chế tạo từ một loại xương thú nào đó.

Quái thú Cự Hổ có thân hình khổng lồ, nhưng động tác lại linh hoạt dị thường, miệng hổ cắn xé, vuốt hổ vồ bắt, đuôi hổ vung vẫy.

Mặt đất bị đánh ra một đám hố to, kích khởi kình phong làm trên vách núi đá phụ cận bị kéo lê từng vết cắt sâu.

Tuy quái thú Cự Hổ linh hoạt, thế nhưng cốt khải trên thân thể các nam tử lóe ra một đám quang điểm, động tác lại càng thêm kinh người, thân hình trực tiếp biến ảo thành từng bóng xám mơ hồ, làm cho toàn bộ công kích của quái thú Cự Hổ đều thất bại.

So với động tác của những người này thì công kích của Cự Hổ nhìn cực kỳ vụng về.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, những quang điểm trên người những cốt khải nam tử chính là hào quang Huyền Khiếu.

Những người này mở ra Huyền Khiếu trên người đều không ít, người kém nhất cũng mở ra mười mấy Huyền Khiếu, mà đầu lĩnh là một đại hán mặt đen thân hình như kim cương thì trên người dày đặc quang điểm, vậy mà nhiều đến năm sáu chục cái.

Hơn nữa vị trí Huyền khiếu mở ra trên người Kim Cương đại hán có chút đặc biệt, ngoại trừ vị trí ngực bụng, gần nửa Huyền Khiếu vậy mà mở ra trên cánh tay phải.

"Những người này chính là tù phạm bị đẩy vào Tích Lân Không Cảnh? Cuối cùng đã gặp, chúng ta có nên ra ngoài gặp bọn họ không?" Thạch Xuyên Không mừng rỡ nói.

"Đám tù nhân này cũng không phải hạng lương thiện gì, tùy tiện đi ra gặp mặt bọn họ cũng không thỏa đáng, vẫn nên xem một chút tình huống rồi hãy nói." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy ánh mắt lóe lên, lập tức gật đầu nhẹ.

Những cốt khải nam tử kia vây Cự Hổ vào giữa, không ngừng nhảy lên tránh né, có cơ hội liền dùng binh khí xương thú trong tay chém lên người Cự Hổ.

Binh khí xương thú nhìn thì đơn sơ, lại sắc bén dị thường, lân giáp trên người Cự Hổ cũng không hoàn toàn ngăn được, bị chém ra từng vết thương vừa dài vừa lớn, lân giáp vỡ vụn, máu tươi bắn tung tóe.

Thân thể Cự Hổ bị thương càng ngày càng nhiều, rất nhanh cả người nhuộm đỏ, động tác so với lúc đầu chậm hơn rất nhiều.

Nó mấy lần muốn chạy trốn, nhưng bị mấy người vây lại không thoát ra được, trong miệng bắt đầu thở dốc.

"Rống!"

Trong miệng Cự Hổ phát ra một tiếng gào thét cuồng nộ, một đôi mắt hổ nổi lên hào quang màu đỏ như máu, giống như hai cái đèn lồng màu đỏ, chín cái xương gai trên lưng rung động lắc lư không thôi, phát ra thanh âm ông ông.

"Cẩn thận, Kiếm Lân Hổ này muốn ra tuyệt chiêu!" Một cốt khải nam tử quát lên nhắc nhở.

"Tới vừa vặn!"

Tròng mắt Kim Cương đại hán đầu lĩnh hơi híp lại, thân hình hóa thành một dãy khói xanh đến trước người nó, một thanh cốt kiếm to lớn trong tay hóa thành một đạo bóng trắng sáng lạn, trùng điệp phách trảm lên vai Cự Hổ.

Lập tức vai Cự Hổ bị chém ra một vết thương ghê rợn sâu vài trượng, lân

giáp vỡ vụn, mảng lớn cơ bắp lật ra bên ngoài, máu tươi chảy tràn ra.

Cự Hổ kêu thảm một tiếng, bỗng nhìn lại hướng Kim Cương đại hán, trong miệng phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, chín xương gai trên lưng run run như cái sàng, sau đó toàn bộ ly thể bắn ra, hóa thành chín đạo huyễn ảnh màu đen, hung hăng bắn về phía Kim Cương đại hán.

------oOo------

Chương 853: Giải Đạo Nhân bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hưu... hưu... HƯU... U... U!

Tiếng rít nổi lên khiến người ta sợ hãi!

Đối mặt với chín đạo cốt thứ của Cự Hổ gào thét lao tới, Kim Cương đại hán sớm đã chuẩn bị, Cốt Kiếm to rộng trong tay vừa đâm vừa xoắn, trước người đã huyễn hóa ra một mảng lớn kiếm ảnh trắng như tuyết.

Chỉ nghe tiếng nổ mạnh kim loại giao kích vang lên liên tiếp, chín cốt thứ đều bị chấn lệch phương hướng, bay vụt về bốn phương tám hướng. Cốt Kiếm màu trắng trong tay Kim Cương đại hán cũng bị chấn bay ra ngoài.

Chẳng qua thân hình đại hán không lui về sau mà dưới chân đạp mặt đất mãnh liệt một cái.

"Ầm ầm" một tiếng, mặt đất bị đạp đến rạn nứt ra.

Theo lực đạp mạnh này, thân hình Kim Cương đại hán bỗng hóa thành một đoàn tàn ảnh biến mất, sau một khắc vậy mà lăng không xuất hiện trên đỉnh đầu cự Hổ.

Đồng thời, quang điểm Huyền khiếu trên cánh tay y phát ra ánh sáng rực rỡ, cả đầu cánh tay nổi lên quang mang óng ánh long lanh nhè nhẹ, sau đó đột nhiên xuyên xuống, đâm thẳng vào ót quái thú Cự Hổ.

Âm thanh xương vỡ thanh thúy vang lên!

Cánh tay phải của Kim Cương đại hán như thần binh đánh đâu thắng đó, cứng rắn đâm vào bên trong đầu lâu rắn chắc của quái thú cự Hổ, xuyên thẳng đến vai.

Quái thú cự Hổ phát ra một tiếng rống trời rung đất chuyển, thân hình cực lớn lắc lư vài cái, cuối cùng chống đỡ hết nổi ngã trên mặt đất.

Nhìn thấy biến hóa liên tiếp của trận đấu này, đồng tử Hàn Lập hơi co rụt lại, sắc mặt Thạch Xuyên Không cũng khẽ biến, cả hai liếc nhau một cái, đều nhìn thấy một tia khiếp sợ trong mắt đối phương.

Thực lực quái thú cự Hổ kia rất mạnh, nếu hai người bọn họ chống lại, tuy tự nghĩ cũng có thể thắng, nhưng tuyệt đối không có khả năng nhẹ nhõm như Kim Cương đại hán kia.

Bên trong khe núi, những người khác nhìn thấy quái thú cự Hổ ngã xuống, tiếng hoan hô nổi lên.

Kim Cương đại hán không để ý đến những người khác, rút cánh tay ra, phía trên dính đầy những thứ màu đỏ trắng.

Cánh tay y khẽ động, thứ đỏ trắng phía trên đều bị chấn bay, mở bàn tay ra, lòng bàn tay nắm một viên tinh hạch màu trắng lớn chừng quả đấm, phát ra từng trận bạch quang sáng ngời.

Kim Cương đại hán nhìn tinh hạch màu trắng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, sau đó cất vào một cái túi nhỏ da thú bên hông.

"Binh Qua Huyền Công” của Thần đại ca càng ngày càng lợi hại, ngay cả Kiếm Lân Hổ cũng có thể một kích giết chết. Xem ra không cần bao lâu ngài đã có thể tích góp đủ điểm công tích đoạt được Tứ Tinh Minh Bài. Đến lúc đó mong rằng Thần đại ca chiếu cố chúng ta nhiều hơn." Một thanh niên nam tử trên mặt mang theo hình xăm sừng trâu cầm bạch cốt đại kiếm của Kim Cương đại hán trở lại, hai tay đưa lên, lấy lòng cười nói.

Những người khác bên cạnh cũng đi lượm chín cốt thứ bắn ra mang về, nhao nhao nịnh nọt.

"Yên tâm đi, chỉ cần các ngươi đi theo Thần Dương ta, dốc sức thật tốt cho ta, chỗ tốt tự nhiên không thể thiếu các ngươi." Kim Cương đại hán tiếp nhận bạch cốt đại kiếm, cười ha ha nói.

Những người khác nghe vậy lập tức cúi đầu khom lưng, liên tục nói lời cảm tạ.

"Tốt rồi, các ngươi nhanh chóng chia tách Kiếm Lân Hổ này, lấy ra tinh cốt có thể dùng, sau đó trở về cứ điểm đi, săn bắn hôm nay liền dừng ở đây." Thần Dương nhẹ nhàng khoát tay nói ra.

"Thần đại ca, ngươi thì sao?" Thanh niên hình xăm khẽ giật mình hỏi.

"Ta còn có chút chuyện cần phải xử lý một lát, các ngươi không cần phải xen vào."

Khóe miệng Thần Dương hơi vểnh lên, quay đầu nhìn về phía ba người Hàn Lập ẩn núp.

"Bị phát hiện rồi, đi mau!" Hàn Lập biến sắc, bỗng nhiên quay người, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về phía xa.

Thạch Xuyên Không và Giải Đạo Nhân lập tức theo sát phía sau.

Ba người hóa thành ba đạo lưu quang, chạy về phía sâu trong một mảnh sơn mạch trước mặt.

Chỗ đó địa hình phức tạp, coi như Thần Dương kia muốn đuổi theo, chỉ sợ cũng phải có chút cố kỵ.

Về phần con Đạp Không Quy kia, tuy có dị năng đằng không bay lên nhưng tốc độ quá chậm, lúc này cũng không rảnh để ý tới.

Thần Dương hừ lạnh một tiếng, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, mau

chóng đuổi về phía ba người Hàn Lập, trong nháy mắt liền biến mất ở xa xa.

Những người khác trong khe núi thấy cảnh này, đều không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng bọn họ cũng không theo sau, tiến lên dùng binh khí trong tay chia cắt Kiếm Lân Hổ, rất nhanh lấy ra bốn đoạn xương cốt lóe lên bạch quang nhàn nhạt.

Thanh niên hình xăm kia lấy ra một cái tay nải lớn, xách bốn đoạn xương cốt và chín cốt mâu đặt vào trong đó, sau đó mấy người rời khỏi khe núi theo một hướng khác.

...

Trong sơn mạch, ba người Hàn Lập vô cùng linh hoạt chạy xuyên thẳng qua, khi thì leo lên, khi thì nhảy lên, nhanh chóng trốn chạy về phía trước.

Chẳng qua Thần Dương sau lưng lại nhanh hơn nhiều so với ba người, khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn.

Ba mươi dặm, hai mươi dặm, mười dặm...

Cũng không lâu lắm, khoảng cách song phương đã rút ngắn đến vài dặm.

"Xem ra chạy không thoát rồi." Thần thức Hàn Lập cảm giác được Thần Dương nhanh chóng tới gần nhưng lại không kinh hoảng.

Hắn và Thạch Xuyên Không trao đổi ánh mắt một chút, thân hình đột nhiên dừng lại tại một mảnh đất trống trong núi.

Hai người vừa dừng lại không bao lâu, một đạo bóng xám liền bay vụt tới, lóe lên đã rơi trước cách hai người không xa, hiện ra thân ảnh Thần Dương.

"Chạy à, sao không chạy tiếp đi." Thần Dương nhìn hai người, trong mắt mang theo thần sắc trêu tức kiểu mèo vờn chuột.

"Vị đạo hữu này, chúng ta vô tình nhìn thấy các ngươi chiến đấu. Chẳng qua là do nghe được thanh âm các ngươi đánh nhau cho nên mới tới đây nhìn qua, cũng không có ác ý." Hàn Lập chắp tay nói.

"Hai oắt con Khôi thành, trước khi nói dối tốt xấu gì cũng nên thu Khôi Lỗi này lại. Các ngươi đã tới cửa chịu chết, vậy thì nộp mạng đi." Thần Dương liếc Giải Đạo Nhân một cái, khóe miệng lộ ra một tia cười độc ác.

Còn chưa dứt lời, thân thể y bay nhào đến như diều giấy, tay phải vẫy vào hư không một cái.

Ầm ầm!

Không khí bên trong phương viên hơn mười trượng xao động kịch liệt, hình thành từng đạo khí lưu màu trắng mắt thường có thể thấy được, cuồn cuộn như sóng dữ, phát ra thanh âm nổ đùng chói tai.

Những khí lưu màu trắng này cuồn cuộn, trong nháy mắt ngưng tụ ra một cự chưởng màu trắng lớn khoảng vài chục trượng, trảo xuống phía ba người Hàn Lập.

Tuy trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc với lời nói của Thần Dương, nhưng cự chưởng màu trắng đã rơi xuống, không cho phép hắn suy nghĩ nhiều.

Ngoài thân hắn lập tức sáng lên ba mươi sáu điểm quang mang, một quyền hung ác phóng tới nghênh đón cự chưởng màu trắng.

Trong tay Thạch Xuyên Không cũng lóe lên hắc quang, nhiều thêm chuôi trường đao màu đen, một đao vung lên.

Trường đao lập tức hóa thành một đạo đao ảnh mài đen mơ hồ, phát ra tiếng rít nhọn chói tai.

"Phanh" "Phanh" hai tiếng nổ mạnh!

Bên trên cự chưởng màu trắng bị đánh ra một cái động lớn cùng một vết chém dài khác, hơn phân nửa cự chưởng nổ tung ra, nhưng vẫn có non nửa ngoan cường giữ lại, một phát bắt được thân thể Giải Đạo Nhân, sau đó lui về bênh cạnh Thần Dương nhanh như thiểm điện.

Lúc này Giải Đạo Nhân không hề chống trả, dễ dàng bị bắt lấy, ngược lại khiến Thần Dương kinh ngạc một chút.

Nét mặt Hàn Lập biến sắc, thân hình nhoáng một cái phi tới, lập tức lướt ngang đến bên người Thần Dương, song quyền như độc long xuất động, đánh mạnh về hướng lồng ngực Thần Dương.

Thân hình Thạch Xuyên Không cũng bay vút tới, cùng tiếng gió, cả người y đã đến bên kia thân thể Thần Dương, trường đao màu đen trong tay mơ hồ một cái, đánh xuống vai gã, nhanh như tia chớp.

Hai người một trái một phải, quyền phong đao khí xé rách không khí bên cạnh thành một mảnh sóng khí dài hẹp, tuôn ra như sóng dữ kích động.

Thần Dương đối mặt hai người hợp kích, sắc mặt không chút thay đổi. Hai cái cánh tay như thiểm điện vung ra, tay trái nghênh đón song quyền từ Hàn Lập, tay phải quét về phía hắc đao Thạch Xuyên Không.

Hai cỗ man lực ngập trời tuôn ra từ trên hai tay gã, xoay quanh giao nhau, sóng khí Hàn Lập và Thạch Xuyên Không mạnh mẽ đánh ra lập tức bị đảo qua quét sạch.

Cánh tay trái Thần Dương va chạm cùng chỗ với song quyền của Hàn Lập phát ra một thanh âm như sấm rền. Song quyền Hàn Lập nóng lên, lập tức nóng rát đau đớn, xương cốt song quyền dường như muốn nứt ra, đồng thời một cỗ man lực cuồng bạo từ đối diện điên cuồng tuôn tới, chấn động thân thể hắn bay ra ngoài.

Cùng lúc đó, trên cánh tay phải Thần Dương lóe lên quang mang Huyền khiếu, cả đầu cánh tay phải hiện ra một tầng bảo quang óng ánh, thoạt nhìn giống như giống một thanh tuyệt thế thần binh.

Cánh tay phải của gã vung lên, va chạm với trường đao màu đen của Thạch Xuyên Không.

"Rặc rặc" một tiếng vang nhỏ, trường đao màu đen dễ dàng bị chém thành hai đoạn, vết chém nhẵn bóng vô cùng.

Thạch Xuyên Không kinh hãi, chuôi trường đao màu đen này là một kiện Ma khí nhập phẩm, sử dụng chất liệu luyện chế vô cùng tốt, tính chất cũng cực kỳ cứng rắn.

Tuy hiện giờ không cách nào thúc giục đao này nhưng uy lực vẫn cực lớn, không ngờ lại dễ dàng bị chém đứt như vậy.

Mà cánh tay phải Thần Dương cũng không dừng lại, từ trái chém qua phải, hóa thành một đạo bóng trắng chém thẳng đến ngực Thạch Xuyên Không, nhanh như tia chớp.

Thạch Xuyên Không hét lớn một tiếng, chân đạp mạnh lên mặt đất, mượn sức bắn ngược về sau, đồng thời giữa ngực và bụng hiện ra bốn mươi mấy quang điểm ngân sắc, bên ngoài thân lập tức hiện ra một màng ngân sắc óng ánh dày đặc bảo vệ toàn thân.

Màng óng ánh này đúng là Chân Cực Chi Mô, khác với hình thái trơn nhẵn của Hàn Lập, phía trên hiện ra hình dáng gai nhọn, thoạt nhìn vô cùng sắc bén.

Thần Dương nhìn như không thấy màng gai óng ánh trên người Thạch Xuyên Không, cánh tay phải đột nhiên nhanh hơn, hung ác đâm vào trước ngực Thạch Xuyên Không.

"Rặc rặc" một tiếng, màng gai nhím óng ánh giống như giấy bình thường, dễ dàng bị xé nứt ra. Những gai nhọn kia đứt gãy nứt vỡ ra nhưng cũng không thể làm cánh tay Thần Dương bị thương chút nào.

Ngay sau đó, "Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Thân thể Thạch Xuyên Không cũng bị đánh bay ra ngoài, nặng nề đập vào

một chỗ trên vách núi đá, tạo ra một cái hố to.

Chân Cực Chi Mô trước ngực y bị chém ra một vết rách thật dài, trên ngực càng xuất hiện một vết thương sâu tới xương, máu tươi tuôn ra ào ào.

Thạch Xuyên Không trở mình đứng lên, điểm thương thế ấy với y cũng không coi vào đâu, chẳng qua là trong mắt y lộ ra vài phần kinh hãi, nhất thời không dám tiến lên tấn công tiếp.

Sắc mặt Hàn Lập cũng trầm xuống.

Mặc dù hắn không tiếp xúc với cánh tay phải thần dị kia của Thần Dương nhưng lực lượng của đối phương lớn kinh người, uy lực một quyền như núi lửa phun trào, chấn động toàn thân hắn run lên, lúc này trong đầu còn có một chút cảm giác choáng váng.

Thần Dương đánh lui hai người, nhưng không truy kích mà liếc nhìn đoạn đao màu đen trong tay Thạch Xuyên Không, lại nhìn Giải Đạo Nhân bên cạnh, cuối cùng ánh mắt rơi vào vết máu dính trên tay phải.

Y đưa tới dưới mũi nhẹ nhàng ngửi hai cái, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Mà Hàn Lập liếc nhìn Giải Đạo Nhân bên cạnh Thần Dương, trên người Giải Đạo Nhân tựa hồ bị Thần Dương hạ cấm chế gì đó, lúc này nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt lóe lên.

Mặc kệ Thần Dương lợi hại thế nào, bất kể ra sao, hắn không thể không cứu Giải Đạo Nhân.

Hàn Lập nắm hay tay, trong cơ thể vang lên một trận tí tách, ba mươi sáu Huyền khiếu giữa ngực và bụng tỏa sáng hào quang.

Đồng thời, ngoài thân hắn hiện ra một tầng kim quang, một đạo hư ảnh kim sắc Cự Viên hiện ra, lập tức dung nhập vào trong cơ thể.

Trên da Hàn Lập dài ra lông khỉ dày đặc màu vàng, thân thể cũng nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã hóa thành một Kim sắc Cự Viên lớn chừng mấy trượng.

Khí kình cuồng bạo bộc phát từ trên người Cự Viên khiến cho không khí xung quanh hắn liên tiếp nổ vang.

------oOo------

Chương 854: Không đánh nhau thì không quen biết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lệ đạo hữu, ngươi đây là..." Thạch Xuyên Không nhìn thấy biến hoá của Hàn Lập, muốn nói lại thôi.

Mà đuôi lông mày Thần Dương cũng nhảy lên một cái, khóe miệng tươi cười lộ ra một tia tán thưởng, ngón tay ngoắc một cái về phía Hàn Lập.

"Gào!"

Trong mắt Kim sắc Cự Viên hiện lên vẻ sắc lạnh, gầm lên một tiếng, hai nắm đấm đại phóng kim quang, sau đó đột nhiên trở nên mơ hồ, trong hư không đánh ra liên tiếp.

Kim sắc quyền ảnh dày đặc như mưa nhao nhao phóng tới, giống như sao chổi quét tới Thần Dương, những nơi đi qua hư không nổ đì đùng.

Thần Dương thấy vậy, chỉ lắc đầu cười cười, tay trái như quạt bồ hương vỗ vào hư không phía trước.

Kim sắc quyền ảnh dày đặc đã đến trước người gã, dường như gặp phải bức tường kín không cách nào vượt qua, đình trệ tại chỗ đó.

Lập tức một cỗ chấn động vô hình hiện lên, tất cả Kim sắc quyền ảnh đều bạo liệt ra, hóa thành sóng khí cuồn cuộn cuốn hư không mấy trăm trượng bên cạnh vào, làm hư không chấn động ông ông không thôi.

Nhưng mà Kim sắc Cự Viên lại biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, sau lưng Thần Dương loé lên kim ảnh, thân ảnh Kim sắc Cự Viên quỷ mị hiển hiện ra, hai nắm đấm kim sắc lớn như ma bàn hung hăng đánh vào hậu tâm Thần Dương.

Đuôi lông mày Thần Dương nhảy lên, phản ứng cũng cực nhanh, thân thể quay tít một vòng, bảo quang bắn ra bốn phía cánh tay phải hất lên, quét về phía hai nắm đấm Cự Viên.

Nhưng Huyền khiếu giữa ngực và bụng Kim sắc Cự Viên chợt lóe lên quang mang, trong thân hình khổng lồ vang lên tiếng "Ken két", bỗng nhiên rút nhỏ gấp mấy lần, hóa thành như thường nhân, đồng thời mãnh liệt ngồi xổm xuống phía dưới.

Lần này biến hóa cực kỳ đột ngột, thân hình khổng lồ của Kim sắc Cự Viên liền thu nhỏ lại hầu như ngay lập tức.

Thần Dương cũng không ngờ đến điểm này, cánh tay phải lập tức đánh vào hư không, tiếp theo thân thể cũng không khỏi lắc lư một cái.

Mà Hàn Lập thừa dịp này, thân thể trầm xuống mãnh liệt nhảy lên, linh hoạt vô cùng giống như một Hầu Tử, nhảy lên sau khuỷu tay của Thần Dường rồi phóng ra ngoài, lập tức nhào tới bên cạnh Giải Đạo Nhân, một tay ôm lấy y.

"Tiểu tử dám trêu đùa ta, muốn chết!" Thần Dương thấy vậy, trong mắt hiện ra một tia tức giận, chỉ nhoáng một cái liền ổn định thân hình, hai cánh tay lại như thiểm điện vươn ra.

"Ự...c" tiếng nổ vang vang lên, hai cánh tay của gã bỗng nhiên biến dài gấp bội, lập tức xuất hiện bên hông Hàn Lập, một trảo vô cùng sắc bén hạ xuống.

Từng đạo chỉ mang màu trắng từ đầu ngón tay gã bộc phát ra, chỉ mang trên năm ngón tay phải của Thần Dương càng thêm chói mắt, những nơi đi qua hư không bị kéo lê năm đạo rung động mắt thường có thể thấy được.

Không gian bên trong Tích Lân Không Cảnh vốn bị lực áp bách thật lớn, khiến cho không gian rắn chắc vô cùng, hơn xa bên ngoài, muốn rung chuyển cực kỳ khó khăn, nhưng tay phải Thần Dương có thể kéo lê làm không gian rung động thì cực kỳ không đơn giản.

Lúc này đây, quanh người Hàn Lập cũng nổi lên một tầng Chân Cực Chi Mô, nhưng dưới móng vuốt của Thần Dương đánh đâu thắng đó lại như thùng rỗng kêu to, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, đơn giản liền bị xuyên thủng.

Nhưng vào thời khắc này, trên thân Hàn Lập đột nhiên toả ra tất cả sắc quang mang, Thiên Long, Chân Phượng, Thanh Loan, Huyền Vũ..., bảy tám hư ảnh Chân Linh hiển hiện ra, bên ngoài thân hắn cũng hiện ra bảy tám tầng quang mang, chợt hiện không thôi.

Mười ngón tay Thần Dương chộp vào bên hông Hàn Lập, liền cảm thấy làn da đối phương run lên, lập tức trở nên trắng nõn vô cùng, mười ngón vô cùng sắc bén lại trượt qua phía trên.

Thân thể Hàn Lập uốn éo, từ mười ngón tay Thần Dương chạy ra ngoài, lập tức bay ra ngoài hơn mười trượng. Sau đó quay người lại, cảnh giác nhìn lại Thần Dương phía sau.

Lúc này tất cả sắc quang mang bên ngoài thân hắn đã biến mất vô tung, thân thể cũng khôi phục trạng thái hình người, sắc mặt hơi trắng bệch.

Kinh Trập Thập Nhị Biến vốn vận dụng Linh lực hoà với lực lượng khí huyết đồng thời vận chuyển, mới có thể thi triển thần thông này.

Hiện tại hắn không cách nào vận dụng Tiên Linh Lực, chỉ có thể cưỡng ép thúc giục khí huyết trong cơ thể, thi triển ra biến hoá Kinh Trập, tiêu hao khá lớn.

Thần Dương thì đứng nguyên tại chỗ, vậy mà không có đuổi theo, con mắt nhìn Hàn Lập từ trên xuống dưới, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

"Lệ đạo hữu, không sao chứ?" Thạch Xuyên Không phi thân lướt ngang đến

bên cạnh Hàn Lập, trong mắt hiện lên một chút xấu hổ.

Hắn dựa vào hoàng thất Ma tộc, tài nguyên vô cùng, đả thông bốn mươi mấy Huyền khiếu, vượt qua Hàn Lập, nhưng ý chí chiến đấu so với Hàn Lập còn kém quá xa.

"Không sao." Hàn Lập đưa tay sờ lên hông, trên bàn tay lập tức là một mảnh huyết hồng.

Lúc này bên hông của hắn hiện ra năm miệng vết thương do ngũ chưởng gây ra, máu tươi ùn ùn phun ra, đúng là vẫn bị Thần Dương gây thương tích.

"Không thể tưởng được những kẻ tù tội này lại lợi hại như thế, chúng ta làm sao bây giờ? Nếu không được, ta liền vận dụng át chủ bài của Tam ca, trực tiếp giết chết người này." Thạch Xuyên Không truyền âm nói, trong mắt loé lên hung quang.

Hàn Lập nghe vậy đuôi lông mày khẽ động, hắn cũng có Luyện Thần Thuật là át chủ bài chưa dùng, ngược lại cũng không phải sợ Thần Dương này.

"Hai người các ngươi là người mới vừa từ bên ngoài vào hả?" Thần Dương chợt mở miệng hỏi, quang mang Huyền khiếu trên người nhanh chóng ảm đạm xuống, rất nhanh triệt để biến mất, dường như không muốn tiếp tục giao thủ nữa.

Hai người Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt đều lóe lên.

"Không sai, chúng ta vừa mới bị người Dạ Dương vương triều đưa vào Tích Lân Không Cảnh, các hạ là ai? Vì sao lại công kích chúng ta?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, trầm giọng hỏi.

"Quả là thế, đây vốn là chuyện hiểu lầm, vừa rồi ta thấy các ngươi lạ mặt, lại dẫn theo Khôi Lỗi, liền nghĩ đám các ngươi là người Khôi Thành, nên mới động thủ với các ngươi." Thần sắc Thần Dương thoáng dừng một chút, nói ra.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không nghe vậy liếc nhìn nhau, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giác.

"Nhị vị không cần lo lắng, các ngươi đã là người mới tới, chúng ta cũng không phải là địch nhân." Thần Dương vừa cười vừa nói, hình như có ý hóa thù thành bạn.

"Nếu là chuyện hiểu lầm, hai người chúng ta cũng không phải người tính toán chi li, chuyện mới vừa rồi bỏ qua đi." Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không truyền âm trao đổi một chút, chắp tay nói ra.

Thật vất vả gặp được tù phạm trong Tích Lân Không Cảnh, hắn cũng không muốn đả sanh đả tử, có thể hóa giải ân oán là tốt nhất.

"Tại hạ Thần Dương, không biết cao tính đại danh nhị vị đạo hữu là gì?" Thần Dương cũng chắp tay trả lễ, hỏi.

"Lệ Phi Vũ."

"Thạch Không."

Hai người Hàn Lập báo tính danh, Thạch Xuyên Không bởi vì nguyên nhân thân phận, nên báo một cái tên giả.

"Nguyên lai là Lệ đạo hữu cùng Thạch đạo hữu, hạnh ngộ, chúng ta có thể nói là không đánh nhau thì không quen biết, hặc hặc!" Thần Dương cười to nói.

Mấy người thông báo tính danh với nhau, nguyên bản không khí khẩn trương trở nên hòa hoãn hơn.

"Thần đạo hữu, không biết Khôi Thành mà ngươi vừa nói là địa phương nào?" Hàn Lập chuyển chủ đề, hỏi.

"Việc này nói rất dài dòng, nói ngắn gọn, người sống sót chúng ta trong Tích Lân Không Cảnh chia làm hai thế lực lớn. Ta, còn có những người mà các ngươi vừa mới thấy kia, đều thuộc về Huyền Thành. Mà Khôi Thành thì

đại biểu cho một cỗ thế lực khác. Quan hệ giữa hai thế lực không được tốt cho lắm, cho nên ta vừa mới thấy liền ra tay với các ngươi." Thần Dương mỉm cười giải thích.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ.

"Huyền thành, Khôi thành, hai danh tự này dường như có chút ý vị a?" Đuôi lông mày Thạch Xuyên Không nhảy lên, hỏi.

"Thạch đạo hữu nói không sai, nhị vị chắc hẳn cũng phát hiện, trong Tích Lân Không Cảnh bất luận Ma khí, hay là Nguyên lực khác, đều không thể sử dụng. Muốn ở nơi đây đối kháng với các loại lân thú, chỉ có thể tu luyện Luyện Thể thuật, hoặc là mượn nhờ lực lượng Khôi Lỗi. Huyền thành chúng ta sở trường Luyện Thể thuật, mà Khôi thành bên kia, danh như ý nghĩa, thì giỏi về điều khiển Khôi Lỗi." Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Nguyên lai là như vậy." Thạch Xuyên Không giật mình gật đầu.

"Hoàn cảnh bên trong Tích Lân Không Cảnh ác liệt, ngoại trừ lân thú bên ngoài, cũng không thiếu những thứ nguy hiểm khác, ít người thì rất khó sống sót, nhị vị có hứng thú gia nhập Huyền thành chúng ta không? Ta xem trên người các ngươi đều mở ra không ít Huyền khiếu, đều tu luyện Luyện Thể thuật, gia nhập Huyền thành rất phù hợp." Thần Dương vậy mà phát ra lời mời chào.

"Gia nhập Huyền thành?" Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm mừng thầm.

Hắn biết tình huống bên trong Tích Lân Không Cảnh phức tạp, đang lo lắng làm thế nào tiến vào Huyền thành hoặc là Khôi thành, tìm hiểu tung tích Tử Linh, không thể tưởng được vừa mới ngủ gật đã có người đưa gối kê đầu.

Mặc dù trong lòng của hắn vui mừng, trên mặt lại không thay đổi chút nào, làm ra bộ dạng suy nghĩ, đồng thời âm thầm hướng ánh mắt về phía Thạch Xuyên Không.

"Hai người chúng ta mới đến, Thần đạo hữu có thể giới thiệu cho chúng ta một chút tình huống Huyền thành không?" Thạch Xuyên Không hơi trầm

ngâm, từ chối cho ý kiến hỏi.

"Huyền thành chính như lời ta vừa mới nói, chính là dùng tu luyện Luyện Thể thuật làm chủ, thành chủ chính là Ách Quái đại nhân, luyện thể thuật của lão nhân gia người đã đạt đến cảnh giới đỉnh cao, mở ra hơn một nghìn Huyền khiếu. Nhờ có Ách Quái đại nhân che chở, những người chúng ta mới có thể bình yên sinh tồn trong Tích Lân Không Cảnh." Thần Dương nhắc đến Ách Quái, trên mặt lộ ra thần sắc ngưỡng mộ.

"Hơn một nghìn Huyền khiếu!" Hàn Lập nghe vậy, hít sâu một hơi.

Thạch Xuyên Không cũng biến sắc, trong nội tâm kinh ngạc so với Hàn Lập càng lớn hơn.

Thể Tu tu luyện khó khăn vô cùng, người trong Thánh Vực vốn thân thể trời sinh có ưu thế rất lớn, các loại tài nguyên cũng vô cùng phong phú. Dù vậy, người có thể mở ra tám trăm Huyền khiếu chỉ đếm được trên đầu ngón tay, về phần mở ra trên một ngàn Huyền khiếu, gã chưa từng nghe nói qua.

"Hắc hắc, Ách Quái đại nhân kỳ tài ngút trời, cả đời chúng ta chỉ sợ cũng vô pháp đạt đến một nửa thành tựu như lão nhân gia ngài. Bất quá ta thấy nhị vị đạo hữu trên phương diện Thể Tu đều bất phàm, trước mắt tạo nghệ đã sâu, gia nhập Huyền thành sẽ còn tiếp tục phát triển cao hơn." Thần Dương nhìn thấy phản ứng của hai người, cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Việc này quá lớn, Thần đạo hữu có thể để chúng ta cân nhắc một chút không?" Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ một chút, nhưng không đáp ứng liền.

Trong nội tâm Hàn Lập kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt liền giật mình.

Chỉ thấy lúc này Thần Dương đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, thần sắc ngưng trọng.

Hàn Lập theo ánh mắt Thần Dương quan sát, ánh mắt lóe lên một cái.

Nguyên bản bầu trời trong sáng, lúc này chẳng biết lúc nào trở nên hơi lờ mờ, có loại cảm giác mây đen giăng đầy.

"Thần đạo hữu, bầu trời có vấn đề gì không?" Thạch Xuyên Không cũng nhìn thấy dị biến trên bầu trời, nói ra.

"Chuyện gì xảy ra... Năm nay sao lại tới sớm như vậy." Thần Dương không để ý đến câu hỏi của Thạch Xuyên Không, thì thào tự nói.

"Thần đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Hàn Lập nói lớn lên.

"Cái gì?" Thân thể Thần Dương hơi chấn động, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Hàn Lập nhìn thấy bộ dạng Thần Dương, nhíu mày, nói câu hỏi lại một lần nữa.

"Đương nhiên có thể, nhị vị cứ từ từ cân nhắc, bất quá nơi đây không nên ở lâu, các ngươi nên cùng chúng ta rời khỏi nơi đây cho thỏa đáng." Thần sắc Thần Dương bất định nói, dường như có chút lo lắng.

"Thần đạo hữu nói vậy là có ý gì, hắc vân trên bầu trời có vấn đề gì không?" Thạch Xuyên Không nhíu mày hỏi.

------oOo------

Chương 855: Gia nhập Huyền thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Miêu Như*
***Biên**: Độc Hành*

"Đó không phải là mây đen bình thường mà là điềm báo thiên tai Bí Phong đặc thù của Tích Lân Không Cảnh, năm nào cũng có, chỉ là không ngờ năm nay lại đến sớm như vậy. Sức mạnh của con người khó có thể chống lại được gió này, ta và vài người hảo hữu có một cứ điểm dưới mặt đất ở gần đây, mau đến đó để tránh đi." Thần Vương vội vàng nói.

"Bí Phong!" Vừa nghe được lời này, sắc mặt Thạch Xuyên Không khẽ động.

"Thạch Đạo Hữu, người đã nghe nói đến Bí Phong chưa?" Tâm niệm Hàn Lập khẽ động hỏi."

"Ta từng thấy một bản cổ tịch ghi chép về loại Bí Phong này trong tàng thư thất của Tam ca, nhưng ghi chép không được tỉ mỉ lắm, chỉ biết rằng đó là một cơn bão vô cùng lợi hại. Xem bộ dạng của Thần Dương thì không thể khinh thường được." Thạch Xuyên Không truyền âm trả lời.

"Nếu vậy thì làm phiền Thần đạo hữu rồi." Trong lòng Hàn Lập khẽ động nói với Thần Dương.

"Không cần phải khách khí, chúng ta đều là người bị Dạ Dương vương triều lưu đày đến đây, vốn dĩ phải giúp đỡ lẫn nhau. Hai vị mau theo ta." Thần Dương chỉ cười nhạt một tiếng rồi cất bước tiến lên.

"Thần đạo hữu, phiền ngươi phá giải cấm chế bộ khôi lỗi giúp ta." Đột nhiên Hàn Lập mở lời rồi đưa Giải Đạo trong tay tới.

"A, chút nữa là ta quên chuyện này."

Thần Dương vỗ đầu một cái, lấy ngón tay điểm vào chỗ khớp xương khuỷu tay của Giải Đạo Nhân rồi rút ra một kim châm.

Kim châm dài vài tấc, mỏng như lông tóc, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đường vân vô cùng nhỏ bé nằm trên đó, thoạt nhìn có chút thần kỳ.

Hàn Lập quan sát kim châm này, ánh mắt lộ vẻ hiếu kỳ.

"Đây là Long Tu Châm được tạo ra từ cao nhân trong Huyền Thành, chuyên dùng để đối phó các loại khôi lỗi." Thần Dương giải thích, tay thì không ngừng rút từng kim châm khắp các khớp xương trên toàn cơ thể của Giải Đạo Nhân ra.

"Thì ra là vậy." Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

Thần Dương rút chín cây kim châm từ trên người Giải Đạo Nhân ra. Giải Đạo Nhân hoạt động thân thể một chút rồi lập tức đứng lên.

Thần Dương thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Thần đạo hữu, làm sao vậy?" Hàn Lập hỏi.

"Khôi Lỗi bị Long Tu Châm giam cầm, sau khi rút kim châm ra phải trải qua một khoảng thời gian điều chỉnh, mới có thể từ từ khôi phục lại. Khôi lỗi của Lệ Đạo Hữu rất bất phàm, vừa rút Long Tu Châm ra thì có thể lập tức hoạt động rồi." Thần Dương dò xét trên dưới người Giải Đạo Nhân nói ra.

"Chắc là do bị phong ấn trong khoảng thời gian không lâu." Hàn Lập mơ hồ suy đoán.

"Nào đi thôi." Thần Dương không tiếp tục nói về đề tài này nữa, cất kim châm vào rồi nói một tiếng, quay người bước nhanh về phía trước.

Ba người Hàn Lập đi theo sau.

Khoảng một giờ sau, một nhóm bốn người đã tới một sơn cốc.

Sơn cốc này là một vùng trũng thấp, ba mặt núi vây quanh, ẩn nấp ở một nơi rất khó tìm thấy.

Ngay lúc này, những đám mây đen đã tụ dày đặc trên bầu trời, sâu trong mây đen mơ hồ thấy những tia chớp dài hẹp màu đen không ngừng bắn ra.

Lúc này, từng đợt cuồng phong đã bắt đầu xuất hiện, gió gào thét ào ào ngay trước mặt, vang lên từng tiếng "Ô ô ô".

Mặc dù sức gió không nhỏ, nhưng đối với bọn người Hàn Lập thì không là gì. Chỉ có điều trong cơn cuồng phong mang theo từng trận hàn khí lạnh thấu xương, phô thiên cái địa, đâm thẳng vào tim phổi.

Đi ngược gió một hồi lâu, sắc mặt ai nấy đều khó coi.

May mắn thay, lúc này bọn họ cũng đã tới nơi. Thần Dương dẫn ba người Hàn Lập đến trước vách núi nơi sâu nhất của sơn cốc, nơi đó có một tảng đá màu xám nằm kế bên vách núi.

Thần Dương đưa tay đẩy tảng đá ra để lộ ra một sơn động tối om, sâu không thấy đáy, được bao phủ một màu đen lan tràn tới dưới lòng đất.

"Thần Đại ca, cuối cùng ngươi cũng đã về, bọn họ là ai vậy?" Một nam tử tóc đỏ, mặc áo giáp xương cốt từ trong động chui ra, mặt lộ vẻ cảnh giác nhìn qua ba người Hàn Lập.

"Hai người này là Lệ đạo hữu và Thạch Đạo Hữu, bọn họ vừa bị lưu đày đến đây, lúc nãy Bí Phong chợt nổi lên nên ta dẫn bọn hắn đến đây để lẩn trốn." Thần Dương nói ra.

"Hóa ra là vậy, hân hạnh gặp được ba vị đạo hữu, mau vào đây tránh đi, chắc bây giờ Bí Phong sắp đến gần rồi, Bí Phong thực sự đáng sợ hơn bây giờ gấp mười lần." Nam tử tóc đỏ khẽ gật đầu mỉm cười với ba người Hàn

Lập rồi nhường đường đi cho họ.

"Gấp mười lần!" Trong lòng Hàn Lập kinh sợ. Bí Phong bây giờ đã khiến hắn có cảm giác khó chịu rồi. Uy lực tăng thêm mười lần, chỉ sợ lúc đó hắn không cách nào sử dụng tu vi, trong ba khắc dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, theo Thần Dương tiến vào sơn động.

Vừa bước vào sơn động, cuồng phong lập tức biến mất nhưng loại khí tức âm hàn vẫn còn, được vách núi ngăn lại nên giảm đi không ít so với bên ngoài.

"Phương Bái, đóng kín cửa vào, ngươi cũng không nên đứng ở đây trông giữ, cùng nhau đi xuống dưới đi. Nếu bị hàn khí Bí Phong xâm nhập vào cơ thể thì khó mà loại trừ được."

"Vâng". Trong mắt Nam tử tóc đỏ hiện lên một chút cảm động, sau đó đóng kín cửa lại.

Chứng kiến cảnh này, trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Thần Dương không ở lại lâu mà dẫn ba người Hàn Lập đi sâu vào trong động.

Mọi người đi dọc theo con đường quanh co khúc khuỷu của sơn động, thoạt nhìn giống như nó hình thành một cách tự nhiên, sau đó được người sửa chữa lại. Rất nhanh ba người đã đi xuống dưới được trăm trượng nhưng ở phía trước lại không có chút dấu hiệu đến điểm cuối.

Nhưng mà khí âm hàn ở đây đã giảm khiến mọi người hít thở nhẹ nhàng hơn.

"Đa tạ Thần đạo hữu đã mời chúng ta tới đây." Hàn Lập và Thạch Xuyên Không chắp tay nói cảm ơn. Nếu không nhận được lời mời của Thần Dương e là bây giờ hắn và Thạch Xuyên Không đã gặp nguy hiểm rồi.

"Ta từng nói chúng ta đều là tù phạm bị lưu đày, cần phải giúp đỡ lẫn nhau, Lệ đạo hữu không cần khách khí như vậy." Thần Dương đỉnh đạc vẫy tay, cười nói.

Hàn Lập nghe vậy cười một tiếng không nói gì nữa.

Sau một khắc, cuối cùng bốn người cũng đi đến cuối sơn động. Nơi đây rõ ràng là một huyệt động khá lớn khoảng mười mấy trượng.

Mặt đất bằng phẳng, ở giữa có một cái bàn lớn hình bầu dục, bên cạnh có bảy tám cái ghế đá. Ở bốn vách tường huyệt động được đào ra từng gian thạch thất đơn sơ.

Lúc này, trong huyệt động không có ai, cửa thạch thất lại được đóng chặt xem ra mọi người đã vào trong rồi.

"Lệ đạo hữu, Thạch đạo hữu, Bí Phong này kéo dài liên tục khoảng một tháng mới hết. Hai vị đạo hữu nghỉ ngơi ở đây một chút đi, sẵn tiện cũng cân nhắc việc gia nhập Huyền Thành luôn." Thần Dương nói ra.

"Tốt." Hàn Lập và Thạch Xuyên Không khẽ gật đầu.

Lúc này, trong thạch thất chỉ có hai người nên hai người cũng không vào trong mà ở ngoài huyệt động tìm một chỗ nào đó ngồi xuống.

Thần Dương nhìn hai người một chút, gã cũng không vào mật thất mà tìm một chỗ khác ở huyệt động ngồi xuống.

Mặc dù huyệt động cách mặt đất một khoảng sâu nhưng ba người vẫn nghe được tiếng gió gào thét bên ngoài, mặt đất cũng rung nhẹ, nham thạch dưới chân không ngừng chấn động.

Nóc sơn động cũng run rẩy, đá vụn ra sức rơi xuống.

"Ầm ầm ầm..." tiếng va đập cực lớn vang lên bên tai không ngớt, dường như toàn bộ đại lục này không thể nào chịu được sự tàn phá dữ dội của Bí Phong, bắt đầu run rẩy.

Hàn Lập nghe động tĩnh bên ngoài, thầm kinh hãi.

Mấy tháng này, hắn và Thạch Xuyên Không ở trong Tích Lân Không Cảnh, mặc dù bị một vài lân thú tấn công nhưng đều xử lý gọn gàng. Đối với tin đồn Tích Lân Không Cảnh nguy hiểm, trong lòng cảm thấy không đúng cho lắm, nhưng bây giờ nghe động tĩnh bên ngoài mới chắc chắn tin.

"Lệ đạo hữu, chúng ta cứ như vậy gia nhập Huyền Thành?" Thạch Xuyên Không nhích lại gần, truyền âm hỏi.

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Hàn Lập suy nghĩ rồi truyền âm hỏi lại.

"Bên trong Tích Lân Không Cảnh rất nguy hiểm, xem ra còn vượt xa dự tính của chúng ta, với việc tìm kiếm không mục tiêu như giờ thì có lẽ gia nhập Huyền Thành là một con đường xán lạn. Nhưng nghe Thần Dương nói, Huyền Thành và Khôi Thành đối địch, nếu chúng ta gia nhập Huyền Thành mà lại không tìm thấy Tử Linh ở đây, lúc đó muốn qua Khôi Thành tìm Tử Linh e là rất khó." Thạch Xuyên Không truyền âm nói ra.

"Tuy là vậy, trước mắt chúng ta ở Tích Lân Không Cảnh, giữa Huyền Thành và Khôi Thành chỉ có thể chọn một, với tình hình trước mắt, xem ra gia nhập Huyền Thành dường như có lợi hơn." Hàn Lập truyền âm trả lời.

"Chuyện này cũng đúng. Nếu Lệ đạo hữu đã quyết định vậy, Thạch mỗ cũng không nói nữa. Thật sự ta cũng rất tò mò về Huyền Thành, rất muốn đi xem để mở mang kiến thức." Thạch Xuyên Không cười nói.

"A?" Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Vừa nghe Thần Dương nói, Ách Quái đại nhân thành chủ Huyền Thành đả thông hơn một nghìn Huyền khiếu, nhất định bên trong Huyền Thành nắm giữ rất nhiều công pháp tu luyện Huyền khiếu. Những công pháp này chính là bảo vật vô giá, e rằng kho vũ khí của hoàng gia Dạ Dương Vương triều cũng không có nhiều công pháp tu luyện Huyền khiếu như vậy. Nếu như đạt được, không những thực lực của chúng ta được tăng cường mà ngày sau ra ngoài cũng rất có lợi cho việc đoạt vị của Tam ca." Ánh mắt Thạch Xuyên

Không lóe sáng.

Hàn Lập nghe vậy, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Mặc dù hắn chưa mở miệng nói ra nhưng lựa chọn gia nhập Huyền Thành cũng vì những công pháp thể tu này.

Thần Dương kia đánh đâu thắng đó, khiến Hàn Lập vô cùng ngưỡng mộ và cũng nhận ra sức mạnh của việc tu thể.

Về việc luyện thể, hắn có chút thiên phú, nhưng khổ nỗi không có công pháp luyện thể thích hợp nên không cách nào tu luyện nhục thân tịnh tiến được.

Thạch Xuyên Không và Hàn Lập cùng nhau thảo luận về việc lợi và hại khi gia nhập Huyền Thành, nhanh chóng cùng nhau thương lượng thỏa đáng.

Thương nghị xong, Hàn Lập liền đứng lên, đi tới hướng Thần Dương.

"Lệ đạo hữu." Thần Dương sớm đã chú ý động tĩnh của hai người Hàn Lập, thấy hắn tới lập tức đứng lên chào đón.

"Thần đạo hữu, ta và Thạch Đạo Hữu đã trao đổi, quyết định sẽ gia nhập Huyền Thành, nhưng trước khi gia nhập, ta muốn hỏi thăm một vài chuyện." Hàn Lập trịnh trọng nói.

"Mời Lệ đạo hữu nói." Thần Dương nghe vậy, vui vẻ nói ra.

"Tại hạ muốn biết, gia nhập Huyền Thành có cần phải bỏ ra đại giới hay là tuân theo khế ước quy củ nào không?" Hàn Lập hỏi.

"Hóa ra đạo hữu lo lắng về chuyện này, về việc này ngươi cứ yên tâm, mục đích Ách Quái đại nhân thành lập Huyền Thành là vì muốn bảo vệ đồng đội, cũng chỉ có một chuyện là khi vào Huyền Thành tuyệt đối không được phản bội thôi." Thần sắc Thần Dương nghiêm nghị nói ra.

"Thì ra là vậy, Lệ mỗ đã rõ." Trong lòng Hàn Lập thả lỏng, trịnh trọng gật

đầu.

"Ngoài ra, Lệ mỗ còn có một chuyện muốn hỏi thăm." Hắn lập tức nói thêm.

"Mời nói." Thần sắc Thần Dương khẽ giật mình, gật đầu lần nữa.

"Lệ mỗ có một người bạn, tên là Tử Linh, là một nữ tu, khoảng mấy chục năm trước cũng bị đưa vào Tích Lân Không Cảnh, không biết Thần đạo hữu có từng nghe nói đến chưa?" Hàn Lập dõi theo ánh mắt Thần Dương, hỏi.

"Tử Linh? Ta chưa từng nghe qua người này." Nghe được lời này, Thần Dương cân nhắc rồi lắc đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng trầm xuống.

"Lệ đạo hữu không nên nản chí, Huyền Thành chúng ta không chỉ có một tòa thành trì. Ngoài chủ thành ra còn có mấy tiểu thành phụ thuộc. Thần mỗ chính là người của Thanh Dương thành phụ thuộc. Bên trong Tích Lân Không Cảnh không có cách nào sử dụng trận bàn đưa tin, tin tức giữa các tòa thành trì vốn không linh thông, có khả năng vị bằng hữu kia ở các thành trì khác." Thần Dương gãi đầu, an ủi.

------oOo------

Chương 856: Đánh không lại thì chạy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nguyên lai là như vậy, đa tạ Thần đạo hữu chỉ điểm. Ta cùng Thạch đạo hữu nguyện ý gia nhập Huyền Thành, kính xin Thần đạo hữu dẫn tiến." Trong nội tâm Hàn Lập hơi an tâm, chắp tay nói với Thần Dương.

Thạch Xuyên Không cũng đi tới, chắp tay hành lễ.

"Tốt, kể từ hôm nay nhị vị đạo hữu là huynh đệ của Huyền Thành chúng ta rồi, đợi thiên tai Bí Phong này trôi qua, Thần mỗ lập tức mang nhị vị đến Thanh Dương Thành." Thần Dương đại hỉ, nói gấp.

Lúc này nam tử tóc đỏ kia cũng đi đến huyệt động, tiến lên chào nói: "Hoan nghênh nhị vị đạo hữu gia nhập Huyền Thành ta."

Việc này xong, bầu không khí giữa mấy người hài hoà hơn rất nhiều, tùy ý bắt chuyện một hồi, bất quá bên ngoài tiếng gió vẫn gào thét kinh người, lại có từng trận âm hàn chi lực thẩm thấu vào.

Mấy người rất nhanh không còn hào hứng nói chuyện nữa, đều tự tìm chỗ ngồi xuống, chuẩn bị vận công chống cự hàn khí.

Cũng may đã có mặt đất ngăn trở, hàn khí truyền vào cũng không mãnh liệt, đối với thân thể Huyền tu của Hàn Lập cũng không đáng lo.

"Hàn đạo hữu."

Hàn Lập vừa mới tìm được một chỗ đất trống ngồi xuống, thanh âm Giải Đạo Nhân liên vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Giải đạo hữu, ngươi vừa mới bị Thần Dương kia dùng Long Tu Châm phong bế thân thể, không có trở ngại gì chứ?" Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời, nhìn thoáng qua Giải Đạo Nhân ngồi xếp bằng cách đó không xa, truyền âm câu thông hỏi.

Từ lúc bị Long Tu Châm phong bế thân thể, Giải Đạo Nhân một mực không nói gì, hắn truyền âm trao đổi, nhưng Giải Đạo Nhân không có trả lời, làm cho trong lòng hắn có chút lo lắng.

Giờ phút này Giải Đạo Nhân chủ động liên hệ với hắn, lại để cho hắn ngoài mừng rỡ còn có chút kinh ngạc.

"Không sao, những kim châm kia ngược lại là kích thích trí nhớ của ta, làm cho ta nhớ tới một ít chuyện." Thanh âm Giải Đạo Nhân vang lên nhè nhẹ.

"A, là về Tích Lân Không Cảnh hả?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động.

"Có chút đúng, cũng có chút không phải, lần này nhớ lại được nhiều chuyện, nhưng rất pha tạp, ta sửa sang lại hồi lâu mới tìm ra một điểm đầu mối." Giải Đạo Nhân từ chối cho ý kiến nói.

"A, cụ thể là chuyện gì?" Hàn Lập lập tức truy vấn.

"Đại đa số là cái tên Tiêu Dao Cung nằm sâu trong Tích Lân Không Cảnh, còn có tên hai người, một người là Ách Quái, một người khác tên là Sa Tâm." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Ách Quái! Người này là là thành chủ Huyền Thành, ngươi và hắn có quan hệ?" Hàn Lập chấn động.

"Không biết, trí nhớ quá mức mơ hồ, chẳng qua là nhớ lại tên hai người kia, về chuyện khác thì hoàn toàn không biết gì cả." Thanh âm Giải Đạo Nhân tràn đầy vẻ rầu rĩ.

"Ngươi cũng đừng quá để trong lòng, chờ đến Huyền Thành, ta sẽ nghĩ biện pháp điều tra thoáng một chút những người mà ngươi vừa mới nói kia."

Hàn Lập nói ra.

"Ngoại trừ những thứ này, ta vẫn còn nhớ lại những thứ khác, khả năng có chút trợ giúp với ngươi." Tinh thần Giải Đạo Nhân hơi chấn động, lập tức nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"A, là vật gì?" Đuôi lông mày Hàn Lập nhếch lên.

Giải Đạo Nhân không nói gì, sau một lúc lâu chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh Hàn Lập, bấm tay điểm một cái vào mi tâm Hàn Lập.

Một đạo kim quang từ đầu ngón tay gã bay ra, dung nhập vào trong đầu Hàn Lập, sau đó ầm ầm nổ tung, hóa thành vô số chữ nhỏ màu vàng.

Con mắt Hàn Lập mở trừng mãnh liệt, trong mắt lộ ra vẻ đại hỉ, lập tức nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống.

Những chữ nhỏ màu vàng kia rõ ràng là một thiên công pháp luyện thể, tên là "Vũ Hóa Phi Thăng Công", trong môn công pháp này ẩn chứa mười tám Huyền Khiếu, hơn nữa những Huyền Khiếu này lại phân bố trên hai chân. Tu luyện đại thành không những được tăng cường thân thể chi lực, càng có thể tăng thân pháp lên tới cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, thậm chí có thể chỉ dựa vào thân thể chi lực lăng không hư độ, thoáng như hoá mây phi thăng

Tất cả tâm thần của Hàn Lập đều bị những chữ nhỏ màu vàng kia hấp dẫn, không có nhàn rỗi, trọn vẹn qua thời gian một bữa cơm mới mở to mắt ra.

"Giải đạo hữu, đa tạ, môn công pháp này ta rất cần đấy." Hắn cố nén hưng phấn trong lòng, truyền âm cám ơn.

Tuy hắn không biết nhiều về công pháp Luyện thể, nhưng cũng có thể cảm giác được "Vũ Hóa Phi Thăng Công" tuy mở ra Huyền Khiếu không nhiều, nhưng nếu có thể luyện thành, lực lượng trên hai chân tăng lên không nhỏ, đối với tình huống hôm nay không thể nào phi hành, hiệu quả tự nhiên là vừa đúng lúc.

Đánh không lại thì bỏ chạy a!

"Vậy trước ngươi thử tu luyện một chút a." Giải Đạo Nhân gật gật đầu, khoanh chân ngồi xuống bên cạnh, không để ý tới Hàn Lập nữa.

Hàn Lập chậm rãi hô hấp, rất nhanh bình tĩnh nỗi lòng, bắt tay vào tu luyện "Vũ Hóa Phi Thăng Công".

Công pháp này giống với Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, mượn Tinh Thần chi lực rèn luyện thân thể, về sau mở ra Huyền Khiếu.

Bên trong Tích Lân Không Cảnh có Tinh Thần chi lực nồng đậm, tu luyện công pháp này đúng là phù hợp.

Hiện tại tuy rằng thân hắn ở trong lòng đất, không cách nào tiếp dẫn Tinh Thần chi lực, nhưng dọc theo đường này hắn nuốt vào không ít thú hạch Lân Thú, bên trong ẩn chứa nhiều Tinh Thần chi lực, giờ phút này đều tồn trữ trong người, chỉ việc thuyên chuyển.

Hàn Lập suy nghĩ cẩn thận Vũ Hóa Phi Thăng Công từ đầu tới cuối một lần, xác nhận không sai mới chậm rãi vận chuyển công pháp này.

"Ầm" một phát!

Trong cơ thể hắn tồn trữ Tinh Thần chi lực, toàn bộ thuyên chuyển lên, dung nhập vào trong một chỗ Huyền Khiếu trên chân hắn.

Chỗ Huyền Khiếu kia tham lam hấp thu Tinh Thần chi lực, một cảm giác tê dại cực độ từ chân lan tràn ra, khoan khoái dễ chịu làm cho hắn thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

Mà chỗ Huyền Khiếu kia không ngừng hấp thu tinh thần, rục rịch, phảng phất há mũi miệng ra giống như hô hấp, chậm rãi mở ra.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua hơn nửa tháng.

Hàn Lập lẳng lặng khoanh chân ngồi đó, không hề động đậy, trên bàn chân

hắn giờ phút này hiện ra một điểm tinh quang, chớp động không thôi, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Hắn bỗng nhiên mở to mắt, chỗ Huyền Khiếu trên bàn chân phát ra một thanh âm như vỡ vụn, tản mát ra tinh quang sáng ngời mãnh liệt gấp bội so với trước.

Trải qua hơn nửa tháng khổ tu, chỗ Huyền Khiếu này rốt cuộc triệt để quán thông.

Ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ hưng phấn, lập tức đột nhiên nhớ tới cái gì, giương mắt nhìn lại chung quanh.

Giờ phút này đám người Thần Dương đều tiến nhập vào trong thạch thất tu luyện, bên ngoài chỉ còn lại có ba người hắn, Thạch Xuyên Không và Giải Đạo Nhân. Thạch Xuyên Không ở phía xa đang khoanh chân nhắm mắt, tựa hồ cũng đang tu luyện, cũng không chú ý tới động tĩnh của hắn bên này.

Hàn Lập thầm thở nhẹ ra, tản đi tinh quang Huyền Khiếu trên bắp chân, mặt lộ vẻ do dự, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Căn cứ ghi chép trên Vũ Hóa Phi Thăng Công, muốn mở ra những Huyền Khiếu này vô cùng khó khăn, cần tiêu phí đại lượng thời gian, dùng công phu mài nước chậm rãi rèn luyện Huyền Khiếu, mới có thể mở nó ra.

Tuy rằng hắn nuốt không ít Thú hạch, trong cơ thể tồn trữ rất nhiều Tinh Thần chi lực, rất có ích đối với tu luyện công pháp này, nhưng chỉ mười mấy ngày liền đả thông một chỗ Huyền Khiếu, cũng quá nhanh đi.

Hàn Lập âm thầm suy đoán nguyên nhân, rất nhanh lắc đầu, không hao tâm tốn sức suy nghĩ nữa.

Quản nguyên nhân gì, có thể nhanh tu thành tự nhiên là chuyện tốt.

Hắn tập trung tư tưởng suy nghĩ, yên lặng nghe động tĩnh bên ngoài. Giờ phút này bên ngoài không ngừng truyền đến tiếng gió gào thét, Bí Phong kia hiển nhiên vẫn còn tàn sát bừa bãi.

Âm hàn chi khí vẫn quanh quẩn trong động huyệt, so với lúc đầu lại nồng đậm hơn một chút, bất quá tăng cường cũng không nhiều.

Thời gian qua Hàn Lập đắm chìm trong tu luyện, toàn lực vận chuyển khí huyết chi lực toàn thân, cho nên không cảm giác được.

Hắn nhìn Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân một cái, hai người cũng không bị hàn khí này ảnh hưởng, trong nội tâm hơi an tâm, rất nhanh tiếp tục nhắm mắt, tu luyện Huyền Khiếu tiếp theo.

Trong nháy mắt, lại bảy tám ngày nữa trôi qua.

Hàn Lập chậm rãi mở mắt, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí.

Tinh thần chi lực tồn trữ trong cơ thể hắn, giờ phút này đã tiêu hao không còn.

Không có Tinh Thần chi lực, tu luyện đương nhiên không thể nào tăng lên được.

Hơn nữa giờ phút này Bí Phong gào thét đã bắt đầu yếu bớt, đặc biệt là hàn khí ẩn chứa trong gió đã tiêu tán vô tung.

Đám người Thần Dương cũng đi từ trong thạch thất ra, chuẩn bị xuất phát.

Những người khác có chút hiếu kỳ với hai người mới gia nhập là Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, hỏi thăm một chút tình huống bên ngoài, rất nhanh liền tiếp nhận hai người.

Một đoàn người rất nhanh rời động quật dưới mặt đất, đi vào bên trong sơn cốc.

Bên ngoài vẫn như cũ cuồng phong gào thét, cát bụi đầy trời, tuy hàn khí rét thấu xương đã biến mất, nhưng sức gió vẫn như sóng dữ làm thân thể mấy người lay động.

Phía ngoài sơn cốc giờ phút này thay đổi thành bộ dáng khác, mặt đất hung hăng bị cày lên một tầng, khe rãnh mấp mô, một mảnh hỗn độn, sơn phong phụ cận cũng thấp hơn một đoạn, hiển nhiên là bị Bí Phong cứng rắn cắt đứt.

Hàn Lập chứng kiến tình cảnh trước mắt, cảm thấy thất kinh với uy lực của Bí Phong.

"Tai ương Bí Phong xem như đã qua, chúng ta liền lên đường a." Thần Dương nhìn bầu trời, gật đầu nói.

"Thần đạo hữu, vì sao chúng ta không đợi thêm mấy ngày, chờ sức gió triệt để tiêu tán rồi hãy xuất phát." Hàn Lập có chút không hiểu hỏi.

"Lệ đạo hữu, ngươi có chỗ không biết, mặc dù Bí Phong này là thiên tai, nhưng cũng có chút chỗ tốt. Mỗi lần Bí Phong quét qua, đều có không ít Lân Thú chậm chạp tránh không kịp, cứng rắn ngã chết cóng, chúng ta cần nhanh chóng đi tìm, nếu để muộn, những Lân Thú bị chết kia sẽ bị Lân Thú khác thôn phệ, lúc đó không tới phiên chúng ta nhặt được tiện nghi này." Thần Dương cười nói.

"Thì ra là thế, có câu trong họa có phúc, đúng là không sai." Hàn Lập giật mình gật đầu, đồng dạng cười to.

"Lần này chúng ta phải hảo hảo kiếm một khoản!" Thạch Xuyên Không xoa xoa đôi bàn tay, có chút không thể chờ đợi được, nói ra.

Thần Dương không nói thêm gì nữa, vung tay lên, mấy người tiến nhập vào trong cát bụi đầy trời, rất nhanh biến mất vô tung.

...

Mặt trời treo trên không, phía trên sa mạc thanh âm bão cát vẫn gào thét.

Một đội ngũ săn bắn trở về, khó khăn đi tới phía trước trong gió cát đầy trời, vài đầu Cự thú xanh xám thân hình to lớn toàn thân mọc đầy lân giáp, đi phía trước mở đường, ước chừng mười mấy nam tử cao lớn hành tẩu

chính giữa Cự thú.

Trên mặt mỗi người bọn họ đều bao lấy một tầng khăn che mặt thật dày, một mực bao cả cái cổ vào, nhưng vẫn có thể cảm nhận được cát đá bị cuồng phong cuốn lấy, đánh vào trên mặt làm cảm giác thô ráp.

Dưới không gian trọng áp, cát bụi lại trở nên uy lực mười phần, làm mỗi bước đi của bọn họ có chút khó khăn.

Đi ở chính giữa đội ngũ là một nam tử áo xanh, nhìn xuyên thấu qua khe hở giữa Cự thú, mí mắt nhìn tới phía trước, chỉ cảm thấy xa xa một mảnh cát vàng mênh mông, ở chỗ sâu trong đó tựa hồ còn có một âm ảnh to lớn.

"Thần Dương đạo hữu, còn bao lâu nữa mới đến Thanh Dương Thành?" Nam tử áo xanh quay đầu nhìn thoáng qua gã Kim Cương đại hán bên cạnh, thanh âm ngưng tụ mở miệng hỏi.

"Không còn xa nữa, phía trước là tới rồi." Trên mặt Kim Cương đại hán bọc lấy vải bông thật dày, thấy không rõ cảm xúc, nhưng trong lời nói ngữ khí lại lộ ra vẻ vui sướng, hiển nhiên là sắp đến rồi.

"Xem như đến rồi! Lệ huynh, ngươi yên tâm đi, vào trong thành sẽ có biện pháp dò thăm tin tức Tử Linh đạo hữu. Dù sao một đại mỹ nhân như vậy, chỉ cần có người thấy, hẳn là đã gặp qua là sẽ không quên được!" Một gã nam tử tóc trắng khác mang theo vài phần ngữ khí trêu chọc nói ra.

"Hy vọng như lời ngươi nói." Hai mắt nam tử áo xanh nhìn thâm sâu phía trước, nói như thế.

Đoàn người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập cùng đám người Thần Dương từ hoang dã một đường phản hồi.

------oOo------

Chương 857: Thanh Dương thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không tùy ý nói chuyện với nhau vài câu, sau đó không nhiều lời nữa, im lặng theo đội ngũ đi về phía trước.

Lại một đường tiến về phía trước thêm mấy trăm trượng, thanh âm bão cát dần dần giảm bớt vài phần, bóng mờ to lớn trong bão cát phía trước cũng bắt đầu hiện ra rõ ràng, đó là hai toà sơn phong màu đen đứng gần nhau, cao ngất ngàn trượng.

Trên hai ngọn núi, đá nổi lên sắc như dao, bên ngoài gồ ghề, khắp nơi đều bị phong thực nên lủng lỗ chỗ.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy giữa hai tòa sơn phong có một hạp cốc to lớn, mà ở trong hạp cốc lại tu kiến một toà thành màu đen cao mấy trăm trượng.

Thành lũy kia có kiểu dáng thô kệch, phía trên có ba mái vòm to lớn, chính giữa ngăn cách hai tường thành bởi một bức tường to lớn có thể cưỡi ngựa trên đó, phía dưới thì dày đặc tường thành màu đen cao lớn.

Đoàn người Hàn Lập tiến vào hạp cốc, bão cát hầu như bị sơn phong cùng tòa thành ngăn trở, lúc này xem như giảm đi nhiều.

Đi tới ngoài cửa thành, Thần Dương tháo vải bông che mặt xuống, chấn động để một thân cát bụi rớt xuống, đi tới một toà thạch đài ngoài cửa thành, nâng lên một chưởng vỗ mạnh xuống chuông lớn đồng xanh treo trên tường thành.

"Tùng..."

Một tiếng chuông hùng hậu xa xưa vang lên, cổng tò vò phía trên tường thành bỗng nhiên mở ra một khe hở, bên trong lộ ra mấy đạo nhân ảnh đang nhìn ra bên ngoài, có thanh âm hô lên: "Là Thần Dương đội trưởng trở về, mau mở cửa."

Một tiếng này truyền ra, bên trong tường thành vang lên thanh âm ầm ầm, nương theo đó là từng đợt thanh âm cơ quan chuyển động vang lên, hai cánh cửa thành màu đen nặng vô cùng chậm rãi mở vào phía trong.

"Lệ huynh, Thạch huynh, đi thôi." Thần Dương quay lại nhìn bọn Hàn Lập, cười nói.

Đội ngũ chậm rãi tiến vào tòa thành, cửa đá sau lưng lập tức đóng lại.

Hàn Lập đi vào trong tòa thành, liền phát hiện tình huống bên trong không quá giống với suy nghĩ của hắn.

Diện tích trong tòa thành khá lớn, chừng mấy trăm trượng, trên vách tường cứ cách mấy trượng lại treo một cái chậu than to lớn, bên trong không biết chứa dầu đốt dị thú gì, lúc đốt lên không có khói khí, mà có một mùi tanh nhàn nhạt tràn ngập khắp nơi.

Phần lớn không gian trong tòa thành bị các loại cơ quan bánh răng chiếm cứ, chính giữa dựng thẳng ba cây cột đá to lớn, xung quanh có cầu thang đá đi lên theo hình xoắn ốc, khác với ba toà tường thành.

Số lượng người lui tới bên trong thành không ít, mỗi người đều đang bận rộn, đám thủ hạ của Thần Dương thì dắt các loại dị thú đi về phía bên phải tòa thành.

Đám người Hàn Lập đứng trong đại sảnh, rất nhanh có hai nam tử Ma tộc mặc trường bào đỏ thẫm đi tới, mỗi người một tay bưng lấy một quyển sách thật dày, một tay cầm một cây bút lông chu sa.

Thần Dương tựa hồ mười phần quen biết với hai người này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, chủ động đi lên nghênh đón.

"Thần Dương đội trưởng, thoạt nhìn lần này thu hoạch tương đối khá a?" Một tên nam tử mặt tròn mi tâm mũi kiếm, cười nói.

"Nhờ phúc hai vị Điển Lục Quan, lần này may mắn không có tay không trở về." Thần Dương cười nói.

Một gã Điển Lục Quan khác tai dài mặt chữ điền, thần tình trên mặt có chút lạnh nhạt, lạnh lùng đánh giá thoáng một chút ba người Hàn Lập, mở miệng hỏi:

"Ba người bọn hắn, là thuận dân hay là hàng dân?"

"Bọn họ là khách nhân ta vừa mới mời về, cũng muốn gia nhập Thanh Dương Thành chúng ta đấy, về phần là loại nào... Chờ ta gặp mặt Thành chủ đại nhân rồi hãy nói." Sắc mặt Thần Dương khẽ biến, có chút lúng túng nói ra.

"Dựa theo quy củ, chuyện đầu tiên sau khi vào thành là nên kiểm tra đẳng cấp, Thần Dương đội trưởng làm như vậy, sợ có chút không đúng a?" Điển Lục Quan mặt chữ điền nhướng mày, nói ra.

Gã Điển Lục Quan kia thấy thế, vội vàng đi tới, lôi kéo ống tay áo đồng bọn, nói ra:

"Chẳng lẽ Thần Dương đội trưởng mà ngươi còn lo lắng sao? Hắn là một trong đội trưởng đi săn mà Thành chủ coi trọng nhất đấy. Hắn nói đợi gặp mặt Thành chủ rồi sẽ kiểm tra, cũng không phải nói không làm, đợi một chút cũng không sao."

Điển Lục Quan mặt chữ điền nghe Điển Lục Quan mặt tròn nói nhấn mạnh ba chữ "Coi trọng nhất", hiển nhiên là cố ý nhắc nhở gã, nên cũng không tiếp tục kiên trì nữa.

"Đã thế, vậy chậm một chút cũng không sao." Điển Lục Quan mặt chữ điền nói ra.

"Vậy thì đa tạ hai vị Điển Lục Quan rồi, lần này săn bắn được chút ít mang

về, còn phải phiền nhị vị kiểm kê, điểm tâm ý nho nhỏ này kính xin hai vị nhận lấy." Thần Dương lộ ra một vòng vui vẻ cảm kích, nói ra.

Trong khi nói chuyện, bàn tay gã lấy hai viên thú hạch từ trong người, giấu ở trong tay áo đưa tới.

Tên Điển Lục Quan mặt tròn kia vừa cười nói "Được rồi, ngươi quá khách khí", vừa bất động thanh sắc tiếp lấy.

"Lát nữa ta còn phải đi gặp mặt Thành chủ, trước an bài các ngươi nghỉ ngơi một chút." Đợi bọn họ rời đi, Thần Dương mới quay người về hướng bọn Hàn Lập bên này, cười nói.

"Vừa rồi hai vị kia là?" Lông mày Hàn Lập co lại, hỏi.

"Bọn họ là hai vị Điển Lục Quan trong Thanh Dương Thành, chịu trách nhiệm ghi chép thu hoạch của các đội săn bắn, cùng đăng ký thành dân mới vào thành." Thần Dương liếc qua bóng lưng hai người kia, đáp.

"Bọn hắn nói thuận dân cùng hàng dân, đó là cái gì?" Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Nhĩ lực của Lệ huynh đúng là xuất chúng, thuận dân cùng hàng dân là hai đẳng cấp được phân chia trong thành. Thuận dân có địa vị cao hơn, có thể gia nhập đội thủ thành hoặc đội săn bắn, đạt được nhiều tài nguyên hơn. Hàng dân thì địa vị thấp hơn một bậc, chỉ có thể làm tạp dịch, hưởng thụ tài nguyên cũng ít hơn rất nhiều." Thần Dương giải thích.

"Vị Điển Lục Quan kia nói xác định và đánh giá là dùng để phân chia đẳng cấp a?" Hàn Lập gật gật đầu, lại hỏi.

"Ha ha, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện..." Thần Dương cởi mở cười một tiếng, nói ra.

Dứt lời, gã liền dẫn đầu đi trước một bước, dẫn ba người Hàn Lập đi tới tòa thành bên trái.

Hai người Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không liếc nhau một cái, chậm rãi

đi theo.

"Dựa theo quy củ Thanh Dương Thành, người mới vào thành nhất định phải được kiểm tra và đánh giá, xác định rõ đẳng cấp và ghi chép vào danh sách, sau đó mới căn cứ đẳng cấp không đồng nhất tiến hành phân phối an bài. Bất quá thực lực của các ngươi ta tận mắt chứng kiến, cho nên muốn báo cáo một tiếng với Thành chủ, trực tiếp đưa bọn ngươi vào dưới trướng ta, ta nghĩ các ngươi cũng không nguyện ý tách ra a?" Thần Dương vừa đi, vừa nói.

"Như vậy chẳng phải là sẽ phá hư quy củ trong thành?" Thạch Xuyên Không nhướng mày, hỏi.

"Quy củ là chết, con người là sống. Sau khi được đánh giá, những Điển Lục Quan kia lại theo trình tự thông thường phân bọn ngươi cho đội săn bắn khác, ta chẳng phải tổn thất quá lớn sao? Bất quá, về sau có xác định và đánh giá hay không, việc này còn phải xin chỉ thị của Thành chủ đại nhân." Thần Dương khoát tay áo, nói ra.

"Việc này thì cũng không sao." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

"Lệ huynh yên tâm, dùng thực lực của các ngươi, ta xem không bao lâu, các ngươi liền có thể trở thành đội trưởng đội săn bắn mới, đến lúc đó cũng đừng quên ta tiến cử a, ha ha..." Thần Dương nhìn thật sâu Hàn Lập một cái, cười nói.

Trong khi nói chuyện, bốn người xuyên qua ba cổng vòm bằng đá, đi tới trước một động phủ có cổng tròn mở vào trong thân núi.

Hàn Lập quét mắt qua một cái, phát hiện nguyên lai Thanh Dương Thành này là mở ra từ trong thân của hai ngọn núi.

Đối diện cổng tròn trong động là một tượng đá hình người cao hơn mười trượng, thoạt nhìn ngoại hình có mấy phần tương tự với Nhân tộc, bên ngoài cơ thể không có lông cánh hoặc là lân giác, chẳng qua là khuôn mặt mười phần mơ hồ, làm cho người nhìn không rõ lắm.

"Pho tượng này chẳng lẽ là tượng của thành chủ trong miệng ngươi nói?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Cái này thì Lệ huynh đoán sai rồi, pho tượng này có niên đại cực xa, thậm chí so với Thanh Dương Thành này còn muốn lâu hơn, bức tượng kia rốt cuộc là người phương nào, ngay cả Thành chủ Thanh Dương Thành chúng ta cũng không biết, chỉ sợ ngoại trừ Thành chủ Huyền Thành Ách Quái đại nhân bên ngoài, thì không còn bao nhiêu người biết rõ lai lịch nữa a." Thần Dương dừng bước lại nhìn thoáng qua pho tượng kia, thuận miệng nói ra.

"Không sao, ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi." Hàn Lập nói ra.

"Ngọn núi bên trái Thanh Dương Thành này phân làm bốn tầng, vị trí tầng chúng ta đang đứng là Đúc Luyện Tầng, là nơi chế tạo tất cả áo giáp, binh khí, cùng các loại thú đan trong thành. Đại bộ phận áo giáp binh khí cùng đan dược luyện chế ra đều thuộc sở hữu một mình Thành chủ đấy, tùy hắn chưởng quản phân phối sử dụng. Chỉ có một số ít lưu chuyển ra ngoài, số lượng cửa hàng giao dịch trong thành cũng không nhiều lắm." Thần Dương giảng giải.

"Còn lại là đâu?" Thạch Xuyên Không liếc lên trên đỉnh đầu, lại hỏi.

"Phía trên là tầng hai, là nơi hàng dân cư trú sinh hoạt, tầng ba là chỗ thuận dân cư trú sinh hoạt, tầng cao nhất là phủ đệ Thành chủ đại nhân. Đợi lát nữa các ngươi trước đi phủ đệ của ta nghỉ ngơi, ta phải đi gặp Thành chủ một chút." Thần Dương tiếp tục nói.

"Vậy thì làm phiền rồi." Hàn Lập lập tức ôm quyền cười nói.

Về sau, Thần Dương liền dẫn ba người đi dạo một vòng tầng dưới cùng, sau đó liền từ một chỗ cầu thang hình đinh ốc đi một đường tới tầng thứ ba.

Tầng ba rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, người cũng ít hơn hai tầng phía dưới, nhưng có một thông đạo rộng rãi kéo dài ra ngoài, ven đường có thể thấy cửa vào từng tòa động phủ sáng lập vào bên trong.

Động phủ Thần Dương nằm ở giữa thông đạo, diện tích trong phủ không

nhỏ, thuộc loại tốt so với các động phủ còn lại.

Đám người Hàn Lập theo Thần Dương đi vào trong phủ, lập tức có một nữ ba nam tiến lên nghênh đón, cung kính hành lễ.

Trong bốn người, nam tử đều bận trang phục nô bộc, chỉ có nữ tử kia thì quần áo có chút bất đồng, tuy màu sắc chỉ đơn điệu màu nâu xanh, nhưng cắt may mười phần vừa vặn, làm lộ ra dáng người uyển chuyển.

Bất quá có chút không được hoàn mỹ chính là, dung mạo nàng này chỉ bình thường, cũng không có xuất chúng.

"Bọn hắn coi như là hàng dân, bất quá xem như tài sản riêng của ta, Lệ huynh các ngươi nếu có hứng thú, không ngại vui đùa cùng tỳ nữ này một chút, phải biết rằng ở chỗ này, nữ nhân chính là tài nguyên khan hiếm, có thể độc chiếm một nàng cũng không dễ dàng." Ánh mắt Thần Dương không kiêng nể gì quét qua trên người cô gái một hồi, trắng trợn nói ra.

"Lặn lội đường xa, ta cũng không có lòng dạ nào, vẫn là trước nghỉ ngơi một phen rồi hãy nói." Hàn Lập cười, nhã nhặn từ chối hảo ý của gã.

"Vậy trước chư vị đi phòng khách nghỉ ngơi, ta gặp mặt Thành chủ một lát, lại đến chiêu đãi chư vị." Thần Dương ôm quyền một cái, nói ra.

Ba người Hàn Lập lập tức ôm quyền hoàn lễ.

"Mấy người các ngươi, cực kỳ chiếu cố ba vị khách quý." Thần Dương trịnh trọng phân phó một tiếng, sau đó quay người ly khai.

Nữ tử dung mạo phổ thông tiến lên xin lỗi một tiếng, phần eo giãy giụa như rắn nước dẫn ba người Hàn Lập đi dọc theo hành lang trong phủ, đi tới mỗi phòng khách.

Chờ nàng kia rời khỏi, Thạch Xuyên Không cùng Giải Đạo Nhân nhao nhao ly khai phòng của mình, đi tới phòng Hàn Lập bên này.

Đóng lại cửa đá phòng, hai người ngồi xuống quanh một bàn đá trước người Hàn Lập.

------oOo------

Chương 858: Khảo thí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: Độc Hành*

"Lệ huynh, ngươi nghĩ chúng ta gia nhập Huyền Thành lúc này, bọn chúng có hạn chế hành động của chúng ta không?" Thạch Xuyên Không lên tiếng bàn bạc.

"Cũng chưa hẳn sẽ hạn chế chúng ta, chỉ sợ dù ít dù nhiều sẽ gặp một số chuyện hoặc được phân công nhiệm vụ, không tránh khỏi bị trì hoãn một ít thời gian. Điều kiện sinh tồn nơi đây cực kỳ khó khăn, để có thể sống sót, chung quy là phải nỗ lực, hơn nữa phải tuân theo quy củ nơi này." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Chỉ sợ sẽ có nhiều việc quấn thân, ta thật sự không muốn gia nhập vào Huyền Thành, cái gì mà trở thành thuận dân chứ." Thạch Xuyên Không nhếch miệng nói ra.

"Tình thế bắt buộc, chỉ có thể đi đến đâu tính đến đấy. Cố gắng cẩn thận nhất có thể, dù sao chúng ta cũng mới đến, không biết nhiều về nơi này." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Lệ huynh có cảm thấy những người này sẽ gây bất lợi cho chúng ta không?" Thạch Xuyên Không nghe vậy, gãi đầu nói.

"Bị Thánh Vực các ngươi coi là tù phạm, vứt bỏ vào nơi đây, ta cũng không cho rằng chúng là người lương thiện. Nếu như nhân từ nương tay, chắc hẳn cũng sẽ không sống đến hôm nay đâu."

"Ngươi nói cũng đúng, không thể không đề phòng bọn chúng được" Thạch Xuyên Không vừa cười vừa nói.

"Lệ đạo hữu, Thạch đạo hữu, các ngươi cảm thấy Thần Dương này thế nào?" Giải Đạo Nhân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Chỉ mới tiếp xúc qua thời gian ngắn, nhưng thấy đối đãi với thuộc hạ, và mấy ngày nay từ lời nói tới hành động, dường như hắn cũng không tệ." Thạch Xuyên Không nói như thế.

"Sao vậy, Giải đạo hữu phát hiện có gì không bình thường à?" Lông mày Hàn Lập cau lại, hỏi.

"Không có gì. Chẳng qua ta cảm thấy, hắn quen biết chúng ta chưa lâu, nhưng vì chúng ta lại sẵn lòng làm trái quy củ của Huyền Thành, dường như có gì đó không đúng..." Giải Đạo Nhân trầm ngâm nói.

"Việc này...Ta lại cảm thấy không có gì lạ, chỉ là chút thủ đoạn thu phục nhân tâm, ta đã thấy nhiều rồi." Thạch Xuyên Không nghe vậy cười cười, nói ra.

"Mặc dù chuyện bất thường đôi khi không phải là xấu, nhưng chúng ta không thể không đề phòng." Hàn Lập như đang suy nghĩ nói.

...

Trong lúc ba người Hàn Lập nói chuyện, trong lòng núi tầng cao nhất bên trái Thanh Dương thành, ở giữa một cung điện to lớn.

Bốn vách tường cung điện treo từng chiếc chậu than to lớn, giống như được tạo từ sọ của Cự thú nào đó, bên trong không ngừng thiêu đốt dầu trơn, phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh.

Ở chính giữa cung điện đặt một cái bàn đá to lớn, phía trên điêu khắc rất nhiều đồ văn không quá phức tạp về Tích Lân Không Cảnh, đó cũng chỉ là một ít tinh đồ vào ban đêm mà thôi.

Phía sau cái bàn đặt một chiếc ghế đá lớn màu đen, phía trên phủ lên một tấm da Cự thú không biết tên, ngồi phía trên là một nam tử mặc áo đen dáng người khôi ngô.

Một nửa trên gương mặt người kia sinh ra vảy màu đen, một nửa còn lại nhìn giống như đã từng bị lửa đốt cháy qua, tất cả cơ bắp nổi lên từng cục, cộng thêm dáng người lớn gấp đôi người thường, cơ bắp trên thân lại phồng lên đầy khoa trương, khiến cho ai mới nhìn qua thấy hết sức xấu xí hung ác.

Có điều, người kia có một đôi mắt rất đặc biệt, lòng trắng mắt chiếm đa số, đồng tử lại nhỏ tí, bên cạnh con ngươi màu đen như mực là một vòng màu trắng bạc sáng bóng.

Đứng đối diện cách cái bàn đó không xa, sắc mặt Thần Dương vui mừng đứng khom lưng, đang bẩm báo gì đó.

"Thành chủ đại nhân, tình hình ba người kia trên cơ bản là như vậy." Cuối cùng, chỉ nghe gã nói như thế.

Nam tử được gọi là thành chủ không phải ai khác, chính là Thanh Dương thành chủ, Đỗ Thanh Dương.

"Hắc hắc, một tên nhân tộc, một tên ma tộc, một tên Khôi lỗi tự có ý thức, thật là một nhóm người rất thú vị... Tin tức ba người này không để lộ ra ngoài chứ?" Thân hình Đỗ Thanh Dương nghiêng về phía trước, hai tay chống cằm, có chút hưng phấn nói.

"Thành chủ yên tâm, việc này ta tự hiểu rõ, đã dặn dò những huynh đệ dưới trướng, bọn hắn kín miệng lắm, tuyệt đối không để lộ ra ngoài." Thần Dương vội vàng cam đoan nói.

"Ừ, lúc trước nghe nói Huyền Thành và Khôi thành cùng tranh chấp cướp đoạt một người, kết quả Huyền Thành thất bại, làm cho Ách Quái đại nhân rất không vui. Ta nghe nói, người nọ chính là người bên ngoài mới vào vùng đất lưu vong này đấy. Bây giờ, chúng ta tự dưng đưa về hai người, nếu bị Huyền thành bên kia biết được, đến một người cũng đừng hòng để lại." Đỗ Thanh Dương liếc qua Thần Dương, nói ra.

"Tên ma tộc thì không sao, còn tên nhân tộc kia thì không thể giao nộp, trên người hắn ẩn chứa Chân linh huyết mạch, nếu bị kẻ khác lấy đi, tổn thất

thật không thể nào tính được." Thần Dương liên tục gật đầu nói ra.

"Ngươi làm việc thật khiến ta yên tâm. Mọi chuyện tiếp theo, ngươi đi làm đi, đừng để phát sinh sự cố gì." Đỗ Thanh Dương ngồi thẳng lên, khẽ dựa về phía sau, lười biếng nói.

"Vâng! Thành chủ đại nhân yên tâm." Hai tay Thần Dương ôm quyền, cung kính nói.

...

Lúc chạng vạng tối.

Hàn Lập đang ở trong phòng khách tu luyện Vũ Hóa Phi Thăng Công, bỗng nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Hắn đứng dậy mở cửa, liền thấy Thần Dương vẻ mặt áy náy đứng ở ngoài cửa.

Hàn Lập mời gã vào phòng, gã liền nói:

"Lệ huynh, thật có lỗi, vốn là muốn dựa vào mặt mũi của ta, giúp mấy vị được miễn đi khảo thí, cuối cùng thành chủ đại nhân không những không cấp cho ta một chút mặt mũi, lại còn quát mắng ta một trận. Thành chủ được cho là người có quy củ nhất thành, cũng chính là người lập ra quy củ, không thể không tuân theo."

"Không sao, nếu chúng ta muốn gia nhập Thanh Dương thành, đương nhiên phải chấp hành quy củ của Thanh Dương thành rồi, việc khảo thí để xác định và đánh giá cần phải làm là đúng rồi." Hàn Lập nghe vậy, liền khoát tay, không nhanh không chậm nói ra.

"Cho dù thành chủ đại nhân không miễn khảo thí, nhưng có hứa hẹn nếu các người phù hợp trở thành thuận dân, thì sẽ được gia nhập vào đội săn bắn của ta, không cần phải tách rời tới các chỗ khác." Thần Dương nói thêm.

"A, không biết tiêu chuẩn để trở thành thuận dân là như thế nào?" Lông mày Hàn Lập chau lên, nói ra.

"À việc này là để xác định lực lượng khí lực của một người. Cụ thể là xem số lượng Huyền khiếu được khai sáng trên cơ thể. Mà số lượng Huyền khiếu từ mười sáu cái trở lên, là đủ tiêu chuẩn trở thành thuận dân, chưa đủ thì là hàng dân. Nếu số lượng Huyền khiếu từ năm mươi bốn trở lên, có thể trở thành tiểu đội trưởng đảm nhiệm thủ thành, mà số lượng từ bảy mươi hai trở lên, có thể đảm nhiệm tiểu đội trưởng săn bắn." Thần Dương giải thích.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, ngày đó lúc nhìn thấy Thần Dương, hắn chỉ thấy hiện ra có năm sáu chục cái. Do vậy có thể thấy được, số lượng huyền khiếu được giải khai trên người gã, có lẽ số lượng không chỉ như vậy.

"Thì ra là thế, không biết khi nào mới tiến hành khảo thí? Mới vừa nghe hai vị Điền Lục Quan nói, sau khi tiến vào thành phải khảo thí liền?" Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, lại hỏi.

"Không vội, không vội. Lệ huynh cùng Thạch huynh đường xa vất vả mới tới, hôm nay các ngươi cứ nghỉ ngơi một đêm, khảo thí ngày mai hẵng tính." Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Vậy cũng tốt, đa tạ Thần đạo hữu." Hàn Lập ôm quyền nói ra.

"Lệ huynh chớ khách khí với ta, miễn khảo thí không được, trong lòng ta áy náy không thôi." Thần Dương vội khoát tay, nói ra.

“Hặc hặc, Thần huynh đừng như vậy, lại khiến Lệ mỗ thêm áy náy." Hàn Lập cười nói.

Hai người hàn huyên một lát, sau đó Thần dương cáo từ rời đi.

Hàn Lập trở lại trong phòng, ở nguyên tại chỗ suy nghĩ chốc lát, lúc này lại khoanh chân ngồi xuống, ăn vào một quả thú hạch, sau đó tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Ngày thứ hai.

Sáng sớm, ba người Hàn Lập đi theo Thần Dương xuống tầng ba của Thanh Dương thành, đi đến tầng cuối, đi thẳng về hướng bên phải, qua thành luỹ màu đen, tới phía bên phải trong ngọn núi.

Bên phải về cơ bản cũng giống với bên trái, bên trong ngọn núi cũng chia thành bốn tầng.

Vừa qua cửa động cực lớn của tầng thấp nhất, tiến vào trong lòng núi, Hàn Lập liền thấy từng toà dùng tường đá phân chia ra các chuồng thú cực lớn, bên trong các chuồng hầu như đều nuôi nhốt các loại dị thú hình thù to lớn đầy đủ các loại màu sắc.

Trong đó có những Cự thú toàn thân giáp vảy màu xám xanh giống lúc trước đội ngũ Thần Dương ra ngoài mang về.

Chính giữa chuồng thú, có thể thấy rất nhiều hàng dân mang trường bào màu xám đang làm tạp dịch, cho dị thú ăn, lau rửa, xem ra có vẻ bận rộn.

Đoàn người không dừng ở đây, tiếp tục đi lên tầng hai.

Không gian tầng hai so với tầng một thì nhỏ hơn, những dị thú ở đây rõ ràng không nghe lời như ở tầng một, từng con không phải đang lộ ra hàm răng không đều gầm gừ gào rú, thì đang dùng thân thể va đập vào lồng chuồng.

Canh giữ những chuồng thú này, đại đa số đều là hàng dân ăn mặc như đầy tớ, tuy nhiên vẫn có thể thấy một ít thuận dân có trách nhiệm thủ thành, thỉnh thoảng ra tay giáo huấn những con dị thú không chịu an phận kia.

Thần Dương dẫn bọn hắn đi tới tầng ba, sau đó mới ngừng lại.

Vừa tới tầng ba, Hàn Lập liền thấy được hai gương mặt có chút quen thuộc, một người trong đó là nam tử mặt tròn giữa trán mọc ra cái sừng nhọn, còn người kia mặt vuông tai dài sắc mặt lãnh đạm, trên thân đều mặc trường bào màu đỏ thẫm, đúng là hai gã Điền Lục Quan hôm qua.

Thần Dương đi tới hàn huyên cùng hai người một lát, sau đó dưới sự hướng dẫn của bọn họ, đi tới một gian thạch thất riêng biệt.

Gian thạch thất này có diện tích không nhỏ, so với động phủ của Thần Dương thì lớn hơn nhiều, chẳng qua bên trong không có phân chia ra các gian, cũng không có bày biện gì nhiều, nếu nhìn qua sẽ thấy giống như được xây dựng để làm võ đài.

"Khôi lỗi thì không cần khảo thí, trong hai người các ngươi người nào lên trước?" Điền Lục Quan mặt vuông tai dài liếc hai người Hàn Lập, lạnh lùng nói.

"Dù sao cũng phải khảo thí hết, người nào trước cũng vậy, để ta lên trước đi" Hàn Lập đang muốn đi lên, chợt nghe Thạch Xuyên Không nói ra.

"Tốt, vậy mời vị này...Thạch đạo hữu, mời bước lên bệ đá bên này một bước." Điền Lục Quan mặt tròn lộ ra một vòng vui vẻ, nói ra.

Chính giữa gian phòng có một bệ đá màu đen lớn chừng mười trượng, cao hơn mặt đất chỉ có hai thước, phía trên giống như có một lớp phấn màu trắng óng ánh, hơi phản xạ lại ánh sáng ngọn đèn trong phòng.

Thạch Xuyên Không theo lời đi tới bệ đá ở giữa.

"Thạch đạo hữu, không cần phải làm gì phức tạp, chỉ cần kích thích huyền công của bản thân, mở Huyền khiếu sáng lên hết là được." Điền Lục Quan mặt tròn mở miệng nhắc nhở.

Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, hai tay nắm lại chuẩn bị, sau đó bỗng nhiên hét to một tiếng.

Ngay sau đó, liền thấy trên thân gã có một tầng sáng bạc sáng lên lờ mờ, lần lượt từng Huyền khiếu ngoài thân phát sáng lên.

Hàn Lập vốn đã thả ra thần thức xem xét bệ đá màu đen cùng lớp phấn màu trắng óng ánh kia, không thấy có gì lạ thường, sau đó hai con ngươi ngưng

lại, dừng lại trên thân thể Thạch Xuyên Không.

Liền thấy trên thân thể Thạch Xuyên Không nhanh chóng sáng lên từng Huyền khiếu.

Mười cái, hai mươi cái, ba mươi cái...

Hàn Lập thấy vậy, lòng khẽ động.

Theo đà này, Huyền khiếu giải khai trên thân Thạch Xuyên Không có lẽ nhiều hơn mình không ít.

Quả nhiên như vậy, thân thể gã dần dần sáng lên ba mươi bảy Huyền khiếu, rồi thứ ba mươi tám, cho đến thứ bốn mươi lăm thì mới ngừng lại.

Cùng lúc đó, trên người gã có một cỗ khí thế vô hình phóng ra, đánh vào lớp phấn màu trắng óng ánh ở dưới chân làm chúng lay bay ra, lơ lửng lên.

Khoé miệng Thạch Xuyên Không hiện ra một vòng vui vẻ, đang định thu hồi công pháp rời khỏi thì lúc này bỗng nhiên vẻ mặt hơi đổi.

Chỉ thấy lớp phấn màu trắng óng ánh đang bay lơ lửng dường như bị cái gì hấp dẫn, nhao nhao bay múa xung quanh hấp thụ vào thân thể gã.

Bởi vì khoảng cách quá gần, cộng thêm tốc độ quá nhanh, căn bản Thạch Xuyên không chưa kịp làm gì, bụi phấn óng ánh kia đã bám vào xung quanh thân thể Thạch Xuyên Không.

Tiếp theo, trên người Thạch Xuyên Không có từng đợt âm thanh lạ phát ra, Huyền khiếu thứ bốn mươi sáu, bốn mươi bảy, bốn mươi tám cũng theo đó liên tiếp sáng lên.

------oOo------

Chương 859: Có an bài khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: Độc Hành*

"Có chuyện gì vậy?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Lệ huynh, ngươi không cần phải ngạc nhiên, tinh phấn màu trắng trên bệ đá này, chính là do một loại xương dị thú nghiền nát thành, đó là một loại vật liệu dùng để luyện chế ra thú đan, có công dụng kích thích huyền khiếu giải khai. Sử dụng ở chỗ này, chẳng qua là dùng để xác định chính xác số lượng huyền khiếu, làm chúng hiện ra hết mà thôi." Vẻ mặt Thần Dương hoà hoãn, không nhanh không chậm nói ra.

Trên bệ đá, Thạch Xuyên Không mới đầu có chút ngạc nhiên, tiếp theo cảm thấy dường như thân thể không có gì khác lạ, hơn nữa nghe Thần Dương nói như vậy, trong lòng yên tâm. Tuy vậy vẻ mặt gã vẫn có chút khó chịu, nhưng lại không làm gì ngăn cản, mặc kệ cho những bụi phấn kia tiếp tục hấp thụ.

Huyền khiếu trên thân thể gã tiếp tục sáng lên từng cái, cho đến cái thứ năm mươi hai mới dừng lại.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Ánh mắt Giải Đạo Nhân thì nhìn chằm chằm vào những tinh phấn kia, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, chau mày lên, dường như trong trí nhớ có chút ấn tượng với vật này, nhưng giờ phút này cố nghĩ thế nào cũng không nhớ ra.

Thạch Xuyên Không vốn là muốn che dấu thực lực, rốt cuộc huyền khiếu bị triệt để hiện ra hết, vẻ mặt bất thiện từ trên bệ đá đi xuống, không nói một lời.

"Thạch huynh đừng tức giận, tinh phấn trên bệ đá này ngoại trừ làm hiện ra tất cả số huyền khiếu, cũng có công dụng tăng tiến tu vi, hôm nay được sử dụng một lần, lần sau muốn dùng tiếp, thật sự không có nhiều cơ hội a." Thần Dương thấy vậy, vội vàng an ủi nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, yên lặng cảm nhận sự thay đổi bản thân chốc lát, vẻ mặt mới thoáng hòa hoãn một chút.

"Thạch Không, năm mươi hai huyền khiếu." Điển Lục Quan mặt tròn cười mỉm nói.

Điển Lục Quan mặt vuông tai dài mở cuốn sách trong tay ra, bút chu sa uốn lượn chuyển động, ghi chép lại tình huống của Thạch Xuyên Không.

"Lệ đạo hữu, tới lượt ngươi." Ánh mắt Điển Lục Quan mặt tròn chuyển về phía Hàn Lập, cười nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, đi tới.

Bước lên bệ đá, chỗ mà trước đó Thạch Xuyên Không đứng rồi dừng lại, sau đó, Hàn Lập hít sâu một hơi, yên lặng bắt đầu vận chuyển Đại Chu thiên Tinh Nguyên công, bạch quang trên thân thể sáng lên, huyền khiếu cũng liên tiếp sáng lên từng cái.

Ba mươi bảy cái huyền khiếu sáng lên, sau đó, tinh phấn màu trắng cũng kích động bay lên, hấp thu vào cơ thể Hàn Lập, nhưng thân thể hắn không có thay đổi gì.

Thần Dương thấy thế, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, dường như không nghĩ tới số lượng huyền khiếu của Hàn Lập lại ít hơn nhiều so với Thạch Xuyên Không.

"Lệ Phi Vũ, ba mươi bảy huyền khiếu." Điển Lục Quan mặt tròn nhìn một vòng thân thể Hàn Lập, nói ra.

Điển Lục Quan mặt vuông ghi chép xong, nhìn Thần Dương gật đầu nhẹ.

Lúc này Hàn Lập cũng từ trên bệ đá đi xuống, về bên cạnh chỗ mấy người.

"Hai vị đạo hữu trải qua khảo thí đều không có vấn đề gì, nếu như đã đạt tới cấp độ thuận dân, thì đều được gia nhập vào dưới trướng của Thần Dương đạo hữu, chúc mừng chúc mừng." Điển Lục Quan mặt tròn hơi khom lưng chắp tay về phía ba người, vừa cười vừa nói.

"Có được ba vị đạo hữu gia nhập vào liên minh, cũng là Thanh Dương thành chúng ta may mắn mới được, chung vui chung vui."

Thần Dương vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng vang "ầm ầm" thật lớn, bỗng nhiên từ phía trên đầu truyền tới, làm cho toàn bộ thạch thất chấn động kịch liệt.

Vẻ mặt ba người Hàn Lập đều hơi đổi, lại thấy vẻ mặt ba người Thần Dương như thường.

"Lệ huynh Thạch huynh, không cần phải ngạc nhiên. Trên đỉnh đầu chúng ta là tầng bốn, chính là huyền đấu trường của Thanh Dương thành chúng ta, giờ phút này chắc hẳn là đang lúc tỷ thí đấu võ." Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Huyền đấu trường?" Thạch Xuyên Không nghe xong lời ấy, lập tức tỉnh táo tinh thần.

Đối với chuyện tranh đấu tỷ thí, trong lòng gã vốn ưa thích, lúc đầu ở Nguyên Hoang thành lần đầu gặp gỡ Hàn Lập, chính là nơi có hoàn cảnh giống ở đây.

Trên mặt gã lộ ra một vòng vui vẻ, muốn mở miệng hỏi thăm, thì ngay lúc này đột nhiên cảm giác được đầu óc một hồi hôn mê, dưới chân lại một hồi yếu ớt mệt mỏi, người không thăng bằng, không tự chủ được ngã nhào về phía trước.

Mắt thấy sẽ đụng vào người Thần Dương, nhưng Thần Dương chỉ mỉm cười một cái, lui về sau một bước, mặc kệ gã ngã lăn trên mặt đất.

"Ngươi..."

Hàn Lập ngay lập tức bất ngờ hiểu rõ mọi chuyện, nhưng mới mở miệng, dường như giống Thạch Xuyên Không, trong đầu trầm xuống.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng cắn đầu lưỡi một cái, muốn thúc dục Luyện Thần Thuật, thế nhưng liền phát hiện thức hải của mình cũng bất tri bất giác trở nên nặng nề, đồng thời khí lực trên dưới quanh thân chẳng biết tại sao biến mất không tung tích, giống như bị hút sạch đi vậy.

Chưa kịp suy nghĩ cái gì, hắn lập tức cảm thấy trước mắt một màu đen, cả người ngã nhào về phía trước.

Dù thần thức của hắn có cường đại như thế nào đi nữa, lúc này cũng không chống đỡ được, bất tỉnh hoàn toàn.

Trước khi hoàn toàn ngất đi, chợt hắn thấy một bóng người cao lớn dung mạo hung ác, từ cửa ra vào đi tới.

Ba người Thần Dương nhìn thấy gã kia, lập tức cung kính thi lễ, trong miệng hô một tiếng: "Thành chủ".

Nam tử hung ác kia không ai khác chính là Thanh Dương thành chủ, Đỗ Thanh Dương.

"Thần Dương, ngươi làm không tệ a." Ánh mắt Đỗ Thanh Dương đảo qua trên thân hai người Hàn Lập, mở miệng nói ra.

"Là do phấn Bạch Huyền Thú Cốt của thành chủ đại nhân công hiệu thật mạnh mẽ, hặc hặc..." Thần Dương vừa cười vừa nói.

Lúc Giải Đạo Nhân nghe được ba chữ "Bạch Huyền Thú", bỗng nhiên tỉnh ngộ, đã biết vì sao hai người Hàn Lập ngất đi, tất cả là vì vật ấy xâm nhập vào huyền khiếu, dẫn vào trong cơ thể làm bọn hắn ra nông nỗi này.

Đáng tiếc lúc này biết thì cũng đã muộn.

"Thành chủ đại nhân, bây giờ ta sẽ lập tức đưa hắn vào chỗ mật thất bế quan của người đúng không?" Thần Dương cười hỏi.

"Không vội, người này ta đã có an bài khác." Đỗ Thanh Dương khoát tay áo, nói ra.

Lời nói và hành động hai người không hề e ngại Giải Đạo Nhân, dường như nghĩ rằng việc có mặt tên khôi lỗi này không có gì quan trọng.

Giải Đạo Nhân thì một mực đứng trang nghiêm một bên, không ra tay cứu giúp, cũng không mù quáng chạy trốn.

"Bộ khôi lỗi này..." Thần Dương lúc này mới giống như nhớ đến có một Giải Đạo Nhân tồn tại gần đó, hỏi dò.

"Tên Nhân tộc và Ma tộc kia trước tiên giam lại, nên xử lý như thế nào ngươi tự biết. Về phần Khôi Lỗi này, mặc dù có một chút ý thức, nhưng không có tác dụng gì, ngươi cứ tự xử lý là được." Đỗ Thanh Dương liếc qua Giải Đạo Nhân, thuận miệng phân phó.

Dứt lời, gã liền chắp hai tay sau đít, quay người rời đi.

"Trở thành đầy tớ của ta, hoặc là bây giờ bị ta hủy đi thành một đống sắt vụn, cho ngươi chọn?" Thần Dương lạnh nhạt nhìn về phía Giải Đạo Nhân, nói ra.

Giải Đạo Nhân không nói một lời nào, chẳng qua là nghiêng mắt liếc nhìn Hàn Lập một cái, hai tay liền ôm quyền, hướng Thần Dương thi lễ một cái.

"Ngươi là một khôi lỗi không có sức chiến đấu, nhưng cũng biết thức thời. Địa phương quỷ quái này không có gì thú vị, có một con khôi lỗi như vậy đi theo, coi như không tệ." Thần Dương cười nói.

Dứt lời, gã lại không hề nhìn Giải Đạo Nhân, mà ngồi xổm xuống, lấy trong tay áo ra hai cái thạch bình màu đen, chia ra đặt ở trên cánh tay Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, rồi nở nắp bình ra.

Chỉ thấy chỗ miệng bình, chui ra hai con rết màu đen dài ba tấc, rung rung hai cái râu màu trắng, bò lên cánh tay hai người Hàn Lập một lúc, sau đó dễ dàng cắn thủng da của bọn hắn chui vào.

Giải Đạo Nhân liền thấy phía dưới ống tay áo hai người, cùng lúc có một đạo lồi lên nhanh chóng chạy đi, chia ra chạy đến lồng ngực bọn hắn, nhô lên tạo thành một cái hình tròn, rồi liền ngừng lại.

"Chúc mừng Thần Dương đội trưởng, lần này lập công lớn, ta thấy sau này chức Phó thành chủ Thanh Dương thành, không ai khác ngoài ngươi rồi." Điển Lục Quan mặt tròn tiến lên một bước, chắp tay chúc mừng.

"Hặc hặc, vậy đành dựa vào cát ngôn của ngươi rồi." Thần Dương đắc ý cười nói.

Ánh mắt Giải Đạo Nhân dừng lại trên thân hai người Hàn Lập, đáy mắt hiện lên một tia ảm đạm.

...

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập yếu ớt tỉnh lại.

Xung quanh là một vùng tối tăm, giờ phút này hắn đang ở một gian thạch thất u ám. Diện tích thạch thất không lớn, chỉ khoảng bốn năm trượng, bốn vách tường hiện ra màu đen kịt, trong phòng hầu như không có vật gì, chỉ có một cái giường đá ngay tại giữa phòng.

Mà lúc này hắn đang nằm ở trên đó, trên tay đeo một cái gông cùm bằng xương trắng, trên chân cũng mang theo một cái giống vậy, được cầm cố bởi sợi xích xương to bằng cánh tay.

Tay chân Hàn Lập ra sức giãy giụa gông cùm, xiềng xích vang lên “Rầm Ào Ào”, nhưng lại không chút sứt mẻ.

"Khỏi cần mơ mộng hão huyền, những thứ này đều là những thứ đặc chế để cầm tù, cho dù giải khai trên một trăm huyền khiếu trên người cũng không

đủ khả năng phá vỡ nó." Vào lúc này, một thanh âm từ bên ngoài vang lên, sau đó một bóng người người cao lớn đi đến, chính là Thần Dương.

Phía sau gã còn dẫn theo một thanh niên da đen mắt nhỏ áo bào xám, y cúi đầu đứng, thần sắc cung kính.

"Thần Dương, ta tự thấy bản thân ta chưa bao giờ làm chuyện gì bất lợi với ngươi, cũng đã đáp ứng gia nhập Huyền Thành, vì sao ngươi âm mưu ám hại chúng ta?" Hàn Lập thấy Thần Dương xuất hiện cũng không kinh ngạc, ghé mắt liếc qua, chậm rãi nói ra.

"Chậc chậc, Lệ đạo hữu gặp nguy không loạn, quả nhiên là tâm tính tốt, có điều ngươi nói vậy thật ngây thơ buồn cười, chẳng lẽ ngươi cần phải đắc tội với ta, ta mới phải đối phó ngươi ư. Nơi này là Tích Lân Không Cảnh, vốn là nhà giam, chúng ta cũng là kẻ tù tội cực kì hung ác, chẳng lẽ ngươi còn muốn ở chỗ này đòi công bằng chính nghĩa." Thần Dương cười xùy một tiếng, khinh bỉ nói ra.

"Thụ giáo, hôm nay nếu như ta đã rơi vào trong tay các ngươi, không biết các hạ định xử trí như thế nào?" Hàn Lập nghe vậy nhướng mày, bình tĩnh nói.

"Lệ đạo hữu yên tâm, chúng ta mặc dù là tù nhân phạm tội, những cũng không phải là kẻ điên cuồng thích giết chóc, nơi này là Huyền Đấu Trường của Thanh Dương thành, chúng ta là những kẻ tù tội ngoài săn giết lân thú cùng tu luyện cũng không có việc gì làm, thời gian rất buồn tẻ, quan sát giác đấu chém giết, đánh cuộc cá độ có thể nói là niềm vui thú duy nhất. Mà Huyền Đấu Trường này là "chỗ chứa vàng" của thành chủ đại nhân, nơi tập hợp báu vật, Lệ đạo hữu ngươi là Nhân tộc, mà Nhân tộc ở Tích Lân Không Cảnh là cực kỳ hiếm thấy, nếu như ngươi xuất hiện thi đấu, ta nghĩ, người xem khẳng định rất nhiều." Thần Dương cười nhạt một tiếng, nhưng nụ cười này lại làm cho người không rét mà run.

"Các ngươi bắt ta, là vì nguyên nhân này?" Hàn Lập nghe vậy, tròng mắt hơi híp lại, trầm giọng hỏi.

"Huyền Thành không nuôi dưỡng người vô dụng, nếu như lúc này ngươi

muốn được sống khoẻ mạnh, thì thi đấu giống vậy. Chỉ cần ngươi có thể chứng minh giá trị của mình, có lẽ có khả năng sẽ được tự do." Thần Dương từ chối cho ý kiến, nhàn nhạt nói ra.

Hàn Lập nghe nói những thứ này, sắc mặt âm tình bất định.

"Người này giao cho ngươi." Thần Dương không tiếp tục để ý Hàn Lập nữa, nói với thanh niên áo bào xám sau lưng.

"Thần đại nhân xin yên tâm, ta sẽ dạy dỗ người này thật tốt, sẽ không xảy ra sơ suất gì." Thanh niên áo xám vội vàng cam đoan nói.

"Rất tốt! Ta mệt rồi, đi nghỉ trước một chút." Thần Dương ngáp một cái, sau đó xoay người đi ra phía bên ngoài.

"Thần đạo hữu, Thạch đạo hữu cùng Giải Đạo Nhân bây giờ ở đâu?" Hàn Lập thấy gã rời đi, vội vàng cao giọng hỏi.

Nhưng Thần Dương không có chút hứng thú nào để ý tới Hàn Lập, dáng người rất nhanh biến mất ở ngoài cửa.

------oOo------

Chương 860: Huyền đấu sĩ và Huyền đấu trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Ngay sau khi thanh niên áo xám cung kính dẫn Thần Dương ra khỏi phòng, gã liền quay người trở lại, trên mặt khẽ nhếch miệng, cười.

Gã nắm gồng xiềng đang xích Hàn Lập, dùng sức kéo hắn lên, tiếp đó một cánh tay khác của gã nhấc lên, bất ngờ cánh tay gã hóa thành một đạo tàn ảnh hung tàn đánh vào bụng Hàn Lập.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên.

Lực lượng một quyền này của thanh niên mặc áo xám đánh vào bụng hắn mạnh vô cùng, quyền kình sắc bén, tưởng chừng như thanh cương đao xoáy tròn đâm vào bụng hắn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng mơ hồ như đảo ngược, trong nháy mắt sắc mặt của hắn đã chuyển thành đỏ hồng, rồi lại lập tức trở nên trắng bệch, trán của hắn không ngừng đổ mồ hôi, hắn liền không nhịn được mà khẽ rên một tiếng.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi cảm thấy một quyền của ta như thế nào?" Thanh niên mặc áo bào xám cười âm hiểm, nói ra.

Hàn Lập vội thở gấp, ho khan vài tiếng, cúi đầu không nói gì.

"Xem ra tiểu tử ngươi rất biết điều, đã đến đây, cho dù ngươi có năng lực ngập trời cũng phải ngoan ngoãn nghe lời của ta, nếu không, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết." Thanh niên áo xám thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, ngay sau đó, gã lấy chiếc chìa khóa ra, mở gồng xiềng và dây

xích đang trói trên người Hàn Lập xuống.

Vẻ mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, một tay chống đất, từ từ đứng lên.

"Ngươi đừng hòng tìm cách bỏ trốn, hãy nhìn xuống ngực của ngươi đi." Thanh niên mặc áo bào xám cười lạnh một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, liền cúi đầu xem thử, lúc này hắn mới thấy trước trái tim của hắn có thứ gì đó nhô lên, hắn vội vàng dùng thần thức quét qua, chợt biến sắc.

Chỉ thấy trước trái tim hắn có một con rết màu đen nằm đó, chân con trùng sắc bén lấp lóe lên từng tia từng tia ánh sáng màu đen, đang kề sát bên trái tim hắn.

"Thứ này là độc môn bí trùng Hắc Kiếp Trùng của thành Thanh Dương ta, nếu mà ngươi dám bỏ trốn, hoặc là có ý đồ loại bỏ Hắc Kiếp Trùng, con trùng này sẽ lập tức xé nát trái tim của ngươi, cho ngươi một cái chết bất đắc kỳ tử." Thanh niên mặc áo bào xám thấy vẻ mặt của Hàn Lập, đắc ý nói.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình biến ảo, nhưng rất nhanh hắn liền khôi phục lại bình tĩnh.

Vốn thanh niên mặc áo bào xám đang định thưởng thức vẻ mặt thất hồn lạc phách của Hàn Lập, không ngờ đối phương đã mau chóng lấy lại tâm tình, khiến cho gã không khỏi mất đi cảm giác hứng thú.

"Hừ! Cầm lấy, đây là thẻ số của ngươi, đi theo ta, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một vài thứ ở đây." Thanh niên hừ một tiếng, lấy một tấm lệnh bài màu đen ném tới, rồi sau đó quay người đi ra bên ngoài.

Hàn Lập tiếp lấy tấm lệnh bài, chỉ thấy một mặt trên tấm lệnh bài có viết tên của mình "Lệ Phi Vũ", mặt khác thì có một chữ cái thật lớn "Cửu", phía dưới chữ lớn đó có ba dòng số nhỏ là " 332".

Ánh mắt của hắn khẽ lây động, nhưng cũng không có mở miệng hỏi, mà

thành thật cất bước đuổi theo.

Hàn Lập nhìn thấy bóng lưng không có chút phòng bị nào của thanh niên mặc áo bào xám, mà trong lòng hắn không có chút lòng dạ nào để đánh lén cả, một quyền của gã vừa rồi, có thể thấy thực lực của thanh niên mặc áo bào xám không yếu chút nào, tối thiểu phương diện huyền khiếu được đã thông trong cơ thể gã không kém gì hắn.

Rất nhanh, hai người đã ra thạch thất, đi vào một dãy hành lang thật dài, ngay khi đi hết dãy hành lang, thì thấy một gian đại sảnh phía trước.

Không gian trong sảnh rộng lớn vô cùng, khoảng chừng hơn ngàn trượng, vách tường được dùng từ một loại đá màu đen sắp xếp chồng lên nhau mà tạo ra, phía trên còn được khắc từng đạo đường vân màu đen.

Vách tường màu đen ẩn ẩn còn lộ ra một cỗ ánh sáng màu đen, nhìn như không cách nào phá vỡ vách tường được.

Ngay phía trước đại sảnh có một lối đi được thông ra bên ngoài, từ đó có ánh sáng chiếu rọi vào bên trong, đồng thời còn từng đợt từng đợt tung hô từ bên ngoài truyền vào bên trong, dường như náo nhiệt vô cùng.

Hơn nữa sâu trong đại sảnh có một cái bàn đá màu trắng cao vài trượng, sau cái bàn có 7,8 tên Ma Tộc mặc trang phục màu đỏ, nhìn như là nhân viên làm việc ở đây.

Ngay lúc này, trước bàn đá đã tụ tập không ít người, cách ăn mặc của tất cả những người này, đều giống như nhau, trên người tất cả bọn họ đều để trần, chỉ có phía sau lưng mang một cái áo choàng rộng lớn, dưới người thì mang mỗi cái quần đùi, đang xếp hàng chờ đợi.

Trên vách tường hai bên đại sảnh, lộ ra từng cái cánh cổng đang mở, phía sau mỗi cái cổng đều có một đường thông đạo, không biết nó dẫn đi hướng nào.

"Tiểu từ, ngươi hãy nhớ kỹ nơi này, nơi này là tổng điện của Huyền đấu trường, là nơi rất là quan trọng đối với ngươi, còn đài thi đấu tranh tài thì

ngay ở bên ngoài, những người này đều là Huyền Đấu Sĩ giống như ngươi vậy." Thanh niên mặc áo xám liếc Hàn Lập, thản nhiên mở miệng.

"Hình như nhân số Huyền Đấu Sĩ ở đây không ít." Hàn Lập nhìn ra bên ngoài một cái, rất nhanh liền thu ánh mắt lại, rồi nhìn qua đám người bên trong đại sảnh, ánh mắt chớp động nói.

"Đương nhiên, số lượng Huyền Đấu Sĩ bên trong Huyền đấu trường của chúng ta có rất nhiều, nhiều người giống như ngươi, là nô lệ, cũng có nhiều là người là người của Huyền Thành muốn ma luyện ở đây. Bởi vì quá nhiều, mà chúng ta đã phân nó ra, các Huyền Đấu Sĩ sẽ chia thành mười khu, hiện giờ ngươi ở khu thứ chín, số 332 Huyền Đấu Sĩ." Thanh niên áo bào xám cười cười, nói ra.

"Thì ra là vậy. Vậy những người này tụ tập ở đây làm gì vậy.?" Lúc này Hàn Lập mới hiểu được ý nghĩa của tấm lệnh bài kia đại biểu cho cái gì, lại hỏi.

"Ngươi hãy xem lại tấm lệnh của ngươi, dưới cái tên của ngươi có cái gì?" Thanh niên áo bào xám hỏi ngược lại.

Hàn Lập nghe vậy, liền lấy tấm lệnh bài ra, nhìn xuống dưới tên của mình, chợt thấy một con số nhỏ bé ghi là số "Mười".

"Mười... Đây là gì?"

"Đó là Huyền điểm, mỗi lần những Huyền Đấu Sĩ các ngươi tham gia tranh đấu, liền nhận được khoản thù lao nhất định, mỗi lần giao đấu, mặc kệ có thua hay thắng đều thu hoạch được một vài Huyền điểm, Đương nhiên, nếu thắng sẽ được nhận nhiều Huyền Điểm hơn, hơn nữa ngươi là người mới gia nhập, vì vậy mà ở đây đã tặng ngươi mười Huyền điểm. Ở chỗ này Huyền điểm là thứ tốt, nó có thể đổi được đủ thứ vật phẩm, vũ khí, thú hạch, đan dược chữa thương. Còn về phần đổi như thế nào, nơi đó có một danh sách trao đổi, lúc nữa ngươi có thể tới mà xem." Một tay Thanh niêm áo bào xám chỉ lên vách tường kế bên cái bàn đá màu trắng, nơi đó có một cái bảng biểu kê.

Hàn Lập đảo mắt nhìn lên cái bảng trên vách tường, hai mắt hắn liền sáng lên.

Trái lại hắn không để gì tới mấy món vũ khí, đan dược chữa thương, món đồ mà ánh mắt hắn nhìn là thú hạch, vì thứ này là thứ hắn đang cần vô cùng.

"Ngoại trừ mấy chỗ tốt mà ta vừa nói, Huyền điểm còn có thể đổi lấy cơ hội vào Tinh Trì để tu luyện." Thanh niên áo bào xám rất hài lòng với cái cách phản ứng Hàn Lập, lại tiếp tục nói.

"Tinh trì? Đó là chỗ nào vậy?" Hàn Lập thu tầm mắt lại, hỏi.

"Đó là một cái ao được Thanh Dương thành chủ dùng thủ đoạn đặc thù tạo ra, nó có thể hấp thu ngưng tụ lực lượng tinh thần trên trời. Lực lượng tinh thần bên trong Tinh Trì vô cùng dồi dào, tu luyện ở trong đó, hiệu quả mạnh hơn nhiều so với cách nuốt thú hạch rồi luyện hóa, hơn nữa nó còn trợ giúp rất nhiều cho việc đả thông huyền khiếu." Trong mắt thanh niên áo bào xám cũng hiện lên một tia sốt ruột, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, tim hắn đập như trống trận.

"Muốn tu luyện bên trong Tinh Trì, mỗi lần cần phải tốn một trăm Huyền diểm, bây giờ ngươi đừng có hòng mà nghĩ tới nó." Thanh niên áo bào xám cười nhạo nói.

Hàn Lập không để ý vẻ trào phúng của thanh niên áo bào xám, mà ý niệm trong lòng không ngừng chuyển động.

Được thanh niên áo bào xám nói sơ qua tình hình ở đây, ngay lúc này tình cảnh hắn cũng không tính là quá tệ, chỉ cần hắn có thể lấy được thú hạch, hắn liền có thể trở nên mạnh mẽ.

Còn về mọi chuyện liên quan đến Hắc Kiếp Trùng trong cơ thể, Tử Linh, Thạch Xuyên Không, Giải Đạo Nhân, chỉ có thể từ từ tìm phương phương giải quyết.

Nếu đúng như lời của Thần Dương đã nói là thật, thì chỉ cần hắn có thể biểu hiện ra đủ giá trị, hắn tin tưởng những vấn đề này đều sẽ được giải quyết.

Hết thảy tất cả, đều có thể quyết định ở bên trong Huyền đấu trường này!

"Vũ khí, thú hạch nơi này, phẩm chất còn tốt hơn so với bên ngoài, hơn nữa ở đây có Tinh Trì, chỉ cần ngươi có bản lĩnh, ngươi sẽ sinh tồn tốt hơn so với bên ngoài nữa." Dường như Thanh niên áo bào xám nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, thâm ý nói ra.

"Hy vọng là vậy." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Tình cảnh Huyền đấu trường nơi này, đại khái liên quan tới những thứ này, còn chuyện khác chính ngươi từ từ tìm hiểu đi. Thông đạo này dẫn tới chỗ khu thứ chín mà ngươi nghỉ ngơi, nơi đó có gian phòng thuộc về ngươi. Nếu ngươi có giao đấu, trên lệnh bài sẽ hiện ra thông báo." Thanh niên áo bào xám chỉ ra một cái cổng bên trái đại sảnh, nói ra.

Hàn Lập nhìn sang, thấy trên thông đạo đó có một chữ "Cửu" thật to, nhẹ gật đầu.

Còn thông đạo khác cũng có một vài ký hiệu, có con số khác, xem ra cũng thông về nơi nghỉ ngơi của khu vực khác, trong đó có một cái thông đạo dẫn đến Tinh Trì.

Chỉ là cái thông đạo đó đã được đóng chặt cửa, không cách nào đi vào được.

"Ngươi được ta mang vào, thành thật mà ở nơi này, so tài cho tốt vào, không nên có tâm tư gì khác, nếu không đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Bất ngờ thanh niên áo bào xám bước tới gần Hàn Lập, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo, lạnh giọng cảnh cáo, nói.

"Được." Hàn Lập nhắm mắt cúi xuống, nói ra.

Sắc mặt thanh niên áo xám trở lại bình thưởng, liền quay người đi ra bên ngoài.

Ngay sau khi Hàn Lập đợi gã rời khỏi, hắn đứng ngay tại chỗ chốc lát, rồi rất nhanh bước ra bên ngoài phòng khách.

Chợt hắn thấy đại sảnh đang lơ lửng giữa không trung, phía dưới nó là một cái quảng trường khổng lồ, trung tâm nó có ba cái đấu trường hình quả bầu dục, được sắp xếp thành hình tam giác.

Xung quanh ba cái đấu trường là một cái rãnh sâu thật rộng lớn, bên ngoài rãnh sâu là vách tường bóng loáng thẳng đứng cao mấy chục trượng, hơn nữa trên đỉnh vách tường còn có một loạt hàng rào đen nhánh, sử dụng vật liệu giống như vách tường bên trong đại điện, trên mặt còn lấp lóe từng tia từng tia ánh sáng màu đen, cũng cho người ta cảm giác không thể nào phá vỡ.

Ngay phía sau hàng rào đó, là một dãy ghế quan sát, dãy sau cao hơn dãy trước, bày ra vô số chỗ ngồi.

Mà chính giữa thính phòng là có một bình dài rộng lớn, đó là nơi đặt cược, phía trên bình đài còn một tấm bảng thật lớn, trên đó ghi tên Huyền Đấu Sĩ có mặt trên đài, có cả ghi chú tỉ lệ đặt cược mỗi người.

"Ta đặt Thái Chính, 50 huyền tệ!"

"Ta đặt Lân Lang Thú, 70 huyền tệ!"

Xung quanh bình đài đánh cược có rất nhiều vây quanh nó, bọn hắn đều tranh nhau đặt cược.

Ngay lúc này trên đấu trường đều đang được tiến hành trận đấu, trong đó hai đấu trường là nơi dành cho cuộc chiến giữa Huyền Đấu Sĩ cùng Lân thú chém giết, còn đấu trường thứ ba thì là nơi dành cho hai tên Huyền Đấu Sĩ đánh nhau sống chết.

Bởi vì các Huyền Đấu Sĩ đều ít khi trang bị áo giáp, cho nên mỗi lần giao thủ đều sẽ có kèm theo máu tươi, tràng diện chiến đấu vô cùng huyết tinh.

Rất nhanh, một đấu trường giác đấu đã kết thúc, một gã Huyền Đấu Sĩ bị một đầu Lân thú như con Cự Lang xé thành mảnh nhỏ, khắp nơi trên đấu trường to lớn đều có máu tươi cùng xác thịt, huyết tinh không gì sánh được.

Những người xem trên khán đài thấy vậy, vẻ mặt lộ ra hưng phấn cực độ, thậm chí lộ vẻ điên cuồng, âm thanh hô hào, kèm theo âm thanh hưng phấn gào thét, xen kẽ đó là tiếng rống giận dữ khi thua cuộc.

Mặc dù thanh niên áo xám nói bất kể thắng hay thua đều có thể nhận được Huyền điểm, nhưng gã không nói, nếu mà thua là ngay cả mạng sống cũng không còn, chứ chưa nói gì tới nhận được bao nhiêu Huyền điểm.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn một lát, rồi lập tức quay người rời đi, đi vào sâu bên trong sảnh, nhìn về phía tấm bảng trao đổi trên vách tường.

Đúng như thanh niên áo bào xám nói, chỗ này có thể sử dụng Huyền điểm đổi được rất nhiều thứ, đủ loại như thú hạch, đan dược, vũ khí.

"Tranh Thủ thú hạch, năm trăm năm thú linh, năm Huyền điểm."

"Thái Hùng Lân Thú thú hạch, tám trăm năm thú linh, mười Huyền điểm."

"Trư Diện thú hạch..."

"Giao Lân Đan, lấy từ thú hạch của Giao Lân Thú một ngàn năm thú linh làm chủ dược mà luyện chế thành, mười tám Huyền điểm."

"Kim Phong Hổ Cốt Nhận, được luyện thành từ xương cốt của Kim Phong Lân Hổ hai ngàn năm thú linh, ba mươi tám Huyền điểm."

"Cốt Tê Thuẫn..."

------oOo------

Chương 861: Chuyển hóa hấp thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*
***Biên**: Tiểu Mjnh*

Ánh mắt Hàn Lập không ngừng nhìn xuống bảng trao đổi, cũng theo đó mà giá cả các món đồ cũng càng lúc càng tăng dần.

Trên đường đi theo đám người Thần Dương đến Thanh Dương Thành, trong lúc vô tình hắn đã được nghe một vài chuyện ở bên trong Tích Lân Không Cảnh từ những người kia. Mặc dù lòng dạ đối phương khó lường, trong lời nói còn giấu giếm ít nhiều gì đó, nhưng đối với những chuyện liên quan đến đám hung thú này, ngược lại cũng không đến mức giấu diếm.

Cho nên với những đồ vật được liệt kê trong bảng trao đổi hắn cũng đại khái hiểu rõ một ít.

Dị thú bên trong Tích Lân Không Cảnh đều có thiên phú dị bẩm, lúc sinh ra đã có thực lực Luyện Hư kỳ thậm chí là Đại Thừa kỳ trở lên, sau đó lại thông qua hấp thu lực lượng tinh thần để tăng thực lực. Vì vậy mà mọi người ở đây mới lấy tuổi thú để phân chia đẳng cấp lân thú. Thú tuổi càng cao, thực lực càng mạnh, lực lượng tinh thần ẩn chứa trong thú hạch cũng càng nhiều.

Cũng vì vậy, thân là Huyền Đấu Sĩ nơi đây, bất kể là tự nguyện tới đây hay là bị nô dịch như Hàn Lập, mục đích cũng chỉ có là thông qua chém giết để không ngừng đổi lấy thú hạch và vũ khí được liệt kê ở đây, rồi dùng chúng tăng lên thực lực của mình.

Ở chỗ này, chỉ cần có nhiều Huyền điểm, thì thậm chí ngay cả thú hạch lân thú vạn năm, thậm chí vài vạn năm đều có, đương nhiên những thứ này đều phải đổi từ Huyền điểm với con số trên trời.

Tuy rằng bây giờ hắn trông mà thèm với mấy thứ này, chỉ tiếc hiện tại trong tay hắn không có gì, chỉ có mỗi mười Huyền điểm.

Phải nghĩ biện pháp thoát khốn, phải bàn bạc kỹ hơn, thân ở nghịch cảnh, phải tránh rối loạn trong lòng.

Hàn Lập âm thầm lắc đầu, bình tĩnh, ánh mắt bắt đầu do dự.

"Ồ!" Hắn chợt nhẹ ồ lên một tiếng, ánh mắt dừng lại trên một kiện vật phẩm cấp trung.

"Thú hạch Tháp La Thú hai nghìn năm thú linh, ba Huyền điểm một viên."

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức đi đến trước thạch đài.

"Ta muốn đổi ba miếng thú hạch Tháp La Thú hai nghìn năm thú linh." Hắn lấy ra lệnh bài thân phận, đưa cho một nhân viên áo bào đỏ thẫm sau bệ đá.

Những Huyền Đấu Sĩ xung quanh đó nghe vậy nhìn sang, không ít người đầu tiên là khẽ giật mình, tiếp theo nhao nhao lộ vẻ mặt cổ quái, có vài người thậm chí không chút che giấu trào phúng trong mắt.

"Ngươi mới tới à? Đừng trách ta không nhắc ngươi, tuy rằng thú hạch Tháp La Thú ẩn chứa không ít lực lượng tinh thần, nhưng mà con thú này có thể chất đặc thù, dẫn đến lực lượng tinh thần ẩn chứa bên trong thú hạch rất là hỗn loạn, hấp thu lại cực kỳ khó khăn, chỉ sợ phần lớn đều thoát ra ngoài hết." Nhân viên áo bào đỏ thẫm liếc nhìn Hàn Lập, nói.

"Thì ra là như vậy..." Hàn Lập nghe vậy giật mình, khó trách hắn lại mua thú hạch của con thú này thuận lợi như thế.

"Đa tạ các hạ nhắc nhở." Hắn vừa cười vừa nói, cũng không có ý thay đổi quyết định.

Hiện giờ Huyền điểm của hắn không nhiều lắm, chỉ có thể đổi Tháp La Thú rẻ nhất này.

Nhân viên áo bào đỏ thẫm thấy vậy, không nói gì nữa, lấy ra một cây gậy ngắn màu trắng, điểm trên lệnh bài của Hàn Lập một cái, mười điểm Huyền điểm trên lệnh bài hắn lập tức biến thành một điểm.

Sau đó gã tìm một hồi rồi lấy ra ba miếng thú hạch lớn cỡ trứng gà, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhận thú hạch, rồi thu vào, hắn không ở nơi này lâu mà đi về phía khu vực thứ chín.

Đi qua một thông đạo tối sầm, một không gian rộng rãi xuất hiện ở phía trước, thoạt nhìn rất giống một hang động rộng lớn.

Hang động lộ ra hình tròn, dọc theo vách động được đào ra từng cái thạch thất, chừng hai ba mươi gian phòng, mỗi gian đều được đánh số.

Đỉnh hang động khảm nạm mấy khối huỳnh thạch màu trắng, tản mát ra ánh sáng hơi mờ, chỉ đủ để chiếu sáng một vài khu vực xung quanh, ánh sáng nơi khác rất ảm đạm.

Lúc này hơn mười Huyền Đấu Sĩ đang ngồi lớn tiếng nói chuyện ở bên trong hang động, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười ha ha. Thấy Hàn Lập xuất hiện, bọn họ đều dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn sang, rồi bắt đầu đánh giá hắn.

Hàn Lập không để ý đến những người này, ánh mắt đảo qua bốn phía hang động, rất nhanh đã tìm gian phòng được đánh số "332", cất bước đi tới, kéo mở cửa phòng muốn đi vào.

Vào lúc này, một tráng hán mặt sẹo cao lớn chắn phía trước, một cước đạp vào cửa phòng. Cửa phòng đóng lại thật mạnh, phát ra một tiếng vang lớn.

"Tiểu tử, ngươi còn chưa chào hỏi lão đại chúng ta ở đây mà đã muốn vào cửa sao? Quả là không có chút phép tắc nào." Vẻ mặt tráng hán mặt sẹo tràn đầy kiêu ngạo, nhe răng cười nói.

"Chào hỏi?" Vẻ mặt Hàn Lập không chút biểu tình, hỏi.

"Ngươi là người mới, trên người có mười điểm tích lũy đúng không, dâng mười điểm tích lũy này cho ta, sau đó ta dâng lên cho Độc Long lão đại, đây là quy củ của nơi này." Tráng hán mặt sẹo siết quả đấm, tiếng khớp xương vang lên liên tiếp.

Những người khác đều cười hì hì nhìn qua xem náo nhiệt.

Hàn Lập liếc nhìn đám người cạnh đó, vẫn không nhúc nhích, cũng không nói gì.

"Lỗ tai ngươi bị điếc hay là đầu không dùng được?" Tráng hán mặt sẹo trừng mắt, tiếp tục nện mạnh một quyền trên cửa phòng Hàn Lập, phát ra một tiếng vang thật lớn.

"Tránh ra, chó ngoan không cản đường!" Hàn Lập nhíu mày, nhàn nhạt nói.

"Ha ha, mặt sẹo, người ta vốn không để ngươi vào mắt, chửi mắng ngươi là chó đấy!" Một người béo tròn vẻ mặt dữ tợn cười nói.

"Mặt sẹo, ngay cả người mới ngươi cũng không xơi được, chậc chậc..." Một gã nam tử có bộ dáng như cây gậy trúc, lắc đầu nói.

Những người khác cũng mở miệng cười ha ha, trong tiếng cười phát ra vô cùng chế giễu.

Sắc mặt tráng hán mặt sẹo trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, ánh mắt đột nhiên trở nên đỏ bừng giống như một con trâu đực tức giận.

Tuy gã lớn lên cao to nhưng ở khu thứ chín này thực lực chỉ thuộc về hạng thường, bình thường luôn bị những kẻ khác giễu cợt.

Đối với chuyện này, gã chỉ có thể âm thầm chịu đựng, đồng thời tìm một ít gia hỏa thực lực nhỏ yếu phát tiết phẫn nộ và uất ức.

Những người mà tráng hán mặt sẹo thích ức hiếp nhất, những người mới có bộ dáng ốm yếu như Hàn Lập, nào ngờ hôm nay gã không ức hiếp được, mà còn bị làm cho nhục nhã.

"Tiểu tử, ngươi muốn chết!" Tráng hán mặt sẹo nổi giận gầm lên một tiếng, cánh tay như đao, hung hăng chém xuống đầu Hàn Lập, phát ra tiếng xé gió bén nhọn.

Xem tình thế này là muốn chém đầu Hàn Lập thành hai khúc.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên tia lạnh lẽo, liền đánh ra một quyền mạnh mẽ, va vào cánh tay tráng hán mặt sẹo.

Răng rắc! Từ đó phát ra tiếng xương gãy trong treo truyền đến, cánh tay tráng hán mặt sẹo đột nhiên cong xuống, đồng thời cánh tay bị phản chấn bật về, nện mạnh trên ngực tráng hán.

Lại kèm thêm một tiếng nổ nặng nề vang dội, cả người tráng hán mặt sẹo bị hất lùi lại vài chục bước, đập vào vách tường đối diện mới ngừng lại, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Lúc này tráng hán mới kịp phản ứng, mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc, vẫn đứng nơi đó không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn Hàn Lập.

Huyền Đấu Sĩ khác một mảnh xôn xao, "Phần phật" một tiếng tất cả đều đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, sắc mặt thay đổi.

Hàn Lập không để ý đến những người này, mà mở cửa bước vào phòng mình, sau đó khẽ đảo tay, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Không gian trong thạch thất không lớn, chỉ có cỡ ba bốn trượng, ngoại trừ một chiếc giường đá, cùng một bộ bàn thì không còn vật gì khác.

Trên nốc giữa nhà chợt lộ ra một đoạn rễ cây màu trắng, bạch quang liên tục tuôn ra từ rễ cây, chiếu sáng toàn bộ thạch thất.

"Đây là lực lượng tinh quang!" Thần thức Hàn Lập quét qua bạch quang, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hắn khẽ thả thần thức ra, định tính dò xét ngọn nguồn lực lượng tinh quang

từ vài đoạn rễ cây màu trắng đã mọc dài trên đó. Nhưng vách đá thạch thất này, dường như được dùng một loại tài liệu kỳ lạ nào đó, không ngờ có thể ngăn được thần thức của hắn bay tới đó, hắn đành phải bỏ qua.

"Không thể tưởng được trên đời lại có kỳ vật như thế, vậy mà có thể truyền tải lực lượng tinh quang." Hàn Lập nhìn rễ cây màu trắng, thì thào nói.

Tuy là hắn không cách nào dùng thần thức dò xét, nhưng hắn thấy rất rõ ràng, lực lượng tinh thần từ rễ cây này phát ra không phải từ bản thân nó, mà là truyền đến từ nơi khác. Rễ cây màu trắng chỉ là công cụ truyền lại.

Chẳng qua, lực lượng tinh quang rễ cây tản mát ra cũng không nhiều, chỉ có thể cung cấp cho tu luyện bình thường.

Sức chú ý của Hàn Lập rất nhanh rời khỏi rễ cây, thần thức dò xét bốn phía thạch thất một lần, không phát hiện nơi nào bị động tay động chân, lúc này hơi buông lỏng trong lòng, ngồi xuống giường.

Trên giường đặt hai bộ quần áo và phục sức Huyền Đấu Sĩ, quần đùi áo choàng.

Hắn nhìn hai bộ quần áo và phục sức này, nhíu mày, chẳng qua vẫn là cởi y phục trên người, đổi lại một bộ trang phục Huyền Đấu Sĩ.

Hàn Lập đặt quần áo ban đầu của mình trên đầu giường, chợt hắn phồng bụng một cái, liền há mồm phun ra một cái tiểu bình màu xanh sẫm, đúng là Chưởng Thiên Bình.

Nhìn Chưởng Thiên bình trong tay, trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười.

Trước khi đến Thanh Dương Thành, vì phòng bị khi gặp phải tình huống không lường được, hắn đã sớm nuốt Chưởng Thiên Bình vào bụng.

May mắn trước đó hắn còn giữ lại chiêu này, nếu không bây giờ rất có thể Chưởng Thiên Bình đã đã rơi vào trong tay đám người Thần Dương.

Hàn Lập nhìn Chưởng Thiên Bình một lát, lần nữa nuốt nó vào bụng, đi đến

chỗ rễ cây màu trắng ngồi xuống.

Hiện giờ tu luyện mới là quan trọng nhất!

Hàn Lập lấy ra một viên thú hạch Tháp La Thú, lực lượng tinh thần bên trong thú hạch không ít, nhưng cực kỳ tán loạn, sôi trào giống như nước sôi.

Hắn nhíu mày, vẫn là há miệng nuốt vào trong bụng, nhắm mắt bắt đầu tu luyện.

Sau khi thú hạch Tháp La Thú vừa vào bụng hắn thì liền hòa tan rất nhanh, hóa thành một đoàn lực lượng tinh thần cường đại.

Cỗ lực lượng tinh thần này giống như ngựa hoang thoát cương, đấu đá lung tung trong cơ thể hắn, hơn nữa còn tràn ra cả bên ngoài, khác hoàn toàn với tình huống khi hắn nuốt thú hạch khác.

Hàn Lập vội vàng toàn lực vận chuyển "Vũ Hóa Phi Thăng Công", hấp thu cỗ lực lượng tinh thần này.

Tuy rằng hắn toàn lực vận công, nhưng giống như gã kia đã nói, chỉ có thể hấp thu non nửa, những lực lượng tinh thần còn lại sẽ rất nhanh chóng thoát ra ngoài.

Nhưng vào thời khắc đó, dị biến phát sinh!

Chưởng Thiên Bình trong bụng hắn chợt run lên, miệng bình tản mát ra một cỗ quang mang nhu hòa. Lực lượng tinh thần đang tản ra bốn phía chợt thấy chúng bị hút lại, tất cả đều nhanh chóng quay ngược trở về.

Hàn Lập cảm ứng được chuyện này, đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức không khỏi kinh hỉ, vội vàng vận chuyển "Vũ Hóa Phi Thăng Công" hấp thu cỗ lực lượng tinh thần này.

Nhưng hắn chưa kịp hấp thu được bao nhiêu, thì cỗ lực lượng tinh thần này đã hòa nhập vào bên trong Chưởng Thiên Bình.

Hắn vỗ trán một cái, bất đắc dĩ thở dài.

Luận về năng lực hấp thu lực lượng tinh thần, bản thân hắn sao có thể cướp đoạt lại với Chưởng Thiên Bình.

Lực lượng tinh thần trong thú hạch Tháp La Thú cuồn cuộn tiến vào Chưởng Thiên Bình, quang mang trong bình lóe lên, dần dần nổi lên một giọt lục dịch.

Trong nháy mắt khi giọt lục dịch ngưng tụ ra, lực lượng tinh thần còn dư lại ngừng tiến vào trong bình, mà lượn vòng bay quanh Chưởng Thiên Bình.

Hàn Lập thấy vậy, lập tức sững sờ, nhanh chóng thở ra một hơi, tiếp tục vận chuyển "Vũ Hóa phi thăng công" hấp thu lực lượng tinh thần quanh miệng bình.

Cỗ lực lượng tinh thần này đi qua Chưởng Thiên bình tiếp dẫn, đã nhu hòa hơn rất nhiều, lúc hấp thu lại có phần trôi chảy.

Mà lực lượng tinh thần rễ cây màu trắng trên đỉnh thạch thất cũng tản mát ra, hội tụ đến, dung nhập trong cơ thể của hắn.

Từng cỗ một lực lượng tinh thần dung nhập huyền khiếu thứ hai của "Vũ Hóa Phi Thăng Công", huyền khiếu thứ hai chậm rãi rung động, bắt đầu dần dần đầu mở ra.

Ngay lúc Hàn Lập tu luyện, không khí trong khu vực thứ chín lại trở nên có chút vi diệu.

Mặt sẹo khoanh chân ngồi trước một gian thạch thất đóng chặt cửa, tựa hồ đang chờ thứ gì đó, cánh tay đứt gãy vặn vẹo đã khôi phục bình thường, chỉ là miệng vết thương vẫn đang sưng đỏ một mảnh.

Thi thoảng nhìn về phía thạch thất của Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia oán độc.

Vốn đám Huyền Đấu Sĩ khác tụ tập trong khu thứ chín thấy vậy, trong mắt

đều lộ ra một tia khinh thường, trãi qua thời gian ngắn châu đầu ghé tai, rồi cũng nhao nhao rời đi.

------oOo------

Chương 862: Tiếng hò hét vang khắp nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong nháy mắt, đã qua hơn nửa ngày.

Chỉ nghe một tiếng "Két" vang nhỏ, thạch thất trước mặt gã mặt sẹo từ từ mở ra.

Gã mặt sẹo giật mình đứng lên, bước nhanh về phía trước, đứng đợi trước cửa.

Tiếng bước chân vang lên, một bóng người cao lớn từ bên trong thạch thất đi ra.

Người này chính là một cự hán một mắt, thân hình vô cùng cao lớn, còn cao hơn gã mặt sẹo khoảng hai cái đầu, thân thể rất vạm vỡ giống như một con gấu khổng lồ, từ trong bóng tối bước ra.

Trên ngực cự hán độc nhãn xăm một con gấu màu xanh rất to, khiến cho gã toát lên vẻ dữ tợn, cả người giơ tay nhấc chân đều tạo ra một khí thế như một ngọn núi cao nguy nga khổng lồ.

"Độc Long lão đại, ngài phải làm chủ cho ta!" Gã mặt sẹo không nói hai lời, "Bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt cự hán, khóc lóc kể lể.

"Mặt Sẹo, cánh tay của ngươi bị sao vậy?"

Độc Long ngẩn ra, sau khi thấy cánh tay của mặt sẹo, sắc mặt gã lập tức trầm xuống.

"Tay của ta là do một người mới chặt gãy, chuyện là thế này..." Lúc này, Mặt Sẹo mới thêm dầu thêm mỡ vào thuật lại những lần xảy ra xung đột với Hàn Lập, nhấn mạnh vào việc Hàn Lập không coi Độc Long lão đại ra gì, khi nghe Huyền điểm là để tặng cho Độc Long lão đại, không những hắn không đưa mà còn đánh cả gã nữa.

"Những gì Mặt Sẹo nói là thật?" Độc Long khẽ nhíu mày, nhìn về phía một gã Huyền Đấu Sĩ vừa mới đi ngang qua, lạnh giọng hỏi.

"Quả là là có chuyện này, đúng là người mới kia rất là phách lối." Người đó nhìn Mặt Sẹo cúi đầu nói.

"Hay lắm! Bây giờ người mới càng ngày càng không biết phép tắc gì cả." Độc Long gật đầu một cái, sãi bước về phía thạch thất của Hàn Lập.

Nhưng mà vào lúc này, bảng số treo bên hông gã, chợt lóe lên một đạo hắc quang.

Độc Long ngừng chân lại, tháo cái bảng số xuống, rồi nhìn một cái, gã khẽ nhướng mày." Mai mắn cho tiểu tử ngươi."

Gã hừ lạnh một tiếng, xoay người đi về chỗ ở của mình.

"Độc Long lão đại?" Mặt sẹo chần chờ hỏi một tiếng.

"Ta có một cuộc tranh tài cần đánh, ngươi yên tâm, chờ khi trận đấu kết thúc, ta sẽ cho cánh tay bị thương của ngươi một câu trả lời." Độc long vừa đi vừa nói chuyện.

"Lão đại cứ dóc lòng lo cho trận đấu của mình đi, có cần sai bảo gì cứ giao cho ta, ta sẽ không để uy nghiêm của ngài bị tổn hại được." Mặt Sẹo vội vàng khoát tay nói.

Độc Long hài lòng gật đầu một cái, rồi lại quay đầu nhìn về gian phòng "332" của Hàn Lập, rất nhanh đi vào gian phòng của mình.

"Tiểu Tử, lại để ngươi sống lâu hơn một chút vậy." Mặt Sẹo câm hận nhìn nơi Hàn Lập ở, rồi quay người đi ra.

...

Hàn Lập đối với mọi chuyện xảy ra bên ngoài tự nhiên không biết chút gì.

Lúc này, hắn đang ngồi xếp bằng trong căn phòng số "332" của mình. Hai ngón tay kẹp một viên thú hạch Tháp La Thú cuối cùng, do dự một chút rồi ngước cổ lên nuốt xuống.

Sau đó hắn nhắm hai mắt lại, tiếp tục vận chuyển lên " Vũ Hóa Phi Thăng Công".

Một lát sau, trên đùi hắn phát ra điểm ánh sáng huyền khiếu thứ hai, hơn nữa theo thời gian trôi qua, Huyền Khiếu càng ngày càng sáng.

Không biết qua bao lâu, một tiếng "Phốc" vang nhỏ, Huyền Khiếu bỗng phát sáng lên, rồi sau đó lại phai nhạt xuống.

Hàn Lập mở mắt ra, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ.

Nhờ có lực lượng của ba viên thú hạch Tháp La Thú, cuối cùng hắn cũng mở ra được huyền khiếu thứ hai.

Sau đó, hắn thở dài một hơi, một tay vỗ lên đất một cái, thân thể mượn lực đó mà nhảy lên. Hai chân động một cái, rất nhanh cả người chớp động đi khắp gian phòng, tốc độ nhanh hơn lúc trước không ít, hơn nữa cái cảm giác nặng nề lúc đi lại của thân thể cũng đã giảm đi rất nhiều.

Càng đi sâu vào bộ công pháp "Vũ Hóa Phi Thăng Công", hắn ngày càng xem trọng bộ công pháp này, nhất là trong hoàn cảnh bây giờ, cần phải sớm tu thành thành. Nhưng lúc này trên người hắn chỉ còn lại ít huyền điểm, cần phải kiếm thêm một ít mới được.

Vào thời khắc này, thẻ bảng số mà hắn đặt lên giường, chợt sáng lên hắc quang, phát ra âm thanh ông ông.

Hàn Lập lấy bảng số ra, phía trên hiện ra một hàng chữ nhỏ.

"Thật sự muốn cái gì, là được cái đó?" Trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bên trong khu vực thứ chín, giờ phút này tụ hợp mười mấy tên Huyền Đấu Sĩ, thấy Hàn Lập xuất hiện, ánh mắt rối rít lộ ra vẻ cổ quái.

Lần này, Hàn Lập cũng không để ý, bước nhanh rời khỏi đây, nhanh chóng tới đại sảnh.

Hắn không dừng lại ở đây mà đi vào một lối đi khác.

Bên trong lối đi đó là từng bậc cầu thang, dẫn xuống phía dưới, rất nhanh đến đáy đại sảnh, tuy là phần đáy đại sảnh cũng là một gian đại sảnh khác, nhưng nó có diện tích xấp xỉ đại phía trên, chỉ là ánh sáng ở đây hơi mờ tối.

Trước đại sảnh là một cửa đá rất to, ngăn cách phía bên ngoài.

Lúc này bên trong phòng khách có một đại hán đầu mọc một sừng, ngoài ra không có ai khác, thấy Hàn Lập xuất hiện, Độc Giác đại hán nhìn lại.

"Ngươi chính là Lệ Phi Vũ?" Độc giác đại hán hỏi, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

"Đúng vậy." Hàn Lập lấy bảng số treo ở đó ra.

"Hay lắm, tới rất đúng lúc. Kế tiếp ngươi sẽ có một trận giao đấu, chuẩn bị cẩn thận một chút đi." Độc Giác đại hán gật đầu một cái, đi tới cạnh cửa đá, vỗ bàn tay lên trên cửa đá một cái.

Trên cửa đá "Két " một tiếng, mở ra một chiếc cửa nhỏ vẻn vẹn chỉ có một người đi qua được.

Độc giác đại hán quay đầu ra hiệu Hàn Lập đứng ở đây đợi, sau đó bước đi ra ngoài.

"Chư vị, cuộc tỷ thí tiếp theo ngàn năm khó gặp, hai vị tuyển thủ ra sân, một bên là một con Linh Thú Hổ Lân Thú sống hơn ba nghìn năm, đây là lần thứ tư con Lân thú này ra sân, lần trước nó đã thắng ba tên Huyền Đấu Sĩ, còn xé nát hai người để ra làm thịt, xứng đánh cho một hung thú ăn thịt người!" Giọng nói của Độc Giác đại hán vang động trên sân, gây hưng phấn hò hét trên khán đài.

Có thể là lần đầu Hàn Lập ra sân, cho nên lúc này hai cuộc so tài khác cũng đều tạm ngừng, cả hội trường chỉ có trận giao đấu của Hàn Lập và Hổ Lân Thú.

"Kế tiếp là một tuyển thủ khác cũng không phải dạng vừa, đó là một tên cực kỳ hiếm thấy, hắn đến từ nhân tộc tiên vực Huyền Đấu Sĩ, Lệ Phi Vũ!" Độc Giác đại hán tiếp tục kêu lên.

Lời này vừa nói ra, người xem trên kháng đài xôn xao lên, tiếng hò hét vang khắp động thiên!

"Nhân tộc Huyền Đấu Sĩ? Đã biết bao năm rồi chưa từng thấy!"

"Ồ thật là chuyện hiếm lạ!"

"Hắc hắc, nếu ta nhớ không lầm thì ngàn năm trước có một tên nhân tộc Huyền Đấu Sĩ ở sân giác đấu Huyền Thành bị xé nát, về sau không còn Huyền Đấu Sĩ nhân tộc nữa, dù sao nhân tộc cũng quá yếu."

"Nhân tộc hèn mọn, phải cạo thịt và máu hắn từng tấc từng tấc một!"

Từng trận kinh hô ôn ào từ tám hướng kháng đài vang lên như dời núi lấp biển.

"Hổ Lân Thú và Lệ Phi Vũ ở giữa huyền đấu liền sẽ bắt đầu, nếu người xem có hứng thú, thì hãy mau chóng đặt tiền cược, một khi giao đấu bắt đầu

thì cuộc đặt cược sẽ lập tức dừng lại." Thấy tình cảnh trước mắt Độc Giác đại hán mừng thầm trong lòng, cất giọng tuyên bố.

Lúc này, trên bình đài đã báo ra tỉ lệ đặt cược của Hàn Lập và Hổ Lân Thú, là năm bồi một.

"Ta đặt Hổ Lân Thú, một trăm huyền tệ!"

"Ta cũng đặt Hổ Lân Thú, một trăm năm mươi huyền tệ!"

"Ta cũng đặt ba trăm huyền tệ, Hổ Lân Thú!"

"Lão Trần, ba trăm huyền tệ là số vốn cuối cùng của người,ngươi muốn đặt hết luôn sao?"

"Trước khi ta chưa tới đây, ta đã có một vị hảo huynh đệ tốt, chính bị tu sĩ nhân tộc tiên vực giết chết, không nghĩ đến hôm nay sẽ gặp lại một gã nhân tộc, xem như vì người huynh đệ kia, hôm nay ta phải lấy tất cả tài sản cược người kia sẽ chết!"

Khi thân phận tu sĩ nhân tộc của Hàn Lập được công khai thì sự náo động tăng lên như sóng to gió lớn, người tham sự cũng dần tăng lên, hơn nữa tất cả mọi người đều cược Hàn Lập sẽ chết.

Không lâu sau, số người đặt tiền cược tăng nhiều, tỷ số bồi giữa Hàn Lập và Hổ Lân Thú cũng từ đó mà năm bồi một tăng thành Thập Nhị so với một. Nói cách khác, nếu có người cược Hàn Lập thắng nếu mà đặt đúng, thì một trăm mai huyền tệ sẽ trở thành một ngàn hai trăm mai huyền tệ và ngược lại.

Nhưng dù sao, đại đa số đều cược cho Hổ Lân Thú.

Dầu gì đây cũng là cơ hội kiếm tiền nên không ai từ chối.

"Đã đến giờ, hết giờ đặt cược tiền, cuộc giao đấu bắt đầu!" Độc Giác đại hán hét lớn một tiếng, tiếng sóng to lớn ở hội trường cũng cuồn cuộn lan rộng ra.

"Ầm ầm..."

Một tiếng va chạm vang lên, cánh cửa căn phòng tối sát bên Huyền đấu trường từ từ bật lên.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, rọi ra một bóng dáng nào đó.

Kèm theo đó là từng trận hô hào cùng tiếng gào thết khắp bốn phía từ những người vây xem ở trên khán đài Huyền Đấu Trường. Dưới sự hướng dẫn của người chủ trì, dần trở nên hưng phấn và cuồng nhiệt.

Hàn Lập chậm rãi đứng lên, đi qua cửa đá kia, đi ra khu Huyền Đấu Trường khổng lồ được lát đá màu đen.

Hắn từng bước đi ra giữa quảng trường, hơi cúi đầu, cẩn thận quan sát vách đá màu đen không biết bao nhiêu năm đã thắm máu, tạo thành một màu đỏ sậm. Hàn Lập cảm giác không khí xunh quanh bốn phía đều tràn ngập một cỗ mùi tanh nhàn nhạt.

"Người này là nhân tộc sao, hãy xem thân thể hắn kìa, quá là mỏng manh..."

"Không có thú vị gì cả, chắc là không cản được một kích của lân thú được..."

"Vậy mà không thèm đeo khôi giáp, tay không, cái này là đi chịu chết sao?"

"Trận chiến này không có gì đáng để xem, chỉ là công khai cho lân thú ăn mà thôi, chả trách sao vì vậy mà tỷ số lại bồi cao như vậy..."

Trên kháng đài, một nam tử da xanh có vóc người cường tráng, chỉ là thân thể của gã còn nhỏ bé so với nam tử Độc Giác, tùy ý cười nói:

"Ngươi là người đánh cược tên nhân tộc kia thắng sao? Ta nói, tiểu tử ngươi vì tiền mà muốn điên rồi sao! Hắn mà thắng ta sẽ quỳ xuống kêu ngươi bằng cha, ha ha.."

"Ai... Người nào nói! Chưa tới phút cuối, không ai biết trước được gì xảy ra." Thần sắc nam tử Độc Giác lúng túng, tuy ngoài miệng có chút không phục nhưng cách nói chuyện lộ ra vẻ không chắc chắn.

Vốn Gã thấy tỷ lệ đặt cược cho Lân thú quá tăng cao, gã liền ôm lòng cầu may muốn cược lớn một lần, nhưng khi thấy bộ dáng Hàn Lập ra sân, mơ hồ trong lòng gã như muốn tuyệt vọng.

"Ha ha Kỳ tích ư? Cứ Cho là vậy đi! Ta Không nghĩ rằng ngươi ở trong Tích Lân Không Cảnh mảnh đất chim không thèm ỉa lâu như vậy mà vẫn còn ngây thơ!" Nam tử da xanh ha ha cười lớn.

Độc Giác nam tử không thèm nói nhiều, sắc mặt biến đổi lúc trắng lúc xanh.

Giờ phút này, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm, chỉ mong cho cái tên vừa hại gã thua tiền vừa làm gã mất mặt này, sẽ chết thảm hơn một chút.

Tiếng hò hét nổi lên bốn phía Huyền Đấu Trường, không chỉ riêng họ mà tất cả mọi người đều nhận định, tên nhân tộc yếu đuối này sẽ không chịu nổi, tuyệt đối không phải là đối thủ của lân thú.

Bọn họ bắt đầu mong đợi một thịnh yến đẫm máu tanh sắp xảy ra!

------oOo------

Chương 863: Không thể đánh tiếp rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Huyền Đấu Trường, khu giữa khán đài.

Một chỗ ngồi riêng biệt của khách quý, đặt hai ghế đá dài phủ lên da thú, phía trước là bàn đá, đặt trên đó hai cái chén đá lớn có chút khoa trương, bên trong chứa đựng huyết dịch còn mới không biết là của dị thú gì, từ đó tán phát ra từng trận khí tức âm ấm ngai ngái.

Ngồi trên ghế đá là một gã kim cương đại hán khuôn mặt ngăm đen, bên cạnh gã còn tựa sát một nữ tử thân hình uyển chuyển, nhưng dung mạo lại bình thường, đang dùng bàn tay trắng ngọc mềm mại như cây cỏ xoa cánh tay gã.

Bên cạnh gã lại có một tên nam tử xanh đen mặc cốt khải màu trắng, thể trạng hơi gầy, trên mặt sinh ra lân phiến xám trắng, ba vết thú trảo gây ra vết thương cào qua nửa gương mặt y, dung mạo nhìn có chút hung ác nham hiểm dữ tợn.

Con mắt nam tử xanh đen ngắm nhìn dáng người nóng bỏng của nàng kia, ánh mắt lướt từ phần cổ dọc theo đường nét lung linh cơ thể nữ tử, trượt xuống cái mông cao vút, lại lướt qua cặp đùi đẹp thon dài trắng muốt, không chút che giấu vẻ tham lam trong mắt.

"Hổ Bí, không bằng chúng ta lại thêm tiền đặt cược, như thế nào?" Kim Cương đại hán nhìn như không thấy, cười hỏi.

"Thần Dương, có phải đầu óc ngươi gần đây có chút không dùng được không, đã đặt cược một khoản trên người tên Nhân tộc yếu đuối kia, giờ lại

đòi cược thêm nữa?" Nam tử có vết thương trên mặt có chút kỳ quái, hỏi.

"Ngươi chắc là không hiểu, đánh bạc càng lớn, kiếm càng nhiều, như vậy mới hồi hộp." Kim Cương đại hán chính là Thần Dương, lơ đễnh cười nói.

"Tốt a, có người đưa tiền đến cửa, ta không lý nào cự tuyệt. Lại nói, ngươi ngắm nghía vật gì của ta hả?" Hổ Bí nhếch miệng cười một tiếng, nói ra.

"Lần trước Thành chủ ban thưởng cho ngươi một miếng thú hạch Lân Cức Thú, thế nào..." Thần Dương cười nói.

Hổ Bí nghe vậy, thần sắc có chút do dự, ánh mắt không khỏi nhìn về phía thân ảnh Nhân tộc trên Huyền Đấu Trường, trong lòng có chút nghi hoặc, lại mơ hồ có chút bất an.

Y cau mày một lát, lại cảm thấy chính mình quá lo lắng, hôm nay đối thủ chém giết với tên Nhân tộc kia là một đầu Hổ Lân Thú có thọ nguyên chừng ba nghìn năm trăm năm trở lên.

Phải biết rằng, trong Tích Lân Không Cảnh này sinh tồn khó khăn dị thường, không chỉ chém giết với đồng loại, còn phải đối phó với tù nhân di dân đi săn bắn, đại đa số dị thú có thể sống qua nghìn tuổi đã mười phần không dễ dàng.

Có thể sống qua ba nghìn năm trăm tuổi, ngoại trừ vận khí tốt, đương nhiên phải dựa vào thực lực chân chính.

"Tốt, ta cược với ngươi, bất quá nếu ta thắng, tiểu mỹ nhân này sẽ phải đến dưới trướng hầu hạ cho ta." Ánh mắt Hổ Bí rơi vào phía trên mông nữ tử bên cạnh Thần Dương, hận không thể từ phía trên cạo xuống mấy lượng thịt, cao giọng nói ra.

"Một lời đã định." Thần Dương cố ý vỗ nhẹ mông nữ tử một cái, cười nói.

Nữ tử cười tươi một tiếng, nghiêng đầu sang nhìn về phía Hổ Bí, một đôi tròng mắt mị hoặc, dung mạo nàng vốn không tính là xuất chúng, vậy mà cũng toả sáng ra một hương vị khác, khiến cho cả người Hổ Bí một hồi khô

nóng.

"Rống..."

Đúng lúc này, trên Huyền Đấu Trường bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào rú cuồng bạo.

Tầm mắt mọi người lập tức bị hấp dẫn sang.

Chỉ thấy một đầu dị thú Cự Hổ hung mãnh hình thể cao hơn mười trượng, trên người hình như sinh ra ban lan, trên người lại có hai màu lân phiến đen trắng, từ trong lồng giam phóng ra, mãnh liệt bổ nhào về phía trước.

Răng to trong miệng nó so le với nhau, loé lên hàn quang, hai răng dài nhọn sắc bén dài ra ngoài, giống như hai thanh trường mâu mọc ngược, đầu lâu vung lên trùng thiên gào rú, trong tiếng gào tràn đầy vẻ phẫn nộ cừu hận.

Nguyên bản Huyền Đấu Trường ầm ĩ hỗn loạn, sau một tiếng điên cuồng gào thét phía dưới, lập tức yên tĩnh trở lại, nhưng ngay sau đó liền vang lên một hồi thanh âm hoan hô cuồng nhiệt như sơn hô hải khiếu.

"Giết, giết, giết..."

"Cắn chết hắn! Cắn chết hắn!"

...

Từng đợt thanh âm gào rú hưng phấn cuồng nhiệt từ bốn phương tám hướng truyền đến, bầu không khí toàn bộ Huyền Đấu Trường đều trở nên náo động.

Hàn Lập thân ở chính giữa Huyền Đấu Trường, với tư cách là người tham gia trận chiến máu tanh, lại không có chút cảm giác nóng bỏng nào.

Hai mắt hắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đầu dị thú đối diện kia, trong nội tâm không biết là lạnh lùng, hay là phẫn nộ, toàn thân rõ ràng không có bất kỳ chấn động khí tức nào tản mát ra, lại làm cho người ta có loại cảm

giác mười phần áp chế cổ quái.

Đầu Hổ Lân Thú kia ngửa đầu gào rú một hồi, sau đó cúi đầu nhìn Nhân loại nhỏ bé trước mặt.

Mới nhìn qua thì thấy chòm râu dị thú cứng rắn như cương châm, đột nhiên thân thể hơi cứng lại, râu hùm nơi bờ môi có chút run rẩy vài cái, phát ra một hồi tiếng gầm trầm thấp.

Hai chân trước tráng kiện của nó đạp xuống mãnh liệt, thân hình đột nhiên vọt tới, mau lẹ tới cực điểm.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, chân trước Hổ Lân Thú đã nhào tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, thân hình lập tức lùi về phía sau một bước, thân thể đột nhiên đảo một cái về phía sau, ba mươi tám Huyền Khiếu trên thân hầu như lập tức sáng lên, trở mình lại, tung một cước đá lên hàm dưới Hổ Lân Thú.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm muộn.

Hổ Lân Thú với thân hình to lớn, khí thế lao tới trước đột nhiên dừng lại, đầu lâu cũng mãnh liệt lật về phía sau, lại cứng rắn bị một cước của Hàn Lập đá dừng lại.

Trên khán đài Huyền Đấu Trường vang lên một tiếng thét kinh hãi, tất cả mọi người cho rằng Nhân tộc không có áo giáp cùng binh khí kia hẳn là bị đầu Hổ Lân Thú này tung một kích chí mạng mới đúng, nhưng trước mắt lại xuất hiện một màn cổ quái như vậy.

Chỗ khách quý, Hổ Bí cũng có chút kinh ngạc, thân hình thoáng nghiêng về phía trước một chút, cẩn thận ngóng nhìn phía bên kia.

Nhưng vào lúc này, đầu lâu Hổ Lân Thú kia bị đá ngã ngửa ra sau, đột nhiên mãnh liệt chúi xuống phía dưới, lại như một cái thiết chuỳ to lớn trực tiếp rơi đập trên mặt đất.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Mặt đất Huyền Đấu Trường nứt ra, cát đá văng khắp nơi, bụi mù tràn ngập ra.

Thân ảnh Hàn Lập cũng bị bao phủ trong đó, không cách nào thấy rõ.

Chỉ nghe một tiếng gầm truyền đến, thân hình to lớn Hổ Lân Thú từ trong bụi mù đột nhiên vọt ra, thân hình xông thẳng tới phía trước, mà một cây ngà nhọn to lớn đang gắt gao chống đỡ một bóng người, đương nhiên chính là Hàn Lập.

Hai tay Hàn Lập gắt gao chống đỡ ngà nhọn lân thú, hai chân một trước một sau đạp trên mặt đất, nhưng vẫn bị lực lớn vô tận của dị thú đẩy tới, hai chân như cày trên mặt đất kéo lê hai khe rãnh thật sâu, một mực bị đẩy đến vách đá.

Vách đá không biết làm từ chất liệu gì, Hàn Lập tựa lưng lên đó, cảm thấy có chút mát lạnh, lại vững chắc vô cùng.

Lồng ngực Hàn Lập nhấp nhô kịch liệt, trong miệng phun ra một ngụm trọc khí, hai tay đột nhiên đè xuống một cái, cỗ man lực do Hổ Lân Thú ép đến lập tức trút xuống mặt đất phía dưới

Chỉ nghe "Pranh" một tiếng kêu sắc nhọn, ngà nhọn Hổ Lân Thú kia bị hắn đè xuống lập tức đâm vào dưới mặt đất mãnh liệt.

Ngà nhọn Hổ Lân Thú đóng vào trong lòng đất, mãnh liệt quằn quại, vậy mà không thể rút ra, cả khối đầu lâu giống như bị đính trên mặt đất.

Hàn Lập dựa thế lướt lên không, một cước giẫm lên mũi Hổ Lân Thú, mãnh liệt đạp một cái, thân hình linh động trực tiếp nhảy lên đầu của nó.

Đầu lâu Hổ Lân Thú mãnh liệt nhoáng một cái, muốn tránh thoát ra.

Hàn Lập cúi người xuống, đột nhiên nâng lên một quyền, đấm mạnh xuống đầu lâu Hổ Lân Thú.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Một đạo sóng khí vô hình từ đầu lâu Hổ Lân Thú nổ ầm ầm ra, quét về bốn phương tám hướng.

Đầu lâu thú này mới vừa vặn nâng lên một chút, lại trùng điệp rũ xuống, hai ngà nhọn tức thì bị nện đóng sâu vào dưới mặt đất.

"Ầm ầm "

Một quyền qua đi, một quyền khác lại đến.

Hàn Lập cũng không vì khống chế được đầu dị thú này mà trầm tĩnh lại, ngược lại một quyền tiếp theo một quyền rơi đập xuống dưới.

"Ầm ầm ầm"

Đầu lâu Hổ Lân Thú chấn động liên tục, nham thạch dưới mặt đất không ngừng vỡ vụn văng ra, từng đạo vết máu đỏ thẫm từ đó chảy xuống róc rách, rót thành mấy dòng suối máu tươi.

Trên khán đài Huyền Đấu Trường hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người trợn tròn mắt. Chuyện này mới qua bao lâu chứ, một khắc chuông? Nửa khắc chuông?

Tựa hồ thời gian một nén nhang cũng chưa tới, Nhân tộc này lại đánh cho đầu Hổ Lân Thú kia nằm dài trên mặt đất.

Liên tiếp hơn mười quyền nện xuống, thân hình Hổ Lân Thú vốn còn nhổm lên, vậy mà đã nằm sấp xuống, chẳng qua là tiểu phúc còn lay động một chút, nhưng không có tiếp tục giãy giụa kịch liệt nữa, thoạt nhìn tựa hồ sinh cơ đã suy yếu rồi.

Rút cuộc, Hàn Lập dừng lại, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt quét lên khán đài một hồi, cuối cùng rơi vào chỗ khách quý Thần Dương đang ngồi, ánh mắt băng lãnh, giống như là đang nhìn người chết.

Trên nắm tay hắn đã sớm huyết nhục mơ hồ, không biết là do chính bản thân hắn, hay là bị nhiễm huyết dịch, chảy từng chút từng chút từ đầu quyền xuống, rơi trên người Hổ Lân Thú, tóe lên từng đoàn huyết hoa.

Trên khán đài Huyền Đấu Trường yên tĩnh một hồi, sau đó đột nhiên bộc phát lên một hồi thanh âm hoan hô, chẳng qua là lần này thanh âm đều dành cho Hàn Lập.

"Lệ Phi Vũ, Lệ Phi Vũ, Lệ Phi Vũ..."

"Thắng, thắng... Buôn bán lời, buôn bán lời..." Lúc trước tên độc giác nam tử đặt cược trên thân Hàn Lập, càng kích động đứng lên, trong miệng kêu to không ngớt.

"Tên Nhân tộc tạp chủng này thoạt nhìn có chút không tầm thường a..." Hổ Bí nhìn bộ dạng Hàn Lập, trong miệng khẽ gắt một cái, hùng hùng hổ hổ nói ra.

Thần Dương thoáng sờ đùi ngọc nữ tử trong ngực, chẳng qua chỉ cười mà không nói.

Hổ Bí nhìn bộ dạng của gã, trong nội tâm cân nhắc một chút, cau mày nói: "Họ Thần, ngươi trung thực nói cho ta biết, có phải ngươi biết cái gì đó hay không?"

"Ha ha, ta biết cái gì chứ? Những người bị ném vào Huyền Đấu Trường, đều là sinh tử tự lo, ta đánh bạc đều dùng ánh mắt cùng vận khí. Huống hồ hiện tại, thắng bại còn chưa rõ ràng mà." Thần Dương cười hắc hắc, lười biếng nói ra.

Gã vừa dứt lời, dị biến nổi lên!

"Rống..."

Một tiếng gào rú cuồng bạo vang lên, Hổ Lân Thú một thân lân phiến đen trắng lật lên tầng tầng, như là vô số lưỡi dao sắc bén dựng đứng lên cao.

Hàn Lập đứng trên đầu lâu nó, thân hình lướt qua một bên, nhảy xuống phía dưới.

Chỉ thấy chính giữa Huyền Đấu Trường, Hổ Lân Thú đã bị đánh nằm rạp trên mặt đất, hơi thở mong manh, giờ phút này hai mắt đảo về phía trước một cái, nguyên bản con ngươi màu đen trực tiếp lật lên, bên trong tròng mắt lại xuất hiện song song đồng tử thứ hai, thình lình biến thành màu tím xanh.

"Cái này là... Song Đồng Lân Thú?"

Thần Dương thoáng nhìn thấy một màn này, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, không quan tâm gì đến nữ tử kiều mị đang dán trên người gã, trực tiếp đẩy qua một bên, đứng lên.

"Ha ha... Song Đồng Lân Thú, không ngờ là loại biến dị khó gặp này, thực lực không phải chỉ là Hoàng giai Lân Thú, xem ra hôm nay đại đội trưởng nhìn lầm rồi." Lần này đến phiên Hổ Bí đắc ý cười to.

"Biến dị Song Đồng Hổ Lân Thú, thực lực có thể so với Huyền giai Lân Thú, trận này không thể đánh tiếp rồi..." Thần Dương căn bản không để cá cược với Hổ Bí trong lòng, thần sắc ngưng trọng nói.

Dứt lời, gã liền muốn ly khai gian khách quý, đi tới chỗ quản sự phía dưới Huyền Đấu Trường.

"Thần huynh, ngươi tính làm gì vậy?" Hổ Bí thấy thế, nhướng mày, đưa tay ngăn cản gã.

------oOo------

Chương 864: Ngoài dự liệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Việc này ngươi không biết rõ cho lắm, trận Huyền đấu này nhất định không thể đánh tiếp được, nếu không ngăn cản thì sẽ muộn." Thần Dương đè cánh tay của y xuống, định đẩy ra rời đi.

"Ngươi cũng đừng quên quy củ trong thành này, kết cục của Huyền đấu chính là sinh tử tự lo, tuyệt không có khả năng ngừng lại. Chẳng lẽ vì không muốn để thua ta một mỹ nhân, ngươi muốn ngỗ nghịch chống lại quy định của Thành chủ sao?" Hổ Bí cũng mạnh mẽ, cả giận nói.

Thần Dương nghe được lời ấy, thoáng bình tĩnh lại, cau mày đẩy cánh tay Hổ Bí ra, lạnh lùng nói:

"Việc này ta đi tìm Thành chủ."

"Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, Thành chủ cũng sẽ không làm hư quy củ do hắn định ra đâu." Hổ Bí nghe xong, lúc này mới chậm rãi thu cánh tay lại, giống cười mà không phải cười nói.

Thần Dương căn bản không để ý tới lời nói của y, trực tiếp quay người rời khỏi gian khách quý.

Lúc này, khán giả trên Huyền Đấu Trường cũng đã phản ứng kịp, rốt cuộc có người nhận ra đầu Song Đồng Hổ Lân Thú kia.

Chẳng qua lúc này tất cả mọi người chỉ cảm thấy kinh ngạc, trong lúc nhất thời vậy mà không biết nên tiếp tục ủng hộ Nhân tộc kia, hay là một lần nữa ủng hộ đầu Hổ Lân Thú.

Trong lúc mơ hồ, có một ít người tựa hồ sinh ra một chút lòng trắc ẩn với tên Nhân tộc kia.

Độc giác nam tử vốn đặt cược trên thân Hàn Lập, giờ trợn mắt há hốc mồm co quắp ngồi xuống, trong nội tâm phức tạp.. Phía trước gã là nam tử da xanh một mực trào phúng nhìn gã, khóe miệng kéo đến mang tai, cười thỏa mãn vô cùng.

Mặc kệ người vây quanh như thế nào, Hàn Lập thân ở giữa Huyền Đấu Trường, tâm thần lại căng thẳng lên.

Sau khi Hổ Lân Thú phát sinh biến hoá đồng tử, khí thế trên người liền biến đổi, cách biệt một trời một vực so với lúc trước.

Hàn Lập hơi nghiêng người về phía trước một chút, bước một bước hơi dời về phía sau, bày ra một thế quyền đơn giản, song quyền nắm chặt nhìn về phía đầu Song Đồng Hổ Lân Thú kia.

Lúc trước dị thú kia đã nếm qua một lần thiệt thòi, lần này không tùy tiện xông lên cắn xé Hàn Lập nữa, mà mũi hơi dựng thẳng, lộ ra hàm răng trắng xoá, nhìn Hàn Lập thấp giọng gầm rú.

Đúng lúc này, bỗng nhiên hai vai Hổ Lân Thú hướng thẳng về phía trước, toàn thân truyền đến một hồi tiếng vang đồm độp, ngay sau đó hàng trăm hàng ngàn miếng lân phiến đen trắng từ bên ngoài thân bắn ra, như một trận mưa tên hắt vẫy ra.

Lân phiến đen trắng lướt không đến, giữa không trung hiện ra một mặt phiến (quạt) trùm xuống, bao phủ Hàn Lập phía dưới.

Hàn Lập thấy thế, chân sau đột nhiên phát lực, mãnh liệt đạp một cái trên mặt đất, thân hình liền mơ hồ, từ chỗ này biến mất không thấy gì nữa. Tiếp theo trong nháy mắt hiện ra phía bên trái trận mưa lân phiến.

Nhưng mà hắn vừa mới ổn định, tựa hồ Hổ Lân Thú đã sớm dự mưu, lại đột nhiên nhảy đến trước người hắn, há miệng cắn xuống đầu hắn.

Hàn Lập lập tức cong eo lại, thân hình cong về phía sau, khó khăn lắm từ dưới miệng lớn dính máu chợt lóe lên.

Thân hình hắn đi vào phía dưới Hổ Lân Thú, hai chân mãnh liệt đạp một cái, toàn thân nhảy lên trên không, nâng lên một quyền đánh tới.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục, thân hình Hổ Lân Thú bị một cỗ man lực nện ngã lật qua một bên.

Thân ảnh Hàn Lập từ dưới thân lân thú một lần nữa hiển lộ ra, một nắm tay run rẩy không ngừng. Trên nắm tay, ngoại trừ ngón giữa cùng ngón trỏ, tất cả đều loang lổ vết thương, dính đầy máu.

Chính hắn tựa hồ không quan tâm đến vết thương này, chẳng qua hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Hổ Lân Thú, thân hình vội vàng đuổi gấp theo, tính áp chế nó, công kích vào chỗ hiểm, một kích chí mạng.

Nhưng mà, còn không đợi hắn đánh đến trước người Hổ Lân Thú, dị thú hung mãnh kia cũng đã trở mình lên, thân hình lại run lên mãnh liệt, vô số lân phiến lại phá không lao tới.

Thân hình Hàn Lập mạnh mẽ dừng lại, thuận thế lăn về phía trước một cái, tránh thoát một mảnh mưa lân phiến bắn nhanh tới. Tất cả Huyền khiếu trên hai chân đột nhiên sáng ngời, mãnh liệt đạp mặt đất một cái, thân hình như báo lao thẳng tới gò má Hổ Lân Thú.

Hổ Lân Thú thấy thế, miệng máu há to, cắn xuống Hàn Lập.

Lần này, Hàn Lập không có bất kỳ động tác tránh né nào, đột nhiên nâng lên một quyền, đánh mạnh xuống mặt đất phía dưới.

Một đạo quyền cương vô hình đột nhiên bộc phát ra, hóa thành một cỗ khí kình cường đại đánh xuống mặt đất, mang theo lực phản chấn đẩy thân hình Hàn Lập đột nhiên cất cao mấy trượng, vừa vặn tránh thoát miệng lớn của Hổ Lân Thú.

Chỉ thấy mũi chân hắn điểm một cái vào mũi Hổ Lân Thú, tính giống như lúc trước lướt thẳng về phía mi tâm lân thú.

Thế nhưng ngay lúc một cước của hắn vừa ly khai cánh mũi, một cước khác sắp đạp trúng xương mũi thú, thì đột nhiên dị thú kia chợt ngoẹo đầu, làm cho một cước của Hàn Lập đạp hụt, đạp trượt xuống gương mặt của nó.

Hàn Lập không thể phi hành, giữa không trung cũng không cách nào mượn lực, một cước giẫm vào khoảng không, chỉ có thể trượt xuống theo gương mặt Hổ Lân Thú.

Nhưng mà, còn không đợi chân của hắn rơi vào trên mặt Hổ Lân Thú, một hồi tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy ba sợi ria mép bên má Hổ Lân Thú vậy mà như ba thanh trường kiếm sắc bén, quét về phía thân thể Hàn Lập.

Phía trên ria mép hình như có hào quang lưu chuyển, giống như quấn lên một tầng tinh huy, hiện ra vẻ sắc bén trước đó chưa từng có, tính cắt hắn thành bốn đoạn.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, phía trên ngón giữa và ngón trỏ tay phải Hàn Lập sáng lên bạch quang, chủ động đưa ra ngoài, va chạm với một sợi mép Lân Thú, đột nhiên nhấn một cái, ép ria mép Lân Thú khẽ cong lại, tiếp theo mãnh liệt bắn ngược lên.

Lúc hai sợi ria mép kia quét đến Hàn Lập, bị hắn dựa thế phản lực, tránh né ra.

"Tốt!"

"Làm tốt lắm!"

Chứng kiến một màn mạo hiểm này, thanh âm người xem Huyền Đấu Trường lập tức nổ tung, trầm trồ khen ngợi liên tiếp.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, đối với việc này mắt điếc tai ngơ, thân hình

giữa không trung xoay ngược lại, không rơi vào chỗ mi tâm Hổ Lân Thú nữa, mà rơi vào bên cạnh tai trái của nó.

Hắn lập tức níu một cái vào lỗ tai Hổ Lân Thú, giống như nhảy dây, thân hình giữa không trung vặn qua một vòng, nâng lên một cước mãnh liệt đạp vào lỗ tai Hổ Lân Thú.

Cùng lúc đó, Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công cùng Vũ Hóa Phi Thăng Công đồng thời vận chuyển lên, tất cả lực đạo trên thân đều dồn vào một cước kia, nặng nề đá vào.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Đầu lâu Hổ Lân Thú mãnh liệt nghiêng về bên phải một cái, kéo toàn bộ thân hình nghiêng theo về bên đó.

Thân hình Hàn Lập từ trong lỗ tai Hổ Lân Thú rơi xuống, nửa người trên dính đầy máu đỏ tươi, sau khi rơi xuống đất liền lảo đảo ngã về phía sau.

Đầu Song Đồng Hổ Lân Thú cũng lảo đảo về phía bên phải vài bước, cuối cùng vẫn đổ ầm xuống.

Chỉ thấy mũi nó mấp máy, khí tức yếu đi vài phần so với lúc trước, không chỉ tai trái chảy máu như suối, trong hai hốc mắt cũng chảy ra hai đường huyết xà uốn lượn, thoạt nhìn thê thảm vô cùng.

"Con mẹ nó đều ngã xuống, tính ai thắng đây?" Hổ Bí nhìn xem một màn này, khẽ gắt một tiếng, nói ra.

Các nơi trên khán đài Huyền Đấu Trường cũng đều ồn ào một mảnh, chỉ có rất ít người hô hào Lệ Phi Vũ mau đứng lên, nhưng lại có nhiều người ủng hộ đầu Hổ Lân Thú kia nhanh đứng lên ăn thịt hắn.

Mặc dù Hàn Lập chém giết một hồi đặc sắc tuyệt luân, nhưng cuối cùng bọn họ vẫn hy vọng khoản đặt cược của mình lên Hổ Lân Thú thắng, ít nhất thì không thể đánh ngang tay, chứ không lại để cho Phủ thành chủ là nhà cái không công thủ thắng.

Trong lúc mọi người hoan hô cuồng nhiệt, thân hình đầu Song Đồng Hổ Lân Thú kia chấn động, vẫn là đứng lên trước, ánh mắt nó đã bị vết máu làm mơ hồ, nhưng thân hình vẫn lắc lư đi tới hướng Hàn Lập.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Nhưng mà, Hổ Lân Thú mới đi tập tễnh được ba bước, chung quy vẫn không cách nào chống đỡ ngã đổ xuống, một đầu lâu cực lớn vừa vặn rơi trước người Hàn Lập.

Hàn Lập cau mày, chịu đựng đau đớn kịch liệt trên đùi truyền đến, gượng đứng lên, bò từng bước từng bước lên trên đầu lâu Hổ Lân Thú.

Hai chân hắn xếp bằng ở phía trên mi tâm Hổ Lân Thú, dồn tất cả lực lượng còn sót lại trên người vào hai ngón tay động thiên Hoa Chi đã được luyện hoá, đâm thẳng vào đầu lâu Hổ Lân Thú.

Thoáng một cái, hai cái, ba cái...

Chỗ mi tâm Hổ Lân Thú dần dần huyết nhục mơ hồ, một lỗ thủng lớn chừng quả đấm bị cứng rắn đục ra.

Trên mặt Hàn Lập nhe răng cười, đưa tay vào, mãnh liệt lôi ra từ bên trong một viên Thú hạch màu tím lớn chừng quả đấm.

Cảm nhận được bên trong Thú hạch ẩn chứa Tinh Thần chi lực tinh thuần, nụ cười trên mặt hắn càng thêm quỷ dị, máu loãng trên đó cũng không có lau đi, trực tiếp ném vào trong miệng, nuốt vào trong bụng.

Trên khán đài Huyền Đấu Trường vốn một hồi yên tĩnh, ngay sau đó bộc phát ra một hồi thanh âm hoan hô mãnh liệt.

Tên độc giác nam tử kia thoải mái cười to, nhìn nam tử da xanh bên cạnh rủ đầu xuống, cao giọng hô: "Đồ con rùa, lần này cha ngươi phát tài rồi..., ha ha..."

...

Thanh Dương Thành, bên trong phủ đệ Thành chủ.

Đỗ Thanh Dương đứng ở trước bàn, một tay chắp sau lưng, một tay cầm hai khối xương sọ dị thú không biết tên, chậm rãi xoay tròn, phát ra từng trận tiếng vang xương cốt va chạm.

Y xoay tròn một lát, sau đó nhìn thoáng qua Thần Dương đứng ở phía dưới, mở miệng nói ra: "Được rồi, chuyện ngươi nói ta cũng biết rồi, đầu Hổ Lân Thú kia ta tạm thời sẽ cho thay thế."

"Thành chủ đại nhân, thứ cho thuộc hạ ngu muội, Song Đồng Hổ Lân Thú này chính là Huyền giai dị thú, Lệ Phi Vũ kia xác định chắc chắn đánh không lại, vạn nhất bị giết, thành món ăn trong bụng Hổ Lân Thú, Chân Linh huyết mạch này..." Thần Dương có chút chần chờ nói.

"Hắn còn sống thì có công dụng của sống, chết thì có cách dùng của chết, ta đều có chừng mực. Được rồi, chuyện này ngươi không cần phải quan tâm nữa, ta cũng bận rộn, ngươi đi đi." Đỗ Thanh Dương chậm rãi nói ra.

"Vâng, thuộc hạ cáo lui." Trên trán Thần Dương chảy ra một chút mồ hôi, vội vàng cáo lui.

Lúc gã phản hồi Huyền Đấu Trường, liền thấy khán giả trong sân đã liên tiếp rời đi, thần sắc trên mặt họ đều rất kích động, tựa hồ trận chém giết kia còn chưa xong, còn đang say sưa bàn luận.

Gã bán tín bán nghi quay về gian khách quý, liền thấy Hổ Bí đang ngồi trên ghế dựa, một tay ôm mỹ nữ của mình, một tay mò vào trong bộ ngực của nữ tử.

Thấy Thần Dương trở về, nụ cười trên mặt nữ tử sượng sùng, nàng bị Hổ Bí ôm cứng trong ngực không cách nào nhúc nhích được, chỉ có sóng mắt lưu chuyển nhìn về phía chủ nhân của mình.

Thần Dương chỉ khẽ cau mày, ánh mắt nhìn lại Huyền Đấu Trường, chỉ thấy

mặt đất chỗ đó đã bị phá toái, vết máu loang lổ, thoạt nhìn quả thực một mảnh hỗn độn.

------oOo------

Chương 865: Huyết trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Không cần nhìn, là ngươi thắng. Cũng không biết tiểu tử kia có vận khí cứt chó gì, mở điểm Huyền khiếu như vậy mà thật có thể giết chết một đầu Huyền giai Lân thú. Thật sự là xui xẻo cực độ." Hổ Bí đứng dậy, một tay đẩy nữ tử trong ngực ra, nói.

Thần Dương tiện tay hất một cái đẩy nàng kia ngã trên ghế dựa lớn, nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Con mẹ nó, ta cũng muốn biết chuyện gì xảy ra đây? Được rồi, đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, ngày mai ta sẽ cho người mang miếng thú hạch kia đến chỗ của ngươi." Sau khi Hổ Bí oán hận mắng một câu, quay người rời khỏi.

Thần Dương đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu rồi liếc qua nàng kia, sau đó cũng quay người rời đi.

...

Lúc này trên người Hàn Lập vết thương chồng chất, nhất là hai chân đau nhức kịch liệt, có chút khó khăn rời khỏi tràng thi đấu, trở lại hậu trường trong sảnh.

"Lần đầu lên đài đã có thể đánh như vậy, thật sự không tồi, vốn ta còn tưởng rằng ngươi muốn xuống cũng không được chứ. Đưa số bài cho ta." Độc Giác đại hán đã chờ ở chỗ này, hai mắt đánh giá trên dưới Hàn Lập,

nói.

Hàn Lập yên lặng tháo số bài bên hông xuống, đưa tới.

Độc Giác đại hán lấy một chiếc đoản bổng màu vàng ra, nhẹ vẽ một cái trên số bài của Hàn Lập.

Số Huyền điểm trên số bài lập tức biến đổi, tăng lên hai mươi điểm.

Thấy vậy, nét mặt Hàn Lập không nhịn được lộ ra vẻ vui mừng.

Có thể đạt đến hai mươi Huyền điểm, cũng không uổng công hắn vất vả trận này.

Độc Giác đại hán trả lại số bài cho Hàn Lập, đồng thời vỗ tay, hai giáp sĩ mặc áo giáp cao lớn đi ra từ một cửa hông sâu trong sảnh tối, không nói lời nào nâng người Hàn Lập đi về phía cửa hông.

"Các ngươi..." Trên mặt Hàn Lập biến sắc, hai tay thoáng giãy giụa.

Nhưng cánh tay giáp sĩ cao lớn vô cùng cứng rắn, giống như kìm sắt bóp chặt cánh tay Hàn Lập, bất động không để hắn tránh thoát.

Hơn nữa cánh tay hai cái giáp sĩ này lạnh buốt thấu xương, hoàn toàn không giống thân thể xác thịt.

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, nhìn về phía hai gã giáp sĩ.

Da mặt hai người hiện ra một màu xanh đen quỷ dị, lại nổi lên từng đám gân xanh, thoạt nhìn có chút dọa người.

Không chỉ có vậy, vẻ mặt hai gã giáp sĩ này dại ra, trong mắt không hề có thần thái, giống như hai cỗ thi thể, nhưng mũi miệng vẫn còn hô hấp, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức băng lãnh.

"Không cần lo lắng, giờ thương thế trên người ngươi không nhẹ, bọn họ là đưa ngươi đi chữa thương, không chữa thương thật tốt thì tham gia Huyền

đấu thế nào?" Độc Giác đại hán cười hắc hắc nói.

"Chữa thương..." Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, ánh mắt chớp động một chút, không tiếp tục giãy giụa nữa.

Hai gã giáp sĩ mang Hàn Lập tiến vào cửa hông kia. Bên trong cửa là một hành lang dài, hai người mang theo Hàn Lập đi nhanh tới, sau đó quẹo bảy tám lần ở mấy khúc đường.

Trong lúc đó, Hàn Lập dò xét hai giáp sĩ này, rất nhanh đoán được hai người này hẳn là tồn tại cùng loại giống như Luyện Thi, không biết được luyện thành thế nào.

Hai giáp sĩ mang theo Hàn Lập rất nhanh đi tới điểm cuối một hành lang, tiến vào một gian thạch thất khá lớn. Trong thạch thất là một ao nước rộng khoảng vài chục trượng, nước ao hiện lên màu đỏ, hơn nữa rất sền sệt, giống như Huyết trì.

Mà chỗ trung tâm Huyết trì, nước cuồn cuộn sủi bọt máu như suối phun.

Từng sợi huyết vụ đỏ tươi dâng lên trên theo nước hồ, phiêu lãng trên không Huyết trì.

Một mùi máu tanh cực kỳ gay mũi tràn ngập toàn bộ thạch thất, nhưng lại không có mùi vị tanh hôi gì. Ngửi cỗ mùi máu tanh này ngược lại khiến cho tinh thần người ta phấn chấn.

Hàn Lập thấy cảnh trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hai giáp sĩ kia đi đến cạnh ao không nói lời gì vung tay lên, quăng Hàn Lập vào đó.

Hàn Lập thân trên không trung, không chỗ tiếp sức, hơn nữa giờ phút này toàn thân đau nhức vô lực, càng không sức giãy giụa, "Bõm" một tiếng đã rơi vào trong Huyết trì.

Âm thanh "Xuỳ xùy" vang lên.

Vừa tiến vào Huyết trì, da Hàn Lập trong nháy mắt chuyển màu đỏ bừng, ngũ quan trên mặt cũng hơi vặn vẹo.

Độ nóng của nước trong Huyết trì này vậy mà cao tới dọa người, mỗi tấc trên da thịt hắn giống như bị lửa thiêu phỏng, đau đớn vô cùng.

Đồng thời trong lúc máu loãng thiêu đốt thân thể Hàn Lập, từng cỗ nhiệt lưu cũng tràn vào trong cơ thể hắn, chảy tới những nơi bị tổn thương, thương thế lập tức bắt đầu khôi phục.

Hàn Lập cảm nhận được chuyện này, trong lòng vui vẻ.

"Ngươi chỉ có nửa canh giờ." Một giáp sĩ trong đó mở miệng, thanh âm khàn khàn.

Hàn Lập nghe vậy vội vàng vận chuyển khí huyết trong cơ thể, luồng nhiệt nước ao tiến tới lập tức nhanh hơn không ít.

Trong lòng hắn khẽ động, lập tức toàn lực vận chuyển khí huyết lưu thông, hấp thu nhiệt lưu bên trong Huyết trì, trị thương thế trong cơ thể.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã qua hơn một khắc đồng hồ.

Hiệu quả trị thương của Huyết trì rất tốt, mới qua một đoạn thời gian như vậy, thương thế trên người hắn đã khôi phục gần nửa, khiến trong lòng hắn vừa mừng vừa sợ.

Vào lúc này, một hồi tiếng bước chân truyền đến.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, lại là hai giáp sĩ đi đến, trong tay cũng mang một gã Huyền đấu sĩ.

Người nọ là một thanh niên nam tử, bên trái gương mặt có từng hoa văn hình đinh ốc, lan từ trán đến cằm, thoạt nhìn có chút quái dị.

Hiện giờ bản thân người này cũng bị trọng thương, sắc mặt trắng bệch, vết thương chồng chất toàn thân. Thực tế trên bụng có hai vết thương khổng lồ, gần như chém thân thể thành ba khúc, máu tươi tuôn ra ào ào, xuyên qua miệng vết thương có thể thấy rõ ruột và nội tạng trong đó.

Tên giáp sĩ kia cũng vung tay ném nam tử mặt hoa văn vào Huyết trì.

Hiển nhiên trước kia nam tử mặt hoa văn từng tới đây, vừa tiến vào Huyết trì đã lập tức vận chuyển khí huyết, khôi phục thương thế, sắc mặt trắng bệch rất nhanh khôi phục không ít.

Dù hai miệng vết thương bên hông y chưa khép lại, nhưng da thịt cũng đã liền một chỗ.

Hàn Lập thấy cảnh này, lần nữa hiểu biết thêm về năng lực khôi phục của Huyết trì này.

Nam tử mặt hoa văn cảm nhận được ánh mắt Hàn Lập, nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ha ha, ngươi là Lệ Phi Vũ đúng không? Hạnh ngộ." Người này vừa cười vừa nói.

"Ngươi là?" Hàn Lập nhìn người này mơ hồ cảm thấy có chút quen mặt, nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở nơi nào.

"Tại hạ Trần Lâm, cũng là người khu thứ chín đấy. Lúc trước Lệ đạo hữu xung đột với gã Mặt Sẹo, vừa lúc tại hạ cũng ở đó. Khi nãy đợi lên sân lại trùng hợp thấy Lệ đạo hữu chiến đấu với Hổ Lân thú kia. Không ngờ ngay Huyền giai Hổ Lân thú Lệ đạo hữu cũng có thể đánh chết, khu thứ chín chúng ta không có mấy ai làm được đâu, bội phục." Trần Lâm tự đáy lòng nói.

"May mắn mà thôi, Trần đạo hữu quá khen." Hàn Lập theo thói quen khiêm tốn một câu.

Trần Lâm tựa hồ cố ý kết giao với Hàn Lập.

Từ khi Hàn Lập tiến vào Huyền Đấu Trương thì quá bận rộn tu luyện. Hơn nữa thái độ của Huyền đấu sĩ khác ở khu thứ chín đối với hắn cũng có chút cổ quái, giống như có chút tránh né, đây là lần đầu tiên có người chịu bắt chuyện với hắn.

Hắn có một số việc muốn tìm người hỏi thăm, nên cùng Trần Lâm nói chuyện phiếm, rất nhanh nói tới xung đột lúc trước với gã Mặt Sẹo.

Trần Lâm bảo Mặt Sẹo khóc lóc kể lể với Độc Long lão đại, muốn Độc Long lão đại tìm Hàn Lập gây phiền toái, rồi cũng nói việc vì trận đấu mà trì hoãn lại với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, giờ mới hiểu được vì sao Huyền đấu sĩ khu thứ chín đối đãi với mình như vậy.

"Lệ đạo hữu, tuy rằng thực lực của ngươi không kém, người cũng ngoan độc, chẳng qua Mặt Sẹo mang tâm trả thù, người này lòng dạ cực kỳ hẹp hòi, có thù tất báo, hơn nữa hắn và Độc Long quan hệ không tệ, Độc Long vì bảo vệ uy nghiêm của mình trong khu thứ chín chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận." Trần Lâm nhỏ giọng khuyên bảo nói.

"Đa tạ Trần đạo hữu nhắc nhở, không biết Độc Long kia thực lực thế nào?" Sau khi hơi trầm ngâm, Hàn Lập hỏi.

"Theo ta được biết, trước mắt Độc Long đã đả thông bảy mươi Huyền khiếu, trong chư vị thủ lĩnh của thập đại khu vực cũng coi như xếp bên trên. Thứ cho ta nói thẳng, lấy tình huống trước mắt của ngươi, còn xa mới là đối phủ của Độc Long lão đại. Có câu hảo hán không ăn thiệt trước mắt, ngươi mới đến, cúi đầu chịu thua cũng không phải là chuyện gì mất mặt." Trần Lâm chần chờ một chút, nói.

Hàn Lập nghe vậy nhướng mày, từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ.

"Bất quá trong thời gian ngắn ngươi không cần phải lo lắng. Trước đây không lâu Độc Long lão đại tham gia Huyền đấu với một Huyền cấp Lân

thú đứng đầu, lưỡng bại câu thương, không có hai ba tháng tĩnh dưỡng thì không thể khỏi hẳn, vì vậy tạm thời sẽ không tìm ngươi gây chuyện." Trần Lâm tiếp tục nói.

"Xem ra vận khí của ta vẫn không quá kém." Hàn Lập nghe vậy, cười khổ một tiếng nói.

"Căn cứ theo quy củ Huyền Đấu Trường, những Huyền đấu sĩ chúng ta mỗi tháng tối thiểu phải tham gia một trận Huyền đấu. Lệ đạo hữu ngươi vừa mới đánh xong một cuộc đấu, kế tiếp sẽ có khoảng thời gian một tháng nghỉ ngơi, ngươi nên nhân cơ hội tăng lên một chút thực lực cho thỏa đáng." Trần Lâm đề nghị.

"A, còn có quy củ này, ngược lại là lần đầu tiên nghe nói." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, nói ra.

"Trừ khi những Huyền đấu sĩ chúng ta bị thương quá nặng trong trận đấu, được Huyền Đấu Trường ước định, xác thực không cách nào xuất hiện, mới có thể trì hoãn một chút, lần này Độc Long lão đại bị thương bế quan cũng là như vậy." Trần Lâm lắc đầu, phối hợp tiếp tục nói.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, sau đó lại hỏi thăm một ít chuyện về Huyền Đấu Trường, Trần Lâm cũng không từ chối, giải thích từng cái cho Hàn Lập.

"Đã đến giờ rồi." Sau nửa canh giờ, hai giáp sĩ mang Hàn Lập vào đã đi tới, mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, đứng lên rời khỏi Huyết trì, chắp tay về phía Trần Lâm, nói: "Trần đạo hữu, hôm nay đa tạ ngươi rồi."

"Chẳng qua là một ít tin tức mọi người đều biết mà thôi, Lệ đạo hữu quá lời." Trần Lâm cũng ôm quyền thi lễ đáp lại.

Hàn Lập tiếp tục gật đầu nhẹ về hướng Trần Lâm, rồi quay người rời khỏi thạch thất.

Lúc hắn nói chuyện phiếm với Trần Lâm cũng không buông lỏng chữa

thương, giờ phút này thương thế trong cơ thể đã khôi phục hơn phân nửa, đã sớm hành động không còn trở ngại nữa, rất nhanh quay trở về phía đại sảnh trao đổi.

Hàn Lập tháo số bài xuống, bước nhanh đến trước bàn đá trao đổi, đổi hai mươi mốt Huyền điểm trong số bài thành bảy miếng thú hạch Tháp La Thú, rồi lập tức đi về phía khu thứ chín.

Đã biết được thực lực Độc Long, giờ hắn không muốn chậm trễ một chút thời gian nào, rất nhanh liền về tới khu thứ chín.

"Lệ đạo hữu, nghe nói ngươi đánh chết một đầu Huyền cấp Hổ Lân thú, thật khiến người khác khâm phục."

"Lệ đạo hữu thoạt nhìn tuổi tác không lớn mà đã có thực lực như thế, thật khiến những người chúng ta hổ thẹn."

Hắn vừa vào khu thứ chín, lập tức đã có mấy người chạy ra đón chào, nhiệt tình chào hỏi. Người không nói chuyện thì trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, khác hoàn toàn bộ dáng lãnh đạm lúc trước.

"Chư vị khách khí." Tuy Hàn Lập khinh thường Huyền đấu sĩ ngã theo chiều gió như họ, nhưng cũng không muốn vô cớ đắc tội bọn họ, thuận miệng phô diễn vài câu.

Nhưng vào lúc này, một ánh mắt âm lãnh nhìn sang, thăm dò như độc xà.

Tâm Hàn Lập cảm nhận, quay đầu nhìn lại, đúng là gã Mặt Sẹo.

Thấy Hàn Lập nhìn lại, trong mắt Mặt Sẹo hiện lên một tia sợ hãi, còn có vẻ oán độc khắc cốt.

Nhưng tiếp đó, người này liền đứng dậy tiến vào chỗ ở của mình, giống như sợ Hàn Lập tìm gã gây phiền toái.

Hàn Lập nhớ lại lời Trần Lâm nói, lông mày cau lại, cũng không nói một lời đi về chỗ ở của mình.

------oOo------

Chương 866: Âm thầm hãm hại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau khi Hàn Lập về gian phòng “ba hai hai” của mình ở khu thứ chín, mới thở nhẹ ra một hơi.

Lấy lại bình tĩnh, hắn không suy nghĩ nhiều mà nhắm mắt vận chuyển "Vũ Hóa Phi Thăng Công" lên để luyện hóa viên thú hạch của Hổ Lân Thú.

Tuy có không ít thủ đoạn có thể bảo tồn Tinh Thần chi lực trong thú hạch một thời gian dài nhưng chung quy cũng không bằng thú hạch còn tươi. Thế nhưng muốn có thú hạch còn tươi không dễ dàng chút nào.

Đây là lần đầu mình tham gia Huyền Đấu, cũng xem như là hữu kinh vô hiểm. Đồng thời khiến mình hiểu sâu sắc được tình cảnh hôm nay chẳng thuận lợi gì.

Nếu muốn sống sót nhất định phải tăng thực lực nhục thể của mình lên. Chỉ có cách không ngừng tăng thực lực mới có cơ hội rời khỏi đây.

Hắn đang suy nghĩ bỗng miếng thú hạch Hổ Lân Thú trong người dần tan ra biến thành một đoàn Tinh thần chi lực.

Không hổ danh là Huyền Cấp Lân Thú, bên trong thú hạch của Hổ Lân Thú chứa không ít Tinh thần chi lực. Nó còn nhiều hơn Tháp La Thú Hạch mình mua lần trước gấp mấy lần. Tuy nhiên, tinh thần chi lực chứa bên trong Hổ Lân Thú cũng giống như thú hạch Tháp La Thú, dường như có chút tạp nham hỗn loạn, từ trong cơ thể mạnh mẽ xông ra, mơ hồ có xu thế tràn ra

ngoài.

"Tinh thần chi lực của thú Hạch trong Hổ Lân Thú vốn hỗn loạn như vậy, hay khi thú hạch của lân thú đạt đến Thú Linh đều như thế?" Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ, cũng không để ý đến Tinh Thần chi lực ở bốn phía.

Đúng như dự đoán, không lâu sau thì có một lực hút được phát ra từ miệng Chưởng Thiên Bình, sau đó nó hút Tinh Thần chi lực từ bốn phía trở về.

Lần trước Hàn Lập đã có một phen thử nghiệm với Thú Hạch của Tháp La Thú nên lần này ít nhiều đã hiểu ra quy luật của nó. Cách mà Chưởng Thiên Bình thu nạp và thanh lọc Tinh Thần chi lực rất giống với tình cảnh hấp thụ điểm sáng dưới ánh trăng.

Chỉ khác nhau ở chỗ, lần trước hấp thụ ở ngoài cơ thể còn lần này là trong thân thể.

Lực lượng tinh thần bên trong ánh trăng ẩn chứa một loại thiên địa Linh Lực, hẳn là lần này sẽ có điểm đặc biệt nào đó.

Nếu không phải thế, một người bình thường khi ăn thú hạch Tháp La Thú chỉ sợ sẽ hấp thụ sạch sẽ Tinh Thần chi lực không còn lại gì. Trái lại, Thú Hạch Hổ Lân Thú này mặc dù tốt nhưng chỉ hấp thu được một hai phần trăm.

Mà Chưởng Thiên Bình hầu như có thể hấp thu toàn bộ Tinh thần chi lực của Thú Hạch, khác biệt như vậy quả thật là quá lớn.

Có lẽ, đây là một trong những nguyên nhân trước kia mình hấp thụ thú hạch của Lân Thú hiệu quả nhiều hơn so với Thạch Xuyên Không.

Hàn Lập tiếp tục vận chuyển "Vũ Hóa Phi Thăng Công", hấp thu những Tinh thần chi lực, trùng kích vào Huyền Khiếu thứ ba.

Vài ngày sau, một đoàn tinh quang sáng ngời xuất hiện trên bàn chân hắn và Tinh thần chi lực cũng trùng kích mạnh mẽ ở đó, báo hiệu cho sự xuất hiện Huyền Khiếu thứ ba.

Hàn Lập không mở mắt, tiếp tục vận chuyển công pháp.

Nhưng vào lúc này, đỉnh của những rễ cây màu trắng phát ra đạo đạo ánh sáng trắng chiếu vào người hắn, cùng lúc đó tinh quang chi lực cũng bị cơ thể hắn hút vào.

Vào lúc này, trên rễ cây màu trắng lóe lên ánh sáng nhạt, ba đầu tiểu trùng màu trắng bỗng nhiên vô thanh vô tức bay vụt ra.

Tiểu trùng mỏng như sợi tóc, toàn thân trắng sáng long lanh, hoà lẫn với ánh sáng trắng xung quanh hầu như không cách nào phân biệt được.

Toàn thân tiểu trùng màu trắng bất động, theo ánh sáng xung quanh trôi về phía Hàn Lập.

Hàn Lập tập trung tu luyện, cũng không triển khai thần thức để dò xét tình huống xung quanh nên không hề biết chút nào dị biến trên đầu.

Ba đầu tiểu trùng nhanh chóng rơi xuống vai hắn, lúc chúng rơi vào da của hắn giống như hạt mưa rơi vào ruộng cạn nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể. Sau khi nhập vào cơ thể Hàn Lập, cơ thể tiểu trùng đang bất động liền di động, cơ thể xoay quanh rồi rất nhanh chui vào ngực hắn.

"Gì vậy" Hàn Lập cảm giác được ba tiểu trùng màu trắng đang chạm vào cơ thể hắn, bỗng nhiên mở to mắt, ngừng tu luyện.

Đúng lúc này, Hắc Kiếp Trùng đang bám vào tim hắn chợt khẽ động, móng vuốt tinh mịn rung động không thôi, trong mắt lóe lên ánh sáng nhè nhẹ, cứ thế mà tỉnh dậy.

Nội tâm Hàn lập giật mình.

Hôm nay, cử động của Hắc Kiếp Trùng liên quan với tính mạng của mình, tuyệt đối không nhầm lẫn vào đâu được.

Trong lòng Hàn Lập xuất hiện nhiều suy nghĩ, hai tay đập mạnh một cái,

sau đó các cơ bắp trên cơ lập tức rung động lắc lư theo, phát ra tiếng động và khuếch tán ra toàn thân.

Ba đầu tiểu trùng bị lực chấn động này vây quanh, tốc độ cũng chậm lại nhiều nhưng vẫn cố chui về hướng tim Hàn Lập như cũ.

Ba đầu tiểu trùng bị cỗ lực rung động này bao bọc, tốc độ tiến về phía trước lập tức chậm lại không ít, nhưng vẫn cố chấp chui đến tim Hàn Lập.

Hàn Lập thấy lực chấn động này không có tác dụng gì, đột nhiên hai ngón tay mơ hồ như thiểm điện điểm liên tục lên ngực ba cái.

Ba đạo chỉ lực ác liệt nhập vào cơ thể và điểm ngay vào ba đầu tiểu trùng màu trắng đang ở trên người hắn.

Thân thể tiểu trùng lập tức lõm xuống và căng ra.

Nhưng ba tiểu trùng này thật bất phàm, thân thể không ngừng căng cứng và vẫn tiến về phía trước.

Chỉ lực dù sao cũng là một thứ vô hình không thể bền lâu được, rất nhanh liền biến mất vô tung.

Thân thể ba đầu tiểu trùng bắn ra, tiến về trước nhanh hơn, trong nháy mắt đã chui đến gần trái tim của Hàn Lập một khoảng không xa.

Tiểu trùng màu trắng đến gần tim khiến thân thể Hắc Kiếp Trùng càng rung động, trong miệng còn phát ra tiếng kêu chi chi.

Trong lòng Hàn Lập khẩn trương, ánh mắt lóe lên vẻ tàn khốc, chỗ mi tâm phát sáng lên.

Ba thanh tiểu kiếm lóng lánh từ đó bay ra, bất ngờ lóe lên chém vào lồng ngực Hàn Lập rồi chui vào đó.

Tiểu kiếm lóng lánh kia dĩ nhiên là vật hữu hình, đâm vào da Hàn Lập tạo ra ba vết thương dài ba tấc khiến máu tươi ùn ùn tràn ra.

Hắn không để ý đến vết thương trên người, niệm chú điều khiển ba thanh kiếm kia phá vỡ huyết nhục mà chém vào ba tiểu trùng màu trắng trên người.

Tuy thân thể tiểu trùng rất cứng nhưng ba thanh kiếm này được Hàn Lập dùng Niệm Kiếm Quyết ngưng tụ thành, vô cùng sắc bén.

Ba tiếng" phốc" vang lên, ba tiểu trùng bị cắt đứt làm đôi, hai đoạn thân thể vặn vẹo vài cái rồi bất động.

Khi Tiểu trùng mất mạng, lập tức Hắc Kiếp Trùng không động đậy nữa và khôi phục lại bình tĩnh.

Cảm nhận được tình huống này, trong lòng Hàn Lập nhẹ nhõm.

Vào lúc này, lông mày hắn chợt nhăn lại, nhổ ra một ngụm máu tươi, trầm thấp ho khan vài tiếng.

Tuy chém chết ba đầu tiểu trùng nhưng thân thể hắn bị tiểu kiếm lóng lánh gây ra vết thương cũng không nhỏ. Nhưng Hàn Lập không để ý đến vết thương này, tay bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm phát ra từng đạo tinh quang, ba sợi xiềng xích lóng lánh được bắn ra chui vào vết thương kéo sáu mảnh thân thể tiểu trùng ra ngoài.

Do vậy, miệng vết thương của hắn cũng lớn ra vài phần, máu tươi chảy ra đầm đìa.

Hàn Lập không thèm nhìn vết thương trên người, yên lặng vận chuyển "Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công".

Ánh sáng màu trắng chen chúc hội tụ lại khiến cho ba miệng vết thương trước ngực Hàn Lập nhanh chóng khép lại rồi tạo thành ba cái huyết kén. Lúc này, Hàn Lập chỉ chú ý đến sáu mảnh thân thể tiểu trùng, trong mắt loé lên lãnh mang.

Nếu lúc nãy hắn không phản ứng nhanh dùng Niệm Kiếm Quyết chém ba

tiểu trùng thì chúng đã chui vào tim hắn rồi.

Chẳng qua hắn không biết Hắc Kiếp Trùng phản ứng như thế nào với ba đầu tiểu trùng này, không biết tình huống gì sẽ xảy ra.

Tiểu trùng màu trắng này kỳ lạ đến vậy chắc không phải là thứ sinh ra trong Huyền Đấu Trường, chẳng lẽ có người muốn ám hại hắn?

Trong đầu Hàn Lập hiện lên gương mặt gã Mặt Sẹo, lập tức lắc đầu.

Hắn hít một hơi thật lâu, nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh, làm sạch vết máu trên người rồi mở cửa phòng đi ra.

Trung tâm huyệt động vốn trống trải, lúc này Huyền Đấu Sĩ tụ tập không ít, đàm tiếu với nhau về trận đấu vừa rồi, mặt sẹo cũng nằm trong số đó.

Những người này khi thấy Hàn Lập xuất hiện thì nhao nhao tươi cười đón chào, chỉ có mặt sẹo lộ ra vẻ mất tự nhiên, quay sang một bên không nói gì.

Hàn Lập khẽ gật đầu với người khác, hữu ý vô ý liếc nhìn mặt sẹo một cái, rồi cất bước đi tới phòng Trần Lâm.

"Soạt soạt.."

Đến cửa phòng Trần Lâm, Hàn Lập đứng bên ngoài đưa tay gõ cửa hai cái.

Một lát sau, khe hở phía dưới cửa đá lóe lên một đạo bạch quang, nhấp nháy một cái rồi biến mất.

Ngay sau đó, một loạt tiếng ma sát vang lên, cửa đá chậm rãi mở ra.

"Lệ đạo hữu, sao lại là ngươi? Ha ha, từ khi chia tay đến giờ ngươi không gặp vấn đề gì chứ." Trần Lâm đứng sau cửa đá nhìn thấy Hàn Lập bên ngoài, lộ ra thần sắc kinh ngạc, tiếp theo cười nói.

"Trần đạo hữu, ta có thể vào không?" Hàn Lập chắp tay nói ra.

“Đương nhiên rồi, ngươi vào đi." Trần Lâm nghiêng người nhường lối, làm ra động tác mời. Hàn Lập đi vào phòng, bỗng cửa phòng "ù ù" rung động rồi đóng lại.

"Lệ đạo hữu, thần sắc ngươi sao thế, có chuyện gì xảy ra sao? Sau khi mời Hàn Lập ngồi xuống, Trần Lâm nhíu mày lại, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, ta có một số việc cần thỉnh giáo..." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lập tức kể lại chuyện ba tiểu trùng tập kích mình trong phòng lúc tu luyện lần trước

"Sao lại có chuyện như vậy? Lệ đạo hữu, với tình huống này mà ngươi vẫn còn sống, thật không thể tưởng tượng nổi." Sau khi nghe xong, Trần Lâm đứng lên, mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc nói.

"Lý do gì mà Trần đạo hữu nói như vậy?” Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, nghi ngờ hỏi.

"Ngươi không biết tiểu trùng đó là gì sao? Đó chính là Thực Tâm Trùng tiếng tăm lừng lẫy chỉ có ở nơi quỷ quái Thực Tâm Cốc mới sinh ra loại dị trùng này. Nó và Hắc Kiếp Trùng là tử địch, một khi gặp nhau là một chết một sống. Nếu bọn chúng thôn phệ nhau trong cơ thể ngươi, dù ngươi có khí lực mạnh mẽ như thế nào thì không nghi ngờ gì sẽ chết chắc." Lông mày Trần Lâm nhếch lên nói.

"Thì ra là vậy, xem ra mạng ta chưa tới đường cùng." Hàn Lập sờ lên mũi, cười khổ một tiếng nói.

"Là mặt sẹo làm sao?" Đuôi lông mày Trần Lâm khẽ động, dò hỏi.

"Ngoài hắn ra thì còn ai nữa chứ?" Hàn Lập thở dài, nói ra.

"Trong tình huống bình thường, Huyền Đấu Sĩ không được phép rời khỏi đây, cho nên ở khu thứ chín này ngoài hắn thì không có ai lấy được Thực Tâm Trùng rồi." Trần Lâm suy nghĩ nói.

""Ừ, xem ra thân phận người này có chút đặc biệt?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Cũng không tính là thân phận đặc biệt gì, nếu không thì hắn cũng đâu lưu lạc đến đây. Thực lực của hắn tuy không mạnh, nhưng lại có quan hệ thân cận với một vị quản sự nhỏ trong thành chủ phủ. Cũng nhờ có quan hệ này nên hắn lấy một ít đồ trong Huyền Đấu Trường giao dịch với những Huyền Đấu Sĩ khác. Lại thêm hắn có quan hệ không tệ với Độc Long lão đại, nên càng ương ngạnh thêm." Trần Lâm từ từ giải thích.

Hàn Lập nghe xong, từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ.

Tên mặt sẹo này mình vốn không để tâm, xem ra lâu nay đã phớt lờ hắn rồi.

------oOo------

Chương 867: Khiêu chiến tiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Đa tạ Trần đạo hữu cho biết." Hàn Lập dứt lời, đứng lên, tính cáo từ rời đi.

"Lệ đạo hữu, ngươi chớ có xúc động, gã mặt sẹo này thì không đáng lo, đáng tiếc là vì hắn một mực làm việc cho Độc Long, cho nên có phần được Độc Long coi trọng. Đánh chó dù sao cũng phải nhìn mặt chủ, huống hồ đối với Độc Long thì mặt sẹo vẫn là một con chó nghe lời sử dụng mười phần thuận tay. Ngươi cũng không nên nhất thời xúc động, triệt để đắc tội với Độc Long." Trần Lâm liền cản hắn lại, khuyên bảo.

"Lần trước Trần đạo hữu cũng đã nói, lòng dạ Độc Long này hẹp hòi, lần trước ta đã có xung đột với hắn, hắn vốn sẽ không bỏ qua ta, ta dù cố kỵ thì có ích lợi gì chứ?" Hàn Lập lắc đầu, từ chối cho ý kiến nói.

"Mặc dù không cần cố kỵ hắn, quy củ Huyền Đấu Trường vẫn phải tuân thủ đấy. Đối với Huyền Đấu Trường, Huyền Đấu Sĩ chúng ta dù âm thầm ẩu đả, thậm chí kết thành thù oán cũng không sao, như vậy bọn hắn còn vui cười khi thấy việc này, nhưng mà tất cả sinh tử chỉ có thể diễn ra trên Huyền đấu trường. . Nếu tư đấu làm chết nhân mạng, kết quả sẽ rất phiền toái, cho nên ta mới khuyên ngươi không nên vọng động." Trần Lâm tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe được lời ấy, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, chậm rãi ngồi xuống.

Trần Lâm thấy thế, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn, cười nói: "Ta còn sợ khuyên không được Lệ đạo hữu ngươi..."

"Đa tạ rồi." Hàn Lập hơi gượng lại, lập tức cười nói.

"Mà thôi mà thôi, ta sẽ làm người tốt đến cùng a." Trần Lâm chần chờ một chút, lộ ra vẻ đau lòng, nói ra.

Hàn Lập còn đang nghi hoặc, chỉ thấy gã quay người đi vào nội thất, tay cầm một cái hộp đá màu đen đi ra.

"Loại tiểu nhân như mặt sẹo này, một lần không được việc, chưa chắc sẽ thu tay lại, thứ này ngươi tạm thời nhận lấy, cũng có thể giúp ngươi giảm trừ một ít phiền toái." Trần Lâm đưa hộp đá màu đen qua, mở miệng nói ra.

"Cái này là..." Hàn Lập không có tùy tiện tiếp nhận, nghi ngờ hỏi.

"Thiên Tinh Bối, ngươi hẳn là đã thấy thứ này trên bảng trao đổi rồi? Tại địa phương quỷ quái này, không có Ma khí để hấp thu cô đọng, cũng không có Ma khí có thể sử dụng, rất khó bố trí ra cấm chế, cho nên cũng chỉ có thể bố trí một ít cơ quan đơn giản, thường thường rất dễ bị mở ra. Thiên Tinh Bối này xem như đồ vật cao giá rồi." Trần Lâm cười nói.

Nghe thấy cái tên Thiên Tinh Bối này, Hàn Lập lập tức nghĩ đến, lúc trước tại đại sảnh trao đổi hắn đã từng thấy qua nó, tuy rằng lúc ấy không biết dùng để làm gì, nhưng giá cả cao chót vót vẫn để lại cho hắn ấn tượng sâu đậm.

"Trần đạo hữu, ta và ngươi bèo nước gặp nhau, có thể nói cho ta biết nhiều tin tức như vậy, Lệ mỗ đã vô cùng cảm kích rồi. Thiên Tinh Bối này quý trọng như thế, ta không thể nhận." Hàn Lập từ chối nói.

"Lệ đạo hữu đã hiểu lầm, ta ngược lại nếu có nhiều điểm sẽ hào phóng tặng không cho ngươi, đáng tiếc thực lực không cho phép a..." Trần Lâm cười khổ một tiếng, nói ra.

"Đạo hữu nói vậy là..." Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Khối Thiên Tinh Bối này ta đã dùng qua, Tinh Thần chi lực ẩn chức trong đó đã tiêu hao không ít, về sau kết thành tử thù với người, đề phòng bất trắc nên đã sắm thêm một khối có phẩm chất tốt hơn, khối Thiên Tinh Bối này

ngược lại không dùng nữa. Ta biết Lệ đạo hữu ngươi mới tới Huyền Đấu Trường này, khẳng định trên người không có gì, khối Thiên Tinh Bối này ta có thể bán giảm cho ngươi một nửa giá." Trần Lâm nói như thế.

"Trần đạo hữu, thực không dám giấu diếm, lúc trước một hồi chém giết kiếm được một ít điểm tích lũy, ta cũng đã đổi thành Thú hạch, giờ này trừ phi dùng thú hạch Tháp La Thú trao đổi, ta cũng không có gì để trao đổi cùng ngươi." Hàn Lập nghe vậy, hơi có chút động tâm, lại chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

"Lệ đạo hữu, trong Huyền Đấu Trường này cũng khó gặp được người hợp tính, khối Thiên Tinh Bối này ngươi cứ lấy dùng trước đi, về phần thù lao trao đổi cũng không cần phải gấp gáp, chờ ngươi thắng trận sau rồi đưa ta cũng được." Trần Lâm cười nói.

"Vậy thì theo lời Trần đạo hữu đi." Hàn Lập chần chờ một chút, sau đó gật đầu nhẹ nói ra.

Dứt lời, hắn mới đưa tay nhận hộp đá màu đen kia, "Bốc" một tiếng, mở nắp hộp ra.

Chỉ thấy bên trong hộp đá màu đen nằm lẳng lặng một vật màu trắng hình dáng vỏ sò lớn cỡ bàn tay, phía trên có nhiều hoa văn phức tạp không biết là tự nhiên sinh ra hay là do nhân tạo, thoạt nhìn có chút hoa mỹ.

"Thứ này ta đã dùng qua, cho nên phía trên có lưu lại ấn ký của ta. Lệ đạo hữu chỉ cần nhỏ máu tươi của mình lên đó, để cho nó một lần nữa nhận ngươi làm chủ nhân, sau đó đặt nó ở trong cửa đá căn phòng của ngươi, Thiên Tinh Bối sẽ tự động phát ra một tầng Tinh Thần chi lực, bao phủ cả đại môn vào bên trong. Như vậy, người khác trừ phi dùng sức mạnh phá hư, nếu không, có thể tiến vào bên trong phòng, cũng chỉ có một mình ngươi mà thôi, giống như loại vật nhỏ như Thực Tâm Trùng cũng đừng hòng tiến vào được." Trần Lâm giải thích.

"Trần đạo hữu, tình nghĩa lần này Lệ mỗ nhớ kỹ." Hàn Lập gật đầu nhẹ, tiếp theo ôm quyền nói lời cảm ơn.

Sau đó, hắn cáo từ một tiếng, rời đi.

Trở lại gian phòng của mình, Hàn Lập lấy khối Thiên Tinh Bối kia ra, tại đầu ngón tay ngưng ra một giọt máu tươi, sau đó nhỏ xuống nó.

"Lạch cạch" một tiếng vang nhỏ.

Một giọt máu tươi rơi trên Thiên Tinh Bối bắn ra một đoàn huyết hoa đỏ thẫm, tiếp theo liền bị một tầng bạch quang nuốt vào, biến mất không thấy gì nữa.

Mà cùng lúc đó, tất cả hoa văn trên Thiên Tinh Bối đều phát sáng lên, một tầng bạch quang mông lung từ đó lan tràn ra, như một mảnh tinh quang trắng sáng bao phủ lại bốn phía.

Hàn Lập liền đặt nó ngay chỗ bên trong cửa đá, tầng bạch quang kia lập tức bao phủ toàn bộ cửa đá lại, tất cả khe hở xung quanh cửa đá đều được lấp đầy, không lưu lại nửa điểm sơ hở.

Hắn dùng thần niệm xem xét một lát, phát hiện Tinh thần chi lực ẩn chứa trong khối Thiên Tinh Bối này còn rất nhiều, xem ra lúc trước Trần Lâm thoái thác, hơn phân nửa là vì y muốn giao hảo cùng hắn.

Suy nghĩ một lát, Hàn Lập khoanh chân ngồi trở lại giường đá, từ trong lòng lấy ra một quả thú hạch Tháp La Thú nuốt vào, bắt đầu vận chuyển tu luyện Vũ Hóa Phi Thăng Công.

...

Một tháng trôi qua rất nhanh.

Hàn Lập ngồi trong phòng, rễ cây màu trắng trên nóc phòng rạng rỡ hào quang, hắn đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trên giường đá phía dưới rễ cây, trên người bao trùm một tầng bạch quang mông lung, số lượng Huyền Khiếu trên người đã tăng lên bốn mươi mốt chỗ.

Ngoại trừ lúc trước phục dụng thú hạch Hổ Lân Thú, đả thông một chỗ

Huyền Khiếu, về sau Hàn Lập liên tiếp phục dụng bảy miếng thú hạch Tháp La Thú, dưới sự phụ trợ của Chưởng Thiên Bình, hắn lại thuận lợi đả thông thêm hai chỗ Huyền Khiếu, vị trí lại giống lúc trước đều phân bố trên hai chân

Nhưng vào lúc này, trong phòng đột nhiên vang lên từng trận tiếng vang "Ông ông", một hồi hắc quang ở trên giường bên cạnh hắn lập lòe không thôi. Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, liếc qua giường đá bên cạnh, lông mày cau lại, tiện tay cầm bài số đang chớp kia lên.

Trong miệng hắn phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi đứng dậy, mở cửa đá đi ra ngoài.

Bên trong khu vực thứ chín tựa hồ còn đang tiến hành trận tỷ thí Huyền đấu khác, người tụ tập lúc này ít hơn rất nhiều so với ngày thường.

Thấy Hàn Lập xuất hiện, ánh mắt những người này nhao nhao dời qua, tuy rằng cũng có người gật gật đầu với hắn, nhưng trong ánh mắt vẫn mang theo vài phần dị sắc.

Hàn Lập trực tiếp đi xuyên qua đại sảnh trao đổi, đi tới đại sảnh chuẩn bị chiến đấu.

Trong đại sảnh, tên độc giác đại hán vừa an bài xong trận chiến của một gã Huyền Đấu Sĩ sau lưng mọc lên gai nhọn, liền liếc nhìn thấy Hàn Lập.

Đối với tên Nhân tộc có trận Huyền đấu lúc trước, gã có ấn tượng rất sâu.

"Lệ Phi Vũ, ngươi đã đến rồi!" Độc giác đại hán kêu lên.

Mặt Hàn Lập không thay đổi lên tiếng, chậm rãi đi đến.

"Lúc này chỗ Huyền Đấu Trường khu thứ chín đều đã có người, ngươi cần chờ một hồi, sau khi họ đánh xong mới có thể thi đấu. Trước ngươi nghỉ ngơi một chút đi." Độc giác đại hán cười nói, ngữ khí so với lúc trước tốt hơn không ít.

"Không sao, chờ một lát là được." Hàn Lập gật gật đầu, đi ra thông đạo ngoài cửa tùy ý tìm một chỗ trống khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Ước chừng quá một khắc chuông, một tòa Huyền Đấu Trường rốt cuộc đã đánh xong, hai Huyền Đấu Sĩ chém giết vô cùng thê thảm, cuối cùng song song chết trận, lại để cho Phủ thành chủ là nhà cái kiếm một khoản lớn.

Hàn Lập nghe được động tĩnh, vừa mở mắt ra, liền thấy thi thể hai Huyền Đấu Sĩ từ trong sân được kéo ra, một người đầu lâu bị triệt để đánh xuyên qua, người kia ngực bị xé nứt, hai cỗ thi thể đều máu tươi đầm đìa, nhìn rất đáng sợ.

Đợi một lát, mặt đất Huyền Đấu Trường được tu sửa lại, tên độc giác nam tử mới tiến vào trong đó, bắt đầu tuyên bố trận Huyền đấu tiếp theo.

"Chư vị, xa cách một tháng, chắc hẳn mọi người vẫn nhớ mãi không quên tên Nhân tộc đã thắng đầu Hổ Lân thú lúc trước chứ? Hôm nay hắn lại lên Huyền Đấu Trường, khiêu chiến tiếp một đầu Huyền giai Lân Thú Thông Sơn Viên. Theo điều tra, số lượng Huyền Khiếu của hắn bất quá hơn ba mươi chỗ, không biết lần này hắn còn có cơ hội nghịch tập lân thú làm rung động toàn trường nữa hay không?" Độc giác nam tử nói hai vấn đề đơn giản, lập tức nung nóng bầu không khí chỗ Huyền Đấu Trường này lên.

"Lệ Phi Vũ, Lệ Phi Vũ, Lệ Phi Vũ..." Thậm chí có người bắt đầu hô to lên tên của hắn.

"Vận khí cứt chó chỉ có thể đến một lần, lại còn muốn nhiều lần nữa?"

"Đi chết đi, Nhân tộc hèn mọn, trở thành thịt nát dưới tay Thông Sơn Viên a..."

Đương nhiên càng có nhiều người la hét trào phúng, cùng chửi bới hết sức ác độc.

Hàn Lập đứng ở trong thông đạo có thể nghe được một ít thanh âm mơ hồ, nhưng thủy chung mặt không biểu tình, thờ ơ, đối với loại cuồng nhiệt kêu

hét này không có chút hứng thú.

"Trận giao đấu giữa Lệ Phi Vũ và Thông Sơn Viên sẽ lập tức bắt đầu, chư vị có hứng thú thì tranh thủ thời gian mau chóng đặt cược, một khi trận đấu đã bắt đầu, đặt cược lập tức đình chỉ, lần này tỉ lệ đặt cược vẫn như cũ là năm ăn một!" Độc giác đại hán đưa mắt nhìn qua mọi người, cao giọng nói ra.

Nghe xong tỉ lệ đặt cược vẫn là năm ăn một, bầu không khí trên khán đài càng sôi trào lên, mặc dù đại đa số người vẫn lựa chọn cược trên người Thông Sơn Viên, nhưng thực sự không ít người đang do dự, muốn đặt trên thân Hàn Lập để ôm một phát.

Trong một gian khách quý trên khán đài, Thần Dương đã cởi bỏ một thân cốt giáp đang ngồi trên ghế dựa màu đen, bên cạnh không có một bóng người, cũng không thấy nữ tử tuỳ tùng theo hầu, nam tử Hổ Bí lúc trước cược với gã cũng không có mặt.

"Lệ Phi Vũ ơi Lệ Phi Vũ, lần trước không biết tại sao ngươi may mắn thắng một trận, sao lại không biết tiếc mạng, rõ ràng lại đi khiêu chiến Huyền giai Lân Thú, là đầu Thông Sơn Viên nổi danh hung tàn cuồng bạo này. Lần này thứ cho ta không dám tin ngươi rồi, ta phải cược một khoản trên người Thông Sơn Viên kia." Mặt mày Thần Dương híp lại, tự nhủ.

Một lát sau, một thanh âm vang lên.

Giờ đã đến, toàn trường ngừng đặt cược, Huyền đấu sắp bắt đầu.

Cửa đá thông đạo từ từ mở ra, Hàn Lập chậm rãi đi ra khỏi cửa, ánh mắt trước sau như một bình tĩnh như nước, nhìn về phía đối diện.

------oOo------

Chương 868: Hoặc sống hoặc chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

So với lần thứ nhất xuất hiện thì ồn ào hơn không ít, nhưng lần này các loại thanh âm khen ngợi rõ ràng vẫn nhỏ hơn, thanh âm chủ yếu vẫn là các loại chửi bới khó lọt vào tai.

Đối với chuyện này, đương nhiên Hàn Lập không để trong lòng, ánh mắt không động nhìn qua cửa đá đối diện Huyền Đấu Trường.

Thoáng chờ giây lát, rốt cuộc cửa đá ù ù một hồi rồi từ từ mở ra.

Hàn Lập còn chưa thấy gì bên trong cửa, liền nghe một tiếng gào thét cuồng bạo từ trong thông đạo u tối truyền ra.

Ngay sau đó, liền thấy một con Cự Viên thân cao chừng ba trượng, toàn thân không có lông tóc, ngược lại sinh ra lân giáp màu xanh, hai tay vừa thô lại dài, hợp lại ở một chỗ trước người, hầu như so với thân thể của mình còn muốn tráng kiện hơn.

Trên người nó từ đầu đến chân, từ ngực đến lưng, bốn phía phân bố đầy vết thương bắt mắt, có thể thấy được là do quyền cương nện vào, còn do binh khí gây thương tích, có cái là do cự trảo mãnh thú lưu lại, có thể thấy được kẻ này tất nhiên chém giết trong quá khứ không ít.

Chiến lực thực sự của Thông Sơn Viên này chỉ sợ còn cao hơn so với Hàn Lập dự đoán.

Hàn Lập nhăn mày lại, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng vài phần.

Trong lúc hắn đánh giá đầu Thông Sơn Viên này, gia hỏa kia vậy mà không giống Hổ Lân Thú trực tiếp xông lên liều chết, mà nó chậm rãi đi dọc theo rìa Huyền Đấu Trường, cũng đang quan sát lại Hàn Lập.

Một người một thú này đều không có động thủ, lập tức làm cho người xem trên khán đài bất mãn, nhao nhao mắng lên.

Đúng lúc này, thân hình Thông Sơn Viên bỗng nhiên dừng lại, hai cánh tay tráng kiện vô cùng mãnh liệt nhấc lên, song quyền nắm chặt, nện xuống đất mãnh liệt.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ Huyền Đấu Trường chấn động kịch liệt, một cỗ man lực vô hình từ trên mặt đất truyền ra, trùng kích từng khối hắc thạch trên sàn đấu nhao nhao bạo liệt ra, bụi mù trên mặt đất nổi lên bốn phía, phiến đá trên mặt đất như sóng nước nhấp nhô kịch liệt xông thẳng đến Hàn Lập.

Tuy Hàn Lập đã trụ vững chắc thân hình, nhưng thân thể vẫn không cách nào khống chế được mà lay động theo mặt đất.

"Hô"

Chỉ nghe một tiếng gió vang lên, trong bụi mù đã không thấy thân ảnh Thông Sơn Viên nữa.

Tinh thần Hàn Lập xiết chặt, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy phía trên đỉnh đầu hắn có một bóng đen lớn bao phủ, đầu Thông Sơn Viên kia lại lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn, giống như một cái thiên cân trụy đột nhiên rơi đập xuống.

Hàn Lập liền cảm thấy không khí bốn phía nén lại, một cỗ uy áp vô hình đột nhiên rơi xuống, tựa hồ hô hấp cũng có chút khó khăn.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, hắn dùng "Vũ Hóa Phi Thăng Công" cô đọng ra trên đùi hai quả Huyền Khiếu đột nhiên sáng ngời, thân hình mơ hồ

một cái, từ chỗ này lập tức lóe lên, xẹt ra ngoài hơn mười trượng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Hắn vừa mới rời đi, Thông Sơn Viên kia liền rơi đập trên mặt đất, làm trung tâm Huyền Đấu Trường đập ra một cái hố sâu to lớn.

Không đợi Hàn Lập thấy rõ tình huống, trong hố sâu dâng lên bụi mù có một cái bóng đột nhiên xé rách màn khói bụi vọt nhanh ra, một nắm đấm vô cùng to lớn cuốn theo một cỗ kình phong đánh tới đỉnh đầu Hàn Lập.

Hàn Lập lui về phía sau một bước, chống đỡ thân hình, Huyền Khiếu quanh thân sáng lên toàn bộ, nâng lên một quyền, mãnh liệt đập tới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Hai nắm đấm một lớn một nhỏ đụng nhau ầm ầm, một cỗ man lực tràn trề mãnh liệt nổ tung ra, Hàn Lập liền cảm thấy xương cốt toàn thân bị chấn động mãnh liệt, quanh thân vang lên tiếng "Đồm độp" không ngừng.

"Rống..."

Đầu Thông Sơn Viên kia tựa hồ cũng không ngờ rằng, Nhân tộc nhỏ bé này cũng dám chính diện đối quyền với mình, trong miệng phát ra một tiếng gầm giận dữ, nắm đấm ép xuống lại lần nữa phát lực đè mạnh xuống dưới.

Nguyên bản Hàn Lập còn có thể thoáng giằng co một chút, lập tức không cách nào chống đỡ được, bị một quyền đánh văng ra ngoài, thân hình liên tục lăn hơn mười vòng, trùng điệp đụng vào tường cao biên giới Huyền Đấu Trường.

Va chạm kịch liệt làm cho Hàn Lập cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt không thôi, giống như muốn rã xương ra.

Hắn vốn muốn thông qua một quyền này thăm dò một chút chênh lệch giữa mình và súc sinh này, nhưng bây giờ có chút hối hận.

Chỉ thấy đầu Thông Sơn Viên căn bản không định dừng lại, thân hình đột nhiên vọt tới trước đuổi theo, lại một quyền đánh tới Hàn Lập.

Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, liền vận khởi một thân lực đạo, thân hình rơi xuống phía dưới, khó khăn lắm mới tránh thoát trọng kích của Thông Sơn Viên.

Sau khi rơi xuống đất, hai chân hắn đạp mãnh liệt một cái, thân hình như mũi tên bắn lên, trên nắm tay bao phủ bạch quang, toàn lực đập vào đầu gối chân trái Thông Sơn Viên.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục.

Đầu gối Thông Sơn Viên mãnh liệt hướng ra phía ngoài, thân hình cũng theo đó nhoáng một cái, thiếu chút nữa đứng không vững.

Hàn Lập thuận thế truy kích lên, lại một quyền nâng lên, mãnh liệt đập vào trên trán Thông Sơn Viên.

Hạ bàn Thông Sơn Viên đã bất ổn, đầu lâu lại bị trọng kích, thoáng cái bị mất cân bằng, ngã xuống chổng vó.

Mắt thấy vậy, Hàn Lập lập tức chạy nhanh về phía trước, thân hình mãnh liệt nhảy lên không trung.

Sau đó, chỉ thấy hắn vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công cùng Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, một cước từ trên không trung rơi xuống, giẫm lên đầu lâu Thông Sơn Viên.

Cự Viên thấy thế, căn bản không kịp thu tay lại đón đỡ, chỉ có thể đột nhiên mở ra miệng to, phát ra một tiếng kêu bén nhọn.

Tiếng gầm điên cuồng này lanh lảnh, hoàn toàn bất đồng với lúc trước.

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, lập tức kinh hãi.

Chỉ thấy chính giữa miệng máu Thông Sơn Viên kia, có một mảnh bạch

quang mơ hồ trào ra, chính giữa bao lấy một răng thú bén nhọn vô cùng, xuyên thẳng về hướng ngực của hắn.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, Huyền Khiếu trên đùi Hàn Lập đột nhiên sáng ngời, đạp mạnh hư không phía dưới một cái, lại cứng rắn giữa không trung xoay người qua, răng thú kia liền bay sát qua thân mình.

"Phốc..."

Một tiếng vang nhỏ qua đi, Hàn Lập rõ ràng không va chạm trực tiếp với răng thú kia, nhưng vẫn bị bạch quang bao quanh thân nó quét trúng, Chân Cực Chi Mô bao phủ trên người lập tức bị xé nứt, trước ngực kéo lê một vết máu thật dài, nơi bả vai càng sâu đủ thấy xương.

Trong miệng hắn phát ra một tiếng rên, nhưng vẫn chịu đựng đau nhức kịch liệt, một quyền hung hăng đập xuống.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, mi tâm Thông Sơn Viên bị trúng một quyền, cái cổ ngửa ra sau, đầu lâu trùng điệp nện xuống, đánh cho mặt đất lõm ra một cái hố to, khảm sâu vào đó.

Đã có một lần giáo huấn lúc trước, lần này Hàn Lập không có buông lỏng cảnh giác, đứng ở trước ngực Thông Sơn Viên, nắm đấm nắm chặt, một quyền tiếp theo một quyền nện xuống đầu lâu Thông Sơn Viên.

Trên khán đài Huyền Đấu Trường sôi trào lên, hầu như toàn trường đều cao giọng la lên cái tên "Lệ Phi Vũ".

Chỗ khách quý, Thần Dương một tay ôm ở trước ngực, một tay chậm rãi vuốt ve gương mặt ngăm đen của mình, mặt lộ vẻ do dự, ánh mắt nhìn chằm chằm động tác của Hàn Lập, chỗ sâu trong ánh mắt đã hiện lên một tia kiêng kỵ.

Hàn Lập không biết đã đánh ra bao nhiêu quyền, chỉ biết đầu lâu Thông Sơn Viên đã triệt để vùi sâu bên trong đại động, mà khớp xương trên mu

bàn tay của hắn thì da thịt đã lật nứt ra, lộ ra rậm rạp bạch cốt.

Hắn dừng lại, nhìn thoáng qua Thông Sơn Viên đã hoàn toàn không động đậy được nữa, bàn tay thăm dò vào động sâu kia, tìm tòi một chút trên đầu lâu cực lớn kia, hai ngón tay đã luyện hoá thành động thiên Hoa Chi mãnh liệt đâm xuyên vào huyệt Thái Dương của nó.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm đục, song chỉ Hàn Lập mãnh liệt cứng đờ, vậy mà không thể đâm thủng xương sọ của nó.

Bỗng nhiên, thần sắc Hàn Lập đột nhiên biến đổi, không chút do dự đạp một cái, thân hình lướt lên trên, rơi vào phía xa.

Hầu như cùng lúc đó, hai cánh tay cực lớn của Thông Sơn Viên mãnh liệt thu lại, không có dấu hiệu ôm ngang hắn.. May mà Hàn Lập phát hiện được sớm, kịp thời tránh ra, nếu không dùng uy lực của hai tay kia, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Chỉ thấy khuỷu tay Thông Sơn Viên kia khẽ chống mặt đất, trong miệng phát ra một tiếng gào rú trầm thấp, cái cổ mãnh liệt giơ lên, lại cứng rắn rút đầu lâu từ dưới đất ra.

Chứng kiến một màn này, bốn phía Huyền Đấu Trường lại bộc phát ra một hồi thanh âm ủng hộ.

Mà khi khuôn mặt Thông Sơn Viên lần nữa hiển lộ, thanh âm ủng hộ của mọi người im bặt lại, ngược lại bộc phát ra một hồi tiếng cười vang.

Chỉ thấy sống mũi Cự Viên vốn đã không cao, giờ bị Hàn Lập nện đến sụp đổ xuống dưới, biến thành một cái hố to, bên hốc mắt cũng đã hoàn toàn vỡ vụn, nhãn cầu đã bạo liệt ra cùng máu loãng huyết dịch xen lẫn cùng một chỗ, rót thành một màu sắc khó nói lên lời.

Hàn Lập nhìn bộ dạng thê thảm của nó, lại không có nửa điểm buồn cười.

Ngược lại, hắn nhìn thương thế trên người của nó, đáy lòng thậm chí có chút đồng cảm với đầu Thông Sơn Viên kia.

Thân ở trong Huyền Đấu Trường này, hắn và Thông Sơn Viên này có gì khác nhau?

Hoặc sống hoặc chết, đều là canh bạc cho người khác vung tiền như rác, là một hồi đề tài trà dư tửu hậu nói chuyện hài hước mà thôi?

Dù trận này có thắng hiểm, trận tiếp theo sẽ đối mặt cường địch nào không cách nào đoán trước được, thân hãm trong loại tình thế nguy hiểm sinh tử, sẽ nghênh đón loại kết cục nào đây?

Bất quá đồng cảm thì đồng cảm, sự tình liên quan đến sinh tử, Hàn Lập đương nhiên sẽ không ngu xuẩn chủ quan, càng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Thoạt nhìn thương thế bên ngoài Thông Sơn Viên thê thảm vô cùng, bên trong như thế nào còn khó nói, nhưng một thân tính tình hung lệ xem như bị triệt để kích phát, một con mắt còn sót lại không biết có phải do sung huyết hay không mà trở nên một mảnh đỏ tươi.

Nó đã triệt để phẫn nộ rồi!

Chỉ nghe trong miệng nó phát ra một tiếng gào thét vang vọng toàn trường, cấp tốc vọt tới Hàn Lập, lúc gần sát đột nhiên nhảy lên, song quyền đồng thời đưa ra, đập xuống hắn.

Hàn Lập rõ ràng có thể nhìn thấy, trong khe hở trên hai tay lân giáp Thông Sơn Viên sáng lên từng sợi hào quang trắng muốt, vậy mà nó lại đem một thân lực lượng quán chú vào trong hai tay, ý đồ một kích giết chết hắn.

Mắt thấy Thông Sơn Viên từ trên trời giáng xuống, Hàn Lập toàn lực vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công, Huyền Khiếu trên đùi sáng ngời hào quang, bộ pháp dưới chân vòng một cái, thân hình lập tức từ chỗ này lướt ngang ra hơn mười trượng.

Nhưng mà, hắn rơi xuống còn chưa kịp đứng vững trên mặt đất, song quyền Thông Sơn Viên cũng đã rơi đập trên mặt đất.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ mặt đất Huyền Đấu Trường chấn động kịch liệt, thanh âm "Phanh phanh phanh" bạo liệt nổ vang không ngừng.

Phía trên mặt đất bụi mù nổi lên bốn phía, loạn thạch văng tứ tung, vô số đạo quyền kình mãnh liệt từ dưới đất bắn lên trên, hóa thành từng đạo khí kình mắt thường có thể thấy được bay vào không trung.

Chân Hàn Lập vừa đứng đấy, dưới thân liền có một đoàn quyền kình nổ tung lên, trực tiếp chấn hắn và cả một khối sàn lớn nổ bay ra ngoài.

Hắn vừa té rớt xuống mặt đất, quyền kình bộc phát trên mặt đất vẫn không đình chỉ, thế cho nên hắn lại bị một cỗ lực đạo cường đại nổ bay ra. Trải qua liên tục, vậy mà hắn không cách nào đứng vững được.

Nguyên bản Huyền Đấu Trường bằng phẳng lập tức trở nên một mảnh hỗn độn, quái thạch lởm chởm văng đầy trên mặt đất, mới nhìn còn tưởng nơi đây vốn là một bãi loạn thạch.

------oOo------

Chương 869: Thanh danh lên cao

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Khăn khó lắm Hàn Lập mới ổn định lại được thân hình, chợt đầu Thông Sơn Viên đối diện phát ra một tiếng rống động trời, rồi thân hình to lớn của nó hóa thành một đạo mơ hồ, trực tiếp hất tung vô số đá vụn bay tung tóe khắp nơi, lao thẳng đến trước người Hàn Lập.

Nó nhấc cánh tay lên, đánh một quyền về phía Hàn Lập, làm cho Hàn Lập không cách nào phản ứng kịp, chỉ có thể vội giơ hai cánh tay lên, đan chéo bảo vệ trước ngực.

"Rầm" Một tiếng vang thật lớn.

Hàn Lập cảm thấy cánh tay tê dại, cả người giống như con diều đứt dây văng ra ngoài, trực tiếp đâm vào vách tường của Huyền đấu trường.

Sức mạnh của một kích này quá mạnh, đến mức ngay khi cả người hắn đụng vào vách tường, liền bị nảy ngược lại, khiến cho lục phủ ngũ tạng trong cơ thể quay cuồng một trận.

Hàn Lập định phun ngụm máu đang mắc trong cổ họng, thế nhưng hắn còn chưa kịp phun ra, thì trước mặt hắn đã bị bao phủ bởi một màu đen, thân thể hắn lại lần nữa gặp phải trọng kích, lại bị đánh văng tới vách tường.

Hắn cố nén cơn đau đớn dữ dội của thân thể, trong nháy mắt hắn văng tới vách tường, chợt cả người hắn xoay chuyển tư thế, hai chân đạp mạnh xuống dưới đất, cả người lao lên trên cao, dường như muốn thoát ra chỗ đó.

Nhưng không được như ý muốn của hắn, cả người của hắn vừa mới lao lên,

thì Thông Sơn Viên đã xuất ra cự chưởng kèm theo một cỗ kình phong, đánh xuống đầu hắn.

Hàn Lập thấy vậy, đành toàn lực thúc giục lực lượng tinh thần bên trong cơ thể, giơ hai cánh tay lên trời cản bàn tay thật lớn của nó.

"Rầm"

Lại một tiếng "Ầm ầm" vang dội, lần này, cả người Hàn Lập lún vào trong mặt đất, mơ hồ còn bị đá vụn chôn vùi.

Hơn nữa Thông Sơn Viên kia cũng không cho hắn bất kỳ cơ hội nào, mà nhanh lao theo, hung hãn đấm không ngừng xuống mặt đất.

"Ầm, ầm, ầm"

Chỉ nghe từng tiếng "Ầm ầm" không ngừng vang lên, tư thế công thủ trước đó của Hàn Lập cùng Thông Sơn Viên kia, chợt đã thay đổi, hiện giờ cả người hắn đều nằm trong mặt đất, không ngừng chịu trọng kích như gió táp mưa rào.

Khói bụi nổi lên khắp nơi trong Huyền đấu trường, mơ hồ đã tràn ngập cả đấu trường, điều này làm cho tầm nhìn của mọi người đều bị cản trở, trên khán đài mọi người rối rít ngoái nhìn, như muốn thấy chuyện gì đang xảy ra bên trong Huyền đấu trường.

"Chậc, chậc, xem ra ta đã đánh giá cao tên tiểu tử này. Tình cảnh này, chắc chắn là chết không thể nghi ngờ gì? Cũng không biết thành chủ đang nghĩ cái gì nữa, chẳng lẽ muốn hắn chết hay sao?" Thần Dương cũng đứng lên, nhíu mày nhìn xuống đấu trường.

Trong đám bụi mù, khắp cả người Hàn Lập đều trải đầy vết máu, thế nhưng hai cánh tay hắn vẫn còn duy trì tư thế đỡ đòn trước ngực, bảo vệ tạng phủ quan trọng của mình, tuy vậy cả người hắn cũng đã đầm đìa máu tươi, nhìn thê thảm vô cùng.

Mơ hồ hai mắt của hắn cũng đã bị tụ huyết, hắn liền cắn chặt hàm răng, thử

vận dụng lực lượng huyết mạch trong cơ thể của mình, nhưng không biết vì sao, mà từ đầu đến cuối không cách nào điều động được.

Chân linh huyết mạch đang ẩn úp trong cơ thể hắn, dường như bị cỗ lực lượng nào đó áp chế lại, lâm vào ngủ say.

Cứ tiếp tục như thế, chắc chắn hắn sẽ không chịu nổi.

Đúng lúc đó, bất ngờ hai mắt Hàn Lập trợn tròn, bỗng nhiên ngay giữa mi tâm hắn lóe lên một đạo ánh sáng trong suốt, rồi tan biến không thấy đâu.

Trong chớp mắt, cách trước người hắn mấy trượng, chợt từ hư không hiện ra một thanh tiểu kiếm óng ánh, phảng phất như là không khí xuyên qua ngay giữa đầu nắm đấm của Thông Sơn Viên, rồi trực tiếp xuyên qua con mắt của nó.

"Phốc"

Một tiếng vang thật nhỏ không ai chú ý đến, chợt cự quyền Thông Sơn Viên đánh xuống, đột nhiên dừng lại cách đầu của Hàn Lập ba thước, liền không nhúc nhích nữa.

Trên khán đài, đám người không thấy được tình hình trong trận đấu, liền không ngừng la hét không thôi, trong khoảng khắc đó, có một số ít đã tưởng chừng như cảm nhận được một cỗ lực lượng thần thức cường đại lóe lên, rồi liền nhanh chóng biến mất.

Một lát sau, mọi người nghe thấy một tiếng âm thanh nặng nề truyền đến.

Ngay lúc đó, có một cơn gió thật mạnh từ đâu thổi tới, cuốn bay đám khói bụi ra khắp nơi.

Trên khán đài, rốt cuộc tầm nhìn của người xem đã có thể trở lại bình thường, thế nhưng bọn hắn phát hiện con Thông Sơn Viên kia đã ngã trên mặt đất, còn tên Nhân Tộc ốm yếu tên "Lệ Phi Vũ" kia, thì cả người nhuốm máu, cơ hồ đã không còn hình người nữa, hơn nữa hắn còn đang gian khổ bò lên đầu Thông Sơn Viên.

Thế nhưng ngực của Thông Sơn Viên vẫn còn phập phồng lúc lên lúc xuống, có thể thấy được nó còn chưa có tắt thở.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Lập đã vận dụng Thần Niệm Tiểu Kiếm xoắn nát thần hồn của nó, làm cho nó biến thành một cái xác không hồn, nhưng việc đó cũng không cách nào hoàn toàn giết chết thân thể của nó.

Chỉ thấy ngay sau khi Hàn Lập leo lên đầu Thông Sơn Viên, hắn từ từ nâng một bàn tay lên, rồi đâm vào hốc mắt của nó, một mực thò gần phân nửa cách tay vào, rồi tìm tòi trong đó một trận, mới cắn răng một cái, lấy nó ra ngoài.

Khi mà hắn xòe bàn tay ra, thì một viên thú hạch lớn chừng nấm đấm hiện ra từ trong lòng bàn của hắn, còn hào quang trong mắt của Thông Sơn Viên kia cũng vì vậy mà ảm đạm dần, cuối cùng lòng ngực nhấp nhô cũng hoàn toàn ngừng lại.

Nhìn một màn ly kỳ trước mắt này, người xem ở đây đều nhìn nhau, có chút khó hiểu, không biết Hàn Lập làm như thế nào mà đã nghịch chuyển bại cục, thắng được trận Huyền đấu này?

"Cái gì, thật không ngờ hắn đã thắng?" Thần Dương trợn hai mắt, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là trong lòng mơ hồ có chút suy đoán gì đó.

Đúng lúc đó, những người đã mạo hiểm đặt cho Hàn Lập thắng, la lên một tiếng khen hay thật lớn, thì kéo theo đó là tiếng la hét không ngừng như núi kêu biển gầm.

Tay Hàn Lập nắm lấy viên thú hạch kia, mà cả bàn tay không nhịn được mà run rẩy, hắn liền đưa nó vào trong miệng.

Giờ phút này, trong thất khiếu của hắn đều chảy máu, hai mắt hắn cũng theo đó mà tối đen, cũng đã không còn nghe được tiếng vang khắp nơi nữa.

...

Ngay khi Hàn Lập vừa mới tỉnh lại, thì một cỗ máu tươi nồng đậm truyền vào trong mũi hắn, hắn phát hiện cả người hắn đã nằm trong huyết trì, dựa vào một bên thành huyết trì, khắp nơi không ngừng vang từng tiếng "Ọt ọt", hòa hợp với một tầng sương mù máu đỏ tươi.

Hắn nhẹ nhàng nhấc cánh tay lên, thì phát hiện cả người đều trở nên đau nhức không thôi, thậm chí ngay cả lồng ngực cũng có chút cảm giác đau đớn.

Hàn Lập không có buông cánh tay xuống, mà đưa tay vuốt mặt mình một cái, chợt phát hiện vết máu cùng vết bẩn vẫn còn trên mặt, thế là hắn liền vùi cả khuôn mặt hắn vào sâu trong huyết trì, coi như tẩy rữa một phen.

"Ta đã thêm cho ngươi ở đây lâu hơn một khắc đồng hồ, nếu ngươi còn muốn ngâm nữa, thì sẽ phải tốn điểm tích lũy." Lúc này, một âm thanh có chút quen thuộc từ phía sau truyền đến.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên đại hán Độc Giác đang đứng phía sau hắn.

"Nếu không nhờ các hạ mang ta đến đây, lúc này sợ ta còn chưa chắc đã ở bên trong huyết trì này." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Hắc hắc, có phải tốt hay không, thì ngươi hãy nhìn tên kia đi rồi hãy nói còn chưa muộn." Đại hán Độc Giác cười lạnh một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, một tay chống cạnh huyết trì, khó khăn lắm mới đứng lên, rồi thuận theo ngón tay đại hán Độc Giác chỉ, nhìn tới, xuyên qua tầng sương mù máu, thì thấy trên mặt đất cạch góc tường, thì có một bãi thịt máu đỏ sậm, mơ hồ có thể phân biệt ra, hẳn đây là một bộ tàn thi.

"Vận khí của gia hỏa này không tốt, bởi vì Thông Sơn Viên đã bị tiểu tử ngươi chọn, hắn chỉ có thể chọn con Ô Lân Tượng hình thể khá lớn kia, tuy là hắn mở huyền khiếu hơn ngươi bảy chỗ, nhưng kết quả vẫn nhận phải bi thảm như vậy." Sắc mặt Đại hán Độc Giác không đổi, nói ra.

"Đã có người này, vì sao không để cho ta giao đấu với hắn?" Sắc mặt Hàn Lập cũng không thay đổi, hỏi.

"Hắn không giống như ngươi, là một Huyền Đấu Sĩ của phủ thành chủ, mà là Huyền Đấu Sĩ tự do, tới đây chỉ để tự mình khiêu chiến Lân Thú hoặc là Huyền Đấu Sĩ khác, vì tranh thủ kiếm thật nhiều thù lao, hắn đã chọn giao đấu với đầu Lân Thú này, tất nhiên chúng ta cũng tôn trọng ý kiến của hắn. Tuy nhiên đạo lý giống nhau, một khi đã vào Huyền Đấu Truyền, thì sinh tử tự lo." Đại hán Độc Giác không thèm để ý chút nào, nói.

Hàn Lập cũng không có tin lời của gã nói, cũng không nói gì nữa, mà bước ra huyết trì, rồi lách qua người gã, trực tiếp đi tới đại sảnh trao đổi.

Trận giao chiến này, bởi vì đối thủ là một đầu Lân thú huyền giai, cho nên Hàn Lập được điểm tích lũy so với trước đó nhiều hơn mười điểm, hắn cũng không có xài tất cả, mà giống như lúc trước, chỉ có đổi lấy bảy viên thú hạch Tháp La Thú, rồi liền quay người về căn nhà đá của mình.

Sau khi trở lại căn nhà đá, đầu tiên Hàn Lập bỏ ra chút thời gian xử lý một vài thương thế trên người, sau khi thương thế khôi phục một chút, hắn liền khoanh chân ngồi trên giường đá, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Thú hạch trong cơ thể của con Thông Sơn Viên, ẩn chứa lực lượng tinh thần còn trên cả Hổ Lân Thú, đợi sau khi hấp thu xong, chắc chắn sẽ công hiệu hơn so với trước đó.

...

Nhoáng một cái, thời gian trôi qua hơn nửa tháng.

Sau khi Hàn Lập hấp thu rất nhiều lực lượng tinh thần ẩn chứa bên trong thú hạch của Thông Sơn Viên, rồi lại liên tiếp nuốt tất cả thú hạch Tháp La Thú, Huyền Khiếu thứ bốn hai cùng thứ bốn mươi ba trên bàn chân, cũng đã bắt đầu rục rịch, có dấu hiệu khai khiếu.

Loại tốc độ đả thông Huyền Khiếu này so sánh với những người khác,

không thể là không nói kinh người được, may mà số lượng Huyền Khiếu bây giờ của hắn so với tất Huyền Đấu Sĩ trong này, không quá mức xuất sắc, hơn nữa số lần hắn ra sân không nhiều, vẫn còn chưa gây sự chú ý với người khác.

Cho dù bị đám người Thần Dương biết mình bây giờ đã có hơn bốn mươi Huyền Khiếu, thì bây giờ cũng không tính là nhiều, chính mình cũng có cách để chống đỡ một chút, dù sao không phải là không có trường hợp hấp tấp vội vàng, muốn hi sinh thứ gì đó, để đổi lấy thời gian ngắn tăng thực lực lên.

Tuy là trong lòng hắn biết chuyện này không phải là kế lâu dài, nhất định hắn phải nghĩ cách che dấu một chút mới được.

Chờ sau khi hắn thấy thương thế của mình đã hoàn toàn hồi phục như cũ, cách thời hạn chưa tới một tháng, liền lại lần nữa chủ động xin được tham gia Huyền đấu.

Trận này hắn giao đấu không còn là Lân thú nữa, mà là một tên Ma tộc Huyền Đấu Sĩ trên người có ba mươi tám Huyền Khiếu.

Mặc dù Huyền Khiếu của người này không bằng hắn, nhưng Huyền Khiếu của gã chủ yếu tập trung phân bố khắp nơi trên bàn tay cùng cánh tay, cho nên sức công phá không thua kém chút nào với con Thông Sơn Viên kia.

Thế nhưng nhược điểm của gã lộ ra rất là rõ ràng, đó là tốc độ di chuyển cùng cường độ thân thể đều thua xa Hàn Lập, cho nên đã bị hắn lấy ưu thế về tốc độ, chớp thời cơ, đánh gãy ba chi của gã còn chừa mỗi cánh tay phải, khiến cho gã phải chủ động nhận thua.

Từ lần đó, tên tuổi "Lệ Phi Vũ" càng vang dội trong khu thứ chín, đến mức tỷ lệ đặt cược hắn cũng theo đó mà giảm xuống rất nhiều, m�ỗi trận đấu của hắn, mọi người đến xem rất đông, mơ hồ mỗi một trận đấu đều cho người xem vô số tình huống.

Cuộc tỷ thí này, Hàn Lập thắng tương đối nhẹ nhàng, cũng không có tổn thương nghiêm trọng gì, thế là gần nửa tháng sau, hắn lại tham gia một trận

Huyền Đấu, khiến cho gã đại hán Độc Giác kia có vài phần kinh ngạc.

Trong hơn ba tháng, hết thảy Hàn Lập đã tham gia năm trận Huyền Đấu, mặc dù trong đó có hai trận thắng thảm, nhưng với cái tinh thần liều không sợ chết của hắn, đã làm cho người xem trong Huyền Đấu Trường rung động không thôi.

Đến nỗi trong khu thứ chín, đã có không ít người đã bắt đầu chủ động giao hảo với hắn.

Vào một buổi đêm, Hàn Lập đang tu luyên Vũ Hóa Phi Thăng Công, chợt bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, sau khi hắn mở cửa đá ra, hắn thấy Trần Lâm đang đứng bên ngoài cửa.

------oOo------

Chương 870: Cốt Thiên Tầm mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Trần đạo hữu, mời vào." Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, nghiêng người làm một tư thế mời.

"Làm phiền Lệ đạo hữu rồi." Trần Lâm chắp tay với Hàn Lập, đi vào gian phòng.

"Lúc trước Lệ mỗ hứa sẽ rất nhanh trả thù lao Thiên Tinh Bối lại cho ngươi, chẳng qua trong khoảng thời gian này ta đều tiêu phí tất cả Huyền điểm trên tu luyện, cho nên..." Hàn Lập hơi lúng túng nói.

"Lệ đạo hữu không cần nhiều lời, tình cảnh của ngươi ta tự nhiên minh bạch đấy. Lần này ta tới đây, cũng không phải đòi nợ ngươi, mà là có sự tình khác muốn thương lượng cùng ngươi." Trần Lâm đưa tay ngăn Hàn Lập nói, cười nhạt nói.

"Trần đạo hữu cứ nói đừng ngại." Trong nội tâm Hàn Lập trong khẽ động, đưa tay nói ra.

"Ta đây liền đi thẳng vào vấn đề, Lệ đạo hữu hẳn là cũng biết, Độc Long lão đại không bao lâu nữa sẽ xuất quan, dùng tính cách của hắn, tất sẽ lập tức tìm ngươi gây chuyện, hơn nữa tuyệt sẽ không hạ thủ lưu tình, không biết Lệ đạo hữu đã có kế sách ứng đối chưa?" Trần Lâm thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm nghị nói ra.

"Sự tình như thế còn có kế sách đối phó gì chứ? Kiệt lực chiến một trận là được." Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

Thấy thần sắc Hàn Lập bình tĩnh như vậy, Trần Lâm ngược lại khẽ giật mình.

"Thực lực Độc Long lão đại mạnh mẽ, Lệ đạo hữu ngươi tuy rằng thực lực không kém, nhưng so với hắn vẫn thua kém không ít. Ta có một cách, có thể giúp ngươi vượt qua lần nguy cơ này, không biết Lệ đạo hữu có hứng thú nghe không?" Khuôn mặt gã lộ vẻ thần bí nói.

"A, không biết là biện pháp gì?" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động.

"Độc Long lão đại tuy mạnh, nhưng cũng không phải là người không thể địch, nhân vật đầu lĩnh khu vực khác, có mấy người thực lực vẫn còn trên Độc Long lão đại. Trước kia dưới cơ duyên xảo hợp, ta có quen biết với Cốt Thiên Tầm đại nhân, chỉ cần Lệ đạo hữu nguyện ý, ta có thể mời Cốt Thiên Tầm đại nhân ra mặt, vì ngươi giải trận ân oán này với Độc Long lão đại." Trần Lâm nhìn vào mắt Hàn Lập, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, hơi ngẩn ra.

Ở chỗ này lâu như vậy, hôm nay đối với Huyền Đấu Trường cũng không phải là hắn hoàn toàn không biết gì cả, về đại danh Cốt Thiên Tầm đương nhiên đã sớm nghe thấy.

Người này là đệ nhất Huyền Đấu Sĩ của các khu, thực lực mạnh mẽ tuyệt đối, càng được mọi người công nhận là đệ nhất nhân Huyền Đấu Trường, càng thêm ly kỳ chính là, vị Cốt Thiên Tầm này chính là một vị nữ tử, càng tăng thêm vài phần sắc thái truyền kỳ.

"Lệ mỗ cùng Cốt đạo hữu vốn không quen biết, không dám làm phiền nàng làm việc cho ta." Sắc mặt Hàn Lập rất nhanh khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói ra.

"Cốt Thiên Tầm đại nhân đã từng xem qua hai trận đấu của Lệ đạo hữu ngươi, cảm thấy rất hứng thú với ngươi. Nói đúng ra thì lần này nàng nghe nói ngươi đại chiến cùng Độc Long lão đại, đã chủ động nói ta đến tìm ngươi đấy." Trần Lâm ý vị thâm trường nói.

"Thực lực Cốt đạo hữu tuy mạnh, ôm thêm việc này chắc hẳn cũng không thoải mái, không biết Lệ mỗ phải trả đại giới gì đây?" Hàn Lập suy nghĩ

một chút, sau đó không có quanh co, trực tiếp hỏi.

"Ha ha, Lệ đạo hữu ngươi nói chuyện sảng khoái, nếu thế ta cũng không che giấu, Cốt Thiên Tầm đại nhân rất có hứng thú với Lệ đạo hữu, nên muốn mời Lệ đạo hữu gia nhập Thiên Cốt Minh." Trần Lâm cười ha ha một tiếng, nói ra.

Huyền Đấu Trường tuy chia làm mười khu vực thế lực lớn, nhưng tổ chức thế lực Huyền Đấu Sĩ lại có chút bất đồng với khu vực, trong đó lớn nhất là Thiên Cốt Minh với Cốt Thiên Tầm làm thủ lĩnh, thành viên dưới trướng có khắp các khu vực.

Thanh Dương Thành cũng không phản đối việc kéo bè kết phái, ngược lại mơ hồ ủng hộ.

Thế lực trong Huyền Đấu Sĩ càng nhiều, tranh đấu sẽ càng kịch liệt, Huyền Đấu Trường không sợ tranh đấu, chỉ sợ không đấu thôi.

"Nguyên lai Trần đạo hữu là người Thiên Cốt Minh, bất quá Lệ mỗ nhàn tản đã quen, chỉ sợ chỉ có thể từ chối hảo ý của Trần đạo hữu cùng Cốt đạo hữu." Hàn Lập rủ mắt xuống im lặng chốc lát, vẫn lắc đầu nói ra.

Chuyện Thiên Cốt Minh cùng Cốt Thiên Tầm hắn cũng biết không ít, Cốt Thiên Tầm tuy là nữ tử, tính cách lại cực kỳ kiên cường, quản chế thuộc hạ cực nghiêm.

Gia nhập Thiên Cốt Minh, tuy rằng có thể được che chở, nhưng trói buộc cũng rất lớn.

Bị buộc tiến vào Huyền Đấu Trường đã để cho trong lòng của hắn rất bất mãn, hắn cũng không muốn lại bị người quản thúc. Trọng yếu hơn là, đối với tình huống Huyền Đấu Trường hắn còn chưa hiểu rõ mười phần, tùy tiện gia nhập Thiên Cốt Minh rất là không ổn.

Về phần vấn đề với Độc Long, nếu thật sự không được, vậy đành phải bại lộ lá bài tẩy Luyện Thần Thuật rồi.

"Lệ đạo hữu, có thể ngươi chưa nghĩ thông suốt, thực lực Độc Long lão đại sẽ không như bình thường đâu." Trần Lâm nhìn thấy ánh mắt trầm tĩnh của Hàn Lập, trong nội tâm trầm xuống, nhưng vẫn không cam lòng tiếp tục khuyên.

"Đa tạ Trần đạo hữu, việc này ta đã rất rõ ràng, kính xin thay ta chuyển lòng cám ơn với Cốt đạo hữu." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Nếu như chủ ý Lệ đạo hữu đã định, ta cũng không nói thêm gì nữa." Trần Lâm thở dài, đứng dậy cáo từ ly khai.

Hàn Lập tiễn Trần Lâm ra khỏi gian phòng, sau đó đứng yên tại chỗ một lát, rồi trở lại trong phòng khoanh chân ngồi xuống.

Hắn nhắm hai mắt lại, trên người lập tức sáng lên từng điểm hào quang Huyền Khiếu, thình lình đã có bốn mươi ba cái.

Theo tu vi thân thể tinh tiến, số lượng Huyền Khiếu mở ra tăng nhiều, nhu cầu Tinh Thần chi lực để mở ra Huyền Khiếu mới cũng bắt đầu phát sinh một ít biến hóa.

Thời gian qua hắn không chút lơ là khổ tu, khó khăn lắm mới đả thông một chỗ Huyền Khiếu, tốc độ so với trước chậm hơn một chút.

Hàn Lập im lặng ngồi một lát, lập tức lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, lấy ra một quả thú hạch Tháp La Thú ăn vào, nhắm mắt bắt đầu luyện hóa.

...

Trần Lâm ly khai chỗ ở Hàn Lập, đi ra ngoài khu thứ chín, rất nhanh đi tới đại sảnh trao đổi.

Hai nữ tử kiều diễm đứng song song bên ngoài đại sảnh trao đổi, đều đưa lưng về phía đại sảnh, đang nhìn phía dưới quảng trường, nên nhìn không thấy rõ gương mặt.

Dáng hai người cao cao, nàng bên trái mặc váy lụa màu tím, nàng bên phải

là một thân trang phục màu vàng nhạt.

Tựa hồ cảm ứng được Trần Lâm đến gần, nữ tử váy tím bên trái quay người nhìn lại. Thoạt nhìn nàng này hơn hai mươi tuổi, da thịt trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, trên mặt thủy chung treo một tia thần sắc lãnh ngạo.

"Minh chủ, thật xin lỗi không thể hoàn thành nhiệm vụ ngài phân phó, hắn không có đáp ứng." Trần Lâm gật đầu nhẹ với nữ tử váy tím, sau đó đi đến sau lưng nữ tử áo vàng, có chút hổ thẹn nói ra.

"Cái gì! Không ngờ người này thật không biết điều, chẳng lẽ hắn không biết thực lực Độc Long, tỷ tỷ ngươi hảo tâm cứu hắn một mạng, vậy mà cũng dám cự tuyệt!" Nữ tử áo vàng vẫn không nói gì, nhưng nữ tử váy tím nên cạnh thì trong mắt hiện lên hào quang sắc bén như băng nhận, lạnh giọng nói ra.

Cốt Thiên Tầm chậm rãi xoay người lại, nữ nhân này có dáng người trung đẳng, ngũ quan dung mạo cũng không quá xuất sắc, thậm chí còn thua kém một chút so với nữ tử váy tím bên cạnh.

Nhưng toàn thân cao thấp lộ ra một phong độ tư thái thong dong, lại thêm hai con ngươi thanh tịnh linh động, da thịt sáng bóng như ngọc thạch, đủ để đền bù cho dung mạo của nàng.

Bất luận người nào chứng kiến hai nữ tử này, ánh mắt trước hết đều rơi vào trên người Cốt Thiên Tầm.

"Không sao, ta đã sớm đoán hắn sẽ không đáp ứng, như vậy cũng tốt, có thể chứng kiến một hồi long tranh hổ đấu." Cốt Thiên Tầm cười nhạt một tiếng, toát ra phong độ tư thái làm cho Trần Lâm không khỏi ngẩn ngơ.

Thanh âm nữ tử này cực kỳ uyển chuyển êm tai, có một cỗ ý vị không cách nào nói rõ, trong mềm mại lại lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Trần Lâm thấy Cốt Thiên Tầm không trách tội, trong nội tâm thầm thở nhẹ một hơi.

"Long tranh hổ đấu? Tỷ tỷ ngươi cũng quá để mắt đến tên Lệ Phi Vũ kia, hắn chỉ là một tên nhân tộc mở ra trên dưới bốn mươi Huyền Khiếu, người như vậy trong Thiên Cốt Minh chúng ta có cả bó to, tỷ tỷ ngươi hà tất để ý đến hắn như vậy." Khoé miệng nữ tử váy tím nhếch lên, trong lời nói tràn đầy vẻ khinh thường Hàn Lập.

"Lệ Phi Vũ đả thông Huyền Khiếu tuy ít, bất quá lúc đối địch ý thức chiến đấu người này rất mạnh, dù đối mặt với địch nhân mạnh hơn, cũng vẫn có thể trầm ổn ứng phó, cầu thắng trong bại, điểm này vô cùng đáng quý." Ngữ khí Cốt Thiên Tầm bình tĩnh nói.

"Mỗi kỹ xảo chiến đấu lợi hại thì có gì trọng dụng chứ, một khi đụng phải người vượt qua hắn quá xa, nhất lực phá bách xảo, hắn vẫn chỉ có một con đường chết." Nứ tử áo tím lạnh lùng cãi lại.

"Nói cũng đúng, thực lực Độc Long vượt qua hắn quá nhiều, trận chiến này hắn đúng là bại nhiều thắng ít." Cốt Thiên Tầm cười nhạt một tiếng.

Nữ tử áo tím nghe Cốt Thiên Tầm nói như thế, lúc này trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười.

"Nếu thế, Lệ Phi Vũ lần này khó thoát khỏi vận rủi rồi." Trần Lâm nhịn không được xen vào nói.

"Cái này phải xem nhãn lực Lệ Phi Vũ kia thôi." Trong đôi mắt Cốt Thiên Tầm hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, sau đó quay người ly khai.

Nữ tử váy tím lập tức đi theo.

"Nhãn lực?" Trần Lâm ngẩn người không hiểu cho lắm, rồi cũng kịp phản ứng, bước nhanh đuổi theo.

Trong nháy mắt một ngày một đêm lại trôi qua.

Đại môn gian phòng của Độc Long vang lên tiếng "Ầm ầm", từ từ mở ra, một thân hình to lớn từ bên trong đi ra.

"Độc Long lão đại." Mặt Sẹo đã sớm chờ ở cửa ra vào, lập tức nghênh đón.

Đám Huyền Đấu Sĩ khu thứ chín đều đang đợi đến ngày này, giờ phút này cơ bản đều tụ tập ở đây, Trần Lâm thình lình cũng ở trong đó.

Thân hình Độc Long cao lớn như sơn phong, tuy rằng không vận công nhưng có một cỗ khí tức vô cùng to lớn từ trên người gã lan ra, so với lúc trước mơ hồ còn mạnh hơn một chút, mọi người xung quanh nhịn không được lui về phía sau một bước.

"Độc Long lão đại, tu vi ngài..." Nhãn tình gã Mặt Sẹo sáng lên.

"Lần này bị thương tuy nặng, nhưng cũng nhân họa đắc phúc, lại đả thông một chỗ Huyền Khiếu mới." Độc Long nhếch miệng cười nói.

"Lão Đại lần trước đả thông Huyền Khiếu tựa hồ mới trăm năm a, vậy mà lại nhanh như thế! Lão Đại ngài quả thật là thiên phú dị bẩm!" Mặt Sẹo nịnh nọt một câu, sau đó quay đầu nhìn chỗ Hàn Lập một cái, trong mắt hiện lên một tia sát cơ.

Mọi người phụ cận nghe vậy, "Xôn xao" một tiếng nghị luận.

Trần Lâm nhướng mày, chỗ sâu trong ánh mắt mơ hồ hiện lên một tia lo lắng.

"Tiểu tử kia có ở bên trong không?" Độc Long cũng nhìn về chỗ Hàn Lập một cái, trong mắt loé lên vẻ sắc lạnh.

"Tại đấy, tại đấy. Đã vài ngày không có ra cửa, đoán chừng là bị dọa cho bất động, hoặc là tạm thời ôm chân Phật, chờ đợi kỳ tích phát sinh, lại để cho thực lực đại tiến đấy." Mặt Sẹo cố ý nói ra.

Không ít người phụ cận cũng phụ họa cười theo, một số người lúc trước có giao hảo một chút với Hàn Lập, ánh mắt chớp động một hồi, sau đó cũng đều cười ha ha một tiếng.

Trên mặt Độc Long cũng lộ ra vẻ tươi cười, bước đến trước cửa phòng Hàn

Lập, tính đưa tay vỗ vào.

Nhưng vào lúc này, "Ầm" một tiếng vang nhỏ, cửa phòng từ từ mở ra, thân ảnh Hàn Lập đi ra.

Sắc mặt hắn bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, nhìn Độc Long, Mặt Sẹo, cùng với những Huyền Đấu Sĩ khác bên ngoài cửa, thần sắc không thay đổi chút nào.

------oOo------

Chương 871: Trên trận xem thực hư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hắc hắc, Lệ Phi Vũ! Không thể tưởng tiểu tử ngươi còn rất tự giác, biết rõ nên đi ra nhận lấy cái chết." Mặt sẹo chỉ vào mũi Hàn Lập, nghiêm nghị quát.

Hàn Lập vẫn không nhanh không chậm từ trong phòng đi ra, phảng phất như không nghe thấy gã mặt sẹo nói, sau đó dừng ở trước mặt Độc Long.

"Hừ! Vài ngày trước coi như ngươi có vận khí, Độc Long lão đại bởi vì thi đấu bị thương, mới giúp ngươi sống tạm đến nay. Bây giờ thương thế lão đại đã khôi phục, ngươi còn không lập tức quỳ xuống dập đầu, cống hiến hết Huyền điểm trên thân cho ngài, nói không chừng tâm tình lão đại tốt, còn có thể tha cho ngươi một mạng nhỏ." Mặt sẹo thấy vậy, thanh âm có chút tức giận nói.

Hàn Lập liếc trên dưới mặt sẹo một cái, trong mắt hình như có hào quang hiện lên, sau đó liền dời ánh mắt đi, lẳng lặng nhìn Độc Long.

Bộ dạng của hắn bình tĩnh, làm cho người vây quanh khẽ giật mình, tiếng cười cũng theo đó im bặt lại.

Mặt sẹo thấy Hàn Lập không đếm xỉa đến mình như vậy, biểu lộ cứng đờ, trong mắt loé lên lửa giận, đang muốn mở miệng nói thêm gì nữa, Độc Long lại mãnh liệt trừng mắt nhìn gã.

Mặt sẹo hậm hực cười cười với Độc Long, thức thời lui qua một bên.

"Rất tốt, đã lâu rồi chưa gặp được một gia hoả có cốt khí, ngươi biết ta ưa

thích cái gì nhất không? Chính là bóp nát từng đoạn từng đoạn xương cốt loại người như ngươi đấy!" Mặt Độc Long không biểu tình nói, hai tay giao trước ngực, bóp rung động xì xào.

"Các hạ không cần phải nói những lời này nhằm làm dao động tâm trí ta. Nói đi, ngươi tính động thủ ở chỗ này, hay là tìm nơi khác." Hàn Lập lắc đầu, bình tĩnh nói.

"Lá gan không nhỏ. Vậy gặp ngươi ở Huyền đấu trường để xem thực hư." Đồng tử Độc Long bỗng nhiên co rụt lại, liếc nhìn thật sâu Hàn Lập, lưu lại một câu rồi quay người đi ra ngoài.

Hàn Lập không nói gì, nhấc chân cất bước đi về phía trước, hai người kề vai sát cánh đi ra hướng bên ngoài.

Đám người phụ cận thấy cảnh này, nhao nhao lộ vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng không ngờ Hàn Lập sẽ phản ứng như thế, sau đó không biết người nào la lên một tiếng "Đi, theo sau nhìn một cái!", rồi mọi người đều đuổi theo.

Mặt sẹo hừ lạnh một tiếng, cũng bước nhanh theo.

Hàn Lập và Độc Long rất nhanh đi tới đại sảnh trao đổi, không ít người ở khu vực khác cũng không biết đã nhận được tin tức từ đâu, lại nhao nhao tụ tập tại đây, một bộ dạng xem náo nhiệt.

Trong đại sảnh trao đổi to lớn như vậy, bây giờ hầu như đứng đầy người.

Ba người đi đầu tản mát ra khí tức khổng lồ, thình lình cũng không dưới Độc Long, cảm thấy hứng thú nhìn xem Hàn Lập cùng Độc Long.

"Cốt đạo hữu, Đồ đạo hữu, Tôn đạo hữu, như thế nào hôm nay có hứng thú tới xem náo nhiệt?" Độc Long dừng bước lại, nhìn về hướng ba người, bật cười lớn nói.

Hàn Lập cũng theo tiếng nói liếc nhìn qua đánh giá ba người.

Người chính giữa là một nữ tử áo vàng, da thịt trắng nõn như ngọc, dung

mạo có chút tú lệ. Điều đặc biệt chính là, từ trong ra ngoài, nàng này tản mát ra một cỗ khí độ thong dong, phai mờ như thể siêu thoát ra bên ngoài, làm cho người có loại cảm giác hạc giữa bầy gà.

Nàng này đúng là Cốt Thiên Tầm, mà nữ tử áo tím lúc trước thì đang đứng bên cạnh nàng.

Người bên trái Cốt Thiên Tầm là một hán tử áo đen, làn da toàn thân ngăm đen tỏa sáng, so với Độc Long thấp nhỏ hơn nhiều, thậm chí so với Hàn Lập còn thấp hơn một chút, nhưng tay chân lại dị thường tráng kiện, cánh tay to chừng đùi Hàn Lập, về phần đùi lại tương đương với vòng eo Hàn Lập.

Thấp bé thân cao, tay chân tráng kiện, khiến cho hán tử áo đen này thoạt nhìn rất không hài hòa, nhưng toàn thân gã không một chỗ nào không tràn đầy lực lượng bạo tạc.

Người bên phải Cốt Thiên Tầm là một thanh niên da xanh, dung mạo có chút anh tuấn, nhưng làn da trên toàn thân hiện ra từng đạo hoa văn giống như con giun, tản mát ra rậm rạp hàn ý.

"Là Cốt Thiên Tầm khu vực thứ nhất, nàng vậy mà cũng tới đây xem náo nhiệt."

"Huyền Đấu Sĩ cao cấp nhất khu vực thứ tư là sát thần mặt đen Đồ Cương, còn có Băng Hoàng quyền Tôn Băng Hà khu thứ sáu, bọn hắn vậy mà cũng tới."

Đám Huyền Đấu Sĩ khu thứ chín chứng kiến ba người, ông ông nghị luận.

Hàn Lập nhìn hai người kia một lát, ánh mắt lại chuyển về trên thân Cốt Thiên Tầm.

Ánh mắt Cốt Thiên Tầm cũng nhìn sang, ánh mắt hai người đụng nhau, trong lòng Hàn Lập rùng mình, chỉ cảm thấy ánh mắt đối phương tựa hồ có một cỗ lực lượng kỳ dị thẩm thấu tới đây.

Hắn tự động vận chuyển Luyện Thần Thuật, lực lượng thần thức khổng lồ trong đầu chảy xuôi ù ù, loại cảm giác kỳ dị này lập tức vỡ nát, biến mất vô tung.

Trong đôi mắt Cốt Thiên Tầm hình như có hào quang hiện lên, lập tức dời ánh mắt đi, nhìn về phía Độc Long.

"Độc Long đạo hữu ngươi dầu gì cũng là một Huyền Đấu Sĩ đứng đầu khu, hà tất lại so đo với một người mới tới như thế." Cốt Thiên Tầm thản nhiên nói.

"Nếu có người mới tới lại không biết trời cao đất dày, mạo phạm đến uy nghiêm Cốt đạo hữu, Cốt đạo hữu sẽ tâm bình khí hòa như thế sao?" Sắc mặt Độc Long chuyển sang lạnh lẽo, chậm rãi hỏi ngược lại.

Cốt Thiên Tầm từ chối cho ý kiến thản nhiên cười cười, không nói gì nữa.

"Ba vị đạo hữu, trước xin lỗi không tiếp được rồi. Chờ ta vặn đầu tiểu tử này xuống, lại cùng ôn chuyện với ba vị." Độc Long hơi chắp tay với ba người, mở miệng nói không để Hàn Lập vào trong mắt chút nào.

Vừa nói xong, gã liền cất bước đi đến hướng Huyền đấu trường phía dưới.

Nét mặt Hàn Lập bình tĩnh như lúc ban đầu, tựa hồ không nghe Độc Long nói, hơi khẽ gật đầu với Cốt Thiên Tầm, coi như cảm tạ hảo ý nàng lúc trước muốn xuất đầu hóa giải ân oán giữa hắn và Độc Long, sau đó cất bước đi xuống phía dưới.

"Chờ một chút." Cốt Thiên Tầm chợt mở miệng gọi Hàn Lập lại.

Hàn Lập nghe tiếng dừng bước, nhìn lại.

Cốt Thiên Tầm nhìn nữ tử áo tím bên cạnh, trên mặt nữ tử áo tím có chút không cam lòng, bất quá vẫn đi đến trước người Hàn Lập.

Ánh mắt bất thiện của nàng liếc nhìn Hàn Lập, trong mũi hừ một tiếng, lật tay lấy ra một cái bình ngọc màu trắng đưa tới.

"Ân oán giữa ngươi và Độc Long, tuy rằng không quan hệ với ta, bất quá thực lực Độc Long mạnh hơn ngươi quá nhiều, trong bình là một quả Cao Long Đan, có thể trong thời gian ngắn tăng lên lực lượng nhục thể của ngươi, có thể rút ngắn thực lực giữa ngươi cùng Độc Long. Đương nhiên, cũng có tác dụng phụ nhất định, sau đó phải hao phí một hai tháng khôi phục, nhưng sẽ không sao." Cốt Thiên Tầm mở miệng nói ra.

"Cao Long Đan, Cốt đạo hữu ngược lại là rất hào phóng." Đồ Cương cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

Tôn Băng Hà không nói gì, thần tình cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, xem phản ứng của hai người, Cao Long Đan này dường như không phải chuyện đùa, đan này cùng Huyết Triều Đan mà Thạch Phá Không ban cho bọn họ có công hiệu tương tự, chỉ không biết cả hai chúng nó cái nào tốt hơn.

"Hừ! Rõ ràng thực lực yếu rối tinh rối mù, thật không biết tỷ tỷ nhìn trúng ngươi điểm nào, vậy mà cầm ra một quả Cao Long Đan cho ngươi, còn không mau tiếp lấy!" Nữ tử áo tím tựa hồ cực kỳ bất mãn về việc Hàn Lập được cho một quả Cao Long Đan, nhưng vẫn theo mệnh lệnh, tức giận nói.

Trong mắt Hàn Lập loé lên lãnh mang, quay người nói với Cốt Thiên Tầm: "Đa tạ hảo ý Cốt đạo hữu, bất quá ta cùng Độc Long đạo hữu nếu như quyết định dùng trận đấu giải quyết ân oán, vậy nên tiến hành một cách công bằng, nếu như ta tiếp nhận các hạ tặng, có lẽ sẽ mất công bằng, Lệ mỗ xấu hổ không dám nhận."

Nói xong, hắn liền cất bước đi thẳng về phía trước, không để ý chút nào đến nữ tử áo tím.

"Không biết điều, không dùng Cao Long Đan, sợ là một chiêu của Độc Long cũng không tiếp được." Trên mặt nữ tử áo tím lộ ra vẻ tức giận, nhìn bóng lưng Hàn Lập quát khẽ một tiếng.

Bước chân Hàn Lập không dừng lại chút nào, tựa hồ không nghe thấy nữ tử

áo tím nói, rất nhanh thân ảnh biến mất trong thông đạo.

Nữ tử áo tím thấy cảnh này, sắc mặt giận dữ càng nặng thêm, hung hăng dậm chân, quay người đi trở về.

"Ha ha, vị Lệ đạo hữu này ngược lại là người rất thú vị, không biết mạng có cứng như vậy hay không?" Đồ Cương thu hồi ánh mắt trên bóng lưng Hàn Lập, nhìn Cốt Thiên Tầm, cười ha ha nói.

Trong mắt Cốt Thiên Tầm chớp động hào quang, thần tình không thấy hỉ nộ, không biết suy nghĩ cái gì.

...

Hàn Lập đi theo thông đạo phía dưới, rất nhanh đi tới phía dưới sảnh tối.

Độc Long cùng Độc Giác đại hán đứng kề vai sát cánh nơi này, đang thương lượng cái gì, thấy Hàn Lập xuất hiện, Độc giác đại hán ngẩng đầu lên.

"Sự tình ngươi cùng Độc Long, ta đã nghe nói, có thể an bài hai người các ngươi lên đài giải quyết ân oán, bất quá phải đợi một lát, hiện tại ba đài thi đấu đều đang được sử dụng." Độc Giác đại hán nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu nhẹ, phối hợp đi tới bên cạnh sảnh tối ngồi xuống, nhắm mắt lại, từ đầu đến cuối cũng không có nhìn Độc Long.

Độc Long chứng kiến Hàn Lập trấn định như thế, nhíu mày, lập tức âm thầm cười lạnh một tiếng, ngồi xuống một chỗ khác.

Gần nửa canh giờ trôi qua, một đài thi đấu cuối cùng đã kết thúc.

Hàn Lập cùng Độc Long hầu như đồng thời đứng lên, theo Độc Giác đại hán an bài, cả hai bước lên đài thi đấu.

Lúc tuyên bố mở màn, Độc Giác đại hán cũng không có giấu giếm, tuyên bố trước mặt mọi người tình huống hai người Hàn Lập cùng Độc Long

mượn nhờ tỷ thí, giải quyết ân oán cá nhân.

Độc Long cùng Hàn Lập đều coi như là nhân vật phong vân ở Huyền đấu trường, Độc Long là Huyền Đấu Sĩ trên danh nghĩa lão đại khu thứ chín, Hàn Lập mặc dù là mới nhưng rất xuất sắc, gần đây cơ hồ bách chiến bách thắng, danh tiếng thật sự rất lớn.

Cả hai bọn họ lên đài thi đấu để giải quyết ân oán cá nhân, càng làm cho người xem phụ cận thêm hưng phấn, trong miệng la lên tên Độc Long cùng Lệ Phi Vũ.

Trong lúc nhất thời khán đài sôi trào, thanh âm hoan hô ầm ĩ lên.

Bây giờ trên đài cũng đã công bố ra tỷ lệ đặt cược cho trận đấu này, là một ăn hai.

"Hắc hắc, không thể tưởng được, tiểu tử ngươi lại rất có nhân khí. Hảo hảo cảm thụ một chút bầu không khí này, rất nhanh sẽ không cảm giác được nữa." Độc Long nghe tiếng hoan hô chung quanh, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thích thú.

Hàn Lập đứng lẳng lặng cách đó vài chục trượng, mí mắt rủ xuống, không nói gì, tựa như đang thần du vật ngoại.

Hắn như vậy cũng không phải là giả bộ, từ lúc bước lên đài thi đấu, trên thân Độc Long liền tản mát ra một cỗ sát ý khổng lồ, một luồng sóng không ngừng áp bách đến.

Cỗ sát ý này đậm đặc vô cùng, như sóng dữ ngập trời, hắn mơ hồ thấy sau lưng Độc Long là một mảnh huyết hồng đại địa, vô số đống xương trắng chất thành sơn phong.

Máu nhuộm núi sông, thiên địa đều màu đỏ.

Hàn Lập tự nghĩ cũng đã từng giết vô số địch nhân, nhưng sát khí hắn có được so với Độc Long bây giờ quả thực là tiểu vu kiến đại vu, đối phương không hổ là Huyền Đấu Sĩ mạnh nhất khu thứ chín, hiển nhiên cũng là do

chém giết không biết qua bao nhiêu năm tháng mới ra được đấy.

Hắn ngưng tụ tâm thần, kiệt lực không để sát ý của đối phương làm ảnh hưởng.

Độc Long thấy Hàn Lập tựa hồ không bị bản thân ảnh hưởng, chỗ sâu trong ánh mắt cũng không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

Ngay cửa đại sảnh trao đổi, đám người Cốt Thiên Tầm, Đồ Cương, Tôn Băng Hà đều tụ tập ở nơi này, từ trên cao nhìn xuống đài thi đấu.

Những người phụ cận ba người so với vừa rồi ít hơn rất nhiều, đại đa số Huyền Đấu Sĩ bây giờ đều vọt tới đài đánh cược.

"Xem bộ dạng như vậy, tâm trí Lệ Phi Vũ này có chút kiên định, vậy mà cũng không sợ Tu La Sát cảnh của Độc Long.” Đuôi lông mày Đồ Cương nhảy lên, trong mắt hình như có hào quang hiện lên, nói ra.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm lạnh nhạt không nói gì, nữ tử áo tím bên cạnh nàng lại khinh thường hừ một tiếng.

Ánh mắt Tôn Băng Hà lạnh lùng nhìn đài thi đấu phía dưới, cũng không nói gì.

------oOo------

Chương 872: Đánh cược

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cốt đạo hữu, ngươi thấy trận chiến này thế nào?" Đồ Cương cũng không lúng túng vì không ai để ý tới, nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, cười hỏi.

"Nếu xem thực lực bên ngoài, đương nhiên là Độc Long chiếm ưu thế. Bất quá nhân tố ảnh hưởng thắng bại rất nhiều, Lệ Phi Vũ cũng không phải không có cơ hội thắng." Cốt Thiên Tầm chậm rãi mở miệng nói.

"Nghe ý tứ Cốt đạo hữu như vậy, chẳng lẽ cho rằng Lệ Phi Vũ này sẽ gây bất ngờ lớn?" Ý cười trên mặt Đồ Cương càng sâu.

Nhưng Cốt Thiên Tầm lại cười nhạt một tiếng, một bộ dạng từ chối cho ý kiến.

"Từ trước đến nay ánh mắt Cốt đạo hữu sắc bén, đặc biệt tinh thông dự đoán thắng bại, chưa sai lần nào, nhưng giờ ta lại không cho là đúng. Chúng ta đánh cược một ván chứ?" Trong mắt Đồ Cương lập lòe tinh quang, chậm rãi nói.

"Đồ đạo hữu muốn đánh cược gì?" Khóe miệng Cốt Thiên Tầm hơi nhếch lên, giống như cười mà không cười hỏi.

Lời vừa nói ra, trên mặt nữ tử áo bào tím bên cạnh lộ ra thần sắc khó tin, sắc mặt những người bên cạnh cũng hơi thay đổi.

"Trong một lần ngẫu nhiên vài năm trước, ta đã lấy được một mai rùa Địa

cấp Hắc Vân Lân Quy, không biết Cốt đạo hữu có vừa mắt với nó không?" Đồ Cương điềm tĩnh nói.

"Xem ra Đồ đạo hữu đến đã có chuẩn bị, mai rùa Địa cấp Hắc Vân Lân Quy đúng là bảo vật hiếm thấy, ta đang cần nó. Nói đi, ngươi coi trọng vật gì trên người ta?" Cốt Thiên Tầm nghe thế, đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia chấn động, nói.

"Nghe nói trong tay Cốt đạo hữu có một khối Phượng Hoàng huyết ngọc, không biết đã dùng hết chưa?" Đồ Cương liếm liếm bờ môi, hỏi.

"Ta nói sao hôm nay Đồ đạo hữu đột nhiên tới đây quan sát cuộc tỷ thí này, thì ra là muốn mượn cuộc tỷ thí này mưu đồ Phượng Hoàng huyết ngọc của ta. Vận khí ngươi không tệ, bây giờ vật ấy vẫn còn trong tay ta." Cốt Thiên Tầm chỉnh lại tóc mai, nói.

"Không biết Cốt đạo hữu có dám đánh cược ván này hay không?" Hai con ngươi Đồ Cương trong suốt, hỏi từng câu từng chữ.

"Nếu Đồ đạo hữu đã nói đến nước này rồi, đương nhiên ta sẽ không làm mất hứng đạo hữu. Tốt, ta đánh cược." Cốt Thiên Tầm gật đầu nhẹ, bình tĩnh nói.

"Được, một lời đã định!" Tia vui mừng trong mắt Đồ Cương lóe lên.

"Tỷ tỷ, ngươi có nắm chắc không?" Nữ tử áo bào tím lẩm bẩm nói.

Cốt Thiên Tầm không nói gì, khóe miệng lần nữa lộ ra một tia cười nhạt.

Đồ Cương thấy nụ cười trên mặt Cốt Thiên Tầm, trong lòng cảm thấy có chút không đúng. Bất quá đánh cược đã đạt thành, y cũng không hề suy nghĩ nhiều. Dù sao Độc Long kia thành danh đã lâu tại Huyền Đấu Trường này, Lệ Phi Vũ chỉ có danh tiếng, còn tu vi thân thể so với Độc Long thì kém một mảng lớn.

"Tôn đạo hữu cũng có hứng thú tham gia việc này không?" Đồ Cương quay đầu nhìn về phía Tôn Băng Hà bên kia, hỏi.

"Không có hứng thú." Cả người Tôn Băng Hà tản mát ra một cỗ hơi thở rét buốt, lời nói cũng lạnh như băng.

Đồ Cương cười cười, cũng không để ý, ánh mắt nhìn về phía đài thi đấu.

Trên đài thi đấu, ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Độc Long phía trước, đương nhiên không biết sinh tử quyết đấu của mình và người trước mặt lại trở thành thứ đánh cược cho người khác.

Hai tay Độc Long ôm ngực, mặt không biểu tình nhìn qua Hàn Lập. Ánh mắt lạnh băng như đang nhìn một người chết.

Theo một tiếng ra lệnh của Độc Giác đại hán, đồng tử Hàn Lập đột nhiên co rụt lại, thân thể nhoáng lên, thân hình như điện bay nhào tới, phát động công kích trước, hầu như trong nháy mắt đã đến cạnh người Độc Long, một quyền đánh xuống dưới xương sườn.

Thực lực của hắn vô cùng nhỏ yếu so với Độc Long, nếu để đối phương chiếm được tiên cơ, hắn sẽ thật sự không cách nào xoay chuyển tình thế.

Mà Độc Long không chút phản ứng nào với việc Hàn Lập tấn công trước, hai tay xòe ra.

Ầm ầm! Trong nháy mắt không khí cạnh y đều gãy khúc, hiện lên chấn động trong suốt. Một cỗ khí tức thâm sâu khổng lồ như biển bỗng phát ra từ trên người y.

Sát khí trên người y dung hợp với cỗ khí tức khổng lồ này, hình thành một cỗ áp lực như có thực chất, đột nhiên đè ép về bốn phương tám hướng.

Nắm đấm Hàn Lập chưa đụng tới Độc Long, cả người như gặp phải trọng kích, đặc biệt trong đầu như bị một thanh đại chùy hung hăng đập một cái. Sắc mặt hắn không khỏi trắng bệch, nắm đấm cũng không đánh ra được, người không tự chủ lui về sau vài bước.

Khóe miệng Độc Long nhếch lên một chút, sau đó chỉ nghe "Ầm ầm" một

tiếng, bãi đất cao trước sàn đấu nổ tung tạo ra một cái hố to, vô số đá vụn bắn ra bốn phía.

Mà thân hình khổng lồ của Độc Long trong nháy mắt biến mất tại chỗ, sau một khắc, một cái chân dài màu đen lăng không xuất hiện trước người Hàn Lập, một chân quét ngang.

Một tiếng rít vang chói tai phát ra!

Những nơi chân dài màu đen đi qua, hư không thình lình rung động nhè nhẹ mắt thường có thể thấy được, hung hăng đạp về phía Hàn Lập.

Chân dài chưa đến, tiếng gió ác liệt đã gần như xé rách da hắn.

Sống chết trước mắt, thực lực Hàn Lập triển lộ ra hết. Bốn mươi ba Huyền khiếu trên thân đều sáng lên, đặc biệt bảy chỗ Huyền khiếu trên đùi càng phát ra quang mang sáng rực, hai chân mạnh mẽ đạp lên mặt đất.

"Ầm ầm" một tiếng, mặt đất dưới chân hắn cũng bị đạp ra một cái hố to, cả người hóa thành một đạo hắc ảnh bắn về phía sau, khiến cho một chân này của Độc Long quét vào hư không.

Trên mặt Độc Long lộ ra một tia kinh ngạc, dừng bước.

Chỉ nghe mặt đất lần nữa chấn động "Ầm ầm", thân thể của y cũng trong nháy mắt hóa thành một đạo hắc ảnh nhanh chóng đuổi theo hướng Hàn Lập.

Tốc độ hai người tương đương, nếu tại nơi khác, Hàn Lập cũng có thể bỏ trốn mất dạng. Nhưng giờ phút này bọn hắn đang trên đài thi đấu, không gian có hạn, rất nhanh hai người đã đuổi chạy tới mép đài thi đấu, không còn đường tiến.

Độc Long gầm nhẹ một tiếng, trong nháy mắt cả người cao thêm gần nửa, Huyền khiếu toàn thân hiện ra từng điểm tinh quang, khoảng bảy mươi mốt cái, chủ yếu nằm trên ngực bụng và đùi phải.

Huyền khiếu trên đùi phải dày đặc, chừng ba bốn mươi cái, mơ hồ một cái, bỗng nhiên hóa thành bóng dáng bảy tám cái chân, hung hăng đạp mạnh xuống Hàn Lập.

Hư không nổ vang, phát ra tiếng rít chói tai. Toàn bộ đài thi đấu như không chịu nổi lực lượng một chân này của Độc Long, rung lên nhè nhẹ.

Mà nét mặt Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ kinh hoảng, bước chân dịch chuyển, trong nháy mắt cả người lay động như tơ liễu trong gió lớn, không biết dùng cách nào bay vút ra ngoài từ chỗ hư ảnh bảy tám chân của Độc Long.

Đồng tử Độc Long co rụt lại, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Ồ, đây là thân pháp gì?" Cốt Thiên Tầm nơi xa thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khòe môi nữ tử áo bào tím giật giật, trên mặt lộ ra biểu tình phức tạp.

"Tình báo sai, tiểu tử này đã có bốn mươi ba Huyền khiếu rồi. Không phải là vì lần tỷ thí này mà phục dụng đồ vật gì gây tổn hại nguyên khí chứ." Đồ Cương sờ lên cằm, thì thào lẩm bẩm.

Những người khác cũng mang thần sắc khác nhau, có giật mình, có nhíu mày.

Trên Huyền Đấu Trường.

Tuy Hàn Lập bằng vào “Vũ Hóa Phi Thăng Công” khéo léo tránh khỏi công kích của Độc Long, nhưng uy lực một kích này của Độc Long thực sự quá lợi hại, thân thể hắn chịu không ít ảnh hưởng từ công kích, sắc mặt trắng bệch một mảnh.

Tròng mắt hắn hơi híp lại, cũng không chạy trốn, hai ngón tay phải đột nhiên đâm thẳng tới, mạnh mẽ đâm về phía trái tim ngực trái Độc Long.

Quang mang lóe lên trên hai ngón tay, trong nháy mắt ngón tay trở nên

trắng muốt như ngọc, phát ra tiếng rít sắc nhọn, cực kỳ mạnh mẽ.

Vẻ kinh hãi lóe lên trên mặt Độc Long rồi thu lại. Y bỗng gào to một tiếng, nâng mạnh tay lên, giống như vuốt hổ, vô cùng mạnh mẽ vỗ xuống tay Hàn Lập.

Không khí nổ vang đùng đùng, dường như một tiếng sấm rền.

Mặc dù trên tay y không mở ra Huyền khiếu, nhưng một kích này cũng vô cùng có lực, nếu như bị đập trúng, chỉ sợ cánh tay Hàn Lập sẽ lập tức bị đánh cho vỡ nát.

Nhưng vào thời khắc này, hướng đi của ngón tay Hàn Lập mạnh mẽ biến đổi, từ trên biến xuống, đâm về bụng dưới đan điền Độc Long.

Biến cố đột ngột này, Độc Long cũng không kịp ngăn cản, chỉ có thể khẽ quát một tiếng, Huyền khiếu tinh quang trên thân sáng ngời, trên dưới toàn thân hiện ra một màng sáng óng ánh như có thực chất ngăn trước ngón tay Hàn Lập, đúng là Chân Cực Chi Mô.

Theo một tiếng “Xoẹt” giòn vang!

Hai ngón tay Hàn Lập đã đâm vào trong Chân Cực Chi Mô, thế như chẻ tre thẳng hướng đan điền Độc Long.

Cuối cùng sắc mặt Độc Long cũng biến đổi, đùi phải mạnh mẽ đạp lên mặt đất.

Một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Toàn bộ lôi đài mạnh mẽ lắc lư, mặt đất dưới chân Hàn Lập đột nhiên như biến thành lò xo, một cỗ lực lượng khổng lồ phát ra dưới chân, hất văng cơ thể hắn lên, ngón tay đâm tới cũng ngừng lại.

Trong nháy mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh sợ, Độc Long liên tiếp tránh né công kích nhìn như đơn giản, kỳ thật hắn đã làm hết sức, lại bị Độc Long dễ dàng phá vỡ.

Tuy hắn đã sớm tưởng tượng thực lực chênh lệch giữa hai người, nhưng không nghĩ tới chênh lệch còn lớn hơn rất nhiều so với dự đoán.

Độc Long đá Hàn Lập một cước, thân thể hắn lập tức quay tít một vòng, bị quét ra.

Một cỗ man lực dời núi lấp biển như lôi đình phá không kéo tới, không khí nổ tung ầm ầm, sóng khí dữ dội hiện lên như bị xé toạc ra.

Cơ thể Hàn Lập đang ở giữa không trung, không chỗ mượn lực tránh né, chỉ có thể gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ Huyền khiếu trên người đều phát quang mang, song quyền đột nhiên đánh ra.

Kết quả "Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Một cỗ man lực cuồng bạo khó có thể tưởng tượng bay vọt đến từ phía đối diện, so với lực lượng cánh tay kia của Thần Dương còn lớn hơn.

Hay tay Hàn Lập đau nhức kịch liệt, cả người như một bao cát bay ngang ra ngoài, nện mạnh trên đất.

Lại một tiếng vang thật lớn, mặt đất bị đánh ra một hố to, đá vụn văng tung tóe.

"Hắc hắc, chênh lệch này thật sự quá lớn. Thoạt nhìn, trận đánh cược này ta thắng rồi." Trước đại sảnh trao đổi, Đồ Cương thấy một màn như vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, cười hắc hắc nói.

"Bây giờ nói thắng bại vẫn còn sớm." Sắc mặt Cốt Thiên Tầm không chút thay đổi, nhàn nhạt nói.

"Vậy đợi xem tận mắt đi, ngược lại ta muốn nhìn xem có kỳ tích gì xảy ra không." Đồ Cương liếc nhìn Cốt Thiên Tầm, nói ra.

Trong hố lớn, đầu Hàn Lập choáng váng từng cơn, trong miệng, mắt, mũi đều là máu tươi, hai cánh tay lại càng đau nhức kịch liệt.

Hắn mạnh mẽ lắc đầu, tinh thần tê cứng phấn chấn lại, trở mình nhảy khỏi hố sâu.

Nhưng Hàn Lập vừa ngẩng đầu đã thấy Độc Long lần nữa nhào tới như điện, lại là một chân quét ngang, mạnh mẽ đạp vào phía lồng ngực hắn.

Bất quá lúc này người hắn đã trên đất, hai chân mạnh mẽ đạp lên mặt đất, thi triển "Vũ Hóa Phi Thăng Công", giống như một mảnh tơ liễu bắn ngược về sau trốn tránh, thoát hiểm một chân này.

Độc Long cười lạnh một tiếng, thân hình lần nữa chuyển một cái, chân phải đột nhiên biến thành một điểm, như một trường mâu, cực kỳ nhanh chóng đâm về phía ngực Hàn Lập.

Hơn mười điểm Huyền khiếu trên đùi y rực sáng quang mang, lúc di chuyển bên trong Huyền khiếu đều tuôn ra một cỗ cự lực, như sóng dữ thác nước tuôn ra.

Lúc này Hàn Lập đã dùng hết toàn lực, trong mắt lập tức lạnh lẽo, chỗ mi tâm chớp động tinh quang, mơ hồ hiện ra một đạo kiếm ảnh óng ánh, liền muốn thi triển Thần Niệm chi kiếm quyết một trận tử chiến.

Vào thời khắc này, ánh mắt hắn chợt lóe lên, kiếm ảnh óng ánh ở mi tâm đột nhiên biến mất, dưới chân liên tục điểm lên mặt đất, lướt ngang bên cạnh trốn tránh.

Cùng lúc đó, cánh tay hắn vung lên, nơi lòng bàn tay hiện lên một đoàn hào quang óng ánh.

------oOo------

Chương 873: Tai họa ngầm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Chỉ nghe một tiếng "Xùy" vang nhỏ.

Một sợi xiềng xích óng ánh mờ ảo từ trong lòng bàn tay Hàn Lập bắn ra, không ngờ đó là Thần Niệm Chi Liên, liền quấn lấy đùi phải của Độc Long, mãnh mẽ hất qua một bên.

Trên đỉnh sợi xích lóe lên hào quang, từ ngưng thực hóa thành hư ảo, lóe lên xuyên qua Chân Cực Chi Mô của gã, chui vào nơi nào đó trên đùi phải gã.

Chợt động tác đùi phải Độc Long cứng đờ, liền bị xiềng xích thần niệm hất qua một bên, bay sát qua thân thể Hàn Lập.

Khiến cho cả người gã đập vào mặt đất, từ đó phát ra một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn.

Cả người Hàn Lập nhoáng một cái, liền lại lần nữa thối lui qua một bên cách gã vài chục trượng, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Mắt thấy biến cố xảy ra liên tiếp này, mọi người ở đây đều khẽ giật mình, cả đấu trường lập tức trở nên yên tĩnh.

"Chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Con mắt Đồ Cương trừng lớn, khó có thể tin được, mà thốt lên lời.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tôn Băng Hà cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Còn ánh mắt nữ tử mặc áo bào tím thì nhìn đăm đăm, miệng thơm khẽ mở, mơ hồ muốn phát ra một tiếng kinh hô.

Giờ phút này, Trần Lâm đứng sau lưng Cốt Thiên Tầm, nhìn thấy tình cảnh trên đấu trường, chợt nhớ lại lời nói mà Cốt Thiên Tầm vừa nói trước đó, ánh mắt khẽ động, dường như đang nghĩ tới cái gì đó.

Chỉ có mỗi Cốt Thiên Tầm là khóe miệng nở ra nụ cười, khẽ vuốt cằm, giống như đã sớm dự liệu được tình huống này rồi.

Trên đấu trường, cả người Độc Long đập mạnh xuống đất, cũng không có thụ thương gì, gã liền vỗ bàn tay xuống mặt đất, từ đó phát ra tiếng nổ "Ầm", mượn lực đó mà nhảy lên một cái.

Gã quay đầu nhìn chằm chằm Hàn Lập, mơ hồ trong mắt lộ vẻ khác lạ, chợt gã hét lên một tiếng giận dữ, thân hình khẽ động.

"Oanh!"

Bàn chân của Độc Long dậm mạnh xuống mặt đất, tạo thành một cái hố to, cả người gã lần nữa biến mất, sau một khắc liền xuất hiện bên cạch Hàn Lập, đùi phải của gã như một thanh khảm đao khổng lồ, mang theo từng đạo tàn ảnh, tốc độ so với trước đó còn nhanh hơn rất nhiều, hung hăng đá về bên hông Hàn Lập.

Những nơi thối ảnh đi qua, liền từ hư không phát ra tiếng rít gió chói tai.

Hai con mắt Hàn Lập ngưng lại, thân ảnh hắn nhoáng một cái né qua một bên, đồng thời từ trong lòng bàn tay hắn bắn ra sợi Thần Niệm Chi Liên, như thiểm điện cuốn lấy đùi phải Độc Long, mũi nhọn xiềng xích lần nữa đâm đúng vào chỗ vừa rồi trên đùi phải của Độc Long.

Nơi đó chính là một huyệt Huyền Khiếu.

Khi bị Thần Niện Chi Liên đâm trúng, đột nhiên huyền khiếu tỏa ra ảnh sáng chợt hỗn loạn kịch liệt, Chân Cực Chi Mô của gã cũng đã hơi trở nên mỏng mảnh đi rất nhiều.

Động tác đùi phải Độc Long cũng vì vậy mà lần nữa chậm lại, cả người nhoáng một cái, liền lại lần nữa ngã trên đất.

Khóe miệng Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, cánh tay vừa hơi động, chợt Thần Niệm Chi Liên trong nháy mắt liền biến mất không thấy đâu.

Xung quanh trên khán đài bắt đầu truyền ra âm thanh kinh ngạc, vẻ mặt người xem lộ ra vẻ khó có thể tin được.

Thực lực Độc Long chiếm ưu thế hơn Hàn Lập, mới vừa rồi còn chiếm thượng phong, vậy mà trong nháy mắt tình cảnh liền đã mau chóng thay đổi.

Động tác hai người Hàn Lập cùng Độc Long nhanh như thiểm điện, Thần Niệm Chi Liên lóe lên hình dáng mờ ảo, đám người xung quanh khán đài ngoại trừ một số ít ra, những người khác không thấy rõ chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy mỗi lần Hàn Lập vung tay lên, từ đó hiện ra một đạo bóng trắng mờ ảo, sau đó lại thấy Độc Long lần nữa ngã xuống đất.

Bên ngoài đại sảnh trao đổi.

"Ngươi đã sớm nhận ra?" Sắc mặt Đồ Cương hơi trầm xuống, quay đầu nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, hỏi.

"Ngươi cảm thấy như thế nào?" Cốt Thiên Tầm nhẹ giọng cười một tiếng.

"Ánh mắt Cốt đạo hữu cao minh, Đồ mỗ thúc ngựa còn không kịp, cam bái hạ phong, mai rùa Hắc Văn Lân Quy kia, ta sẽ phái người đưa đến cho ngươi, cáo từ." Đồ Cương hừ lạnh một tiếng, chắp tay, rồi quay người rời đi.

Ánh mắt Tôn Băng Hà sáng lên, cũng quay người rời đi.

"Sao bọn hắn đều đi vậy, tuy là Lệ Phi Vũ nhìn giống như chiếm thượng phong, nhưng căn bản không có tổn thương trí mạng gì đến Độc Long cả, còn chưa phân thắng bại mà." Nữ tử mặc áo bào tím lộ vẻ kinh ngạc, nói.

"Thắng bại sớm đã phân rõ." Cốt Thiên Tầm từ tốn nói ra.

Nữ tử áo bào tím nghe vậy, khẽ giật mình.

"Diêu Ly, mặc dù những năm nay thực lực của ngươi có tiến triển không ít, nhưng ánh mắt vẫn còn có chút thiếu sót, nếu ngày sau có cơ hội, thì hãy lĩnh giáo một chút với vị Lệ Phi Vũ kia, điều đó rất có lợi thật lớn cho ngươi, chớ đừng có mà làm ra chuyện gì ngây ngơ cả." Cốt Thiên Tầm nói một tiếng, rồi cũng quay người đi vào bên trong đại sảnh.

"Vâng." Trong mắt Diêu Ly hiện lên một tia giận dữ, giống như đã bị vũ nhục, nhưng trong miệng thì lại cung kính, đáp lại.

Trần Lâm hơi gật đầu về phía Diêu Ly, cất bước đi theo sau lưng Cốt Thiên Tầm.

Thân ảnh hai người cũng nhanh biến mất bên trong sảnh, Diêu Ly chuyển ánh mắt nhìn về phía dưới đầu trường, trong ánh mắt lạnh lùng khẽ chớp động.

Một bóng người đứng ở phía đằng xa, không ngờ là gã mặt sẹo.

Gã ở đằng xa nhìn về Cốt Thiên Tầm, chợt sắc mặt trắng bệch một mảnh, trong mắt lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Lập tức gã mặt sẹo giậm chân một cái, cũng nhanh cất bước đi vào bên trong đại sảnh.

Trên đấu trường, Độc Long lại lần nữa đứng lên, vừa kinh vừa sợ nhìn Hàn Lập, nhưng không có lại tiếp tục lao lên nữa.

"Độc Long đạo hữu, ngươi còn muốn đánh nữa sao?" Hàn Lập khẽ nhếch miệng, cười một tiếng truyền âm nói ra.

"Làm sao ngươi phát hiện ra?" Độc Long thấy Hàn Lập truyền âm nói chuyện, cũng không có cất giọng nói ra bên ngoài, mà vẻ mặt giận dữ kinh

sợ hạ xuống, cũng truyền âm lạnh giọng hỏi.

"Tự nhiên ta có cách của ta, Huyền Khiếu trên đùi của các hạ, tai họa ngầm khá nặng, chỉ cần dùng một ít ngoại lực kích thích nó, nó liền có thể làm cho khí huyệt cả người ngươi tán loạn. Tuy là thực lực các hạ cao cường, mặc dù bằng vào thứ này còn chưa chắc gây thương tổn căn cơ của ngươi, nhưng chúng ta đã giao thủ nhiều hơn mấy hiệp, ánh mắt cao minh của mọi người ở đây, chỉ sợ sớm đã đoán tình trạng trên người ngươi rồi." Hàn Lập cười nhạt truyền âm.

Độc Long nghe vậy, sắc mặt tái nhợt.

Gã tu luyện thuật luyện thể, tập trung rèn luyện đùi phải, chính là một môn công pháp cực kỳ lợi hại, chỉ là môn công pháp đó có chút không đầy đủ, trước đó gã nóng lòng luyện thành, đã tu luyện dẫn đến tổn thương một huyệt huyền khiếu ở một nơi trên đùi, vì vậy mà lưu lại tai họa ngầm không nhỏ.

Về sau gã đã nhiều lần tìm cách, hết sức chữa thương, tuy là hơi có chút hiệu quả, từ bên ngoài khó mà thấy vẻ khác lạ trong huyệt Huyền Khiếu của gã, thế nhưng muốn hồi phục như lúc ban đầu, chung quy là không thể.

Nhược điểm này bị hắn một mực che dấu cẩn thận, vốn gã đã có tiếng ở bên ngoài, nếu ngày thường giao thủ với người khác, trong lúc giao đấu còn có thể lớn tiếng dọa nạt, người có thể đụng vào thân thể của gã ít càng thêm ít, cho nên những năm nay, bí mật này một mực không có người nào phát hiện, nghĩ không ra lúc này lại bị Hàn Lập nhìn thấu.

Không chỉ thế, gã còn bị Hàn Lập công kích tai họa ngầm gã tới hai lần, có lẽ người bình thương không nhìn ra, nhưng với ba người Cốt Thiên Tầm, Đồ Cương, Tôn Băng Hà chắc chắn đã phát hiện.

Thực lực bọn hắn đã đạt tới cảnh giới này, một điểm sai lầm nhỏ cũng đủ để quyết định sinh tử, chớ nói chi là một nhược điểm lớn như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, nhất thời trong lòng Độc Long đã rối như tơ.

Hàn Lập thấy vẻ mặt Độc Long không ngừng thay đổi, ánh mắt hơi chớp chớp.

Hắn có thể phát hiện được tai họa ngầm Huyền Khiếu của Độc Long, quả là may mắn vô cùng, chỗ tai họa ngầm Huyền Khiếu này, cũng là một nơi Khiếu Huyệt trên bộ công pháp 《Vũ Hóa Phi Thăng Công》.

Hơn nữa hắn cũng vừa mới đả thông Huyền Khiếu đó, cho nên hắn rất mẫn cảm đủ thứ thay đổi của Huyền Khiếu đó, và thêm vào đó là lực lượng thần thức của hắn cường đại vô cùng, mới có thể phát hiện ra nhược điểm của Độc Long.

Tuy nhiên chỉ dựa vào nhược điểm không phải là vết thương trí mạng đó, muốn chân chính thắng đối phương, cũng không có dễ dàng gì, nếu đối phương bỏ đi sự cố kỵ khi bị người khác nhìn thấy nhược điểm của mình, mà toàn lực ra tay, chỉ sợ mình còn chưa chưa chắc gì là đối thủ gã.

"Độc Long đạo hữu, ngươi cũng không cần phải lo lắng như vậy, ta biết một cách có thể giúp ngươi chữa trị huyệt Huyền Khiếu đó." Y niệm trong lòng Hàn Lập xoay chuyển, truyền âm nói ra.

Độc Long nghe vậy, như nghe âm thanh của thần tiên, kích động nói ra: "Ngươi nói thật sao?"

Trong lòng gã lộ ra vẻ kích động, mà gã quên luôn truyền âm, trực tiếp mở miệng nói ra, âm thanh hơi có chút run run.

"Sở trường của ta là tu luyện Chân Huyền Khiếu, nếu không, sao mà ta lại phát hiện ra nhược điểm của ngươi chứ." Hàn Lập nói ra.

Cũng không phải hắn nói mạnh miệng, dựa vào công pháp 《Vũ Hóa Phi Thăng Công》 quả thật là có cách để mở ra Huyền Khiếu của gã, cộng thêm lực lượng thần thức cường đại của hắn làm phụ trợ, hắn có thể nắm chắc bảy thành chữa trị huyệt Huyền Khiếu đó của Độc Long.

"Nếu ngươi có thể giúp ta giải quyết vấn đề này, ân oán lúc trước của chúng

ta liền sẽ xóa bỏ, nếu ngươi có yêu cầu gì, cứ việc nói ra." Độc Long nhìn Hàn Lập, chợt hít một hơi thật sâu, khom người thi lễ một cái.

Mọi người trên khán đài thấy vậy, đều kinh ngạc vô cùng, không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Độc Long đạo hữu không cần phải khách khí, chúng ta hãy tìm nơi nào đó nói về việc này đi." Hàn Lập mỉm cười.

Độc Long gật đầu, không nói lời nào mà quay đầu, tuyên bố mình nhận thua với đại hán độc giác đang đứng gần đó.

Lúc này vẻ mặt của đại hán Độc Giác cũng lộ vẻ kinh ngạc, tuy nhiên Độc Long đã bỏ quyền nhận thua, lão cũng chỉ đành tuyên bố như vậy.

Độc Long không để ý tiếng ồn ào trên khán đài, mà mang theo Hàn Lập dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp đi xuống đấu trường, rất nhanh đã trở lại khu thứ chín.

Trên đường hai người bọn hắn không nói lời nào, một đường đi thẳng tới gian phòng của Độc Long.

Độc Long giơ bàn tay lên, nhấn lên cánh cửa một cái, chợt từ trong khe hở dưới cánh cửa lóe lên ánh sáng màu trắng, cửa đá mới từ trong âm thanh "Ầm ầm" từ từ mở ra

Tiến vào trong phòng, Hàn Lập phát hiện gian phòng của Độc Long so với gian phòng của Hàn Lập cùng Trần Lâm lớn hơn không ít, thậm chí bên trong còn bày ra một bệ đá da thú nữa.

"Lệ đạo hữu, mời ngồi." Độc Long giơ tay, làm tư thế mời ngồi.

Hàn Lập liền hào phóng ngồi xuống bên cạnh bàn đá, đợi Độc Long từ từ mở miệng.

"Chuyện mà ta âm thầm lo lắng khốn nhiễu nhiều năm nay, Lệ đạo hữu ngươi có thật là có cách giải quyết sao?" Quả nhiên, Độc Long vừa mới

ngồi xuống, liền không nhịn được mà hỏi.

"Độc Long đạo hữu, kỳ thật tai họa ngầm mà ngươi chôn xuống, không hề chỉ là ngươi nóng lòng tu luyện mà gây ra, theo như ta suy đoán, có thể là có chút quan hệ gì đó với công pháp tu luyện của ngươi." Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút, rồi nói ra.

"Chuyện này...Chỉ sợ Lệ đạo hữu quá lo lắng, mặc dù công pháp ta tu luyện không phải là bí điển huyền diệu cao thâm gì, nhưng nó cũng là điển tịch chính tống từ trong tộc truyền xuống, tuyệt đối không có chút vấn đề nào." Độc Long nhướng mày, khoát tay áo nói ra.

"Không sao, ngươi cũng không phải cần nói ra nội dung tất cả công pháp mà ngươi tu luyện, ngươi chỉ cần nói cho ta biết nội dung liên quan đến khai khiếu trên bộ công pháp là đủ." Hàn Lập tùy ý nói ra.

Độc Long do dự một chút, rồi cũng mở miệng nói ra nội dung khai khiếu trong bộ công pháp, nói ra hết cho Hàn Lập, thậm chỉ ngay cả một vài nơi tinh diệu ẩn tàng trong đó, cũng không có chút giấu diếm nào.

"Quả nhiên là thế. Độc Long đạo hữu, bộ công pháp 《Huyền Nguyên Thần Hành Quyết》 mà nhà ngươi truyền cho ngươi, mặc dù là chuyên tu tốc độ bá đạo, cùng với tốc độ khai khiếu hai chân tương đối nhanh, nhưng nó sẽ lại làm căn cơ vững chắc của ngươi trở nên tầm thường. Sau này ngươi hãy chú ý vấn đề này, tận lực giảm lại tốc độ khai khiếu, tập trung tai họa ngầm này vào một điểm, nếu không vấn đề này sẽ phát sinh ra càng nhiều." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

"Lệ đạo hữu một lời nói trúng, tại hạ bội phục. Xin Lệ đạo hữu hãy giúp ta giải quyết mối họa này, ngày sau ta sẽ có hậu báo." Sắc mặt Độc Long hơi đổi, lần nữa chắp tay cúi đầu trước Hàn Lập, nói ra.

"Nếu muốn cứu ngươi, cũng như ta đã nói, sẽ đồng dạng trả giá không hề nhỏ, chuyện này..." Hàn Lập ra vẻ do dự nói.

"Lệ đạo hữu cứ ra điều kiện, nếu ta có thể làm được, tuyệt không chối từ." Ánh mắt Độc Long ngưng lại, mở miệng nói ra.

------oOo------

Chương 874: Mặt sẹo chết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thực không dám giấu diếm, nếu muốn giúp ngươi trị liệu hoạ này, nơi khác thì không nói, nhưng ở toàn bộ Thanh Dương Thành này, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu người có thể làm được, mà ở trong khu thứ chín này, cũng chỉ vẻn vẹn có một mình ta mà thôi." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Chỉ bằng Lệ đạo hữu nhìn một cái đã xem thấu, hơn nữa một câu nói toạc ra tai hoạ ngầm trên người ta, ta tin tưởng Lệ đạo hữu là người duy nhất trong Thanh Dương Thành có thể cứu ta. Chẳng qua không biết, Lệ đạo hữu ngươi muốn như thế nào mới cứu?" Độc Long gật đầu nhẹ, nói ra.

"Nếu như vấn đề của ngươi chính là phương pháp mở khiếu bị sai, như vậy trước hết nên bắt đầu từ phương pháp mở khiếu. Ta cũng có một bộ bí điển tu luyện tên là Vũ Hóa Phi Thăng Công, đồng dạng cũng mở khiếu trên hai chân, cho nên ta có thể truyền thụ phương pháp mở khiếu này cho ngươi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó nói ra.

"Phương pháp mở khiếu? Những khiếu huyệt kia ta đã mở gần hết, hôm nay lại mở khiếu ở đó tiếp thì còn hữu dụng không?" Độc Long gãi gãi đầu, không hiểu hỏi.

"Chỉ vận dụng phương pháp mở khiếu này đương nhiên không thể thành công, còn cần có thần thức chi lực cường đại phụ trợ, ta vừa vặn có thần thức cũng không kém." Hàn Lập lắc đầu, cười nói.

Độc Long thấy vậy, trên mặt lộ ra một vòng tiếu ý phức tạp: "Như vậy xem ra, chuyện này mà rời Lệ đạo hữu thì thật đúng là không thể làm được, chỉ sợ điều kiện của Lệ đạo hữu cũng không đơn giản a?"

"Ha ha, Độc Long đạo hữu quá lo lắng rồi, Lệ mỗ ngoại trừ tu luyện cần chút ít Thú hạch, cũng chỉ có chút chuyện nhỏ, cần đạo hữu trợ giúp thoáng một chút." Hàn Lập cười hắc hắc, nói ra.

"Lệ đạo hữu cứ nói đừng ngại, nếu có thể làm được, Độc Long ta sẽ không chối từ." Độc Long khẽ nhíu mày, nói ra.

"Ta biết Độc Long đạo hữu tại khu thứ chín này giao thiệp rất rộng, thậm chí còn có thể liên lạc được với các khu khác, cho nên có mấy người muốn hỏi thăm tin tức một chút." Hàn Lập thu lại vẻ tươi cười, thần sắc nghiêm lại nói.

"A, là người nào?" Độc Long nghi ngờ hỏi.

"Thực không dám giấu diếm, lúc trước đi cùng ta đến Thanh Dương Thành còn có hai người, một người tên là Thạch Không, người kia là Giải Đạo Nhân. Sau này ta trở thành Huyền Đấu Sĩ khu thứ chín, kết cục bọn hắn hẳn cũng không kém bao nhiêu, không biết ngươi đã từng nghe nói qua?" Hàn Lập hỏi.

"Hai cái tên này ta chưa từng nghe qua, bất quá về sau ta có thể nghe ngóng giúp ngươi một chút. Tuy tốc độ thay đổi Huyền Đấu Sĩ rất nhanh, người mới gia nhập vào cũng không ít, nhưng chỉ cần thu nhỏ phạm vi người tiến vào Huyền Đấu Trường cùng thời điểm với ngươi, tìm ra có lẽ không quá khó khăn." Độc Long thấy yêu cầu của Hàn Lập không cao, như trút được gánh nặng nói.

"Mặt khác, Độc Long đạo hữu đã ở Huyền Đấu Trường một thời gian lâu, có từng nghe nói trong thành này có một nữ tử dung mạo cực đẹp xuất hiện không? Nàng..." Hàn Lập nghĩ đến Tử Linh, muốn miêu tả dung mạo của nàng, nhất thời cũng không biết mở miệng như thế nào.

"Lệ đạo hữu, có lẽ ngươi không biết? Thanh Dương Thành này thiếu nhất không phải là thú hạch cao giai, mà là nữ nhân. Đừng nói là nữ tử dung mạo cực đẹp, chính là dung mạo kha khá cũng mười phần hiếm thấy. Nếu thật sự có nữ tử như ngươi nói xuất hiện, hẳn là đã sớm truyền khắp toàn bộ Thanh

Dương Thành rồi." Độc Long có chút cổ quái nhìn Hàn Lập một cái, lắc đầu nói ra.

Hàn Lập lại nghĩ đến Thần Dương vốn là thân tín được Thành chủ coi trọng, bên người cũng chỉ có một nữ bộc dung mạo bình thường, đối với lời nói của Độc Long cũng tin bảy tám phần, nên cũng không tiếp tục truy vấn nữa, có chút trầm mặc lại.

"Lệ đạo hữu, chẳng lẽ chuyện ngươi cần ta làm cũng chỉ có chừng này?" Độc Long nhìn Hàn Lập, có chút không quá tin tưởng nói.

"Trị liệu tai họa ngầm cho ngươi, cũng không phải một lần là xong, ngày sau phải lấy đại lượng thú hạch từ ngươi, điểm này chỉ sợ làm ngươi đau lòng a." Hàn Lập thở dài, nói ra.

"Chẳng qua là chút Thú hạch mà thôi, nếu tai họa ngầm này triệt để tiêu trừ, liền có hi vọng tranh giành càng cao, nếu có thể tham dự Huyền đấu đẳng cấp cao hơn, đến lúc đó thu hoạch có được thì hôm nay khó có thể so sánh được." Độc Long nghe vậy, khoát tay áo, có chút mơ ước nói.

"Không biết Huyền đấu đẳng cấp cao hơn trong lời nói của Độc Long đạo hữu là chỉ cái gì?" Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Không phải là tại hạ xem thường Lệ đạo hữu, chẳng qua là số lượng Huyền Khiếu của ngươi hôm nay vẫn còn quá ít, thời gian rất dài tiếp theo cũng không tiếp xúc được, cho nên tạm thời không cần nóng lòng hiểu rõ, về sau tự sẽ biết đấy." Độc Long nhìn Hàn Lập một cái, nói như thế.

Đối với chuyện này Hàn Lập cũng không có ý tìm hiểu kỹ, ngược lại nói ra: "Ngoại trừ những chuyện này, ta còn muốn ngươi giao Mặt Sẹo cho ta xử lý."

"Không biết đạo hữu muốn xử trí hắn như thế nào?" Độc Long khẽ nhíu mày, hỏi.

Hàn Lập không nói gì, chỉ đưa một tay dựng thẳng lên, tay vung lên, làm ra một động tác trảm.

"Lệ đạo hữu, tên Mặt Sẹo này mặc dù là người giảo hoạt, lúc trước cũng có điều mạo phạm đạo hữu, thậm chí lần này ta tìm ngươi gây phiền toái cũng là do hắn gây ra, nhưng hẳn là tội không đáng chết a?" Độc Long chần chờ một chút, nói ra.

"Nếu chỉ chút ít chuyện này đương nhiên tội không đáng chết, chẳng qua là hắn không nên dùng Thực Tâm Trùng lấy tính mạng của ta." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Thực Tâm Trùng? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?" Độc Long kinh ngạc nói.

Trong nội tâm Hàn Lập hiện lên một chút nghi hoặc, kể rõ lại ngọn nguồn cho Độc Long sự tình ngày đó hắn bị Thực Tâm Trùng đánh lén.

Nghe xong, lông mày Độc Long nhíu chặt, trầm ngâm thật lâu, sau đó mở miệng nói ra:

"Lệ đạo hữu, không phải là ta có ý che chở Mặt Sẹo, thật sự là việc này có chút kỳ quặc, chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó."

"Hiểu lầm... Ngươi nói nghe một chút." Ánh mắt Hàn Lập chớp động, chậm rãi nói ra.

"Tiểu tử Mặt Sẹo này, xác thực so với những người khác có năng lực nhiều hơn một chút, có thể lấy được một ít đồ vật trong Huyền Đấu Trường, nhưng mà tuyệt đối không thể lấy được loại đồ chơi hiếm có như Thực Tâm Trùng. Lệ đạo hữu ngươi có lẽ không biết, giá trị trùng này rất trân quý, không chút thua kém Hắc Kiếp Trùng, Mặt Sẹo căn bản không có bổn sự đó. Huống hồ trước khi ta bế quan, đã từng dặn dò hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ, hắn luôn luôn không dám vi phạm mệnh lệnh của ta, như thế nào lại tự tiện chủ trương, làm ra chuyện như vậy." Độc Long gắt một cái, nói ra.

"Nếu thực sự là như thế, việc này chính xác có chút mờ ám." Lông mày Hàn Lập cau lại, trầm ngâm nói.

"Việc này cũng đơn giản, Lệ đạo hữu theo ta đi gặp Mặt Sẹo, chúng ta đối chất nhau, nếu thật là hắn làm, không cần Lệ đạo hữu động thủ, ta tự sẽ tự tay giết hắn. Nếu không phải, kính xin Lệ đạo hữu lưu hắn một con đường sống, dù sao hắn theo ta đã nhiều năm như vậy." Độc Long suy tính một phen, nói ra.

"Nếu không phải hắn làm, hoặc là hắn bị người xui khiến, ta cũng có thể lưu hắn một mạng." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Tốt! Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi ngay bây giờ." Độc Long đứng dậy, nói ra.

Kết quả hai người vừa mới đi ra ngoài thông đạo, Hàn Lập liền nghe phía trước truyền đến một hồi thanh âm ầm ĩ.

Hắn theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy phía trước một gian phòng đã tụ tập rất nhiều người, đang nhìn vào bên trong.

"A? Là phòng Mặt Sẹo, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Lông mày Độc Long nhíu lại, nói ra.

Hai người liếc nhau, vội vàng bước nhanh tới.

Thấy Độc Long đi đến, mọi người đứng ở cửa nhao nhao tránh lui, nhường ra một đường vào.

Sắc mặt Độc Long âm trầm, không nói hai lời đi vào phòng, Hàn Lập không nói một lời theo sát phía sau.

Hàn Lập vừa bước vào phòng, liếc mắt liền thấy Mặt sẹo đang dựa vào góc giường đá, quần áo trước ngực phanh ra, chỗ ngực huyết nhục mơ hồ, hai mắt trợn tròn, nhãn cầu lồi ra ngoài, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, hiển nhiên đã chết từ lâu rồi.

"Các ngươi ai tới đây nói một chút, đã xảy ra chuyện gì?" Độc Long cau mày, ánh mắt nhìn chung quanh một vòng, quát lớn.

"Sự tình là... Là như vầy, ngày trước ta nhờ Mặt Sẹo chuẩn bị chút Bạch Oánh Thạch Phấn, hắn nói ta hôm nay đến tìm hắn lấy. Vừa tới, ta phát hiện cửa đá không đóng, gọi hắn lại không trả lời. Ta liền đẩy cửa vào nhìn, liền phát hiện tình cảnh của hắn đã là bộ dạng trước mắt này rồi." Một nam tử lùn da xanh xám có bờ môi dày kinh hãi nói.

Hàn Lập không nói một lời đi ra phía trước, gẩy gẩy quần áo trước ngực Mặt sẹo cho rộng ra, liền thấy ngay vị trí ngực trái đến gần bả vai có hai lổ thủng lớn chừng ngón cái, một lổ bên trong lộ ra một đoạn tàn đuôi Ngô Công màu đen, một lổ lại lộ ra nửa đoạn dây nhỏ màu trắng.

"Đây là Hắc Kiếp Trùng cùng Thực Tâm Trùng..." Có người nhận ra hai vật kia, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Người chung quanh nghe vậy, nhao nhao lui về phía sau, một bộ dạng e sợ tránh gấp.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, thấy trong tay Mặt Sẹo còn nắm một hộp xương vuông đang mở rộng ra, hộp trắng muốt như ngọc, thoạt nhìn có chút tinh xảo khéo léo, liền đưa tay nhặt nó lên, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

"Cái này tựa hồ là xương mũi Thực Trùng Thú chế thành, nghe nói thú này sống ở Thực Tâm Cốc, gần chỗ Thực Tâm Trùng, bản thân nó có mũi dài có thể hút Thực Tâm Trùng vào xoang mũi, lại dùng dịch nhờn trong lỗ mũi hòa tan nó. Cho nên xương mũi kia có thể khắc chế Thực Tâm Trùng, thường thường được dùng chế tác đồ chứa đựng Thực Tâm Trùng." Độc Long cũng tới gần, đưa mắt nhìn một lát, nói ra.

"Mặt Sẹo này lại có gan lớn như thế, lại dám nuôi dưỡng Thực Tâm Trùng, đây không phải là tự tìm chết sao?" Tên nam tử lùn kia kêu lên.

"Thật sự là chơi lửa có ngày chết cháy, bị Thực Tâm Trùng chính mình nuôi dưỡng công kích mà chết..." Một gã Huyền Đấu Sĩ khác nói ra.

"Hắn chết rồi, vậy lúc trước đáp ứng giúp ta kiếm Cức Thú Cốt, giờ ta tìm ai đây? Ta đã đưa hắn ba miếng thú hạch Phổ La Thú mới đổi được đấy."

Một gã nam tử da xám hình thể cường tráng bỗng nhiên mở miệng nói.

"Đúng nha, Quy Lân Giáp của ta cũng không có..." Lại có một người ca thán.

Lúc này, một đội giáp sĩ Huyền Đấu Trường cũng chạy tới, đuổi tất cả Huyền Đấu Sĩ ra khỏi gian phòng.

Gã giáp sĩ cầm đầu tra nhìn thi thể Mặt Sẹo một lát, rồi lập tức tuyên bố tạm thời phong bế gian thạch ốc này, sau đó liền ra lệnh cho thủ hạ nâng thi thể Mặt Sẹo lên, rời khỏi chỗ này.

Mọi người vây xem thấy thế, thần sắc nguyên một đám cổ quái, nhao nhao nhìn về phía Độc Long.

Độc Long lại cùng trao đổi ánh mắt với Hàn Lập, đồng thời đi trở về gian phòng của mình lúc trước.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, một đám Huyền Đấu Sĩ khu thứ chín lúc này mới phản ứng kịp, hai người lúc trước vẫn còn chém giết nhau, vậy mà lúc này lại đi chung như vậy rồi?

Hai người Hàn Lập không để ý đến một hồi nghị luận sau lưng, mỗi người đều lâm vào trầm tư.

"Lệ đạo hữu, về việc này, ngươi thấy thế nào?" Một lát sau, Độc Long chủ động mở miệng hỏi.

------oOo------

Chương 875: Thuật bế khiếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Mặt Sẹo bị chết quá mức trùng hợp... Bất quá, như vậy cũng có thể thấy được, ngày đó thả Thực Tâm trùng vào phòng ta đích xác là người này không thể nghi ngờ, bất quá hắn chỉ là một đầy tớ bị người sau lưng sai khiến thôi." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Bất kể là ai sai khiến hắn, có thể lấy được Thực Tâm trùng, năng lực người này tuyệt đối không thể khinh thường. Xem ra Lệ đạo hữu ngươi trêu chọc phải đại phiền toái gì rồi..." Độc Long chau mày, mở miệng nói ra.

"Độc Long đạo hữu nếu lo sợ bị Lệ mỗ liên luỵ phiền toái, giao dịch lúc trước vẫn có thể xoá bỏ đấy." Hàn Lập cười cười, nói ra.

Độc Long nghe điều này, cũng chẳng phải là gã chưa nghĩ tới.

Chỉ là tại Thanh Dương thành này, kết thù kết oán với hắn cũng cũng chỉ có Thần Dương cùng Mặt Sẹo. Nếu Thần Dương muốn giết chết Hàn Lập, lúc trước căn bản không cần đưa hắn vào Huyền Đấu Trường này, mà Mặt Sẹo hiện tại chết không có đối chứng, việc này cũng không có biện pháp tiếp tục dò xét ra được.

"Hặc hặc! Lệ đạo hữu lại nói như vậy. Phiền toái tự nhiên cũng sợ đấy, chỉ là đã giao dịch với đạo hữu thì không thể bãi bỏ. Đi thôi, vừa vặn đáp ứng đưa cho ngươi thú hạch, thực hiện một phần giao dịch, tránh việc ngươi lại đổi ý." Độc Long dừng lại trước cửa phòng mình, cười hặc hặc, nói ra.

"Như thế cũng tốt, ta cũng có thể truyền thụ công pháp tu luyện phương pháp thông suốt cho ngươi, sau đó lại lấy lực lượng thần thức giúp ngươi

giải quyết tai hoạ ngầm kia. Chỉ là cần trị liệu bao nhiêu lần, ta tạm thời không cách nào xác định được, bất quá chỉ cần ngươi thực hiện hết thảy hứa hẹn, ta nhất định giải quyết nỗi lo về sau cho ngươi." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói như thế.

"Một lời đã định, mời!" Độc Long gật gật đầu, mở cửa phòng của mình, nói ra.

Ước chừng sau nửa canh giờ, Hàn Lập trở về phòng của mình, trong tay cầm mười miếng thú hạch Tháp La Thú mà Độc Long đưa hắn, cầm lên một viên đưa vào trong miệng, nuốt xuống, sau đó bắt đầu nhắm mắt tu luyện Vũ Hóa Phi Thăng Công.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn sáu năm.

Hàn Lập tham gia liên tiếp rất nhiều tràng Huyền đấu, chém giết trên bờ vực sinh tử nên thực lực cũng từng bước tăng lên.

Huyền điểm giành được trong trận đấu, đại đa số đều bị Hàn Lập đổi thành thú hạch, lại thêm Độc Long quãng giao giúp hắn, số lượng có được không ít, nhưng đều bị hắn tiêu hết trong tu luyện không còn một quả.

Bất quá theo thời gian tu luyện không ngừng, Hàn Lập cũng phát hiện tốc độ mở ra Huyền khiếu dần dần giảm chậm lại.

Trong lòng của hắn biết rõ, đây là vì càng tu luyện về sau, Huyền khiếu mở ra cần tích luỹ càng nhiều lực lượng tinh thần, mà một quả thú hạch Tháp La Thú ẩn chứa lực lượng tinh thần có hạn, chỉ có phục dụng càng nhiều thú hạch mới có đủ lực lượng trùng kích Huyền khiếu.

Bất quá dù như thế, hôm nay Hàn Lập cũng đã mở ra bốn mươi chín chỗ huyền khiếu, so với bất kỳ người nào, sự tình cổ quái này cũng làm cho người nghe phải kinh sợ.

Về việc này, trong lòng của hắn cũng rất lo lắng.

Dù sao tốc độ tăng trưởng huyền khiếu của hắn thực sự nhanh không thể tưởng tượng, một khi bị người chú ý, ép hỏi hắn phương pháp tu luyện thần tốc này, vậy nhất định là một hồi tại hoạ khó tránh khỏi rồi.

Thật vừa đúng lúc chính là, một ngày hai năm trước, hắn tham gia xong một hồi huyền đấu, sau đó mệt mỏi trở về gian phòng của mình, liền phát hiện Thiên Tinh Bối đặt trong phòng đã bị phá huỷ.

Song khi hắn vào phòng kiểm tra, lại phát hiện đồ vật bày biện trong phòng hầu như không thay đổi, chẳng những không mất vật gì, ngược lại phát hiện một góc trong phòng có một khối xương đùi lân thú không biết tên.

Phía trên xương đùi kia, bị người lấy lợi khí khắc lên văn tự lớn chừng ngón cái, bất quá rải rác rất nhiều chữ. Hàn Lập sau khi xem mừng rỡ không thôi.

Bởi vì những văn tự ghi chép kia không phải là vật gì, mà đúng là một quyển bí thuật dạy cách phong bế lực lượng tinh thần của huyền khiếu.

Bí thuật này cũng không có khắc tên, vết tích khắc trên đó còn rất mới, chỉ là chữ viết rất cẩu thả, thoạt nhìn tựa hồ lúc khắc người khắc có chút sốt ruột.

Cuối đoạn văn tự trên xương đùi có kèm theo bốn chữ: Xem xong huỷ liền.

Sau khi Hàn Lập xem xong, không do dự vò nát xương đùi kia, vê thành bột mịn.

Văn tự trên xương đùi mặc dù không có ghi tên người đưa tặng, nhưng lại biết trong đầu hắn đang cần thứ gì, có thể gấp gáp làm cho hắn, tại thời khắc mấu chốt đưa tới vật này, cũng chỉ có thể là Giải Đạo Nhân mà thôi.

Về phần Giải Đạo Nhân tại sao lại phát hiện hắn có nhu cầu này, và Giải Đạo Nhân làm thế nào đem vật ấy tới, tạm thời hắn không có đáp án, chỉ có thể đợi ngày sau gặp Giải Đạo Nhân hỏi thăm thôi.

Sau đó, Hàn Lập thử tu luyện bí thuật một phen, rất nhanh liền nắm giữ

cách phong kín khiếu huyệt, từ đó về sau mấy chỗ huyền khiếu đều bị hắn phong kín lại, chỉ cho hiển lộ ra bốn mươi ba khiếu huyệt.

Thẳng đến ngày này hai năm sau, tất cả mọi người còn tưởng rằng số lượng huyền khiếu của hắn chỉ có bốn mươi ba chỗ mà thôi.

...

Giờ phút này, trong một tòa Huyền Đấu Trường khu thứ chín đang tiến hành một cuộc chiến giữa một gã Nhân tộc cùng một Huyền giai Lân thú, người xem trên đài bàn luận sôi nổi, thanh âm rung trời.

"Huyễn ảnh, huyễn ảnh, huyễn ảnh..."

Từng tiếng la hét nhứ sóng lớn, một lớp tiếp theo một lớp, quanh quẩn trong Huyền Đấu Trường không thôi.

Ở giữa Huyền Đấu Trường, một đầu Ô Lân Tượng hình thể cực lớn toàn thân trải rộng vết máu, bốn chân chạy như điên đánh tới một nam tử thanh niên tay cầm một cốt thương màu trắng.

Thân hình người đó khá cao, dung mạo bình thường, một đôi mắt thâm sâu vô cùng, không phải Hàn Lập thì là người nào?

Cốt Thương trong tay Hàn Lập có hình dạng đặc thù, đầu thương cùng thân thương hầu như dài bằng nhau, mặt ngoài sáng óng ánh, giống như có tinh thần bao phủ ở trên, thoạt nhìn tựa hồ là cốt gai nhọn của lân thú nào đó.

Đầu Ô Lân Tượng kia nhìn như khí thế hung hăng, kì thực bộ pháp dưới chân đã bắt đầu lộn xộn, thời điểm xông mạnh đến, một đôi ngà dài bạch cốt như hai đạo trường mâu hiện ra hàn quang, đâm thẳng về hướng Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập cầm thương, trên thân tuy rằng cũng có vết máu, nhưng thoạt nhìn thần sắc lại có chút nhẹ nhõm.

Mắt thấy Ô Lân Tượng xông đến trước người, đầu gối hắn hơi chùng

xuống, Huyền khiếu trên hai chân bỗng nhiên sáng lên, toàn bộ cơ thể bỗng nhiên nhảy cao lên, tốc độ nhanh tới cực điểm.

Chỉ thấy thân ảnh hắn mơ hồ một cái, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Ô Lân Tượng.

Ô Lân Tượng kia tựa hồ cũng bị cử động của Hàn Lập làm cho hoảng sợ, không có tùy tiện va chạm, mà mạnh mẽ hất mũi lên, quét ngang qua phía Hàn Lập.

Tốc độ nó cực nhanh làm cho người hoa mắt, phần lớn người xem trên khán đài chỉ có thể nhìn thấy giữa không trung kéo lê một chuỗi tàn ảnh.

Nếu chỉ tốc độ nhanh thì không nói, nhưng trên mũi con thú này sinh ra đầy lân giáp màu xanh đen, trình độ cứng cỏi vượt qua thân thể, lực lượng quét ngang vẫn còn trên một quyền hết sức của Hàn Lập hôm nay, nếu bị nó đánh trúng, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Nhưng mà, ngay khi cái mũi kia sắp sửa va chạm với Hàn Lập thì trong nháy mắt huyền khiếu trên đùi hắn lại sáng lên, thân hình co rụt lại theo một tư thái quỷ dị, tiếp theo mạnh mẽ đạp ngang vào mũi lân thú, thân hình liền mạnh mẽ bay ra ngoài.

Ngay lúc Hàn Lập bay ra ngoài, hai tay của hắn nắm chặt Cốt Thương màu trắng, đâm vào gò má Ô Lân Tượng.

"Xoẹt..."

Một hồi thanh âm huyết nhục vỡ tan truyền đến.

Tay Hàn Lập cầm bạch cốt trường thương, dựa theo cỗ lực lượng cường đại kia, giống như liêm đao vô cùng sắc bén, một mực kéo dài tới phía sau, trực tiếp mở phần bụng Ô Lân Tượng ra một cái lỗ hổng thật lớn.

Đại lượng máu tươi đỏ thẫm chảy ra hắt vẫy xuống, nhuộm non nửa Huyền Đấu Trường thành màu đỏ.

Thân thể khổng lồ Ô Lân Tượng vọt tới trước hai bước, sau đó không cách nào chèo chống nổi, "Phanh" một tiếng, ngã xuống đất ầm ầm.

Hàn Lập nhân cơ hội đuổi sát theo, nhảy lên thật cao, tay cầm trường thương giơ lên, trên cánh tay cơ bắp nổi lên, bốn mươi ba chỗ huyền khiếu trên toàn thân đều sáng lên, ném trường thương xuống như ném cây lao.

"Vèo "

Một tiếng xé gió sắc bén vang lên ngắn ngủi, rồi im bặt dừng lại.

Cốt Thương màu trắng trực tiếp quán xuyên qua đầu lâu Ô Lân Tượng, đâm thật sâu vào phiến đá trên Huyền Đấu Trường, mà thân hình Hàn Lập cũng theo sát rơi xuống phía dưới, trùng trùng điệp điệp giẫm trên lưng Ô Lân Tượng.

"Huyễn ảnh, huyễn ảnh, huyễn ảnh..."

...

Thắng bại đã phân, sinh tử đã thấy.

Không khí trong Huyền đấu trường cuồng bạo, từng trận thanh âm hoan hô điên cuồng, kéo dài không thôi.

Trên khán đài vuông bên trong vách núi, trong một toà phòng khách quý ẩn khuất, một gã nam tử áo đen khuôn mặt hung ác, dáng người khôi ngô, hai tay chắp sau lưng lẳng lặng quan sát cảnh tượng trong sân.

Một nửa gương mặt gã sinh ra vảy màu đen không chút biểu tình, ngược lại một nửa gương mặt kia giống như bị hỏa diễm thiêu cháy thì hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười.

Người này không ai khác chính là Thanh Dương thành chủ Đỗ Thanh Dương.

"Xem ra ngươi tu luyện công pháp cũng chăm chỉ, tốc độ lại tăng lên, thân

pháp biến ảo tựa hồ vẫn còn dư lực, quả nhiên thú vị. Bất quá thoạt nhìn, tựa hồ cũng không xê xích bao nhiêu." Ánh mắt Đỗ Thanh Dương rơi vào trên thân Hàn Lập, thì thào nói ra.

Nói xong câu đó, gã liền rời khỏi phòng khách quý này, trực tiếp quay trở về động phủ của mình.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Hổ Bí đang mặc một bộ cốt giáp màu trắng, vội vàng đi xuyên qua hành lang trong thành, đi tới một toà đại điện nghị sự bên ngoài động phủ thành chủ.

Không đợi y mở miệng thông báo, đại môn nặng nề của nghị sự điện liền tự động mở ra, từ bên trong bay ra hai tiếng:

"Vào đi"

Hổ Bí không dám chần chờ, vội vàng đi vào, lại trông thấy hai bên bàn dài trong đại điện đã có bốn người đang ngồi.

Trong đó bên trái là một gã đại hán đầu trọc cùng một lão giả gầy còm, giống như y theo thứ tự là đội trưởng săn bắn đội thứ ba cùng thứ tư, mà phía bên phải là một gã thanh niên mặt chữ điền cùng một nam tử buộc tóc, đều là đội trưởng thủ thành.

Ngồi vị trí chủ toạ đối diện đại môn là Thành chủ Đỗ Thanh Dương.

"Tham kiến thành chủ đại nhân." Hổ Bí lập tức cung kính thi lễ nói.

Trong tay Đỗ Thanh Dương đang vuốt vuốt một tượng đá màu đen hình thù cổ quái, có ba đầu sáu tay. Gã chỉ tùy ý gật đầu nhẹ, ý bảo y tranh thủ thời gian ngồi xuống.

"Hôm nay cho gọi các ngươi tới đây, là muốn nói cho các ngươi biết, Già La Huyết trận đã có thể bắt đầu bố trí." Đỗ Thanh Dương dừng động tác trên tay lại, thoáng ngồi thẳng lên, tuyên bố.

Đám người Hổ Bí nghe vậy, thần sắc cũng nhao nhao biến hóa, hầu như

trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, vội cung kính ôm quyền nói: "Thuộc hạ tuân mệnh."

"Thời gian tới gần, quy tắc chi tiết cụ thể ta đã ghi rõ, các ngươi phải xem cẩn thận, không được có nửa điểm sơ sót..." Đỗ Thanh Dương chậm rãi mở miệng nói ra.

Tất cả mọi người nghe vậy, trên mặt nhao nhao hiện lên vẻ trịnh trọng.

------oOo------

Chương 876: Trao đổi công pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hội nghị kéo dài khoảng chừng một nén nhanh, cuối cùng cánh cửa đá được đóng lại kia mới từ từ mở ra, từ đó có năm gã đội trưởng kẻ trước người sau bước ra, mặc dù bọn hắn không có nói chuyện với nhau, nhưng vẻ mặt của mỗi người đều lộ ra nét vui vẻ cùng bộ dáng hưng phấn.

Đợi tất cả bọn hắn rời đi khỏi, chợt một bên góc tối cạnh con đường hành lang, hiện ra thân ảnh Thần Dương, ánh mắt gã thản nhiên, tuy vậy sâu trong ánh mắt gã thì lại hiện lên một vòng âm lãnh, gã khẽ quay đầu nhổ một bãi nước bọt xuống mặt đất.

Một nơi khác, trận giao đấu của Hàn Lập cũng vừa mới kết thúc, hắn từ trong thông đạo đi ra, liền thấy Độc Long đang chờ hắn ở ngoài cửa.

"Hiện giờ ta đang trong hình dạng như vậy, cũng không có cách nào trị thương cho ngươi, hay là chờ ta tu dưỡng một thời gian đã, rồi hãy nói sau." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Được rồi, đừng có giả bộ trước mặt ta, lấy thực lực của ngươi giết một đầu Ô Lân Tượng, chưa chắc gì đã gây thương tổn nặng cho ngươi được. Nếu bây giờ chúng ta giao đấu lại, ta cũng không biết nắm chắc bao nhiêu phần có thể thắng được ngươi nữa. Chỉ là ta rất muốn biết, rốt cuộc ngươi đã mở ra bao nhiêu huyền khiếu rồi? Bốn mươi lăm hay là bốn mươi bảy?" Độc Long khoát tay áo, hỏi.

"Xem như ta không bị trọng thương nặng đi nữa, bây giờ ta cũng không thể nào chữa thương cho ngươi được. Nói thật, chỗ nhược điểm kia của ngươi hiện giờ không còn đáng ngại nữa, cho dù không có ta giúp đỡ, cũng không

có ảnh hưởng gì tới ngươi cả, điểm này chính ngươi cũng đã cảm giác được." Hàn Lập khẽ nhíu mày, nói ra.

"Ta chờ ngươi ở chỗ này, không phải là vì chuyện này." Độc Long khoát tay áo, nói ra.

"A, có việc gì vậy?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Hôm nay đám Huyền Đấu Sĩ tinh anh của các khu vực Huyền đấu trường, tụ tập tổ chức một hội trao đổi nho nhỏ, người tham dự hội nghị có thể dùng huyền điểm, công pháp luyện thể, hoặc các vật phẩm khác để trao đổi lẫn nhau. Mặt khác, ở đó còn có thể trao đổi kinh nghiệm tu luyện với nhau. Nếu ngươi có hứng thú thì hãy tham gia?" Độc Long xích lại gần người Hàn Lập, nói ra.

"Có chuyện này sao? Phủ thành chủ không nói về việc này à?" Trong lòng Hàn Lập hơi động, hỏi.

"Với chuyện này, thực tế phủ thành chủ vẫn luôn cổ vũ, dù sao hội giao lưu này có thể đẩy mạnh thực lực Huyền Đấu Sĩ tăng cao, một khi trình độ Huyền Đấu Sĩ tăng cao thì Huyền Đấu Trường càng thêm kịch tính, việc đó cũng có lợi cho phủ thành chủ." Độc Long cười giải thích nói.

"Thì ra là như vậy." Hàn Lập gật đầu nói.

"Huống chi, đám Huyền Đấu Sĩ tinh anh các khu, cũng không hoàn toàn là những kẻ không có tự do như chúng ta. Trong đó còn có một bộ phần, là người tự nguyện vào đây để ma luyện bản thân, muốn tinh tiến tu vi. Bọn hắn có nhiều không gian tự do, cũng có vài người còn bí mật liên lạc ra bên ngoài, vì vậy mà đồ vật trong tay bọn họ, chúng ta khó mà có thể so sánh được." Độc Long tiếp tục nói.

"Nói như vậy, đây là cơ hội tốt để chúng ta trao đổi với nhau, ta cũng nên đi với ngươi, nhìn nó một cái vậy." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hai người bọn hắn dọc theo thông đạo Huyền đấu trường một đường đi tới, xuyên qua hết khu thứ chín, cuối cùng mới tới khu thứ nhất.

Dọc đường đi qua các khu vực ngăn cách nhau, một vài giáp sĩ phủ thành chủ đã chặn bọn hắn lại, nhưng sau khi phát hiện thân phận của Độc Long cùng Hàn Lập, bọn hắn liền lập tức cho đi.

"Xem ra trở thành một tên Huyền Đấu Sĩ đứng đầu một khu, quả thật là có lợi vô cùng." Hàn Lập ở một bên, vừa đi vừa cười nói.

"Cũng không cần phải đứng đầu một khu, chỉ cần ngươi có thực lực đủ mạnh là được rồi. Nếu ngươi không tận lực che giấu, đánh mấy trận Huyền đấu đặc sắc, cũng không cần ta phải dẫn đường làm gì, tới lúc đó ngươi cũng đủ tư cách tham gia hội trao đổi này." Độc Long cười "hắc hắc" một tiếng nói.

Hàn Lập không muốn day dưa vấn đề này với gã, liền mở miệng hỏi: "Qua nhiều năm như vậy, cũng không có tin tức của bọn người Thạch Không à?"

"Ngươi nói đến nữ tử xinh đẹp kia sao, theo như ta thấy thì trong Thanh Dương Thành còn chưa xuất hiện qua. Mà vị Thạch Không, dường như cũng không có chút phong phanh nào, đến một chút tin tức cũng không có. Chỉ có mỗi vị Giải Đạo Nhân kia, nghe nói hiện giờ đang ở bên cạnh Thần Dương." Sau khi Độc Long nghe xong, chợt gã thở dài một cái, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cũng trầm mặc lại, tuy là ý định ban đầu của hắn vào Tích Lân Không Cảnh này tìm Tử Linh, nhưng hắn không muốn bị cầm tù ở đây, không ngờ thoáng một cái đã qua nhiều năm như vậy.

Độc Long thấy vậy, cũng biết cho dù nói lời nào an ủi hắn cũng là vô nghĩa cả, liền không cần phải nhiều lời làm gì.

Hai người bọn hắn cứ trầm mặc như vậy, cuối cùng cũng tới một tòa đại rãnh rộng rãi trong khu thứ nhất.

Tiến vào bên trong tòa đại sảnh, Hàn Lập liền nghe từng đợt âm thanh ồn ào vang lên, rồi sau đó thì thấy một cảnh tượng náo nhiệt giống như một phiên chợ búa hiện ra.

Chỉ thấy bên trong đại sảnh có rất là đông người, trên mặt đất được phân ra từng quầy bán hàng, phía trên còn bày ra đủ loại vật phẩm rực rỡ, trong đó cũng có đủ loại xương cốt Lân thú được chế thành binh khí, đồng dạng cũng có lân của lân thú được chế thành áo giáp, trong đó còn không thiếu một vài xương cốt được chế thành mấy cái hộp lớn nhỏ, bên trong chứa đủ loại đan dược trân quý.

"Lúc trước ta nhìn trúng một thanh lân thú cốt đao của Tôn Băng Hà, không biết lần này hắn có chịu bán không nữa, ta đi tìm hắn thử, ngươi có muốn đi theo hay không?" Ánh mắt Độc Long đảo qua đám người, mở miệng nói ra.

"Không cần, tạm thời ta còn không biết nên mua thứ gì nữa, ngươi cứ tùy tiện dạo chơi đi." Hàn Lập lắc đầu nói.

Độc Long nhẹ gật đầu, liền rời đi trước, còn Hàn Lập thì từ từ dọc theo từng quầy hàng mà đi, hắn đánh giá cửa hàng hai bên, một bên tính toàn muốn mua thứ gì hay không.

Những năm gần đây, hắn đã tích góp được một số huyền điểm không ít, đại đa số hắn đều dùng mua thú hạch, đối với đan dược chữa thương rất ít khi cần đến, binh khí áo giáp cơ hồ chưa từng trao đổi bao giờ.

Trước mắt trong tay hắn có mỗi một kiện binh khí, đó là thanh trường thương bạch cốt mà hắn đã sử dụng qua trước đó.

Hắn đang suy nghĩ, chợt phía trước cách đó không xa, có một nữ tử áo vàng, dung mạo xinh đẹp, làn da trắng nõn, đang trò chuyện gì đó với một gã hán tử mặt đen tay chân vụng về.

Hai người này Hàn Lập cũng không xa lạ gì, một kẻ là người đứng đầu khu thứ nhất Huyền Đấu Sĩ Cốt Thiên Tầm, một kẻ khác, là Hắc Diện Sát Thần Đồ Cương tiếng tăm lừng lẫy khu thứ bốn.

Khóe mắt Cốt Thiên Tầm liếc thấy Hàn Lập đang đi tới, liền cùng trò chuyện vài câu với Đồ Cương, rồi chủ động đi tới Hàn Lập.

"Lệ đạo hữu, nhìn bộ dáng ngươi như thế này, chắc là vừa trải qua một trận

giao đấu, rồi trực tiếp tới đây sao?" Cốt Thiên Tầm cười mỉm chào hỏi về phía Hàn Lập.

"Đúng vậy, nếu không nhờ Độc Long đạo hữu dẫn ta tới đây, ta cũng còn không biết có hội trao đổi này nữa." Hàn Lập gật đầu, nói.

"Ha ha, trận giao đấu của Lệ đạo hữu ta cũng đã xem qua mấy lần, đều đặt ngươi thắng cả, vì chuyện này mà ta thắng không ít thứ từ trên đám người Đồ Cương bọn hắn."

"Nói như vậy, Cốt đạo hữu cũng nên lấy thứ gì đó để khao tại hạ đi chứ?" Hàn Lập cười trêu đùa, nói.

"Muốn đánh bạc thắng, đều phải dựa vào ánh mắt và vận khí, nếu sau này Lệ đạo hữu có xem ta giao đấu, thì cứ đặt cược cho ta thắng là được." Cốt Thiên Tầm nói.

Hàn Lập nghe vậy, đang định mở miệng ra nói, thì trong thức hải vang lên âm thanh của Cốt Thiên Tầm:

"Lệ đạo hữu, hôm nay ngươi tới hội trao đổi này, phần lớn đều có thứ mình cần. Mà trên người đạo hữu ngươi có một món đồ, mà bản thân ta muốn trao đổi."

"Ồ? Lệ mỗ là một người mới, trên người không có nỗi một món đồ nào, không biết Cốt đạo hữu nhìn trúng cái gì?" Hàn Lập nhíu mày, truyền âm trả lời.

"Lúc trước ta đã quan sát rất nhiều trận giao đấu của Lệ đạo hữu, vốn coi công pháp tu luyện của đạo hữu thấp kém vô cùng, đến nỗi khi huyền khiếu quanh người mở ra, lực lượng cũng không cách nào tập trung lại mà bộc phát ra. Về sau ta mới phát hiện đạo hữu cố ý cô động huyền khiếu ở hai chân, thời gian gần đây, thân pháp đạo hữu càng lúc càng mau chóng, thu được một cái danh hiệu tên là "Huyễn Ảnh", mơ hồ xứng vai song hùng cùng với Độc Long đạo hữu ở khu thứ chín. Bởi vậy có thể thấy được, công pháp mà đạo hữu ngươi tu luyện, hẳn là bộ công pháp rất là cao minh." Cốt Thiên Tầm truyền âm nói ra.

"Cốt đạo hữu muốn trao đổi công pháp tu luyện của ta sao? Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Không sai, ta đang có ý định này." Cốt Thiên Tầm nhẹ gật đầu, trả lời.

"Cốt đạo hữu, nếu ngươi đã nói vậy, chỉ sợ làm cho ngươi thất vọng rồi. Bộ công pháp 《Vũ Hóa Phi Thăng Công》 mà ta tu luyện này có chút đặc thù, chỉ sợ không thể nào trao đổi được." Sau khi Hàn Lập nghe xong, lập tức lắc đầu nói.

"Lệ đạo hữu chớ có nóng vội mà cự tuyệt, hãy nghe điều kiện ta đưa ra như thế nào đã?" Cốt Thiên Tầm đối với chuyện này xem như không có gì, mà cười trả lời.

"Mời đạo hữu nói." Hàn Lập hơi do dự, nói ra.

"Một bộ công pháp khai khiếu có thể tập trung trên hai tay, không biết đạo hữu có hứng thú hay không?" Cốt Thiên Tầm hỏi.

"Lệ mỗ có mỗi bộ 《Vũ Hóa Phi Thăng Công》còn chưa tu luyện thành, bây giờ thêm một bộ công pháp mới nữa? Đạo lý tham thì thâm, ta vẫn còn biết rõ." Hàn Lập hơi do dự, nói ra.

"Lệ đạo hữu, bộ《Vũ Hóa Phi Thăng Công》 của ngươi hiển nhiên là một bộ công pháp chuyên chú khai mở huyền khiếu hai chân, quả là có thể tăng trưởng về mặt tốc độ, nhưng các phương diện khác chỉ sợ không có nhiều ích lợi nào. Huống hồ bộ công pháp ta muốn trao đổi với đạo hữu, cũng không phải là bộ công pháp bình thường gì, đó là bộ công pháp chuyên về sức mạnh 《Đại Lực Kim Cương Quyết》." Cốt Thiên Tầm tiếp tục nói.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, lông mày chợt nảy lên một cái, bộ công pháp《Đại Lực Kim Cương Quyết》này, lúc trước hắn đã nghe Độc Long nhắc qua, đó là bộ công pháp của Đồ Cương tu luyện, quả thực uy lực không hề yếu chút nào, xem ra chắc là Cốt Thiên Tầm từ chỗ gã mà trao đổi được.

"Lệ đạo hữu, tha thứ cho ta nói thẳng, nếu đạo hữu chỉ tu luyện mỗi《Vũ Hóa Phi Thăng Công》này, cũng chỉ đủ để ứng phó với đám lân thú dưới Huyền Giai, còn đám Địa giai lân thú thì đừng hòng mà nghĩ tới, hoặc là đám người Huyền Đấu Sĩ có tu vi cao kia đừng mong là chiếm được lợi. Dù sao đẳng cấp Huyền Đấu Sĩ cùng Lân thú càng cao, thì cơ thể đạt tới trình độ cứng cỏi mạnh mẽ vô cùng, đến lúc đó cho dù có tốc độ mà lực lượng không bằng, thì cũng không có ý nghĩa gì nữa." Thấy Hàn Lập lộ ra vẻ do dự, Cốt Thiên Tầm lại nói thêm.

Hiển nhiên Hàn Lập biết rõ về chuyện này, những năm qua hắn không nguyện ý khiêu chiến Địa Giai lân thú, một phần vì sợ bại lộ chính xác số lượng Huyền Khiếu ra bên ngoài, nhưng phần lớn là lo lắng cho phương diện này.

"Cốt đạo hữu nói không sai, quả thật Lệ mỗ đang cần một bộ công pháp giống như《Đại Lực Kim Cương Quyết》. Chỉ là《Vũ Hóa Phi Thăng Công》này có chút cơ duyên đặc thù, nếu trao đổi với đạo hữu, thật sự là hơi thua thiệt." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Thực không dám giấu giếm gì, bộ《Đại Lực Kim Cương Quyết》này ta từ nơi khác trao đổi mà có, phẩm chất không tồi, ta cũng tốn không ít tiền mới có được nó, xét về trình độ trân quý cũng không kém bao nhiêu với bộ《Vũ Hóa Phi Thăng Công》của đạo hữu. Tuy nhiên nếu đạo hữu đã mở miệng, ta nguyện ý them vào đó ba viên thú hạch Huyền Giai lân thú, để trao đổi với đạo hữu như thế nào?" Cốt Thiên Tầm suy nghĩ một chút, rồi truyền âm nói.

"Ba viên thú hạch Huyền Giai lân thú? Cốt đạo hữu sao mà keo kiệt như vậy? Lệ mỗ có thể có được cái tên "Huyễn Ảnh", cũng là nhờ vào bộ công pháp đó ban tặng cho, phẩm chất nó như thế nào mà lại được đánh đồng với bộ《Đại Lực Kim Cương Quyết》chứ?" Lông mày Hàn Lập cố ý nhướng cao, hơi kinh ngạc nói.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, hơi do dự nói:

"Đã vậy thì ta sẽ hào phóng lần nữa, ngoại trừ bộ công pháp đó, tăng thêm một viên thú hạch Địa Giai lân thú như thế nào?"

------oOo------

Chương 877: Trùng kích bình cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thành giao!"

Hàn Lập nghe vậy, không còn do dự chút nào, lập tức đáp.

"Ha ha, Lệ đạo hữu chậm một chút, ta còn có một yêu cầu nho nhỏ. Hy vọng lúc đạo hữu truyền thụ công pháp, đồng thời có thể bổ sung một chút tâm đắc tu luyện, thế nào?" Cốt Thiên Tầm cười nhẹ, hỏi thăm.

"Cái này ngược lại không phải là không thể, chỉ là bất kể Vũ Hóa Phi Thăng Công này, hay là tâm đắc tu luyện của Lệ mỗ, đạo hữu chỉ có thể tự mình tu luyện, không được truyền cho kẻ khác. Nếu Cốt đạo hữu đồng ý, tiện thể phải thề làm chứng, còn nếu như làm không được, việc này thôi vậy." Hàn Lập gật đầu nhẹ, truyền âm nói ra.

"Công pháp bực này, chỉ sợ tại toàn bộ Thanh Dương Thành cũng đều là công pháp độc nhất đấy, không cần đạo hữu nói, ta cũng sẽ không truyền cho người khác." Cốt Thiên Tầm nghe vậy, trực tiếp đáp ứng.

Dứt lời, nàng lập tức hạ trọng thệ.

Hàn Lập thấy vậy, liền dùng thần niệm trao đổi công pháp tu luyện với nàng, lấy được miếng thú hạch Địa Giai nọ.

Trận giao dịch coi như hoàn thành, hai bên đều vui vẻ.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập tìm tòi nửa ngày trong trao đổi hội, nhưng không thu hoạch được gì khác, liền cáo từ Độc Long một tiếng, ly khai

trước.

Hàn Lập ly khai khu giao dịch, lại không có quay về chỗ ở, mà đi tới đại sảnh trao đổi.

"Lệ đạo hữu, lần này muốn đổi vật gì?" Sau cái bàn đá dài, một thanh niên cao gầy mặc áo bào đỏ thẫm tươi cười đón chào.

Bây giờ trong Huyền Đấu Trường, Hàn Lập cũng là nhân vật phong vân, hơn nữa tần suất hắn lên đài tỷ thí cao hơn rất nhiều so với Huyền Đấu Sĩ bình thường, ở chỗ này đã giao dịch vô số lần, thường xuyên qua lại, dần dần quen thân với những người này.

"Lần này ta không đổi vật phẩm, là đi Tinh Trì tu luyện." Hàn Lập lấy ra thẻ số, đưa tới.

Bảng số huyền điểm trên đó hiện ra con số một trăm mười tám điểm.

Mấy năm qua tuy hắn chưa từng nghỉ ngơi, kiếm được huyền điểm không ít, nhưng đều dùng trên việc tu luyện, căn bản không có dư dả bao nhiêu.

Thanh niên cao gầy nghe vậy gật đầu nhẹ, tiếp nhận thẻ số, dùng ngân sắc đoản bổng quơ trên bảng số một cái, lập tức thẻ số thiếu đi một trăm huyền điểm, chỉ còn lại có mười tám điểm.

"Lệ đạo hữu xin mời đi theo ta." Thanh niên cao gầy dặn dò vài tiếng với nhân viên bên cạnh, sau đó đứng dậy dẫn Hàn Lập đi đến trước thông đạo trong sảnh có viết chữ tiến nhập Tinh Trì.

Cửa đá đi vào thông đạo vẫn đóng chặt như cũ. Thanh niên cao gầy lấy ra một lệnh bài màu lam, đặt vào trong một vết lõm hình vuông trên cửa đá đang đóng chặt, vừa vặn khớp với lệnh bài màu lam.

Tinh quang nhè nhẹ từ trên lệnh bài tán phát ra, nhanh chóng lan tràn ra trên cửa đá.

Sau đó "Két" một tiếng vang nhỏ, cửa đá từ từ mở ra.

"Đi thôi." Thanh niên cao gầy gỡ lệnh bài xuống, dẫn Hàn Lập tiến vào, cửa đá một lần nữa đóng lại.

Trong cửa đá là một hành lang sáng lờ mờ, đi một lát, phía trước xuất hiện từng bậc cầu thang hướng lên trên.

Hai người bước lên cầu thang đi lên trên, đi một hồi lâu mới đến điểm cuối.

Cuối hanh lang là một gian thạch thất có diện tích chừng hai ba mươi trượng, nói là thạch thất ngược lại cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì trên thạch thất này cũng không có nóc đỉnh, mà mở lộ thiên ra, nhìn lên rất giống một chỗ thung lũng trong đỉnh núi.

Trung tâm thung lũng là một ao tròn lớn vài chục trượng, chung quanh ao tròn thình lình sinh trưởng từng gốc cây lạ màu trắng, chừng hơn mười gốc, vây ao tròn vào chính giữa.

Những gốc cây màu trắng này, bất luận gốc cây, cành cây, hay là lá cây đều có màu trắng thanh khiết, phảng phất như dùng bạch ngọc điêu khắc thành, nhìn có chút kỳ lạ.

Hơn nữa cây lạ màu trắng này cành lá vô cùng tươi tốt, trải rộng ra, hầu như chiếm hết toàn bộ không gian trên thung lũng. Trên cành cây càng khắc đầy vô số bạch sắc đường vân, một mực lan tràn đến trong ao tròn.

Giờ phút này màn đêm lặng yên buông xuống, đạo đạo tinh quang từ không trung buông xuống.

Những lá cây màu trắng này tản mát ra từng trận bạch sắc quang mang, toàn bộ tinh quang phụ cận hội tụ đến, dung nhập vào trong lá cây màu trắng, sau đó chạy theo các đường vân, hội tụ đến trong ao tròn.

Trong nước ao màu trắng tràn đầy tinh quang như thực chất, hiện ra sóng ánh sáng nhè nhẹ, thật giống như một ao thủy tinh vậy.

Bên cạnh ao tròn là một nam tử bạch bào đang khoanh chân ngồi, nhắm mắt

dưỡng thần.

Người này khoảng chừng ba mươi tuổi, làn da trắng nõn dị thường, không có một tia huyết sắc, hơn nữa đầu tóc lông mi cũng đều là màu trắng.

"Đại nhân, vị Lệ Phi Vũ này đã nộp một trăm huyền điểm, muốn đi vào Tinh Trì tu luyện một lần." Thanh niên cao gầy cung kính thi lễ với bạch bào nam tử, nói ra.

Bạch bào nam tử mở to mắt, nhìn thoáng qua Hàn Lập, gật đầu nhẹ.

Thanh niên cao gầy thi lễ một lần nữa, lui trở về.

Bạch bào nam tử lại liếc nhìn một chút, không nói gì, lấy ra một cái đồng hồ cát lớn cỡ lòng bàn tay đặt ở bên cạnh, bên trong cát nhỏ im ắng đang chảy xuống.

Hàn Lập lập tức thả người nhảy vào trong ao tròn, "Bõm" một tiếng, bọt nước màu trắng bắn tung toé tứ phía, từng điểm như hạt châu.

Tinh Trì này, hắn cũng không phải lần đầu tiên tới, cho nên quy củ nơi này hắn biết rất rõ ràng.

Giao nộp một trăm huyền điểm mặc dù có thể đổi lấy một lần tiến vào Tinh Trì, nhưng thời gian tu luyện chỉ có một canh giờ.

Đồng hồ cát bên kia chảy hết một canh giờ, đến lúc đó phải ly khai.

Hắn khoanh chân ngồi xuống trong ao, vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công.

Lực lượng tinh thần tinh thuần hội tụ nhè nhẹ đến, dung nhập vào trong cơ thể hắn, so với lúc hấp thu thú hạch cường đại hơn nhiều.

Hàn Lập vận chuyển những lực lượng tinh thần này, ngưng tụ thành một cỗ, phóng tới một chỗ huyền khiếu trong bụng.

Đây là Huyền khiếu duy nhất không nằm trên hai chân trong bộ công pháp Vũ Hóa Phi Thăng Công này, nhưng là Huyền khiếu trọng yếu nhất, cũng là một cánh cửa khó khăn nhất của Vũ Hóa Phi Thăng Công.

Chỉ cần đả thông nơi đây, lực lượng huyền khiếu trên hai chân trái phải liền có thể quán thông một mạch, Vũ Hóa Phi Thăng Công cơ bản xem như đại thành, mấy huyền khiếu còn lại chỉ là râu ria tiểu tiết, không đáng để lo.

Trong mấy năm này, Hàn Lập hầu như liều lĩnh khổ tu Vũ Hóa Phi Thăng Công, dựa vào đủ loại kỳ ngộ, tiến cảnh thần tốc, trong ba tháng trước đã tu luyện đến chỗ bình cảnh này.

Ba tháng qua, hắn nghĩ hết các loại biện pháp để đột phá, đáng tiếc một mực không thể thành công, chỉ mở huyền khiếu ra được non nửa, lại không thể nào tiến bộ thêm nữa.

Do đó hắn tích góp từng tí một huyền điểm, tiến vào Tinh Trì thử đột phá.

Lực lượng tinh thần to lớn được hắn dùng ý niệm thúc giục, hung hăng trùng kích lên huyền khiếu đang đóng chặt.

Trong đầu hắn "Ầm ầm" một tiếng, thân thể không khỏi run lên, nhưng huyền khiếu lại không phản ứng chút nào, lực lượng tinh thần ngưng tụ cũng tan vỡ tứ tán.

Đối với tình huống như vậy, hắn cũng không cảm thấy ngạc nhiên, lần nữa vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công, hấp thu lực lượng tinh thần trong Tinh Trì, bắt đầu trùng kích lần thứ hai.

Ầm ầm ầm!

Từng cỗ lực lượng tinh thần trùng kích lên trên huyền khiếu, từng lớp nối tiếp nhau.

Trong nháy mắt, hơn nửa canh giờ đã qua.

Khuôn mặt Hàn Lập mơ hồ đỏ lên, cái trán cũng đầy mồ hôi, trùng kích liên

tục như thế, đối với thân thể của hắn cũng là gánh nặng không nhỏ.

Bất quá nỗ lực vất vả như vậy, thu hoạch cũng rất lớn, huyền khiếu lại mở ra không ít, mặc dù không có hoàn toàn mở rộng, nhưng cũng không xa nữa.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thoáng điều tức thân thể một cái, tiếp tục trùng kích.

Chỉ là tình huống kế tiếp lại phát sinh biến hóa, huyền khiếu mở rộng hơn phân nửa lại trở nên cứng cỏi, mặc dù lấy lực lượng Tinh Trì trùng kích, cũng dần dần mất đi hiệu quả.

"Vũ Hóa Phi Thăng Công quả nhiên không phải dễ luyện thành như vậy..." Hàn Lập lẩm bẩm, cũng không lo lắng, lật tay lấy ra một viên thú hạch lớn chừng quả đấm.

Vật này chính là miếng thú hạch Địa cấp mới lấy được từ Cốt Thiên Tầm, bên trong thú hạch có một vòng xoáy tinh quang màu trắng mắt thường có thể thấy được, đang cuồn cuộn không thôi.

Lực lượng tinh thần ba động kinh người từ trong thú hạch tán phát ra, mạnh hơn cả Tinh Trì.

Khóe miệng hắn lộ vẻ vui mừng, không chút do dự nuốt vào trong bụng.

Sở dĩ hắn vừa mới giao dịch cùng Cốt Thiên Tầm, ngoại trừ nhìn trúng Đại Lực Kim Cương Quyết của đối phương, kỳ thực nguyên nhân lớn hơn chính là miếng thú hạch Địa Cấp này.

Vật này ẩn chứa lực lượng tinh thần phi thường cường đại, đối với trùng kích huyền khiếu có trợ giúp rất lớn, cho nên hắn mới dứt khoát đáp ứng giao dịch như thế, nếu không hắn cũng không nguyện truyền thụ công pháp bí thuật bản thân cho kẻ khác.

Tuy thú hạch càng cao cấp, luyện hóa càng khó khăn, nhưng hắn có Chưởng Thiên Bình trong tay, luyện hóa chỉ như một bữa ăn sáng.

Thú hạch rất nhanh hòa tan, hóa thành một đoàn lực lượng tinh thần cường đại dị thường, nhưng cực kỳ cuồng bạo, xông mạnh trong cơ thể Hàn Lập.

Nhưng ngay sau đó Chưởng Thiên Bình lại tản mát ra một cỗ lực lượng hấp dẫn, rất nhanh hút những lực lượng tinh thần trong thú hạch này trở về.

Hàn Lập toàn lực vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công, thao túng lực lượng tinh thần cỗ thú hạch này, hơn nữa kết hợp với lực lượng tinh thần Tinh Trì, hội tụ thành một đạo nước lũ càng lớn, trùng kích lên huyền khiếu.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn nổ ra trong đầu Hàn Lập, lực lượng thần thức kích động mãnh liệt.

Khí huyết trong cơ thể hắn cũng sôi trào cuồn cuộn theo, rất nhiều chỗ thần bí phụ cận huyền khiếu cũng bị xung kích ra, thậm chí ngay cả đan điền cũng rung chuyển không thôi.

Cuối cùng cánh cửa huyền khiếu chấn động ông ông không thôi, hơn nữa chấn động càng lúc càng kịch liệt, lần nữa khai mở dần ra.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ.

Hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng vận chuyển công pháp, thúc động lực lượng thú hạch, đồng thời lực lượng tinh thần chung quanh Tinh Trì dung nhập vào trong cơ thể hắn càng lúc càng nhiều, dũng mãnh lao tới huyền khiếu

Lấy thân thể của hắn làm trung tâm, trong Tinh Trì hiện ra một cái vòng xoáy.

Phụ cận Tinh Trì, đuôi lông mày bạch bào nam tử nhếch lên, mở to mắt nhìn Hàn Lập, lộ ra một tia kinh ngạc.

"Kẻ này tu luyện huyền khiếu gì mà có thể dẫn phát động tĩnh lớn như thế?" Bạch bào nam tử lẩm bẩm một câu.

Trong Tinh Trì không cho phép dùng thần thức tùy ý dò xét người khác, cho nên gã cũng không có dò xét, chỉ nhìn xem Hàn Lập, trong mắt hiện ra quang mang cảm thấy hứng thú.

Thời gian trôi qua từng chút, đồng hồ cát bên cạnh gã nhanh chóng chảy xuôi xuống, rất nhanh chảy hết toàn bộ.

Hàn Lập vẫn như cũ khoanh chân ngồi ở trong Tinh Trì, trên bụng tản mát ra một đoàn tinh quang sáng ngời, chớp động không thôi, càng ngày lực lượng tinh thần ba động càng thêm kịch liệt, người sáng suốt đều có thể nhìn ra hắn đang đứng ở bước ngoặt tu luyện quan trọng.

Bạch bào nam tử nhìn thoáng qua đồng hồ cát đã chảy hết, do dự một chút, nhưng vẫn không đánh thức Hàn Lập.

Thời gian lại qua nửa khắc chuông, trong bụng Hàn Lập truyền ra một tiếng "Rặc rặc" rất nhỏ, huyền khiếu đột nhiên tản mát ra quang mang sáng ngời, rốt cuộc huyền khiếu đã được mở rộng.

Mặt khác huyền khiếu trên hai chân hắn cũng tản mát ra từng trận tinh quang, nối thành một mảnh, cả người trở nên nhẹ nhàng như lông vũ.

Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng, thân hình vừa mới động, thình lình trực tiếp từ trong Tinh Trì bay lên.

Một cỗ tinh quang sáng ngời từ huyền khiếu trên hai chân Hàn Lập tán phát ra, hình thành một đoàn quang mang tinh vân, cứ như vậy nâng thân thể của hắn lên, làm cho hắn lơ lửng giữa không trung, cũng không có rơi xuống.

------oOo------

Chương 878: Phong thư và cái bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"A!"

Nam tử áo trắng nhìn thấy bộ dạng Hàn Lập lúc này, hai mắt chớp động kỳ quang, trong miệng nhẹ ồ lên một tiếng.

Hàn Lập nghe được thanh âm này, lập tức từ trong cuồng hỉ do đột phá khôi phục lại, thân hình nhoáng một cái, sau một khắc lăng không lướt qua hơn mười trượng, xuất hiện ở trước người nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng thấy cảnh này, thần sắc trên mặt không phát sinh biến hoá nữa, vẫn không nói một lời nhìn Hàn Lập.

"Đa tạ các hạ trông coi, để cho ta tu luyện trong Tinh Trì thêm một đoạn thời gian, không biết ta nên thanh toán thêm bao nhiêu Huyền điểm?" Hàn Lập nhìn đồng hồ cát bên cạnh nam tử áo bào trắng, chắp tay nói ra.

Vừa rồi tuy rằng đang trong tu luyện, nhưng cảm giác của hắn với ngoại giới cũng không có gián đoạn, đối với cử động của nam tử áo bào trắng, trong nội tâm có chút cảm kích.

"Không cần, vừa rồi Lệ đạo hữu vượt qua thời hạn cũng chỉ nửa khắc chuông mà thôi, không cần phải thanh toán thêm phí. Chẳng qua là ta có một cái nghi vấn, hy vọng ngươi có thể giải đáp." Nam tử áo trắng lơ đễnh khoát tay áo, chợt vòng một cái, nói như thế.

"Đạo hữu cứ nói đừng ngại, Lệ mỗ tri vô bất ngôn*." Hàn Lập hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói.

(*) không biết sẽ không nói, ý câu này là biết sao nói vậy, không nói sai.

"Lệ đạo hữu tu luyện môn công pháp này cực kỳ bất phàm, không biết có thể cho ta biết tên gọi của nó là gì không?" Trong mắt nam tử áo trắng hình như hiện lên quang mang nóng bỏng, hỏi.

"Vũ Hóa Phi Thăng Công." Hàn Lập trầm ngâm một chút, mở miệng nói ra.

Tên công pháp này, hắn đã sớm nói với Cốt Thiên Tầm, ngược lại cũng không có gì phải giấu diếm.

"Vũ Hóa Phi Thăng Công! Vũ Hóa thành tiên, thật sự là tên rất hay, Lệ đạo hữu hôm nay công pháp đại tiến, ngày sau trên Huyền Đấu Trường chắc chắn sẽ càng nổi tiếng, danh tự Huyễn Ảnh càng thêm phát dương quang đại a." Nam tử áo trắng mỉm cười, gật đầu khen ngợi.

"Các hạ quá khen. Trong Huyền Đấu Trường sinh tử tồn vong một đường, hôm nay không biết rõ ngày mai, khổ tu chỉ vì tăng thêm cơ hội giữ mạng mà thôi. Chút hư danh này chỉ là thoảng qua như mây khói, không đáng nhắc tới." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

"Huyền Đấu Trường tuy rằng sinh tử do mệnh, nhưng tốt xấu vẫn là chém giết công bằng, ngoại giới nhìn như tự do tự tại, nhưng nhân tâm lại khó lường? Hơi không cẩn thận, thân vẫn đạo tiêu, vạn năm tu hành bỗng chốc biến mất a." Nam tử áo trắng lắc đầu, nói như thế.

"Nói cũng đúng, ngược lại là Lệ mỗ làm kiêu. Nếu bàn về tu luyện, vốn là nghịch thiên mà đi, cần gì phải quan tâm ngoại giới, hay là trong Huyền Đấu Trường này?" Hàn Lập cười ha ha nói.

Hàn Lập lại nói chuyện phiếm vài câu với nam tử áo bào trắng, sau đó cáo từ ly khai.

Nam tử áo trắng đưa mắt nhìn Hàn Lập ly khai, trong miệng tựa hồ thì thào tự nói một câu gì đó, rất nhanh lại khoanh chân ngồi xuống.

...

Hàn Lập ly khai Tinh Trì, đi dọc theo hành lang xuống phía dưới, cảm thấy lúc này thân thể so với lúc đến nhẹ như lông hồng, phảng phất tùy thời có thể tung bay cách mặt đất mà đi.

Dưới chân hắn khẽ động, toàn thân lập tức bay lên cách mặt đất, phảng phất một đoàn tơ liễu lơ lửng trong không trung, phiêu phiêu đãng đãng, tựa hồ căn bản không bị lực hút mặt đất ảnh hưởng.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, hai chân đạp mạnh hư không, không khí "Ba" một tiếng vang nhỏ, toàn thân lập tức bay về phía trước.

Giờ phút này bên trong hành lang, mắt thấy sẽ đụng thạch bích phía trước, thân hình hắn quay tít một vòng, tiếp theo chân đạp hư không một cái, thân thể lập tức bắn ngược trở về.

Tính trẻ con của Hàn Lập nổi lên, giống như tìm được một món đồ chơi mới lạ, dưới chân liên tục bước vào hư không, toàn thân lăng không bay múa trong thông đạo, phảng phất một con Phi Yến linh hoạt.

Chơi đùa một hồi lâu, hắn mới tận hứng dừng lại, vẻ tươi cười trên mặt vẫn không giảm.

Vũ Hóa Phi Thăng Công vậy mà thật sự bay lên khỏi mặt đất, năng lực này ở bên ngoài cũng không coi vào đâu, nhưng trong Tích Lân Không Cảnh lại quá hiệu dụng rồi.

Đã có loại năng lực này, về sau bất luận chiến đấu, hay làm sự tình khác đều thuận lợi hơn nhiều.

Hàn Lập ổn định thoáng một chút tâm tình, rất nhanh quay trở về chỗ của mình, đang muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.

Tuy rằng đã đả thông chỗ Huyền Khiếu kia, tu vi thân thể đại tiến một bước, nhưng tu luyện lâu như vậy, thần thức của hắn cũng tiêu hao rất lớn, giờ phút này hơi mệt mỏi, chỉ muốn ngã đầu ngủ say vài ngày.

Ngay lúc hắn tính nằm xuống, ánh mắt chợt cả kinh, nhìn về phía bàn đá trong phòng.

Nguyên bản không có vật gì trên mặt bàn, giờ phút này trên đó lại có một phong thư, bên cạnh phong thư còn có một bình nhỏ màu đỏ lớn vài tấc, nhìn xuyên thấu qua thành bình hơi mờ mơ hồ thấy bên trong chứa đựng một ít chất lỏng màu đỏ sậm.

Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, mãnh liệt quay đầu nhìn về phía cửa phòng.

Chỉ thấy chỗ cửa phòng không có gì khác thường, Thiên Tinh Bối mới mua đặt ở đó hoàn hảo không tổn hao gì, tản mát ra một mảnh tinh quang bao phủ đại môn, cũng không có vết tích bị phá hư.

Sắc mặt hắn càng có chút khó coi.

Đã có người có thể đột phá Thiên Tinh Bối, lẻn vào gian phòng mình, lại còn không lưu lại chút manh mối nào.

Hàn Lập thoáng buồn ngủ liền tỉnh hẳn, cất bước đi đến bên cạnh bàn, thần thức dò xét trên phong thư cùng bình nhỏ một hồi lâu, không phát hiện vấn đề gì, lúc này mới cầm lấy phong thư mở ra.

Trong phong thư là một trang giấy màu tím nhạt, phía trên viết một nhóm chữ cực nhỏ.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, thần sắc lập tức đại biến, thân hình nhoáng một cái liền xuất hiện ở bên cạnh cửa đá, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Một lát sau, sắc mặt hắn mới buông lỏng, quay người đi trở về bên cạnh bàn đá, tiếp theo nhìn trang giấy màu tím một cái.

Phía trên viết: "Thanh Dương Thành chủ để ý đến Chân Linh huyết mạch trong cơ thể ngươi, muốn lấy làm của riêng, sắp tới sẽ hạ thủ. Các hạ nếu

không muốn vẫn lạc trong tay hắn, hãy uống chất lỏng trong bình, có thể cứu ngươi một mạng."

Hàn Lập nhìn những chữ viết này, sắc mặt âm tình bất định, im lặng không nói.

Phong thư này cùng bình nhỏ rốt cuộc là ai đưa tới, chẳng lẽ là Giải Đạo Nhân?

Hắn rất nhanh lắc đầu, lần này thủ pháp lẻn vào phòng của hắn so với lần trước ám tặng thuật bế khiếu khác nhau, cao minh hơn nhiều, hẳn là không phải do một người làm.

Hơn nữa nếu như Giải Đạo Nhân hành động, sự tình trọng yếu như vậy, Giải Đạo Nhân hẳn là sẽ để lại cho hắn tiêu ký, để tránh hắn hiểu lầm.

Không phải Giải Đạo Nhân thì là ai? Hơn nữa nội dung trên giấy không biết là thật hay giả? Hay là có người muốn lợi dụng thủ đoạn này nhiễu loạn tâm thần hắn? Nhiễu loạn tâm thần hắn nhằm mục đích gì?

Chỉ một thoáng, vô số vấn đề hiện lên trong đầu Hàn Lập, nhất thời trong đầu hắn lại không cách nào tập trung tinh thần được.

Hắn lập tức phát hiện không ổn, vội vàng hít sâu một hơi, bình tĩnh thoáng một chút tâm tình.

So với việc tìm hiểu người nào lẻn vào đưa phong thư và bình nhỏ, giờ phút này việc cấp bách là xác nhận nội dung trên trang giấy là có thật hay không.

Hắn vừa nghĩ đến đây, trong đầu không khỏi hiện lên thân ảnh Thần Dương.

Nhớ lại lúc chiến đấu với người này, tựa hồ lúc gã chứng kiến Chân Linh huyết mạch mình bày ra, xác thực đã từng lộ ra một chút thần sắc khác thường.

Bất quá, Thanh Dương Thành chủ muốn Chân Linh huyết mạch có tác dụng

gì? Chỉ là vì muốn đề cao sức chiến đấu?

Hàn Lập im lặng chốc lát, cầm bình nhỏ màu đỏ kia lên, xem xét cẩn thận.

Trong bình là một ít chất lỏng màu đỏ sậm, thoạt nhìn rất giống một loại huyết dịch, nhưng lại không có chút mùi máu tanh nào, càng tản mát ra nhè nhẹ khí tức kỳ lạ.

Hàn Lập sau một phen moi ruột gan, cũng không phân biệt được đây là vật gì, liền cất phong thư cùng bình nhỏ màu đỏ vào, quay người đi ra gian phòng, rất nhanh đi tới chỗ ở Trần Lâm.

Nhưng Trần Lâm tựa hồ không có bên trong, hắn gõ cửa một hồi cũng không có trả lời.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, sau đó quay người đi đến chỗ ở của Độc Long, đưa tay gõ cửa.

"Lệ đạo hữu, có chuyện gì không?" Độc Long mở cửa nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngược lại cũng không có đại sự gì, có một số việc muốn hỏi thăm Độc Long đạo hữu một chút." Thần sắc Hàn Lập như thường nói ra.

Độc Long ồ một tiếng, mời Hàn Lập vào phòng, rót hai chén trà.

"Độc Long đạo hữu, không biết ngươi có biết Chân Linh huyết mạch không?" Hàn Lập cũng không có uống trà, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Chân Linh huyết mạch? Cái này ta đương nhiên biết, chẳng qua Chân Linh chính là một loại dị thú kỳ lạ trong thiên địa, thực lực cường đại hơn xa hung thú bình thường. Người có được Chân Linh huyết mạch, có thể sử dụng một phần năng lực Chân Linh kia, từng người đều tiềm lực bất phàm. Chỉ tiếc trong Thánh Vực chúng ta, số lượng Chân Linh vô cùng thưa thớt, tộc nhân có được Chân Linh huyết mạch cực nhỏ, bất quá nghe nói ở Tiên Vực nhiều hơn một chút, Lệ đạo hữu hỏi cái này để làm gì?" Độc Long khẽ giật mình, có chút kỳ quái nhìn Hàn Lập một cái, nhưng vẫn hồi đáp.

"Không có gì, chẳng qua là gần đây nghe người ta nói đến Chân Linh huyết mạch, cảm thấy hiếu kỳ, đáng tiếc kiến thức Lệ mỗ nông cạn, cho nên mới tìm Độc Long đạo hữu hỏi thăm một chút." Hàn Lập cười nói.

Vài năm sống chung, hắn cũng biết được một ít tính cách Độc Long, ánh mắt gã này nhạy cảm, xử sự vững vàng, là một người tài, nhược điểm duy nhất chính là yêu khoe khoang, thích nghe người ta thổi phồng.

"Chân Linh huyết mạch hoàn toàn chính xác là đồ vật trân quý hiếm có, nhất là đối với thể tu chúng ta đấy." Trên mặt Độc Long lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói.

"Chuyện đó là thế nào?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, hỏi.

"Người có Chân Linh huyết mạch, thân thể cường đại hơn nhiều so với người bình thường, sử dụng Chân Linh huyết mạch sau khi biến thân, càng làm cho lực lượng thân thể tăng vọt lên. Bất quá cái này cũng không coi vào đâu, Chân Linh huyết mạch còn có một diệu dụng, rất ít người biết." Độc Long nói ra câu cuối, mặt lộ vẻ thần bí.

"A, lại không biết là diệu dụng gì? Kính xin Độc Long đạo hữu chỉ giáo một chút." Nội tâm Hàn Lập chấn động, bất động thanh sắc hỏi.

"Việc này ta cũng là ngẫu nhiên nghe được, Chân Linh huyết mạch có thể phụ trợ đả thông Huyền Khiếu." Độc Long hạ giọng nói ra.

"Quả thật?" Hàn Lập nghe vậy, trong nội tâm khẽ động.

"Ta cũng là nghe người ta nói thôi, cũng không tận mắt chúng kiến. Bên trong Thánh Vực chúng ta, người có được Chân Linh huyết mạch quá ít, hơn nữa chỉ có mỗi huyết mạch thì chưa được, còn phải có công pháp tương ứng mới có thể phát huy tác dụng Chân Linh huyết mạch." Độc Long nhún vai, nói ra.

"Thì ra là thế, đa tạ Độc Long đạo hữu giải thích nghi hoặc cho tại hạ, tại hạ còn có chuyện, xin cáo từ trước." Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lập tức

đứng lên, cáo từ ly khai.

Vừa dứt lời, hắn không đợi Độc Long đưa tiễn, quay người đi ra bên ngoài.

Độc Long hơi ngẩn ra, lập tức lắc đầu, cũng không có để ý việc này.

Hàn Lập rời phòng Độc Long, lập tức trở về chỗ ở của mình, sắc mặt có chút phức tạp.

Không thể tưởng được Chân Linh huyết mạch vẫn còn có tác dụng bực này, khó trách tốc độ hắn đả thông Huyền Khiếu lại hơn xa những người khác.

Nếu quả thật Chân Linh huyết mạch có diệu dụng bực này, Thanh Dương Thành chủ mưu đồ huyết mạch trong cơ thể hắn, vậy hoàn toàn chính xác rồi.

Chẳng qua là nếu như Thanh Dương Thành chủ thật sự muốn Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn, vì sao lúc trước tại thời điểm bắt hắn lại không động thủ thu lấy, mà ném hắn vào Huyền Đấu Trường?

------oOo------

Chương 879: Không phải thủ đoạn thông thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, giờ phút này đã tin tưởng hơn phân nửa nội dung trang giấy thần bí nhân kia để lại.

Không phải vì những lời nói của Độc Long, mà còn có phản ứng của Thần Dương lúc trước khi thấy Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn, càng thêm nữa chính là trực giác của hắn.

Trực giác nói cho hắn biết, lời trong tờ giấy này là không sai.

Lại nói tiếp, từ lúc hắn bước lên con đường tu tiên đến bây giờ, loại trực giác cảm ứng đối với nguy hiểm này đã không biết cứu hắn bao nhiêu lần.

Nghĩ đến đây, hắn vuốt nhẹ ngực, trên mặt nổi lên một hồi xanh mét.

Nếu như Thanh Dương thành chủ thật sự mưu đồ bí mật đối phó hắn, tình huống cũng có chút hỏng bét, trong cơ thể hắn vẫn còn tồn tại Hắc Kiếp Trùng, không lấy nó ra, căn bản đừng nghĩ đến việc đào tẩu.

Đến lúc đó đừng nói là ra tay chống cự, chỉ sợ một ý niệm trong đầu đối phương cũng có thể làm cho chính mình sống không bằng chết.

Nhưng muốn cho hắn ngoan ngoãn bó tay chịu chết, tuyệt không có khả năng.

Hàn Lập đi tới đi lui trong phòng chốc lát, liền ngừng chân lại, lật tay lấy ra

bình nhỏ màu đỏ kia, xem kỹ một lát, há miệng phun ra một tiểu bình màu xanh sẫm, đúng là Chưởng Thiên bình.

Hắn không có theo lời tờ giấy uống chất lỏng màu đỏ trong bình nhỏ, mà đổ nó vào trong Chưởng Thiên bình, sau đó phong bế miệng bình lại, lần nữa nuốt tiểu bình vào trong bụng.

Hàn Lập mặc dù đã tin tưởng lời trên trang giấy kia, nhưng cũng không làm theo lời nói của đối phương, trung thực uống chất lỏng màu đỏ không rõ này.

Bất quá nếu ném chất lỏng màu đỏ này đi cũng vô cùng liều lĩnh, nghĩ lại, nên tạm thời chứa vào trong Chưởng Thiên bình là bảo đảm nhất.

Làm xong những thứ này, Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa, tiếp tục tính toán lên kế hoạch đối phó.

Kỳ thật những năm qua hắn cũng không phải không suy nghĩ cách đào tẩu, cũng đã tìm hiểu không ít tình huống.

Toàn bộ Huyền Đấu Trường được xây dựng trong Thanh Dương thành đã bị phong kín hoàn toàn, ngoại trừ Tinh Trì và mấy khu vực đặc thù, đi ra ngoại giới cũng chỉ có cánh cổng vào Huyền Đấu Trường thôi.

Tinh Trì và mấy khu vực đặc biệt tuy cũng có đường đi ra ngoại giới, tuy nhiên lại có cấm chế, đồng thời có cao nhân tọa trấn trông coi, để ngừa người từ đây đào thoát.

Những địa phương này, mấy năm qua hắn trong tối ngoài sáng đã ngầm dò xét qua từng cái, trong lòng đã sớm định ra, vạn nhất một ngày chạy trốn khỏi nơi này, nên phải làm như thế nào.

Bất quá khó khăn nhất không phải lộ tuyến đào thoát, mà là phương pháp đối phó Hắc Kiếp Trùng.

Hắn đã tìm hiểu nhiều thông tin về trùng này, đáng tiếc vật ấy chính là át chủ bài Thanh Dương thành để khống chế nô lệ Huyền đấu sĩ, cực kỳ che

giấu manh mối việc này, trong tình huống không sử dụng thủ đoạn, tiến triển thập phần có hạn, vì vậy đến nay vẫn không có thu hoạch nào khác.

Chỉ là tình huống bây giờ gấp gáp, không cho phép hắn chần chờ nữa.

Hàn Lập bỗng nhiên mở to mắt, trong mắt loé lên vẻ tàn khốc, đứng dậy rời khỏi phòng, đi ra bên ngoài.

"Lệ đạo hữu."

"Lệ huynh."

Đám Huyền đấu sĩ khu thứ chín nhìn thấy hắn, trước sau như một làm ra động tác mời chào.

Dù sao lúc này đã không giống như xưa, hôm nay tuy bề ngoài tu vi Hàn Lập cũng không biến hoá quá lớn, nhưng hắn biểu hiện thực lực ở Huyền Đấu Trường rõ như ban ngày lại thêm quan hệ thân mật với Độc Long lão đại ở khu này, tự nhiên cũng đã trở thành đối tượng để không ít người nịnh bợ.

Hàn Lập gật đầu một cái đáp lại, rất nhanh rời khỏi khu thứ chín, đi tới đại sảnh trao đổi.

Hắn đi vòng vo một vòng trong sảnh, sau đó nhìn như tùy ý đi tới thông đạo khu thứ tư.

Tại đây hắn nấn ná chốc lát, sau đó lại đi tới khu thứ tám, rồi đi qua khu thứ nhất.

Đi tới đi lui vài vòng như thế, hắn lần nữa trở lại đại sảnh trao đổi, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Hắn vừa mới đi loạn bốn phía, một mực không để lại dấu vết để dò xét động tĩnh chung quanh.

Nếu như Thanh Dương thành chủ sắp ra tay, có lẽ sẽ phái người theo dõi

hành động của mình.

Thế nhưng vừa rồi hắn đi một vòng bốn phía, cũng không phát hiện có người theo dõi.

Trong lòng của hắn thở nhẹ ra, đồng thời cũng không khỏi có chút nghi hoặc.

Tình huống trước mắt tuy rằng vượt qua dự liệu của hắn, bất quá hắn đã quyết định, đương nhiên không có ý bỏ cuộc giữa chừng.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, bước vào một chỗ thông đạo, rất nhanh đi tới một chỗ khu thứ chín, đến trước một căn phòng, gõ cửa.

Sau một lát, két.. Một tiếng, cửa phòng từ từ mở ra, lộ ra một thân ảnh thanh niên áo xám, đúng là người lúc trước mang Hàn Lập tiến vào Huyền Đấu Trường, tên là Chúc Tiết Sơn.

"Chúc đạo hữu, đã lâu không gặp." Hàn Lập cười lên tiếng chào hỏi.

"Lệ Phi Vũ? Ngươi tới đây làm gì!" Chúc Tiết Sơn nhìn thấy Hàn Lập, mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhướng mày hỏi.

"Chúc đạo hữu không cần đề phòng như thế, chúng ta coi như quen biết đã lâu, lúc trước còn được các hạ dẫn ta vào Huyền Đấu Trường, Lệ mỗ nhớ lại tình cảm Chúc đạo hữu dẫn ta tiến vào nơi này, hôm nay cố ý tới đây ôn chuyện cùng ngươi, đồng thời cũng có chút việc nhỏ muốn nhờ Chúc đạo hữu hỗ trợ." Hàn Lập vừa cười vừa nói, giấu kín một túi tiền nhét vào trong tay Chúc Tiết Sơn.

Đuôi lông mày Chúc Tiết Sơn nhảy lên, giả vờ lấy ra mấy khối tròn vo trong bao vải, đúng là mấy viên thú hạch Huyền cấp.

"Lệ đạo hữu khách khí, vào đi." Sắc mặt gã hơi trì hoãn, tránh ra con đường mời Hàn Lập vào.

Chỗ ở của Chúc Tiết Sơn không khác với chỗ ở của Hàn Lập, bất quá diện

tích lớn hơn không ít, trong phòng ngoại trừ chỗ ngồi trang trí, còn nhiều thêm không ít những vật khác.

Hết thảy đều bố trí trật tự, ngay ngắn rõ ràng.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua chung quanh, thời điểm quay đầu không biết Chúc Tiết Sơn lấy từ đâu lấy ra một bộ bình trà, rót một chén trà xanh mời.

Hương trà toả ra bốn phía, thấm vào ruột gan.

"Nơi Huyền Đấu Trường này vốn bần cùng, không có trà ngon, kính xin Lệ đạo hữu chớ chê trách." Chúc Tiết Sơn cười nói.

"Chúc đạo hữu, trà này thơm như thế, trà ngon cũng không thể hơn, chúng ta đây ngày thường đều phải uống nước lã à." Hàn Lập nâng chung trà lên thổi thổi, uống qua một hớp, cười nói.

"Lệ đạo hữu nếu ưa thích, đợi lát nữa trở về mang theo một ít là được. Đúng rồi, không biết Lệ đạo hữu tới đây, cần làm chuyện gì?" Chúc Tiết Sơn khoát tay áo, sau đó mỉm cười hỏi.

"Vừa rồi, thời điểm ta ra ngoài trở về phòng, đột nhiên phát hiện có người lẻn vào trong phòng ta, hơn nữa để lại phong thư này, nội dung bên trong làm cho ta có chút kinh hãi, vì vậy tới đây thương nghị với Chúc đạo hữu một lát." Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, lấy ra phong thư kia đưa tới.

Chúc Tiết Sơn nghe vậy ánh mắt lóe lên, tiếp nhận phong thư xem qua, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Trong nháy mắt tâm thần gã chấn động, tay phải Hàn Lập liền điểm gấp ra, hai ngón tay chớp động bạch quang, giống như một thanh chuỷ thủ sáng như tuyết, nhanh như tia chớp đâm về đan điền bụng dưới của Chúc Tiết Sơn.

Cùng lúc đó, chỗ mi tâm hắn loé lên tinh quang, một sợi xiềng xích óng ánh bắn ra, nhanh như điện đâm về phía đầu Chúc Tiết Sơn.

"Leng keng" "Leng keng" hai tiếng giòn vang.

Một thanh cốt kiếm trắng như tuyết trống rỗng xuất hiện phía trước bụng Chúc Tiết Sơn, cản được ngón tay của Hàn Lập.

Mà trên trán Chúc Tiết Sơn hiện ra từng đường vân óng ánh, mơ hồ hình thành một trương phù lục, tinh quang chói mắt từ phía trên tán phát ra, hình thành một mặt quang thuẫn óng ánh, chặn Thần Niệm chi liên của Hàn Lập lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

"Sớm biết ngươi như vậy là có vấn đề, chút trò hề đó cũng dám khoe khoang trước mặt ta!" Chúc Tiết Sơn cầm cốt kiếm trong tay, cười lạnh nói.

Lời còn chưa dứt, năm ngón tay gã cầm kiếm động liên tục, cốt kiếm màu trắng trong tay đột nhiên nở rộ bạch quang nhè nhẹ, tiếng gió sắc nhọn xùy xùy ngưng tụ ra một đạo kiếm khí màu trắng lớn hơn một trượng, hung hăng chém về phía Hàn Lập.

"Kiếm Khí!" Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, bên trong Tích Lân Không Cảnh căn bản không thể sử dụng Ma khí hoặc là Tiên Linh Lực, tại sao có Kiếm Khí xuất hiện.

Trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc, bất quá hắn phản ứng cũng không chậm, thân ảnh lóe lên tiêu thất trong hư không, làm cho Kiếm Khí màu trắng chém vào hư không.

Chúc Tiết Sơn sững sờ, sau một khắc sắc mặt đại biến nhanh chóng quay người lại, cốt kiếm trong tay đại thịnh bạch quang bổ về phía sau lưng, phá vỡ không khí, phát ra tiếng sắc nhọn như kim thạch va chạm.

Nhưng không chờ cốt kiếm màu trắng đánh xuống, một bàn tay đã xuất hiện ở trước người gã, hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm thẳng đến ngực Chúc Tiết Sơn.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Ngực Chúc Tiết Sơn nóng lên, sau đó toàn bộ cơ thể bị một cỗ man lực sắc bén đánh trúng, thân thể như là rơm rạ trong cuồng phong bắn ngược ra, hung hăng đâm vào trên vách tường phụ cận.

Bộ ngực gã bị phá vỡ ra một vết thương khổng lồ, máu tươi chen chúc bắn ra, trong miệng gã phun ra một ngụm máu tươi, cốt kiếm trong tay cũng rời tay bay ra.

"Ngươi..."

Trên mặt Chúc Tiết Sơn tràn đầy vẻ khiếp sợ, nhưng không đợi gã nói hết lời, không trung giữa đỉnh đầu gã hoa lên một bóng người, thân ảnh Hàn Lập quỷ mị xuất hiện, một quyền oanh kích xuống.

Binh khí trong tay Chúc Tiết Sơn đã mất, miễn cưỡng nâng lên hai cánh tay ngăn cản.

Nhưng giờ phút này gã đã bị trọng thương, động tác trì trệ, hai cánh tay cũng chưa kịp nâng lên, trên trán đã trùng trùng điệp điệp ăn một kích.

"Ầm" một tiếng trầm đục!

Thân thể Chúc Tiết Sơn dường như thiên thạch rơi đập mạnh xuống đất, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, đồng tử hai mắt rung rung, ánh mắt mơ hồ, hiển nhiên đã bị một quyền này làm thần hồn trong đầu mơ hồ. Gã nằm trên mặt đất không nhúc nhích, toàn bộ cơ thể rơi vào loại trạng thái nửa hôn mê.

Bất quá phù lục trên trán gã, còn có quang thuẫn óng ánh kia lại không bị ảnh hưởng gì, vẫn như cũ sáng ngời như lúc ban đầu.

Hàn Lập đang ở không trung, thấy cảnh này ánh mắt chớp lên, sau đó mi tâm loé lên tinh quang, một đạo tiểu kiếm hơi mờ bắn ra, lập tức biến lớn gấp mấy lần, hóa thành một chuôi Thần Niệm chi kiếm lớn vài thước.

Trên Thần Niệm chi kiếm khắc rõ đạo đạo phù văn kỳ dị, tản ra trận trận

chấn động thần niệm cường đại, hung hăng trảm lên quang thuẫn óng ánh trên trán của Chúc Tiết Sơn.

"Rặc rặc" một tiếng vang nhỏ!

Quang thuẫn óng ánh trước Thần Niệm chi kiếm lại yếu ớt như giấy dán, đơn giản bị một trảm phá vỡ, phù lục trên trán cũng đứt từng khúc, vỡ vụn biến mất.

Chém vỡ quang thuẫn óng ánh xong, Thần Niệm chi kiếm chợt ngừng lại.

Tay hắn bấm niệm pháp quyết một chút, Thần Niệm chớp động hào quang, sau đó bỗng nhiên phân giải toàn bộ hoá thành sợi xiềng xích óng ánh, chui vào trong đầu Chúc Tiết Sơn.

Thần Niệm chi liên liền quấn quanh thần hồn trong đầu Chúc Tiết Sơn, bao phủ nó tầng tầng vào trong đó.

Thân thể Chúc Tiết Sơn co rút lại một chút, lập tức triệt để bất động.

Làm xong hết thảy, thân hình Hàn Lập nhoáng một cái xuất hiện phía sau cửa, mở hé cửa nhìn ra bên ngoài.

Tài liệu sử dụng chung quanh chỗ ở Chúc Tiết Sơn giống chỗ ở của hắn, thần thức không cách nào xuyên qua, hiệu quả cách âm rất tốt, vì vậy hắn mới ngang nhiên động thủ như vậy.

Ngoài cửa vẫn là một mảnh yên tĩnh, hiển nhiên không có người chú ý tới nơi này vừa mới đánh nhau.

Trong lòng Hàn Lập khẽ buông lỏng, khép cửa phòng lại, quay người đi trở về bên cạnh Chúc Tiết Sơn, bấm niệm pháp quyết điểm lên mi tâm gã, tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Thân thể Chúc Tiết Sơn khẽ động, chậm rãi mở to mắt, ánh mắt khôi phục vẻ thanh minh.

"Lệ Phi Vũ, ngươi thật lớn mật, lại dám đánh lén ta! Chẳng lẽ không sợ Hắc Kiếp Trùng phệ tâm mà chết!" Vừa khôi phục thần trí, Chúc Tiết Sơn lập tức giận dữ nhìn Hàn Lập hét lên.

------oOo------

Chương 880: Hắc kiếp thạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói nhiều lời, tay phải nhấc lên, hóa thành một đạo tàn ảnh, đánh mạnh vào bụng của Chúc Tiết Sơn.

Sắc mặt Chúc Tiết Sơn trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trán của gã không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, thân thể cong xuống như một con tôm.

"Một quyền này, là trả lại cho ngươi, lúc trước đã đánh ta." Vẻ mặt Hàn Lập không đổi, nói ra.

"Khụ, khụ..."

Chúc Tiết Sơn liên tục ho khan, nói không ra lời.

"Ta không nói nhảm với ngươi nữa, nội dung trên tờ giấy kia, có đúng là sự thật không? Thành thật trả lời ta, nếu không đừng trách ta lấy binh khí của ngươi, chém đứt tứ chi ngươi." Hàn Lập cầm thanh cốt kiếm màu trắng rơi gần đó lên, rồi lạnh lùng nói ra.

"Ngươi dám! Tên nô lệ này, nếu ngươi dám đụng đến ta, cho dù chỉ một chút... Khụ khụ, thì ngươi hãy xác định bị Hắc Kiếp Trùng gặm nhắm huyết nhục cả người đi, đến đó ngươi sẽ gào thét trong đau đớn cho đến chết!" Chúc Tiết Sơn cố nén cơn ho khan lại, giận dữ la lớn.

Vẻ mặt Hàn Lập lộ ra nụ cười lạnh lẽo, cánh tay huy động, chợt loé lên một đạo bóng trắng.

Chúc Tiết Sơn chỉ cảm thấy cổ tay trái chợt nhẹ lại, rồi từ đó truyền đến

một cỗ đau đớn dữ dội, thình lình cả bàn tay trái của gã liền bị chặt đứt, máu tươi phun như suối, trào ra bên ngoài.

Đầu tiên Chúc Tiết Sơn khẽ ngẩn người, đang muốn phát ra tiếng kêu thảm thiết, thì chợt một đạo bóng trắng lại hiện lên, trong miệng của gã lần nữa tuôn trào ra máu tươi, kèm theo đó là một đoạn đầu lưỡi hòa với máu rơi xuống mặt đất, còn trong miệng gã thì lại phát ra âm thanh "Ô ô".

"Thời gian của ta có hạn, lòng kiên nhẫn cũng có hạn, tiếp theo sẽ là tay phải của ngươi! Nói cho ta biết, nội dung trên tờ giấy kia có phải là sự thật?" Âm thanh Hàn Lập lạnh lẽo phảng phất như tấm băng ngàn năm.

Thân thể Chúc Tiết Sơn khẽ run lên, ngơ ngác nhìn Hàn Lập.

"Đã như vậy, thì đừng trách ta." Hàn Lập nhìn lên thanh cốt kiếm, rồi nhìn về tay phải của Chúc Tiết Sơn.

"Dừng lại, ta... Để ta nói cho ngươi biết! Là thật, quả thật Thanh Dương thành chủ đang tham lam lực lượng Chân Linh huyết mạch trên người ngươi, nghe lão nói có thể lợi dụng lực lượng Chân Linh huyết mạch, để trùng kích huyền khiếu gì đó, tình huống cụ thể nào ta cũng không rõ cho lắm, ta tuyệt đối không có lừa ngươi." Dường như Chúc Tiết Sơn bị thủ đoạn lãnh khốc của Hàn Lập dọa sợ, vội vàng truyền âm cầu xin tha thứ, gã nói rất nhanh.

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt khẽ híp một cái.

Nội dung trên tờ giấy, quả nhiên là thật, may là mình đã quyết định nhanh chóng, sớm đã động thủ, nếu thật sự đợi đối phương động thủ trước, chỉ sợ bản thân mình rơi vào tình trạng gương vỡ khó lành rồi.

Hắn nhìn về phía Chúc Tiết Sơn, hàn mang trong mắt chớp động.

"Lệ đạo hữu, ta chỉ là tiểu nhân vật trong Huyền đấu trường này, cũng chỉ nghe mệnh lệnh ở trên mà làm việc, lúc trước ta đã không phải với ngươi, xin ngươi hãy giơ cao đánh khẽ, tha cho ta một mạng." Thân thể Chúc Tiết Sơn run lên một cái, truyền âm cầu khẩn nói.

"Ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi nói cho ta biết những chuyện mà ta cần, ta sẽ không giết ngươi." Sắc mặt Hàn Lập hòa hoãn một chút, nói ra.

"Đa... Đa tạ Lệ đạo hữu." Chúc Tiết Sơn vội vàng cảm ơn nói.

"Nếu Thanh Dương thành chủ đã tham lam Chân Linh huyết mạch của ta, vì sao lúc trước bắt được ta, sao không có động thủ, mà lại phải kéo dài tới bây giờ?" Hàn Lập lại hỏi lần nữa.

"Việc này ta cũng không có nghe nói, ta chỉ vừa mới nhận được mệnh lệnh phía trên, nói là trong khoảng thời gian này ta hãy chủ ý động tĩnh của ngươi, trừ cái đó ra, không còn mệnh lệnh nào khác nữa." Thân thể Chúc Tiết Sơn co rụt lại, dừng lại một chút, lúc này mới truyền âm nói.

"Chỉ sợ nếu như ta có làm cử động khả nghi gì đó, là lập tức bắt lại đúng không? Cho nên vừa rồi ngươi cho ta uống trà, chắc hẳn trong nước trà có vấn đề. Ngươi không cần kéo dài thời gian làm gì, căn bản trà kia ta không có uống xuống bụng, nó sẽ không phát huy tác dụng được đâu." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, rồi phun ngụm nhỏ nước trà từ trong miệng ra.

Mắt Chúc Tiết Sơn thấy vậy, hơi ngẩn người, rồi sau đó lộ ra vẻ khiếp sợ, gã liền e sợ cúi đầu, không dám nhìn vào mắt của Hàn Lập.

"Tốt, còn một vấn đề cuối cùng nữa, chỉ cần ngươi làm ta hài lòng, ta sẽ tha cho ngươi một mạng." Sắc mặt Hàn Lập không đổi, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

"Vần đề gì?" Chúc Tiết Sơn nghe vậy mừng rỡ, ánh mắt liền nhìn lên.

"Hắc Kiếp Trùng trong người ta, làm thế nào mới có thể lấy ra, mà không cho người khác phát hiện?" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào hai mắt của Chúc Tiết Sơn, hỏi từng chữ từng câu.

"Hắc Kiếp Trùng là kỳ trùng do thành chủ đại nhân luyện chế ra, thứ đó liên quan đến cơ mật tối cao của Thanh Dương thành, chi có mỗi lão mới có thể cởi bỏ nó, trừ cái đó ra không còn phương pháp nào khác cả. Ta nghe nói,

những ai có ý đồ tự mình cởi bỏ, kếu cục đều thê thảm vô cùng." Chúc Tiêt Sơn nghe vậy, biến sắc, lập tức truyền âm nói.

Hàn Lập nghe lời này xong, tuy là hắn đã sớm đoán trước, nhưng vẻ mặt vẫn trầm xuống.

"Đạo hữu, tất cả chuyện này đều là sự thật, ta có thể lấy Tâm Ma để thề! Nói tiếp chuyện đó, việc trọng yếu quan hệ đến Hắc Kiếp Trùng cỡ này, làm sao mà thành chủ đại nhân có thể nói cho một tiểu nhân vật như ta chứ." Chúc Tiết Sơn nhìn vẻ mặt thay đổi của Hàn Lập, vẻ mặt trở nên trắng bệch, vội giải thích.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lúc này Thần Niệm Chi Liên giam cầm thần hồn của Chúc Tiết Sơn, đã đạt đến trình độ có thể cảm ứng được tâm trạng thần hồn bên trong người.

Giờ phút này, dao động thần hồn của Chúc Tiết Sơn tương đối ổn định, trái lại dường như gã không có nói xạo hắn.

Đáng tiếc là hiện giờ hắn không cách nào vận dụng được Tiên Linh Lực, nếu không hắn đã trực tiếp sưu hồn rồi, cần gì phải bức cung cho phiền phức như vậy chứ?

"Ngươi là người coi ngục Huyền đấu trường, không thể nào đối với chuyện Hắc Kiếp Trùng mà không biết gì cả, lúc trước ta nhớ ngươi đã nói qua, là có một tên tù phạm chạy trốn, liền bị Hắc Kiếp Trùng phát tác, vì sao là như vậy?" Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút, nhíu mày hỏi.

Chúc Tiết Sơn nghe vậy, cả người khẽ run lên, dường như vẻ mặt gã lộ ra nét chần chờ, không có lập tức trả lời.

"Hừ!"

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chớp lên, chợt cánh tay hắn vung lên, từ đó hiện ra một đạo bóng trắng, xẹt qua tay phải của Chúc Tiết Sơn.

Cả tay phải của Chúc Tiết Sơn lập tức bị chém ra một đạo vết thương thật

sâu, gần phân nửa cổ tay bị cắt đứt, trong miệng gã phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả người đều run rẩy không ngừng.

"Ta đã nói, lòng kiên nhẫn của ta không nhiều! Nếu ngươi im lặng, thì ngươi làm người không có chân tay là vừa, ta có thủ đoạn làm cho ngươi không cách nào mọc ra được chi mới." Hàn Lập nói, rồi lần nữa giơ cốt kiếm lên.

"Ta nói, đừng chém đứt tay phải của ta!" Vẻ chần chờ trong lòng Chúc Tiết Sơn bị một kiếm này đánh bay, vội nói.

"Mau nói!" Hàn Lập đặt thanh cốt kiếm lên cổ tay phải của Chúc Tiết Sơn, lưỡi kiếm sắc bén làm làn da của gã run lên không ngừng, dường như chỉ cần Chúc Tiết Sơn chần chừ một lát nữa, là liền bị nó chém đứt.

"Bên trong phủ thành chủ có một khối Hắc Kiếp Thạch, khối đá này tỏa ra một cỗ dao động hồn lực đặc thù, bao phủ toàn bộ Thanh Dương thành. Chỉ cần Hắc Kiếp Trùng ở trong phạm vi dao động hồn lực này, đều sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, một khi rời khỏi phạm vi Hắc Kiếp Thành, Hắc Kiếp Trùng liền sẽ thức tĩnh, đến lúc nó sẽ phát tác, cho nên, căn bản thành chủ đại nhân không cần lo lắng các ngươi sẽ bỏ trốn." Trong lòng Chúc Tiết Sơn nào dám có tâm tư nào khác, vội nói ra.

"Hắc Kiếp Thạch? Vậy có phải, chỉ cần ta lấy khối đá đó, mang trên người, Hắc Kiếp Trùng sẽ không bao giờ phát tác đúng không?" Hai mắt Hàn Lập sáng lên, hỏi.

"Chuyện này... Trên lý luận thì có thể thực hiện, tuy nhiên ta cũng không có biết được hay không nữa, dù sao thảnh chủ đại nhân thủ đoạn thông thiên, có hậu chiêu nào khác hay không, còn khó nói." Ánh mắt Chúc Tiết Sơn nhìn xuống, nói ra.

Hàn Lập nhíu mày, không nói gì, lâm vào trầm tư, thế nhưng hắn rất nhanh ngẩng đầu lên, lạnh giọng nói: "Chuyện liên quan tới Hắc Kiếp Trùng, ngươi còn biết gì nữa không? Hãy nói hết cho ta biết!"

"Chỉ có vậy, còn những chuyện khác quả thật ta không biết." Tròng mắt

Chúc Tiết Sơn đỏ hoe, mơ hồ lộ ra vài phần oan ức truyền âm nói.

"Thôi được, đợi lát nữa ta bắt một kẻ coi ngục khác, tra hỏi thử, nếu mà chuyện các ngươi nói giống nhau, ta sẽ tha cho tính mạng của ngươi, nếu mà ngươi cả gan lừa gạt che giấu ta, thì đừng trách ta róc xương lóc thịt ngươi, ném cho bọn lân thú trong Huyền đấu trường ăn!" Hàn Lập nghiêm nghị nói ra.

Chúc Tiết Sơn nghe vậy ngẩn người, nhưng gã không còn lộ ra vẻ sợ hãi nữa, mà trái lại thở phào nhẹ nhỏm.

Hàn Lập thấy vậy, nhíu mày lại, xem ra Chúc Tiết Sơn quả thực nói không có xạo.

Chợt cánh tay hắn vung lên, cốt kiếm đập mạnh vào ót của Chúc Tiết Sơn.

"Phốc" một tiếng, Cả người Chúc Tiết Sơn bổ nhào trên mặt đất, lâm vào hôn mê.

Trong miệng Hàn Lập nói lẩm bẩm, bấm niệm pháp quyết chỉ vào mi tâm của gã.

Ngay giữa mi tâm của Chúc Tiết Sơn lấp lóe hào quang óng ánh, lập tức hiện lên một cái phong ấn thuật thức nhìn như cái lồng giam, lóe lên rồi biến mất.

Làm xong hết thảy chuyện này, Hàn Lập mới thu lại ngón tay, sắc mặt hơi thả lỏng.

Thần hồn phong ấn này, có thể phong ấn Chúc Tiết Sơn rơi vào trạng thái ngủ say ba ngày ba đêm, để không hắn bỏ trốn được.

Không phải hắn nương tay, mà lo lắng không biết vị thành chủ Thanh Dương Thành kia, có làm thủ đoạn gì đó trên người gã hay không, nếu mà giết người này, ngược lại rước lấy sự chụ ý của đối phương, đến lúc đó hắn được một mà mất mười.

Hắn lập tức nhét cả người Chúc Tiết Sơn xuống dưới giường, rồi lau dọn vết máu bên trong căn phòng, mới mở cửa phòng, vẻ mặt bình tĩnh bước ra bên ngoài.

Ngay sau khi Hàn Lập rời khỏi khu vực này, hắn rất nhanh đã tới đại sảnh trao đổi, đứng ở bên ngoài đại sảnh, hắn nhìn Huyền đấu trường ở phía dưới.

Đối diện Huyền đấu trường, mơ hồ cũng có một nơi tựa như khu đại sảnh trao đổi, ở đó có một lối đi thật lớn thông ra bên ngoài, nói đó chính là lối vào Huyền đấu trường.

Chỉ cần thông qua nơi đó, liền có thể trực tiếp vào trong Thanh Dương thành.

Mà phủ thành chủ, cũng ở trong Thanh Dương thành.

Muốn đoạt được Hắc Kiếp Thạch, chỉ có thể tiến vào trong Thanh Dương thành mới có thể lấy được.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lông mày hơi nhíu lại.

Dựa theo quy định Huyền Đấu Sĩ bọn hắn, bọn hắn không thể nào rời khỏi Huyền đấu trường được, cửa vào nơi đó có không ít thủ vệ trong coi, mục đích chính là phòng ngừa những Huyền Đấu Sĩ bọn hắn thoát ra ngoài.

Muốn đột phát qua đó, cũng không dễ dàng gì.

Hàn Lập suy nghĩ một hồi, liền quay người đi về nơi ở của mình.

Lúc trước hắn còn chưa biết gì về Hắc Kiếp Thạch, cho nên không có chuẩn bị gì, nhưng bây giờ hắn đã biết được chuyện Hắc Kiếp Thạch, kế hoạch đào thoát liền cần phải thay đổi một chút.

Rất nhanh Hàn Lập đã quay về khu thứ chín, hắn đẩy cửa đi vào gian phòng của mình, sắc mặt lập tức khẽ giật mình.

Chỉ thấy một bóng người cao lớn đang đứng ở bên trong, nhìn ngũ quan dung mạo của người này, không phải Giải Đạo Nhân còn có thể là ai nữa?

Trong mắt của hắn lộ ra vẻ vui mừng, đang muốn mở miệng nói ra cái gì, chợt sắc mặt của hắn thay đổi, bất ngờ thân hình nhoáng một cái, cả người nhanh chóng bắn ngược ra phía sau.

Tuy là nói thì chậm nhưng lại xảy ra rất nhanh, ngay khi cả người hắn vừa mới lùi lại, trên đỉnh đầu hắn, chợt có bóng hình hoa một cái, ngay tại đó vô thanh vô tức mà hiện ra một đạo thân ảnh, cùng lúc ấy một cánh tay nhanh như điện đánh xuống, mạnh mẽ đánh vào ngực của hắn.

------oOo------

Chương 881: Đến giờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Cánh tay kia tản mát ra từng tia sáng màu trắng, nhưng nơi đi qua hư không bị vạch ra một vệt trắng, tựa hồ muốn vỡ ra vậy.

Hàn Lập bị đánh một chưởng trúng ngực, một cỗ cự lực ầm ầm cuốn tới, thân thể bay ngược ra sau với tốc độ nhanh hơn gấp mấy lần, hung hăng đụng trên cửa đá sau lưng.

" Ầm " một tiếng vang thật lớn!

Cửa đá bị đụng vào vỡ ra, đá vụn văng tung tóe.

Thân thể Hàn Lập hung hăng đập xuống mặt đất, đánh ra một cái hố to.

Hôm nay lực lượng thân thể của hắn tăng nhiều, mặc dù bị trọng kích này, nhưng cũng không bị thương quá nặng, chỉ là trong đầu cảm thấy choáng váng, đang muốn trở mình nhảy lên.

Vào thời khắc này, "Xuy" "Xuy" hai tiếng duệ khiếu vang lên, hai bóng đen rơi xuống như điện, chính là hai sợi xiềng xích màu đen, vô cùng nhanh chóng quấn quanh hai tay hai chân hắn, hơn nữa "Két" một tiếng khóa chặt.

Hai sợi xiềng xích màu đen vô cùng chắc chắn, thân thể Hàn Lập nhất thời không thể động đậy, trái tim hắn trầm xuống.

Không đợi hắn kịp giãy giụa, một bóng người chợt loé lên xuất hiện ở trước người hắn, một bàn tay lóng lánh nắm chặt vào cổ họng hắn.

"Chớ giãy giụa, ngươi không trốn thoát được." Chủ nhân bàn tay cười nhạt một tiếng, chính là Thần Dương.

Bên cạnh cái hố lớn giờ phút này nhiều ra hai tên hắc bào giáp sĩ, trong tay đều cầm một đầu sợi xích màu đen.

Sắc mặt Hàn Lập xanh mét, nhưng cũng không giãy giụa nữa.

Các Huyền Đấu Sĩ trong khu thứ chín kinh hãi, nhưng thấy đó là đám người Thần Dương, nhất thời không dám nói gì nữa.

"Ngươi làm sao biết được?" Hàn Lập nhìn Thần Dương, chậm rãi hỏi.

"Cần gì phải phát hiện, lấy tính cách của ngươi, sẽ không ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, nhất định sẽ có hành động. Buồn cười là đám người Hổ Bí lại không cảm giác được chút nào, nhường một công lao lớn như vậy cho ta." Thần Dương liếc đám người phụ cận một cái, truyền âm nói.

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì.

Một tên hắc bào giáp sĩ lấy ra một bộ gông xiềng, đeo vào trên người Hàn Lập.

"Người này vi phạm quy củ Huyền Đấu Trường, bây giờ phải đem hắn đến phủ thành chủ nhận tội, các ngươi không cần kinh hoảng, chuyện này không liên quan gì đến các ngươi." Thần Dương nói với mọi người phụ cận.

Mọi người nghe lời này, vẻ mặt cũng không yên tâm bao nhiêu, trố mắt nhìn nhau.

"Mang đi!" Thần Dương cũng không để ý đến đám người, xoay người đi ra phía ngoài.

Lúc này, Giải Đạo Nhân cũng đi ra, lẳng lặng đi theo sau lưng Thần Dương, cũng không thèm nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ nhíu mày.

Hai hắc bào giáp sĩ áp giải Hàn Lập đi theo phía sau, rất nhanh rời khu thứ

chín.

Thân ảnh mấy người biến mất ở cuối hành lang, bên trong khu thứ chín ầm ầm một hồi xôn xao, vo ve nghị luận việc Hàn Lập bị bắt.

Phía sau đám người, một bóng người đứng lẳng lặng nơi này, chính là Trần Lâm.

Ánh mắt gã lóe lên, một hồi lâu sau mới xoay người đi vào gian phòng của mình.

...

Đoàn người Thần Dương rất nhanh rời khỏi Huyền Đấu Trường, tiến vào Thanh Dương Thành.

Phủ thành chủ ở chỗ cao nhất trong Thanh Dương Thành, Thần Dương trói Hàn Lập một đường bước đi, làm người đi đường phụ cận liên tục nhìn chăm chú.

Hàn Lập cúi đầu đi, ánh mắt chớp động, ý niệm trong đầu chuyển động.

"Ta biết ngươi có thần hồn công kích cường đại, bất quá nơi này chính là Thanh Dương Thành, ngươi không thể nào chạy thoát. Ngươi chớ uổng phí khí lực, sẽ chỉ tăng thêm thống khổ mà thôi." Thần Dương tựa hồ nhận ra suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, cười lạnh nói.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, hừ lạnh một tiếng.

Mấy người rất nhanh đi tới phủ thành chủ. Phủ thành chủ có diện tích khá lớn, cũng không có xa hoa.

Thần Dương cũng không thông báo, trực tiếp áp giải Hàn Lập đi thẳng vào.

Thần Dương đi một mình tuốt ở đằng trước, ánh mắt sâu kín, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Giải Đạo Nhân đi theo sau lưng gã, cũng không nói lời nào, thậm chí không thèm quay đầu nhìn Hàn Lập một cái.

Hai tay Hàn Lập bị trói ngược ở sau lưng, do hai tên giáp sĩ áp giải, cứ như vậy một đường đi theo Thần Dương tới ngoài cửa động phủ thành chủ.

"Thành chủ đại nhân, thuộc hạ Thần Dương, có chuyện cầu kiến." Thần Dương đi tới trước cửa đá đóng chặt, tiến lên thông báo một tiếng.

Bên trong động phủ không có ai lên tiếng đáp lại, hai phiến cửa đá vẫn đóng chặt, cũng không có nửa điểm động tĩnh.

Thần Dương khẽ cau mày, đang muốn mở miệng lần nữa, nhưng cửa đá vừa dày vừa nặng lại vang lên một hồi âm thanh nặng nề, mở vào bên trong.

"Vào đi."

Một giọng nói từ bên trong truyền ra, thanh âm tựa hồ có mấy phần không đè nén được sự tức giận.

Thần Dương ngoắc ngoắc ngón tay, hai tên giáp sĩ đem Hàn Lập tới trước người gã, rồi cáo lui một tiếng rời đi.

Gã giương mắt nhìn Hàn Lập một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thương hại, nâng tay lên đè ở bả vai Hàn Lập, đẩy hắn vào trong đại điện động phủ.

Mấy người đi vào bên trong cửa, mới phát hiện trong đại điện ngoại trừ thành chủ Đỗ Thanh Dương ra, còn có bốn người.

Bốn người này chính là đám ngươi đội trưởng đi săn và giữ thành ngồi cùng Hổ Bí lúc trước, bị Đỗ Thanh Dương triệu kiến.

"Lúc này, ngươi mang hắn tới đây làm gì?" Thấy Thần Dương dẫn Hàn Lập vào, trong mắt Đỗ Thanh Dương lóe lên một tia không vui, mở miệng hỏi.

"Hồi bẩm thành chủ, hôm nay ta đi săn trở về, đúng lúc gặp phải người này

định vượt ngục chạy trốn, liền xuất thủ bắt hắn lại, mang tới giao cho đại nhân trừng phạt." Thần Dương ôm quyền thi lễ một cái, nói.

"Ồ, lại có chuyện này?" Đỗ Thanh Dương sau khi nghe xong, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Bốn người kia thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau, đều có mấy phần sợ hãi.

"Gần đây canh phòng trong Huyền Đấu Trường tựa hồ có chút sơ suất, thuộc hạ đề nghị chúng ta gia tăng thêm nhân thủ, phòng ngừa chuyện như lần này phát sinh lần nữa, lần kế thuộc hạ chưa chắc có thể gặp may mắn như vậy." Thần Dương chắp tay nói.

Thanh niên mặt chữ điền đứng ở bên cạnh Đỗ Thanh Dương nghe vậy, ánh mắt liếc Thần Dương một cái, trong mắt lóe lên một tia phẫn hận. Phòng thủ trong Huyền Đấu Trường này là do y phụ trách, Hàn Lập chạy trốn, y sẽ bị trách phạt rất nặng.

"Không sai, chuyện này ngươi làm rất tốt, ghi nhận công lao ngươi." Trên mặt Đỗ Thanh Dương dù không có cười, nhưng vẫn tán thưởng nói.

Thanh niên mặt chữ điền sau khi nghe xong, thấy thành chủ không truy cứu chuyện này, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Đây chính là việc thuộc hạ phải làm, nếu không có việc gì khác, thuộc hạ xin cáo lui trước." Thần Dương khom người nói.

Ánh mắt Đỗ Thanh Dương rơi vào trên người Thần Dương, thần sắc hơi do dự, quan sát chốc lát, sau đó than nhẹ một tiếng, nói: "Không cần vội, ta vừa vặn có chuyện muốn bàn bạc với ngươi."

"Thành chủ đại nhân có lệnh, thuộc hạ liền nghe theo sự phân phó của ngài." Thần Dương lập tức nói.

Đỗ Thanh Dương vẫy vẫy tay, tỏ ý kêu gã tiến lên nói chuyện. Thần Dương liền giao Hàn Lập cho Giải Đạo Nhân trông coi, bước nhanh lên.

"Buổi sáng hôm nay, Hổ Bí được phát hiện chết trong phòng của mình." Đỗ Thanh Dương hạ thấp giọng, mở miệng nói.

Thần Dương nghe vậy, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, mặt đầy vẻ khiếp sợ, hỏi: "Hổ Bí chết, là xảy ra chuyện gì?"

"Không biết, bên ngoài thân hắn không có bất kỳ ngoại thương, bên trong phòng cũng không có dấu vết đánh nhau, chỉ là trong hai lỗ tai đều lưu lại vết máu." Đỗ Thanh Dương thấy gã phản ứng như vậy, khẽ lắc đầu một cái, nói.

"Bên trong lỗ tai có vết máu, vậy không phải là bị người độc hại? Không đúng, lấy khí lực của Hổ Bí, dạng độc dược gì mới có hiệu quả chứ?" Thần Dương hoài nghi không hiểu nói.

"Tạm thời không có đầu mối. Lần này hắn chết, việc hắn đang làm lúc trước lại bị bỏ trống. Lần này ngươi bắt đào phạm có công lớn, vậy để ngươi thay thế Hổ Bí đi, tới chủ trì Già La Huyết Trận lần này, như thế nào?" Đỗ Thanh Dương chậm rãi nói.

"Đa tạ thành chủ đại nhân, thuộc hạ nguyện làm chó ngựa theo sự phân phó của ngài." Thần Dương nghe vậy mừng rỡ, vội vàng ôm quyền nói.

"Trước khi tiến hành nghi thức, ta cần bế quan một đoạn thời gian, công việc bố trí huyết trận tiếp theo, cứ giao cho ngươi phụ trách. Còn chuyện Hổ Bí bị hại ta sẽ phái người khác đi điều tra, các ngươi tăng cường phòng ngự trong Thanh Dương Thành, hết thảy công việc thời gian tới đều lấy Già La Huyết Trận làm chính, nhất định phải bảo đảm nghi thức tiến hành thuận lợi." Ánh mắt Đỗ Thanh Dương quét qua mọi người, nói.

"Vâng." Đám người Thần Dương đồng thời ôm quyền nói.

Sau đó, Thần Dương liền dẫn Giải Đạo Nhân, áp tải Hàn Lập rời đi, không có trở lại Huyền Đấu Trường, mà trực tiếp nhốt hắn vào địa lao canh phòng sâm nghiêm.

...

Thời gian thoáng một cái đã qua hơn một tháng.

Trong địa lao tối tăm không chút ánh sáng, cánh cửa nặng nề bỗng nhiên từ từ mở ra, hai bóng người đi vào.

"Lệ đạo hữu, đã lâu không gặp, gần đây vẫn khỏe chứ?" Một giọng nói quen thuộc vang lên, chính là Thần Dương.

Đi theo sau lưng gã, tự nhiên chính là Giải Đạo Nhân.

"Đến giờ?" Hàn Lập ngồi ở một góc phòng, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn gã một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Thần Dương nghe vậy, hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười nói: "Coi là vậy đi."

Hàn Lập không nói gì, đứng dậy, vỗ bụi đất trên người một cái, đi trước một bước ra khỏi cửa tù.

Mấy tên giáp sĩ thủ vệ ở bên ngoài lập tức tiến lên, vây Hàn Lập vào giữa.

"Lui ra." Thần Dương mở miệng trách mắng.

Một đám giáp sĩ lập tức nhường đường, ngay sau đó Hàn Lập đi vào trong thông đạo.

Thần Dương đi tới trước, sóng vai cùng Hàn Lập, đám người Giải Đạo Nhân thì đi theo sau hai người.

"Lệ đạo hữu, chúng ta cũng coi như là quen biết, ngươi còn có tâm nguyện gì không, không ngại nói một chút, có lẽ ta có thể giúp ngươi một tay hoàn thành một hai." Mặt Thần Dương lộ nụ cười, có chút trêu chọc nói.

"Ta hy vọng đạo hữu tha ta một mạng, đưa ta ra khỏi Thanh Dương Thành, có thể hay không?" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.

"Cái này tự nhiên... Không được. Bất quá đạo hữu nếu nguyện ý truyền thụ

công pháp tu luyện cho ta, ngược lại ta không ngại để cho cỗ khôi lỗi này thu lại thi thể ngươi, ít nhất không để ngươi trở thành thức ăn trong miệng lân thú." Thần Dương cười nói.

Hàn Lập cười nhạt, không nói gì nữa.

Mọi người đi dọc theo con đường lót gạch trong lòng núi, một đường đi xuống, rất nhanh đi tới một không gian dưới lòng đất chiếm diện tích không nhỏ.

Kết cấu không gian nơi này tựa hồ là một hang động do thiên nhiên hình thành dưới đất, chưa đi vào trong đó đã có một trận khí tức khô nóng hỗn tạp mùi vị ngai ngái truyền đến, khiến cho Hàn Lập không tự chủ được cau mũi một cái.

Hàn Lập đi vào bên trong, liền thấy trong hang kiến tạo một toà thạch đài ngũ giác cổ quái tương tự ngôi sao năm cánh.

Chu vi thạch đài lớn cỡ mấy chục trượng, cao hơn mặt đất ba thước, chỗ trung tâm có hai lỗ hõm sâu cỡ một thước, bốn phía là đài tròn có chóp đỉnh nhọn cao cỡ sáu thước, phía trên mỗi chỗ đó có một chỗ lõm khảm nạm một quả thú hạch to cỡ nắm đấm.

Bề ngoài thú hạch sáng bóng trong veo, bất ngờ tất cả đều là thú hạch địa cấp có phẩm chất cực tốt.

Giờ phút này, Đỗ Thanh Dương và bốn tên đội trưởng đều đứng ở cạnh thạch đài, tựa hồ đang đợi bọn họ đến.

------oOo------

Chương 882: Ngươi làm cái gì vậy?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thành chủ đại nhân, người đã tới." Thần Dương dẫn đầu tiến lên một bước, cung kính thi lễ nói.

Lúc này Đỗ Thanh Dương đã thay một thân hồng bào mới tinh, liếc nhìn Thần Dương, khí khái uy nghiêm gật đầu.

Tên đại hán đầu trọc lập tức đi lên phía trước, đẩy Hàn Lập lên bệ đá, tiến vào chính giữa lỗ khảm.

Hai chân Hàn Lập vừa bước vào đã cảm thấy dưới chân có vài phần dính nhớp. Cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện trong lỗ khảm có một chút chất dính màu đen, thoạt nhìn giống như huyết tương màu đen tích lại qua năm này tháng khác.

Tuy những huyết tương này dinh dính, nhưng không hề hôi thối, chỉ là tản ra một mùi tanh nhàn nhạt.

"Vào trận." Sắc mặt Đỗ Thanh Dương nghiêm lại, ra lệnh một tiếng.

Mấy người Thần Dương lập tức phi thân lên, chia nhau rơi xuống năm đài tròn, mà chính y cũng chậm rãi đi tới bệ đá, tới chính giữa lỗ khảm khác, đối mặt với Hàn Lập, khoanh chân ngồi xuống.

Tuy thần sắc trên mặt Hàn Lập không thay đổi nhưng trong lòng thì chùng xuống, sắc mặt càng thêm trầm xuống.

"Bắt đầu đi." Đỗ Thanh Dương tiếp tục nói.

Đám người Thần Dương tuân lệnh, nhao nhao khoanh chân ngồi xuống, cũng không thấy đọc pháp quyết gì, chỉ là tất cả đều nâng một tay lên, nhấn vào miếng thú hạch Địa giai kia, bản thân thì vận chuyển lực lượng tinh thần trong cơ thể.

"Ô... ô... n... g "

Một hồi âm thanh vù vù như có như không vang lên, toàn bộ bệ đá theo đó hơi hơi rung động.

Ngay sau đó, chỉ thấy thú hạch trước người năm người liên tục sáng lên hào quang. Từng đợt chấn động mạnh mẽ truyền ra từ bên trong, từng sợi lực lượng tinh thần nhè nhẹ cũng theo đó tuôn ra, thuận theo từng đường vân khắc trên bệ đá, tập trung chảy về lổ khảm phía Hàn Lập.

"Phốc" "Phốc" "Phốc "

Chỉ nghe một trận âm thanh vang lên, tầng huyết tương màu đen dính nhớp dưới người Hàn Lập sau khi hòa nhập với từng sợi lực lượng tinh thần, đột nhiên bắt đầu phun trào ùng ục như suối nước, chạy dọc theo mắt cá chân của Hàn Lập, bao cả người hắn từ eo trở xuống.

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kêu đau đớn, lập tức cảm thấy cả người khô nóng khó chịu. Máu tươi trong cơ thể giống như sôi trào, Chân Linh huyết mạch đã lâu không cảm thấy bạo động lần nữa hiện lên.

"Phanh, phanh, phanh..."

Hắn cảm thấy tim đập rộn lên, miệng đắng lưỡi khô, muốn giãy giụa nhưng trên người giống như bị đổ chì, nặng nề không thể động đậy.

Sơn Nhạc Cự Viên, Ngân Sí Lôi Bằng, Thanh Loan, Hỏa Phượng...

Bên ngoài cơ thể Hàn Lập, từng đợt hư ảnh mông lung bắt đầu không bị

khống chế hiện ra khiến người xem hoa mắt. Đỗ Thanh Dương ngồi đối diện hắn thấy một màn như vậy, càng thêm vui vẻ, trong mắt hiện lên vẻ kinh hỉ tham lam.

"Ha ha, không thể ngờ được Chân Linh huyết mạch trong người ngươi lại phong phú đa dạng đến thế. Không uổng công ta nhẫn nại lâu như vậy, rất tốt, rất tốt!" Đỗ Thanh Dương cười hắc hắc, không nhịn được mở miệng nói.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, nghiến răng, không mở miệng nói một câu.

Đúng lúc này, thần sắc hắn đột nhiên thay đổi, đột nhiên cảm thấy trong người một trận khốn cùng. Hắn vội cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dưới lỗ khảm còn có một rãnh máu liên thông về phía Đỗ Thanh Dương đối diện.

Máu tươi trong cơ thể hắn lúc này giống như đang bị hút ra từng giọt từng giọt, thuận theo rãnh máu kia chảy về phía đối diện.

Nhưng huyết dịch chảy tới dưới thân Đỗ Thanh Dương, lập tức như nước suối dâng trào, hóa thành một tầng màn sáng huyết sắc hình tròn bao phủ y trong đó.

"A..."

Trong miệng Đỗ Thanh Dương phát ra một tiếng gầm nhẹ đè nén, hai tay nắm quyền thu lại bên người, hai mắt dần hóa thành màu đỏ máu.

Ngược lại, lông mày Hàn Lập càng nhăn chặt, cảm giác khốn cùng trong người càng nặng hơn. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng Chân Linh huyết mạch làm bạn với mình nhiều năm đang bị rút đi từng chút một.

Tiếp tục như vậy, đừng nói Chân Linh huyết mạch, ngay cả tính mạng cũng không giữ được.

"Nếu đã tới tình cảnh này, cũng chỉ có thể tạm thời thử một lần thôi."

Trong lòng Hàn Lập thở dài một tiếng, tâm niệm vừa động, Chưởng Thiên

Bình nuốt trong bụng tự đảo ngược, chất lỏng màu đỏ như máu trong bình chảy ra, dung nhập vào cơ thể hắn.

Cơ hồ trong nháy mắt, làn da Hàn Lập bị hấp chín như cua, biến thành một màu đỏ máu. Bên ngoài cơ thể hắn bắt đầu có từng sợi sương mù màu hồng phấn toát ra.

Đỗ Thanh Dương đang chìm trong cảm giác thoải mái khi Chân Linh huyết mạch nhập vào cơ thể, khóe mắt liếc qua một màn này, cũng chỉ cho là dị tượng khi huyết dịch trong người Hàn Lập sắp bốc hơi khô, cũng không để ý.

Không bao lâu, hai mắt Hàn Lập trợn lên, làn da bên ngoài giống như bị nứt nẻ, hiện ra từng vết rạn như mai rùa, nhưng bên trong cũng không thấy chút máu nào chảy ra.

Giờ phút này trong cơ thể hắn, Chân Linh huyết mạch khác coi như an ổn, chỉ có Huyền Vũ huyết mạch kia trở nên xao động không thôi, như thủy triều không ngừng trào lên trong huyết quản hắn.

Loại cảm giác này hắn cũng không xa lạ gì, trước đó đã từng trải qua, vậy nên vẫn có thể nhịn được.

Dù như vậy, máu tươi của hắn chảy ra ngoài vẫn không có chút dấu hiệu dừng lại, ngược lại vì huyết dịch bắt đầu khởi động khiến rãnh máu kia theo đó càng nhanh hơn, chảy vào trong lỗ khảm đối diện.

Nhưng mà, khi những huyết dịch này bắt đầu hòa nhập vào cơ thể Đỗ Thanh Dương, đôi mắt y lập tức trợn lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Màn huyết sắc bao phủ bên ngoài cơ thể y không ngờ lúc này giống như sôi trào, bên ngoài có từng bong bóng khí huyết sắc bắt đầu bốc lên ùng ục.

Trong miệng Đỗ Thanh Dương phát ra một tiếng kêu đau đớn, lúc này cảm thấy mạch máu trong người, tính cả huyết dịch vốn là của y cũng bắt đầu bạo động kịch liệt, trình độ cuồng bạo gấp trăm lần so với trong cơ thể Hàn Lập.

Lấy khí lực mạnh mẽ của y cũng cảm thấy giống như bị xé nát.

"Ha..."

Trong miệng Đỗ Thanh Dương phát ra một tiếng hét to, hai tay mạnh mẽ hợp lại trước người, xương cốt toàn thân rung động "Đôm đốp", hơn hai trăm chỗ Huyền khiếu quanh người liên tiếp sáng lên, trên da thịt ngoài thân cũng theo đó hiện ra một tầng bạch quang mờ ảo.

Dưới tầng bạch quang này bao phủ, huyết dịch cuồng bạo trong cơ thể tựa hồ tạm thời bị áp chế, không bạo thể mà ra.

Y chỉ nghĩ là Chân Linh huyết mạch này vốn cuồng bạo, không biết là do chất lỏng đỏ sậm từ cái bình Hàn Lập ăn vào quấy phá.

Thời gian trôi qua, tốc độ xói mòn huyết dịch trong người Hàn Lập không những không chậm lại, ngược lại càng ngày càng nhanh. Sắc mặt hắn dần trở nên trắng bệch, thần quang trong hai mắt cũng có chút tan rã.

Đỗ Thanh Dương cắn chặt hàm răng, nhìn đủ loại biến hóa của Hàn Lập phía đối diện, trên mặt dữ tợn lại lộ ra một vòng ý cười tàn nhẫn.

"Trong người một Nhân tộc lại có thể dung nạp nhiều Chân Linh huyết mạch như thế, mà vẫn có thể khiến chúng ở chung hài hòa, thật đúng là không dễ. Lúc đầu muốn ném ngươi vào trong Huyền Đấu Trường, thông qua chiến đấu chém giết lần lượt để dã tính của Chân Linh huyết mạch trong cơ thể ngươi ăn mòn một ít, không nghĩ tới vẫn cuồng bạo như cũ." Đỗ Thanh Dương nghiến răng nói.

Sắc mặt Hàn Lập càng khó coi, cả người giống như bị rút hết sức sống, căn bản vô lực nói chuyện với y.

Hắn chỉ có thể dựa vào một chút bản năng, đồng thời vận chuyển "Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công" và "Vũ Hóa Phi Thăng Công", muốn dùng lực lượng tinh thần giữ lại mộtchút huyết dịch đang chảy ra ngoài, nhưng hiệu quả lại cực nhỏ.

Chẳng qua vào lúc này, dị biến xảy ra!

Chỉ thấy tầng hào quang mờ ảo bên ngoài cơ thể Đỗ Thanh Dương lóe lên, một hư ảnh Sơn Nhạc Cự Viên hiện ra, hai tay đấm ngực cuồng bạo. Bên kia, một hư ảnh Thanh Loan giãy giũa bay ra, ra sức bay trên trời. Một bên kia lại có tia sáng trắng sáng lên, một hư ảnh Lôi Bằng điện quang quấn quanh, cũng giống như muốn thoát ra...

Hư ảnh Chân Linh trước đó xuất hiện bên ngoài cơ thể Hàn Lập lúc này đều lơ lửng hiện ngoài thân Đỗ Thanh Dương, nhưng khác với trạng thái tương đối vững vàng của Hàn Lập bên này, hiện giờ toàn bộ hư ảnh Chân Linh đều trở nên cực kỳ cuồng bạo.

Hai mắt Đỗ Thanh Dương bỗng nhiên trợn lên, toàn thân truyền đến từng đợt lực lượng xé rách vô cùng cường đại. Ngay cả y cũng không nhịn được phát ra một tiếng gào thét rung trời.

Cùng lúc đó, làn da ngoài thân y cũng hiện ra từng đường vân rạn giống Hàn Lập, chẳng qua thứ không giống là, trong vết rạn của y đều là màu đỏ máu, đúng là làn da bị xé ra từng đạo vết thương cực nhỏ mà dày đặc.

Từng sợi huyết dịch đỏ thẫm chảy ra thành dòng, trong nháy mắt đã ướt sũng quần áo của y.

Năm người Thần Dương xung quanh thúc giục đại trận thấy thế, sắc mặt đều biến đổi, không biết phải làm sao.

"Không được ngẩn người, nhanh dùng toàn lực vận chuyển đại trận, trợ giúp thành chủ đại nhân hấp thu huyết mạch." Thần Dương bỗng cao giọng quát một tiếng.

Mấy người còn lại nghe vậy, thần sắc hơi bình tĩnh, bàn tay nhấn lên thú hạch trước người, dùng toàn bộ lực lượng tinh thần quán chú vào đó.

Nhưng vào lúc này, khóe miệng Thần Dương đột nhiên lộ ra một vòng tươi cười quỷ dị, nâng một quyền lên, mạnh mẽ đập xuống thú hạch trước người

mình.

"Phanh" một thanh âm vang lên.

Miếng thú hạch Địa giai kia phát ra tiếng vỡ vụn, lực lượng tinh thần màu trắng lập tức văng ra, tiêu tán như khói bụi trong không trung.

Thần Dương điểm mũi chân một cái, lướt ra sau.

Một màn này phát sinh quá đột ngột, đến mức tất cả mọi người đều không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt, toàn bộ Già La Huyết trận đột nhiên mất cân bằng. Một hồi hào quang rung động mạnh, từ trong liền truyền ra một cỗ lực lượng xé rách vô cùng cường đại.

Mọi người trong đại trận giống như đột nhiên bị cỗ lực lượng này giam cầm, ai cũng không thoát được.

"Thần Dương, ngươi làm gì vậy?" Đỗ Thanh Dương thấy thế, giận tím mặt nói.

"Thành chủ đại nhân, không có gì, chỉ là thoáng cải biến một chút Già La Huyết trận của ngài. Về phần hiệu quả thế nào thì ngài phải tự mình kiểm nghiệm rồi." Thần sắc Thần Dương không thay đổi, vừa cười vừa nói.

Y vừa dứt lời, một trận âm thanh gió “Hô” đột nhiên sinh ra.

Màn sáng huyết sắc bao phủ bên ngoài cơ thể Đỗ Thanh Dương mạnh mẽ khuếch trương ra, hóa thành một vòng xoáy huyết sắc, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Già La Huyết trận, toàn bộ mấy người trong đó cũng bị bao phủ vào trong.

Bốn người đại hán đầu trọc kia thấy tình thế không ổn, cũng muốn rời khỏi pháp trận, nhưng đã chậm.

Bàn tay của bọn họ bị miếng thú hạch trên mặt đất gắt gao hấp thụ, cả cánh

tay gần như đều biến thành màu đỏ máu.

Cùng lúc đó, trên người họ cũng nổ "Phanh phanh phanh" không thôi, từng Huyền khiếu liên tiếp sáng lên, lực lượng tinh thần trong cơ thể cũng giống huyết dịch trong người, không kìm được bị vòng xoáy huyết sắc hấp thụ.

Tình huống của Đỗ Thanh Dương trong đại trận cũng như vậy, thậm chí còn nghiêm trọng hơn mấy người khác. Nhưng tu vi của y cao hơn, ngược lại có thể chống cự một chút, nhưng cuối cùng vẫn không làm nên chuyện gì.

Lúc này hai mắt y một màu đỏ máu, khóe mắt giống như có huyết lệ chảy ra, trong lòng càng phẫn hận không thôi.

------oOo------

Chương 883: Điên cuồng hấp thu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Cũng không sai biệt lắm..." Thần Dương nhìn hai mắt đỏ như máu của Đỗ Thanh Dương, tự lẩm bẩm một tiếng.

Gã vừa mới dứt lời, Già La Huyết Trận quả nhiên lại nổi lên ít biến hóa.

Theo một trận âm thanh nhẹ vang, vòng xoáy huyết sắc bao phủ huyết trận đang xoay tròn bỗng nhiên ngưng lại một cái, tiếp đó chợt đảo chiều.

Huyết khí lúc trước chảy vào trong cơ thể Đỗ Thanh Dương, nhanh chóng theo hai lỗ khảm rãnh máu, chảy ngược trở về Hàn Lập bên này.

Huyết tương đậm đặc trong hố lõm dưới thân, sau khi huyết khí này chảy vào, nhanh chóng sôi trào lên.

Hàn Lập cảm thấy thân thể dường như bị đốt cháy, da dẻ cả người biến thành màu đỏ, cả người nóng ran vô cùng, trên người liền nứt ra giống như đường vân trên mai rùa, bắt đầu hiện ra từng vết sáng đỏ như nham tương.

Huyết dịch vốn chỉ bao phủ nửa dưới thân người hắn, theo đó lan tràn lên, trước lan đến ngực, tiếp đó lên tới cổ, cuối cùng bao bọc cả người hắn vào trong, hóa thành một huyết sắc đại kén.

Cỗ khí huyết này đột nhiên tràn vào, còn mang theo lực lượng tinh thần của Đỗ Thanh Dương và năm người kia, năng lượng ẩn chứa trong đó quá mức khổng lồ, nếu không có thần thông tiên linh lực phụ trợ, thân thể Hàn Lập làm sao có thể tiếp nhận?

"Hống..."

Từng tiếng gầm nhẹ mơ hồ không rõ từ trong huyết kén không ngừng truyền ra.

Hàn Lập cảm thấy từng cỗ lực lượng không ngừng xông loạn trong thân thể mình, khiến cho tứ chi bách hài, thậm chí cả kỳ kinh bát mạch phồng lên, đầu lâu cơ hồ muốn vỡ tung ra.

Loại đau đớn này, so với lúc rèn luyện trong hoán cốt lôi trì cũng không kém bao nhiêu.

Lúc này Hàn Lập không cho phép suy nghĩ gì nữa, chỉ theo bản năng miễn cưỡng duy trì một tia thần niệm còn sót lại trong thần thức, bảo vệ thức hải, tránh để hoàn toàn mất đi ý thức.

Thời gian trôi qua từng giờ từng phút, Hàn Lập cắn răng chịu đựng, những người khác cũng đồng dạng như vậy.

Cho tới bây giờ, Đỗ Thanh Dương cũng vẫn cố gắng chịu đựng, không cam lòng buông tha.

Gã cũng giống vậy cắn răng kiên trì, chờ Hàn Lập không nhịn được bạo thể mà chết. Đến lúc đó gã liền có cơ hội thu về lực lượng huyết mạch vốn thèm thuồng đã lâu.

Chỉ cần mình chống đỡ đến lúc đó, tên Thần Dương kia dám can đảm phản bội ám hại mình, nhất định phải chết so với tên Lệ Phi Vũ này còn thê thảm hơn.

Thần Dương đã sớm mang Giải Đạo Nhân lui về bên vách hang động.

Lúc này sắc mặt y cũng giống vậy âm tình bất định, trên trán thỉnh thoảng có mồ hôi lớn chừng hạt đậu lăn xuống.

Trên thực tế, y cũng đang chờ, chờ Hàn Lập bạo thể mà chết tạo ra cỗ oanh tạc to lớn, dưới cổ lực lượng này, mấy tên đội trưởng không cần phải nói, nhất định chính là kết quả chết không toàn thây.

Còn Đỗ Thanh Dương, mặc dù chưa hẳn sẽ chết tại chỗ, nhưng nhất định sẽ bị thương nặng, khi đó còn không phải mặc cho y xử trí.

Có điều, chính bản thân Hàn Lập, còn có Đỗ Thanh Dương, biểu hiện hôm nay cùng sức nhẫn nại, làm cho y có chút tâm thần không yên.

Hôm nay y hành động như vậy, hiển nhiên đã dốc toàn lực, một khi thất bại, kết quả chờ đợi y là cái gì, y không muốn suy nghĩ, cũng không dám nghĩ tới.

Mà thần sắc trên mặt Giải Đạo Nhân vẫn không chút gợn sóng hay sợ hãi, thậm chí ánh mắt nhìn về phía trước có mấy phần trống rỗng, tựa hồ hết thảy trước mắt không quan hệ gì đến gã, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Theo trung tâm huyết sắc đại kén bành trướng lớn lên, Hàn Lập ở trong đó, thân hình cũng theo đó phồng lên, cả người giống như bị thổi đầy khí vậy, phồng lớn lên gấp bội.

Tựa hồ một khắc sau, hắn không nhịn được, sẽ nổ tung lên.

Nhưng vào lúc này, chính giữa huyết lực cuồng bạo, từng đạo hư ảnh chân linh lần nữa nổi lên, cũng không trốn ra bên ngoài, mà từng đầu dung nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

"Không tốt!"

"Đã xảy ra chuyện gì..."

Từng tiếng kêu vang lên, bốn tên đội trưởng bị Già La Huyết Trận bám vào vững chắc, khí huyết cả người lúc này bắt đầu điên cuồng rót ngược lại, chảy tới hướng Hàn Lập bên kia.

Chỉ chốc lát sau, gò má bọn họ bắt đầu hõm vào với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Đỗ Thanh Dương ở trung tâm pháp trận thấy vậy, rốt cuộc không dám ôm

chút hy vọng nào nữa, nếu tiếp tục chờ đợi, chỉ sợ gã hút máu không được, ngược lại có khi bị Hàn Lập hút khô cả người.

"Ông!"

Chỉ nghe trong miệng gã quát to một tiếng, huyền khiếu quanh thân liên tục sáng lên lốm đốm, so với lúc đầu hiển hiện ra hơn hai trăm chỗ, rốt cuộc nhiều hơn tới mấy chục, hơn nữa chủ yếu đều tập trung ở vùng eo và trên hai cánh tay.

Chỉ thấy gã nâng lên một quyền, đầu quyền hội tụ tinh thần lực kịch liệt, toát ra trận trận ánh sáng tinh thần lóa mắt, đột nhiên đấm xuống tế đàn.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ Già La Huyết Trận, kể cả toàn bộ hang động dưới đất, tất cả đột nhiên chấn động một cái, nhưng không có sụp đổ.

Chuyện lần này xảy ra hiển nhiên đã ngoài dự đoán của Đỗ thanh Dương, bởi vì thiết kế trận này ban đầu cũng đã cân nhắc đến công kích bên ngoài có thể làm huyết trận vận chuyển bị cắt đứt, cho nên xây dựng vô cùng vững chắc, cho dù chính là gã cũng không cách nào một kích phá hư được.

Chỉ là gã vạn vạn lần không nghĩ tới, Thần Dương lại đột nhiên phản bội, tự bên trong lặng lẽ sửa đổi huyết trận, để cho trận này vốn tưởng rằng không sơ hở tí nào, ngược lại hôm nay lại khiến bản thân tự mua dây buộc mình.

"Ông" một tiếng vang liên tục, dư âm chấn động lan tràn ra.

Một cỗ lực phản chấn cường đại đánh lên, đánh úp về phía Đỗ Thanh Dương, làm thân thể gã đột nhiên chấn động một cái, lui về sau huyết trận một chút.

Giữa không trung, Đỗ Thanh Dương lại đánh tiếp một quyền, cưỡng ép cắt đứt liên lạc giữa mình và Già La Huyết Trận.

"Phốc" một tiếng.

Đỗ Thanh Dương phun ra một ngụm máu tươi, nơi ngực cũng chợt sụp xuống, thân thể té ngã ra ngoài, lúc này mới hoàn toàn thoát khỏi huyết trận khống chế.

Gã vừa thoát đi, còn lại bốn đội trưởng không người chia sẻ áp lực đại trận, tự nhiên càng không cách nào chống đỡ nổi.

"Không..." Một tiếng kêu thảm truyền tới.

Bốn thân người liên tiếp nổ tung, bắn ra bốn đoàn máu tươi đỏ thẫm.

Đỗ Thanh Dương ổn định lại thân hình, lòng vẫn còn sợ hãi liếc nhìn kết quả thê thảm của bốn người kia, trong lòng càng giận dữ tới cực điểm.

"Thần Dương, nạp mạng đi!" Trong miệng gã quát lớn một tiếng, không thèm để ý thương thế trên người, phóng qua bên kia.

"Hổ bệnh sắp chết, lại còn dám hung dữ?" Thần Dương thấy vậy, cười lạnh một tiếng.

Lời nói y tuy ung dung, nhưng thần sắc ngưng trọng dị thường, hai quả đấm nắm chặt, quanh thân sáng lên huyền khiếu, nghênh đón Đỗ Thanh Dương.

"Ông..."

Bỗng nhiên Hàn Lập bên trong huyết kén phát ra một tiếng thét dài.

Toàn bộ lực lượng ẩn chứa bên trong Già La Huyết Trận bắt đầu cấp tốc co rút lại, điên cuồng nhập vào trong cơ thể hắn.

Thân thể hắn bắt đầu cấp tốc bành trướng, cả người nhìn giống như một huyết cầu tròn vo, đường vân mai rùa bên ngoài thân cũng hiện ra rất nhiều vết rách, nhìn sắp vỡ ra.

Vậy mà lúc này ngoại trừ Giải Đạo Nhân, ai cũng không chú ý tới, bên trong ngực Hàn Lập bỗng nhiên sáng lên màu xanh lá cây nhìn không rõ

lắm.

Từng cỗ lực lượng tinh thần cường đại tràn vào trong cơ thể hắn nhanh chóng bị Chưởng Thiên Bình hút vào cuồn cuộn không ngừng, chỉ còn dư lại khí huyết cường đại không ngừng xông phá trong cơ thể Hàn Lập.

Lúc đầu Hàn Lập vốn đã sắp đánh mất thần trí, lúc này mới cảm thấy lực lượng hầu như muốn làm nứt vỡ thân thể hắn, giảm bớt rất nhiều.

Trong đầu của hắn khôi phục thanh minh, chỉ thoáng dừng một chút, sau đó bắt đầu vận chuyển chuyển hết sức Vũ Hóa Phi Thăng Công, điên cuồng thu nạp lực lượng khí huyết và tinh thần đang xông lên trong người.

Nhờ Chưởng Thiên hút đi bớt lực lượng tinh thần, lúc này Hàn Lập thu nạp không còn trở ngại nữa, những lực lượng khí huyết ngoại trừ trên thân năm người Đỗ Thanh Dương, hỗn tạp hơn nữa chính là Chân Linh huyết mạch của hắn, cho dù khó khăn rất nhiều, nhưng cuối cùng cũng có thể thu nạp thuận lợi.

Chờ hai cỗ lực lượng này bắt đầu dung nhập vào trong cơ thể, thân thể bành trướng của hắn liền bắt đầu chậm rãi co rút lại.

Cùng lúc đó, trên hai chân hắn lan tràn qua một tầng bạch quang mông lung, từng cỗ lực lượng tinh thần bắt đầu ngưng tụ xuống hai chân hắn.

"Phanh" một thanh âm vang lên, một chỗ huyền khiếu trên chân trái bỗng nhiên mở rộng.

Ngay sau đó, lại "Phanh" một tiếng vang nhỏ!

Trên đùi phải, lại có một chỗ huyền khiếu đột nhiên mở ra.

Sau đó lại liên tục vang lên hai tiếng, trên dưới hai đùi Hàn Lập liên tiếp có hai huyền khiếu sáng lên hào quang.

Đến lúc này, Vũ Hóa Phi Thăng Công của hắn rốt cuộc đã đại thành, hai chân mười tám chỗ huyền khiếu đã quán thông toàn bộ.

Giải Đạo Nhân ở xa xa nhìn xem một màn này, thần sắc vốn đờ đẫn liền hơi đổi, trong mắt cũng hiện lên một vẻ khó tin.

Huyền khiếu liên tiếp quán thông, đối với Hàn Lập vốn là sự tình đại hỉ, thế nhưng trùng hợp là đến giờ phút này, lại có chút phiền phức.

Bởi vì Vũ Hóa Phi Thăng Công cũng giống như Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, một khi tu luyện viên mãn, sẽ không cách nào tiếp tục thúc đẩy huyền khiếu thông suốt, số lượng huyền khiếu cũng liền dừng ở năm mươi bốn chỗ.

Không cách nào thu nạp lực lượng tinh thần và khí huyết, cũng chỉ có thể ứ đọng tồn tại trong cơ thể của hắn không có chỗ để đi, mà lúc này hai loại lực lượng trong Già La Huyết trận cũng đều chưa tiêu hao toàn bộ, đang không ngừng tuôn trào vào trong cơ thể hắn.

Thân thể của hắn có thể tiếp nhận được hai cỗ lực lượng khổng lồ không cách nào nói rõ này hay không, vẫn chưa biết được!

Bên kia, tiếng nổ vang mãnh liệt!

Quanh khuôn mặt Thần Dương sáng lên hơn một trăm ba mươi đoàn huyền khiếu, nhưng vẫn bị Đỗ Thanh Dương vững vàng áp chế, cốt giáp trắng như tuyết trên người y đã bị nện nứt ra, xuất ra đạo đạo vết rách bắt mắt.

Giờ phút này trong lòng Đỗ Thanh Dương cũng không ngừng kêu khổ, thương thế bên trong cơ thể cũng không phải là không nặng, chỉ là bị gã cưỡng ép áp chế, một khi chống đỡ không nổi sẽ lập tức chuyển biến xấu, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

"Ầm" một âm thanh lại vang lên lần nữa!

Trên cánh tay Đỗ Thanh Dương dày đặc huyền khiếu, nhao nhao sáng lên hào quang, một quyền đánh tới, đập vào hai tay đang giao nhau đón đỡ của Thần Dương, vang lên một tiếng "Két" thanh thuý.

Hai cánh tay Thần Dương lập tức đứt gãy, toàn bộ cơ thể bị cỗ đại lực này nện bay ra ngoài, lăn trên mặt đất mười mấy vòng, ầm ầm đâm vào vách tường hang động.

Rớt xuống dưới, tay y chống lên mặt đất, nhịn không được phun ra một ngụm máu lớn.

"Sớm đã thấy tiểu tử ngươi về sau sẽ phản, quả nhiên, chẳng những giấu kín thực lực chân chính, lại còn mưu toan hại ta, thật là đáng chết." Đỗ Thanh Dương không có lập tức đuổi theo, mà đứng nguyên tại chỗ âm thầm áp chế thương thế trong cơ thể, nhìn Thần Dương, lạnh giọng nói ra.

"Ha ha, tại hạ có chết hay không, chỉ sợ hôm nay đã không còn do thành chủ đại nhân ngươi làm chủ a?" Thần Dương lau vết máu trên khóe miệng, cười lạnh nói.

------oOo------

Chương 884: Báo thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

"Bớt nói nhiều lời, hãy nhận lấy cái chết đi!" Sắc mặt Đỗ Thanh Dương trở nên dữ tợn, quát to lên một tiếng.

Chưa dứt lời, bất ngờ Huyền Khiếu dưới hai chân lão tỏa sáng lên, hai chân lão đạp mạnh xuống dưới đất, lập tức cả người mơ hồ một cái, giống như thuấn di, từ ngay tại chỗ biến mất không thấy đâu.

Trong nháy mắt, bên tai Thần Dương vang lên một tiếng thét lớn, từ đó hiện ra hai ngón tay như một thanh chủy thủ sắc bén, đâm về phía huyệt Thái Dương của gã.

Sắc mặt Thần Dương thay đổi, căn bản không kịp phản ứng gì, chỉ có thể dựa vào bản năng mà né qua một bên.

Nhưng Đỗ Thanh Dương nào buông tha cho gã, bộ pháp dưới chân liền biến đổi, cả người kề sát bên gã, ngay chính giữa đốt hai ngón tay của lão, không ngờ đều có huyệt Huyền Kiếu phát sáng lên, bên trong đó ẩn chứa một cỗ lực lượng cường đại, đâm thẳng vào huyệt Thái Dương của Thần Dương.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, bất ngờ một tiếng "Ầm" nổ tung vang lên.

Chợt cánh cửa đá hang động dưới lòng đất "Ầm ầm" vỡ tung tóe, một đạo thân ảnh vàng nhạt trực tiếp lấy thân mình phá cánh cửa lao thẳng vào bên trong, từ một bên lao tới lão Đỗ Thanh Dương đang định muốn giết Thần Dương.

"Phanh" một tiếng âm thanh nặng nề vang lên.

Cả người Đỗ Thanh Dương tựa như bị khối sắc đụng vào, đột nhiên cả người bay ra trăm trượng bên ngoài, trực tiếp đụng vào vách núi đá, rồi rớt xuống.

Lão giãy dụa một hồi mới bò dậy được, lúc trước lão miễn cưỡng lắm mới áp chế được thương thế, nhưng bây giờ lão cũng không cách nào áp chế được nó, bỗng nhiên trong miệng lão phun ra một mảnh lớn máu tươi, bắn vương vãi trên mặt đất.

Còn bàn tay Đỗ Thanh Dương nắm chặt đám máu thịt be bét trước ngực, lảo đảo thối lui mấy bước về phía sau, dựa lưng vào vách đá tối đen như mực, mới từ đó mà cố gắng chống đở cả người lên, hai chân run rẫy dữ dội không ngừng, bộ dáng lão giống như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Lão ngẩng đầu nhìn về thân ảnh đã phá cửa lao vào kia, trong mắt lóe lên một tia mê hoặc, mở miệng hỏi:

"Cốt Thiên Tầm? Sao lại là ngươi!"

Ở phía xa xa kia, một bóng màu vàng có dáng người thướt tha đang đứng sánh vai bên cạnh Thần Dương, không phải ai khác, chính là người đứng đầu khu thứ nhất, Huyền Đấu Sĩ Cốt Thiên Tầm.

"Tại sao không phải là ta chứ? Ta chờ ngày này, đã ròng rã ba vạn năm rồi." Hai mắt Cốt Thiên Tầm lạnh lùng vô cùng, đến cái chớp mắt cũng không có, nhìn thẳng vào Đổ Thanh Dương, trong miệng từ tốn nói ra.

"Ba vạn năm? Cuối cùng ngươi là ai?" Đỗ Thanh Dương lạnh giọng nói.

"Xem ra trí nhớ của ngươi không có được tốt, vậy để ta nhắc cho ngươi nhớ. Ngươi còn nhớ năm đó ngươi ở Huyền Chỉ thành bắt cóc một nữ tử kia không?" Ánh mắt Cốt Thiên Tầm hơi chớp động, từ từ nói ra.

"Huyền Chỉ thành... Hẳn là..." Sắc mặt Đỗ Thanh Dương trầm xuống.

"Năm đó, cũng chính ở chỗ này, ngươi đã dùng Già La Huyết Trận rút đi

huyết mạch Chân Linh trong cơ thể của nàng, cuối cùng khiến cho nàng bạo thể mà chết, ngay cả xương cốt cũng không còn." Cốt Thiên Tầm hít một hơi thật sâu, bờ môi hơi run rẩy nói ra.

"Nhan Hồng Ngọc...Ngươi là gì của ả?" Sắc mặt Đỗ Thanh Dương hơi đổi, mở miệng hỏi.

"Im ngay, ngươi dám nhắc tên mẫu thân của ta sao." Đột nhiên sắc mặt Cốt Thiên Tầm trở nên dữ tợn vô cùng, nổi giận quát to.

"Chả trách... Hơn sáu ngàn năm trước, ngươi chủ động đến Thanh Dương thành ta, xin được gia nhập vào trong Huyền đấu trường, nghĩ không ra là vì chuẩn bị cho ngày hôm nay? Thật sự là kiên nhẫn a!" Đỗ Thanh Dương cười lạnh một tiếng, mở miệng hỏi.

"Ha ha... Vì hôm nay, cho dù chờ thêm ba vạn năm nữa đã có làm sao? Cũng may trời không phụ ta, cuối cùng cũng để chúng ta gặp mặt. Ngươi muốn lập lại chiêu cũ, tuy nhiên ta đã sớm âm thầm sắp xếp, đám thuộc hạ của ngươi lâu nay đối với ngươi bằng mặt mà không bằng lòng rồi." Cốt Thiên Tầm ngửa mặt lên trời cười to, quát lớn.

"Rất tốt! Xem ra cái chết của Hổ Bì, cũng có liên quan đến ngươi a?" Đỗ Thanh Dương nhìn qua Thần Dương một chút, rồi ánh mắt lại lần nữa nhìn vào người Cốt Thiên Tầm, từng chữ nói ra.

Cốt Thiên Tầm chỉ cười lạnh, không nói gì.

Đỗ Thanh Dương quay đầu một bên, "Phụt" một cái, lão phun ra một ngụm máu sền sệt, rồi mở miệng nói ra: "Mẹ con các ngươi đã tình thâm như vậy, hôm nay ta sẽ dùng lực lượng huyết mạch mà ả lưu lại, tiễn ngươi xuống Minh Phủ để gặp ả..."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên hai mắt Đỗ Thanh Dương khép lại, hai tay nắm lại, bất ngờ trong miệng quát to ra một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy quanh người lão đột nhiên phát ra một mảnh màu sắc lộng lẫy, từ đó nổi lên một tầng lân phiến nhỏ bé rậm rạp vô cùng, ngay khi

ánh sáng từ chậu than đá chiếu vào, chỉ thấy nó tỏa ra một lớp ánh sáng ảo ảnh ngụy trang.

Giải Đạo Nhân bị động tĩnh bên này hấp dẫn, liền thoáng dời ánh mắt trên người Hàn Lập, nhìn về phía bên đó, lông mày nhịn không được mà hơi nhíu lại, tự lẩm bẩm: "Huyễn Lân Thải Xà, ngược lại có chút hiếm thấy à..."

Cốt Thiên Tầm thấy vậy, bỗng nhiên sắc mặt trầm xuống, giống như bị đâm vào chỗ đau vậy, làm nàng trở nên giận dữ vô cùng.

"Đỗ lão tặc, ngươi muốn chết!"

Trong miệng nàng quát to lên một tiếng, Huyền Khiếu dưới hai chân nàng tiếp tiếp sáng lên, cả ngươi nàng hơi nghiêng về phía trước, tư thế giống như là con báo đang tụ lực để săn mồi, bất ngờ bắn nhanh đến, tốc độ nhanh vô cùng, lao thẳng về phía Đỗ Thanh Dương.

Ngay thời khắc thân hình cả hai người sắp đụng nhau, chợt Cốt Thiên Tầm nhấc một bàn tay lên, năm ngón tay khép lại như thanh đao, bỗng nhiên đâm về phía yết hầu của Đỗ Thanh Dương.

Không biết bản thân Đỗ Thanh Dương bị trọng thương mà không tránh kịp hay sao, hay là căn bản không có muốn tránh, không ngờ lão lấy chính cổ họng yếu ớt của mình hứng chịu một kích này.

Chỉ nghe thấy một tiếng âm thanh va chạm rõ ràng vang lên, vậy mà yết hầu của Đỗ Thanh Dương lại không bị Cốt Thiên Tầm chặt gãy.

Chỉ thấy lân phiến trên cổ họng của lão chợt nổi lên ánh sáng năm màu, yết hầu giống như cái lò xo co rụt lại, rồi tiếp đó phồng lên, mang theo cỗ lực lượng cường đại mà Cốt Thiên Tầm đánh tới kia, truyền xuống dưới ngực của mình.

Trong nháy mắt cả người lão, phảng phất như con mãnh xà không xương, mềm dẻo đến cực điểm, mỗi khối cơ bắp trên người lão đều duy trì tần số run động giống nhau, cuối cùng mang cỗ lực lượng vô hình kia truyền xuống mặt đất, còn bản thân lão thì không nhận chút ảnh hưởng nào.

Động tác này nhìn như dài dằng đẵng, nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong chớp mắt, lão liền đã hóa giải một kích dốc toàn lực của Cốt Thiên Tầm.

Cùng lúc đó, ngay thời điểm cả người Đỗ Thanh Dương rung động, một bàn tay của lão từ bên cạnh vung lên, đánh mạnh tới khuôn mặt của Cốt Thiên Tầm.

Cốt Thiên Tầm thấy thế, vội lui ra sau một bước, rồi nâng một quyền đánh tới lão.

Lúc này huyệt Huyền Khiếu trên cánh tay của nàng cũng đã sáng lên lít nha lít nhít, một cỗ cương kình vô hình cường đại từ đó tràn ra ngoài, trong nháy mắt đã phá nát ống tay áo của nàng, lộ ra một cánh tay trắng như tuyết chút nhỏ bé.

Trên cánh tay này, từng cuộn cơ bắp hơi gồ lên lộ ra hết sức rõ ràng, khiến cho người khác nhìn vào, liền cảm giác trên đó mang theo cỗ lực lượng cường đại vô cùng mạnh mẽ.

Trong chớp mắt, quyền chưởng đụng vào nhau!

Đột nhiên một tiếng nổ tung vang lên, kéo theo đó là một cỗ lực lượng trùng kích cường đại từ giữa hai tỏa ra.

Đỗ Thanh Dương giống như con mãnh xà rung động bắp thịt toàn thân, mang theo cỗ lực lượng đó truyền xuống dưới mặt đất, tuy vậy thân thể cũng không tự chủ được mà lui về phía sau, lão lấy chân đạp mạnh vào vách đá sau lưng, mới có thể ngừng lại được.

Còn về Cốt Thiên Tầm thì trực tiếp bị cỗ lực lượng này va vào, khiến nàng văng ngược ra bên ngoài, nặng nề đập vào vách núi đá cách đó.

"Ầm ầm..."

Mảnh lớn đá vụn từ trên vách núi đổ sụp xuống, vùi cả thân hình nàng vào bên trong.

Thần Dương thấy vậy, sắc mặt cũng không nhịn được mà trở nên khó coi, vốn gã tưởng là sau khi Đỗ Thanh Dương chịu huyết trận cắn trả, chắc hẳn sẽ bị thương nặng mới phải, không nghĩ ra đối phương lại còn có chiến lực cường hãn như vậy được.

"Thần Dương, ngày thường ta không có đối xử tệ bạc với ngươi, sao ngươi lại đối đãi ta như vậy chứ. Bây giờ, sẽ phiên đến ngươi..." Đỗ Thanh Dương đảo mắt, nhìn về phía Thần Dương, cười lạnh nói.

Hốc mắt của lão dần bắt đầu hiện ra từng tơ đỏ sậm, vốn nửa bên gương mặt lão đã xấu xí, bây giờ càng thêm trở nên vặn vẹo dữ tợn.

Vừa dứt lời, cả người Đỗ Thanh Dương liền lao tới, bóng người lão như lôi điện, bất ngờ hiện ra trước người Thần Dương, một chưởng giơ lên chụp vào ngực của Thần Dương.

Cả người Thần Dương lóe lên, khó khăn lắm mới tránh ra được, cốt giáp trước ngực gã lại bị ngón tay của Đỗ Thanh Dương xẹt qua, lưu lại mấy dấu vết cực sâu.

Còn chưa kịp Thần Dương kinh hãi xong, cả người Đỗ Thanh Dương lại kéo duỗi dài ra, như một con mãnh xà quấn chặt lấy eo của gã, một cảm giác trơn nhẵn lạnh lẽo, cùng với một cỗ lực lượng siết chặt đến cực điểm truyền đến.

Song quyền Thần Dương nắm một cái, trong miệng quát to một tiếng, tất cả Huyền Khiếu trên người đều tỏa sáng lên, bên ngoài cơ thể gã tỏa ra một cỗ lực lượng dao động mạnh mẽ, ý đồ muốn kéo lão Đỗ Thanh Dương từ trên người gã tách ra.

Thế nhưng, cả ngươi Đỗ Thanh Dương chỉ hơi thả lỏng một chút, rồi lại lần nữa mạnh mẽ trói lại.

Cùng lúc đó, cái miệng của lão chợt hé ra, vậy mà khóe miệng của lão giống như vỡ ra, cả cái miệng như được mở rộng ra mấy lần, giống như biến thành miệng của một con mãnh xà, bất ngờ cắn xuống đầu của Thần

Dương.

Thần Dương ra sức vùng vẫy, nhưng căn bản không làm được chuyện gì, chỉ cỏ thể nâng một tay lên, ra sức đánh tới cái miệng của Đỗ Thanh Dương đang định lao tới cắn xé.

Ngay lúc gã sắp bị hóa thân Huyễn Lân Thải Xà cắn vào đầu, thì trong đống đá vụn dưới vách núi đá đối diện, bỗng nhiên tỏa lên ánh sáng trắng như tuyết, rồi vang lên một tiếng nổ to, khiến cho đám đá vụn nổ tung ra ngoài.

Từ đó thân ảnh Cốt Thiên Tầm vọt mạnh ra, nàng liền đưa tay xuống hông mình khẽ kéo ra một sợi Bạch Cốt Tích Liên* đang quấn lấy eo của nàng, nó như con Linh Xà uốn lượn bắn tới, đâm thẳng về phía con Huyễn Lân Thải Xà kia.

* Bạch Cốt Tích Liên: Sợi dây xích từ xương sống lưng.

"Boang..." một tiếng sắc bén vang lên.

Ngay mũi nhọn trên Bạch Cốt Tích Liên có đoạn xương cốt hình tam giác lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, đâm vào trên gương mặt của Đỗ Thanh Dương, liền kéo theo đó một chuỗi tia lửa màu đỏ sậm.

Không ngờ gương mặt Đỗ Thanh Dương không có chút tổn hại nào, chỉ cái đầu lão bị cỗ lực lượng này tác động mà lệch thoáng qua một bên, chợt cắn lên bờ vai của Thần Dương một cái, trong miệng lão mọc ra răng nanh cũng theo đó mà đâm thật sâu vào trong xương bả vai của gã.

Cốt Thiên Tầm thấy vậy, sắc mặt biến đổi không ngừng, nhưng vẫn không chịu từ bỏ, mũi chân liền di động một cái, bay tới.

Cổ tay nàng rung lên, sợi Bạch Cốt Tích Liên kia liền lập tức "Leng Keng" rung động kéo dài chừng mười trượng, rồi từng khối xương trắng phía trên nó nhanh chóng co vào, hóa thành một thanh bạch cốt trường kiếm dài chừng bốn thước.

Chỉ thấy Huyền Khiếu cả người nàng đều sáng lên, cơ bắp trên hai tay nàng

cũng gồ lên, đồng thời hai tay cầm kiếm, cả người nàng giống như Tiên nữ giáng trần, xoay mấy vòng ở giữa không trung, vận dụng sức mạnh cả người đến cực hạn, chém mạnh về phía đầu của Đỗ Thanh Dương.

"Vù vù..."

Một tiếng gió gào thét vang lên, dường như kèm theo đó từ trong hư không xuất hiện ra một đường vết rách.

"Phốc" một âm thanh vang lên!

Bạch cốt trường kiếm chém mạnh vào mặt của Đỗ Thanh Dương, kéo theo là dòng máu tơ đỏ thẩm chảy ra.

Mũi kiếm thấm máu phá vỡ làn da của Đổ Thanh Dương, chém vào xương sọ của lão, chung quy cũng không thể một kích kiến công, chặt đứt đầu của lão được, hơn nữa nó lại bị cắm ở bên trong xương cốt của gương mặt lão nữa.

Cốt Thiên Tầm thấy thế, con ngươi hơi co rụt lại, đáy lòng không khỏi hiện lên một cảm giác vô lực.

Hầu như nàng đã dùng hết sức cho một kích này, vậy mà cũng không có thể giết chết được Đỗ Thành Dương.

------oOo------

Chương 885: Đều có mục đích riêng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Miêu Như

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tiểu nha đầy, bây giờ ngươi đã biết lực huyết mạch của mẹ ngươi mạnh đến mức nào chưa? Đáng tiếc, ngươi không thể thừa kế được, nếu không ngươi có thể sống lâu thêm một chút, tiện thể để cho ta hút thêm một phen, ha ha..." Đỗ Thanh Dương khẽ buông bả vai Thần Dương, càn rỡ cười to nói.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Thần Dương bị thân thể Đỗ Thanh Dương quấn quanh, sau khi thân thể y được buông lỏng một chút, trong mắt thoáng hiện lên vẻ độc ác. Bất ngờ y nâng cánh tay phải lên, ngón tay xếp lại như đao đâm thẳng vào kẻ trước mặt.

Hơn hai mươi huyền khiếu trên cánh tay của y sáng lên từng cái, mỗi một chỗ phát ra ánh sáng chói mắt như mặt trời, ở giữa còn tỏa ra sức nóng như lửa.

Chỉ nghe một tiếng "Phốc" vang lên.

Huyết quang ở eo Đỗ Thanh Dương hiện ra, vậy mà lại bị đâm thủng.

Cánh tay phải của Thần Dương sắc bén như dao, giống như một thanh bạch cốt trường kiếm, nhưng chỉ đâm vào cỡ một đốt ngón tay, không thể đâm

sâu hơn nữa.

"Hừ, hồ đồ ngu xuẩn.." Đỗ Thanh Dương nhìn xuống vết thương trên người, hừ lạnh nói ra.

Nhưng gã chưa kịp dứt lời, một tiếng nổ "Bành" vang kên. Tiếp đó là từng đợt tiếng "Bành" vang lên không ngớt.

Thần Dương đâm cả cánh tay phải của mình vào thân thể Đỗ Thanh Dương, bên ngoài huyền khiếu liên tục chớp động bạch quang, lại vỡ ra tứ tán, khiến cho eo Đỗ Thanh Dương nổ tung, huyết nhục mơ hồ biến thành một cái lỗ lớn.

Đỗ Thanh Dương gào thét lên, đầu gã ngẩng lên, miệng đầy máu há to ra, máu đỏ không ngừng chảy ra từ miệng. Gã vô cùng tức giận cắn xuống Thần Dương.

Thương thế trong cơ thể gã không cách nào áp chế được, thải lân lập loè bất định, dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Thần Dương kinh hãi, hốt hoảng dùng cánh tay trái còn lại của mình chắn trước người.

"Vù"

Lúc này, một đợt tiếng gió gào thét vang lên.

Một thân ảnh từ đằng xa mơ hồ nổ bắn tới, hiện ra một bóng người cao lớn toàn thân đẫm máu.

Bất ngờ hắn nâng lên một quyền, cánh tay không ngừng nổ "Đoàng đoàng đoàng", mười mấy huyền khiếu sáng lên, nện mạnh xuống bạch cốt trường kiếm của Cốt Thiên Tầm đang kẹt lại trên mặt Đỗ Thanh Dương.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Cốt Thiên Tầm cảm thấy cánh tay dường như chết lặng, không cách nào

cầm nổi trường kiếm đành buông tay ra, cả người bị đẩy bay ra ngoài.

Mũi kiếm bạch cốt cắt ngang qua, không hề bị xương cốt cản lại.

Chỗ cổ Đỗ Thanh Dương toả sáng thải lân, thình thình vỡ vụn ra, đầu gã cũng bị phân thành hai nửa, rơi từ vai Thần Dương xuống phát ra một tiếng vang nặng nề.

Tiếp theo mũi kiếm bạch cốt lóe lên đâm vào vị trí đan điền dưới bụng, xoắn nát Nguyên Anh gã trong đó.

Đột nhiên, hai mắt Thần Dương trợn lên, nửa mặt bị huyết tương và uế vật bắn vào, cả người cứng ngắc tại chỗ, tay trái còn duy trì tư thế chắn trước mặt, không hề nhúc nhích.

Biến cố này phát sinh nhanh đến mức kỳ lạ, không chỉ gã mà ngay cả Cốt Thiên Tầm cũng sững sờ ngay tại chỗ.

Mấy hơi thở sau, nàng quay đầu lại nhìn bóng người toàn thân bị huyết tương bao phủ kia, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ, người mà nàng vốn cho rằng là vật hy sinh chắc chắn phải chết, đó là Lệ Phi Vũ!

Đương nhiên cũng chính là Hàn Lập.

Càng khiến nàng kinh hãi hơn là lúc này bảy mươi hai huyền khiếu trên người Hàn Lập đều sáng lên.

Hàn Lập ngoại trừ tu luyện " Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công" và "Vũ Hóa Phi Thăng Công" ra được năm mươi bốn chỗ huyền khiếu, giờ trên hai cánh tay lại xuất hiện thêm mười tám chỗ huyền khiếu mới tinh.

"Đại Lực Kim Cương Quyết... Sao có thể chứ?" Cốt Thiên Tầm nhận ra vị trí huyền khiếu trên cánh tay của Hàn Lập, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được, không kìm chế được kinh hãi kêu thành tiếng.

Thời gian bọn họ trao đổi công pháp cách đây không lâu, làm sao người này có thể tu luyện "Đại Lực Kim Cương Quyết" đại thành, đả thông toàn bộ

mười tám chỗ huyền khiếu? Chẳng lẽ là vì Già La Huyết Trận?

Cốt Thiên Tầm nhìn Hàn Lập cả người đầy máu, thần sắc do dự, nhưng không có cử động nào khác.

Lúc này, Thần Dương cũng khôi phục lại thần sắc, người khẽ run lên rồi nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Giờ Đỗ Thanh Dương đã chết, tự nhiên không cách nào trói buộc gã được nữa, đợi khi gã chậm rãi đứng kên, thân hình Đỗ Thanh Dương phía trước ngã xuống hoàn toàn, ngay vị trí khảm trên bạch cốt trường kiếm cũng liên tục vỡ vụn ra.

Ba người, ai cũng nhìn đối phương một cái, trong nhất thời tất cả đều trầm mặc xuống, không ai có cử động gì.

Bất kể là tình nguyện hay không, bọn hắn cũng xem như đã hợp lực mới chém chết Đỗ Thanh Dương.

Một lát sau, Hàn Lập vẫn có cử động trước.

"Nếu có thể, ta không muốn lại chém giết cùng các ngươi." Hắn lui về sau một bước, kéo giãn khoảng cách với hai người, nói ra.

Thần Dương và Cốt Thiên Tầm đồng thời lui về sau một bước, trong mắt tràn đầy vẻ đề phòng.

"Lệ đạo hữu, ta cũng có ý này." Cốt Thiên Tầm đáp rất nhanh.

"Hai vị, vừa rồi chúng ta xem như chung sức hợp tác một phen, mới có thể sống sót, vậy thì khoing nên tự tàn sát lẫn nhau." Trên mặt Thần Dương lộ ra vẻ tươi cười cứng ngắc, nói ra.

Dứt lời, gã lấy trong lòng ra một hộp đá màu đen, từ trong đó lấy ra một viên đan dược màu đỏ như máu rồi nuốt vào.

Chỉ thấy chỗ miệng vết thương ở cánh tay đẫm máu kia lộ ra xương trắng bị

gãy, máu và linh quang màu trắng đan xen hội tụ lại, vô số mầm thịt trong linh quang điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt sinh ra một cánh tay phải hình dáng sơ bộ.

Không biết Thần Dương lấy từ đâu ra một khối da thú, bao bọc lại cánh tay nhìn như mới sinh ra này.

"Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập đưa tay lau sạch huyết tương trên mặt, mở miệng hỏi.

"Lệ đạo hữu, việc này còn chưa rõ sao? Chuyện này là ta và Thần Dương đội trưởng... không, nên nói là ta và Thần Dương thành chủ mưu đồ liên thủ, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn phải dựa vào Lệ đạo hữu mới giải quyết dứt khoát giết được hắn." Cốt Thiên Tầm cười nói.

"Nói như vậy, chất lỏng màu đỏ trong bình mà Lệ mỗ uống vào cũng là do các ngươi để lại hay sao?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, bất động thanh sắc hỏi.

Xem ra hai người Cốt Thiên Tầm và Thần Dương, một người vì báo thù, một người vì chức thành chủ, mượn cơ hội ở Già La Huyết Trận mà động tay động chân để diệt trừ Đỗ Thanh Dương.

Kết quả lại để xảy ra sai sót, khiến cho mình nhờ họa được phúc, một lần hành động cắn nuốt khí huyết và tinh thần lực của đám người Đỗ Thanh Dương, làm cho thân thể chi lực của mình tăng mạnh lên.

"Hoàn toàn chính xác, là ta đưa đấy. Nhưng mà Lệ đạo hữu yên tâm, cái bình kia bất quá là thai máu Cuồng Huyết Lân Thử, chỉ ngưng luyện một ít đủ để hấp thu huyết mạch trong cơ thể đạo hữu giúp nó cuồng bạo hơn mà thôi, bản thân cũng không có bất cứ tác dụng độc hại gì."

Cốt Thiên Tầm xin lỗi nói.

"Không có tác dụng độc hại... Lời đạo hữu nói khó tránh khỏi có chút nhẹ nhàng rồi?" Hàn Lập cười cười lạnh nói.

"Lệ đạo hữu có gì trách cứ nói, ta không còn lời nào để biện minh nữa. Hoàn toàn chính xác, vốn dĩ mục đích ta cho đạo hữu uống vật này là để lợi dụng đạo hữu phản phệ Đỗ Thanh Dương, cũng không có quan tâm đến kết quả đạo hữu ra sao." Cốt Thiên Tầm thản nhiên nói ra.

"Về việc nầy, Lệ đạo hữu hãy cho ta tạ lỗi trước một tiếng. Nếu ta không mời đạo hữu đến Thanh Dương thành thì Chân Linh huyết mạch trong cơ thể đạo hữu cũng không bị Đỗ Thanh Dương thèm muốn, tự nhiên cũng không gặp phải một loạt phiền toái như thế này. Trước đó, nhiều lần ra tay với đạo hữu, thật sự là do Đỗ Thanh Dương sai khiến, đúng là bất đắc dĩ." Thần Dương cung kính thi lễ với Hàn Lập nói ra.

"Nếu hành động đó đều là bất đắc dĩ, chuyện đã đến nước này, ta cũng không muốn so đo." Hàn Lập lộ ra vẻ mỉm cười thoải mái, nói ra.

Đối với Thần Dương và Cốt Thiên Tầm, hắn tự nhiên nửa điểm cũng không tin. Trong hoàn cảnh lúc đó, hắn chỉ là một con cờ của hai người bọn họ, hoàn toàn không đáng để đối phương cố kỵ.

Nhưng bây giờ hai người lại có ý muốn thương lượng với hắn, cũng chỉ vì hôm nay bọn họ nhìn thấu thực lực của hắn nên sinh lòng kiêng kỵ mà thôi.

"Lệ huynh rộng lượng, tại hạ thật lòng khâm phục." Cốt Thiên Tầm cười thi lễ nói ra.

"Nếu hôm nay xóa bỏ hết hiềm khích lúc trước, Lệ mỗ cũng không cần ở lại đây, cáo từ các vị." Hàn Lập thấy vậy, chắp tay về phía hai người định rời đi.

Hôm nay, Hắc Kiếp Trùng trong cơ thể hắn còn chưa giải trừ, hắn luôn lo lắng cho tính mạng của mình, chỉ có cách mau chóng tìm được Hắc Kiếp Thạch mới hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

"Lệ huynh đừng vội. Tuy Đỗ Thanh Dương và bốn đội trưởng thân tín của hắn đã chết, nhưng thế lực còn sót lại vẫn còn khá nhiều, nếu không triệt để khống chế chỉ sợ rằng chúng ta khó mà yên ổn. Lần này ta tự bạo Huyền Khiếu, cánh tay phải này trong thời gian ngắn xem như bị phế. Do vậy, ta

có một yêu cầu quá đáng..." Thấy Hàn Lập quay người đi, Thần Dương vội vàng mở miệng ngăn lại.

"Thần Dương đạo hữu muốn ta giúp ngươi ngồi lên vị trí thành chủ Thanh Dương thành?." Hàn Lập dừng bước, quay người hỏi.

"Không sai. Trải qua chuyện lần này, ta mới biết thực lực chân chính của Lệ đạo hữu không ngờ lại mạnh đến vậy, nên ta muốn mời đạo hữu gia nhập liên minh với ta và Cốt đạo hữu. Đợi đến lúc chúng ta cùng nhau lấy được Thanh Dương thành, lúc đó không còn lo sợ an nguy nữa, ngày sau tu luyện cần thú hạch đều được cung cấp đầy đủ, hoàn toàn không có gì phải lo lắng." Thần Dương gật đầu nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút do dự, sau đó trầm mặc suy nghĩ một chút, rồi mở miệng nói: "Muốn ta giúp ngươi cũng được, nhưng ta có hai điều kiện, ngươi phải đồng ý, nếu không thì không cần bàn nữa."

"Mời đạo hữu nói." Lông mày Thần Dương lơ đãng nhíu lại một chút, nói ra.

"Trước khi tiến vào Huyền Đấu Trường, trong cơ thể ta bị gieo vào Hắc Kiếp Trùng, thứ này nhất định phải lấy ra. Mặt khác, lúc trước ta đến đây cùng Thạch Không đạo hữu và Giải Đạo Nhân, phải thả hai người họ ra." Hàn Lập nói như thế.

"Lệ đạo hữu, thực sự không giấu gì, Hắc Kiếp Trùng này chính là cấm chế độc môn do Đỗ Thanh Dương nghiên cứu chế tạo ra, ta cũng không có cách nào lấy ra. Nhưng mà, tên Đỗ Thanh Dương này có một cái bảo khố bí mật được trông giữ nghiêm mật, Hắc Kiếp Trùng là thủ đoạn chủ yếu của hắn ở Huyền Đấu Trường, có lẽ phương pháp giải trừ được giấu trong đó, chúng ta cần phải tới đó tìm kiếm một chút." Thần Dương thở dài nói ra.

"Bảo khố? Vậy thì đến đó xem thử đi." Hàn Lập nghe vậy, khẽ gật đầu.

"Về vị Thạch Không đạo hữu kia, thật có lỗi... Không biết là do duyên cớ gì, y có lẽ đã bị Đỗ Thanh Dương phái người đưa đến Huyền Thành rồi, từ đó ta không có tin tức gì. Về phần Giải Đạo Nhân, những năm này vẫn ở

bên cạnh ta, xem như là tôi tớ, không những không làm khó hắn, ngược lại còn được trọng dụng. Nếu hắn nguyện ý trở lại với đạo hữu, ta tự nhiên không phản đối gì." Thần Dương dứt lời, ánh mắt nhìn về phía Giải Đạo Nhân đứng trang nghiêm nơi xa.

Hàn Lập cũng nghiêng đầu đưa mắt nhìn qua.

Kết quả thấy Giải Đạo Nhân như mắt điếc tai ngơ, không có bất kỳ động tác nào, một bộ dạng thờ ơ.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng trầm xuống, thật sự không biết nói gì nữa.

Trong hang động an tĩnh hơn mười hơi thở, bầu không khí lộ ra vài phần nặng nề.

"Chuyện này để bàn lại sau đi, không bằng Thần Dương đạo hữu đưa chúng ta đến mật khố Phủ Thành chủ, tìm cách giải trừ Hắc Kiếp Trùng, như thế nào?" Lúc này, Cốt Thiên Tầm mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc.

"Cốt đạo hữu nói chí phải. Bất quá trước khi đi, chúng ta phải thu thập nơi này trước, mỗi người dọn dẹp một phen rồi hãy đi." Thần Dương nghe vậy, nhìn lướt qua hang động bừa bãi và vết bẩn trên thân ba người, nói ra.

------oOo------

Chương 886: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ba người Hàn Lập, Thần Dương và Cốt Thiên Tầm nhanh chóng dọn dẹp hang động, xoá hết dấu vết giao chiến để lại, đồng thời mang thi thể của đám người Đỗ Thanh Dương chất đống một chỗ.

Thần Dương tìm tòi một hồi trên thi thể Đỗ Thanh Dương, tìm được một lệnh bài màu đen nhánh.

Lệnh bài hình tam giác, phía trên còn có hai căn uốn lượn nhô lên, nhìn rất giống một đầu dê quái dị.

Một mặt trên lệnh bài viết hai chữ “Thanh Dương”, mặt kia là hai chữ “Huyền Thành”. Thứ này không biết được tạo thành từ chất liệu gì, bề ngoài mơ hồ có hắc quang kỳ dị không ngừng lưu chuyển.

Thần Dương thấy vậy, sắc mặt mừng rỡ, cầm trong tay vuốt nhẹ.

Hàn Lập nhìn lệnh bài màu đen một cái, trong lòng biết vật này đến tám phần là lệnh bài đại biểu thân phận Thành chủ Thanh Dương Thành.

"Vật này ngươi cứ lấy, về sau có nhiều thời gian từ từ thưởng thức, nơi này không nên ở lâu." Cốt Thiên Tầm thấy vậy, lạnh lùng nói.

"Ha ha, khiến hai vị chê cười rồi."

Thần Dương cười ha ha một tiếng, thu hồi lệnh bài màu đen, lấy ra một

khối đá tròn màu trắng, ngón tay hơi chạm vào phía trên, sau đó ném vào đống thi thể.

"Xoẹt" một tiếng, đá tròn màu trắng bỗng nhiên bốc cháy, hóa thành một ngọn lửa màu trắng bao phủ thi thể đám người Đỗ Thanh Dương. Thi thể đám người Đỗ Thanh Dương rất nhanh tan ra.

"Việc này không nên chậm trễ, giờ chúng ta đi thôi." Thần Dương không đợi đốt xong thi thể, lập tức thay một bộ quần áo mới, lại lấy ra hai bộ giáp màu đen để hai người Hàn Lập thay.

Hàn Lập nhận bộ giáp màu đen nhưng không thay ngay, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Chỗ bí khố có một tên tâm phúc lợi hại của Đỗ Thanh Dương trông coi, phải diệt trừ trước. Hai vị mặc quần áo hộ vệ này vào dễ làm việc hơn." Thần Dương giải thích.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu một cái, đang muốn cởi trang phục Huyền Đấu Sĩ, liếc một cái về phía Cốt Thiên Tầm, động tác ngừng lại một lát.

Trang phục Huyền Đấu Sĩ trên người hắn và quần áo Thần Dương khác nhau, rất đơn bạc, cởi ra gần như không còn lại thứ gì.

Vào lúc này, tiếng quần áo ma sát truyền tới từ bên cạnh, chính là Cốt Thiên Tầm trực tiếp cởi phục sức vàng nhạt trên người, lộ ra một bộ áo lót thiếp thân màu trắng.

Áo lót có phần nhỏ bé, ép đôi thục nhũ bạch ngọc trước ngực nàng biến đổi, như muốn bay lên; eo nhỏ tinh tế đến mức khó nắm chặt; hai chân trắng như tuyết thon dài tròn trịa sáng bóng, tỷ lệ có thể nói là hoàn mỹ.

Chỉ là giờ phút này trên mặt Hàn Lập và Thần Dương không có chút khinh niệm nào. Trên ngực, bụng, hai chân Cốt Thiên Tầm bất ngờ phủ đầy từng vết sẹo, nhất là trên ngực có một vết thương hình rết cực lớn, chạy từ xương quai xanh xuống, nhìn thấy mà giật mình.

Con ngươi Hàn Lập hơi co lại, tu vi cơ thể đến loại cảnh giới này như họ, thương thế bình thường rất khó để lại vết sẹo, trừ phi là bị một ít vũ khí đặc thù gây thương tích, hoặc là bị trọng thương gần như đoạt mệnh mới có thể lưu lại một ít vết sẹo.

Bất kể là loại nào, hoàn cảnh Cốt Thiên Tầm trước kia cũng không đơn giản.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm bình tĩnh, giống như hai nam nhân Hàn Lập và Thần Dương chỉ là hai pho tượng đá, nàng mặc bộ giáp đen, rất nhanh sửa sang ngay ngắn.

"Thời gian cấp bách, các ngươi cũng nhanh thay đồ đi. Loại thưởng thức vô dụng giữa nam nữ, hai vị không cần để ý trên người ta. Ta chưa bao giờ để ý hoàn cảnh ngây thơ đó." Cốt Thiên Tầm nói nhàn nhạt một câu, sau đó dẫn đầu bước ra ngoài.

"Cốt đạo hữu đúng là một người đặc biệt." Thần Dương tựa hồ lúc này mới hoàn hồn lại, chậc chậc nói.

Hàn Lập khẽ cười khổ, nhanh chóng cởi trang phục Huyền Đấu Sĩ trên người ra, thay bộ giáp đen.

Trang phục giáp đen kèm theo mặt nạ trên mặt, che kín hơn nửa gương mặt hắn, che giấu càng thêm an toàn.

Vì vậy, dưới sự hướng dẫn của Thần Dương, hai người lập tức rời khỏi hang động, theo hành lang lúc tới mà đi lên trên. Giải Đạo Nhân thì không nhanh không chậm theo phía sau.

"Lệ đạo hữu, chúng ta liên thủ như thế nào?" Vào lúc này, một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi vang lên trong đầu hắn, không giống thần thức truyền âm thông thường, nhưng chính là tiếng Cốt Thiên Tầm.

Hàn Lập nghe vậy nhíu mày lại, ánh mắt liếc một cái về phía Cốt Thiên Tầm.

"Ta biết Lệ đạo hữu thích độc lai độc vãng, từ việc ngươi không muốn gia nhập Thiên Cốt Minh lúc trước cũng có thể thấy được một hai. Bất quá hiện giờ không giống ngày xưa, tuy hôm nay Đỗ Thanh Dương đã bỏ mình, giao dịch giữa ta và Thần Dương cũng coi như chấm dứt ở đây. Sau khi hắn thuận lợi lên chức, gần như ngươi và ta cũng không còn giá trị lợi dụng. Dù sao trong người hai chúng ta vẫn còn Hắc Kiếp Trùng." Tiếng Cốt Thiên Tầm càng nhỏ bé yếu ớt, nói nhanh.

Hàn Lập vẫn không nói chuyện, chỉ là ánh mắt nhìn lướt qua túi da thú bao lấy cánh tay phải của Thần Dương.

"Thực lực Thần Dương sâu không lường được, còn trên những biểu hiện vừa rồi. Tuy nhìn như tự bạo Huyền khiếu cánh tay phải nhưng vẫn không thể khinh thường, lại thêm tính tình xảo trá, quyết không thể nhẹ tin. Hiện giờ chúng ta chỉ có liên thủ mới có thể vạn toàn." Cốt Thiên Tầm dường như biết ý Hàn Lập, lại nói.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nghĩ một chút, không để ai biết gật đầu nhẹ một cái.

Cốt Thiên Tầm thấy động tác của Hàn Lập, sâu trong đôi mắt thoáng qua vẻ vui mừng, nhưng lập tức tan biến vô tung.

Một nhóm bốn người rất nhanh ra khỏi hành lang, đi tới một Thiên điện trong phủ Thành chủ.

Nơi này bất ngờ tụ tập không ít người, đa số là hộ vệ phủ Thành chủ, còn có một ít quản sự, người hầu...

Mấy người lần đó ra ngoài săn thú với Thần Dương cũng đều ở đây, vừa nhìn thấy Thần Dương đi vào, lập tức nghênh đón.

"Thần Dương đội trưởng, tình huống như thế nào?" Thanh niên hình xăm thấp giọng hỏi.

"Đã giải quyết xong." Thần Dương nhếch miệng cười một tiếng.

Nghe lời này, tất cả mọi người trong điện đều phát ra một tiếng hoan hô.

"Bây giờ mọi người dựa theo kế hoạch, chia nhau làm việc." Thần Dương giơ tay lên không vẫy một cái, ý bảo mọi người tỉnh táo, đồng thời nhẹ giọng phân phó.

"Vâng!" Mọi người vội vàng thu liễm tâm tình, cùng lên tiếng đáp ứng, sau đó chia nhau rời đi.

"Chúng ta cũng đi thôi." Thần Dương nhẹ giọng nói một câu với hai người Hàn Lập, cũng đi khỏi Thiên điện, bước về phía một đường nhỏ vắng vẻ.

Chỉ chốc lát sau, bốn người đi tới một thạch điện rộng rãi. Cuối thạch điện là một cánh cửa đá cao mấy trượng, phía trên khắc từng đường vân màu bạc, lấp lánh từng trận tinh quang màu bạc.

Trên đỉnh cửa đá thạch bích khắc bốn chữ vàng ròng to "Thanh Dương Bí Tàng".

Trên bệ đá màu đen lớn khoảng vài trượng sừng sững ở trung tâm thạch điện, một lão giả áo bào xám ngồi xếp bằng trên thạch đài, nhắm mắt tu luyện.

Lão giả này có tướng mạo bình thường, chỉ là hai má hiện lên từng trận bạch quang, thoạt nhìn rất quỷ dị.

Từng đạo quang mang trắng bạc phát ra từ trên người lão giả, bắn về phía bốn phương tám hướng, có khoảng trăm đạo, nhìn rất giống một con nhím màu bạc.

Nghe tiếng bước chân của đám người Thần Dương, lão giả áo bào xám mở mắt nhìn sang, toàn bộ ngân quang trên người co lại biến mất.

"Thần Dương đội trưởng, sao ngươi lại tới đây?" Lão giả áo bào xám nhìn lại, trên mặt hiện lên một tia cảnh giác, lạnh lùng nói.

"Diệp lão, lúc này Thành chủ đang chủ trì Già La Huyết Trận. Giờ trận

pháp xảy ra chút vấn đề, cần bổ sung Huyết Phách Tinh, Thành chủ bảo ta tới lấy một ít." Trên mặt Thần Dương lộ vẻ vội vã, nói nhanh.

"Bí khố chỉ có bản thân Thành chủ, hoặc là cầm tín vật Thành chủ đến mới có thể mở ra. Thần Dương đội trưởng có thủ lệnh của Thành chủ đại nhân không?" Lão giả áo bào xám nghe vậy, sắc mặt không chút biến hóa.

"Ngươi xem đi, ta nhất thời cuống cuồng, lại quên mất việc này. Đây là lệnh bài của Thành chủ đại nhân." Thần Dương vỗ đầu một cái, lộ vẻ ảo não, lật tay lấy ra lệnh bài màu đen tìm được trên thi thể Đỗ Thanh Dương.

Lão giả áo bào xám thấy lệnh bài, vẻ cảnh giác trên mặt giảm xuống, lật tay lấy ra một chiếc chìa khóa màu bạc dài hơn một thước, đang muốn xoay người đi về phía cửa đá.

"Ơ, cửa bí khố!" Lúc này, Thần Dương chợt trợn to hai mắt, ngón tay chỉ hướng của bí khố, giống như thấy chuyện gì rất khó tin.

Lão giả áo bào xám nghe tiếng cả kinh, thình lình xoay người nhìn về phía cửa.

Cửa bí khố đóng chặt, phía trên ngân quang chớp động, không có bất kỳ dị biến nào.

Lão giả áo bào xám ngẩn ra, chính lúc này, ba cỗ duệ phong lạnh buốt từ phía sau phá không đánh tới.

Trên hai cánh tay Hàn Lập hiện ra mười tám điểm tinh quang, cánh tay chợt to gấp nhiều lần, hơn nữa toàn thân lộ ra màu vàng rực rỡ, nhìn rất giống hai cái chày lớn màu vàng, đập về phía lão giả áo bào xám.

Trên ánh tay trái Thần Dương bỗng nhiên dâng lên từng đạo bạch quang, bất ngờ hiện ra hai ba chục cái Huyền khiếu giống tay phải, tựa như một chuôi cự kiếm ngân sắc vô địch, đâm mạnh về phía lưng lão giả.

Lúc này trong tay Cốt Thiên Tầm chợt lóe chuôi cốt kiếm màu trắng, huyễn hóa ra từng đạo bóng kiếm màu trắng, chém về phía cổ lão giả.

"Các ngươi muốn làm gì!" Lão giả áo bào xám nhanh chóng cảm nhận được ba cỗ khí thế đáng sợ sau lưng, không kịp quay đầu, cả người nhanh chóng hóa thành một đạo điện quang màu bạc, bay về phía trước để tránh.

Mặc dù lão giả phản ứng chậm trong một cái chớp mắt, nhưng lúc này tốc độ trốn chạy về phía trước lại không chậm so với đám Thần Dương. Công kích của ba người nhất thời không đuổi kịp lão.

Cùng lúc đó, trên người lão giả áo bào xám phát ra từng đạo ngân quang, nhanh chóng nối liền một chỗ, mơ hồ muốn tạo thành một khôi giáp màu bạc đầy gai nhọn.

Thần Dương thấy cảnh này, ánh mắt hơi gấp, đang muốn làm gì đó.

Nhưng vào lúc này, thân hình Hàn Lập bỗng nhiên trở nên mờ ảo, tốc độ đột nhiên tăng lên nhiều lần, nhanh chóng đuổi kịp lão giả áo bào xám, hai quyền mạnh bạo đánh xuống bả vai lão giả áo bào xám.

Kim quang chói mắt phát ra từ hai quyền của Hàn Lập, không gian trong phạm vi vài trượng gần đó chợt phát ra tiếng, hư không điên cuồng run rẩy giống như sụp đổ.

"Ầm"

Một tiếng nứt xương giòn tan, thân thể lão giả áo bào xám giống như bao cát bị đánh bay về phía trước, nặng nề đập trên mặt đất.

Khôi giáp màu bạc trên người lão cũng ầm ầm vỡ tan, nhẹ nhàng biến mất.

Không đợi lão giả áo bào xám có bất kỳ phản ứng gì, hai tiếng "Phốc" "Phốc" nhẹ vang.

Không ngờ tay trái Thần Dương đâm thủng ngực lão giả áo bào xám, lấy ra một trái tim màu đỏ đang co bóp, nắm chặt lấy.

Mà cốt kiếm của Cốt Thiên Tầm gần như đồng thời xuyên thủng đan điền

lão giả áo bào xám, từng đạo bạch quang sắc bén phát ra từ trên thân cốt kiếm, vặn ra một lỗ máu.

"Các ngươi... Lại dám..." Lão giả áo bào xám chật vật phun ra mấy chữ, thân thể co quắp vài cái, hai tròng mắt rất nhanh trở nên ảm đạm, không còn khí tức nữa.

"Nhờ có Lệ đạo hữu một kích đánh tan Tinh Thứ Huyền Khải của lão, nếu không để lão phản ứng kịp, sẽ nguy hiểm rồi." Thần Dương rút cánh tay ra, gật đầu cười nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn tay trái Thần Dương một cái, trong con ngươi thoáng qua vẻ kinh dị, nhàn nhạt lắc đầu một cái, không nói gì.

Cốt Thiên Tầm cũng thu hồi cốt kiếm, cổ tay run lên, lần nữa hóa thành một dây xích bạch cốt, quấn quanh bên hông.

Thần Dương lấy chìa khóa màu bạc trong tay lão giả áo bào xám ra, bước tới trước cửa bí khố.

Dưới cửa nhô ra một khối trắng cỡ một miệng chén, tay y nhấc lên vặn phía trên đó, khối trắng lập tức rời sang bên cạnh, lộ ra một lỗ khóa.

Thần Dương cắm chìa khóa vào trong đó, chuyển động vài cái.

Chỉ nghe mấy âm thanh "Két két", toàn bộ ánh sáng trên cửa đá đều tan đi, tiếp đó cửa từ từ mở ra.

------oOo------

Chương 887: Không thu hoạch được gì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thần Dương nhìn hai người Hàn Lập một cái, sau đó xoay người, cất bước đi vào bên trong.

Hàn Lập và Cốt Thiên Tầm liếc nhìn nhau, sau đó đi theo.

Không gian bên trong bí khố không nhỏ, có thể so với một tòa cung điện, bên trong đặt bảy tám kệ đồ vật, dùng một loại gỗ đen thui chế tạo ra.

Thân gỗ này thoạt nhìn cũng không tầm thường, tán phát ra trận trận mùi thơm nhè nhẹ, tràn ngập toàn bộ không gian bí khố.

Từng kệ chia trên dưới ba tầng, mỗi tầng đều đặt rất nhiều hộp gỗ, trong đó chứa các loại tài liệu trân quý, công pháp, điển tịch, thú hạch, vân...vân....

Hàn Lập không để ý đến những kệ hàng này, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía giữa bí khố.

Chỗ đó có một mảnh đất trống, đứng vững một cột đá màu đen cao hơn người, phía trên cột đá minh khắc một ít hoa văn như những con giun.

Mà ngay đỉnh cột đá, đặt một khối tinh thạch màu đen to cỡ đầu người.

Tinh Thạch này bóng loáng như gương, tản ra trận trận hắc sắc quang mang sáng ngời, như gợn nước màu đen nhộn nhạo ra chung quanh, bên trong hắc sắc quang mang mơ hồ có thể cảm ứng được một cỗ chấn động năng lượng

kỳ lạ.

Hàn Lập cảm thấy từ khi bước vào không gian bí khố, Hắc Kiếp Trùng lọt vào cỗ năng lượng kỳ dị này, lập tức triệt để không nhúc nhích, lâm vào trạng thái ngủ say.

"Hắc Kiếp Thạch!"

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, liếc nhìn qua Thần Dương bên cạnh, nhưng không có lập tức ra tay lấy nó.

Cốt Thiên Tầm cũng nhìn về phía tinh thạch màu đen, nguyên bản đôi mắt đẹp dịu dàng lành lạnh cũng không khỏi hiện lên một tia kinh hỉ.

"Lệ đạo hữu cũng biết Hắc Kiếp Thạch? Bất quá vật ấy chỉ có thể áp chế Hắc Kiếp Trùng, cũng không thể khu trừ nó, mau tìm bốn phía, xem có thể tìm được phương pháp lấy Hắc Kiếp Trùng ra hay không. Mặt khác kính xin nhị vị đạo hữu thứ lỗi, hiện ở bên ngoài thế cục thay đổi trong nháy mắt, chúng ta không thể ở đây quá lâu, tối đa chỉ nửa canh giờ." Thần Dương tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng hai người Hàn Lập, nói như thế.

Cốt Thiên Tầm từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ, đi đến bên cạnh một kệ hàng, bắt đầu lục lọi tìm kiếm.

Hàn Lập nghe vậy, cũng thu hồi ánh mắt, bắt đầu tìm tòi khắp nơi.

Bên trong Tích Lân Không Cảnh không thể nào dùng Ma khí, Tiên Linh Lực. Do đó, nơi này mặc dù là bí khố, cũng không có đặt cấm chế bảo vệ các đồ vật.

Ba người tìm tòi nhanh chóng, rất nhanh đã tìm hết toàn bộ bí khố.

Sau một nén nhang, Hàn Lập buông xuống một bản điển tịch, sắc mặt có chút khó coi, nhìn lại Cốt Thiên Tầm bên cạnh.

Lúc này Cốt Thiên Tầm cũng nhìn lại, sắc mặt có chút ngưng trọng.

Hai người bọn họ cũng lo lắng Thần Dương, vì vậy rất ăn ý ôm đồm tìm tòi hết thảy điển tịch, mời Thần Dương đi tìm vật phẩm khác.

Chỉ là hai người đã đọc qua hết thảy điển tịch, nhưng ngay cả ba chữ Hắc Kiếp Trùng cũng không nhìn thấy.

"Ta tìm được chỗ này một ít tư liệu hữu dụng, nhị vị đạo hữu qua đây xem thử." Vào thời khắc này, thanh âm Thần Dương truyền đến.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm nghe vậy, bước nhanh tới.

Lúc này Thần Dương đang đứng trước một góc nhỏ kệ hàng, trên kệ đặt một cái hộp thuỷ tinh màu đen lớn hơn một xích, xuyên thấu qua vách hộp hơi mờ có thể thấy rõ bên trong đang nằm sấp một quái trùng Ngô Công dài hẹp màu đen, thình lình đúng là Hắc Kiếp Trùng.

Trong tay của gã đang cầm một khối ngọc bản màu đen, xem tính chất thì giống với hộp thủy tinh, tựa hồ là một phần của hộp thủy tinh này, phía trên viết một nhóm rậm rạp chằng chịt chữ nhỏ.

Thần Dương đưa ngọc bản màu đen cho hai người, Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm xem qua nhanh như gió.

Không bao lâu, sắc mặt hai người đều âm trầm xuống.

Trên ngọc bản ghi chính là phương pháp đào tạo Hắc Kiếp Trùng, từ lúc sinh ra đến dùng vật gì nuôi dưỡng lớn lên, cùng với cách đưa nó vào trong cơ thể con người, ghi chép đều rất kỹ càng, nhưng lại không ghi phương pháp lấy ra.

Bất quá trên ngọc bản đề cập đến Hắc Kiếp Thạch, Hắc Kiếp Trùng chính là giống quần thể, từng quần thể Hắc Kiếp Trùng đều có một Trùng Vương, thủ lĩnh đám Hắc Kiếp Trùng còn lại.

khối Hắc Kiếp Thạch kia chính là dùng thi thể Hắc Kiếp Trùng vương, sử dụng bí thuật đặc thù cô đọng thành vật kết tinh, cho nên mới có tác dụng trấn áp Hắc Kiếp Trùng.

Nếu muốn áp chế một con Hắc Kiếp Trùng, chỉ cần mang theo một miếng Hắc Kiếp Thạch to cỡ móng tay trên thân thể là đủ rồi.

"Hai khối Hắc Kiếp Thạch này, nhị vị đạo hữu cất kỹ, trước đeo trên thân thể, ngăn chặn Hắc Kiếp Trùng." Lúc hai người đang xem nội dung ngọc bản, Thần Dương đi đến bên cạnh khối Hắc Kiếp Thạch kia, đánh xuống một cái vỡ ra hai khối tinh thể màu đen to cỡ quả trứng gà, đưa cho hai người Hàn Lập.

"Căn cứ nội dung trên này, tựa hồ không cần dùng khối lớn như vậy." Hàn Lập nói như thế.

"Phía trên tuy nói như vậy, bất quá càng nhiều thì càng đảm bảo." Thần Dương cười hặc hặc nói.

"Nếu vậy, đa tạ Thần Dương đạo hữu rồi." Hàn Lập cũng không khách khí, cám ơn một tiếng, cất kỹ khối Hắc Kiếp Thạch bên mình.

Cốt Thiên Tầm cũng cất kỹ Hắc Kiếp Thạch, nhưng ánh mắt vẫn như cũ nhìn xem hộp ngọc màu đen.

"Cốt đạo hữu chẳng lẽ muốn lấy một ít Hắc Kiếp Trùng? Cứ việc lấy dùng, bất quá muốn dùng phải có dụng cụ đặc thù làm nở trùng này mới được." Thần Dương nhìn thấy ánh mắt Cốt Thiên Tầm, nói ra.

"Không có khối Hắc Kiếp Thạch lớn này, muốn dùng những Hắc Kiếp Trùng này căn bản vô dụng, các ngươi xem nơi đây." Cốt Thiên Tầm lắc đầu, chỉ về hướng hộp thuỷ tinh màu đen bên cạnh.

Chỗ đó vừa đúng góc khuất trong mắt Hàn Lập, Hàn Lập đi đến bên cạnh Cốt Thiên Tầm, nhìn vật mà nàng chỉ.

Chỉ thấy trên hộp thủy tinh đó minh khắc một đồ án đoá hoa sáu cánh, có chút tinh xảo, thoạt nhìn tựa hồ là dấu hiệu nào đó.

Đồ án này khắc vô cùng cạn, không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

"Cốt đạo hữu nhận ra đồ án này?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, hỏi.

Đồ án khắc lên hộp thuỷ tinh màu đen này, hẳn không phải là bắn tên không đích.

"Lúc ta chưa tới Thanh Dương thành, từng thấy đồ án này tại Huyền Thành, là dấu hiệu độc môn của một vị đại sư đúc kiếm, Lục Hoa phu nhân." Cốt Thiên Tầm chậm rãi nói ra.

"Lục Hoa phu nhân? Nghe tên tựa hồ là một nữ tử, nữ mà là đại sư đúc kiếm ngược lại là hiếm thấy." Hàn Lập sờ lên cằm, nói ra.

"Đại danh Lục Hoa phu nhân ta cũng nghe qua, hắn cũng không phải là nữ tử, trong Thánh Vực có một Bách Ấp tộc quần, tinh thông thuật đúc kiếm luyện khí, mỗi một thời đại người có kỹ nghệ luyện khí cao nhất, sẽ có danh xưng là "Phu nhân". Lục Hoa tiền bối là phu nhân Bách Ấp tộc thế hệ này, trăm vạn năm trước không biết tại sao bị Dạ Dương vương triều đẩy vào Tích Lân Không Cảnh, những năm qua vẫn một mực ở tại thành chủ Huyền Thành. Vũ khí hắn luyện chế đều là tinh phẩm, vạn kim khó cầu, năm đó Đỗ Thanh Dương cầu mua một kiện vũ khí tiện tay, nhưng cũng không có thành công." Thần Dương lắc đầu, nói ra.

"Thì ra là thế, nhưng tại sao dấu hiệu Lục Hoa phu nhân lại xuất hiện trên cái hộp này?" Hàn Lập nghe vậy, có chút nghi hoặc hỏi.

"Xem ra hộp ngọc này là xuất ra từ tay Lục Hoa phu nhân, hoặc là hắn và những thứ Hắc Kiếp Trùng này có quan hệ gì đó?" Đôi mi thanh tú Cốt Thiên Tầm nhíu lên, thì thào nói ra.

"Bí khố còn một ít thứ chưa có tìm xong, trước tìm xong rồi hẵng nói." Thần Dương chợt chen vào nói ra.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lại phía trước, còn thừa lại một ngăn tủ cuối cùng chưa có kiểm tra, chỉ là trên ngăn tủ này đặt lẫn lộn các loại tài liệu cùng một ít đồ vật.

Tuy hy vọng xa vời, nhưng ba người lại đồng loạt động thủ, cẩn thận tìm tòi ngăn tủ cuối cùng này.

Hàn Lập cầm lấy một khối tinh thạch màu tím đen chớp động ánh huỳnh quang, thần thức tra xét rõ ràng, cũng không phát hiện bên trong giấu cái gì, liền đặt xuống, cầm lấy vật khác bên cạnh lên.

"Ồ!" Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến một chút.

Vật này là một phù điêu màu đen lớn cỡ lòng bàn tay, điêu khắc một Ma Thần ba đầu sáu tay, ngồi với một tư thế quái dị.

Trước kia hắn đã thấy thứ này, đó là trong trữ vật pháp khí của Chiếu Cốt chân nhân, cũng có một cái phù điêu màu đen.

Hai phù điêu này, bất luận là lớn hay nhỏ, đều sử dụng tài liệu giống nhau như đúc, duy nhất có chỗ khác chính là tư thế ngồi của pho tượng Ma Thần.

"Chẳng lẽ hai pho tượng này có liên hệ gì đó?" Trong lòng Hàn Lập suy đoán, đồng thời nhìn sang Thần Dương cùng Cốt Thiên Tầm, nhưng lúc này hai người đang kiểm tra vật khác, cũng không chú ý tới tình huống bên này của hắn.

Chỗ mi tâm hắn lóe lên, một đạo tinh quang từ trong bắn ra, chui vào trong phù điêu.

Phù điêu màu đen hơi chấn động, sau đó tay chân vũ động như sống lại, bày ra các loại tư thế, trước sau tổng cộng mười hai loại, mỗi một loại tư thế thì sau lưng phù điêu sẽ xuất hiện rất nhiều văn tự kỳ dị khó có thể phân biệt được.

Chỉ là mười hai loại tư thế trong phù điêu này lại khác với trong phù điêu của Chiếu Cốt chân nhân, mà những văn tự kỳ dị này, tuy Hàn Lập không nhận ra, nhưng có thể nhìn ra, nó hoàn toàn khác với lúc trước.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng, phù điêu này quả nhiên có quan hệ với phù điêu của Chiếu Cốt chân nhân, tựa hồ là một bộ đồ vật.

Hắn tùy ý lật xem phù điêu này hai cái, rất nhanh điềm nhiên như không có việc gì thả nó ra xa chút.

Ba người rất nhanh tìm tòi hết toàn bộ vật phẩm trên kệ này, giống như sở liệu, thoạt nhìn không có thu hoạch gì.

Trong bí khố này tìm được tư liệu duy nhất có giá trị chính là khối ngọc màu đen kia, vì vậy ba người lại tụ tập xung quanh hộp ngọc màu đen đó.

"Bất kể thế nào, đây cũng là một manh mối." Hàn Lập nhìn dấu hiệu Lục Hoa trên hộp ngọc, như có điều suy nghĩ nói.

Cốt Thiên Tầm không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn về phía Thần Dương.

"Thật sự là có lỗi, không thể tìm được phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng cho các ngươi. Bất quá chờ ta tiêu diệt tàn đảng của Đỗ Thanh Dương xong, chắc chắn sẽ tăng nhân thủ tiếp tục điều tra, cho nhị vị một câu trả lời hài lòng." Thần Dương lộ vẻ xấu hổ nói.

"Câu trả lời hài lòng? Thần Dương đạo hữu cam đoan tìm được phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng sao? Lại không biết là khi nào?" Lúc này Hàn Lập nhíu mày, lập tức nhàn nhạt hỏi.

"Phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng chỉ có Đỗ Thanh Dương biết rõ, hiện tại hắn đã bỏ mình, Thần mỗ sẽ tiếp tục tìm kiếm khắp nơi ở phủ Thành chủ, đồng thời cũng sẽ tìm thêm tin tức từ Huyền Thành, có lẽ sẽ tìm được." Thần Dương nói gấp.

"Có lẽ sẽ tìm được? Thần đạo hữu, nếu nói qua loa như vậy thì miễn đi, về vấn đề Hắc Kiếp Trùng, còn xin các hạ phải xác thực rõ cho chúng ta a." Ngữ khí Cốt Thiên Tầm lạnh lùng nói ra.

"Xem ra hai vị đã sớm liên thủ, tựa hồ không có ý định tiếp tục hợp tác với Thần mỗ nữa?" Thần Dương nhìn hai người Hàn Lập, trong mắt loé lên màu trắng, ngữ khí cũng trở nên lạnh như băng.

Cánh tay trái của gã loé lên bạch quang, phía trên làn da mơ hồ hiện ra một tầng màu trắng óng ánh, một cỗ khí lực vô cùng to lớn bộc phát ra, mạnh mẽ áp bách về phía hai người.

Cỗ khí tức này cực kỳ khổng lồ, so với lúc trước đánh với Đỗ Thanh Dương thì mạnh mẽ hơn nhiều, hư không phụ cận tựa hồ bị vô số lực lượng vô cùng sắc bén thiết cắt, rung rung ông ông.

Thân thể hai người Hàn Lập tựa hồ bị ngọn núi khổng lồ vạn trượng ngăn chặn, trầm xuống, nhưng thần tình trên mặt hai người không biến chút nào, lập tức cũng tự thả ra khí tức, liên hợp cùng một chỗ với nhau, vậy mà chặn lại uy áp của Thần Dương.

Ba cỗ khí tức khổng lồ đan vào cùng một chỗ, trong hư không mơ hồ hiển hiện từng đạo tia lửa rung rung, toàn bộ bí khố lắc lư nhè nhẹ.

------oOo------

Chương 888: Pho tượng thần bí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thực sự hai vị không quan tâm tình thế hiện giờ, mà dự dịnh qua cầu rút ván ngay ở đây luôn sao?" Trong mắt Thần Dương ẩn ẩn hiện lên một tia kinh ngạc, trầm giọng nói ra.

"Việc này còn phải xem các hạ nữa, nếu ngươi muốn động thủ ở chỗ này, thì chúng ta cũng tuyệt đối bồi tiếp ngươi!" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, trên hai tay hắn lóe lên một tầng ánh sáng màu vàng.

Còn tay Cốt Thiên Tầm thì lại sờ bên hông mình, đầu ngón tay cũng chớp lên ánh sáng màu trắng.

"Hai vị, hiện giờ kẻ địch chung của chúng ta là tàn quân của Đỗ Thanh Dương, nếu mà lúc này chúng ta nội chiến chém giết ở đây, cũng chỉ làm lợi cho người khác, việc này mà làm lớn chuyện lên, thì trong Huyền Thành sẽ truy cứu xuống, đến lúc đó chúng ta muốn chạy cũng khó mà thoát được." Ánh mắt Thần Dương hơi dao động, khí tức gã tỏa ra cũng từ từ mà thu liễm lại.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm thấy vậy, cũng chậm rãi thu lại khí tức mà mình đã phát ra.

"Việc liên quan đến Hắc Kiếp Trùng, quả thật là Thần mỗ không có hoàn thành như lời đã hứa. Như vậy đi, sau khi trừ đi tàn quân của Đỗ Thanh Dương xong, trong vòng một tháng, ta chắc chắn sẽ cho hai vị một cái công đạo. Đến lúc đó, nếu còn chưa tìm được cách giải trừ Hắc Kiếp Trùng, thì hai vị đạo hữu có thể tự mình đưa yêu cầu khác với ta, như thế nào?" Thần Dương ngẫm nghĩ một chút, rồi nói ra.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm nghe vậy, bí mật truyền âm trao đổi một chút.

"Vậy thì tốt, chuyện này cứ dựa theo những gì Thần Dương đạo hữu nói đi." Sắc mặt Hàn Lập hòa hoãn mấy phần, mở miệng nói ra.

Trước đó bọn hắn đã giết Đỗ Thanh Dương, rồi vừa mới nãy giết lão giả áo xám kia, cũng không còn cách nào hóa giải thâm cừu với thế lực của Đỗ Thanh Dương được nữa, trừ phi bọn hắn lập tức rời khỏi Thanh Dương thành, nếu không chỉ còn mỗi cách liên thủ với Thần Dương mà thôi.

Mặc dù không tìm được phương pháp giải trừ liên quan đến Hắc Kiếp Trùng, nhưng có thể lấy được hai khối Hắc Kiếp Thạch, cũng đủ để ngăn không cho con trùng này phát tác trong một đoạn thời gian rồi, xem như là thu hoạch không nhỏ.

"Đa tạ hai vị đạo hữu rộng lượng bỏ qua, thôi thì khó lắm chúng ta mới tới được bí khố này một chuyến, bảo vật ở đây, hai vị đạo hữu cứ chọn ra hai món đi, coi như Thần mỗ bồi thường một chút vậy." Vẻ mặt Thần Dương lộ ra nụ cười ấm áp, dường như cảnh tượng dương cung bạt kiếm vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

Hàn Lập nhìn thấy vẻ mặt Thần Dương lúc này, con mặt hơi co rụt lại, chợt đề phòng đã gã lại sâu hơn một tầng.

Tuy nhiên đối với lời đề nghị của Thần Dương, trái tim trong ngực của hắn cũng không ngừng đập thình thịch.

Vừa rồi hắn một đường tìm kiếm qua, quả thật hắn đã thấy không ít bảo vật trân quý, không nói những cái khác, chỉ riêng công pháp luyện thể đã cất giữ không ít, hiện giờ thứ đó hắn rất là cần.

"Nếu như vậy, vậy thì chúng ta cũng không khách khí nữa." Đôi mắt xinh đẹp của Cốt Thiên Tầm lóe lên, nói ra.

"Hai vị nhìn trúng thứ gì, cứ việc lấy đi, chỉ là lúc này thời gian chúng ta không còn nhiều, động tác hai vị đạo hữu cũng phải nhanh hơn một chút."

Thần Dương hào sảng khoát tay một cái, cười nói.

Thần Dương vừa nói xong, Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm cũng không có khách khí nữa, mà riêng phần mình xoay người đi tìm thứ mà mình cần.

Hàn Lập quay người đi đến tủ gỗ trưng bày công pháp, rồi nhìn lên mấy quyển điển tịch, ngay sau khi hắn chần chờ trong chốc lát, hắn liền nhanh chóng đưa ra quyết định, cầm một quyển trong đó lên.

Những điển tịch này, tuy là hắn vừa mới xem đại khái qua một lần, nhưng bởi vì thời gian quá cấp bách, nên hắn cũng không có nhìn kỹ cho lắm.

"Không cần phải chọn mấy quyển công pháp kia, pho tượng màu đen, trong pho tượng có ẩn chứa một bộ công pháp luyện thể." Ngay đúng lúc đó, đột nhiên một tiếng âm thanh từ trong đầu Hàn Lập vang lên, không ngờ là tiếng của Giải Đạo Nhân.

Hàn Lập nghe vậy, liền giật mình, ngẩng đầu nhìn lại, nhưng hắn chỉ thấy Giải Đạo Nhân đang đứng cạnh cửa bí khố, phàng phất như tên thủ vệ, hoàn toàn không để ý gì đến ba người bọn hắn, càng không có đưa ra dấu hiệu nào với Hàn Lập cả.

Hắn thấy vậy, mắt sáng lên, tuy nhiên vẻ mặt hắn thì lại lộ ra vẻ do dự, nhất thời không có làm động tác nào khác, dường như đang chờ Giải Đạo Nhân trả lời.

Nhưng ngay sau khi Giải Đạo Nhân truyền âm nói một câu kia xong, liền không chút động tĩnh nào.

Một bên khác thì Cốt Thiên Tầm đã chọn xong thứ mình cần, chính là một bản điển tịch cùng một đoạn xương thú màu vàng, nhìn giống như đoạn xương cột sống của con Lân thú nào đó, rồi nàng đi về phía Thần Dương.

Hàn Lập thấy vậy, nhíu mày, âm thầm trừng mắt một chút về phía Giải Đạo Nhân, cắn răng trả lại quyển điển tịch vào trong tủ gỗ, rồi quay người lấy pho tượng màu đen kia.

Chợt trong đôi mắt rủ xuống của Giải Đạo Nhân hiện lên một tia vui mừng không dễ gì thấy, ngay lập tức lại biến mất không thấy đâu.

Hàn Lập cầm lấy pho tượng, còn ánh mắt thì đảo qua những món bảo vật khác.

Ngoại trừ công pháp luyện thể, trước mắt hắn cũng không còn thứ gì cần thiết cả, mấy loại vật liệu khoáng thạch hắn cũng không cần, còn mấy món áo giáp vũ khí, cũng không có tác dụng gì lớn.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cất bước đi đến một cái tủ gỗ gần đó.

Trên tủ gỗ này trưng bày đều là thú hạch, mỗi cái thú hạch đều chớp động tinh quang, hơi có chút chói mắt.

Nếu hắn đã không cần mấy thứ khác, chi bằng lấy một viên thú hạch cao cấp vậy, mặc dù Thần Dương hứa sẽ cung cấp thú hạch cho bọn hắn tu luyện, nhưng chuyện tương lai không ai đoán trước được, so với lời hứa hẹn của người khác, không bằng hắn tự cung tự cấp thì hơn.

Hơn nữa thú hạch càng cao, thì nó càng trân quý, không chỉ là bên trong nó ẩn chứa nhiều lực lượng tinh thần, mà thú hạch cao cấp có thể trợ giúp rất lớn về việc đả thông Huyền Khiếu, lúc trước viên Địa cấp thú hạch kia đã phát huy tác dụng mở ra Huyền Khiếu, đến lúc này Hàn Lập vẫn còn nhớ như mới.

Dường như Đỗ Thanh Dương sắp xếp cho dễ dàng thấy hay sao, mà những thú hạch này được dựa theo đẳng cấp mà phân cao thấp, được sắp xếp từ trái sang phải theo thứ tự.

Thế là hắn trực tiếp đi tới ngăn thứ nhất bên trong cùng tủ gỗ, chỗ đó có bày ra một cái hộp ngọc màu trắng, phía trên khắc từng đạo đường văn giăng đầy khắp nơi, ẩn ẩn lộ ra một cỗ dao động cấm chế.

Hàn Lập nhẹ nhàng mở hộp ngọc ra, bên trong đó tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt, rõ là một khối thú hạch màu trắng to bằng đầu nắm tay.

Từng tia từng tia ánh sáng màu trắng từ trong thú hạch tỏa ra, sáng chói, mơ hồ mắt thường khó mà nhìn thẳng vào nó, mỗi đạo ánh sáng màu trắng đều phát ra một cỗ dao động lực lượng tinh thần kinh người.

Hàn Lập nhìn viên thú hạch màu trăng, mà trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc thán phục.

Hắn đối với viên thú hạch này cũng hết sức quen thuộc, viên thú hạch màu trắng này so với viên mà Cốt Thiên Tâm cho hắn lúc trước, cường đại hơn rất nhiều, nó đã vượt qua khỏi phạm trù của thú hạch Địa cấp.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ mĩm cười, rồi lại một lần nữa khép hộp ngọc lại, cầm lấy vật này, quay người đi tới bên cạch Thần Dương.

"Thần đạo hữu, ta chọn hai món đồ này, không có vấn đề gì chứ?" Hắn giương hộp ngọc cùng pho tượng trong tay lên.

"Tất nhiên là không có vấn đề gì, thế nhưng hình như Lệ đạo hữu chọn một viên Thiên cấp thú hạch sao, thú hạch càng cao, càng khó mà luyện hóa được nó, hơn nữa trong Thiên cấp thú hạch ẩn chứa lực lượng tinh thần vô cùng cường đại, nếu mà sơ ý một chút liền rất dễ dàng bị nó cắn trả, Lệ đạo hữu hãy sử dụng cẩn thận." Thần Dương lườm món đồ vật trong tay Hàn Lập, thế nhưng gã không để ý chút nào đến pho tượng màu đen kia, mà chỉ nhìn vào hộp ngọc, trong mắt lóe lên một tia nhói đau, ngượng ngùng nói ra.

"Đa tạ Thần Dương đạo hữu nhắc nhở." Hàn Lập mỉm cười, nói ra.

Thần Dương nhìn hộp ngọc màu trắng một chút, rồi lập tức miễn cưỡng dời ánh mắt đi.

"Đi thôi, thời gian không còn nhiều cho lắm."

Thần Dương nói xong, gã liền cầm lấy hộp ngọc màu đen đựng Hắc Kiếp Trùng, đi đầu bước ra bên ngoài, Giải Đạo Nhân cũng theo sát phía sau gã.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm thấy Thần Dương mang hộp ngọc màu đen

đi, khẽ nhìn nhau một chút, trên mặt đều hiện lên một tia kinh ngạc, lập tức đi theo.

Mấy người bọn hắn rất nhanh rời khỏi bí khố trân bảo, dưới sự dẫn đầu của Thần Dương, rất nhanh bọn hắn cũng đã đến nơi thiền điện.

Tiến vào trong điện, sắc mặt Thần Dương ngưng lại, mở miệng nói ra.

"Hai vị đạo hữu cứ ở tạm trong thiền điện này đợi một lát, sau bức tường ở chỗ này, chính là chủ điện mà Đỗ Thanh Dương hay nghị sự trước kia, sau khi ta tìm cách kêu gọi tâm phúc còn sót của lão tới đó, nếu như mọi việc thuận lợi, thì không cần hai vị xuất thủ. Nếu mà không thuận lợi, thì mong hai vị ra sức tương trợ."

"Thần Dương thành chủ, hiện giờ chúng ta cùng chung một thuyền, có vinh cùng vinh có nhục cùng nhục, tất nhiên chúng ta cũng cùng chung tiến thối." Cốt Thiên Tầm nhẹ gật đầu, vừa cười vừa nói.

"Cốt đạo hữu nói không sai, ngươi cứ yên tâm đi." Hàn Lập cũng mở miệng nói.

Thần Dương đạt được lời hứa hẹn của hai người, khẽ gật đầu, rồi mang theo theo Giải Đạo Nhân cùng một chỗ, quay người rời đi.

Ngay sau khi bọn hắn rời đi, trong thiền điện lớn như vậy, cũng chỉ có hai người Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm.

"Lệ đạo hữu, hãy qua bên này ngồi nghỉ ngơi một chút đi, lấy tâm cơ thủ đoạn của Thần Dượng đạo hữu, ta nghĩ là cũng không cần đến hai chúng ta ra tay đâu." Cốt Thiên Tầm đi tới một bộ bàn đá trong điện, liền ngồi xuống, rồi vẫy tay với Hàn Lập, nói ra.

Hàn Lập khẽ nhíu mày đi tới, ngồi đối diện trước mặt nàng.

"Về Thần Dương, ngươi biết được bao nhiêu?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, chợt hỏi.

"Bề ngoài của người này nhìn đơn giản như vậy, nhưng thủ đoạn tâm tính thì sâu không lường được, nếu ai dám kinh thường gã, chỉ sợ kết cục còn thảm hơn cả Đỗ Thanh Dương." Cốt Thiên Tầm từ từ mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không nói gì, chỉ là hắn rơi vào suy nghĩ.

"Lệ đạo hữu, có một chuyện mà ta luôn nghĩ đến, chi bằng quyết định nói thẳng với ngươi cho thỏa đáng vậy." Cốt Thiên Tầm hơi chần chờ, nói ra.

"Ngươi muốn nói chuyện ta bị Thực Tâm Trùng tập kích sao, chính ngươi đã sai khiến gã mặt sẹo làm chuyện đó à?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi.

"Ngươi đã biết rồi sao?" Vẻ mặt Cốt Thiên Tầm hiện lên vẻ kinh ngạc, hỏi.

"Sau khi ta trải qua một loạt chuyện này, mới đoán ra được, dù sao hai người Đỗ Thanh Dương cùng Thần Duong, đều không có lý do gì để giết ta cả. Mà ngươi thoạt nhìn không có gì, nhưng thực tế, lại ẩn giấu một bí mật nào đó." Hàn Lập từ từ nói ra.

"Xem ra ngươi so với ta nghĩ còn thông minh hơn nhiều. Nói tiếp đi, ẩn giấu bí mật gì?" Cốt Thiên Tầm cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Ngươi có huyết cừu với Đỗ Thanh Dương, thực lực của lão vốn vượt xa ngươi, cho nên ngươi sợ lão sau khi hấp thu Chân Linh huyết mạch của ta, thực lực lão sẽ lại lần nữa tăng vọt, đến lúc đó muốn ngươi muốn báo thù thì càng khó hơn, cho nên ngươi mới muốn sớm giết chết ta?" Vẻ mặt Hàn Lập không chút biểu cảm, nói.

"Không sai, mặc dù lúc ấy ta cùng Thần Dương có mưu đồ, nhưng không phải là lợi dụng huyết mạch ngươi để cắn trả lão, mà muốn ẩn nấp ám sát lão. Thế nhưng, từ khi Thực Tâm Trùng không giết chết được ngươi, thì đã ta nhìn ngươi với một ánh mắt khác. Sau đó Thần Dương biết được Đỗ Thanh Dương sẽ lấy Già La Huyết Trận hấp thu Chân Linh huyết mạch của ngươi, bọn ta liền thay đổi kế hoạch ban đầu, cũng đặt ngươi vào trong mưu đồ mới." Cốt Thiên Tầm nhẹ gật đầu, nói ra.

"So với chuyện này, ta lại càng hiếu kỳ, vì sao ngươi lại muốn lộ việc này

cho ta biết chứ?" Hàn Lập nhìn Cốt Thiên Tầm một chút, mặt lộ vẻ cười đùa.

"Nếu muốn hợp tác, tốt nhất là thẳng thắn với nhau, dù sao với gã Thần Dương này, tuyệt đối không dễ gì đối phó so với Đỗ Thanh Dương, nếu mà trong lòng hai chúng ta còn có khúc mắc, sớm muộn gì cũng sẽ chết trên tay của gã" Cốt Thiên Tầm thở dài, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 889: Mưu nghịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ước chừng một giờ sau.

Bên trong phòng nghị sự chủ điện phủ thành, tiếng người huyên náo, có chút hỗn loạn.

Mười mấy tên nam tử mặc các loại phục sức, ngồi quanh một cái bàn đá to lớn trong phòng hội nghị, từng người tay cầm một ly đá màu đen, đung đưa máu tươi lân thú bên trong, hết sức phấn khởi trò chuyện với nhau.

Thần Dương ngồi ở ở vị trí gần chủ toạ nhất, một tay khẽ vuốt ly đá, một tay giấu trong ống tay áo, nhưng thủy chung không thấy gã uống ly máu, cho dù có người quen tới cụng ly với gã, gã cũng chỉ đưa ly lên miệng tượng trưng, ngay sau đó lại đặt xuống.

Trên bàn đá gần người gã, còn để một hộp đá màu đen có thể tích không nhỏ, phong nghiêm cẩn mật.

"Thần Dương đội trưởng, đây là tình huống gì? Thành chủ đại nhân đột nhiên để cho ngươi triệu tập chúng ta tới, chắc là có đại sự gì muốn tuyên bố, ngươi nói cho lão đệ ta trước được không?" Một nam tử cao lớn bên miệng mọc răng nanh dài ra ngoài, mặc cốt giáp màu trắng, miệng to, cười hỏi.

"Mưu Lâm đội trưởng, không phải là ta không chịu nói cho huynh đệ, quả thực chính ta cũng không biết. Ngươi cũng đừng có gấp, lúc này người còn chưa tới đủ, chờ đến đông đủ, thành chủ đại nhân tự nhiên sẽ nói mà." Thần Dương cười đáp.

Người nọ nghe vậy, chỉ cười một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Lúc này, cửa chủ điện được một nam tử trên mặt xăm sừng trâu chậm rãi đẩy ra, sau đó liền có ba người lục tục đi vào.

Trong đó người thứ nhất tiến vào, chính là tên độc giác đại hán, Hàn Lập nếu ở đây thấy nhất định sẽ không xa lạ, chính là người mà ngày thường chủ trì chém giết ở Huyền Đấu Trường khu thứ chín.

Theo sát phía sau gã tiến vào chính là hai tên nam tử Ma tộc mặc trường bào đỏ thẫm, một người mặt tròn, một người mặt chữ điền, trong tay mỗi người cầm một quyển sách thật dày, còn có một cây bút lông đỏ thắm thẳng tắp, chính là hai tên Điển Lục Quan quản lý ghi chép.

"Thần đại ca, trừ mấy người đi săn thú ra ngoài, đều đã đến đông đủ." Đợi cả ba người đi vào, tên thanh niên xăm mặt đẩy cửa nhìn về phía Thần Dương, truyền âm nói.

Thần Dương im lặng gật đầu một cái, thanh niên kia liền đi ra ngoài, đóng cửa đá lại.

Đợi đến khi ba người độc giác đại hán ngồi xuống, Thần Dương vẫn không cuống cuồng mở miệng, mà chỉ yên lặng nhìn đánh giá mọi người trong đại điện.

Một lát sau, rốt cuộc có người nhịn không được.

Một tên nam tử Ma tộc mặt như táo mọng, đầu mọc hai sừng, mở miệng cao giọng hỏi: "Thần Dương, tiểu tử ngươi giở trò quỷ gì vậy, triệu tập mọi người tới đây, nói thành chủ đại nhân có chuyện quan trọng muốn tuyên bố, sao nửa ngày rồi cũng không thấy thành chủ hiện thân?"

Lời vừa nói ra, tiếng huyên náo bên trong đại điện cũng theo đó giảm xuống, mọi người cũng đều đưa mắt nhìn sang Thần Dương bên này.

"Hùng Bi đội trưởng, mới chờ thành chủ đại nhân chốc lát cũng không chịu được? Không bằng uống nhiều thêm mấy hớp máu Hoa Lân Thú, chờ thêm một chút, ngày thường thành chủ đại nhân cũng không cho chúng ta loại đồ

uống này a." Thần Dương cũng không tức giận, cười nói.

Tên nam tử mặt đỏ Hùng Bi đầu sinh hai sừng sau khi nghe xong, bưng lên ly đá đầy, lại uống một hớp thú huyết.

Đến khi bọn họ uống thú huyết trong ly đá không sai biệt lắm, Thần Dương mới chậm rãi đứng lên, đi tới bàn đá chủ vị, nơi đó ngày thường chỉ có Đỗ Thanh Dương mới có thể ngồi, đại mã kim đao ngồi xuống.

Mọi người lúc đầu cũng không chú ý, rất nhanh liền bị cử động vô cùng lợi hại không hợp lý này của gã hấp dẫn ánh mắt, từng người thần sắc cổ quái nhìn sang bên này, toàn bộ đại điện nhanh chóng yên tĩnh lại.

"Thần Dương, sao ngươi dám ngồi chỗ đó, không phải là muốn chết chứ?" Lúc này, tên nam tử răng nanh tên là Mưu Lâm chợt vỗ bàn một cái, đứng lên, giận dữ nói.

"Đồ khốn, còn không mau đi xuống..." Tiếp theo, lại có hai tên đội trưởng thủ thành đứng lên, trợn mắt nói.

Thần Dương thấy vậy, vẫn bất động thanh sắc, chỉ lười biếng duỗi người, từ từ ngồi thẳng dậy.

"Chư vị chớ cuống cuồng, lại nghe ta nói một câu. Thành chủ đại nhân hôm nay muốn tuyên bố chuyện trọng yếu, chỉ có một chuyện..." Nói tới chỗ này, gã dừng lại, ánh mắt chậm rãi quét về phía mọi người.

Những người trong điện cũng không biết hôm nay Thần Dương nổi điên định làm gì, từng người liền an tĩnh chờ gã nói.

"Đỗ Thanh Dương hắn tự thấy đức không xứng vị, nên nhường chức thành chủ này cho ta!"

Thần Dương vừa nói xong, nhất thời thật giống như bắn nước vào chảo dầu, ruộng khô vang tiếng sấm, toàn bộ đại điện lập tức nổ tung.

"Ngươi đang nói gì? Nhường ngôi cho ngươi?" Chân mày Hùng Bi cau lại,

cất giọng hỏi.

"Ngươi là thứ gì, cũng dám hy vọng xa vời chức thành chủ?" Một người khác cao giọng quát lên.

"Thần Dương, ngươi đang muốn tạo phản sao?" Mưu Lâm một cước đá văng ghế đá bên chân, tàn khốc nói.

"Điên rồi, hắn nhất định là điên..."

...

" Ầm " một thanh âm vang lên!

Thần Dương vỗ một chưởng vào bàn đá, cũng chợt đứng lên.

Bàn đá hội nghị nhất thời "Két két" vang dội, từng vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra.

Mọi người thấy vậy, rối rít kinh hãi đứng lên.

"Chư vị đồng liêu, các ngươi không ngại nhìn bằng chứng của thành chủ đại nhân chứ, xem một chút Thần mỗ ta nói có phải là bị điên không?" Ánh mắt Thần Dương quét qua mọi người, lạnh giọng nói.

"Thành chủ đại nhân ở nơi nào, ta muốn gặp hắn." Mưu Lâm cao giọng quát lên.

"Muốn gặp thành chủ, chuyện này không thành vấn đề." Khoé miệng Thần Dương nở một nụ cười, giơ tay lên đẩy một cái.

Hộp đá màu đen đặt ở trước người gã liền bị một chưởng của gã đẩy ra, lộn trên bàn mấy vòng, nắp hộp "Phốc" một tiếng mở ra, "Đồ" bên trong cũng theo đó rớt ra.

Bất ngờ chính là một đầu lâu tràn đầy vết bẩn, đứt lìa thành hai khúc.

Mọi người thấy vậy đều cả kinh.

Hai mắt Mưu Lâm trợn tròn, cố nén kinh hãi trong lòng, giơ tay lên vẹt đám tóc rối bời che nửa đoạn đầu lâu ra, lộ ra bên dưới một gò má bẩn thỉu không trọn vẹn, đúng là Thanh Dương Thành chủ Đỗ Thanh Dương!

"Thành chủ..." Hùng Bi thét lên kinh hãi.

Mọi người rối rít biến sắc, trong nháy mắt phản ứng của tất cả đều không giống nhau.

Trong đó chỉ có mấy người Mưu Lâm, Hùng Bi trợn mắt đối mặt, đại đa số người còn lại thì sợ hãi không thôi, tỏ ra mờ mịt không biết làm sao.

Hai tên Điển Lục Quan quản lý ghi chép liếc nhìn nhau, tay bưng sách cầm bút, bắt đầu nhịn không được run rẩy.

Ngược lại ánh mắt tên độc giác đại hán trầm tĩnh, xem như trấn định.

"Ngươi dám phạm thượng, Thần Dương, ngươi đáng chết!" Ánh mắt Mưu Lâm run lên, cắn răng nói.

"Chư vị, thành chủ đã chết, hung phạm chính là Thần Dương, bọn ta hợp lực đánh chết hắn, trả thù cho thành chủ!" Ánh mắt Hùng Bi lóe lên, mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, mọi người trố mắt nhìn nhau, lại không có mấy người dám can đảm tiến lên.

Đỗ Thanh Dương có thể trở thành người đứng đầu một thành, chính là dựa vào võ lực chấn nhiếp, người trung thành với y tự nhiên cũng có, nhưng dẫu sao cũng không phải là tất cả mọi người.

"Người nào có thể giết kẻ gian này, Mưu Lâm ta nguyện phụng người đó làm tân thành chủ." Mắt thấy vậy, Mưu Lâm quát to một tiếng.

Lời vừa nói ra, không khí trong điện nhất thời biến hóa vi diệu, rất nhiều

người bắt đầu nhao nhao tiến lên, vây Thần Dương vào giữa.

"Muốn giết ta, các ngươi có thể làm được sao?" Thần sắc Thần Dương không thay đổi, cao giọng hỏi.

Dứt lời, cửa đá đại điện chợt mở ra, tên thanh niên xăm mình dẫn theo mười mấy tên nam tử trẻ trung khoẻ mạnh mặc cốt giáp vọt vào, vây đám người Mưu Lâm vào giữa.

"Thần Dương, chỉ bằng những tạp binh lâu la này, ngươi cũng muốn mưu phản?" Hùng Bi cười nhạo nói.

Vừa dứt lời, hai quả đấm của y nắm chặt, một cỗ cương khí trên người phóng ra ngoài, trên người " Ầm phanh" vang dội, từng chỗ huyền khiếu sáng lên.

Nhưng mà, bất quá mười mấy tiếng sau, thanh âm này liền ngừng lại.

Trên người Hùng Bi không những không có huyền khiếu sáng lên nữa, ngược lại người mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiếp theo, bên trong đại điện tiếng ngã xuống đất vang lên liên tục không ngừng, từng bóng người liên tục ngã xuống, nằm ngổn ngang đầy đất, những người còn đứng cũng chỉ còn lại có Thần Dương cùng đám người thanh niên hình xăm kia.

"Trong máu Hoa Lân Thú có... Có cốt phấn Bạch Huyền Thú..." Hùng Bi gượng chống nửa người trên, run giọng nói.

Thần Dương bưng ly thú huyết của mình lên, đi tới bên người Hùng Bi, tưới lên mặt y.

"Bây giờ mới biết, không cảm thấy quá muộn sao?" Thần Dương cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Hùng Bi than thở một tiếng, nằm té xuống.

Thần Dương không để ý đến y, chậm rãi đi qua người y, mở miệng nói: "Chư vị, bây giờ nói thế nào nhỉ? Ai là cốt ngạnh trung thần, vậy đi theo Đỗ Thanh Dương đi, còn lại thì cùng ta xây dựng Thanh Dương Thành thật tốt?"

Bên trong đại điện, yên lặng như tờ, một mảnh tĩnh mịch.

...

Bên trong thiên điện cạnh đó.

"Xem ra Cốt đạo hữu ngươi dự đoán không sai, Thần Dương này đã sớm bố trí, để cho chúng ta ở trong thiên điện này, cũng không phải là muốn chúng ta xuất thủ trợ giúp, mà chỉ để biểu diễn một ít thủ đoạn của hắn cho chúng ta thấy mà thôi." Hàn Lập nghe động tĩnh trong đại điện, cười nói.

"Ngày đó ta sở dĩ lựa chọn mưu đồ cùng người này, cũng là vì nhìn ra dã tâm của hắn không nhỏ, cũng không phải là người chịu ở dưới người khác. Mưu đồ cùng loại người này, tuy có thể đạt được hiệu quả, nhưng hơi lơ là, sẽ bị cắn trả a." Cốt Thiên Tầm nhàn nhạt mở miệng nói.

...

Lúc này trong đại điện, trải qua giây lát yên tĩnh ngắn ngủi, thanh âm Thần Dương bỗng nhiên vang lên:

"Chư vị yên tâm, phàm là người nguyện ý đi theo ta, ngày sau ta sẽ cho các ngươi nhiều hơn so với Đỗ Thanh Dương, tuyệt đối sẽ không bạc đãi. Bất quá nếu hai lòng, vậy chính là tự tìm đường chết..."

Vừa nói xong, thân hình gã mơ hồ một cái, nhanh chóng đi tới bên cạnh lão giả vóc người thấp lùn gầy nhom, một cước trùng trùng đạp xuống, trực tiếp đạp cổ tay phải lão thành một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Trong miệng lão phát ra tiếng rên rỉ, bàn tay nắm chặt chậm rãi mở ra, bên trong lộ ra một khối bạch cốt kỳ dị lớn chừng bàn tay.

"Tinh cốt Bạo Lân Thú, ẩn chứa tinh thần lực đậm đặc như vậy, quả thực hiếm thấy... Ngô Hằng đạo hữu, ngày xưa không hiểu sao ngươi lại trung thành với Đỗ Thanh Dương như vậy? Lại còn muốn bạo tinh cốt này, liều chết trọng thương ta?" Thần Dương nhặt khối bạch cốt kia lên, chậm rãi nói.

"Đỗ thành chủ có ơn cứu mạng ta, nếu sinh thời không thể tận tụy báo đáp, thì chết tận trung vậy. Muốn chém muốn giết cứ làm, hà tất nhiều lời." Lão giả cắn chặt hàm răng, vô lực nói.

"Thần Dương, ngươi cho là giết Đỗ thành chủ, là có thể cướp được vị trí thành chủ sao? Chủ thành bên kia há để loạn thần tặc tử như người làm loạn! Chỉ cần chủ thành điều đến một người khác, kết quả của ngươi cũng không được tốt đẹp a?" Hùng Bi nhắm hai mắt, cười lạnh nói.

"Ha ha... Thật đúng là làm phiền hai vị lo nghĩ thay ta. Đáng tiếc Huyền Thành bên kia lúc nào lại để ý hỗn loạn của thành trì phụ thuộc? Chỉ cần mỗi lần cống phẩm không chậm, bọn họ sẽ quan tâm đến Thanh Dương Thành chủ họ Đỗ sao?" Thần Dương cười lớn nói.

"Thôi, ngươi giết ta đi..." Ngô Hằng nghe vậy, trong lòng minh bạch, trên mặt lộ ra nụ cười sầu thảm, nói.

Lão vừa dứt lời, Thần Dương một quyền đánh nhanh xuống, đánh vào trên bụng lão.

Một tiếng nổ đùng vang lên, thân thể Ngô Hằng bỗng nhiên nổ tung, huyết tương nhục thân nổ văng tứ tán, tử trạng thê thảm vô cùng.

------oOo------

Chương 890: Thiên sát trấn ngục công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Như ngươi mong muốn."

Thần Dương nói, chậm rãi thu lại nắm đấm, ngồi xổm người xuống từ từ lau sạch tay dính máu trên quần áo Hùng Bi.

Hai mắt Hùng Bi trợn lên, thân thể không kìm được run rẩy, trong lòng hiện ra một loại sợ hãi đã lâu.

Ngồi cách đó không xa, hai tên Điển Lục Quan không cách nào nhúc nhích, nhưng thân thể vẫn run rẩy không thôi. Bọn họ không ngờ Thần Dương ngày thường mặt mày vui vẻ chào đón bọn họ, không ngờ giờ lại ngoan lệ như vậy.

"Ta, ta... Nguyện đi theo Thần Dương đội trưởng... Không, Thần Dương Thành chủ!" Điển Lục Quan mặt tròn thứ nhất mở miệng hô lớn.

"Ta cũng nguyện đi theo Thần Dương Thành chủ..." Điển Lục Quan mặt chữ điền cũng vội nói theo sau.

"Ta nguyện ý..."

"Ta cũng nguyện ý..."

Trong mắt Thần Dương lộ ra một vòng ý cười hài lòng, thong thả bước tới bên người Mưu Lâm. Gã cúi người xuống, cười hỏi:

"Mưu đạo hữu, ngươi thì sao?"

"Ta, ta nguyện ý..." Mưu Lâm thở dài một tiếng, nói.

"Ha ha, ngươi nguyện ý, nhưng mà ta lại không muốn." Sát ý chợt lóe trong mắt Thần Dương, bất chợt gã nâng lên một quyền, đập xuống đầu y.

Chỉ nghe "Bành" một tiếng.

Đầu Mưu Lâm vang lên một tiếng vỡ, giống như quả dưa hấu chín vỡ bung ra.

Trong đại điện lần nữa trở nên yên tĩnh, nỗi sợ trong lòng mọi người vào lúc này được đẩy lên đến mức cao nhất.

Người đã quy hàng, cũng khó thoát khỏi cái chết.

"Thần đạo hữu, muốn giết cứ giết, cần gì phải đùa bỡn chúng ta như vậy?" Lúc này, tên độc giác đại hán kia đột nhiên mở miệng nói.

"Ha ha, xem ra còn có người không sợ chết." Thần Dương xoay chuyển ánh mắt, nhìn về người nọ, nói.

"Chết đương nhiên là sợ, chỉ là bị ngươi trêu đùa như vậy mà chết, không đáng giá lắm." Độc giác đại hán thản nhiên nói.

"Nhớ không lầm, ngươi tên là Hiên Viên Hành, đúng không?" Ánh mắt Thần Dương nhìn về người nọ, chân mày cau lại, hỏi.

“Khó tin là Thần đạo hữu lại biết tính danh thô bỉ của tại hạ." Độc giác đại hán nhàn nhạt nói.

"Rất tốt, sau này công việc tuần tra Thanh Dương Thành do Mưu Lâm quản lý cứ giao cho ngươi phụ trách." Thần Dương gật đầu một cái, nói.

Độc giác đại hán nghe vậy, không khỏi sửng sốt một chút.

Những người khác trong đại điện cũng rối rít cho là mình nghe lầm, người người nghi hoặc không thôi.

"Tên Mưu Lâm tâm tính nham hiểm, vừa rồi lại hiệu triệu mọi người tru diệt ta, quả thật là tướng lang sói, đương nhiên ta không thể giữ hắn. Những người còn lại chỉ cần nguyện ý thành tâm thần phục ta thì toàn bộ đều có thể giữ được mạng." Thần Dương cao giọng nói.

"Chúng ta thàn tâm nguyện ý thần phục Thần Dương Thành chủ." Điển Lục Quan mặt tròn dẫn đầu gào lên.

Theo sát phía sau, những người còn lại cũng nhao nhao hô to lên, trong nhất thời âm thanh như nước thủy triều.

...

Bên trong Thiên điện bên cạnh.

"Chiêu ân uy tịnh thi* này của Thần Dương lại vừa đúng lúc. Như vậy, cho dù những người này còn hai lòng, chỉ sợ cũng không dám lỗ mãng nữa." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

(*Ân uy tịnh thi: đồng thời sử dụng ân huệ và uy nghiêm/ uy phong: vừa đấm vừa xoa.)

"Vẫn chưa xong đâu..." Cốt Thiên Tầm cười nói.

"Ồ?" Hàn Lập ngẩn ra.

...

Trong đại điện, thanh âm tuyên thệ thần phục dần dần nhỏ xuống, là do Thần Dương giơ tay tỏ ý mọi người an tĩnh.

Y đi tới trước người Hùng Bi, cúi người nhìn gã, cười hỏi:

"Đại nạn không chết, có lời gì muốn nói không?"

"Thần đạo hữu... Không, Thần Thành chủ. Ngươi cũng biết, ta khác tên Mưu Lâm kia, không có dã tâm gì, là thật tâm quy hàng ngươi." Hùng Bi đã sớm như chim sợ cành cong, môi run rẩy nói.

"Ừ, coi như đây là lời từ đáy lòng ngươi vậy." Thần Dương gật đầu một cái, nói.

Hùng Bi nghe vậy, trong lòng an tâm một chút. Lúc gã đang muốn nói chuyện lại nghe thấy Thần Dương tiếp tục nói: "Bất quá, vì để ngừa vạn nhất, cũng nên dùng chút thủ đoạn đi. Dù sao thủ đoạn cấm chế vẫn đáng tin hơn lời thề từ miệng."

Dứt lời, y liền móc trong tay áo ra một thạch bình màu đen, đặt trên lồng ngực Hùng Bi, rồi mở nắp bình ra.

Chỉ thấy một con rết màu đen dài ba tấc chậm rãi bò ra từ bên trong, bò dọc theo quần áo gã, dễ dàng cắn phá da của gã, chui vào trong.

"Hắc Kiếp Trùng..."

Trong lòng Hùng Bi kêu gào một tiếng, ngoài miệng không dám oán hận nửa câu, chỉ có thể vô lực nhắm hai mắt lại.

Những người khác cũng không khác gì cá nằm trên thớt, đương nhiên không dám cãi lại chút nào.

Bàn tay Thần Dương vung lên, thanh niên hình xăm kia và những người khác nhanh chóng lấy một thạch bình màu đen từ trong tay áo ra, thả Hắc Kiếp Trùng vào đám người nằm trên đất.

"Tin rằng chư vị cũng không lạ gì Hắc Kiếp Trùng, công hiệu của nó thế nào cũng không cần ta nói nhiều chứ? Hiện Đỗ Thanh Dương đã chết, người có thể giải Hắc Kiếp Trùng này cũng chỉ có mình ta. Sau này ai lập

công, ta sẽ tự mình giúp giải trừ trùng này." Ánh mắt Thần Dương quét qua mọi người, mở miệng nói.

Những người đó giờ phút này vẫn tê liệt ngã trên đất đất, đương nhiên chỉ có thể mặc cho Hắc Kiếp Trùng chiếm cứ vùng ngực, rối rít mở miệng nói "Vâng".

Một trận chiến đoạt vị, rốt cuộc chấm dứt ở đây, Thần Dương được như ý nguyện, leo lên chức Thành chủ.

Chẳng qua, bởi vì vài đội ngũ ra ngoài săn thú chưa trở lại, Thần Dương không lập tức cử hành buổi lễ, mà giữ kín nội biến trong thành, định sau khi thu thập xong toàn bộ xong sẽ cử hành nghi thức đăng vị.

Sau đó chỉ cần lấy một phần hậu lễ từ bảo khố của Đỗ Thanh Dương đưa đến Huyền Thành, Thần Dương liền có thể trở thành hàng thật giá thật, danh chính ngôn thuận leo lên chức Thành chủ Thanh Dương Thành.

Đối với toàn bộ chuyện này, Hàn Lập không có hứng thú, ngày đêm đó liền trở lại chỗ ở của mình tại Huyền Đấu Trường.

Trong toàn bộ thế cục hỗn loạn, mặc dù hắn ở chính giữa tâm bão nhưng lại cùng Cốt Thiên Tầm núp sau lưng Thần Dương. Cho nên trừ Thần Dương và Giải Đạo Nhân ra, toàn bộ những người khác đều không biết bọn họ ở trong trận chiến đoạt vị này, đóng dạng nhân vật gì.

Thần Dương vốn định mang hai người Hàn Lập ra khỏi Huyền Đấu Trường, để bọn họ lấy thân phận khách khanh bí mật ở lại Thanh Dương Thành, nhưng lại bị hai người bọn họ đồng thời từ chối.

Cốt Thiên Tầm và Hàn Lập đều chọn lấy thân phận ban đầu, tạm thời ở lại Huyền Đấu Trường.

Sau khi Hàn Lập chứng thực được lời nói từ trong miệng Thần Dương là Tử Linh đúng là chưa từng xuất hiện trong Thanh Dương Thành, liền dự định ở lại một thời gian rồi rời khỏi.

Chỉ là trước khi rời đi, hắn còn có chút chuyện cần xác định rõ với Giải Đạo Nhân.

Ban đêm, trong phòng Hàn Lập đèn đuốc sáng trưng, hắn đang ngồi xếp bằng một góc trên giường đá, tay đang cầm một pho tượng Ma thần ba đầu sáu tay, lật tới lật lui tra xét.

Chỉ thấy mi tâm hắn chợt lóe, một đạo tinh quang từ đó bắn ra, chui vào trong bức tượng.

Bức tượng màu đen kia lập tức như lúc trước, tay chân khua múa mười hai loại tư thế cổ quái, sau lưng cũng theo đó xuất hiện loại chữ viết kỳ dị hắn không biết.

Nhìn một lát, chân mày Hàn Lập càng nhíu chặt, thần sắc cũng có chút ngưng trọng.

Ngay lúc này, bên ngoài cửa đá bỗng truyền tới tiếng gõ cửa.

Chân mày Hàn Lập cau lại, đứng dậy mở cửa đá nặng nề ra, ngay sau đó thân ảnh ngoài cửa lắc mình tiến vào.

"Giải đạo hữu, rốt cuộc ngươi đang giở trò quỷ gì vậy?" Hàn Lập đóng cửa đá lại, nhìn về phía thân ảnh quen thuộc kia, mở miệng hỏi.

"Thời gian của ta không có nhiều, chúng ta nói chính sự trước." Giải Đạo Nhân xoay người lại, nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt trịnh trọng nói.

Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân trước mắt, chẳng biết tại sao, trong lòng bỗng nhiên hơi giật mình, chỉ cảm thấy người trước mắt này đột nhiên trở nên có chút xa lạ, không giống với Giải Đạo Nhân hắn biết trước đây, cũng không giống Giải Đạo Nhân hắn thấy trong ngày.

"Ngươi dùng thần niệm dò xét pho tượng rồi?" Ánh mắt Giải Đạo Nhân rơi trên pho tượng trong tay Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Hàn Lập gật đầu một cái, không nói gì.

"Lực lượng thần niệm của ngươi vượt xa Đỗ Thanh Dương, hắn chỉ có thể mơ hồ thấy động tác pho tượng biến hóa, mà ngươi thì hẳn là có thể thấy chữ viết xuất hiện bên trong?" Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Pho tượng tổng cộng có mười hai loại tư thế, tương đương sẽ xuất hiện mười hai đoạn văn, nhưng ta không nhận ra." Hàn Lập nói như thế.

"Pho tượng kia có tên là "Thiên sát tượng thần", chính là thần chỉ cổ xưa đã thờ phụng từ lâu trong Ma Vực, giờ đã sớm thất truyền. Chữ viết ghi lại trong pho tượng cùng loại với một cổ văn “Huyền văn” đã thất truyền." Giải Đạo Nhân gật đầu một cái, nói nhanh.

"Huyền văn..." Sau khi Hàn Lập nghe xong, hơi nhíu mày, trầm ngâm nói.

"Nội dung Huyền văn khi chép trong pho tượng chính là một môn công pháp luyện thể cao thâm, được đặt tên là “Thiên Sát Trấn Ngục Công”. Công pháp này tổng cộng có mười hai tầng, ba tầng đầu tiên của toàn bộ công pháp đều ở bên trong pho tượng này." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Nếu ngươi để ta chọn pho tượng này, như vậy bộ “Thiên Sát Trấn Ngục Công” nhất định là có chỗ độc đáo chứ?" Trong lòng Hàn Lập động một cái, hỏi.

"Những điển tịch công pháp kia nhìn như hoa lệ, nhưng chỉ có thể đả thông nhiều nhất hơn ba trăm Huyền khiếu. Thiên Sát Trấn Ngục Công thì khác, có thể đả thông bốn trăm năm mươi Huyền khiếu." Giải Đạo Nhân nói.

"Bốn trăm năm mươi Huyền khiếu?" Chân mày Hàn Lập cau lại, trong mắt lóe lên một tia mừng rỡ.

"Chỉ cần tu thành ba tầng công pháp bên trong một pho tượng thì có thể đả thông bốn trăm năm mươi Huyền khiếu. Nếu ngươi có thể tìm được ba pho tượng khác, tu thành mười hai tầng công pháp, thì đả thông được một ngàn tám trăm Huyền khiếu." Sắc mặt Giải Đạo Nhân không thay đổi, dửng dưng nói.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trong lòng chấn động mạnh, hồi lâu không nói thành lời.

"Sở dĩ để ngươi chọn công pháp này, còn có một chỗ tốt quan trọng hơn, đó là khi tu luyện công pháp này, mỗi tầng cần luyện hóa một loại lực lượng Chân Linh huyết mạch, trợ giúp quán thông Huyền khiếu. Nếu người khác tu luyện công pháp này, hơn phân nửa Chân Linh huyết mạch hỗn tạp trong cơ thể xung đột, phải mạo hiểm cực lớn. Mà ngươi thì khác, bản thân ngươi cũng đã thông qua "Kinh Chập Thập Nhị Biến" luyện hoá sơ bộ rất nhiều Chân Linh huyết mạch, hơn nữa có thể khiến chúng ở chung hài hòa, nguy hiểm khi tu luyện công pháp này sẽ giảm đi rất nhiều." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Lực lượng Chân Linh huyết mạch... Bước đầu luyện hóa? Đây là ý gì?" Hàn Lập nhướng mày một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì, hỏi.

"Chính là ý trên mặt chữ, việc ngươi luyện hóa Chân Linh huyết mạch ở Linh giới cũng chỉ là biện pháp thô thiển. Bên trong Thiên Sát Trấn Ngục Công này có phương pháp luyện hóa cao đẳng, có thể giúp ngươi hoàn toàn luyện hóa lực lượng Chân Linh huyết mạch nguyên bản trong cơ thể. Đến lúc đó không chỉ có thể giúp quán thông Huyền khiếu, cũng có thể giúp lực lượng huyết mạch của ngươi càng thêm cường đại hơn." Giải Đạo Nhân giải thích.

"Thì ra là như vậy." Sau khi Hàn Lập nghe xong, gật đầu nói.

"Bây giờ, ta sẽ bắt đầu dạy ngươi đọc Huyền văn thế nào. Thời gian của ta không nhiều, giờ hãy bắt đầu đi." Giải Đạo Nhân đi tới mấy bước, nói.

Không đợi Hàn Lập đáp ứng, y liền dùng thần niệm bắt đầu nói.

------oOo------

Chương 891: Đột nhiên tăng mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, Giải Đạo Nhân thu hồi thần niệm, mở miệng nói ra: "Còn một ít thời gian, ngươi có gì muốn hỏi không, cứ hỏi đi."

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập trực tiếp hỏi một câu đã bao gồm hết thảy vấn đề nghi hoặc.

"Tại Thanh Dương nội thành này, ta dần dần nhớ ra rất nhiều sự tình, có một số việc vô cùng... Trọng yếu. Tóm lại, ta sẽ tạm thời đi theo bên cạnh Thần Dương, chuẩn bị làm một đại sự. Sau đó, ta sẽ tiến về Huyền Thành, đến lúc đó ngươi cũng đi tới là được." Giải Đạo Nhân suy nghĩ một lát, mở miệng nói ra.

"Ta vốn cũng định ly khai Thanh Dương thành, vừa tìm hiểu tin tức Tử Linh, vừa tiến về Huyền Thành, Thạch Xuyên Không còn ở bên đó, ta không thể không quản. Ngươi đã nói như vậy, ta liền đi theo ngươi đến chỗ đó. Bất quá hồi nãy ngươi có nói, ngươi đang mưu tính đại sự, rốt cuộc là chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Bây giờ còn chưa phải lúc nói cho ngươi biết, ngươi chỉ cần mau chóng tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, tận hết sức tăng thực lực của ngươi lên, như vậy mới có thể đối phó chuyện phát sinh sắp tới." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói ra.

"Khi nào ngươi đi Huyền Thành?" Hàn Lập lại hỏi.

"Đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ biết. Bất quá trong ba bốn năm tới chắc sẽ chưa đi, trong khoảng thời gian này ngươi nhớ tranh thủ thời gian." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói ra.

Hàn Lập chau mày, đang muốn hỏi thêm thì Giải Đạo Nhân khoát tay áo với hắn.

"Đã đến giờ rồi."

Vừa dứt lời, Giải Đạo Nhân liền quay người đi ra cửa đá.

Ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống, sau khi suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng không hiểu ra sao đành lắc đầu.

Hắn trở lại trong phòng khoanh chân ngồi xuống, thông qua Huyền Văn trước đây Giải Đạo Nhân truyền thụ, bắt đầu suy diễn những ghi chép về Thiên Sát Trấn Ngục Công trong pho tượng thần bí.

Chợt nhìn lại, môn công pháp này cực kỳ cao thâm, vượt xa Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, Vũ Hóa Phi Thăng Công cùng Đại Lực Kim Cương Quyết, mượn nhờ lực lượng Chân Linh huyết mạch trùng kích huyền khiếu, càng thêm huyền diệu.

Hôm nay mặc dù hắn biết pháp môn tu luyện, nhưng có nhiều chỗ khó hiểu, lập tức tập trung tư tưởng yên lặng suy nghĩ.

Trọn vẹn ba ngày ba đêm sau, lúc này Hàn Lập mới mở to mắt, miễn cưỡng hiểu thấu đáo tầng thứ nhất bộ Thiên Sát Trấn Ngục Công, sau đó lập tức bắt tay vào tu luyện.

Hắn lấy ra một quả thú hạch ăn vào, chậm rãi vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, cùng lúc ba mươi sáu chỗ huyền khiếu ngay ngực bụng chậm rãi sáng lên, giống như từng ngôi sao (tinh thần) chớp động.

Trong công pháp Thiên Sát Trấn Ngục Công, tầng thứ nhất là phương pháp mở ra một trăm năm mươi chỗ huyền khiếu, hơn nữa những huyền khiếu này đều tập trung ở vị trí ngực bụng.

Tầng thứ nhất công pháp là Trúc Cơ, cho nên huyền khiếu liên quan đến đều tập trung ở ngực bụng, có tác dụng cường tráng thể phách, tăng cường

căn cơ thân thể chỉnh thể, cũng không có hiệu quả tăng cường tốc độ như Vũ Hóa Phi Thăng Công, hay là cường hoá hai cánh tay như Đại Lực Kim Cương Quyết.

Giống như thần thông Vũ Hóa Phi Thăng Công, Đại Lực Kim Cương Quyết, phải chờ tới tầng thứ hai mới có thể tu luyện.

Bất quá Hàn Lập cũng không bất ngờ với chuyện này.

Hôm nay hắn đã tu luyện và lý giải huyền tu qua nhiều năm, biết rõ một môn công pháp luyện thể quan trọng nhất chính là bộ phận Trúc Cơ, lúc Trúc Cơ đả thông càng nhiều huyền khiếu, căn cơ càng dày, ngày sau thành tựu sẽ càng lớn.

Trước kia hắn đã đả thông ba mươi sáu huyền khiếu, lại như cũ có thể đả thông thêm huyền khiếu trên người, hơn phân nửa nguyên nhân là vì Đại Chu Thiên Tinh Nguyên Công, tu luyện ba mươi sáu chỗ huyền khiếu, toàn bộ đều là huyền khiếu Trúc Cơ, đó là nguyên nhân căn cơ nhục thể của hắn hùng hậu vượt xa những người khác.

May mà hắn theo Đỗ Thanh Dương lấy được pho tượng này, chính là ba tầng trước, lại không biết trong pho tượng của Chiếu Cốt chân nhân chứa mấy tầng công pháp?

Hàn Lập vận công luyện hoá thú hạch trong cơ thể, Chưởng Thiên bình trong bụng chấn động mạnh một cái, một cỗ lực lượng tinh thần từ trong đó tuôn ra.

Cỗ lực lượng tinh thần này to lớn dị thường, hơn nữa cực kỳ tinh thuần, vượt xa lực lượng tinh thần mà hắn luyện hóa thú hạch có được.

Hắn khẽ giật mình, lập tức vừa mừng vừa sợ.

Lúc trước trong Già La Huyết trận, lúc bản thân sắp không chịu nổi thì Chưởng Thiên bình đột nhiên tự vận chuyển, hấp thu lực lượng tinh thần trong cơ thể đám người Đỗ Thanh Dương.

Hắn vốn tưởng những lực lượng tinh thần kia đã bị Chưởng Thiên bình cắn nuốt sạch sẽ, không ngờ hôm nay vậy mà nhả ra toàn bộ, có thể trợ giúp hắn tu luyện.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, luyện hóa cỗ lực lượng tinh thần tinh thuần cuồn cuộn không dứt này.

Cùng lúc đó, hắn lặng yên vận chuyển lực lượng Chân Linh huyết mạch trong cơ thể, phụ trợ trùng kích huyền khiếu.

Chỉ thấy "Ô...ô...n...g" một tiếng, trên thân hắn hiện ra các màu sáng chói mắt, hư ảnh Chân Long, Thiên Phượng, Sơn Nhạc Cự Viên vân...vân... hiện ra bay múa quanh người hắn.

Đuôi lông mày hắn hơi động một chút, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhẹ.

Lúc trước tại Huyền Đấu Trường, hắn nhiều lần thử thúc giục Chân Linh huyết mạch, nhưng một mực không thể nào thành công, Chân Linh huyết mạch trong cơ thể tựa hồ bị lực lượng nào đó ngăn chặn, nhưng bây giờ không cần tốn nhiều sức liền thi triển ra.

Là do Già La Huyết trận lúc trước ảnh hưởng? Hay là nguyên nhân nào khác?

Hàn Lập lắc đầu, không suy nghĩ nhiều nữa, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, có thể gọi ra Chân Linh tức là mình có thể theo lời Giải Đạo Nhân, luyện hoá lực lượng Chân Linh huyết mạch.

Từng hư ảnh Chân Linh xoay quanh người hắn, cũng không phải chín đạo như trước, mà là mười đạo, nhiều ra một hư ảnh Chân Linh màu trắng.

Chân Linh màu trắng này là một bạch xà cực lớn, thân thể uốn lượn như rồng, toàn thân trắng noãn như ngọc, hai mắt có màu huyết hồng, dường như trong bạch ngọc lại điểm hai viên châu màu đỏ tươi, không chỉ không có cảm giác khát máu dữ tợn, ngược lại càng thêm thần tuấn.

Hàn Lập nhìn Chân Linh bạch xà, ánh mắt chớp động không thôi.

Ngày đó Già La Huyết trận nghịch chuyển, tinh huyết trong cơ thể Đỗ Thanh Dương lại tràn vào trong cơ thể hắn. Chân Linh huyết mạch trong cơ thể Đỗ Thanh Dương chính là Chân Linh bạch xà này cũng theo Già La Huyết trận nghịch chuyển, chảy vào thân thể của hắn.

Hàn Lập nhận ra Chân Linh bạch xà này tên là Đằng Xà.

Không biết là trùng hợp, hay là nguyên do gì khác, Chân Linh Đằng Xà này cũng là một trong Kinh Chập Thập Nhị Biến.

Hàn Lập nhắm mắt tập trung tư tưởng suy nghĩ, mười hư ảnh Chân Linh chớp động quanh người hắn rồi biến mất, chỉ còn lại hư ảnh Chân Linh Đằng Xà kia, quấn quanh trên người hắn.

Lực lượng Chân Linh Đàng Xà nhè nhẹ từ trong cơ thể hắn lộ ra, chậm rãi chảy đến một chỗ huyền khiếu khép kín giữa ngực và bụng hắn.

Huyền khiếu khép kín vốn chắc chắn vô cùng, chỉ có thể lấy ngoại lực như lực lượng tinh thần chậm rãi mài giũa, mới có thể mở ra từ từ. Lực lượng Chân Linh dường như dòng nước vô hình, từng giọt từng giọt dần dần thẩm thấu vào.

Lực lượng Chân Linh dung nhập vào huyền khiếu khép kín, cánh cửa đóng chặt lập tức giãn ra rất nhiều, từng trận lực lượng tinh thần lập tức chen chúc vào, trùng kích chỗ huyền khiếu này.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Lấy lực lượng Chân hỗ trợ, tốc độ mở ra huyền khiếu quả nhiên nhanh hơn rất nhiều.

Bất quá rất nhanh, hắn không cười nổi, lực lượng tinh thần bên trong Chưởng Thiên bình chen chúc ra càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhiều, lại làm cho hắn có loại cảm giác không biết phải làm thế nào.

Những thứ lực lượng tinh thần này đã bị Chưởng Thiên bình dẫn dắt, cũng không có tràn ra ngoài cơ thể, mà bắt đầu tích trữ trong kỳ kinh bát mạch cơ thể hắn.

Toàn thân Hàn Lập dần dần bị lực lượng tinh thần tràn ngập, làn da hiện ra một tầng hào quang tinh thần, cả người hắn mơ hồ hóa thành một khối tinh thạch hình người.

Hắn cảm thấy toàn thân tựa hồ nước thuốc bị hỏa thiêu, từng nơi trên thân truyền đến cỗ đau nhức kịch liệt, so với ngày đó tại Già La Huyết trận thừa nhận vô số tinh huyết chảy ngược vào càng thêm thống khổ.

Hàn Lập ngoài thống khổ, trong lòng cũng nổi lên một tia kinh hoảng.

Giờ phút này thân ở Tích Lân Không Cảnh, Tiên Linh Lực không thể sử dụng, nếu như toàn thân thể tinh hóa, khả năng sẽ phải vẫn lạc ở nơi này rồi.

Vốn tưởng rằng lực lượng tinh thần bên trong Chưởng Thiên bình tuôn là chuyện thiên đại hảo sự, chưa từng nghĩ tới phúc này lại là họa, hơi không cẩn thận chỉ sợ lâm vào vạn kiếp bất phục.

Giờ khắc này, Hàn Lập cắn răng một cái, bất chấp dựa theo Thiên Sát Trấn Ngục Công, từng bước tu luyện, hết sức thúc giục công pháp này, đồng thời trùng kích năm chỗ huyền khiếu.

Trùng kích huyền khiếu cần lực lượng cực mạnh, hơi không cẩn thận sẽ bị nghịch chuyển làm tổn thương huyền khiếu. Nhưng giờ phút này sống chết trước mắt, hắn cũng bất chấp.

Đồng thời trùng kích mấy chỗ huyền khiếu, lực lượng tinh thần tiêu hao cũng lập tức tăng nhiều, miễn cưỡng ngang với lực lượng tinh thần trong Chưởng Thiên bình tuôn ra, xu thế thân thể tinh hóa chậm rãi ngừng lại, nhưng cũng không có biến mất.

Đáy lòng Hàn Lập thở nhẹ một hơi, ra sức vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, vừa để cứu mạng, vừa tu luyện.

Hơn một tháng trôi qua rất nhanh.

Không biết có phải vì Thần Dương ra lệnh hay không, trong thời gian này cũng không có người tìm đến mình tham gia huyền đấu, kỳ thật hôm nay Hàn Lập cũng không để ý đến những thứ này.

Thân thể của hắn vẫn như cũ bảo trì bộ dạng bán kết tinh hóa, năm điểm tinh quang trước ngực rung rung.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, một chỗ huyền khiếu đại phóng tinh quang, bỗng nhiên quán thông.

Mặt khác phía trên những huyền khiếu chung quanh cũng chớp động tinh quang, khoảng cách đả thông cũng còn không xa nữa.

Nhưng Hàn Lập giờ phút này chẳng thể mừng rỡ nổi, bởi vì lực lượng tinh thần bên trong Chưởng Thiên bình tuôn ra chẳng những không có yếu bớt, ngược lại càng ngày càng nhiều.

"Đáng chết! Rốt cuộc Chưởng Thiên bình đã hấp thu bao nhiêu lực lượng tinh thần!" Trong lòng của hắn thầm mắng một tiếng, sau đó lập tức thu nhiếp tinh thần, tiếp tục thúc giục lực lượng tinh thần trong Chưởng Thiên bình tuôn tới huyền khiếu mới.

Hơn nữa hắn đồng thời gia tăng trùng kích huyền khiếu từ năm lên sáu cái.

Đồng thời trùng kích năm cái huyền khiếu, đối với Hàn Lập đã cố hết sức, giờ gia tăng đến sáu cái không biết có xảy ra vấn đề hay không.

Bất quá bây giờ mũi tên đã lên dây, không bắn không được.

Nếu lực lượng tinh thần trong Chưởng Thiên bình vẫn như trước bành trướng tuôn ra, không biết là có cần phải gia tăng số lượng trùng kích huyền khiếu hay không.

Hắn hít một hơi thật sâu, các nơi huyền khiếu bên ngoài thân hiện ra tinh

quang sáng ngời, nửa thân thể tinh hóa cũng tán phát ra trận trận vầng sáng tinh quang, bao phủ thân thể hắn vào trong đó.

Thời gian dằng dặc, trong nháy mắt lại qua thêm năm năm.

Toàn thân Hàn Lập bị hào quang tinh thần bao phủ sáng ngời vô cùng, hình thành một tinh quang viên cầu, nhìn không rõ tình huống cụ thể bên trong.

Vào thời khắc này, tinh quang chói mắt quanh người hắn chợt chớp động kịch liệt, sau đó mạnh mẽ bạo liệt phiêu tán ra.

Vô số tiếng rồng ngâm bộc phát ra, không khí trong phòng kích động, tựa hồ có vòi rồng lôi điện tàn sát bừa bãi, cả gian phòng đều run lên nhè nhẹ.

Bên trong tinh quang đầy trời, Hàn Lập chậm rãi đứng lên, thân thể đã triệt để khôi phục nguyên dạng.

Bất quá giờ phút này bên ngoài thân hắn lập loè điểm điểm tinh quang, đúng là huyền khiếu mở ra khắp nơi, thình lình đạt đến hai trăm ba mươi bảy chỗ.

Hắn bỏ ra trọn vẹn thời gian năm năm, cuối cùng tiêu hao hết lực lượng tinh thần trong Chưởng Thiên bình, đả thông một trăm sáu mươi lăm chỗ huyền khiếu, tu luyện xong tầng thứ nhất Thiên Sát Trấn Ngục Công.

Sắc mặt Hàn Lập vui mừng đánh giá rậm rạp chằng chịt huyền khiếu toả ra hào quang trên thân, lần này tuy rằng nguy hiểm, nhưng cuối cùng thu hoạch lại cực lớn, không uổng công chính mình mấy năm qua kiên trì vất vả.

Hắn thở dài một hơi, tản đi tinh quang trên thân, vô tận mỏi mệt xông lên đầu.

Mấy năm qua, hắn không ngủ không nghỉ, toàn lực chăm chú tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, thật sự chịu đựng quá nhiều mệt nhọc, thân thể đã sớm đến cực hạn.

Nghĩ tới đây, hắn nằm vật xuống giường, lập tức ngáy o..o... (giống gà vậy:D)

------oOo------

Chương 892: Năm thành hội võ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập ngủ một giấc không biết đã trãi qua bao lâu.

Ngay khi hắn tỉnh lại, liền cảm thấy cơn mệt nhọc như được xóa tan hết, cả người tràn đầy sức mạnh vô cùng, trong đầu càng truyền ra một cỗ hiếu chiến cuồng nhiệt, hận không thể tìm một người nào đó để đại chiến ba ngày ba đêm.

Thế nhưng cái suy nghĩ lỗ mãng bực này, hiển nhiên liền bị hắn dùng lý trí kiềm chế lại.

Chỉ là cái cỗ hiếu chiến cuồng nhiệt trong đầu hắn thật sự rất là mạnh, hắn vất vả lắm mới dằn nó xuống được.

"Xem ra tinh lực quá dư thừa, cũng không phải là chuyện tốt gì." Hàn Lập tự giễu bản thân mình một tiếng, rồi khoanh chân ngồi xuống, cẩn thận cảm ứng tình hình trong cơ thể.

Cả người hắn chớp động tinh quang hai trăm ba mươi bảy chỗ Huyền Khiếu, từng luồng từng luồng sức mạnh to lớn từ người hắn bành trướng lan tỏa ra, cỗ sức mạnh này nếu không tỏa ra sẽ làm hắn không thoải mái được, hơn nữa kèm theo nó là cỗ ý niệm chiến đấu kia cũng lần nữa nổi lên.

"Trước kia ta đâu có hiếu chiến như vậy, chẳng lẽ là do tu luyện 《Thiên Sát Trấn Ngục Công》 hay sao?" Hàn Lập nhíu mày, lần nữa kiềm chế hiếu chiến trong lòng lại, tay trái hắn dựng thẳng thành đao, chợt lăng không rạch một cái về phía trước.

Ô...ô...ô..n...g!

Bản tay hắn xẹt qua hư không liền hiện ra đạo đạo bóng ảnh rung động, phát ra tiếng gào thét làm cho người ta kinh ngạc.

Ánh mắt hắn sáng lên, lúc trước hắn toàn lực ra tay, cũng chưa chắc gì có thể rung chuyển được hư không trong bí cảnh này, vậy mà bây giờ hắn chỉ cần phất tay là có thể làm được.

Trong khi hư không đang rung động, thì trên bàn tay của hắn bắn ra một cỗ chưởng phong không gì sánh được, đâm vào trên vách tường.

Vách tường chắc chắn phảng phất như miếng đậu hũ, dễ dàng bị đâm ra một cái động lớn.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, vội dừng tay lại, khiến cho cỗ chưởng phong sắc bén kia cũng biến mất theo.

Chợt trên mặt hắn lộ ra vẻ ngạc nhiên và vui mừng, vừa rồi hắn mới chỉ vận dụng ba bốn thành công lực, liền đã có uy lực như vậy rồi, xem ra uy lực của bộ 《Thiên Sát Trấn Ngục Công》 này còn hơn xa những gì hắn đã dự đoán trước.

Chuyện này đối với hắn mà nói, hiển nhiên là việc không thể tốt hơn.

Hàn Lập đang định thử lại lần nữa, thì ngay lúc đó, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Ánh mắt của hắn chớp lên, đứng dậy liền mở cửa phòng, không ngờ hắn thấy Thần Dương đang đứng ở bên ngoài.

"Lệ đạo hữu, hai ngày trước ta nghe nói trong phòng ngươi có phát ra tiếng động, quả nhiên là ngươi đã xuất quan. Thời gian lần bế quan này của Lệ đạo hữu đúng là hơi dài à" Thần Dương nhìn thấy Hàn Lập, vẻ mặt vui mừng, lập tức có chút oán trách nói ra.

"Hóa ra là Thần đạo hữu, à không, phải gọi là Thần thành chủ mới đúng, mời vào." Hàn Lập từ tốn nói, rồi mời Thần Dương vào bên trong.

"Lệ đạo hữu không cần phải khách khí, cứ gọi ta là Thần Dương là được. Lệ đạo hữu bế quan năm năm, xem ra thực lực cũng có tiến triển nhanh a." Thần Dương quan sát Hàn Lập một chút, ánh mắt chớp động nói ra.

"Thần đạo hữu quá khen, chút thực lực ấy của Lệ mỗ, làm sao có thể so sánh với tiến triển của Thần đạo hữu được chứ?" Hàn Lập cười "Khà khà".

Thần Dương cũng nhoẻn miệng cười, nhưng nụ cười của gã lúc này có hơi cứng nhắc.

Giờ phút này, Hàn Lập mang đến cho gã một cái cảm giác có chút khác biệt, giống như được phủ lên một tầng sương mù, hoàn toàn không nhìn thấy sâu cạn.

Vốn chuyện này sao có thể được, mới năm năm trước, Hàn Lập cũng chỉ là một tiểu nhân vật đả thông được hơn bảy mươi Huyền Khiếu, tuy là có chút thực lực, nhưng bản thân mình còn không để hắn trong lòng, chẳng lẽ Hàn Lập cũng đang ẩn giấu thực lực sao?

"Hôm nay Thần đạo hữu đến đây, là có chuyện gì à? Chẳng lẽ là có manh mối đến Hắc Kiếp Trùng?" Hàn Lập xoay chuyển câu chuyện, hỏi gã.

"Thật sự rất là có lỗi, mấy năm nay ta đã lật tung những nơi mà Đỗ Thanh Dương có thể giấu đồ được, đáng tiếc vẫn không có thu hoạch được gì, xem ra hi vọng tìm được phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng đã xa vời, cũng chỉ có thể xin Lệ đạo hữu đổi lại một yêu cầu khác vậy." Vẻ mặt Thần Dương gượng cười.

"Việc này hãy nói sau, trước hết thần đạo hữu hãy nói mục đích đến chỗ của ta ngày hôm này là gì đã, hẳn là không phải về chuyện Hắc Kiếp Trùng chứ?" Tuy là Hàn Lập sớm đã đoán trước, nhưng nghe gã nói vậy, sắc mặt cũng vẫn trầm xuống, nói ra.

"Quả thật là không phải chuyện này, ngày năm thành hội võ đã sắp tới gần,

ta muốn thương lượng với Lệ đạo hữu ngươi về việc này." Đuôi lông mày Thần Dương chau lên, lập tức cười nói.

"Năm thành hội võ?" Hàn Lập khẽ giật mình.

Ngoại trừ chủ thành Huyền Thành ra, thì có bốn tòa thành trì phụ thuộc, theo thứ tự là Thanh Dương thành mà hắn đang ở bây giờ, rồi đến Thông Dư thành, Huyền Chỉ thành cùng Bạch Nham thành.

Chỉ là năm thành hội võ này, hắn chưa từng nghe nói qua bao giờ.

"Thời gian Lệ đạo hữu đi vào Thanh Dương thành không dài, có chỗ ngươi không biết, khoảng cách ngũ đại thành trì của Huyền Thành chúng ta tương đối rất xa, tin tức trao đổi với nhau cũng cực kỳ khó khăn, vì muốn tăng cường liên hệ mấy thành trì với nhau, mà cứ cách ngàn năm thì Ánh Quái thành chủ liền cử hành một cuộc hội võ trọng đại diễn ra tại chủ thành, năm tòa thành riêng phần mình phái ra một vài đấu sĩ tinh anh để luận võ mà tranh giành thắng lợi." Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Thì ra trong Huyền Thành còn có sự việc quan trọng như vậy, thế nhưng Thần đạo hữu nói chuyện này cho Lệ mỗ nghe, là có ý gì?" Trong miệng Hàn Lập liền đặt ra câu hỏi, trong đầu hiện ra lời mà Giải Đạo Nhân nói lần trước.

Giải Đạo Nhân nói chuyện đó, hẳn chính là năm thành hội võ này?

"Năm thành hội võ chính là việc quan trọng hiếm có của Huyền Thành chúng ta, không biết Lệ đạo hữu có hứng thú đến đó xem không?" Thần Dương hỏi.

"Thật sự Thần đạo hữu mang ta tới Huyền Thành chỉ để thưởng thức đại hội hay sao? Ngươi có lời gì nói, cứ thống khoái mà nói ra đi." Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, nói ra.

"Quả nhiên Lệ đạo hữu là người ăn ngay nói thật, nếu đã như vậy thì ta cũng liền nói thẳng, hôm nay ta đến đây, là muốn mời Lệ đạo hữu gia nhập một phương Thanh Dương thành ta, tham gia hội võ lần này." Thần Dương

cười "Khà khà", cũng không tức giận, sau đó thần sắc của gã nghiêm lại một chút, rồi nói.

"Không biết quy tắc của năm thành hội võ như thế nào?" Hàn Lập nghe vậy, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, mà hơi trầm ngâm rồi nói ra.

"Mặc dù quy tắc các thời kỳ đại hội luận võ hoàn toàn không giống nhau, nhưng tổng thể mà nói cũng chỉ là hai bên quyết đấu, bên thắng tấn cấp. Nếu có thể trụ lại đến cuối cùng, đứng hàng thứ tự, thì không chỉ có thể giương oai ở Huyền Thành, mà còn có thể có thêm phần thưởng giá trị. Mỗi lần hội võ đều được Ánh Quái thành chủ ban thưởng cho, cực kỳ phong phú." Thần Dương thấy Hàn Lập không có một tiếng từ chối, ngược lại hỏi tới, trong mắt chợt lóe lên vẻ vui mừng, giải thích cặn kẽ nói.

"Tình hình các kỳ đại hội luận võ, chiến đấu như thế nào? Liệu có nguy hiểm đến tính mạng không?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động một chút, rồi hỏi lần nữa.

"Nguy hiểm tự nhiên sẽ có một chút, thế nhưng trong các kỳ đại hội luận võ, có rất ít người bị mất mạng, nếu trong hội võ mà đánh không lại được, liền có thể tự động nhận thua. Các thành lẫn nhau đều không có thù oán gì cả, có rất ít người cố ý dồn đối phương vào chỗ chết, dù sao địch nhân chân chính của Huyền Thành chúng ta cũng chỉ có Khôi Thành cùng Lân thú mà thôi." Thần Dương tiếp tục giải thích.

"Khôi thành..." Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng.

Mấy năm này hắn bị nhốt trong Huyền đấu trường, cơ bản không có tiếp xúc với bên ngoài, mơ hồ hắn đã quên đi cái tên này.

"Thế nhưng cứ ngàn năm tổ chức một lần thịnh hội, hẳn không phải là đơn thuần muốn tăng cường trao đổi các thành với nhau a?" Hàn Lập im lặng nửa ngày, rồi lại mở miệng hỏi.

"Việc này là chuyện hiển nhiên, cử hành năm thành hội võ, thật ra tăng cường liên lạc với các thành là chuyện thứ yếu, cái quan trọng nhất chính là dựa theo kết quả của hội võ, mà lộ rõ ra thực lực các thành, rồi phân phối

một ít tài nguyên tu luyện." Nụ cười Thần Dương trên mặt hơi cứng lại, lập tức nói ra.

Hàn Lập mỉm cười, chẳng qua hắn nhìn Thần Dương, cũng không nói gì.

"Lệ đạo hữu, chúng ta cứ nói trắng ra đi. Thần mỗ mới bước lên chức thành chủ này, vô luận như thế nào năm thành hội võ lần này cũng phải có thu hoạch, thực lực Lệ đạo hữu cao cường, không biết có thể ra tay tương trợ giúp tại hạ được không? Chỉ cần ngươi chịu tham gia thi đấu, ban thưởng mà ngươi thắng trên đại hội, ta sẽ không lấy chút nào, ngoài ra còn có hậu tạ nữa." Thần Dương thấy vẻ mặt của Hàn Lập như vậy, trong lòng không khỏi hơi có chút lo lắng, nói ra.

"A, Thần đạo hữu định tạ lễ cho Lệ mỗ cái gì sao?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, trực tiếp hỏi.

Hắn nói trực tiếp như vậy, ngược lại làm cho Thần Dương ngơ ngác một hồi, gã liền lật tay lấy ra một cái hộp ngọc màu trắng, đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận hộp ngọc, mở ra một cái khe rồi nhìn vào bên trong, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Nếu Thần đạo hữu đã thành tâm mời ta như vậy, nếu mà Lệ mỗ không đáp ứng, thì quá mức bất cận nhân tình rồi." Hàn Lập "bộp" một tiếng, kép cái nắp hộp lại, cười "ha hả" nói.

"Hiện giờ, ngày đến năm thành hội võ đã không còn nhiều, hơn nữa khoảng cách Thanh Dương thành đến Huyền Thành lại tương đối xa, chúng ta dự định sẽ xuất phát sau nửa năm nữa, Lệ đạo hữu muốn chuẩn bị cái gì, thì nhanh chóng làm tốt đi, nếu cần Thần mỗ giúp đỡ, thì hãy mở miệng nói ta." Trong lòng Thần Dương âm thầm phỉ báng, tuy vậy trên mặt gã lại lộ ra nụ cười vui mừng.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Thần Dương cũng không có ở đây thêm lâu nữa, mà rất nhanh cáo từ rời đi.

Hàn Lập tiễn gã ra bên ngoài, rất nhanh quay trở lại, lần nữa khoanh chân ngồi xuống, ngắm nghía hộp ngọc trong tay, chợt mở nó ra, từ đó phát ra một tiếng "Đùng".

Chỉ thấy trong hộp là một viên thú hạch màu trắng, tỏa ra ánh sáng tinh quang chói mắt, không ngờ cũng là một viên Thiên cấp thú hạch.

Tuy nhiên viên thú hạch này so với viên mà hắn chọn ở trong bí khố, còn kém hơn không ít, nhưng nó tuyệt đối chính là viên Thiên cấp thú hạch không thể nghi ngờ gì.

Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, khép hộp ngọc lại thu vào, rồi nhắm mắt lại.

Bây giờ chỉ có thời gian nửa năm, chút ấy thời gian mà dùng để tu luyện cũng không có được gì, chi bằng chuẩn bị cho thứ khác thì hơn.

Dù sao trong thời gian ngắn như vậy, mà đột phá rất nhiều Huyền Khiếu, thật sự nghe quá mức kinh sợ, nếu không phải là chuyện cần thiết, thì hắn cũng không muốn cho ngoại nhân biết quá sớm, cho nên hắn cần phải che giấu cho nó thỏa đáng một chút mới được.

...

Thời gian sáu tháng trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt liền đã đến ngày xuất phát.

Hàn Lập thay đổi một bộ trang phục bình thường, rời khỏi Huyền đấu trường.

Chắc là Thần Dương đã sớm nói qua chuyện này, vì vậy mà trên dường hắn đi cũng không bị bất luận kẻ nào tra hỏi, rất nhanh đến phủ thành chủ, rồi được người dẫn vào một chỗ đại điện, chính là tòa chủ điện lúc trước.

Ngay lúc này, trong điện đã có không ít người, trong đám người ở đây mơ hồ hắn đều nhận ra.

Cốt Thiên Tầm, Độc Long, Đồ Cương, Tôn Băng Hà những Huyền Đấu Sĩ đứng đầu một khu đều có mặt ở đây, ngoại trừ bọn hắn ra, còn có mấy người mà Thần Dương đã thu phục hôm đó, bọn người Hùng Bi, Hiên Viên Hành, tổng cộng mười bảy mười tám người.

Ngay khi vừa thấy Hàn Lập bước vào, đại đa số người trong điện đều cũng theo đó mà nhìn thoáng qua, rồi liền dời ánh mắt đi, tiếp tục nói chuyện.

Mặc dù lúc trước trong Huyền đấu trường Hàn Lập có danh khí không nhỏ, nhưng nếu mà so với đám Huyền Đấu Sĩ đứng đầu một khu này, thì thực lực của hắn cũng coi như không tệ mà thôi, cũng không coi vào đâu cả.

Còn về chuyện cùng Cốt Thiên Tầm, Thần Dương liên thủ giết chết Đỗ Thanh Dương, cũng không có truyền ra bên ngoài, cho nên ngoài Cốt Thiên Tầm ra, thì mọi người ở đây đều không ai biết cả.

Hàn Lập đối với việc này cũng không thèm để ý, hắn liền tìm một chỗ hẻo lánh yên tĩnh trong điện, rồi ngồi xuống.

Lúc này Cốt Thiên Tầm cùng Độc Long, Đồ Cương còn có một gã thanh niên tóc vàng đang ngồi cùng một chỗ, dường như đang chuyện trò cái gì đó, nữ tử mặc áo báo tím tên là Diêu Ly kia cũng ngồi ở một bên.

Nhìn thấy Hàn Lập tiến đến, hai mắt Cốt Thiên Tầm hơi sáng lên, liền cáo từ với mấy người đang ngồi bên cạch một tiếng, rồi đứng dậy đi về phía Hàn Lập.

Đôi mi xinh đẹp của Diêu Ly hơi nhíu, tuy vậy nàng cũng vẫn đứng dậy đuổi theo.

"Gia hỏa này là ai vậy?" Thanh niên tóc vàng nhìn thoáng qua Hàn Lập, trong mắt chớp lên hàn quang, hỏi.

Dung mạo người này anh tuấn, khí độ bất phàm, Độc Long cùng Đồ Cương ngồi cùng với gã, đều ẩn ẩn như lấy gã làm cầm đầu vậy.

------oOo------

Chương 893: Đi đến Huyền thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha, Dịch huynh lấy được giấy phép đặc biệt, những năm này một mực bế quan, vì vậy không biết người nọ cũng bình thường. Hắn tên là Lệ Phi Vũ, là Huyền đấu sĩ mới đưa tới những năm gần đây, mặc dù chỉ mở ra hơn bốn mươi huyền khiếu, nhưng thực lực coi như không tệ, đã từng đánh bại Độc Long đạo hữu, lại thêm thân là Nhân tộc, cho nên có chút danh khí, bất quá từ năm năm trước tựa hồ cũng đã lấy được giấy phép đặc biệt, một mực bế quan không ra." Đồ Cương liếc Độc Long bên cạnh, cười nói.

"Hừ, năm đó tình huống đặc thù, ta nhất thời chủ quan mà thôi. Chuyện quá khứ, còn nhắc lại làm gì!" Độc Long hừ một tiếng, trừng mắt với Đồ Cương.

"Nhân tộc? Như thế đúng là sự tính mới lạ, chẳng lẽ cũng định đi Huyền Thành tham gia hội võ?" Thanh niên tóc vàng nghe thế, trong mắt lướt qua một tia khinh miệt.

"Có lẽ vậy, nếu không vì sao phải bế quan nhiều năm như vậy?" Đồ Cương cười hắc hắc một tiếng, nói.

Hàn Lập vừa ngồi xuống, lập tức có thị nữ đưa lên một chung trà.

Hắn nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nước trà.

"Lệ đạo hữu, đã lâu không gặp." Một thanh âm vang lên, đúng là Cốt Thiên Tầm đi tới, mỉm cười bắt chuyện với hắn.

Diêu Ly đi theo bên cạnh, vẫn lãnh đạm với Hàn Lập giống lúc trước, hai

mắt nhìn lên trời, một bộ dạng xa cách.

"Cốt đạo hữu, đã lâu không gặp." Hàn Lập không để ý đến Diêu Ly kia, gật đầu nhẹ với Cốt Thiên Tầm.

"Ta đoán được, lấy thực lực Lệ đạo hữu, Thần Dương đạo hữu nhất định sẽ mời đi theo. Mấy năm này nghe nói Lệ đạo hữu một mực bế quan tu luyện, thực lực tựa hồ lại tiến triển nhanh." Cốt Thiên Tầm nhìn trên dưới đánh giá Hàn Lập vài lần, trong đôi mắt đẹp dịu dàng chớp lên hào quang, cười nói.

"Cốt đạo hữu khen trật rồi, muốn nói thực lực tinh tiến, chỉ sợ ngươi mới thực tiến triển nhanh, thật sự là rất đáng mừng." Hàn Lập nhìn Cốt Thiên Tầm, khóe miệng nhếch lên.

Vẻ tươi cười của Cốt Thiên Tầm hơi cứng lại.

Năm đó nàng lấy được hai kiện bảo vật trong bí khố, đột phá bình cảnh tu vi, thực lực xác thực tiến nhanh không ít.

Việc này nàng giữ kín không nói ra, chưa từng thảo luận với bất kỳ kẻ nào, hơn nữa chỉ cần mình không biểu hiện ra, tu vi thân thể từ bên ngoài nhìn vào rất khó phát hiện ra, vậy mà Hàn Lập chỉ liếc mắt qua đã khám phá ra thực lực của nàng!

Cốt Thiên Tầm có chỗ không biết, Hàn Lập mấy năm này thân thể tu vi đột nhiên tăng mạnh, cảm ứng tự nhiên càng thêm linh mẫn, lại thêm với thần thức của hắn vô cùng cường đại, mới liếc mắt liền khám phá ra thực lực chân thật của Cốt Thiên Tầm.

"Không thể tưởng được Lệ đạo hữu không chỉ thực lực cường đại, ánh mắt cũng nhạy bén như thế, bội phục." Thần tình Cốt Thiên Tầm lập tức khôi phục bình tĩnh, ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập.

Nơi xa thanh niên tóc vàng thấy cảnh này, sắc mặt cũng trầm xuống.

"Tốt rồi, Cốt đạo hữu, ta và ngươi cũng không nên tâng bốc lẫn nhau. Cốt đạo hữu ở tại Thanh Dương lâu hơn nhiều so với Lệ mỗ, chắc là càng thêm

hiểu rõ hội võ năm thành, không biết có thể giải thích cho ta một chút hay không." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Cốt Thiên Tầm hé miệng cười cười, đang muốn mở miệng.

"Hặc hặc, để cho chư vị đợi lâu, thật sự là có lỗi quá." Một hồi tiếng cười to cởi mở truyền đến, Thần Dương mặc quần áo và trang sức thành chủ, từ chỗ sâu bên cửa hông đại điện đi đến vị trí chủ tọa, ngồi xuống.

Giải Đạo Nhân vẫn giống như trước kia, yên lặng đi theo sau lưng gã.

Hàn Lập quét mắt về phía Giải Đạo Nhân, bất quá Giải Đạo Nhân lại đứng rủ con mắt xuống, cũng không để ý tới hắn.

Hàn Lập thấy cảnh này, lông mày chau nhẹ lại, rồi lại giãn ra.

"Tham kiến thành chủ!" Mọi người trong điện đều đứng dậy, thi lễ một cái.

Hàn Lập và Cốt Thiên Tầm cũng ngừng nói chuyện, đứng dậy hành lễ.

"Chư vị đều là cánh tay đắc lực của Thanh Dương thành ta, không cần khách khí như thế, đều ngồi xuống đi." Hai tay Thần Dương lăng không ấn xuống, vừa cười vừa nói.

Mọi người nghe vậy ngồi xuống, không người nào nói chuyện tiếp, trong điện tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

"Ngày hôm nay triệu tập chư vị tới đây, chắc hẳn chư vị cũng đã biết mục đích, chính là vì chuyện hội võ năm thành. Ngày hội võ đã tới gần, trên đường đi cũng tốn không ít thời gian, chúng ta lát nữa sẽ xuất phát, chỉ là trước khi lên đường có một số việc cần nói rõ cùng chư vị một chút." Thần Dương cất giọng nói.

"Xin hỏi thành chủ, chẳng lẽ hội võ có biến cố gì?" Thanh niên tóc vàng mở miệng hỏi.

"Vị đạo hữu kia là?" Hàn Lập liếc nhìn thanh niên tóc vàng, nhẹ giọng hỏi.

"Hắn chính là Dịch Lập Nhai, những năm này một mực bế quan tu luyện, vì vậy Lệ đạo hữu ngươi không nhận ra." Cốt Thiên Tầm nhẹ giọng đáp.

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt bỗng nhúc nhích, cái tên Dịch Lập Nhai này hắn đã nghe tiếng từ lâu, người này là Huyền đấu sĩ mạnh nhất ở khu thứ hai, thực lực mạnh đã được mọi người chứng thực, có thể xem là cao thủ thứ hai ở Huyền Đấu Trường gần với Cốt Thiên Tầm.

"Biến cố thì không có, chỉ là ta nhận được tin tức, Ách Quái thành chủ phi thường coi trọng lần hội võ này, nên ban thưởng rất cao trước giờ chưa từng có, mặt khác ba thành đều cực kỳ coi trọng, phái đi đội hình cường đại nhất tham gia." Thần Dương khẽ cười nói.

Nghe nói thế, mọi người tại đây lập tức đều động dung.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, Ách Quái thành chủ ban trọng thưởng như thế, chẳng lẽ trận hội võ này có nội tình gì khác?

"Thanh Dương thành ta thân là một trong tứ đại thành phụ thuộc, lần này hội võ tuyệt đối không thể rớt lại phía sau, chư vị cần phải cố gắng tranh tài, không được ném đi thể diện bổn thành!" Ngữ khí Thần Dương trịnh trọng nói.

"Thành chủ yên tâm, chúng ta tuyệt không ném đi thể diện Thanh Dương thành!"

"Đúng vậy, lúc này nhất định phải làm cho ba thành khác, còn có người xem ở thành chủ Huyền Thành thấy sự lợi hại của chúng ta!" Trong điện mọi người huyên náo một hồi, nhao nhao la lớn lên.

"Tốt, có chư vị nói thế, ta cũng yên lòng, việc này không nên chậm trễ, vậy liền lên đường thôi." Trên mặt Thần Dương lộ ra vẻ tươi cười, sau đó dẫn đầu đi ra ngoài điện.

Trong điện mọi người đều đuổi theo, một đoàn người rất nhanh đã ra ngoài Thanh Dương thành.

Ngày hôm nay thời tiết có chút trong sáng, mặt đất vẫn bão cát như trước, dõi mắt nhìn ra, xa xa một mảnh bão cát mênh mông mờ nhạt, cuồng vũ cuốn lên trời.

Hơn mười đầu dị thú Lân giáp đóng ở chỗ này, thân thể đều dị thường khổng lồ, có chút thần mã, trên thân Lân thú đều cột vào một tấm yên lớn để cho người cưỡi.

Thần Dương đi trước leo lên lưng một đầu Ô Lân Tượng đứng ở đầu tiên, Giải Đạo Nhân cũng nhảy lên theo.

Những người khác tự mình tìm kiếm Lân thú cưỡi, số lượng Lân thú rất nhiều, một ít người quen lại ngồi chung một thú, vì vậy cũng không có chen chúc.

Hàn Lập nhìn về phía một đầu Lân thú hình mã chưa có người cưỡi, đang muốn leo lên.

"Lệ đạo hữu, nếu không chê, không ngại ngồi chung một chỗ với Thần mỗ, như thế nào?" Thần Dương chợt nhìn lại, vừa cười vừa nói.

Ánh mắt Hàn Lập bỗng nhúc nhích, liếc nhìn Giải Đạo Nhân bên cạnh, mặt giãn ra cười nói: "Có thể ngồi chung một chỗ với thành chủ, chính là vinh hạnh của tại hạ."

Vừa nói xong, dưới chân hắn điểm xuống mặt đất một cái, tung bay lên.

"Cốt đạo hữu không bằng ngồi chung một chỗ với ta, như thế nào, đường xá cô đơn lạnh lẽo, nhân số nhiều thì càng dễ dàng nói chuyện giải buồn." Thần Dương lại nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, mời nói.

"Cung kính không bằng tuân mệnh." Cốt Thiên Tầm tự nhiên cười nói, cũng leo lên yên thú.

Thần Dương vung tay lên, Ô Lân Cự Tượng cất bước, đi thẳng về phía trước.

Cách đó không xa trên mặt đất, Dịch Lập Nhai thấy cảnh này, sắc mặt có chút khó coi.

Gã hừ lạnh một tiếng, quay người leo lên một đầu Lộc Lân thú lớn.

Một đoàn người rất nhanh xuất phát, tốc độ những Lân thú kia đều cực nhanh, rất nhanh biến mất ở cuối chân trời xa xa.

...

Thời gian nhoáng một cái lại qua hơn hai năm.

Cuối một mảnh bình nguyên bụi đất tung bay, xuất hiện một dãy sơn mạch liên miên thế núi cao ngất, tựa như người khổng lồ vắt ngang trời đất.

Cách sơn mạch hơn trăm dặm bên ngoài, một đội ngũ với hơn mười đầu dị thú Lân giáp tạo thành, đang chậm rãi đi về phía trước.

Trên lưng Ô Lân Tượng dẫn đầu đang có ba người khoanh chân ngồi, đúng là Thần Dương, Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm.

Lúc này, Hàn Lập đang híp hai mắt, nhìn xuyên thấu qua bình nguyên bụi mù nổi lên bốn phía, nhìn đến phiến sơn mạch phía trước, nhưng thấy âm trong lòng núi là một mảnh hình dáng mơ hồ, tựa hồ là một toà thành trì chiếm diện tích không nhỏ.

"Thần thành chủ, thành trì ở dưới sơn mạch phía trước có phải là Huyền Thành không?" Hàn Lập thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi.

"Không sai. Phiến sơn mạch kia tên là Trọng Huyền sơn mạch, Huyền Thành chính là dựa vào thế núi, tu kiến âm vào một bên núi, như vậy có thể chống được nạn bão cát quấy nhiễu, lại có thể kết hợp thế núi, tăng cường phòng ngự. Thanh Dương thành chúng ta xây dựng cũng không sai biệt lắm, đáng tiếc quy mô nhỏ hơn rất nhiều." Thần Dương gật đầu nhẹ, cười nói.

"Đã có Thần Dương thành chủ dẫn đầu, ta nghĩ tương lai Thanh Dương thành sẽ cải biến rất nhiều, vượt qua Huyền Thành thì không dám nói, nhưng biến thành thành trì đứng đầu trong bốn thành phụ thuộc cũng là việc đáng chờ mong." Cốt Thiên Tầm vừa cười vừa nói.

"Hặc hặc... Vậy nhờ cát ngôn của đạo hữu rồi." Thần Dương cười vang nói.

Ba người một đường nói chuyện phiếm, rất nhanh đã đến dưới thành.

So với lúc trước nhìn thấy hình dáng mơ hồ từ xa, hùng thành trăm trượng trước mắt càng thêm bao la hùng vĩ.

Toàn thân tường thành dùng loại nham thạch màu đen chồng lên xây thành, cách mỗi khoảng lại khảm nạm từng khối tinh cốt Lân thú cực lớn màu trắng, phía trên hiện ra màu óng ánh sáng bóng, thoạt nhìn hết sức kỳ lạ.

Trong lòng Hàn Lập biết vật ấy cũng không phải dùng để làm vật trang trí, ở trên ẩn chứa lực lượng tinh thần, cùng loại với pháp trận bảo vệ thành, có thể tăng cường lực phòng ngự của tường thành, chỉ là phương thức này thì Thanh Dương thành cũng không thể làm được.

Cổng thành có tổng cộng ba cái, cổng chính giữa cao vài chục trượng, hai bên thì thấp hơn một chút, phía trong ngoài cổng tò vò đều có binh sĩ mặc giáp, tay cầm binh khí trấn thủ.

Ba cổng tò vò tuy đều mở rộng, nhưng cổng chính lại không có người ra vào, chỉ có hai bên cổng tò vò kia liên tiếp có người ra vào.

Thần Dương mang theo đám người Hàn Lập đi thẳng tới cổng chính, sau đó lấy ra tín vật thành chủ Thanh Dương thành đưa cho giáp sĩ thủ thành, lập tức có một gã thanh niên mày rậm mặc áo đen chạy ra đón chào.

"Nguyên lai là Thần thành chủ cùng chư vị khách quý Thanh Dương thành, không tiếp đón từ xa rồi. Tại hạ Đồng Tùng, chịu trách nhiệm tiếp dẫn chư vị tiến về phủ Thành chủ." Thanh niên mày rậm tự giới thiệu, mở miệng nói ra.

"Đồng đạo hữu, khách khí, không biết người ba thành kia đã đến chưa?" Thần Dương đáp lễ, lại hỏi.

"Khách quý Thông Dư thành, Huyền Chỉ thành cùng Bạch Nham thành đều đã đến, chờ đón các ngươi đến phủ Thành chủ, thành chủ đại nhân đã muốn gặp mặt chư vị rồi." Đồng Tùng trả lời.

"Cũng là chúng ta làm chậm thời gian, thực sự xấu hổ." Thần Dương mở miệng nói ra.

"Thần thành chủ không cần như thế, chư vị đến vẫn đúng thời gian đến đấy, cũng không có chậm trễ." Đồng Tùng vội khoát khoát tay, nói ra.

"Việc này không nên chậm trễ, vậy làm phiền Đồng đạo hữu, dẫn chúng ta đến phủ Thành chủ rồi." Thần Dương gật đầu nói.

Đồng Tùng lên tiếng, lúc này phân phó cấp dưới đi trước một bước quay về phủ Thành chủ báo tin, còn mình thì mang theo đoàn người Thanh Dương thành đi qua cổng chính tiến nhập vào Huyền Thành.

------oOo------

Chương 894: Tiểu bạch kiểm (mặt trắng nhỏ)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nhìn ba người Hàn Lập, Cốt Thiên Tầm cùng Thần Dương đi ở đằng trước, một bộ dạng quen thuộc thân thiện, lông mày Dịch Lập Nhai không khỏi nhíu lại.

Đối với tân nhiệm thành chủ Thần Dương, gã không có ý so đo gì, đã đến tầm của gã, tự nhiên minh bạch lúc ấy bản thân đang bế quan, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, có thể thu thập hết bọn người Đỗ Thanh Dương, khẳng định không phải là người đơn giản.

Về nàng Cốt Thiên Tầm này, gã cũng giống vậy không có gì là không phục, dù sao thực lực đối phương xác thực cao hơn gã, qua mấy lần giao thủ, dù chưa phân sinh tử, nhưng gã đều thất bại.

Duy chỉ có Lệ Phi Vũ này, một tên Nhân tộc chưa từng nghe tên, rõ ràng nhìn qua thực lực nhỏ yếu, nhưng trên đường đi thì thấy quan hệ cùng hai người kia không phải là nông cạn.

Về việc này, gã đã hỏi thăm qua Đồ Cương cùng Tôn Băng Hà, đáng tiếc nội tình trong đó, hai người này cũng không biết nửa điểm.

Việc Dịch Lập Nhai ngưng mắt nhìn, Hàn Lập hoàn toàn không biết. Vừa vào nội thành, hắn liền đưa mắt nhìn bốn phía, bắt đầu đánh giá.

Chỉ thấy các căn nhà trong nội thành phân bố ngay ngắn trật tự, giống như tường thành là dùng một loại hắc thạch chồng lên xây thành, tuy phần lớn

kiểu dáng thấp bé đơn giản, nhưng trong bí cảnh hoang phế Tích Lân Không Cảnh này, xem như thuộc dạng hiếm có rồi.

Đường đi trong thành thập phần rộng rãi, cho dù Lân thú cỡ lớn cũng có thể đi được, không bị ảnh hưởng chút nào, hai bên lại thấy một ít cửa hàng với chiều cao khác nhau, cũng không biết có phải mua bán xương cốt hay thú hạch Lân thú hay không.

Không biết có phải do trời sắp tối hay không, người đi trên đường phố trong thành không quá nhiều, nhìn có chút yên tĩnh, chỉ có xung quanh thành ngẫu nhiên truyền ra vài tiếng thú kêu, nghe có chút bất ngờ.

Đi dọc một đường vào phía trong thành, nhanh đến trung tâm thành trì, đột nhiên con mắt Hàn Lập hơi nhíu lại.

Bởi vì hắn thấy một toà kiến trúc không quá giống với lúc trước.

Đó là một kiến trúc hình tròn chiếm diện tích cực lớn, bốn phía đứng lặng nhiều cây cột đá hình tròn màu đen, phía trên tường đá hầu như khảm nạm đầy xương cốt Lân thú màu trắng, thoạt nhìn so với tường thành còn chắc chắn hơn.

Bên ngoài đại môn của kiến trúc, có một quảng trường rộng rãi, trong đó đứng lặng một tượng đá hình người cao vài chục trượng, khuôn mặt mơ hồ không rõ, Hàn Lập nhịn không được nhìn thêm mấy lần.

Lúc trước, bên ngoài nội thành Thanh Dương thành hắn đã nhìn thấy tượng đá này, chỉ có điều kích thước khác nhau, hắn còn hỏi thăm Thần Dương nguồn gốc tượng đá này, nhưng Thần Dương cũng không rõ cho lắm.

Một đoàn người đi ngang qua tòa kiến trúc hình tròn to lớn này, sau đó đi không xa liền tới trước phủ Thành chủ.

So sánh giữa phủ thành chủ Huyền Thành và Thanh Dương thành, quả thực khác nhau một trời một vực.

Phủ Thành chủ trước mắt này, tuy rằng cũng không có thảm thực vật quá

đẹp đẽ, nhưng tu kiến giống như một toà lâm viên hoa mỹ.

Hầu như hết thảy con đường trong phủ đều phủ bằng đá xanh cực lớn, ven đường còn thấy từng pho tượng hắc thạch được điêu khắc, chính giữa có ảnh người, lại có hình thú, thậm chí còn không thiếu một ít dị thú cổ quái nửa người nửa thú.

Bốn phía con đường, phân bố chằng chịt từng toà cung điện bằng đá, điêu khắc các loại đồ án hoa mỹ, phong cách kiểu dáng gần giống trong Ma Vực mà Hàn Lập đã thấy.

Đám người Hàn Lập được Đồng Tùng dẫn một đường đi tới bên cạnh một toà thạch điện to lớn.

"Thần thành chủ cùng với chư vị, mời vào trong nghỉ ngơi một chút trước. Lúc nãy đã thông báo rồi, tin tưởng thành chủ đại nhân sẽ tới nhanh, tự mình tiếp đãi chư vị." Đồng Tùng vừa cười vừa nói.

"Làm phiền rồi." Thần Dương nói ra.

Đồng Tùng chỉ lễ phép cười cười, làm ra một động tác mời.

Thần Dương lập tức mang theo đám người cất bước tiến vào đại điện.

Trong đại điện đặt một bàn đá cực lớn hình chữ nhật, một mực kéo dài tới bức tường trong điện.

Ngay vị trí ghế dựa lớn chủ toạ vẫn còn để trống không, phía bên trái phía dưới đã có hơn mười người ngồi, đang thấp giọng trò chuyện với nhau.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, phát hiện người cầm đầu trong đó là một gã tráng hán trung niên dáng người thô ngắn, mũi ngăm đen, trên người khoác một cái áo da thú dày rộng, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Ngồi kế vị trí của gã là một đại hán khôi ngô thân thể cường tráng, cả nửa người đều bọc một tầng băng vải trắng như tuyết, chỉ để lộ gương mặt ngăm đen ra ngoài, vẻn vẹn có thể thấy bên trong con mắt lộ ra một vòng khát

máu sắc bén.

Mà càng thêm kỳ lạ chính là, một cánh tay gã bị băng vải bao quanh, nhìn rất dài, lại tráng kiện vô cùng, ngồi ở chỗ đó hầu như rũ xuống cả mặt đất, so với cánh tay bình thường còn lại thì khác biệt một trời một vực.

Tại thời điểm hắn dò xét, những người kia cũng chú ý tới bọn hắn, trong lúc nhất thời thanh âm nghị luận ầm ĩ ngừng lại, nhao nhao nhìn ra phía cửa ra vào.

"Phù thành chủ, Đoạn đạo hữu, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?" Trên mặt Thần Dương lộ ra một vòng vui vẻ, đi tới hai người kia nói ra.

Tên đại hán khôi ngô đeo băng tay chỉ liếc qua Thần Dương, trong mũi hừ lạnh một tiếng. Còn tráng hán trung niên kia, ngay cả mí mắt cũng không mở lên, căn bản như là không nghe thấy.

Đối với việc bị lơ đễnh này, Thần Dương cũng chỉ cười cười, liền định mang theo mọi người đi đến ngồi đối diện với trung niên tráng hán kia.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa điện bỗng nhiên truyền đến một hồi thanh âm "khục" khô khốc, một gã trung niên nam tử dáng người cao gầy sắc mặt tái nhợt, tựa như quỷ bệnh lao đi đến.

Hàn Lập liền chú ý tới, phụ cận yết hầu gã trải khắp lân xám, thời điểm rung động mang theo một hồi thanh âm rung rung rất nhỏ.

Đang khi hắn nhìn chằm chằm vào yết hầu đối phương, sau lưng người nọ đột nhiên có một đạo nhân ảnh phóng ra, cơ hồ thuấn di xuất hiện trước mặt Hàn Lập, trong tay cầm một thanh kiếm dài nhỏ tựa lá liễu, đâm thẳng vào mắt phải Hàn Lập.

Hàn Lập cũng phản ứng cực nhanh, hai đốt ngón tay luyện hóa thành Động thiên Hoa Chi dựng thẳng lên, kẹp lấy mũi trường kiếm kia.

Chỉ thấy thân kiếm kia run rẩy một hồi, sau đó đột nhiên thu lại, bay vụt trở

về.

Người cầm kiếm là một gã công tử trẻ tuổi mặc áo dài trắng như tuyết, bộ dáng thập phần tuấn tú, nét mặt có chút nhu hòa, lại còn có một loại mỹ cảm khó phân biệt, chỉ bất quá trong ánh mắt gã là một mảnh băng lãnh.

"Nếu còn dám không kiêng nể gì nhìn chằm chằm vào nghĩa phụ ta, ta sẽ cắt cổ họng của ngươi." Giọng nói công tử trẻ tuổi có chút non nớt, phát ra có tính mê hoặc, làm cho người không biết cuối cùng là nam hay nữ.

"Khục, Vô Trần a, trở về đi, so đo cùng một đầy tớ thấp hèn để làm gì?" Nam tử bênh lao lạnh nhạt nói ra.

"Vâng." Công tử trẻ tuổi lập tức lui trở về, kính cẩn nghe theo đứng sau lưng nam tử bệnh lao, ánh mắt bất thiện quét tới Hàn Lập bên này.

"Lệ đạo hữu, ngươi vừa nãy đắc tội với ngươi là Phong Vô Trần, sau này nếu ở Huyền Đấu Trường gặp hắn, chỉ sợ hắn sẽ hạ tử thủ với ngươi đấy." Lúc này, thanh âm Cốt Thiên Tầm bỗng nhiên vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Ồ, gã ẻo lả này rất khó giải quyết sao?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Hắn là đệ nhất cao thủ dưới trướng Huyền Chỉ thành chủ Tần Nguyên, chuyên tu luyện công pháp khiếu huyệt ở hai chân, tới vô ảnh đi vô tung, vả lại sử dụng một thanh kiếm dài nhỏ như lá liễu, lực tập sát cực mạnh, ngươi nói có khó giải quyết hay không?" Cốt Thiên Tầm cười nói.

"Còn gia hoả trên người quấn đầy băng vải kia là ai?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Hắn tên là Đoạn Thông, tu luyện thần thông một tay Thông Huyền Tí, chuyên rèn gân cốt huyền khiếu cánh tay phải, cho nên một tay kia lớn dị tượng như vậy.. Lần trước gặp gia hỏa này, làn da cũng không có đen như vậy, trên người cũng không có quấn băng vải." Cốt Thiên Tầm trả lời.

"Không cần nghĩ cũng biết, khẳng định là tu luyện thần thông lợi hại gì đó." Hàn Lập nghe vậy, truyền âm trả lời.

"Đúng rồi, quên nói, gia hỏa này lúc trước cũng là đệ nhất hãn tướng của Thông Dư thành chủ Phù Kiên, chỉ bất quá lần trước thua ta, sau đó liền bị tước mất danh hào này. Lần này có thể ngóc đầu trở lại, chắc hẳn cũng là lai giả bất thiện." Cốt Thiên Tầm truyền âm nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện với nhau, nam tử bệnh lao thành chủ Tần Nguyên dẫn đám người nghênh ngang ngồi xuống đối diện đám người Phù Kiên.

Thần Dương đành phải mang theo đám người của mình ngồi dưới vị trí bọn họ.

"Tần đạo hữu, thấy không, hôm nay bọn chuột nhắt vô danh, lớn mật mưu nghịch, vậy mà cũng dám treo hầu làm quan, quang minh chính đại đến Huyền Thành tham gia hội võ năm thành lần này, quả nhiên không biết hai chữ xấu hổ viết ra sao?" Phù Kiên một mực nhắm mắt dưỡng thần, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt ra, mở miệng nói.

Mọi người phía dưới thấy thế, cũng theo đó ồn ào cười ha hả.

"A? Xem ra Phù đạo hữu thật là biết rõ hai chữ liêm sỉ viết ra sao rồi, không ngại tìm khối xương thú hoặc là vách đá, để đạo hữu lưu lại bút tích cho đời sau a?" Thần Dương tựa như không chút để ý chuyện này, mặt không đổi sắc, ngược lại trào phúng.

Thân thể Tần Nguyên khẽ dựa lui sau, hai chân đan chéo nhau khoác lên trên bàn đá, cũng mở miệng nói:

"Khục, lần trước đến Huyền Thành, ta đã nhắc nhở Đỗ Thanh Dương, khục khục... Tiểu tử ngươi sau đầu sinh ra phản cốt, để hắn cẩn thận đề phòng ngươi, xem ra hắn cũng không có nghe lọt lời ta a..."

"Tần Nguyên đạo hữu, sự tình Huyền Chỉ thành rách rưới các ngươi quan tâm chưa đủ, còn muốn để ý chuyện Thanh Dương thành chúng ta? Nhắc nhở của ngươi, Đỗ Thanh Dương ngược lại là nghe đấy, chỉ tiếc là hắn đi ngược lại lợi ích trong thành, đã sớm làm thuộc hạ bất mãn, mà ta có thể

thuận lợi thượng vị, bất quá là đáp ứng nguyện vọng mọi người mà thôi." Thần Dương cười lắc đầu nói.

Đối với loại giải thích này, gã nói mặt không đỏ tim không nhảy, ngược lại Hàn Lập nghe được trong lòng cười thầm không thôi.

"Nói những lời nhảm nhí này có lợi ích gì, lần trước Đỗ Thanh Dương mang đến đội ngũ nhìn cũng có chút được, lần này ngươi mang đến những thứ này đều là dạng rác rưởi không ra gì... Đương nhiên, Cốt đạo hữu thì không tính trong đám phế vật kia." Phù Kiên cười mỉa mai, lập tức nói ra.

Đám người Độc Long nghe vậy, sắc mặt nhao nhao trở nên có chút khó coi, nhưng cũng không nói gì, lần lượt mặt từng người đỏ bừng.

Dịch Lập Nhai càng chau mày, nắm đấm trong tay áo xiết chặt kêu "rắc rắc".

"Khục, khục... Ta không nhìn lầm, tên tiểu bạch kiếm kia hình như là Nhân tộc a?" Tần Nguyên kịch liệt ho khan hai tiếng, ánh mắt đột nhiên chuyển một cái rơi vào trên thân Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, khẽ cau mày, nhìn gò má tái nhợt của lão kia, cất cao giọng nói:

"Tại hạ là Nhân tộc quả không sai, bất quá xưng hô tiểu bạch kiếm nên dành cho các hạ, hoặc là lệnh lang... Không đúng, hẳn là lệnh ái, hình như cũng không đúng... Dành cho Phong Vô Trần đạo hữu khó phân biệt kia thì thích hợp hơn a?"

Lời vừa nói ra, lập tức làm cho tất cả mọi người ở đây hơi ngẩn ra, ánh mắt nhao nhao rơi vào trên người hắn, không ít người mặt lộ vẻ cổ quái.

Huyền Chỉ thành chủ Tần Nguyên bởi vì một ít duyên cớ đặc thù, sắc mặt quanh năm trắng bệch như tờ giấy, nhưng không có người nào dám đùa giỡn gã, dù sao thân phận cùng thực lực của gã thì ai dám thử.

Lông mày Cốt Thiên Tầm hơi nhăn lại, không nói gì, khoé miệng Dịch Lập

Nhai lại lộ ra một tia cười lạnh.

"Tiện chủng lớn mật, thành chủ nói chuyện, khi nào đến phiên mặt hàng bẩn như ngươi xen vào? Đúng là không chết thì không được!" Tần Nguyên còn chưa kịp nói, sắc mặt Phong Vô Trần đã phát lạnh, đột nhiên giận dữ nói.

------oOo------

Chương 895: Rung chuyển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Thi thơ đường chủ Tây Độc

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Tần Thành Chủ không phải đang chất vấn trực tiếp thuộc hạ của ta, hắn trả lời trực tiếp thì có vấn đề gì sao? Ngược lại ngươi là thứ gì mà chen vào, có người hỏi ngươi sao?” Thần Dương liếc nhìn Phong Vô Trần lạnh lùng nói.

“Ngươi…” Phong Vô Trần giận dữ, chỉ vào Thần Dương đang muốn phát tác.

“Khục, Khục, Vô Trần lui ra, chớ để mất lễ nghi. Thần Thành Chủ điều khiển thủ hạ có nguyên tắc rõ ràng, bội phục, bội phục.” Tần Nguyên khoát tay chặn Phong Vô Trần, bề ngoài tươi cười nhưng trong lòng không vui nói.

“Cũng thế thôi” Thần Dương cười nhạt nói.

Hàn Lập nghe những lời này thần sắc thủy chung không chút gợn sóng, dường như sự việc không hề liên quan đến hắn.

Ánh mắt Phong Vô Trần nhìn Hàn Lập tràn đầy sát khí.

“Hừ, một kẻ bất nhân bất nghĩa, vô sĩ soán vị mà còn làm bộ làm tịch, quả thực làm người khác buồn nôn. Ngươi thật cho là chúng ta không dám ra tay tiêu diệt ngươi sao?” Phù Kiên đột nhiên trừng mắt, cắt ngang quát.

“Xem ra Phù Thành Chủ có khúc mắc không nhỏ với Thần mỗ, muốn tiêu diệt tại hạ, nếu thế có thể thử một chút xem sao.” Thần Dương cười, không

chút nhượng bộ nói.

Nhóm Thanh Dương Thành gồm mấy người Đồ Cương thấy thế, nhao nhao đứng lên, thái độ bất thiện trừng mắt nhìn đám người Phù Kiên.

Nhóm Thông Dư Thành thuộc hạ của Phù Kiên thấy thế cũng đứng lên nhìn đáp trả.

Huyền Chỉ Thành Chủ Tần Nguyên mặc dù không nói gì nhưng cũng ho khan mấy tiếng. Đám thuộc hạ của Tần Nguyên do Phong Vô Trần cầm đầu ánh mắt nhìn về Đồ Cương và nhóm Thanh Dương Thành với vẻ kích động.

Một bầu không khí giương cung bạt kiếm tràn ngập đại điện, như chỉ chờ một mồi lửa nhỏ sẽ bùng phát chiến sự.

"Ồ, dường như ta đã tới chậm à. Chư vị xin bình tĩnh chớ vội, đừng để tổn thương hòa khí …" Đúng lúc này, một giọng nói cổ quái từ ngoài điện truyền vào.

Chỉ thấy một lão giả mập mạp, râu quai nón, mặc áo màu xám, mỉm cười nói với mọi người:

"Mọi người đều dưới trướng Huyền Thành, nên hỗ trợ lẫn nhau, nhất quyết không nên tự tàn sát nhau. Nếu thật sự muốn động thủ sống chết, cũng nên chờ tới Hội Võ Năm Thành rồi ra tay cũng không muộn".

"Tôn đạo hữu, từ khi từ biệt, đạo hữu vẫn khỏe chứ" Thần Dương thấy người mới vào, trên mặt vui vẻ nói.

"Thần Dương Thành Chủ… hặc hặc… Chúc mừng, chúc mừng a …." Lão giả áo xám thi lễ, cười nói.

Vừa nói chuyện, Lão giả áo xám dẫn theo đám thuộc hạ ngồi xuống đối diện nhóm của Hàn Lập.

Người này là người đầu tiên trong ba đại diện thành trì phụ thuộc Huyền Thành có thái độ hòa nhã, tươi cười chào đón bọn hắn.

“Người này chắc là Bạch Nham Thành Chủ Tôn Đồ rồi?” Hàn Lập truyền âm hỏi Cốt Thiên Tầm.

“Đúng vậy, chính là hắn. Ngươi chớ nhìn hắn dáng vẻ tươi cười, giúp đỡ người khác mà nhầm. Trên thực tế, hắn mới chính là kẻ đại diện cho thành trì mạnh nhất dưới trướng Huyền Thành. Chỉ là xưa nay hắn thâm tàng bất lộ mà thôi. Ngươi nhìn thấy tên gia hỏa mặt heo phía sau hắn không?” Cốt Thiên Tầm vừa truyền âm giải thích, vừa hỏi.

Hàn Lập thoáng nghiêng người nhìn phía sau thân thể béo ú của Tôn Đồ, có một thiếu niên dáng người thấp lùn, dung mạo xấu xí, vẫn chưa ngồi xuống, đang đứng sát Tôn Đồ.

Thiếu niên này có gương mặt tương tự như heo, nói thì có vẻ khuếch đại nhưng quả thật hắn có một cái mũi hếch lên trên, bờ môi lại to, càng nhìn càng giống heo.

ương mặt thiếu niên này lại khá rộng, thoạt nhìn có chút ngốc nghếch, trong tay đang cầm một cái chân Lân Thú nướng để gặm, ánh mắt không rời chân thú nửa phần.

“Ta thấy rồi. Tên này có chỗ nào đặc biệt?” Hàn Lập nghi ngờ truyền âm hỏi.

“Hắn tên là Phương Thiền. Ngươi chớ nhìn hắn dáng vẻ ngốc nghếch, bộ dạng vô hại mà lầm, một khi hắn ra tay chém giết, sẽ lập tức thay đổi thành một con người khác. Không biết nguyên nhân gì, hắn có khả năng thông qua miệng và mũi phát ra một loại sóng âm công kích kỳ lạ khiến đối thủ mất năng lực phản kháng. Lúc trước ta cũng đã nếm qua không ít thiệt thòi từ hắn a.” Cốt Thiên Tầm truyền âm trả lời.

Nghe đến đó, Hàn Lập thâm sâu nhìn Phương Thiền một cái, ghi nhớ lời miêu tả của Cốt Thiên Tầm vào trong lòng.

Lúc này, sau khi thấy nhóm người Tôn Đồ tiến vào đại điện, nhóm của Thần Dương chủ động ngồi xuống.

Phù Kiên và Tần Nguyên liếc nhìn nhau, lần lượt cùng thuộc hạ ngồi xuống.

“Tần đạo hữu và Phù đạo hữu đến Huyền Thành khi nào?” Tôn Đồ nhìn về phía hai người hỏi.

“Ta đến đây hai ngày trước mà thôi…” Tần Nguyên vui vẻ trả lời.

“Ta thì sớm hơn hắn mấy ngày” tiếp theo Phù Kiên vừa khép hai mắt, vừa trả lời.

“Haizz… do ta có chuyện trì hoãn nên vừa đến đây hôm qua, chưa kịp bái phỏng hai vị. Cũng đã lâu chúng ta không gặp nhau a” Tôn Đồ cười nói.

“Khục, khục… từ kỳ Hội Võ Năm Thành lần trước đến nay, chúng ta đã không gặp nhau. Chỉ là không nghĩ đến, lần trước từ biệt Đỗ đạo hữu, vậy mà đến nay không còn gặp lại nữa…” Tần Nguyên tiếc hận nói.

“Vạn sự do mệnh… Thần Dương đạo hữu có thể mạnh mẽ thay thế chức Thành chủ, cũng là dựa vào bản lãnh của hắn. Tần đạo hữu cũng không nên quá để ý làm gì…” Tôn Đồ mở miệng nói.

Hai người đang nói chuyện, bỗng ngoài cửa điện có tiếng bước chân trầm trọng vang lên, dẫn đầu là một trung niên dáng người trung đẳng, sau lưng là một nam, một nữ mặc bộ giáp bằng xương đi cùng.

Trung niên dẫn đầu tóc hoa râm, khóe mắt có một ít nếp nhăn, dáng vẻ bình thường, thoạt nhìn giống như một nông phu.

Ngược lại hai người phía sau hắn, một kẻ thì tướng mạo đường đường, tư thế oai hùng, một người thì dung nhan tuyệt mỹ, khí chất cao cao tại thượng. Bộ giáp bằng xương hai người mặc cũng lộ vẻ bất phàm, phía trên có khắc đường vân tinh xảo, càng nhìn càng thấy hoa mỹ.

Có hai người này đi theo, lại tôn lên được khí chất của người trung niên, khiến người khác nhìn không thấu.

Vừa thấy ba người mới tiến vào đại điện, hai người Phù Kiên cùng Tôn Đồ lập tức đứng lên, Tần Nguyên thu lại hai chân đang gác lên bàn, chậm một chút cũng trang nghiêm đứng lên.

Đám thuộc hạ của ba thành cũng nhao nhao, đồng loạt đứng lên.

Thần Dương chỉ huy đám người Thanh Dương Thành phản ứng cũng không chậm, lập tức đoán được thân phận của trung niên kia, đồng loạt đứng lên.

"Tham kiến Ách Quái Thành Chủ" Mọi người đồng loạt hành lễ, đồng thanh nói.

Hàn Lập lúc này chợt chú ý thấy ánh mắt Cốt Thiên Tầm luôn tập trung nhìn gã thanh niên tư thế oai hùng mặc giáp xương phía sau Ách Quái.

"Như thế nào? Cốt đạo hữu là nhìn trúng tướng mạo tuấn tú của thanh niên này hay là có cừu oán với hắn?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Hắn tên là Chu Tử Nguyên, tu luyện một công pháp thượng cổ luyện thể cổ quái, tu vi sâu không lường được. Lúc trước hắn đã liên tục mấy lần đoạt danh Thủ lĩnh trong cuộc Hội võ Năm thành, nhưng thực tế lần nào hắn cũng chưa toàn lực ra tay" Cốt Thiên Tầm không để ý câu hỏi có ý trêu chọc của Hàn Lập mà nghiêm túc truyền âm trả lời.

Chỉ thấy khi vị trung niên kia đi đến vị trí chủ tọa, trên mặt bộ dạng vui vẻ, nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo mọi người ngồi xuống.

Một người đều thấy nhưng không một ai ngồi xuống.

Ách Quái thấy thế, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, lập tức dẫn đầu ngồi xuống.

Hai người nam, nữ mặc giáp phân biệt một trái, một phải đứng phía sau lưng Ách Quái.

Sau đó, trong đại điện bốn vị thành chủ liên tiếp ngồi xuống, đám thuộc hạ cũng lần lượt ngồi theo.

“Chư vị đạo hữu đường xa đến đây, Huyền Thành tiếp đón không chu toàn, xin các vị thứ lỗi” Ách Quái nói, dường như không muốn đề cập đến chuyện xung đột của mọi người trong đại điện vừa rồi.

“Ai da… Ách Thành Chủ xem đây là nơi nào mà lại nói thế? Thật sự xem chúng ta là người ngoài rồi…” Tôn Đồ nghe vậy, vội vàng nói.

“Haha… Hội võ Năm Thành luôn là sự kiện trọng đại của Huyền Thành chúng ta, xem như là một nghi thức hiển lộ thực lực tổng thể của từng thành trì, có tác dụng tăng cường sự liên kết giữa năm thành trì chúng ta, xúc tiến gia tăng thực lực… tóm lại là có chỗ tốt không nhỏ a…” Ách Quái vừa cười vừa nói.

Đám người Tôn Đồ nghe vậy, nhao nhao gật đầu đồng ý.

“Ta xem những người tham dự sự kiện lần này có thêm nhiều gương mặt mới, không tệ, không tệ… Huyền Thành nhất mạch chúng ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, mỗi lần Hội võ Năm thành thêm nhiều gương mặt mới, như thế mới thể hiện được các thành trì bừng bừng sinh khí a.” Ánh mắt Ách Quái đảo qua mọi người, đặc biệt là dừng lại một lát khi nhìn nhóm người Thần Dương, ánh mắt vui mừng nói.

Tần Nguyên và Phù Kiên nghe vậy liếc nhìn nhau, dù ngoài mặt vui vẻ nhưng đáy lòng oán thầm không thôi.

Lần này Huyền Thành Thành chủ thể hiện thái độ như vậy, chẳng phải là công khai cổ vũ hành vi của những kẻ giết chủ soán ngôn như Thần Dương hay sao? Sau này thuộc hạ của bọn hắn nếu có người như thế, chẳng phải là cũng sẽ nhận được sự ủng hộ?

Bất quá, dù trong lòng bất mãn, bọn hắn cũng không dám biểu lộ chút nào. Dù sao bề ngoài nhìn Ách Quái Thành chủ biểu hiện ôn hòa, nhưng đây chính là đệ nhất nhân đứng đầu thế lực Huyền Thành.

“Những năm gần đây, Khôi Thành bên kia thực lực tăng lên cực nhanh, tuy rằng bọn hắn một mực ẩn nhẫn không phát, không xung đột trực tiếp quy

mô lớn với chúng ta, nhưng tại một số ít khu vực giáp ranh, bọn hắn bố cục càng thêm chu đáo chặt chẽ, mơ hồ đã bắt đầu chiếm thế thượng phong, chúng ta không thể không cảnh giác a" Ách Quái bỗng nhiên thở dài nói.

"Thành Chủ đại nhân nói đúng… mấy năm gần đây, trực thuộc Khôi Thành là Hắc Lương Thành, giáp ranh Thông Dư Thành chúng ta, thường xuyên phái đội ngũ thợ săn vượt biên giới tiến vào địa bàn chúng ta săn giết lân thú, tuy rằng mỗi lần cùng đội ngũ thợ săn chúng ta tiếp xúc, bọn hắn liền chủ động thối lui. Nhưng tình huống như thế này càng ngày càng nhiều, khiến cho chúng ta cảm thấy bất an" Phù Kiên nghe vậy, nhăn mày nói.

"Tình huống chúng ta bên này cũng không sai biệt lắm, chỉ bất quá bạo phát mấy lần xung đột quy mô nhỏ, cuối cùng phần lớn là chúng ta chiếm phần thắng" Tôn Đồ lộ ra một chút tự đắc tiếp lời.

"Huyền Chỉ Thành chúng ta cách Khôi Thành khá xa, vì vậy còn tương đối an tĩnh, chỉ bất quá vẫn có một ít gián điệp lén lút trà trộn vào. Trước khi đến đây, ta còn tự tay xử tử một tên Huyền Đấu Sĩ chiến lực không tầm thường, tên kia ẩn nấp tại Huyền đấu trường của ta mấy nghìn năm, cuối cùng bị ta bức đến tuyệt cảnh mới lộ ra tuyệt kỹ ẩn giấu là Khôi lỗi chi thuật" Tần Nguyên cũng mở miệng nói.

"Ai, xem ra bây giờ thế cục rung chuyển à. Lại nói Thanh Dương Thành lúc trước xảy ra biến cố không nhỏ, chỉ sợ là nơi dễ dàng nhất bị gián điệp Khôi Thành trà trộn, Thần Dương Thành chủ cũng phải cẩn thận một chút a." Tôn Đồ nhìn về phía Thần Dương bên này, thâm ý nói.

------oOo------

Chương 896: Tìm hỏi Lục Hoa phu nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thành chủ đại nhân, Thanh Dương Thành bên này bất kể quá khứ hay là hiện tại, cũng chưa bao giờ buông lỏng phòng bị Khôi Thành, về điểm này xin ngài yên tâm." Thần Dương không để ý đến Tôn Đồ, trực tiếp ôm quyền nói với Ách Quái.

"Không sao, không sao, ta cũng bỗng nhiên nhớ lại chuyện này, hỏi vài ba câu thôi... Bây giờ trở lại chuyện chính, trước tiên nói một chút về tình huống hội võ năm thành lần này." Ách Quái khoát tay một cái, nói.

Mọi người nghe vậy, đều an tĩnh lại, chờ gã mở miệng tiếp.

"Quy tắc cụ thể không khác trước quá nhiều, bốn thành các ngươi mỗi thành tiến cử mười hai người, bất luận là các đội trưởng, hay là thủ lĩnh Huyền Đấu Sĩ, đều có thể tham gia. Chủ thành Huyền Thành thì phái ra mười sáu người, tổng cộng là sáu mươi bốn người cùng nhau tỷ võ theo mỗi cặp đôi. Chỉ cần cuối cùng có thể tiến vào ba hạng đầu, sẽ được một phần tưởng thưởng, mà thông qua nhiều vòng tỷ thí, người đạt được hạng nhất, sẽ có được một phần thưởng trọng đại không tưởng." Ách Quái cười một tiếng, nói.

"Khụ khụ khụ khụ... phần thưởng trọng đại không tưởng không biết là vật gì a? Làm sao thành chủ đại nhân hôm nay lại ngập ngừng như vậy chứ?" Chân mày Tần Nguyên cau lại, cười hỏi.

"Cách hội võ chính thức còn đến ba tháng, chư vị trước hết cho phép ta giữ

kín điều này, đến khi hội võ chính thức khai mạc sẽ công bố, tóm lại tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi thất vọng." Trên mặt Ách Quái nở nụ cười càng nồng đậm hơn.

Mọi người nghe vậy, tự nhiên cũng không dị nghị nữa.

"Trong ba tháng này, chư vị có thể ở tạm trong biệt uyển Huyền Thành ta tu hành, nếu muốn luyện tay một chút trước thời hạn, cũng có thể đi vào mấy tòa Huyền Đấu Trường trong thành, tham dự huyền đấu tự do là được." Ách Quái nói.

Dứt lời, gã lại hàn huyên một lát với mọi người, sau đó rời đi trước.

Sau hội nghị ngắn ngủi, mỗi người tứ đại thành trì đều có tâm tư riêng, cũng không có tâm khí so tài với nhau, mỗi đám người Tần Nguyên Phù Kiên mang đội ngũ của mình rời đi trước.

Đám người Thần Dương đi ra đại điện cuối cùng, liền thấy tên nam tử Đồng Tùng kia còn chờ ở ngoài điện.

"Chư vị khách quý Thanh Dương Thành, lúc này có muốn đi dạo một chút trong thành không, hay là theo ta đi biệt uyển Huyền Thành?" Đồng Tùng chủ động tiến lên đón, mở miệng hỏi.

"Đi xa vất vả hồi lâu, làm phiền đạo hữu trước dẫn chúng ta đến biệt uyển đi." Thần Dương, Cốt Thiên Tầm và Hàn Lập nhìn nhau một cái, sau đó mở miệng nói.

"Được. Mời chư vị theo ta." Đồng Tùng gật đầu một cái, nói.

Mọi người liền theo sự hướng dẫn của gã, ra khỏi phủ thành chủ, một đường đi về hướng tây thành, cuối cùng đi tới một dãy nhà chiếm diện tích lớn hơn so với phủ thành chủ.

"Quả thực xin lỗi, ba thành kia tới sớm trước, đã chọn vị trí biệt uyển tốt hơn đây một chút. Còn dư lại hai nơi Lương Phong Tiểu Trúc cùng Bạch Thạch Viên, hoàn cảnh tuy không kém, nhưng vị trí phân bố hơi thưa thớt,

khoảng cách giữa nhau khá xa, sợ là chư vị phải ở phân tán chút." Vừa vào cửa biệt uyển, Đồng Tùng mang theo vẻ áy náy nói.

"Việc này không sao, phân tán một chút ngược lại cũng là chuyện tốt, càng thêm thanh tĩnh." Tâm tư Thần Dương có chút phiêu hốt, không vấn đề nói.

"Vậy thì tốt." Đồng Tùng cười nói.

Mọi người liền theo gã, ở biệt uyển phía tây nam, là một vùng tiểu trúc gió lạnh.

Gian phòng ở đây xây xếp hàng như khách sạn, rất là đơn giản, tài liệu sử dụng cũng chính là loại hắc thạch có thể ngăn cách thần thức, nên làm cho mọi người an tâm hơn không ít.

Gian phòng rất nhiều, đám người Hàn Lập mỗi người ở một gian.

Hàn Lập kiểm tra gian phòng một chút, thấy trong phòng cũng không bị người giở trò, lúc này mới yên tâm khoanh chân ngồi xuống tĩnh tọa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến đêm khuya.

Hàn Lập bỗng nhiên mở mắt ra, kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Bên ngoài là một mảnh yên tĩnh, một vầng trăng sáng treo giữa không trung cao, phát ra quang mang sáng ngời, càng làm nơi này thêm an tĩnh.

Hàn Lập nhìn trăng tròn giữa không trung một lát, khẽ nhíu mày, sau đó liền thu hồi tầm mắt, đi về phía trước, rất nhanh đi tới trước một căn phòng, khẽ gõ cửa một cái.

"Lệ đạo hữu?" Mấy hơi thở sau, bên trong cửa truyền ra một thanh âm, ngay sau đó cửa phòng không nhanh không chậm từ từ mở ra, bóng người Giải Đạo Nhân xuất hiện ở bên trong cửa.

"Thần Dương đạo hữu, đêm khuya quấy rầy rồi." Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân một cái, ánh mắt lóe lên, bước vào.

Nơi này chính là gian phòng Thần Dương. Lúc này Thần Dương cũng không nghỉ ngơi, ở bên trong phòng khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

"Đâu có, Lệ đạo hữu mời ngồi, không biết đêm khuya ngươi tới thăm có chuyện gì không?" Thần Dương cười hỏi.

"Trước ta cùng Thần đạo hữu ước định, nếu ngươi không thể tìm ra phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng, liền đổi một yêu cầu khác đúng không. Giờ Lệ mỗ tới, là để thương lượng với Thần đạo hữu chuyện này." Sau khi Hàn Lập ngồi xuống, vào thẳng vấn đề nói.

"Không sai, không biết Lệ đạo hữu yêu cầu chuyện gì? Chỉ cần Thần mỗ có thể làm được, nhất định sẽ dốc hết toàn lực, sẽ không để Lệ đạo hữu thất vọng lần nữa." Thần Dương gật đầu nói.

"Ta muốn nhờ Thần đạo hữu giúp ta kiểm tra hai người, một người là Thạch Không, người kia gọi là Tử Linh, chính là một nữ tu, bị người đưa vào Tích Lân Không Cảnh trong vòng trăm năm gần đây. Nhờ Thần đạo hữu cho ta thông tin rõ ràng trước khi hội võ bắt đầu." Hàn Lập chậm rãi nói.

Thần Dương nghe vậy khẽ run, ngay sau đó mặt lộ vẻ khó xử.

"Tử Linh ngươi nói, ta ngược lại có thể giúp ngươi điều tra một chút, người này nếu là nữ tu, lại mấy chục năm trước mới vừa tiến vào Tích Lân Không Cảnh, nếu như lúc này tới Huyền Thành, sẽ không khó tra lắm. Bất quá Thạch Không, lúc này đang ở trong tay Ách Quái, muốn điều tra thì rất khó khăn." Thần Dương cười khổ nói.

"Nếu như dễ dàng, Lệ mỗ cần gì phải nhờ Thần đạo hữu." Hàn Lập khẽ cười một tiếng.

"Cũng được... Thần mỗ đã lỡ lời một lần, tuyệt sẽ không lỡ lời lần nữa, Lệ đạo hữu ngươi yên tâm, trước khi hội võ bắt đầu, Thần mỗ tất nhiên sẽ cho ngươi câu trả lời rõ ràng." Thần Dương im lặng chốc lát, trịnh trọng nói.

"Như vậy làm phiền Thần đạo hữu." Hàn Lập khẽ mỉm cười, cũng không ở

lại lâu, rất nhanh cáo từ rời đi, trở lại chỗ của mình.

Một đêm yên lặng.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Hàn Lập rửa mặt xong, đang muốn ra cửa, chợt nghe tiếng gõ cửa truyền tới, chính là một thanh niên người hầu Thanh Dương Thành.

Lần này tới Huyền Thành, trừ đám người Hàn Lập, Thần Dương còn mang theo một ít người hầu, xử lý một ít chuyện vụn vặt.

"Lệ tiền bối, thành chủ mời ngài đến chỗ của người." Thanh niên người hầu cung kính nói.

"Ngươi có biết thành chủ kêu ta chuyện gì không?" Hàn Lập hỏi tỉnh rụi.

"Vãn bối không biết." Thanh niên người hầu lắc đầu một cái.

"Dẫn đường đi." Hàn Lập khẽ nhíu mày một cái, trong miệng nói.

Thanh niên người hầu mang Hàn Lập rất nhanh đi tới chỗ ở của Thần Dương.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ kinh ngạc, hắn vốn cho là Thần Dương kêu hắn tới, chính là có chuyện muốn thương nghị cùng hắn, nhưng lúc này trong chỗ ở Thần Dương lại đứng đầy người. Đám người Cốt Thiên Tầm, Dịch Lập Nhai, Hùng Bi đều ở đây.

Thấy Hàn Lập đi vào, Cốt Thiên Tầm mỉm cười gật đầu, lên tiếng chào.

Hàn Lập cũng gật đầu đáp lại, vào thời khắc này chợt cảm thấy một ánh mắt tràn đầy địch ý nhìn qua, quay đầu nhìn lại thì chính là Dịch Lập Nhai.

Dịch Lập Nhai thấy Hàn Lập cảm ứng được mình nhìn, cũng không lùi bước chút nào, trừng Hàn Lập một cái, lúc này mới dời ánh mắt đi.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, bụng đầy nghi hoặc.

Trên đường tới Huyền Thành, hắn cảm giác được Dịch Lập Nhai này có chút địch ý với hắn.

Chỉ là hắn và người này bất quá mới quen, thậm chí cũng chưa nói chuyện với nhau, quả thực không hiểu tại sao Dịch Lập Nhai lại có địch ý với mình.

Qua một lúc lâu, lại có mấy người đi vào, toàn bộ đám người Thanh Dương Thành đều đã tụ tập.

"Gọi các ngươi tới đây, chính là có một số việc phải dặn dò trước." Thần Dương nhìn mọi người, nói.

Mọi người ngưng thần lắng nghe.

"Bây giờ cách ngày hội võ khai mạc một đoạn thời gian, hiện trong thành thế lực khắp nơi tề tụ, tình hình phức tạp, các ngươi nếu không có chuyện gì trọng yếu, liền tận lực đợi ở chỗ của mình, nghỉ ngơi dưỡng sức. Còn nếu có chuyện cần đi ra ngoài, nên nhớ không được sanh sự, va chạm với người thành trì khác, nếu không ta nơi này cũng khó xử." Thần Dương nói.

"Vâng."

Hôm qua mọi người cũng tận mắt thấy thái độ người những thành khác đối với Thanh Dương Thành, ác nhiều thiện ít, nên liền rối rít gật đầu đáp ứng.

Thần Dương thấy mọi người gật đầu, mặt lộ vẻ hài lòng.

"Thành chủ đại nhân, hôm qua ở Huyền Thành người nọ có nói, hội võ tứ đại phụ thành lần này, mỗi thành chúng ta phái ra mười hai người, giờ phút này người trong chúng ta rõ ràng nhiều hơn con số này, xin hỏi thành chủ đã dự định phái mười hai người nào ra so tài chưa?" Dịch Lập Nhai chợt mở miệng hỏi.

Nghe lời này, vẻ mặt mọi người tại đây đều sáng lên, nhìn lại Thần Dương.

Vấn đề này đã nằm trong lòng bọn họ đã lâu, tham dự hội võ ngũ thành

chính là vinh quang cực lớn, huống chi còn có trọng thưởng ở phía trước.

Mọi người rất có lòng tin đối với thực lực của mình, cho nên cũng rất khát vọng có thể lên đài dự thi.

"Chuyện này không gấp, danh sách thi đấu, trước khi hội võ bắt đầu ta sẽ tuyên bố. Tốt rồi, các ngươi đều trở về đi." Trong mắt Thần Dương hơi thoáng loé sáng, từ từ nói.

Mọi người nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ thất vọng, rối rít cáo từ rời đi.

Hàn Lập đi ra chỗ ở Thần Dương, ý niệm trong lòng chuyển động, đang muốn đi ra phía ngoài.

Mặc dù Thần Dương nói bọn họ tận lực không nên đi ra ngoài, bất quá lần này hắn có chuyện quan trọng muốn làm.

"Lệ đạo hữu, ngươi đang tính đi ra ngoài sao?" Một thanh âm từ phía sau truyền tới, chính là Cốt Thiên Tầm.

"Không sai, mới đến Huyền Thành, ta dự định đi ra ngoài dạo chơi một chút." Hàn Lập dừng bước lại.

"Lệ đạo hữu chẳng lẽ muốn tìm Lục Hoa Phu Nhân, dò hỏi Hắc Kiếp Trùng?" Môi Cốt Thiên Tầm khẽ nhúc nhích, truyền âm hỏi.

"Đúng vậy." Hàn Lập ở trước mặt Cốt Thiên Tầm, cũng không giấu giếm.

Hắc Kiếp Trùng là một cây gai trong lòng hắn, không rút ra, từ đầu đến cuối hắn khó an tâm được.

"Ta cũng đang muốn đi dò xét chuyện này, không bằng cùng đi với nhau, như thế nào, Lục Hoa Phu Nhân chính là đệ nhất luyện khí đại sư Huyền Thành, cũng không phải là người dễ gặp." Vẻ mặt Cốt Thiên Tầm ngưng trọng nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập nghe vậy khẽ run, gật đầu một cái.

Hai người bước nhanh ra phía ngoài, bóng người rất nhanh biến mất ở phía trước.

Mấy bóng người đi ra từ dưới bóng cây cách đó không xa, chính là đám người Dịch Lập Nhai, Độc Long, Đồ Cương.

Dịch Lập Nhai nhìn phương hướng đi của hai người, sắc mặt âm trầm vô cùng.

Hai người Hàn Lập rất nhanh đi ra biệt uyển, do Cốt Thiên Tầm dẫn đường, đi vào trong thành.

Do ảnh hưởng của hội võ năm thành, dòng người bên trong thành như thoi đưa, cửa hàng hai bên đường phố giăng đèn kết hoa, đồ vật buôn bán trong cửa hàng, phẩm chất rõ ràng cao hơn một bước so với Thanh Dương Thành.

Diện tích bên trong Huyền Thành cực lớn, khu phố phồn hoa nối tiếp nhau, so sánh Thanh Dương Thành với nơi này, quả thật là vừa bẩn vừa nát, kém đâu chỉ một bước.

------oOo------

Chương 897: Canh cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*
***Biên**: Độc Hành*

"Không ngờ Huyền Thành này lại phồn hoa náo nhiệt như thế, không kém bao nhiêu so với ngoại giới." Ánh mắt Hàn Lập nhìn quanh, mở miệng tán thưởng nói.

"Nơi đây là chủ thành của Huyền Thành, đương nhiên phải như vậy." Cốt Thiên Tầm lơ đễnh nói.

Hai người rất nhanh đi qua vài quảng trường, phía trước dần dần ra khỏi quảng trường phồn hoa, cảnh vật xung quanh bắt đầu thưa thớt.

Đi tiếp một lát, hai người tới gần một tòa bảo tháp đỏ thẫm được xây dựa vào núi, liền dừng bước lại.

Bảo tháp chiếm diện tích khá lớn, cao bảy tám chục trượng, trên dưới bao gồm chín tầng, xung quanh tháp minh khắc vô số phù văn đỏ thẫm, đồng thời liên tục toả ra nhiệt độ cực nóng, giống như đang đứng trên một miệng núi lửa.

"Nơi này là chỗ ở của Lục Hoa phu nhân sao?" Hàn Lập nhìn bảo tháp đỏ thẫm trước mắt, hỏi.

"Không sai, Lục Hoa phu nhân ở tầng thứ chín của Diễm Dương Tháp này, nhưng muốn gặp hắn cũng không dễ dàng." Cốt Thiên Tầm nhìn về phía đỉnh của bảo tháp, nói.

"Cốt đạo hữu hình như biết qua Lục Hoa phu nhân này, không biết vị Lục Hoa phu nhân này là người như thế nào?" Hàn Lập nhìn như tùy ý hỏi.

"Cũng không hẳn là hiểu rõ, chỉ cần là người đã tới Huyền Thành, cơ bản không ai không biết đại danh Lục Hoa phu nhân, Luyện Khí Đại Sư đệ nhất Huyền Thành." Trong mắt Cốt Thiên Tầm hiện ra một tia khát khao.

"Thuật luyện khí của vị Lục Hoa phu nhân thật sự lợi hại như vậy sao?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Đó là đương nhiên. Nghe nói trước khi Lục Hoa phu nhân bị giam vào Tích Lân Không Cảnh đã từng luyện chế ra Thánh khí Tam phẩm." Cốt Thiên Tầm nói.

"Thánh khí Tam phẩm!" Hàn Lập chấn động.

Ma Khí của người Ma tộc được gọi là Thánh khí. Đẳng cấp phân chia Ma khí dựa theo phương pháp phân chia của Tiên khí. Ngoại trừ Chưởng Thiên Bình không biết đẳng cấp, bảo vật lợi hại nhất mà Hàn Lập từng thấy là Thiên Hồ Hóa Huyết đao, còn có La Trá Tỳ, cũng chỉ là Tiên khí Tam phẩm.

Hai kiện Tiên khí này đều cho hắn cảm giác sâu không lường được, dùng thực lực của hắn cũng không cách nào hiểu rõ.

Lục Hoa phu nhân này lại rèn được Tiên khí đồng cấp với Thiên Hồ Hóa Huyết đao, La Trá Tỳ Bà sao? Thuật luyện khí của người này quả thực khiến người ta khiếp sợ.

"Có lẽ thuật luyện khí của người này đạt tới đỉnh cao, nhưng đó là ở bên ngoài, bây giờ đang ở trong Tích Lân Không Cảnh này, bất kể là Ma khí hay Tiên Linh Lực đều không thể sử dụng. Thuật luyện khí của hắn dù có mười thành, chỉ sợ một thành cũng không phát huy ra được." Ngay lập tức Hàn Lập lại nhíu mày nói.

"Đúng thực như vậy, chẳng qua Lục Hoa phu nhân dốc lòng nghiên cứu, dùng lực lượng tinh thần thay thế phương pháp Ma khí hoặc Tiên Linh Lực, phương pháp này có thể nói là hình thành một phái riêng." Cốt Thiên Tầm liếc nhìn Hàn Lập, nói thêm.

"Chẳng lẽ toàn bộ những cấm chế hình thành từ lực lượng tinh thần thấy trong Thanh Dương Thành đều xuất phát từ tay Lục Hoa phu nhân?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

"Không chỉ như vậy, nghe nói Lục Hoa phu nhân còn tìm cách quán chú lực lượng tinh thần vào trong binh đao, khiến chúng có thể phát huy uy năng giống như những Thánh khí bên ngoài. Chẳng qua luyện chế một kiện binh khí như vậy cần tiêu hao đại giới rất lớn, chúng ta không thể trông chờ vào nó được." Cốt Thiên Tầm không khỏi tiếc nuối nói.

Hàn Lập nghe vậy, như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, không nói gì.

"Đi thôi." Cốt Thiên Tầm nói một tiếng, cất bước về phía trước.

Hai người tới trước Diễm Dương Tháp, cửa lớn trước tháp đóng chặt, một cỗ lực lượng cực nóng tản ra từ bên trong.

"Nghe nói Diễm Dương Tháp này xây trên miệng một ngọn núi lửa. Trong Tích Lân Không Cảnh không cách nào thúc giục Ma khí, chỉ có thể dựa vào lực lượng Địa Hỏa để luyện khí." Cốt Thiên Tầm giải thích một câu.

Hàn Lập yên lặng gật đầu, nhìn xung quanh.

Xung quanh cũng là một mảnh yên tĩnh, một bóng người cũng không có.

"Kỳ quái, nếu Lục Hoa phu nhân là Luyện Khí Đại Sư, sao nơi này lại yên tĩnh như vậy? Chẳng lẽ không có ai đến tận cửa cầu lấy vũ khí?" Thần sắc Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Lục Hoa phu nhân là Luyện Khí Sư dùng riêng của Ách Quái thành chủ, địa vị tôn quý, hơn nữa hắn không thích bị người khác quấy rầy. Chính vì vậy nên không kẻ nào dám đến đây cầu lấy vũ khí đấy." Cốt Thiên Tầm nói xong, tiến lên gõ cửa.

Gõ cửa một hồi lâu mới có người đáp lại, một thanh niên vóc người mập lùn, đầu mọc mụt nhọt đi ra.

"Nhị vị có chuyện gì?" Thiếu niên mập lùn không kiên nhẫn quét qua hai người Hàn Lập, lười biếng hỏi.

"Chúng ta mến mộ tiếng tăm Lục Hoa phu nhân đã lâu, hôm nay cố ý tới chơi, muốn gặp mặt một lần. Mong Tiểu ca thông truyền một tiếng." Cốt Thiên Tầm chắp tay nói.

Hàn Lập cũng thi lễ một cái.

"A, hai người các ngươi đến thật không khéo, mấy ngày trước đại nhân đã bắt đầu bế quan, xin miễn tiếp khách, mời trở về đi." Thiếu niên mập lùn khoát tay áo, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

"Không biết khi nào Lục Hoa phu nhân mới có thể xuất quan?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Không rõ, đại nhân bế quan đều có nguyên do, nói ngắn thì bảy tám năm đã có thể xuất quan, nói dài chỉ sợ cần hơn trăm năm!" Thiếu niên mập lùn nói xong liền muốn quay người trở lại trong tháp.

"Vị Tiểu ca này xin chờ một chút, chúng ta là..." Cốt Thiên Tầm tiến lên trước một bước, gọi thiếu niên mập lùn lại.

"Hừ, thật là cho thể diện mà không cần! Thân phận đại nhân nhà ta là gì, há người nào cũng có thể cầu kiến. Đi mau, đi mau!" Thiếu niên mập lùn có chút không kiên nhẫn nói.

"Không sai, hai Huyền Đấu Sĩ Thanh Dương Thành, chỉ như nô lệ mà ngông cuồng cầu kiến Lục Hoa phu nhân, thật sự là không biết trời cao đất rộng." Một âm thanh chê cười truyền đến từ phía sau. Một bóng người áo trắng thản nhiên đi tới, đúng là người lúc trước có chút xung đột với hắn trong đại điện thành chủ, Phong Vô Trần Huyền Chỉ Thành.

Đi sau y còn có một nam tử trung niên mặc phục sức Huyền Chỉ Thành, mặt đen râu quai nón, trong mắt lấp lóe như chuông đồng, khiến người ta có cảm giác như một dã thú.

Hàn Lập nghe vậy nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện.

Nét mặt Cốt Thiên Tầm vẫn bình tĩnh, không thấy hỉ nộ.

Phong Vô Trần liếc mắt nhìn hai người Hàn Lập một chút, tiến lên khẽ gật đầu với thanh niên mập lùn, lấy ra một bái thiếp màu vàng, nói: "Tại hạ Phong Vô Trần, phụng mệnh nghĩa phụ Thành chủ Huyền Chỉ Thành, đặc biệt đến bái kiến Lục Hoa phu nhân. Đây là bái thiếp, kính xin đạo hữu thông truyền thay."

"Thì ra là Phong đạo hữu, xin ngài chờ một chút, tại hạ sẽ thông truyền giúp ngài. Nhưng gặp hay không là do đại nhân quyết định." Thanh niên mập lùn nhìn tên kí trên bái thiếp, thần sắc trên mặt lập tức thay đổi, biến thành biểu tình nịnh nọt, lại có chút áy náy nói.

Gã chỉ là một người canh cổng, cũng không dám đảm nhiệm nhiều việc.

"Chuyện này là đương nhiên." Phong Vô Trần mỉm cười nói, vẻ mặt tràn đầy tự tin.

Thanh niên mập lùn lại gật đầu nhẹ với Phong Vô Trần, quay người đang muốn đi vào trong.

"Vị đạo hữu này xin chờ một chút, chỗ này ta cũng có một tín vật, kính xin các hạ thay trình lên." Cốt Thiên Tầm mở miệng gọi thanh niên mập lùn lại, lấy ra một lệnh bài xương màu trắng mộc mạc, phía trên có một vết rạn vắt ngang, thoạt nhìn là vật có niên đại cực lâu.

Hai mặt lệnh bài đều minh khắc vài đạo phù văn như nước chảy, chớp động bạch quang nhàn nhạt.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Thanh niên mập lùn nghe vậy, bất giác dừng bước lại, nhìn gương mặt bình tĩnh của Cốt Thiên Tầm, trong lòng rùng mình, biểu tình khinh thường lúc trước lập tức thu liễm hơn phân nửa, lại nhìn về phía lệnh bài xương mộc mạc, đang muốn đi lên tiếp nhận.

"Một khối phá cốt bài mà cũng được coi là tín vật, giả danh lừa bịp." Phong Vô Trần liếc qua, cười nhạo một tiếng.

Tuy y biết thực lực Cốt Thiên Tầm không kém, nhưng chỉ là một Huyền Đấu Sĩ ở Thanh Dương Thành, địa vị đê tiện, không đáng để vào mắt.

Thanh niên mập lùn nghe vậy, bước chân không khỏi ngừng lại.

"Ngươi là thủ vệ của Diễm Dương Tháp hả? Thân là thủ vệ, nên làm tốt việc của thủ vệ, không được tự cho là thông minh, vượt qua bổn phận. Làm trễ nãi đại sự, ngươi không có khả năng đảm đương nổi đâu." Cốt Thiên Tầm nhàn nhạt nói.

"Các hạ nói rất đúng, xin mời nhị vị cũng chờ ở đây một chút, ta đi bẩm báo với đại nhân." Sắc mặt thanh niên mập lùn biến đổi, tiếp nhận lệnh bài của Cốt Thiên Tầm, nhanh chóng tiến vào Diễm Dương Tháp.

Sắc mặt Phong Vô Trần trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, cũng không tức giận.

Nơi đây là chỗ ở của Lục Hoa phu nhân, y cũng không dám làm càn.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt qua hơn nửa canh giờ, thế nhưng thanh niên mập lùn dường như biến mất, vẫn chưa thấy bóng dáng trở lại.

Trên mặt Phong Vô Trần lộ ra một tia không kiên nhẫn.

Vào lúc này, một hồi tiếng bước chân truyền ra từ bên trong, lập tức một đạo nhân ảnh từ trong lóe ra, đúng là thanh niên mập lùn kia.

"Thật sự là có lỗi, để cho mấy vị đợi lâu, đại nhân vừa mới vệ sinh thân thể, hắn không thích bị người khác quấy rầy, vì vậy kéo dài thời gian cho tới bây giờ, hai vị đạo hữu mời vào." Vẻ mặt thanh niên mập lùn tràn đầy áy náy, cúi đầu nói.

"Không sao, hàng ngày Lục Hoa phu nhân trăm công ngàn việc, một kẻ tiểu bối hậu sinh như tại hạ phải nên chờ một chút." Phong Vô Trần nhoẻn miệng cười, cất bước tính đi vào.

"Phong đạo hữu, đại nhân nói hôm nay có chuyện quan trọng muốn làm, mời ngươi ngày mai lại đến. Tại hạ nói hai vị đạo hữu là chỉ Cốt đạo hữu bọn họ." Thanh niên mập lùn khẩn trương, vội vàng đưa tay ngăn Phong Vô Trần lại, không dám nhìn sắc mặt Phong Vô Trần, rũ mắt nói.

Trong lòng của gã vô cùng hối hận, hận không thể đánh mình một bạt tai, vừa rồi chỉ lo một lòng tạ lỗi mà không nói rõ ràng. Một hiểu lầm này đã đắc tội thảm với Phong Vô Trần rồi.

"Ngươi nói gì?" Phong Vô Trần dừng bước lại, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên, lập tức lại trở nên xanh mét.

"Đa tạ đạo hữu thông truyền." Ánh mắt Cốt Thiên Tầm yên tĩnh, tựa hồ đã sớm dự liệu được tình huống này, nhẹ gật đầu với thanh niên mập lùn, đi vào bên trong.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, cất bước đuổi theo.

"Nhị vị đạo hữu, xin mời đi theo ta." Thanh niên mập lùn liếc qua Phong Vô Trần, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn đuổi theo hai người Hàn Lập.

Đại môn chậm rãi khép lại, nhốt hai người Phong Vô Trần ở bên ngoài.

"Đi!" Sắc mặt Phong Vô Trần hiện giờ vô cùng khó coi, bỗng quay người, đi về phía xa.

Trong mắt nam tử trung niên râu quai nón hiện lên một tia cổ quái, theo sát sau lưng Phong Vô Trần. Thân ảnh hai người rất nhanh biến mất ở phía xa.

...

Hai người Hàn Lập, Cốt Thiên Tầm theo thanh niên mập lùn đi vào Diễm Dương Tháp, xuyên qua một hành lang dài, đi tới một cầu thang xoắn ốc

hướng lên trên.

"Đại nhân ở tầng cao nhất của Diễm Dương Tháp, nhị vị đạo hữu xin mời đi theo ta." Thanh niên mập lùn cung kính nói một tiếng, đi trước dẫn đường.

Hai người Hàn Lập đi theo phía sau, thuận theo cầu thang hướng lên trên.

"Cốt đạo hữu, ngươi đã có tín vật lệnh bài kia, sao lúc trước còn nói Lục Hoa phu nhân không dễ gặp, kéo Lệ mỗ cùng đồng hành." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, truyền âm hỏi.

"Kính xin Lệ đạo hữu thứ lỗi, miếng lệnh bài kia là mẫu thân để lại cho ta, nói sử dụng tấm lệnh bài này là có thể gặp được Lục Hoa phu nhân. Ta cũng không nắm chắc việc này, vốn tưởng rằng sẽ không thuận lợi như thế, cho nên mới kéo Lệ đạo hữu đồng hành." Cốt Thiên Tầm cười trả lời.

"Vậy sao..." Hàn Lập nhíu mày, từ chối cho ý kiến nói.

------oOo------

Chương 898: Thu đồ đệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm đi theo thanh niên lùn mập, một đường đi tới tầng cao nhất Diễm Dương tháp, tới bên ngoài cửa một gian phòng liền ngừng lại.

"Đại nhân, hai vị khách nhân đã đến..." Thanh niên lùn mập khoanh tay đứng, cung kính nói lớn.

"Đã đến thì mời bọn hắn vào, còn lề mề đứng ở cửa làm gì!" Một thanh âm hơi khàn khàn vang lên, ngữ khí có chút vội vàng xao động.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm liếc nhau, đồng thời nhíu mày.

Thanh niên lùn mập không dám lãnh đạm, vội vàng đưa tay chạm vào một chỗ ngoài cửa vài cái.

Chỉ nghe một hồi tiếng ma sát vang lên, cửa đá căn phòng chậm rãi lui sang hai bên, lộ ra một cái cổng tò vò lớn, một cỗ mùi thịt liền từ bên trong nhẹ nhàng bay ra.

Hàn Lập nhíu mũi một cái, trong mắt hiện lên một vòng nghi hoặc, cùng Cốt Thiên Tầm một trước một sau đi vào. Cánh cửa đá sau lưng cũng theo đó chậm rãi khép lại.

Vừa tiến vào phòng, mùi thịt này càng phát ra nồng nặc. Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, liền thấy vị trí gần cửa sổ trong phòng đặt một bộ bàn đá rộng lớn bộ dáng cổ quái.

Trên bàn đá khoét một cái lỗ lớn, phía trên đặt một cái nồi lớn, phía dưới tựa hồ có lửa than thiêu đốt đun nóng, trong nồi là nước canh màu trắng sữa nồng đậm, bong bóng khí to lớn cuồn cuộn "Ùng ục ùng ục" trong đó.

Trong nồi nấu là thịt và xương cốt vừa thô vừa to không biết là của loại dị thú nào, mùi thơm toả ra bốn phía.

Đằng sau bàn đá là một hắc y lão giả dáng người thấp bé, thân thể hơi tráng kiện, hai cánh tay để trần, một tay đang cầm một khối thú cốt to cỡ cánh tay, miệng dính đầy mỡ đang gặm thịt trên khối thú cốt kia, tay kia thì nắm khối cốt bài màu trắng, nhẹ nhàng chà xát.

Dung mạo lão giả không giống nhân tộc, không biết có phải do gần lửa than quá hay không nên nóng đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nửa đầu trước đã hói, hàm râu bên dưới lại hết sức rậm, chia làm ba nhúm như bím tóc thô to, phía trên đồng dạng dính đầy dầu trơn.

Cho dù đã biết "Phu nhân" bất quá là một danh xưng đặc biệt của Luyện Khí Đại Sư, nhưng thời điểm thấy Lục Hoa phu nhân này, Hàn Lập khó có thể cảm thấy hài hoà.

"Cốt bài này là của người nào trong các ngươi..." Lục Hoa phu nhân vừa quay đầu nhìn lại bên này, vừa nói.

Mà khi lão nhìn thấy bộ dạng Cốt Thiên Tầm, toàn bộ cơ thể lập tức cứng lại.

"Quá giống, quá giống, quả thực quá giống... Ngươi cùng chủ nhân cốt bài này có quan hệ như thế nào?"

Thú cốt trong tay Lục Hoa phu nhân "Đùng" một cái, rơi vào trên bàn đá, lão từ bên cạnh bàn chậm rãi đứng lên, đi đến gần Cốt Thiên Tầm, ngửa đầu cẩn thận đánh giá gương mặt nàng.

"Chủ nhân cốt bài chính là gia mẫu." Cốt Thiên Tầm bị lão nhìn chằm chằm có chút không thích ứng, nghiêng đầu qua nói ra.

"Ngươi là nữ nhi Hồng Ngọc... Ngươi tên gì vậy?" Lục Hoa phu nhân nhướng mày, hỏi.

"Vãn bối Cốt Thiên Tầm." Cốt Thiên Tầm đáp.

"Cốt Thiên Tầm... Ngươi họ Cốt? Phụ thân ngươi là người phương nào?" Lục Hoa phu nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm, hỏi.

"Vãn bối... Vãn bối không biết. Vãn bối chưa bao giờ thấy phụ thân, mẫu thân cũng chưa bao giờ đề cập đến, người chỉ nói phụ thân vãn bối là chủ nhân cũ của khối cốt bài này, họ của ta thì... Chính là từ khối cốt bài này." Cốt Thiên Tầm chậm rãi nói ra.

Dứt lời, ánh mắt nàng hơi di chuyển, đã rơi vào trên mặt Lục Hoa phu nhân, có chút tò mò bắt đầu đánh giá quan hệ giữa mẫu thân cùng Lục Hoa phu nhân này, nàng đã mơ hồ có chút suy đoán rồi.

Hàn Lập đứng ở một bên, tựa hồ nhìn ra thứ gì đó, trong lòng hơi bất định, ngược lại có chút oán trách Cốt Thiên Tầm, đã có tầng quan hệ này, vì sao không nói sớm cho hắn biết, lại để cho hắn lo lắng vô ích hồi lâu?

"Mẫu thân ngươi... Nàng có khỏe không?" Ánh mắt Lục Hoa phu nhân trở nên nhu hòa, có chút kích động hỏi.

"Mẫu thân người... Người đã mất rồi..." Trong mắt Cốt Thiên Tầm hiện lên một vòng bi thương, mở miệng nói ra.

"Cái gì? Hồng Ngọc nàng... Làm sao lại như vậy?" Thần sắc Lục Hoa phu nhân đột biến, hai mắt trợn lên, vội vàng hỏi.

"Trên người mẫu thân có Chân Linh huyết mạch, bị người khác thèm muốn, nhiều năm trước đã..." Cốt Thiên Tầm nói không ra lời.

Lục Hoa phu nhân nghe xong một nửa, mặt mũi xanh mét, liền chắp hai ta sau lưng, đi lòng vòng tới lui, nắm đấm bóp chặt kêu răng rắc, trên người có một cỗ khí tức như có như không không ngừng phóng ra ngoài, tựa hồ đang mạnh mẽ đè xuống sự tức giận trong lòng.

Cuối cùng, trong mắt của lão hiện lên một tia hối hận, ngừng lại.

"Việc này sau này ngươi hãy nói kỹ với ta, trước tới đây ngồi đã." Lục Hoa phu nhân chậm rãi đi trở về chỗ ngồi của mình, ngồi xuống.

Hai người Hàn Lập cũng đi theo, ngồi đối diện với lão.

"Tiểu tử này là người nào? Là đạo lữ ngươi sao?" Lúc trước Lục Hoa phu nhân một mực chú ý tới Cốt Thiên Tầm, lúc này mới chú ý tới Hàn Lập, lông mày không khỏi nhíu một cái, hỏi.

Hàn Lập thấy bộ dạng lão như hồ nghi dò xét con rể, trong mắt vẫn mang theo một chút thần sắc không chịu nổi, liền vội khoát khoát tay, nói ra: "Tiền bối đã hiểu lầm, tại hạ Lệ Phi Vũ, là bằng hữu Cốt đạo hữu đấy."

"Nói đi, các ngươi đến là cầu mua binh khí, hay là đến đặt hàng binh khí?. Ta nói trước, nếu đặt hàng binh khí theo yêu cầu, chỉ có thể nêu ra yêu cầu binh khí như thế nào, chớ đem bản vẽ thiết kế chó má khác tới đây, lão phu chỉ nhận binh khí do mình thiết kế, của người khác... Đều là cứt chó thôi." Lục Hoa phu nhân liếc nhìn Hàn Lập, nhướng mày, hiển nhiên là đặc biệt nói cho hắn nghe đấy.

"Tiền bối đã hiểu lầm, chúng ta không phải tới mua binh khí, cũng không phải đến đặt hàng binh khí." Cốt Thiên Tầm nói ra.

"Không phải vì binh khí, vậy vì cái gì?" Lục Hoa phu nhân khẽ nhíu mày, hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, vãn bối lần này đến đây, là muốn tìm kiếm bí pháp giải trừ Hắc Kiếp trùng từ tiền bối." Hàn Lập mở miệng nói ra.

Lục Hoa phu nhân nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, hỏi: "Các ngươi là từ Thanh Dương thành đến à?"

"Tiền bối vì sao nói như vậy?" Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Phương pháp thuần dưỡng Hắc Kiếp trùng, ta chỉ truyền cho Đỗ Thanh Dương, hắn chỉ cần không phải kẻ ngu xuẩn, sẽ không truyền ra bên ngoài, mà tin tưởng toàn bộ phạm vi Huyền thành, những người khác cũng căn bản không thể nào biết được. Do đó các ngươi cũng chỉ có thể đến từ Thanh Dương thành." Lục Hoa phu nhân thở dài một hơi, nói ra.

"Tiền bối nói không sai, thật sự chúng ta đến từ Thanh Dương thành, lúc trước đều bị Đỗ Thanh Dương dùng Hắc Kiếp trùng áp chế, hôm nay đến nơi này chính là muốn tìm kiếm phương pháp giải trừ nó từ tiền bối." Hàn Lập nói như thế.

"Nói như vậy, Đỗ Thanh Dương chết, hơn phân nửa là có quan hệ với các ngươi?" Lục Hoa phu nhân nghiêng mắt nhìn hai người Hàn Lập, hỏi.

"Phương pháp thuần dưỡng Hắc Kiếp trùng, là ngươi truyền cho Đỗ Thanh Dương sao?" Cốt Thiên Tầm nghe nói lời ấy, thần sắc lập tức biến đổi, hỏi.

Lục Hoa phu nhân chú ý tới cách Cốt Thiên Tầm xưng hô với mình, không phải là "Tiền bối", mà biến thành "Ngươi", chẳng biết tại sao trong lòng lão mơ hồ có chút bất an.

"Không dám lừa gạt tiền bối, lúc trước Đỗ Thanh Dương dùng bí pháp hút tinh huyết chúng ta, bất đắc dĩ chúng ta mới liên hợp lật đổ thành chủ đương nhiệm." Hàn Lập thấy thế, xen vào nói.

"Năm đó bởi vì lão phu thiếu hắn một phần ân tình không nhỏ, cho nên mới truyền cho hắn phương pháp thuần dưỡng Hắc Kiếp trùng. Về phần hắn dùng tại nơi nào, ta đúng là không biết thật." Lục Hoa phu nhân thở dài một hơi, nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, có chút chột dạ nói ra.

"Hắn dùng trên người Lệ đạo hữu, dùng trên người ta... Năm đó, cũng dùng trên người mẫu thân." Ánh mắt Cốt Thiên Tầm nhìn chằm chằm Lục Hoa phu nhân, cắn răng nói ra từng câu từng chữ.

"Ngươi nói là... Mẫu thân ngươi bị Đỗ Thanh Dương bách hại?" Lục Hoa phu nhân nghe vậy, thần sắc trên mặt trở nên ngưng trọng muôn phần.

"Ta mặc dù không thể xác định, nhưng năm đó mẫu thân bị Đỗ Thanh Dương bắt đi từ trong Huyền Chỉ thành, vị thành chủ Tần Nguyên này chỉ sợ cũng không thoát khỏi liên quan." Cốt Thiên Tầm cắn răng nói ra.

"Việc này... Chúng ta sau này hãy nói. Trên người các ngươi có lẽ cũng có Hắc kiếp thạch a? Nếu không cũng không thể bình yên sống đến bây giờ, bất quá dù có vật ấy, cũng không phải cách lâu dài." Thần sắc Lục Hoa phu nhân hơi thu liễm lại, như có điều suy nghĩ nói.

"Ý của tiền bối là..." Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Hắc kiếp thạch hoàn toàn có thể ngăn cản Hắc Kiếp trùng phát triển thêm một bước, nhưng công hiệu từ từ hạ thấp xuống, đợi đến lúc hoàn toàn mất đi hiệu lực, chính là thời khắc Hắc Kiếp trùng cắn trả. Đến lúc đó chúng càng thêm hung mãnh, các ngươi hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Lục Hoa phu nhân thản nhiên nói.

"Nếu đã tìm được tiền bối, mong tiền bối giúp chúng ta giải trừ trùng này." Hàn Lập chắp tay nói ra.

"Nếu muốn lão phu cứu ngươi, trước cần phải đáp ứng ta một việc." Lục Hoa phu nhân suy nghĩ một lát, mở miệng nói ra.

"Mời tiền bối nói." Hàn Lập nói.

"Bái lão phu làm sư phụ, trở thành môn hạ đệ tử của ta." Lục Hoa phu nhân rung đùi đắc ý nói.

"Bái người làm thầy?" Hàn Lập nghe vậy đơ lại, có chút khó tin nói.

Ánh mắt Cốt Thiên Tầm cũng hơi đổi, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Như thế nào? Ngươi không muốn?" Mặt Lục Hoa phu nhân đanh lại, lạnh giọng hỏi.

"Cũng không phải là không muốn, quả thật khó hiểu, kính xin tiền bối nói cho biết nguyên do." Hàn Lập hít một hơi thật sâu, nói ra.

Bởi vì năm đó Mặc Đại Phu lưu lại trong lòng Hàn Lập dấu vết thật sự quá sâu đậm, đối với chuyện thầy trò hắn một mực không coi trọng, nhưng nếu có thể đi theo Lục Hoa phu nhân học tập thuật luyện khí, hắn cũng không phải là không để ý.

"Không có nguyên do gì, cùng là Nhân tộc, lão phu nhìn ngươi thuận mắt, lý do này đã đủ chưa?" Lục Hoa phu nhân hừ lạnh một tiếng nói.

"Đủ thì đã đủ rồi, có thể được tiền bối ưu ái, là phúc phận vãn bối. Nhưng không biết trở thành môn hạ đệ tử của tiền bối, còn có ước thúc gì không?" Hàn Lập dò hỏi.

"Ước thúc tự nhiên là có đấy, ngươi cần phải ở bên cạnh hầu hạ lão phu ít nhất vạn năm, trong thời gian đó không được rời đi." Lục Hoa phu nhân gật đầu nhẹ, nói ra.

"Trong vạn năm không được rời đi?" Hàn Lập nghe xong lời ấy, liên tục nhíu mày.

"Vạn năm đối với người tu hành, bất quá là ngựa trắng vụt qua khe hở, như thế nào... Ngươi một chút điểm kiên nhẫn ấy cũng không có? Nói thật cho ngươi biết, bao nhiêu người quỳ cầu ta thu hắn làm ký danh đệ tử, ta cũng lười liếc mắt một cái, tiểu tử ngươi không nên không biết thân phận." Thần sắc Lục Hoa phu nhân kiêu căng nói.

"Điểm này vãn bối tự nhiên minh bạch, chẳng qua là lần này tiến vào Tích Lân Không Cảnh, là muốn tìm một người thập phần trọng yếu, không tìm được nàng trước, vãn bối không thể ngừng ở trong Huyền thành này quá lâu. Vì vậy cũng chỉ có thể làm phật hảo ý của tiền bối." Hàn Lập lắc đầu, thản nhiên nói ra.

------oOo------

Chương 899: Bàn chuyện làm ăn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nữ nhân?" Lông mày Lục Hoa phu nhân nhíu lại, hỏi.

Hàn Lập nhẹ gật đầu.

"Hừ, Ngươi đã nghĩ kỹ chưa, nếu mà ngươi cự tuyệt cơ hội trở thành đệ tử của lão phu, thì cũng có nghĩa là mất luôn cơ hội giải trừ Hắc Kiếp Trùng?" Lục Hoa phu nhân "hừ" lạnh một tiếng, nói ra.

"Vãn bối hiểu rõ, nhưng... Nếu Diễm Dương Tháp đã là nơi làm ăn, thì tiền bối đừng có nể tình thể diện với Cốt đạo hữu nữa, mà công bằng bàn sinh ý với vãn bối được chứ?" Hàn Lập chần chờ một lát, hỏi.

"Ngươi hãy sớm cút đi, lão phu chẳng muốn bàn chuyện làm ăn gì với ngươi cả." Lục Hoa phu nhân thấy Hàn Lập cứng đầu, tay phải lão cầm miếng thịt đùi thú lên miệng cắn một cái, còn tay trái lão thì giơ nhẹ lên, như muốn cầm cái gì đó.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, khẽ ngẫm nghĩ trong lòng chốc lát, rồi cũng đứng dậy như muốn rời khỏi đây.

Cốt Thiên Tầm thấy vậy, đang muốn mở miệng nói, thì thấy ngay khi thân hình Hàn Lập đang định xoay người, bỗng nhiên hắn ngừng lại.

"Lục Hoa tiền bối, không biết ngài đã bao lâu rồi chưa uống rượu?" Chỉ thấy hắn nhìn về phía Lục Hoa phu nhân, giống như hắn vô ý hỏi ra vậy.

Một câu không đầu không đuôi này, lại làm cho Lục Hoa phu nhân đang

cắn một miếng thịt phải dừng lại, đầu tiên trong mắt lão hiện lên vẻ nghi hoặc, rồi tiếp đó tay trái trống rỗng của lão nhẹ nhàng xoa xoa một lát, nói ra:

"Ánh mắt quan sát của tiểu tử ngươi không tệ, làm sao ngươi biết được lão phu là một lão sâu rượu chứ?"

"Ta thấy trên tay phải của tiền bối dính đầy dầu mỡ, rất có thể là bàn tay này của tiền bối hay cầm thức ăn mà dính. Thế nhưng tay trái của ngài bất luận trong lòng bàn tay hay là mu bàn tay, nó đều rất là sạch sẽ, không có chút dầu mỡ nào. Đồng thời điệu bộ mà tay trái của tiền bối giơ lên, nhìn rất giống như một thói quen cầm chén rượu đã lâu mà tạo thành." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Cốt Thiên Tầm thấy vậy, lông mày không khỏi hơi nhíu lên, có chút không hiểu vì sao mà Hàn Lập lại muốn nhắc đến việc này.

"Năng lực quan sát không tồi, đáng tiếc đầu óc không quá linh hoạt. Ngươi biết lão phu thích rượu thì đã làm sao? Chẳng lẽ chỗ ngươi có giấu rượu à?" Lục Hoa phu nhân lắc đầu, nói ra.

"Chắc chắn sẽ có... Hiện giờ chính xác vãn bối còn chưa có nó, nhưng nếu tiền bối nguyện ý chờ một đoạn thời gian, rượu này chưa chắc gì là không có." Hàn Lập nói ra.

"Ngươi nói cái gì? Theo như ngươi nói... Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình cất rượu sao?" Lông mày Lục Hoa phu nhân nhíu lại, rốt ráo ném miếng thịt trong tay mình đi, có chút khó mà có thể tin được, nói ra.

Hàn Lập không nói gì, im lặng nhẹ gật đầu.

"Hặc hặc... Trong Tích Lân Không Cảnh này, nơi thiên địa linh khí cùng ma khí đều bị cấm hoàn toàn, chính là nơi đất đá cằn cỏi cho dù vạn vật cũng không sinh sôi được, thì đừng nói là có thể dùng linh tài tiên lộ để ủ rượu, mà ngay cả cao lương ngũ cốc của thế tục cũng không có nữa, ngươi làm sao mà có thể cất rượu chứ? Chẳng lẽ ngươi có thần thông từ không sinh có hay sao?" Giống như Lục Hoa phu nhân vừa được nghe xong chuyện cười,

liền lớn tiếng cười to, nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, cũng nhíu mày, lắc đầu không thôi.

"Không biết tiền bối đã nghe qua một loại rượu tên là "Huyết Tương Tửu" chưa?" Hàn Lập lơ đễnh, mở miệng hỏi.

"Huyết Tương Tửu?" Lục Hoa phu nhân nghe vậy, hơi cứng lại.

"Tiền bối chưa nghe qua thì cũng không quan trọng, tóm lại vãn bối có cách để lấy huyết tương ủ thành rượu, chỉ là khẩu vị nó có hơi... Đặc biệt, nhưng ở trong Tích Lân Không Cảnh này, cũng không thể nào yêu cầu cao hơn được." Hàn Lập cười nói.

Phương pháp ủ Huyết Tương Tửu này, là Hàn Lập học được từ Hô Diên đạo nhân, bởi vì khẩu vị nó có hơi nặng, vì vậy mà hắn một mực không thích nó, cho nên hắn chưa bao giờ luyện chế qua.

Còn trong Tích Lân Không Cảnh này, có thể dùng máu lân thú để ủ được nó hay không, trong lòng Hàn Lập cũng không có nắm chắc được bao nhiêu phần, nhưng dù sao hắn vẫn phải nếm thử một lần.

"Có thật ngươi có thể ủ được Huyết Tương Tửu gì đó đúng không? Lục Hoa phu nhân vô ý vuốt râu ria mép, hỏi.

"Vãn bối có thể ủ ra được loại rượu này hay không, thì đến lúc đó tiền bối có nguyện ý đưa phương pháp phá giải Hắc Kiếp Trùng cho chúng ta không?" Hàn Lập hỏi

"Ngươi xem phương pháp phá giải Hắc Kiếp Trùng là cái gì chứ... Một bình rượu của ngươi mà muốn đổi lấy được nó sao?" Lục Hoa phu nhân cười nhạo một tiếng, nói ra.

"Vậy tiền bối còn có yêu cầu gì, không ngại cứ nói ra đi." Dường như Hàn Lập sớm đã đoán trước, giọng bình tĩnh nói.

"Ngoại trừ Huyết Tương Tửu, ngươi còn phải lấy một khối Thiên Lân Vẫn

Tinh to bằng đầu nắm tay mới có thể đổi lấy được nó." Lục Hoa phu nhân khoát tay chặn lại, nói ra.

Vốn trong lòng Cốt Thiên Tầm lóe lên một tia hi vọng, chợt nghe lời ấy xong, lập tức cảm thấy tia hi vọng vừa sinh ra đó lại bị dập tắt.

"Tiền bối, Thiên Lân Vẫn Tinh này, chính là một trong mấy loại vật liệu đứng đầu ở Tích Lân Không Cảnh, một khối lớn chừng ngón cái cũng đã có giá ở trên trời. Chớ có nói gì đến khối to bằng nắm tay nữa, nếu mà có, thì có ai chịu lấy nó để gặp người chứ, căn bản chúng ta không thể nào có nó được..." Dưới tình thế quẫn bách Cốt Thiên Tầm đã nói ra một mạch.

Ngay khi Hàn Lập nghe xong, lông mày cũng không nhịn được mà nhíu chặt.

"Nếu lão phu đã mở miệng, thì tất nhiên sẽ chỉ đường cho các ngươi. Không dối gạt các ngươi, lão có nguồn tin cho biết rằng, một trong phần thưởng của hội võ năm thành của các ngươi lần này, có một khối Thiên Lân Vẫn Tinh. Còn thứ tự để có được nó ra sao, lão phu cũng không biết rõ, chỉ có thể xem bản lãnh của các ngươi có lấy được nó hay không. Tuy nhiên nhìn qua kỳ hội võ lần trước, nếu lấy thực lực của hai người các ngươi, chỉ sợ không đủ." Lục Hoa phu nhân từ từ nói ra.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, cứ theo như cái vậy, thì trong hội võ lần này hắn không toàn lực đánh nhau sống chết một phen, là điều không thể nào.

"Có thật là ngươi có thể ủ được Huyết Tương Tửu gì đó chứ?" Lục Hoa phu nhân lại vô ý vân vê ria mép, nhíu mày hỏi.

"Việc này quan hệ đến tính mạng của vãn bối, sao mà dám nói bừa được chứ?" Hàn Lập nói ra.

"Tốt, Nếu thật là ngươi có thể ủ ra rượu, cũng như mang Thiên Lân Vẫn Tinh tới đây, thì lão phu cũng không ràng buộc nữa, mà thay ngươi giải trừ Hắc Kiếp Trùng." Lục Hoa phu nhân vỗ đùi, nói ra.

"Vậy thì đa tạ tiền bối. Việc này vãn bối còn cần phải đi chuẩn bị, trước hết vãn bối xin được cáo từ." Hàn Lập ôm quyền nói ra.

"Tiểu tử này coi như thức thời." Lục Hoa phu nhân thấy hắn chủ động rời đi, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Nói xong, lão cùng Cốt Thiên Tầm hai người thật lâu không nói câu nào.

"Tin tưởng quan hệ của ta cùng với mẫu thân ngươi, ngươi cũng đã đoán ra..." Lục Hoa phu nhân thở thật dài một tiếng, nói ra.

"Vì sao ngươi lại bỏ nàng mà đi chứ, hại nàng lẻ lỏi một mình, rồi bị kẻ gian làm hại?" Hốc mắt Cốt Thiên Tầm ửng đỏ, mở miệng hỏi.

"Tính tình mẫu thân ngươi quá mạnh mẽ, không phải là ta không muốn ở bên cạnh nàng, mà là nàng không muốn ta ở bên cạch... Ài, những chuyện cũ năm xưa, không phải nói một hai câu là có thể nói rõ, huống hồ hiện giờ có nói cũng vô dụng. Nếu Đỗ Thanh Dương đã chết, vậy thì sổ sách còn lại, ta sẽ tự tìm đến Tần Nguyên để đòi lấy." Lục Hoa phu nhân lắc đầu, có chút đắng chát nói.

"Không cần tìm... Thù của mẫu thân, chính ta sẽ tự báo." Cốt Thiên Tầm lãnh lùng nói.

"Bất kể như thế nào, chuyện gấp bây giờ, là phải giải trừ Hắc Kiếp Trùng trong cơ thể ngươi trước đã." Lông mày Lục Hoa phu nhân cau lại, mở miệng nói ra.

"Ta có một chuyện không hiểu, vì sao ngươi nhất định phải ép Lệ đạo hữu làm đệ tử của ngươi, rồi mới bằng lòng cứu hắn chứ? Nếu chỉ vì hắn có thân phận Nhân Tộc, thì ta không tin." Lông mày Cốt Thiên Tầm nhíu lại, nghi hoặc hỏi.

"Sở dĩ ta muốn lưu hắn lại, trên thực tế là nhìn trúng căn cốt tâm tính của hắn, lấy kinh nghiệm quan sát của lão phu, thì tên tiểu tử này không đơn giản như vẻ bề ngoài như vậy đâu." Tựa như Lục Hoa phu thâm ý nói ra.

"Thế vì sao nhất định phải đòi hắn mang Thiên Lân Vẫn Tinh đến đây để đổi chứ?" Cốt Thiên Tầm lại hỏi.

"Chuyện này sao... Một mặt là muốn thử hắn có lợi hại giống như ta đã dự đoán hay không, một mặt khác, là khối Thiên Lân Vẫn Tinh đó sẽ cho ngươi dùng..." Lục Hoa phu nhân từ từ nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, ánh mắt hơi đổi, trầm mặc thật lâu.

Ra Diễm Dương Tháp, cuối cùng Hàn Lập cũng tìm được cách giải quyết, trong lòng nhẹ nhõm hơn mấy phần, hắn chậm rãi quay về phía biệt uyển thành chủ, bước chân đi trên đường cũng lộ ra vẻ nhẹ đi mấy phần.

Vừa quay trở về biệt uyển thành chủ, Hàn Lập chưa có trở về chỗ ở của mình, mà hơi trầm ngâm, rồi đi về phía chỗ ở của Thần Dương, rất nhanh đứng ngoài phòng của gã, hắn khẽ gõ cửa một cái.

"Kẹt kẹt" một tiếng, cửa phòng mở ra, lộ ra thân ảnh Thần Dương.

"Thì ra là Lệ đạo hữu, mau bước vào." Thần Dương nhìn thấy Hàn Lập, khẽ giật mình, vội mở cửa mời hắn vào trong.

Lúc này trong phòng gã có thêm một người nữa, không ngờ là đại hán độc giác tên là Hiên Viên Hành, chính là vị trọng tài trong Huyền đấu trường ở Thanh Dương thành.

Còn Giải Đạo Nhận thì lại không ở trong phòng, không biết đã đi đâu.

"Hiên Viên đạo hữu." Trong lòng Hàn Lập hơi ngạc nhiên, chắp tay về phía Hiên Viên Hành.

Hiên Viên Hành đứng lên, cũng nhẹ gật đầu với Hàn Lập.

"Hai vị đang đàm luận gì sao? Nếu như vậy, một lát nữa Lệ mỗ sẽ lại đến vậy." Hàn Lập nhìn lên trên bàn, nơi đó có bày ra hai chén nước trà, giờ phút này nước trong chén trà cũng đã lạnh.

"Một chút chuyện nhỏ thôi, cũng bàn xong rồi. Lệ đạo hữu tìm thành chủ, chắc là có chuyện quan trọng, các ngươi cứ nói chuyện đi." Hiên Viên Hành mỉm cười nói ra, rồi cáo từ rời đi.

Hàn Lập nhìn bóng lưng Hiên Viên Hành rời đi, trong lòng khẽ động.

"Ha ha, Lệ đạo hữu, không biết lần này ngươi tìm ta, cần làm chuyện gì sao?" Thần Dương mời Hàn Lập ngồi, một lần nữa pha hai chén nước trà khác, hỏi.

"Ta muốn gặp Thần Dương đạo hữu một lần, mặt khác là muốn tìm tư liệu những người dự thi của mấy thành khác." Hàn Lập cũng không nói nhiều, mà đi thẳng vào vấn đề, nói ra.

"Không vấn đề gì, chờ một chút." Thần Dương nghe vậy, liền đứng dậy đi vào bên trong phòng.

Một lát sau, gã cầm một xấp giấy bước ra.

"Tư liệu mà Thanh Dương thành thu thập được đều trong ở trong này, chỗ này còn có tư liệu mà ta thu thập được, những tài liệu này Lệ đạo hữu hãy mang về xem thật kỹ" Thần Dương mang trang giấy đưa cho Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Mặc dù Hàn Lập đại biểu cho Thanh Dương thành để dự thi, nhưng trước đó thái độ của hắn đối với hội võ năm thanh một mực lạnh nhạt, rốt cuộc bây giờ hắn cũng bắt đầu chú ý đến cuộc thi, điều này làm trong lòng gã cảm thấy vui sướng.

Đối với Hàn Lập, gã gởi gắm hi vọng rất cao.

"Vậy ta liền đa tạ Thần Dương đạo hữu." Hàn Lập cũng không có lắm miệng, mà tiếp nhận những đống tài liệu này.

"Đột nhiên Lệ đạo hữu muốn những tài liệu này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Ánh mắt Thần Dương chớp lên, hỏi.

"Nếu Lệ mỗ đã tham gia hội võ, tất nhiên cũng muốn tranh giành một thứ hạng không tồi, Thần Dương đạo hữu cảm thấy ta quái lạ như vậy thật sao?" Hàn Lập nhìn Thần Dương một chút, hỏi ngược lại.

Bây giờ Thần Dương cũng giống như Đỗ Thanh Dương, lợi dụng Hắc Kiếp Trùng điều khiển đám người Huyền Đấu Sĩ kia, nếu mà để gã biết về chuyện Thiên Lân Vẫn Tinh, chưa chắc gì là chuyện tốt cả.

"Hặc hặc, không phải như vậy, Lệ đạo hữu đã dụng tâm cho cuộc thi, Thần mỗ cao hứng còn không kịp nữa là." Thần Dương cười "Hặc hặc" một tiếng, nói gấp.

"Những tài liệu này, Lệ mỗ sẽ mang về xem thật kỹ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, đứng dậy cáo từ.

Thần Dương đứng dậy, tiễn Hàn Lập ra ngoài.

"Thành chủ." Một bóng người từ trong phòng đi ra, rồi quỳ một chân xuống trước người Thần Dương, không ngờ là gã người hầu trẻ tuổi đã từng mời qua Hàn Lập.

Gã người hầu trẻ tuổi mặc trên người một kiện trường bào màu đen, giờ phút này khí chất thay đổi cực lớn, tựa như cả người được bao phủ vào bên trong một tầng bóng đen, giống như hòa thành một thể với bóng tối vậy.

"Hãy điều tra xem thử, hôm nay Lệ Phi Vũ đã đi đâu, làm những gì." Thần Dương trầm giọng phân phó nói.

Gã người hầu trẻ tuổi đáp ứng một tiếng, ngay sau đó cả người thoắt một cái, thình lình cứ như vậy mà biến mất trong hư không.

------oOo------

Chương 900: Động viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập ly khai chỗ ở của Thần Dương, rất nhanh trở về gian phòng của mình, cẩn thận đọc những tài liệu mà Thần Dương đưa cho.

Thần Dương hiển nhiên đã sớm chuẩn bị những thứ này, cũng hao tốn một phen công phu, những tài liệu này phi thường đầy đủ, chẳng những liệt kê những công pháp tu luyện, năng lực am hiểu, thậm chí còn có kỹ năng chiến đấu của cao thủ các thành, rất có giá trị tham khảo.

Thời gian trôi qua từng chút, trọn vẹn ba canh giờ sau.

Hàn Lập buông xuống một tờ tư liệu cuối cùng, ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Bây giờ hắn đã nắm được đại khái thực lực nhân thủ các thành.

Hàn Lập tĩnh tọa chốc lát, sau đó lấy ra một vật từ trong người, chính là pho tượng ba đầu sáu tay kia, đặt nó ở trước người.

Sau đó hắn lại lấy ra một hộp ngọc, trong hộp là một quả thú hạch màu trắng, chính là viên thú hạch Thiên cấp lúc trước Thần Dương đưa hắn.

Bây giờ cách hội võ còn ba tháng, thời gian này tuy không dài, nhưng hắn cũng không muốn lãng phí.

Hàn Lập hít sâu một hơi, mi tâm lóe lên, một đạo hào quang óng ánh từ trong bắn ra, chui vào trong pho tượng màu đen.

Pho tượng màu đen lập tức bắt đầu vui sướng hoa chân múa tay, làm ra các loại động tác, sau lưng pho tượng cũng hiện ra rậm rạp chằng chịt Huyền văn Thiên Sát Trấn Ngục Công.

Hàn Lập nhìn những văn tự thật nhỏ này, đang muốn lấy thú hạch ra tu luyện, hai hàng lông mày chợt nhướng lên, nhìn về phía trước người pho tượng màu đen.

Lúc này cũng không phải hắn xem văn tự trên pho tượng, mà là từng động tác của nó.

Từ khi lấy được pho tượng màu đen này, về sau hắn chỉ chú ý trên Thiên Sát Trấn Ngục Công, còn những động tác của pho tượng bày ra hắn cũng không để ý, mà Giải Đạo Nhân cũng không đề cập với hắn, nên một mực không để ý đến những thứ này.

Pho tượng màu đen này bày ra mười hai động tác, có lẽ cũng không phải là bắn tên không đích.

Hàn Lập nhìn xem những động tác mà pho tượng màu đen này bày ra không ngừng, mặt lộ vẻ do dự, sau một lát chợt nằm trên mặt đất, tay trái ôm đầu, chân phải giơ lên, thân thể đảo về phía sau, mô phỏng động tác thứ nhất mà pho tượng bày ra..

Vừa làm xong tư thế này, ánh mắt hắn đột nhiên trừng lớn.

...

Ba tháng trôi qua rất nhanh, cuối cùng hội võ năm thành đã tới.

Trong biệt uyển thành chủ, ngay phòng tiếp khách chỗ ở của Thần Dương, giờ phút này tụ tập không ít người Thanh Dương thành.

Trên mặt những người này đều lộ ra vẻ hưng phấn, đàm luận không ngớt, hiển nhiên cực kỳ chờ mong hội võ năm thành sắp đến.

Chỉ là ngoài bầu không khí hưng phấn, trong phòng cũng có chút vi diệu.

Ngày mai chính là hội võ năm thành, dựa theo lời nói của Thần Dương lúc trước, đợi lát nữa sẽ công bố danh sách người tham gia hội võ.

Lần này Thần Dương mang theo mười bảy mười tám người Thanh Dương thành, trong đó phần lớn là Huyền đấu sĩ đừng đầu các khu, nhưng nhân số tham gia cũng chỉ có mười hai người, non nửa người sẽ không được chọn.

Người không thể lên sân thi đấu, có nghĩa là lần hội võ này đã bỏ lỡ mất dịp tốt, không chỉ mất đi cơ hội lên đài đại phóng dị sắc, dương danh lập vạn, còn mất đi cơ hội ban thưởng từ hội võ.

Mấu chốt chính là, chỉ cần vượt qua vòng đấu loại thứ nhất, những người xem như nô lệ kia sẽ được khôi phục tự do, sau này còn muốn lưu lại Huyền Đấu Trường hay không sẽ do họ tự định đoạt.

Cho nên nghìn năm qua, không ít người dùng hết mọi biện pháp tăng lên tự thực lực cùng địa vị của mình, để một ngày có thể tham gia hội võ năm thành này.

Lúc này trong phòng đã tới mười một mười hai người, Dịch Lập Nhai ngồi trong phòng, Đồ Cương, Tôn Băng Hà, còn có mấy người khác ngồi xung quanh gã như mấy ngôi sao vây quanh mặt trăng.

Những người trong phòng ngồi tụm lại hàng ba, hoặc là ngồi một mình tĩnh tọa.

Độc Long tuy cũng trong phòng, nhưng giờ phút này không có ngồi bên cạnh Dịch Lập Nhai, mà là ngồi một mình cô độc.

Y thỉnh thoảng nhìn qua Dịch Lập Nhai, thần tình trên mặt có chút phức tạp, ảo não, lại có chút khát vọng, mấy lần muốn đứng dậy đi qua, nhưng mỗi lần như vậy đều bị người bên cạnh Dịch Lập Nhai nhìn sang, ánh mắt mang theo một tia băng lãnh, ngăn Độc Long tới gần.

Độc Long mấy lần thử đi qua nhưng đều bị cự tuyệt, rốt cuộc vẫn phải thành thành thật thật ngồi xuống.

Vào thời khắc này, một hồi tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, mọi người trong phòng đều nhìn ra phía ngoài.

Một thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài, chính là Hàn Lập.

So với ba tháng trước, thân hình của hắn tựa hồ gầy hơn vài phần, trên tay chân mơ hồ lộ ra xương cốt, toàn bộ cơ thể mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ.

Dịch Lập Nhai nhìn thấy Hàn Lập, khẽ nhíu mày, trong mắt hình như có hào quang hiện lên.

Mấy người bên cạnh cũng chú ý tới Hàn Lập, sắc mặt cũng có chút biến hóa.

Hàn Lập quét qua mọi người trong phòng một cái, đến giữa nơi hẻo lánh ngồi xuống.

Mọi người trong phòng tựa hồ không nhìn thấy Hàn Lập, không có người nào nói gì với hắn.

Hàn Lập cũng không thèm để ý những chuyện này, sau khi ngồi xuống liền nhắm mắt dưỡng thần.

Hắn tuy chỉ có một người, nhưng lại không có cảm giác bị những người trong phòng áp chế, ngược lại có loại cảm giác áp chế người khác.

Độc Long nhìn Hàn Lập, ánh mắt lập loè, sau một lát tựa hồ đã quyết định gì đó, đứng dậy đi tới.

Dịch Lập Nhai, còn có mấy người bên cạnh nhìn thấy cảnh này, lông mày nhíu một cái.

"Lệ đạo hữu, đã lâu không gặp." Độc Long ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập, thân thiết ân cần thăm hỏi.

Hàn Lập mở to mắt, nhìn Độc Long một cái, lại liếc mắt đám ngừoi Dịch Lập Nhai ở phía xa, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười: "Nguyên lai là Độc Long đạo hữu, đã lâu không gặp."

"Ngày mai chính là hội võ năm thành, xem Lệ đạo hữu bình tĩnh như vậy, chắc hẳn là đã tính trước rồi hả?" Độc Long khẽ cười một tiếng, có chút lấy lòng nói.

"Đâu có, Lệ mỗ bất quá là lần đầu tham gia đại hội bực này, cũng không biết phải làm sao mà thôi." Hàn Lập cười nhạt nói.

"Hặc hặc, Lệ đạo hữu thật biết nói đùa." Độc Long cười hặc hặc.

Hai người cứ như vậy không coi ai ra gì, ngồi nói chuyện phiếm với nhau.

Dịch Lập Nhai ở xa chứng kiến cảnh này, trong mắt loé lên lãnh mang, đang muốn nói gì đó.

Vào thời khắc này, lại một hồi tiếng bước chân truyền đến, hai thân ảnh uyển chuyển đi đến, rõ ràng là Cốt Thiên Tầm, còn có Diêu Ly thủy chung luôn đi theo bên cạnh nàng.

Trên mặt Cốt Thiên Tầm mơ hồ hiện ra một tầng hào quang óng ánh, so với trước tựa hồ có chút biến hóa.

"Cốt đạo hữu, những ngày qua ngươi một mực bế quan tu luyện, xem ra có phần sở thành a, lần này hội võ, chắc hẳn có thể tiến thêm một bước rồi." Dịch Lập Nhai lập tức đứng lên nghênh đón, cười nói.

"Dịch đạo hữu quá khen." Cốt Thiên Tầm thản nhiên nhìn Dịch Lập Nhai một cái, đôi mắt đẹp quét qua khắp nơi trong phòng.

Ánh mắt của nàng chợt sáng lên, khẽ gật đầu với Dịch Lập Nhai, sau đó cất bước đi đến phía Hàn Lập.

Dịch Lập Nhai thấy cảnh này, khuôn mặt anh tuấn lập tức cứng đờ, trên mặt nổi lên một tia xanh mét, chậm rãi ngồi trở lại chỗ cũ.

"Lệ đạo hữu, không ngại ta ngồi ở chỗ này chứ?" Cốt Thiên Tầm đi đến bên cạnh Hàn Lập, chỉ một chỗ ngồi bên cạnh, cười yếu ớt hỏi.

"Đương nhiên, Cốt đạo hữu, mời ngồi." Hàn Lập nhoẻn miệng cười.

Cốt Thiên Tầm ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập, Diêu Ly thì miệng hơi chu lên, bất quá vẫn ngồi xuống bên cạnh Cốt Thiên Tầm.

Độc Long thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Ngày mai chính là hội võ năm thành, không biết Lệ đạo hữu đã chuẩn bị gì chưa, có nắm chắc không?" Cốt Thiên Tầm cười hỏi, trong lời nói có ý gì đó.

"Hội võ năm thành cường thủ như rừng, chút năng lực của Lệ mỗ thì cần gì chuẩn bị chứ, hết sức tranh thủ là được." Hàn Lập biết rõ ý tứ Cốt Thiên Tầm, cười nhạt một tiếng nói ra.

"Nếu cần ta hỗ trợ, Lệ đạo hữu không cần khách khí, cứ nói thẳng là được." Đôi mắt đẹp Cốt Thiên Tầm chớp lên, nói ra.

"Vậy trước tiên đa tạ Cốt đạo hữu rồi." Hàn Lập thoáng gật đầu thăm hỏi.

Độc Long cùng Diêu Ly nghe hai người đối thoại, trên mặt đều lộ ra một tia nghi hoặc, tuy nhiên cũng thức thời không có đặt câu hỏi.

Thời gian trôi qua từng chút, những người Thanh Dương thành khác cũng đã nhao nhao tới đây, người cuối cùng đến là Độc Giác đại hán Hiên Viên Hành.

Người này cũng không như những người khác tiến đến bên Dịch Lập Nhai, chỉ là nhìn hướng Cốt Thiên Tầm cùng Hàn Lập khẽ gật đầu chào, sau đó bản thân tìm một chỗ đất trống đứng khoanh tay.

Hàn Lập nhìn qua vị trọng tài Huyền Đấu trường Thanh Dương thành, trong lòng hơi có chút nghi hoặc, chợt thoải mái.

Dù sao không có quy định nào là không cho phép trọng tài Huyền Đấu Trường tham gia hội võ năm thành đấy.

"Ha ha, để chư vị đợi lâu rồi." Thần Dương từ trong phòng đi ra, cười hặc hặc nói, thần tình tựa hồ có chút cao hứng.

"Bái kiến thành chủ." Mọi người khom mình hành lễ.

"Không cần đa lễ như vậy." Thần Dương vung tay nói ra, sau đó ngồi xuống vị trí chủ toạ.

"Ngày mai chính là ngày hội võ năm thành, chư vị đã chuẩn bị tốt chưa?" Sắc mặt Thần Dương ngưng tụ, ánh mắt lướt qua mọi người, chậm rãi hỏi.

"Thành chủ yên tâm, chúng ta đã sớm chuẩn bị vạn toàn." Dịch Lập Nhai nhìn Cốt Thiên Tầm một cái, âm điệu mạnh mẽ nói.

Những người khác cũng đều hô lên, khí thế như cầu vồng, khiến cho toàn bộ phòng tiếp khách đều chấn động.

Bởi vì thành chủ thay đổi, cao tầng Thanh Dương thành hầu như thay máu, lần này đến đây hơn phân nửa đều là người mới, rất có lòng tin với thực lực của mình, chỉ có mấy người Hùng Bi đã tham gia hội võ lần trước thì chỉ im lặng không nói.

"Vậy là tốt rồi, kế tiếp ta tuyên bố danh sách nhân sự tham gia hội võ lần này." Trên mặt Thần Dương mỉm cười gật đầu, tiếp tục nói, chỗ sâu trong ánh mắt mang theo vài phần ý vị khác.

Mọi người nghe thế, thân thể đều chấn động, trên mặt lộ ra vẻ khẩn trương.

"Vị thứ nhất, Cốt Thiên Tầm, vị thứ hai, Lệ Phi Vũ, vị thứ ba, Dịch Lập Nhai, kế tiếp, là Đồ Cương, Tôn Băng Hà, Hùng Bi... Độc Long, cùng với Hiên Viên Hành!" Thần Dương dừng lại một chút, một hơi đọc mười hai cái tên.

Nghe những lời này, sắc mặt mọi người trong phòng khác nhau, có người lộ ra vẻ mừng rỡ, cũng có người thất vọng thở dài.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm cùng Hàn Lập bình tĩnh, không có biến hoá nhiều, tựa hồ đối với kết quả này cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều.

Diêu Ly cũng không tiến vào mười hai người, gương mặt xinh đẹp trầm xuống, Độc Long cũng thở nhẹ ra một hơi.

Dịch Lập Nhai nhướng mày, nhìn Hàn Lập một cái, trong mắt loé lên lãnh mang, hiển nhiên bài danh của gã đứng sau Hàn Lập nên có chút khó chịu.

"Hội võ lần này đối với Thanh Dương thành chúng ta vô cùng trọng yếu, mười hai người trong danh sách phải hết sức nỗ lực phấn đấu, nếu có người tiến vào trước bốn, ngoại trừ hội võ khen thưởng, bốn thành chủ sẽ có trọng thưởng khác!" Thần Dương trịnh trọng nói ra.

"Vâng!" Mọi người tại đây cùng hô lên đáp ứng.

"Tốt rồi, ngày mai chính là hội võ, các ngươi về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị cho tốt! Lệ Phi Vũ ngươi lưu lại một chút." Thần Dương nói ra.

Nghe nói thế, mọi người trong phòng nhìn Hàn Lập một cái, mắt lộ vẻ kinh ngạc, lập tức nhao nhao đứng dậy cáo từ.

Trong mắt Dịch Lập Nhai càng hiện lên vẻ âm lãnh, bỗng nhiên đứng dậy ly khai.

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại hai người Hàn Lập cùng Thần Dương.

"Thần đạo hữu lưu ta lại, chắc là có kết quả tin tức Tử Linh cùng Thạch Không?" Hàn Lập trực tiếp hỏi.

"Không sai. Ba tháng này ta phái người khổ tâm truy xét, cuối cùng đã phát hiện được chút." Thần Dương nói như thế, biểu lộ lại thoáng có chút mất tự nhiên.

"Thần đạo hữu, mời nói." Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cặp mắt nhìn chăm chú Thần Dương.

------oOo------

Chương 901: Trước giờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Về vị Tử Linh đạo hữu kia, tại Huyền Thành ta, còn có ba thành trì khác ta cũng đã cẩn thận điều tra qua, nhưng không phát hiện chút manh mối nào." Thần Dương nhìn Hàn Lập một cái, thở dài nói ra.

"Không tìm thấy?" Hàn Lập nhíu mày.

"Nếu Tử Linh đạo hữu kia ở trong Huyền Thành ta, coi như không có tin tức xác thật thì có lẽ nghe phong phanh vẫn phải có. Nhưng căn cứ theo điều tra của ta, một chút tin đồn về Tử Linh cũng không thấy. Theo ta phỏng đoán, người này có khả năng ở Khôi Thành, hoặc là sau khi tiến vào Tích Lân Không Cảnh bất hạnh vẫn lạc trong miệng Lân thú." Thần Dương vội vàng nói.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, không nói gì.

"Mặc dù không tìm được Tử Linh, nhưng tình huống vị Thạch Không kia ta đã dò thăm rồi. Lúc này hắn ở ngay tại Phủ Thành chủ Huyền Thành, chẳng qua bị giam trong lao ngục." Thần Dương tiếp tục nói.

"Bị giam vào lao ngục? Có thể dò thăm là vì sao không?" Hàn Lập nghe vậy, hỏi.

"Về tin tức này, người canh giữ Phủ Thành chủ cực nghiêm, ta nghe ngóng nhiều mặt cũng không dò xét nghe được manh mối nào hữu dụng. Chẳng qua Lệ đạo hữu ngươi cũng không cần lo lắng, Thạch Không tuy bị giam nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng." Thần Dương lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

"Đa tạ Thần đạo hữu, tuy không tìm ra tung tích Tử Linh nhưng có thể thăm dò được tung tích của Thạch Không coi như đã hoàn thành yêu cầu của tại hạ." Hàn Lập cúi đầu im lặng một lát, ngẩng đầu nói.

Thần Dương nghe vậy, thở phào một hơi.

"Ta đây cáo từ trước." Hàn Lập nhẹ gật đầu, cáo từ rời đi.

Thần Dương nhìn qua bóng lưng Hàn Lập, trong mắt như có một đạo quang mang kỳ lạ chớp động, quay người về tới nội thất.

Lúc này Giải Đạo Nhân đang đứng ở một góc trong phòng, cúi đầu mà đứng, sau khi thấy Thần Dương đi vào, chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Hội võ sắp tới, dường như tâm tình ngươi không được tốt.” Giải Đạo Nhân mặt không biểu tình nói.

"Nếu ngươi thân là Thành chủ, bộ hạ dưới trướng tự tin mù quáng, chắc hẳn tâm tình của ngươi cũng không tốt được." Thần Dương cười khổ một tiếng, nói.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, giữ im lặng.

"Tuy Dịch Lập Nhai có thực lực nhưng vô cùng tự phụ, so với mấy cao thủ đứng đầu Thành khác vẫn có chút chênh lệch, chỉ sợ Cốt Thiên Tầm còn có chút hy vọng hơn. Về phần vị Lệ đạo hữu kia của ngươi, thật ra khiến ta có phần không nhìn thấu, nhưng so với Cốt Thiên Tầm, chỉ sợ vẫn có chút không bằng." Thần Dương không để ý đến Giải Đạo Nhân, thì thào lẩm bẩm.

...

Hàn Lập rời khỏi chỗ ở của Thần Dương, rất nhanh quay về gian phòng của mình, ý niệm trong đầu chuyển động.

Hiện giờ Thạch Xuyên Không bị giam trong lao ngục Huyền Thành, muốn

cứu ra cũng không dễ dàng. Vào Huyền Thành thời gian dài như vậy, hắn đã cảm nhận được, thực lực Huyền Thành lợi hại hơn rất nhiều so với Thanh Dương Thành, muốn vào lao ngục cứu người cũng không dễ dàng.

Còn có Tử Linh, giờ cũng không biết là may mắn hay bất hạnh.

Hàn Lập tĩnh tọa thật lâu, chợt lắc đầu, bình phục tâm tình, thần sắc trên mặt khôi phục bình tĩnh.

Bây giờ không phải thời điểm lo lắng cho Tử Linh và Thạch Xuyên Không, trước đánh tốt hội võ năm thành, bắt được Thiên Lân Vẫn Tinh giải trừ tai họa ngầm Hắc Kiếp Trùng rồi hãy nói tới chuyện khác.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Biệt uyển Thành chủ Sa Thu viện, trong một tòa thạch điện.

Một gã tráng hán trung niên trên người bọc áo khoác da thú đang tựa trên một ghế đá rộng rãi, dưới ánh lửa chiếu lên mũi ngăm đen lộ vẻ sáng bóng. Đó không phải ai khác, mà chính là Thành chủ Thông Dư Thành Phù Kiên.

Sáu tu sĩ Thông Dư Thành dưới hai tay tách ra hai bên trái phải, tự mình ngồi.

"Hội võ năm thành lần này, Ách Quái Thành chủ rõ ràng rất coi trọng đấy, đồ lấy ra ban thưởng lần này, cái nào cũng có chút bất phàm, các ngươi đều phải hết sức ứng phó cho ta, tranh thủ đứng đầu trong danh sách. Nhất là ngươi, Đoạn Thông." Phù Kiên mắt lộ tinh quang, mở miệng nói.

Tên đại hán khôi ngô kia toàn thân quấn đầy băng vải, an vị chỗ dưới tay y. Lời Phù Kiên nói xong một lúc lâu, gã chỉ là nặng nề "Ừ" một tiếng, không có phản ứng khác.

Đối với việc này dường như Phù Kiên cũng đã sớm tập mãi thành quen rồi, cũng không so đo, mở miệng tiếp tục nói: "Trước không nói Chu Tử

Nguyên Huyền Thành, Phương Thiền Bạch Nham Thành và Phong Vô Trần Huyền Chỉ Thành, ngươi có nắm chắc thắng được không?"

"Mặc dù Phong Vô Trần có ưu thế tốc độ, nhưng chỉ cần tên đó không cách nào phá vỡ phòng ngự của ta, vấn đề sẽ không lớn. Một khi hắn quấn lấy ta cận chiến, ngược lại như ta mong muốn." Đoạn Thông trầm mặc một lát rồi nói.

"Phương Thiền thì sao?" Phù Kiên hỏi.

"Trước đây chưa từng giao thủ cùng hắn, không rõ lắm. Nhưng người này lần trước có thể đánh bại Cốt Thiên Tầm, đủ thấy kỳ thật thực lực không tầm thường. Sau nhiều năm như vậy, chắc hẳn chiến lực hắn cũng tăng lên." Đoạn Thông tiếp tục trầm mặc một hồi, mới lên tiếng.

"Ừ, ngươi có thể cẩn thận như vậy cũng là chuyện tốt..." Phù Kiên nhẹ gật đầu, nói ra.

...

Một chỗ thạch môn đại điện khác ở biệt uyển, liên tiếp có người đi ra khỏi điện.

Rất nhanh, trong đại điện chỉ còn lại một gã trung niên nam tử dáng người cao gầy sắc mặt tái nhợt, và một gã thanh niên áo trắng bộ dáng tuấn tú. Chính là hai người Tần Nguyên và Phong Vô Trần.

"Vô Trần, những ngày gần đây thấy ngươi liên tục bế quan không ra ngoài, chẳng lẽ lại có đột phá?" Tần Nguyên cười hỏi.

"Bẩm nghĩa phụ, lúc trước tu luyện tích lũy nhiều năm, vừa hôm qua đã nước chảy thành sông, mở ra thêm một khiếu." Tiếng Phong Vô Trần cung kính đáp.

"Không tệ, không tệ... Là dấu hiệu tốt. Xem ra hội võ năm thành lần này, tiến vào ba hạng đầu hẳn là không lệch được.” Tần Nguyên gật đầu cười nói.

Phong Vô Trần nghe vậy, lông mày hơi nhăn lên, trầm mặc lại.

"Làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?" Đuôi lông mày Tần Nguyên khẽ động, hỏi.

"Chẳng biết tại sao, hài nhi cảm giác, cảm thấy lần hội võ này có điều không thích hợp, trong lòng có chút bất an." Phong Vô Trần chần chờ một lát mới mở miệng nói ra.

"A? Chẳng lẽ vì bái phỏng Lục Hoa Phu Nhân không có kết quả, không lấy được binh khí hoàn toàn mới? Phải biết là binh khí tốt thế nào cũng chỉ là vật ngoài thân, trong Tích Lân Không Cảnh chúng ta, tự thân thể mình mới là căn bản." Tần Nguyên cau mày nói.

"Nghĩa phụ nói thật đúng, quả là hài nhi quá lo lắng." Phong Vô Trần nói gấp.

"Chẳng qua tình huống lần này chính xác là ngoài dự kiến của ta, không chỉ có việc ngươi bái phỏng Lục Hoa Phu Nhân không có kết quả, ngay cả sau đó ta tự mình đến nhà, cũng được bảo rằng hắn đang bế quan luyện khí, ăn bế môn tạ khách." Lời nói Tần Nguyên xoay chuyển, nói ra.

"Có phải nguyên nhân vì hai người Thanh Dương Thành kia không? Trước đó bọn họ đột nhiên đưa ra tín vật gì đó, cứng rắn chen lấn lách vào cơ hội hài nhi bái kiến Lục Hoa Phu Nhân. Sau đó hài nhi mấy lần còn muốn bái phỏng, cũng đều không được cho phép." Phong Vô Trần ngẩng đầu, ánh mắt chớp lên nói.

"Hai tiểu quỷ Thanh Dương Thành lấy đâu ra năng lực lớn như vậy? Hơn phân nửa là chỗ nào đó chúng ta làm không tốt mới khiến Lục Hoa Phu Nhân sinh lòng không vui. Đợi sau hội võ, nghĩa phụ lại đi bái phỏng một lần thử xem." Tần Nguyên khoát tay chặn lại, nói ra.

"Bất kể có phải nguyên nhân vì hai người kia không, trên hội võ lần này ta mà đụng phải bọn hắn nhất định sẽ không để bọn hắn sống dễ chịu. Có lẽ Cốt Thiên Tầm ta còn phải tốn chút khí lực, về phần nhân tộc kia..." Lời

Phong Vô Trần nói phân nửa, không tiếp tục nói hết, trên mặt là ý cười lành lạnh, sát khí tất hiện.

...

Cùng lúc đó, đám người Bạch Nham Thành cũng tụ tập trong một đại điện, Tôn Đồ đang động viên trước khi chiến đấu.

"Hội võ năm thành sắp khai mạc, không cầu chư vị người người đứng đầu trong danh sách, chỉ hy vọng các ngươi hết sức ứng phó, ít nhất đều có thể giành thắng lợi trận đầu. Đợi khi về Bạch Nham thành, ta sẽ căn cứ vào biểu hiện của chư vị, đưa ra phong thưởng khác." Tôn Đồ cao giọng nói ra.

"Chúng ta chắc chắn sẽ toàn lực ứng phó, không phụ sự phó thác của Thành chủ." Một gã nam tử áo bào xám lập tức hưởng ứng nói.

Theo sát phía sau, mọi người cũng theo đó hô to nói: "Toàn lực ứng phó, không phụ sự phó thác..."

Trong từng tiếng hoan hô hùng hồn, còn kèm theo một ít tiếng ngáy cách quãng không quá hài hòa.

Nơi phát ra tiếng kia, chính là Phương Thiền ngồi ở vị trí bên trái dưới tay Tôn Đồ.

Lúc này, gã đang lưng dựa vào ghế đá, bốn vó ngã chỏng nửa nằm trên mặt ghế ngáy o o.

Cũng không biết có phải gã đang mộng đẹp hay không, trên gương mặt heo xấu xí đều là thỏa mãn vui vẻ, khóe miệng chảy nước miếng, thi thoảng lại chép miệng hai cái, một hồi lại phát ra tiếng mê sảng không rõ.

Tôn Đồ càng nói đến sôi sục, tiếng ngáy của gã lại càng vang dội. Chẳng qua tất cả mọi người đở đây đối với điều này tựa hồ cũng đều tập mãi thành quen, không ai cảm thấy có chỗ nào bất ổn.

Đúng lúc này, cổ họng Phương Thiền bỗng nhiên khẽ động, miệng hơi hơi

mở ra, tiếng ngáy phát ra trong miệng bỗng từ thô chuyển về tinh tế, thanh âm nhỏ đi, âm điệu lại bắt đầu lên cao.

Sau khi một tiếng này vang lên, một cỗ dao động kỳ dị theo miệng mũi truyền ra.

Đầu tiên là cái bàn trong thạch điện bắt đầu đung đưa rất nhỏ, tiếp đó tất cả mọi người cảm thấy tay chân chết lặng một hồi, đầu óc đều có chút mê man.

"Lại tới nữa..." Mọi người không ngớt lời ai thán.

Một bên Tôn Đồ thấy thế, khóe môi nhếch lên tia cười, co tay một cái, bắn một tiếng “Ba” vào trán Phương Thiền.

Cả người Phương Thiền mạnh mẽ run lên, hai mắt mở mạnh ra, có chút mờ mịt nhìn về phía mọi người bên cạnh.

Tôn Đồ nâng tay áo xoa xoa khóe miệng dính nước miếng của gã, vừa cười vừa nói: "Không có việc gì, ngươi ngủ tiếp đi..."

Phương Thiền ngu ngơ cười cười, điều chỉnh một tư thế ngồi, ngả đầu về sau, tiếp tục ngủ.

...

Trong đêm, trăng sáng như sương.

Bên trong Phủ Thành chủ, trên nóc một đại điện lẻ loi, hai đạo nhân ảnh song song mà nằm, nhìn lên tinh không.

Một người trong đó mày kiếm mắt sáng, tướng mạo đường đường, đang mặc cốt giáp màu trắng, hai tay gối sau gáy, thần sắc trên mặt bình tĩnh, chính là thủ lĩnh Chu Tử Nguyên liên tục mấy lần đoạt được hội võ năm thành.

Người còn lại dung nhan tuyệt mỹ, khí chất quạnh quẽ, trên người cũng

mặc cốt giáp thiếp thân, đường cong lả lướt.

"Đại ca, Thành chủ cũng thiệt là, bản thân buông tay mặc kệ chuyện trước khi chiến đấu động viên, ngược lại để ngươi tới làm..." Nữ tử tuyệt mỹ kia nhẹ giọng phàn nàn nói.

"Tử Thanh, nơi này là Phủ Thành chủ, tiếng ngươi tuy nhỏ nhưng Thành chủ lão nhân gia người cũng nghe thấy đó." Chu Tử Nguyên cười nói.

"Thành chủ đại nhân có đại lượng, sẽ không so đo những thứ này đâu." Nữ tử tuyệt mỹ nghe vậy, vội thè lưỡi, mất bò mới lo làm chuồng nói.

"Hội võ năm thành lần này là lần đầu ngươi tham gia, đối với tình hình chiến lực từng thành trì nhất định phải nhớ kỹ trong lòng. Đoạn Thông ở Thông Dư Thành, thần thông Nhất Thủ Thông Huyền Tí không thể khinh thường, ta thấy hắn..."

Lời Chu Tử Nguyên còn chưa nói hết đã bị muội muội Chu Tử Thanh mở miệng cắt đứt: "Được rồi! Được rồi! Đại ca, cộng thêm lần nói khi động viên lúc trước, đây đã là thứ bảy rồi, lỗ tai của ta sắp thành kén rồi..."

------oOo------

Chương 902: Tu La trường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tử Thanh, vậy ngươi nói cho ta biết, có người nào cần đặc biệt chú ý?" Chu Tử Nguyên vẫn kiên nhẫn, hỏi.

"Ài... Căn cứ đại ca ngươi nói, ngoại trừ Thanh Dương thành, người mấy tòa thành trì kia thì không có một người nào là đèn đã cạn dầu, gặp đều phải cẩn thận, càng thêm chú ý." Chu Tử Thanh khẽ thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Sai rồi, Thanh Dương thành Cốt Thiên Tầm cũng nhất định phải chú ý, đừng nhìn nàng chỉ là một nữ nhân, nhưng chiến lực nàng này tuyệt không dưới những người kia." Chu Tử Nguyên nhướng mày, chăm chú nói ra.

"Đúng đúng đúng, Thanh Dương thành còn có một Cốt Thiên Tầm. Đại ca cũng quá để tâm, làm sao vận khí ta lại không tốt như vậy, gặp phải nhiều cường giả như thế chứ." Chu Tử Thanh gật đầu như gà con mổ thóc nói, cuối cùng lại nhỏ giọng lầm bầm một câu.

"Tử Thanh, ngươi cảm thấy đại ca có thể liên tục đoạt được quán quân hội võ, là dựa vào cái gì?" Chu Tử Nguyên không để ý đến Chu Tử Thanh phàn nàn, chuyển chủ đề hỏi.

"Còn phải nói, đương nhiên là thực lực chứ gì." Chu Tử Thanh không cần nghĩ ngợi nói.

"Thực lực tuy quan trọng, nhưng cũng không phải trọng yếu nhất. Quan trọng nhất là, không được có bất kỳ lòng khinh thị, ngoại trừ những đối thủ đã biết chi tiết rõ ràng, lúc gặp những khuôn mặt mới lần đầu tham gia hội võ, cũng nhất định phải cẩn thận đối đãi." Thần tình Chu Tử Nguyên trịnh trọng, dặn dò.

"Ừ, đại ca, ta nhớ kỹ." Rốt cuộc Chu Tử Thanh chăm chú thêm vài phần, gật đầu nhẹ nói ra.

Chu Tử Nguyên thấy thế, không tiếp tục dặn dò dài dòng nữa, cùng muội muội yên tĩnh nhìn lên Tinh Không.

Bất quá, hơn mười hơi thở sau, chợt nghe Chu Tử Nguyên mở miệng lần nữa nói: "Đúng rồi, ngay chỗ Huyền Chỉ Thành Phong Vô Trần..."

"Đại ca, ngươi đủ rồi đó..."

...

Ngay tại Huyền Thành, thời điểm mọi người tự chuẩn bị cho hội võ năm thành, trên một mảnh sa mạc cách nơi này không biết bao nhiêu vạn dặm, tiếng gió gào thét, cát bụi đầy trời.

Dưới ánh trăng, dường như toàn bộ thế giới đều thành một mảnh hỗn độn.

Chỉ thấy trong bụi mù mênh mông, từng bóng mờ màu đen cực lớn như ẩn như hiện, đang xuyên qua cát bụi chậm rãi đi về phía trước.

Nhờ ánh trăng, bóng mờ màu đen hiện dần ra, rõ ràng tất cả đều là lân thú cực lớn.

Trong đó cầm đầu là một đầu Ô Lân Tượng hình thể cao hơn trăm trượng, bộ dáng lại không quá giống với Ô Lân Tượng bình thường.

Chỉ thấy đầu Ô Lân Tượng này, toàn thân được lân giáp bao trùm, phần bụng cùng trên chân có thiết giáp bao bọc, trước ngực có bảy tám khối thú hạch lớn chừng quả đấm, được đặt vòng tròn khảm vào trong huyết nhục của nó.

Hai cây ngà dài của Ô Lân Tượng đã bị cắt đi, thay vào đó là hai cây trường mâu sắc bén, dưới ánh trăng chiếu rọi, xuyên thấu qua bão cát loé lên từng điểm hàn quang.

Mà cổ quái nhất là, hốc mắt đầu Ô Lân Tượng này hãm sâu, bên trong đen ngòm, căn bản không có đồng tử, nếu cẩn thận nhìn kỹ, còn có thể phát hiện hốc mắt kia rõ ràng có dấu vết héo khô.

Đầu Ô Lân Tượng này rõ ràng là một cỗ tử thi khô héo.

Mà đi sau lưng nó còn có hơn mười đầu lân thú khác, toàn bộ đều là cỗ thi thể khổng lồ.

Trên lưng những lân thú này đều mang theo một toà thạch điện màu đen, lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ.

Bên trong toà thạch điện của đầu Ô Lân Tượng dẫn đầu, có bảy tám chậu than loé sáng, chiếu rọi bên trong một mảnh không minh.

Ở trung tâm điện có một bệ đá màu đen rộng ba thước, phía trên có một nữ tử váy dài màu đen đang khoanh chân ngồi, dáng người nhanh nhẹn, trên mặt đeo lụa mỏng, chỉ nhìn một bên mặt cũng đủ để khuynh đảo chúng sinh.

Cách nàng này không xa là một ghế đá màu đen, ngồi trên đó là một nữ tử có thân hình thướt tha, đồng dạng trên mặt phủ lụa đen, thân hình nàng khuynh đảo, mềm mại, vòng eo dán chặt trên mặt ghế, thoạt nhìn phảng phất như một yêu xà không xương mềm mại đáng yêu.

"Còn bao lâu nữa thì tới Huyền Thành?" Tiếng nói nữ tử nhu hòa, thanh âm lười biếng, như mê hoặc.

"Bẩm báo thành chủ, hiện giờ vẫn còn trong phạm vi Khôi thành chúng ta, trên đường nếu không có gì ngoài ý muốn, không đến một tháng nữa sẽ đến Huyền Thành." Nữ tử váy dài trên bệ đá hơi nghiêng người, nhẹ nói.

"Tốt, chuẩn bị nhiều năm như vậy, thời cơ cuối cùng đã tới..." Nữ tử được gọi là thành chủ ngồi dậy, đôi mắt sáng ngời như sao, thì thào nói ra.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ngày kế tiếp lại đến.

Bên ngoài Huyền Thành, khi tia sáng mặt trời đầu tiên lướt qua Trọng Huyền sơn mạch, chiếu sáng phía trên toà thành, nội thành đã là một mảnh nhộn nhịp.

Đường phố trong thành chật ních, rậm rạp chằng chịt, dòng người nhao nhao đi đến tụ tập ở một kiến trúc hình tròn chiếm diện tích cực lớn, chỗ đó đúng là một toà huyền đấu trường lớn nhất trong Huyền Thành, có tên rất đặc biệt là "Tu La trường".

Phía trước Tu La trường là quãng trường rộng rãi đã sớm chật kín người, đứng lặng trong đó là một bức tượng đá hình người đã bị vây quanh chật như nêm cối, xung quanh không ngừng có người đi lên, phía sau tiếp trước thò tay chạm đến quần áo cùng mũi chân tượng đá.

Nghe nói, chạm đến pho tượng này có thể mang đến may mắn, có thể giúp cho bọn họ đánh cược trong hội võ đại sát tứ phương, lợi nhuận đầy bồn đầy bát, bởi vậy nhiều chỗ trên pho tượng kia đã bị mài đến thập phần bóng loáng, phía trên khỏa lên một tầng bạo tương thật dày, phản xạ ánh nắng sáng sớm.

Càng có rất nhiều người tụ tập trước bốn đại môn Tu La trường, cùng đợi mở cửa vào.

"Đông..."

Nương theo đó là một tiếng chuông trầm trọng cổ xưa vang lên, đại môn bốn phía đồng thời chậm rãi mở ra, đám người chen chúc đi vào, nhao nhao tràn vào trong Tu La trường, sau đó phân tán ra tám tòa huyền đấu đài cự đại.

Cùng lúc đó, trong một tòa đại sảnh hình tròn sâu dưới Tu La trường, có vài chục người tụ tập trong đó, đại khái chia làm năm chi đội, tự phân tán ra trò chuyện với nhau.

Những người này đúng là sáu mươi bốn tên Huyền đấu sĩ thanh gia hội võ năm thành lần này, Hàn Lập cùng đám người Cốt Thiên Tầm cũng ở trong đó.

"Lệ đạo hữu, Huyết Tương Tửu của ngươi ủ đến đâu rồi?" Cốt Thiên Tầm thấy một mình Hàn Lập ngồi ở nơi hẻo lánh, đi tới hỏi.

Đám người Dịch Lập Nhai tụ họp thành một đoàn, thấy vậy cũng không cảm thấy có gì kì quái, chỉ là liếc qua, rồi tiếp tục phối hợp rảnh rỗi hàn huyên.

Hiên Viên Hành cùng Độc Long, có chút khoảng cách với bọn họ, Hiên Viên Hành thì vẫn lạnh nhạt, thần sắc Độc Long lại có chút khẩn trương.

"Không sai biệt lắm... Lúc này, ngược lại là phải chúc mừng Cốt đạo hữu rồi, đã sớm giải quyết hoạ Hắc Kiếp Trùng." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn nàng, vừa cười vừa nói.

"Lục Hoa... Lão đầu cổ quái kia, một lòng muốn ngươi lấy ra Thiên Lân Vẫn Tinh, thật sự thật là có lỗi... Việc này ta cũng không giúp ngươi được." Cốt Thiên Tầm nửa giả nửa thật nói.

"Lệ mỗ biết rõ thiên hạ không có bữa cơm miễn phí, Lục Hoa tiền bối yêu cầu vẫn là hợp tình hợp lý. Hiện tại chỉ hy vọng vị trí được ban thưởng Thiên Lân Vẫn Tinh, không nên quá gần vị trí đầu thì tốt hơn." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Báo trước cho Lệ đạo hữu một tin tức, Thiên Lân Vẫn Tinh sẽ được ban thưởng cho một vị trí trong ba người dẫn đầu, vì vậy đạo hữu vẫn có cơ hội lấy được đấy." Cốt Thiên Tầm liếc nhìn Hàn Lập, như có thâm ý truyền âm nói ra.

"Được Cốt đạo hữu cho biết, cũng vì tính mạng của mình, Lệ mỗ cũng chỉ có thể cố gắng tranh đoạt một phen." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Trong khi hai người nói chuyện, toàn bộ không gian bỗng nhiên chấn động mạnh một cái, ngay phía trước mọi người truyền đến một hồi thanh âm "Ù

ù".

Chỉ thấy chính giữa vách tường dày đặc lõm xuống dưới năm lỗ lớn, phía trên mỗi lỗ có một đạo ánh mặt trời chiếu xuống, từ trong hiển lộ ra năm thềm đá thông đạo, đi thông mặt đất.

"Huyền đấu sĩ năm thành, nhanh bước lên huyền đấu đài." Một thanh âm to lớn từ bên trên truyền đến.

Huyền đấu sĩ bản thổ Huyền thành, dưới sự dẫn đầu của hai huynh muội Chu Tử Nguyên và Chu Tử Thanh mặc cốt giáp, dẫn đầu bước lên một tòa thềm đá, đi hướng xuống mặt đất.

Còn lại mấy chi đội kia thấy thế, cũng đều trước sau theo người cầm đầu, đi ra đại sảnh dưới mặt đất.

Vừa đến mặt đất đấu trường, từng đợt thanh âm bao la hùng vĩ từ bốn phương tám hướng tụ tập đến giữa huyền đấu đài, chính giữa còn kèm theo một ít cái tên:

"Chu Tử Nguyên, Chu Tử Nguyên..."

"Phong Vô Trần..."

...

Trên khán đài người ta tấp nập, các loại âm thanh xen lẫn cùng một chỗ, náo nhiệt vô cùng.

Hàn Lập mặc dù đã tham gia huyền đấu ở Thanh Dương thành nhiều lần, nhưng vẫn là lần đầu tiên bị âm thanh người xem trên khán đài ầm ĩ rung động đến thế, từng âm thanh như sóng nhiệt truyền đến, làm nhiệt huyết trong cơ thể hắn cũng theo đó mơ hồ có chút sôi trào lên.

Ánh mắt của hắn đảo qua bốn phía, chỉ thấy cách mỗi hơn trăm trượng bên ngoài, liền xây dựng một tòa huyền đấu đài, tổng cộng tám tòa, chỉnh thể phân bố theo phương vị bát quái, mỗi năm toà trong đó đang đứng một chi

đội Huyền đấu sĩ toà thành.

Trên huyền đấu đài, ngay vị trí chi đội Huyền đấu sĩ bản thổ Huyền thành, lại nhiều ra thêm một người.

Thân hình gã cao lớn, đầu sinh song giác như Thanh Ngưu, mặt đen, chính là người chủ trì đại hội.

Mà giữa tám tòa huyền đấu đài đứng lặng một đài cao trăm trượng, phía trên đặt sáu cái ghế đá màu đen.

Chỗ này hiển nhiên là vị trí dành cho thành chủ năm tòa thành, nhưng chẳng biết tại sao lại nhiều hơn một cái ghế.

"Toàn trường yên lặng, cung nghênh thành chủ." Lúc này, chỉ nghe đại hán da đen hét to một tiếng.

Toàn bộ Tu La trường lập tức an tĩnh lại, nửa điểm âm thanh cũng không nghe thấy, nhìn thấy vậy Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Ngay sau đó, chỉ nghe một hồi tiếng gió gào thét vang lên, phía trên màn trời bỗng nhiên có năm đạo nhân ảnh nhô cao lên rơi xuống, giống như sao băng đập lên toà đài cao trăm trượng.

"Ầm" một tiếng vang lên!

Toàn bộ đài cao và cả toàn bộ Tu La trường lắc lư một hồi, sáu đạo nhân ảnh hiển lộ ở trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người nhìn lên liền thấy Ách Quái thành chủ ở vị trí giữa, năm người còn lại thì chia làm hai bên lão, so vị trí của lão thì mơ hồ thấp hơn một xíu, thoạt nhìn giống như là đi theo phía sau lão.

Lúc này, dung mạo Ách Quái thành chủ nhìn như bình thường, nhưng trên người có một loại hào khí quân lâm thiên hạ, thoạt nhìn giống như là một đầu sư tử mạnh mẽ áp đảo bốn phương, làm cho người không có nổi nửa điểm phản kháng.

Trên khán đài, không ít người đều không tự chủ được cúi đầu.

Hàn Lập híp mắt dò xét trên đài cao, trong lòng hiện lên một tia nghi hoặc, tại sao là lão?

Chỉ thấy đứng bên trái sau lưng Ách Quái là một người, dáng người thấp bé, thể trạng lại có chút tráng kiện, đầu hói hơn phân nửa, ngược lại hàm râu phía dưới lại rất rậm rạp, vặn thành một cái bánh quai chèo đuôi sam.

Đó không phải ai khác, mà đúng là lão Luyện Khí Đại Sư kia, Lục Hoa Phu Nhân!

------oOo------

Chương 903: Trọng thưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn qua Lục Hoa phu nhân trên đài cao, trong lòng hơi động.

Hắn vốn biết thân phận của Lục Hoa phu nhân không thấp, chẳng qua hắn không nghĩ đến, là lão ở trong Huyền Thành này lại có địa vị cao như thế?

"Ngày hôm nay, nhờ có chư vị tụ họp ở trong Huyền Thành, cùng nhau tham gia hội võ năm thành trọng đại lần này, ta mong chư vị cùng với bọn ta, chứng kiến trong Tu La Trường này sẽ sinh ra một Khôi Thủ Vương Giả!"

"Khôi Thủ!"

"Khôi Thủ!"

"Khôi Thủ!"

Toàn bộ Tu La Trường cũng theo đó hưởng ứng theo, lập tức bùng nổ lên tiếng gào thét như núi vọng biển gầm, rung động khắp trời xanh.

Sau khi Ách Quái nói qua loa vài câu, lão liền giơ hai tay lên "vẫy vẫy" ấn xuống mấy cái, rồi ngồi xuống ghế dựa lớn sau lưng, năm người còn lại thấy vậy, cũng nhao nhao ngồi xuống theo.

Tiếng hoan hô trong Tu La Trường kéo dài thật lâu, mới dần dần giảm xuống bớt.

"Kỳ hội võ năm thành lần này, được các thành tuyển lựa từ Huyền đấu đài để chọn ra sáu mươi bốn cường giả tinh anh, mỗi trận Huyền đấu sẽ đấu một chọi một, tiến hành tổng cộng sáu vòng, tiếp đó lại giao đấu thêm lần nữa quyết định ai là vương giả. Phàm kẻ nào tiến vào tám hạng đầu, đều được ban thưởng một viên Địa Giai Lân thú, còn người nào tiến vào tứ cường, sẽ được ban thưởng một viên thú hạch Thiên Giai Lân thú." Lúc này, tên đại hán da đen chủ trì hội trường, lên tiếng đọc lớn lần nữa.

Âm thanh của gã vang vọng khắp Tu La Trường, không chỉ làm cho người ngồi xem trên khán đài hưng phấn không thôi, mà đến ngay cả đám người trên huyền đấu đài, cũng theo đó mà kích động trong lòng, hai bậc thú hạch Thiên Địa lân thú đối với bọn hắn hay là bất cứ người nào, cũng đều là tài nguyên tu luyện cực kỳ quý giá.

"Ngoài ra người nào có thể lọt vào ba vị trí đầu, sẽ được ban thưởng một khối Thiên Lân Vẫn Tinh, vật này chính là thiên ngoại vẫn tinh ngàn năm khó gặp, là tài liệu đỉnh cấp có công hiệu cho cả việc luyện đan và luyện khí, thứ này trân quý không nói chắc ai cũng biết." Đại hán đen sì cao giọng tuyên bố.

Trên khán đài cũng kinh hô một hồi, thứ này đã bao nhiêu năm chưa xuất hiện ở trong Huyền Thành rồi.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt cũng thoáng thả lỏng rất nhiều, hắn thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần hắn đạt được hạng ba là có thể được.

"Ách Quái thành chủ, lần này quả thật ngài bỏ hết tiền vốn mà, phần thưởng này cũng đủ để ban thưởng cho quán quân, ngài làm vậy không thấy đau lòng sao?" Trên đài cao, Tôn Đồ vừa cười vừa nói.

"Đều là người thành trì của mình, cho dù nhà nào chiếm được, cũng không tính là nước phù sa chảy ra ngoài, không có gì phải đau lòng cả." Ánh Quái vừa cười vừa nói.

Lúc này, lại nghe đại hán đen kia tuyên bố:

"Người nào có thể giành được hạng hai, sẽ được ban thưởng một bộ Lân Cốt Huyền Tinh Giáp do đích thân Lục Hoa phu nhân luyện chế. Những năm gần đây, bộ áo giáp này được ngài ấy dày công luyện chế, được dùng từ một ngàn hai trăm ba mươi sáu tinh cốt lớn nhỏ, cùng trộn lẫn vào đó đủ loại tài liệu trân quý không thua gì Thiên Lân Vẫn Tinh, cộng thêm Lục Hoa phu nhân hao tâm tổn trí cùng với tinh lực mới luyện ra được nó, cho dù gọi nó là bảo vật vô giá cũng không đủ."

Vừa dứt lời, toàn trường náo động.

Ngay cả các nhân tài kiệt xuất như Phong Vô Trần, cũng vì đó mà sắc mặt thay đổi, trong mắt đều hiện lên vẻ thèm muốn.

Hàn Lập nhìn vẻ mặt tươi cười đắc ý của Lục Hoa phu nhân trên đài cao, lúc này mới hiểu ra, vì sao mà lão đầu tử thấp lùn này lại có thể biết trong danh sách ban thưởng có Thiên Lân Vẫn Tinh.

Trên khán đài mọi người nghị luận ầm ĩ, đã xuất hiện hai món bảo vật, hiện giờ hầu như tất cả mọi người đang suy đoán, ban thưởng hạng nhất không biết là vật gì?

Nhưng không ai có thể nghĩ ra được câu trả lời, bởi vì trong Tích Lân Không Cảnh này muốn tìm món đồ nào quý hiếm hơn hai thứ đó, thực sự không nhiều lắm.

"Người nào có thể giành được đầu bảng, sẽ được ban thưởng một đóa Lưu Diễm Huyết Vân."

Ngay trong khi mọi người đang suy đoán tranh cãi với nhau, thì đại hán da đen dứt khoát tuyên bố ra, thứ này không giống như hai món bảo vật trước đó, gã chỉ nói ra một cái tên Lưu Diễm Huyết Vân này xong, cũng không kèm theo bất kỳ lời giải thích rõ ràng nào cả.

Trên khán đài hoàn toàn yên tĩnh, dường như mọi người đều chưa nghe qua nó, cũng không biết rốt cuộc nó là thứ gì nữa?

Nhưng ở trên đài cao, ngoại trừ Ách Quái cùng Lục Hoa phu nhân ra, thì tất

cả các thành chủ còn lại đều biến sắc.

"Lưu Diễm Huyết Vân... Thật là có thứ đó sao?" Thần Dương nhịn không được, hỏi.

Mấy người còn lại cũng rối rít nhìn về phía Ách Quái, ném cho lão vẻ hỏi thăm.

"Chư vị không cần phải kinh ngạc, ban thưởng cho quán quân lần này, quả thật chính là Lưu Diễm Huyết Vân hay được gọi là "Khiếu Mẫu Thiên Lộ"." Ách Quái thành chủ nhẹ gật đầu, nói ra.

"Trong lời đồn, trời sinh trong Huyết Vân này ẩn chứa lực lượng huyết khí có thể khơi thông bế tắc Huyền Khiếu, chỉ cần nuốt nó vào trong người liền không cần phải dựa vào công pháp tu luyện, mà có thể trực tiếp khơi thông huyền khiếu, đồng thời nó cũng không lưu lại chút tai họa ngầm nào cả." Trong mắt Thần Dương lộ ra vẻ kinh ngạc khó áp chế, nhìn không được hỏi.

"Chưa chắc là như vậy, thứ đó có thể khai khiếu quả thật là không giả, thế nhưng không phải là không có hạn chế, cơ thể người khi thừa nhận Huyết Vân chung quy cũng có giới hạn của nó, nếu mà không hấp thu nổi sẽ bị chính khí huyết đảo ngược, đến lúc đó sẽ có kết cục bạo thể mà chết." Ách Quái vừa cười vừa nói.

"Dù vậy, thứ đó cũng đủ làm cho người ta kinh sợ..." Đám người rốt rít tán thưởng.

Ách Quái cũng không có thấp giọng, hơn nữa lỗ tai của đám người trên huyền đấu đài cũng kinh người, đều nghe không sót một lời nào mà lão vừa nói, vẻ mặt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, kèm theo vẻ mặt khát vọng.

Chẳng qua Hàn Lập hơi nhíu mày, lấy làm lạ với thứ này, nhưng hắn cũng không có hứng thú nhiều với thứ đó.

Dù gì trên phương diện khai khiếu, tốc độ của hắn cũng vượt xa những người khác, vì vậy mà sự khao khát thứ đó, đương nhiên cũng không mạnh

mẽ như những người khác, ngược lại Thiên Lân Vẫn Tinh lại mang cho hắn lực hấp dẫn mạnh hơn một chút.

Trên khán đài cũng không thiếu những người có kiến thức, có người nói ra nguồn gốc của "Lưu Diễm Huyết Vân", lập tức như một viên đá dấy lên ngàn sơn sóng, dẫn đến mọi người trong khán đài nghị luận kịch liệt không thôi.

Một lúc sau, mắt thấy đám người thảo luận tình thế không nghỉ, đại hán da đen mới mở miệng ra nói lớn:

"Hội võ năm thành huyền đấu vòng thứ nhất, tổng cộng có ba mươi hai trận, bắt đầu mỗi lần tám trận, chia thành bốn đợt, trong ngày hôm nay sẽ kết thúc hết tất cả. Trận chiến này sẽ quyết ra ba mươi hai cái tên chiến thắng, sau bảy ngày nữa, sẽ tiến vào vòng tỷ thí huyền đấu tiếp theo. Hiện giờ, công bố danh sách phân chia huyền đấu vòng thứ nhất."

Nương theo tiếng đại hán da đen vừa dứt, một trận âm thanh ma sát "Rầm rầm" vang lên.

Trên mặt đất bên trái đài cao, chợt từ từ nâng lên một vách đá màu xám trắng cao mấy chục trượng, phía trên phân ra bốn hàng, khắc dấu phân biệt bốn vòng tỷ thí huyền đấu hôm nay, mỗi một vị Huyền Đấu Sĩ đều có danh sách đối chiến với mình.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ đảo qua, trong danh sách giao chiến vòng thứ nhất trên vách đá không có tên mình, cũng không có Cốt Thiên Tầm, ngược lại có hai tên Đồ Cương cùng Tôn Băng Hà khá có tiếng trong Thanh Dương thành.

Người cùng giao đấu với Tôn Băng Hà chính là một gã Huyền Đấu Sĩ của Chỉ Huyền thành, hắn không có nghe Cốt Thiên Tầm cùng Thần Dương nhắc qua, chắc là gã cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, ngược lại đối thủ đối chọi với Đồ Cương, không ngờ là Đoàn Thông của Thông Dư thành.

Ánh mắt của hắn lại đảo xuống dưới, trong vòng thứ hai trên huyền đấu đài

chữ "Tốn" lại có tên của mình, người mà hắn đối chiến tên là Từ Thuận, là một tên Huyền Đấu Sĩ của Bạch Nham thành.

"Lệ huynh, xem ra vòng thứ hai chúng ta đều sẽ lên đài tỷ thí, ngươi là đài chữ Tốn, mà ta thì đài chữ Ly, muốn quan sát tình hình giao chiến lẫn nhau cũng không cách nào được rồi." Trong thức hải của Hàn Lập, đột nhiên vang lên tiếng của Cốt Thiên Tầm.

Hàn Lập nhìn lướt qua vách đá, phát hiện tên Cốt Thiên Tầm ngay cách tên mình không xa, đối thủ giao chiến với nàng, dường như là một tên Huyền Đấu Sĩ của Chỉ Huyền thành, tên là Uông Trực.

"Gã Từ Thuận này ngươi đã từng gặp qua chưa?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Hình như trước đó gã cũng có tham gia một lần hội võ năm thành, thứ tự cũng chẳng ra làm sao, không có ấn tường gì cả. Tuy vậy có thể tham gia hội võ năm thành, hơn phân nữa đều có chút tài năng." Cốt Thiên Tầm ngẫm nghĩ một chút, trả lời.

Hàn Lập âm thầm nhẹ gật đầu, rồi xem qua một lượt tất cả danh sách của ba mươi hai trận huyền đấu này, trầm ngâm nói: "Danh sách này, ngược lại phân chia có hơi trùng hợp, tu sĩ cùng thành sẽ không được giao chiến với nhau, chủ lực các thành cũng không có đụng mặt nhau."

"Chuyện này kỳ trước cũng đều như vậy, là cố ý làm ra. Cơ bản các tu sĩ cùng thành sẽ không phải giao chiến trong vòng thứ nhất, về sau số lượng Huyền Đấu Sĩ các thành đều tiến vào vòng hai sẽ có khác biệt, đến lúc đó không có biện pháp nào để đảm bảo cho gà nhà không tự đá nhau. Tỉ như, một thành nào đó có mười hai người đều chiến thắng vòng thứ nhất, đến vòng thứ hai thì khó mà tránh khỏi an bài tu sĩ cùng thành gặp nhau. Còn về chủ lực các thành, vì để huyền đấu thêm kịch tính, trong ba vòng đầu cơ bản chủ lực các thành sẽ không phải đụng mặt nhau. Bọn hắn muốn quyết đấu, chỉ có thể sau khi tiến vào tám hạng đầu mới xuất hiện mà thôi." Cốt thiên Tầm truyền âm giải thích nói.

"Hiện tại tất cả tám tổ Huyền Đấu Sĩ vòng thứ nhất hãy lên huyền đấu đài, Huyền Đấu Sĩ còn lại thì lui vào trong hậu trường. Các vị khán giả đã có thể

bắt đầu đặt cược, một khắc sau, huyền đấu chính thức bắt đầu." Lúc này, âm thanh đại hán da đen lại vang lên lần nữa.

Bọn người Hàn Lập bắt đầu lui ra, trên khắp nơi khán đài gào thét ầm ĩ, mơ hồ tất cả mọi người đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tiến đến bình đài đặt cược cách huyền đấu đài gần đó.

Diện tích Tu La Trường thật sự quá lớn, cho dù có ngồi ở vị trí đủ cao trên khán đài, cũng không cách nào quan sát được hết tám trận tỷ thí huyền đấu cùng một lúc được, cho nên sau khi những người xem này đặt cược đối tượng nào xong, trên cơ bản liền đến khán đài đó ngồi xuống, rồi chờ trận giao đấu đó bắt đầu.

Chỗ mà bọn người Hàn Lập đợi, là đầu thông đạo có hình vòng tròn nằm dưới khán đài, mơ hồ bao vây cả một vòng Tu La Trường.

Trong thông đạo có mở cửa sổ, chỉ cần bọn họ nguyện ý, liền có thể vòng quanh thông đạo, là có thể nhìn thấy tình hình mỗi trận huyền đấu bên ngoài.

Ngoại trừ mười sáu người đang giao chiến bên ngoài, tất cả Huyền Đấu Sĩ của các thành đều ở trong này.

Những tu sĩ giao hảo với Đồ Cương cùng Tôn Băng Hà kia, hầu như tất cả đều đi tới gần nơi chiến đài chữ "Khôn" cùng đài chữ "Đoái" mà bọn họ giao chiến, rồi đứng trước cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

"Đồ Cương đạo hữu cũng quá xui xẻo, vòng thứ nhất đã đụng mặt tên Sát Thần Đoàn Thông rồi, xem ra hội võ lần này hắn cũng chỉ có thể dừng chân ở đây..." Một gã Huyền Đấu Sĩ của Thanh Dương thành thở dài nói ra.

"Chuyện này có biện pháp sao... Cũng đừng có than thở nữa, chúng ta cũng không phải như vậy à, đừng nói là gặp Đoàn Thông, cho dù có gặp gã nào kém hơi hắn một bậc, có thể nắm chắc được mấy phần thắng chứ?" Một người khác cũng thở dài theo.

"Bà mẹ, đừng có rầu rĩ nữa, không phải chúng ta còn có Dịch đạo hữu sao...

Ủa? sao không thấy Dịch đạo hữu nữa rồi?"

Lúc này đám người mới phát hiện, Dịch Lập Nhai vừa mới còn đồng hành với bọn hắn, vậy mà hiện giờ không thấy bóng dáng đâu cả.

Trong thông đạo, một nơi trống trải không có người, Dich Lập Nhai cùng một tên nam tử trung niên cao lớn sánh vai đi, nói chuyện thì thầm.

"Không nghĩ tới từ biệt lần trước, đã nhiều năm không gặp như vậy, tiến cảnh tu vi của Dịch đạo hữu quả là không tầm thường, để cho vi huynh ta cực kỳ hâm mộ không thôi" Nam tử trung niên cười nói.

"Từ huynh, cũng đừng có giễu cợt ta. Ta cũng không nói lòng vòng nữa, lần này đến tìm ngươi, là có một chuyện muốn nhờ." Dịch Lập Nhai nói ra.

"Cứ nói đừng ngại." Nam tử trung niên dừng bước lại, nói ra.

"Đối thủ giao chiến với Từ huynh hôm nay, tên là Lệ Phi Vũ, chính là người của Thanh Dương thành chúng ta. Lão đệ hi vọng thời điểm ngươi giao chiến với hắn..." Dịch Lập Nhai thấp giọng lại, rồi bày ra động tác cắt ngang cổ.

Hóa ra, nam tử trung niên họ Từ này không phải ai khác, mà chính là Huyền Đấu Sĩ Từ Thuận của Bạch Nham thành sắp tỷ thí với Hàn Lập.

------oOo------

Chương 904: Sát tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Như thế nào? Dịch đạo hữu cùng người kia có quan hệ gì?" Ánh mắt Từ Thuận mang theo một tia ngẫm nghĩ, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, hỏi.

"Việc này Từ huynh không cần hỏi nhiều, tóm lại sau khi xong chuyện, tất có hậu báo." Dịch Lập Nhai vừa cười vừa nói.

"Việc này ngược lại không hẳn không thể, chẳng qua không biết Lệ Phi Vũ này tu vi như thế nào?" Từ Thuận khẽ gật đầu, hỏi.

"Thời điểm hắn tham gia Huyền đấu trường tại Thanh Dương thành, đúng lúc ta bế quan, cũng chưa tận mắt quan sát qua. Chỉ là nghe những người khác kể lại, số lượng huyền khiếu trên người hắn cũng chỉ hơn bốn mươi chỗ, chẳng qua là chiến lực cũng không phải tầm thường." Dịch Lập Nhai nói như thế.

"Hơn bốn mươi chỗ? Chỉ là hơn bốn mươi chỗ làm sao có thể có tư cách tham gia hội võ năm thành, Dịch đạo hữu chớ có lừa gạt ta?" Từ Thuận vẻ mặt nghi ngờ, nói ra.

"Số huyền khiếu người này có lẽ không chỉ có hơn bốn mươi chỗ, nhưng nghĩ đến cùng cũng chẳng thể quá nhiều. Hắn sở dĩ có thể tham gia hội võ năm thành, ta nghĩ hơn phân nửa là bởi vì hắn có quan hệ cá nhân với tân thành chủ, tựa hồ người này năm đó chính là được tân thành chủ mang về từ bên ngoài." Dịch Lập Nhai giải thích nói.

"Chính là tên Thần Dương soán chủ đoạt vị kia? Thì ra là thế, nếu là nói

như vậy... Việc này ta sẽ giúp." Từ Thuận nhẹ gật đầu, nói ra.

"Đúng rồi, công pháp người này tu luyện tựa hồ chuyên chú quán thông hai chân, có ưu thế về tốc độ, ngươi có thể phải chú ý chút ít." Dịch Lập Nhai nhắc nhở.

"Chớ nói hắn là hơn bốn mươi chỗ huyền khiếu, nếu là còn nhiều hơn thêm mười chỗ huyền khiếu, cũng không thể nào là đối thủ của ta, Dịch đạo hữu cứ yên tâm đi, hiện tại chỉ cần thương lượng một chút về thù lao rồi..." Từ Thuận cười hắc hắc, nói ra.

...

Một khắc thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay bắt đầu lượt đấu đầu tiên.

Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm đều không nhìn nơi khác, còn có Độc Long cùng Hiên Viên Hành, cũng đều đi tới phụ cận đài chữ "Khôn" để theo dõi.

Chỉ thấy trên đài Huyền đấu chữ Khôn, Đồ Cương cùng Đoạn Thông cũng đã lên đài, khoảng cách hai người đứng tương đối xa nhau, đang đánh giá đối phương.

Thần tình Đồ Cương có chút căng thẳng, mơ hồ có vài phần sợ hãi, cũng xen lẫn vài phần do dự không cam lòng.

Vẻ mặt của Đoạn Thông đứng đối diện thì không có biểu cảm gì, trong mắt cũng không có toát ra vẻ khinh thường. Nhưng Đồ Cương chẳng biết tại sao, cảm giác rằng Đoạn Thông cũng không cần nhìn gã, trong lòng Đồ Cương lại sinh ra một tia tức giận.

Một gã lão giả áo đen, với tư cách là một trọng tài của huyền đấu đài, đứng ở giữa hai người, hướng với bọn họ nói ra:

"Huyền đấu đài đối chiến, cũng không có quy tắc gì nhiều, nếu không địch lại thì tùy thời có thể nhận thua. Ngoan cố liều mạng, sống chết tự chịu."

Đồ Cương cùng Đoạn Thông đồng thời nhẹ gật đầu với trọng tài, lão giả kia

liền nhảy lên, thối lui ra khỏi huyền đấu đài.

Hai người trên đài lẫn nhau liền ôm quyền, chính thức bắt đầu huyền đấu.

Trên đài cao giữa tám tòa huyền đấu, năm tên thành chủ cùng với Lục Hoa Phu Nhân, tùy ý mà trò chuyện cùng nhau, đối với việc đồng thời bắt đầu các trận huyền đấu phía dưới, bộ dạng dường như cũng không quá hứng thú, chỉ là thỉnh thoảng liếc xuống dò xét.

Trên đài chữ "Khôn".

Toàn thân Đồ Cương "Phanh" vang không ngừng, trên hai tay hào quang lưu chuyển, huyền khiếu sáng rõ, chủ động tấn công về phía Đoạn Thông.

Mỗi một bước giẫm xuống, trên đài huyền đấu đều ầm ầm chấn động, lực đạo thật lớn.

May mà mặt đất có trải lớp tinh cốt gia cố, mới không bị man lực giẫm đạp liên tục thế này làm nứt vỡ.

"Oanh", "Oanh", "Oanh"...

Liên tiếp sau hơn mười bước, trên người Đồ Cương khí thế tăng vọt gấp mấy lần, cánh tay phải dưới ánh mặt trời chiếu rọi sáng lên như kim quang, một cỗ cương khí vô hình tản ra bốn phía, cả cánh tay như to lớn hơn vài phần, hướng phía Đoạn Thông nện xuống một quyền.

Đoạn Thông chỉ lẳng lặng nhìn Đồ Cương từng bước tới gần, một mực không có bất kỳ động tác gì, một quyền kia của Đồ Cương đánh tới, gã mới chậm rãi lui về sau một bước.

Chỉ thấy trong mắt Đoạn Thông hàn quang lóe lên, một quyền đám ra, nhanh như tia chớp.

Một quyền này của hắn mặc dù đánh nhanh ra, trên huyền khiếu cánh tay đồng thời sáng lên hào quang, kèm theo tiếng sấm nổ vang động.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Nắm đấm hai người ầm ầm đụng vào nhau, bộc phát ra một tiếng nổ vang rung trời.

Một hồi sóng khí cuồng bạo từ chỗ nắm đấm của hai người, hướng phía ngược nhau quét sạch mà đi.

Thân hình Đoạn Thông bất động, đứng lặng tại chỗ vững như bàn thạch. Còn trong miệng Đồ Cương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, mấy chỗ huyền khiếu trên cánh tay đồng thời nổ toạt ra, một hồi thanh âm gãy xương "Ken két" bên trong, thân hình bay ngược ngã văng ra ngoài.

Đồ Cương té xuống dưới đài huyền đấu, thân hình lăn lộn liên tiếp vài vòng, rồi hai mắt tối sầm, hoàn toàn bất tỉnh.

Trên khán đài huyền đấu chữ "Khôn", lập tức vang lên một hồi hoan hô nhiệt liệt.

Mọi người trên đài cao, cũng không nhịn được mà ngừng nói chuyện phiếm, nhìn sang hướng bên này.

"Phù đạo hữu, thực lực Đoạn Thông của Thông Dư thành các ngươi tựa hồ lại tinh tiến nhiều a, rõ ràng đã kết thúc trận đấu nhanh như vậy?" Ách Quái cười hỏi.

"Bất quá là có chút tiến bộ mà thôi, nếu so với Nguyên đạo hữu dưới trướng người, vẫn là chênh lệch khá xa." Phù Kiên nói ra.

"Một kích phá địch, tuy rằng đối thủ không quá mạnh, nhưng là đủ kinh diễm rồi..." Tần Nguyên vừa cười vừa nói.

Mọi người ngươi một lời, ta một câu mà khen ngợi Đoạn Thông, chỉ có Thần Dương im lặng không nói, sắc mặt tuy rằng giữ vững bình tĩnh như trước, nhưng nắm đấm trong tay áo nắm chặt, bởi vì dùng sức quá mức, các đốt ngón tay đã hơi trắng bệch.

Trong thông đạo, thần sắc đám người Thanh Dương thành đều có chút khó coi, cho dù người bại không phải mình, nhưng là người cùng thành mở màn bị đánh bại hoàn toàn nhanh như thế, khó tránh khỏi có chút cảm giác bị hạ nhục sĩ khí, từng người lắc đầu thở dài đi ra, chỉ có Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm vẫn lưu lại nguyên chỗ.

Nhìn Đồ Cương bị khiêng đi dưới huyền đấu đài, Hàn Lập mở miệng nói: "Cốt đạo hữu, ngươi thấy thế nào?"

"So với thời điểm năm đó thua ta, Đoạn Thông đã mạnh hơn rất nhiều, chống lại Đại Lực Kim Cương Quyết của Đồ Cương, hắn vậy mà không cần dùng đến cánh tay Thông Huyền kia, chỉ cánh tay trái bình thường mà một quyền đã đả bại Đồ Cương, hiển nhiên trong mắt hắn, Đồ Cương căn bản không xứng làm đối thủ." Cốt Thiên Tầm nhíu nhíu mày, nói ra.

"Cũng không hẳn, thời điểm một quyền kia đánh ra, cũng có phần mượn trợ lực từ cánh tay phải đấy, nếu không Đồ Cương rõ ràng đã dùng hết toàn lực, cũng không hẳn bị bại thảm bại nhanh như như vậy. Bất quá tổng thể mà nói, chênh lệch giữa hai người thật sự là quá lớn." Hàn Lập suy nghĩ một chút về sau, nói ra.

"Đúng vậy a, nếu là thực lực Đồ Cương mạnh hơn một chút, có thể ép Đoạn Thông triển lộ nhiều hơn nữa thủ đoạn, thì tốt rồi." Cốt Thiên Tầm có chút tiếc nuối nói.

"Ha ha, chớ để tâm quá nhiều, chúng ta cũng nên chuẩn bị một chút, lượt tỷ thí thứ hai cũng đã sắp bắt đầu." Hàn Lập cười nói.

"Đi thôi." Cốt Thiên Tầm nhẹ gật đầu, nói ra.

...

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Kết thúc lượt đầu trên các đài tỷ thí, Tôn Băng Hà cũng không ngoài dự kiến mà bị thua thối lui ra.

Sau đó, nghỉ ngơi giữa trận hai khắc chuông, đã tổng hợp xong kết quả lượt đầu, lượt tỷ thí thứ hai cũng tiến hành.

Non nửa đấu sĩ Thanh Dương thành đều đã xuất hiện, trong đó bao gồm ba người Hàn Lập, Cốt Thiên Tầm cùng Dịch Lập Nhai.

Còn lại những người không xuất chiến, trên cơ bản tất cả đều đi xem hai người Cốt Thiên Tầm cùng Dịch Lập Nhai chiến đấu, kể cả Độc Long cũng đi đến xem Cốt Thiên Tầm, Hàn Lập nhìn trong thông đạo phụ cận đài chữ "Tốn", ngoại trừ mấy tên huyền đấu sĩ Bạch Nham thành đến xem, đúng là không có ai khác.

Thanh danh Lệ Phi Vũ cùng Từ Thuận cũng không có nổi bật, cho nê người xem trên khán đài cũng không có bao nhiêu, tuy rằng không tẻ nhạt đến mức không người chú ý, nhưng so với số lượng người xem của các đài phụ cận là ít hơn rất nhiều.

Bất quá trên khán đài, ngược lại là có một gương mặt quen thuộc, ngồi nghiêm chỉnh, mặt không biểu tình, đúng là Giải Đạo Nhân.

Trên đài chữ Tốn, Hàn Lập cùng Từ Thuận hai người đều đã vào chỗ, hai người đứng tương đối xa nhau.

Một gã trọng tài áo đên đứng ở giữa hai người, sau khi nói sơ qua quy tắc huyền đấu, liền tuyên bố huyền đấu chính thức bắt đầu.

Nhưng tiếng nói chấm dứt, vô luận là Hàn Lập hay Từ Thuận đều không lập tức động thủ, hai người cứ như vậy giữ thế mà đứng, tựa hồ cũng đang quan sát đối phương.

Một màn này, khiến cho người xem nhao nhao không mấy phấn khích.

Ánh mắt Từ Thuận cổ quái, đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới, thấy dung mạo Hàn Lập hết sức bình thường, khí thế trên người cũng không có gì quá mạnh mẽ, nhìn không ra có chỗ nào đặc biệt, nhưng nghĩ đến Dịch Lập Nhai cho gã thù lao rất nhiều, liền không tự chủ liếm khóe miệng của mình một cái.

Hàn Lập nhìn thấy bộ dạng này của Từ Thuận, không khỏi cười lạnh liên tục trong lòng, ngươi đã động sát tâm, thì cũng đừng trách ta.

Đúng lúc này, dưới đôi bàn chân Từ Thuận bỗng nhiên hào quang lóe lên, huyền khiếu trên chân bỗng nhiên sáng ngời, toàn bộ người bay vút lên trên không, giống như bình thường có thể cưỡi gió phi hành, tiếp theo nhanh chóng vọt tới hướng phía Hàn Lập.

Từ Thuận mượn xu thế từ trên không lao xuống, tốc độ tấn công nhanh tới cực điểm, rất nhanh đã đến trước người Hàn Lập.

Chỉ thấy gã một quyền co lại đến eo tụ lực, bỗng nhiên mạnh mẽ nện ra.

Hàn Lập thấy vậy, lại giống như Đoạn Thông khi nãy, vẫn đứng tại chỗ mà nhìn.

Nhưng mà, ngay lúc một quyền của Từ Thuận sắp đánh trúng Hàn Lập, trong nháy mắt, thân ảnh của Hàn Lập đột nhiên lóe lên, từ tại chỗ chợt biến mất không thấy.

Hai mắt Từ Thuận bỗng nhiên trợn lên, vẻ kinh ngạc lóe lên trong mắt rồi biến mất.

Trong lòng gã biết không ổn, nhưng không có xu thế dừng lại, ngược lại dồn thêm phát lực, thân hình lao nhanh xuống dưới, ý đồ nhanh chóng tiếp đất sau đó mới chuyển thân hình.

Nhưng mà, lúc mũi chân của Từ Thuận vẫn chưa kịp tiếp xúc mặt đất, liền muốn như hoa mắt, thân ảnh Hàn Lập đã nhanh lao đến hiện ra, hơn mười chỗ huyền khiếu trên hai chân đồng thời sáng lên, đầu gối nâng lên đập vào ngực của Từ Thuận.

"Thật nhanh..."

Từ Thuận cả kinh rợn cả da gà, hai tay vội vàng đưa đến trước ngực đón đỡ, nhưng vẫn cảm giác một cỗ man lực tràn trề ập đến, hai tay không cản nổi

co rụt lại, đụng lên lồng ngực, thân thể co ngoặt như con tôm bay ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ thấy huyền khiếu hai chân Hàn Lập sáng ngời mãnh liệt, thân hình lao theo còn nhanh hơn so với tốc độ Từ Thuận bị đánh bay, trong nháy mắt bay lên đuổi theo, từ trên không nâng lên một quyền, đập xuống cột sống của Từ Thuận.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Thân hình Từ Thuận trực tiếp rơi xuống đất, lăn lộn ngã văng ra ngoài.

Liên tiếp những biến hóa nhìn như dài dằng dặc, kì thực chỉ là trong khoảnh khắc, người xem trên khán đài kinh hô liên tục.

Trên đài cao, ngẫu nhiên có người chú ý tới biến hóa bên này, nhưng cũng chỉ là nhìn lướt qua, không chú ý gì nhiều.

Dù sao hai người này lúc đấu, trên người triển lộ ra số lượng huyền khiếu thật sự quá ít, bọn hắn xem không khác gì những đứa trẻ đánh nhau, chiêu thức hay thủ đoạn gì, cũng không đáng để quá mức chú ý.

Chỉ có Thần Dương, ánh mắt quan sát lâu hơn một chút, sắc mặt cũng không có lo lắng nhiều.

Lúc này đây, Hàn Lập không có tiếp tục truy kích, mà là đứng xa xa, truyền âm cho Từ Thuận, hỏi: "Ta và ngươi chưa từng qua lại, vì sao vừa mới giao thủ, liền nổi lên sát tâm với ta?"

------oOo------

Chương 905: Một kích mất mạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hừ! Không nghĩ tới còn có chút thủ đoạn như vậy, ngược lại là coi thường ngươi rồi." Từ Thuận "Hừ" một tiếng, lại phun ra một ngụm máu, không thèm trả lời Hàn Lập.

Gã đứng thẳng người dậy, hai vai vươn thẳng, hai cánh tay chấn động, toàn thân run run lên, xương cốt rung động nổ "Đôm đốp" như pháo.

Hàn Lập thấy vậy, vẫn đứng tại chỗ, chỉ là đồng tử hơi co rụt lại, ở chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia lãnh mang.

Từ Thuận quát lên một tiếng lớn, thân thể hơi cong lại, bỗng nhiên xông lên, thẳng đến hướng Hàn Lập.

Chỉ thấy song quyền gã nắm chặt, bảy mươi tám chỗ huyền khiếu sáng lên phân tán khắp nơi trên thân gã, lại cộng hưởng với nhau, khiến cho toàn thân bao phủ một tầng màn sáng chân cực chi mô óng ánh.

Thấy Từ Thuận xông đến, Hàn Lập vẫn không có né tránh, mà ánh mắt ngưng tụ, sải bước ra, đón đỡ đón tấn công đang tới.

"Ầm"

Hàn Lập bước một bước ra, trên cánh tay sáng lên mấy huyền khiếu, Huyền đấu đài dưới chân cũng chấn động kịch liệt.

"Ầm ầm ầm"

Hàn Lập bước từng bước ra, huyền khiếu trên cánh tay liên tiếp sáng lên, Huyền đấu đài dưới thân nổ vang không ngừng.

"Bốn mươi tám, năm mươi hai, năm mươi sáu..."

Từ Thuận nhìn thấy số lượng huyền khiếu trên thân Hàn Lập không ngừng tăng lên, cuối cùng trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, trong lòng của gã càng thêm nghi hoặc, căn bản không biết là tình báo Dịch Lập Nhai sai lầm, hay là y cố ý lừa gạt mình?

Tâm thần gã không yên được nữa, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn.

Trong miệng Hàn Lập quát lên một tiếng lớn, mười tám chỗ huyền khiếu trên hai tay sáng rỡ hào quang, chính là dùng Đại Lực Kim Cương Quyết của Đồ Cương.

Nếu lúc trước có người chú ý qua cuộc chiến của Đồ Cương kia, sẽ phát hiện Hàn Lập dùng thân thông Đại Lực Kim Cương Quyết, khí thế phóng ra ngoài không bằng gã kia, nhưng bên trong lại thay đổi lớn, thần diệu tinh tuý hơn nhiều.

Từ Thuận giờ phút này đã leo lên lưng hổ khó có thể xuống, trong miệng liền quát lên một tiếng lớn, ra sức đánh một quyền này.

Chỉ thấy huyền khiếu trên hai đầu quyền gã đồng thời sáng lên, tầng hoa quang óng ánh kia lập tức trong nháy mắt biến thành như thực chất, chiết xạ ra hào quang sáng chói như tinh thạch, đánh tới nắm tay phải Hàn Lập.

Lúc hai người sắp va chạm nhau, trong mắt Từ Thuận bỗng nhiên loé lên dị sắc, đột nhiên giữa khe hở ngón giữa cùng ngón trỏ chui ra một đoạn xương nhọn màu trắng, phía trên loé lên một tầng hào quang tinh thần sáng lạn.

"Tinh cốt..."

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, hừ lạnh một tiếng, nắm đấm đánh tới lại không có chút dấu hiệu thu liễm nào.

Chỉ thấy hai ngón tay biến thành Động Thiên Hoa Chi của hắn hơi nhô lên,

đánh vào đúng vị trí âm hiểm mà tinh cốt lú ra từ giữa hai ngón tay của Từ Thuận.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Một mảnh hào quang tinh thần nổ ầm ầm kịch liệt, chính giữa còn kèm theo từng trận âm thanh giống như băng tinh vỡ vụn.

Hết thảy nói rất dài dòng, thật ra chỉ trong nháy mắt, mọi người trên khán đài chỉ nhìn thấy phiến hào quang tinh thần kia chói mắt, căn bản không thấy rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

Từ Thuận thân ở trong tinh quang lại thấy được rõ ràng, trong hai con ngươi đen nhánh của gã phản chiếu thân ảnh Hàn Lập xông thẳng đến, thấy rõ trên người hắn sáng lên gần trăm chỗ huyền khiếu, trong lòng gã tràn đầy hối hận cùng oán hận.

Lúc này gã chỉ muốn lui lại nhận thua, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Thân ảnh Hàn Lập đã xông đến trước người gã, một quyền đánh tới, trực tiếp quán xuyên đan điền của gã, xoắn vỡ nát Nguyên Anh của gã giấu trong đó.

"Dịch Lập Nhai, ngươi lại dám..."

Từ Thuận chỉ kịp trách mắng một câu, máu tươi đã tràn ngập cổ họng của gã, làm gã không thể nói được nữa.

Lúc này, mọi người trên đài cao cũng bị động tĩnh cực lớn bên này thu hút ánh mắt qua, bất quá bọn họ cũng chỉ thấy được bên ngoài hào quang tinh thần tản ra, thân ảnh Hàn Lập bay ngược ra ngoài lảo đảo té, cùng tử trạng thê thảm của Từ Thuận.

Trong mắt không ít người hiện lên một tia kinh ngạc, mà khi nhìn thấy thi thể Từ Thuận càng cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Bất quá chỉ mới vòng đấu đầu tiên, chỗ huyền đấu đài chữ "Tốn" này cũng

đã trở thành trận huyền đấu đầu tiên có kẻ tử trận trong hội võ năm thành.

"Lệ đạo hữu, tiểu tử ngươi hành động cũng không tệ..." Thần Dương nhìn toàn thân rách rưới, ngã nhào trên đất của Hàn Lập, cười thầm nói.

Trong tất cả mọi người thấy một màn như vậy, đại khái chỉ có gã và Giải Đạo Nhân, rõ ràng thấy Hàn Lập thoạt nhìn không chịu nổi, nhưng thật ra không có bị thương.

...

Một lát sau.

Hai gã giáp sĩ Huyền thành liền mang cáng ra đưa Hàn Lập vễ chỗ liệu thương.

Trên nửa đường Hàn Lập liền tự ngồi dậy, tỏ vẻ bản thân không đáng lo, nói năm ba câu liền đuổi hai gã giáp sĩ này đi.

Hắn tìm một chỗ hẻo lánh yên lặng ngồi xuống, trong miệng nhẹ lẩm bẩm: "Dịch Lập Nhai..."

Bên kia, theo thời gian trôi qua, chiến đấu của bảy tòa Huyền đấu đài cũng đều đã hạ màn, ngoại trừ hai người Cốt Thiên Tầm cùng Dịch Lập Nhai, hai gã đấu sĩ Thanh Dương thành khác tham gia đều có kết cục thất bại thảm hại, may mà kịp thời nhận thua, cũng không nguy hiểm tính mạng.

Trong đó đối chiến cùng Cốt Thiên Tầm là một tu sĩ Huyền thành, bất luận số lượng huyền khiếu hay là tu vi, đều xa xa không bằng nàng,

mở màn liền bị Cốt Thiên Tầm gắt gao áp chế, hai ba hơi thở liền cơ hồ bị giày vò không chịu nổi, thật vất vả mới tranh thủ được cơ hội đầu hàng nhận thua.

Mà thực lực Dịch Lập Nhai cũng hoàn toàn không tầm thường, chỉ vận dụng lực lượng bảy mươi chỗ huyền khiếu, liền bức cho một gã huyền đấu sĩ Thông Dư thành có tám mươi huyền khiếu đến tuyệt cảnh, cuối cùng

đánh đối phương ngất đi, lấy được thắng lợi.

Sau khi chiến thắng, hai người đồng thời phản hồi thông đạo đại sảnh, mấy người Thanh Dương thành còn lại chưa đánh nhao nhao đến chúc mừng.

Sau khi Dịch Lập Nhai chiến thắng, mặt đầy vui sướng, ánh mắt quét qua đám người, nhưng không thấy thân ảnh Hàn Lập, khóe miệng nhếch lên một vòng vui vẻ, cố ý hỏi: "Vị Lệ đạo hữu kia đâu? Không phải hắn cũng đấu ở vòng Huyền đấu này à?"

"Tám trận Huyền đấu cũng đã đánh xong, nhưng một mực không nhìn thấy hắn..." Độc Long vừa rồi một mực quan sát Cốt Thiên Tầm chiến đấu, đến lúc này mới chú ý tới Lệ Phi Vũ kia vẫn chưa có trở về.

"Xem ra hơn phân nửa là thua trận, đưa đi chữa thương..." Một gã tu sĩ Thanh Dương thành nói ra.

"Ta xem chưa hẳn, mới vừa rồi không phải nghe nói đài chữ "Tốn" có người chết trận à, ta nhớ không lầm Lệ đạo hữu đánh ở Huyền đấu đài đó..." Tên còn lại nói ra.

Dịch Lập Nhai nghe vậy, trên mặt càng vui vẻ, Cốt Thiên Tầm một bên thì cau mày.

Vào lúc này bỗng Hiên Viên Hành mở miệng kêu một tiếng: "Lệ đạo hữu..."

Mọi người nghe vậy, nhao nhao quay người nhìn lui sau, liền thấy cả người Hàn Lập quần áo rách nát, đang tập tễnh đi tới bên này.

"Làm sao có thể..." trong lòng Dịch Lập Nhai chấn động.

"Lệ đạo hữu, ngươi chiến thắng rồi hả?" Mọi người cảm thấy ngạc nhiên, nhao nhao nghênh đón.

"May mắn, may mắn." Hàn Lập vẫy vẫy tay, vừa cười vừa nói.

Cốt Thiên Tầm thấy thế, khóe miệng lộ ra một vòng vui vẻ.

Hàn Lập đi từng bước đến gần Dịch Lập Nhai, hữu ý vô ý nói ra: "Ta may mắn thắng, vị Từ đạo hữu kia lại có chút bất hạnh..."

Dịch Lập Nhai nghe vậy, chẳng biết tại sao, trong lòng bỗng sinh ra một cỗ ác hàn.

Hàn Lập không để ý tới gã nữa, cùng kề vai sát cánh đi chung với Cốt Thiên Tầm ra xa.

...

Một ngày trôi qua rất nhanh, toàn bộ ba mươi hai cuộc tỷ thí đều kết thúc, vòng đấu loại đầu tiên cũng đã hạ màn.

Hai vòng tỷ thí sau đó cũng không xuất hiện gợn sóng gì, trên cơ bản không có xuất hiện tình huống ngoài dự đoán của mọi người, không có hắc mã may mắn chiến thắng, cũng không có chuyện chủ lực các thành tỷ thí ngoài ý muốn, bất quá chính giữa còn xuất hiện một ít việc nhỏ.

Trong đó chuyện làm cho người bàn tán say sưa nhất, là chuyện một gã Huyền đấu sĩ Bạch Nham thành đấu cùng Huyền thành Chu Tử Nguyên, vừa lên đài đấu liền trực tiếp tuyên bố nhận thua, cũng là trận kết thúc nhanh nhất toàn trường.

Hàn Lập và Cốt Thiên Tầm vốn tưởng rằng có thể thông qua hai người đối chiến, thoáng nhìn trộm chút phong độ vị đệ nhất nhân thành chủ Huyền thành này, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Sau đó, Hàn Lập liền đi xem Độc Long cùng Huyền thành Chu Tử Thanh đối chiến.

Chu Tử Thanh tuy là nữ tử, cũng là lần đầu tham gia hội võ năm thành, nhưng chiến lực lại không tầm thường, tại thời điểm giao chiến tuy rằng xảy ra một lần sơ suất, nhưng tổng thể thực lực vượt xa Độc Long.

Hai người giao chiến hơn trăm hiệp, sau đó Độc Long vẫn không địch lại,

kết cục thất bại.

Mà làm cho Hàn Lập ngạc nhiên chính là, Hiên Viên Hành một mực trong thành không có danh tiếng, ngược lại chiến thắng một gã Huyền đấu sĩ Huyền thành, cùng ba người Hàn Lập, Cốt Thiên Tầm và Dịch Lập Nhai, đồng thời lọt vào danh sách ba mươi hai người chiến thắng.

Thanh Dương thành chiếm bốn vị trí trong ba mươi hai cường giả, là vị trí thấp nhất trong năm thành, nhưng may mà không có thành viên tổn thất, coi như là trong bất hạnh có may mắn rồi.

...

Bảy ngày nhoáng một cái trôi qua, trải qua thời gian yên lặng ngắn ngủi, cuối cùng đợt Huyền đấu thứ hai hội võ năm thành bắt đầu.

Vô số người Huyền thành lại một lần nữa tràn vào Tu La Trường, người năm thành cũng trước sau tiến vào.

Đoàn người Thanh Dương thành cũng đã sớm tới thi đấu, bởi vì vòng thứ nhất có thành tích không tốt, nên khi đi ra, Thanh Dương thành mơ hồ biến thành trò cười, lúc đi vào hội trường, một đường không ngừng có người chỉ trỏ.

Độc Long, Đồ Cương là người thua trận, mặt tràn đầy vẻ xấu hổ.

Thần Dương vốn là thành chủ, trên mặt càng là một tầng sương lạnh, trông rất khó coi.

Không chỉ bởi vì thành tích vòng một kém, còn bởi vì bọn bốn người Hàn Lập ở vòng thứ hai gặp đối thủ đều không kém.

Tiến vào khu vực đợi, gã mang theo mọi người đi tới một chỗ đất trống, ánh mắt nhìn quanh mọi người một vòng, sau đó từ từ mở miệng nói:

"Các ngươi không cần quá mức để trong lòng kết quả vòng đầu, trong đó xen lẫn không ít vận khí, mà hiểu được thiếu sót của mình cũng không phải

là chuyện xấu. Hảo hảo quan sát các trận tỷ thí kế tiếp, đây có thể là cơ hội ngàn năm một thuở."

Nói xong, gã dời ánh mắt nhìn qua Cốt Thiên Tầm, tiếp tục nói:

"Thiên Tầm, ngày hôm nay đối thủ của ngươi là Chu Tử Thanh Huyền thành, nàng này chính là muội muội của Chu Tử Nguyên kia, tuy so ra còn kém Chu Tử Nguyên nhiều, nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, không được chủ quan."

"Đa tạ thành chủ nhắc nhở, Thiên Tầm sẽ chú ý." Cốt Thiên Tầm gật đầu nói.

"Lệ Phi Vũ, Hách Phong là cao thủ Huyền Chỉ thành gần với Phong Vô Trần, nghe nói đã đả thông trên một trăm huyền khiếu, lần trước hội võ tiến nhập tám vị trí đầu, ngươi phải ngàn vạn lần cẩn thận. Đạo lý lưu được núi xanh, không lo không có củi đốt, không cần ta nói, chắc ngươi cũng hiểu rõ." Thần Dương nhìn về phía Hàn Lập, dặn dò.

Hàn Lập không nói gì, chỉ là từ chối cho ý kiến gật đầu nhẹ.

"Về phần Hiên Viên Hành, hôm nay đối thủ của ngươi là Thông Dư thành Ngô Sùng, thực lực người này đồng dạng không thể khinh thường, có thể xếp vào năm vị trí đầu trong Thông Dư thành, ngươi cứ đánh hết sức một trận là được." Thần Dương lại nhìn Hiên Viên Hành, lời nói như vậy xem ra trận chiến của Hiên Viên Hành cũng không có bao nhiêu hy vọng.

"Xin thành chủ yên tâm, thuộc hạ tất nhiên hết sức ứng phó, không để Thanh Dương thành chúng ta mất uy tín!" Hiên Viên Hành cũng không có vẻ gì bất mãn, nghe vậy lập tức chắp tay đáp ứng một tiếng.

------oOo------

Chương 906: Vòng thi đấu tiếp theo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thần Dương khẽ gật đầu với Hiên Viên Hành, sau đó dời ánh mắt đi, nhìn về phía Dịch Lập Nhai.

Lúc này Dịch Lập Nhai cũng nhìn phía gã, thần sắc trên mặt trấn định tự nhiên.

"Dịch Lập Nhai, lần tỷ thí này, trong bốn người khó khăn nhất là ngươi. Đối thủ của ngươi là Huyền Chỉ thành Phong Vô Trần, người này thân là nghĩa tử Tần Nguyên, chính là đệ nhất nhân Huyền Chỉ thành, hội võ lần trước trước càng đạt được hạng bốn, ngươi..." Thần Dương chần chờ một chút, nói như thế.

"Thành chủ yên tâm, tuy thực lực Phong Vô Trần cường đại, bất quá ta cũng đã nghĩ ra đối sách, chưa hẳn không có phần thắng." Không để Thần Dương nói xong, Dịch Lập Nhai liền cười ngạo nghễ cướp lời.

"Ngươi có đối sách." Lời nói Thần Dương bị cắt đứt, trong lòng thoáng có chút không vui, nhưng trên mặt không biểu lộ ra.

"Dịch đạo hữu, tu vi Phong Vô Trần này sâu không lường được, mặc dù ta gặp cũng chưa chắc có thể ứng phó, ngươi chớ nên chủ quan." Cốt Thiên Tầm mở miệng nhắc nhở.

"Đa tạ Cốt đạo hữu nhắc nhở." Dịch Lập Nhai nhíu mày, rồi lại giãn ra, nhàn nhạt nói.

Cốt Thiên Tầm thấy vậy, không nói gì thêm nữa.

Hàn Lập cũng không có nhìn Dịch Lập Nhai, tựa hồ không nghe đoạn đối thoại giữa Dịch Lập Nhai cùng Thần Dương, chẳng qua vẫn cúi đầu đứng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thần Dương lại khuyên bảo bốn người một phen, sau đó quay người đi đến phía đài cao.

Thần Dương vừa ly khai, Dịch Lập Nhai liền đi tới trước người Hàn Lập, chậm rãi nói ra: "Lệ đạo hữu, vòng này ngươi ngàn vạn lần đừng để thua, như vậy vòng tiếp theo chúng ta mới có cơ hội lên sân thi đấu."

"Đúng vậy, ta cũng hy vọng Dịch đạo hữu có thể đánh bại Phong Vô Trần." Hàn Lập ngẩng đầu, nhàn nhạt mở miệng nói.

Căn cứ bảng thi đấu, vòng này nếu hắn chiến thắng, vòng tiếp theo xác thực sẽ gặp một trong hai giữa cặp đấu Dịch Lập Nhai và Phong Vô Trần.

Dịch Lập Nhai nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi đi tới một bên. Đám người Đồ Cương nhất thời nhao nhao cùng đi tới, vây quanh gã.

Hàn Lập thì dứt khoát khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt dưỡng thần.

Thần Dương leo lên đài cao. Ách Quái thành chủ, còn có ba vị thành chủ khác cũng đã tới đây, bất quá Lục Hoa Phu Nhân kia hôm nay không biết tại sao lại không đến.

"Khục, khục... Ta nói Thần thành chủ, thật sự là có lỗi a, Thanh Dương thành các ngươi rõ ràng chỉ còn lại bốn người, hết vòng này lại có khả năng mất thêm ít nhất hai người. Nguyên bản nhìn giao tình giữa hai thành chúng ta, có lẽ nhường cho các ngươi một ván đấy, bất quá Phong Vô Trần cùng Hác Phong cũng không muốn, ta thân làm thành chủ cũng không thể bức bách bọn hắn, kính xin thứ lỗi một chút." Tần Nguyên thấy Thần Dương đi lên, nhẹ ho hai tiếng, cười ha ha nói.

"Tần thành chủ nói quá lời, bởi vì có câu thắng bại có mệnh, thế sự khó liệu, sự tình trên huyền đấu trường còn chưa biết thế nào đâu?" Thần Dương cũng mỉm cười, nói như thế.

"Khục, khục... Tần mỗ rất bội phục tâm tính Thần thành chủ, núi thái sơn sụp đổ trước mặt mà sắc mặt không thay đổi, vậy hãy để cho chúng ta mỏi mắt chờ đi." Tần Nguyên cười nhạt một tiếng, nói ra.

Phù Kiên cùng Tôn Đồ tựa hồ không có hứng thú nghe đoạn đối thoại giữa hai người, chỉ lẳng lặng ngồi đó, nhưng ánh mắt lại nhìn về hai phương hướng.

"Đã đến giờ rồi, bắt đầu đi." Ách Quái thành chủ ngẩng đầu nhìn sắc trời, nhàn nhạt mở miệng nói.

Lúc này đại hán da đen đứng ở một bên, nghe vậy gật đầu nhẹ, thả người nhảy xuống đài cao, đi vào trong Tu La trường.

"Chư vị, bảy ngày trước vòng đầu huyền đấu đặc sắc tuyệt luân, chắc hẳn mọi người vẫn chưa thỏa mãn a? Hôm nay, mọi người chờ mong vòng hai hội võ bắt đầu, tiếp tục đặc sắc! Quy tắc vòng này cũng như vòng trước, tổng cộng mười sáu trận huyền đấu, chia thành hai hồi." Đại hán da đen cao giọng tuyên bố.

Theo thanh âm đại hán, trên mặt đất bên trái đài cao, thạch bích xám trắng lần nữa chậm rãi bay lên.

Người thi đấu đã thiếu đi một nửa, chỉ còn lại có ba mươi hai người, chia làm hai hàng, hôm này chia làm hai hồi tỷ thí, bao gồm danh sách đối chiến mỗi cặp Huyền đấu sĩ, còn có huyền đấu đài tỷ thí.

Trong bốn người Thanh Dương thành, trận đấu của Hàn Lập cùng Dịch Lập Nhai đều gần ở phía trước, đều ở hồi đầu tiên.

Hàn Lập tại đài chữ "Ly", Dịch Lập Nhai ở đài chữ "Đoái", hai người Cốt Thiên Tầm cùng Hiên Viên Hành được xếp ở hồi thứ hai.

Dịch Lập Nhai không nói một lời, đi đến hướng đài chữ "Đoái", đa số đám người Đồ Cương tức thì nhao nhao đi theo hướng đó.

Hàn Lập cũng sửa sang lại quần áo một chút, nhẹ thở ra một hơi.

"Bảo trọng." Cốt Thiên Tầm liếc nhìn Hàn Lập, nói ra.

"Lệ đạo hữu, hy vọng ngươi võ vận hưng thịnh, lại tiếp tục thắng." Hiên Viên Hành cũng thân mật cười với Hàn Lập, nói như thế.

Hàn Lập mỉm cười với hai người, đi đến đài chữ "Ly", thả người nhảy lên.

Lúc này trên đài đang đứng một lão giả thon gầy mặc phục sức trọng tài.

Hàn Lập gật đầu khẽ với lão giả thon gầy, đứng một bên huyền đấu đài, ánh mắt tùy ý quét qua khắp nơi một vòng.

Khác với sự vắng vẻ của trận đấu vòng thứ nhất, lúc này nơi đây tụ tập không ít người, nhưng phần lớn là người Huyền Chỉ thành, từ đàm luận trong miệng những người này, xem ra đều đến vì Hác Phong.

Vào thời khắc này, đối diện hắn loé lên bóng xám, một nam tử áo xám trống rỗng xuất hiện, tốc độ nhanh kinh người.

Thân hình người này vừa cao vừa gầy, tựa như một cây gậy trúc, trên người mặc một kiện trường bào màu xám, trong tay nắm một thanh quái kiếm hình rắn, trên lưỡi kiếm chớp động một tầng u lục quang mang sền sệt, rất là cổ quái.

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, trong đầu hiện lên những tư liệu về Hác Phong mà Thần Dương đưa cho.

Người này giống như Phong Vô Trần, đều tu luyện công pháp chuyên chú khiếu huyệt ở hai chân, tốc độ tiến công cực nhanh, xuất kỳ bất ý đả thương người, chuôi Bích Xà Kiếm trong tay lại ẩn chứa kịch độc của Lân Xà cao giai nào đó, có thể trực tiếp xâm nhập huyền khiếu, cực kỳ khó chơi.

Hác Phong cũng đang nhìn từ trên xuống dưới Hàn Lập, ánh mắt hơi chớp động.

"Lệ Phi Vũ, trận chiến của ngươi và Từ Thuận, từ đầu đến cuối ta đều xem qua, tuy ngươi giả vờ giả vịt có thể lừa gạt được người khác, nhưng không giấu giếm được ta." Hác Phong chậm rãi nói ra, thanh âm thập phần khàn khàn.

"Đa tạ quan tâm." Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi nói.

"Thực lực của ngươi không tệ, che giấu cũng rất tốt, đáng tiếc ngươi gặp ta, nếu thông minh thì hãy lập tức bỏ quyền nhận thua, đó chính là quyết định sáng suốt nhất của ngươi đấy." Hác Phong tiếp tục nói.

"Thật xin lỗi, Lệ mỗ bởi vì một chút duyên cớ, không thể bỏ trận, chỉ có thể phụ hảo ý của các hạ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Cho ngươi một con đường sống ngươi lại không đi, vậy chiến thôi." Sắc mặt Hác Phong trầm xuống, hai con ngươi lạnh như hàn băng.

"Đã đến giờ, bắt đầu!"

Theo thanh âm của lão giả thon gầy, tỷ thí lập tức bắt đầu.

Thân hình Hác Phong lay nhẹ, chỉ nghe "Ô...ô...n...g" một tiếng, toàn thân sáng lên trên trăm huyền khiếu, đều nở rộ bạch sắc quang mang, che khuất cả toàn thân vào, xa xa nhìn lại giống như một quang nhân màu trắng.

Trên hai chân của gã, sáng lên trọn vẹn bốn mươi năm mươi huyền khiếu.

Từng đạo bạch quang chói mắt từ trong những huyền khiếu này tán phát ra, ngưng tụ đến một chỗ, hình thành hai quang ảnh giống như bạch xà, dường như dưới chân gã đạp lên trên hai con bạch xà.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bên ngoài thân chớp động bạch quang, bảy mươi hai chỗ huyền khiếu đều sáng lên.

Không đợi hắn hành động gì, Hác Phong cười lạnh một tiếng, hai bạch xà trên chân bóp méo một cái, toàn bộ cơ thể gã chợt biến mất, chỉ để lại một ít tàn ảnh bạch quang.

Sau một khắc, một đạo lục sắc kiếm ảnh trống rỗng xuất hiện trước người Hàn Lập, trực tiếp đâm xuyên qua ngực phải hắn. Hàn Lập tựa hồ không kịp phản ứng, ngơ ngác đứng ở nơi đó.

Nhìn qua một màn này, người xem ở huyền đấu đài phụ cận kinh hô một hồi.

Chẳng lẽ vừa đánh đã phân ra thắng bại?

Kết quả Hàn Lập bị Bích xà kiếm xuyên thủng, nhưng không chảy ra một giọt máu nào, ngược lại run lên sau đó nhanh chóng phiêu tán, dĩ nhiên là một đạo tàn ảnh.

Hác Phong thấy cảnh này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Vào thời khắc này, một tiếng gió từ phía sau kéo tới, thân ảnh Hàn Lập không biết từ nơi nào xuất hiện sau lưng gã, công pháp Vũ Hoá Phi Thăng Công được sử dụng, huyền khiếu trên hai đùi cũng toả ra bạch quang chói mắt, bao phủ hai chân ở trong đó, mơ hồ khó thấy rõ, hơn nữa năm ngón tay biến thành trảo, chụp xuống.

Đầu ngón tay mang theo năm đạo kình phong như thực chất, giống như năm thanh thép chùy, đâm vào cổ Hác Phong khiến làn da gã đau rát.

Trong lòng Hác Phong cả kinh, không kịp quay người, nhanh như tia chớp vung ngược tay lên, Bích xà kiếm trong tay chấn động, lập tức hóa thành hơn một nghìn đạo kiếm ảnh xanh biếc rậm rạp, dường như một mảnh gợn sóng xanh biếc, quét đến phía Hàn Lập.

Mỗi một đạo kiếm ảnh đều nhanh như thiểm điện, hơn nữa phát ra tiếng hú "Xùy xùy" khiếp người, như độc xà thổ tín (độc xà lè lưỡi), làm cho người nghe thấy phải kinh sợ.

Hàn Lập lập tức biến móng vuốt thành quyền, hơn nữa cả đầu cánh tay hiện ra một tầng kim quang, sau đó một quyền đánh ra như điện, va chạm với những kiếm ảnh xanh biếc kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Kim quang chói mắt từ trên cánh tay phải Hàn Lập bộc phát ra, nổ tung xé rách mảnh kiếm ảnh xanh biếc kia.

Thân hình Hác Phong đại chấn, bị đẩy lui một bước, đồng tử co rụt lại.

Chỉ thấy trên nắm tay Hàn Lập mơ hồ hiện ra một tầng lông màu vàng, trên mũi Bích xà kiếm vô cùng sắc bén lưu lại vài đạo trắng bạc.

Hác Phong hừ lạnh một tiếng, bước chân di chuyển, thân hình bỗng nhiên mờ đi, huyễn hóa ra từng đạo tàn ảnh màu trắng, chớp động một cái đã đến sau lưng Hàn Lập, Bích xà kiếm trong tay đâm xuống nhanh như điện.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hàn Lập xoay người lại chẳng biết từ lúc nào, lần nữa một quyền nện lên Bích xà kiếm, đẩy Hác Phong lui sau.

Hác Phong liên tục hai kích không trúng, trong lòng hơi nôn nóng, bạch quang dưới chân chớp liên tục, thân pháp thi triển đến cực hạn, huyễn hóa ra tàn ảnh chồng chất, hơn nữa tương liên với nhau, hình thành như một bạch xà cực lớn, nhanh chóng vô cùng xoay tròn quanh Hàn Lập.

Từng đợt gió mạnh từ bạch xà quét ra, hình thành một trụ vòi rồng lớn vài chục trượng, bao phủ Hàn Lập vào trong đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên.

"Hác Phong đạo hữu đã sử dụng ra Xà Ảnh Độn Pháp, Lệ Phi Vũ kia không có khả năng ngăn trở được công kích!" Dưới Huyền đấu đài, người xem Huyền Chỉ thành hưng phấn nói.

"Xùy" "Xùy" tiếng gầm rú sắc nhọn vang lên mãnh liệt, từng đạo kiếm ảnh xanh biếc từ chung quanh trụ vòi rồng bắn ra, đâm tới khắp nơi toàn thân Hàn Lập.

Hàn Lập thấy tình hình này, đuôi lông mày khẽ động, cánh tay nhấc lên, một quyền như chậm mà nhanh đánh ra.

Lập tức một cỗ cự lực từ trên nắm tay hắn tuôn ra, quét về bốn phương tám hướng.

Rậm rạp chằng chịt kiếm ảnh chung quanh như gặp vách tường vô hình bịt kín, đều ngưng trệ bất động, sau đó nương theo một tiếng nổ mạnh ầm vang, kiếm ảnh đều vỡ vụn từng khúc, trụ vòi rồng chung quanh cũng vỡ nát ra ầm ầm.

------oOo------

Chương 907: Kịch đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Nương theo kiếm ảnh bay tán loạn đầy trời, xà ảnh màu trắng cũng theo đó mà "Ầm ầm" vỡ nát, Thân ảnh Hách Phong từ đó lảo đảo bay ra, cả khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Không đợi gã đứng vững, cả người Hàn Lập như quỷ mị, trong nháy mắt đã áp sát tới trước người gã, ngón tay phải hắn điểm về phía ngực gã, đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng màu trắng rực rỡ.

Chợt một cỗ cự lực sắc bén từ đầu ngón tay của hắn bắn ra, những nơi nó đi qua liền làm cho hư không phát ra tiếng thét chói tai.

Trong lòng Hách Phong run lên, nếu mà gã bị một chỉ này của Hàn Lập điểm trúng, cho dù gã có Chân Cực Chi Mô hộ thể, cũng chỉ sợ người gã lập tức bị xuyên thủng thành một cái động lớn.

Tâm niệm gã mau chóng xoay chuyển, liền vội vung thanh Bích Xà Kiếm trong tay một cái, từ đó huyễn hóa hơn mười đạo kiếm ảnh, cuốn về phía cánh tay Hàn Lập.

Cánh tay của Hàn Lập vững như sắc thép, hắn không cầu một đòn này có thể làm trọng thương đội thủ, hắn chỉ cầu ý đồ tranh thủ một chút thời gian mà thôi.

Nào ai biết ngay đúng thời khắc sống còn đó, ngón tay của Hàn Lập đột nhiên thay đổi phương hướng, như lôi điện đâm vào trong kiếm ảnh, hai ngón tay tinh chuẩn không gì sách bằng kẹp lấy đúng thanh Bích Xà Kiếm, cổ tay hắn chợt vặn một cái.

Một cỗ sức mạnh thật lớn từ đó phát ra, khiến cho cả hai tay Hách Phong

như nóng lên, lập tức làm cho Bích Xà Kiếm trong tay gã văng ra ngoài, nỗi kinh sợ trong lòng gã càng lúc càng nhiều, chợt hai chân gã nổi lên ánh sáng màu trắng, trong nháy mắt cả người hóa thành một đạo huyễn ảnh màu trắng bắn ngược về phía sau.

Cùng lúc đó, tay trái của gã bất ngờ vẫy ra.

Một chùm ánh sáng màu xanh từ trong tay áo gã bắn ra, không ngờ là mấy cây châm nhỏ màu xanh âm u, bao phủ Hàn Lập ở phía dưới.

Trên mỗi cây châm nhỏ đều lấp lóe lên ánh sáng màu xanh sền sệt, rõ ràng nó đã được bôi đầy kịch độc.

Hàn Lập cũng không dám chủ quan chút nào, tay trái hắn nhấc nhẹ lên, bỗng nhiên vỗ ra một cái.

Từ đó phát ra một cỗ cự lực đáng sợ, như là cơn sóng dữ quét sạch tất cả.

Những cây châm nhỏ màu xanh đó bị cỗ cự lực này lao đến, dễ dàng liền bị nó thổi bay sạch sẽ.

Không chỉ có như vậy, cự lực này như ngọn sao băng lao nhanh về phía trước, tốc độ nhanh không thể nào tưởng tượng nổi, cộng thêm không gian khu huyền đấu đài có hạn, trong nháy mắt liền đã đuổi kịp Hách Phong, nó tự như thái sơn áp đỉnh đang đè nén xuống.

Cỗ cự lực còn chưa đánh lên người Hách Phong, cũng đã khiến cho gã hít thở khó khăn, trong lòng gã hoảng hốt, gã biết là không cách nào chạy thoát, chỉ đành hét lớn một tiếng, Huyền Khiếu cả người tỏa ra ánh sáng màu trắng rực rỡ, hai tay nắm chặt, song quyền hung hăng đánh ra một cái.

"Oanh"

Hư không run rẩy dữ dội một hồi, rồi phát ra một tiếng vang "ầm ầm"!

Cả người Hách Phong chấn động mạnh mẽ, khuôn mặt lộ ra vẻ đỏ bừng, liền "Bạch bạch bạch" lùi về phía sau mấy bước, lúc này mới có thể đứng

vững được.

Chợt một cái bóng xanh lóe lên, Bích Xà Kiếm bất ngờ từ đâu đã xuất hiện trước cổ của gã, lưỡi kiếm màu xanh âm u sắc bén kề sát vào làn da trên cổ của gã, làm cho cổ tóc của gã cũng phải dựng gáy lên.

Sắc mặt Hách Phong cứng đờ, lập tức gượng cười, nhấc tay nói: "Hách mỗ nhận thua."

Vừa nãy Hách Phong mới còn chiếm lấy thượng phong, không ngờ tình cảnh lại chuyển biến nhanh như vậy, bất ngờ liền đã thua, mọi người dưới đài nhất thời không phản ứng kịp, sửng sốt một hồi, sau đó mới phát ra từng trận âm thanh kinh hô.

"Ván này, Lệ Phi Vũ chiến thắng!" Trong mắt lão giả thon gầy cũng lộ ra một tia kinh ngạc, cất giọng tuyên bố kết quả.

"Đa tạ." Hàn Lập gật đầu với Hách Phong, rồi trả lại thanh Bích Xà Kiếm cho đối phương.

"Chắc chắn huyền khiếu ngươi mở ra, không chỉ dừng lại ở bảy mươi hai chỗ, rốt cuộc thực lực của ngươi đã đạt đến trình độ nào?" Vẻ mặt Hách Phông lộ ra vẻ phức tạp, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Hàn Lập mỉm cười, cũng không trả lời, mà quay người nhảy xuống đài.

Hách Phong nhìn bóng lưng của Hàn Lập, khẽ thở dài, rồi thu lại Bích Xà Kiếm, cũng lặng yên đi xuống huyền đấu đài.

Nơi xa trên đài cao, bọn người Thần Dương, Tần Nguyên sớm đã chú ý đến trận tỷ thí huyền đấu đài chữ Ly, mắt thấy cảnh này, sắc mặt đều thay đổi.

Khác biệt ở chỗ, mặt mũi Thần Dương lúc này lộ ra vui vẻ vô cùng, còn sắc mặt Tần Nguyên thì lại tái xanh.

"Tần đạo hữu, Huyền Đấu Sĩ của Thanh Dương thành bọn ta, thực lực cũng không tệ chứ?" Thần Dương nhìn về phía Tần Nguyên, cười nhạt một cái

nói ra.

"Chỉ là thắng một ván nhỏ, đắc ý cái gì. Khụ khụ khụ..." Tần Nguyên hít sâu một hơi, từ đó sắc mặt lão mới miễn cưỡng khôi phục lại, kèm theo đó là tiếng ho khan dữ dội.

Thần Dương cũng không để ý tới lời của lão nói, nụ cười trên mặt càng tỏa ra xán lạn.

Từ lúc hội võ năm thành bắt đầu, gã một mực bị mấy thành chủ khác chế giễu, cuối cùng lúc này gã mới có thể nở mày nở mặt được một lần.

"Ha ha, không nghĩ ra trong tay của Thần đạo hữu, còn ẩn giấu một vị cao thủ như vậy." Tôn Đồ nhìn về phía Thần Dương, trong mắt lóe lên dị sắc, cười híp mắt nói ra.

Một bên khác, thì sắc mặt của Phù Kiên cũng có chút ngưng trọng, ánh mắt dời về phía Thần Dương.

"Tôn Đồ thành chủ quá khen, thực lực của Lệ Phi Vũ cũng chỉ là bình thường, vẫn còn kém xa với đám cao thủ dưới trướng ngươi, chỉ là may mắn mà thôi." Thần Dương cười "ha ha".

Tần Nguyên nghe nói vậy, vẻ tức giận trong mắt lão lóe lên liền biến mất.

Người sáng suốt cũng nhìn ra được, người bại dưới tay của Hàn Lập chính là cao thủ đứng thứ hai của Huyền Chỉ thành, lời này Thần Dương nói ra, chẳng khác gì đánh một cái bạt tai vào mặt của Huyền Chỉ thành.

"Thần đạo hữu khiêm tốn quá rồi, vị Lệ Phi Vũ của quý thành thực lực rất mạnh, cho dù Phương Thiền cũng chưa chắn gì đã thắng được a." Ánh mắt Tôn Đồ lóe lên, cười nói.

"Thần đạo hữu, vị Lệ Phi Vũ này ở dưới trướng ngươi thực lực không tệ, hội võ lần trước sao ta chưa từng gặp qua hắn, chẳng lẽ là người mới sao?" Ách Quái một mực ngồi lẳng lặng chợt mở miệng hỏi.

"Vâng. Người này mới gia nhập Thanh Dương thành ta từ mấy chục năm trước." Thần Dương không dám hoa ngôn xảo ngữ với Ách Quái, mà thành thật trả lời.

Ách Quái nghe vậy, cũng lặng yện nhẹ gật đầu.

Mấy người khác thấy vậy, cũng không nói gì thêm, ánh mắt lần nữa nhìn khắp nơi.

...

Hàn Lập nhảy từ huyền đấu đài xuống, đám người vây xung quanh đó nhìn hắn với ánh mắt tràn đầy vẻ kính sợ, nhao nhao tránh đường.

Cốt Thiên Tầm, Hiên Viên Hành, Độc Long, Diêu Ly, còn có vài người khác trong Thanh Dương thành, ngay lúc này đều đứng dưới huyền đấu đài, khi nhìn thấy hắn nhảy xuống, đều vội bước tới nghênh đón.

"Lệ đạo hữu, không nghĩ ra thực lực của ngươi mạnh mẽ như thế, ngay cả Hách Phong cũng không phải là đối thủ của ngươi!" Cốt Thiên Tầm cười nói vui vẻ, đôi mắt phượng lấp lánh của nàng uyển chuyển nhìn hắn.

"May mắn đắc thủ mà thôi, Cốt đạo hữu quá khen." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Mấy người Hiên Viên Hành cũng chúc mừng hắn không ngừng, Hàn Lập cũng từng cái đáp lại.

Diêu Ly nhìn Hàn Lập, mà sắc mặt phức tạp vô cùng.

Nàng một mực xem thường Hàn Lập, không ngờ thực lực của hắn lại mạnh như thế, nhớ lại trước đó nàng ở trước mặt Hàn Lập làm đủ loại kiêu ngạo, trong lòng nàng lại càng xấu hổ, nàng khẽ cũng thấp giọng chúc mừng hắn một câu.

Hàn Lập cũng mỉm cười gật đầu với Diêu Ly, trong lòng hắn cũng không để ý gì tới thái độ của nàng lúc trước.

Diêu Ly thấy vậy, trong lòng âm thầm thả lỏng, đồng thời cũng nổi lên cảm xúc khác thường.

"Lệ đạo hữu đã mở đầu trận thắng, là dấu hiệu tốt, không biết tình hình của Dịch đạo hữu hiện giờ như thế nào rồi, chúng ta hãy qua bên đó xem thử đi." Cốt Thiên Tầm nói một tiếng, rồi đi nhanh đến huyền đấu đài chữ Đoái cách đó không xa.

Những người khác cũng nhao nhao đuổi theo, sắc mặt Hàn Lập khẽ động, cũng đi tới.

Trên huyền đấu đài chữ Đoái, hai đạo nhân ảnh quấn nhau cùng một chỗ, thỉnh thoảng lại phát ra từng trận âm thanh kim thiết giao kích, đang giao đấu quyết liệt, đó đúng là Phong Vô Trần cùng Dịch Lập Nhai.

Đây là lần đầu mà Hàn Lập được kiến thức Dịch Lập Nhai giao thủ với người khác, trên người gã chớp động hơn một trăm huyệt Huyền Khiếu, so với Hách Phong còn nhiều hơn một chút.

Công pháp mà Dịch Lập Nhai tu luyện cũng khuynh hương về phương diện tốc độ, trên hai chân của gã mở ra năm sáu chục cái Huyền Khiếu, thân pháp cực nhanh, khi thì nhìn như ở phía trước, bỗng bất chợt lại hiện ở phía sau, hoàn toàn giống như quỷ mị.

Trong tay gã cầm một thanh trường tiên đen nhánh, vung từng đạo roi ảnh vươn thẳng tắp hoặc bẻ cong, giống như sóng cuốn mây bay đánh về phía Phong Vô Trần, quả thật là biến ảo khôn lường.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, từ từ gật đầu.

Phẩm hạnh Dich Lập Nhai như thế nào không nói đến, nhưng ở trên phương diện thực lực gã rất là mạnh, không thẹn với danh xưng cao thủ thứ hai của Thanh Dương thành.

Chỉ là, Phong Vô Trần đối diện thực lực lại càng thêm lợi hại.

Nếu như nói thân pháp của Dịch Lập Nhai hoàn toàn giống như quỷ mị, thì Phong Vô Trần liền tựa như một cơn gió, đến vô ảnh, đi vô tung, khi thì nhu hòa, khi thì dữ dội.

Vô luận Dịch Lập Nhai tấn công mạnh mẽ như thế nào, đều cũng bị hắn dễ dàng tránh khỏi.

Hơn nữa thanh kiếm mỏng như lá liễu trong tay Phong Vô Trần càng biến hóa vô cùng, lưỡi kiếm chợt co chợt duỗi, phảng phất như một con độc xà thổ tín thỉnh thoáng xâm nhập vào chỗ sơ hở thanh trường tiên của Dịch Lập Nhai, làm cho gã phải luống cuống tay chân một phen.

Giờ phút này, quần áo trên người của Dịch Lập Nhai cũng có vài chỗ bị xé nát, ẩn ẩn còn thấy cả máu, nếu không nhờ tốc độ của gã cực nhanh, sợ lúc này đã sớm trọng thương rồi.

Tuy là người này đang ở thế hạ phong, nhưng hắn vẫn như cũ toàn lực phản công, không có chút lùi bước nào.

"Xem ra trận này Dịch Lập Nhai bại nhiều thắng ít, tuy vậy lúc trước hắn từng nói là có chuẩn bị, không biết hắn chuẩn bị thủ đoạn gì, có hữu hay không nữa" Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi, nhưng trong lòng thì khẽ động.

Hắn liền nhìn ra Dịch Lập Nhai cũng không có ẩn giấu thực lực, mà là toàn lực ứng phó, vậy mà vẫn còn chưa địch lại Phong Vô Trần, trong khi Phong Vô Trần thì còn chưa toàn lực ra tay, nếu mà gã muốn thay đổi chiến cuộc, chỉ có thể dựa vào cách khác.

Sắc mặt đám người Cốt Thiên Tầm cũng có hơi ngưng trọng.

Mặc dù trước đó Dich Lập Nhai có thái đội với bọn hắn cũng không tính tốt lành gì, nhưng dù sao cả hai cũng là người của Thanh Dương thành, so với Phong Vô Trần, thì trong lòng vẫn mong Dich Lập Nhai chiến thắng.

Ngay lúc này, đám người Đồ Cương đứng dưới đài nhìn thấy bọn người Cốt Thiên Tầm đến, chỉ vội vàng lướt nhìn qua, rồi lập tức khẩn trương nhìn lên

trên đài.

Nhưng đúng lúc đó, Trong mắt Dịch Lập Nhai lóe lên một tia tàn khốc, cánh tay chợt vung lên, trường tiên màu đên đột nhiên kéo căng thẳng tắp, phẳng phất như một thanh lợi kiếm thật dài, quét ngang về phía Phong Vô Trần, nhanh chóng như chớp.

Bàn chân của Phong Vô Trần điểm xuống mặt đất một cái, cả người phảng phất như cành liễu trong gió, nhẹ nhàng tránh khỏi, sượt qua thanh trường tiên màu đen, còn thanh kiếm mỏng như lá liễu của hắn thì kề sát trên thanh trường tiên tước xuống, nhanh chóng chém về bàn tay của Dịch Lập Nhai.

Mặc dù Dịch Lập Nhai kinh hãi, nhưng gã không loạn, cả người lập tức bắn ngược về phía sau, đồng thời cổ tay gã vung lên, trường tiên thẳng tắp lập tức trở nên quấn lại như con rắn, nhanh như lôi điện quấn vào cánh tay cùng thân thể Phong Vô Trần lại.

"Chút tài mọn!" Phong Vô Trần cười lạnh một tiếng, thân hình nhoáng một cái, cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu cả.

Trường tiên màu đen lập tức cuốn vào hư không, ngược lại lại làm cho cả người Dịch Lập Nhai loạn choạng một cái.

Đúng lúc đó, từ hư không sau lưng Dịch Lập Nhai chợt xuất hiện ra thân hình Phong Vô Trần, thanh kiếm mỏng như lá liễu của hắn mơ hồ nhoáng một cái, thừa dịp thân hình Dịch Lập Nhai bất ổn, mà dùng tốc độ khó mà tin nổi một hơi chém ra chín kiếm.

Khoảng cách gần như thế, chín kiếm đều phá vỡ Chân Cực Chi Mô bao phủ quanh người Dịch Lập Nhai, mạnh mẽ chém lên người gã.

Nhưng việc mà làm cho đám người trên khán đài phải trợn mắt há miệng là, khi Dịch Lập Nhai liên lục nhận chín kiếm xong, ngoại trừ cả người đẩy lui về phía sau hai bước, thì phảng phất như không có chuyện gì xảy ra.

Phong Vô Trần thấy vậy, sắc mặt cũng theo đó ngẩn người.

Vào đúng lúc đó, Trong mắt Dịch Lập Nhai tỏa ra vẻ lạnh lùng, cánh tay vung lên, trường tiên màu đen đột nhiên run lên, huyễn hóa thành mấy chục đạo roi ảnh, những roi ảnh này lập tức hóa thành mấy chục cái vòng tròn màu đen to nhỏ, nhanh chóng quấn lấy tới Phong Vô Trần.

Trong những vòng tròn màu đến này phát ra cỗ khí kình mạnh mẽ vô cùng, trong nháy mắt đã bao phủ cả huyền đấu đài, bất ngờ làm cho cả bầu trời vì đó mà ảm đạm, hư không xung quanh dường như cũng bị roi ảnh màu đen này dẫn động, xoáy quanh ngay chính giữ.

Trong nhất thời, xung quanh huyền đấu đài trở nên cát bay đá chạy, thiên địa biến sắc, phảng phất như trong phạm vi trăm trượng bỗng chốc đã trở nên thành một vùng Sâm La Tuyệt Vực, khiến cho đám người vây quanh đó sắc mặt đại biến, vội vàng thối lui ra bên ngoài.

------oOo------

Chương 908: Khiêu khích trước mặt mọi người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn qua một màn gió cuốn mây vần trên Huyền đấu đài, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

"Tỏa Thiên Ấn! Không thể tưởng được nhiều năm không thấy, uy lực lại tăng lên nhiều như vậy." Cốt Thiên Tầm bên cạnh lẩm bẩm tự nói một tiếng, trong mắt loé lên hào quang.

Giờ phút này Phong Vô Trần đã hồi phục xong, sắc mặt trầm xuống, bên ngoài thân bỗng nhiên sáng lên một trăm năm mươi mấy chỗ quang điểm màu trắng, trong cơ thể càng vang lên liên tiếp tiếng đôm đốp giòn vang.

Chân gã mạnh mẽ đạp lên mặt đất một cái, toàn bộ Huyền đấu đài rung lên, tựa hồ như bị một cước chấn sập.

Dựa theo lực đạp mạnh mẽ này, thân hình Phong Vô Trần bỗng nhiên hóa thành một sợi khói xanh màu trắng, từ trong bóng roi vây khốn đầy trời, nghiêng người trùng thiên bắn ra.

Lúc này trường tiên màu đen trong tay Dịch Lập Nhai bay múa trên dưới, toàn bộ cơ thể y đã hoàn toàn bao phủ bên trong bóng roi đầy trời, bóng roi biến thành từng vòng tròn màu đen tựa những như con mắt, như bóng với hình đuổi theo thân ảnh Phong Vô Trần.

Bất quá tốc độ Phong Vô Trần lại nhanh hơn vài phần, những vòng tròn màu đen kia mỗi lần muốn chụp xuống gã liền bị gã hiểm hiểm tránh thoát.

Đạo thân ảnh màu trắng phiêu hốt trên đài, trong bóng roi màu đen đầy trời tránh phải tránh trái, liên tục di chuyển, làm cho người xem bốn phía không kịp nhìn thấy.

"Một chiêu này của Dịch Lập Nhai mặc dù làm người ta khó có thể tránh được, một khi bị bóng roi thứ nhất khóa lại, bóng roi tiếp theo sẽ kéo dài không dứt, muốn thoát thân quả thực không dễ. Nhưng Phong Vô Trần lại dùng thân pháp cực nhanh, tránh thoát phong mang, khí thế Dịch Lập Nhai sợ là sắp hết rồi." Hàn Lập lẩm bẩm tự nói một tiếng.

"Ta hiểu rất rõ Dịch Lập Nhai, có lẽ hắn còn có hậu thủ, bất quá đáng tiếc, đối thủ của hắn là Phong Vô Trần." Cốt Thiên Tầm từ chối cho ý kiến nói.

"Đến rồi." Thần sắc Hàn Lập khẽ động.

Chỉ thấy ở trên Huyền Đấu Trường, trên thân liễu kiếm trong tay Phong Vô Trần bỗng nhiên hiện ra vô số phù văn giống như ngôi sao, một vòng quang sóng màu trắng chói mắt từ trên trên thân kiếm nhộn nhạo ra, trong nháy mắt chiếu qua hơn phân nửa Huyền Đấu Trường.

Chỗ quang sóng màu trắng chiếu qua, giữa không trung chợt rủ xuống đạo đạo bạch sắc tinh quang, như nước vạn sông đổ về biển nhao nhao chui vào trong thân liễu kiếm. Thân kiếm lập tức phát ra thanh âm rung động "Ông ông" mãnh liệt.

Phong Vô Trần quát khẽ một tiếng, liễu kiếm thoát tay bay ra, hóa thành một đạo quang nhận màu trắng sáng vô cùng, trảm tới ngay chỗ giao nhau của hai đạo tiên quyển màu đen.

"Xoẹt" một tiếng!

Hư không sụp đổ lập tức bị chém ra một lỗ hổng, thân hình Phong Vô Trần nhanh như điện phóng ra ngoài.

Hàn Lập nhìn về phía liễu kiếm bay trên trời kia, không khỏi có chút động dung.

Lúc này thanh kiếm tản mát ra chấn động cực kỳ cường đại, dù là hắn đối mặt, cũng không dám đón đỡ, không biết rốt cuộc là bảo vật gì.

Bất quá vào thời khắc này, bóng roi quanh thân Dịch Lập Nhai thu vào, hiện ra thân hình của y.

Nhưng thấy khóe miệng y lộ ra một tia cười quỷ quyệt, bỗng nhiên đánh ra một chưởng, trong tay áo "Phanh" một tiếng, phóng ra một chùm bạch quang, thình lình chính là vô số sợi tơ mỏng trắng như tuyết.

Những thứ tơ mỏng này đều trong suốt như ngọc, tản mát ra bạch quang nhè nhẹ, mơ hồ có thể thấy từng quang điểm màu trắng nhỏ vô cùng nhảy lên quanh sợi tơ trắng.

Tơ mỏng lăng không đan vào, trong nháy mắt hóa thành một tấm lưới lớn màu trắng, chụp xuống Phong Vô Trần, tốc độ nhanh kinh người.

Phong Vô Trần hiển nhiên không dự liệu được điểm này, thân thể bị lưới lớn màu trắng bao lại.

Lưới lớn màu trắng như có linh tính tự động quấn quanh tầng tầng, trong nháy mắt hình thành một kén tằm màu trắng, giam cầm Phong Vô Trần vào bên trong, "Bịch" một tiếng, kén tằm ngã xuống Huyền đấu đài.

Liên tiếp biến hoá diễn ra mau lẹ, dẫn tới đám người phụ cận Huyền Đấu Trường kinh hô lên.

Dịch Lập Nhai một chiêu đắc thủ, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Bất quá lập tức vẻ tươi cười trên mặt y chợt biến mất, trên mặt y hiện lên một tầng huyết sắc đỏ thẫm, những chỗ khác trên thân cũng giống như vậy, trong nháy mắt trở nên đỏ thẫm như máu, càng nổi lên nhiều sợi gân xanh.

Nhưng sau một khắc, huyết sắc trên mặt Dịch Lập Nhai liền biến mất, sắc mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, máu tươi từ trong miệng chen chúc chảy ra, bước chân cũng trở nên lảo đảo bất ổn.

"Không thể tưởng được Dịch Lập Nhai vậy mà đã luyện thành Lung Trụ Thuật, khó trách vừa rồi có thể điềm nhiên tiếp nhận một kích của Phong Vô Trần mà như không có việc gì. Lại không biết tơ trắng mỏng kia là vật gì, có thể giam cầm được Phong Vô Trần?" Ánh mắt Hiên Viên Hành chớp động, lẩm bẩm nói ra.

Hàn Lập nghe vậy tròng mắt hơi híp lại, tại Huyền đấu trường Thanh Dương thành hắn cũng đã nghe đến cái tên Lung Trụ Thuật, là một loại vận chuyển lực lượng khí huyết trong cơ thể, toả ra trong huyền khiếu toàn thân, trong thời gian ngắn tăng cường bí thuật phòng ngự trên diện rộng.

Uy lực thuật này cường đại, hơn nữa còn có một diệu dụng khác chính là, huyền khiếu mở ra càng nhiều, uy lực càng mạnh, chỉ là tu luyện cần từng bước từng bước rèn luyện huyền khiếu, quá trình vô cùng thống khổ, không hề dễ dàng.

Vả lại mỗi lần thi triển thuật này, cần tiêu hao một phần ba lực lượng khí huyết, hơi không cẩn thận sẽ hủy hoại căn cơ thân thể, mạo hiểm rất lớn, do đó cực ít người luyện thành thuật này.

"Đây là Thiên La Địa Võng! Hơn mười vạn năm trước Lục Hoa Phu Nhân dùng tơ nhện bản mệnh của một đầu Thiên cấp Lân Chu thú luyện chế ra một kiện vũ khí đặc thù, tuy rằng không phải Tinh khí, nhưng chênh lệch không xa, năm đó đã từng nổi như cồn. Bất quá bảo vật này về sau gián tiếp mất tích, không ngờ đã rơi vào tay Dịch Lập Nhai, khó trách hắn tự tin như thế." Trong mắt Cốt Thiên Tầm hiện lên một tia hào quang, nói ra.

Những người Thanh Dương thành khác thấy cảnh này, đều phát ra thanh âm hoan hô.

Xa xa trên đài cao, Thần Dương chứng kiến cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, nhưng con mắt chợt liếc qua Tần Nguyên bên cạnh, thấy sắc mặt y vẫn bình tĩnh như cũ, tựa hồ tuyệt không lo lắng, trong lòng gã không khỏi trầm xuống.

Trên Huyền đấu đài, Dịch Lập Nhai hít sâu một hơi, lập tức ổn định lại thân

thể đang lảo đảo, liếc qua liễu kiếm vẫn còn bay trên trời, cánh tay khẽ động.

Trường tiên màu đen lập tức mơ hồ một cái bắn ra, quấn lấy kén tằm màu trắng, sau đó mạnh mẽ hất lên, ném xuống phía Huyền đấu đài.

Nhưng vào thời khắc này, dị biến phát sinh!

Kén tằm màu trắng hiện lên bạch quang, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, vỡ tan thành hai nửa, thân ảnh Phong Vô Trần từ trong bắn ra như điện, nhanh chóng vô cùng đánh về phía Dịch Lập Nhai.

Sắc mặt Dịch Lập Nhai đại biến, đang muốn vung trường tiên màu đen lên đón đỡ.

Bất quá giờ phút này khí huyết trên người y đã giảm, vả lại bị thương khá nặng, động tác chậm chạp, cánh tay vừa mới nâng lên một nửa, một đạo bạch quang hiện lên, một cỗ cự lực đánh vào lồng ngực của y.

Ngực Dịch Lập Nhai vang lên một hồi đùng đùng giòn vang, lõm xuống phía dưới, trong miệng điên cuồng phun máu tươi, toàn bộ cơ thể bị đánh bay ra ngoài, té thẳng xuống Huyền đấu đài.

Bỗng một đạo nhân ảnh quỷ mị xuất hiện ở không trung, tiếp được thân thể Dịch Lập Nhai, chậm rãi rơi trên mặt đất, chính là Thần Dương.

Đám người Thanh Dương thành thấy cảnh này, lập tức nhao nhao chạy lại.

Hàn Lập cũng đi tới, nhìn thấy thân hình Thần Dương, đồng tử hơi co lại một chút.

Thần Dương vừa rồi còn ở trên đài cao phía xa, vậy mà trong nháy mắt liền đến nơi này, hắn lại không phát giác được chút nào.

Tuy vì Huyền đấu đài xảy ra đột biến làm hắn không chú ý, nhưng Thần Dương vậy mà giấu được ngũ quan của hắn, chỉ sợ thực lực người này không chỉ như lúc trước biểu hiện ra.

Giờ phút này trong miệng Dịch Lập Nhai tuôn ra máu tươi, sắc mặt trắng thảm như tờ giấy, đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Thần Dương không nói một lời lấy ra một bình ngọc màu đỏ như máu, cạy miệng Dịch Lập Nhai ra, rót vào trong miệng y một bình đan dược màu đỏ như máu.

Đan dược vào miệng liền tan ra, trên mặt Dịch Lập Nhai lập tức nổi lên một tia huyết sắc, dễ nhìn hơn một chút, xương ngực lõm xuống cũng chậm rãi nâng lên, khôi phục nguyên dạng.

Sắc mặt Thần Dương buông lỏng, ngẩng đầu nhìn về phía trên đài, chỉ thấy trong tay Phong Vô Trần thình lình nắm một chuôi liễu kiếm khác, giống như đúc chuôi đang bay múa trên không trung.

"Thì ra là thế." Thần Dương nhàn nhạt nói một câu, đồng thời giơ tay khẽ vẫy, lòng bàn tay phát ra một cỗ hấp lực.

Hai nửa kén tằm màu trắng trên đài bay vụt tới, rơi vào trong tay gã.

Hai nửa kén tằm màu trắng giống như vật còn sống, lập tức nhúc nhích dung hợp lại một chỗ, hóa thành một viên cầu màu trắng lớn chừng quả đấm.

Phong Vô Trần nhìn Thần Dương, không nói gì, một tay cũng lăng không ra một chiêu.

Mặt ngoài chuôi liễu kiếm đang bay trên không trung loé lên tinh quang, lập tức ngừng lại, sau đó bay vụt về nhanh như điện, rơi vào trong tay gã.

Hai thanh liễu kiếm cộng hưởng với nhau, phát ra trận trận thanh âm như chim kêu.

Ở dưới Huyền Đấu Trường, Hàn Lập nhìn về phía hai thanh liễu kiếm, con mắt híp lại.

Phong Vô Trần hình như nhận ra, ánh mắt chuyển một cái nhìn lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong hư không mơ hồ hiện lên một tia lửa.

"Lệ Phi Vũ, trận tiếp theo chính là ngươi, rửa sạch cổ chờ ta." Liễu kiếm trong tay Phong Vô Trần chỉ về phía này, khóe miệng cười to nói.

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao, ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Hàn Lập, sắc mặt đều khác nhau.

Ngoại trừ vòng loại thứ nhất, kể từ hôm nay, mấy vòng tỷ thí phía sau, lịch đối chiến cơ bản đã cố định, mà Phong Vô Trần chiến thắng Dịch Lập Nhai, vòng tiếp theo hoàn toàn chính xác sẽ quyết đấu với Hàn Lập, chọn ra tám vị trí đầu.

Trước đây lực chú ý của mọi người không đặt nặng ở vòng Huyền đấu này, ngoại trừ cá biệt có người để tâm, phần lớn không phải nghĩ quá nhiều, nhưng hôm nay Hàn Lập cùng Phong Vô Trần song song cùng thắng, trực tiếp gặp nhau ở vòng Huyền đấu tiếp theo, tự nhiên sẽ dẫn tới chú ý không nhỏ.

Phong Vô Trần với tư cách là nghĩa tử Huyền Chỉ thành chủ Tần Nguyên, là đệ nhất nhân Huyền đấu Huyền Chỉ thành, thanh danh hiển hách hiển nhiên không nói chơi, còn Hàn Lập là một nhân vật không có danh tiếng gì, thậm chí tuyệt đại đa số người ở đây cũng không nhận ra, càng không có xem qua hai lượt đấu trước của hắn.

Hôm nay Phong Vô Trần ở trước mặt mọi người mở miệng khiêu chiến Hàn Lập, với tư cách đệ nhất nhân Huyền đấu Huyền Chỉ thành, gã tự nhiên sẽ không bắn tên không đích, chẳng lẽ Hàn Lập cũng có thực lực có thể so với một trong đệ nhất Huyền đấu sĩ tứ đại thành?

"Phụng bồi tới cùng!" Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, thản nhiên nói.

Đồng tử Phong Vô Trần co rụt lại, trong mắt hiện lên một tia dữ tợn, tựa hồ bộ dạng lười biếng của Hàn Lập làm gã có vẻ bất mãn.

"Lần này tỷ thí, Phong Vô Trần thắng!"

Theo trọng tài Huyền đấu đài tuyên bố kết quả, bốn phía khán đài cũng vang lên một hồi tiếng hoan hô rung trời, cuối cùng Phong Vô Trần cũng thu ánh mắt trên thân Hàn Lập trở về, chắp tay về phía chỗ Tần Nguyên ở giữa đài cao, sau đó dưới ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người, thân hình tiêu sái từ trên Huyền đấu đài bồng bềnh đi xuống.

Thần Dương không để ý đến tình huống chung quanh, nhét viên cầu màu trắng vào trong ngực Dịch Lập Nhai, ôm thân thể y đi vào bên trong, trong miệng thản nhiên nói: "Lệ Phi Vũ, ngươi đi theo ta, những người khác lưu lại ở chỗ này, trợ uy cho Cốt Thiên Tầm cùng Hiên Viên Hành."

Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, lập tức cáo lỗi một tiếng với Cốt Thiên Tầm cùng Hiên Viên Hành, cất bước đi theo.

Cốt Thiên Tầm nhìn thân ảnh Thần Dương cùng Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp dịu dàng ẩn hiện hào quang, không biết đang suy nghĩ gì.

------oOo------

Chương 909: Tinh khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thần Dương ôm Dịch Lập Nhai, trực tiếp rời khỏi Tu La Trường, cùng Hàn Lập một trước một sau đi tới chỗ biệt uyển.

Gã dìu Dịch Lập Nhai vào trong phòng, sau đó dẫn Hàn Lập đi ra đại sảnh bên ngoài.

"Thần đạo hữu, thương thế Dịch đạo hữu có đáng ngại không?" Hàn Lập hỏi.

"Thương thế tuy nặng, nhưng không tổn thương đến tính mạng, chẳng qua là thi triển Lung Trụ Thuật dẫn đến khí huyết bị tổn hại nghiêm trọng, tạm thời không thể nào tỉnh lại mà thôi." Thần Dương khoát tay áo, nhàn nhạt nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, chỉ gật đầu nhẹ, không tiếp tục chủ động mở miệng nữa.

"Ngươi có biết vì sao ta bảo ngươi tới đây không?" Thần Dương suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, thần tình ngưng trọng hỏi.

"Có phải là vì vòng tỷ thí tiếp theo không?" Hàn Lập không nhanh không chậm đáp.

"Đúng vậy, đối với Phong Vô Trần, ngươi đã có cách đối phó chưa?" Thần Dương gật gật đầu, lại hỏi.

"Chưa có, nhưng đến lúc đó ta tất nhiên sẽ dốc toàn lực chiến một trận, xin Thần đạo hữu yên tâm." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Tuy rằng ta không biết trước mắt rốt cuộc ngươi đã mở bao nhiêu huyền khiếu, nhưng xem trận ngươi cùng Hách Phong, có lẽ không ít so với gã." Thần Dương nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm.

"Ta vốn cho là với thực lực của ngươi, cộng thêm Chân Linh huyết mạch trong cơ thể, hẳn là đủ để chiến một trận với Phong Vô Trần. Chẳng qua là không nghĩ tới trong tay Phong Vô Trần có một đôi Tinh khí, tình hình đối với ngươi không ổn chút nào." Sắc mặt Thần Dương trầm xuống.

"Xin hỏi Thần đạo hữu, rốt cuộc Tinh khí là cái gì?" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Ngươi không biết? Ngươi chưa bao giờ tới Huyền Thành, cũng khó trách. Cái gọi là Tinh khí, là do Lục Hoa phu nhân dùng lực lượng tinh thần nơi đây, luyện chế ra một loại vũ khí cấp bậc cao nhất, uy lực cực kỳ cường đại, còn có hiệu quả tăng trưởng theo thực lực chủ nhân. Chẳng qua là lưu truyền ra ngoài vô cùng ít, không biết từ chỗ nào Tần Nguyên lại lấy được song kiếm kia." Thần Dương tức giận nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động, trong đầu không khỏi hiện ra đôi binh khí của Phong Vô Trần.

"Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng." Thần Dương nhoẻn miệng cười, lấy ra một vật từ trong lòng, đưa tới, đó là một cái thuẫn nhỏ màu trắng, phía trên khắc đầy phù văn tinh thần.

Ở giữa thuẫn nhỏ còn khắc mười tám cái đồ án Tinh thần, hình thành một đồ án hình rồng, từng đồ án Tinh Thần đều tản mát ra bạch quang nhè nhẹ, hơn nữa chớp sáng phập phồng, phảng phất như thở ra hít vào.

"Đây là?" Hàn Lập tiếp nhận thuẫn nhỏ màu trắng, liền cảm thấy huyền khiếu trong cơ thể mơ hồ cộng hưởng cùng thuẫn nhỏ màu trắng.

"Vật ấy tên là Tinh Đấu thuẫn, cũng là một kiện Tinh khí. Vốn Tinh khí cần thời gian dài dùng tinh huyết ân cần săn sóc mới có thể từng bước nắm giữ, nhưng mà bây giờ thời gian cấp bách, ngươi lập tức dùng tinh huyết tế luyện, mấy ngày này ân cần chăm sóc cho thật tốt, đến vòng thứ ba có lẽ có thể phát huy một phần uy năng của nó, đủ để thay ngươi ngăn lại một kích trí mạng, đủ để đối phó song kiếm kia rồi." Thần Dương nói như thế.

Hàn Lập nhìn thuẫn nhỏ màu trắng, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, mở miệng nói: "Đa tạ Thần đạo hữu, vòng tỷ thí thứ ba ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng."

Thần Dương cười cười, lại chỉ điểm Hàn Lập mấy phương pháp tế luyện Tinh khí, sau đó đuổi hắn đi.

Hàn Lập cầm lấy Tinh Đấu thuẫn, trở về gian phòng của mình, tiến vào trong phòng.

Hai mắt hắn nhìn Tinh Đấu thuẫn, cắn đầu lưỡi phun ra một giọt tinh huyết, rơi lên phía trên thuẫn nhỏ.

Tinh huyết lập tức dung nhập vào trong đó, Tinh Đấu thuẫn ngay lúc này nổi lên một tầng bạch quang, phát ra thanh âm ông ông rung động mãnh liệt.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng.

Hắn có thể cảm giác giữa mình và thuẫn này sinh ra một chút liên hệ rõ rệt, chẳng qua là sự liên hệ này trước mắt còn rất yếu ớt.

Khoảng thời gian tiếp theo, hắn dựa theo phương pháp Thần Dương truyền thụ, chỗ mi tâm chớp động tinh quang, phân ra một đám Tinh Thần lực thăm dò vào bên trong Tinh Đấu thuẫn, chậm rãi thúc giục giọt tinh huyết kia, thẩm thấu vào phía bên trong thuẫn.

Loại cảm giác này cùng với tế luyện Tiên Khí không khác biệt lắm, chỉ là không có Tiên Linh Lực tương trợ, nên chậm chạp hơn nhiều.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt qua hơn nửa canh giờ, một hồi thanh âm náo nhiệt từ bên ngoài truyền tới.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cất Tinh Đấu thuẫn vào trong ngực, đứng dậy đi ra ngoài.

Bên trong biệt uyển bóng người lay động, đó là đám người Thanh Dương thành trở về từ Tu La trường, Cốt Thiên Tầm bị che khuất ở bên trong, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Hiên Viên Hành đâu.

"Cốt đạo hữu, xem ra đã đắc thắng trở về, chúc mừng." Hàn Lập nghênh đón.

"May mắn đắc thủ mà thôi." Cốt Thiên Tầm mỉm cười nói.

Nàng nói thế tuy rằng khiêm tốn, nhưng trên thân cũng không có một vết thương nào, hiển nhiên là chiến thắng nhẹ nhàng, đối với chuyện này Hàn Lập cũng không có gì bất ngờ.

Những người khác thấy hai người nói chuyện, đều tự động tránh ra.

"Như thế nào lại không thấy Hiên Viên đạo hữu, tình hình trận đấu của hắn như thế nào?" Hàn Lập lại hỏi.

"Hiên Viên đạo hữu cũng giành thắng lợi rồi, mặc dù thực lực đối thủ cường đại hơn so với hắn, nhưng mà trận chiến này hắn vận dụng chiến thuật thành công, lấy thương hoán thương, khó khăn mới thắng được, bây giờ đã được người đưa về chỗ thành chủ an dưỡng rồi." Cốt Thiên Tầm cười nói.

"Thật sao..." Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Lệ đạo hữu, hiện tại đối thủ vòng tỷ thí thứ ba của ngươi là Phong Vô Trần, hai thanh Tinh khí trong tay hắn không phải chuyện đùa, ngươi đã có biện pháp ứng phó chưa?" Cốt Thiên Tầm chần chờ một chút, hỏi.

"Đa tạ Cốt đạo hữu quan tâm, thành chủ đã thương lượng đối sách cùng ta rồi." Hàn Lập gật đầu nói, nhưng không có nói rõ ràng.

"Vậy là tốt rồi." Cốt Thiên Tầm cũng không có hỏi tới, chẳng qua chỉ tùy ý gật đầu nhẹ.

Hai người rảnh rỗi nói chuyện hai câu, liền cáo từ chia tay.

Hàn Lập trở về chỗ ở của mình, tiếp tục tế luyện Tinh Đấu thuẫn.

Theo thời gian trôi qua, trên Tinh Đấu thuẫn phát ra tinh quang màu trắng càng ngày càng nhiều, mà rất nhiều huyền khiếu trên người hắn tựa hồ giống như bị thu hút, rục rịch, giữa hắn và thuẫn mơ hồ có cảm giác tương dung cùng một thể.

Tinh Đấu thuẫn này, tựa hồ giống như biến thành thân thể tứ chi của chính mình, có một loại cảm giác huyết mạch tương dung.

Hàn Lập mở to mắt, nhìn về phía thuẫn nhỏ trong tay, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tinh khí quả nhiên không giống bình thường, huyền diệu như thế.

Hắn thở nhẹ một hơi, lần nữa đắm chìm bên trong tế luyện.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua bảy ngày.

Mới sáng sớm, bên trong Tu La Trường cũng đã tấp nập biển người, cảnh tượng phi thường náo nhiệt.

Trải qua hai vòng đấu trước, Huyền Đấu Sĩ tham gia hội võ năm thành chỉ còn lại có mười sáu người. Trên hai toà huyền đấu đài Càn Khôn, mỗi bên đứng tám người, Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm đều ở trong đó.

Vòng tỷ thí này, hội võ sẽ chọn ra tám người chiến thắng trong bọn hắn, gọi là Bát Cường.

Mặt trời lên cao, sau đó thành chủ năm thành cùng Lục Hoa phu nhân lên đài ngồi xuống, trên khán đài tiếng cổ vũ đinh tai nhức óc, kéo dài không thôi.

Đại hán da đen chủ trì đã leo lên đài chữ Càn từ lâu, nhưng từ đầu đến cuối không áp chế được làn sóng âm thanh người xem, chỉ có thể chờ cỗ thanh thế kia dần suy giảm, sau đó mới mở miệng quát:

"Cuộc thi đấu đến lúc này, đã diễn ra vô cùng tốt đẹp, ngay lúc này chúng ta sẽ tiến hành hội võ năm thành chọn ra tuyển thủ Bát Cường. Hôm nay người chiến thắng sẽ được ban thưởng một quả thú hạch Địa giai lân thú. Ngày hôm nay, tất cả các trận đánh cược, giải thưởng cũng tăng lên, cầu chúc chư vị cùng toàn bộ Huyền Đấu Sĩ tham gia thu được toàn thắng!"

"Bát Cường, Bát Cường, Bát Cường..."

Trên khán đài tiếng hô đại chấn, tất cả người xem hầu như trong nháy mắt cuồng nhiệt hẳn lên.

"Các vòng thi đấu đã sắp được hơn phân nửa, hôm nay hai toà huyền đấu đài Càn Khôn mở đầu, tám trận huyền đấu mỗi lần cũng chỉ tiến hành hai trận, tổng cộng bốn lượt là xong. Lượt thứ nhất hai trận huyền đấu hôm nay theo thứ tự là Huyền Thành Chu Tử Nguyên đối chiến Huyền Thành Cận Công, Huyền Chỉ Thành Phong Vô Trần giao đấu Thanh Dương Thành Lệ Phi Vũ." Thật lâu sau, đại hán da đen cao giọng tuyên bố.

Trên đài cao, sắc mặt Thần Dương có chút phức tạp khó nói nên lời.

Sau vòng thi đấu thứ nhất, trong ba mươi hai cái tên Huyền Đấu Sĩ chiến thắng, phe mình vẻn vẹn chỉ còn bốn người, có thể nói là mất sạch mặt mũi. Sau đó đến vòng thứ hai, phe mình có được ba người giành chiến thắng, mặc dù trong năm thành không tính là quá yếu kém, nhưng cũng tính là trung bình rồi.

Thế nhưng gã vẫn không cao hứng nổi.

Dựa theo sắp xếp, hôm nay tiến hành thi đấu, không chỉ có Hàn Lập phải đấu với Phong Vô Trần, mà tiếp theo đó, Cốt Thiên Tầm cũng phải đấu với Bạch Nham thành Phương Thiền.

Đối với hai trận thi đấu này, trong lòng gã cũng không có chút tự tin nào.

Phong Vô Trần cường đại là rõ ràng, tuy rằng gã bỏ ra số tiền lớn chuẩn bị cho Hàn Lập một món Tinh khí, nhưng Hàn Lập dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với vật ấy, nhất định sử dụng không thuận buồm xuôi gió bằng Phong Vô Trần.

Cộng thêm tồn tại chênh lệch giữa hai người, phần thắng cũng nhỏ hơn rất nhiều.

Về phần Cốt Thiên Tầm, thực lực tuy mạnh mẽ, nhưng đối thủ là Phương Thiền đã từng đánh bại nàng, phần thắng cũng đồng dạng không lớn.

Mặc dù Hiên Viên Hành đấu ở lượt thứ tư, nhưng cũng phải đấu với Huyền Thành La Trùng Vi, xem tình hình đối thủ này thì so với hai người bọn họ đỡ hơn một chút, nhưng cuối cùng phần thắng được bao nhiêu cũng chưa biết được.

Vốn nghĩ ít nhất có thể có người sẽ vào được bán kết, xem ra bây giờ, muốn tranh đoạt một vị trí Bát Cường cũng khó khăn.

Nếu Thanh Dương thành dừng bước tại Bát Cường, thành tích này còn không bằng lúc Đỗ Thanh Dương là thành chủ, thứ nhất không giành được giải thưởng Huyền Thành, thứ hai gã thân là thành chủ, uy nghiêm ắt cũng bị ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng gã cũng không phải là người duy nhất không hài lòng với kết quả lịch thi đấu vòng này ở đây.

"Dựa theo lệ cũ, Huyền Đấu Sĩ đứng đầu của các thành, không phải sau cuộc chiến Bát Cường mới có thể gặp nhau, tại sao vòng này Thanh Dương

thành Cốt Thiên Tầm đã phải đối chiến với Bạch Nham thành Phương Thiền?" Lúc này, Lục Hoa phu nhân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Khục khục... Trước Bát Cường, các huyền đấu sỹ đứng đầu các thành sẽ không được sắp xếp đối chiến, vốn chỉ là lệ cũ mà thôi, cũng không căn cứ quy định gì. Hai người này là Huyền Đấu Sĩ đứng đầu của hai thành lúc này gặp nhau, cũng là do người tổ chức thi đấu sắp xếp an bài. Khục khục... Bất quá cũng vừa vặn, trong nửa đầu lịch thi đấu có trận chiến này, đã gia tăng không ít người xem a." Tần Nguyên ho khan hai tiếng, mở miệng nói ra.

"Ta xem hai trận huyền đấu trước, thế công Cốt Thiên Tầm cũng rất sắc bén nha, lần này nàng đấu với Phương Thiền, có thể nói là một cuộc chiến báo thù, nói không chừng chính Tôn đạo hữu có khi lại mất đi một viên đại tướng a?" Phù Kiên liếc nhìn Tôn Đồ, thâm ý nói.

Thần Dương nghe vậy, sắc mặt không thay đổi, trong lòng cười lạnh không thôi.

Hội võ năm thành lần trước, Cốt Thiên Tầm đã bại dưới tay Phương Thiền, trận chiến này phần thắng người nào lớn hơn, đã rõ ràng.

"Phù Kiên đạo hữu nói không tệ, Phương Thiền tiểu tử kia chỉ ngây ngốc ăn rồi ngủ say cả ngày, những năm này cũng không có tiến bộ, chỉ sợ lúc này trở thành đá kê chân cho Cốt Thiên Tầm quý thành rồi." Tôn Đồ than thở nói, khóe miệng lại mang theo một tia vui vẻ.

"Khục khục... Không chỉ trận này đáng chú ý, lúc trước Lệ Phi Vũ đứng xem cuộc chiến Vô Trần với Dịch Lập Nhai, lúc Vô Trần đánh trọng thương Dịch Lập Nhai tựa hồ hắn rất bất mãn, thế cho nên hai người đã bộc phát mâu thuẫn ngay tại chỗ, điều này tất cả khán giả đều thấy... Khục khục, vì vậy trận chiến của bọn hắn, cũng rất được người xem chờ mong đấy, ta tin tưởng trận đấu này sẽ thu hút không ít sự chú ý a." Tần Nguyên chuyển chủ đề, ho nhẹ nói.

------oOo------

Chương 910: Có gì bản lĩnh?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: khongpit

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Phải nói vị đạo hữu Lệ Phi Vũ kia thật có đảm lược, mới lần đầu tham gia hội võ năm thành vậy mà thản nhiên tiếp nhận khiêu chiến của đệ nhất Huyền đấu sĩ Huyền Chỉ thành. Hắn là người không tồi, đáng để Thần thành chủ chú ý tài bồi.” Ách Quái nhìn lướt qua Huyền đấu đài bên dưới, bất động thanh sắc nói.

Tần Nguyên nghe xong, khuôn mặt vui vẻ không thay đổi, nhìn về phía Thần Dương với ánh mắt khó dò.

“Ách thành chủ nói đúng, Thanh Dương thành không thể so với ba thành khác, căn cơ còn chưa vững, cần phải tài bồi nhiều thêm cho những thành viên chủ chốt.” Thần Dương bên ngoài thì cười nói, nhưng lòng lại lo lắng không thôi.

Tuy gã nói thế, nhưng trong nội tâm biết rõ, Phong Vô Trần chắc chắn sẽ không cho gã có cơ hội để bồi tài Lệ Phi Vũ, nên tất cả đều phải dựa vào chính bản thân của hắn.

Với tình huống trên đài cao, đám người Hàn Lập cũng không chú ý tới, mọi người đều chú ý đến việc đặt cược, đài chữ Càn và đài chữ Khôn cũng đã được kéo màn che lên.

Ở đài chữ Càn, với thực lực của Chu Tử Nguyên thì đánh trận này cũng không có gì phải lo lắng, tỷ lệ đặt cược cực thấp, vì vậy rất ít người tham gia đặt cược. Hầu hết mọi người tiến tới đặt cược ở trận của Hàn Lập và

Phong Vô Trần.

Hàn Lập và Phong Vô Trần, một người là người mới vô danh ở Huyền Đấu Trường, nhiều nhất cũng chỉ được xem như là ngựa ô tiến vào mười sáu người mạnh nhất, còn một người thì danh tiếng đang thịnh, có chiến lực cao nhất ở một thành, chênh lệch giữa hai người rất rõ ràng, vì vậy tỷ lệ đặt Hàn Lập ăn cao hơn nhiều so với Phong Vô Trần.

Tỉ lệ đặt cược ăn càng cao, phần thắng dĩ nhiên càng nhỏ, bởi vậy hầu như mọi người đều đặt cược cho Phong Vô Trần chiến thắng, lên đến chín phần.

Những người còn lại chưa đến một phần đặt cược cho Hàn Lập, đại đa số lúc trước đã xem qua hai cuộc thi đấu của hắn. Bọn họ đăng ký hắn, cũng không phải vì nhận ra hay tin tưởng thực lực Hàn Lập, mà chỉ mang ý nghĩ cầu may, đánh cược để kiếm một khoản thắng lớn.

Trong tiếng reo hò của người xem, Cốt Thiên Tầm và các Huyền đấu sĩ không tham gia huyền đấu đều rút lui khỏi đài chữ Càn và Khôn, đi tới hai đài chữ Tốn và đài chữ Cấn.

Trước khi rời đi, Cốt Thiên Tầm bỗng truyền âm cho Hàn Lập, nói: “Lệ đạo hữu, nếu như đủ khả năng, kính xin gây trọng thương cho Phong Vô Trần, nếu được thì đánh chết hắn càng tốt, sau đó tại hạ tất có trọng báo.”

“Hặc hặc, Cốt đạo hữu đúng là đề cao Lệ mỗ rồi... Xem điệu bộ Phong Vô Trần, hắn cũng không có ý định nương tay với ta, đã như vậy, tự nhiên phải hết sức đánh rồi.” Hàn Lập cười trả lời.

Về ân oán của Cốt Thiên Tầm cùng Huyền Chỉ thành, Hàn Lập cũng biết đôi chút, vì vậy cũng không cảm thấy kì quái.

“Vậy đợi tin vui từ Lệ đạo hữu.” Cốt Thiên Tầm dứt lời, liền nhảy ra xa, rơi vào đài chữ Cấn.

Trong đám người xem trên khán đài, đám người Độc Long tuy thương thế còn chưa khỏi hẳn, nhưng cơ bản đã tự hành động được, vì vậy hôm nay tất cả đều tụ tập đến đây, xem trận chiến của Hàn Lập và Phong Vô Trần.

Trong mấy người, thương thế nặng nhất chính là Đồ Cương đã giao thủ với Đoạn Thông cùng Dịch Lập Nhai giao thủ với Phong Vô Trần.

Hai người này đều phải nhờ người khác giúp đỡ mới có thể leo lên khán đài ngồi.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Diêu Ly nhìn về phía đài chữ Khôn, nơi giao đấu của Hàn Lập, ánh mắt lơ lửng bất định.

Ban đầu ở Thanh Dương thành, bên trong Huyền Đấu Trường, khi gặp Hàn Lập lần đầu tiên, vậy mà nàng nhìn không ra người này có gì đáng khen. Nhưng một gã Nhân tộc có tướng mạo bình thường lại được Cốt Thiên Tầm coi trọng.

Hiện tại xem ra, đích xác là bản thân không có mắt nhìn người, vị Lệ đạo hữu này mạnh hơn tưởng tượng của nàng rất nhiều. Không lạ khi Cốt Thiên Tầm sớm nhắc nhở nàng dù không thích cũng không được kết thù, chọc tức hắn.

“Độc Long đạo hữu, ngươi cảm thấy Lệ đạo hữu có mấy phần thắng?” Diêu Ly hỏi Độc Long ở bên cạnh.

Độc Long ở bên cạnh nghe hỏi có chút lúng túng, liếc qua Dịch Lập Nhai rồi nói: “Cái này... Thật đúng là khó nói, lúc trước tại Thanh Dương thành vị Lệ đạo hữu này cũng đã che giấu thực lực, vì vậy ta cũng không nhìn ra.”

“Hừ, ẩn giấu thực lực thì như thế nào? Chính Cốt Thiên Tầm cũng chưa hẳn là đối thủ của Phong Vô Trần, bằng hắn mà muốn thắng sao? Si tâm vọng tưởng!” Tâm tình Dịch Lập Nhai cực tệ, hừ lạnh nói.

“Ha ha, bản thân đánh không lại liền nói người khác cũng đánh không lại... Lệ đạo hữu có thắng hay không ta không biết, nhưng Cốt đạo hữu nhất định có thể thắng được gã Phong Vô Trần này.” Diệu Ly sau khi nghe xong, cười lạnh một tiếng, không nể nang chút nào giễu cợt nói.

“Cốt đạo hữu trước phải thắng Phương Thiền rồi hãy nói chuyện khác.”

Dịch Lập Nhai khinh thường nói.

Diệu Ly nghe vậy lập tức cứng họng, cảm thấy tức giận nhưng không cách nào phát tiết được.

Năm đó Cốt Thiên Tầm chính xác là bại bởi Phương Thiền, hôm nay muốn thắng chỉ sợ rất khó.

“Hai vị không nên tranh chấp nữa, hai trận Huyền đấu đã bắt đầu rồi.” Độc Long ho nhẹ một tiếng nhắc nhở.

Diêu Ly hừ lạnh một tiếng, im lặng.

“Lần này ta cũng muốn xem ngươi còn may mắn nữa hay không...” Dịch Lập Nhai thấp giọng lẩm bẩm.

Giải Đạo Nhân cũng ngồi trong đám người đi xem, cách xa đám người Độc Long một chút.

Gã nghe được Dịch Lập Nhai nói, lông mày cau lại, quay đầu khẽ liếc qua, lắc đầu cười khẽ.

...

Hai tòa huyền đấu Càn Khôn tương đối xa, bốn gã Huyền đấu sĩ tham chiến đều đã đứng lên.

Theo hiệu lệnh của hai gã trọng tài, tiếng hoan hô dần nhỏ lại.

Đài chữ Càn, Chu Tử Nguyên mặc một bộ cốt giáp trắng như tuyết, tay nắm một cây cốt trường thương, phía trên lập loè hào quang, hiển nhiên ẩn chứa lực lượng tinh thần vô cùng lớn, chính là một kiện Tinh khí cực kì cường đại.

Cách xa gã trên đài là một người có thân hình to lớn, cao khoảng hai trượng, cơ bắp nhô cao, toàn thân mọc một tầng lông tơ màu xanh, thoạt nhìn người này giống như một đầu Thanh Viên, cũng là xuất thân từ Huyền

thành.

Cánh tay phải y được bao bởi một cái bao tay bằng xương, tựa hồ làm từ loại da thú nào đó, khảm nạm từng khối tinh cốt lớn nhỏ, tuy rằng không đạt tới cấp bậc Tinh khí, nhưng có vẻ uy lực cũng không tầm thường.

Trọng tài bắt đầu đọc quy tắc, rất nhanh liền tuyên bố bắt đầu, sau đó thối lui ra khỏi Huyền đấu đài.

“Rống...”

Chỉ nghe Cận Công phát ra một tiếng gầm như dã thú, song quyền nắm chặt, dậm mạnh chân.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, đại địa hơi chấn động, toàn thân Cận Công lập tức sáng lên hơn tám mươi huyền khiếu, một cỗ cương khí mạnh mẽ xông thẳng ra, càn quét về bốn phương tám hướng.

Bao tay ở tay phải y cũng sáng lên một mảnh hào quang, lưu quang hội tụ ở đầu quyền, chiếu sáng rực rỡ.

“Đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, khí thế tiết ra ngoài nhiều chỉ làm tổn thất uy lực của bao tay, ngoại trừ có chút đẹp đẽ, chẳng có tác dụng gì.” Chu Tử Nguyên lạnh lùng đứng xem một màn này, mặt không thay đổi mở miệng nhắc nhở.

Cận Công nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, hít sâu một hơi, cương khí bên ngoài thân lập tức thu liễm rất nhiều, thoạt nhìn giống như hậu kình không đủ, đột nhiên như không còn khí lực.

Nhưng chỉ cần là người sáng suốt, có thể nhìn ra phiến tinh quang trên bao tay của y trở nên ngưng thực nội liễm hơn rất nhiều.

“Như vậy mới được, đáng tiếc vẫn còn chưa đủ...” Chu Tử Nguyên thấy thế gật đầu nhẹ nhưng lại lắc đầu nói.

Cận Công nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ đắng chát.

Hai người bọn họ giống như đang luận bàn đọ sức thường ngày chứ không phải giao đấu trên Huyền Đấu Trường. Chu Tử Nguyên thì chỉ điểm Cận Công tu luyện, thoạt nhìn hết sức tự nhiên, không có chút nào khác thường cả.

“Tốt rồi, như vậy ổn rồi, tới đây đi.” Sau một lúc lâu Chu Tử Nguyên mới nói ra.

Gã nói xong, Cận Công mới gật đầu nhẹ, chân đạp từng bước, xông thẳng tới.

Trên khán đài, người xem thấy thế lập tức hơi im lặng, nhất thời hư thanh nổi lên bốn phía.

Bên kia, Hàn Lập cùng Phong Vô Trần vẫn còn đang giằng co.

Phong Vô Trần mặc một bộ áo trắng như tuyết, trong tay vẫn là chuôi Liễu Diệp Tế Kiếm. Gã nghiêng người đứng, có vài phần xuất trần, khiến cho người xem trên khán đài trầm trồ khen ngợi.

Hàn Lập thì mặc một bộ hắc y ngắn gọn, hai tay hơi lồng vào trong tay áo, nửa khép nửa mở đứng nguyên tại chỗ, thoạt nhìn rất bình thản không hề hồi hộp.

“Trước khi động thủ, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, quỳ xuống xin tha thứ, bằng không đợi lát nữa muốn mở miệng xin cũng không được.” Phong Vô Trần nhàn nhạt mở miệng, sắc mặt lạnh lùng.

“Muốn đánh cứ đánh, không cần nói nhảm quá nhiều.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

“Tốt, chính là ngươi muốn chết, không được trách người khác a.” Thần sắc Phong Vô Trần lạnh lẽo nói.

Vừa dứt lời, dưới chân gã sáng lên hơn mười huyền khiếu, hai chân đồng thời nhảy lên. Trong nháy mắt thân hình tựa hồ biến mất ngay tại chỗ.

Mọi người ở khán đài xung quanh xem không kịp, đều hoa mắt, phát ra một tiếng hô kinh hãi.

Hào quang trong mắt Hàn Lập trở nên rạng rỡ, hắn thấy rõ ràng vô cùng, trong nháy mắt, hắn cũng chuyển động.

Chỉ thấy trên hai chân hắn, các huyền khiếu cũng sáng lên, Vũ Hóa Phi Thăng Công được vận chuyển, chân hắn trở nên mơ hồ, thân hình cũng biến mất ngay tại chỗ.

Ngay khi thân hình Hàn Lập vừa biến mất, chỗ hắn đứng trước kia truyền đến một hồi tiếng nổ đùng đùng. Mấy trăm đạo kiếm quang Liễu Diệp dài nhỏ trắng như tuyết ngay tại chỗ quấy nổ bể ra.

Phong Vô Trần vừa mới hiện thân, cũng không dừng lại, cấp tốc đuổi theo hướng Hàn Lập vừa chạy. Lại một kiếm nữa vừa nhanh vừa tàn khốc đâm ra, vô số lực lượng tinh thần ngưng tụ thành kiếm quang tạo ra một hình ảnh cực kỳ đẹp mắt.

Trong nhất thời, trên Huyền đấu đài hai bóng người mơ hồ, ngươi đuổi ta né, chớp lên liên tục, kiếm quang nổ đùng như pháo vang lên không ngớt.

Mới đầu thì rất náo nhiệt nhưng quá nhiều lần lại trở nên không thú vị, mọi người trên khán đài nhao nhao quát lên phản đối.

Phong Vô Trần dừng bộ pháp, ngừng lại, hai mắt như muốn phun lửa gắt gao nhìn chằm chằm về phía xa, nơi đó Hàn Lập cũng ngừng lại. Lúc đầu gã tự tin lấy tốc độ bản thân cũng đủ để đánh giết Hàn Lập, kết quả không ngờ tốc độ của Hàn Lập cũng không chậm, gã dù miễn cưỡng tăng tốc cũng không có ý nghĩa.

“Một mực tránh né có gì là bản lĩnh?” Phong Vô Trần cười khẩy nói.

“Một mực đuổi không kịp, cũng được coi là bản lĩnh sao?” Mặt Hàn Lập không biểu tình, vừa cười vừa nói.

------oOo------

Chương 911: Bộc lộ tài năng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ngươi thối lắm!”

Phong Vô Trần giận tím mặt, hai tay cùng lúc bắt lấy chuôi kiếm, phân hai bên trái phải, chia ra thành hai thanh trường kiếm lá liễu. Hai tay y lắc nhẹ, hai cánh tay cộng thêm hai thanh trường kiếm đều lay động như liễu yếu trước gió.

Hai thanh trường kiếm trong tay y liên tục lay động lại giống như cành liễu chập chờn, từ đó chia ra từng chạc cây mọc đầy lá liễu tươi tốt, vô số kiếm quang màu trắng tô điểm trên đó, khiến lá liễu càng thêm tươi tốt.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử hơi co rụt lại, nhưng thân hình không dám tùy tiện động trước.

Vào lúc này, hai tay Phong Vô Trần đột nhiên quất xuống.

Mấy trăm đầu lực lượng tinh thần ngưng tụ thành cành liễu quất xuống, vô số kiếm quang dày đặc lập tức như lá liễu theo gió mà lên, phô thiên cái địa nổ bắn về phía Hàn Lập.

Lông mày Hàn Lập không khỏi nhảy lên, mũi chân điểm xuống mặt đất muốn lướt ngược về sau.

Nhưng thân hình của hắn vừa mới khẽ động, kéo theo khí lưu quanh người thay đổi. Vô số kiếm quang lá liễu giống như được gió dẫn tới, tốc độ tăng

vọt gấp mấy lần, lao thẳng tới.

Mắt thấy lá liễu đầy trời sắp phủ xuống, tựa như một trận kiếm quang loạn vũ rơi xuống, không cẩn thận một chút sẽ rơi vào kết cục vạn tiễn xuyên tâm.

Ngoài dự kiến của Phong Vô Trần là, trên mặt Hàn Lập cũng không lo lắng chút nào.

Chỉ thấy một thứ lồng trong tay áo phải của hắn chậm rãi đẩy ra, tiểu thuẫn màu trắng bay vút ra từ tay áo, dựa vào một cỗ lực lượng tinh thần và khí tức huyết mạch dẫn dắt giúp nó lơ lửng cách người hắn ba thước.

Tiểu thuẫn màu trắng rung động mạnh không thôi, bên ngoài được khắc mười tám miếng đồ án tinh thần hào quang rạng rỡ, lập lòe không thôi, phía trên giống như có một cỗ lực lượng bị áp chế từ lâu không thể thoát ra được.

"Ngao..."

Trong nháy mắt kiếm quang lá liễu vung đầy trời, dường như có một tiếng long ngâm như ẩn như hiện vang lên.

Quang mang tinh thần màu trắng trên tiểu thuẫn tăng vọt, một tầng huyễn quang màu trắng đột nhiên phát ra từ đó, hóa thành một tầng màn sáng tinh thần tựa như ảo mộng, bao phủ bên ngoài thân Hàn Lập.

"Phanh phanh phanh..."

Một trận tiếng nổ giống như bão tố vang lên, vô số kiếm quang lá liễu từ bốn phương tám hướng phủ xuống, đập trên màn sáng tinh thần kia, gây nên từng trận dao động không gian kịch liệt.

Lập tức màn sáng tinh thần không ngừng rung mạnh, quang mang tinh thần bên ngoài nhanh chóng tiêu tán như khói, theo đó toàn bộ màn sáng cũng co rút về trước người Hàn Lập, vốn cách cơ thể một trượng giờ chỉ còn lại hơn ba thước.

Phong Vô Trần thấy thế, khóe miệng cong lên một vòng cười lạnh.

Thần sắc Hàn Lập vẫn tự nhiên như cũ, căn bản không có nửa điểm lo lắng.

Chỉ thấy tay trái hắn chắp sau lưng, tay phải bỗng đưa ra phía trước, năm ngón tay mở mạnh ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy quang điểm trên người hắn không ngừng lóe sáng. Huyền Khiếu trước đó chưa từng lộ ra trước người khác giờ không ngừng sáng lên từng cái một, năm mươi bốn, bảy mươi hai, tám mươi lăm, chín mươi chín...

Thẳng đến khi Huyền khiếu thứ một trăm ba mươi tám trên người Hàn Lập sáng lên trong nháy mắt, mặt trên Tinh Đấu thuẫn nhìn như từng bước bị áp chế lui về phía sau, giống như vật đổi sao dời, mười tám chỗ đồ án tinh thần chớp liên tục, một đạo Long ảnh từ đó đột nhiên hiển hiện giữa hư không.

"Ngao..."

Một tiếng Long ngâm vang lên, Long ảnh dường như được tinh quang ngưng tụ thành, xông ra từ trên Tinh Đấu thuẫn. Nó đột nhiên biến lớn gấp trăm lần, xoắn quanh thân thể Hàn Lập, một bước lên trời.

Long ảnh cuốn lên khiến không gian chấn động kịch liệt, hóa thành một vòng xoáy cường đại cuốn về bốn phương tám hướng. Toàn bộ những kiếm quang lá liễu rơi xuống đầy trời lập tức bị bắn ra, liên tiếp nứt vỡ giữa không trung, hóa thành từng điểm tinh quang tiêu tán mất.

Toàn trường một mảnh xôn xao, điệu cười nơi khóe miệng của Phong Vô Trần cũng cứng đờ.

"Một trăm ba mươi tám Huyền khiếu..." Một tay Diêu Ly khẽ che miệng, kinh ngạc kêu lên.

"Làm sao có thể..." Hai mắt Độc Long trợn lên, cũng theo đó lộ ra thần sắc kinh hãi.

Dịch Lập Nhai thấy thế, tay giấu trong tay áo đột nhiên nắm nhanh lại, sắc mặt trở nên phức tạp dị thường.

Trên đài chữ Cấn, tú quyền Cốt Thiên Tầm nắm chặt, khóe miệng không khỏi hiện lên chút ý cười.

Trên đài cao, thần kinh luôn căng thẳng của Thần Dương thoáng buông lỏng vài phần, trong miệng chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, thân thể nhích lại chỗ tựa lưng trên ghế đá phía sau.

Y luôn biết Hàn Lập ẩn tàng không ít thực lực, nhưng rốt cuộc mạnh mẽ bao nhiêu, Thần Dương cũng không rõ.

Thậm chí Hàn Lập biểu hiện lần lượt, khiến Thần Dương cũng sinh ra một loại ảo giác, giống như chỉ cần Hàn Lập nguyện ý, Huyền khiếu liền có thể liên tục tăng lên...

"Vị Lệ đạo hữu này rất am hiểu ẩn giấu thực lực nha, thẳng đến lúc này mới triển lộ ra thực lực, ngược lại khiến người ta kinh ngạc." Ách Quái thấy thế, lông mày khẽ nhướng lên, cười nói.

"Ách Thành chủ chê cười rồi, vị Lệ đạo hữu này giống Cốt Thiên Tầm đạo hữu, đều là lực lượng trung kiên của Thanh Dương Thành ta." Thần Dương không giải thích nhiều, nói.

"Khụ... Giấu đầu lòi đuôi như vậy sẽ không phải là gian tế Khôi Thành phái tới chứ? Thần Thành chủ cũng đừng vì nhỏ mất lớn, khiến người khác lọt vào âm mưu a." Tần Nguyên ho nhẹ một tiếng, quái gở nói.

"Tần Thành chủ không có chứng cứ thì đừng ăn nói lung tung, nếu không đừng trách Thần mỗ sao không khách khí." Sắc mặt Thần Dương phát lạnh, âm thanh lạnh lùng nói.

"Khụ khụ... Ta cũng muốn nhìn một chút xem Thần Thành chủ không khách khí thì thế nào, chẳng lẽ muốn động thủ ở đây sao? Tần mỗ đương nhiên phụng bồi." Ngữ khí Tần Nguyên bất thiện nói.

Hai người Phù Kiên và Tôn Đồ thấy thế, không nói lời nào, một bộ dạng toạ sơn quan hổ đấu.

Mà Lục Hoa phu nhân từ đầu đến cuối cũng không nhìn Thần Dương và Tần Nguyên, chẳng qua ánh mắt không chớp nhìn về phía thân ảnh trên đài chữ Khôn kia.

"Hồ đồ." Thanh âm Ách Quái chuyển lạnh, đột nhiên lên tiếng.

Cùng lúc đó, Huyền Khiếu trên thân gã cũng không sáng lên, nhưng lại có một cỗ uy áp cường đại vô hình phóng ra, dường như trong nháy mắt từ một hán tử thôn dã dung mạo tầm thường biến thành một Đế Vương khiến trăm vạn người quỳ rạp.

Thần Dương và Tần Nguyên cũng không tính động thủ, gần như đồng thời thu khí tức vào, nói: "Ách Thành chủ, bớt giận..."

Ách Quái nghe vậy, duy trì một lát, thần sắc bỗng thả lỏng xuống, nói: "Tần Nguyên đạo hữu chỉ trêu đùa, Thần Dương đạo hữu chớ để trong lòng. Trong thành ngươi có lương tướng như vậy cũng là phúc của Huyền Thành chúng ta."

"Lời Ách Thành chủ nói rất đúng." Đám người Tôn Đồ nghe xong, nhao nhao lấy lòng nói.

Lục Hoa phu nhân không thèm để ý chút nào với "Náo nhiệt" bên người, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm động tĩnh trên đài chữ Khôn.

Trên thực tế, giờ phút này đại đa số ánh mắt mọi người đều tập trung về bên này, dù sao so với đài chữ Càn thi đấu cùng thành bên kia, chém giết nơi đây rõ ràng mang theo mùi thuốc súng, thoạt nhìn càng thêm kịch liệt đã ghiền.

"Một trăm ba mươi tám Huyền khiếu, vậy thì sao..."

Phong Vô Trần cười mỉa mai một tiếng, thân hình lóe lên, không đứng

nguyên tại chỗ công kích mà di chuyển nhanh quanh người Hàn Lập, tùy thời tìm sơ hở trong phòng ngự của hắn.

Trường kiếm hai tay y vũ động không ngừng, kiếm thế càng thêm hung hiểm hơn trước, kiếm quang lá liễu càng thêm dày đặc đầy trời, uy lực cũng tăng mạnh không ít. Nhưng phòng ngự của Hàn Lập vẫn cẩn thận chặt chẽ, căn bản không có hiệu quả.

Sắc mặt Phong Vô Trần càng ngày càng khó coi.

Đúng lúc này, thân hình của y vội dừng lại, hơn một trăm năm mươi chỗ Huyền Khiếu trên người liên tục sáng lên, trên tế kiếm như lá liễu trong tay sáng lên tinh quang rạng rỡ, từ đó hiện ra vô số phù văn giống như tinh thần.

Ngay sau đó, chỉ thấy một vòng sóng ánh sáng chói mắt màu trắng dập dờn hiện ra trên tế kiếm, từng đạo tinh quang màu trắng buông xuống giữa không trung, giống như vạn sông quy hải tụ về phía tế kiếm lá liễu, phát ra tiếng run rẩy "Ông ông".

Hàn Lập liếc một cái đã nhận ra, chiêu này chính là chiêu Lung Trụ Thuật trọng thương Dịch Lập Nhai trước đó, thần sắc có chút nghiêm túc lại.

"Đi..."

Chỉ nghe Phong Vô Trần khẽ quát một tiếng, tay trái vung lên, chuôi tế kiếm lá liễu lập tức rời tay bay ra, hóa thành một đạo quang nhận vô cùng sáng chói, nổ bắn về phía Hàn Lập.

Quang nhận lướt qua, hư không vang lên không ngừng, đúng là tiếng sụp đổ không ngừng, so với trước kia không biết uy lực mạnh hơn bao nhiêu lần.

Hàn Lập thấy thế, quang mang trên mười tám chỗ Huyền khiếu do luyện Đại Lực Kim Cương Quyết trên hai tay phát ra mạnh mẽ, hai tay giơ chưởng đẩy mạnh ra.

Hào quang trên Tinh Đấu thuẫn phát ra mãnh liệt sáng như tuyết, lại như phồng to thêm vài phần, nghênh đón quang nhận màu trắng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Vài kẽ nứt màu đen giống như mạng nhện hiện ra từ hư không, nơi quang nhận màu trắng va chạm với Tinh Đấu thuẫn, tinh quang nóng rực còn mạnh hơn liệt hỏa, nổ tung về bốn phía.

Âm thanh “xì xì” không ngừng truyền tới, theo đó một tiếng “rắc” vỡ vụn rất nhỏ truyền ra.

Hai mắt Hàn Lập sáng như đuốc, liếc mắt thấy giữa mười tám chỗ đồ án tinh thần trên tấm thuẫn hiện lên một vết nứt nhạt, mảnh như sợi tóc.

Theo vết nứt này, cả mặt Tinh Đấu thuẫn lập tức phóng xuất ra màn sáng tinh thần rung động mạnh, không thể bảo vệ cả người hắn bên trong giống như trước, bốn phía bắt đầu xuất hiện từng lỗ thủng hoặc lớn hoặc nhỏ.

Trong mắt Phong Vô Trần hiện lên vẻ vui mừng, trường kiếm tay phải tiếp tục lay động như cành liễu.

Lập tức vô số kiếm quang lá liễu bắn ra từ trên đó, hóa thành một trận kiếm vũ cuồng bạo dày đặc, ngang tàng đập xuống phía Hàn Lập.

Màn sáng tinh thần cũng không cách nào ngăn cản toàn bộ, hơn trăm đạo kiếm quang từ trên rơi thẳng xuống, tức thì quần áo Hàn Lập bị đâm rách thành từng lỗ.

Nhưng mà, xuyên qua quần áo rách nát, bên ngoài cơ thể Hàn Lập sáng lên một tầng Chân Cực Chi Mô lóng lánh, dưới sự cắt chém của kiếm quang lá liễu vẫn hoàn hảo, bảo vệ cơ thể hắn không bị xé nứt.

Phong Vô Trần khinh thường cười nhạo một tiếng, vốn hai tay cầm kiếm đổi thành một tay, một trăm sáu mươi Huyền khiếu toàn thân sáng lên, trên trường kiếm trong tay cũng rung động leng keng, từ trong hiện ra từng quang điểm sáng ngời.

“Tinh khiếu...” Hàn Lập thấy thế, trong lòng khẽ động.

Nhờ Thần Dương giải thích, sau đó lúc tế luyện Tinh Đấu thuẫn, hắn mới biết trên Tinh khí còn có Tinh khiếu tồn tại.

Giống như người có Huyền khiếu, số lượng Tinh khiếu nhiều hay ít đại biểu cho cấp bậc cao thấp của Tinh khí. Tinh khiếu càng nhiều, lực lượng tinh thần ẩn chưa trong Tinh khí càng cường đại, nhưng cũng càng khó tế luyện hơn.

Mà khi tu sĩ tế luyện Tinh khiếu vượt mức phù hợp, sử dụng Tinh khí cũng đạt đến tình trạng tự nhiên như điều khiển cánh tay. Đến lúc đó Tinh khiếu trên Tinh khí giống như Huyền khiếu của tu sĩ, trở thành lực lượng tăng lên trụ cột Tinh khí.

Tổng cộng mười tám Tinh khiếu trên Tinh Đấu Thuẫn, vì thời gian Hàn Lập tế luyện ngắn ngủi, trước mắt cũng chỉ có thể thúc giục tám Tinh khiếu trên đó hiển lộ uy năng, đương nhiên còn xa mới bằng Phong Vô Trần đã hoàn toàn luyện hoá tế kiếm lá liễu.

Chỉ thấy trên trường kiếm trong tay y có hai mươi mốt chỗ Tinh khiếu phóng quang minh, nhờ đó khí tức trên người cũng tăng mạnh, dường như trong mắt cũng thêm vài phần cuồng nhiệt.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình y chớp động một cái, trong nháy mắt đã tới trước người Hàn Lập, trường kiếm trong tay y từ một góc độ quỷ dị phía dưới bên phải nghiêng về phía trước, chợt đâm về phía phần bụng yếu hại của Hàn Lập.

Lúc trước trên Tinh Đấu thuẫn đã xuất hiện nhiều điểm sơ hở, đây là một điểm trong đó!

------oOo------

Chương 912: Kinh sợ bốn thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Một chiêu này của Phong Vô Trần vừa nhanh lại tàn nhẫn, làm Hàn Lập có loại cảm giác muốn tránh cũng không thể tránh được.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, bàn tay chợt co gấp lại, dùng tấm thuẫn trước mặt đón đỡ mũi kiếm âm hiểm kia.

Mắt thấy cả hai sắp chạm vào nhau, cổ tay Phong Vô Trần bỗng nhiên run lên, Liễu diệp tế kiếm trong tay sáng lên mảng lớn đồ án Tinh Thần, mũi kiếm trong nháy mắt tựa như to lên gấp đôi, quanh thân bao phủ ánh sáng hình răng cưa, trảm kích lên viền dưới tấm thuẫn.

"Két" một tiếng giòn vang!

Vết rạn trên tiểu thuẫn màu trắng lập tức mở rộng ra, muốn nứt toác ra.

Mi tâm Hàn Lập nhăn lại, quyết định thật nhanh vỗ vào Tinh Đấu thuẫn, toàn bộ cơ thể dựa thế lui về phía sau, tiếp đó lướt lên cao.

Ngay sau đó, "Phanh" một tiếng vang lên, tinh quang trên tiểu thuẫn màu trắng tối sầm lại, bỗng nhiên nổ tung, một đạo kiếm quang phóng lên trời, hầu như dán vào chóp mũi Hàn Lập đang nhảy lên trên không.

"Lần này xem ngươi tránh chỗ nào?"

Thấy Hàn Lập lướt lên cao, trong mắt Phong Vô Trần hiện lên một nụ cười âm mưu đã thực hiện được, dưới chân đạp mạnh một cái trên mặt đất, thân hình như mũi tên bắn thẳng lên, cách Hàn Lập gần trăm trượng.

Chỉ thấy huyền khiếu quanh thân gã cùng tinh khiếu trên thân kiếm đồng thời sáng lên, toàn thân giống như được một tầng ánh sáng bao bọc, một kiếm chém ra, quanh thân bao phủ hết thảy lực lượng tinh thần, trong nháy mắt tụ đến trên thân trường kiếm, hóa thành một đạo kiếm quang cực kỳ chói mắt nổ bắn ra.

Khoảng cách giữa hai người đã rất gần, kiếm quang này lại mau lẹ tới cực điểm, Hàn Lập liền sử dụng một chiêu thiên cân trụy, làm cho thân hình hạ nhanh xuống, nhưng căn bản cũng không kịp né tránh, mắt thấy sẽ bị một kiếm xuyên thủng.

Người xem trên khán đài thét lên một tiếng kinh hãi!

"Nguy rồi..."

Thần Dương một mực quan sát tình huống bên này, kinh hãi không thôi. Đám người Tần Nguyên thì thần sắc nhẹ nhõm, không thèm để ý chút nào.

"Chiêu này chỉ sợ là tránh không khỏi rồi..." Cốt Thiên Tầm không khỏi thở dài một tiếng.

Tâm tình Dịch Lập Nhai phức tạp, sau này y đã biết rõ thực lực Hàn Lập mạnh hơn mình, nên y cũng chẳng muốn Hàn Lập thất bại, ngược lại có chút hy vọng hắn có thể chiến thắng Phong Vô Trần, đáng tiếc thế sự lại luôn không như ước nguyện.

Lông mày Giải Đạo Nhân nhíu chặt, im lặng không nói gì.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, nghĩ là làm ngay, huyền khiếu trên hai chân Hàn Lập đều sáng lên, hắn thúc giục Vũ Hóa Phi Thăng Công đến cực hạn, mở ra mười tám chỗ huyền khiếu, lập tức lực lượng tinh thần dâng lên toả ra, thậm chí có cảm giác như thực chất.

Chỉ nghe "Phanh phanh" hai tiếng trầm đục.

Hai chân Hàn Lập bỗng nhiên giẫm mạnh trong hư không, vốn tựa như

không thể nào mượn lực từ hư không, vậy mà cứng rắn bị hắn đột nhiên phóng xuất ra lực lượng tinh thần áp súc chấn động, hắn lại mượn cỗ lực phản chấn này, thân hình đột nhiên nghiêng đi, cưỡng ép cải biến phương hướng.

Trong thế suýt xảy ra tai nạn, trong nháy mắt cuối cùng hắn lại hiểm hiểm tránh khỏi một kiếm của Phong Vô Trần vốn nhất định phải trúng.

"Làm sao có thể?" Phong Vô Trần thấy thế, kinh hô một tiếng.

Trên khán đài vang lên thanh âm ủng hộ như núi thở biển gầm, tiếng kinh nghi cũng nổi lên bốn phía trên đài cao.

Thần Dương thở dài một hơi, còn thần sắc Tần Nguyên lại trở nên khẩn trương lên.

"Tiểu tử này quả nhiên không để cho ta thất vọng, có chút ý tứ a..." Lục Hoa phu nhân gật đầu nhẹ, âm thầm trầm ngâm nói.

Thần sắc trên mặt Ách Quái không có chút biến hoá nào, chỉ bình tĩnh nhìn một màn trên đài chữ Khôn.

Còn đài chữ Càn bên kia, vốn là trận Huyền đấu nhạt nhẽo như nước, hầu như không ai chú ý tới.

Nguy cơ Hàn Lập được giải trừ, hắn cũng không trốn chạy nữa, ngược lại thân hình chuyển một cái, trực tiếp đạp không bổ nhào thẳng đến hướng Phong Vô Trần.

"Lần này, đổi cho ngươi tiếp ta một chiêu." Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Tiếng nói hạ xuống, trên người hắn lại lần nữa rung động "Phanh phanh", huyền khiếu trên người liên tục sáng lên, số lượng vậy mà xông thẳng đến một trăm tám mươi chỗ.

Lần này, đừng nói là khán giả bình thường trên khán đài, chính là đám người trên đài cao cũng đã có vẻ ngồi không yên, thần sắc từng người đột

biến nhìn lại hướng Hàn Lập bên này.

Hàn Lập mạnh mẽ, đã vượt xa tưởng tượng của bọn họ.

Ngay cả Ách Quái một mực thần sắc lạnh nhạt, lúc này lông mày cũng hơi gảy nhẹ một chút không ai biết, ánh mắt liếc nhìn Thần Dương một cái, tựa hồ muốn từ trên mặt gã nhìn ra một chút gì đó.

Thần Dương tựa hồ cũng chú ý tới ánh mắt Ách Quái, ánh mắt đón nhận đối phương, cũng mỉm cười.

Thật ra gã đồng dạng cảm thấy tâm thần rung động mạnh, nhưng vẫn dựa vào tố chất tâm lý cường đại, áp chế hết thảy khiếp sợ trong lòng, làm ra bộ dạng đã sớm biết rõ thực lực của Hàn Lập.

Trên đài chữ Khôn.

Phong Vô Trần nhìn rậm rạp chằng chịt huyền khiếu trên thân Hàn Lập, trong mắt hiện lên một vòng sợ hãi, nhưng nước đã đến chân, gã đã không cách nào tránh nữa, cũng quyết không thể tránh.

Chỉ có được ăn cả ngã về không, dù hi sinh một chút cũng sẽ không tiếc.

Nghĩ đến đây, Phong Vô Trần cuồng loạn gầm lên một tiếng, hai tay đột nhiên ra một chiêu, một chuôi Liễu diệp tế kiếm khác cũng bay vụt quay về, hợp nhất với thanh trường kiếm kia, mặt ngoài sáng lên hơn bốn mươi tinh khiếu, từ trong tuôn ra một cỗ lực lượng tràn đầy tinh thần.

Cùng lúc đó, một trăm sáu mươi tám chỗ huyền khiếu trên người gã cũng toả sáng hào quang, hầu như tất cả lực lượng đều vận chuyển tuôn ra, thuận theo thân trường kiếm điên cuồng phóng ra, hóa thành một thanh Tinh quang Cự kiếm ngưng tụ lực lượng tinh thần, nghênh đón Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập lại rất bình tĩnh.

Hắn yên lặng vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, bạch quang lưu chuyển quanh thân, thân thể ở giữa không trung bày ra một tư thế vô cùng

cổ quái, thân hình đảo ngược xuống phía dưới, huyền khiếu trên tay phải sáng lên dày đặc hào quang rạng rỡ, dựng thẳng lên một chưởng đẩy mạnh xuống phía dưới. (Ai đã xem Như lai thần chưởng của Châu Tinh Tinh thì tư thế này giống y vậy đó:D)

Chỉ thấy tốc độ bàn tay đẩy xuống không nhanh không chậm, lòng bàn tay đè xuống dưới một tấc, hư không bốn phía liền bị lõm xuống, mảng lớn phiến không gian xung quanh bị ép ngược ra, chính giữa dần dần có âm thanh như sấm, là thanh âm do hư không bị nghiền nát.

Trong nháy mắt cả hai sắp va chạm, bàn tay của gã vừa vặn đưa ra.

"Vô Trần, không thể!" Sắc mặt Tần Nguyên đại biến, thân hình bạo khởi, vội vàng quát lớn.

Nhưng giờ khắc này, đã trễ.

Bàn tay Hàn Lập đã đụng vào mũi kiếm Phong Vô Trần.

"Tạch tạch tạch..."

Một hồi thanh âm liên tục vang lên không ngừng, chuôi Tinh quang Cự Kiếm đứt gãy từng khúc, nổ tung vỡ nát ra, hóa thành vô số tinh phấn trắng muốt tiêu tán ra.

Tiếp đó, hai thanh Liễu Diệp trường kiếm trong tay Phong Vô Trần cũng rạn nứt ra từng khúc, biến thành mảnh vỡ.

Một chưởng Hàn Lập xuyên qua thân kiếm, đánh lên vai Phong Vô Trần.

Trang phục bên ngoài Phong Vô Trần trong nháy mắt bạo liệt ra, trên thân vẫn còn mặc một bộ áo giáp màu trắng tạo hình cổ xưa, phía trên có vô số tinh quang nhè nhẹ phun ra, hóa thành một màn sáng hộ thể ngăn chặn bàn tay Hàn Lập.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Tầng màn sáng kia ầm ầm nổ tung, áo giáp trên người Phong Vô Trần cũng theo đó nứt toác ra, đầu vai cùng cánh tay bên phải đồng thời nổ tung thành một đoàn máu tươi đỏ thẫm chói mắt bắn ra tung toé, triệt để nát bấy.

Phía sau lưng gã cũng chấn động ầm ầm, tóc dài rối tung, khóe miệng phun máu tươi, cuối cùng triệt để ngất đi.

Toàn bộ Huyền đấu đài, cũng theo đó chấn động ầm ầm, phía ngoài bởi vì có đại lượng tinh cốt phòng hộ gia trì, bao phủ lên một mảnh hào quang mông lung, đài thi đấu dù chưa trực tiếp nổ bể ra, nhưng cũng đã trực tiếp lõm xuống ba thước, phía trên sinh ra vô số vết rạn như mạng nhện.

Hàn Lập vẫn còn nhớ kỹ lúc trước Cốt Thiên Tầm nhờ vả hắn, tay phải chợt nắm chặt quyền, phóng một bước về phía Phong Vô Trần.

"Tên nhãi ranh, ngươi dám?" Một tiếng hét to vang lên từ trên cao, một đạo nhân ảnh rơi thẳng xuống.

Nguyên bản Huyền đấu đài lung lay sắp đổ liền vang lên tiếng ầm ầm, hóa thành vô số đá vụn rơi lả tả.

Hàn Lập chăm chú nhìn lại, đã thấy Tần Nguyên đang mặt tràn đầy tức giận nhìn về phía hắn, sát ý trong mắt nồng đậm nhìn thấy mà giật mình.

Ngay sau đó, lại có mấy đạo lưu quang từ trên cao rơi xuống, đúng là đám người Ách Quái, tất cả đều bay xuống.

Vừa tiếp đất, Thần Dương lập tức đứng ở bên cạnh Hàn Lập.

"Ách thành chủ, đối thủ còn chưa nhận thua, trận Huyền đấu này vẫn không thể coi là xong a? Không biết Tần Nguyên thành chủ làm vậy là có ý gì?" Hàn Lập chắp tay thi lễ, biết mà còn hỏi.

"Lệ đạo hữu cao hơn một bậc, dĩ nhiên là đã thắng, không bằng khoan dung độ lượng tha cho hắn một lần, được chứ?" Ách Quái ôn hòa cười cười, mở miệng nói ra.

"Thành chủ đại nhân đã mở miệng, vãn bối không dám chối từ." Hàn Lập thu liễm chiến ý cả người, thối lui ra sau lưng Thần Dương một chút.

Tần Nguyên cúi người ôm Phong Vô Trần vào trong ngực, lấy ra một cái bình nhỏ màu đen, đổ từ trong ra mấy viên đan dược màu đỏ, đút vào trong miệng gã, sau đó bế gã lên.

"Ách thành chủ, xin phép ta đi trước một bước." Lúc này Tần Nguyên chẳng ho khan một tiếng nào, mở miệng nói ra.

"Đi đi." Ách Quái gật đầu nhẹ nói ra.

Mọi người trên khán đài bị một màn bất thình lình này, khiến cho không biết phải làm sao, lúc này mới kịp phản ứng, có người dẫn đầu, hư thanh liền nổi lên bốn phía, nhao nhao biểu đạt thái độ bất mãn đối với việc Tần Nguyên cắt ngang trận đấu.

"Lo lắng sẽ bị loạn, việc này Tần đạo hữu làm sai, chỉ có điều cũng hợp tình lý, sau đó ta sẽ nói hắn đền bù tổn thất cho Thanh Dương thành các ngươi." Ách Quái không để ý đến phản ứng trên khán đài, nói với Thần Dương cùng Hàn Lập.

"Đa tạ Ách thành chủ." Thần Dương vội ôm quyền nói ra.

Hàn Lập cũng cùng theo đó chắp tay.

"Tốt rồi, trận tỷ thí kế tiếp còn phải tiếp tục, đừng để ảnh hưởng đến đằng sau." Ách Quái dứt lời, quay người nhảy lên, một lần nữa về lại trên đài cao.

Tôn Đồ cùng Phù Kiên liếc nhau, trong mắt hai người cùng hiện lên một tia ý vị không hiểu, cũng theo đó quay trở về đài cao.

"Lệ đạo hữu, khổ cực rồi... Một trận chiến này của ngươi thành danh rồi, chức thành chủ của Thần mỗ coi như an tâm ngồi thêm phân nửa rồi, sau tất có hậu báo." Thần Dương âm thầm truyền âm nói ra.

"Không sao... Là hắn khiêu khích ta trước, ta mới ra tay tàn nhẫn với hắn một chút, không gây phiền toái cho Thần Dương đạo hữu là tốt rồi." Hàn Lập cười trả lời.

"Lệ Phi Vũ..."

"Lệ Phi Vũ..."

...

Từng tiếng reo hò nhiệt liệt vang vọng toàn bộ Tu La Trường.

Bên kia đài chữ Càn, bởi vì bị giữa đài cao ngăn cản, không cách nào nhìn thấy tình huống cụ thể bên này.

Mà Chu Tử Nguyên cùng Cận Công đánh nhau nửa thật nửa giả, nhưng đối với động tĩnh của trận đấu bên này của Hàn Lập, gã vẫn cẩn thận lắng nghe.

Giờ phút này thấy bên kia đã kết thúc, gã nơi đây cũng không muốn kéo dài nữa, chỉ đưa tay đánh ra một quyền, liền đánh tu sĩ Huyền thành Cận Công rớt xuống Huyền đấu đài, trong cả quá trình căn bản không sử dụng cốt thương trắng như tuyết trên tay.

Hai cuộc chiến đấu, một trận bình thản, một trận sục sôi vô cùng thê thảm, cuối cùng cũng hạ màn.

Qua ước chừng hai canh giờ sau, hai trận Huyền đấu khác lại tiếp tục tiến hành.

Trên đài đấu chữ Càn không bị ảnh hưởng gì, vẫn có thể tiến hành như thường, nhưng Cốt Thiên Tầm cùng Phương Thiền giao chiến ở đài chữ Khôn, lại bởi vì một hồi Huyền đấu vừa rồi gây tổn hại nghiêm trọng, tạm thời không thể sử dụng.

Trận huyền đấu của hai người bọn họ, đành phải đổi qua đài chữ Cấn.

------oOo------

Chương 913: Tinh khí trong truyền thuyết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trên đài chữ "Cấn", Cốt Thiên Tầm cùng Phương Thiền đứng đối đầu nhau.

Tại vòng thứ ba huyền đấu sĩ đứng đầu hai thành đã gặp nhau quyết đấu, tự nhiên làm mọi người hết sức chú ý, bốn phía khán đài cơ hồ không còn chỗ ngồi, tất cả mọi người đều trông ngóng chờ thấy phong độ của hai người.

Ở dưới đài, Hàn Lập đã tìm một chỗ tương đối ít người, lẳng lặng nhìn lên trên đài.

"Phương đạo hữu, qua trận chiến năm đó tiểu nữ đã thu hoạch được rất nhiều ích lợi, vốn tưởng rằng phải tiến vào vòng bốn mới có thể gặp được ngươi, không ngờ bây giờ đã có thể cùng ngươi phân cao thấp rồi." Cốt Thiên Tầm nhìn Phương Thiền, trên mặt không vui không buồn, nói từng chữ từng câu.

"Ừ, có thể tranh cao thấp cùng Cốt đạo hữu, Phương mỗ cũng thật cao hứng." Phương Thiền giờ phút này đã hoàn toàn không còn bộ dạng ngu ngơ ngây ngốc nữa, hai mắt đại thịnh tinh quang, toàn bộ người ngẩng cao tản mát ra chiến ý.

"Bắt đầu!" Trọng tài một bên liếc nhìn hai người, cao giọng tuyên bố.

Vừa dứt lời, Cốt Thiên Tầm đạp mãnh liệt một cái lên mặt đất dưới chân.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục, mặt đất nổ ra một cái hố lớn, thân hình của nàng giống như tên bắn ra từ nỏ, trong nháy mắt liền bay qua khoảng cách vài chục trượng, đến trước người Phương Thiền, nắm đấm nhỏ nhắn xinh xắn trắng như tuyết hạ xuống, hung hãn tấn công trước.

Phía trên cánh tay của nàng sáng lên chi chít hai ba mươi huyền khiếu, một cỗ lực lượng cường đại vô hình bỗng nhiên bộc phát ra.

Không khí trong phạm vi mấy trượng trong nháy mắt bùng nổ, bắn ra như tiếng ngựa hý đáng sợ, uy thế so với cái ngày đối mặt Đỗ Thanh Dương còn muốn lớn hơn nhiều.

Xa xa trên đài cao, Thần Dương thấy cảnh này, lông mày cũng nhíu một cái.

Phương Thiền có thiên phú đặc biệt, không những có loại sóng âm công kích, mà lực lượng thân thể cũng cực kỳ cường đại, trong số người ở hội võ năm thành, gã chỉ kém Huyền Thành Chu Tử Nguyên, có điều tốc độ hơi chậm chạp một chút.

Cốt Thiên Tầm tấn công chính diện như thế, không khác gì lấy ngắn kích dài, nên triển khai thân pháp, tìm chỗ sơ hở công kích mới đúng.

Trong mắt Tôn Đồ cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức hai hàng lông mày cau lại, trong mắt chớp động dị sắc.

Trên mặt Phương Thiền cũng hiện lên một tia kỳ quái, nhưng phản ứng cũng không chậm, cánh tay phải khẽ động, bỗng nhiên trở nên mơ hồ, lập tức một nắm đấm đen nhánh nhanh như điện oanh kích ra.

Trong chốc lát, hai nắm đấm một đen một trắng đụng vào nhau!

Một tiếng nổ đùng vang dội, lực lượng trùng kích cường đại từ giữa hai người bộc phát ra

Phương Thiền biến sắc, thân thể liên tục lui về phía sau, đạp đạp đạp liền

lùi lại ba bước, mỗi một bước giẫm in trên mặt mặt đất một dấu chân thật sâu, mặt đất xung quanh lại thêm rạn nứt.

Đám người Thần Dương, Tôn Đồ chứng kiến cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, lộ ra vẻ khiếp sợ, người xem xung quanh lại càng ồn ào hơn.

Nhưng thấy ống tay áo Cốt Thiên Tầm điên cuồng run rẩy, "Xoẹt" một tiếng trực tiếp bị xé rách, lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Phía trên cánh tay của nàng, đeo một cái vòng tay bảy màu.

Phía trên vòng tay có hai mươi mốt quang điểm màu trắng chớp động, rõ ràng giống huyền khiếu như đúc. Vòng tay bảy màu hãm sâu trên cánh tay Cốt Thiên Tầm, thoạt nhìn thật giống như sinh ra đã có sẵn rồi.

Lúc này quang điểm màu trắng trên vòng tay bảy màu chớp động hào quang, nối thành một mảnh cùng hào quang huyền khiếu trên cánh tay Cốt Thiên Tầm.

"Liên Thể Tinh Khí! Lục Hoa đạo hữu, ngươi đã nghiên cứu thành công rồi?" Ách Quái nhìn thấy vòng tay bảy màu, trên mặt bình tĩnh lộ ra một tia biến hóa, nhìn về phía Lục Hoa Phu Nhân bên cạnh.

"Bỏ ra gần mười vạn năm tìm tòi, cuối cùng cũng có thành quả." Lục Hoa Phu Nhân cười tủm tỉm nói.

Trên đài cao mấy người khác nghe vậy, thân thể đều chấn động.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, sau đó nhìn mấy người trên đài cao một cái.

Mấy người vừa mới nói chuyện cũng không sử dụng truyền âm, hắn cũng đã nghe được, đối với cái gọi là Liên Thể Tinh Khí kia, cũng là mới nghe lần đầu.

"Lệ đạo hữu, Liên Thể Tinh Khí, là đem Tinh khí tương dung một chỗ cùng với thân thể, gia tăng thêm lực lượng Tinh khí lên trên thân thể. Khác với

Tinh Đấu Thuẫn của ngươi, sử dụng Liên Thể Tinh Khí chẳng những không có tiêu hao gì, ngược lại còn có thể gia tăng lực lượng thân thể, ví dụ như cái vòng tay kia của Cốt Thiên Tầm, chẳng khác nào là tự dưng gia tăng thêm hai mươi mấy huyền khiếu lên trên người. Kỳ thật loại phương thức này, trước kia cũng chỉ là lời đồn đãi, chẳng qua chỉ là trên lý thuyết mà thôi." Thanh âm Thần Dương vang lên trong tai Hàn Lập, giải thích.

Hàn Lập nghe vậy giật mình, liếc nhìn khâm phục Lục Hoa Phu Nhân, đồ vật thần kỳ như thế cũng có thể luyện chế ra, không hổ là đệ nhất Luyện Khí Đại Sư ở Tích Lân Không Cảnh.

Có điều khi hắn nhìn kỹ, loại Liên Thể Tinh Khí này chỉ sợ không thể luyện chế dễ dàng như vậy, tài liệu sử dụng cho cái vòng tay Cốt Thiên Tầm kia, có lẽ có quan hệ cùng huyết mạch Huyễn Lân Thải Xà của mẹ nàng. Nếu không, vật ấy có lẽ không cách nào tương dung được với Cốt Thiên Tầm.

"Thuật luyện khí của Lục Hoa đạo hữu thật đúng là vô cùng kì diệu, Tôn mỗ bội phục, có điều không biết đạo hữu và vị Cốt Thiên Tầm này có quan hệ như thế nào, vậy mà vì nàng luyện chế ra một món Liên Thể Tinh Khí như vậy?" Tôn Đồ nhìn về phía Lục Hoa Phu Nhân, tròng mắt hơi híp lại hỏi.

"Ta muốn luyện chế vũ khí cho người khác, chẳng lẽ còn phải được Tôn thành chủ cho phép sao?" Ánh mắt Lục Hoa Phu Nhân quái dị, không chút khách khí cười lạnh nói.

"Tôn mỗ không dám, Lục Hoa đạo hữu chớ nên hiểu lầm." Tôn Đồ liếc nhìn Ách Quái một cái, vội vàng cười làm lành nói.

Lục Hoa Phu Nhân hừ một tiếng, không để ý tới Tôn Đồ nữa, tiếp tục quan sát trận đấu.

Không đề cập tới mấy người đàm luận trên đài cao, trên huyền đấu đài, sau một kích, Cốt Thiên Tầm không ngừng chút nào, thân hình lần nữa nhào tới như điện.

Cánh tay nàng run lên, một dãy kim quang từ giữa hông bắn ra, đó là một

đoạn dây xích bằng xương màu vàng.

Những dây xích xương này kết nối với nhau, trong nháy mắt hóa thành một chuôi trường mâu màu vàng, mũi thương màu vàng phát ra tiếng rít chói tai, xuất ra từng đạo tàn ảnh, đâm về mặt Phương Thiền.

Phương Thiền tuy rằng bị Cốt Thiên Tầm lấy lực lượng áp chế, thần tình lúc này lại không có vẻ sợ hãi nhụt chí chút nào, ngược lại chiến ý càng tăng, trong mắt loé lên tinh quang.

Gã mãnh liệt đạp lên mặt đất dưới chân, thân thể bắn ngược về phía sau, đồng thời hai tay ở sau lưng vuốt xuống.

Bóng đen lóe lên, trong tay Phương Thiền cầm ra hai thanh búa lớn màu đen, hóa thành hai đạo tàn ảnh màu đen, đập lên trên mũi thương màu vàng kia.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, trường mâu màu vàng bị đẩy ra một cái.

Lực lượng chấn động mãnh liệt trùng kích ra bốn phương tám hướng, mọi người xung quanh huyền đấu đài đứng không vững, cùng nhau lui về phía sau mấy bước.

Vòng eo thân thể Cốt Thiên Tầm xoay tròn phát lực, trường mâu màu vàng trong tay biến đổi phương hướng, từ đâm thẳng chuyển thành quét ngang, quét về phía eo bụng Phương Thiền, biến hóa cực kỳ tinh diệu.

Phương Thiền hét lớn một tiếng, thân thể quay tít một vòng, hai lưỡi búa trong tay, một thanh nghênh đón trường mâu màu vàng, một thanh bên kia trực tiếp bổ về phía Cốt Thiên Tầm, vậy mà cưỡng ép phản công.

Thân thể Cốt Thiên Tầm nhoáng một cái mãnh liệt, lướt ngang về phía bên cạnh, đồng thời trường mâu màu vàng trong tay chuyển một cái, lập tức hóa thành một cái lồng có vô số hình ảnh mâu màu vàng lao về phía Phương Thiền.

Phương Thiền thấy thế không sợ chít nào, trực tiếp lao vào bên trong lồng

ảnh mâu màu vàng kia, hai thanh búa lớn trong tay hóa thành hai đạo gió lốc màu đen, bay lượn quanh thân gã, ngăn trở trường mâu màu vàng công kích, đồng thời cũng liên tục phản công, đấu pháp cuồng bạo cực kỳ hung ác, so với con người bình thường lúc trước dường như đã thay đổi.

Lúc này chỗ hai người chiến đấu, tiếng kim loại va chạm nổ mạnh vang vọng dày đặc như mưa, trong chớp mắt đã qua mấy trăm hiệp.

Hai người toàn lực tấn công mạnh mẽ như vậy, một bước cũng không nhường nhau. Kết quả rất nhanh cả hai đều đã bị thương.

Miệng vết thương trên bụng Cốt Thiên Tầm bị kéo lê một đường dài nửa xích, trên người Phương Thiền cũng bị đâm hai vết thương lớn, chẳng qua hai người đều không để ý tới chút nào, chỉ lo toàn lực công kích.

Hình ảnh ánh sáng mâu và búa hiện lên liên tục, mặt đất thỉnh thoảng nổ tung lên từng cái hố lớn, toàn bộ huyền đấu đài lắc lư ù ù không thôi, tựa hồ không cách nào thừa nhận lực lượng của hai người.

Hội võ năm thành bắt đầu đến lúc này, chưa có trận chiến nào kịch liệt như thế, mọi người xung quanh thấy được có chút sững sờ.

Tuy rằng Phương Thiền tận lực muốn lấy lại thế thượng phong, nhưng giờ phút này lực lượng thân thể Cốt Thiên Tầm lại hơn gã, mâu pháp càng tinh diệu, làm cho gã dốc hết toàn lực, nhưng vẫn mơ hồ ở thế hạ phong, không ngừng bị áp chế, rất nhanh bị ép lui đến tận mép đài huyền đấu.

Trong mắt gã hiện lên một tia lo lắng, hai búa mãnh liệt quét ngang một cái, miễn cưỡng đánh văng trường mâu màu vàng ra. Sau đó gã há miệng, bỗng nhiên toàn bộ trên mặt hiện ra một tầng ánh sáng màu trắng, xung quanh mũi hiện ra từng quang điểm huyền khiếu, trong mũi phát ra một tiếng hừ nặng.

"Ô...ô...n...g" một tiếng!

Một cỗ sóng âm màu trắng từ trong mũi gã xông ra, hiện ra hình quạt lao về phía Cốt Thiên Tầm chụp xuống.

Hiển nhiên Cốt Thiên Tầm đã sớm dự liệu được chiêu này, vào lúc sóng âm màu trắng xuất hiện, trong nháy mắt thân hình lập tức biến thành một đạo tàn ảnh mơ hồ, lướt ngang qua phía bên cạnh.

Sóng âm màu trắng trong nháy mắt khuếch tán mở rộng ra, tràn ngập phạm vi mấy trăm trượng.

Mọi người phía dưới đài cũng bị sóng âm màu trắng ảnh hướng đến, tuy rằng truyền ra xa như vậy làm sóng âm đã trở nên mỏng manh hơn rất nhiều, nhưng những người bị nó che phủ toàn thân lập tức run lên một hồi, tay chân cứng ngắc, hô hấp cũng theo đó dừng lại.

Chỗ đứng của Hàn Lập cũng vừa đúng ở trong phạm vi bao phủ của sóng âm, hắn cũng bị sóng âm kia che phủ, toàn thân đờ đẫn, hoạt động ngón tay cũng vô cùng khó khăn, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Cốt Thiên Tầm tuy rằng tránh nhanh, nhưng vẫn không thể tránh đi hoàn toàn sóng âm màu trắng, bị quét qua một cái liền bị ảnh hưởng, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, thân hình cứng đờ ngay sau đó.

Bất quá sau một khắc, mặt của nàng bỗng nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, trên thân thể cũng giống như vậy, làn da rung rung không thôi, dường như có cái gì tán loạn ở phía bên trong cơ thể, thân hình cứng ngắc lập tức hồi phục lại, trường mâu màu vàng trong tay như độc xà thổ tín bắn ra, trong nháy mắt đâm vào bên hông Phương Thiền.

"Lung Trụ Thuật? Không đúng, là Cốt Thiên Tầm vận chuyển khí huyết đến cực hạn, cưỡng ép tách ảnh hưởng của sóng âm ra khỏi thân thể." Dưới đài Huyền đấu, ánh mắt Hàn Lập lóe lên, thì thào tự nói một tiếng.

Chẳng qua hắn nhìn ra, loại phương pháp này gây ra gánh nặng rất lớn đối với thân thể, không biết thân thể Cốt Thiên Tầm có thể chèo chống được bao lâu?

Hiển nhiên Phương Thiền không có dự liệu được Cốt Thiên Tầm bị dính sóng âm của gã, còn có thể lập tức phản kích, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Có điều phản ứng của gã trì hoãn phút chốc, "Xoẹt" một tiếng, không thể hoàn toàn tránh thoát một kích này, bên hông bị kéo lê một vết thương sâu tới xương, máu tươi chen chúc tuôn ra.

Hai mắt Phương Thiền đột nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, trong cơ thể bỗng nhiên vang lên tiếng đùng đùng trầm đục, thân thể bành trướng kịch liệt, trong nháy mắt lớn lên gấp đôi, làn da trở nên một mảnh đỏ thẫm, hiện ra từng sợi gân xanh vừa thô vừa to cùng với từng khối cơ bắp, run run rung động lắc lư không thôi.

Toàn bộ cơ thể trong nháy mắt biến thành một con hung thú hình người, bỗng nhiên tản mát ra khí tức mạnh mẽ gấp bội, khí thế bừng bừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, mấy chỗ miệng vết thương bên ngoài thân ngay lập tức nhanh chóng khôi phục.

Đặc biệt kinh người là, những huyền khiếu trên người gã nở rộ ra bạch quang bỗng nhiên biến đổi, hóa thành màu huyết hồng, lập tức những huyết quang này hóa thành một đạo huyết sắc khí lưu quỷ dị, bay múa bao quanh thân thể gã.

Không gian xung quanh run rẩy ông ông, phát ra tiếng rít xé gió dữ dội, toàn bộ huyền đấu đài cũng theo đó lắc lư, xuất hiện từng đạo vết rách, tựa hồ giờ phút này không cách nào thừa nhận lực lượng của Phương Thiền.

Một màn này, làm cho tất cả mọi người xung quanh trên khán đài rối rít lùi lại hít một hơi khí lạnh.

Trên đài cao, sắc mặt Thần Dương cùng Tôn Đồ đều có chút ngưng trọng, ngay cả trong ánh mắt Ách Quái yên tĩnh như giếng nước, cũng xuất hiện một vòng hứng thú.

------oOo------

Chương 914: Đột nhiên gián đoạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cái này vốn ta định dùng để đối phó Chu Tử Nguyên đấy. Cốt Thiên Tầm, là do ngươi tự tìm đường chết, vậy để cho ngươi nếm thử trước!" Hai con ngươi huyết hồng của Phương Thiền hiện ra thú tính, âm thanh hung dữ cuồng tiếu.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm hờ hững, giống như không thấy đối phương biến hoá như ve sầu thoát xác, thừa dịp gã đang biến thân, trong nháy mắt thân hình nàng nhoáng một cái xuất hiện sau lưng gã, trường mâu màu vàng trong tay hóa thành một đạo kim ảnh, đâm vào hậu tâm gã.

Nhưng trường mâu màu vàng vừa đụng một cái đến huyết sắc khí lưu bên ngoài thân Phương Thiền, lập tức bị ngăn cản lại, hơn nữa không khống chế được trượt qua một bên.

Cánh tay Phương Thiền thô nhám như thùng nước nhanh như tia chớp vung ngược lên, đại phủ màu đen hóa thành một đạo bóng đen, chém vào phía trên trường mâu màu vàng.

"Leng keng" một tiếng vang thật lớn!

Hai cánh tay Cốt Thiên Tầm run lên, lòng bàn tay tê dại, trường mâu màu vàng cơ hồ muốn đánh bay rời khỏi tay, thân thể lảo đảo lui về phía sau.

Phương Thiền trong nháy mắt quay người bay nhào tới hướng Cốt Thiên Tầm, tốc độ thình lình tăng nhanh hơn rất nhiều, hầu như trong nháy mắt đã đến, hai lưỡi búa trong tay hung hăng trảm xuống.

Huyết sắc khí lưu trên người gã vọt lên hai lưỡi búa, lập tức hóa thành hai tấm lụa huyết sắc, phá không trảm xuống hướng Cốt Thiên Tầm, những nơi đi qua không gian điên cuồng run rẩy.

Cốt Thiên Tầm dưới tình thế cấp bách chật vật lách mình tránh né, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, hai tấm lụa huyết sắc hầu như trảm sượt qua thân thể Cốt Thiên Tầm, trảm xuống Huyền đấu đài, toàn bộ Huyền đấu đài tựa như đậu hũ bị chém thành hai nửa, sụp đổ xuống ầm ầm.

"Tất cả mọi người lui về phía sau, không được để ảnh hưởng đến trận đấu." Ách Quái đứng lên, cất giọng nói.

Đám người phụ cận Huyền đấu đài nghe nói thế, lập tức thối lui sau.

Hàn Lập cũng theo đám người, thối lui ra xa một chút.

Huyền đấu đài tuy rằng sụp xuống, chiến đấu giữa Cốt Thiên Tầm cùng Phương Thiền cũng không dừng lại. Phương Thiền giờ phút này giống như một chiến ma điên cuồng, hai lưỡi búa điên cuồng loạn trảm, thế công phát ra như mưa to gió lớn.

Cốt Thiên Tầm không dám đón đỡ, kiệt lực tránh né.

May mắn giờ phút này Huyền đấu đài đã bị hủy, phạm vi chiến đấu được mở rộng ra, cũng đủ cho nàng di chuyển tránh né.

Ầm ầm ầm!

Mặt đất bị chém ra từng khe hở lớn, đá vụn nổ văng tứ tán, người xem trên khán đài cũng nhao nhao kinh hô né ra xa hơn, e sợ bị trận chiến ảnh hưởng đến.

Xa xa trên đài cao, trong mắt Thần Dương tràn đầy vẻ khẩn trương, hai tay nhịn không được xiết chặt.

Thần tình Tôn Đồ cũng ngưng trọng như nước, trên mặt lộ vẻ lo lắng, nhìn xuống Phương Thiền.

"Hặc hặc, thống khoái, thống khoái!"

Thần tình Phương Thiền càng thêm điên cuồng, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, công kích càng thêm điên cuồng, huyết quang phủ ảnh đẩy trời, giơ tay nhấc chân như tạo ra từng trận sóng dữ.

Mà Cốt Thiên Tầm phảng phất như thuyền lá nhỏ trong sóng dữ, tùy thời đều có thể bị lật đổ, nhưng mỗi lần đang trong lúc nguy cấp lại hiểm hiểm tránh thoát, một đôi mắt lành lạnh gắt gao nhìn chằm chằm vào Phương Thiền.

"Chết! Chết! Chết!"

Phương Thiền trải qua công kích liên tiếp như mưa to gió lớn, huyết sắc khí lưu trên người đã mỏng manh hơn không ít, tựa hồ nóng lòng chém trúng Cốt Thiên Tầm, trong tiếng rống giận dữ, hai lưỡi búa một trái một phải chém ngang Cốt Thiên Tầm, huyết sắc khí mang nổ bắn ra.

Ánh mắt Cốt Thiên Tầm bỗng nhiên sáng ngời, thân thể đột nhiên uốn éo, lấy một tư thế cực kỳ quái dị hiểm hiểm tránh thoát hai búa phách trảm, lập tức lao thẳng tới phía trước, trường mâu màu vàng trong tay như Độc Long xuất động, bạo đâm ra.

Trường mâu hóa thành một đạo kim ảnh, lách qua khe hở giữa hai thanh cự phủ đâm tới, hơn nữa cấp tốc xoay tròn, thình lình xuyên thủng những huyết sắc khí lưu kia, điểm đến cổ họng Phương Thiền.

"Hặc hặc, ngươi bị lừa rồi!" Phương Thiền bỗng nhiên điên cuồng cười một tiếng, cánh tay mơ hồ một cái, hai lưỡi búa trống rỗng xuất hiện trước người, "Leng keng" một tiếng đỡ trúng trường mâu màu vàng.

Lập tức trong mũi gã hừ lạnh một tiếng, một cỗ sóng âm màu trắng nồng đậm hơn so với vừa rồi phun ra, bao phủ đến hướng Cốt Thiên Tầm.

Cùng lúc đó, huyết sắc khí lưu trên người Phương Thiền cũng đột nhiên biến đổi, hóa thành từng mũi tên huyết sắc, nổ bắn đến phía Cốt Thiên Tầm,

hầu như bao phủ hết thảy phạm vi mấy trượng phía trước vào trong phạm vi công kích.

Mỗi một mũi tên huyết hồng phá không, phát ra thanh âm gào thét đáng sợ, những nơi đi qua hư không điên cuồng run rẩy, mơ hồ kéo lê từng đạo vết tích màu đen.

Trên đài cao, Thần Dương thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, mà Tôn Đồ lại lộ vẻ vui mừng.

Nhưng vào thời khắc này, thân thể Cốt Thiên Tầm chợt uốn éo, phảng phất có ngoại lực lôi kéo, nhanh chóng vô cùng lướt ngang qua bên cạnh, tiến nhanh theo một vòng cung bất khả tư nghị, vậy mà đều tránh thoát khỏi sóng âm lẫn huyết sắc khí lưu, trong nháy mắt xông qua bên hông Phương Thiền.

Một màn xuất kỳ bất ý này làm cho Phương Thiền kinh hãi, vội vàng quay người lại, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ thống khổ, huyết khiếu bên ngoài thân tản mát ra huyết quang mạnh mẽ run lên, thân thể hơi cứng đờ, sắc mặt trong nháy mắt trở nên xanh mét.

Cốt Thiên Tầm thấy cảnh này, trong mắt lập loè lãnh mang, trong cơ thể bỗng nhiên vang lên phanh phanh mấy tiếng trầm đục, hai cánh tay đột nhiên thô to ra gấp bội, trường mâu màu vàng bắn ra như điện, hóa thành một đạo tàn ảnh màu vàng, lóe lên rồi biến mất đâm về phía huyệt thái dương Phương Thiền, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi Phương Thiền phát ra công kích vừa rồi, huyết sắc khí lưu quanh người tiêu hao hơn nửa, chỉ còn lại một tầng hơi mỏng, phù một tiếng liền bị trường mâu màu vàng xuyên thủng.

Tốc độ trường mâu màu vàng không giảm chút nào, thân thể Phương Thiền giờ phút này cứng ngắc, lập tức sẽ bị xuyên thủng đầu.

Vào thời khắc này, "Xùy" một tiếng vang nhỏ, một đạo bạch quang hết sức nhỏ hiện lên, dường như một đám tơ màu trắng dính lên trường mâu màu vàng.

Trường mâu màu vàng như gặp phải trọng kích, chấn động kịch liệt, bị đẩy ra bên cạnh.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm biến đổi, hai tay vội vàng nắm chặt trường mâu, quay đầu nhìn lại đài cao phía xa xa, không có ra tay tiếp nữa.

"Tỷ thí đến đây là kết thúc, vừa đến thì dừng, trận chiến này Thanh Dương thành Cốt Thiên Tầm chiến thắng.". Trên đài cao, Ách Quái buông cánh tay xuống, đầu ngón tay chậm rãi tản đi bạch quang, trong miệng nhàn nhạt nói ra.

Ánh mắt Cốt Thiên Tầm lóe lên, vẫy tay thu hồi trường mâu màu vàng.

Trường mâu "Xùy" một tiếng, một lần nữa hóa thành một sợi cốt xích màu vàng đất, sau đó quấn quanh bên hông nàng.

Giờ phút này thân thể Phương Thiền cũng đã khôi phục lại, hai tay điểm liên tục lên người mấy cái.

Chỉ nghe trong cơ thể gã vang lên một hồi ken két, thân hình cao lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, sau mấy hơi thở đã khôi phục nguyên trạng, chỉ là sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

"Trận chiến này là ta khinh địch rồi, chỉ có điều trận tái chiến lần sau, tuyệt sẽ không có kết quả này." Phương Thiền nhìn thật sâu Cốt Thiên Tầm một cái, quay người đi về phía xa.

Tình huống chiến cuộc đột nhiên nghịch chuyển, người xem vây quanh ngây ngốc một lát, tiếp đó mới bộc phát ra tiếng hoan hô rung trời, cũng không ít người hô to tên "Cốt Thiên Tầm".

Đám người Thanh Dương thành thấy cảnh này, đều đại hỉ, lập tức một loạt đi lên, vây Cốt Thiên Tầm vào giữa, nhao nhao mở miệng chúc mừng.

Hàn Lập nhìn Cốt Thiên Tâm đang được mọi người vây quanh, trong đầu hồi tưởng lại lúc cuối nàng tránh né một cách quỷ dị, như có điều suy nghĩ.

Trên đài cao, trên mặt Thần Dương lộ ra nét hưng phấn không kìm nén được.

Ngày hôm nay hai trận chiến vậy mà đều thắng lợi, thực sự vượt quá dự liệu của gã.

Lục Hoa phu nhân thì tay vê mũi, trên mặt cũng lộ ra một tia mừng rỡ.

Phương Thiền bị thua ngoài ý muốn, trên mặt Tôn Đồ tuy rằng khó coi, nhưng cũng không có quá phận thất thố.

"Đa tạ thành chủ xuất thủ cứu giúp tiểu đồ." Tôn Đồ lập tức đứng lên, chắp tay cám ơn Ách Quái.

"Thực lực lệnh đồ không kém, càng có thiên phú bẩm sinh khác, chính là nhân tài hiếm có của Huyền thành ta, tự nhiên phải cứu giúp rồi." Ách Quái khoát tay áo, nhàn nhạt nói ra.

Tôn Đồ nói lời cảm tạ một tiếng, rồi quay đầu nhìn Thần Dương một cái, nói một câu: "Thần thành chủ, chúc mừng", sau đó liền ngồi xuống.

Vào thời khắc này, một nam tử áo đen mũi ưng âm kiêu từ đằng xa bước nhanh tới, sắc mặt ẩn hiện vẻ lo lắng, thân hình nhoáng một cái bay vụt lên trên đài cao, tới bên Ách Quái nói nhỏ một câu.

Sắc mặt Ách Quái biến đổi, bỗng nhiên đứng lên, giương mắt nhìn ra xa xa ngoài thành, thần tình cực kỳ lạnh lùng.

"Thành chủ, đã phát sinh chuyện gì quan trọng sao?" Đám người Thần Dương chứng kiến thần tình biến hoá của Ách Quái, trong lòng cả kinh, vội vàng hỏi.

Vừa rồi nam tử mũi ưng dùng truyền âm chi thuật, bọn họ cũng không nghe được, chỉ là nhìn thấy Ách Quái biến sắc như vậy, nhất định là đã xảy ra đại sự.

...

"Hội võ năm thành tạm dừng, tất cả mọi người đều trở về chỗ ở của mình, không được tùy ý ra ngoài!" Thanh âm Ách Quái hùng vĩ, bỗng nhiên cuồn cuộn khuếch tán trong Tu La Trường.

Mọi người trong Tu La Trường nghe nói thế, tất cả đều nghẹn họng nhìn trân trối, ngây ngốc đứng ở đó.

Hai người đang chiến đấu kịch liệt trên đài chữ Càn, nghe vậy, vẻ mặt cũng mờ mịt dừng tay lại.

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ bên trong Tu La Trường lặng ngắt như tờ, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Nét mặt Hàn Lập kinh ngạc lóe lên rồi thu vào, lập tức nhướng mày, nhìn về phía trên đài cao.

"Các ngươi từng người mang theo người của mình trở về biệt uyển, không được tự tiện đi lại trong thành." Ách Quái không để ý đến mọi người trong tràng, nói một tiếng với đám người Thần Dương, sau đó thân hình sau nhoáng một cái, cứ như vậy tiêu thất trong hư không, ai cũng không thấy rõ gã rời đi như thế nào.

Nam tử mũi ưng thấy vậy, dưới chân bay vút lên, giống như một Cự Ưng, ở phía xa trồi lên trụt xuống hai lần, liền biến mất không thấy gì nữa.

Đám người Thần Dương thấy cảnh này, trên mặt lần nữa biến sắc.

Không chỉ bởi vì mệnh lệnh vừa rồi của Ách Quái, mà thân pháp tốc độ của nam tử mũi ưng, mặc dù bọn họ là thành chủ, cũng chưa chắc có thể hiểu rõ.

Mọi người trong Tu La trường hai mặt nhìn nhau, chậm rãi huyên náo đứng lên, tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, khán giả trên khán đài vẫn rất nhanh dựa theo lời của Ách Quái, dũng mãnh lao ra bên ngoài.

Đám người Thần Dương trên đài cao cũng triệu tập thuộc hạ của mình, rời Tu La Trường, vội vàng đi về phía biệt uyển của mình, đi cùng nhau nhưng đều tách ra khoảng cách nhất định.

Kết quả bọn họ vừa rời Tu La Trường không bao lâu, "Đông" "Đông" tiếng trống từ chỗ sâu trong Huyền thành vang lên.

Thanh âm này to lớn cổ xưa, vả lại chấn nhiếp nhân tâm, làm lòng người cũng nhảy lên theo tiếng trống vang dội.

Các nơi trong nội thành nghe được tiếng trống, lập tức một mảnh rối ren, cửa hàng vội vàng đóng cửa, người đi trên đường phố cũng vội vàng đi đến chỗ của mình.

"Đây là thanh âm Thiên Uy Chiến Cổ, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Thần Dương nghe tiếng trống, dừng bước lại, trầm giọng nói ra.

"Thiên Uy Chiến Cổ không đến thời kì phi thường, sẽ không đánh vang, chẳng lẽ là có người công kích Huyền thành!" Vẻ mặt Tôn Đồ cũng trầm ngâm nói.

"Khục... Chẳng lẽ là Khôi Thành đột nhiên công kích?" Tần Nguyên nhìn ba người khác một cái, nói như thế.

"Không loại trừ khả năng này, tới thật là đúng lúc." Phù Kiên đứng chắp tay, cười lạnh nói.

Hàn Lập tựa hồ không nghe thấy bốn gã thành chủ nói chuyện, ánh mắt nhìn lại bên ngoài Huyền thành, sắc mặt thoạt nhìn không thay đổi gì, không biết đang suy nghĩ gì.

"Bất kể thế nào, chúng ta vẫn nên theo lời Ách Quái thành chủ nói, trước tiên quay lại biệt uyển đã." Đúng lúc này, Cốt Thiên Tầm mở miệng nói ra.

"Về biệt uyển trước đã, sau lại bàn bạc kỹ hơn." Thần Dương nhìn ba thành chủ khác một cái, sau đó mang theo đám người bước nhanh về hướng biệt uyển của mình

------oOo------

Chương 915: Có mục đích riêng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Các ngươi liền quay về phòng mình đi, đừng có đi loạn khắp nơi, cũng không được nghị luận lung tung cái gì, mọi chuyện chờ ta trở về rồi định đoạt tiếp." Vừa về tới biệt uyển, Thần Dương lập tức nhìn về đám người Thanh Dương thành, rồi phân phó nói ra.

Gã vừa nói xong, cũng không chờ đám người đáp lại, mà liền quay người lại, bước nhanh ra đi ra bên ngoài.

Những người còn lại thấy vậy, nhìn nhau vài cái, rồi cũng không nói gì tự mình quay trở về gian phòng tạm thời mà mình đang ở.

Hàn Lập trở lại gian phòng của mình, trên mặt hiện ra vẻ trầm ngâm.

Cũng không biết đến rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lão Ách Quái lại trực tiếp hạ lệnh tạm dừng hội võ năm thành nữa, chẳng lẽ là Khôi Thành nổi loạn đúng lúc này hay sao?

Vốn hắn định hỏi Cốt Thiên Tầm để biết thêm một chút tin tức, nhưng hắn nghĩ lại, chỉ sợ đến nàng cũng không biết gì, thế là hắn liền thôi.

Kỳ thật đối với tranh chấp của Huyền Thành cùng Khôi thành, đến một chút hứng thú hắn cũng không có, chỉ là vì chuyện này, mà đã làm cho kế hoạch của hắn đảo loạn hoàn toàn.

Nếu như hội võ không cách nào tiến hành thuận lợi, thì hắn có muốn lấy được Thiên Lân Vẫn Tinh chỉ sợ cũng khó mà đạt được, mà khi không giải trừ Hắc Kiếp Trùng cái tai họa ngầm này, cho dù hắn có cách thoát khỏi bí

cảnh này, thì sau này ra khỏi đây muốn giải trừ nó cũng là một việc phiền toái.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, lập tức rất nhanh lắc đầu, không còn suy đoán gì vô nghĩa nữa.

Nếu đã đến bước này rồi, trước tiên hãy yên lặng theo dõi kỳ biến đã.

Vừa nghĩ đến đây, hắn thở nhẹ ra một hơi, khoanh chân ngồi xuống, từ từ nhắm mắt lại.

Khắp nơi trong thành được giới nghiêm, từng đội từng đội binh sĩ mặc áo giáp đen trấn giữ các con đường quan trọng.

Trên mặt đất gần cửa thành của Huyền Thành chợt phát lên tiếng "ùm ùm" trầm đục, từng cái cửa thông đạo từ dưới lòng đất hiện ra, từ trong đó tuôn ra từng đội từng đội binh sĩ mặc áo giáp đen, leo lên tường thành, rất nhanh đã đứng đầy cả tường thành.

Trên tường thành cũng phát ra một trận rung động "Két két", những khối đá trên tường thành phảng phất như vật còn sống chợt tách ra hai bên, cứ cách mỗi trăm tượng liền dâng lên một tòa tháp đá đen thui.

Trên tháp đá đặt từng bộ cự nỏ với thể tích kinh người, phía trên còn được cài từng cây tên nỏ thật lớn.

Trên thân những tên nỏ này phần lớn tỏa ra ánh sáng màu trắng bạc, lấp lóe từng tia từng tia ánh sáng lạnh lẽo, nhìn sắc bén vô cùng.

Còn có một số nhỏ tên nỏ khác, thì lại hiện ra màu sắc lửa đỏ, phía trên còn khắc từng đạo đường vân màu trắng, tỏa ra từng trận khí tức bùng nổ, hiển nhiên đây là một loại tên nỏ đặc biệt.

Ngoại trừ mấy tháp tiễn này, trên tường thành còn rất nhiều máy ném đá thật lớn, có cả cơ quan binh khí, thậm chí có rất nhiều khôi lỗi các loại.

Mà phía trên Trọng Huyền sơn mạch dựa sát Huyền Thành lúc này, cũng

mơ hồ xuất hiện một vài bóng người, cũng có một vài cơ quan binh khí thật lớn.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía xa, như lâm vào đại địch.

...

Hàn Lập ở trong phòng tĩnh tọa ước chừng hơn nửa ngày, chợt có một người hầu đột nhiên bước đến, mời hắn tập hợp ở chỗ Thần Dương.

Hắn cũng không chần chờ, mà lập tức lên đường đi tới phòng tiếp khách, lúc này trong sảnh đã có bảy tám người, không ngờ là đám người Cốt Thiên Tầm, Dịch Lập Nhai cùng Hiên Viên Hành cũng có ở đây.

Cốt Thiên Tầm nhìn thấy Hàn Lập tới, liền nhẹ gật đầu với hắn, xem như chào hỏi với hắn.

Hàn Lập bước tới, ngồi xuống bên cạnh nàng.

"Khắp nơi trong thành đã giới nghiêm, xem ra tình hình không tốt cho lắm." Cốt Thiên Tầm từ từ nói ra.

Hàn Lập nghe vậy nhướng mày, không nói gì.

"Ta biết Lệ đạo hữu lo lắng về việc gì. Nếu như hội võ năm thành thật sự bị hủy bỏ, thì ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi lấy được Thiên Lân Vẫn Tinh." Cốt Thiên Tầm truyền âm nói ra.

"Vô công bất thụ lộc, tại sao Cốt đạo hữu lại muốn giúp ta chứ?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, hỏi ngược lại.

"Tự nhiên ta có lý do để giúp ngươi, nói đơn giản một chút, là ta có chuyện cần ngươi giúp." Cốt Thiên Tầm từ tốn nói.

"Vậy thì ta an tâm." Hàn Lập cười một cái, nói.

Trong khi hai người nói chuyện, thì đám người Thanh Dương thành đều đã

đến đông đủ, thân ảnh Thần Dương cũng theo đó mà từ trong phòng ra bước ra.

"Gọi mọi người tới đây, không vì cái gì khác, chính là liên quan đến bạo động ở bên ngoài, ta cũng đã lên tiếng hỏi qua. Cách Huyền Thành trong vòng vạn dặm về phía bắc, đã phát hiện ra số lượng lớn nhân mã của Khôi Thành." Sắc mặt Thần Dương ngưng trọng nói ra.

Mặc dù đám người bọn hắn mơ hồ đoán được một chút, nhưng nghe lời này xong, thần tình trên mặt bọn hắn cũng thay đổi khác nhau.

Có người lộ ra vẻ sợ hãi, cũng có người trong mắt hiện lên vẻ cừu hận.

Hàn Lập nghe lời này xong, ánh mắt lại hơi hơi sáng lên.

Bởi vì trong khắp Huyền Thành này, hắn vẫn không tìm ra chút tung tích nào liên quan đến Tử Linh, hắn sớm có ý định, một khi mà có cơ hội, hắn liền sẽ tiến vào Khôi Thành, không nghĩ ra đối phương lại tìm tới cửa trước.

"Thành chủ, Khôi Thành hiện đang ở chỗ nào, có bao nhiêu người tới đây? Hay là chỉ có vài tên Khôi Thành, mà nhầm lẫn hay không?" Có người nói.

"Cụ thể bao nhiêu người cũng không rõ cho lắm, thế nhưng Ách Quái thành chủ đã điều tra rõ, Khôi Thành thành chủ Sa Tâm cũng ở trong đó. Huyền Thành cũng đã phát ra cảnh cáo, nhưng đối phương không chút nào để ý đến, mà vẫn như cũ tiến tới Huyền Thành, chắn hẳn bọn hắn đến đây cũng không có tốt lành gì." Thần Dương lắc đầu nói ra.

"Huyền Thành chúng ta cùng với Khôi Thành, chẳng lẽ lại sắp đại chiến nữa sao?" Mi tâm thanh tú của Cốt Thiên Tầm nhíu chặt, hỏi.

"Khôi Thành thành chủ Sa Tâm đích thân xuất mã, trước đó cũng không có điềm báo nào, đây không phải là dấu hiệu tốt." Thần Dương chậm rãi nói ra.

Trong phòng thoáng một cái trở nên yên tĩnh hoàn toàn, tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào người của Thần Dương, nhưng không ai mở lời cả, yên tĩnh có thể nói là kim rơi cũng nghe được.

"Chư vị cũng không cần lo lắng, Hiện giờ có thể nói là tinh anh của bốn tòa thành cùng Huyền Thành của chúng ta đều tập trung ở đây cả, hơn nữa chúng ta chiếm địa lợi, cho dù đám người Khôi Thành kia có đến đây cũng không chiếm được lợi lộc gì cả." Dường như Thần Dương cảm thấy bầu không khí nặng nề, vội đổi câu chuyện nói ra.

Nghe lời này xong, tinh thần mọi người hơi chấn động.

"Trong lúc này, các ngươi hãy cố hết sức chuẩn bị sẵn sàng, nếu như đại chiến thật sự bắt đầu, chúng ta bắt buộc cũng phải ra tay." Ánh mắt Thần Dương đảo qua mọi người, chậm rãi nói ra.

Mặc dù mọi người lo lắng, nhưng cũng không lộ ra vẻ sợ hãi gì, mà cùng kêu lên một tiếng đáp ứng.

Thần Dương nhìn thấy phản ứng của mọi người, hài lòng nhẹ gật đầu, rồi tiếp đó lại tuyên bố một chút quy định trong thành.

"Cốt đạo hữu, ngươi cảm thấy đột nhiên lần này Khôi Thành thành chủ xuất hiện, thật sự là muốn cường công Huyền Thành? Hay là có mục đích nào khác hay không?" Hàn Lập truyền âm với Cốt Thiên Tầm hỏi.

"Ta cũng không rõ cho lắm. Tranh chấp giữa Huyền Thành với Khôi thành lúc phân lúc hòa, nhưng đa số đều đối địch lẫn nhau, quy mô nhỏ phân tranh không ngừng, chém giết lẫn nhau nhiều năm như vậy, cả hai đều sớm đã kết xuống thâm cừu đại hận rồi, cho nên mỗi lần liên quan đến hai cỗ thế lực giao phong tranh chấp quy mô lớn như thế này, đều vô cùng kịch liệt." Cốt Thiên Tầm truyền âm trả lời.

"Nói vậy, lúc cả hai hòa hoãn, là bởi vì lý do bên ngoài hay sao?" Hàn Lập hỏi.

"Cũng chính là lúc thiên tai hoặc là lúc Lân thú tập kích bất ngờ quy mô lớn, mới có thể tạm thời liên thủ với nhau. Nếu ta nhớ không lầm, ba vạn năm trước đó cả hai từng có một giao chiến quy mô lớn, ngay lúc đó chiến trướng chính là tại Bạch Nham thành, cả hai ác chiến gần trăm năm, cả tòa

Bạch Nham thành bị phá hủy hơn phân nửa, cả hai tử thương vô số. Khi đó Bạch Nham thành chủ cũng không phải là Tôn Đồ, mà là một người khác, người này bất hạnh chết trên trận đại chiến kia, Lúc đó Tôn Đồ mới nhân cơ hội thượng vị, trở thành Bạch Nham thành chủ." Cốt Thiên Tầm nói.

"Không nghĩ ra, những người sống sót trong mảnh bí cảnh hoang vu bị ngoại giới ngăn cách hầu như bị lãng quên này, lại tranh chấp mâu thuẫn vẫn kịch liệt như thế." Hàn Lập lắc đầu.

"Vốn tất cả tranh đấu cùng là vì tranh đoạt tài nguyên khan hiếm, kỳ thật vô luận là Huyền Thành, hay là Khôi Thành, mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn thoát khỏi cái bí cảnh tối tăm không ánh mắt trời này mà thôi." Cốt Thiên Tầm nhìn Hàn Lập một chút, dường như có thâm ý nói ra.

"Ta sớm nên nghĩ ra, thế nhưng người có ý tường này, có lẽ trong này phải cần thêm nhiều nhân sĩ * dẫn đầu a?" Hàn Lập gật gật đầu, nói ra

*Nhân sĩ: người trí thức có danh vọng, có tư tưởng tiến bộ

"Biết sao được... Nếu thật sự khai chiến, liền ngàn vạn lần không được khinh thường, thực lực cá nhân trong giao tranh quy mô lớn thực sự không có ý nghĩa gì." Cốt Thiên Tầm khuyên bảo nói.

"Thành chủ, mặc dù người Khôi Thành xuất hiện ở ngoài thành, nhưng khó mà đảm bảo mục tiêu bọn hắn không phải là Thanh Dương thành. Hiện giờ chúng ta đều ở trong Huyền Thành, Nếu như bọn hắn điều động chủ lực tập kích Thanh Dương thành, bằng vào lực lượng trong thành, rất khó mà phòng ngự được." Đợi Thần Dương tuyên bố xong, Dịch Lập Nhai liền mở miệng nói ra.

"Việc này sao mà ta không biết chứ, thế nhưng cho dù bây giờ chúng ta có toàn lực trở về thủ Thanh Dương thành, chỉ sợ cũng không kịp rồi, chỉ có thể cầu nguyện mục tiêu của Khôi Thành không phải là ở đó mà thôi." Thần Dương thở dài, nói ra.

Giờ phút này Thần Dương lại khuyên bảo mọi người để ý việc cần làm, rồi mới đuổi bọn hắn rời đi.

Biệt uyển của ba thành khác, lúc này cũng nhận được tin tức về Khôi Thành sắp tới gần, vội vàng riêng phần mình tập kết chiến lực dưới trường của mình lại, rồi bày sẵn trận địa đón quân địch đến.

Không biết qua bao lâu, khắp nơi trong thành lại vang lên liên tiếp từng trận âm thanh kèn hiệu lệnh, cùng hô ứng với âm thanh của Thiên Uy Chiến Cổ.

Vốn đường hối hả thường ngày, vậy mà hôm nay đã sớm trở nên vắng vẻ, cho dù có vài người vội vả bước đi trên đường, nhưng mặt mũi cũng lộ ra vẻ kinh hoảng, hai bên cửa hàng lúc này cũng đều đóng cửa.

Trên con đường lớn trong thành, thỉnh thoảng có từng đội từng đội binh sĩ mặc áo giáp, hoặc là mấy chiếc xe thú lao vùn vụt chạy qua, chạy về khắp nơi Huyền Thành, trong bầu không khí tràn ngập vẻ khẩn trương.

Tường thành trên cánh cửa chính của Huyền Thành, lúc này có vô số binh sĩ mặc áo giáp đen, đều bận rộn chỉnh tề đâu vào đấy.

Vào đúng lúc đó, có đám người bước lên tường thành, các binh sĩ trước mặt thấy vậy, vội vàng tránh đường ra.

Người cầm đầu chính là Ách Quái, bên cạch lão còn có đi theo bảy tám người, trong đó có cả Đồng Tùng người mà đã dẫn bọn người Hàn Lập vào thành, còn có nam tử mũi ưng kia cũng có mặt.

Ánh mắt Ách Quái nhìn về phía xa chân trời, lặng lẽ im lặng, đám người bên cạch lão cũng không dám lên tiếng quấy rầy.

Một lát sau, song mi Ách Quái trầm xuống.

Chỉ thấy cuối đường chân trời hiện ra một đường kẽ xám, nương theo đó là tiếng âm thanh sấm rền "Ầm ầm" vang thật lớn, cuồn cuộn truyền đến.

Rất nhanh binh sĩ mặc giáp đen trên tường thành cũng nhìn thấy được tình cảnh phía xa, lập tức dấy lên từng đợt bạo động, mỗi người đều nắm chặt binh khí trong tay.

Vẻ mặt Ách Quái cũng không biểu tình gì, lão khẽ giơ cánh tay lên, vung về phía trước một cái.

Cánh cổng lớn của Huyền Thành chợt "ầm ầm" mở ra, từ đó tuôn ra vô số binh sĩ mặc giáp đen, đại đa số binh sĩ đi bộ ra ngoài, trong đó cũng có khoảng ba thành binh sĩ cưỡi đủ loại Lân thú, ở trên mảnh đất trống trãi bên ngoài Huyền Thành tạo thành mấy cái phương trận*.

Phương Trận*: là một đội hình binh sĩ kết thành hình chữ vuông

Trên Trọng Huyền sơn mạch dựa sát Huyền Thành cũng truyền ra tiếng kêu chói tai, lập tức từng con Lân thú phi thành từ trên núi bay vụt xuống dưới, phần lớn là loại Lân thú kền kền, trên lưng còn chở thêm một binh sĩ mặc giáp đen, lít nha lít nhít mơ hồ chiếm hết gần nửa bầu trời, ẩn ẩn hợp thành một cái trận thế, cũng bày ra thế trận địa sẵn sàng đón tiếp quân địch.

Lúc này đường kẽ xám ở phía xa cũng đã biến lớn rất nhiều, nhìn như đám mây xám đúng hơn là cơn bão cát, trong đám mây xám, mơ hồ có thể thấy vô số khôi lỗi tạo thành một đại quân.

Dường như đại quân khôi lỗi cảm nhận được trận thế bên ngoài Huyền Thành, mà cũng đã dừng chân lại cách Huyền Thành ước chừng ngoài ngàn dặm, không có tiến về trước nữa.

Binh sĩ trên dưới của Huyền Thành nhìn thấy đại quân Khôi Thành, trong lòng chiến ý quay cuồng, nhao nhao nhìn về phía Ách Quái, chỉ chờ lão phát ra mệnh lệnh xuất chiến, là lập tức lao ra đánh giết liền.

Nhưng tình cảnh kế tiếp, lại có chút vượt qua dự liệu của tất cả mọi người.

Đại quân Khôi Thành cứ như vậy lẳng lặng dừng lại ở phía xa, cũng không tiếp tục xâm chiếm, việc này để lông mày Ách Quái không nhịn được mà nhíu lại, tuy vậy lão cũng không có phát ra mệnh lệnh xuất chiến.

Song phương cứ như vậy mà giằng co ngay tại chỗ.

------oOo------

Chương 916: Sợ bóng sợ gió một hồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian dần dần trôi qua, trong nháy mắt đã qua gần nửa ngày, sắc trời dần dần tối.

Đại quân Khôi Thành không hề đi tiếp, cũng không lui lại, cứ như vậy dừng ở phía xa, đông nghịt một mảnh.

"Đám người Khôi Thành kia làm cái quỷ gì vậy, đánh thì không đánh, lui cũng không lui, chẳng lẽ muốn thi triển quỷ kế gì?" Trên tường thành Huyền Thành, nam tử mũi ưng nói.

Bộ dáng mấy tên thống lĩnh xung quanh Ách Quái châu đầu ghé tai một hồi, hiển nhiên trong lòng cũng nghi hoặc, sôi nổi mở miệng suy đoán mưu đồ của Khôi Thành.

Ách Quái vẫn đứng nơi đó, không nói một lời, đôi mắt hơi chớp động, không biết suy nghĩ cái gì.

"Thành chủ, phải chăng chúng ta..." Mọi người suy đoán thật lâu cũng không có đầu mối gì, Ách Quái lại không nói một lời, nam tử mũi ưng không nhịn được hỏi.

"Địch không động, ta cũng không động, không cần nóng vội. Các ngươi tăng thêm nhân thủ tuần tra tại mấy nơi khác, phòng ngừa bị tập kích bất

ngờ, đồng thời phái trinh sát điều tra rõ xem lần này Khôi Thành đến bao nhiêu người..." Ách Quái phất tay cắt ngang lời nam tử mũi ưng, phân phó.

Theo từng chỉ lệnh Ách Quái phát ra, từng người xung quanh lĩnh mệnh rời đi, rất nhanh chỉ còn lại nam tử mũi ưng ở lại chỗ này.

"Thành chủ, sao không triệu tập người bốn thành khác tới đây cùng ngăn địch? Tuy số người bốn thành tới không nhiều nhưng đều là tinh anh, chiến lực bất phàm." Nam tử mũi ưng nhỏ giọng dò hỏi.

"Lúc này chiến cuộc chưa rõ, tạm thời không cần điều động lực lượng của bọn họ." Ách Quái lắc đầu.

Trong mắt nam tử mũi ưng hiện lên một tia nghi hoặc, sau cũng không hỏi gì thêm.

"Ta có một số việc cần phải xử lý, Thiệu Ưng, nơi này giao cho ngươi. Nếu bên Khôi Thành có bất kỳ dị động nào, ngươi biết nên làm gì, không cần xin chỉ thị từ ta." Ách Quái nhìn một cái về hướng đại quân Khôi Thành phía xa, mở miệng nói.

Thiệu Ưng nghe vậy khẽ giật mình, đang muốn hỏi, Ách Quái đã quay người rời đi, thân ảnh nhoáng một cái biến mất.

Thiệu Ưng bất đắc dĩ ngây người một cái, sau đó đành phải quay người truyền lệnh của Ách Quái.

Bóng đêm rất nhanh trùm xuống, trận địa hai bên Huyền Thành và đại quân Khôi Thành đã sẵn sàng đón địch, nhưng đều không phát động công kích, cứ như vậy hai bên duy trì cục diện giằng co quỷ dị.

Ánh trăng như nước, dịu dàng chiếu lên nơi hoang dã cạnh Huyền Thành.

Trên một ngọn núi thấp cách Huyền Thành hơn ngàn dặm, một nữ tử quần trắng lẳng lặng đứng thẳng, đang ngẩng đầu nhìn trăng tròn trên trời, trong miệng nhẹ giọng ngâm nga bài hát dao.

Trên mặt nàng đeo một chiếc mạng che mặt màu đen, không nhìn ra dung nhan, nhưng dáng người uyển chuyển tản mát ra một cỗ cảm giác yêu mị không cách nào nói rõ, đồng thời cho người ta một loại cảm giác ngây thơ chất phác thanh thuần.

Hai loại khí chất hoàn toàn trái nhau đan vào cùng một chỗ, khiến người ta chỉ nhìn theo một chút tâm thần đã muốn lâm vào trong đó.

"'Huyền Nữ Mị" của Sa Tâm đ*o hữu tiến nhanh, thật là đáng mừng. Nhưng ở cạnh Huyền Thành ta, đạo hữu lại dám rời khỏi đại quân, một mình tới đây, lá gan cũng không nhỏ a." Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, hư không cách nữ tử quần trắng mười trượng lóe lên, một bóng người màu đen lăng không hiện ra, đúng là Ách Quái.

"Nếu Ách đạo hữu muốn động thủ, xin cứ tự nhiên." Sa Tâm chậm rãi xoay người lại, dùng một loại ngữ khí lười biếng nói.

Khí chất thanh thuần trên người nàng đột nhiên biến mất, một cỗ lực lượng mị hoặc phô thiên cái địa tản ra từ trên người nàng, ánh trăng và gió đêm xung quanh dường như cũng trở nên mềm mại hơn nhiều.

"Hừ!" Đồng tử Ách Quái hơi co lại, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không có động thủ.

"Ta biết mà, Ách đạo hữu phân rõ đúng sai, nào có chuyện không phân tốt xấu ra tay với một nữ tử yếu ớt." Sa Tâm cười cười một chút, nói.

"Đừng có nói lời vô nghĩa, ban ngày ngươi truyền âm hẹn ta ra đây, có mục đích gì nói mau đi. Nếu muốn tiếp tục khơi mào đại chiến hai thành, Ách mỗ tiếp là được." Ách Quái thoáng như không thấy sự yêu mị của Sa Tâm, lạnh lùng nói.

"Ách đạo hữu hiểu lầm, lần này thiếp thân đến đây thực sự không phải muốn khơi mào cuộc chiến hai thành, mà là có chuyện quan trọng khác muốn thương lượng với Ách đạo hữu." Sa Tâm cười một tiếng yếu ớt, nói.

Trong lúc nói chuyện, khí tức trên người nàng lại đột nhiên biến đổi, tất cả

cảm giác mị hoặc đều biến mất, trong nháy mắt dáng người uyển chuyển câu hồn đoạt phách cũng mất đi toàn bộ sự ý vị. Cả người nàng như biến thành một nữ tử bình thường không chút thu hút.

"Thương lượng chuyện quan trọng?" Trong lòng Ách Quái lần nữa run lên, nhíu mày hỏi.

"Nghiêm túc mà nói, là muốn mời Ách Quái đạo hữu cùng làm một đại sự." Lông mày Sa Tâm khẽ cong, cười nói.

"Sa Tâm đ*o hữu, có lời gì cứ nói thẳng đi, không cần quanh co lòng vòng như vậy." Trong mắt Ách Quái mơ hồ hiện lên một tia dị sắc, nhàn nhạt nói.

"Ách đạo hữu cần gì phải giả bộ hồ đồ, những năm gần đây hai người chúng ta chỉ tâm tâm niệm niệm có chỗ đó mà thôi... Mà nơi cổng vào kia, Khôi Thành chúng ta cũng đã tìm được, Huyền Thành đừng nên ăn mảnh thì hơn." Sa Tâm chỉnh lại mái tóc rủ xuống thái dương, lạnh nhạt nói.

Ách Quái nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, thần sắc lần đầu xuất hiện biến hóa, trong mắt ẩn hiện vẻ sắc bén.

"Ách đạo hữu cần gì phải dùng loại ánh mắt này nhìn thiếp thân, vị trí cổng vào kia thực sự không phải là cố ý theo dõi các hạ mà tìm được, là Khôi Thành ta tiêu phí vô số tâm tư và nhân lực, thăm dò phát hiện ra từng chút một, tuyệt đối là quang minh chính đại." Sa Tâm thoải mái nói.

"Có thật là vậy không, trong lòng Sa đạo hữu hiểu rõ. Nhưng ngươi vừa nói ăn mảnh là ý gì, nếu Sa đạo hữu cũng phát hiện cổng vào, chắc hẳn sớm đã biết tình huống bên trong. Chỗ đó hung hiểm như thế, trong thời gian ngắn Ách mỗ cũng không có ý định tiến vào." Ách Quái hừ một tiếng, lập tức bình tĩnh nói.

"Ách đạo hữu đây là ức hiếp thiếp thân là loại đàn bà con gái, kiến thức nông cạn sao? Mặc dù gần đây ta mới phát hiện cổng vào kia, nhưng cũng nhận ra rất nhiều rãnh trời nguy hiểm đang dần dần yếu bớt. Chắc hẳn thiên hiểm đó có chu kỳ biến hóa, hiện giờ đang là thời kì yếu nhất. Mà lần này Huyền Thành các ngươi cử hành hội võ năm thành lại đưa ra trọng thưởng

như vậy, chẳng lẽ không phải vì tuyển chọn nhân tài hữu dụng tiến vào chỗ đó trước à." Sa Tâm cười cười, trong mắt đẹp lại mơ hồ nổi lên một tia vũ mị.

Ách Quái nghe vậy, sắc mặt không thay đổi gì nhưng trong mắt không khỏi hiện lên một tia lãnh ý.

"Ách đạo hữu, mặc dù chỗ cổng vào thiên hiểm đang suy yếu, nhưng uy lực của thiên hiểm vẫn không phải thứ nhân lực chúng ta có thể chống lại. Khôi Thành ta tự nghĩ vô lực tiến vào trong đó, mà chỉ dựa vào lực lượng một thành của Huyền Thành các ngươi, hy vọng cũng gần như mong manh. Kế sách hiện nay, chỉ có hai bên chúng ta hợp tác mới có một chút khả năng. Vì vậy thiếp thân mới không ngại cực khổ, đến đây trao đổi việc này với đạo hữu, mong Ách đạo hữu có thể đưa ra một quyết định sáng suốt." Sa Tâm chợt chuyển đề tài, khuyên.

"Nếu ta không đáp ứng thì sao." Ánh mắt Ách Quái chớp động, nói từng chữ từng câu.

"Vậy thiếp thân cũng không có cách nào, đành phải bắt đầu tiến công Huyền Thành từ hôm nay, thẳng đến khi thời kỳ yếu ớt của cổng vào thiên hiểm trôi qua. Ai cũng đừng mong vào." Sa Tâm cười nhạt một tiếng, nói.

Trong mắt Ách Quái hiện lên sự tàn khốc, một cỗ uy áp băng hàn đáng sợ theo đó bỗng bộc phát từ người ra, phô thiên cái địa đè ép về phía Sa Tâm.

Hư không hơn mười dặm run rẩy ông ông, mặt đất cũng rung động ù ù, từng cỗ phong bạo lấy Ách Quái làm trung tâm, đánh về bốn phương tám hướng, khiến thiên địa biến sắc.

Ánh mắt Sa Tâm bình tĩnh, lẳng lặng đứng trong đó, không bị uy áp của Ách Quái ảnh hưởng chút nào.

Bất kể phong bạo xung quanh nào sắp đụng tới thân thể nàng liền lập tức tách ra, đến góc áo của Sa Tâm cũng không động đậy chút nào.

Ách Quái hít sâu một hơi, khí tức trên thân như thủy triều rút đi, phong bạo

xung quanh từ từ lặng xuống.

"Sa đạo hữu muốn hợp tác thế nào?" Ách Quái im lặng chốc lát, mở miệng hỏi.

Sa Tâm nghe vậy, đôi mắt đẹp khẽ cong, khóe miệng hiện lên tia cười.

...

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh.

Vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người, đại quân Khôi Thành đối chọi cả đêm cũng không tiến công, ngược lại bắt đầu rút lui.

Cũng không lâu lắm, đại quân Khôi Thành liền biến mất vô tung, không để lại bất kỳ dấu vết nào. Mà quân coi giữ trong ngoài Huyền Thành cũng theo lệnh Ách Quái lặng lẽ rút quân.

Một hồi sắp đại chiến cứ như vậy tan thành mây khói.

Dân chúng trong Huyền Thành, còn có những người đến từ bên ngoài như Hàn Lập ngoài sự kinh ngạc, còn có nhẹ thở phào.

Dù sao nếu không bất đắc dĩ, không ai muốn phát động một hồi chiến tranh với cường địch.

Mấy ngày sau.

Trong biệt uyển, Hàn Lập ngồi khoanh chân tĩnh tọa trong nhà mình, tinh quang màu trắng lượn lờ trên thân. Hắn đang vận chuyển “Thiên Sát Trấn Ngục Công”, luyện hóa lực lượng của viên thú hạch Thiên cấp.

Bên trong thú hạch Thiên cấp ẩn chứa lực lượng tinh thần cực kỳ khổng lồ, dù hắn có Chưởng Thiên bình tương trợ, nhưng luyện hóa nhiều ngày vẫn không thể hấp thu toàn bộ.

Một chỗ Huyền khiếu mới tinh trên người hắn hiện lên tinh quang chớp

động, mơ hồ có dấu hiệu mở ra, nhưng vẫn chưa mở.

Hàn Lập mở to mắt, thần sắc cũng không có vẻ gì thất vọng, đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn về phía bên ngoài phủ Thành chủ.

Lúc này cách trận đại chiến hết sức căng thẳng kia, đã qua năm sáu ngày.

Sau khi đại quân Khôi Thành biến mất, ngoài thành cũng không hề thấy xuất hiện lại nữa, tựa như đã thật sự rút đi.

Mặc dù Khôi Thành đã lui, nhưng Ách Quái thành chủ không có ý tiếp tục mở hội võ năm thành. Những ngày qua người bốn thành khác cũng luôn ở lại biệt uyển, không có ra ngoài đi đi lại lại.

Nhưng sáng sớm hôm nay, Ách Quái chợt triệu kiến bốn Thành chủ như Thần Dương, không biết vì sao.

Vào lúc này, một trận tiếng bước chân đột nhiên truyền đến từ bên ngoài, đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, kéo mở cửa phòng, là một gã người hầu Thanh Dương Thành.

Người nọ thấy Hàn Lập đột nhiên đi ra, kinh ngạc một chút, lập tức cung kính hành lễ nói: "Lệ tiền bối, Thành chủ mời ngài qua."

"Đã biết." Hàn Lập nhẹ gật đầu, lại nhìn một cái về phía phủ Thành chủ, sau đó cất bước đi tới chỗ ở của Thần Dương.

Sau một lát, hắn đi vào nơi ở của Thần Dương, nhưng đại môn nơi này đóng chặt.

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn đưa tay gõ cửa, đại môn chợt tự mở ra, lộ ra một khe hở.

"Lệ đạo hữu, vào đi." Thanh âm Thần Dương truyền ra từ bên trong.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cất bước đi vào.

Đại môn sau lưng "Cạch" một tiếng, tự động đóng vào, đồng thời trên cửa đá hiện lên một tầng bạch quang ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, nhìn vào trong phòng. Lúc này trong phòng ngoại trừ Thần Dương, còn có hai người khác, là Cốt Thiên Tầm và Hiên Viên Hành. Giải Đạo Nhân vẫn mặt không biểu tình, lẳng lặng đứng sau lưng Thần Dương.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng Thần Dương gọi hắn tới đây, là nói rõ cho bọn hắn biết tình huống lúc này của Huyền Thành, chưa từng nghĩ chỉ gọi ba người bọn hắn tới, không biết là dụng ý gì?

------oOo------

Chương 917: Đại Khư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lệ đạo hữu mời ngồi, chúng ta chỉ còn đợi mình ngươi thôi." Thần Dương mỉm cười nói với Hàn Lập, vẻ mặt mơ hồ có chút hưng phấn.

Hàn Lập để ý nét mặt của Thần Dương, không để lại dấu vết nhìn Giải Đạo Nhân một cái, tìm một chỗ ngồi xuống bên cạnh hai người Cốt Thiên Tầm.

"Hôm nay gọi các ngươi tới đây, chính là có đại cơ duyên muốn bàn bạc với ba vị." Thần Dương đi thẳng vào vấn đề nói ra.

"Cơ duyên?" ba người Hàn Lập đều khẽ giật mình.

"Việc này có chút đường đột với ba vị. Chuyện thế này, hôm nay ở sâu trong Tích Lân Không Cảnh có một Bí Cảnh xuất thế, bên trong Bí Cảnh có vô số trân bảo, chính là đại cơ duyên hiếm có trăm vạn năm mới gặp một lần, Ách Quái thành chủ quyết định dừng hội võ năm thành lại, dẫn theo mười sáu người mạnh mẽ nhất tiến vào, cùng nhau tìm kiếm thăm dò nơi này." Thần Dương vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày.

Những lời này quả thực rất bất ngờ, đang yên đang lành, tự dưng xuất hiện một cái Bí Cảnh?

"Thành chủ, chuyện này là thật?" Chỉ có điều trên mặt Cốt Thiên Tầm và Hiên Viên Hành đứng bên cạnh lại mơ hồ hiện ra vẻ kích động, hỏi.

"Đương nhiên tất cả đều là thật." Thần Dương cười nói.

"Thành chủ, có thể nói rõ hơn một chút không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, hỏi.

"Lệ đạo hữu đến Tích Lân Không Cảnh chưa lâu, không hiểu về nơi này nhiều. Bên trong Tích Lân Không Cảnh vô cùng thần bí, mặc dù Huyền thành chúng ta đã ở nơi này vô số năm tháng, nhưng cũng không thể dò xét rõ ràng nơi này, hiểu biết về nó phi thường có hạn. Hư không ở sâu trong Tích Lân Không Cảnh biến ảo, cất dấu rất nhiều bí mật, còn có vô số thiên tài địa bảo. Những trân bảo đỉnh cấp lưu thông trong Huyền thành chúng ta, ví dụ phần thưởng hội võ lần này như Thiên Lân Vẫn Tinh, Lưu Diễm Huyết Vân, thật ra đều có được từ nơi ấy. Bí Cảnh lần này hiện thế, chính là cái lớn nhất trong gần trăm vạn năm qua, cơ duyên thực sự hiếm có." Thần Dương giải thích nói.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng khẽ động, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh.

Cốt Thiên Tầm và Hiên Viên Hành nghe vậy, vẻ kích động trên mặt càng đậm.

"A, nếu thế, quả đúng là một chỗ bảo địa, chỉ có điều có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, bên trong chắc hẳn vô cùng nguy hiểm a?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó hỏi.

"Đương nhiên, bên trong Bí Cảnh bực này có đầy rẫy các loại nguy hiểm chưa biết, vốn lợi ích và nguy hiểm luôn cùng tồn tại mà. Bởi vậy muốn ba vị suy nghĩ kỹ càng, nếu không muốn đi, sẽ không miễn cưỡng." Thần Dương gật gật đầu, còn nói thêm.

Ba người nghe nói xong, trên mặt đều lộ vẻ do dự, im lặng không nói.

Thần Dương cũng không có ý thúc giục, lẳng lặng ngồi đó chờ đợi.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, ánh mắt nhìn qua Giải Đạo Nhân

một cái.

Giải Đạo Nhân đứng, mắt rủ xuống, lúc này vẻ mặt không biểu lộ chút nào, chỉ có điều khó ai có thể nhìn ra, một ngón tay ở bên hông Giải Đạo Nhân, điểm nhẹ một cái.

Trong lòng Hàn Lập hơi động một chút, bỗng nhiên mở miệng hỏi:

"Thành chủ, ta còn có một chuyện muốn hỏi, mấy ngày trước người Khôi Thành đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành, giống như muốn tấn công trên quy mô lớn, nhưng bây giờ đột nhiên rút lui, cách hoạt động quỷ dị như vậy, chẳng lẽ có liên quan với Bí Cảnh nơi này?"

"Lệ đạo hữu đoán không sai, lần này người Khôi Thành đột nhiên xuất hiện, đúng là đến vì Bí Cảnh, bọn chúng cũng sẽ phái người cùng tiến vào." Thần Dương nhìn Hàn Lập một cái, nói ra.

Thân thể Cốt Thiên Tầm và Hiên Viên Hành chấn động, lập tức lộ ra vẻ phức tạp, trầm mặc không nói.

Khôi Thành chính là kẻ thù không đội trời chung với Huyền thành, hai bên gặp nhau bên trong Bí Cảnh, nhất định là không chết không thôi, có bọn chúng, nguy hiểm lại gia tăng lên gấp mấy lần.

"Nếu như thành chủ cảm thấy hứng thú với Bí Cảnh kia như vậy, Lệ mỗ sẽ đi mở mang kiến thức một chút a." Hàn Lập chỉ suy sét đắn đo một phen, liền gật đầu nói.

"Tốt, Cốt đạo hữu và Hiên Viên đạo hữu các ngươi nghĩ như thế nào?" Thần Dương thấy Hàn Lập đồng ý đi, trong lòng mừng thầm, quay đầu nhìn về phía Cốt Thiên Tầm cùng Hiên Viên Hành.

"Có cơ duyên như vậy, tại hạ đương nhiên không muốn bỏ qua." Hiên Viên Hành hít sâu một hơi, vẻ chần chờ trên mặt biến mất hết, gật đầu nói.

"Nếu như Lệ đạo hữu cùng Hiên Viên đạo hữu đều muốn đi, Cốt mỗ mặc dù là nữ giới, cũng không muốn lui bước như vậy." Cốt Thiên Tầm chứng

kiến hai người Hàn Lập cùng đáp ứng, sự lưỡng lự trong lòng dường như cũng biến mất, mặt giãn ra cười nói.

"Tốt, ba vị đều đồng ý đi, vậy chuyến thăm dò lần này, Thanh Dương thành ta nhất định sẽ không yếu thế hơn so với bốn thành khác. Trước mắt ba vị từng người đi về nghỉ ngơi đi, ngày xuất phát chưa xác định, đến lúc đó ta sẽ đích thân báo cho các ngươi biết." Thần Dương cười nói.

Ba người Hàn Lập đáp ứng một tiếng, đứng dậy cáo từ.

"Đúng rồi, việc này trước mắt vẫn còn là bí mật, các ngươi biết là được, không nên nói cho những người khác biết." Thần Dương chuyển chủ đề, dặn dò.

Ba người khẽ giật mình, lập tức đáp ứng một câu, sau đó cáo từ rời đi.

Sau khi ba người đi rồi, Thần Dương cũng đứng dậy rời khỏi chỗ ở, đi về phía phủ Thành chủ.

Sau nửa tháng, vào một sáng sớm.

Trong phủ thành chủ trên một mảnh quảng trường đá trắng rộng rãi, tiếng người huyên náo, mười sáu mười bảy người đang đứng ở đây.

Từng người bọn hắn tập trung lại, mơ hồ chia làm năm chi đội ngũ.

Trong đó ngoài cùng bên trái là một đội ngũ đông người nhất, tổng cộng có năm người, trong đó đứng đầu là một đôi nam nữ mặc cốt giáp màu trắng đẹp đẽ, không ai khác chính là huynh muội Huyền thành Chu Tử Nguyên và Chu Tử Thanh.

"Lần này ra ngoài không giống những lần trước, ngươi vốn cũng không phải là một trong mười sáu người mạnh nhất, nghe ca khuyên một câu, tốt nhất nên ở lại Huyền thành, chờ ta trở về." Chu Tử Nguyên cau mày, nhìn muội muội bên cạnh nói ra.

"Ta mặc kệ, dù sao ta cũng muốn ở cùng một chỗ với ca ca, ca ca ngươi

đừng nghĩ bảo ta ở lại, huống hồ thành chủ đại nhân cũng đã đáp ứng, ngươi phản đối cũng vô dụng." Chu Tử Thanh vừa cười vừa nói.

Đối với Ách Quái thành chủ, Chu Tử Nguyên luôn luôn một mực tuân theo, tuyệt đối không làm trái nửa lời, nghe muội muội nói như vậy, cũng chỉ biết thở dài một tiếng, không mở miệng nói nữa.

Ba người bên trái tiếp theo, đó là đội ngũ Bạch Nham thành, cầm đầu là thiếu niên mặt heo Phương Thiền.

Trải qua trận thất bại lúc trước, dường như gã không bị ảnh hưởng chút nào, lúc này tay gã dính đầy dầu mỡ mang theo một khúc xương thú vừa thô vừa to, gặm ăn bắp thịt được nướng đến vàng óng trên đó, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

Đội ngũ Huyền Chỉ thành bên cạnh thì không cao hứng như vậy, cầm đầu là Phong Vô Trần, sắc mặt y âm trầm như nước, đứng nguyên tại chỗ không hề nói nửa câu nào với hai người bên cạnh, chỉ là thỉnh thoảng giương mắt nhìn qua mấy người Thanh Dương thành phía bên phải.

Trải qua nửa tháng tu dưỡng, thương thế của y đã khôi phục không ít, cánh tay phải đứt đi cũng không biết được chữa trị ra sao, giống như đã được ghép một cánh tay hoàn toàn mới, phía trước giống như Đoạn Thông, quấn đầy băng vải màu trắng.

Cách đấy không xa, chính là ba người Thanh Dương thành Hàn Lập, mà phía bên phải xa hơn một chút chính là ba người Thông Dư thành.

"Cốt đạo hữu, Thành chủ phủ ngày hôm nay tập trung mười sáu người hội võ năm thành lại chỗ này, xem ra hôm nay sẽ xuất phát, chỉ là không biết cụ thể sẽ đi hướng nào?" Hàn Lập hạ thấp giọng hỏi.

"Lần này hội võ năm thành bị gián đoạn vốn chính là sự kiện khác thường, lúc này Huyền thành cùng Khôi Thành tạm thời kết thành đồng minh, hai phe lại giữ bí mật về chuyện này, nên ta cũng không có tin tức gì." Cốt Thiên Tầm hơi nhíu mày, nói như thế.

Huyền thành cùng Khôi Thành thù hận đối địch lẫn nhau đã không biết bao nhiêu vạn năm rồi, giờ hai bên lại có thể trở thành liên minh, muốn liên thủ đi làm một chuyện, đây là chuyện mà mọi người khó có thể tưởng tượng được, dù sao trải qua bao nhiêu năm tháng, hai bên thường xuyên giao chiến, thương vong không kể được, nợ máu ngày càng chồng chất.

"Có thể làm cho hai phe bỏ qua thù hận, liên thủ đi đến chỗ đấy, chỉ sợ không phải vùng đất tốt lành gì..." Hiên Viên Hành lo lắng nói.

"Lúc trước Thần Dương thành chủ không phải đã nói sao, yêu cầu thực lực đối với chuyến này có chút nghiêm ngặt, cho nên mới lựa chọn mười sáu người mạnh mẽ đứng đầu hội võ, nếu trong mười sáu người có người lo sợ, cũng có thể tự ý rời khỏi, đâu có cưỡng ép ai?" Cốt Thiên Tầm cười nói.

"Mặc dù nói như vậy, nhưng thành chủ cũng nói, chuyến này mặc dù nguy hiểm rất lớn, nhưng lợi ích thu được nhất định sẽ rất nhiều, ai lại phí công từ bỏ đây? Nếu không như vậy, ta cũng sẽ không xoắn xuýt lo lắng đến thế." Hiên Viên Hành cười khổ một tiếng, nói ra.

Hàn Lập cũng không để tâm những chuyện này, cái hắn quan tâm là phương pháp phá giải Hắc Kiếp Trùng như thế nào, và thăm dò được tung tích Thạch Xuyên Không cùng Tử Linh.

Hội võ năm thành bị gián đoạn, ước định lúc trước cùng Lục Hoa phu nhân tạm thời không có cách nào thực hiện được, mà một khi rời khỏi Huyền thành, nếu còn muốn tìm hiểu tin tức Thạch Xuyên Không, đương nhiên cũng sẽ rất khó khăn.

Đang lúc cân nhắc, một bên quảng trường có tiếng bước chân truyền đến, Hàn Lập dời mắt nhìn qua, chỉ thấy một nhóm hơn mười người đang đi tới bên này.

Trong đó dẫn đầu, đương nhiên chính là Huyền thành thành chủ Ách Quái.

Ở sau lưng, Thần Dương và ba vị thành chủ còn lại, cùng Lục Hoa phu nhân xếp thành một hàng. Phía sau bọn họ còn có năm sáu người đi theo.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua những người kia, chính là Giải Đạo Nhân đi theo sau lưng Thần Dương, còn đi theo sau lưng Lục Hoa phu nhân là tên âm kiêu nam tử mũi ưng.

Nhưng mà, khi ánh mắt của hắn vừa đảo qua trên thân bốn người, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Chỉ thấy bên cạnh âm kiêu nam tử, là một gã dáng người cao ráo sánh bước mà đi. Nam tử đang mặc trang phục màu đen che mặt, từ giữa sống mũi xuống dưới được che bởi một khối mặt nạ bằng xương màu trắng, chỉ có đôi mắt âm u màu tím lộ ở bên ngoài.

Điều đặc biệt nhất chính là, trên đầu gã là một đầu tóc ngắn màu trắng hơi quăn xoắn, dài đến tai, bù xù phía sau đầu.

Người nọ rõ ràng chính là Thạch Xuyên Không!

Trong lòng Hàn Lập mừng rỡ không thôi, đang muốn truyền âm liên hệ thì thấy Thần Dương đang nhìn hắn khẽ lắc đầu, ý bảo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Lông mày Hàn Lập nhăn lại, trong lòng khẽ động, cẩn thận nhìn lại Thạch Xuyên Không, liền phát hiện vẻ mặt gã hờ hững, đi về phía trước với ánh mắt nhìn thẳng từ đầu tới cuối không lệch đi nửa điểm, thoạt nhìn rõ ràng có gì đó không đúng.

Đây là có chuyện gì? Hàn Lập cau mày, nhưng cũng không rõ ràng cho lắm.

"Làm sao vậy?" Cốt Thiên Tầm chú ý tới vẻ dị thường của Hàn Lập bên cạnh, mở miệng hỏi.

"Không có gì, đột nhiên nhớ tới một vị cố nhân, nên có chút thất thần thôi." Hàn Lập nghe vậy cười cười, thần sắc khôi phục như thường, nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, bán tín bán nghi nhìn qua Thạch Xuyên Không phía bên kia, nhưng lại không nhìn ra cái gì.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn lại phía đám người Ách Quái.

Ách Quái mang theo mọi người đi lên đài cao phía trước quảng trường, ánh mắt đảo qua mọi người, đi thẳng vào vấn đề nói ra:

"Ta tin rằng trước đây thành chủ các ngươi đã tiết lộ qua một ít tin tức, lần này hội võ năm thành bị gián đoạn ngoài ý muốn, cũng không phải là bởi vì người Khôi Thành xâm lấn, mà là do ở "Đại Khư"* hiện thế, cần phải liên thủ hai thành Huyền Khôi thăm dò bí mật. Các ngươi là mười sáu người đứng đầu hội võ năm thành được chọn ra, là lực lượng thám hiểm chính lần này, đi theo chúng ta cùng nhau tiến vào "Đại Khư"."

Mọi người tại đây nghe vậy, thần sắc đều hơi đổi, trên mặt đều hiện ra một chút kinh hỷ trộn lẫn một chút lo lắng, thần sắc phức tạp.

Hàn Lập thấy thế, vẻ mặt hồ nghi truyền âm hỏi: "Cốt đạo hữu, không biết Đại Khư này là cái gì?"

*Đại Khư: khu phế tích lớn

------oOo------

Chương 918: Nghi hoặc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lệ đạo hữu, ngươi không biết Đại Khư? Đại Khư này chính là một khu vực đặc thù nhất trong Tích Lân Không Cảnh, là một chỗ cất giấu đại lượng bảo tàng bí ẩn trong truyền thuyết. Nghe nói Huyền Khôi hai thành đã tự mình tìm kiếm không biết bao nhiêu năm, không nghĩ tới hôm nay vậy mà lại xuất hiện." Cốt Thiên Tầm hiển nhiên cũng hết sức kinh ngạc, truyền âm trả lời.

Hàn Lập ở một bên nghe vậy, ánh mắt vẫn không nhịn được nhìn Thạch Xuyên Không một cái.

"Lần này đường xá xa xôi, hung hiểm khó dò, nếu có người tâm niệm không vững, hiện tại vẫn có thể rời khỏi. Một khi đã ra khỏi thành, sẽ không được dao động tinh thần nữa, nếu không liền theo quy tắc phản bội chạy trốn luận xử." Ánh mắt Ách Quái quét qua đám người, mở miệng nói ra.

Những người dưới đài, cơ hồ tất cả đều một bộ dạng quyết đi, không có một người nào rời khỏi.

"Rất tốt, xem ra chư vị đều là người có tâm trí kiên nghị, chuyến này tất nhiên sẽ có thu hoạch lớn. Trước khi lên đường, ta còn có một chuyện nhắc nhở chư vị, Khôi Thành mặc dù tạm thời liên thủ với chúng ta, nhưng tâm phòng bị tuyệt đối không thể thiếu, hi vọng chư vị có thể đoàn kết nhất trí, hết sức hợp tác, đồng mưu bí bảo." Ách Quái cao giọng nói ra.

"Cẩn tuân dụ lệnh thành chủ." Đám người nghe vậy, cùng hô to.

Ước chừng một lúc lâu sau, cổng chính tò vò cao lớn Huyền thành từ từ mở ra, một đội ngũ do mười mấy đầu Lân thú to lớn tạo thành, chậm rãi xuyên qua cổng tò vò, đi ra ngoài thành.

Lân thú cầm đầu cao hơn trăm trượng, đầu như con người, thân thể lại giống như Cự Ngạc (cá sấu), trên lưng chở một tòa thạch điện màu đen, trên cửa khắc hoa, lại tô điểm tinh cốt, nhìn có chút hoa mỹ, chính là tòa hành cung của Ách Quái.

Theo sát phía sau là mười mấy đầu Ô Lân Tượng to lớn, trên lưng đồng dạng chở từng tòa thạch điện màu đen, chỉ là tạo hình ngắn gọn, giản dị tự nhiên, không thể nào so sánh với toà của Ách Quái.

Trong đội ngũ, Thần Dương mang theo Giải Đạo Nhân độc chiếm một tòa thạch điện, ba người Hàn Lập thì dùng chung một tòa.

Diện tích trong thạch điện không nhỏ, ba người bọn họ đều chiếm một gian phòng ốc, nhưng vẫn còn rộng rãi.

Lúc đội ngũ ra khỏi thành, Hàn Lập cũng không vội vã về trong điện nghỉ ngơi, mà là đi ra ngoài điện, đứng trên lưng Ô Lân Tượng đưa mắt nhìn ra xa, chỉ là tầm mắt của hắn không thể nào nhìn quá xa được, do trước mắt bị chắn ngang bởi tòa Trọng Huyền sơn mạch to lớn kia.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ, toàn bộ đội ngũ vượt qua một khe núi trong dãy núi, lúc này ánh mắt rốt cuộc trở nên trống trải hơn.

Hàn Lập ở trên cao nhìn xuống, liếc nhìn lại, không khỏi nhẹ "A" một tiếng.

Chỉ thấy một bên sườn núi khác đang nằm sấp mười mấy đầu Ô Lân Tượng, từng con khoác lân giáp, ngực khảm thú hạch, bên miệng nhô ra hai cây trường mâu sắc bén, toàn thân trên dưới nhìn âm u đầy tử khí, không có nửa điểm sinh cơ.

"Tất cả đều là khôi lỗi..." Hàn Lập trầm ngâm nói.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có một bóng người bay lượn đến, lơ

lửng phía trước mọi người.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy đó là một thanh niên tuấn mỹ, phía sau lưng đeo hai cây đoản kích làm bằng xương giao nhau, trên người mặc một bộ áo giáp màu đen, chân đạp hư không, lơ lửng trên không trung cao trăm trượng.

Trong Tích Lân Không Cảnh linh lực ma khí hoàn toàn không có, không cách nào ngự không phi hành, người này lại có thể đứng lơ lửng giữa không trung, lập tức làm bên Huyền Thành rối loạn tưng bừng, không ít người đều nhao nhao đi ra thạch điện nhìn xem.

Bất quá mấy vị thành chủ, lại không có bất cứ động tĩnh nào.

Chu Tử Thanh và ca ca cùng đứng một chỗ, một mặt si mê nhìn tên thanh niên kia, nhỏ giọng thầm thì nói: "Tiểu ca thật tuấn tú a..."

"Nói bậy bạ gì đó, đó là địch nhân Huyền Thành chúng ta đấy." Lông mày Chu Tử Nguyên nhíu chặt, cốc đầu nàng một cái, nhắc nhở.

"Biết rồi..." Chu Tử Thanh nhẹ gật đầu, cũng không dám đùa giỡn nữa, nói nghiêm túc.

Hàn Lập nhìn thanh niên tuấn mỹ một mặt ôn hòa ý cười kia, trong lòng luôn cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Ánh mắt của hắn nhìn lên, một đường nhìn về phía tầng mây trên bầu trời, mới phát hiện đám mây trên đỉnh đầu thanh niên kia rõ ràng hơi tối, có chút không thích hợp.

"Chư vị thành chủ Huyền thành cùng đồng đạo, Sa Tâm đại nhân muốn ta đến đây thông báo một tiếng, vì để tránh gây nên hiểu lầm cùng xung đột không cần thiết, đội ngũ hai thành chúng ta cùng đi, nhưng trên đường một trước một sau cách xa nhau một khoảng." Lúc này, thanh niên tuấn mỹ kia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Thanh âm của gã đúng là xen vào giữa nam nhân và nữ nhân, hết sức êm tai

dễ nghe.

Huyền Thành bên này trầm mặc một lát, sau đó Chu Tử Nguyên tựa như nhận được chỉ lệnh, mở miệng nói: "Thỉnh cầu trở về thông báo một tiếng, Ách Quái đại nhân chúng ta cũng có ý này."

Thanh niên tuấn mỹ kia thấy thế, ánh mắt rơi vào trên thân Chu Tử Nguyên, mỉm cười, ôm quyền, quay người rời đi.

Lúc này, Hàn Lập mới nhìn đến, chỗ sâu tầng mây trên bầu trời, có một bóng hình màu đen di động theo, hướng về đội ngũ Khôi Thành bên kia, lúc này mới hiển lộ ra chân thân, lại là một đầu Dực Lân Điểu to lớn.

Ngay ngực con điểu này đồng dạng có khảm thú hạch, toàn thân tràn đầy tử khí, nhìn tựa hồ cũng là khôi lỗi, được tên thanh niên tuấn mỹ kia khống chế, dùng một loại sợi huyền ti nào đó mắt thường khó thấy, mang theo gã ngự không mà đi.

Không bao lâu, chỉ nghe trong đội ngũ Khôi Thành phía trước truyền đến một tiếng kèn rõ to, những Lân thú khôi lỗi nằm ở trên sườn núi kia bắt đầu từng đầu đứng thẳng lên, chậm rãi tiến lên phía trước.

Khoảng cách hai bên được khoảng mấy trăm trượng, nhân mã Huyền Thành cũng bắt đầu hành động, đi theo đội ngũ Khôi Thành dẫn đường phía trước.

Trời cao mây rộng, cảnh tượng trên mặt đất nhìn không sót thứ gì, trước mắt đều là một mảnh hoang vu.

Hàn Lập nhìn một lát, liền cảm giác có chút nhàm chán, liền quay trở về gian phòng của mình, ngồi xếp bằng điều tức.

...

Trong đêm.

Hàn Lập từ trong điều tức nhập định hồi tỉnh lại, ra gian phòng, đi tới thạch điện bên ngoài.

Dưới một mảnh ánh trăng thanh minh, thân hình hắn nhảy lên, từ trên lưng Ô Lân Tượng nhảy lên một cái, rơi vào trên lưng một đầu Ô Lân Tượng khác phía trước, cất bước đi vào thạch điện phía trước.

Không đợi hắn mở miệng, trong điện đã vang lên thanh âm Thần Dương: "Lệ đạo hữu, ta biết ngươi sẽ tới, chờ ngươi đã lâu..."

Hàn Lập nghe vậy, trực tiếp đẩy thẳng đại môn thạch điện đi vào.

Tiến vào đại điện, Hàn Lập liền thấy Giải Đạo Nhân đang khoanh tay đứng ở cạnh cửa, thấy hắn tiến đến, liền dẫn hắn đi vào trước cửa một gian phòng.

Trong lúc đó, trên mặt Giải Đạo Nhân không có bao nhiêu biểu lộ, cũng không có dư thừa hơi nói chuyện với Hàn Lập.

Hàn Lập đã tập mãi thành thói quen đối với chuyện này, đẩy cửa phòng ra đi vào.

"Mời ngồi." Thần Dương tiến lên đón, nói với Hàn Lập.

"Thần đạo hữu, hôm nay..." Hàn Lập vừa mới mở miệng, liền bị Thần Dương nhẹ nhàng khoát tay ngăn lại.

"Lệ đạo hữu, bây giờ Thạch Không đạo hữu, chỉ sợ ngươi cũng đã biết, đã không phải là cùng một người nữa..." Thần Dương thở dài một tiếng, nói ra.

"Đến cùng là xảy ra chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày lại, hỏi.

"Cái này... Năm đó Đỗ Thanh Dương đưa Thạch Không đạo hữu đến Huyền Thành, vốn chuyển đi rất bí ẩn, ta cũng qua hồi lâu mới biết, ở trong đó có chuyện gì, ta căn bản không rõ. Lần này cũng là lần thứ nhất tại Huyền Thành nhìn thấy, hắn cho ta cảm giác thật giống như... Một bộ khôi lỗi." Thần Dương có chút chần chờ nói.

Hàn Lập nghe nói lời ấy, thần sắc hơi đổi, lông mày càng nhíu chặt hơn.

"Bất quá lại có chút khác biệt, cụ thể là cảm giác gì, ta cũng không rõ. Tóm lại, hiện tại thời gian này, ngươi muốn tiếp cận hắn cũng không phải là cử chỉ sáng suốt." Thần Dương bỗng nói thêm.

"Ta nếu muốn hành động thiếu suy nghĩ, giờ phút này sẽ không tới tìm ngươi." Thần sắc Hàn Lập hơi buông lỏng, chậm rãi nói ra.

Trên mặt hắn nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại một đống hoài nghi.

Năm đó trước khi tiến vào Tích Lân Không Cảnh, Tam hoàng tử Thạch Phá Không từng cho mỗi người bọn họ một bộ ngọc quyết màu lá cây, cái đó có thể xác định vị trí ấn ký bọn hắn, là thứ bọn hắn dựa vào để thoát thân khỏi Tích Lân Không Cảnh.

Trước đó hắn mấy lần gặp nạn, cũng chưa từng sử dụng tới vật này, là bởi vì hắn chưa tìm được Tử Linh, không muốn liền như vậy phí công nhọc sức, nhưng Thạch Xuyên Không lại vì cái gì mà không sử dụng?

Nếu thật đã đến mức bị xóa đi thần trí, chế thành khôi lỗi, vì sao gã không dùng vật này? Hàn Lập không tin với thực lực của gã, ngay cả cơ hội dùng vật này cũng không có?

"Đúng thế, Lệ đạo hữu luôn luôn suy nghĩ chu toàn, sao là người lỗ mãng chứ." Thần Dương cười nói.

"Ta bên này không tiện dò xét, vậy chuyện này liền nhờ Thần đạo hữu hao tổn tâm trí rồi." Hàn Lập nghe vậy, lập tức nói ra.

"Lệ đạo hữu yên tâm, việc này ta chắc chắn lưu tâm, phàm thám thính được bất kỳ tin tức gì, ta đều sẽ thông báo cho ngươi." Thần sắc Thần Dương nghiêm lại, trịnh trọng nói.

"Đa tạ." Hàn Lập ôm quyền nói ra.

"Không cần đa lễ. Lần này đi Đại Khư đường xá xa xôi, phía trước còn không biết tình trạng như thế nào, Lệ huynh cần hảo hảo tĩnh dưỡng, phối

hợp tác chiến là được..." Thần Dương khoát khoát tay, cảm khái nói.

Hai người nói chuyện với nhau một lát, sau đó Hàn Lập liền cáo từ một tiếng rời đi.

Trở lại gian phòng của mình, hắn tĩnh tọa tự định giá một lát, thu hồi tạp niệm, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bắt đầu yên lặng tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã hơn một tháng.

Hai đội ngũ Lân thú một trước một sau, cách xa nhau ngàn trượng, chậm rãi xuyên qua một khe núi hẹp dài.

Lúc đội ngũ phía trước còn chưa kịp ra khỏi khe núi, đội ngũ phía sau mới vừa vặn tiến vào bên trong, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng thú kêu rung trời, một đầu Song Đầu Lân Chuẩn to lớn vô cùng từ trên cao bay lượn qua.

Thân hình nó to lớn, bên ngoài thân bao trùm dày đặc vảy đen, lúc hai cánh vỗ, tựa như mây đen giữa trời, ở phía dưới in ra một cái bóng màu đen to lớn, cơ hồ che đậy toàn bộ khe núi.

Chỉ là lúc nó bay lượn qua, hai cánh bỗng nhiên vỗ mạnh một cái, liền có hai đạo khí lưu màu trắng mắt thường có thể thấy được tuôn xuống, đột nhiên đánh vào hai bên vách núi đá.

Hai tiếng "Ầm ầm" truyền đến, hai bên vách núi sụp đổ ầm ầm, khói bụi cuồn cuộn bay lên đầy trời.

Lân thú ở phía dưới đi phía sau chấn kinh, nhao nhao lui lại, thối lui ra khỏi khe núi, còn Lân thú khôi lỗi phía trước vẫn không nhanh không chậm vượt qua khe núi phía trước.

Hàn Lập vốn đang tĩnh tọa tu luyện trong phòng, phát giác được động tĩnh,

lúc vọt ra đúng lúc nhìn thấy tảng đá to lớn phía trước đang lăn xuống, rất nhanh liền lấp kín toàn bộ khe núi.

Bụi đất bay đầy trời che khuất bầu trời, khiến cho ánh mắt mọi người không cách nào thấy rõ.

Đám người Huyền Thành bên này nhao nhao lướt ra, đứng trên lưng Ô Lân Tượng, nhìn quanh phía trước.

Đúng lúc này, trong khe núi phía trước chợt bộc phát ra một trận bạch quang loá mắt, một cỗ lực lượng tinh thần cường đại từ đó xông ra, hóa thành một mảnh sóng ánh sáng hình cung, từ chỗ khe núi vọt mạnh lên phía không trung.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Mảng lớn nham thạch đất cát bay tung toé, giống như núi lửa phun trào tràn vào không trung, hóa thành một trận mưa cát đá, vẩy xuống tứ phương.

Một cỗ khí lưu cường đại hình xoắn ốc cũng hiện lên, từ trong khe núi tuôn trào ra, đẩy lớp nham thạch đất cát chồng chất ra, làm khe núi hẹp dài vốn bị ngăn chặn, một lần nữa được quán thông.

------oOo------

Chương 919: Xâm nhập hiểm cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau khi cát bụi rơi hết, Hàn Lập liếc mắt liền thấy trước hẽm núi bên kia vốn bị loạn thạch vùi lấp, giờ lại có một đầu khôi lỗi Ô Lân Tượng đang ngẩng đầu lên, giơ vòi nhắm vào không trung.

Ngay đầu vòi đang có một đạo bạch quang chậm rãi hạ xuống, ở trong tỏa ra cỗ chấn động lực lượng tinh thần, kéo dài không thôi.

Hàn Lập không khỏi cảm khái, loại Ô Lân Tượng này sau khi được luyện chế thành khôi lỗi, không những chiến lực nó cường đại, mà ngược lại vượt xa ngoài sức tưởng tượng.

Mặc dù người Khôi Thành về mặt tu luyện thân thể không thể so với Huyền Thành, nhưng tạo nghệ về khôi lỗi lại rất sâu, bởi vậy mới có thể trong hoàn cảnh ác liệt như Tích Lân Không Cảnh vẫn tồn tại nhiều năm như vậy, cũng như sánh ngang hàng với Huyền Thành, không ai thua ai.

Một màn này rơi vào trong mắt đám người Huyền Thành, làm sắc mặt cả đám biến đổi khác nhau.

Ách Quái cùng các thành chủ như Thần Dương thì trên mặt lại không có biểu hiện gì, nhưng những người còn lại thì rối loạn một trận, có ít người mặt lộ vẻ kinh hãi, cũng có người trong miệng hùng hùng hổ hổ, cho rằng là do Khôi Thành cố ý làm ra.

Không đợi đám người Huyền Thành kinh ngạc xong, "Két" một tiếng, nóc

thạch điện trên lưng của đầu Ô Lân Tượng nào đó phía trước, bỗng nhiên mở ra, một âm thanh nổ đùng to lớn phá không vang lên.

"Vèo "

Chỉ thấy một đạo ánh sáng màu đen sáng lên, một cây trường mâu lớn bằng cánh tay người lớn bỗng nhiên nổ bắn ra, lóe lên liền đuổi theo đầu Song Đầu Lân Chuẩn đã bay xa, trực tiếp xuyên vào bụng nó.

"Ngao..."

Đầu Song Đầu Lân Chuẩn phát ra một tiếng hét dài, cả người nặng nề rơi xuống dưới, nhưng lại rất nhanh bay lên, vỗ hai cánh bay về phía xa.

Nhưng mà, nó vừa mới bay ra hơn nghìn trượng, thì bỗng nhiên trên người tỏa ra ánh sáng màu trắng, rồi trực tiếp nổ tung ra giữa trời.

Có thể nhận ra, trường mâu lúc trước bắn vào cơ thể nó có khảm tinh cốt Bạo Lân Thú.

Dư ba của khúc nhạc dạo ngắn này trôi qua rất nhanh, đội ngũ Khôi Thành lại tiếp tục lên đường, đám người Huyền Thành cũng khống chế Lân thú đuổi theo.

...

Nửa năm sau.

Trên sa mạc đá đen hoang vu, gió bão quét qua, gào thét rung trời.

Cát bay đầy trời che lấp cả ánh nắng, rõ ràng lúc này là giữa trưa, nhưng cả trời đất mờ mịt phảng phất như đêm tối.

Trên mặt đất, không ngừng vang lên "Ầm ầm", vô số khối đá lớn chừng cái đầu bị gió bão cuốn bay đi khắp nơi, phát ra từng âm thanh va chạm vào nhau.

Trên mặt đất bằng phẳng không có núi đá, hai đội ngũ cách xa nhau trăm trượng, tất cả lân thú cả hai đều chụm đầu vây quanh cùng một chỗ, đuôi thì hướng ra bên ngoài, riêng phần mình tạo thành hai cái vòng tròn thật lớn, chống đỡ cơn bão cát cùng đá bay đang tàn phá bừa bãi khắp trời đất.

Bất ngờ đỉnh nóc thạch điện trên lưng của một đầu lân thú trong đó "Rầm rầm" rung động, bỗng nhiên bị nâng lên, một nóc thạch điện thật lớn tốc lên, không ngờ bị cơn gió bão cuốn bay, giống như con diều bay đi.

Ngay sau đó, chỉ thấy một bóng người thật cao lớn, hai chân đạp mạnh xuống đất, cả người từ chỗ nóc thạch điện vừa bị cuốn bay, đột nhiên bay ra, xong vào bên trong cát bụi.

Huyền Khiếu trên hai chân của hắn chợt sáng lên, cả người như đạp trên không mà đi, thuận gió mà đuổi theo phiến đá.

Chỉ qua mười mấy hơi thở sau, bóng người kia lại quay về, trên hai tay hắn kéo theo một phiến đá màu đen, còn mũi chân hắn thì liên tục giẫm trên hư không cùng với những khối đá bị bão cuốn bay, lần nữa quay trở lại, hắn vội mang khối nóc thạch điện thật lớn kia, đậy lại vào chỗ cũ.

Sau khi khép kín nóc thạch điện lại, người này đứng ở trong phòng, chậm rãi kéo vạt áo đang bao trùm ở trên mặt xuống, từ đó lộ ra một gương mặt bình thường, chính là Hàn Lập.

Hắn gượng cười nhìn thoáng qua trong phòng, chỉ qua mười mấy hơi thở mà trong phòng đã phủ một tầng cát bụi thật dày, đến cả cái bàn đá chính giữa phòng, cũng bị một khối đá nện vỡ làm hai nửa.

"Phong bạo cát đen này cũng đã kéo dài hơn hai tháng rồi, không biết chừng nào mới kết thúc đây..." Hàn Lập thở dài một tiếng, đưa tay phủi ống tay áo, rồi quét cái bụi trên giường đá xuống, tiếp đó mới khoang chân ngồi lên.

Mặc dù lúc đầu gặp phải lân thú tập kích, cả hai đội ngũ muốn ganh đua với nhau, cả hai không muốn hạ thấp khí thế trước mặt đối phương, nhưng dọc đường không ngừng tiến vào sâu, hoàn cảnh càng lúc càng ác liệt, đến mức

cả hai cũng không thể không tạm thời bỏ qua hiềm khích, mà hợp tác với nhau.

...

Lộ trình xa đằng đẵng, trời gian cũng dần trôi qua, nhoáng một cái đã qua mấy năm.

Trên mảnh đồng bằng rộng lớn bao la bát ngát, chợt vang lên một tiếng kèn thật to, đội ngũ Khôi Thành đang đi ở phía trước, bỗng nhiên ngừng lại.

Theo sát phía sau, cách ngoài trăm trượng là đội ngũ Lân thú Huyền Thành đã sớm ăn ý, cũng theo đó dừng lại.

Trong thạch điện trên lưng một đầu Ô Lân Tượng, ba người Hàn Lập đang ngồi vây quanh một cái bàn đá.

"Lại dừng nữa sao..." Cốt Thiên Tầm nghe được tiếng kèn kia, lông mày nhíu lại nói.

"Xem ra lại bị tập kích nữa rồi, những năm qua càng đi sâu vào, áp lực hư không trong trời đất càng lúc cường đại, hơn nữa cũng gặp nhiều con Lân thú mạnh mẽ, tốc độ lên đường của chúng ta cũng càng ngày càng chậm dần." Hiên Viên Hành thở dài một tiếng, nói ra.

"Lúc đầu cứ nghĩ có thể một đường bế quan tu hành, hiện tại thì tốt rồi, không những không tu hành được, mà còn phải ra ngoài ứng phó đám Lân thú tập kích quấy rối kia. Cũng may là giết một đầu lân thú, có thể thu hoạch được một viên thú hạch, xem như cũng không có lỗ gì." Hàn Lập cười khổ nói.

"Đi thôi, ra ngoài xem thử lần này lại có chuyện gì nữa?" Cốt Thiên Tầm đứng dậy, nói ra.

Ba người vừa dứt lời, cùng đứng lên đi ra ngoài thạch điện.

Bước ra ngoài, đứng trên lưng Ô Lân Tượng, mấy người Hàn Lập mới phát

hiện tình cảnh có chút không giống như dự đoán của bọn hắn.

Mặt đất trước mắt nhìn một cái là thấy hết, phía trước cũng gió êm sóng lặng, căn bản không có dấu hiệu nào bị Lân thú đột kích.

Hàn Lập nhảy lên nóc thạch điện, hai mắt híp lại, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất cách đó trăm dặm, rõ ràng không gian trở nên vặn vẹo, vết nứt không gian hỗn loạn giống như gió bão đang tàn sát bừa bãi nơi đó, rõ ràng xé rách cả hư không.

Dưới khu vực vết nứt không gian dày đặc kia, là một rãnh vực sâu không thấy đáy, một mực kéo dài hai bên, không thấy được điểm cuối.

Trong vực sâu là một mảnh đen kịt, dường như có từng sợi hắc vụ bay lên, thường cứ cách một đoạn, thì có thể thấy một vòng xoáy màu đen thật lớn, khuấy động sương mù xoay tròn không ngừng, nhìn giống từng con mắt Ác Ma vực sâu đang nhìn chằm chằm.

"Đó là thứ gì vậy?" hai người Cốt Thiên Tầm cũng tới sát người Hàn Lập, thì thào nói ra.

"Cũng không rõ là cái gì, chỉ biết là bên trong đó ẩn chứa lực lượng không gian vô cùng cuồng bạo, rõ ràng xa như vậy, mà còn thể cảm nhận được từng đợt nhàn nhạt lực lượng xé rách, hi vọng chỗ Đại Khư chúng ta muốn tìm không phải là nơi đó." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Ba người vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ, thì thấy Thần Dương mang theo Giải Đạo Nhân bay tới, hạ xuống trước ba người bọn hắn.

"Thành chủ." Hiên Viên Hành liền ôm quyền đầu trước, nói ra.

Hai người Hàn Lập cũng thi lễ theo.

"Không cần đa lễ, vực sâu tràn ngập hắc vụ mà các ngươi đều thấy trước mặt đó, Đại Khư, nơi mà chúng ta muốn tìm kiếm, chính là ngay phía trước." Thần Dương cười khoát tay áo, nói ra.

Hiên Viên Hành cùng Cốt Thiên Tầm nghe vậy, đồng thời nhìn Hàn Lập một cái, đúng là sợ thứ gì sẽ gặp ngay thứ ấy.

"Thế bây giờ, có cách nào để vượt qua đạo rãnh trời kia không.?" Hàn Lập dò hỏi.

"Ta cũng không biết nữa, Ách Quái thành chủ đã đi gặp mặt Sa Tâm rồi, đại khái đợi bọn hắn thương nghị xong, mới có thể biết được kết quả." Thần Dương lắc đầu, nói ra.

"Hắc Uyên hung hiểm như vậy, thật không biết có cách gì mới có thể vượt qua an toàn đây." Hiên Viên Hành lo lắng nói.

"Trước đó ta nghe Ách thành chủ nói qua, phong bạo của Hắc Uyên này đang trong thời kỳ yếu nhất trong trăm vạn năm gần đây, cho dù trăm năm trước, vùng không gian vết nứt bao phủ khắp nơi cũng đã rộng hơn lúc này chừng mấy trăm dặm, chính ngay mảnh đất mà chúng ta đang đứng dưới chân, chúng ta cũng không cách nào có thể đến gần được." Thần Dương thở dài một tiếng, nói ra.

"Đã như vậy, sao không chờ thêm nữa, có lẽ qua tiếp trăm năm, phong bạo trong Hắc Uyên này liền không đáng phải lo nữa sao?" Cốt Thiên Tầm chần chờ nói.

"Hai thành Huyền Khôi cùng giám sát dò xét nơi này đã không biết bao nhiêu năm, cả hai đều sợ đối phương đi trước một bước tiến vào Đại Khư, nên biết một bước chậm chính là cả quá trình chậm. Lúc đầu Ách Quái thành chủ tổ chức năm thành hội võ lần này, cũng chính là tuyển chọn nhân tài để tiến vào Đại Khư, không nghĩ ra, vậy mà Khôi Thành lại chủ động tìm tới cửa trước, yêu cầu hợp tác, ngược lại làm cho kế hoạch của Ách thành chủ không thể không sớm tiến hành trước thời hạn." Thần Dương ngẫm nghĩ, nói ra.

"Vậy xem ra, Khôi Thành chủ động tìm chúng ta hợp tác, hơn phân nửa cũng là hành động bất đắc dĩ, Hắc Uyên trước mắt này, chỉ sợ sức một mình bọn hắn căn bản không cách nào vượt qua được." Cốt Thiên Tầm trầm

ngâm nói.

"Ta thì lại không nghĩ như vậy, bọn hắn không dám tự đi thăm dò, hơn phân nửa cũng sợ trong thành bỏ không, liền bị Huyền Thành cắt mất đường lui." Hàn Lập khẽ lắc đầu nói ra.

"Thời gian Lệ đạo hữu vào Huyền Thành chúng ta không dài, mà ngược lại cũng biết một chút ít về tình thế chúng ta nơi đây a." Thần Dương nghe vậy, vừa cười vừa nói.

Đúng lúc đó, đột nhiên có một bóng người, từ trong đội ngũ Khôi Thành lao ra, lướt qua trăm trượng trên không trung, rồi hạ xuống ở bên này, dáng người này trung bình, nhưng khí thế trên người lại hùng hồn không gì sánh bằng, chính là Ách Quái.

Ngay khi sắp rơi xuống đất, hai tay lão chợt xòe ra năm ngón tay, nhẹ nhàng nhấn một cái ở trong hư không, khí thế cả người lão hạ xuống cũng lập tức chậm dần, cả người lão nhẹ như lông hồng rơi xuống trên đầu của con Lân thú đầu trâu.

"Mọi người Huyền Thành nghe lệnh, tiếp tục đi dọc theo Hắc Uyên về phía đông, dọc đường hãy chú ý vết nứt không gian, tránh để bị cuốn vào trong đó." Một giọng nói vang dội phát ra, kèm theo một cỗ lực lượng lay động tâm thần, xuyên vào trong lòng mọi người.

"Lên đường thôi." Thần Dương nói một tiếng, liền dẫn Giải Đạo Nhân rời đi.

Sau đó, hai đội ngũ một trước một sau lại lần nữa lên đường, từ từ đi về hướng đông.

Một đường kéo dài về hướng đông dọc theo Hắc Uyên, dọc đường cũng không giống nhau, có nhiều chỗ hơi rộng rãi, nhưng phạm vi vết nứt không gian bao phủ phía trước cũng lại rộng hơn một chút.

Trên đường ngẫu nhiên có thể thấy một vài Lân thú, chạy nhầm vào trong phạm vi không gian vết nứt, lập tức bị không gian vết nứt cuốn vào trong

đó, trực tiếp xé nát thành bụi phấn, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Có một vài con Lân thú giỏi về phi hành, cũng trong quá trình bị kẻ thù đuổi bắt, mà bay qua bầu trời Hắc Uyên, cuối cùng cũng bị lực hấp dẫn cường đại từ vòng xoáy khổng lồ trong vực sâu, cuốn vào trong vòng xoáy, rồi bị xé nát.

Chính tận mắt Hàn Lập thấy qua, một con Tứ Dực Lân Ưng giương cánh bay cao ngàn trượng trên không trung, uốn lượn từ trong tầng mây bay ra, bốn cánh vung vẩy như muốn vượt qua Hắc Uyên.

Kết quả, nó vừa mới bay lên trên không vực sâu, liền tựa như bị một cây Lang Nha cự bổng đập vào lưng, đột nhiên cả thân thể của nó gập vào chính giữa, mau chóng lao xuống, trực tiếp cuốn vào trong vòng xoáy màu đen.

------oOo------

Chương 920: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn nửa năm.

Chạng vạng tối, ánh chiều tà nghiêng chiếu xuống mặt đất, làm cả phiến bình nguyên đổ thành một mảnh mờ nhạt.

Bên trên bình nguyên có hai đội ngũ Lân thú vẫn như cũ giữ một đoạn khoảng cách không xa không gần, đi dọc theo địa thế dần dần lên cao, chậm rãi đi đến một dãy núi cổ quái cực lớn ở phía xa.

Ở phía sau đội ngũ Lân thú, Hàn Lập trong bộ áo đen, khoanh chân ngồi trên nóc toà thạch điện màu đen, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ngọn núi phía xa, phân nửa được nắng chiều chiếu rọi, hiện ra một mảnh kim hồng, một nửa khác lại hào quang ảm đạm, hiện ra màu u lam cổ quái.

Xem chốc lát, lông mày Hàn Lập không khỏi hơi nhíu lại, từ trong ngọn núi kia đã nhận ra một ít chấn động cổ quái, mà khi không ngừng tới gần, loại chấn động cổ quái này càng lúc càng rõ ràng, một cỗ khí rét lạnh cũng bắt đầu ùn ùn kéo đến.

Càng lúc càng nhiều người đã nhận ra sự cổ quái này, nhao nhao ra khỏi thạch điện, đứng bên ngoài dò xét.

Khoảng cách này nhìn như không xa, nhưng hai đội ngũ vẫn phải bỏ ra trọn vẹn bảy ngày, đến sáng ngày thứ chín mới đi đến được dưới chân sơn mạch.

Lúc này, đội ngũ Khôi Thành không tiếp tục đi tới nữa, mà dừng ở chỗ chân núi, đợi đám người Huyền thành đến.

Hai người Hàn Lập cùng Cốt Thiên Tầm kề vai sát cánh đứng trên lưng Ô Lân Tượng, nhìn dãy núi phía trước, liền thấy Hắc Uyên kia một mực kéo dài không biết bao nhiêu vạn dặm tới đây, thông vào trong tòa núi này, tựa hồ xuyên suốt qua dãy núi này.

Mà dãy núi trước mắt, phân nửa xanh óng ánh, phân nửa lại đỏ thẫm, chính giữa lộ ra khí tức cổ quái.

"Nơi này thật sự là tù túng cổ quái, lấy khí lực chúng ta mà vẫn cảm thấy lạnh lẽo thấu xương." Cốt Thiên Tầm khe khẽ xoa đôi bàn tay và cánh tay, mở miệng nói.

"Nửa sơn mạch bên này thì nham thạch băng hàn như sương, thoạt nhìn giống như băng tinh, từ trong thân núi tản ra nhè nhẹ từng sợi hàn khí. Mà nửa sơn mạch bên kia, nham thạch lại hừng hực khí thế, kỳ cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên như thế, tại Tích Lân Không Cảnh này đúng là hiếm thấy." Hiên Viên Hành chỉ sơn mạch bên kia, nói ra.

Hàn Lập một mực yên lặng không nói lời nào, lông mày nhíu chặt.

Lúc này, một hồi kèn lệnh cùng chuông đồng đồng thời vang lên.

Ba người Hàn Lập liếc mắt nhìn nhau, phi thân lướt lên, đáp xuống hai chi đội ngũ phía trước.

Rất nhanh, những người còn lại cũng đều chạy tới, tập hợp lại phía trước.

Cách xa hơn mười bước phía trước, đám người Khôi Thành cũng đã tập hợp lại với nhau.

Hàn Lập đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy thanh niên tuấn mỹ mang đoản kích ngày đó thao túng cánh Lân Điểu treo trên bầu trời đến, đang đứng đầu đội ngũ phía trước.

Bên trái gã, đứng đấy một gã cao hơn hai trượng, thân hình vạm vỡ, một nửa đầu trọc, trên đỉnh đầu dựng thẳng một bím tóc cao lên trời, thoạt nhìn có chút buồn cười, nửa thân y thể cởi trần, từng khối cơ bắp nổi lên như Tinh Cương điêu khắc, phía trên có thể thấy được từng đám gân xanh mạch máu vặn vẹo nổi lên, thoạt nhìn tràn đầy sức mạnh bạo tạc.

Mà bên phải thanh niên tuấn mỹ lại đứng đấy một gã nam tử lùn thân cao chưa tới bốn thước, dung mạo tuấn tú, không kém bao nhiêu so với thanh niên tuấn tú mang đoản kích kia. Gã mặc trên người một bộ cốt giáp trắng như tuyết, đứng nghiêm, thoạt nhìn có chút khí thế.

Phía sau lưng ba người có hơn mười người, phần lớn đều là nữ tử đường cong lả lướt, quần áo và trang sức trên người chỉnh tề, phần lớn đều là sa y áo đen, trên mặt đều mang một tấm lụa mỏng.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên người bọn họ, cuối cùng rơi vào trên thân ba người ở cuối đội ngũ.

Ba người kia tuy trên người đều mặc áo đen, nhưng mà cảm giác của hắn lại không giống với những người khác.

Ngay lúc Hàn Lập định tra xét rõ ràng một phen, hai đạo nhân ảnh lại từ trên cao bay xuống, đi tới hai chi đội ngũ phía trước.

Một người trong đó có dáng người trung bình, dung mạo bình thường, chính là thành chủ Huyền thành Ách Quái.

Mà người còn lại mặc quần lụa mỏng màu trắng, trên mặt đeo lụa mỏng, thân thể uyển chuyển, dáng người lung linh, thời điểm đáp xuống tựa như Phi Vũ rơi xuống đất, nhẹ nhàng vô cùng, giơ tay nhấc chân, từng động tác rất nhỏ đều làm lòng người rung động.

Ngay cả một nữ tử như Cốt Thiên Tầm, cũng không khỏi cảm thấy có chút ngây dại.

"Rõ ràng chưa thi triển bất luận mị thuật gì, đã có một cỗ mị thái tự nhiên khó cưỡng lại như vậy..." Hàn Lập lẩm bẩm nói, nhưng trong lòng không

khỏi nhớ đến hình dáng Tử Linh.

Trong lòng của hắn biết rõ, nữ tử trước mắt này đương nhiên không thể nào là Tử Linh, bởi vì nàng chính là Khôi Thành thành chủ Sa Tâm.

"Chư vị, Đại Khư mà chúng ta khổ tâm tìm kiếm, ngay tại bên kia Hắc Uyên, mà đường xá đi xuyên qua Hắc Uyên lại có băng hỏa xen giữa núi non. Ta biết rõ, giữa hai thành Huyền Khôi chúng ta đã xảy ra quá nhiều xung đột, cả hai bên đều có người thân chết trên tay đối phương." Sa Tâm mở miệng trước, chậm rãi nói ra.

Người hai thành nghe vậy, thần sắc đều có chút mất tự nhiên, lúc nhìn nhau, trong mắt rõ ràng hiện lên hận ý.

"Loại cừu hận này... Không cách nào tiêu trừ, cũng không cần tiêu trừ."

Sa Tâm vừa nói ra, hai chi đội ngũ đều một hồi xôn xao, không ít người cổ tay chuyển một cái, đã nhao nhao nắm tinh khí sau lưng và bên hông, sát ý trong mắt đậm lên.

"Chư vị bình tĩnh một chút, chớ vội." Ách Quái vẫn bộ dáng ôn hoà như xưa, vừa cười vừa nói.

Đám người Huyền thành sau khi nghe xong, lúc này mới nhao nhao thu tay về, chỉ là vẻ cảnh giác trong mắt không giảm chút nào.

"Mặc kệ chư vị cừu hận khắc sâu đến cỡ nào, ta chỉ hy vọng lúc này, bên trong băng hỏa cực mạch này, có thể tạm thời buông bỏ." Thần sắc Sa Tâm tự nhiên đảo qua mọi người, tiếp tục nói.

"Băng hỏa chi mạch cực hiểm, vượt xa tưởng tượng của các ngươi, điểm này không cần hoài nghi. Bên trong vùng núi này, chúng ta không được phân tán hành động như trước, nhất định phải ở cùng một chỗ, cẩn thận đi về phía trước. Vì vậy chư vị cần phải tạm thời bỏ qua ân oán cá nhân, hợp tác giúp đỡ lẫn nhau." Ách Quái tiếp tục câu chuyện, nói ra.

Mọi người trầm mặc một lát, sau đó Tôn Đồ mở miệng đầu tiên, nói ra:

"Cẩn tuân dụ lệnh thành chủ."

Vì được nhiều người ủng hộ, mọi người nhao nhao hô lên.

"Kế tiếp, chúng ta đi qua một bên Hàn Băng sơn mạch vào núi, vì phòng ngừa phát sinh vấn đề, sau khi tiến vào sơn khẩu, đội ngũ hai thành sẽ trộn lẫn với nhau, giữ khoảng cách tiến lên." Lông mày Sa Tâm hơi nhăn lại, mở miệng nói ra.

"Tuân mệnh." Mọi người không chần chờ nữa, mở miệng hô.

"Xuất phát." Ách Quái ra lệnh một tiếng, mọi người nhao nhao trở về Lân thú của mình, bắt đầu tiến lên.

Lúc Hàn Lập quay đầu lại nhìn xem ba người ở cuối đội ngũ Khôi Thành, đã không thấy bóng dáng họ nữa.

Lân thú của Ách Quái cùng Sa Tâm đi song song tuốt ở đằng trước, dẫn đầu đi vào thung lũng ngọn núi kia.

Theo sát phía sau, một đầu Khôi lỗi Lân thú chở người Khôi Thành đi vào trong đó, theo sát phía sau là Lân thú chở người Huyền thành, hai chi đội ngũ xen kẽ nhau, một đội đi trước một đội theo sau tiến vào trong sơn cốc.

Mới vào trong sơn cốc, một hồi thanh âm gió núi tựa như nữ tử nức nở nghẹn ngào vang lên từ bốn phía.

Trong cốc tuy rằng không thấy băng tuyết, nhưng có nhè nhẹ hàn ý bao phủ, làm khắp cả người cảm thấy không khỏe.

Lông mày Hàn Lập cau lại, nhìn đường núi gập ghềnh trong sơn cốc, suy nghĩ chốc lát, sau đó trở về phòng mình, tiếp tục bế quan tu luyện.

Liên tiếp trải qua hơn một ngày lặn lội, theo mọi người không ngừng xâm nhập sâu vào trong sơn mạch, màu xanh óng ánh của nham thạch càng trở nên sâu đậm hơn, chính giữa càng phát ra hàn ý dày đặc.

Hàn Lập ngay từ đầu còn có thể tự tu luyện không bị quấy nhiễu, nhưng đến mấy ngày gần đây, dù là hắn lúc này cũng bị băng hàn chi ý này bao phủ, khiến cho tâm thần không cách nào an ổn, thỉnh thoảng sẽ tỉnh lại, đương nhiên cũng không cách nào tiếp tục bế quan tu luyện nữa.

Một ngày này trong đêm, hắn lần nữa từ trong tu hành nhập định tỉnh lại, liền đứng dậy đi ra ngoài thạch điện.

Đêm khuya, trăng sáng sao thưa, nham thạch trong sơn cốc phản xạ ánh trăng phát sáng lành lạnh, ngược lại chiếu rọi đường núi vô cùng rõ ràng, lại tương hợp cùng nhiệt độ trong cốc, càng phát ra lạnh lạnh thêm.

Lúc Hàn Lập ngửa đầu nhìn ánh trăng, Cốt Thiên Tầm cũng đã đi ra sau lưng.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện mới mấy ngày không thấy, Cốt Thiên Tầm đã đổi một bộ quần áo hoàn toàn mới, trên vai khoác một kiện da thú lớn khá dày, thoạt nhìn có vẻ mập mạp, nhưng nhiều thêm vài phần dáng vẻ ngây thơ chân thành đáng yêu.

"Lệ đạo hữu, ngươi đang nhìn gì đấy?" Cốt Thiên Tầm bị Hàn Lập nhìn, có chút kỳ quái, thích thú mở miệng hỏi.

"Bộ áo da thú lớn này là từ đâu ra vậy?" Hàn Lập có chút lúng túng hỏi.

"Ngày hôm trước đội ngũ bị một đám Yêu thú toàn thân không vảy lại nhiều lông vây công, ta ra tay giết vài đầu, lột da một đầu trong đó liền làm ra bộ áo này. Làm sao, chuyện đã xảy ra hôm trước ngươi lại không biết?" Cốt Thiên Tầm nhìn Hàn Lập một cái, hỏi.

"Nghe được tiếng động, bất quá khi đó ta đang lúc tu hành mấu chốt, nên không để ý đến." Hàn Lập lưỡng lự một chút, nói ra.

Lúc ấy hắn vừa vặn đả thông một chỗ huyền khiếu, vì vậy biết là có địch tập kích, nhưng vẫn không có ra tay.

"Trách không được... Chỉ có điều lại nói tiếp, định lực của Lệ đạo hữu

ngươi thật đúng là bất phàm, gần đây trong núi độ nóng đã hạ thấp đến trình độ như vậy, trong đội ngũ có mấy người da thịt đều bị đóng băng nứt nẻ, căn bản không dám ngồi yên một chỗ, ngươi lại có thể ngồi một mình bế quan, giỏi lắm..." Cốt Thiên Tầm tán thán.

"Cốt đạo hữu khen trật rồi. Đúng rồi, ngày hôm trước Yêu thú đột kích có thực lực ra sao?" Hàn Lập cố ý chuyển chủ đề, hỏi.

"Rất mạnh... So với mấy con gặp trên đường lúc trước thì mạnh hơn không chỉ gấp mười lần, trong đó bình thường nhất đều là Yêu thú Huyền giai, hơn nữa số lượng rất nhiều. Trong Huyền thành có một tu sĩ do khinh thường, bị một đầu Yêu thú Thiên giai cầm đầu cắn trúng bắp chân, cuối cùng kéo rơi xuống lưng Ô Lân Tượng, chịu khổ bị phân thân làm thức ăn." Cốt Thiên Tầm trầm ngâm một lát, nói ra.

"Không thể tưởng được lại xảy ra việc này..." lông mày Hàn Lập cau lại nói.

"Vì vậy gần đây tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, sợ những thứ Yêu thú kia lại lần nữa đột kích." Cốt Thiên Tầm gật gật đầu.

Hàn Lập nhíu mày nhìn về nơi xa, chỉ thấy đội ngũ phía trước đã đi lên một chỗ dốc đứng, bắt đầu leo dọc theo một vách núi, tựa hồ muốn đi qua một triền núi cao ngất phía trước.

"Đường phía trước càng ngày càng khó đi rồi." Hàn Lập thu hồi ánh mắt, không khỏi cảm thán nói.

"Không dễ đi, cũng phải tiếp tục đi. Đã đến nơi này rồi, đương nhiên cũng phải tìm ra thứ cuối cùng, nhìn xem "Đại Khư" trong truyền thuyết này cuối cùng cất giấu kỳ trân dị bảo gì." Ánh mắt Cốt Thiên Tầm chớp lên nói.

"Chỉ mong đừng để cho chúng ta thất vọng. Cũng đừng như kỳ danh, thật sự là một tòa phế tích mới tốt." Hàn Lập cười cười nói.

"Mỏ quạ đen!" Cốt Thiên Tầm trừng Hàn Lập một cái, quay người đi vào trong thạch điện.

Hàn Lập thu hồi vẻ tươi cười, nhìn qua hướng thâm sâu tối tăm phía trước, ánh mắt chớp động mấy cái, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

------oOo------

Chương 921: Đặc lập Độc Hành (Hành động khác biệt)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

* Vì chương này có tên của tại hạ nên vẫn để nguyên:)

Theo đội ngũ không ngừng tiến lên, một đoàn người dần dần đi lên cao. Ngày thứ hai khi mặt trời lên, đoàn người mới đi dọc theo vách đá lên tới gần giữa sườn núi của một ngọn núi cao ngàn trượng.

Càng lên cao, con đường càng trở nên gian nan chật hẹp, một đầu Lân thú cùng một đầu khôi lỗi đi ở đằng trước, cơ hồ là một bên mở đường một bên tiến lên, tốc độ tự nhiên không thể nhanh được.

Đám người Huyền Thành cơ hồ đều đứng trên lưng Lân thú, thần sắc từng người đều ngưng trọng.

"Ầm ầm..."

Từng đợt thanh âm trầm đục tựa như như sấm sét không ngừng từ dưới khe rãnh vách núi đá truyền lên.

Đám người nghe được tim đập nhanh không thôi, nhao nhao nhìn xuống dưới.

Ngay sau đó, chỉ thấy dưới sơn cốc có một trận sương trắng bốc lên, tốc độ mãnh liệt đến cực điểm, theo đó là tiếng oanh minh vang lên không ngừng.

Trong sương trắng phía dưới, từng đoàn từng đoàn phong nhận cuồng bạo

cuộn lên, ở trong đó ẩn chứa khí băng hàn thấu xương cuồn cuộn tới.

"Lại tới, cẩn thận!"

Cũng không biết là ai hô lên một tiếng, huyền khiếu trên thân mọi người sáng lên, nhao nhao xuất thủ.

Chỉ thấy Đoạn Thông đứng trên lưng một đầu Ô Lân Tượng, nâng tay phải luyện thần thông Thông Huyền Tí lên, nắm quả đấm to lớn thật chặt, lui ra sau một bước, bỗng nhiên đập xuống đoàn sương trắng đang cuộn đến.

"Ầm", hư không chấn động mạnh một cái.

Ngay đỉnh nắm đấm Đoàn Thông, tựa như bao phủ một tầng vòng xoáy tinh quang, làm hư không trước người gã bỗng nhiên bị đè ép tới trước, hóa thành một cỗ cự lực to lớn như khai sơn lập địa, đập xuống dưới.

Nguồn lực lượng này cùng sương trắng bị cuồng phong thổi tới kia đột nhiên đánh vào nhau, đồng thời tán loạn ra.

Trên lưng một đầu Ô Lân Tượng cách đó khá xa, tên thiếu niên mặt heo Phương Thiền nhìn có chút ngu ngơ kia, tay trái đang cầm một đùi Yêu thú được nướng chín, miệng đang cắn xé khối thịt lớn, bắt đầu nhai nuốt.

Chân thú rõ ràng đã triệt để lạnh lẽo, phía trên đông lạnh một tầng dầu trắng nõn, nhìn có chút buồn nôn, nhưng Phương Thiền lại không thèm để ý chút nào, vui vẻ ăn ngon lành.

Khóe mắt y liếc thấy một đoàn sương trắng đang bay vụt đến bên này, lông mày hơi nhăn lại, giống như đang ăn ngon mà bị quấy rầy, trên mặt lộ ra vẻ không vui.

Bỗng nhiên, chỉ thấy trong đôi mắt y loé lên hàn quang, thu chân thú trong tay lại, thân thể chuyển sang hướng sương trắng, bỗng nhiên há miệng phát ra một tiếng kêu to bén nhọn.

Một cỗ sóng âm cường đại không gì sánh được, cơ hồ lấy mắt thường có

thể thấy được không ngừng phóng đại ra, trùng kích về hướng đoàn sương trắng kia.

Hai thứ va chạm nhau, đám sương mù màu trắng và cỗ sóng âm va chạm tung toé ra, hóa thành một mảnh vụ khí mịt mờ toả ra tứ phương.

Hàn Lập đứng từ xa nhìn sương mù chưa tan hết kia, trong mắt đột nhiên hiện lên một vòng dị sắc, đột nhiên hét lớn:

"Cẩn thận..."

Thanh âm hắn chưa nói xong, trong sương mù mịt mờ kia liền có một bóng đen lao nhanh ra, ngay sau đó hiện ra một đầu Lân Mãng to lớn, mở ra miệng to như chậu máu, cắn xuống đầu Phương Thiền.

Thân thể Lân Mãng ẩn dưới vách núi trong sương mù, nhưng cái đầu lâu nhô ra cơ hồ to bằng một đầu Ô Lân Tượng. Lúc nó mở cái miệng rộng tựa như có thể nuốt cả đầu Ô Lân Tượng vào trong bụng.

Phương Thiền ngày thường nhìn như ngu dại, giờ phút này cả người lại nhanh nhẹn vạn phần, ngay lúc Hàn Lập nhắc nhở, thân hình đã sớm vọt lên giữa trời, nhảy vọt đến trước đầu Lân Mãng kia, bỗng nhiên há rộng miệng ra, lần nữa phát ra một tiếng kêu to.

"Ngao..."

Một tiếng này vang lên, chỉ thấy từng vòng từng vòng ánh sao màu trắng như thực chất, từ trong miệng phun ra, hóa thành từng vòng từng vòng ba động cường đại lấy mắt thường có thể thấy được, xông tới đầu lâu Lân Mãng.

Đỉnh đầu Lân Mãng nổ tung ầm ầm thành một đám huyết hoa, mảng lớn lân phiến bắn ra, đầu lâu rơi đập ầm ầm vào trên lưng Ô Lân Tượng.

"Rầm rầm" một trận vang lên...

Thạch điện màu đen trên lưng Ô Lân Tượng bị nện đến vỡ nát, loạn thạch

ngói vỡ rơi xuống đầy đất. Phương Thiền cùng hai gã tu sĩ Bạch Nham thành ở chung một thạch điện, cũng vội vàng từ trên lưng voi nhảy vọt lên, leo lên vách núi cao chót vót.

Vách núi dưới thân Ô Lân Tượng bị nện trúng rung động ầm vang, cuối cùng không chịu nổi sức nặng trực tiếp sụp đổ.. Trong lúc kinh hoảng do chân trước bị hụt vào khoảng không, thân thể cao lớn của Ô Lân Tượng đột nhiên lùi về sau, đâm vào một đầu khôi lỗi Lân thú phía sau.

Khôi lỗi Lân thú đứng không vững, thêm nữa vách núi dưới thân sụp đổ, thân hình cũng trượt theo, theo tinh lam nham thạch nứt toác ra, vách núi phía dưới cũng chảy xuống phía dưới.

Đứng trên lưng Khôi lỗi là hai nữ tử váy đen mặt đeo lụa mỏng, hai tay không ngừng vung vẩy trong hư không, trên cánh tay giữ chặt lấy hai cốt hoàn màu trắng, phía trên rạng rỡ tinh quang, lấp loé không ngừng.

Khôi lỗi Lân thú to lớn kia là một đầu Man Hùng, chỗ ngực có một vòng thú hạch hình khuyên đang phát sáng quang mang, bốn vó giẫm lên nham thạch đang không ngừng trượt xuống, ra sức leo về phía trước, ý định trở lại vách núi, nhưng mà tốc độ loạn thạch vỡ nát sụp đổ thực sự quá nhanh, Man Hùng Lân thú mặc dù ra sức leo trèo lên, vẫn không thể tránh bị trượt xuống dưới.

Mắt thấy khôi lỗi Lân thú sắp bị loạn thạch không ngừng sụp đổ vùi lấp xuống dưới, rốt cuộc hai nữ tử váy đen đứng trên đó quyết định bỏ qua, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên, đạp trên vách núi bay lên.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Con Lân Mãng bị Phương Thiền đánh rớt khi nãy, không biết tại sao đột nhiên lại ngẩng đầu lên, miệng to như chậu máu bỗng nhiên há ra, trong miệng nổi lên một trận quang mang băng lam, từng tia từng sợi hàn khí màu lam thẩm thấu cốt tủy lập tức tuôn trào ra.

Trong hư không rung động "Ken két", phảng phất không khí đều bị một đông kết về hướng hai nữ tử kia.

Hai nữ tử Khôi Thành thân hình vừa mới vượt lên dốc đá, liền thấy một mảnh hàn khí bao phủ từ trên đầu xuống, vội vàng vung song chưởng lên, đánh về phía mảnh hàn khí màu lam kia.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, liền thấy trên tay hai người này có không ít huyền khiếu sáng lên, có thể thấy được hai người cũng đã từng khổ công tu luyện huyền khiếu.

Nhưng mà, cuối cùng lực lượng cũng không thể so với Đoạn Thông và Phương Thiền, vung lên chỉ đánh tan một ít hàn khí màu lam, thân hình chưa kịp xuyên qua, hạ thân liền truyền đến một mảnh băng hàn thấu xương, đúng là nửa thân thể đã bị đông cứng rồi.

Do đó, hai người này lập tức mất năng lực hành động, thân thể không tự chủ được lần nữa rơi xuống vách núi phía dưới.

Hàn Lập thấy thế, lông mày hơi nhăn lại, thân hình chớp động một cái, liền ngay tại chỗ biến mất không thấy. (Lại anh hùng cữu mỹ nhân:D)

Cốt Thiên Tầm đang muốn mở miệng ngăn cản thì đã muộn.

Chỉ nghe trong hư không vang lên trận trận thanh âm nổ đùng "Phanh phanh", là do chân Hàn Lập đạp vào hư không, thân hình hắn đuổi sát theo hai nữ tử.

Huyền khiếu trên hai chân hắn sáng rõ quang mang, tốc độ nhanh đến cực điểm, chớp liên tục mấy cái đã đi tới bên người hai nữ tử váy đen, một trái một phải nắm lấy cánh tay của các nàng, thân hình ở trong hư không nhảy vọt không ngừng, hai ba lần liền trở về trên vách đá dựng đứng.

Lúc này, tên thanh niên tuấn mỹ Khôi thành lưng đeo song kích kia, cũng đã giẫm lên vách đá, bay vút tới.

Lúc phát hiện Hàn Lập cứu hai người, trong mắt của gã rõ ràng hiện lên vẻ ngạc nhiên, lập tức quay người rút một cây đoản kích phía sau lưng, cơ bắp trên cánh tay nổi lên, đột nhiên ném tới phía trước.

"Hô" một tiếng hú gọi.

Thanh bạch cốt đoản kích kia nổ bắn ra, ở giữa không trung xẹt qua ngân quang sáng ngời, vậy mà như dòng sông bạc chảy ngược, ở trong tản mát ra một trận ba động tinh thần chi lực mãnh liệt.

Chỉ thấy lúc ngân quang tinh thần kia hiện lên, thanh đoản kích kia trong nháy mắt đâm vào đầu lâu Lân Mãng, cơ hồ im ắng chui vào trong, lại "Phốc" một tiếng, xuyên từ sau đầu ra ngoài.

Chỉ thấy khoé miệng thanh niên tuấn mỹ kia khẽ nhếch, hai ngón tay nhẹ nhàng hất lên trên.

"Xùy..." Một thanh âm xé rách huyết nhục vang lên.

Một sợi tinh tuyến màu trắng trên đoản kích bỗng nhiên xẹt qua, đầu lâu Lân Mãng kia tựa như dưa hấu bị mổ ra.

Thanh niên tuấn mỹ tiện tay kéo một cái, đoản kích kia liền "Sưu" một cái bay vụt về, bên thân kích còn có phong nhận hình nguyệt nha, vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, lại treo một viên thú hạch lớn chừng quả đấm.

Thân thể Lân Mãng khổng lồ trượt xuống dưới vách núi, thanh niên tuấn mỹ quay người đi vào bờ sườn núi, tiếp nhận hai nữ tử váy đen từ trong tay Hàn Lập, cười nói: "Tại hạ Trác Qua, đa tạ đạo hữu viện thủ, không biết xưng hô như thế nào?"

"Lệ Phi Vũ." Hàn Lập nói ra.

"Viên thú hạch Địa giai này, xem như tạ lễ, xin vui vẻ nhận cho." Thanh niên tuấn mỹ tên Trác Qua tiện tay ném viên thú hạch Lân Mãng kia tới, nói ra.

Hàn Lập cũng không từ chối, tiếp lấy, sau đó ôm quyền, quay người lướt về phía Cốt Thiên Tầm bên này.

"Người này... Có chút ý tứ." Trên mặt Trác Qua hiện ý cười, nói một tiếng, lập tức mang theo hai nữ tử quay về.

Mắt thấy Hàn Lập rơi trên lưng Ô Lân Tượng, lông mày Cốt Thiên Tầm nhíu chặt nói: "Lệ đạo hữu, ngươi quá lỗ mãng."

"Thế nào?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Chúng ta với Khôi Thành chung quy là đối thủ một mất một còn, ngươi dù không muốn xuất thủ tàn sát, cũng không nên cứu giúp bọn hắn. Bởi như vậy, những người khác chỉ sợ là sẽ xem ngươi là phản đồ rồi." Cốt Thiên Tầm truyền âm nói ra.

Hàn Lập nhìn bốn phía, quả nhiên thấy người Huyền Thành ở xa xa, nhao nhao thần sắc bất thiện nhìn về phía hắn bên này, chỉ có thiếu niên mặt heo Phương Thiền kia, toét miệng cười với hắn, cũng không biết là do tướng khờ khạo, hay là cảm kích trước đó Hàn Lập nhắc nhở gã.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, lúc này mới giật giật khóe miệng, truyền âm trả lời Cốt Thiên Tầm: "Tình thế nơi này thay đổi trong nháy mắt, nếu song phương còn không chịu hợp tác, chỉ sợ kết quả là sẽ không chiếm được thứ gì tốt."

Trên thực tế, tại Huyền Thành một mực tìm không thấy tin tức liên quan tới Tử Linh, hắn nhớ đến năm đó ở trong chỗ hang núi kia phát hiện di hài khôi lỗi, liền auy đoán nàng có khả năng rơi vào trong tay người Khôi Thành.

Trải qua mấy ngày nay, hắn vẫn muốn thông qua Khôi Thành bên kia tìm hiểu một chút tin tức, đáng tiếc phần lớn thời gian đối phương đều bí ẩn không ra, hai chi đội ngũ lại không đi gần nhau, căn bản hắn không cách nào điều tra được.

Bây giờ có cơ hội giúp Khôi Thành một chuyến, hắn đương nhiên sẽ không buông tha, làm gì còn quan tâm đến chuyện đắc tội Huyền Thành hay không?

Trải qua một phen giày vò này, hai chi đội ngũ càng trở nên cẩn thận hơn,

một mực nghiêm mật chú ý đến động tĩnh dưới vách núi. Dù như vậy, vẫn bị mấy trăm đầu Tuyết Lân thú băng hàn tập kích mấy lần, tiến lên cực kỳ gian nan.

Cũng may thời gian không phụ người hữu tâm, sau khi bọn hắn đi qua ngọn núi này, đi dọc theo một đường sơn phong phía trước, rốt cuộc đi tới trước một hẽm núi của một dãy núi thật lớn.

Hàn Lập, đám người Huyền Thành cùng Khôi Thành, lấy miệng hẻm núi làm ranh giới, trái phải chia hai bên cắm xuống doanh trại.

Bên trong hạp cốc, vách đá một nửa u lam, một nửa xích hồng, ở trong đều có khí băng hàn cùng nóng rực toả ra, mà xuyên thấu vào trong cốc có thể nhìn thấy, đạo hắc uyên kia quán xuyên toàn bộ hẻm núi, như một dòng sông màu đen cắt đứt từ chính giữa.

Bốn phía Hắc uyên đồng dạng bao phủ dày đặc kẽ nứt không gian, hội tụ cùng một chỗ, thoáng như phong bạo.

------oOo------

Chương 922: Cùng tạo Tinh Chu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nhá nhem tối, Hàn Lập và Cốt Thiên Tầm rời khỏi doanh trại, cùng đi tới lối vào hẻm núi.

"Ách thành chủ đã dẫn Lục Hoa phu nhân đi gặp Sa Tâm thành chủ bàn bạc rồi sao?" Ánh mắt Hàn Lập quét về phía chỗ sâu trong hẻm núi, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, bọn họ để cho chúng ta đóng quân dựng trại, sau đó không bao lâu liền đồng loạt rời đi." Cốt Thiên Tầm cũng nhìn lên hẻm núi trước mắt, nói ra.

"Xem ra là muốn đột phá cửa khẩu từ chỗ này rồi." Hàn Lập trầm ngâm một lát, chậm rãi nói ra.

"Hoàn cảnh nơi đây đặc thù, không gian phong bạo so với nơi khác yếu hơn không ít." Cốt Thiên Tầm từ chối cho ý kiến nói.

"Ầm ầm ầm..."

Cốt Thiên Tầm vừa dứt lời, một hồi tiếng vang như sấm liên tục vọng ra từ trong hẻm núi.

Hai người nghe tiếng, đồng thời nhìn xung quanh hẻm núi, chỉ thấy bên trong đang có từng đạo hỏa diễm đỏ thẫm bay lên từ đại địa, lại có từng trận hàn phong màu lam gào thét bay ra, cả hai giao thoa với nhau, lập tức phát

sinh phản ứng dữ dội giống như chảo dầu sôi bị vẩy nước.

Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên kích động kịch liệt, từng luồng gió lốc màu trắng với khí thế đáng sợ từ đó sinh ra, quét ra bốn phía.

Do hai bên hẻm núi chật hẹp giáp công, cỗ gió lốc màu trắng này bay thẳng lên phía trên hẻm núi, lại có thể chống đỡ tách được cỗ không gian phong bạo phía trên ra không ít.

"Lợi dụng cơn lốc này tạo ra thông đạo, đúng là có được tỷ lệ thông qua nhất định, nhưng nguy hiểm vẫn rất lớn, dù sao nếu dựa vào huyết nhục thân thể chúng ta mà cưỡng ép xông qua, hơn phân nửa chỉ có con đường chết." Hàn Lập cau mày nói.

"Thật ra ngươi không cần quá lo lắng, Ách thành chủ đã mang chúng ta tới chỗ này, hắn là đã có chuẩn bị, nhất định sẽ không để cho chúng ta dùng thân thể vượt qua. Chờ gặp mặt bọn họ trước, sau đó sẽ rõ phương pháp vượt qua chỗ này thôi." Cốt Thiên Tầm khẽ cười nói.

"Ha ha, ta sẽ không rảnh rỗi lo lắng chuyện này nữa..." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Thần sắc trên mặt hắn hoàn toàn buông lỏng, ánh mắt lại xuyên thấu qua điểm yếu không gian phong bạo, nhìn tới một chỗ khác ở Hắc Uyên kia, thấy được một mảnh Đại Lục tản ra bạch sắc quang mang.

Chỗ đó chính là "Đại Khư" sao?

Thời gian một đêm qua đi rất nhanh, vừa rạng sáng ngày thứ hai, đám người Hàn Lập vừa mới từ trong lều vải ra ngoài, liền được triệu tập tới một chỗ đất trống.

"Tin tưởng mọi người đều đã thấy được nguy hiểm của Hắc Uyên, chỉ dựa vào lực lượng một thành như Huyền thành chúng ta, muốn vượt qua quá mức khó khăn, chỉ có cách hợp tác hai thành mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này. Lấy đại sự làm trọng, kế tiếp các ngươi cần phải thu liễm hành vi, không được để xảy ra mâu thuẫn với người Khôi Thành, mọi thứ

chờ tiến vào Đại Khư rồi hãy tính." Ách Quái nhìn mọi người Huyền thành, trầm giọng nói ra.

Mọi người nghe vậy, mặc dù có không cam lòng, nhưng cũng không có dị nghị gì, nhao nhao lên tiếng phụ họa.

"Xin hỏi thành chủ, chúng ta phải vượt qua Hắc Uyên như thế nào?" Bạch Nham thành chủ Tôn Đồ hỏi.

Những người khác cũng nhìn qua, không gian phong bạo phía trên không Hắc Uyên tuy rằng thưa thớt, nhưng vẫn nguy hiểm vô cùng.

"Ha ha, các ngươi yên tâm, ta đã sớm thương lượng tốt mọi thứ với Lục Hoa đạo hữu, và thành chủ Khôi Thành Sa Tâm rồi." Ách Quái cười nhạt một tiếng, nhìn Lục Hoa phu nhân bên cạnh một cái.

"Giống như chư vị đã thấy, nguy hiểm ở Hắc Uyên chủ yếu là lực cắn nuốt mạnh mẽ, còn có không gian phong bạo phía trên, cũng may là hoàn cảnh chỗ này đặc thù, khiến cho không gian phong bạo thưa thớt hơn rất nhiều. Lão phu cùng Ách thành chủ, Khôi Thành Sa Tâm sau khi thương lượng, thiết kế ra một chiếc Tinh Chuẩn phi chu, có ta am hiểu cấm chế tinh thần, thêm lực lượng cơ quan Khôi Lỗi Khôi Thành, đủ để đi qua Hắc Uyên." Lục Hoa phu nhân tiến lên một bước, nói ra.

Mọi người Huyền thành nghe nói thế, tuy rằng trong lòng không cảm thấy chắc chắn, nhưng cũng nhao nhao gật đầu.

"Bản thể Tinh Chuẩn phi chu, giao cho người Khôi Thành làm ra, Huyền thành chúng ta thì phụ trách khắc cấm chế trên phi chu. Kế tiếp các ngươi đều phải làm việc theo phân phó của Lục Hoa đạo hữu." Ách Quái phân phó nói.

Mọi người Huyền thành nghe vậy, cùng hô lên đáp ứng.

Ách Quái cũng không nói gì nữa, thấp giọng dặn dò Lục Hoa phu nhân một chút, liền không để ý tới bên này nữa, gọi bốn vị thành chủ Thần Dương qua một bên, truyền âm bàn bạc công việc.

Cùng lúc đó, chỗ Khôi Thành kia cũng bắt đầu bận rộn, chỉ thấy họ dọn dẹp ra một mảnh đất trống lớn, lấy ra các loại tài liệu bắt đầu chế tác phi chu.

Hai mắt Hàn Lập nhìn qua năm người Ách Quái, còn có Khôi Thành chỗ kia, ý niệm trong đầu chuyển động.

Nhưng mà rất nhanh hắn liền thu hồi tâm tư, bởi vì Lục Hoa phu nhân đã bắt đầu phân phó công việc cho bọn hắn.

Lục Hoa phu nhân đưa tay liên tục chỉ về phía mọi người, chọn ba bốn người, nói: "Khắc lục cấm chế trận văn, cần phải sử dụng một loại tinh dịch đặc thù, mấy người các ngươi phụ trách điều phối, tài liệu và phương pháp điều phối đều ở trong đây."

"Vâng." Mấy người cùng kêu lên đáp lại.

"Về phần mấy người các ngươi, xử lý những tài liệu này." Lục Hoa phu nhân lại nhìn mấy người khác phân phó nói.

"Hai người các ngươi..."

Lục Hoa phu nhân tiện tay chỉ điểm, rất nhanh đã phân phối xong nhiệm vụ cho mọi người Huyền thành, mọi người lập tức bắt đầu bận rộn công việc.

Riêng có bốn người bị lưu lại ngay tại chỗ, chưa hề được sai khiến nhiệm vụ nào, Hàn Lập chính là một trong số đó, Hiên Viên Hành cũng ở trong đó.

Hai người khác, một trong số đó là một gã thanh niên dáng người cao gầy, tóc vàng, người này là thuộc hạ Bạch Nham thành, còn người kia là nam tử mập lùn Huyền thành.

Hàn Lập cũng chưa quen thuộc với hai người này, vẻn vẹn trên hội võ năm thành chỉ biết rõ tên hai người, người Bạch Nham thành nọ gọi là Lữ Cương, nam tử mập lùn Huyền thành gọi là Lương Phiệt.

"Lục Hoa tiền bối, bốn người chúng ta phải làm cái gì?" Hàn Lập hỏi.

"Ta nhìn ra được, bốn người các ngươi có lực lượng thần thức tương đối khổng lồ, công việc của các ngươi là trọng yếu nhất, giúp ta khắc lục cấm chế trận văn." Lục Hoa phu nhân nhìn bốn người một cái, nói ra.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng mừng thầm.

Hắn có chút hiếu kỳ đối với đám người Lục Hoa phu nhân thiết kế Tinh Chuẩn phi chu này, phụ trách khắc lục trận văn thì có thể tiếp xúc gần hơn với phi chu này rồi, đây chính là chỗ quan trọng của luyện khí chi đạo.

"Lục Hoa tiền bối, cũng không phải là tại hạ từ chối, ta dốt đặc cán mai đối với việc luyện khí, khắc lục trận văn chính là chuyện cực kỳ trọng yếu, tại hạ thực sự không có nắm chắc, nếu như khắc lục xảy ra điều gì sơ suất, chỉ sợ làm lỡ mất đại sự. Theo ta được biết, trong những người đồng hành khác có mấy vị đạo hữu nghiên cứu qua luyện khí chi đạo, chi bằng đổi lại để bọn hắn tương trợ ngài a." Hiên Viên Hành lại chần chờ một chút, chắp tay nói ra.

"Hừ! Khắc Lục trận văn tinh thần ta yêu cầu rất cao đối với thần thức, ngươi cho rằng tùy tiện a miêu a cẩu cũng có thể làm sao? Trừ bốn người bọn ngươi ra, đoán chừng cũng chỉ có lực lượng thần thức tứ đại thành chủ đạt tới yêu cầu, nếu ngươi không muốn làm việc này, thì đi qua bảo Thần Dương Thanh Dương thành các ngươi thay thế ngươi đi." Quái nhãn Lục Hoa phu nhân khẽ đảo, hết sức bất mãn nói.

"Lục Hoa tiền bối, vãn bối tuyệt không có ý lười biếng, thật sự là tại hạ sợ tay chân vụng về, làm lỡ đại sự của ngài." Vẻ mặt Hiên Viên Hành kinh hoảng, liên tục chắp tay nói.

"Yên tâm đi, ta sẽ không để các ngươi khắc lục trận văn quá phức tạp, giao cho các ngươi đều là một phần nhỏ công việc, lấy lực lượng thần thức của các ngươi, cộng thêm chỉ điểm của ta, đủ để đảm nhiệm." Lục Hoa phu nhân chứng kiến dáng vẻ khẩn trương của Hiên Viên Hành, trong lòng vui lên, sắc mặt hơi thu liễm, nhàn nhạt nói ra.

Hiên Viên Hành nghe vậy không nói gì nữa, sắc mặt hai người còn lại cũng

buông lỏng.

"Lo lắng của ngươi cũng không phải không có lý, khắc lục trận văn bên trong Tích Lân Không Cảnh khác biệt với bên ngoài, quả thực cũng cần nắm giữ một ít kỹ xảo mới có khả năng đảm nhiệm. Như vậy đi, các ngươi tới đây trước luyện tập một chút." Lục Hoa phu nhân hơi trầm ngâm, gật đầu nói.

Lão gọi bốn người qua một bên, rồi lấy ra bốn cây cốt bút to bằng ngón tay, dài nửa thước giao cho bốn người.

Hàn Lập nhận lấy một cây Cốt bút, vật này rất giống với phù bút sử dụng vẽ phù (bùa), một đầu sắc bén, tựa hồ dùng hàm răng Lân thú nào đó chế tạo, bên trong mơ hồ có thể thấy một sợi lông xuyên qua lỗ hổng.

Đầu kia lại là một vật trong suốt hình dạng như viên nang, bên trong chứa một ít chất lỏng màu bạc nhạt, lực lượng tinh thần ba động tản mát ra nhè nhẹ.

"Bút này tên là Tinh Lan bút, chất lỏng bên trong chính là tinh dịch mà ta vừa mới nói, bên trong Tích Lân Không Cảnh không cách nào sử dụng Tiên Linh Lực, vì vậy lúc khắc lục trận văn, cần phải dùng thần thức dẫn tinh dịch rót vẽ trận văn liên tục. Bên trong ngọc giản này là một ít phù văn tinh thần đơn giản nhất, các ngươi trước thử nghiệm khắc lục ở trên ngọc bản này." Lục Hoa phu nhân lấy ra bốn miếng ngọc giản đưa cho bốn người, vừa mang tới một ít ngọc bản màu trắng giao cho bốn người.

Ánh mắt Hàn Lập sụp xuống, thần thức lập tức chui vào bên trong ngọc giản, bên trong quả nhiên có một ít phù văn tinh thần, chỉ có điều những thứ phù văn này thoạt nhìn đều rất phức tạp, khác hẳn với bất luận phù văn gì hắn thấy qua trước đó.

"Phù văn tinh thần của ta khác biệt với trận văn phía ngoài, lúc bắt đầu khắc lục có chút khó khăn, sau đây ta sẽ truyền thụ cho các ngươi một ít kinh nghiệm." Thần tình Lục Hoa phu nhân trở nên trịnh trọng, truyền âm bắt đầu dạy bảo bốn người.

Bốn người vội vàng tập trung tư tưởng suy nghĩ yên lặng lắng nghe.

Trọn vẹn hơn một canh giờ sau, Lục Hoa phu nhân mới ngừng dạy bảo.

Hàn Lập vốn có nền tảng không kém với luyện khí chi đạo, phù văn tinh thần tuy rằng quái dị, hắn ngược lại lĩnh ngộ rất nhanh.

Ba người Hiên Viên Hành đều không có kinh nghiệm luyện khí, vì vậy tốc độ học thua xa so với Hàn Lập, nhưng bọn họ dù sao cũng đều là những người có tu vi cao thâm, dần dần cũng nắm giữ bí quyết trong đó.

Do Lục Hoa phu nhân đã sắp đặt, bốn người mỗi người lấy ra một khối ngọc bản, bắt đầu khắc họa lên.

Thần thức Hàn Lập chui vào bên trong Tinh Lan bút, thúc giục tinh dịch bên trong, đồng thời cổ tay di chuyển, khắc lên trên ngọc bản.

Một tia sáng trắng từ ngòi bút trôi chảy kéo dài xuống, khắc lên trên ngọc bản.

Trong mắt hắn chợt lóe sáng, khi lấy thần thức thúc giục tinh dịch trong Tinh Lan bút, thần thức tiêu hao tương đối lớn.

Tinh Lan bút tựa như một vòng xoáy nhỏ, không ngừng hấp thu lực lượng thần thức của hắn.

Chỉ có điều lực lượng thần thức của hắn cực kỳ khổng lồ, loại tiêu hao trình độ này, hắn còn có thể chèo chống được.

Thần tình hắn chuyên tâm bình tĩnh, cổ tay mềm mại như không xương nhanh chóng di chuyển, đường vân màu bạc trên ngọc bản dần dần gia tăng, rất nhanh tạo thành một phù văn tinh thần nguyên vẹn.

Cuối cùng một nét khắc lục hoàn tất, toàn bộ phù văn tinh thần bỗng nhiên sáng ngời, nhưng lập tức nhanh chóng ảm đạm xuống, khôi phục như thường, rõ ràng có thể cảm giác được một cỗ lực lượng cấm chế vô hình chảy xuôi trong đó.

"A, nhanh như vậy đã hoàn thành rồi, xem ra ngươi thật sự có tài ở mặt luyện khí." Trên mặt Lục Hoa phu nhân hiện lên một tia kinh ngạc.

"Trước kia quả thực có nghiên cứu qua." Hàn Lập cũng không có cấm kỵ, nói ra.

"Phi Tinh phù văn này ngươi khắc cũng không tệ lắm, lực lượng tinh thần phân bố vô cùng đều, không có bất cứ vấn đề gì, ngươi có thể thử nghiệm phù văn phức tạp hơn rồi." Lục Hoa phu nhân cầm ngọc bản của Hàn Lập lên nhìn nhìn, nói ra.

Hàn Lập gật gật đầu, thần thức chui vào bên trong ngọc giản, đi nghiên cứu phù văn phức tạp hơn.

So với Hàn Lập, ba người Hiên Viên Hành kém hơn không ít, sau khi thử bốn năm lần, mới khắc xuất ra một cái phù văn Tinh Thần.

Lục Hoa phu nhân kìm chế nhẫn nại, chỉ điểm kỹ càng chỗ thiếu sót của ba người, nên kỹ nghệ ba người cũng nhanh chóng tiến bộ.

Mà Hàn Lập lại lĩnh ngộ cực nhanh những phù văn tinh thần kia, ngoại trừ một ít khó khăn bình cảnh, những chỗ khác căn bản không cần Lục Hoa phu nhân chỉ điểm, làm cho lão bớt lo không ít.

------oOo------

Chương 923: Thân hình màu tím

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Trong nháy mắt, đã trôi qua hơn nửa tháng.

Người Khôi Thành làm việc rất nhanh, cuối cùng cũng làm xong khung chính của phi thuyền Tinh Chuẩn, tuy là còn cách một đoạn thời gian nữa hoàn thành chỉnh thể bộ phi thuyền, nhưng cấm chế trên phi thuyền, hiện giờ cũng đã bắt đầu bố trí.

"Đây là bản vẽ phi thuyền Tinh Chuẩn, trước tiên các ngươi hãy nhìn một chút đi đã, rồi sau đó ta giảng giải cho các ngươi. Hừ! Coi như các ngươi gặp may đó, nếu không, ngày thường mà muốn nhìn bản vẽ của lão phu, cũng không có cửa đâu." Lục Hoa phu nhân lật tay lấy ra bốn khối ngọc giản đưa cho bốn người bọn hắn, trong miệng chậc chậc nói ra, làm bộ dáng như bọn hắn đã chiếm đại tiện nghi vậy.

Ba người Hiên Viên Hành gượng cười, nhưng cũng không dám nói gì, mà bắt đầu nghiên cứu kỹ nội dung trong bản vẻ.

Thần thức Hàn Lập chui vào trong ngọc giản, phát hiện trong bản vẽ khắc hình chiếc phi thuyền giống như con chim đang bay, bên cạnh viết tràn ngập rất nhiều ghi chú, còn có từng cái phù văn tinh thần, hợp thành một bộ bứt vẽ tinh thần cấm chế tinh diệu không gì sánh bằng.

Hắn thấy vậy, ý niệm trong lòng quay cuồng.

Những ngày này, hắn đi theo Lục Hoa phu nhân học tinh thần cấm chế, cũng coi như có chút sở thành, cộng thêm hiểu biết về luyện khí của hắn trước kia, cũng đã có thể hiểu sơ qua bộ cấm chế tinh thần này.

"Bộ tinh thần cấm chế này, dường như không phải dùng cho phòng ngự, mà

ẩn hàm năng lực triệu hoán..." Hàn Lập quan sát một lát, âm thầm nói ra.

Tu vi về cấm chế của ba người Hiên Viên Hành không đủ, xem cấm chế trong ngọc giản mà không hiểu cái gì, chỉ có thể dùng một vài cạnh góc mà từ từ tìm tòi mà thôi.

"Tốt, hiện giờ ta sẽ giảng giải một vài yếu điểm các nơi trong bộ Tinh Chuẩn Cấm này." Lục Hoa phu nhân đợi một khắc đồng hồ sau, chợt gián đoạn suy nghĩ của bốn người bọn hắn, rồi bắt đầu giảng giải cấm chế trong ngọc giản.

Hàn Lập nghe vậy, vội ngưng thần lắng nghe.

Hắn đối với bộ cấm chế này, vốn đã có lĩnh ngộ, nhưng sau khi Lục Hoa phu nhân giảng giải qua một lần, những cái mà hắn hoang mang chưa rõ trong lòng liền trở nên sáng tỏ thông suốt.

Thế nhưng trụ cột của ba người Hiên Viên Hành quá kém, cho nên mặt vẫn lộ vẻ mơ hồ.

Có lẽ là ai đó đã nhắc nhỡ, mà giờ phút này Lục Hoa phu nhân rất là kiên nhẫn, cẩn thận giải thích mấy lần cho ba người bọn hắn, lúc này ba người bọn hắn mới đại khái biết rõ bộ cấm chế này.

"Tốt, đi thôi!" Lục Hoa phu nhân trừng ba người một chút, mang theo bọn hắn đi đến nơi nào đó trên phi thuyền.

Người Khôi Hành vẫn bận rộn ở chỗ này, nhìn thấy năm người Hàn Lập tới, mặc dù trong mắt vẫn mang theo một tia thù địch, nhưng cũng không có ngăn cản.

"Lục Hoa đạo hữu, còn có mấy vị đạo hữu, các ngươi đã tới, hiện giờ bọn ta đã dựng xong khung chính của phi thuyền Tinh Chuẩn rồi, kế tiếp liền nhìn thủ đoạn của các ngươi." Một thanh niên đi tới, chính là gã trẻ tuổi tuấn mỹ mặc áo giáp màu đen tên là Trác Qua, mỉm cười nói ra.

"Không dám." Sắc mặt Lục Hoa phu nhân lạnh nhạt gật đầu, không để gì tới

người này, mà phân phó bốn người Hàn Lập.

"Ta sẽ phụ trách chủ trận văn trên long cốt, Lệ Phi Vũ, kỹ nghệ khắc trận văn mà ngươi vẽ cao nhất trong bốn người, ngươi sẽ phụ trách dây thuyền trái, Lữ Cương cùng Lương Phiệt sẽ phụ trách dây thuyền phải, còn Hiên Viên Hành phụ trách đuôi thuyền."

"Vâng." Mấy người bọn hắn đáp lại, mỗi người đều bắt đầu bận rộn.

Trác Qua như bị phớt lờ, nhưng trên mặt cũng không có tức giận, mà vẻ mặt vẫn duy trì bộ dáng tươi cười.

Ánh mắt của gã đảo qua, thấy được Hàn Lập, chợt cười với Hàn Lập, rồi lên tiếng chào hỏi: "Lệ đạo hữu, lại gặp mặt."

"Sau này cả hai chúng ta chỉ sợ còn phải hợp tác không ít à." Hàn Lập nhìn về phía thanh niên tuấn mỹ gật đầu nhẹ, nói ra.

"Hợp tác vui vẻ." Vẻ mặt Trác Qua lộ ra nụ cười càng đậm.

Mặc dù hai người Hàn Lập không nói hơn mấy câu, vậy mà lại hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác xung quanh.

Trong đám người Khôi Thành, ngoại trừ hai nàng nữ tử váy đen được Hàn Lập cứu trước đây ra, thì phần lớn ánh mắt đều lộ ra vẻ lạnh nhạt, trong đó còn ẩn chứa vẻ thù địch, mà lông mày của mấy người Hiên Viên Hành cũng vì vậy mà nhíu lên, khiến cho bầu không khí xung quanh lập tức có chút khẩn trương.

"Lệ Phi Vũ, đừng có đứng đó nói chuyện nữa, mau làm việc đi!" Vẻ mặt Lục Hoa phu nhân trực tiếp trầm xuống, quát.

Hàn Lập chẳng hề để ý tới, mà cười cười với Trác Qua, rồi mau chóng đi đến bên cạnh chiếc phi thuyền, bắt đầu khắc họa trận văn.

Đám người xung quanh thấy vậy, mới thu lại tầm mắt, lúc này bầu không khí mới từ từ thả lỏng.

Trác Qua không có đứng ở đây nữa, mà quay người thấp giọng bàn giao với người Khôi Thành bên cạnh, rất nhanh quay người đi ra.

Hàn Lập khắc họa ở một bên, nhưng ánh mắt nhìn vẫn nhìn về phía thân ảnh của thanh niên đã đi xa.

Vốn hắn định tìm cách làm quen với người này, thừa cơ tìm chút tin tức liên quan đến Tử Linh, nhưng hiển nhiên bây giờ không phải là thời cơ tốt.

Đang cân nhắc, ánh mắt của hắn tùy ý nhìn về nơi Khôi Thành đóng quân một cái, chỉ thấy lều vải nơi đó san sát nhau.

Những lều vải kia sử dụng từ một vật liệu đặc biệt, có thể ngăn được thần thức, căn bản muốn dò tình hình trong đó cũng không được.

Tuy vậy hắn cũng không có nhụt chí, động tác trên tay không ngừng, trong lòng thì âm thầm tính toán.

Năm người Hàn Lập cùng động thủ một chỗ, hầu như ngày đêm không nghỉ, qua nửa tháng sau, cấm chế trên khung chính của chiếc phi thuyền cũng đã hoàn thành hơn phân nửa.

Tuy nhiên đây cũng không có nghĩa là cấm chế trên phi thuyền Tinh Chuẩn đã xong hơn phân nữa, mà là cấm chế trên khung chính của phi thuyền, hơn nữa đây chỉ là một bộ phận cấm chế của chỉnh thể mà thôi, còn việc trọng yếu phải đợi khi nào hoàn toàn làm xong phi thuyền thì mới có thể triển khai được.

Hàn Lập nhanh chóng khắc trận văn, tinh dịch trong tay rất nhanh đã dùng hết, đang muốn đi lấy một chút.

Vào đúng lúc đó, một trận tiếng bước chân từ trong doanh trướng Khôi Thành truyền ra, trong đó còn kèm theo vài tiếng cười to, hơn nửa đây là tiếng của Ách Quái.

Hàn Lập cũng không kinh ngạc, bởi vì nửa ngày trước, Ánh Quái có mang

theo bọn người Thần Dương đi đến Khôi Thành để bái phỏng, không biết nói cái gì, mà hiện giờ lão lại cười đùa vui vẻ như vậy, chắc là rất thuận lợi rồi.

Rất nhanh, đoàn người Ách Quái xuất hiện trong tầm mắt của Hàn Lập, Sa Tâm mang theo Trác Qua, còn có bốn năm người khác đưa tiễn phía sau.

Đột nhiên cả người Hàn Lập cứng đờ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào bóng người màu tím bên cách Sa Tâm.

Thoạt nhìn bóng người này là một nữ tử, dáng vẻ thân hình mềm mại thướt tha, trên đầu mang một cái mũ vành rộng màu đen, rủ xuống một lớp vải đen, che khuất cả khuôn mặt.

Mặc dù không nhìn thấy mặt mũi, nhưng chẳng biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thân hình nàng này giống Tử Linh đến mấy phần.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, muốn tìm lý do để đi qua đó một chút, chợt bóng người màu tím kia thấp giọng nói Sa Tâm cái gì đó, rồi quay người trở về bên trong doanh trướng.

Hàn Lập quýnh lên, vô ý thức mà nhanh chân đuổi theo.

"Các hạ dừng bước, phía trước chính là doanh địa của Khôi Thành bọn ta, ngoại nhân đừng vào!" Bóng người hoa một cái, một tên trẻ tuổi mặc áo bào màu vàng trống rỗng xuất hiện trước người Hàn Lập, ngăn trở đường đi của hắn.

Hàn Lập dừng bước, ánh mắt híp lại, liền thở nhẹ một hơi, biểu cảm trên mặt lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Tại hạ tìm Thần Dương thành chủ có một số việc, nhìn thấy hắn đi ra, cho nên ta muốn qua đó tìm gặp mặt hắn, nhất thời lỗ mãng, xin các hạ..." Trong miệng hắn tạ lỗi, nói được nửa câu chợt im lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào thanh niên mặc áo bào màu vàng trước mắt.

Vô luận hình dáng tướng mạo của người này cùng với người thường không

có khác gì nhau, nhưng trên người này lại không có khí tức của người thường, mà lại giống như một bộ khôi lỗi, có chút tương tự với Giải Đạo Nhân.

Thế nhưng bộ khôi lỗi người này, tuy trong mắt có thần thái, nhưng lại hơi có vẻ khô khan, so với Giải Đạo Nhân rõ ràng còn kém hơn một bậc.

"Xin mời các hạ lui ra." Khôi lỗi mặc áo bào vàng từ tốn nói.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, quay người trở về nơi đóng quân Huyền Thành, lấy một bình tinh dịch, rồi trở lại phi thuyền Tinh Chuẩn.

"Lệ Phi Vũ, ta nói thêm một lần nữa, hãy dụng tâm mà khắc họa trận đồ cho ta, đừng có phân tâm vào chuyện khác, nếu không đừng trách lão phu không khách khí!" Đột nhiên Lục Hoa phu nhân chắn trước người Hàn Lập, có chút không vui nói ra.

"Tiền bối yên tâm, ta phụ trách bộ phận này rất nhanh sẽ hoàn thành." Hàn Lập gật đầu đáp, lộ ra mười phần cung kính.

Lục Hoa phu nhân trừng Hàn Lập một cái, nhưng không có tiếp tục trì hoãn nữa, mà quay người rời đi.

"Tiểu tử ngươi đừng tưởng rằng ta không biết là ngươi đang cố ý tiếp cận người Khôi Thành, cả hai như nước với lửa, nếu như bị người ngoài hoài nghi ngươi là nội gian, thì đến lúc đó ngươi sẽ gặp rắc rối to đó!"

Hàn Lập vừa mới cúi người xuống, chợt bên tai truyền đến âm thanh Lục Hoa phu nhân.

Hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía bóng lưng Lục Hoa phu nhân một cái, liền cúi người bắt đầu công việc bận rộn.

Năm người tiếp tục làm việc không ngừng nghỉ, cuối cùng trước trời tối ba ngày sau, cũng đã khắc họa hoàn tất toàn bộ trận văn trên khung chính, cũng như đạt được sự chấp nhận ban đầu của Lục Hoa phu nhân.

Tuy là bận rộn nửa tháng, nhất là khi khắc tinh thần cấm chế đối với thần thức tiêu hao rất lớn, sắc mặt mấy người bọn hắn đều có chút tái nhợt.

"Các ngươi cũng đều vất vả rồi, trận văn đợt sau cần phải đợi người Khôi Thành chế tạo hoàn tất phi thuyền Tinh Chuẩn, mới có thể bắt đầu vẽ tiếp được, trước khi phi thuyền hoàn thành, trong khoảng thời gian này các ngươi hãy cố mà nghỉ ngơi một chút đi." Lục Hoa phu nhân thay đổi cách nhìn với ba người Hiên Viên Hành, thái độ ôn hòa không ít.

"Vâng." Ba người Hiên Viên Hành đáp lại, rồi riêng mỗi người đều tự quay về chỗ ở của mình.

Hàn Lập cũng cáo từ với Lục Hoa phu nhân một tiếng, nhưng lại bị Lục Hoa phu nhân gọi lại.

"Lệ tiểu tử, ngươi tiếp xúc người Khôi Thành, ý định muốn làm cái gì? Lục Hoa phu nhân nhìn vào mắt Hàn Lập, vẻ mặt lộ ra trang nghiêm không ngờ.

"Lệ mỗ cần một loại vật liệu, loại vật liệu này nghe nói chỉ có Khôi thành mới có, cho nên tại hạ mới có ý định tiếp xúc người Khôi Thành một chút, xem thử có thể trao đổi được hay không. Lục Hoa tiền bối yên tâm, sau này ta sẽ không làm chậm trễ chuyện chính nữa." Hàn Lập đảo mắt, không có nói thật, mà tùy tiện nghĩ ra một cái lý do qua loa nào đó.

"Hừ! ngươi cho rằng lão phu sẽ tin lời ngươi nói sao? Ta mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, Huyền Thành cùng Khôi Thành chính là tử địch, thù hận này tuyệt đối không thể nào hóa giải. Hiện giờ cả hai đang trong hoàn cảnh khó khăn ở ngoài ngoại giới, cho nên hai thành mới cùng nhau liên thủ, chỉ cần tiến vào trong Đại Khư, thì ngay lập tức cả hai sẽ trở mặt. Nếu như ngươi thông minh, thì đừng có dây dưa với Khôi Thành nữa, nếu không sẽ làm nhiều người tức giận, mặc dù Huyền Thành rất lớn, những cũng sẽ không có đất cho ngươi cắm dùi." Lục Hoa phu nhân hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Ánh mắt Hàn Lập dị động, mặc dù Lục Hoa phu nhân nói lời lạnh nhạt, nhưng trong đó có ý quan tâm đến an toàn của hắn, trong lòng hắn lập tức ấm áp.

"Đa tạ Lục Hoa tiền bối đã chỉ dạy, tại hạ nhớ kỹ." Hàn Lập gật đầu nói cảm tạ.

Lục Hoa phu nhân lại "hừ" một tiếng, quay người đi ra.

Hàn Lập đứng ngay tại chỗ một lát, rồi cũng quay đầu nhìn vào nơi đóng quân của Khôi Thành một cái, lập tức quay người đi về chỗ ở của mình.

Bóng đêm từ từ tối dần, một đạo bóng người mơ hồ lặng lẽ không tiếng động nào, từ trong một chỗ lều vãi lướt đi, tiếp đó ẩn dấu vào bên cạnh ngọn núi trong màn đêm, từ từ rời đi nơi đóng quân của Huyền Thành, lần mò đến doanh trại của Khôi Thành.

Bóng người mơ hồ này không chỉ có nhan sắc mờ ảo vô cùng, mà trên người lại không có tản ra bất kỳ khí tức gì, phảng phất như một đạo âm hồn.

Bóng người mơ hồ rất nhanh đã đến trước doanh trại của Khôi Thành, chậm rãi từ sau một tảng đá lớn thò đầu ra, không ngờ chính là Hàn Lập.

Hắn nhìn về phía doanh trại Khôi Thành, ánh mắt chớp động.

Ba ngày trước, khi nhìn thấy bóng người màu tím kia, hắn cứ suy đi nghĩ lại, rốt cuộc cũng không kìm nén được nỗi lòng, mặc dù hắn biết là nguy hiểm, nhưng hắn vẫn tới đây để tìm kiếm

------oOo------

Chương 924: Giải Đạo Nhân tới hỏi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Linh Đang*
***Biên**: Sherlock*

Ánh mắt Hàn Lập dò xét bốn phía, âm thầm nghĩ cách lẻn vào.

Chỉ thấy bên trong doanh trại Khôi Thành, vô số khôi lỗi tuần tra xung quanh, còn có hai gã tu sĩ Khôi Thành đang đứng trên hai tòa tháp quan sát, từ trên nhìn xuống giám sát toàn bộ doanh trại, khiến hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hàn Lập đang suy tư, đột nhiên có người vỗ nhẹ đầu vai một cái.

Cái vỗ này không có chút dấu hiệu nào trước đó, dưới sự kinh hãi, Hàn Lập bỗng nhiên quay người, đồng thời thân hình nhanh như chớp lui về sau.

Lui tới một nửa, động tác của hắn đột nhiên dừng lại, khuôn mặt căng thẳng cũng thả lỏng một chút.

Một bóng người chẳng biết từ lúc nào xuất hiện sau lưng Hàn Lập, chính là Giải Đạo Nhân.

"Chớ phát ra động tĩnh, đi theo ta." Giải Đạo Nhân phất phất tay, dẫn đầu đi về hướng sơn mạch nơi xa.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn doanh trại Khôi Thành một chút, cuối cùng không tiếng động đuổi kịp bước chân Giải Đạo Nhân.

Hai người rất nhanh rời khỏi nơi đóng quân của Huyền Thành, đi thẳng ra thật xa mới ngừng lại.

"Ngươi muốn đêm tối thăm dò trong doanh trại Khôi Thành, tìm kiếm Tử

Linh?" Giải Đạo Nhân nhìn về phía Hàn Lập, trực tiếp hỏi.

"Đúng vậy, trước đây trong doanh trại Khôi Thành ta tình cờ thấy một người có chút tương tự với Tử Linh, không biết có phải nàng hay không. Không điều tra rõ chuyện này, lòng ta khó yên." Hàn Lập cũng không giấu điều gì.

"Hồ đồ! Trong Tích Lân Không Cảnh không cách nào sử dụng Tiên Linh Lực, che giấu khí tức vốn đã rất khó, ngươi lỗ mãng lẻn vào nơi đóng quân của Khôi Thành, cho là mình có mấy cái mạng?" Giải Đạo Nhân hừ một tiếng, nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Không phải vì lời răn dạy hắn của Giải Đạo Nhân, mà là bộ dáng lúc này của Giải Đạo Nhân quả thực không khác gì người bình thường.

"Điều Giải đạo hữu nói, sao ta lại không biết. Nhưng chuyện của Tử Linh, ta cũng không thể bỏ qua." Sau khi Hàn Lập trầm mặc một chút, nhàn nhạt nói.

"Vậy cũng phải phân rõ tình huống và trường hợp, bây giờ ngươi lẻn vào doanh trại Khôi Thành là quá liều lĩnh. Chuyện tìm kiếm Tử Linh vẫn nên để sau rồi nói. Nếu như ngươi nói người nọ thật sự là Tử Linh, nàng cũng không đột nhiên chạy trốn, ngươi không cần vội vã như thế." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói.

"Giải đạo hữu nói rất đúng, Hàn mỗ quả thực liều lĩnh lỗ mãng." Hàn Lập thở dài, gật đầu nói.

"Bất quá hiện ngươi đang thi triển là thủ đoạn tuyệt diệu gì, khí tức ẩn nấp sâu như thế, dù là ta cũng thiếu chút không phát hiện ra, khó trách dám đêm tối thăm dò nơi đóng quân của Khôi Thành." Giải Đạo Nhân lại chăm chú nhìn vào hai mắt Hàn Lập, hỏi.

"Chút trò hề mà thôi, chẳng phải vẫn bị Giải đạo hữu ngươi liếc qua nhìn thấu sao." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Lúc này hắn đang thi triển một bí pháp ẩn nấp trong “Thiên Sát Trấn Ngục công”, Vạn Khiếu Không Tịch thuật.

Thuật này cũng có tác dụng phong bế Huyền khiếu quanh thân, ở phương diện ẩn nấp khí tức bản thân còn tinh diệu hơn thứ Giải Đạo Nhân truyền thụ cho hắn. Nhưng khuyết điểm lớn nhất là trong lúc thi triển không thể vận dụng chút Huyền khiếu nào.

Cũng không biết Giải Đạo Nhân nhìn thấu bằng cách nào.

Giải Đạo Nhân chỉ yên lặng nhìn Hàn Lập, trên khuôn mặt không lộ ra một chút thần sắc, cũng không nói gì.

"Giải đạo hữu đêm khuya tới tìm ta, chắc không phải chỉ vẻn vẹn nói mấy câu đó với ta chứ." Hàn Lập nghiêm mặt hỏi.

"Quả thật ta có chuyện muốn bàn bạc với ngươi. Không có gì bất ngờ xảy ra thì nửa tháng nữa Tinh Chuẩn phi chu có thể hoàn thành. Ách Quái và Sa Tâm tìm được cửa vào này coi như đáng tin cậy, tiến vào Đại Khư hẳn là không có vấn đề, đến lúc đó ta cần sự hỗ trợ của ngươi." Giải Đạo Nhân trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi mở miệng nói.

"Giải đạo hữu đối dường như rất hiểu rõ Đại Khư nha, chẳng lẽ trí nhớ của ngươi lại thức tỉnh? Cảm giác bây giờ người rất khác trước kia." Hàn Lập nghe thấy lời này, giật mình hỏi.

Giải Đạo Nhân không trả lời câu hỏi của Hàn Lập, nhìn một cái về hướng Đại Khư, trên mặt lộ ra một chút thần sắc phức tạp.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt chớp động, nhưng không mở miệng quấy rầy Giải Đạo Nhân.

"Thực không dám giấu, trí nhớ của ta đã khôi phục rất nhiều. Nhưng có một số việc hiện giờ vẫn không tiện nói thẳng với ngươi." Giải Đạo Nhân không nhìn lâu, rất nhanh đã thu hồi ánh mắt, nhẹ thở ra một hơi rồi nói.

"Vậy chờ tới lúc Giải đạo hữu thuận tiện rồi nói với ta là được." Hàn Lập gật đầu nói.

"Thời gian không nhiều, ta không thể rời khỏi bên người Thần Dương quá lâu, nếu không có thể sẽ bị hắn phát hiện. Chuyện ta cần Hàn đạo hữu giúp đều ghi ở trong này." Giải Đạo Nhân há miệng phun ra một khối ngọc giản màu trắng, giao cho Hàn Lập.

"Này..." Hàn Lập tiếp lấy ngọc giản, đang muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Giải Đạo Nhân phất tay cắt ngang.

"Hàn đạo hữu nhất định phải làm theo lời nói ở trên đó, đối với ngươi tuyệt đối có lợi không hại, nói không chừng còn có một phần cơ duyên lớn cho ngươi."

Giải Đạo Nhân nhìn kỹ Hàn Lập một chút, thân hình loáng một cái hóa thành một đạo hắc ảnh, nhanh chóng lao về nơi Huyền thành đóng quân.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tốc độ Giải Đạo Nhân bày ra lúc này không kém bao nhiêu so với hắn.

Hắn nhìn một cái về hướng Giải Đạo Nhân đi xa, rất nhanh thu hồi ánh mắt, tâm niệm vừa động, một sợi thần thức chui vào bên trong ngọc giản màu trắng.

Sau một khắc, đuôi lông mày hắn hơi nhíu lại, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm, thần sắc âm tình bất định.

Hắn đứng yên một lát tại chỗ, bỗng nhiên giậm chân một cái, dường như cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ngón tay dùng sức bóp một cái, bóp nát ngọc giản thành phấn, cũng lập tức đi về nơi đóng quân của Huyền Thành.

Thời gian kế tiếp, việc chế tạo Tinh Chuẩn phi chu giao cho người Khôi Thành, bốn người Hàn Lập thì không có việc làm, tự mình nghỉ ngơi trong lều của mình.

Nhưng bọn họ cũng không nghỉ ngơi hoàn toàn. Ngẫu nhiên Lục Hoa phu nhân sẽ triệu tập bốn người, giảng giải cho bọn họ một chút yếu điểm của cấm chế trong Tinh Chuẩn.

Chớp mắt đã qua mười mấy ngày, cuối cùng người Khôi Thành cũng chế tạo hoàn toàn Tinh Chuẩn phi chu.

Một chiếc phi chu màu xám bạc lẳng lặng đặt trên mặt đất, thân thuyền tản mạn ra từng trận kim khí giống như vầng sáng rét lạnh, thoạt nhìn kiên cố không thể phá vỡ.

Toàn bộ thân thuyền nhìn rất trơn tru, hai cái cánh ngân sắc vươn lên, toàn bộ phi chu nhìn như một đầu yến trắng sắp giương cánh phi hành.

Bên trong phi chu rỗng, người ở trong thân thuyền. Hai bên mở cửa sổ, được niêm phong bằng một tài liệu trong suốt, từ bên trong có thể nhìn rõ tình huống bên ngoài.

Lúc này toàn bộ người Huyền Thành đi vào bãi đất trống, Ách Quái đưa tay vỗ vỗ thân thuyền, phi chu ông ông rung động vài cái, nhưng không phát ra tiếng vọng tiếng vọng, dường như phi chu là một khối đặc, khiến người ta có một loại cảm giác kiên cố.

"Kỹ nghệ của chư vị đạo hữu Khôi Thành quả thực cao siêu, gần tháng công phu ngắn ngủi đã chế tạo ra một chiếc khôi lỗi phi chu chắc chắn mà lại tinh diệu như thế.” Ách Quái khen.

"Ách đạo hữu khen trật rồi, thuyền này nếu ở nơi khác, dựa vào lực lượng khôi lỗi cũng có thể bay lên cách mặt đất. Nhưng trên không hắc uyên này, thuyền này lại không chịu nổi lực hút phía dưới, còn phải mời Lục Hoa đạo hữu tương trợ mới có thể." Lúc này Sa Tâm cũng mang theo bảy tám người Khôi Thành đứng ở chỗ này, nghe vậy cười nói.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn một cái về phía đám người Khôi Thành, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Trong đám người Khôi Thành không có thân ảnh nữ tử áo bào tím kia.

"Lục Hoa đạo hữu, kế tiếp liền nhờ cậy ngươi." Ách Quái nghe được lời này của Sa Tâm, nói với Lục Hoa phu nhân bên cạnh.

Thần sắc Lục Hoa phu nhân có chút ngưng trọng, con mắt nhìn qua phi chu, bước đến cạnh phi chu, đưa tay tìm tòi phía trên một lát, chân mày cau lại.

"Lục Hoa đạo hữu, có vấn đề gì không?" Ách Quái nhìn thấy sắc mặt Lục Hoa phu nhân, không khỏi hỏi.

"Sa Tâm đ*o hữu, bên trong vách thuyền lại quán chú Ngân Lưu Trấp?" Lục Hoa phu nhân nhìn về phía Sa Tâm, hỏi.

"Đúng vậy. Ngân Lưu Trấp là đồ vật Khôi Thành chúng ta bí mật chế tạo, không ngờ Lục Hoa đạo hữu cũng biết. Dùng Ngân Lưu Trấp quán chú có thể giúp những tài liệu khác biệt dung hợp chặt hơn, tăng lực phòng ngự vách thuyền." Ánh mắt Sa Tâm lóe lên, nói.

Lục Hoa phu nhân nghe vậy trầm mặc không nói.

"Lục Hoa đạo hữu, có gì không ổn sao?" Ách Quái hỏi.

"Cũng không có gì, Ngân Lưu Trấp dùng tài liệu chính là Ngân Lưu Thạch, thứ này có phần xung đột với Tinh dịch ta phối chế. Trên vách thuyền quán chú Ngân Lưu Trấp, muốn khắc pháp trận Tinh Chuẩn bên trên sẽ có chút khó khăn. Nhưng cũng chỉ là dùng thêm chút thời gian, không đáng lo." Lục Hoa phu nhân hì hì một tiếng nói.

Lông mày Hàn Lập cau lại, nhìn Lục Hoa phu nhân một chút, há miệng muốn nói.

Lục Hoa phu nhân quay đầu nhìn sang, trong mắt lóe lên tia tàn khốc.

Hàn Lập thấy cảnh này, im ngay không nói.

"A, không có trở ngại thì tốt. Lục Hoa đạo hữu các ngươi nhanh chút động thủ đi, mau chóng hoàn thành phi chu. Không biết thời kỳ Hắc Uyên thoái

trào sẽ kéo dài bao lâu, chậm sợ sinh biến." Ách Quái gật đầu nói.

Lục Hoa phu nhân miệng đầy đáp ứng, sau đó lập tức mang theo bốn người Hàn Lập tiến vào bên trong thân thuyền.

Người hai thành bên ngoài thấy vậy, cũng tự mình tản đi.

Không biết do tất cả tài liệu kỳ lạ của Tinh Chuẩn phi chu hay do bản thân thuyền này vốn có uy năng đặc biệt, vừa tiến vào bên trong thân thuyền, toàn bộ âm thanh bên ngoài biến mất vô tung, tương tự như bày ra cấm chế cách âm.

"Lục Hoa tiền bối, thật sự không có vấn đề gì sao?" Hàn Lập xuyên qua cửa sổ thấy người hai thành đi xa, sắc mặt ngưng trọng hỏi.

Việc kế tiếp bọn họ phải làm khác trước đó, trận văn trước đó vẽ trên khung chính chỉ là nửa phần trước của Tinh Chuẩn cấm chế, chỉ cần khắc trận văn là được. Mà bây giờ bọn họ phải chân chính bắt đầu bố trí Tinh Chuẩn cấm chế.

Không chỉ khắc trận văn, còn cần trong lúc khắc trận văn đồng thời thêm rất nhiều đạo cụ và tài liệu bày trận, độ khó so với trước đây tăng lên không ít.

Hiện giờ lại xuất hiện chuyện Ngân Lưu Trấp, khẳng định khó càng thêm khó.

Hàn Lập tự nghĩ toàn lực ứng phó, hẳn là miễn cưỡng có thể ứng phó cục diện trước mắt, nhưng ba người khác thì khó nói.

Ba người Hiên Viên Hành hiển nhiên cũng ý thức được chuyện này, mặt vẻ lo lắng không yên.

"Hừ, sao lại không có vấn đề gì. Kế tiếp phải chân chính bắt đầu xây dựng đại trận, một khi các ngươi khắc trận văn xảy ra chuyện không may, không chỉ dẫn đến trận văn sụp đổ, đạo cụ và tài liệu bày trận cũng theo đó hỏng hết. Mụ đàn bà Sa Tâm chết tiệt, lại bày ra phiền toái cho lão phu ở thời điểm này." Lục Hoa phu nhân tức giận nói, trên mặt phủ một tầng màu

xanh, nhìn rất không tốt.

Bốn người Hàn Lập nghe được lời này, sắc mặt đều khẽ biến.

"Lục Hoa tiền bối, chẳng lẽ tài liệu bày trận ngài mang theo không nhiều?" Con ngươi Hàn Lập xoay chuyển, thăm dò hỏi.

"Ta mang theo hai phần tài liệu, vốn tưởng rằng khẳng định đã đủ rồi, nhưng hiện tại xem ra cũng chưa hẳn." Lục Hoa phu nhân hừ lạnh một tiếng, liếc ba người Hiên Viên Hành một chút.

Ba người thấy vậy vội vàng cúi đầu xuống, mặt lộ vẻ xấu hổ.

"Nếu đã như vậy, sao Lục Hoa tiền bối không báo việc này cho Ách Quái thành chủ, tiếp thu ý kiến nhiều người mới có thể nghĩ ra biện pháp." Hàn Lập nói thêm.

"Chút chuyện nhỏ mà thôi, hà tất phải làm phiền bọn họ. Các ngươi cũng không cần lo lắng, làm hết sức là được, lão phu tự có cách xử lý tốt chuyện này." Sắc mặt Lục Hoa phu nhân hơi đình trệ, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, thái độ đột nhiên biến đổi, phất tay nói.

------oOo------

Chương 925: Phương pháp bổ túc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nếu như ba vị đạo hữu lĩnh ngộ không sâu với cấm chế tinh thần, không bằng công việc sau này cứ để ta và Lục Hoa tiền bối làm, mặc dù sẽ chậm hơn một chút so với kế hoạch, nhưng bọn Ách thành chủ chắc cũng sẽ không nói gì." Hàn Lập đề nghị.

"Không được, Tinh Chuẩn đại trận là ta tham khảo cấm chế Tứ Tướng sáng lập ra, lúc trước còn dễ nói, kế tiếp bày trận, cần đám năm người chúng ta từ bốn tướng vị đồng thời động thủ, nếu không cấm chế nhất định sẽ tan vỡ. Được rồi, đừng nhiều lời, lão phu sẽ tự xử lý tốt việc này." Lục Hoa phu nhân gật đầu nhẹ với Hàn Lập, thái độ ôn hòa rất nhiều so với trước.

Nếu như Lục Hoa phu nhân đã nói thế, Hàn Lập cũng không nói gì nữa.

Lục Hoa phu nhân lập tức giải thích kỹ một phen với bốn người Hàn Lập về yếu điểm cấm chế Tinh Chuẩn, sau đó bắt đầu động thủ bày trận.

Năm người vẫn giống lúc trước, Lục Hoa phu nhân phụ trách khu vực bên trong thuyền, Hàn Lập phụ trách cánh bên trái, Lữ Cương cùng Lương Phiệt phụ trách cánh bên phải, Hiên Viên Hành phụ trách đuôi thuyền.

Hàn Lập cầm Tinh Lan bút trong tay, khắc trận văn bên cánh trái phi chu.

Các nơi trong đó, nhất là trên vách tường được ngâm Ngân Lưu Trấp, xung đột mạnh với lực lượng tinh thần bên trong tinh dịch, lúc vẽ khó khăn gấp mấy lần so với trước.

Hắn hít sâu một hơi, thúc giục thần thức mạnh hơn, kiệt lực ổn định lực

lượng tinh dịch, đồng thời thích ứng với loại xung đột này.

Lấy lực lượng thần thức của hắn hôm nay, tăng thêm lĩnh ngộ với Tinh Chuẩn cấm chế, rất nhanh đã thích ứng, vừa vẽ khắc trận văn, vừa lắp đặt các loại tài liệu cùng đạo cụ bày trận vào bên trong trận văn, bắt đầu bố trí từng điểm cấm chế.

Hàn Lập bên này coi như thuận lợi, nhưng tình huống ba người Hiên Viên Hành bên kia cũng không được tốt, thực tế một mình Hiên Viên Hành vẽ khắc trận văn càng thêm khó khăn, gần nửa ngày trôi qua, đã liên tục thất bại bốn năm lần, tiêu phí không ít tài liệu.

Tuy lúc trước Lục Hoa phu nhân đã nói như vậy, nhưng chứng kiến rất nhiều tài liệu bị lãng phí, sắc mặt cũng rất khó coi, bất đắc dĩ đành phải dừng lại, một lần nữa chỉ điểm yếu bày trận của ba người Hiên Viên Hành.

Trong nháy mắt, tám chín ngày đã qua.

Bên trong Tinh Chuẩn phi chu, các nơi trên vách tường thuyền có từng đạo trận văn giao thoa nhau, chớp động lên tia sáng trắng nhàn nhạt, tràn ngập hơn phân nửa không gian bên trong thuyền.

Chính giữa phi chu, năm người đứng đối diện nhau.

Vẻ mặt ba người Hiên Viên Hành hổ thẹn, cúi đầu đứng đó.

Hàn Lập yên lặng đứng ở một bên, cũng không nói gì.

Sắc mặt Lục Hoa phu nhân có chút âm trầm, hai mắt liên tục chuyển động, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Những ngày qua, mấy người dốc hết toàn lực bày trận, đã hoàn thành hơn phân nửa, chỉ có điều tài liệu bị ba người Hiên Viên Hành lãng phí rất nhiều, rốt cuộc đã hao hết.

"Khục, hiện tại tài liệu chưa tới, Lục Hoa tiền bối, ngươi đã có đối sách gì chưa?" Qua thời gian dài trầm mặc, Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, hỏi.

"Khí cụ bày trận ta còn có một ít, hơn nữa trong những cái bị hỏng, những cái tổn hại ít, chữa trị một chút vẫn có thể tiếp tục sử dụng, cái này cũng không cần lo lắng, hiện tại chủ yếu là thiếu hụt ba loại tài liệu Hải Ngưng Ngọc, Phi Tinh, Địa Triều Thạch mà thôi." Lục Hoa phu nhân bình tĩnh nói.

"Về ba loại tài liệu này, chẳng lẽ Lục Hoa tiền bối đã có biện pháp?" Hàn Lập nhìn thấy thần sắc bình tĩnh của Lục Hoa phu nhân, lại hỏi.

"Trong Hàn Băng Sơn Mạch có một loại Lân thú tên là Băng Lân Cừu Trư sinh sống, một sừng trên đỉnh đầu nó cực kỳ tương tự với Hải Ngưng Ngọc, có thể sử dụng thay thế. Chúng ta tiến vào Hàn Băng Sơn Mạch, ta từng thấy tung tích Băng Lân Cừu Trư này, cách nơi đây cũng không xa, chỉ có hai ngày lộ trình, qua đó săn giết vài đầu là được. Về phần Phi Tinh, theo ta được biết, trên người Phù Kiên thành chủ có một ít, ta sẽ đi qua lấy từ hắn là được, chắc hắn sẽ đồng ý, phiền toái nhất chính là Địa Triều Thạch, ta cũng không biết phải tìm nơi nào." Lục Hoa phu nhân chậm rãi nói ra.

"Một bộ phận trên người một loại Khôi Lỗi Khôi thành có Địa Triều Thạch, có lẽ trong tay Sa Tâm đ*o hữu có một ít Địa Triều Thạch, ta qua mượn hắn một ít là được." Vào thời khắc này, một thanh âm truyền tới, hai người từ lối vào phi chu đi đến, chính là Ách Quái cùng Thần Dương.

"Ách thành chủ, ngươi..." Lục Hoa phu nhân nghe tiếng liền đứng lên, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ.

"Lục Hoa đạo hữu, ngươi vẫn giữ thể diện như vậy sao, tuy rằng lúc trước ngươi hứa hẹn giúp ta xây xong Tinh Chuẩn phi chu này, nhưng hiện tại đã xảy ra tình huống thay đổi bực này, về tình về lý, ngươi cũng nên nói với ta một tiếng, lại đi cậy mạnh, muốn một mình giải quyết." Ách Quái mỉm cười, nói ra.

Hàn Lập nghe nói thế, trong lòng giật mình, khó trách Lục Hoa phu nhân lúc trước không chịu nói với Ách Quái thành chủ.

Thần tình trên mặt Lục Hoa phu nhân cả biến, cuối cùng thở dài: "Sự việc là do ta làm hư, đâu còn có mặt mũi cầu cứu Ách thành chủ, bất quá bây giờ

Ách thành chủ đã biết rõ việc này, cứ dựa theo thành chủ nói làm đi."

Ách Quái gật đầu nhẹ, nói với Thần Dương bên cạnh: "Việc săn giết Băng Lân Cừu Trư, liền nhờ cậy Thần Dương rồi. Trên đường tới đây, ta nhớ là đã gặp được Băng Lân Cừu Trư, đại khái là ở địa phương này."

Lão nói xong, lấy ra ngọc giản, mơ hồ khắc một bộ địa đồ Băng Hoả Sơn Mạch, hơn nữa đánh dấu vào một vị trí, đưa cho Thần Dương.

"Không có vấn đề." Thần Dương tiếp nhận ngọc giản dò xét một chút, lập tức gật đầu nhẹ, đang tính quay người rời đi.

"Chờ một chút, bên trong Băng Hoả sơn mạch nguy hiểm trùng trùng điệp điệp, thực lực Thần Dương ngươi tuy mạnh, một người tiến vào chưa hẳn ổn thỏa, để cho Lệ Phi Vũ cùng đi với ngươi, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, vừa vặn hắn hiểu rõ Hải Ngưng Ngọc, sẽ nghiên cứu kỹ hơn." Ách Quái gọi Thần Dương lại, lại nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe nói thế, hơi ngẩn ra, lập tức gật đầu đáp ứng.

"Lần này bày trận, tại hạ lãng phí tài liệu nhiều nhất. Thành chủ, xin cho ta cùng đi xuất ra một phần lực, để bù đắp áy náy trong lòng." Hiên Viên Hành bỗng nhiên đi ra, nói.

"Cũng tốt, vậy ngươi cùng đi a, nhớ đi sớm về sớm." Đuôi lông mày Ách Quái nhếch lên, lập tức gật gật đầu.

Ba người không hề trì hoãn, chuẩn bị một chút liền rời khỏi nơi đóng quân, đi về hướng trên địa đồ.

Bởi vì con đường này đã đi qua một lần, tốc độ ba người tiến lên khá nhanh, chỉ tốn một ngày đã tới nơi ấy.

Đến nơi này, màn đêm đã buông xuống, hàn khí chung quanh đột nhiên phủ khắp, lại có hàn phong gào thét cuồn cuộn, một lớp tiếp theo một lớp, không có vẻ gì là ngừng cả.

Trong gió lạnh ẩn chứa lực lượng âm hàn mãnh liệt, tuy rằng thực lực ba người đều bất phàm, nhưng tay chân dần dần trở nên cứng ngắc.

"Hàn khí mãnh liệt như thế có chút bất thường, vẫn không nên tiếp tục chạy đi, tìm một chỗ tránh trước đã." Ánh mắt Thần Dương quét qua khắp nơi, mở miệng nói.

Hiên Viên Hành tựa hồ có vẻ chống đỡ không nổi, gật đầu trước tiên.

Hàn Lập tuy rằng còn có thể kiên trì, nhưng cũng không có phản đối.

Ba người tìm một vòng xung quanh, rất nhanh phát hiện bên cạnh một sơn cốc có một sơn động bí mật, lập tức chui vào.

Trong sơn động có vách núi cách trở, hàn khí đã giảm so với bên ngoài, sắc mặt ba người buông lỏng, đều tự tìm một chỗ ngồi xuống.

Hiên Viên Hành tựa hồ sợ lạnh, tìm đến chỗ sâu nhất trong sơn động.

Gã lập tức lấy từ trong bọc hành lý sau lưng ra ra một chậu nhỏ cùng một dụng cụ như cây trúc, từ bên trong đổ vào trong chậu nhỏ một ít chất lỏng màu đen như dầu.

Lập tức "Xoẹt" một tiếng, một điểm hỏa quang rơi vào trong chậu nhỏ, chất lỏng màu đen trong chậu lập tức cháy hừng hực, hóa thành một đoàn hoả diễm sáng ngời.

Hàn Lập thấy cảnh này, lông mày cau lại.

Sơn động này tuy rằng bí mật, nhưng ở chỗ này châm lửa dẫn tới nhiệt độ biến hóa, vạn nhất bị Lân thú phía ngoài phát hiện, chỉ sợ là thêm phiền toái.

Hắn quay đầu nhìn Thần Dương một cái, thấy sắc mặt y có chút hờ hững, cũng không có phản đối, nên cũng không nói gì thêm.

"Thần Dương thành chủ, Lệ đạo hữu, thực lực nhị vị mạnh hơn nhiều so với

tại hạ, có thể ngăn cản hàn khí xâm nhập, nhưng lấy thân thể ngạnh kháng cũng là gánh nặng, hay là đến đây ngồi cho ấm đi." Hiên Viên Hành bắt chuyện với hai người.

"Cũng tốt." Thần Dương đứng dậy đi đến ngồi xuống gần chậu than.

Hàn Lập thấy vậy, cũng đi tới.

Trong chậu than dầu đen bốc cháy hình thành hỏa diễm nóng bỏng dị thường, xua đi hàn khí trong động, ánh lửa chiếu vào trên thân mấy người làm ấm áp như ánh nắng chiếu lên.

"Dầu đen này thoạt nhìn không giống bình thường, không biết là bảo vật gì?" Hàn Lập nhìn chậu than một cái, thoáng có chút kinh ngạc hỏi.

"Bất quá là một loại dầu mỡ Lân thú mà thôi, cũng không phải là bảo vật gì cả." Hiên Viên Hành cười nói.

Hàn Lập gật gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

"Thật lạ, sao đêm nay hàn phong lại mãnh liệt như thế." Hiên Viên Hành lẩm bẩm nói ra.

"Băng Hỏa Sơn Mạch nơi đây tới từ Hắc Uyên, khí hậu vốn nhiều thay đổi, chẳng có gì lạ." Thần Dương nhàn nhạt nói ra.

Ngoài động tiếng thét hàn phong càng ngày càng vang, thổi qua chỗ sơn cốc kia, phát ra tiếng gầm ô ô quái dị, khiến người nghe thấy phải kinh tâm.

Bên ngoài tuy rằng hàn phong gào thét, nhưng trong sơn động lại một mảnh ấm áp, thoáng như một nơi khác lạ.

Lúc này ba người sưởi ấm, thân thể cứng ngắc dần dần khôi phục lại, linh hoạt hơn nhiều, thêm nữa chuyện lần này đi làm cũng không có gì khó khăn, tâm tình ba người tương đối buông lỏng, nói chuyện phiếm câu được câu không.

Càng về khuya, ba người rất nhanh đã không còn hứng thú nói chuyện nữa.

Hiên Viên Hành mặc quần áo dựa vào một bên vách động, nhắm mắt ngủ đầu tiên.

Thần Dương cũng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Hàn Lập không có buồn ngủ, cũng không có tâm tư tu luyện, trong mắt phản chiếu ánh lửa, hơi hơi nhảy lên, không biết suy nghĩ cái gì.

"Lệ đạo hữu, đêm đã khuya, sao ngươi không nghỉ ngơi một chút, việc cần làm ngày mai tuy rằng không khó, nhưng tinh thần được nghỉ ngơi dù sao vẫn tốt hơn." Một thanh âm vang lên trong tai Hàn Lập, Thần Dương chẳng biết lúc nào mở mắt ra, nhìn hắn truyền âm nói.

"Nơi này tuy rằng ẩn kín, nhưng dù sao cũng là bên trong Băng Hỏa Sơn Mạch, buổi tối chưa hẳn không có nguy hiểm đột kích, nên lưu lại một người gác đêm thì tốt hơn." Hàn Lập nhìn Hiên Viên Hành một cái, đồng dạng truyền âm trả lời.

"Thực lực Lệ đạo hữu không tầm thường, vả lại tâm tư kín kẽ, lần này tiến nhập vào trong Đại Khư, sẽ có một phen hiệu quả lớn." Thần Dương cười truyền âm nói.

"Lệ mỗ lần này đi theo chư vị tiến vào Đại Khư, bất quá là muốn kiến thức một phen, đâu phải nghĩ tới hiệu quả lớn gì chứ." Hàn Lập lắc đầu cười nói.

"Bên trong Đại Khư có trân bảo vô số, Lệ đạo hữu chẳng lẽ thật không muốn thứ gì sao?" Thần Dương nhìn thật sâu Hàn Lập một cái.

"A, Thần đạo hữu nói thế là ý gì?" Hàn Lập nhìn thẳng vào mắt Thần Dương, chậm rãi truyền âm hỏi.

"Thần mỗ vài ngày trước nghe người ta nói, trước hội võ năm thành Lệ đạo hữu đã đi bái phỏng Lục Hoa đạo hữu, nghe nói là có nhắc tới Thiên Lân Vẫn Tinh?" Thần Dương truyền âm hỏi.

P/s: Người có văn hoá là người copy bản dịch biết ghi rõ nguồn dịch và người dịch!

------oOo------

Chương 926: Lung lạc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*

"Đúng vậy, ta đi thỉnh giáo Lục Hoa tiền bối phương pháp giải trừ Hắc Kiếp Trùng, tin tức của Thần đạo hữu thật đúng là linh thông." nét mặt Hàn Lập lại rất bình tĩnh, truyền âm nói ra.

"Lệ đạo hữu chớ nên hiểu lầm, Thần mỗ thực sự không phải là điều tra hành tung Lệ đạo hữu hay gì, chẳng qua là ngẫu nhiên được biết được việc này. Thiên Lân Vẫn Tinh này, bên trong Đại Khư hẳn sẽ có, nếu như Lệ đạo hữu cần hỗ trợ, chắc chắn Thần mỗ sẽ toàn lực tương trợ." Thần Dương nhoẻn miệng cười, truyền âm nói.

"Đa tạ Thần đạo hữu để ý." Hàn Lập từ chối cho ý kiến truyền âm nói.

"Lệ đạo hữu, thời gian ngươi tới Tích Lân Không Cảnh không lâu, cũng chưa từng thăm dò qua bí cảnh thắng địa bực này như Đại Khư, Thần mỗ cũng đã đi qua mấy lần. Ở bên trong bí cảnh bực này, trọng bảo trước đó, cái gọi là bằng hữu tình nghĩa, đồng bạn chi tình, thậm chí ân oán Huyền Thành, Khôi Thành chẳng qua đều như một tờ giấy mỏng, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn. Lệ đạo hữu là người thông minh, đạo lý này chắc hẳn không cần Thần mỗ nhiều lời." Thần Dương dừng một chút sau đó, lại truyền âm nói ra, trong thanh âm mang theo một chút vẻ kỳ quái.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Thần Dương một cái, không nói gì.

"Trong mắt ta, ở bên trong Đại Khư, sức lực một người chẳng có ý nghĩa gì. Nhưng đối với Lệ đạo hữu ta một mực khâm phục, nếu chịu cùng ta chung sức hợp tác, những thứ khác không nói, Thần mỗ có thể cam đoan sẽ tìm kiếm Thiên Lân Vẫn Tinh cho ngươi, Lệ đạo hữu suy nghĩ thật kỹ thử xem." Thần Dương nhìn sâu vào đôi mắt Hàn Lập một lát, rồi ngay sau đó liền nhắm mắt lại.

Hàn Lập con mắt híp lại, tiếp theo trầm mặc xuống.

Một khi đến ngày tiến vào Đại Khư, không chỉ có là cục diện song phương thoạt nhìn như hợp tác giữa Khôi Thành và Huyền Thành sẽ bị đánh vỡ, thậm chí dưới trướng Huyền Thành, các thành chủ cũng đều có tâm tư riêng, chính mình mặc dù bên ngoài là thuộc hạ dưới trướng Thần Dương, nhưng trên thực tế phần lớn cũng không nghe gã phân phó.

Ý tứ Thần Dương rõ ràng, nhưng đối với mục đích của người này hắn không thể nào xem thấu, dưới tình huống này, hắn cũng không muốn tùy tiện đáp ứng cái gì, tốt hơn hết vẫn nên yên lặng theo dõi kỳ biến.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh, lúc trời hửng sáng, ngoài động hàn phong gào thét chậm rãi suy yếu tản đi, tuy rằng khắp nơi vẫn còn tràn ngập hàn khí rét thấu xương, nhưng so với đêm qua thì đã tốt hơn nhiều.

"Đi thôi, khoảng cách tới điểm đến, còn cách một đoạn đấy." Ba người tu chỉnh một chút, Thần Dương nói một tiếng, dẫn đầu xuất phát.

Hàn Lập hít thật sâu một hơi không khí lạnh như băng, khẽ nhíu mày.

Không biết có phải hay không bởi vì nguyên nhân đêm qua gác đêm, giờ phút này tinh thần hắn có chút mệt mỏi, thân thể cũng nặng nề cảm giác không có bao nhiêu khí lực.

"Lệ đạo hữu, thế nào? Tinh thần thoạt nhìn không tốt lắm?" Hiên Viên Hành nhìn lại, hỏi.

"Không có gì, xem ra ta còn là chưa thích ứng được hoàn cảnh nơi này." Hàn Lập lắc đầu, vừa hít thở sâu vài cái, lại đồng thời vận chuyển lực lượng khí huyết trong cơ thể, cảm giác thân thể mệt mỏi rất nhanh biến mất, trong lòng lúc này mới buông lỏng.

"Không có gì là tốt rồi, đi thôi." Hiên Viên Hành gật đầu đi tới.

Hàn Lập đang muốn cất bước đuổi theo, sắc mặt bỗng chốc khẽ biến, ánh

mắt nhìn về phía bên trái.

Ở giữa một dãy núi cách ba người tương đối xa, có hai cái bóng người bay cực nhanh tới, một người trong đó chính là Khôi Thành Trác Qua, người còn lại hắn cũng đã gặp qua, là tên nam tử lùn, thân cao chưa đầy bốn thước.

"Trốn đi!" Giờ phút này Thần Dương cũng phát hiện hai người kia, sắc mặt khẽ biến, lập tức trốn sau một tảng đá lớn.

Hiên Viên Hành và Hàn Lập cũng lách mình trốn đi.

Hai người Trác Qua cũng không phát hiện tung tích của bọn Hàn Lập, bay nhanh về phía trước, thân hình rất nhanh biến mất ở phía xa.

Lúc này ba người Hàn Lập mới chậm rãi đi ra.

"Người Khôi Thành sao có thể xuất hiện ở đây?" Hiên Viên Hành ngạc nhiên nói.

"Bên trong Băng Hỏa sơn mạch chứa không ít bảo vật, cũng không ít Lân Thú kỳ lạ sinh sống tại đây, người Khôi Thành muốn thừa cơ tầm bảo, cũng không có gì là lạ. Chúng ta bây giờ mang nhiệm vụ trọng yếu bên người, không nên thêm phiền toái." Thần Dương nhàn nhạt nói ra.

"Nói cũng đúng." Hiên Viên Hành nói ra.

"Thần đạo hữu có nhận ra hai người kia? Bọn chúng rất lợi hại phải không?" Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Hai người kia, người cao lớn hơn gọi Trác Qua, người người lùn còn lại gọi Vũ Vân, hai người đều là cao thủ đứng đầu Khôi Thành. Người Khôi Thành chiến lực cực kỳ khó có thể phán định, thực lực của bọn chúng không chỉ riêng bản thân chúng, mà quan trọng hơn là bọn chúng sử dụng Khôi Lỗi, một tu sĩ bình thường của Khôi Thành, nếu như đoạt được một cỗ Khôi Lỗi lợi hại, thực lực cũng sẽ tăng gấp mười lần, các ngươi nhất định phải nhớ kĩ điểm ấy, không nên xem thường bất cứ cái gì của người Khôi

Thành." Thần Dương nhắc nhở hai người nói.

Hàn Lập cùng Hiên Viên Hành đồng thời gật đầu.

"Bọn chúng hẳn là đã đi xa, đi thôi." Thần Dương lại đợi một hồi, lúc này mới mở miệng nói ra, mang theo hai người tiếp tục đi tới.

Sau gần nửa ngày, ba người tới một thung lung rất lớn, khu vực lân cận bao quanh là núi.

Bên trong thung lũng này loạn thạch san sát, hàn phong gào thét thổi qua, thổi qua núi đá, phát ra âm thanh sột soạt kỳ quái, tựa như vô số tiểu trùng bò nhúc nhích.

Dưới đáy thung lũng vẫn tồn tại một tầng sương mù màu lam nhàn nhạt, hàn phong thổi như vậy mà cũng không tiêu tan.

"Có lẽ chính là chỗ này." Thần Dương lấy ra ngọc giản xác nhận lại, nói ra.

Hàn Lập nhìn thung lũng trước mắt, thì thấy thung lũng này có dạng hình tròn, diện tích rất lớn, thoạt nhìn qua căn bản không thấy bến bờ, cảm giác có gì đó rất thần bí.

Thần Dương dẫn đầu đi thẳng về phía trước, hai người Hàn Lập theo sát phía sau.

Diện tích thung lũng quá lớn, ba người thương nghị một chút, quyết định chia nhau hành động.

Hàn Lập tìm kiếm phía bên trái thung lũng, Thần Dương tìm kiếm ở trung tâm thung lũng, Hiên Viên Hành đi qua phía bên phải, để có thể mau chóng tìm kiếm được Băng Lân Cừu Trư, một ngày sau tập hợp tại khu cửa vào.

Tầm nửa ngày sau.

Một quyền mang theo gào thét kình phong, từ trên trời giáng xuống, nện lên trên đầu một con Tuyết Lang Lân Thú.

"Phốc xuy" một tiếng, đầu Tuyết Lang Lân Thú giống như dưa hấu chấn nát, thân thể cao lớn ầm ầm ngã xuống đất, run rẩy vài cái, rồi ngay sau đó nằm bất động.

Hàn Lập thu hồi nắm đấm, lấy ra từ trong đầu Tuyết Lang một quả Thú hạch thu lại, nhưng lông mày lại nhíu chặt.

Lực đè nén của không gian Băng Hỏa sơn mạch này, lớn hơn so với Huyền Thành, thần thức của hắn chỉ có thể tràn ra ba bốn mươi dặm, căn bản dò xét không được bao xa, tìm nửa ngày, vẫn không có phát hiện tung tích Băng Lân Cừu Trư, nhưng lại gặp không ít Lân Thú khác.

Hắn nhìn về phía trước, loạn thạch phía trước càng ngày càng cao lớn hơn, có thậm chí có cái cao vài chục trượng, so với một vài tiểu sơn thì cũng không kém nhiều lắm, trên mặt đất sương mù màu lam so với lúc trước càng ngày càng thêm nồng đậm.

"Tiếp tục như vậy không thể được..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng một tiếng, hơi trầm ngâm, thả người nhảy lên một khối tảng đá lớn.

Sau đó điểm một cái dưới chân hắn, thân hình bay vút lao đi, cứ như vậy trên từng khối tảng đá lớn nhảy lên đi tới, đồng thời thần thức khuếch tán ra, dò xét tình huống xung quanh.

Bên trong thung lũng chỗ này Lân Thú không ít, trong đó có vài con đến Hàn Lập cũng cảm thấy hơi có chút nguy hiểm, tuy rằng trực tiếp trên không trung bay đi như vậy, quá dễ làm người khác chú ý, sẽ trở thành mục tiêu công kích của rất nhiều Lân Thú, nhưng vì có thể mau chóng tìm được Băng Lân Cừu Trư, cũng đành phải bất chấp nhiều như vậy.

Sau một hồi bay về phía trước, bị Lân Thú tập kích hai lần rồi, cuối cùng con mắt Hàn Lập cũng sáng ngời, bỗng nhiên quay sang nhìn về phía trước bên phải, phương hướng cũng biến đổi lao đi, bay vút về hướng đấy nhanh như điện.

Qua tầm mấy hơi thở, hắn bay vút đến một mảnh dày đặc rừng đá, nơi này

rừng đá bất ngờ đều trong suốt như tinh thể toả ra ánh sáng long lanh màu trắng, so với núi đá của Hàn Băng sơn mạch khác nhau rất lớn, tựa hồ là một loại khoáng thạch đặc thù, tản mát ra hàn khí rét thấu xương.

Bên trong rừng đá, một con Lân thú cao ngang người đang vội vã gặm ăn những cái khoáng thạch màu trắng kia.

Con thú này giống như loài chuột, trên trán mọc ra một cái sừng(độc giác) hai màu lam bạch đan xen lóng lánh, toàn thân phủ đầy lân giáp màu lam, bao bọc toàn thân, giống như đang mang một kiện áo giáp màu lam, sau lưng còn có một cái đuôi thật dài.

Chính là Băng Lân Cừu Trư!

Băng Lân Cừu Trư nghe được tiếng động, bỗng nhiên ngẩng đầu, thấy thân hình Hàn Lập giống như một con hùng ưng bay nhào tới, trong miệng lập tức phát ra một tiếng thét sắc nhọn, giống như tiếng hài nhi khóc lóc nỉ non.

Bốn chân nó tung bay, thân hình đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh màu lam, tán loạn bay về phía trước, tốc độ nhanh đến bất ngờ.

"Muốn chạy!"

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, Huyền Khiếu trên hai chân đột nhiên sáng ngời, tách ra từng đạo bạch quang, hình thành một mảnh tinh vân màu trắng giống như thật, nâng thân thể hắn lên, đồng thời dưới chân đạp mạnh mãnh liệt vào hư không.

"Phốc" một tiếng trầm đục, không khí đột nhiên chấn động, hiện ra từng vòng khí bạo rung động.

Hàn Lập đón lấy lực lượng đạp mạnh này, tốc độ đột nhiên tăng, lập tức bay vụt lên đỉnh đầu Băng Lân Cừu Trư, năm ngón tay đột ngột hạ xuống một trảo.

Trong miệng Băng Lân Cừu Trư hét lên một tiếng, cái đuôi dài co lại quất một cái mãnh liệt trên mặt đất, phương hướng chạy trốn không hề có dấu

hiệu biến đổi, bất ngờ nhảy qua phía bên trái, hiểm lại càng hiểm hắn tránh khỏi bàn tay hắn.

Hàn Lập nhẹ ồ lên một tiếng, thân hình lập tức trên không trung lăng không đảo người một cái, Huyền Khiếu trên hai chân lóe lên hào quang, tiếp theo đạp mạnh vào hư không.

Hư không "Phốc" một tiếng trầm đục, phương hướng hắn lao tới cũng lập tức biến đổi, tiếp tục hướng phía Lân Thú màu lam đuổi theo, không bị rơi xuống chút nào.

Cùng lúc đó, tay phải hắn vung lên, cong ngón búng ra.

"Xùy" "Xùy" hai tiếng rít gào, hai đạo màu trắng từ ngón tay bắn ra nhanh như điện, đánh lên trên người Băng Lân Cừu Trư phía trước.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Thân hình Băng Lân Cừu Trư lập tức bị đánh bay ra ngoài, lăng không lăn lộn vài cái, rồi đâm vào một khối trên núi đá.

Lân thú này tựa hồ bị chọc giận, thân thể cuồn cuộn một cái đứng lên, lao ngược về phía Hàn Lập tấn công.

Trong miệng nó phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, độc giác bên trên hai màu lam bạch xen kẽ tinh quang chớp động, màu lam nguyên bản thuần túy trên thân thể lập tức hiện ra từng đạo đường vân màu trắng, thân thể lại bành trướng giống như là bị thổi phồng, trong nháy mắt biến hoá lớn gấp hai gấp ba lần so với lúc trước, hai cái chân trước thoáng một phát biến dài lên gấp bội, móng vuốt sắc nhọn càng ngày càng dài ra, phía dưới run lên hóa thành từng đạo tàn ảnh móng vuốt sắc bén, chộp tới Hàn Lập.

Đồng thời cái đuôi màu lam phía dưới run lên, cũng hóa thành một đạo tàn ảnh màu lam, phảng phất như mũi tên rời cung đâm thẳng mặt Hàn Lập.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, từ hư không đánh ra một chưởng.

Xùy xùy một tiếng nổ lớn!

Từng đạo tàn ảnh móng vuốt sắc bén của con Cừu Trư kia như là đánh lên một tầng vách tường vô hình, toàn bộ đình trệ tại đó, lập tức vỡ vụn phiêu tán ra.

Khoảng cách cái đuôi kia đâm tới cách bàn tay Hàn Lập còn có nửa thước, cũng mãnh liệt dừng lại, lập tức vỡ vụn từng khúc,

Sau một khắc, theo cùng một tiếng "Phanh" trầm đục, thân hình Băng Lân Cừu Trư bay nhào bắn ngược ra với tốc độ rất nhanh, nện mạnh mẽ xuống mặt đất, trong cơ thể một loạt âm thanh đồm độp đứt gãy phát ra, xương cốt toàn thân không biết đứt mất bao nhiêu.

Thân hình Băng Lân Cừu Trư bành trướng cũng khôi phục nguyên trạng, trong miệng huyết dịch màu lam ùn ùn trào ra, mắt thấy không sống được.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, đáp xuống bên cạnh xác Băng Lân Cừu Trư, hai mắt cẩn thận quan sát cái độc giác màu lam bạch, nhẹ gật đầu, phất tay đem nó chém rụng.

Một cái sừng là không đủ, căn cứ Lục Hoa phu nhân lời nói, tối thiểu cần năm sáu cái, không biết Thần Dương bọn họ giờ phút này thu hoạch như thế nào?

Hàn Lập đem độc giác thu hồi, quay người nhìn về mảnh rừng đá xa xa kia, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Nguyên lai Băng Lân Cừu Trư này ưa thích gặm ăn loại tinh thạch màu trắng này..."

Hắn hơi trầm ngâm về sau, liền quay người lại, lao đi vào chỗ sâu trong thung lũng.

------oOo------

Chương 927: Gặp riêng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nửa ngày sau, cạnh một thạch lâm được hình thành từ một vùng Tinh thạch màu trắng.

Theo một tiếng gầm sắc nhọn chói tai, liền sau đó vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Một đầu Băng Lân Cừu Trư bị một khối đá bén nhọn đâm thủng cơ thể, phần bụng bị đâm xuyên một hố lớn. Nó giãy giụa trốn về phía trước vài bước, cuối cùng vẫn ngã trên mặt đất.

Hàn Lập đi tới cạnh Băng Lân Cừu Trư, cực kỳ nhanh nhẹn gỡ Độc Giác xuống.

Sau khi phát hiện Băng Lân Cừu Trư thích ăn khoáng thạch màu trắng, hiệu suất bắt thú của hắn lập tức tăng mạnh. Công sức nửa ngày ngắn ngủi đã tìm được bốn đầu Băng Lân Cừu Trư.

Hàn Lập nhìn xung quanh, nhíu mày.

Lúc này cách thời gian ước định một ngày đã không còn nhiều, là lúc quay về.

Chỉ là nửa ngày này, hắn chuyên tâm truy tìm những khoáng thạch màu trắng kia, không hề dựa theo phương hướng tìm kiếm đã nói trước đó. Vòng tới vòng lui, hắn cũng không rõ lắm hiện giờ mình đang ở chỗ nào.

"Chỗ tập hợp hẳn là hướng này đi..." Hàn Lập thả người nhảy lên một tảng

đá lớn, nhìn xung quanh thêm vài lần, rất nhanh nhìn về một phía.

Hoàn cảnh trong thung lũng gần như không khác lắm, nhất thời hắn cũng không dám xác định.

Rất nhanh Hàn Lập lắc đầu, không suy nghĩ nhiều, bay vút hướng tới phía kia, đồng thời thần thức toàn lực lan ra, tìm dấu vết lúc đến.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, sắc trời nhanh chóng đen kịt, gió lạnh dần mạnh hơn, phát ra tiếng kêu vù vù.

Hàn Lập nhíu mày, không khỏi bước nhanh hơn, nhưng không lâu sau sắc mặt khẽ biến, dừng bước.

Trong phạm vi thần thức hắn bao phủ xuất hiện hai bóng người, không phải Thần Dương và Hiên Viên Hành, mà là hai người Trác Qua và Vũ Vân thấy lúc trước.

"Sao bọn họ lại ở đây? Không phải là thật ra trước đó bọn họ đã phát hiện tung tích chúng ta, nhưng lại ra vẻ không biết rồi theo đuôi đến tận đây, muốn gây bất lợi cho chúng ta?" Ngay khi Hàn Lập cảm ứng được hai người, lập tức thu hồi thần thức, trong lòng ý niệm quay cuồng.

Hắn vừa cân nhắc vừa vận chuyển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, khí tức trên người bỗng thu vào, biến mất vô tung, dường như cả người trong nháy mắt hóa thành một cây gỗ khô.

Thân hình Hàn Lập nhoáng một cái, im hơi lặng tiếng bay vút về phía hai người. Sau một lát hắn đã đi tới phụ cận, trốn sau một khối đá lớn.

Cạnh một tảng đá lớn khác cách hắn ngoài mấy trăm trượng, hai người Trác Qua và Vũ Vân đang đứng nơi đó, đều nhíu chặt chặt, hơn nữa thỉnh thoảng đưa mắt nhìn xung quanh.

Hàn Lập nhìn hai người một cái, lập tức thu hồi ánh mắt ngay, tránh cho bị phát hiện.

"Xem bộ dáng hai người này, dường như cũng không phải có ý định tập kích chúng ta." Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, ánh mắt lóe lên, cũng tiếp tục đợi một bên.

Hắn cũng muốn nhìn xem rốt cuộc hai gia hỏa Khôi Thành tới đây làm cái quỷ gì.

Thời gian từng chút trôi qua, trong nháy mắt đã qua hơn một canh giờ.

"Vụt" "Vụt" hai tiếng xé gió vang lên, hai bóng người màu đen xuất hiện ở phía xa, hơn nữa nhanh chóng tới gần tới đây. Trong nháy mắt đến chỗ gần, dừng trước người Trác Qua và Vũ Vân không xa.

Hàn Lập nhìn về phía hai người mới đến, đồng tử hơi co rụt lại.

Hai người đứng đó cả người được trường bào màu đen bao bọc, trên đầu cũng đội mũ trùm, không nhìn rõ khuôn mặt.

"Đã quá muộn rồi." Trác Qua thấy hai người xuất hiện, đầu tiên là thả lỏng sắc mặt, rồi lập tức hừ lạnh một tiếng nói.

Hai người áo đen không nói chuyện ngay, một người trong đó quay đầu nhìn xung quanh.

Hàn Lập thấy vậy, vội vàng co người ẩn nấp.

"Yên tâm đi, cạnh nơi này chúng ta đã tra xét rõ ràng vài lượt, không có ai ẩn nấp nghe lén." Trác Qua thấy động tác của hai người, nói.

Người nọ nghe vậy, bộ dáng nhẹ nhàng thở ra.

"Thật có lỗi, những ngày qua Ách Quái trông giữ quá nghiêm, ta rất vất vả mới tạo được một cơ hội đưa Thần đạo hữu ra ngoài, khiến nhị vị đợi lâu rồi." Người này lấy mũ trùm trên đầu xuống, mỉm cười nói.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, người nọ rõ ràng chính là Hiên Viên Hành.

Lúc này Hiên Viên Hành cũng không có loại trầm mặc sợ hãi trước đó, thần sắc tràn đầy cảm giác tự tin đường hoàng, thoáng như biến thành người khác.

Lúc này người kia cũng lấy mũ trùm xuống, chính là Thần Dương.

Hàn Lập thấy vậy, ý niệm trong lòng khẽ động.

Sao Thần Dương và Hiên Viên Hành lại xuất hiện ở đây? Nghe Hiên Viên Hành vừa nói thì, dường như đã ước định gặp mặt từ sớm.

Hơn nữa Hiên Viên Hành vừa nói tạo ra một cơ hội, chẳng lẽ lúc trước gã khắc trận văn thất bại liên tục, dẫn đến dùng hết tài liệu, chẳng lẽ đều là gã cố tình làm, mục đích chính rời nơi đóng quân cùng Thần Dương tới đây?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không khỏi nhớ lại quá trình ra ngoài lần này, càng nghĩ càng cảm thấy như vậy. Nói thế, tâm cơ Hiên Viên Hành quả thực thâm trầm kinh người.

"Thần Dương thành chủ, thật là chuyện cũ đại danh." Trác Qua nhìn về phía Thần Dương, mỉm cười nói.

"Không cần nói loại lời khách sáo nhảm này, đưa ta xem bằng chứng một chút đi." Thần sắc Thần Dương lãnh đạm nói.

Trác Qua cũng không tức giận, lấy một miếng ngọc đỏ như máu từ trong ngực đưa tới.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, đang muốn nhìn kỹ, miếng ngọc đã bị Thần Dương cầm, che khuất tầm mắt.

Dù chỉ thoáng nhìn nhưng Hàn Lập vẫn thấy một vài thứ trên miếng ngọc. Dường như bên trên tràn đầy chữ nhỏ, còn khắc lại một thứ tương tự đồ án trận pháp.

Thần Dương cẩn thận cầm miếng ngọc, hình như sắc mặt không ngừng biến ảo, từ chỗ Hàn Lập chỉ có thể nhìn được non nửa gương mặt, mơ hồ thấy

trên mặt y lần lượt lộ vẻ khiếp sợ, phẫn nộ, không cam lòng,..

Sau một lát, Thần Dương hít sâu một hơi, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, thu miếng ngọc vào, cũng không trả cho Trác Qua. Trác Qua cũng không thèm để ý chuyện này.

"Việc này ta đồng ý, chỉ có điều..." Thần Dương im lặng một lát, mở miệng nói.

Chẳng qua hắn nói được phân nửa, chuyển sang truyền âm.

Đôi môi Trác Qua cũng khẽ nhúc nhích truyền âm trao đổi với y. Hai người mật đàm trong chốc lát, cùng gật đầu nhẹ, tựa hồ đã đạt thành hiệp nghị.

"Nên nói đều đã nói, cứ vậy đi." Thần Dương lãnh đạm nói một tiếng, quay người rời đi.

Hiên Viên Hành nhẹ gật đầu với hai người Trác Qua, cũng theo sát phía sau mà đi, rất nhanh biến mất ở phía xa.

"Trác Qua, ngươi nói Thần Dương sẽ làm theo những gì đại nhân nói không?" Hai người Thần Dương đi khỏi, Vũ Vân kia mở miệng hỏi, thanh âm non nớt, dường như thật sự là một đứa bé con.

"Đây là đường lui duy nhất của hắn, lại nói kế hoạch của đại nhân đã khi nào xuất hiện sai lầm chưa." Trác Qua nhàn nhạt nói.

"Vâng." Thần sắc Vũ Vân run lên, cung kính gật đầu.

Hai người cũng không ở chỗ này lâu, rất nhanh quay người rời đi.

Đợi sau khi mấy người đi hồi lâu, Hàn Lập mới từ chỗ ẩn thân bước ra, trên mặt âm tình bất định.

Sau khi đứng thẳng một lát, thân hình hắn nhoáng một cái, cũng biến mất vô tung.

Thời gian một đêm trôi qua rất nhanh.

Lối vào thung lũng, Thần Dương và Hiên Viên Hành sóng vai đứng thẳng, dường như đang đợi gì đó.

Một tiếng xé gió truyền đến, hai người ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy trên không loạn thạch trong thung lũng, một bóng người bật lên như bay, nhanh chóng bay lướt tới. Qua mấy hơi thở đã tới gần, đáp xuống cạnh hai người, chính là Hàn Lập.

Lúc này hắn thoạt nhìn có chút chật vật, quần áo trên người có thêm mấy vết rách, ẩn hiện vết máu, trên mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi.

"Thật có lỗi, hôm qua truy tìm Băng Lân Cừu Trư, đi vào thung lũng quá xa, lại gặp phải vài đầu Lân thú lợi hại công kích, sau khi chạy trốn, nhất thời không tìm thấy đường về, không thể quay về theo thời gian ước định, khiến nhị vị đợi lâu, thật sự là có lỗi." Hàn Lập cười khổ nói.

"Lệ đạo hữu không ngại cực khổ truy tìm Băng Lân Cừu Trư như vậy, chúng ta hổ thẹn còn không kịp, nói cái gì mà thật có lỗi." Thần Dương cười nói, thần sắc không nhìn ra chút khác thường nào.

Hàn Lập nhìn Thần Dương một cái, mỉm cười.

"Đúng rồi, không biết Lệ đạo hữu thu hoạch ra sao?" Thần Dương lập tức hỏi.

"Bận rộn một ngày một đêm, cuối cùng cũng có chút thu hoạch, săn giết bốn đầu Băng Lân Cừu Trư." Hàn Lập từ lấy bốn cây Độc Giác óng ánh từ trong ngực ra.

"Thần mỗ săn giết ba đầu Băng Lân Cừu Trư, Hiên Viên đạo hữu vận khí không tốt, chỉ săn giết được một đầu, có điều cũng xài dư rồi." Thần Dương gật gật đầu, lật tay lấy ra ba cây Độc Giác.

"Hổ thẹn, lần này tại hạ theo tới, vốn là muốn bù đắp sai lầm lúc trước, không ngờ lại kéo chân sau." Hiên Viên Hành vẻ mặt xấu hổ, lấy một cái

sừng từ trong ngực ra.

"Hiên Viên đạo hữu hà tất phải nói vậy. Lần này hành động là ba người chúng ta chung sức hành động, đạt thành mục tiêu là được." Hàn Lập thấy thần sắc Hiên Viên Hành như vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt không biểu lộ ra chút nào, cười nói.

"Đúng vậy, nếu đã thu thập đủ Băng Lân Cừu Trư Độc Giác, chúng ta liền trở về đi, chớ để Lục Hoa đạo hữu đợi lâu. Lệ đạo hữu, tình trạng ngươi lúc này rất không tốt, còn chống đỡ được không?" Thần Dương cũng mở miệng nói.

"Thần đạo hữu yên tâm, tại hạ chỉ là thoáng có chút mỏi mệt mà thôi, cũng không đáng lo, đại sự quan trọng hơn." Hàn Lập cười nói.

Vì vậy, ba người lập tức xuất phát, đi về phía đường về.

Đi tới lui hai lần, ba người càng quen đường hơn, chỉ dùng một ngày đã quay về nơi đóng quân.

Phi Tinh và Địa Triều Thạch cũng đã chuẩn bị chu đáo, ba người Hàn Lập trở về nộp lên Độc Giác của Băng Lân Cừu Trư, lập tức bắt đầu tiếp tục bố trí Tinh Chuẩn cấm chế.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua quang cảnh mấy tháng.

Ban đêm một ngày này, màn sao phủ đầy trời, trước hẻm núi băng hỏa đan xen hiện lên một mảnh sáng ngời.

Trước hẻm núi, một chiếc phi chu to lớn màu đen, lăng không cách mặt đất ba thước, hai cánh có phi sí hiện lên, thoạt nhìn tựa như một con chim màu đen khổng lồ giương cánh muốn bay.

Trên thân phi chu, chỗ nào cũng hiện phù văn màu trắng dày đặc, tuy rằng mặt ngoài không lưu chuyển óng ánh nhưng thoạt nhìn lại như có bản đồ

tinh vực kèm bên trên, có chút bất phàm.

Lều trại hai thành Huyền Khôi vẫn nguyên chỗ như cũ, tu sĩ hai thành cũng đã chờ xuất phát, chia ra đứng chỉnh tề hai bên phi chu. Nguyên một đám tinh thần vô cùng phấn chấn, khí phách hiên ngang.

Hàn Lập đứng ở bên trái trong đám người, không lộ vẻ gì. Ánh mắt hắn dao động bất định, liên tục dò xét phía đối diện.

Đám người Khôi Thành bên kia vẫn lấy ba người Trác Qua cầm đầu như cũ, sau lưng ngoại trừ những nữ tử váy đen lụa mỏng kia cũng không thiếu khôi lỗi màu vàng, so về nhân số nhiều hơn rất nhiều.

So ra, vậy mà Huyền thành bên này vẫn nhiều hơn một ít.

Thấy Hàn Lập nhìn về bên này, Trác Qua quay đầu tới đây, gật đầu về phía hắn.

Hàn Lập cũng đáp lại ý cười, gật đầu đáp lại.

Hai nữ tử được hắn cứu trước đó, mặt mày khẽ cong, nhìn về phía bên này, lụa đen bao trùm trên gương mặt mơ hồ cũng có chút ý cười, coi như là chào hỏi với Hàn Lập. Chỉ là các nàng có chỗ cố kỵ, không dám biểu lộ trực tiếp như Trác Qua.

Hai người khác cạnh Trác Qua ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không hữu hảo như vậy, sâu trong ánh mắt đều là vẻ lạnh lùng và chán ghét.

Chỉ có điều, Hàn Lập không để ý với điều này. Hắn phát hiện ba người lúc trước khiến hắn có phần hứng thú kia cũng ở chính giữa đội ngũ này, chỉ là quần áo và trang sức tương tự những người khác, thoạt nhìn bất hiện sơn bất lộ thủy, cũng không khiến người khác chú ý.

Nhưng lúc này, tâm tư Hàn Lập cũng không hoàn toàn đặt trên người ba người này, ánh mắt của hắn lướt nhanh, tìm kiếm người nhìn thoáng qua kia, nhìn thấy nữ tử kia đầu đội mũ rộng vành, lụa đen che mặt.

Đáng tiếc, người này cũng không ở trong đội ngũ.

------oOo------

Chương 928: Xuất phát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Mắt thấy Hàn Lập mắt đi mày lại cùng với người Khôi Thành, sắc mặt đám người bên Huyền Thành đều trở nên có chút vi diệu.

Có người bĩu môi cười lạnh, vẻ mặt khinh thường, có người thì tay ôm trước ngực, thờ ơ lạnh nhạt.

Còn có người thấp giọng lẩm bẩm: "Hạng người khúm núm nịnh bợ, còn nói không phải gián điệp của Khôi Thành?"

"Hừ, chưa gì đã đợi không được mà muốn chạy qua bên kia rồi? Nô tài vẫn là nô tài, không có chút tín nghĩa nào để đáng nói cả!" Sắc mặt Phong Vô Trần bật thiện, lạnh giọng nói ra.

Âm thanh gã không lớn, nhưng cũng đủ làm cho mọi người ở chỗ này đều nghe rõ.

Đối với những lời người khác nói, Hàn Lập có thể không để ý tới, tuy nhiên khi nghe Phong Vô Trần cũng mở miệng nói, thì hắn lập tức cười trả lời:

"Bại tướng dưới tay, cũng không biết xấu hổ mà dám phát ngôn bừa bãi, chẳng lẽ là da lại ngứa sao?"

"Ngươi nói cái gì?" Sắc mặt Phong Vô Trần cứng đờ, bàn tay bỗng nhiên nắm chặt lại, đi từng bước về phía Hàn Lập.

Hai gã tu sĩ Huyền Chỉ thành khác, thấy vậy cũng theo sát phía sau, sải bước tiến tới.

Hàn Lập nhếch miệng cười một tiếng, đứng chắp tay, bày ra bộ dạng giống như các ngươi hãy cùng tiến tới đây thử đi.

Lần này, bọn người Phong Vô Trần như tức muốn nổ phổi, Huyền Khiếu trên người cả ba bắt đầu sáng lên, liền muốn tiến lên.

Cốt Thiên Tầm nhíu mày lại, hơi do dự, nhưng cũng lách mình đi đến bên cạnh Hàn Lập.

Ba người Thông Dư thành thấy vậy, thân hình cũng khẽ động, sắc mặt khó coi xông đến, tuy nhiên ánh mắt Đoàn Thông, lại rơi vào người Cốt Thiên Tầm.

Một bên, Hiên Viên Hành chau mày, do dự mãi, cuối cùng vẫn không nhúc nhích, gã nhìn về đội ngũ Thần Dương phía trước, ném ánh mắt thăm dò.

Chỉ thấy Thần Dương chau mày đứng bên cạnh Tần Nguyên cũng không ý ngăn cản, định muốn tiến lên.

Lúc này, bên cạnh Hàn Lập bỗng nhiên lóe lên bóng người, không ngờ thêm một người tới nữa.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi động một chút, trong mắt cũng hơi hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Bởi vì người kia không phải ai khác, chính là gã thiếu niên mặt heo Phương Thiền, cứ mỗi khi không chiến đấu chém giết, trong tay gã vẫn luôn không thể thiếu một cái chân thú đầy dầu mỡ được.

Cho dù là ngay lúc này, gã cũng không dừng hành động gặm ăn, vẻ mặt làm ra bộ dạng chẳng hề để ý chút nào.

Trong danh sách mười sáu vị trí đầu, rõ ràng ba người có chiến lực cao nhất, đều đứng cùng với nhau.

Lần này cho dù mấy người Thông Dư thành cùng Huyền Chỉ thành có liên

thủ, cũng không khỏi phải cân nhắc cho thật kĩ.

Ban đầu Tôn Đồ dự định cho để bọn hắn sống chết mặc bay, nhưng khi thấy Phương Thiền ra mặt, lão liền lập tức đứng ngồi không yên, đành tiến đến ra vẻ nghiêm nghị trách mắng: "Lúc này trong tình trạng nguy ngập, mà các ngươi còn nội đấu nữa là sao, các ngươi không sợ để người ta chê cười à, quả là không ra thể thống nào?"

Hàn Lập liếc qua Khôi Thành bên kia, thấy tất cả bọn họ đều nhìn về phía bên này, trong mắt không thiếu vẻ nhạo báng.

"Tôn thành chủ dạy phải, quả là bọn vãn bối không đúng." Cốt Thiên Tầm nghe vậy, thuận nước đẩy thuyền, mở miệng nói ra.

Lúc này, mấy người Tần Nguyên với vẻ mặt bất thiện đi tới, làm bộ làm tịch mỗi người khiển trách vài câu, cuối cùng trò khôi hài này mới xem như kết thúc.

"Lệ đạo hữu, thật sự ngươi định ra tay với bọn hắn ngay chỗ này sao?" Sau khi đám người ai về chỗ náy, Cốt Thiên Tầm mới truyền âm hỏi.

"Vậy còn ngươi? Có thật là ngươi định đứng chung với một chỗ với ta, cùng giao thủ với bọn hắn?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

"Ta... Ngươi với ta cùng chung một thành, như thế nào cũng phải đồng khí tương liên a?" Cốt Thiên Tầm hơi chần chờ nói.

"Yên tâm đi, đánh nhau ở đây không được đâu, Ách Quái thành chủ sẽ không quảnh mặt làm ngơ." Hàn Lập cười truyền âm nói.

"Nói như vậy, ngươi cố ý chọc giận hắn?" Lông mày Cốt Thiên Tầm nhíu lại, có chút ngoài ý muốn nói.

"Cũng không thể nói như vậy, rõ ràng chính hắn muốn đụng đến, Tuy nhiên, trái lại ta có hơi ngạc nhiên, vì sao Phương Thiền lại đứng bên cạnh ta chứ?" Hàn Lập nhìn về phía thiếu niên mặt heo, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Có lẽ bởi vì lần trước lúc hắn gặp nạn, ngươi đã nhắc nhở hắn một câu a? Người này trời sinh tâm hồn không được đầy đủ, ngược lại so với phần lớn số người, hắn là người có ơn tất báo." Cốt Thiên Tầm vừa cười vừa nói.

"Cũng có thể, chả còn lý do nào khác cả." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

"Cũng chẳng trách bọn hắn tìm ngươi, ta vô cùng hiếu kỳ, ngươi mắt đi mày lại với người Khôi Thành, đến cùng đang muốn nhìn ai?" Vẻ mặt Cốt Thiên Tầm giả vờ nghiêm lại, hỏi.

"Không có gì, tùy tiện nhìn mà thôi..." Hàn Lập nghe vậy, xấu hổ cười một tiếng, nói ra.

"Thế nào, ngươi đã coi trọng nữ tử nào của Khôi Thành người ta rồi? Cũng đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, mặc dù nữ tử Khôi Thành dáng điệu không tệ, không chỉ tinh thông Khôi Lỗi chi thuật, mà cũng am hiểu Xá Mị chi thuật, nếu mà không để ý, đến hồn của ngươi cũng bị câu dẫn đi mất, chỉ để lại cái xác, rồi bị người ta chế thành khôi lỗi nói gì nghe nấy." Cốt Thiên Tầm khóe miệng khẽ nhếch, chế nhạo nói.

"Cốt đạo hữu, chẳng lẽ nghe được tin đồn gì từ Lục Hoa phu nhân, rồi tìm Lệ mỗ để trêu đùa sao." Hàn Lập cười bất đắc dĩ một tiếng, hỏi.

Cốt Thiên Tầm cười cười, bỗng nhiên chuyển qua truyền âm, nói ra.

"Cha ta...Lục Hoa phu nhân vô cùng tán thưởng ngươi, trong lòng hắn muốn thu ngươi làm đồ đệ, chẳng qua chỉ là phụng dưỡng bên cạch hắn trong vòng vạn năm, chuyện này đối với bao nhiêu người mà nói, đều là cơ hội có thể ngộ nhưng không thể cầu, ngươi cần gì phải..."

Mặc dù nàng đã thừa nhận Lục Hoa phu nhân chính là cha ruột của mình, nhưng nàng vẫn chưa có thích ứng cách xưng hô với hắn như vậy được.

"Chuyện này làm sao ta không nghĩ đến chứ, đáng tiếc là trong người có chuyện quan trọng, kéo dài không được." Hàn Lập gượng cười một tiếng, trả lời.

"Ai... Chỉ là, hắn cũng từng đã nói, cơ duyên là một chuyện, phải có cơ hội, càng xem duyên phận nữa. Cho dù ngươi không muốn bái hắn làm thầy, lần này sau khi đi từ Đại Khư về, lấy tính cách của hắn, chắc cũng không ngồi nhìn hoạn nạn Hắc Kiếp Trùng trên người ngươi đâu." Cốt Thiên Tầm than nhẹ một tiếng, truyền âm nói.

"Chuyện này chưa chắc đã nói được. Chẳng qua tính thời gian đến bây giờ, ta chôn Huyết Tương Tửu trong biệt uyển Huyền Thành, hẳn là cũng không sai biệt cho lắm..." Hàn Lập cười nói.

"Lệ đạo hữu ơi là Lệ đạo hữu, nếu mà Lục Hoa phu nhân không mở miệng giải trừ Hắc Kiếp Trùng cho ngươi, ngươi liền không ý định lấy ra Huyết Tương Tửu này đúng không..." Vẻ mặt Cốt Thiên Tầm nở ra nụ cười, hỏi.

"Ha ha, không dám, không dám..." Hàn Lập bật cười lớn, cũng không tỏ ra ý kiến gì.

Ngay khi hai người nói chuyện với nhau, chợt trên phi thuyền Tinh Chuẩn có năm đạo bóng người đi ra, đứng ở trên đầu thuyền.

Trong năm người, ba người phía trước chính là Lục Hoa phu nhân, Ách Quái cùng Sa Tâm.

Còn đứng sau lưng Ách Quái cùng Sa Tâm, thì phân biệt là Thạch Xuyên Không mặt che Cốt Khải*, cùng với nàng nữ tử thần bí đầu mang mũ vành rộng kia.

*Cốt Khải: Giáp xương

Hàn Lập vừa thấy mấy người kia, sắc mặt lập tức xiết chặt.

Ánh mắt của hắn đảo qua Thạch Xuyên Không một chút, liền nhìn vào người nữ tử đội mũ vành rộng.

Vốn trên mũ vành rộng phủ xuống tấm lụa đen, vậy mà trên mặt nữ tử kia dường như còn có thêm một tầng che mặt nữa, dung mạo không cách nào

thấy rõ, chỉ có lộ ra quần áo mỏng mảnh với vẻ ngoài thướt tha.

"Giống...Quá giống..." Trong lòng Hàn Lập dấy lên gợn sóng, lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Các vị đạo hữu Huyền Khôi hai thành, phi thuyền Tinh Chuẩn đã hoàn thành, hôm nay chính là ngày chúng ta theo gió vượt sóng, thẳng đến Đại Khư. Trong hẻm núi này, mặc dù không gian phong bạo không hung hiểm giống như nơi khác, nhưng cũng không thể khinh thường được. Khi mà tiến vào đó, ta mong chư vị toàn lực hợp tác, cùng nhau thúc giục cấm chế ở trên phi thuyền Tinh Chuẩn, mới có thể vượt qua nguy hiểm được." Lúc này, ánh mắt Ách Quái đảo qua đám người, mở miệng nói ra trước.

Tiếng nói lão hùng hậu, như tiếng chuông vang lên, khuấy động trong lòng mọi người.

"Chúng ta bôn ba một đường đến tận đây, đã rất là không dễ, thắng bại ngay hành động lần này, hi vọng chư vị có thể tạm thời vứt bỏ thù hận ngày xưa, mà chân chính chung sức hợp tác một lần." Sa Tâm đợi Ách Quái nói xong, cũng tiếp tục mở miệng nói ra.

Âm thanh của nàng hoàn toàn trái lại với tiếng của Ách Quái, lọt vào tai của mọi người tựa như Tiên Nữ ngâm nga, vô cùng mang tính động viên.

Sau khi đám người Huyền Khôi hai thành nghe xong, liền cảm thấy tâm thần khuấy động, từng người một lộ ra vẻ kích động, trong đầu chỉ có nghĩ xông vào Đại Khư mà thôi.

"Tiếp theo, lão phu sẽ dạy cho các ngươi cách thúc giục cấm chế trên Tinh Chuẩn, ngay khi lên thuyền, liền cần các ngươi toàn lực hành động." Lục Hoa phu nhân mở miệng nói ra.

Đám người nghe vậy, âm thanh dần dần nhỏ lại, từng người ngưng thần yên lặng lắng nghe.

Lục Hoa phu nhân liền bắt đầu giảng dạy pháp môn thúc giục cấm chế, cùng với một vài thứ cần chú ý, cẩn thận giảng thuật một lần.

Ngay sau khi mọi người đều ra vẻ đã ghi nhớ, Lục Hoa phu nhân vẫn còn chưa yên tâm mà lại giảng tỉ mỉ thêm một lần nữa.

Chờ sau khi tất cả đã làm xong chuẩn bị, Ách Quái ra lệnh một tiếng: "Lên thuyền!"

"Vâng."

Đám người Huyền Khôi hai thành đáp lại một tiếng, rối rít từng người bay lên, bắt đầu leo lên phi thuyền TInh Chuẩn.

Chính giữa phi thuyền có một đạo sống lưng nâng lên thật cao, chia thân thuyền thành làm hai, hai bên trái phải đều có hai nhóm khoang thuyền ngoài trời, bên trong bài bố rất nhiều chỗ ngồi, phía trên tất cả đều có khắc một vòng phù văn hình tròn.

Bọn người Hàn Lập được Lục Hoa phu nhân chỉ dẫn, liền đi vào chỗ ngồi trên khoang thuyền bên trái, theo thứ tự mà ngồi xuống.

Còn đám người Khôi Thành thì ngồi bên khoang thuyền bên phải, mấy người như Ách Quái thì vẫn đứng ở đầu thuyền.

Đợi sau khi mọi người ngồi xuống, Ách Quái ra lệnh một tiếng: "Xuất phát."

Lục Hoa phu nhân dẫn đầu đi vào trong một tòa pháp trận hình tròn trên đầu phi thuyền Tinh Chuẩn, khoanh chân ngồi xuống.

Ách Quái cùng mấy người còn lại cũng theo sát phía sau, ngồi vào trong mấy tòa pháp trận hình tròn bên cạnh lão.

Mấy người cùng lúc bấm pháp quyết, ra tay thúc giục, pháp trận dưới người nhao nhao tỏa lên hào quang sáng như tuyết, trên xương trụ chính giữa thân thuyền cũng liên tiếp sáng lên hào quang tinh thần, giống như cánh thuyền buồm từ từ kéo lên.

Cả chiếc phi thuyền Tinh Chuẩn chấn động dữ dội, lảo đảo lơ lững trên mặt đất, rồi từ từ bay lên trên bầu trời.

Chờ đến khi phi thuyền bay cao hơn trăm trượng trên hư không, Lục Hoa phu nhân mở miệng quát: "Khởi động cấm chế."

Đám người Huyền Khôi hai thành nghe tiếng, rối rít dựa theo phương pháp mà Lục Hoa phu nhân đã giảng dạy trước đó, liền thúc giục một thân huyền công ra, Huyền Khiếu trên thân mỗi người đều sáng lên mấy chục chỗ, phù văn hình tròn dưới người cũng theo đó mà tỏa ra ánh sáng.

Theo từng đợt hào quang lưu chuyển mà ra, phù văn trên thân thuyền cũng một đoàn nối theo một đoàn mà sáng lên, từ bụng thuyền kéo dài ra, một mực lan đến cánh chim hai bên, khiến cho cả phi thuyền giống như một con chim ưng màu trắng, giương cánh bay lượn.

Hàn Lập ở trong đó, chỉ cảm thấy Huyền Khiếu trong người cùng với phù văn cấm chế trên phi thuyền tựa như hô ứng lẫn nhau, cũng không có cảm giác lực lượng trong người bị rút ra từ, mà ngược lại giống như cả người đang ở bên trong một mảnh tinh quang rực rỡ, làm cho cả thể phách cảm thấy thoải mái vô cùng.

Lúc này, chỉ thấy hai tay Lục Hoa phu nhân biến đổi pháp quyết, ấn liên tiếp mấy cái trước phi thuyền, hào quang tỏa ra từ hai đoàn phù văn thật lớn trên hai cánh phi thuyền Tinh Chuẩn càng phát sáng hơn, phát ra từng trận rung động mãnh liệt.

Trong lòng Hàn Lập cảm giác gì đó, liền ngửa đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy ngôi sao đầy trời tựa như được một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt, bất ngờ trở nên tỏa sáng rực rỡ, đột nhiên từ trên trời cao rủ xuống hai đạo ánh sao màu trắng thật to, đánh vào hai cánh chim trên phi thuyền Tinh Chuẩn, dẫn đến cả toàn bộ phi thuyền "ầm ầm" chấn động.

Đám người trên khoang thuyền rối rít kinh hô, vội toàn lực thúc giục phi thuyền cất cánh bay đi.

------oOo------

Chương 929: Rung chuyển phập phồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Không cần kinh hoảng, dựa vào lực lượng bản thân phi chu thì không thể nào đối kháng không gian phong bạo, chỉ có tiếp dẫn lực lượng tinh thần dưới bầu trời mới có thể bảo đảm chúng ta tiến vào trong thông đạo không ngại." Ngữ điệu Lục Hoa phu nhân bình tĩnh nói.

Mọi người nghe vậy, lúc này mới thoáng yên tâm hơn một chút.

Quả nhiên, Tinh Chuẩn phi chu lúc đầu rung mạnh thoáng trầm xuống mấy trượng, lát sau mới dần dần ổn định lại.

Ngay sau đó, mọi người liền thấy toàn bộ phù văn tinh thần trên phi chu tuôn ra từng đoàn lực lượng tinh thần như suối phun, sau đó tương hỗ hoà vào nhau, hóa thành một màn sáng tinh thần trắng như tuyết bao phủ cả phi phu vào trong.

Sau một lúc lâu, hai cánh phi chu bắt đầu vỗ, toàn bộ thân thuyền bắt đầu di chuyển về phía trước, chậm rãi bay vào hẻm núi.

Hàn Lập cảm nhận được khí băng hàn từ trước mặt truyền đến, cùng cảm giác nóng như lửa từ phía bên phải truyền qua, tâm tư bắt đầu thu liễm lại, tập trung tư tưởng suy nghĩ quan sát biến hoá bốn phía.

Trên thuyền, ngoại trừ cấm chế pháp trận phát ra từng trận tiếng động bên ngoài, sẽ thấy không có thanh âm nào khác, tất cả mọi người đều nín thở tập trung suy nghĩ, hết sức chăm chú.

Đối với một hồi mạo hiểm này, bao gồm cả Lục Hoa phu nhân, không có bất kỳ người nào dám nói là không sơ hở tý nào.

Phi thuyền chậm rãi tiến vào hẻm núi, từng cỗ hàn phong băng lam từ bên trái lao qua, tựa như từng thanh băng đao vô cùng sắc bén cắt lên thân Tinh Chuẩn phi chu.

Chỉ có điều, màn sáng tinh thần bên ngoài phi chu lại rất dẻo dai, bất luận hàn phong kia gào thét thiết cắt thế nào, mặc dù có đạo đạo lõm xuống, nhưng thủy chung cứng cỏi vô cùng, không có chút dấu hiệu bị phá vỡ.

Bên kia, hoả diễm trong hẽm núi sinh ra nhiệt độ cực cao, cháy rực cuốn đến, làm nửa phiến màn sáng đều trở nên một mảnh lửa đỏ, nhưng vẫn như cũ không thể nào đốt cháy màn sáng tinh thần.

Chỉ là khí băng hàn thấu xương kia cùng sóng khí nóng rực không thể nào ngăn cách, vẫn xuyên vào bên trong khoang thuyền, nhất thời làm mọi người hai bên khó chịu muôn phần, không còn loại cảm giác thoải mái dễ chịu lúc trước nữa.

Vừa tiến vào phía trong mấy trăm trượng, tới hẻm núi ngay chỗ giao nhau giữa hàn phong Băng Lam cùng Sí Nhiệt hỏa diễm, hai loại lực lượng dư kình tập kích đến, cả hai va chạm vào nhau sinh ra một cơn lốc.

Tuy rằng chưa đi vào cơn lốc trước mặt, thế nhưng từng trận tiếng gió cuồng bạo như ác ma gào rú đã đủ để giày vò màng nhĩ mọi người đau nhức rồi.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Một đạo gió lốc mạnh mẽ được sinh ra trong cơn lốc thổi cuốn qua, đánh vào phía đầu phi chu.

Tinh Chuẩn phi chu lập tức chấn động kịch liệt, đầu thuyền chợt lệch lạc qua hướng tường băng óng ánh xanh bên trái.

Thân thuyền to lớn bị cỗ lực lượng này tác động, đầu thuyền cùng mạn thuyền đồng thời nghiêng qua vách núi bên kia, một khi va chạm, phân nửa bên trái thân thuyền sẽ bị hao tổn nghiêm trọng, dưới cơn lốc trong hẻm núi này thổi cuốn qua, chỉ sợ toàn bộ Tinh Chuẩn phi chu sẽ tan vỡ.

Đến lúc đó không còn màn sáng tinh thần bảo vệ, bọn hắn sẽ trực tiếp đối diện với Băng Lam hàn phong cùng ngọn lửa rừng rực, thậm chí, còn có thể bị cơn lốc ảnh hưởng cuốn vào trong không gian phong bạo, vậy kết cục hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

Mọi người ở đây kinh hoảng không thôi, đầu thuyền bỗng nhiên có một đạo thân ảnh, lách mình phóng tới bên trái mạn thuyền, chính là thành chủ Ách Quái.

Chỉ thấy hai tay mười ngón của lão xòe ra, hai tay đẩy ngang về phía vách tường màu lam óng ánh,) lòng bàn tay cùng trên cánh tay hiện ra rậm rạp chằng chịt huyền khiếu, như là ngôi sao trong bầu trời đêm liên tiếp sáng lên, từ trong bộc phát ra một cỗ lực lượng kinh khủng làm lòng người kinh hãi.

Hàn Lập nhìn xem hai cánh tay của lão, trong lòng kinh ngạc không thôi, chỉ số lượng huyền khiếu mở ra trên cánh tay kia cũng đã gần hai trăm chỗ, nếu tập hợp huyền khiếu nguyên cả người của một trong những người ở đây cũng chưa chắc nhiều bằng lão.

Xem ra trước kia Thần Dương nói lão mở ra hơn một ngàn huyền khiếu, chỉ sợ cũng không phải là nói ngoa.

Chỉ thấy huyền khiếu trên hai cánh tay Ách Quái lập loè hào quang, lòng bàn tay cùng đầu mười ngón đồng thời sáng lên bạch quang đẹp mắt, hóa thành từng cột sáng sáng ngời, to bằng ngón tay, tiến đến màn sáng tinh thần, rồi lặng yên không phát ra tiếng động dung hợp vào trong đó.

Ngay sau đó, mặt ngoài màn sáng tinh thần liền có từng đoàn từng đoàn chấn động hình tròn to lớn sáng lên, một đầu tiếp theo một đầu cột sáng màu trắng tráng kiện từ trong ngưng tụ ra, kéo dài vọt tới vách tường lam sơn óng ánh bên trái.

"Ầm ầm ầm..."

Một hồi thanh âm nổ ầm vang lên, nham thạch óng ánh xanh trên vách núi đá nứt vỡ, mảng lớn vách núi sụp xuống, mười hai cột sáng tráng kiện chống đỡ qua, lại tựa như mái chèo của thuyền, cứng rắn đẩy thân thể cao lớn của Tinh Chuẩn phi chu phản hồi, thay đổi quay lại hướng cũ.

Lúc trước đầu thuyền bị chuyển lệch hướng liền chậm rãi trở về quỹ đạo, thân thuyền cũng rất nhanh bình ổn lại.

Đám người Huyền thành thấy vậy, lúc này mới thoáng thở dài một hơi.

Lúc mười ngón tay Ách Quái vừa thu lại, những cột sáng màu trắng ngoài màn sáng tinh thần kia liền chậm rãi rụt trở về, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, sự khiếp sợ trong lòng Hàn Lập càng thêm mãnh liệt.

Đột nhiên phóng lực lượng tinh thần bản thân ra ngoài, hơn nữa tạo thành lực phá hoại thật lớn thật ra cũng không khó, nhưng có thể tự nhiên như Ách Quái, có thể khống chế lực lượng trầm ổn vi diệu như vậy, lại mười phần không dễ.

Đệ nhất nhân Huyền thành này quả thật không giống người thường.

Một hồi phong ba không xem là nhỏ cuối cùng cũng vượt qua, nhưng tâm thần mọi người cũng không dám buông lỏng chút nào, tiếp tục hết sức thúc giục Tinh Chuẩn phi chu, tiến lên hương cơn lốc cuồng bạo kia.

Sau đó, Lục Hoa phu nhân không ngừng điều chỉnh hướng phi chu, càng trở nên thuận buồm xuôi gió, hữu kinh vô hiểm tránh được từng cơn lốc xoáy, rốt cuộc chống đỡ tới gần cơn lốc do Băng Hỏa Lưỡng Trọng Thiên đan vào hình thành.

"Hú... Hú..."

Theo tiếng gió càng ngày càng vang, màn sáng bao phủ bên ngoài Tinh Chuẩn phi chu cũng bị xé rách, không ngừng biến hình.

Hàn Lập ngồi ở trong khoang thuyền, toàn thân sáng lên gần trăm huyền khiếu, bên ngoài thân đã nổi lên một tầng Chân cực chi mô.

Ngoài ra đám người Huyền thành cũng đều giống nhau, đại đa số trên thân mỗi người đã sáng lên hơn trăm huyền khiếu, đây cũng không phải là Ách Quái yêu cầu mọi người ra sức làm, mà là càng tới gần cơn lốc, khoảng cách Băng Lam hàn phong càng tiến gần.

Gió lạnh rét thấu xương càng phát ra mãnh liệt, màn sáng tinh thần có thể cách trở được một phần, nhưng cuối cùng cũng không ngăn được toàn bộ, hàn khí xuyên vào khoang thuyền làm bọn hắn lạnh thấu xương.

Không ít người trên mặt đã bị tổn thương do giá rét, bờ môi cũng bị hàn phong thổi nứt ra.

Tình huống bên người Khôi thành càng khác biệt, mọi người tựu thật nóng bức như thân ở trong địa ngục, hầu như làn da trên thân mọi người đều hiện ra một màu đỏ hồng, toàn thân mồ hôi không kịp lưu lại, đã bị bốc hơi sạch sẽ.

Trên bờ môi của bọn họ, hầu như đều bị nhiệt độ cao thiêu đốt tạo ra từng vết khô nứt, hiện ra một tầng da chết màu trắng.

"Tất cả mọi người chú ý, sắp tiến nhập thông đạo, hết sức khống chế phi chu." Đúng lúc này, thanh âm Lục Hoa phu nhân bỗng nhiên từ đầu thuyền vang lên.

Mọi người nghe tiếng, tâm thần xiết chặt, tinh thần cũng theo đó chấn động.

Hàn Lập thuận theo bên trái mạn thuyền nhìn tới phía trước, chỉ thấy sâu trong hẻm núi là một mảnh sương mù hỗn loạn, vô số kẽ nứt không gian trải rộng bốn phía, chỉ thấy ở phía dưới có một cỗ Băng Phong cùng một phiến Xích Hỏa tương hỗ hoà vào nhau, phía trên cơn lốc cuốn cao, chảy vào trong không gian phong bạo.

"Ầm ầm ầm..."

Từng trận thanh âm nổ vang không ngừng truyền đến, Tinh Chuẩn phi chu rung động mạnh không thôi, thân thuyền cũng truyền đến từng trận thanh âm "Ken két".

Tâm thần Hàn Lập ngưng tụ, liền thấy phía trước đầu phi chu, đã chống đỡ tới gần cơn lốc màu trắng.

"Hú..."

Đúng lúc này, đầu thuyền Tinh Chuẩn phi chu đột nhiên uốn éo, toàn bộ thân thuyền bỗng nhiên gia tốc, trong nháy mắt lướt vào trong gió lốc.

Cả người Hàn Lập nhất thời cảm thấy trời đất quay cuồng, toàn bộ cơ thể hầu như cũng bị bay lên, rời khỏi khoang thuyền.

Hắn vội vàng vận chuyển thần thông, thân hình rơi xuống phía dưới một chút, vững vàng ngồi trở lại.

"Bảo vệ chặt pháp trận, cố hết sức, tiến nhập vào trong cơn lốc liền có thể nắm chắc một chút." Lục Hoa phu nhân lớn tiếng nói.

Trong lúc nhất thời, phía trên phi chu vang lên không ngừng tiếng "phanh phanh phanh".

Đám người hai thành Huyền Khôi đều không còn dám ẩn giấu thực lực nữa, từng người nhao nhao thúc giục công pháp, liên tiếp thắp sáng huyền khiếu trên cả người.

Toàn bộ chiếc Tinh Chuẩn phi chu bộc phát ra một đoàn bạch quang sáng ngời, chiếu rọi cả hẻm núi phảng phất như ban ngày.

Chỉ đến lúc này, mọi người mới phát giác loại tình huống phi thuyền tự thân vận động trước kia bắt đầu phát sinh chuyển biến, lực lượng tinh thần trong cơ thể bọn họ bắt đầu tiết ra ngoài tràn trề, để bổ sung thôi động cấm chế trên thân Tinh Chuẩn phi chu.

Cùng lúc đó, tinh hà trên chín tầng trời sáng lạn, tựa hồ cộng hưởng cùng chiếc phi chu này, từng ngôi sao chớp động hào quang, rủ xuống hai đạo tinh quang tráng kiện càng trở nên ngưng thực, rơi vào hai cánh Tinh Chuẩn phi chu, khiến cho màn sáng bao phủ toàn bộ thân thuyền càng thêm ngưng thực, phía trên lại tựa như cộng hưởng cùng màn trời, sáng lên từng quang điểm sáng ngời như ngôi sao.

"Ầm" một thanh âm vang lên.

Hào quang phù văn khắc trên hai cánh Tinh Chuẩn phi chu càng ngày càng thịnh, vậy mà từ trong phun ra bạch sắc quang mang, trong hư không ngưng ra ngoài hai đạo cánh chim tinh thần cự đại.

Theo cánh chim hiển hiện ra, Tinh Chuẩn phi chu lắc lư kịch liệt rốt cuộc ổn định lại một chút, dựa vào cỗ lực lượng này đột nhiên trở nên mạnh mẽ, một đầu đâm vào trong cơn lốc, hơn nữa xông qua, đi tới giữa cơn lốc.

Diện tích trong cơn lốc cực lớn, bên trong nhìn như gió êm sóng lặng, trên thực tế vẫn như cũ nguy cơ trùng trùng.

Lúc này Tinh Chuẩn phi chu mới tiến vào, toàn bộ thân thuyền lập tức bị một cỗ cự lực hấp dẫn, rơi gấp xuống phía dưới.

Hàn Lập nhướng mày, nhìn lại phía dưới, chỉ thấy mấy trăm trượng dưới phi chu là một mảnh ánh sáng màu lam lành lạnh cùng hỏa diễm đỏ thẫm hoà vào nhau, cảnh tượng hào quang hoà vào nhau kích động kịch liệt.

Mà dưới Thủy Hỏa lưỡng trọng thiên kia, đương nhiên là một vòng xoáy màu đen như con mắt lớn của ác ma, từng trận lực hút mạnh mẽ từ trong đó truyền ra.

Chỉ trong nháy mắt, Tinh Chuẩn phi chu đã rơi xuống trăm trượng.

Một cỗ lực lượng khí băng hàn cường đại cùng nóng rực từ phía dưới cuồn cuộn kéo tới, mọi người trong khoang thuyền lập tức lâm vào băng hỏa, chuẩn bị rơi vào hoàn cảnh bị dày vò.

Đúng lúc này, phía trước Tinh Chuẩn phi chu vang lên một tiếng quát.

Ngay sau đó, chỉ thấy phía bên phải trong khoang thuyền, bốn gã Kim sắc Khôi Lỗi bay vút ra, rơi thẳng xuống vực sâu.

"Phanh, phanh, phanh, phanh"

Bốn âm thanh hầu như đồng thời vang lên, phía dưới thân thuyền giống như được cái gì nâng lên, trùng trùng điệp điệp run lên, xu thế phi chu vốn đang hạ xuống vậy mà trở nên chậm lại.

Hàn Lập nghi hoặc phía dưới, thò người ra nhìn lại, chỉ thấy phía sau đuôi thuyền, vậy mà có một nam tử khôi lỗi toàn thân màu vàng ở đó.

Chỉ thấy nó lấy tư thế bá vương khiêng đỉnh, vai phải nâng thân thuyền, toàn thân lại có hơn mười chỗ sáng lên hào quang trắng như tuyết, tất cả bên trong đều khảm một viên thú hạch.

Hai chân dưới thân nó đã sớm không thấy, ngược lại biến thành một thứ như Đài sen Phật Đà, phía dưới có từng trận lực lượng tinh thần phun ra như hỏa diễm, hình thành từng trận lực đẩy mạnh mẽ, cả cơ thể chống đỡ phi chu, do đó không đến mức rơi thẳng xuống dưới.

------oOo------

Chương 930: Hữu kinh vô hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Sherlock

Đúng lúc này, "Két" truyền đến một tiếng vang nhỏ.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, liền thấy thái dương nam tử kim sắc khôi lỗi nổi lên gân xanh, ngũ quan vặn vẹo gần như biến dạng, chỗ bả vai rõ ràng đã bị lún xuống, mắt thấy chống đỡ không nổi.

Nhưng vào lúc này, chỗ mũi tàu bỗng nhiên có năm cột ánh sáng trắng như tuyết phóng lên, vọt thẳng lên vùng trời trên hẻm núi, nhập vào màn đêm.

Dưới màn đêm tinh thần sáng chói, vô số tinh quang rọi xuống giống như những sợi dây câu, câu liên với ánh sáng của phi chu cùng một chỗ, lập tức sinh ra từng luồng từng luồng lực kéo lên cường đại.

Tinh Chuẩn Phi Chu kịch liệt chấn động, thân thuyền đang rơi xuống hoàn toàn dừng lại, bắt đầu chậm rãi bay lên lại.

Sau khi bay lên ước chừng hai ba mươi trượng, lực kéo lên của cỗ tinh thần kia tựa hồ cũng dùng hết, cùng với lực lượng xé rách phía dưới vực sâu giằng co với nhau, Tinh Chuẩn Phi Chu không còn lơ lửng bấp bênh nữa, dựa vào lực lượng huy động từ hai cánh, chậm rãi lao mạnh về phía trước.

Ở phía dưới phi chu, bốn gã nam tử kim sắc khôi lỗi tựa như cũng đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực, tất cả quang mang thú hạch trên thân tối sầm lại, liên tiếp rơi xuống.

Hai gã bên trái rơi vào bên trong băng phong, trong nháy mắt đông cứng lại thành tượng băng, hai gã bên phải thì rơi xuống xích hồng hoả diễm, nóng

chảy thành chất lỏng đậm đặc màu vàng đỏ, lần lượt rơi vào bên trong vòng xoáy màu đen ở phía dưới, biến mất không thấy gì nữa.

Tinh Chuẩn Phi Chu dựa vào lực lượng dẫn dắt trên bầu trời Tinh Hải, cuối cùng vẫn là hữu kinh vô hiểm vượt qua khu vực cơn lốc, xuyên thẳng qua tiến tới phía bên kia của cơn lốc.

Nhờ có kinh nghiệm lúc trước, nên lúc này phi chu tiến vào cơn lốc, thân tàu đã ổn định rất nhiều.

Đợi đến lúc toàn bộ thân thuyền chui vào giữa cơn lốc, sau đó cũng không có phát sinh thêm nghiêng ngả chấn động gì đáng nói, chỉ cần cứ như vậy tiến lên, là có thể tới bờ bên kia, vùng đại lục tản ra bạch sắc quang mang.

Nhưng mà, không như mong muốn, sau khi phi chu mới vừa đi thêm một đoạn, phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận không gian ba động kịch liệt.

Hàn Lập đưa mắt nhìn lại thì liền thấy một đoàn không gian kẽ nứt sụp đổ vỡ ra, nằm xen lẫn ở bên trong cơn lốc, không có bị thổi tan ra, mà mạn trái phi chu bọn hắn chính là đang lao về phía đó.

Không đợi hắn mở miệng nhắc nhở, ngay lập tức Lục Hoa phu nhân cũng đã phát hiện tình huống này, vội vàng điều khiển phi chu chuyển lệch qua bên phải để tránh.

Nhưng vào lúc này, dị biến nảy sinh!

"Rống..."

Nương theo một tiếng rống vang lên làm cho tim gan người ta sắp sửa nứt ra, một cỗ man lực tràn trề bỗng nhiên từ phía sau truyền đến.

Cả chiếc Tinh Chuẩn Phi Chu lập tức như gặp phải trọng kích, dưới sự chấn động kịch liệt, toàn bộ tinh thần quang mạc cơ hồ sụp đổ. Tốc độ thân thuyền cũng tăng gấp bội lao về phía trước, muốn tránh mảnh không gian kẽ nứt trở nên dày đặc kia cũng tránh không được.

Tại thời điểm phi chu chấn động kịch liệt, Hàn Lập đã từ chỗ ngồi đứng lên, một tay gắt gao bắt lấy mạn thuyền, một tay đỡ lấy Cốt Thiên Tầm từ một bên ngã tới, rồi mới quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy trong hư không, một cái đầu lâu cực lớn vô cùng dữ tợn ngẩng cao lên, giống như Giao Long, đầu lại có gai, hai mắt một mảnh đen kịt tựa như hỗn độn hư không, làm cho người ta nhìn đến khiếp sợ.

Mà ở phía dưới cái đầu của nó là một thân thể như mãng xà, tráng kiện không gì sánh bằng, phía trên sinh ra từng khối lân phiến hình thoi nhô ra. Thân thể của nó dài đến mấy trăm trượng, một mực uốn lượn vặn vẹo từ trong vòng xoáy màu đen của Hắc Uyên kia chui ra.

Hấp lực bên trong vòng xoáy vô tận, thế nhưng mà sinh vật cổ quái giao long kia, lại tựa như không bị ảnh hưởng chút nào, đung đưa thân thể, lấy đầu lâu dữ tợn kia lần nữa đâm vào Tinh Chuẩn Phi Chu.

"Nguy rồi..." Hàn Lập thầm nói một tiếng.

Tiếp theo trong nháy mắt, Tinh Chuẩn Phi Chu lần nữa bị trọng kích, tinh thần quang mạc bao phủ bên ngoài run lên bần bật, cơ hồ tán loạn ra.

Ở trên phi chu thanh âm sợ hãi không ngừng truyền đến, mọi người đối với sự xuất hiện đột nhiên của quái vật, sợ hãi tới cực điểm.

Lúc này, chỗ mũi tàu bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét to: "Các ngươi an tâm điều khiển phi chu cho ổn, ta cùng với Sa Tâm đ*o hữu đối phó thứ này."

Vừa dứt lời, hai đạo nhân ảnh nơi đầu thuyền bỗng nhiên loáng một cái, biến mất nguyên tại chỗ.

Gần như đồng thời, ở đằng phía sau Tinh Chuẩn Phi Chu, thân ảnh Ách Quái và Sa Tâm đồng thời hiện ra.

"Nghiệt súc lớn mật, còn chưa chịu chết..." Ách Quái một tiếng hét to.

Chỉ thấy song quyền lão nắm chặt, tựa như tại bày ra một cái quyền giá cổ xưa, thân hình vặn vẹo, hai tay vung vẩy làm ra một ít động tác thoạt nhìn có chút cổ quái không tự nhiên.

Có thể theo động tác biến hóa, huyền khiếu trên thân lão từng cái một phát sáng lên, như có như không một cỗ khí tức cổ quái bắt đầu sinh ra từ trên thân, quyền giá động tác nhìn như buồn cười, khiến cho trở thành có chút không hài hòa.

Ách Quái đi quyền chậm chạp, quần áo dù không có gió vẫn phần phật, thanh âm vỗ áo tựa như cuồng phong gào thét, rầm rầm rung động.

Cách đó không xa, Sa Tâm thấy như vậy một màn, chỉ là lông mày hơi hơi kích động nhúc nhích, một tay lùi về trong tay áo, tiếp theo bỗng nhiên thuận tay vung đánh ra.

Chỉ thấy một đạo ô quang theo ống tay áo nàng ta bắn ra, hóa thành một viên cầu to chừng nắm đấm đánh về phía đầu dị thú kia.

"Tạch tạch tạch..."

Lúc viên cầu màu đen bay qua trên không, phát ra tiếng kêu vang không ngừng, tựa như có vô số cơ quan đang điên cuồng chuyển động.

Không bao lâu, bên trên viên cầu liền nứt ra từng vết, ở chính giữa có một mảnh ô quang xuyên suốt. Một cỗ khôi lỗi thể trạng cao tới gần trăm trượng, hình thái tựa như Cự Viên, lại sinh ra hai đầu bốn tay cổ quái, từ trong đó hiện mà ra.

Khôi lỗi Cự Viên mới vừa xuất hiện, liền chịu lực hấp dẫn của vòng xoáy phía dưới hút xuống, thân hình lập tức rơi xuống.

Nhưng chỉ thấy một tay sau lưng Cự Viên thò ra, bàn tay lìa ra khỏi cổ tay, được nối với cổ tay bằng một sợi xiềng xích màu đen to lớn, "rầm rầm" rung động bắn ra, quấn quanh một cái gai nhọn trên đầu Ác Giao dị thú.

Đã có nơi này mượn lực, cánh tay Cự Viên bỗng nhiên kéo mạnh, thân hình khổng lồ liền nhảy lên trên, trực tiếp lướt qua đỉnh đầu Ác Giao. Hai chân nó giẫm xuống rất mạnh, đúng là lấy khí thế Thái Sơn áp đỉnh, nặng nề nện lên trên đỉnh đầu Ác Giao.

Ba cánh tay còn lại đồng thời nắm một cây gậy sắt thô to, nện lên đầu Ác Giao.

Hai cổ lực lượng hợp nhất một chỗ, uy lực cực lớn.

"Rống..." Ác Giao bị cổ cự lực này đập trúng, thân thể chợt bị hạ thấp xuống.

Lúc này, huyền khiếu quanh thân Ách Quái rậm rạp chằng chịt sáng lên, ở bên trong huyền khiếu trên cánh tay nắm quyền như có tinh quang chảy tràn ra, xung quanh cánh tay bao phủ lên một lớp như sương khói, bên trong quang mang từng điểm, tựa như mênh mông tinh thần.

Chỉ thấy lão tụ lực đầy đủ, một thân khí thế đều ngưng tụ tại trên cánh tay, một quyền chém ra đi.

Một quyền này chém ra, cùng đầu lâu Ác Giao buông xuống xuống, trong nháy mắt khớp đến hoàn mỹ.

Khi tất cả tinh quang tụ tập một chỗ bên trên quyền đầu tiên, đến lúc bạo liệt, tựa như bầu trời sao nổ tung, từ trong truyền ra một cỗ lực thôn phệ đáng sợ, đánh trúng hư không phía trước làm tầng tầng nghiền nát sụp đổ, lại tựa như từ trong trong hư không sinh ra một cái lỗ đen không gian, trực tiếp đem đầu Ác Giao bao phủ vào trong.

Thời điểm tinh quang tản đi, lỗ đen không gian kia lập tức biến mất không thấy gì nữa, đầu Ác Giao liền theo đó bị nuốt hết, chỉ còn lại một đoạn thân thể lân mãng, vẫn giãy giụa vặn vẹo, chỗ đứt gãy máu tươi phun trào, một mảnh đục ngầu.

Đây hết thảy nhìn như dài dằng dặc, trên thực tế chuyện phát sinh cũng chỉ là hơn mười hơi thở.

Cùng lúc đó, Tinh Chuẩn Phi Chu gần như không được khống chế, rất nhanh sẽ đụng phải kẽ nứt không gian phía trước.

Hai mắt Lục Hoa phu nhân trợn lên, gân xanh trên trán nổi lên, hai tay trên người để trước phi chu, xung quanh hai bàn tay bao phủ một vòng quang văn màu trắng. Thân thể lão nghiêng hướng bên phải ra sức vặn, cho dù đã đem hết khí lực cũng chỉ có thể đem thân thuyền hơi nghiêng một chút, thủy chung không có cách nào khiến phi chu hoàn toàn thoát khỏi hiểm cảnh.

Đầu thuyền Tinh Chuẩn Phi Chu đột ngột hơi lệch đi, khó khăn lắm né qua được kẽ nứt không gian, thế nhưng mạn thuyền lại không thể tránh đụng vào được.

Cánh bên trái Phi chu ở bên ngoài mở ra, bị đụng vào chính giữa kẽ nứt không gian đầu tiên, trong nháy mắt liền bị xé nứt ra, hóa thành nhiều mảnh vỡ hỗn loạn bị quấy vào bên trong kẽ nứt, thân thuyền cực lớn lập tức mất đi cân bằng, ngược lại bắt đầu nghiêng qua phía phải.

"Không tốt, Thiên Tầm..." Lục Hoa phu nhân đột nhiên bừng tỉnh, kinh sợ kêu một tiếng, hai tay trực tiếp rút về, buông tay mặc kệ phi chu, liền muốn phóng đi tới vị trí mạn trái thuyền.

Nhưng mà, có làm gì lúc này cũng đã muộn.

Nằm ở đoạn giữa mạn trái thuyền là vị trí hai người Hàn Lập và Cốt Thiên Tầm đã bị phi chu không được khống chế mang theo, trực tiếp vọt tới vùng kẽ nứt không gian kia, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta căn bản không có thời gian phản ứng.

Ngay tại thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, ánh mắt Hàn Lập lóe lên, miệng phát ra một tiếng hét to.

Nắm đấm tay phải hắn đã sớm thu lại, đặt ở vị trí eo lưng, bỗng nhiên nhấc lên. Trên cánh tay đôm đốp rung động, mọi chỗ huyền khiếu liên tiếp sáng lên, một tầng mông lung tinh quang lập tức bao phủ lên, bộ dáng vậy mà có

vài phần tương tự Ách Quái.

Bất quá cũng chỉ là tương tự mà thôi, khí thế giữa hai bên rốt cục là chênh lệch nhau quá xa.

Nhưng ngay cả như vậy, Hàn Lập ra quyền cũng không chần chờ chút nào, phía trên đầu quyền lấm tấm quang mang ngưng tụ, hóa thành một đạo quyền ảnh màu trắng vô cùng cự đại, mang theo một chuỗi hình ảnh liên tục mơ hồ, đột nhiên công kích đánh lên kẽ nứt không gian kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quyền ảnh màu trắng kia ở bên trên kẽ nứt không gian đột nhiên nổ tung, từ trong bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại vô cùng, quét ngang bốn phương tám hướng.

Tinh Chuẩn Phi Chu bị cổ lực đạo này đẩy ra, thân thuyền thoáng lướt ngang sang phải dời xa một chút.

Hàn Lập bắt lấy cơ hội này, huyền khiếu trên hai chân đều sáng lên, thân hình mơ hồ, trong nháy mắt tới bên cạnh Cốt Thiên Tầm, tay ôm eo ngọc thon của nàng

Thân hình cả hai lại lóe động, liền xuất hiện ở gần sát chỗ đầu thuyền.

"Rặc rặc rặc..."

Từng đợt thanh âm nghiền nát truyền đến, cuối cùng Tinh Chuẩn Phi Chu vẫn không thể nào hoàn toàn tránh thoát khỏi kẽ nứt không gian, đoạn giữa mạn trái thuyền theo đó va chạm với nó, lập tức như là gỗ mục vỡ vụn ra.

Nhưng cũng là bởi vì có một kích kia của Hàn Lập, Tinh Chuẩn Phi Chu mới không có trực tiếp đâm thẳng vào kẽ nứt không gian kia, mà chỉ là hữu kinh vô hiểm mạn thuyền lướt sát qua, chỉ là thân thuyền bị xé rách một phần, tổn hại cũng không tính nghiêm trọng.

Mắt thấy hai người Hàn Lập an toàn trở về, Lục Hoa phu nhân mới rút cuộc

buông lỏng một hơi.

Lúc này, hai người Ách Quái cũng lách mình, trở lại bên trên đầu thuyền.

"Vừa rồi là cái gì vậy..." Lục Hoa phu nhân trong lòng còn có chút còn sợ hãi hỏi.

"Lúc trước chưa bao giờ thấy qua, tựa hồ là lân thú chỉ có trong Hắc Uyên a, thực lực không được tốt lắm, nhưng thiếu chút nữa hại chúng ta thuyền hủy người chết." Ách Quái lắc đầu, chậm rãi nói.

"Cũng may đã biến nguy thành an, kế tiếp chỉ cần một mạch tiến lên, là sẽ có thể tới bờ bên kia..." Sa Tâm nhướng mày, chậm rãi nói ra.

Nó vừa dứt lời, mấy người thần sắc đồng thời đột biến, phân biệt nhìn về phía bốn phía khác nhau.

Chỉ thấy bốn phía gió gào thét vang lớn, nương theo từng trận dã thú gào thét, từng đầu từng đầu dị thú từ bốn phía xuất hiện, đúng là trực tiếp vây Tinh Chuẩn Phi Chu ở chính giữa.

Mà những cái đầu dị thú này xuất hiện đều không khác nhau, đều giống như đầu giao, bộ dáng dữ tợn, đỉnh đầu mọc đầy gai nhọn, cùng cái đầu dị thú lúc trước bị hai người Ách Quái liên thủ giết chết kia, quả thực giống như đúc!

------oOo------

Chương 931: Đột nhiên xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Giết một đầu, lại tới tám đầu, còn chưa dứt hả?"

"Dám ngăn cản đường đi của chúng ta, xem ra là chán sống rồi!"

"Hừ, có hai vị thành chủ Ách Sa tại đây, đến bao nhiêu giết bấy nhiêu!"

"Đợi một chút, thứ này sao ta nhìn thấy có vài phần quen mắt..."

Đám người trên phi chu nhìn thấy bốn phía đột nhiên xuất hiện tám cái đầu to lớn, kinh nghi bất định, bảy mồm tám lưỡi thảo luận um xùm.

"Ách thành chủ, chúng ta có nên..."

Đã có Ách Quái cùng Sa Tâm lúc trước lấy thế sét đánh tiêu diệt một đầu Lân thú, mọi người cũng không có kinh hoảng, thậm chí có người nhìn về phía Ách Quái, chờ lão ra tay.

Nhưng mà bất luận Ách Quái hay là Sa Tâm đều không nói gì, tựa hồ cũng không có ý định xuất thủ.

Dưới hai người, bốn gã thành chủ Thần Dương, cùng đám người Trác Qua bộ hạ Sa Tâm, lại một bộ dạng nghiêm trọng chờ đợi, ánh mắt không ngừng đảo qua những cái đầu lâu dữ tợn ở bốn phía.

Một màn này rơi vào trong mắt Hàn Lập, làm cho đồng tử hắn không khỏi co rụt lại, có loại dự cảm bất thường xông lên đầu.

Nhưng vào lúc này, theo một tiếng gào rú, lại có một cái đầu lâu từ phía sau phi chu xông tới.

Chỉ có điều cái đầu lâu này nhỏ hơn nhiều so với những cái đầu lâu kia, phía trên bao phủ một tầng bạch quang, thật giống như vừa mới mọc ra, hơn nữa dưới cổ còn có một vết ngấn đỏ sậm.

Đó thình lình lại là cái đầu lúc trước bị Ách Quái chém đứt.

"Không tốt... Đây là Cửu Kỳ Giao..." Ách Quái giật mình nhớ lại, thanh âm kinh sợ kêu lên.

Hàn Lập sau khi nghe xong, thần sắc cũng biến đổi.

Tên tuổi của Cửu Kỳ Giao này hắn đã sớm nghe qua, nhưng đại đa số đều là tin đồn trong truyền thuyết, chưa bao giờ được kiểm chứng.

Trong truyền thuyết, vật ấy thân như Cự Tượng, cổ dài như mãng xà, sinh ra chín đầu một miệng, có thể nuốt vạn vật, trời sinh tính tình hung bạo, muốn giết nó phải cùng lúc chém rụng chín đầu, nếu không đầu bị đứt sẽ không ngừng trùng sinh, căn bản không thể bị diệt sát.

Mà cái miệng nói trên kia, cũng không phải là miệng trong chín cái đầu, mà là phía sau trên lưng nó lại sinh ra một cái miệng khổng lồ như Thao Thiết, có thể thôn phệ vạn vật, ngược lại là có chút giống với Tỳ Hưu Tiểu Bạch.

Đúng lúc này, chỉ thấy chín cái đầu Cửu Kỳ Giao đồng thời ngẩng lên, từ bốn phương hướng chụp xuống Tinh Chuẩn phi chu.

Trong lúc nhất thời, chín khối đầu lâu che đậy màn trời, thanh âm gào rú liên tiếp, đúng là tinh quang trên bầu trời rủ xuống đều bị che khuất mất.

Tinh Chuẩn phi chu lập tức run lên, màn sáng tinh thần bao phủ ở trên bắt đầu trở nên mỏng manh hơn.

"Xong rồi..." Phong Vô Trần ngửa mặt nhìn lên trời, lẩm bẩm.

Thần sắc đám người còn lại, mỗi người đều rất khó coi, cũng không khác với suy nghĩ này.

Ách Quái cùng Sa Tâm đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, hai người liếc mắt nhìn nhau, hai chân đồng thời giẫm mạnh phi chu, thân hình lướt thẳng lên, phóng tới chín đầu cự giao.

Trong hư không chấn động không thôi, không gian như muốn phá vỡ ra.

Tấm lụa đen trên mặt Sa Tâm bị kình phong thổi trúng bay phất phới, từ trong mơ hồ lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp đến cực điểm, chỉ là thần sắc nàng ngưng trọng, hai mắt như nước, hai tay vung lên, hai viên cầu đồng thời bắn ra một trái một phải.

Một quả trong đó mặt ngoài phát ra hào quang mãnh liệt trắng như tuyết, lại có từng trận chấn động lực lượng tinh thần mãnh liệt, từ trong hiện ra một thân ảnh to lớn cao tới trăm trượng.

Thân ảnh trăm trượng kia đầu đội Bát Bảo Tử Kim Quan, thân mang Ngũ Thải Kim Lân Giáp, có một khuôn mặt Nộ Mục Kim Cương, toàn thân tựa như đúc bằng sắt thép, trên thân phản xạ tầng tầng quang mang kim loại.

Bảo giáp Kim Cương hiện thân, sau đó tay trảo vào hư không một cái, một viên châu khác cũng sáng lên hào quang trắng như tuyết, quay tít một vòng hóa thành một bảo ô khổng lồ lóng lánh ngân quang, rơi vào trong tay của gã.

Hàn Lập mặc dù thân ở phía trên phi chu, nhưng có thể cảm nhận được trên người Bảo giáp Kim Cương tản mát ra khí thế bàng bạc, làm cho người ta một loại cảm giác không kém chút nào so với Ách Quái, trong lòng hắn không khỏi rùng mình.

Hắn hít sâu một hơi, hai mắt ngưng tụ, liền thấy thân thể Sa Tâm ở giữa không trung vặn vẹo, hai tay mười ngón điểm vào hư không liên tục, Kim Cương cự hán kia liền một tay cầm lấy chuôi ô, khẽ chống lên phía trên.

Chỉ thấy bảo tán trắng như tuyết tăng vọt hào quang, hóa thành một cái dù

to lớn vô cùng che bầu trời trước mặt, chắn ở phía trên.

Trên mặt dù, tựa như vẽ ngàn vạn tinh thần, chính giữa lưu chuyển tinh quang, phảng phất thiên hà phản chiếu.

Tất cả tinh thần trên mặt dù giống như cấu kết cùng tinh thần trong màn đêm, từ đó hút tới vô tận tinh thần chi lực, nghênh đón chín đầu lâu Ác Giao kia.

"Ầm ầm ầm..."

Liên tiếp trọng kích hung hãn rơi đập trên mặt dù tinh thần như bão táp.

Bạch quang phía trên bảo tán rung động mạnh, đồ án Tinh Thần vẽ phía trên liên tiếp tiêu tán như khói như sương.

Hai mắt Kim Cương cự hán ngưng tụ, bị cỗ cự lực này ép tới làm khuôn mặt vặn vẹo, nhưng vẫn không buông tay nửa điểm, gắt gao chống đỡ.

"Sa Tâm đ*o hữu, để cho ta!"

Lúc này Ách Quái cũng đã đuổi sát theo, huyền khiếu trên toàn thân sáng lên, trên người tựa như bao phủ một tầng tinh quang mơ hồ, một quyền đập tới cán dù.

Đúng lúc này, phía dưới lại phát sinh dị biến.

Bên trong vòng xoáy màu đen, sương mù bốc lên kịch liệt, thân thể Cửu Kỳ Giao vậy mà lơ lửng nâng lên.

Chỉ thấy sống lưng nó rộng thùng thình, hầu như chiếm cứ toàn bộ mắt nhãn cơn lốc, toàn thân nó mọc lên dày đặc lân phiến hình thoi, trên lưng có một dấu vết nhàn nhạt dựng lên.

"Thật sự là người tính không bằng trời tính, cuối cùng vẫn tới..." Sắc mặt Lục Hoa phu nhân âm trầm, lẩm bẩm nói ra.

"Cha, cái này là..." Cốt Thiên Tầm chau mày, hỏi.

"Lát nữa mặc kệ xảy ra chuyện gì, nhất định không được rời khỏi bên cạnh ta." Lục Hoa phu nhân không trả lời, quay đầu nhìn nàng một cái, nghiêm túc dặn dò.

Không chờ Cốt Thiên Tầm đáp lại, phía dưới bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét điên cuồng to lớn vô cùng.

"Ngao..."

Tiếng gào thét này tựa như núi lửa phun trào, chấn động làm đau nhức lỗ tai tất cả mọi người ở đây, ý thức mê man.

Hàn Lập liền vận chuyển Luyện Thần Thuật, thần hồn chỉ hơi chấn động một chút, liền ổn định lại, lại nhìn qua những người khác, mới phát hiện mọi người chung quanh ngoại trừ Lục Hoa phu nhân, đều lung la lung lay, bộ dạng có vẻ không đứng vững.

Lục Hoa phu nhân một tay giữ lấy bả ai Cốt Thiên Tầm, giúp nàng ổn định thần hồn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập bên này, thần sắc tràn đầy kinh ngạc, nhịn không được tán thán nói: "Không ngờ thần hồn tiểu tử ngươi lại vững chắc..."

"Tiền bối, hiện tại cũng không phải là lúc nói chuyện này..." Hàn Lập thuận miệng nói một câu, ánh mắt cũng nhìn lại hướng đầu thuyền.

Chỉ thấy Thạch Xuyên Không cùng nữ tử váy đen kia, giờ phút này đều nửa quỳ trên mặt đất, tình huống so với những người khác tốt hơn một chút.

Hắn đang tính tiến lên xem xét, liền cảm thấy dưới chân đột nhiên trống rỗng, thân thể không tự chủ được rơi xuống phía dưới.

Tinh Chuẩn phi chu lại hoàn toàn không khống chế được, đồng dạng đang cấp tốc rơi xuống dưới.

Cửu Kỳ Giao phía dưới, trên sống lưng đã sớm mở ra một miệng máu thôn

thiên to lớn vô cùng, bên trong cuồn cuộn ô quang, chỉ còn chờ hết thảy con mồi rơi vào trong đó.

Hàn Lập nóng vội, huyền khiếu trên hai chân sáng lên, lực lượng tinh thần dưới chân bộc phát ra, phát ra một hồi thanh âm "Phanh", thân hình liền mượn lực bay lên vài thước, nhưng rất nhanh lại bị lực hút phía dưới kéo xuống, tiếp tục rơi xuống.

Thanh âm sợ hãi không ngừng vang lên bốn phía, hỗn loạn một mảnh, tất cả mọi người đều muốn chạy trốn, nhưng lại không làm nên được chuyện gì.

Chỗ Ách Quái cùng Sa Tâm ở phía trên, đồng dạng phát hiện biến cố phía dưới, muốn quay lại viện thủ, nhưng đã không kịp nữa rồi.

"Ầm ầm ầm..."

Một hồi thanh âm nổ vang, phần đuôi Tinh Chuẩn phi chu đã rơi vào miệng khổng lồ trên lưng Cửu Kỳ Giao, lập tức bị lực lượng cổ quái chính giữa cắn nát, phát ra trận trận thanh âm nghiền nát.

"Không..."

Chung quanh truyền đến từng tiếng la tuyệt vọng, Hàn Lập chau mày, nhưng trong lòng thì tỉnh táo tới cực điểm.

Hắn đưa tay vào trong ngực lục lọi một hồi, lấy ra bộ ngọc quyết hình lá cây kia, nắm ở lòng bàn tay, xoay chuyển ánh mắt tìm kiếm bốn phía, muốn tìm được Thạch Xuyên Không cùng nữ tử váy đen kia.

Bộ ngọc quyết kia cũng không phải vật của hắn, chính là Tam hoàng tử Thạch Phá Không giao cho bọn hắn trước khi tiến nhập Tích Lân Không Cảnh này, đó là dấu hiệu ấn tín, chỉ cần có vật ấy nơi tay, hắn liền có thể mang hai người bọn họ trở về Ma giới.

Nhưng mà ánh mắt của hắn tìm kiếm một phen, lại không thấy thân ảnh Thạch Xuyên Không, ngược lại thấy Giải Đạo Nhân đứng cách đó trăm trượng.

"Giải đạo hữu, nhanh đến chỗ của ta..." Miệng khổng lồ Cửu Kỳ Giao càng ngày càng gần, trong lòng Hàn Lập lo lắng không thôi, truyền âm nói một câu, sau đó cũng chẳng quan tâm gã có đi tới hay không.

Đúng lúc này, hắn xoay chuyển ánh mắt, vừa hay nhìn thấy nữ tử váy đen Khôi Thành kia, đang ở phía sau cách mình không xa, vì vậy vội vàng thúc giục Vũ Hóa Phi Thăng Công, hai chân giẫm trên hư không, chống đỡ lực lượng hấp dẫn, xông qua hướng nàng bên kia.

Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng...

Hai người càng tới gần, trong lòng Hàn Lập càng chấn động mãnh liệt hơn.

Tử Linh, đến cùng phải nàng hay không?

Thời điểm bàn tay Hàn Lập sắp bắt lấy cánh tay nữ tử váy đen, trong đầu đột nhiên truyền đến thanh âm Lục Hoa phu nhân:

"Lệ tiểu tử, lập tức chui vào vết nứt không gian lớn nhất kia, ngàn vạn lần đừng có chết a..."

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, đột nhiên nhìn lại.

Chỉ thấy trăm trượng phía dưới, Lục Hoa phu nhân đứng ở bên ngoài miệng khổng lồ của Cửu Kỳ Giao, bàn tay lão vung lên, một mâm tròn màu trắng lớn bằng bàn tay bắn ra, rơi vào giữa miệng lớn dính máu kia, nổ bể ra ầm ầm.

"Ầm ầm ầm..."

Liên tiếp thanh âm nổ vang vô cùng to lớn vang lên, trong miệng Cửu Kỳ Giao đột nhiên rung lên "Ken két", toàn bộ không gian trước mặt vỡ vụn ra như gương, từ trong toát ra từng khe hở không gian thật lớn, kéo dài ra bốn phương tám hướng.

Từng cỗ lực lượng xé rách vô cùng cường đại từ những kẽ nứt không gian

sụp đổ vỡ ra, rất nhiều người Huyền Khôi hai thành căn bản không kịp phản ứng, đã bị lôi kéo vào.

Nếu vận khí tốt, thân thể còn có thể nguyên vẹn ngã vào kẽ nứt, còn số không may thì lập tức bị xé rách thành mảnh vỡ.

Hàn Lập sợ hãi cả kinh, thân hình nhảy lên phía trước, muốn kéo lấy nữ tử váy đen kia.

Nhưng một kẽ nứt không gian thật vừa đúng lúc xuất hiện trước hai người bọn họ, cuốn tới trước mặt Hàn Lập, trực tiếp nuốt sống hắn vào trong.

Lúc này Hàn Lập tiến vào phiến không gian đen kịt vô cùng kia, lập tức cảm thấy từng cỗ lực lượng xé rách vô cùng cường đại từ bốn phương tám hướng cuốn tới, làm cả người hắn trời đất quay cuồng.

Hết thảy thanh âm dần xa, ánh sáng cũng lập tức dập tắt.

Hàn Lập cảm thấy đầu đau muốn nứt, ý thức cũng mơ hồ, hiển hiện cuối cùng trong đầu hắn vẫn là thân ảnh nữ tử váy đen kia.

Chỉ là nàng mang mạng che mặt, dung nhan lại thật giống như Tử Linh...

------oOo------

Chương 932: Tiến vào Đại Khư

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hai tai Hàn Lập hỗn loạn vù vù, hắn cảm thấy có vô số âm thanh cổ quái chui vào trong đầu, cả người trời đất quay cuồng giống như đang say rượu, không chỉ ngũ giác hoàn toàn biến mất, mà trước mắt cũng một màu đen kịt, thậm chí ý nghĩ trong đầu cũng không cách nào chuyển động mảy may.

Không biết trải qua bao lâu, chợt hắn cảm thấy cả người bỗng nhiên bồng bềnh, sau đó rơi xuống phía dưới.

"Rầm" Một tiếng trầm đục vang lên.

Cả người Hàn Lập cảm giác như đập mạnh xuống mặt đất cứng rắn, khiến cho nửa người đau đớn dữ dội.

Cũng may thân thể của hắn cứng cỏi không gì sánh bằng, mặc dù thân thể đau nhức, nhưng cũng không tổn thương chút nào, làm trong lòng hắn không khỏi thở phào một hơi.

Tuy vậy nhờ cú rơi này, mà ý thức cùng ngũ giác của hắn mới khôi phục lại bình thường, tầm nhìn trước mắt cũng đã khôi phục sáng rõ.

Hàn Lập đảo mắt nhìn xung quanh, khẽ giật mình.

Chỉ thấy đập vào mắt hắn là một vùng đất ảm đạm, trên mặt đất có vô số đá vụn lớn nhỏ màu vàng sậm, rải rác lộn xộn khắp nơi, còn bốn phương tám hướng xung quanh đều là cánh đồng hoang vu mênh mông bát ngát, nhìn

qua giống như là một mảnh sa mạc hoang vu vô cùng vô tận.

Bầu trời trên đỉnh đầu cũng có màu vàng nâu quỷ dị, giống như được phủ một tầng mây vàng thật dày, hơn nữa trong tầng mây còn ngẫu nhiên hiện lên một đường ánh sáng màu trắng thật nhỏ, nhìn rất giống từng tia chớp màu trắng.

Lúc này, đám mây vàng trên đỉnh đầu hắn đang quay cuồng, mơ hồ còn hiện ra hình dáng như một vòng xoáy, nhưng nó rất nhanh lắng đọng lại, dường như hắn rơi xuống từ chính nơi này.

Hàn Lập từ dưới đất chậm rãi đứng lên, đưa mắt nhìn khắp nơi.

Xung quanh mênh mông hoang vắng, chỉ có mỗi một mình hắn, còn tung tích những người khác thì không thấy đâu.

"Chẳng lẽ nơi này chính là Đại Khư sao? So với bên ngoài cũng không có gì quá khác biệt, cũng không biết những người khác đã rơi xuống chỗ nào rồi." Hàn Lập tự lẩm bẩm.

Hắn đang tính rời khỏi nơi này, trên mặt chợt lộ ra một tia kinh ngạc, liền đưa mắt nhìn hư không xung quanh.

Trong hư không nơi này, không ngờ lại tồn tại từng tia từng tia dao động nguyên khí, loại nguyên khí này không giống như Thiên Địa linh khí hay là ma khí, mà ngược lại nó giống như lực lượng tinh thần, hơn nữa còn rất nồng đậm.

Có thể vì nhờ lực lượng tinh thần này ôn dưỡng, mà giữa khe hở của tảng đá và mặt đất, mọc ra một vài thực vật màu trắng nhìn giống như là rong rêu, khiến cho nơi này không còn là một mảnh đất chết nữa.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia kinh ngạc, chợt trong đầu nổi lên một ý niệm, hắn yên lặng vận chuyển 《Thiên Sát Trấn Ngục Công》.

Lực lượng tinh thần khắp nơi lập tức tụ đến, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Hơn nữa còn hội tụ rất nhiều lực lượng tinh thần, giờ phút này tốc độ hấp thu lực lượng tinh thần so với ngày thường khi hắn luyện hóa thú hạch cũng không chậm chút nào.

Nét mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, trong lòng đã xác nhận nơi này bảy tám phần chắc chắn là bên trong Đại Khư, cũng chỉ có bí cảnh Đại Khư bực này, mới có thể tồn tại lực lượng tinh thần nồng đậm như vậy.

Cũng chỉ có loại hoàn cảnh tràn ngập lực lượng tinh thần này, mới có thể tự sinh ra bảo vật như Thiên Lân Vẫn Tinh, Lưu Diễm Huyết Vân.

Ngay giờ phút này, mặc dù người hắn không có thụ thương, nhưng cũng có chút mỏi mệt vô lực, hơn nữa nơi này cũng không có nguy hiểm gì, vì vậy hắn không lập tức rời khỏi đây, mà khoanh chân ngồi xuống ngay tại chỗ, hấp thu lực lượng tinh thần điều tức thân thể.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua gần nửa ngày.

Lúc Hàn Lập lần nữa mở mắt ra, khí túc thần hoàn, cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Không chỉ như vậy, một nơi huyền khiếu trên người hắn đã rục rịch nhiều ngày, ẩn ẩn có dấu hiệu mở ra.

Dường như lực lượng tinh thần nơi này rất có lợi cho việc đả thông huyền khiếu, chỉ cần khổ tu một thời gian, chỗ huyền khiếu đó chắc chắn là có thể mở rộng.

Tuy là như vậy, nhưng Hàn Lập không có ý định tiếp tục ở đây tu luyện, mà lần nữa đứng dậy nhìn chung quanh, rất nhanh ánh mắt dừng ở một hướng bên tay phải.

Tình hình xung quanh đều hoàn toàn giống nhau, chỉ có xa xa phía chân trời hướng bên phải mơ hồ có thể nhìn thấy hai cái bóng dáng hiện lên, chỉ là khoảng cách quá xa, hắn cũng không thấy rõ cho lắm.

Áp lực hư không trong Đại Khư còn mạnh hơn so với Băng Hỏa sơn mạch, khoảng cách mà thần thức của hắn phát ra lại một lần nữa giảm bớt, chỉ có hơn mười dặm, so ra còn thua kém cả thị lực của hắn.

Mặc dù không biết chỗ đó là cái gì, nhưng dù sao nơi đó cũng có chút khác biệt,

Thân hình Hàn Lập khẽ động, lướt nhanh tới chỗ đó.

Một lát sau, những bóng dáng phía trước kia dần dần hiện rõ, không ngờ là từng ngọn núi thấp bé cao mấy chục trượng, một ngọn san sát một ngọn, hình thành một dãy núi kéo dài, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt.

Những ngọn núi này toàn thân đen thui, mơ hồ tản ra từng đạo ánh sáng màu đen, dường như không phải là núi đá bình thường, mà mặt đất cũng dần dần từ sa mạc biến thành vùng núi cứng chắc.

Trên mặt đất nơi này cũng mọc ra không ít thực vật màu trắng, khiến cho hoàn cảnh nơi này cũng không có đơn điệu nhàm chán.

Hàn Lập đi tới trước dãy núi màu đen, chợt dừng chân lại, không tùy tiện tiến vào bên trong, mà phát ra thần thức dò xét tất cả động tĩnh xung quanh.

Bên trong Đại Khư mọi thứ hắn đều không rõ, vì vậy hắn không dám chủ quan chút nào.

Thần thức hắn tra xét cẩn thận, cũng không phát hiện ra chút nguy hiểm nào trong dãy núi, lúc này mới cất bước tiến vào.

Đi về phía trước gần nửa ngày, hắn cũng không gặp bất kỳ nguy hiểm gì.

Chỉ là ngọn núi xung quanh càng trở nên cao lớn, lúc này đã đạt độ cao tới mấy trăm trượng, tuy nhiên khoảng cách giữa các ngọn núi cũng trở nên xa hơn.

Lại đi được một đoạn, chợt Hàn Lập khẽ di một tiếng, vội bước nhanh tiến về phía trước, một lát sau đã đi tới gần một ngọn núi cao lớn dị thường.

Ngọn núi này toàn thân đen thui, cao vút thẳng tắp trong mây, phảng phất như một cây cột trời màu đen, không ngờ đỉnh núi lại chui vào trong đám mây, nhìn không thấy đỉnh.

Ngay dưới ngọn núi có kiến tạo một mảnh cung điện màu đen dựa sát vào chân núi, chiếm diện tích cực lớn, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, chỉ tiếc là đã sụp đổ hơn phân nửa.

Nhưng mà nhờ vào bích họa phù điêu từ trên nóc cung điện cao ngất, mơ hồ có thể cảm thấy năm đó cung điện nơi này rất là hoa mỹ tráng lệ.

Hắn dò xét dãy cung điện phía trước vài lần, chợt vận chuyển 《Vạn Khiếu Không Tịch Thuật》 ẩn giấu khí tức trên người, mới cẩn thận cất bước đi vào, đồng thời phát ra thần thức, dò xét động tĩnh xung quanh.

Hàn Lập đi về phía trước một đoạn, chợt hắn nhíu mày lại, lách mình trốn vào phía sau vách tường cung điện thật dài, rồi đi dọc vách tường tới cuối vách tường phía trước, cẩn thận nhìn về phía trước.

Từng tiếng bước chân nặng nề từ phía trước truyền đến, chỉ thấy trong phế tích cách đó không xa, một bộ khôi lỗi màu vàng cao mấy trượng từ từ đi tới, thỉnh thoáng nó còn quay đầu nhìn chung quanh, giống như đang tuần tra.

Bề ngoài khôi lỗi này giống như một đầu Cự viên tay dài, trên người mặc một kiện áo giáp nặng nề, đã tàn phá hơn phân nửa, còn thân thể dưới áo giáp cũng phủ đầy vết nứt mục nát, hơn nữa trong tay cầm một thanh chiến đao răng cưa cũ nát, nhìn giống như đã trải qua vô số năm tháng trong dòng sông thời gian.

Mặc dù áo giáp cùng chiến đao đã phong hóa tàn tạ, nhưng phía trên vẫn còn ẩn hiện hào quang, tỏa ra từng tia dao động lực lượng tinh thần.

"Tinh Khí?" Hàn Lập nhìn khôi giáp cùng chiến đao trên người khôi lỗi cự viên, mắt sáng lên.

Hắn lập tức hơi trầm ngâm, liền ngừng vận chuyển 《Vạn Khiếu Không Tịch Thuật》, cả người từ sau vách tường bắn ra, chớp động một cái nhào tới sau lưng khôi lỗi cự viên.

Bỗng nhiên khôi lỗi cự viên quay người lại, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhỏ, liền giơ chiến đao trong tay lên, tính bổ xuống đầu Hàn Lập.

Thế nhưng cánh tay nó chưa kịp chém xuống, thì một đạo hào quang hiện lên, lập tức làm cho đầu khôi lỗi cự viên bay vút lên trời, đầu và thân tách rời, cánh tay vừa nâng lên cũng vì vậy mà dừng lại ngay lúc đó.

Một tiếng "Rầm" vang lên, cả người to lớn của khôi lỗi cự viên "Ầm ầm" ngã xuống đất.

Thân hình Hàn Lập từ giữa không trung nhẹ nhàng bay xuống, hạ ngay bên cạnh khôi lỗi cự viên.

Con khôi lỗi này đã tàn phá như vậy, mà vẫn có thể cảm giác được công kích của hắn, đồng thời làm ra phản ứng, nếu lúc trước còn hoàn hảo, có lẽ thực lực của nó cũng tương đối cường đại.

Hắn nhặt chuôi chiến đao răng cưa lên, cả thân chiến đao được dùng từ một loại vật liệu màu trắng muốt luyện thành, tuy đã phong hóa rất nhiều, nhưng mà trên lưỡi đao mơ hồ còn có thể thấy từng nét phù văn, hơi lấp lóe hào quang.

"Ồ!" Vẻ mặt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những phù văn trên lưỡi đao này, rất giống như phù văn tinh thần mà Lục Hoa phu nhân truyền thụ cho hắn.

"Không phải Lục Hoa phu nhân nói là tinh thần cấm chế là một mình lão sáng tạo ra sao? Chẳng lẽ là trùng hợp?" Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Ánh mắt của hắn lập tức đảo một cái, nhìn về phía áo giáp trên người khôi lỗi, rất nhanh dừng lại trên một cái phù văn tinh thần.

Phù văn tinh thần này giống nhau như đúc với cái "Liên Tinh phù văn" mà Lục Hoa phu nhân truyền thụ cho hắn, đến cả biến hóa rất nhỏ cũng hoàn toàn giống nhau, tuyệt đối không có khả năng trùng hợp.

Trong lòng Hàn Lập không nhịn được mà cười lên, khôi lỗi nơi này đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, hơn xa thời điểm mà lão Lục Hoa phu nhân sáng chế ra tinh thần phù văn.

Có lẽ tinh thần cấm chế của Lục Hoa phu nhân có được chính từ trong Đại Khư này, chỉ là không biết làm thế nào mà lão lấy được?

Hắn phất tay ném chiến đao trong tay đi, mặc dù thanh đao này vẫn còn tỏa ra một chút dao động lực lượng tinh thần, nhưng nó đã gần như tan vỡ, không cách nào sử dụng được.

Hàn Lập không dừng lại ở đây, mà tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đi vào sâu trong mảnh cung điện.

Kiến trúc cung điện sâu bên trong bảo tồn tương đối hoàn hảo, đáng tiếc là nơi này dường như bị người khác quét sạch qua, căn bản không có bảo vật trân quý nào còn sót lại.

Hắn một đường tìm kiếm, ngoại trừ được vài khối tài liệu khoáng thạch bình thường, còn lại không có thu hoạch được gì.

Chẳng qua trên đường này, ngược lại hắn gặp không ít khôi lỗi.

Hắn cũng không có dây dưa với đám khôi lỗi này, có thể tránh được thì tránh, còn tránh không khỏi thì trực tiếp động thủ, những khôi lỗi này đều đã phong hóa tàn tạ, thực lực đại tổn, cũng không tốn sức gì nhiều.

Lại tiến về phía trước một chốc lát, chợt Hàn Lập dừng chân lại.

Đột nhiên tầm mắt phía trước trở nên rộng rãi, ở phía trước bất ngờ có xây một tòa kiến trúc màu xám cao lớn, nhìn phong cách dường như là một tế đàn, còn xung quanh tòa kiến trúc là một quảng trường như những vì sao vây quanh mặt trăng, vây quanh tòa tế đàn ở giữa.

Tế đàn được dùng một loại đá thô kệch màu xám cực lớn chồng lên tạo thành, nhìn chắc chắn dị thường, trên thực thế quả thật là như vậy, cả tòa kiến trúc cũng phong hóa sụp đổ không ít, trên vách tế đàn này có chút loang lổ, còn những chỗ khác cơ bản còn nguyên vẹn.

Hàn Lập nhìn tòa kiến trúc phía trước, ánh mắt nhìn vào một tấm biển treo trên cửa tế đàn, phía trên viết ba chữ huyền văn thật to "Diệp Sát Điện".

Đại môn tế đàn mở rộng, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy khoảng mấy trượng bên trong, bởi vì sâu trong đó được bao phủ một màu đen kịt, đại môn phảng phất như cái miệng khổng lồ, thôn phệ hết thảy những ai tiến vào trong đó.

Mà trên vách tường bên trong tế đàn mơ hồ có thể thấy từng đạo phù văn tinh thần, tỏa ra một cỗ lực lượng cấm chế, không ngờ thần thức của hắn cũng không cách nào dò xét bên trong.

Hàn Lập thấy vậy, đôi mắt lóe sáng.

Tế đàn nơi này bảo tồn hoàn hảo như vậy, còn bày ra cấm chế, khẳng định bên trong có nhiều thứ gì đó, chưa chắc bên trong đó trống không.

Chẳng qua cũng không thể tùy tiện đi vào, hắn liền triển khai thần thức, tra xét cẩn thận hoàn cảnh xung quanh, không phát hiện điều gì lạ thường, trong lòng mới hơi an tâm, thân hình thoắt một cái xuất hiện trước cửa đại điện tế đàn.

Từng cơn gió mát từ trong cửa thổi ra, lướt nhẹ qua người của hắn, trong cơn gió còn ẩn chứa một tia lạnh lẽo như băng, mặc dù không quá mãnh liệt, nhưng mơ hồ có cảm giác thâm nhập vào trong cốt tủy.

Hàn Lập nhíu mày, cũng không có lùi bước, mà cất bước đi vào trong điện.

------oOo------

Chương 933: Oan gia ngõ hẹp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: *Lạc Đinh Đang*
Biên: *Độc Hành & Sherlock*
Nhóm dịch: *Phàm Nhân Tông*

Ngay khi Hàn Lập bước vào tế đàn, vừa thấy hình bóng đại điện thì lập tức "ầm" một tiếng, mặt đất dưới chân đột nhiên nứt toác, tạo ra một cái hố lớn.

Vô số đá vụn bay về phía hắn, mỗi một khối đá vụn đều phát ra tiếng rít chói tai, cùng lúc đó, một ánh đao sắc bén bắn ra từ trong hố, cực kỳ nhanh chóng chém vào hai chân của hắn.

Trước biến cố không hề có chút dấu hiệu nào, Hàn Lập vẫn phản ứng cực nhanh. Lúc mặt đất nổ tung trong nháy mắt, hắn đã cực kỳ nhanh chóng lui người ra sau, tránh thoát những viên đá vụn kia.

Mà đạo ánh đao kia càng không đụng tới góc áo hắn.

"Vèo" một tiếng, một đạo hắc ảnh từ trong hố bắn ra.

Đó là một Viên Hầu màu đen cao khoảng một trượng, mặc một bộ áo giáp sáng màu bạc, phía trên mơ hồ có quang hoa lưu động, nhìn cũng không phải vật phàm, chỉ tiếc là đã hư hại hơn phân nửa, nắm trong tay một thanh loan đao màu trắng, dài đến bảy thước.

"Lân thú? Không đúng, là Khôi Lỗi." Hàn Lập dò xét hai mắt Viên Hầu màu đen, lộ ra một tia kinh ngạc.

Cự viên màu đen này toàn thân mọc đầy lông đen, hai mắt giống như chuông đồng, chớp động lên lãnh mang nhè nhẹ, răng nanh trong miệng nhô ra, thậm chí còn có nước miếng sền sệt dính trên đó, thoạt nhìn giống y

sinh vật thật, nhưng Hàn Lập liếc mắt một cái là đã nhìn ra nó không phải Lân thú, mà là Khôi Lỗi.

Viên Hầu màu đen này cho hắn cảm giác có vài phần tương tự Giải Đạo Nhân lúc trước.

Ánh mắt Hàn Lập theo đó chuyển hướng, nhìn vào trên thanh loan đao màu trắng.

Thanh loan đao không có chút vết tích mục nát nào, lưỡi đao ẩn hiện từng đồ án Tinh Thần như thủy ngân chớp động không ngừng.

Từng đạo đao khí mạnh mẽ tản ra từ trên loan đao, khuấy động không khí chung quanh không ngừng rung động.

Hàn Lập chưa kịp nhìn kỹ, Viên Hầu màu đen kia đã đạp chân một cái, cơ thể hóa thành một đạo hắc tuyến lao thẳng về trước.

Cùng lúc đó, Tinh Thần đồ án màu trắng trên loan đao trong tay nó bỗng nhiên sáng lên, trên lưỡi đao bắn ra một đạo đao mang rét lạnh cao vài trượng, chém về phía cổ Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn như không thấy đao mang rét lạnh này, thân thể bỗng nhoáng một cái về hai bên, hóa thành bốn năm bóng người giống nhau như đúc bay ra mấy phương hướng trái phải.

Trong miệng Viên Hầu màu đen gầm nhẹ một tiếng, cánh tay khẽ động, loan đao trong tay quay tít một vòng, hóa thành một vòng tròn, vây mấy đạo nhân ảnh Hàn Lập vào trong, lập tức hung hăng xoắn giết.

Nhưng mấy bóng người kia giống như huyễn ảnh, ánh đao mạnh mẽ đụng đến một cái, lập tức hóa thành hư vô.

Viên Hầu màu đen thấy cảnh này, lập tức khẽ giật mình.

Vào lúc này, thân hình Hàn Lập như quỷ mị lăng không xuất hiện trước người Viên Hầu màu đen, tay trái dựng thẳng thành đao, phút chốc đánh ra, nhanh như thiểm điện chém vào cổ tay Viên Hầu màu đen.

"Phập phập" một tiếng, dưới tay Hàn Lập, cổ tay Viên Hầu màu đen yếu ớt như đậu hũ, dễ dàng bị một đao chém đứt.

Trong miệng Hắc Viên phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương, một tay khác đảo ra như điện, nắm đấm to bằng đầu người hung ác đập xuống đầu Hàn Lập.

Nhưng động tác Hàn Lập nhanh hơn nó rất nhiều, tay kia lật lại đã nắm loan đao màu trắng vào trong tay, đồng thời cánh tay run lên trở nên mơ hồ, loan đao màu trắng cũng hóa thành một đạo tàn ảnh màu trắng, xẹt qua thân thể Viên Hầu màu đen.

Thân hình hai bên lướt ngang qua nhau, từ đầu đến chân cơ thể Viên Hầu màu đen "phập" một tiếng vỡ thành hai mảnh.

Hai mảnh tàn thể ngã trên mặt đất, lăn mấy vòng, rồi bất động.

Chất lỏng màu bạc tuôn ra từ trong cơ thể Viên Hầu màu đen, giống như một loại máu bình thường. Trong cơ thể Viên Hầu có đủ ngũ tạng, thoạt nhìn cơ bản không khác vật còn sống, chẳng qua những thứ nội tạng này đều được chế thành từ một loại huyết sắc ngọc thạch, có chút kỳ lạ.

Hàn Lập nhìn tàn thể Viên Hầu màu đen một cái rồi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía loan đao sáng như tuyết trên tay, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tay cầm đao của hắn hơi dùng sức, vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, trên lưỡi đao bỗng dâng lên một đạo đao mang sáng như tuyết, tựa như lưỡi rắn phun ra nuốt vào, khuấy động không khí xung quanh ông ông rung động mạnh.

Theo cánh tay kia vung lên, loan đao sáng như tuyết lập tức biến ảo thành từng đạo đao ảnh, tựa như từng đầu Linh xà màu trắng xoay quanh người hắn.

Đao ảnh xẹt qua vách tường cạnh đó, dễ dàng để lại từng vết cắt sâu, vách tường cứng rắn trước mặt loan đao lại yếu ớt như đậu hũ.

Hàn Lập rất nhanh dừng thử nghiệm, nhưng trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Tuy loan đao này nhìn như uy lực bất phàm, nhưng không phải Tinh khí, không thể gia trì uy năng cho thân thể như Tinh Đấu thuẫn, nhiều nhất chỉ có thể coi là một kiện bán Tinh khí.

Nhưng dù vậy, dưới tình huống hiện giờ, đao này coi như là một thanh vũ khí cực trân quý.

Hàn Lập vác loan đao sau lưng, tiếp tục thu liễm khí tức, đi về phía trước.

Sau đại môn tế đàn là một hành lang thật dài, hai bên vách tường dùng đá màu xám xây chồng lên, tản ra âm khí nhè nhẹ.

Đường hành lang khá rộng rãi, rộng khoảng ba bốn trượng, cao hai ba trượng, hơn nữa chẳng biết vì sao ánh sáng nơi đây cực kỳ ảm đạm, chỉ có thể nhìn rõ khoảng cách trước sau hơn mười trượng, đi trong đó khiến người ta có một cảm giác bị đè nén dị thường.

Lông mày Hàn Lập hơi nhăn lại, nhìn vài lần phía trước, tiếp tục cất bước đi tới.

Nhưng hắn đi cực kỳ cẩn thận, e sợ mặt đất dưới chân hoặc trong vách tường lại nhảy ra một Khôi Lỗi, hay một thứ gì khác.

Cũng may lo lắng của hắn không xảy ra, đi vào bên trong thời gian một bữa cơm cũng không còn bị tập kích nữa, hơn nữa một cửa ra vào tản mát ra bạch quang nhàn nhạt xuất hiện ở phía trước.

Tinh thần Hàn Lập chấn động, lập tức bước nhanh hơn, bước qua cửa ra.

Hắn chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, một đại sảnh hình vuông xuất hiện ở trước mắt.

Diện tích sảnh này lớn khoảng mấy trăm trượng, trên nóc khảm từng khỏa huỳnh thạch màu trắng, tản ra bạch quang sáng ngời, như đèn đuốc chiếu nơi đây sáng trưng.

Trong đại sảnh cũng không phải không có vật gì, từng tượng đá to to nhỏ nhỏ đứng nằm ở đó.

Những tượng đá này hoặc nằm hoặc đứng, biểu cảm trên mặt cũng khác nhau, có cái hưng phấn, có cái tràn ngập đau khổ, thần sắc dung mạo cũng không cái nào giống cái nào, hơn nữa đều trông rất sống động, thoạt nhìn cực kỳ quỷ dị.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vào lúc này, trong tầm mắt hắn xuất hiện một chút tàn quang màu trắng, sau một khắc điểm tàn quang ấy nhanh chóng biến lớn tỏa sáng, giống như ngôi sao từ trên trời giáng xuống với thế không thể đỡ đánh úp về phía mặt hắn, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Sắc mặt Hàn Lập bỗng biến đổi, thân hình nhoáng một cái, lui về phía sau cực nhanh.

Cùng lúc đó tay hắn khẽ động, loan đao sau lưng lăng không xuất hiện trong tay, xoay tròn quanh đầu hắn, khó khăn lắm mới ngăn được đạo bạch quang kia.

Một tiếng nổ “keng” vang lên thật lớn!

Một cỗ man lực phát ra từ trong bạch quang làm cánh tay Hàn Lập cầm đao chấn rung kịch liệt một cái.

Vốn cả người hắn đang nhanh chóng lui về sau, bị lực chấn lui nhanh hơn, thân hình như không thể khống chế được, bị đánh bay ra sau vài chục bước mới khó khăn lắm ổn định thân hình.

Chỉ có điều đạo bạch quang kia cũng bị hắn đánh bay, xoay vòng như bánh xe, bắn ngược trở về.

Lúc này Hàn Lập mới nhìn rõ bản thể bạch quang kia, đó là một thanh tế kiếm màu trắng như linh xà, mặt ngoài lấp lánh vô số ánh sao, tất nhiên là một thanh Tinh khí cực tốt.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo nhân ảnh lóe ra từ sau một pho tượng đá, thò tay tiếp lấy xà hình tế kiếm. Bất ngờ chính là Phong Vô Trần.

"Vốn định một kiếm chém đầu cho ngươi thoải mái một chút, không ngờ tiểu tử ngươi lại nhanh nhẹn như thế." Phong Vô Trần nhìn Hàn Lập, liếm liếm bờ môi, không chút che giấu sát khí lành lạnh trong mắt.

"Phong Vô Trần, không ngờ chúng ta thật đúng là có duyên, hoặc là nói, oan gia ngõ hẹp." Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, trong miệng nói vậy.

Một kích vừa rồi kia, lực lượng của Phong Vô Trần dường như lớn hơn nhiều so với khi giao thủ trên lôi đài, chẳng lẽ đối phương đạt kỳ ngộ gì trong Đại Khư?

"Ha ha, oan gia ngõ hẹp, nói hay lắm! Lúc trước trong Tu La Trường có quá nhiều người, ta còn chưa xuất ra toàn lực, cộng thêm nhất thời sơ sẩy mới khiến cho ngươi chiếm được chỗ sơ hở kia. Lúc này ở đây không có ai khác, ta sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!" Trong mắt Phong Vô Trần hiện lên một tia hung ác, dường như cực kỳ có lòng tin với chính mình.

"Mặc dù lúc trước chúng ta có tranh chấp nhỏ, nhưng cũng đều vì chủ mình. Lúc này trong Đại Khư có người Khôi Thành, dù sao ta và ngươi cùng thuộc một bên Huyền Thành, hà tất lúc này lại sinh tranh đấu vô nghĩa?" Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hơi thả lỏng, chậm rãi nói.

"Làm sao, muốn xin tha? Đã muộn! Ngày đó trên Huyền đấu đài ngươi khiến ta mất mặt trước nghĩa phụ và tất cả mọi người như vậy, bất kể ngươi cầu xin ra sao, hôm nay cũng đừng mong sống sót rời đi." Trong mắt Phong Vô Trần hiện lên một tia quang mang oán độc khắc cốt, bạch quang trong tay gã chợt lóe, nhiều thêm một thanh xà hình tế kiếm.

"Nói như vậy, các hạ nhất định muốn động thủ?" Hàn Lập thở dài, nhàn nhạt nói.

Phong Vô Trần phát ra một tiếng cười ác độc, không muốn nói tiếp, chân bước tới một bước.

Thân ảnh gã đột nhiên trở nên mơ hồ, sau một khắc liền vượt khoảng cách tầm hơn mười trượng giữa hai người, lăng không xuất hiện trước người Hàn Lập.

Hai thanh xà hình tế kiếm trong tay gã vừa nâng lên liền đâm vào ngực Hàn Lập.

Theo thân ảnh Phong Vô Trần biến mất, đến khi song kiếm đâm vào ngực Hàn Lập, thời gian hầu như cùng lúc không sai biệt lắm, so với lúc đại chiến trên Huyền đấu đài, tốc độ dường như nhanh gấp bội.

Mà Hàn Lập đứng chỗ đó vẫn không nhúc nhích, dường như hoàn toàn không kịp phản ứng.

Vốn trong lòng Phong Vô Trần còn có chút tâm thần bất định, mắt thấy cảnh này, lập tức như trút được gánh nặng, ánh mắt chuyển từ trên mũi song kiếm sang khuôn mặt Hàn Lập.

Gã muốn thấy thần sắc tuyệt vọng kinh hãi của kẻ này, hoàn toàn rửa sạch sỉ nhục lúc trước

Nhưng mà, khi Phong Vô Trần ngẩng đầu lên, thứ nhìn thấy là một đôi mắt băng lãnh mà bình tĩnh.

Chẳng biết tại sao trong lòng Phong Vô Trần lộp bộp mạnh một tiếng, lập tức chỉ nghe "bụp” một tiếng, song kiếm trong tay gã đã bị một cỗ man lực đáng sợ đẩy ra.

Hai tay gã run lên, hổ khẩu nóng lên, song kiếm dường như tuột tay bay ra.

Trong lòng Phong Vô Trần kinh hãi, bước chân liên tục, thân hình đột nhiên biến thành một đạo huyễn ảnh sương mù, lập tức bắn ngược ra khoảng cách trăm trượng, vẻ mặt kinh ngạc.

"Nếu ngươi đã kiên trì muốn động thủ, vậy ta không ngại thành toàn cho ngươi." Hàn Lập nhìn Phong Vô Trần, nhàn nhạt nói ra.

Vừa nói xong, bạch quang trên người hắn lập loè, từng quang mang huyền khiếu mới hiện ra, hai trăm ba mươi bảy chỗ huyền khiếu đều tỏa sáng hào

quang, phát ra từng đạo tinh quang chói mắt.

Không khí mười trượng quanh người Hàn Lập phát ra tiếng rít như núi thở biển gầm, một cỗ uy áp cực lớn không cách nào tưởng tượng từ trên người hắn bộc phát ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Cả tòa cự sảnh không ngừng run rẩy, những tượng đá trong sảnh đều lắc lư ông ông.

"Làm sao có thể, sao ngươi lại có thực lực này?" Phong Vô Trần nhìn qua hơn hai trăm chỗ huyền khiếu trên thân Hàn Lập,trong mắt lộ vẻ khó tin, trong miệng kinh hô.

------oOo------

Chương 934: Huynh đệ tương tàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đối mặt với Hàn Lập đột nhiên triển lộ thực lực, Phong Vô Trần có chút thất thần, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên quay người lướt gấp vào chỗ sâu trong đại sảnh.

Nơi đó còn có một cái cửa vào, hiển nhiên là thông vào chỗ bên trong.

Dưới chân Hàn Lập khẽ động, thân hình lập tức biến mất ngay tại chỗ, mặt đất "Ầm ầm" một tiếng nổ tung ra một cái hố to, vô số đá vụn bắn tung tóe.

Phong Vô Trần vừa mới chạy ra hơn mười trượng, sau lưng liền vang lên tiếng rít, một bóng trắng mơ hồ nhanh chóng vô cùng đuổi theo, quanh người mang theo sóng khí màu trắng cuồn cuộn, trong chớp mắt đã đến sau lưng gã.

Một cánh tay tráng kiện từ trong sóng khí duỗi ra như điện, phía trên Huyền Khiếu bắn ra từng đạo tinh quang sáng ngời, mắt thường hầu như không thể nhìn thẳng, một quyền đánh xuống.

Ầm ầm!

Hư không phụ cận tựa hồ cũng bị một quyền dẫn động nên uốn lượn, mảng lớn tầng tầng không gian bị đè xuống.

Thân thể Phong Vô Trần xiết chặt, từng cỗ không gian áp bách chi lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, làm tốc độ của gã chợt hạ xuống.

Sắc mặt gã không khỏi cuồng biến, biết không thể trốn thoát, trong miệng

điên cuồng hét lên, quay người nhanh như thiểm điện, hai thanh xà kiếm giao nhau ngăn trên đỉnh đầu, tất cả lực lượng trong cơ thể phóng ra ùn ùn, rót vào trong song kiếm.

Tinh quang chói mắt từ trên xà kiếm bộc phát ra, trên xà kiếm hiện ra từng quang điểm tinh thần, chừng mười mấy điểm, quay tròn đọng lại hóa thành hai thanh cự kiếm tinh thần to mấy trượng, giao chồng lên nhau, ý đồ ngăn cản một quyền phá thiên này.

Nắm đấm Hàn Lập nện lên song kiếm, "Rặc rặc" một tiếng, Tinh Thần Cự Kiếm lập tức bạo liệt, hóa thành vô số mảnh vụn tinh quang nổ bắn ra chung quanh.

Hai thanh xà kiếm cũng vỡ vụn từng khúc, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Mà thân thể Phong Vô Trần phảng phất như một cây cột gỗ, bị một quyền long trời lở đất này đánh vào mặt đất, hai chân lập tức chui vào mặt đất sâu đến ngang gối.

Nắm đấm màu vàng không chút nào dừng lại, đánh vào trên đầu Phong Vô Trần.

Mặt mũi Phong Vô Trần tràn đầy vẻ kinh hãi, thân thể hoàn toàn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, chớ nói chi là lách mình trốn tránh.

Bạch quang chói mắt trên nắm tay Hàn Lập chợt hiện không thôi, lập tức che mất thân thể Phong Vô Trần.

Thân thể Phong Vô Trần bên trong bạch quang vỡ vụn từng khúc, giống như hai thanh xà kiếm kia, trong nháy mắt từ đầu đến chân đều biến thành mảnh vỡ.

Thân hình Hàn Lập giờ phút này mới hiển hiện ra, thu lại toàn bộ tinh quang lóe lên trên người, sóng khí cuồn cuộn phụ cận cũng dẹp loạn biến mất.

Sắc mặt hắn bình tĩnh, thu hồi cánh tay.

Mặc dù Phong Vô Trần ở bên trong Đại Khư có kỳ ngộ gì, thực lực dù tăng lên thế nào, trong thời gian ngắn cũng tuyệt đối không có khả năng là đối thủ của hắn, hắn vốn không muốn vô cớ giết người, bất quá nếu như đối phương đã cứng rắn đụng đến hắn, hắn sẽ không để ý đưa kẻ kia vào chỗ chết.

Hàn Lập cất bước đang muốn đi thẳng về phía trước, chợt khẽ di một tiếng, nhìn về phía chỗ Phong Vô Trần vừa mới đứng, xoay người thò tay biến thành trảo chui xuống mặt đất, móc ra một đôi trường ngoa (đôi giày) màu trắng.

Toàn thân đôi giày này có màu trắng bạc, tựa hồ dùng một loại da thú đặc thù chế tác thành, sờ lên thấy mềm mại, đồng thời cũng mang theo tính bền dẻo, phía trên giày khắc lên từng đạo phù văn tinh thần màu trắng, chỗ mắt cá chân còn có hai đồ án loan nguyệt.

"Đôi giày này..." Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, lập tức cởi giày của mình ra đổi, nhẹ nhàng bước tới một bước.

Thân ảnh của hắn lập tức biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện cách đó hơn trăm trượng.

Hàn Lập khẽ giật mình, tâm niệm vừa động, trên đôi giày màu trắng lập tức sáng lên từng trận bạch quang, chừng sáu mươi tư quang điểm Huyền Khiếu hiển hiện ra, cùng hoà lẫn với hào quang Huyền Khiếu trên người.

Trên mặt hắn lộ vẻ đại hỉ, thân hình nhoáng một cái, thân thể đột nhiên trở nên mơ hồ, hóa thành từng đạo tàn ảnh, quỷ mị chớp động ở khắp nơi trong đại sảnh.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp đại sảnh này đều là thân ảnh Hàn Lập.

Sau một khắc, tất cả tàn ảnh lập tức biến mất, hòa làm một thể.

Hàn Lập lẳng lặng hiện trong đại sảnh, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng khó nói nên lời.

Đôi giày màu trắng này thật sự là một kiện Tinh khí, không chỉ có công hiệu tăng phúc lực thân thể, càng có thể đề cao tốc độ của hắn, Hàn Lập vốn am hiểu tốc độ, giờ phút này lại có đôi giày này tương trợ, tốc độ hầu như không chỉ tăng lên năm thành.

Đây là còn chưa hoàn toàn luyện hóa, một khi hắn luyện hoá xong đôi giày Tinh khí này, tốc độ chỉ sợ còn có thể tăng lên ba thành nữa.

Phẩm cấp đôi giày này tuyệt đối cao hơn Tinh Đấu Thuẫn của hắn, khó trách Phong Vô Trần đạt được bảo vật này, về sau tin tưởng lập tức khiêu chiến với hắn, đáng tiếc thực lực giữa hai người chênh lệch quá lớn, đôi giày này cũng không cách nào đền bù được.

Hàn Lập nhìn đôi giày trên chân, càng xem càng ưa thích.

"Gọi ngươi là Tinh Nguyệt Ngoa đi." Hắn nhìn đồ án loan nguyệt trên đôi giày một cái, nói ra.

Hàn Lập sau khi thay đổi Tinh Nguyệt Ngoa, dù không vận chuyển "Vũ Hóa Phi Thăng Công", bộ pháp dưới chân cũng trở nên nhẹ nhàng nhanh hơn rất nhiều, trong mảnh di tích này thả người bay vút đi, thân hình mặc dù không bằng ngự phong phi hành, nhưng cũng có chút ý vị đạp không mà đi.

Hàn Lập đi dọc theo hành lang sau đại sảnh, tiếp tục đi vào chỗ sâu trong tế đàn, con đường phía trước chợt kéo dài dốc xuống phía dưới.

Hắn thoáng kinh ngạc một chút, tiếp tục đi dọc theo hành lang, đã đi được một khắc chuông, một cánh cửa lớn màu trắng xuất hiện ở phía trước, đi qua cánh cửa, trước mắt liền sáng tỏ thông suốt, một quảng trường to lớn dưới mặt đất xuất hiện ở phía trước. Trên quảng trường kiến trúc như rừng, một mực kéo dài đến phương xa, không biết nhiều đến bao nhiêu.

Trong nội tâm Hàn Lập kinh ngạc, tế đàn dưới mặt đất thậm chí lớn như vậy.

Hắn lấy lại bình tĩnh, xuyên qua trùng điệp kiến trúc một đường tiến về phía trước, sau một lát, kiến trúc trong quảng trường càng trở nên dày đặc, bên trong không thiếu cung điện có hoa văn trang trí tinh xảo.

Hàn Lập dò xét từng cái, phát hiện đồ vật bên trong cơ bản cũng đã mục nát sạch sẽ, căn bản lục tìm không ra bảo vật Tinh khí gì, ngược lại còn lưu lại một ít Khôi Lỗi vẫn còn chút dư lực, chúng tập kích hắn mấy lần, nhưng đều bị hắn tiện tay giải quyết hết.

Tìm tòi sau một lúc, hắn không còn hứng thú nữa, bắt đầu gia tăng tốc độ bay vút đi.

Lúc hắn đến một toà thạch điện hình tròn màu đen, lông mày bỗng nhiên khẽ nhướng lên, thân hình nhẹ nhàng hạ xuống, rơi vào trên thạch điện.

Ngay sau đó, hắn vòng qua một hướng, đè thấp thân hình rơi trên mặt đất, chạy nhanh dọc theo con đường lát đá về hướng một toà thạch tháp cao bảy tầng phía bên trái.

Hàn Lập đến trước cửa tháp đã bị hủy hoại, không dừng lại chút nào, trực tiếp lách mình đi vào, nhanh chóng đi tới đỉnh tháp cao nhất, thân thể vươn ra trước một cửa sổ bên trái, nhìn về phía xa đánh giá.

Chỉ thấy hơn nghìn trượng bên ngoài, chính giữa một toà tiểu viện hình vòng cung, xây dựng một toà quảng trường đá trắng như diễn võ trường, phía trên đang có bốn đạo nhân ảnh chớp động qua lại, tựa hồ đang chém giết nhau.

Bởi vì khoảng cách khá xa, thân ảnh bốn người lại chớp động với tốc độ cực nhanh, Hàn Lập ngay từ đầu cũng không thấy rõ hình dạng của bọn họ, chẳng qua phát hiện ba người trong đó mang phục sức người Khôi Thành, người còn lại mang một thân cốt giáp màu trắng, thân hình có mấy phần quen thuộc.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng nổ đùng truyền đến!

Trong đó tên nam tử cao lớn mặc cốt giáp màu trắng bị ba người Khôi

Thành liên thủ, trúng một trọng kích, thân hình bay ngược ra sau, ầm ầm đập vào một khối bích ảnh màu đen cao hơn mười trượng.

Bích ảnh nặng nề nổ tung ầm ầm, hóa thành vô số loạn thạch bắn tung tóe, cốt giáp nam tử rơi xuống đất, một tay nắm thanh Bạch Cốt Chiến Đao chống lên mặt đất, băng tóc trên đầu vỡ vụn, đầu tóc đầy tuyết rối tung rũ xuống, che lại mặt nạ cốt giáp bao trùm cả gương mặt gã.

"Thạch Xuyên Không?" Hàn Lập thấy rõ khuôn mặt nam tử kia, tâm thần không khỏi hơi động một chút.

Lông mày hắn hơi nhăn lại, đang định tiến lên cứu người, liền nghe người đứng giữa ba người kia mở miệng nói:

"Thập Tam đệ a Thập Tam đệ, vi huynh thật không nghĩ tới, tại Tích Lân Không Cảnh này còn có thể đụng phải ngươi, đây chính là ngươi tự tìm cái chết đấy, không thể trách ca ca được..."

Y vừa dứt lời, liền gỡ tấm lụa đen trên mặt ra, lộ ra khuôn mặt, thình lình chính là Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong.

Trong nội tâm Hàn Lập đột nhiên xiết chặt, không nghĩ tới chính mình thật trùng hợp, trong này lại còn gặp cảnh huynh đệ tương tàn.

Lúc này hắn mới nhớ, thời điểm lúc trước từng cảm thấy trong đám người Khôi Thành có ba người gây cho hắn cảm giác hơi quái dị, bây giờ nhìn kỹ, hẳng là ba người này rồi.

Nhưng tại sao Đại hoàng tử lại xuất hiện ở Tích Lân Không Cảnh này? Nghe ngữ điệu của y, tựa hồ cũng không phải vì đuổi giết Thạch Xuyên Không mà đến, vậy rốt cuộc y đến là vì cái gì?

Trong nội tâm Hàn Lập nghĩ đủ hướng, nhưng trong lúc nhất thời lại nghĩ không ra đầu mối.

"Muốn đánh cứ đánh, không cần nói nhảm nhiều như vậy." Lúc này, Thạch Xuyên Không đã từ mặt đất đứng lên, sắc mặt lạnh lùng nói.

Giờ phút này cốt giáp trên người y đã có nhiều chỗ bị phá toái, xem ra trước khi Hàn Lập tới đây, song phương đã chém giết một lát rồi, chẳng qua là Thạch Xuyên Không một mình đối địch, rõ ràng rơi xuống hạ phong.

"Hừ, sắp chết đến nơi, miệng vẫn còn cứng như vậy." Thạch Trảm Phong cười lạnh một tiếng, vung tay lên.

Hai người khác cũng nhao nhao cởi trang phục Khôi Thành, lộ ra chân thân vốn có.

Một người trong đó thân hình cao lớn, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, trên người phủ lấy một kiện ma giáp đen kịt, chính là Đỗ Nguyên.

Năm đó gia hoả trợ giúp Thạch Trảm Phong điều tra Tích Lân Không Cảnh, cũng cung cấp manh mối trọng yếu chính là người này. Hôm nay Thạch Trảm Phong vẫn mang theo gã bên người, đủ thấy y rất tín nhiệm coi trọng gã.

Một người khác, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thân thể thướt tha, dung mạo kiều mị lại không diễm tục, dung mạo không kém hơn Tử Thanh Song Thù mà năm đó Hàn Lập đã gặp, nghĩ đến hơn phân nửa cũng là thân tín của Thạch Trảm Phong.

Chỉ thấy hai người một trái một phải đồng thời bay vút ra, Tinh Thần chi lực trên người dũng động, bên ngoài thân đều hiện ra một trăm năm mươi, sáu mươi Huyền Khiếu, thực lực đều không kém.

Trong đó nữ tử kiều mị tuy thể trạng nhỏ nhắn hơn, nhưng tốc độ lại cực nhanh, cùng Đỗ Nguyên đồng thời ra tay, so với gã lại nhanh hơn mấy hơi thở, xông đến bên trái Thạch Xuyên Không, cổ tay run lên, một cây bạch cốt nhuyễn tiên liền từ trong tay áo nàng bắn nhanh ra, giống như Linh xà xuất động điểm vào mi tâm Thạch Xuyên Không.

Trong miệng Thạch Xuyên Không quát lớn một tiếng, tay phải rút đao quay về, bổ ra một đao về bên trái.

Hào quang tinh thần trên thân đao đột nhiên tràn ra ngoài, mấy chục chỗ Tinh Khiếu đồng thời sáng lên, hóa thành một mảnh quang nhận tuyết trắng, đột ngột xuất hiện trên thân đao giống như thực chất, chém qua phía nàng.

Bạch cốt nhuyễn tiên vốn linh động hơn cốt đao, tốc độ cũng nhanh hơn một chút, vốn sẽ đến trước một bước điểm trúng mi tâm Thạch Xuyên Không, thế nhưng phía trên cốt đao lại ngưng ra một đoạn quang nhận tinh thần, cứng rắn lấn át ưu thế bạch cốt nhuyễn tiên, đi trước một bước chém về phía ngực nữ tử kiều mị kia.

Nữ tử kiều mị thấy Thạch Xuyên Không tính dùng tổn thương đổi tổn thương, lúc này căn bản không để ý tới bạch cốt nhuyễn tiên bắn về phía mi tâm Thạch Xuyên Không, nhướng mày, cổ tay cong lên, bạch cốt trường tiên kia liền đảo ngược quay về, quấn lấy thân đao gã, gắt gao ngăn chặn nó lại.

Cùng lúc đó, Đỗ Nguyên cũng đã đuổi theo tới, nâng lên một quyền, từ phía bên phải đập xuống xương sườn Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không thấy thế, mãnh liệt co thân đao lại, dùng đầu chuôi đao đón đỡ nắm đấm Đỗ Nguyên.

"Ầm" một tiếng vang lớn!

Nắm đấm Đỗ Nguyên đập vào điểm cuối chuôi cốt đao, kích động lên một mảnh sóng khí, rung động gào thét.

Thạch Xuyên Không lập tức cảm thấy hai tay trì trệ, hai tay mãnh liệt trượt đi, hầu như cảm thấy không cầm nổi chuôi đao.

Trong miệng gã quát lớn một tiếng, bên ngoài thân lập loè hào quang, lại có gần một trăm sáu mươi chỗ Huyền Khiếu sáng lên, khí tức trên người truyền ra còn mạnh hơn rất nhiều so với hai người kia.

------oOo------

Chương 935: Chân tướng?

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

"Với chút thực lực ấy mà muốn lấy một địch ba? Mơ tưởng!" Thạch Trảm Phong thấy thế, cười nhạo một tiếng.

Dứt lời, hai chân gã đạp mạnh xuống đất, cả người bỗng lóe lên, nâng một tay, dựng thẳng quyền chập ngón tay lại như đao, chém thẳng xuống đầu Thạch Xuyên Không.

Trên tay gã vô số Huyền khiếu dày đặc sáng lên, bạch quang trên tay tuôn ra, rất giống một thanh chiến đao sắc bén, bên trên truyền ra từng trận dao động khiến người ta sợ hãi.

Dường như Thạch Xuyên Không cũng nhận ra mối đe dọa của một kích này, tránh người muốn thu đao nghênh đón, nhưng cơ thể y bị nữ tử kia và Đỗ Nguyên giáp công hai bên, bị khống chế chặt tại chỗ, trong nhất thời không thể tránh thoát.

Hàn Lập thầm kêu một tiếng không tốt, có vẻ định lao khỏi tháp cao.

Đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Trước ngực Thạch Xuyên Không bỗng hiện lên một tia sáng đen, một thứ như sợi dây chuyền rơi xuống từ trước ngực y, "Rắc" một tiếng, vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy một vòng xoáy đen phát ra từ trong đó, một đầu lân giáp dị thú cao tới mười trượng, dáng như Ma Viên, trên thân lại hiện ra vô số gai nhọn dày đặc, lập tức đánh tới trước mặt Thạch Trảm Phong.

"Keng..."

Một tiếng bén nhọn như kim loại giao kích truyền đến, Thạch Trảm Phong lấy tay làm đao, cánh tay giáng xuống đầu Lân thú Ma Viên, nhưng lại bị nó đập cho văng ngược ra ngoài.

Hàn Lập thấy vậy, hơi ngẩn ra.

Bộ dáng Ma Viên kia, giống như đúc dị thú Lân giáp bộ dáng giữ tợn bị giam trong vật điêu khắc tinh xảo dạng như chiếc lồng màu đen mà năm đó Tam ca Thạch Xuyên Không cho y.

Chỉ thấy Lân thú Ma Viên sau khi phá tan Thạch Trảm Phong, quay người vung một chưởng, đập về phía nữ tử kiều mị kia.

Cốt tiên trong tay nàng ta vừa thu lại, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên, tránh thoát, không cứng đối cứng với nó, ngược lại bên Đỗ Nguyên thấy thế, thân hình lóe lên, đi tới bên phải Lân thú Ma Viên, nâng một quyền đập tới.

Hình thể Ma Viên kia nhìn như cực lớn nhưng phản ứng lại không chậm chút nào, thân eo cong lại, quay người một quyền đập tới.

"Uỳnh" một tiếng vang thật lớn.

Hai quyền chạm nhau, phát ra xung kích kịch liệt, hư không chấn động, một đoàn khí tức cuồng bạo thổi cuốn về phía bốn phương tám hướng.

Thân hình Thạch Xuyên Không nhảy lên một cái, mượn cỗ lực lượng này bay ngược đi, muốn chạy khỏi nơi này.

Nhưng y vừa nhảy vào không trung đã nghe thấy một tiếng hét to truyền đến: "Chạy đi đâu!"

Ngay sau đó, phía trên đỉnh đầu có một đạo bạch quang thoáng hiện, Thạch Trảm Phong lăng không tới, tiếp tục lấy tay làm đao chém xuống.

Tốc độ đó cực nhanh, Thạch Xuyên Không không kịp nâng đao nghênh đón, chỉ có thể lui về sau theo bản năng.

Chỉ thấy một đạo bạch quang chém vừa đúng theo hai gò má, kề sát lồng ngực y trượt xuống.

"Xùy..."

Một lọn tóc trắng tung lên, gương mặt Thạch Xuyên Không có một vết máu kéo dài, cốt khải bao phủ trên mặt “rắc” một tiếng vỡ vụn, máu tươi trước ngực chảy ra, rạch ra một vết thương sâu thấy cả xương.

Thân hình y ngã xuống, đập trên mặt đất, Thạch Trảm Phong đuổi theo không bỏ, một cước đạp thẳng lồng ngực y.

"Ầm ầm "

Đại địa chấn động mạnh mẽ, khói bụi nổi lên bốn phía.

Cả người Thạch Xuyên Không hãm xuống mặt đất, trong miệng không ngừng trào ra máu, đại địa dưới chân phủ đầy vết nứt dày đặc như mạng nhện.

Thạch Trảm Phong một cước giẫm trên miệng vết thương ở lồng ngực y, một cước đá văng Tinh khí chiến đao y không cầm được. Gã lấy mũi chân hất một cái, tiếp trong tay, vung vẩy một chút rồi nắm chặt nó.

"So với Thạch Phá Không, thực tế ta cũng không quá ghét ngươi, Chỉ là... Ai, chỉ trách ngươi có mắt không tròng..." Ánh mắt gã rơi xuống gương mặt Thạch Xuyên Không, trong mắt không có vẻ gì là châm chọc, ngược lại có chút thần sắc bi ai.

Một câu vừa dứt, trường đao trong tay gã bỗng vung lên, muốn chém rụng đầu Thạch Xuyên Không xuống.

Thạch Xuyên Không trên mặt đất dường như đã không muốn chống cự, trên mặt lộ ra một ý cười bất đắc dĩ, tay trái luôn nắm chặt bỗng mở ra, từ trong lộ ra một viên ngọc quyết hình lá cây nhuốm máu.

Chính là ấn tín Tam hoàng tử cho y!

Trên ấn tín dính tinh huyết của y, dường như đã được thúc giục, từng đạo gân mạch cực nhỏ bên ngoài liên tiếp sáng lên, từ đó bùng lên một đạo quang mang chói mắt.

"Đây là..."

Thạch Trảm Phong thấy thế, bỗng kinh sợ kêu một tiếng, không dám bất chấp chém giết Thạch Xuyên Không, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Hàn Lập nhìn từ xa, chỉ thấy không khí cạnh Thạch Xuyên Không đột nhiên co rút một trận, toàn bộ ngưng tụ chung quanh hắn, tiếp đó lại có một vòng kiêu dương màu trắng đưa lên.

"Ầm ầm.."

Một tiếng nổ tung vang lên kịch liệt, đoàn kiêu dương sáng rực kia lập tức hóa thành một khí mây ngút trời, nổ tới không trung trăm trượng.

Toàn bộ quảng trường đá trắng cũng theo đó bị một đoàn bạch quang chói mắt bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Một vòng sóng khí cuồng bạo lan tới bốn phương tám hướng, lập tức nhấc lên mảng lớn phiến đá trên đất, khuếch tán ra như bão cát.

Hàn Lập đứng trên tháp cao, một cỗ khí tức nóng rực đối diện cuồn cuộn quét tới, thổi vào khiến da mặt hắn đau nhức, con mắt cũng cơ hồ không mở được. Hắn chỉ cảm thấy thạch tháp dưới chân không ngừng rung động mạnh, bụi bặm "rào rào" rơi xuống, giống như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Loại khí thế kinh người này duy trì liên tục hơn mười hơi thở mới từ từ hạ xuống, dần dần bình ổn.

Lớp ngoài của thạch tháp tựa như đã trải qua hủ thực nghiêm trọng, theo xói mòn bên ngoài mà tróc ra từng mảng dày đặc, khiến nó càng thêm yếu.

Bệ cửa sổ Hàn Lập vịn rõ ràng mỏng đi một tầng. Lông mày hắn nhăn nhó,

ánh mắt tối tăm phiền muộn nhìn về quảng trường đá trắng kia.

Nhưng chỗ đó cũng trở thành một mảnh trống rỗng, chỉ để lại một hố to sâu hơn mười trượng, chu vi khoảng trăm trượng, mặt đất phiến đá và phòng ốc thành cung ban đầu đã hóa thành tro bụi, tất cả đều biến mất không còn gì.

Giữa hố lớn có một thân ảnh rách nát toàn thân trải đầy vết máu đen, không nhúc nhích, sinh tử không rõ.

Đúng lúc này, lồng ngực người nọ đột nhiên phập phồng mạnh một chút, giống như bỗng ho khan một tiếng, cuối cùng tỉnh lại.

Tóc trên đầu y dính một chỗ cùng rơi xuống, lộ ra một gương mặt tràn đầy máu đen, chính là Thạch Xuyên Không.

Không biết tại sao, y sử dụng miếng ấn tín Thạch Phá Không đưa, không những không truyền tống về Ma Vực, ngược lại bị một bạo kích nặng như vậy.

Thạch Xuyên Không giãy giụa muốn ngồi lên, thân thể vừa khẽ động, một cỗ đau nhức kịch liệt tê tâm liệt phế tuôn ra từ xương cốt tứ chi, khiến y bật ra một tiếng kêu đau đớn được kiềm chế đến tận cùng.

"Dưới uy năng của Bạo Không Giới Phù mà ngươi vẫn còn sống, đây quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm..." Lúc này, Thạch Trảm Phong cùng hai người Đỗ Nguyên chậm rãi đi đến miệng hố, vỗ tay tán dương.

Quần áo trên người gã cũng nát tươm một nửa, ngay cả nội giáp mặc bên trong cũng nứt vỡ hơn phân nửa, cánh tay phải và bả vai một mảnh huyết nhục mơ hồ, không ít nơi đều lộ ra xương trắng.

Khi Hàn Lập thấy bốn chữ "Bạo Không Giới Phù", mi tâm không khỏi nhảy dựng, động tác vuốt ve ấn tín hình lá cây dưới tay dừng lại, trong mắt không khỏi hiện lên một tia u ám.

Nếu trước đó xuyên qua Hắc Uyên và không gian phong bạo tiến vào Đại Khư, hắn sử dụng phù này thật, như vậy lúc này phần lớn đám người hai

thành Huyền Khôi cũng đã thân tử đạo tiêu.

Thạch Xuyên Không nằm giữa hố lớn ngoảnh mặt làm ngơ với lời Đại hoàng tử nói, vẫn giãy giụa lấy muốn ngồi dậy.

Nhưng trên dưới toàn thân y gần như hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có cái cổ còn có thể ra sức vặn vẹo, kéo theo thân thể không ngừng lắc lư, khiến vết cháy đen toàn thân chấn động rơi xuống một ít.

Nhưng mà, theo những vết máu và tro tàn quần áo cốt giáp rơi xuống, dưới vết cháy đen trên thân y, lại lộ ra từng mảnh tuyết trắng sáng bóng, không ngờ lại khoác một tầng sa y màu trắng cực mỏng.

"Đây là... Tinh Hồ Vũ Y? Bảo sao nguơi có thể còn sống một hơi giữa cường lực lúc nổ tung, thì ra là có bảo vật này hộ thể à. Năm đó mọi người đều nghĩ ả mẫu thân quyến rũ của ngươi khi còn sống thiên vị Thạch Phá Không, sẽ để lại Chí Bảo thiếp thân này cho hắn, không ngờ bà ta lại truyền cho ngươi." Thạch Trảm Phong tấm tắc kêu kỳ lạ, mỉa mai cười nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, trong đầu hiện ra mỹ phu nhân luôn mang ý cười trên mặt, nhớ bà luôn nhẹ giọng gọi tên y và Tam ca, nhớ bộ dáng trước khi bà lâm chung tặng Vũ Y cho y.

Nữ tử Hồ tộc ôn nhu kia đến chết cũng chưa từng nói nửa câu oán hận, chỉ hy vọng hai người huynh đệ bọn họ có thể giúp đỡ lẫn nhau, sống sót thật tốt ở thế gian hung hiểm này.

"Tam ca, "Bạo Không Giới Phù" thật sự là bút tích của ngươi sao?"

Thạch Xuyên Không từ từ nhắm mắt lại, khóe mắt có một giọt nước mắt long lanh lặng lẽ chảy xuống.

"Grào..."

Đúng lúc này, một tiếng thú rống bỗng vang lên.

Trên nửa sườn hố to, đột nhiên một mảnh bụi đất tung bay, con Lân thú Ma

Viên kia đột nhiên chui ra từ trong, lông tóc không tổn hao gì mà lao như điên về phía ba người Thạch Trảm Phong.

"Xử lý sạch!" Trong mắt Thạch Trảm Phong hiện lên một tia thần sắc chán ghét, nhẹ giọng phân phó một tiếng.

Đỗ Nguyên và nữ tử nhỏ bé xinh xắn kia đồng thời lách mình ra, một trái một phải nghênh đón đầu Lân thú Ma Viên kia, quần chiến một bên.

Lúc này, Thạch Trảm Phong chậm rãi đi xuống đáy hố, tới cạnh Thạch Xuyên Không, ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy gã tiện tay xé, kết quả Tinh Hồ Vũ Y bao phủ toàn thân Thạch Xuyên Không như sương mù tản ra khắp nơi, trực tiếp biến mất không thấy.

"Ài, hủy rồi, tiếc thật..." Gã than nhẹ một tiếng, chậm rãi nói.

Dứt lời, gã xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Thạch Xuyên Không, trong mắt toát ra một vòng thần sắc bi ai, một tay nhấc chuôi chiến đao, ấn mũi đao lên ngực Thạch Xuyên Không.

"Đại ca, ngươi thấy Tam ca của ta làm người như thế nào?" Lúc này, Thạch Xuyên Không bỗng mở hai mắt ra, thần sắc trong mắt đã khôi phục như thường, hỏi một vấn đề dường như không hiểu.

Thạch Trảm Phong nghe vậy, không ngời lại cau mày suy nghĩ một lát, sau đó mới nghiêm túc nói: "Hắn... Ta luôn nhìn không thấu."

"Đều nói người hiểu rõ ngươi nhất vĩnh viễn là địch nhân của ngươi... Ngay cả Đại ca ngươi cũng không nhìn thấu Tam ca ta, xem ra từ trước tới giờ đều là ta hốc mắt nông cạn." Thạch Xuyên Không thở dài một tiếng, chậm rãi nói.

"Được rồi, nên đưa ngươi lên đường." Thạch Trảm Phong nhất thời cũng không nghĩ ra ý tứ trong lời Thạch Xuyên Không, chậm rãi nói.

Thạch Xuyên Không mỉm cười, tiếp tục nhắm mắt lại.

Hai mắt Thạch Trảm Phong ngưng lại, xua tan sự u sầu không biết tại sao sinh ra trong lòng, cổ tay gã chuyển một cái, muốn đâm xuống lồng ngực Thạch Xuyên Không.

------oOo------

Chương 936: Đối đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Ngay tại thời điểm chiến đao trong tay Thạch Trảm Phong chuẩn bị chém xuống, một tiếng "chi lạp" vang lên.

Cửa sổ tòa thạch tháp nơi Hàn Lập đang đứng sụp đổ trong nháy mắt. Thân hình hắn lóe lên, lao ra từ bên trong, quang điểm trên đôi Tinh Nguyệt Ngoa chớp động liên tục, cấp tốc bay về phía Thạch Xuyên Không.

Nhưng thân hình Hàn Lập vừa mới lăng không vượt qua mấy trăm trượng thì lông mày chợt nhíu lại, khóe mắt liếc về phía xa xa nơi một đạo thân ảnh màu trắng lấy tốc độ so với hắn càng thêm mau lẹ cũng đang lao về phía Thạch Xuyên Không.

Hắn lập tức đình chỉ độn quang, thân hình hạ xuống phần mái của một tòa đại điện nơi vẫn còn được bảo tồn nguyên vẹn.

Thạch Trảm Phong đang muốn dùng một đao cắt đứt tâm mạch của Thạch Xuyên Không thì đột nhiên nghe được một tiếng thét tê tâm liệt phế.

Nội tâm hắn cả kinh, động tác lập tức dừng lại. Khi hắn xoay người nhìn lại thì phát hiện nơi lồng ngực Đỗ Nguyên, kẻ đang chém giết cùng Ma Viên Lân thú, đã mọc lên một đóa hoa lớn màu trắng dính đầy máu tươi.

Trước khi hắn kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra, đóa hoa màu trắng kia đột ngột khép cánh lại, biến thành một mũi thương hình nụ hoa vô cùng sắc nhọn, đột ngột rút ra trái tim của Đỗ Nguyên.

Lồng ngực chỗ trái tim gã lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn, máu tươi phun ra như suối, vương vãi khắp nơi.

Ngay sau đó, một thân hình mảnh khảnh mặc bộ cốt giáp trắng tinh, lách mình đi ra từ phía sau thân thể Đỗ Nguyên. Tay kẻ này cầm một cây cốt thương kỳ quái hướng về phía Thạch Trảm Phong vừa mỉm cười vừa vung vẩy.

"Là ngươi!" Thạch Trảm Phong kinh ngạc kêu lên.

Không chỉ Thạch Trảm Phong, ngay cả Hàn Lập, người đang giấu mình trên nóc đại điện phía xa, cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên trên khuôn mặt.

Bởi kẻ mặc cốt giáp màu trắng vừa xuất hiện kia, không ai khác, chính là Cốt Thiên Tầm.

Chỉ thấy trường thương trong tay nàng run lên, mũi thương từ phía sau chọc ra xuyên thủng đan điền của Đỗ Nguyên. Bạch quang lần nữa lóe lên, mũi thương hình nụ hoa nở rộ thành đóa hoa năm cánh, trực tiếp xoắn nát nguyên anh gã.

Nữ tử kiều mị kia nhìn thấy Đỗ Nguyên bị giết, lập tức lbỏ chạy về phía Thạch Trảm Phong. Nhưng đầu Ma Viên Lân thú nọ lại không chịu bỏ qua, trực tiếp đuổi theo nàng này tiếp tục chém giết.

“Vị đạo hữu Huyền Thành này, ta và ngươi không thù không oán, vì sao phải giết đồng bạn của ta?” Thạch Trảm Phong nhướng mày, hỏi.

Thạch Xuyên Không lúc này cũng mở hai mắt ra, khó khăn nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu.

Nhưng Cốt Thiên Tầm nhìn lại hắn, kẻ vốn đã bị trọng thương hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích, với thần sắc mười phần lạnh lùng. Nàng hoàn toàn không có ý định trả lời, thân hình chợt động, lao nhanh về phía Thạch Trảm Phong.

"Muốn cứu người sao? Ta lại muốn cho ngươi thành công dã tràng như lấy giỏ tre múc nước vậy..." Thạch Trảm Phong cười khặc khặc, trường đao trong tay lại chuyển động, chém xuống đầu Thạch Xuyên Không.

Thế rơi của trường đao dường như hoàn hảo, lực đạo lại mạnh mẽ vô cùng. Dưới một kích này, đầu Thạch Xuyên Không nhất định sẽ bị đổ đôi. Trên thực tế, mặc dù thế đao bổ xuống không đổi, nhưng Thạch Trảm Phong vẫn không ngừng liếc mắt theo dõi Cốt Thiên Tầm, kẻ đang cấp tốc lao về phía hắn.

Trong bàn tay vừa mới mọc lại vẫn còn chút huyết nhục kia của hắn lặng lẽ nắm lấy một thanh bạch cốt đoản đao mỏng như lá liễu, với hơn mười tinh khiếu đang đồng thời sáng lên. Chỉ đợi Cốt Thiên Tầm vì cứu người mà ra tay với hắn, hắn liền tận dụng cơ hội dùng chuôi đoản đao này làm trọng thương, thậm chí lấy mạng nàng ta.

Nhưng tại khoảnh khắc khi Cốt Thiên Tầm đã đến rất gần, Thạch Trảm Phong kinh ngạc phát hiện trường thương trong tay nàng không hề hướng đến chiến đao đang hạ xuống kia mà nhắm thẳng vào đầu hắn.

Nàng này là đến giết người, không phải cứu người a!

Ngay tại thời khắc kinh ngạc đó, Thạch Trảm Phong cũng không suy nghĩ nhiều, thủ chưởng đột nhiên vung lên, chuôi đoản đao lá liễu lập tức bắn ra từ lòng bàn tay, nhắm thẳng vào mi tâm giữa hai lông mày Cốt Thiên Tầm.

Chỉ thấy trên chuôi đao nho nhỏ kia là hơn mười tinh khiếu đang tỏa sáng, một trận bạch quang tràn ra bao phủ khắp thân đao. Nó lập tức huyễn hóa thành hàng trăm đao ảnh bắn nhanh về phía nữ tử họ Cốt.

Nàng ta thấy thế, lông mày nhíu chặt lại, nhưng tốc độ không hề giảm, tiếp tục lao thẳng đến.

Bất quá trường thương trong tay nàng nhoáng lên đánh về phía đoản đao. Từ đầu mũi thương, bạch quang phun trào và lập tức nó lại nở rộ thành một đóa hoa lớn đem tất cả đao ảnh vây lại.

Tiếp theo, năm cánh hoa khép lại, trường thương một lần nữa khôi phục nguyên trạng. Bên trong nó là chuôi đoản đao vừa bị thu vào, tất cả nhất nhất đâm về phía Thạch Trảm Phong.

Mũi chân Thạch Trảm Phong điểm nhanh một cái, thân hình mau chóng lùi lại về sát miệng hố.

Đứng bên miệng hố, gã nhìn về phía nữ tử kiều mị nãy giờ đang bị Ma Viên Lân thú cuốn lấy không cách nào thoát thân, rồi lại nhìn xuống cánh tay còn chưa hoàn toàn hồi phục, vẫn còn một ít máu thịt lộ ra ngoài. Gã thở dài, quát lớn một tiếng:

"Chạy!"

Vừa dứt lời, Thạch Trảm Phong rùng mình một cái, thân hình trực tiếp biến mất.

Nữ tử kiều mị kia nghe tiếng cũng lập tức lùi lại rồi cũng nhanh chóng tẩu thoát không chút do dự.

Đầu Ma Viên kia đuổi theo một hồi mà không cách nào bắt kịp, lập tức mất đi mục tiêu. Nó vậy mà lại quay đầu, lao về phía Cốt Thiên Tầm.

"Đồ tạp chủng..."

Cốt Thiên Tầm thấp giọng mắng một câu, phất tay một cái, một vật nhỏ nhìn giống lệnh bài theo đó liền bắn ra, rồi sau đó lơ lửng trong không trung trên đầu Ma Viên.

Ma Viên nhìn thấy vật đó, hai mắt tối sầm lại, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, lần nữa biến thành miếng phù điêu rơi vào trong tay Cốt Thiên tầm cùng với tấm lệnh bài kia.

Hàn Lập từ xa trông thấy một màn như vậy, thần sắc càng trở nên phức tạp.

"Ngươi tới cứu ta, hay là tới giết ta?" Thạch Xuyên Không bình tĩnh nhìn Cốt Thiên Tầm đang lại gần hắn, hỏi.

Cốt Thiên Tầm không trả lời, trong mắt hiện lên một chút đau thương. Trường thương trong tay nàng nhấc lên, không hề do dự đâm thẳng xuống

mi tâm Thạch Xuyên Không.

Ngay lúc này, một đạo bạch quang hình vòng cung từ xa lao tới, “Phanh” một tiếng đánh vào mũi thương đang hạ xuống kia. Tiếp đó, Hàn Lập từ trên không đáp xuống, dừng lại bên cạnh Thạch Xuyên Không vốn đã rất như nhược, một tay hắn nắm thanh loan đao màu trắng lúc trước từng bị ném đi như ám khí.

"Cốt đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?" ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, nhìn Cốt Thiên Tầm trước mặt với vẻ lạ lẫm, nhíu mày hỏi.

"Ta còn chưa hỏi ngươi, ngươi vô duyên vô cớ ngăn ta làm việc, ngược lại là muốn làm cái gì?" Cốt Thiên Tầm thấy Hàn Lập xuất hiện, từ từ mở miệng chất vấn.

"Vị Thạch đạo hữu này là bằng hữu của ta, hắn là cùng ngươi không thù không oán. Nếu ta đã có mặt ở đây, tự nhiên sẽ không để cho hắn bị thương tổn." Mặt Hàn Lập không biến sắc, từ tốn nói ra.

"Nếu như ta nói không thể không giết hắn thì sao?" Cốt Thiên Tầm lạnh lùng nói ra.

"Vậy chỉ có thể đối đầu mà thôi!" Hàn Lập không hề do dự.

"Tốt!"

Chữ "Tốt" trong miệng vừa nói xong, chân liền động, Cốt Thiên Tầm chủ động bỏ qua Thạch Xuyên Không, bay thẳng đến đánh Hàn Lập.

Trường thương trong tay nàng hiện lên hơn ba mươi điểm tinh kiếu đang không ngừng phát sáng, bạch quang nở rộ chói mắt. Hơn trăm đạo thương ảnh màu trắng rậm rạp, chằng chịt giống nhau như đúc hiện ra đâm về khắp nơi trên thân thể Hàn Lập.

Lần giao thủ này vậy mà không hề lưu tình chút nào!

Sắc mặt Hàn Lập có chút lạnh lùng, tay cầm đao vung lên. Loan đao màu

trắng tạo thành một đường cong vi diệu, chém xuống một trời thương ảnh kia.

Trong nháy mắt, hơn trăm đạo thương ảnh cứ thế bạo liệt phiêu tán. Lưỡi đao màu trắng vậy mà chuẩn xác bổ trúng mũi thương, hoàn toàn đem nó cản lại.

Cốt Thiên Tầm không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Trường thương trong tay chợt chuyển một cái, mũi thương nở rộ thành bốn cánh hoa (đâu mất 1 cánh rồi thầy Vong ơi? - Chưởng Thiên:oops:), rồi nhanh chóng khép lại như là một cái miệng lớn ngoạm lấy loan đao trong tay Hàn Lập.

Bạch quang trào ra ở mũi thương, hóa thành một đạo quang tiễn màu trắng, cấp tốc găm vào ngực Hàn Lập.

Đồng thời, tay Cốt Thiên Tầm vung lên. Một đạo ô quang theo đó bay ra, chính là miếng phù điêu Ma Viên của Thạch Xuyên Không lúc trước.

"Phanh" một tiếng!

Miếng phù điêu vỡ vụn, một vòng xoáy màu đen từ trong bộc phát ra. Từ trong đó chui ra đầu Ma Viên Lân thú nọ, nhưng hình dáng co lại so với lúc trước gần một cái đầu, vọt tới Hàn Lập mà đánh.

Ma Viên bỗng run lên, thân thể nó xuất hiện rất nhiều mũi nhọn như tiêm trùy hướng ra bên ngoài, nổ bắn ra thành vô số đạo ô quang hướng về phía Hàn Lập chụp xuống, bao phủ thân hình hắn.

Cùng lúc, Cốt Thiên Tầm ném trường thương đi, hai tay vũ động. Tám chuôi đoản đao trắng muốt bắn ra từ trong tay áo, hóa thành tám đạo bạch quang mơ hồ hướng về phía Thạch Xuyên Không đánh tới.

Từ đầu đến cuối, mục tiêu của nàng đều là Thạch Xuyên Không.

Giờ phút này, Thạch Xuyên Không không cách nào nhúc nhích. Tuy mắt thấy bạch quang kéo tới, nhưng cũng không thể tránh né, chỉ có thể nhắm

mắt đợi chết mà thôi.

Nhưng vào thời khắc này, "Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh rung trời vang lên, nhưng lại là từ phía Hàn Lập truyền đến.

Chỉ thấy huyền khiếu toàn thân hắn giờ phút này đồng loạt rực sáng lên, lập tức hóa thành một quầng sáng trắng khổng lồ, hướng về bốn phương tám hướng mà bộc phát.

Quang tiễn màu trắng phát ra từ mũi thương và đoàn mũi nhọn màu đen phát ra từ thân thể Ma Viên vừa chạm tới quầng sáng trắng tỏa ra từ Hàn Lập thì lập tức đình trệ rồi vỡ vụn tiêu tán.

Ma Viên cũng bị làn sóng ánh sáng kia quét trúng, thân hình bay đi như diều đứt dây, hung hãn đâm vào một tòa kiến trúc gần đấy làm tất cả sụp xuống, đem thân thể nó vùi lấp xuống dưới.

Đồng thời, chân Hàn Lập chợt động, cả người hắn lập tức biến mất giống như thuấn di, rồi trong tích tắc xuất hiện trước mặt Thach Xuyên Không.

Tay phải hắn vung lên. Sáu chuôi đoản đao chuẩn bị đâm vào Thạch Xuyên Không lập tức biến mất vô ảnh vô tung, rồi thình lình rơi cả vào trong tay hắn. (lại mất đâu 2 cái cụ Vong ới? - Chưởng Thiêno_O)

Cốt Thiên Tầm nhìn thấy cảnh này, trên mặt rốt cuộc lộ ra vẻ khiếp sợ.

Hàn Lập khẽ liếc sáu chuôi đoản đao rồi lập tức nhìn về phía Cốt Thiên Tầm, cánh tay lại vung lên.

"Hưu" một tiếng, sáu chuôi đoản đao hóa thành sáu đạo bạch quang phát ra tiếng rít phá không khủng bố, lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần trước đây mà bay ngược lại.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm rốt cuộc đại biến, tay nhanh như chớp bắt lại trường thương màu trắng. Trường thương run lên một cái, từ mũi thương bắn ra cây đao của Hàn Lập, vừa vặn va chạm với một đạo bạch quang.

Cùng lúc, trong không trung xuất hiện năm đạo thương ảnh màu trắng như năm đóa hoa lớn, ngăn chặn năm đạo bạch quang còn lại.

“Cảng! Cảng! Cảng! …” tiếng kim khí va chạm liên tiếp nổ vang!

Thân thể Cốt Thiên Tầm bị chấn động rất mạnh, liên tiếp thối lui bảy tám bước. Trong mắt nàng ta hiện lên sự khiếp đảm, rồi đột ngột quay người, nương theo dư chấn mà bỏ chạy.

Tốc độ của nàng vốn dĩ cực nhanh, nay lại mượn lực phản chấn từ sáu chuôi đoản đao mà chạy nên càng như hổ thêm cánh. Chỉ thấy lóe lên một cái, thân hình đã bay ra ngoài ngàn trượng, trong nháy mắt đã muốn trốn đi mất.

Bất quá vào thời khắc này, phía trước Cốt Thiên Tầm nhoáng lên một cái, thân ảnh Hàn Lập như quỷ mị hiện ra, chặn mất đường đi của nàng.

Bộ dáng Cốt Thiên Tầm phảng phất như gặp quỷ, bước chân lập tức dừng lại.

"Cốt đạo hữu, ngươi rốt cuộc là ai?" Hàn Lập nhìn thẳng vào mắt Cốt Thiên Tầm, mở miệng hỏi.

"Lệ đạo hữu, ngươi cần gì phải biết nhiều như vậy. Nếu như ngươi muốn bảo vệ Thạch Xuyên Không, ta liền thành toàn cho ngươi." Thần sắc Cốt Thiên Tầm đã khôi phục bình tĩnh, khóe miệng ẩn hiện một tia cười nhạt.

"Ngươi thực ra là ai? Đừng ép ta thực sự xuống tay với ngươi!" Hàn Lập nói rành rọt từng chữ một.

------oOo------

Chương 937: Thánh Hài

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lệ đạo hữu, có đôi khi biết quá nhiều chưa chắc là chuyện tốt. Việc này đối với ngươi, tuyệt đối không có lợi gì." Mặt Cốt Thiên Tầm không đổi sắc, mở miệng nói ra.

Hàn Lập cũng không mở miệng trả lời, mà từ từ giơ cánh tay lên.

Trên người hắn lại lần nữa hiển hiện hào quang màu trắng, kèm theo một cỗ khí tức cực kỳ to lớn từ trên người hắn phát ra, cỗ khí tức này so với khí tức vừa nãy phát ra để ngăn cản công kích của Cốt Thiên Tầm càng thêm mạnh mẽ, hơn nữa còn mang theo cỗ hung bạo, phảng phất như một đầu hung thú tuyệt thế vừa mới tỉnh lại, đè ép về phía Cốt Thiên Tầm.

"Hà tất phải làm như vậy, ta nói là được." Cốt Thiên Tầm nhìn Hàn Lập, thở dài, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy liền ngừng động tác lại, rồi cũng dừng dùng khí tức đè ép Cốt Thiên Tầm, nhưng hắn cũng không có tản nó đi.

"Ta là..."

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm khẽ thả lỏng, lập tức mở miệng nói ra.

Vừa nói được nửa câu, chợt cốt thương màu trắng trong tay nàng không có chút dấu hiệu nào đâm tới, phảng phất như con rắn độc đột ngột lao đến đả thương người, đâm về phía Hàn Lập.

Dường như Hàn Lập đã sớm đoán trước được, cánh tay nhìn như tùy ý vung

lên, liền nắm cốt thương màu trắng vào trong tay, hắn đang định vặn lực phản kích.

Thì đúng lúc đó, cốt thương run rẩy dữ dội, tinh khiếu trên cốt thương chợt đều tỏa ra hào quang, hóa thành một đoàn mặt trời màu trắng.

Một tiếng "Ầm" vang thật lớn, chợt cả thanh cốt thương nổ tung ra, hóa thành mười mảnh vỡ, mang theo tiếng rít đáng sợ, đều bắn về phía Hàn Lập.

Đến cả mũi thương cũng vỡ tung, hóa thành bốn cánh hoa màu trắng, hơn nữa bốn cái cánh hoa này ngay lặp tức nhanh chóng bắn ra, hóa thành bốn đạo tàn ảnh màu trắng, bắn về phía lồng ngực của Hàn Lập.

Tốc độ của những cánh hoa màu trắng này còn hơn xa những mảnh vỡ của cốt thương, nó lóe lên liền đã cách trước ngực Hàn Lập khoảng chừng nửa thước, đồng thời những nơi nó đi qua, hư không trực triệp hiện lên từng đạo hắc tuyến*.

*Hắc tuyến: đường chỉ đen

Hàn Lập cũng không ngờ lại có biến hóa này, nhất thời nhíu mày, tiếp đó cả người hắn lập tức bắn ngược về phía sau, đồng thời đánh ra một quyền vào hư không.

Ầm ầm!

Hư không phía trước hắn trong nháy mắt ngưng kết, hóa thành một vách tường ngăn cách vô hình.

Lúc này đầu thương biến thành bốn cánh hoa màu trắng bắn tới liền ngưng đọng ở giữa không trung, phảng phất bốn con cá hung dữ còn sống, rồi nhanh chóng giãy dụa vùng vẫy như có ý đồ đâm xuyên vách tường vô hình kia.

Thế nhưng bốn cánh hoa chỉ đâm xuyên được chừng nửa thước, cuối cùng cũng ngừng lại.

Còn những mảnh vỡ cốt thương khác đâm vào trên vách tường vô hình, cũng phát ra liên tiếp tiếng vang "Ầm ầm" thật to, rồi cũng bị ngăn cản lại.

"Lệ đạo hữu, sau này còn gặp lại."

Trong nháy mắt cốt thương nổ tung, thì cả người Cốt Thiên Tầm sớm đã bay nhanh trốn thoát về phía xa, trong chớp mắt đã thoát ra khỏi ngàn trượng, nhưng trong không trung vẫn còn lưu lại âm thanh lạnh nhạt của nàng, trong âm thanh không lộ chút vui buồn nào.

Cả người Hàn Lập khẽ động, định đuổi theo lần nữa.

Nhưng đúng lúc đó, trong đống gạch đá từ tòa kiến trúc sụp đổ gần Thạch Xuyên Không chợt nổ tung, từ đó bắn ra một đạo thân ảnh màu đen, nhào về phía Thạch Xuyên Không, không ngờ chính là con Ma Viên bị Hàn Lập đánh bay.

Trong miệng Ma Viên gầm thét lên, nắm đấm thật lớn như lôi điện đánh ra, hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, đánh về phía đầu Thạch Xuyên Không.

Hàn Lập nhướng mày, liền thu lại ánh mắt từ trên người Cốt Thiên Tầm, thân hình thoắt một cái biến mất ngay tại chỗ.

"Phanh" một tiếng vang trầm đục thật to!

Nắm đấm của Ma Viên cách đầu Thạch Xuyên Không nửa thước liền ngừng lại, bởi vì trước nó bất ngờ có một bàn tay xuất hiện, nâng nắm đấm của Ma Viên, mặc cho Ma Viên dùng sức như thế nào, cũng không cách nào đè ép xuống mảy may.

Cả người Hàn Lập lập tức nổi lên, một cánh tay khác của hắn mơ hồ một cái.

Một tiếng "Ầm" vang thật lớn!

Cả người to lớn của Ma Viên giống như cọng rơm bắn ra, bay lên giữa

không trung, rồi cả người nổ tung "Ầm ầm", hóa thành vô số hắc khí tán loạn đầy trời.

Mà giờ phút, thân ảnh Cốt Thiên Tầm sớm đã biến mất vào sâu trong tòa kiến trúc phía xa, không còn thấy tăm hơi đâu cả.

Hàn Lập nhìn một cái về phía xa nơi nàng bỏ chạy.

Mặc dù lúc này Cốt Thiên Tầm đã chạy thoát ra xa, nhưng giờ phút này hắn mà đuổi theo, hắn nắm chắc năm thành đuổi kịp nàng, tuy vậy hắn cũng không có đuổi theo nàng.

Mặc dù Cốt Thiên Tầm không nói, nhưng đối với chuyện vì sao nàng ấy lại muốn giết Thạch Xuyên Không, trong lòng của hắn đã đoán ra được một chút.

Hàn Lập đảo mắt nhìn về phía Thạch Xuyên Không đang nằm trên đất, đang định mở miệng.

Thì thấy Thạch Xuyên Không đưa mắt nhìn tới, gian nan nhấc tay lên hơi lung lay vài cái.

Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông mày khẽ động, cũng không mở lời nữa.

Thạch Xuyên Không hít một hơi thật sâu, vươn tay vào trong thiếp thân* đã bị tàn phá và dính đầy máu, lấy ra một bình ngọc màu trắng, rồi đổ ra một viên đan dược màu đỏ như máu, mau chóng ăn vào.

*Thiếp thân: quần áo bó sát người, quần áo lót.

Đan dược vừa vào bụng, hai gò má của y lập tức trở nên đỏ hồng một mảnh, những vết thương trên người y cũng nổi lên từng tia từng tia ánh sáng màu hồng.

Trong khi hào quang màu hồng đang quấn quanh những vết thương, thì những vết thương kia cũng nhanh chóng khép lại, hầu như mấy hơi thở sau liền biến mất toàn bộ.

Trong mắt Thạch Xuyên Không chợt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, trong miệng phát ra tiếng lẩm bẩm, ngón tay y không ngừng điểm khắp nơi trên người.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, trước ngực của y hiện ra một đạo ánh sáng màu máu óng ánh, khẽ chập chờn.

Hàn Lập thấy cảnh này, vẻ mặt lộ ra kinh ngạc.

Thạch Xuyên Không thấy hào quang màu máu xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, ngón tay lay động càng nhanh, trong miệng tụng niệm chú ngữ.

Một trận âm thanh "Ào ào" mơ hồ từ trong cơ thể y truyền ra, giống như dòng sông chảy xiết vậy.

Hào quang màu máu óng ánh trước ngực Thạch Xuyên Không khẽ chập chờn, sau đó bắt đầu chậm rãi di chuyển, từ trước ngực di chuyển đến cánh tay trái của y.

Vẻ mặt y ngưng tụ, tiếp đó y nhấc bàn tay phải lên dựng thẳng thành đao, không chậm trễ chút nào hung hăng chém xuống bờ vai trái của y, chém đứt cả đầu cánh tay trái rơi xuống.

Cánh tay trái vừa rời khỏi người Thạch Xuyên Không, thì hào quang màu máu trên đó lập tức tỏa sáng, hóa thành ngọn lửa màu máu, bao phủ cả cánh tay trái kia vào bên trong, đốt cháy hừng hực.

Hàn Lập thấy vậy, liền bắt lấy thân thể Thạch Xuyên Không, rồi kéo y qua bên cạnh.

Giờ lúc này vẻ mặt đỏ hồng của Thạch Xuyên Không cũng chưa tán đi, không những như vậy trên miệng vết thương trên vai trái y cũng lóe lên quang mang, khiến cho vết thương lập tức ngừng đổ máu, sắc mặt của y cũng liền thả lỏng.

Mà giờ khắc này, cánh tay trái của Thạch Xuyên Không đã hóa thành tro tàn, ngọn lửa màu máu cũng đã biến mất, chỉ còn lại có mỗi một giọt huyết

châu óng ánh như ngọc đang lơ lửng ở nơi đó.

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đừng động." Trong tai Hàn Lập vang lên tiếng của Thạch Xuyên Không.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hơi động, lẳng lặng đứng ngay tại chỗ, không có nhúc nhích.

Huyết châu óng ánh rung động nhẹ nhàng, giống như đang cảm nhận tình hình xung quanh, một lát sau rốt cuộc nó cũng bỏ qua, vèo một tiếng chui xuống đất, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này sắc mặt Thạch Xuyên Không mới thả lỏng ra, miễn cưỡng đứng lên, tay phải lần nữa luồn vào trong ngực, lấy ra một viên đan dược giống như huyết ngọc, rồi ăn vào.

Cánh tay cụt bên vai trái của y lập tức tỏa ra hào quang màu máu sáng rực, từ cánh tay cụt đó mọc ra vô số thịt lồi, điên cuồng sinh trưởng.

Ngắn ngủi mười mấy hơi thở, liền mọc dài ra một cánh tay như lúc ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy, con mắt hơi sáng lên, nếu ở bên ngoài, chỉ cần thúc giục thiên địa linh khí là có thể mọc ra tay chân bị chặt đứt, điều này không phải là việc khó gì, nhưng ở trong Tích Lân Không Cảnh mà muốn làm như vậy, không chút dễ dàng nào.

Mặc dù cánh tay bị đứt đã dài ra, nhưng sắc mặt Thạch Xuyên Không vẫn như cũ tái nhợt vô cùng, y liền khoanh chân ngồi xuống, thúc giục lực lượng khí huyết trong người, luyện hóa đan dược.

Hàn Lập cũng không quấy rầy, mà yên lặng đi đến một bên, nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt đã qua ba ngày ba đêm.

Sắc mặt Thạch Xuyên Không cũng đã khôi phục lại không ít, y từ từ mở

mắt ra, rồi tiếp đó thở ra một hơi thật dài, lúc này mới đứng lên.

"Thế nào, không sao chứ." Chẳng biết lúc nào Hàn Lập đã đứng lên, hỏi.

"Lệ đạo hữu, lần này nhờ có ngươi giúp đỡ, nếu không chỉ sợ ta phải chết ở chỗ này rồi." Thạch Xuyên Không cười khổ một tiếng, nói ra.

"Ta và ngươi đã là bằng hữu, sao phải nói những lời này, thế nhưng huyết châu vừa nãy là chuyện gì vậy?" Hàn Lập khoát tay áo, hỏi.

"Đó là bí thuật Huyết Tung của lão Ách Quái, lão có thể trồng tinh huyết của lão vào trong thể nội của người khác, trong khoảng cách nhất định lão liền có thể giám sát được hết thảy động tĩnh của đối phương. Vừa vặn ta mới bị Bạo Không Giới Phù ảnh hưởng đến, tuy là bản thân bị trọng thương, nhưng lực lượng Bạo Không Giới Phù đã vô tình phá hủy bộ phận bí thuật Huyết Tung, lúc này ta mới có thể khu trừ nó ra ngoài cơ thể." Thạch Xuyên Không giải thích nói.

"Thì ra là vậy. Xem ra trong Tích Lân Không Cảnh này tuy là bị ngăn cách thiên địa nguyên khí, nhưng mà loại dị thuật này lại có không ít a." Hàn Lập nhẹ gật đầu.

"Lúc trước cũng bởi vì bí thuật Huyết Tung này, mà tại hạ mới có thái độ lạnh nhạt với Lệ đạo hữu, mong rằng ngươi chớ trách." Thạch Xuyên Không lập tức có chút áy náy nói ra.

"Dưới tính cảnh của Thạch đạo hữu lúc đó, làm như vậy hiển nhiên không sai. Thế nhưng ta có chút không rõ cho lắm, vì sao Ách Quái lại trồng bí thuật Huyết Tung vào trong người của ngươi chứ?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, hỏi.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, sắc mặt hơi cứng lại, trong mắt lập tức hiện lên một tia ảm đạm, nhất thời không có mở miệng.

Hàn Lập cũng không có ý thúc giục y, mà chỉ lẳng lặng nhìn qua Thạch Xuyên Không.

"Vừa rồi nếu không có Lệ đạo hữu ngươi giúp đỡ, hiện giờ ta đã là một bộ thi thể rồi, đối với những chuyện phát sinh lúc trước, ta cũng không giấu diếm gì nữa. Kỳ thật ta theo ngươi vào Tích Lân Không Cảnh này, ngoại trừ giúp ngươi tìm kiếm Tử Linh, còn có một mục đích khác, phải nói là ta tiến vào Tích Lân Không Cảnh cũng chính là vì việc này." Thạch Xuyên Không trầm mặc khoảng chừng một khắc đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu nói ra.

"A, mục đích khác là gì vậy?" Hàn Lập cũng không kinh ngạc.

Lúc trước Thạch Xuyên Không đối thoại với Thạch Trảm Phong, hắn đã ẩn ẩn đoán ra được Thạch Xuyên Không vào Tích Lân Không Cảnh là có mục đích khác rồi.

"Là vì tìm kiếm Tích Lân Thánh Hài." Trong mắt Thạch Xuyên Không lóe lên tinh mang, chậm rãi nói ra.

"Tích Lân Thánh Hài...Đó là thứ gì vậy?" Ánh mắt Hàn Lập khẽ động, mở miệng hỏi.

"Cụ thể ta cũng không rõ cho lắm, nghe nói là một kiện bảo vật tuyệt thế trợ giúp đột phá bình cảnh Đại La, rất có thể nó giấu ở trong Đại Khư." Trong mắt Thạch Xuyên Không chớp động lên thần thái hưng phấn.

Hàn Lập chỉ khẽ vuốt cằm, dường như không có phản ứng gì quá lớn.

"Vốn ta vì Tam ca mới vào trong Tích Lân Không Cảnh, hiện giờ tất nhiên là không cần nữa, tiếp đó ta muốn vì mình mà sống. Lệ đạo hữu, trong tay ta có nắm một vài tư liệu Đại Khư, chính là Tam ca cho ta, Ách Quái cầm tù ta, nguyên nhân rất lớn là muốn đạt được những tài liệu kia. Lệ đạo hữu, không biết ngươi có hứng thú cùng với ta đi tìm Tích Lân Thánh Hài kia hay không, vật này có trợ giúp rất lớn đối với ngươi." Thạch Xuyên Không thở dài, lời nói xoay chuyển, nói ra.

"Nói như vậy, Ách Quái tiến vào Đại Khư, cũng là vì muốn đạt được bộ thánh hài kia sao?" Hàn Lập hỏi.

"Hơn phân nửa là như vậy. Thế nhưng trên người này có không ít bí mật,

mấy năm nay theo ta quan sát, ngoại trừ thánh hài, dường như Ách Quái vẫn còn đánh chủ ý khác nữa." Thạch Xuyên Không nhíu mày nói ra.

"Nếu mà mục đích Ách Quái cũng là vật này, chúng ta muốn tìm kiếm thành hài mà nói, mơ hồ chẳng khác nào cùng với Ách Quái là địch, việc lớn này, ta cần phải suy tính một chút mới có thể trả lời chắc chắn với ngươi được." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Chuyện này là hiển nhiên." Thạch Xuyên Không lập tức gật đầu.

Thời gian kế tiếp, hai người cũng không lên đường, mà tiếp tục tu dưỡng* ngay đó.

*Tu dưỡng: tu hành và dưỡng thương.

Nguyên nhân chủ yếu là lần này Thạch Xuyên Không bị thương quá nặng, hiện giờ nhìn không có gì đáng ngại, nhưng kỳ thật bên trong nguyên khí đã tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, cần thời gian dài tĩnh dưỡng mới có thể dần dần khôi phục.

Hai người bọn hắn ở đây tu dưỡng trọn vẹn ba ngày, Thạch Xuyên Không mới khôi phục được khoảng chừng năm thành nguyên khí, lúc này hai người bọn hắn mới đi sâu vào trong quảng trường.

------oOo------

Chương 938: Dị động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đại Khư, nơi nào đó bên trong cung điện.

Cung điện diện tích rất lớn, chu vi ước chừng cỡ mấy trăm trượng, mặt đất trải gạch màu u lục, vách tường xung quanh cũng là màu sắc cùng dạng, khiến cho trong điện tràn đầy một cỗ khí tức âm lãnh quỷ dị.

Ngay chính giữa cung điện, một đài tế đàn hình vuông cao chót vót, có ba bóng người đang đứng ở trên đài.

Người đứng giữa chính là Ách Quái, Lục Hoa Phu Nhân cùng nam tử mũi ưng thì một trái một phải hầu hạ ở bên cạnh.

Lúc này, trên mặt đất phụ cận tế đài một mảnh hỗn độn, không ít hố sâu bị đào lên, trong hố rải rác không ít mảnh vụn khôi lỗi, hiển nhiên đã trải qua một trận kịch chiến, kết quả tự nhiên không cần nói cũng biết.

Ách Quái không để ý đến xung quanh, ánh mắt nhìn lên đỉnh tế đài.

Đỉnh tế đài lộ ra hình tròn, bóng loáng bằng phẳng, tinh thần phù văn phía trên hiện ra dày đặc, tạo thành một cái pháp trận tinh thần phức tạp.

Trung tâm pháp trận tinh thần có cắm một thứ gì đó màu đỏ như máu.

Vật này hơn phân nửa nhập vào bên trong tế đài, nhìn không tới cụ thể là nơi nào.

Bạch quang chói mắt từ bên trong pháp trận tinh thần phát ra, tạo thành một

cái cột sáng màu trắng, một mực bảo vệ vật huyết sắc kia ở trong đó.

"Lục Hoa Đạo Hữu." Ách Quái nhìn Lục Hoa Phu Nhân một cái.

Lục Hoa Phu Nhân nghe vậy, đáp ứng một tiếng, nhanh chóng bận rộn ở trên tế đài, sắp xếp từng cái khí cụ ở xung quanh pháp trận bày trận cấm chế tinh thần, đồng thời lấy ra Tinh Lan Bút, nhanh chóng bắt đầu khắc vẽ bên ngoài pháp trận.

Ước chừng bận rộn hơn nửa canh giờ, lão mới dừng tay lại, bỗng chốc ở trên tế đài bên ngoài pháp trận tinh thần, một đạo trận pháp cấm chế lại vừa được bố trí.

Lục Hoa Phu Nhân trong miệng nói lẩm bẩm, sau đó bấm ngón tay điểm một cái, một đạo bạch quang từ đầu ngón tay lão bắn ra.

Pháp trận bên ngoài tế đàn bỗng nhiên vận chuyển, ông ông chuyển động, từng đạo bạch quang từ trong bắn ra, chui vào bên trong cột sáng màu trắng trên tế đài.

Những đạo bạch quang này cũng không mãnh liệt, nhưng khi chui vào bên trong cột sáng màu trắng, ngay lập tức cột sáng như gặp phải khắc tinh vậy, nhanh chóng tán loạn, lộ ra vật huyết sắc bên trong.

"Ha ha, quả nhiên Lục Hoa Đạo Hữu danh bất hư truyền, dễ dàng phá vỡ tinh quang thiên tuyền đại trận này như vậy." Ách Quái mắt thấy cảnh này, hài lòng cười nói.

"Thành chủ quá khen, bất quá kính xin nhanh một chút, chính là ta vội vàng bố trí Phản Thiên Tuyền Đại Trận, hiệu lực sẽ mất đi rất nhanh." Lục Hoa Phu Nhân khiêm tốn một câu, nói.

Ách Quái nghe vậy gật đầu, thân hình khẽ động liền leo lên tế đài, đi tới vật huyết sắc kia.

Trận văn trên tế đài cũng không mất đi hiệu lực, nhưng bị Ách Quái đạp mạnh một cái, lập tức giống như là bị cái gì kích thích vậy, tản mát ra bạch

quang chói mắt, tựa như vô số quang tiễn bắn về phía Ách Quái.

Chẳng qua là những thứ bạch quang này tới gần thân thể Ách Quái, ngay lập tức ảm đạm xuống, yên ổn lại, không thể ngăn cản bước chân của gã lại chút nào.

Ách Quái lững thững mà đi, qua mấy bước tới bên cạnh vật màu trắng(?) kia, đưa tay nắm lấy, sau đó dùng lực kéo lên một cái.

Vật huyết sắc toát ra huyết quang chói mắt, chậm rãi nâng lên trên.

Giờ phút này toàn bộ tế đàn lập tức ầm ầm lay động, ngay cả xung quanh đại điện cũng run run không dứt.

Ách Quái cũng không để ý tình huống xung quanh chút nào, sắc mặt nghiêm túc, trên cánh tay lúc ẩn lúc hiện hào quang huyền khiếu, tựa hồ kéo ra vật huyết sắc này đối với gã mà nói, cũng không dễ dàng.

Vật huyết sắc dần dần bị kéo ra, nhưng mà vật này chính là một cây dài nửa thước, chẳng qua là phía trên huyết quang quá mức sáng ngời, không thấy rõ.

Vật này cuối cùng cũng bị kéo ra sau đó, " Ầm " một tiếng thanh âm vỡ vụn phát ra, tất cả bạch quang trên tế đài toàn bộ ảm đạm, phía trên trận văn cũng thay đổi thành màu xám tro.

Trên vật màu đỏ, huyết quang cũng toàn bộ tiêu tán, lộ ra diện mục thật sự, nhưng lại là một cái chìa khóa cổ xưa dài nửa thước, toàn thân huyết hồng, tựa hồ dùng cổ ngọc nào đó chế tạo thành.

Trên mặt chìa khóa ẩn hiện từng mảnh phù văn vô cùng nhỏ, nhìn cũng không phải là vật phàm.

"Chiếc thứ hai." Ách Quái nhìn chìa khóa trong tay, trong miệng lẩm bẩm nói.

"Chúc mừng thành chủ." Nam tử mũi ưng chúc mừng.

Lục Hoa Phu Nhân thì mặt đầy dửng dưng, không nói gì.

...

Cùng lúc đó, Đại Khư nơi nào đó, trong hang động đen kịt dưới đất.

Trên vách đá phía đỉnh hang động minh khắc từng đạo đường vân huyết sắc, giăng khắp nơi, tạo thành một cái pháp trận lớn vô cùng.

Từng tia huyết quang từ trong pháp trận phát ra, chiếu sáng một chút không gian đen kịt, mơ hồ có thể thấy trên mặt đất ở dưới pháp trận, đứng yên nguyên một đám người.

Những bóng người này lít nha lít nhít, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, không biết bao nhiêu cái.

Đỉnh hang động pháp trận huyết sắc chợt kịch liệt lóe lên hai cái, sau đó hoàn toàn tắt, toàn bộ bên trong hang động dưới đất hoàn toàn rơi vào bóng tối vô tận.

Nhưng mà vào thời khắc này, ánh mắt một bóng người đứng trên mặt đất chợt lóe, sáng lên hai điểm bạch quang, đầu rũ xuống chậm rãi ngẩng lên.

Tựa như là một cái ngòi nổ bị châm ngòi, ánh mắt những bóng người kia lần lượt từng cái một cái liên tiếp sáng ngời, trong nháy mắt toàn bộ hang động vô số điểm bạch quang sáng lên, tựa như ngôi sao trong bầu trời đêm chớp động không thôi.

...

Đối với những biến cố phát sinh dưới đất lúc này, hai người Hàn Lập và Thạch Xuyên Không tự nhiên không biết chút nào.

Lúc này thì bọn hắn còn đang thăm dò chỗ sâu dưới quảng trường tế đàn.

Tòa quảng trường này diện tích quả thực quá lớn, hai người lại ước chừng

thăm dò hơn nửa ngày, mới rốt cục ở chỗ sâu tìm được một tòa thần điện bí mật.

Thần điện cao không quá trăm trượng, toàn thân được tạo thành từ những viên đá cực lớn màu đen xếp chồng lên nhau, bên ngoài cũng không trang trí điêu khắc gì nhiều, chẳng qua là đóng thật chặt trên hai phiến cửa đá cực lớn, điêu khắc lấy một mảnh tinh đồ bầu trời đêm lạ lẫm.

"Lệ huynh, ta đánh cuộc bên trong tòa thạch điện này, nhất định có khôi lỗi thực lực mạnh mẽ vượt xa trước, ngươi có tin hay không?" Thạch Xuyên Không nhìn lên trên cửa đá điêu khắc, cười hỏi.

"Không đánh cuộc với ngươi rồi, đánh cuộc thắng không có gì lời, đánh cuộc thua càng là xúi quẩy, không có lợi lắm..." Hàn Lập lắc đầu nói.

Hai người một đường mà đi, tìm kiếm không ít di tích kiến trúc, phần lớn đều là không thu hoạch được gì, dọc đường còn gặp phải một ít khôi lỗi, thực lực cũng không quá mạnh mẽ, rất nhanh đều đã bị bọn hắn thu thập.

Hàn Lập trước mắt xem như đánh cuộc không nhỏ về tính cách Thạch Xuyên Không, luôn cảm thấy gã so với trước kia có chỗ nào đó tựa hồ không giống nhau, loại biến hóa nhỏ xíu này, cũng không phải là nói là mặt ngoài hoặc là tu vi khí tức, mà là một loại cảm giác không lột tả rõ được.

Nguyên nhân trong lòng Hàn Lập rõ ràng, chẳng qua là về sau một đường đi tới, hắn lại cũng không có đề cập qua, dù sao bất kể Thạch Xuyên Không nghĩ như thế nào, khoản nợ "Bạo Không Giới Phù" này, Hàn Lập chính là ghi tạc trong lòng.

"Đi thôi." Hàn Lập dứt bỏ tâm trạng hỗn loạn trong lòng, nói.

Dứt lời, hắn khi đó một bước đi lên phía trước, một tay đè chặt một cánh cửa đá nặng nề, dùng sức đẩy một cái về phía sau.

"Ầm ầm long..."

Nương theo với một hồi âm thanh va chạm cực lớn vang lên, phiến cửa đá

kia lui về phía sau mở ra, lộ ra một lỗ hổng rộng cỡ hai người, bên trong tối om, truyền tới một luồng khí tức mốc meo.

Hàn Lập sau khi đánh giá một chút, một tay cầm chuôi loan đao màu trắng, lắc mình đi vào.

Thạch Xuyên Không theo sát phía sau, cũng đi vào theo.

Hai người lúc này vừa tiến vào bên trong, trên hai bên vách đá thần điện liền "Đằng" một cái sáng lên một đoàn lửa, tiếp đó dọc theo rãnh trên vách tường đá lan ra hai đạo hỏa tuyến, thắp sáng lên toàn bộ thần điện.

Sau đó trong không khí tràn ngập ra một cỗ mùi vị có chút ngọt ngấy, tựa hồ đúng là mùi từ dầu mỡ bị thiêu đốt.

Ở dưới ánh lửa chiếu, Hàn Lập đảo qua toàn bộ đại điện, liền phát hiện ở trước hai người bọn họ, cách đó không xa trên mặt đất, xây cất một cái ao nước hình chữ nhật không lớn không nhỏ, bên trong ao nước đã khô khốc, phía trên là một cái trục đỡ hai tòa cầu đá hình vòm màu trắng vắt ngang qua.

Bốn phía trên vách đá, chạm trổ nhiều loại hình vẽ đoàn hoa, đường cong nhu hòa nhưng lại rõ ràng lập thể, chính giữa xen lẫn một ít các loại hình vẽ dị thú, nhìn mười phần hoa mỹ, tinh xảo.

Tại nơi cuối cùng thần điện, có bảy tám toà tượng đá đen sì đứng thẳng, trong đó hai cái đối diện nhau, cả hai đều đang trong tư thế đứng thẳng.

Trong đó pho tượng bên trái, chính là một tên nam tử ma tộc thân hình cao lớn, một đầu tóc ngắn dựng thẳng cao ngất trời, trông xấu xí, răng nanh lồi ra bên ngoài, mặc trên người một món ma giáp đen nhánh, trong tay còn chống một cây tề mi trường côn màu tím đen.

Cây gậy kia bất quá lớn bằng cánh tay trẻ con, phía trên điêu khắc đầy hoa văn lôi vân, nhìn qua so với chất liệu pho tượng tựa hồ cũng không giống nhau.

Ở pho tượng bên phải, thì chính là một nữ tử nhân tộc vóc người mảnh khảnh, dung mạo điêu khắc vô cùng đẹp, dung mạo ngũ quan mười phần linh động, trên người vạt áo tung bay, nhìn thật giống như đang lăng không cưỡi gió, trông rất sống động.

Hai tay bưng ở trước ngực, trong lòng bàn tay nâng một cái chìa khoá màu đỏ như máu, có kích thước so với bàn tay không xê xích bao nhiêu, dưới ánh lửa chiếu, chiết xạ ra hào quang giống như tinh thạch.

Ở vị trí dưới tay hai người bọn họ, còn chia ra ba cái tượng lực sĩ chấp kích một gối nửa quỳ, dung mạo tất cả đều giống nhau như đúc, nửa người trên hở ra, cơ bắp lộ rõ, thoạt nhìn cảm thấy sức lực tràn đầy.

Hai mắt hai người Hàn Lập nhìn nhau một cái, đồng thời dọc theo thềm đá trước người đi xuống, đi tới bên cạnh bờ ao, mỗi người quan sát ao nước khô khốc trước người một chút, một trước một sau đi lên cầu đá hình vòm kia thông qua bên đối diện.

Hai người đi tới giữa cầu vòm phía trên ao, bỗng nhiên cảm giác mặt đất dưới chân khẽ run lên, trong lòng cả hai đều là thoáng căng thẳng, vội vàng kiểm tra trái phải một cái, nhưng không phát hiện có cái gì khác khác thường.

"Rầm rầm..." Ngay tại lúc này, dưới cầu đột nhiên có một hồi tiếng nước chảy truyền ra vô ý rõ ràng.

Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống, liền phát hiện phần đáy ao nước, tựa hồ có một chỗ nguồn suối, chính giữa đang có nước chảy ồ ồ từ trong tràn ra, rất nhanh đã lan ra đến toàn bộ ao nước.

"Này chính là..." Thạch Xuyên Không cũng có chút nghi ngờ nói.

"Có chút cổ quái, chúng ta hay là qua bên kia trước rồi nói sau." Hàn Lập cau mày nói.

Vừa dứt lời, tiếng nước chảy "Rầm rầm " này bỗng nhiên lớn hơn, nước suối phun trào dưới đáy ao tốc độ bỗng nhiên tăng nhanh, rất nhanh đã đầy

hơn phân nửa ao nước.

Cùng lúc đó, từ trên mặt nước từng cổ sương mù màu trắng cũng theo đó bay lên cuồn cuộn, bao phủ xung quanh lại.

Trong lòng Hàn Lập có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, chỉ thấy trên mái vòm thần điện, đang có ánh sáng màu trắng chớp động lốm đa lốm đốm, nhìn tựa hồ như là một mảnh tinh đồ rực rỡ.

Chân mày Hắn hơi nhíu lên, cùng Thạch Xuyên Không cùng nhau bước về trước một bước.

Một bước này bước ra, trước người chính là đột nhiên vật đổi sao dời, đi vào trong một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy.

Bốn phía vang lên truyền tới từng hồi tiếng nhạc sáo trúc huyền tấu, từng nữ tử một mặc quần áo năm màu lộng lẫy tướng mạo xinh đẹp, hoặc là đang khoanh tay ở trước bộ ngực đẫy đà, hoặc là đang nâng một cái bạch ngọc tỳ bà quá đỉnh đầu ôm ngược lấy nó ở trên cổ, một bên khảy đàn, một bên lắc eo, nhảy đặc biệt kịch liệt vũ điệu phong tình.

------oOo------

Chương 939: Cửa khẩu trùng điệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không thể tưởng được, ở chỗ này lại có thể gặp được ảo trận dị tượng này..." Hàn Lập không có kinh hoảng, vừa cười vừa nói.

"Lệ huynh, tâm tư ngươi lại bình thản như vậy. Ảo trận này thật không đơn giản, ta mới thử dùng bí thuật thần niệm trong tộc xoá bỏ nhưng đã thất bại. Ngươi nếu có biện pháp phá nó, vẫn nên tranh thủ lúc ảo trận chưa biến thành sát trận, toàn lực ra tay đi." Thạch Xuyên Không nhìn về phía Hàn Lập, cười khổ một tiếng nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, không nói gì thêm, yên lặng vận chuyển Luyện Thần Thuật.

Theo thần niệm lực tăng cường, hắn nhìn lại bốn phía, liền thấy những nữ tử xinh đẹp da trắng nõn nà nhảy múa nhanh nhẹn kia, vậy mà tất cả đều biến thành ác quỷ khô cốt, dung nhan mục nát, gương mặt khô héo, nhìn kinh người đến cực điểm.

"Hí...iiiiii..." Hàn Lập có chút kinh ngạc hít một hơi khí lạnh.

"Làm sao vậy, chẳng lẽ ngươi cũng không cách nào phá được nó?" Thạch Xuyên Không hỏi.

"Ảo trận này thật có chút môn đạo, chỉ có điều muốn phá hẳn là cũng không khó." Hàn Lập cười cười, có chút tự tin nói.

Hắn vừa dứt lời, dị biến phát sinh.

Những nữ tử ác quỷ đã hóa thành mục nát kia, dường như phát hiện Hàn Lập đang phá trận, nguyên một đám vứt bỏ đàn tỳ bà trong tay, nhao nhao

duỗi ra năm ngón tay dài như quỷ trảo, đánh tới hắn.

"Phá cho ta!"

Hàn Lập ra sức thúc giục tầng năm công pháp Luyện Thần Thuật, trong miệng phát ra một tiếng hét to.

Toàn bộ đại điện tựa như vang lên một tiếng sấm sét, ngay cả Thạch Xuyên Không cũng cảm thấy tim chấn động mạnh một cái, những nử tử ác quỷ kia chưa kịp xông đến trước người hắn, dưới một tiếng hét to này, thân hình nhao nhao bạo liệt ra, hóa thành một mảnh hoả tinh màu đỏ sậm, tiêu tán ra.

Nhưng mà, sau khi nữ tử ác quỷ tiêu tán, dị tượng xung quanh lại không có tiêu tán mất, bọn hắn vẫn cứ ở trong toà cung điện hoa lệ này.

"Xem ra chỉ có phá trụ cột trận, mới triệt để thoát trận... Thạch huynh, ngươi cần phải đứng vững." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói ra.

Dứt lời, hắn nắm lấy bả vai Thạch Xuyên Không, giơ lên một cước trùng trùng điệp điệp giẫm xuống dưới.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ mặt đất tòa cung điện sụp đổ ầm ầm, hóa thành một hắc động không đáy, thân thể hai người Hàn Lập cứ như vậy rơi thẳng vào trong đó.

Sau hơn mười hơi thở, hai người mới cảm giác rơi xuống biến mất, một lần nữa thân hình đứng vững, lại nhìn ra bốn phía, lúc này cũng đã về lại bên trong toà Thần Điện kia.

Chỉ là lúc này hai người đang đứng trong cái áo khô cạn, cầu vòm đá cũng đã đứt gãy, hiển nhiên vừa rồi bị một cước Hàn Lập chấn đạp gãy.

"Xem ra trụ cột ảo trận kia, chính là dưới chân cầu vòm đá này rồi." Thạch Xuyên Không trầm ngâm nói.

Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nhẹ, đang muốn nói chuyện, thần sắc bỗng nhiên

biến đổi, quay đầu nhìn lại Thần Điện phía sau.

Chỉ thấy sáu pho tượng lực sỹ cầm kích nửa quỳ trên bệ đá kia bỗng nhiên truyền đến từng trận âm thanh "Ken két" rất nhỏ, mặt ngoài chúng tựa như đồ sứ bị nứt vỡ, hiện ra từng vết nứt rất nhỏ, trải rộng ra toàn thân.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong đôi mắt chúng chợt loé ánh sáng màu đỏ, sáu cái đầu giống như đúc vậy mà tựa như sống lại, đồng loạt cử động, nhìn về phía hai người Hàn Lập.

"Lại tới nữa..." Hàn Lập lắc đầu.

Sáu gã lực sĩ cầm kích kia, trên người vang lên tiếng "Ken két", từng khối thạch bì bên ngoài bong ra từng mảng, lộ ra thân hình Khôi Lỗi bên trong, chậm rãi đứng thẳng lên.

Trong tay chúng nắm trường kích màu đen, trên mặt có vài chỗ thạch bì không có bong tróc ra hết, lộ ra dấu vết lốm đốm.

Sau khi sáu người này đứng lên, cổ bỗng nhúc nhích như người sống, sau đó từng người tay cầm chặt trường kích, thân hình nhảy lên, nhao nhao phóng đến hai người Hàn Lập.

Sáu người ở giữa không trung phân ra hai đội, mỗi bên ba người phân biệt xông về Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không, phân tán bọn hắn ra.

Thân hình Hàn Lập lui về phía sau, tránh né một mũi nhọn trường kích của một lực sỹ trong đó, tiếp theo hai chân đạp một cái, Tinh Nguyệt Ngoa dưới chân bỗng nhiên phát lực, thân hình như quỷ mỵ phiêu nhiên ra, hầu như lập tức xông đến trước người tên lực sỹ này.

Cổ tay hắn chuyển một cái, tay nắm chặt loan đao, quét ngang cổ tên lực sỹ đó.

Nhưng mà, đao của hắn chưa đến, bên cạnh một trái một phải, mũi nhọn trường kích của hai gã lực sĩ khác cũng đã tới, một mũi đâm đến cổ họng, một mũi đâm thẳng đến đan điền của hắn.

Trong lòng Hàn Lập có chút kinh ngạc, bước chân cũng biến đổi, thân hình như con quay tại chỗ chuyển một cái, một đao đánh văng trường kích đâm về cổ họng của mình ra, đồng thời một cước đá văng trường kích đâm tới đan điền của hắn.

Đúng lúc này, sau tai hắn bỗng nhiên vang lên tiếng gió, trường kích lúc trước của tên lực sĩ kia đã đâm tới phần gáy của mình.

Đầu Hàn Lập mạnh mẽ nghiêng tránh qua, tránh được một kích nguy hiểm này, nhưng trong lòng thì kinh ngạc muôn phần.

Ba gã Khôi Lỗi trước mắt này phối hợp với nhau, quả thực so với tu sĩ bình thường còn muốn ăn ý hơn, khác biệt một trời một vực với những khôi lỗi hắn đã gặp trên đường lúc trước.

Chỉ có điều may mắn là tốc độ bọn chúng không quá nhanh, nếu không phối hợp chặt chẽ như thế, Hàn Lập cũng khó bảo đảm sẽ không bị đâm trúng.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc, nhưng tay chân cũng không chậm chút nào, một tay bắt lấy trường kích đâm tới bên tai, mạnh mẽ chúi xuống phía dưới, mượn lực trên bờ vai trực tiếp ném nó ra ngoài.

Không chờ lực sĩ cầm kích này rơi xuống đất, Tinh Nguyệt Ngoa dưới chân hắn phát lực, thân hình chợt lóe lên, đuổi tới không trung, một đạo bạch hồng quét ngang, liền chém ngang cả người tên khôi lỗi thành hai đoạn.

Bên kia, hai gã lực sĩ Khôi Lỗi giáp công tả hữu, đã dồn Thạch Xuyên Không đến một góc trong ao.

Chỉ thấy hai cây trường kích đan xen đâm tới, bị Thạch Xuyên Không bắt giữ ở trước ngực, hai mũi kích đè lên theo hình chữ thập, gắt gao giữ chặt gã ở góc ao.

Còn thừa một gã lực sĩ Khôi Lỗi, lại tách ra từ trên cầu vòm đá lăng không nhảy lên, hai tay nắm chặt trường kích, đâm tới lồng ngực Thạch Xuyên

Không.

Thạch Xuyên Không bị trọng thương chưa lành, sức lực và khí lực không bằng lúc trước, giờ phút này muốn tránh thoát áp chế phản kháng cũng không thể làm được, lập tức sẽ bị trường kích xuyên qua lồng ngực.

Hàn Lập quát lớn một tiếng, huyền khiếu dưới bàn chân sáng lên, giẫm mạnh lên hư không, thân hình bỗng nhiên vặn xoay, loan đao trong tay vung ra, ở giữa không trung kéo lê thành một đạo bạch sắc cầu vồng, đánh tới tên Khôi Lỗi kia.

Lực sĩ Khôi Lỗi cảm ứng được loan đao đột kích sau lưng, trường kích đâm tới bỗng nhiên thu lại, trở ngược đón đỡ phía sau, trùng hợp ngăn cản lại loan đao màu trắng.

Chỉ có điều, trong thời gian ngắn này Hàn Lập cũng đã lách mình phóng tới.

Hắn chợt nâng lên một quyền, Thiên Sát Trấn Ngục Công vận chuyển lên, huyền khiếu trên cánh tay "Phanh phanh phanh" liên tiếp sáng lên, năm ngón tay nắm chặt thành quyền đánh xuống.

Khôi Lỗi cầm kích kia chỉ kịp xoay hơn phân nửa gương mặt, đã bị một quyền Hàn Lập đập trên đầu, toàn bộ khối đầu lâu lập tức vỡ vụn ầm ầm như dưa hấu chín mọng.

"Cẩn thận!" Đúng lúc này, Thạch Xuyên Không bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Hàn Lập nghe tiếng, trong lòng biết không ổn, vô thức thân thể chùng xuống, liền cảm thấy một hồi tiếng gió đánh tới sau gáy mình.

Hắn còn chưa kịp tránh ra như lúc trước, đầu vai bỗng nhiên trầm xuống, bị một cỗ man lực trầm trọng như núi đập trúng, toàn bộ cơ thể mạnh mẽ rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng nổ vang kịch liệt.

Chỉ thấy ao nước Thần Điện lập tức văng tung tóe, toàn bộ cơ thể Hàn Lập

tựa như một quả đinh sắt, bị nện vào dưới mặt đất.

Hàn Lập căn bản không kịp nhìn rõ là cái gì công kích mình, liền lập tức mượn cỗ lực lượng kia chui vào phía dưới mặt đất, tựa như dùng độn địa thuật, ẩn nấp xuống dưới đất mất tung tích.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt đất Thần Điện bên kia bỗng nhiên khua lên, phá vỡ ra một vết rách, thân ảnh Hàn Lập lại lần nữa xuất hiện.

Hắn chau mày nhìn lại chỗ lúc trước, đã thấy nơi đó trống rỗng, căn bản không có nửa bóng người, chỉ là pho tượng Ma tộc cầm trường côn trong tay đứng trên bệ đá đã không thấy bóng dáng.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, Tinh Nguyệt Ngoa dưới bàn chân thúc giục toàn lực, thân hình lập tức bắn về phía trước.

Tiếp theo trong nháy mắt, một trường côn màu tím đen lớn cỡ cánh tay liền đập vào phía sau lưng hắn, nhưng bị hụt nên nện xuống mặt đất.

Đại địa vỡ vụn ầm ầm, hoả tinh loạn thạch bắn ra.

Hàn Lập đột nhiên xoay người nhìn lại, chỉ thấy pho tượng nam tử xấu xí như Lôi công kia đang nắm trong tay trường côn màu tím đen đứng giữa không trung, sau lưng là một đôi cánh màu đen đang vỗ lên xuống.

Lôi Công Khôi Lỗi dường như rất có linh trí, mắt thấy Hàn Lập tránh thoát một kích vừa rồi, trên mặt hiện ra vẻ tức giận.

Hai cánh gã mạnh mẽ vỗ một cái, trên người liền có gió lốc vờn quanh mắt thường khó thấy được, thân hình lập tức bay vút tới, tốc độ vậy mà nhanh hơn một chút so với lúc Hàn Lập tận lực sử dụng Tinh Nguyệt Ngoa.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, lần này không lựa chọn né tránh nữa, mà là một tay cầm loan đao đánh tới trước mặt gã.

Lôi Công Khôi Lỗi thấy thế, trong mắt lại hiện lên vẻ vui sướng nhân cách hoá, hai tay giơ cao trường côn lên, trên thân côn liền có một tầng bạch

quang mông lung bao phủ, tựa như cũng là một kiện Tinh khí.

Loan đao lập tức đánh đến, trường côn trong tay cũng xoay tròn bạo kích hạ xuống, va chạm với loan đao trắng như tuyết.

"Boong"

Nương theo một tiếng vang thật lớn, một cỗ lực lượng cuồng bạo dời non lấp biển cuốn ra.

Cánh tay Hàn Lập chấn động kịch liệt, loan đao lập tức bị áp chế xuống, tay cầm đao cũng theo đó rung động mạnh không thôi.

Hắn vội vàng giơ cánh tay kia lên, dùng hai tay nắm chặt thân đao, chống đỡ một kích này.

Hai chân Hàn Lập đạp xuống mặt đất, lún xuống mặt đất nửa xích, trong lòng càng kinh hãi không thôi, thực sự không nghĩ tới Lôi Công Khôi Lỗi này chẳng những tốc độ cực nhanh, lực lượng lại cường đại như thế?

Còn không đợi hắn kịp phản kích, dị biến lại phát sinh.

Chỉ thấy trên trường côn màu tím có từng đoàn từng đoàn tinh khiếu liên tiếp sáng lên, trên thân côn "Ầm" một tiếng, một tia chớp to lớn màu trắng từ trong nổ bắn ra, bỗng nhiên đánh vào mi tâm Hàn Lập.

Hàn Lập liền cảm thấy trên trán một hồi cháy bỏng, thức hải cũng theo đó rung động mạnh một hồi, thần hồn tựa hồ chấn động bất ổn, thân thể nhoáng một cái xuống, hai tay cũng mất lực lượng, bị trường côn màu tím kia đánh rớt loan đao, trùng trùng điệp điệp đập vào trên bờ vai.

Hai chân hắn mạnh mẽ cong lại, có vẻ chống đỡ không nổi, thân hình ngã quỵ té xuống phía dưới.

Lôi Công Khôi Lỗi thấy thế, đi lên trước, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, trường côn trong tay chuyển một cái, tính nện xuống trán Hàn Lập.

Hàn Lập vừa trúng chiêu này, trong nháy mắt đã vận chuyển luyện Thần Thuật, thần quang trong hai mắt ngưng tụ, một lần nữa thanh tỉnh lại.

Trong thế nghìn cân treo sợi tóc, hắn lấy gấp từ trong người ra một tiểu thuẫn màu trắng, lập tức đưa lên trước người đón đỡ, không ngừng quán chú lực lượng tinh thần trong cơ thể vào trong đó.

Mặt ngoài tiểu thuẫn màu trắng loé lên hào quang tinh thần, lập tức điên cuồng xông ra, chèo chống xuất ra một màn sáng màu trắng rộng khoảng ba thước vuông, khó khăn lắm mới bảo vệ thân thể của hắn lại.

------oOo------

Chương 940: Chiếc chìa khóa màu máu

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Ngay khi Hàn Lập vừa mới thúc giục tiểu thuẫn thả ra hào quang, thì trường côn màu tím trong tay Lôi Công khôi lỗi đã ầm ầm giáng xuống mang theo khí thế hùng hồn như thiên quân vạn mã.

Một tiếng "oanh" rất lớn vang lên!

Quầng sáng bao bọc tiểu thuẫn rung động kịch liệt, đồng thời một lượng lớn lôi điện phóng ra từ trường côn, tiếng nổ vang lên không ngừng

Vô số tia điện văng ra từ cú va chạm, vung vãi khắp mặt đất, làm lóe lên một mảng lớn đầy tia lửa.

Quá trình này kéo dài mấy nhịp thở, sau đó thanh thế bắt đầu yếu dần, lớp hào quang bao phủ tiểu thuẫn cũng bị hao tổn gần hết, co lại chỉ bằng với kích thước của tiểu thuẫn, không thể che chắn toàn bộ thân thể Hàn Lập.

Đúng lúc này, Lôi Công khôi lỗi nhấc trường côn khỏi bề mặt tiểu thuẫn, bước lên một bước, rồi tung một cước cực mạnh vào ngực Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy cả người như va phải một ngọn núi lớn, một cỗ man lực khủng khiếp giáng vào người hắn, làm cho lục phủ ngũ tạng cuộn lên nhộn nhạo một hồi, thân thể hắn bị đá văng đi, xoay tròn nhiều vòng, trực tiếp nện vỡ đôi cây cầu đá vòm, rồi lún sâu vào vách tường ao cạn.

Nhưng ngay lập tức, hai tay hắn mạnh mẽ vỗ vào vách tường, thân hình cấp tốc bắn về phía trước, hai cánh Lôi Công khôi lỗi cũng thi nhau quạt mạnh, thân hình lao nhanh về phía Hàn Lập.

Mắt thấy cả hai sắp va vào nhau, hai chân Hàn Lập đột nhiên rực sáng, đạp lên hư không một cái, thân hình hắn vọt lên trên vài thước, vượt qua đỉnh đầu khôi lỗi, rồi đạp mạnh xuống phía dưới.

“Oanh…”

Cùng lúc đó, toàn thân Hàn Lập như có sấm sét nổ vang!

Huyền khiếu trên người hắn tỏa hào quang mãnh liệt, một quầng sáng chói mắt xuất hiện quanh thân Hàn Lập, giáng xuống đầu Lôi Công khôi lỗi với uy áp khổng lồ hơn khi giao chiến với Cốt Thiên Tầm rất nhiều.

Hai con khôi lỗi lực sĩ cầm kích đang muốn tiếp cận Hàn Lập liền bị làn sóng ánh sáng này đánh bay, bạo liệt tiêu tan.

Thân thể Lôi Công khôi lỗi cứng rắn đến cực điểm, dù trực tiếp hứng chịu uy áp từ Hàn Lập tỏa ra, đầu nó chỉ gập xuống một chút. Nhưng đôi cánh của nó lại không bền bỉ như thế, từng chút từng chút một bị xé rách dưới công kích của Hàn Lập.

Hai chân Hàn Lập như Thái sơn áp đỉnh, tạo ra trùng trùng áp lực lên vai khôi lỗi, lập tức ép thân hình nó chùng xuống. Toàn bộ mặt đất cũng theo đó sụp xuống, tạo thành một cái hố lớn.

Mặc dù đắc thủ, nhưng Hàn Lập không hề dừng lại. Thiên Sát Trấn Ngục Công cuồn cuộn lưu chuyển trong cơ thể, xuất ra qua hai cánh tay chi chít huyền khiếu đang rực sáng, hai lòng bàn tay lập tức được bao phủ bởi lực lượng tinh thần dày đặc, nhằm đỉnh đầu Lôi Công khôi lỗi đánh tới.

Một tiếng "Phanh" thật lớn vang lên.

Quầng sáng chứa đựng lực lượng tinh thần của Hàn Lập nổ tung khiến cái đầu xấu xí của Lôi Công khôi lỗi lập tức trở nên méo mó, thân hình nó khựng lại, rồi từ từ buông lỏng. Ánh sáng trong đôi mắt nó ảm đạm dần rồi tắt ngấm.

Chứng kiến cảnh này, Hàn Lập rốt cuộc thở phào một cái, thân hình trượt xuống từ bờ vai khôi lỗi, đánh mắt nhìn sang phía Thạch Xuyên Không.

Hai gã khôi lỗi lực sĩ lúc trước giao chiến với hắn giờ chỉ còn một, lại vừa bị Thạch Xuyên Không đánh văng đi tới tận cửa thần điện, hiện tại đã không đủ gây uy hiếp.

Hàn Lập không nhìn bên đó nữa mà hướng sang phía pho tượng nữ tử duy nhất còn sót lại. Hắn trầm ngâm:

“Tốt rồi, ít nhất cũng có một pho tượng đá thành thành thật thật là ngươi a…”

Ánh mắt hắn hiện giờ đang rơi vào chiếc chìa khóa đỏ như máu trong tay pho tượng nữ tử kia. Sau một chút lưỡng lự, thân hình Hàn Lập chợt động một cái, nhảy lên trên bệ đá.

Nhưng hắn còn chưa kịp tới gần, một quầng sáng trắng đột nhiên hiện ra giữa không trung, ngăn cản hắn tiếp cận pho tượng.

Hàn Lập dừng lại ngay lập tức, thân hình rơi xuống từ trên không, cẩn thận dò xét xung quanh pho tượng, chỉ thấy một cột sáng cấm chế xuất hiện bốn phía xung quanh bệ đá, bao bọc lấy pho tượng nữ tử.

"Ồ, có chút ý tứ..." Sau một khoảnh khắc, khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, hắn vừa cười vừa nói.

Lúc này, một tiếng “oanh” vang lên từ sau lưng hắn, con khôi lỗi lực sĩ cầm kích cuối cùng đã bị Thạch Xuyên Không đánh nát.

Thạch Xuyên Không há miệng thở ra một ngụm trọc khí, sau đó chậm rãi đi về phía Hàn Lập. Trên đường, hắn tiện tay nhặt lấy cây loan đao màu trắng của Hàn Lập cùng với cây tề mi trường côn màu tím đen mà khôi lỗi từng sử dụng.

“Sao thế? Lệ huynh có phát hiện gì à?” Hắn tiến lại gần hỏi.

“Ngươi nhìn phù văn của cấm chế bên dưới, có phải có chút quen mắt?” Hàn Lập cũng không quay đầu lại, chậm rãi nói ra.

Thạch Xuyên Không nhìn theo lời hắn, liền thấy từng đạo hoa văn tinh thần trải đều bên dưới cột sáng, thoạt nhìn vô cùng dày đặc và phức tạp, nhưng có một vài điểm nhìn thật sự quen mắt.

“Đây hình như là Phi Tinh phù văn…” Thạch Xuyên không hơi do dự.

“Không sai! Trận đồ phù văn này dường như rất phức tạp, nhưng ở một vài chi tiết nhỏ vẫn có thể nhận ra vết tích của Phi Tinh phù văn.” Hàn Lập gật đầu.

“Nói vậy là ngươi có thể phá trận?” Thạch Xuyên Không vui vẻ hỏi.

“Không năm chắc mười phần, nhưng để ta thử” Hàn Lập cười.

Dứt lời, tay hắn lấy ra bút Tinh Lan, lúc trước dùng để vẽ phù văn bảo vệ phi thuyền Tinh Chuẩn, bắt đầu vẽ xung quanh cấm chế.

Hắn vẽ cũng không nhanh, thỉnh thoảng còn dừng lại một chút để tra xét, cứ như thế phải mất hơn nửa canh giờ thì trận đồ Hàn Lập vẽ ra mới hoàn thành.

“Thành công?” Thạch Xuyên Không liền hỏi.

Hàn Lập không trả lời, trước tiên thu hồi bút Tinh Lan, hai mắt khép hờ, miệng khẽ mở lầm rầm niệm chú.

Sau một lát, hai mắt hắn đột nhiên trợn tròn, vận chuyển lực lượng tinh thần trong cơ thể, ngón tay hắn chĩa về phía trận đồ vừa mới vẽ xong, một đoàn ánh sáng trắng bắn ra từ đầu ngón tay, đánh vào tinh văn pháp trận trên mặt đất.

Ngay sau đó, đám phù văn hẵn vừa vẽ sáng lên, kéo theo toàn bộ trận pháp vận chuyển, phát ra âm thanh “ông ông”. Những đạo ánh sáng bắn ra từ ngón tay Hàn Lập nhanh chóng chui vào bên trong cột sáng bao bọc bệ đá,

lập tức khiến cho cấm chế tiêu tan như tuyết gặp nắng xuân.

Khóe miệng Hàn Lập không giấu nổi nét cười, hắn tiến về phía pho tượng, lấy xuống chiếc chìa khóa đỏ như máu kia.

Đáng kinh ngạc ở chỗ: chiếc chìa khóa này lại có chút ấm áp, như vừa được lấy ra từ trong tay người sống, nhưng ngoại trừ điểm đó ra thì không phát hiện chỗ đặc biệt nào khác.

“Chật vật cả buổi, vậy mà chỉ thu được đúng một cái chìa khóa chưa biết cách sử dụng…” Thạch Xuyên Không thấy vậy liền cười khổ một tiếng.

"Nhìn hình dáng sâm nghiêm của vật này, chắc là rất có lai lịch a. Chỉ không biết có quan hệ gì với Thánh Hài ngươi nói hay không thôi?” Hàn Lập vừa nói, vừa đưa chìa khóa cho Thạch Xuyên Không.

“Ngoại trừ cảm giác cầm tay có chút đặc biệt ra thì không nhìn ra được điều gì khác. Hay là cứ để nó lại đây, biết đâu lại an toàn hơn.” Thạch Xuyên Không đánh giá chiếc chìa khóa vài lần, rồi trả lại cho Hàn Lập.

Hàn Lập không nói gì, bỏ chìa khóa vào trong ngực, đột nhiên hắn khẽ giật mình.

“Thịch! Thịch! Thịch!...”

Hắn cảm thấy trống ngực nảy lên từng nhịp, chiếc chìa khóa kia dường như cảm ứng được gì đó, bề mặt nổi lên một tầng huyết quang, rồi cũng nảy lên theo nhịp tim của hắn giống như một quả tim thật vậy.

Cùng với những rung động, một luồng khí nóng từ bên trong chìa khóa toát ra, thẩm thấu vào trong cơ thể Hàn Lập.

Luồng khí nóng này khiến Hàn Lập cảm thấy như đang ngâm mình ngâm trong suối nước nóng vậy, không có chỗ nào không thoải mái, lỗ chân lông nở ra, máu nóng trong cơ thể cũng vận chuyển nhanh hơn trước rất nhiều.

Không chỉ vậy, chỗ huyền khiếu chưa hoàn toàn đả thông kia trên người

hắn cũng rục rịch không thôi, mơ hồ lại mở ra thêm một ít.

"Lệ đạo hữu, có sao không?" Thạch Xuyên Không thấy thần sắc Hàn Lập khác thường, lập tức hỏi.

"Không có gì..." Hàn Lập lắc đầu, đang muốn nói thêm gì đó.

Vào thời khắc này, cả tòa kiến trúc đột nhiên rung động kịch liệt, hơn nữa càng ngày càng mạnh mẽ, chấn động phát ra phảng phất giống như động đất, sóng thần vậy.

"Chuyện gì xảy ra?" hai người Hàn Lập kinh hãi.

Mặt đất lắc lư ngày càng mãnh liệt, trên vách tường nứt toác ra thành nhiều vết rạn, hơn nữa nhanh chóng lan rộng, rồi ầm ầm đổ sụp. Vô số gạch đá lớn nhỏ đổ ập lên đầu hai người.

"Chỗ này đang sụp xuống, chạy mau!" Hàn Lập túm lấy Thạch Xuyên Không.

Sau một khắc, toàn thân hắn sáng lên, đặc biệt huyền khiếu trên hai chân càng thêm chói mắt, cộng hưởng với ánh sáng từ đám tinh khiếu trên đôi Tinh Nguyệt Ngoa.

Chân Hàn Lập đạp lên mặt đất, không nói một lời, kéo Thạch Xuyên Không cùng bay lên trên.

Trong khoảnh khắc đang lơ lửng trên không, hắn hướng phía mặt đất rạn nứt nhìn xuống.

Qua một khe nứt dài hẹp to lớn trên mặt đất, mơ hồ lóe lên chút ánh sáng màu lam, dường như có vật gì đó.

Nhưng Hàn Lập rất nhanh thu hồi ánh mắt, đây không phải lúc tìm hiểu sự tình dưới đất, hai chân hắn đạp hư không, thân hình linh hoạt thay đổi vị trí, tận lực né tránh những tảng đá đang rơi xuống.

Thạch Xuyên Không bị Hàn Lập lôi kéo, cũng không hề nhàn rỗi, vung vẩy trường côn màu tím trong tay, tạo thành một mảnh côn ảnh, hất văng hoặc đập nát những tảng đá rơi xuống đầu hai người.

Trên mặt đất, lấy tế đàn màu đen làm trung tâm,một khu vực với bán kính hơn mười dặm rung lắc ầm ầm, những khe nứt to lớn xuất hiện rồi lan tỏa khắp nơi, sau đó vang lên một tiếng động lớn, rồi tất cả đột ngột sụp xuống, tạo thành một cái hố khổng lồ.

Ngay khi mặt đất vừa sụp xuống, "Ầm ầm" một tiếng, hai bóng người từ trong bay vụt ra, xoay một góc chuyển hướng giữa không trung, rồi rơi vào một tòa kiến trúc gần đó còn chưa bị nuốt chửng.

Cả hai đều dính đầy bụi đất, thoạt nhìn có vẻ chật vật.

Nhưng bọn hắn đều không hề bận tâm đến diện mạo của chính mình, nhìn về phía hố sâu trước mắt, với thần sắc kinh ngạc.

"Tại sao mặt đất đột nhiên sụp xuống?" Thạch Xuyên Không cau mày nói.

Hàn Lập nhìn hố sâu phía trước, ánh mắt lóe lên, nhưng không có lên tiếng.

Trong đầu hắn hiện ra ánh sáng màu lam dưới mặt đất lúc trước, không biết nó là vật gì.

"Lệ đạo hữu, chẳng lẽ ngươi có manh mối gì?" Thạch Xuyên Không nhìn qua phía hắn, hỏi.

“Dị biến nơi đây, chỉ sợ có quan hệ với việc chúng ta lấy chiếc chìa khoá màu máu này, nếu không thì thật quá mức trùng hợp.” Hàn Lập sờ sờ chiếc chìa khoá trên ngực mình, nói ra.

"Nếu thực sự là như thế, e rằng chiếc chìa khoá này thật sự rất có lai lịch." Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, lập tức gật đầu nói.

"Chúng ta cần rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Tự nhiên ta có một dự cảm không tốt." Hàn Lập không trả lời Thạch Xuyên Không, đột nhiên ngẩng

đầu, dùng giọng điệu nghiêm trọng nói ra.

"Được rồi, chúng ta mau đi thôi..." Thạch Xuyên Không nghe vậy gật đầu, mới nói được một nửa thì dừng lại, mặt đột nhiên biến sắc.

Hàn Lập ở bên cạnh thần sắc cũng trầm xuống, lập tức kéo Thạch Xuyên Không hướng ra xa bay đi.

------oOo------

Chương 941: Bao vây chặn đánh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Sherlock*

Ngay khi hai người Hàn Lập vừa mới lên không trung không bao lâu thì dưới lòng đất trong đống phế tích không ngừng truyền ra từng âm thanh "sàn sạt" quái dị.

Hai người Hàn Lập đang ở giữa không trung theo âm thanh đó mà nhìn lại xuống dưới, sắc mặt đều có chút thay đổi.

Ngay lúc này trong đống đổ nát trên mặt đất không ngừng rung động, từng cánh tay từ đó vươn ra, tiếp đó là chui ra từng cái đầu có tướng mạo quái dị.

Từng thân ảnh nối tiếp nhau không ngừng từ dưới đất bò ra, không ngờ là từng bộ khôi lỗi.

Những khôi lỗi này hình thể cũng không quá lớn, hầu như tất cả đều cao khoảng hai trượng. Nửa người dưới thì lộ ra hình dáng con người, còn nửa người trên thì mặc áo giáp màu xanh lam sáng rõ, chẳng qua nửa trên cùng cái đầu bọn nó thì lại có hơi chút khác biệt, đại khái chia làm ba loại.

Một loại là đầu sói thân người, thân thể thon dài, hai cánh tay đều cầm một thanh trường kiếm màu xanh lam, thân kiếm cong như vòng cung.

Còn một loại khôi lỗi là đầu hổ thân người, hai tay và thân thể đều rất cường tráng, một tay cầm một thanh khai sơn cự đao lóe lên hàn quang sắc bén.

Cuối cùng là một loại khôi lỗi đầu rắn thân người, trên người không mặc áo giáp nhưng lại mọc ra một tầng lân phiến rậm rạp, trên lưng buộc một bộ cung tiễn hình rắn lấp lóe hào quang màu lam.

Những món vũ khí đao, kiếm, cung tiễn này, vậy mà đều tỏa ra từng tia từng tia dao động lực lượng tinh thần.

Số lượng khôi lỗi rất nhiều, không chỉ ở gần hai người bọn hắn, mà theo ánh mắt nhìn tới thì thấy bốn phương tám hướng đều có từng bộ khôi lỗi không ngừng từ dưới đất bò ra.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía, trên mặt nhịn không được mà biến sắc.

Tuy là những khôi lỗi này chẳng ra gì nhưng rõ ràng thực lực bọn nó cũng không thấp, hơn nữa số lượng nhiều đến nỗi làm cho người khác kinh sợ, cho dù chính mình có thực lực lấy một địch trăm, một khi bị chúng dây dưa chỉ sợ cửu tử nhất sinh mà thôi.

Suy nghĩ trong lòng của hắn nhanh chóng xoay chuyển, huyền khiếu cả người liền tỏa ra tinh quang, hai chân liên tục đạp trên hư không, toàn lực bay nhanh về phía trước.

Chỉ có điều cho dù hắn có mượn nhờ lực lượng của Vũ Hóa Phi Thăng Công và Tinh Nguyệt Ngoa để lăng không phi hành thì suy cho cùng tốc độ cũng có hạn, nhất là còn mang theo Thạch Xuyên Không, thế nên dù hắn toàn lực hành động thế nhưng vẫn như cũ không thoát được.

Mà những con khôi lỗi vừa mới chui ra khỏi mặt đất liền nhìn về phía hai người Hàn Lập đang phi hành giữa không trung, trong mắt lập tức nổi lên hào quang cừu hận như có nhân cách.

"Rống!"

Một con khôi lỗi đầu rắn dị thường cao lớn ngửa đầu phát ra một tiếng giống như dã thú gào thét.

Trên mặt đất, những khôi lỗi đầu rắn dưới kia liền khẽ động cánh tay, giương cung cài tên.

Lập tức vô số mũi tên dài màu lam bắn ra, nhanh như sao băng, hơn nữa còn phát ra tiếng "hưu.... hưu...." rít gào sắc nhọn làm cho người khác sợ hãi, từ bốn phương tám hướng bắn về phía hai người bọn hắn, dày đặc như mưa, căn bản muốn tránh cũng không thể tránh được.

Hàn Lập thầm kêu một tiếng hỏng bét, huyền khiếu cả người tỏa ra tinh quang rực rỡ, đồng thời ngưng tụ lại, hòa thành một tầng tinh quang óng ánh, bao phủ khắp nơi trên cơ thể lại.

Cùng lúc đó, cánh tay của hắn vung lên, bất ngờ từ trong bàn tay hắn xuất hiện một loan đao màu trắng, rồi nhanh chóng hóa thành một đạo đao ảnh màu trắng, chém về phía những mũi tên dài màu lam đang bắn tới.

Bên ngoài người của Thạch Xuyên Không cũng lóe lên tinh quang, liền thi triển Chân Cực Chi Mô, đồng thời nhanh chóng múa trường côn trong tay, hòa thành đạo đạo huyễn ảnh, bảo vệ khắp cơ thể.

Tiếng nổ "đùng đùng" không ngừng vang lên!

Loan đao trong tay Hàn Lập biến thành đao quang bay múa quanh người, hình thành một màn đao ảnh màu trắng dày đặc, xoắn nát những mũi tên dài màu lam kia.

Thế nhưng trên những mũi tên dài này có ẩn chứa lực lượng thực sự không thể coi thường, khiến cả cánh tay hắn chấn động, tê dại từng đợt.

Trường côn màu tím đen trong tay Thạch Xuyên Không không ngừng vũ động, cố gắng ngăn cản những mũi tên dài kia nhưng cánh tay gã cũn liên tục run rẩy.

Dưới thế công dày đặc như vậy, thân hình hai người bọn hắn đang lao nhanh về phía trước cũng theo đó mà ngừng lại một chút.

Vào đúng lúc đó, mấy chục con khôi lỗi đầu sói và khôi lỗi đầu hổ gần đó lập tức bắn lên, dễ dàng vọt lên mấy chục trượng trên cao, thân thủ nhanh nhẹn vô cùng, đao kiếm trong tay hóa thành từng đạo lam ảnh, chém về hai người bọn hắn.

Ba loại khôi lỗi phối hợp lẫn nhau không chê vào đâu được, tựa như sớm đã diễn luyện qua vô số lần.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không còn chưa kịp thở một hơi, liền không thể không xuất thủ lần nữa, ngăn cản những công kích đó.

Liên tiếp tiếng vang kim thiết giao kích va vào nhau, mảnh lớn thân thể tàn phế của khôi lỗi từ trên trời rơi xuống, mơ hồ có mấy chục con khôi lỗi đều bị phân thây bắn ra ngoài.

Không đợi hai người Hàn Lập làm ra cử động nào khác thì âm thanh rít gào sắc nhọn lại truyền đến, vô số mũi tên màu lam lần nữa như mưa bắn tới.

Hàn Lập nhướng mày, loan đao trong tay liền vung múa, đẩy lùi những mũi tên kia, đồng thời hai chân đạp liên tục, cả người lần nữa phóng thẳng lên trên cao, đến tận trời cao.

Ngay thời khắc ấy, trên bầu trời đang lơ lửng đám mây vàng thật dày, trong đó ẩn hiện hào quang màu trắng. Vì hai người bọn hắn ở giữa không trung, không ngừng phóng lên trên nên trong nháy mắt đã tiến đến gần những đám mây vàng kia.

Mặc dù bọn hắn đã tăng độ cao nhưng vẫn không cách nào thoát khỏi phạm vi mưa tên của đám khôi lỗi ở dưới.

Hàn Lập nhìn đám mây vàng trên đỉnh đầu một chút, hơi chần chờ, đang muốn bay cao hơn nữa.

"Đừng bay cao nữa, những đám mây vàng kia không thể đụng được, để ta ngăn những công kích bọn nó, còn Lệ đạo hữu ngươi cứ dốc sức bỏ chạy là được!" Sắc mặt Thạch Xuyên Không quýnh lên, ngăn cản động tác Hàn Lập.

Chưa dứt lời, tinh quang trên trường côn màu tím đem trong tay gã tỏa sáng hào quang, nhanh chóng vung lên trước người. Trường côn giống như một cơn lốc xoáy màu tím đen, cuốn những mũi tên màu lam đang bắn đến vào

trong đó, dễ dàng xoắn nát.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng nghi hoặc, nhưng mắt thấy sắc mặt Thạch Xuyên Không ngưng trọng, hơn nữa còn toàn lực ngăn địch, liền không có hỏi tới nữa, mà huyền khiếu trên hai chân hắn sáng lên, không ngừng bước lên trên hư không, bay nhanh về phía trước.

Đám khôi lỗi trên mặt đất thấy vậy, trong miệng phát ra từng tiếng gầm thét, những khôi lỗi đầu sói, đầu hổ lần nữa cùng ào ào nhảy lên, nhào về phía hai người, đám khôi lỗi những nơi khác cũng rối rít bao quanh nơi này lại.

Thạch Xuyên Không hét lớn một tiếng, nhanh chóng múa trường côn trong tay, lần nữa đập vào đám khôi lỗi đang tiến lại gần bắn ra ngoài.

Thế nhưng thân hình khổng lồ của những khôi lỗi đầu sói, đầu hổ, không dễ ứng phó giống như mưa tên. Mặc dù Thạch Xuyên Không ngăn cản công kích bọn nó nhưng sắc mặt cũng vì đó mà trắng nhợt, trong miệng khẽ rên một tiếng.

Không chờ gã kịp thở, một lần nữa âm thanh "hưu... hưu..." rít gào sắc nhọn lại bắn tới, Thạch Xuyên Không vội vàng ngưng thần ứng đối.

Trong lúc phi độn, Hàn Lập liếc vẻ mặt đang tái nhợt của Thạch Xuyên Không một cái, trong lòng càng căng thẳng.

Trước đó Thạch Xuyên Không vừa mới trọng thương còn chưa khỏi hẳn, chỉ sợ không thể kiên trì được bao lâu.

Giờ phút này, dưới mặt đất đám khôi lỗi một bên phát động công kích, một bên đuổi theo sát hai người, dường như không giết chết bọn hắn ngay tại đây thì nhất quyết không buông tha.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, đành phải một bên đón đỡ, một bên thì tiếp tục lao về phía trước.

Trong nháy mắt, hai người bọn hắn liên tiếp gặp phải mấy chục đợt công

kích từ đám khôi lỗi ở phía dưới, tất cả đều bị Thạch Xuyên Không ngăn lại, ngoại trừ ngẫu nhiên hỗ trợ ra, còn lại tất cả tinh lực của Hàn Lập đều dồn vào việc bỏ chạy.

Thế nhưng cho dù thế nào thì từ bốn phương tám hướng vẫn không ngừng có khôi lỗi từ trong lòng đất chui ra, đầu nhập vây công bọn hắn, nhìn tới đâu cũng chỉ thấy vô số khôi lỗi lít nha lít nhít giống như một vùng biển cả.

Nương theo tiếng gầm nhẹ, gần trăm con khôi lỗi đầu sói đầu hổ lần nữa vọt lên, binh khí trong tay đan xen thành một tấm lưới tử vong, chụp xuống đầu hai người bọn hắn.

Giờ phút này, sắc mặt Thạch Xuyên Không trắng bệch như tờ giấy, hai tay vung múa, trường côn tím đen trong tay lại lần nữa hóa thành một cơn lốc xoáy bão táp màu tím đen, quét về phía đám khôi lỗi này.

Tiếng nổ "ầm, ầm, ầm" vang không ngừng!

Đám khôi lỗi đánh tới đều bị đánh bay, thế nhưng Thạch Xuyên Không cũng vì đó mà ộc một tiếng, từ trong miệng phun ra một bãi máu lớn.

Chân Cực Chi Mô bên ngoài người gã cũng chớp liên tục, trở nên ảm đạm rất nhiều, trường côn tím đen trong tay mơ hồ cũng không nắm nổi, suýt rơi xuống dưới.

"Thạch đạo hữu, ngươi cứ tiếp tục như vậy, khả năng sẽ không chịu nổi." Sắc mặt Hàn Lập khẽ thay đổi.

"Chẳng qua thương thế tái phát, còn chưa có chết." Thạch Xuyên Không miễn cưỡng nói ra.

Chợt âm thanh "hưu... hưu..." lại truyền đến.

Lại một đợt mưa tên như lôi điện bắn tới, số lượng so với lúc trước càng nhiều hơn không ít.

"Trước hết ngươi cứ khôi phục lại một chút đi đã, mọi chuyện còn lại cứ

giao cho ta." Cánh tay trái Hàn Lập khẽ động, kẹp Thạch Xuyên Không vào mạn sườn, nói ra.

Trong lúc nói chuyện, cánh tay phải hắn vung múa xung quanh, loan đao trong tay lần nữa hóa thành đạo đạo đao mang, ngăn trái, đỡ phải và trước mặt, ngăn cản ba hướng mũi tên màu lam đang bắn đến, duy nhất chỉ có những mũi tên bắn từ phía sau là hắn không để ý đến.

Ầm ầm ầm!

Mười mấy mũi tên màu lam từ phía sau bắn vào lưng Hàn Lập, tuy nhiên lại bị Chân Cực Chi Mô của hắn ngăn lại.

Chân Cực Chi Mô rung động kịch liệt nhưng rất nhanh ổn định lại, Hàn Lập liền mượn nhờ lực của những mũi tên này, tạo thành lực đẩy, đẩy tốc độ của hắn lên, bay một đoạn rất xa về phía trước.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, âm thầm bội phục đảm lược của Hàn Lập, tiếp đó gã lấy ra một viên đan dược ăn vào, vội vàng nhắm mắt điều tức.

Mưa tên qua đi, hơn trăm bộ khôi lỗi phía dưới lần nữa vọt lên trước, dường như che kín cả bầu trời, ào về phía bọn hắn, đao kiếm trong tay cùng lúc chém ra, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh che khuất cả tầm nhìn.

Trên hai chân Hàn Lập lóe lên hào quang, thân hình lao về phía trước, đâm vào trong đám khôi lỗi, loan đao trong tay chém ngang ra.

Một đạo đao quang sáng như tuyết hiện ra, lập tức chặt đứt ngang hơn mười bộ khôi lỗi trước mặt.

Cùng lúc đó, dưới chân hắn lăng không đá ra, huyễn hóa từng đạo thối ảnh, đá trái đá trái, đá đám khôi lỗi đang tiếp cận hai bên bay ra ngoài.

Đúng lúc đó, sau lưng hắn, đám khôi lỗi trong tay cầm đao cầm kiếm chợt chém vào lưng của Hàn Lập.

Hắn lại làm theo cách cũ, không lách mình né tránh, mà lấy Chân Cực Chi Mô đang bao phủ bên ngoài người đón đỡ.

Trong tiếng vang "ầm, ầm" liên tiếp, cả người Hàn Lập bị đánh bay về phía trước, Chân Cực Chi Mô sau lưng run lên dữ dội, khiến cho sắc mặt hắn có hơi trắng bệch.

Trong miệng Hàn Lập rên lên một tiếng, thầm vận chuyển Thiên sát Trấn Ngục Công, thân hình không ngừng lại chút nào, mượn lực lượng bay nhanh như lôi điện về phía trước, một hơi đụng bay hơn mười bộ khôi lỗi, rốt cuộc cũng xông ra khỏi vòng vây.

Nhưng mà khó khăn lắm chỉ vừa mới bay ra được khoảng chừng mấy trăm trượng thì nương theo một tiếng rít gào chói tai "hưu hưu" vang lên, vô số mưa tên lần nữa bay vụt tới.

Cánh tay hắn khẽ động, vô số đao quang lần nữa hiển hiện, cuốn về phía những mũi tên.

Trong nháy mắt, gần nửa ngày trôi qua.

Không biết Hàn Lập đã đón đỡ công kích của đám khôi lỗi phía dưới bao nhiêu lần, cho dù lấy thực lực cường đại của hắn, giờ phút này cũng dần cảm thấy mệt mỏi, khuôn mặt lộ vẻ tái nhợt, Chân Cực Chi Mô bên ngoài cũng ảm đạm, mỏng manh đi rất nhiều.

Trước đó thương thế Thạch Xuyên Không bột phát ra, mặc dù đã phục dụng đan dược, khôi phục một chút nguyên khí nhưng vẫn như không thể nào động thủ, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn.

Còn mảnh phế tích thật lớn phía dưới, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của bọn hắn, cho tới bây giờ vẫn không có chút dấu hiệu nào dừng lại, vô số khôi lỗi tính bằng hàng nghìn, phô thiên cái địa lao tới hai người.

Lúc này khôi lỗi không chỉ có mỗi ba loại nữa, mà còn xuất hiện một loại Cự Viên khôi lỗi tay cầm lang nha đại bổng. Mặc dù số lượng ít nhưng khí lực bọn chúng lớn vô cùng, động tác càng linh mẫn không gì sánh bằng,

gần như có được thần chí, so với ba loại khôi lỗi kia còn khó đối phó hơn.

Hưu... hưu.....hư....ư.....ư!

Vô số mũi tên màu lam từ phía dưới bắn tới, trong mưa tên thình lình còn kèm theo từng khối đá màu đen, phát ra tiếng rít đáng sợ. Những khối đá này chính là do những cự viên khôi lỗi kia mạnh mẽ ném ra.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, loan đao trong tay lần nữa nhanh chóng vung lên, chém vỡ mưa tên và mưa đá, đồng thời cả người liên tục trốn tránh.

Giờ phút này, Chân Cực Chi Mô bên ngoài đã suy yếu rất nhiều, hắn không dám dùng để đón đỡ công kích của đám khôi lỗi phía dưới nữa, cho nên tốc độ chạy trốn từ lâu đã giảm đi rất nhiều.

Đúng lúc đó, một tiếng "vèo", một đạo lam ảnh thật lớn từ phía dưới nhanh chóng phóng đến, không ngờ là một con cự viên trên người mặc áo giáp màu xanh lam, so với đám khôi lỗi khác còn lớn hơn gấp đôi, chính là Cự Viên khôi lỗi.

Vậy mà Cự Viên khôi lỗi này không để ý gì đến mưa tên xung quanh, thừa dịp lúc Hàn Lập phải né tránh, liền vung cánh tay vượn cường tráng lên, cây lang nha đại bổng trong tay hóa thành một đạo lam ảnh, "vù" một tiếng, hung hăng đánh vào giữa lưng của Hàn Lập.

------oOo------

Chương 942: Thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Hàn Lập dường đã sớm dự liệu được một kích này của Khôi Lỗi Cự Viên, huyền khiếu trên hai chân chợt lóe hào quang, lập tức lách mình sang bên nửa trượng, tránh được một gậy như chẻ tre này.

Đồng thời, bạch quang chợt lóe, loan đao trắng muốt vung lên như sấm sét, lướt qua cổ Khôi Lỗi Cự Viên.

"Xuy" một tiếng!

Cái đầu khỉ to lớn bị chém bay đi, chỉ còn thân thể khôi lỗi rơi xuống.

Hàn Lập tuy dùng một đao chém chết Khôi Lỗi Cự Viên, nhưng lại không thể phân tâm né tránh, lập tức bị mấy mũi tên và một tảng đá lớn đánh trúng.

Trên người hắn nổ vang mấy tiếng, đám mũi tên cùng tảng đá kia bị chấn vỡ, Chân Cực Chi Mô trên người hắn rung lên ông ông, tinh quang toán loạn.

Mấy mũi tên dẫu mạnh cũng không đáng kể, nhưng khối đá lại ẩn chứa lực đạo cực lớn, kình lực xuyên qua cả Chân Cực Chi Mô, xoáy vào trong cơ thể hắn, làm cho khí huyết nhộn nhạo một hồi, không hề dễ chịu.

Có điều, hiện tại không phải lúc bận tâm chuyện đó, Hàn Lập hít sâu một hơi, nương theo dư chấn bay vọt lên trước.

Nhìn xuống một vùng phế tích cùng với đại quân khôi lỗi vô cùng vô tận bên dưới, trong lòng Hàn Lập không khỏi nảy sinh cảm giác tuyệt vọng.

Tuy rằng lực lượng thân thể hắn không kém, nhưng trải qua thời gian dài ác chiến, cũng dần dần trở thành nỏ mạnh hết đà, bốn phương tám hướng xung quanh hắn hiện giờ là vô cùng vô tận khôi lỗi, nếu không mau chóng thoát khốn, chỉ sợ hôm nay phải vùi thây chốn này.

"Lệ đạo hữu, ngươi bỏ ta lại, một mình chạy đi thôi, mình ngươi hẳn là có thể thoát khỏi nơi này a." Thạch Xuyên Không đột nhiên nói ra.

Hàn Lập không nói gì, toàn lực vung vẩy loan đao, đánh bay đám mũi tên xung quanh hắn. Vừa mới chật vật thoát khỏi đám loạn tiễn, “sưu… sưu… sưu…”, từng đạo từng đạo thân ảnh khôi lỗi lại từ dưới đất toán loạn bay lên, tiếp tục vây đánh hai người bọn hắn.

Hàn Lập không hề sợ hãi, trực tiếp nhào vào giữa đám khôi lỗi đó, tung hoành chém giết.

Tinh quang trên người hắn tuy rằng không còn ngời sáng như lúc trước, nhưng động tác vẫn cực kỳ linh hoạt, phảng phất như du ngư luồn lách giữa đám khôi lỗi, ánh đao sáng lóa liên tục lóe lên, thi thoảng lại có một đầu khôi lỗi rơi rụng trong không trung.

Trải qua nửa ngày chém giết, khiến cho Hàn Lập càng thêm thành thạo ứng phó với công kích của khôi lỗi.

Thân hình hắn chợt khẽ động, tránh thoát công kích của một con Khôi Lỗi Hổ Thú, Hàn Lập vung tay, loan đao trắng muốt lướt qua cái cổ nó, đem đầu lâu cắt xuống.

Đúng lúc này, phía trước lóe lên hai đạo ánh sáng màu lam, hai cây đại bổng nanh sói thô to bắn ra từ đám khôi lỗi cách Hàn Lập một trượng, trong khoảnh khắc đã đến bên người hắn, lần lượt một trái một phải nhanh chóng quét về bên hông Hàn Lập.

Đồng thời, lại thêm hai đầu Khôi Lỗi Cự Viên nhảy ra từ nhóm khôi lỗi phía sau hắn, cự bổng trong tay chúng đồng loạt đánh vào sau ót Hàn Lập.

Bốn con Khôi Lỗi Cự Viên này phối hợp cực kỳ xảo diệu, bốn cây cự bổng

từ bốn hướng khác nhau vây lấy Hàn Lập vào giữa, không chừa cho hắn đường lui.

Sắc mặt Hàn Lập phát lạnh, cánh tay huyễn hóa thành một đạo ảo ảnh, vô số đao mang màu trắng theo đó xuất ra, dồn dập chém lên bốn cây cự bổng.

Tiếng giao phong ầm ầm gào thét, bốn cây cự bổng bật ngược lại, tiếp theo đám Khôi Lỗi Cự Viên đồng thời bị đánh bay.

Mà thân thể Hàn Lập sau đó cũng phải hứng chịu chấn động cực mạnh, sắc mặt đột nhiên trắng bệch như tờ giấy, một tia huyết sắc cũng không còn, tinh quang trên người hắn hỗn loạn một hồi, cả người run rẩy như sắp rớt xuống từ trên không.

Nhưng đúng lúc này cây chìa khoá đỏ như máu trong lồng ngực hắn chợt lóe lên huyết quang, một luồng ánh sáng đỏ rực từ trong nó tuôn ra, thẩm thấu vào trong cơ thể Hàn Lập.

Đoàn ánh sáng này tiến nhập vào cơ thể hắn, lập tức hóa thành một luồng khí tức nóng bỏng, nhanh chóng lan ra toàn thân, ngấm sâu vào bên trong xương cốt tứ chi.

Cỗ nhiệt lưu này so với luồng khí nóng mà chìa khóa hiển lộ ra lúc trước có chút khác biệt, thoạt giống như lực lượng máu huyết, nhưng thực chất lại là lực lượng tinh thần, hơn nữa cường đại dị thường.

Luồng khí nóng này tràn ra khắp thân thể Hàn Lập, cuốn đi tất cả mệt mỏi do chiến đấu lúc trước sinh ra, nguyên khí của hắn lập tức hồi phục, huyền khiếu trên thân lại đại phóng hào quang, Chân Cực Chi Mô cũng theo đó phục hồi nguyên trạng.

Hắn khẽ giật mình, trong lòng mừng rỡ, cánh tay vung lên một cái, tầng tầng lớp lớp đao ảnh trắng muốt sáng lóa, lớn hơn trước gấp bội tuôn ra, cuốn đi toàn bộ khôi lỗi trong phạm vi vài chục trượng xung quanh.

Thanh âm "xuy… xuy… " vang lên, cả đám khôi lỗi hầu như đều bị tiêu diệt một cách đơn giản, kể cả bốn đầu Khôi Lỗi Cự Viên nọ.

"Lệ đạo hữu, ngươi làm sao..." Thạch Xuyên Không thấy Hàn Lập nguyên bản đã lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng trong nháy mắt đột nhiên khôi phục thần thông như cũ, thần tình lộ ra vẻ chấn động.

"Đừng nói nữa, trước hết mau chóng thoát thân." Hàn Lập ngắt lời y, thân hình lao vút về phía trước.

Nguyên khí trong cơ thể hắn đã hồi phục toàn bộ, tốc độ lập tức tăng mạnh.

Trong nháy mắt, cả hai đã bay về phía trước được hai ba canh giờ.

Một mảnh sa mạc đỏ rực như lửa xuất hiện ở phía trước, khu phế tích đột ngột chấm dứt tại biên giới tiếp giáp với sa mạc lửa đỏ.

"Cuối cùng cũng kết thúc!" hai mắt Hàn Lập sáng ngời.

Đúng lúc này, đám khôi lỗi phía dưới đồng loạt gầm lên giận dữ, điên cuồng phát ra công kích.

Bọn Khôi Lỗi Đầu Rắn liên tục bắn đi những mũi tên dài, ùn ùn kéo đến che lấp thân hình hai người Hàn Lập, mà những con khôi lỗi khác cũng không sợ bị tên bắn ngộ thương, tất cả nhảy lên không trung công kích Hàn Lập.

Hàn Lập quát lớn một tiếng, thân thể đại phóng tinh quang, thân hình đột nhiên huyễn hóa thành một đạo bạch ảnh lao vọt đi, xông qua vòng vây đại quân khôi lỗi mà chém giết, mặc cho chúng điên cuồng ngăn trờ, cũng không thể nào cản bước hắn.

"Vèo" một tiếng rất nhanh, hai người Hàn Lập bay vút ra từ giữa đại quân khôi lỗi, tiến vào bên trong mảnh sa mạc đỏ như lửa…

Chẳng biết tại sao, dường như những con khôi lỗi kia không dám bước vào sa mạc cát đỏ, tất cả dừng lại ở biên giới sa mạc này, chỉ biết hướng về Hàn Lập gào thét không thôi, cho đến lúc thân ảnh bọn hắn biến mất nơi chân trời, chúng mới chậm rãi tản đi.

Hai người Hàn Lập bay vào bên trong sa mạc đã được một khoảng thời gian bằng bữa cơm, mắt thấy đằng sau không có khôi lỗi đuổi theo, lúc này mới thở ra một hơi, phi độn về phía trước thêm một lát nữa, rồi dừng lại thân hình, đáp xuống mặt đất.

Bề mặt sa mạc tỏa ra nhiệt độ rất cao, khiến cho bầu không khí xung quanh cuộn lên một chút.

Nhiệt độ trong sa mạc lúc này tuy cao, nhưng cũng không ảnh hưởng gì lớn đến hai người Hàn Lập.

"Xem ra những khôi lỗi kia không có đuổi theo nữa rồi, nơi đây tuy rằng rất nóng, nhưng nhiệt độ cũng không quá cao, chắc hẳn không tạo thành nguy hại quá lớn đối với những khôi lỗi kia mới phải, không biết vì sao chúng nó đột nhiên dừng lại?" Thạch Xuyên Không nhìn về hướng phế tích một cái, nghi hoặc nói ra.

"Theo suy đoán của ta, đám khôi Lỗi kia sợ rằng không phải không thể, mà là không dám tiến vào sa mạc này." Hàn Lập hơi trầm ngâm nói ra.

"Đúng, tám phần là như thế." Thạch Xuyên Không hồi tưởng lại tình huống vừa rồi của bọn khôi lỗi, gật đầu nói.

"Quên chuyện này đi, lại nói vừa rồi bên trong phế tích, Thạch đạo hữu ngăn cản ta chạm vào lũ mây vàng trên trời, không biết là vì cớ gì?" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Trên bầu trời nơi này cũng lơ lửng một tầng mây vàng nồng đậm, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo ánh sáng chốc chốc lại lóe lên.

"Trên đó có một loại cấm chế lợi hại, nếu chạm vào, chắc chắn sẽ bị nó công kích."

Thạch Xuyên Không vừa nói, vừa lật tay lấy ra một thanh đoản đao.

Toàn thân đao này trắng như tuyết, được khắc lên vô số Tinh Thần phù văn,

chớp động nhè nhẹ, rõ ràng là một kiện tinh khí với phẩm cấp chỉ bằng một nửa loan đao trong tay Hàn Lập.

Hắn vung tay lên, đoản đao hóa thành một luồng sáng trắng phá không mà đi, rất nhanh đụng phải tầng mây vàng, chui tọt vào bên trong.

Đám mây vàng dường như bị kích thích, cuộn lên mãnh liệt một hồi, ánh sáng trắng chớp động liên tục bên trong đám mây rồi tụ lại ở một chỗ, trong nháy mắt hóa thành một tia sét chói lòa vừa thô vừa to, bổ vào đoản đao.

Tiếng sét đánh vang lên chát chúa!

Đoản đao nổ tung, lập tức tan biến vào hư không.

Sau đó tia sét tản đi rất nhanh, hóa thành vô số điểm sáng, biến mất bên trong đám mây vàng.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trong lòng giật thót.

Lúc trước chưa biết lực lượng bên trong đám mây vàng đáng sợ ra sao, hắn từng có điểm tò mò với tầng mây này, định tới tra xét một chút, chỉ là bởi vì tình thế bắt buộc, không có thời gian để phân tâm.

May mắn là hắn còn chưa lỗ mãng hành động, nếu không bị tia sét màu trắng kia thô bạo đánh trúng, thì không chết cũng trọng thương.

"Làm thế nào Thạch đạo hữu biết được trong đám mây tồn tại loại lực lượng đáng sợ kia?" Hàn Lập nhanh chóng thu liễm thần sắc, hỏi.

"Có trong tư liệu Tam ca đưa cho ta.” Thạch Xuyên Không ảm đạm trả lời.

"Tam hoàng tử đối với tình huống bên trong Đại Khư quá mức hiểu rõ a, không lẽ hắn đã tới đây?" Hàn Lập nhíu mày.

"Ta cũng không biết." Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, lập tức lắc đầu.

Vẻ mặt Hàn Lập do dự, còn chưa hỏi lại.

"Nơi đây xem như khá an toàn, chúng ta nghỉ ở chỗ này một chút, sau đó lại tiếp tục đi a." Thạch Xuyên Không đề nghị. Sắc mặt y sớm đã trắng bệch, lộ rõ sự mệt mỏi vô cùng.

Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không một cái, nhẹ gật đầu.

Trải qua một trận ác chiến thiên hôn địa ám, hắn quả thật cũng cảm thấy rất mệt mỏi.

Hai người dò xét xung quanh một hồi, không phát hiện nguy hiểm gì, liền cùng lấy ra đan dược rồi ăn vào, khoanh chân ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đảo mắt đã qua ba ngày.

"Thạch đạo hữu, thương thế của ngươi sao rồi?" Hàn Lập hỏi.

"Đã không còn đáng ngại, sẽ không ảnh hưởng hành động của chúng ta đâu, chỉ cần tốn thêm chút thời gian nữa là hoàn toàn hồi phục.” Thạch Xuyên Không vui vẻ cười nói.

"Vậy là tốt rồi, tiếp theo nếu gặp kẻ địch, ngươi không cần ra tay, cứ an tâm chữa thương là được." Hàn Lập gật đầu nói.

Hai người lập tức thương lượng một chút phương án hành động kế tiếp, bọn hắn đều không biết gì về sa mạc này, không biết tiến vào bên trong sẽ là hung hay là cát.

Khu phế tích kia đương nhiên không thể nào quay lại, hai người Hàn Lập quyết định rất nhanh, bọn hắn sẽ tiếp tục đi sâu vào trong phiến sa mạc đỏ như lửa này.

Diện tích sa mạc lớn kinh người, hoàn toàn vượt quá dự liệu của bọn hắn, hai người một đường tiến lên, đã đi hơn hai tháng, vẫn như cũ chưa đến được tận cùng.

Trên đường đi tuy không gặp nguy hiểm gì, nhưng cũng không tìm được

bảo vật gì hết, ngoại trừ cát đỏ mênh mông khắp nơi, cái gì cũng không có gặp.

"Không thể tưởng được bên trong Đại Khư lại tồn tại sa mạc rộng lớn nhường này." Hàn Lập vẫn tiến về phía trước, sau lưng cuộn lên một đám cát bụi đỏ quạch.

"Có lẽ nào chúng ta đi sai hướng, giờ vẫn đang lang thang ở biên giới Đại Khư?" Thạch Xuyên Không theo sát bên cạnh Hàn Lập, nhíu mày nói ra.

Lực lượng tinh thần bên trong Đại Khư vô cùng nồng đậm, rất có lợi cho việc trị thương. Hơn hai tháng đã qua, thương thế trong cơ thể y đều đã khỏi hẳn.

"Có lẽ là không, ta cảm nhận được lực lượng tinh thần trong hư không nơi này nồng đậm hơn một chút so với trước đây, chúng ta hẳn là đã tiếp cận trung tâm Đại Khư rồi. Hiện tại mà thay đổi phương hướng, cũng chưa chắc đã đúng, chi bằng kiên trì tiến lên phía trước, ta không tin không thoát khỏi nơi đây." Hàn Lập quan nhìn xa xăm phía trước nói ra.

"Ngươi nói cũng phải." Thạch Xuyên Không nghe vậy gật đầu.

"Ồ!" Hàn Lập khẽ kêu lên một tiếng, cước bộ dừng lại, phóng tầm mắt ra xa, gương mặt lộ vẻ kinh hỷ...

------oOo------

Chương 943: Toà tế đàn thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Lệ đạo hữu, có phát hiện gì à?" Thạch Xuyên Không thấy thế, vội hỏi.

"Quả thật có phát hiện chút ít, đi theo ta." Hàn Lập gật đầu, bước nhanh hơn.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, hai người ngừng lại một trước một sau, đồng thời nhìn tới phía trước.

Chỗ sa mạc cuối tầm mắt, thình lình xuất hiện một con sông to lớn.

Con sông bao la hùng vĩ, rộng chừng hơn mười dặm, nước sông cũng hiện ra màu đỏ sậm, cuốn lên vô số sóng lớn, chảy ù ù.

Hàn Lập đi đến bờ sông, thoáng thăm dò nước sông màu đỏ này.

Trong nước sông màu đỏ này tràn ngập nhiệt độ cực nóng, phảng phất như nham thạch nóng chảy, trên mặt hắn không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Không thể tưởng được trong sa mạc lại có con sông... Ta cảm thấy kế tiếp chúng ta nên đi dọc theo dòng chảy con sông. Sông này có vẻ cổ quái, chắc là hạ lưu cũng sẽ kỳ lạ." Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, nói như thế.

"Ta cũng đang có ý này." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Hai người lập tức thay đổi phương hướng, đi dọc theo con sông màu đỏ, tiến về phía hạ lưu, đi bốn năm ngày liền phát hiện một ốc đảo to lớn xuất hiện ở phía trước.

Tuy nói là ốc đảo, cây cối lớn phía trên lại hiện ra màu đỏ sậm, những cây khác đều toàn thân trắng muốt.

Thảm thực vật bên trong ốc đảo cao lớn rậm rạp, đỏ trắng giao nhau, thoạt nhìn có chút rực rỡ tươi đẹp.

Hai người nhìn thấy ốc đảo, tuy rằng hơi vui mừng, nhưng cũng không xúc động, liếc nhau rồi từng người thu liễm khí tức, leo lên ốc đảo, đi sâu vào bên trong.

"Lệ đạo hữu, ngươi xem!" Hai người đi vào một đoạn, Thạch Xuyên Không chợt gọi Hàn Lập lại, chỉ về phía rừng rậm phía trước.

Hàn Lập nhìn sang, chỉ thấy trong rừng mơ hồ có thể thấy một dấu chân, thoạt nhìn vẫn còn tương đối mới, hẳn là trước đó không lâu mới có người đi qua lưu lại.

"Xem ra có người tới chỗ này trước chúng ta rồi, không biết là địch hay bạn, ngàn vạn lần chú ý." Hàn Lập truyền âm nói ra.

Thạch Xuyên Không ngưng trọng gật đầu.

Hai người tiếp tục đi tới, đồng thời lưu ý dưới chân, kết quả càng đi tới, phát hiện dấu chân càng nhiều.

Căn cứ số lượng dấu chân để lại, trước khi bọn hắn tiến vào nơi đây hẳn là một đám người, nhân số đoán chừng khoảng bốn người.

Hai người rất nhanh xuyên qua cánh rừng rậm rạp, cảnh sắc phía trước sáng tỏ thông suốt, một tòa thành trì thật to tọa lạc ở phía trước.

Bên trong thành đứng vững từng tòa kiến trúc, nóc nhà nhọn hoắt, phảng phất như một thanh Cự Kiếm đâm thẳng lên trời, toàn thân đều là màu đỏ hồng.

Hàn Lập và Thạch Xuyên Không liếc nhau, lặng yên không một tiếng động tiến lên, đi vào trong thành qua cánh cửa nửa đóng nửa khép.

Kiến trúc trong thành cũng có chút mục nát, nhưng so với chỗ phế tích lúc trước thì đỡ hơn nhiều, phần lớn kiến trúc chủ thể vẫn bảo trì nguyên vẹn.

Hai người tìm kiếm một phen ở phụ cận cửa thành, rất nhiều kiến trúc nơi đây đều trống không, hơn nữa còn thấy dấu vết bị người tìm kiếm qua, hẳn là đám người đi trước đã làm, không tìm được bất kỳ vật gì.

"Thật sự là kỳ quái, không phải nói bên trong Đại Khư có vô số trân bảo sao? Chúng ta tiến vào nơi đây cũng đã qua một đoạn thời gian, ngoại trừ tìm được hai kiện Tinh khí, căn bản không tìm được bảo vật gì." Thạch Xuyên Không có chút không cam lòng truyền âm nói ra.

"Có thể tìm được một hai kiện Tinh khí, đã là thu hoạch không nhỏ rồi. Đi thôi, nơi đây đã bị đám người đi trước tìm qua một lần, đoán chừng sẽ không lưu lại cái gì, chúng ta trực tiếp đi vào trung tâm thành xem, hy vọng có thể tìm được ít đồ tại đó, chỉ có điều phải ngàn vạn lần chú ý." Hàn Lập cười truyền âm trả lời.

Thạch Xuyên Không nghe vậy tinh thần chấn động, đáp ứng.

Hai người kín đáo đi sâu vào bên trong thành, thành trì cũng không lớn, bọn hắn rất nhanh liền đến trung tâm, sắc mặt đồng thời biến đổi.

Chỉ thấy trung tâm thành trì là một quãng trường có diện tích khá lớn, một toà tế đàn to lớn đứng vững ở nơi này.

Toàn thân toà tế đàn này có màu đỏ thắm, chỉ là xem vẻ ngoài, rất giống với toà tế đàn màu xám bạc lúc trước gặp trong tòa phế tích kia.

Cổng vào tế đàn treo một tấm biển, phía trên viết ba chữ Huyền Văn to "U Minh điện".

"Nơi này và tòa tế đàn lúc trước thoạt nhìn rất giống nhau, bên trong hẳn là cũng có thứ tốt, chúng ta có nên đi vào xem hay không?" Hai người trốn ở trong toà kiến trúc phụ cận cổng tế đàn, nhìn đại môn tế đàn rộng mở, Thạch Xuyên Không có chút kích động truyền âm nói.

"Vậy vào xem. Chỉ có điều vừa rồi trên đường đi cũng không gặp đám người đi trước kia, ta nghĩ lúc này chỉ sợ bọn hắn cũng đã tiến nhập nơi này, ta vẫn nói câu lúc trước, ngàn vạn lần chú ý." Hàn Lập nhìn tế đàn phía trước, hơi trầm ngâm rồi nói ra.

"Yên tâm đi, ta sẽ cẩn thận." Thạch Xuyên Không vỗ lồng ngực nói ra.

"Đi thôi." Hàn Lập liếc ngực gã một cái, truyền âm nói một tiếng.

Thân hình hai người nhoáng một cái lướt qua các toà kiến trúc, hóa thành hai đạo khói xanh, chớp động một cái liền chui vào cổng tế đàn.

Sau khi thân hình hai người lướt vào cổng tế đàn không lâu, trên mặt đất cổng vào chớp động bạch quang, hiện ra một đồ án hình bầu dục.

Đồ án này rõ ràng là từ tám cái phù văn Tinh Thần tạo thành, từng cái đều phức tạp vô cùng, vượt xa những phù văn Tinh thần mà Hàn Lập học được từ Lục Hoa phu nhân.

Hình đồ án chậm rãi sáng lên, từng đạo bạch quang từ trong hiển hiện ra, hội tụ lại chính giữa, hình thành một hoa văn màu trắng dựng thẳng, phối hợp với khung bên ngoài, thoạt nhìn thật giống một con mắt.

Hoa văn dựng thẳng màu trắng khẽ run rẩy vài cái, thoạt nhìn giống như hai con mắt nhìn sâu vào trong cổng vào, sau đó rất nhanh liền ảm đạm xuống, biến mất không thấy.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không hoàn toàn không biết tình huống sau lưng, sau khi tiến vào đại môn, liền chạy vào chỗ trong sâu.

Sau cổng tế đàn là một thông đạo cao mấy trăm trượng, giống như thông đạo trong tế đàn xám bạc lúc trước, trên vách tường hiện đầy trận văn, khắp nơi tràn ngập một cỗ lực lượng cấm chế, giam cầm lực lượng thần thức lại.

Chỉ là lực lượng cấm chế nơi này hơi yếu hơn so với tế đàn xám bạc lúc trước, thần thức Hàn Lập còn có thể miễn cưỡng ly thể hai ba trượng.

Hai người cẩn thận đi đến đường hành lang, một gian cự sảnh lớn chừng ngàn trượng xuất hiện ở phía trước.

Ánh sáng trong sảnh sáng ngời, không có vật gì khác, bốn phía trên vách tường có những hố lõm hình vuông rộng khoảng trượng, nhiều chừng hai ba trăm hố, bên trong cũng trống rỗng.

Mà bên trong sảnh, giờ phút này có vô số khôi lỗi màu đỏ thắm nằm đầy mặt đất, thoạt nhìn đều là hình người, đã bị người hủy đến thất linh bát lạc.

Trên mặt đất gồ ghề là một mảnh hỗn độn, hiện đầy dấu vết chiến đấu.

Ngũ tạng trong cơ thể khôi lỗi màu đỏ đều đầy đủ, mảng lớn dịch nhờn màu bạc từ trong thân thể tàn phế tuôn ra, chảy trên mặt đất, ngược lại giống với bộ Hắc Viên Khôi Lỗi Hàn Lập gặp từ đầu.

Lúc trước chiến đấu với Lang Thú Khôi Lỗi, đầu hổ Khôi Lỗi, những vật này cũng không giống như thế, trong cơ thể cũng không có ngũ tạng, chỉ dùng tài liệu qua loa luyện chế thành.

Hàn Lập thấy cảnh này, ý nghĩ trong đầu chuyển động, mơ hồ có một tầng nhận thức với khôi lỗi trong Đại Khư này.

Hắn tiện tay nhặt lên một khối tàn thể Khôi Lỗi, hai mắt nhìn kỹ, ánh mắt chớp động bỗng nhúc nhích.

Tàn phiến Khôi Lỗi này phảng phất dùng hỏa ngọc chế tạo thành, giờ phút này tuy đã là một khối tàn phiến, vẫn như cũ chớp động lên từng trận tinh quang lửa đỏ, thoạt nhìn linh tính phi thường, phẩm chất bất phàm, vượt xa tài liệu dùng luyện chế Hắc Viên Khôi Lỗi, sức mạnh chỉ sợ cũng trên nó.

May mắn những Khôi Lỗi này đã bị người đi trước hủy diệt, nếu không bị hơn mười đầu Khôi Lỗi như thế này vây công, hắn cũng thấy khó giải quyết.

Nhưng nghĩ xa hơn, những người đi trước kia có thể diệt trừ những Khôi

Lỗi này, sức mạnh tất nhiên không phải chuyện đùa.

"Nơi này có chút nguy hiểm, cần phải chú ý." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, chậm rãi nói ra.

Thạch Xuyên Không dường như cũng hiểu rõ tình cảnh trước mắt, sắc mặt ngưng trọng.

Hai người không có dừng ở nơi này lâu, cất bước đi tới chỗ sâu trong cự sảnh.

Sau cự sảnh có một cánh cửa, đằng sau cánh cửa là một thông đạo với ánh sáng ảm đạm, đi thông vào chỗ trong sâu.

Hàn Lập tiếp tục đi tới, nhìn những mảnh vỡ khôi lỗi đầy mặt đất xung quanh, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Khôi Lỗi nơi đây bị hủy quá mức lẻ tẻ, không giống như là do kịch chiến, cũng có vẻ giống như có người muốn ở nơi này tìm thứ gì đó trong người Khôi Lỗi, nên sau đại chiến những Khôi Lỗi này bị chém vỡ ra, biến thành hiện trạng thế này.

Trong cơ thể Khôi Lỗi này có đồ vật gì đó, đáng giá hao tâm tốn sức đi tìm như vậy?

Rất nhanh hai người xuyên qua đại sảnh, tiến nhập vào trong thông đạo đằng sau.

Hàn Lập lập tức lắc đầu, thu nhiếp tinh thần, không suy nghĩ nhiều cái khác nữa, vừa đi dọc theo thông đạo tiến về phía trước, vừa tập trung tư tưởng suy nghĩ dò xét tình huống chung quanh.

Thông đạo cũng không phải là đường thẳng, uốn lượn không thôi, hơn nữa địa thế đang không ngừng xuống thấp.

Xuyên qua một đường rẽ, phía trước đột nhiên xuất hiện ba ngã rẽ giống nhau như đúc.

Bên trong ba ngã rẽ phía trước, ánh sáng cũng hơi lờ mờ, nhìn không được xa.

Thạch Xuyên Không quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, không nói gì, nhưng ánh mắt gã hiển nhiên là đang hỏi: "Đi ngã nào?"

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua ba ngã rẽ, rất nhanh dừng ở lối đi trên mặt đất ở bên trong.

Tuy rằng cực kỳ mơ hồ, chỉ có điều nơi đây có thể thấy mấy dấu chân đi vào chỗ trong sâu.

Còn bên trong hai lối đi bên cạnh cũng không để lại dấu vết người đã đi qua.

"Đi hai hướng kia, thông đạo chính giữa đã bị đám người phía trước đi qua rồi, nếu có thứ tốt, nhất định đã bị những người kia lấy đi, đi hai bên này có lẽ có chút thu hoạch." Hàn Lập hơi trầm ngâm, nói ra.

Thạch Xuyên Không suy nghĩ một chút, không có phản đối.

Hai người thương nghị một chút, bước vào thông đạo bên phải.

Trong thông đạo hơi rộng rãi, cũng đủ bốn năm người đi ngang, càng đi vào chỗ sâu bên trong, diện tích thông đạo mơ hồ có dấu hiệu rộng hơn.

Ánh sáng màu trắng nhè nhẹ âm u từ trong khe đá bên trong thông đạo lộ ra, ánh sáng so với lúc đầu cũng sáng hơn một chút.

Kết quả hai người chưa có đi xa, một tiếng rít sắc nhọn bỗng nhiên từ phía trước truyền đến.

Sắc mặt Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không khẽ biến, lập tức dừng bước lại.

Không chờ hai người làm gì, phía trước chợt loé bóng trắng, một nam tử áo

trắng bổ nhào đến như điện, tay cầm một thanh kiếm quang màu trắng, giờ phút này hóa thành một đạo sắc bén, đâm tới trước ngực Hàn Lập.

Một kiếm này nhanh như thiểm điện, Hàn Lập cũng không khỏi cả kinh, vội vàng bước chân xê dịch, lướt ngang tránh né.

Cùng lúc đó, trong tay hắn chợt loé bạch quang, lại nhiều ra chuôi loan đao màu trắng, vung lên, hóa thành một đạo ánh đao như lôi đình, lướt qua thân hai người, lập tức chém tới ngực nam tử áo trắng.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Ánh đao xuyên thấu qua người nam tử áo trắng, phảng phất như trảm lên không khí, không để lại chút lực cản nào.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong miệng không khỏi ồ nhẹ lên một tiếng.

Thân hình nam tử áo trắng lướt gấp tới không biến hoá chút nào, trực tiếp phóng đến Thạch Xuyên Không ở phía sau, kiếm quang trong tay lần nữa hóa thành một đạo sắc bén, đâm tới ngực gã.

Thạch Xuyên Không khẽ giật mình, nhưng phản ứng cũng không chậm, thân thể vội vàng loé tránh sang bên cạnh, khó khăn lắm tránh thoát một kiếm này.

Tốc độ nam tử áo trắng này cực nhanh, nhưng phản ứng hơi kém một chút, công kích hai người Hàn Lập thất bại, xông về trước một khoảng cách, lúc này mới dừng lại.

Nhưng y lập tức quay người, lần nữa đánh tới hai người.

------oOo------

Chương 944: Thần Niệm chém Phù linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiêu Dao Tử

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hai người Hàn Lập giờ phút này mới thấy rõ hình dáng nam tử áo trắng, người này có diện mạo uy nghiêm, trang phục cả người thoạt nhìn rất giống Thần tướng ở chùa miếu thế tục, toàn thân mơ hồ tản mát ra một cỗ bạch khí, thoạt nhìn không giống người thật.

"Đây là Thiên Khôi Huyền Tướng!" Thạch Xuyên Không lên tiếng kinh hô.

"Thiên Khôi Huyền Tướng?"

Hàn Lập khẽ giật mình, đang tính hỏi tiếp thì nam tử áo trắng đã lần nữa bổ nhào đến trước mặt hai người, kiếm quang trong tay hóa thành từng mảng kiếm ảnh màu trắng, chém tới hai người.

Hàn Lập theo bản năng chuẩn bị vung đao ngăn cản, thanh âm Thạch Xuyên Không vội vàng từ bên cạnh truyền đến.

"Thiên Khôi Huyền Tướng có thể biến ảo hư thực, chúng ta giờ phút này không thể sử dụng Ma khí, dùng đao kiếm không thể ngăn được công kích của nó, mau tránh ra."

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt chợt lóe, vội vàng tránh sang bên cạnh.

Bất quá hắn cũng không có thu đao, cánh tay khẽ động, từng đạo ánh đao

màu trắng như Linh xà hiển hiện ra, chém lên người nam tử áo trắng.

"Xùy xùy" theo tiếng vang truyền đến, những ánh đao đều xuyên thấu thân thể nam tử áo trắng, nhưng không tạo thành chút tổn thương nào.

Nam tử áo trắng tựa hồ bị hành động của Hàn Lập chọc giận, lúc này bỏ qua Thạch Xuyên Không, đánh về phía Hàn Lập, kiếm quang trong tay hoá thành một phiến kiếm ảnh rét lạnh, ùn ùn đánh xuống.

Hàn Lập thấy vậy, Tinh Nguyệt Ngoa dưới chân chớp động bạch quang, thân hình lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, chớp động bên trong vô số hư ảnh bóng kiếm, nhưng góc áo cũng không bị tổn hại chút nào.

Nam tử áo trắng khẽ quát một tiếng, bạch quang quanh người chuyển động nhanh, kiếm quang trong tay cũng theo đó sáng ngời, kiếm ảnh rét lạnh lập tức dày đặc gấp bội, bao phủ Hàn Lập vào bên trong, từ bên ngoài hầu như không thể nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, trong lòng quýnh lên, đang muốn tiến lên tương trợ.

"Vật này ta tự mình ứng phó được, chỉ có điều ngươi tựa hồ hiểu rõ Thiên Khôi Huyền Tướng này, có biết nhược điểm gì không?" Thanh âm Hàn Lập bình tĩnh từ trong bóng kiếm truyền ra, dường như không có chuyện gì.

"Thiên Khôi Huyền Tướng là Thiên Khôi phù lục biến ảo thành Phù linh, nếu ở bên ngoài có thể sử dụng thần thông phong ấn ứng phó được, nhưng ở trong Tích Lân Không Cảnh này, muốn khắc chế chúng thì có chút khó khăn." Trong lòng Thạch Xuyên Không buông lỏng, lập tức nhíu mày nói ra, dường như trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra biện pháp đối phó nam tử áo trắng.

"Nguyên lai là phù lục biến thành Phù linh." Hàn Lập cười hắc hắc.

Sau tiếng cười vui vẻ, trong vô số hư ảnh bóng kiếm chợt hiện lên một đạo tinh quang, tiếp đó kiếm ảnh đầy trời chợt biến mất vô tung.

Thân ảnh Hàn Lập hiển hiện ra, nắm đấm xuyên qua ngực nam tử áo trắng, còn thân thể nam tử áo trắng tựa hồ cứng đơ ngay tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, hơi ngẩn ra.

Cánh tay Hàn Lập khẽ động, rút ra từ ngực nam tử áo trắng, trong tay cầm lấy một tấm phù lục màu trắng, phía trên hiện ra một mảnh quang văn dài hẹp vặn vẹo quỷ dị, chớp động lên bạch quang nhàn nhạt.

Phù lục màu trắng vặn vẹo không thôi, nhưng bị một sợi xiềng xích óng ánh một mực cuốn lấy, chính là Thần Niệm chi liên. Phù lục liên tục vùng vẫy nhưng không tài nào thoát ra được.

Phù lục ly thể, nam tử áo trắng lập tức "Ầm" một tiếng, hóa thành vô số bạch quang phiêu tán biến mất.

"Ta nói Lệ huynh, ngươi đã dùng thủ đoạn gì chế ngự Thiên Khôi Huyền Tướng vậy? Đây là xiềng xích do Thần Niệm biến thành?" Thạch Xuyên Không giờ phút này mới kịp phản ứng, liếc nhìn Thần Niệm chi liên một cái, kinh hỉ nói.

"Là ta tu luyện một môn thần thông Thần Niệm." Phù lục màu trắng vẫn tiếp tục vùng vẫy, Hàn Lập cũng không tiện thu hồi Thần Niệm chi liên, đành phải hàm hồ nói ra.

"Thì ra là thế, may mắn ngươi có thần thông bực này, nếu không thật đúng là phiền toái. Phù này phải dùng bí thuật phong ấn phong bế hoặc là hủy diệt, nếu không nó sẽ tự động hấp thu tinh khí xung quanh, lần nữa ngưng tụ thành Thiên Khôi Huyền Tướng." Thạch Xuyên Không tựa hồ không để ý đến Thần Niệm chi liên, nhắc nhở.

"Phù này có chút huyền diệu, hủy diệt thật là đáng tiếc, ta dùng phong ấn phong bế nó lại." Hàn Lập nhìn phù lục màu trắng, nói ra.

Hắn có thể cảm nhận được phù này tuy bị Thần Niệm chi liên giam cầm, nhưng không ngừng hấp thu lực lượng tinh thần xung quanh, tiếp tục giãy

giụa.

Trong lòng hắn khẽ động, Thần Niệm chi liên quấn chặt lấy Thiên Khôi phù lập tức tản mát ra tinh quang nhè nhẹ, nhanh chóng biến hình, hóa thành một đồ án xiềng xích phong ấn, tiếp đó chợt lóe sáp nhập vào trong Thiên Khôi phù.

Đây là hắn tham khảo Cách Nguyên Âm Ma Công của Phong Thiên Đô, lợi dụng Thần Niệm chi liên hình thành bí thuật phong ấn.

Thiên Khôi phù lập tức an tĩnh lại, không giãy giụa nữa.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ hài lòng, thu Thiên Khôi phù vào.

Thiên Khôi Huyền Tướng có sức mạnh bất phàm, nếu ở bên ngoài cũng là cấp độ Kim Tiên, hơn nữa có thể tự động hấp thu Tinh Khí ngoại giới khôi phục, nếu có thể thu phục luyện hóa, dưới trướng liền có một tên Kim Tiên có khả năng khôi phục vô hạn.

"Lại nói tiếp, tại Chân Tiên Giới ta chưa từng nghe nói đến khôi phù này, phù này là ở Thánh Vực các ngươi sao?" Hàn Lập nhìn Thạch Xuyên Không một cái, nói ra.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, có lẽ là thế, trong bảo khố ta từng thấy qua ghi chép về Thiên Khôi phù, thật ra thì trước kia cũng chưa bao giờ thấy bên ngoài." Thạch Xuyên Không gãi gãi đầu, nói ra.

Hàn Lập ồ một tiếng, không hỏi nhiều nữa.

Trải qua đoạn thời gian này, hai người cũng không lưu lại, tiếp tục đi vào chỗ sâu bên trong.

Theo hai người không ngừng đi tới, đường hành lang phía trước càng thêm rộng rãi, ánh sáng trong thông đạo càng thêm sáng ngời, một cỗ ba động kỳ lạ từ phía trước chợt mơ hồ truyền đến.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không trao đổi ánh mắt một cái, càng thêm

cẩn thận tiến lên.

Đi về phía trước một khắc đồng hồ, chuyển qua một ngã rẽ khác, lối đi phía trước bỗng nhiên biến lớn, mơ hồ hình thành một thạch sảnh hình vuông. Trong sảnh đứng vững năm cột đá màu trắng sáng óng ánh, toàn thân tán phát ra từng trận tinh quang, làm cho người ta phảng phất như thân ở trong Tinh Không.

Năm cột đá ngoại trừ cột bên trái, bốn cột còn lại phía trên căn bản đều dán một tấm phù lục màu trắng, thình lình chính là Thiên Khôi phù.

Thực tế mảnh Thiên Khôi phù chính giữa toả ra chấn động lớn hơn nhiều so với mấy tấm kia.

"Cái này là..." Hàn Lập chứng kiến cảnh này, nhãn tình sáng lên, đang muốn nói gì.

Vào thời khắc này, bốn tấm phù lục dường như cảm ứng được, đột nhiên đều tản mát ra bạch quang chói mắt, tiếp đó thoát ly cột đá bắn ra.

Bạch quang chợt lóe, bốn tấm phù lục biến mất vô tung, hóa thành bốn gã nam tử áo trắng.

Trong đó có ba tấm giống như đúc tấm Hàn Lập đã phong ấn, chỉ có tấm Thiên Khôi phù lớn nhất kia biến thành nam tử không quá giống với mấy người còn lại, thân hình cao lớn hơn rất nhiều, mặc trên người một kiện áo giáp màu trắng, eo quấn đai lưng ngọc, chân đạp Hổ ngoa, cầm trong tay một cây trường kích, thoạt nhìn càng thêm uy vũ.

Hơn nữa trong mắt Phù linh này chớp động hào quang, thoạt nhìn linh động phi thường.

Bốn tấm phù lục biến hóa cực nhanh, Hàn Lập đang muốn thi triển Thần Niệm chi liên thì chúng nó đã hóa thành bốn tên Thiên Khôi Huyền Tướng, chợt bổ nhào về phía trước.

Thực tế nam tử cao lớn mặc áo giáp màu trắng có tốc độ mau kinh người,

chớp động một cái đã đến trước hai người Hàn Lập, trường kích trong tay hóa thành một đạo tàn ảnh màu trắng, đánh xuống đầu Hàn Lập.

Ầm ầm!

Vô biên sát ý, còn có khí tức mạnh mẽ theo trường kích bộc phát ra, hình thành một cỗ khí tràng quỷ dị, bao phủ Hàn Lập, còn có Thạch Xuyên Không bên cạnh, làm cho hai người cảm giác như thân hãm sâu trong vũng bùn.

Trường kích màu trắng tuy rằng chém về phía Hàn Lập, nhưng ở bên cạnh huyễn hóa ra một đạo hư ảnh, đồng thời chém về phía Thạch Xuyên Không.

Tốc độ trường kích thực sự quá nhanh, ngay cả Hàn Lập cũng không kịp trốn tránh.

Hắn hét lớn một tiếng, chỗ mi tâm đại phóng tinh quang, hai đạo xiềng xích óng ánh vừa thô vừa to bắn ra, một cái ngăn lại trước trường kích màu trắng, đồng thời nhanh chóng quấn quanh ở phía trên nó.

Một hư ảnh khác lại chợt lóe xuất hiện trên đỉnh đầu Thạch Xuyên Không.

"Leng keng" "Leng keng" hai tiếng nổ mạnh!

Thần Niệm chi liên không bị trường kích màu trắng xuyên thấu, ngăn cản lại, nhưng lập tức bị nam tử to lớn chặt đứt, sau đó tiếp tục chém xuống hai người Hàn Lập.

Chỉ có điều Thần Niệm chi liên cũng để cho Hàn Lập tranh thủ một chút thời gian.

Trong miệng hắn hét lớn một tiếng, huyền khiếu trên toàn thân toả sáng hào quang, bộc phát ra một cỗ khí tức khổng lồ, liền xé rách khí tức xung quanh.

"Ngươi không đủ thủ đoạn đối phó Thiên Khôi Huyền Tướng này, nên rời nơi đây trước đi!". Hàn Lập mạnh mẽ đẩy Thạch Xuyên Không về phía sau,

đồng thời thân hình nhoáng một cái biến mất.

Trường kích màu trắng bạo phát khí tức không ảnh hưởng chút nào đến Hàn Lập, chém đến vị trí hắn đứng lúc trước, theo "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, mặt đất bị đánh ra một cái hố sâu.

Nam tử áo giáp bỗng nhiên quay đầu, thân hình lập tức hóa thành một đạo bóng trắng, phóng tới một Thiên Khôi Huyền Tướng phía sau như điện.

Nhưng vào thời khắc này, sau lưng nam tử Thiên Khôi Huyền Tướng kia, thân ảnh Hàn Lập trống rỗng xuất hiện, cánh tay nhanh như tia chớp xuyên qua chui vào thân thể Thiên Khôi Huyền Tướng.

"Ầm" một tiếng!

Thân thể Thiên Khôi Huyền Tướng lập tức nứt toác ra, trong tay Hàn Lập quấn đầy xiềng xích Thần Niệm cầm lấy một mảnh phù lục màu trắng, đồng thời dưới chân hắn dậm một cái, thân hình lần nữa biến mất.

Thân ảnh Hàn Lập vừa biến mất, một thanh trường kích màu trắng xuất hiện ở trên đỉnh đầu, tiếp đó như điện chém xuống, một tiếng nổ mạnh to lớn vang lên, ngay tại mặt đất bị chém ra một cái hố to.

"Tốc độ ngươi mặc dù nhanh, nhưng so với ta vẫn kém hơn một chút, không bằng ngoan ngoãn làm thủ hạ của ta đi."

Hàn Lập nói xong, thân ảnh chợt lóe xuất hiện bên cạnh năm cột đá, bàn tay cầm lấy Thiên Khôi phù chớp động tinh quang, lần nữa hình thành một sợi xiềng xích phong ấn, chợt lóe chui vào trong đó.

Thiên Khôi phù giãy giụa liên tục không ngớt lập tức bình tĩnh trở lại, bị hắn thu vào.

Trong miệng nam tử áo giáp nổi giận gầm lên một tiếng, quanh người đại phóng bạch quang, lực lượng tinh thần trong hư không phụ cận hội tụ lại gã như thủy triều, chui vào trong cơ thể gã.

Năm cột đá bên này cũng mạnh mẽ sáng ngời, từng cỗ bạch quang như có thực chất từ trong bắn ra, mỗi một đạo bạch quang đều tản ra từng trận ba động lực lượng tinh thần mãnh liệt, cuồn cuộn chui vào trong cơ thể nam tử áo giáp.

Thân hình nam tử áo giáp lập tức tăng thêm, trong nháy mắt biến lớn ba phần.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, lập tức giơ tay lên.

Huyền khiếu trên cánh tay hắn chợt loé hào quang, một hư ảnh cánh tay như thực chất hiển hiện ra, đánh vào trên năm cột đá.

Một tiếng vang thật lớn!

Năm cột cột đá đều bị đứt gãy, từ trong tản mát ra bạch quang cũng lập tức đình chỉ lại, thân hình nam tử áo giáp cũng lập tức ngưng biến lớn.

Trong miệng nam tử áo giáp lần nữa phát ra tiếng gầm giận dữ, tựa như tiếng sấm san bằng tất cả, toàn bộ mặt đất mạnh mẽ nhoáng một cái, cả người Hàn Lập cũng không khỏi chấn động run lên một cái.

Thân hình nam tử áo giáp nhoáng một cái biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước người Hàn Lập, tốc độ so với vừa rồi còn nhanh hơn một ít, trường kích trong tay hóa thành một luồng xoáy khiến hư vô như muốn vỡ nát, đánh xuống đầu Hàn Lập.

Giờ phút này Hàn Lập mới phản ứng kịp, ý nghĩa trong đâ thay đổi thật nhanh, thân hình lập tức nhanh chóng lui về phía sau, đồng thời chỗ mi tâm đại phóng tinh quang.

Vài đạo Thần Niệm chi liên từ trong bắn ra, quấn quanh trường kích đã biến thành luồng xoáy, lập tức một đạo bạch sắc kiếm ảnh ngay sau đó từ mi tâm hắn bắn ra, chợt lóe biến lớn gấp mấy lần, hóa thành một chuôi Cự Kiếm màu trắng, chém lên luồng xoáy.

Một kiếm trảm phá vạn vật mạnh mẽ từ phía trên Cự Kiếm màu trắng bộc

phát ra, "Xoẹt" một tiếng, chém luồng xoáy thành hai nửa.

Trường kích chợt lóe hiển hiện ra, đã bị cắt thành hai đoạn.

Cự Kiếm màu trắng vẫn như cũ không vỡ, chém lên người nam tử áo giáp.

Trên người nam tử áo giáp lập tức bị chém ra một vết rách thật dài, toàn bộ cơ thể mơ hồ bị chém thành hai nửa, nam tử áo giáp rống giận bắn ngược về phía sau.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn thi triển Thần Niệm chi kiếm chỉ là ý tưởng đột phát, ngẫu nhiên không nghĩ tới Thần Niệm chi kiếm này vậy mà có thể tạo thành thương tổn lớn với nam tử áo giáp như thế.

------oOo------

Chương 945: Lại dắt tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Mơ tưởng mà chạy trốn!"

Nét mặt Hàn Lập thoáng một cái lộ ra kinh hãi rồi biến mất, rồi cả người thoắt một cái biến mất ngay tại chỗ, một khắc sau bất ngờ xuất hiện trước người nam tử mặc áo giáp.

Trên cánh tay của hắn quấn quanh từng sợi Thần Niệm Chi Liên, hóa thành một đạo huyễn ảnh, bỗng chốc chui vào ngực nam tử mặc áo giáp.

Bản thân nam tử mặc áo giáp bị thương nặng, khiến cho tốc độ phản ứng chậm chạp đi rất nhiều, bị một kích của Hàn Lập đánh trúng, cả người liền trở nên cứng ngắc.

Trong tay Hàn Lập lập tức rút về, chẳng qua trong tay hắn còn nắm lấy một tấm phù lục hình tròn màu trắng, hắn liền lập tức thi triển thần niệm phong ấn, phong bế nó lại, rồi nhanh chóng thu vào.

Trong lòng của hắn mừng rỡ vô cùng, thực lực của nam tử mặc áo giáp hơn xa mấy tên Thiên Khôi Huyền Tướng khác, không thua xem gì Thái Ất Cảnh, nếu có thể thu Thiên Khôi Huyền Tướng ở cấp bậc này cho mình dùng, hiển nhiên chỗ tốt cũng không cần phải nói nhiều.

Ngay đúng lúc đó, hai tên Thiên Khôi Huyền Tướng còn lại nhanh như điện nhào tới, quang kiếm trong tay hóa thành hai vệt ánh sáng lạnh lẽo, thừa dịp thời điểm Hàn Lập phong ấn nam tử mặc áo giáp hóa thành Thiên Khôi Phù, vô cùng nhanh chóng xen khẽ chém lên người Hàn Lập.

Cả người Hàn Lập lập tức bị chém thành hai đoạn, nhưng liền lập tức tán loạn ra, nghiễm nhiên đó là một đạo tàn ảnh.

Đúng ngay lúc đó, chợt hai tiếng "Xùy..xùy" giòn vang gần như cùng lúc vang lên, không ngờ từ trước ngực của hai Thiên Khôi Huyền Tướng thò ra hai cái bàn tay, mỗi lòng bàn tay nắm lấy một tấm Thiên Khôi Phù, lập tức nhanh chóng thi pháp phong ấn nó lại.

Cả người hai tên Thiên Khôi Huyền Tướng lập tức nổ tung, hóa thành vô số hào quang màu trắng phiêu tán khắp nơi.

Vẻ mặt Hàn Lập không đổi, cầm hai tấm Thiên Khôi Phù trong tay nhanh chóng thu vào.

"Thật sự Lệ đạo hữu sâu không lường được, trong tích tắc đã dễ dàng thu phục đám Thiên Khôi Huyền Tướng này rồi, bội phục." Giờ phút này Thạch Xuyên Không mới đi tới, trong lòng khâm phục vô cùng, nói ra.

"Quá khen, chẳng qua bí thuật của tại vừa lúc có thể khắc chế đám phù linh này thôi." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, lập tức ngồi xuống xem xét năm cây cột đá kia.

Nhìn tình hình vừa rồi, dường như năm cây cột đá có tác dụng ngưng tụ lực lượng tinh thần, cho nên năm tấm Thiên Khôi Phù mới phải dán ở nơi này để ôn dưỡng.

Hắn tìm kiếm một hồi trong bãi đá vụn mà cột đá vỡ ra, rất nhanh lấy ra năm cây đoản bổng màu trắng, cao hơn một xích, lớn bằng cánh tay.

Phía trên mỗi cây đoản bổng đều khắc đầy lít nha lít nhít phù văn tinh thần, chính là tinh thần phù đặc thù của Tích Lân Không Cảnh, nhìn như đây là một bộ pháp trận tinh thần.

"Đây là..." Hàn Lập xem xét một chút, ánh mắt khẽ sáng lên.

Hắn có chút lĩnh ngộ đối với tinh thần cấm chế trong Tích Lân Không Cảnh này, mặc dù tinh thần pháp trận được khắc họa trên năm cây đoản bổng này

vô cùng phức tạp, nhưng hắn vẫn có thể miễn cưỡng nhìn ra.

Bộ pháp trận tinh thần này chính là một bộ tụ tinh pháp trận, hơn nữa so với bộ Tụ Tinh Trận mà hắn học được từ Cảnh Nguyên lúc trước huyền diệu không biết bao nhiêu lần.

Hàn Lập như đói khát nhìn tinh thần cấm chế trên năm cây đoản bổng, đồng thời lấy ra một khối ngọc giản, liền vội khắc phù văn tinh thần cấm chế trên đoản bổng vào trong ngọc giản.

Trước khi hắn tiền vào Đại Khư, hắn đã sớm chuẩn bị viên ngọc giản này, cũng chính là dành cho tình huống trước mắt.

Chỉ tiếc là, vì ngăn cản Thiên Khôi Huyền Tướng trở nên mạnh mẽ mà hắn đã ra mạnh tay, hiện giờ thân cây đoản bổng có nhiều chổ bị hao tổn, dẫn đến có rất nhiều phù văn bị biến mất, cũng không cách nào trở lại như cũ.

Tuy vậy cho dù nó không hoàn toàn vẹn, nhưng bộ tinh thần pháp trận này vẫn như cũ trợ giúp hắn vô cùng.

Rất nhanh Hàn Lập ghi chép xong pháp trận không toàn vẹn này lại, rồi mang theo Thạch Xuyên Không tiếp tục tiền về phía trước.

Trên đường bọn hắn cũng không gặp phải tập kích nào cả, hai người rất nhanh đi đến cuối thông đạo, tiến tới trước bậc thang màu đen có mấy trăm bậc thang.

Dưới cầu thang là một lối ra vào tỏa ra ánh sáng, thông qua cửa ra vào mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong đó là một cung điện trống trải cực lớn.

Từng tiếng va chạm nổ vang "Ầm ầm" từ phía trước truyền đến, trong đó còn kèm theo tiếng hô hào, giống như bên trong đó đang có người giao thủ.

"Thạch đạo hữu, trước mắt ngươi cứ đợi ở chỗ này, ta tới đó dò xét thử." Hàn Lập truyền âm cho Thạch Xuyên Không, nói ra.

"Được, vậy ngươi hãy cẩn thận." Thạch Xuyên Không tự biết Ẩn Nặc Thuật

của mình ở khoảng cách quá gần rất dễ bị người bên trong đó phát hiện, cho nên y cũng không có nhiều lời làm gì.

Lúc này Hàn Lập đã vận chuyển 《Vạn Khiếu Không Tịch Thuật》, lặng yên không tiếng động tới gần cửa, rồi nhìn vào trong đó.

Diện tích đại điện bên trong cửa lớn vô cùng, diện tích tòa đại sảnh trước đó đã khá lớn, thế nhưng đại điện này so với tòa đại sảnh kia còn rộng hơn không chỉ gấp trăm lần.

Mặt đất cùng vách tường trong đại điện đều bày ra một màu xanh đậm, làm cho người ta có loại cảm giác tĩnh mịch.

Hai bên trái phải trong điện có đứng vững hai hàng cột đá cao lớn, chèo chống mái vòng, hai hàng cột đá thẳng tắp kéo dài về phía trước, thông suốt đến cuối đại điện phía xa, Hàn Lập vận dụng hết thị lực, mà chỉ có thể thấy lờ mờ sâu vào trong cung điện có một cánh cửa đá màu xanh đang đóng chặt.

Ngoại trừ những thứ này ra, thì trong đại điện không còn cái gì nữa, lộ ra có chút trống trải.

Mà trên mặt đất trống trải, giờ phút này có hai đám người đang giao thủ dữ dội.

Một bên là hơn mười cỗ khôi lỗi hình người màu đỏ, trong đó có ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng.

Còn bên kia thì lại có bốn người, bốn người này Hàn Lập đều biết, chính là bốn người Thần Dương, Hiên Viên Hành, Tôn Đồ và Phương Thiền.

Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông mày khẽ nhíu lại.

Những khôi lỗi màu đỏ kia cao chừng bảy tám trượng, ngoại hình cường tráng to lớn cực kỳ, phảng phất như Cự Linh Thần, hai tay tất cả bọn nó đều trống trơn, trong tay không cầm món vũ khí nào, nhưng trong lúc nó phất tay lên, thì từ đó bắn ra từng luồng từng lường man lực vô hình dày đặc,

những nơi nó đi qua hư không liền vì đó mà dao động.

Hơn nữa dường như đám khôi lỗi màu đỏ còn am hiểu liên thủ, ngay lúc này đang đứng song song với nhau, tay chân vung vẩy về phía trước, từng luồng từng luồng man lực đan xen vào một chỗ, tạo thành một cơn sóng dữ cuộn trào mãnh liệt vắt ngang trong đại điện, ngăn bốn người Thần Dương đứng phía trước.

Hiển nhiên đám người Thần Dương muốn đi tới cánh cửa đá màu xanh sâu trong đại điện kia, nhưng lại bị đám khôi lỗi cùng phù linh này ngăn cản, mấy phen trùng kích vẫn bị bọn nó ngăn lại, không cách nào tiến lên phía trước được một bước.

Đám khôi lỗi kia trái lại không nói, chủ yếu là mấy tên Thiên Khôi Huyền Tướng trong công có thủ, để cho mấy người bọn hắn cảm thấy đau đầu không thôi.

Trong bốn người này, chỉ có mỗi trong tay Tôn Đồ cầm một thanh cốt kiếm mặt ngoài khắc đầy đường vân đen nhánh, lấp lóe quang mang màu đen phun ra nuốt vào, là có thể uy hiếp một chút đến với đám Thiên Khôi Huyền Tướng.

Trên cốt kiếm đường vân đen nhánh thỉnh thoảng chớp động, từng vòng từng vòng gợn sóng màu đen không ngừng từ đó tuôn ra, quanh quẩn ở trong đại điện.

Những gợn sóng màu đen này không chút ảnh hưởng nào đối với đám người Thần Dương và cả đám khôi lỗi, nhưng ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng đụng phải gợn sóng màu đen này, thân hình lập tức chậm chạp, phảng phất như lâm vào trong vũng bùn, so với tốc độ nhanh như điện khi chiến đấu với Hàn Lập căn bản không phát huy ra được, nếu không bốn người Thần Dương sớm đã trọng thương dưới tay ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng rồi.

Trong vòng chiến, ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng nhanh chóng vung vẩy trường kích hư ảo trong tay, ngay lập tức kích ảnh màu trắng "Phốc phốc" hiển hiện đầy trời, xen khẽ lẫn nhau, ẩn ẩn hình thành một tấm lưới lớn, vô

cùng nhanh chóng bao phủ xuống bốn người Thần Dương.

Tôn Đồ khẽ quát một tiếng, đường vân trên cốt kiếm trong tay lão tỏa ra hào quang rực rỡ, liền chém ra một cái, từ đó phát tiếng kiếm rít.

Một đạo kiếm khí thật lớn phá không bắn ra, chém vào tấm lưới kích ảnh lớn.

Lưới kích ảnh thoáng cái lập tức bị xé rách, kiếm khí màu đen cũng theo đó sụp đổ vỡ vụn, ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng cùng Tôn Đồ riêng phần mình bắn ngược về phía sau.

Hàn Lập nhìn thanh cốt kiếm màu đen trong tay Tôn Đồ, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Vừa rồi đường vân màu đen trên cốt kiếm chợt lóe lên, từ đó phát ra một cỗ dao động lực lượng phong ấn kỳ lạ, khó trách có thể ngăn cản được công kích của đám Thiên Khôi Huyền Tướng này.

"Lệ đạo hữu, còn có Thạch đạo hữu, nếu các ngươi đã đến, thì xin mời hiện thân đi, tránh một bên để dòm ngó, cũng không phải cử chỉ quang minh lỗi lạc gì." Bất ngờ Tôn Đồ quay đầu, nhìn về cửa ra vào, từ tốn nói ra.

Đám người Thần Dương nghe vậy, trên mặt cũng không có lộ vẻ kinh ngạc, vẫn như cũ ngăn cản công kích của đám khôi lỗi kia, dường như sớm đã biết việc này rồi.

Hàn Lập nghe vậy hơi kinh hãi, hắn tự nhận《Vạn Khiếu Không Tịch Thuật》 vô cùng huyền diệu, cũng không tiết lộ chút nào khí tức, hơn nữa lúc này Thạch Xuyên Không vẫn còn ẩn núp trong thông đạo ngoài trăm trượng, phạm vi dò xét ở nơi này cũng cực kỳ có hạn, vậy làm thế nào mà đám người Tôn Đồ lại phát hiện ra bọn hắn chứ?

Đang ngẫm nghĩ, hắn khẽ quay người ngoắc Thạch Xuyên Không lại, Thạch Xuyên Không liền từ trên cầu thang bay nhanh tới, hai người bọn hắn sóng vai bước vào trong đại điện, dù sao đối phương cũng đã phát hiện ra bọn hắn, bây giờ ẩn núp cũng không còn ý nghĩa nào nữa, hơn nữa vốn

hắn cũng định hiện thân.

"Thần thông Tôn Đồ đạo hữu thật tài, vậy mà có thể phát hiện ra chúng ta, không biết bọn ta đã lộ ra dấu vết ở đâu, mà đạo hữu lại phát hiện, xin đạo hữu chỉ giáo cho, cũng như cho chúng ta được biết thêm kiến thức." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Những khôi lỗi cùng phù linh kia thấy hai người Hàn Lập xuất hiện, chợt giật mình, động tác trên tay cũng theo đó mà ngừng lại.

"Ha ha, chỉ là một thủ đoạn nhỏ mà thôi, khó mà lọt vào mắt hai vị đạo hữu, không cần nói cũng được. Thanh Dương thành cùng Bạch Nham thành đã kết minh với nhau, nếu hai vị đạo hữu đã tới đây, không bằng cùng nhau hành động như thế nào?" Tôn Đồ vừa cười vừa nói.

"Lệ đạo hữu, lúc trước ta có nói với ngươi, giờ phút này vẫn giữ lời như cũ, bên trong Đại Khu nguy cơ tứ phía, hai người các ngươi quá mức thế đơn lực bạc, không bằng cùng hành động với bọn ta. Chắc hẳn hai người các ngươi cũng phát hiện tế đàn bất phàm ở nơi này, chắc chắn bên trong có giấu trọng bảo, trước mắt chúng ta cứ giết hết đám khôi lỗi phù linh này đi đã, rồi lấy bảo vật bên trong chia đều cho mỗi người." Thần Dương cũng nói ra.

Hiên Viên Hành nhìn hai người Hàn Lập, trong mắt hiện ra vẻ khác lạ.

Phương Thiền nhìn sau lưng hai người Hàn Lập, dường như đang tìm kiếm cái gì, nhưng chỉ thấy phía sau hai người bọn hắn trống không, trong mắt của gã lập tức hiện lên vẻ thất vọng.

Thạch Xuyên Không cũng nhìn đám khôi lỗi màu đỏ trước mắt, mà âm thầm kinh hãi thực lực Thiên Khôi Huyền Tướng, liền có hơi động tâm đối với lời đề nghị liên thủ của Tôn Đồ, Thần Dương.

Thế nhưng y vẫn không có mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên là để Hàn Lập quyết định việc này.

"Nếu hai vị thành chủ ưu ái như vậy, Lệ mỗ há là loại người không biết tốt

xấu." Ý niệm trong lòng Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, rất nhanh mặt giản ra, cười nói.

Trong khi mấy người nói chuyện với nhau, thì đám khôi lỗi màu đỏ cùng Thiên Khôi Huyền Tướng lần nữa nhào tới.

"Tốt, vậy chúng ta hãy cùng liên thủ với nhau, trước tiên tiêu diệt đám khôi lỗi phù linh chướng mắt này đi đã. Chư vị có thủ đoạn gì, cũng đừng có che giấu nữa, toàn lực xuất thủ đi, nếu không để lâu sẽ đêm dài lắm mộng." Thần Dương nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng hét lớn một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, hắn liền vung tay lên, bất ngờ trong lòng bàn tay nhiều ra ba cây đoản mâu màu vàng đất, phía trên khắc mấy đạo đường vân hình dáng lôi điện kỳ dị.

Mặt ngoài ba cây đoản mâu lóe lên điện quang màu trắng, liền biến thành ba đạo hoàng ảnh.

Hoàng ảnh nhìn như không đáng chú ý, nhưng lại vô cùng sắc bén, vậy mà lóe lên liền xuyên thủng cơn sóng dữ mà đám khôi lỗi kia tạo thành, rồi nhanh chóng chui vào trong thể nội của ba bộ khôi lỗi màu đỏ.

Tiếp đó, ba tiếng nổ tung "Ầm ầm ầm" vang lên!

Đoản mâu màu vàng vừa nhập vào trong cơ thể của khôi lỗi, liền từ trong cơ thể nó lóe lên từng đạo lôi điện màu trắng dày đặc, rồi sau đó lập tức nổ tung ra, hóa thành ba quả lôi cầu màu trắng to nho gần trượng

Cả người ba bộ khôi lỗi màu đỏ lập tức bị xét nứt, hóa thành một đống mảnh vỡ, bắn ra khắp bốn phương tám hướng.

Thiếu đi ba bộ khôi lỗi, luồng sức mạnh sóng dữ đó mặc dù không có tan vỡ, nhưng cũng lập tức yếu đi không ít.

------oOo------

Chương 946: Đều có tư tâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Silanh

Dịch: Chưởng Thiên

"Ba tên phù linh này cứ giao cho Tôn mỗ, các ngươi trợ giúp Thần đạo hữu tiêu diệt đám khôi lỗi kia là được." Tôn Đồ trông thấy hành động của đám người Thần Dương bên kia, hai mắt lóe lên, cười dài nói.

Vừa dứt lời, thân hình y nhào lên nhanh như điện xẹt, thanh cốt kiếm trong tay đại phóng hắc quang, từng đạo kiếm ảnh màu đen theo đó mà bắn ra, nở rộ như khổng tước xòe đuôi, công kích ba gã Thiên Khôi Huyền Tướng.

Ba tên Thiên Khôi Huyền Tướng này lập tức huy động trường kích trong tay nghênh chiến, hai bên lập tức lao vào nhau chém giết.

Đám người Hàn Lập thấy thế, đồng loạt xông lên tiêu diệt những con khôi lỗi còn lại.

Lúc này, Hiên Viên Hành cầm trong tay hai cây hắc bổng dài chừng năm thước, trên đầu quấn một băng vải màu vàng, thoạt nhìn rất giống gậy đại tang của nhân gian thế tục.

Hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, chia làm hai đoàn thấm lên hai cây gậy đại tang.

Chúng lập tức tỏa ra từng trận hắc mang, vung lên theo thế tay Hiên Viên Hành, hóa thành vô số bổng ảnh, hướng về phía khôi lỗi.

Bổng ảnh rít lên, phát ra tiếng quỷ khóc thê lương, bao trùm cả đám khôi lỗi.

Hành động của những con khôi lỗi màu đỏ này nhanh chóng trở nên chậm chạp, dường như bị ảnh hưởng bởi âm thanh tang tóc kia.

Cùng lúc đó, ngực bụng Phương Thiền phình lên như cái trống, "Ô...ô...n...g" một tiếng, một làn sóng âm bàng bạc từ trong mũi hắn chen chúc lao ra, cũng đánh về phía khôi lỗi.

Dưới sự liên thủ của hai người, động tác của đám khôi lỗi màu đỏ lập tức cứng đờ, sức phá hoại của chúng liền giảm mạnh.

Hàn Lập tận dụng cơ hội này, thân hình nhoáng lên, loan đao trong tay hắn đại phóng bạch quang, chém vào hư không.

Một đao ảnh lớn cỡ vài chục trượng với khí thế bạt sơn phá không mà đi, như một luồng sóng dữ quét về phía bức tường man lực do khôi lỗi liên thủ tạo ra.

Thạch Xuyên Không theo sát phía sau Hàn Lập, trường côn màu tím trong tay hắn tỏa ra khí lực cuồn cuộn, toàn bộ tinh khiếu đồng thời tỏa sáng, tạo thành một đạo côn ảnh thô to, cùng lúc phối hợp với đao mang, công phá sự liên thủ của đám khôi lỗi.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Bức tường man lực vốn đã suy yếu do hứng chịu công kích của Hiên Viên Hành cùng Phương Thiền, giờ đây lại bị hai người Hàn Lập toàn lực đánh phá, lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Trên mặt Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không xuất hiện nét cười, thân hình chui tọt qua lỗ hổng đó, rất nhanh tiếp cận sau lưng Khôi Lỗi Cự Linh.

"Tốt lắm! Đã có thêm sức mạnh của hai vị, chỉ cần đánh tan sự liên thủ của bọn chúng, những việc còn lại đều không đáng nhắc tới.” Thần Dương mắt thấy cảnh này, lập tức đại hỉ nói.

Hai nắm đấm của Thần Dương sáng lên rực rỡ, thoắt cái cũng lao tới, vô số quyền ảnh xuất ra như lưu tinh giáng xuống đám khôi lỗi màu đỏ.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không đương nhiên hiểu rõ tình huống, cũng tận lực phóng ra đao mang côn ảnh, nện vào lưng đám Khôi Lỗi Cự Linh.

Số lượng khôi lôi hiện giờ còn đúng mười con, trong đó có một đầu khôi lỗi rõ ràng cao lớn hơn đồng bọn của nó vài phần, miệng nó chợt phát ra tiếng gầm nhẹ.

Lập tức trong mười đầu khôi lỗi có hai con xoay người lại nhanh như chớp, nghênh đón Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không.

Tám con còn lại vung vẩy quyền cước, sức mạnh chúng phát ra chợt biến đổi, hòa lẫn vào nhau một cách xảo diệu, hình thành nên một tấm lưới kình lực khổng lồ, ngăn chặn ba người Thần Dương phía trước.

Lưới kình này lập tức lan rộng, trên đại điện xuất hiện cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, dồn ép ba người Thần Dương vào một chỗ.

Hai con Khôi Lỗi Cự Linh tung ra hai nắm đấm màu đỏ, khí lực tuôn ra ồ ạt, bành trướng tạo thành hai quang cầu, đánh về phía hai người Hàn Lập.

Hai quầng sáng đỏ rực nở rộ trên nắm đấm của hai con khôi lỗi, nện vào đao mang côn ảnh.

"Ầm… ầm… " hai tiếng nổ mạnh vang lên!

Đao mang côn ảnh bị một kích này của khôi lỗi phá giải, bao liệt tiêu tán.

Không dừng lại ở đó, hai con khôi lỗi này bỗng nhiên biến quyền thành chưởng, bốn tay xuất ra nhanh như chớp, thình lình bắt lấy loan đao màu trắng cùng trường côn màu tím.

Hàn Lập cười nhạt, để mặc cho khôi lỗi bắt lấy loan đao trường côn, tay đang cầm loan đao đột ngột vận sức kéo một cái, đồng thời dậm chân, thân thể hắn bay vọt lên, trong chớp mắt đã đứng trên bả vai khôi lỗi màu đỏ.

Không chờ khôi lỗi kịp phản ứng, tay hắn cánh tay hơi cong, hóa thành một

đạo tàn ảnh, hung hăng khoan vào hộp sọ Khôi Lỗi.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên!

Cái đầu Khôi Lỗi Cự Linh lập tức toác ra như dưa hấu, phun ra một đống dịch thể trắng nhờ.

Hàn Lập đang đứng trên vai khôi lỗi không đầu lại nhún một cái, thân hình lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh, lao về phía tám con Khôi Lỗi bên kia.

Nhưng đúng lúc này, một đạo bạch quang từ trên không lao nhanh tới, đúng là một thanh trường kích sáng lóa, nhằm thẳng đỉnh đầu Hàn Lập.

Trường kích tỏa ra khí tức vô cùng sắc bén, hư không gần đó phát ra tiếng "xuy… xuy…", mắt thường cũng có thể thấy được một đạo bạch quang đang vùn vụt lao đến.

Hàn Lập chau mày, thân hình cấp tốc lưu chuyển, huyền khiếu trên hai chân sáng ngời, đột ngột lướt sang bên cạnh hơn một trượng, tránh được một kích này.

Chợt có bóng trắng lóe lên, một gã Thiên Khôi Huyền Tướng từ trên trời rơi xuống, chắn trước mặt Hàn Lập.

Ở bên kia, Tôn Đồ liên tục gầm lên giận dữ, cốt kiếm trong tay vẫn tỏa ra hắc quang, nhưng lại bị hai tên Thiên Khôi Huyền Tướng gắt gao cuốn lấy, không tài nào thoát được.

"Đến hay lắm!"

Hàn Lập cười cười, thân hình lại lao đi để lại một vệt tàn ảnh, trong chớp mắt tiếp cận Thiên Khôi Huyền Tướng.

Thiên Khôi Huyền Tướng dường như có chút kinh hãi, nhưng không hề trốn tránh, xuất ra trường kích sáng lòa trong tay, để lại một vệt sáng dài lạnh lẽo, đánh xuống đầu Hàn Lập.

"Lệ đạo hữu mau tránh, công kích của phù linh rất quỷ dị, hữu hình nhưng vô thực, không thể ngăn cản!" Thần Dương chứng kiến cảnh này từ xa, lập tức hô to nhắc nhở.

Tuy nhiên Hàn Lập không hề nao núng, huyền khiếu tứ chi đồng loạt rực sáng, tạo nên một quầng sáng chói mắt, bao phủ lấy thân hình hắn và Thiên Khôi Huyền Tướng cùng phạm vi vài chục trượng xung quanh, từ bên ngoài căn bản không thể quan sát được tình huống xảy ra trong quang cầu.

Một tiếng "phốc" nhỏ truyền ra từ giữa màn hào quang, sau đó lại vang lên âm thanh bạo liệt.

Quầng sáng chói mắt chợt biến mất, thân ảnh Hàn Lập lại hiện ra, nhưng tên Thiên Khôi Huyền Tướng đã hoàn toàn biến mất.

Mọi người trong đại điện đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ngoại trừ Thạch Xuyên Không.

Nhưng mà Hàn Lập không hề để ý đến phản ứng của mấy kẻ kia, thân hình nhoáng một cái biến mất, sau một khắc liền hiện ra như quỷ mị ở sau lưng tám con Khôi Lỗi Cự Linh, hai cánh tay nhanh như chớp liên hoàn đánh xuống đầu chúng nó.

"Phanh… phanh… phanh… phanh… phanh…" năm tiếng nổ trầm đục vang lên liên tiếp!

Năm cái đầu khôi lỗi, kể cả con thủ lĩnh cao lớn nhất, đồng loạt nứt toác ra, động tác của chúng lập tức đình trệ, năm cỗ thân thể khổng lồ như năm tòa núi lớn ầm ầm đổ xuống, nằm la liệt trên mặt đất.

Sau khi Hàn Lập kết thúc chuỗi động tác nhanh như thiểm điện, ba người Thần Dương mới kịp có phản ứng, lập tức phát ra tiếng hoan hô, rồi lao vào tấn công ba con khôi lỗi còn lại.

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển nhìn về phía Tôn Đồ bên kia, thân ảnh chớp động một cái biến mất.

Sau một khắc, hắn lại hiện ra ở sau lưng một gã Thiên Khôi Huyền Tướng, tung ra một chưởng.

Bàn tay Hàn Lập Man phát ra lực cuồn cuộn, lại tỏa ra ánh sáng chói mắt, bao trùm thân thể Thiên Khôi Huyền Tướng.

Thần Niệm Chi Liên chính là tuyệt kỹ độc môn của hắn, là thành quả của việc tu luyện Luyện Thần Thuật, đương nhiên Hàn Lập không muốn bị người khác phát hiện.

Tôn Đồ bị một chưởng này đánh văng ra, thân hình vừa mới ổn định, thì Hàn Lập với bàn tay tỏa hào quang đã không còn ở đó nữa, ngoài ra gã Thiên Khôi Huyền Tướng kia cũng lại biến mất vô ảnh vô tung.

Mặt y biến sắc, nhìn thấy ánh mắt Hàn Lập đang lăm lăm hướng về tên Thiên Khôi Huyền Tướng cuối cùng, y lập tức cuống lên, quát lớn một tiếng, thanh cốt kiếm trong tay đại phóng hắc quang.

“Xuy… xuy… xuy…”

Cốt kiếm liên tục bắn ra mấy đạo hắc quang, phảng phất giống những sợi dây thừng màu đen, quấn chặt lấy tên Thiên Khôi Huyền Tướng cuối cùng.

"Hống!" Từ trên người Tôn Đồ phát ra tiếng gầm rú quỷ dị, lập tức thanh cốt kiếm trên tay hắn tỏa ra một màn sương mù đen kịt, huyễn hóa thành một đầu ác thú màu đen, cái miệng lớn của nó há to như chậu máu, đột ngột nuốt chửng Thiên Khôi Huyền Tướng.

Sau khi đắc thủ, thú ảnh này lập tức tan rã, màn sương mù đen kịt cũng bị thu lại trong nháy mắt.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Lúc này, ba con khôi lỗi cuối cùng đã bị đám người Thần Dương tiêu diệt, tòa đại điện lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhất thời cả đám người đều lặng yên quan sát lẫn nhau, không có ai mở

miệng nói gì.

Có lẽ do chứng kiến những đòn sát thủ mà vài kẻ vừa mới lộ ra, hoặc là thủ đoạn công kích như bão táp chớp giật của Hàn Lập, khiến cho ai cũng đều âm thầm kinh hãi, phảng phất có chút quỷ dị bao trùm lên bầu không khí bên trong đại điện.

"Ha ha, có hai vị Lệ đạo hữu gia nhập, tình hình lập tức thay đổi, trong nháy mắt đã giải quyết xong đám chướng ngại này." Tôn Đồ là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc, cười nói.

Tiếng cười của hắn dường như giúp giải tỏa bầu không khí căng thẳng, ánh mắt của những người còn lại nhao nhao nhìn về phía hai người Hàn Lập.

"Hai người bọn ta chỉ tình cờ đi ngang qua mà thôi, không tưởng tượng được là có thể gặp mặt chư vị tại đây, xem ra chúng ta thật là có duyên a." Hàn Lập tươi cười.

"Nếu ta nhớ không lầm, vị Thạch đạo hữu này lúc trước từng xuất hiện bên cạnh Ách thành chủ a, hiện tại lại đồng hành cùng Lệ đạo hữu, dường như hai vị là người quen?" Tôn Đồ liếc nhìn Thạch Xuyên Không bên cạnh Hàn Lập một chút, rồi lại liếc sang Thần Dương, nhàn nhạt nói ra.

"Ha ha, việc này nói ra thì hơi dài dòng. Tóm lại, Lệ đạo hữu và Thạch đạo hữu đích thực đã quen biết từ trước, chẳng qua hiện giờ tất cả chúng ta đã là người cùng thuyền, đều chung một mục đích, chính là tìm được đồ vật mình mong muốn ở Đại Khư này." Hàn Lập còn chưa kịp mở miệng, Thần Dương đã cười rộ lên.

"Phải rồi, theo như Thần đạo hữu nói, thì trong đại điện này ắt có trọng bảo a, chẳng lẽ các vị đã phát hiện ra điều gì?" Hàn Lập nghe vậy bèn hỏi.

"Ta cùng Hiên Viên đạo hữu cũng là vô tình gặp được hai vị Tôn thành chủ ở lối vào đại điện, lúc ấy liền cảm thấy chỗ này không hề đơn giản, hẳn là có trọng bảo bên trong, cho nên quyết định hợp tác cùng nhau xâm nhập tìm kiếm. Nhưng bên trong đến cùng là có cái gì, e rằng còn phải tiếp tục dấn thân mới có thể kết luận a." Thần Dương nhìn Tôn Đồ một cái, từ tốn nói

ra.

"Không sai. Hiện giờ đã có thêm Lệ, Thạch hai vị đạo hữu, sau này dẫu có phiền toái nảy sinh, cũng không thành vấn đề a." Tôn Đồ cười ha ha nói.

"Chúng ta vừa mới trải qua kịch chiến, tiêu hao chắc hẳn không nhỏ, chi bằng nghỉ ngơi một chút tại đây rồi hãy tiếp tục lên đường." Thần Dương nhìn về phía một cái cửa đá bên trong đại điện cách đó không xa nói ra.

Sắc mặt Hiên Viên Hành cùng Phương Thiền có hơi trắng bệch, nghe tiếng lập tức gật đầu, lần lượt từng người lấy ra đan dược ăn vào, rồi khoanh chân ngồi xuống vận công luyện hóa.

Thạch Xuyên Không thật ra không có chút mệt mỏi nào, có điều Thần Dương đã nói vậy, hắn chọn một nơi rồi cũng ngồi xuống theo.

Nhưng Tôn Đồ không hề nghỉ ngơi, xoay người đi về phía thi thể đám khôi lỗi màu đỏ, lấy ra một thanh chủy thủ đen sì, chém lên thân thể của một con khôi lỗi, dường như đang tìm kiếm thứ gì.

Hàn Lập trông thấy thế, nội tâm khẽ động, trong đầu hiện lên những mảnh tàn thi khôi lỗi trong đại điện lúc trước, một mặt khoanh chân nghỉ ngơi, một mặt lưu ý hành động của Tôn Đồ.

Tôn Đồ nhanh chóng phân giải thi thể khôi lỗi, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng, hắn móc ra một vật từ bên trong, rồi lập tức giấu đi.

Ánh mắt Hàn Lập chợt động, động tác của Tôn Đồ mặc dù rất nhanh, nhưng vẫn không qua mặt được hắn, vật mà Tôn Đồ vừa mới thu lấy từ trong cơ thể khôi lỗi chính là một hạt Tinh Thạch màu trắng, kích thước chỉ như hạt đậu, không rõ có công dụng gì.

Tôn Đồ nhanh chóng tiếp cận những cái xác khôi lỗi khác, lần lượt tháo dỡ chúng, thu thập loại Tinh Thạch kia.

Đoàn người nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ, sau đó lại xuất phát, hướng về phía cửa đá màu xanh nằm sâu bên trong đại điện.

------oOo------

Chương 947: Chiếc chìa khoá thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiêu Dao Tử + Độc Hành*

"Chư vị nếu đã chuẩn bị tốt, vậy chúng ta cũng nên đi vào thôi." Thần Dương vội nhìn phía trên dưới cửa đá màu xanh trước mặt, trầm tư đánh giá một chút, nói.

"Những Khôi Lỗi kia ngược lại ta có thể ứng phó, nếu xuất hiện thêm những Phù linh khác, sợ rằng Lệ đạo hữu phải tốn một phen công phu rồi. Tôn Đồ nhìn Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Tôn thành chủ yên tâm, Lệ mỗ sẽ tận hết sức." Hàn Lập thản nhiên nói.

Tôn Đồ gật đầu nhẹ, lại nhìn sang Phương Thiền bên cạnh, ánh mắt đầy ý tứ.

Phương Thiền nhìn thấy, không nói hai lời, liền đi trước một bước, đẩy cửa chính Thần Điện ra, thân thể lướt tới tiến nhập vào trong đó. Những người còn lại theo sát phía sau, cũng nhao nhao tiến vào bên trong.

Chờ tất cả mọi người đều tiến vào bên trong, Tôn Đồ liền vung tay áo lên, một cỗ man lực to lớn cuồn cuộn tới, đóng cửa điện lại.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn thoáng qua cửa điện khi nãy, lại quay người quét nhìn phía trong thần điện.

Chỉ nghe "phốc" một âm thanh vang lên.

Bốn phía vách tường cùng trên mái vòm đại điện treo thật nhiều chậu than lớn, đồng thời trong chậu bay lên từng đoàn hoả diễm, hừng hực thiêu đốt

chiếu sáng khắp toàn bộ mật thất đại điện.

Địa thế bên trong đại điện khá thấp, chính giữa đại điện lặng lẽ đứng một gốc cổ thụ thanh đồng có hình dáng kỳ lạ, phía trên cổ thụ phân ra mười bảy mười tám nhánh cây, bên trên khắc đầy đồ văn Tinh Thần.

Làm cho người nhìn cảm thấy có chút cổ quái chính là, hầu như mỗi một nhánh cổ thụ thanh đồng đều chĩa lên phía trên, mỗi một nhánh đều treo một pho tượng kỳ lạ, toàn thân được bao phủ bởi bộ giáp thanh đồng, nhìn giống như mười bảy mười tám cỗ thi thể đang bị treo cổ, thập phần quỷ dị.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn theo nhánh cây của gốc cổ thụ thanh đồng, chợt thấy trên đỉnh cổ thụ, có một cột sáng màu trắng sáng lên, phía trong cột sáng có một đạo ánh sáng màu máu, bên trong rõ ràng có một chiếc chìa khoá màu máu.

Thạch Xuyên Không thấy thế, nhịn không được nhìn sang Hàn Lập.

Hàn Lập cùng Thạch Xuyên Không liếc mắt nhìn nhau, tức thì Hàn Lập lắc đầu, ý bảo gã không được để lộ ra.

Nhưng vào lúc này, bên trong cổ thụ thanh đồng, chìa khoá màu máu bỗng nhiên loé lên hào quang màu máu mãnh liệt.

Chỗ lồng ngực Hàn Lập tự nhiên truyền đến một hồi cảm giác thiêu cháy, hắn bất ngờ không đề phòng, nhịn không được nhíu mày khó chịu hừ một tiếng.

Thần Dương thấy thế, trong mắt loé lên vẻ nghi hoặc rồi biến mất, nhíu mày hỏi: "Lệ đạo hữu, ngươi làm sao vậy?"

Mọi người còn lại nghe tiếng, liền nhao nhao nhìn qua hai người Hàn Lập thăm dò.

"Lúc trước trên đường ta bị không ít nội thương, giờ phút này đột nhiên tái phát nên ngực hơi đau nhức, hiện tại không có việc gì đáng ngại nữa..." Hàn Lập không biến sắc khoát tay áo, thuận miệng giải thích.

Cảm giác thiêu cháy đau nhức lúc trước chỉ duy trì trong nháy mắt liền tiêu tán, cũng may chìa khoá giấu trong lồng ngực hắn cũng không phát ra động tĩnh gì, nếu không tất nhiên sẽ làm đám người xung quanh chú ý.

"Lúc này tạm thời coi như an toàn, Lệ đạo hữu cũng nên ngồi xuống hảo hảo điều tức một phen, nếu mặc kệ bỏ qua thương thế, về sau chỉ sợ sẽ càng thêm phiền toái." Thần Dương nhướng mày, mở miệng nói ra.

"Như thế cũng tốt." Hàn Lập gật đầu nhẹ, liền đi vào một góc trong điện, khoanh chân ngồi xuống.

Thạch Xuyên Không thấy thế, lưỡng lự một chút, cũng đi theo hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu khôi phục thương thế.

Thần Dương nhìn nơi hai người Hàn Lập, ánh mắt hơi biến hóa một chút, sau đó quay đầu nhìn lên chìa khoá màu máu trên đỉnh cây cổ thụ thanh đồng, thần sắc nghiêm nghị.

"Hặc hặc... Thần đạo hữu, xem ra chìa khoá màu máu lúc trước ngươi nói là ở chỗ này rồi. Chúng ta coi như là nhân họa đắc phúc, bị đại triều Khôi Lỗi kia dí chạy loạn lại đến nơi này." Tôn Đồ vừa cười vừa nói.

"Tôn đạo hữu nói không sai, chúng ta đã chịu nhiều cực khổ như vậy, cuối cùng đã có hồi báo." Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Vậy chìa khoá này..." Tôn Đồ vừa nói tới chìa khoá màu máu, bỗng nhiên ngừng lại, lông mày hơi nhíu lên, nhìn về phía Thần Dương.

"Theo ta được biết, chìa khoá màu máu này không chỉ có một cái, bất luận là người nào, chỉ lấy được một cái đều không có ý nghĩa gì. Sau này chúng ta nếu gặp được những người khác cũng có chìa khoá, tốt nhất là cùng nhau hợp tác, như vậy mới có được chỗ tốt." Thần sắc Thần Dương không thay đổi, cười nói.

Hàn Lập giả vờ nhắm mắt điều tức, trong tai lại nghe hai người đàm luận, trong lòng cười lạnh không thôi.

Không nói đến việc trước đây Thần Dương cùng Tôn Đồ không đề cập với hai người bọn hắn về chìa khoá màu máu, ngược lại lúc này hắn thấy Tôn Đồ mơ hồ muốn ỷ vào tu vi của mình và Phương Thiền, đi trước một bước lấy chìa khoá màu máu làm của riêng. Bất quá vừa rồi Tôn Đồ bị Thần Dương nhắc nhở, khiến y không thể không hảo hảo suy nghĩ lại một phen.

"Hai vị thành chủ, ta xem cổ thụ thanh đồng này có điều cổ quái, "Điểu tử quỷ" phía trên hơn phân nửa cũng là Khôi Lỗi, chỉ sợ muốn lấy được chìa khoá kia cũng không hề dễ dàng." Lúc này, Hiên Viên Hành bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Hiên Viên đạo hữu nói không sai, hay là chúng ta trước hợp lực lấy được chìa khoá màu máu này vào trong tay rồi hãy tính." Tôn Đồ quả nhiên thuận thế nói ra.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta động thủ thôi." Thần Dương gật đầu nhẹ, nói ra.

Dứt lời, gã dẫn đầu phi thân lướt lên, phóng về hướng đỉnh cổ thụ thanh đồng.

Lông mày Tôn Đồ nhăn lại, nhìn Phương Thiền bằng ánh mắt như có ý tứ gì đó. Ngay sau đó thân hình Phương Thiền cũng khẽ động lập tức đuổi theo.

Thân hình hai người, kẻ trước người sau đã rơi vào nhánh cây tầng một thấp nhất của cổ thụ thanh đồng.

Vừa tới cành cây này, Thần Dương liền phát hiện có chút không đúng, một cỗ lực hút cường đại bỗng nhiên sinh ra dưới chân gã, cành cây vậy mà muốn hút thân thể của gã, gã muốn nhấc chân lên, thử lại lần nữa vậy mà không thể thành công.

Phương Thiền bên kia không sai biệt lắm, cũng rơi vào tình cảnh như thế, bị cổ thụ thanh đồng này gắt gao giam cầm thân thể.

Đúng lúc này, trên thân quái thụ thanh đồng nhao nhao sáng lên từng đoàn từng đoàn đồ án tinh văn, hóa thành từng sợi ánh sáng màu trắng nhẹ nhẹ, thuận theo thân cây chạy tứ tán tới lui.

Hàn Lập bị động tĩnh bên này hấp dẫn, mở hai mắt ra nhìn sang, liền thấy đám "Điểu tử quỷ" treo trên quái thụ thanh đồng kia bắt đầu một trước một sau lay động trên không trung.

Chỉ chốc lát sau lại giống như trái cây đã chín, từng trái theo thời gian chín muồi rớt từ trên nhánh cây xuống.

Sau khi rơi xuống đất, ngay lập tức trong hai mắt mười bảy mười tám bộ Khôi Lỗi đồng thời sáng lên ánh sáng màu đỏ, nhao nhao rút từ sau hông ra một thanh chiến đao, phía trên mặc dù không có tinh khiếu, tuy nhiên cũng có khắc đồ án tinh văn, thân đao lóe sáng như mới, phía trên bao phủ một tầng tinh quang màu trắng.

Chỉ thấy khôi lỗi phân ra tứ tán, ngoại trừ hai người trong đó một lần nữa nhảy lên cành cây thấp nhất của quái thụ, còn thừa mười mấy tên tất cả đều cầm đao xông tới đám người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, thở dài một hơi, một lần nữa đang ngồi trên mặt đất liền đứng lên.

Mọi người lại hỗn chiến cùng Khôi Lỗi.

Hai gã Khôi Lỗi cầm đao vọt lên, tốc độ đúng là không chậm chút nào, trường đao trong tay một cái chém ngang, một cái bổ xuống, hóa thành hai đạo ánh sáng như tuyết, theo hai bên trái phải tập kích qua.

Hàn Lập tháo thanh loan đao màu trắng từ hông xuống, Tinh Nguyệt Ngoa dưới chân loé lên hào quang, tốc độ càng nhanh tới cực điểm, trong nháy mắt tung hoành phóng vào trong ánh đao Khôi Lỗi, ngay tiếp theo một đao quét ngang về phía hai chân của nó.

"Boong..." một tiếng sắc nhọn.

Một nhóm lớn tia lửa màu trắng loé lên trên người Khôi Lỗi, áo giáp kia nhìn như thanh đồng, lại không biết là dùng chất liệu gì, ngay cả loan đao của hắn trảm xuống cũng chỉ tạo thành một vết ngấn dài màu trắng bắt mắt, vậy mà không tổn thương gì.

"Áo giáp thật là lợi hại!" Trong lòng Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Thân hình hắn chuyển một cái, dưới chân mạnh mẽ đạp một cái trên mặt đất, âm thầm vận chuyển Đại Lực Kim Cương Quyết, huyền khiếu trên cánh tay sáng ngời, nắm chặt loan đao, phóng đến Khôi Lỗi, trùng điệp trảm xuống một kích.

Tinh khiếu trên loan đao màu trắng cũng theo đó phát sáng lên, trên thân đao dường như hiện lên một tầng tinh quang mỏng, hàn quang càng tăng lên.

Tên Khôi Lỗi kia thấy thế, sớm đã tụ lực vung đao lên, đón đỡ một kích loan đao của Hàn Lập.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng giòn vang!

Trường đao trong tay Khôi Lỗi liền vang lên một tiếng đứt gãy, loan đao màu trắng chém xuống một cái, đã rơi vào đầu vai bên trái của khôi lỗi.

Đáng tiếc trường đao bị chặt đứt, cũng đã tiêu hao đại bộ phận lực lượng tinh thần của loan đao, lúc rơi vào trên đầu vai khôi lỗi, cũng chỉ chém được một tấc trên khôi giáp, căn bản không thể tổn thương đến khôi lỗi.

Hàn Lập nhíu mày, mạnh mẽ kéo lại thân đao, muốn rút loan đao màu trắng về.

Kết quả phát hiện, áo giáp trên thân khôi lỗi vậy mà sinh ra một cỗ hấp lực cường đại tới cực điểm, làm đao của hắn kẹt ở phía trên không cách nào rút về được.

Cùng lúc đó, một gã Khôi Lỗi khác cũng đã lách mình tới, vung đao chém ngang tới bụng dưới Hàn Lập.

Hàn Lập bất đắc dĩ đành phải vứt bỏ đao rút lui, tránh né ra một chút.

Bên kia trên quái thụ thanh đồng, Thần Dương cùng Phương Thiền đều không thể động đậy, chỉ có thể đứng nguyên tại chỗ giao chiến với hai Khôi lỗi trước mặt. Lúc đầu còn có thể chống đỡ, nhưng khi lại có hai gã Khôi Lỗi khác tung người đến, bọn họ cũng có chút vô lực chống đỡ.

Đặc biệt Phương Thiền bên này, đã bị hai gã Khôi Lỗi tả hữu vây công, liên tục bị chém trúng hơn mười đao, toàn thân đẫm máu.

Bất quá, trên mặt y lại tựa như không có vẻ gì thống khổ, trong mắt ngược lại càng hiện ra một cỗ chiến ý mạnh mẽ.

"Ngao..."

Mắt thấy một gã Khôi Lỗi cầm trường đao cực kỳ âm tàn đâm về phía ngực mình. Rốt cuôc tên thiếu niên mặt heo này cũng bộc phát, trong miệng phát ra một tiếng thét dài sắc bén tựa như thú kêu.

Nương theo một tiếng thét này vang lên, từng cỗ sóng âm hơi mờ mắt thường có thể thấy được từ trong miệng y tuôn ra, trực tiếp nghiền nát hư không trước người thiếu niên, xông tới tên Khôi Lỗi kia.

Trường đao trong tay Khôi lỗi đâm vào bên trong sóng âm, lập tức tựa như lâm vào vũng lầy, bị một cỗ lực lượng cường đại cản trở, căn bản không cách nào đâm thủng ngay lập tức, tốc độ trở nên cực kỳ chậm chạp.

Đồng thời, cành cây dưới chân cũng chấn động kịch liệt, thân thể của Phương Thiền cùng với Thần Dương lại lần nữa khôi phục tự do.

Chỉ thấy Phương Thiền vừa sải bước ra ngoài, một cánh tay xuyên qua sóng âm do mình phát ra, bóp lấy cổ Khôi lỗi, trong miệng phát ra một tiếng hét to, trùng trùng điệp điệp bóp một cái.

"Rắc" một âm thanh vang lên.

Ngay cổ Khôi Lỗi kia lập tức bạo liệt ra, đầu lâu liền rơi xuống mặt đất nhanh như chớp.

Thần Dương tức thì cũng thừa dịp khôi phục tự do hành động, thân hình chuyển một cái, trong tay bắn ra một cốt chuỳ tinh xảo màu trắng, chui vào khe hở áo giáp Khôi Lỗi.

Ngay sau đó, liền có một tiếng nổ đùng vang lên, cả bộ Khôi Lỗi nổ tung từ bên trong.

Sau đó, mấy người Huyền thành tiêu diệt càng lúc càng nhiều Khôi lỗi, hao tốn ước chừng hơn một canh giờ, cuối cùng tiêu diệt hết thảy đám Khôi Lỗi.

Trong mấy người bọn họ, ngoại trừ Phương Thiền chịu hơn mười vết thương nhẹ bên ngoài, cũng chỉ có Hiên Viên Hành bị một gã Khôi Lỗi đâm chiến đao xuyên qua bụng, những người còn lại hầu như không tổn thương gì.

Tôn Đồ để Phương Thiền xử lý những vết thương kia một chút, liền đứng dậy, nói với Thần Dương: "Cái chìa khoá này người nào đi lấy? Ai sẽ giữ?"

------oOo------

Chương 948: Bộc phát xung đột

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: pctrieu0812

Biên: Sherlock

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tôn đạo hữu tu vi cao nhất trong chúng ta, dĩ nhiên nên giao chìa khóa này cho ngươi tạm thời bảo quản." Thần Dương hơi chắp tay, cười nói.

"Đối với chìa khóa màu máu này, Thần Dương đạo hữu có am hiểu hơn ta, nên để ngươi tới lấy thì đảm bảo hơn đấy. Chẳng qua là bên ngoài chìa khóa này rõ ràng còn có một tầng pháp trận cấm chế, không biết Thần đạo hữu có thể giải quyết?" Tôn Đồ lộ ra có chút khó xử, hỏi.

"Thần mỗ xưa nay không am hiểu về pháp trận, cho nên vẫn phải làm phiền Tôn đạo hữu rồi." Thần Dương khiêm tốn nói.

"Đã như vậy, việc đáng làm thì ta nên làm rồi..." Tôn Đồ cười ha ha, nói ra.

Dứt lời, gã đang muốn nhảy lên hướng đỉnh quái thụ thanh đồng, nảy sinh dị biến!

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, hai cánh cửa lớn của Thần Điện bỗng nhiên nổ tung, bay thẳng đánh tới chỗ mọi người.

Đám người Hàn Lập lập tức đều né ra, tránh qua hai bên.

Cửa lớn Thần Điện đụng vào trên quái thụ thanh đồng, ngay sau đó nổ tung thành năm bảy mảnh.

"Nếu như hai vị đạo hữu khiêm nhường như thế, chắc không ngại ta làm

thay, lấy xuống cái chìa khoá này?" Lúc này, một tiếng nói quen thuộc, từ cửa đại điện truyền đến tới đây.

Hàn Lập nhíu mày nhìn lại thì thấy mấy người Phù Kiên, Tần Nguyên đứng ở chỗ cửa đại điện.

Trong đó, hai người Phù Kiên cùng Tần Nguyên đứng đầu, cùng sóng vai với bọn họ là nam tử mũi ưng, chính là trưởng lão Huyền Thành, Thiệu Ưng.

Đứng sau lưng ba người là một nam tử cao lớn toàn thân băng bó và một gã nam tử trung niên thân hình vừa lùn vừa mập. Người trước thì Hàn Lập cũng không xa lạ gì, đúng là Đoạn Thông, còn người sau mặc dù chưa quen thuộc nhưng cũng biết là một gã Trưởng lão Huyền Chỉ thành.

Còn người vừa mới nói lời đó, chính là Tần Nguyên.

"Các ngươi vào lúc nào? "Thiên Tinh Mục" của ta lại không thể phát hiện được các ngươi!" Tôn Đồ biến sắc, chau mày nói.

"Khà khà, tại cửa vào tế đàn bố trí một cái "Thiên Tinh Mục" thì cho rằng có thể bảo đảm không sơ hở chút nào, Tôn thành chủ chẳng lẽ đã quá coi thường chúng ta?" Phù Kiên cười ha ha nói.

Tôn Đồ nghe vậy, sắc mặt biến đổi rất khó coi, im lặng.

"Tần đạo hữu, Phù đạo hữu, về cơ bản xét việc đến trước sau, nếu các ngươi đến sớm hơn, chúng ta có thể cùng chiếm hữu chiếc chìa khóa này. Nhưng có thể các ngươi lại chờ vừa đúng lúc chúng ta giải quyết xong đám khôi lỗi mới đến thì có chút không ổn?" Thần Dương liếc nhìn đám người Tần Nguyên, lông mày nhíu một cái, mở miệng hỏi.

"Khục khục... Thần đạo hữu a Thần đạo hữu, người thông minh thì làm sao lại nói lời hồ đồ đây? Khục khục... Cái gì mà cùng chung chiếm hữu? Chúng ta không có ý định cùng các ngươi chiếm hữu một cái chìa khóa, vì vậy bây giờ mới đến thì không phải là vừa vặn ư?" Tần Nguyên một bên che miệng ho khan, vừa cười nói ra.

"Chúng ta Thanh Dương thành liên thủ cùng Bạch Nham thành, rõ là chưa hẳn sợ các ngươi. Nếu muốn cướp đoạt trên tay bọn ta, cứ tới thử xem." Thần Dương nghe vậy, thần sắc lạnh lẽo nói ra.

Ánh mắt Tôn Đồ lạnh lẽo, tiến lên một bước, kề vai sát cánh đứng cùng Thần Dương.

"Khục khục... Nhân số thì chiếm ưu thế, còn không biết chiến lực như thế nào?" Tần Nguyên cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Thạch Không, ngươi còn không qua đây, muốn phản bội thành chủ sao?" Ánh mắt Thiệu Ưng như chim ưng, nhìn Thạch Xuyên Không, lạnh giọng hỏi.

Khóe miệng Thạch Xuyên Không giật giật, lộ ra một tia trào phúng, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Thần Dương thấy thế, khóe mắt liếc qua Hàn Lập đang bên cạnh, thần sắc an tâm một chút.

"Tôn đạo hữu, Thông Dư thành chúng ta cùng Bạch Nham thành các ngươi coi như có chút giao tình cũ, Phù mỗ lúc này khuyên ngươi một câu, Thần Dương người này lòng muông dạ thú, toan tính rất nhiều. Gã cùng Khôi Thành đã sớm thông đồng, ngươi lựa chọn kết minh cùng hắn, thật sự là tự tìm đường chết." Phù Kiên bỗng nhiên mở miệng, cao giọng nói ra.

Thần Dương nghe vậy, ánh mắt lóe lên, sắc mặt khẽ biến hóa, có chút mất tự nhiên.

Nhưng thần sắc Tôn Đồ như thường, cũng không rõ là đã biết được trước đó, hay là hoàn toàn không tin.

"Lệ đạo hữu, trong chốc lát động thủ, ta cùng với Tôn thành chủ có thể ngăn lại hai người Tần Nguyên cùng Phù Kiên, Hiên Viên Hành ngăn lại gã trưởng lão Huyền Thành kia, với thực lực của Phương Thiền đối đầu với Đoạn Thông cũng không thành vấn đề, chỉ có tên Thiệu Ưng hơi khó đối

phó, ngươi có thể nắm chắc ngăn hắn lại hay không, để cho Thạch đạo hữu đi đoạt chìa khóa?" Lúc này, trong đầu Hàn Lập bỗng nhiên vang lên thanh âm của Thần Dương.

"Thật có lỗi, Thần đạo hữu, lần này chúng ta không có ý định nhúng tay vào." Hàn Lập không có truyền âm, mà trực tiếp mở miệng nói ra.

Dứt lời, hắn liền dẫn Thạch Xuyên Không hướng về phía sau lui ra vài bước, kéo ra khoảng cách cùng song phương.

Biến cố đột nhiên phát sinh như vậy, đừng nói là đám người Thần Dương không nghĩ tới mà đám người Tần Nguyên đều có chút bất ngờ, nhìn về phía hai người Hàn Lập, trong tầm mắt tràn đầy nghi hoặc cùng đề phòng.

"Lệ đạo hữu, ngươi..." Thần Dương sững lại, nhất thời nói không ra lời.

Hàn Lập vẫn luôn cảnh giác đối với Thần Dương, chưa bao giờ thật tình xem là minh hữu. Nếu như trong lòng đã biết gã có cấu kết cùng Khôi Thành, vậy thì không thể không sinh nghi về mục đích chân thực của gã.

Bởi vậy, hắn tự nhiên không muốn liên thủ, giờ phút này tọa sơn quan hổ đấu, mới là lựa chọn tốt nhất.

"Ha ha, Lệ đạo hữu quả nhiên là trang tuấn kiệt thức thời, rất biết nhìn người, chỉ cần ngươi không nhúng tay vào việc này, khục khục... Chúng ta sẽ xóa bỏ ân oán ngày xưa của người cùng Huyền Chỉ thành, còn hứa sau đó xuất ra một phần thù lao tạ lễ." Tần Nguyên lộ vẻ vui mừng, cười nói.

"Không cần phải nói nhiều như vậy, động thủ!" Thiệu Ưng bỗng nhiên quát.

Đám người Phù Kiên, Tần Nguyên lập tức đáp ứng, huyền khiếu trên người đều sáng lên, lao đến phía cây thanh đồng.

Thần Dương vốn còn muốn khuyên nhủ Hàn Lập vài câu, giờ phút liền phải nghênh đón trước một quyền của Phù Kiên đang đập tới.

Thần sắc Tôn Đồ biến đổi liên tục, cũng đành phải thở dài một tiếng, cùng

Tần Nguyên chém giết với nhau.

Còn gã trưởng lão dưới tay Tần Nguyên, khóe miệng cười một cái, thẳng hướng Hiên Viên Hành có vẻ thực lực yếu nhất.

Đoạn Thông thì chau mày, sau khi nhìn thoáng qua hướng Hàn Lập, thu hồi ánh mắt, vừa sải bước ra, liền bay vọt đến hướng trên đỉnh đầu Phương Thiền, mãnh liệt nâng lên cánh tay phải vô cùng thô to, nhắm vào đầu Phương Thiền giáng xuống.

Phương Thiền nhếch miệng cười cười, trên mặt không biến đổi, lui về phía sau một bước, cũng nắm tay đập tới mãnh liệt.

Chỉ thấy Đoạn Thông bỗng nhiên giơ tay xé vải đang băng trên cánh tay phải của mình. Vải màu trắng lập tức lỏng ra, bong khỏi cánh tay, lộ ra một cánh tay cực lớn đen kịt, bên trên mọc ra rất nhiều góc cạnh nhìn như vẩy lân.

Trên cánh tay to lớn hiện ra từng điểm bạch quang, gần trăm chỗ huyền khiếu chằn chịt, dưới quyền kình, hư không "phốc phốc" rung động, bị đè nén như muốn vỡ vụn ra từng mảnh.

Phương Thiền thấy vậy, chẳng những không có nửa điểm sợ hãi, ngược lại tiến lên một bước, nét mặt điên cuồng vui vẻ, há miệng rộng phát ra một tiếng gào thét, đồng thời hướng lên oanh ra một quyền.

Chỉ thấy từng đạo sóng âm mắt thường khó phân biệt từ trong miệng Phương Thiền tuôn ra, lại được khí kình từ một quyền trùng kích, gia tốc xông về hướng Đoạn Thông, cùng nắm đấm cực lớn của Đoạn Thông, nện lại với nhau.

"Ầm ầm..."

...

Thanh âm nổ vang nổi lên bốn phía trong Thần Điện, hai phe vừa ra tay thì đã đánh cho thiên hôn địa ám.

Không có ai tấn công Thiệu Ưng, gã cũng không vội vàng động thủ cướp đoạt chìa khóa, vẫn đứng tại chỗ cách đó không xa, tựa hồ là đề phòng Hàn Lập và Thạch Xuyên Không, sợ hai người cố ý cùng Thần Dương diễn kịch cho bọn hắn xem.

Bất quá đợi đã lâu, chứng kiến hai người Hàn Lập thật không có ý động thủ, mới do dự một chút, chuyển dời ánh mắt nhìn lên chiếc chìa khóa màu máu trên đỉnh cây thanh đồng.

Rồi sau đó, mũi chân gã nhún một cái, nhảy đến phía cây thanh đồng.

Kết quả chưa kịp bay lên đến không trung, bên cạnh thân gã có một đạo bạch quang phi tới, tập kích, tốc độ cực nhanh, thiếu chút nữa thì đâm trúng huyệt thái dương của gã. Chính là một thanh phi đao màu trắng lướt sát qua bên người, cắm vào trên mái vòm.

Thiệu Ưng khó khăn lắm mới né được, thân thể rơi xuống, đã rơi lên trên một nhánh dưới cùng của cây thanh đồng.

Ánh mắt của gã oán hận nhìn về phía Thần Dương, vừa rồi chính là y dùng phi đao đánh lén gã.

Chẳng qua là giờ phút này đoạt lấy chìa khoá mới là quan trọng, Thiệu Ưng cũng không vội mà tới đọ sức, thân hình tung một cái, định nhảy lên đỉnh cây thanh đồng.

Nhưng mà khi nhảy lên, hai chân của gã lại bị dính chặt trên nhánh cây thanh đồng, dường như hòa thành một thể, căn bản không thể rút ra.

"Lệ đạo hữu, chúng ta một đường hợp tác đến nay, Thần mỗ có từng hại ngươi? Vì sao vào lúc này ngươi không chịu giúp đỡ?" Thần sắc Thần Dương ngưng trọng, một bên giao thủ cùng Phù Kiên, một bên truyền âm cho Hàn Lập.

"Cũng không phải ta không muốn giúp đỡ, thật sự là do Thần đạo hữu ngươi cấu kết cùng Khôi Thành quá sâu, Lệ mỗ một mực không biết nội

tình bên trong như thế nào. Vì phải tự bảo vệ mình, không thể không cảnh giác..." Hàn Lập trả lời.

"Lệ đạo hữu, việc này nhất thời ta không cách nào giải thích rõ ràng với ngươi. Ngươi có thể xuất thủ đoạt chìa khoá trước, sau đó ta sẽ đem hết thảy sự tình nói thẳng ra cho ngươi biết được không." Thần Dương truyền âm với ngữ điệu vội vàng.

"Trước khi biết rõ sự tình, khó phân bằng hữu, kính xin Thần đạo hữu thứ lỗi." Hàn Lập nhã nhặn từ chối.

"Lệ huynh, ta biết rõ ngươi phúc trạch thâm hậu, giờ phút này trên người đã có một cái chìa khóa khác, cho nên mới không tranh giành cái chìa khóa này. Ngươi đã từng nghĩ qua, nếu bị bọn hắn biết được việc này, sau khi mấy người bọn ta bị diệt, ngươi và Thạch đạo hữu chắc gì có thể an toàn?" Thần Dương bỗng nhiên chuyển vấn đề, truyền âm nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi đổi, có chút kinh ngạc vì sao Thần Dương biết được việc này?

Bất quá sau một phen suy nghĩ thì hiểu được, hơn phân nửa là do khi đó, lúc hai chiếc chìa khóa bắt đầu giao cảm, thiêu đốt ngực mình, tuy rằng tận lực che giấu nhưng vẫn bị Thần Dương phát hiện được dấu vết để lại.

"Thần đạo hữu đang uy hiếp Lệ mỗ?" Sắc mặt Hàn Lập phát lạnh, hỏi.

"Lệ huynh, Thần mỗ nói cái này không phải uy hiếp, ta và ngươi hôm nay gắn bó như môi với răng, môi hở răng lạnh a..." Thần Dương truyền âm, ngữ khí càng vội vàng.

Sau khi do dự hồi lâu, Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên cây thanh đồng, chỉ thấy đôi chân Thiệu Ưng sáng lên huyền khiếu, đang chấn động lên cây thành đồng, từng chút một rút chân ra.

"Thôi vậy..." Hàn Lập than nhẹ một tiếng, thân hình không hề có dấu hiệu mà đột ngột từ mặt đất nhoáng lên.

Dưới bàn chân ầm ầm rung động, chân mang Tinh Nguyệt Ngoa đạp lên hư không, vài nhịp đã đi tới đỉnh cây thanh đồng.

Đám người Tần Nguyên thấy thế, thần sắc biến đổi, chửi ầm lên.

Thần Dương cùng Tôn Đồ liếc nhìn nhau, thoáng thở dài một hơi, ngược lại gấp rút hướng hai người Tần Nguyên công kích, tranh thủ thời gian cho Hàn Lập.

Kết quả Hàn Lập khó khăn lắm đã hạ trên đỉnh cây thanh đồng, cũng lập tức bị một cỗ hấp lực cổ quái trên thân cây hút lại.

Thạch Xuyên Không bay vút lên, theo sát phía sau, tạm thời giữ trách nhiệm phòng vệ cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 949: Đột nhiên xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập không để ý lực hút trên cây thanh đồng, cẩn thận quan sát cột sáng màu trắng trên ngọn cây, suy nghĩ trong đầu chuyển động.

Hắn phát hiện trận văn trên đó có chút khác thứ đã thấy trong Thần Điện, nhưng đều tương tự nhau, phá giải cũng không quá khó.

Vì vậy, hắn lấy Tinh Lan bút từ ngực ra, vẽ phù văn quanh cột sáng.

Cái gọi là quen tay hay việc, tuy Hàn Lập chưa đạt tới trình độ tinh xảo, nhưng tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều, không lâu sau đã khắc họa xong.

Nương theo một đạo bạch quang nhộn nhạo, cột sáng tan ra, chiếc chìa khóa huyết sắc rơi vào tay Hàn Lập.

Cùng lúc đó, lực lượng hấp thụ trên quái thụ thanh đồng cũng biến mất theo.

"Ngươi muốn chết..." Thiệu Ưng nghĩ mình mắc lừa Hàn Lập và Thần Dương, giận tím mặt.

Hai chân gã đạp mạnh một nhánh cây, trực tiếp đạp gãy một đoạn chạc cây thanh đồng, thân hình hung bạo lao tới chỗ Hàn Lập.

Người sau tức thì mang Thạch Xuyên Không đi trước một bước, bay vút xuống.

Không chờ Thiệu Ưng tiếp tục đuổi giết tới, một tay Hàn Lập cầm chìa

khoá, đưa qua đầu, quát to:

"Các ngươi đừng có được voi đòi tiên, nếu vẫn mạnh mẽ tranh đoạt, cùng lắm thì ta bóp chặt thứ này, chúng ta cá chết lưới rách, không ai được chút lợi nào."

Nói xong, quả nhiên Thiệu Ưng sợ ném chuột vỡ bình, không dám vọng động, đứng trên ngọn cây nhìn xuống Hàn Lập, mặt trầm như nước.

Những người đang chém giết khác trong điện cũng vội vã thu tay, lui về hai bên.

"Lệ đạo hữu, nếu ngươi đã chọn khoanh tay đứng nhìn, sao phải dây vào?" Lông mày Phù Kiên nhíu chặt, ánh mắt bất thiện nói.

Hàn Lập tay cầm chìa khoá, đứng chắp tay, không giải thích.

"Người Thanh Dương thành chúng ta làm việc thế nào hình như không đến phiên Phù thành chủ khoa tay múa chân nhỉ?" Thần Dương khì khì một tiếng, nói.

"Khụ khụ... Phù đạo hữu, thì ra ngay từ đầu chúng ta đã trúng phải khổ nhục kế của người ta, hiểu lầm bọn họ tự ly gián, không ngờ người ta chỉ diễn trò cho chúng ta xem mà thôi..." Tần Nguyên ho nhẹ một tiếng, nói.

"Tiểu tử, dám cả gan trêu đùa chúng ta, sợ ta bỏ chìa khoá này, thật sự cá chết lưới rách với các ngươi sao?" Thiệu Ưng âm tàn nói.

"Thiệu Ưng, ngươi đang nói lời khốn nạn gì vậy?" Đúng lúc này, bên ngoài Thần Điện lại truyền đến một tiếng phẫn nộ.

Ngay sau đó, bốn đạo nhân ảnh từ ngoài tiến vào.

Trong đó hai người đi đầu, một là trung niên hán tử tướng mạo không có gì đặc biệt, một là vị lão giả vóc người thấp bé to khoẻ, thoạt nhìn cũng không hấp dẫn ánh mắt người ngoài, nhưng hai người lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người trong điện.

Chỉ vì hai người này không phải ai khác, chính là Thành chủ Huyền Thành Ách Quái và Lục Hoa phu nhân.

Mà theo phía sau họ là một đôi nam nữ bộ dáng tuấn tú mặc cốt, chính là huynh muội Chu Tử Nguyên và Chu Tử Thanh.

Thần Dương thấy Ách Quái đột nhiên hiện thân, thần sắc không khỏi hơi đổi, thân hình cũng không nhịn được lui về sau nửa bước. Hàn Lập nhìn thấy, nghi hoặc trong lòng càng lớn.

"Tham kiến Ách thành chủ..." Mọi người thấy thế, rối rít tiến lên thi lễ nói.

"Thành chủ, thuộc hạ..." Thiệu Ưng đi ra phía trước, khom người hạ bái, đang muốn nói chuyện, sắc mặt Ách Quái chuyển lạnh, đột nhiên vung một tay áo, trực tiếp quật gã xuống đất.

Sau khi gã đứng lên, vội vàng xoay người lần nữa, không dám nói tiếp nửa câu. Đám người Tần Nguyên thấy vậy, thần sắc nhanh chóng thay đổi, trong mắt đều toát ra vẻ sợ hãi.

Hàn Lập thấy vậy, bàn tay cầm chìa khóa huyết sắc không khỏi nắm chặt thêm vài phần, ánh mắt khó hiểu bắt đầu đánh giá trên mặt Ách Quái, trong lòng cân nhắc nên giao chìa khóa ra hay tiếp tục dùng việc phá hủy chìa khóa uy hiếp.

Sắc mặt Ách Quái ngưng lại, khi ánh mắt đảo qua đám người Hàn Lập, trong mắt hiện lên một chút tán thành, mà khi thấy Thạch Xuyên Không sau lưng Hàn Lập, cũng chỉ thoáng kinh ngạc, không có quá nhiều phản ứng.

Mà khi ánh mắt gã rơi xuống người đám Tần Nguyên. sắc mặt gã lập tức chìm xuống, cười lạnh nói:

"Tần thành chủ, Phù thành chủ, nhị vị các ngươi thật bản lĩnh, chưa sờ đến một cọng lông của bí bảo đã tranh đấu nội bộ rồi, sao nào... Các ngươi thích tự giết lẫn nhau thế à?"

"Không dám. Tại hạ muốn tự tay cất giữ chìa khóa, sau đó dâng tặng cho Ách thành chủ, chỉ là nhất thời tranh công nóng vội nên mới nảy sinh xung đột với Tôn đạo hữu và Thần đạo hữu..." Tần Nguyên vội vàng giải thích.

"Ha ha, lúc này miệng lưỡi Tần đạo hữu thật sự rất lưu loát. Nói không thở dốc, không ho khan?" Tôn Đồ mỉa mai cười nói.

"Cướp chìa khoá hay không là do bản lĩnh, nếu tranh chấp với Khôi Thành, chẳng những ta không nhiều lời, mà còn khen thưởng. Nhưng các ngươi tự giết lẫn nhau, thì đúng là không được." Sắc mặt Ách Quái hơi hòa hoãn, thoạt nhìn nộ khí đã tiêu tan phần nào, mở miệng nói.

"Việc này là do chúng ta nhất thời tham công, về sau nhất định sẽ đền bù tổn thất cho hai thành Bạch Nham và Thanh Dương, mong Thành chủ thứ tội." Phù Kiên theo sát Tần Nguyên, lấy được cớ “Tham công sốt ruột" vội vàng nói theo.

"Niệm tình các ngươi cũng vì đại kế Huyền thành ta, hôm nay không vội xử lý, chờ khi trở về, các ngươi nhất định phải bồi tội thật tốt với Tôn đạo hữu và Thần đạo hữu. Nếu giờ Thanh Dương thành đoạt được chìa khóa, vậy tạm thời do vị Lệ đạo hữu này cất giữ, bất kỳ kẻ nào cũng không được sinh lòng cướp đoạt. Tiếp đó chúng ta còn phải chung sức hợp tác mới có thể đạt được bảo tàng." Ách Quái trầm ngâm một lát, nói.

Một trận tranh giành lợi ích biến thành tranh công gây lên, mặc dù đám người Tôn Đồ bất mãn trong lòng nhưng cũng không nhiều lời.

"Ách thành chủ, nếu ngài đã tới, đương nhiên ta không thể tiếp tục cất giữ chìa khóa này, tất phải giao cho Ách thành chủ mới đúng." Hàn Lập tiến lên một bước, mở bàn tay ra, nói.

"Có lẽ chư vị không viết, chìa khoá huyết sắc này có tổng cộng năm cái, hợp nhất một chỗ mới có thể mở ra cấm địa sâu trong Đại Khư, kế tiếp lấy được bảo tàng trong đó, chỉ một cái thì không có tác dụng quá lớn. Nếu chìa khóa này do Lệ đạo hữu lấy được, vậy trước khi đến chỗ bảo tàng, vẫn phải giao cho Lệ đạo hữu cất giữ." Ách Quái liếc mắt nhìn chìa khoá, không nhận mà vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không tiếp tục từ chối, thuận thế cất chìa khóa vào ngực.

Thịch, thịch, thịch.

Lại một trận tiếng tim đập dồn dập truyền đến, chiếc chìa khoá huyết sắc này dường như hô ứng với chìa lúc trước, cả hai bắt đầu cùng đập như trái tim.

Ngay sau đó, liền có một cỗ nhiệt lưu chảy xuôi ra từ chìa khoá huyết sắc, tràn vào cơ thể Hàn Lập.

Theo từng nhịp đập, một cỗ nhiệt khí từ trong chìa khoá huyết sắc rót vào, tràn vào cơ thể hắn. Liền đó Hàn Lập cảm thấy không chỉ khí huyết trong người nhanh chóng chuyển động, mà ngay cả lực lượng tinh thần cũng bị điều động bắt đầu vận chuyển.

Cuối cùng chỗ Huyền Khiếu sắp mở trên người hắn trong một tích tắc này, thông suốt.

Sau khi Hàn Lập kinh hỉ, vội đè mạnh khí huyết hạ thể và lực lượng tinh thần xuống, không dám lộ ra biến hóa của mình.

Nhưng dù là vậy, mọi người vẫn nhận ra một tia khác thường, nhìn về phía hắn.

"Xin hỏi Ách thành chủ, rốt cuộc bảo tàng sâu trong Đại Khư là thứ gì?" Hàn Lập thần sắc tự nhiên, vì muốn chuyển lực chú ý của mọi người, chủ động mở miệng hỏi.

"Truyền thuyết từ xưa nói, chỗ sâu trong Đại Khư ẩn giấu một bộ hài cốt có lực lượng vô tận, nó có uy năng nghiêng trời lệch đất giống như Chí Bảo. Phàm là người có thể tới đó, nhìn thấy bộ hài cốt kia thì đều thu được chỗ tốt rất lớn." Ách Quái chậm rãi nói.

Được Ách Quái nói đó là đồ có chỗ tốt lớn, đương nhiên vật tầm thường

còn xa mới so được.

Mọi người nghe vậy, thần sắc đều khẽ đổi, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít đều hiện lên ý hướng tới hoặc vẻ tham lam.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng cũng khẽ động, không khỏi liên tưởng đến "Tích Lân Thánh Hài" trong miệng Thạch Xuyên Không trước đây. Có điều theo lời kia, dường như Ách Quái tới đây còn mục đích gì khác, nhưng không biết rốt cuộc là gì.

Hắn im lặng nhìn Thạch Xuyên Không một cái, thấy gương mặt hờ hững của y thì xoay chuyển ánh mắt, lại nhìn lướt qua Thần Dương.

Lúc này vẻ mặt Thần Dương dường như có phần biến ảo bất định, trong mắt lo lắng ngổn ngang.

"Thần đạo hữu, ngươi nói thật cho ta biết, có phải ngươi biết rõ những chuyện gì không?" Hàn Lập truyền âm hỏi Thạch Xuyên Không.

Chờ một lát, Thần Dương vẫn không phản ứng.

"Chuyện Ách Quái thành chủ nói rốt cuộc là thật hay giả?" Hàn Lập lại truyền âm hỏi.

"Lệ đạo hữu, ta đúng là có chuyện gạt ngươi, nhưng ta cũng có nỗi khổ tâm riêng, giờ không thể nói rõ với ngươi..." Lúc này, Thần Dương mới truyền âm trả lời.

"Thần đạo hữu, lúc trước ngươi đã uy hiếp ta một lần, nếu bây giờ vẫn không thẳng thắn nói rõ, vậy việc hợp tác sau đó của chúng ta nên bỏ hết đi." Ngữ khí Hàn Lập lạnh dần, truyền âm nói.

"Cái này... Mà thôi, nếu ngươi muốn biết rõ, ta cũng không gạt ngươi. Trên thực tế, ban đầu ta không phải là người Thanh Dương thành mà là người Huyền Thành. Năm đó ta và huynh trưởng Thần Liệt đều là gián điệp Phủ Thành chủ bồi dưỡng, tương lai đều bị phái lẻn vào thành khác. Vì đảm nhiệm nhiệm vụ này, chúng ta đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc. Lúc sát

hạch cuối cùng, chúng ta đều bị phái ra ngoài giết một người, sau khi thành công có thể nhận được lượng lớn tài nguyên tu luyện và công pháp huyền tu cao thâm. Ai cũng không ngờ, đối tượng chúng ta ám sát chính là đối phương..." Thần Dương ngập ngừng một chút, truyền âm nói.

"Tàn sát lẫn nhau?" Hàn Lập nghe đến đó, khẽ nhíu mày.

"Đúng vậy. Ách Quái phái Thiệu Ưng đến theo dõi, chúng ta không có lựa chọn nào khác... Cuối cùng ta còn sống..." Thần Dương dừng một chút, có chút khó khăn nói.

"Ân oán giữa ngươi và hắn không liên quan đến ta, vì sinh tồn ở Tích Lân Không Cảnh, ta có thể hợp tác với ngươi, nhưng muốn khiêu chiến Ách Quái bây giờ, không khác lấy trứng chọi đá, ta sẽ không chịu chết với ngươi." Sau khi Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói.

"Đó là chuyện đương nhiên... Hơn nữa ta cũng không có ý định chống lại Ách Quái lúc này. Bây giờ chuyện cần làm cũng giống Lệ đạo hữu ngươi, chỉ vì sinh tồn mà thôi..." Thần Dương nặng nề thở dài một tiếng, có phần bất đắc dĩ nói.

"Vậy theo lời Ách Quái vừa rồi..." Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Bây giờ nói thật giả cũng không có ý nghĩa, dù sao trước giờ chưa có ai tìm thấy. Nhưng trong truyền thuyết, đúng như hắn nói, sâu trong Đại Khư cất giấu một bộ di hài, trên người nó ẩn chứa năng lượng vô cùng vô tận. Dù chỉ có một đoạn xương ngón tay của nó, sau khi luyện hóa vào cơ thể cũng giúp tu vi thân thể, thậm chí là số lượng huyền khiếu tăng vọt cực nhiều, thật sự là Thần vật trong lòng Huyền tu chúng ta." Thần Dương suy nghĩ một chút, giải thích nói.

Hàn Lập nghe vậy, đang muốn nói thêm gì đó, tiếng Ách Quái lại vang lên:

"Lệ đạo hữu, nếu chìa khoá huyết sắc này nằm trong tay ngươi, vậy việc này không nên chậm trễ, chúng ta cùng nhau lên đường, chạy tới chỗ bảo tàng kia. Nếu bị người Khôi Thành đoạt trước, cái được không bù nổi cái mất."

"Nếu chìa khóa bảo tàng kia có năm cái, phải tập hợp đủ mới có thể mở ra, chỗ chúng ta có một, dù người Khôi Thành tới trước cũng không thể mở chứ?" Tôn Đồ nhíu mày, hỏi.

"Khôi Thành khác Huyền Thành chúng ta, họ tinh thông Khôi Lỗi Chi Thuật, chưa hẳn không có cách khác." Lục Hoa phu nhân vẫn trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng.

------oOo------

Chương 950: Giải trừ mối hoạ về sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đả tự: Đông Phương Hàn Vân

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Giải kiếp trùng bỏ xuống phiền tâm

Hắc vụ Lâm Vũ phiêu đãng đãng.

Đối với đề nghị của Ách Quái, Hàn Lập vẫn lộ vẻ chần chờ, dường như đang cân nhắc lợi và hại, do dự có nên đi hay không, đột nhiên bên tai vang lên thanh âm của Thạch Xuyên Không:

"Lệ đạo hữu, ấn tín truyền tống của ta và ngươi đều là giả, hôm nay đã không thể thông qua vật ấy trở về Thánh Vực, mà trong Tích Lân Không Cảnh này chỗ đủ khả năng giúp chúng ta trở về, chỉ sợ cũng chỉ có chỗ sâu trong Đại Khư này thôi."

Hàn Lập nghe vậy, lông mày lại nhíu chặt hơn.

"Thế nào, Lệ đạo hữu, còn có băn khoăn gì sao? Cứ nói đừng ngại." Sắc mặt Ách Quái hiền lành hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, trong người tại hạ còn có Hắc Kiếp Trùng, một mực là họa lớn. Bên trong Đại Khư này, còn không biết sẽ xảy ra biến cố gì, ta thật sự lo lắng nếu lúc đó Hắc Kiếp Trùng đột nhiên phát tác. Nếu chỉ gây tổn thương cho mình thì không nói, vạn nhất trì hoãn đại kế Huyền thành chúng ta, chết muôn lần cũng không hết tội..." Hàn Lập liền ôm

quyền, nói ra.

"Hắc Kiếp Trùng, đây không phải là thủ đoạn của Lục Hoa đạo hữu sao, cái này là..." Ách Quái quay người nhìn về phía Lục Hoa phu nhân, nghi ngờ nói.

"Việc này nói rất dài dòng... Mà thôi, trước hết để ta giúp hắn giải trừ trùng này đã." Lục Hoa phu nhân nhíu mày, nói ra.

Dứt lời, lão liền dẫn Hàn Lập đi ra bên ngoài đại điện.

"Tiểu tử ngươi thật đúng là xảo quyệt, rõ ràng ở chỗ này dám uy hiếp lão phu khu trừ Hắc Kiếp Trùng cho ngươi?" Sắc mặt Lục Hoa phu nhân bỗng nhiên trầm xuống, nói ra.

"Tiền bối không nên hiểu lầm, vãn bối cũng là nghe Cốt đạo hữu nói, tiền bối ngài tính sau khi chấm dứt chuyện ở chỗ này, sẽ giúp vãn bối giải quyết hoạ Hắc Kiếp Trùng, cho nên mới dựa vào câu nói này dám nói ra, nếu không nào dám nói bừa như vậy." Hàn Lập vội vàng giải thích nói.

"Nha đầu kia, tại sao cái gì cũng đều nói cho ngươi nghe, đây không phải lấy tay bắt cá sao?" Lục Hoa phu nhân cau mày nói.

"Tiền bối, lại nói tiếp, sau khi tiến vào Đại Khư này, người có từng gặp qua Cốt đạo hữu không?" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, chủ động hỏi.

"Không có... Lúc ấy tình huống hỗn loạn, đã bảo nó theo sát ta một chút, kết quả là... Nói như vậy, ngươi cũng không có gặp qua Cốt nha đầu?" Thần sắc lo lắng trong mắt Lục Hoa phu nhân càng phát ra nồng đậm hơn, hỏi.

"Tiền bối yên tâm, Cốt đạo hữu nàng cát nhân thiên tướng, tất nhiên sẽ không có việc gì." Hàn Lập không trả lời thẳng, chỉ là từ chối cho ý kiến an ủi.

"Tiểu tử ngươi coi như có chút lương tâm, lại lo nghĩ cho an nguy của nàng... Nếu không cho dù là Ách thành chủ lấy tính mạng ta, lão phu cũng chưa chắc chịu giúp ngươi khu trừ sạch sẽ. Tốt rồi, chúng ta bắt đầu đi..."

Lục Hoa phu nhân thở dài một tiếng, nói ra.

Trong lòng Hàn Lập cười khổ không ngớt, cũng chỉ gật đầu nhẹ, đi ra phía trước.

Sau một lát, Hàn Lập cùng Lục Hoa phu nhân trở về đại điện, tai hoạ Hắc Kiếp Trùng làm hắn lo nghĩ đã lâu, rốt cuộc giải quyết xong.

"Hiện tại hoạ trùng của Lệ đạo hữu đã giải quyết xong, chúng ta có thể xuất phát rồi." Ách Quái cười nói.

"Đa tạ Ách thành chủ cùng Lục Hoa tiền bối, vãn bối nguyện bám gót theo." Hàn Lập ôm quyền thi lễ, nói ra.

"Hảo! Xuất phát."

Ách Quái vung tay lên, ra lệnh một tiếng, mọi người sớm đã tập hợp tất cả, đi ra hướng ngoài đại điện.

Kết quả còn chưa đi xa, cả tòa đại điện chợt đung đưa ù ù, trên vách tường hiện ra từng vết rạn, hơn nữa không ngừng biến lớn, vô số đá vụn tuôn rơi xuống.

"Không tốt, nơi đây sắp sụp đổ rồi, mau rời đi!" Sắc mặt Tôn Đồ khẽ biến, la lên thất thanh.

Những người khác thấy cảnh này, thần sắc cũng đều biến đổi, thoáng bối rối.

Hàn Lập cũng không có lúng túng, chỉ là ánh mắt chợt lóe, trong đầu hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước hắn lấy xuống chìa khoá màu máu kia.

Giờ phút này, con mắt hắn chợt nhìn nghiêng qua, Thần Dương giờ phút này ánh mắt cũng yên tĩnh, không có kinh ngạc bởi vì biến động xung quanh, trong lòng hắn không khỏi khẽ động.

"Không nên kinh sợ." Ách Quái nhàn nhạt mở miệng.

Thanh âm của lão không lớn, nhưng có tác dụng ổn định nhân tâm, mọi người lập tức an tĩnh lại.

"Chỉ là một ít đá rơi, có gì đáng giá sợ hãi chứ." Ách Quái khẽ cười một tiếng, tiếp đó phất ống tay áo lên

Một đạo bạch quang từ trong tay áo lão bắn ra, bay lên ngút trời.

Đạo bạch quang kia vừa ly khai ống tay áo Ách Quái, lập tức nhanh chóng vô cùng biến lớn lên, hóa thành một cột sáng màu trắng thô to chừng vài chục trượng, trong đó chớp động lên từng đạo hồ quang điện cực nóng, phát ra thanh âm xì xì làm người ta run rẩy, bay thẳng lên trời.

Ầm ầm!

Nóc đại điện dưới bạch quang chớp động lập tức tan vỡ, còn có mặt đất dưới sự trùng kích của bạch quang cũng nhanh chóng hòa tan, toàn bộ đại điện càng thêm đung đưa kịch liệt.

Trong nháy mắt bạch quang ngút trời biến mất, một cái hố cháy đen thật lớn xuất hiện trên đỉnh đầu tất cả mọi người và nối thẳng xuống mặt đất, rõ ràng có thể thấy trên không trung dày đặc mây vàng.

Mọi người thấy cảnh này, đều trợn mắt há hốc mồm, vừa kính vừa sợ nhìn về phía Ách Quái.

Trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên một tia khiếp sợ, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Thần Dương.

Những hồ quang điện bên trong cột sáng màu trắng có khí tức giống với lôi điện màu trắng ẩn chứa trong đoàn mây màu vàng đất mà trước kia Thần Dương đã sử dụng, hẳn là thuộc về cùng một loại công kích.

Thần Dương giờ phút này có chút thất thần nhìn qua hố đen trên đỉnh đầu, sắc mặt tái nhợt.

Chỉ có điều mọi nhứ xung quanh vẫn như cũ đang lắc lư kịch liệt sắp tan vỡ, trên hố đen cũng xuất hiện vô số vết rạn, cũng sắp tan vỡ đổ sụp.

Thân hình Ách Quái nhoáng một cái, từ giữa hố đen bắn ra.

Những người khác cũng vội vàng đuổi theo, tuy rằng những người này không có thủ đoạn đạp không đi như Hàn Lập, nhưng leo lên một cái hố vẫn rất dễ dàng, trong nháy mắt đã đi tới mặt đất.

Toàn bộ tế đàn lay động kịch liệt, rất nhanh triệt để tan vỡ đổ sụp, chìm vào dưới mặt đất.

Một cái hố sâu lớn vô cùng xuất hiện ở bên trong thành trì, màu đen âm u sâu không thấy đáy, phảng phất như một cái miệng khổng lồ đáng sợ.

Mọi người đứng bên cạnh hố to, ngơ ngác nhìn hết thảy trước mắt.

Ánh mắt Hàn Lập rất nhanh dời khỏi hố đen, nhìn lại xung quanh, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

Lúc trước toà tế đàn giữa phế tích sụp đổi, sau đó liền xuất hiện vô số Khôi Lỗi, không biết nơi này có giống vậy không?

Giờ phút này người Huyền thành tiến vào Đại Khư đã tụ tập không ít, nhưng trước vô số Khôi Lỗi kia, vẫn còn quá mức thế đơn lực bạc.

Trên mặt Thạch Xuyên Không cũng lộ ra một tia lo lắng, trao đổi một cái ánh mắt với Hàn Lập.

"Tốt rồi. Đi thôi, tiến vào chỗ sâu trong Đại Khư." Thần sắc Ách Quái nhàn nhạt nói một tiếng, quay người đi tới phía trước, những người khác vội vàng đuổi theo

Mọi người chưa đi được bao xa, mặt đất lần nữa hơi rung rung lên.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ.

"Xảy ra chuyện gì vậy? Lại có địa chấn?" Vẻ mặt mọi người lần nữa biến đổi.

Giữa mặt đất rung động, vô số cỗ Khôi Lỗi từ trong chui ra, số lượng rất nhiều, giống với tình huống trong phế tích lúc trước.

Những Khôi Lỗi này đều có màu đỏ hồng, đều là hình người, có chút tương tự với đám khôi lỗi lúc trước kịch chiến với Hàn Lập, trong tay đều nắm một thanh đại kiếm đỏ sậm, phía trên ẩn hiện hào quang hỏa diễm.

Khôi Lỗi màu đỏ vừa chui ra khỏi mặt đất, lập tức bay nhào tới đám người.

"Khôi Lỗi nhiều như vậy! Tại sao lại như thế?" Sắc mặt mọi người đại biến, không khỏi đứng tựa lưng vào nhau thành một vòng.

Số lượng Khôi Lỗi mặc dù nhiều, nhưng mọi người tại đây đều là tinh anh, tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không thực sự e ngại, từng người lấy vũ khí ra, chiến đấu với những Khôi Lỗi này.

Hàn Lập huy động loan đao, giao thủ với đám Khôi Lỗi, chém giết hai cỗ, sắc mặt hơi trầm xuống.

Những thứ Khôi lỗi màu đỏ này thân thể cũng có lục phủ ngũ tạng, trong cơ thể chảy xuôi chất lỏng màu bạc, giống với những Khôi lỗi trong tế đàn kia, lực lớn vô cùng, hành động càng thêm mau lẹ, so với Khôi lỗi đầu sói và đầu hổ trong phế tích lúc trước thì lợi hại hơn không ít.

Hàn Lập lo lắng, những Khôi Lỗi này lợi hại như vậy, số lượng lại nhiều như thế, lần này muốn thuận lợi rời khỏi nơi này, e rằng còn khó khăn hơn so với trước.

Bất quá ánh mắt hắn liếc xéo qua, liền thấy sắc mặt đám người Ách Quái, Lục Hoa phu nhân vẫn bình tĩnh, dường như đã tính trước, trong lòng hồ nghi liền hơi ngẩn ra.

Những người khác giao thủ cùng những Khôi lỗi màu đỏ này, sắc mặt cũng đều biến đổi.

"Chư vị không cần lo lắng, chỉ là một ít Khôi Lỗi thôi, không đủ gây sợ, Lục Hoa đạo hữu." Ách Quái nhàn nhạt nói ra.

Lục Hoa phu nhân đáp lại một tiếng, tay vòng qua bên hông, bàn tay chợt loé ánh sáng xám, lại nhiều ra một cái lư hương màu xám.

Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày thoáng nhảy lên.

Lư hương này dường như cũng là một kiện Tinh khí, phía trên chớp động điểm điểm tinh quang, trong miệng Lục Hoa phu nhân tụng đọc chú ngữ, lập tức mảng lớn khói bụi từ trong lò chen chúc bay ra, nhanh chóng khuếch tán ra, mấy hơi thở sau đã tràn ngập trong phạm vi ngàn trượng.

Khôi Lỗi màu đỏ phụ cận bị khói bụi này bao lại, lập tức hành động trở nên chậm chạp, công kích cũng trở nên yếu ớt vô lực, mà đám người Hàn Lập lại không bị khói bụi kia ảnh hưởng chút nào.

Thần thức Hàn Lập đảo qua những Khôi lỗi bị khói bụi bao lại, tra xét rõ ràng, ánh mắt lập tức chớp lên.

Trong cơ thể những Khôi Lỗi này, chất lỏng màu bạc giờ phút này biến thành màu xám bạc, lại đặc sền sệt, dường như biến thành cục cao su, lưu động trở nên chậm chạp gấp mấy lần so với trước.

"Thì ra là thế..." Hàn Lập giống như ngộ ra, chậm rãi gật đầu.

Mắt thấy cảnh này, lập tức mọi người đại hỉ, vội vàng đánh bay những Khôi lỗi vây công, hoặc là trực tiếp hủy diệt, tạo ra một mảnh đất trống.

Khôi Lỗi phía ngoài dường như cực kỳ kiêng kị đám khói bụi này, vậy mà không dám tới gần, vây quanh bên ngoài khói bụi, gào thét như dã thú.

"Thủ đoạn Ách thành chủ cùng Lục Hoa đạo hữu đúng là thông thiên, chúng ta thực sự bội phục, không biết khói bụi này là thứ gì, vậy mà có thể khiến những Khôi Lỗi này e ngại?" Tôn Đồ cùng Thần Dương trao đổi ánh mắt một cái, cười ha ha nói.

"Bất quá chỉ là thủ đoạn nhỏ đối phó những thứ Khôi Lỗi này mà thôi, nào dám xưng là thủ đoạn thông thiên. Đi thôi." Ách Quái cười nhạt một tiếng, dẫn đầu tiếp tục đi về phía trước.

Những người khác nhao nhao đuổi theo, những thứ khói bụi này như có Linh tính, cùng tiến lên theo mọi người, thủy chung bảo trì phạm vi bao phủ gần nghìn trượng, cũng không tản đi, cũng không lùi về.

Có khói bụi hộ tống, những Khôi lỗi màu đỏ phía trước căn bản không tạo được bao nhiêu uy hiếp, mọi người rất nhanh ra khỏi thành trì, cũng không lâu lắm đã rời khỏi mảnh ốc đảo này.

Phạm vi hoạt động của những Khôi Lỗi cũng chỉ ở trong phiến ốc đảo này, sau khi rời khỏi ốc đảo, những Khôi Lỗi kia cũng không hề đi theo, làm cho đám người Huyền thành nhẹ nhàng thở ra.

Dù có khói bụi hộ thể, nhưng lại bị hàng nghìn Khôi lỗi vây quanh đến cuối tầm mắt, làm cho trong lòng mọi người cảm thấy e ngại không thôi.

Ách Quái dường như biết rõ chỗ cấm địa kia, sau khi rời ốc đảo, trực tiếp mang đám người Huyền thành đi dọc theo con sông màu đỏ sậm, tiếp tục đi theo hướng hạ du.

Trong nháy mắt đã qua hai tháng, đám người Huyền thành rốt cuộc đi ra khỏi sa mạc đỏ sậm.

Mặt đất phía trước biến từ màu đỏ thành đen, trong không khí chợt ẩm ướt, không trung bắt đầu có mưa rơi lả tả, trong không khí nơi này tràn ngập lực lượng tinh thần, càng phát ra nồng đậm, trên mặt đất sinh trưởng vô số thảm thực vật cao thấp, mơ hồ hình thành một mảnh Vũ Lâm tươi tốt.

Hoàn cảnh trong Đại Khư kỳ lạ, tuy rằng phía trước xuất hiện một mảnh Vũ Lâm như vậy, nhưng mọi người cũng không có kinh ngạc.

Chỉ là giữa Vũ Lâm phiêu đãng một cỗ sương mù màu đen nhàn nhạt, khiến

cho mọi thứ xung quanh lồng lên một tầng sương mờ, làm cho nơi đây tràn đầy cảm giác thần bí.

------oOo------

Chương 951: Các hoài quỷ thai (*)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Kỳ Trúc Kẻ Sỹ

Dịch: Chưởng Thiên

Ách Quái đối với những biến hóa diễn ra xung quanh đều xem như không thấy, vẫn cứ một mình một ngựa dẫn đầu tiến lên, cước bộ thoạt trông nhàn nhã như cưỡi ngựa xem hoa, nhưng thực tế cứ sau mỗi bước chân thân hình lão lại vọt lên phía trước cả trăm trượng.

Đám người Lục Hoa Phu Nhân, Phù Kiên, Tần Nguyên bám sát lão, còn lại Thần Dương, Tôn Đồ, cùng với Hàn Lập, không rõ là vô tình hay cố ý, đồng thời tụt lại phía sau một quãng.

Mấy người bọn hắn cũng không lộ ra bao nhiêu cảm xúc, đều trầm mặc cúi đầu tiến lên phía trước, ngoại trừ tiếng bước chân sàn sạt, thì không gian xung quanh mười phần yên tĩnh.

"Thần đạo hữu, cấm địa mà Ách thành chủ nói tới quả thật ở phía trước sao? Khu rừng mưa này dù nhìn thế nào cũng thấy có chút quỷ dị a." Hàn Lập một mặt theo dõi Ách Quái đằng trước, một mặt âm thầm truyền âm trao đổi với Thần Dương, Tôn Đồ.

Xét thực lực thì Ách Quái quá sức mạnh mẽ, lại có thêm Tần Nguyên, Phù Kiên, cùng nam tử mũi ưng, đám người Hàn Lập tuyệt đối rơi vào hạ phong, dưới tình huống như thế, mấy người bọn hắn đành phải buông bỏ thành kiến trong lòng, âm thầm liên thủ, cùng nhau đề phòng bất trắc.

"Đối với sự tình Đại Khư, ta chỉ vẻn vẹn nghe nói qua một chút da lông mà thôi, cũng không rõ ràng cái gọi là hài cốt kia chính xác ở nơi nào. Có điều, bằng vào tinh thần chi lực trong hư không, đúng là chúng ta đang đi vào sâu bên trong Đại Khư rồi. Dù sao đi nữa, ngươi hiện giờ cũng đã có một chiếc

chìa khóa, chúng ta cũng đã đáp ứng cùng đi tầm bảo, nếu như Ách Quái khinh cử vọng động, cũng chẳng mang lại kết quả gì tốt đẹp." Thần Dương chần chừ một chút, truyền âm đáp lại.

"Hy vọng là như thế…" Hàn Lập trầm ngâm.

Tuy miệng nói vậy, nhưng tinh thần hắn không chút nào buông lỏng, bảo trì sự cảnh giác tuyệt đối.

"Nhắc đến chìa khoá, ta cảm thấy có chút cổ quái. Theo Ách thành chủ nói, phải cần đến năm chiếc mới có thể mở ra cấm địa, trong tay Lệ đạo hữu hiện giờ chỉ có một cái mà thôi, vậy mà Ách thành chủ lại không có ý định tìm kiếm bốn chiếc chìa khoá còn lại, hẳn là chúng đã bị thành chủ hắn lấy được a." Tôn Đồ đột nhiên truyền âm nói ra.

"Có lẽ vậy." Hàn Lập khẽ động, liếc sang Thần Dương một chút, nhàn nhạt truyền âm trả lời.

Hai mắt Thần Dương vẫn bình tĩnh như nước, không nói gì thêm.

"Cuối cùng vẫn là không biết mấy chiếc chìa khóa màu máu này có tác dụng gì, nếu chỉ để mở ra đại môn cấm địa thì cũng chỉ đến thế mà thôi, nhưng nếu là sau khi tiến vào trong vẫn phải dùng đến, thì Ách thành chủ với bốn chiếc chìa khoá trong tay có thể nói là chiếm hết thượng phong a, chúng ta không thể khinh thường." Tôn Đồ lại tiếp lời.

Hàn Lập nghe được lời này, ánh mắt không khỏi khẽ động.

Quả thật hắn chưa nghĩ tới điểm này, nếu đúng là như thế, thì phiền toái hẳn là không ít.

Lúc này, Ách Quái vẫn đang nhàn nhã bước đi như cũ, tựa hồ không thèm để ý đến đám người Hàn Lập đang cách lão khá xa.

"Thành chủ, hai kẻ Thần Dương cùng Tôn Đồ đều là hạng lòng lang dạ sói, trước mặt thì dạ vâng, sau lưng lại thông đồng với nhau bất tuân thượng lệnh. Thuộc hạ sợ rằng bọn chúng đã sớm cấu kết với Khôi Thành trù tính

âm mưu gì đó rồi, chi bằng chúng ta đồng loạt ra tay, triệt hạ chúng tại đây, đến lúc tiến nhập cấm địa hẳn là có thể giảm bớt một chút biến số. Lấy thực lực của Ngài, nhất định có thể lập tức đánh chết Lệ Phi Vũ đoạt lấy chìa khoá, tuyệt đối không cho hắn cơ hội cá chết lưới rách hủy đi bảo vật." Phù Kiên tới gần Ách Quái thêm một bước, mắt lộ hung quang, truyền âm cho lão.

"Không cần, ta tin tưởng Thần Dương cùng Tôn Đồ sẽ không thông đồng với Khôi Thành làm ra sự tình gì mờ ám đâu, sở dĩ bọn họ có biểu hiện như vậy, là bởi có chút đề phòng đối với chúng ta, lấy tình hình hiện tại ở Đại Khư này mà nói, cũng khó trách bọn họ nghĩ như vậy." Ách Quái mỉm cười, truyền âm đáp lại gã.

"Thành chủ, Ngài quá nhân từ rồi! Vẫn có câu tri nhân tri diện bất tri tâm (**), tên Thần Dương này sợ rằng vẫn vì chuyện năm xưa mà một mực oán hận Ngài, nhất định phải đề phòng." Phù Kiên cuống quýt không ngừng nói ra.

"Phù thành chủ không cần lo lắng, trong lòng ta tự biết rõ, hiện giờ vẫn nên dĩ hòa vi quý. Để cho chúng ta tại đây tàn sát lẫn nhau mới chính là âm mưu của Khôi Thành đấy." Ách Quái mỉm cười lơ đễnh.

Phù Kiên nghe vậy bèn khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập nhìn thấy Phù Kiên đột nhiên tiếp cận Ách Quái, ánh mắt lóe lên, tựa hồ lại suy nghĩ điều gì.

Cả một đoàn người, trong lòng ai cũng như có quỷ, cứ thế đi về phía trước.

Lại mấy ngày trôi qua, bọn họ đã đi vào rất sâu bên trong rừng mưa.

Cây cối nơi đây cao lớn dị thường, khắp nơi đều là đại thụ mấy người ôm không xuể, những cây thấp nhỏ dần dần thưa thớt.

Đột nhiên, Ách Quái nói rằng cấm địa đã ở phía trước không xa, khiến cho tất cả đều chấn động tinh thần.

Hàn Lập vẫn đi sau cùng, liên tục đảo mắt nhìn xung quanh, bất chợt cau mày.

"Sao vậy, Lệ đạo hữu? Nhìn ngươi mặt mày nhăn nhó, chẳng lẽ đã phát hiện điều gì không ổn?" Thạch Xuyên Không vẫn đi bên cạnh hắn chợt nhích lên một bước, truyền âm hỏi.

"Không có gì, chẳng qua ta đang cảm thấy có chút kỳ quái." Hàn Lập lắc đầu.

"Kỳ quái? Kỳ quái chỗ nào?" Thạch Xuyên Không nghe được lời này, kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Tinh thần chi lực nơi đây nồng đậm như thế, thực vật lại rất phát triển, nhưng trên đường chúng ta tới đây, ngay cả một con lân thú cũng không có gặp qua, theo lý mà nói, hoàn cảnh nơi này hẳn là phi thường thích hợp cho lân thú sinh trưởng mới đúng." Hàn Lập truyền âm trả lời.

"Nghe ngươi nói vậy, điều này thật sự cổ quái đây." Thạch Xuyên Không chậm rãi gật đầu.

"Được rồi, tiếp tục lo nghĩ việc này cũng vô dụng, chẳng phải Ách Quái vừa nói cấm địa đã ở ngay trước mặt rồi hay sao. Thạch đạo hữu, trước đó ngươi nói có phương pháp từ nơi đó thoát khỏi Tích Lân Không Cảnh, là có mấy phần nắm chắc đây?" Hàn Lập ánh mắt ngưng lại, truyền âm hỏi Thạch Xuyên Không.

"Thực ra, tin tức này không phải do Tam ca nói cho ta biết, mà do ta từng đọc qua rất nhiều tài liệu trong Dạ Dương vương triều thư khố liên quan tới Tích Lân Không Cảnh, rồi từ đó đúc kết ra, hẳn là không sai đâu." Thạch Xuyên Không đáp.

"Thạch đạo hữu, không phải là ta không tín nhiệm ngươi, chỉ là chuyện này rất hệ trọng, có thể nói cho ta minh bạch thêm một chút hay không?" Hàn Lập tiếp tục truy vấn.

"Lệ đạo hữu, thứ lỗi cho ta không thể nói rõ cùng ngươi, bởi lẽ chuyện này

liên quan đến một bí mật của Dạ Dương vương triều, không thể tiết lộ cho người ngoài mảy may, nhưng ta xin thề trước Thiên Sát Thánh Hoàng, lời ra nói tuyệt đối không có điểm giả dối.” Thạch Xuyên Không trịnh trọng truyền âm.

"Nếu đã vậy, Lệ mỗ sẽ không hỏi nhiều nữa." đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, gật đầu nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy liền thả lỏng thần sắc.

Cả đoàn người đã đi được hơn nửa ngày, bất chợt xuất hiện một mảng lớn sương mù đỏ như máu ở phía trước.

Màn sương mù này cực kỳ nồng đậm, cao đến tận trời, căn bản nhìn không thấy điểm cuối, hai bên trái phải đều giống nhau, trải dài ngút tầm mắt, phảng phất như một bức tường đẫm máu sừng sững trước mặt mọi người.

Huyết vụ này giống như một sinh vật sống, mơ hồ phát ra những thanh âm cuồn cuộn trầm thấp, mười phần quỷ dị.

Tất cả theo đó dừng lại nhìn về huyết vụ phía trước, lại bối rối quay sang nhìn nhau, rồi đồng loạt hướng về phía Ách Quái.

"Chư vị không nên lo lắng, khu vực này gọi là Lưu Diễm Vụ Hải, chỉ cần đi xuyên qua nó là lập tức sẽ thấy cấm địa, bên trong Vụ Hải này đối với chúng ta cũng không có gì nguy hiểm, ngược lại còn có vài chỗ tốt, chẳng hạn như Lưu Diễm Huyết Vân chính là sinh trưởng ở nơi đây, nếu chư vị vận khí may mắn, chưa biết chừng có thể gặp được một hai đóa." Ách Quái không hề phật lòng, cước bộ cũng không mảy may dừng lại, vẫn như cũ bước về phía trước, miệng trấn an mọi người.

Nghe được lời này của lão, những người xung quanh mới bớt căng thẳng, đồng thời cặp mắt ai nấy đều sáng lên.

"Thạch đạo hữu, ngươi nhận ra mảnh huyết vụ này sao?" Hàn Lập lại truyền âm cho Thạch Xuyên Không.

"Ta không biết, thì ra Lưu Diễm Huyết Vân vốn là có nguồn gốc từ đây." Thạch Xuyên Không giờ phút này cũng nhìn về khu vực phía trước, hai mắt gã lóe lên, tựa hồ tràn ngập khát vọng đối với Lưu Diễm Huyết Vân mà Ách Quái vừa đề cập, tùy tiện đáp lời.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt khẽ động, lộ vẻ trầm ngâm.

"Bên trong Vụ Hải tầm nhìn rất hạn chế, các ngươi phải cẩn thận không nên tản ra." Ách Quái dẫn đầu đi thẳng về phía trước, từng bước tiến vào trong màn sương mù màu máu, những người khác lần lượt theo sau.

Hàn Lập cũng đi vào trong huyết vụ, vừa tiến vào trong, thân thể hắn lập tức trở nên nặng nề, giống như đang ở dưới đáy biển, áp lực cực lớn đến từ bốn phương tám hướng.

Huyết vụ này vậy mà nặng dị thường!

Hàn Lập nhíu mày, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, tiếp tục tiến bước.

Áp lực này tuy không nhỏ, nhưng không thể tạo ảnh hưởng gì đến hắn.

Tuy nhiên, tầm nhìn bên trong huyết vụ lại cực kỳ hạn chế, hầu như chỉ có thể nhìn thấy trong khoảng mười mấy trượng, phạm vi sử dụng thần thức cũng đồng thời giảm mạnh, chỉ có thể dò xét ra hai ba mươi trượng xung quanh, không hơn mắt thường la bao.

Màn sương màu máu này cũng thật sự quá lớn, mọi người đã đi được khoảng một khắc đồng hồ, mà vẫn không có dấu hiệu kết thúc.

Ban đầu tất cả còn có chút lo lắng, nhưng qua một lúc không thấy nguy hiểm xuất hiện, tâm lý bọn họ liền thả lỏng, từng người từng người một giãn ra, dò xét cảnh vật xung quanh, tìm kiếm Lưu Diễm Huyết Vân nọ.

Thần Dương cùng với mấy tên thành chủ khác cũng giảm bớt thận trọng, liền giống như mọi người triển khai thần thức tìm kiếm xung quanh.

Chỉ có một mình Ách Quái cứ lẳng lặng tiến lên, tựa hồ không quan tâm

đến Lưu Diễm Huyết Vân chút nào.

Hàn Lập âm thầm nhìn về phía Ách Quái cách đó không xa, ánh mắt chớp động liên tục.

Hắn thật không ngờ Ách Quái quen thuộc Đại Khư đến vậy, tựa hồ không có gì không biết, điều này làm cho trong lòng hắn mơ hồ xuất hiện một cảm giác bất an không rõ lý do.

"Lệ đạo hữu, còn ngây ra đó làm gì, ta biết thần thức ngươi cường đại, nên đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng tìm kiếm Lưu Diễm Huyết Vân đi thôi." Thạch Xuyên Không nhìn thấy Hàn Lập có chút thất thần, nhịn không được bèn truyền âm nhắc nhở.

Hàn Lập nghe tiếng chợt hoàn hồn, cũng không trả lời Thạch Xuyên Không, lẳng lặng khuếch tán thần thức ra tra xét.

Trong lòng hắn tự nhiên cũng có điểm khao khát đối với phần thưởng dành cho quán quân Hội Võ Năm Thành, Lưu Diễm Huyết Vân.

Đúng lúc này, một tiếng tiếng "sưu" như huýt sáo vang lên, một đạo thân ảnh vội vã lao bắn về phía trước, đúng là Thần Dương.

Hàn Lập thấy thế bèn tập trung thần thức về phía đó cảm ứng.

Ngay lập tức, một tia sáng đỏ như máu bắn ra như điện từ trong lớp sương mù phía trước, bị Thần Dương một tay bắt lấy.

Tia huyết quang này sau đó lộ ra chân tướng, đó là một đoàn Huyết Vân lớn chừng bàn tay, tản mạn những tia huyết quang như sợi tóc lấp lánh không ngừng.

"Đó là Lưu Diễm Huyết Vân?" Hàn Lập đang ở cách Thần Dương khá xa, tuy không nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng thần thức cường đại của hắn lại cảm ứng được đây hết thảy, sự tập trung dồn cả lên Huyết Vân.

Từ bên trong Huyết Vân tản ra một cỗ ba động năng lượng cực kỳ cường

đại, không chỉ có lực lượng tinh thần, mà còn cả lực lượng khí huyết vô cùng tinh thuần, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Lưu Diễm Huyết Vân.

Những người khác cũng đồng dạng cảm ứng được, nhưng thấy Lưu Diễm Huyết Vân đã sớm rơi vào tay Thần Dương, không khỏi hô lên đáng tiếc, đành rời sự chú ý đi chỗ khác.

Thần Dương vui mừng ra mặt, liếc nhìn đám người xung quanh một chút, sau đó lập tức đem đóa Huyết Vân bỏ vào trong miệng, trực tiếp nuốt sống, tựa hồ sợ bị người khác cướp đoạt.

Thần thức Hàn Lập đối với những sự việc vừa phát sinh đều cảm ứng rõ mồn một, trên mặt hắn lộ ra nét kinh ngạc.

Sau khi Thần Dương nuốt vào đóa Huyết Vân, toàn thân y lập tức nổi lên huyết quang chói mắt, huyền khiếu trên thân thể tựa hồ bị huyết quang kích thích, từng chỗ từng chỗ một liên tiếp sáng lên, chớp mắt đã xuất hiện hơn một trăm quang điểm.

Dưới tình hình này, sắc mặt y biến đổi, thân hình nhoáng lên một cái lập tức bắn ngược về phía sau, giấu mình vào trong huyết vụ.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Mặc dù động tác của Thần Dương rất nhanh, nhưng thần thức của Hàn Lập cường đại hơn xa những người khác, trước khi Thần Dương biến mất, hắn đã kịp thấy rõ số lượng huyền khiếu sáng lên trên thân y, chi chít dày đặc, có lẽ không dưới hai trăm sáu mươi mấy điểm.

- --

(*) Trong lòng mỗi người đều có quỷ

(**) Biết người biết mặt khó biết lòng

------oOo------

Chương 952: Thần vật Huyền tu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thần Dương lách mình chui vào sau huyết vụ dày đặc, rất nhanh từng trận âm thanh quái dị truyền đến, như tiếng rồng ngâm lại như tiếng sấm, liên tục không dứt.

Không lâu sau, một cỗ khí tức khổng lồ lấy một điểm nào đó làm trung tâm quét tới bốn phương tám hướng, khiến xung quanh Vụ Hải càng cuộn trào mãnh liệt.

Những người còn lại bao gồm cả Thạch Xuyên Không thấy vậy, sắc mặt vội biến.

Trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên một luồng tinh quang, xem tình hình này, quả nhiên Lưu Diễm Huyết Vân là Thần vật. Không lâu khi Thần Dương trực tiếp ăn nó, tu vi thân thể đã tăng lên không ít, hiệu quả còn cao hơn hắn đoán.

Nhưng lúc này, thân hình hai người Thạch Xuyên Không và Hiên Viên Hành khẽ động, dẫn đầu rời khỏi đội ngũ, một trái một phải đi sâu vào trong huyết vụ.

Ngay sau đó, Tôn Đồ lướt về một hướng khác. Phương Thiền như Thiên Lôi sai đâu đánh đó của gã, tất nhiên cũng theo sát phía sau.

Sau khi Hàn Lập nghĩ một lát, thân hình lóe lên, cũng lập tức biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, đám người Hàn Lập của phe kia nhanh chóng đi sạch.

Sắc mặt Chu Tử Thanh nôn nóng, đang muốn rời đi, lại bị huynh trưởng Chu Tử Nguyên kéo lại. Nàng có phần bất mãn định xả bực, tiếng Ách Quái đã vang lên:

"Tất nhiên chư vị có thể tìm Lưu Diễm Huyết Vân, nhưng đừng tản ra quá xa, tránh đi lạc. Hơn nữa chuyện quan trọng hàng đầu của chúng ta là đi tới cấm địa. So với Thánh Hài, Lưu Diễm Huyết Vân không coi vào đâu, chư vị chớ nên bỏ gốc lấy ngọn."

Đám người Tôn Đồ đáp một tiếng phía xa, nhưng không ai quay về.

Ách Quái thấy cảnh này, khẽ cau mày.

"Thành chủ, đám người này tham lam thành tính, không chịu quản thúc, thật sự không thể tiếp tục dung túng." Phù Kiên hừ lạnh một tiếng, trách mắng.

"Trước trọng bảo như Lưu Diễm Huyết Vân, khó tránh họ động tâm, tùy họ đi. Cũng may nơi này không nguy hiểm gì, không đến mức ngoài dự liệu." Ách Quái lắc đầu, nhàn nhạt nói ra.

Phù Kiên nghe vậy, trong lòng rất mất mãn nhưng không biểu hiện ra mặt.

"Nếu các ngươi muốn tìm bảo thì đi đi, nhưng đừng đi xa quá." Ngay sau đó, Ách Quái nhìn về phía đám người Phù Kiên, nói.

"Đa tạ thành chủ." Đám người Phù Kiên, Thiệu Ưng, Chu Tử Nguyên nghe vậy mừng rỡ, nói một tiếng, cũng ào ào tản ra.

Rất nhanh bên cạnh Ách Quái chỉ còn lại duy nhất Lục Hoa phu nhân.

"Sao vậy, Lục Hoa đạo hữu không đi tìm chút bảo à?" Ách Quái nhìn Lục Hoa phu nhân, hỏi.

"Lão phu lớn tuổi, một lão già khọm sao tranh được với đám người trẻ tuổi bọn họ. Hơn nữa dù trong Vụ Hải tự nó không có tai họa thì đã có nhân

họa, theo bên người thành chủ vẫn an toàn hơn một chút." Lục Hoa phu nhân nhếch miệng cười cười.

"Lục Hoa đạo hữu đã nhìn thấu." Ách Quái gật đầu cười nói, đi về phía trước, chỉ là tốc độ chậm lại không ít.

"Lại nói, không phải trước đó thành chủ ngươi nói Lưu Diễm Huyết Vân ở đây không nhiều lắm, giờ một lần lại xuất hiện hai đoàn, tình huống dường như có chút kỳ quái." Lục Hoa phu nhân lắc đầu, nói.

Ách Quái nghe thế, chỉ cười nhạt một tiếng, không nói gì.

...

Hàn Lập đi sâu vào trong Vụ Hải một khoảng rồi ngừng lại, chậm rãi vận chuyển Luyện Thần Thuật, thần thức tiếp tục lan ra một đoạn, cẩn thận cảm ứng bất kỳ động tĩnh gì xung quanh.

Ước chừng sau gần nửa canh giờ, lại có một tiếng gào như tiếng tiếng rồng ngâm vang lên, hiển nhiên lại có người lấy được một đoàn Lưu Diễm Huyết Vân, không biết là người phương nào.

Hàn Lập nhìn một cái về nơi truyền đến thanh âm.

Luận phạm vi thần thức dò xét, hắn tin ngoài Ách Quái mình không thua bất kỳ kẻ nào, sao lại không đạt được một đoàn Lưu Diễm Huyết Vân chứ.

Trong lòng hắn hơi gấp, bước nhanh hơn, thần thức cẩn thận dò xét tình huống chung quanh hơn nữa.

"Hả?" Hàn Lập đi về phía trước hơn nửa khắc, sắc mặt hơi động một chút, nhìn về hướng bên phải trước mặt.

Hướng kia là nơi xa nhất thần thức hắn dò xét tới, dường như hiện lên chút chấn động.

Bạch ngoài ngoài thân Hàn Lập chớp động, lập tức lướt nhanh về hướng đó.

"Soạt" một tiếng!

Dưới chân hắn bất giác không còn, mặt đất trước đó bỗng lõm xuống, hình thành một vết nứt rộng hơn mười trượng, không biết dài tới đâu, dưới kẽ đất sâu không lường được.

Những chấn động kia chính là truyền ra từ sâu trong kẽ đất.

Hàn Lập không chút do dự, lập tức lao vào kẽ đất, mấy hơi thở đã xuống tới đáy.

Đồng tử hắn co lại, hô hấp cũng theo đó dừng lại.

Chỉ thấy hai đoàn Lưu Diễm Huyết Vân lơ lửng trong lòng đất, tản ra từng trận huyết quang óng ánh, giống như hai con ruồi không đầu, liên tục phát ra trong chỗ chật hẹp này.

"Hai đoàn Lưu Diễm Huyết Vân!" Hàn Lập mừng rỡ, lập tức đánh về phía một đoàn Huyết Vân, phất tay bắt lấy, chuẩn bị túm đoàn Lưu Diễm Huyết Vân thứ hai.

Vào lúc này, tiếng xé gió hiện lên, hai đạo nhân ảnh bổ xuống từ trên, một người trong đó là Phù Kiên, người khác là Đoạn Thông.

Ánh mắt hai người sáng lên, cùng nhanh như điện chụp về phía đoàn Lưu Diễm Huyết Vân còn lại.

Nhưng ngay lúc này, một đạo tinh quang hiện lên, trong nháy mắt cuốn đoàn Lưu Diễm Huyết Vân đi, rơi vào tay Hàn Lập.

"Giao ra đây, ta có thể cho ngươi rời đi an toàn." Trong mắt Phù Kiên toát ra tia lạnh cực kì bén nhọn, sắc mặt Đoạn Thông cũng bất thiện nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thu hai đoàn Lưu Diễm Huyết Vân vào, không để ý đến hai người, thân hình lao vút lên.

"Ngươi muốn chết!" Phù Kiên giận dữ, cánh tay nhấc lên.

Một đạo hắc quang như rắn bay ra từ trong tay áo gã, nhanh chóng lao tới sau lưng Hàn Lập, đâm xuống cực nhanh.

"Keng" một tiếng nổ mạnh giòn tan!

Một ánh đao bạch sắc tách từ trong tay Hàn Lập ra, ngăn lại đạo hắc quang kia.

Phù Kiên cười lạnh một tiếng, cánh tay khẽ động lần nữa, lập tức đạo hắc quang kia bắt đầu uốn khúc, bỗng hóa thành tám đạo hắc quang giống nhau như đúc, quay tít một vòng vây quanh Hàn Lập, sau đó đồng thời đâm tới các nơi trên người hắn.

Loan đao trong tay Hàn Lập khẽ run lên, cũng hóa thành tám đạo đao mang sáng như tuyết, bổ xuống những hắc quang kia.

Cùng lúc đó, trong mắt hắn hiện ra một tầng quang mang óng ánh, cánh tay hắn tinh quang hiện lên, lật tay đảo một quyền về hướng bên người.

Tiếng nổ lốp bốp liên tiếp vang lên, ánh đao và hắc mang đan vào một chỗ, cả hai lập tức biến mất.

Mà nắm đấm Hàn Lập va chạm với mũi kiếm màu đen hiện ra từ hư không.

"Keng" một tiếng giòn vang!

Mũi kiếm màu đen bắn ngược về, lông mày Hàn Lập cũng hơi nhíu một cái, trên nắm tay hiện ra một vết đỏ, người nhẹ lui về sau.

Phù Kiên thấy một chiêu này của mình bị Hàn Lập nhìn thấu dễ dàng, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Phù thành chủ thay vì quấy rầy tại hạ, chẳng bằng tới nơi khác thử thời vận. Xin lỗi không tiếp được."

Hàn Lập cười hắc hắc, tiếp đó bạch quang trên thân lóe lên, Tinh Nguyệt Ngoa trên tinh khiếu đều tách ra, lập tức cả người hắn hóa thành một đạo bạch quang phóng lên trời, vừa lúc tránh được một quyền lao tới của Đoạn Thông.

Phù Kiên đạp một cái xuống đất, lập tức lao lên đuổi sát, Đoạn Thông không nói tiếng nào theo ngay phía sau.

Ba người một trước hai sau gần như đồng thời bay khỏi kẽ đất. Hàn Lập không muốn xung đột chính diện chỗ này với hai người, bại lộ thực lực thật, vừa bay khỏi kẽ đất, lập tức lao về phía đại đội đằng trước.

Trong mắt Phù Kiên hiện hung quang, lúc đưa tay muốn làm gì đó, một thanh âm vang lên:

"Sao thế, Phù đạo hữu đường đường là người đứng đầu một thành, muốn hạ mình làm khó người Thanh Dương thành ta?"

Tiếng nói như chuông, sương mù phía trước khẽ động, một bóng người đi ra từ bên trong, đúng là Thần Dương.

Lúc này nét mặt gã đầy ánh sáng màu đỏ, tuy không biết gã dùng đoàn Lưu Diễm Huyết Vân kia mở thêm bao nhiêu huyền khiếu, nhưng rõ ràng khí tức phát ra đã mạnh hơn một đoạn.

"Thần thành chủ nói đùa, chúng ta chỉ tìm Lưu Diễm Huyết Vân ở gần đây mà thôi. Xem ra lần này Thần thành chủ thu hoạch không nhỏ, chúc mừng." Phù Kiên bình tĩnh dừng bước lại, nhàn nhạt nói.

Đoạn Thông cũng ngừng lại, quang mang huyền khiếu trên người lặng lẽ phiêu tán.

Ngoài ngàn trượng phía trước, Hàn Lập cũng dừng bước, xoay người lại.

"Thì ra là như vậy, là do Thần mỗ suy nghĩ nhiều rồi." Thần Dương cười nhạt một tiếng.

"Nếu Thần thành chủ không có gì chuyện khác, Phù mỗ cáo từ trước." Phù Kiên nhẹ gật đầu với Thần Dương, lại nhìn Hàn Lập một cái, quay người rời đi cùng Đoạn Thông, rất nhanh biến mất trong Vụ Hải.

"Lệ đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Thần Dương nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Nhờ Thần đạo hữu đến kịp lúc." Hàn Lập mỉm cười, hơi chắp tay nói.

"Lấy thực lực Lệ đạo hữu, dù ta không hiện ra cũng không có vấn đề gì. Nhưng Phù Kiên là tâm phúc của Ách Quái, không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên xung đột chính diện với hắn thì hơn." Thần Dương nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy, đuôi lông mày nhếch lên.

Thần Dương liếc một cái về phía lồng ngực Hàn Lập, sau khi dặn dò làm việc cẩn thận cũng nhanh chóng rời đi, không vạch trần hai đoàn Lưu Diễm Huyết Vân trong ngực hắn.

Hàn Lập đứng tại chỗ một hồi, thân hình bay vút về một hướng khác, sau một khắc đồng hồ, tới một nơi tương đối an toàn.

Hắn lấy hai đoàn Lưu Diễm Huyết Vân ra, ánh mắt hơi chớp động.

Lưu Diễm Huyết Vân này trong suốt như ngọc, chính là đồ ban thưởng cho người đứng đầu của hội võ năm thành tại Huyền Thành, lại thêm tiếng "Khiếu Mẫu Thiên Lộ", có thể khiến tu sĩ trực tiếp thông suốt huyền khiếu.

Loại Thần vật Huyền tu đoạt tạo hóa thiên địa này, đừng nói ở nơi tài nguyên tu luyện thiếu thốn như Tích Lân Không Cảnh, dù ở ngoại giới cũng đủ là chí bảo khiến người người tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy.

Nhưng khiến hắn có chút kỳ quái là, Thần vật như vậy, sao trong vùng rừng này lại có cảm giác đạt được dễ như trở bàn tay?

"Có lẽ đây là một trong những nguyên nhân khiến người hai thành Huyền

Khôi hướng về Đại Khư đi."

Hàn Lập cười khổ một tiếng, không suy nghĩ nhiều, đang muốn ăn vào.

"Ầm ầm" một tiếng, lại có một cỗ khí tức cường đại truyền đến từ đằng xa, xen lẫn tiếng rồng ngâm hổ gầm, hiển nhiên vùng bên cạnh lại có người tìm được Lưu Diễm Huyết Vân.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, chợt lắc đầu, lập tức há miệng nuốt hai luồng Lưu Diễm Huyết Vân vào người.

Có những người khác có ý luyện hóa Lưu Diễm Huyết Vân gần đấy, đúng lúc có thể làm yểm hộ cho hắn.

Sau một khắc, toàn thân hắn run lên bần bật, tiếp đó làn da toàn thân lập tức biến thành màu huyết hồng. Hai luồng Lưu Diễm Huyết Vân hóa thành một cỗ khí to lớn cực kỳ nóng bỏng, cuồn cuộn trong cơ thể hắn.

Trong bụng Hàn Lập dường như xuất hiện một đoàn hỏa diễm, liếm láp lục phủ ngũ tạng của hắn.

Đau đớn mạnh mẽ xâm nhập tinh thần hắn, dù lấy độ vững chắc của tinh thần hắn cũng nhịn không được rên một tiếng.

"Đáng chết!"

Song quyền Hàn Lập nắm chặt, cố gắng nhẫn nại, nhưng trong lòng lại thầm mắng.

Sao trước giờ chưa ai nói với hắn, phục dụng Lưu Diễm Huyết Vân đau đớn như vậy, Thần Dương vừa phục dụng nó, tình huống dường như không giống hắn?

Nhưng hắn quên, Thần Dương nuốt một đoàn Lưu Diễm Huyết Vân, còn hắn dưới tình thế cấp bách, một hơi nuốt trọn hai đoàn...

------oOo------

Chương 953: Huyết môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập còn chưa kịp mắng xong hai câu, thì đã cảm thấy trong người như bị dời sông lấp biển, bỗng nhiên Lưu Diễm Huyết Vân bộc phát ra một cỗ nóng rực, hóa thành vô số luồn khí nóng trong nháy mắt chảy khắp cơ thể của hắn.

Những nơi sức nóng đi qua, phảng phất như vô số đao nhọn khuấy động trong đó, kỳ kinh bát mạch cả người đều trở nên phồng to, giống như sắp bị vỡ tung ngay trước mắt.

Trong nháy mắt sắc mặt của hắn trở nên trắng bệch như một tờ giấy, còn làn da thì lại trở nên đỏ rực cả người, hơn nữa trên người còn nổi cả lên từng đường gân xanh, những đường gân nhô lên lớn chừng quả trứng gà nhỏ, không những thế nó còn di chuyển ngoài thân thể giống như mấy con giun, lộ vẻ quỷ dị vô cùng.

Khuôn mặt Hàn Lập lộ ra vẻ thống khổ dị thường, từng giọt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán không ngừng rơi xuống, cả người cũng run rẩy không thôi.

Không biết trải qua bao lâu, lực lượng khí huyết trong người hắn như bị cỗ nóng rực này ảnh hưởng, mà trở nên sôi trào rồi toàn lực vận chuyển, huyền khiếu trên người cũng vì vậy lập tức mở ra, trong nháy mắt đều tỏa sáng.

Hàn Lập cũng coi như là người có ý chí mạnh mẽ, vậy mà lúc này cả người lại có vẻ hơi ngơ ngác.

Mặc dù hắn vẫn còn duy trì một tia linh thức, định nghĩ cách để bảo vệ thức

hải tránh khỏi phải rơi vào bất tỉnh, thì đúng ngay lúc đó, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong người lập tức tự động vận chuyển, nó liền tự mình vận hành dẫn dất từng dòng nước ấm kia chảy khắp trong cơ thể hắn.

Nếu mà lúc này Hàn Lập còn tỉnh táo, hắn sẽ phát hiện, những nơi kia chính là nơi huyền khiếu chưa mở mà trong công pháp đã ghi lại!

"Phanh, phanh, phanh"

Từng tiếng âm thanh giống như bắp rang từ trong người hắn truyền ra, những huyền khiếu chưa mở rộng kia dưới cỗ nóng rực trùng kích không ngừng, cuối cùng cũng bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Lần trùng kích đánh sâu này, khiến cho cả người Hàn Lập chấn động không ngừng, từng cơn đau nhức tê tâm liệt phế không ngừng kéo tới, khiến cho Hàn Lập đột nhiên tỉnh lại.

Đồng thời hắn thầm kêu may mắn, cũng như liền ý thức được biến hóa phát sinh trong người của mình, trong lòng lập tức vừa mừng vừa sợ.

Hắn cố nén đau đớn trong người, rất nhanh ngồi tư thế xếp bằng, vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, dẫn từng dòng nước ấm trong thể nội trùng kích những huyền khiếu khác.

"Phanh"

Chuyện hắn ngoài ý muốn chính là, vốn những huyền khiếu có hơi khó đột phá, hiện giờ đã trở nên thông suốt vô cùng, chỉ cần tốn chút công phu, một huyệt huyền khiếu rất nhanh đã bị đả thông.

"Phanh, phanh, phanh"

Huyền khiếu từng huyệt nối tiếp từng huyệt rất nhanh liền đả thông, chỉ qua mấy chốc, đã bị hắn đả thông khoảng chừng hai mươi mấy huyệt huyền khiếu.

Giờ phút này cả người hắn, có chừng hai trăm sáu mươi ba huyệt huyền

khiếu đã tỏa sáng!

Đúng lúc đó, luồn khí lực nóng rực trong người Hàn Lập đột nhiên biến đổi, tất cả sức nóng liền rút lui,rất nhanh hóa thành một cỗ cảm giác mát lạnh thoải mái dễ chịu, tràn ngập trong cơ thể hắn, hơn nữa còn làm cho cả thần hồn hắn cũng theo đó mà run rẩy không thôi.

Một cỗ cảm giác sảng khoái không cách nào nói rõ xông lên đầu hắn, mơ hồ làm hắn phát tiếng rên, một hồi lâu tâm thần mới trở lại bình thường.

Chã trách Lưu Diễm Huyết Vân này được Huyền Tu khen là thần vật, không ngờ nó có thể làm cho người ta đột phá nhiều huyền khiếu trong thời gian ngắn như vậy!

Mặc dù vẫn có chút không thể tin, nhưng sự thật là như vậy, hắn không tin cũng không được.

"Nếu nhờ vật này đả thông huyền khiếu, không biết trong người có lưu lại tai họa ngầm nào không nữa?" Hàn Lập không khỏi thầm nghĩ.

Đang suy xét, thì hiện tượng dị thường bên ngoài người hắn cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, hơn nữa trong người cũng nháy mắt liền khôi phục lại bình thường.

Hàn Lập không dám khinh thường, mà tiếp tục thúc giục Thiên Sát Trấn Ngục Công điều tức lại lực lượng khí huyết đang phồng lên trong cơ thể, sau đó mới đứng lên, lao nhanh về phía đại đội phía trước.

Tuy là hắn rời đi có hơi lâu, nhưng hắn vẫn chú ý đến ám ký, nhờ vậy mà hắn không lạc mất phương hướng.

Lúc này, Lưu Diễm Vụ Hải xung quanh so với trước đó, đã mỏng đi không ít.

Một lát sau, cuối cùng Hàn Lập cũng tìm được đội ngũ do Ách Quái cùng Lục Hoa phu nhân dẫn đầu, cõ lẽ là bọn hắn cố ý đợi đám người tìm Huyết Vân trở về, mà bước chân dọc đường của Ách Quái cùng Lục Hoa phu nhân

đều vô cùng chậm chạp.

Ngoại trừ Thạch Xuyên Không, Hiên Viên Hành, Phù Kiên cùng Đoàn Thông ra, thì đám người còn lại đã toàn bộ trở về.

Ách Quái thấy Hàn Lập trở về trên mặt cũng không lộ cảm xúc gì, ngược lại Lục Hoa phu nhân thì lại nhìn một cái về phía Hàn Lập, rồi cũng rất nhanh quay đầu lại.

"Lệ đạo hữu, cuối cùng ngươi cũng đã trở về, sao trễ vậy? Nhìn bộ dạng của ngươi, thực lực chắc tiến triển cũng không nhỏ a!" Thần Dướng đứng cuối đội ngũ, thấy Hàn Lập trở về liền ra tiếp đón.

"Tạm được, có chút tiến triển." Đứng trước mặt Thần Dương, Hàn Lập cũng không có phủ nhận cái gì.

"Vậy thì tốt, thế nhưng ngươi cũng đừng có chủ quan, nghe nói Chu Tử Nguyên cùng với Chu Tử Thanh của Huyền Thành cũng đều đạt được Lưu Diễm Huyết Vân, nhờ vậy mà thực lực đại tiến. Nhất là Chu Tử Nguyên, vốn thực lực đã mạnh rồi, so với đám thành chủ chúng ta cũng không thua kém quá nhiều, giờ phút này lại có được lực lượng Lưu Diễm Huyết Vân, chỉ sợ tình thế càng lúc càng bất lợi đối với chúng ta." Thần Dương nhẹ gật đầu, chuyển thành truyền âm nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, ngẩng đầu nhìn phía Chu Tử Nguyên đứng sát sau lưng Ách Quái, chỉ thấy ánh mắt của gã từ đầu tới cuối đều nhìn thẳng về phía trước, trong mắt lộ vẻ chuyên tâm vô cùng.

"Thạch đạo hữu cùng Hiên Viên đạo hữu còn chưa có trở về à, không phải lại xảy ra điều gì ngoài ý muốn chứ? Lão Phù Kiên kia cũng còn chưa có trở về, nếu mà vận khí bọn người Thạch đạo hữu không tốt, đụng phải người này?" Hàn Lập đảo mắt nhìn xung quanh một cái, truyền âm nói ra.

"Hẳn sẽ không đâu, hai người bọn họ người đi trước người đi sau, chắc là có thể đang dò xét ở nơi xa nào đó." Thần Dương nói ra, dường như vẻ mặt gã cũng không có lo lắng gì.

Mặc dù Hàn Lập có hơi lo lắng cho Thạch Xuyên Không, nhưng hắn cũng không nói gì thêm nữa.

May mà không bao lâu sau, theo tiếng xé gió vang lên, hai bóng người một trước một sau từ trong sâu huyết vụ lướt ra, chính là Thạch Xuyên Không cùng Hiên Viên Hành.

Hai người bọn hắn đều lộ ra dáng vẻ ủ rũ gục đầu, hiển nhiên đều không có thu hoạch được gì.

Một lúc lâu sau, Phù Kiên mang theo Đoàn Thông cũng trở về, nhìn khí sắc hai người, xem ra vận khí cũng không được tốt cho lắm, ngay khi nhìn thấy Thần Dương đang sánh vai đi với Hàn Lập, trong mắt còn ẩn ẩn hiện lên vẻ giận dữ.

Hàn Lập đối cái này, tất nhiên coi như không thấy.

Đến tận đây, tất cả mọi người đều đã trở về lại đội ngũ, thế là Ách Quái liền đẩy nhanh tốc độ lên dường.

Lại qua một canh giờ sau, huyết vụ xung quanh càng lúc càng mờ nhạt, rốt cuộc cuối cùng cũng biết mất hoàn toàn.

Cảnh quang phía trước liền trở nên sáng rõ, một dãy núi liên miên xuất hiện ngay phía trước.

Địa thế dãy núi này rất rộng lớn, ngọn núi san sát chập trùng, một ngọn nối tiếp một ngọn, thẳng đến cuối tầm mắt phương xa.

Trên những ngọn núi này không có một ngọn cỏ, bầu trời cũng không còn bay phiêu tán mưa bụi nữa, so với rừng mưa trước đó, tựa như là một thế giới khác.

Mà cỗ quái nhất là, nơi này cho dù mặt đất hay là núi đá, tất cả đều hiện ra một màu đỏ như máu.

Giữa núi non cao lớn, còn chảy xuôi mấy con sông đỏ hồng lớn, trong

không khí cũng nhộn nhạo một cỗ lực lượng khí huyết, chỉ là cỗ lực lượng khí huyết này không có chút cảm giác hôi tanh nào, mà ngược lại làm cho người ta có một loại hương vị ngọt ngào.

Ách Quái không có dừng lại chút nào, mang theo đám người bước vào trong dãy núi màu máu, vượt qua mấy ngọn núi, đi vào trong một thung lũng cực lớn ở bên trong núi.

Mấy con sông lớn màu máu ngay ở chỗ này hội tụ lại với nhau, hơn nữa ngay chỗ giao nhau của mấy con sống lớn màu máu, thình lình có một tòa đại điện màu máu cực kỳ cao lớn, tòa đại điện này so với những ngọn núi kia cũng không có thua kém gì quá nhiều, cũng chiếm diện tích không nhỏ, chừng trăm dặm, phảng phất như con Cự Thú màu máu đang nằm sấp bên trong thung lũng.

Bên ngoài đại điện có đứng vững cây ngọc trụ, trên đó đề chữ màu bạc, lưu chuyển vầng sáng, ẩn ẩn trong đó tỏa ra ức vạn tia sáng màu máu, nhìn tráng lệ không gì sách bằng, làm cho bọn người Hàn Lập mở mang kiến thức cũng như có hơi ngẩn người.

"Thật là đại điện hùng vĩ" Thạch Xuyên Không nhịn không được tán thưởng.

Hàn Lập nhìn đại điện màu máu, chợt vẻ mặt không nhịn được mà xẹt qua một tia khác thường, nhưng liền lập tức khôi phục lại bình thường.

Trước đại điện lúc này có hai phiến cửa đá màu máu, giờ phút này nó đã bị đóng chặt, dường như nó bị đã phủ bụi không biết qua bao nhiêu năm tháng.

Trên cửa đá khắc vẽ vô số phù văn màu máu, còn có đủ loại đồ án, nhìn phức tạp vô cùng, ẩn ẩn hình thành một cái pháp trận.

Hàn Lập quan sát cẩn thận pháp trận trên cửa, rất nhanh phát hiện một vài manh mối.

Phía trên Pháp trận này có phần rất giống tinh thần pháp trận, nhưng cũng

không hoàn toàn giống nhau, tựa như tinh thần pháp trận cùng với một loại pháp trận nào đó kết hợp rồi cho ra nó vậy.

Trên cửa đá trong pháp trận lúc này có năm cái đốt, là năm cái lỗ nhỏ màu đen, hiện ra hình dáng như hoa mai, dường như để đút vào.

Bên cạnh mỗi cái lỗ nhỏ đều ghi dấu hai chữ văn tự, theo thứ tự là: Diệp Sát, U Minh, Bích Lân, Kinh Thần, Anh Hoa, năm cái tên.

Ánh mắt Hàn Lập hơi chớp động, sờ lên hai chiếc chìa khóa trên người.

Ách Quái nhìn đại điện màu máu, trong mắt nổi lên hào quang nóng bỏng vô cùng, hô hấp ẩn ẩn nặng hơn mấy phần.

"Thành chủ, chẳng lẽ đại điện này chính là cấm địa như lời của ngươi đã nói sao, bộ thánh hài kia cũng ở trong đó a?" Tôn Đồ tiến lên mấy bước, hỏi.

"Đúng vậy." Ách Quái khẽ hở ra một hơi, sắc mặt khôi phục lại bình tĩnh, nói ra.

Những người khác nghe vậy, rối loạn một hồi, "Ông ông" nghị luận không thôi.

Tôn Đồ nhìn đại điện phía trước, mặt lộ vẻ do dự, chợt tiếp đó tiến lên mấy bước, đi tới trước cửa đại điện, đặt tay lên cửa, trong miệng nói lẩm bẩm.

Từng đạo tinh quang màu trắng từ trên bàn tay lão phát ra, trong đó còn kèm theo từng tia từng tia hào quang màu máu, như gợn sóng nâng lên hạ xuống, tựa như đang cảm giác cái gì đó.

Ánh Quái nhìn thấy hành động của Tôn Đồ, cũng không để bụng mà bật cười lớn.

"Không sai, quả thật bên trong có khí tức hài cốt rất là nồng nặc." Một lát sau, Tôn Đồ thu tay về, từ tốn nói.

"Tôn thành chủ, lời này của người là có ý gì, chẳng lẽ ngươi đang nghi ngờ thành chủ đang lừa gạt chúng ta hay sao?" Phù Kiên cả giận nói.

Vẻ mặt Tôn Đồ không đổi lườm Phù Kiên một cái, cũng không nói gì.

"Tôn thành chủ chưa từng tới đây bao giờ, cẩn thận một chút cũng là chuyện đương nhiên. Hiện tại đã được bí thuật dò xét qua, cũng chứng minh Ách mỗ không có nói dối, nếu những người khác còn chưa yên tâm, thì cũng đến đó thi pháp tra xét thử đi." Ách Quái đưa tay ngăn Phù Kiên lại, từ tốn nói ra.

Những người khác nghe vậy, liếc nhìn nhau.

"Sở dĩ Huyền Thành chúng ta có thể sừng sững đến ngày hôm nay, đều nhờ có thành chủ che chở, lời của ngài, Thông Dư thành cùng Huyền Chỉ thành chúng ta tuyệt đối tin tưởng, không giống như những người khác, nghi thần nghi quỷ, quả thật là tức cười." Phù Kiên nhìn Tôn Đồ cùng Thần Dương, cười lạnh nói.

Tần Nguyên bên cạnh cũng vội vàng mở miệng phụ họa.

Ánh mắt Thần Dương híp lại một cái, không tỏ ra ý kiến nào, cũng không nói gì.

"Nếu không có ai muốn dò xét, vậy thì chúng ta cũng đừng có chậm trễ thời gian nữa, động thủ mở cánh cửa cấm địa này đi." Ách Quái quét qua đám người một cái, vung tay lên, lời nói mạnh mẽ khí phách.

Bọn người Phù Kiên vội vã gật đầu.

"Chậm đã!"

Nhưng ngay lúc đó, Tôn Đồ lại lần nữa lên tiếng.

"Tôn Đồ, đừng có làm càn! Ngươi chỉ là thành chủ cấp dưới của Huyền Thành, ngươi đừng quên thân phận của mình!" Phù Kiên cả giận nói.

"Phù thành chủ làm gì phải tức giận như vậy chứ, Tôn mỗ chỉ có chút chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo tới thành chủ." Tôn Đồ cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Tôn thành chủ mời nói." Tính tình Ách Quái vô cùng tốt, một chút tức giận cũng không có, mỉm cười nói ra.

"Lúc trước Ách thành chủ đã từng nói, muốn mở cửa cấm địa này, cần phải có đủ năm chiếc chìa khóa, bây giờ trong tay chúng ta chỉ có mỗi chiếc chìa khóa của Lệ đạo hữu, làm sao mà mở cửa đại điện này ra được chứ? Chẳng lẽ bốn chiếc chìa khóa còn lại đều nằm trên người của thành chủ rồi sao?" Ánh mắt Tôn Đồ chớp động nói.

------oOo------

Chương 954: Hố sâu ngũ giác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Ha ha, Tôn thành chủ xem trọng Ách mỗ rồi. Ách mỗ cũng giống chư vị, tiến vào Đại Khư không lâu, há có thể tìm đủ bốn chìa khoá khác? Trên người của ta xác thực có chìa khoá, bất quá chỉ có hai thanh mà thôi." Ách Quái mỉm cười, trong tay loé lên huyết quang, trống rỗng nhiều ra hai chìa khoá màu máu.

Hàn Lập nhìn hai chìa khoá óng ánh huyết quang trong tay Ách Quái, con ngươi hơi co rụt lại.

Thần Dương ở bên sắc mặt cũng hơi động một chút.

"Như vậy, hết thảy chỉ có ba chiếc chìa khoá, vậy phải mở cửa ra như thế nào?" Tôn Đồ nhìn Hàn Lập một chút, lông mày nhíu chặt.

Phù Kiên và Tần Nguyên liếc mắt nhìn nhau, rồi đều nhìn về hướng Ách Quái.

"Chư vị không cần phải lo lắng, chìa khoá sớm đã gom đủ. Thần đạo hữu, Lệ đạo hữu, đã tới cửa rồi, các ngươi cũng nên lấy chìa khoá trên người ra đi." Ách Quái cười ha ha một tiếng, nói với Thần Dương và Hàn Lập.

Nghe lời này, tất cả mọi người tại đây đều giật mình, nhìn về phía Hàn Lập cùng Thần Dương.

"Kỳ thật Ách thành chủ không nói, ta cũng chuẩn bị lấy chìa khoá ra." Thần sắc Hàn Lập như thường nói ra, ý niệm trong đầu lại nhanh chóng chuyển động.

Lúc trước Ách Quái đột nhiên hiện thân, sau đó không nói hai lời dẫn đầu đám người đi đến nơi này, trong lòng của hắn đã mơ hồ có chút suy đoán.

Ách Quái hẳn là có thủ đoạn gì, có thể biết được chìa khoá trên thân người khác, có lẽ có chút quan hệ với dị động trên người mình lúc tiếp cận chiếc chìa khoá thứ hai.

Đang cân nhắc, hắn liền lấy từ chỗ ngực ra hai chiếc chìa khoá màu máu.

Thần Dương tựa hồ không cảm thấy lạ với việc trên thân Hàn Lập lại có hai chiếc chìa khoá, trong tay loé lên huyết quang, cũng nhiều thêm một chiếc chìa khoá màu máu.

"Thần đạo hữu, Lệ đạo hữu, nguyên lai trong tay các ngươi nắm giữ ba chiếc chìa khoá. Ta đã nói, Ách thành chủ quả thật thần cơ diệu toán, hết thảy đều trong dự liệu." Tôn Đồ lắc đầu, vừa cười vừa nói.

"Sự tình chìa khoá có can hệ trọng đại, vì lý do an toàn, Thần mỗ cùng Lệ đạo hữu một mực giữ bí mật." Thần Dương có chút áy náy nhìn Tôn Đồ một chút, sau đó chắp tay nói với Ách Quái.

"Không sao, người Khôi Thành bây giờ chưa xuất hiện, cẩn thận một chút cũng là việc bình thường." Ách Quái khoát tay nói ra.

"Đa tạ Ách thành chủ thông cảm." Sắc mặt Thần Dương buông lỏng, nói ra.

"Nếu năm chìa khoá đã gom góp đủ, vậy mở cửa nhanh đi, không cần lãng phí thời gian của Ách thành chủ và chúng ta." Phù Kiên hừ một tiếng, tựa hồ rất là khinh thường Thần Dương và Hàn Lập, lạnh giọng mở miệng nói.

"Chờ một chút, trước khi mở ra đại môn, tại hạ có mấy lời muốn nói." Một thanh âm vang lên, Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Lệ Phi Vũ, ngươi bất quá chỉ là một tên nô lệ Huyền đấu sĩ nho nhỏ ở Thanh Dương thành, giao chìa khoá ra là được, nơi này làm gì đến phiên ngươi nói chuyện!" Phù Kiên bị Hàn Lập chen vào nói, nhướng mày, cười lạnh nói ra.

"Ha ha, Lệ đạo hữu có lời gì, cứ nói đừng ngại." Ách Quái đưa tay ngăn cản Phù Kiên, nói ra.

"Đa tạ Ách thành chủ khoan dung. Tại hạ không phải là muốn quấy rầy, chỉ là muốn hỏi, sau khi tiến vào cấm địa, bảo vật bên trong sẽ phân chia như thế nào?" Hàn Lập sờ lên mũi, cười nói.

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây đều yên tĩnh.

"Trước đó thành chủ đã nói qua, bảo vật trong cấm địa mỗi người đều có phần, vậy liền dựa theo đầu người mà phân chia." Phù Kiên chớp mắt, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nhìn Phù Kiên một chút, khóe miệng lộ ra một tia tươi cười, từ chối cho ý kiến.

"Phù Kiên đạo hữu, trên đường đi ngươi không xuất ra mảy may khí lực, liền muốn được chia bằng với thành chủ, ngược lại là tính toán khá lắm đó." Thiệu Ưng cười lạnh nói.

"Tại hạ nào có ý này! Chỉ là đưa ra một phương pháp phân chia mà thôi. Thiệu đạo hữu nếu cảm thấy không ổn, có thể đưa ra phương án của ngươi." Phù Kiên có chút thẹn quá hoá giận nói ra.

"Chúng ta có thể tới chỗ này, chính là nhờ có thành chủ dẫn đường, mà lão nhân gia ngài lại có hai chiếc chìa khoá. Đồ vật trong cấm địa, ngài có quyền lấy trước một nửa, nửa còn lại chúng ta sẽ chia." Thiệu Ưng sờ lên mặt nói ra.

"Thiệu đạo hữu nói lời này, là muốn dựa theo công cán của mọi người để phân chia bảo vật bên trong? Phương pháp này cũng hợp lý, thành chủ một đường dẫn đường, lại có hai chìa khoá, xác thực công cao. Bất quá Lệ đạo hữu cũng có hai chiếc chìa khoá, hắn sẽ được chia bao nhiêu? Trong tay tại hạ cũng có một chiếc chìa khoá thì được chia bao nhiêu?" Thần Dương nhìn về phía Thiệu Ưng, hỏi.

"Cái này..." Thiệu Ưng nhất thời nghẹn lời.

"Khụ khụ... Người có thể tụ ở chỗ này, công lao không giống nhau, bất luận dựa theo đầu người phần phối, hay là dựa theo công lao phân phối đều khó mà công bằng tuyệt đối được. Theo ý ta, nếu năm thành đều ở đây, không bằng đơn giản chút, chia bảo vật thành mười phần, Huyền Thành lấy ba phần, Thanh Dương thành lấy hai phần, còn lại năm phần do ba thành chúng ta chia đều. Còn nội bộ các thành chia như thế nào, liền để các thành tự quyết định." Tần Nguyên bên cạnh một mực không mở miệng, nói ra.

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây đều khẽ giật mình, mặt lộ vẻ do dự.

"Tần đạo hữu nói có lý, nếu tranh luận tiếp chưa chắc có thể nghĩ ra phương pháp tốt hơn, cứ như vậy đi." Thần Dương sờ lên cằm, đáp ứng.

Thạch Xuyên Không một bên, lông mày hơi nhíu lại một chút.

Sau khi gã tiến vào Tích Lân Không Cảnh, ở tại Thanh Dương thành một thời gian ngắn nhưng rất nhanh bị đưa tới Huyền Thành, nếu nói gã thuộc về một thành nào, thật sự cũng không rõ.

"Thạch đạo hữu không cần phải lo lắng, ngươi mặc dù ở Thanh Dương thành chúng ta không lâu nhưng chắc chắn là người Thanh Dương thành ta." Thanh âm Thần Dương đột nhiên vang lên bên tai Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không nghe vậy sắc mặt buông lỏng, cảm kích nói cám ơn một tiếng.

Phù Kiên, Tôn Đồ im lặng một chút, cũng đều gật đầu khen ngợi.

Thiệu Ưng tựa hồ còn có chút bất mãn, đang muốn mở miệng nói gì đó.

"Tốt, Tần đạo hữu đưa ra phương pháp phân chia rất hợp lý, cứ dựa theo phương pháp này phân chia đi." Ách Quái bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Ách Quái nói như thế, Thiệu Ưng liền không nói gì nữa, mọi người đều thống nhất rất nhanh.

Tiếp đó mấy người lại thương nghị phương pháp mở cửa. Theo lời Ách Quái nói, phương pháp mở cửa cũng đơn giản, chỉ cần đồng thời cắm năm chiếc chìa khoá vào lỗ nhỏ trên cửa là có thể mở ra.

Ách Quái giao một chiếc chìa khoá cho Thiệu Ưng, Hàn Lập thì giao một chìa khoá cho Tôn Đồ.

Không bao lâu, năm người Ách Quái, Thiệu Ưng, Thần Dương, Hàn Lập, Tôn Đồ tự mình cầm một chiếc chìa khoá trong tay, đứng trước đại môn.

"Động thủ!" Ách Quái khẽ quát một tiếng, chìa khoá trong tay liền cắm vào lỗ nhỏ ghi hai chữ "Anh Hoa" kia.

Thiệu Ưng đồng thời cắm chìa khoá vào lỗ Kinh Thần bên trái, Thần Dương thì lỗ Bích Lân bên phải.

Hàn Lập thì lỗ Diệp Sát bên trái phía dưới, Tôn Đồ thì lỗ U Minh.

Năm chìa khoá đều chui vào trong cửa đá, toàn bộ cửa đá rung động ù ù, đường vân màu máu phía trên đều sáng tỏ huyết quang, chiếu xạ lên thân đám người làm cả đám không khỏi nhíu mắt lại.

Vào thời khắc này, trong cửa chợt vang lên thanh âm "ken két", năm chìa khoá chợt chui thẳng vào trong lỗ nhỏ, không thấy bóng dáng.

Lập tức trong năm lỗ nhỏ đồng thời chảy ra một đạo huyết quang sền sệt, phảng phất dây thừng quấn lấy nhau, hình thành một cái phù văn màu máu to lớn.

Sau một khắc, phù văn màu máu chợt chui vào trong cửa đá.

Tất cả đường vân cấm chế trên cửa đá chợt lóe lên, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hai phiến đại môn "két" một tiếng, từ từ mở vào phía trong, lộ ra một lối đi rộng rãi đen nhánh.

"Đi thôi." Con mắt Ách Quái chớp động, dẫn đầu tiến vào trong cửa.

Những người khác nhìn nhau một chút, cũng đều đi theo.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cũng theo đám người bước vào đại môn.

Sau khi đám người bước trong cửa đá, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận tiếng vang ù ù.

Trong một trận tiếng ma sát to lớn, hai cánh cửa đá kia cũng theo đó chầm chậm đóng lại.

Mọi người theo sau Ách Quái dẫn đầu đi tới, tiến vào chỗ sâu trong thông đạo, không bao lâu liền tới một quảng trường, bốn phía là một mảnh đen kịt.

Lúc này, tại mái vòm trên đỉnh đầu, liên tiếp từng viên minh châu to lớn phát sáng lên, như những ngôi sao dày đặc trong màn đêm, chiếu rọi phía trên mọi người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy phía trên rạng rỡ tinh quang, lại như một dòng ngân hà vắt ngang qua, thật giống khi đứng ở đồng hoang ban đêm, chỉ cảm thấy tinh tú rọi xuống khắp nơi, phía trên có một cỗ ba động của lực lượng tinh thần giống như là trận trận thuỷ triều cuốn tới.

Ngay sau đó, ánh lửa từ hai bên vách tường phía xa sáng lên. Chúng kéo dài thành thành hai đạo hoả tuyến chiếu rọi vào sâu trong không gian, khiến cho cảnh vật bốn phía dần dần hiển lộ trước mắt mọi người.

Diện tích quảng trường đá trắng dưới chân mọi người không lớn lắm, đi về phía trước không tới trăm trượng đã bị một rào chắn ngăn trở.

Bọn người Hàn Lập đi đến trước rào chắn xem xét, mới phát hiện sau rào chắn là một vực sâu đen kịt không thấy đáy, dưới đó tựa hồ có sương mù dày đặc lan tràn ra, càng có trận trận gió lạnh từ phía dưới bốc lên.

Đoạn giữa rào chắn có ba cây cầu đá hình vòm màu trắng, rộng hơn mười trượng, dài ước chừng trăm trượng, kéo dài thẳng đến một tòa tế đàn to lớn, hình tròn màu trắng.

Tế đàn to lớn rộng chừng ngàn trượng, có rào chắn màu trắng bao quanh như một ngọn cô phong hình tròn, đứng lặng giữa vực sâu.

Ách Quái dẫn đám người đi lên cây cầu đá hình vòm tiến tới tế đàn.

Vừa mới bước vào tế đàn, thần sắc đám người nhao nhao biến đổi, trong mắt tất cả đều hiện lên vẻ ngạc nhiên. Ngay lúc này, tất cả đều cảm nhận được một cỗ khí tức huyết nhục cường đại khó tưởng tượng được.

Hàn Lập lúc này mới chú ý tới, tế đàn này không phải là một bệ đá bằng phẳng, ở giữa vậy mà lõm xuống một cái hố hình ngũ giác sâu trăm trượng, trận trận khí tức huyết nhục làm người kinh sợ vừa rồi chính là từ trong đó truyền ra.

Mà bên ngoài năm cạnh của hố sâu ngũ giác đều có một bức thạch điêu Lân thú màu đen, hình dạng cổ quái. Chúng có thân hình tựa như con cóc, thân dài phì nộn, trên lưng mọc ra hai cái cánh, đang giương ra bộ dạng chuẩn bị bay đi, cái cổ dài nhỏ có chút không cân đối, bên trên là một cái đầu khổng lồ tựa như thằn lằn đang cúi xuống hố sâu.

Hàn Lập nhìn năm bức thạch điêu dị thú màu đen cao hơn mười trượng này, lông mày hơi nhíu lại, trong mắt tràn đầy vẻ đề phòng, tựa hồ sợ bọn gia hỏa này đột nhiên lại trở thành vật sống.

Đám người hơi chần chờ, thấy Ách Quái một mình dẫn đầu đi tới mép hố sâu ngũ giác, mới nhao nhao đi theo, đứng sau rào chắn nhìn xuống dưới hố sâu.

Hàn Lập chau mày, chỉ thấy trong hố sâu có một ao máu cúng tế cực kỳ lớn, bên trong có lượng huyết dịch đỏ thẫm lên lên xuống xuống như thuỷ triều, phía trên bị bao phủ bởi một tầng huyết vụ nồng đậm, bốc ra một tầng sương mù huyết sắc mỏng manh.

Nhưng dù sóng máu phía dưới phun trào như thế nào, sương mù phía trên cuồn cuộn như thế nào thì từ đầu đến cuối chỉ bốc lên trong hố sâu, không tràn ra ngoài nửa điểm.

Mà càng làm cho Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc chính là, ở chính giữa hố mà sóng máu và sương mù đang dâng lên mơ hồ có thể nhìn thấy từng đoạn từng đoạn bạch cốt óng ánh như ngọc lộ ra, có cái giống như sừng nhọn của một loại dị thú nào đó, có cái thì tựa như bạch cốt đầu lâu... Mỗi một cái bên trên đều ẩn chứa khí tức huyết nhục vô cùng cường đại.

------oOo------

Chương 955: Nơi giấu hài cốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: reg14

Dịch: Chưởng Thiên

"Chư vị, ta tin rằng các ngươi đều đã thấy được, tế đàn này chính là bảo tàng chi địa mà chúng ta vất vả truy tìm rồi." Ách Quái hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

Mọi người nghe vậy liền quay sang nhìn về phía lão.

"Khụ… khụ... Ách Thành chủ, bí tàng Đại Khư trong truyền thuyết thật sự là đây sao?" Tần Nguyên nhẹ ho hai tiếng, nghi ngờ hỏi.

"Chư vị có lẽ cũng đều cảm nhận được Huyết Nhục Chi Lực ẩn chứa tại đây cường đại đến cỡ nào a, chẳng lẽ cái này đối với một đám huyền tu chúng ta còn không phải là thiên đại bí bảo? Huống hồ, bộ hài cốt ta từng đề cập lúc trước cũng nằm trong Huyết Trì này." Ách Quái gật gù nói.

Nghe được lời này của lão, cả đám người đều không nén được khẽ kinh hô, rồi cùng nhìn xuống Huyết Trì bên trong tế đàn thêm lần nữa.

Ánh mắt Thần Dương tuy cũng hướng xuống đó như những người khác, nhưng vẫn thủy chung bảo trì một tia cảnh giác.

Hàn Lập cũng thử xem xét một chút, nhưng với nhãn lực của hắn mà cũng chỉ thấy tầng tầng bạch cốt chồng chất dày đặc bên dưới lớp huyết thủy cuồn cuộn, không thể nào phân biệt được đâu là khối thi hài mà Ách Quái nói đến.

"Ách Thành chủ, chẳng lẽ chúng ta cứ thế xông vào trong Huyết Trì vớt hài cốt ra?" Phù Kiên sau một chút chần chờ liền hỏi.

"Chư vị chớ nên hành động lỗ mãng, Huyết Nhục Chi Lực ẩn chứa trong Huyết Trì tuyệt đối hơn xa những gì chúng ta có thể tưởng tượng, nếu như tùy tiện tiến vào trong đó, chưa bàn đến việc có thể tìm được hài cốt kia hay không, chỉ sợ bản thân sẽ lập tức bị Huyết Nhục Chi Lực cắn trả, trở thành một nắm xương trắng vĩnh viễn nằm lại trong Huyết Trì mênh mông kia." Ách Quái khoát tay một cái, chậm rãi trả lời.

"Vậy chúng ta nên làm như thế nào?" Tôn Đồ nhíu mày hỏi tiếp.

"Huyết Trì này vốn được xây dựng bên trên một tòa đại trận huyết tế, năm pho tượng quanh đây chính là năm vị trí chủ chốt của trận pháp, ta cần Tôn đạo hữu cùng mấy vị Thành chủ các ngươi thúc dục đại trận cùng với ta, từ đó rút ra bộ hài cốt từ trong Huyết Trì." Ách Quái lại giải thích.

"Việc này... khụ… khụ..., Ách Thành chủ, khụ… khụ... Tại hạ vẫn còn một điểm khó hiểu, không biết Thành chủ có thể giải đáp một hai không?" Tần Nguyên ho đến nhăn cả mặt nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

"Tần đạo hữu cứ nói đừng ngại." Ách Quái cũng rất bộc trực.

"Khụ... Vậy xin thứ cho tại hạ mạo phạm, vẫn biết từ trước đến nay chưa có ai chính thức đi vào trong Đại Khư này, nhưng Ách Thành chủ lại giống như rất quen thuộc tình huống nơi đây, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Tần Nguyên liếc nhìn mọi người chung quanh rồi hỏi.

Y vừa hỏi xong, thì ánh mắt mọi người trong điện hầu như đều đổ dồn lên người Ách Quái, hiển nhiên không chỉ mình y có nghi hoặc này.

"Thực không dám đấu diếm, năm xưa có lần ta một mình ra ngoài thăm dò Tích Lân Không Cảnh, từng thu được một tấm văn bia cổ không biết tên, trên đó có ghi lại tình huống bên trong của một bí cảnh, tuy rằng không có viết đích danh “Đại Khư”, nhưng ta luôn một mực cảm thấy giữa chúng có mối liên hệ nào đó. Đến tận hôm nay khi cùng chư vị chính thức tiến vào nơi này, dọc đường ta gặp được rất nhiều sự tình trùng khớp với những mô tả trên tấm bia, tới lúc này ta mới khẳng định nội dung mà nó thuật lại đều là thật. Về phần chư vị có nguyện ý tin tưởng hay không... Theo ta, nếu đã

đến tận đây rồi, thì ngại gì mà không thử một lần xem sao." Ách Quái chậm rãi giải thích, sau cùng quét ánh mắt về phía mọi người một lượt

Nghe lão nói xong, nội tâm Hàn Lập thầm oán một câu, những lời Ách Quái vừa nói có rất nhiều sơ hở, cơ hồ ai cũng có thể đoán là lão chỉ thuận miệng nói ra, nhưng đều không thể phản bác, bởi vì tất cả đều không nhận biết tình huống nơi này.

Có điều, câu nói sau cùng của Ách Quái không hề sai, đã trải qua thiên tân vạn khổ mới đến được đây, liệu có ai nén được sự hấp dẫn mà không thử một lần đây?

"Ha ha... Lời Ách Thành chủ nói chúng ta sao lại không tin? Bất luận như thế nào, Tôn Đồ ta khẳng định tin tưởng Ngài. Chỉ là bí cảnh này dù sao cũng chưa ai từng đặt chân đến, tốt nhất mọi người nên đồng tâm hiệp lực. Nhưng trước hết, tất cả hãy cẩn thận kiểm tra xung quanh một chút, để xác nhận chỗ này không có cơ quan ám trận gì, chư vị nghĩ thế nào?" Thấy mọi người trầm mặc, Tôn Đồ đột nhiên cười vang nói.

Những người còn lại nghe thấy thế, ánh mắt lóe lên, liền nhao nhao đồng ý.

“Việc này là đương nhiên, dù Tôn đạo hữu không đề cập, tự ta cũng sẽ nói ra." Ách Quái vừa cười vừa nói.

Vì vậy mọi người liền bắt đầu tản ra, tra xét Huyết Trì ngũ giác lẫn khu vực xung quanh tế đàn.

Hàn Lập không hội họp với Thần Dương, mà tách ra cùng với Thạch Xuyên Không, cả hai đi xung quanh biên giới tế đàn, xem xét dọc theo lan can bằng đá.

Thần Dương liếc qua bóng lưng hai người Hàn Lập một chút, rồi xoay người đi tới một pho tượng đá màu đen, Hiên Viên Hành im lặng theo sau hắn.

Tình huống của các thành còn lại đều là Thành chủ cùng thuộc hạ đi thăm dò các pho tượng mắt trận.

Tôn Đồ giấu tay trong tay áo, đi tới bên dưới một pho tượng, ngẩng đầu nhìn lên cái cổ vươn dài của bức tượng trong chốc lát, sau đó chạm tay vào thân tượng đá, bí mật truyền vào một luồng Tinh Thần Chi Lực.

Pho tượng đứng nguyên tại chỗ không chút suy chuyển, cũng không hề sinh ra nửa điểm biến hóa.

Tôn Đồ nhíu mày, bỗng nhiên đưa tay về phía Huyết Trì, ống tay áo chợt mở ra vừa vặn túm một cái, tạo nên rung động rầm rầm, một luồng huyết vụ ngưng tụ thành một dòng xoáy màu máu, xoay tròn chảy vào trong tay áo hắn.

Sau một hồi xung động, tay áo gã liền khôi phục nguyên trạng.

Một lát sau, thần sắc Tôn Đồ dần dần thả lỏng, gã quay người nhìn về phía Phương Thiền.

Chỉ thấy thân hình thanh niên mặt heo kia đang dựa cả vào lan can bằng đá nhìn xuống Huyết Trì, thoạt trông như phường dê xồm trông thấy mỹ nhân, hoặc như kẻ cơ hàn nhìn thấy một bàn đầy rượu thịt, miệng cười toe toét, nước miếng trào cả ra ngoài, thần sắc vô cùng thèm thuồng

"Thiền nhi, tuyệt đối không được lỗ mãng xâm nhập Huyết Trì này." Tôn Đồ nghiêm túc dặn dò.

Mặt heo ngẩng đầu nhìn gã, tràn đầy thất vọng.

"Được rồi, một lát nữa trong lúc vận hành đại trận, ngươi hảo hảo hộ pháp cho ta. Đợi đến lúc thu thập được bộ hài cốt kia, ta sẽ nghĩ biện pháp lấy cho ngươi một đoạn." Tôn Đồ thấy thế đành thả lỏng, vừa cười vừa nói.

Mặt heo kia nghe vậy lại ngoác miệng cười lớn.

Ở bên kia, Phù Kiên đang không ngừng vuốt ve thạch điêu màu đen, Đoạn Thông ngập ngừng đi theo sau hắn, dường như đang muốn nói điều gì

"Có gì cứ nói." Phù Kiên chợt dừng tay, mở miệng nói.

"Thành chủ, không rõ tại sao, ta vẫn một mực cảm thấy chỗ này có chút cổ quái, chi bằng lát nữa để ta thay Ngài thúc giục đại trận, nếu như có xảy ra biến cố, Ngài hãy thi pháp cứu ta, dù sao cũng dễ dàng hơn là ta cứu Ngài." Đoạn Thông lúc này mới thấp giọng nói ra.

"Hiếm khi thấy ngươi chịu động não a, lại còn nghĩ ra phương pháp như vậy..." Phù Kiên dường như có chút bất ngờ, chần chờ một lát rồi lên tiếng.

Đoạn Thông đang muốn tiếp tục nói gì đó thì trong thức hải đã vang lên thanh âm của Phù Kiên:

"Ách Quái yêu cầu đích danh năm tên Thành chủ đồng thời nhập trận, khẳng định là đã có tính toán, như thế nào lại đồng ý để cho ngươi thay thế ta đây? Huống hồ, trận pháp này không hề tầm thường, chỉ với chút tu vi của ngươi căn bản không đủ."

Đoạn Thông sau khi nghe xong, cúi đầu xuống trầm mặc.

"Được rồi, đừng quá căng thẳng, ta không phải là không chuẩn bị hậu thủ, ngươi chớ nên lo lắng quá nhiều." Phù Kiên vỗ vỗ bả vai trấn an Đoạn Thông.

Đoạn Thông sau khi nghe xong, ánh mắt ngưng lại một chút, hơi gật đầu.

Tần Nguyên một mực quan sát hành động của mọi người, chợt liếc nhìn Phù Kiên ở phía xa một cái, rồi hai bên khẽ gật đầu với nhau.

Gã đã vận dụng nhiều thủ đoạn xem xét qua tượng đá cùng huyết trì rồi mà không phát hiện chút dị thường nào, vì vậy lại đi quanh pho tượng thêm một vòng, cẩn thận tra xét dưới mặt đất, nhưng cũng đồng dạng không có thu hoạch.

Hàn Lập vẫn một mực đi dọc theo lan can tế đàn, gặp cây cột đá nào hắn cũng dừng lại, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve một hồi, cảm thụ hoa văn đồ án khắc họa trên đó.

Bỗng nhiên, hắn nhướng mày, động tác chợt ngưng, quay người lại, vừa lúc bắt gặp Chu Tử Thanh đang đi tới, không rõ vì lí do gì.

"Ngươi chính là Lệ Phi Vũ a? Ca ca của ta nói gã Nhân tộc ngươi không hề đơn giản, ta lại nhìn thế nào cũng không giống a..." Chu Tử Thanh vượt qua Thạch Xuyên Không sau lưng Hàn Lập, tiến lên nói chuyện với hắn.

"Lệnh huynh nhìn lầm rồi, tại hạ chỉ là một Nhân tộc bình thường, nào có đáng được huynh muội hai vị coi trọng." Hàn Lập mặt không biểu tình nói.

"Mặc kệ đại ca ta nói sao, ta ngược lại cảm thấy rất hứng thú với ngươi, một gã Nhân tộc lại có thể tu luyện tới trình độ này, đích xác không đơn giản, chỉ với điểm này thôi thì ngươi đã rất... đặc biệt rồi." Chu Tử Thanh một tay chống cằm, khẽ gật đầu nói.

"Ngươi ở chỗ này huyên náo hàm hồ cái gì, còn không mau quay về?" Chu Tử Nguyên vừa rồi chỉ một mực chú ý đến tế đàn cùng huyết trì, đến lúc phát hiện ra thì Chu Tử Thanh đã không còn bên cạnh, y vội vàng chạy tới.

Hắn tuy cao giọng khiển trách, nhưng ngữ khí không có nặng nề, hiển nhiên mười phần nuông chiều vị muội muội này.

Chu Tử Thanh tức thì ngượng ngùng cười cười, lại làm ra mặt quỷ, nắm lấy ống tay áo của y, bước đi.

Hàn Lập thấy một màn như vậy, khóe mắt không khỏi có thêm chút nét cười.

Nhớ năm xưa ở nơi thôn sơn bé nhỏ, trong đám năm người huynh đệ tỷ muội, hắn thân thiết với tiểu muội nhất, chỉ là trên con đường tu tiên đằng đẵng vô tình, hình bóng tiểu muội trong trí nhớ của hắn dần dần trở nên mơ hồ.

Chu Tử Nguyên hơi áy náy khẽ gật đầu với hắn, mang theo muội muội rời đi.

Ở một góc khác, Thần Dương tuy sắc mặt như thường, nhưng đôi mắt liên tục chớp động nhìn tới nhìn lui, tựa hồ trong lòng có chút lo lắng.

Y dạo qua một vòng quanh pho tượng bên cạnh, rồi chợt dừng lại.

"Thành chủ..." Hiên Viên Hành chau mày, không nhịn được hô lên.

Thần Dương hơi sững người, nhưng lấy lại bình tĩnh rất nhanh, liếc nhìn Hiên Viên Hành, tuy nhiên không nói gì.

Chỉ thấy y đi tới bên cạnh lan can bằng đá, nhìn xuống huyết trì bên dưới trong phút chốc, rồi chợt thu bàn tay vào trong tay áo sau đó lập tức phóng ra kèm theo một cây đoản mâu màu vàng đất, bề mặt có khắc họa những đường vân như tia chớp.

Y đột ngột vung cánh tay lên, trên cây đoản mâu liền lóe lên bạch quang, xuyên qua khe hở của lan can, phóng vào trong Huyết Trì.

Một tiếng “oanh” thật lớn vang lên!

Cây đoản mâu màu vàng đất nổ tung tại chính giữa huyết trì, hóa thành một lôi cầu màu trắng lớn gần trượng, ầm ầm rung động.

Điện quang như tuyết bạo liệt giải khai, đánh tan một mảng lớn vụ khí huyết sắc, một làn khói mỏng bốc lên, nhưng thủy chung không ra khỏi huyết trì.

Mọi người bị tiếng nổ làm cho kinh sợ, nhao nhao nhìn sang, chỉ thấy huyết dịch trong huyết trì rõ ràng vận chuyển nhanh hơn rất nhiều, từng đợt huyết lãng ập lên tường đá xung quanh như sóng vỗ bờ, làm bắn lên từng trận bọt nước.

"Thần Dương, ngươi vừa làm gì?" Tần Nguyên trách mắng.

"Không có gì, chỉ thử xem bên trong huyết trì có cái gì cổ quái hay không mà thôi..." Thần Dương bình tĩnh trả lời.

Ách Quái chỉ đánh mắt sang liếc một cái rồi thu hồi, tập trung nhìn về pho tượng phía trước lão.

Ba người Thiệu Ưng đứng phía sau hắn, không nói một lời.

Trong giây lát, huyết lãng vừa xuất hiện trong huyết trì đã bình ổn lại, không phát sinh thêm điều gì dị thường

------oOo------

Chương 956: Vào Huyết trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Được rồi, chư vị thử cũng thử, xem cũng xem rồi, nếu không phát hiện chỗ nào không ổn, chi bằng tới đây bàn xem thúc giục pháp trận, lấy hài cốt ra thế nào? Dù sao chúng ta phải trải qua hàng ngàn cực nhọc mới tới chỗ sâu trong Đại Khư này, đâu thể xem một chút rồi thôi." Mặc dù thần sắc trên mặt Ách Quái vẫn lãnh đạm như trước, nhưng rõ ràng ngữ khí nói chuyện có phần không kiên nhẫn.

Lời vừa nói ra, bao gồm cả đám người Thần Dương, Tôn Đồ và Tần Nguyên cũng không tiện tiếp tục mượn cớ kéo dài. Dù sao thi triển thủ đoạn dò xét một phen, xác thực không tìm ra chỗ nào bất thường.

Sau vài lần họ nhìn nhau, vội tụ tập về phía Ách Quái.

Lúc này Hàn Lập và Thạch Xuyên Không đã vây quanh một bên khác của tế đàn, xa xa thấy nơi đó cũng có ba cầu đá hình vòm màu trắng, vắt qua vực sâu quanh tế đàn, thông tới chỗ sâu trong không gian này.

Nơi đó chìm sâu trong bóng tối, không có ánh lửa chiếu rọi, vốn không thể nhìn rõ.

Hai người Hàn Lập nghe tiếng Ách Quái gọi, lập tức dừng bước, sau chút do dự cũng quay về.

"Xem ra tất cả mọi người đều không phát hiện pháp trận tế đàn này có chỗ nào không ổn à? Mà đủ chuyện ta trải qua lúc trước cũng có nhiều chỗ khớp với hiện giờ, vậy nên ta xem nội dung ghi chép trên tấm bia đá kia, thấy hơn phân nửa đều là thật. Không bằng chúng ta cứ dựa theo phương pháp

ghi trên đó, thúc giục tế đàn một chút?" Thấy mọi người tề tụ một chỗ, Ách Quái mở miệng nói.

"Khụ khụ... Nếu vậy xin phiền Ách thành chủ báo cho chúng ta biết, rốt cuộc trận pháp nên thúc giục thế nào..." Tần Nguyên mở miệng nói.

"Cái đại trận Huyết tế này tổng cộng có năm trận trụ cột, cần năm người đồng thời thúc giục. Sở dĩ cần mấy vị Thành chủ cùng vào trận với ta chủ yếu là cân nhắc trên tu vi tinh thâm của chư vị, khí lực đủ mạnh mới chịu được áp lực mạnh mẽ khi đại trận vận chuyển. Những người còn lại thì hộ pháp bên cạnh. Như vậy các thành đều góp sức, về sau chia đều cũng có phần tương đối công bằng." Sau khi Ách Quái suy nghĩ một chút, nói vậy.

Mọi người nghe xong, không ít người chân mày cau lại.

Trong khoảng thời gian ngắn không ai mở miệng nói, bầu không khí có vẻ hơi quỷ dị.

Ách Quái thấy vậy cũng không mở miệng giục, nhưng ánh mắt từ từ đảo qua người bốn gã Thành chủ Tôn Đồ, Thần Dương...

"Ách thành chủ, khi pháp trận này vận chuyển có nguy hiểm gì, mong ngài có thể nói rõ, tốt xấu gì chúng ta có thể có cái chuẩn bị, không đến mức khi thật sự xảy ra chuyện lại tự loạn trận cước." Tôn Đồ sau một chút chần chừ, dẫn đầu mở miệng hỏi.

"Các loại cơ duyên tạo hóa của tu sĩ chúng ta vốn là cầu trong hiểm nguy. Lại nói, thay vì bảo là mạo hiểm, không bằng nói là một mốc cơ duyên lớn, phải xem các vị có thể nhận được bao nhiêu.” Khóe miệng Ách Quái cong lên, từ chối cho ý kiến nói.

"Không biết Ách thành chủ có thể chỉ giáo được không?" Phù Kiên nhíu mày hỏi.

Đám ngươi Hàn Lập nghe xong, cũng là vẻ mặt nghi hoặc.

"Theo ta đoán, thời khắc đại trận huyết tế này vận chuyển sẽ có lượng lớn

lực lượng huyết nhục hóa thành huyết vụ nồng đậm tràn ra từ trong Huyết trì vào trận. Năm người thân ở trong trận trụ cột chính là canh gác thông đạo huyết vụ đi qua, giống như một người giữ quan ải nghênh đón thiên quân vạn mã xông tới. Lúc huyết khí tuôn ra cuồn cuộn mãnh liệt chính là lúc chư vị tiếp nhận cỗ lực lượng này quán thể." Ách Quái quay đầu nhìn thoáng qua tế đàn, nói.

"Nói như vậy, chỉ cần thân người ở vị trí trận trụ cột là có thể thu nạp lực lượng huyết nhục trong Huyết trì, từ đó tăng cường thực lực bản thân?" Trong mắt Phù Kiên thoáng hiện nét nghi ngờ, hỏi vội.

Phần lớn mọi người ở đây đều có vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, chỉ có trong mắt Thần Dương và Hàn Lập có phần lo lắng âm thầm, nhưng không nhiều lời. Tôn Đồ cũng cau mày, không tin hết lời gã kia nói.

Với Huyết trận này, bản năng Hàn Lập cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy, nhất là loại thuật quán thể này tất có nguy hiểm không nhỏ, cho nên hắn vốn không định lẫn vào. Đồ khiến hắn thực sự thấy hứng thú không có ở đây, mà rất có khả năng ở sau ba cầu đá hình vòm bờ bên kia, thứ ẩn dưới bóng tối trong cửa đá.

"Lời Phù đạo hữu nói không sai. Nhưng đến lúc đó nhất định phải chịu đau đớn cực lớn, mong chư vị cố gắng chịu đựng một chút, nhất định phải đợi đến khi bộ hài cốt kia bị lực lượng đại trận kéo trồi lên mặt nước." Ách Quái nhẹ gật đầu, nói.

"Lực lượng huyết nhục quán chú trong cơ thể đúng thực có phần rất tốt. Nhưng nếu trận pháp này vận chuyển, liên tục không ngừng, sinh sôi không ngừng, thân thể giống như ao nhỏ của chúng ta sao có thể có thể thu nạp lượng lớn lực lượng huyết nhục trong Huyết trì? Đến lúc đó nếu không thể ngừng lại, vậy chính là nước biển chảy ngược, tai họa xông hủy con đê..." Tôn Đồ trầm ngâm một lát, chậm rãi nói.

Đám người Tần Nguyên nghe vậy, cũng lập tức tỉnh ngộ, theo đó ánh mắt đồng thời nhìn về phía Ách Quái.

"Điểm này chư vị cứ yên tâm đi, pho tượng năm trận trụ cột của trận này

tương tự nhau, không chia chính phụ. Khi một người trong năm người chúng ta không chịu nổi lực lượng quán thể, lực lượng huyết nhục dư thừa sẽ chia đều cho những người khác, từ đó đạt đến cân bằng cho năm trận trụ cột. Nếu thật tới tình trạng sụp đổ khó chống, cũng là năm người chúng ta đồng thời không chịu được, bạo thể mà chết." Ách Quái lơ đễnh nói.

"Nói như vậy, đúng là mạo hiểm không nhỏ." Trong lòng Tôn Đồ không thôi do dự, vẫn là nói ra.

"Tôn thành chủ, muốn thu được cơ duyên mà một chút mạo hiểm cũng không có, cái này có phần mất bản sắc kiêu hùng của ngươi rồi. Nếu thật sự cảm thấy khó xử, vậy cũng dễ xử lý, nhường cơ hội này cho ta cũng không sao." Thiệu Ưng bỗng nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Trong số mọi người ở đây mà đủ tư cách vào trong đại trận, ngoại trừ mấy vị Thành chủ chỉ còn mình gã.

Tôn Đồ nghe lời đó, lông mày dãn ra, cười to nói:

"Ha ha... Thiệu Trưởng lão nói đùa, chỉ là trong lòng Tôn mỗ có chút nghi kị, không đến mức kinh hãi không tiến, không dám vào trận."

"Chư vị yên tâm, thật sự tới lúc năm người chúng ta đồng thời kiệt quệ, ta tự sẽ dẫn mọi người cùng lui trận. Chỉ cần chư vị làm như ta nói thì có thể cam đoan mọi người không sao. Nói như vậy, chư vị còn điều gì nghi hoặc?" Ách Quái cười hỏi.

Mọi người nghe xong, đều xì xào bàn tán rồi một hồi, rối rít bày tỏ không còn.

"Nếu như vậy, mời chư vị nhớ pháp chú thúc giục trận và pháp chú lui trận ta đọc, sau khi thuộc, chúng ta bắt đầu vào trận." Ách Quái gật gật đầu, lại nói.

Rồi sau đó, gã không có bất kỳ ý tứ che giấu nào, trực tiếp nói pháp chú thúc giục pháp trận trước mặt mọi người.

Một lát sau, Ách Quái vung tay lên, ra lệnh một tiếng: "Vào trận!"

Tiếng nói rơi xuống, năm vị Thành chủ đồng thời tung người lên, chia nhau rơi xuống đỉnh đầu năm pho tượng.

Đám người Hàn Lập dưới chỉ thị của Ách Quái, vội vàng kéo dãn khoảng cách với trung tâm Huyết trì, vây xem từ xa.

Chỉ thấy tất cả năm vị Thành chủ đều khoanh chân ngồi xuống, cả một đám tay kết pháp quyết, môi khẽ mở, trong miệng ngâm tụng chú thúc trận pháp.

Lúc đầu, toàn bộ đại trận huyết tế không có bất kỳ phản ứng nào, nhưng theo từng tiếng ngâm tụng không ngừng vang lên, tế tự trong Huyết trì bắt đầu xuất hiện một chút biến hóa, sương mù bên trong bắt đầu từ trung tâm lui về năm cạnh góc, lộ ra mảng lớn bề mặt Huyết trì.

Mà bề mặt lộ ra cũng không yên ả, bên trên trên "Ục ục" bốc lên một đám lớn bong bóng khí chừng quả đấm.

Cùng lúc đó, pho tượng dưới thân năm người kia cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Trong lòng Hàn Lập vẫn đề phòng với năm pho tượng, vậy nên phát hiện sớm nhất trong đám người.

Hắn khẽ nhíu mày nhẹ "A" một tiếng, liền thấy bên ngoài pho tượng dưới người Thần Dương nổi lên một tầng đường vân tinh mịn, nếu không nhìn kỹ thậm chí sẽ nghĩ đó là vảy trên người pho tượng.

Theo tầng đường vân kia sáng lên một tầng quang mang đỏ tươi, tất cả mọi người còn lại mới phát hiện, đó là một tầng phù văn nhỏ có chút giống Phi Tinh phù văn.

Khi phù văn trên tất cả pho tượng sáng lên, con mắt năm pho tượng bỗng mở ra, lộ ra quang mang đỏ tươi khát máu.

Ngay sau đó, một tiếng "Ầm ầm" truyền đến từ lòng đất, cả tế đàn đều hơi

chấn động.

Huyết dịch trong tế tự Huyết trì lập tức như sôi trào lên, tỏa ra bong bóng khí cực lớn, cuồn cuộn kịch liệt, sương mù nồng đậm tuôn về phía năm cạnh góc cũng bắt đầu hiện ra hình cột đinh ốc, điên cuồng phun lên.

Chỉ thấy miệng máu pho tượng kia mở lớn, sương mù huyết sắc dồn dập chảy vào bên trong.

Trong chốc lát, trên đỉnh đầu năm pho tượng đồng thời hiện lên một ngũ mang tinh trận, từ đó sáng lên một cột sáng huyết sắc, bao Ách Quái trong năm Thành chủ trong đó.

Gần như cùng lúc trong miệng năm người phát ra một tiếng hú dài, tầng lớn sương mù huyết sắc tuôn mạnh, từ các loại thất khiếu tai mắt mũi miệng chui vào cơ thể họ, khiến làn da họ lập tức biến thành màu huyết hồng.

Trong lúc mọi người kinh ngạc, quang mang phù văn trên người năm pho tượng càng phát mạnh, từ trên cánh phát ra một mảnh quang mang huyết sắc khuếch tán về tới bốn phía, liên kết với nhau, vậy mà khởi động một màn sáng, bao lấy toàn bộ xung quanh Huyết trì.

"Cái này là..." Đoạn Thông thấy thế, có chút kinh ngạc nói.

"Không cần lo lắng, chỉ là kết giới bảo hộ khi đại trận vận chuyển mà thôi, sau khi các vị Thành chủ dừng vận chuyển đại trận, nó sẽ tự biến mất." Thiệu Ưng liếc mắt nhìn gã, nói.

Sắc mặt thiếu niên mặt heo Phương Thiền lúc này chăm chú hiếm thấy, đứng sau pho tượng chỗ Tôn Đồ, cách màn sáng trừng lớn hai mắt đánh giá bên trong.

Chỉ thấy lượng lớn huyết vụ tràn ra từ đỉnh đầu pho tượng lại hòa nhập vào cơ thể năm vị Thành chủ. Con mắt năm người họ đã biến thành một màu đỏ máu, xung quanh hốc mắt ngưng kết ra lượng lớn tinh thể huyết sắc, thoạt nhìn giống như rất nhiều vảy đỏ máu sinh ra.

Thực sự cảm nhận được thứ kia không ngừng hòa nhập vào lực lượng trong cơ thể, thần sắc trên mặt mỗi người đều có chút tương tự.

Vừa khẩn trương, lại hưng phấn, vừa đề phòng, lại vừa chờ mong.

Sắc mặt Thần Dương ngưng lại, nhắm hai mắt cẩn thận cảm thụ một lát, phát hiện tuy tầng kết giới này bao phủ họ và cả Huyết trì, nhưng không có lực lượng giam cầm nào, lúc này tâm tình lo lắng mới buông xuống vài phần.

Tôn Đồ cùng người phía xa liếc nhau một cái, im lặng gật nhẹ đầu, hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, tự nghĩ nếu khi xảy ra biến cố cũng có thể tùy lúc thoát khỏi ràng buộc của đại trận, tiếp tục thúc giục đại trận.

Hai người Phù Kiên đều trước sau làm thử nghiệm thử nghiệm như vậy, thần sắc trên mặt an tâm một chút, bắt đầu toàn tâm thúc giục đại trận, cảm thụ được cỗ lực lượng mạnh mẽ kia không ngừng tiến vào thân thể.

------oOo------

Chương 957: Thủ vệ Lân Hống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"A....a"

Một lát sau, chỉ nghe thấy trong miệng Tần Nguyên phát ra một tiếng hét dài, trên mặt trở nên đỏ bừng, hai mắt lão trợn lên, vẻ mặt lộ ra bộ dạng như đau ốm bệnh tật đâu còn lộ vẻ thoải mái như vừa rồi.

Quần áo trên người lão không gió mà bay, tay áo bay phất phới, hơn nữa bên ngoài người nổi lên lít nha lít nhít điểm sáng màu trắng, ngoại trừ trong đó có hơn hai trăm hào quang ngoài ý muốn ngưng thực ra, thì còn lại đa số là hào quang hư ảo.

Dị tượng bên này vừa mới sinh ra, thì bên kia cũng nổi lên dị tượng.

Cả người Thần Dương cũng nổi lên điểm sáng dày đặc, đồng dạng ở trong đó ngưng thực hơn hai trăm chỗ, còn đa số khác thì lại là hào quang hư ảo.

Tiếp đó, Phù Kiên cùng Tôn Đồ cũng có hoàn cảnh giống với bọn hắn, chẳng qua chỉ có dị tượng xuất hiện cuối cùng của Ách Quái thì không quá giống nhau, mặc dù trên người lão cũng nổi lên hai loại điểm sáng hư thực, nhưng kỳ thật điểm sáng nổi lên thì lại có khoảng chừng hơn tám trăm chỗ.

"Đây là...." Con mắt Hiên Viên Hành trợn tròn, thì thào lẩm bẩm.

Lông mày Hàn Lập cũng nhíu lại, hắn đã có đoán tới chuyện này, chẳng qua vẫn cảm thấy có chút kỳ quái.

"Lệ huynh, điểm sáng nổi lên từ trên người những người này, làm thế nào

cũng đều thấy khớp với huyền khiếu của bọn hắn vậy, chẳng lẽ những thứ này đều là huyền khiếu bọn hắn đã mở ra sao?" Bỗng nhiên Thạch Xuyên Không truyền âm hỏi.

"Số lượng nhiều như thế, không thể nào đều là huyền khiếu được... Chẳng qua, theo như ta suy đoán, những điểm sáng ngưng thực kia hẳn là huyền khiếu mà bọn hắn đã mở ra rồi, còn những điểm sáng hư ảo kia thì chưa được đả thông. Chỉ là..." Nói đến đây, Hàn Lập ngừng lại, trầm ngâm.

"Chỉ là cái gì?" Thạch Xuyên Không nghi ngờ nói.

"Không biết Thạch huynh còn nhớ hay không? Năm đó chúng ta vừa mới gặp được Thần Dương, gã từng nói số lượng huyền khiếu trên người Ách Quái đã được lão đả thông có hơn một ngàn chỗ, nhưng nơi này nhìn cũng chỉ có hơn tám trăm chỗ, chuyện này có hơi cổ quái..." Hàn Lập trầm ngâm nửa ngày, trả lời.

"Chẳng lẽ năm đó gã cố ý lừa gạt cũng như muốn làm cho chúng ta sợ hay sao?" Dường như Thạch Xuyên Không nghĩ tới điều gì.

"Chuyện này cũng không rõ cho lắm. Đợi lúc nữa hỏi lại Thần Dương là biết." Ánh mắt Hàn Lập rơi trên người Thần Dương, chậm rãi truyền âm nói.

Trong khi hai người bọn hắn đang nói chuyện, thì năm người trong đại trận lại cùng lúc phát ra một tiếng hét to, bỗng nhiên trong tinh trận dưới người bọn hắn nổi lên hào quang màu máu rực rỡ, rồi bao phủ mấy người bọn hắn vào trong đó, trên mặt tất cả bọn hắn đều lộ ra vẻ dữ tợn giống như đang phải thựa nhận đau đớn gấp bội hơn trước.

Đám người thấy thế, sắc mặt đều thay đổi, liền nhanh chóng nhìn về phía thành chủ của mình.

Ánh mắt Hàn Lập dao động giữa Thần Dương cùng Ách Quái, ánh mắt hắn không khỏi nhảy một cái, trong lòng kinh nghi không thôi.

Chỉ thấy những huyền khiếu trong trạng thái hư hóa trên người hai người

kia, lúc này đã có một ít bắt đầu bị hào quang màu máu chiếm cứ, hơn nữa hào quang lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được từng điểm từng điểm từ hư chuyển thực.

Cùng lúc đó, khí tức trên người mấy người này cũng rõ ràng liên tiếp tăng lên, thoạt nhìn như đã lấy được lợi ích thật lớn.

Đám người xung quanh, kinh hô liên tục, trong mắt đám người Hiên Viên Hành càng toát ra vẻ hâm mộ không che giấu chút nào.

"Rầm rầm...."

Trong huyết trì tế tự, dường như máu tươi trở nên sôi trào lên, càng nổi lên quay cuồng dữ dội, đại lượng huyết dịch hóa thành sương mù rồi liền bị chính năm pho tượng hút vào, bề mặt trong ao cũng bắt đầu từ từ hạ xuống, rất nhiều xương cốt trắng muốt bị vùi lấp trong đó cũng dần dần hiển lộ ra.

Cứ theo như vậy, thì cỗ thi hài đang chìm dưới huyết trì nổi lên mặt nước sẽ chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Chẳng lẽ thật sự ta đã quá lo lắng rồi sao..." Hàn Lập âm thầm trầm ngâm nói ra.

Ánh mắt của hắn chần chừ đảo quanh người năm người kia trên huyết tế đại trận, cũng không có phát hiện bất kỳ chỗ nào không ổn, liền thầm nghĩ trong lòng mình có phải quá mức cẩn thận hay không.

"Thạch huynh, ta muốn đến hậu điện để quan sát một chút, ngươi tạm thời lưu lại ở chỗ này, cũng như chú ý động tĩnh của đám người này, nếu ở đây có biến, thì đừng nên liên lụy vào trong đó, cứ tận lực khoanh tay đứng nhìn, chờ ta trở về.". Hàn Lập suy nghĩ một lát, truyền âm nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy sững sờ, truyền âm hỏi: "Ta nói Lệ huynh, ngươi cảm thấy nơi này sẽ có khả năng sinh biến sao, sao không cho ta đi cùng nữa?"

"Tình huống trong hậu điện như thế nào còn không biết được, ngươi không

cần phải mạo hiểm đi với ta, huống hồ nơi này cũng cần ngươi để mắt giúp ta. Ta nói nơi này có biến, cũng chỉ là để đề phòng vạn nhất, cũng chưa chắc gì là sẽ có. Huống hồ, quan hệ hai người chúng ta thân thiết như vậy, nếu mà rời đi cùng lúc thì sẽ làm cho người khác nghi ngờ, rất dễ sinh ra phiền toái không cần thiết." Hàn Lập biết Thạch Xuyên Không lo lắng, nói ra.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, mặc dù không có hoàn toàn tán đồng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Hàn Lập nhẹ gật đầu với y, rồi quay người vòng qua bên ngoài màn sáng huyết trì, đi về phía ba tòa cầu đá sau hậu điện.

"Lệ đạo hữu, ngươi muốn đi đâu?"

Hàn Lập vừa mới đi được mười mấy bước, liền bị thân hình của Thiệu Ưng mơ hồ một cái ngăn trước người hắn.

Thạch Xuyên Không đang muốn tiến đến, thì lại bị Hàn Lập truyền âm ngăn lại.

"Năm vị thành chủ đều đang thúc giục huyết tế đại trận ở chỗ này, ta thì lại không giúp đỡ được cái gì, đành phải tự mình đi dạo một chút, có vấn đề gì không?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Lúc này là thời khắc mấu chốt vận chuyển đại trận, không được sơ xuất chút nào. Theo ý ta, Lệ đạo hữu nên an tâm hộ pháp thành chủ của ngươi đi, không nên đi loạn thì tốt hơn." Vẻ mặt Thiệu Ưng vốn nhìn đã tham lam nham hiểm, giờ phút này bề ngoài cười nói nhưng trong lòng không cười, càng làm cho lòng người sinh ra cảm giác chán ghét.

"Thành chủ chúng ta đã có Hiên Viên đạo hữu cùng Thạch đạo hữu cùng nhau hộ pháp, cũng không cần Thiệu trưởng lão phải nhọc lòng." Hàn Lập nhịn lại, nói ra.

"Vậy cũng không thể đi loạn khắp nơi được, vạn nhất không cẩn thận phát động cơ quan nào đó, ảnh hưởng đến vận chuyển của đại trận, chẳng phải

ngươi chết muôn lần còn chưa hết tội hay sao?" Thiệu Ưng vẫn không chịu nhượng bộ, nói ra.

"Thiệu Ưng, ngươi không cần phải ở không mà đi gây sự, người khác sợ ngươi ba phần, chứ ta thì không có sợ. Cùng lắm thì chúng ta phân chia sinh tử ngay ở chỗ này, cũng như xem thử màn sáng huyết trận kia có đủ chắn chắc hay không?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, liếc qua huyết trì, thấp giọng hỏi.

Cùng chém giết với Hàn Lập, hiển nhiên Thiệu Ưng không sợ, chỉ là bên này gã vừa động thủ, thì Hiên Viên Hành cùng Thạch Xuyên Không chắc chắn sẽ đến hỗ trợ, huynh muội Chu Tử Nguyên khẳng định cũng không khoanh tay đứng nhìn, còn về đám người ba thành còn lại có lẽ sẽ sống chết mặc bây, nếu mà cuốn vào trong đó, liền thật sự biến thành một trận hỗn chiến.

Đối với kết quả như vậy, gã cũng không lo lắng cho lắm, dưới cơn giận gã sẽ giết sạch đám tiểu tạp chủng này, gã tự nghĩ sẽ làm được, chỉ sợ vạn nhất ảnh hưởng đến vận chuyển huyết trận, đến lúc đó thành chủ sẽ truy cứu trách nhiệm, sao mà gã có thể chịu đựng được nổi.

"Tốt nhất ngươi đừng gây ra chuyện, nếu không..."

Ngữ điệu uy hiếp Thiệu Ưng còn chưa dứt lời, Hàn Lập liền nhẹ nhàng ném một câu "Hiểu rồi", rồi chợt lách qua người gã.

Tốc độ hắn nhanh chóng, trong lúc nhất thời khiến cho Thiệu Ưng không kịp phản ứng, thân hình vội vàng lóe lên, muốn kéo gần khoảng cách với Hàn Lập, nhưng khi nhìn về bóng lưng của hắn, trong mắt gã liền nhiều thêm một phần ngưng trọng.

Hàn Lập không để ý đến Thiệu Ưng, tự mình đi qua ba tòa đá vòm.

Trận xung đột nho nhỏ vừa rồi cũng không dẫn đến chú ý quá nhiều người, dù sao phần lớn đám người đều tập trung chú ý trên người năm vị thành chủ trên tòa huyết trận kia.

Chu Tử Thanh đứng sát bên người Chu Tử Nguyên, đôi mắt đẹp của nàng quan sát về phía bên này, trong mắt lộ vẻ hiếu kỳ vô cùng.

Bên cạnh cách đó không xa, Lục Hoa phu nhân cũng đang nhìn về bóng lưng Hàn Lập đã đi xa, ánh mắt lộ ra vẻ do dự, thì thào lẩm bẩm: "Đến tột cùng tiểu từ này đang có ý đồ gì đây..."

Thế nhưng nghi hoặc thì cũng là nghi hoặc, lão vẫn còn phải quan sát biến hóa của huyết trận, đương nhiên sẽ không đi theo sau hắn.

...

Phía sau ba tòa cầu đá vòm, bất luận chất liệu hay là kiểu dáng, đều hoàn toàn giống như ba toà phía trước.

Hàn Lập vẫn như cũ bước đi ngay giữa cây cầu đá vòm kia, rất nhanh liền đi tới bờ bên kia.

Bờ bên kia cầu đá cũng đồng đạng là một mảnh quảng trường bằng phẳng, diện tích không tính quá lớn, phía trước có hai cánh cửa khổng lồ.

Bên này không có đốt lửa sáng, ánh sáng tối tăm vô cùng, Hàn Lập bằng vào thị lực cường đại mới có thể nhìn trên cánh cửa đá phía trước mặt có điêu khắc một đầu giống như Man Sư, trên đầu mọc sừng nhọn, còn mặt pho tượng chạm khắc lân phiến.

Chỉ thấy dọc theo một đường từ mi tâm sừng nhọn đến mũi miệng thú, từ trung tâm phân làm hai nửa, chia thành trái phải chiếm giữ hai cánh cửa.

Hàn Lập nhíu mày, đứng ngay tại chỗ trầm ngâm thật lâu, trong đầu cẩn thận nhớ lại nội dung được ghi lại trong miếng ngọc giản mà Giải Đạo Nhân cho hắn năm đó

Cuối cùng, ánh mắt của hắn có hơi ngưng tụ, thì thào nói ra: "Lân Hống thủ vệ, xem ra trong ngọc giản nói chính là chỗ này..."

Dứt lời, Hàn Lập tiến lại phía trước, cũng không trực tiếp đẩy cửa, mà giơ

tay đặt lên hai cái răng thú trên pho tượng Lân Hống, phân biệt nhấn hai lần.

Chỉ nghe một tiếng vang "Két" rất nhỏ.

Chợt ngay chính giữa cái miệng to như chậu máu cùng với bốn cái răng thú của pho tượng Lân Hống, cùng lúc lùi lại, lộ ra một cái cửa hang sâu thẳm.

Hàn Lập quan sát hai bên một cái, rồi cả người nhanh chóng lóe lên, tiến nhập vào trong đó.

Ngay sau đó, phía sau hắn liền lần nữa truyền đến một tiếng vang nhỏ, bốn cái thú răng kia đồng thời trở lại chổ củ, đống kín lại cửa hang.

Tiến vào bên trong, khắp nơi một màu đen kịt, không có nửa điểm ánh sáng, lấy thị lực của Hàn Lập vậy mà cũng không thấy được cái gì.

"Tí tách"

Âm thanh giọt nước rơi xuống từ phía trước truyền đến, mặc dù rất nhỏ nhưng vẫn có thể nghe được.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, liền yên lặng vận chuyển Đại Lực Kim Cương Quyết, huyền khiếu trên hai cánh tay của hắn rối rít sáng lên, phát ra hào quang mông lung chiếu rọi khắp nơi bốn phía.

Lúc này hắn mới thấy rõ ràng, giờ phút này hắn đang đứng trên một bậc thềm đá.

Bởi vì hào quang huyền khiếu có hạn, cho nên Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy phía trước người có khoảng chừng năm sau bậc thang, càng về xa liền không cách nào thấy rõ.

Hàn Lập có hơi do dự, nhưng vẫn dọc theo từng bậc từng bậc thang đi xuống phía dưới.

Sau khi đi qua mười mấy bậc cấp, mặt đất trước người trở nên bằng phẳng,

dường như đã đứng trên một tòa bình đài, âm thanh "tí tách" vừa nãy mới nghe, cũng càng lúc càng gần.

Hàn Lập theo tiếng mà đi mấy bước về phía trước, liền thấy trước mặt xuất hiện một cây cột đá cao ba thước, phía trên khảm một chậu đá rộng chừng một xích, bên trong chậu đựng đầy chất lỏng màu đen không rõ, từ đó thoang thoảng mùi tanh, tựa như là một loại dầu dị thú nào đó.

"Tí tách"

Lại là một tiếng vang nhỏ!

Một giọt chất lỏng từ bên trên nhỏ giọt xuống, rơi vào bên trong chậu đá, dập dờn từng vòng từng vòng gợn sóng thật nhỏ.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, liền chà ngón tay một cái, từ đầu ngón tay lóe lên một cỗ lực lượng tinh thần, vang lên một tiếng "Đôm đốp", rồi hóa thành một đạo hào quang rơi vào bên trong chậu đá.

Một tiếng "Bùm" vang nhỏ, bên trong chậu đá lập tức nổi lên một ngọn lửa, bốc cháy lên kịch liệt.

Ngay sau đó, hai đạo đường chỉ lửa từ trên chậu đá chảy xuôi ra, thuận từ hai lỗ khảm trên cột đá mà kéo dài, một mực chạy dài từ hai bên vào nơi xa.

------oOo------

Chương 958: Khấp Huyết trận đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên:

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Hàn Lập âm thầm đề phòng, ánh mắt một mực nhìn theo hướng hoả tuyến di chuyển, xuôi theo mặt đất chỉ thấy nó kéo dài thẳng ra phía sau hơn trăm trượng, mới dường như đã đến điểm cuối, ngừng lại.

Chỉ nghe "Vù" một tiếng, hai nơi trên mặt đất bỗng nhiên dâng lên xích diễm hừng hực, chiếu sáng toàn bộ mảnh không gian chỗ Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập hơi hơi nhíu lại, sau khi nhìn một vòng xung quanh, thần sắc hơi đổi, trong lòng sợ hãi thán phục không thôi.

Chỉ thấy mảnh không gian này phạm vi ước chừng hai trăm ba trăm trượng, trên vách tường bốn phía vậy mà điêu khắc một vài bức thạch điêu bích hoạ to lớn liền mạch nhau không đứt, trong đó vừa có núi cao sừng sững, lại có dòng sông chảy xiết, một số cửa quan thành quách thoạt nhìn thì bao la hùng vĩ, phân bố ở giữa.

Điêu khắc phía trên núi rừng, vừa có kỳ trân dị thú tùy ý lao nhanh, lại có người tu hành lăng không phi hành, thoạt nhìn nghiễm nhiên là một cảnh tượng nơi Tiên Giới, so với nơi Tích Lân Không Cảnh này dù là nửa điểm cũng không phải.

"Nơi đây tại sao có thể có bích hoạ như vậy? Chẳng lẽ trong quá khứ có người lưu đày đi qua, ở nơi đây hoài niệm điêu khắc ra hay sao?" Hàn Lập thì thào lẩm bẩm.

Đang cân nhắc, hắn cất bước vòng qua bệ đá trước người, xuôi theo bên tường, cẩn thận xem xét toàn bộ bích hoạ một phen, thấy bức vẽ ở trên tuy rằng phức tạp, nhưng lại cũng không ăn khớp, dường như không có cái gì liên quan rõ ràng với nhau.

Không bao lâu, Hàn Lập đi vào không gian sâu phía bên trong, thì thấy trên mặt đất bày ra một cái quan tài đá màu đen lớn cỡ ba trượng, phía trên điêu khắc một cái đề tuyến con rối tương tự như nam tử Khôi Lỗi, trên tất cả các đốt ngón tay của con rối kia, đều gắn một cái sợi tơ, treo cao ở giữa không trung, thoạt nhìn thần sắc chất phác, tứ chi cứng ngắc, lộ ra vô cùng quái dị.

Những cái sợi tơ kia quấn quanh bên ngoài quan tài đá, cuối cùng tập trung ở trên đỉnh đầu nam tử Khôi Lỗi kia.

Hàn Lập đi ra phía trước, sau khi cẩn thận xem xét, phát hiện chỗ đỉnh đầu nam tử Khôi Lỗi, tất cả sợi tơ liên kết với nhau, tạo thành hình dạng giống như hình tròn đồ án bát quái, trong đó có Âm Dương song ngư đồ, bên ngoài nhưng lại chưa phân ra bát quái quẻ tượng.

Sau khi hắn lưỡng lự một lát, đưa tay nhẹ nhàng chạm ở trên bát quái một hồi, phát hiện đường nét phía trên trận vị bát quái cũng không phải là vật chết, mà là có thể nhấn xuống được đấy.

Hàn Lập thấy vậy, vui mừng trong bụng, trong miệng nói thầm "Càn Tam Liên, Khôn Lục Đoạn, Chấn Ngưỡng Vu, Cấn Phúc Oản...", lập tức đưa tay ở trên tám cái trận vị nhấn tiếp.

Theo đó tám cái trận vị đồ hiển hiện ra, Âm Dương song ngư đồ nằm ở giữa, vị trí mắt cá bỗng nhiên bị lõm xuống, ngay sau đó liền có một hồi âm thanh "Ù ù" tựa hồ như va chạm các mảnh đá với nhau truyền đến.

Chỉ thấy quan tài đá chậm rãi trượt xuống dưới mở ra, bên trong cũng không có thi hài gì, mà là xuất hiện một cái hộp thủy tinh trong suốt năm tấc vuông vắn.

Bên trong hộp có để một cái viên cầu màu bạc chạm rỗng, phía trên hiện đầy đường hoa văn phức tạp vô cùng kỳ dị, ngay chính giữa có từng trận cổ

quái, tựa như lực lượng thần hồn ba động vậy, nhộn nhạo truyền đến.

"Xem ra chính là vật này rồi..." Hàn Lập ánh mắt hơi hơi chớp động, trầm ngâm nói.

Hắn đánh giá viên cầu chạm rỗng một lát, lại cẩn thận nhìn từ trong ra ngoài bốn phía quan tài điều tra một hồi, khi mà đang muốn thò tay lấy đi cái hộp vuông kia, bỗng nhiên hắn nhướng mày, trong nội tâm mơ hồ cảm thấy có cái gì đó không đúng?

Nghĩ đến đây, Hàn Lập ngẩng đầu ngắm nhìn bốn phía, nhìn về một vài bức sơn thủy bích hoạ phía xung quanh kia, trong mắt dị sắc chợt lóe, thu tay về, thối lui về trước quan tài đá, đem nắp quan tài một lần nữa đẩy lên.

Nguyên tại chỗ bước chân hắn đi thong thả đi tới lui vài vòng, trong đầu nhớ lại nhiều lần nội dung ghi chép trong ngọc giản, trong đó có một câu đột nhiên loé lên trong đầu hắn: "Bát phương trận vị, tại hình mà bất tại ý, cần dùng cái bức vẽ này."

Bước chân Hàn Lập bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt một lần nữa nhìn lên bích hoạ bốn phía ở trên, trong mắt hiện lên một tia giật mình.

Chỉ thấy hắn cất bước trực tiếp đi tới ngay phía sau quan tài đá, giơ tay lên tìm tòi một hồi ở trên bích hoạ, đè mạnh xuống vầng mặt trời được điêu khắc ở trên.

"Xùy..."

Sau một tiếng vang nhẹ lên, cái vầng mặt trời kia vậy mà trực tiếp lõm xuống.

"Quả là thế..." Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, lại đi tới bộ bích hoạ tiếp theo bên tay phải.

Trên bức bích hoạ điêu khắc kia là cảnh tượng một đám mây bị gió thổi dữ dội, Hàn Lập liền tìm bên trong đè xuống một khối đám mây.

Ngay sau đó, hắn lại ở trước một bức tranh cảnh sông lớn giàn giụa cùng một bức tranh cảnh núi cao hình dạng mờ ảo, đều tìm đến từng cái một, một sông lớn và một ngọn núi, phân biệt đè xuống.

Trời là mặt trời, mây từ gió, nước vô hình, núi thành thế... Toàn bộ bát quái trận vị ẩn nấp trong những bức bích hoạ điêu khắc này.

Theo đó Hàn Lập đè xuống tất cả cơ quan ẩn dấu tượng trưng cho bát quái trận vị, toàn bộ không gian bắt đầu chấn động kịch liệt, miệng quan tài đá kia đặt trên mặt đất bắt đầu lung la lung lay chìm xuống phía dưới, trên mặt đất bắt đầu lộ ra một cái lối đi cổng vào.

"Đúng là một cái tại hình mà bất tại ý..." Hàn Lập cười nói một câu, đi tới.

Cửa vào thông đạo cũng không lớn, dưới mặt đất là một đoạn thềm đá kéo dài thông xuống, chỉ có thể tiếp nhận một người thông qua.

Hàn Lập không có chần chừ quá lâu, cất bước đi vào.

Sau khi qua hơn mười bậc, bậc thang phía bên trái chuyển một cái, xuất hiện một cái cửa động cao ngang một người, bên trong lóe lên bạch sắc quang mang.

Hàn Lập cẩn thận từng li từng tí chạy vào trong đó, mới phát hiện phạm vi bên trong chỉ có hơn mười trượng, cũng không có bày biện bao nhiêu nên hiện ra có chút trống rỗng.

Chỉ có điều, không gian tuy rằng không coi là quá lớn, trên vách tường lại khảm nạm từng khối trắng như tuyết tinh cốt chi chít. Những thứ tinh cốt này phóng xuất ra hào quang chiếu sáng nơi này giống như ở bên ngoài vậy.

Hàn Lập giương mắt nhìn lên, liền thấy phía đối diện với hắn, sát vách tường bày biện ra một cái bàn đá màu đen, phía trên bày biện song song hai cái hộp ngọc màu trăng thoạt nhìn vô cùng đẹp đẽ.

Hắn thoáng xem xét một chút, phát hiện không có cái gì khác thường, liền "Xoạch" một cái, mở nắp một cái hộp ngọc ra.

Lúc nắp hộp mở ra, cũng không có bảo quang gì tràn ra ngoài, cũng không có dị tượng gì xuất hiện, chỉ có một viên cầu lớn chừng quả đấm, yên ổn nằm ở trong hộp ngọc.

Toàn thân viên cầu đen thui, bộ dáng so với viên cầu ở trong thạch quan vừa rồi vô cùng tương tự, cùng là chạm rỗng nhiều tầng, phía trên phù văn cổ quái giăng đầy.

Chỉ là trên viên cầu này không có chút lực lượng ba động nào truyền ra, ngoại trừ ngoại hình đẹp đẽ bên ngoài, xem ra không có bất luận cái gì hiếm lạ, đem so với viên cầu trước kia ngược lại càng giống thật sự.

Hàn Lập đưa tay vân vê viên cầu chạm rỗng kia, để ở lòng bàn tay cẩn thận điều tra, mơ hồ có thể thấy sâu phía bên trong tâm cầu, có từng đạo điện quang màu vàng mảnh như sợi tóc lượn lờ, nhìn như im ắng, nhưng có xu thế sét đánh.

Trong lòng hắn khẽ nhúc nhích, mơ hồ cảm thấy vật này nhất định không đơn giản, liền chú ý cất cái này vào trong ngực.

Sau khi Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, ánh mắt liền đã rơi lên một cái hộp ngọc khác.

Hộp ngọc này có chút khác biệt, mặt ngoài có khảm một cái vòng tròn, phía trên tuyên khắc có đạo đạo hoa văn phiền phức, bên ngoài có hai lỗ tròn chạm rỗng, phía dưới từng cái lỗ thủng, đều khắc một cái phù văn màu vàng cỡ hạt gạo.

Hàn Lập nhíu mày, đưa tay lấy đi hộp ngọc, muốn đem nó cầm lại gần điều tra kỹ càng, lại phát hiện thứ này dường như cùng với cái bàn hòa thành một thể, một mực mà khảm nạm ở bên trên, căn bản không chút sứt mẻ xê dịch.

Hắn gặp tình hình này, huyền khiếu trên cánh tay sáng lên, lực lượng cánh tay tăng vọt, mạnh mẽ bắt lấy hộp ngọc nhấc lên.

Hộp ngọc chấn động kịch liệt, ngay sau đó cái bàn phía dưới cũng nương theo run lên bần bật, nhưng là chỉ thế thôi cả hai đều không bị Hàn Lập cưỡng ép rút lên, vững như bàn thạch như trước.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, bỗng nhiên nâng lên một quyền, nện lên phía trên hộp ngọc.

Nhưng thấy bạch quang bên ngoài hộp ngọc chợt lóe, một tầng tinh thần hào quang từ trong bỗng nhiên sáng lên, hóa thành một cỗ man lực tràn đầy phản chấn ra.

Hàn Lập vội vàng triệt thoái về phía sau một bước, tháo xuống cổ lực đạo này.

Lúc này quay đầu lại nhìn hộp ngọc này, trong mắt nghi hoặc, thần sắc càng phát ra ngưng trọng hẳn lên, liên quan đến viên cầu kim loại kia, trong ngọc giản của Giải Đạo Nhân được ghi chép rất rõ ràng, là nhất định phải có được cái đó.

Về phần khác bên trong hộp ngọc giấu có cái gì, gã liền không có đề cập đã qua.

Hàn Lập chau mày, trên người huyền khiếu sáng lên, một cỗ lực lượng cường đại lớn hơn vận chuyển lại, hướng hộp ngọc vung lên quyền đập tới.

"Ầm ầm "

Không có ngoài ý muốn chút nào, lực phản chấn trên hộp ngọc cũng trở nên càng cường đại hơn, chấn động thẳng vào khiến Hàn Lập cũng lui ra mấy bước, phía sau lưng có vách tường chống đỡ, mới ngừng lại được.

Trong miệng Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cũng không tính buông tha, chính là lúc này muốn lần nữa lấy đại lực lượng lớn hơn nện lên hộp ngọc, lại phát hiện có một đạo kẽ nứt phía dưới đang ngoằn ngoèo mở rộng, một mực liên thông đến hộp ngọc cuối cùng trên cái cái bằng đá dài.

Hắn nhướng mày, trong lòng hiện lên một tia hiểu rõ, biết là không thể bằng

ngoại lực phá vỡ vật này rồi, nếu không thì ngay cả mảnh không gian này cũng sẽ bị hủy diệt theo, mà hắn cũng không có thời gian hao phí tiếp tục ở trong đây nữa rồi.

Ngay tại lúc ý đinh Hàn Lập trở về tiền điện, khi xem kỹ một chút tình huống bên kia, khóe mắt của hắn liếc qua bỗng nhiên thoáng nhìn, ở bốn phía trên vách tường tinh cốt tia sáng chiếu rọi, trên mặt đất thậm chí có một bức Tinh Thần Đồ án.

Chỉ có điều, so sánh với phiến bản đồ tinh vực kia lúc trước nhìn thấy ở trên mái vòm, bộ dạng trước mắt này chẳng những diện tích nhỏ đi rất nhiều, chính giữa còn có rất nhiều chỗ bỏ sót.

Ánh mắt Hàn Lập ở trên Tinh Thần Đồ Án, cẩn thận đưa mắt nhìn thật lâu, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia ngoài ý muốn, bỗng nhiên chợt khẽ vỗ tay, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế..."

Rồi sau đó, theo trong tay áo hắn kéo ra ra cái Tinh Lan bút kia, bắt đầu tu bổ ở trên Tinh Thần Đồ.

Thật lâu sau đó, Hàn Lập vẽ xong một nét cuối cùng, mạnh mẽ vừa thu lại, đứng lên.

Theo một nét này hạ xuống, Tinh Thần Đồ án trên mặt đất bắt đầu nở rộ rạng rỡ hào quang, một hồi âm thanh cơ quan chuyển động rất nhỏ vang lên, hộp ngọc trên mâm tròn bắt đầu chậm rãi chuyển động, cuối cùng "Đùng" một tiếng, chính mình mở ra.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, tiến lên nhìn qua, chỉ thấy trong hộp ngọc để đó một mảnh da màu xám không biết đến từ loại Lân thú nào, chỉnh tề gấp để thành một cái hộp vuông be bé.

"Cái này là..."

Hàn Lập vê lên mảnh da, khe khẽ trải ra ra nhìn qua, lông mày không khỏi vừa nhanh nhíu lại.

Chỉ thấy trên mảnh da vẽ một cái ngũ giác tế đàn khảm sâu xuống dưới đất, bất đồng với năm cái cạnh góc trên tế đàn, lại vẽ ra một cổ quái dị thú sau lưng mọc lên hai cánh, giờ phút này lại chính là năm vị Huyền thành thành chủ, bộ dáng đang thúc giục tòa huyết tế đại trận này.

Phía trên mảnh da, có viết《Khấp Huyết trận đồ》 bốn chữ to cổ triện,cái tên này so với tên mà Ách Quái báo cho mọi người biết huyết tế đại trận, rõ ràng khác biệt.

Nghi ngờ trong lòng Hàn Lập bộc phát, bắt đầu cẩn thận dò xét toàn bộ trận đồ.

Hắn rất nhanh liền phát hiện, một ít cấu tạo nên bộ khấp huyết đại trận này, so với toà huyết tế đại trận tiền điện này hoàn toàn đồng dạng, cơ bản có thể nhất định chính là chung một cái, mà Ách Quái sở dĩ cố ý giấu giếm, nhất định là dụng tâm kín đáo.

Mặt khác, thông qua trận đồ đó có thể thấy được, không gian bên trong cái tòa đại trận huyết trì kia thật lớn, trên vách tường bên trong điêu khắc trận hoa văn phiền phức gì đó bí ẩn, quả thực làm người ta không thể tưởng tượng.

Ở bên ngoài đại trận đồ hình vẽ, bốn phía còn có từng đoạn ngắn một chú giải, chia ra giảng thuật bố trí trận này một ít điểm quan trọng mấu chốt cùng tác dụng cụ thể.

Hàn Lập càng xem xuống dưới, mày nhíu lại càng nhanh, rốt cuộc hiểu rõ Ách Quái rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn xem xuống một đường, ánh mắt cuối cùng đã rơi trên một đoạn chú giải góc dưới bên phải, lông mày bỗng nhiên nhướng lên, khóe miệng hơi hơi giơ lên, lộ ra một tia cười khẽ.

------oOo------

Chương 959: Phát sinh đột biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Giờ khắc này, ngay trước đại điện huyết trì.

Năm tên thành chủ, bao gồm cả Ách Quái và Thần Dương bên trong, còn đang thúc giục pháp trận, đến lúc này số lượng huyền khiếu trên thân năm người đã nhiều hơn trước không ít.

Toàn thân Thần Dương chớp động hào quang không thôi, đếm kỹ lại đã có hai trăm chín mươi huyền khiếu phát ra tinh quang, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà mở ra gần ba mươi huyền khiếu.

Số lượng huyền khiếu đám người Tôn Đồ mở ra cũng không sai biệt lắm, trên người tản mát ra tinh quang sáng ngời, so với trước sáng hơn rất nhiều, trong ánh mắt bọn họ đương nhiên không thiếu nỗi sợ hãi lẫn vui mừng.

Đám người Thiệu Ưng đứng ngoài quan sát thấy tình hình này, hai mắt lộ ra thần sắc hâm mộ, bất quá bọn họ tự biết bất luận là thân phận hay sức mạnh đều xa xa không bằng ngũ đại thành chủ, đương nhiên cũng không dám nói thêm gì.

Pháp trận vận chuyển tới hiện tại đã nhanh hơn không ít so với trước, ngũ mang tinh trận trên đỉnh đầu năm người Ách Quái so với trước lớn hơn gấp mấy lần, phóng xuất ra cột sáng huyết sắc thô to hơn không ít so với trước.

Màn hào quang huyết sắc xung quanh cũng nồng đậm hơn nhiều so với trước, phía trên hiện ra vô số phù văn, lúc vận chuyển phát ra tiếng gầm rú ô ô.

Mà pho tượng màu đen dưới thân năm người giờ phút này cũng xảy ra biến hóa không nhỏ, nguyên bản toàn thân màu đen giờ phút này biến thành màu đỏ thẫm, từng đạo huyết quang từ trong cơ thể pho tượng tuôn ra, ngay cặp mắt pho tượng cũng bắn ra hai đạo huyết quang thật dài, thoạt nhìn có chút quỷ dị.

Bốn người Tôn Đồ nhìn thấy biến hoá của pho tượng phía dưới và màn sáng huyết sắc xung quanh, âm thầm kinh hãi.

Thần Dương cùng Tôn Đồ nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương một tia bất an.

Cũng may màn sáng huyết sắc chung quanh tuy rằng biến hóa, nhưng vẫn như cũ không có lộ ra lực lượng giam cầm, làm cho bọn họ an tâm hơn không ít.

Mà mặt nước bên trong huyết trì, giờ phút này lộ ra không ít cỗ hài cốt to lớn óng ánh, bộ dạng đã sắp đến đáy.

Rầm rầm!

Máu tươi bên trong huyết trì chợt cuồn cuộn kịch liệt lên, hình thành một vòng xoáy lớn vài trượng.

Ngay sau đó, từng đoàn huyết sắc quang cầu từ chỗ sâu trong vòng xoáy hiển hiện ra, tán phát ra trận trận ba động năng lượng kinh người.

Cỗ năng lượng ba động này có chút kỳ lạ, cũng không phải là lực lượng tinh thần đơn thuần, hoặc là lực lượng khí huyết, mà là hai thứ hỗn hợp, tương tự với Lưu Diễm Huyết Vân.

Hơn nữa huyết sắc quang đoàn tản mát ra ba động cường đại dị thường, mặc dù là đám người Tôn Đồ, cũng theo đó kinh hãi không thôi.

"Thánh Hài?" Đám người Tôn Đồ chứng kiến huyết sắc quang cầu, vứt bỏ nỗi bất an trong lòng, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Đám người Phương Thiền bên cạnh tuy rằng nhìn không thấy huyết sắc quang đoàn trong hố sâu, nhưng cũng có thể cảm giác được cỗ ba động cường đại này đột nhiên xuất hiện, nhao nhao động dung, trông mong.

"Chư vị đạo hữu, Thánh Hài đã xuất hiện, cố thêm chút nữa!" Ách Quái cũng lộ vẻ vui mừng, hét lớn lên tiếng, tốc độ hai tay bấm niệm pháp quyết đột nhiên tăng lên, tốc độ tụng đọc chú ngữ cũng nhanh hơn gấp bội.

Đám người Tôn Đồ thấy cảnh này, cũng vội vàng thúc giục đại trận nhanh hơn.

Ầm ầm!

Năm pho tượng phát ra lực cắn nuốt thôn phệ lập tức tăng lên mãnh liệt, máu tươi phía dưới càng cuồn cuộn thêm kịch liệt, vậy mà trực tiếp bay lên, hóa thành năm cột máu loãng chui vào trong năm pho tượng.

Bề mặt huyết trì nhanh chóng hạ xuống với tốc độ mắt thường có thể thấy được.. Sau một lát, hết thảy máu tươi trong ao đều biến mất không thấy gì nữa, bị năm pho tượng thôn phệ hết.

Đường vân lân phiến mặt ngoài năm pho tượng chợt hiện vài cái, thân hình vốn đỏ thẫm thình lình triệt để biến thành màu huyết hồng.

Huyết sắc quang đoàn cũng hiển lộ ra chân thân, đó là một cánh cổng ánh sáng màu huyết sắc, bên trong cánh cổng ánh sáng tựa hồ là một thế giới khác, trong đó có vô số màu huyết sắc ráng chiều mãnh liệt.

Cỗ chấn động mạnh mẽ kia chính là từ trong cánh cổng ánh sáng tuôn ra, đáy ao cũng không thấy bóng dáng Thánh Hài.

Hơn nữa dường như vì không còn máu tươi chống đỡ, bên trong cánh cổng ánh sáng tản mát ra ba động càng thêm mãnh liệt.

"Ách thành chủ, đây là có chuyện gì? Thánh Hài ở đâu?" Sắc mặt Tôn Đồ trầm xuống, nhìn về phía Ách Quái.

Ba người khác cũng nhìn lại Ách Quái.

Ách Quái giờ phút này khoanh chân ngồi trên pho tượng huyết sắc, hai mắt nhắm nghiền, hai tay vẫn bấm niệm pháp quyết, trong miệng nhanh chóng tụng đọc chú ngữ, vậy mà mặc kệ câu hỏi của Tôn Đồ.

Ầm ầm!

Pho tượng dưới người lão đột nhiên tản mát ra huyết quang chói mắt, chiếu rọi trên người của lão, nhuộm thành một màu đỏ.

Lập tức liên tiếp thanh âm "Phốc phốc" vang lên, trong pho tượng bắn ra bảy tám đạo xúc tu huyết quang vừa thô vừa to, vũ động không ngừng, nhao nhao sáp nhập vào trong cơ thể Ách Quái.

Thân hình Ách Quái run rẩy vài cái, lập tức liền khôi phục bình tĩnh, hai mắt đột nhiên mở ra, thình lình đã biến thành một mảnh huyết hồng.

Không chỉ như vậy, thân thể của lão phảng phất thổi phồng ra bành trướng lên không ít, bên ngoài thân càng hiện ra từng đạo hoa văn màu đỏ, thoạt nhìn phảng phất như ác quỷ dưới địa ngục.

Bốn người Tôn Đồ chứng kiến Ách Quái biến hoá như vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Trong bốn người, thực tế là Tần Nguyên kinh hãi nhất, bỗng nhiên từ trên pho tượng đứng lên, thân hình khẽ động liền muốn rời khỏi.

Nhưng vào thời khắc này, trong bụng y bỗng nhiên dâng lên một cỗ huyết quang óng ánh, từ trong phát ra ngoài.

Cỗ huyết quang này quay tít một vòng, hóa thành một đoàn huyết vân mông lung, bao bọc cả nửa người Tần Nguyên vào trong đó.

Trong huyết vân ẩn hiện vô số phù văn, cùng liên kết với pho tượng phía dưới, thân thể Tần Nguyên giống như bị đông lạnh lại, không thể động đậy.

Hầu như cùng lúc đó, trong cơ thể ba người Thần Dương cũng đều dâng lên từng đạo huyết quang, chợt loé lên ngưng tụ thành một đoàn huyết vân, bao phủ hơn nửa thân mình ba người vào trong đó.

Thân thể ba người cũng lập tức không thể động đậy, bị giam cầm bên trong.

Phụ cận hố sâu, năm người Phương Thiền, Đoạn Thông, Hiên Viên Hành, Thạch Xuyên Không, còn có nam tử trưởng lão mập mạp Huyền Chỉ thành thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi, vô thức muốn tiến lên.

Bóng người hoa lên, ba đạo nhân ảnh xuất hiện ở phía trước, chính là ba người Thiệu Ưng, Chu Tử Nguyên và Chu Tử Thanh.

"Mấy vị, năm vị thành chủ đang thúc giục pháp trận, vẫn không nên tiến lên quấy rầy." Thiệu Ưng nhàn nhạt nói ra, trên người bộc phát ra một cỗ uy áp cường đại, quét đến đám người Phương Thiền.

Thân thể đám người Phương Thiền như bị cự sơn ngăn chặn, mạnh mẽ trầm xuống, hô hấp có chút khó khăn.

Vẻ mặt mấy người khiếp sợ nhìn qua Thiệu Ưng, vô thức dừng bước lại.

Mọi người tại đây, chỉ có Lục Hoa phu nhân từ đầu đến cuối đứng lẳng lặng một bên, sắc mặt không hề bận tâm, không nói chuyện, cũng không có cử động nào khác.

Bên trong huyết trận, Ách Quái chậm rãi giương đôi mắt, quay đầu nhìn về phía bốn người.

Giờ phút này hai mắt lão tản mát ra ánh sáng màu đỏ bức người, chớp động lãnh mang, không còn mảy may ôn hoà như lúc trước.

Đám người Tôn Đồ thấy thần sắc Ách Quái lúc này, trong lòng cũng không khỏi "Lộp bộp" một cái, như rơi vào vực sâu không đáy.

"Ách thành chủ, ngươi làm cái gì vậy?" Phù Kiên ra sức giãy giụa, nhưng huyết vân quanh người nhìn như mỏng manh, lại vững như bàn thạch, cũng

không run rẩy một chút nào, gã liền mạnh mẽ cười một tiếng hỏi.

"Thánh Hài còn chưa xuất hiện, bốn vị bỗng nhiên rời đi thì không thể được, thiếu các ngươi, Huyết trận này làm sao vận chuyển được, vì vậy Ách mỗ đành phải ra tay lưu lại bốn vị một lát." Ách Quái cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói.

"Ách Quái, ít làm bộ làm tịch đi, xem ra mọi thứ nơi đây đều là âm mưu của ngươi. Bất quá chúng ta vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, tự hỏi cũng không buông lỏng đề phòng, ngươi đã hạ thủ trên người chúng ta khi nào?" Tôn Đồ quát lạnh nói.

"Lưu Diễm Huyết Vân!" Thần Dương nhìn huyết vân óng ánh quanh người, ánh mắt bỗng nhiên chợt lóe, thốt ra.

Ba người khác nghe nói thế, sắc mặt đều khẽ biến.

"Đến cùng vẫn là tâm tư Thần đạo hữu nhạy cảm, phản ứng nhanh nhất. Không tệ, Lưu Diễm Huyết Vân thật đúng là có tác dụng a!" Ách Quái cười nói.

"Tôn thành chủ, Phù thành chủ, lúc trước các ngươi ở bên trong lưu diễm sương mù, không phải là không đoạt được Lưu Diễm Huyết Vân sao?" Tần Nguyên chợt nhớ tới cái gì, nhìn về phía Tôn Đồ cùng Phù Kiên, hỏi.

Hai người Tôn Đồ, Phù Kiên nghe vậy, thần sắc trên mặt trì trệ.

Tần Nguyên chứng kiến thần sắc hai người, lập tức minh bạch hai người lúc trước đã nói dối, bọn họ cũng đã nhận được Lưu Diễm Huyết Vân, chỉ là vì mục đích nào đó mà giữ kín không nói ra.

"Nguyên lai trong biển sương mù đột nhiên xuất hiện nhiều Lưu Diễm Huyết Vân như vậy, là do ngươi giở trò quỷ, thời gian ở đó các hạ đã bắt đầu tính toán chúng ta rồi. Ách thành chủ ngươi đến cùng muốn làm gì?" Thần Dương hít một hơi thật sâu, chậm rãi hỏi.

"Rất nhanh các ngươi sẽ biết!" Hai con ngươi huyết hồng của Ách Quái đảo

qua bốn người, ngửa mặt lên trời cười to, hai tay bấm niệm pháp quyết không ngớt.

Trong tiếng cười, xung quanh huyết trận toả sáng hào quang, vô số đạo huyết sắc đường vân lăng không hiển hiện ra, đan vào nhau, hình thành một pháp trận huyết sắc phức tạp gấp mấy lần trước.

Trên màn sáng huyết sắc xung quanh cũng hiện ra vô số đường vân, lập tức chợt lóe, đột nhiên hóa thành một màn hào quang huyết sắc bán thực chất, bao trọn cả hố sâu và cả năm người Thần Dương vào trong đó.

Mà pho tượng dưới thân bốn người Thần Dương cũng đột nhiên bộc phát ra huyết quang chói mắt, bao phủ thân thể bốn người vào trong, hơn nữa dũng mãnh lao vào trong cơ thể bọn họ.

Sắc mặt bốn người Tôn Đồ biến đổi, ra sức giãy giụa, nhưng cấm chế huyết vân trong cơ thể một mực giam cầm bọn họ, không thể động đậy chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn huyết quang trong pho tượng xâm nhập vào trong cơ thể.

Bên ngoài bốn người hiện ra từng đường vân huyết sắc hình dạng con giun, những đường vân này ngọ nguậy vặn vẹo trên người bọn họ như vật còn sống, thân thể cả bốn người đều run rẩy, trên mặt cũng lộ ra thần sắc thống khổ, nhịn không được phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Phương Thiền thấy năm người như vậy, sắc mặt đại biến.

"Thành chủ!" Phương Thiền thấy bộ dạng Tôn Đồ giờ phút này thê thảm như vậy, sắc mặt khẩn trương, bất chấp thực lực Thiệu Ưng, dẫn đầu bay nhào tới.

Ba người Đoạn Thông, Hiên Viên Hành, trưởng lão mập mạp thấy vậy, cũng lập tức đuổi theo.

Thạch Xuyên Không không có tùy ý lướt theo, ngược lại lui về phía sau một khoảng cách.

Thiệu Ưng cười lạnh một tiếng, lập tức nghênh tiếp, một tay phất lên, lòng bàn tay đại thịnh bạch quang.

Năm cỗ lực lượng sắc bén bắn ra như bão táp, phảng phất như năm chuôi Thần Kiếm lăng không phóng nhanh, những nơi đi qua mặt đất trực tiếp cắt ra năm vết cắt sâu, chỉ lực sắc bén, bao phủ bốn người Phương Thiền vào trong đó.

Chu Tử Nguyên cùng Chu Tử Thanh cũng theo sát phía sau, phi thân nhào tới.

...

Giờ khắc này, bên trong hậu điện, Hàn Lập đang bước nhanh ra phía ngoài.

Sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi, bước chân phóng ra mạnh mẽ liền đình chỉ lại, tiếp theo thân thể "Bịch" một tiếng ngã trên mặt đất.

Chỉ thấy từng đạo huyết quang từ trong bụng chen chúc ra, hình thành một đám mây huyết sắc, bao phủ thân thể hắn vào trong đó.

"Đây là... Nguyên lai là trong Lưu Diễm Huyết Vân bị người động tay chân!" Thần thức Hàn Lập quét qua trong người, lập tức cảm ứng được căn nguyên đám mây huyết sắc.

Trong đan điền dưới bụng hắn giờ phút này hiện ra hai luồng hào quang Huyết Vân, trong đó cuồn cuộn vô số huyết sắc phù văn thật nhỏ, tản mát ra một cỗ lực lượng cấm chế cường đại, một mực giam cầm thân thể hắn.

------oOo------

Chương 960: Nội đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tuy là thân thể Hàn Lập bị giam cầm nhưng hắn không lại chút nào rối loạn, đồng thời ý niệm trong lòng nhanh chóng xoay chuyển, hắn dùng hết sức vận chuyện Thiên Sát Trấn Ngục Công thử trùng kích cấm chế trong cơ thể.

Nhưng nguồn gốc cỗ cấm chế này nằm sâu trong đan điền của hắn, hơn nữa lại quỷ dị lạ thường, mặc cho hắn vận công trùng kích như thế nào, nó đều không hề hấn gì.

Hàn Lập nhíu mày, một bên nghĩ cách trùng kích cấm chế, đồng thời ngay giữa mi tâm hắn lóe lên tinh quang, từ đó bắn ra mấy đạo xiềng xích óng ánh, nhanh chóng chui vào đan điền dưới bụng của hắn.

Mặc dù cấm chế trong đan điền có thể giam cầm thân thể của hắn, nhưng đối với thần thức của hắn thì không có chút ảnh hưởng nào.

Trong đan điền hắn, lóe lên mấy đạo Thần Niệm Chi Liên liền lập tức quấn quanh hai đoàn huyết vân cấm chế, ra sức xé rách nó.

Hàn Lập thấy Thần Niệm Chi Liên có hiệu quả khắc chế đối với huyết vân cấm chế, trong lòng thoáng thả lỏng, hắn hít sau một hơi, tâm niệm bỗng nhiên thúc giục.

Ngay giữa mi tâm hắn tỏa ra tinh quang, từng sợi tơ mỏng óng ánh cuốn ra, đan xen quấn thành một thanh tiểu kiếm óng ánh.

Chẳng qua tiểu kiếm chỉ dài hơn tấc nhưng nó lại tỏa ra dao động thần niệm

hơn xa Thần Niệm Tỏa Liên, chính là thần thông Thần Niệm Chi Kiếm sau khi tu thành Luyện thần Thuật tầng thứ năm đại thành.

Thần Niệm Chi Kiếm lóe lên liền chui vào trong đan điền hắn, rồi nhanh chóng quay tít một vòng, bất ngờ thân kiếm phồng lớn lên gấp bội, hơn nữa từ đó phát ra một cỗ kiếm ý sắc bén.

Vốn hai đoàn huyết vân cấm chế đã bị Thần Niệm Chi Liên trói buộc rồi lại bị kiếm ý áp bách, nó liền lập tức chấn động quay cuồng, mặt ngoài chớp động hào quang màu máu.

Ngay lúc đó Thần Niệm Chi Liên mơ hồ một cái hóa thành một đạo kiếm ảnh, chém xuống một đoàn huyết vân.

Một tiếng "Xoẹt", huyết vân dễ như trở bàn tay bị chém thành hai nửa, trực tiếp nổ tung hóa thành vô số hào quang màu máu tán loạn trong người hắn.

Không những vậy, cấm chế hào quang màu máu tán loạn kia bị lực lượng khí huyết lưu chuyển trong người hắn bao bọc lại, rồi nhanh chóng xua tan sạch sẽ.

Hàn Lập mừng thầm trong lòng, lập tức tiếp tục thúc giục Thần Niệm Chi Kiếm, chém xuống một đoàn huyết vân khác.

Đoàn huyết vân thứ hai cũng vang lên một tiếng, trực tiếp bị chém nát.

Hai đoàn huyết vân biến mất, thân thể Hàn Lập liền lập tức khôi phục lại bình thường.

Hắn xoay người đứng lên, tiếp đó thở dài một cái, trên mặt lộ vẻ do dự.

Cấm chế cổ quái trong đan điền, bắt nguồn từ chính hai gốc Lưu Diễm Huyết Vân mà hắn đã nuốt.

"Chẳng lẽ...." Hàn Lập vừa nghĩ đến đây, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt hiện lên một trận âm tình bất định.

Cả người hắn lập tức hóa thành một đạo hư ảnh, lướt nhanh về phía tiền điện.

...

Trong tiền điện.

Đám bốn người Phương Thiền, Đoàn Thông, Hiên Viên Hành đang quần chiến kịch liệt với đám ba người Triệu Ưng cùng với huynh muội Chu thị, tiếng nổ vang "ầm ầm" không ngừng phát ra.

Mặc dù số người bên Phương Thiền đông đảo hơn, nhưng rõ ràng lại rơi vào thế hạ phong, chỉ vừa mới giao thủ mấy hiệp liền đã có người bị thương.

Thạch Xuyên Không thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia gấp gáp, nhưng y vẫn như cũ không có ra tay, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hậu điện.

Trong huyết trận, đường vân màu máu trên thân bốn người Tôn Đồ càng lúc càng nhiều, trong nháy mắt đã bò khắp nửa người bọn hắn.

"Ách thành chủ, thuộc hạ trung thành tuyệt đối với ngươi, chưa bao giờ có hai lòng!" Phù Kiên kêu gào thê thảm, mở miệng cầu xin tha thứ.

"Ta biết ngươi trung thành, cho nên mới cho ngươi cơ hội này. Vì nghiệp lớn của Huyền Thành, liền ủy khuất ngươi vậy." Ách Quái không lộ vẻ thương hại nào, mà ngược lại cười nhạt nói ra, trong tay bấm niệm pháp quyết càng gấp hơn.

Hào quang màu máu trong pho tượng càng lúc càng nhanh chóng dung nhập vào trong thân thể bốn người bọn hắn, đường vân màu máu trên người bọn hắn mau chóng lan đi khắp nơi, mắt thấy liền muốn bò khắp thân thể bốn người bọn hắn.

"Ách Quái, nếu ngươi đã nhẫn tâm vô tình như vậy, tốt lắm, hôm nay ngươi không chết, thì chính là chúng ta chết!" Phù Kiên nổi giận gầm lên một

tiếng, bỗng nhiên lão há miệng ra, từ đó bắn ra một đạo hào quang máu trắng.

Trong hào quang màu trắng rõ ràng là một tấm bùa chú, phía trên khắc một đồ án tiểu đao răng cưa, tỏa ra hào quang óng ánh sáng long lanh.

Đạo hào quang này bỗng nhiên thu lại, ngưng tụ thành một đạo đao mang răng cưa óng ánh, vô cùng nhanh chóng lóe lên liền chui vào bụng của lão.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Xoẹt" nhỏ bé không thể nghe rõ truyền ra, huyết vân quanh người Phù Kiên chấn động mạnh mẽ từng trận, nhờ vậy mà hào quang huyết vân trên nửa người lão tán loạn đi không ít, từ đó hai tay lão lập tức khôi phục tự do.

Tuy vậy huyết vân nồng đậm nửa người dưới của lão, vẫn còn quấn lấy một chỗ với pho tượng dưới người, như cũ trầm ổn như đá.

"Ồ, Hồn Đao Phù!" Trong miệng Ách Quái khẽ ồ một tiếng, nhưng nhìn bộ dạng của lão dường như không để ý nó trong lòng.

Hai tay Phù Kiên được khôi phục tự do, liền lập tức hất mạnh một cái.

Từ trong tay áo lão bắn ra bốn đạo hào quang màu đen nhỏ bé, hai đạo như lôi điện đâm về phía Ách Quái, còn hai đạo khác thì đánh xuống pho tượng phía dưới.

Cùng lúc đó, trong miệng lão lần nữa phun ra một cái, từ đó bắn ra ba đạo hào quang, nhanh như thiểm điện chui vào trong người của đám ba người Tôn Đồ.

"Xoẹt" một tiếng, huyết vân quanh người ba người bọn hắn cũng tán loạn đi không ít, nửa người trên liền được khôi phục lại tự do.

"Đa tạ Phù thành chủ tương trợ, chư vị chớ có nương tay, bây giờ đã đến thời khắc sinh tử tồn vong rồi!" Thần Dương vừa được tự do, trong miệng liền kêu to một tiếng, hai tay huy động liên tục.

Từ trong tay trái của gã bay ra ba đạo hoàng mang, chính là cây đoản mâu màu vàng lúc trước, bắn nhanh như điện về phía Ách Quái.

Đồng thời trong tay gã lóe lên hào quang, từ đó nhiều hơn một thanh chiến đao màu xương trắng, rồi hóa thành một đạo đao ảnh như sét đánh, chém về phía pho tượng dưới người.

Tôn Đồ cùng Tần Nguyên cũng tương tự, vừa được tự do, liền lập tức xuất thủ phản kích.

Từng trận âm thanh rít gào sắc bén, một đạo kiếm ảnh màu đen thô to, còn có một đạo huyết quang diễm lệ đánh úp về phía Ách Quái.

Cùng lúc đó hai người bọn lão cũng phát ra công kích, đáng xuống pho tượng dưới người.

Động tác liên tiếp nói đến có hơi dài dòng, nhưng kỳ thật chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Ách Quái đối với động tác của bốn người bọn hắn nhìn như không thấy, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, pháp quyết trong tay nhẹ nhàng biến đổi.

Pho tượng phát ra hào quang màu máu dưới chân bốn người Phù Kiên liền vận chuyển một cái, trong nháy mắt hóa thành một tầng màn ánh sáng màu máu.

Dưới người Ách Quái cũng tỏa ra hào quang màu máu, nhanh chóng quay tít một vòng, đồng dạng hòa thành một tầng màn ánh sáng màu máu, bao phủ cả Ách Quái cùng pho tượng vào bên trong.

Tiếng vang "ầm ầm" không ngừng nổ tung, trong huyết trận đủ loại hào quang đan xen hiện ra, ẩn ẩn bao phủ cả huyết trận vào trong đó, mặt đất xung quanh cũng vì vậy mà lắc lư dữ dội.

Bên cạch đám người Phương Thiền, Thiệu Ưng đang giao thủ với nhau nghe được động tĩnh to lớn trong trận truyền đến, cũng nhanh chóng ngừng

lại, riêng phần mình thối lui, rồi nhìn về phía trong huyết trận.

Trong huyết trận đủ loại hào quang rất nhanh tán loạn, Ách Quái, còn có năm tòa pho tượng bỉnh yên vô sự, cũng không khác chút nào so với vừa rồi, tựa như công kích dữ dội vừa nãy chỉ là mộng ảo.

Màn sáng màu máu trên pho tượng nhìn như mỏng manh, nhưng lại vô cùng kiên cố.

"Cái này...."Bọn người Phù Kiên thấy vậy, liền giật cả người.

"Trò cười, Khấp Huyết đại trận há để cho các ngươi có thể phá hư? Chẳng bằng các ngươi nên tiết kiệm chút khí lực đi, có khi còn có thể chống đỡ chút thời gian." Ách Quái cười lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Xuy xuy xuy!

Chợt pho tượng dưới thân bốn người bọn hắn lần nữa sáng lên, vô số tia sáng màu máu từ đó bắn ra, quấn lấy cả người bốn bọn hắn lại.

Xung quanh những tia sáng màu máu này nhúc nhích từng cái phù văn màu máu hình dáng như con nòng nọc, mỗi cọng tia sáng đều tỏa ra khí tức u ám lạnh lẽo không gì sánh được.

Vốn đám người Phù Kiên không thể thoát khốn được, liền lập tức bị những tia sáng màu máu này một mực cuốn lấy từ đầu xuống chân.

Một cỗ lực lượng u ám lạnh lẽo từ trong tia sáng thẩm thấu vào trong người của bọn hắn, thân thể bốn người bọn hắn lập tức trở nên cứng nhắc, lần nữa không thể động đậy được.

Trong mắt Ách Quái lóe lên vẻ hài lòng, nhưng lập tức khôi phục vẻ nghiêm nghị, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng tụng niệm chú ngữ.

Năm tòa pho tượng tỏa ra hào quang càng ngày càng sáng, tia sáng màu máu trên bốn người Phù Kiên nhanh chóng gia tăng, rồi nhanh chóng quấn

quanh cả thân thể bốn người Phù Kiên lại, mấy hơi thở sau liền quanh thân thể bốn người bọn hắn hình thành bốn cái kén màu máu lớn.

Bọn người Phù Kiên triệt để bị giam cầm ở trong đó, không thể nào động đậy được.

Hi vọng vừa mới nổi lên của đám người Phương Thiền lần nữa bị dập tắt, khí thế đại giảm.

"Hặc hặc, hôm nay thành chủ các ngươi chết chắc rồi, các ngươi cũng đừng mong mà ngoan cố chống lại, hãy ngoan ngoãn khoanh tay chịu trói đi." Thiệu Ưng cười "hặc hặc" một tiếng, nói ra.

"Mơ tưởng!" Lãnh mang trong mắt Phương Thiền lóe lên, lần nữa nhào đến.

Ba người khác thấy vậy cũng lập tức nhào đến, lúc này hai bên lại chém giết lẫn nhau.

Ách Quái cứa ngón tay, hai tay vung vẫy, lăng không vẽ bùa.

Từ trên ngón tay lão bắn ra hai vệt hào quang màu máu, hóa thành từng cái phù văn màu máu lớn hơn một xích, bắn ra khắp nơi, dung nhập vào các nơi huyết trận.

Huyết trận lần nữa hiện ra từng đạo trận văn, nhanh chóng xen lẫn, trong nháy mắt nổi lên một cái pháp trận phức tạp hơn gấp mấy lần so với trước đó.

Ách Quái thấy vậy, sắc mặt có hơi trắng bệch, dường như bố trí huyết trận to lớn này đối với lão rất là tiêu hao.

Chẳng qua giờ lúc này vẻ mặt lão càng lộ ra mừng rỡ nhiều hơn, trong tay lão lập tức bấm niệm pháp quyết, rồi điểm một cái.

Ô...ô....n.....g!

Bỗng nhiên toàn bộ huyết trận sáng rực, một đạo cột ánh sáng màu máu thô to từ đó bắn ra, rồi phát ra một cỗ lực hút cường đại bao phủ quang môn dưới đáy ao.

Quang môn hơi chấn động một cái, lập tức phát ra một tiếng "ầm ầm", phảng phất tiếng chuyển động sấm rền.

Ngay lập tức lại một tiếng vang trầm, thình lình từ trong quang môn bay ra một cỗ huyết quang sền sệt.

Cỗ huyết quang sền sệt này phảng phất giống như chất lỏng, màu sắc có hơi không tinh khiết, bên trong đó ẩn hiện rất nhiều điểm lấm tấm màu đen, tuy vậy trong đó lại tỏa ra lực lượng khí huyết khổng lồ vô cùng, hơn xa huyết thủy bên trong huyết trì trước đó.

Cỗ huyết quang sền sệt này nhìn có chút không cam lòng, nhưng cuối cùng vẫn không kháng nổi khí tức mà huyết trận phát ra, liền dung nhập vào bên trong huyết trận.

Huyết trận lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ, nhanh chóng vận chuyển.

Sau khi huyết quang sền sệt tiến vào pháp trận, cũng không có tản ra, mà vẫn còn di chuyển trong trận pháp, phảng phất như một đầu đại mãng màu máu, trong nháy mắt đi tới trước kén máu của Phù Kiên, bất chợt nó lóe lên dung nhập vào trong đó.

Bỗng nhiên kén máu tỏa ra tia sáng chói mắt, vô số phù văn màu máu từ trong đó chuyển động quay cuồng.

Trong kén máu khí tức Phù Kiên phát ra, đột nhiên lóe lên rồi kịch liệt phập phồng.

Một khắc sau, phía sau kén máu lóe lên hào quang màu máu, chợt huyết quang sền sệt kia từ đó bắn ra, rồi lại tiếp tục bơi về phía trước.

Không ngờ, tạp chất màu đen trong huyết quang sền sệt rõ ràng đã giảm thiểu rất nhiều, hơn nữa còn tỏa ra từng tia từng tia hào quang óng ánh, tựa

như đã nhận được tinh lọc nào đó.

Ách Quái thấy vậy, sắc mặt hơi vui mừng, trong tay pháp quyết dẫn một cái.

Huyết Quang sền sệt tiếp tục bơi tới, trong nháy mắt tới trước kén máu Tôn Đồ, rồi lần nữa dung nhập vào trong đó, sau đó rất nhanh chui ra từ phía sau kén máu.

Tạp chất màu đen trong huyết quang sền sệt lần nữa mất đi một ít, tinh quang trong đó lại càng đậm thêm, nó lại tiếp tục bơi về phía trước, theo thứ tự chui vào trong kén máu Thần Dương, rồi lưu chuyển qua kén máu của Tần Nguyên.

Theo thứ tự trải qua bốn lần tinh lọc, điểm lấm tấm màu đen trong huyết quang sền sệt cuối cùng đã hoàn toàn biết mất, biến thành một cỗ huyết quang tinh khiết.

Trong mắt Ách Quái lóe lên vui mừng, liền vẫy tay một cái.

Huyết quang sền sệt tinh khiết đó dọc theo vận chuyển của huyết trận, rất nhanh đến trước mặt lão, liền lóe lên dung nhập trong người của lão.

------oOo------

Chương 961: Đối đầu sinh tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Khi huyết quang sền sệt tiến nhập vào cơ thể, toàn thân Ách Quái chấn động, trên mặt lão lộ rõ sự thống khổ, tuy nhiên lập tức bị vẻ hoan hỉ đè xuống, lão nhắm mắt vận chuyển công pháp, tiêu hóa lực lượng huyết quang.

Chỉ thấy tứ chi Ách Quái mơ hồ bành trướng, toàn thân tỏa ra huyết quang chói mắt, những chỗ huyền khiếu còn mông lung lập tức sáng rõ, nhanh chóng biến thành thực chất.

Tốc độ mở ra huyền khiếu hiện tại của lão nhanh hơn mấy lần so với lúc trước hấp thu huyết thủy.

"Khấp Huyết Pháp Trận, thì ra được dùng như thế này." Thạch Xuyên Không giờ phút này đã lui lại rất xa, nhìn tình huống bên trong huyết trận với vẻ khiếp sợ, miệng thì thào.

Huyết trận vận chuyển không ngừng, huyết quang liên tục tuôn ra từ trong quang môn, tựa như vô cùng vô tận, hòa vào trong huyết trận, thông qua bốn người Phù Kiên tinh lọc, cuối cùng bị Ách Quái hấp thu.

Trong một khoảng thời gian rất ngắn, thể nội Ách Quái đã mở ra hai mươi mấy chỗ huyền khiếu, khí tức lão tỏa ra càng ngày càng khổng lồ, phảng phất như một mảnh ô vân che trời, bao trùm lên tất cả mọi người ở đây.

Trái ngược với Ách Quái, khí tức đám người Phù Kiên suy yếu đi trông thấy.

Cùng lúc này, xung quanh huyết trận lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Phương Thiền đang đứng phía sau pho tượng mà Tôn Đồ đang ngồi, gã đột nhiên trợn tròn hai mắt, một cái mõm heo to lớn chợt nhô ra rồi há rộng ngoác đến tận mang tai, thoạt nhìn mười phần khủng bố dữ tợn.

"Hống..."

Một tiếng thét cực lớn với khí thế cuồng bạo vô cùng phát ra từ miệng Phương Thiền, tạo thành một luồng sóng âm cuồn cuộn như bài sơn đảo hải hướng về phía pho tượng mà trùng kích, thế nhưng bị lại huyết sắc quang mạc cản lại.

"Ầm ầm ầm "

Huyết sắc quang mạc run lên không ngừng, tựa như sóng biển chập trùng bất định, đem ba động cuồn cuộn tản ra tứ phía, nhưng toàn bộ quang mạc bao quanh huyết trận đều trở nên bất ổn.

Thiệu Ưng nhìn thấy một màn này, mắt không khỏi hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Theo lời Ách Quái từng nói, ngoại trừ lão và Lục Hoa phu nhân, trong đám người còn lại không ai có thể rung chuyển tầng kết giới màu máu này, nhưng căn bản là hai người bọn họ đều sẽ không làm vậy.

Sau vài nhịp thở, ba động trên huyết sắc quang mạc kia dần dần trì hoãn, rồi một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Ở một bên, tầng tầng băng bó trên thân Đoạn Thông đã hoàn toàn được cởi bỏ, lộ ra thân thể cùng với một cánh tay màu tím đen vô cùng tráng kiện, được bao phủ bởi những hoa văn cổ quái màu đen, mười phần quỷ dị.

Gã hét lớn một tiếng, lăng không bay vọt lên, rồi chợt nâng cánh tay lên, đập xuống huyết sắc quang mạc phía dưới.

Hoa văn màu đen trên thân thể hắn sáng lên, cơ bắp của cánh tay phải, vốn đã thô to vô cùng, cũng phồng lớn sáng ngời tinh quang, thậm chí đạt đến gần một trăm huyền khiếu.

Gã xuất ra Thông Huyền tí thần thông, đám hoa văn màu đen trên khắp cánh tay quang mang đại thịnh, sản sinh từng luồng từng luồng sóng khí nóng rực, không ngừng phóng xuất ra ngoài, phát ra âm thanh "Ầm... Ầm... Ầm...".

"Phá cho ta..." Đoạn Thông phẫn nộ trợn tròn hai mắt, tựa như Tu La giáng thế, miệng quát lớn

Một quyền này mang theo mười thành công lực, trong khoảnh khắc sẽ nện xuống pho tượng phía trước.

"Đừng hòng quấy rối!"

Đúng lúc này, từ bên cạnh Đoạn Thông phát ra một tiếng gầm.

Một đạo bạch ảnh chợt lóe lên, chính là Chu Tử Nguyên trong nháy mắt xuất hiện phía trước Đoạn Thông, cốt thương màu trắng trong tay y vươn thẳng lên trong hư không, mãnh liệt hướng về phía Đoạn Thông mà đâm.

"Oanh..."

Thanh âm va chạm tỏa ra chói tai, chỉ thấy mũi thương của Chu Tử Nguyên đang trực tiếp chống đỡ một quyền này của Đoạn Thông.

Từng đợt từng đợt khí lưu cuồng bạo tỏa ra từ khu vực hai người giao kích, hóa thành vô số gió lốc hỗn loạn càn quét bốn phương tám hướng.

Trường thương trong tay Chu Tử Nguyên bị bẻ cong đến độ mũi thương quay ngoặt lại chĩa vào mặt y.

Chu Tử Nguyên hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt ngọn cốt thương, hơn mười điểm huyền khiếu trên cánh tay đồng loạt phát sáng, tinh khiếu trên cốt thương cũng theo đó nở rộ quang mang.

Một cỗ lực lượng tinh thần vô cùng tràn trề từ thể nội bộc phát, chạy dọc theo hai cánh tay, ồ ạt rót vào trường thương.

"Hô" một tiếng!

Chỉ thấy cốt thương cong vút lập tức duỗi thẳng ra phía trước, một lần nữa khôi phục nguyên trạng, thân thể Đoạn Thông bị lực lượng này trùng kích, không tự chủ được bay vọt đi.

Vừa chạm đất, Đoạn Thông đã lập tức xông lên, mũi chân gã đạp một cái, thân hình lao vút đi như tên bắn, vung quyền đánh tới Chu Tử Nguyên.

Trường thương trong tay kẻ kia lại nhoáng lên, chủ động nghênh đón gã, hai bên cứ thế quấn lấy nhau chém giết.

Chu Tử Thanh thấy vậy định tiến lên hỗ trợ thì phát hiện Hiên Viên Hành đang công kích quang mạc huyết trận, đôi lông mày thanh tú chợt nhíu lại, rồi vung trường thương trong tay lên, xông đến chỗ Hiên Viên Hành.

Ở phía xa, Thạch Xuyên Không vẫn đứng ở một bên quan sát tình hình, thần sắc ngưng trọng.

Ánh mắt của gã quét một lượt khắp đại điện, rồi chợt nhìn về phía hậu điện, lộ ra chút do dự.

Trước đó, Hàn Lập từng dặn dò gã phải tận lực giữ mình, không nên tham dự tranh đấu của đôi bên, nhưng tình huống trước mắt cho thấy Huyền Thành rõ ràng đang chiếm được thượng phong, một khi tình huống bên trong huyết trận kết thúc, sự tình nơi đây sẽ lập tức chuyển biến, đến lúc đó sợ rằng tình cảnh bản thân gã sẽ càng thêm nguy hiểm.

Từ đầu đến giờ, Lục Hoa phu nhân vẫn đứng tại chỗ, không hề động thủ phá hư đại trận, cũng không ra tay đối phó còn đám người bốn thành còn lại, chỉ một mực chau mày, sắc mặt âm trầm, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Ách Quái trong trận, không biết có suy nghĩ gì.

Ở bên kia, tên Huyền Chỉ thành trưởng lão thủ hạ của Tần Nguyên cũng đồng dạng đang tìm phương pháp phá hư pháp trận, nhưng thủy chung không thấy chút hiệu quả.

Đúng lúc này, trong đại điện đột ngột vang lên một tiếng thét lớn.

Chỉ thấy Phương Thiền tựa như đang xuống trung bình tấn, bỗng nhiên bật mạnh hai chân nhảy lên, làm phiến đá dưới chân vỡ nát.

Song quyền y nắm chặt, trên mặt nổi đầy gân xanh, miệng phát ra tiếng gào thét thống khổ.

Tiếng thét vang lên, cơ bắp toàn thân Phương Thiền cũng theo đó mà bắt đầu tăng trưởng, làm cho thân hình y cấp tốc lớn lên, một lớp lông đen tuyền, sợi nào sợi nấy cứng rắn như cương châm dần dần bao phủ khắp người y, phần cổ trở nên đặc biệt to lớn tráng kiện, miệng mũi ngũ quan càng trở nên rõ ràng, đúng là đã biến hóa thành một đầu ma vật toàn thân đen nhánh, nửa người nửa lợn.

Sau khi hình thể phát sinh biến hóa, hai mắt Phương Thiền cũng biến thành màu huyết hồng, từng trận hắc khí ngùn ngụt bốc lên, khí tức y tỏa ra lập tức tăng vọt mấy lần, khiến người khác không dám tới gần.

"Không nghĩ tới tiểu tử ngươi còn sở hữu Chân Linh huyết mạch." đôi mắt Thiệu Ưng híp lại, thấp giọng nói ra.

Gã vừa dứt lời, thì Lục Hoa phu nhân cũng nhịn không được phải nhíu mày nhìn về phía Phương Thiền.

Nét mặt Thạch Xuyên Không đầy ắp kinh ngạc.

Nhưng sau khi quan sát thêm một lúc, hắn liền khẳng định đây tuyệt đối không phải Chân Linh huyết mạch, mà là sử dụng thủ đoạn kích phát Huyết Mạch Bản Nguyên của Ma tộc, khiến một phần thân thể xuất hiện trạng thái ma hóa.

Rất nhanh chỉ thấy Phương Thiền nhảy lên, thân hình lập tức bay cao, trong lúc còn lửng giữa không trung, y bỗng nhiên hít vào, ngực bụng đột ngột phình ra.

Sau đó cái miệng lại ngoác rộng, phát ra tiếng gầm thét.

"Hống..."

Thanh âm y phát ra vô cùng bén nhọn, điên cuồng như thể xé rách màng nhĩ mọi người, Phương Thiền phẫn nộ nhìn xuống huyết trận bên dưới, từng trận từng trận sóng âm vô cùng cường đại, như cuồng phong cuồn cuộn ập xuống huyết sắc quang mạc.

"Ô...ô...ô...n...g..."

Huyết sắc quang mạc rung lên không ngừng, tại nơi trực tiếp hứng chịu công kích của sóng âm đột nhiên lõm vào thật sâu, quang mang bên trong nhạt đi trông thấy, rõ ràng đã có dấu hiệu bị phá hư.

Lục Hoa phu nhân thấy thế chợt nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

"Ngươi muốn chết..." Thiệu Ưng rốt cuộc động dung, thân hình chợt lóe lên rồi biến mất.

Trong nháy mắt, thân ảnh gã đã xuất hiện ở sau lưng Phương Thiền, năm ngón tay tạo thành một trảo nhắm vào hậu tâm thanh niên đầu heo.

Huyết quang trong mắt Phương Thiền đại thịnh, căn bản không hề nhúc nhích, chống cự chút nào, ngược lại toàn lực gào thét, muốn một kích phá tan huyết quang.

Bên trong huyết trận, Ách Quái khẽ liếc về phía Phương Thiền một chút, khóe miệng khé nhếch lên đầy mỉa mai, nhẹ nhàng đảo cổ tay một cái.

Chỉ thấy quang mang phát ra từ pho tượng dưới chân Tôn Đồ chợt lóe lên, một luồng huyết quang phóng ra từ trên hai cánh, dung nhập vào huyết sắc quang mạc.

Quang mạc nguyên bản gần như đã sụp đổ, vậy mà trong nháy mắt khôi phục như ban đầu.

"Không..."

Phương Thiền mơ hồ thét lên, đồng thời lưng y hứng trọn công kích của Thiệu Ưng.

Chỉ thấy cánh tay Thiệu Ưng mãnh liệt phát sáng, năm đầu ngón tay phun ra bạch quang tựa như năm thanh lợi kiếm trắng như tuyết, xuyên qua lồng ngực Phương Thiền, phun ra một mảng lớn máu huyết.

Thân hình Phương Thiền từ trên không rớt xuống, máu tươi vương vãi khắp nơi, nằm bất động một chỗ, sinh tử không rõ.

Thạch Xuyên Không chứng kiến một màn này, khuôn mặt cũng trở nên nhăn nhó, có chút khó coi.

"Lập tức tiêu diệt hết đám con sâu cái kiến này, chớ để cho bọn chúng quấy rối ta vận chuyển Khấp Huyết Đại Trận." Lúc này, từ bên trong huyết trận vọng ra thanh âm Ách Quái.

Lời này của lão băng lãnh vô cùng, lại có chút xa xăm trống rỗng, tựa như từ vạn dặm xa truyền lại.

"Tuân mệnh." Thiệu Ưng chậm rãi rơi xuống, cao giọng nói.

Dứt lời, hắn liếc qua Phương Thiền đang nằm sấp bên kia một chút, rồi lập tức hướng về phía Thạch Xuyên Không cùng tên trưởng lão Huyền Chỉ thành còn lại kia.

Tên trưởng lão Huyền Chỉ thành trông thấy một kích kia của Phương Thiền không thể phá vỡ đại trận, tâm tình sớm đã như tro tàn, cặp mắt đảo liên tục, thân hình chợt lui lại, rồi chạy như điên về phía ba cây cầu đá.

"Muốn đi sao, thành chủ đại nhân còn chưa cho phép!" Thiệu Ưng cười lạnh một tiếng, thân hình thoắt cái biến mất.

Hơn một trăm sáu mươi chỗ huyền khiếu trên người tên trưởng lão kia đều đã sáng lên, tốc độ cũng đã đến cực hạn, nhưng vẫn không bằng được Thiệu

Ưng, gã còn chưa kịp bước lên cây cầu đá thì đã bị đuổi kịp.

Mắt thấy ngũ chỉ của Thiệu Ưng đang chộp tới, tên trưởng lão kia bỗng nhiên ngừng chạy, cả người quay ngoắt lại, tay gã nắm một thanh tam lăng đoản nhận bạch sắc đâm thẳng về phía Thiệu Ưng.

Động tác này quả thực mau lẹ, so với lúc trước chạy trốn quả thực có cách biệt một trời một vực, cho nên Thiệu Ưng cũng phải nhíu mày, tỏ ra rất là ngoài ý muốn.

"Hừ..."

Nhưng Thiệu Ưng cũng không có ý định tránh né, chỉ hừ lạnh một tiếng, cánh tay tỏa ra lực lượng tinh thần vô cùng mãnh liệt, xung quanh ngũ chỉ được bao phủ bởi một mảnh tinh quang bạch sắc, trực tiếp nghênh đón đoản nhận đang bay đến kia.

"Oanh…"

Chỉ thấy một trảo này của Thiệu Ưng đã xé rách hư không, không gian trong lòng bàn tay vặn vẹo một hồi, tam lăng đoản nhận bị kéo vào trong đó, gãy nát.

Trưởng lão Huyền Chỉ thành nương theo xu thế lui về phía sau, mũi chân điểm một cái lên vòng bảo hộ xung quanh cột đá thạch kiều, không tiếp tục chạy trốn, mà thân hình lướt qua Thiệu Ưng, rơi xuống bên cạnh Thạch Xuyên Không.

Thiệu Ưng quay đầu nhìn lại, mắt tỏa hàn quang, cười lạnh nói: "Thì ra là thế..."

Chỉ thấy kẻ vừa rồi bị hắn một kích trọng thương, chính là Phương Thiền, đang nằm dưới chân Thạch Xuyên Không, họ Thạch lại đang đổ vào miệng Phương Thiền một viên đan dược đỏ tươi.

"Hồ trưởng lão đã vất vả rồi..." Thạch Xuyên Không đứng thẳng dậy, mỉm cười với trưởng lão Huyền Chỉ thành nọ.

Hồ trưởng lão chỉ lắc đầu, không nói gì.

"Xem ra là ngươi chỉ huy hắn phân hấp dẫn sự chú ý của ta, còn mình thì đi cứu tên tiểu tử mặt heo này?" Thiệu Ưng lạnh lùng hỏi.

"Ách Quái thành chủ đã nói muốn giết hết toàn bộ, chẳng lẽ còn không cho phép chúng ta liên thủ?" Thạch Xuyên Không mặt không biến sắc, lạnh giọng hỏi ngược lại.

------oOo------

Chương 962: Vận sức chờ phát động

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Converter: Silanh + Hành Giả Tôn

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha, xem ra là ta chủ quan rồi. Các ngươi được mang đến nơi đây, đều là tâm phúc thân cận của các vị thành chủ, đâu thể nào tự lo an nguy của mình mà đào tẩu. Bất quá chỉ bằng đám ô hợp các ngươi, cho dù liên hợp lại với nhau, thì có thể nhấc lên sóng gió gì?" Thiệu Ưng cười thâm trầm một tiếng, nói ra.

Nói xong, hai tay của y như thiểm điện thò ra sau lưng, sau đó rút lại, hai bàn tay đã mang một bộ cốt trảo màu trắng, phía trên rạng rỡ tinh quang, hiện ra mấy chục tinh khiếu, nghiễm nhiên là một bộ Tinh khí cấp bậc khá cao.

Cùng lúc đó, áo bào trên thân y không gió tự bay, bên ngoài thân liên tiếp sáng lên từng huyền khiếu.

"Hai trăm tám mươi ba chỗ, ngươi vậy mà khai khiếu nhiều như thế..." Thạch Xuyên Không thấy thế, thần sắc không khỏi hơi đổi, lẩm bẩm nói.

Không chỉ gã, Hồ trưởng lão bên cạnh sắc mặt cũng thay đổi theo, hai trăm tám mươi ba chỗ huyền khiếu mang ý nghĩa, thực lực của y đã đạt đến cấp bậc thành chủ, thậm chí đã siêu việt hơn bọn người Tần Nguyên.

"Cứu thành chủ, cứu thành chủ..." Đúng lúc này, một trận thanh âm mơ hồ không rõ từ dưới đất truyền ra.

Thiệu Ưng ngẩng đầu trông lại, liền thấy Phương Thiền vừa rồi ngã xuống đất đã một lần nữa đứng lên chẳng biết từ lúc nào.

Vết thương trên ngực gã máu me đầm đìa, có từng sợi huyết vụ màu đỏ toát ra, chỗ huyết nhục bị phá toái nhanh chóng ngọ nguậy, tự chữa lành với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cùng lúc đó, thân hình gã cất cao lên mấy trượng, lồng ngực cùng chỗ khớp nối nơi vai và cổ cũng bắt đầu sinh ra từng mảnh vảy đen, trong đôi mắt huyết sắc càng đậm, một thân khí tức hung sát tăng vọt lên, nhìn giống như một đầu Lân thú hung ác.

"Ngươi cho hắn ăn thứ gì, nhìn không giống như là thú đan chữa thương?" Thiệu Ưng cau mày hỏi.

"Không biết ngươi đã nghe nói qua Huyết Triều Đan chưa?" Thạch Xuyên Không cười nói.

Viên Huyết Triều Đan này là của Tam ca Thạch Phá Không năm đó tặng cho gã, nó có giấu thủ đoạn gì đó như ấn tín ngọc quyết kia hay không, Thạch Xuyên Không cũng không rõ, bất quá vừa rồi Phương Thiền gần như tử vong, gã cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đem cho y ăn vào.

Từ tình huống hiện tại nhìn xem, đan dược này tựa hồ cũng không có vấn đề gì, đồng thời công hiệu cường đại, còn vượt xa gã mong đợi.

"Ta còn tưởng là linh đan diệu dược gì, bất quá chỉ là đan dược kích phát nhục thân chi lực trong thời gian ngắn mà thôi..." Thiệu Ưng nói một câu, thân hình bỗng nhiên lóe lên, từ tại chỗ biến mất không thấy gì nữa.

Thạch Xuyên Không đã sớm phòng bị, quát lên một tiếng lớn, hai tay nắm chặt một cây trường côn tím đen, quét ngang qua hư không phía ngoài.

"Tranh" một tiếng duệ minh chói tai.

Hai cốt trảo sắc bén va chạm với thân côn chợt văng ra mấy đạo hoả tinh.

Thân hình Thiệu Ưng bay ngược về, sau khi đứng vững, nhìn về phía cây gậy trong tay Thạch Xuyên Không, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu y có một mảnh bóng râm bao phủ tới, lại là Phương Thiền cất bước lao đến, nâng lên một cự chưởng vỗ xuống y.

"Ầm ầm" nổ vang!

Thân hình Thiệu Ưng lóe lên, khó khăn lắm mới tránh được, mặt đất trước người như bị trọng kích, loạn thạch văng ra, băng liệt mở ra một lỗ hổng khổng lồ, kéo dài đến màn sáng màu đỏ bên ngoài mới ngừng lại được.

Không đợi y kịp đứng vững thân hình, sau lưng bỗng nhiên tiếng gió đại tác, tên Hồ trưởng lão kia đã đuổi sát tới, trong tay nắm một thanh chuỷ thủ đẹp đẽ loé lên bạch quang, đâm tới sau ót y.

Thiệu Ưng hừ lạnh một tiếng, không có tránh né, một bàn tay vòng ra sau bảo vệ đầu, một tay khác đảo ngược sau lưng đột nhiên kéo một cái, trên cốt trảo màu trắng kia đại tác tinh quang, từ đó sinh ra một cỗ lực xé rách cường đại, trực tiếp làm hư không vặn vẹo một trận.

Thân thể Hồ trưởng lão bị cỗ lực lượng này kéo một cái, không tự chủ được bị kéo tới gần Thiệu Ưng.

Trong lòng của gã sợ hãi cả kinh, hai chân giẫm một cái vào mặt đất, hai chân trực tiếp ghim vào phiến đá dưới mặt đất, khó khăn lắm mới ngừng lại được.

Nhưng mà, không đợi gã kịp an tâm, thân hình Thiệu Ưng đã phóng đến, tập kích gã.

Cũng may Thạch Xuyên Không cùng Phương Thiền một bên đều đã chạy tới, ngăn y lại, ba người liên thủ hỗn chiến một trận.

Một bên khác, tu vi Hiên Viên Hành mặc dù cao hơn một bậc so với Chu Tử Thanh, nhưng cốt giáp cùng cốt thương trên người Chu Tử Thanh đều là

Tinh khí hết sức lợi hại, làm kéo lại thực lực cách biệt giữa hai bên, đánh đến khó phân thắng bại.

So với bọn họ, hai người Chu Tử Nguyên cùng Đoàn Thông đánh nhau hung ác đến cực điểm, có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Giờ phút này, da thịt trên thân Đoàn Thông trần trụi, tất cả phù văn tím đen đều sáng lên, giống như là lá phù bốc cháy, truyền đến trận trận khí tức nóng rực.

Theo cỗ khí tức này càng ngày càng nóng bỏng, trên da thịt của gã bắt đầu có từng tia từng sợi khói đen bốc lên, bao phủ cả người gã vào trong đó, ngay cả huyền khiếu trên thân cũng không thể nhìn rõ.

Chu Tử Nguyên đánh một thương đẩy gã ra sau, kéo dài khoảng cách ra, trong mắt cũng không nhịn được hiện lên vẻ kiêng dè.

"Xem ra so với hội võ năm thành lúc trước, ngươi tiến cảnh rất lớn a..." Chu Tử Nguyên nhịn không được tán thán nói.

"Vốn định đòi lại trận thắng từ trên thân Cốt Thiên Tầm kia, hiện tại xem như ngươi xui xẻo rồi.". Thanh âm Đoàn Thông ngột ngạt, từ trong hắc vụ quẩn quanh truyền ra.

"A, vậy nhìn xem ngươi có thực lực này hay không." Chu Tử Nguyên tùy ý trả lời một câu, khóe mắt liếc qua Chu Tử Thanh bên kia.

"Giao thủ với ta, lại còn dám phân tâm, ngươi muốn chết!" Đoàn Thông giận tím mặt, thân hình lao nhanh tới, nâng lên hữu quyền đánh xuống đầu Chu Tử Nguyên.

Hữu quyền này vốn cường đại vô cùng, giờ phút này bị hắc vụ quấn quanh, dường như một con Ma Sư màu đen cắn xuống Chu Tử Nguyên.

Chu Tử Nguyên thu tầm mắt lại, hai tay nắm thân thương, chĩa lên một cái, trên mũi thương ngưng tụ ra một đoàn bạch quang tinh thần, lúc va chạm với hữu quyền bỗng nhiên bộc phát ra quang mang chói mắt.

Chỉ thấy bạch quang kia cùng sương mù màu đen tương dung một chỗ, liền tựa như kiêu dương hừng hực đâm vào trong mây đen, lập tức phát ra trận trận thanh âm "Xuy xuy".

Sương mù màu đen quay cuồng kịch liệt, nhanh chóng tan rã, mảng lớn sương mù bị thiêu đốt sạch sẽ, nắm đấm Đoàn Thông lần nữa hiển lộ ra.

Nhưng mà, bàn tay gã không phải đang nắm chặt lại thành nắm đấm, mà bàn tay gắt gao bắt lấy mũi cốt thương tuyết trắng sắc bén.

Hai tay Chu Tử Nguyên cầm thương, trong miệng phát ra một tiếng quát to, giơ thân thương lên trên rồi bỗng nhiên vẩy một cái.

Trên cốt thương màu trắng, khắp nơi liên tiếp sáng lên tinh khiếu, trên mũi thương bộc phát ra quang mang tuyết trắng tăng vọt mấy lần, từ trong khe hở nắm tay Đoàn Thông lộ ra tứ tán.

Nhưng dù như vậy, Đoàn Thông cũng không thu tay lại, mà thân thể tung người nhảy lên, bị Chu Tử Nguyên đẩy lên không trung.

Nhưng vào lúc này, phù văn trên cánh tay Đoàn Thông bỗng nhiên sáng lên mảng lớn xích hồng quang mang, từng luồng sương mù nồng đậm từ lòng bàn tay gã bắn ra, như hai đầu rắn bò trườn, quấn quanh thân thương bạch cốt chạy đến Chu Tử Nguyên.

Chu Tử Nguyên thấy thế, lông mày cau lại, hai tay bỗng nhiên lắc một cái, bạch cốt trường thương lập tức chấn động mạnh một cái, tất cả tinh khiếu trên thân thương gần như đồng thời bắn ra một cỗ tinh thần lực cường đại, trực tiếp chấn hai con hắc vụ du xà kia thành bột phấn.

Còn không đợi y ổn định thân thương, "Két" một tiếng giòn vang bỗng nhiên từ trên đầu thương truyền đến.

Ngay sau đó, y liền thấy đầu thương Tinh khí của mình tựa như triệt để mục nát, biến thành màu đen nhánh, từ mũi thương đến cán thương, tất cả đều vỡ vụn ra.

"Nguy rồi, là Tử Cương Độc..." Chu Tử Nguyên đang muốn thối lui, đột nhiên toàn thân cứng đờ, chau mày nói.

Y liền cảm thấy hai chân giống như bị đeo chì vào, trở nên nặng nề vô cùng, chớ nói xê dịch, dù là di động một chút, cũng trở nên khó khăn dị thường.

"Hừ, trong Thông Huyền Tí ta đã sớm luyện vào Tử Cương Độc, ngươi cứ an tâm chịu chết đi!" Đoàn Thông quát to một tiếng, một quyền đánh tới hướng Chu Tử Nguyên.

Cự quyền trên cánh tay phải gã ngưng tụ hắc vụ, tựa như mây đen ép thành, mang theo một cỗ áp bách cường đại không gì sánh được đánh tới.

"Ca ca!" Nơi xa Chu Tử Thanh liếc qua thấy một màn này, lớn tiếng kêu lên.

Nàng vừa mới phân thần, liền bị một chưởng của Hiên Viên Hành bổ trúng bả vai, xương đầu vai nổ tung ầm ầm, thân thể lập tức như một cái bao tải rách trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chu Tử Nguyên thấy vậy, hai mắt ngưng tụ, trong mắt tuôn ra lửa giận, huyền khiếu quanh thân đều sáng lên, thân thể vốn đã khó động đậy, vậy mà ngạnh kháng vặn chuyển một cái, tránh được một quyền này của Đoàn Thông.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, mặt đất nổ bể ra một cái hố sâu, loạn thạch bay tán loạn, khói bụi nổi lên bốn phía.

...

Trong lúc mọi người ở đây chém giết đến khó phân thắng bại, ai cũng không chú ý tới, giờ phút này bầu trời bên ngoài đại điện cuồng phong gào thét, mây vàng cuồn cuộn giống như mặt trời bị xua đuổi đi, từ bốn phương tám hướng tụ tập tới nơi này.

Những mây vàng che khuất bầu trời này bao phủ xuống, lấy đại điện phía dưới làm trung tâm, phương viên trăm dặm chung quanh là một mảnh đen kịt, tựa như đáy nồi.

Càng lâu thì đám mây càng dày, tầng tầng lớp lớp hội tụ lại cùng một chỗ, dưới một cỗ lực lượng thần bí, dần dần tạo thành một vòng xoáy khổng lồ tựa như phong bạo, chính giữa có một lỗ trống đen như mực, như là con mắt lạnh lùng nhìn xuống đại điện phía dưới.

Từng đạo hồ quang điện thô to trong vòng xoáy đám mây ẩn hiện nhảy vọt không ngừng, tiếng trầm muộn ầm ầm vang lên không ngừng bên tai.

Không bao lâu, vòng xoáy đã lớn vạn trượng, một cỗ uy thế cường đại đến cực điểm dựng dục ở trong đó, tích súc thật lâu, nhưng lại một mực ẩn nhẫn không phát.

...

Trong đại điện, năm người trong Khấp Huyết đại trận, ngoại trừ Ách Quái, bốn người khác đã hoàn toàn tê liệt ngồi trên đỉnh đầu pho tượng, sắc mặt từng người trắng bệch, toàn thân run rẩy không ngừng.

Mấy người Tôn Đồ cũng từ bỏ chống cự, ánh mắt ảm đạm, gần như tuyệt vọng.

Thần Dương mặc dù cố gượng giữ thẳng đầu, nhưng thần sắc uể oải, chỗ sâu trong ánh mắt lại khó nén vẻ sốt ruột sầu lo.

Cùng lúc đó, trên cầu đá vòm chỗ hậu điện, một bóng người vô thanh vô tức xuất hiện, nhưng lại chưa vội chạy tới, mà cẩn thận thu liễm âm thanh, lách mình đi tới bên này cầu.

Người này tự nhiên không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Vừa mới trở lại tế đàn, đầu tiên hắn liền thấy được dị trạng trong Khấp Huyết đại trận, ngoại trừ Ách Quái, bọn người Thần Dương rõ ràng có chút không đúng, cảnh tượng hoàn toàn khác biệt so với trước khi hắn rời đi.

Điều này khiến hắn không khỏi hồi tưởng lại chính mình trước đây không lâu, trong vùng đan điền bị Lưu Diễm Huyết Vân cấm chế, hẳn là hết thảy có quan hệ với tình huống nơi này? Hoặc là Ách Quái có âm mưu?

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, tiếp đó liền thấy một màn cực kỳ thảm liệt, thủ hạ Tần Nguyên Hồ trưởng lão Huyền Chỉ thành đánh lén Thiệu Ưng không thành, bị một đôi cốt trảo của y đâm thủng lồng ngực.

Chỉ nghe "Xoẹt" một thanh âm vang lên.

Hai tay Thiệu Ưng kéo ra hai bên trái phải, trưởng lão kia liền phát ra một tiếng hét thảm, cả người bị xé nứt ra.

Không chờ Nguyên Anh gã trốn đi, Thiệu Ưng liền dùng một trảo xé rách, đánh cho vỡ nát.

Mà Phương Thiền đã hóa thân bán Yêu thú, trong miệng phát ra một tiếng kêu to, cuồn cuộn sóng âm liền cuốn tới Thiệu Ưng.

Mũi chân Thiệu Ưng điểm một cái, thân hình trong nháy mắt lướt ngang ra, tránh thoát công kích, sau đó trực tiếp lướt về phía Thạch Xuyên Không.

------oOo------

Chương 963: Không đơn giản

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Lạc Đinh Đang*

Thạch Xuyên Không tay cầm trường côn màu tím, trên người hiện đầy vết thương máu tươi đầm đìa đáng sợ, trên mặt nhìn qua thì bình tĩnh, nhưng trong lòng y lại không ngừng kêu khổ.

Chênh lệch hai bên quá rõ, dù ba người hợp lực cũng không phải là địch thủ của Thiệu Ưng, huống chi vị Hồ Trưởng lão kia sơ sẩy một chút, đã giao tính mạng ra trước.

Thấy Thiệu Ưng đột kích, Thạch Xuyên Không không thể không lui về sau một bước, trường côn màu tím trong tay nhanh chóng vung lên, tiếng rít vang mạnh.

Một vùng côn ảnh mông lung như dệt lên một tấm lưới lớn phòng thủ nghiêm mật, phủ về hướng Thiệu Ưng.

Nhưng người sau chỉ đưa một tay ra, cốt trảo trong tay lập tức phát ra một cỗ lực lượng tinh thần cường đại, trực tiếp quét sạch hơn phân nửa côn ảnh, một tay khác thì chém ngang xuống phần eo Thạch Xuyên Không.

Nếu một kích này thành công, rất có khả năng Thạch Xuyên Không giống vị Hồ trưởng lão khác thường kia, bị chém mạnh thành hai nửa!

Hàn Lập thấy tình hình này, đang muốn ra tay thì thấy thân ảnh Phương Thiền đã lao lên từ bên cạnh.

Khóe miệng Thiệu Ưng lộ ra ý cười âm mưu thành công, thân hình dừng lại, trực tiếp bỏ qua Thạch Xuyên Không, lui về phía sau tránh Phương Thiền.

Trong nháy mắt Phương Thiền sượt qua người gã, Thiệu Ưng chợt nâng một chưởng lên, quang mang huyền khiếu trên tay sáng mạnh, tiếp đó cốt trảo trên tay cũng phát ra tinh huy sáng lạn, đập trên lưng Phương Thiền.

"Bùm" một tiếng trầm đục.

Lập tức sau lưng thiếu niên mặt heo nổ tung một mảnh quang mang tinh thần sáng như tuyết, một cỗ man lực dời núi lấp biển điên cuồng tuôn ra, trực tiếp nổ sau lưng gã thành huyết nhục mơ hồ, đánh bay cả người gã ra xa.

Thân thể to lớn của Phương Thiền khó dừng, trực tiếp đập gãy thạch lan biên giới tế đàn, rơi xuống vực sâu đen kịt phía dưới.

Thạch Xuyên Không thấy một màn như vậy, lập tức thần sắc biến đổi, muốn lao tới cứu cũng không kịp nữa.

"Không cần gấp, tiếp theo chính là ngươi đấy." Thiệu Ưng quay đầu nhìn về phía y, vừa cười vừa nói.

Dứt lời, hai tay gã giao thoa rạch một cái trước người, hai đạo cốt trảo chạm vào nhau, kêu keeng rung động.

Thạch Xuyên Không chau mày, liếc qua hướng hậu điện, ánh mắt bỗng khẽ lóe, hai tay nắm chặt trường côn màu tím, từ từ mở miệng nói:

"Cứ việc tới đây."

Thiệu Ưng hắc hắc một tiếng, huyền khiếu trên hai chân đột nhiên sáng lên, mũi chân giẫm mạnh xuống đất, thân hình bắn ra, so với vừa rồi, tốc độ lại nhanh trên thêm vài phần.

Trong nháy mắt, thân ảnh gã đã tới trước người Thạch Xuyên Không, quang mang tinh khiếu trên hai cốt trảo sáng rõ, bỗng đâm về trước, xuyên thẳng lồng ngực Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không phản xạ cực nhanh, hai tay vung côn ngăn cốt trảo lại,

tiếp đó mạnh mẽ chuyển thân công một cái, theo đó thuận thế xoắn hai cốt trảo, trực tiếp xoay cả người Thiệu Ưng giữa không trung.

Mũi chân y vừa nhấc, bạch quang trên đùi sáng rõ, có xu thế cuốn lấy sấm gió, thế lớn lực nặng đá lên ngực gã.

Trên người Thiệu Ưng ầm ầm rung động, lực lượng tinh thần trong huyền khiếu điên cuồng tuôn ra, thân thể run lên giữa hư không, cả người bay vút qua đỉnh đầu Thạch Xuyên Không, hai trảo hất mạnh trường côn màu tím lên.

Lập tức Thạch Xuyên Không bị một cỗ lực lớn lôi kéo, thân bất do kỷ ngã văng về phía trước.

Không đợi y rơi xuống đất, thân ảnh Thiệu Ưng đã đuổi đến.

Thực sự tốc độ hai người chênh lệch quá lớn, Thạch Xuyên Không không kịp phòng thủ đã bị Thiệu Ưng đuổi đến trước người, một trảo đâm xuyên ngực, trực tiếp dính trên mặt đất.

"Khụ..." Thạch Xuyên Không vội ho một tiếng, lập tức trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Y vừa giãy giụa muốn đứng lên, cánh tay kia cũng "Soạt" một tiếng, bị một cốt trảo khác đâm thủng.

Thiệu Ưng cúi đầu nhìn xuống Thạch Xuyên Không bị gã gim trên đất, cười lạnh nói: "Nếu không phải thành chủ giữ ngươi lại còn có chỗ dùng, ngươi đã sớm chết vô số lần."

Không ngờ là, Thạch Xuyên Không cũng cười, lộ chút vẻ sầu thảm nói: "Ha ha, thật ra ta biết rõ..."

Một câu vừa dứt, người y bỗng lộn một vòng lên, hai chân bật lên, gắt gao kẹp chặt cổ Thiệu Ưng.

Trong lúc Thiệu Ưng kinh nghi, đang muốn thoát thân, thần sắc bỗng nhiên

biến đổi.

Chỉ thấy một đạo nhân ảnh lóe ra từ chỗ tối sau điện, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng, gần như lập tức đã tới sau gã, tay cầm một thanh loan đao bạch cốt, chém một cái xuống cổ gã.

Người này không phải ai khác, chính là Hàn Lập ẩn nấp đã lâu.

Nguy cơ ập xuống, Thiệu Ưng liều mạng giãy giụa. Không biết sao Thạch Xuyên Không cũng ôm tâm lý phải chết, không chút buông lỏng chân, cốt trảo hai tay gã cắm trên đất, căn bản không kịp rút về.

Trong nháy mắt Hàn Lập muốn một đao kết thúc tính mạng, trong mắt Thiệu Ưng chợt lóe hàn quang, quần áo sau lưng "Xoẹt" một tiếng rách ra, hai cốt cánh sắc bén như đao bỗng đâm ra từ đó.

Chỉ thấy hơn mười chỗ huyền khiếu trên đó sáng lên quang mang mạnh mẽ, chợt lóe bạch quang sắc bén trực tiếp chém về phía Hàn Lập.

Đôi mắt Hàn Lập co mạnh vào, chủ động thu đao, lui về sau tránh.

Chỉ thấy cốt dực kia quét ngang ra, trong hư không lập tức hiện ra một vết rách vặn vẹo.

Hai vai Thiệu Ưng run lên, lực lượng tinh thần bộc phát ra, trực tiếp chấn mở hai chân Thạch Xuyên Không.

Hắn đưa tay rút ra cốt trảo hai tay đã đâm xuống, đứng lên, một cước đạp bay Thạch Xuyên Không ra ngoài, sau đó mở cốt cánh, bay lên không trung, lạnh lùng nhìn xuống Hàn Lập.

"Tiểu tử, ta chờ ngươi đã lâu." Thiệu Ưng vừa cười vừa nói.

Hàn Lập liếc qua Thạch Xuyên Không, thấy tính mạng y không đáng lo, lập tức chuyển mắt nhìn về phía Thiệu Ưng, đáp phi sở vấn nói:

"Trên lưng ngươi là cốt dực hay Tinh khí?"

Thiệu Ưng hừ lạnh một tiếng, không trả lời, chỉ mở hai cánh, lập tức bổ nhào xuống từ trên không.

Tới gần sát, cốt trảo hai tay gã đâm thẳng tới.

Hàn Lập khẽ cau mày, lại không chút tránh né, lùi về sau một bước, loan đao bạch cốt trong tay từ nghiên xuống bỗng vung lên, bổ về phía Thiệu Ưng.

Lập tức hai đạo cốt trảo của người sau va chạm với loan đao bạch cốt, mạnh mẽ gập cong, trực tiếp túm được thân đao, rồi ngay lập tức hai cốt cánh sau lưng gã quấn quanh, chém về phía Hàn Lập.

Hàn Lập trước bị khống chế, sau bị truy kích, nhưng lại không chút bối rối.

Thân hình hắn khẽ dựa về trước, tay cầm đao bỗng buông lỏng, mặc cho đao bị Thiệu Ưng đoạt đi.

Hắn nắm chặt một quyền, vận chuyển Đại Lực Kim Cương Quyết, bạch quang trên tay xoay quanh, bỗng đập xuống lồng ngực Thiệu Ưng.

Vừa cận thân, vừa ra quyền, tốc độ cực nhanh, dưới trình độ nhất định kéo dãn khoảng cách với cốt dực, trước một bước đập xuống ngực gã, ầm ầm rung động.

Thiệu Ưng chỉ cảm thấy tim như ngừng đập vài nhịp, ngực nặng nề một trận, ngay tiếp đó là một lực va chạm dời núi lấp biển ập tới, miễng gã rên khẽ một tiếng, cũng bay ra ngoài.

Nhưng trước khi đi, gã bất ngờ dùng hai cánh xẹt qua sau sống lưng Hàn Lập.

Trên sống lưng sau Hàn Lập lập tức da tróc thịt bong, máu chảy ồ ạt, một đoạn xương sống lưng màu trắng cũng lộ ra.

Nhưng hắn lại như hoàn toàn không biết, thừa dịp thế đi của Thiệu Ưng

chưa hết, vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công bám chặt theo.

Vì vậy, tình cảnh Thiệu Ưng đối phó Thạch Xuyên Không lúc trước gần như tái hiện.

Lúc gã rơi xuống đất liền bị Hàn Lập đuổi theo, một quyền đánh xuống lồng ngực.

Nhưng dù sao tốc độ Thiệu Ưng thực sự nhanh hơn nhiều so với Thạch Xuyên Không. Gã đã thu lại hai cánh tay, đan trước ngực đỡ quyền của Hàn Lập.

"Bịch..."

Thân hình Thiệu Ưng đập ầm vào rìa tế đàn, chấn động toàn bộ tế đàn hơi rung mạnh lên.

Ánh mắt Ách Quái nhìn về phía bên này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, nhân tộc này lại mạnh mẽ như vậy sao?

Trong miệng Thiệu Ưng nôn ra một ngụm máu tươi, vội vàng huy động cốt cánh đỡ trước người, sợ Hàn Lập tiếp tục truy kích tới đây.

Kết quả khi gã vung lên mới phát hiện cốt dực của mình lại rơi vào khoảng không.

Không biết sao Hàn Lập lại không thừa cơ công kích tiếp?

Lúc gã nghi hoặc khó hiểu, khóe mắt nhìn về chỗ máu thấm trên ngực mình, không ngờ đột nhiên hiện ra ngọc quyết hình lá cây, mà Hàn Lập đã lui cách gã cực xa, ý cười đầy mặt mà kết một pháp quyết cổ quái, dường như trong miệng còn ngâm tụng gì đó.

Trong lòng Thiệu Ưng sợ hãi cả kinh, đang muốn hành động, nhưng lúc này đã trễ.

Chỉ thấy ngọc quyết nhuộm máu tươi gã, từng đạo gân mạch nhỏ bên ngoài

đang liên tiếp sáng lên, từ trong hiện ra một đạo quang mang chói mắt. Bầu không khí trong hư không cạnh gã bỗng co lại, ngưng kết chung quanh gã, ngay sau đó liền có một vòng kiêu dương màu trắng được đưa lên.

“Ầm ầm."

Một tiếng nổ vang lên kịch liệt, một đoàn bạch quang rừng rực bỗng nổ ra, hóa thành một đám mây trắng bốc ra ngoài.

Một cỗ sóng khí cuồng bạo bắt đầu lao về phía bốn phương tám hướng, nửa phiến vách núi tế đàn dưới mảng lớn bụi mù nứt toác, "Rầm rầm" trượt về phía vực sâu.

Màn sáng kết giới Khấp Huyết đại trận bị cuồng phong sóng khí liên tục thổi quanh, rung lên kịch liệt, quang mang huyết sắc bên trên nhanh chóng tan ra, chuẩn bị lập tức sụp đổ.

Thần sắc Ách Quái biến đổi, vội vàng kết pháp quyết, liên tục đưa lực lượng mình lấy được theo Huyết trận ra ngoài, trợ giúp đại trận chống cự sự khủng bố của Bạo Không Giới phù.

Sau hơn mười hơi thở, cỗ dao động này mới dần dần chậm lại, từ từ dừng lại.

Một nửa tế đàn hoàn toàn sụp đổ, một nửa khác nhờ Huyết trận ngăn cản may mắn thoát khỏi, không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Trên nóc đại điện bật lên một lỗ trống lớn, mơ hồ có thể nhìn thấy bầu trời cực xa phía trên có mảng lớn mây vàng tụ lại.

Biến cố bất thình lình khiến hầu như tất cả mọi người ở đây cảm thấy trở tay không kịp.

Sau khi Chu Tử Nguyên một quyền bức lui Đoạn Thông, bản năng phát hiện bên này khác thường, thân hình lập tức lóe lên, đi tới trước người Hiên Viên Hành, sau một chưởng đánh lui gã về sau, kéo cánh tay Chu Tử Thanh, đưa nàng lui nhanh về sau, tới bên người Lục Hoa phu nhân.

Hiên Viên Hành không đuổi theo mà lui về, tụ tập một chỗ về phía hai người Hàn Lập bên này.

Mọi người gần như không bị Bạo Không Giới phù ảnh hưởng, lúc này nhìn nửa bên tế đàn trống rỗng và Thiệu Ưng sớm tan thành mây khói, ánh mắt phức tạp.

Lục Hoa phu nhân nhận ra cái kia miếng ngọc quyết kia là vậy gì trước, vì vậy lúc này ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập càng hiện vẻ phức tạp.

Cách đó không xa, khói đen trên người Đoạn Thông tiêu tán lộ ra thân thể để trần đầy vết thương, quang mang phù văn trở nên vô cùng ảm đạm, thoạt nhìn cả người gầy đi một vòng lớn, chỉ có Thông Huyền Hữu Tí vẫn bảo trì nguyên trạng.

Gã luyện Tử Cương Độc và Thông Huyền Tí, thông qua tiêu hao lực lượng thân thể trong một thời gian ngắn tăng cường lực công kích của mình. Đây vốn là biện pháp thu không đủ chỉ, chỉ có thể chiếm ưu thế ban đầu.

Sau đó khi Chu Tử Nguyên phát hiện điểm này, hai người sinh tử quyết giết biến thành kéo dài đánh lâu. Một lúc sau, dương nhiên Đoạn Thông bắt đầu rơi vào thế hạ phong, nếu không phải Hàn Lập bỗng giết Thiệu Ưng, kinh sợ thối lui Chu Tử Nguyên, gã cũng không chống đỡ được bao lâu.

Gã không tới gần Hàn Lập bên này mà giữ đủ khoảng cách đội ngũ hai phe, thở hổn hển.

Trên người Chu Tử Thanh có không ít vết thương, nhưng thương thế cũng không tính quá nặng, lúc này đứng bên cạnh ca ca, nhịn không được vẻ ngạc nhiên trong mắt mà đánh giá Hàn Lập, nhỏ giọng nói: "Ca, ánh mắt của ngươi thật tốt, gia hỏa này đúng là không đơn giản..."

Nàng không có bao nhiêu hảo cảm với Thiệu trưởng lão cả ngày đều lành lạnh, cho nên trong lòng cũng không cảm thấy phải ghi hận Hàn Lập.

Chu Tử Nguyên đương nhiên biết rõ, đối với bọn họ mà nói, thực lực Hàn

Lập mạnh như thế tuyệt đối không phải chuyện gì tốt, trong mắt càng nhiều thêm vài phần ngưng trọng và kiêng kị.

------oOo------

Chương 964: Vào trận tiếp kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

"Ha ha, hảo tiểu tử, không ngờ ngươi lại ẩn tàng sâu như vậy, đến ngay cả Thiệu Ưng cũng không phải là đối thủ của ngươi!"

Lúc này, bỗng nhiên từ trong huyết trận truyền ra một tiếng cười sang sảng.

"Ách thành chủ nói đùa, ta cũng chỉ đùa bỡn chút thủ đoạn nhỏ không ra gì mà thôi, so với Ách thành chủ không đáng kể chút nào." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lại, vừa cười, vừa chậm rãi đi tới pho tượng dưới người Thần Dương.

Bốn người Thần Dương trong trận, mơ hồ thân thể không chống đỡ nổi. Tất cả đều cúi đầu ngồi nguyên tại chỗ, dường như ngay cả khí lực ngẩng đầu cũng không có, nhìn giống như không qua bao lâu liền muốn triệt để mất mạng trong trận.

Trái lại Ách Quái, giờ phút này khí thế trên người dễ dàng leo lên đỉnh phong. Huyền khiếu trên người đã mở ra hơn một ngàn chỗ, nếu như cứ tiếp tục kéo dài hấp thu lực lượng từ đại trận, chỉ sợ tất cả huyền khiếu quanh người lão sẽ được đả thông, điều đó cũng không phải là việc khó gì.

"Lệ đạo hữu có tâm cơ thủ đoạn như vậy, thẳng thắn mà nói, Ách mổ rất là tán thưởng. Bây giờ, ta không so đo tới chuyện ngươi giết Thiệu Ưng trưởng lão, mà cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi cảm thấy như thế nào?" Ách Quái nhìn Hàn Lập đang đi về phía mình, cười hỏi.

"Không nghĩ tới thành chủ lại khoan dung độ lượng như vậy, Lệ mỗ xin lắng tai nghe." Hàn Lập duỗi một ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc chọc lên trên tầng màn màu máu, chẳng tỏ ý kiến gì mà hỏi.

"Chỉ cần bây giờ ngươi ra tay giết hai gia hỏa chướng mắt kia, liền có thể cùng với Thạch Không đạo hữu gia nhập Huyền Thành, cũng như trở thành một trưởng lão có quyền hành lớn nhất trong thành. Đương nhiên, nếu ngươi không muốn ở Huyền Thành, thì ngươi có thể tùy ý chọn ra một trong bốn thành Thanh Dương, Huyền Chỉ, Bạch Nham, Thông Dư đến đó làm thành chủ. Điều kiện tiên quyết là phải nghe ta truyền gọi là được." Ách Quái nghiêm mặt nói ra.

"Lệ đạo hữu, đến lúc này mà ngươi còn tin được chuyện ma quỷ của kẻ này hay sao? Thần thành chủ chính là kết cục!" Vẻ mặt Hiên Viên Hành đại biến, quát to.

Đoàn Thông nghe vậy, cũng vô thức nắm chặt nắm tay lại.

Hàn Lập quay người đảo mắt nhìn hai người bọn hắn một cái, thở dài, từ từ nói ra:

"Khó được Ách thành cân nhắc chu toàn thay cho ta như vậy, đến Thạch đạo hữu cũng thay ta thu xếp. Chỉ tiếc là ta không phải người Tích Lân Không Cảnh các ngươi, nếu không thì thật sự ta không tìm được lý do nào thích hợp để mà từ chối chuyện tốt cỡ này cả."

"A, phải không? Quả thật là đáng tiếc, vậy cũng chỉ có thể làm phiền Lệ đạo hữu, kiên nhẫn đợi ta vận chuyển xong tòa huyết trần này, rồi sau đó hảo hảo trao đổi một phen vậy." Sắc mặt Ách Quái không đổi, từ tốn nói.

"Ách thành chủ bận rộn như vậy thì ta cũng không cần đợi thêm làm gì, Lệ mỗ đây sẽ vào trong gặp mặt." Hàn Lập "hắc hắc" một tiếng nói.

"Ha ha, Lệ đạo hữu thật đúng là người nóng vội mà! Nếu muốn vào, tự nhiên Ách mỗ hoan nghênh tiếp đãi, nhưng không biết ngươi có bổn sự đó không đã?" Ách Quái giống như nghe được một câu chuyện nực cười, cười to nói ra.

"Có bản lãnh hay không, còn xin Ách thành chủ rửa mắt mà nhìn." Hàn Lập bất vi sở động*, lạnh nhạt nói ra.

*Bất vi sở động: mặt không đổi sắc đứng im một chỗ.

Dứt lời, một tay hắn bấm pháp quyết, trong miệng vang lên từng đợt âm thanh ngâm tụng tối nghĩa khó hiểu, tiếp đó nâng một chưởng lên, trên cánh tay huyền khiếu tỏa sáng rực rỡ, đập mạnh về phía pho tượng trước người.

Chỉ thấy một mảnh hào quang sáng như tuyết bao phủ cả bàn tay của hắn, đè ép lên trên màn sáng màu máu, không ngờ trực tiếp khiến cho nó hãm sâu vào trong.

Ách Quái vốn định mở miệng nói cái gì, thì thấy tình hình này, lông mày lão không khỏi có hơi nhăn lại, lộ ra mấy phần ngoài ý muốn.

Nhưng mà khi bàn tay Hàn Lập chạm vào pho tượng dưới người Thần Dương, thì trong tầng màn sáng màu máu kia tỏa ra hào quang màu máu rực rỡ, "ầm" một tiếng bắn ngược ra, trực tiếp bức lui Hàn Lập.

Ách Quái thấy vậy, lông mày thoáng buông lỏng, vẻ vui mừng trong mắt càng đậm.

Trước đó bọn người Thạch Xuyên Không đã từng thử công phá màn sáng, cho nên mắt thấy Hàn Lập nếm thử thất bại, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Dường như Hàn Lập đối với chuyện cũng không thèm để ý, sau đó hít lấy một hơi sâu, thân hình hơi chao đảo một cái, liền tới pho tượng dưới người Tôn Đồ, bắt chước làm theo, lần nữa ngậm tụng chú ngữ, bổ chưởng đánh về phía màn sáng màu máu kia.

Kết quả hiển nhiên cũng giống như vừa rồi, chỉ có thể khó khăn chạm vào pho tượng này, liền sẽ bị một cỗ lực lượng vô hình bắn ngược lại.

Ánh mắt của hắn có hơi lóe lên, thân hình lần nữa di chuyển đến pho tượng dưới người Tần Nguyên, bổ chưởng đánh tới.

"Một tên Huyền tu Nhân Tộc, huyền khiếu chỉ có hơn hai trăm chỗ, mà cũng dám dùng man lực đánh vỡ kết giới Khấp Huyết? Ngươi so với người

si nói mộng còn không bằng, cho dù ngươi có thử bao nhiêu lần, đều cũng vô dụng mà thôi." Ách Quái lắc đầu, khinh thường nói.

Dứt lời, lão liền không để ý Hàn Lập nữa, nhắm hai mắt lại, bắt đầu gia tăng tốc độ hấp thu lực lượng huyết nhục trong đại trận Khấp Huyết, bộ dạng vững như Thái Sơn.

Đám người Thần Dương cảm thấy lực lượng tràn vào cơ thể mình kia lại lần nữa tăng cường. Cả bọn đều phát ra một tiếng gào thét thống khổ, đáng tiếc bởi vì quá mức suy yếu mà âm thanh của bọn hắn không thể nào vang to được.

Ánh mắt Hàn Lập không thèm để ý đến ánh mắt khác thường của đám người xung quanh, mà sau khi đánh thử vào pho tượng dưới người Phù Kiên, liền rất nhanh tới pho tượng dưới người Ách Quái, đồng dạng đánh một chưởng.

Chỉ thấy quanh người hắn tỏa sáng hơn hai trăm năm mươi huyền khiếu, trong lòng bàn tay phảng phất như một vòng mặt trời, đánh mạnh vào kết giới màu máu.

Ngay khi lòng bàn tay chạm vào pho tượng huyết hồng, vị trí dưới năm pho tượng đồng thời nổi lên một đạo phù văn bí ẩn, mà trước đó cũng chưa từng xuất hiện qua.

Ngay sau đó, liền nghe một tiếng "ông" rung động mãnh liệt.

Toàn bộ màn sáng màu máu run lên dữ đội, mặt ngoài giống như gió thổi trên mặt hồ, nhộn nhạo từng cơn sóng gợn.

Ách Quái giật mình, đột nhiên hai mắt mở ra, tiếp đó liền thấy một cảnh tượng khó tin.

Tay Hàn Lập kết pháp quyết, một bước phóng tới, không ngờ xuyên qua màn sáng giống như đang xuyên qua một tầng màn nước, trực tiếp bước vào trong đại trận Khấp Huyết.

"Làm sao có thể?" Tất cả mọi người thấy vậy, đều giật mình không thôi.

Hàn Lập mỉm cười, thân hình nhảy cao lên, lao thẳng tới đỉnh màn sáng cao nhất, vị trí này so với đám người trên năm pho tượng còn cao hơn một trượng, đạp không mà đứng, không ngờ không có rơi xuống.

"Không hổ là Khấp Huyết đại trận, quả thật là kỳ tác có một không hai! Lực lượng bàng bạc như biển này, chỉ cần đặt mình vào trong đó đều làm người khác sợ hãi thán phục muôn phần a..." Hàn Lập hít một hơi không khí thật sâu, từ đáy lòng tán thán nói.

"Không thể nào. Thân trong huyết trận mà không dựa vào Khấp Huyết Tinh Đồ thì sẽ bị xem như là tế phẩm hiến tế. Ngươi.... làm sao ngươi có thể..." Mặt mũi Ách Quái lộ vẻ không thể tin được, kêu lên.

"Ách thành chủ, ngươi nói là cái này sao?" Hàn Lập cười hỏi.

Trong khi đang nói chuyện, trên tay của hắn biến đổi pháp quyết, chỉ làm ra động tác khoanh tròn một cái, bất chợt dưới chân của hắn lập tức ngưng tụ ra hào quang màu máu, hội tụ thành một cái đồ án Ngũ Mang Tinh Đồ, giống như đúc với pho tượng dưới thân đám người Ách Quái.

"Bùng"

Đúng lúc đó, đột nhiên màn sáng máu máu phía dưới truyền đến một tiếng vang trầm đục.

Hàn Lập cúi đầu nhìn qua, chỉ thấy Đoàn Thông nóng lòng cứu chủ, cũng làm y chang như hắn khi bước vào trong kết giới Khấp Huyết, kết quả lại bị một cỗ cự lực phản chấn bắn ngược lại, trực tiếp văng ra ngoài.

Đám người thấy vậy nhíu mày, Chủ Tử Thanh càng không nhịn được mà che miệng cười trộm một tiếng.

Trong kén máu, bọn người Tôn Đồ thấy thế, giống như nhìn thấy được một chút hi vọng sống sót. Từng người giãy dụa muốn ngẩng đầu lên, nhìn sang Hàn Lập, trong mắt lóe lên một tia kinh hỉ.

Đầu Thần Dương khẽ nâng, con mắt cố gằng nhìn qua thân ảnh của Hàn Lập, tiếp đó còn muốn giãy giụa nhìn lên bầu trời trên nóc nhà, trong ánh mắt lộ vẻ phức tạp khó nói.

"Ách thành chủ, Lệ mỗ vào đây để viếng thăm... Không biết ngươi đã có chuẩn bị tốt chưa?" Hàn Lập thu tầm mắt lại, vừa cười vừa nói.

Vừa nói xong, đột nhiên vẻ mặt hắn nghiêm túc, hai tay trước người không ngừng biến hóa pháp quyết, kèm theo đó là một trận âm thanh ngậm tụng dồn dập.

Một lát sau, chỉ nghe tiếng quát to duy nhất phát ra: "Tới cho ta..."

Một tiếng vang "Oanh" nặng nề, bỗng nhiên từ sâu đại trận truyền đến.

Năm tòa pho tượng đều run lên bần bật, bên ngoài người nó liên tục hiện ra phù văn hoàn toàn mới, cả tòa đại trận vạn chuyển lập tức vì đó mà cứng lại, tựa như muốn ngừng lại.

Nhưng ngay sau đó, huyết quang sền sệt dưới huyết trì liền lập tức phun trào lên lần nữa, điên cuồng tụ hợp vào trong kén màu mà Phù Kiên biến thành, tiếp đó trải qua từng tầng từng tầng tinh lọc, rồi xông vào trong thể nội Ách Quái.

"Ây..."

Trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng thở nhẹ, cả người nhất thời bị hào quang màu máu bao phủ, xung quanh như có từng sợi tơ máu nhỏ bé quấn quanh, động dạng dệt thành một cái kén màu màu lớn.

Cả người của hắn, một lần nữa trở thành tòa đại trận này, không những vậy hào quang màu máu vận chuyển đến tận cùng.

Theo nguồn lực lượng cường đại kia tràn vào trong người hắn, trong nháy mắt nét mặt Hàn Lập trở nên dữ tợn, kinh mạch trong người truyền đến từng cơn đau đớn giống như đao bổ rìu đục sắc bén, làm cho hắn nghiến

hàm răng mơ hồ như muốn vỡ nát ra.

Vốn hắn nghĩ là sau khi trải qua quá trình được mấy người tinh lọc trở nên tinh thuần, thì cỗ lực lượng huyết nhục này nhập vào trong người hắn cũng không đến mức là quá cuồng bạo, nhưng thật sự lấy thể phách mới mở hơn hai trăm huyền khiếu của hắn để tiếp nhận nguồn lực lượng này, đúng là vẫn còn có hơi quá yếu.

Chẳng qua cũng may là Hàn Lập có hơi thành thạo về việc chịu đựng thống khổ như thế này, tuy là đau đơn khó nhịn, nhưng cũng không đến mức không chịu được.

Chỉ thấy trong kén máu, trên người hắn cũng bắt đầu hiện ra hơn một ngàn chỗ điểm sáng màu trắng, đương nhiên trong đó có thực có hư.

"Làm sao có thể? Làm sao ngươi có thể nắm giữ Khấp Huyết đại trận được chứ, Đến tột cùng ngươi là ai?" Mặt mũi Ách Quái lộ vẻ không thể tin được, ngạc nhiên hỏi.

Hàn Lập hoàn toàn không để ý tới chuyện này, đột nhiên hai mắt hắn trợn lên, phát ra một tiếng thét dài thoải mái.

Rồi hai mắt hắn đóng lại, vội vàng vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, điên cuồng súc tích luyện hóa lực lượng huyết nhục đang hòa nhập trong thể nội, rồi vận chuyển nó đi trùng kích huyền khiếu chưa hóa thật ở khắp nơi.

"Phanh, phanh, phanh"

Không ngờ qua mười mấy hơi thở, lồng ngực hắn liền liên tiếp mở ra thành công ba huyệt huyền khiếu, vậy mà tốc độ còn hơn ba phần Ách Quái.

"Đây là..." Sắc mặt Lục Hoa phu nhân càng ngưng trọng thêm, tự lẩm bẩm.

Đám người Chu Tử Nguyên thì càng không hiểu chút nào, kinh nghi vạn phần.

"Đại ca... Tại sao có thể như vậy.... Chẳng lẽ tên Nhân Tộc này có liên quan đến Đại Khư?" Chu Tử Thanh thì thào nói ra.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không cũng phức tạp, y nghĩ không ra sao Hàn Lập làm được như vậy, trọng huyết trận này có địa vị ngang hàng cùng với Ách Quái?

"Cho dù ngươi là người phương nào, nếu muốn tranh với ta, ngược lại phải xem ngươi có bản lãnh hay không đã?" Ách Quái thấy vậy, sắc mặt càng trở nên âm trầm, vẻ mặt cũng trở nên bình tĩnh lại.

Dứt lời, đột nhiên hai tay của lão bấm pháp quyết, chợt lão điểm ngay mi tâm của mình một cái.

Chỉ thấy ngay mi tâm của lão sáng lên hào quang màu máu, từ trên đó nổi nổi lên một cái ấn ký phù văn cổ quái, hào quang màu máu quanh người lão lập tức tỏa sáng rực rỡ, bắt đầu ngăn lực lượng huyết nhục từ trong cơ thể mình chảy ra.

Hàn Lập phát giác lực lượng huyết nhục đang hòa nhập vào trong người đột nhiên bị suy giảm, liền dời mắt nhìn về phía Ách Quái, cười nói ra: "Bản gốc mới chính đạo, chẳng qua ngươi chỉ dùng bản vá mà thôi, cũng muốn tranh cùng ta sao?"

------oOo------

Chương 965: Chiếm đoạt chủ quyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

"Tốt, tốt lắm! Ách mỗ hôm nay rốt cuộc đại khai nhãn giới, chỉ là một gã tu sĩ Nhân tộc với hơn hai trăm huyền khiếu lại dám cuồng vọng ở trước mặt ta, nếu như ở bên ngoài trận pháp, ta chỉ dùng một ngón tay cũng đủ giết chết ngươi. Hiện tại, để Ách mỗ xem xem ngươi làm sao chiếm đoạt tận gốc trận pháp này!" Ách Quái nghe hàn Lập nói vậy, không những không giận mà lại cười rộ lên.

Dứt lời lão lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết, mãnh liệt điểm lên mi tâm của mình mấy cái, lập tức giữa hai lông mày hiện ra mấy đạo phù văn ấn ký cổ quái như lúc trước, huyết quang toàn thân lão chợt cuộn lên mãnh liệt như sóng lớn, huyết nhục lực lượng đang chảy ra chợt có một phần bị chia cắt, quay trở lại thân thể lão.

Hàn Lập không để ý đến lời Ách Quái vừa nói, cước bộ vẫn từng bước từng bước vững vàng, hai tay liên tục biến hóa các loại thủ ấn, miệng lẩm nhẩm pháp quyết, khiến cho bên trong kén máu bắt đầu vũ động.

Ngay sau đó, một luồng bạch quang tỏa ra từ phía kén máu, bề mặt nó lập tức xuất hiện sự rạn nứt, giống như là một đóa hoa đang nở rộ, cuối cùng hóa thành một đóa huyết liên chín tầng.

Hai tay Hàn Lập vẫn tiếp tục kết ấn, đồng thời khoanh chân ngồi xuống, huyết liên dưới chân rực lên một màu đỏ tươi yêu dị, phát ra hấp lực vô cùng cường đại.

Phần lực lượng huyết nhục vừa bị Ách Quái chia cắt lại bị hút trở về, ồ ạt trùng kích thân thể hắn, lực lượng này hóa thành hình dạng Giao Long cực

kỳ hung hãn lao nhanh về phía Hàn Lập, đâm đầu trực tiếp vào huyết liên chín tầng.

"A…"

Hàn Lập ngửa mặt lên trời thét lớn, hai mắt trợn ngược, tĩnh mạch hai bên thái dương nổi lên như một đám giun xanh lè, nhận được lực lượng gấp bội cũng đồng nghĩa với việc sự thống khổ gia tăng thêm mấy lần.

Đồng thời, huyết liên lóe lên những tia huyết quang dày đặc, như vô số Huyết Đao sắc bén đâm vào thân thể của hắn, tiếp tục tăng cường lực lượng đổ vào trong thân thể Hàn Lập.

"Phanh" "Phanh" "Phanh"...

Một loạt tiếng nổ vang lên không ngớt, toàn thân Hàn Lập lại có thêm bảy tám huyền khiếu sáng lên.

Ách Quái biến sắc, cuối cùng đã ý thức được tình huống trước mắt nghiêm trọng hơn nhiều so với suy nghĩ của mình.

Giờ phút này chẳng những toàn bộ huyết nhục lực lượng bên trong đại trận bắt đầu thông qua thân thể hắn chảy về phía Hàn Lập, mà ngay cả lực lượng tích lũy trong thể nội hắn bấy lâu nay cũng có dấu hiệu bị dẫn dắt ra ngoài.

Lão cả giận, lập tức biến đổi pháp quyết, trong lòng bàn tay đột nhiên nứt ra hai cái lỗ lớn, máu tươi chảy ra như suối, nhuộm hai tay đỏ lòm.

Lão dùng hai bàn tay đầm đìa máu tươi, áp xuống Ngũ Mang Tinh Đồ bên dưới, miệng rất nhanh ngâm tụng vài tiếng khẩu quyết.

Chỉ thấy tinh đồ dưới chân lão tỏa ra hào quang chói mắt, hấp lực nó sinh ra đột nhiên mạnh mẽ bội phần, chia cắt đoàn lực lượng huyết nhục khổng lồ đang trùng kích thân thể Hàn Lập, bắt đầu hình thành xu thế giằng co với hắn.

"Ách thành chủ, phải thừa nhận rằng bên ngoài trận ngươi vô cùng lợi hại,

là Huyền tu mạnh nhất từ trước đến nay ta từng thấy! Có điều ngươi vẫn không minh bạch tình huống hiện tại của chính mình hay sao? Ta hiểu rõ đại trận này hơn ngươi, ở trong trận pháp này, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta." Hàn Lập mỉa mai, sau đó hít sâu một cái, biến đổi pháp quyết hai tay.

Huyết liên chín tầng lại xuất hiện thêm rất nhiều phù văn cổ quái, hấp lực mà nó tỏa ra chợt tăng vọt gấp mấy lần.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, Ngũ Mang Tinh Đồ dưới chân Ách Quái đã trực tiếp vỡ vụn ra.

Lão hoàn toàn không thể kháng cự Hàn Lập, chỉ có thể mặc cho cỗ lực lượng lão đã thèm muốn không biết bao nhiêu năm bên trong Khấp Huyết Đại Trận kia cứ thế chảy về phía Hàn Lập.

"Phốc… phốc… phốc… "

Trên người Ách Quái phát ra những tiếng động rất nhỏ, hào quang lão tỏa ra bắt đầu trở nên hư nhược, lần lượt từng tinh điểm một bị dập tắt.

Chỉ vỏn vẹn hơn mười hơi thở qua đi, thân thể lão chỉ còn lại hơn một ngàn chỗ huyền khiếu thực chất.

Ngay sau đó, phần huyết nhục lực lượng mà lão cho rằng đã bị thu nạp hoàn toàn cũng bắt đầu thất thoát.

Cứ đà này thì không bao lâu nữa, Ách Quái sẽ rơi vào cảnh ngộ của bốn người Tôn Đồ, triệt để trở một cái thành thông đạo trợ giúp Hàn Lập tinh lọc lực lượng huyết nhục.

Trải qua một phen do dự, Ách Quái rốt cuộc cắn răng một cái, hai tay liên tục biến đổi ấn quyết, rời khỏi đỉnh đầu pho tượng.

"Ách thành chủ chớ vội đi, Lệ mỗ vẫn còn cần ngươi lưu lại trong này thêm một lát." Hàn Lập cười hắc hắc, cũng đánh ra pháp quyết rất nhanh, tập trung về phía Ách Quái.

Chỉ thấy tại vị trí Ngũ Mang Tinh Đồ dưới chân Ách Quái lúc trước đột nhiên phóng ra một mảng lớn huyết quang, trong đó xuất hiện một đóa huyết liên bảy cánh, giống như một đầu dị thú đang mở rộng cái miệng đầy máu hướng về phía Ách Quái cắn nuốt.

Ánh mắt Ách Quái ngưng trọng, không tiếp tục bấm niệm pháp quyết nữa, mà hướng xuống tinh đồ bên dưới mãnh liệt giáng một quyền.

Cánh tay dày đặc huyền khiếu của lão sáng rực lên, lập tức được bao phủ bởi một tầng hào quang màu trắng ẩn chứa lực lượng tinh thần khủng bố, truyền ra từng đợt từng đợt ba động cường đại.

Một tiếng "Oanh" vang lên dữ dội.

Nắm đấm Ách Quái va chạm với huyết liên làm cho pho tượng kịch liệt chấn động nhưng vẫn không sụp đổ, bạch quang chói mắt cùng huyết quang đồng thời nổ tung.

Sóng khí cuồng bạo trùng trùng tỏa ra, đánh lên phía bên trong kết giới, làm toàn bộ đại trận rung chuyển không ngừng.

Chứng kiến một màn này, cả đám người bên ngoài trận pháp đều lắp bắp kinh hãi.

Ở phía trên, Tinh Đồ pháp trận của Hàn Lập cũng đồng dạng bị dư kình tác động, bắt đầu lung lay bất ổn, hắn vội vàng đánh ra pháp quyết, muốn ổn định lại đại trận.

Lúc này, Ách Quái lần nữa bấm niệm pháp quyết, thủ chưởng liên tiếp đánh xuống tượng đá dị thú bên dưới lão.

Chỉ thấy từ hai cánh sau lưng dị thú xuất ra hai luồng sáng trắng, một trái một phải, tạo thành một cái lỗ lớn trên kết giới đại trận, vừa đủ cho một người ra vào.

Lỗ thủng này rất không ổn định, vừa mới xuất hiện đã lập tức bắt đầu co rút

lại, tuy nhiên thân hình Ách Quái rất nhanh đã lóe lên, xuyên qua lỗ hổng thoát ra bên ngoài.

Hơn nữa, tại thời điểm ly khai trận pháp, hai tay lão chợt vung lên, hai sợi xích bằng xương trắng hếu đột ngột bung ra từ trong tay áo, trong chớp mắt lao về phía hai pho tượng gần hắn nhất, bao vây lấy Tôn Đồ cùng Thần Dương bên trong kén máu.

Không còn sức phản kháng, hai người bọn họ đều bị sợi xích kia đâm thủng bả vai, thân thể cũng bị lôi đi, trực tiếp thoát khỏi kén máu, hướng về phía lỗ thủng đang mau chóng khép lại trên huyết quang.

Hàn Lập đang muốn ngăn cản, liền phát hiện thiếu mất ba người khiến Giao Long đỏ như máu kia sau khi xuyên qua Phù Kiên cùng Tần Nguyên liền lao thẳng đến hắn.

Tại thời điểm Giao Long đánh lên huyết liên chín tầng, trái tim Hàn Lập như bị người ta giáng một quyền nặng nề, nhảy lên "thịch" một cái.

Ngay sau đó, một luồng lực lượng cuồng bạo hơn xa trước đây bắt đầu công kích tứ chi bách hài của hắn, nếu ví tình cảnh lúc trước như đao bổ rìu đục, thì hiện tại không khác gì vạn kiếm xuyên tâm, lúc nào cũng có thể mất kiểm soát.

Hàn Lập vội vàng thu liễm tâm thần, thôi động pháp quyết, muốn trấn áp cỗ lực lượng này.

Ở bên ngoài, trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi lỗ hổng trên kết giới khép lại, Ách Quái đã kịp mạnh mẽ đem Thần Dương cùng Tôn Đồ kéo ra ngoài, ném ở một bên trên mặt đất, hai người kia nằm sấp một đống như hai vũng bùn, không hề nhúc nhích.

Mấy người Thạch Xuyên Không thấy thế, sắc mặt trở nên ngưng trọng, nhưng không một ai dám tiến lên.

"Một tên tiểu tử còn chưa mở tới ba trăm huyền khiếu, bây giờ thiếu đi ba người chia sẻ lực lượng Huyết trận với ngươi, ta muốn nhìn xem tên tiểu tử

ngươi còn chống đỡ được bao lâu? Chờ đến lúc ngươi bạo thể mà chết đi, hóa thành một phần lực lượng của Huyết trận này, toàn bộ sẽ lại dung nhập vào cơ thể ta, ngươi nghĩ xem có phải là có chút châm biếm hay không?” Ách Quái không nhìn đám người xung quanh lấy một cái, ánh mắt vẫn cứ chằm chằm hướng về Hàn Lập bên trong trận pháp, mỉa mai cười lạnh.

Giờ phút này hai mắt Hàn Lập chỉ còn một màu đỏ máu, trong tai ù ù như có tiếng sấm nổ vang liên tục, căn bản không nghe được những lời này của lão.

Hàn Lập thúc giục lực lượng tinh thần của bản thân đến cực hạn, dùng toàn lực khống chế cái Khấp Huyết đại trận, rốt cuộc khiến cho trận pháp một lần nữa ổn định, nhưng lực lượng huyết nhục ẩn chứa bên trong trận pháp cực kỳ cuồng bạo, thiếu mất sự tinh lọc của ba người, chỉ bằng thể phách của hắn hôm nay căn bản không đủ khả năng thừa nhận.

"Phanh… phanh… phanh…"

Trên thân Hàn Lập không ngừng phát ra những âm thanh bất thường, nơi ngực bụng lại có hơn mười huyền khiếu được đả thông, nhưng mà có chút quỷ dị là những huyền khiếu này mặc dù đã ngưng thực, nhưng ngoại trừ ánh sáng trắng mà chúng đang tỏa ra, tất cả đều le lói một tia huyết quang đỏ thẫm.

Đồng thời, thân thể Hàn Lập bắt đầu bành trướng, không chỉ mình mẩy tứ chi lớn lên gấp đôi, ngay cả cái đầu cũng phình lên như quả bóng, như sắp nổ tung đến nơi.

Trong đầu Hàn Lập căng ra đau nhức vô cùng, nếu không nhờ thần hồn cường đại, giờ phút này hắn đã triệt để mất đi ý thức.

Chính vì còn bảo trì được một tia ý thức này, hắn mới biết đại nạn đang buông xuống đầu mình, thậm chí còn không trụ được mười mấy nhịp thở, chỉ cần hai ba nhịp thở nữa qua đi, thân thể của hắn sẽ bạo liệt nổ tung.

"Không biết nếu giấu Nguyên Anh thần hồn vào trong tiểu bình, liệu có khả năng tồn tại hay không?" Vào khoảnh khắc cuối cùng, trong đầu Hàn Lập

chợt nảy ra một ý tưởng cổ quái.

Ở bên ngoài cách đó không xa, thần sắc Thạch Xuyên Không mười phần khó coi, hai mắt vẫn gắt gao nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, Lục Hoa phu nhân ở một góc khác cũng lộ ra ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chu Tử Thanh khẽ quay mặt đi, dường như không muốn chứng kiến cảnh Hàn Lập bạo thể mà chết.

"Hắc hắc, tiểu tử cuồng vọng, ngươi đi chết đi!" Ách Quái đắc ý cười lớn, cao giọng quát lên.

Lão vừa dứt lời, không biết vì duyên cớ nào mà cái viễn cảnh đẫm máu mọi người đang tưởng tượng lại không hề xuất hiện, thân hình đang bành trướng của Hàn Lập chợt bắt đầu co rút, mặc dù rất chậm rãi nhưng không bao lâu nữa sẽ khôi phục nguyên trạng.

Hai tay Hàn Lập ôm đầu, miệng gầm gừ điên cuồng như dã thú, thoạt nhìn thống khổ vạn phần, nhưng ánh mắt rõ ràng đã có vài phần thanh tỉnh.

Chỉ có mình hắn biết rõ trong bụng mình lúc này có một cái tiểu bình màu xanh sẫm đang đại triển thần uy, giống như một cái Thôn Thiên Cự Đái (*) liên tục hấp thu cỗ lực lượng cuồng bạo đang đổ vào cơ thể hắn.

(*) cái túi lớn có thể chứa đựng cả bầu trời

Mặc kệ lực lượng này tiến vào bao nhiêu, nó đều nuốt lấy tất cả mà không có chối từ.

Vậy nên dị trạng thống khổ của Hàn Lập giờ phút này, đương nhiên là do hắn cố tình biểu diễn ra, để qua mặt mọi người mà thôi.

Tuyệt đại bộ phận lực lượng huyết nhục do đại trận sinh ra đều đã bị Chưởng Thiên Bình hút lấy, hắn chỉ là đem một phần nhỏ tách ra, để cho chính bản thân mình hấp thụ.

"Tại sao có thể như vậy, điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng chống đỡ lâu như vậy..." Ách Quái trông thấy thế, trên mặt lập tức tràn đầy kinh sợ cùng nghi ngờ, không kiềm chế được phải hét lên.

Không chỉ riêng lão, ngay cả Thạch Xuyên Không vốn đã chuẩn bị chạy trốn, cũng bị đột biến này làm cho kinh ngạc không thôi.

"Ồ, trên người tiểu tử này chẳng lẽ còn có cái gì cổ quái?" Lục Hoa phu nhân cũng nhịn không được phải sợ hãi than thở.

"Ca Ca, chuyện này là sao?" Chu Tử Thanh nghi ngờ hỏi.

Chu Tử Nguyên chỉ một mực nhíu mày, im lặng lắc đầu, ánh mắt tập trung trên người Ách Quái.

Chỉ thấy thân ảnh Ách Quái lóe lên một cái, đột nhiên biến mất tại chỗ, rồi trong nháy mắt hiện ra đằng sau pho tượng chỗ Tần Nguyên.

"Ta đang muốn nhìn xem, nếu không còn hai kẻ này áp trận, ngươi còn có thể gắng gượng hay không?" Khóe miệng Ách Quái nhếch lên, mặt lộ ra vẻ tàn khốc.

------oOo------

Chương 966: Dẫn lôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Converter: herovinh + Độc Giao

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ách Quái nói xong, khớp xương trên thân vang lên một hồi tiếng "Răng rắc" kỳ quái, thân hình chợt cất cao vài thước, một bàn tay từ trong ống tay áo thò ra, giống như Hàn Lập lúc trước, lòng bàn tay trực tiếp áp vào chỗ lõm trên màn sáng huyết sắc, trực tiếp ép vào pho tượng.

Khi lòng bàn tay dán sát vào pho tượng, trong nháy mắt năm ngón tay lập tức mạnh mẽ cong lại, đúng là trực tiếp đâm xuyên qua màn sáng huyết sắc, áp lên pho tượng Lân thú kia.

Nương theo một hồi tiếng ngâm tụng vang lên dồn dập, năm ngón tay lão mạnh mẽ vặn chuyển, pho tượng dị thú kia lập tức chấn động mạnh, huyết hồng quang mang trên thân tượng lập tức trở nên ảm đạm xuống.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, tầng kén máu bao phủ bên ngoài thân Tần Nguyên đột nhiên tan vỡ ra.

Một tay Ách Quái vừa bấm pháp quyết, tay kia cách không quấy trong huyết trận một cái, một đạo hào quang huyết sắc lập tức quấn quanh, ngưng tụ thành một huyết sắc cự thủ to lớn, đột nhiên ép tới hướng Tần Nguyên.

Hàn Lập thấy cảnh này, đang tính xuất thủ ngăn cản, trong lòng đột nhiên rung động, lập tức ngửa đầu nhìn lên trên bầu trời.

Ngay lúc hắn phát hiện dị dạng, Ách Quái cũng lập tức phản ứng, ngửa đầu nhìn không trung phía trên.

Chỉ thấy giờ phút này trên nóc điện đã phá vỡ ra rất nhiều lỗ lớn, đã không còn nhìn thấy nửa điểm biển mây màu vàng, chỉ còn lại hào quang màu bạc sáng ngời không gì sánh được, đang rũ xuống như thác nước.

"Ầm ầm..."

Trong trời cao, phảng phất có Cửu Thiên Lôi Trì khuynh đảo, tất cả ngân quang lôi điện từ đó hắt vẫy ra, đánh thẳng xuống đại điện phía dưới.

"Ầm ầm "

Nương theo đó là một tiếng nổ rung trời, tất cả lôi điện vậy mà bỗng dưng ngưng tụ, hóa thành một đạo quang trụ lôi điện tráng kiện không gì sánh được phóng xuống, đánh thẳng đến đỉnh đầu Ách Quái.

Trên quang trụ lôi điện quấn quanh lưới điện, không ngừng có từng tia điện tráng kiện bắn ra, ở trong có trận trận thanh âm vang lên tựa long ngâm, hiện ra uy thế không gì sánh được.

Hàn Lập thấy thế, âm thầm khống chế pháp trận, thân hình nhẹ nhàng di chuyển về phía sau hơn mười trượng.

Trong mắt Ách Quái loé lên vẻ kinh nghi, không chút do dự, đại thủ kéo một cái, nắm Tần Nguyên trong tay ném lên phía trên, trực tiếp đụng vào quang trụ lôi điện.

"Ầm" một tiếng nổ vang truyền đến.

Tần Nguyên chưa kịp phát ra nửa tiếng kêu thảm, thân thể bên trong quang điện màu bạc trực tiếp biến thành tro tàn, ngay cả Nguyên Anh cũng không chạy thoát mảy may.

Mảng lớn điện quang màu bạc nổ bể ra, hóa thành một mảnh bạch quang loá mắt, toàn bộ đại điện bị chiếu sáng như tuyết, cơ hồ tất cả mọi người nhịn không được lui về phía sau một bước, che cặp mắt của mình lại.

Ai cũng không chú ý tới, Thần Dương một mực nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, khó khăn lắm lấy từ trong ngực ra một khối kính tròn màu đen lớn chừng bàn tay. Bàn tay gã nhuộm đầy máu di chuyển trên đó mấy lần, bờ môi theo đó khép mở vài cái.

Giống như là được cộng hưởng, trên thân Ách Quái cũng lập tức nổi lên một đạo bạch quang hình khuyên.

Chỉ thấy phiến điện quang đã tản ra kia, đột nhiên ngưng tụ lại, một lần nữa hóa thành một đạo quang trụ lôi điện, uy thế tựa như không suy giảm chút nào, lần nữa bổ xuống người Ách Quái.

Thần sắc Ách Quái âm trầm như nước, cũng không lo đối phó Hàn Lập nữa, vội vàng mũi chân điểm một cái, lui về sau hơn mười trượng.

Mắt thấy đạo điện quang kia sẽ bổ hụt, sắp rơi xuống đất, vậy mà trong nháy mắt thế đi không giảm mạnh mẽ chuyển hướng, lần nữa đuổi theo Ách Quái.

Ách Quái nhướng mày, lần nữa thân hình lóe lên tránh ra.

Nhưng mà, điện quang kia tựa như bị điều khiển, lần nữa chuyển hướng, tiếp tục đuổi theo lão.

Ách Quái xoay chuyển ánh mắt, trong lúc vô tình liếc thấy Thần Dương phía dưới đang sử dụng khối kính tròn màu đen, trong mắt lão lóe lên lửa giận, thân hình bay lên không tránh né, đồng thời tay thò vào trong người, lấy ra một khối tiểu kính hình tròn lớn chừng bàn tay.

Tiểu kính kia, ngoại trừ màu sắc bên ngoài khác nhau, còn lại hình dáng không khác gì với hắc kính của Thần Dương.

"Hảo tiểu tử, vậy mà từ hơn trăm năm trước đã bắt đầu tính toán ta, trả lại cho ngươi." Ách Quái quát lớn một tiếng, đưa tay ném khối kính tròn màu trắng về phía Thần Dương đang nằm rạp trên mặt đất.

Kính tròn "Đùng" một tiếng rơi xuống đất, lăn ba vòng đã tới bên người

Thần Dương.

Trên mặt kính loé lên bạch quang, từ trên phản chiếu ra hồ quang màu trắng xoá, vậy mà vẫn như cũ như như giòi trong xương đánh lên người Ách Quái, mặc lão né tránh như thế nào, căn bản không thể chạy thoát.

"Hừ, ngươi đeo nhiều năm như vậy, trên Âm Dương Dẫn Lôi Kính đã sớm nhiễm đầy khí tức của ngươi, không thể trốn thoát..." Thần Dương gắng gượng ngẩng đầu lên, nhìn sang bên này, cười lạnh nói.

Ách Quái nghe vậy, lửa giận càng tăng lên, nhưng căn bản không kịp ra tay với gã, đạo lôi điện kia đã đuổi theo sát đít (:D)

Bọn người Chu Tử Nguyên không biết được đạo lôi điện này rốt cuộc là từ chỗ nào đến, vậy mà có thể làm Ách Quái chật vật như thế?

Mấy người Thạch Xuyên Không nhao nhao yên lặng thì thầm: "Nhanh lên, nhanh lên nữa..."

Luân phiên tránh né một hồi, mắt thấy tốc độ cùng uy năng lôi điện cũng không suy giảm, trong mắt Ách Quái lóe lên một tia dứt khoát.

Chỉ thấy lão bay xuống trước ba tòa cầu đá hình vòm, thân hình đột nhiên dừng lại, trên thân hiện lên bạch quang lóa mắt, hơn một ngàn chỗ huyền khiếu nhao nhao phát sáng lên.

Trên thân lão hình như có một cỗ cương khí hộ thể mắt thường có thể thấy được phóng ra, như bạch diễm hừng hực bao phủ toàn thân lão.

"Đến đi..."

Trong miệng lão quát to một tiếng, thân hình bỗng nhiên chuyển động, nâng lên một quyền đánh thẳng đến đạo lôi điện đang bay tới.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một mảnh điện quang màu bạc bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một đoàn tia

chớp hình cầu, trực tiếp nuốt sống thân hình Ách Quái vào trong.

Trong hư không bốn phía, dòng điện màu bạc cuồng nhảy không ngừng, dẫn tới không gian nổi lên sóng gió kịch liệt, có chút không ổn định, có thể nhìn thấy đạo đạo kẽ nứt không gian không ngừng sinh ra, lại không ngừng lấp đầy.

Màn sáng huyết sắc rung mạnh không thôi, cơ hồ muốn vỡ ra, cũng may đại trận kịp thời hấp thụ huyết nhục chi lực bổ sung, mới không bị sụp đổ.

Trong lòng Hàn Lập rung động không thôi, lần nữa ngửa đầu nhìn lên không trung, nhưng biển mây màu vàng nơi đó lại một lần nữa hiện ra, trong đó có một lỗ đen như mực không ngừng luẩn quẩn, nhìn không rõ bên trong còn có lôi điện đánh xuống hay không.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, lập tức toàn lực thôi động đại trận, hấp thu nhanh gấp đôi huyết nhục chi lực trong Khấp Huyết đại trận, đồng thời tâm thần căng cứng, cũng chuẩn bị tùy thời rút lui chạy trốn.

Sau mười mấy hơi thở, rốt cuộc tia chớp hình cầu to lớn kia tán loạn ra.

Tất cả tia điện màu bạc dần dần tiêu tán, thân ảnh Ách Quái bị bao phủ trong đó một lần nữa hiện ra.

Lão vẫn duy trì tư thái đứng thẳng, huyền khiếu toàn thân tựa như sao đêm lấp loé không yên, chỉ có đầu cánh tay phải tiếp xúc trực tiếp với quang trụ lôi điện đã biến thành màu đen tựa như than cốc, phía trên không ngừng có tro tàn màu đen bay ra.

"Hô..."

Ách Quái thở phào một hơi, trong miệng liền có một cỗ khói trắng phun ra ngoài.

Vai phải của lão chấn động mạnh một cái, toàn bộ cánh tay liền hóa thành một mảnh tro tàn màu đen, tán loạn ra.

Nhưng rất nhanh, chỗ đứt gãy của cánh tay phải kia liền có một mảnh bạch quang phun ra ngoài, bao trùm toàn bộ vết thương, huyết nhục xương cốt sinh ra từng khúc ngay tại chỗ đó, trong khoảnh khắc liền khôi phục nguyên trạng.

Giờ phút này hai má Ách Quái là một mảnh huyết hồng, quang mang huyền khiếu chói mắt trên thân lóe lên rồi biến mất, lộ ra thân thể của lão.

Thân thể của lão thình lình cũng đỏ thẫm như máu, nổi lên từng sợi gân xanh, phảng phất vô số thanh mãng chiếm cứ quanh thân, nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Lung Trụ Thuật!" Trong huyết trận, sắc mặt Hàn Lập khẽ động.

Sau một khắc, huyết sắc trên thân Ách Quái trong nháy mắt biến mất, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch như tờ giấy, bước chân cũng trở nên lảo đảo bất ổn.

Không chỉ như vậy, tất cả huyền khiếu trên người lão "Xùy" một tiếng, phun ra ngoài đạo đạo tơ máu, lập tức nhanh chóng ảm đạm đi, trong miệng cũng không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Mặc dù lão kịp thời thi triển Lung Trụ Thuật chặn lại đạo lôi điện kia, nhưng đạo lôi điện kinh thiên này có uy lực thực sự đáng sợ, làm huyền khiếu trên toàn thân lão đều bị chấn thương.

"Thành chủ!" Chu Tử Nguyên cùng Chu Tử Thanh chạy vội tới, một tả một hữu đỡ lấy Ách Quái, mặt mũi tràn đầy vẻ lo âu.

Ách Quái không để ý đến hai người, nhìn lại phía trên đỉnh đầu.

"Ách đạo hữu, nhiều ngày không gặp, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?"

Vào thời khắc này, nương theo một trận tiếng cười khanh khách, bảy bóng người từ lỗ hỏng trên nóc điện nhảy xuống, người đi đầu mang váy trắng, dáng người uyển chuyển, chính là Sa Tâm.

Hắc sa nữ tử váy đen cũng theo sát bên cạnh Sa Tâm.

Năm người kia chính là Trác Qua, Vũ Vân, đại hán vạm vỡ, còn có hai nam tử đầu trọc mặc hắc giáp.

Tròng mắt Ách Quái hơi híp lại, tựa hồ không cảm thấy kinh ngạc khi đám người Sa Tâm xuất hiện. Lão đẩy hai người Chu Tử Nguyên ra, đứng vững lại.

Bọn người Tôn Đồ một bên nhìn thấy đám người Khôi Thành xuất hiện, đều giật nảy mình.

Trong huyết trận, Hàn Lập nhìn thấy đám người Khôi Thành, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, tầm mắt của hắn dừng lại trên người nữ tử váy đen một chút, rồi lập tức dời đi, trên mặt như cũ biểu hiện ra vẻ đau đớn đến không muốn sống, âm thầm điên cuồng thôi động tiểu bình trong cơ thể hấp thu huyết nhục chi lực đang vọt tới.

Đám người Khôi Thành đáp xuống mặt đất, thấy rõ tình huống trong điện, nhất là huyết trận to lớn, còn có Hàn Lập bên trong, thần sắc cũng đều khẽ động.

Trong đôi mắt đẹp nữ tử váy đen sáng lên khi nhìn thấy Hàn Lập với tình trạng thê thảm trong huyết trận, thân thể mềm mại đột nhiên run lên một chút, trong mắt nổi lên tia sáng kỳ dị, miệng thơm dưới hắc sa khẽ nhếch, tựa hồ muốn nói gì.

Đúng lúc này, chỗ mi tâm nàng chợt hiện ra mấy đạo kim văn, hai mắt trở nên hoảng hốt, nhưng lập tức lại khôi phục như thường, bất quá dị sắc trong mắt nàng đã biến mất không còn tăm tích, bình tĩnh trở lại.

Nữ tử váy đen biến hóa chỉ một cái chớp mắt, mọi người tại đây đều không chú ý tới, nhưng Hàn Lập một mực âm thầm lưu ý nữ tử váy đen, lại rõ ràng lọt vào trong mắt hắn, lập tức khẽ giật mình.

Đúng lúc này, hai đạo nhân ảnh hiện lên, bay đến bên cạnh đám người Sa

Tâm, chính là Thần Dương cùng Hiên Viên Hành.

Giờ phút này trên mặt Thần Dương hiện ra một tầng huyết quang, tựa hồ phục dụng một loại đan dược nào đó, vậy mà hồi phục năng lực hành động, chỉ là hành động còn ẩn ẩn có chút bất ổn.

"Thần đạo hữu, nhiều năm mưu đồ, hôm nay rốt cục nhất cử mà thành, ngươi coi như là công đầu rồi!" Trác Qua cười ha ha, mặt lộ vẻ hưng phấn.

"May mắn đắc thủ, may mắn có Sa Tâm thành chủ an bài xảo diệu, thừa dịp thời điểm năm đó ta mới bước lên Thanh Dương thành chủ, đưa Âm Lôi Kính làm cống phẩm cho Ách Quái. Trong kính này ẩn chứa Âm Lôi chi lực có tác dụng tôi thể, có ích lợi trong việc tu luyện, Ách Quái tất nhiên sẽ đeo bên thân, hết thảy quả nhiên đúng như thành chủ sở liệu!" Thần Dương vừa cười vừa nói.

"Hiên Viên ngươi ẩn núp Huyền Thành nhiều năm, cũng vất vả rồi, sau này sẽ có trọng thưởng." Trác Qua lại nói với Hiên Viên Hành.

"Có thể vì thành chủ phân ưu, chính là vinh hạnh của thuộc hạ, không dám lấy thưởng!" Hiên Viên Hành cung kính nói.

"Tốt, tốt, tốt! Nguyên lai các ngươi đã sớm cấu kết, từ đó bắt đầu bố trí, coi như mưu trí thật sâu xa!" Ách Quái nghe đối thoại của mấy người Thần Dương, sắc mặt cực kỳ khó coi, lạnh giọng nói ra.

------oOo------

Chương 967: Ân oán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Lạc Đinh Đang

Converter: Độc Giao + silanh

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ách thành chủ, chúng ta đều như nhau thôi, ngươi âm mưu ám toán chúng ta trước, tất cả hành động của Thần mỗ chỉ là tự vệ." Thần Dương đón ánh mắt Ách Quái, nhàn nhạt nói.

"Sa Tâm, tuy ngươi trăm phương ngàn kế muốn đẩy ta vào chỗ chết, nhưng nhớ lại tình cảm năm đó, ta muốn khuyên ngươi một câu, chuyện Thánh Hài là hợp tác cùng có lợi. Không có ta, dù người tìm được thánh lăng, cũng tuyệt đối không có cách lấy được Thánh Hài." Ách Quái chuyển ánh mắt nhìn về phía Sa Tâm, nói vậy.

"Đừng nghĩ ta không biết chân tướng chuyện năm đó. Kỳ thực sở dĩ ta tìm ngươi hợp tác tiến vào Đại Khư, mục đích quan trọng nhất là giết ngươi." Sa Tâm lại cười lạnh một tiếng, nói.

Ách Quái hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

"Sao Ách Quái rời trận được? Theo lời ngươi nói lúc trước, giờ hắn nên ở trong Khấp Huyết đại trận mới phải?" Sa Tâm liếc Huyết trận bên cạnh một cái, đôi mi thanh tú cau lại hỏi Thần Dương.

"Xảy ra biến cố không nhỏ, ta cũng bất ngờ. Xung quanh đại điện này có cấm chế ngăn cách, ta cũng không có cách nào thông báo." Thần Dương nhìn Hàn Lập trong Huyết trận một cái, cười khổ nói.

Ách Quái nghe hai người đối thoại, trong lòng rùng mình.

Thứ như lôi điện kia đánh xuống lúc gã còn trong trận, bị Khấp Huyết đại trận chậm trễ, tất nhiên không kịp ngăn cản hữu hiệu, nói không chừng sẽ bị chém giết trực tiếp tại chỗ.

May mắn Lệ Phi Vũ kia xuất hiện, giúp gã ra khỏi Huyết trận.

Vừa nghĩ tới đây, hận ý của Ách Quái với Hàn Lập giảm mạnh, ý nghĩ trong lòng nhanh chóng quay ngược trở lại, vội tính đường lui.

"Ách Quái, coi như hôm nay ngươi còn chút số mệnh, nhưng hiện giờ ngươi đã trọng thương, chuẩn bị chịu chết đi." Nhưng Sa Tâm không cho gã chút cơ hội thở dốc nào, cười duyên một tiếng, trong mắt lại tràn đầy sát khí dày đặc, đưa tay vung lên.

Chỉ thấy một viên cầu màu vàng lớn chừng quả đấm bay ra từ tay áo nàng, tiếng rắc vừa vang lên, trên viên cầu hiện ra từng vết nứt, mảng lớn kim quang lộ ra từ trong.

Viên cầu nhanh chóng biến dạng, trong nháy mắt hóa thành một cự cầm màu vàng dạng Khôi Lỗi, cao hơn mười trượng, giống như hai đầu hùng ưng màu vàng, phô ra hai cánh rộng lớn cũng tới vài chục trượng, phần trên hiện ra vây cánh màu vàng, trên mỗi lông vũ đều thêu hoa văn đẹp đẽ, chớp động lên từng trận tinh quang.

Cự cầm Khôi Lỗi màu vàng này thoạt nhìn cực kỳ thanh nhã cao quý, đồng thời cũng khiến người ta có một loại cảm giác vô cùng hung hiểm.

"Kim Dực Kiêu!" Ách Quái bỗng biến sắc, lời chưa dứt, thân hình gã lập tức bay nhào mà ra, mục tiêu rõ ràng là chỗ bản nhân Sa Tâm.

Lúc này dù Ách Quái gã trọng thương nhưng tốc độ vẫn nhanh kinh người, một cái chớp động đã đến trước người Sa Tâm.

Chẳng biết từ lúc nào trong tay gã xuất hiện một thanh trường kiếm màu trắng, phát ra kiếm quang màu trắng sáng lạn, mũi kiếm sắc bén gần như lập tức liền tới trước người Sa Tâm một thước.

Nhưng vào thời khắc này, kim ảnh mơ hồ hiện lên, một cái cánh màu vàng lăng không xuất hiện phía trước, chắn giữa kiếm quang và Sa Tâm.

Một tiếng "Leng keng" vang lớn!

Kiếm quang màu trắng đâm xuống cánh màu vàng, phát ra kim quang chói mắt.

Chiếc cánh màu vàng sừng sững bất động, dễ dàng chặn lại một kiếm này.

Mà gần như cùng lúc, đỉnh đầu Ách Quái lóe lên kim ảnh, một cánh màu vàng khác lăng không xuất hiện, tiếp đó giống như một thanh cự đao màu vàng, hung bạo bổ xuống đầu Ách Quái, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Cánh chưa hạ xuống, duệ phong đáng sợ ẩn chứa bên trên đã mạnh mẽ khiến mặt đất bên cạnh ầm vang một tiếng, bỗng nứt ra một vết chém cực sâu.

Đồng tử Ách Quái co rụt lại, thân hình nhanh chóng lui về sau tránh, đồng thời bạch quang trên tay còn lại chớp động, hiện thêm một thanh trường kiếm, trong tiếng hét vang, song kiếm đan nhau cùng chém.

Kiếm quang tăng vọt, hai đạo kiếm quang vừa thô vừa to bắn ra, chém trên cánh màu vàng.

Hai màu quang mang trắng vàng va chạm, tiếp đó vỡ ra.

Một cỗ sóng khí hai màu vàng trắng điên cuồng lan ra bốn phương tám hướng, nơi đi qua hư không liên tiếp rung rung, mặt đất gọt mạnh một tầng.

Kiến trúc cả đại điện lay động kịch liệt, rầm rầm rung chuyển.

Tốc độ Ách Quái và Sa Tâm quá nhanh, liên tiếp giao thủ nhanh như thiểm điện, lúc này những người khác mới phản ứng kịp, bất kể là người Khôi Thành hay Huyền Thành đều vội vàng tránh lui về sau.

Huyết trận chỗ Hàn Lập cũng bị ảnh hưởng ảnh hướng, ầm ầm rung chuyển. Hắn vội vàng âm thầm thi pháp, ổn định Huyết trận.

Kiếm quang màu trắng vỡ vụn, lại thực sựu khiến cánh màu vàng hạ xuống một hồi.

Trên mặt Ách Quái lại đỏ lên, phun ra một ngụm máu tươi, nhưng người đã mượn lực nhanh chóng lui về sau, đồng thời dưới chân đạp mạnh lên đất.

"Vèo" một tiếng, cả người gã như một con diều hâu màu đen phóng lên trời, bay về phía lỗ hổng trên nóc điện.

Tốc độ Ách Quái vốn cực nhanh, lúc này vừa mượn lực phản chấn khi giao thủ, càng nhanh như thiểm điện, lập tức đã đến nóc điện, trong nháy mắt muốn bay ra từ trong.

Nhưng vào thời khắc này, một mảnh tàn ảnh màu vàng bay vụt tới theo mặt đất, kéo ra vô số đạo tàn ảnh, vậy mà tốc độ hơn xa Ách Quái, lập tức đoạt trước, chặn lỗ hổng lớn trên nóc điện.

Ách Quái thấy tình hình này, tinh quang ngoài thân đại phóng, cưỡng ép dừng người.

"Thứ Kim Dực Kiêu am hiểu nhất là tốc độ, Ách thành chủ, hôm nay ngươi không thể thoát đâu, hay là cam chịu số phận đi." Hai cánh Kim Dực Kiêu mở ra, lúc này Sa Tâm thình lình đứng phía trên, mặt lộ vẻ cười lạnh, mười ngón chuyển động liên tục, mơ hồ có thể thấy từng đám tinh ti trong suốt nhảy trên đầu ngón tay.

Nhưng thấy hai cánh chim chấn động, bên ngoài cánh màu vàng kim quang chớp động, sau một khắc vô số lông vũ màu vàng bắn ra từ phía trên, phát ra tiếng rít bén nhọn đáng sợ, dày đặc như mưa đánh tới Ách Quái.

Mỗi lông vũ đều hóa thành một đạo kim quang chói mắt, kéo theo đuôi quang thật dài, giống như từng đạo lưu tinh màu vàng.

Sắc mặt Ách Quái trầm xuống, tựa hồ cực kỳ kiêng kị những lông vũ màu vàng này, trong miệng hét lớn một tiếng, song kiếm trong tay nhanh chóng vung lên.

Vô số kiếm ảnh màu trắng hiện ra, chằng chịt dày đặc, chém tới những lông vũ màu vàng kia.

Nhưng hai bên va chạm, kiếm ảnh màu trắng dễ dàng sụp đổ, lập tức bị xuyên thủng, vỡ thành mảnh nhỏ.

Mà tốc độ những lông vũ màu vàng kia chỉ thoáng dừng một chút, nhưng vẫn nhanh như thiểm điện bay vụt xuống.

Gương mặt Ách Quái căng thẳng, toàn bộ huyền khiếu quanh người tinh quang đại phóng, thân thể giống như con quay chuyển động, tinh quang hình thành một vòng xoáy trắng quanh người gã.

Lực lượng tinh thần xung quanh điên cuồng lao tới phía gã, thêm từng đạo tinh quang rơi xuống từ lỗ hỏng trên nóc điện, dung nhập vào vòng xoáy màu trắng.

Lậo tức vòng xoáy màu trắng biến lớn gấp mấy lần, dồn dập xoay tròn, phát ra từng trận lực lượng xé rách đáng sợ, hư không xung quanh cũng bị nó dẫn động, nổi lên từng trận rung động.

Lông vũ màu vàng vừa tiến vào vòng xoáy màu trắng, lập tức bị kéo khỏi phương hướng ban đầu, không tự chủ được du động theo vòng xoáy, hơn nữa tốc độ giảm mạnh.

Song kiếm trong tay Ách Quái xẹt qua từng đạo hồ quang, chém về phía từng lông vũ màu vàng kéo tới, đánh bay toàn bộ.

Nhưng những lông vũ màu vàng kia ẩn chứa lực lượng cực kỳ đáng sợ, mỗi kiếm Ách Quái chém ra, thân thể liền không tự chủ được run lên một cái, về sau bị bật ngược một khoảng.

Liên tiếp tiếng nổ mạnh dày đặc!

Trong nháy mắt, toàn bộ kim vũ trút xuống cạn sạch, thân thể Ách Quái cũng rơi mạnh xuống từ trên không, ầm ầm đập xuống mặt đất, đánh ra một cái hố to.

Mà những kim vũ bị đánh bay và bắn vào hư không hơn phân nửa cắm trên mặt đất, cũng có một bộ phận gim vào vách tường cạnh đó.

Bất kể là mặt đất hay vách tường, trước mặt những kim vũ ẩn chứa tuyệt đại lực lượng đều giống như một loại đậu hũ, dễ dàng bị gim vào.

Tiếng như lôi đình, kình phong như đao, xoáy thành một đoàn khí tràng bạo liệt, toàn bộ đại điện rung chuyển kịch liệt, giống như không chịu nổi lực lượng hai người giao thủ, sắp đổ vỡ.

Những người Huyền Thành và Khôi Thành khác càng trốn xa hơn, thấy tình hình này lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Hai đại thành chủ giao thủ, lúc này những người khác quả thực không khác con sâu cái kiến, không thể nhúng tay vào được. Nếu không trốn kịp, e rằng còn bị tai bay vạ gió.

Huyết trận cũng bị hai đạo kim vũ ảnh hưởng, nhưng cũng không tổn thương đến chỗ hiểm, vẫn có thể tiếp tục vận chuyển.

Trong đại trận, sắc mặt Hàn Lập cũng thay đổi.

Ách Quái trọng thương vẫn có lực lượng bậc này, nhớ lại hôm nay mình đoạt thức ăn trong miệng, dù bất đắc dĩ, nhưng quả thật hành động hung hiểm, nếu không có đám người Sa Tâm đột nhiên xuất hiện, tình cảnh của mình cũng hơi có chút lúng túng.

Đang cân nhắc, Ách Quái trở mình một cái nhảy ra từ hố lớn, tinh quang quanh người đều đã biến mất.

Gã há miệng tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt thoạt nhìn vô cùng trắng bệch, bước chân lảo đảo, nhìn qua thực sự đến độ nỏ mạnh hết

đà.

Kim ảnh lóe lên, Kim Dực Kiêu lăng không xuất hiện phía trên Ách Quái.

"Ta đã nói rồi, hôm nay ngươi không thể thạy thoát được. Mối thù sư tôn, hôm nay ta muốn đòi lại từ ngươi!" Ánh mắt Sa Tâm băng lãnh, mười ngón khẽ động.

Mà hai cánh Kim Dực Kiêu khẽ động, trong tiếng rít gào sắc nhọn, vô số kim vũ đoạt mệnh tiếp tục hạ xuống.

Lúc này tính huống của Ách Quái thoạt nhìn cực kỳ không xong, nhưng cũng không có vẻ cam chịu từ bỏ, cánh tay khẽ động, đang muốn ra tay chống cự.

Vào lúc này, tám đạo ngân quang từ cạnh bắn ra nhanh như điện, bên trong chúng đều bọc một viên châu màu bạc, lóe lên xuất hiện trên đỉnh đầu Ách Quái, quay tròn nhanh chóng chuyển động.

"Bùm" một tiếng!

Tám khối ngân châu hiện ra ngân quang sáng chói, vô số phù văn màu bạc tới tấp lao ra, nhanh chóng ngưng kếti, lập tức hóa thành một quang trận màu bạc.

Quang trận bao phủ phạm vi hơn mười trượng xung quanh, thân ảnh Ách Quái cũng bị che đậy không thấy bóng dáng, vô số quang điểm cuồn cuộn trong trận, thoạt nhìn giống như chu thiên tinh thần vận chuyển, huyền diệu khó lường.

Vô số lông vũ màu vàng bắn vào trên quang trận màu bạc, quang trận ầm ầm rung mạnh, chấn động kịch liệt như nước sôi, nhưng không hề tan vỡ.

Sa Tâm thấy cảnh này, lập tức sắc mặt khẽ biến, ánh mắt nhìn về hướng ngân quang phóng tới phương hướng nhìn lại, lại không thấy bóng người, không khỏi hừ lạnh một tiếng, hai tay khẽ động.

Thân hình Kim Dực Kiêu bay nhào xuống, toàn bộ các nơi quanh người kim quang đại thịnh, hai cánh mở ra, tiếp tục bắn xuống vô số kim vũ, đánh vào trên quang trận màu bạc.

Đồng thời trên một đôi vuốt sắc bén của nó đột nhiên hiện ra kim quang chói mắt, mắt thường khó có thể nhìn thẳng, bỗng vồ xuống.

Hai cự trảo màu vàng lăng không hiện ra, quang huy vạn trượng, càng tản ra uy thế vô tận, giống như hai cự trảo xé trời, hung ác vồ xuống quang trận màu bạc sau đó ra sức xé rách.

"Xoẹt" một tiếng, cuối cùng quang trận màu bạc không kiên trì nổi, nứt toác ra, hóa thành tia sáng trắng khắp trời.

Cùng lúc đó, hai đạo nhân ảnh cũng theo tia sáng trắng khắp trời kia hiện ra, một người trong đó là Ách Quái, mà người còn lại, không ngờ là Lục Hoa phu nhân.

Lúc này sắc mặt Ách Quái thoạt nhìn khá hơn một chút, dường như mới sử dụng thủ đoạn khôi phục nào đó trong quang trận.

Hai người không phóng tới mấy lỗ hổng trên nóc điện mà là lao về phía vách điện đầy vết nứt do hơn mười cây kim vũ đâm vào phía xa xa.

------oOo------

Chương 968: Đừng quấy rầy ta :D

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Muốn chạy?"

Sa Tâm cười lạnh một tiếng, mười ngón tay động liên tục.

Hai cánh Kim Dực Kiêu mở ra, hóa thành một đạo kim quang, mang theo liên tiếp tàn ảnh đuổi theo hướng Ách Quái cùng Lục Hoa phu nhân, tốc độ nhanh kinh người, trong chớp mắt đã đến sau lưng hai người, hai cự trảo chia ra trảo xuống đỉnh đầu hai người.

Vào thời khắc này, Lục Hoa phu nhân bỗng nhiên trở tay, phất tay áo một cái.

"Phần phật" một tiếng!

Một đạo ô quang từ trong tay áo lão bắn ra, nhanh như tia chớp vọt tới trước mặt Kim Dực Kiêu.

Ô quang rõ ràng là do vô số viên bi thật nhỏ tạo thành, tản mát ra chấn động nhè nhẹ kỳ dị.

"Thái Âm Nguyên Từ Cực Quang! Ngươi lấy vật này từ đâu?" Sa Tâm cả kinh, lên tiếng kinh hô, hai tay trảo vào hư không, sau đó mãnh liệt kéo về bên trái một cái.

Thân hình Kim Dực Kiêu lập tức nghiêng về bên trái, muốn tránh thoát đạo ô quang này.

Chẳng qua khoảng cách song phương quá gần, lại thêm tốc độ quá nhanh, Kim Dực Kiêu không kịp tránh né, vẫn bị ô quang đánh trúng phần bụng.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, ô quang nổ tung ra, hóa thành từng gợn sóng hắc quang, một mực hấp thụ trên người Kim Dực Kiêu, hơn nữa nhanh chóng lan tràn ra chung quanh.

Động tác Kim Dực Kiêu linh hoạt vô cùng đột nhiên trở nên cứng ngắc, trong cơ thể truyền ra từng trận thanh âm xung đột chói tai, tựa hồ cơ cấu vận chuyển bên trong bị trở ngại cực lớn, bất luận Sa Tâm thi pháp điều khiển thế nào đều bất vi sở động.

Lục Hoa phu nhân cùng Ách Quái tranh thủ phương hướng bị lệch, tránh khỏi hướng Kim Dực Kiêu trùng kích.

Kim Dực Kiêu vẫn như cũ bảo trì tốc độ bay về phía trước, giống như một mũi tên rời dây cung, hung hăng đâm vào mặt đất.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, mặt đất bị nện ra một hố sâu to lớn, bụi mù văng khắp nơi.

Sa Tâm cũng không kịp nhảy xuống, cùng bị nện chui vào trong hố sâu.

Thân hình Lục Hoa phu nhân cùng Ách Quái không dừng lại chút nào, tiếp tục bay vụt tới phía trước.

Lúc đi ngang qua một chỗ bí mật, bỗng nhiên thân hình Ách Quái mơ hồ một cái, lướt vào trong đó.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, sau đó liền im bặt lại.

Ách Quái lập tức từ chỗ bí mật kia lướt ra, trong tay đã ôm theo một người.

Bên trong huyết trận, ánh mắt Hàn Lập rơi vào thân hình người bị Ách Quái ôm trong tay, thần sắc hơi động một chút.

Người kia không phải ai khác, chính là Thạch Xuyên Không.

Trên người gã ẩn hiện vết máu, hai mắt nhắm nghiền, bất quá khí tức vẫn

còn, tựa hồ chỉ bị đánh ngất xỉu mà thôi.

Trong nội tâm Hàn Lập hơi buông lỏng, đồng thời cũng cảm thấy có chút kỳ quái, trong lúc bản thân bị thương vẫn còn chưa thoát ly hiểm cảnh, Ách Quái lại không tranh thủ thời gian giành giật từng giây để trốn chạy khỏi chết, còn muốn bắt Thạch Xuyên Không để làm gì?

Thân hình Ách Quái tiếp tục bay vút về phía trước như điện, lóe lên xuất hiện trước bức tường đầy vết rạn, cũng không dừng lại chút nào.

Trên nắm tay lão đại thịnh tinh quang màu trắng, chỉ là có chút bất ổn, "Xùy" một tiếng, hóa thành một đạo lưu tinh màu trắng, nện lên vách tường.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cả tòa kiến trúc chớp lên kịch liệt, trên vách tường bị đánh ra một động lớn cao cỡ một người, ánh sáng phía ngoài liền chiếu vào bên trong này.

Vào thời khắc này, một đạo nhân ảnh từ trong hố sâu đằng xa bay ra, chính là Sa Tâm.

"Chạy đâu!"

Nàng thấy cử động của Ách Quái, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, thân hình phóng tới hai người như điện, tốc độ rõ ràng cực nhanh.

Đồng thời hai tay Sa Tâm vung lên, hai viên cầu màu bạc từ trong tay áo nàng bay ra.

Thanh âm "Ken két" vang lên, hai viên cầu màu bạc tách ra, trong nháy mắt hóa thành hai đầu cự cầm màu bạc, hai cánh cấp tốc vỗ mạnh, nhanh như tia chớp đánh tới hai người Ách Quái.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân hai đầu cự cầm Khôi Lỗi chớp động ngân quang, vô số ngân toa sắc bén nổ bắn ra rậm rạp chằng chịt, trực tiếp đánh lên hai người Ách Quái.

Động tác liên tiếp của Sa Tâm mặc dù nhanh, nhưng còn cách Ách Quái một khoảng, không đợi ngân toa bay đến, Ách Quái đã kéo Lục Hoa phu nhân bên cạnh xuyên qua đại động rồi biến mất vô tung.

Xùy xùy xùy!

Vô số ngân toa đánh lên vách tường, trên vách tường nhất thời xuất hiện rậm rạp chằng chịt lỗ nhỏ.

Khôi Lỗi cự cầm màu bạc cùng Khôi lỗi Kim Dực Kiêu kia, ngoại hình có chút tương tự, nhưng làm cho người ta cảm giác uy thế không bằng, lỗ nhỏ cũng không quá sâu, xa xa không bằng kim dực của Kim Dực Kiêu.

Bất quá tốc độ hai đầu cự cầm màu bạc thực sự rất nhanh, không chậm hơn Kim Dực Kiêu bao nhiêu, như điện bay vụt tới, lại thu thế không kịp, hung hăng đâm vào trên vách đại động.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh!

Cả tòa kiến trúc chớp lên kịch liệt, đại động trên vách tường biến lớn gấp mấy lần, bất quá như cũ không lớn đến nỗi để hai đầu Khôi Lỗi thông qua.

Thanh âm ken két đại tác, hai khôi lỗi màu bạc này bị kẹt bên trong đại động, phảng phất như vật còn sống giãy giụa vặn vẹo, thoạt nhìn có chút buồn cười.

Bóng người hoa lên, thân hình Sa Tâm bay vút đến trước vách tường.

Lúc này sắc mặt nàng âm trầm như nước, hai tay vũ động trước người một hồi như bánh xe, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Bên ngoài hai cỗ Khôi Lỗi chớp động ngân quang, thân hình khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt một lần nữa hóa thành hai viên cầu màu bạc, bay trở về trong tay của nàng.

"Tiểu Tử và Côn Ngọc theo ta truy đuổi Ách Quái. Trác Qua, nơi đây giao

lại cho ngươi, Kim Dực Kiêu cũng tạm thời giao cho ngươi điều khiển, giết toàn bộ tặc tử Huyền Thành cho ta!" Sa Tâm quay đầu nhìn Trác Qua một cái, trong miệng thốt ra mệnh lệnh lãnh khốc.

Phù Kiên giờ phút này vẫn như cũ bị nhốt bên trong huyết kén, một mực lặng yên không một tiếng động, hơn nữa khí tức càng ngày càng yếu, rõ ràng cách cái chết không xa.

Còn ba vị Thành chủ khác, Tần Nguyên thì đã bị lôi điện đánh chết, Thần Dương lại sớm phản bội theo phe Khôi Thành.

Một phương Huyền Thành, giờ phút này chỉ còn lại Hàn Lập và bốn người Tôn Đồ, Đoạn Thông, Chu Tử Nguyên và Chu Tử Thanh.

Đám người Huyền Thành nghe vậy, sắc mặt ba người Đoạn Thông, Chu Tử Nguyên, Chu Tử Thanh đại biến, có ý định chạy trốn, nhưng e sợ uy thế của Sa Tâm, không dám vọng động.

Giờ phút này trên người Tôn Đồ chớp động hắc quang, không biết thi triển bí thuật gì, đứng thẳng lên, y nghe vậy thần sắc cũng trầm xuống.

"Tiểu Tử..." Trong miệng Hàn Lập thì thào một tiếng.

"Vâng! Thành chủ yên tâm." Mặt Trác Qua không biểu tình ôm quyền nói ra.

Nữ tử váy đen cùng đại hán vạm vỡ đáp ứng một tiếng, từ trong đám người đi ra, đứng một tả một hữu sau lưng Sa Tâm.

"Nàng gọi là Tiểu Tử!" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, chăm chú nhìn vào nữ tử váy đen.

Sa Tâm đang tính khởi hành, chợt có cảm ứng, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập bên trong Huyết trận.

Trong nội tâm Hàn Lập rùng mình, vội vàng thu liễm tâm tư, chuyên tâm giả bộ đang đau khổ chèo chống huyết trận.

Sa Tâm khẽ nhíu mày, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc, nhưng không tiếp tục trì hoãn nữa, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, thân hình từ trong đại động bắn ra.

Nữ tử váy đen cùng đại hán vạm vỡ theo sát phía sau Sa Tâm, cũng từ trong đại động bay ra, biến mất ở phía xa.

Trác Qua không nói hai lời vung tay lên, Vũ Vân, hai nam tử đầu trọc, còn có Thần Dương, Hiên Viên Hành, sáu người bay phần phật tới, thoáng một chút vây bốn người Tôn Đồ vào chính giữa.

Sắc mặt bốn người khó coi, tuy rằng vừa rồi còn đối địch chém giết, nhưng lúc này lại theo bản năng đứng tựa lưng vào nhau.

Bên trong huyết trận, Hàn Lập không để ý đến đám người Trác Qua, nhìn về hướng nữ tử váy đen ở phía xa, âm thầm cắn răng.

Nhưng lập tức, thần tình trên mặt hắn lại khôi phục bình tĩnh, tiếp tục thúc giục Huyết trận, điên cuồng hấp thu khí huyết chi lực khổng lồ từ dưới mặt đất.

Giờ phút này Sa Tâm và Ách Quái đều đã ly khai, ngược lại làm hắn không cần phải cố kỵ cái gì, dứt khoát dung nhập gần nửa khí huyết chi lực của Huyết trận vào trong cơ thể, vận chuyển "Thiên Sát Trấn Ngục Công " luyện hóa.

Trên người hắn lập tức nổi lên tia máu sáng ngời, tiếp theo bắt đầu trùng kích Huyền Khiếu.

Gần nửa khí huyết chi lực trong huyết trận cao minh cỡ nào, trên thân Hàn Lập chớp động bạch quang liên tục, một hồi tiếng "Phanh" "Phanh" trầm đục vang lên, một cái tiếp một cái Huyền Khiếu liên tiếp mở rộng ra.

Mà toàn bộ Khấp Huyết đại trận giờ phút này cũng đột nhiên sáng ngời, vô số huyết quang ở trong đó cấp tốc vận chuyển, mơ hồ tạo thành một cái vòng xoáy.

Tình huống huyết trận đột nhiên thay đổi, lập tức làm đám người Trác Qua chú ý tới.

Ngay lúc đám người Trác Qua phân tâm, "Vụt vụt" hai đạo nhân ảnh từ trong vòng vây Khôi thành bắn ra, chính là hai người Tôn Đồ và Đoạn Thông.

Hai huynh muội Chu Tử Nguyên, Chu Tử Thanh cũng thừa cơ hóa thành hai đạo tàn ảnh, từ trong vòng vây bay ra, trốn về một hướng khác.

Trác Qua thầm mắng mình chủ quan, lập tức cùng một nam tử đầu trọc đuổi theo hướng hai người Tôn Đồ, đồng thời trong miệng hô: "Vũ Vân, ngươi cùng Hắc Nhị đuổi theo hai tên kia. Thần Dương, Hiên Viên Hành, hai người trong Huyết trận liền giao cho các ngươi."

Vũ Vân cùng một nam tử đầu trọc khác đáp ứng một tiếng, đuổi theo hướng huynh muội Chu Tử Nguyên.

Mà Thần Dương cùng Hiên Viên Hành lách mình đến bên cạnh Huyết trận, nhìn vào bên trong.

Vào thời khắc này, trong tai hai người chợt vang lên một tiếng hừ lạnh, thân hình bỗng nhiên chấn động, mặt lộ vẻ thống khổ.

Thần hồn hai người tựa hồ bị dao găm nung đỏ hung ác đâm một phát, đang đau đớn thống khổ thì hai đạo tinh quang từ trong Huyết trận điện xạ ra, bên trong mơ hồ thấy mấy sợi xiềng xích, lóe lên chui vào trong đầu hai người.

Thân thể Thần Dương cùng Hiên Viên Hành lập tức triệt để cứng đờ, ánh mắt trống rỗng ngây người ngay tại chỗ.

Liên tiếp biến hóa nhanh như tia chớp, đám người Trác Qua cũng không phát hiện, xa xa nhìn lại thì thấy hai người Thần Dương đứng ở nơi đó, tựa hồ đang quan sát Huyết trận.

"Niệm tình trước đây quen biết, ta không lấy tính mạng của các ngươi, bất quá chớ có quấy rầy ta." Bên trong huyết trận, chỗ mi tâm Hàn Lập có một luồng tinh quang chậm rãi phiêu tán, trong miệng thì thào nói ra.

Vừa nói xong, hắn tiếp tục toàn lực vận chuyển Huyết trận, trùng kích Huyền Khiếu.

Tôn Đồ cùng Đoạn Thông trốn ra vòng vây, lập tức chạy về hướng đại động mà Ách Quái đã đánh xuyên qua.

Bất quá hai người bọn họ đều bị tổn thương, tốc độ có hạn, nửa đường liền bị Trác Qua và nam tử đầu trọc kia chặn lại.

Nương theo hai tiếng "Ầm ầm" vang lớn, một Cự Lang màu trắng cùng một Cự Báo màu bạc từ trên trời giáng xuống, trùng điệp rơi phía trước hai người, ngăn lại đường đi của bọn họ.

Hai Khôi Lỗi này cao ước chừng hơn mười trượng, thân thể cao lớn phóng ra mảng lớn âm ảnh, bao phủ cả hai người.

Mà Trác Qua cùng nam tử đầu trọc, mỗi người lại đứng ở trên người mỗi Cự thú.

Tôn Đồ, Đoạn Thông dừng bước lại, sắc mặt khó coi vô cùng, chỗ sâu trong ánh mắt đều mơ hồ lộ ra một tia tuyệt vọng.

"Nhị vị, tuy rằng ta và các ngươi cũng không thù oán gì, bất quá Thành chủ vừa mới hạ lệnh, muốn ta lấy tánh mạng của các ngươi, vậy thì đành phải đắc tội rồi." Trác Qua nhàn nhạt nói ra.

Tiếng nói vừa xong, mười ngón tay gã hơi động một chút, đầu ngón tay mơ hồ chớp động lên từng đám tinh ti.

"Rống!"

Miệng lớn dính máu của Bạch lang Khôi Lỗi trương ra, lộ ra hai hàm răng trắng xóa, cắn xuống hai người Tôn Đồ.

Miệng lớn chưa đến, một cỗ cuồng phong đã thổi tới trước, làm cho thân hình Tôn Đồ và Đoạn Thông lung lay, bàn chân cũng có cảm giác bất ổn.

------oOo------

Chương 969: Dị dạng trong trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*

Hai người Tôn Đồ và Đoạn Thông phía dưới, đối mặt với cái miệng lớn dính máu đang thôn phệ của khôi lỗi bạch lang, đều vội vã tự mình nhảy về phía sau tránh né.

Nhưng nào ngờ thân thể bạch sắc cự lang này mặc dù khổng lồ, nhưng động tác lại nhanh chóng nhạy bén đến bất ngờ, trước mắt Đoạn Thông tối sầm, một cái bàn chân trước to như cái thớt thình lình xuất hiện, hung hăng hạ xuống một đạp.

Sắc mặt Đoạn Thông đại biến, nhưng hắn đang ở trên không trung, không tránh né được, đành phải vung cánh tay phải vừa thô vừa to nện mạnh một cái, huyền khiếu phía trên tinh quang đại thịnh, ngưng tụ thành một cột sáng màu trắng chói mắt, cứng rắn va chạm với chân trước của khôi lỗi kia.

"Răng rắc" một tiếng giòn vang!

Lần này cánh tay phải thô to của Đoạn Thông không cản nổi, cuối cùng trực tiếp vặn vẹo gãy nát, người lại càng như rơm rạ, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, đập nặng nề xuống đất, máu tươi trong miệng điên cuồng phun.

Thân thể cực lớn của bạch lang khôi lỗi cũng chỉ là lắc lư nhẹ một cái, chấn lui về phía sau một bước, nhưng lập tức liền đứng vững thân thể, đồng thời cái miệng to một lần nữa bỗng nhiên mở ra, phun mãnh liệt về chỗ Đoạn Thông một cái.

Tia sáng trắng trong miệng cự lang khôi lỗi phát ra, cả cái đầu bỗng nhiên run mạnh một cái, trong nháy mắt phát ra tiếng oanh minh trầm thấp.

Một chùm bạch quang từ trong miệng mãnh liệt bắn ra, đó là vô số chiếc

bạch sắc phi châm, phát ra tiếng rít như quỷ khóc, hung hăng bắn lên thân thể Đoạn Thông, còn đánh lên mấy trượng xung quanh vùng đó.

Những thứ phi châm này ẩn chứa lực lượng cực lớn, phạm vi mấy trượng mặt đất trực tiếp bị lõm xuống dưới.

Toàn bộ người Đoạn Thông ghim sâu vào mặt đất, toàn thân từ trên xuống dưới bị phi châm xuyên qua vô số lỗ thủng, đến một tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra, liền đi đời nhà ma.

Tôn Đồ nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, quay người liền muốn chạy trốn.

Vào thời khắc này, đỉnh đầu hắn chợt tối sầm lại, đó là nam tử đầu trọc kia khống chế một con ngân báo khôi lỗi khác lăng không đánh tới, hai cái móng vuốt báo cực lớn bỗng nhiên vồ xuống.

Tôn Đồ vừa mới tận mắt nhìn thấy sức mạnh của cự lang khôi lỗi bên kia, dễ dàng đánh chết Đoạn Thông nên không dám ngăn chặn, bạch quang phía trên hai chân đại thịnh, tránh gấp sang bên cạnh, miễn cưỡng thoát khỏi đòn tấn công của ngân báo khôi lỗi.

Vào thời khắc này, âm thanh chói tai gào thét vang lên, nhưng là đầu cự lang khôi lỗi cách đó không xa, mở ra cái miệng lớn hướng về chỗ của Tôn Đồ, tia sáng trắng trong miệng hiện lên, vô số bạch sắc phi châm phun ra, như mưa phủ xuống.

Một tiếng gầm nhẹ phát ra từ trong miệng Tôn Đồ, hắc quang trong tay hiện ra, thình lình xuất ra một thanh cốt kiếm màu đen rất nhỏ, chém một cái về phía vô số phi châm bay đầy trời.

Phía trên hắc kiếm bỗng nhiên hiện lên một mảnh sáng mờ màu đen, quay tít một vòng phía dưới, hóa thành một hư ảnh quái thú màu đen giống như con báo, nghênh đón phi châm bay đầy trên trời lao xuống, bỗng nhiên há miệng khẽ hút.

Một cỗ hắc quang như gió lốc bay ra, quấn lấy những cái phi châm trên kia.

Bóng trắng lóe lên, tất cả phi châm đều biến mất vô tung.

Thú ảnh màu đen kia cũng lóe lên lui vào bên trong hắc kiếm, không thấy bóng dáng, hơn nữa hắc quang trên thân kiếm ảm đạm đi rất nhiều.

Bất quá bàn tay Tôn Đồ khẽ đảo, trong tay bay ra một hạt bạch sắc óng ánh, đặt vào bên trong cái lỗ khảm ở chuôi hắc kiếm.

Phía dưới tinh hạt bạch quang chớp động, phút chốc biến mất vô tung, hắc kiếm quang mang trên thân kiếm lập tức lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

"Ồ!"

Trác Qua thấy cảnh này, trong miệng khẽ ồ lên một tiếng, nhưng động tác trên tay cũng không chậm chạp, mười ngón động liên tục.

Bốn vó cự lang khôi lỗi khẽ động, thân thể cực lớn hóa thành một đạo bóng trắng bay nhào đến, vậy mà trong nháy mắt liền đến trước người Tôn Đồ, tốc độ so với ngân báo khôi lỗi kia, nhanh ước chừng gấp bội, hai cái chân trước mang theo kình phong như cắt đứt mọi thứ, mãnh liệt vồ xuống.

Tôn Đồ cũng không kinh hoảng, huyền khiếu hai chân bạch quang đại phóng, một lần nữa lách mình tránh né đi.

Cự lang khôi lỗi bổ nhào về phía trước nhưng không trúng, bốn chân chạm đất đạp mạnh về phía sau một cái, thân thể to lớn giống như một tòa núi nhỏ tiếp tục vọt tới Tôn Đồ, chính giữa cơ hồ không có thời gian gián đoạn.

Thân thể Tôn Đồ bỗng nhiên nhoáng một cái, hiểm hiểm tránh né sống sót.

Cự lang khôi lỗi tấn công hai lần liên tục không trúng, bạch quang bên ngoài thân chớp động, như thiểm điện quay đầu há miệng cắn xuống phía Tôn Đồ, ở giữa miệng xuất ra từng đạo tàn ảnh, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn không ít.

Bước chân Tôn Đồ liền xê dịch, thân pháp biến ảo, lần nữa tránh thoát.

Gã thân là Bạch Nham thành chủ, giờ phút này cho dù là thân chịu trọng thương, nhưng thực lực cũng vượt xa đám người Đoạn Thông, cự lang khôi lỗi vậy mà nhất thời không làm gì được gã.

Cự lang khôi lỗi điên cuồng hét lên từng tiếng liên tục, lần nữa tiếp tục tấn công, các loại công kích như đập, cắn, xé, vồ hạ xuống tựa mưa to gió lớn, toàn bộ đều là thủ đoạn công kích, so với vật sống chân chính còn muốn bén nhạy hơn rất nhiều, chỉ là phi châm công kích kia vậy mà vẫn không sử dụng nữa, không biết có phải đã sử dụng hết hay không.

Mặc dù không có đại sát khí như phi châm, khó có thể một kích đánh gục kẻ địch, nhưng bạch quang trên thân cự lang khôi lỗi nhanh chóng trở nên sáng ngời, tốc độ vậy mà cũng càng lúc càng nhanh, thân thể hóa thành một đoàn bóng trắng, dần dần đuổi theo Tôn Đồ.

Gã nam tử đầu trọc còn lại vậy mà chỉ khống chế ngân báo khôi lỗi đứng ở đằng xa quan sát, không có xuất thủ tương trợ.

Bộ "Cô Phong Huyễn Lang" kia của Trác Qua chính là cực tinh phẩm khôi lỗi bên trong Khôi Thành, trừng trị một tên thành chủ Huyền Thành bị thương cũng không thành vấn đề, bởi vậy gã biết tiến lên chỉ tổ vướng chân vướng tay, nên cũng không ra tay giúp đỡ.

Nhưng thấy bạch lang khôi lỗi tốc độ công kích càng lúc càng nhanh, bỗng nhiên xuất ra một trảo ngang qua người.

Tôn Đồ lách mình ý đồ lướt sang ngang tránh né, nhưng một trảo của bạch lang khôi lỗi này góc độ xảo quyệt, tốc độ lại quá nhanh, mắt thấy là sẽ bị đánh trúng.

Hắn hét lớn một tiếng, hắc kiếm trong tay lần nữa lăng không chém ra một cái, thân kiếm bỗng nhiên bộc phát ra mảng lớn hắc quang, lần nữa hóa thành hư ảnh quái thú hình con báo, cắn vào chân trước bạch lang một cái, mãnh liệt hấp thu.

Bóng trắng lóe lên, chân trước bạch lang khôi lỗi giống như bị hòa tan vậy,

hư không tiêu thất.

Quái thú màu đen lần nữa lóe lên, lui về thân hắc kiếm.

Nhưng vào thời khắc này, thân hình bạch lang khôi lỗi quay cuồng một cái, cái chân trước còn lại cũng như thiểm điện vung lên, tựa hồ giống như đoán ra hư ảnh quái thú hình con báo sẽ xuất hiện vậy, vô luận thời cơ hay là góc độ đều chính xác đến cực điểm, vào lúc hư ảnh quái thú hình con báo lui về biến mất, lập tức chân trước xuyên ngang qua, vồ lên trên ngực Tôn Đồ.

Huyết quang hiện ra!

Toàn bộ người Tôn Đồ lập tức cũng bị đánh bay ra ngoài, trước ngực liền bị kéo lê mấy đạo vết thương vừa dài vừa sâu, máu tươi điên cuồng trào ra, toàn bộ người "Phanh" một tiếng, nện thẳng xuống mặt đất.

Không đợi gã bò lên, thanh âm sắc nhọn vang lên, một cây đoản kích như điện bắn tới, xuyên thủng qua vùng đan điền dưới bụng Tôn Đồ, ghim thân thể gã lên trên mặt đất.

Tôn Đồ giãy giụa hai cái, rất nhanh triệt để bất động.

"Trác điện chủ nắm giữ khôi chi thuật lại tinh tiến rất nhiều! Xem ra bên trong Khôi Thành, trừ thành chủ, không có ai có thể vượt qua ngươi rồi, bội phục." Nam tử đầu trọc thúc giục ngân báo khôi lỗi đi tới, cười nói.

"Hắc Đại huynh quá khen, nếu bàn về nắm giữ khôi chi thuật, không nói Vũ Vân điện chủ, Côn Ngọc điện chủ cũng không thua kém Trác mỗ, Tiểu Tử cô nương mới tới lại càng có thiên tư kinh người, ngay cả thành chủ cũng tán thưởng không thôi, những năm này tự mình thành chủ chỉ điểm, bây giờ khôi chi thuật của nàng, chỉ sợ đã nắm giữ toàn bộ chân truyền của thành chủ, tại hạ không dám xưng trước." Trác Qua cười nhạt một tiếng, nói ra.

Đang lúc nói chuyện, gã tung người nhảy xuống, rơi xuống bên cạnh Tôn Đồ, một tay một trảo thu hồi cái đoản kích kia.

Ánh mắt của gã lập tức vừa chuyển, nhìn về phía cốt kiếm màu đen rơi ở

một bên, phất tay đem lấy, lật xem hai cái, ánh mắt có chút sáng ngời, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

Đem cốt kiếm của Tôn Đồ thu hồi, tay lại thò vào trong ngực Tôn Đồ lục lọi một hồi, lấy ra một ít gì đó thu lại, rất nhanh lại nhảy lên bạch lang khôi lỗi.

Hắc Đại thấy hành động của Tôn Đồ, cũng không nói gì.

Tôn Đồ chính là do Trác Qua đánh chết, tất cả vật phẩm trên người tự nhiên thuộc về Trác Qua.

Hai người lập tức quay đầu nhìn về phía đám người Vũ Vân, Thần Dương. Hai người Vũ Vân, Hắc Nhị đang cùng Chu Tử Nguyên, Chu Tử Thanh kịch đấu say sưa.

Trên thân thể hai huynh muội Chu Tử Nguyên không có tổn thương gì, thực lực cường đại, hai người Vũ Vân tuy rằng toàn lực ra tay, trong chốc lát cũng không có thể đem hai người bắt lại, bất quá Vũ Vân bọn họ giờ phút này đã chiếm được thế thượng phong, chiến thắng là chuyện sớm muộn.

Nhưng Thần Dương và Hiên Viên Hành giờ phút này đứng ở phụ cận huyết trận, nhìn vào bên trong trận, vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên ngay từ đầu, đã không có ra tay.

Trác Qua sắc mặt trầm xuống, thúc giục bạch lang khôi lỗi chạy vội qua, trong nháy mắt liền đến phụ cận hai người Thần Dương.

"Thần Dương đạo hữu, các ngươi vì sao không ra tay!" Trác Qua trầm giọng hỏi.

"A, bọn chúng xảy ra chuyện gì?" Hắc Đại cũng cùng tới đây, đột nhiên nhẹ kêu lên tiếng.

Trác Qua nghe vậy, đưa tầm mắt nhìn qua thấy hai mắt của hai người trống rỗng ngốc trệ, sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, người nhẹ nhàng từ khôi lỗi bay xuống.

"Các ngươi xảy ra chuyện gì vậy?" Trác Qua đụng đụng thân thể hai người, nhưng Thần Dương và Hiên Viên Hành vẫn giữ một bộ dạng thờ ơ.

"Nhìn bộ dạng như vậy, tựa hồ là bị người khác dùng thủ đoạn giam cầm thần hồn rồi." Hắc Đại tường tận xem xét thần sắc hai người một chút, nói ra.

"Ta xem cũng thấy vậy, chỉ là là người phương nào ra tay, chẳng lẽ có quan hệ với huyết trận này?" Trác Qua thì thào tự nói, lập tức bỗng nhiên nhìn về phía hai người Hàn Lập và Phù Kiên bên trong huyết trận.

Kén máu quanh hai người Hàn Lập càng ngày càng dầy, từ phía bên ngoài đã hoàn toàn không nhìn thấy được tình huống phía trong đó, chỉ có thể nghe được từng tiếng thanh âm oanh minh truyền ra.

"Bất kể là không phải người bên trong gây nên, huyết trận này không thể lại để cho nó vận hành thêm nữa." Trong mắt Trác Qua lãnh mang lóe lên, phi thân nhảy lên phần lưng bạch lang khôi lỗi, mười ngón bấm.

Các nơi trên thân thể bạch lang khôi lỗi xuất hiện bạch quang chói mắt, hơn nữa theo hắn thi pháp, hội tụ về phía chân trước duy nhất của nó.

"Khai!" Trác Qua sắc mặt nghiêm túc, mười ngón liên động.

Thân hình khổng lồ của bạch lang khôi lỗi bay vọt lên, chân trước lăng không vung lên.

"Xoẹt" một tiếng, năm đạo tia sáng hình bán nguyệt trắng thình lình xuất hiện, hơn nữa nhanh chóng to lên.

Trong nháy mắt, năm đạo quang nhận, mỗi một đạo đều to lớn đến cỡ tầm hơn mười trượng, nở rộ bạch quang vô cùng chói mắt, mắt thường không cách nào nhìn thẳng vào.

Quang nhận xẹt qua hư không phát ra thanh âm xì xì khiến cho người ta sợ hãi, tản mát ra một cỗ y như trảm phá vạn vật, mạnh mẽ sắc bén.

Xa xa đám người Vũ Vân, Chu Tử Nguyên đang kịch chiến cảm ứng được tình huống chỗ huyết trận, động tác trên tay đều là dừng một chút, quay đầu nhìn qua.

Năm đạo bạch sắc quang nhận như chậm mà nhanh, chớp động một cái liền xuất hiện ở trước huyết sắc quang mạc, hung hăng hạ xuống.

Vào thời khắc này, huyết sắc quang mạc đột nhiên hiện ra vô số huyết sắc phù văn, một hồi huyết sắc tinh quang lưu chuyển, quang mạc đột nhiên biến dày hơn gấp bội, hơn nữa nở rộ huyết quang ngút trời, nghênh đón năm đạo quang nhận.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh rung trời!

Hai màu đỏ trắng quang mang bộc phát ngút trời, toàn bộ đại điện kịch liệt đung đưa, vô số đá lớn đá nhỏ như mưa rơi xuống, trên vách tường tứ phía vết rách lại sâu hơn rất nhiều.

Đại điện lắc lư rất nhanh khôi phục, đỏ trắng quang mang cũng nhanh chóng phiêu tán, lộ ra huyết sắc quang mạc, rõ ràng bảo trì nguyên trạng, không có chút dấu hiệu tổn hại nào.

Trác Qua nhìn thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trầm xuống.

"Xem ra hai người Thần Dương thành ra như vậy, chính là do hai người bên trong huyết trận gây nên. Trác điện chủ, ta giúp ngươi một chút sức lực, cùng nhau phá vỡ cấm chế này!" Hắc Đại ở bên quát.

------oOo------

Chương 970: Chiếm giữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjinh*
***Biên**: Độc Hành*

Trong lúc nói chuyện, hai tay Hắc Đại nhấc lên, chợt bên ngoài thân khôi lỗi Ngân Báo dưới người y nổi lên từng đường vân màu bạc, chớp động hào quang màu bạc, như đang vận sức chờ phát động.

"Màn sáng này cực kỳ kiên cố, nếu chỉ dựa vào khôi lỗi của hai người chúng ta sợ là còn chưa đủ." Vẻ mặt Trác Qua đã khôi phục lại bình tĩnh, đưa tay ngăn Hắc Đại lại, từ tốn nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Ánh mắt Hắc Đại không khỏi trừng một cái.

"Không cần lo lắng, khôi lỗi của chúng ta không phá được cấm chế này, không có nghĩa là người khác không phá được. Lúc này ta mới hiểu vì sao thành chủ để lại Kim Dực Kiêu khôi lỗi." Trác Qua quay người nhìn về bộ Kim Dực Kiêu khôi lỗi nằm trên mặt đất phía xa, nhếch miệng cười một tiếng, gã đang muốn xoay người đi đến chỗ đó.

Bất ngờ bên tai gã vang lên một tiếng hừ lạnh, một sợi thần thức vô hình đâm vào đầu Trác Qua.

Trong miệng Trác Qua phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết, bỗng nhiên hai tay ôm đầu.

Vào ngay lúc đó, một đạo tinh quang từ trong huyết trận bắn ra nhanh như chớp, trong nháy mắt lao đến trước người Trác Qua.

Trong tinh quang mơ hồ có thể nhìn thấy mấy sợi xiềng xích óng ánh, liền muốn chui vào trong đầu Trác Qua.

Ngay đúng lúc đó, giữa mi tâm Trác Qua tuôn ra hơn mười sợi tinh ti gần như trong suốt hết sức nhỏ, quấn chặt lấy đạo tinh quang đang phóng tới, bao gồm cả xiềng xích óng ánh bên trong.

Những xiềng xích óng ánh kia phảng phất như cá mắc vào lưới, bị chính những sợi tinh ti hết sức nhỏ quấn quanh nên dừng lại giữa không trung.

Chẳng qua những xiềng xích kia thô to hơn nhiều so với tinh ti, nó ra sức giãy giụa, tiếp tục lao thẳng về phía trước.

Nhưng trong thời khắc dừng lại tích tắc đó, cũng đủ để Trác Qua kịp phản ứng, gã liền thả người nhảy xuống Bạch Lang khôi lỗi, nhanh chóng bay vút về phía xa, trong miệng cười lạnh hắc hắc nói: "Xem ra các hạ cũng không có nhiều kinh nghiệm giao thủ với người Khôi Thành, loại trình độ công kích thần hồn này quả thật không có tác dụng đối với bọn ta."

Hắc Đại cũng lập tức thúc giục khôi lỗi theo sát sau lưng Trác Qua, lao nhanh về phía xa.

Trong huyết trận, hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, giữa mi tâm lóe lên tinh quang.

Mấy sợi xiềng xích óng ánh kia cũng lập tức sáng rõ hào quang, không truy đuổi hai người Trác Qua nữa mà giãy giụa từ trong những sợi tinh ti thoát ra bắn ngược quay về.

Hàn Lập hít sâu một hơi, toàn lực vận chuyển huyết trận, tiếp tục trùng kích huyền khiếu trên người.

Trong khoảng thời gian ngắn này, trên người hắn đã mở ra hai ba mươi huyệt huyền khiếu.

Trong nháy mắt Trác Qua tung người hạ xuống Kim Dực Kiêu khôi lỗi, mười ngón tay của gã chuyển động không ngừng, từng đạo tinh ti từ trong tay gã bắn ra, chui vào trong thể nội Kim Dực Kiêu khôi lỗi.

Hắc Đại đứng trước Kim Dực Kiêu khôi lỗi, cảnh giác nhìn về huyết trận

phía xa.

Chẳng qua, huyết trận nơi đó cũng không có phát sinh biến cố nào nữa.

Bên ngoài thân Kim Dực Kiêu lập tức nổi lên một tầng kim quang sáng rực, chỉ có điều đám hắc quang kia vẫn như cũ còn bám trên đó, tuy vậy nó cũng đã đỉnh chỉ khuếch tán.

Trong miệng Trác Qua nói lẩm bẩm, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, kim quang trên người Kim Dực Kiêu lập tức nổi lên sóng gió quay cuồng, bao phủ đám hắc quang vào bên trong đó, đồng thời ra sức phản công ồ ạt.

Đám hắc quang kia cũng lập tức bắt đầu phiêu tán, chỉ là tốc độ rất chậm.

Trong mắt Trác Qua lóe lên một tia không kiên nhẫn, liền vung tay lên, đột nhiên trong tay hiện ra một thanh cốt kiếm màu đen, chính là chuôi kiếm của Tôn Đồ, gã lăng không chém một cái.

Trên cốt kiếm nổi lên hào quang, lần nữa hiện ra hư ảnh Ly Miêu quái thú, chẳng qua hình dáng của nó so với trước đã phai nhạt đi rất nhiều, hơn nữa bộ dáng có chút uể oải không muốn động đậy.

Trác Qua hừ nhẹ một tiếng, bàn tay cầm kiếm liền chớp động hào quang, từ trong đó còn kèm theo mấy đạo tinh ti.

Lúc này hư ảnh Ly Miêu quái thú mới động đậy đứng lên, há miệng hút lấy hắc quang đang bám trên người Kim Dực Kiêu.

Những hắc quang kia lập tức nhanh chóng tách khỏi khôi lỗi Kim Dực Kiêu, hóa thành một cột sáng màu đen mông lung, chui vào trong miệng Ly Miêu quái thú.

Kim quang bên ngoài thân Kim Dực Kiêu ra sức trục xuất hắc quang, còn có Ly Miêu quái thú cắn nuốt, đám hắc quang kia nhanh chóng thoát khỏi khôi lỗi, sau mấy hơi thở liền hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Khôi lỗi Kim Dực Kiêu phát ra một tiếng réo vang vui mừng, hai cánh nó mở ra, cả thân thể khổng lồ của nó vọt lên, hóa thành một mảnh huyễn ảnh lao vùn vụt lượn vòng bên trong đại điện, tốc độ nhanh kinh người, dễ dàng kéo lê hơn mười đạo tàn ảnh.

Kim ảnh mang theo từng đạo kình phong sắc bén như thực chất, gào thét ở trong đại điện, dễ dàng vạch ra từng đạo vết tích trên mặt đất và vách tường.

Bọn người Vũ Vân, Chu Tử Nguyên bị kình phong ảnh hưởng đến, mỗi người vội vàng tránh né lui về phía sau, cũng như tạm dừng giao chiến.

Chu Tử Nguyên nhìn kim ảnh lao vùn vụt, trên mặt nổi lên một tia sợ hãi.

Chu Tử Thanh cũng nhìn kim ảnh bay giữa không trung, nhưng nàng không có nhìn nhiều Kim Dực Kiêu mà ánh mắt chiếu vào thân ảnh Trác Qua, trong mắt hiện lên hào quang phức tạp.

Mặc dù huyễn ảnh màu vàng nhanh chóng vô cùng, nhưng lại ẩn ẩn có chút phiêu hốt bất ổn, đây là lần đầu Trác Qua điều khiển khôi lỗi này, cho nên thủ pháp có hơi không quen.

Chẳng qua sau khi bay hai vòng quanh đại điện, Kim Dực Kiêu khôi lỗi rất nhanh liền ổn định lại.

"Kim Dực Kiêu là đệ nhất tốc độ ở Khôi Thành, quả nhiên không tầm thường." Trong lòng Trác Qua nóng như lửa, gã lập tức nhìn về phía đại trận màu máu, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, bỗng nhiên hai tay mười ngón không ngừng lay động như bánh xe.

Trong miệng Kim Dực Kiêu phát ra một tiếng kêu bén nhọn, nhanh chóng vỗ hai cánh, chớp mắt hóa thành một đạo tàn ảnh màu vàng, lao nhanh như lôi điện về phía huyết trận.

Gần tới huyết trận, bỗng nhiên hai cánh Kim Dực Kiêu thu lại, cả người nhìn giống như cây dùi nhọn màu vàng thật lớn, trên đỉnh cây dùi chính là cái mỏ chim sắc bén của Kim Dực Kiêu.

Mỏ chim màu vàng phát ra hàn quang màu vàng không gì không phá được, mang theo khí thế xuyên thủng tất cả, đâm tới màn sáng màu máu.

Bên trong kén máu, Hàn Lập nhướng mày, hai tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

Ngay mi tâm của hắn lóe lên tinh quang, từ đó bắn ra một đạo kiếm ảnh óng ánh phát ra một cỗ cảm giác sắc bén, chính là Thần Niệm Chi Kiếm.

Chẳng qua hắn cùng lúc dùng Thần Niệm Tù Lung giam cầm hai người Thần Dương, đã hao tổn rất nhiều lực lượng thần thức, vì vậy mà hắn thi triển uy lực Thần Niệm Chi Kiếm lần này, so với lần thi triển trước đó đã nhỏ hơn rất nhiều.

Thần Niệm Chi Kiếm bắn ra như lôi điện, mục tiêu không phải là khôi lỗi Kim Dực Kiêu, mà nó lao nhanh tới Trác Qua.

Chỉ thấy tinh quang lóe lên, đạo kiếm ảnh kia liền xuất hiện trước người Trác Qua, cũng như lao thẳng tới mi tâm của gã.

Trác Qua cảm nhận được khí tức Thần Niệm Chi Kiếm, sắc mặt đại biến, không kịp điều khiển khôi lỗi, cả người mau chóng tránh né sang bên cạnh.

Đột nhiên Thần Niệm Chi Kiếm cũng chuyển hướng một cái, không chém về phía Trác Qua, mà chém xuống tinh ti phát ra từ hai tay của gã.

"Muốn giương đông kích tây? Buồn cười, ngươi cho là ta không nghĩ tới điều đó sao?" Trong mắt Trác Qua giật mình, tuy nhiên khóe miệng lại lộ ra một tia giễu cợt, mười ngón tay gã liền khẽ động, trên mặt tinh ti từ đầu ngón tay phát ra chớp động tinh quang, thình lình đều hóa thành hình dạng sương mù.

Thần Niệm Chi Kiếm không ngừng chút nào, chém tới đám tinh quang hóa thành sương mù này.

Một tiếng "Xoẹt" vang lên, trong hư không bùng lên từng điểm tinh quang,

những tinh quang trong trạng trái sương mù kia đều nổ tung phiêu tán.

Tuy vậy vầng sáng của Thần Niệm Chi Kiếm cũng đại giảm, tựa như đã tiêu hao khá lớn, nó cũng không tiếp tục dừng lại ở bên ngoài mà bay vụt quay trở lại màn sáng màu máu.

"Cái gì!" Trác Qua ngẩn ngơ, trong mắt lộ vẻ khó có thể tin được.

Kim Dực Kiêu lập tức liền mất đi điều khiển, hai cánh gập lại bất ngờ mở ra một cái, khiến cho phương hướng bay lệch đi, biến thành bay vọt lên trên.

Kết quả là, khu vực mỏ chim va chạm vào màn sáng màu máu thì lúc này lại đột nhiên biến thành phần bụng.

Một tiếng "Ầm" vang thật lớn!

Chợt cả màn sáng màu máu lõm vào bên trong, lập tức chấn động phập phồng, hào quang màu máu chớp loạn.

Kim Dực Kiêu khôi lỗi cũng bị màn sáng bắn ngược lại, văng thẳng lên trên nóc nhà

Ngay lúc đó rốt cuộc Trác Qua cũng đã hồi phục lại, hai tay như bánh xe lần nữa điểm động, từ đó bắn ra từng đạo tinh ti, nhanh như lôi điện chui vào trong thể nội Kim Dực Kiêu.

Mặt ngoài Kim Dực Kiêu khôi lỗi chớp động kim quang, lần nữa bị Trác Qua khống chế, hai cánh nó vỗ không ngừng, trong thời khắc sắp đụng vào nóc nhà thì thân hình của nó cũng kịp dừng lại.

Trác Qua thở ra một hơi thật dài, liền nhìn về phía huyết trận, tiếp đó mười ngón tay khẽ động, Kim Dực Kiêu khôi lỗi lập tức thay đổi phương hướng, lần nữa đánh tới huyết trận.

Chẳng qua lần này gã không điều khiển Kim Dực Kiêu dùng mỏ phát động công kích nữa, mà đứng ở khoảng cách xa, rồi mở hai cánh ra, trên hai cánh nổi lên kim quang.

Xuy xuy xuy!

Vô số kim vũ từ trên hai cánh bùng nổ bắn ra, từ đó phát âm thanh gào thét đáng sợ, đánh về phía màn sáng màu máu.

Trong kén máu, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

Giờ phút này, cả người hắn ở trong huyết trận, thủ đoạn hắn có thể sử dụng không nhiều, nếu như Trác Qua gần huyết trận ngược lại hắn còn có thể ứng phó được một chút, nhưng gã đứng từ đằng xa công kích tới, ngay cả một chút biện pháp ứng phó hắn cũng không có.

Rơi vào đường cùng, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết.

Trên màn sáng màu máu toả sáng hào quang, từ đó nổi lên vô số đường vân màu máu, lần nữa tăng thêm một chút, ngạnh kháng những kim vũ đang công kích đến.

Tiếng nổ tung "ầm ầm" không ngừng vang lên, khiến cho màn sáng màu máu rung động dữ dội, nhanh chóng trở nên mỏng manh lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Một bên Hắc Đại thấy vậy, cũng thúc giục Ngân Báo khôi lỗi phát động công kích ở khoảng cách xa, trợ giúp Trác Qua.

Màn sáng màu máu càng lúc càng mỏng manh, sau mấy hơi thở rốt cục "Phốc xuy" một tiếng, triệt để sụp đổ vỡ vụn.

Kim vũ đầy trời cũng không ngừng lại chút nào, mà tiếp tục bắn vào trong huyết trận.

Những kim vũ này có uy lực lớn đến kinh người, chỉ nghe âm thanh như vải vóc xé rách không ngừng truyền đến, những trận văn trong huyết trận cũng tùy tiện bị nó cắt đứt chém nát, dễ dàng phá hủy hơn phân nửa.

Huyết trận còn sót lại chấn động kịch liệt, từng phần còn lại nối tiếp nhau

nhô lên trên mặt, rồi tiếp đó nổ tung ầm ầm.

"Phanh, phanh"...

Tiếng nổ tung đinh tai nhức óc không ngừng truyền ra, huyết trận còn sót lại cuối cùng cũng triệt để biến mất, hóa thành một mảnh sóng khí màu máu mờ mịt, giống như sóng dữ dâng trào khuếch tán quét ra bốn phương tám hướng.

Mặc dù Trác Qua cùng Hắc Đại đứng khá xa, nhưng trong nháy mắt cũng bị sóng khí màu máu lan đến, cả người lẫn khôi lỗi liền bị đẩy ngược về phía sau.

Dưới tình thế cấp bách, hai tay Trác Qua nhanh chóng kết động một hồi, thúc giục Kim Dực Kiêu khôi lỗi ổn định lại thân hình.

Không đợi gã triệt để ổn định lại Kim Dực Kiêu, bất ngờ sóng khí màu máu phía trước chấn động một cái, một bóng người từ đó bắn ra nhanh như điện, cả người bao phủ hào quang chói mắt, một quyền đánh vào đầu Trác Qua.

Trên nắm đấm tràn ngập man lực như muốn phá toái hư không, rõ ràng lưu lại một đạo trắng bạc, hơn nữa phát ra tiếng nổ vang như lôi đình.

Sắc mặt Trác Qua đại biến, không kịp điều khiển Kim Dực Kiêu, dưới chân gã đạp mạnh xuống khôi lỗi một cái, cả người nhanh chóng bắn ngược về phía sau.

Cùng lúc đó, trên hai chân của gã, mỗi chân sáng lên một đạo hào quang thô to, phun về phía trước, làm cho tốc độ của gã lần nữa đột ngột tăng lên, hung hiểm tránh thoát khỏi một quyền đang đánh tới.

"Hừ!" Bóng người kia hừ lạnh một tiếng, dưới chân cũng đạp mạnh lên trên lưng Kim Dực Kiêu khôi lỗi.

Một tiếng "ầm ầm" vang lên nặng nề, cả thân thể khổng lồ Kim Dực Kiêu khôi lỗi giống như thiên thạch rơi xuống dưới, đập mạnh trên mặt đất.

Bóng người màu trắng kia mượn lực lao tới, chợt "Vèo" một tiếng biến mất không thấy đâu nữa, sau một khắc liền trống rỗng xuất hiện trước người Trác Qua, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Vẻ mặt Trác Qua lóe lên vẻ hoảng sợ, cũng không thấy làm động tác nào khác, bất ngờ phía sau xương sống lưng của gã bắn ra tám đạo hắc quang, không ngờ là tám cái chân dài màu đen cong veo, nhìn giống như là chân nhện.

Tám cái chân nhện này, mỗi một cái đều dài hai ba trượng, phần đuôi ngăm đen sắc bén, từ đó chớp động từng đạo hào quang âm u, làm cho người ta nhìn vào không rét mà run.

Xuy xuy xuy!

Tám cái chân nhện vừa xuất hiện, lập tức lấy khí thế sét đánh đâm thẳng về phía bóng người màu trắng kia.

------oOo------

Chương 971: Thủ đoạn lôi đình

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Tốc độ tám cái chân nhện mặc dù nhanh như sét đánh, nhưng tốc độ bạch sắc nhân ảnh còn nhanh hơn, hai tay duỗi ra trên dưới rồi nắm lại, tám cái chân nhện không biết như thế nào lại rơi vào trong tay hắn toàn bộ, sau đó hắn dùng lực bóp lại.

"Rặc rặc" một tiếng, tám chân nhện trực tiếp bị bẻ gãy toàn bộ.

Người nọ vung tay lên, tám chân nhện hóa thành tám đạo bóng đen bay về, lấy thế nhanh như chớp đâm vào trước ngực Trác Qua, xuyên thấu qua.

Toàn bộ thân hình Trác Qua bị đánh bay ngược ra sau, nhưng trong lúc bay ngược ra sau, thân thể gã lăng không một phen, đồng thời hất tay lên, một sợi dây thừng dài màu trắng từ trong tay áo bắn ra, "Rẹt" một tiếng đâm vào nóc đại điện.

Một tay gã nắm dây thừng dài kéo lên, thân thể bay lên cao, theo một cái động lớn trên nóc đại điện bắn ra, biến mất ở bên ngoài.

Gã hành động liên tiếp mạnh mẽ vô cùng, không có chút dấu hiệu bị thương.

Bạch sắc nhân ảnh "Ồ" nhẹ một tiếng, nhưng không đuổi theo, mà thân hình khẽ động, bay vụt hạ xuống.

Sóng khí huyết sắc phía dưới giờ phút này mới phiêu tán yếu đi, vẻ mặt Hắc Đại sợ hãi, thúc giục Ngân báo khôi lỗi vừa mới ổn định thân hình, chạy trốn về phía động lớn vách tường ở phía xa.

Nhưng vào thời khắc này, trên đầu Ngân Báo hoa lên một bóng người, đạo

bạch sắc nhân ảnh kia trống rỗng xuất hiện như quỷ mỵ

"Hắc Đại đạo hữu, hà tất vội vã rời đi như vậy?"

Bóng người nói một câu, trên người chớp động bạch quang, một cỗ tràn đầy man lực toả ra, khiến cho hư không phụ cận ba động chập chùng như mặt nước.

Đầu Ngân Báo khôi lỗi "Rặc rặc" một tiếng, lập tức hiện ra một vết nứt lớn.

Thân hình Hắc Đại khẽ động, đang muốn từ trên thân Ngân Báo khôi lỗi nhảy xuống bỏ chạy, nhưng trong lòng nghĩ lại, tốc độ của mình chênh lệch quá xa với người này, căn bản không có khả năng chạy thoát, liền dừng lại.

"Thông minh, vừa rồi nếu ngươi dám chạy trốn, kết cục sẽ giống với khôi lỗi này." Bạch sắc nhân ảnh đạp chân một cái.

Một cỗ man lực sắc bén từ dưới chân hắn đột nhiên bộc phát ra, đâm vào đầu Ngân Báo khôi lỗi.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục, đầu Ngân Báo khôi lỗi bị cổ cự lực này xuyên qua, xuyên thủng ra một cái động lớn, thân thể cao lớn của nó lập tức ngã xuống ầm ầm.

Thân thể Hắc Đại run lên, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi, thành thành thật thật đứng ở đó, không dám vọng động chút nào.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn từ bên cạnh truyền đến, một chỗ trên vách tường xa xa bị đánh ra một cái động lớn, hai đạo nhân ảnh cũng theo động lớn bay ra, chính là hai người Vũ Vân và Hắc Nhị.

Hai người chứng kiến tình huống Huyết trận nơi này, dưới sự kinh hãi, lập tức buông bỏ Chu Tử Nguyên cùng Chu Tử Thanh, quay người chạy trốn.

Bạch sắc nhân ảnh nhìn nơi đó một cái, cũng không có đuổi theo.

Vẻ mặt Chu Tử Thanh sợ hãi, đang tính quay người chạy trốn, lại bị Chu

Tử Nguyên kéo lại, hai người truyền âm trao đổi một cái, rồi cất bước đi tới.

"Lệ đạo hữu, đa tạ ngươi ngày hôm nay cứu giúp chúng ta." Giờ phút này trên người Chu Tử Nguyên chồng chất vết thương, nhưng vẫn như cũ đứng thẳng tắp, chắp tay thi lễ một cái với bạch sắc nhân ảnh.

Chu Tử Thanh cũng thi lễ một cái, nói cảm ơn.

Trên người bóng trắng nhanh chóng tiêu tán bạch quang, lộ ra thân ảnh Hàn Lập.

"Những người Khôi Thành kia tự rời khỏi mà thôi, nhị vị không cần cám ơn ta." Hàn Lập nhìn hai người một cái, nhàn nhạt nói ra.

Đối với huynh muội Chu Tử Nguyên, hắn cũng không có ác cảm gì, chỉ là bây giờ đối địch với Ách Quái, đương nhiên cũng sẽ không muốn gặp hai người này.

"Bất kể thế nào, tính mạng hai người chúng ta hôm nay là do Lệ đạo hữu cứu, Chu Tử Nguyên ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình, ngày sau tất nhiên sẽ hồi báo, cáo từ." Chu Tử Nguyên mở miệng nói ra, quay người đi đến hướng động lớn trên vách tường kia.

Chu Tử Thanh nhìn Hàn Lập một cái, bờ môi khẽ nhúc nhích, dường như muốn nói cái gì, nhưng cũng không nói ra, quay người đuổi theo Chu Tử Nguyên.

Hai người rất nhanh từ chỗ động lớn vách tường nhảy ra, rồi biến mất.

"Lệ đạo hữu, ngươi lưu ta lại, không biết cần làm chuyện gì?" Hắc Đại chờ hai người Chu Tử Nguyên rời khỏi, nhìn sắc mặt Hàn Lập, thấp thỏm trong lòng, cẩn thận hỏi.

"Ngươi không cần sợ hãi, ta lưu ngươi lại, chỉ là muốn hỏi mấy vấn đề mà thôi, chỉ cần câu trả lời của ngươi làm cho ta hài lòng, ta sẽ không lấy tính mạng ngươi, đi theo ta." Hàn Lập không trả lời câu hỏi của Hắc Đại, quay

người đi đến phía xa.

Hắc Đại nghe vậy trong lòng buông lỏng, lập tức cất bước đuổi theo.

Hai người rất nhanh đi tới bên cạnh khôi lỗi Kim Dực Kiêu, Hàn Lập nhìn khôi lỗi trước mắt, dò xét trên dưới một hồi, ánh mắt dần trở nên sáng ngời.

"Khôi Thành sử dụng Khôi chi pháp, nếu ta không nhìn lầm, là dùng lực lượng thần thức ngưng tụ thành hình, từ đó khống chế khôi lỗi, đúng vậy không?" Hàn Lập quay đầu nhìn về phía Hắc Đại, hỏi.

"Không sai, đúng là như thế." Hắc Đại hơi chần chờ, đáp.

"Dùng lực lượng thần thức ngưng tụ thành hình, cần lực lượng thần thức rất cường đại, người Khôi Thành các ngươi khống chế khôi lỗi, nhất định có bí thuật tu luyện tăng cường thần thức cường đại? Thuật này tên gọi là gì?" Hàn Lập lại hỏi.

"Là Sa Tâm thành chủ truyền thụ cho chúng ta một loại bí thuật tên là "Khôi lỗi chi tâm"." Hắc Đại trung thực trả lời.

"Giao bí pháp này cho ta." Đuôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, lạnh lùng nói.

Hôm nay hắn đã trở mặt với Khôi Thành, còn vì nữ tử váy đen kia, ngày sau không chừng sẽ có đại chiến.

Đối với thủ đoạn Khôi Thành, hắn đã biết rõ đại khái, bất quá cần phải cẩn thận hơn.

Hắc Đại nghe nói thế, sắc mặt biến đổi, hiện ra một chút do dự.

"Thế nào, việc này làm ngươi khó xử à?" Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, trên mặt dâng lên một tầng sương lạnh.

"Không có, bí thuật ở đây, mời Lệ đạo hữu xem qua." Hắc Đại nhìn thấy sắc mặt Hàn Lập, trong lòng khẽ động, biết rõ nếu không tuân lệnh, lập tức

chỉ có con đường chết, vội vàng buông lỏng cố kỵ trong lòng, lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trì hoãn, tiếp nhận ngọc giản, thần thức chui vào trong đó.

Bên trong là một môn bí thuật rèn luyện thần hồn, chia làm năm tầng, tinh diệu dị thường, so với luyện Thần Thuật cũng không kém hơn bao nhiêu.

Ngoại trừ Khôi Lỗi Chi Tâm, bên trong ngọc giản còn có bí thuật làm thần thức hóa hình, khống chế khôi lỗi, dị thường huyền diệu.

Hàn Lập vốn rất có hứng thú với thuật khôi lỗi, lập tức nghiên cứu sơ qua.

Sau một lát, hắn thu hồi ngọc giản, hai tay nhấc lên.

"Xùy xùy" âm thanh nhẹ vang lên, từng đạo tinh ti vừa thô vừa to từ đầu ngón tay hắn bắn ra, chui vào trong cơ thể Kim Dực Kiêu.

Bên ngoài thân Kim Dực Kiêu sáng ngời kim quang, lập tức bay lên trời, lơ lửng ở giữa không trung.

Hắc Đại thấy cảnh này, cảm thấy khiếp sợ.

Sử dụng Khôi chi thuật này khó khăn vô cùng, dù lực lượng thần thức có đủ, muốn luyện thành thuật này, tối thiểu cũng phải khổ luyện trăm năm trở lên, người trước mắt này vậy mà trong nháy mắt đã luyện thành!

Thân hình Hàn Lập khẽ động, thả người nhảy lên lưng Kim Dực Kiêu, ngón tay khẽ nhúc nhích, Kim Dực Kiêu lập tức bắn ra, bay múa xung quanh điện.

Chỉ là thủ pháp khống chế của hắn chưa không thạo, Kim Dực Kiêu bay lúc cao lúc thấp, xa xa không bằng Trác Qua, càng không thể so sánh với sự tinh diệu của Sa Tâm lúc trước, chênh lệch một trời một vực.

Hàn Lập cũng không có ở trên không trung quá lâu, rất nhanh liền dừng

Kim Dực Kiêu lại, thả người nhảy xuống.

Sử dụng Khôi chi thuật này có chút thâm thuý, hắn bất quá là dựa vào lực lượng thần thức vô cùng cường đại, mới miễn cưỡng tu thành, hơn nữa hắn cũng không phải là muốn khống chế khôi lỗi tác chiến, chỉ là muốn hiểu rõ đạo này, để thuận tiện ngày sau chiến đấu với người Khôi Thành.

"Lúc trước ta thấy người Khôi Thành các ngươi có thể thu nhỏ khôi lỗi lại thành viên cầu, các ngươi sử dụng thủ đoạn gì?" Hàn Lập lại hỏi Hắc Đại.

"Đó là Sa Tâm thành chủ phát minh một loại bí thuật tên là Thu Khôi bí thuật, kết hợp Khôi Lỗi Chi Thuật cùng không gian bí pháp làm một, phương pháp cụ thể ở đây." Hắc Đại đã đưa Khôi lỗi chi tâm, còn có bí thuật sử dụng cho Hàn Lập, cũng không quan tâm chuyện gì khác nữa, lập tức liền đưa Thu Khôi bí thuật cho Hàn Lập.

Thuật này có chút phức tạp, nhưng Hàn Lập đã luyện thành sử dụng Khôi chi thuật, luyện tập một chút, rất nhanh liền hoàn thành thuật này.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, mấy đạo tinh quang chui vào người Kim Dực Kiêu.

Mặt ngoài khôi lỗi Kim Dực Kiêu chớp động kim quang, khôi lỗi khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại, mấy hơi thở sau đã hóa thành một viên cầu màu vàng, rơi vào trong tay của hắn.

Trong lòng Hàn Lập thoả mãn, gật đầu nhẹ.

"Không biết Lệ đạo hữu còn có vấn đề gì không, tại hạ nhất định tri vô bất ngôn (không biết không nói)." Trong lòng Hắc Đại buông lỏng, nịnh nọt hỏi.

"Lần này Khôi Thành các ngươi tiến vào Đại Khư, mục đích là gì?" Hàn Lập thu hồi viên cầu màu vàng, hỏi.

"Sa Tâm thành chủ nói, mục đích Khôi Thành chúng ta có hai việc, một là đánh chết Ách Quái, hai là cướp lấy Thánh Hài. Về phần có thêm mục đích

nào khác hay không, tại hạ cũng không được biết." Hắc Đại suy nghĩ một chút, nói ra.

"Còn có vấn đề cuối cùng, ngươi chỉ cần trả lời rõ ràng, liền có thể rời đi." Ánh mắt Hàn Lập hơi híp lại, im lặng chốc lát, sắc mặt ngưng trọng mở miệng hỏi.

"Mời Lệ đạo hữu nói." Trong lòng Hắc Đại rùng mình, vội mở miệng nói ra.

"Nữ tử váy đen đi theo bên cạnh Sa Tâm thành chủ, ta nghe các ngươi gọi nàng là Tiểu Tử, ngươi biết gì về nàng không? Người này đến Khôi Thành khi nào?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Tại hạ ở Khôi Thành có thân phận thấp kém, Tiểu Tử cô nương một mực đi theo bên cạnh Sa Tâm thành chủ, hơn nữa tính cách nàng có chút quái gở, cũng không nói chuyện với ngoại nhân. Vì vậy tại hạ biết về nàng không nhiều lắm, chỉ biết nàng có thiên phú sử dụng Khôi chi thuật, thành chủ rất coi trọng nàng. Về phần nàng đến Khôi Thành khi nào, tại hạ một mực bế quan từ mấy trăm năm trước, mới ra trước đây không lâu, khi đó Tiểu Tử đã xuất hiện rồi, nghe nói nàng tới Khôi Thành hơn trăm năm trước." Hắc Đại suy nghĩ một chút, sau đó nói như thế.

Hàn Lập nghe nói thế, im lặng đứng đó, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên, nói: "Tốt, ngươi có thể rời khỏi."

Hắc Đại nghe vậy vui vẻ, ôm quyền thi lễ với Hàn Lập một cái, nhanh chóng rời khỏi, cũng mặc kệ đầu Ngân Báo khôi lỗi bị huỷ diệt kia.

Hàn Lập đứng thẳng tại chỗ một lát, thở nhẹ ra một hơi, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, trước thu lại bộ Bạch Lang khôi lỗi của Trác Qua, tiếp đó cất bước đi tới bên cạnh huyết trì.

Khấp Huyết đại trận đã nứt toác, năm pho tượng bên cạnh huyết trì cũng đã vỡ vụn toàn bộ, bất quá huyết trì lại không tổn hại bao nhiêu.

Hắn nhìn lại phía huyết trì lần cuối, sắc mặt hơi ngẩn ra.

Quang môn huyết sắc dưới đáy ao giờ phút này đã không thấy bóng dáng, chẳng biết biến mất từ lúc nào

Một bóng người giờ phút này đang nằm dưới đáy ao, không nhúc nhích, chính là Phù Kiên.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, thả người nhảy xuống, đi tới bên cạnh Phù Kiên, thần thức tìm tòi.

Các nơi trong cơ thể Phù Kiên hầu như không còn chỗ nào tốt, bất luận là bắp thịt, hay là lục phủ ngũ tạng toàn bộ đều đã đến bờ sụp đổ, lập tức sẽ hoàn toàn bị huỷ diệt, Nguyên Anh trong đan điền cũng gần như tan vỡ rồi.

Trên người gã tuy rằng còn lưu lại một chút khí tức, nhưng thực sự đang tiêu tán nhanh, e rằng không bao lâu nữa sẽ triệt để biến mất.

Hàn Lập cũng không có hảo cảm với Phù Kiên, hai người lúc trước còn có xung đột, chỉ là chứng kiến gã hôm nay với bộ dáng này, cảm thấy có chút thổn thức.

Bất quá hắn đương nhiên sẽ không xuất thủ cứu chữa gã, huống chi hắn cũng không có thủ đoạn nghịch thiên kia, rất nhanh liền dời ánh mắt đi, nhìn lại chỗ quang môn huyết sắc lúc trước.

Nhưng mà lúc này nơi đó đã rỗng tuếch, một chút dấu vết cũng không để lại, dường như chưa bao giờ có quang môn kia.

------oOo------

Chương 972: Thù oán cá nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Converter: Lolotica

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, nhìn lại chung quanh, mặt lộ vẻ do dự.

Hắn mặc dù ở hậu điện đã tìm được trận đồ Khấp Huyết đại trận, nhưng tại sao trận này lại xuất hiện ở nơi đây, còn cỗ khí huyết chi lực trong quang môn huyết sắc là từ chỗ nào đến, hắn vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả.

Nhìn bộ dạng Ách Quái, chỉ sợ lão cũng đã biết được gì đó.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên trời, ý niệm trong đầu liên tục chuyển động.

Ách Quái cùng Sa Tâm đều không chút do dự rời bỏ nơi đây, xem ra bộ Thánh Hài kia tất nhiên sẽ không ở chỗ này, hơn phân nửa giấu ở chỗ sâu trong Đại Khư.

Bất quá vì truy tìm Tử Linh, cũng vì để thoát khỏi Tích Lân Không Cảnh này, dù gặp nguy hiểm, hắn cũng không thể lùi bước.

Hàn Lập thở dài ra một hơi, dường như phun ra hết mọi lo lắng trong lòng, sắc mặt khôi phục bình tĩnh.

Hai tay hắn nắm lại, bên ngoài thân đại thịnh bạch quang, toàn thân hiện ra rậm rạp chằng chịt quang điểm Huyền khiếu, có chừng bốn trăm bảy mươi lăm chỗ.

Vừa rồi mặc dù bị Trác Qua phá rối, bất quá hắn vẫn mượn nhờ Khấp Huyết đại trận chi lực, trước khi đại trận tan vỡ, tu luyện viên mãn ba tầng trước của Thiên Sát Trấn Ngục Công.

Huống chi, Chưởng Thiên Bình trong cơ thể hắn đã thu nạp hơn phân nửa lực lượng Khấp Huyết đại trận, ngày sau tiếp tục dùng còn có thể đả thông những Huyền khiếu khác.

Lúc này thân thể tu vi hắn, tuy rằng còn không phải là đối thủ của Ách Quái hay Sa Tâm, nhưng trừ hai người bọn họ ra thì những người Huyền thành cùng Khôi thành kia đều không phải là đối thủ của hắn.

Mà dùng thân pháp cùng tốc độ của hắn hiện nay, coi như đối mặt Ách Quái cùng Sa Tâm, trốn chạy khỏi chết cũng còn có mấy phần nắm chắc.

Hàn Lập rất nhanh thu liễm bạch quang bên ngoài thân, thả người đáp xuống mặt đất.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Huyết Trì bên kia.

Thần Dương cùng Hiên Viên Hành vẫn đang ngây ngốc đứng ở đó, không có nhúc nhích.

Hắn bấm niệm pháp quyết điểm một cái, trên đầu hai người loé lên tinh quang, mấy đạo xiềng xích óng ánh bắn ra.

Thân thể hai người Thần Dương khẽ động, lập tức khôi phục lại.

Hai người nhìn lại chung quanh, mắt thấy trong đại điện là một mảnh hỗn độn, so với trước còn bị hủy hoại nhiều hơn, hơn nữa ngoại trừ Hàn Lập ở đây, những người khác đều không thấy bóng dáng, sắc mặt không khỏi cả biến.

"Lệ đạo hữu, ngươi... Ta..." Thần Dương nhìn Hàn Lập, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng, nói chuyện cũng ấp a ấp úng.

"Người Khôi thành cũng đã đi hết, các ngươi nếu muốn đuổi theo bọn hắn,

hãy đi đi." Hàn Lập nói nhàn nhạt một câu, liền không để ý đến hai người nữa.

Thân hình hắn nhoáng một cái hóa thành một sợi khói xanh, từ trên động lớn vách tường bắn ra.

Trở ra ngoài, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua bốn phía, lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

Trong bí cảnh Đại Khư này, thần thức lực của hắn cũng không có nhiều tác dụng, cũng chỉ có thể cẩn thận dò xét một ít chấn động bốn phía lưu lại trong hư không, để phán đoán những người Sa Tâm kia rốt cuộc đã đi nơi nào?

Nhưng mà, thời gian cũng đã khá lâu, dấu vết lưu lại trong hư không đã thực sự tán loạn, hắn cũng chỉ có thể chọn đại khái một phương hướng, thân hình nhảy lên, đuổi theo hướng đó.

Hôm nay trên người hắn coi như tràn đầy một cỗ lực lượng không dùng hết, giơ tay nhấc chân còn chưa kịp thích ứng, một thân lực đạo còn chưa vận chuyển tự nhiên, trong lúc không chú ý lại mang theo một hồi thanh âm nổ đùng.

Sau mấy động tác mau lẹ, thân ảnh của hắn đã chạy về phía xa.

Ven đường vẫn là mảng lớn kiến trúc phế tích, đổ nát thê lương, cảnh hoàng tàn khắp nơi.

Trong lòng Hàn Lập vẫn luôn nghĩ đến nử tử lụa đen gọi là "Tiểu Tử" kia, căn bản không rảnh đi dò xét những địa phương này, vẫn luôn một đường theo đuổi không bỏ.

Ba ngày sau.

Hàn Lập đi tới một mảnh lâm viên hoang phế, bên trong hành lang chạy quanh, phân bố từng hòn non bộ hình dáng khác nhau lớn nhỏ không đều, diện tích khá rộng lớn.

Hắn chạy dọc theo hành lang lâm viên tiến về phía trước, chợt nghe bên trái phía trước dường như có từng trận thanh âm binh khí giao kích truyền đến, chính giữa còn kèm theo một ít tiếng quát có chút quen thuộc.

Hàn Lập nhướng mày, đè xuống một thân chấn động Tinh Thần Chi Lực, không có tung người lên cao nữa, mà cẩn thận tiềm phục đi tới.

Ra lâm viên, lại đi về phía trước hơn mười dặm, đi qua một mảnh phế tích san sát, hắn đi tới một hố sâu cự đại đường kính khoảng chừng mấy vạn trượng.

Hắn núp sau một vách tường đá xanh đổ nát trước kia được xây làm cổng, dò xét phía dưới.

Chỉ thấy trong hố sâu, thanh âm nổ vang không ngừng vang lên.

Một nữ tử đang mặc cốt giáp màu trắng, một tay nắm một cốt tiên màu trắng, một tay cầm một cây cốt thương màu trắng, thân hình tung bay lên xuống dưới đáy hố sâu, trong lúc chiến đấu, cốt tiên giống như vật sống tùy ý vặn vẹo, không ngừng bổ đánh đến hướng một nam tử mang hắc giáp tay cầm chiến đao.

Chỗ bóng roi rơi xuống, bạch quang nhanh chóng chợt hiện, chính giữa liền có nhiều tiếng kinh lôi nổ vang, làm hư không chấn động không thôi.

"Quả nhiên là nàng..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Bạch y nữ tử kia không phải ai khác, đúng là Cốt Thiên Tầm, mà người đang giao chiến cùng nàng chính là Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong.

Trên người của gã chẳng biết lúc nào đã đổi sang một bộ Tử sắc Ma giáp, phía trên coa tử quang mãnh liệt, dùng áo giáp đối chiến với trường tiên của Cốt Thiên Tầm, hoàn toàn tiếp nhận được công kích của nàng, trên tay gã còn nắm một Bạch Cốt Chiến Đao, không ngừng tiếp cận Cốt Thiên Tầm.

Ngay bụng Cốt Thiên Tầm có ba lỗ máu, máu tươi đã lan ra từng mảng trên

quần áo nàng, thoạt nhìn tựa như từng mảnh hoa mai nở rộ trong đống tuyết, có thể thấy được, nàng đã rơi xuống hạ phong, chiến bại cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ánh mắt Hàn Lập chếch đi, phát hiện trên mặt đất cách hai người không xa, đang nằm đó một cỗ thi thể nữ tử, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, thân thể thướt tha, chỗ ngực nổ tung một lỗ máu, chính là nữ tử mềm mại đáng yêu lúc trước đi theo Thạch Trảm Phong kia.

"Keng keng keng" một hồi tiếng vang.

Trường tiên Cốt Thiên Tầm quấn lấy trường đao trong tay Thạch Trảm Phong, mũi nhọn như linh xà thổ tín đâm thẳng vào mặt Thạch Trảm Phong.

Thạch Trảm Phong lui về phía sau, trường đao mãnh liệt kéo một cái, cốt tiên quấn trên thân đao lập tức bị xiết chặt.

"Phá cho ta!" Trong miệng gã phát ra một tiếng hét to, tinh khiếu trên trường đao sáng rõ quang mang, một cỗ Tinh Thần Chi Lực vô cùng mạnh mẽ bỗng nhiên bộc phát ra.

"Ầm ầm ầm..."

Liên tiếp thanh âm nổ đùng vang lên, cốt tiên màu trắng bạo liệt ra từng khúc, nổ tứ tán.

Cốt Thiên Tầm bị kình khí trùng kích, thương thế trên bụng lại nặng thêm, lảo đảo lui về sau một bước.

Thạch Trảm Phong cũng đã cầm đao phóng tới, bổ xuống một đao trầm trọng.

Sắc mặt Cốt Thiên Tầm tái nhợt, một tay nắm Cốt Thương, đưa lên trên đón đỡ, va chạm với chiến đao.

Một cổ cự lực đánh xuống, hắc thạch dưới mặt đất vỡ vụn ầm ầm, hai chân

Cốt Thiên Tầm đều bị vùi lấp xuống dưới đến đầu gối, trong miệng lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Thạch Trảm Phong dùng một đao đánh văng Cốt Thương của Cốt Thiên Tầm, hoành đao đưa lên cổ nàng, sắc mặt ngoan lệ hỏi: "Là ai sai khiến ngươi đánh lén ta?"

Ánh mắt Cốt Thiên Tầm có chút hoảng hốt, liếc qua cỗ thi thể xa xa kia, trong nội tâm cảm thấy đáng tiếc.

Vừa rồi nếu không phải nữ tử kia không tiếc tính mạng, thay Thạch Trảm Phong ngăn lại một kích kia, nguyên bản nàng đã có cơ hội giết gã rồi

"Muốn giết cứ giết, hỏi nhiều vô ích?" Cốt Thiên Tầm hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

"Thiên Cơ Điện bên kia vẫn chờ ta lâu rồi, không rảnh lề mề với ngươi, ngươi đã một lòng muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi." Thạch Trảm Phong cười lạnh một tiếng, trường đao trong tay nhấc lên, chém xuống đầu nàng.

Lúc này, "Vèo" một tiếng xé gió vang lên.

Một viên hỏa cầu nổ bắn tới, "Boong..." một tiếng đánh lên trường đao của Thạch Trảm Phong, lực đạo to lớn quả thực không thể tưởng tượng, trực tiếp đánh cho gã lảo đảo.

Thạch Trảm Phong liếc qua dấu vết trên cốt đao, phát hiện đó là một khối đá đã nung đỏ tan chảy, đang chậm rãi theo thân đao chảy xuống dưới.

Gã vội quay đầu nhìn lại phía xa, liền thấy một bóng người cao lớn, trong tay đang cầm ba bốn khối đá to chừng hạt đào, thảy lên thảy xuống, chậm rãi đi tới bên này.

"Là ngươi!" Khi nhìn rõ khuôn mặt kẻ kia, Thạch Trảm Phong không khỏi biến sắc, kinh ngạc nói.

"Lệ đạo hữu..." Ánh mắt Cốt Thiên Tầm phức tạp, cũng lẩm bẩm nói.

"Đại điện hạ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ..." Khoé miệng Hàn Lập mỉm cười vui vẻ, nói ra.

Thạch Trảm Phong nhìn Hàn Lập trước mặt, con mắt không khỏi hơi nhíu lại, trong nội tâm hiện lên một cảm giác khác thường, cảm giác người trước mắt này có chút không giống với người trong trí nhớ gã.

"Như thế nào, Lệ đạo hữu muốn nhúng tay vào ân oán cá nhân giữa ta với nàng?" Thạch Trảm Phong nhướng mày, hỏi.

"Nàng cùng ngươi có thù oán cá nhân hay không ta không cần biết, nhưng ta và nàng còn có việc, mời Đại điện hạ tránh sang một chút." Hàn Lập tiếp tục đi tới, nhàn nhạt nói ra.

"Mọi thứ đều phải theo thứ tự đến trước sau a! Chờ ta xử lý ân oán cùng nàng xong, ngươi ở đây hảo hảo nói chuyện với nàng a." Thạch Trảm Phong cười mỉa mai một tiếng, lại vung đao lên, đao thế càng hung hiểm hơn, lại lần nữa chém xuống ót Cốt Thiên Tầm.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lòng bàn tay sáng lên bạch quang, ngón tay chà một cái, hòn đá trong lòng bàn tay bình thường lập tức trở nên đỏ rực như lửa.

Cổ tay hắn run lên, trong lòng bàn tay liền có một tiếng lôi minh rất nhỏ vang lên, tiếp theo chính là một tiếng xé gió kéo dài.

Chỉ thấy bốn khối toái thạch lửa đỏ rời khỏi tay, hóa thành bốn đạo lửa đỏ bay ra theo đường vòng cung, lập tức bay đến trước người Thạch Trảm Phong, hai viên trực tiếp đánh vào chiến đao trong tay gã, hai viên còn lại chia ra bay về phía đan điền cùng ngực của gã.

Thạch Trảm Phong sợ hãi cả kinh, trường đao trong tay mãnh liệt đưa lên, vội vàng che ở trước người.

Hai viên hoả thạch đánh tới hướng chiến đao bị hụt mất, còn hai viên đánh

lên thân hình gã liền bị chiến đao cản lại

"Âm vang "

Hai tiếng nổ đùng vang lên, cốt đao màu trắng bỗng nhiên chấn động, đụng vào lồng ngực Thạch Trảm Phong, đánh cả người gã và đao văng ra sau gần trăm trượng, hai chân như cày trên mặt đất kéo lê hai khe rãnh thật sâu.

Ổn định thân hình, Thạch Trảm Phong liền liếc qua thân đao, trên đó hiện ra hai vết nứt rõ ràng, lông mày gã không khỏi nhăn lại.

"Xem ra Lệ đạo hữu ở trong Đại Khư này đạt được cơ duyên, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ! Mà thôi, ngươi đã muốn cứu nàng, ta liền bán mặt mũi cho ngươi." Thạch Trảm Phong ngừng lại một chút, thần sắc khôi phục tự nhiên, mỉm cười, mở miệng nói ra.

Gã vừa dứt lời, Bạch Cốt Chiến Đao trong tay liền "Rắc" một tiếng, vỡ thành hai đoạn.

Thần sắc gã tự nhiên, tiện tay ném chuôi đao đi, bỏ lại một câu: "Núi cao sông dài, chúng ta sau này còn gặp lại", thân hình cao lớn lướt dựng lên, tung người chạy về phương xa, rất nhanh biến mất cuối tầm mắt.

Hàn Lập để gã tùy ý rời đi, không có ngăn trở, quay người chậm rãi đi tới Cốt Thiên Tầm.

------oOo------

Chương 973: Truy tìm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*

Cốt Thiên Tầm nhìn thân ảnh Hàn Lập dần dần đến gần, sắc mặt biến hóa âm tình một hồi, không biết suy nghĩ cái gì.

"Đồ vật trên tay có thể buông lỏng được rồi, không cần phải cùng ta ngọc nát đá tan a?" Hàn Lập liếc nàng một cái, nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, toàn thân buông lỏng, nhìn qua khí lực thật sự đã khôi phục một ít.

Trong tay nàng cầm một viên ngọc quyết màu trắng, thu vào trong tay áo, khẽ đảo phía sau, co quắp ngồi xuống, lấy tay chậm rãi lôi hai cái bắp chân từ dưới đất rút ra.

"Ta và ngươi lúc trước đã có xích mích, vì sao phải xuất thủ cứu ta?" Cốt Thiên Tầm lấy ra một quả thú đan ăn vào, mở miệng hỏi.

"Lúc trước gặp được Lục Hoa phu nhân, ông ấy đã giúp ta giải trừ mối hoạ Hắc Kiếp Trùng, lần này xuất thủ cứu ngươi, coi như là hoàn lại ân tình của ông ta." Hàn Lập thấy thương thế của nàng tuy nặng, lại không nguy hiểm đến tính mạng, chậm rãi nói ra.

"Ngươi nhìn thấy ông ta? Ông ấy như thế nào rồi?" Cốt Thiên Tầm nghe thấy vậy, vội vàng hỏi.

"Ông ta rất ổn, lúc trước bị Ách Quái mang đi, có lẽ là đi đến chỗ Thánh Hài." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, thần sắc hoà hoãn, an tâm hơn một chút.

"Ngươi rốt cuộc có thân phận gì?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Ngươi hẳn là đã biết a? Đúng vậy, ta đích xác là quân cờ mà Tam hoàng tử lưu lại trong Tích Lân Không Cảnh. Năm đó nếu không phải gã an bài che chở, ta đã sớm đi theo mẫu thân cùng một nơi, chết dưới tay Đỗ Thanh Dương rồi, mà có thể trưởng thành đến nay, báo thù được cho mẫu thân, cũng đều là cầu xin gã ban tặng cho. Cho nên lần này, theo mệnh lệnh gã diệt trừ Đại hoàng tử và Thập Tam hoàng tử, ta cũng không thể không tuân theo." Cốt Thiên Tầm một chút do dự, đáp.

"Ngược lại, trước kia thật sự là mắt ta vụng về rồi, không thể nhìn ra..." Hàn Lập nghe vậy, nhớ lại đủ loại chi tiết ngày xưa khi gặp mặt Tam hoàng tử Thạch Phá Không, thật sự tìm không ra quá nhiều khuyết điểm, nhịn không được thở dài nói.

Cốt Thiên Tầm tưởng là Hàn Lập đang nói chính là mình, trên mặt cũng lộ ra một vẻ cười khổ, nói ra:

"Nếu như có thể, ta thật không muốn đối địch với ngươi."

"Đại hoàng tử tuỳ ngươi đi giết, khi cần thiết ta có thể ra tay giúp đỡ đều không là vấn đề, nhưng mà sau đó nếu như ngươi lại ra tay đối với Thạch Xuyên Không, cũng đừng trách ta không niệm tình xưa, đối với ngươi hạ sát thủ." Hàn Lập nghe vậy, nhíu mày nói ra.

Cốt Thiên Tầm nghe vậy, ánh mắt phức tạp, cả buổi không nói tiếng nào.

"Thời gian trôi qua cũng khá lâu, nếu Thạch Trảm Phong chưa đi thì có lẽ đã quay lại rồi, bây giờ hẳn đã an toàn, ngươi tự giải quyết cho tốt a." Hàn Lập dứt lời, từ bên cạnh nàng bước tới, thân hình nhảy thẳng lên không trung, hạ xuống dưới ở phía xa.

Cốt Thiên Tầm kinh ngạc không nói gì, trầm mặc một lúc lâu sau, chậm rãi đứng lên.

Bước chân nàng có chút yếu ớt, đi qua một bên, cúi người nhặt lên cái Cốt Thương màu trắng của mình rồi đứng dậy, hít sâu một hơi, đuổi theo hướng

Hàn Lập rời đi.

Ở phía trên kiến trúc di tích, thân ảnh Hàn Lập lúc lên lúc xuống, tốc độ di chuyển mười phần mau lẹ.

Giờ phút này, lông mày hắn cau lại, tâm tư có chút phân loạn.

Lần này hành trình trong Tích Lân Không Cảnh tốn thời gian thật sự quá lâu, vốn định nhanh chóng tìm được Tử Linh, là có thể lập tức phản hồi, lại không nghĩ đến bản thân mình bị lâm vào chuyện loạn đấu xích mích giữa hai thành Huyền Khôi.

Giữa hai thành, lừa người gạt ta cũng đã đủ khiến cho người ta đau đầu, hiện tại lại rõ ràng có thể nhìn ra được, Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong và Tam hoàng tử Thạch Phá Không cũng đều liên quan trong này, tình thế cũng trở nên càng ngày càng phức tạp hơn rồi.

So với việc Thạch Trảm Phong tự mình mạo hiểm, Hàn Lập càng thêm để trong lòng sắp đặt của Thạch Phá Không từ bên ngoài, từ trên người Cốt Thiên Tầm liền có thể nhìn ra, Thạch Phá Không cũng đã tổ chức bên trong Tích Lân Không Cảnh chắc cũng đã lâu rồi.

Mà hai phe bọn chúng, đối với một nơi được coi là đất cằn sỏi đá như Tích Lân Không Cảnh lại đều cảm thấy hứng thú, nghĩ đến nguyên nhân hẳn là cũng chỉ có thể liên quan đến bộ Thánh Hài bên trong Đại Khư kia thôi a?

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Hàn Lập không khỏi có chút xiết chặt, chẳng lẽ Thạch Xuyên Không chủ động đi theo mình đến đây, cũng là vì cái này?

"Thay vì suy đoán chuyện này, chi bằng ngẫm lại là chuyện gì xảy ra với Giải Đạo Nhân..." Hàn Lập tự giễu cười một tiếng.

Từ lúc tiến vào Tích Lân Không Cảnh đến nay, hắn liền phát hiện liên hệ giữa mình và Giải Đạo Nhân, giống như trở nên càng ngày càng yếu ớt rồi, cũng không phải liên hệ thần hồn ở giữa hai người bị chém đứt rồi, mà là cảm giác từ bên trong nội tâm, càng ngày càng cảm thấy gã trở nên lạ lẫm.

Lúc ngẫm nghĩ Giải Đạo Nhân cho hắn ngọc giản, bên trong ghi chép những cái nội dung kia, Hàn Lập càng ngày càng hiếu kỳ rốt cuộc mục đích của Giải Đạo Nhân là vì cái gì?

Hắn thậm chí cảm thấy được, chủ nhân mà Giải Đạo Nhân hay nói, có phải hay không chính là bộ Thánh Hài, hoặc chính là từng đã là chủ nhân của chỗ Đại Khư này, nếu không vì sao trong ngọc giản, có thể ghi chép chính xác vị trí cái viên cầu chạm rỗng cùng với phương pháp thu được?

Mà giờ khắc này trên tuyến đường hắn truy tìm, cũng đều là từ trong ngọc giản kia mơ hồ đề cập tới đấy.

Lại qua đi mấy trăm dặm, ven đường bắt đầu xuất hiện diện tích lớn các di tích bị sụp đổ hủy hoại, trên cơ bản đều là vết tích mới, ảnh hưởng đến phạm vi cực lớn, thoạt nhìn tựa hồ là do Ách Quái và Sa Tâm lúc trước truy đuổi đánh nhau lưu lại.

Mỗi lần Hàn Lập dừng lại đều dò xét sơ qua, sau đó lại tiếp tục đuổi theo.

...

Thời gian nhoáng một cái, hơn nửa tháng lại trôi qua.

Trong suốt quá trình Hàn Lập không ngừng truy tìm, rốt cuộc cũng đi tới một tòa có diện tích cực lớn nằm trên quảng trường toàn đá trắng.

Bốn phía quảng trường, có bốn tòa tháp nhọn chín tầng đứng thẳng, chia ra đứng tại bốn góc hẻo lánh của quảng trường.

Mà ở chính giữa quảng trường, lại có một toà đứng uy nghiêm toả ra khí thế hùng hồn, chứng kiến hết tất cả điện các kiến trúc lưu ly, bảo đỉnh đại điện, khuôn mẫu vượt xa những toà lúc trước bên trong Đại Khư.

So với phế tích suy tàn ở ven đường, nhìn thấy toà lưu ly cung điện mái vòm hình tròn được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo, vô luận là nóc nhà ngói mảnh lưu ly hay là quanh điện thông đỉnh trụ lớn, tất cả đều sáng như mới, không có chút vết tích năm tháng nào để lại.

Hàn Lập xa xa nhìn lại, chỉ thấy bên trong cửa điện đối diện hắn, hai phiến cửa điện chính to lớn khắc hoa chạm rỗng đang mở rộng ra, phía trên cánh cửa đồ sộ, treo ngang một cái biển mạ vàng, trên đó viết ba chữ cổ triện to.

"Thiên Cơ Điện..." Hàn Lập mặc niệm rồi một tiếng, bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước Thạch Trảm Phong tựa hồ cũng đề cập tới cái tên này.

Nghĩ tới đây, hắn lông mày nhăn lại, khí tức chấn động trên người đè xuống, bay nhanh tới phụ cận cung điện.

Lúc đến gần cung điện, Hàn Lập chú ý tới, phía trên gạch đá trên mặt đất bắt đầu xuất hiện số lượng lớn tinh thần phù văn, ở phạm vi mấy ngàn trượng trải ra bên ngoài đại điện, hiển nhiên là một cái phù trận hết sức phức tạp.

Đến khi tới bậc thang phía dưới cung điện, phù văn đồ án biến đổi lần nữa, lại tập hợp thành một tòa phù trận khác.

Gần sát chỗ cửa điện, Hàn Lập liền phát hiện trên cửa điện rộng mở, khắp nơi đều có vết cháy đen, vốn có cấm chế đã hoàn toàn bị phá hư.

Hắn không có nóng lòng tiến vào điện, mà là từ một bên nghiêng thân mình qua, đánh giá bên trong rồi mới đi vào.

Chỉ thấy trong đại điện một mảnh hỗn loạn, khắp nơi thạch giá cùng bàn đá ghế đá đều bị ngã trái ngã phải, có cái đã triệt để nứt vỡ thành bột mịn, hiển nhiên là vừa mới trải qua một phen cục diện đánh nhau không nhỏ.

Hàn Lập nín hơi tập trung tư tưởng yên lặng nghe một lát, phát hiện trong điện một mảnh yên tĩnh, tựa hồ không có nửa điểm tiếng vang.

Thân hình hắn lập tức lóe lên, tiến vào bên trong đại điện.

Chính giữa đại điện trống không, không thấy thân ảnh mấy người Ách Quái, lại cũng không thấy bóng dáng đám người Sa Tâm, chỉ có bừa bãi đầy đất mảnh vỡ cái bàn, và từng cỗ cốt giáp khôi lỗi thân hình cao lớn.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, ở trong đại điện bắt đầu tra xét rõ ràng.

Trải qua một hồi xem xét, sau đó hắn phát hiện những cái cốt giáp khôi lỗi này, tựa hồ cùng di tích khác ở Đại Khư lúc trước cùng một chỗ sinh ra, mà thực sự không phải là khôi lỗi được điều khiển bởi Khôi Thành, có lẽ nguyên bản hắn là Khôi Lỗi trấn thủ nơi đại điện này.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên thoáng nhìn phía sau đại điện bên cạnh bộ bàn ghế sụp đổ vỡ vụn, có một tòa ghế đá màu đen thoạt nhìn cũng không thu hút lại còn hoàn hảo không tổn hao gì, đứng yên nguyên tại chỗ.

Hắn đi ra phía trước, dạo quanh ghế đá một vòng, khóe miệng cong lên một vòng tiếu ý.

Hai tay Hàn Lập nắm lấy thành ghế đá màu đen, hai tay đột nhiên phát lực vặn xoay qua một cái.

Một hồi "Xùy xùy" thanh âm va chạm vang lên, bên cạnh ghế đá lộ ra một cái thông đạo tối đen, thông thẳng xuống dưới mặt đất.

Hàn Lập do dự một chút, không ngờ nhảy vào trong động, dọc theo một chiếc thang đá đi xuống phía dưới.

Ở trong bóng tối, sau khi đi về phía trước mấy trăm trượng, phía cuối thang đá xuất hiện một cái cửa động cao ngang người, bên trong có từng luồng tiếng gió thổi và từng trận âm thanh không rõ lời nói mơ hồ truyền ra.

Hàn Lập đầu tiên là bước chân chậm lại, tận lực giảm bớt tiếng vang tạo ra từ chính bản thân, lúc đến gần cửa ra vào, nhưng lại là vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công, thân hình đột nhiên lóe lên, liền tiến vào bên trong cửa động.

Vừa vào trong động, tâm thần Hàn Lập thoáng buông lỏng, trong động cũng không có người mai phục.

Hắn ẩn thân ở phía sau một khối quái thạch cao cỡ nửa người, cẩn thận từng

li từng tí mà quan sát phía trước dò xét qua.

Chỉ thấy phía trước quái thạch, chính là một mảnh huyết hồ to lớn chiếm diện tích chừng mấy ngàn trượng, bên trong tràn đầy huyết dịch đỏ thẫm, giống như hồ nước bình thường có chút dập dờn.

Trên mặt hồ lồng lấy một tầng sáng mờ huyết sắc, mập mờ bất định ở một mảnh mịt mù đâu đó trong huyết vụ.

Hàn Lập dò xét phía trên mặt hồ thật lâu, bỗng nhiên ánh mắt lóe lên, thấy chính giữa mặt hồ, vậy mà có một cỗ quan tài thủy tinh nổi lơ lửng phía trên.

Quan tài thuỷ tinh, bên trên rộng phía dưới hẹp, thể tích cỡ chừng hơn mười trượng, toàn thân trong suốt, không có nửa điểm khuyết điểm tỳ vết, phía trên khắc lên một bộ phù văn đồ án hết sức phức tạp.

Hàn Lập cẩn thận xem xét phía dưới, liền phát hiện cái phù văn kia tuy rằng phức tạp, nhưng hạch tâm là một cái Ngũ Mang Tinh Đồ, chẳng qua là chính giữa lại khảm vào thêm ít nhất năm loại phù trận khác, từng vòng từng vòng đan xen lẫn nhau, mười phần tinh diệu.

Trong quan tài thuỷ tinh đằng kia, Hàn Lập thấy được một cỗ thi hài, toàn thân bộ xương óng ánh thanh khiết như ngọc, cao tới mười trượng.

Chỉ xem vẻ ngoài thi hài kia, sẽ có thể rõ ràng phát hiện, bên trên đầu lâu kia mọc ra xương nhọn(sừng), trong miệng cũng có răng dài đảo lộn ra bên ngoài, phía trên bộ xương tựa hồ còn có từng tầng từng tầng lân phiến giống như đường vân bao trùm, đó chính là một cỗ thi hài Ma tộc.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần hồn hắn giữa lúc này như ẩn như hiện, xuất hiện một chút chấn động, tựa hồ cảm nhận được khí tức Giải Đạo Nhân, chẳng qua là không có cách nào tìm được chuẩn xác vị trí của Giải Đạo Nhân.

Hắn một phen suy nghĩ, lập tức hai mắt nhắm lại, bắt đầu dùng thần thức cẩn thận cảm ứng.

Kết quả, không quá mấy hơi thở, sau đó Hàn Lập cũng một lần nữa mở hai mắt ra, trên mặt lại nổi lên một vẻ kinh nghi bất định.

Hắn kinh ngạc phát hiện, liên hệ thần hồn giữa Giải Đạo Nhân và mình, tựa hồ đang dần dần trở nên càng ngày càng yếu hơn.

"Ngươi cái loại phản đồ bại hoại, thật đúng là muốn tiếp tục chấp mê bất ngộ a?" Đúng lúc này, một tiếng quát nổi giận bỗng nhiên truyền từ bờ huyết hồ bên kia.

Hàn Lập thu liễm tâm thần, vội vàng ngưng mắt nhìn qua bên kia, thì thấy đám người Khôi Thành dưới sự dẫn dắt của Sa Tâm, đang giằng co cùng với Ách Quái.

Lục Hoa phu nhân thì đứng ở sau lưng Ách Quái, mà Thạch Xuyên Không lại tê liệt ngã xuống ở bên chân gã, không biết là bị Ách quái dùng cấm chế giam cầm gì, mà vẫn đang trong tình trạng hôn mê?

------oOo------

Chương 974: Thân phận Ma Quân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*
***Biên**: Độc Hành*

"Sa Tâm, người chấp mê bất ngộ vẫn luôn là ngươi! Ta hỏi ngươi một câu, ta và ngươi chờ đợi chuyện này vô tận năm tháng rốt cuộc là vì cái gì?" Ách Quái vung tay hỏi ngược lại.

Sa Tâm không nói gì, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Ách Quái, hai đầu lông mày nghiêm nghị lại.

"Ta và ngươi bị nhốt ở Tích Lân Không Cảnh nhiều năm như vậy, ngươi quản lý Khôi Thành, cùng Huyền Thành ta gút mắc ân oán nhiều năm như vậy, lần này ngươi chủ động tìm tới ta, nói muốn liên thủ tiến vào chốn cũ Đại Khư này, mục đích của ngươi không phải giống ta sao? Cần gì phải nhắc lại chuyện cũ năm xưa, làm cử chỉ lừa mình dối người như vậy!" Ách Quái cười lạnh một tiếng, nói thêm.

"Không được đánh đồng ta với ngươi!" Sa Tâm nói ra từng chữ.

"Sa Tâm, nghĩ tình quan hệ ở quá khứ, ta khuyên ngươi một câu. Bây giờ thi hài Ma Quân đang ở trước mắt, ngươi cùng ta chia đều, mỗi người có thể ngộ đại đạo. Đến lúc đó muốn rời khỏi chốn lao tù Tích Lân Không Cảnh này còn không phải dễ như trở bàn tay? Đợi đến lúc tới được Ma Vực, hoặc là Tiên Giới, chính là cánh chim tự do bay lượn trên trời cao." Ách Quái cao giọng cười to, nói ra.

"Ma Quân…"

Hàn Lập nghe lời nói ấy, không khỏi nhìn lại hướng bộ quan tài thủy tinh nổi giữa mặt hồ máu kia.

Giờ phút này trong lòng hắn có thể khẳng định, bên trong quan tài thủy tinh chính là "Thánh Hài" trong truyền thuyết của Ma tộc. Chẳng qua vì sao Ách Quái lại gọi y là Ma Quân?

Vừa nghĩ đến đây, hắn không khỏi liên tưởng đến Giải Đạo Nhân, tựa hồ gã có quan hệ không ít với Tích Lân Không Cảnh này mà không thể nói rõ được.

Hoặc là vị "Ma Quân" này có thể là chủ nhân của Giải Đạo Nhân năm đó?

"Giải đạo hữu, ngươi có đang ở đây?" Hàn Lập thử dùng thần niệm liên hệ, kết quả không có ai đáp lại.

Nhưng vào lúc này, âm thanh Sa Tâm vang lên.

"Ngươi cho rằng lần này ta tìm ngươi liên thủ, cũng vì mục đích bẩn thỉu giống ngươi? Vậy ngươi sai lầm lớn rồi, nói thật cho ngươi biết, ta đã tìm được phương pháp phục sinh chủ nhân." Sa Tâm khịt mũi coi thường nói.

"Hắc hắc, phục sinh? Xem mộng lớn của ngươi vẫn chưa tỉnh a … Năm đó Ma Quân hợp đạo thất bại, sớm đã thân tử đạo tiêu, chỉ để lại một bộ thi hài này, căn bản không có khả năng phục sinh, nếu không Đại Khư này há lại yên lặng nhiều năm như vậy? Ngược lại ta thật hi vọng Ma Quân không chết, như vậy ta không bị giam giữ ở nơi này nhiều năm như vậy! Ta khuyên ngươi nếu không muốn chết ở chỗ này, đừng đi làm cái sự tình vô vị kia." Vẻ trào phúng trên mặt Ách Quái chợt lóe lên rồi biến mất.

"Đồ lòng lang dạ sói, nếu không phải do ngươi phản bội lúc mấu chốt hợp đạo của chủ nhân, tạo thời cơ cho Ma Chủ nhúng tay, chủ nhân tất nhiên có thể hợp đạo thành công, tiến giai Đạo Tổ cảnh." Sa Tâm nổi giận mắng.

"Hừ …Ngươi căn bản không biết cái gì, năm đó cho dù không có Ma Chủ nhúng tay, cũng không thành công được." Ách Quái hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói ra.

"Chủ nhân kinh tài tuyệt diễm, thủ đoạn bản sự như thế nào ngươi cũng biết rõ? Năm đó nếu không có chủ nhân vun vén, ngươi đã sớm hóa thành cặn

bã ở địa phương dơ bẩn nào đó, bây giờ lại mở miệng một tiếng Ma Quân, dám không tôn xưng một tiếng chủ nhân…" Sa Tâm nổi giận nói.

"Đủ rồi, năm đó y truyền thụ ta phương pháp tu hành, bất quá là nhìn trúng tư chất của ta, vì bản thân bồi dưỡng ra một thủ hạ mà thôi. Ta không giống ngươi, làm quân cờ cho người định đoạt, còn vui vẻ chịu đựng. Bất quá, năm đó ta chọn huyền tu, ngươi chọn tu khôi lỗi, ngược lại đã có số mệnh, ngươi cả đời đều là khôi lỗi của Ma Quân thôi, ngay cả khi y chết nhiều năm như vậy, ngươi cũng không thoát khỏi được." Ách Quái gầm lên một tiếng, cắt ngang lời trách cứ của Sa Tâm, nói ra.

"Mặc kệ ngươi nói cái gì, lần này đừng hòng đoạt được thi hài chủ nhân để thỏa màn dục vọng của bản thân. Đợi sau khi ta phục sinh Ngài xong, Ngài sẽ tự mình thanh toán mối thù phản bội của ngươi năm đó." Sa Tâm hạ xuống nộ khí, thần sắc dần bình tĩnh nói.

Ách Quái nghe vậy, liếc qua Thạch Xuyên Không nằm dưới chân cười nói:

"Trong tay ngươi không có huyết mạch hoàng gia Ma tộc, chỉ sợ ngay cả bộ quan tài thủy tinh kia cũng mở không ra a? Trong tay ta lại có một hoàng tử điện hạ hàng thật giá thật, nếu ngươi chịu hợp tác cùng ta, chúng ta đều có lợi. Nếu không chỉ có thể đứng nhìn bảo vật này, đừng ai nghĩ sẽ lấy được."

"Ách thành chủ nói lời ấy sai rồi, huyết mạch Thánh tộc của chúng ta mặc dù trân quý, lại không phải chỉ một mình Thập Tam Đệ có. Mà của ta lại còn tinh thuần hơn một chút."

Không đợi Sa Tâm trả lời, sau người nàng hiện ra một thân ảnh cao lớn, cười sang sảng nói.

Lúc nói chuyện, người kia lấy mũ đang che đầu xuống, lộ ra một đầu tóc dài màu trắng, dung mạo bình thường, nhưng lại mang một cỗ khí chất khác hẳn, đôi mắt tím đậm hiếm thấy, trong con ngươi hiện ra điểm điểm ánh sáng.

Hàn Lập đảo mắt qua, lông mày không khỏi nhíu lại, phát hiện người này chính là Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong.

Ách Quái thấy thế thần sắc rốt cuộc biến đổi, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn, cắn răng nói:

“Ta tận tình khuyên nhủ ngươi như vậy, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy mà ngươi vẫn cứ cố chấp, vậy ta và ngươi chỉ đành cá chết lưới rách thôi.”

Vừa nói xong, lão đạp hai chân mạnh xuống đất, toàn bộ không gian dưới đất theo đó chấn động mạnh, mặt huyết hồ nổi lên những cơn sóng to lớn.

Thân ảnh Ách Quái hóa thành một sợi khói nhẹ, biến mất không thấy, chớp mắt một cái đột nhiên xuất hiện sau lưng Thạch Trảm Phong, đánh ra một chưởng, năm ngón tay như móc câu chụp mạnh xuống đầu lâu của y.

Mắt Thạch Trảm Phong lóe lên, phát hiện có điều không đúng, thế nhưng thân thể phản ứng chậm một bước, muốn tránh cũng đã không kịp nữa rồi.

Mắt thấy đầu ngón tay sắp xuyên thủng xương đầu, đột nhiên một cây giáo xương màu trắng từ bên cạnh đâm ra, “Tranh” một tiếng, đụng vào cổ tay Ách Quái.

Thạch Xuyên Không liếc mắt nhìn qua, thấy hai mắt Côn Ngọc trợn trừng, hai tay nắm một cây giáo xương toàn thân lóe lên quang mang tinh thần màu trắng, từ một bên đâm tới.

Sau cú va chạm, chiếc cán giáo xương cong lên như vầng trăng khuyết, nhưng cũng chỉ đẩy bàn tay Ách Quái ra hơn tấc, khó khăn lắm mới trượt khỏi đầu lâu Thạch Trảm Phong, bàn tay mang theo kình phong gào thét đi qua, trên gương mặt tuấn lãng của Thạch Trảm Phong lưu lại mấy đạo vết máu bắt mắt.

Thạch Trảm Phong nhân cơ hội này, thân hình nhún xuống, mũi chân lấy đà, thân hình vọt tới trước, tay rút ra một thanh cốt kiếm dài có ba cạnh màu trắng, phía trên tinh khiếu đại phóng quang mang, đâm thẳng tới bụng Ách Quái.

Ách Quái thu cổ tay lại, đánh giáo xương kia văng ra, đồng thời nâng đầu gối lên, trực tiếp dùng đầu gối đụng vào cốt kiếm ba cạnh.

Trên đùi lão sang lên huyền khiếu dày đặc, hiện ra một tầng bạch quang mông lung giống như áo giáo che phủ bên ngoài, ngăn cản mũi nhọn cốt kiếm, mặc dù bên trên tinh khiếu cuồng thiểm, nhưng thủy chung không cách nào xuyên qua, khó có thể tiến thêm.

“Muốn chết.” Ách Quái hừ lạnh một tiếng, bổng nhiên dang chân đá một cái.

Phía trên mũi chân lập tức có một đoàn bạch quang ngưng tụ nổ bung ra, thẳng đến mặt Thạch Trảm Phong.

Thạch Trảm Phong thấy tình thế không ổn, thế nhưng trường kiếm trong tay không lùi mà tới, bỗng nhiên đâm mạnh một cái, nương theo cỗ phản lực kia lướt về đằng sau, trực tiếp kéo dài ra khoảng cách gần trăm trượng.

Mặc dù tốc độ y thối lui rất nhanh, nhưng căn bản không bằng Ách Quái, thời điểm thân hình chưa đứng vững, đã bị lão đuổi theo kịp.

Ách Quái hiển nhiên rất nóng lòng diệt trừ Thạch Trảm Phong, trong nháy mắt phần eo đột nhiên chuyển động kéo theo toàn bộ sống lưng như Giao Long xuất hải làm chấn đồng âm ầm, phát ra trận trận tiếng vang như sấm sét.

Cơ bắp trên cánh tay phải của lão phồng lên, tầng tầng tinh quang màu trắng bộc phát dữ dội, một cỗ lực lượng bạo tạc từ đầu quyền tuôn trào ra.

Nắm đấm chưa đến, thần sắc Thạch Trảm Phong hoảng sợ, cảm thấy hô hấp cũng khó khăn, hư không quanh thân tựa hồ cũng vặn vẹo, đến mức thân hình di động trở nên chật vật dị thường.

Hàn Lập nhìn xem cảnh này, trong lòng có chút sợ hãi, lúc trước Ách Quái rõ ràng bị thương thế nghiêm trọng như vậy, mới qua không bao lâu, vậy mà đã khôi phục được tình trạng như thế?

Uy lực một kích này, cho dù là hắn hiện tại, cũng không nắm chắc có thể ngăn cản được.

Đúng lúc này dị biến phát sinh.

Nương theo từng tiếng nổ đùng liên tiếp vang lên, bỗng xung quanh thân Ách Quái xuất hiện ra mười hai mai viên cầu kim loại, bên trên tỏa ra quang mang chói mắt.

Từ đó nổi lên mười hai cỗ khôi lỗi, cốt giáp trên thân rạng rỡ tinh quang, trong tay đều nắm một sợi cốt liên có mũi nhọn màu trắng, đồng thời ném ra ngoài.

Chỉ thấy mười hai sợi cốt liên hóa thành đạo đạo bạch sắc cầu vồng, giao thoa với nhau, kết thành mạng nhện bao phủ xuống.

Ách Quái thấy thế, nắm đấm đang đánh đến Thạch Trảm Phong vội xoay chuyển, đánh lên phía trên.

Tinh quang trắng xóa trên nắm tay hoàn toàn nổ tung, tựa như một vùng tinh thần sáng lạn, từng đạo lưu quang làm người ta lóa mắt phóng lên tận trời, đánh tới tấm lưới lớn màu trắng do cốt liên tạo thành.

Lúc này, phía trên tấm lưới lớn bằng cốt liên, tất cả quang mang tinh khiếu lóe lên, tinh thần chi lực không còn dâng trào mà hóa thành những vòng xoáy nhỏ, từ đó tuôn ra trận trận lực hút tinh thần chi lực cường đại.

Ách Quái đánh quyền này ra lưu quang như ánh sao, lại giống như nước chảy bị nó thu nạp hết, triệt để mất đi uy lực.

“Đây là…” Không đợi lão hết kinh ngạc, tấm lưới cốt liên đã triệt để bao phủ xuống.

“Kết trận”

Một tiếng quát truyền đến, mười hai tên khôi lỗi mặc cốt giáp tay bấm pháp quyết, bộ pháp dưới chân liên tục biến hóa, động tác nhịp nhàng, trong nháy

mắt liền hoàn thành kết trận.

Trên lưới lớn cốt liên lập tức hiện lên một mảng điện quang, hóa thành một đạo lôi cầu màu bạc, giam Ách Quái vào trong đó.

Hàn Lập nghe tiếng, nhíu mày nhìn lại, phát hiện nữ nhân đeo hắc sa mà Sa Tâm gọi là "Tiểu Tử", giờ phút này đang khoanh chân ngồi trên mặt đất, trước người bày ra một bộ hắc thạch trận bàn, phía trên để mười hai mai quân cờ màu trắng.

Có thể đồng thời khống chế mười hai tên khôi lỗi, khiến chúng bày ra pháp trận chỉnh tề, vốn cũng không phải sự tình đơn giản, thế nhưng người làm việc này không phải Sa Tâm mà lại là nàng!

Côn Ngọc cầm xương giáo trong tay, đứng ở bên cạnh không xa, bảo vệ nàng.

Hàn Lập đang lúc kinh ngạc, chợt nghe Ách Quái cười nhạo một tiếng, nói: "Chỉ bằng pháp trận thô lậu này cũng muốn vây khốn ta?"

Nói xong, huyền khiếu trên người lão tỏa sáng hào quang, nâng một quyền đánh mạnh lên lưới điện bao phủ cùng cốt liên bên trên.

"Ầm ầm" vang lên một tiếng thật lớn!

Quang mang tinh thần trên quyền của lão vừa mới nở rộ, lại bị cỗ lực hút trên cốt liên hiện ra, thu nạp đại bộ phận lực lượng tỏa ra vào trong.

Cùng lúc đó, bên trong lưới điện tuôn trào ra một mảnh điện quang màu bạc, đánh lên người Ách Quái, tóe ra mảng lớn tia lửa.

Điện quang đánh xong, cốt liên đại trận vẫn hoàn hảo như cũ, chỉ là trên thân mười hai tên khôi lỗi cùng xuất hiện một vết rách nhỏ bé mà mắt thường khó phân biệt được.

Mà thân thể "Tiểu Tử" khống chế pháp trận cũng đột nhiên run lên, hiển nhiên thừa nhận áp lực không nhỏ.

"Trận này tự nhiên không thể vây khốn ngươi lâu dài, nhưng mà có thể cầm chân ngươi nhất thời cũng đã đủ." Sa Tâm liếc qua Tiểu Tử, mặt không biểu cảm nói.

Dứt lời, nàng liếc nhìn Thạch Trảm Phong ra hiệu một cái, hai người theo thứ tự trước sau từ bên bờ vọt lên, sau mấy động tác đã đến trung tâm huyết hồ.

------oOo------

Chương 975: Vong Ngữ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mũi chân hai người Sa Tam cùng Thạch Trảm Phong điểm nhẹ một cái lên trên mặt hồ, thân hình hạ xuống bên cạnh bộ quan tài thủy tinh kia, nhẹ nhàng đứng trên mặt nước, trên mặt hồ cũng theo đó mà lập tức nhộn nhạo lên từng cơn sóng gợn.

Sa Tâm nhìn bộ hài cốt trong quan tài thủy tinh, trong mắt lóe lên một vòng phức tạp, nàng hít một hơi thật sâu, nói ra:

"Thạch đạo hữu, mượn tinh huyết ngươi dùng một lát. Xong việc này, chuyện đáp ứng ngươi tuyệt không nuốt lời."

Thạch Trảm Phong nhẹ gật đầu, không nói gì, liền giơ bàn tay lên trên cốt kiếm ba cạnh mạnh mẽ quẹt một cái, trong lòng bàn tay gã liền tạo thành một đường vết thương.

Chỉ thấy gã âm thầm vận chuyển lực lượng tinh thần trong người, trong lòng bàn tay liền có từng giọt máu đỏ thẫm mang theo một chút hào quang màu vàng óng, từ trong miệng vết thương rỉ ra.

Sa Tâm thấy thế, từ trong túi tay áo lấy ra một cây Tinh Lan Bút được chạm khắc từ bạch cốt mà thành, phía trên khắc đầy hoa văn.

Nàng lập tức cầm nó chấm vào tay Thạch Trảm Phong, Tinh Lan Bút giống như được hút đầy mực, dính đầy tinh huyết của Thạch Trảm Phong, nàng bắt đầu nhanh chóng thoăn thoắt phác họa trên bộ quan tài thủy tinh.

Từng vết máu đỏ thẫm hóa thành từng đạo đường cong, vẽ thành một bức

họa đại trận phù văn màu máu phủ kín toàn bộ quan tài, hơn nữa còn kết hợp với bộ hai tướng ngũ mang tinh đồ phức tạp trên bộ quan tài thủy tinh, cùng với nó hòa thành một thể.

Hàn Lập nhíu mày nhìn lại, nhưng chỉ thấy trên quan tài tỏa ra hào quang màu đỏ chói mắt, cả quan tài rung mạnh không thôi, toàn bộ huyết hồ cũng theo đó mà dập dờn không ngừng.

Chỉ thấy một tầng nước hồ huyết hồng giống như vật sống lan tràn lên, bao phủ cả toàn bộ quan tài thủy tinh vào, nhanh chóng hóa thành một cái kén máu thật lớn.

Một tiếng "Ầm ầm" rung mạnh.

Ách Quái lần nữa phát động công kích vào đại trận Cốt Liên đang vây khốn lão, uy thế vẫn như cũ mạnh mẽ vô cùng.

Lôi điện bao bọc cấm chế đại trận, vẫn như cũ hấp thu công kích ẩn chứa lực lượng tinh thần của lão, tuy vậy đỡ được một kích này của lão, vết rạn trên người mười hai bộ cột giáp khôi lỗi kia cũng theo đó mà nhiều hơn gấp đôi.

Chỉ nghe một tiếng "Két" vang nhỏ.

Mười hai mai quân cờ màu trắng trên trận bàn trước mặt "Tiểu Tử", tất cả đều vỡ ra một cái khe.

Cả người nàng run lên bần bật, trên gương mặt dưới tấm hắc sa phủ xuống lộ ra một mảnh tái nhợt, vẻ mặt không có chút máu.

Hàn Lập chú ý tới một màn này, sắc mặt có hơi xiết chặt, trong mắt hiện vẻ do dự.

Dưới tình thế bây giờ, nếu hắn tùy tiện xuất thủ, khó mà đảm bảo được Ách Quái cùng Sa Tam sẽ làm ra cử động gì, huống hồ hắn cũng không dám chắc nếu như hắn ra tay, có khi nào biến khéo thành vụng hay không, đến lúc đó lại tạo ra biến cố gì đó cho "Tiểu Tử".

Mặc dù hắn biết "Tiểu Tử" này hơn phân nửa chính là Tử Linh, nhưng hiển nhiên lúc này không phải là lúc để nhận mặt.

Đúng lúc đó, trên quan tài thủy tinh bị kén máu bao quanh kia, đột nhiên truyền ra một tiếng vang trầm.

Ngay sau đó, huyết thủy trên kén màu "Rào rào" chảy xuôi xuống, không ngờ từ trong đó lộ ra bộ thánh hài như trong lời đồn kia.

Mà có chút kỳ quái là, bộ quan tài thủy tinh chứa đựng thi hài trước đó bây giờ đã biến mất không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một khối tinh thạch màu đỏ như máu nâng lấy thi hài, trôi lơ lửng ở trên huyết hồ.

Thánh hài hiện thế, cũng không có xuất hiện cảnh tượng long trọng kì dị như trong tưởng tượng, mà trên bộ thi thể kia, thậm chí không có một chút chấn động mãnh liệt nào truyền ra, nhìn giống như một bộ thi thể Ma tộc bình thường, không có khác nhau gì.

Ngay lúc đó ánh mắt Hàn Lập liền nhìn xuống tấm tinh thạch màu máu dưới người bộ thi thể, trong mắt không khỏi hiện lên một tia hào quang kỳ lạ.

Hắn phát hiện trên tấm tinh thạch kia hiện đầy phù văn huyền diệu không gì sách được, trong đó đại đa số hắn chưa từng gặp qua bao giờ, chẳng qua trong đó hắn cũng có thể nhận ra một phần nhỏ, hắn liền hiểu được tác dụng của tấm tinh thạch này, chính là để trấn áp lực lượng huyết khí trên bộ thi thể này.

Ánh mắt Ách Quái xuyên qua lôi điện nhìn về phía bên này, trong mắt càng hiện lên vẻ tham lam vô cùng, lão lại lần nữa điên cuồng thi triển thủ đoạn công kích về phía đại trận đang vây khốn lão.

Sa Tam thấy vậy, ánh mắt ngưng tụ, thu lại tất cả hồi ức và nổi u sầu, hai tay nhanh chóng kết ấn trước người.

Chỉ thấy trong miệng nàng nhẹ giọng ngâm tụng, mười ngón tay luân

chuyển như cánh hoa nở rộ, trước người bấm ra một cái pháp chú cực kỳ cổ quái, tiếp đó bàn tay lại đặt vào bụng của mình, nhẹ nhàng nhấn một cái.

Ngay bụng nàng lập tức sáng lên một đạo huyễn quang màu trắng, phần bụng nàng nhìn như căng đầy huyết nhục kia, vậy mà từ trong đó truyền ra từng trận âm thanh cơ quan chuyển động, làn da như tuyết trắng của nàng lật một cái ra bên ngoài nhìn giống như hoa sen nở rộ, bất ngờ mở ra.

"Không ngờ nàng lại cải tạo thân thể thành khôi lỗi..." Lục Hoa phu nhân thấy vậy, hơi kinh ngạc nói.

Hàn Lập cũng nhướng mày, lộ ra mười phần ngoài ý muốn.

Theo lỗ thủng từ trong bụng nàng mở ra, chợt từ đó tiết ra hào quang màu máu chói mắt.

Bốn phía huyết hồ, ngoài trừ Sa Tam cùng Ách Quái, hầu như tất cả mọi người chính mắt thấy hào quang màu máu, thần sắc trên mặt đều lộ ra vẻ chấn động vô cùng.

Chỉ thấy trong hào quang màu máu vừa xuất hiện kia, không ngờ là một quả tim còn sống đang được niêm phong bên trong một quả cầu thủy tinh.

Hàn Lập xuyên thấu qua quả cầu thủy tinh nhìn thấy trái tim kia, không ngờ nó vẫn còn đang đập, thậm chí trong tai hắn còn vọng lên âm thanh tim đập:

"Thình thịch, thình thịch,thình thịch..."

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức sinh mệnh mãnh liệt cũng từ trong trái tim kia truyền ra.

Sau khi lấy trái tim ra, lỗ thủng nơi bụng của Sa Tam cũng bắt đầu khép kín từng tầng, như cánh hoa sen thu lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Chỉ là lúc này khí tức cả người nàng đã trở nên suy yếu đi mấy phần, tựa như trong nháy mắt bị rút mất đi nửa khí lực, sắc mặt cũng biến thành trắng bệch.

"Ha ha... Không nghĩ ra vì thủ hộ quả tim này, vậy mà ngươi nuôi dưỡng nó ngay trong cơ thể mình, cũng không dám cướp lấy một chút nào từ đó, trách không được nhiều năm như vậy mà ngươi vẫn một mực không có tiến bộ được gì, trái lại tu vi lại biến mất không ít, thật đúng là ngu xuẩn cực độ!" Ách Quái thấy vậy, cười to nói.

Sa Tâm đưa lưng về phía Ách Quái, không có nhìn lão, mà chỉ lấy ra một viên thú đan rồi ăn vào, tiếp đó hai tay nắm quả cầu thủy tinh, lòng bàn tay sáng lên hào quang màu trắng chói mắt, muốn lấy trái tim từ trong phong ấn ra.

Nhưng ngay đúng lúc đó, dị biến nảy sinh!

Vẻ mặt Sa Tâm đột nhiên biến đổi, trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Ngay trước ngực nàng, bỗng dưng đâm ra một đoạn xương nhọn màu trắng, trực tiếp đâm xuyên qua lòng ngực nàng.

Trên xương nhọn màu trắng kia còn có lỗ khảm ba cạnh, kéo theo dòng máu chảy ra ồ ạt từ trước ngực nàng, trong nháy mắt nhuộm cả nửa người nàng.

"Sa thành chủ, xin lỗi..." Đứng sau lưng Sa Tam, vẻ mặt Thạch Trảm Phong không đổi nói ra một câu, bỗng nhiên cốt kiếm ba cạnh trong tay gã xoắn một phát, một trận âm thanh nghiền nát lập tức từ trong lồng ngực nàng truyền ra.

Sa Tâm lập tức phun ra một ngụm máu, đột nhiên cả người nàng xoay chuyển, một chưởng đánh vào đầu Thạch Trảm Phong.

Thạch Trảm Phong sớm đã buông cốt kiếm ba cạnh ra, bỗng nhiên huyền khiếu trên người sáng lên, tốc độ nhanh đến cực điểm, từ bên người nàng trượt qua, tuy nhiên không biết từ khi nào mà trong lòng bàn tay gã đã nhiều ra một thanh đoản đao bạch cốt, thuận thế đâm vào bụng của Sa Tâm.

Cùng lúc đó, thân hình nhanh chóng như lôi đình, đoạt lấy quả cầu thủy tinh

từ trong tay Sa Tâm, mũi chân nhanh chóng điểm một cái lui lại một bên khác huyết hồ, cũng như kéo dài khoảng cách đám người Sa Tâm.

Không đợi đám người lấy lại tinh thần từ trong tình thế hỗn loạn vừa phát sinh ra, bên bờ huyết hồ lại vang lên một tiếng âm thanh nổ đùng.

Chỉ nghe một tiếng "Rầm" vang thật lớn!

Mảng lớn điện quang màu bạc nổ tung ra, hóa thành vô số điện xà màu bạc, bắn tung tóe khắp bốn phương tám hướng, khiến cho cả không gian dưới lòng đất chấn động không ngừng.

Trong điện quang xen lẫn vô số xương gẫy màu trắng, bay vụt tứ tán, đập lên trên mái vòng cùng với bốn phía vách núi tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

Ánh mắt Hàn Lập co rụt lại, cả người trùn xuống phía dưới, một đoạn bạch cốt loan nhận đứt gãy liền lượn vòng lao tới, gọt cả khối đá kỳ quái đang che giấu thân hình hắn.

Cốt Liên đại trận vây khốn Ách Quái rốt cuộc cũng bị nghiền nát, cả mười hai bộ cốt giáp khôi lỗi, trên người lóe lên hào quang rồi nhanh chóng nổ tung.

Mười hai mai quân cờ màu trắng kia cũng theo đó mà phát ra một tiếng "Đùng" nổ tung, ngay tiếp đó là cả khối trận bàn màu đen cũng nứt toác ra, "Tiểu Tử" khống chế đại trận cũng nhận cỗ cự lực cắn trả, chợt thân thể ngã về phía sau, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Sau khi Ách Quái thoát khốn, cũng không để ý tới "Tiểu Tử", mà nhìn thoáng qua Sa Tam cũng như thanh cốt kiếm đâm trước ngực nàng, rồi lại nhìn về phía Thạch Trảm Phong, cười nói: "Đại hoàng tử, trái tim đã tới tay, Ách mỗ trước hết chúc mừng ngươi một tiếng..."

"Ha ha, đa tạ Ách thành chủ thành toàn." Vẻ mặt Thạch Trảm Phong lộ ra thỏa mãn, trả lời.

"Thì ra, Ách... Các ngươi đã sớm thông đồng với nhau" Sa Tâm trở tay rút

cốt kiếm ba cạch đang đâm trước ngực nàng ra, lông mày hung hăng nhíu một cái, nói ra mỗi chữ mỗi câu.

"Sa thành chủ, đắc tội. Thế nào, màn trình diễn khổ nhục kế vừa rồi của ta và Đại hoàng tử, có đặc sắc hay không?" Ách Quái cười nói.

Sa Tâm nghe vậy, im lặng.

Trước đó Ách Quái truy sát Thạch Trảm Phong, nàng cũng không có lập tức xuất thủ ngăn cản, là vì để xem thử gã có phải theo phe mình hay không, không nghĩ ra đạo cao một thước ma cao một trượng, không ngờ hai người bọn hắn lại lừa được mình.

Nàng từ trong ngực lấy ra một bình đá màu đen cao gần tấc, nàng liền rút nắp ra rồi khẽ đảo ngược vào trong lòng bàn tay, từ trong đó chảy ra một thứ gì đó giống như một đoàn hạt cát màu vàng.

Bàn tay Sa Tâm nắm lại, lau một cái vào vết thương ngay trước ngực của nàng, cát vàng lập tức như vật sống tràn vào trong đó, vậy mà bắt đầu tu bổ vết thương đang rướm máu.

"Không có trái tim, ngươi đã không có khả năng làm cho chủ nhân sống lại. Ta nguyện ý cho ngươi thêm một cơ hội nữa, cùng với ta hưởng bộ thánh hài này, như thế nào?" Ách Quái nhìn về phía Sa Tâm, lần đầu xưng hô một tiếng "Chủ nhân".

"Tiểu Tử, không tiếc bất cứ giá nào, đoạt lại trái tim." Sa Tâm không có trả lời lão, chẳng qua trong lòng bàn tay nàng mở ra cái khe, từ trong đó lộ ra một quả cầu kim loại lớn chừng trái nhãn.

"Xem ra ngươi đã muốn chống đối với ta đến cùng, vậy thì đừng trách ta không niệm tình xưa." Ách Quái hừ lạnh một tiếng, thân hình nhảy lên một cái, cả người lao đến thánh hài giữa hồ.

Bàn tay Sa Tâm vung lên, hai tay liền bấm pháp quyết.

Quả cầu kim loại bắn ra, ngay giữa không trung tỏa ra hào quang chói mắt,

từ đó nổi lên một bộ Nộ Mục Kim Cương thân hình cao chừng mười trượng, cả người nó tựa như đúc bằng sắc thép, trên người còn chạm trổ thiết y cà sa, sau lưng sinh ra tám tay, tất cả đều tay không, trên cánh tay cơ bắp gân mạch nổi phồng lên, thoạt nhìn mang theo lực lượng bùng nổ vô cùng.

Chỉ thấy trong mắt Kim Cương đột nhiên sáng lên hào quang màu đỏ, đồng thời tám tay sau lưng oanh kích ra, lập tức mang theo từng đợt phong lôi cuồng bạo.

Ách Quái thấy thế, cười nhạo một tiếng, nâng một quyền lên đập tới trước mặt.

Trên người lão hơn ngàn huyền khiếu chớp hào quang không ngừng, như quần tinh sáng chói, một quyền vừa ra liền gào thét rung động!

Quyền ảnh đầy trời giống như là biển gầm phô thiên cái địa cuồng dũng đánh tới, va chạm với Kim Cương tám tay, ngay giữa không trung lập tức phát ra tiếng nổ lớn, từ đó cuốn lên từng trận sóng khí cuồng bạo.

Tiếng "Ầm" vang đinh tai nhức óc, không ngừng vang vọng khắp toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Bên kia, "Tiểu Tử" lần nữa ngồi dậy, chợt trước người lại xuất hiện ra hai bộ khôi lỗi có bộ dáng cổ quái, trong đó một cái có hình người, nhưng phía sau lại sinh ra bốn cái cánh lông vũ kim loại, còn cái khác là hình thú, tuy là thân hình như con hổ bảo săn mồi, nhưng lại mọc ra cái đầu của một thiếu nữ.

Nàng lập tức điều khiển hai bộ khôi lỗi một trái một phải, lúc lên lúc xuống, vọt tới Thạch Trảm Phong.

------oOo------

Chương 976: Lấy tim

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Ciel Phạm*
***Biên**: Độc Hành*

Thạch Trảm Phong như đã chuẩn bị từ lâu, gã không di chuyển thân thể mà tay khẽ chuyển, lòng bàn tay nhiều ra một quả cầu màu vàng, rồi ném lên.

Chỉ thấy quả cầu màu vàng tỏa sáng hào quang, từng đợt âm thanh chuyển động truyền đến. Sau đó, quả cầu phát ra ánh sáng kim quang bao bọc xung quanh lại.

Trong chớp mắt, ánh kim quang thu lại, quả cầu màu vàng cũng biến mất, thay vào đó là một chiếc lồng vàng rộng mấy trượng bao bọc lấy thân thể của Thạch Trảm Phong.

Khôi Lỗi có cánh bay đến trước mặt gã và bốn cánh sau lưng vỗ về phía trước, từng thanh quang nhận màu trắng bắn ra đánh về phía Thạch Trảm Phong như gió táp mưa rào.

Khi quang nhận đi qua, hư không nơi đó bị xé toạc thành từng mảnh nhỏ, hiện ra từng khe hở màu đen.

Ở phía bên kia, quái thú Khôi Lỗi cũng đã lao tới, cái đầu giống như thiếu nữ đột nhiên nghiêng một cái, trong miệng phát ra một tia sáng màu trắng rồi hóa thành một chuỗi tia chớp màu bạc đánh tới.

Điện mang và hỏa tinh tràn ngập bao phủ toàn bộ chiếc lồng màu vàng ngay lập tức. Âm thanh giao kích vang lên liên tiếp cùng tiếng sấm sét kéo dài không ngừng.

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào chiếc lồng màu vàng, lông mày bỗng nhiên nhảy lên.

Sau đó điện quang hoả tinh dần thu lại, chiếc lồng màu vàng dần hiện ra, trên thân nó xuất hiện rất nhiều vết nứt, tuy nhiên vẫn chưa bị phá vỡ.

Ở chính giữa chiếc lồng, Thạch Trảm Phong vẫn bình yên vô sự, trên tay gã đang cầm một quả cầu thủy tinh, ngón trỏ đang chảy đầy máu tươi, đang không ngừng xoay chuyển quả cầu thủy tinh, tựa hồ muốn loại bỏ cấm chế trên lớp thủy tinh này.

Hàn Lập cau mày, có chút do dự không biết có nên cướp nó hay không?

Hắn cũng cảm nhận được rõ ràng khí tức của trái tim bị phong ấn trong quả cầu thủy tinh không hề đơn giản. Thoạt nhìn, nó có thể so sánh với bảo vật ở Khấp huyết đại trận lúc trước. Vả lại nó có liên quan không nhỏ đến thi hài Ma Quân nằm trong quan tài thủy tinh.

Mặc dù hắn không có hứng thú với việc Sa Tâm có hồi sinh thành công Ma Quân hay không, nhưng hắn vẫn nghi ngờ nó có liên quan đến Giải Đạo Nhân. Vả lại nếu nó bị Thạch Trảm Phong dùng mất, đây cũng là một điều đáng tiếc.

Tuy nhiên nếu bây giờ hắn ra tay cướp đoạt, nhất định sẽ bị xem như "trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi". Nếu Ách Quái và Sa Tâm cùng liên thủ đối phó hắn thì hắn không nắm chắc có thể chống lại, thậm chí ngay cả bỏ chạy cũng khó thoát.

Khi Hàn Lập đang do dự, đôi mắt hắn liếc xuống bỗng nhiên nhìn thấy Thạch Xuyên Không vốn đang nằm rạp không nhúc nhích trên mặt đất, đột nhiên bả vai gã run lên một cái.

Hắn nhướng mày gọi Thạch Xuyên Không: "Thạch huynh, ngươi có ổn không?"

Chỉ thấy bả vai Thạch Xuyên Không lại cử động một cái. Lục Hoa phu nhân đứng bên cạnh cũng không nhịn được liếc mắt nhìn hắn một cái, tuy nhiên lão không nói gì, cũng không làm gì cả, sau đó lại nhìn sang chỗ khác.

Sau một lát, giọng nói của Thạch Xuyên Không mới truyền đến:

“Lệ huynh, ta vẫn ổn…Ngươi…Có thể giúp ta chuyện này hay không?

“Ngươi hãy nhẫn nại một lát, chờ bọn hắn tranh đấu kịch liệt đã, ta sẽ nghĩ cách cứu ngươi ra.” Hàn Lập nói.

“Không, đừng cứu ta trước…Xin hãy lấy trái tim trên tay Thạch Trảm Phong, lấy nó…Phải lấy nó, dù thế nào cũng không được để Thạch Trảm Phong nuốt trái tim đó. Nếu không…sẽ gặp rắc rối…”. Không biết có phải do thương thế quá nặng hay bị cấm chế ảnh hưởng hay không mà lời nói của Thạch Xuyên Không lại bị đứt quãng.

“Thạch huynh, trái tim có tác dụng gì? Tại sao Thạch Trảm Phong lại trăm phương ngàn kế muốn cướp lấy nó?” Hàn Lập không đồng ý ngay lập tức mà nhíu mày hỏi.

“Tác dụng cụ thể của trái tim … Ta cũng không rõ nhưng nó cực kỳ quan trọng với Thạch Trảm Phong … Thậm chí, bảo vật này có thể giúp hắn vượt qua cửa ải Đại La, một khi bị gã nuốt vào bụng tinh luyện … Vậy ngươi và ta cũng không thể quay về Thánh Vực nữa…” Thạch Xuyên Không vội vã nói.

Tâm trí của Hàn Lập đang bối rối, vừa muốn nói gì đó, đột nhiên thần sắc biến đổi.

Bên trong lồng vàng, một cỗ lực lượng khí huyết vô cùng nồng đậm và tràn đầy sinh mệnh lực đến cực điểm từ trong bắt đầu tuôn ra.

Không ngờ Thạch Trảm Phong đã phá vỡ được cấm chế trên quả cầu thuỷ tinh. Gã thuận thay nắm giữ trái tim đang đập liên hồi, đôi mắt tràn đầy sự cuồng nhiệt.

“Không ổn…”

Hai mắt Sa Tâm tràn đầy lửa giận, khuôn mặt trở nên cực kỳ khó coi, nàng

muốn phân thân đi đoạt lấy trái tim nhưng lại lo lắng Ách Quái cướp mất Thánh Hài. Đang do dự nên nàng khống chế Khôi Lỗi cũng chậm mất một bước.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lên thật lớn, Ách Quái chớp lấy một kẽ hở, thân thể đột nhiên vòng ra sau lưng Khôi Lỗi, hai tay vung lên, tung ra quyền cước như sóng thủy triều, đánh lên lưng Kim Cương Khôi Lỗi.

Mặc dù suy nghĩ của Sa Tâm nhanh như điện, đầu của Kim Cương Khôi Lỗi xoay ngược lại, tám cánh tay như Phong Hỏa Luân thay đổi liên tục không ngừng, chặn đón đòn quyền đang đánh tới, nhưng vẫn chậm một nhịp.

Tám cánh tay phòng thủ không kịp, hàng ngàn cú đấm đã trùng trùng điệp điệp đánh xuống sau lưng, trên thân Kim Cương Khôi Lỗi chồng chất vết thương, từ ngay giữa hông bất ngờ nổ tung thành hai đoạn.

Đôi mi thanh tú của "Tiểu Tử" nhíu chặt lại, hai tay bấm pháp quyết, khống chế hai con Khôi Lỗi tấn công ngày càng dữ dội, chiếc lồng vàng đã sắp không thể cầm cự được nữa.

Vẫn không kịp rồi.

"Một đám sâu bọ, chờ bổn hoàng tử niết bàn rồi sẽ nghiền nát các ngươi…" Thạch Trảm Phong nhẹ nhàng nói một câu, giơ tay đưa trái tim đỏ tươi lên miệng.

Mũi gã nhăn nhẹ và dường như đã ngửi thấy mùi vị ngai ngái.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên một tiếng sấm nổ vang, một hình ảnh mờ ảo từ bờ Huyết Hồ bên kia bay đến, mang theo cuồng phong cuồn cuộn lên cơn sóng máu cao đến mười trượng, không gian chính giữa rung động mạnh không thôi hình thành mối lối thông đạo.

Thạch Trảm Phong chưa kịp phản ứng, chiếc lồng vàng đang bảo vệ gã bỗng nhiên nổ tung, biến thành hai nửa.

Ngay cả hai Khôi Lỗi được “Tiểu Tử” khống chế cũng bị vòi rồng thổi bay ra ngoài.

Hàn Lập xuất hiện sau một mảnh ánh sáng điện bạc lớn đã bị nổ tung. Một tay rắn chắc đấm vào lồng ngực của Thạch Trảm Phong.

“Phốc…”

Một cỗ bạch quang tinh thần ngưng thực đột nhiên xuyên qua lồng ngực gã tạo thành một lỗ máu tròn, máu tươi đỏ thẫm bắn tung tóe như mưa.

Cơ thể Thạch Trảm Phong chịu đả kích của lực lượng khổng lồ này lập tức bay lên trên đập vào mái vòm.

“Ầm Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Không gian mái vòm dưới lòng đất nổ tung, đá vụn cũng chưa kịp rơi xuống đất đã bị sức mạnh cuồng bạo kia đánh nát rơi trên mặt đất. Cơ thể Thạch Trảm Phong bị đánh văng lên phía trên rồi lại rơi xuống qua lỗ hổng của mái vòm.

Máu trong ao tóe lên mảng lớn huyết lãng, Thạch Trảm Phong từ chính giữa cơn mưa máu chậm rãi đứng lên.

Gã không nhìn vào bộ ngực đẫm máu của mình mà nhìn vào đôi bàn tay trống rỗng, rồi gầm lên một tiếng thét thót tim:

“Không…”

Ở phía bên kia Huyết Hồ, thân ảnh Hàn Lập đã xuất hiện.

Trong tay hắn đang nắm giữ một trái tim đang đập, khuôn mặt lộ vẻ đăm chiêu.

Những người khác đều sốc khi nhìn thấy cảnh này, thậm chí Sa Tâm cũng sững sờ.

Ách Quái lại không để ý chút nào đến tình huống của Hàn Lập và Thạch Trảm Phong. Vào lúc Sa Tâm đang ngây người, lão bỗng nhiên hóa thành một đám khói xanh bay lướt qua.

Sa Tâm kinh hãi muốn ngăn cản lại nhưng đã muộn một bước.

Ách Quái nhìn thoáng qua Sa Tâm, thân ảnh loé lên sau đó xuất hiện bên cạnh quan tài thuỷ tinh với đôi mắt nóng bỏng, nhanh như chớp ôm lấy thi thể bên trong.

Vào lúc này, một cây xương giáo đột nhiên từ bên cạnh đâm tới, phát ra âm thanh chói tai, đánh vào cổ tay Ách Quái, lần nữa đánh văng cổ tay lão ra ngoài, chính là Côn Ngọc kia.

“Muốn chết”

Đã bị Côn Ngọc chặn hai lần liên tiếp, trong ánh mắt Ách Quái lóe lên vẻ lãnh khốc, bàn tay biến chưởng thành quyền, cánh tay như búa đánh lên đầu xương giáo, đầu nắm tay phát ra tiếng nổ vang như sấm.

“Ầm”

Đầu xương giáo màu trắng bị một quyền đánh văng tung tóe, hơn nữa còn hóa thành một luồng sáng trắng xuyên qua ngực Côn Ngọc, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Côn Ngọc chưa kịp phản ứng đã bị đánh bay ra ngoài.

Một quyền đánh bay Côn Ngọc, cánh tay kia của Ách Quái vung lên nhanh như chớp, chụp xuống thi thể trong quan tài.

Vào lúc này, một cột sáng màu vàng chói lòa từ trên trời rơi xuống, những nơi nó đi qua khiến hư không chấn động, phát ra tiếng rít chói tai, đánh về hướng Ách Quái.

Ách Quái hừ lạnh một tiếng, nắm đấm vừa đánh bay Côn Ngọc giơ lên đón đỡ ánh sáng màu vàng kia. Còn tay kia biến thành trảo chụp xuống cũng

không ngừng lại.

Cột sáng màu vàng kia va chạm với nắm đấm của Ách Quái, phát ra tiếng nổ mạnh, ánh sáng màu vàng nổ bắn ra cuồn cuộn, khuếch tán ra bốn phương tám hướng

Động tác của Ách Quái hơi ngừng lại một lát, dưới chân kêu “rặc rặc" đâm xuyên vào mặt đất nửa xích, khuôn mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không chờ cơ thể lão hồi phục, một cái đuôi dài bốn năm trượng to như chiếc cối xay từ trong ánh sáng màu vàng xuất hiện, nhanh như chớp quật lên cơ thể của Ách Quái.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, cơ thể Ách Quái bị đánh bay ra ngoài.

Ánh sáng màu vàng trong không trung nhanh chóng biến mất, một con Khôi Lỗi hình rồng vàng dài hai ba mươi trượng xuất hiện.

Đầu rồng lập loè ánh kim quang, cơ thể của nó giống như được làm bằng vàng thật. Một cặp sừng rồng trên đầu giống như san hô, toàn thân được bao trùm dày đặc bởi lân phiến màu vàng, long vỹ thon dài mạnh mẽ, long trảo tráng kiện dữ tợn, đúng là một bộ khôi lỗi có uy năng cường đại.

Bên cạnh quan tài thuỷ tinh chợp lên ánh kim quang liên tục đến chói mắt, hiện ra ba con khôi lỗi, một con hổ vàng lớn, một con rùa màu vàng và một con chim vàng khổng lồ.

Ba con Khôi Lỗi, bất kể là vẻ bề ngoài hay uy thế đều không thua kém Kim Long Khôi Lỗi, hơn nữa bốn con Khôi Lỗi tản mát ra khí tức tương liên với nhau nên khó phân định.

Sa Tâm phi thân xuống ngồi trên lưng con chim vàng khổng lồ, từng đám tinh ti từ mười ngón tay nàng bắn ra, chui vào trong cơ thể bốn bộ Khôi Lỗi.

Mặc dù vết thương trên cơ thể nàng đã biến mất nhưng khuôn mặt nàng vẫn tái nhợt, bên miệng còn lưu lại vết máu, treo ở khoé miệng trắng như tuyết,

dễ làm người khác chú ý dị thường.

Ách Quái không kịp đề phòng đã bị đánh bay xa hơn trăm trượng, nhưng cơ thể nhanh chóng đứng vững, lại không tổn thương chút nào.

Mười ngón tay Sa Tâm khẽ động, bốn bộ Khôi Lỗi lập tức bắn ra, ngăn cách giữa Ách Quái và quan tài Thủy Tinh.

"Thiên Cương Tứ Tượng thực sự rất phi thường. Nếu Sa thành chủ không bị thương, ta còn kiêng kị ngươi ba phần, nhưng bây giờ ngươi bị thương khá nặng, khôi chi thuật cũng bị ảnh hưởng rất nhiều. Liệu ngươi phát huy Tứ Tượng chiến khôi được bao nhiêu uy năng?" Ách Quái cười khẩy một tiếng, không chút lo lắng.

Giọng nói nhỏ dần, hình dáng cơ thể lão trở nên mơ hồ, sau đó lao nhanh về phía trước.

------oOo------

Chương 977: Đại hoàng tử trả thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Thân ở không trung, trong tay Ách Quái chợt loé hắc quang, xuất hiện một thanh trọng kiếm màu đen dài hơn một trượng, thân kiếm không thẳng mà uốn lượn giống như Hắc Long, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức vô cùng hung ác.

Thân kiếm khắc họa từng đường vân màu trắng, hợp thành một đồ án tinh vân, bên trong tinh vân đang chớp động hơn hai trăm điểm hào quang tinh khiếu.

"Man Long kiếm!" Sắc mặt Sa Tâm trầm xuống, mười ngón tay hóa thành từng đạo tàn ảnh bay ra, bốn bộ khôi lỗi hóa thành bốn đạo kim ảnh đánh tới phía trước.

Cánh tay Ách Quái khẽ động, tay lão cầm thanh trọng kiếm vô cùng lớn, nhưng lại nhẹ như lông hồng, hóa thành một mảnh kiếm cương màu đen, chém thẳng tới năm bộ khôi lỗi.

Hai người lập tức lao vào nhau chém giết, một loạt tiếng nổ giống như sấm sét vang dội khắp nơi.

Xung quanh Huyết Hồ bị xoắn lên cuồn cuộn ngất trời, cả hang động cũng lắc lư không thôi.

Thực lực Ách Quái bây giờ hoàn toàn triển khai, hơn một ngàn huyền khiếu toả sáng hào quang, càng đánh càng hăng, thanh Man Long kiếm trong tay lão có uy lực to lớn kinh người.

Mà Sa Tâm sau khi bị thương, giống như lời Ách Quái nói, thủ pháp khống chế khôi lỗi yếu đi không ít. Sự nhanh nhạy của bốn bộ khôi lỗi thua xa

Kim Dực Kiêu lúc trước ở trong huyết sắc đại điện, nàng nhanh chóng rơi vào hạ phong.

Chẳng qua Ách Quái cũng bị nàng cuốn lấy, không cách nào tiếp cận quan tài thủy tinh được.

Hàn Lập đứng ở trung tâm Huyết Hồ, bên cạnh quan tài thủy tinh, nhìn về trận kịch đấu của Sa Tâm và Ách Quái, đồng tử co nhẹ lại.

Tuy rằng thực lực hắn đại tiến, nhưng lúc này trận chém giết của Sa Tâm cùng Ách Quái, vẫn để cho hắn cảm thấy sự chênh lệch thực lực một cách rõ ràng.

"Là ngươi! Tên nhân tộc cẩu tặc, trả trái tim lại cho ta!" Một tiếng gầm giận dữ vang lên, hai mắt Thạch Trảm Phong đỏ như máu bay tới đánh về phía hắn.

Vết thương lớn trên ngực gã đã khép lại, trên cánh tay xuất hiện từng đường hoa văn màu đen, phát ra một cỗ khí tức cực kỳ âm lãnh, vô cùng hung bạo.

Hàn Lập nhìn về phía hoa văn màu đen kia, đuôi lông mày hơi nhảy lên.

Tốc độ Thạch Trảm Phong tăng lên gần một nửa so với lúc trước, chớp mắt đã đến trước người Hàn Lập, gã nâng lên một quyền đánh tới.

"Xoẹt"

Mảng lớn hắc mang từ trong lòng bàn tay gã bộc phát ra, hóa thành một quyền ảnh màu đen to đến mấy trượng, nện xuống đầu Hàn Lập.

Hàn Lập vung tay xuất ra một quyền, đụng vào quyền ảnh màu đen.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quyền ảnh màu đen xoẹt một tiếng vỡ vụn ra, sắc mặt Thạch Trảm Phong đỏ hồng, toàn bộ cơ thể lắc lư, bay về phía sau. Nhưng thân hình Hàn Lập cũng rung mạnh, đạp đạp đạp lập tức lùi lại ba bước, trong mắt hiện lên một

tia dị sắc.

Quyền ảnh màu đen ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, hơn xa thực lực Thạch Trảm Phong thể hiện lúc trước, lại có thêm từng cỗ âm lãnh sắc bén kỳ quái từ trong mãnh liệt phát ra, chui vào trong cơ thể hắn, Chân cực chi mô cũng không ngăn cản hết được.

Đúng lúc này, phía trên đầu Thạch Trảm Phong xuất hiện hai cỗ khôi lỗi của "Tiểu Tử".

Bốn cánh Vũ Sí Khôi lỗi hợp lại thành một mảnh cánh lớn, từng đám lông chim màu trắng sắc bén như quang nhận bắn về phía Thạch Trảm Phong.

Còn bộ khôi lỗi thân thú có đầu thiếu nữ kia há to miệng ra, mười mấy cây màu bạc giống như chạc cây từ đó bắn ra, mỗi một chạc cây đều bộc phát ra một tia chớp màu bạc, bổ về phía Thạch Trảm Phong, như đánh chó mù đường.

Khoé miệng Thạch Trảm Phong lộ ra một tia trào phúng, bên ngoài thân chớp động hắc quang, ngưng tụ thành một tầng tinh mô màu đen, bảo vệ toàn thân gã.

Vô số quang nhận như thiểm điện trút xuống, đánh lên người Thạch Trảm Phong.

Nhưng mà những quang nhận thiểm điện này cũng giống như kiến càng lay cây, lập tức bạo liệt vỡ vụn ra, mà màng sáng màu đen trên người Thạch Trảm Phong cũng không hư hại chút nào.

Thạch Trảm Phong cười lạnh một tiếng, hai tay như thiểm điện quơ lên.

Hắc quang trên cánh tay gã tăng vọt dài chừng mười trượng, hóa thành hai đạo quang nhận màu đen to bằng cánh cửa, tản mát ra quang mang u lãnh, chém về phía hai bộ khôi lỗi.

"Tiểu Tử" thấy cảnh này, trong lòng giật mình, đang muốn thôi động khôi lỗi lui lại, nhưng đã muộn.

Quang nhận màu đen đã đến trước một bước trảm lên thân hai bộ khôi lỗi.

"Xoẹt" một tiếng, thân thể hai bộ khôi lỗi cứng cỏi không gì sánh được, nhưng dưới quang nhận màu đen lại yếu ớt như giấy, tuỳ tiện liền bị chém thành hai nửa.

"Cái này..." Sắc mặt "Tiểu Tử" đại biến.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Xa xa Sa Tâm mặc dù đang đánh nhau sống chết với Ách Quái, mọi thời khắc đều lưu tâm tình huống bên này, mắt thấy cảnh này, xoay đầu hô: " "Tiểu Tử", chớ để ý tới Thạch Trảm Phong, đoạt lấy trái tim quan trọng hơn! Không được để nó rơi vào trong tay tặc nhân."

"Tiểu Tử" nghe vậy nhìn Hàn Lập một cái, hơi lộ ra vẻ chần chờ, nhất thời không có xuất thủ.

Hai mắt Sa Tâm trầm xuống, tay bấm niệm pháp quyết.

Mi tâm "Tiểu Tử" lập tức hiện ra đạo đạo kim văn, thần sắc lập tức trở nên lạnh nhạt, hai tay vung lên.

Hai viên cầu màu vàng từ trong tay nàng bay ra, kim quang lóe lên phân giải ra, trong nháy mắt hóa thành hai khôi lỗi hình người màu vàng cao mấy trượng.

Toàn thân khôi lỗi mặc áo giáp màu vàng, một tay nắm một tấm thuẫn màu vàng, phía trên khắc rõ hình hình dáng hoa văn mai rùa, một tay khác nắm một thanh đại kiếm màu vàng, nhìn uy phong lẫm liệt.

Hai cỗ khí tức cực lớn từ trên thân hai bộ khôi lỗi này tản ra, hơn xa khôi lỗi có cánh lông vũ cùng khôi lỗi thân thú vừa rồi, so với Tứ Tượng khôi lỗi của Sa Tâm bên kia cũng không kém hơn bao nhiêu.

"Tiểu Tử cô nương, tại hạ cũng không có ý lấy trái tim này, cũng không

muốn đối địch với ngươi! Mau dừng tay!" Hàn Lập thấy cảnh này, vội vàng giải thích.

Nhưng "Tiểu Tử" mắt điếc tai ngơ, mười ngón tay vũ động, hai bộ kim giáp khôi lỗi lập tức đạp mạnh lên mặt đất, ầm ầm đạp ra một cái động lớn, hóa thành hai đạo kim quang, trong nháy mắt liền bổ nhào tới trước người Hàn Lập, đại kiếm trong tay hóa thành hai đạo hồ quang màu vàng sáng rực, chém xuống đầu Hàn Lập.

Đại kiếm chưa đến, hai cỗ kiếm phong lăng lệ không gì sánh được gào thét rơi xuống, làm làn da Hàn Lập run rẩy.

Hàn Lập nhăn mày lại, bước chân lướt ngang qua bên cạnh vài chục trượng, tránh khỏi hai kiếm này.

Nhưng hai bộ khôi lỗi này dị thường cao minh, bước chân vội chuyển, lập tức đuổi theo Hàn Lập như bóng với hình, không để Hàn Lập kéo giãn khoảng cách, đại kiếm trong tay một tả một hữu chém xuống.

Hai đầu khôi lỗi tay cầm tấm thuẫn cũng dùng làm vũ khí, nện xuống Hàn Lập, cơ hồ bốn phương tám hướng đều vây lại.

Giờ phút này một tiếng cười lạnh từ bên cạnh truyền tới, lại là Thạch Trảm Phong lần nữa nhào tới.

Gã lần nữa vung tay lên, một cỗ hắc quang nồng đậm từ lòng bàn tay tuôn trào ra, giữa không trung hóa thành một thú trảo đen nhánh to vài chục trượng, nhìn phảng phất như đúc bằng sắt, chụp từ trên xuống dưới Hàn Lập, ngăn chặn đường thoát lên trên của hắn.

"Hừ!"

Sắc mặt Hàn Lập lạnh lẽo, nhét trái tim vào trong ngực, thân thể quay tròn, đồng thời trên song quyền đại thịnh bạch quang, đánh liên hoàn ra bốn phương tám hướng, huyễn hóa ra một mảnh quyền ảnh màu trắng.

Vô số quyền ảnh màu trắng nở rộ như khổng tước xòe đuôi, bắn ra bốn

phương tám hướng, phát ra tiếng rít chói tai.

"Ầm ầm ầm" liên tiếp tiếng nổ vang lên!

Hai bộ khôi lỗi hình người bị mấy chục đạo quyền ảnh oanh kích, thân thể run rẩy bắn ngược ra sau.

Mà thú trảo màu đen trên đỉnh đầu giữa không trung cũng bị quyền ảnh màu trắng chấn vỡ, bạo liệt ra.

Bất quá thân thể Hàn Lập cũng đại chấn, sắc mặt hơi tái, chân lui về sau một bước.

Vào thời khắc này, phía sau hắn hoa lên một bóng người, thân ảnh Thạch Trảm Phong trống rỗng xuất hiện, tốc độ nhanh hơn không ít so với trước.

Giờ phút này toàn thân gã bao trong một tầng khí lưu màu đen, cấp tốc lưu động, phát ra tiếng rít xuy xuy, trong tay cầm một thanh chiến đao đen nhánh, hóa thành một dải lụa màu đen chém xuống gáy Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, thân thể đột nhiên bổ nhào về phía trước, nhưng hai chân vẫn một mực đính trên mặt đất.

Đao quang giống như dải lụa màu đen xẹt qua đỉnh đầu hắn, nhưng đã chém hụt.

Thạch Trảm Phong hiển nhiên không dự liệu được tình huống này, khuôn mặt biến sắc, đang muốn lùi lại.

Nhưng thân thể Hàn Lập phảng phất như lò xo đứng thẳng lên, kề sát người Thạch Trảm Phong, khuỷu tay phải hóa thành một đạo tàn ảnh, thúc mạnh về phía sau.

Thạch Trảm Phong thấy không tránh kịp, trong miệng hét lớn một tiếng, lập tức vận khuỷu tay đánh tới, phía trên hoa văn màu đen tỏa sáng hào quang, ẩn ẩn hiện ra thú trảo, va chạm với khuỷu tay của Hàn Lập.

"Rắc rắc" một tiếng, cánh tay trái Thạch Trảm Phong truyền ra tiếng nứt xương thanh thuý, cả người bị đánh bay ra sau, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Bất quá thân thể gã lại uốn éo, bay về phía hai bộ khôi lỗi hình người nơi xa kia.

Hai bộ khôi lỗi hình người giờ phút này đã đứng vững lại, không để ý đến Thạch Trảm Phong bay tới, dưới chân đạp xuống mặt đất, lần nữa đánh tới Hàn Lập, đại kiếm trong tay càng toả kim quang, run lên hóa thành hai mảnh kiếm cương màu vàng chém xuống.

Hàn Lập đang tính đuổi theo Thạch Trảm Phong, nhưng bị hai bộ khôi lỗi ngăn lại, đành phải xuất thủ ngăn cản, vung hai quyền đánh tới.

Hai đoàn quyền ảnh màu trắng lớn chừng cái đấu bắn ra, đập vào trong kiếm cương màu vàng, phát ra liên tiếp thanh âm bạo liệt.

Kiếm cương màu vàng bị đánh tan dễ như trở bàn tay, cánh tay hai bộ khôi lỗi khẽ động, đưa tấm chắn ngăn trước người.

"Keng" "Keng" hai tiếng nổ mạnh!

Quyền ảnh vỡ vụn, mặt ngoài tấm chắn cũng chớp kim quang liên tục.

Thân thể hai bộ Khôi lỗi đại chấn, lần nữa bị đẩy lui sau một bước.

Vào thời khắc này, một vệt kim quang từ giữa hai bộ khôi lỗi bắn ra, nhanh như thiểm điện đâm đến ngực Hàn Lập, lại là một thanh trường thương màu vàng.

Người cầm thương chính là "Tiểu Tử", giờ phút này trên thân nàng thình lình mặc một bộ chiến giáp màu vàng bó sát người, phác hoạ ra đường cong uyển chuyển, trên chiến giáp màu vàng minh khắc đồ án một con Bằng Điểu màu vàng.

Đồ án này cực kỳ linh động, mỗi một đường cong đều tản mát ra kim quang

loá mắt, nhìn cực kỳ bất phàm.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ nhúc nhích, hai tay hợp lại, bộp một tiếng, dùng bàn tay kẹp lấy mũi thương, trường thương màu vàng lập tức dừng lại.

"Tiểu Tử" khẽ kêu một tiếng, áo giáp màu vàng bên ngoài thân đột nhiên toả ra kim quang loá mắt, chừng năm sáu mươi tinh khiếu, thân thể thình lình bay lên cách mặt đất.

Một cỗ lực lượng khổng lồ từ trên áo giáp truyền vào trong cơ thể nàng, hai tay nàng ra sức kéo trường thương một cái.

Nhưng đầu thương phảng phất bị đúc bằng sắt, vẫn không nhúc nhích.

"Tiểu Tử cô nương, chẳng lẽ ngươi không có chút ấn tượng nào với ta sao?" Hàn Lập nhìn cặp mắt Tiểu Tử gần trong gang tấc, truyền âm hỏi.

Hai mắt "Tiểu Tử" hờ hững, không để ý mảy may tới lời nói của Hàn Lập, kim quang trên áo giáp càng sáng hơn, đồng thời khuôn mặt dưới khăn của nàng cũng hiện ra một tầng huyết quang, tựa hồ muốn thi triển một loại bí thuật kích phát tiềm năng nào đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng thở dài, hai tay đẩy tới phía trước, cả người "Tiểu Tử" lẫn kim thương lập tức bay ngược ra sau.

Vào thời khắc này, sau lưng "Tiểu Tử" hoa lên một bóng người, thân ảnh Thạch Trảm Phong trống rỗng xuất hiện, gã nhe răng cười, chiến đao màu đen trong tay hóa thành một đạo dải lụa màu đen, phách trảm xuống đầu "Tiểu Tử".

Trên thân đao chớp động hắc quang, lóe lên hiện ra hư ảnh một con cổ thú màu đen.

Chiến đao màu đen đột nhiên nặng nề hơn gấp mười lần, hư không phía trước "Xoẹt" một tiếng bị chém ra một vết nứt không gian thẳng tắp không gì sánh được.

"Tiểu Tử" đang phi thân lùi lại, căn bản không kịp tránh né, mắt thấy sẽ bị hắc đao bổ trúng.

------oOo------

Chương 978: Nhiệm vụ hoàn thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy "Tiểu Tử" gặp nguy hiểm, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại.

Bên ngoài thân hắn, bốn trăm bảy mươi lăm điểm Huyền khiếu đại phóng tinh quang, thân hình hóa thành một đạo ảo ảnh màu trắng toàn lực bay ra, vượt qua chiến đao màu đen đi đến bên cạnh "Tiểu Tử", đánh ra một quyền tới chiến đao màu đen.

Nhưng vào lúc này, chiến đao màu đen chợt đổi hướng, lách qua nắm đấm Hàn Lập, chém xuống cổ hắn.

Cùng lúc đó, ảo ảnh cổ thú trên thân đao tỏa sáng hào quang, nó gào lên một tiếng rồi bất ngờ nhảy từ trên thân đao ra, há cái miệng lớn dính đầy máu tươi cắn vào đầu Hàn Lập.

Một cỗ áp lực như núi mãnh liệt ép tới, làm cho đầu óc Hàn Lập căng thẳng, ánh sáng huyền khiếu quanh thân hắn cũng ảm đạm xuống.

Hàn Lập hít sâu một hơi, một cánh tay khác nhanh như tia chớp quét ngang đánh về chiến đao màu đen, đồng thời bên ngoài thân tỏa ra kim quang chói mắt, hư ảnh Kim sắc Cự Viên hiện ra sau người hắn, đánh về phía hư ảnh cổ thú màu đen.

Hai tiếng "Ầm" "Ầm" vang lên!

Ánh sáng ba màu vàng, trắng, đen chạm vào nhau, tỏa ra mãnh liệt.

Toàn bộ động quật chấn động rung lên, khiến cho Sa Tâm cùng Ách Quái cùng ngoái đầu nhìn lại.

Ánh sáng vàng, trắng, đen cuốn vào nhau, vậy mà nhất thời không có tản ra, hình thành một mảng hào quang ba màu, chuyển động quay cuồng.

Thân thể Thạch Trảm Phong bị văng ngược ra sau, đập mạnh vào vách động.

Chiến đao màu đen trong tay y bị gãy một đoạn, hoa văn màu đen trên người ảm đạm xuống, khóe miệng rỉ máu, hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi, xoay người lao về phía cửa vào huyệt động

"Chạy đâu!"

"Vèo" một tiếng, thân ảnh Hàn Lập từ trong quang mang bạo liệt bay ra, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, thân thể nhoáng một cái liền hóa thành một đạo ảo ảnh màu trắng đuổi theo Thạch Trảm Phong, trong nháy mắt đã đuổi kịp đối phương, hắn nện xuống một quyền.

Ánh sáng chói mắt trên nắm tay hắn bộc phát ra, phảng phất như một vầng mặt trời màu trắng, hư không trong phạm vi mấy chục trượng xung quanh run rẩy kịch liệt, cả phiến hư không bị nắm đấm Hàn Lập cuốn theo, ép tới phía Thạch Trảm Phong.

Trong lòng Thạch Trảm Phong kinh hãi, toàn thân đại phóng tinh quang, hoa văn màu đen ngoài thân sáng lên mãnh liệt, hình thành một tầng tinh mô óng ánh màu đen.

Đồng thời hai tay y hé ra, một tấm thuẫn màu xám từ trong tay áo xuất hiện, phía trên sáng lên ba mươi mấy điểm tinh khiếu.

"Phần phật" một tiếng, tấm thuẫn màu xám biến lớn gấp mười lần rồi chắn trước người y.

Thạch Trảm Phong vừa mới triển khai phòng ngự xong, nắm đấm Hàn Lập

liền hạ xuống.

"Xoẹt" một tiếng, tấm thuẫn màu xám va chạm với nắm đấm Hàn Lập lại giống như tờ giấy bị nghiền nát xuyên qua.

Mặt Thạch Trảm Phong toát đầy mồ hôi lạnh, hai tay vừa động, đang định làm gì đó.

Đột nhiên, đầu óc y nhói lên đau đớn, giống như bị người ta dùng chùy đập vào, miệng thét lên một tiếng, động tác toàn thân cứng đờ.

Ngay tức khắc, một nắm đấm màu trắng nện vào ngực y.

Tầng tinh mô màu đen thoáng ngăn cản nắm đấm Hàn Lập một chút rồi lập tức vỡ ra.

"Phốc" một tiếng, nắm đấm Hàn Lập xuyên qua lồng ngực Thạch Trảm Phong, tạo thành một lỗ máu lớn, máu tươi phun ra như suối.

Sau một khắc, thân thể Thạch Trảm Phong bị đánh bay ra ngoài, giống như một khối thiên thạch từ trên trời rơi xuống, trùng trùng điệp điệp đập xuống mặt đất.

"Ầm ầm" vang lên một tiếng thật lớn, mặt đất bị lõm xuống một cái hố to, phụ cận xung quanh bị sóng xung kích quét qua, đá văng tung tóe, bụi bay mù trời.

Máu tươi từ miệng Thạch Trảm Phong phun ra dữ dội, thân thể dập nát như muốn chia năm xẻ bảy, máu từ các vết nứt trên thân chảy ra từng vũng lớn.

Hoa văn màu đen trên người y chớp lên vài cái rồi trở nên ảm đạm, nhanh chóng biến mất.

"Huyết mạch Hắc Vương của ta... Đây chính là lực lượng Chân Linh huyết mạch thượng đẳng nhất, làm sao có thể..." Trong lúc hấp hối, y nhìn về phía cánh tay trơn bóng, trong mắt vẫn lộ ra thần sắc không thể tin được.

Ánh mắt Hàn Lập lạnh như băng, đang muốn bay tới cho y một kích trí mạng.

Đột nhiên, một đạo bạch quang từ bên trong cửa vào thông đạo bắn ra, trong hư không tạo thành vòng cung màu trắng.

"Phốc" một tiếng, bạch quang xuyên thủng đầu Thạch Trảm Phong, hiện ra đó là một cây Cốt Thương màu trắng, đính thân thể y trên mặt đất.

Trên mặt Thạch Trảm Phong lộ ra thần sắc kinh hãi, thần thái trong mắt nhanh chóng biến mất, hoàn toàn trở nên ảm đạm.

Đột nhiên phát sinh biến cố như thế, làm cho những người khác trong động đều nhìn sang.

Khóe miệng Sa Tâm nhếch lên một tia cười lạnh.

Nội tâm Ách Quái trầm xuống, Thạch Trảm Phong bất kể thế nào thì cũng là người phe lão, lúc này lại bị giết, đoán chừng người ám toán là địch không phải bạn, mà dưới tay lão chỉ còn lại mỗi Lục Hoa phu nhân, có thể nói là thế đơn lực bạc.

Vừa nghĩ đến đấy, trong lòng của lão cuống lên, Huyền khiếu ngoài thân tỏa ra ánh sáng gấp bội, giống như bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt, mà Man Long Kiếm trong tay lão cộng hưởng theo, hào quang màu đen đại phóng, đánh xuống đầu khôi lỗi hình hổ. Kiếm quang đi qua hư không vỡ vụn, phảng phất như một đầu Hắc Long hung bạo cắn xuống.

Sa Tâm thấy cảnh này, tay điểm pháp quyết.

Toàn thân khôi lỗi hình hổ đại phóng kim quang, thân hình biến lớn lên, đồng thời há miệng phun một cái.

Vô số mũi nhọn màu vàng từ trong miệng bay ra, hình thành một mảng gió lốc màu vàng hùng vĩ, những nơi nó đi qua hư không rung lên, quét về phía Ách Quái.

Ách Quái hừ lạnh một tiếng, Man Long Kiếm tỏa ra hắc quang đại thịnh, trực tiếp bổ vào gió lốc màu vàng.

"Xùy" một tiếng, cơn lốc màu vàng trực tiếp bị chém thành hai khúc, tốc độ Man Long Kiếm thoáng dừng một chút, nhưng vẫn nhanh như thiểm điện bổ vào người khôi lỗi hình hổ.

"Ầm" một tiếng thật lớn, khôi lỗi hình hổ bị đánh bay ra ngoài, vòng vây của tứ tượng chiến khôi lập tức xuất hiện một lỗ hổng.

Sa Tâm kinh hãi, vội vàng thúc giục ba bộ Khôi Lỗi khác tiếp ứng.

Nhưng mà sau khi đánh bay khôi lỗi hình hổ, động tác Ách Quái không những dừng lại, mà càng thêm long tinh hổ mãnh, ánh sáng ngoài thân thiêu đốt lên, Man Long Kiếm trong tay hóa thành ba đạo bóng kiếm màu đen vừa thô vừa to, bổ vào mặt ba bộ khôi lỗi ở phía trên.

Uy năng của ba đạo bóng kiếm này tuy không thể so sánh với một kích xé trời kia, nhưng cũng đẩy ba bộ khôi lỗi này lui một bước.

Mà thân hình Ách Quái hóa thành một đạo bóng trắng bay vụt về phía trước, mắt thấy có thể từ bên trong trận đột phá ra.

Nhưng vào thời khắc này, một đạo ngân ảnh khác từ bên cạnh lướt ngang đến, chắn phía trước Ách Quái, hiện ra một cỗ khôi lỗi Cự Viên màu bạc, đụng mạnh vào thân hình Ách Quái.

Sự bất ngờ ở trên cao này chính Ách Quái cũng không ngờ tới, nhưng ngay sau đó lão liền giương tay lên, huy động Man Long Kiếm chém ngang.

Kiếm quang màu đen lóe lên, khôi lỗi Cự Viên màu bạc "Xùy" một tiếng, bị chém thành hai đoạn, nhưng cũng khiến thân hình của lão ngừng lại một chút.

Sa Tâm nhìn thấy cảnh này, lập tức đại hỉ, mười ngón tay động liên tục.

Bốn bộ khôi lỗi lập tức chỉnh đốn thế trận, lần nữa chắn trước người Ách

Quái.

Kim quang lóe sáng lên, một cái đuôi rồng, một cái vuốt hổ, còn có một mỏ chim màu vàng nhanh như điện phóng đến, đồng thời đánh lên người Ách Quái.

Ách Quái liên tục gào thét, Man Long Kiếm trong tay hóa thành một vòng kiếm quang màu đen, bảo vệ toàn thân, nhưng cả người lão bị đánh bay về phía sau.

Một bóng người từ bên cạnh lướt đến, phi thân bay lên người khôi lỗi hình hổ, chính là Côn Ngọc lúc trước bị đánh bay.

Trên ngực y bị xuyên thủng một lỗ lớn, miệng vết thương chớp động lên ánh sáng kim loại, nhưng không có máu tươi chảy ra, dường như vết thương đối với y không có vấn đề gì cả.

"Thành chủ, trên người của ngươi có thương tích, một mình điều khiển bốn bộ Tứ Tượng chiến khôi này hơi quá sức, chiến khôi hình hổ này cứ giao cho ta." Côn Ngọc nói ra.

Sa Tâm nghe vậy gật đầu, ngón tay khẽ động, thu hồi khôi lỗi hình hổ, giao cho Côn Ngọc điều khiển.

Ách Quái tuy rằng bị đánh bay, nhưng không có bị thương, thân hình ổn định lại liền tấn công lần nữa lên trên.

Sa Tâm được Côn Ngọc tương trợ, uy lực tứ tượng chiến khôi đại tăng, một lần nữa ngăn Ách Quái lại.

...

Bên kia, Thạch Xuyên Không nằm rạp trên mặt đất không thể động đậy, liếc mắt nhìn lại thi thể Thạch Trảm Phong ở bên kia, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Lục Hoa phu nhân trông thấy Cốt Thương màu trắng, ánh mắt liền sáng lên.

"Người nào? Đi ra cho ta!"

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía bên trong cửa vào, miệng gầm lên một tiếng, trên người hắn bộc phát ra một cỗ sát khí đậm đặc.

"Hì hì, là ta, Lệ đạo hữu đừng có tỏa ra sát khí mãnh liệt như thế, tiểu nữ không thể chịu nổi a." Một nữ tử áo trắng đi đến, cười hì hì nói, đúng là Cốt Thiên Tầm.

"Là ngươi? Làm sao ngươi tới được đây?" Hàn Lập nhướng mày.

"Ta chỉ đi lung ta lung tung, trùng hợp đến nơi này, cũng không có theo dõi Lệ đạo hữu a. Lại nói tiếp, còn phải đa tạ Lệ đạo hữu tương trợ, để cho ta hoàn thành nhiệm vụ." Cốt Thiên Tầm dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, cười xinh đẹp nói.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, cũng không có mở miệng hỏi gì thêm.

Để Cốt Thiên Tầm ra tay đánh chết Thạch Trảm Phong cũng tốt. Thạch Trảm Phong dù sao cũng là Đại hoàng tử của Dạ Dương vương triều, giết hắn đi có thể nói hậu họa vô cùng.

"Tầm nhi!" Lục Hoa phu nhân nhìn thấy Cốt Thiên Tầm, sắc mặt đại hỉ, lập tức chạy nhanh tới.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, thân hình vừa mới động liền biến mất không thấy, sau một khắc liền xuất hiện bên cạnh Thạch Xuyên Không, trên tay nổi lên một đoàn bạch quang sáng ngời, vỗ vào trên người Thạch Xuyên Không.

"Dừng tay!" Lục Hoa phu nhân thấy cảnh này, kinh hô một tiếng, dừng chân muốn quay lại, nhưng đã muộn.

Trên thân Thạch Xuyên Không nổi lên một tầng ánh sáng, chớp động chập chùng, bên trong cơ thể truyền ra vài tiếng trầm đục giống như đứt gãy, cả người lập tức khôi phục tự do, đứng lên.

"Đa tạ Lệ đạo hữu cứu ta lần nữa." Thạch Xuyên Không chắp tay với Hàn Lập nói cám ơn.

Hàn Lập nhàn nhạt khoát tay.

Lục Hoa phu nhân thấy cảnh này, dừng bước lại bên ngoài cách đó vài chục trượng, sắc mặt hiện ra vẻ ảo não, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia giảo hoạt.

Hàn Lập suy nghĩ gì đó liếc nhìn Lục Hoa phu nhân một cái, rồi lập tức không để ý hai người nữa, nhìn lại phía bên trong này.

Chùm sáng ba màu bạo liệt xong giờ đã phiêu tán, thân ảnh Tiểu Tử từ trong hiện ra.

Nhưng mà nàng lúc này không có tiếp tục thúc giục Khôi Lỗi tấn công nữa, đứng sững sờ tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ, không còn bộ dạng lạnh lùng như trước kia.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng khẽ động.

Vào lúc này, trái tim để trong ngực của hắn bất ngờ nhảy lên, "Vèo" một tiếng, tự động từ trong lồng ngực của hắn bay ra, hóa thành một đoàn huyết ảnh bay đến phía Cốt Thiên Tầm.

Sắc mặt Hàn Lập biến sắc, ngay lập tức đuổi theo.

Thạch Xuyên Không ở một bên nhìn thấy cảnh này, cũng bay sát theo sau Hàn Lập.

Cốt Thiên Tầm thấy trái tim bay vụt tới đây, gương mặt xinh đẹp biến sắc, suy nghĩ trong đầu thay đổi rất nhanh, tránh sang phía bên cạnh, không có ngăn cản trái tim kia.

Một màn ngoài dự đoán của mọi người xuất hiện!

Trái tim biến thành huyết quang không để ý đến Cốt Thiên Tầm, sau một cái chớp động đã chui vào thi thể Thạch Trảm Phong nằm trong hố to.

------oOo------

Chương 979: Chủ nhân của Giải Đạo Nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Silanh

Dịch: Chưởng Thiên

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt Hàn Lập biến đổi liên tục, đủ loại ý nghĩ xoay chuyển trong đầu.

Không lẽ Thạch Trảm Phong vẫn chưa chết, chỉ là đang thi triển bí thuật giả chết nằm ở một bên, chờ đợi thời cơ đoạt lấy Trái Tim?

Nghĩ đến đây, Hàn Lập bỗng cảm thấy khẩn trương trong lòng, tốc độ của hắn tăng vọt thêm gần năm thành, thân hình lập tức bổ nhào xuống thi thể Thạch Trảm Phong, vươn tay ra chộp một cái.

Một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ ập lên đầu Thạch Trảm Phong, chuẩn bị đánh nát đầu gã trong nháy mắt.

Nhưng đúng lúc này, "oanh" một tiếng nổ vang dội…

Huyết quang chói mắt phát ra từ thể nội Thạch Trảm Phong, một luồng tiềm lực vô hình bộc phát theo huyết quang, lập tức quét sạch phạm vi vài chục trượng xung quanh, không chỉ đánh tan một trảo này của Hàn Lập, mà còn đánh bay cả Thạch Xuyên Không đang bay theo sau hắn.

Thân hình Hàn Lập có chút loạng choạng, rơi xuống bên ngoài cách đó vài chục trượng, sắc mặt hắn vô cùng khó coi.

"Phanh phanh!" "Phanh phanh!" "Phanh phanh!"

Tầng huyết quang phập phồng trông như một quả tim đang đập, nhưng Thạch Trảm Phong lại không hề phục sinh như Hàn Lập dự đoán, ngược lại, thi thể gã mau chóng khô héo đi trông thấy, biến thành một cái xác quắt queo chỉ trong nháy mắt.

Hàn Lập thấy thế chợt ngẩn ra.

Tiếp đó, Trái Tim kia lại chậm rãi bay ra từ trong thi thể đã héo quắt lại của Thạch Trảm Phong, lẳng lặng phiêu phù trên không cách cái xác hơn một xích, tản mát ra huyết quang ngời ngời.

Đồng thời, luồng áp lực vô hình kia cũng biến mất vô tung.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lập tức bay vọt tới.

Thạch Xuyên Không cũng lao theo hắn, muốn chụp lấy Trái Tim kia.

Còn "Tiểu Tử" vẫn cứ ngây ngốc đứng ở một bên, không có bất kỳ hành động nào.

"Tiểu Tử, ngươi đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau động thủ!" Sa Tâm ở đằng xa trông thấy cảnh này bèn phẫn nộ quát lớn.

"Tiểu Tử" chợt rùng mình một cái, lập tức lấy lại tỉnh táo, nhìn về phía Trái Tim đang lơ lửng rồi nhấc hai tay lên, định khu động hai con khôi lỗi nọ.

Nhưng đúng lúc này, trong mắt nàng bỗng hiện lên vẻ thống khổ, hai tay ôm lấy đầu, cả người ngã lăn ra đất.

Hàn Lập nhanh hơn Thạch Xuyên Không một bước, đã chộp được Trái Tim vào tay, thân hình nhoáng lên lui về phía sau, xuất hiện bên cạnh "Tiểu Tử".

Sa Tâm thấy vậy bèn cuống lên, một tay cấp tốc bấm niệm pháp quyết, nơi đầu ngón tay lập tức hiện lên từng điểm từng điểm phù văn màu vàng.

Mi tâm "Tiểu Tử" tỏa ra kim quang rực rỡ, thần sắc của nàng thoạt biến thành lạnh lùng, một tay vung lên trường thương màu vàng, năm ngón tay

còn lại thì không ngừng bay múa.

Tầng tầng lớp lớp thương ảnh màu vàng cùng với một làn sóng khí cũng màu vàng đồng thời bổ nhào về phía Hàn Lập.

Hai con khôi lỗi hình người vừa rồi còn đứng sững ở một bên giờ cũng cấp tốc lao đi.

Hàn Lập nhíu mày, một mặt luồn lách né tránh thương ảnh, một mặt chuẩn bị nghênh đón công kích của hai con khôi lỗi.

"Được rồi, hai người các ngươi không nên tàn sát lẫn nhau nữa." Vào thời khắc này, một thanh âm quen thuộc chợt vang lên trong đầu Hàn Lập, chính là truyền âm của Giải Đạo Nhân.

Hàn Lập nghe được thanh âm của Giải Đạo Nhân, trong lòng khẽ động, không hề dây dưa hai con khôi lỗi mà nhẹ nhàng lui về phía sau.

Hai đầu khôi lỗi này dường như cũng thức thời dừng lại, không có tiếp tục truy đuổi hắn.

Hàn Lập âm thầm suy nghĩ về lời Giải Đạo Nhân vừa nói, mắt nhìn về phía "Tiểu Tử" cùng Sa Tâm.

Thần sắc "Tiểu Tử" vẫn lạnh lùng không đổi, còn trên mặt Sa Tâm lại không giấu được vẻ kinh nghi, vừa vặn nhìn sang hắn.

Ánh mắt hai người lập tức va vào nhau, đều phát hiện được sự khác thường trong ánh nhìn của đối phương.

"Giải đạo hữu, cuối cùng ngươi đã hiện thân, nhưng cụ thể ngươi đang ở đâu?" Hàn Lập nhanh chóng lui về phía sau hơn mười trượng, thông qua mối liên hệ tâm thần với Giải Đạo Nhân mà tiếp tục hỏi han.

"Ta đang ở bên trong cỗ quan tài thủy tinh kia, vừa rồi Khôi Tâm của ta hấp thu được một chút lực lượng huyết mạch, nên giờ ta mới miễn cưỡng thức tỉnh, có điều thời gian không được nhiều lắm, ngươi phải nghe thật kỹ

những gì ta sắp nói đây." Giải Đạo Nhân dồn dập truyền âm.

Hàn Lập nghe vậy thì hiện ra vô số nghi hoặc trong lòng, nhưng không hề ngắt lời y.

"Lúc trước ta muốn ngươi giúp ta hoàn thành một đại sự cho vị chủ nhân trước đây của ta, thực ra... Chủ nhân trước đây của ta, không phải ai khác, chính là ta. Thân phận của ta trước đây chính là Tích Lân Không Cảnh Chi Chủ. Năm xưa bởi vì một ít cố sự, đồng thời bị kẻ khác ám toán dẫn đến trọng thương, vì vậy ta luyện chế một bộ tiên khôi lỗi, hơn nữa lại phong ấn một bộ phận trí nhớ vào bên trong, sau đó tiếp tục trải qua vài biến cố khác nữa, khôi lỗi này mới xuất hiện ở hạ giới, rồi cuối cùng gặp được ngươi." Giải Đạo Nhân lại vội vã truyền âm.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi bồi hồi nhớ lại lần gặp mặt Hoàng Kim Giải tại Ma Nguyên Hải cùng với đủ loại sự tình năm xưa.

"Dọc đường nhờ có ngươi bảo vệ, phân thân này của ta mới có thể bình an đến được nơi đây và có hi vọng phục sinh. Ngươi hãy lập tức mang Khôi Tâm và Bản Mệnh Tinh Hạch dung nhập với Thi Hài của ta bên kia, mượn lực lượng khí huyết khổng lồ đã tích lũy vô số năm tháng của nơi đây, ta sẽ có khả năng cô đọng ra thân thể mới, sau đó phải tiếp tục trải qua giai đoạn dung hợp mới có thể triệt để phục sinh. Trong toàn bộ quá trình không thể để cho người khác quấy rối, sự tình lúc trước ta cần ngươi hứa hẹn tương trợ chính là vì ta mà hộ pháp một lần này..." Giải Đạo Nhân cứ thế gấp gáp nói ra, càng về sau thanh âm càng nhỏ lại, rồi cuối cùng hoàn toàn tắt ngấm.

Hàn Lập nghe xong hơi ngẩn ra một chút, nhưng lập tức lắc đầu một cái khôi phục vẻ thanh tỉnh trong mắt, lao đi như tên bắn về phía quan tài thủy tinh giữa hồ.

Thạch Xuyên Không nhìn Trái Tim trong tay Hàn Lập, muốn nói gì nhưng lại thôi, miệng thở dài ảm đạm.

Ở phía xa, Ách Quái đã sớm chú ý tới khoảnh khắc Hàn Lập cùng Sa Tâm đối nhãn, giờ lại trông thấy cảnh này nên không giấu được vẻ khẩn trương, lão hô lớn: "Lục Hoa đạo hữu, mau mau ngăn lại Lệ Phi Vũ!"

Lục Hoa phu nhân nghe vậy bèn nhìn sang Ách Quái, từ chối cho ý kiến, tiếp tục đứng nguyên một chỗ.

Ách Quái thấy thế lập tức nổi giận, cặp mắt tỏa ra huyết quang nhè nhẹ, trên người lão cũng nổi lên từng đạo từng đạo huyết quang, khí tức đại tăng, không rõ lão vừa thi triển bí thuật gì.

Man Long Kiếm trong tay lão đại phóng hắc quang mạnh mẽ thêm mấy lần, phát ra tiếng kiếm minh như Cự Long gầm thét.

Cánh tay Ách Quái khẽ động, đang muốn dùng Cự Kiếm công kích.

Cùng lúc, ở phía sau lưng lão vang lên tiếng gầm rú chói tai, chỉ thấy hai đạo thân ảnh màu vàng bổ nhào tới, chính là hai con khôi lỗi hình người của "Tiểu Tử", đại kiếm trong tay chúng nó nhất loạt chém về phía Ách Quái.

Ách Quái chau mày, lập tức lách mình sang bên cạnh tránh thoát, vung ngược tay cầm kiếm lên, Man Long Kiếm vạch ra một đạo kiếm ảnh đen kịt, phạt ngang thân thể hai con khôi lỗi.

Hai con khôi lỗi này cũng phản ứng rất nhanh, không ngừng biến hóa cước bộ, huy động đại kiếm trong tay tiếp tục chém Ách Quái, tay còn lại nâng khiên chắn ngang người, phòng ngự công kích của Man Long Kiếm.

"Két" "Két" hai thanh âm nứt toác vang lên!

Man Long Kiếm trực tiếp đánh vỡ hai tấm khiên, rồi lập tức chém ngập thật sâu vào thân thể hai con khôi lỗi và mắc kẹt ở đó, có điều uy năng của một kiếm này cũng vì thế mà hao hết.

Tuy nhiên, hai bộ khôi lỗi này vẫn chưa mất đi năng lực, chúng đồng thời ném đi đại kiếm cùng tấm khiên vỡ, hai tay mãnh mẽ hợp lại, gắt gao ôm chặt Man Long kiếm, đồng thời thân thể chúng đại thịnh kim quang, liên tiếp xuất hiện những vết nứt, tản mát ba động cường liệt.

Ách Quái liên tục biến sắc, cả người run lên hai lần nhưng không thể đánh

bay hai con khôi lỗi, lão cũng nhanh trí vội buông kiếm, cấp tốc thối lui.

"Ầm" "ầm" hai tiếng nổ động trời vang lên, hai vầng kiêu dương chói lóa đột nhiên xuất hiện, hư không phụ cận chấn động một hồi, lộ ra vô số khe nứt!

Toàn bộ động quật rung chuyển ầm ầm, đất đá rụng xuống như mưa, làm dấy lên từng đợt sóng lớn trên mặt Huyết Hồ.

Thân hình Ách Quái hiện ra cách đó mấy trăm trượng, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tuy vậy, lão vẫn bình tĩnh nhìn về phía cỗ quan tài thủy tinh nằm giữa hồ, cùng với thân ảnh Hàn Lập đang nhanh chóng tiếp cận nơi đó, ánh mắt hơi hơi chớp động, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đúng lúc này, Tứ Tượng Chiến Khôi đã bổ nhào đến, vây lão vào giữa, "Tiểu Tử" còn ngồi ngay ngắn trên lưng Khôi Lỗi Huyền Quy.

"Ách Quái, có câu đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ (*). Ngươi tội ác tày trời, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." Sa Tâm cười lạnh một tiếng rồi giơ một tay lên.

(*) người đắc đạo ắt nhận được nhiều sự trợ giúp, còn kẻ vô đạo thì không ai tương trợ, chỉ có mình hắn gồng gánh mà thôi.

Tứ Tượng Chiến Khôi lập tức áp sát Ách Quái, phát ra đủ loại công kích như bão táp che khuất cả người lão.

Hàn Lập đã đến bên cạnh quan tài thuỷ tinh, hắn cúi người xuống, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ đặt Khôi Tâm vào trong lồng ngực Thánh Hài.

Khôi Tâm lập tức sáng lên huyết quang, Thánh Hài cũng theo đó tỏa hào quang chói mắt, giống như hô ứng lẫn nhau.

Hàn Lập lại lấy ra hạt châu màu vàng nọ, trên mặt lộ ra chút do dự.

Khôi Tâm kia tất nhiên là đặt vào trong lồng ngực Thánh Hài, nhưng hạt châu này cần phải đặt ở đâu thì Giải Đạo Nhân lại không hề nói, là đặt vào đan điền hay đặt ở trên đầu?

"Lệ đạo hữu, hạt châu kia hẳn là Bản Mệnh Tinh Hạch của Thánh Hài, nên để cho nó dung hợp với Trái Tim mới phải." Ngay lúc này, có một giọng nói nhắc nhở vang lên trong đầu Hàn Lập, đúng là thanh âm của Lục Hoa phu nhân.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn Lục Hoa phu nhân một cái, trầm ngâm một chút rồi cũng đặt hạt châu kia lên trên Khôi Tâm.

Hạt châu đại phóng kim quang, lập tức dung nhập với Trái Tim.

Trái Tim vốn dĩ đỏ như máu bỗng nhiên được bao phủ bởi kim quang chói mắt, màu sắc lập tức biến hóa, chỉ sau mấy hơi thở đã trở thành màu vàng óng, đồng thời lớn lên mấy chục lần, trùng khớp hoàn mỹ với thi hài to lớn.

“Phanh phanh!” “Phanh phanh!”

Trái Tim màu vàng đập rộn lên từng nhịp mạnh mẽ, căng tràn sức sống mới.

Một quang trụ màu vàng khổng lồ đột nhiên bộc phát từ Thánh Hài, xông thẳng lên trên, phát ra tiếng hú thật lớn, giống như vì được trùng sinh sau vô số năm tháng mà cuồng hỉ thét dài.

Một cỗ khí tức ba động cường đại như tinh không thương khung phun ra từ cột sáng, khiến cho không gian xung quanh Thánh Hài rung chuyển kịch liệt.

Thân hình Hàn Lập bị khí thế to lớn này chấn lui liên tục mấy bước mới có thể đứng vững, ánh mắt hắn toát lên vẻ hoảng sợ.

Mặt hồ cuồn cuộn sóng lớn đánh về phía quan tài thuỷ tinh, dung nhập vào khối thi hài nằm bên trong, hóa thành lực lượng quán chú về phía Trái Tim màu vàng.

Trái Tim lập tức tuôn ra từng đạo từng đạo huyết quang, lan tràn khắp Thánh Hài.

Thân thể Thánh Hài bỗng nảy sinh vô số mầm thịt, chúng nhanh chóng hòa quyện với nhau tạo thành một tầng huyết nhục.

Theo đà hội tụ của huyết thủy xung quanh, huyết nhục trên Thánh Hài nhanh chóng gia tăng…

Lúc này, khu vực xung quanh hồ máu sớm đã biến thành một mảnh hỗn chiến, phần mái vòm đã sụp xuống quá nửa, để lộ ra cả một mảng trời. Hiện giờ đêm đen đã phủ xuống, chỉ có ánh sao đầy trời mà không thấy mặt trăng.

"Lệ Phi Vũ, ngươi muốn chết… " Một tiếng thét chợt xé toang màn đêm sâu thẳm.

Sau đó, toàn bộ Huyết Hồ chấn động kịch liệt, Hàn Lập nhíu mày quay đầu lại thì thấy Ách Quái đang trợn trừng hai mắt nhìn hắn, mặt lão không thể giấu được vẻ kinh sợ cùng phẫn nộ.

Tâm tình Sa Tâm lại hoàn toàn tương phản, trong lòng nàng cuồng hỉ không thôi, lớn tiếng phân phó: "Tuyệt đối không được để hắn xuất trận cản trở chủ nhân phục sinh…"

"Vâng!" Côn Ngọc cùng "Tiểu Tử" đồng thanh hô.

Hai người cuống quýt bấm pháp quyết, thanh âm ngâm tụng phát ra từ miệng càng thêm gấp rút, gương mặt cả hai phút chốc tái nhợt, không còn một tia huyết sắc.

Chỉ thấy bên dưới mái vòm hiện ra Khôi Lỗi Kim Long trong Thiên Cương Tứ Tượng Chiến Khôi, nó giương nanh múa vuốt chiếm cứ phía đông, miệng rồng thôn vân thổ vụ cuồn cuộn không ngớt, phát ra thanh âm đùng đùng.

Đám vân vụ tỏa ra mùi cháy khét đặc trưng, sóng nhiệt cuồn cuộn lan khắp

xung quanh, ẩn chứa khí tức ăn mòn cường đại.

Khôi Lỗi Cự Hổ thì nằm sấp tại hướng tây, miệng hổ mở to hết cỡ, gào thét phóng ra từng trận từng trận cuồng phong, phong nhuệ sắc bén như lưỡi đao càn quét mà đi, áp lực tựa như vạn trượng gia thân.

Khôi Lỗi Huyền Vũ chiếm cứ phương bắc, thanh quang trào ra từ trong miệng nó hóa thành một luồng áp lực vô hình như chìm trong biển nước, khiến cho người khác cảm thấy trầm trọng như bị núi lớn đè, lại thoáng trì trệ giống như sa lầy, hành động vô cùng khó khăn chậm chạp.

Khôi Lỗi Chu Tước bay lơ lửng ở phía nam, toàn thân nó là xích diễm đang sôi trào, chợt nó há miệng huýt dài, phun ra một luồng hỏa diễm cuồn cuộn hừng hực, nung chảy mọi vật gặp phải trên đường.

Ách Quái tuyệt không lường được Sa Tâm lại giao phó Tứ Tượng Chiến Khôi Tuyệt Sát Đại Trận cho hai tên thủ hạ, hơn nữa hai kẻ kia liên thủ lại có thể phát huy ra uy lực cường đại bực này, ngay cả lão cũng bị nó mạnh mẽ giam cầm, nửa ngày không thoát được khốn

------oOo------

Chương 980: Hồng nhan khuynh thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Ách Quái vừa lo lắng vừa căm phẫn, lửa giận loé lên trong mắt, làn da toàn thân bị tứ tượng chiến khôi công kích liên tục, cũng nổi lên màu huyết hồng.

“Hống…”

Trong miệng lão phát ra một tiếng hét to, hai chân co lại, tạo thành thế cong như giương cung hết cỡ, thân hình nhảy lên phía trên, muốn đột phá tuyệt sát trận ở phía trên.

Nhưng mà, thân hình lão vừa mới nhảy lên, thanh quang trong miệng Huyền Vũ liền tuôn ra mãnh liệt, Chu Tước giữa trời cũng điên cuồng phun lửa, rào rạt cháy lên người lão, thiêu đốt cả lục phủ ngũ tạng.

Ách Quái chau mày, đứng nguyên tại chỗ, chỉ muốn nhanh chóng thoát thân, đi ngăn cản bộ Thánh Hài phục sinh

Thế nhưng trong khoảnh khắc lão đứng yên, Sa Tâm liền giơ tay ném lên, một đường vòng cung màu vàng bắn ra, kim sắc điện quang phoá trên chớp lên “ ầm” một tiếng, từ bên trong hiện ra một bộ khôi lỗi màu vàng, toàn thân rực rỡ điện quang.

Thân hình nó tráng kiện, cao hơn một trượng, toàn thân bọc giáp che kín cả

khuôn mặt, trên thân hiện ra phù văn huyền diệu dày đặc, trong tay không có đao kiếm gì cả, chỉ nắm lấy một tấm kim thuẫn khổng lồ cao hơn năm thước, cả người trầm ổn như núi.

Kim giáp Khôi lỗi vừa xuất hiện liền nhảy lên, giống như Thái Sơn áp đỉnh, từ trên không hạ xuống đón đầu Ách Quái vừa mới cực khổ thoát khỏi xích diễm Chu Tước phong tỏa.

"Đồ hỗn trướng, cút ngay cho ta!"

Ách Quái hét to một tiếng, nâng lên một quyền đánh tới, khôi lỗi nhanh chóng đưa tấm thuẫn ra đỡ, đụng vào nắm đấm Ách Quái.

"Boong..."

Trên tấm thuẫn vang lên một tràng âm thanh cổ quái, tựa như chuông lớn phát ra.

Tầng tầng sóng âm ép vào nhau tỏa ra dữ dội, giống như sóng dữ trùng trùng điệp điệp đánh vào đá ngầm, khí thế vượt xa cả núi rừng gào thét.

Ách Quái cảm thấy cánh tay bị một cỗ man lực giống như bài sơn đảo hải xuyên thấu qua, xương cốt toàn thân chấn động, thân hình bị áp chế mạnh mẽ, rơi xuống dưới một lần nữa.

Còn khôi lỗi cầm thuẫn cũng bị lực lượng trên tay Ách Quái đánh bay, thân thể lăn ngược vài vòng trên không trung.

Nhưng vào lúc này, bên trong Tứ Tượng Chiến Khôi tuyệt sát trận, xuất hiện thêm một đạo tàn ảnh màu vàng, nó không hề bị lực lượng trong trận áp chế, nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh Ách Quái.

Ách Quái vừa rơi xuống đất, lập tức đánh ra sau lưng một quyền.

Hư không nổ đùng một tiếng, xích diễm cùng phong nhận đều bị đánh tan, tạo ra một lỗ hổng cực lớn, đạo tàn ảnh màu vàng lóe lên xuất hiện trên đỉnh đầu Ách Quái.

Kim quang thu lại hiện ra là một bộ kim giáp khôi lỗi.

Nhưng mà nó lại khác với bộ khôi lỗi cầm thuẫn kia, thân hình nhỏ bé, cao chưa đến ba thước, kim giáp trên thân chỉ che những chỗ hiểm yếu, nhìn giống một người tí hon.

Hai tay nó nắm một thanh kiếm lớn màu vàng còn dài hơn cả thân thể, chém xuống Ách Quái.

Ách Quái xoay người lại, đánh lên trên một quyền, lực lượng tinh thần trên nắm tay tuôn ra bốn phía, đẩy phong nhận, thanh quang, xích diễm đầy trời lui ra ngoài ba trượng.

Khôi lỗi lập tức xoay kiếm đón đỡ, nắm đấm Ách Quái vừa đụng vào, thân hình khôi lỗi phía sau kiếm bị cỗ cự lực đánh bay ra ngoài, rơi xuống phía xa.

Lúc này khôi lỗi cầm thuẫn cũng đã trở lại, đưa tay đỡ lấy khôi lỗi cầm kiếm.

Khôi lỗi cầm kiếm nhảy lên vai khôi lỗi cầm thuẫn, hai con kết hợp với nhau công thủ toàn diện.

"Hừ! Bức ta đến nước này, ta sẽ khiến các ngươi phải trả giá đắt!" Ách Quái lạnh giọng hét lớn nói.

Thanh âm vừa dứt, hai ngón tay lão khép lại chỉ lên trán, mi tâm lão liền chớp động hồng quang, hiện lên một ấn ký hỏa diễm màu đỏ thẫm.

Ấn ký chập chờn sáng lên, sau đó tỏa ra hồng quang đại thịnh, toàn bộ khí thế trên người lão cũng theo đó mà thay đổi.

“Không tốt, hắn muốn thiêu đốt lực lượng huyết mạch, mau toàn lực thúc trận áp chế, nhất định không để hắn thoát ra ngoài…” Sa Tâm thấy thế, lập tức hét to lên”.

Ở giữa hồ, Hàn Lập ngồi cạnh quan tài thủy tinh nghe giọng Sa Tâm hét lên, liền muốn bay qua hỗ trợ.

Nhưng mà khóe mắt hắn liếc qua thân thể hoàn mĩ của Thánh Hài, đang không ngừng hấp thu máu huyết ở giữa hồ, trên mặt lại hiện vẻ do dự.

Trong lúc hắn còn đang phân vân không biết nên tham chiến hay ở lại thủ hộ Giải Đạo Nhân thì dị biến phát sinh!

Trên người Ách Quái rung động thình thịch, huyền khiếu trên thân sáng lên, nhưng không tỏa ra ánh sáng màu tuyết trắng mà xuất hiện màu đỏ như máu, làn da trên thân cũng đỏ sậm, nổi lên từng sợi gân xanh vặn vẹo giống như con rết.

Theo đó, khí tức toàn thân lão điên cuồng tăng lên, quanh người phảng phất như mặc một lớp áo bảo vệ màu máu, trực tiếp ngăn cách lực lượng áp chế của tứ tượng tuyệt sát trận ra bên ngoài

Thân hình lão đột nhiên hướng nhảy lên trên, sau đó không chờ tứ tượng đại trận và kim giáp khôi lỗi ngăn cản, hai chân đã hình thành thế trung bình tấn, giậm mạnh xuống mặt đất

"Ầm" lên một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Toàn bộ không gian dưới mặt đất chấn động ầm ầm, sau đó âm thanh những tiếng nổ đùng liên tục vang lên.

Mặt đất dưới chân Ách Quái run rẩy kịch liệt rồi sụp đổ, lấy đó làm trung tâm, một cơn bão mạnh mang theo đất đá ầm ầm quét ra bốn phía.

Trong nháy mắt phương viên mấy trăm trượng xung quanh sụp đổ, tất cả loạn thạch đều bị chấn thành bột mịn, phạm vi bên ngoài bị cơn bão quét qua cũng hóa thành mảng hỏa vũ lưu tinh, bị tàn phá nặng nề.

Ở trung tâm vụ nổ, bốn cỗ Tứ Tượng chiến khôi căn bản không kịp tránh né, bị đẩy lùi lại, sau khi kiên trì được hai ba hơi thở, thân thể các bộ phận bắt đầu vỡ vụn ra.

Khôi lỗi cầm kiếm thì thân hình linh động lật một cái, núp phía sau khôi lỗi cầm thuẫn, bị sóng xung kích quét văng ra ngoài.

Máu trong hồ cũng nổ vang lên những âm thanh đùng đùng, dâng lên từng tầng sóng huyết cao hơn mười trượng, quét tới hướng Thánh hài ở giữa hồ.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, trên thân sáng lên hơn bốn trăm huyền khiếu, thân thể đang đứng yên bỗng chuyển động, hay tay đồng thời đánh ra những quyền như sấm sét.

Tiếng oanh minh mãnh liệt!

Từng tầng quyền ảnh chằng chịt liên tiếp hiện ra, kết thành một bức tường tinh thần cao lớn, toả ra bốn phía, trực tiếp phá tan sóng huyết cuồn cuộn, miễn cưỡng ngăn được đợt sóng này xâm nhập.

Sau một lát, tất cả thanh thế dần dần lắng xuống.

Mái vòm trên đại điện màu vàng óng đã triệt để sụp đổ, nhìn thấy được cả bầu trời, bóng tối buông xuống.

Hàn Lập thu hai tay lại, ánh mắt đảo qua bốn phía chỉ thấy một mảnh hỗn độn, tứ tượng chiến khôi đã bị hủy diệt hoàn toàn, mảnh vỡ chúng xen lẫn trong đá vụn, còn hai cỗ kim giáp khôi lỗi thì không biết bị đánh bay nơi nào rồi.

Bỗng nhiên, đồng tử của hắn co rụt lại. Nhìn thấy một thân ảnh nửa chìm trong đống loạn thạch phía xa, hắc sa trên mặt rơi xuống lộ ra một dung nhan tuyệt thế.

Mặt trắng như ngọc, đôi mắt như thu thủy.

Không phải Tử Linh, thì còn là ai nữa?

Thân hình hắn lóe lên, bay tới cạnh nàng, phủi nhẹ đất đá rồi bế nàng lên.

Nhìn Tử Linh lâm vào hôn mê, bụng bị loạn thạch xuyên thủng, khóe miệng chảy đầy máu tươi, nhăn mặt hiện vẻ thống khổ, Hàn Lập cảm thấy trong tim đau nhói, trong lòng ảo não không thôi.

Đây không phải là Tử Linh, vị hồng nhan tri kỉ của hắn ư? Nếu sớm nhận ra nhau thì nàng không cần phải chịu khổ sở như thế này a.

Vừa nghĩ, hắn bế Tử Linh nhảy lên, bay về hướng huyết hồ bên kia.

Thân hình hắn sau mấy động tác đã tới bên cạnh đám người Lục Hoa Phu Nhân, đặt Tử Linh nhẹ nhàng xuống, lấy ra một quả đan dược cho nàng ăn, sau đó nói với Lục Hoa Phu Nhân: “Làm phiền chăm sóc nàng một chút.”

Thần sắc Lục Hoa Phu Nhân ngưng trọng, chỉ gật đầu nhẹ, không nói gì thêm.

Cốt Thiên Tầm đứng ở bên cạnh cũng âm thầm đánh giá Tử Linh, khóe mắt hiện ra một tia cảm xúc phức tạp.

Cấm chế trên người Thạch Xuyên Không đã được cởi bỏ, nhưng trên người bị thương không nhẹ, giờ này cũng chỉ có thể ngồi một bên, không thể tham chiến được.

"Làm phiền." Hàn Lập nói một câu, sau đó thân hình nhảy lên bay về phía bờ bên kia.

Trong hố sâu phía trước, toàn thân Ách Quái đỏ sậm, huyết vụ trên người bừng bừng, một tay nắm lấy cổ Côn Ngọc, đi từng bước một về phía huyết hồ.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, liền thấy đan điền của Côn Ngọc đã nổ tung thành huyết động lớn, đầu nghiêng sang bên, đã chết hoàn toàn.

“Tiểu tử, trên đoạn đường này, tất cả đều nằm trong kế hoạch của ta, chỉ có ngươi là dị số. Lúc trong Khấp Huyết đại trận ngươi đã bắt đầu phá rối, nhiều lần làm hỏng kế hoạch của ta. Thực tế ta rất thích loại người không tuân thủ quy tắc như ngươi. Nếu như ngươi không tìm cách phục sinh bộ

hài cốt kia, ta thật tâm muốn thu ngươi làm đồ đệ, truyền thụ toàn bộ y bát cho ngươi. Đáng tiếc hôm nay ngươi phải chết rồi …” Ách Quái tiện tay ném thi thể Côn Ngọc nện lên thạch bích phía xa, cắn răng nói.

“Ý tốt của Ách thành chủ, Lệ mỗ tất nhiên báo đáp gấp bội…” Hàn Lập cười lạnh một tiếng, mặt không đổi sắc nói ra, thanh âm băng hàn thấu xương.

Vừa dứt lời, hắn vận chuyển Vũ Hóa Phi Thăng Công tới cực hạn, thân hình nhoáng một cái, biến mất tại chỗ.

Ách Quái thấy thế, cười lạnh một tiếng, nắm tay đánh tới bên cạnh một quyền.

Lực lượng dưới sự kích thích của Nhiên Huyết bí thuật, quyền cương như sấm, rung động ầm ầm, khí thế như vũ bão làm người ta kinh sợ.

"Ầm" một tiếng nổ đùng vang lên!

Phía dưới nắm tay Ách Quái, một đạo kim quang sáng lên, nhưng không phải thân ảnh Hàn Lập mà lại là kim giáp khôi lỗi cầm thuẫn.

Nó chẳng biết xuất hiện ở đó từ lúc nào, nắm tay Ách Quái đánh trúng vào tấm thuẫn khổng lồ cao hơn năm thước kia.

Mặt thuẫn như hồ nước nổi lên từng gợn sóng màu vàng, tầng tầng sóng âm dập dờn như nước, giống như sóng lớn vỗ bờ, trùng điệp phản chấn quay về.

Khôi lỗi cầm thuẫn dùng lực đả lực, lấy lực lượng mãnh liệt của Ách Quái triệt tiêu lẫn nhau, khiến cho bản thân có thể trụ vững, đứng tại chỗ giằng co cùng Ách Quái.

------oOo------

Chương 981: Tới lượt ngươi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Silanh

Dịch: Chưởng Thiên

Cùng lúc đó, một thân hình thấp nhỏ đột nhiên hiện ra từ phía sau kim thuẫn, thoạt trông giống một con khỉ lông vàng vô cùng linh mẫn hoạt bát, trực tiếp bay vọt qua đỉnh đầu Ách Quái, nó nắm một thanh kim kiếm to lớn trong tay, hung hăng bổ xuống cổ lão.

Trên thân đại kiếm màu vàng chi chít tinh khiếu, vừa chém ra đã phát huy toàn bộ lực lượng tinh thần ẩn chứa bên trong, kiếm khí cường đại như một quầng lửa hình răng cưa phừng phừng bao bọc xung quanh lưỡi kiếm.

Ngay trước thời điểm va chạm, Ách Quái phun ra một luồng lực lượng tinh thần dung nhập vào huyết vụ bao quanh thân thể hắn, kim kiếm chém lên tầng phòng hộ này làm tóe lên vô số tia lửa văng khắp nơi, phát ra tiếng tranh minh chói tai.

Một kiếm này tuy cực kỳ mãnh mẽ ác liệt nhưng vẫn không tài nào phá vỡ tầng huyết vụ quanh người lão, căn bản không cắt được vào trong.

"Chút tài mọn!" Ách Quái tỏ vẻ kinh thường.

Vừa dứt lời, lão đột ngột thu lại nắm đấm đang nện xuống bề mặt kim thuẫn, trước khi phóng nắm đấm ra lần nữa, toàn bộ cánh tay phải bỗng nhiên phình to thêm một vòng, nổi lên cơ bắp cuồn cuộn tựa như dùng đao búa điêu khắc mà thành, cảm giác tràn trề tính chất bạo tạc.

"Oanh" một tiếng nổ vang!

Một quyền này của Ách Quái giáng xuống bề mặt kim thuẫn.

Tinh khiếu trên kim thuẫn không ngừng sáng lên, đem lực lượng công kích phản chấn ra ngoài, tạo thành tầng tầng sóng âm lan tỏa.

Thân hình Ách Quái lại chùng xuống, không hề để tâm đến dư chấn đang lan tỏa khắp người lão, tay trái trực tiếp đánh bay con khôi lỗi cầm kim kiếm.

Tiếp đó, hữu quyền lại oanh kích kim thuẫn một lần nữa, nhưng không đợi sóng âm kịp phản chấn ra, tả quyền đã cấp tốc giáng xuống, lấy khí thế tựa ngàn cân mà đập lên mặt thuẫn.

Một loạt tiếng nổ mãnh liệt vang lên!

Song quyền Ách Quái như vũ bão không ngừng nện xuống kim thuẫn.

Kim thuẫn vốn dĩ nên phản chấn ra sóng âm, nhưng hiện tại phải liên tiếp hứng chịu công kích của Ách Quái khiến cho áp lực trên bề mặt nó không ngừng tích lũy, gia tăng.

Chỉ trong nháy mắt, cực hạn thừa nhận áp lực của kim thuẫn đã bị đột phá.

"Ầm"

Một tiếng nổ thông thiên vang lên dữ dội.

Kim thuẫn bị đánh cho nổ tung, một cỗ lực lượng vô cùng cường đại bộc phát ra, trực tiếp thổi bay con khôi lỗi đang cầm kim thuẫn.

Ách Quái cũng bị chấn lui lại vài bước, hai chân lão cắm thật sâu xuống mặt đất mới miễn cưỡng trụ vững.

Hàn Lập lúc này tựa như không bị vụ nổ làm ảnh hưởng, vẫn lăng không mà đi, thân hình hắn giống như một chiếc lá giữa cơn cuồng phong, dưới chân phát ra rung động ầm ầm, chỉ sau mấy cái lắc mình đã xuất hiện trên đỉnh đầu Ách Quái.

Chỉ thấy hắn lộn người một cái một cái rồi lao xuống, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể vận chuyển đến mức cực đại, gần năm trăm huyền khiếu trên thân toàn bộ sáng lên, một quyền mãnh liệt giáng vào huyệt Bách Hội nơi đỉnh đầu Ách Quái.

Lực lượng tinh thần vô cùng dày đặc bao bọc lấy quyền đầu, ngưng thực tạo thành một quyền ảnh màu trắng lấp lóe tinh quang, tựa như một phiến hư không tinh thần đang vây quanh, sức mạnh chứa đựng trong một quyền này lại càng khiến người ta trợn mắt líu lưỡi.

Ách Quái tuy vẫn một mực lưu tâm đến động tĩnh của Hàn Lập, nhưng cũng nhưng không ngờ rằng đúng lúc này hắn lại ra tay, dưới tình thế cấp bách không kịp gia tăng phòng ngự, lão chỉ có thể toàn lực vận chuyển lên tu luyện công pháp, nghiến răng nghiến lợi dùng chính đầu mình đối chọi với một quyền này của Hàn Lập.

Nắm đấm của Hàn Lập trượt qua đỉnh đầu Ách Quái trong khoảnh khắc, nhưng quyền ảnh trắng như tuyết vẫn kịp để lại trên mặt lão một vết rách thật dài, để rồi toàn bộ quyền kình trùng trùng điệp điệp giáng cả xuống đầu vai.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Mặt đất dưới chân Ách Quái ầm ầm nổ tung, vô số đá vụn văng lên tung tóe, rồi biến thành bột mịn.

Vậy mà Ách Quái lại thất thủ ngã xuống, thân hình lão bị chôn vùi vào trong đống loạn thạch.

Hàn Lập không hề dừng lại, hai cánh tay vung lên liên tục, quyền ảnh rậm rạp như lưu giáng xuống, tạo thành một hồi nổ vang đùng đùng, mặt đất cũng bị chấn động rất mạnh, khói bụi mù mịt tràn ra xung quanh.

Lục Hoa phu nhân từ xa trông thấy một màn này, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mặt đất sụp đổ không ngừng tạo thành một cái hố thật sâu, kéo theo cả thân

hình Hàn Lập cùng Ách Quái, thoáng cái đã không nhìn thấy hai người đâu.

Một lúc lâu sau, từ trong hố phát ra một tiếng nổ vang.

Thân thể Hàn Lập đột nhiên từ lòng hố văng ra, bay vọt lên không, rơi xuống bên ngoài.

Ngay sau đó, một bóng người đỏ tím cũng vọt ra bám theo, đúng là Ách Quái.

Cả người lão chồng chất vết thương, thoạt nhìn chỉ thấy máu tươi đầm đìa, nhưng thực tế chỉ là bị thương ngoài da một chút, căn bản không đáng bận tâm, có điều, đột nhiên bị Hàn Lập đánh cho tối tăm mặt mũi đã khiến lão thực sự nổi giận.

Sau khi lao ra khỏi hố sâu, thân hình Ách Quái nhẹ nhàng đáp xuống một bên, lão lạnh lùng nhìn Hàn Lập ở cách đó không xa đang lảo đảo đứng lên, cười mỉa mai:

"Trách không được tiểu tử ngươi lại có thực lực bực này, nguyên lai cũng tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, không biết pho tượng mà ngươi đang cất giấu là tòa thứ mấy?"

Trải qua một phen giao thủ vừa rồi, Hàn Lập đương nhiên cũng nhận ra công pháp mà Ách Quái đang tu luyện cũng là Thiên Sát Trấn Ngục Công, hơn nữa, đạo hạnh của lão cao thâm hơn hắn nhiều lắm.

"Chẳng hay Ách thành chủ đang tu luyện bằng pho tượng thứ mấy?" Hàn Lập nhổ ra một búng máu, nhoẻn cười hỏi ngược lại.

"Trong bốn pho tượng năm xưa bị Ma Quân tận lực phân tán ra, ta chỉ lấy được hai tòa, thiết nghĩ pho tượng trên người ngươi không phải tòa thứ nhất, mà chính là tòa thứ tư, nhưng dù là tòa thứ mấy cũng đều tốt cả!" Ách Quái không hề che giấu sự tham lam.

"Chi bằng hai chúng ta cùng lấy ra trao đổi, thế nào?" Hàn Lập bỗng nhíu mày nói ra.

"Ha ha... Việc đã đến nước này mà Lệ tiểu hữu vẫn còn tâm tư đùa cợt sao?" Ách Quái nghe vậy liền mỉm cười.

Vừa dứt lời thì mặt đất dưới chân lão đột nhiên nứt toác, một bóng người màu vàng lặng lẽ xông ra, hai cánh tay nó luồn dưới nách Ách Quái rồi hướng lên trên, gắt gao kẹp chặt lấy lão.

Bóng người màu vàng kia, không phải ai khác, chính là con khôi lỗi vừa bị đánh vỡ kim thuẫn, trên người nó vang lên tiếng lách cách của cơ quan chuyển động, kim giáp quanh thân tự động phân liệt giải khai, biến thành từng đạo từng đạo kim cô trói nghiến Ách Quái lại.

Kim cô dày đặc phù văn, tỏa ra lực lượng giam cầm vô cùng mạnh mẽ.

Đồng thời, con khôi lỗi cần kiếm còn lại từ dưới đất chui lên, nó quăng kiếm sang một bên, nhảy vọt lên bám vào ngực Ách Quái, đồng thời thân thể nó cũng phát ra thanh âm lách cách, kim giáp trên người theo đó tách ra rồi dung hợp với đám kim cô của con khôi lỗi cầm thuẫn.

"Nghịch tặc, chịu chết đi!" Một tiếng thét điên cuồng từ đằng xa truyền đến, đúng là Sa Tâm đang đại nộ.

Lời còn chưa dứt, phù văn trên người hai con khôi lỗi liền sáng lên rực rỡ, hóa thành một vầng bạch quang chói mắt, bạo liệt nổ tung

"Ầm... ầm... ầm…"

Vụ nổ khiến mặt đất rung lên dữ dội, ầm ầm gào thét xông thẳng lên trời, xé tan màn đêm tịch mịch, bạch quang chói lòa tựa như mặt trời giữa trưa, soi sáng toàn bộ mảnh thiên địa trong động quật, khiến người ta không dám mở mắt nhìn thẳng.

Hàn Lập đã sớm đoán biết được mà lùi thật xa tự lúc nào, tận lực tránh né vụ nổ.

Sóng khí cuồng bạo càn quét khắp xung quanh, không một ai thấy rõ tình

huống bên trong.

Qua một lúc lâu, thanh thế vụ nổ dần dần lắng xuống, khói bụi cũng theo đó mà từ từ tan đi.

Hàn Lập nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy nơi Ách Quái đứng lúc trước đã biến thành một cái hố đen khổng lồ sâu hoắm.

Ách Quái trơ trọi một mình đứng dưới đáy hố sâu, y phục toàn thân lão đã nát tươm, để lộ làn da đen thẫm khác thường, không phải màu đen do bị đốt cháy, mà là làn da đen bóng nhăn nheo vô cùng quỷ dị.

Ấn ký đỏ thẫm nơi mi lão giờ đây trở thành trắng như tuyết.

"Khanh khách..."

Miệng Ách Quái phát ra từng tràng cười cổ quái kinh hãi nhân tâm, thân hình lão theo tiếng cười hóa thành một đám khói xanh, biến mất tại chỗ.

Trong nháy mắt, từ phía xa vọng lại một tiếng nổ vang, chỉ thấy thân hình Sa Tâm bị đánh văng lên không.

Ách Quái như một cái bóng đen kịt bám theo nàng sát sạt, một hơi tung ra cả trăm quyền.

"Oanh oanh oanh..."

Toàn thân Sa Tâm phát ra tiếng nổ đùng đùng không dứt, cả người bị đánh nát giống như một bãi bùn nhão rơi xuống phía dưới, không rõ sống chết ra sao.

"Tốc độ của lão đã nhanh hơn, lực lượng lại càng mạnh hơn nữa..." Hàn Lập nhìn thấy một màn này, thần sắc căng thẳng vô cùng.

"Đừng gấp, giờ sẽ tới lượt ngươi!" Sau khi hai chân chạm đất, Ách Quái quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, chậm rãi nói.

Thanh âm của lão tựa hồ cũng phát sinh biến hóa, từng chữ một lọt vào tai người nghe khiến cho họ cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Đột nhiên, đồng tử Hàn Lập co rụt lại, mũi chân hắn mãnh liệt đạp đạp xuống đất, cấp tốc thối lui.

Nhưng trước mắt Hàn Lập chợt nhoáng lên một cái, một thân ảnh màu đen đã bắt kịp hắn.

Cặp Ách Quái đỏ vằn lên những tia máu, tựa hồ có chút mất lý trí, lão nâng lên một quyền rực rỡ hào quang tinh thần, đánh thẳng vào lồng ngực Hàn Lập.

Hàn Lập không dám chủ quan, toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, đồng thời âm thầm điều động huyết mạch lực lượng bên trong cơ thể.

Huyền khiếu trên hai tay hắn đột nhiên sáng rực, cơ bắp như được bơm không khí phồng lên giống như hai phiến cổng thành vững chắc, bảo vệ cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, thể nội Hàn Lập đột nhiên sinh ra một cảm giác vô cùng kỳ dị, hai cánh tay đột nhiên xuất hiện thêm một loại lực lượng đặc thù, cảm giác hoàn toàn khác biệt với lực lượng Chân Linh huyết mạch và Thiên Sát Trấn Ngục Công, nhưng lại mơ hồ có chút liên quan.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Không đợi hắn nghĩ thông, một luồng man lực cuồng bạo vô song đã giáng xuống hai cánh tay đang che chắn cơ thể hắn.

Hàn Lập hứng chịu chấn động mạnh đến nỗi hắn cảm thấy một áp lực cực đại cùng với một hồi đau đớn tận xương tủy, hai tay cơ hồ muốn nổ tung…

Thân thể hắn lập tức bị đánh bay, vạch trên mặt đất một vệt dài mấy ngàn trượng, rộng gần trăm trượng, cuối cùng đập vào vách đá sau lưng mới miễn cưỡng dừng lại.

Vách đá cao hơn mấy trăm trượng ầm ầm vỡ vụn, loạn thạch rơi xuống thành một đống lớn, vùi lấp thân thể Hàn Lập.

Hắn chỉ cảm thấy hai cánh tay tê dại một hồi, sau đó thử nhúc nhích một chút, hóa ra vẫn chưa bị đánh nát.

Lúc này, Ách Quái đang vận dụng Bí Thuật Thiêu Huyết, tình huống của lão hiển nhiên hung hiểm đến tột cùng, thời gian sử dụng càng lâu, sau này hứng chịu cắn trả càng thêm nặng nề, rõ ràng lão đang muốn tốc chiến tốc thắng, không cho Hàn Lập dù chỉ một nửa cơ hội thở dốc, không hề do dự tiếp tục lao đến công kích.

Quyền ảnh rậm rạp như cuồng phong bạo vũ, không ngừng đánh xuống đám loạn thạch, phát ra từng trận từng trận nổ vang như huyền lôi cuồn cuộn vang vọng cửu thiên.

Vách núi sớm đã bị đánh nát, nay triệt để biến thành bột mịn.

Từ giữa đám bụi mịt mù vang lên một tiếng gầm đầy phẫn nộ, thân hình khổng lồ của Sơn Nhạc Cự Viên với bộ lông vàng óng đặc trưng đột nhiên lao ra, vung lên nắm đấm xù xì to lớn, nện xuống đầu Ách Quái.

Thân hình Ách Quái chỉ vẻn vẹn lớn bằng cái nắm đấm của Cự Viên, nhưng lão vẫn phóng ra một quyền, lấy cứng đối cứng.

"Ầm… "

Một thanh âm chấn động cực lớn vang lên, khí thế dữ dội tựa như núi lửa phun trào, man lực tràn trề khắp cơ thể khiến Hàn Lập vô cùng bất ngờ, tất cả sức mạnh đổ dồn về phía Ách Quái.

Nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt hắn chỉ lóe lên một chút rồi nhanh chóng tắt ngấm, thân hình khổng lồ của Cự Viên do Hàn lập biến thành bị đánh bay trở về.

Thực tế, Hàn Lập cũng không chịu nổi sức mạnh quá lớn này, thân thể cao lớn một lần nữa lảo đảo ngã xuống.

Nhưng Cự Viên vừa ngã xuống đã lập tức lăn một vòng, trên người điên cuồng phóng ra lôi điện bàng bạc, chợt hóa thân thành cự điểu Lôi Bằng, hai cánh mở ra sát mặt đất, vội vã đưa thân thể nó lướt đi.

"Muốn chạy à… Chạy đi đâu?" Đồng tử Ách Quái co rụt lại, quát lớn.

------oOo------

Chương 982: Cho ngươi mượn dùng một lát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Ách Quái vừa dứt lời, cả người bỗng nhiên lóe lên, giống như một đạo tia chớp màu đen, "Xoẹt" một tiếng, chợt xuất hiện trước người Hàn Lập, một chưởng thò ra muốn bóp cổ của hắn.

Dường như Hàn Lập đã sớm đoán ra được, ngay khi trong nháy mắt lão đưa tay ra, hắn liền dừng lại một cái, trách thoát tập kích của lão, rồi nhanh chóng lượn vòng không những vậy tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên gấp đôi, bay về phía bên kia hồ.

Thời điểm điện mang bay xuống gần sát mặt hồ, thì bỗng nhiên hào quang thu lại, một lần nữa hiện ra thân ảnh Hàn Lập, Ách Quái cũng đuổi theo sát phía sau.

"Không ngờ tiểu tử ngươi biết không ít trò bịp bợm a" Ách Quái cười lạnh một tiếng, lần nữa giết tới.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không lao đến mà ngược lại thụt lùi trực tiếp nghênh tiếp lão.

Hắn âm thầm vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, không những thế Chân Linh huyết mạch trong người cũng theo đó mà rục rịch, Sơn Nhạc Cự Viên cùng Huyền Vũ huyết mạch đồng thời kích phát, bỗng nhiên một cánh tay phồng lớn, phía trên mọc ra lông vàng giống như cương châm, trên mu bàn tay cũng hiện ra từng mảnh giáp phiến hào quang màu xanh.

Chỉ thấy một quyền của hắn đập mạnh ra, trên cự quyền tinh quang rực rỡ, nhưng lại bị lớp mai rùa Huyền Vũ che lại phía dưới, một quyền của hắn

đụng vào một quyền của Ách Quái đánh tới.

"Ầm" Một tiếng vang cực lớn truyền ra.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cánh tay đau đớn như muốn nứt gãy, chẳng qua cả thân hình hắn chỉ lui về một bước, cũng không có bị đánh bay đi, trái lại Ách Quái cũng lui một bước phía sau.

Dưới sự thôi động Thiên Sát Trấn Ngục Công, vậy mà Chân Linh huyết mạch lại có thể bộc phát ra uy lực mạnh như vậy, đến hắn cũng có hơi bất ngờ.

Sắc mặt Ách Quái ngưng tụ, trong mắt nhiều hơn mấy phần ngưng trọng.

Nhưng ngay sau đó lão sải chân bước tới, bỗng nhiên thân hình lao tới trước người Hàn Lập, trên cánh tay tối tăm nổi lên một tầng tinh quang, liền vung lên một quyền đập về phía Hàn Lập.

Một quyền này của lão đánh ra cũng không có âm thanh gió sét, cũng không có có lực lượng thiên quân, nhìn như nhẹ nhàng nhưng tốc độ lại nhanh đến cực điểm.

Hàn Lập có chút không kịp chuẩn bị, đành phải vận chuyển lực lượng huyết mạch Huyền Vũ, đưa ngang tay đón đỡ phía trước.

Đường vân mai rùa chưa kịp ngưng ra trên cánh tay hắn, liền đã bị một quyền của Ách Quái đánh tan, cả người bay ngược ra ngoài.

Cả người hắn trượt sát trên mặt nước, huyết hồ văng về phía bên kia hồ, kích thích ngàn trượng sóng máu, ngã bên cạnh Tử Linh.

Ách Quái thấy vậy cũng không tiếp tục truy kích, mà rất nhanh lướt sóng đi tới giữa huyết hồ.

Ánh mắt của lão nhìn vào thánh hài nằm trên tấm tinh thạch màu máu, trong mắt lộ ra hồi ức oán hận cùng với vẻ mặt phức tạp không cam lòng, bàn tay năm ngón lão nhập lại như dao, bất chợt đâm xuống ngay trái tim

thánh hài.

Đúng lúc đó, hoa văn phức tạp được khắc trên tấm tinh thạch màu máu, bỗng nhiên tất cả đều sáng lên, từ trong đó tỏa ra một tầng hào quang màu máu giống như thực chất, cứng rắn cản bàn tay của lão, khiến cho lão không cách nào đâm xuống.

Cùng lúc đó, bên bờ huyết hồ cũng đột nhiên nổ vang một tiếng, thân ảnh Hàn Lập lần nữa bùng nổ lao về phía bên này.

Giờ phút này, hắn đã thúc giục Thiên Sát Trấn Ngục Công đến cực hạn, trên người hơn bốn trăm huyền khiếu nhanh chóng tỏa sáng hào quang, hầu như lực lượng Chân Linh trong thể nội cũng theo đó mà vận chuyển.

Ở sau lưng hắn, Sơn Nhạc Cự Viên, Ngân Sí Lôi Bằng, Chân Long, Thiên Phượng, Huyền Vũ... Bất ngờ hiện ra từng cái hư ảnh Chân Linh, rồi tiếp đó chui vào cơ thể của hắn, mặc dù thân hình không có phát sinh biến hóa tuy nhiên khí thế trên người lại hồn nhiên biến đổi.

Lục Hoa phu nhân nhìn thấy cảnh tượng kỵ dị này, tuy thần sắc trên mặt chưa biểu lộ gì nhưng sâu trong ánh mắt thì lại hiện lên một tia tán thưởng.

Mấy người Cốt Thiên Tầm cũng khẽ giật mình.

Ách Quái cũng chú ý tới biến hóa lúc này của Hàn Lập, bỗng dưng bàn tay lão liền thu lại, không ngờ từ bỏ thánh hài, chủ động nhanh chóng lùi lại ngàn trượng phía sau.

Nhưng ngay sau đó, cả người của lão liền một lần nữa bùng nổ lao nhanh về phía Hàn Lập.

Cùng lúc đó, dường như trong thể nội lão cũng kích phát lực lượng huyết mạch Ma Tộc nào đó, trên người một trận "Đôm đốp" rung động, ngay hai bên thái dương mọc ra hai đoạn xương nhọn màu trắng cong lên trên, hơn nữa xương sống lưng cũng nổi lên đâm xuyên làn da nhô rõ ra ngoài.

Theo vẻ chuyển biến phát sinh bên ngoài, khí tức trên người Ách Quái cũng

bắt đầu trở nên hung thần, huyết vụ tỏa ra từ người Ách Quái cũng trở nên đục ngầu chịu không được, một cỗ mùi vị huyết tinh đậm đặc từ trong đó thẩm thấu ra ngoài.

Thời điểm lão xông tới, thân hình lão có chút còng xuống, tư thế có hơi khác thường, tuy vậy tốc độ lại nhanh đến cực điểm.

Đám người chỉ thấy một đạo tàn ảnh mơ hồ cùng thân hình Hàn Lập mạnh mẽ đánh vào nhau.

Một tiếng "Ầm" giống như âm thanh rồng ngâm hổ gầm dã thú gào thét vang lên!

Trên đầu quyền Hàn Lập, tập trung hội tụ lực lượng Chân Linh huyết mạch cũng như lực lượng tinh thần bộc phát, hóa thành một mảnh hào quang chói mắt, đụng vào cỗ mùi vị tràn đầy huyết tinh phô thiên cái địa.

"Rầm" Một tiếng vang thật lớn!

Một mảnh tinh thần màu trắng cùng một vòng mặt trời màu máu cùng lúc nổ tung ra.

Chỉ thấy tinh quang đầy trời cùng với huyết khí quay cuồng kích động lẫn nhau, rồi lẫn nhau tan rã, đồng thời hai cỗ lực lượng cuồng bạo cuốn lên trời cao một cái, mang theo cỗ lực lượng này phát tiết lên trên hư không.

"Ầm ầm"

Trên trời cao, phong vân đột biến, "ầm ầm" không thôi, từng đạo nổ tung tạo ra khe nứt không gian đan xen lẫn nhau, thật lâu không cách nào biến mất.

Ngay sau đó, rìa huyết hồ, chợt một tiếng hét to vang lên.

Thời khắc Ách Quái bất phân thắng bại với Hàn Lập, bỗng nhiên hai mắt lão ngưng tụ, đột nhiên nắm đấm ép xuống, từ đó lần nữa bộc phát ra một cỗ lực lượng càng thêm mạnh mẽ.

Vốn Hàn Lập gian nan chống đỡ, Chân Linh huyết mạch trong thể nội cùng với Thiên Sát Trấn Ngục Công đều đã vận chuyển đến đỉnh phong, hơn nữa lại không thể tăng lên được nữa, giờ phút này rốt cuộc cũng phun ra một ngụm máu, quyền thế tan rã.

Một cỗ khí tức màu máu quay tròn ngưng tụ thành một cái quyền ảnh cực lớn, mạnh mẽ đánh vào người Hàn Lập.

"Ầm"

Cả người Hàn Lập liền lập tức như diều bị đứt dây, bay ngược ra ngoài, vạch ra một đạo tơ máu ngay trong huyết hồ, trực tiếp rơi xuống huyết hồ.

Thân ảnh Ách Quái nhảy lên một cái, từ trên trời hạ xuống, đập vào trong huyết hồ, song quyền vung vẩy, điên cuồng đập từng quyền từng quyền xuống dưới hồ máu.

Huyết hồ rung mạnh không thôi, toàn bộ mặt hồ bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, nhưng thủy chung không thấy thân ảnh Hàn Lập.

"Lệ huynh..." Sắc mặt Thạch Xuyên Không trắng bệch, thì thào kêu lên.

Cốt Thiên Tầm thu lại ánh mắt, không đành lòng nhìn lại, Lục Hoa phu nhân cũng theo đó mà thở dài một tiếng.

Ngay cả Tử Linh trong cơn mê man cũng không tự chủ nhíu chặt đôi mi thanh thú, lộ ra thống khổ vô cùng.

...

Mà giờ khắc này, sâu dưới đáy huyết hồ, Hàn Lập chỉ cảm thấy thân thể như bị từng tòa hùng sơn đại nhạc không ngừng trọng kích, xương cốt cả người giống như bị đứt gãy toàn bộ, cho dù muốn giãy giụa tránh né một cái cũng không thể làm được.

Càng thêm hỏng bét là, hắn cảm thấy từng quyền trọng kích không chỉ đánh

trên người mình, đến ngay cả thức hải cũng theo đó mà chấn động không ngừng, thần thức của hắn đã có chút tan rã, ý thức cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Chân Cực Chi Mô trên người hắn sớm đã bị đánh nát, bằng vào một chút lực lượng cuối cùng ngưng tụ ra lực lượng tinh thần, cũng đang nhanh chóng tán loạn xói mòn.

Cho đến giờ phút này, hắn mới phát hiện, khoảng cách chệnh lệch giữa mình và Ách Quái đúng là vẫn còn quá xa.

Thời khắc kết cuộc, cuối cùng cũng đến...

"Lệ đạo hữu..." Đúng lúc đó, một tiếng khẽ gọi, vang trong đầu của hắn.

Âm thanh kia nghe có hơi giống Giải Đạo Nhân, nhưng lại có chút lạ lẫm, Hàn Lập muốn đáp lại, nhưng dường như ngay cả thần thức đều không thể ngưng tụ nổi.

"Lệ đạo hữu, ta sẽ cho ngươi mượn Bản Nguyên Linh Lực dùng một lát, chớ có kháng cự." Lại là một tiếng khẽ gọi.

Ngay sau đó, bộ thánh hài nằm trên tấm tinh thạch màu máu đột nhiên mở hai mắt ra, không ngờ tỉnh lại.

Hai tay hắn nhanh chóng kết một cái thủ ấn cổ quái, giơ ngón tay điểm một cái ngay trái tim của mình, rồi lập tức nhấc cổ tay, từ đó tuôn ra một sợi hào quang màu vàng óng, ngưng tụ ngay đầu ngón tay gã, hóa thành một viên đan dược màu vàng.

Chỉ thấy hắn tiện tay bấm quyết, viên kim hoàn kia liền hóa thành một đạo hồ quang màu vàng, bỗng nhiên lóe lên, chui vào trong huyết hồ.

"Không tốt!"

Ách Quái thấy vậy, vội vàng phất tay ngăn cản, viên kim hoàn kia giống như bị người dẫn dắt, xuyên qua khe hở của lão, trực tiếp đánh vào trong mi

tâm của Hàn Lập.

"Cái đó là..." Lục Hoa phu nhân thấy vậy, kinh ngạc vạn phần.

"Là Tiên Linh Lực, là Tiên Linh Lực..." Thạch Xuyên Không cảm ứng được khí tức trên đó, vẻ mặt đột biến, kêu sợ hãi không thôi.

Còn trong mắt Cốt Thiên Tầm thì lại lộ vẻ nghi hoặc, tựa như vật này cũng không quen thuộc.

Nhưng vào ngay lúc đó, sâu trong huyết hồ, bỗng nhiên huyết thủy quay cuồng, tựa như ánh mặt trời ló dạng, từ đó tuôn ra một mảnh hào quang màu vàng sáng lạn.

Ánh mắt Ách Quái biến đổi.

Lão phát hiện nắm đấm của mình không ngờ trở nên chậm chạp không gì sánh được, khắp nơi bốn phía trong hư không dường như có từng sợi tơ vô hình, dệt thành tấm lưới trói buộc cả người lại, khiến cho hành động của lão trở nên chậm chạp.

Làm cho lão khiếp sợ nhất là, suy nghĩ của lão dường như đang trở nên chậm chạp vô cùng, chẳng qua chờ lão phát hiện chuyện này thì đã quá muộn.

Một đạo Kim Luân điêu khắc thật lớn, đột nhiên chẳng biết lúc nào hiện ra phía sau lão, từng tia từng sợi lực lượng Thời Gian Pháp Tắc giống như là sóng biển lưu chuyển, gắt gao giam cầm lão ngay tại chỗ.

Ách Quái mạnh mẽ không thể nghi ngờ, cho dù bị Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm ở khoảng cách gần như vậy, mà động tác lão cũng không hoàn toàn ngưng động, trong khi phát hiện vẻ khác thường sau lưng, lão liền cố gắng quay người muốn đánh nát bảo luân.

Nhưng mà, Hàn Lập đâu chịu cho lão cơ hội như vậy?

Một tiếng "Xoẹt" lôi minh.

Chỉ thấy một đạo lôi điện màu vàng bỗng nhiên hiện lên, không ngờ chính là một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị đè nén rất lâu trong thể nội Hàn Lập, cuối cùng mới thoát thân ra ngoài, phảng phất mang theo reo hò vui vẻ như được sống lại, liền bắn thẳng đến phía trước Ách Quái.

Chẳng qua khoảng cách cả hai thật sự quá gần, mơ hồ trong nháy mắt, mũi kiếm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã đâm vào bụng Ách Quái.

Nhưng thể phách Ách Quái cường đại quả thật khiến cho người ta không thể tưởng tượng được, uy lực một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng thực có hạn, khó khăn lắm với mới chỉ đâm được bên ngoài đan điền của lão, liền không còn cách nào tiến thêm được nữa.

Lúc này, một tiếng quát to từ dưới nước vang lên, trong lòng bàn tay Hàn Lập sáng lên hào quang màu vàng, hắn liền vận dụng một chút Tiên Linh Lực cùng với lực lượng thân thể còn sót lại cuối cùng, tất cả đều vỗ ra, đập mạnh vào chuôi kiếm.

Một tiếng "xùy" vang nhỏ.

Cuối cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng xuyên qua bụng Ách Quái, trực tiếp đâm vào đan điền của lão.

"Ầm ầm..." Bỗng nhiên một đạo lôi điện màu vàng lóe lên, chợt nổ vang một tiếng sấm sét.

Trong miệng Ách Quái phát ra một tiếng kêu thảm kéo dài, vùng đan điền liền nổ tung thành một lỗ máu cháy đen, từ đó tỏa ra một luồng khói.

Ngay sau đó, chỉ thấy huyết quang trong mắt lão bắt đầu tản ra, khôi phục lại màu sắc ban đầu, hào quang màu đen trên người cũng dần biết mất, tuy vậy xương cốt nhô ra ngoài thì không có thu lại, cả người lão " bịch, bịch, bịch" lui lại về phía sau ba bước, rồi tiếp đó ngửa mặt lên trời ngã ngược ra sau.

------oOo------

Chương 983: Hồi sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Ciel Phạm*
***Biên**: Độc Hành*

Hàn Lập cố gắng đứng dậy, tập tễnh đi tới phía trước, giơ tay rút Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đâm trong đan điền của Ách Quái ra. Lông mày hắn nhíu chặt lại, một kiếm chém ngang, cắt đầu Ách Quái xuống.

Lúc này, hắn cảm thấy một hồi khốn khổ tột cùng, hào quang của Chân Ngôn Bảo Luân cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều lóe lên tự động quay trở về trong cơ thể.

Toàn thân Hàn Lập đầy vết máu, cơ thể bị hủy hoại, nhưng hắn chỉ nhìn Tử Linh đang ở đằng xa, khóe miệng nở một nụ cười, hai chân mềm nhũn, tê liệt ngồi trên mặt đất.

Lục Hoa phu nhân, Cốt Thiên Tầm, Thạch Xuyên Không nhìn thấy cảnh này, mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Ách thành chủ... Ách Quái... Cứ như vậy... Chết?" Cốt Thiên Tầm lẩm bẩm một tiếng.

Lục Hoa phu nhân không nói gì, chỉ yên lặng gật đầu nhẹ.

Sau khi Thạch Xuyên Không bị sốc, gã không khỏi thở dài một cái, liền ngồi bệt trên mặt đất.

Hàn Lập miễn cưỡng khoanh chân ngồi xuống, hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại.

Tại thời điểm này, viên đan dược màu vàng trong cơ thể nhanh chóng thu nhỏ lại rồi biến mất, sức mạnh Tiên Linh Lực của cơ thể nhanh chóng bị

đình trệ.

Hắn thừa dịp trong cơ thể còn có thể vận chuyển Tiên Linh Lực, vội vàng lấy từ trong không gian Hoa Chi ra một ít đan dược.

Đan dược chữa bệnh trên người hắn đã gần như cạn kiệt, hơn nữa đan dược bên trong Tích Lân Không Cảnh thì sao có thể so sánh với đan dược ở bên ngoài được?

Sau khi lấy ra đủ đan dược, đôi mắt Hàn Lập lóe lên một chút, dường như nhớ ra điều gì đó, hắn đưa tay vào trong ngực.

Ánh sáng màu đen lóe lên trong tay hắn, từ đó xuất hiện một pho tượng màu đen, đó chính là pho tượng lấy được từ Chiếu Cốt Chân Nhân.

Ngay sau khi làm xong việc này, viên đan dược màu vàng trong cơ thể Hàn Lập đã biến mất hoàn toàn, Tiên Linh Lực trong cơ thể cũng im ắng lại.

Hắn không quan tâm đến nó, lấy ra vài viên đan dược nuốt vào, thương thế trên người nhanh chóng được cải thiện.

"Lệ đạo hữu, ngươi có ổn không? Không ngờ ngươi lại có sức mạnh lớn như vậy, ngay cả Ách Quái cũng không phải là đối thủ của ngươi." Thạch Xuyên Không đi tới hỏi.

"Không sao." Hàn Lập khoát tay áo, từ chối cho ý kiến, đứng dậy đi đến bên cạnh Tử Linh, cẩn thận kiểm tra tình hình của nàng.

Thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng, hắn mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó xoay người đi đến bên cạnh thi thể Ách Quái, thần thức đảo qua, lông mày nhăn lại.

Trên người Ách Quái vậy mà trống rỗng, không có gì hết.

"Sao lại như vậy?" Hàn Lập ngạc nhiên.

Bên trong Tích Lân Không Cảnh không thể nào sử dụng trữ vật Pháp Khí,

vì vậy trên người mỗi người đều mang theo không ít vật dụng cần thiết như đan dược, vũ khí. Tại sao trên người Ách Quái lại không có vật gì? Chẳng lẽ là trong lúc giao chiến đã thất lạc?

Ánh mắt hắn xoay chuyển, nhìn thấy trên ngón tay trái Ách Quái có một Cốt Giới Chỉ màu trắng.

Giới Chỉ dường như dùng hài cốt chế tạo nên, tản mát ra bạch quang nhè nhẹ, nhìn qua biết ngay không phải vật tầm thường.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, lấy Giới Chỉ ra.

"Ánh mắt không tệ. Ta đã lấy hài cốt tinh không thú, lại dùng tinh thần và không gian cấm chế, luyện chế ra tinh không giới cho Ách Quái, chỉ cần dùng lực lượng tinh thần là có thể sử dụng." Lục Hoa phu nhân nói.

Hàn Lập nghe vậy, liếc nhìn Lục Hoa phu nhân, bí mật thúc giục sức mạnh tinh thần trong cơ thể, rót vào trong Cốt giới, đồng thời thần thức cũng bắt đầu tìm kiếm bên trong.

Cốt giới hiện ra một tầng bạch quang, chặn thần thức của hắn lại.

Hàn Lập vận chuyển lực lượng tinh thần trong huyền khiếu, làm chấn động tầng bạch quang, nhanh chóng một tiếng "Rặc rặc" vang lên, bạch quang vỡ vụn ra, thần thức liền chui vào bên trong Cốt giới.

Không gian bên trong Giới Chỉ không lớn, chỉ khoảng hai hoặc ba trượng, tuỳ tiện lấy một cái trữ vật Pháp Khí ở bên ngoài so với cái này cũng lớn hơn nhiều, nhưng ở bên trong Tích Lân Không Cảnh không cách nào sử dụng Tiên Linh Lực, một món trữ vật Pháp Khí như thế này cũng cực kỳ trân quý.

Có rất nhiều thứ bên trong không gian trữ vật, chẳng hạn như đan dược, vũ khí, thú hạch, còn có các điển tịch và một số vật khác.

Thần thức Hàn Lập quét qua những thứ này và nhanh chóng tìm kiếm, chẳng mấy chốc đôi mắt hắn sáng lên, tập trung vào một góc của không

gian trữ vật, nơi đó đặt hai bức tượng.

Hai bức tượng này quen thuộc với Hàn Lập vô cùng, chúng giống với hai bức tượng Thiên Sát Trấn Ngục Công trong tay hắn, chính là hai bức tượng còn lại.

Hàn Lập mừng thầm, nhưng không lấy nó ra để tránh bị để ý.

Hắn thu hồi thần thức, đeo Cốt Giới trữ vật vào ngón tay mình, sau đó lấy hai bức tượng trên người và những đan dược kia bỏ vào trong.

Lúc này, một tiếng ""Rầm Ào Ào"" vang lên bên trong Huyết Hồ ở gần đó, một đạo ánh sáng màu máu từ bên trong bắn ra, nhanh chóng bao bọc lấy cơ thể Ách Quái, "Vèo" một tiếng kéo vào trong hồ biến mất.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, xoay người nhìn quan tài thủy tinh, khuôn mặt lóe lên vẻ trầm ngâm.

Lúc này, Sa Tâm ở bên cạnh từ từ thức dậy.

Tuy rằng cơ thể nàng tổn hại nghiêm trọng, nhưng vẫn miễn cưỡng đứng lên được.

Cùng lúc Sa Tâm tỉnh dậy, đôi mi thanh tú của Tử Linh ở bên cạnh cũng khẽ động rồi mở mắt ra.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt vui vẻ, đang muốn bước đến, nhưng đột nhiên dừng bước.

"Ách Quái!" Sa Tâm nhìn xung quanh và đã thấy thi thể Ách Quái, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Sa Tâm thành chủ yên tâm, Ách Quái đã bị Lệ đạo hữu giết rồi." Lục Hoa phu nhân nhếch miệng cười nói.

Sa Tâm nghe nói thế, khuôn mặt thả lỏng, nhìn về phía Hàn Lập với vẻ ngạc nhiên, mở miệng đang muốn nói gì đó.

"Tốt rồi, Ách Quái đã chết, không còn việc gì của các ngươi nữa. Những người khác đều rời khỏi, Lệ đạo hữu ở lại." Một giọng nói uy nghiêm từ bên trong quan tài thủy tinh truyền ra, chính là giọng nói của Giải Đạo Nhân.

Vào thời điểm này, Huyết Hồ vẫn đang tràn về phía quan tài thủy tinh, da thịt Thánh Hài rõ ràng đã căng ra, biến thành một cơ thể nam nhân trần trụi.

Người này trông giống như một trung niên với mái tóc trắng và khuôn mặt vuông. Mặc dù lúc này mắt gã vẫn đang nhắm, nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm.

"Hình dáng này..." Hàn Lập nhìn cơ thể nam nhân trong quan tài thủy tinh, đôi mắt hắn khẽ lóe lên.

Tại thời điểm này, nam nhân nằm trong quan tài có mấy phần giống với Giải Đạo Nhân năm đó, nhưng không giống hoàn toàn.

"Chủ... Chủ nhân, ngài cuối cùng đã sống lại, thật tốt quá!" Sa Tâm thấy cảnh này, khuôn mặt nàng lộ vẻ vui mừng như điên, không để ý vết thương trên người mà quỳ lạy quan tài thuỷ tinh trên mặt đất, kích động nói.

"Ta vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, phải cần một khoảng thời gian tĩnh dưỡng, có Lệ đạo hữu ở đây bảo vệ ta là được rồi." Giải Đạo Nhân tiếp tục nói.

"Việc này... Lệ đạo hữu tuy rằng giúp chúng ta giết Ách Quái, nhưng dù sao hắn cũng là ngoại nhân, hay là để thuộc hạ bảo vệ thì tốt hơn." Sa Tâm nhìn Hàn Lập rồi nhẹ nhàng nói.

"Lệ đạo hữu đã cùng ta tương giao nhiều năm, ngươi không cần lo lắng, hơn nữa hiện tại ta có nhiệm vụ khác phân công cho ngươi..." Giải Đạo Nhân nói đến phân nửa liền nhỏ giọng xuống, hiển nhiên là chuyển sang truyền âm.

"Thuộc hạ tuân mệnh, Lệ đạo hữu, nơi đây trông cậy vào ngươi." khuôn

mặt Sa Tâm thay đổi, lập tức gật đầu nói với Hàn Lập một tiếng, sau đó mang theo Tử Linh đi ra bên ngoài.

"Đợi một chút, Sa Tâm thành chủ, Tử Linh là bằng hữu của ta, kính xin các hạ gỡ bỏ cấm chế thần hồn của nàng, để nàng trở về bản tâm.” Hàn Lập chợt gọi Sa Tâm lại nói ra.

Tử Linh nghe nói thế, cơ thể chấn động, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

"Ngươi xem trí nhớ của ta, thiếu chút nữa đã quên việc này rồi, ngày đó Tử Linh mới vào Khôi Thành, ta lo lắng nàng chính là gian tế Huyền thành phái tới, cho nên mới phong ấn trí nhớ của nàng, kính xin Lệ đạo hữu chớ trách, ta sẽ giải trừ phong ấn cho nàng ngay." Sa Tâm nghe nói vậy, lên tiếng xin lỗi Hàn Lập, sau đó đi đến trước mặt Tử Linh.

Hai tay nàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bỗng nhiên đưa hai ngón tay ra, điểm vào đôi lông mày của Tử Linh, trong miệng nói lẩm bẩm.

Ánh sáng màu vàng thoát ra, chui vào đôi lông mày của Tử Linh.

Trên trán Tử Linh xuất hiện đường hoa văn màu vàng, tạo thành hình phong ấn thuật, đôi mắt trở nên mơ hồ, cơ thể mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

"Giải!" Sa Tâm khẽ quát một tiếng.

Đường hoa văn màu vàng trên trán Tử Linh sáng lên, sau đó hóa thành vô số quang điểm phiêu tán.

Tử Linh rên lên một tiếng rồi hôn mê, cơ thể ngã trên mặt đất.

Một bóng người lóe lên, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ngay bên cạnh đỡ Tử Linh.

"Chuyện gì đã xảy ra với nàng vậy?"

"Lệ đạo hữu không cần sốt ruột, Tử Linh nàng ấy chỉ là tạm thời hôn mê, sẽ nhanh chóng tỉnh lại thôi." Sa Tâm cười nhạt nói.

Nói xong, nàng quay về phía quan tài thủy tinh thi lễ một cái rồi quay người đi ra ngoài.

Lục Hoa phu nhân, Cốt Thiên Tầm cũng đi theo phía sau.

Ánh mắt của Thạch Xuyên Không cũng đã rời khỏi người Giải Đạo Nhân, nhìn sang Hàn Lập một cái, dường như muốn nói điều gì, nhưng cũng không nói mà đi ra ngoài.

Mấy người nhanh chóng ra khỏi không gian ngầm dưới lòng đất và đi ra bên ngoài.

Sa Tâm đóng lối vào thông đạo, không rời khỏi, mà khoanh chân ngồi xuống ở bên ngoài, trên người tỏa ra ánh bạch quang nhàn nhạt, dường như đang vận công chữa thương.

Ba người của Lục Hoa phu nhân cũng không rời đi mà mỗi người đi đến đứng bên cạnh.

Khuôn mặt Lục Hoa phu nhân âm tình bất định, sau đó cắn răng một cái, mang theo Cốt Thiên Tầm đi đến trước mặt Sa Tâm, chắp tay nói: "Tại hạ Lục Hoa, mang theo con gái Thiên Tầm, bái kiến Sa Tâm thành chủ."

"Đại lễ này của Lục Hoa đạo hữu, tiểu nữ làm sao dám nhận." Sa Tâm chậm rãi mở mắt, bình tĩnh nói.

"Sa Tâm thành chủ đức cao vọng trọng, hôm nay có vị cao nhân trong quan tài thuỷ tinh kia tương trợ, thống nhất Tích Lân Không Cảnh ở trong tầm tay. Tại hạ trước kia mờ mắt, tương trợ ác tặc Ách Quái đối đầu với Sa Tâm thành chủ, mong thành chủ rộng lòng tha thứ, hôm nay tại hạ nguyện ý bỏ tối theo sáng, làm thuộc hạ cho Sa Tâm thành chủ, mong rằng thành chủ có thể thu nhận." Lục Hoa phu nhân thành khẩn nói.

"Tiểu nữ cũng nguyện ý gia nhập Khôi Thành, mong rằng thành chủ chấp nhận." Cốt Thiên Tầm cũng khom mình hành lễ nói.

"A, các ngươi muốn gia nhập Khôi Thành? Ha ha, Cốt Thiên Tầm thì chưa nói đến. Còn Lục Hoa đạo hữu, trước kia ngươi tương trợ Ách Quái nghiên cứu chế tạo ra không biết bao nhiêu tinh khí, tạo thành vô số tổn thương với Khôi thành chúng ta. Xem như ta có thể độ lượng thu nhận ngươi vào Khôi Thành, chỉ sợ rằng những người khác trong Khôi Thành cũng không tha cho ngươi." Sa Tâm lườm Lục Hoa phu nhân một cái, lạnh lùng nói.

"Tại hạ hiểu rõ, để làm dịu cơn giận của những người ở Khôi Thành, tại hạ sẵn sàng nói rõ bố trí binh lực xung quanh Huyền thành, còn có nhược điểm phòng ngự thành cho Sa Tâm thành chủ biết. Phòng ngự Huyền thành, đại đa số đều do ta cùng Ách Quái liên thủ bố trí đấy, không biết như vậy có được hay không?" Lục Hoa phu nhân cười khổ nói một tiếng.

"Nếu như Lục Hoa đạo hữu đã có thành ý như vậy, tiểu nữ cũng không thể không thu nhận người. Tốt! Bắt đầu từ hôm nay, hai người các ngươi chính là người của Khôi Thành ta." Sa Tâm nghe vậy, ánh mắt sáng lên nói.

"Đa tạ thành chủ." Lục Hoa phu nhân vui vẻ, cùng Cốt Thiên Tầm đồng thời thi lễ một cái.

------oOo------

Chương 984: Nhìn lại, dường như đã trải qua mấy đời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thạch Xuyên Không nghe được cuộc nói chuyện giữa Lục Hoa Phu Nhân và Ách Quái, suy nghĩ một chút rồi cất bước đi tới.

“Sa Tâm thành chủ, ta có việc muốn thương lượng cùng các hạ, không biết thành chủ có thể bỏ chút thời gian lắng nghe?” Thạch Xuyên Không chắp tay nói ra.

“Thạch đạo hữu có chuyện gì cứ nói đừng ngại.” Sa Tâm liếc Thạch Xuyên Không một cái, nhàn nhạt nói ra.

“Liệu có thể đi qua chỗ khác nói chuyện không?” Thạch Xuyên Không nói tiếp.

Đuôi lông mày Sa Tâm khẽ động, trong ánh mắt tỏa ra một cỗ phong mang lợi hại.

Thạch Xuyên Không mỉm cười, bình thản đón nhận ánh mắt sắc bén của Sa Tâm.

Sa Tâm thấy thế, thu lại nhuệ khí trong mắt, gật đầu nhẹ rồi đứng dậy đi cùng Thạch Xuyên Không qua một bên, truyền âm trao đổi.

….

Trong không gian dưới mặt đất.

Hàn Lập ôm Tử Linh đi tới chỗ bằng phẳng, đặt nhẹ nàng xuống.

Sau đó hắn lấy ra một quả đan dược chữa thương cho nàng ăn, còn bản thân ngồi một bên, ngắm nhìn dung nhan tiều tụy của nàng.

Thời gian trôi qua từng chút một, trong nháy mắt đã qua gần nửa canh giờ.

Đôi mi thanh tú của Tử Linh nhíu lại, "ưm" một tiếng mở mắt ra.

"Ngươi đã tỉnh?" Hàn Lập nghiêng mình qua, trong mắt hiện lên một chút kích động.

Đôi mắt thanh tú của Tử linh sáng lên nhìn lại, không có còn nửa phần mê man, hiển nhiên đã khôi phục tâm trí triệt để.

Sau một khắc, thân thể mềm mại của nàng cứng đờ, đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn Hàn Lập.

"Là ngươi thật sao?" Nàng đưa tay vuốt nhẹ gò má Hàn Lập, miệng thì thào nói ra, thân hình ngây ngốc một chút rồi bình thường lại.

"Là ta, những năm này đã để ngươi chịu khổ rồi." Hàn Lập nắm bàn tay mềm mại của Tử Linh, nhẹ nhàng nói.

Hai người lặng im không nói, nhìn nhau thật lâu, đắm chìm trong cảm xúc nhiều năm xa cách, giờ lại vui sướng gặp lại nhau ở một thế giới khác.

Hàn Lập ngắm dung nhan diễm lệ của Tử Linh, từng kỉ niệm trong quá khứ ùa về.

Đầu tiên vô tình gặp ở Loạn Tinh Hải, tiếp đó cùng tiến vào Hư Thiên Điện, cùng nhau trải qua hoạn nạn ở Âm Minh Chi Địa to lớn, sau đó cùng xông vào Trụy Ma Cốc, kết thành tình nghĩa sâu đậm. Ở Đại Tấn cùng nhau đi du lịch một phen, rồi lại gặp nhau ở Ma Giới …..

Từng bức họa ký ức chôn sâu trong lòng hắn lần lượt hiện lên, giống như mới xảy ra ngày hôm qua.

Hôm nay mới chớp mắt một cái, đã là vạn năm xa cách, người vẫn như cũ, chỉ có vật đổi sao dời, dường như đã trải qua mấy kiếp người.

Đôi mắt Tử Linh trong như mặt nước, phản chiếu biến hóa trên khuôn mặt Hàn Lập, tựa hồ nàng cũng đang chìm trong những hồi ức xưa cũ.

"Vốn tưởng rằng ta phi thăng thượng giới không biết bao lâu sau mới có thể gặp lại ngươi, dù sao nơi đây cũng thật sự quá lớn….Không ngờ nhanh như vậy đã gặp được, lại dưới tình huống như thế này."

"Đúng là ngẫu nhiên, ta có việc quan trọng mới đi tới Ma Vực, nếu không cũng không biết bao lâu nữa mới gặp được ngươi." Hàn lập từ trong si mê tỉnh lại, cười nói.

Hai người đều là những người có tâm trí kiên định, cho dù xa cách lâu như vậy, cũng rất nhanh khôi phục tâm trí.

"Đúng rồi, ta nhớ lúc mới tiến vào Tích Lân Không Cảnh liền bị Sa Tâm thành chủ dẫn vào Khôi Thành, sao bây giờ lại xuất hiện ở chỗ này? Nơi đây là địa phương nào?" Tử Linh nhìn lại xung quanh, trên mặt lộ vẻ nghi hoặc.

"Nơi này là Đại Khư, ở sâu trong Tích Lân Không Cảnh, ngươi tiến vào Khôi Thành rồi bị Sa Tâm dùng thủ đoạn gì đó phong ấn thần hồn, cho nên không nhớ rõ những chuyện vừa mới xảy ra…" Hàn Lập kể lại các tình huống phát sinh trước khi hai người gặp nhau, cả thông tin về Tử Linh mà hắn nghe được từ người Khôi Thành, đều nói ra hết.

"Nguyên lai là như vậy, không thể tưởng tượng được Sa Tâm thành chủ lại phong ấn trí nhớ của ta, cũng may nàng không có ác ý, nếu không hôm nay ta và ngươi cũng không thể bình yên gặp nhau." Tử Linh thì thào một tiếng, cười nói ra

“Có câu ‘không hại người, nhưng không thể không đề phòng người’, tính tình Sa Tâm chúng ta không hiểu rõ, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn.” Hàn Lập nói ra

“Ân, ta hiểu, đúng là trước đây có chút coi thường rồi.” Tử Linh nhu thuận đồng ý một tiếng

“Đúng rồi, tình huống hạ giới sau khi ta phi thăng như thế nào? Tại sao ngươi nhanh như vậy có thể phi thăng thượng giới, lấy tư chất của ngươi, theo suy đoán của ta thì không thể phi thăng nhanh như vậy được?” Hàn Lập nghĩ tới cái gì đó đột nhiên lại hỏi.

“Ngươi muốn hỏi tình huống của Nam Cung tỷ tỷ a? Cứ hỏi thẳng là được, việc gì phải quanh co vòng vèo.” Tử Linh lườm Hàn Lập một cái, nói ra.

Hàn Lập bị Tử Linh nói trúng tim đen, trên mặt liền xuất hiện vẻ ngượng ngùng.

“Ngươi yên tâm, trước khi ta độ kiếp đã từng tới Linh giới điều tra rồi, Thanh Nguyên Cung, tâm huyết mà ngươi để lại, tất cả đều bình thường. Nam Cung tỷ tỷ cũng tu luyện rất thuận lợi, đã đạt đến cảnh giới Đại Thừa, hiện tại đang tranh thủ tích góp tài nguyên cùng các thủ đoạn để sớm ngày vượt qua Lôi Kiếp phi thăng…Về phần ta, bởi vì gặp một ít cơ duyên cho nên mới vượt qua Lôi kiếp nhanh hơn các nàng một chút.” Tử Linh nhàn nhạt nói ra.

Hàn Lập nghe xong, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng những lo lắng trong lòng cũng được buông xuống.

“Ngươi tu luyện công pháp chính tông của Nhân tộc, lúc phi thăng hẳn là đến Tiên Vực a, sao bây giờ lại ở Ma Vực?” Tử Linh lại hỏi.

“Lúc đầu ta phi thăng đúng là tại Chân Tiên giới Bắc Hàn Tiên Vực, về sau xảy ra rất nhiều chuyện mới đi đến Ma Vực.” Hàn Lập gật đầu nói.

“Tuy thời gian ta phi thăng Ma Vực không dài, nhưng cũng biết Tiên Vực cùng Ma Vực chính là kẻ thù một mất một còn, ta rất muốn biết làm sao

ngươi lại đi cùng hoàng tử Dạ Dương Vương Triều, thoạt nhìn quan hệ cũng không tệ a.” Tử Linh nháy mắt hỏi.

“Chuyện này nói ra dài lắm, năm đó ta phi thăng đến Bắc Hàn Tiên Vực, sau đó gặp cường địch bị trọng thương mất trí nhớ, lưu lạc xuống Linh Hoàn Giới, khó khăn lắm mới khôi phục tu vi, trở về Chân Tiên giới…Về sau ta đi Hắc Hà Thủy Cung tìm ngươi, biết ngươi bị người ép vào Tích Lân Không Cảnh, liền tiến nhập Tích Lân Không Cảnh. Trời không phụ lòng người, rốt cuộc để ta tìm được ngươi.” Hàn Lập nhẹ nhàng kể lại sự tình trải qua mấy năm này, ngoại trừ Chưởng Thiên Bình… và các bí mật ra, những chuyện khác đều không giấu giếm Tử Linh, nói qua một lượt.

Tử Linh nghe được những trải nghiệm gian khổ, sự tình “lên voi xuống chó” của Hàn Lập, thần sắc thay đổi liên tục, mặc dù tính cách nàng kiên nghị, quyết đoán, trái tim cũng không tự chủ được mà đập rộn lên.

Đặc biệt là khi nghe Hàn Lập vì tìm kiếm mình mà chịu dấn thân nguy hiểm tiến vào Tích Lân Không Cảnh, trong lòng nàng rất xúc động.

Sau đó thật lâu rốt cuộc Hàn Lập cũng nói xong, mắt nàng nhìn lên bầu trời, suy nghĩ bần thần.

“Tuy ta đã biết rằng ngươi là người có đại thần thông, đại tạo hóa, bản lĩnh mạnh mẽ vượt xa khả năng của ta, nhưng vẫn không thể tưởng tượng được những năm này lại trải qua nhiều sự tình như vậy, hơn nữa tu vi cũng tăng mạnh đến Thái Ất cảnh. Thời gian này ngươi cũng chịu không biết bao nhiêu gian khổ a.” Tử Linh thở dài, u sầu nói ra.

“Có gặp một ít nguy hiểm, nhưng nếu đã vượt qua rồi thì không có gì to tát cả. Hơn nữa nếu không gặp nhiều hiểm cảnh thì tu vi của ta cũng không thể tăng nhanh như vậy, cái này gọi là trong họa có phúc a.” Hàn Lập cười lơ đễnh nói.

“Ngươi suy nghĩ thật thoáng, nhưng mà tiếp theo ngươi có tính toán gì không.” Tử Linh cười cười, không có phản bác, lại hỏi sang chuyện khác.

"Lúc trước ta đã đáp ứng Giải đạo hữu ở đây thủ hộ, chờ Giải đạo hữu khôi

phục triệt để, sau đó ta sẽ rời khỏi Tích Lân Không cảnh, nghĩ biện pháp trở về Chân Tiên giới.” Hàn lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ha ha, Tử Linh đạo hữu yên tâm, chờ ta khôi phục hoàn toàn, liền có thể huy động bản nguyên chi lực của Tích Lân Không Cảnh, truyền tống hai người ra bên ngoài, cho đôi vợ chồng son các ngươi sớm thoát ly mảnh đất hung hiểm này.” Thanh âm Giải Đạo Nhân đột ngột vang lên, cười to nói.

Tử Linh nghe được lời này, khuôn mặt đỏ ửng lên một hồi.

"Tử Linh, ngươi vừa mới phi thăng Ma Vực, tu vi không mạnh, sau này đi cùng ta đến Chân Tiên giới a, chỉ cần có đầy đủ Ma Nguyên Thạch, tại Chân Tiên giới cũng có thể tu luyện." Hàn Lập nhìn Tử Linh, tựa hồ đã hạ quyết tâm, ngữ khí ngưng trọng nói.

Tử Linh nghe xong, trầm mặc xuống, nhất thời không nói gì.

Hàn Lập hiểu rõ tính cách của nàng, đương nhiên không có giục, chỉ lẳng lặng đứng chờ.

"Hàn huynh, ta có một vấn đề giấu ở trong lòng đã lâu, giờ muốn hỏi ngươi một chút." Tử Linh chỉ im lặng trong chốc lát, đột nhiên mở miệng nói ra.

"Nàng cứ nói." Hàn Lập khẽ giật mình, gật đầu nói.

"Trong lòng huynh, ta với Nam Cung tỷ tỷ, huynh dành tình cảm cho ai nhiều hơn?" Tử Linh nhìn vào mắt Hàn Lập, ánh mắt sáng lên hỏi.

“Tử Linh, sao ngươi lại hỏi như vậy, người cùng Uyển nhi đều là người mà ta quan tâm nhất.” Hàn Lập nghe xong, cả người sững sờ một chút, gượng cười nói ra.

Tử Linh nhìn thẳng vào mắt Hàn Lập, làm cho hắn xuất hiện cảm giác không thể đối mặt được.

“Tuy nàng thấy trên mặt Hàn Lập không biểu lộ gì, nhưng sâu trong đôi mắt dịu dàng của nàng lại hiện ra vẻ cô đơn, rồi lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

“Đàn ông các ngươi đúng là lòng tham không đáy, điểm này không liên quan gì đến tu vi cao hay thấp cả.” Tử Linh thì thào một tiếng, một lần nữa im lặng.

Hàn Lập nhìn Tử Linh, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

“Ta trước kia chưa bao giờ có ý nghĩ phụ thuộc người khác, sau này cũng vậy. Ta muốn giống ngươi tự mình tu luyện, tự bản thân xông pha giữa trời đất. Huống chi tu vi ngươi tuy mạnh, nhưng địch nhân cũng không yếu, ta đi theo chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho ngươi mà thôi, tốt nhất là ở lại Ma Vực, hoàn cảnh nơi này thích hợp với ta.” Tử Linh im lặng rất lâu rồi nói.

“Ngươi quả nhiên không thay đổi, tính cách vẫn giống như trước, vậy sau này có dự định gì không?” Hàn Lập nghe xong, cười khổ hỏi.

“Thiên tư của ta bình thường, tu luyện không thể so sánh với Hàn huynh, nhưng mà ta cảm thấy mình thích hợp với Khôi Lỗi chi đạo, cho nên định đi theo Sa Tâm thành chủ nghiên cứu khôi lỗi chi thuật. Chờ sau khi Giải đạo hữu khôi phục hoàn toàn, ta cũng sẽ rời khỏi nơi đây, đến Ma Vực tu luyện.” Tử Linh trầm ngâm một chút nói ra.

“Ngươi tính toán như vậy cũng tốt, ta cũng không miễn cưỡng nữa, ở đây ta có một số vật có thể trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện của ngươi sau này, hãy nhận lấy. Hàn Lập nói xong, lấy ra mấy khối ngọc giản, phục chế công pháp "Thiên Sát Trấn Ngục Công " trong pho tượng thứ nhất, và hai môn công pháp ma tộc thích hợp cho Tử Linh tu luyện vào mấy khối ngọc giản kia, giao cho Tử Linh.

------oOo------

Chương 985: Gặp lại như biệt ly

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Những vật Hàn Lập đưa lần này, Tử Linh cũng không cự tuyệt, tiếp nhận ngọc giản dò xét một chút, gương mặt xinh đẹp liền biến đổi.

Mặc dù tu vi nàng không cao, nhưng đã ở Hắc Hà Thủy Cung một thời gian, lại trải qua Khôi Thành, nên kiến thức cũng không tầm thường.

Công pháp trên những ngọc giản này cực kỳ trân quý, bất kỳ một cái nào lưu truyền ra ngoài đều sẽ bị vô số người tranh đoạt đến vỡ đầu sứt trán.

"Ngươi tu luyện "Khôi Lỗi Chi Tâm" của Khôi thành đã đến cảnh giới khá cao, nhưng nếu luận về rèn luyện thần thức, nhìn chung các đại giới vực, bất kỳ công pháp nào cũng không thể so sánh nổi với "Luyện Thần Thuật", nếu có thể tu thành, sẽ rất có ích với thao khôi chi thuật của ngươi, chỉ là công pháp này cũng tồn tại không nhỏ tai hại, ta đều đã ghi chép trong ngọc giản, lựa chọn thế nào, ngươi hãy tự mình quyết định. Còn về Thiên Sát Trấn Ngục Công, cũng đừng buông lỏng tu luyện, ngày sau rời Tích Lân Không Cảnh, vẫn phải lấy tu vi luận thắng thua, trước đả thông huyền khiếu, sau lại trùng kích tiên khiếu thì sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Hàn Lập dặn dò kỹ.

"Ta hiểu rồi." Tử Linh gật gật đầu, cất kỹ những ngọc giản này vào trong người.

"Về phần hai môn công pháp kia, ta lấy được từ một vị Ma tộc Đại La, hiện tại mặc dù không tu luyện được, nhưng có chút phù hợp với thể chất của ngươi, có thể lưu lại sau này hãy tính. Còn hai môn công pháp trước hiện tại đã có thể tu luyện, nhất là trong Tích Lân Không Cảnh này tinh thần chi lực

rất nồng đậm, là nơi tuyệt hảo tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, ngươi cứ ở lại nơi đây cùng ta thủ hộ Giải đạo hữu, thuận tiện ta có thể chỉ điểm ngươi một hai." Hàn Lập còn nói thêm.

"Không được, ta dự định trước về bên cạnh Sa thành chủ, thao khôi chi thuật của ta còn chưa đạt tới cảnh giới tinh thâm, cần nàng tiếp tục chỉ điểm mới có thể tinh tiến, nếu không cố gắng thì trước đó đều uổng phí. Về công pháp của ngươi cho ta, ta sẽ tự an bài thích đáng. Ngoài ra, ta sẽ tự chiếu cố tốt chính mình, ngươi không cần lo lắng." Tử Linh dời ánh mắt đi, từ tốn nói.

"Vậy vật này ngươi cũng cất kỹ, đây là lúc trước ta đoạt được từ trong tay một người Khôi thành các ngươi, uy lực không tệ, mà vật này chính ta cho ngươi, Sa Tâm kia coi như biết, cũng không dám nói gì, ngươi cứ giữ lại phòng thân." Hàn Lập lại lấy ra một viên cầu màu vàng đưa cho Tử Linh, chính là bộ khôi lỗi Kim Dực Kiêu kia.

"Kim Dực Kiêu!" Tử Linh nhìn thấy viên cầu màu vàng, đôi mắt đẹp bỗng nhúc nhích, nhưng cũng không cự tuyệt, nhận lấy kim cầu cất kỹ.

"Ngươi cho ta nhiều đồ như vậy, ta không thể không báo đáp, đáp lễ cho ngươi là một phần quà nhỏ này." Nàng hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra một vật đưa tới.

Hàn Lập tiếp nhận vật kia, đó là một ngọc bội màu xanh lá, trong suốt như nước, nhìn chất liệu bất phàm.

Chỉ là khối ngọc bội này cũng không hoàn chỉnh, nhìn tựa hồ chỉ có một nửa, mà ngay chỗ đứt lại không đều, tựa hồ bị người dùng lực bẻ gãy.

Trong ngọc bội hiện ra một đoàn quang ảnh, mơ hồ hiện ra hình ảnh một người.

"Tử Linh, cái này..." Hàn Lập hơi biến sắc, ngẩng đầu nhìn Tử Linh.

"Chuyện này, ngươi không cần quản nhiều, chính ta sẽ xử lý tốt, hôm nay nói chuyện cùng ngươi tới đây thôi." Tử Linh từ tốn nói, thanh âm tuy nhỏ,

lại tràn đầy vẻ kiên định.

Vừa dứt lời, nàng quay người đi ra bên ngoài.

Hàn Lập tiến lên trước một bước, tựa hồ muốn đưa tay giữ lại, nhưng cuối cùng vẫn dừng bước, nhìn ngọc bội trong tay, thở dài.

Tử Linh rất mau rời không gian dưới đất, đi ra phía ngoài.

Cửa vào bên ngoài, giờ phút này thình lình đứng một đám người, ngoại trừ bọn người Sa Tâm, Lục Hoa phu nhân, giờ thì Trác Qua, Hắc Đại, Hắc Nhị cũng đã đến nơi đây, vây quanh bên cạnh Sa Tâm.

"Thành chủ." Tử Linh đi tới bên cạnh Sa Tâm, vén áo thi lễ.

"Tử Linh, ngươi ra đây làm gì, tình huống chủ nhân ở bên trong như thế nào?" Sa Tâm lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng đứng dậy đỡ Tử Linh.

"Vị tiền bối kia giờ phút này còn đang khôi phục, ta nói chuyện với Lệ đạo hữu một chút, xong liền đi ra." Tử Linh bình tĩnh nói.

"Tử Linh, trước ta phong ấn thần hồn của ngươi, tuy nói là vì Khôi Thành, nhưng nghĩ lại quả thật có chút không chu toàn, mong rằng ngươi không nên trách." Sa Tâm chậm rãi gật đầu, kéo tay Tử Linh, có chút áy náy nói.

"Thành chủ không cần thiết nói như thế, thuộc hạ đều hiểu." Tử Linh nói ra.

"Ngươi sau này có tính toán gì không?" Sa Tâm nghe vậy đáy lòng âm thầm buông lỏng, sau đó hỏi.

"Thuộc hạ nguyện ý tiếp tục đi theo thành chủ." Tử Linh kiên định nói ra.

...

Trong động quật dưới mặt đất, sau khi Tử Linh rời đi, trên huyết hồ bỗng nhiên cuốn lên một cơn lốc xoáy.

Tấm tinh thạch màu máu kia lập tức trầm xuống phía dưới, làm Hàn Lập đứng ở một bên cùng bị hút vào trong đó, chìm đến dưới Huyết hồ.

Phía dưới Huyết hồ, một pháp trận loé lên hào quang.

Ngay sau đó, Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân cùng xuất hiện ở trong một tòa đại điện thủy tinh có diện tích khá lớn.

Bốn vách tường đại điện thông thấu hoàn mỹ, hiện ra màu tinh hồng nhàn nhạt, phía trên hiện đầy các phù văn, nhìn tựa như là một bộ quan tài thuỷ tinh lớn.

Tấm tinh thạch màu máu chứa bộ thánh hài Giải Đạo Nhân kia, vừa vặn khảm với một bệ đá cao nửa người ở trên mặt đất, giữa chúng có đường vân liên kết lẫn nhau, nhìn như thành một khối.

Trong đại điện thủy tinh trên mặt đất, còn có ba rãnh nước hình khuyên, bên trong cũng minh khắc đầy phù văn phức tạp.

Cả tòa đại điện nhìn giống như là một tòa pháp trận tinh thần to lớn.

Hàn Lập liếc mắt qua, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, bất thình lình phát hiện thi thể Ách Quái nằm trong một rãnh nước hình khuyên cách đó không xa.

"Hàn đạo hữu, bây giờ mặc dù ta đã tương hợp cùng bộ di hài này, nhưng muốn nói đã phục sinh, còn xa xa chưa tới. Bây giờ ta cần ở đây tĩnh dưỡng thật tốt, đạt tới chân chính phục sinh. Như trước kia đã nói, ta còn cần ngươi thủ hộ giúp ta một đoạn thời gian." Bộ thánh hài trên tấm tinh thạch màu máu kia bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Vì sao là ta, mà không phải Sa Tâm? Nàng không phải là thuộc hạ của ngươi sao? Tựa hồ những năm này mười phần trung tâm với ngươi, vẫn luôn muốn phục sinh ngươi." Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Ách Quái năm đó cũng là thuộc hạ tâm phúc của ta, phụng mệnh thủ hộ cho ta nơi đây, kết quả là... Hắn không phải đã cấu kết cùng Ma Chủ, cơ hồ

huỷ hoại Tích Lân Không Cảnh này chỉ trong chốc lát. Bây giờ người ta tin tưởng, chỉ có một mình Hàn đạo hữu ngươi." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói ra.

"Ta có một chuyện không rõ, ngươi cùng Ma Chủ rốt cuộc có quan hệ gì, vì sao hắn muốn sát hại ngươi?" Hàn Lập lại hỏi.

"Việc này... Nói rất dài dòng, vẫn là chờ ta triệt để khôi phục, sau đó sẽ nói rõ với ngươi. Lạc Tinh Tinh Cung này tả hữu đều có một tòa thiên điện, một cái là nơi trước kia ta nghiên cứu huyền tu cùng khôi lỗi thuật, trong đó vẫn còn lưu trữ điển tịch tư liệu, cũng không bị phá huỷ gì, ngươi có thể tự do xem. Còn bên kia là nơi năm đó ta tu luyện hằng ngày, ngươi cũng có thể bế quan ở trong đó." Giải Đạo Nhân hơi chần chờ, tiếp tục nói.

Hàn Lập cũng không hỏi tới nữa, gật đầu đáp ứng.

Sau một lát, một chỗ pháp trận hình tròn phía trên cung điện thủy tinh sáng lên một đạo quang mang tinh thần, ngay sau đó liền như dầu đốt, trong nháy mắt đốt lên cả tòa pháp trận.

Trên bốn vách tường cùng mặt đất thuỷ tinh cung đồng thời đại phóng tinh quang, tựa như nổi lên một đạo tinh hà mênh mông, tinh thần chi lực bàng bạc không gì sánh được liền từ bốn phương tám hướng hội tụ tới.

Tất cả đường vân trên tinh thạch màu máu và cả bệ đá phía dưới đều phát sáng lên, một tầng sáng mông lung lập tức từ đó tụ lại, hóa thành một tầng kết giới huyết sắc, bao phủ thân thể thánh hài Giải Đạo Nhân vào trong đó.

Cùng lúc đó, rãnh nước trên mặt đất cung điện thủy tinh bắt đầu vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Từng luồng huyết thuỷ ẩn chứa khí huyết chi lực tinh thuần không biết từ nơi nào chảy vào, tràn đầy ba rãnh nước hình khuyên, tụ tập về phía toà bệ đá huyết sắc chính giữa kia.

Hàn Lập có thể rõ ràng cảm nhận được, trong huyết thủy chức lực lượng bàng bạc, đang dung nhập vào bộ thân thể kia.

Đúng lúc này, "Phanh" một tiếng dị hưởng truyền đến.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, liền phát hiện bên trong rãnh kia, thân thể Ách Quái đột nhiên vỡ ra, khối khối huyết nhục và cả xương cốt bị một cỗ lực lượng kỳ dị kéo đi, kéo về phía tinh bích trên rãnh nước.

Dưới sự cọ rửa không ngừng của huyết thủy, huyết nhục của lão vậy mà bắt đầu nhanh chóng tan rã, ngay cả xương cốt cũng bị hòa tan, tất cả lực lượng trên thi thể đều biến thành khí huyết chi lực tinh thuần không gì sánh được, dung nhập vào trong cả tòa đại trận.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập chợt thấy trái tim mình run lên kịch liệt, sắc mặt biến thành đỏ hồng không gì sánh được.

Thần sắc hắn hơi đổi, yên lặng vận chuyển tinh thần chi lực trong cơ thể, quay người đi tới hướng thiên điện bên phải.

Hàn Lập xuyên qua một cửa tinh thạch, tiến vào trong thiên điện, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Giờ phút này, huyết dịch trong cơ thể hắn đang phi nước đại trong huyết mạch không thôi, tất cả máu tươi giống như sôi trào lên, da thịt bên ngoài thân cũng giống như bị thiêu đốt, từng tầng từng tầng nhiệt khí nóng bỏng màu hồng phấn từ trong lỗ chân lông không ngừng bốc ra ngoài.

Các loại Chân linh huyết mạch như Sơn Nhạc Cự Viên, Lôi Bằng, Chân Long..., vậy mà bắt đầu bạo động trong cơ thể, lại ẩn ẩn có vẻ áp chế không nổi, nhao nhao có xu thế bạo thể ra.

Hàn Lập lập tức vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, điều động tinh thần chi lực toàn thân, ý đồ áp chế nó xuống.

Kết quả, không vận chuyển còn tốt, lúc này vừa mới vận chuyển, Chân Linh huyết mạch trong cơ thể lập tức giống như bị rót vào một thứ linh dược cường hoá, càng trở nên cuồng bạo, khiến cho xương cốt Hàn Lập cũng bắt đầu phát ra trận trận thanh âm đì đùng.

"Đây là có chuyện gì?" Trong lòng Hàn Lập yên lặng, kinh ngạc không gì sánh được.

Hắn suy nghĩ một phen, lúc này mới nhớ tới, lúc trước đối chiến với Ách Quái đã vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, mới khiến cho uy lực Chân Linh huyết mạch vận chuyển đại thịnh, có thể thấy được giữa hai thứ này hoàn toàn có công dụng tương hỗ với nhau.

Chỉ là giờ phút này Chân Linh huyết mạch phát sinh phản phệ, lại trở nên cuồng bạo như thế, tự nhiên là hoàn toàn trái ngược.

Sau khi Hàn Lập kinh hãi, vội vàng ngừng vận chuyển công pháp, chỉ lấy tâm thần khu động tinh thần chi lực trong cơ thể, phân tán đến các vị trí cơ thể, trợ giúp đè áp khí huyết cuồng bạo trong cơ thể.

Ròng rã hai canh giờ sau, Chân Linh huyết mạch phản phệ cuồng bạo trong cơ thể Hàn Lập mới dần dần yên tĩnh lại, Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, thở dài một cái, trên mặt vẫn còn mang theo chút khí huyết ửng hồng vừa mới rút lui.

"Không ngờ Chân Linh huyết mạch lại phản phệ ở thời điểm này, về sau thật là phiền toái..." Hàn Lập thở dài một hơi.

Nói xong, hắn đứng dậy, ánh mắt nhìn chung quanh một chút.

Chỉ thấy chính giữa tòa đại điện này đặt từng giá sách bạch ngọc cao hơn một trượng, tổng cộng tám hàng, tụ lại chỉnh tề trong đại điện, phía trên đặt đầy các loại điển tịch.

Tại chính giữa cung điện kia, trưng bày một tòa Thủy Tinh Linh Lung Tháp, cao không quá một trượng, tổng cộng tám góc chín tầng, bốn phía toả sáng linh quang, nhìn hoa mỹ đến cực điểm.

------oOo------

Chương 986: Trầm tâm tĩnh khí

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*

Hàn Lập đi xuyên qua tầng tầng giá sách bằng bạch ngọc, tới phía trước xem xét, mới phát hiện tòa Thủy Tinh Linh Lung Tháp này phía trên không có khắc họa phù văn, cũng không phải là tiên gia pháp bảo gì mà chỉ là một tòa tháp ô vuông tạo hình độc đáo.

Bên trong Thủy Tinh Linh Lung Tháp, mỗi một tầng đều phân ra tám ô vuông, trong mỗi một ô vuông đều trưng bày rất nhiều quyển sách cùng ngọc giản.

Trong đó, tầng dưới cùng không gian lớn nhất, cũng trưng bày số lượng nhiều nhất, đại đa số là quyển trục và quyển sách, xếp chồng lên nhau dày đặc, ước chừng một ô vuông cũng có hơn trăm quyển.

Càng lên cao, các tầng của Linh Lung Tháp càng nhỏ lại, công pháp bên trong cũng ít đi, đến tầng cao nhất thì chỉ còn có tám bộ ngọc giản nằm rải rác mà thôi.

Có lời nói trước đó của Giải Đạo Nhân, Hàn Lập không cố kỵ gì nữa, tiện tay lấy xuống một cái ngọc giản, sau đó dùng tay đưa lên mi tâm xem xét.

Sau một lát, hắn buông ngọc giản trong tay xuống, thần sắc trên mặt hơi đổi.

Trong miếng ngọc giản kia ghi chép một công pháp luyện chế khôi lỗi, tên là «Bách Luyện Thành Khôi» Hàn Lập chỉ mới xem qua một lần, trong lòng đã cảm thấy rất kinh ngạc

Chỉ riêng tài liệu chế khôi lỗi phải cần đủ ba yếu tố "Thiên thời" "Địa lợi" "Nhân hòa", trong đó chỉ rõ, tài liệu sinh ra ở những nơi khác nhau thì sẽ

luyện chế ra khôi lỗi có tính chất khác nhau. Trong đó còn tường thuật cả hoàn cảnh "Thiên thời" nào sẽ ảnh hưởng quan trọng tới thuộc tính khôi lỗi.

Nhưng mà hiện tại Hàn Lập không quan tâm tới phương diện này, hắn chỉ muốn tham khảo các điển tịch, công pháp huyền tu, muốn thử xem có thể tìm được công pháp có thể khắc chế hoặc giải quyết tình trạng chân linh huyết mạch cắn trả trong cơ thể,

thế là hắn bỏ lại công pháp «Bách Luyện Thành Khôi» tiếp tục cầm lấy ngọc giản khác đặt lên mi tâm xem xét.

…

Chớp mắt, Đã trôi qua bảy ngày.

Bên trong đại điện, Hàn Lập ngồi khoanh chân, dựa lưng vào cột, trong tay cầm lấy một quyển trục tên là « Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật » cẩn thận xem xét.

Nội dung công pháp trong quyển trục kia có chút độc đáo, so với các phương pháp rèn luyện thể phách, nhục thân thậm chí huyết nhục xương cốt đều có chỗ khác biệt. Nó đưa ra phương pháp táo bạo dùng tinh thần chi lực để tẩy luyện huyết mạch.

Sau khi tu luyện công pháp này, huyết mạch trong thân thể huyền tu được rèn luyện để có thể ẩn chứa đại lượng tinh thần chi lực, khi đấu pháp cùng người khác, máu từ vết thương chảy ra có thể dùng làm thủ đoạn công kích, có hiệu quả bất ngờ rất cao.

Mặt khác, huyết dịch của người tu luyện công pháp này ẩn chứa rất nhiều năng lượng. Tại thời điểm vận dụng Nhiên Huyết bí thuật sẽ kích phát lực lượng khủng bố hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng mà phương pháp này tu luyện rất khó khăn, trong quá trình tu luyện phải dẫn dắt tinh thần chi lực quán chú huyết dịch, nên phải chịu đựng những thống khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng được, vả lại rất nguy hiểm.

Bởi vì huyết dịch theo mạch máu đi khắp cơ thể, trên đường chảy qua trung tâm đan điền và các bộ phận quan trọng, một khi khống chế không tốt, để tinh thần chi lực trong máu mất kiểm soát thì mười phần chết chắc rồi.

Nhưng mà sau khi xem xong, Hàn Lập cũng chỉ tán thưởng một phen chứ không có tu luyện, bởi vì bên trong quyển trục ghi rõ công pháp này không thích hợp cho người có huyết mạch đặc thù tu luyện.

Lý do vì những người có máu huyết càng mạnh mẽ thì càng khó khống chế nó dung hợp với tinh thần chi lực, huyết mạch của Hàn Lập đã thập phần hỗn tạp, nếu còn tu luyện phương pháp này thì khác gì đổ dầu vào lửa, tự tìm đường chết.

Nhưng trong bộ công pháp kia Hàn Lập cũng tìm được vài chỗ có thể tham khảo. Trong đó có ghi vài thủ đoạn đã thông huyết mạch cùng với phương pháp bình ổn tinh thần chi lực bạo động rất hữu dụng.

Chỉ là tu luyện như thế nào Hàn Lập còn phải xem xét cẩn thận lại, để từ đó tách ra các phương pháp hữu ích sử dụng cho bản thân.

Sau nửa ngày, hắn chậm rãi cuốn quyển trục lại, xoa nhẹ chỗ đau trên mi tâm, từ từ đừng lên, để quyển trục lại trên tháp thủy tinh.

Suốt thời gian này, hắn đã đọc hết tất cả điển tịch trên Thủy Tinh Lung Linh Tháp. Nhưng mà lại không tìm được nhiều tin tức hữu dụng.

Cho dù là quyển« Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật » cũng chỉ có công dụng phụ trợ, không thể giải quyết triệt để nguy cơ của hắn được.

Nhưng tốt xấu gì cũng tìm được vài phương pháp hòa hoãn, Hàn Lập dự định tu luyện thử một phen, hắn quay người ra khỏi gian đại điện này, đi đến một tòa đại điện khác.

Lúc Hàn Lập đi qua tòa đại trận tinh thần đang vận chuyển, hắn nhìn thấy Giải Đạo Nhân trong trận cơ thể bị một tầng huyết sắc tinh quang bao phủ hoàn toàn. Từng tia sáng lóe lên che kín thân hình Giải Đạo Nhân.

Hắn không ở lại lâu, chỉ liếc một cái rồi nhanh chóng rời đi.

Vừa mới tiến vào một tòa đại điện khác, Hàn Lập cảm thấy cơ thể đụng vào một đạo khí tường, quanh thân như có một dòng nước ấm bao phủ, rất dễ chịu thoải mái.

Hắn nhìn bốn phía xung quanh tra xét một lượt, phát hiện cả đại điện khắc họa đầy phù văn, từ trên nóc nhà đến dưới mặt đất đều có các đồ án tinh thần chớp động liên tục.

Bên trong có đạo đạo Tinh Hà, bạch quang lưu chuyển như sóng nước, nhìn vô cùng rực rỡ tươi đẹp.

"Không hổ danh từng là nơi bế quan của Giải Đạo Nhân, tinh thần chi lực ở đây thật nồng đậm…" Hàn Lập cảm thán nói.

Nói xong hắn đi đến tòa bồ đoàn hình đài sen chính giữa đại điện, khoanh chân ngồi xuống.

Dưới mông Hàn Lập liền sáng lên một vầng sáng màu trắng, giống như đang ngồi trên đệm bông, rất dễ chịu.

Sau đó hắn nhắm mắt điều tức một lát, nghiên cứu lại công pháp 《Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật》 nhưng chưa tu luyện ngay.

Hắn không quan tâm làm thế nào dẫn dắt tinh thần chi lực nhập thể ngưng luyện huyết mạch, mà chỉ xem nội dung phương pháp bình ổn tinh thần chi lực.

Trong công pháp nhấn mạnh, tinh thần chi lực cuồng bạo không hề kém chân linh huyết mạch, một khi bạo động lên đều không thể khống chế được. Một thứ thì thiêu đốt tinh huyết, thứ khác thì sẽ tàn phá mạch quản, khiến cho thân thể nổ tung.

Hàn Lập tự phụ thân thể cường đại, ở mức độ nào đó có thể tránh được bạo thể mà chết, nhưng lại khó có thể tránh khỏi huyết dịch bị thiêu đốt, toàn

thân khô kiệt mà chết.

Suy nghĩ một lúc lâu, Hàn Lập dựa theo khẩu quyết trong công pháp, vận công tu luyện.

…

Thấm thoắt đã tám năm trôi qua.

Trong đại điện, Hàn Lập khoanh chân ngồi trên bồ đoàn đài sen, da thịt toàn thân xuất hiện màu huyết hồng, trên thân sương mù màu hồng bốc lên ngùn ngụt, giống như suối nước nóng, bao phủ cả căn phòng.

Hai mắt hắn đỏ lên như máu, nhưng sâu trong mắt lại có thần quang trầm tĩnh, không có một chút bối rối nào.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết cổ quái, miệng vang lên thanh âm ngâm tụng, thân hình nghiêng sang bên phải một chút, một tay chống đầu, một chân gác lên, tạo thành tư thế giống như đức phật nằm ngủ say.

Dựa theo tư thế này, tinh thần chi lực trong cơ thể hắn giống như sóng nước Hà Giang, từ đầu vọt xuống chân, từ chân phun lên đầu, truyền lực vừa đi vừa về bình ổn lại, đem huyết mạch chân linh vừa bạo khởi trấn áp xuống.

Màu đỏ trên người hắn, từ cổ đến ngực tan ra dần dần, sau đó biến mất hoàn toàn, khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Thành, công sức khổ luyện thời gian này cũng không có uổng phí…” Sau nửa ngày, Hàn Lập xoay người ngồi dậy, trên mặt nở nụ cười.

Trong thời gian tám năm này, Trừ những lúc ra ngoài đại điện tìm đọc công pháp, phần lớn thời gian hắn đều bế quan tu luyện Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật.

Trải qua nhiều lần thất bại, rút cuộc hắn đã dần dần nắm được phương pháp bình ổn Chân Linh huyết mạch.

Hàn Lập đứng dậy, vươn vai một cái, ngẩng đầu nhìn lại thấy đồ án tinh thần trên đỉnh đầu quang mang lấp lóe, bên trong khắc họa đạo đạo Tinh Hà, giống như từng cái đai lưng bằng ngọc treo ngược trên không trung, mặc dù huyền diệu mĩ lệ, nhưng không còn lộng lẫy như trước.

"Đêm nay trăng sáng, sao trời lại ít đi a…" Hàn Lập lẩm bẩm.

Hắn đã sớm phát hiện, Mặc dù tòa cung điện này nằm ở dưới huyết hồ, lại liên thông với vũ trụ bên ngoài. Mỗi khi màn đêm buông xuống, thời điểm tinh quang che kín bầu trời, thì đồ án tinh thần trên cung điện cũng hưởng ứng mà sáng theo.

Tinh thần trong màn đêm càng dày đặc, thì tinh đồ trong cung điện càng sáng chói, lực lượng tinh thần chi lực trong cung điện càng nồng đậm, hôm nay là ngày minh nguyệt, tinh quang có chút ảm đạm.

Hàn Lập nhìn một lát, bỗng trong lòng hơi động, thò tay vào trong ngực lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh sẫm, vật đã đồng hành suốt chặng đường tu luyện của hắn, đặt xuống mặt đất.

Quang mang trên nóc nhà phóng xuống, phủ lên bình nhỏ màu xanh, dát lên một tầng ánh sáng nhu hòa, hiện rõ những họa tiết trên thân bình.

Nhưng mà chờ một lúc lâu, bình nhỏ vẫn đứng nguyên tại chỗ, không xảy ra biến hóa nào.

"Quả nhiên không được a? Xem ra trong cung điện này chỉ có thể chiếu xuống tinh…" Hắn còn chưa nói xong, lông mày nhíu lại, một màn hết sức quen thuộc xuất hiện.

Trên bình nhỏ dâng lên một tầng bạch quang mông lung, từng mảng từng mảng hoa văn hình lá cây sáng lên, toàn bộ thân bình trở nên óng ánh, từng điểm sáng màu trắng đang hình thành xung quanh thân bình, hóa thành một vòng ánh sáng màu trắng to lớn, tỏa ra quang mang nhu hòa.

Nhưng mà, tốc độ ngưng tụ của điểm sáng màu trắng này rất chậm chạp, so với trước đây chậm hơn rất nhiều.

Hàn Lập nhìn một lát, rồi đem bình nhỏ thu lại, hắn nhất thời cao hứng muốn thử một chút, chứ không định dùng Chưởng Thiên Bình ngưng tụ lục dịch ở đây, dù sao trong Tích Lân Không Cảnh này, tạm thời chưa cần thiết sử dụng lục dịch.

Cất đồ xong, hắn quay người ra ngoài, đi tới tòa đại điện chứa điển tịch kia.

…

Một tháng sau

Hàn Lập ngồi bế quan trong đại điện, lấy ra ba đồ vật trong tay áo, lần lượt bày ra trước người.

Đó là bốn pho tượng cỗ lão khá giống nhau, giống như một sinh vật Ma tộc nào đó, đều là hình tượng ba đầu sáu tay. Chỉ có thần thái khuôn mặt cùng các động tác chi tiết là khác nhau.

------oOo------

Chương 987: Đột nhiên tăng mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Silanh

Dịch: Chưởng Thiên

Hàn Lập chăm chú nhìn bốn pho tượng trước mặt, ánh mắt hơi hơi chớp động.

Trong đó, tòa thứ nhất bên trái trước đây chiếm được từ tay Đỗ Thanh Dương đã được hắn mượn lực Khấp Huyết Đại Trận mà luyện thành cách đó không lâu, hai tòa bên cạnh hiển nhiên là vừa đoạt được từ tay Ách Quái.

Còn một tòa cuối cùng này do lúc trước Hàn Lập lợi dụng một chút Tiên Linh Lực còn sót lại lấy ra từ Hoa Chi Không Gian.

Theo như lời Ách Quái thì tổng cộng có bốn pho tượng, vậy thì hẳn là toàn bộ những thứ đang nằm trước mắt hắn rồi.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập cảm thấy trong lòng như hiện lên một tầng mây mù nặng trĩu.

Trong khoảnh khắc đó, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn gần như đã cạn khiệt, chỉ đủ để lấy ra một pho tượng, căn bản không tài nào đi vào Hoa Chi Không Gian ngó nghiêng thêm một chút.

Hắn vốn tưởng rằng có thể nhanh chóng từ Tích Lân Không Cảnh trở về, chẳng ngờ lại trì hoãn ở nơi này lâu đến thế, lại còn Đề Hồn vẫn đang hôn mê nằm tại tầng hai trúc lâu, không biết tình hình ra sao?

Suy cho cùng lo nghĩ cũng chỉ là lo nghĩ, hiện giờ hắn cũng không có biện pháp nào khác.

Tam hoàng tử Thạch Phá Không bụng dạ khó lường, biện pháp trở về Ma Vực lúc trước của y căn bản không thể sử dụng, muốn rời khỏi Tích Lân Không Cảnh cũng chỉ có thể chờ sau khi Giải Đạo Nhân hoàn toàn khôi phục mới có khả năng.

Đại hoàng tử Thạch Trảm Phong giờ này đã triệt để vẫn lạc, dù bây giờ hắn về lại được Ma Vực cũng không cách nào yêu cầu vị Đại Tế Ti kia tuân thủ ước định đến chẩn trị cho Đề Hồn.

Huống hồ, cục diện Ma Vực sớm đã hỗn loạn, càng về sau tranh đoạt sẽ chỉ càng nghiêm trọng thêm mà thôi, Hàn Lập cũng không muốn bản thân bị cuốn vào vũng nước đục ấy.

Gạt sang một bên mối tâm tư ngổn ngang trong lòng, Hàn Lập cầm lên pho tượng thứ hai rồi hít sâu một hơi, mi tâm hắn lóe lên, nhanh như chớp phóng ra một luồng hào quang lấp lánh chui vào trong pho tượng màu đen.

Tòa thứ hai này cũng giống như tòa thứ nhất, lập tức vui sướng khoa chân múa tay làm ra các loại động tác cổ quái, trên lưng nó đồng thời hiện lên một đám Huyền Văn rậm rạp chằng chịt, nội dung đương nhiên chính là công pháp "Thiên Sát Trấn Ngục Công".

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú dõi theo từng động tác của pho tượng, rồi bắt đầu mô phỏng theo những chuyển động đó.

...

Trên đại lục, bên trong một tòa thành hũng vĩ cách đó không biết bao xa là một rừng đao kích, tựa hồ được canh phòng vô cùng nghiêm cẩn.

Tại trung tâm thành trì này là một tòa đại điện hoành tráng, bên trong đó có một nữ tử tuyệt sắc đang ngồi lên một chiếc ghế dựa lớn bằng bạch ngọc ở vị trí cao nhất chính giữa minh đường, thần sắc nàng đang vô cùng thoải mái nghe một gã nam tử tuấn lãng ở phía dưới bẩm báo.

Nếu như Hàn Lập có mặt ở đây, đương nhiên sẽ lập tức nhận ra nữ tử tuyệt sắc kia là Sa Tâm – Khôi Thành chi Chủ, còn nam tử đang hướng nàng hồi

báo chính là Trác Qua.

"Bẩm Thành Chủ, về cơ bản thì thế cục bên Huyền Thành đã được ổn định, năm thành trì lớn nhất cùng một vài thành nhỏ phụ thuộc tuy có chút phản kháng, nhưng đều đã bị trấn áp rất nhanh. Đúng rồi, trong quá tình này, Cốt Thiên Tầm đã xuất lực không ít." Thanh âm Trác Qua hết mực cung kính.

"Ta nghe nói phe Huyền Chỉ Thành trước kia vốn thuộc về trưởng lão Tần Nguyên và gia tộc, mặc dù là nơi đầu tiên quy hàng cùng thề thốt trung thành, nhưng toàn bộ đã đều bị tàn sát phải không?" Sa Tâm theo miệng hỏi, trong giọng nói nghe không hiểu có cái gì tâm tình. Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân ôm bụng cười sằng sặc tại Phàm Nhân Tông

"Việc này... Bẩm, việc này do Cốt Thiên Tầm xuống tay, có điều Lục Hoa phu nhân đã gật đầu cho phép nàng ta, lão còn nói sẽ cho Người một lời giải thích." Trác Qua có chút lưỡng lự nói ra.

"Chỉ là thù oán cá nhân mà thôi, không vấn đề gì, cứ mặc bọn họ đi." Sa Tâm lạnh nhạt nói.

"Chuyện này Cốt Thiên Tầm làm rất công khai minh bạch, không ỷ thế giết người mà một mình nàng tổ chức đại chiến tại Huyền Đấu Tràng bảy ngày bảy đêm không nghỉ, tổng cộng đã đấu tám mươi mốt trận, lần lượt đánh chết những kẻ kia, chẳng những không hề kích động dân chúng Huyền Chỉ thành, mà ngược lại đã khiến cho không ít người tâm phục." Trác Qua chú ý nói ra.

"Nếu như Chủ Nhân đã muốn giao phó quyền lực cho thủ hạ của Người, vậy thì cái chức Thành Chủ Huyền Chỉ Thành này cứ để cho nàng làm đi, còn ngôi vị thành chủ của mấy thành kia đã định đoạt xong chưa?" Sa Tâm gật gật đầu hỏi.

"Thành Chủ Huyền Thành tạm thời do Lục Hoa phu nhân đảm đương, đồng thời huynh muội Chu Tử Nguyên cũng chủ động tới xin phụ giúp y quản lý Huyền thành, tóm lại cuối cũng đã dàn xếp ổn thỏa, còn mấy tòa thành kia tuy có không ít người chết, nhưng ngôi vị thành chủ cũng đã tuân theo ý chỉ của Người mà ấn định.”Trác Qua bẩm báo.

"Huyền thành tương đương với một đại thành trì chủ chốt bên phía Khôi Thành chúng ta, muốn hoàn toàn kiểm soát nó thì phải giám sát cả trong tối lẫn ngoài sáng, tuyệt đối không thể khinh suất.” Sa Tâm trịnh trọng phân phó.

"Cẩn tuân khẩu dụ." Trác Qua trả lời.

"Những việc ta nói vừa rồi đều chỉ là tiểu sự mà thôi, ngươi tự mình xử lý là được. Lúc trước phân phó các ngươi tìm kiếm khai quật những di tích kia, hiện tại đã tìm được bao nhiêu?" Sa Tâm vung khẽ một chút ống tay áo, hỏi.

"Trước mắt, chúng thuộc hạ mới chỉ tìm được hai mươi mốt chỗ, hiện vẫn còn lại tám mươi bảy chỗ đang tìm kiếm." Trác Qua trả lời.

"Những di tích này phân bố rộng khắp Tích Lân Không Cảnh, có cả ở một số hiểm địa ít người lui tới, các ngươi có thể tìm được hai mươi mốt chỗ cũng đã xem như không chậm. Có điều không nên quá mức gấp gáp, chỉ cần trong khoảng nghìn năm nữa khai quật toàn bộ là được." Sa Tâm nhẹ gật đầu, nói ra.

"Vâng!" Trác Qua ôm quyền đáp.

"Việc này sự tình chủ nhân sau khi xuất quan, trọng chưởng Tích Lân Không Cảnh một chuyện, nhớ lấy không thể ra cái gì sai lầm. Tốt rồi, ngươi đi xuống đi." Sa Tâm nói xong, khoát tay áo, hạ lệnh trục khách.

Trác Qua khom người trả lời một tiếng, quay người rời đi.

...

Phía tây Khôi Thành, bên trong một khu lầu các cao lớn, yên tĩnh vắng vẻ.

Trong mật thất bên dưới nội điện có một gã nam tử tóc trắng toàn thân xích lõa đang trầm mình giữa huyết trì bát giác, quanh thân hắn là tám đoạn xiềng xích huyết tinh, chúng kết nối trực tiếp với tám cây cột đá đỏ như

máu quanh miệng ao.

Nam tử này có dung mạo tuấn mỹ, với cặp mắt âm u màu tím, chính là Thạch Xuyên Không.

"leng keng…"

Xiềng xích run lên từng đợt phát ra thanh âm minh hưởng không ngừng, cả tám cây cột đá xung quanh cũng theo đó mà run rẩy liên hồi, toàn bộ huyết trì như đang bị đun sôi, bùng lên từng trận huyết lãng, phát ra khí tức nóng rực cuồn cuộn.

Thạch Xuyên Không ngâm mình trong đó mà tựa như chẳng hề nhận biết những gì đang diễn ra xung quanh, thân hình chẳng hề run rẩy mảy may, có điều bằng vào cặp lông mày đã nhíu chặt lại, miệng phát ra tiếng nghiến răng “ken két…”, có thể thấy được hắn đang thừa nhận thống khổ nhường nào.

Tuy vậy, tất cả những điều này đều do hắn tự nguyện, thậm chí phải cùng Sa Tâm làm một khoản giao dịch mới đổi lấy được.

"Lệ đạo hữu, cảm giác bị ngươi bỏ lại quá xa thật không hề dễ chịu..." Hắn nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này, sau đó chợt trước ngực có một chỗ đột nhiên sáng lên, hẳn là vừa mới đả thông một huyền khiếu.

….

Tu luyện không có năm tháng, đảo mắt một cái đã hơn tám trăm năm qua đi.

Bên trong cung điện thủy tinh dưới Huyết Hồ Đại Khư, đại trận tinh thần vẫn đang vận hành, từ một gian phòng trong Thiên Điện kia vọng ra từng hồi nổ vang.

Giữa cung điện là một con quái vật hình người với bộ lông vàng óng bao phủ toàn thân, trên lưng nó là cặp lôi sí, cánh tay được bao phủ bởi một tầng quy giáp màu xanh, ánh mắt nó lóe sáng từng đợt, điên cuồng đánh lên

vách tường đại điện.

May thay vách tường được gia trì vô số phù văn đang tỏa hào quang lóng lánh, phóng xuất ra lực lượng tinh thần hết sức khổng lồ, cường ngạnh chặn lại công kích của quái vật, nếu không tòa cung điện thuỷ tinh kia đã sớm hóa thành phế tích.

Sau ba canh gia đập phá không nghỉ, khí thế của quái vật này dần dần suy yếu, rồi chậm rãi ngừng lại.

Động tác của nó ngày một chậm chạp, cặp lôi sí phủ đầy lông vũ bàng bạc biến mất đầu tiên, sau đó đến quy giáp màu xanh cũng lặn đi từng mảnh từng mảnh, sau cùng là bộ lông vàng tiêu thất không để lại chút dấu vết nào.

Khi tất cả dị trạng đều không còn, quái vật kia trở về hình dạng của một Nhân tộc, nguyên lai đúng là Hàn Lập.

Lúc này hai hốc mắt hắn lõm sâu, thân hình thoạt trông có chút gầy gò hốc hác, hai tay hắn chống xuống mặt đất, lồng ngực phập phồng liên hồi, thở hổn hển kịch liệt, mồ hôi vừa mới toát ra đã bị nhiệt độ cực cao của cơ thể hắn làm bay hơi, lập tức hóa thành sương mù.

Cả người hắn bị một tầng hơi nước bao phủ, có chút mông lung, khiến người khác không nhìn rõ.

Sau nửa ngày, Hàn Lập có chút tê liệt dựa vào vách tường ngồi xuống, Chân Linh Huyết Mạch điên cuồng trong thể nội cuối cùng đã ổn định lại.

"Chân Linh Huyết Mạch rốt cuộc không phải lực lượng tinh thần, chỉ bằng vào Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật này… càng ngày càng khó khống chế lực lượng huyết mạch bạo động, giờ mỗi ngày lại bộc phát hành hạ ta cả mấy lần, sợ rằng tinh huyết cả người sẽ sớm cạn kiệt bốc cháy." Hàn Lập chau mày, thở dài một tiếng.

Toàn bộ điển tịch trong tàng thư các nằm bên ngoài Thiên Điện đã bị hắn lật xem không dưới mười lần, phàm là loại tình huống có liên quan trực tiếp đến công pháp luyện thể của huyền tu như hắn hiện giờ đều là tìm không

được kế sách ứng đối, thế nhưng lại có một phương pháp được đề cập trong đám điển tịch về Khôi lỗi Chi Thuật.

Có điều Hàn Lập đang có khúc mắc sâu đậm với loại phương pháp này, căn bản không muốn thử nghiệm.

Bởi vì nội dung phương pháp này chính là luyện chế một bộ khôi lỗi cường đại, sau đó dung nhập Chân Linh huyết mạch vào trong nó, rồi lại lấy máu tươi của người khác bù đắp cho tổn thất của mình, do đó có thể giữ được tính mạng.

Theo cách này, thực lực của bản thể đương nhiên sẽ tổn hao nhiều, tuy rằng khôi lỗi sẽ tạm thời sở hữu chiến lực cực mạnh, nhưng sau khi tinh huyết trong cơ thể nó hao hết, khôi lỗi sẽ triệt để biến thành phế phẩm.

Hàn Lập tuy vẫn còn do dự, nhưng nội tâm hắn cũng minh bạch, rằng đã tới nước này, tính mạng đương nhiên quan trong hơn hết thảy.

Trong quãng thời gian này, Giải Đạo Nhân có tỉnh lại và qua thăm hắn, Hàn Lập thừa cơ mượn y một chút Bản Nguyên Tiên Linh Lực, mở ra Hoa Chi Động Thiên tra xét tình huống Đề Hồn.

Kết quả, tuy rằng Tử Dương Noãn Ngọc đã tiêu hao gần hết, nhưng chẳng biết tại sao, tình huống của Đề Hồn vẫn chưa có chuyển biến gì xấu, vì vậy hắn chiếu theo khôi lỗi bí thuật mà Giải Đạo Nhân truyền dạy, tạm thời phong cấm Đề Hồn, đợi ngày sau sẽ chữa trị.

Ngoại trừ lần đó ra, Hàn Lập còn hỏi thăm Giải Đạo Nhân chuyện hắn bị Chân Linh huyết mạch cắn trả.

Dù sao trước đây chính là Giải Đạo Nhân ép hắn lựa chọn tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, về sau khi hắn theo phương pháp luyện hóa cao đẳng của công pháp mà luyện hóa Chân Linh huyết mạch, mới bắt đầu xuất hiện tình huống cắn trả.

Giải Đạo Nhân suy nghĩ một hồi, rồi cho hắn một cái đáp án cụt ngủn: "Đại khái là sau khi hoàn toàn luyện hóa Chân Linh huyết mạch đã vô tình

cường hóa uy lực của lực lượng này, từ đó mới xuất hiện tình trạng cắn trả."

Đáng tiếc, y nhất thời cũng không có giải pháp, chỉ nói Hàn Lập kiên trì chờ y xuất quan, sau đó lại rơi vào ngủ say.

Tuy trong lòng Hàn Lập cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cũng đành thúc thủ vô sách.

Trước mắt chỉ có cách tiếp tục tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, cực lực cường hóa thể phách, lại kết hợp vận dụng lực lượng tinh thần mà áp chế Chân Linh huyết mạch bộc phát, vẫn có tác dụng nhất định mà không cần làm theo bí thuật trong Khôi Lỗi Chi Đạo.

Vì vậy, hắn lại càng gấp rút tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công.

Trước mắt, Hàn Lập đã luyện xong công pháp trên pho tượng thứ hai, đã mở ra hơn chín trăm huyền khiếu, thực lực đã có thể so với Ách Quái năm xưa.

Sở dĩ hắn có thể tu luyện thần tốc như vậy, một mặt là do sự tinh diệu của Thiên Sát Trấn Ngục Công, mặt khác là dựa vào lực lượng huyết nhục cường đại chứa trong Chưởng Thiên Bình, đương nhiên cung điện Thủy Tinh này cũng góp công không nhỏ.

------oOo------

Chương 988: Tụ biến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Ciel Phạm*
***Biên**: Độc Hành*

Mặc dù có được điều kiện tu luyện tốt như thế, nhưng khi Hàn Lập tìm hiểu pho tượng thứ ba, vẫn có cảm giác tu luyện không nổi.

Bởi vì phương pháp tu luyện pho tượng thứ ba này phát sinh biến hóa, hoàn toàn khác so với lúc trước.

Nó cần phải vận chuyển sức mạnh tinh thần trùng kích huyền khiếu, đồng thời lấy sức mạnh khí huyết hỗ trợ, khiến cho cơ thể phát sinh ma hoá, sinh ra ba đầu sáu tay.

Phương pháp này có yêu cầu rất cao đối với sức mạnh khí huyết, nếu không sẽ không cách nào sinh ra ba đầu và sáu tay cùng một lúc được.

Mặc dù hôm nay sức mạnh khí huyết trong cơ thể Hàn Lập rất cường thịnh, nhưng vẫn không đạt được biến hóa như thế.

Sau một thời gian, hắn vẫn ngồi nguyên một chỗ, trong đầu không thể không tiếp tục suy nghĩ đến chuyện Chân Linh huyết mạch.

Chỉ thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, nở một nụ cười. Hắn đưa tay vào trong ngực lấy ra nửa khối ngọc bội mà Tử Linh đã đưa cho hắn lúc trước, cầm nó trong tay và cẩn thận quan sát.

Ngọc bội từ từ xoay tròn trên tay hắn, phát ra ánh sáng màu xanh óng ánh. Bên trong hiện ra một bóng người mơ hồ, Hàn Lập cứ nhìn xem như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra một cảm giác cổ quái.

"Tử Linh cho ta vật này để làm gì, nhìn qua dường như không có gì thần kỳ,

chỉ là hình ảnh bóng người trong này có mấy phần giống ta. Chẳng lẽ trước kia nàng dùng nó để tưởng nhớ về mình?" Hàn Lập lẩm bẩm nói.

Trong hốc mắt hãm sâu của hắn ẩn hiện một nụ cười.

Hắn cầm sợi dây treo ngọc bội lên, ngón tay vuốt nhẹ nhàng, ngọc bội ở giữa không trung xoay tròn kịch liệt, kéo ra từng tia tàn ảnh nối thành một mảnh, trông giống một quả cầu màu xanh lá.

Ở chính giữa quả cầu màu xanh lá, cũng hiện ra một hình bóng người lập thể.

Nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi. Đầu tiên hắn sững sờ, sau đó lẩm bẩm: "Có thể thực hiện được, có thể thực hiện được..."

Dứt lời, hắn lấy bốn bức tượng ra đặt trước mặt mình, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Trong pho tượng Thiên Sát Trấn Ngục Công thứ ba, đề cập đến việc lấy sức mạnh khí huyết thay đổi cơ thể, Hàn Lập chỉ dựa vào sức mạnh khí huyết của bản thân thì không cách nào làm được, nhưng nếu đổi lại Chân Linh huyết mạch, không hẳn là không thể.

Điều này giống như một nửa khối ngọc bội cùng hình bóng nhân vật bên trong đó, không cần thiết phải tách cả hai ra. Mà cả hai hợp nhất với nhau làm một thể, đồng thời vận chuyển, ngược lại có thể thành công?

Tuy nhiên, Hàn Lập vẫn còn một số lo ngại.

Dù sao mấy lần trước từng bị Chân Linh huyết mạch cắn trả, có lẽ có quan hệ với Thiên Sát Trấn Ngục Công. Vào lúc này, nếu cả hai cùng hoạt động, có dẫn đến Chân Linh huyết mạch cuồng bạo cắn trả hay không, Hàn Lập cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần.

Sau khi suy nghĩ nhiều lần, hắn quyết định thử một lần. Hôm nay chuyện Chân Linh huyết mạch cắn trả, dĩ nhiên là một việc rất quan trọng, không thể trì hoãn được nữa.

Tính trước làm sau, một khi đã đưa ra quyết định, hắn sẽ không ngần ngại nữa.

Hắn cầm pho tượng thứ ba trong tay, chỗ mi tâm phóng ra một đạo tinh quang chiếu vào nó, pho tượng bắt đầu chuyển động.

Từng chuyển động của pho tượng Hàn Lập đều nhớ kỹ trong lòng, hắn tập trung hơn, vừa cẩn thận xem xét nội dung Huyền Văn đằng sau pho tượng là dùng sức mạnh khí huyết để thay đổi nhục thân.

Sau khi xác nhận không có điều gì đáng ngại, hắn mới bắt đầu thực hiện theo động tác của pho tượng.

Khi chuyển động của hắn phát sinh biến hóa, hơn chín trăm chỗ huyền khiếu xuất hiện trên cơ thể hắn, từng cái lần lượt phát sáng lên.

Đồng thời, Hàn Lập cũng bắt đầu yên lặng vận chuyển Chân Linh huyết mạch trong cơ thể.

Sau một lát, cảm giác một chút khô nóng từ quả tim truyền đến.

Hàn Lập rất quen thuộc với cảm giác này, đó chính là điềm báo Chân Linh huyết mạch bắt đầu cắn trả. Không bao lâu sau, huyết dịch trong cơ thể nhanh chóng nóng lên, giống như là nước đang sôi.

Tâm trí hắn gắng kiềm chế để giữ bình tĩnh, không như trước cố gắng dùng phương pháp Tinh Nguyên Luyện Huyết Thuật áp chế huyết dịch xao động, bắt đầu dẫn dắt Chân Linh huyết mạch trong cơ thể, căn cứ theo ghi chép trong pho tượng thứ ba, tập trung về phía vai và lưng.

Không thử thì còn tốt, sau khi thử nghiệm, Chân Linh huyết mạch lập tức giống như hồng thuỷ lao tới miệng cống, dũng mãnh lao tới hướng trên đầu.

Hàn Lập đột nhiên cảm thấy một cơn đau đớn tê liệt ở vị trí vai và cổ, cơ bắp trên vai cũng phình ra, cảm giác như máu thịt đang sinh trưởng.

Theo đó, thần thức hải của hắn đau đớn kịch liệt, cảm giác như không thể chịu đựng nổi, dường như có lực xé mạnh mẽ, đang muốn xé toạc thần thức của hắn ra.

Mà nguồn gốc của sức mạnh bạo động kia, chính là do Chân Linh huyết mạch phát ra.

"A..."

Cơn đau xé từ thức hải và trên cơ thể cùng lúc truyền đến cảm giác đau nhức kịch liệt, khiến cho Hàn Lập vốn đã quen với tất cả các loại đau đớn cũng không thể chịu đựng nổi, hắn không thể kiềm chế được phát ra nhiều tiếng gào rú.

Điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ chính là, giờ phút này thần thức của hắn lại rất thanh tỉnh, không như lúc trước gần như muốn biến mất, nhưng chính vì điều này mà nỗi đau đớn đến tê liệt càng rõ ràng hơn.

Tuy nhiên, hắn có thể khẳng định rằng phương pháp mà hắn đã nghĩ ra trước đây thực sự khả thi.

Sau trận kêu gào đau đớn, Hàn Lập cắn chặt răng, hết sức tập trung tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công.

...

Tu hành trong lòng đất, năm tháng không biết, nhoáng một cái đã hơn năm trăm năm.

Trong một toà thiên điện nằm ở chính giữa cung điện Thủy Tinh, từng chùm ánh sáng màu máu nhấp nháy giống như bảo quang Phật Đà.

Ở chính giữa huyết quang, một nam tử kỳ lạ cao đến mười trượng với ba đầu sáu tay, đang khoanh chân ngồi trên đài sen, sáu tay vung vẩy tạo ra các động tác cổ quái.

Trên vai có ba đầu, nhưng không có cái nào là hình người.

Đầu chính giữa là một Nộ Mục Kim Viên, đầu bên trái là một Chân Long với khí thế uy nghiêm, trong khi đầu bên phải có hai mắt vàng như điện, miệng ưng, là một đầu chim khổng lồ.

Sau khi nam nhân cổ quái vung múa một hồi, bỗng nhiên sáu tay hợp lại, tạo thành hình dạng chắp tay trước ngực.

Vầng sáng máu bao phủ quanh hắn cũng chậm rãi hội tụ, hình dạng cơ thể hắn dần co lại trong ánh sáng màu máu. Sau khi tất cả ánh sáng đều thu lại, một nam nhân với thân trên trần trụi xuất hiện, đó chính là Hàn Lập.

Trong miệng hắn phun ra một hơi khí đục, chậm rãi mở hai mắt ra, xoay cổ một cái, khuôn mặt lộ ra một nụ cười.

Từ năm đó phát hiện ra Chân Linh huyết mạch có thể hoà nhập với Thiên Sát Trấn Ngục Công, hắn một mực khổ luyện không ngừng. Từng ấy năm đến nay, tuy rằng số lượng huyền khiếu không thay đổi bao nhiêu, vẫn hơn chín trăm chỗ, nhưng thể phách đã xảy ra biến hóa cực lớn.

Điều làm hắn hài lòng nhất chính là, huyết mạch cắn trả đã bị hắn giải quyết được phân nửa, vừa rồi xuất hiện dạng ma hóa kia chính là thành quả.

Bây giờ, khi hắn thúc giục công pháp pho tượng thứ ba Thiên Sát Trấn Ngục Công, đã có thể đồng thời điều động ba loại huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên, Chân Long cùng Du Thiên Côn Bằng, trong khi hóa thành tư thế ba đầu sáu tay, trong cơ thể sẽ cùng lúc có được ba loại sức mạnh Chân Linh khổng lồ, uy lực rất mạnh, tất nhiên là hơn xa lúc trước.

Theo như hiện tại, mối đe dọa của ba loại Chân Linh huyết mạch cắn trả này đã bị hắn giải quyết hoàn toàn. Đối với Chân Linh huyết mạch còn lại, tương lai cũng có thể tiến hành giải quyết thông qua loại phương thức này.

Theo Hàn Lập suy đoán, khi hắn tu luyện phương pháp Thiên Sát Trấn Ngục Công này xong, hắn sẽ hoá thành bốn loại hình dạng ba đầu sáu tay khác nhau như bốn bức tượng, và mỗi đầu sẽ biến thành ba Chân Linh thực sự.

Chỉ có điều quá trình này là một sự ngẫu nhiên nhất định, và vẫn chưa rõ kết quả như thế nào.

Sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, Hàn Lập đang định đứng dậy, chợt phát hiện toàn bộ cung điện Thủy Tinh bắt đầu rung động dữ dội. Vị trí bế quan ở chính giữa đại điện, cùng toàn bộ đường hoa văn ở vách tường trên mặt đất, tất cả đều tự phát sáng mà không bị thứ gì kích thích.

Khuôn mặt hắn biến đổi, tiếp theo lông mày nhíu lại, cơ thể lóe lên ra khỏi cửa điện.

Lúc Hàn Lập đi đến lối vào sảnh chính của Giải Đạo Nhân, chỉ thấy hiện tại Giải Đạo Nhân đang từ trong quan tài thủy tinh bay ra lơ lửng, toàn thân bị bao phủ bởi một tầng bạch quang.

Toàn thân gã chớp động phát sáng huyền khiếu từng cái một, dày đặc chằng chịt, giống như những ngôi sao trên bầu trời, so với huyền khiếu trên người Ách Quái còn nhiều hơn rất nhiều.

Đôi mắt của Hàn Lập quét qua, rất nhanh xác định được số lượng huyền khiếu lộ ra trên người Giải Đạo Nhân, khoảng chừng một nghìn tám trăm cái!

Cơ thể Giải Đạo Nhân trôi lơ lửng trên không trung một lát, quanh người chớp động tinh quang, tản mát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ lăng thiên triệt địa, cường đại gấp mấy lần so với lúc trước.

Lấy thực lực Hàn Lập hiện tại, vậy mà không chịu nổi cỗ uy áp này, đứng ở ngoài điện không cách nào bước vào bên trong, trong lòng không khỏi hoảng sợ.

"Cỗ khí tức này... Chẳng lẽ thực lực Giải đạo hữu đã đạt đến cấp bậc Đạo Tổ?"

"Ồ... Đây là?" khuôn mặt Hàn Lập lần nữa hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bởi vì vẫn còn một người nằm trong quan tài thủy tinh nữa, giống như đúc Giải Đạo Nhân, nhưng toàn bộ cơ thể có màu vàng kim óng ánh. Lúc này, hai mắt gã đang nhắm nghiền, dường như đang ngủ say.

"Hai người Giải đạo hữu? Không đúng, đây không phải người." Hắn nhanh chóng nhận ra người nằm trong quan tài chính một cỗ khôi lỗi màu vàng.

Tuy nhiên, Hàn Lập nhạy cảm phát giác được, khí tức khôi lỗi này có chút cổ quái, cũng không phải đơn thuần là khôi lỗi, dường như bên trong phong ấn cái gì đó.

Giải Đạo Nhân đang lơ lửng ở không trung, hai mắt từ từ mở ra, bắn ra hai luồng sáng màu vàng chói mắt, cực kỳ uy nghiêm.

Ánh sáng màu vàng nhanh chóng khuếch tán bảo phủ hoàn toàn Giải Đạo Nhân, tràn ngập cả tòa đại điện, Hàn Lập ở ngoài điện cũng bị bao phủ vào trong đó.

Khuôn mặt Hàn Lập vui vẻ, bị ánh sáng màu vàng này bao phủ, lực lượng áp bức trong hư không đã nhanh chóng biến mất, Tiên Linh Lực trong cơ thể có thể vận chuyển bình thường, giống như trận đại chiến với Ách Quái lúc trước.

Hắn lập tức vận chuyển Tiên Linh Lực, phá vỡ cấm chế không gian Hoa Chi, để cho thần thức nhập vào trong đó, dò xét tình huống của Đề Hồn.

Đề Hồn trông vẫn giống như trước đây và không có thay đổi, khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm.

Toàn thân Giải Đạo Nhân bị kim quang bao phủ, thân ảnh trông có chút mơ hồ, ngẩng đầu nhìn về hướng không trung, thân ảnh nhoáng một cái đã biến mất vô tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng của gã xuất hiện phía trên không trung Thiên Cơ điện.

Ánh kim quang trên người Giải Đạo Nhân càng rõ hơn, giống như một

vòng mặt trời màu vàng, chiếu rọi bốn phương.

Hắc Đại Hắc Nhị phụng mệnh phòng thủ ở ngoài điện, trông thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ vẻ kinh hãi.

Hai người chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy cơ thể bị bao phủ bởi kim quang, sau đó áp lực không gian xung quanh đột nhiên biến mất, Ma khí trong cơ thể đã bắt đầu lưu chuyển tự do.

Chỉ là hai người tiến nhập Tích Lân Không Cảnh quá lâu, Ma khí trong cơ thể đã bị phiêu tán, không còn một chút nào, vì vậy cảm giác cũng không mạnh mẽ cho lắm.

------oOo------

Chương 989: Đạo thiên đại kiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong đại điện dưới lòng đất, theo thân ảnh Giải Đạo Nhân biến mất, kim quang chói mắt tràn ngập trong cả tòa điện cũng biến mất vô tung theo.

Hàn Lập cảm thấy Tiên linh lực lưu chuyển trong đan điền liền trở nên trì trệ, bất quá cũng không hoàn toàn ngưng kết, bởi vì lúc trước cỗ cảm giác áp bách đâu đâu cũng có kia đã không thấy nữa.

Hắn lấy lại bình tĩnh, thông qua thần thức dò xét chỗ Giải Đạo Nhân đến, miễn cưỡng vận khởi Tiên linh lực thi triển độn thuật, sau một khắc đã xuất hiện trên mặt đất, tiếp tục tắm rửa trong kim quang, Tiên linh lực lần nữa khôi phục linh động.

Mà giờ phút này hai tay Giải Đạo Nhân buông thỏng hai bên thân, ngửa đầu nhìn lên trời, trong mắt lộ ra một chút kích động, cũng mang theo vẻ chờ mong.

Trong lòng Hàn Lập kỳ quái, cũng nhìn lên bầu trời.

Vào thời khắc này, bầu trời vốn sáng tỏ, đột nhiên trở nên u ám, nguyên bản mây vàng dày đặc liền biến thành màu xám đem với tốc độ mắt thường có thể thấy được, cũng lộ ra một cỗ áp lực vô cùng nặng nề.

Cỗ áp lực này cao như Hoàng Thiên, nặng như Hậu Thổ, trùng trùng điệp điệp, không thể ngăn cản.

Thân thể Hàn Lập lơ lửng giữa không trung bỗng trở nên nặng nề, phảng phất bị cự phong vạn trượng ép lên thân, "Bịch" một tiếng, trực tiếp từ giữa

không trung rơi xuống mặt đất.

"Đây là khí tức thiên địa đại kiếp!"

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, sắc mặt biến đổi.

Cỗ khí tức đại kiếp sắp hàng lâm này cường đại gấp không biết bao nhiêu lần so với bất luận lôi kiếp nào mà hắn đã trải qua trước kia, vừa rồi chỉ lộ ra một chút dấu hiệu, đã làm cho chính hắn căn bản không cách nào chống cự.

Hắc Đại Hắc Nhị vốn đứng trên mặt đất, bị trùng kích không lớn lắm so với Hàn Lập, nhưng lúc này hai chân cũng đứng không nổi phát run, gương mặt trắng bệch.

"Mấy người các ngươi tránh xa một chút, đây không phải là thứ các ngươi có thể tiếp nhận.". Thanh âm hùng vĩ của Giải Đạo Nhân từ giữa không trung truyền xuống.

Hắc Đại Hắc Nhị nghe vậy, không dám chần chờ, vội vàng bay về nơi xa.

Mà Hàn Lập không đợi Giải Đạo Nhân mở miệng, bên ngoài thân đã chớp động lôi quang màu vàng, thân thể liền biến mất vô tung, sau một khắc xuất hiện ở bên ngoài mấy trăm dặm giữa không trung, quay đầu nhìn lại chỗ Giải Đạo Nhân ở phía xa.

Kim quang trên người Giải Đạo Nhân đã chiếu không tới nơi này, nhưng hắn chỉ vội vàng nhìn lại một chút, không nói hai lời liền xoay người tiếp tục toàn lực bay vụt về phía nơi xa, trong nháy mắt bay ra khoảng cách mấy trăm dặm.

Nhưng khoảng cách hơn nghìn dặm bên ngoài, bầu trời vẫn như cũ là một mảnh đen kịt, phong vân quay cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, hiển nhiên hắn vẫn chưa bay ra khỏi phạm vi bao phủ của đại kiếp.

Bầu trời trên đỉnh đầu càng thêm u ám, cơ hồ trở nên một mảnh đen kịt, chiếu cả mặt đất phía dưới thành một mảnh đen nhánh, trong yên tĩnh lộ ra

một cỗ túc sát chi ý.

Trong lòng Hàn Lập kinh hãi, vội vàng tăng tốc chạy trốn ra khỏi vị trí trung tâm.

Nhưng ngay giờ phút này, trong bầu trời chợt vang lên tiếng "Xuy xuy" rất nhỏ, mây đen trên bầu trời đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt, nhanh chóng xoay tròn hội tụ lại chính giữa, tạo thành một vòng xoáy cự đại vô cùng, không biết bao phủ phạm vi lớn bao nhiêu.

Các nơi trên vòng xoáy hiện ra từng đầu lôi điện đen kịt, lao đi vùn vụt, chói lọi như là khói lửa, chiếu sáng mặt đất phía dưới.

Mà chỗ trung tâm vòng xoáy rất nhanh hiện ra một lổ hổng đen kịt, tản mát ra quang mang tĩnh mịch, tựa hồ liên thông đến một nơi không rõ nào đó.

Ầm ầm!

Một cỗ uy áp khổng lồ đáng sợ lớn không biết gấp bao nhiêu lần so với trước đó từ trong vòng xoáy lộ ra, hư không phụ cận chấn động kịch liệt, trở nên vặn vẹo.

Hàn Lập cũng không thể tránh né, bị nguồn uy áp to lớn này trực tiếp đè lên người.

Ông!

Trong đầu hắn trời đất quay cuồng, cho dù giờ phút này hắn đã mở ra gần chín trăm huyền khiếu, dưới cỗ cự lực này vẫn như con sâu cái kiến, mắt tối sầm lại, trở nên hôn mê.

Bất quá trước khi hôn mê, con mắt Hàn Lập nhìn thấy trong vòng xoáy khổng lồ bay ra một mảnh mây xám, trùm tới phía Giải Đạo Nhân.

Mây xám nhìn bình thường, lại tản mát ra khí tức đáng sợ huỷ diệt hết thảy, hắn chính là do bị khí tức hủy diệt này xông lên, lúc này mới lâm vào hôn mê.

...

Ma Vực, một chỗ trong đại điện đen kịt Dạ Dương thành.

Thân thể Ma Chủ bị một tầng ngân quang nhu hòa bao lại, hình thành một quang cầu màu bạc to lớn, chậm rãi chuyển động.

Hư không chung quanh theo quang cầu chuyển động, nổi lên từng gợn sóng lấy mắt thường có thể thấy được.

"Ồ!"

Lão đột nhiên mở to mắt, ngân quang bên ngoài thân trong nháy mắt biến mất, nhìn lại phía hư không phía ngoài.

"Đây là từ Tích Lân Không Cảnh truyền đến, hẳn là..." Trên mặt Ma Chủ hiện lên vẻ lạnh lùng, chậm rãi đứng lên.

...

Phủ Lạc Hành Công.

Tam hoàng tử Thạch Phá Không đứng bên ngoài đại điện, nhìn lại phía xa nơi chân trời, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

...

Trong hư không u ám nơi nào đó, đột nhiên có một âm thanh nhẹ vang lên, trong u ám mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng người màu đen.

"Không ngờ nhanh như vậy đã đạt thành? Lần này lại náo nhiệt rồi." Bóng người màu đen cười ha ha, thân hình thoắt một cái tiêu thất trong hư không.

...

Hàn Lập lâm vào trong một cơn ác mộng đáng sợ, thân thể phảng phất bị

ngâm dưới đáy hàn đàm vạn trượng, không thể động đậy chút nào, càng có từng luồng từng luồng âm lãnh chi lực rất nhỏ, tựa như từng đầu cá con xâm nhập vào các nơi trong thân thể của hắn, tán loạn ra xung quanh, khiến cho hắn thống khổ vạn phần.

Không biết qua bao lâu, cỗ âm lãnh chi lực kia dần dần biến mất, sau đó một cỗ như dòng nước ấm to lớn rót vào thân thể của hắn, cực kỳ dễ chịu.

Hàn Lập từ trong hôn mê tỉnh lại, phát hiện chính mình đang nằm ngửa trên mặt đất.

Bầu trời trên đỉnh đầu giờ phút này đã biến thành màu tím, trong không khí truyền đến một cỗ khí tức ấm áp nhu hoà.

Hắn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhìn lại chỗ phía Thiên Cơ điện.

Chỉ thấy Giải Đạo Nhân vẫn đứng ở giữa không trung, toàn thân cháy đen một mảnh, còn hiện ra từng vết thương to lớn, cả người nhìn tựa như một khối gỗ nát sau khi bị lửa đốt sét đánh.

Chỉ là ở trên không, ở trung tâm vòng xoáy dần dần hiện ra một đoàn tường vân màu tím, dần dần hạ xuống, bao phủ lại thân thể Giải Đạo Nhân, đồng thời nhanh chóng thẩm thấu vào trong cơ thể gã.

Thân thể rách nát của Giải Đạo Nhân hấp thu tường vân màu tím, lập tức nhanh chóng khôi phục lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong nháy mắt đã khỏi hẳn.

Tất cả tử quang giữa không trung nhanh chóng áp súc, hóa thành một cầu vồng màu tím.

Trên thân Giải Đạo Nhân bỗng nhiên dâng lên một đạo tinh quang thô to, cùng cầu vồng màu tím hòa làm một thể.

"Ầm ầm" một tiếng, cầu vồng màu tím đột nhiên biến lớn gấp mấy lần, hóa thành một đầu Du Long màu tím, bay múa quanh thân thể Giải Đạo Nhân.

Trong tường quang màu tím mơ hồ có thể nhìn thấy từng cây tinh ti, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu, giữa quang mang chớp động càng tản mát ra ba động pháp tắc vô cùng to lớn.

Hàn Lập bị cỗ ba động pháp tắc này bao phủ, thân thể không tự chủ tự động đứng lên, giống như con rối bị giật dây điều khiển.

Hư không phụ cận, mặt đất cũng giống như vậy, tự động rung động không thôi.

Cũng may Du Long màu tím bay múa xung quanh chỉ chốc lát, rất mau chui vào trong não hải gã, cỗ ba động pháp tắc khổng lồ kia mới biến mất không còn tăm tích.

Toàn thân Giải Đạo Nhân bị tường quang màu tím bao phủ, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang cảm thụ biến hoá trong thân thể.

Sau một lát, trên người gã loé lên quang mang, tất cả tử quang đều biến mất, hiển lộ ra thân ảnh.

Thời khắc này trên thân Giải Đạo Nhân nhiều ra một bộ áo bào tím nhạt, chân mang giày, nhìn tựa hồ không biến hóa chút nào, nhưng lúc này gã giơ tay nhấc chân, lại có một cỗ lực lượng có thể rung chuyển hoàn vũ vờn quanh thân mình.

Nhưng sau một khắc, đuôi lông mày gã khẽ động, lực lượng trên người lập tức biến mất.

Dị biến đầy trời lóe lên rồi biến mất, bầu trời phụ cận cũng khôi phục bộ dạng trước đó, bầu trời vốn lộ ra áp lực đáng sợ cũng theo đó tiêu tán.

Thân thể Hàn Lập nhẹ bẫng, chậm rãi đứng lên, bất quá như cũ có chút cảm giác đầu nặng mắt hoa.

Hắc Đại, Hắc Nhị giờ phút này vẫn nằm trên mặt đất cách hắn hơn trăm dặm, hai người bị tổn thương tựa hồ lớn hơn so với Hàn Lập, giờ phút này vẫn còn trong hôn mê, bất quá may mà trốn kịp thời, hẳn là cũng không có

gì nguy hiểm đến tính mạng.

Giải Đạo Nhân quay đầu nhìn lại phía Hàn Lập, bước chân vừa mới động liều tiêu thất trong hư không, sau đó xuất hiện bên cạnh Hàn Lập.

"Giải đạo hữu, ngươi..." Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân, mặt lộ vẻ kinh dị.

"Ta không dự liệu được, phạm vi Đạo Thiên Đại Kiếp lại rộng như vậy, mà lại tới quá nhanh, cho nên không để các ngươi đủ thời gian rời đi, làm hại các ngươi bị đại kiếp tác động đến." Giải Đạo Nhân nói như thế.

Trong lúc nói chuyện, gã vung tay lên.

Hàn Lập cảm giác được một dòng nước ấm rót vào não hải, tinh thần nhất thời chấn động, cảm giác đầu nặng chân nhẹ lập tức biến mất.

Hắc Đại, Hắc Nhị ở phía xa, thân thể hai người cũng khẽ động, mặc dù như cũ không có thức tỉnh, nhưng thương thế trên người lại đang dần dần khôi phục.

"Đạo Thiên Đại Kiếp... Ngươi hẳn là đã thành tựu Đạo Tổ cảnh?" Hàn Lập không để ý tới tình huống thân thể, con mắt mở lớn nhìn Giải Đạo Nhân.

"Vô số năm khổ tu, nhiều lần gián tiếp chìm nổi, thể xác tinh thần ly hợp, hôm nay rốt cuộc may mắn chứng thành đại đạo." Giải Đạo Nhân vừa cười vừa nói.

"Thì ra là thế, vậy thì phải chúc mừng ngươi rồi." Hàn Lập mặc dù sớm đã suy đoán, nghe lời này hít nhẹ một hơi, sau đó chúc mừng nói.

"Thạch mỗ có thể có thành tựu ngày hôm nay, cũng may nhờ có Hàn đạo hữu tương trợ, ta xin cám ơn." Giải Đạo Nhân chắp tay nói.

"Không dám, nếu các hạ đã chứng thành Đạo Tổ, danh xưng đạo hữu tại hạ không dám nhận nữa, gọi ta là Hàn Lập thì thuận tiện hơn." Hàn Lập vội vàng nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi và ta tương giao nhiều năm, ta cũng biết ngươi là người thoải mái, cần gì phải câu nệ những lễ nghi xưng hô này? Vẫn cứ gọi là Giải đạo hữu đi, ta vẫn ưa thích cách xưng hô này hơn." Giải Đạo Nhân khoát tay nói.

"Nếu như thế, vậy tại hạ liền mặt dày xưng hô ngươi một tiếng đạo hữu. Đúng rồi, Giải đạo hữu ngươi vừa mới nói mình họ Thạch?" Hàn Lập cũng cười đứng lên, lập tức hỏi.

"Không tệ. Ta tên là Thạch Không Giải, cũng không phải là cố ý giấu diếm ngươi, chỉ là trước đó một mực không nhớ tới việc này, sau khi tiến vào Tích Lân Không Cảnh lại phát sinh không ít sự tình, cho nên chưa kịp nói cho ngươi biết thôi." Giải Đạo Nhân gật gật đầu, nói ra.

"Thạch Không Giải... Hẳn là Thạch đạo hữu ngươi có quan hệ với Dạ Dương vương triều?" Hàn Lập chần chờ một chút, vẫn mở miệng hỏi.

Giải Đạo Nhân ngửa đầu nhìn lên trời, nhất thời không trả lời câu hỏi của Hàn Lập.

"Nếu Giải đạo hữu có gì khó nói, coi như ta chưa hỏi đi." Hàn Lập liếc nhìn sắc mặt Giải Đạo Nhân, nói ra.

Giải Đạo Nhân bây giờ đã là Đạo Tổ, hắn cũng ngầm sinh kính sợ, nói chuyện cực kỳ thận trọng.

"Hàn đạo hữu quá lo lắng rồi, cũng không có gì khó nói, chỉ là lần này quay về Thánh Vực, ta hơi xúc động thôi. Hàn đạo hữu ngươi một đường bảo vệ ta tới đây, về tình về lý, ta hẳn là phải nói những chuyện này cho ngươi biết. Mà ta lại còn có việc muốn nhờ ngươi, cho nên những chuyện này ngươi nhất định phải biết mới được." Giải Đạo Nhân cười nhạt một tiếng, thâm ý nói.

"Có chuyện xin nhờ ta? Không biết là chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Hàn Lập nghe vậy trong lòng khẽ động, nói như thế.

------oOo------

Chương 990: Nguyên nhân Hoàng Kim Giải

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ở chỗ này nói chuyện không tiện lắm, chúng ta quay về động phủ rồi nói chuyện.” Giải Đạo Nhân nhìn xung quanh một lượt, trong mắt có hào quang loé lên, vung tay một cái.

Hàn Lập cảm giác thân thể bị một cỗ lực lượng nhu hòa bao bọc, chớp mắt một cái, liền xuất hiện ở đại điện trong lòng đất.

Bộ khôi lỗi màu vàng giống Giải Đạo Nhân lúc trước nằm trong quan tài giờ đã tỉnh dậy, khoanh tay đứng một bên. Không chỉ có vậy, bên cạnh nó còn có thêm hai bộ khôi lỗi khác.

Ngoại hình hai bộ khôi lỗi này giống Giải Đạo Nhân như đúc, nhưng mà một bộ toàn thân đen nhánh, một bộ khác lại toàn thân trắng nõn.

Đôi mắt Khôi lỗi màu đen hung quang chớp động, giống như muốn ăn tươi nuốt sống Giải Đạo Nhân, thần thái rất dữ tợn. Còn khôi lỗi màu trắng thì trang nghiêm mà ôn hòa, khuôn mặt thủy chung tươi cười ấm áp, làm cho người ta có cảm giác an tâm.

Hàn Lập trông thấy cảnh này trong mắt toát ra vẻ kinh ngạc, nhưng mà cả ba bộ khôi lỗi đều không quan tâm đến Hàn Lập, ánh mắt chỉ nhìn về phía Giải Đạo Nhân.

Khôi lỗi màu vàng không nói gì, ánh mắt hiện lên vẻ khác lạ, sau đó liền dời ánh mắt đi.

"Hừ! Coi như số ngươi gặp may, vượt qua Đạo Thiên Đại Kiếp lần này, nhưng mà ngươi chớ nên đắc ý, sớm muộn sẽ có một ngày, ta sẽ giết và thay thế ngươi!" Khôi lỗi màu đen nhe răng cười một tiếng, lạnh giọng nói ra.

"Chúc mừng đạo hữu chứng đạo thành công. Ngươi gọi chúng ta ra đây là muốn phân phó chuyện gì.” Khôi lỗi màu trắng mỉm cười ôn hòa hỏi.

"Quả thật có chút sự tình làm phiền ba vị, Hắc Linh đạo hữu, ngươi tiến về Khôi thành một chuyến, đem tin tức ta xuất quan báo cho Sa Tâm, để nàng chuẩn bị sẵn sàng." Giải Đạo Nhân nói với Khôi Lỗi màu đen.

Khuôn mặt Khôi Lỗi màu đen có chút miễn cưỡng, nhưng cũng không nói gì, hướng phía bên ngoài bước đi.

"Bạch Linh đạo hữu, phiền ngươi ngươi đi huỷ bỏ cấm chế xung quanh không gian Đại Khư, sau đó đưa người Khôi thành đến đây tiếp kiến." Giải Đạo Nhân nói với khôi lỗi màu trắng.

Khôi lỗi màu trắng cũng đáp ứng một tiếng rồi xoay người rời đi.

"Về phần Kim Linh đạo hữu, ngươi đi chuẩn bị một chút, sau này hợp lực cùng ta thúc giục bản nguyên lực của Tích Lân Không Cảnh, mở không gian thông đạo đi ra bên ngoài." Giải Đạo Nhân nói với Khôi lỗi màu vàng.

Hàn Lập nhìn ba bộ khôi lỗi lần lượt rời đi, khuôn mặt lộ vẻ do dự.

"Hàn đạo hữu tựa hồ rất hiếu kỳ đối với ba bộ khôi lỗi này." Giải Đạo Nhân ngồi lên một chiếc ghế trên đại điện, để Hàn Lập ngồi một bên, từ tốn nói.

"Đúng là có một ít, ba bộ khôi lỗi này đều có được linh trí hoàn chỉnh, không biết là loại khôi lỗi gì?" Hàn Lập gật đầu hỏi lại.

"Lấy kiến thức lịch duyệt của Hàn đạo hữu, hẳn là đã hiểu được một chút, không ngại nói cho ta biết a." Giải Đạo Nhân cười nhạt nói.

"Thật đúng là không thể gạt được Giải đạo hữu, ba bộ khôi lỗi này chắc là có liên quan với việc ngươi chém ra Tam Thi?" Đuôi lông Hàn Lập mày khẽ động, trên mặt lộ vẻ tươi cười nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu nói không sai, ta xác thực chém ra Tam Thi, rồi phong ấn vào bên trong ba bộ khôi lỗi này." Giải Đạo Nhân cười ha ha nói.

"Ta nghe nói, tu sĩ Đại La trở lên rất đau đầu với việc xử lý Tam Thi chém ra, Tam Thi không giết được, nếu chém chết sau này sẽ ảnh hưởng nguy hiểm tới bản thể, nhưng giữ ở bên người thì những Tam Thi kia lúc nào cũng có thể phản phệ, cho nên người Thiên Đình mới nghĩ trăm phương ngàn kế đem nó phong ấn đến Hôi giới. Giải đạo hữu lại có thể đem Tam Thi phong ấn bên trong khôi lỗi, lưu tại bên cạnh để sử dụng, đúng là cao minh!" Hàn Lập kinh ngạc nói.

"Hàn đạo hữu nói không sai, Tam Thi xác thực rất khó xử lý, đại bộ phận Đại La hoặc Đạo Tổ đều sẽ phong ấn Tam Thi chém ra. Mà ta tu luyện là Khôi Lỗi Pháp Tắc, có khả năng điều khiển khôi lỗi đặc biệt, mới dám yên tâm đem bọn hắn giữ ở bên người như thế." Giải Đạo Nhân nói ra.

Hàn Lập nghe xong, yên lặng gật đầu, cảm thấy có thu hoạch rất lớn.

Những kinh nghiệm quý báu này không phải dễ dàng có thể nghe được.

"Giải đạo hữu, chúng ta trở lại chuyện chính, sự tình ngươi vừa mới nói là gì?" Hắn lập tức hỏi lần nữa.

"Việc này không vội, trước hết Hàn đạo hữu nghe ta nói đã. Thân phận của ta, đúng như ngươi đoán, có quan hệ rất lớn cùng Dạ Dương vương triều, nói nghiêm túc thì ta là chính là em trai của đương kim Thánh Hoàng Thạch Không Ngư, cũng là thúc thúc của Thạch Xuyên Không." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói ra.

Hàn Lập mặc dù suy đoán Giải Đạo Nhân rất có quan hệ với Dạ Dương vương triều nhưng không nghĩ rằng lại đến mức thế này, trong lòng thất kinh.

"Giải đạo hữu nếu là chi đệ của Ma Chủ, tại sao lại ở Tích Lân Không Cảnh này? Mà trước đó ta nghe Ách Quái cùng Sa Tâm nói, bây giờ các ngươi thù địch với nhau?" Hắn cân nhắc từ ngữ, hỏi.

"Việc này nói ra rất dài, muốn tìm hiểu kĩ thì trước tiên trở về thời điểm hai người chúng ta tranh đoạt ngôi vị Thánh Hoàng, quá trình chi tiết không nói rõ được, tóm lại cuối cùng là đại ca thắng, ta thua, Không Gian Pháp Tắc trong người cũng bị y rút đi, cũng may ta có chút năng lực, lại được người khác tương trợ, lúc này mới may mắn chạy thoát khỏi tay Thạch Không Ngư, trốn vào trong Tích Lân Không Cảnh này." Giải Đạo Nhân bình tĩnh nói.

Hàn Lập sắc mặt bất động, nhưng trong lòng dậy sóng.

Giải Đạo Nhân nói đơn giản, nhưng tranh đấu năm đó nhất định rất ác liệt, mà Giải Đạo Nhân nói câu " Không Gian Pháp Tắc trong người cũng bị rút đi ", càng làm hắn kinh ngạc không thôi.

Chỉ là việc này tựa hồ quan hệ đến bí ẩn Dạ Dương vương triều, hắn cũng không có hỏi nhiều.

"Thì ra là thế, bất quá Thạch Không Ngư kia hẳn là sẽ không buông tha ngươi như vậy a." Hàn Lập gật đầu, lập tức nói ra.

"Đó là đương nhiên, Thạch Không Ngư bề ngoài nho nhã rộng lượng, nhưng mà thực ra chính là loại người có thù tất báo, hắn tự nhiên muốn trảm thảo trừ căn, nhưng mà Tích Lân Không Cảnh chính là không gian đặc thù trong Thánh Vực, tồn tại từ thời kỳ Viễn Cổ, người tiến vào nơi này tu vi sẽ bị áp chế triệt để, mà những người có tu vi từ Đại La cảnh trở lên căn bản là không thể đặt chân vào đây, Thạch Không Ngư cũng vô pháp tiến vào nơi đây, ta mới có thể bảo toàn tính mệnh." Giải Đạo Nhân gật đầu, nói ra.

"Tu sĩ Đại La cảnh không thể tiến vào Tích Lân Không Cảnh này... Chẳng lẽ là có người thiết hạ cấm chế ở chỗ này? Nhưng mà có loại cấm chế có thể hạn chế được Thạch Không Ngư sao?" Hàn Lập nhíu mày nói ra, cảm thấy có chút khó tin.

"Tích Lân Không Cảnh chính là không gian do một vị Đạo Tổ thời viễn cổ mở ra, vị tiền bối kia thiết hạ quy tắc khắc nghiệt này trong không gian nơi đây, cũng chính vì quy tắc này quá mức cường ngạnh, phá hủy cân bằng thiên địa đại đạo nơi đây, mới có thể khiến chỗ này hoang vu như vậy." Giải Đạo Nhân giải thích nói.

"A, còn có chuyện như thế này." Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, sau đó hướng phía chung quanh nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hắn bây giờ lĩnh ngộ pháp tắc sâu dần, nhưng cũng chỉ có thể ảnh hưởng pháp tắc trong phạm vi nhất định, mà sau khi thu hồi lại pháp tắc, tất cả sẽ khôi phục nguyên dạng.

Vị Viễn Cổ Đạo Tổ kia vậy mà có thể lấy một thân pháp tắc tác dụng lên toàn bộ Tích Lân Không Cảnh, trải qua ức vạn năm vẫn không suy giảm, cảnh giới cỡ này hiện tại hắn không thể theo kịp.

"Tu vi của Hàn đạo hữu chưa đạt tới cảnh giới này, cho nên không biết những chuyện như vậy. Nhưng lấy tư chất của ngươi, chắc hẳn rất nhanh sẽ đạt tới cảnh giới này." Giải Đạo Nhân cười nói.

"Hy vọng có thể như lời Giải đạo hữu nói. Nếu nơi này có quy tắc bực này, vì sao ngươi có thể đi vào nơi đây, hơn nữa còn ở chỗ này tiến giai cảnh giới Đạo Tổ." Hàn Lập xoay chuyển lời nói, hỏi lại.

"Lúc đầu ta bị Thạch Không Ngư rút hết pháp tắc trong người, tu vi giảm mạnh, rơi xuống cảnh giới Thái Ất, mới có thể tiến nhập nơi đây. Mãi sau này may mắn đạt được truyền thừa còn sót lại của vị Viễn Cổ Đạo Tổ kia, nên có thể xem như như một nữa chủ nhân của Tích Lân Không Cảnh này, cho nên mới không bị quy tắc nơi đây trói buộc." Giải Đạo Nhân giải thích.

"Thì ra là thế, vậy về sau lại xảy ra chuyện gì, tại sao ngươi lại trở thành một bộ khôi lỗi, còn chạy tới hạ giới?" Hàn Lập giật mình gật đầu, truy vấn.

"Ở nơi này ta không thể tu luyện Không Gian Pháp Tắc được nữa, thế nên mới chuyển tu một loại pháp tắc cao thâm khác, Khôi Lỗi Pháp Tắc. Đây

cũng là pháp tắc tu luyện của vị Viễn Cổ Đạo Tổ kia. Ta rất có thiên phú tu luyện Khôi Lỗi Pháp Tắc, lại nhận được truyền thừa chính thống còn sót lại của vị tiền bối Đạo Tổ kia, cuối cùng cũng lĩnh ngộ đến Đại La cảnh, sau đó liên tục trảm hai thi, đạt tới Đại La đỉnh phong. Bất quá ngay tại lúc ta chém một thi cuối cùng, lại bị tặc tử Ách Quái kia bán đứng, tạo điều kiện cho Thạch Không Ngư nhúng tay, dẫn đến thất bại trong gang tấc, nhục thân vẫn lạc. Dưới sự bất đắc dĩ, ta không thể làm gì khác là đem thần hồn ký ức phong ấn đến một bộ khôi lỗi trên thân, chính là bộ Hoàng Kim Giải kia, đem nó đầu nhập hạ giới, chuẩn bị ngày sau Đông Sơn tái khởi. Chuyện sau đó, Hàn đạo hữu hẳn cũng đã biết, ta không muốn nói thêm nữa." Giải Đạo Nhân thở dài, tiếp tục nói.

"Không biết Giải đạo hữu muốn nhờ ta chuyện gì?" Hàn Lập nghe nói những này, chậm rãi gật đầu.

"Ta bây giờ mặc dù đạt được vị trí Đạo Tổ, nhưng muốn tranh đấu cùng Thạch Không Ngư, vẫn là bại nhiều thắng ít, muốn báo mối thù năm đó, cần phải tìm người giúp đỡ mới được." Giải Đạo Nhân nhìn Hàn Lập, nói ra.

"Giải đạo hữu chẳng lẽ là muốn liên thủ cùng ta, đối kháng Thạch Không Ngư?" Hàn Lập nhíu mày lại, kinh ngạc nói.

"Không tệ." Giải Đạo Nhân mỉm cười gật đầu.

"Giải đạo hữu quá đề cao tại hạ rồi, mặc dù ta tự hỏi có một chút năng lực, nhưng cũng chỉ là một tên có tu vi Thái Ất nhỏ bé, so sánh cùng Thạch Không Ngư thì kém không biết bao nhiêu lần, sao có thể trợ giúp ngươi được." Hàn Lập bật cười nói.

"Hàn đạo hữu không cần hạ thấp mình, trong thời gian ngắn đúng là ngươi không thể tạo thành uy hiếp gì với Thạch Không Ngư, nhưng lấy tư chất cùng tạo hóa của ngươi, sớm muộn sẽ có một ngày sẽ đạt tới cảnh giới như chúng ta. Mà thể nội ngươi bây giờ mở ra nhiều huyền khiếu như vậy, một khi ra ngoài, thực lực nhất định tăng tiến rất mạnh, ta tin tưởng ngày này sẽ không quá xa." Giải Đạo Nhân cười nói.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng hơi động, Giải Đạo Nhân tận lực trợ giúp hắn

tăng lên tu vi nhục thân, nguyên lai còn có dự định này.

Chỉ là, hắn cùng Giải Đạo Nhân mặc dù là bằng hữu, nhưng lời hứa trước đó đã hoàn thành, hiện tại nếu tùy tiện tham dự vào tranh đấu giữa hai đại năng Đạo Tổ, mất tập trung một chút thì kết cục chính là hóa thành tro bụi.

Vừa nghĩ đến đây,khuôn mặt hắn lộ vẻ chần chờ.

"Hàn đạo hữu yên tâm, ta không bắt ngươi ở lại nơi đây đâu, chỉ là muốn chờ ngày sau thực lực ngươi đầy đủ, có thể đến giúp ta một chút sức lực. Mà Thạch mỗ cũng sẽ không để Hàn đạo hữu thiệt thòi khi giúp ta đối phó Thạch Không Ngư, vật này liền coi như một chút tạm ứng của ước hẹn hôm nay đi." Giải Đạo Nhân phất tay lấy ra một cái bình ngọc, đưa tới.

------oOo------

Chương 991: Bất lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập tiếp nhận bình ngọc, mở ra nhìn vào, phát hiện bên trong là một đoàn bạch quang đang chuyển động chậm rãi, cứ chuyển động xong một vòng, quang đoàn màu trắng liền chớp động bành trướng thoáng một phát, phảng phất như có sinh mệnh.

Mà ở trung tâm quang đoàn là một quả đan dược màu trắng, trên đan dược ẩn hiện vô số quang điểm, thoạt nhìn huyền diệu vô cùng, càng tản mát ra một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại.

"Đây là..." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

Đan dược này tản mát ra khí tức, ngược lại có chút tương tự với trái tim của Giải Đạo Nhân.

"Đan dược này tên là Huyền Chân đan, là ta dùng Bản nguyên tinh khí, kết hợp nhiều loại tài liệu trân quý khác luyện chế thành. Tuy đan này cũng không phải dùng để ngưng luyện thực phách, nhưng trong đó ẩn chứa không ít "Huyền Chân chi tinh", đủ cho ngươi ngày sau dùng để tiến giai Đại La cảnh." Giải Đạo Nhân chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy vừa mừng vừa sợ, đại danh Huyền Chân chi tinh, hắn đã từng thấy nhiều lần trên điển tịch, chính là vật mấu chốt giúp tiến giai Đại La cảnh.

Tiến giai Đại La cảnh, ngoại trừ tu vi đầy đủ, đả thông ba trăm sáu mươi chỗ Tiên Khiếu, điểm trọng yếu nhất là cần hoàn thành lột xác thần hồn, chuyển hoá hồn phách phổ thông thành Chân Hồn Đại La.

Muốn hoàn thành quá trình lột xác này, cần phải có Huyền Chân chi tinh.

Huyền Chân chi tinh cực kỳ trân quý, tương truyền chỉ có xuyên qua gió mạnh cửu thiên, tiến vào Thiên Ngoại hư không vô cùng nguy hiểm, ở chỗ thiên địa chí cao thuần khiết đó mới có thể tìm được một ít thần vật Huyền Thiên.

Mà giờ phút này, rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ nguyên nhân Thạch Trảm Phong tiến vào Tích Lân Không Cảnh, chỉ sợ cũng là vì đạt được Huyền Chân chi tinh này, để ngày sau tiến giai Đại La.

"Vậy thì đa tạ Giải đạo hữu rồi, vật này đúng là ta cần đấy." Hàn Lập cũng không khách khí, nhận lấy bình ngọc.

Giải Đạo Nhân thấy Hàn Lập nhận lấy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

"Giải đạo hữu tặng báu vật này cho ta, Hàn mỗ cũng không phải người bất cận nhân tình, chờ ngày sau tu vi đầy đủ, tất nhiên sẽ trở về giúp ngươi một tay." Hàn Lập trịnh trọng nói ra.

"Vậy Thạch mỗ cám ơn trước, một quả Huyền Chân đan nho nhỏ xa xa không đủ để trao đổi với việc Hàn đạo hữu tương trợ, nếu có gì cần dùng ở chỗ của ta, cứ việc nói ra." Giải Đạo Nhân cười nói.

"Nếu Giải đạo hữu nói như vậy, tại hạ xác thực có một việc muốn làm phiền Giải đạo hữu." Hàn Lập nghe vậy trong nội tâm khẽ động, nói ra.

"A, việc gì, cứ nói đừng ngại." Giải Đạo Nhân hơi ngẩn ra, ngay sau đó nói.

"Vẫn là về sự tình Đề Hồn, hôm nay thần thông Giải đạo hữu đại tiến, tại hạ hy vọng ngươi có thể khám và chữa bệnh cho nàng một chút." Hàn Lập nói như thế.

Hơn ngàn năm trước, Giải Đạo Nhân chỉ truyền thụ cho hắn một loại bí thuật phong cấm, tình huống lúc đó cũng không cách nào để cho gã xem xét kỹ Đề Hồn.

"Không có vấn đề." Giải Đạo Nhân lập tức gật đầu, sau đó bấm tay điểm một cái.

Một đạo kim quang chui vào thân thể Hàn Lập, hóa thành một viên quang cầu màu vàng quay tròn trong đan điền của hắn.

Giống như lúc trước, không gian áp lực chung quanh lập tức biến mất, Tiên linh lực trong cơ thể hắn lần nữa khôi phục vận chuyển, lập tức mở ra không gian Hoa Chi.

Hai người lập tức tiến vào trong đó, tiến đến trong lầu các.

Đề Hồn nằm ở trên giường, trên thân thể hiện ra từng đường vân màu đen, hình thành một cái Phong Ấn thuật thức, tản mát ra từng cỗ khí tức phong ấn.

Đây chính là bí thuật phong cấm mà Giải Đạo Nhân đã truyền thụ cho hắn.

Giải Đạo Nhân đi đến bên cạnh Đề Hồn, hai mắt quan sát cẩn thận, lông mày chợt nhăn lại.

Hàn Lập chứng kiến thần sắc Giải Đạo Nhân, trong nội tâm không khỏi lộp bộp thoáng một cái, sắc mặt hơi trầm xuống.

Giải Đạo Nhân bấm tay điểm lên mi tâm Đề Hồn, đầu ngón tay hiện ra tinh quang màu đen, hơn nữa nhộn nhạo từng vòng ra chung quanh.

Thân thể Đề Hồn run lên một cái, co lại thoáng một cái, tựa hồ muốn tỉnh lại.

Hàn Lập thấy vậy, lập tức vui mừng nhướng mày.

Nhưng sau một khắc, thân thể Đề Hồn lần nữa khôi phục yên lặng, không động đậy được nữa.

Mà sắc mặt Giải Đạo Nhân khẽ biến, bàn tay đảo một cái, nơi lòng bàn tay

bắn ra một đám hắc quang, chui vào mi tâm Đề Hồn.

Thân thể Đề Hồn lại hơi chấn động thoáng một cái, sau đó lập tức khôi phục yên lặng.

Sắc mặt Giải Đạo Nhân ngưng trọng, chậm rãi thu bàn tay về, hai hàng lông mày nhíu chặt.

"Giải đạo hữu, tình huống Đề Hồn thế nào?" Tâm thần Hàn Lập lo lắng hỏi.

"Tình huống Đề Hồn đạo hữu rất kỳ lạ, nàng tựa hồ bị một loại pháp tắc chi lực cực kỳ lợi hại đả thương, nguyên khí Thần Hồn không ngừng tiêu tán. Ta chỉ có thể ổn định tình huống của nàng, nhưng muốn trị hết, ta cũng bất lực." Giải Đạo Nhân lắc đầu, nói ra.

"Dùng tu vi Đạo Tổ của ngươi cũng không cách nào trị hết cho Đề Hồn, vậy còn ai có thể trị hết cho nàng đây?" Hàn Lập nghe vậy, trái tim trở nên lạnh buốt, chậm rãi nói ra.

Tuy rằng vị Đại Tế Ti Ma tộc kia còn chưa khám bệnh cho Đề Hồn, nhưng lấy thực lực của Giải Đạo Nhân cũng bất lực, Đại Tế Ti ra tay chỉ sợ cũng vô dụng.

"Lệ đạo hữu không cần nản chí như vậy, Đạo Tổ cũng không phải toàn năng, ta tu tập sở trường điều khiển Khôi Lỗi pháp tắc, trên phương diện cứu người cũng không am hiểu. Thế gian pháp tắc ngàn vạn, huyền ảo khó lường, vượt xa tưởng tượng của ngươi. Ta tuy rằng cứu không được Đề Hồn, nhưng người khác lại có thể." Giải Đạo Nhân khẽ cười một tiếng, nói ra.

"Vậy sao, người này là ai vậy?" Thần sắc Hàn Lập khẽ giật mình, vội vàng hỏi.

"Chính là người lúc trước Thạch Xuyên Không nói cho ngươi biết, Đại Tế Ti Tế Tự Điện, người này tu luyện là hồn phách pháp tắc, hơn nữa đã đạt đến cảnh giới cực cao, hẳn là có thể trị hết cho Đề Hồn." Giải Đạo Nhân nói ra.

"Thì ra là thế, đa tạ Giải đạo hữu chỉ điểm." Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt sáng lên, ôm quyền nói ra.

Hiện tại Đại hoàng tử đã chết, muốn xin Đại Tế Ti ra tay chỉ sợ phải phiền toái rất nhiều, nói không chừng sẽ liên quan đến xung đột trực tiếp của Dạ Dương Vương triều, nhưng vì Đề Hồn, hắn bất chấp nhiều như vậy.

"Giải đạo hữu, khi nào ngươi mở ra thông đạo không gian?" Ý nghĩ trong đầu Hàn Lập chuyển động, rất nhanh hạ quyết tâm, hỏi.

"Hiện tại tuy rằng ta đã tiến giai Đạo Tổ, nhưng muốn mở ra không gian thông đạo để ra ngoài, vẫn cần chuẩn bị một chút, hơn nữa lần này mở ra thông đạo không gian cũng không phải chỉ một người đi ra, ta còn có an bài khác, đợi đám người Sa Tâm đến rồi hãy nói. Không sai biệt lắm nửa năm sau a." Giải Đạo Nhân suy nghĩ một chút, nói ra.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, đối với chuyện này đương nhiên không dị nghị gì.

Hai người lập tức ly khai không gian Hoa Chi, đi ra bên ngoài.

Giải Đạo Nhân muốn mở ra thông đạo không gian sớm, nên rất nhanh cáo từ ly khai, Hàn Lập lại trở lại chỗ bế quan lúc trước.

Sau khi Giải Đạo Nhân ly khai đại điện, rất nhanh đến một gian mật thất bí mật.

Trong mật thất chỉ có một ngọn đèn, ngọn đèn chiếu sáng một mảnh nhỏ khu vực mờ nhạt, nơi khác vẫn như cũ đen kịt một mảnh.

Giờ khắc này, một bóng người mông lung màu đen đứng chắp tay bên cạnh ngọn đèn.

Giải Đạo Nhân chứng kiến bóng người màu đen, trên mặt cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết trước.

"Thạch đạo hữu, nhiều năm vất vả, hôm nay rốt cuộc một chốc mà thành, chúc mừng." Bóng người màu đen xoay người lại, khuôn mặt mơ hồ không rõ, thân hình cũng mê mê mang mang, tựa hồ cũng không phải là thực thể, mà là một cái hình chiếu.

"Còn phải đa tạ tiền bối năm đó chỉ điểm, năm đó ta thiếu niên khí phách, chém liên tục nhị thi, tính một mạch chém rụng đệ Tam Thi. Kết quả không ngờ tặc tử Ách Quái lại dẫn tới Thạch Không Ngư, lần trảm thi kia cũng tất nhiên thất bại. May mắn giây phút cuối cùng được tiền bối chỉ điểm, phong ấn trí nhớ thần hồn trên người Khôi Lỗi, hóa thân thành khôi, đến hạ giới tự nghiệm Khôi Lỗi chi đạo, lần này lại do khôi hóa người, lúc này mới hoàn toàn minh bạch chân ý Khôi Lỗi pháp tắc, rốt cuộc một lần hành động thành công." Giải Đạo Nhân vái chào về hướng bóng người mông lung, cảm kích nói.

"Bất quá là một điểm kinh nghiệm tu luyện mà thôi, Thạch đạo hữu có thể lĩnh ngộ, cũng là ngộ tính ngươi bất phàm." Bóng người mông lung nhàn nhạt nói ra.

"Bất kể thế nào, đại ân tiền bối, Thạch mỗ suốt đời khó quên." Giải Đạo Nhân cung kính nói.

"Lời cảm tạ trống rỗng như vậy, ta không muốn nghe nữa. Lần này ta tới, chẳng qua là muốn hỏi ngươi, hiệp nghị năm đó còn có giá trị hay không?" Bóng người mông lung hỏi.

"Đương nhiên, Thạch Không Ngư hại ta thảm hại như vậy, ta nếu không hảo hảo báo đáp hắn một phen, vậy quá tiện nghi cho hắn rồi." Giải Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Thạch Không Ngư chấp chưởng Ma Vực đã lâu, thực lực hùng hậu, xa xa không phải Tích Lân Không Cảnh nho nhỏ này của ngươi có thể đối phó, huống chi giờ phút này tuy ngươi chứng thành Đạo Tổ, nhưng đơn đả độc đấu, vẫn xa xa không bằng Thạch Không Ngư, không nên gấp gáp cầu thành, chúng ta chậm rãi bàn bạc kỹ hơn." Trong mắt bóng người mông lung hiện lên vẻ vui mừng, lập tức dặn dò.

"Ta hiểu rõ, ta sẽ không tái phạm sai lầm lần thứ hai, tiền bối yên tâm." Giải Đạo Nhân gật gật đầu, nói ra.

"Vậy thì tốt, đúng rồi, lần này ta tới đây, còn có một chuyện cần ngươi hỗ trợ." Bóng người mông lung nghe vậy, khẽ gật đầu, lập tức nói ra.

"Tiền bối, mời nói." Giải Đạo Nhân nghe vậy khẽ giật mình, lập tức nói ra.

Bóng người mông lung đi đến bên cạnh Giải Đạo Nhân, bờ môi khẽ nhúc nhích.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, vô thức nhìn về một phương hướng, sắc mặt khẽ biến.

...

Chỗ Hàn Lập bế quan.

Năng lượng màu vàng của quang cầu trong đan điền hắn sung túc hơn nhiều so với trước, giờ phút này còn đang quay tròn, cũng không tiêu tán.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Tiên Linh Lực, quanh người lập tức đại thịnh kim quang.

Từ lúc tiến vào Tích Lân Không Cảnh, khoảng chừng hơn một nghìn năm hắn không được vận chuyển Tiên Linh Lực thoải mái như vậy, lúc này chỉ cảm thấy trong lòng đại sướng.

Thời Gian pháp tắc chi lực ẩn núp trong cơ thể Hàn Lập nhiều năm, hôm nay rốt cuộc không bị trói buộc, giống như sóng dữ lao nhanh trong cơ thể hắn.

"Ô...ô...n...g" một tiếng, một viên luân màu vàng xuất hiện ở phía sau hắn, xoay tròn không thôi, chính là Chân Ngôn Bảo Luân.

Lập tức một bên khác của thân thể hắn loé lên hào quang, Quang Âm Tịnh Bình hiển hiện ra, sau đó hào quang chớp liên tục, những vật như Huyễn

Thần Sa Lậu, Đoạn Thời Lưu Hỏa, Đông Ất Thần Mộc nhao nhao hiển hiện, tự chuyển động vây quanh thân thể hắn.

Hàn Lập nhướng mày, Chân Ngôn Bảo Luân và những vật này giờ phút này đều tự động hiển hiện, cũng không phải do hắn kích phát.

"Chẳng lẽ lại muốn tới rồi..." Trong lòng của hắn cả kinh, lẩm bẩm.

Vào thời khắc này, từng sợi tinh ti Thời Gian pháp tắc từ trên những vật này bắn ra, ngưng tụ thành một cái vòng tròn màu vàng, lượn vòng không thôi.

Thời Gian pháp tắc chi lực trong cơ thể Hàn Lập tuôn ra ùn ùn, chui vào trong vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn màu vàng nhanh chóng biến lớn lên, trong nháy mắt to gấp bội lúc trước, toả ra kim quang chói mắt, hơn nữa rung động lắc lư dồn dập, phát ra thanh âm run rẩy bén nhọn.

"Vèo" một tiếng, một đoàn lục quang từ ngực hắn bay ra, lục quang thu vào hóa thành một cái tiểu bình màu xanh sẫm, chính là Chưởng Thiên Bình.

Chỉ thấy trên thân bình toả sáng hào quang, giống như một đoàn kiêu dương màu xanh lá, đồng thời tản mát ra một cỗ hấp lực cường đại.

"Vèo" một tiếng vang lên.

Vòng tròn màu vàng bay vụt đến, hơn nữa rất nhanh thu nhỏ lại, cuối cùng bằng với miệng Chưởng Thiên Bình, trực tiếp khảm lên trên đó.

Cả hai tiếp xúc, một cỗ Thời Gian pháp tắc chi lực bàng bạc từ trên Chưởng Thiên Bình nhộn nhạo ra.

Chưởng Thiên Bình lập tức nhanh chóng biến lớn, trong bình hiện ra vô số phù văn màu xanh lá, biến thành một đoàn xanh biếc, cuồn cuộn không thôi.

Ngay sau đó miệng bình chớp động lục quang, một đạo lục mang vừa thô vừa to từ đó phun ra, chui vào trong hư không phía trước.

------oOo------

Chương 992: Bí cảnh mê tung

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*

Ầm ầm!

Hư không phía trước chợt vỡ tan mở ra, từ trong đó tuôn ra vô số tinh quang, ngưng tụ thành tấm tinh bích một mặt, trên tấm tinh bích vô số cảnh vật nhanh chóng chớp hiện.

"Xoẹt" một tiếng, bỗng nhiên trên tấm tinh bích tỏa sáng hào quang, từ đó hiện ra một vòng xoáy thật lớn, xoay tròn không ngớt, phát ra một cỗ hấp lực cực lớn, bao phủ cả người Hàn Lập lại.

Sắc mặt Hàn Lập như thường cũng không có tránh né, mặc cho cỗ hấp lực cuốn người hắn lên.

Nhưng ngay đúng lúc đó, quang cầu màu vàng trong đan điền của hắn bất ngờ lóe lên rồi dập tắt, chợt Tiên Linh Lực vận chuyển trong thể nội trở nên chậm lại.

Vòng xoáy phát ra cỗ hấp lực cũng theo đó mà đại giảm, cả người Hàn Lập đã bị lôi kéo bay lên cũng ngưng động ngay tại đó, rồi lập tức "Bịch" một tiếng lần nữa trở xuống lại mặt đất.

Chỉ có điều trong đầu hắn trở nên đau xót, thần hồn không có chút lực phản kháng nào liền bị vòng xoáy hút vào, ánh mắt hắn liền tối sầm lại, mất đi ý thức.

Khi Hàn Lập khôi phục lại ý thức, thì thấy bản thân đã xuất hiện bên cạnh dòng sông lớn hoang vu.

Trong dòng sông lớn vẫn như cũ lơ lửng vô số quang cầu như giọt nước

đang không ngừng chảy xuôi "ào ào" về phía trước, so với lúc trước cũng không có khác biệt gì.

Giờ phút này Hàn Lập lấy hình thái thần hồn, lơ lửng bên cạnh dòng sông lớn.

"Lại tới nơi này, cũng không biết nơi này đến cùng là chỗ nào nữa?" Hàn Lập nhìn xung quanh, thì thào lẩm bẩm.

Suy nghĩ trong lòng hắn chuyển động, không có tới gần dòng sông lớn cũng như là tiến vào trong quang cầu nào đó, mà dọc theo dòng sông lớn đi về phía thượng nguồn, hắn muốn tìm điểm cuối của nơi này.

Lúc này hắn ở trạng thái thần hồn, phảng phất như một đám mây trắng bồng bềnh trôi nổi giữa không trung, theo gió mà đi, tuy vậy tốc độ cũng không nhanh cho lắm.

Cảnh sắc hoang vu vẫn như cũ, đi tới chỗ nào cảm giác đều giống như nhau, thực tế ngày đêm trong này không có thay đổi, thời gian trôi qua cũng vô cùng mơ hồ.

Hàn Lập một đường đi về phía trước, dựa theo tính toán trong lòng hắn thì cũng đã đi được đại khái bảy tám ngày rồi, con sông lớn bên cạnh cũng không có chút biến hóa nào.

Hắn dần dần cảm thấy mất kiên nhẫn, tuy vậy hắn vẫn nhẫn nại tiếp tục đi về phía trước thêm hai ngày, dù vậy dòng sông lớn bên cạnh vẫn như cũ không có chút mảy may biến hóa.

"Được rồi, không biết rõ nơi này cuối cùng bao xa nữa, nói không chừng có lẽ nơi này có huyễn thuật cấm chế nào đó, nếu cứ tiếp tục đi tới cùng thì cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi." Hàn Lập dừng bước lại, hơi trầm ngâm, nhìn về phía dòng sông lớn, đang muốn đi qua đó.

Đúng lúc đó, trên đỉnh đầu hắn lóe lên ánh sáng màu vàng, từ đó hiện ra một đám mây màu vàng lớn nhỏ chừng vài thước, trong đám mây có hai con mắt màu đen lớn chừng hạt đậu, nhìn Hàn Lập.

"Ngươi là bình linh!" Mắt Hàn Lập thấy mây vàng xuất hiện, trong lòng giật mình, hắn liền lập tức nhận ra bản thể của mây vàng.

Trong con mắt đen của mây vàng chớp động hai cái, dường như đang quan sát hắn.

"Không biết các hạ xuất hiện lúc này, là có chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày, lần nữa mở miệng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên mây vàng sáng lên, từ đó bắn ra một đạo tinh quang màu vàng, vô cùng nhanh chóng chui vào trong thần hồn hắn.

Thần hồn Hàn Lập căn bản không kịp tránh né, tinh quang màu vàng liền đã nhập vào người hắn, hóa thành một cỗ khí lưu ấm áp, dung nhập trong thần hồn.

Trong lòng của hắn kinh hãi, đang muốn mở miệng chất vấn, thì bình linh mây vàng giữa không trung bỗng nhiên lóe lên rồi lần nữa biến mất.

Hàn Lập ngạc nhiên đứng ngẩn người chốc lát, tiếp đó tra xét cẩn thận tình hình trong thần hồn, thủy chung cũng không tra tìm ra được vẻ khác thường nào cả, cũng không có chút cảm giác khó chịu.

Hắn im lặng một lát, rồi tạm thời gác lại việc này, đi tới một bên dòng sông lớn, nhìn thẳng xuyên qua vô số quang cầu bên trong dòng sông.

Trải qua nhiều lần xuyên qua như vậy, hắn đối với lai lịch quang cầu trong dòng sông cũng có suy đoán đại khái.

Những quang cầu này, mỗi một cái đều đại diện cho một tọa độ thời gian, chỉ cần tiến vào quang cầu liền có thể trở về thời điểm đó trong quá khứ.

Vẻ mặt Hàn Lập lộ ra do dự, ánh mắt chớp động không thôi.

Thần thông xuyên qua thời gian của Chưởng Thiên Bình hắn chưa từng được nghe thấy, nếu có thể hoàn toàn nắm giữ được nó, chỗ tốt có thể nói là

không cách nào đo lường được.

Không nói những cái khác, có môn thần thông này, muốn dò xét chuyện trong quá khứ liền dễ dàng rất nhiều.

Chẳng qua số lượng quang cầu trong dòng sông thật sự có quá nhiều, hơn nữa dường như không có cái quy luật nào đáng nói, có vẻ hơi lộn xộn, nếu muốn xuyên qua quá khứ nào đó, cũng chỉ có thể nhìn vào vận may của mình.

Hàn Lập thở dài, trong lòng thầm nghĩ nếu có thể khống chế được tọa độ thời gian để xuyên qua quá khứ, giờ phút này hắn có phần muốn dò xét những lời Giải Đạo Nhân nói vừa rồi có là thật hay là giả.

Hiện giờ Giải Đạo Nhân đã dung hợp với bộ thành hài kia, tu vi một bước lên trời, đạt tới cảnh giới Đạo Tổ, cũng vì vậy mà giữa hai người bọn hắn đã sinh ra một ít ngăn cách, không còn thân thiết gắn bó giống như trước đó nữa.

Những lời Giải Đạo Nhân vừa mới nói, ăn khớp hợp lý cũng không có chút sơ hở.

Chẳng qua Hàn Lập vẫn luôn cảm thấy trong đó có ẩn tình nào đó.

Vào ngay lúc đó, dị biến nảy sinh.

Quang cầu trong dòng sông đột nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, giống như nổi lên sóng lớn.

Ngay sau đó, từng tiếng "Vù vù vù" huýt gió!

Chợt từ trong sông lớn bay ra mười cái quang cầu to nhỏ, lưu lại trong dòng sông gần Hàn Lập, không hề lưu chuyển về phía trước.

Vẻ mặt Hàn Lập lộ vẻ ngạc nhiên, hắn liền quan sát cẩn thận những quang cầu kia.

Trên quang cầu cũng giống như lúc trước, hiện ra đủ loại cảnh tượng, chỉ là cảnh tượng quang cầu lần này cơ bản giống nhau, đều là một mảnh cung điện lộng lẫy.

"Mảnh cung điện này, sao mà nhìn có hơi quen mắt nhỉ?" Hàn Lập thì thào lẩm bẩm, nhìn qua lập tức giật mình.

Mảnh cung điện trên quang cầu này chính là mảnh kiến trúc lân cận Thiên Cơ điện, nhìn tình cảnh trên những quang cầu này, khắp nơi mảnh cung điện lúc này đang phát sinh ra một trận kịch chiến.

Hàn Lập hết sức kinh ngạc, trầm ngâm một lát, ánh mắt liền rơi vào quang cầu lớn nhất, rồi tiến gần hai bước.

Đột nhiên trên quang cầu phóng xuất ra một cỗ lực lượng thôn phệ thật lớn, "Vèo" một tiếng, hút thần hồn Hàn Lập vào bên trong.

Hắn chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại, lần nữa mất đi ý thức.

...

Không biết trải qua bao lâu, Hàn Lập chậm rãi tỉnh lại, phát hiện giờ phút này hắn đã nhập vào nam tử trẻ tuổi mặt áo giáp màu đen trên người, cả người nằm bên trong tòa cung điện đã đổ sụp gần nửa, vị trí đan điền dưới bụng bị lưỡi dao xuyên qua tạo thành một cái lỗ lớn, từ đó chảy ra máu tươi không ngừng.

Còn trên đỉnh đầu hắn đang lơ lửng một cái quang luân màu vàng trong suốt một nửa, phía trên chớp động hơn một ngàn đoàn Thời Gian đạo văn.

Tiếng vang không ngừng liên tục từ phụ cận truyền đến, hiển nhiên đang kịch chiến.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cũng không có lập tức điều khiển nam tử mặc áo bào màu vàng đứng lên, mà lấy thần niệm câu thông ký ức còn sót lại của gã.

Lập tức một cỗ ký ức khổng lồ tràn vào đầu Hàn Lập, hắn vội vàng tiêu hóa những ký ức đó, một hồi lâu mới hoàn toàn hấp thu.

Nam tử mặc áo bào màu vàng này tên là Ô Tuyên, chính là một tên tù phạm bị giam vào

Tích Lân Không Cảnh, về sau được Thạch Không Giải cũng chính là Giải Đạo Nhân thu về dưới trướng, bởi vì có thực lực không yếu cho nên mới có thể giữ chức cận vệ theo sát Giải Đạo Nhân.

Hơn trăm năm trước Giải Đạo Nhân đã bắt đầu bế quan tu luyện, ý đồ muốn chém rụng một thi cuối cùng, để thực hiện một bước trọng yếu cuối cùng kia, khắp nơi Tích Lân Không Cảnh cũng vì vậy mà trở nên giới nghiêm.

Không nghĩ ra, đột nhiên hôm nay có số lớn địch nhân giết vào, bức thẳng tới Thiên Cơ điện nơi Giải Đạo Nhân bế quan.

Hàn Lập nhìn thấy ký ức Ô Tuyên, ánh mắt nổi lên ánh sáng kỳ dị.

Trước đó hắn đứng bên cạnh dòng sông lớn từng có ý nghĩ muốn dò xét kịch biến của Giải Đạo Nhân năm đó, mà không ngờ giờ phút này liền tới nơi này, chẳng lẽ hắn đã có thể điều khiển được tọa độ thời gian xuyên qua quá khứ rồi sao?

Hàn Lập càng nghĩ càng cảm thấy không phải ngẫu nhiên, mặc dù không biết vì sao, nhưng quả thật hắn có năng lực khống chế được tọa độ thời gian.

Có lẽ trước đó bình linh đã gây nên, cũng có thể là có nguyên nhân nào khác.

Nhưng bất kể như thế nào, chuyện này đối với hắn đều là việc không thể tốt hơn.

Hàn Lập rất nhanh đứng lên, đi ra cửa đại điện đổ sụp rồi nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài bầu trời thỉnh thoảng có thể nhìn thấy từng đầu khôi lỗi chém

giết cùng một chỗ, hơn nữa cũng có một ít người có năng lực bay trên ngời chém giết lẫn nhau, tiếng vang rung trời.

Song phương giao chiến, một bên giống như Ô Tuyên, mặc áo giáp màu đen, còn một bên khác thì lại mặc trên người chiến giáp màu tím đen.

Hàn Lập đối với chiến giáp màu tím đen cũng không lạ lẫm gì, chính là áo giáp hộ vệ của Dạ Dương vương triều.

Những thân thể người Dạ Dương vương triều này cao lớn dị thường, làn da hiện ra màu xanh đen, mặt ngoài càng lộ ra từng đạo hoa văn hình rồng, răng nanh trong miệng lộ ra ngoài, nhìn phảng phất giống như Ác Quỷ dữ tợn.

Số lượng những người này không nhiều, nhưng thực lực lợi hại phi thường, lực lớn vô cùng, hơn nữa tốc độ cũng nhanh như lôi điện.

Mặc dù số lượng bên Tích Lân Không Cảnh đông hơn, tuy vậy vẫn rơi ở thế hạ phong.

"Đây là Yểm Long vệ, xem ra năm đó đúng là Thạch Không Ngư đã đột kích." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Hắn từng nói chuyện tán gẫu với Thạch Xuyên Không, từng nghe y nói qua đủ loại bí mật quân đoàn của Dạ Dương vương triều, nhiều lần tán gẫu về chuyện của Yểm Long vệ, đây là một chi quân đoàn được tạo thành từ Luyện Thể sĩ thuần túy, chỉ có trực tiếp nghe theo điều lệnh của Ma Chủ.

Xem ra giờ phút này, thực lực những Yểm Long vệ này quả thực bất phàm, thực lực mỗi người đều không thua gì cao thủ đã đả thông một trăm năm mươi huyệt huyền khiếu.

Hai mắt Hàn Lập nhìn cuộc chiến ở phía ngoài, ánh mắt liền nhìn về phía nơi xa.

Từ nơi này nhìn lại, mơ hồ có thể nhìn thấy nơi xa có bốn tòa tháp nhọn chín tầng, phân biệt đứng sừng sững bốn phía hẻo lánh quanh một tòa

quảng trường bạch ngọc.

Mà ngay chính giữa quảng tường, đứng lặng một tòa đại điện lưu ly mang khí thế hùng hồn, chính là Thiên Cơ Điện.

Càng đến gần nơi đó, cuộc chiến càng thêm kịch liệt.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, lôi kéo áo giáp trên người che khuất vết thương ở trên bụng lại, rồi vận chuyển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, cả người bắn ra, lao nhanh về phía Thiên Cơ Điện.

Hắn mượn nhờ mảnh cung điện gần đó để che dấu thân hình, nhanh chóng tới gần Thiên Cơ Điện.

Ngay từ đầu dựa vào Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, cho nên không có ai chú ý tới hắn, chẳng qua càng đến gần Thiên Cơ Điện, chém giết xung quanh càng thêm kịch liệt, người càng lúc càng nhiều, cuối cùng cũng có người phát hiện ra hắn.

Một tên Yểm Long vệ cầm trong tay chiến đao như điện đánh tới, gân cốt trong thể nội vang lên âm thanh bùng nổ không ngừng, chiến đao tím đen trong tay hóa thành một đạo đao quang hình rồng chém về phía đầu Hàn Lập.

Ô Tuyên chỉ mở ra hơn một trăm huyền khiếu, thực lực so với Yểm Long vệ chênh lệch không nhiều, tuy nhiên giờ phút này Hàn Lập đang sử dụng bộ thân thể này, cho nên nhãn lực nhận thức thậm chí sức phán đoán tự nhiên khác nhau rất lớn.

Cả người hắn khẽ lay động hai bên, biến thành chín cái bóng hình, trong nháy mắt thoáng qua một đao sét đánh này.

Chín cái bóng hình lập tức ngưng tụ một thể sau lưng tên Yểm Long vệ kia, cả người Ô Tuyên hiện ra liền tiếp tục bay vụt về phía trước.

Tên Yểm Long vệ kia đang muốn đuổi theo, nhưng lại bị người Tích Lân Không Cảnh ngăn bước chân lại, đánh phải từ bỏ truy kích.

Hàn Lập mắt thấy hành tung đã lộ, dứt khoát buông tay buông chân, tả xuyên hữu đột kịch chiến với đám người Yểm Long vệ, kiệt lực nghiền ép mỗi một phần lực lượng của bộ thân thể này, hơn nữa còn thi triển thân pháp đến cực hạn, không ngừng giao thủ với người khác, rất nhanh tới gần Thiên Cơ điện.

Cuộc chiến nơi này càng thêm kịch liệt, đội ngũ hai phe chém giết lẫn nhau ngay trước cửa đại điện.

"Đó là..." Hàn Lập che dấu người trốn sau vách tường phế tích gần đó, rồi nhìn về phía cửa đại điện.

Người cầm đầu một phương Tích Lân Không Cảnh không ngờ chính là Sa Tâm, nàng thao túng năm bộ khôi lỗi, cùng chém giết một đoàn với một người mặc chiến giáp màu xanh.

Người nọ không phải ai khác, chính là Ách Quái.

Huyền khiếu trên người lão chớp động hào quang, ước chừng sáu bảy trăm chỗ, trong tay lão nắm lấy thanh Man Long Kiếm.

Dung mạo hai người thoạt nhìn cũng không có biến hóa gì lớn, chỉ là khí chất sắc sảo hiển nhiên không khôn khéo bằng sau này.

"Ách Quái, không ngờ ngươi lại cấu kết với Thạch Không Ngư, mưu hại chủ nhân, tội đáng chết vạn lần!" Sa Tâm phẫn nộ quát.

"Kẻ thức thời mới là chang tuấn kiệt, hôm nay Thạch Không Giải hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Sa Tâm, nhìn vào phân lượng kết giao giữa ta với ngươi, ta khuyên ngươi hãy quy thuận Thánh Hoàng, lấy thực lực của ngươi, nhất định Thánh Hoàng sẽ trọng dụng." Ách Quái cười nói.

"Mơ tưởng!" Sa Tâm hừ lạnh một tiếng, điều khiển năm bộ khôi lỗi phát ra công kích phô thiên cái địa.

------oOo------

Chương 993: Trận chiến năm đó

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Ciel Phạm

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ách Quái cười lạnh một tiếng, Man Long kiếm trong tay hóa thành một luồng khí màu đen bay lượn, ngăn cản toàn bộ công kích của khôi lỗi.

Cùng lúc đó kiếm khí phun ra nuốt vào, cuốn lấy năm bộ khôi lỗi và Sa Tâm, ngăn cản không cho rời đi.

Toàn bộ Yểm Long Vệ tạo thành một thế trận hợp kích, ngăn cản những người muốn tiến vào cửa chính Tích Lân Không Cảnh.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng bắt đầu tính toán, sau một khắc cả người bay tới, hóa thành một đạo bóng đen đánh về phía cổng vào đại điện.

Ba tên Yểm Long Vệ lập tức phát hiện ra Hàn Lập, ngay sau đó một thanh kiếm quang màu vàng, một đạo đao mang sáng bóng, còn có một đạo thương ảnh màu xanh đồng thời tấn công về phía Hàn Lập.

Thân thể Hàn Lập chuyển động liên tục, chân đạp mạnh một cái lên mặt đất, tốc độ đột nhiên tăng lên ba phần, vượt lên trước một bước, tiến vào phạm vi công kích của ba người ở phía trước.

Cùng lúc đó, cánh tay hắn vung lên, một đạo thanh ảnh bắn ra từ trong tay áo hắn, linh hoạt như một con rắn, quấn lấy vũ khí của ba người kia, đó là một cây trường tiên màu xanh.

Vật này hắn lấy được từ trên thi thể của một tên Yểm Long Vệ.

Bị trường tiên màu xanh cuốn lấy nên vũ khí của ba người ngay lập tức bị đình trệ.

Chân Hàn Lập lại đạp mạnh lên mặt đất, trên làn da ẩn hiện màu máu, cơ thể nhoáng một cái đã tới bên kia, sau đó hóa thành mấy đạo tàn ảnh mơ hồ, tốc độ nhanh hơn vài phần so với lúc nãy, cơ thể lóe lên bay qua khỏi chỗ ba người đang đứng và tiếp tục đánh tới hướng Thiên Cơ điện.

Hắn đã sớm hạ quyết tâm, không quần chiến với bất kì kẻ nào để tránh lãng phí thời gian, còn không ngần ngại cưỡng ép toàn bộ tiềm năng của cơ thể, tranh thủ tiến vào Thiên Cơ điện.

Nhưng vào lúc này, một bóng người màu tím trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hắn.

Thân hình người này vô cùng to lớn, so với Yểm Long Vệ bình thường thì cao hơn hai cái đầu, gã mặc một chiếc áo giáp màu tím, giữa ngực có khắc hoa văn một đầu rồng màu vàng, nhìn giống như là thủ lĩnh Yểm Long Vệ.

Một cánh tay to lớn của gã vẽ thành hình vòng tròn, ánh sáng màu đen từ trong tay gã tản ra, bao phủ mấy đạo nhân ảnh do Hàn Lập biến thành.

Mấy đạo nhân ảnh bị hắc quang bao lại, đột nhiên trở nên chậm chạp hơn rất nhiều, và dường như sẽ bị giải quyết.

"Hừ! Thân pháp tài mọn, cũng dám tới khoe khoang!" Thủ lĩnh Yểm Long Vệ cười lạnh một tiếng, tay phải nắm lại thành quyền, hung hăng đập xuống.

Một quyền phong màu đen dữ dội bộc phát trên nắm tay, mấy đạo nhân ảnh giống như bọt nước, đụng vào quyền phong màu đen lập tức trở nên tán loạn.

Nhưng thân ảnh Hàn Lập cũng không thấy xuất hiện, giống như đã biến mất hoàn toàn.

"Cái này..." Thủ lĩnh Yểm Long Vệ đột nhiên sững sờ.

"Ở phía trên!" Giọng nói của Ách Quái truyền đến, thủ lĩnh Yểm Long Vệ nghe vậy vội vàng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một bóng người mơ hồ xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Yểm Long Vệ, đó là Hàn Lập.

Lúc này, cơ thể hắn trở nên một mảnh huyết hồng, như muốn nhỏ ra máu tươi, nhưng tốc độ lại nhanh hơn so với trước, mang theo đạo tàn ảnh, "Vèo" một tiếng bay vút qua đầu thủ lĩnh Yểm Long Vệ.

Thủ lĩnh Yểm Long Vệ muốn chặn lại, nhưng đã không kịp.

"Ô Tuyên từ khi nào lại có thực lực như thế này!" Sa Tâm cũng chú ý đến nơi đây, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cánh tay nàng vung lên.

"Đều là phế vật!" Ở giữa không trung, Ách Quái nhìn thấy cảnh này, khuôn mặt giận dữ, vung tay lên.

Trên cánh tay gã sáng lên gần một trăm huyền khiếu, hiện ra huyết quang mơ hồ nhè nhẹ.

Sau một khắc, Man Long kiếm trong tay gã hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen bắn ra, trong nháy mắt xuất hiện ở phía sau lưng cách Hàn Lập nửa trượng, đâm về phía trái tim của hắn.

Khuôn mặt Hàn Lập khẽ thay đổi, cơ thể né sang một bên, nhưng tốc độ của Man Long kiếm thực sự quá nhanh, không thể né tránh hoàn toàn được, cánh tay trái của hắn đã bị đâm trúng.

Ánh mắt hắn lóe lên, nhưng hắn không làm gì hết, mặc kệ Man Long kiếm chém xuống, cơ thể hắn lại bay vọt tới phía trước.

Nhưng tại thời điểm này, một đạo kim ảnh ở bên cạnh phóng tới, trong nháy mắt đã ở ngay sau lưng Hàn Lập, đó là một con khôi lỗi đại bàng màu vàng, hai móng vuốt màu vàng sắc bén chụp lấy Man Long kiếm.

Man Long kiếm dễ dàng phá hủy hai móng vuốt màu vàng sắc bén kia, "Phốc xuy" một tiếng, đâm xuyên qua ngực con khôi lỗi đại bàng, nhưng sức mạnh của Man Long kiếm cũng đã cạn kiệt và đình trệ tại chỗ.

Ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng cơ thể hắn vẫn tiếp tục di chuyển, phía trước đã không còn thứ gì ngăn cản, thân ảnh của hắn lóe lên bay vào cửa chính Thiên Cơ điện.

Khuôn mặt Ách Quái giận dữ, bỗng nhiên nhìn về phía Sa Tâm.

Khóe miệng Sa Tâm lộ ra một nụ cười, đắc ý nhìn Ách Quái.

"Phái mấy người vào điện giết tên tặc tử kia, tuyệt đối không thể để cho hắn ngăn cản Thánh hoàng đại nhân!" Ách Quái không quan tâm đến Sa Tâm, nổi giận gầm lên một tiếng.

Ách Quái tựa hồ có uy quyền rất cao, bốn tên Yểm Long Vệ nghe vậy lập tức rời khỏi chiến trường, đuổi theo Hàn Lập. Khuôn mặt thủ lĩnh Yểm Long Vệ xanh mét, cũng chạy vào bên trong điện.

Đôi mắt Sa Tâm xoay chuyển, hai ngón tay bắt đầu chuyển động, con khôi lỗi đại bàng bị Man Long kiếm xuyên thủng lúc nãy đột nhiên mở cả hai mắt ra.

Hai đạo kim quang từ bên trong mắt nó bắn ra, lóe lên chui vào bức tường thạch bích bên cạnh cửa điện.

"Phanh" một tiếng, hai cánh cửa điện đang mở đột nhiên đóng lại.

Một vài người cùng thủ lĩnh Yểm Long Vệ không kịp dừng lại, đâm sầm ngay vào cửa chính, trên cửa điện lóe lên tia bạch quang, nhưng nó vẫn đứng sừng sững bất động.

"Ngươi..." Ánh mắt Ách Quái lạnh lùng, tràn đầy sát khí nhìn về phía Sa Tâm.

"Cửa chính Thiên Cơ điện đã bị phong bế, cấm chế trên cánh cửa là do chủ nhân tự tay thiết lập, dựa vào các ngươi đừng mơ có thể mở ra. Ách Quái, ngươi lần này tính sai rồi!" Sa Tâm kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng, cười lạnh nói.

...

Hàn Lập nhìn cửa điện phía sau lưng đột nhiên bị phong bế, hơi ngẩn ra, ngay sau đó cũng không để ý tới nữa, đi vào bên trong điện dò xét.

Tình huống bên trong Thiên Cơ điện, giống như đúc nhiều năm sau này, khắp nơi đều là mảnh vỡ của bàn ghế, còn có cốt giáp của khôi lỗi đã bị tàn phá, dường như vừa trải qua một cuộc chiến.

Lúc này, bên trong điện không có một bóng người, khắp nơi bao phủ bởi một màn sương máu, tản mát ra mùi ngai ngái.

Huyết vụ này cũng không gây tổn hại gì, ngược lại cơ thể Hàn Lập lúc trước vì kích phát tiềm năng mà động tác bị chậm lại rất nhiều, vậy mà sau khi chạm vào lớp huyết vụ này, nó lập tức hoà hoãn hơn.

Hắn kinh ngạc, nhưng cũng không chú ý đến nó, cơ thể nhoáng một cái chạy ra sau ngôi đền.

Đúng như dự đoán, băng ghế đá màu đen vẫn nằm ở đó.

Trong lòng hắn vui vẻ, tay nắm lấy chiếc ghế đá xoay một cái.

"Rặc rặc" một tiếng, mặt đất phía sau ghế đá lập tức lộ ra một thông đạo màu đen, thông xuống lòng đất.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, quả nhiên cơ quan ở đây không có thay đổi.

Hắn vận công Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, cơ thể bay xuống, như chiếc xe nhẹ chạy dọc theo thang đá, nhanh chóng đi đến cánh cổng ở cuối thang đá.

Đằng sau cánh cổng là hang động ngầm khổng lồ, trong động truyền ra tiếng nổ mạnh ầm ầm như sấm sét, khiến cho toàn bộ hang động dưới lòng đất rung chuyển.

Hàn Lập im lặng đi tới trước cửa và cẩn thận quan sát nó.

Không có sự khác biệt giữa hang động dưới lòng đất và sau này, bên trong là một Huyết Hồ khổng lồ, đang nhộn nhạo dữ dội.

Chỉ là ở giữa hồ không có đặt quan tài thủy tinh, mà lơ lửng một bệ đá huyết hồng hình vuông.

Xung quanh bệ đá có chín cột ngọc cao lớn màu máu, trên thân khắc vô số đường hoa văn, tản mát ra huyết quang chói mắt, ngưng tụ thành một tầng hào quang huyết hồng dày đặc, bao bọc lấy bệ đá vào bên trong.

Trên bệ đá lúc này có một bóng người đang khoanh chân ngồi, chính là Giải Đạo Nhân, toàn thân được bao trùm trong kim quang chói mắt.

Lúc này hai mắt gã nhắm nghiền, lông mày rung động, dường như đang chịu một nỗi đau khủng khiếp.

Cơ thể Giải Đạo Nhân run rẩy nhẹ, từng sợi sương mù màu xám trắng chớp động lân quang từ trong cơ thể gã bay ra rồi bay lên phía đỉnh đầu gã.

Vào thời điểm này, chúng ngưng tụ thành một khối không khí lớn hơn một trượng, cuồn cuộn chuyển động không ngớt, ngưng tụ lại thành một hình người mơ hồ.

Trên không gian bên cạnh Huyết Hồ có ba đạo nhân ảnh đan xen, đang giao thủ kịch liệt.

Tiếng nổ ầm ầm là do ba người này gây ra.

Ba bóng người một đen một trắng một tím giao thủ với nhau, hai màu đen và trắng là hai cỗ khôi lỗi trảm thi của Giải Đạo Nhân, còn bóng người màu tím là một người trung niên mặc áo giáp màu tím.

Người này Hàn Lập đã từng gặp, chính là Ma Chủ Thạch Không Ngư.

"Không, đây không phải là người thật, mà là một cỗ khôi lỗi!" Hai mắt Hàn Lập nhìn người trung niên kia, trong lòng khẽ động, ngay lập tức nhận ra đó chính là thân ảnh Thạch Không Ngư.

Ngẫm lại bên trong Tích Lân Không Cảnh không cho phép người có cảnh giới Đại La bước vào, chân thân Thạch Không Ngư dĩ nhiên không thể vào được, chỉ có cách phụ thể vào khôi lỗi để tiến vào mà thôi.

Động tác của ba người nhanh như chớp, phần lớn chỉ có thể nhìn thấy ba hình bóng mơ hồ, với tốc độ phản ứng của Hàn Lập, cũng không thể theo kịp chuyển động của ba người.

Ba đạo nhân ảnh lúc tan lúc hợp, mỗi lần giao thủ đều phát ra tiếng nổ mạnh như sấm rền, khiến không gian chấn động mãnh liệt.

Dường như có một tầng cấm chế trong hang động ở đây, không gian bị chấn động trùng kích như vậy nhưng chỉ bị rung chuyển, lại không tạo ra ảnh hưởng gì quá lớn.

Nước trong Huyết Hồ như một cơn sóng cuồn cuộn dữ dội, càng dâng lên sương mù màu máu nồng đậm, tràn ngập toàn bộ không gian dưới lòng đất.

Khôi lỗi màu tím Thạch Không Ngư này có thực lực rất mạnh, toàn thân quấn quanh từng đạo hồ quang màu tím, thân hình di chuyển tựa như điện long màu tím xẹt qua hư không, dẫn tới tiếng nổ vang trầm thấp, những nơi đi qua đều tạo ra vết nứt không gian.

Thực lực hai cỗ trảm thi khôi lỗi của Giải Đạo Nhân cũng rất mạnh mẽ, cơ thể của chúng được bao bọc bởi một tầng kim quang và không bị áp chế bởi Tích Lân Không Cảnh, có thể thi triển Ma khí và pháp tắc công kích.

Nhưng đáng tiếc khôi lỗi của Thạch Không Ngư quá lợi hại, hai cỗ khôi lỗi của Giải Đạo Nhân không thể đánh bại nó.

Tuy nhiên, Thạch Không Ngư cũng không làm gì được hai cỗ khôi lỗi kia, thực lực của cả hai bên ngang ngửa với nhau.

Sau một trận va chạm dữ dội, cả hai bên đều thối lui về phía sau.

"Thạch Không Ngư đạo hữu, đừng cố gắng nữa, mặc dù khôi lỗi của ngươi bất phàm, nhưng vẫn không thắng được ta. Ta nghĩ ngươi nên từ bỏ đi, Thạch đạo hữu hôm nay đã không còn tu Không Gian Pháp Tắc, sẽ không tạo thành uy hiếp với ngươi, chi bằng hãy nghĩ biện pháp hóa giải ân oán trước kia, chung sống hòa bình. Nói cho cùng, tất cả mọi người đều là người trong Thánh Vực, Thiên Đình mới là địch nhân của chúng ta." Giải Đạo Nhân màu trắng nói.

Thạch Không Ngư hừ một tiếng, không mảy may để ý đến lời nói của Giải Đạo Nhân màu trắng này, cơ thể nhoáng một cái đã biến mất không thấy gì nữa.

Sắc mặt Giải Đạo Nhân màu trắng khẽ biến, cơ thể vội vàng tránh sang bên cạnh, vừa di chuyển sang chỗ khác cách hai ba trượng thì một nắm đấm lôi quang đã xuất hiện, oanh kích ngay tại vị trí lúc nãy gã đứng.

"Phốc xuy" một tiếng!

Chỗ bị nắm đấm đánh trúng, không gian giống như mặt hồ rung động lắc lư nứt toác ra, trực tiếp sụp đổ tạo thành một lỗ thủng màu đen lớn bằng vạc nước.

Lúc này, một bóng đen lóe lên trên đỉnh đầu của Thạch Không Ngư, chính là khôi lỗi Giải Đạo Nhân màu đen kia trống rỗng xuất hiện.

Tay gã cầm một thanh kiếm màu đen, sau một hồi vang lên tiếng "Xùy xùy" sắc nhọn lẫn trong tiếng gió, từng đạo đao mang màu đen nở rộ ra, ngưng tụ thành một đóa hoa sen màu đen, chém xuống Thạch Không Ngư.

Đao mang lướt qua, hư không giống như giấy dễ dàng bị chém toạc ra!

------oOo------

Chương 994: Là ta?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đối mặt với chiến đao trong tay Giải Đạo Nhân màu đen chém xuống, Thạch Không Ngư không sợ hãi chút nào, giơ cánh tay đánh lên phía trên một quyền, trên nắm tay màu tím lôi quang đại phóng.

"Ầm ầm" vang lên một tiếng thật lớn!

Quyền đao chạm vào nhau, không gian chấn động kịch liệt, trực tiếp xé rách không gian ra bảy tám vết nứt.

Thạch Không Ngư cùng Giải Đạo Nhân màu đen đều bị đẩy lui về phía sau. Nhưng ngay sau đó, ba người lại rất nhanh chém giết với nhau lần nữa.

Hàn Lập núp ở phía xa nhìn thấy cảnh này, lúc đầu kinh ngạc sau đó thần tình rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, mặt lộ vẻ vẻ do dự.

Tình cảnh nơi đây, so với chuyện lúc trước Giải Đạo Nhân nói cho hắn biết không khác biệt nhiều, xem ra Giải Đạo Nhân cũng không nói dối mình, thậm chí trình độ kịch liệt của trận chiến này vượt xa lúc Giải Đạo Nhân kể lại.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn thoáng qua hư ảnh vòng tròn trên không trung, phía trên đã tắt đi không ít thời gian đạo văn. Sau đó hắn thu hồi ánh mắt, suy nghĩ bây giờ có nên rời đi hay không.

Kỳ thật nói cho cùng, bản thân tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa gì nhiều, căn bản không có khả năng dùng cái thân thể yếu ớt này giúp Giải Đạo Nhân làm được chuyện gì, vả lại hắn đã biết rõ tương lai Giải Đạo

Nhân cuối cùng cũng thành tựu Đạo Tổ cảnh, đối với Giải Đạo Nhân mà nói, tất cả những chuyện phát sinh bây giờ, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Chỉ là thật vất vả mới xuyên không đến đây một lần, hắn đang cân nhắc có nên đi qua địa phương khác xem thử. Vào thời khắc này, sau khi va chạm "Ầm ầm" một tiếng, trận chiến đột nhiên dừng lại im lặng.

Thân hình Thạch Không Ngư lùi ngược về phía sau, dừng lại dưới cửa vào mặt đất động quật.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, vội vàng trốn đến bóng tối phía sau cửa, đồng thời toàn lực vận chuyển 《Vạn Khiếu Không Tịch Thuật》, thu liễm khí tức.

Thạch Không Ngư còn chưa phát ra công kích lần nữa, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên mặt thậm chí lộ ra vẻ tươi cười.

Đối phương còn chưa công kích, hai cỗ Trảm Thi Khôi Lỗi cũng không có động thủ.

Bất quá chứng kiến thần tình trên mặt Thạch Không Ngư, hai cỗ Khôi Lỗi nhíu mày giống như thường nhân, biểu lộ rất sống động, không khác gì người thật.

"Thạch Không Ngư đạo hữu, thực lực hai bên chúng ta tương đương nhau, đánh tiếp bao lâu nữa cũng sẽ không có kết quả, ta nói lại lần nữa, ngươi nên rời đi." Giải Đạo Nhân Màu trắng chậm rãi mở miệng nói ra.

"Đúng vậy, ta đã sớm biết chúng ta thực lực tương đương, hầu như không có khả năng đánh bại các ngươi." Thạch Không Ngư mỉm cười nói.

Hàn Lập ở đằng sau cửa vào nghe được Thạch Không Ngư nói, trong lòng hơi ngẩn ra. Nếu đúng như lời Thạch Không Ngư nói, vì cái gì gã lại kịch chiến cùng hai cỗ Trảm Thi Khôi Lỗi lâu như thế, hiển nhiên có mưu đồ khác!

Hai cỗ Trảm Thi Khôi Lỗi bây giờ cũng ý thức được vấn đề này, sắc mặt

trầm xuống sau đó, lập tức hóa thành hai đạo hào quang hắc bạch, đánh về phía Thạch Không Ngư.

"Hặc hặc..." Thạch Không Ngư cười ha ha, không để ý tới hành động của hai cỗ Trảm Thi Khôi Lỗi một chút nào, đột nhiên đánh một quyền vào trên ngực.

"Phốc xuy" một tiếng, một khối xương cốt lớn chừng quả đấm màu xám từ trong cơ thể lão bắn ra, phía trên khắc họa phù văn màu đen như một con bạch tuộc.

Mảnh xương cốt màu xám vừa rời khỏi thân thể Thạch Không Ngư, mặt ngoài lập tức hiện ra hỏa diễm màu xám, bốc cháy lên hừng hực.

Bên trong ngọn lửa màu xám mơ hồ hiện ra vô số phù văn màu đen, ngưng tụ thành một đồ án mặt người, ngũ quan dữ tợn, tràn ngập vẻ oán hận khắc cốt bi phẫn, làm cho người ta nhìn thấy kinh hãi, trong miệng phát ra quái âm dồn dập.

Lập tức, một cỗ pháp tắc u lãnh chấn động từ trong ngọn lửa màu xám phát ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tích Lân Không Cảnh bài xích hết tất cả năng lượng nguyên khí, lực lượng pháp tắc cũng không ngoại lệ.

Cỗ pháp tắc u lãnh vừa xuất hiện, lập tức bắt đầu suy yếu, nhưng cũng không lập tức biến mất mà vẫn khuếch tán ra ngoài như cũ, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ không gian dưới mặt đất.

Hàn Lập trốn phía sau lưng Thạch Không Ngư, khoảng cách gần nhất, bị lực lượng pháp tắc này ảnh hưởng đến đầu tiên.

Hắn cảm thấy trong đầu mê man, một cỗ lực lượng quỷ dị vô hình thẩm thấu trực tiếp tiến vào sâu trong trí óc của hắn, đảo loạn thần hồn.

Thần hồn Hàn Lập nguyên bản bình thường đột nhiên trở nên ảm đạm, giống như bị phủ lên một lớp tro bụi, lực lượng thần hồn cũng xao động

quay cuồng lên, trong miệng thần hồn tiểu nhân phát ra tiếng gầm rú bực bội.

Trước mắt hắn hiện ra các loại huyễn tượng kỳ quái, đây là dấu hiệu Tâm Ma nổi lên. Cùng lúc đó, trong bụng Hàn Lập rối loạn, thân thể sinh ra không biết bao nhiêu năm chưa từng có cảm giác buồn nôn, bây giờ muốn phun ra hết lục phủ ngũ tạng.

"Đây là pháp tắc gì!"

Trong lòng Hàn Lập hoảng hốt, vội vàng cắt đứt liên hệ cùng thân thể, đồng thời toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, ổn định thần hồn bị chấn động.

Hai cỗ Trảm Thi Khôi Lỗi cũng bị lực lượng u lãnh pháp tắc bao phủ, trên mặt lập tức hiện lên vẻ thống khổ.

" Pháp Tắc nguyền rủa!" Sắc mặt hai cỗ khôi lỗi đại biến, lập tức dừng thân hình lại, sau đó toàn lực bay tới bên Giải Đạo Nhân.

Đồng thời trên người bọn chúng hắc quang đại thịnh, bộc phát ra hai cỗ pháp tắc chấn động mãnh liệt, bao phủ cả Giải Đạo Nhân và vòng bảo vệ huyết sắc vào bên trong.

Động tác hai cỗ khôi lỗi mặc dù nhanh, nhưng hơi chậm một bước, cỗ pháp tắc u lãnh xâm nhập vào trước khi bọn chúng kịp triển khai pháp tắc phòng hộ, tràn vào trong huyết sắc hộ tráo, chui vào thân thể Giải Đạo Nhân.

"Phốc!"

Bên trong huyết sắc hộ tráo, nguyên bản Giải Đạo Nhân đang toàn lực trùng kích Đạo Tổ cảnh giới, trảm tới thi thứ ba, đột nhiên bị Pháp Tắc nguyền rủa tập kích, phun ra một ngụm máu tươi.

Hào quang quanh người y hỗn loạn, chùm sáng hình người trên đầu chấn động kịch liệt, có xu thế tan rã.

"Đúng vậy, chính là Pháp Tắc nguyền rủa, đáng tiếc bên trong Tích Lân

Không Cảnh không cách nào thúc giục Ma khí, ta cần phải tiêu phí một ít thời gian, mới có thể thúc giục được cái trớ niệm ác xương này. Thạch Không Giải, ta đã sớm nói qua, ngươi không đấu lại ta, mặc kệ ngươi tu luyện pháp tắc gì, cả đời này nhất định ngươi sẽ bị ta giẫm dưới chân!" Thạch Không Ngư cười lớn, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, chui vào giữa xương cốt màu xám.

Hỏa diễm màu tro quang mang đại thịnh, gương mặt vặn vẹo bên trong rõ ràng gấp mấy lần.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, bất chấp bị đám người Thạch Không Ngư phát hiện, cố nén thần hồn không khỏe, bỏ chạy lên phía trên.

Nhưng hắn chưa chạy được được vài bước đã bị một cỗ lực lượng nguyền rủa mãnh liệt gấp mấy lần lúc trước phá không kéo tới, đánh vào bên trong thần hồn hắn.

Ầm ầm!

Thần hồn Hàn Lập phảng phất như muốn bạo liệt ra, tất cả kiên trì trong nháy mắt tan vỡ, toàn bộ người "Bịch" một tiếng ngã trên mặt đất, lăn từ sau cánh cửa ra ngoài.

Bất quá bây giờ hắn đã hoàn toàn không thể quan tâm chuyện khác, hai tay ôm đầu, toàn thân run rẩy, trong miệng không phát ra được âm thanh nào.

Thạch Không Ngư nghe được động tĩnh sau lưng, sắc mặt khẽ biến, bỗng nhiên quay người nhìn lại.

Vào thời khắc này, hư không trước người gã lóe lên, một bóng người màu đen đột ngột xuất hiện. Người này thân mặc hắc bào, trên mặt phủ một tầng sương mù màu đen, bàn tay xòe ra, bắt lấy khối xương cốt màu xám kia, dùng sức bóp chặt.

Một tiếng giòn vang, khối xương cốt màu xám biến thành tro bụi, hỏa diễm màu xám cũng nổ tung ra, hóa thành một dòng khí lưu màu xám cuồng bạo, xen lẫn pháp tắc chấn động mãnh liệt.

Bóng người màu đen hiển nhiên cũng không có dự liệu được uy năng hỏa diễm màu xám, hắc khí trên mặt bị khí lưu màu xám thổi bay một chút, lộ ra non nửa khuôn mặt, nhưng ngay sau đó những hắc khí kia liền quay tròn ngưng tụ lại, bao trùm gương mặt lần nữa.

Hàn Lập ôm đầu thống khổ nằm trên mặt đất, nhưng ánh mắt quét lung tung phía dưới một cái, trùng hợp nhìn thấy được non nửa khuôn mặt của bóng người màu đen kia, đang đứng đối diện với mình, thân thể đột nhiên chấn động, đình chỉ giãy dụa lại.

Đồng tử hắn co rụt lại mãnh liệt, hiện ra thần tình kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, giống như nhìn thấy quỷ giữa ban ngày.

Sau một khắc, dòng khí màu xám mãnh liệt kia quét tới thân thể Hàn Lập, một cỗ Trớ Chú Pháp Tắc mãnh liệt hơn nữa xâm nhập trong thần hồn của hắn. "Phanh" một tiếng, ý thức của hắn giống như một tấm kính vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh nhỏ, sau đó hai mắt tối sầm, lâm vào trong bóng tối vô tận.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập lúc này mới từ từ khôi phục ý thức, mở mắt.

Đập vào mắt chính là nóc nhà Thiên Điện quen thuộc, chớp động lên từng trận hào quang huyết hồng, đã phản hồi bản thể.

Thần hồn Hắn còn có chút đau đớn, nhưng đã đỡ hơn lúc trước rất nhiều.

Hàn Lập nhớ lại sự tình xuyên không lúc trước, cảm thấy ớn lạnh từ sống lưng đến đầu, đột nhiên trở mình ngồi dậy, mặt lộ vẻ vẻ khiếp sợ, miệng thở hổn hển.

Một hồi lâu, thần tình hắn mới chậm rãi bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt còn chớp động không thôi.

Bóng người áo đen kia tuy rằng chỉ lộ ra non nửa khuôn mặt trong nháy mắt, nhưng hắn vẫn thấy vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng quen thuộc.

Khuôn mặt bình thường, làn da ngăm đen một chút, không phải chính là bản thân hắn sao?

Không phải tương tự, mà là quả thật chính là khuôn mặt mình!

"Chuyện gì xảy ra... Làm sao có thể?" Hàn Lập trong lòng suy nghĩ điên loạn như sóng lớn. Tại sao có thể có bản thân khác, chẳng lẽ là người khác dịch dung biến ảo? Nhưng chuyện Giải Đạo Nhân trảm tam thi đã xảy ra không biết bao nhiêu vạn năm về trước, khi đó chính mình còn chưa sinh ra thì làm sao có người biết dung mạo mình mà giả được.

Chẳng lẽ là trùng hợp? Rất nhiều vạn năm trước, có một người lớn lên giống bản thân như đúc.

Bất quá trực giác của hắn tự nói với mình, sự tình không đơn giản như vậy, Hàn Lập đứng nán lại ở trong đó, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Hàn Lập bỗng nhiên bừng tỉnh, sửa sang lại đồ vật bên cạnh một chút, đứng dậy mở cửa phòng ra.

Một thân ảnh đứng ở bên ngoài, đúng là khôi lỗi Giải Đạo Nhân màu trắng.

"Hàn đạo hữu, bọn người Sa Tâm đã đến, Giải đạo hữu đang chuẩn bị mở ra không gian thông đạo, mời ngươi đi Chủ Điện." Giải Đạo Nhân màu trắng mỉm cười nói ra.

"Đã qua nửa năm?" Hàn Lập nghe vậy lần nữa cả kinh.

Chẳng lẽ thần hồn của hắn phản hồi bản thể sau đó lâm vào ngủ say, quá nửa năm mới tỉnh?

"Không sai." Giải Đạo Nhân màu trắng nói ra.

"Tốt, ta đã biết, sẽ lập tức tới ngay." Thần sắc Hàn Lập hơi hoảng hốt, gật

đầu nói.

Giải Đạo Nhân màu trắng mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

"Ngươi gọi là Bạch Linh?" Hàn Lập ánh mắt lóe lên, đột nhiên gọi Giải Đạo Nhân màu trắng lại.

"Đó là tên Thạch Không Giải đặt cho ta." Giải Đạo Nhân màu trắng hơi hơi ngẩn ra, lập tức nói.

"Bạch Linh đạo hữu, ta nghe Giải đạo hữu đã từng nói, rất nhiều năm trước, lúc y trảm tam thi lần thứ nhất, đã từng bị Thạch Không Ngư tập kích, việc này không biết có thật hay không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút về sau, hỏi.

"Lúc đó vì có Ách Quái dẫn Thạch Không Ngư tới, dẫn đến Thạch Không Giải đạo hữu sắp thành lại bại, cũng may những năm này y không ngừng khổ tu, rốt cuộc bước qua cửa ải này." Giải Đạo Nhân màu trắng gật đầu, nói ra.

"A, vậy lúc Giải đạo hữu bị Thạch Không Ngư tập kích, chắc hẳn Bạch Linh đạo hữu cũng ở đó? Không biết y là như thế nào vượt qua được nguy hiểm? Phải chăng mời ngoại nhân tương trợ?" Hàn Lập hỏi thêm lần nữa, ánh mắt nhìn như tùy ý, kì thực rất chú ý thần sắc của Giải Đạo Nhân màu trắng.

Mời các Phàm mê đón đọc và t

------oOo------

Chương 995: Tạm biệt, bảo trọng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nguy cơ lần đó kỳ thật cũng không có gì, thực lực Thạch Không Ngư tuy mạnh, nhưng ở bên trong Tích Lân Không Cảnh bị áp chế, triển khai không được bao nhiêu thực lực, mà mục đích của hắn chủ yếu là cắt ngang Thạch Không Giải đạo hữu tiến giai mà thôi, sau một kích đắc thủ liền lập tức rút lui, cũng không đuổi tận giết tuyệt chúng ta. Về phần ngoại viện, chúng ta bị tù ở nơi này, không thể nào ly khai, cơ bản không thể nào tiếp xúc với thế lực khác ở Thánh Vực, mà Thạch Không Ngư tại Thánh Vực một tay che trời, thế lực khác tránh né chúng ta còn chưa kịp, làm sao dám xuất thủ tương trợ?" Giải Đạo Nhân màu trắng cười cười, ngữ khí bình tĩnh nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập im lặng thoáng một chút, lập tức gật đầu cười nói.

"Ta còn có một số việc phải làm, Hàn đạo hữu cứ tùy tiện nhé." Giải Đạo Nhân màu trắng hơi gật đầu, quay người ly khai.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Giải Đạo Nhân màu trắng đi xa, khẽ nhíu mày.

Chuyện năm đó, không biết Giải Đạo Nhân, còn hai cỗ trảm thi Khôi Lỗi này có biết ngọn nguồn hay không, nhưng nhìn bộ dạng Giải Đạo Nhân màu trắng này, mặc dù biết rõ thì bọn họ cũng sẽ không dễ nói cho người khác biết, hỏi Giải Đạo Nhân chỉ sợ cũng sẽ không có đáp án gì.

Muốn hiểu chân tướng năm đó, chỉ có cách điều tra từ nơi khác.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rất nhanh đi ra ngoài, đến chính điện.

Trong chính điện đứng không ít người, ngoại trừ Giải Đạo Nhân, còn có hai

mươi mấy người, đám người Tử Linh, Sa Tâm, Lục Hoa phu nhân, Thạch Xuyên Không, Trác Qua, Hiên Viên Hành đều ở đây, thậm chí còn có hai huynh muội Chu Tử Nguyên, Chu Tử Thanh.

Một chỗ trống bên đại điện, bố trí một tòa thạch đài màu trắng.

Đỉnh thạch đài là một toà pháp trận hình tròn to mấy trượng, tán phát ra từng trận hào quang hai màu kim bạch.

Một cỗ chấn động không gian chi lực mãnh liệt từ trong pháp trận phát ra, làm hư không trên pháp trận nổi lên gợn sóng như nước, hình thành một vòng xoáy không gian to mấy trượng.

"Hàn đạo hữu, ngươi đã đến rồi." Giải Đạo Nhân đứng dậy đón chào.

Đám người Sa Tâm thấy thế, cũng nhao nhao chào hỏi Hàn Lập.

Tử Linh đứng ở sau lưng Sa Tâm, một đôi mắt sáng cũng nhìn lại, cảm nhận được Hàn Lập tản mát ra khí tức càng thêm hùng hồn to lớn, khí chất càng thêm thành thục ổn trọng, đôi mắt đẹp không khỏi sáng lên.

"Lại để chư vị chờ một mình ta, Hàn mỗ thật sự là không có ý tứ." Hàn Lập chắp tay nói ra.

"Đâu có, Sa Tâm bọn hắn cũng vừa mới đến. Chỗ truyền tống pháp trận này đã được thông suốt ra bên ngoài, sau đó ta sẽ mở ra, Hàn đạo hữu nếu có chuyện gì, nên xử lý một chút đi." Giải Đạo Nhân liếc Tử Linh một cái, thâm ý nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc khẽ giật mình.

Giải Đạo Nhân nói xong, bấm tay điểm một cái, một đạo kim quang chui vào trong cơ thể Hàn Lập, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn lần nữa khôi phục vận chuyển.

Làm xong những thứ này, Giải Đạo Nhân đứng dậy đi đến bên cạnh pháp trận.

Sa Tâm lập tức đi tới, hai người thấp giọng trao đổi với nhau, tựa hồ thảo luận công việc truyền tống.

Đối với những cử động lần này của Giải Đạo Nhân, Hàn Lập cũng không rõ cho lắm, nhưng Tiên Linh Lực trong cơ thể có thể vận chuyển, chung quy là một chuyện tốt.

Hắn định thần một chút, cất bước đi tới bên cạnh Tử Linh, phất tay bố trí một cái quang tráo cách âm, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Tử Linh khoát tay chặn lại.

"Lần này ta tới đây, chẳng qua là để đưa tiễn ngươi, đừng đa tâm." Tử Linh tự nhiên cười một tiếng, nói ra.

"Ngươi định tiếp tục lưu lại nơi đây?" Trong mắt Hàn Lập hiện lên một chút kinh ngạc, lập tức giật mình liếc Giải Đạo Nhân một cái.

Nguyên lai Giải Đạo Nhân đã sớm biết Tử Linh muốn lưu lại, cho nên vừa rồi mới nói như vậy, lại để cho hắn khôi phục Tiên Linh Lực.

"Ngươi truyền thụ cho ta "Thiên Sát Trấn Ngục Công", những năm này ta đã nghiên cứu qua, cảm thấy thật sự tinh diệu, bên trong Tích Lân Không Cảnh Tinh Thần chi lực nồng đậm, chính là nơi tuyệt hảo tu luyện công pháp luyện thể này. Ta muốn ở chỗ này đề thăng một ít thực lực rồi mới đi ra Ma Vực." Tử Linh gật gật đầu, nói ra.

"Cũng tốt, hiện tại các nơi ở Ma Vực cũng không được an toàn, Tích Lân Không Cảnh nơi đây ngược lại đỡ hơn một chút, ngươi ở nơi này hảo hảo tu luyện cho tốt." Hàn Lập nhìn chằm chằm nữ tử tuyệt sắc trước mặt, sau một lúc lâu mới mở miệng nói ra, thanh âm cực kỳ bình tĩnh.

"Còn nữa, ngươi truyền thụ cho ta "Luyện Thần Thuật", ta đã bắt đầu tu luyện." Trong đôi mắt đẹp dịu dàng của Tử Linh tràn đầy vẻ kiên định, lại nói tiếp.

"Ta biết ngay, ngươi nhất định sẽ tu luyện công pháp này." Hàn Lập nghe

vậy hơi trầm mặc, sau đó thở dài.

"Trên phương diện tu luyện thần thức, thiên phú ta không tồi, tự nhận vẫn có chênh lệch với Hàn huynh, nhưng nếu ngươi có thể tu luyện Luyện Thần Thuật này, ta đương nhiên cũng làm được." Tử Linh có chút dí dỏm, trừng mắt nhìn.

"Nếu như ngươi định tu luyện môn công pháp này, vậy tùy ngươi, bất quá trong quá trình tu luyện xảy ra vấn đề gì, nhớ rõ lập tức liên hệ với ta." Hàn Lập dặn dò.

"Tốt." Tử Linh gật đầu cười nói.

Hàn Lập kéo Tử Linh đến một bên, lấy ra một ít vật phẩm đặc thù trong Tinh Không Giới, lại thả vào đó một ít thứ gì đó.

"Cốt Giới này thoạt nhìn hơi xấu một chút, bất quá đây là một trữ vật giới chỉ có thể sử dụng trong Tích Lân Không Cảnh, rất là hiệu quả. Ngươi nếu như lựa chọn lưu lại, vật này liền tặng cho ngươi." Hàn Lập lập tức gỡ Tinh Không Giới ra, mang vào tay trái Tử Linh.

"Vật này quá mức trân quý, ta không thể nhận, hay là ngươi cứ giữ lại dùng cho tốt." Tử Linh nghe vậy cả kinh, liền muốn gỡ Giới Chỉ ra.

"Không cần, ta sắp ly khai nơi này, ra đến bên ngoài căn bản không dùng đến Giới Chỉ này nữa." Hàn Lập đưa tay ngăn trở động tác của Tử Linh, truyền âm cười nói.

"Cũng đúng, ta thiếu chút nữa quên rồi." Tử Linh khẽ giật mình, lập tức bật cười nói.

"Trong Giới Chỉ có chín tầng công pháp Thiên Sát Trấn Ngục Công, còn có một mặt nạ Luân Hồi Điện, về sau nếu ngươi có chuyện, có thể dùng vật này liên hệ với ta. Trừ cái đó ra, còn có một ít vật khác, đều là vật bây giờ ngươi cần dùng đấy." Hàn Lập nói tiếp.

Trong mắt Tử Linh mơ hồ hiện lên ngân ngấn nước, khẽ gật đầu một cái.

"Ta không ở bên cạnh ngươi, nếu như gặp chuyện gì khó khăn không thể giải quyết, không nên bướng bỉnh, nhớ rõ nhờ Giải đạo hữu giúp đỡ." Hàn Lập lần nữa dặn dò.

Hai người trò chuyện riêng tư một hồi lâu, mới trở về.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Thạch Xuyên Không.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, cất bước đi tới.

"Hàn đạo hữu, tiến vào Tích Lân Không Cảnh đến nay, may mắn có ngươi tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích. Lần này ta tới đây, cũng giống như Tử Linh đạo hữu, chỉ là muốn cáo biệt ngươi, tạm thời ta không có ý định ly khai Tích Lân Không Cảnh." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ với Tử Linh với bộ dạng quen thuộc, sau đó nói với Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu cũng không định ly khai?" Hàn Lập hơi ngẩn ra, không khỏi sờ lên mũi.

"Tam ca hôm nay đã không thể tín nhiệm, thực lực của ta vẫn yếu như cũ, giờ phút này ta phản hồi Dạ Dương Vương triều, bị những người khác ức hiếp, không bằng lưu lại ở nơi đây tu luyện. Dù sao có quan hệ với Hàn đạo hữu ngươi, ta sinh hoạt ở chỗ này rất là thoải mái." Thạch Xuyên Không cười nói.

"Cũng tốt, vậy Tử Linh liền nhờ cậy ngươi chăm sóc rồi." Hàn Lập gật gật đầu.

Hôm nay Giải Đạo Nhân đối địch với Ma Chủ, Thạch Xuyên Không lưu ở nơi đây, không biết là xuất phát từ tự nguyện, hay là bị bức hiếp.

Hắn và Thạch Xuyên Không mặc dù là bằng hữu, nhưng quan hệ với Giải Đạo Nhân càng sâu, hơn nữa hôm nay đã kết minh cùng gã, những chuyện này vẫn không nên hỏi đến.

"Tử Linh đạo hữu hôm nay đã là đại hồng nhân Khôi Thành, đâu cần ta

chăm sóc. Những năm gần đây, ta ngược lại may mắn được Tử Linh đạo hữu chiếu cố đấy." Thạch Xuyên Không cười ha ha một tiếng.

"Thạch đạo hữu nói quá lời, ngươi là bằng hữu của Hàn huynh, đương nhiên cũng là bằng hữu của ta, hơn nữa ngươi là Thập tam hoàng tử Dạ Dương Vương triều, ngày sau ra Tích Lân Không Cảnh, có thể sẽ có không ít chuyện phải dựa vào Thạch đạo hữu." Tử Linh cười nói.

"Chuyện đó đương nhiên." Thạch Xuyên Không vỗ ngực nói ra.

Hàn Lập thấy vậy, trong nội tâm cũng hơi an tâm.

Nếu vậy, ngày sau Tử Linh ra Tích Lân Không Cảnh tới Ma Vực, đều sẽ có người trông nom.

"Ta đi đây, sau này ngươi nhớ bảo trọng." Bờ môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích, truyền âm với Tử Linh

"Bảo trọng." Tử Linh truyền âm trả lời.

"Hàn đạo hữu, ta nghe Tử Linh đạo hữu nói, sau khi ngươi ly khai Tích Lân Không Cảnh, rất nhanh sẽ phản hồi Tiên Vực, ta ở chỗ này, không cách nào giúp ngươi một tay rồi. Lại nói, lúc trước hứa hẹn thù lao cho ngươi, hôm nay hầu như một cái cũng không có, thật là làm cho ta hổ thẹn." Thạch Xuyên Không thở dài, nói ra.

"Thạch đạo hữu nói quá lời, ngươi giúp ta tìm được Tử Linh đã đủ rồi, sự tình khác chính ta sẽ nghĩ biện pháp là được." Hàn Lập khoát tay áo nói.

Thạch Xuyên Không nghe vậy, sắc mặt hơi dễ nhìn hơn một chút.

"Đúng rồi, trừ hai người bọn ngươi ra, những người khác nơi đây đều sẽ truyền tống về Thánh Vực à?" Hàn Lập quét nhìn những người khác một cái, truyền âm hỏi.

"Không sai. Giải đạo hữu tựa hồ có kế hoạch gì đó." Tử Linh nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Ba người nói chuyện phiếm chốc lát, Giải Đạo Nhân bên kia tựa hồ đã chuẩn bị xong, gọi Hàn Lập đi qua.

Đám người Hàn Lập, Sa Tâm rất nhanh leo lên truyền tống pháp trận.

Giải Đạo Nhân không có bước lên, trong miệng lẩm bẩm, tay điểm một cái.

Truyền tống pháp trận toả ra hào quang hai màu kim bạch chói mắt, vòng xoáy không gian phía trên chuyển động nhanh hơn, rất nhanh hiện ra một không gian thông đạo đen kịt.

Một cỗ lực hút không gian to lớn từ trong không gian thông đạo phát ra, bao phủ đám người Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập đưa mắt nhìn về phía Tử Linh, ánh mắt hai người đụng vào nhau.

Sau một khắc đám người Hàn Lập "Vèo" một tiếng, bị hút vào trong không gian thông đạo, biến mất vô tung.

Thân thể Tử Linh khẽ run lên, đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn nơi thân ảnh kia biến mất, phảng phất toàn thân ngây ngốc tại chỗ.

...

Trên không một mảnh rừng rậm một chỗ ở Man Hoang Ma Vực, một đoàn bạch quang chói mắt đột nhiên trống rỗng xuất hiện, hơn nữa nhanh chóng mở rộng ra, trong nháy mắt hình thành một bạch sắc quang cầu to hơn mười trượng.

Bên trong quang cầu không gian cuồn cuộn kịch liệt, mấy hơi thở sau, xoẹt xoẹt một tiếng, nứt ra một cổng không gian đen kịt.

Sau một khắc, hai mươi mấy bóng người từ trong cổng không gian phi từng người ra, mới đầu còn hơi bối rối, rất nhanh tất cả mọi người ổn định thân hình, chính là đám người Hàn Lập, Sa Tâm.

Hàn Lập cảm thụ thiên địa linh khí chung quanh, còn có không gian áp bách chi lực đã biến mất, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng như trút được gánh nặng, những người khác cũng đều giống như vậy.

Hàn Lập hít sâu một hơi, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, thần thức khuếch tán ra chung quanh, dò xét địa hình chung quanh, xác định vị trí nơi đây.

Mấy hơi thở sau, đuôi lông mày hắn khẽ động, tựa hồ có phát hiện.

"Hàn đạo hữu, thiếp thân được chủ nhân giao phó, có một số việc cần làm, lúc này liền cáo từ, sau này còn gặp lại." Sa Tâm chắp tay với Hàn Lập, sau đó không đợi Hàn Lập trả lời, liền dẫn những người khác ly khai về một hướng, một bộ dạng vội vội vàng vàng.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt chớp lên hào quang.

Hắn cũng không dừng lại lâu, hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh, bay về phía xa, trong nháy mắt liền biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 996: Ban đêm xông vào Dạ Dương Thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Dạ Dương thành, bên cạnh một con đường lớn, chia ra rất nhiều hẻm nhỏ.

Trong một con hẻm vắng vẻ không một bóng người, nơi cuối hẻm đứng lặng một bức tường đá pha tạp, phía trên mấp mô, tràn đầy dấu vết năm tháng.

Hoàng hôn, ánh chiều tà rơi vào trên vách tường, chiếu ra ánh sáng màu vỏ quýt.

Lúc này, hư không phía sau vách tường chợt ba động, tiếp đó một bóng người trong bộ trường bào màu xanh lóe lên, chính là Hàn Lập.

Thân hình hắn vừa mới đi vào trong ngõ hẻm, cổ tay chuyển một cái, lật tay tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, đeo lên mặt, một trận gợn sóng quang mang nhộn nhạo lên, lập tức biến thành một thanh niên Ma tộc, trên mi tâm sinh ra một cái sừng ngắn, hắn đi ra phía đầu ngõ.

Ra cửa ngõ, phía trước cách đó không xa đứng vững một gốc cây to lớn cành lá rậm rạp, tán cây xanh tươi như nắp dù chống giữa trời, dưới cây còn tụ tập bảy tám người nhàn rỗi, đang ngồi vây quanh một chỗ nói chuyện phiếm.

Hàn Lập chưa tiến lên, đã nghe một hán tử áo đen trong đó lớn giọng:

"Nói nhảm, ta thấy Tam hoàng tử cai quản cực kì tốt, trước kia muốn đi đến Ma Ha khu, phải kiểm tra thân phận lặp đi lặp lại, hiện tại thiếu đi Đại hoàng tử khuôn sáo kia, mặc kệ là kinh thương hay là tu hành, đều nhanh

gọn hơn rất nhiều."

"Cũng không thể nói như vậy, thời điểm Đại hoàng tử cai quản, đừng nói Lạc Già khu cùng Ma Ha khu, chính là Hắc Thiên khu này của chúng ta, tình huống trị an đều tốt hơn nhiều so với hiện nay. Ngươi xem hiện tại, thường hay diễn ra tư đấu ngoài đường, đánh nhau nhue vậy lại không có ai đến lo liệu, chính mình tử thương thì không nói làm gì, còn muốn hủy người phá nhà, không công quấy rầy hàng xóm láng giềng." Một lão giả khô gầy khác, hiển nhiên không đồng ý với cái nhìn của gã kia, mở miệng cãi lại.

"Nếu hai vị hoàng tử trung hoà một chút, cùng cầm quyền thì càng tốt..." Một thiếu niên Ma tộc tuổi còn trẻ, rúc vào trong ngực lão giả, mở miệng nói ra.

Đám người còn lại nghe vậy, đều cười lên ha hả.

"Xin hỏi chư vị tiền bối, vãn bối từ ngoài thành mới đến, đây là địa giới nào?" Hàn Lập đi lên phía trước, thi lễ một cái, ra vẻ không biết mở miệng hỏi.

"Từ ngoài thành tới a, nơi này là Hắc Thiên khu tận cùng phía Nam, ngươi dự định đi chỗ nào?" Tên trung niên hán tử kia ngẩng đầu liếc nhìn, không biết từ đâu lại đột nhiên xuất hiện một thanh niên nam tử, gã mở miệng nói ra.

"Ta dự định đi Ma Ha khu tìm nơi một trưởng bối trong tộc nương tựa, còn tưởng rằng đã nhanh đến, không ngờ vẫn còn đi lòng vòng trong Hắc Thiên khu, Dạ Dương thành này thật là lớn a..." Hàn Lập ra vẻ như mới đến, kinh ngạc nói.

"Ha ha, lần đầu đến a, tranh thủ trời chưa tối, nhanh đi đến phường thị phía trước thuê một chiếc xa thú, chỉ bằng cước lực ngươi, không biết bao giờ mới đến Ma Ha khu." Lão giả khô gầy kia lộ ra một chút ý cười, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, không nóng nảy rời đi, lại mở miệng nói: "Vừa rồi, nghe mấy vị nói, trong lòng quả thực hơi nghi hoặc một chút, sao bây giờ không

phải Thánh Chủ cầm quyền?"

"Ngươi từ chỗ thâm sơn cùng cốc nào tới vậy, tin tức bế tắc vậy sao? Thánh Chủ năm trăm năm trước trước đã bế quan, bây giờ cai quản chính là Tam hoàng tử." Trung niên hán tử nghe vậy sững sờ, cười nhạo nói.

"Thì ra là thế, bất quá trước kia không phải Đại hoàng tử cai quản sao?" Hàn Lập đầu tiên là bừng tỉnh đại ngộ, sau lại nhíu mày nghi ngờ hỏi.

"Đại hoàng tử đã mất tích hơn nghìn năm, có tin đồn bế quan, có tin ra ngoài du lịch, có tin bị Thánh Chủ giam lỏng, tóm lại thiên kì bách quái, tin đồn gì cũng có." Lão giả khô gầy cười nói.

"Đa tạ."

Hàn Lập ôm quyền cám ơn một tiếng, quay người đi dọc theo đường chính trong thành, đi về hướng phường thị.

...

Trong một đêm mấy ngày sau.

Hoàng thành Bắc Uyển, trong một mảnh cung điện liên miên, đèn đuốc sáng trưng, từng đội giáp sĩ Ma tộc cầm kích tuần tra, thủ vệ sâm nghiêm.

Chỗ bóng tối trong thành cung, một bóng người đang ẩn nấp, cấp tốc lướt qua trùng điệp cung điện, thân mang áo đen, một bộ dạng thanh niên Ma tộc phổ thông, chính là Hàn Lập.

Giờ phút này, khí tức trên người hắn cơ hồ đã áp chế hoàn toàn, hành động dựa vào nhục thân chi lực, không truyền ra nửa điểm ba động linh lực, đương nhiên sẽ không làm giáp sĩ tuần tra chú ý.

Mà khắp nơi trong cung thành ẩn tàng pháp trận, hắn lại thấy rất rõ, cấp tốc di động nhưng cũng không phát ra tiếng động nào.

Không bao lâu, thân ảnh của hắn đã đi tới một tòa cung điện tinh mỹ nằm

độc lập bên ngoài.

Chưa tới gần cửa điện, Hàn Lập liền nhíu mũi, hắn ngửi được một mùi dược thảo nồng đậm, lại xem xét toàn bộ đại điện, liền phát hiện bốn phía cửa sổ đều đóng chặt, trên nóc điện ẩn ẩn có vụ khí mờ mịt bay ra.

Hắn xem xét một lát, sau đó đưa tay đè lên một chỗ cấm chế trên cửa điện, trong lòng bàn tay loé lên một cỗ điện quang màu bạc, một mảnh điện mang giống như mạng nhện lập tức lan tràn ra, bò đầy toàn bộ cánh cửa.

Những phù văn giấu trên cánh cửa kia, cơ hồ trong nháy mắt liền bị phá hư hầu như không còn, nguyên bản cấm chế cũng triệt để mất đi tác dụng.

Hàn Lập nhẹ nhàng đẩy cửa điện, thân hình bỗng nhiên lóe lên, tiến vào trong đại điện.

Thân hình vừa mới thoáng hiện, chưa thấy rõ tình huống trước mắt, bên tai bỗng nhiên tiếng gió đại tác.

Hắn đã sớm dự liệu việc này, thân hình chợt chùng xuống, song quyền đưa tới phía trước, đầu quyền sáng lên hai đoàn quang mang tinh thần, trong nháy mắt liền đập xuống thân hai người đánh lén.

Chỉ nghe "Phanh phanh" hai tiếng trầm đục truyền đến.

Hai đạo nhân ảnh lập tức từ trước người Hàn Lập bay ngược ra sau, đập ầm ầm trên hai cây cột, ngã xuống xuội lơ.

Hàn Lập cũng không muốn bạo khởi giết người, cho nên hai quyền này đánh ra cường độ thập phần xảo diệu, đều đánh vào hai khiếu huyệt mấu chốt trên thân hai người kia, làm cho một thân ma khí của bọn họ vận chuyển ngưng trệ, ngất đi mà thôi.

"Nếu không giết người, đó chính là đi cầu người..." Nương theo một trận âm thanh bọt nước, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Hàn Lập không lập tức mở miệng, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy chính giữa cung điện có một ao nước giống như giếng trời, bên trong đựng đầy tương dịch màu đen, nhìn có chút sền sệt, đang chậm rãi cuồn cuộn lấy, tầng tầng vụ khí từ trong đó toả ra mờ mịt.

Trong ao nước, đang có một thân ảnh mập mạp chậm rãi đứng lên, trên thân bao trùm một kiện đấu bồng màu đen rộng thùng thình không gì sánh được, che đậy cả đầu lâu cùng thân thể vào bên trong, ngay cả khuôn mặt cũng không thể thấy rõ.

"Đạo hữu là họ Lệ?" Thấy Hàn Lập không nói lời nào, người kia tiếp tục hỏi.

Thân thể mập mạp chậm rãi đi ra ao nước, trên thân giống như có hỏa diễm toả ra, truyền đến sóng nhiệt cuồn cuộn, rất nhanh liền hong khô đấu bồng màu đen kia.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cảm thấy hơi lạ, từ chối cho ý kiến mở miệng hỏi: "Đạo hữu chính là Đại Tế Ti?"

"Sao, Lệ đạo hữu một đường vất vả tìm đến, còn không thể xác định ta có phải là người ngươi muốn tìm hay không à?" Người kia lại tiếp tục hỏi.

"Đại Tế Ti ẩn cư không ra ngoài, hành tung luôn luôn bí ẩn, hôm nay phòng bị lại buông lỏng như vậy, cho nên làm cho tại hạ không dám chắc." Lông mày Hàn Lập cau lại, mở miệng nói ra.

"Thân ở trong cung điện trùng điệp, do hai tên tu sĩ Thái Ất sơ kỳ hộ vệ, còn không tính phòng bị sâm nghiêm? Ha ha, ta xem Lệ đạo hữu ngươi cao hơn một bậc rồi." Nam tử mập mạp cười nói.

"Thời gian không nhiều, tại hạ cũng không so miệng lưỡi cùng các hạ. Nếu các hạ là Đại Tế Ti, vậy đã biết ta sở cầu chuyện gì a?" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, hỏi.

"Hơn ngàn năm trước đã biết, chỉ tiếc chuyện đạo hữu cầu, ta không làm được." Đại Tế Ti thở dài một tiếng, nói ra.

"Làm không được... Nếu vậy, ta đành phải lấy đầu lâu các hạ trước, sau lại đi gặp Đại Tế Ti chân chính vậy." Hàn Lập nghe vậy, cười lạnh nói.

"Xem ra đạo hữu vẫn không tin ta chính là Đại Tế Ti?" Một thanh âm khàn khàn vang lên, có vẻ hơi bất đắc dĩ.

"Ngươi đã là Đại Tế Ti, nhưng nhìn cũng không nhìn một chút, làm sao biết không cứu được?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Hơn ngàn năm trước, ta đã bói một quẻ, quẻ tượng biểu hiện, chuyện không thể làm." Đại Tế Ti thở dài.

"Chuyện không thể làm, cũng không phải là chuyện không làm được? Đại Tế Ti cần gì nói là không được?" Hàn Lập cười lạnh.

"Biết rõ chuyện không thể làm mà vẫn làm, đại húy kị vậy." Đại Tế Ti lắc đầu, nói ra.

"Bây giờ đã qua hơn nghìn năm, Đại Tế Ti không ngại bói lại một quẻ, không chừng có thể làm được đấy?" Hàn Lập đè xuống ba động trong lòng, lại hỏi.

Đại Tế Ti nghe vậy hơi cứng lại, lại tiếp tục cười nói: "Đã như vậy, ta liền bói lại một quẻ, nếu vẫn như cũ không thể làm, Lệ đạo hữu không còn ép buộc chứ?"

Hàn Lập nghe vậy, từ chối cho ý kiến.

Đại Tế Ti thấy thế, chỉ khẽ lắc đầu, bàn tay trước người chà một cái, trong lòng bàn tay xuất ra năm đồng tiền, tiện tay ném lên, một thủ chưởng khác bỗng nhiên thò ra, để giữa trời hứng lấy mấy đồng tiền.

Năm đồng tiền hiện lên hình dáng hoa mai xếp trên lòng bàn tay của lão, mặt trái phải hướng lên trên theo thứ tự hai ba đồng.

Đại Tế Ti đưa tay gẩy gẩy đồng tiền một hai cái, sau đó bỗng nhiên thần sắc

biến đổi, chau mày nói: "Ngươi rốt cuộc là ai? Vì sao mệnh cách hỗn loạn như thế?"

"Đại Tế Ti, ngươi đúng ra không nên tính toán những thứ khác?" Thanh âm Hàn Lập bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

Vừa dứt lời, quanh thân hắn chớp động quang mang, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm gào thét bay ra, cắt không gian bốn phía thành mảnh nhỏ, mũi kiếm từ bốn phương tám hướng trực chỉ về hướng Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti thấy thế, trong mắt lóe lên một tia cổ quái, giống như đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, thần sắc đột biến, hỏi: "Đạo hữu hẳn là họ Hàn?"

"Xem ra ngươi thật một lòng muốn chết..." Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, chậm rãi nói ra.

"Ta nghĩ chúng ta cùng là người Luân Hồi điện, đạo hữu hẳn là sẽ không làm như thế a?" Đại Tế Ti nghe vậy, cười khàn khàn một tiếng, chậm rãi mở miệng nói ra.

Nói xong, cánh tay lão chậm rãi nâng lên, trong tay áo rộng lớn nhô ra một bàn tay trắng bệch không có chút huyết sắc nào, trong tay còn đang nắm một khối lệnh bài hình tròn lớn chừng bàn tay, phía trên khắc ba chữ to "Luân Hồi lệnh".

Hàn Lập thấy thế, ánh mắt hơi thay đổi, nhưng trong lòng cũng nghi hoặc không thôi.

"Ngươi thông qua tin tức trong Luân Hồi điện, biết được thân phận ta sao?" Hàn Lập vẫn không thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mở miệng hỏi.

"Cái này không trọng yếu... Trọng yếu là chuyện ngươi cầu, hôm nay có thể làm." Đại Tế Ti lắc đầu, chậm rãi mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy không nói một lời, một tay giương lên, một đạo quang môn màu bạc trống rỗng hiện lên, bên trong hiện ra cảnh tượng một gian lầu nhỏ.

"Đây... Chẳng lẽ là Động Thiên Chi Bảo trong truyền thuyết?" Đại Tế Ti kinh ngạc hỏi.

"Không sai, Đại Tế Ti đợi chút..." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Nói xong, hắn cất bước đi vào trong lầu, đưa tay ôm Đề Hồn ra, quay người trở về trong điện.

------oOo------

Chương 997: Bên trong thối rữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Đại Tế Ti thấy thế vung bàn tay lên, ao nước trong điện liền cuồn cuộn nổi sóng, một chiếc giường bằng ngọc thạch trắng muốt chậm rãi trồi lên từ trong ao.

Đề Hồn được đặt nằm ngửa trên giường đá, khuôn mặt nàng thủy chung vẫn an tĩnh, trước ngực cũng chẳng phập phồng, thân thể không tỏa ra chút khí tức nào, tựa như một khối thi thể được bảo tồn hoàn mỹ.

Đại Tế Ti chậm rãi bước lên, đồng thời thò tay kéo xuống phần mũ áo choàng vẫn che trên đầu, để lộ ra một khuôn mặt thiếu niên tuyệt mỹ, có điều da mặt lại trắng bệch không một chút huyết sắc, khiến cho dung nhan của y kém đi mấy phần.

Y đưa mắt nhìn khắp thân thể Đề Hồn một lượt rồi nói: "Hàn đạo hữu, trước tiên ngươi hãy giúp ta giải trừ cấm chế khôi lỗi trên thân thể vị cô nương này."

Hàn Lập nhẹ gật đầu bước lên, hai tay vung vẩy pháp quyết, lực lượng tinh thần bàng bạc hội tụ thành một quang cầu ở lòng bàn tay hắn, trước tiên rót vào huyệt Bách Hội nơi đỉnh đầu nàng, lần lượt chảy xuống cổ và hai vai, rồi hướng thẳng đến huyệt Dũng Tuyền giữa lòng bàn chân.

Lực lượng này chảy đến đâu là chỗ đó liền lóe lên bạch quang, từng cây cốt châm trắng muốt chỉ nhỏ bằng que tăm, chi chít phù văn phức tạp cứ thế liên tiếp phá thể chui ra, nhưng đều bị Hàn Lập thu vào tay.

Sau khi thu hồi toàn bộ cốt châm, chân mày Đề Hồn đột nhiên nhíu lại, cả người nàng run lên bần bật, rồi mãnh liệt co quắp lại.

Đồng thời, khí tức bản nguyên của nàng lúc này mới toát ra.

"Đây là… " Sau khi phát giác được khí tức của Đề Hồn, thần sắc Đại Tê Ti đột nhiên biến đổi, thốt lên.

“Đại Tế Ti chớ nên kinh ngạc, Đề Hồn đích xác không phải là nhân loại, bản thể của nàng chính là Hình Thú, một loại thiên địa dị thú mà các ngươi vẫn thường truyền tụng.” Hàn Lập thấy vậy bèn giải thích.

“Ra vậy… Ra vậy, chẳng trách…” Đại Tế Ti nghe thế chợt giật mình tựa như vừa minh ngộ.

“Đại Tế Ti có ý gì?” Hàn Lập nhướng mày hỏi.

“Hình Thú với tư cách là một loại thiên địa dị thú, tuy không phải là Chân Linh, nhưng thực tế nó so với Chân Linh lại càng thêm quý hiếm, trong cơ thể nàng tồn tại lực lượng Pháp Tắc Bản Nguyên, chính là một trong Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn trên thế gian này, Luân Hồi Pháp Tắc. Vừa rồi nàng bị hồn châm phong bế toàn thân, hiển nhiên là ta không tài nào cảm ứng được lực lượng này, nhưng hiện tại phong ấn đã bị loại bỏ, vậy mà ta vẫn như cũ không cảm ứng được chút lực lượng Bản Nguyên nào, có thể kết luận đại khái rằng đây chính là nguyên nhân khiến nàng rơi vào hôn mê.” Đại Tế Ti trầm ngâm nói ra.

"Đại Tế Ti nói không sai, lúc trước đã xảy ra một hồi biến cố, nàng bị một loại lực lượng pháp tắc nào đó làm ảnh hưởng, rồi trở thành tình trạng như ngày hôm nay." Hàn Lập sau khi nghe xong, vội vàng gật đầu.

"Xem ra ta đã đoán đúng. Chắc chắn là lúc trước nàng bị lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc tác động, mới khiến cho lực lượng Bản Nguyên trong cơ thể lâm vào ngủ say, bây giờ chỉ cần đồng dạng sử dụng lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc kích thích bên trong Đan Điền là sẽ thức tỉnh được nàng." Đại Tế Ti gật gù.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Hàn Lập lộ ra vẻ chần chờ, có chút khó tin.

"Hàn đạo hữu hẳn là minh bạch a, độ khó của việc tu luyện Luân Hồi Pháp

Tắc hơn xa Không Gian Pháp Tắc, ngay cả Thời Gian Pháp Tắc cũng chưa chắc qua mặt được nó. Hơn nữa, khống chế lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc lại là khó càng thêm khó, chỉ một chút bất cẩn thôi ắt sẽ hậu họa khôn lường." Giọng Đại Tế Ti có chút khàn khàn, vừa nói vừa nhìn Hàn Lập.

"Ta chỉ biết sở dĩ Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn có thể đứng đầu vạn pháp đều là bởi vì ở bên trong phạm vi linh vực của chúng, lực lượng của mấy loại pháp tắc này tuyệt đối chiếm vị trí chủ đạo, tu luyện chúng đòi hỏi cơ duyên cùng thiên phú cực kỳ hà khắc, vậy nên số người tu tập ba loại pháp tắc này đúng là đã ít lại càng thêm ít. Không lẽ Đại Tế Ti cũng tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc?" Hàn Lập hơi hơi ngạc nhiên, tiếp tục hỏi.

"Quả thật không dám giấu giếm, sở dĩ ta có thể đảm nhiệm chức vụ Đại Tế Ti này là bởi nắm giữ được thuật Thiên Nguyên Bói Toán, có thể coi là một loại pháp thuật cấp dưới của Đại Dự Ngôn thuật. Thông qua vận dụng thuật này, ta có thể mượn một bộ phận lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc mà đoán được một ít chuyện sắp xảy ra trong tương lai, nhưng nếu xem xét tận gốc thì không thể xem là đã nắm giữ được lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc." Đại Tế Ti cười nhạt trả lời.

"Ra vậy, nếu đã như thế… Đại Tế Ti hẳn là sẽ mượn một bộ phận lực lượng này trợ giúp Đề Hồn thức tỉnh Bản Nguyên lực lượng phải không?" Hàn Lập chợt nói.

"Đúng vậy, chỉ cần..."

Đại Tế Ti còn chưa dứt lời thì đột nhiên biến sắc, Hàn Lập cũng nhíu mày nhìn lại.

Chỉ thấy Đề Hồn đang nằm trên giường bạch ngọc bỗng nhiên thả lỏng, thân thể không còn co rút như trước nữa, tứ chi từ từ duỗi ra, nơi mi tâm chợt le lói chút ánh sáng ảm đạm, đồng thời tuôn ra những sợi tơ sáng trắng nhỏ như sợi tóc, nhè nhẹ tản mát phiêu phù trong không trung.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao thần hồn của nàng lại hư thoát thế này?" Hàn Lập biến sắc vội vàng hỏi.

"Không có gì kỳ quái, một khi lượng Bản Nguyên lực lượng mất đi, thần hồn lúc này tựa như lục bình không rễ vậy, chỉ có thể lưu lại cơ thể trong một thời gian rất ngắn, rồi sẽ không ngừng tán đi. Lại nói, lúc trước sử dụng phong ấn với một trăm lẻ tám cây hồn châm quả là diệu kế, nhờ vậy mà triệt để phong tỏa thần hồn của nàng lại bên trong thân thể, không cho nó tan đi. Có điều thủ đoạn phong ấn bằng hồn châm này vốn được dùng để luyện người sống thành Khôi Lỗi, b4chng0cs4ch, đối với thần hồn sẽ tạo thành chút tổn thương, ngươi lại vừa giải trừ phóng ấn rút ra hồn châm, cho nên hiện giờ thần hồn dĩ nhiên sẽ tan đi càng thêm nhanh chóng..." Đại Tế Ti khẽ lắc đầu giảng giải.

Hàn Lập nghe vậy lập tức khởi động Luyện Thần Thuật, ngưng tụ lực lượng thần thức tại mi tâm rồi mãnh liệt phóng ra phía trước, một sợi Thần Niệm óng ánh như kim tuyến đột ngột bắn ra, chui vào mi tâm Đề Hồn.

Mi tâm nàng chợt lóe lên bạch quang, những sợi tơ màu trắng đang nhè nhẹ tản mát ra xung quanh liền biến mất vô tung.

"Kính xin Đại Tế Ti lập tức cứu nàng." Hàn Lập sắc mặt nghiêm trang, ôm quyền thi lễ.

"Trong lúc cứu thi không thể bị gián đoạn, ngươi hãy hộ pháp cho ta một lúc." Đại Tế Ti nhẹ gật đầu, mở miệng phân phó.

"Xin Đại Tế Ti cứ yên tâm cứu thi, ta tuyệt đối không để cho bất kỳ điều quấy nhiễu ngài." Hàn Lập trịnh trọng nói ra.

Đại Tế Ti không tiếp tục nhiều lời nữa, mà đi tới bên cạnh giường bạch ngọc, đứng ở phía sau đầu Đề Hồn, y chắp hai tay trước ngực, bộ dáng giống như đang kỳ bái thiên địa kính báo tứ phương, sau đó mở lòng bàn tay ra rồi vung lên như là vung tiền vậy.

Chỉ thấy giữa lòng bàn tay y mọc ra một đóa huyết hoa, nhanh chóng phân thành năm bông hoa mai đỏ như máu, tiếp đó lần lượt từng bông một rơi lên trán Đề Hồn, lòng bàn tay y xuất hiện rất nhiều vết nứt vặn vẹo tựa như hoa văn trên mai rùa.

Đồng thời, một quầng sáng màu đỏ mơ hồ hiện ra sau lưng y, áo bào trên thân chẳng cần gió mà tự động trương lên, bay phần phật trong không trung, Hàn Lập ở bên cạnh liền cảm thấy một luồng khí tức pháp tắc như lạ như quen đang tỏa ra từ trên người Đại Tế Ti.

Bất ngờ, Hàn Lập nhìn thấy phần da thịt lộ ra dưới áo choàng Đại Tế Ti, hắn lập tức cảm thấy lợm giọng vô cùng, chỉ muốn nôn mửa tại chỗ.

Hóa ra bên dưới gương mặt tuấn mỹ kia là một thân thể chi chít vết thương và cả những khối ung nhọt thật lớn, tím xanh cả một mảng lớn trên thân thể, chúng đang phun dịch thể ra ngoài, tạo thành một hỗn hợp dịch nhờn màu vàng nâu, thoạt nhìn cực kỳ buồn nôn.

Nhìn một cái liền thấy được đây phần lớn đều là những vết thương đã cũ, có cái đã hoàn toàn đóng vảy, để lại những vết sẹo rất lớn, có cái mới chỉ kéo vảy quanh miệng vết thương, lại có cái mọc ra đầy ung nhọt đang không ngừng chảy mủ.

Thân thể Đại Tế Ti thoạt nhìn tưởng chừng mập mạp, nhưng thực tế là bởi vì những thứ này mọc kín toàn thân, Hàn Lập nhìn lại khuôn mặt tuấn tú của y một chút, không khỏi nảy sinh chút cảm khái trong lòng.

Lúc trước nơi đây nồng nặc mùi thuốc, cộng thêm lớp áo choàng che đậy, khiến Hàn Lập không phát hiện được điểm gì khác thường, nhưng hiện giờ rõ ràng đang có một loại mùi mục nát khó ngửi tỏa ra từ thân thể Đại Tế Ti.

"Hàn đạo hữu, nếu ngươi chịu không được thì có thể hộ pháp ở bên ngoài điện, trong này e rằng việc trị liệu cần duy trì liên tục ít nhất là một canh giờ." Lúc này, trong thức hải Hàn Lập bỗng vang lên thanh âm Đại Tế Ti.

"Không sao." Hàn Lập chỉ đáp một tiếng gọn lỏn, không có ý định nhiều lời.

Đại Tế Ti nghe xong cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng sau đó khoảng hơn mười nhịp thở, Hàn Lập chợt nhíu mày, miệng lẩm bẩm: "Xem ra không thể không ra ngoài rồi…"

"Hàn đạo hữu cứ yên tâm, chỉ cần không để ai quấy rầy ta là được." Đại Tế Ti dặn dò.

"Làm phiền rồi." Hàn Lập ôm quyền thi lễ một cái rồi thân hình lóe lên, đi ra bên ngoài đại điện.

Chỉ thấy trên bầu trời đêm đen kịt xuất hiện vài đạo độn quang đang từ phía xa phá không bay tới, đáp xuống cách nơi Hàn Lập đang đứng chừng hơn mười trượng.

Cầm đầu là một nam tử với mái tóc trắng như tuyết được chải chuốt vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, trên đỉnh đầu đội chiếc mũ miện cao cao đính đầy châu báu, kẻ này sở hữu cặp mắt âm u màu tím cùng dung mạo tuấn mỹ có vài phần tương tự Thạch Xuyên Không, hẳn là Tam ca Thạch Phá Không của y không sai.

Sau lưng gã là hai tên nam tử Ma Tộc tùy tùng, một tên trong đó sở hữu thân hình cao đến hơn trượng, thoạt trông giống một tòa thiết tháp, gã mang một chiếc mặt nạ bằng kim loại trên mặt, che đi mũi miệng nửa dưới khuôn mặt, nửa trên lộ ra cơ nhục gân guốc, bộ dáng thập phần hung thần ác sát.

Tên còn lại có thân hình cao gầy, mặc trường bào màu xanh, là một lão giả tóc hoa râm với thần sắc hòa ái, gương mặt lão giả tựa tiếu phi tiếu, hai tay chắp sau lưng, bộ dáng tựa giáo thư tiên sinh nhàn nhã tản bộ.

Hàn Lập bỗng nhiên phóng thích thần thức bao trùm cả một phương thiên địa, tra xét một chút tình huống bên dưới, ngoại trừ một ít giáp sĩ đang tuần tra xung quanh nội cung, trước mắt cũng chỉ phát hiện được ba người này.

Mặc dù nam tử Thiết Tháp tỏa ra khí tức cường liệt bức người, nhưng lại là kẻ có tu vi thấp nhất trong ba người, chẳng qua chỉ là Thái Ất Trung Kỳ mà thôi, Thạch Phá Không tuy cũng là Thái Ất Ngọc Tiên Trung Kỳ nhưng khí tức thâm sâu trầm ổn, hơn hẳn nam tử Thiết Tháp một bậc.

Lão giả bộ dáng thư sinh kia thoạt nhìn tưởng như vô hại, nhưng thật ra lại là kẻ có tu vi cao nhất trong ba người, thình lình đạt đến Thái Ất Hậu Kỳ.

"Ha ha, biệt lai vô dạng (*) a, Lệ đạo hữu " Thạch Phá Không hai tay hơi ôm quyền, vừa cười vừa nói.

(*) ý nói đã lâu không gặp

"Nhờ Thạch đạo hữu chiếu cố, may mắn không chết ở Tích Lân Không Cảnh." Hàn Lập thấy thế cũng không vội vàng động thủ, mỉm cười đáp lại.

"Nếu như Lệ đạo hữu đã lặng lẽ trở lại Thánh Vực, có lẽ vị Thập Tam đệ kia của ta cũng đã trở về rồi a? Chẳng hay hắn hiện đang ở nơi nào?" Nét cười trên mặt Thạch Phá Không ngày càng đậm, tiếp tục hỏi.

"Thạch Xuyên Không luôn luôn xem ngươi là người thân thiết nhất, chưa bao giờ dấy lên tâm ý cùng ngươi tranh đoạt, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mình đang làm điều thừa thãi hay sao?" Hàn Lập mặt không biến sắc, không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Lệ đạo hữu là người thông minh, lẽ nào còn không biết cái gọi là “sở vị bất tranh, thực nãi đại tranh” (*)? Huống hồ, việc hắn tranh giành hay không tranh giành thực ra không có nhiều ý nghĩa, chuyện này hắn vốn dĩ không có tư cách định đoạt, ngay cả ta cũng không." Trong lúc nói ra những lời này, thần sắc Thạch Phá Không chợt ảm đạm vài phần, nhưng thoáng cái đã khôi phục như thường.

(*) ý nói không tranh đoạt thực ra lại là phương pháp tranh đoạt vô cùng hữu hiệu.

“Đối với ta mà nói, huynh đệ các ngươi tranh hay không tranh đều không hề tạo thành chút ảnh hưởng nào, ta cũng không có ý định can thiệp, chỉ cần ngươi không phạm đến ta, chúng ta đại khái có thể Đại Đạo Triều Thiên, ai đi đường nấy.” Hàn Lập vẫn một mực tỏ ra lạnh nhạt, tùy tiện đáp lời.

"Muốn ta không làm khó ngươi cũng dễ thôi, chỉ cần ngươi chịu nói cho ta biết bên trong Tích Lân Không Cảnh đến cùng đã xảy ra những biến cố gì, tại sao toàn bộ quân cờ ta bố trí trong đó đều không có chút hồi âm?" Thạch Phá Không chau mày chất vấn.

------oOo------

Chương 998: Ước định

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tam hoàng tử muốn biết như vậy, sao không tự mình tiến vào trong đó dò xét một phen? Bất quá đừng trách ta không nhắc nhở, trong Tích Lân Không Cảnh không an toàn như ở Ma Vực, sơ ý một chút thì rất dễ mất mạng trong đó, Đại hoàng tử không phải là vết xe đổ a?" Hàn Lập mang theo giọng điệu trêu tức nói ra.

"Thạch Trảm Phong quả nhiên đã chết, đáng tiếc, đáng tiếc." Thạch Phá Không nhướng mày, trầm giọng nói ra.

Hai người bên cạnh gã nghe vậy, thần sắc đều biến đổi.

Hàn Lập đứng đơn độc một mình, nhìn về phía Thạch Phá Không, không nói gì nữa.

"Lệ đạo hữu, trên thực tế giữa hai người chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận gì, ta càng coi trọng ngươi, bây giờ tình thế Thánh Vực mặc dù còn chưa rõ ràng, nhưng ta tin tưởng Lệ đạo hữu là người thông minh, sẽ nhìn ra ta và Thập Tam đệ thì phần thắng ai lớn hơn a?" Ánh mắt Thạch Phá Không trầm ngâm, mở miệng nói ra.

"Ma Vực các ngươi muốn thế nào, Lệ mỗ cũng không quan tâm. Chỉ cần ngươi không quấy nhiễu Đại Tế Ti thi cứu Đề Hồn, ta đại khái có thể không so đo chuyện Bạo Không Giới Phù lúc trước. Chờ chuyện này xong, ta sẽ rời Ma Vực, sẽ không dính vào sự tình nhà các ngươi nữa. Tam hoàng tử nghĩ thế nào?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Lệ đạo hữu, chớ nghĩ ta làm khó dễ ngươi, toàn bộ chuyện trải qua ở Tích

Lân Không Cảnh, ngươi có thể không nói cho ta biết, nhưng tin tức Thập Tam đệ, còn làm phiền ngươi nói cho ta một lời chắc chắn, rốt cuộc hắn sống hay chết, có trở về Thánh Vực hay không?" Thạch Phá Không từ chối cho ý kiến hỏi.

"Vừa rồi Lệ mỗ đã nói rất rõ ràng, ngươi cũng đừng không biết điều, được một tấc lại muốn tiến một thước." Sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên phát lạnh, lạnh giọng nói ra.

Vừa nói, thân hình hắn bỗng nhiên mơ hồ một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Tiếp theo trong một cái chớp mắt, thân ảnh của hắn đột nhiên xuất hiện ở sau lưng bên trái trước cửa đại điện.

Chỉ thấy hắn hời hợt nâng lên một chân, giẫm lên mặt đất một cái.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hắc thạch lát quảng trường dưới thân hắn lập tức bạo khởi một mảnh khí lãng kịch liệt, khói bụi cuồn cuộn từ dưới đất trùng kích lên, hiện lên hình quạt khuếch tán về phía trước, phiến đá màu đen trên mặt đất giống như tầng tầng thuỷ triều cuồn cuộn lên, vỡ ra từng khúc.

Một bóng người chật vật lập tức từ trong bụi mù cuồn cuộn ngã bay ra ngoài, khắp khuôn mặt là vết máu, toàn thân tràn đầy bùn đất, bỏ chạy về phía xa.

Một cước của Hàn Lập vừa rồi, nếu không phải sợ thương tổn đến đại điện sau lưng, chỉ cần dùng thêm năm điểm khí lực, người này tuyệt sẽ không thể chạy thoát, sẽ chỉ như phiến đá vỡ nát kia, an nghỉ dưới mặt đất.

Bóng người kia có thân hình gầy nhỏ, trên thân sinh đầy vảy giáp màu đen, hai tay mọc ra lợi trảo như lưỡi đao, xem ra chính là người cực chuyên về độn thổ tiềm hành. Y trốn xa mấy trăm trượng liền hai tay quơ xuống, muốn lần nữa chui vào mặt đất.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, trước người y bỗng dưng xuất hiện một bóng

người, giơ chân lên vẩy một cái, đỡ lấy song trảo như lưỡi đao kia, ngăn giữa không trung.

Sau đó, y liền cảm thấy chỗ yết hầu xiết chặt, bị một đại thủ giống như kìm sắt giữ lại.

"Công phu tiềm hành không tệ, xém chút đã để ngươi tiến vào cửa điện rồi." Một tay Hàn Lập nhấc cổ y lên, thân hình lóe lên liền quay trở về trước ba người Thạch Phá Không, cười lạnh nói.

Người kia bị hắn xách giữa không trung, tựa như một con gà, toàn thân không ngừng run rẩy.

Thạch Phá Không liếc qua Hàn Lập, ánh mắt âm trầm.

"Nhân tộc lớn mật, buông Viên Tôn ra..." Tên nam tử Ma tộc có thân hình to như thiết tháp kia, quát to một tiếng.

Còn lão giả khô gầy bộ dạng thư sinh dạy học kia thì lông mày cau lại, trong mắt hình như có một tia tức giận.

"Buông ra?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, cười hỏi.

Không đợi đối phương trả lời, cổ tay hắn vặn một cái, "Răng rắc" một tiếng, đã bẻ gãy cổ người nọ.

Sau đó, hắn tiện tay ném đi, quăng nam tử Ma tộc nhỏ gầy tên là Viên Tôn kia vào bên chân nam tử thiết tháp.

"Ngươi muốn chết..." Hai mắt nam tử thiết tháp lập tức trợn trừng, phẫn nộ quát.

Quát to một tiếng, trên thân gã lập tức đại thịnh ô quang, ma khí cuồn cuộn, thân hình cũng theo đó tăng vọt lên, dưới áo giáp có từng chiếc xương nhọn đâm ra, hóa thành một ma giáp cự nhân cao mười trượng.

Ma giáp cự nhân đưa tay vẫy một cái, trong lòng bàn tay loé lên ô quang,

một thanh cự chuỳ tám cạnh quấn quanh ma khí màu đen nổi lên.

Chỉ thấy một tay gã bấm pháp quyết, trên thân liền có từng vòng từng vòng xích hồng quang văn nổi lên, bên ngoài thân lập tức nổi lên từng vòng ba động nhộn nhạo kỳ dị, như gợn nước mặt hồ khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Khu vực dưới chân Hàn Lập bị quang văn bao trùm, lập tức cảm thấy hai chân trì trệ, tựa như người ta rót chì vào, nặng nề vô cùng.

Ma giáp cự nhân kia bước ra một bước, mặt đất dưới thân chấn động ầm vang, sàn hắc thạch xung quanh gã mười trượng đều băng liệt, tóe lên vô số đá vụn và khói bụi.

Bàn tay to lớn vung lên, phù văn trên cự chùy tám cạnh to lớn kia đại phóng quang mang, đánh xuống đầu Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn hư không trên đỉnh đầu, tựa như bị người ta xé rách, toàn bộ sụp đổ, tầng tầng uy áp đè xuống, không chỉ cuốn theo cự lực vạn quân, đồng thời không gian cả bốn phía đều bị phong tỏa.

Trong mắt ma giáp cự nhân lóe lên vẻ ngoan lệ, trong lòng đã xem Nhân tộc nhỏ bé trước mặt kia là người chết.

Nhưng mà, ngay lúc gã cảm thấy đại công này dễ như trở bàn tay, ánh mắt của gã đột nhiên hoa lên một cái, liền thấy Nhân tộc kia vậy mà bước tới mình một bước, nhàn nhã như đi bộ.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình hắn hơi cong lên, áo bào trên thân không gió tự bay, thân thể dưới quần áo tựa hồ sáng lên các quang điểm màu trắng.

"Cái đó là..." Trong lòng ma giáp cự nhân nghi hoặc, nhưng động tác trên tay lại không dừng lại.

"Không ổn, mau lui lại!" Lúc này, lão giả khô gầy kia bỗng nhiên biến sắc, lớn tiếng gọi.

Nhưng lúc này, đã không kịp nữa rồi.

Chỉ thấy Hàn Lập hơi cong thân mình bỗng thẳng băng ra, Thiên Sát Trấn Ngục Công vận chuyển lên, trên cánh tay vang lên thanh âm "phanh phanh thanh" đại tác, tinh thần chi lực trong huyền khiếu đều bắn ra, ngưng tụ bên ngoài cánh tay thành một quyền ảnh màu trắng to lớn, đột nhiên đánh lên trên.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang!

Thanh cự chùy tám cạnh quấn quanh ma khí kia lọt vào trọng kích, trực tiếp từ chỗ đầu đến chuôi đụng vào đứt gãy ra, đầu chuỳ to lớn bay ngược ra sau như lưu tinh, trong trời đêm xẹt qua một đạo hồ quang, không biết rơi về phương nào.

Trên chuôi cự chùy vẫn còn một cỗ cự lực tràn trề xoay tròn cuốn lên, trực tiếp quấn chặt lấy cánh tay ma giáp cự nhân, như một sợi dây leo trèo lên, thẳng đến đầu vai của gã.

"Phanh phanh phanh..."

Liên tiếp thanh âm nổ đùng không ngừng vang lên, áo giáp trên cánh tay và cả huyết nhục của ma giáp cự nhân, bị luồng sức mạnh to lớn đó xoắn thành mảnh vỡ, ngay cả bạch cốt cũng lòi ra trần trụi bị xoắn vặn đến từng khúc biến hình, vặn vẹo cơ hồ thành bánh quai chèo.

Lúc này, thân hình lão giả mặc thanh bào kia bỗng nhiên lóe lên, đi tới đầu vai ma giáp cự nhân, nâng lên một chưởng trùng điệp vỗ lên trên vai gã.

Chỉ thấy trong bàn tay lão ngưng tụ thanh quang phóng ra, nhìn như không có bao nhiêu uy lực, nhưng lực đạo ẩn chứa trong đó lại hết sức kinh người.

Đầu vai ma giáp cự nhân như kinh lôi nổ vang, đạo thanh quang kia từ trên bờ vai gã bỗng nhiên nhảy lên, đánh vào khí kình của Hàn Lập, ầm ầm nổ bể ra, làm cánh tay ma giáp cự nhân triệt để nổ thành bột mịn.

Bất quá, cũng chính hai cỗ lực đạo này trùng kích nhau kịch liệt, triệt để

ngăn lại khí kình của Hàn Lập, nếu không để nguồn lực lượng kia tiếp tục cuốn trên trên, toàn bộ cánh tay ma giáp cự nhân sẽ bị vặn gãy đến không biết đến như thế nào.

"Đa tạ Khúc lão..." Ma giáp cự nhân thu ma khí trên thân vào, thân ảnh nhanh chóng trở về hình dáng ban đầu, mở miệng cung kính nói.

Thần sắc gã tuy có chút thê thảm, nhưng mặc kệ vết thương trên đầu vai đau nhức kịch liệt thế nào, thủy chung chưa từng phát ra nửa tiếng rên la.

"Quyền kình người này mặc dù cơ hồ đều bị ta triệt tiêu, nhưng miệng vết thương của ngươi vẫn còn lưu lại một ít lực lượng đã biến mất kia, không nên thử trùng sinh huyết nhục, nếu không hậu hoạn vô cùng." Lão giả khô gầy đáp xuống trước người gã, dặn dò.

Hàn Lập thấy thế, thu tay lại, đứng chắp tay, không tiếp tục truy kích nữa.

"Lệ đạo hữu hai lần xuất thủ đả thương người, không phải quá không để Dạ Dương thành vào trong mắt a?" Thạch Phá Không đi lên phía trước, cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Ta lưu lại tính mạng hai người bọn họ, Tam hoàng tử hẳn là nên cảm kích mới phải." Hàn Lập cười nói.

"Xem ra Lệ đạo hữu ở trong Tích Lân Không Cảnh đạt được thu hoạch không nhỏ, bây giờ đã có lực lượng khiêu chiến cùng toàn bộ Thánh tộc chúng ta?" Thần sắc Thạch Phá Không càng nghiêm túc lên, nhẹ xoa ngón tay, chậm rãi nói ra.

"Tam hoàng tử không cần dùng Ma tộc dọa ta, Lệ mỗ cũng không có lòng đối địch cùng Ma tộc, chỉ là hôm nay nếu như Tam hoàng tử nhất định phải cưỡng ép Lệ mỗ, tại hạ cũng không để ý Dạ Dương thành này mà đại náo một trận. Ta biết, Dạ Dương thành là đô thành, tự nhiên không thể thiếu cao nhân tiền bối thực lực thông thiên tọa trấn, tỉ như vị Khúc lão trước mắt này, nên không dám khinh thường." Hàn Lập nói, nhìn lão giả khô gầy một chút.

Đôi mắt lão giả như sao, ánh mắt rơi trên người Hàn Lập, càng phát sáng lên, một thân khí thế cũng theo đó tăng lên tới đỉnh điểm, khí thế cả người đột nhiên biến đổi, không còn bộ dạng vô hại như trước kia nữa.

"Như thế thì sao? Chỉ cần Lệ mỗ quyết tâm cá chết lưới rách, cho dù hủy không được nửa toà Dạ Dương thành, nhưng cũng hủy hoại được nửa toà hoàng thành Ma cung. Đến lúc đó, Tam hoàng tử là người cai quản, chỉ sợ cũng khó tránh tội a? Huống chi lúc trước Đại hoàng tử cai quản, an ổn bực nào, lúc này mới cách bao nhiêu năm, Tam hoàng tử lại phá hủy hoàng thành, ai ưu ai kém, lập tức phân cao thấp. Bởi như vậy, ha ha... Cũng không cần ta nhiều lời nữa." Hàn Lập thờ ơ cười cười, tiếp tục nói.

Thạch Phá Không nghe vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng thì trầm ngâm không thôi.

Đối với việc Hàn Lập nói, trong lòng của gã đã sớm nghĩ đến, thậm chí minh bạch kết quả sau đó, tất nhiên là phụ hoàng tức giận, thu hồi chức vụ, Thạch Cạnh Nghiên nhất định sẽ thừa cơ lên thay.

Nếu như vậy, gã vất vả diệt trừ Thạch Trảm Phong, nhưng lại may áo cưới cho người khác.

Sở dĩ gã có chút do dự, là bởi vì vẫn có một việc không thể xác định, đó chính là Hàn Lập thật sự có năng lực hủy đi nửa toà ma cung hoàng thành sao?

"Người này một thân công lực huyền tu, đã vượt xa ta, muốn đánh bại có lẽ không khó, nhưng muốn giết hắn lại hết sức không dễ, hắn nói hủy đi nửa toà hoàng thành Thánh Cung, không phải nói ngoa..." Lúc này, trong đầu của gã bỗng nhiên vang lên thanh âm Khúc lão.

Thạch Phá Không trầm mặc một lát, bỗng nhiên mở miệng cười nói:

"Vốn là muốn chiêu an Lệ đạo hữu đến dưới trướng, cùng sáng tạo cơ nghiệp huy hoàng, hiện tại xem ra là ta mong muốn đơn phương rồi. Nếu Lệ đạo hữu nhất định kiên trì, ta cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là chuyện chỗ này, hi vọng Lệ đạo hữu tuân thủ ước định, lập tức rời khỏi Thánh

Vực."

"Đây là tự nhiên, chỉ là đến lúc đó còn phải mượn dùng đại trận truyền tống vượt giới của quý tộc một lát." Hàn Lập cười nói.

"Sáng sớm ngày mai, Lệ đạo hữu đến Thánh Cung, ta sẽ tự tiễn ngươi rời đi." Thạch Phá Không tất nhiên mong muốn như vậy, nhanh chóng đưa tiễn vị ôn thần Hàn Lập này đi thì tốt hơn, liền đáp ứng.

"Vậy làm phiền Tam hoàng tử rồi... Nơi đây đã vô sự, mời chư vị trở về cho." Hàn Lập cười cười, giống như chủ nhân, ra lệnh đuổi khách.

Sắc mặt Thạch Phá Không cứng đờ, cắn răng, mang theo mấy người, quay người rời đi.

------oOo------

Chương 999: Hậu hội vô kỳ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Độc Giao; silanh; herovinh

Dịch: Chưởng Thiên

Hàn Lập vẫn chằm chằm nhìn theo đám người Thạch Phá Không đang bay ra xa, rồi cẩn thận dùng thần thức tra xét khu vực lân cận rõ ràng thêm lần nữa, sau khi xác nhận không có dị trạng gì mới xoay người trở về đại điện.

Bên trong đại điện, Đề Hồn đang nằm nghiêng trên giường ngọc giữa thủy trì, thân hình nhỏ nhắn của nàng cuộn tròn lại, đôi lông mày nhíu chặt, gương mặt lộ rõ vẻ thống khổ.

Tinh thần Hàn Lập khẽ run lên, lập tức phóng thần thức bao phủ khắp người Đề Hồn, bắt đầu đánh giá tình trạng của nàng.

Một lát sau, hắn mới chịu dừng lại, nội tâm cũng thả lỏng hơn, âm thầm thở dài một hơi.

Hiện tại, tuy Đề Hồn vẫn dang hôn mê như cũ, nhưng khí tức toàn thân đã phát sinh chuyển biến không nhỏ.

Đặc biệt tại bên trong đan điền đã xuất hiện một chút bản nguyên lực lượng chập chờn bất định,

tựa như ánh nến le lói giữa căn phòng tối một chiếc đèn sáng, ánh lửa này tuy có phần yếu ớt, nhưng lại khiến người khác nảy sinh cảm giác ấm áp.

Chợt có tiếng sóng nước "ào… ào... " vang lên từ phía sau giường đá.

Hàn Lập liếc mắt nhìn thấy thân ảnh Đại Tế Ti đang chậm rãi đứng lên giữa nước hồ, toàn thân y bốc lên khói trắng nghi ngút, thậm chí trên người còn

thoang thoảng thứ mùi giống như mùi thịt tươi bị thiêu đốt.

Tại khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt y, Hàn Lập cũng là không nhịn được phải biến sắc:

"Mặt ngươi..."

Đại Tế Ti nghe thấy bèn đưa tay vuốt ve gương mặt mình một chút, rồi cười khổ một tiếng: "Vận dụng lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc vọng trắc Thiên Cơ, lẽ nào lại không phải trả giá đại giới?"

Trên cổ hắn giờ đây hằn lên những vết cháy đen như vừa bị lửa đốt, lan đến tận trên mặt, bên trong vết thương chứa đầy mủ, tựa như dung nham nóng chảy đang không ngừng ứa ra, mang theo một thứ khí vị kỳ quái, vừa hôi thối tanh tưởi lại vừa nóng rực.

"Những vết thương này là sao?" Hàn Lập chau mày hỏi.

"Mỗi lần nhìn trộm Thiên Cơ sẽ lập tức phải hứng chịu Thiên Phạt là những vết thương này đây, có phục dụng linh đan tiên dược cũng vô ích mà thôi, ban đầu sẽ là những vết cháy đen dày đặc vô cùng đau nhức, sau đó chúng sẽ đóng vảy rồi biến thành những khối ung nhọt. Năm tháng qua đi, bộ dáng của ta giờ đã triệt để biến thành người không ra người quỷ không ra quỷ." Đại Tế Ti cười khổ một tiếng, khàn khàn nói ra.

Dứt lời, hắn bốc lên một vốc nước, tưới lên bề mặt vết thương, làm bốc lên một trận sương mù màu trắng.

Hàn Lập nghe xong chợt hiểu ra, sở dĩ lúc trước Đại Tế Ti không đồng ý chữa trị cho Đề Hồn, ngoại trừ nguyên nhân từ phía Đại hoàng tử, rõ ràng là do đã suy tính đến hậu quả này.

Có thể nói, một khi Thiên Phạt đạt tới trình độ nhất định, dù tu vi có cao hơn nữa cũng chưa chắc đã tránh khỏi trọng thương, thậm chí có thể vẫn lạc, bằng vào tình hình trước mắt của vị Đại tế Ti này, có thể thấy rõ mười mươi cơ thể y đã tiếp cận giới hạn chịu đựng rồi.

"Việc này xem như Hàn mỗ nợ Đại Tế Ti một mối ân tình, nếu như có yêu cầu gì, chỉ cần trong phạm vi năng lực của tại hạ, xin Đại Tế Ti cứ nói." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi nói.

"Hiện tại thì không có chuyện gì, có điều nếu trong tương lai có cơ hội, ta vẫn là cần Hàn đạo hữu giúp một chuyện." Đại Tế Ti bước ra khỏi thủy trì, mỉm cười đáp lời hắn.

"Trong tương lai sao… Không biết là chuyện gì?" Hàn Lập nhíu mày, cảm thấy hơi khó hiểu.

"Thiên cơ bất khả lộ a." Đại Tế Ti lắc đầu, tỏ vẻ thần bí.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, đang muốn tiếp tục gặng hỏi thì Đề Hồn bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng buồn bực, bọ dáng dường như muốn tỉnh lại.

"Đề Hồn…" Hàn Lập vội vã nhẹ giọng kêu lên.

Nhưng chỉ thấy thân thể Đề Hồn co quắp thêm lần nữa mà không có tỉnh lại.

"Do lực lượng Bản Nguyên của nàng đã ngủ say quá lâu, khiến cho lực lượng thần thức hao hụt khá nhiều, lúc trước nếu ngươi không vận dụng thủ đoạn giúp nàng cố thủ thần hồn thì giờ phút này thần hồn của nàng cũng đã tiêu tán, chỉ còn lại cái xác mà thôi. Tuy nhiên, ngươi không cần lo lắng quá, hiện tại nàng còn đang bồi dưỡng thần hồn, chỉ cần thêm chút ít thời gian nữa chắc chắn sẽ tự động hồi tỉnh." Đại Tế Ti thấy thế bèn giảng giải một hồi.

Sau khi nghe xong, Hàn Lập mới tạm yên lòng, chợt hắn nhớ tới một chuyện, bèn hỏi: "Lần này ngươi giúp đỡ ta, sau này làm sao ứng phó với Tam hoàng tử?"

"Hai người bọn họ coi như là nhân chứng, rõ ràng ta bị ngươi bức hiếp, dưới tình huống bất khả kháng nên buộc phải làm theo ý ngươi a. Hàn đạo hữu nếu còn chưa yên tâm có thể tiếp tục ra tay a, đánh bọn chúng thảm hại

hơn chút nữa là được." Đại Tế Ti liếc nhìn hai tên thủ vệ vẫn đang hôn mê tại cửa điện, cười cười nói ra.

"Nếu Tam hoàng tử thật sự dễ bị lừa gạt như vậy thì quá tốt rồi. " Hàn Lập nghe vậy cười rộ lên.

"Lừa gạt thì đã sao? Ta thân là Đại Tế Ti Thánh tộc, gã sẽ không dám quá phận. Huống hồ vừa rồi gã cũng đã tự thân giá lâm nhưng nào có chiếm được chút tiện nghi, lấy tư cách gì để chỉ trích ta?" Đại Tế Ti tiếng nói khàn khàn nói.

"Cũng có lý." Hàn Lập gật đầu nói.

Sau đó, hắn mang Đề Hồn trở lại Hoa Chi Động Thiên, rồi một mực ở bên cạnh nàng hộ pháp.

Sáng hôm sau, tuy Đề Hồn vẫn chưa tỉnh nhưng khí tức đã tăng trưởng một chút, khiến Hàn Lập có thêm vài phần an tâm, hắn cáo từ Đại Tế Ti rồi rời khỏi đại điện, nhằm thẳng hướng Ma Cung mà đi.

Nhưng hắn mới đi được vài bước đã thấy Thạch Phá Không cùng với hơn mười người đang chờ sẵn ở ngoài sân rộng.

Hàn Lập quét mắt nhìn một lượt liền phát hiện ngoại trừ vị Khúc Lão tối hôm qua đã hiện thân, sau lưng y còn có thêm ba gã Thái Ất Hậu Kỳ, mà Thái Ất Trung, Sơ kỳ cũng có đến bảy tám người.

"Tam hoàng tử bày ra đại trận bực này, chẳng lẽ muốn thị uy với Lệ mỗ?" Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường, lời nói còn mang theo chút tiếu ý.

"Lệ đạo hữu đa tâm rồi, thời điểm ngươi mới tới Thánh tộc chúng ta, đã được đón tiếp như khách quý, hiện tại ngươi phải ly khai, chúng ta tự nhiên cũng muốn lấy lễ đối đãi." Thạch Phá Không tay cầm quạt xếp, cười nói ra.

"Đã vậy Lệ mỗ cũng không khách khí."

Hàn Lập cười rộ, thân hình bỗng lóe lên, xuyên qua đám người, trực tiếp

vượt lên phía trước.

Thạch Phá Không thấy thế, ánh mắt liền trầm xuống, gã thu lại quạt xếp rồi lập tức dẫn đầu đuổi theo Hàn Lập, đám người còn lại chủ động giữ khoảng cách, bám theo phía sau hai người bọn hắn.

"Lệ đạo hữu, nếu ta nói là hiện giờ đã có điểm hối hận vì lúc trước không cùng ngươi giao hảo, liệu có phải đã quá muộn?" Thạch Phá Không đuổi theo Hàn Lập, tới kề vai sát cánh mà đi, hỏi.

"Không biết thời điểm lúc trước mà Tam hoàng tử vừa nói, là lúc ta mới tới Dạ Dương thành, hay là lúc ta đi vào Tích Lân Không Cảnh đây?" Hàn Lập cười hỏi.

"Khác gì nhau sao?" Thạch Phá Không hỏi.

"Kỳ thật không có gì khác nhau, chỉ cần đó là trước lúc ngươi cấp cho ta Bạo Không Giới Phù, thì không tính là muộn. Đáng tiếc… Tam hoàng tử ngươi không thể nào quay ngược thời gian, vậy nên cũng không cần phải hối hận." Hàn Lập lắc đầu.

"Thật sự là đáng tiếc… " Thạch Phá Không thở dài.

Hàn Lập nói xong cũng trở nên do dự, không kìm được đành than thở: "Các ngươi… cần gì phải đến bước này?"

Thạch Phá Không đương nhiên minh bạch Hàn Lập đang ám chỉ chuyện giữa y và Thạch Xuyên Không, tiếc rằng bí mật này vốn không có chỗ cho ngoại nhân. Vì thế y lại thở thật dài một tiếng, rồi không nói thêm gì nữa, khuôn mặt lộ vẻ tịch liêu.

Hàn Lập liền hiểu rằng có nhiều lời nữa cũng vô ích, chăm chăm chú chú đi về phía trước.

Đoàn người một mực ngự không phi hành, rồi đáp xuống một quảng trường ở Nam Uyển Ma Cung.

Hàn Lập phóng tầm mắt ra xung quanh, lập tức phát hiện một tòa tháp nhọn hoắt đang đứng im lìm ở phía trước không xa, chỉ nhìn bề ngoài sẽ không phát hiện ra thân tháp mang kiến trúc tầng tầng mũi nhọn vô cùng cổ quái.

Trên thân tháp trải rộng những đường hoa văn hình vòng hình khuyên với kết cấu đan xen, tạo thành một mạng lưới phù văn vô cùng khổng lồ và phức tạp đến cực điểm, kết nối trực tiếp với mặt đất.

Tòa tháp cao hơn trăm trượng, chân tháp chiếm một phần ba chiều cao tổng thể, xung quanh được khảm một vòng tinh thạch hình thoi trong suốt, không ngừng chiết xạ ánh mặt trời, tỏa ra quang mang rực rỡ chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

"Chẳng lẽ đây chính là Việt Không Tháp trong truyền thuyết?" Sau khi quan sát một lát, Hàn Lập chợt nhíu mày hỏi.

"Lệ đạo hữu muốn phản hồi Tiên Giới, pháp trận truyền tống thông thường đương nhiên không tài nào đảm đương được, chỉ có Việt Không Tháp mới có khả năng xé rách hư không, trực tiếp đưa đạo hữu vượt giới." Thạch Phá Không gật gù.

"Thông qua tháp này có thể phản hồi Bắc Hàn Tiên Vực hay không?" Hàn Lập vẫn hơi nhíu mày.

"Truyền tống vượt giới thập phần khó khăn, hao phí tài nguyên lại càng kinh khủng, mà việc xé rách hư không tiến hành truyền tống chỉ có thể đến được địa phương tiếp giáp gần nhất giữa hai giới vực." Thạch Phá Không mỉm cười.

"Đó là nơi nào?" Hàn Lập hỏi.

"Kim Nguyên Tiên Vực." Thạch Phá Không liếc hắn một cái, đáp gọn lỏn.

"Cụ thể là nơi nào ở Kim Nguyên Tiên Vực?" Hàn Lập nghe vậy chau mày.

Tuy rằng Hàn Lập chưa từng đặt chân đến Tiên Vực này, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn lạ lẫm, dù sao vô luận là Cửu Nguyên Quan hay Bách

Tạo Sơn đều nằm giữa Kim Nguyên Tiên Vực, hơn nữa, vị trí của Kim Đồng hiện tại quá nửa là ở Tiên Vực này

"Trong Kim Nguyên Tiên Vực có vài toà pháp trận tiếp dẫn, chẳng hạn như ở Cửu Nguyên Quan cùng Thủ Dương Sơn, có điều cần phải có tín vật tông môn mới có thể truyền tống đến những nơi này. Nếu như trên người ngươi không có tín vật, vậy cũng chỉ có thể xem vận khí, bạchng0csách, ngươi sẽ tùy cơ bị truyền tống đến một địa phương bất kỳ ở Kim Nguyên Tiên Vực." Thạch Phá Không cười nói.

"Đi thôi." Hàn Lập trầm ngâm một lát sau, gọn gàng nói.

Dứt lời, hắn dẫn đầu đi vào trong Việt Không Tháp.

Thạch Phá Không nhìn theo bóng lưng hắn, chợt nhíu mày rồi cũng theo sau.

Tiến vào trong tháp, Hàn Lập liền phát hiện khắp nơi trên mặt đất đều khắc họa phù trận hoa văn, chính giữa là một cột đá trắng như tuyết sừng sững, bề mặt nó hằn lên đủ loại hoa văn cổ quái.

Vách tường xung quanh đều được khảm nạm những khối tinh thạch hình thoi trong suốt, bề ngoài tinh thạch được gia công tỉ mỉ thành vô số mặt nhỏ như lăng kính, phản chiếu tầng tầng lớp lớp hình ảnh chồng chất lên nhau.

Ở giữa đám thạch trụ là một cái đài cao hình vuông chừng mười trượng, phía trên là bức phù điêu Chân Linh La Hầu sống động như thật.

Cả tòa đại trận tuy vẫn chưa vận chuyển, nhưng phía trên đã có tầng tầng ánh sáng phiêu phù, như những gợn nước láp lánh dưới ánh mặt trời, khiến cho toàn bộ đài cao nhộn nhạo không thôi, truyền ra trận trận không gian ba động mãnh liệt.

"Lệ đạo hữu, hôm nay từ biệt, sau này cũng hy vọng chúng ta không gặp gỡ giữa Thánh Vực." Thạch Phá Không đột nhiên mở miệng.

"Tam hoàng tử yên tâm, Lệ mỗ là kẻ giữ lời." Hàn Lập từ chối cho ý kiến,

mỉm cười đáp.

"Vậy thì tốt rồi, xin mời vào trận." Thạch Phá Không gật đầu.

Thần thức Hàn Lập quét qua đại trận thêm lần nữa, phát hiện chi tiết các nơi trong đó cũng không chênh lệch với giải thích của Đại Tế Ti đên hôm trước, lúc này mới gật gật đầu bước lên.

"Lệ đạo hữu yên tâm, Việt Không Tháp dị thường trân quý, ta tuyệt đối không dám động tay chân, việc tháp này bị tổn hại so với hủy đi một nửa Hoàng Thành cũng không kém bao nhiêu." Thạch Phá Không thấy thế, cười nói.

Hàn Lập không tiếp tục làm điều thừa nữa, chỉ nhìn Thạch Phá Không một chút, ý bảo hắn có thể khởi động pháp trận.

Họ Thạch cũng không nhiều lời, liền vung tay lên.

Mấy tên Ma tộc trưởng lão sau lưng y lập tức phân tán đi vào bốn phía đại trận, nhao nhao khoanh chân ngồi xuống, từng người một nhắm mắt bấm niệm pháp quyết, bắt đầu thúc giục đại trận Việt Không Tháp.

Từng trận thanh âm "ông ông" truyền đến, toàn bộ mặt đất trong tháp cũng theo đó rung lên từng nhịp.

Ngay sau đó, đài cao ở trung tâm tòa tháp tỏa ra ngân mang bao phủ toàn thân Hàn Lập, các loại phù văn trên mặt đất cũng theo đó rộ lên ánh sáng chói mắt.

Toàn bộ đám tinh thạch hình thoi khảm nạm quanh thân tháp sáng rực lên, lập tức chiết xạ ra vô số vệt sáng lốm đốm, chúng giao thoa ở một chỗ rồi hóa thành một quang cầu chói mắt đến cực điểm, khiến cho người ta dù đã nhắm hai mắt vẫn không dám nhìn thẳng.

Thân thể Hàn Lập đứng giữa trung tâm quang cầu, cả người bị quang mang bao phủ, người ngoài không thể thấy rõ hắn nữa, bốn phía phát ra vô số sợi tơ pháp tắc chứa đựng Không Gian Chi Lực cường thịnh, hội tụ cả ở trong

tâm, khí thế trong nháy mắt dâng đến tột đỉnh.

Mắt thấy đại trận đã sắp sửa phát động, bên tai Thạch Phá Không chợt vang lên thanh âm Hàn Lập:

"Cảm ơn con nhé người con dấu yêu..."

Đồng thời, thức hải Hàn Lập cũng vang lên giọng nói của Thạch Phá Không:

"Hàn đạo hữu, hậu hội vô kỳ (*)."

(*) ngày sau không gặp lại

------oOo------

Chương 1000: Sắp sẵn một chiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Kèm theo một câu "Sau này không gặp lại" của Thạch Phá Không, là một đạo lưu quang màu trắng, được một cỗ Không Gian Pháp Tắc chi lực bảo vệ, xuyên qua đại trận, đánh vào trên người hắn.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, chỉ kịp cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện đó là một khối tiêu ký ngọc quyết, nhưng căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, một cỗ lực xé rách vô cùng mãnh liệt liền từ bốn phương tám hướng cuốn tới.

Hắn cảm thấy không khí chung quanh xiết chặt, tiếp theo một trận lực vặn vẹo vọt tới thân mình, cả người hắn giống như bị nguồn lực lượng này xé rách thành mảnh vỡ, thần thức vô cùng cường đại lúc này cũng không nhịn được có chút buông lỏng, căn bản không thể tập trung mảy may.

"Ầm" một tiếng nổ vang.

Cả tòa Việt Không Tháp chấn động ầm vang, trên đỉnh ngọn tháp có một đạo ngân quang nổ bắn lên không trung, ma sát kịch liệt với vân khí trên không trung, vạch ra một mảnh ngũ thải huyễn quang lộng lẫy loá mắt.

Cùng lúc đó, tinh thạch hình thoi khảm nạm trên tường phía ngoài thân tháp có một vầng sáng màu bạc bỗng nhiên nổ ra, hóa thành một cỗ khí lãng vô hình, quét về bốn phương tám hướng.

Đạo ngân quang kia nổ bắn ra sau mấy tức thời gian, quang mang đột nhiên thu vào, âm thanh im lặng lại.

Trên cả tòa Việt Không Tháp trận trận khói bụi, tinh thạch hình thoi trên tường phía ngoài bị năng lượng to lớn trùng kích, hơn phân nửa bị thiêu hủy, còn lại non nửa thì quang mang ảm đạm, hiển nhiên năng lượng ẩn chứa trong đó cơ hồ tiêu hao hầu như không còn.

Sau một lát, một đoàn người Thạch Phá Không đi ra cửa tháp.

Sắc mặt của gã vẫn khó coi, lông mày cau lại, tựa hồ đang có tâm sự, bất quá thần sắc trong mắt lại nhẹ nhõm hơn vài phần so với trước đó.

...

Tiên giới, bao quanh một mảnh núi rừng xanh ngắt, xây dựng một toà đạo quan gạch xanh ngói đen phong cách cổ xưa.

Kiến trúc trong quan xây lên dựa vào thế núi, kéo dài hơn mười dặm.

Trong một chỗ thung lũng thanh sơn địa thế hơi thấp, có một tòa pháp trận đá trắng rộng không quá trăm trượng, cột đá vây quanh bốn phía, khắp nơi khắc dày đặc phù văn.

Giờ phút này, xung quanh tòa phù trận có diện tích không quá lớn này, đang vây tụ gần trăm tên tu sĩ với hai loại phục sức khác nhau, thần sắc từng người nghiêm túc, mặt mũi tràn đầy vẻ ngưng trọng.

Trong những người này, cầm đầu tựa hồ là hai người, một người trong đó là một vị nam tử trung niên thân mang trường bào màu trắng, dáng người không quá cao to, khí thế trên thân hùng hậu, xem ra chính là người quen nắm quyền hành.

Người kia, là một lão giả cổ hi vóc người cao gầy, gương mặt lõm sâu, râu thưa thớt, nhìn có chút khô quắt.

"Đào Cơ lão đệ, tin tức này của ngươi có được từ chỗ nào, tên kia hôm nay thật sẽ tới chứ?" Lão giả khô quắt đột nhiên mở miệng, phá vỡ yên lặng.

"Cận Xuyên đạo huynh, trong đêm hôm qua ta bỗng nhiên nhận được

truyền tin vượt giới, nói là hung thủ sát hại Vũ nhi, hôm nay sẽ xuất hiện tại truyền tống đài Hồi Long quan này. Thời gian quá gấp, ta cũng không thể kiểm chứng thật giả, vội vàng mang theo thủ hạ chạy tới đây. Lại nhớ ngươi cách đây không xa, liền quấy rầy nhờ ngươi đến giúp đỡ." Nam tử trung niên tên là Đào Cơ nói ra.

"Không sao. Chỉ là nếu ta nhớ không lầm, người năm đó sát hại Vũ nhi, bất quá chỉ là một tên Chân Tiên mà thôi, một ngón tay ngươi cũng có thể nghiền nát tiểu nhân vật này, sao phải đại động nhiều người đến như vậy?" Cận Xuyên nghi ngờ hỏi.

"Nói đến việc này có chút kỳ quặc, người truyền tin nói, chiến lực người kia bây giờ không tầm thường, kêu ta tốt nhất nên đem tu sĩ Thái Ất cảnh tới..." Đào Cơ do dự một chút, rồi mới lên tiếng.

"Làm sao có thể? Vũ nhi vừa mới ngộ hại qua được bao nhiêu năm chứ? Một người coi như là kỳ tài ngút trời, cũng không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi như thế, từ Chân Tiên cảnh vượt đến Thái Ất cảnh? Đây nhất định là không thể. Theo lời vi huynh, hơn phân nửa là có người đặt bẫy ngươi, những năm này ngươi ngồi ở trên vị trí này, cũng đắc tội không ít người." Cận Xuyên lắc đầu nói.

"Cận Xuyên đạo huynh, ngươi cũng biết vì việc này, ta hao tốn biết bao tâm tư? Dù chỉ có một tia cơ hội ta cũng không muốn bỏ lỡ. Huống hồ, cho dù là có nhân vật thiết lập cục diện đối phó ta, giờ có ngươi đến tương trợ, ta sợ gì chứ?" Đào Cơ thở dài, ngưng trọng nói ra.

"Chớ nói ta tương trợ, cho dù ta không đến, chiến trận trước mắt này, chỉ cần không phải đại năng Đại La cảnh đến, cũng đừng kiếm được chỗ tốt." Cận Xuyên nhìn lướt qua bốn phía pháp trận đá trắng, vừa cười vừa nói.

"Bên Tiên cung ta chỉ có năm tên tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong, cùng hơn bốn mươi tên tu sĩ Kim Tiên trung hậu kỳ, nếu không phải đạo huynh ngươi mang người đến bổ sung, bố trí xuống Lưỡng Nghi Âm Dương Trận hoàn chỉnh này, chỉ sợ căn bản không phát huy được uy lực tốt nhất." Đào Cơ cười khổ một tiếng, nói ra.

"Trước đó nghe ngươi nói, người này tu luyện chính là Thời Gian Pháp Tắc chi lực, ngược lại đúng là không biết sống chết a." Cận Xuyên đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói như thế.

"Hơn phân nửa cũng là lớp người có xuất thân quê mùa, không có bối cảnh tông môn cỡ lớn, không biết tu luyện pháp tắc đó có bí mật gì, mơ mơ hồ hồ đi lên con đường cụt này. Bất quá năm đó hắn có thể dùng tu vi Chân Tiên giết chết Vũ nhi, sau lại đánh giết Công Thâu Cửu, đủ để thấy hắn tu luyện Thời Gian Pháp Tắc chi lực, đã có chút hỏa hầu." Đào Cơ trầm ngâm nói.

"Ha ha... Hắn dù tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, đã có hoả hầu thì đã sao? Chỉ cần tiến vào trong Lưỡng Nghi Âm Dương Trận này, lúc đó không phải là có lực mà không sử dụng được, mặc cho chúng ta chém giết sao? Yên tâm, hôm nay hắn không đến thì thôi, nếu tới, có mọc cánh cũng khó thoát, vì Vũ nhi báo thù huyết hận!" Cận Xuyên cười nói.

Đào Cơ nghe vậy, thần sắc cũng buông lỏng mấy phần, đang muốn mở miệng nói chuyện thì thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

"Tới..." Thần sắc Cận Xuyên khẽ động, cười nói.

Lão vừa dứt lời, hư không trên đỉnh đầu, vân khí đột nhiên sôi trào kịch liệt, tất cả đều tụ tới trên khe núi này, che đậy cả nửa màn trời vào trong.

Sắc trời trong khe núi đột nhiên tối xuống, tiếng rít vang lên, đám người nhao nhao ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

"Bày trận." Thần sắc Đào Cơ nghiêm lại, thấp giọng quát lên.

Chín tên tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong cầm đầu lập tức đáp ứng một tiếng, mỗi người mang theo chín tên tu sĩ Kim Tiên trung hậu kỳ di chuyển ra bốn phía truyền tống đài, tự mình trấn giữ mắt trận, giao thoa bố trí ra một tòa đại trận phức tạp.

Chín mươi người này nhao nhao tay kết pháp quyết, miệng tụng chú văn, mặt đất cùng cột đá bốn phía sáng lên đạo đạo phù văn, một tầng sáng đen

trắng từ bốn phía chậm rãi cuốn tới vây quanh, như là một cái túi mở lớn, chỉ còn chờ con mồi xuất hiện, liền bắt nó vào trong.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Phía trên trời cao, mây đen phun trào, bỗng nhiên có một đạo điện quang nổ tung, một cỗ ba động không gian vô cùng mãnh liệt từ đó truyền ra, ngay sau đó liền có một đạo quang trụ màu bạc phá toái hư không, phát ra trận trận thất thải huyễn quang, đập thẳng xuống.

Trên truyền tống đài chấn động ầm vang, chỗ ngân quang rơi xuống, đã hiện ra một bóng người màu xanh, chính là Hàn Lập.

Huyễn thải ngân quang vừa mới biến mất, ông một tiếng rung liền từ không trung truyền đến, vầng sáng đen trắng kia trong nháy mắt khép kín, lập tức như một cái nồi lớn úp ngược xuống dưới, chụp toàn bộ truyền tống đài vào phía dưới.

Truyền tống vượt giới, lại thêm lực xé rách không gian cực kỳ khủng bố, tu sĩ Thái Ất mới dám thử, tu vi Kim Tiên nếu như cưỡng ép dùng, hơn phân nửa khó thoát khỏi thân thể bị xé rách, cho dù không chết, cũng sẽ trọng thương.

Thân thể Hàn Lập cường đại khó có thể nói, đương nhiên sẽ không lo lắng bị lực xé rách gây tổn thương, nhưng dù như thế, giờ phút này hắn cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ, đau nhức toàn thân, muốn lập tức đứng lên cũng có chút khó khăn.

Luyện Thần Thuật trong thức hải hắn đã tự hành vận chuyển, sau một lát liền khôi phục bình tĩnh.

Khi hắn một lần nữa đứng thẳng người lên, bên chân liền "Đùng" một tiếng giòn vang, rớt xuống một viên ngọc quyết lớn chừng ngón cái.

Hàn Lập lắc lắc đầu, cúi người nhặt viên ngọc quyết kia lên, nhìn thoáng qua bốn phía, khi nhìn rõ những người bày trận, có một nửa mặc trên người đều là phục sức Tiên cung, nhịn không được thở dài nói:

"Thạch Phá Không a Thạch Phá Không, xem ra lại bị ngươi tính kế một chiêu rồi..."

Một bên khác, Cận Xuyên liếc qua Hàn Lập, chỉ cảm thấy tên thanh niên cao lớn trước mắt này, nhìn rất phổ thông, nhịn không được hỏi:

"Chính là hắn sao?"

"Là hắn, không sai." Ánh mắt Đào Cơ nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, gật đầu nhẹ, khẳng định.

Lúc trước mặc dù gã chưa gặp mặt Hàn Lập, nhưng chẳng biết tại sao, khi lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Lập, cảm nhận được cỗ khí tức kia trên thân hắn, liền vô thức nhận định người trước mắt chính là gia hoả sát hại hài tử mình.

"Ta nên gọi ngươi là Lệ Phi Vũ, hay là Hàn Lập đây?" Đào Cơ lạnh giọng hỏi.

Hàn Lập nghe được lúc Thạch Phá Không sắp chia tay nói câu kia, liền đoán được bên này có thể xảy ra vấn đề, chỉ không ngờ sẽ là dạng này.

"Chúng ta trước đó đã gặp nhau sao?" Hàn Lập nhíu mày lại, hỏi.

"Ngươi chưa gặp ta, nhưng đã gặp Vũ nhi, còn ra tay giết hắn." Đào Cơ lạnh giọng nói ra.

Hàn Lập quan sát tỉ mỉ tên nam tử trung niên kia, phát hiện khuôn mặt gã mơ hồ có chút quen thuộc, suy nghĩ một lát, liền bừng tỉnh đại ngộ nói: "Ngươi chính là phụ thân của Đào Vũ a, là vị Đào trưởng lão trong miệng Công Thâu Cửu hả?"

"Không tìm nhầm người là được, hôm nay chính là thời điểm ngươi trả nợ máu, động thủ." Đào Cơ nghe vậy, gật đầu nhẹ nói ra.

Lệnh truyền ra, trên truyền tống đài lập tức chấn động ầm vang, không khí cũng theo đó xiết chặt, giống như đột nhiên bị rút khô đi.

Hàn Lập nhướng mày, chợt phát hiện thiên địa linh khí bốn phía trong nháy mắt biến mất sạch sẽ, hắn tựa như lại về tới Tích Lân Không Cảnh.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập cũng có chút dở khóc dở cười, trên mặt cũng theo đó lộ ra một vòng thần sắc bất đắc dĩ.

"Mở ra Âm Dương Cực Thạch." Đào Cơ thấy trên mặt hắn tựa hồ không có vẻ gì kinh hoảng, lông mày hơi nhăn lại, quát.

Gã vừa dứt lời, tất cả tu sĩ Kim Tiên nhao nhao tay biến đổi pháp quyết, hai tay cùng lúc đẩy ngang ra phía trước.

Chỉ thấy màn sáng hai bên đại trận, từng vòng từng vòng phù văn cổ quái trống rỗng hiển hiện, bao phủ bốn phía vầng sáng đen trắng, bỗng nhiên giống như bị thứ gì hấp dẫn, tách ra một cách rõ ràng.

Bạch quang về trái, hắc quang qua phải, trên mỗi phần mình có từng vòng từng vòng phù văn ngưng tụ, dần dần từ hư chuyển thực, hóa thành hai cối xay đen trắng to lớn, xoay tròn kịch liệt đè ép tới hướng trung tâm.

Thân Hàn Lập ở giữa cối xay, mặc dù chưa chạm đến, đã cảm giác được hai bên truyền đến một cỗ lực ép cường đại, áp súc hư không tầng tầng, hóa thành hai mặt tường khí hư không mắt thường khó thấy được, khoá chặt hắn giữa trung tâm, không cách nào động đậy.

------oOo------

Chương 1001: Chỉ có năng lực như vậy?

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Mjnh*
***Biên**: Độc Hành*

"Vù vù"

Hàn Lập cảm thấy hai bên tai vang lên tiếng gió gào thét, kèm theo đó là từng trận lực lượng xé rách từ hai bên xoáy tới, mang theo sức gió tạt vào gương mặt hắn.

Hắn bị dồn nén cũng có chút khó chịu, hai cánh tay theo bản năng quét ngang, dùng hai khuỷu tay căng ra hai bên. Tuy vậy cũng chỉ có thể đẩy khí kình từ ma bàn ra khoảng chừng hơn tấc, ma bàn trắng đen hai bên như thực thể, không ngừng dồn nén vào chính giữa.

Đào Cơ thấy Hàn Lập tạm thời không nhúc nhích được, trong lòng không khỏi buông lỏng, nụ cười trên mặt cũng dần nhiều lên.

Nhưng vẻ mặt Cận Xuyên thì lại lộ vẻ xem thường, gã nhếch miệng hơi khinh thường vị lão hữu này của mình, chỉ vì đối phó một tiểu nhân vật mà phải làm lớn như vậy.

"Đã vào Âm Dương Trận này, chính là bước lên âm dương lộ, tăng thêm sức vào cho ta, ta muốn nghiền nát thân thể tên này thành bột mịn, nhớ chừa lại thần hồn của hắn. Ta muốn dùng thần hồn hắn để đốt một cây Thiên Đăng, an ủi vong hồn vạn năm cho con ta" Đào Cơ cao giọng quát lên.

"Vâng!" Phía sau lão, chín mươi tên tu sĩ Kim Tiên cùng đáp ứng một tiếng, âm thanh chấn động trời cao.

Có thể may mắn được Đào trưởng lão chọn làm người tham gia bày trận diễn luyện này, đối với tu hành sau này hiển nhiên có chỗ tốt nói không hết, không những vậy mỗi người còn được thêm mười khối Tiên Nguyên Thạch, mặc dù người bị đối phó không chịu nổi một kích, nhưng cho dù thế nào đi nữa cũng đạt được kết quả như ý, chuyện như vậy ai mà không muốn chứ.

Nếu được Đào trưởng lão tán thưởng, tiền đồ sau này càng không phải nói nhiều lời nữa.

Chỉ thấy bọn họ nhanh chóng biến hóa pháp quyết, hầu như một thân Tiên Linh Lực đều tuoin ra không giữ lại chút nào, tất cả đều toàn lực thúc giục đại trận.

Phù văn đen trắng trên ma bàn tỏa sáng hào quang rực rỡ, lực lượng áp bách từ hai bên càng lúc càng mạnh, rốt cuộc cũng triệt để đè ép khuỷu tay Hàn Lập vào trong, từ đó phát ra từng trận âm thanh nghiền nát rợn người.

Thân Hàn Lập ở trong trận, ngược lại vẻ mặt không biến hóa bao nhiêu, cũng không vội phản kích.

Hắn đang muốn mượn cơ hội lần này kiểm tra xem nhục thân được ma luyện trong Tích Lân Không Cảnh rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào. Hắn thích ứng dần từng chút lực nghiền ép của ma bàn, nên vẫn chưa sử dụng quá nhiều lực phản kháng.

Đương nhiên khuôn mặt hắn cũng phải phối hợp lộ ra vẻ càng lúc càng đau đớn, thậm chí còn ra sức dồn khí đan điền để bức ra một thân mồ hôi, hơn nữa cả người còn theo bản năng run rẩy mấy lần.

Đến cuối cùng, hắn dứt khoát thu hai tay lại, làm bộ dạng như từ bỏ chống cự, mặc cho ma bàn đen trắng đè ép lên thân thể của hắn.

"Rầm rầm rầm"

Ma bàn đen trắng rụng mạnh không thôi, thoạt nhìn giống như đã kề sát lại với nhau, trong lúc mơ hồ không cách nào thấy rõ thân ảnh của Hàn Lập.

"Xem ra người kia quả nhiên đã nói láo, kẻ này sống không qua được một lúc, đã sắp hóa thành bột mịn, Đào lão đệ cũng nên chuẩn bị sẵn sàng thu lấy thần hồn của hắn đi là vừa, cũng đừng làm quá mức mà khiến cho cả thần hồn của hắn tan biến." Cận Xuyên liếc qua đại trận, vừa cười vừa nói.

"Không nghĩ ra Vũ nhi lại thua trong tay mặt hàng này, chắc chắn nó đã khinh thường đối thủ mới sơ suất bị hắn ám toán, cũng tại ta ngày xưa không nghiêm khắc với nó, ài..." Đào Cơ lắc đầu, thở dài một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ hối hận.

"Cũng không trách được Vũ nhi, sỡ dĩ lần này hắn không có lực hoàn thủ, cũng là do chúng ta đã sớm bày trận, khiến cho Tiên Linh Lực của hắn không cách nào điều động được, cũng như một thân lực lượng pháp tắc cũng không cách nào vận chuyển, cho nên mới mất hết tiên cơ." Cận Xuyên khoát tay áo, an ủi nói ra.

"Bất luận thế nào, mối thù của Vũ nhi, cuối cùng ngày hôm nay ta cũng có thể báo được rồi." Đào Cơ gật đầu nhẹ, có chút an ủi nói.

Kết quả hai người vừa dứt lời, đột nhiên xảy ra dị biến!

Chợt từ trong ma bàn đen trắng truyền đến từng đợt âm thanh cổ quái, hai người vội vàng ngưng thần nhìn lại, liền kinh ngạc phát hiện, trước đó hai khối ma bàn hầu như đã khép kín hoàn toàn, không ngờ giờ phút này lại một lần nữa lộ ra một khe hở.

"Các ngươi chỉ có chút năng lực ấy sao? Ngay cả để cho ta thử một lần cường độ nhục thân cũng không làm được?" Bỗng nhiên âm thanh Hàn Lập từ trong đó truyền ra, trong giọng nói tràn đầy ý mỉa mai.

Hai người nghe vậy, vẻ mặt biến đổi, Đào Cơ vội quát: "Toàn lực thúc trận, ép chết hắn cho ta."

Một tiếng lệnh này vừa ra, đám Kim Tiên vừa mới thở phào nhẹ nhõm nào dám lười biếng, tất cả đều nhanh chóng thúc giục một thân Tiên Linh Lực ra, toàn lực quán chú vào trong Lưỡng Nghi Âm Dương Trận.

Thế nhưng, sau khi ma bàn đen trắng được nguồn lực lượng này hội tụ vào, mặc dù mặt ngoài càng tỏa ra hào quang rực rỡ, lực lượng dồn ép càng thêm cường đại, nhưng thủy chung không cách nào khép kín lại lần nữa, ngược lại bị Hàn Lập dùng hai cánh tay chống đỡ hai bên, đẩy ra từng chút từng chút một.

Không những vậy, vẻ mặt Hàn Lập lúc này cũng liền trở lại bình tĩnh thong dong như trước, ngay cả một thân mồ hôi đầm đìa cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì làm khô lại.

Đào Cơ thấy vậy, rốt cuộc sắc mặt cũng chuyển biến, lão liền một tay bấm niệm pháp quyết rồi vung lên phía trước, chợt từ trước người lão sáng lên một vệt hào quang màu vàng, từ đó hóa thành một thanh phi kiếm màu vàng óng, lơ lửng trước người lão.

Trên phi kiếm màu vàng, hai mặt đều được khắc họa từng đạo hoa văn hỏa diễm, tổng cộng có chín đạo, phía trên truyền ra từng trận dao động nóng rực.

"Nhanh!"

Chỉ thấy trong miệng lão khẽ quát một tiếng, hai ngón tay hợp lại lướt trên thân kiếm một cái, đạo hoa văn hỏa diểm đầu tiên cũng theo đó sáng lên, trên thân kiếm liền dấy lên một tầng hỏa diễm đỏ thẫm, tuy vậy nó cũng không có bùng cháy dữ dội mà ngược lại giống như một tầng kiếm quang hình răng cưa, bao phủ cả thân kiếm lại.

Đào Cơ liếc qua Hàn Lập, ngón tay lại vuốt lên phía trước một tấc, trên thân kiếm sáng lên đạo hoa văn thứ hai, bỗng chốc trên thân kiếm bùng sáng lên một tầng hỏa diễm màu cam, bao phủ bên ngoài tầng hỏa diễm màu đỏ kia.

Tầng hỏa diễm này vừa xuất hiện, nhiệt độ chung quanh cũng theo đó bắt đầu tăng cao, không khí giống như bị thiêu đốt trở nên bốc hơi vặn vẹo.

Ngón tay Đào Cơ cũng không ngừng chuyển động, vuốt lên thân kiếm một tấc, hoa văn trên phi kiếm liền sáng lên từng đạo, ngay sau đó trên thân

kiếm cũng được bao phủ lên một tầng nối tiếp một từng hỏa diễm.

Cho đến đạo hoa văn thứ bảy sáng lên, trên phi kiếm cũng đã được bao phủ bảy tầng hỏa diễm, phía trên mỗi một tầng hỏa diễm đều bùng cháy lên dữ dội, thoạt nhìn giống như một cây pháo hoa bảy màu.

Đám thực vật trên mặt đất trong khắp khe núi màu xanh dưới cỗ sức nóng không ngừng thiêu đốt này, tất cả đều trở nên khô héo úa vàng, cho dù đám Kim Tiên khống chế pháp trận cũng cảm thấy nóng nực khó mà nhịn được, bọn họ cảm giác máu trong cơ thể như muốn sôi trào lên, không ngừng hành hạ bọn họ.

"Đào lão đệ, mặc dù lực lượng nhục thân của người này có chút cao minh, thế nhưng hắn cũng đã nỏ mạnh hết đà rồi. Vậy mà ngươi lại trực tiếp vận dụng Thất Diệu Hỏa Văn, ngươi có xem trọng hắn quá mức hay không?" Cận Xuyên bên cạnh thấy vậy, sắc mặt hơi kinh ngạc.

Đào Cơ không trả lời, mà mạnh mẽ đẩy hai tay về phía trước.

Bỗng nhiên phi kiếm bao phủ ngọn lửa bảy màu kia nổ bắn ra, hóa thành cầu vòng rực rỡ, trong nháy mắt liền lao vào trong đại trận.

Hàn Lập cảm nhận được từng cỗ lực lượng Hỏa Diễm Pháp Tắc từ trên phi kiếm truyền đến, trên mặt cũng không hiện ra vẻ sợ hãi, mà ngược lại trong lòng có chút cảm giác hưng phấn kích động.

"Lúc này mới có chút ý tứ, vừa lúc dùng nó thử xem sâu cạn a." Trong miệng Hàn Lập khẽ quát một tiếng, cũng không vận chuyển bất kỳ công pháp nào, chỉ đơn thuần kích phát lực lượng tinh thần trong thể nội, rồi ưỡn ngực nghênh tiếp phi kiếm đang bắn thẳng đến.

Một tiếng vang "Ầm" thật lớn!

Mũi của thanh phi kiếm bảy màu đâm ngay ngực Hàn Lập, từ đó tỏa ra từng luồng từng luồng lực lượng hỏa diễm nóng rực.

Quần áo trước người Hàn Lập trong nháy mắt hóa thành tro tàn, lộ ra lồng

ngực, tuy vậy cơ bắp trên người hắn cũng không có to khỏe mà giống như được đúc bằng sắc thép, mạnh mẽ chống đỡ phi kiếm bảy màu, từ đó tỏa ra một mảnh hào quang sáng như tuyết.

Hào quang phát sáng che khuất cả pháp trận cũng như bao phủ cả người Hàn Lập vào trong.

Mảng lớn hỏa điểm nóng rực giống như Khổng Tước xòe đuôi, tỏa ra từng đoàn từng đoàn ngọn lửa bảy màu nổ tung văng khắp bốn phương tám hướng, từ đó lan tỏa ra cỗ hỏa lực nóng rực, ngược lại làm toàn bộ đại trận rung mạnh không thôi.

Đám tu sĩ Kim Tiên ngoài trận thừa nhận cỗ lực lượng chấn động này, thân hình từng người không ngừng chập chờn, lắc lư rung động, hầu như theo mức độ chấn động của hỏa diễm mà không ngừng đong đưa thân thể.

Sau nửa ngày, rốt cuộc hỏa diễm trên phi kiếm cũng đã tiêu hao hầu như không còn, thân ảnh Hàn Lập cũng một lần nữa hiện ra.

Chỉ thấy ngoại trừ áo quần trước ngực hắn rách nát ra, thì trên người hắn ngay cả nửa điểm vết cháy cũng không có, thoạt nhìn không có bất kỳ chút tổn thương nào.

"Cái này... Làm sao có thể?" Vẻ mặt Cận Xuyên đột biến, ngạc nhiên kêu lên.

"Nhục thân kẻ này đã cường đại quá sức tưởng tượng, Cận Xuyên đạo huynh không nên chủ quan." Đào Cơ nhíu chặt lông mày, gọi phi kiếm quay về.

"Các ngươi chỉ có bản lĩnh như vậy thôi sao? Vậy đến lượt ta rồi?" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về phía hai người, vừa cười vừa nói.

Vừa dứt lời, hắn lập tức vận chuyển Thiến Sát Trấn Ngục Công, huyền khiếu khắp người "ầm ầm" rung động, bỗng nhiên năm ngón tay hắn xòe ra thành trảo, không ngờ giống như lưỡi đao trực tiếp đâm vào ma bàn đen trắng.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn vận chuyển huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên trong cơ thể, cơ bắp trên người nhanh chóng phồng lớn, bên ngoài thân sinh ra từng lớp lông màu vàng óng, cả ngươi tăng vọt gấp mười lần, liền hóa thành một đầu Sơn Nhạc Cự Viên cao khoảng mười trượng.

Hai tay hắn nắm lấy hai khối ma bàn to lớn, mạnh mẽ kéo một cái, toàn bộ đại trận cũng theo đó mà chấn động kịch liệt, hào quang trên đó cũng rung mạnh không thôi, liền trực tiếp mất đi khống chế, kéo vào trong tay Hàn Lập.

Tất cả đám người bày trận bị cắn trả, thân hình từng người rung mạnh, trong miệng phun ra máu tươi.

"Không tốt, mau bỏ đi..." Đào Cơ thấy thế, lớn tiếng kêu gọi.

Mặc dù lão đã mở miệng nhắc nhở, nhưng lúc này cũng đã quá muộn, ngay khi Hàn Lập kéo ma bàn đen trắng, lực lượng khổng lồ còn kéo theo cả toàn bộ pháp trận vận chuyển, trong đó còn mang theo cả gợn sóng áp bách tất cả đám người bày trận vào trong đó, căn bản không cách nào trốn được.

Chỉ thấy hai tay Hàn Lập mạnh mẽ vung lên, ma bàn to lớn trong tay liền đập xuống đầu đám người bày trận kia.

Đám Kim Tiên trong trận thấy không thể nào tránh kịp, từng người đều lộ ra vẻ sợ hãi, vội vã thúc giục pháp bảo hộ thân, thả ra linh quang hộ thể, cố gắng vùng vẫy thoát chết.

Chỉ nghe hai tiếng "ầm ầm" nổ mạnh truyền đến.

Hai đoàn hào quang nổ tung vang dội, bốn phía đại trận lập tức nổ vang không ngừng, pháp bảo linh quang nhao nhao nổ tung, huyết quang văng khắp nơi.

Chín mươi tên Kim Tiên vậy mà không một người nào chạy thoát, tất cả đều hóa thành một bãi thịt nát, ngay cả Nguyên Anh cũng không may mắn thoát khỏi.

"Ngươi muốn chết!"

Một tiếng hét nổi giận vang lớn, cả người Cận Xuyên lướt thẳng lên không trung, hai tay trước người liền bấm pháp quyết, từ đó lập tức bao phủ lên một tầng ánh sáng màu xanh lam, hóa thành một đạo Linh Vực bao phủ cả toàn bộ khe núi lại.

"Một tên là Hỏa Chỉ Pháp Tắc, một tên là Thủy Chi Pháp Tắc, ngược lại hai người các ngươi bổ sung cho nhau cũng rất là hợp đó." Hàn Lập cảm nhận được xung quanh đột nhiên trở nên nồng nặc hơi nước, sắc mặt có chút thay đổi, vừa cười vừa nói.

Trong khi đang nói, cả người hắn nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh liền khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lúc này Cận Xuyên sớm đã không dám chủ quan nữa, hai tay lão liền bấm pháp quyết trước người, trên người lập tức nổi lên một cỗ khí thế mạnh mẽ, một thân áo bào cũng theo gió lay động, bay phất phới.

------oOo------

Chương 1002: Tay nâng quyền rơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Chỉ thấy Cận Xuyên mạnh mẽ vung tay áo lên, dưới ánh mặt trời chói chang trống rỗng xuất hiện vô số mưa bụi, hắt vẫy xuống, trong khoảnh khắc bao trùm Hàn Lập ở trung tâm trong phạm vi ngàn trượng.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, liền thấy trong hạt mưa nhìn như nhu nhược kia, có từng điểm quang mang tím xanh lấp lóe.

"Có độc..."

Trong lòng của hắn âm thầm nghĩ đến, tay vung lên một quyền, oanh kích ra ngoài.

Chỉ thấy trên đầu quyền dâng trào tinh quang màu trắng, như một tầng bình chướng tinh quang đẩy ngược lên, đánh đám mưa bụi đầy trời lui ra trăm trượng, biến mất trong hư không.

Hàn Lập đang muốn nhảy lên truy kích, đột nhiên cảm giác dưới chân xiết chặt, trong lúc nhất thời không thể động đậy.

Chỉ thấy dưới chân hắn, chẳng biết lúc nào lại có một tầng nước màu xanh ngưng tụ, từng vòng từng vòng cuốn lên, quấn chặt hai chân hắn ngay tại chỗ.

Trên dòng nước màu xanh kia ẩn ẩn sáng lên quang trạch như phỉ thúy, bên trong mơ hồ thấy từng vòng từng vòng đường vân cổ quái như đạo văn, ở trong ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc chi lực, rất là nồng đậm ngoài ý muốn.

Hàn Lập nhấc hai chân lên, liền phát hiện hai chân của mình nặng nề vô cùng, giống như được sinh ra chung cùng với mặt đất, không thể động đậy nửa điểm.

"Đào lão đệ, Thủy Phược chi thuật của ta đã liên kết cùng mạch nước ngầm dưới mặt đất, muốn thoát ra thì phải đấu sức cùng hàng trăm hàng ngàn mạch nước ngầm dưới mặt đất, trong một khắc hắn tuyệt đối không thể nào thoát ra, ngươi nhanh ra tay..."

Cận Xuyên còn chưa nói xong, thanh âm liền im bặt, thần sắc đắc ý trên mặt trong nháy mắt biến thành hoảng sợ.

Đạo nhân ảnh trước người lão bỗng nhiên sáng lên, ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực trên người vừa mới tiêu tán, một cỗ huyết nhục chi lực tăng vọt làm người khó có thể tưởng tượng.

Chỉ thấy toàn thân Hàn Lập sáng lên hơn chín trăm huyền khiếu, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể vận chuyển toàn lực, thời điểm cánh tay đánh ra, hư không tựa như bị đánh nát, phát ra trận trận nổ đùng.

Trong lòng Cận Xuyên hoảng hốt, cũng không thấy có động tác gì, trước ngực liền có một mảnh sóng nước lưu chuyển, trong hư không trực tiếp nổi lên một tầng ánh sáng màn nước màu xanh, nhộn nhạo lên trận trận gợn sóng.

Một quyền Hàn Lập nện lên trên màn nước màu xanh, liền cảm giác đầu quyền bị một cỗ lực lượng kỳ dị dẫn dắt, rõ ràng đã đánh lên đó, lại có ảo giác một quyền thất bại, đúng là quyền kình không thể nào xuyên qua, không chạm đến lồng ngực Cận Xuyên được.

"Ngay lúc này! Nhanh!" Thần sắc Cận Xuyên khẩn trương, hét lớn.

Cơ hồ ngay chữ "Nhanh" vừa mới ra miệng, trong hư không sau lưng cách Hàn Lập trăm trượng, thân ảnh Đào Cơ lóe lên phóng tới, toàn thân quấn quanh xích diễm, hai tay kết ấn trước người, quát lớn một tiếng:

"Đi!"

Theo một tiếng nổ đùng vang lên, chín đạo hoa văn trên thanh phi kiếm màu vàng óng đều sáng lên, ngoại trừ bảy tầng thải diễm bao phủ bên ngoài thân kiếm lúc trước, mặt ngoài lại thêm hai tầng quang diễm một đen một trắng.

Chỉ thêm hai tầng hỏa diễm này, khí tức trên phi kiếm vậy mà tăng vọt gấp mấy lần, đơn giản có thể so với ngũ phẩm Tiên khí.

Phi kiếm nổ bắn tới, cơ hồ trong chớp mắt đã đến sau lưng Hàn Lập.

Cơ hồ ngay lúc đó, sau lưng Hàn Lập phun ra kim quang, một vầng bảo luân màu vàng nổi lên, xoay tròn không thôi, phía trên phun ra tia sáng màu vàng, bao phủ về bốn phương tám hướng.

Thanh phi kiếm hỏa diễm sáng rực kia vừa mới tiến vào phạm vi tia sáng, tốc độ lập tức giảm mạnh, cơ hồ ngưng trệ giữa không trung.

Phi kiếm run rẩy dữ dội không thôi, mặt ngoài ngọn lửa chín màu tuôn ra, không ngừng thiêu đốt tiêu hao tia sáng màu vàng xung quanh nó, nhưng cũng chỉ có khí thế thân kiếm xông tới trước không giảm, thủy chung vẫn không thể thoát khỏi kim quang trói buộc.

Đào Cơ vốn tưởng rằng có thể một kích thành công, thấy thế mặt mũi gã tràn đầy vẻ khó tin, cứ thế ngây người tại chỗ.

Mà Cận Xuyên ở khoảng cách gần hơn, trơ mắt nhìn một màn này, ngay cả thần thức cũng hơi ngưng lại.

"Xem ra các ngươi thật không bày ra được thêm trò gì, quả thực làm ta thất vọng a..." Hàn Lập thở dài, Chân Linh huyết mạch trong cơ thể đồng thời vận chuyển.

Chỉ thấy trên thân hắn hiện ra quang mang huyết hồng, thân hình bỗng nhiên tăng vọt lên, trong nháy mắt hóa thành hình dạng ba đầu sáu tay.

Trên cổ hắn có ba cái đầu, một cái hình Kim Viên trợn mắt, một cái là Chân

Long uy nghiêm, một cái khác là cự cầm mắt vàng, chính là đang thi triển Thiên Sát Trấn Ngục Công, kết hợp Chân Linh huyết mạch, hiển hoá ra hình tượng ba đầu sáu tay.

Sau khi biến thân, một nắm đấm Hàn Lập vẫn bị màn nước phong tỏa, dưới xương sườn lại có một đại thủ vuốt rồng sinh đầy kim lân bỗng nhiên thò ra, đâm xuyên qua tầng màn nước cổ quái kia, trực tiếp xuyên qua lồng ngực Cận Xuyên, móc lấy trái tim lão ra ngoài.

Hàn Lập cũng không thèm nhìn trái tim huyết hồng nhảy "Bình bịch" kia, năm ngón tay mạnh mẽ khép lại, một tay bóp nát nó.

Trong miệng Cận Xuyên cuồng phun máu tươi, thần hồn trốn ở trong đan điền run lẩy bẩy, còn chưa kịp chạy trốn, đã bị một quyền Hàn Lập đánh thành mảnh vỡ, bao gồm cả đan điền.

Cùng lúc đó, thân hình Hàn Lập chuyển động, hai bàn tay to phía dưới hai cạnh sườn bỗng nhiên nhô ra, một phát bắt được thanh phi kiếm màu vàng óng một mực muốn đột phá tia sáng Chân Ngôn Bảo Luân kia.

Một cỗ lực lượng nóng rực không gì sánh được xuyên thấu qua hai tay truyền vào thể nội, Hàn Lập liền cảm thấy thể nội bị thiêu đốt một trận, phảng phất ngay cả huyết dịch cũng muốn sôi trào lên, cảm giác giống mấy phần với lúc Chân Linh huyết mạch phản phệ.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, lơ đễnh, trên hai bàn tay to dày đặc vảy mịn, năm ngón tay như móc câu đồng dạng kẹp chặt thân kiếm, chịu đựng hỏa diễm cuồn cuộn không ngừng xâm nhập, hai tay bỗng nhiên phát lực vặn một cái.

Phi kiếm kịch liệt giãy dụa, muốn thoát từ trên tay hắn ra, nhưng căn bản chỉ phí công.

Ba loại Chân Linh huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên, Chân Long cùng Côn Bằng dưới sự thôi động của Thiên Sát Trấn Ngục Công, sức mạnh bùng lên căn bản không phải một thanh ngũ - lục phẩm Tiên Kiếm có khả năng chống lại!

Theo một trận thanh âm kim loại ma sát vang lên, hỏa diễm quấn quanh phi kiếm dần dần vặn vẹo biến hình, rốt cuộc phát ra một tiếng nổ đùng, trực tiếp biến thành mảnh vỡ.

Hỏa diễm bao quanh bay vụt, sóng nhiệt sáng rực quay cuồng, trên đại thủ Côn Bằng do Hàn Lập biến thành cháy đen một mảnh, tràn ngập một mùi thịt khét.

Chỉ thấy hắn tiện tay ném đi, huyết quang trên thân thu vào, khôi phục hình người, mỉm cười nhìn về phía Đào Cơ xa xa.

Trong khi phi kiếm vỡ nát, miệng Đào Cơ phun máu tươi, quay người chạy trốn như bay.

Trên thân gã dâng trào xích diễm, sau lưng lôi theo một đạo hoả tuyến thật dài, giống như một đạo phi tiễn hỏa diễm, bắn nhanh về phía xa.

Nhưng mà, Thời Gian Linh Vực của Hàn Lập đã sớm bao phủ phương viên trăm dặm, lão và Hàn Lập cách xa nhau cũng không hơn trăm trượng, đồng dạng bị kim quang Chân Ngôn Bảo Luân trói buộc, dù cho vận dụng một loại bí thuật có thể tạm thời tránh thoát, hành động cũng không nhanh hơn được bao nhiêu.

"Bây giờ muốn đi, đã chậm rồi!" Hàn Lập vừa dứt lời, thu hồi bảo luân vào thể nội, trong nháy mắt nghịch chuyển.

Cùng lúc đó, hắn bỗng nhiên nhấc chân lên, trùng điệp đạp xuống mặt đất, thân hình lập tức nổ bắn lên, ở trên không trung điện quang màu bạc cuốn một cái, trong nháy mắt nổ bắn ra, không còn thấy bóng dáng.

Đào Cơ phát giác thân ảnh Hàn Lập biến mất trong nháy mắt, thần thức vậy mà không thể nào xác định chính xác vị trí của hắn, thần sắc đại biến, trong lòng kinh hãi đến đỉnh điểm.

Rốt cuộc lão bất chấp, hai tay vừa bấm pháp quyết, vận dụng Nhiên Huyết bí thuật, tốc độ tăng vọt gấp đôi, trốn đi thật xa.

"Đào trưởng lão, sao lại muốn đi rồi, chẳng phải vừa rồi còn muốn làm Hàn mỗ thần hồn câu diệt sao?" Đúng lúc này, bên người lão cách đó không xa, một đạo điện quang thoáng hiện, truyền đến thanh âm Hàn Lập.

Đào Cơ hoảng sợ, nào dám trả lời, một mực toàn lực chạy trốn.

Hàn Lập lại tựa như cố ý trêu đùa lão, từ đầu đến cuối theo sát làm bạn với lão, cũng không vội xuất thủ, lại nói:

"Lúc trước nếu không phải Đào Vũ ra tay lúc ta mới tới Tiên giới, cơ hồ đẩy ta vào tử cảnh, phụ tử các ngươi nào có hoạ ngày hôm nay? Muốn trách thì trách ngươi dạy hắn không được tốt a..."

Hai mắt Đào Cơ đỏ hồng, Nhiên Huyết bí thuật đã thúc giục đến cực hạn, nhưng vẫn không thể thoát khỏi.

"Bất quá, Hàn mỗ coi như nhân nghĩa, không có đam mê luyện thần hồn làm đèn như Đào trưởng lão, chỉ là mang theo thần hồn Đào Vũ ở bên người để thưởng thức, nếu khi đó Đào trưởng lão có thể gặp được hắn thì tốt..." Hàn Lập tiếp tục nói.

"Cẩu tặc, ngươi chớ ép người quá đáng!" Đào Cơ rốt cuộc không thể chịu đựng được, không chạy trốn nữa, thân hình ngừng lại.

Lão vừa dứt lời, ánh lửa trên thân bỗng nhiên đại thịnh, Hỏa Diễm Linh Vực bao phủ tứ phương, rồi nhanh chóng co lại trong phạm vi trăm trượng, ở trong có từng đoàn từng đoàn hỏa vân màu đỏ trôi nổi trên không, bên trong nhiệt độ tăng cao kịch liệt.

Cùng lúc đó, vị trí đan điền của lão lộ ra một sợi hồng mang, da bên ngoài thân lão cũng hiện ra đạo đạo vết nứt giống như nham thạch, một cỗ khí tức vô hình co vào đến cực hạn, rốt cuộc bộc phát ra.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang động trời truyền đến!

Sóng khí cuồng bạo cuốn theo từng sợi khí lãng Hỏa thuộc tính pháp tắc,

quét về bốn phương tám hướng, sóng lửa cuồng bạo cuồn cuộn trong nháy mắt trùng kích ra, làm hư không bốn phía bị đốt đến vặn vẹo biến hình.

Hàn Lập đã sớm phát giác ra chuyện này, thân hình đã lùi ra xa.

Bất quá, thời điểm tránh lui, ánh mắt của hắn lại nhìn chằm chằm vào trung tâm vụ nổ, trong mắt lóe ra u tử quang mang.

"Hừ, chút tài mọn!" Nhìn một lát, Hàn Lập không khỏi cười lạnh một tiếng.

Vừa nói, thân hình hắn lần nữa nổ bắn ra, lại trở về trung tâm vụ nổ.

Trong hư không sóng khí nóng cuồn cuộn, Hàn Lập phi thân qua, lại phát hiện lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó mười phần yếu ớt, không giống uy lực chân chính tự bạo.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, liền thấy trong ngọn lửa đầy trời, có mấy trăm đoàn hoả diễm lớn chừng quả đấm, không giống hỏa đoàn bình thường tứ tán, mà là mau chóng bay về một hướng, tiếp xúc với nhau liền dung hợp lại.

Hàn Lập khẽ nhếch miệng cười, vung tay lên phía trước, trong hư không khuấy lên một cơn chấn động, mười tám đạo lưu quang màu xanh bắn ra, hóa thành mười tám thanh phi kiếm bắn thẳng đến.

"Ầm ầm..."

Một mảnh lôi quang màu vàng nhao nhao nổ tung, hóa thành lưới điện màu vàng đầy trời, bao phủ tất cả hỏa đoàn vào trong đó, nổ tung thành vô số mảnh vụn hỏa diễm, vẩy xuống tứ tán.

Hàn Lập thấy thế, lúc này cổ tay vẫy một cái, thu tất cả phi kiếm trở về.

Trên một thanh phi kiếm trong đó có một đạo quang thiểm xanh biếc nhấp nháy, đúng là còn mang theo một chiếc nhẫn trữ vật.

"Muốn giả chết chạy trốn, tốt hơn nên dứt khoát vứt bỏ pháp khí trữ vật, ngay cả chuyện này cũng không nỡ, xem như không quyết đoán." Hàn Lập

nắm nhẫn trữ vật trong tay, vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn thu hồi nhẫn trữ vật, quay người phi độn trở về, đi thu dọn khe núi màu xanh bên kia chiến trường.

Sau một hồi lâu, trên tán cây một gốc cổ thụ trong rừng núi phía dưới, có một ít tinh hỏa sáng lên, theo gió phiêu diêu, bay về phía xa biến mất cuối chân trời.

------oOo------

Chương 1003: Tạo hoá tinh viên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Tại một chỗ u ám trong đại điện Kim Nguyên Tiên Cung.

Trong điện tối mờ, lộ ra một cỗ hồng quang, nhìn kỹ thì thấy mặt đất cùng bốn phía vách tường đều khắc rõ từng đạo hoa văn huyết sắc, tạo thành một pháp trận khổng lồ.

Pháp trận hoa văn này sáng tối chập chờn, bên trong trận lộ ra từng tia khí tức âm lãnh nhè nhẹ, lượn lờ xung quanh, xuyên thấu lòng người.

Trung tâm pháp trận có một cây cột đá màu đen cao vút, phía trên phân ra bảy nhánh, trên đỉnh mỗi nhánh đều đặt một ngọn đèn phong cách cổ xưa, cháy lên ngọn lửa âm u màu xanh.

Bảy ngọn lửa âm u màu xanh ở trong điện lập lòe, không có cảm giác tỏa sáng, ngược lại tỏa ra âm khí nồng đậm.

Bỗng nhiên, bảy ngọn lửa đèn màu xanh lục này cháy lên mãnh liệt, tỏa ra từng đốm lửa lớn cỡ nắm tay sau đó rời khỏi ngọn đèn, bay lơ lửng giữa không trung.

Trong hư không hiện ra từng đạo phù văn màu xanh lá, liên kết với bảy đốm lửa kia, nhanh chóng tạo thành một cái thất tinh pháp trận.

Bên trong pháp trận có hắc quang lóe lên, hiện ra một đạo tàn hồn, ngưng tụ thành một khuôn mặt mơ hồ, chính là Đào Cơ.

"May mà ta đã chuẩn bị cái Thất Tinh Đăng này làm hậu thuẫn, nếu không

lần này đã chết thật rồi." Đào Cơ thì thào nói, ánh mắt hiện ra vẻ oán độc, giống như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

"Hàn Lập, ngươi giết con ta, lại hủy tu vi của ta, thù này không đội trời chung, ngươi không chết, chính là ta vong! Mặc dù ta không giết được ngươi, nhưng ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào mượn tay người khác hủy diệt ngươi! Vật kia, ta không lấy cũng được!"

Mặt mũi tàn hồn Đào Cơ tràn đầy dữ tợn, sau đó hướng về phía dưới thất tinh pháp trận há miệng hút một cái.

Bảy đốm lửa xanh lục trong pháp trận bay đến chui vào trong miệng, tàn hồn gã nhanh chóng trở nên ngưng thực.

Cùng lúc đó, "Răng rắc" một tiếng, đáy cột đá màu đen nứt ra một cửa hang lớn cỡ một xích, một phù lục hình người từ bên trong bắn ra, cùng tàn hồn hòa làm một thể.

Hắc quang sáng lên, một bóng người màu đen lăng không xuất hiện, cả người từ trên xuống dưới phảng phất như dùng chất lỏng màu đen ngưng tụ mà thành, chính là Đào Cơ.

Gã hoạt động chân tay một chút, gật đầu hài lòng, sau đó bay ra phía bên ngoài.

Chưa tới nửa giờ sau, gã đến trước mặt một tòa cung điện màu vàng.

"Đào trưởng lão!"

Hai bên cổng vào cung điện đều có một tên người hầu đứng gác, nhìn thấy bộ dạng Đào Cơ lúc này, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ kinh ngạc, cung kính hành lễ nói.

"Ta có chuyện quan trọng muốn cầu kiến cung chủ, mau đi thông báo giúp ta!" Đào Cơ làm ra bộ dạng có việc rất cấp thiết quan trọng nói.

"Vâng, Đào trưởng lão chờ một lát!" Hai cái người hầu nhìn thấy thần sắc

Đào Cơ như vậy, lập tức nói ra, đang muốn tiến vào bẩm báo.

"Không cần, để Đào trưởng lão vào đi." Một thanh âm uy nghiêm từ bên trong truyền ra.

Đào Cơ đẩy cửa điện ra, đi nhanh vào, xuyên qua bên trong sảnh lớn cùng một hành lang dài mấy trăm trượng, tới trước mặt một hoa viên to lớn.

Trong hoa viên trồng đầy các loại hoa cỏ cùng cây cối, đủ mọi màu sắc, thi nhau đua nở, hương thơm lạ lùng xộc vào mũi, phảng phất như đang ở trong biển hoa.

Trong hoa viên có một đình nghỉ mát màu trắng, một bóng người áo trắng đứng chắp tay đứng đó, tựa hồ đang nghỉ mát, ngắm nhìn một gốc hoa thụ màu đỏ nhạt bên ngoài.

"Bái kiến cung chủ!" Đào Cơ tiến về phía trước hai bước, cung kính hành lễ.

"Có chuyện gì? Tại sao lại dùng Thiên Ảnh Phù cách không ngưng hình đến cầu kiến." Bóng người áo trắng xoay người lại, hiện ra một người nam tử trung niên.

Dung mạo người này không có gì xuất sắc, tóc mai hoa râm một chút, mang theo vài phần cảm giác tang thương, chỉ có đôi tròng mắt cực kỳ thâm thúy, phảng phất nhìn thấu hết thế gian vạn tượng, khiến cho người ta có cảm giác rất đôn hậu.

"Khởi bẩm cung chủ, không phải là thuộc hạ cách không ngưng hình, mà là bị người phá hủy nhục thân, may mà ta sớm thiết hạ cấm chế Thất Tinh Đăng, bảo lưu lại một sợi tàn hồn, bất đắc dĩ đành phải sử dụng Thiên Ảnh Phù, ngưng hình đến đây cầu kiến cung chủ." Đào Cơ nói ra một câu buồn bã, thần sắc rất bi thương.

"Cái gì! nhục thân ngươi bị người phá hủy! Là người phương nào làm?" Nam tử áo trắng nghe xong, nhướng mày, trầm giọng hỏi.

"Hắn là kẻ bị Thiên Đình truy nã trên Tru Tiên bảng, tên là Hàn Lập, xưa nay dùng tên giả là Lệ Phi Vũ." Đào Cơ nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hàn Lập... Lệ Phi Vũ, ta nhớ ra người này rồi, bởi vì tu luyện Luyện Thần Thuật, lại tham dự vào việc mưu hại quan chức Thiên Đình nên bị truy nã, hình như con của ngươi là Đào Vũ cũng bị kẻ này giết hại, đã treo giải thưởng 5000 Tiên Nguyên Thạch cho ai bắt được hắn, bây giờ hắn đã xuất hiện tại Kim Nguyên Tiên Vực rồi? Ngươi cùng hắn có mối thù giết con, đến đuổi bắt là chuyện đương nhiên. Bất quá căn cứ tư liệu mà Thiên Đình thu thập được thì người này chỉ có tu vi Chân Tiên, coi như những năm này tu vi có chút tiến bộ, giỏi lắm cũng chỉ có thể tiến giai đến Kim Tiên cảnh, làm sao ngươi lại bại dưới tay hắn?" Nam tử áo trắng nắm trong tay tư liệu về Hàn Lập, đọc thuộc lòng một lượt, giọng nói như rót vào tai người nghe, làm cho người ta có cảm giác không gì không biết, không gì không hiểu.

"Căn cứ vào tư liệu ghi chép thì đúng là như vậy, nhưng tu vi người này bây giờ rất cao, đã đạt đến Thái Ất cảnh, nhục thân chi lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, ít nhất đã đạt đến cấp độ Thái Ất Huyền Tiên. Ta cùng Cận Xuyên đạo hữu còn có thêm gần một trăm tu sĩ Kim Tiên cảnh, hợp lực bày ra Lưỡng Nghi Âm Dương Trận, nhưng lại bị hắn phá nát dễ dàng, trừ ta ra, tất cả những người khác đều chết dưới tay hắn." Đào Cơ trầm giọng nói ra.

"Cái gì, pháp thể song tu, cùng đạt đến Thái Ất? Điều đó không có khả năng!" Khuôn mặt nam tử áo trắng biến sắc nói.

"Thuộc hạ không dám lừa gạt chút nào, tất cả chuyện này đều là sự thật, đây là Thiên Hồn Châu thuộc hạ dùng để ghi lại cảnh chiến đấu vừa rồi, mời cung chủ xem." Đào Cơ há mồm phun ra một hạt châu óng ánh lớn chừng ngón cái, bay tới trước người nam tử áo trắng.

Nam tử áo trắng bấm niệm pháp quyết trong tay, điểm phía trên hạt tinh châu.

Tinh châu liền tỏa ra quang mang sáng tỏ, ghi chép cặn kẽ quá trình chiến đấu cùng với tu vi cảnh giới của Hàn Lập, nhìn qua một cái là biết ngay.

"Người này xác thực tu vi đã đạt đến Thái Ất cảnh, nhưng lúc người này bị

liệt danh trên Tru Tiên bảng từ đó đến nay mới có 2000 ~ 3000 năm." Nam tử áo trắng mặt mũi kinh ngạc, thì thào nói ra.

"Nếu là như vậy, cách giải thích duy nhất là năm đó người này che giấu tu vi, không phải là một tên tu sĩ Chân Tiên, khó trách con ta lúc ấy đã đạt tới Kim Tiên, vẫn chết trong tay hắn." Đào Cơ phẫn hận nói.

"Không phải, trước khi Thiên Đình liệt danh người nào lên Tru Tiên bảng đều kiểm tra kỹ càng các loại tư liệu về đối phương, tu vi cảnh giới càng là yếu tố quan trọng nhất, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm!" Nam tử áo trắng lắc đầu chậm rãi nói.

"Nếu như tư liệu năm đó chính xác, chẳng lẽ người này chỉ dùng từ 2000 ~ 3000 năm, tu vi từ Chân Tiên cảnh tăng lên tới Thái Ất cảnh, nhục thân cũng đồng thời đạt đến cấp độ đó. Điều này không có khả năng! Cho dù người này thiên tư tuyệt đỉnh, phía sau có thế lực lớn hỗ trợ, tu vi cũng không thể tăng lên nhanh như vậy được, trừ phi hắn có bảo vật nghịch thiên có thể rút ngắn thời gian tu luyện... Ồ!" Đào Cơ vừa nói xong, đột nhiên ánh mắt dừng lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Đào trưởng lão nhớ ra cái gì đó?" Nam tử áo trắng đang trầm ngâm suy nghĩ việc này, bị thanh âm kinh nghi của Đào Cơ đánh thức, trong lòng có chút bất mãn, nhíu mày nói ra.

"Cung chủ minh giám, ta xác thực nhớ tới một chuyện, chuyện này có liên quan với Vũ nhi nhà ta." Đào Cơ nói ra.

"Đào Vũ? Đến cùng sự tình gì?" Nam tử áo trắng nói ra.

"Con thuộc hạ năm đó kết thù cùng Lệ Phi Vũ ở Bắc Hàn Tiên Vực, nó đã từng truyền về một chút chuyện liên quan tới người này, thuộc hạ nhớ được trong đó có một chuyện liên quan tới tin tức bảo vật Thời Gian Pháp Tắc. Lúc trước thuộc hạ vì đau xót cái chết của con nên không để ý chuyện này, chắc hẳn là có liên quan với chuyện tu vi kẻ này đột nhiên tăng mạnh?" Đào Cơ nói ra.

"Là tin tức gì?" Nam tử áo trắng nghe vậy, tinh thần chấn động.

"Thời gian lâu lắm rồi, thuộc hạ cũng không nhớ rõ ràng, bất quá những tài liệu này thuộc hạ vẫn còn giữ, để thuộc hạ cho người mang những tài liệu này tới, kiểm tra một chút là biết ngay." Đào Cơ nói xong vội lấy ra một khối trận bàn đưa tin, nói nhỏ hai câu.

Sau một lát, một thanh niên nam tử mặc kim bào từ bên ngoài bay tới, quỳ xuống trước mặt hai người.

"Tham kiến cung chủ, Đào bá phụ."

"Không cần đa lễ, ngươi đã mang đến vật mà ta cần chưa?" Đào Cơ nói ra.

"Tư liệu liên quan tới đường ca Đào Vũ, đều ở nơi này." Thanh niên mặc kim bào lấy ra một xấp tư liệu bằng ngọc giản, đặt ở trong tiểu đình trên bàn đá.

Nam tử áo trắng không để ý đến thanh niên mặc kim bào kia, cầm lấy một miếng ngọc giản dò xét.

"Tốt, ngươi đi xuống đi." Đào Cơ khoát tay chặn lại, để thanh niên mặc kim bào lui ra, chính mình cũng cầm lấy một khối ngọc giản khác dò xét.

Lấy thần thông hai người, rất nhanh chóng tra xét được hơn phân nửa những ngọc giản này.

"A!" Nam tử áo trắng nhìn khối ngọc giản màu trắng trong tay, trên mặt ẩn hiện vẻ kích động, ánh mắt chớp động kịch liệt, tựa hồ hết sức kích động.

"Cung chủ người đã tìm được?" Đào Cơ hỏi.

Nam tử áo trắng lườm Đào Cơ một chút, rồi đưa ngọc giản cho gã.

Đào Cơ tiếp nhận ngọc giản, thần thức chui vào trong đó, bên trong ghi chép một tin tức Đào Vũ truyền về, mơ hồ đề cập việc y đang điều tra người nào đó, trên người đối phương có một loại bảo vật ẩn chứa tinh hạt Thời Gian Pháp Tắc.

"Đúng, chính là cái này, tinh hạt Thời Gian Pháp Tắc, cung chủ người cảm thấy vật này có quan hệ cùng với chuyện tu vi của Lệ Phi Vũ kia tăng lên thần tốc,?" Đào Cơ vội hỏi.

"Đúng là có liên quan tới Lệ Phi Vũ kia, lập tức truyền lệnh trong quan, phát hiện ra manh mối của Tạo Hóa Tinh Hạt!" Nam tử áo trắng kích động nói, lập tức đi nhanh tới chỗ sâu trong vườn hoa.

"Cái gì, tinh hạt này chính là Tạo Hóa Tinh Hạt?" Đào Cơ nghe vậy giật mình, cất bước đuổi theo, trong miệng thất thanh nói.

"Mặc dù không nắm chắc mười phần, nhưng có thể có tới bảy tám phần, theo tư liệu ghi chép trong quan, Tạo Hóa Tinh Hạt có thể gia tốc tu luyện pháp tắc hiệu quả, sử dụng thoả đáng còn có thể dùng để thúc linh thảo sinh trưởng, chính là bảo vật đệ nhất đẳng để tăng tốc tu luyện. Lệ Phi Vũ kia tu luyện với tốc độ nhanh như vậy, trên người lại có Thời Gian Pháp Tắc tinh hạt, thế gian nào có nhiều sự tình trùng hợp như vậy, tinh hạt kia tám chín phần mười chính là Tạo Hóa Tinh Hạt!" Nam tử áo trắng nhanh chóng nói ra.

"Thì ra là thế, việc này xác thực có nhiều khả năng! Ai, đều do thuộc hạ trước kia quá mức sơ ý, không suy nghĩ sâu xa việc này, làm bỏ lỡ rất nhiều cơ hội bắt hắn, may mà cung chủ ngài nhanh trí, đã nhận ra lai lịch tinh hạt kia." Đào Cơ gật đầu, lập tức ảo não nói.

Nam tử áo trắng nghe vậy dừng bước lại, quay người nhìn về phía Đào Cơ, ánh mắt thâm thúy.

"Cung chủ?" Đào Cơ thấy vậy cũng dừng bước lại, lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

"Đào trưởng lão, sự tình tinh hạt kia, trước đó có thật là ngươi không phát hiện ra? Hay là ngươi cố ý giấu diếm sự tình, âm mưu chiếm món bảo vật kia làm của riêng, chỉ bất quá thực lực đối phương quá mạnh, ngươi không cách nào đắc thủ, lúc này mới báo lên chuyện này?" Hai mắt nam tử áo trắng bạch quang đại thịnh, hóa thành hai đạo ánh đao màu trắng, nhìn chằm chằm Đào Cơ.

Một cỗ khí tức khổng lồ từ trên thân y bộc phát, ép trên người Đào Cơ.

"Cung chủ minh giám, món bảo vật kia liên quan đến hưng suy của Cửu Nguyên Quan chúng ta, cho dù thuộc hạ có 10. 000 cái lá gan cũng tuyệt đối không dám có suy nghĩ này, thật sự vừa mới phát giác việc này!" Đào Cơ sắc mặt đại biến, bịch một tiếng ngã quỵ trên đất, run rẩy nói.

Nam tử áo trắng không để ý chút nào tới Đào Cơ, bạch quang trong mắt đại thịnh, áp lực trên thân tỏa ra càng ngày càng lớn.

Đào Cơ toàn thân run rẩy không ngừng, cuống quít dập đầu không thôi.

"Hừ! Mặc kệ ngươi nói thật hay giả, lần này có thể tra được manh mối Tạo Hóa Tinh Hạt, cũng có chút công lao của ngươi. Hiện tại ngươi đi xuống đi, sau đó tiên cung sẽ cho ngươi lựa chọn một bộ thân thể thích hợp, để ngươi đoạt xá trùng sinh." Bạch quang trong mắt Nam tử áo trắng tản đi, nhanh chóng tiêu tán, trong miệng từ tốn nói.

"Đa tạ cung chủ." Áp lực trên thân Đào Cơ đột nhiên biến mất, miệng thở hỗn hển, khó khăn lắm mới nói ra được lời cảm tạ.

Nam tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, thân hình nhoáng một cái, biến mất trong hư không.

Đào Cơ thấy vậy, sắc mặt buông lỏng, chậm rãi đứng lên, xoa xoa cái trán không chảy nổi mồ hôi, đi ra phía bên ngoài.

Sâu trong ánh mắt gã hiện lên một tia âm độc, cuối cùng cũng đạt được mục đích, nhe răng cười một cái, sau đó biến mất không còn tăm tích.

------oOo------

Chương 1004: Vùng đất hỗn loạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*
***Biên**: Độc Hành*

Một lát sau, thân ảnh nam tử áo trắng mà Đào Cơ gọi là "Cung chủ", xuất hiện ở một chỗ sâu trong tòa đại điện của Kim Nguyên Tiên Cung.

Trong điện lơ lửng một vòng tròn màu vàng lớn cỡ một xích, tỏa ra kim quang sáng ngời, hình thành một cái pháp trận đưa tin phức tạp.

Y lấy ra một khối lệnh bài màu tím, trên mặt lệnh bài khắc ba chữ nhỏ "Cửu Nguyên quan", mặt kia lại khắc một bộ đồ án sơn hà với khí thế bàng bạc.

Nam tử áo trắng đang định lệnh bài vào pháp trận đưa tin, bất chợt ánh mắt lóe lên, dừng động tác lại.

Y trầm ngâm một lát, thu lệnh bài lại, xoay người đi đến gian ngoài của tòa đại điện.

"Người đâu!" Nam tử áo trắng ngồi vào ghế chủ tọa trên đại điện, cất giọng ra lệnh.

Y vừa dứt lời, hư không phía trước ba động, đột nhiên xuất hiện hai bóng người.

Một lão giả tóc xám có đôi mắt nhỏ quay tròn liên tục, cái mũi dài gần gấp đôi so với người bình thường, trên miệng bộ ria mép mỏng, nhìn giống như một con chuột lớn thành tinh.

Tên còn lại là một đại hán vạm vỡ, trên người mặc hắc bào, hai tay ôm ngực, lưng đeo một thanh Quỷ Đầu Chiến Đao màu đen, vẻ mặt lạnh lùng.

"Cung chủ, ngài có chuyện gì phân phó?" Hai người chăp tay thi lễ với nam tử áo trắng một cái, đồng thời mở miệng nói ra.

Thanh âm lão giả tóc xám lanh lảnh, giống như tiếng chuột đồng kêu, còn đại hán măc áo bào màu đen thì thanh âm khàn khàn giống như cương châm, nghe rất chói tai.

"Lữ Vân, ngươi đi Bắc Hàn Tiên Vực một chuyến, điều tra lai lịch của tên Hàn Lập kia, từ lúc hắn mới phi thăng Chân Tiên giới tới khi mất tích, không được bỏ sót bất kì chi tiết nhỏ nào." Nam tử áo trắng phân phó nói.

"Vâng." Lão giả áo xám gật đầu nói.

"Hắc Đao, ngươi đi Thiên Tùng Quan truy tìm tung tích của Hàn Lập, nhất định phải tìm được người này, nhưng không được đánh rắn động cỏ." Nam tử áo trắng nói với đại hán áo đen.

"Rõ!" Đại hán áo đen cũng lập tức gật đầu.

"Đi thôi." Nam tử áo trắng phất tay một cái, thân ảnh hai người đồng thời biến mất.

Nam tử áo trắng nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Trong lúc này, Hàn Lập đang ngồi trên một chiếc phi xa màu xanh da trời, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam phi độn về phía trước.

Bộ phi xa này hắn tìm được trong túi trữ vật của Chiếu Cốt chân nhân, xét về phẩm chất cũng không kém so với bích ngọc phi xa trước kia của hắn.

Hiện tại hắn đang khoanh chân ngồi trong phi xa, vừa điều khiển phi xa tiến lên, đồng thời vung tay lên, trong tay áo bay ra hơn một trăm pháp khí trữ vật, chính là lấy được từ trên thân bọn người Đào Cơ.

Hàn Lập cầm pháp khí trữ vật của Đào Cơ, thần thức chui vào trong đó, sau một lát trong tay lóe lên kim quang, hiện ra một khối lệnh bài màu vàng,

một mặt điêu khắc đồ án hình rồng, mặt khác viết hai chữ "Đào Cơ", dưới đáy lệnh bài thì viết bốn chữ nhỏ “Kim Nguyên Tiên Cung”.

Hắn nhìn lệnh bài này, nhíu mày một chút.

Hắn và Thiên Đình dây dưa ân oán nhiều năm như vậy, đã biết sơ lược về các Tiên cung, cũng nhận biết rất rõ ràng các lệnh bài thân phận của tiên cung.

Tấm lệnh bài này, chính là lệnh bài trưởng lão của Kim Nguyên Tiên Cung.

Hắn thu hồi lệnh bài, sau đó lại xem xét pháp khí trữ vật của Cận Xuyên kia, nhanh chóng xác định được thân phận người này, gã là trưởng lão của Thiên Thủy Tông, một đại tông môn ở Kim Nguyên Tiên Vực.

Còn đám Kim Tiên kia, một nửa là thuộc hạ dưới trướng Kim Nguyên Tiên Cung, nửa còn lại là người của Thiên Thủy Tông.

Tu vi những người này trong tông môn cũng không thấp, thậm chí tại tiên cung đều là những người có thân phận nhất định, nhưng đối với Hàn Lập bây giờ, đồ vật trong pháp khí của những tu sĩ Kim Tiên cảnh này, ngoại trừ số lượng lớn Tiên Nguyên thạch ra, phần lớn không có cái nào lọt vào mắt của hắn cả.

Hắn phân loại sơ qua đống đồ này, dự định ngày sau tìm cơ hội đổi những tài liệu, đan dược, tiên khí kia thành Tiên Nguyên thạch, như vậy sẽ có số lượng Tiên Nguyên thạch rất lớn, đủ cho một tu sĩ Thái Ất cảnh bế quan ít nhất trăm vạn năm.

Hàn Lập vừa sắp xếp đồ đạc, vừa suy nghĩ những chuyện sắp tới.

Tạm thời chưa bàn đến Thiên Thủy Tông kia, nhưng Kim Nguyên Tiên Vực là một trong các đại vực của Thiên Đình, tối thiểu cũng phải có tu sĩ Đại La cảnh tọa trấn, không thể so sánh với Bắc Hàn Tiên Vực lúc mình mới phi thăng lên Chân Tiên giới được.

Lần này chính mình đánh chết một tên trưởng lão của đối phương, còn một

hơi giết nhiều Kim Tiên của đối phương như vậy, mặc dù không có ai sống sót tại hiện trường, nhưng có trời mới biết đối phương có thủ đoạn gì có thể tìm được mình hay không.

Nhưng dù sao mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, người của Thiên Đình giết thì cũng đã giết, dù sao thân phận của mình cũng đã bại lộ, bị đối phương truy nã, cho dù hôm nay mình không giết thêm một tên trưởng lão nữa thì đối phương cũng chẳng buông tha cho mình. Nếu vậy, đã không làm thì thôi, mà đã làm thì làm cho xong, tới một người giết một người, tới hai người giết hai người.

Tu vi cùng nhục thân của mình bây giờ đã tăng tiến mạnh, không còn là một tên Chân Tiên nho nhỏ mới phi thăng Tiên giới năm đó nữa, cho dù có tu sĩ Đại La cảnh tới, chính mình cho dù đánh không lại, nhưng muốn thoát thân thì vẫn nắm chắc vài phần.

Nhưng phía sau Kim Nguyên Tiên Cung là tổ chức khổng lồ Thiên Đình, có Đạo Tổ tọa trấn, mặc dù trước đây bản thân mình gây ra động tĩnh khá lớn, nhưng chưa chắc đã gây chú ý đến cấp bậc Đạo Tổ, còn sau này thì chưa hẳn. Mặc dù hắn rất tự tin với thực lực của bản thân, nhưng vẫn chưa tự đại đến mức có thể chống lại toàn bộ Thiên Đình.

Xem ra chuyện đã đến nước này, cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể kiếm một chỗ nào đó ẩn nấp tung tích trước.

Hàn Lập lập tức lấy ra mấy quyển điển tịch thật dày, nhanh chóng đọc qua.

Mấy bản điển tịch này hắn tìm được trong pháp khí trữ vật trên người bọn Đào Cơ, có liên quan tới Kim Nguyên Tiên Vực.

Điển tịch bọn người Đào Cơ mang theo bên người, tất nhiên đều là tinh phẩm, ghi chép cặn kẽ địa hình các nơi ở Kim Nguyên Tiên Vực, các loại tin tức dưới mặt đất, nhân văn, địa lý…

Hàn Lập nhất tâm đa dụng, xem cùng lúc vài quyển điển tịch, với trí nhớ của hắn bây giờ, chỉ qua một lát đã xem hết toàn bộ.

Ánh mắt của hắn chớp động một lát, sau đó bấm niệm pháp quyết.

Ánh sáng màu làm trên phi xa lóe lên, lập tức thay đổi phương hướng, lao vùn vụt về phía trước.

Nhoáng một cái hơn mười năm trôi qua.

Một nơi nào đó tại Kim Nguyên Tiên Vực, một đạo sao băng màu lam lướt qua bầu trời, chậm rãi dừng lại tại nơi nào đó, hiện ra một chiếc phi xa màu lam.

Phía trước phi xa là một dãy núi màu vàng to lớn, thế núi cao thẳng tắp, vươn tận mây xanh, hơn nữa dãy núi còn kéo dài ra hai bên tới hết tầm nhìn, phảng phất như một cái rãnh trời màu vàng to lớn, vắt ngang ở phía trước.

Sương mù màu vàng nồng đậm bao phủ hết dãy núi, khiến cho ngọn núi bên trong như ẩn như hiện, làm cho người ta có cảm giác rất thần bí.

"Cuối cùng đã tới." Hàn Lập đứng trên phi xa, nhìn dãy núi trước mặt, thần sắc buông lỏng nói.

Bên cạnh Hàn Lập, có thêm một thiếu nữ áo bào màu đen nữa, chính là Đề Hồn vừa mới tỉnh lại.

Sắc mặt nàng còn có chút tái nhợt, nhìn dãy núi to lớn phía trước, trong đôi mắt đẹp cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Dãy núi này tên là Kim Nguyên sơn mạch, chính là dãy núi lớn nhất ở Kim Nguyên Tiên Vực. Địa hình Kim Nguyên Tiên Vực khác biệt với Bắc Hàn Tiên Vực bao gồm mặt đất và mặt biển phức tạp, ở đây thì chỉ có một mảng đại lục vô cùng to lớn, dãy Kim Nguyên sơn mạch này kéo dài từ đông đến tây, cơ hồ chắn ngang gần phân nửa đại lục.

Nếu bàn về diện tích thì chắc chắn Kim Nguyên sơn mạch này là dãy núi lớn nhất mà Hàn Lập từng thấy.

Kim Nguyên sơn mạch không chỉ rộng lớn, còn ẩn chứa rất nhiều tài nguyên cùng các khu vực nguy hiểm.

Tiên Vực ở đây tên là Kim Nguyên Tiên Vực, tên như ý nghĩa, mảnh Tiên Vực này có nguyên khí thuộc tính Kim rất nồng đậm, mà Kim Nguyên sơn mạch chính là nơi tụ tập tất cả linh mạch Kim thuộc tính của toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực.

Bên trong dãy núi, nguyên khí Kim thuộc tính cực kì nồng đậm, sản sinh ra vô số tài nguyên Kim thuộc tính, cơ hồ toàn bộ tu sĩ Kim Nguyên Tiên Vực đều tới nơi này tầm bảo.

Chỉ bất quá bởi vì nguyên khí Kim thuộc tính trong Kim Nguyên sơn mạch quá mức nồng đậm, sâu trong dãy núi hình thành rất nhiều Kim Chi Lực Trường tự nhiên, càng tiến sâu vào trong dãy núi, Kim Chi Lực Trường càng lớn, tu sĩ bình thường tiến vào bên trong, thực lực sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Mà bên trong Kim Nguyên sơn mạch, nguyên khí Kim thuộc tính quá mức dồi dào, xuất hiện rất nhiều Kim Thú kỳ lạ, loại dị thú này toàn thân do nguyên khí Kim thuộc tính ngưng tụ thành, thực lực cường đại, hơn nữa bọn chúng sinh ra ở đây, không bị Kim Chi Lực Trường ảnh hưởng, trong lúc chiến đấu cùng tu sĩ càng chiếm lợi thế rất lớn.

Kim Chi Lực Trường, Kim Thú, bên trong sơn mạch còn ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm khác, cho nên trong số những người tiến vào Kim Nguyên sơn mạch tầm bảo hàng năm, không biết bao nhiêu người bị chết tại đây.

Nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, Kim Nguyên sơn mạch dù hung hiểm, vẫn không ngăn cản được vô số tu sĩ tự tin vào thực lực muốn tìm kiếm bảo vật, hàng năm số người tiến vào đây tầm bảo vẫn không suy giảm, cuồn cuộn không dứt.

Kim Nguyên sơn mạch giống như một đại bảo tàng tự nhiên, đương nhiên tiên cung sẽ không bỏ qua. Tổng đàn của Kim Nguyên Tiên Cung tọa lạc tại phía tây Kim Nguyên sơn mạch, ý đồ muốn khống chế toàn bộ Kim Nguyên sơn mạch.

Nhưng mà, dãy núi này có diện tích quá lớn, cho dù Kim Nguyên Tiên Cung dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể nắm giữ non nửa khu vực dãy núi phía tay, còn lại hơn phân nửa khu vực bị vô số tông môn và thế gia chiếm giữ.

Những khu vực này không có người thống nhất quản hạt, các đại thế lực vì lợi ích bản thân, đều minh tranh ám đấu với nhau, phi thường hỗn loạn.

Hàn Lập đến Kim Nguyên sơn mạch, chính là nhìn trúng hoàn cảnh hỗn loạn nơi này.

Bây giờ thể nội của hắn đả thông hơn chín trăm huyền khiếu, dựa theo kinh nghiệm quá khứ thì bây giờ muốn đả thông các tiên khiếu, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trên người hắn lại mang theo đại lượng Tiên Nguyên thạch, đang dự định ở đây hảo hảo bế quan một phen, tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi này tăng mạnh tu vi cảnh giới.

Bất kể thế nào, đám người Đào Cơ đột nhiên tập kích, khiến trong lòng của hắn sinh ra cảm giác rất khẩn trương.

Tâm niệm hắn khẽ động, lần nữa sử dụng mặt nạ Luân Hồi Điện biến ảo dung mạo, hóa thành một đại hán mặt đen râu đen, tu vi cũng áp chế đến Kim Tiên sơ kỳ.

"Chủ nhân, ta có cần dùng mặt nạ Luân Hồi Điện huyễn hóa dung mạo một chút?" Đề Hồn nhìn thấy cử động Hàn Lập, hỏi.

"Nơi này là Kim Nguyên Tiên Vực, không có người nhận ra ngươi, nên không cần phiền toái làm gì." Hàn Lập lắc đầu, sau đó thôi động phi xa tiếp tục đi tới, nhanh chóng tiến vào trong Kim Nguyên sơn mạch.

Càng tiến lại gần, nhìn thấy Kim Nguyên sơn mạch càng thêm hùng tráng, cảm giác áp bức to lớn đập vào mặt, chấn nhiếp nhân tâm.

So với dãy núi to lớn, hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn giống như hai con kiến nhỏ, không có ý nghĩa gì.

Thiên địa nguyên khí nơi đây khá nồng đậm, tuyệt đại đa số đều là nguyên khí Kim thuộc tính, có rất ít thiên địa nguyên khí khác.

Đối với người tu luyện công pháp Kim thuộc tính thì hoàn cảnh đặc thù nơi đây chính là mảnh đất tuyệt hảo, nhưng đối với những người khác thì lại phi thường bất lợi.

Bất quá hoàn cảnh nơi này không ảnh hưởng gì đối với Hàn Lập, hắn phục dụng đan dược tu luyện, không cần dựa vào thiên địa nguyên khí bên ngoài.

"Chủ nhân, tiếp theo chúng ta đi nơi nào? Chẳng lẽ tìm một chỗ bế quan trong dãy núi này sao?" Ánh mắt Đề Hồn nhìn xung quanh một lượt, hỏi lại lần nữa.

"Trong Kim Nguyên sơn mạch có rất nhiều thành trì mà tông môn thế lực mở ra, chúng ta đi xem một chút, nếu bên ngoài tạm yên ổn thì chúng ta tu luyện ngay bên ngoài." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

------oOo------

Chương 1005: Tiện tay mà thôi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: Độc Hành*

Trong lúc nói chuyện, hai người Hàn Lập tiếp tục đi tới, rất nhanh đã bay mấy vạn dặm vào sơn mạch.

"Gầm...!"

Lúc phi xa đi qua một ngọn núi màu vàng, kim quang trên vách núi đá lóe lên, một con quái thú hình sói màu vàng bỗng nhiên từ trong bay ra, hóa thành một đạo kim tiễn đánh về phía phi xa, miệng to như chậu máu đột nhiên cắn tới.

Hàn Lập cong ngón tay búng ra, một đạo kiếm khí màu vàng bắn tới, chém lên người quái thú hình sói.

"Xoẹt" một tiếng, từ đầu đến chân quái thú hình sói bị chém thành hai nửa, bắn ra mảng lớn huyết dịch màu vàng.

Một cỗ ánh sáng màu xanh từ cơ thể hắn phát ra, nâng hai mảnh thi thể quái thú hình sói lên.

Vốn cơ thể quái thú hình sói còn mềm mại, nhưng sau khi nó chết đi, thi thể nhanh chóng cứng đờ, hai mảnh thi thể giờ phút này đã hóa thành hai mảnh màu vàng giống như hai pho tượng.

"Đây là Kim Chúc Thú?" Ánh mắt Đề Hồn chớp chớp vài cái, tò mò nhìn sang.

Hàn Lập cũng nhìn hai mảnh thi thể quái thú, thò tay bẻ ra một khối nhỏ dưới thi thể.

Sau khi cứng đờ, thi thể Kim Chúc Thú hầu như không khác gì so với một ít khoáng thạch thuộc tính Kim, không có chút khí tức sinh vật nào.

Hàn Lập phất tay ném hai mảnh thi thể đi, nhíu mày.

Thực lực Kim Chúc Thú thật ra khá yếu, loại sinh vật này vậy mà có thể dung hợp với núi đá nơi đây, là một bí ẩn lớn.

Chẳng qua con sói Kim Chúc Thú này, cũng chỉ là một con Kim Chúc Thú cấp thấp, nếu là cấp cao hơn, hắn cũng không nắm chắc có thể cảm ứng được.

Nếu vậy, bế quan ở bên ngoài, thì có chút không ổn.

Hai người tiếp tục đi tới, bay một lát.

"Cứu mạng, cứu mạng a..."

Vào lúc này, từng cỗ từng cỗ thần niệm chuyển hóa thành sóng âm từ phía bên trái đằng trước truyền tới, nghe tựa hồ là giọng nữ tử, thanh âm vô cùng bi thiết, làm cho người thương cảm.

Loại ba động thần niệm này vô cùng kỳ lạ, truyền tới đáy lòng hai người.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, loại kỹ xảo chuyển hóa thần niệm thành sóng âm này thật mới lạ, so với thần niệm truyền âm còn cao minh hơn.

"Chủ nhân, chúng ta có nên hay không..." Đề Hồn nhìn về phía Hàn Lập, thần tình lúc này có chút đồng cảm.

"Vậy đi xem một chút đi." Hàn Lập vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng nếu như Đề Hồn mở miệng, ngược lại cũng không tiện cự tuyệt, hơn nữa hắn cũng sinh ra một chút hứng thú với chủ nhân của thanh âm này.

Hắn bấm niệm pháp quyết thay đổi hướng đi của phi xa, đồng thời thi triển

bí thuật ẩn nặc hết dấu vết hoạt động của phi xa, bay tới chỗ đó.

Sau mấy hơi thở, phi xa dừng lại bên cạnh một cái hạp cốc, trong hạp cốc có năm đoàn kim quang, đang vây quanh một thiếu nữ áo xanh dung mạo thanh tú đẹp đẽ, kịch đấu không ngừng.

Thanh âm cầu cứu kia đúng là phát ra từ thiếu nữ áo xanh này.

Giờ phút này tình huống thiếu nữ không ổn, ánh sáng hộ thể màu xanh đang bị áp chế chỉ còn có một tầng mỏng, bất kì lúc nào cũng có thể bị phá bỏ đánh giết, một mặt ra sức ngăn cản công kích xung quanh, một mặt phát ra sóng âm cầu cứu kỳ lạ.

"Ồ!" Nét mặt Hàn Lập lộ ra một chút kinh ngạc.

Sau lưng thiếu nữ áo xanh này có một cái đuôi hồ màu xanh rất dài, dĩ nhiên là Yêu Tộc, tu vi cũng không yếu, đã đạt đến Chân Tiên trung kỳ.

Mà những đoàn kim quang vây quanh kia, là năm tên đạo nhân người mặc kim quan vũ bào (áo lông vũ), trên góc áo có một cái đồ án Kim Mã, xem ra giống như là trang phục của tông môn nào đó.

Năm người này tu vi cũng đạt tới Chân Tiên Cảnh, tuy rằng đều là cảnh giới sơ kỳ, nhưng nhân số lại chiếm ưu thế.

Trong tay năm người đều cầm một cây đại kỳ màu vàng, thi pháp hình thành một cái vòng sáng màu vàng, gắt gao ngăn chặn thiếu nữ áo xanh lại.

"Khà khà, tiểu yêu nữ, giao nội đan Kim Giao Thú ra, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi. Nhìn huyết mạch trên người ngươi, một thân Thanh Hồ thuần khiết, chúng ta sẽ không giết ngươi, chỉ bắt ngươi hiến cho sư tôn làm lễ chúc thọ." Trong năm người, một tên đạo nhân mặt vuông đầu lĩnh cười dâm đãng liên tục nói.

"Thanh Hồ nhất tộc các ngươi chỉ là một tiểu tộc quần, ăn bữa sớm lo bữa tối, bất cứ lúc nào sẽ bị thế lực khác tiêu diệt, có tiền đồ gì đáng nói, thực lực Kim Mã Tông chúng ta so với Thanh Hồ tộc các ngươi mạnh gấp trăm

lần, sư tôn lão nhân gia người lại là cấp bậc Kim Tiên, có thể trở thành thị thiếp của người, là phúc phần của ngươi, chớ không biết điều!" Một đạo nhân khác cuồng tiếu nói.

"Hừ! Nếu như không phải do bổn cô nương đại chiến với Kim Giao Thú tiêu hao hơn phân nửa nguyên khí, bằng vào năm tên tạp chủng các ngươi cũng muốn vây khốn ta!" Thiếu nữ áo xanh cắn răng nổi giận nói.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đại sư huynh, không cần nhiều lời với ả yêu nữ này, thi triển Ngũ Kim Diệu Quang Trận, phá hộ thể yêu quang của ả, phong bế tu vi hiến cho sư tôn. Lão nhân gia người vẫn muốn một người thị thiếp là Thanh Hồ tộc, chúng ta đưa thiếu chủ Thanh Hồ tộc lên, lão nhân gia người tất nhiên sẽ vui mừng, nhất định sẽ trọng thưởng." Một tên đạo nhân ục ịch quát.

"Không thể, uy lực Ngũ Kim Diệu Quang Trận quá lớn, sau khi phá vỡ hộ thể yêu quang của ả, sợ sẽ làm ả bị thương, đến lúc đó còn đưa cho sư tôn thế nào được, ả bây giờ đã là nỏ mạnh hết đà, từ từ làm suy yếu yêu lực cuối cùng của ả là được." Đạo nhân mặt vuông lắc đầu nói ra.

"Đại sư huynh cao kiến!"

"Suýt nữa vọng động, hư mất một kiện đại lễ!"

"Không sai, từ từ làm suy yếu yêu lực cuối cùng của ả là được!"

Mấy tên đạo nhân còn lại đều nói ra.

Thiếu nữ áo xanh nghe năm tên nói xem nàng như thịt cá trên thớt gỗ, lập tức giận dữ, ánh sáng màu xanh trên người mãnh liệt sáng ngời, cái đuôi sau lưng đột nhiên thẳng băng, từng cái từng cái lông hồ màu xanh nổ bắn ra, phát ra thanh âm gào thét đáng sợ, hung hăng đánh lên xung quanh vòng sáng màu vàng.

Vòng sáng màu vàng lập tức lay động kịch liệt, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Năm tên đạo nhân thấy cảnh này, vội vàng đồng thời há miệng phun ra một đạo tinh huyết, nhập vào bên trong đại kỳ trên tay.

Đại kỳ màu vàng lập tức rời tay bắn ra, dung nhập vào bên trong vòng sáng màu vàng này, đồng thời hai tay năm tên này bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Vòng sáng màu vàng lập tức trở nên ổn định, chặn lại công kích của lông hồ.

Thiếu nữ áo xanh một kích thất bại, ánh sáng màu xanh trên người nhanh chóng trở nên ảm đạm, rốt cuộc phịch một tiếng, hoàn toàn vỡ vụn.

Toàn bộ cơ thể nàng tựa hồ đứng không vững, ngã xuống dưới đất.

Năm tên đạo nhân thấy cảnh này, lập tức đại hỉ.

Thân hình đạo nhân mặt vuông cầm đầu bắn ra, đại thủ chộp lên trên người thiếu nữ áo xanh, trên mặt lộ ra dáng tươi cười hèn mọn bỉ ổi.

"Chủ nhân!" Đề Hồn một bên vừa vội vừa giận, nhìn về phía Hàn Lập một mực thờ ơ, thúc giục nói.

"Yên tâm đi, kẻ xui xẻo không phải là cô gái kia." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Đề Hồn nghe vậy khẽ giật mình, vào thời khắc này, tình hình phía dưới chuyển biến bất ngờ, phát sinh kịch biến.

Thân hình thiếu nữ áo xanh vốn bất ổn, vào lúc đạo nhân mặt vuông phóng đến gần trước người, bỗng nhiên thân hình nàng vững lại, hai con ngươi thanh tú loé lên hàn quang.

Đạo nhân mặt vuông thấy vậy hoảng hốt, trong lòng biết trúng kế, lập tức muốn dừng thân mình lui ra, nhưng đã đã trễ.

Thiếu nữ áo xanh giơ đôi tay lên.

Hưu...hưu... HƯU...U...U!

Mấy đạo ánh sáng màu xanh từ hai tay nàng bắn ra như điện, đánh lên người đạo nhân mặt vuông gần đó.

Ánh sáng màu xanh vô cùng sắc bén, đơn giản xuyên thủng hào quang hộ thể của đạo nhân mặt vuông, lúc này mới hiện ra bản thể, đó là mấy cái móng tay.

Chỗ yếu hại đạo nhân mặt vuông bị đâm trúng, trong miệng máu tươi điên cuồng phun ra, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng, "Phù phù" ngã xuống đất không dậy nổi, khí tức nhanh chóng tiêu tán, rất nhanh đã không còn tiếng động.

Thiếu nữ áo xanh lúc tuyệt địa phản kích thành công, bất quá giờ phút này yêu lực trong cơ thể nàng đã dùng hết hoàn toàn, cũng không nhịn được nữa, té trên mặt đất, khí tức trên người uể oải tột cùng.

"Đại sư huynh!!! Yêu nữ nhà ngươi, nạp mạng đi!" Bốn tên còn lại thấy cảnh này, đều giận dữ, các loại tiên khí pháp bảo như mưa phủ xuống thiếu nữ áo xanh.

Trên mặt của cô gái không lộ ra vẻ sợ hãi chút nào, thản nhiên nhìn vô số công kích rơi xuống, tay cầm sau lưng một cái pháp quyết gì đó tính bóp một cái, trong mắt hiện lên một tia kiên quyết.

Nhưng vào thời khắc này, một đoàn ánh sáng màu xanh thình lình xuất hiện trên đỉnh đầu thiếu nữ áo xanh.

Các loại công kích rơi lên trên ánh sáng màu xanh. Ánh sáng màu xanh giống như sợi bông mềm dẻo vô cùng, những tiên khí pháp bảo kia rơi ở phía trên, sa vào thật sâu trong đó.

Sau một khắc, ánh sáng màu xanh chợt lóe lên, những tiên khí pháp bảo kia lập tức phản chấn quay ngược về, hơn nữa tốc độ so với trước nhanh gấp mấy lần, rồi xuyên thủng thân thể bốn người.

Phanh phanh phanh!

Thân thể bốn người trực tiếp bạo liệt ra, hóa thành huyết vũ đầy trời.

Thiếu nữ áo xanh thấy cảnh này, trong đôi mắt đẹp dịu dàng tràn đầy vẻ khiếp sợ, cái tay kia che phía sau lại không mảy may buông ra.

Vào thời khắc này, hai đạo nhân ảnh từ không trung hạ xuống, hiện ra thân ảnh Hàn Lập và Đề Hồn.

"Đa tạ ân cứu mạng của hai vị tiền bối." Thiếu nữ áo xanh cảm nhận được khí tức khổng lồ trên thân hai người Hàn Lập, khuôn mặt khẽ biến, có chút khó khăn đứng lên, mạnh mẽ chịu đựng, thân thể hơi lay động, khom người hướng thi lễ một cái với hai người.

"Tiện tay mà thôi, ngươi quá suy yếu rồi, không cần đa lễ." Đề Hồn vội vàng phất tay phát ra một cỗ u quang, đỡ lấy thiếu nữ áo xanh.

Đối với cử động thiện ý của Đề Hồn, thiếu nữ áo xanh cũng không tỏ ra phản cảm, ngược lại tự nhiên cười nói với Đề Hồn, cái tay sau lưng kia cũng nới lỏng ra.

"Ngươi tên là gì? Là người thế lực nào ở Kim Nguyên sơn mạch? Còn có những người này, là chuyện gì xảy ra?" Hàn Lập liếc mắt Đề Hồn một cái, ngay sau đó nhìn thiếu nữ áo xanh hỏi.

Để cho Đề Hồn có chút mặt mũi, cứu người là có thể, bất quá nên hỏi sự tình, hắn muốn biết rõ ràng.

"Khởi bẩm tiền bối, tiểu nữ là Diệp Tố Tố, là người Thanh Hồ nhất tộc. Những người này là đệ tử Kim Mã Tông, cùng Thanh Hồ nhất tộc chúng ta trước giờ không hợp nhau. Tiểu nữ lần này ra ngoài săn giết một con Kim Giao Thú, nguyên khí tổn hao nhiều, mấy người kia liền làm chim sẻ núp đằng sau (*), may mắn gặp hai vị tiền bối." Thiếu nữ áo xanh cung kính nói.

(*) ý giống như là ngư ông đắc lợi.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt thoáng động.

Hắn xuất thủ cứu nàng này, một mặt là vì Đề Hồn, một phương diện khác là vì nàng này là Hồ Tộc, có lẽ chỗ Thiên Hồ Nhất Tộc cùng Liễu Nhạc Nhi có chút quan hệ, xem ra là tự mình nghĩ nhiều rồi.

"Kim Mã Tông có bao nhiêu người, thực lực như thế nào?" Hàn Lập im lặng một chút, sau đó lại hỏi.

"Kim Mã Tông là thế lực lớn nhất ở khu vực xung quanh đây, môn hạ đệ tử hơn vạn, có mấy tồn tại Kim Tiên đang tọa trấn, người lợi hại nhất là Thái Thượng Trưởng Lão, tu vi đã đạt đến Kim Tiên Hậu Kỳ." Diệp Tố Tố nói chi tiết ra.

Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Diệp Tố Tố mạnh mẽ chống đỡ trả lời Hàn Lập mấy vấn đề, giờ phút này sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, gần như trở nên trong suốt, thân thể nhẹ nhàng run rẩy, bất quá nàng vẫn đang cắn răng đứng vững.

"Trên người của ngươi có thương tích, trước khôi phục thương thế đi." Hàn Lập thấy tình huống của nàng, mở miệng nói ra, đồng thời vung tay lên.

Một đạo ánh sáng màu xanh từ trong tay hắn bắn ra, chui vào trong cơ thể Diệp Tố Tố.

Diệp Tố Tố chỉ cảm thấy một cỗ cực kỳ to lớn như dòng nước ấm rót vào trong cơ thể, những nơi đi qua, lúc trước kịch chiến tạo thành tổn thương nhanh chóng khôi phục, trong nháy mắt tốt hơn phân nửa, sắc mặt khôi phục như lúc ban đầu, thân thể lay động lập tức ổn định lại.

Dòng nước ấm to lớn này ở trong cơ thể nàng di động một vòng, cuối cùng dung nhập vào yêu hạch bên trong đan điền. Yêu hạch mãnh liệt sáng ngời, mơ hồ phồng lớn lên một vòng.

Diệp Tố Tố không nói bất luận cái gì, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp.

------oOo------

Chương 1006: Từ biệt nhiều năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chủ nhân, nàng không sao chứ?" Đề Hồn trở về bên cạnh Hàn Lập, nhẹ giọng hỏi.

"Không việc gì, nàng chỉ tiêu hao yêu lực quá độ, dẫn đến căn cơ có chút buông lỏng thôi, ta đã trừ đi tai hoạ ngầm trong cơ thể nàng, chờ yêu lực khôi phục thì sẽ không sao. Bất quá không ngờ, ngươi lại có hảo cảm với Diệp Tố Tố này như vậy, trước kia cũng chưa thấy ngươi đối xử tốt với người khác như thế a." Hàn Lập có chút kỳ quái nói ra.

"Ta cũng không biết... Có thể là khí tức thần hồn của nàng rất sạch sẽ, giống như trong núi thanh tuyền, tinh khiết xa xăm, làm cho ta cảm giác thật thoải mái." Đề Hồn cúi đầu hơi thấp, nói ra.

"Khí tức thần hồn... Ngươi có thể cảm giác được cái này?" Mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc.

"Lần này ta hôn mê, nguyên khí hao tổn nghiêm trọng, bất quá tu vi pháp tắc lại tiến thêm một bước, có thể cảm giác được khí tức thần hồn mỗi người, từ đó đánh giá được bản tính tính cách người đó. Có môn thần thông này, bất kỳ người nào cũng đừng mơ tưởng ở trước mặt ta che giấu bản tính!" Đề Hồn có chút đắc ý nói.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nếu môn thần thông này của Đề Hồn đúng như nàng nói, xác thực không tầm thường, bởi vì cái gọi là biết người biết mặt không biết lòng, cho dù tu vi cao hơn, lực lượng thần thức mạnh hơn, nhưng muốn biết tính cách một người cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm lịch duyệt để phán đoán, nhưng cũng không hoàn toàn chính xác.

"Vậy ngươi nói thử một chút, khí tức thần hồn của ta là dạng gì?" Hàn Lập vừa nghĩ đến đây, có chút hiếu kỳ hỏi.

"Khí tức thần hồn chủ nhân quá mức khổng lồ, ta cũng cảm nhận không rõ, bất quá tổng thể thì khí tức thần hồn chủ chân đúng là quang minh chính đại." Đề Hồn nhìn Hàn Lập một cái, lúng túng nói ra.

"Bốn chữ quang minh chính đại này, ta cũng không gánh nổi, có thể không thẹn với lòng, đã không tệ rồi." Hàn Lập nghe vậy, lắc đầu nói.

"Kỳ thật con đường tu luyện hung hiểm dị thường, người nhân từ nương tay thì không thể đi quá xa, một số thời khắc, không quả quyết một chút, ngược lại là hại chính mình, thậm chí hại người thân bên cạnh. Chủ nhân mặc dù bên ngoài tựa hồ có chút bất cận nhân tình, nhưng xưa nay làm việc có nguyên tắc của mình, quyết không tuỳ tiện vi phạm, chỉ một điểm này, Tiên Vực rộng lớn này có thể làm được, sợ là cũng không nhiều." Đề Hồn lắc đầu, nói nghiêm túc.

"Không nghĩ tới, ngươi hôn mê một đoạn thời gian như vậy, nhìn vấn đề ngược lại còn thông thấu hơn cả ta." Hàn Lập cười lớn một tiếng, từ chối cho ý kiến nói.

Nói xong, ánh mắt của hắn chuyển động, phất tay phát ra một cỗ thanh quang, cuốn tới trữ vật pháp khí của năm người Kim Mã tông.

Tài vật trên người năm tên Chân Tiên, hắn tự nhiên chướng mắt, bất quá trên thân mấy người lại có một ít điển tịch tư liệu, trong đó có ít điển tịch nói đến các tình huống ở Kim Nguyên sơn mạch, còn có một ít thế lực phân bố phụ cận, đều là thứ hắn cần.

Hàn Lập lấy ra những điển tịch này, cẩn thận xem qua.

Đề Hồn thấy cảnh này, lẳng lặng đợi ở một bên, không có mở miệng quấy rầy.

Hơn một canh giờ trôi qua rất nhanh, Diệp Tố Tố đứng lên, cả người nhìn

thần thái sáng láng, không những nguyên khí phục hồi, khí tức còn ẩn ẩn tăng lên không ít.

"Tiền bối không những cứu mạng ta, còn tiêu hao nguyên khí đả thông cửa ải tu vi giúp ta, ân tình như thế, Tố Tố tuyệt không dám quên. Tiền bối nếu có gì phân công, chỉ cần phân phó tiểu nữ là được." Mặt mũi Diệp Tố Tố tràn đầy vẻ kiên nghị nói.

"Việc nhỏ mà thôi, không cần để trong lòng." Hàn Lập khoát tay áo, từ tốn nói.

"Hai vị tiền bối nếu như không chê, xin đến Thanh Hồ thành của Thanh Hồ tộc ta chơi mấy ngày, để tiểu nữ tử lấy thân phận địa chủ tỏ lòng cảm kích." Diệp Tố Tố nhìn hai người Hàn Lập, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Đề Hồn không nói gì, nhìn về phía Hàn Lập.

Diệp Tố Tố thấy vậy, ánh mắt nhìn về hướng Hàn Lập.

"Tốt, hai người chúng ta đến Kim Nguyên sơn mạch du lịch, tạm thời cũng không có nơi cụ thể để đi, vậy làm phiền rồi." Hàn Lập sảng khoái gật đầu đáp ứng.

"Vậy thì tốt quá, xin mời hai vị tiền bối theo ta." Diệp Tố Tố nghe vậy vui mừng, há miệng phun ra một ngọn lửa màu xanh, đốt thi thể năm người Kim Mã tông kia thành tro tàn, sau đó phất tay tế ra một kiện pháp bảo phi chu.

Hàn Lập nhìn thấy phong phạm Diệp Tố Tố làm việc cẩn mật, âm thầm gật đầu.

Ba người nhẹ nhàng lên phi chu, bay vào chỗ sâu trong dãy núi.

"Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo cao tính đại danh hai vị tiền bối?" Diệp Tố Tố điều khiển phi chu tiến lên, hỏi.

"Ta họ Hàn tên Lập, nàng gọi là Đề Hồn. Diệp cô nương cũng không cần

gọi chúng ta là tiền bối, trực tiếp gọi đúng danh tự là được." Mắt Hàn Lập sáng lên, không tiếp tục báo tên giả nữa.

Những năm qua tu vi nhỏ yếu, sử dụng tên giả khắp nơi, hắn dần dần cảm thấy phiền chán.

Bây giờ thân phận chân thật của mình đã không còn là bí mật gì nữa, vậy cũng không cần thiết phải tận lực che giấu.

"Nguyên lai là Hàn tiền bối, Đề Hồn tiền bối, tiền bối cứu mạng ta, ân tái tạo này, xưng hô tuyệt đối không qua loa được, Thanh Hồ tộc chúng ta mặc dù là Yêu tộc, nhưng cũng biết lễ nghi." Diệp Tố Tố vội vàng trịnh trọng nói.

Hàn Lập nhẹ nhàng cười một tiếng, không đề cập chuyện này nữa.

"Hì hì, cứu ngươi là chủ nhân, ta không có xuất thủ, Diệp cô nương cũng đừng gọi ta là tiền bối, trực tiếp gọi Đề Hồn là được." Đề Hồn cười hì hì nói, tiến lên nắm chặt tay Diệp Tố Tố.

"Cái này..." Diệp Tố Tố cẩn thận nhìn Hàn Lập một chút, thấy hắn không có vẻ gì không vui, trong lòng âm thầm buông lỏng, cùng bắt chuyện với Đề Hồn.

Hai nữ tử tựa hồ trời sinh hữu duyên, Diệp Tố Tố có vẻ nhanh miệng, Đề Hồn mới tới Tiên Vực, tính tình lại có chút trẻ con hỏi lung tung này kia, rất nhanh cả hai trở nên thân thiết, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khanh khách.

Cũng không lâu lắm, phi chu đi vào một khe núi khổng lồ.

Chỗ khe núi này chiếm diện tích không nhỏ, chừng mấy ngàn dặm, trong khe núi kiến tạo một tòa thành trì to lớn,

Thành trì sở dụng vật liệu cơ bản đều là màu vàng, tường thành phi thường cao lớn, không thấp hơn nhiều so với những ngọn núi xung quanh, mà thành trì cũng không đứng thẳng tắp, mà là từ bốn phía tụ lại vào giữa (dạng như hình vòm), nhưng cũng không hoàn toàn khép lại.

Mà chung quanh thành trì, còn đứng vững mấy chục cây cột đá màu vàng to lớn vô cùng, đỉnh của mỗi cột đá đều có một viên cầu màu vàng lớn mấy trăm trượng, không biết dùng để làm gì.

Vào thời khắc này, mấy đạo độn quang từ phía trước bay vụt đến, rơi vào trước phi chu, hiện ra mấy thân ảnh mặc thanh bào, đều là người Thanh Hồ tộc.

"Thiếu chủ, ngài đã trở về!"

Dẫn đầu là một nam tử cao gầy ngạc nhiên tiến lên đón, nhưng vừa nhìn thấy Hàn Lập cùng Đề Hồn bên cạnh, lông mày nhíu một cái, có chút cảnh giác hỏi:

"Các ngươi là ai?"

"Bọn họ là khách quý ta mời về, có ân cứu mạng ta, các ngươi không được vô lễ." Thần sắc Diệp Tố Tố có chút không vui nói.

Nam tử cao gầy nghe vậy giật mình, há to miệng, tựa hồ muốn hỏi Diệp Tố Tố gặp nạn gì, nhưng ngừng lại.

"Nguyên lai là quý nhân bản tộc, tại hạ vừa rồi thất lễ." Nam tử cao gầy ôm quyền thi lễ bồi tội với hai người Hàn Lập.

Đề Hồn lắc đầu, cười nhạt một tiếng, tỏ ra không thèm để ý.

Hàn Lập cũng không để ý tới bọn người nam tử cao gầy, nhìn thành trì sơn cốc phía dưới, tùy ý đánh giá vài lần.

Mặt đất dưới sơn cốc này có một đầu linh mạch Mộc thuộc tính khá lớn, nguyên khí Mộc thuộc tính có chút nồng đậm, khắp sơn cốc mọc đầy thảm thực vật um tùm màu xanh lá.

Nơi đây tràn ngập hai loại nguyên khí Kim, Mộc, Thanh Hồ tộc đúng là tìm chỗ cư trú thật tốt.

Mà thành trì phía dưới sử dụng vật liệu mặc dù là màu vàng, nhưng lại khác rất lớn với núi đá màu vàng trong Kim Nguyên sơn mạch, mặt ngoài hiện ra từng đường vân màu đen cực kì nhạt, phảng phất như những vòng gỗ lâu năm, tản mát ra một khí tức âm hàn hoàn toàn khác biệt với Kim Nguyên sơn mạch.

"Đó là Kim Ô Thạch, sinh ra ở chỗ sâu trong Kim Nguyên sơn mạch, có thể ngăn trở những Kim Chúc Thú kia tiềm hành, trong thành trì Kim Nguyên sơn mạch cơ bản đều dùng loại vật liệu này kiến tạo thành, nếu không những Kim Chúc Thú đáng sợ kia tiềm hành, căn bản không thể nào sinh sống an ổn." Diệp Tố Tố chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, vội mở miệng giải thích.

Hàn Lập đã lấy điển tịch của mấy tên tu sĩ Kim Mã tông kia, cũng thấy qua ghi chép về Kim Ô Thạch, lập tức hơi gật đầu.

Nam tử cao gầy nhìn thấy Diệp Tố Tố kính trọng Hàn Lập như vậy, hơi dò xét một chút tu vi Hàn Lập cùng Đề Hồn, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Nguyên lai là hai vị tiền bối giá lâm, xin mời đi theo ta." Nam tử vội vàng tạ lỗi lần nữa, lập tức cung kính đi trước dẫn đường, mang theo ba người đáp xuống thành trì phía dưới.

"Diệp Bình, tình hình mẫu thân như thế nào rồi?" Diệp Tố Tố bay đến bên cạnh nam tử cao gầy kia, truyền âm hỏi.

"Tộc trưởng vẫn như cũ, bây giờ đang dưỡng thương tại Bích Ba đàm, Khâu trưởng lão đang ở bên cạnh bảo vệ, tình huống cũng không chuyển biến xấu." Diệp Bình truyền âm trả lời.

"Vậy thì tốt rồi, lần này ta ra ngoài, đã gom góp đủ tài liệu Hóa Huyết Quy Nguyên Trận, nhất định có thể chữa trị tốt cho mẫu thân!" Diệp Tố Tố nghe vậy thần sắc buông lỏng, mặt mũi tràn đầy vẻ kiên nghị nói.

Diệp Bình nghe vậy, thần sắc cũng không vui mừng gì cả, ngược lại trong mắt hiện lên một tia quang mang phức tạp.

Hàn Lập nhìn hai người Diệp Tố Tố một chút, hai người mặc dù truyền âm trao đổi, nhưng làm sao có thể giấu được tai mắt của hắn.

Mấy người rất nhanh rơi vào cửa thành, trên cửa thành viết ba chữ to "Thanh Hồ thành".

Phụ cận cửa thành có người trông coi, nhưng có Diệp Tố Tố tại đây, mấy người tự nhiên thông suốt, rất mau tiến vào trong thành.

Đường xá trong thành rộng lớn, mặt đất dùng một loại gạch màu xanh trải đường, hai bên đường là từng dãy kiến trúc, đại đa số là cửa hàng.

Những kiến trúc trong thành này, đều dùng gỗ kiến tạo thành, lối kiến trúc cũng khác rất lớn với những thành trì khác, phòng ốc kiến trúc thậm chí là trực tiếp dùng một ít cây cối nguyên thuỷ chưa sơ chế xây nên, nhưng không có cảm giác mảy may lộn xộn, ngược lại tràn đầy vẻ tự nhiên, để cho hai mắt người tỏa sáng.

Không ít địa phương trong thành còn trồng từng gốc cây cao lớn, càng tăng thêm phong thái.

"Thanh Hồ thành chúng ta mặc dù không lớn, cảnh sắc ngược lại có chút đặc sắc, hẳn là còn có thể nhìn xem được." Diệp Tố Tố cười nói.

"Quả thật không tệ." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn thoáng qua Đề Hồn.

Đề Hồn hiển nhiên có chút ưa thích nơi này, thỉnh thoảng dò xét chung quanh, bộ dạng hiếu kỳ.

Hàn Lập nhìn thần sắc Đề Hồn ở trong mắt, trong lòng chẳng biết tại sao, có vài phần mừng rỡ, lại bất giác dâng lên một tia phiền muộn.

Đề Hồn sau khi tỉnh dậy, tính cách ngược lại hoạt bát sáng sủa so với trước không ít, khá giống với nữ hài Nhân tộc bình thường, làm hắn nhớ tới Kim Đồng đã rời bỏ hắn đi.

Từ biệt nhiều năm, không biết bây giờ Kim Đồng và Tiểu Bạch đã tới nơi nào rồi, có gặp nguy hiểm gì không, đồ vật nó muốn tìm, đã tìm được hay chưa?

------oOo------

Chương 1007: Có động thiên khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

"Mẫu thân ta chính là tộc trưởng Thanh Hồ nhất tộc, tuy nhiên gần đây thân thể người có chút không khỏe nên vẫn một mực bế quan trị thương, không cách nào ra mặt đón tiếp nhị vị, xin nhị vị tha lỗi." Diệp Tố Tố nhìn thấy Hàn Lập có chút xuất thần, chợt áy náy nói ra.

"Không sao, chúng ta tới Thanh Hồ Thành làm khách, theo lý thì nên bái kiến chủ nhân nơi đây mới phải, nếu như tộc trưởng đang bế quan, vậy chúng ta không tiện quấy rầy nàng. Phong cảnh Thành Thanh Hồ kỳ thú như vậy, chẳng hay Diệp đạo hữu có phiền hay không đưa bọn ta đi thăm thú xung quanh một chút?" Hàn Lập rất nhanh đã lấy lại vẻ trầm tĩnh, liền đáp.

"Tất nhiên là có thể." Diệp Tố Tố cao hứng lập tức nhận lời, bèn bảo đám người Diệp Bình lui xuống, rồi tự mình dẫn theo hai người Hàn Lập bay về phía nội thành.

Diện tích Thành Thanh Hồ khoảng mấy ngàn dặm vuông, địa hình nơi đây chủ yếu là đồng bằng, có vài nhánh sông, cùng mấy ngọn núi thoai thoải, nhìn đâu cũng thấy mộc thụ xanh tốt, phong cảnh nhìn chung là đầy sức sống, rất không tệ.

Bất tri bất giác, sắc trời đã lờ mờ tối.

Diệp Tố Tố cùng hai người Hàn Lập đi tới trung tâm khu vực nội thành, rồi dừng lại trước một cung điện nguy nga sừng sững.

Diện tích mảnh cung điện này đại khái chừng hai trăm ba trăm mẫu, được kiến tạo hoàn toàn từ gỗ, vừa toát lên khí thế hùng vĩ, vừa không thiếu nét cầu kỳ tinh xảo.

Phía trước cung điện là một pho tượng Thanh Hồ cực lớn đang ngửa mặt lên trời thét dài, nó được điêu khắc hoàn toàn từ đá ngọc bích, cao đến mấy trăm trượng, sau lưng là chín cây hồ vĩ rất dài, thoạt nhìn đồ sộ ngoạn mục dị thường.

"Đại điện này là Thiên Hồ Điện, trước kia từng là nơi ở của tộc trưởng Thanh Hồ nhất tộc, hiện tại được dùng làm nơi nghị sự." Diệp Tố Tố giới thiệu.

"Thiên Hồ Điện? Quý tộc vốn là Thanh Hồ nhất tộc, tại sao không đặt là Thanh Hồ Điện?" Hàn Lập khẽ động.

"Danh tự này vốn do tổ tiên sở định, ta cũng không rõ ràng lắm." Diệp Tố Tố lắc đầu.

Hàn Lập a một tiếng, không có truy hỏi đến cùng.

"Bên cạnh Thiên Hồ Điện còn có vài khoảng sân nhỏ u tĩnh, chính là nơi chiêu đãi khách quý, hiện sắc trời đã tối, chi bằng Hàn tiền bối cùng Đề Hồn đạo hữu hãy nghỉ ngơi tại đây, ngày mai vãn bối sẽ lại đến bái phỏng." Diệp Tố Tố giới thiệu qua một chút rồi mang đến hai người tới một mảnh sân vườn yên tĩnh gần đó.

"Làm phiền rồi." Hàn Lập cất tiếng cảm tạ.

Diệp Tố Tố lại gọi thêm hai gã người hầu cũng là người Thanh Hồ tộc đến canh giữ ở ngoài viện sau đó mới rời đi.

Hàn Lập nhìn thấy nàng này đã đi xa, ánh mắt lóe lên, lập tức mang theo Đề Hồn tiến vào bên trong.

Đường mòn trong nội viện được lát bằng gạch xanh, bên trái là vườn hoa, bên phải là một lùm thanh trúc, những làn gió đêm nhẹ nhàng lay động nhành hoa khóm trúc, mang theo hương thơm thoang thoảng, cảm giác rất thanh tịnh.

Hàn Lập gật gù tỏ vẻ hài lòng, đi vào đại sảnh rồi ngồi xuống ghế chủ tọa, gương mặt chợt có chút do dự.

"Chủ nhân, ngươi định bế quan tại Thanh Hồ Thành này?" Đề Hồn đi tới, hỏi.

"Sao ngươi lại nghĩ như vậy?" Hàn Lập đuôi lông mày vẩy lên, từ chối cho ý kiến hỏi ngược lại.

"Nếu không phải như thế, thì với phong cách hành sự của chủ nhân ngươi, lúc trước cũng chỉ cứu Diệp Tố Tố mà thôi, sẽ không lãng phí nguyên khí trợ giúp nàng tu luyện, lại càng không đi theo tới nơi này. Huống hồ vừa rồi ngươi để cho Diệp Tố Tố dẫn đi thăm thú các nơi, chẳng phải để dò xét tình huống tỏng thành này hay sao?" Đề Hồn chớp chớp cặp mắt to, miệng cười gian xảo.

"Trong Kim Nguyên Sơn Mạch này, Thanh Hồ nhất tộc bất quá chỉ là một tiểu tộc tầm thường, hơn nữa nơi đây tương đối vắng vẻ, vốn là địa phương ẩn nấp rất tốt. Dọc đường ta đã tra xét rõ ràng tình huống khắp nơi trong thành, cũng không phát hiện nguy hiểm gì." Hàn Lập khen ngợi nhìn Đề Hồn một chút, nói ra.

"Vậy quá tốt rồi, chỉ là làm thế nào để lưu lại được cũng là một vấn đề. Thanh Hồ nhất tộc đối với ngoại tộc tựa hồ có chút bài xích. Đương nhiên, chỉ cần chủ nhân hiển lộ chút thực lực, bachng0csach, muốn ở chỗ này hẳn là dễ như bỡn a, kể từ đó liền có chút ít biến vị." Đề Hồn mặt lộ vẻ mừng rỡ, lập tức nhíu mày nói ra.

Lúc trước hành tẩu trong thành, bọn họ đã phát hiện ánh mắt Thanh Hồ tộc nhân nhìn về phía mình rõ ràng mang theo địch ý, nếu không có Diệp Tố Tố bên cạnh e rằng đã nảy sinh tranh chấp.

"Điểm này ngươi không cần lo lắng, ta đã có cách." Hàn Lập cười nói ra, ánh mắt hướng Thanh Hồ Thành phía đông nhìn lại.

...

Đêm về khuya, ánh trăng nhu hòa từ trên cao buông xuống, phủ lên Thanh Hồ Thành.

Người trong nội thành giờ này cũng đã an giấc, cả tòa Thanh Hồ Thành lớn như vậy chìm trong tĩnh lặng.

Chợt có một bóng người màu xanh bay vụt ra từ nội thành, đáp xuống trước một mảnh rừng cây rậm rạp phía đông, thân ảnh này chính là Diệp Tố Tố.

Trên người nàng hiện giờ là một thân cung trang màu xanh ung dung cao quý, trên đầu đội ngọc quan cũng màu xanh, làm tăng thêm mấy phần uy nghiêm.

Trên mặt đất phía trước rừng cây cũng có một pho tượng Thanh Hồ đang đứng, có điều pho tượng này chỉ cao cỡ nửa người, hơn nữa đã bị tàn phá nghiêm trọng, không chút linh tính, cảm giác chỉ như một thạch điêu bình thường.

Diệp Tố Tố lại mang thần sắc vô cùng trịnh trọng, chắp hai tay trước ngực, cúi đầu thi lễ với pho tượng Thanh Hồ này, sau đó rạch đầu ngón tay một chút, rồi nhỏ một giọt máu tươi lên pho pho tượng.

Chợt cặp mắt Thanh Hồ mạnh mẽ phóng ra hai luồng thanh quang biến ảo không ngừng, đánh lên hư không trước mặt nó.

Khoảng không phía trước rừng cây chợt run lên nhè nhẹ, như có từng gợn sóng đang lan tỏa xung quanh.

Ngọc thủ Diệp Tố Tố cũng sáng ngời thanh quang, hướng về phía trước tựa như đang thăm dò một chút rồi chui vào bên trong, sau đó tay nàng nhẹ nhàng kéo một phát.

Chỉ nghe "Xùy" một tiếng, hư không trước mặt nàng lập tức hiện ra một lỗ hổng cỡ hơn trượng.

Ánh mắt Diệp Tố Tố nhanh chóng quét qua tứ phía, tựa như xác nhận cảnh vật chung quanh không có gì dị thường, sau đó cất bước đi vào trong lỗ

hổng, hư không vừa mới nứt ra một chút lập tức được lấp đầy, không gian ba động cũng theo đó biến mất.

Đúng lúc này, một đạo u ảnh nhàn nhạt hiện ra trên không trước khi vết nứt hoàn toàn khép lại, lóe lên tức thì bay vào trong.

Diệp Tố Tố cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một thung lũng chừng hơn mười dặm hiện ra phía trước.

Bên trong thung lũng không nhiều tòa kiến trúc, mà chủ yếu là những mảng lớn linh điền, tựa hồ gieo trồng không ít Linh thảo Linh dược.

Có điều xung quanh linh điền đều có phân bố cấm chế quang mạc, che phủ tình huống bên trong, tuy nhiên vẫn có từng trận dược hương nồng đậm bức người theo thẩm thấu từ bên trong ra, khiến cho ai vô tình ngửi thấy đều lập tức chấn động tinh thần.

Diệp Tố Tố không hề chú ý đến linh điền, trực tiếp lướt qua chúng tiến thẳng về phía trước.

Chợt hư không phía sau nàng lóe lên một đạo thân ảnh như u linh, gương mặt Hàn Lập hiện ra, hắn lập tức phóng tầm mắt nhìn khắp những mảnh linh điền xung quanh, không giấu được vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập vốn dĩ cực kỳ linh mẫn đối với Linh thảo Linh dược, chỉ qua mùi hương liền biết rõ Linh thảo Linh dược đang gieo trồng bên trong đều không phải chuyện đùa, so với dược viên của hắn trong Hoa Chi Động Thiên tuyệt đối chẳng kém là bao, trách không được Hàn Lập phải thất kinh.

Bởi lẽ, mảnh dược viên trong động thiên đã tiêu phí của hắn không biết bao nhiêu tâm lực, còn phải nhờ cả Chưởng Thiên Bình mới có được quy mô như ngày nay, vậy mà một Thanh Hồ nhất tộc nhỏ nhỏ lại có thể nuôi dưỡng được dược viên không hề kém cạnh hắn.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, bay về phía sau khu linh điền.

...

Diệp Tố Tố vẫn một mực phi độn về phía trước, rất nhanh tiến vào sâu trong thung lũng.

Trên mặt đất hiện ra thủy đàm xanh biếc, sóng nước chập trùng, tản mát ra thủy quang nhu hòa.

Ven hồ tọa lạc mấy tảng đá lớn màu xanh, nàng này chợt vỗ nhẹ lên một tảng đá.

Tảng đá lớn lập tức chìm xuống dưới, để lộ ra một cửa động u ám, có một cái cầu thang thật dài thông hướng sâu trong lòng đất.

Diệp Tố Tố không chần chờ tiến vào trong, rất nhanh đã đi đến cuối cùng.

Phía trước xuất hiện một thạch thất khá lớn, trên đỉnh thạch thất khảm nạm mấy viên minh châu lớn cỡ nắm tay, tỏa ra hào quang màu trắng như sữa, vách tường tứ phía có điểm điểm tinh quang chớp động liên tục, thoạt nhìn trông lộng lẫy, hiển nhiên là có người bày ra cấm chế.

Giữa gian thạch thất là một chiếc giường bạch ngọc đang có một thiếu phụ mặc thanh y nằm ở phía trên, điều khiến người ta kinh ngạc là nửa thân dưới thiếu phụ này chìm trong một tòa băng sơn màu lam cao đến vài trượng.

Băng sơn này tản mát hàn khí thấu xương, khiến cho nhiệt độ trong thạch thất giảm xuống cực thấp, không trung cũng mơ hồ hiện ra những mảng trắng xóa, tựa như bị băng phong.

Sắc mặt thiếu phụ áo xanh trắng bệch, hai hàm răng nghiến chặt, chân mày ẩn hiện gân xanh, hiển nhiên đang phải chịu đựng tra tấn thống khổ vô cùng.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu rơi xuống từ trán thiếu phụ, còn chưa chạm đất đã lập tức đông lại thành băng châu.

Còn có một nữ tử quần trắng đang đứng bên đầu giường, hai tay phân biệt đặt lên bờ vai thanh y thiếu phụ, tản mát ra thanh quang rạng rỡ, không ngừng rót vào thể nội thanh y thiếu phụ.

Thân thể Nữ tử quần trắng tản mát khí tức khổng lồ, tương đương Kim Tiên sơ kỳ.

"Thiếu chủ, người đã về." Nữ tử nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Tố Tố, sắc mặt có chút ngạc nhiên, lập tức ngừng tay, thi lễ.

Thiếu phụ áo xanh đang nằm trên giường cũng mở to mắt nhìn về phía Diệp Tố Tố.

"Tố Tố, ngươi về rồi." Thiếu phụ mấp máy bờ môi, gắng gượng nở một nụ cười, trong mắt tràn đầy nhu tình.

"Mẫu thân!" Diệp Tố Tố bước nhanh đến bên giường, nắm lấy chặt bàn tay thiếu phụ, hai mắt chợt đỏ hoe.

"Hảo hài tử, mẫu thân… không sao, chỉ là gần đây hàn khí ăn mòn lợi hại thêm một chút, nhưng đã có Khâu trưởng lão ở đây tương trợ, ta có thể ngăn cản được. Ngược lại ngươi tự tiện ra ngoài, hơn nữa còn đi lâu đến vậy là đi đến nơi nào? có gặp nguy hiểm gì không?" Thanh y thiếu phụ ôn nhu nói.

"Hài nhi vừa rồi đến Thành Kim Tê làm một chút giao dịch thôi, nhưng trên đường phản hồi gặp phải mấy tên Kim Mã Tông, quả thực đã có chút hung hiểm, nhưng may mắn hài nhi được hai vị tiền bối ra tay cứu giúp… " Diệp Tố Tố giấu giếm hơn phân nửa sự thật, trình bài rất qua loa đại khái.

Vì không muốn mẫu thân hiểu lầm, nàng giải thích tình huống của Hàn Lập cùng Đề Hồn hết sức cặn kẽ một lần.

"Cái gì! Thiếu chủ, ngươi còn rước về Thanh Hồ Thành một tu sĩ nhân tộc! Người khác trong tộc không biết đã đành, chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng tộc trưởng biến thành như bây giờ chính là do tu sĩ nhân tộc ban tặng hay sao?" Một bên nữ tử quần trắng nghe đến đó, trên mặt lập tức treo một tầng

sương lạnh, lạnh lùng nói.

"Khâu trường lão, kẻ tổn thương mẫu thân là nhân tộc không sai, nhưng chúng ta cũng không thể vin cớ này mà căm thù toàn bộ tu sĩ nhân tộc. Kim Nguyên Tiên Vực hiện giờ là thiên hạ của nhân tộc, Thanh Hồ nhất tộc chúng ta muốn phát triển, khẳng định là phải giao thiệp với bọn họ. Chúng ta thân là người đứng đầu Thanh Hồ nhất tộc, nhất thiết vứt bỏ ân oán cá nhân, mà đặt tộc quần lợi ích lên trên hết." Diệp Tố Tố trong mắt hận ý lóe lên, nhưng lập tức liền bị nó đè xuống, thở dài nói ra.

Trong thông đạo bên ngoài đại sảnh có một thân ảnh mơ hồ đang vô thanh vô tức đứng đó, chính là Hàn Lập.

Hắn nghe được lời Diệp Tố Tố vừa nói, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

Tuy nhiên, nữ tử quần trắng nghe thế bèn nhíu mày, đang định mở miệng nói gì đó, nhưng bị thiếu phụ áo xanh khoát tay cướp lời:

"Khâu trường lão, việc này cứ làm theo lời Tố Tố nói đi, hai vị đạo hữu kia nếu như đều có thực lực cấp độ Kim Tiên, thì hiện giờ chúng ta giao hảo xác thực rất có lợi đối với sự phát triển sau này của

Thanh Hồ nhất tộc. Ngươi cũng không nên vì việc năm xưa ta bị thương mà quá cố chấp."

"Nếu như tộc trưởng cùng Thiếu chủ đã nói, vậy cứ thế mà làm." Nữ tử quần trắng im lặng một lát, nhàn nhạt nói ra.

"Đa tạ mẫu thân!" Diệp Tố Tố nghe vậy, sắc mặt vui vẻ.

------oOo------

Chương 1008: Cốt nhục tình thâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Tố Tố, kết giao các tộc, phát triển bổn tộc tuy rằng không sai, nhưng an nguy của ngươi càng thêm trọng yếu, ngươi bây giờ có trách nhiệm gánh vác cả Thanh Hồ tộc, mẫu thân đã như vậy, người tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì”. Thiếu phụ áo xanh nhìn về phía Diệp Tố Tố, khẽ thở dài nói ra.

“Không, không được, mẫu thân nhất định sẽ tốt lên thôi” Diệp Tố Tố đột nhiên kích động nói lên.

“Ta khẳng định sẽ khá hơn, ngươi không cần phải lo lắng”. Thiếu phụ áo xanh hối hận vì nhất thời lỡ lời, để lộ là sự bi quan trong lòng, liền vội vàng nói.

Diệp Tố Tố cúi đầu hơi thấp xuống, trong mắt hiện lên tia kiên quyết, hai tay nhanh như chớp vươn ra, điểm lên trái của Thiếu phụ, bạch quang tại ngón tay đại phóng.

“Ngươi…” Thiếu phụ trừng mắt lớn, nhưng đồng tử lập tức buông lỏng, rơi vào ngủ say.

“Thiếu chủ, ngươi làm gì vậy?” Nữ tử quần trắng ở bên cạnh thấy cảnh này liền kinh ngạc nói.

Diệp Tố Tố không nói gì, lấy ra một cái phù bút màu hồng, khắc họa trận văn xung quanh giường ngọc, đồng thời lấy ra các loại tài liệu để vào trong đó.

Nữ tử quần trắng nhiều lúc muốn mở miệng hỏi, nhưng chứng kiến Diệp Tố Tố vô cùng chăm chú nên mạnh mẽ nhịn xuống.

Thời gian trôi qua từng chút, đã qua cả buổi, sắc trời bên ngoài nổi lên vài tia màu trắng bạc.

Diệp Tố Tố rốt cuộc dừng tay, đã bố trí xong một cái huyết sắc pháp trận tại bên giường ngọc.

"Thiếu chủ, đây là pháp trận gì?" Nữ tử quần trắng không biết pháp trận này, mở miệng hỏi.

"Hóa Huyết Quy Nguyên Trận" Diệp Tố Tố chậm rãi nói ra.

"Cái gì! Hóa Huyết Quy Nguyên Trận là pháp trận nghịch thiên, dùng để tách lực lượng huyết mạch rồi chuyển hóa đến người khác. Ngươi muốn rót huyết mạch Thanh Hồ của bản thân vào cơ thể tộc trưởng, trợ giúp nàng chống cự hàn khí xâm nhập sao? Tuyệt đối không thể! Hóa Huyết Quy Nguyên Trận gây tổn hại thân thể quá lớn, hơn nữa một khi tách ra lực lượng huyết mạch, sẽ không có khả năng khôi phục, ngươi sẽ bị hủy hết đạo hạnh, thậm chí bị đánh quay về nguyên hình." Nữ tử quần trắng trầm giọng nói ra.

"Chỉ cần có thể cứu được mẫu thân, ta không quan tâm." Diệp Tố Tố nhàn nhạt nói ra, ánh mắt yên tĩnh vô cùng, khóe miệng thậm chí còn lộ ra một tia tươi cười thật bình tĩnh.

Trong bóng tối gần đó, Hàn Lập chứng kiến thần tình của Diệp Tố Tố, khẽ cau mày, hiển nhiên có chút động dung.

"Nếu vậy, hãy để ta tới đi, tu vi của ta cao hơn người rất xa, khả năng thành công càng lớn" Nữ tử quần trắng lắc đầu nói ra.

"Không, Khâu trưởng lão tuy rằng tu vi cao hơn ta, nhưng luận sự tinh thuần của huyết mạch Thanh Hồ, thì ta tốt hơn một chút, hơn nữa Khâu trưởng lão ngươi có chỗ không biết, mượn dùng Hóa Huyết Quy Nguyên Trận để cho huyết mạch dung hợp, cả hai chúng ta có quan hệ huyết thống

thân cận, khả năng thành công càng lớn" Diệp Tố Tố kiên quyết nói ra.

"Cái này…" Nữ tử quần trắng nghẹn lời.

"Mẫu thân đã nhiễm hàn độc vô cùng đáng sợ, dù thi triển bí thuật này, khả năng cứu trở về cũng chỉ có năm thành, nếu trời cao không có mắt, thì hai người thi pháp ở chỗ này đều sẽ chết. Khâu trưởng lão ngươi là Kim Tiên hoàn hảo duy nhất còn lại của Thanh Hồ nhất tộc, mẫu thân vừa mới nói an toàn của ta bây giờ rất trọng yếu, kỳ thật an nguy của ngươi lại càng trọng yếu hơn, có ngươi ở đây, coi như ta và mẫu thân bất hạnh vẫn lạc, Thanh Hồ nhất tộc còn có một tia hy vọng, nếu như ngươi có mệnh hệ gì, Thanh Hồ nhất tộc coi như thật sự xong rồi." Diệp Tố Tố tiếp tục nói.

Nữ tử quần trắng im lặng đứng nơi đó, không nói một lời, không biết suy nghĩ cái gì.

"Vì vậy, hãy giao chuyện nơi này cho ta, nếu như ta cùng mẫu thân bất hạnh lâm nạn, Thanh Hồ nhất tộc liền nhờ cậy Khâu trưởng lão rồi" Diệp Tố Tố gật đầu với nữ tử quần trắng, trịnh trọng nói ra.

Vừa nói xong, nàng cất bước đi vào huyết sắc pháp trận.

Nhưng vào thời khắc này, cổ tay nàng bị siết chặt, bị nữ tử quần trắng nắm chặt.

"Khâu trưởng lão…" Diệp Tố Tố nhìn lại.

"Thiếu chủ, ngươi vừa mới nói chúng ta thân là người lãnh đạo Thanh Hồ nhất tộc, phải bỏ lại cảm giác của bản thân, mọi chuyện đều phải xuất phát cân nhắc lợi ích tộc quần, thiên tư của thiếu chủ cực cao, huyết mạch Thanh Hồ được thức tỉnh càng nồng đậm, càng trên ta và tộc trưởng, ngày sau thành tài không thể hạn lượng. Tộc trưởng đã như thế này, coi như là ngươi sử dụng Hóa Huyết Quy Nguyên Trận, cũng chưa chắc có thể cứu nàng. Ta biết nói như vậy có chút tàn nhẫn, nhưng nếu vì Thanh Hồ nhất tộc mà suy nghĩ, ngươi không nên mạo hiểm như vậy, hơn nữa ta nghĩ tộc trưởng cũng không muốn như thế." Nữ tử quần trắng hiện lên một tia thống khổ, nhưng phải lên tiếng nói.

“Không, ta bây giờ cũng không phải xuất phát từ tình riêng, chính là vì Thanh Hồ tộc ta, tuy rằng ta có chút thiên tư, nhưng hiện tại chỉ là Chân tiên trung kỳ, ngày sau có thể thành tựu Kim Tiên hay không thì không thể biết trước được. Dùng một Chân Tiên như ta đổi lấy một Kim Tiên, dù chỉ cơ hội năm thành, cuộc làm ăn này cũng rất có lợi.” Diệp Tố Tố chậm rãi kéo tay nữ tử quần trắng, nói ra.

Nữ tử quần trắng quýnh lên, nhưng nhất thời không nghĩ ra lý do gì để tác động đến Diệp Tố Tố.

“Hơn nữa, năm đó vì cứu ta, mẫu thân mới bị đám tặc tử Thiên Thủy tông gây thương tích, Khâu trưởng lão ngươi cũng suýt bị liên lụy. Nếu ta không vì nàng mà làm gì đó, cả đời sẽ phải áy náy, tâm cảnh sẽ lưu lại vết ảnh hưởng, đừng nói tiến giai Kim Tiên, dù sau này muốn đột phát Chân Tiên hậu kỳ cũng là xa vời.” Diệp Tố Tố nhìn nữ tử quần trắng, nói nhẹ nhưng chắc như chém đinh chặt sắt.

Nữ tử quần trắng biết rõ tâm nàng đã quyết, sẽ không sửa đổi, đành phải thở dài, lui qua một bên.

“Về sau có chuyện gì, liền nhờ cậy Khâu trưởng lão rồi!” Diệp Tố Tố cười một tiếng yếu ớt với nữ tử quần trắng, sau đó cất bước vào pháp trận, ngồi xuống trước đầu Thiếu phụ áo xanh.

Nàng dựng thẳng song chưởng trước người, kết thành một thủ ấn kỳ dị, trong miệng niệm tụng chú ngữ thần bí thật trầm thấp.

Trong thạch thất bỗng nhiên vang lên âm thanh gào thét, mặt đất có huyết sắc pháp trận trong chốc lát sáng lên rực rỡ, như là có sinh mệnh, tại giữa pháp trận lấp lánh bay lên.

Nguyên khí dao động mãnh liệt trong thạch thất, bộc phát ra bốn phương tám hướng.

Nữ tử quần trắng thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, vội vàng bấm niệm pháp quyết điểm vào tường thạch thất.

Cấm chế của thạch thất nhanh chóng vận chuyển, vô số hào quang ngôi sao hiện ra, ngăn cản chấn động trận pháp tiết ra ngoài.

Nhưng chấn động của huyết sắc pháp trận này quá mức kịch liệt, cấm chế xung quanh chỉ có thể ngăn lại phân nửa, vẫn để lọt một ít ra ngoài.

Nữ tử quần trắng cũng không cố gắng ngăn cản, nhìn chằm chằm vào hai người bên trong huyết trận.

Vào thời khắc này, huyết sắc pháp trận phát sinh biến hóa.

Một hồi tiếng "xùy xùy" rít gào sắc nhọn vang lên, sau đó vô số tia huyết hồng từ các nơi trong pháp trận bay lên, quấn quanh thân Diệp Tố Tố, rồi chui vào cơ thể nàng.

Trong bóng râm xa xa, Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày nhảy lên, trong nội tâm có chút kinh ngạc.

Trên thân Diệp Tố Tố tản ra trận trận ánh sáng xanh ngời, đôi mi thanh tú nhíu lại, lộ vẻ thống khổ, nhưng lập tức đè xuống, trong miệng tiếp tục đọc chú ngữ.

Hào quanh xung quanh huyết trận càng lớn, càng có thêm những tia huyết sắc bay lên chui vào cơ thể nàng.

Trên thân Diệp Tố Tố lóe lên ánh sáng xanh càng ngày càng sáng, thân thể thình lình hiện ra từng đường vân màu xanh, giống như đường kinh mạch khắp toàn thân, chiếu sáng rạng rỡ, làm cho người ta cảm nhận được một lực lượng huyết mạch mãnh liệt.

Cùng lúc đó, phía sau lưng ánh sáng xanh hiện lên một hư ảnh hồ ly màu xanh, tràn ngập cảm giác cao quý uy nghiêm, thế nhưng chỉ có hai cái đuôi.

Diệp Tố Tố bỗng vươn một tay ra, đặt tại mi tâm của Thiếu phụ trên giường.

Vô số đạo huyết sắc từ lòng bàn tay bắn ra, chui vào mi tâm thiếu phụ.

Giữa những tia máu kia có thể mơ hồ thấy từng đạo hoa văn màu xanh, theo đó rót vào cơ thể thiếu phụ.

Thanh y thiếu phụ cũng lóe lên ánh sáng màu xanh, hiện ra từng đường vân màu xanh, so với đường vân trên thân Diệp Tố Tố thì màu sắc ảm đạm hơn một ít.

Nhưng theo những tia máu từ tay Diệp Tố Tố rót vào, đường vân xanh trên thân thanh y thiếu phụ dần trở nên sáng ngời.

Đường vân xanh trên thân Diệp Tố Tố lại chậm rãi trở nên ảm đạm, sắc mặt cũng nhanh chóng trắng bệch, hư ảnh hồ ly sau lưng cũng trở nên mỏng manh.

Nhưng mà trong mắt nàng lại lộ ra sắc mặt vui mừng, tay kia bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đạo ánh sáng xanh từ đầu ngón tay kia bắn ra, chui vào đan điền của Thiếu phụ.

“Ầm” một tiếng, trên thân thiếu phụ đột nhiên phát ra ánh sáng xanh chói mắt, dường như mặt trời xanh chói chang.

Những ánh sáng xanh này lập tức thu liễm lại, tiếp đó “xoẹt” một tiếng, hóa thành một tầng lửa xanh bao trùm nửa người trên của nàng, đồng thời lan tràn xuống nửa dưới đang bị đóng băng của nàng.

Băng sơn màu lam óng ánh cùng ngọn lửa màu xanh đụng nhau một cái, lập tức phát ra âm thanh “xùy xùy”, giằng co một lát liền chậm rãi hòa tan biến mất.

Nữ tử quần trắng bên cạnh thấy cảnh này, sắc mặt vốn căng thẳng cũng khẽ thả lỏng.

Trong bóng tối phía xa, tring mắt Hàn Lập nổi lên một vầng ánh tím, nhìn

về phía sâu trong băng tinh, chậm rãi lắc đầu.

Ngọn lửa màu xanh chậm rãi ép sát, băng tinh màu lam nhanh chóng hòa tan, từ phần eo rút dần đi, rất nhanh đã tới bàn chân.

Bàn chân thanh y thiếu phụ bây giờ thình lình đã biến thành màu xanh thẳm, thoạt nhìn như hai đoạn thủy tinh xanh thẳm, bên trong có một cỗ lam sắc quang mang chớp động qua lại.

Nhưng đến lúc này, tốc độ hòa tan băng tinh màu lam giảm mạnh, bắt đầu ngăn cản được sự trùng kích của ngọn lửa màu xanh.

Đường vân xanh trên thân Diệp Tố Tố bây giờ đã ảm đạm nhiều, hầu như nhìn không rõ nữa, hư ảnh hồ ly sau lưng cũng gần như biến mất.

Nàng nhìn về bắp chân màu lam của thiếu phụ, tròng mắt hơi híp lại, khẽ quát một tiếng, huyết sắc pháp trận lần nữa sáng ngời, vô số huyết quang chen chúc vào cơ thể nàng, trong nháy mắt truyền đến toàn thân.

Trong cơ thể Diệp Tố Tố lóe lên huyết mạch màu xanh, sau đó biến mất, hóa thành một đoàn ánh sáng xanh hồi tụ tới lòng bàn tay, dung nhập vào cơ thể thiếu phụ.

Ngọn lửa xanh ở trên thân thanh y thiếu phụ một lần nữa đại thịnh, hung hăng đánh mạnh vào băng tinh màu lam, một lần nữa đẩy nó xuống một đoạn, nhưng cuối cùng lại không thể hoàn toàn khu trừ.

Không chỉ như thế, ánh sáng màu xanh bên trong bắp chân thiếu phụ đột nhiên tỏa hào quang rực rỡ, ồ ạt phản công, bỗng đẩy lui ngọn lửa màu xanh.

Một cỗ cực hàn chi khí bỗng bộc phát, băng tinh màu lam nhanh chóng ngưng kết, một lần nữa đóng băng thân thể thanh y thiếu phụ.

Hàn khí trong thạch thất đột nhiên tăng mạnh, càng lớn hơn lúc trước, trên vách tường xuất hiện một tầng băng tinh, rung động “ken két”.

Trên mặt đất, huyết sắc pháp trận cũng bị băng tinh đông lại, bất ngờ đóng băng luôn thân thể Diệp Tố Tố vào trong.

Bây giờ sắc mặt nàng trắng bệch tột đỉnh, toàn bộ người lung lay sắp đổ, thấy cảnh này, lập tức biểu lộ vẻ sợ hãi, vô kế khả thi.

Nữ tử quần trắng thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, không còn thúc giục cấm chế thạch thất nữa, đang muốn tiến lên.

Diệp Tố Tố quay đầu nhìn sang, ánh mắt hai người giao nhau một cái.

Sắc mặt nữ tử quần trắng nháy mắt trở nên trắng bệch vô cùng, lập tức dừng bước.

Thanh y thiếu phụ nằm trên giường bị hàn khí kích thích, hai mắt khẽ động, tỉnh lại.

Nàng nhìn thấy tình huống xung quanh, lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, khẽ quát một tiếng, ngọn lửa xanh trên thân lập tức thoáng thịnh lại, tạm thời ngăn chặn ánh sáng màu lam xâm nhập.

“Khâu trưởng lão, mau dẫn Tố Tố ly khai…” Thanh y thiếu phụ hô.

Nhưng không chờ nàng nói hết lời, lam sắc quang mang lại lần nữa đại phóng, tiếp tục xâm nhập đến, giữa hào quang hiện lên vô số phù văn màu lam, ngưng tụ thành một đoàn hỏa diễm màu lam, dễ như trở bàn tay đánh tan ngọn lửa màu xanh quanh thân thiếu phụ.

Băng tinh màu lam nhanh chóng lan tràn, nháy mắt đã đến bộ ngực cao ngất của thiếu phụ, mắt thấy muốn triệt để đóng băng toàn thân nàng.

Băng tinh màu lam trên thân Diệp Tố Tố cũng nhanh chóng lan tràn, đông kết gần nửa cơ thể nàng.

Nữ tử quần trắng đứng một bên thấy cảnh này, ánh mắt giãy giụa, rất nhanh cắn răng một cái, ánh sáng xanh quanh thân đại phóng, muốn liều mình xông lên.

Vào thời khắc này, một bóng người màu đen lăng không chắn trước mặt nàng. Không ai khác, chính là Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1009: Thi cứu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tu sĩ Nhân tộc!"

Nữ tử váy trắng đầu tiên giật nảy mình, sau đó liền nhận ra thân phận Hàn Lập, trong mắt nổi lên cừu hận thấu xương, trong tay đại phóng lãnh mang màu trắng, muốn đánh tới Hàn Lập.

"Muốn hai người này sống thì thành thành thật thật đứng ở nơi đó, đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu, sau đó nhìn như tùy ý vung tay lên.

Một cỗ thanh quang từ trong tay hắn bắn ra, chống đỡ hàn quang màu lam đang bộc phát mãnh liệt.

Ngọn lửa màu xanh lam kia tựa hồ bị khiêu khích, mãnh liệt nhảy lên, hàn quang màu lam cũng lập tức giương nanh múa vuốt, giống như một con mãnh thú nổi giận, mãnh liệt trùng kích thanh quang.

Cỗ thanh quang kia nhìn như đơn bạc, lại cứng cỏi không gì sánh được, mặc cho hàn quang màu lam trùng kích thế nào, đều lù lù bất động.

Nữ tử váy trắng thấy cảnh này, lực tụ lên cánh tay lập tức dừng lại, nhưng lãnh quang màu trắng trong tay cũng không biến mất, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Hàn Lập không để ý đến nữ tử váy trắng, lần nữa phất tay áo lên.

Một đạo thanh quang khác bắn ra, cùng thanh quang trước hòa làm một thể,

sau đó nhanh chóng ép hàn quang màu lam xuống.

Diệp Tố Tố các nàng tốn hao sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng bức lui hàn quang màu lam, nhưng hàn quang màu lam ở trước mặt Hàn Lập lại không chịu nổi một kích, trong nháy mắt liền bị ép trở trở về vị trí bắp chân.

Hàn Lập lần nữa phất tay, một ngọn lửa màu bạc từ trong tay áo bắn ra, quay tròn một cái rồi hóa thành một con hỏa điểu màu bạc, một đầu đâm vào trong hàn quang màu lam, biến mất không còn tăm tích.

Lập tức trong hàn quang màu lam truyền đến một tiếng thanh minh êm tai, tiếp theo bên trong lóe lên ánh bạc, một cỗ nhiệt độ cực nóng cuồn cuộn toả ra, không khí phụ cận dưới nhiệt độ cao này bắt đầu vặn vẹo mơ hồ.

Hàn quang màu lam trong nháy mắt bị xé nứt xua tan, biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là nhiệt độ cao cuồn cuộn càn quét tứ tán, khu trừ toàn bộ hàn khí trong phòng.

Băng tinh trong thạch thất lập tức nhanh chóng hòa tan, rất nhanh biến mất không còn tăm tích.

Nữ tử váy trắng thấy tình hình này, nao nao, ánh mắt lộ ra kinh dị, nhưng vẻ đề phòng vẫn không buông lỏng mảy may.

Không bao lâu, hỏa điểu màu bạc kia liền lóe lên hiển hiện ra, trong miệng ngậm một ngọn lửa màu lam lớn chừng quả đấm, nó há miệng hút vào.

"Ọt" một tiếng, ngọn lửa màu lam lọt vào trong miệng, trong miệng nó phát ra tiếng kêu vui sướng, giống như ăn một bữa ăn ngon.

Sau đó hỏa điểu màu bạc bay vụt về, lóe lên chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Mà lúc này, băng tinh màu lam trên người thiếu phụ áo xanh đã biến mất toàn bộ, cũng không biết tỉnh lại khi nào, trong mắt lộ ra thần sắc khó tin.

Lam băng quanh người Diệp Tố Tố cũng biến mất không còn tăm tích, khuôn mặt cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Nhưng lập tức khuôn mặt nàng lộ vẻ thống khổ, thanh quang trên người nhanh chóng tiêu tán lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, thân thể thình lình cũng chậm rãi thu nhỏ lại, bên ngoài thân hiện ra một bộ lông màu xanh.

"Tố Tố!" Thiếu phụ áo xanh thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, liền muốn từ trên giường đứng lên.

"Không nên cử động!" Hàn Lập nhàn nhạt nói một tiếng, hai tay điểm một cái.

Hai đạo thanh quang từ trong tay hắn bắn ra, chia ra chui vào trong cơ thể thiếu phụ áo xanh cùng Diệp Tố Tố.

Thân thể hai người lập tức như bị định thân thuật, ổn định ngay tại chỗ.

"Nhân tộc tặc tử, ngươi làm cái gì vậy!" Nữ tử váy trắng ở bên nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình bay nhào tới.

Hàn Lập cũng không quay đầu lại, phất tay áo lên.

Năm đạo tinh ti từ trong tay hắn bắn ra, lóe lên chui vào thể nội nữ tử váy trắng.

Nữ tử váy trắng bay nhào đến đột nhiên thân hình cứng đờ, cả người trong nháy mắt dừng lại, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, mặc cho nàng vận cộng giãy giụa như thế nào, đều động đậy được một ngón tay.

Tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết vung lên, một đạo huyết quang từ trong tay hắn bay ra, chui vào huyết trận trên mặt đất.

Ông!

Huyết sắc pháp trận trên mặt đất lần nữa sáng rõ, vận chuyển ông ông.

Vô số tia sáng màu máu lần nữa hiện lên, quấn chặt lấy thân thể nữ tử áo

xanh cùng Diệp Tố Tố, giữa hai người hình thành một cầu nối tơ máu.

Thân ảnh Hàn Lập hoa một cái, sau một khắc xuất hiện bên cạnh thiếu phụ áo xanh, đơn chưởng vỗ vào trán nàng.

Một cỗ huyết quang thô to không gì sánh được từ lòng bàn tay hắn bắn ra, giống như sóng dữ tràn vào thể nội thiếu phụ áo xanh, du tẩu một vòng.

Bên ngoài thân thiếu phụ lại xuất hiện đường vân huyết mạch màu xanh, nhưng bị cỗ huyết quang kia xông lên, thình lình bị cuốn đi gần nửa, trở nên ảm đạm rất nhiều.

Cỗ huyết quang kia lập tức từ thể nội thiếu phụ áo xanh chảy ra, thuận theo những tinh ti màu máu kia chảy xuôi qua, rót vào thể nội Diệp Tố Tố.

Đường vân Thanh Hồ huyết mạch bên ngoài thân Diệp Tố Tố đã biến mất lại hiển hiện ra, thân thể cũng khôi phục bộ dáng lúc trước, lông thú bên ngoài thân cũng nhanh chóng biến mất.

Không chỉ như vậy, cỗ huyết quang kia cũng dung nhập vào trong cơ thể nàng, bởi vì thôi động pháp trận mà tiêu hao nguyên khí đều được bổ sung, sắc mặt tái nhợt lập tức khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí nổi lên huyết sắc đỏ ửng.

Hàn Lập ngừng thôi động huyết trận trên mặt đất, hai tay cũng đặt ở bên người.

Thân thể ba người Diệp Tố Tố khẽ động, tuần tự khôi phục hành động.

"Các hạ là?" Thiếu phụ áo xanh từ trên giường đứng lên, do nằm trên giường quá lâu nên hơi lay động, Diệp Tố Tố vội vàng đỡ lấy.

"Mẫu thân, người này chính là Hàn tiền bối lúc trước ta đã nói đó. Hàn tiền bối, vị này là mẫu thân của ta, cũng là Thanh Hồ tộc trưởng." Diệp Tố Tố vừa mới lấy lại tinh thần, vội vàng giới thiệu hai người.

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu, hạnh ngộ, thiếp thân Diệp Loa, đa tạ Hàn đạo

hữu vừa mới xuất thủ tương trợ, giúp thiếp thân khu trừ hàn độc trong cơ thể, còn giúp Tố Tố khôi phục Thanh Hồ huyết mạch. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, đạo hữu ngày sau nếu có việc gì cần dùng đến Thanh Hồ tộc ta, cứ việc phân phó là được." Thiếu phụ áo xanh trịnh trọng nói ra.

Nữ tử váy trắng một bên nghe vậy, nhíu mày, nhưng cũng không mở miệng nói gì.

"Tộc trưởng không cần phải khách khí, ta đã ở nhờ tại Thanh Hồ thành, mắt thấy chủ nhân có việc, tự nhiên phải xuất thủ tương trợ." Mắt Hàn Lập sáng lên, cười nhạt nói.

"Thần thông của Hàn tiền bối thật khiến người ta nhìn mà than thở, dễ như trở bàn tay liền khu trừ hàn độc trong cơ thể mẫu thân, còn lấy huyết mạch chi lực của ta trở về, ngài làm như thế nào vậy?" Diệp Tố Tố nhìn Hàn Lập, trong mắt hiện ra mấy phần sùng bái.

"Hàn mỗ có nghiên cứu về huyết mạch chi lực, cũng may mắn huyết mạch chi lực của Diệp đạo hữu cùng tộc trưởng không có triệt để tan rã, nếu không ta cũng vô pháp thu hồi nó." Hàn Lập mập mờ suy đoán, giải thích.

"Hàn đạo hữu, đa tạ ngươi cứu tộc trưởng cùng thiếu chủ, chỉ là tiểu nữ có một nghi vấn, nơi đây chính là mật địa Thanh Hồ tộc ta, Hàn đạo hữu tại sao không được mời từ trước mà lại tiến vào nơi đây?" Vào thời khắc này, nữ tử váy trắng một bên đi tới, trong miệng mặc dù nói lời cảm tạ, nhưng ngữ khí lại hùng hổ dọa người.

"Hàn đạo hữu, vị này là Diệp Khâu trưởng lão tộc ta. Khâu trưởng lão, Hàn đạo hữu chính là quý nhân tộc ta, không được mạo phạm như thế." Diệp Loa tộc trưởng vội vàng giới thiệu một chút thân phận thiếu phụ váy trắng, sau đó thấp giọng khiển trách.

"Không sao, Khâu trưởng lão có nghi hoặc này cũng là chuyện bình thường. Hàn mỗ có bí thuật tinh thông dò xét, đêm nay buồn chán, đi ra ngoài thưởng thức thắng cảnh, cảm giác được nơi này có ba động nguyên khí kịch liệt, liền thi pháp dò xét một hai, sau đó nhìn thấy tình hình nguy cấp nơi đây, liền không mời mà tới xen vào chuyện bao đồng, đã mạo phạm, xin

mấy vị thứ lỗi." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nói ra.

"Thì ra là vậy, nhờ có Hàn tiền bối kịp thời chạy đến." Diệp Tố Tố thè lưỡi, nói ra.

"Ngươi còn nói, chuyện vừa rồi, đều là ngươi nhất thời lỗ mãng dẫn đến, đại sự chuyển dời huyết mạch chi lực bực này cũng dám tự tiện làm chủ, may mắn có Hàn đạo hữu tại đây, nếu không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi." Diệp Loa trầm giọng quát.

Diệp Tố Tố nghe vậy cúi đầu xuống, miệng nhỏ lại hơi vểnh lên, tựa hồ không phục.

Diệp Loa thấy thần sắc Diệp Tố Tố như vậy, trừng nàng một cái, tựa hồ bận tâm đến Hàn Lập tại đây, không tiếp tục răn dạy nữa.

"Nơi này đã rối bời một đoàn, tiếp đãi Hàn đạo hữu quá khiếm nhã. Tố Tố, ngươi đưa Hàn đạo hữu trở về trước, ngày mai thiếp thân lại tự mình đến bái phỏng." Diệp Loa nói ra.

"Vậy Hàn mỗ cáo từ trước." Hàn Lập chắp tay nói.

Diệp Loa đáp lễ lại, Diệp Khâu trưởng lão một bên vẫn không động đậy, sắc mặt lạnh nhạt, hiển nhiên không tín nhiệm với Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên không để ý đến cách nhìn của Diệp Khâu trưởng lão với mình, quay người đi ra bên ngoài.

Diệp Tố Tố theo sát phía sau, rất mau ra khỏi thông đạo dưới lòng đất, đi ra phía ngoài.

Hàn Lập nhìn về phía rất nhiều linh điền trong bồn địa, ngừng lại.

"Thời điểm ta vừa mới tới, liền chú ý đến nơi này, không ngờ nơi đây mở ra nhiều linh điền như vậy, mà bên trong lại bồi dưỡng linh thảo linh dược phẩm chất cực cao, Thanh Hồ tộc các ngươi giỏi về bồi dưỡng linh thảo sao?" Hàn Lập chuyển hướng nhìn về Diệp Tố Tố, hỏi.

"Chung quanh linh điền có bày cấm chế, Hàn tiền bối cũng có thể nhìn thấy tình huống Linh thảo bên trong sao? Là, tiền bối am hiểu dò xét chi thuật, nơi này bày ra cấm chế nho nhỏ đương nhiên ngăn không được thủ đoạn của tiền bối rồi." Diệp Tố Tố tựa hồ bởi vì bệnh tình mẫu thân đã khỏi hẳn, bỏ xuống một gánh nặng ngàn cân, cả người buông lỏng rất nhiều, hoạt bát nhíu mày, lập tức giật mình cười nói.

Hàn Lập chỉ cười cười, không nói tiếp.

"Nói đến bồi dưỡng linh thảo linh dược, không phải ta khoe khoang, cả tòa Kim Nguyên sơn mạch, Thanh Hồ tộc chúng ta nhận thứ hai, không ai dám nhận đệ nhất! Hàn tiền bối cũng cần linh thảo tu luyện? Đây là danh sách các loại linh thảo linh dược tộc ta bồi dưỡng, tiền bối cần thứ nào, cứ nói, ta lập tức sai người đưa qua." Diệp Tố Tố dừng một chút, ngạo nghễ nói ra, sau đó lấy ra một khối ngọc giản đưa cho Hàn Lập.

"Ta xác thực cần một ít linh thảo, vậy sẽ không khách khí." Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, thần thức quét qua, âm thầm gật đầu, trong miệng nói ra.

Hắn vừa mới dò xét qua một lần linh thảo linh dược bên trong linh điền, cơ bản tương ứng với ghi chép trong khối ngọc giản này, Diệp Tố Tố thật không giấu diếm gì.

"Hàn tiền bối, Khâu trưởng lão vừa rồi không thân thiện với ngài, xin ngài thứ lỗi. Nàng cũng không phải cố ý nhằm vào ngài, chỉ là phụ mẫu Khâu trưởng lão, còn có hai vị đệ đệ, trước kia đều chết ở trong tay tu sĩ Nhân tộc, cho nên nàng phi thường căm thù tu sĩ Nhân tộc." Bờ môi Diệp Tố Tố khẽ nhúc nhích, truyền âm nói ra.

"Thì ra là thế, ta hiểu được." Hàn Lập nghe vậy giật mình, khó trách nữ tử váy trắng kia tràn ngập địch ý với hắn như vậy, nhưng hắn cũng không có để ý.

Hai người không lưu lại đây lâu, rất nhanh khởi hành bay về phía xa.

...

Trong thạch thất dưới mặt đất, hai tay Khâu trưởng lão bấm niệm pháp quyết, ở trong thạch thất liên tiếp bày ra mấy tầng cấm chế, lúc này mới dừng tay.

"Khâu trưởng lão, ta biết ngươi thống hận tu sĩ Nhân tộc, nhưng Hàn đạo hữu lại nhiều lần thi ân tại tộc ta, ngươi vẫn nên thu liễm địch ý một chút, ít nhất trước mặt không nên thất lễ như vậy." Diệp Loa tộc trưởng thở dài, nói ra.

"Tộc trưởng ngươi cảm thấy người này đến Thanh Hồ tộc ta, là mang mục đích nhân từ gì sao?" Khâu trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Diệp Loa tộc trưởng nhíu mày hỏi.

------oOo------

Chương 1010: Cội nguồn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Thanhtrung5

Biên: Độc Hành & Sherlock

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Tộc trưởng, thứ lỗi cho ta nói thẳng. Người này vừa mới nói là cảm thấy nơi đây thi pháp chấn động, cho nên mới tới, nhưng mà ta cảm thấy không đơn giản như vậy. Cho dù bí thuật dò xét của người này cao minh, có thể xuyên qua mấy tầng cấm chế, phát hiện được tình huống nơi đây nhưng xung quanh thung lũng Mộc Thần có bày Tịch Diệt Hư Vô đại trận, cho dù người này có thể lẻn vào nơi đây thì lúc hắn xâm nhập vào, Tịch Diệt Hư Vô đại trận phải có phản ứng mới đúng. Thế nhưng vừa rồi ta không cảm giác được dị dạng trong đại trận một chút nào, ta nghi ngờ là hắn âm thầm đi theo Thiếu chủ, sớm đã xâm nhập nơi đây, đứng bên cạnh nhìn trộm từ nãy giờ, không biết có mưu ma chước quỷ gì nữa." Khâu trưởng lão trầm giọng nói.

"Ngươi nói cũng không phải không có lý, nhưng đều là suy đoán. Cho dù Hàn đạo hữu âm thầm đột nhập nơi đây, hắn cũng không có ác ý với Thanh Hồ nhất tộc mới đúng. Nếu không dưới tình huống lúc nãy, hắn hoàn toàn có thể xuất thủ, giết chết ba người chúng ta tại đây, đến lúc đó cho dù hắn muốn làm gì đi nữa, thì không ai trong Thanh Hồ nhất tộc có thể ngăn cản được." Diệp Loa suy nghĩ một chút, lập tức lắc đầu, ngưng trọng nói.

"Nếu Tộc trưởng cho rằng như thế, vậy ta cũng không nói gì nữa." Khâu trưởng lão nghe vậy im lặng một lát, mở miệng nói ra.

"Khâu trưởng lão hiểu được là tốt, chưa bàn đến mục đích tới đây của hắn, chỉ nhìn cách hắn khu trừ hàn độc trong người ta một cách nhẹ nhàng như vậy, chắc chắn thực lực vượt xa chúng ta. Đối với nhân vật bậc này, chúng

ta tuyệt đối không được đắc tội." Diệp Loa nghe lời này, sắc mặt buông lỏng, dặn dò lần nữa.

"Ta... đã hiểu. Nhưng nếu phát hiện hắn muốn làm hại bổn tộc, cho dù có chết ta cũng không bỏ qua cho hắn." Ánh mắt Khâu trưởng lão nổi lên vẻ thù hận, chậm rãi gật đầu nói.

Lần này Diệp Loa không nói gì nữa, chỉ lấy tay vỗ nhẹ lên vai của Khâu trưởng lão.

"Tộc trưởng, ngươi vừa mới khu trừ hàn độc, nguyên khí chưa hồi phục, phải nghỉ ngơi một chút mới tốt, ta cáo lui trước." Khâu trưởng lão nói xong liền rời khỏi đây.

Diệp Loa gật đầu, sau khi thấy Khâu trưởng lão rời đi, liền trở về giường ngọc khoanh chân ngồi xuống, vận công khôi phục.

Một đêm yên bình.

Rạng sáng ngày thứ hai, Diệp Loa và Diệp Tố Tố cùng nhau đi tới tiểu viện Hàn Lập ở, không có Khâu trưởng lão đi cùng, mà Đề Hồn tu luyện ở trong không gian Hoa Chi, không đi ra ngoài.

"Thanh Hồ thành là nơi vắng vẻ, không thể so sánh với thành trì phồn hoa của Kim Nguyên sơn mạch được, thêm nữa kiến trúc của tộc ta theo phong cách tự nhiên, trong thành không có chỗ nào cao lớn, hoa mỹ đãi khách, chỉ có thể để Hàn đạo hữu ở trong tiểu viện nhỏ này, thật sự có lỗi." Diệp Loa tộc trưởng có chút áy náy nói.

Trải qua một ngày tĩnh dưỡng, khí sắc nàng nhìn đã khá hơn nhiều.

"Đâu có, Hàn mỗ rất thích hoàn cảnh thanh tĩnh này." Hàn Lập dẫn hai người vào trong phòng, cười nói.

"Hàn đạo hữu thích là tốt rồi, có yêu cầu gì cứ nói, không cần phải khách khí." Diệp Loa gật đầu nói.

"Đa tạ tộc trưởng chiếu cố, Hàn mỗ nghe nói Thanh Hồ tộc am hiểu bồi dưỡng linh thảo, muốn cầu lấy một ít, đây là danh sách." Hàn Lập lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

Những năm này, trên đường đến Kim Nguyên sơn mạch, hắn không hề nhàn rỗi, tận lực gom góp các tài liệu để luyện chế một loại đan dược cấp bậc Thái Ất tên là "Thiên Thanh Đan".

Tài sản của hắn bây giờ không ít, ngoài số lượng lớn Tiên Nguyên Thạch trong tay, trên người còn có rất nhiều tài liệu quý hiếm của Hôi giới, Ma giới, Tích Lân Không Cảnh.

Thông qua mặt nạ Luân Hồi Điện, một mặt hắn dùng Tiên Nguyên thạch mua sắm, mặt khác dùng các loại tài liệu quý hiếm trao đổi đã gom góp đủ các tài liệu chủ chốt của Thiên Thanh Đan, chỉ còn thiếu một số tài liệu, nhắc tới cũng trùng hợp, đúng lúc tìm được tại Thanh Hồ thành này.

Mặc dù Diệp Loa đã nghe Diệp Tố Tố nói chuyện này, nhưng mà khi xem xong ngọc giản, sắc mặt cũng khẽ biến.

"Hàn mỗ cần số lượng lớn linh thảo, mà số năm yêu cầu cũng rất cao, nhưng tộc trưởng yên tâm, Hàn mỗ không để Thanh Hồ tộc cung cấp miễn phí, đây là thù lao." Hàn Lập lấy ra một pháp khí trữ vật, đặt ở trên bàn.

"Hàn đạo hữu có đại ân đối với thiếp thân cùng tiểu nữ, đáng ra phải dâng tặng những linh thảo này mới đúng, chỉ là những năm gần đây tộc ta phát triển không tốt, rất thiếu thốn các loại tài nguyên tu luyện, khoản Tiên Nguyên thạch này, thiếp thân đành mặt dày nhận lấy." Diệp Loa dùng thần thức quét qua pháp khí trữ vật, sắc mặt vui mừng, sau đó mặt lộ vẻ xấu hổ nói.

"Tộc trưởng đừng khách khí như thế, phải như vậy mới hợp lý." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

"Tố Tố, ngươi truyền lệnh xuống dưới, mang những tài liệu Hàn đạo hữu cần tới đây." Diệp Loa lấy ngọc giản đưa cho Diệp Tố Tố ở bên cạnh, phân phó.

"Vâng." Diệp Tố Tố đáp ứng một tiếng, lui xuống.

"Hàn đạo hữu, thứ lỗi cho thiếp thân mạo muội hỏi một câu, ngươi đến Thanh Hồ thành của chúng ra, rốt cuộc là muốn làm chuyện gì?" Chờ Diệp Tố Tố rời khỏi, hai mắt Diệp Loa nhìn chằm chằm Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"Tộc trưởng không cần lo lắng, Hàn mỗ không có ác ý gì với Thanh Hồ thành, chỉ là rất thích phong cảnh nơi đây, vừa thanh tịnh vừa an toàn, muốn ở đây bế quan tu luyện một đoạn thời gian. Không biết có được hay không?" Hàn Lập hơi trầm ngâm, đi thẳng vào vấn đề nói ra.

"Chỉ có như vậy thôi?" Diệp Loa nghe nói lời này, trên mặt lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Đương nhiên. Những thứ khác của Thanh Hồ tộc các ngươi, ta không để vào mắt, tộc trưởng có thể yên tâm." Hàn Lập tùy ý phất tay nói.

"Như vậy... là thiếp thân suy nghĩ nhiều rồi, nếu như Hàn đạo hữu chỉ muốn ở lại Thanh Hồ thành tu luyện, thiếp thân rất hoan nghênh, đạo hữu muốn ở bao lâu cũng được." Diệp Loa cẩn thận quan sát từng cử chỉ biến hóa trên khuôn mặt Hàn Lập, thấy không có vẻ nói dối, trong lòng lúc này mới buông lỏng, khuôn mặt giãn ra cười nói.

"Đa tạ tộc trưởng thu lưu, bất quá tin tức ta và Đề Hồn ở đây, mong rằng tộc trưởng có thể giúp đỡ che giấu một chút, như vậy đối với song phương chúng ta đều có lợi." Hàn Lập cám ơn một tiếng, sau đó thâm ý nói.

"Không vấn đề." Diệp Loa nghe vậy khẽ giật mình, gật đầu đáp ứng.

Hai người coi như đã thẳng thắn nói xong chuyện chính, trong lòng đã buông lỏng một chút, bắt đầu nói chuyện phiếm, bàn luận các sự tình bên trong Kim Nguyên sơn mạch.

"Diệp Loa tộc trưởng, Hàn mỗ nhìn thấy trên điển tịch, tộc đàn Yêu tộc trong Kim Nguyên sơn mạch không nhiều, mà phần lớn là từ ngoại giới di chuyển tới. Thanh Hồ nhất tộc các ngươi am hiểu thần thông Mộc thuộc

tính và huyễn thuật, có chút không phù hợp với hoàn cảnh của Kim Nguyên sơn mạch này, quý tộc hẳn là cũng từ bên ngoài di chuyển đến?" Hàn Lập đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, hỏi.

"Hàn đạo hữu nói không sai, đúng là rất nhiều năm trước tộc ta mới từ bên ngoài di chuyển đến, sau đó định cư luôn ở đây." Diệp Loa gật đầu nói.

"Tha thứ ta mạo muội, không biết quý tộc từ chỗ nào chuyển đến?" Hàn Lập truy vấn.

"Cái này ta cũng không rõ lắm, điển tịch trong tộc cũng không ghi chép lại. Ta nhớ trước kia có đọc qua một bản chép tay của tổ tiên, tựa hồ bản tộc di chuyển từ phương nam Kim Nguyên đại lục tới a, chỉ là việc này quá xa xưa, ta cũng không chắc chắn lắm. Hàn đạo hữu ngươi hỏi chuyện này làm gì?" Diệp Loa kỳ quái hỏi.

"Không có gì, chỉ là rất nhiều năm trước, ta đã từng gặp được một vị Hồ tộc khác có họ Liễu, cảm thấy có chút tương tự với Thanh Hồ nhất tộc các ngươi, cho nên mới tùy tiện hỏi một chút." Hàn Lập cười nói.

"Hồ tộc họ Liễu? Căn cứ theo điển tịch trong tộc ghi chép lại, năm đó Thanh Hồ nhất tộc chúng ta vừa mới định cư chỗ này, sau đó có một vị nữ tiên tổ Liễu Mị gia nhập tộc ta, bí thuật bồi dưỡng linh thảo, chính là do vị tổ tiên này mang tới. Nói cho cùng, ta cùng Tố Tố đều xem như hậu nhân của vị tiên tổ này, chỉ là lai lịch cuộc đời vị tổ tiên Liễu Mị này chưa bao giờ được đề cập đến, là một nhân vật hết sức thần bí trong lịch sử tộc ta. Chắc là lão nhân gia ngài có quan hệ cùng với Hồ tộc họ Liễu mà Hàn đạo hữu vừa nói?" Nhãn tình Diệp Loa tộc trưởng sáng lên, suy đoán nói.

"Ta đây cũng không rõ lắm, Hàn mỗ cùng vị Hồ tộc họ Liễu kia không tiếp xúc quá nhiều nên không biết bọn họ có am hiểu bồi dưỡng linh thảo hay không." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Hàn đạo hữu, liên quan tới vị Hồ tộc họ Liễu kia, không biết ngươi có thể kể lại rõ ràng cho thiếp thân biết không?" Diệp Loa nghe nói lời này, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng, nhưng tựa hồ chưa từ bỏ ý định, hỏi lại.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi kể lại chuyện năm đó, dọc đường Man Hoang giới vực, quá trình gặp được Liễu thị Hồ tộc, nói đại khái một lần, nhưng mà giấu đi những chuyện liên quan tới hắn.

Diệp Loa nghe được những lời này, chậm rãi gật đầu, trầm mặc không nói.

Vào thời khắc này, Diệp Tố Tố từ bên ngoài bay tới, lấy ra một pháp khí trữ vật đưa cho Hàn Lập.

"Hàn tiền bối, linh thảo ngươi muốn đều ở bên trong, xin mời kiểm tra một chút."

Hàn Lập tiếp nhận pháp khí trữ vật, thần thức quét qua, gật đầu hài lòng.

"Nếu như thế, chúng ta cũng không ở đây quấy rầy Hàn đạo hữu nữa. Đa tạ Hàn đạo hữu đã nói cho ta biết những chuyện này." Diệp Loa đột nhiên đứng dậy, mang theo Diệp Tố Tố còn chưa hiểu chuyện gì cáo từ.

Hàn Lập tiễn hai người ra ngoài, sau đó lấy tay khép cửa phòng lại.

"Ngươi cảm thấy vị tộc trưởng Diệp Loa này như thế nào? Những lời nàng vừa nói có thật lòng hay không?" Hàn Lập đứng yên lặng một lát, rồi bỗng nhiên quay về phía hư không nói.

Vừa dứt lời, bên cạnh hắn hiện ra một quang môn, thân ảnh Đề Hồn từ đó hiện ra.

"Thần hồn vị Diệp Loa tộc trưởng này khá tinh khiết, cũng không phải là loại người tâm khẩu bất nhất. Ta vừa nãy cũng tra xét rõ ràng, thần hồn ba động lúc nàng nói chuyện không dị dạng biến hóa, tất cả những lời nói đều là thật." Đề Hồn suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Vậy là tốt rồi, không uổng công tối hôm qua ta hao phí nguyên khí giúp nàng khu trừ hàn độc." Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt buông lỏng nói.

Sau khi Đề Hồn thức tỉnh, thần thông pháp tắc tăng mạnh, không những có thể xem thấu bản chất của người khác, còn có thể thông qua cảm giác ba

động thần hồn của đối phương phán đoán đối phương có nói dối hay không, làm cho hắn thấy rõ không ít chuyện.

"Chủ nhân, Hồ tộc họ Liễu mà người vừa mới nói cùng Diệp Loa tộc trưởng hẳn là muội muội Liễu Nhạc Nhi của ngươi đang ở Thiên Hồ nhất tộc kia?" Đôi mắt đẹp Đề Hồn lóe lên, hỏi.

"Không sai, đúng là ta muốn hỏi thăm quan hệ của hai người đó một chút." Hàn Lập nhẹ gật đầu.

"Vậy Thanh Hồ nhất tộc có phải là một chi nhánh của Thiên Hồ nhất tộc hay không?" Đề Hồn hỏi.

"Ta từng cảm nhận qua huyết mạch chi lực của Thiên Hồ nhất tộc trên thân bọn người Hồ Tam, rất giống với huyết mạch Thanh Hồ của đám người Diệp Tố Tố, kết hợp với lúc trước nhắc tới Liễu Mị lão tổ kia, ta nghĩ giữa bọn họ hơn phân nửa là có quan hệ." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Chủ nhân từng chịu ân tình Liễu thị Hồ tộc, kỳ thật lưu lại nơi đây bế quan, ngoại trừ cầu sự thanh tịnh bên ngoài, cũng là muốn bảo hộ Thanh Hồ tộc này a." Đề Hồn gật đầu nói.

"Đây chỉ là ngộ biến tùng quyền thôi, chờ đến thời điểm rời khỏi nơi này, ta sẽ lưu lại cho các nàng một số chỗ tốt. Tiếp theo, ta dự định bắt đầu bế quan tu luyện, chẳng biết tại sao gần đây luôn có cảm giác tâm thần bất an, tựa hồ có nguy hiểm nào đó đang đến gần, nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực lên mới được." Hàn Lập không quan tâm đến chuyện này quá lâu, nói sang chuyện khác.

------oOo------

Chương 1011: Người không tưởng tượng nổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Trực giác của chủ nhân từ trước đến nay đều chuẩn cả. Xem ra ta cũng phải tranh thủ thời gian bế quan một lúc mới được. Không nói tăng lên tu vi, nhưng tối thiểu cũng phải khôi phục lại nguyên khí hao tổn lúc trước.” Đề Hồn nghe Hàn Lập nói vậy, sắc mặt khẽ biến, lập tức nói.

Hàn Lập không nói gì nữa, lập tức bố trí tại phụ cận tiểu viện.

Hắn lấy ra mấy bộ trận kỳ, bố trí xung quanh tiểu viện, sau đó trong nội viện của mình và Đề Hồn cũng bày ra mấy tầng cấm chế, xác định không sơ hở tí nào mời dừng tay lại.

Hai người lập tức bắt đầu tự bế quan.

Hàn Lập đi vào trong mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn tĩnh tọa nửa ngày, để tinh thần khôi phục bình tĩnh, sau đó lật tay lấy ra lò đan màu bạc.

Hắn phất tay áo lên, một mảnh ánh sáng màu xanh bay ra từ trong tay áo, rơi đầy ra đất, lập tức trên đó hiện ra các loại linh tài.

Những linh tài này, đều là tài liệu của Thiên Thanh đan.

Hàn Lập há miệng phun một cái, bay ra một đoàn hỏa diễm màu bạc, rơi vào lò đan kia, chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Nhờ sự thiêu đốt của hỏa diểm màu bạc, lò đan trở nên nóng rực.

Hắn lấy ra những tài liệu giống nhau, để vào trong lò đan, bắt đầu luyện đan.

…

Giờ khắc này, trong đại điện nghị sự của Thanh Hồ nhất tộc.

Diệp Loa, Khâu trưởng lão, Diệp Tố Tố, ba người đều tề tụ ở đây.

“Tộc trưởng, thật sự ngươi muốn giữ lại tu sĩ nhân tộc kia trong tộc ta hay sao? Ta cảm thấy hành động như vậy là không ổn, lai lịch người này không rõ, hơn nữa lại là nhân tộc, đại đa số tộc nhân trong tộc ta căm thù đến tận xương tủy tu sĩ Nhân tộc, nếu giữ lại ở nội thành, khó tránh không khỏi dẫn phát tâm tình bất mãn của tộc nhân.” Khâu trưởng lão nhíu mày trầm giọng nói ra.

“Khâu trưởng lão yên tâm, Hàn đạo hữu lưu lại trong tộc, là ý định bế quan tu luyện ở chỗ này, sẽ không thường xuyên đi đi lại lại bên ngoài, hơn nữa hắn cũng muốn chúng ta che giấu tung tích của hắn, sau đó chúng ta sẽ thông báo với bên ngoài rằng hắn đã ly khai Thanh Hồ thành, việc này chỉ có cao tầng chúng ta biết là được.” Diệp Loa lắc đầu, nói ra.

“Thế nhưng dù sao người này cũng là nhân tộc, tâm tính khó dò, vả lại tu vi cao cường, giữ lại trong tộc cũng giống như một cái tai họa ngầm a!” Khâu trưởng lão có chút không cam lòng nói ra.

“Người ta giúp đỡ chúng ta nhiều như vậy, hôm nay chỉ đưa ra yêu cầu ở lại đây tu luyện, nếu chúng ta không đáp ứng, có phải là quá mức hẹp hòi hay không?” Diệp Loa khoát tay chặn lại, nói ra.

“Khâu trưởng lão, ta cảm thầy Hàn tiền bối cùng Đề Hồn đạo hữu đều không phải người xấu, hơn nữa thực lực Hàn tiền bối mạnh như thế, Thanh

Hồ nhất tộc chúng ta những năm gần đây nguy cơ tứ phía, nói không chừng sau này còn muốn mượn sức của hắn đấy.” Diệp Tố Tố cũng mở miệng nói ra.

“Nếu như tộc trưởng cùng thiếu chủ đều cho rằng như thế, vậy để hắn lưu lại đi, chẳng qua thân phận người này không rõ, nên an bài ít nhân thủ âm thầm theo dõi bọn hắn cẩn thận.” Khâu trưởng lão trầm mặc một lát, đành phải lui một bước nói.

“Cũng tốt, vậy chuyện này về sau giao cho Khâu trưởng lão đi, chỉ là Hàn đạo hữu tinh thông dò xét chi thuật, khi an bài người theo dõi, cần phải cẩn thận, đừng để hắn phát hiện.” Diệp Loa suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng có lý, liền gật đầu nói.

“Tộc trưởng yên tâm.” Khâu trưởng lão đáp ứng, đi mau xuống.

…

Ba năm sau.

Hàn Lập ở trong gian phòng mật thất, hắn bấm niệm pháp quyết với lò đan màu bạc, nóc lò đan lóe lên hào quang, ngay lập tức bay lên, lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập bấm pháp quyết một cái nữa, lập tức năm viên đan dược màu lam từ trong bay ra, rơi vào một bình ngọc.

Mỗi viên đan dược đều lớn như trái nhãn, toàn thân xanh lam, giống y đúc màu bầu trời, tỏa ra từng trận mùi thuốc mờ mịt.

Bên cạnh hắn giờ phút này bày hơn mười cái bình ngọc, mỗi bình ngọc dù cách vách tường đều cũng ngửi được mùi thuốc.

Hàn Lập nhìn những bình ngọc quanh người, lộ vẻ hài lòng.

Đan dược màu xanh hôm nay chính là đan dược Thái Ất cấp đầu tiên hắn luyện ra, ngay từ đầu tuy rất khó khăn, cũng may hắn có thần thông Chân

Ngôn Bảo Luân, còn có kinh nghiệm luyện đan trước kia, mới tăng cao được xác suất luyện đan.

Hàn Lập phất tay thu lò đan và Tinh Viêm Hỏa Điểu vào, sau đó cầm một cái bình ngọc, đổ ra một viên Thiên Thanh đan, uống xuống rồi vận chuyển công pháp.

Kim quang chói mắt trên người Hàn Lập dâng lên, biến mật thất chung quanh thành màu vàng.

…

Bế quan năm tháng, thời gian trôi qua như thoi đưa, trong nháy mắt lại qua trăm năm.

Kim Nguyên Tiên Cung, trong một tòa cung điện to lớn màu vàng son, một gã trung niên nam tử đang mặc cẩm bào trắng, ngồi ngay ngắn trên bảo tọa điện Kim Long, hai tóc mai hoa râm, đôi mắt thâm sâu, thoạt nhìn dường như đã trải qua đầy tang thương của năm tháng, Đúng là Tiên Cung cung chủ Đông Phương Bạch.

Giờ phút này, ánh mắt gã tĩnh mịch, chậm rãi đảo qua một người đang đứng phía dưới, tuy rằng trên mặt không có vẻ gì là phẫn nộ, nhưng trong lòng tên kia vẫn run lên, thở mạnh cũng không dám.

Người đứng bên dưới, dáng người không quá cao lớn, cũng có vẻ anh tuấn ngời ngời, là một thiếu niên mặc hoa phục thải y, dung mạo thoạt nhìn chẳng qua hơn mười bốn, mười lăm tuổi, thế nhưng đôi mắt kia lại như một cái giếng xưa khô cạn, lộ ra dáng vẻ già nua.

“Đào trưởng lão, ta tìm cho ngươi thân thể này để đoạt xá, cũng không phải là cho ngươi hưởng thụ an nhàn rảnh rỗi, vì sao đã qua hơn trăm năm, nửa điểm tin tức nơi hạ lạc của Hàn Lập đều tìm không thấy?” Đông Phương Bạch chậm rãi mở miệng, hỏi.

“Cung chủ, Hàn Lập tên kia từ lúc chạy trốn liền tận lực ẩn tàng hành tung, tựa hồ hắn cũng biết chúng ta nhất định sẽ điều tra hắn, một mực không

thấy lộ mặt tại bất kỳ tòa thành trì lớn nào của Tiên Vực, hơn phân nửa hắn đã ẩn núp tại nơi thâm sơn cùng cốc nào đó, muốn tìm ra quả thực không dễ.” Thiếu niên nghe vậy, thần sắc xiết chặt, cuống quít giải thích.

Thiếu niên này dĩ nhiên là Đào Cơ đã đoạt xá người khác trùng sinh thành công, y dung hợp với thân thể chưa lâu, cho nên âm thanh hôm nay biến thành thanh thúy, không hề giống giọng trung niên khi xưa, thật khó thích ứng được.

Mắt thấy sắc mặt Đông Phương Bạch biến thành hơi trầm, Đào Cơ càng phát ra sợ hãi khó có thể bình an, vội vàng nói thêm:

“Tên kia tuy không hiện thân tại các thành lớn, tức là sẽ không sử dụng truyền tống trận cự li xa, có thể thấy được hắn chưa ly khai Kim Nguyên Tiên vực chúng ta, chỉ cần cho thuộc hạ chút thời gian, nhất định có thể tìm ra hắn.”

Đông Phương Bạch nghe vậy, ánh mắt hơi dịu lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng thần sắc hơi đổi, nói: “Đã trở về…”.

Tiếng nói hạ xuống không bao lâu, bên ngoài cửa điện liền có người hô to, muốn vào điện cầu kiến.

Chờ Đông Phương Bạch hô to một tiếng “Vào đi”, cửa điện chậm rãi bị đẩy ra, một lão giả mũi dài, tóc xám gầy nhọn cùng một đại hán áo đen thân mang quỷ đầu đao, kề vai sát cánh tiến vào.

“Bái kiến cung chủ” Đi đến bên cạnh Đào Cơ, hai người kia đồng thời dừng bước, khom mình hành lễ.

“Không cần đa lễ, chuyện giao cho các ngươi điều tra thế nào rồi?” Đông Phương Bạch khoát tay áo, nói ra.

Đại hán áo đen cùng lão giả tóc xám liếc nhau một cái, lão giả nhíu mày, ý bảo đại hán nói trước đi. Đại hán áo đen cũng không do dự nữa, mở miệng nói trước:

“Bẩm Cung chủ, thuộc hạ phụng mệnh tiến về chiến trường lúc trước xem xét tình huống, phát hiện dấu vết chiến đấu lưu lại chỗ đó, đã bị người tận lực phá hủy hầu như không còn, chấn động của lực lượng pháp tắc trong hư không cũng đã bị thanh trừ sạch sẽ.”

“Nói như vậy, Hắc Đao ngươi cũng không thu được gì sao?” Đông Phương Bạch nghe vậy hơi nhíu mày, nói.

“Tuy rằng dấu vết chiến đấu bị thanh trừ sạch sẽ, thế nhưng tàn hồn của tu sĩ Tiên Cung chết trận lại chưa hoàn toàn bị xóa sạch, thuộc hạ lấy quỷ đạo bí thuật thu nhiếp được một bộ phận, theo mảnh vỡ trí nhớ hỗn tạp ở bên trong đã thấy được một bộ phận hình ảnh chiến đấu của ngày hôm đó. Từ trong đó có thể biết được, một thân lực lượng huyền tu của người nọ sâu không lường được, huyền khiếu sáng lên hơn chín trăm chỗ, khí lực hầu như có thể so với tu sĩ Đại La.” Đại hán áo đen tên là Hắc Đao, nói ra.

“Hơn chín trăm huyền khiếu… Trách không được chín mươi Kim Tiên hợp lực thúc giục Âm Dương Lưỡng Nghi trận cơ bản không có tác dụng đối với hắn.” Đào Cơ nghe vậy, bả vai buông lỏng, thì thào nói ra.

“Ngày đó Đào trưởng lão tự mình đối địch, thậm chí mấy thứ này còn không biết? Còn cho rằng đối phương có thể dễ uốn dễ nắn, quả thực buồn cười!” Đông Phương Bạch rốt cuộc đã có chút giận dữ, mở miệng nói.

“Cái này … là thuộc hạ sơ sót…” Đào Cơ nghe vậy, nhất thời nghẹn lời.

Ngay từ đầu gã ôm lòng khinh thị Hàn Lập, cũng không quá để ý đến thủ đoạn dùng khí lực của hắn, nhưng mà chờ đến lúc gã cảm thấy không đúng, liền đã bị đánh cho bỏ chạy trối chết, xác thực không phát hiện được quá nhiều.

“Cũng không thể trách Đào trưởng lão, người này từ dung mạo đến thân pháp đều dùng thủ pháp che giấu đi, chủ quan thì không thể nào xem xét rõ ràng, chính xác không thể điều tra được quá nhiều. Thuộc hạ cũng vì nhờ có một thân Quỷ đạo bí thuật, mới có thể nhìn xuyên thấu qua vong hồn thấy rõ chân tướng.” Thần sắc Hắc Đao không đổi, nói ra.

“Trừ điều đó ra, còn phát hiện gì nữa không?” Đông Phương Bạch hiển nhiên không có ý định truy cứu, hỏi tiếp.

“Trên người kẻ này ít nhất có ba loại Chân Linh huyết mạch, theo thứ tự là Sơn Nhạc Cự Viên, Chân Long cùng Du Thiên Côn Bằng, là kỳ tài có một thân man lực vô cùng, ngược lại đánh cho đám người điều khiển Âm Dương đại trận chết tươi. Lực lượng thân thể như thế, so với Đại La huyền tiên, cũng không khác biệt.” Hắc Đao tiếp tục nói.

“Nếu như thế, ngay thời điểm hắn truy kích, ta đã nhận ra một tia lực lượng Lôi Bằng, nghĩ đến hẳn cũng là một loại Chân linh huyết mạch.” Đào Cơ bỗng nghĩ tới một chuyện, vội vàng bổ sung.

“Thật kỳ lạ, một gã nhân tộc, thân có bốn loại Chân Linh huyết mạch, đều là Chân Linh cao cấp nhất, hắn làm thế nào mà không bị huyết mạch cắn trả đây?” Lông mày Đông Phương Bạch nhíu lại, nói ra.

Lão giả tóc xám đứng một bên nghe đại hán nói, đôi mắt xoay chuyển không ngừng, trên tay nắm hơn mười miếng ngọc giản đảo qua trái phải liên tục, tựa như lựa chọn cái gì ở bên trong.

“Người này còn tu luyện thời gian công pháp, có thể ngưng hóa thành một bảo luân màu vàng, một khi bị nó chạm đến sẽ lập tức bị trói buộc ngưng đọng tại chỗ, loại cảm giác này cực kỳ khó chịu, toàn bộ cơ thể và suy nghĩ đều bị chậm lại.” Đào Cơ còn nói thêm.

“Chân Linh huyết mạch, Đại La huyền tu, Chí tôn pháp tắc, Thái Ất tu vi… các ngươi có thể tưởng tượng bốn thứ này có thể tập hợp lại trên thân một người sao? Quả thực là không thể tưởng tưởng nổi! Nếu thật sự có người như thế, chỉ sợ đã dương danh lập vạn trong Tiên Vực này rồi, làm sao lại ít xuất hiện như thế, tìm tung tích cũng khó khăn… Có phải các người đã lầm lẫn cái gì hay không?

Thàn sắc Đông Phương Bạch do dự, gật đầu hỏi.

Tuy có thể trên tay người kia nắm giữ tiểu bình, hoàn toàn có khả năng trong thời gian ngắn ngủi mà tiến cảnh kinh người, nhưng tuyệt đối không

có khả năng mạnh mẽ đến tình trạng như thế, có thể hoà nhập bốn loại thuộc tính cường đại vào một thân?

“Cung chủ…”

Lúc này, lão giả tóc xám một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng.

“Lữ Vân trưởng lão, có gì muốn giải thích gì sao?” Đông Phương Bạch ngẩng đầu nhìn lão một cái, hỏi.

“Bẩm cung chủ, không dám nói tới giải thích, chỉ là thuộc hạ chạy ngược xuôi những năm này, đã tìm được một ít đồ vật có ý tứ, Cung chủ không ngại xem một cái, có lẽ sẽ giúp người hiểu rõ kẻ này.” Lão giả tóc xám chắp tay trả lời.

Dứt lời, lão đem bảy tám miếng ngọc giản đã chọn tốt ra, hai tay nâng nâng, cung kính trình lên.

------oOo------

Chương 1012: Trùng hợp lại tụ vào cùng một người

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đông Phương Bạch nghe lão giả tóc xám nói vậy, lông mày cau lại, năm ngón tay búng ra, một vệt kim quang từ lòng bàn tay gã bay ra, cuốn những ngọc giản kia về, đặt ở mi tâm, tra xét từng cái.

Càng xem, lông mày của gã càng nhíu lại, vẻ kinh nghi trên mặt càng ngày càng sâu đậm.

"Ngươi xác định? Người nói tới trên ngọc giản này là cùng một người?" Một lát sau, Đông Phương Bạch lấy ngọc giản cuối cùng xuống, thần sắc ngưng trọng hỏi.

"Bẩm cung chủ, trong hơn trăm năm qua, thuộc hạ sử dụng tất cả thám tử dưới tay mình, bọn chúng mặc dù thực lực không cao, nhưng việc tìm hiểu tin tức vẫn có chút bản lĩnh. Chúng ta ban đầu tra từ Bắc Hàn Tiên Vực, không tra thì không biết, nhưng tra một cái mới phát hiện năm đó lúc Bắc Hàn Tiên Cung tiêu diệt Chúc Long đạo Bách Lý Viêm, Hàn Lập này đã từng lọt vào tầm mắt của bọn họ, bất quá khi đó hắn dùng tên giả là Lệ Phi Vũ." Tiếng nói Lữ Vân lanh lảnh, nói ra.

"Đào Vũ con ta chính là bị hắn giết tại thời điểm này." Mặt Đào Cơ lộ vẻ thống khổ, nói ra.

"Trong Chúc Long đạo có giấu thời gian công pháp Chân Ngôn Hóa Luân Kinh, có lẽ Thời Gian Pháp Tắc chi lực của hắn, chính là tu luyện từ nơi đó." Đông Phương Bạch không để ý đến Đào Cơ, chậm rãi nói ra.

"Không sai, sau này trong một số tin tức, danh hào Lệ Phi Vũ còn hiện ra mấy lần, bất quá mỗi một lần tin tức cũng không nói rõ, có thể thấy được hắn cố ý che giấu tung tích. Trừ điều đó ra, một tính danh là Lệ Hàn cũng xuất hiện qua một chút, nó có chút đặc thù, rất tương ứng với Hàn Lập, rất có khả năng là hắn dùng tên giả." Lữ Vân gật gật đầu, còn nói thêm.

"Việc này sao có thể? Nếu theo những ngọc giản này ghi lại, lúc này mới qua bao nhiêu năm, mà dấu chân của hắn đã trải rộng khắp mấy cái Tiên Vực Bắc Hàn, Hắc Sơn, Hắc Thổ, Man Hoang cùng Kim Nguyên. Mà xét về mặt thời gian, những sự kiện lớn ở những khu vực này năm đó tựa hồ cũng không quan hệ cùng hắn." Đông Phương Bạch nghi ngờ nói.

"Theo thuộc hạ điều tra, Chúc Long đạo bị hủy diệt, Minh Hàn Tiên Phủ hiện thế, cùng di tích Chân Ngôn môn khởi động lại, xét về mặt thời gian, đều rất khớp với người này, đồng thời cũng có một ít chứng cứ, chứng minh hắn đã từng tham dự qua. Lại thêm, hai huynh đệ Công Thâu gia tộc Công Thâu Thiên cùng Công Thâu Cửu chết, tựa hồ không thoát khỏi liên quan với hắn." Lữ Vân không nhanh không chậm nói ra.

Đông Phương Bạch càng nghe, thần tình trên mặt càng ngưng trọng, trầm ngâm một lát rồi hỏi:

"Sau chuyện di tích Chân Ngôn môn, hắn đã đi đâu? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở Kim Nguyên Tiên Vực chúng ta?"

"Cung chủ, trước ngài nhìn cái này một chút." Vừa nói, Lữ Vân lại lấy ra một ngọc giản, đưa tới.

"Đây không phải là Phùng Thanh Thủy Đạo Tổ năm đó đi công chuyện ở Hôi giới sao?" Đông Phương Bạch nhận lấy, rất nhanh liền tra xét qua, ánh mắt nghi ngờ hỏi.

"Lần hành động trong Hôi giới này, không ít người từng xuất hiện trong di tích Chân Ngôn môn, cũng xuất hiện ở nơi đó. Cho nên ta nghĩ, Hàn Lập này hơn phân nửa cũng đã đi nơi đó, sau đó không biết sao lại đến Ma Vực, rồi lại gián tiếp trở về Tiên giới, lúc này mới phát sinh sự tình sau này." Lữ

Vân nói xong lời cuối cùng, nhìn Đào Cơ một cái.

Tiếng nói của lão vừa rơi xuống, trong đại điện yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều rơi vào trầm tư.

Trên mặt Đào Cơ lúc đầu xanh một trận đỏ một trận, nhưng tiếp theo tựa hồ nghĩ tới điều gì, trán chảy ra mồ hôi lớn chừng hạt đậu lăn xuống, vừa nghĩ vừa cảm thấy sợ hãi.

"Người này thân thiết lui tới cùng Luân Hồi điện, hơn nữa có thể du tẩu giữa các đại giới vực, lại vẫn không tổn thương chút nào, tu vi càng liên tục tăng lên, các ngươi nghĩ như thế nào?" Thân thể Đông Phương Bạch nghiêng về phía trước, ánh mắt đảo qua mọi người tại đây, ngưng trọng hỏi.

"Không nói đến thực lực của hắn, chính là tốc độ tiến cảnh nhanh chóng, cũng có thể thân phận hắn không đơn giản, có thể đồng thời ở cùng một chỗ với Luân Hồi điện cùng Ma tộc, chỉ sợ bối cảnh sau hắn... Không đơn giản." Hắc Đao trầm mặc một lúc lâu, sau đó mở miệng nói ra.

Hàn Lập nếu ở đây, chỉ sợ sẽ dở khóc dở cười, hắn làm sao cũng không nghĩ ra, mấy người kia sau một phen phân tích, vậy mà đưa đến kết luận như thế?

"Nói như vậy, chẳng phải ta trêu chọc phải một tồn tại mà chính mình căn bản không trêu chọc nổi?" Đào Cơ sau một phen tự định giá, trên mặt lập tức toát ra vẻ hối tiếc.

"Cung chủ..." Lữ Vân khẽ khom người, chậm rãi nói ra.

Hắc Đao mặc dù không nói tiếp, rõ ràng cũng đang chờ Đông Phương Bạch quyết định.

Đông Phương Bạch từ trên Kim Long đại ỷ đứng lên, chậm rãi bước đi thong thả, lông mày nhíu chặt, tâm tư cũng như bị điện giật nhanh quay ngược trở lại.

Trầm ngâm một hồi lâu, gã dừng bước lại, nhìn về phía mấy người, nói ra:

"Mặc kệ tu vi hắn như thế nào, cũng mặc kệ bối cảnh phía sau hắn như thế nào, chỉ cần liên quan đến món đồ kia, ta vẫn một đường truy đuổi hắn. Sau khi tìm ra tung tích của hắn, nhớ không được tự hành động, nhất định phải thông báo về, chờ ta bên này thống nhất bố trí đã."

"Vậy nếu xảy ra xung đột, nên làm thế nào cho phải?" Lữ Vân lại hỏi.

"Nếu xảy ra xung đột, cũng không cần tránh lui, đại khái trước không cần hạ sát thủ... Đương nhiên, tận lực bắt sống hắn, chờ biết rõ nơi hạ lạc món đồ kia, lúc đó áp giải hắn về Cửu Nguyên quan định đoạt." Đông Phương Bạch nói như thế.

"Tuân... Mệnh." Ba người Lữ Vân đều có chút chần chờ nói.

"Nhớ kỹ, việc này chỉ các ngươi được biết, nếu có người lộ tin tức ra ngoài, để đám giám sát sứ Thiên Đình kia biết được, chớ trách Kim Nguyên Tiên Cung ta lưu không nổi các ngươi." Thần sắc Đông Phương Bạch ngưng lại, nghiêm nghị nói.

"Vâng!" Lần này, ba người trả lời cấp tốc, không dám chần chờ.

Đợi ba người lui ra, Đông Phương Bạch đi đi lại lại trong điện, bước chân thong thả, nhưng trong lòng ẩn ẩn có chút bất an.

Đây cũng là lần đầu tiên gã đụng phải loại người cổ quái như Hàn Lập, rõ ràng bất luận thực lực hay là bối cảnh, đều rất kinh người, lại tham dự nhiều sự kiện lớn như thế, nhưng có thể ẩn giấu hành tung tốt đến như vậy.

Huống hồ, đường đi của rắn trong cỏ, ẩn náu kéo dài ngàn dặm, những gì triển lộ trước mắt gã, rất có thể chỉ là một phần nhỏ của Hàn Lập.

Một người như vậy, lại không bị Thiên Đình lưu ý ghi lại, đây mới thật là chỗ đáng sợ.

...

Trung Thổ Tiên Vực.

Một mảnh không gian hư vô không biết tên, trong hư không lơ lửng từng đoàn từng đoàn mây đen màu máu.

Trong mây đen che phủ đầy trời, khắp nơi lộ ra một mùi huyết tinh, xa xa có thể thấy được từng kiến trúc màu đen với tòa mái hiên uốn lượn, hình dạng dữ tợn, từ trong đám mây màu máu lộ ra một nửa góc mái hiên.

Huyết vân tựa như tán cây trong rừng núi, chồng lên nhau tầng tầng, càng lên cao càng nồng đậm dày đặc.

Chỉ thấy phía dưới cùng huyết vân, đứng lặng một cổng đền đá trắng cao mấy trăm trượng, phía trên dùng chữ cổ triện văn khắc hai chữ lớn bắt mắt màu đỏ như máu: "Tiên Ngục".

"Đinh đương..."

Trong huyết vân cách cổng đền không xa, đứng lặng một toà đại điện màu đen có mái hiên uốn lượn.

Trên góc trước đại điện treo một chuông gió tám cạnh hình đầu trâu lớn, mặc dù không thấy có gió thổi, nhưng thỉnh thoảng vẫn lắc lư một chút, vang lên một trận tiếng chuông thanh thuý.

Ngay chỗ tiếng chuông rung động, trong hư không liền có một vầng sáng màu vàng nhạt nhộn nhạo lên, ở trong có phù văn lóng lánh, xua tan đi mấy phần mùi huyết tinh dày đặc tụ lại cạnh đại điện.

Ngay cửa đại điện, có hai tên hắc giáp võ sĩ thân cao hơn trượng canh gác, đều mặt xanh nanh vàng, lưng hùm vai gấu, một người tay cầm Khai Thiên Cự Phủ, một người tay giơ cao Phương Thiên Họa Kích, trong hai mắt tơ máu dày đặc, lộ ra vẻ hung sát.

Hai người canh giữ đại điện, cửa điện khóa chặt, trên đầu cửa treo một khối hoành phi to lớn, nền màu đen chữ triện đỏ viết ba chữ Kim Toản văn lớn: "Tài Quyết điện".

Trong đại điện, hai hàng đại trụ màu son đứng song song, phía trên treo từng khối thiết bài thú văn, phía trên dùng triện văn tuyên khắc từng văn tự lớn chừng quả đấm, nội dung đều mở đầu bằng hai chữ "Hình Khởi".

Tỷ như, hình khởi bêu đầu, phạt phản loạn chư ác, hình khởi diệt hồn, phạt lạm sát phàm nhân, hình khởi đốt hồn đăng, phạt liều tu cấm thuật...

Trong điện ánh lửa lờ mờ, chậu than treo cao, bên trong có từng ngọn lửa màu đỏ sậm, âm u đung đưa.

Chỗ sâu trong đại điện, đứng trước một bàn trà hắc thiết rộng lớn, đưa lưng về phía cửa điện là một bóng người cao lớn, hình dáng tướng mạo cổ quái, tay chân dài hơn rất nhiều so với thường nhân, bàn tay và bàn chân đều to lớn dị thường, nhìn tựa như quạt bồ hương.

Một tay gã vịn bàn trà, tay kia nắm một ngọc giản, trên người cởi trần, làn da hiện ra màu hỏa hồng, nhìn tựa như bị thiêu chín, phía trên khắc rõ từng vòng từng vòng đường vân cổ quái.

Trên đỉnh đầu của gã còn mọc lên một chùm tóc đỏ giống như hỏa diễm, phía trên thỉnh thoảng có từng đoàn từng đoàn ngọn lửa từ đó thoát ra.

Hàn Lập nếu ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, đúng là một trong năm vị đệ tử phụng dưỡng một bên Di La lão tổ giảng pháp mà hắn thấy năm đó, cũng là nghịch đồ phản bội lão tổ, Kỳ Ma Tử.

"Nhiệt Hỏa a Nhiệt Hỏa, vi sư năm đó một phen khổ tâm, ngươi có hiểu?" Kỳ Ma Tử chậm rãi thả ngọc giản trên tay xuống, thở dài một hơi, tự lẩm bẩm.

"Xem ra người đệ tử ngươi quan tâm nhất, vẫn là hắn a..." Lúc này, trong chậu than bên cạnh gã cách đó không xa, bỗng nhiên có một mặt người hỏa diễm bay lên, chậc chậc khen ngợi.

"Vốn chỉ hy vọng hắn có thể rời xa vòng xoáy này, không ngờ cuối cùng vẫn bị liên lụy vào. Xi Dung mặc dù một mực không được lòng ta, nhưng

lần này đi Chân Ngôn môn, nói cho cùng cũng là vì người sư tôn này. Không nghĩ tới, hai người trời xui đất khiến tiến vào Hôi giới, kết quả tất cả đều chết ở trong đó." Kỳ Ma Tử thở dài một hơi nói ra.

"Chết thì như thế nào, không phải đều không thể tìm về Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết sao? Đã chết không có chút ý nghĩa nào, đó chính là ngu xuẩn..." Mặt người trong chậu than không để ý chút nào tới cảm thụ của gã, mở miệng cười khẩy nói.

"Không! Sau chuyện này, ta điều tra, bọn hắn cũng không phải là không thu hoạch được gì. Trước khi Xi Dung tiến vào Hôi giới, từng truyền về tin tức, ở trong chạm trán với một người... Một người rất cổ quái. Hắn rất có khả năng chính là người có thu hoạch lớn nhất trong lần truy tìm di tích Chân Ngôn Môn này, mà hoàn hảo chính là Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, rất có thể ở trên tay hắn." Kỳ Ma Tử không thèm để ý chút nào, chậm rãi nói ra.

"Người kia là ai? Hiện tại nơi nào?" Mặt người hỏa diễm hỏi vội.

"Người kia tên là Hàn Lập, gần trăm năm trước, từng lộ diện tại Kim Nguyên Tiên Vực." Ánh mắt Kỳ Ma Tử hơi chớp động, mở miệng nói ra.

"Khặc khặc... Xem ra đúng là thời điểm để cho ta ra tay, ở chỗ Tiên Ngục này thời gian dài như vậy, thật đúng là nhớ đến không khí bên ngoài. Chúng ta thoả thuận, lần này chỉ cần ta giúp ngươi bắt người này về, ngươi hãy để cho ta thỏa thích đốt sông nấu biển một lần? Yên tâm, ta đã chọn địa phương tốt, chỉ là một chỗ hạ giới không đáng chú ý, sẽ không đưa tới bất cứ phiền phức gì cho ngươi." Mặt người hỏa diễm xông lên cao, treo tại nóc nhà, phát ra một tiếng khặc khặc quái dị nói.

------oOo------

Chương 1013: Lời khó nói

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*

Kỳ Ma Tử không quan tâm tới lời nói của mặt người hỏa diễm, sau khi suy nghĩ một chút, tùy ý lấy tay huơ nhẹ trong chậu than một cái, mặt người hỏa diễm liền tách ra khỏi đoàn hỏa ảnh.

Sau khi nó rời khỏi chậu than, thân hình dần ngưng thực, hóa thành một người tóc lửa, tay chân to lớn, hình dáng giống hệt Kỳ Ma Tử đứng bên cạnh.

Nương theo ngọn lửa trong lòng bàn tay Kỳ Ma Tử sáng lên, khí tức trên thân hỏa nhân đứng bên cạnh đột nhiên tăng vọt theo, khó khăn lắm mới sánh ngang với tu vi bản thể.

"Lần này ta tự mình xuất mã, ngươi thay ta trấn thủ Tiên Ngục." Kỳ Ma Tử thu bàn tay về, mở miệng phân phó nói.

"Nếu như có người..."

Hỏa nhân do hỏa diễm biến thành còn chưa nói xong, liền bị Kỳ Ma Tử cắt ngang:

"Nơi này là Tiên Ngục, sẽ không có người lắm chuyện. Chuyến này ta chỉ mang theo một người, sẽ nhanh chóng trở về."

"Ngay cả ta mà ngươi cũng không mang theo, vậy muốn mang theo người nào?" hỏa nhân nghi ngờ một chút hỏi.

"Gã là một người quen." khóe miệng Kỳ Ma Tử hơi nhếch lên, từ tốn nói.

Dứt lời, y cất bước đi ra cửa điện, khí tức trên thân bỗng nhiên thu lại, một

đoàn hỏa diễm nổi lên quấn quanh thân thể y, cả người hóa thành một quả cầu lửa, lẫn vào huyết vân bay tới mảng không gian màu vàng ở phía xa.

...

Thời gian như thoi đưa, nhoáng một cái đã qua 60 năm.

Thanh Hồ thành.

Bên trong thành trì, có một cái sân nhỏ yên tĩnh, nối liền với một con đường nhỏ lát đá xanh, được quét dọn sạch sẽ.

Ánh nắng ban mai xen kẽ qua những tán cây, phủ lên mặt đất những điểm lốm đốm màu vàng nhạt, cảnh vật rất yên bình.

Mấy đứa trẻ con tóc để chỏm, tay cầm chong chóng làm bằng nhiều loại giấy màu, chạy tới chạy lui trên đường nhỏ, chúng nhìn mấy cái chong chóng đủ màu sắc quay tròn, bộ dạng rất vui vẻ.

Thanh âm đùa giỡn cười nói của bọn trẻ bay qua bức tường viện không cao lắm, vang vọng khắp khuôn viên lân cận.

Trong sân nhỏ có một dãy vườn hoa và một dãy trúc xanh đối diện nhau, chính giữa là một mảnh đất trống rộng rãi, đặt một bộ bàn ghế làm bằng đá, một thiếu nữ áo đen hình dáng thon thả, đang ngồi ở trên ghế đá, một tay chống cằm, lắng nghe tiếng cười đùa của lũ trẻ bên ngoài.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Đề Hồn.

Sau khi khi tỉnh lại nàng có được thần thông nhìn thấu lòng người, từ đó nàng rất thích lắng nghe tiếng cười trẻ nhỏ. Chất phác, hồn nhiên vô lo nghĩ … có thể chúng làm cho tâm tình nàng vui vẻ.

Thời khắc nàng đang mỉm cười, bỗng nhiên tâm niệm khẽ động, quay đầu ra sau lưng nhìn lại.

Chỉ thấy cửa nhà chính mở ra, Hàn Lập mặc một bộ trường bào màu xanh

mới tinh, vẻ mặt rất vui vẻ từ bên trong bước ra.

"Chủ nhân xuất quan nhanh như vậy, chẳng lẽ đã đột phá bình cảnh?" Đề Hồn nhíu lông mày lại, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Đúng là không tốn quá nhiều sức lực. Bây giờ đã mở ra rất nhiều huyền khiếu, tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết cũng là làm ít hưởng nhiều, cho nên chỉ mất có mấy trăm năm thời gian, tất cả đều nằm trong dự liệu của ta." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hắn còn chưa nói ra là chỉ cần hắn tiếp tục bế quan, thì đột phá đến cảnh giới Thái Ất hậu kỳ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Chúc mừng chủ nhân!" Đề Hồn nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra nét cười, nói ra.

"Trong khoảng thời gian này ngươi làm hộ pháp cho ta vất vả rồi... Thế nào, Thanh Hồ tộc bên này có chuyện gì bất thường không?" Hàn Lập dừng một chút, tiếp tục nói.

"Không có cái gì bất thường cả, tộc trưởng của bọn họ đã khôi phục thương thế triệt để, diện mạo tinh thần cả Thanh Hồ tộc đều thay đổi rất nhiều, giống như trong tam quân có chủ soái, sĩ khí đại tăng, ngay cả Kim Mã tông bên kia cũng không gây ra sóng gió gì, yên tĩnh bình thường. Nguyên bản ta còn lo lắng lúc chủ nhân đột phá sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, dẫn tới sự chú ý của người khác, không nghĩ tới ngay cả ta đều không phát giác chút nào." Đề Hồn lắc đầu, nói ra.

"Lần này phá cảnh, không có nhiều khó khăn lắm, có thể xem như nước chảy thành sông. Huống hồ, ta ở trong Động Thiên Hoa Chi bế quan, cửa vào Động Thiên bị ta dùng một bộ phong tuyệt đại trận che lấp khí tức, cho nên mới không gây ra động tĩnh gì. Bất quá sau này đột phá Thái Ất hậu kỳ, không thể ở trong Động Thiên Hoa Chi được nữa, động tĩnh gây ra sẽ không nhỏ như vậy, đến lúc đó phải chuyển sang nơi khác mới được." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Trong lúc hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn đang cười nói vui vẻ, tại một

chỗ khác trong đại điện Thanh Hồ tộc lại đang diễn ra nghị sự, khí thế ngất trời.

"Tộc trưởng, ngày đó lúc người kia đến trong tộc chúng ta, ta đã cảm thấy rất khả nghi, hiện tại tin tức từ tiên cung truyền ra hẳn là không sai a? Hắn chính là kẻ đầu sỏ tàn sát phàm nhân để tu luyện tà thuật, về tình về lý, chúng ta đều không thể để kẻ như vậy ở lại trong tộc!" Khâu trưởng lão đứng ở trong điện, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng, vội vàng nói.

"Đúng vậy a! Theo lời Khâu trưởng lão nói, không phải là không có khả năng, Nhân tộc dụng ý khó dò, hạng người nào cũng có, chúng ta... Chúng ta không thể không phòng bị a..." Một tên trưởng lão khác nghe vậy, đồng tình nói.

Phía sau lưng gã, còn có mấy người mặc dù chưa nói gì, nhưng thần tình trên mặt ngưng trọng, cũng nhao nhao gật đầu.

"Chuyện này nhất định có hiểu lầm, con người Hàn tiền bối không màng danh lợi, khí độ thong dong, làm gì có chỗ nào phát ra nửa điểm khí tức tà tu? Chắc chắn hắn không phải là người trên bảng bị truy nã, huống hồ nếu hắn đúng là kẻ xấu kia, chắc chắn sẽ không xuất thủ cứu ta, rồi lại xuất thủ cứu mẫu thân của ta." Diệp Tố Tố nghe vậy, gương mặt đỏ bừng lên, tranh luận nói.

Dù sao đối bọn họ, Hàn Lập đã có ơn cứu người trước, đám người Thanh Hồ tộc sau khi nghe xong, trên mặt đều lộ ra vẻ khó xử.

"Thiếu chủ tuổi tác còn ít, không biết Nhân tộc âm hiểm xảo trá, không ai biết rút cuộc hắn có mục đích gì. Nếu như hắn có mưu đồ lớn, há sẽ không làm chuyện trước thi ân, sau hạ độc thủ? Lùi vạn bước để đạt mục đích, cho dù hắn không làm chuyện ác đi chăng nữa, nhưng lại ở trong Thanh Hồ tộc chúng ta, cũng là chuyện tai họa, hậu quả bao che tội phạm tiên cung truy nã này, chúng ta gánh chịu như thế nào được?" Khâu trưởng lão thở dài, lắc đầu nói.

"Đúng vậy a, nếu người tiên cung tra được nơi này, Thanh Hồ tộc chúng ta làm sao gánh được trách nhiệm, thậm chí cả tòa Thanh Hồ thành chỉ sợ đều

bị hủy hoại chỉ trong chốc lát." Một tên trưởng lão khác thở dài một tiếng, nói ra.

"Đúng vậy a, không thể như thế được..."

"Không thể vì một ngoại nhân, mà bỏ mặc ngàn vạn sinh linh trong tộc a..."

"Tộc trưởng nghĩ lại!"

Trong đại điện tranh luận ầm ĩ, âm thanh buồn bã nổi lên bốn phía.

"Các vị thúc bá trưởng lão, Hàn tiền bối có ơn với chúng ta, lẽ nào Thanh Hồ nhất tộc chúng ta cũng muốn làm chuyện vong ân bội nghĩa, lấy oán trả ơn kia?" Diệp Tố Tố thấy mọi người đa phần đều tán thành, lớn tiếng nói.

Nàng vừa dứt lời, trong đại điện rốt cục yên tĩnh trở lại, trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên ra vẻ áy náy.

"Ý tứ các vị, ta đều đã rõ." Lúc này, một âm thanh ôn hòa vang lên.

Đám người nghe tiếng, nhao nhao nhìn về phía nữ tử đoan trang đang ngồi trên ghế lớn trong đại điện.

Đó chính là mẫu thân của Diệp Tố Tố, tộc trưởng Thanh Hồ tộc Diệp Loa.

"Bất luận lời nói trên bảng truy nã của tiên cung là thật hay giả, Hàn tiền bối có ơn đối với Thanh Hồ tộc chúng ta, chúng ta không thể có hành động lấy oán trả ơn kia." Diệp Loa giọng bình tĩnh nói.

"Mẫu thân minh giám..." Diệp Tố Tố nghe vậy, liên tục gật đầu.

"Nhưng mà, nếu Hàn tiền bối bị tiên cung để mắt tới, chúng ta cũng không thể tiếp tục lưu hắn ở trong tộc được nữa, nếu không bất luận đối với chúng ta, hay là với hắn mà nói, đều là một tai họa." Diệp Loa khoát tay cắt ngang lời Diệp Tố Tố, tiếp tục nói.

Diệp Tố Tố nghe vậy, thần sắc ảm đạm.

Mặc dù nàng rất cảm kích khi được Hàn Lập cứu giúp, nhưng thật ra người thông minh như nàng, trong lòng vẫn biết những lời nói mẫu thân đều là thật, chỉ là trước đây một mực không muốn thừa nhận thôi, bây giờ mẫu thân đã mở miệng, nàng cũng chỉ đành giữ im lặng.

Đám người còn lại nghe vậy, nhao nhao gật đầu, biểu thị đồng ý, không ít người trong lòng buông lỏng thở ra nhẹ nhõm.

"Tố Tố, Hàn tiền bối là ngươi mang đến trong tộc, chuyện này cũng chỉ có thể để ngươi đi cùng hắn thương nghị." Thanh Hồ tộc trưởng mặt mày buông xuống, nhìn nữ nhi mình, nói ra.

Diệp Tố Tố nghe vậy, há hốc mồm, cuối cùng vẫn là không nói gì, im lặng gật đầu.

"Thân phận người kia không rõ, để thiếu chủ tự mình đi thương lượng, ta không yên lòng. Việc này, hãy để ta đi nói." Khâu trưởng lão nghe vậy, sầm mặt lại, nói gấp.

"Khâu trưởng lão, Hàn tiền bối chung quy là ân nhân Thanh Hồ tộc chúng ta, còn có một phần ân tình với Tố Tố. Nếu nguyên nhân tại nàng, duyên cũng để nàng giải quyết đi." Thanh Hồ tộc trưởng lắc đầu, nói ra.

"Khâu trưởng lão yên tâm, việc chuyện hãy để Tố Tố đi kết thúc." Diệp Tố Tố cũng hạ thấp người thi lễ một cái, nói ra.

"Cái này... Thôi, ta cùng ngươi cùng đi là được." Khâu trưởng lão thở dài một tiếng, nói ra.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ về sau, hai đạo độn quang cùng bay tới, hạ xuống một góc vắng vẻ bên ngoài sân nhỏ, mấy đứa trẻ con thấy hai người tới liền nhao nhao chạy lại, gọi "Tỷ tỷ, tỷ tỷ".

Hôm nay Diệp Tố Tố không rảnh mà chơi đùa cùng bọn chúng, để bọn chúng tự vui chơi đùa nghịch với nhau, còn nàng cùng với Khâu trưởng lão đi vào trước cửa tiểu viện, đưa tay gõ gõ cửa gỗ.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên, trong viện liền vang lên một âm thanh nam tử ôn hòa nói: "Hai vị, mời đi vào đi".

Diệp Tố Tố cùng Khâu trưởng lão đẩy cửa vào, thấy Hàn Lập cùng Đề Hồn đang ngồi đối diện với nhau bên cạnh cái bàn đá trong sân, trong tay bưng một chén trà xanh, cười tủm tỉm nhìn về phía bọn họ.

"Hàn tiền bối..."

Diệp Tố Tố đi vào chào Hàn Lập một tiếng, nhưng lại nhớ đến mục đích mình tới đây, trong lòng cảm thấy áy náy, bất giác cúi đầu.

Khâu trưởng lão vượt qua Diệp Tố Tố nửa bước, đưa thân thể nàng ngăn lại phía sau mình, đôi mắt nhanh chóng quét qua bốn phía, cuối cùng rơi vào người Hàn Lập, vẻ mặt đề phòng.

"Nếu Diệp cô nương cùng Khâu trưởng lão cùng nhau đến đây, chắc hẳn không phải là vì việc tư, mà chuyện này có quan hệ cùng với Hàn mỗ a? Không ngại nói thẳng." Hàn Lập không để ý tới Khâu trưởng lão, nhìn Diệp Tố Tố một chút sau đó, không nhanh không chậm mở miệng nói ra.

Khâu trưởng lão sau khi nghe xong, ánh mắt có chút trầm xuống, đang muốn mở miệng nói chuyện, bị Diệp Tố Tố đưa tay ngăn lại.

"Hàn tiền bối, xin thứ cho Tố Tố đường đột. Chuyện là như thế này..." Diệp Tố Tố tiến lên nửa bước, nói đại khái sự tình tiên cung truy nã cho Hàn Lập biết một lần, nhưng chưa nói ra chuyện buộc hắn rời khỏi Thanh Hồ tộc.

Hàn Lập thần sắc nghiêm túc, sau khi nghe xong, nhịn không được cười nói: " Từ khi nào tiên cung làm việc lại lén lén lút lút như vậy? Muốn xúi người tìm Hàn mỗ, lại còn bịa ra tội danh như thế này a."

Đề Hồn nghe vậy, cũng là không nói gì, chỉ cười một tiếng.

"Ta biết ngay, Hàn tiền bối không phải là loại người hung tàn kia." Diệp Tố

Tố sau khi nghe xong, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra ý cười, nói.

------oOo------

Chương 1014: Chủ động báo cáo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Khâu trưởng lão thấy bộ dáng Diệp Tố Tố như vậy, lông mày hơi nhăn lại, không khỏi tiến lên một bước, đang muốn mở miệng nói gì đó.

Nàng thấy, vị thiếu chủ này của mình chưa có nhiều kinh nghiệm sống, thật sự quá tín nhiệm vị Hàn tiền bối Nhân tộc này, mắt thấy nàng nói không nên lời, liền muốn thay nàng mời hai người Hàn Lập ly khai.

“Diệp cô nương, nếu như Tiên Cung đã truy nã đến Kim Tê Thành, việc tra xét đến Thanh Hồ tộc bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi, nếu như ta tiếp tục lưu lại Thanh Hồ Thành, sẽ đưa tới cho các ngươi mầm tai vạ. Đợi ta chỉnh đốn một phen xong sẽ lập tức rời đi.” Không chờ Khâu trưởng lão mở miệng, thần sắc Hàn Lập nghiêm túc nói.

Khâu trưởng lão nghe được lời ấy, thần sắc không khỏi hơi đổi, lời ra đến miệng liền mạnh mẽ nuốt trở vào, trước khi đến đã nghĩ kỹ một phen lý do thoái thác cường ngạnh nhưng giờ không có đất dụng võ, hiển nhiên không nghĩ tới Hàn Lập sẽ chủ động nói ra như vậy.

“Hàn tiền bối, ta tin tưởng ngươi tuyệt đối không phải kẻ xấu, thế nhưng…” Diệp Tố Tố nghe vậy, áy náy nói.

“Ngươi không cần phải áy náy, ta đã quấy rầy Thanh Hồ thành các ngươi đã lâu, thật sự đã đến lúc nên rời đi. Đề Hồn, người lập tức vào phòng chỉnh đốn, sau đó chúng ta liền rời đi.” Hàn Lập cười khoát tay, quay người lại nói với Đề Hồn.

Đề Hồn lên tiếng, quay người tiến vào nhà chính.

Trong ngôi nhà này cũng không có quá nhiều vật cần sửa sang lại, chẳng qua là những phong cấm trận Hàn Lập bố trí cần phải hóa giải thu về.

“Hàn tiền bối, Thanh Hồ tộc thật sự là tiểu tộc đối với người, vô lực kháng cự Tiên Cung, chỉ có thể đường đột tiền bối, mong rằng tiền bối thứ lỗi. Bất quá tiền bối yên tâm, tin tức các ngươi đã từng tới đây, Thanh Hồ tộc chúng ta tuyệt đối không để lộ nửa điểm.” Diệp Tố Tố cung kính thi lễ với Hàn Lập, nói ra.

“Không, chờ chúng ra rời khỏi đây, sáng sớm ngày mai, ngươi liền đi Kim Tê Thành tìm người điều tra của Tiên Cung, báo tin tức chúng ta từng ở tại Thanh Hồ tộc cho bọn hắn. Thời gian trước sau phải chuẩn xác, không thể có chút sơ hở.” Hàn Lập nói ra lời nói kinh người.

“Cái gì… Tiền bối người nói gì?” Diệp Tố Tố cảm thấy không dám tin tưởng vào lỗ tai mình, hỏi vội.

Khâu trưởng lão nghe xong, thần sắc cũng biến đổi, lại suy nghĩ một lát sau, mới thông suốt được những vấn đề trong đó, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, không khỏi có thêm chút biến hóa.

“Diệp cô nương không cần kinh ngạc, ý của ta, chính là để ngươi báo cáo tin tức của ta với Tiên Cung.” Hàn Lập cười nói.

“Tiền bối nói là, để chúng ta chỉ sai hướng cho bọn họ, dẫn dắt bọn họ đi truy tìm nơi khác à?” Diệp Tố Tố hơi ngây người, lập tức hỏi.

“Sau khi ra khỏi Thanh Hồ Thành, chúng ta sẽ tiếp tục đi về phía bắc Kim Nguyên sơn mạch. Lúc đó ngươi phải chỉ cho bọn họ đúng hướng mà chúng ta đi, không thể tự tiện cải biến, nếu không sẽ đưa tới đại họa cho Thanh Hồ tộc. Nhớ lấy, nhớ lấy.” Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

“Tiền bối, như thế nào mà ngươi càng nói, ta càng nghe không hiểu gì cả?” Diệp Tố Tố nghi ngờ hỏi.

“Thiếu chủ, mặc kệ chúng ta báo hay không báo, Tiên Cung cũng sẽ tra được Hàn tiền bối đã tới Thanh Hồ thành chúng ta, so với việc đợi đến lúc đối phương tra đến tận cửa cưỡng bức, không bằng chúng ta chủ động bẩm báo. Hàn tiền bối làm như vậy, là vì bảo toàn cho Thanh Hồ tộc chúng ta.” Khâu trưởng lão trầm mặc thật lâu, mở miệng nói ra.

“Sau khi các ngươi báo cáo, tất nhiên Tiên Cung sẽ đến dò xét, chỉ có để cho bọn chúng tìm được một chút tin tức chân thật hữu dụng, bọn hắn mới không làm khó Thanh Hồ tộc các ngươi.” Hàn Lập nhẹ gật đầu, lại nói.

Diệp Tố Tố nghe xong, lúc này mới chợt hiểu ra, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì cho tốt.

“Hàn tiền bối cao thượng, không chỉ cứu tộc trưởng, mà còn suy nghĩ cho bản tộc như thế. Lúc trước ta còn dùng lòng tiểu nhân để phỏng đoán, thật sự áy náy không chịu nổi.” Khâu trưởng lão đứng dậy, cung kính bái Hàn Lập, nói ra.

“Khâu trưởng lão không cần như vậy, đoạn thời gian này tại Thanh Hồ Thành được yên tĩnh an nhàn là điều khó có được, là Hàn mỗ đa tạ các ngươi mới phải.” Hàn Lập đưa tay nâng Khâu trưởng lão dậy, nói ra.

Trong khi nói chuyện, Đề Hồn đã quay trở về, gật đầu nhẹ với Hàn Lập.

Thấy Hàn Lập lập tức muốn đi, Diệp Tố Tố lại có chút không nỡ, đứng lên hỏi: “Tiền bối, ngày sau chúng ta còn có cơ hội gặp nhau chăng?”

“Hàn mỗ phiền toái quấn thân, không bằng không nên gặp lại.” Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, nói ra.

Hắn và Đề Hồn cùng đi vào trong nội viện, sau khi từ biệt một tiếng, trên thân hai người xuất hiện độn quang nối liền nhau lại, hóa thành một đạo lưu quang bắn vào không trung, lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Tố Tố nhìn cái sân trống rỗng, không khỏi có chút buồn vô cớ.

“Thiếu chủ, nếu có duyên, sẽ gặp lại đấy.” Khâu trưởng lão đi ra phía trước, nhẹ giọng nói.

Diệp Tố Tố nghe vậy, nhẹ gật đầu, trên mặt lại nhiều hơn một phần tiếu ý.

…

Đạo độn quang kia vạch phá màn trời bay về phía Bắc, cũng không đi quá xa, chỉ đi được mấy ngàn dặm ở trên một ngọn núi cao, liền hạ xuống phía dưới.

Thân ảnh Hàn Lập cùng Đề Hồn từ trong độn quang hiện ra, đứng ở bên cạnh vách núi, đưa mắt nhìn về phía xa.

“Chủ nhân, dừng lại đây liệu rằng có quá gần hay không?” Đề Hồn hỏi.

“Không sao, sau khi Thanh Hồ tộc báo cáo, tất nhiên Tiên Cung sẽ sai người đến dò xét, nếu bởi vì khoảng cách xa quá, người dò xét được phái tới không thể tìm thấy được, khi phục mệnh trở về sẽ nói rằng không thấy tung tích của chúng ta, như vậy cũng sẽ khiến cho Thanh Hồ tộc nhận phải phiền toái.” Hàn Lập lắc đầu, chậm rãi nói ra.

“Vẫn là chủ nhân suy nghĩ chu toàn.” Đề Hồn cười nói.

“Thanh Hồ tộc tuy rằng nhỏ yếu, nhưng tâm tính tộc nhân chất phác, không tranh quyền thế, hoàn toàn không giống với những Hồ tộc khi xưa ta đã từng nhìn thấy…” Hàn Lập nói tới chỗ này, bỗng nhiên dừng lại, trong mắt hiện lên một chút hồi ức.

Cũng không biết “Tiểu hồ ly” từng cùng mình đồng cam cộng khổ kia, hôm nay tại Man Hoang giới vực thế nào rồi?

“Chủ nhân, nếu như người có chút coi trọng Thanh Hồ nhất tộc, tại sao không giúp bọn họ một chút, ít nhất không để bọn họ bị loại mặt hàng như Kim Mã Tông quản chế?” Đề Hồn nhìn Hàn Lập một cái, nói ra.

“Chúng ta hôm nay bị phiên toái quấn thân, không thể liên lụy quá sâu với

Thanh Hồ Tộc, mặc kệ là lưu lại vật gì, đều rất có khả năng mang tai ương hủy diệt đến cho bọn họ, không thể không cẩn thận. Còn nhiều thời gian, nếu tương lai không có nhiều cấm kỵ băn khoăn như vậy nữa, thì lại đến xem Thanh Hồ tộc một chút." Hàn Lập thở dài, nói ra.

Hai người dừng ở đây một chút, sau đó Hàn Lập lấy ra một chiếc bích ngọc phi xa, mang theo Đề Hồn bay vào không trung, tiếp tục bay về hướng Bắc.

…

Hai ngày sau.

Trên không trung của Thanh Hồ thành, lơ lửng mấy chục chiếc chiến hạm Linh Chu màu vàng, linh quang bao phủ xung quanh, giăng đầy phù văn.

Xa xa có thể thấy được, tinh kỳ bay phấp phới trên boong, mấy nghìn giáp sĩ đang đứng nghiêm trang, thương kích như rừng.

Non nửa Thanh Hồ thành đều bị bao phủ dưới bóng của những chiến hạm, Hồ tộc trong thành ngửa đầu nhìn lên cảm thấy lạnh run run.

Giờ phút này, tại một tiểu viện ở chỗ xa xôi trong thành, có tám chín người đang đứng ở chính giữa.

Trong đó có một nam tử trung niên mặc cẩm bào màu trắng, hai tóc mai hơi bạc, đang ngồi ở bàn đá bên cạnh nội viện, ánh mắt hơi trầm xuống mà nhìn vườn hoa bên cạnh chứa đựng những đóa hoa diễm lệ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau lưng gã, có một thiếu niên mặc hoa phục thải y đang đứng cùng một đại hán áo đen lưng đeo quỷ đầu đại đao, chính là hai người Đào Cơ và Hắc Đao.

"Lúc trước, tặc nhân kia ở trong tòa tiểu viện chính giữa này sao?" Đào Cơ chau mày, mở miệng hỏi thăm.

Vài tên Thanh Hồ tộc nhân đứng phía sau nhao nhao gật đầu.

“Bẩm Tiên sứ, người kia lúc trước ở tại tiểu viện này, một mực bế quan không ra, không hiểu vì sao vào hai ngày trước đột nhiên vội vàng rời đi. Hôm qua chúng ta cũng mới biết được tin tức từ Kim Tê Thành, lập tức đi đến bẩm báo.” Diệp Loa mặc một thân váy lụa xanh vừa vặn tiến lên một bước, hơi hạ thấp người về phía bọn chúng, nói ra.

Diệp Tố Tố im lặng, đứng bên cạnh Khâu trưởng lão, không nói một lời.

“Ban đầu là ngươi mang tặc nhân kia về Thanh Hồ thanh sao?” Đào Cơ dời ánh mắt, rơi vào trên người Diệp Tố Tố, lạnh lùng hỏi.

Diệp Tố Tố nghe vậy trong lòng khẽ run lên, nhưng không có quá nhiều biến hóa trên mặt, trấn định đáp:

“Đúng vậy, ngày đó sau khi người kia xuất thủ cứu ta, vì báo đáp ân tình, ta liền mời hắn về ở tạm trong tộc. Chẳng qua không ngờ tới, hắn lại là… lại là tội phạm truy nã quan trọng của Tiên Cung.”

“Người kia đã ly khai vào hai ngày trước rồi, vì sao tới hôm qua các ngươi mới lên báo, chẳng lẽ là cố ý bao che hắn?” Đào Cơ bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, hỏi.

“Tiên Sứ không nên đùa giỡn chúng ta, tội lớn bực này, Thanh Hồ tộc chúng ta thật sự không đảm đương nổi. Thật sự là hôm qua chúng ta mới biết được tin tức hắn là tội phạm truy nã quan trọng từ Kim Tê Thành, liền lập tức đi tới bẩm báo, căn bản không dám trì hoãn chút nào.” Diệp Loa nghe vậy, liền vội vàng khom người bái xuống, sợ hãi nói ra.

“Mong Tiên Sứ minh giám!” Đám người Khâu trưởng lão cũng nhao nhao cúi người, thần sắc đại biến.

Diệp Tố Tố tuy rằng cũng bái xuống, nhưng trong lòng thầm oán giận không thôi, chỉ cảm thấy đám người Tiên Cung trước mắt này ra vẻ đạo mạo, nhưng xa xa không bằng Hàn tiền bối, nhìn như lạnh lùng xa cách, kỳ thực rất có khí độ.

“Hừ! có phải là trêu đùa hay không, đợi Lữ trưởng lão trở về sẽ biết, nếu hắn không phát hiện tung tích người kia đi về phía Bắc, tức là các ngươi đang nói dối, đến lúc đó, đừng trách Tiên Cùng xử các ngươi tội đồng mưu.” Đào Cơ cười lạnh một tiếng, hờ hững nói ra.

Đám người Khâu trưởng lão nghe vậy, nội tâm đều xiết chặt lại.

Dù sao thì Thanh Hồ tộc nhân cũng không phải giống như Diệp Tố Tố hoàn toàn tín nhiệm Hàn Lập, trong tâm bọn hắn đang lo rằng, nếu Hàn Lập không theo lời đi về phía Bắc, hoặc là không có để lại tung tích gì, như vậy Thanh Hồ tộc bọn họ hôm nay liền xong rồi.

“Nếu như hắn đã có ân với Thanh Hồ tộc các ngươi, vì sao các ngươi lại muốn báo cáo? Cái này chẳng phải là vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn hay sao?” Đúng lúc này, Đông Phương Bạch đột nhiên xoay người lại, hai mắt nhìn thẳng Diệp Tố Tố, hỏi.

Diệp Tố Tố bị gã nhìn chằm chằm như vậy, tâm thần lập tức căng thẳng, một loại cảm giác sợ hãi khó nói lên lời tập kích chạy lên não.

“Bẩm, bẩm báo Tiên Sứ… ta, chúng ta…” Miệng môi nàng run rẩy, ngay cả một câu nguyên vẹn cũng nói không nên lời.

Lúc này, một bàn tay trắng như ngọc bỗng duỗi tới, cầm lấy bàn tay lạnh buốt của Diệp Tố Tố, nhẹ nhàng nắm thật chặt.

Diệp Tố Tố không cần nhìn cũng biết là mẫu thân, tâm thần thoáng an ổn vài phần.

“Bẩm Tiên Sứ, người kia đúng thật là có ân với Thanh Hồ tộc, nhưng mà hắn đã ẩn núp trong tộc ta hơn trăm năm, chúng ta đã báo đáp ân tình, cũng bởi vì trong hoàn cảnh không biết rõ luật pháp Tiên Vực, đã xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.. Không nói đến quá khứ không biết gì, hôm nay đã biết rõ hắn là đào phạm truy nã, Thanh Hồ tộc chúng ta phân rõ lí lẽ, làm sao có thể không báo cáo? Cái này chẳng phải là hành vi bất trung bất nghĩa? Thanh Hồ tộc tuyệt đối không dám như thế.” Diệp Tố Tố ổn định lại tâm thần, dựa theo lý do thoái thác đã sớm nghĩ kỹ trước, đáp.

Đông Phương Bạch nghe xong, thần sắc trên mặt không biến hóa, ánh mắt cũng không có dời đi, vẫn gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Tố Tố, như là muốn nhìn ra chút manh mối từ thần sắc nàng.

------oOo------

Chương 1015: Diệt tộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: nobodyknow85

Dịch: Chưởng Thiên

Lúc này Diệp Tố Tố ngược lại không có chút hoảng hốt, mặc cho Đông Phương Bạch nhìn mình chằm chằm, vẫn cứ thản nhiên đối mặt, không hề sợ hãi.

Nàng nhớ lại những lời Hàn Lập nói lúc ly biệt hôm đó mà trong lòng không khỏi âm thầm bội phục, cảm thấy mọi việc xảy ra hôm nay tựa hồ đã nằm trong dự liệu của người kia, mình chỉ cần làm theo là được.

Lúc này chợt có tiếng xé gió truyền đến, một đạo độn quang từ trên cao phía xa bay vọt tới, đáp xuống bên trong tiểu viện phía dưới.

Độn quang thu liễm, hiện ra một lão giả gầy gò mũi dài tóc xám.

"Lữ trưởng lão, sao rồi?" Đông Phương Bạch ánh mắt hướng về phía lão giả, ngữ khí bình tĩnh.

"Hồi bẩm Cung Chủ, trên một ngọn núi phía bắc cách chỗ này hơn mấy ngàn dặm đã phát hiện chút khí tức còn lưu lại. Hàn Lập kia tựa hồ là đã dừng tại đó một chút, cũng đã thay đổi một loại Tiên khí linh chu phi xa khác. Sau đó hướng về phía bắc đi thêm vạn dặm, rất nhanh tiếp cận Kim Nguyên sơn mạch biên giới, dọc đường đi có một chút khí tức bạc nhược lưu lại, bất quá đều vô cùng mờ nhạt, hẳn đã sử dụng thủ đoạn nào đó cố ý che lấp hành tích. Do thuộc hạ vội vã trở về bẩm báo, nên chỉ kịp lưu lại chỗ kia một cái tiêu ký, không có tiếp tục truy tìm." Lão giả tóc xám bước lên phía trước, khom người thi lễ nói.

"Làm rất tốt." Đông Phương Bạch nhẹ gật đầu.

"Nếu thế thì bọn chúng không hề nói láo… Kẻ này quả thật giảo hoạt." Đào Cơ suy tư một lát, oán hận lẩm bẩm.

"Đi thôi!" Đông Phương Bạch lại quay đầu nhìn Diệp Tố Tố một chút, mặt không biểu tình buông một câu rồi thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Đào Cơ bọn người thấy thế cũng nhao nhao độn quang phi thân rời đi.

Trong tiểu viện phút chốc chỉ còn lại đám người tộc Thanh Hồ đang bốn mắt nhìn nhau, không ai dám mở miệng nói chuyện.

Lòng bàn tay Diệp Tố Tố đã sớm ướt đẫm mồ hôi, nàng thoáng nhìn mẫu thân bên cạnh, rồi lại ngửa đầu nhìn lên đám chiến hạm lít nha lít nhít trên trời, nghi hoặc trong lòng ngày càng đậm, rốt cuộc vị Hàn tiền bối này là người thế nào, mà lại có thể buộc tiên cung phải dùng đến đại trận bực này đối đãi?

Thân hình đám người Đào Cơ nhao nhao lóe lên đáp xuống trên boong một chiến hạm, chỉ thấy Đông Phương Bạch đang đứng ở một bên cạnh mạn thuyền, cúi đầu nhìn xuống thành Thanh Hồ phía dưới.

Chờ cho bọn Đào Cơ tới gần, lão đột ngột mở miệng:

"Diệt tộc!"

"Cái gì? Bọn chúng…" Đào Cơ nghe vậy liền biến sắc, miệng cuống quít lắp bắp.

Hắn vốn định nói tộc Thanh Hồ không có bao che Hàn Lập, nhưng vừa mới thốt ra được một nửa liền lập tức thức thời ngậm miệng.

Tộc Thanh Hồ có bao che Hàn Lập hay không đối với Đông Phương Bạch không hề quan trọng, chủ yếu là phải giữ kín hành tung của Hàn Lập, tuyệt đối không thể để lộ mảy may, nếu chẳng may sơ suất dẫn tới sự chú ý của những kẻ khác, lão làm sao có thể độc chiếm công lao tìm về Chưởng Thiên

Bình?

"Tuân lệnh!" Hắc Đao không nói hai lời, lập tức ôm quyền lĩnh mệnh.

"Làm sạch sẽ một chút, chớ để lại bất kỳ vết tích gì, nếu không một khi bị Tiên Ngục truy ra, sẽ rất phiền phức." Đông Phương Bạch nhắc nhở.

"Vâng!" Hắc Đao lên tiếng, rồi quay người rời đi.

"Đào trưởng lão! Lữ trưởng lão! Mang theo đại quân tốc độ quá chậm, mục tiêu cũng quá lớn, hai ngươi theo ta truy kích." Đông Phương Bạch suy nghĩ một lát rồi tiếp tục phân phó.

"Vâng!" Lữ Vân cũng không nhiều lời, chỉ cung kính đáp.

Đào Cơ hơi do dự một chút, tựa hồ muốn nói điều gì nhưng lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng đáp ứng: "Được!".

Đối với thực lực khủng bố của Hàn Lập, gã đã tự mình thể nghiệm trực quan, vậy nên nếu như có thể, gã vẫn hi vọng mang thêm càng nhiều người càng tốt, đương nhiên giờ đã có Đông Phương Bạch tự mình xuất thủ, bản thân gã hẳn là cũng không cần phải nhúng tay, cho dù không thể tự mình ra tay kết liễu cừu địch, nhưng có thể chứng kiến tận mắt cũng tốt.

Đông Phương Bạch vung tay lên, trước người lão dâng lên một mảnh bạch quang, từ đó hiện ra một chiếc phi toa màu trắng dài khoảng mười trượng, quanh thân dày đặc phù văn, linh quang rạng rỡ, nhìn qua cũng biết là một kiện Tiên khí nhập phẩm không thể nghi ngờ, hơn nữa phẩm giai không hề thấp.

Lão dẫn đầu phi thân lên, nhẹ nhàng đáp xuống phi toa, hai người Đào Cơ không dám thất lễ, cũng vội vã bay lên bám sát phía sau lão.

Lữ Vân sau đó chỉ tay về một hướng nhất định, trên thân phi toa lập tức bạo khởi bạch quang, rồi hóa thành một vầng kiêu dương chói lòa, phi toa bay vọt ra từ trong quầng sáng, rồi đột ngột phá không biến mất không rõ tung tích.

Mà đội ngũ chiến hạm vàng óng đang lơ lửng trên bầu trời thành Thanh Hồ chợt đại động linh quang, tầng tầng phù văn khắc họa quanh thân chúng nhao nhao sáng lên, lần lượt từng chiếc chiến hạm chậm rãi xoay chuyển nhắm xuống thành trì bên dưới.

Toàn bộ pháp trận công kích trên thân chiến hạm đồng loạt khai mở, một cỗ uy thế hủy thiên diệt địa bao phủ cả một mảnh thiên địa.

Sau đó, chuyện thành Thanh Hồ bị thiên tai tập kích, bị đại hỏa thiêu đốt cứ thế lan truyền.

…

Thoáng một cái, đã hơn nửa năm qua đi.

Ở phía bắc Kim Nguyên Tiên Vực, có một nơi mà thủy hệ vô cùng phát triển với ba con sông lớn là sông Long Giang, Nguyên Giang và sông Thủy Dạng, chúng tụ hội dưới chân núi Sơ Bề, tạo thành một cái hồ rất lớn chừng mấy ngàn dặm vuông, gọi là hồ Tam Giang.

Tương truyền, nguyên bản tại hồ Tam Giang này vốn có mấy trăm tòa sơn phong trùng trùng điệp điệp, nối liền với núi Sơ Bề nằm bên hồ kia, tạo thành một nhánh hướng ra phía bắc của Kim Nguyên sơn mạch, phía trên sơn mạch từng tồn tại một quần thể kiến trúc với quy mô không nhỏ, do tông môn Tiên gia nào đó kiến tạo.

Có điều, không rõ bao nhiêu vạn năm trước, nơi đây đã bạo phát một trận đại chiến, tông môn Tiên gia nọ vốn tu kiến ở nơi này đã bị người ta triệt để diệt môn, hơn phân nửa tòa sơn phong bị hủy diệt trong giao chiến, toàn bộ chìm vào trong lòng đại địa.

Trải qua năm tháng dài đằng đẵng cùng với vô số thay đổi diễn hóa, ba con sông lớn bao gồm sông Long Giang đã lần lượt thay đổi lộ tuyến lòng sông rồi tụ tập cả ở đây, đoạn lĩnh tàn phong tất cả đều bị vùi lấp, dưới nước cũng không có chút dấu vết.

Mặc dù Tiên tông nọ không còn nữa, nhưng trên núi Sơ Bề vẫn lưu lại rất nhiều kiến trúc di tích năm xưa, đại bộ phận trong đó đều bị Sơ Lưu Tông, một tông phái mới thành lập khoảng mấy chục vạn năm chiếm cứ, sau đó lại trải qua xây dựng đổi mới khiến cho nơi đây hoàn toàn khác xưa.

Có điều, do đã trải qua biết bao nhiêu vạn năm thời gian bào mòn, nên những gì Sơ Lưu tông chiếm được có điểm đổ nát thê lương, Tiên gia bảo vật còn sót lại đương nhiên cũng có, nhưng cũng chỉ là chút phế phẩm đại lãng đào sa (*).

(*) sóng lớn đãi cát

Lại nghe nói, dưới đáy Tam Giang Hồ ngược lại vẫn còn một số tiên phủ bị phá toái năm xưa, xung quanh vẫn tồn tại trận pháp che chở, có khả năng bên trong vẫn lưu lại một số bảo bối Tiên gia chưa từng bị người phát hiện.

Sơ Lưu Tông sau khi khai tông lập phái ở nơi này, liền thuận lý thành chương bao quát cả khu vực hồ Tam Giang vào phạm vi thế lực nhà mình, nhưng bởi vì thực lực bản thân không tốt, nên cũng không dám thật sự đứng lên độc chiếm phong cấm, trải qua quá trình khai phát sau này, bọn họ sửa chữa những tiên phủ còn lưu lại dưới hồ một chút, lại xây lên từng tòa long cung thủy phủ cho tu sĩ tu luyện, dùng để thuê.

Cao đẳng tu sĩ tu vi cao cường đối với chút thiên địa linh khí ít ỏi trong thủy phủ dạng này tự nhiên chướng mắt, nhưng rất nhiều tu sĩ Chân Tiên, đặc biệt là những người tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, hoặc là pháp tắc Thủy thuộc tính, rất ưa thích cư ngụ lâu dài ở nơi này.

Tiền thuê tuy không nhiều, nhưng lại là tế thủy trường lưu, dựa vào điểm này đã khiến cho Sơ Lưu tông không khỏi có chút dương dương tự đắc.

Một ngày nọ, trong sảnh đón khách thuộc điện Trí Phong trên núi Sơ Bề xuất hiện một thanh niên tu sĩ thân hình cao lớn, dung mạo phổ thông, vừa vào cửa liền muốn tìm trưởng lão chấp sự, nói muốn thuê một tòa thủy phủ để tu luyện.

Đương nhiên, thanh niên này, không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Trưởng lão chấp sự là một lão giả mập mạp với gương mặt tròn, ngũ quan có vẻ hiền lành, mắt thấy tướng mạo người mới tới bình thường, quần áo lại càng phổ thông, khí tức cũng không mấy cường đại, măc dù vẫn chưa tỏ ra lãnh đạm, nhưng trong lòng đã âm thầm khinh thị.

"Quý khách muốn thuê thủy phủ a? Tới thật đúng lúc, thủy phủ còn trống trong hồ Tam Giang này hiện chỉ còn sót lại ba khu, ta đây liền cầm dư đồ đến cho quý khách chọn lựa." Lão giả tươi cười tiến lên đón tiếp.

"Không vội, nghe nói trong hồ Tam Giang này vẫn còn hơn mười tòa thủy phủ chưa có mở ra,, bachhngocsach, ta đang muốn chọn lựa một trong số đó." Hàn Lập khoát tay ngăn cản lão giả, vừa cười vừa nói.

Trên thực tế, số lượng thủy phủ dưới hồ Tam Giang chính xác rất nhiều, nhưng trải qua vài vạn năm gần đây khai phát chỉnh lý, đại đa số đều đã được mở mang, chỉ còn lại một số ít có cấm chế Tiên gia vô cùng lợi hại phong ấn, lấy thực lực hiện tại của Sơ Lưu Tông vẫn không tài nào mở ra.

Nhưng Sơ Lưu Tông cũng không chịu tổn hao trọng kim thuê cao nhân từ bên ngoài đến phá trận, ngược lại ban bố rộng rãi rằng: chỉ cần bỏ một khoản tiền thuê tương đương những thủy phủ khác, liền có tư cách vào ở những thủy phủ chưa mở kia.

Có điều, có thể thật sự đi vào hay không, còn phải xem bản sự của người thuê.

Về phần những đồ vật đoạt được bên trong, chỉ cần không ảnh hưởng đến sự tồn tại thủy phủ, liền thuộc về người thuê.

Trong một đoạn thời gian khá dài ban đầu, thường xuyên có tu sĩ đến thuê loại thủy phủ chưa mở này, nhưng tuyệt đại đa số đều thất bại, chỉ lác đác vài người thật sự khai mở được loại thủy phủ này, hơn nữa, vì mở ra thủy phủ đã khiến không ít kẻ phải bỏ mình, có vào mà không có ra.

Trong lịch sử từng có một số ít người may mắn mở ra thủy phủ, thắng lợi trở về, nhưng bởi vì để lộ tin tức, bị tu sĩ sơn dã nghe ngóng được rồi liên

thủ vây giết, kết cục đều rơi vào cảnh chết không có đất chôn.

Chỉ cần không phạm đến thế lực của Sơ Lưu Tông, đối với những chuyện như vậy bọn họ cũng lười quản, dù sao trước đó cũng đã nhắc nhở những người muốn đi khai mở thủy phủ rằng sinh tử các người tự lo.

Đương nhiên, dù không thành công vào ở, số tiền thuê kia cũng không mảy may giảm bớt, kể từ đó, Sơ Lưu tông bắt đầu thu được lợi ích từ việc cho thuê những thủy phủ chưa khai mở này, so ra còn nhiều hơn không ít những thủy phủ đã khai mở.

Dù sao tại tu tiên giới xưa nay không hề thiếu những kẻ muốn lấy nhỏ thắng lớn, bất chấp mạo hiểm tìm kiếm cơ duyên tạo hóa!

Nhưng việc này cũng không duy trì được lâu.

Càng về sau, đại đa số tu sĩ dần dần nhìn rõ chân tướng, không còn hào hứng tới đây mạo hiểm nữa, vậy nên những kẻ giống như Hàn Lập đây, vừa chân ướt chân ráo đến nơi đã mở miệng đòi thuê thủy phủ chưa có người khai mở, vị chấp sự trưởng lão này dù tư lịch rất sâu cũng đã lâu không gặp.

"Ha ha, dễ thôi, dễ thôi! Xin mời quý khách ngồi xuống bên này đợi một lát, muốn thuê thủy phủ chưa có người khai mở, cũng cần phải xem xét dư đồ rồi mới chọn lựa một cái. Phiền ngươi đợi một chút để ta đi lấy." Lão giả mặt tròn dẫn Hàn Lập đi vào đại sảnh tọa hạ, rồi xoay người đi lấy dư đồ.

Ngay trước lúc quay đi, lão giả đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, vẫn còn chưa thỉnh giáo quý tính đại danh?"

"Hàn Lập." Hàn Lập cũng không ngẩng đầu lên, tùy tiện đáp.

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu, hạnh ngộ, hạnh ngộ." Lão giả nghe xong mới gật gù, xoay người đi.

Một lát sau, lão giả mặt tròn mới lục tục về lại trong điện, đem theo một tấm dư đồ khu vực dưới nước hồ Tam Giang trải ra trên mặt bàn, trình bày sơ lược cho Hàn Lập vị trí phân bố của các thủy phủ, cùng với tình huống

cho thuê hiện tại.

Hàn Lập một bên nghe lão giả giảng giải, một bên dán mắt nhìn lên mảnh dư đồ, băn khoăn đứng dậy.

------oOo------

Chương 1016: Vừa đi liền quay về

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nơi đây hẳn là một chỗ Thủy Phủ chưa mở hả?" Sau một lúc lâu, Hàn Lập đột nhiên đưa tay chỉ một khu vực phía dưới cùng của địa đồ, mở miệng hỏi.

"Không sai, nơi đây đúng là như vậy. Chỉ là thứ cho ta nói thẳng, quý khách nếu nhìn trúng nơi này, ta khuyên không nên thử, sẽ không có ý nghĩa gì." Lão giả mặt tròn liếc Hàn Lập một cái, cười khoát tay áo nói.

"Tại sao?" Hàn Lập ngạc nhiên hỏi.

"Quý khách chớ trách, ta cũng là không muốn nhìn thấy ngươi công dã tràng lấy giỏ trúc múc nước, mới có tâm nhắc nhở. Chỗ Thủy Phủ này, đừng nói là tu sĩ Chân Tiên, dù là tu sĩ Kim Tiên hậu kỳ cũng đã tới mấy người, muốn thử mở ra. Kết quả ngươi đoán thế nào? Cấm chế trên cửa chính này có thể ngăn lại tất cả mọi người, trong đó còn có hai tên xui xẻo định cưỡng ép phá cấm, kết quả phát động lực lượng cấm chế phản phệ, một người trọng thương, một người thậm chí uổng phí tính mạng, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể trốn thoát." Lão giả mặt tròn lắc đầu, thở dài nói.

"Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu nhắc nhở. Tại hạ ngược lại am hiểu một chút cấm chế pháp trận, tự tin dù không thể khai phủ, cũng có vài phần lực lượng tự bảo vệ mình. Vậy nên đạo hữu cứ việc yên tâm, ta vẫn chọn nơi này." Hàn Lập tỏ vẻ đã hiểu, nói ra.

"Cái này... Vậy ta chúc quý khách đại thành, lát nữa đạo hữu giao nộp phí tổn, ta sẽ sai người mang ngươi đến đó." Lão giả mặt tròn thấy thế, không tiếp tục khuyên nhủ nữa, mở miệng nói ra.

Dù sao, bản thân lão đại biểu cho lập trường tông môn, đã có nghĩa vụ thông báo cho khách biết, còn khách lựa chọn thế nào lão cũng không xen vào, nếu nói quá nhiều, ngược lại sẽ làm cho người ta nghi kỵ có dụng ý khác, ngược lại không hay.

Chờ Hàn Lập giao nộp phí tổn xong, lão giả mặt tròn cũng không nói chuyện với hắn nữa, chỉ gọi một thiếu nữ môi hồng răng trắng áo đỏ thẫm, phân phó vài câu, sai nàng dẫn Hàn Lập tiến về ven hồ Tam Giang.

Thiếu nữ kia cũng không xinh đẹp, chỉ là hai bên má có hai cái lúm đồng tiền nhỏ, lúc tươi cười, làm cho người xem cảm thấy thập phần gần gũi.

Hai người Hàn Lập và thiếu nữ phi thân tới phía dưới Sơ Bề Sơn, đi dọc theo một đường nhỏ bên hồ, đi đến ven hồ.

"Ta xem quý khách cũng không giống dạng người ngốc nghếch, sao lại lựa chọn tòa Quỷ Sầu phủ này?" Thiếu nữ tựa hồ cũng có tính cách cởi mở, không giấu được lời nói, đi ở phía trước dẫn đường, nhịn không được hỏi.

"Quỷ Sầu phủ? Xin chỉ giáo cho, mong rằng cô nương nói cho ta biết một chút." Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Chính là Thuỷ Phủ quý khách chọn, là vì từ khi Thủy Phủ này công khai đến nay, từ xưa đến nay một mực không người nào có thể vào được, ngược lại có không ít người bị thương, thậm chí uổng phí tính mạng, quả thực là "Quỷ Kiến Sầu"! Cho nên chúng ta đặt cho nó cái tên là "Quỷ Sầu phủ". Đúng rồi, nó còn chưa có tên chính thức, nếu quý khách có thể mở ra được, ngược lại có thể đặt cho nó cái tên vui vẻ một chút a." Ngữ khí thiếu nữ có vài phần trêu chọc, giải thích.

"A, "Quỷ Sầu phủ" cái tên này không tệ, vậy gọi tên này đi." Hàn Lập nghĩ lại, nghiêm túc nói ra.

"Này... Không phải tiểu bộc này nói nhiều, chuyện đặt tên, hay là chờ quý khách mở Thủy Phủ ra được rồi hãy nói. Ài... Quý khách nếu nguyện ý nghe ta khuyên một câu, lát nữa xuống đáy hồ, cũng đừng mạnh mẽ chống đỡ, làm những cấm chế kia phản phệ, nên tranh thủ thời gian buông tay trở

về, chớ có cưỡng cầu." Thiếu nữ tựa hồ nghĩ đến cái gì, khuyên can nói.

"Được, ngươi tên là gì?" Hàn Lập liếc thiếu nữ một cái, cười hỏi.

Thiếu nữ nghe vậy, hơi sững sờ, tựa hồ qua nhiều năm như vậy, đã gặp nhiều khách quý, cho tới bây giờ đều chỉ coi nàng là người dẫn đường, chưa có ai hỏi về tên của mình.

"Tiểu bộc gọi là Hồ Tiểu Thành." Chần chờ một chút, thiếu nữ có chút xấu hổ mở miệng nói.

"Tiểu thành... Có một chút thành tựu, tiểu phú tức an, ngược lại có thể an ổn cả đời, tên rất hay." Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật gật đầu, chậm rãi nói ra.

Dứt lời, hắn liền trầm mặc xuống, nhưng trong lòng không khỏi thở dài một tiếng, lại nghĩ tới một cái tên khác, Diệp Tố Tố.

Ngay tháng trước, hắn thăm dò được một tin tức:

Nghe nói nửa năm trước, một ngày đột nhiên Thanh Hồ Thành bị thiên tai tập kích, cả tòa thành bốc cháy, người và súc vật trong thành đều bị diệt, không ai sống sót.

Hắn nghe xong thoáng suy nghĩ lại, tính toán thời gian một chút, tự nhiên biết đã phát sinh chuyện gì, cho nên hôm nay mới có hành trình Tam Giang hồ này.

Thiếu nữ thấy thần sắc Hàn Lập khác thường, cũng thức thời không tiếp tục nhiều chuyện nữa, chỉ im lặng đi phía trước dẫn đường.

Đi đến một quảng trường bên bờ Tam Giang hồ, gió nhẹ mát lạnh thổi qua mặt hồ, làm Hồ Tiểu Thành cảm thấy thoải mái dễ chịu, nhịn không được duỗi lưng một cái, hít sâu một hơi.

Hàn Lập nhìn sóng ánh sáng lăn tăn trên mặt hồ, cảm giác thoái mái dễ chịu đã lâu không có, những lo lắng quanh quẩn trong lòng cũng giảm đi vài

phần.

"Quý khách, đã đến. Từ chỗ thuỷ vực này, một mực đi xuống chưa đến ngàn trượng, là đến Quỷ Sầu phủ." Hồ tiểu thành đưa lưng mỏi ra sau, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, nói ra.

"Làm phiền rồi. Phiền ngươi ở đây chờ một chút, ta đi một lát sẽ về." Hàn Lập gật gật đầu, nói ra.

Dứt lời, hắn không đợi Hồ Tiểu Thành trả lời, thân hình lướt lên, nhảy vào trong hồ nước.

"Bõm..."

Kết quả trong miệng Hồ Tiểu Thành chưa kịp thốt ra một tiếng, đã không thấy bóng dáng Hàn Lập.

Nàng có chút bất đắc dĩ bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: "Tại sao lại vội vã như vậy, ta còn chưa nói mấy điểm cần chú ý, bất quá câu "Đi một lát sẽ về" ngược lại có chút phong phạm Đại Tông Sư, nói không chừng..."

Nói đến đây, nàng không nói nữa, dù sao nơi đây chính là Quỷ Sầu Phủ, nơi làm cho Kim Tiên gãy kích mà quay về. Vị khách quý này thoạt nhìn bình thường, chỉ sợ tu vi không cao, nhiều nhất chỉ là Chân Tiên cảnh hậu kỳ a? Làm sao có thể mở Thủy Phủ này ra, quả thực là người si nói mộng!

"Chỉ hy vọng hắn biết khó mà lui, bình an trở về a." Hồ Tiểu Thành vừa nói một câu, mặt hồ phía trước đột nhiên nổi lên một đoàn sóng nước, một đạo nhân ảnh lập tức đáp xuống bên cạnh nàng.

Thiếu nữ dùng sức dụi hai mắt, thấy rõ người bên cạnh chính là Hàn Lập, trước hơi sững sờ, sau đó lập tức cười nói:

"Nhanh như vậy đã trở lại? Ta còn tưởng ngươi ít nhất phải thử nghiệm mấy canh giờ mới buông tha, bất quá cũng tốt, ít nhất không bị cấm chế vây khốn, thật đúng là mạng lớn a."

"Tiểu cô nương này, tuổi không lớn, nội tâm ngược lại rất thẳng thắn. Nhanh đi gọi các trưởng lão ngươi tới, nói ta muốn giao nộp phí tổn khai phủ." Hàn Lập đưa tay điểm một cái lên trán Hồ Tiểu Thành, mỉm cười nói ra.

"Cái gì... Ngươi nói là đã..." Hai mắt Hồ Tiểu Thành trợn tròn, khó tin nói ra.

"Mau đi đi." Hàn Lập từ chối cho ý kiến, cười cười nói.

Hồ Tiểu Thành lúc này mới lắc đầu, quay người bay vút về hướng Sơ Bề Sơn.

Không lâu sau, trưởng lão mặt tròn đồng dạng vẻ mặt tràn đầy kinh nghi, mang theo Hồ Tiểu Thành bay trở về bên hồ.

Lão tự xuống nước kiểm tra một lần, rốt cuộc mới tin tưởng Hàn Lập đã phá vỡ cấm chế Thủy Phủ nơi này, lập tức vẻ mặt không thể tin nổi, nhưng sự thật ở ngay trước mặt, lão không được phép không tin, tuy rằng trên mặt không biểu hiện quá nhiều, nhưng trong lòng tự nhiên nhấc lên một trận dời sông lấp biển.

Lúc Hàn Lập giao nộp một khoản Tiên Nguyên thạch, khuôn mặt trưởng lão mặt tròn tràn đầy vẻ vui mừng nói:

"Tòa Thủy Phủ này trong vòng ba năm, đều thuộc về Hàn đạo hữu. Như lúc trước đã nói, tất cả sản phẩm bảo vật, chỉ cần không liên quan đến tục tồn Thủy Phủ, đều thuộc về đạo hữu."

"Đa tạ." Hàn Lập ôm quyền nói ra.

"Đúng rồi, Thủy Phủ này mở ra, mong rằng đạo hữu ban cho một cái tên." Trưởng lão mặt tròn gật gật đầu, nói thêm.

Hàn Lập nhìn thiếu nữ một chút, nói ra: "Gọi là Quỷ Sầu phủ đi."

Trưởng lão mặt tròn nghe vậy hơi cứng lại, cũng không nói gì nữa gật gật

đầu, sau đó muốn cáo từ rời đi.

"Tiểu Thành, ngươi tạm thời đi theo hầu hạ bên cạnh Hàn đạo hữu, nếu ngài có bất kỳ nhu cầu gì, phải báo gấp cho tông môn biết." Trước khi đi, lão dặn dò thiếu nữ.

"Tuân mệnh." Hồ Tiểu Thành vội vàng thi lễ, nói ra.

Hàn Lập cũng không cự tuyệt, chỉ hơi hơi gật gật đầu.

"Như thế nào, có muốn đi Quỷ Sầu phủ nhìn xem một chút không?" Đợi đến lúc trưởng lão mặt tròn rời khỏi, Hàn Lập mới nói với Hồ Tiểu Thành.

Nàng nghe vậy, vội trùng điệp gật gật đầu.

Hàn Lập đưa một trảo nắm lấy bả vai Hồ Tiểu Thành, trên thân hai người đồng thời bao phủ một tầng thanh quang, thả người nhảy lên, liền rơi vào trong hồ.

Tầng nước phía trên hồ, vẫn còn có ánh mặt trời chiếu xuống, càng đi xuống, càng trở nên âm u.

Hồ Tiểu Thành lúc trước dẫn đường, cũng đã đi tới những Thủy Phủ khác, chỉ là chưa bao giờ đi xuống sâu như giờ, trên đường đi mở to hai mắt nhìn bốn phía.

Trong hồ nước, khắp nơi đều có từng toà sơn phong đứt gãy, có cái còn thoáng bảo trì nguyên trạng, có cái lại nứt vỡ bốn năm phần, hoá thành những đồi thấp.

Trên những ngọn núi này, rải rác lộ ra từng đoàn quang mang, cẩn thận nhìn lại liền thấy các loại quang mạc khắp nơi, bên trong được che phủ, chính là từng toà Thuỷ Phủ đã được mở ra.

Phần lớn những Thủy Phủ này đều cách nhau cực xa, thoạt nhìn giống như từng ngôi sao sáng trong bầu trời đêm.

Hàn Lập mang theo Hồ Tiểu Thành một đường đi xuống đáy hồ, đi tới trước một sườn núi nhỏ thoạt nhìn cao cỡ vài chục trượng.

Hồ Tiểu Thành ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy đỉnh sườn núi nhỏ, bao phủ một tầng quang mạc, bên trong mơ hồ có thể thấy một toà sân nhỏ hẹp dài xây dựa vào thế núi.

Hàn Lập nắm cánh tay nàng, thân hình nhảy lên, bỗng nhiên phá vỡ sóng nước, nhảy vào trong tầng quang mạc kia.

Tiến vào quang mạc, cảm giác hồ nước bao bọc chung quanh lập tức biến mất.

Hai người rơi xuống một quảng trường trước sân nhỏ, Hàn Lập lập tức triệt hồi quang mạc bao phủ trên người bọn họ.

"Tổ Sư đường... Nơi đây lại là Tổ Sư đường tông môn?" Hồ Tiểu Thành nhìn một tấm biển trên cửa chính trước sân nhỏ, kinh ngạc kêu lên.

"Bằng không thì ngươi cho rằng, vì sao qua nhiều năm như vậy, lại không có người nào có thể phá vỡ cấm chế nơi đây?" Hàn Lập cười nói.

"Đã như thế, quý khách làm thế nào phá vỡ được cấm chế nơi đây?" Hồ Tiểu Thành không nghĩ ngợi hỏi.

"Ta xem nhiều sách." Hàn Lập cười đáp.

Pháp trận bảo vệ toà Tổ Sư đường này, hắn thật đúng là đã xem qua trên sách cổ, huống hồ dù sao cũng không phải là đại trận hộ sơn, thêm nữa hắn vốn am hiểu một ít thủ đoạn phá cấm, phá giải tự nhiên không cần quá phí công phu.

"Lần này quý khách đúng là kiếm bộn rồi! Nghe nói trong Tổ Sư đường, đồng dạng đều cung phụng bí điển tông môn và trọng khí..." Vẻ mặt Hồ Tiểu Thành cực kỳ hâm mộ nói.

------oOo------

Chương 1017: Chờ người

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*

"Bí điển có lẽ là có, trọng khí thì đừng nghĩ tới, gặp phải họa diệt môn, ngay cả ngọn núi đặt Tổ Sư đường cũng người ta một kiếm gọt xuống, nếu có bảo vật trấn phái đã sớm xuất ra ngăn địch, sẽ không lưu lại trong Tổ Sư đường đâu." Hàn Lập vừa đi lên bậc tam cấp mở hai cánh cửa đại môn màu đen ra, vừa nói.

"A... Như vậy thì thật đáng tiếc." Thiếu nữ có chút thất vọng nói.

Nhưng mà rất nhanh sau đó nàng lại cao hứng lên nói: "Có bí điển cũng rất tốt, công pháp thượng đẳng tu luyện đều rất trân quý, nếu tìm được vài bộ, chuyến đi này cũng coi như không tệ a."

"Kẹt kẹt" một âm thanh vang lên.

Sơn môn Tổ Sư đường đã phủ bụi không biết bao nhiêu năm tháng chậm rãi mở ra, lộ ra một sân vườn dài và hẹp, ở giữa đình viện trống trơn, chỉ đặt một cái vạc đồng lớn màu xanh, phía trên mọc đầy rêu xanh.

Đi tới gần xem xét, Hàn Lập phát hiện bốn phía cái vạc lớn khắc một ít phù văn phong cách cổ xưa, trong vạc chứa non nửa nước xanh, phía trên nổi lơ lửng một đóa hoa súng màu xanh sẫm, tỏa ra từng trận lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính nồng đậm.

"Oa, hơi nước thật nồng nặc..." Tu vi Hồ Tiểu Thành mới chỉ là Nguyên Anh kỳ, cảm thụ với pháp tắc chi lực không sâu, kinh ngạc kêu lên.

"Xem ra, vẫn còn có chút đồ tốt ở đây." Hàn Lập cười một cái nói.

Hắn đưa tay vung lên, cái vạc lớn màu xanh kia bị một tầng ánh sáng màu

trắng bao bọc, rồi biến mất không thấy gì nữa, bị thu vào trong Động Thiên Hoa Chi.

Hai bên sân vườn, có hai cái hành lang rộng rãi, thông tới một tòa đại điện phía cuối sân vườn.

Tòa đại điện này tựa hồ chỉ là tòa sảnh chính dùng để nghị sự, bên trong ngoại trừ trưng bày một cái bồ đoàn đã mục nát, cũng không có vật gì khác nữa, có vẻ hơi trống rỗng.

Xuyên qua sảnh chính này, phía sau là một cái tiểu viện, diện tích lớn hơn khu vườn lúc trước nhiều, toàn bộ dùng đá trắng lát thành, nhìn giống như là một khu Diễn Võ Trường không lớn không nhỏ.

Phía sau Diễn Võ Trường, chính là tòa kiến trúc trọng yếu nhất của toàn bộ Tổ Sư đường.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên cửa vào đại điện, treo một tấm biển màu son, bên trên khắc bốn chữ "Nguyên Viễn Lưu Trường". (*)

(*): Nơi bắt nguồn của dòng nước lớn

Đi vào trong điện, nhìn thấy phía đối diện là một bàn thờ trên cao lặng lẽ, gồm có chín tầng.

Trên bàn thờ, trưng bày từng khối mộc bài mạ vàng hình chữ nhật, phía trên khắc hoa văn mười phần tinh xảo, tạo hình cũng không phải là hình dáng linh bài tổ tiên phổ thông, mà là loại Trường Sinh bài dùng để nuôi dưỡng người sống.

Hàn Lập nhìn thấy bên dưới linh bài khắc các số thứ tự rõ ràng, có tổng cộng có hơn tám mươi người, tất cả đều là chưởng môn cùng các trưởng lão trong tông.

Trên tầng dưới cùng bàn thờ, trưng bày hai quyển sách kim ngọc rất dày, phía trên còn bao phủ một tầng lưu quang màu vàng.

Hàn Lập tiến lên xem xét một chút, phát hiện phía trên đều có lưu lại cấm chế phong ấn, chỉ là do trải qua niên đại quá xa xưa, linh lực không tốt, đã yếu ớt mười phần.

Hắn tiện tay phá giải cấm chế, lật xem một chút, phát hiện hai quyển sách này đều không phải là công pháp bí điển gì.

Một trong số đó, ghi chép một loạt các sự kiện lớn của tông môn từ khi xây dựng đến lúc diệt môn, có thể xem là điển tịch lịch sử tông môn”.

Còn quyển sách khác là đại điển gia phả tông môn, ghi chép tất cả danh tự từ tổ sư sáng lập ra môn phái cho đến các nội ngoại môn đệ tử.

"Nguyên lai tông môn này gọi là Thanh Tịnh tông a, truyền thừa lâu như vậy, còn không thể tránh khỏi họa diệt môn..." Hồ Tiểu Thành nhịn không được thở dài nói.

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi nhớ tới Chân Ngôn môn cùng Minh Hàn Tiên Phủ, chẳng phải đều giống như Thanh Tinh tông này, đột nhiên gặp phải tai bay vạ gió, đều bị hủy diệt cả.

Hắn nhìn về phía tầng cao nhất bàn thờ, ánh mắt lóe lên, chợt phát hiện ra khối trường sinh bài viết chữ "Thường Thanh Lưu" kia có chút cổ quái, liền cách không mạnh mẽ bắt lấy nó.

Trường sinh bài "Sưu" một tiếng bay xuống, bị Hàn Lập nắm trong tay.

Trong đôi mắt của hắn tử quang lấp lóe, sau khi nhìn một lát, khóe miệng nhếch lên, đưa tay điểm trên thân lệnh bài một cái.

Sau một lát, trên trường sinh bài sáng lên một mảnh thanh quang, một miếng ngọc giản ẩn tàng trong đó bay ra.

Hàn Lập lấy đi ngọc giản, sau đó lấy tay vung lên đưa trường sinh bài đặt lại chỗ cũ.

"Cái này là tông môn bí điển?" Hồ Tiểu Thành ở một bên thấy ngạc nhiên,

mở to hai mắt nhìn hỏi.

"Không sai. Đúng là công pháp của Thanh Tinh tông, gọi là « Vô Hình Lục »." Hàn Lập đưa ngọc giản đặt lên mi tâm dò xét một lát, sau đó gật đầu nhẹ nói ra.

"Ta còn lo lắng quý khách lần này đi tay không một chuyến, không tìm được bảo bối gì, mất bao công sức cùng một khoản tiền lớn vô ích, hiện tại có bí điển này, ta cũng an tâm." Hồ Tiểu Thành vui mừng nói.

Hàn Lập nghe vậy hơi sững sờ, khóe miệng cũng cười nhiều thêm một chút.

Hắn mang theo Hồ Tiểu Thành, tra xét toàn bộ Tổ Sư đường một lần, phát hiện đúng là không có thêm bảo vật gì khác nữa, còn thiếu nữ bên cạnh vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Bất quá Hàn Lập lại cũng không cảm thấy thua thiệt gì, quyển « Vô Hình Lục » kia chính là công pháp tu luyện Thủy thuộc tính pháp tắc, mặc dù không có tác dụng lớn với hắn, nhưng mà Địa Chỉ hóa thân đang tu luyện ở Hắc Phong hải vực lại cần.

Hơn nữa, cái thanh đồng vạc lúc trước bị hắn thu vào Động Thiên Hoa Chi, cùng cây hoa súng màu vàng kia rõ ràng không phải là tục vật, chỉ riêng giá trị hai cái này, cũng đã vượt quá khoản Tiên Nguyên Thạch mà hắn bỏ ra lúc trước.

Cả tòa Tổ Sư đường nằm phía dưới nước hồ, mặc dù không có gió thổi qua, nhưng cũng mát mẻ dị thường.

Hàn Lập mang theo Hồ Tiểu Thành ngồi xuống ngưỡng cửa đại môn Tổ Sư đường, ngẩng đầu nhìn qua tầng màn sáng phía trên kia, hai người đều là kinh ngạc không nói gì.

"Hồ cô nương, thời điểm chấp sự trưởng lão kia bảo ngươi đi theo ta, có phải còn dặn dò ngươi là phải theo dõi, báo cáo hành tung của ta?" Hàn Lập đột nhiên hỏi.

"Làm sao ngươi biết?" Hồ Tiểu Thành hơi kinh ngạc nói.

Vừa lỡ miệng xong, thiếu nữ liền hối hận, đành phải gãi đầu giải thích:

"Kỳ thật cũng không chỉ có ngươi, mà tất cả quý khách tới đây thuê động phủ, tông môn cũng đều phái một người đi theo, đương nhiên đây không phải bắt buộc, có thể từ chối. Chỉ bất quá những người khác đều là tiên tử tỷ tỷ dung mạo rất xinh đẹp, bình thường sẽ không ai cự tuyệt. Lần này không biết xảy ra chuyện gì mà Lỗ trưởng lão lại phái ta đi cùng."

"Vị trưởng lão kia coi thường ta, không tin ta có thể phá vỡ cấm chế thủy phủ, cho nên mới để ngươi tới." Hàn Lập nói toạc ra.

"Thì ra là thế..." Hồ Tiểu Thành giật mình nói.

"Nhớ kỹ, người khác có thể khinh thường ngươi, thậm chí hành hạ ngươi, nhưng ngươi bao giờ được phép coi thường chính mình. Ta thấy tư chất tu hành của ngươi không tệ, đến bây giờ còn kẹt tại bình cảnh Nguyên Anh hậu kỳ, hơn phân nửa là bị giới hạn tài nguyên a?" Hàn Lập nghiêm mặt nói.

Hồ Tiểu Thành không biết Hàn Lập vì sao đề cập cái này, có chút mơ hồ nhẹ gật đầu.

Hàn Lập lật bàn tay một cái, lấy ra một bình sứ nhỏ màu son, đưa cho nàng.

"Trên người của ta không có được đan dược cho tu sĩ cấp thấp, đan dược trong bình nhỏ này ít nhất ngươi phải đạt đến Hợp Thể kỳ mới có thể sử dụng. Ngươi cất kỹ lại, đợi ngày sau tu luyện có thành tựu lại ăn vào."

Hồ Tiểu Thành nghe vậy, sững sờ tại chỗ, nhất thời không dám đưa tay đón lấy.

Hàn Lập thấy thế, nhét bình sứ nhỏ vào trong tay nàng, sau đó giơ ngón tay lên, điểm vào mi tâm nàng một cái.

Hồ Tiểu Thành chợt cảm thấy thức hải chấn động, cả người có cảm giác

phiêu hốt, thân thể lung lay nhoáng một cái, chờ lúc ngồi ổn định lần nữa, mới phát hiện Hàn Lập tay đã thu về.

Nàng mơ mơ màng màng tìm trong thức hải, mới phát hiện trong đầu vậy mà xuất hiện thêm rất nhiều văn tự, rõ ràng chính là bộ công pháp « Vô Hình Lục » kia.

"Quý khách ngươi..." Hồ Tiểu Thành thân thể chấn động, đột nhiên đứng lên, kinh ngạc không thốt lên được.

"Sau một thời gian ngắn nữa, toàn bộ tòa Tam Giang Hồ này sẽ bị lật tung lên." Thần sắc Hàn Lập nghiêm lại, từ ngưỡng cửa đứng lên, chậm rãi nói ra.

"Tiền bối mướn toà thủy phủ này, chẳng lẽ là muốn làm chuyện lớn gì sao?" Hồ Tiểu Thành sửa lại xưng hô, hỏi.

"Không tính là gì đại sự, chờ người mà thôi." Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

"Là bằng hữu sao?" Hồ Tiểu Thành thăm dò thử.

"Cừu địch."

"A... Tiểu bộc có thể giúp ngươi làm những gì?" Hồ Tiểu Thành lông mày nhíu chặt, hỏi.

"Ta đã xóa bỏ ấn ký Sơ Lưu tông lưu lại trên người ngươi, sau khi trở về ngươi lập tức rời khỏi núi Sơ Bề, đi càng xa càng tốt, sau này hảo hảo tu hành, đừng về lại nơi này nữa." Hàn Lập chầm chậm lắc đầu, nói ra.

"Tiền bối, vì sao ngươi lại đối tốt với ta như vậy?" Hồ Tiểu Thành nghĩ đến đạo hạnh thấp kém của mình, hơi xấu hổ đỏ mặt nói.

Hàn Lập nhìn nàng một cái, thở dài một tiếng, nói ra:

"Coi như bồi thường tổn thất đối với một cô nương khác đi..."

Hồ Tiểu Thành thấy thần sắc Hàn Lập ảm đạm xuống, không biết tại sao lại có cảm giác khó chịu.

"Nếu đã như vậy, ngày sau vãn bối tu đạo có thành tựu, nhất định sẽ đến báo đáp ân tình của tiền bối." Tiểu cô nương suy nghĩ sau một lát, vái Hàn Lập một cái thật dài, cung kính nói ra.

"Đi thôi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hồ Tiểu Thành khom người thi lễ lần nữa, sau đó mới phi thân mà đi.

Đợi sau khi thân ảnh nàng biến mất, bên cạnh Hàn Lập nổi lên ba động dập dờn, thân ảnh Đề Hồn xuất hiện ở đó.

"Chủ nhân, ngươi không sợ nàng vừa rời khỏi đây liền đi Sơ Bề Sơn tố giác ngươi, lĩnh thưởng sao?" Đề Hồn có chút không kịp chờ đợi hỏi.

"Ánh mắt nhìn người của ta làm sao lại sai lầm như thế được?" Hàn Lập cười cười, nói ra.

Đề Hồn nghe vậy, cũng mỉm cười, không nói nữa.

"Cho dù nàng có khiến ta thất vọng, cũng không sao cả. Ta không che dấu bất kì chuyện gì, lấy dung mạo thật đến tận đây, lại còn sợ Sơ Lưu tông phát hiện ư, không phải là cố tình để người của tiên cung biết được ta ở chỗ này sao?" Hàn Lập xoay chuyển lời nói, tự nhiên nói ra.

"Lần này sẽ làm cho bọn chúng có đi mà không có về." Đề Hồn gật đầu nhẹ, nói.

"Tốt, nếu đã quyết định mở cửa đón khách, thì phải hảo hảo bố trí một phen, không thể tiếp đãi sơ sài được." Hàn Lập phủi tay nói ra.

Nói xong, hắn liền quay người tiến vào Tổ Sư đường.

...

Nửa tháng sau.

Bên bờ Tam Giang Hồ trên Sơ Bề Sơn, một chiếc phi toa màu trắng dài khoảng mười trượng, tỏa ra linh quang rực rỡ, lơ lửng trên không vách núi.

Trên phi toa có bốn người, cầm đầu là một nam tử trung niên mặc cẩm bào màu trắng, phía sau y theo thứ tự là một lão giả mũi dài, một thiếu niên y phục rực rỡ cùng một vị đại hán áo đen.

Bọn chúng chính là bốn người nhóm Đông Phương Bạch cùng Đào Cơ.

Trên thân ngọn núi có mấy người đang đứng, gồm một thanh niên tuấn dật mặc sa bào màu xanh cùng một lão giả mặt tròn, người đứng trước là chưởng môn hiện tại của Sơ Lưu tông, người phía sau là tên chấp sự trước đó đã tiếp đãi Hàn Lập.

Giờ phút này, trên mặt hai người đều tỏ ra ý cười nịnh nọt, nhìn bốn người cao cao tại thượng kia.

"Tin tức người kia ở đây, ngoại trừ bẩm báo tiên cung, các ngươi có tiết lộ ra ngoài không?" Đông Phương Bạch nhìn xuống hai người hỏi.

------oOo------

Chương 1018: Tìm tới cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hồi bẩm tiên sứ, sau khi Lỗ trưởng lão báo cáo ta, ta thấy việc này can hệ trọng đại, lập tức phong toả tin tức. Bây giờ toàn bộ tông môn, cũng chỉ có hai người chúng ta biết. Ngoài ra vì phòng ngừa đả thảo kinh xà, chúng ta cũng giấu kín cả những tu sĩ thuê lại Thuỷ Phủ trong hồ, không để bọn hắn rời đi." Thanh niên tuấn dật là chưởng môn Sơ Lưu tông nói gấp.

"Rất tốt, như vậy cũng không cần phí sức diệt cả tông môn..." Đông Phương Bạch gật đầu nhẹ, như có điều suy nghĩ nói ra.

Thanh niên tuấn dật cùng lão giả mặt tròn nghe vậy, chau mày liếc nhìn nhau, đang hoài nghi bản thân có nghe lầm hay không, trong mắt tràn đầy vẻ nghi ngờ.

Nhưng mà, không chờ bọn họ suy nghĩ rõ ràng, đột nhiên phát hiện thân thể mình cứng đờ, đúng là không thể động đậy nửa điểm.

Toàn thân hai người, cũng chỉ có con mắt còn có thể chuyển động, nhìn qua đối phương, liền kinh hãi phát hiện, trên thân chẳng biết lúc nào lại sinh ra một tầng rêu màu xanh lá trơn nhẵn, phía trên không nhánh không cành lại sinh ra một đóa đại hoa yêu dã.

"Không..."

Theo một tiếng gào thét thống khổ của thanh niên, đóa đại hoa yêu dã kia nở rộ ra, màu sắc trở nên đỏ như máu, mặt ngoài thậm chí ngưng ra mấy giọt sương óng ánh, nhìn đơn giản kiều diễm ướt át.

Nếu nhìn kỹ sẽ thấy hai người bị bao khỏa trong rêu xanh, tựa như bị rút khô sinh mệnh lực, màu sắc trên làn da dần biến mất, chỉ sau mấy hơi thở

đã hóa thành hai bộ thây khô quắt xấu xí dữ tợn.

Mặt Đông Phương Bạch không thay đổi liếc lại đằng sau, quay đầu hỏi: "Lữ trưởng lão, khí tức người kia còn ở đây không?"

"Vẫn còn ở đây." Lão giả gầy gò dáng dấp tựa như chuột thành tinh, cau mũi một cái, nói ra.

"Chỉ cần hắn vẫn còn, vậy là tốt rồi." Đông Phương Bạch gật đầu cười, nói ra.

Ánh mắt Đào Cơ rơi vào trên mảnh thuỷ vực bao la nơi xa, ánh mắt có chút ảm đạm không rõ, nhưng trong lòng chẳng biết tại sao, ẩn ẩn có chút bất an.

"Đào Cơ, ngươi có lời gì, cứ nói đừng ngại." Đông Phương Bạch thu hết thần sắc biến hoá của Đào Cơ vào trong mắt, hỏi.

"Cung chủ, xem qua Hàn Lập người này, tuyệt không phải là hạng người lơ là bất cẩn, lần này vì sao lưu lại tung tích rõ ràng như vậy, để cho chúng ta truy tung đến tận đây, ta sợ là trong đó có gì kỳ lạ." Đào Cơ nghe vậy, nói ra.

"Chẳng lẽ sự tình của Đào trưởng lão lần trước, đã bị dọa cho bể mật gần chết, nên giờ cẩn thận như vậy? Bây giờ là Đông Phương cung chủ tự thân xuất mã, còn để hắn chạy thoát hay sao?" Đại hán áo đen giễu cợt một tiếng, nói ra.

"Hắc Đao, lời của Đào trưởng lão cũng không phải không có đạo lý, chúng ta cẩn thận một chút là được." Đông Phương Bạch lại khoát tay chặn y lại, nói ra.

Đào Cơ nghe vậy, rối rít thi lễ.

Nói xong, Đông Phương Bạch vung tay lên, phi toa màu trắng bỗng nhiên bay tới, trong nháy mắt đã đi tới phía trên không Tam Giang Hồ.

"Chính là khu thuỷ vực kia." Lữ Vân chỉ chỉ một chỗ mặt hồ, nói ra.

"Cung chủ chờ một lát, đợi thuộc hạ bổ hồ này ra, bức tên kia hiện thân." Hắc Đao nói xong, liền hạ Quỷ Đầu Đại Đao sau lưng xuống, nắm ở trong tay.

"Không cần, đến nhà là khách, chưa vào cửa há lại ra tay đánh nhau?" Đông Phương Bạch ngăn y lại, cười nhạt một tiếng nói ra.

Nói xong, gã nhấc tay lên điểm hư không một cái, trên đầu ngón tay liền có một đạo thanh quang bắn ra, lóe lên bay vào trong hồ biến mất.

Chỉ thấy thanh quang kia vào nước, tựa như Giao Long xuống biển, kịch liệt xoay tròn lao xuống khu vực màn sáng phía dưới.

Nước hồ vốn yên lặng, lập tức nhấc lên sóng to gió lớn, trong hồ lập tức hiện ra một dòng xoắn ốc vô cùng to lớn, nối thẳng xuống Quỷ Sầu phủ.

Cùng lúc đó, một đạo Linh Vực màu xanh bao vây tất cả khu vực nước hồ đang rung chuyển lại, như một lồng giam giam cầm vào trong đó, tất cả ba động chỉ giới hạn trong khu vực Linh Vực.

Bên ngoài Linh Vực, vẫn như cũ gió êm sóng lặng, dù cho có người hiếu kỳ vây xem, cũng vô pháp xem rõ cảnh tượng trong Linh Vực.

Đạo Giao Long thanh quang kia, như thiết kỵ phá trận đồng dạng va chạm lên màn sáng trắng, phát ra một tiếng nổ rung trời. Màn sáng trắng liền nứt vỡ ra, tòa Tổ Sư đường Thanh Tịnh tông ở sườn núi nhỏ đứng lặng kia, cũng theo đó hiển lộ ra.

Giờ phút này, Hàn Lập đang cùng Đề Hồn ngồi bên cạnh bàn đá trong viện, chén rượu trong tay chấn động lắc lư một cái, tiên nhưỡng màu hổ phách trong chén cũng không có nửa điểm tràn ra.

"Chiến trận cũng không nhỏ, xem ra trước đây ngươi suy đoán không sai, là vị Đông Phương cung chủ kia đích thân đến. Bất quá, tu vi Thái Ất cảnh đỉnh phong cũng dám tùy tiện như thế sao?" Hàn Lập nhìn thoáng qua trên không, vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn cầm ly rượu trong tay đảo ba lần rồi uống sạch sẽ, vừa thu lại chén rượu, từ trên băng ghế đá đứng lên.

Lúc này, bốn phía nước hồ tựa hồ có một cỗ lực lượng kỳ dị cầm cố lại, cơn lốc xoáy vây quanh phía trên sườn núi nhỏ, tự xoay tròn lấy, cũng không rơi xuống phía trung tâm.

Bốn người Đông Phương Bạch ngự không tới, lơ lửng trên không khu tiểu viện, từ trên cao nhìn xuống thấy hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn.

"Hàn đạo hữu, nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới gặp, thật sự hạnh ngộ." Đông Phương Bạch đánh giá Hàn Lập một chút, tựa hồ cũng không phát hiện có chỗ gì đặc biệt, cười nhạt một tiếng nói ra.

"Chậc chậc, Hàn mỗ khi nào nổi danh như vậy, lại có thể làm cho đường đường một cung chủ Kim Nguyên Tiên Vực bám theo mông lâu như vậy, thật sự là vinh hạnh." Hàn Lập không khách khí chút nào, cười hắc hắc một tiếng nói.

"Tặc tử lớn mật, dám nói chuyện với Đông Phương cung chủ như vậy hả?" Hắc Đao bên cạnh nghe vậy, giận tím mặt.

"Thế nào, ta nói sai sao? Vậy ngươi đến nói một chút, Hàn mỗ phải nói chuyện như thế nào với một vực chủ, một kẻ phát rồ, lạm sát người vô tội như vậy?" Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn y, từ tốn nói.

Hai mắt Hắc Đao loé lên hàn quang, đang định tiến lên.

Đông Phương Bạch chỉ đưa mắt nhìn y một cái. Hắc Đao liền cắn chặt hàm răng, nhịn xúc động lại.

Lữ Vân với dáng người gầy gò, hai mắt híp lại nhìn Hàn Lập, mặt lộ vẻ do dự.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào tên thiếu niên tuấn tú bên cạnh, có chút ngạc nhiên nói ra: "Đào trưởng lão, không ngờ nhanh như vậy chúng ta lại gặp

mặt. Bất quá đã có thể may mắn trốn được còn có một chút hi vọng sống sót, thì nên tiếc tính mệnh a..."

Đào Cơ chú ý tới ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên người mình, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy miệng lưỡi phát khô, trong đôi mắt loé lên hung quang, nhưng cũng không nói gì.

"Hàn đạo hữu, lấy thân phận địa vị chúng ta, không cần để ý tính mệnh những con sâu cái kiến kia? Trở lại chuyện chính, chỉ cần ngươi chịu giao ra món đồ kia, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng, thậm chí dẫn tiến ngươi gia nhập Cửu Nguyên quan. Ngươi thấy thế nào?" Đông Phương Bạch cười ha ha một tiếng, nói ra mục đích chính của chuyến đi này.

Hàn Lập vừa nghe đến ba chữ "Cửu Nguyên quan", lập tức hiểu được "Món đồ kia" trong miệng gã là vật gì.

Con ngươi hắn hơi co rụt lại, cũng lười che giấu chuyện mình mang Chưởng Thiên Bình. Dù sao mấy người kia hôm nay đến đây, hắn vốn không định thả đi bất kỳ kẻ nào, nếu không một khi tiết lộ ra ngoài nửa điểm phong thanh, phiền phức sau đó chính là vô cùng vô tận.

Trước đây do lo lắng nhiều phương diện, hắn vẫn chưa muốn xung đột chính diện với thế lực Tiên Cung, nhưng cũng không đại biểu hắn e sợ. Bây giờ nếu đối phương lại nhiều lần chạm đến điểm mấu chốt của mình, còn truy sát mình khắp nơi như bóng với hình. Vậy không thể không hảo hảo tính toán cùng đối phương a.

"Ta khuyên đạo hữu một câu, chớ đối nghịch cùng Thiên Đình, dù sao rượu mời cũng dễ uống hơn so với rượu phạt. Nếu đạo hữu nguyện ý, từ đây đại khái có thể gối cao không lo, an tâm tu hành. Lấy tư chất các hạ, chỉ cần có đầy đủ tài nguyên, vấn đỉnh Đại La cảnh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi..." Đông Phương Bạch thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, lại nói thêm.

"Xem ra các hạ không chỉ ưa thích chạy sau mông người khác, nói nhảm cũng thực không tệ, tựa như đánh rắm vậy. Hàn mỗ không biết rốt cuộc ngươi muốn cái gì, cũng lười biết. Ngoài ra, Hàn mỗ mặc dù thích rượu, nhưng chỉ cần là rượu của ngươi, Hàn mỗ một mực không uống." Hàn Lập

mở miệng chặn lời nói của Đông Phương Bạch lại, uể oải nói.

"Xem ra đạo hữu quyết tâm đối địch với Thiên Đình rồi, đáng tiếc, đáng tiếc... Nếu đạo hữu không thích rượu mời, vậy cũng chỉ có thể đưa chén rượu phạt a." Đông Phương Bạch thở dài, có chút tiếc nuối nói.

Gã vừa dứt lời, Hắc Đao nhẫn nại đã lâu, thân hình mang theo liên tiếp tàn ảnh bay vút tới, quỷ đầu đao trong tay đột nhiên rút ra khỏi vỏ, trên thân đao sáng rõ huyết sắc phù văn, một mảnh mây đen u ám từ đó tuôn ra, bổ xuống phía Tổ Sư đường.

Chỉ nghe một tiếng tranh minh truyền đến, trên Quỷ Đầu Đại Đao nổ bắn ra một đạo đao khí sáng loáng ngàn trượng, trực tiếp phá vỡ màn trời, từ giữa trời chém xuống.

Mây đen cuồn cuộn mãnh liệt rơi xuống, từng đầu quỷ vật bộ dáng dữ tợn to lớn kinh khủng từ đó hiển hiện ra, tất cả đều là một bộ dạng nóng lòng phệ huyết, che khuất bầu trời bao phủ xuống hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn.

Hàn Lập dường như không nhìn thấy một kích với thanh thế thật lớn của Hắc Đao, chỉ quay đầu nhìn thoáng qua Đề Hồn, khóe miệng không giấu được ý cười.

"Từ khi tỉnh lại tới nay, trong bụng ta vẫn luôn cảm thấy hơi đói, ngược lại không nghĩ tới, trong Tiên Cung còn có tu sĩ quỷ đạo cấp bậc như vậy, ngược lại thật là... Một bữa tiệc lớn a." Đề Hồn lè lưỡi liếm môi một cái, kích động nói.

"Chớ ăn quá nhanh, chú ý tiêu hóa." Hàn Lập gật đầu cười, nói ra.

Đề Hồn lên tiếng, thân hình nổ bắn lên, như thiên thạch bay ngược lại, trực tiếp nghênh đón cỗ vạn quỷ đao khí nhìn như thế không thể đỡ kia xông tới, lập tức liền nhập vào trong mây đen, biến mất không thấy.

Đao khí hạ xuống với thế mạnh mẽ lập tức dừng lại, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Ánh mắt Đông Phương Bạch lóe lên, hơi nghi hoặc nhìn về phía đại hán áo đen.

"Cái này..." Hắc Đao cũng có chút choáng váng, cho tới bây giờ y vẫn chưa thấy ai chịu chết như vậy cả.

Không đợi y suy nghĩ kỹ, thần sắc không khỏi đột nhiên biến đổi, thần tình trên mặt trở nên hoảng sợ dị thường.

Lúc này Đông Phương Bạch cũng đã nhận ra có điều cổ quái, ánh mắt nhìn lại phía trong mây đen kia.

Chỉ thấy vừa rồi các loại quỷ vật với khí thế hung hăng, giờ phút này lại giống như gặp quỷ, nhao nhao giãy dụa, muốn từ trong đao khí mây đen thoát ra, nhưng bản thân căn bản bị trói buộc trên thân đao, tự nhiên không cách nào thoát được.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong mây đen cuồn cuộn, có hai đạo quái giác từ đó đâm xuyên ra, theo sát phía sau lộ ra một đầu cự viên to lớn vô cùng, răng nanh của nó hoàn toàn lộ ra ngoài, da thịt trên mi tâm nứt ra, từ đó lộ ra một yêu mục huyết hồng thứ ba, phía sau lưng lại nổi lên ba cây xương gai đen sì, quanh thân lông tóc đen nhánh như là cương châm dựng đứng, toàn thân âm khí bức người.

So sánh với những Ác Quỷ ăn thịt người kia, con dị thú trước mắt này rõ ràng càng giống Ác Quỷ hơn.

"Không đúng! Đây là... Hình Thú!" Mắt Đông Phương Bạch sáng lên, kinh hô một tiếng nói.

Đến lúc này, Hắc Đao tự nhiên cũng đã nhận ra được, trong lòng không ngừng kêu khổ, thật sự là không ngờ gặp phải khắc tinh trời sinh bực này.

Y vội vàng bấm đao quyết, muốn để Quỷ Đầu Đại Đao trong tay trở vào bao.

Nhưng mà, Hình Thú kia dễ gì từ bỏ ý đồ, con mắt nằm dọc trên mi tâm đại phóng huyết quang, từ đó dâng trào ra một đạo huyết sắc hồng quang, hóa thành một đạo xiềng xích huyết sắc to lớn, xuyên thẳng qua những quỷ vật kia.

------oOo------

Chương 1019: Mời địch vào trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hình Thú vốn là khắc tinh hết thảy quỷ vật âm tà ở thế gian, huống chi Đề Hồn bây giờ đã trải qua một loạt ma luyện sinh tử trước đây, càng xưa đâu bằng nay.

Sợi xích màu máu nối liền cùng con mắt nằm dọc nơi mi tâm, tựa như một đoạn dây thép to lớn gào thét tới, thế như chẻ tre, cho dù từng đầu quỷ vật dữ tợn kia nhìn hung ác dị thường, nhưng lồng ngực lại như gỗ mục bị nhao nhao đâm xuyên qua, tựa như chuỗi đường hồ lô bị xuyên qua vậy.

"Ầm ầm "

Nương theo một trận thanh âm lôi điện vang lên, từng đạo hồ quang điện màu máu từ trên xiềng xích phun ra, trong nháy mắt đánh cho mấy ngàn quỷ vật chiếm cứ trong mây đen vỡ nát, hóa thành từng sợi khói đen.

Sau một khắc, chỉ thấy mũi Hình Thú nhíu một cái, một đạo hào quang bay cuộn ra, cuốn tất cả những quỷ vật biến thành hắc vụ vào trong bụng nó.

Hắc Đao kinh hãi, trường đao trong tay vừa mới rút về một nửa, liền bị xiềng xích màu máu kia đuổi kịp, như Linh Xà quấn lên.

Trong lúc nhất thời hồ quang điện màu máu đại tác, vô số điện quang đánh lên thân đao, phát ra trận trận tiếng vang bén nhọn.

Hắc Đao lập tức giống như bị sét đánh, chỉ cảm thấy thần hồn tựa như bị nấu trong chảo dầu, trong miệng phát ra trận trận tiếng gào thét thống khổ.

Đúng lúc này, trên cánh tay y bỗng nhiên có một đạo quang mang màu xanh sẫm sáng lên, từng cây dây leo thanh thuý từ đó sinh ra, nhao nhao lan tràn về phía tay cầm đao của y, một mực quấn quanh trên thân đao.

Trên những dây leo xanh tươi kia tựa hồ có một cỗ lực lượng pháp tắc kì dị, sau khi bị hồ quang điện màu máu đánh trúng, lại có thể cấp tốc phục hồi như cũ, không bị ảnh hưởng chút nào, nó đâm vào khe hở giữa xiềng xích và thân đao, tách ra từng chút từng chút một.

Hắc Đao cảm thấy áp lực chợt giảm, vội vàng ổn định thần hồn, thu trường đao trong tay vào vỏ, mây đen trên thân đao toả ra đã tổn thất hơn phân nửa.

"Đa tạ cung chủ xuất thủ..."

Mặc dù tổn thất nặng nề, nhưng có thể nhặt về một mạng, Hắc Đao đã mười phần thỏa mãn, vội mở lời cám ơn Đông Phương Bạch vừa mới xuất thủ tương trợ.

Nhưng lời trên miệng y còn chưa nói xong, liền cảm thấy sau lưng có một trận kình phong bỗng nhiên đánh tới, lập tức cảm thấy không ổn.

Lữ Vân ở cách đó không xa phát hiện đầu tiên có điểm không đúng, bởi vì thân ảnh Hàn Lập đột nhiên biến mất tại chỗ, tiếp theo như quỷ mị xuất hiện sau lưng Hắc Đao, dưới sự kinh hãi, lão theo bản năng lui về phía sau.

Hàn Lập lách mình tới sau lưng Hắc Đao, y chưa kịp phản ứng liền bị một chưởng thò ra chụp lên cổ.

Hai mắt Hắc Đao trợn tròn, há miệng ra, trong cổ phát ra vài thanh âm không rõ.

Hàn Lập không để cho y có cơ hội nói chuyện, ánh mắt nhìn chằm chằm Đông Phương Bạch, năm ngón tay dùng lực, "Răng rắc" một tiếng, liền bẻ gãy cổ Hắc Đao.

Đông Phương Bạch bị một cử động kia làm cho tức giận, nâng một tay lên, vỗ qua phía Hàn Lập.

Trong hư không, từng tia từng sợi thiên địa linh khí giống như tự hành tụ lại, trong nháy mắt hóa thành vô số mầm chồi màu xanh to bằng cánh tay trẻ con, nhao nhao đâm về phía Hàn Lập.

Nhưng lúc này Hàn Lập đã sớm buông tay ra, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, chợt loé lên bên người Đào Cơ vốn phản ứng chậm nhất, nhưng hắn không xuất thủ đả thương gã, sau đó đáp xuống quảng trường trước Tổ Sư đường.

Thi thể Hắc Đao từ giữa không trung rơi xuống, trên đỉnh đầu y có một đạo ô quang sáng lên, tiểu nhân Nguyên Anh còn núp bên trong chưa kịp trốn chạy, đã bị một quỷ trảo to lớn của Hình Thú bắt lấy, ném vào trong miệng to như chậu máu nhai ngon lành.

Đào Cơ chứng kiến hết thảy, sự hoảng sợ lập tức tăng lên gấp mấy lần, lảo đảo rơi xuống hải vực phía dưới.

Thần sắc Lữ Vân âm trầm bay đến bên người Đông Phương Bạch cách đó không xa, một thân khí tức nội liễm, toàn bộ tâm thần đều tập trung vào trên thân Hàn Lập, một tầng Linh Vực màu xám bao phủ phương viên trăm trượng bên ngoài thân, nghiêm mật phòng bị, kẻo không biết khi nào lại bị tập sát.

Mới giao thủ một cái đã tổn thất một tên đại tướng, điều này khiến trong lòng Đông Phương Bạch vừa sợ vừa giận.

Cả kinh tự nhiên là vì tu vi của Hàn Lập, tức giận là vì cảm thấy mặt mũi bị hao tổn.

Ngũ chỉ của gã biến thành trảo, nắm trước người một cái, trong hư không vung vẩy một trận, những mộc thiên kia trống rỗng xuất hiện liền tụ lại cùng một chỗ, hóa thành một đầu Mộc thiên cự long dài mấy trăm trượng, há miệng cắn tới phía Hàn Lập.

"Thứ do đồ gỗ tạo thành cũng dám dùng để giết địch, cái này không phải là con rối, dsoof chơi của hài đồng ba tuổi sao?" Hàn Lập vừa mở miệng trào

phúng, vừa âm thầm nắm thành quyền.

Quyền ý cả người cùng tinh thần chi lực ngưng tụ một chỗ, trong lòng bàn tay đại tác phong lôi.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Một quyền Hàn Lập vung ra, đầu quyền bộc phát tinh thần chi lực, nổ tung thành một mảnh bạch quang chói mắt.

Đầu Mộc thiên Cự Long kia đụng vào trên bạch quang, liên tiếp vang lên tiếng "phanh phanh" không ngừng, Mộc thiên biến thành đều băng liệt, trở thành bột mịn.

Mảnh vụn do Mộc thiên nổ vỡ ra, cơ hồ che kín nửa bầu trời, thân ảnh Đông Phương Bạch bỗng nhiên từ đó lóe lên hiện ra, chống đỡ gần Hàn Lập, sau đó chỉ về phía trước nhìn như hời hợt.

"Xùy" một thanh âm yếu ớt như muỗi kêu!

Đầu ngón tay gã bỗng nhiên loé lên một đạo thanh quang, hóa thành một cây Bàn Long Mộc Thương màu xanh sẫm, đâm thẳng đến tim Hàn Lập.

Phía trên Mộc thương có một đạo hư ảnh Thương Long xoay quanh, lúc nổ bắn ra cuốn theo một trận kình phong cuồng bạo, làm bốn phía hư không cũng theo đó vặn vẹo một trận.

Hàn Lập thấy vậy, cũng không né tránh, chỉ vung tay lên hư không.

Bên người hắn nhộn nhạo lên một gợn sóng chấn động, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lóe lên phóng ra, mũi kiếm trực chỉ Bàn Long Mộc thương.

Cả hai giống như cây kim so với cọng râu, hung hăng đâm vào nhau.

Chỉ thấy trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm loé lên phù văn, một đạo điện quang màu vàng lập tức phóng ra ngoài, "Ầm" nổ vang!

Thân gỗ sợ lôi, Bàn Long Mộc thương bị lôi quang màu vàng bổ trúng, lập tức bốc lên một cỗ khói đen, nổ tung ra.

"Các hạ đường đường là Cung chủ một cung, chẳng lẽ chỉ có chút năng lực ấy, thực làm cho người thất vọng a." Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng nói.

Đông Phương Bạch nghe vậy, thần sắc nổi giận trên mặt bỗng nhiên thu liễm, ngược lại khôi phục bình tĩnh.

Thân hình gã nhảy lên, chậm rãi đáp xuống quảng trước trước Tổ Sư đường.

"Được rồi, từ lúc ta xuất hiện, ngươi vẫn mở miệng khiêu khích ta, không phải là muốn dẫn ta đến quảng trường này sao, sớm nhập vào trong pháp trận của ngươi. Tuy không phải như ngươi tính toán phẫn nộ mà vào, ta chung quy vẫn tiến vào, xem rốt cuộc ngươi có thể làm khó dễ gì ta?" Đông Phương Bạch nhìn về phía Hàn Lập, cười nhạt một tiếng nói ra, rất có vài phần tâm tư ngạo nghễ biết rõ núi có hổ mà vẫn vào.

"Ha ha... Đông Phương cung chủ, Hàn mỗ tính toán cũng không phải là ngươi không chịu nổi mỉa mai, thịnh nộ mà vào, mà là ngươi bảo thủ cuồng vọng, tự phụ mà vào. Nếu đã tới, cũng đừng rời đi nữa." Hàn Lập cười vang nói.

Hắn nói xong một câu, trên tay bấm pháp quyết, cả tòa sườn núi nhỏ Tổ Sư đường theo đó chấn động, bốn phía đáy hồ rung động ầm ầm, bốn toà núi nhỏ như Nộ Mục Kim Cương dáng vẻ trang nghiêm từ dưới đất chậm rãi chui lên, mỗi người trong tay cầm một thanh bảo tán, một thanh Tiên Kiếm, một vòng bảo kính cùng một đầu hung mãng.

Nộ Mục Kim Cương trú đóng tứ phương, tên cầm bảo tán, toàn thân tím xanh, trên bảo tán nở rộ hào quang bảy màu, sau khi bay vụt lên bầu trời liền có vạn đạo tia sáng vẫy ra, như là màn sáng đỉnh bảo, bao phủ toàn bộ sườn núi nhỏ vào trong.. Chỗ hào quang bao trùm, thiên địa nguyên khí lưu động lập tức đình trệ, hết thảy thần thông thuật pháp bị cấm tiệt.

Thân Đông Phương Bạch ở trong đó, lập tức cảm thấy thiên địa linh khí bốn phía xiết chặt, không thể nào điều động được.

Bất quá, nét mặt của gã không thay đổi chút nào, căn bản bất vi sở động, người tu luyện pháp tắc Mộc thuộc tính, thể nội tự thành một thiên địa, tiên linh lực sinh sôi không ngừng, so với tu sĩ khác thì không sợ loại thủ đoạn này.

Nhưng vào đúng lúc này, ánh mắt của gã bỗng nhiên lóe lên, liếc về một chùm sáng đang chiếu rọi về phía mình, tâm thần gã xiết chặt, lắc mình một cái, lướt ngang ra chừng trăm trượng.

Khi gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chỗ bị bạch quang kia chiếu vào, mặt đất bỗng nhiên bị phá toái, hãm xuống dưới thành một hắc động rộng hơn ba trượng, gạch đá bên trong bị phá toái, biến thành bột mịn.

Ánh mắt của gã chuyển động, liền thấy tên toàn thân màu chàm cầm kính, bảo kính trong tay rạng rỡ quang mang, như mặt trời treo trên bầu trời, ở trong chiếu rọi ra quang mang, chỗ quang mang đến làm không gian vặn vẹo kịch liệt.

Vừa rồi nếu gã bị trúng chiêu, lấy thể phách Tiên Nhân, nhất định cũng sẽ phân cân thác cốt, thân thể đứt gãy.

Không đợi gã kịp suy nghĩ rõ ràng, tên cầm kiếm toàn thân xích hồng kia, cùng tên cầm con rắn toàn thân đen kịt đồng thời ra tay.

Phía trên bảo kiếm sáng rõ phù văn, từng đoàn từng đoàn ngọn lửa năm màu từ đó bắn ra, như Lưu Tinh Hỏa Vũ bay xuống, toàn thân hung mãng thì nổi lên lân phiến, thanh lôi tử điện trong miệng quay cuồng không thôi, như thác nước trút xuống.

Nếu như bạch quang của bảo kính kia còn có cơ hội né tránh, còn mưa lửa thác điện này hoàn toàn không có khe hở để tránh.

"Chút tài mọn, cũng dám khoe khoang?" Trong miệng Đông Phương Bạch hừ lạnh một tiếng.

Hai tay gã giơ lên cao, trong miệng ngâm tụng không ngừng, làm ra thế nâng bầu trời lên.

Trên thân liền có thanh quang giống như núi lửa phun trào phóng lên tận trời, hư ảnh một gốc cổ mộc xanh ngắt to lớn vô cùng nổi lên, tán cây cao vút, che đậy trên đỉnh đầu, cản lại tất cả mưa lửa thác điện kia.

Tuy là hư ảnh, thời điểm tán cây cổ mộc xanh ngắt kia bị hỏa diễm cùng lôi điện đánh trúng, vậy mà bốc cháy hừng hực.

Bất quá hỏa lôi thiêu đốt hung mãnh, tán cây lại tựa như đang không ngừng trùng sinh, vừa mới thiêu hủy, liền có thể trở về hình dáng ban đầu, tốc độ tựa như còn nhanh hơn một bậc.

Cho dù bạch quang của bảo kính kia chiếu xuống, vẫn như cũ vô pháp công phá phòng ngự của tán cây này.

"Hàn đạo hữu, hẳn đây chính là thủ đoạn áp rương của ngươi a? Nếu thật sự như thế, vậy làm ta thất vọng rồi." Đông Phương Bạch cười nhạo nói.

Tiếng nói của gã vừa dứt, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, mi tâm phía trước hình như có một đạo tinh quang hiện lên, không chờ gã thấy rõ, đạo tinh quang kia đã hóa thành một thanh tiểu kiếm, bỗng dưng đâm xuyên mi tâm của gã, chui vào bên trong.

Đông Phương Bạch chợt cảm thấy trong đầu một trận đau đớn bén nhọn, trong thức hải tựa như nhấc lên cuồng phong sóng lớn, thân thể cũng theo đó chấn động kịch liệt, sau lưng toả ra thanh quang cũng theo đó run lên, chớp sáng không ngừng.

Bóng cây thanh quang to lớn kia, vào lúc này cũng tiêu tán ra, mưa lửa cùng thác nước lôi điện đầy trời cũng theo đó trút xuống, trong nháy mắt che mất nó vào trong.

"Ầm ầm..."

Từng tiếng lôi minh vang lên không ngừng, lôi điện tím xanh cùng ánh lửa ngũ sắc giao thoa cùng một chỗ, phản chiếu toàn bộ quảng trường Tổ Sư đường trở nên rạng rỡ.

"Cung chủ..." Đào Cơ đang liên thủ cùng Lữ Vân đối chiến với Đề Hồn đã biến thành Hình Thú, không khỏi cả kinh kêu lên.

"Đào trưởng lão, làm tốt việc của ngươi đi, cung chủ bên kia không cần ngươi lo lắng." Hai tay Lữ Vân huy động trong hư không, mười tám cây thiết kỳ xích hồng bay múa trên không trung không ngừng, vây quanh Đề Hồn.

------oOo------

Chương 1020: Phản công

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*

Lữ Vân lời còn chưa dứt, hỏa diễm cùng lôi điện trên quảng trường đã dần dần kết thúc, thân ảnh Đông Phương Bạch hiện ra một lần nữa.

Chỉ là nhìn y lúc này, nào có phong thái thong dong như trước đây, toàn thân giống như một cây gỗ khô cháy đen như than, bốc lên khói đen ngùn ngụt.

Bất quá trên thân cây than hình dáng Đông Phương Bạch, hiện ra từng điểm tinh hỏa đỏ thẫm, trong lồng ngực có một đoàn lục sắc quang mang lấp loé liên tục, từ đó tỏa ra từng sợi hào quang màu xanh lục nhẹ nhẹ, hóa thành từng sợi dây nhỏ giống như mạch máu lan ra khắp cơ thể.

Những nơi chúng đi qua, từng đạo sinh mệnh khí tức mạnh mẽ lan tràn, khiến cho thân thể giống như đã mất hết sinh cơ một lần nữa phát ra sự sống, khôi phục dần dần.

Lúc này, chỉ thấy thân ảnh Hàn Lập lóe lên bay tới, bàn tay chụm lại giống như lưỡi đao, chém ngang qua.

Đầu lâu cháy đen của Đông Phương Bạch "Nhanhh như chớp" lăn xuống mặt đất, bị hắn đạp xuống một cước, biến thành bột mịn.

Cùng lúc đó, một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm xuất hiện, xuyên qua ngực cỗ tàn thi cháy đen kia, bên trong tỏa ra dòng điện màu vàng, trong nháy mắt đánh nát đoàn quang mang xanh biếc kia, giống như đom đóm tiêu tán ra ngoài.

Hàn Lập cầm kiếm mà đứng, trên mặt không có thần sắc nhẹ nhõm gì, ngược lại lông mày nhíu lên, nghi hoặc nhìn về phía bên cạnh, cách đó

không xa.

Chỉ thấy chính giữa kẻ nứt phiến đá mọc lên một gốc cỏ dại yếu đuối không gì sánh được, đung đưa theo gió.

Trên ngọn cỏ đột nhiên có một mảnh lục quang sáng lên, cây cỏ dại nhanh chóng cao lên, phía dưới hoa lá nở rộ, trong chớp mắt hóa thành hình người.

Nhìn bộ dáng trang phục, chính là Đông Phương Bạch!

"Mộc Chi Pháp Tắc, đúng là có chút ý tứ..." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cười nói.

"Hàn đạo hữu những chiêu thức nhỏ yếu này, ta nhìn cũng đủ rồi, đã đến lúc nên kết thúc." Đông Phương Bạch lạnh lùng nói.

Y vừa dứt lời, bàn tay nhẹ nhàng chà xát một cái, Linh Vực màu xanh bao phủ bên ngoài bỗng nhiên tỏa ra hào quang đại thịnh, hư không bên trong hiện ra vô số điểm sáng màu xanh, một cỗ lực lượng pháp tắc Mộc thuộc tính làm cho Hàn Lập cảm thấy tim đập nhanh từ đó truyền ra.

Hàn Lập thấy tình huống này, con ngươi co rụt lại, thân thể theo bản năng nhanh chóng lùi ngược về phía sau.

"Sâm La... Vạn... Tượng!" Đông Phương Bạch quát nhẹ một tiếng, thanh âm có chút phiêu hốt bất định đứng lên.

Chỉ thấy trong hư không xuất hiện từng thân cây cành lá rậm rạp, sinh ra từ bên trong màn sáng màu xanh, lan tràn khắp hư không bên trong, từng gốc cây cự mộc cao trăm trượng đồng loạt mọc lên từ mặt đất, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Tổ Sư đường Thanh Tịnh tông.

Khu vực vốn nằm dưới đáy hồ này, trong nháy mắt biến hóa long trời lở đất, hóa thành một khu rừng rậm rạp, cây cối um tùm.

Đóng giữ bốn phía sườn núi nhỏ, bốn cỗ khôi lỗi Nộ Mục Kim Cương bị từng sợi dây leo lớn quấn quanh, sợi cây lớn lên nhanh chóng, sinh ra từng

mảng rêu xanh bao phủ, nhanh chóng bị vùi lấp, mất đi liên hệ cùng Hàn Lập.

Một bên khác, ngay cả hóa thân Hình Thú Đề Hồn, cũng bị từng cây dây leo đặc thù có đường vân màu vàng quấn quanh, vây ở tại chỗ, giãy dụa không thôi.

Mặc dù lúc Hàn Lập phát hiện không hợp lý, đã nhanh chóng lui ra xa mấy trăm trượng, nhưng vẫn bị rêu xanh khắp nơi bao trùm mu bàn chân, cả người hóa thành một gốc thực vật, sinh trưởng ở trên mặt đất, không có cách nào động đậy.

" Linh Vực Tạo Vật cảnh đã gặp qua không ít, nhưng dạng này... lại khiến cho người ta nhìn thấy mà than thở a." Hàn Lập thân hãm trong tù, liếc qua Đề Hồn, thấy nàng tuy bị vây khốn nhưng tạm thời không việc gì, trong lòng có chút buông lỏng.

"Cung chủ nếu không phải một lòng khổ luyện Linh Vực, làm sao bây giờ còn dừng tại cảnh giới Thái Ất đỉnh phong? Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực, có ai có đủ can đảm dám coi người là tu sĩ Thái Ất đỉnh đâu?" Lữ Vân thấy thế, cười hắc hắc, nói ra.

Đào Cơ thần sắc biến đổi liên tục, đứng dậy, đáy lòng càng thêm kính sợ đối với Đông Phương Bạch.

"Hàn đạo hữu, cho dù ngươi có giao hay không giao ra đồ vật vốn không thuộc về ngươi này, cũng không có gì khác biệt." Đông Phương Bạch chậm rãi đi tới Hàn Lập, vừa cười vừa nói.

"Điểm này ngươi không nói, ta cũng biết." Hàn Lập lạnh nhạt nói.

Hắn vừa nói chuyện, vừa âm thầm thúc giục tiên linh lực một chút, phát hiện tiên linh lực mới phát ra, trong nháy mắt bị kim văn trên thân dây leo quấn quanh người hấp thu sạch sẽ.

Giờ phút này, đừng nói là vận chuyển công pháp, ngay cả Chân Ngôn Bảo Luân cũng không thể gọi ra.

Hắn âm thầm nắm chặt quyền lại, phát hiện thể nội tinh thần chi lực cũng sẽ bị hấp thụ tương tự, chỉ là tốc độ chậm hơn rất nhiều.

"Đừng uổng phí sức lực như vây, ở trong Linh Vực của ta, tất cả lực lượng của ngươi đều thuộc về ta. Đợi từ từ ta rút khô hết tiên linh lực của ngươi, sau đó bộ nhục thân cường đại không tưởng nổi này cũng sẽ hóa thành chất dinh dưỡng trong Linh Vực của ta, về phần Nguyên Anh của ngươi, sẽ làm nô bộc của ta, đời này kiếp này để ta sử dụng." Đông Phương Bạch đi tới gần, ý cười càng phát ra nồng đậm.

Ánh mắt y nhìn vào cổ Hàn Lập, thấy nơi đó có sợi dây nhỏ quấn quanh, liền muốn dùng tay lấy đồ vật trước ngực ẩn trong quần áo.

Nhưng ngay lúc này, thanh âm Hàn Lập bỗng nhiên vang lên:

"Đồ của ta, ngươi tốt nhất đừng đụng đến!"

Vừa nói xong, quanh người hắn huyết quang lóe lên, Thiên Sát Trấn Ngục Công vận chuyển đến cực hạn, thân hình bỗng nhiên tăng vọt, lập tức hóa thành hình dạng Cự Ma ba đầu sáu tay.

Đông Phương Bạch cảm nhận được khí tức cổ quái trên thân Cự Ma truyền đến, trong lòng không khỏi run lên, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Y một bên kéo dài khoảng cách cùng Hàn Lập, một bên bấm pháp quyết, bên trong Linh Vực của y vô số dây leo tuôn ra, ùn ùn kéo về phía Hàn Lập, quấn quanh che kín cả thân hình hắn.

Hàn Lập bước tới một bước, những dây leo quấn quanh ở trên người kia liền nhao nhao đứt gãy ra, căn bản là không có cách ngăn cản hắn được.

Đông Phương Bạch thấy thế, hai tay đột nhiên vung lên, bên trong Linh Vực của y chấn động kịch liệt, trên từng gốc cây cổ thụ che trời thanh quang dập dờn, đột nhiên hóa thành mười tám vị mộc giáp cự nhân thân cao trăm trượng, nắm trong tay Bàn Long Mộc Thương to lớn, lao về phía Hàn Lập.

Trên thân tất cả mộc giáp cự nhân này đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc Mộc thuộc tính nồng đậm, thời điểm Bàn Long Mộc Thương trong tay đâm ra, trên mũi thương liền có từng đạo thanh quang hình xoắn ốc ngưng tụ, xé rách hư không bốn phía, vặn vẹo bay tới.

Sáu tay Hàn Lập cùng vung lên, hoặc nắm tay, hoặc giơ vuốt, không sợ hãi chút nào, chỉ sau mười mấy hơi thở, đã phá huỷ hết mười tám bộ mộc giáp cự nhân, thân hình nhanh thoát khỏi vòng vây, nhảy lên trên cao, đập xuống phía Đông Phương Bạch.

Vào lúc này, Đông Phương Bạch đã sớm chuẩn bị, trên thân y tỏa ra thanh quang rạng rỡ, vô số thanh đằng bốn phía quấn quanh mà tới, tụ tập trên thân y, che kín thân thể, cũng hóa thành một mộc giáp cự nhân cao hơn mười trượng.

Chỉ bất quá, mộc giáp trên thân trải rộng kim văn, ngoại trừ bên ngoài ẩn chứa lực lượng pháp tắc Mộc thuộc cực kỳ nồng đậm, bên trong còn tràn đầy khí tức sinh mệnh.

Mắt thấy Hàn Lập giữa trời đánh xuống, y giương tay trái lên, đoạn kim văn trường tiên trong tay gào thét mà ra, quấn quanh trên thân eo của Hàn Lập, bỗng nhiên kéo xuống một cái, một tay khác nắm một cây kim văn mộc thương, đâm thẳng tới tim Hàn Lập.

Thân eo Hàn Lập bị trói, lập tức cảm thấy huyết khí chi lực trong thể nội giống như sông lớn vỡ bờ, muốn điên cuồng chảy ầm ầm ra bên ngoài, nếu không phải thể phách hắn cường đại kinh người, đã sớm không thể chịu nổi.

Bàn tay bằng vuốt rồng của hắn tìm tòi trước người, muốn bắt lấy kim văn mộc thương kia, kết quả trên mũi thương kia bỗng nhiên nổ ra một đoàn thanh quang, uy lực cực lớn viễn siêu tưởng tượng của hắn, trực tiếp chấn khai cự thủ, đâm trúng bộ ngực của hắn.

Chỉ nghe "Oanh" vang lên một tiếng thật lớn!

Trên kim văn mộc thương phát ra một cỗ tiên linh lực bàng bạc mãnh liệt

không gì sánh được, trên đầu mũi thương tách ra một đoàn kim quang màu xanh chói mắt, ầm ầm nổ tung ra.

Một đoàn khí lãng cuồng bạo từ đó đánh ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, khiến cho toàn bộ Linh Vực đều chấn động không thôi.

Lữ Vân cùng Đào Cơ hai người ở phía xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi không gì sánh được.

Mà Đề Hồn bị dây leo kim văn cầm cố lại, giờ phút này đại bộ phận tiên linh lực trong thể nội đều bị hấp thụ sạch sẽ, một lần nữa hóa thành hình người, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, nhìn về phía Hàn Lập bên này, trong mắt có chút thần sắc lo lắng.

Nhưng mà, đợi tất cả khí lãng tiêu tán hết, thân ảnh Hàn Lập đứng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, trên lồng ngực còn dính thanh kim văn mộc thương kia.

"Chuyện này... Làm sao có thể?" Đông Phương Bạch thấy tình hình này, trong lòng rất căng thẳng.

"Nghe nói khi đối địch cùng với Đông Phương cung chủ, không thể dùng tu vi Thái Ất đỉnh phong để đánh giá thực lực của ngươi được, cho dù ngươi có chiến lực Đại La thì như thế nào?" đầu lâu Kim Viên nhe răng cười lớn, miệng phát ra người nói.

Giờ phút này thân thể hắn đồng thời vận dụng huyết mạch chi lực cùng Thiên Sát Trấn Ngục Công lúc, sức mạnh viễn siêu tu sĩ Đại La bình thường, mặc dù Linh Vực Đông Phương Bạch cường đại, nhưng cuối cùng vẫn phải thất bại.

Hàn Lập vừa nói xong, thân hình vùng vẫy, khiến cho kim văn mộc thương bị uốn cong, một tay nắm lấy kim văn đằng tiên quấn quanh thân thể, kéo ngược người Đông Phương Bạch tới.

Sáu nắm tay đánh ra quyền ảnh dày đặc như mưa, nện vào thân thể mộc giáp cự nhân.

"Rầm rầm rầm..."

Thanh âm nổ đùng vang lên liên tục, không ngừng truyền đến, khiến toàn bộ Linh Vực màu xanh chấn động không thôi.

Đông Phương Bạch biến thành mộc giáp cự nhân trên thân thanh quang bùng lên, không ngừng đỡ lấy trọng quyền Hàn Lập đập xuống, khó khăn lắm cũng chỉ ngăn được một nửa, sau chốc lát đã bị nện đến tả tơi, mảnh vụn bay tứ tung, rách mướp.

Lữ Vân cùng Đào Cơ liếc nhau, trong ánh mắt hai người chỉ còn có sợ hãi.

Lấy thực lực của bọn chúng, căn bản không thể tham dự cấp độ chiến đấu như vậy, chỉ cần một nắm đấm toàn lực của Hàn Lập, bọn chúng đã không chịu nổi rồi.

Chỉ một lát sau, thân ảnh Đông Phương Bạch bên trong mộc giáp cự nhân lộ ra, bị Hàn Lập nắm trong tay.

"Ngươi ngàn vạn lần không nên làm chuyện tuyệt tình kia, Thanh Hồ thành chỉ là một tiểu tộc phồn diễn sinh sống ở mảnh đất đó, vì sao ngươi không chịu buông tha một người?" ba cái đầu lâu Chân Linh Hàn Lập đồng thời mở miệng, tiếng như chuông vàng.

"Nguyên lai là vì những con sâu cái kiến kia a, bọn chúng..."

"Phốc..."

Đông Phương Bạch lời còn chưa nói hết, đã bị nắm tay Hàn Lập bóp nát.

Chỉ sau một lát, máu tươi từ khe hở nắm tay Hàn Lập chảy xuống, nhưng không thấy có Nguyên Anh chạy trốn ra ngoài.

Hắn ném bộ thi thể đã nát bươm xuống đất, thân hình dần dần khôi phục như thường, lông mày nhíu chặt nhìn về phía hai người Đào Cơ.

Chỉ thấy bên cạnh hai người, trên thanh quang có một gốc mầm xanh dâng lên, dần dần phồng lớn, hóa thành hình người, lại là Đông Phương Bạch.

Về phần thân thể bên cạnh Hàn Lập, đã bị dây leo màu xanh cuốn lấy, quanh thân bao phủ rêu xanh, dung nhập dưới mặt đất.

"Xem ra hôm nay nhất định không có kết quả, muốn độc chiếm công lao là không được. Hàn đạo hữu, sau này chúng ta còn gặp lại." Đông Phương Bạch hóa hình người lần nữa, sắc mặt âm trầm, chậm rãi nói ra.

"Còn muốn chạy? Đã trễ rồi." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Vừa dứt lời dưới, một tầng ánh sáng màu vàng trong nháy mắt khuếch trương ra, bên trong Linh Vực màu xanh kia nổi lên một tầng Linh Vực màu vàng chói mắt.

------oOo------

Chương 1021: Bẩm báo lên trên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Biên: Độc Hành

“Thời gian Linh vực!”

Ánh mắt Đông Phương Bạch quét qua khắp nơi, trong nội tâm rùng mình.

Sau một khắc, gã không nói hai lời thu lại Linh vực màu xanh, hai tay kéo Đào Cơ cùng Lữ Vân một cái, thân hình nổ bắn lên không trung.

Hồ nước mất đi Linh vực giam cầm, lập tức cuốn ngược về, mãnh liệt chảy về phía chính giữa.

Chỉ thấy quanh thân ba người Đông Phương Bạch bao trùm một tầng lưu quang màu xanh chói mắt, ma sát kịch liệt với Linh vực màu vàng, muốn triệt tiêu hết lực lượng thời gian pháp tắc, tốc độ phi độn đi lại không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

“Hôm nay các ngươi một người cũng đừng hòng trốn thoát!”

Hàn Lập hét lớn một tiếng, Chân Luân trong cơ thể nháy mắt nghịch chuyển, thân hình lóe lên một cái, liền xuất hiện ở đỉnh đầu ba người.

Đông Phương Bạch thấy tình hình này, trong mắt hiện lên một tia độc ác, hai bàn tay phân biệt vỗ vào sau lưng Đào Cơ cùng Lữ Vân, đánh hai người phân biệt về phía Hàn Lập và Đề Hồn bên dưới.

Đào Cơ cùng với Lữ Vân đều kinh hãi, lúc này mới phát hiện bản thân không cách nào nhúc nhích, ngay cả há miệng nói cũng không thể làm được.

Hàn Lập thấy Đào Cơ bay về phía mình, nâng lên một chưởng đập về phía trước.

Đào Cơ lúc này hoảng sợ phát hiện, bụng mình đột nhiên phồng lên kịch liệt, ngay chỗ rốn của gã chẳng biết lúc nào lặng lẽ mọc ra một đoạn cây non nho nhỏ xanh biếc ướt át.

Lúc bàn tay Hàn Lập va chạm vào, một tiếng nổ đùng liền vang lên.

Phần bụng Đào Cơ bành trướng tới cực điểm, ầm ầm nổ vỡ ra.

Do Nguyên Anh bên trong đan điền bạo tạc nổ tung, uy lực to lớn quả thực không thể tưởng tượng nổi, do Hàn Lập không kịp đề phòng cũng bị nổ bay ngược ra sau, cánh tay phát chưởng vừa rồi cũng biến thành huyết nhục mơ hồ.

Giờ khắc này, hắn bất chấp tất cả, vì Lữ Vân đang bay về hướng Đề Hồn.

Hắn toàn lực nghịch chuyển chân luân trong cơ thể, Lôi Bằng lực trong cơ thể cũng toàn lực vận chuyển, thân hình như điện, nổ bắn vào hồ nước phía dưới, nhanh chóng ôm lấy Đề Hồn đã kiệt lực, chưa kịp bay đi, liền nghe một tiếng nổ vang phía sau thân mình truyền đến.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Giữa Hồ Tam Giang vang lên một tiếng nổ rung trời, sơn phong Thủy Phủ ở đáy hồ nhao nhao nổ tung, tuôn ra sóng nước dựng đứng ngàn trượng, trùng trùng điệp điệp xô về khắp nơi Sơ Bề sơn gần đó.

Sau nửa ngày, hai đạo nhân ảnh từ đáy hồ bắn ra, đứng giữa không trung.

“Chủ nhân, Đông Phương Bạch này thật sự ngoan độc, vì chạy trốn mà không tiếc hy sinh thuộc hạ.” Sắc mặt Đề Hồn tái nhợt, hung hãn nói.

“Là người quản lý đứng đầu một vực nhưng lại do một kẻ tâm thuật bất chính như vậy đảm nhiệm, trình độ mục nát của Thiên Đình từ đây có thể

thấy được ít nhiều. Bất quá không sao, chạy trốn nhất thời, không thể chạy được cả đời, khoản nợ này thế nào cũng phải trả đấy!" Hàn Lập lắc đầu, chậm rãi nói ra.

"Ý chủ nhân là, bây giờ chúng ta…" Đề Hồn nhìn Hàn Lập, hỏi.

"Ta sẽ tự an bài, ngươi trước tĩnh dưỡng cho tốt, khôi phục rồi hẵng nói." Dứt lời, Hàn Lập vung tay lên, mở ra Động thiên Hoa Chi, để Đề Hồn trở về tĩnh dưỡng.

Sau đó, trên người hắn phát ra độn quang, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chân trời.

...

Tại một đầu phía tây Kim Nguyên Sơn mạch, có một tòa cung điện tọa lạc ở khe núi, sơn phong thậm chí lơ lửng giữa không trung, liên miên đến cuối tầm mắt.

Từng cây cầu ánh sáng như cầu vồng kết nối cung điện các nơi, bầu trời trôi nổi tường vân, tiên hạc bay múa, đúng là Tiên cảnh nhất phái.

Nơi này đúng là Kim Nguyên Tiên Cung.

Một đạo độn quang lục sắc xuất hiện phía xa xa chân trời, bay vụt đến, tốc độ làm cho người ta phải sợ hãi, trong nháy mắt đã đến gần, sau khi quang hoa thu vào, thân ảnh Đông Phương Bạch hiện ra, tiếp tục bay về hướng sâu trong Tiên Cung.

Sắc mặt y âm trầm, như thời tiết trước khi bão tố, khó coi không thể tả, thuộc hạ Tiên Cung trên đường thấy thế, ngoại trừ khom người hành lễ, cũng không dám nói gì.

Đông Phương Bạch rất nhanh đi đến chỗ sâu trong Tiên Cung, tới một đại điện có đặt một mâm tròn màu vàng truyền tin, lật tay lấy ra một cái lệnh bài màu tím, chần chờ một lúc, sau đó vẫn đặt lệnh bài lên trên mâm tròn màu vàng, bấm niệm pháp quyết điểm liên tục.

Ánh sáng tím chói mắt từ lệnh bài tán phát ra, thình lình nhuộm pháp trận màu vàng chung quanh thành màu tím, một minh một ám chớp động không thôi.

Sau một lát, bên trong pháp trận hoa lên một bóng người, hiện ra một thân ảnh nữ tử tóc xanh.

Dung mạo người này nhìn thoáng qua như là một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt hơi trắng bệch, giống như một thiên kim tiểu thư đau ốm nghỉ dưỡng tại khuê phòng, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra vẻ uy nghiêm.

“Đông Phương Bạch, có chuyện gì quan trọng mà lại vận dụng Cửu Nguyên Lệnh thúc giục Thiên La pháp trận đưa tin cho ta? Nếu bị những người của Khâm Thiên Giám tra được sẽ rất phiền toái.” Thiếu nữ tóc xanh nhàn nhạt nói ra.

“Bái kiến Diệu Pháp thiên tôn, thuộc hạ vừa mới lấy được một tin tức liên quan đến Tạo Hóa Tinh Hạt, không dám trì hoãn mảy may, lập tức bẩm báo với người việc này, dưới tình thế cấp bách mới sử dụng Cửu Nguyên Lệnh, kính xin Thiên Tôn thứ tội.” Đông Phương Bạch cung kính nói ra.

“Cái gì? Ngươi đã tìm được manh mối Tạo Hóa Tinh Hạt! Mau nói kỹ càng cho ta biết, một chữ cũng không được bỏ sót!” Diệu Pháp Thiên Tôn nghe vậy lập tức biến sắc nói ra, môt cỗ uy áp khổng lồ cách không lộ ra trong pháp trận.

“Vâng!”

Quần áo toàn thân Đông Phương Bạch không gió mà bay, trong nội tâm lập tức rùng mình, sau khi lấy lại bình tĩnh, vội vàng kể lại sự tình Hàn Lập cùng Chưởng Thiên bình, lại thêm mắm thêm muối vào.

Nguyên nhân việc này, tất nhiên là không thể thoát khỏi liên quan đến phụ tử Đào Cơ, Đào Vũ, chỉ là hết thảy mọi chuyện do phát hiện được một tia manh mối, chủ động phái chúng đi điều tra việc này, dù sao hai người kia giờ đã sớm thân tử đạo vong, chết không đối chứng rồi.

“Tinh hạt kia xác thực rất có khả năng là Tạo Hóa Tinh Hạt! Tốt, thật tốt quá, Chưởng Thiên bình rốt cuộc lại xuất hiện lần nữa tại Chân Tiên giới!” Diệu Pháp Thiên Tôn nghe vậy, sắc mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Không chờ Đông Phương Bạch buông lỏng một hơi, trong mắt Diệu Pháp Thiên Tôn lóe lên hàn quang, lạnh giọng nói ra:

“Ngươi đã sớm tra ra việc này, vì sao không báo cáo sớm?”

“Thuộc hạ biết tội, chỉ là thuộc hạ nhất thời nóng lòng tham công, vốn muốn chế trụ Hàn Lập, lấy lại Chưởng Thiên Bình hiến cho Thiên Tôn, lại không nghĩ đến thực lực đối phương cao cường đến thế, tập hợp tất cả lực lượng của Kim Nguyên Tiên Cung cũng không địch lại, xin Thiên Tôn trách phạt!” Đông Phương Bạch quỳ xuống đất cái bịch, trên mặt đầy vẻ kinh hoàng, nhưng sâu trong ánh mắt lại lướt qua một tia tỉnh táo.

Gã chưa kịp che giấu lỗi lầm thì sự tình Hàn Lập bây giờ đã sớm truyền ra, muốn che giấu cũng không được, chẳng bằng thống khoái nhận sai.

Lập tức, gã liền nửa thật nửa giả rêu rao Hàn Lập đã không đếm xỉa đến Thiên Đình Tiên Cung như thế nào, hoành hành ngang ngược càn rỡ ra sao, khiến cho Diệu Pháp Thiên Tôn lộ vẻ giận dữ.

Gã nghĩ rằng, Hàn Lập trước mắt vẫn đang ở Kim Nguyên Tiên Vực, muốn bắt được đối phương, bản thân vẫn còn có tác dụng, Diệu Pháp Thiên Tôn sẽ không trách phạt quá lớn.

“Hiện tại Hàn Lập đó đang ở nơi nào?” Ánh mắt Diệu Pháp Thiên Tôn chớp động một hồi, sắc mặt hòa hoãn lại một ít, hỏi.

“Những ngày này thuộc hạ đã phái người đi dò xét tung tích kẻ trộm kia, tạm thời còn chưa có tin tức, bất qua thuộc hạ đã sai người đóng tất cả truyền tống trận của Kim Nguyên Tiên Vực, kẻ trộm này dĩ nhiên vẫn ở phụ cận Kim Nguyên sơn mạch.” Trong lòng Đông Phương Bạch buông lỏng, vội vàng nói.

“Ừ, làm tốt đó. Ngươi phát hiện tin tức Tạo Hóa Tinh Hạt, công lao không nhỏ, nhưng việc ngươi giấu giếm, không kịp thời báo cáo, hơn nữa tự tiện ra tay, dẫn đến đối phương đã có đề phòng, chịu tội không nhẹ. Bây giờ ưu khuyết điểm như thế, xử trí ngươi thế nào, liền nhìn biểu hiện sau này của ngươi. Nếu có thể bắt được Hàn Lập, đoạt lại Chưởng Thiên Bình, sai phạm lúc trước tự nhiên sẽ xóa bỏ, ta sẽ đích thân xin quan chủ ban thưởng cho ngươi. Nhưng nếu để hắn trốn khỏi Kim Nguyên Tiên Vực, kết quả chờ ngươi thế nào, không cần ta phải nhiều lời a.” Diệu Pháp Thiên Tôn nghe vậy gật gật đầu, lập tức lạnh giọng nói ra.

“Vâng, sau này thuộc hạ sẽ cẩn thận tuân theo phân phó của Thiên Tôn, bắt lấy Hàn Lập. Nhưng mà với thực lực của đối phương, chỉ dựa vào lực lượng của Kim Nguyên Tiên cung ta chỉ sợ sẽ thua mà thôi…” sắc mặt Đông Phương Bạch siết chặt, lập tức nói ra.

“Yên tâm, ta sẽ để Lam thị huynh muội Kim Hãn Tiên Cung dẫn người qua giúp ngươi một tay, ngươi lập tức phái người dò xét hành tung Hàn Lập, nhớ kỹ, lần này càng phải cẩn thận, không được đánh rắn động cỏ.” Diệu Pháp Thiên Tôn ngưng trọng nói ra.

“Vâng! Thuộc hạ đã rõ.” Mặt Đông Phương Bạch lộ vẻ đại hỉ.

Lam thị huynh muội Kim Hãn Tiên Cung tiếng tăm lừng lẫy, gã tự nhiên đã nghe qua từ lâu.

Hai người này tuy rằng chỉ là Thái Ất hậu kỳ, nhưng bọn họ có một môn bí thuật hợp kích, có thể tương dung nhất thể trong chốc lát, tu vi đạt tới Đại La cảnh giới, hai người đã từng dốc sức đại chiến với một vị Đại La Luân Hồi Điện ba ngày ba đêm mà không thất bại, từ đó thanh danh đại chấn.

Dù Hàn Lập lợi hại thế nào, bản thân mình có hai người này tương trợ, tương đương với việc hắn phải đối địch với hai gã tu sĩ Đại La, mặc kệ có ba đầu sáu tay cũng không thể là đối thủ.

Nghĩ đến đây, nội tâm Đông Phương Bạch lại an ổn hơn.

Thiếu nữ tóc xanh lại dặn dò vài câu, liền kết thúc đối thoại, thân ảnh trong

trận pháp lóe lên rồi biết mất.

Sắc mặt Đông Phương Bạch buông lỏng, thở dài ra một hơi, sau đó bấm niệm pháp quyết dừng pháp trận, thu hồi lệnh bài màu tím, pháp trận lập tức khôi phục bộ dáng.

…

Tại một chỗ cung điện phấn hồng trong Thiên Đình.

Tại đây khắp nơi tràn ngập hào quang hồng phấn nhu hòa, làm cho người ta cảm nhận một khí tức hương vị khuê phòng nữ tử thấm đến tận xương.

Sâu trong cung điện có một chiếc giường khảm ngà voi đẹp đẽ, vải mỏng màu hằng phấn bao phủ lên sổ sách, một thiếu nữ ngồi trên giường, chính là Diệu Pháp Thiên Tôn vừa mới ngừng nói chuyện với Đông Phương Bạch.

Bên cạnh giường khảm ngà voi có một đầu thiềm thừ màu vàng đất đang ngồi xổm, con thú này hình thể khổng lồ, lớn hơn rất nhiều so với giường khảm ngà voi, làn da vàng đất tràn đầy những hột thô ráp cứng rắn phiền phức khó chịu, đặc dị chính là, trên mặt con thú này mọc ra sáu con mắt lớn như chuông đồng, phân ra hai bên mặt, thoạt nhìn có vài phần dữ tợn.

Thiềm thừ màu vàng tuy rằng nằm yên tĩnh ở chỗ này, lại tản mát ra khí tức dị thường khổng lồ, tuy rằng kém hơn Diệu Pháp Thiên Tôn, nhưng thực sự không kém quá nhiều.

“Chúc mừng chủ nhân, đã tra ra manh mối Tạo Hóa Tinh Hạt, chỉ cần có thể đoạt lại Chưởng Thiên Bình, Cửu Nguyên Tổ sư tất nhiên sẽ kính trọng ngài vài phần, chiếc ghế phó quan chủ một mực bỏ trống sẽ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của ngài rồi.” Sáu con mắt của Thiềm thừ màu vàng híp lại, miệng rộng mở ra, tựa như đang tươi cười, nói tiếng người.

“Phó quan chủ ta không thèm, chỉ hy vọng bằng công lao này có thể được quan chủ chỉ điểm ta một chút, để ta thuận lợi chém rụng nhị thi.” Diệu Pháp Thiên Tôn nhàn nhạt nói ra.

“Chủ nhân nói đúng, bất luận thế nào thì thực lực mới là trọng yếu nhất” Thiềm thừ màu vàng nghe vậy giật mình, lập tức nói ra.

“Xà Thiềm, người truyền mệnh lệnh của ta đến Kim Hãn Tiên Cung, đồng thời, ngươi cũng đi Kim Nguyên Tiên Vực một chuyến này đi.” Diệu Pháp Thiên Tôn im lặng một lát, mở miệng phân phó.

------oOo------

Chương 1022: Đơn độc xông vào Tiên Cung

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

"Có huynh muội Lam thị ra tay là đủ rồi a, Hàn Lập kia dù lợi hại đến mấy cũng chỉ là một tu sĩ Thái Ất cảnh, cần gì phải phái ta đi?" lỗ mũi thiềm thừ màu vàng liên tục phun phì phì, tỏ vẻ không đồng tình.

"Nghe nói, Hàn Lập nọ tu luyện một trong Tam Đại Pháp Tắc Chí Tôn, Pháp Tắc Thời Gian, vả lại tạo nghệ thâm sâu, không thể coi thường, chỉ bằng vào Lam thị huynh muội, ta vẫn có chút lo lắng. Lần này ngươi ra tay, tốt nhất đừng để cho bất kỳ kẻ nào biết, đến đó rồi cũng không nên bại lộ thân phận, cẩn thận ẩn núp trong tối, năm chắc thời cơ nhất kích tất sát." Diệu Pháp Tiên Tôn lắc đầu.

Xà thiềm nghe xong, thần tình tuy không thay đổi, nhưng bên trong sáu con mắt ánh lại lên một tia bất mãn.

Một tu sĩ Thái Ất cảnh nho nhỏ mà thôi, chủ nhân chẳng những sai khiến một Đại La cảnh như nó đặc biệt đi một chuyến, lại còn căn dặn phải tận lực ẩn núp rồi âm thầm đánh lén, chẳng phải đã quá coi thường nó rồi sao.

"Sự tình trọng đại, không thể xảy ra sơ xuất, không hiểu cứ việc hỏi!" Ánh mắt Diệu Pháp Tiên Tôn có phần lạnh lẽo.

"Được rồi. Ta đây liền đi ngay." Xà thiềm đứng lên, hoàng mang chớp động quanh thân, cơ thể khổng lồ của nó nhanh chóng thu nhỏ, trong nháy mắt biến thành một mụ già mặt vàng xấu xí mập mạp.

Thân thể xú phụ nhoáng lên một cái, hóa thành một luồng sáng màu vàng chui tọt xuống đất, lập tức biến mất.

Diệu Pháp Tiên Tôn nhìn vào khoảng không trước mặt, thân hình chợt động, rồi cũng nhanh chóng tiêu thất.

…

Bên trong Kim Nguyên Tiên Cung, Đông Phương Bạch đang đi ra từ đại điện truyền tin, tâm tình bất định lúc trước đã không còn.

Chỉ cần người của Kim Hàn Tiên Cung đến đây, việc bắt Hàn Lập sẽ không còn là vấn đề, đến lúc đó hắn muốn đòi lại từ Hàn Lập toàn bộ những ủy khuất, nhục nhã phải nhận lúc trước.

Nội tâm Đông Phương Bạch giờ này đang mô phỏng mười mấy loại biện pháp tra tấn độc ác dành cho Hàn Lập, khoái ý trên mặt lão ngày càng đậm.

"Người đâu!"

Đông Phương Bạch nghĩ ngợi một chút, rồi trầm giọng quát.

Vừa dứt lời, đã thấy một đạo quang mang từ phía xa lao đến, trong nháy mắt đáp xuống trước mặt Đông Phương Bạch, hiện ra một thanh niên với vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén lợi hại.

"Cung chủ, người có gì phân phó?"

"Hắc Đao cùng Lữ Vân lần này theo ta ra ngoài làm việc gặp chuyện bất trắc, hiện đã vẫn lạc. Từ nay, Hàn Nha ngươi chính là thống lĩnh Ám Kiếm, giờ hãy phái đi toàn bộ thám tử Ám Kiếm, đồng thời liên hệ với mật thám đang tiềm phục khắp nơi thăm dò tung tích Hàn Lập." Đông Phương Bạch phân phó.

"Vâng!" Thanh niên lạnh lùng nghe vậy, ánh mắt thường ngày vốn tĩnh lặng như nước chợt lóe lên một tia hưng phấn, khom người phụng mệnh.

Đúng lúc này, một tiếng nổ trầm hùng từ xa truyền đến, mặt đất dưới chân lắc lư kịch liệt, đại điện xung quanh cũng không ngừng "ầm… ầm…" run

rẩy.

"Chuyện gì? " Đông Phương Bạch nhíu mày, ánh mắt hướng ra phía ngoài.

"Để thuộc hạ đi xem." Thanh niên lạnh lùng nghiêm giọng đáp, đang muốn phi thân ra ngoài xem xét.

Chợt có một đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, rơi xuống dưới chân hai người, là một tên hộ vệ mặc áo bào màu vàng, nửa người đẫm máu.

"Khởi bẩm Cung chủ, nguy rồi, có kẻ xông vào Tiên Cung giết người, chúng thuộc hạ không cản nổi." Tên thủ vệ này đã sợ đến tái cả mặt, vội vã nói.

"Kẻ nào? Lại dám đến Kim Nguyên Tiên Cung giễu võ giương oai!" Lửa giận lóe lên trong mắt Đông Phương Bạch, thân hình đang muốn lao ra, thì thần tình lão đột nhiên động một cái, lập tức dừng lại.

Lão triển khai thần thức, tập trung về phía cửa chính Kim Nguyên Tiên Cung, gương mặt lập tức biến sắc.

…

Lối vào Tiên Cung nguyên bản tráng lệ, hiện giờ đã trở nên vô cùng hỗn loạn, đã có vài chục tòa đại điện sụp xuống, triệt để hóa thành một mảnh phế tích.

Lơ lửng trên không là hơn trăm tu sĩ Tiên Cung, dưới sự dẫn dắt của năm lão giả áo đen khí độ bất phàm, kết thành một trận pháp hình bán nguyệt.

Năm lão giả này vô luận dáng người cao thấp hay dung mạo đều giống nhau như đúc, tựa hồ là huynh đệ ruột thịt do cùng một mẹ sinh ra, thân thể năm người không ngừng phát ra trận trận khí tức âm lãnh.

Về cơ bản thì cấp độ của tu sĩ Tiên Cung tại nơi này đều là Chân Tiên cảnh Hậu Kỳ cho đến Kim Tiên cảnh, năm lão giả áo đen kia lại càng là tồn tại Thái Ất cảnh.

Các loại Tiên Khí, bí thuật nhao nhao phóng ra từ giữa chiến trận, như mưa đá ào ào rơi xuống phía đối diện.

Ngược lại, trước mặt bọn họ chỉ có một người.

Người kia là một nam tử thanh niên vận thanh bào, quanh người hắn là bốn mươi năm mươi chuôi phi kiếm kim sắc đang không ngừng bay múa, tựa như bầy cá bơi theo vòng tròn, đan xen vào nhau tạo thành một mảnh kiếm ảnh kim sắc dày đặc, dễ dàng chặn đứng loạt công kích tới từ phía đối diện.

Nam tử áo xanh sau đó khẽ búng ngón tay, lại có thêm hơn mười chuôi phi kiếm kim sắc bay vọt ra từ trong tay áo hắn, tỏa ra kiếm khí cuồn cuộn tạo thành một luồng kiếm ảnh vàng rực lớn chừng trăm trượng, chẳng khác gì một cây Kình Thiên Thần Kiếm đang trảm xuống với thanh thế cực kỳ kinh người.

Cự kiếm trên đà rơi xuống, phát thanh âm như sấm rền, bầu trời dường như bị chẻ đôi, để lại một vệt màu trắng thật dài.

Năm lão giả Thái Ất cảnh sắc mặt đại biến, thân hình đồng loạt nhoáng lên, phối hợp với nhau đứng thành hình chữ Thập, há mồm phun ra một cây đại kỳ đen kịt, trên mặt có thêu đồ án Hắc Long dữ tợn.

Cả năm người ngay ngắn chắp hai tay, cùng nhau bấm niệm pháp quyết huy động đại kỳ, hắc kỳ nhận lệnh triển khai, cuồng trướng gấp mấy lần, đón gió tung bay phần phật.

Mảng lớn hắc khí sền sệt như dịch thể cuồn cuộn tuôn ra từ cây cờ đen, tạo thành một tầng mây đen khổng lồ, lao lên nghênh đón Kiếm Khí màu vàng, hư không phụ cận bị quét qua run lên từng chập, phát ra tiếng "chi… chi…" như bị ăn mòn.

Đám tu sĩ Chân Tiên cùng Kim Tiên quanh đó trông thấy cảnh này như gặp phải độc xà phi hạt, cuống quýt lui lại phía sau.

"Ma khí!" Nam tử áo xanh nhíu mày, mười ngón tay liên tục bay múa.

Kiếm khí khổng lồ tỏa ra thanh âm "xẹt… xẹt…", bề mặt chợt xuất hiện vô số điện hồ kim sắc vừa thô vừa to, tản mát ra lực lượng pháp tắc lôi điện tràn đầy chính khí, chém xuống tầng mây đen.

Mây đen cuộn lên kịch liệt, lập tức phát ra tiếng nổ "ầm… ầm…" kinh thiên động địa, bộ dáng như gặp phải khắc tinh, lập tức bị lôi điện đánh cho thất linh bát lạc, cứ thế hóa thành vô số khói đen phiêu tán tiêu thất.

Chỉ trong nháy mắt, kiếm khí vàng rực kia đã xẻ rách tầng mây đen, cấp tốc chém xuống năm lão giả Thái Ất cảnh.

Sắc mặt cả năm người tựa như lâm kịch biến, hắc khí quanh thân không ngừng chớp động, phát ra từng hồi nổ vang rồi kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt đang từ cao lớn biến thành một đám người lùn chỉ cao chừng ba thước, thân hình như điện bay vọt ra xung quanh trốn tránh, tốc độ lập tức bạo tăng, may mắn tránh thoát kiếm khí vàng rực hung hiểm tột cùng kia.

Kiếm khí vàng rực chẳng hề truy kích năm người, lập tức ập lên đầu đám tu sĩ Kim Tiên cùng Chân Tiên.

"A… a… a…"

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên không ngớt, kiếm khí đánh xuống đám người làm văng lên từng đạo huyết lãng, chân cụt tay đứt vung vãi toán loạn, tu sĩ Chân Tiên cảnh không một ai thoát chết, ngoài ra còn có trọn vẹn một phần ba tu sĩ Kim Tiên trực tiếp vẫn lạc, đám tu sĩ Kim Tiên may mắn còn lại thì hoảng sợ tột độ, bán sống bán chết nhao nhao hướng ra bốn phương tám hướng mà chạy, pháp trận bán nguyệt lập tức tan tành.

Tu vi Hàn Lập nay đã đại tiến, uy năng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiển nhiên cũng tăng theo như nước dâng thuyền lên vậy.

Thân thể năm lão giả Thái Ất cảnh phát ra tiếng "két… két…", nhanh chóng khôi phục nguyên dạng, chứng kiến tràng cảnh thê thảm vừa rồi liền đùng đùng nổi giận.

Những tu sĩ Kim Tiên cảnh kia đều là cơ sở sau này của Kim Nguyên Tiên Cung, vậy mà giờ đây bỗng chốc bị người ta diệt mất ba thành.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Lại dám tàn sát người của Kim Nguyên Tiên Cung ta! Hãy chờ đón vô cùng vô tận truy nã đuổi giết của Thiên Đình đi!" Một trong số năm lão giả phẫn nộ quát lớn.

Nam tử áo xanh mặt không biểu tình, tựa như bỏ ngoài tai những lời vừa rồi, tiếp tục vung tay lên.

Lại có hơn mười đạo kiếm khí run rẩy bắn ra từ tay áo hắn, hóa thành hơn mười vệt kiếm ảnh, tiếp tục truy sát đám tu sĩ Kim Tiên, trong nháy mắt lại có mấy danh tu sĩ Kim Tiên bị kiếm khí xuyên phá thân thể, hét lên vô cùng thê lương thảm thiết rồi chết.

Sắc diện năm lão giả Thái Ất cảnh theo đó trở nên xanh mét, ánh mắt nhìn về chỗ sâu bên trong Tiên Cung, tựa như đang chờ đợi điều gì, nhưng vẫn chẳng có gì phát sinh.

"A… a…" hai hét thảm vang lên, lại có thêm hai người trúng phải kiếm khí vĩnh viễn nằm xuống.

Sắc mặt năm lão giả chợt trầm xuống, đang muốn liều lĩnh xông lên, chợt có hơn mười đạo lục quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, hóa thành hơn mười con đại xà màu xanh lục.

Đám lục xà này có tốc độ cực nhanh, hơn nữa vô cùng linh hoạt, thân hình khổng lồ của chúng phân biệt quấn lấy từng đạo kiếm khí vàng rực.

Từng đám dây leo xanh mướt mềm mại như lụa bung ra từ trên thân đại xà, không ngừng quấn lấy kiếm khí màu vàng vô cùng lăng lệ ác liệt kia.

Kiếm khí kim sắc lắc lư rung động, điện quang lóe lên toán loạn, lập tức đánh văng đám dây leo xanh mướt, nhưng lại có càng nhiều lục khí phóng ra từ thân thể đại xà, tiếp tục bám theo quấn lấy.

Đứt một căn, sinh ba căn, đứt mười căn, sinh trăm căn!

Mấy hơi thở qua đi, kiếm khí kim sắc tuy cường liệt vô cùng nhưng cũng phải ảm đạm đi không ít, so với lúc trước đã co rút lại rất nhiều.

Vô số căn dây leo xanh mướt rậm rạp chằng chịt quấn lấy kiếm khí màu vàng, mơ hồ hình thành một cái kén tằm thật lớn, bao bọc ở bên trong.

Ánh mắt nam tử áo xanh chợt lóe lên, hay tay vung vẩy bấm niệm pháp quyết.

Kiếm khí vàng rực đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một thanh phi kiếm kim sắc lớn chừng một xích, lăng không nhoáng lên một cái.

"Xoẹt", kén tằm xanh mướt lập tức bị phá thủng một lỗ, đám kim kiếm nhao nhao chui ra, bay múa xung quanh nam tử thanh bào.

Một thân ảnh cấp tốc hạ xuống từ trên trời, đúng là Đông Phương Bạch.

Hơn mười đầu đại xà xanh lục lập tức bay ngược về phía lão, trước sau như một nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành mười vòng tròn màu xanh lửng lơ bất định quanh người lão.

Mắt thấy Đông Phương Bạch hiện thân, đám người Tiên Cung lập tức đại chấn tinh thần.

"Cung chủ đến rồi!"

"Tiểu tử, Cung chủ của chúng ta đã tới, đón đọc bản dịch sớm nhất tại bachngoccsach, giờ chết của ngươi đã điểm!"

"Cung chủ, kẻ này cả gan làm loạn, tàn sát không ít người của ta, hôm nay tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời khỏi đây!"

Đám người Tiên Cung nhao nhao bay đến sau lưng Đông Phương Bạch, nghiến răng nghiến lợi nói ra.

Tuy nhiên, Đông Phương Bạch chẳng hề để ý bọn chúng, ánh mắt nhìn về

phía nam tử vận thanh bào, khóe miệng nhếch lên cười nhạt, chậm rãi nói: "Hàn Lập, ta thừa nhận thực lực ngươi cường đại, hôm nay lại dám giết đến tận cửa Kim Nguyên Tiên Cung, quả thực to gan!"

"Đông Phương Bạch, ngươi tự mình đi ra ngược lại đỡ cho ta một phen động chân động tay! Ngày trước ngươi vô cớ tàn sát Thanh Hồ nhất tộc, toàn tộc trên dưới năm vạn bảy nghìn ba trăm người đều đã tử nạn, quả thực tội ác tày trời, hôm nay nhất định ngươi phải chết!" Nam tử áo xanh kia đúng là Hàn Lập, hắn ngẩng đầu nhìn lại Đông Phương Bạch, khẩu khí âm trầm.

Hắn vừa dứt lời, đám người phụ cận xôn xao một hồi, không ít kẻ nhìn sang phía Đông Phương Bạch.

Thiên Đình đã sớm nghiêm lệnh không được vô cớ đồ sát sinh linh nhỏ yếu, kẻ vi phạm sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc, lời Hàn Lập vừa nói tựa như vô cùng xác thực, chỉ e không có lửa làm sao có khói.

"Thanh Hồ nhất tộc bao che người bị truy nã có trên Tru Tiên bảng, lại tập kích tổ đội điều của ta, chết không đền hết tội!" Đông Phương Bạch nhướng mày, lập tức cao giọng.

"Nhiều lời vô nghĩa, mạng của ngươi hôm nay ta tới lấy, trước toàn bộ vong linh Thanh Hồ tộc, nạp mạng đi!" Hàn Lập không nhiều lời nữa, chợt bấm niệm pháp quyết.

Năm sáu chục chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang xoay tròn quanh hắn lập tức chấn động, nhất tề xông lên công kích Đông Phương Bạch, phát ra tiếng kiếm minh chói tai.

Thấy vậy, Đông Phương Bạch cũng bấm niệm pháp quyết vung hai tay lên.

"ầm… ầm… " tiếng nổ vang rền!

Hơn mười vòng tròn xanh lục quanh người lão bay vọt đi, lại hóa thành hơn mười đầu đại xà, vô số dây leo xanh mướt phóng ra từ thân lục xà, thi nhau cuốn lấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

------oOo------

Chương 1023: Tan đàn xẻ nghé

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên:(Đợi biên)

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Các ngươi trước hết lui xuống cho ta!" Đông Phương Bạch một bên xuất thủ, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng.

Năm tên lão giả Thái Ất cảnh kia nghe vậy ánh mắt khẽ động, lập tức dẫn theo những người khác, đều bay lui vào bên trong.

Hàn Lập không để ý đến những người khác, kiếm quyết trong tay bỗng nhiên biến đổi.

Năm sáu chục thanh phi kiếm mang theo lôi điện màu vàng đại thịnh bên ngoài, từng đạo Kiếm Khí thình lình xuất hiện, chi chít dày đặc, hơn phân nửa bầu trời tất cả đều là hàn quang lạnh lẽo, những nơi đi qua hư không kịch liệt rung động, trở thành một mảnh mơ hồ.

Lần này uy năng Kiếm Khí vượt xa vừa rồi, dây lá quanh đại xà màu xanh lá chẳng những không thể cuốn lấy phi kiếm, ngược lại tại chỗ nứt ra xoẹt một tiếng xé vải, toàn bộ đều bị xoắn nát chặt đứt.

Mười mấy đầu lục xà kia cũng bị Kiếm Khí quấn lấy, cắt thành vài đoạn.

"Bạo!"

Đông Phương Bạch đồng tử hơi hơi co rụt lại, bấm tay niệm pháp quyết, bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Phanh phanh phanh!

Những con lục xà thân thể tàn phế mãnh liệt bành trướng, sau đó bạo liệt nổ ra, hóa thành một vòng lục sắc chói loá, quét sạch non nửa bầu trời, sau đó lại dấy lên một cỗ gió lốc ngập trời, cuộn ra bốn phương tám hướng.

Hư không ông ông rung động lắc lư, kiếm quang đầy trời cũng bị vụ nổ ảnh hướng đến, hỗn loạn một lúc.

Mà Đông Phương Bạch thì nhân cơ hội này, bỗng nhiên quay người, lục sắc cuồng phong bên ngoài thân thể nổi lên, bao trùm thân thể của gã hóa thành một đám lục vân, nhưng mà lại bay vào sâu trong Tiên Cung, mới giao thủ một chút liền lập tức thối lui, không biết toan tính kế sách gì.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong nội tâm kinh ngạc một hồi, ngay sau đó ánh mắt chợt nhíu lại, trên thân lôi quang màu vàng đại thịnh, đồng thời trong cơ thể lặng lẽ vận nghịch chuyển chân luân thần thông.

Một tiếng sét nổ mạnh, thân ảnh của hắn biến mất vô tung, sau một khắc thình lình xuất hiện ở phía trước Đông Phương Bạch.

Lần này hắn biến mất lại xuất hiện, nhanh đến khó có thể hình dung, làm Đông Phương Bạch hơi ngẩn ra.

Không chờ cho Đông Phương Bạch xuất ra bất kỳ động tác gì, Hàn Lập lập tức thuận chuyển Chân Ngôn Bảo Luân, vô số gợn sóng màu vàng từ trên người hắn lan ra, với khí thế nhanh như chớp, thoáng cái bao thân thể Đông Phương Bạch lại.

Liên tiếp các động tác như mây trôi nước chảy, trong chớp mắt đã hoàn thành.

Thân hình Đông Phương Bạch xiết chặt, toàn bộ người tính cả lục quang quanh người kia, bị ngưng lại ở giữa không trung, giống như con ruồi bên trong hổ phách vậy*.

*giống như bị hoá thạch vậy, đông cứng lại bên trong miếng hổ phách (tra

google để hiểu rõ hơn) - B N S.

Hai mắt Hàn Lập hiện lên sát ý bén nhọn ác liệt, đưa tay bấm một điểm.

Kim quang từ trong tay bắn ra chói mắt, "Phốc" một cái, liền xuyên qua dưới bụng Đông Phương Bạch, tạo thành một cái lỗ lớn máu đỏ tươi.

Nhưng sau một kích này, sắc mặt Hàn Lập lại biến đổi mãnh liệt, lập tức bấm niệm pháp quyết thu hồi gợn sóng màu vàng.

Chỉ thấy ở phía trên thi thể Đông Phương Bạch lập tức hiện ra một tầng bạch quang, nhanh chóng biến thành một cỗ bạch sắc Khôi Lỗi.

Khôi Lỗi thoạt nhìn tựa hồ là dùng thú cốt màu trắng nào đó chế thành, trên thân dán rất nhiều phù lục, đường vân màu trắng phía trên chớp động rất nhiều, tạo thành đồ án hình người rất lớn, thoạt nhìn phi thường huyền diệu.

"Khôi Lỗi thế thân?" Hàn Lập sắc mặt khó coi.

Hắn đã từng gặp cái bạch sắc Khôi Lỗi này được ghi chép ở trong tàng thư của Giải Đạo Nhân, nghe nói chính là một vị đại năng của Thiên Đình sáng chế ra một loại Khôi Lỗi kỳ lạ, có thể đem Tiên Linh Lực của bản thân, còn có lực lượng pháp tắc rót vào bên trong Khôi Lỗi, là có thể huyễn hóa ra thế thân giống bản thể y như đúc, từ vẻ ngoài, khí tức, các phương diện khác căn bản không cách nào phát hiện ra kẽ hở.

Giải Đạo Nhân đã từng nghĩ phải lấy được một cỗ Khôi Lỗi thế thân, vốn là muốn nghiên cứu để sử dụng, nhưng vẫn không thành công, không thể tưởng được hắn ở đây ngược lại là gặp được.

Vào thời khắc này, vô số lục quang thình lình xuất hiện, ngưng tụ thành một cái Lục sắc Linh Vực, bao phủ ở trên người Hàn Lập.

Một bộ rễ cây thô chắc lộn xộn không biết ở nơi nào lăng không sinh ra, cắm rễ lên trên người hắn, nhanh chóng thôn phệ Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, trên không phía trên đỉnh đầu Hàn Lập kim quang lóe lên, một tòa sơn phong màu vàng cực lớn không gì sánh bằng thình lình xuất hiện, bỗng nhiên che gần nửa bầu trời, từng đạo từng đạo phù văn vô cùng lớn khắc sâu khắp nơi ở trên sơn phong, thoạt nhìn tựa hồ là một kiện Tiên Khí, mang theo uy thế huỷ diệt tất cả, hung hăng đánh xuống chỗ Hàn Lập.

Trên ngọn núi, bất ngờ rất nhiều bóng người đang khoanh chân ngồi, chính là vừa vặn Đông Phương Bạch và năm tên lão giả Thái Ất cảnh, còn có những tên tu sĩ Kim Tiên kia, tất cả mọi người đều mang vẻ mặt nghiêm túc nhanh chóng bấm tay niệm pháp quyết, hợp lực thúc giục sơn phong màu vàng.

Sơn phong màu vàng chưa rơi xuống, nhưng một cỗ lực lượng nặng nề không cách nào hình dung được từ trong phát ra.

"Oanh long long" một tiếng nổ kinh Thiên động Địa!

Sơn phong màu vàng rơi ầm ầm xuống đất, mặt đất trọng phạm vi mấy vạn dặm bỗng chốc rung động kịch liệt, toàn bộ Kim Nguyên Tiên Cung tính cả núi non trùng điệp lớn nhỏ xung quanh, đồng thời bị vùi lấp xuống dưới mặt đất ba thước!

Đông Phương Bạch trông thấy cảnh này, trên mặt lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười.

Cái Tu Di Kim Sơn này chính là thứ gã đã tiêu phí cái giá rất lớn, bỏ ra không biết bao nhiêu vạn năm, thu thập kim Nguyên Thạch bên trong Kim Nguyên sơn mạch luyện chế mà thành, uy lực như thế nào, gã rõ ràng nhất.

Chỉ tiếc cái Tu Di Kim Sơn này quá lớn lại quá nặng, Tiên Linh Lực một người căn bản không cách nào thúc giục, chỉ có thể dựa vào pháp trận của Kim Nguyên Tiên Cung nơi đây thúc giục, vì vậy lần trước cũng không mang theo bên mình, nếu không há có thể không địch lại Hàn Lập?

Tất cả tu sĩ bao gồm cả năm tên lão giả Thái Ất cảnh ở bên trong, lúc này cũng nhao nhao thở dài một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn khó hiểu.

Có thể cùng Cung chủ ở cùng một chỗ, hợp lực khu động lực lượng của cái dị bảo khắc chế cường địch, thật là cơ hội ngàn năm có một để rèn luyện thể nghiệm.

Nhưng mà sau một khắc, vẻ tươi cười trên mặt Đông Phương Bạch đột nhiên cứng đờ, những người còn lại cũng nhao nhao cứng lại.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt nhìn lên trên tòa cự phong màu vàng to lớn hơn ngàn trượng, không ít người lộ ra thần tình khó có thể tin, giống như ban ngày nhìn thấy ma vậy.

Nhưng thấy cái ngọn núi khổng lồ màu vàng kia nguyên bản vững chãi lại bắt đầu ù ù lắc lư, cũng dần dần nổi lên phía trên, tựa hồ như bị người nâng từ phía dưới lên trên vậy.

Rất nhanh, bọn chúng liền phát hiện là chuyện gì xảy ra rồi.

Dưới sơn phong cực lớn, một cái thân hình người Ba Đầu Sáu Tay Cự Ma đứng dựng lên, đúng là bộ dạng của Hàn Lập khi thi triển 《Thiên Sát Trấn Ngục Công》.

Hai cái cánh tay vừa thô vừa to nâng sơn phong màu vàng lên, giống như đang nâng lên một khối đá bình thường vậy.

"Chỉ dựa vào lực lượng thân thể, làm sao có thể nâng lên cái Tu Di Kim Sơn này!" Đông Phương Bạch kinh hãi hô to, nhưng sau một khắc thanh âm lần nữa im bặt dừng hẳn.

Hàn Lập biến thành Cự Ma, kim quang quanh người lượn lờ, những cái rễ cây kia cắm lên trên người hắn bỗng chốc không thấy bóng dáng.

Trước người Cự Ma lơ lửng một gốc cây nhỏ màu vàng, bất ngờ đúng là Đông Ất Thần Mộc thứ mà hắn phải vất vả mới cô đọng ra được, đang nở rộ kim quang chói mắt.

Thực vật màu xanh bên trong phụ cận Linh Vực đụng vào những kim quang này, lập tức đều hóa thành từng cỗ từng cỗ nguyên khí, giống như nhận tổ

quy tông dung nhập vào bên trong Đông Ất Thần Mộc, kế tiếp truyền lại vào trong cơ thể Hàn Lập.

Lúc trước hắn bị hấp thu Tiên Linh Lực, bây giờ lại nhanh chóng khôi phục.

Mà Lục sắc Linh Vực, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ nhanh chóng trở nên ảm đạm mỏng manh.

"Điều đó không có khả năng, Mộc Thần Linh Vực của ta tự thành nhất hệ, nên sinh sôi không ngừng, như thế nào lại bị cắn nuốt..." Nét mặt Đông Phương Bạch lộ vẻ hoảng sợ, đang muốn làm gì đó, nhưng mà Cự Ma do Hàn Lập biến thành đã giành trước một bước ra tay.

Chỉ thấy bốn cánh tay còn lại của Cự Ma đột nhiên hướng lên không trung hành động, trên đầu nắm tay hiện ra một tầng hoa văn màu bạc, mỗi tay đều tự huyễn hóa ra mười cái hoa văn trận màu bạc(ngân sắc văn trận).

"Oanh" một tiếng, bốn đầu nắm tay to lớn đều bộc phát ra một đoàn kim quang chói mắt, đồng thời ba khối đầu lâu Cự Ma cũng đồng thời rống xuống, công kích điên cuồng lên trên bầu trời, đánh vào Tu Di Kim Sơn ở trên.

Một tiếng nổ lớn kinh Thiên động Địa, so với lúc Tu Di Kim Sơn vừa mới rơi xuống đất động tĩnh còn có phần lớn hơn.

Sơn phong màu vàng bay về phía trước, liên tiếp chấn đổ vài chục ngọn núi, lúc này mới dừng lại.

Mọi người vừa mới ở phía trên bị đánh trúng chấn bay hơn phân nửa, chỉ có số ít người thực lực cường đại, miễn cưỡng lưu lại, vẻ mặt thực sự tràn đầy hoảng sợ, hầu như nói không ra lời.

Đông Phương Bạch ứa ra khí lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lúc này lập tức bấm niệm pháp quyết thu hồi Linh Vực, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo lục quang, hết sức nhanh chóng bay vào chỗ sâu trong Tiên Cung.

"Chạy đâu!" Hàn Lập biến thành Cự Ma bắn ra, đuổi theo hướng Đông

Phương Bạch.

Nhưng vào lúc này, một mảnh mây đen dày đặc che khuất cả bầu trời đột nhiên từ bên cạnh cuốn đến, chắn phía trước Hàn Lập, giữa lúc mây đen cuồn cuộn, hiện ra thân ảnh năm tên lão giả Thái Ất cảnh.

Năm người mỗi người cầm trong tay đại kỳ màu đen ở phía trước, ra sức lay động xuống dưới, phạm vi mây đen bao trùm nhanh chóng mở rộng, bọc thân hình Hàn Lập trong đó, tiếp đó tám cái long trảo(vuốt rồng) màu đen dữ tợn to bằng gian phòng từ trong nhanh chóng bắn ra, chụp tới Hàn Lập.

Tám cái long trảo tản mát ra khí tức so vơi lúc trước hoàn toàn bất đồng, đã không còn cảm giác ăn mòn lúc trước, bộc phát ra một cỗ lực lượng xuyên thủng không thể ngăn cản, tựa hồ cả thiên không cũng có thể thủng một lỗ.

Năm người tuy rằng ra tay ngăn Hàn Lập lại, nhưng trong nội tâm cũng âm thầm kêu khổ không thôi.

Vừa mới một phen giao thủ tuy rằng nhìn như ngắn ngủi, cũng đủ làm cho bọn chúng hiểu rõ thực lực Hàn Lập, chỉ là bọn chúng chính là trưởng lão của Kim Nguyên Tiên Cung, phải nghe theo phân phó của Cung chủ, nếu không chính là phạm tội phản nghịch.

Trước mắt chỉ có thể hy vọng bằng vào bộ Ngũ Long Ngự Thiên Kỳ này, có thể ngăn cản Hàn Lập một lát, sau đó rồi tính sau.

"Muốn chết!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, phất tay áo run lên.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ ống tay áo tuôn ào ra, xì xì vừa vang lên sau đó bỗng chốc biến đổi, hóa thành bảy mươi hai đạo hồ quang điện giống như kiếm quang, đón đọc bản dịch sớm nhất tại bachngoccsach, rộ lên lôi điện pháp tắc chấn động hết sức mãnh liệt, trảm lên mấy cái long trảo màu đen kia.

"Xoẹt" một tiếng, những cái long trảo màu đen kia thoạt nhìn như không thể ngăn cản, lại yếu ớt như là bùn nhão vậy, liền đơn giản bị điện hồ kiếm

quang trảm phá.

Bên trong mây đen, cây cờ màu đen ở trong tay năm người xoẹt lên một tiếng, hiện ra một đạo vết rạn, vầng sáng đại giảm.

Năm người nhất thời cực kỳ hoảng sợ, mồ hôi trên trán chảy ra, vội vàng thúc giục mây đen lui về phía sau.

Thế nhưng bảy mươi hai đạo điện hồ kiếm quang tốc độ cực nhanh, liền đuổi theo mây đen với tốc độ nhanh hơn gấp bội, không nói lời gì điên cuồng bổ hạ xuống.

Năm tên lão giả Thái Ất cảnh kinh sợ rống to, mây đen kịch liệt cuồn cuộn, nghênh đón những cái điện hồ kiếm quang kia, bảo quang quanh năm người chớp động, mỗi người tế ra bảo vật hộ thể.

Nhưng song phương tiếp xúc, những đám mây đen kia lại giống như băng tuyết gặp lửa, xì xì chỗ điện quang tiếp xúc nhanh chóng tán loạn tan rã.

Mà bảo vật hộ thể quanh năm người, một điểm uy năng còn chưa bày ra, liền bị điện hồ kiếm quang đơn giản phá hủy, nổ tung hết thảy.

Năm tên trưởng lão Thái Ất cảnh sợ hãi vạn phần, rốt cuộc hoàn toàn hiểu rõ Hàn Lập so với bọn chúng, thực lực sai biệt giống như một trời một vực, đang muốn thi triển bí thuật co rút người đào tẩu như lúc trước.

Nhưng kim quang lóe lên, nơi cổ năm người mỗi người lăng không lơ lửng một đạo điện hồ kim quang, kiếm ý sắc bén ác liệt bao phủ xuống, năm người như rơi vào vực sâu không đáy, một lòng lạnh buốt vô cùng, Tiên Linh Lực vận chuyển cũng chậm đình trệ lại, lập tức không dám tái cử động.

Những tên tu sĩ Kim Tiên xung quanh, mắt thấy Đông Phương Bạch đào tẩu, đã có không ít người không còn ý chí chiến đấu, nhao nhao chạy trốn tứ tán, lưu lại phần lớn là cấp dưới chính thống của năm tên lão giả Thái Ất cảnh kia.

Những người này nguyên bản đang muốn theo sát năm tên trưởng lão, sau đó tiếp tục đánh giết Hàn Lập, mắt thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy vẻ hoảng sợ ngừng thân hình.

Sau đó không biết người nào kinh hô một tiếng, hiện trường sau một hồi bạo động, những người còn lại oanh một cái, từ nguyên bản tư thế xúm lại, đổi thành chạy trốn tứ tán, một cảnh tan đàn xẻ nghé trước mắt.

------oOo------

Chương 1024: Diệt Ngũ Ác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Các ngươi chính là Thiên Âm Ngũ Tử? Hãy tự báo tên của mình ra." Hàn Lập cũng không để ý tới những tu sĩ Kim Tiên kia, nhìn về phía năm tên lão giả, lạnh giọng quát.

"Tại hạ Âm Thiên Hổ, mong rằng Hàn đạo hữu hạ thủ lưu tình, chuyện giữa các hạ cùng Đông Phương cung chủ, kỳ thật chúng ta cũng không rõ lắm." Năm người nhìn nhau một cái, lão giả ngoài cùng bên trái mặt lộ vẻ nịnh nọt tươi cười, chắp tay thi lễ với Hàn Lập nói.

Dung mạo năm người mặc dù tương tự nhau, nhưng cũng có chút khác biệt, mà trên tay mỗi người đều đeo một hắc ngọc giới chỉ, thoạt nhìn là nhẫn trữ vật, trên mặt nhẫn của mỗi người khắc năm chữ nhỏ: Hổ, Lộc, Hùng, Viên, Ưng. Nhẫn của lão này là một chữ Hổ.

"Tại hạ Âm Thiên Lộc, bái kiến Hàn đạo hữu." Lão giả bên cạnh mang nhẫn chữ Lộc, cũng lộ ra vẻ lấy lòng.

"Âm Thiên Hùng." Bên cạnh Âm Thiên Lộc là một lão giả mặt chữ điền, ánh mắt khẽ động, không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Hừ! Lão tử là Âm Thiên Viên, nếu tài nghệ không bằng người, muốn chém giết muốn róc xương thịt, muốn làm gì cũng được." Lão giả ngoài cùng bên phải mặt mũi tràn đầy ngạo khí, hừ lạnh nói.

"Tứ đệ, không nên nói bậy!" Sắc mặt Âm Thiên Hổ đại biến, quát lớn.

Nhưng vào lúc này, trên thân người cuối cùng đột nhiên đại thịnh huyết quang, thân thể bỗng nhiên co rút nhỏ gấp bội, tránh thoát kiếm quang nơi cổ, sau đó hóa thành một đạo huyết ảnh bỏ chạy về phía xa, tốc độ nhanh

không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng gã không chạy được bao xa, đạo kiếm mang như hồ quang điện kia lóe lên trống rỗng xuất hiện bên cạnh, sau đó lấy tốc độ nhanh hơn mấy lần so với gã chém qua thân một cái.

"Bành" một tiếng, thân thể người này lập tức vỡ ra, hóa thành mảng lớn vết máu.

"Ngũ đệ!"

"Hàn đạo hữu hạ thủ lưu tình!"

Bốn người còn lại thấy thế, sắc mặt nhao nhao kinh hãi, la lên.

Thân thể Hàn Lập không nhúc nhích, hư không sau lưng lóe lên ánh bạc, trống rỗng xuất hiện một bóng người màu đen, chính là Đề Hồn.

Hai tay nàng nắm vào trong hư không một cái, lòng bàn tay sáng rõ huyết quang, hình thành hai vòng tròn huyết sắc, phát ra một cỗ lực thôn phệ.

"Sưu" một tiếng, một đoàn quang mang thần hồn từ trong vết máu bắn ra, rơi vào trong tay nàng.

Cùng bị hút theo thần hồn tới, còn có pháp khí trữ vật của gã kia, trên mặt nhẫn viết một chữ Ưng.

Bốn người kia thấy cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, vô thức muốn làm gì đó, nhưng nhìn thấy kiếm quang trên cổ, lại trở nên trung thực đứng yên.

"Chúng ta là người tu luyện, trên tay đã giết không ít nhân mạng, chuyện này cũng không là gì, bất quá Hàn mỗ thống hận nhất hạng người tùy ý lạm sát người yếu ớt, phàm những ai đã làm việc này, hôm nay một tên Hàn mỗ cũng sẽ không bỏ qua! Đại danh Thiên Âm Ngũ Tử các ngươi, ta đã sớm nghe qua, gọi các ngươi báo ra tính danh, là để cho các ngươi được chết rõ ràng thôi!" Hàn Lập từ tốn nói.

Bốn người nghe vậy đều biến sắc, đang muốn chạy trốn, nhưng bị ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm, không dám động đậy nữa.

"Kẻ đào tẩu vừa rồi là Âm Thiên Ưng hả, hắn vì luyện chế một kiện Huyết Đạo Tiên khí, huyết tế hơn trăm thành trì phàm nhân, tàn sát sinh linh đâu chỉ ức vạn, chết không có gì đáng tiếc." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Bốn người nghe lời này, trong lòng giật mình, Âm Thiên Ưng huyết tế thành trì phàm nhân để luyện bảo, làm việc dị thường bí mật, làm sao người này lại biết?

"Âm Thiên Hổ, ngươi nhiều năm trước từng tu luyện tại Thương Vân sơn mạch, mượn nhờ âm khí nơi đó đột phá bình cảnh, vì cướp đoạt một chỗ âm khí nồng đậm để tu luyện, tàn sát một tông môn nhỏ trong Thương Vân sơn mạch là Kim Phong tông, toàn tông trên dưới hơn hai ngàn người đều bị ngươi sát hại, có việc này không?" Hàn Lập nhìn về phía Âm Thiên Hổ, nói ra.

"Đạo hữu, sợ là ở trong đó có gì hiểu lầm, tại hạ..." Sắc mặt Âm Thiên Hổ trắng bệch, nói không nên lời.

"Âm Thiên Lộc, ngươi vì tu luyện một bộ tà bảo Tử Mẫu Truy Hồn Phiên, để cho thủ hạ ngươi tiến vào trong thế tục, trắng trợn bắt hoài thai sáu tháng trở lên để huyết tế cờ này, ta nói không oan uổng ngươi chứ?" Hàn Lập không để ý đến Âm Thiên Hổ, ánh mắt dời về hướng Âm Thiên Lộc, tiếp tục nói.

Sắc mặt Âm Thiên Lộc thảm biến, thân thể không tự chủ không ngừng run rẩy.

"Âm Thiên Hùng, chớ có làm ra bộ dạng chính nhân quân tử như thế, ta sớm đã điều tra rõ, tính tình ngươi âm tà, lại tu luyện tà công Âm Dương Hợp Hoan Quyết, những năm gần đây gia nhập Tiên cung, các đại tông phái Kim Nguyên Tiên Vực có chừng mấy trăm nữ tu Đại Thừa kỳ trở lên vô cớ mất tích, đều bị ngươi âm thầm bắt giữ, hút sạch nguyên âm." Ánh mắt Hàn Lập chuyển về hướng Âm Thiên Hùng, lạnh giọng nói ra.

Thân thể Âm Thiên Hùng lắc lư một cái, sắc mặt trong nháy mắt không còn một tia huyết sắc.

"Còn ngươi, Âm Thiên Viên, ngươi mặc dù không giống mấy huynh đệ của ngươi, vì mình tư dục giết người, nhưng ngươi lại là chó săn trung thành của Đông Phương Bạch, những năm gần đây, phụng lệnh Đông Phương Bạch âm thầm tàn sát không biết bao nhiêu tộc đàn tông môn, chết một vạn lần cũng không đủ rửa sạch tội lỗi của ngươi." Cuối cùng Hàn Lập nhìn về phía Âm Thiên Viên, nói ra.

"Ngươi tra ngược lại khá rõ ràng, không sai, mấy năm nay ta tiêu diệt tông môn tộc đàn không tới một trăm, cũng mấy chục cái, sớm đã đủ vốn, các hạ muốn giết cứ giết!" Âm Thiên Viên nhíu mày lại, nhưng không lộ ra vẻ sợ hãi mảy may, ngược lại cười ha ha nói cứng.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đang muốn ra tay diệt bốn người.

Nhưng vào lúc này, trên mặt Âm Thiên Viên hiện ra một tầng huyết hồng, tiếng cười đột nhiên trở nên bén nhọn, phảng phất viên hầu khóc nỉ non.

Tiếng cười kia ẩn chứa một loại lực lượng pháp tắc kỳ lạ, màng nhĩ Hàn Lập như bị cương châm đâm mãnh liệt một cái, cho dù giờ phút này lấy nhục thân cứng cỏi của hắn, cũng phải đau đớn một hồi, tay bấm niệm pháp quyết liền dừng một chút.

Thân hình ba người Âm Thiên Hổ, Âm Thiên Lộc, Âm Thiên Hùng uốn éo, như thiểm điện bắn ngược lui sau, thoát ly kiếm quang như hồ quang điện kiềm chế.

Âm Thiên Viên cũng thoát ly kiếm quang, nhưng không lui lại, ngược lại phóng tới phía Hàn Lập.

"Thực lực người này quá mạnh, ta ngăn chặn hắn, các ngươi mau trốn!" Âm Thiên Viên hét lớn một tiếng, lập tức làn da toàn thân đều biến thành màu đỏ như máu, đồng thời bỗng nhiên phồng lên, hóa thành một đại cầu huyết sắc, bắn tới phía Hàn Lập.

"Tứ đệ!" Âm Thiên Hùng thấy cảnh này, hai mắt trở nên đỏ hồng, muốn quay lại, nhưng bị Âm Thiên Hổ kéo lại.

"Tứ đệ đã dùng Hồng Liên Đoạn Diệt Đại Pháp, không cứu được nữa rồi, ngươi muốn cái chết của hắn trở nên không có chút ý nghĩa nào sao, đi mau!" Âm Thiên Hổ hét lớn một tiếng, lôi kéo Âm Thiên Hùng muốn bay về phía xa.

Vào thời khắc này, "Ầm" một tiếng vang trầm thấp truyền đến, một đoàn huyết quang loá mắt xen lẫn phong bạo cuồn cuộn, nổ bắn vẩy ra.

Hàn Lập yên lặng thu hồi nắm đấm, sắc mặt bình tĩnh, bên ngoài thân hiện ra một tầng tinh mô.

Máu tươi phong bạo vẩy ra đụng phải thân thể, bị tầng tinh mô kia tuỳ tiện ngăn lại, góc áo hắn cũng không bị tổn thương chút nào.

Ba người Âm Thiên Hổ thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, Âm Thiên Hùng cũng không quay lại hỗ trợ, ba người lập tức chia ra bỏ chạy.

Bên ngoài thân Âm Thiên Hổ "Phốc phốc" một tiếng, cháy lên một ngọn lửa màu đen, cả người trong nháy mắt hóa thành một đoàn hỏa cầu màu đen to lớn, nhanh như điện chớp bỏ chạy về phía trước.

Mà Âm Thiên Lộc há miệng nuốt vào một viên đan dược màu xanh, đan dược vừa mới vào bụng, trên thân lập tức hiện ra một đầu hư ảnh cự lộc màu xanh, ngửa đầu phát ra một tiếng tê minh, bốn vó tung bay, hóa thành một đạo thanh hồng vô cùng nhanh chóng vọt tới phía trước.

Âm Thiên Hùng phản ứng cũng cực nhanh, trên thân nổi lên một tầng hắc quang như gợn nước, cả người trong nháy mắt trở nên trong suốt, lóe lên dung nhập vào dưới mặt đất, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập thấy cảnh này, tay trái đánh vào hư không một quyền, tay phải bấm niệm pháp quyết vung lên, chỗ mi tâm loé lên tinh quang, một đạo kiếm ảnh mơ hồ từ đó bắn ra, lóe lên chui vào hư không trước người biến mất.

Âm Thiên Hổ khó khăn lắm mới bay ra mấy ngàn trượng, hư không sau lưng bỗng ba động cùng một chỗ, một đoàn quyền ảnh màu vàng to bằng gian phòng nổi lên, nhanh như điện chớp đánh vào trên người gã.

"Bành" một tiếng vang thật lớn, thân thể Âm Thiên Hổ và cả hỏa cầu màu đen bên ngoài cũng bạo liệt ra, hóa thành huyết vũ đầy trời.

Cơ hồ ngay lúc đó, phía trước Âm Thiên Lộc loé lên kim quang, một đạo kiếm quang như hồ quang điện từ đó bắn ra, chém về phía Âm Thiên Lộc.

Âm Thiên Lộc đang phi độn về phía trước, căn bản không dự liệu được phía trước sẽ xuất hiện kiếm quang, mà tốc độ kiếm quang quá nhanh, y cũng mảy may không kịp trốn tránh.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, cả người Âm Thiên Lộc nhất thời bị chém thành hai nửa.

Một nơi nào đó trong lòng đất, Âm Thiên Hùng đang toàn lực lẩn trốn về phía trước. Bỗng cạnh gã loé lên tinh quang, một đạo kiếm ảnh óng ánh hiện ra, nhanh như chớp động chém xuống một cái.

Một tiếng hét thảm từ dưới đất truyền ra, sau đó liền im bặt.

Đề Hồn thấy cảnh này, hai tay huy động, lòng bàn tay chập chùng huyết quang.

"Vèo" một tiếng, ba đám quang mang thần hồn từ các nơi bắn về, rơi vào trong tay nàng.

Thần hồn Âm Thiên Hùng tiềm nhập trong lòng đất bị Thần Niệm Chi Kiếm chém một cái giết chết, hoàn toàn biến mất.

Trong bàn tay nàng giờ phút này lơ lửng bốn đám thần hồn, biến hoá lúc lớn lúc nhỏ, bắn ra ba động thần hồn cường đại, ra sức giãy dụa, nhưng không hề có tác dụng, căn bản không cách nào rời khỏi hai tay mảy may.

"Khoan ăn đã, trước tra một chút ký ức của bốn người này." Hàn Lập nhìn Đề Hồn một cái, nhàn nhạt nói một câu.

Lần này hắn giết tới Kim Nguyên Tiên Cung, một mặt là muốn giết bọn người Đông Phương Bạch báo thù cho Thanh Hồ tộc và những người khác, một mặt khác là vì trong Kim Nguyên Tiên Cung có một toà truyền tống vực kết nối Tiên Vực khác.

Bây giờ hắn đã triệt để bại lộ hành tung, tiếp tục lưu lại Kim Nguyên Tiên Vực, sẽ chỉ bị truy sát càng ngày càng nhiều, nên muốn lợi dụng toà trận pháp truyền tống này, nhanh chóng rời khỏi Kim Nguyên Tiên Vực.

"Bốn người này tại Kim Nguyên Tiên Vực hoành hành không sợ, làm đủ trò xấu, thần hồn của bọn hắn ta sẽ không ăn, sau khi sưu hồn, ta muốn đem bọn hắn vào trong Hồn khí để luyện, tra tấn bọn hắn một vạn năm." Khuôn mặt Đề Hồn lạnh lùng, lạnh giọng nói ra.

Vừa nói xong, trong miệng nàng lẩm bẩm, trong tay hiện ra đạo đạo u quang màu đen, quấn chặt lấy thần hồn bốn người, thi triển Sưu Hồn thuật.

Hàn Lập thấy vậy, không tiếp tục để ý Đề Hồn nữa, bên ngoài thân đại thịnh lôi quang màu vàng, bao phủ Đề Hồn vào trong đó, lập tức chuyển động, hóa thành một đạo điện quang màu vàng đuổi theo hướng Đông Phương Bạch.

Hắn bắt Thiên Âm Ngũ Tử, nói rõ tội lỗi của bọn chúng rồi mới tru sát, nói đến thì phức tạp, kỳ thật trước sau bỏ ra bất quá mười cái hô hấp ngắn ngủi mà thôi, Đông Phương Bạch cũng không bay ra khỏi phạm vi thần thức của hắn.

Hàn Lập thông qua thần thức khóa chặt hành tung Đông Phương Bạch, toàn lực thi triển Lôi Độn chi thuật, rất nhanh liền đuổi tới sau đối phương mấy trăm dặm.

"Hừ! Ngươi cho rằng trốn được ta sao?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, vung tay lên.

Bảy mươi hai đạo kiếm quang như hồ quang điện quay tít một vòng, trong nháy mắt hợp lại làm một, hóa thành một đạo điện quang thô to, tốc độ cũng đột ngột tăng lên gấp mấy lần.

Một tiếng lôi đình oanh minh, điện quang thô to trong chớp mắt đuổi kịp Đông Phương Bạch, phủ lên đầu gã, hung hăng chém xuống một cái.

------oOo------

Chương 1025: Diệt cỏ tận gốc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đông Phương Bạch đột nhiên quay đầu, há miệng phun một cái.

Một đại phiên màu xanh từ trong miệng gã bắn ra, lay động một chút, vô số đóa kỳ hoa màu xanh lá trống rỗng hiện lên, hình thành một mảnh bụi hoa màu xanh lá, nghênh đón điện quang thô to đang đánh tới.

Hương khí nồng đậm khuếch tán ra, trong hương khí ẩn chứa một cỗ lực lượng pháp tắc đặc thù, làm cho người ta ngửi thấy toàn thân mềm nhũn, mất đi lực lượng.

Điện quang thô to bị cỗ hương khí này bao lại, quang mang lăng lệ cũng giảm bớt mấy phần, nhuệ khí trảm lên bụi hoa cũng đại giảm.

Quang mang của bụi hoa màu xanh lá cuồng thiểm, bỗng chốc bị trảm phá hơn phân nửa, mặc dù cực kỳ miễn cưỡng, nhưng vẫn cản được một kích này.

Lúc này thân hình Đông Phương Bạch mơ hồ một cái, hóa thành một đạo bóng xanh, bắn xuống toà đại điện màu vàng óng cao lớn dị thường phía dưới, lóe lên chui vào trong đó.

Giữa không trung có một tiếng sét đùng đoàng vang lên, thân ảnh Hàn Lập trống rỗng xuất hiện, lập tức cũng phóng tới đại điện phía dưới.

Cùng lúc đó, hắn bấm niệm pháp quyết một cái.

Điện quang thô to đột nhiên đại thịnh, từng đạo điện quang màu vàng nổ

bắn ra tứ tán, triệt để xé rách bụi hoa màu xanh lá còn sót lại kia.

Tấm đại phiên màu xanh hiển hiện ra, cũng đã bị cắt thành hai đoạn, linh tính hoàn toàn biến mất rơi xuống đất.

Đạo điện quang thô to kia bay vụt về, lóe lên chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Thân ảnh Hàn Lập nhoáng một cái xuất hiện trước đại điện, đang muốn bay vào trong đó.

Vào thời khắc này, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Vốn cửa điện đang mở rộng bỗng nhiên đóng lại, cửa điện cao tới vài chục trượng, toàn thân toả ra màu đen nhánh, lộ ra một cảm giác không thể phá vỡ.

Trên cửa đá minh khắc từng đạo hoa văn màu vàng phong cách cổ xưa, mơ hồ hiện ra kiếm hình, có lớn, có nhỏ, tản mát ra trận trận khí tức bén nhọn, hiển nhiên là một loại cấm chế cực kỳ lợi hại.

Hàn Lập nhướng mày, ngừng lại trước đại môn, không có xông vào, ánh mắt quét nhìn bốn phía, trầm giọng mở miệng nói:

"Đề Hồn, có dò xét hết được không? Nơi này là nơi nào?"

"Chủ nhân, chờ một chút, trong thần hồn bốn người này ẩn chứa ký ức rất khổng lồ, còn cần một chút thời gian... Hỏng bét, nơi này là đại điện truyền tống Kim Nguyên Tiên Vực, bên trong chính là nơi đặt Khóa Vực Truyền Tống Trận!" Hắc quang trong tay Đề Hồn đại thịnh, như sợi tơ quấn quanh thần hồn bốn người, toàn lực thi triển Sưu Hồn thuật, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, nghẹn ngào la lớn.

"Còn muốn chạy? Hừ!" Hàn Lập nghe vậy, bỗng nhiên hay tay biến thành nắm đấm.

Hắn biến thành Cự Ma ba đầu sáu tay, một đầu hóa thành Sơn Nhạc Cự

Viên, một đầu hóa thành Chân Linh Thiên Long, còn một đầu hóa thành Du Thiên Côn Bằng, thân hình đột nhiên điên cuồng biến lớn lên, trong nháy mắt to lên gấp bội, đồng thời bên ngoài thân hiện ra hơn chín trăm quang mang huyền khiếu, như là ngôi sao dày đặc trong bầu trời đêm.

Ba cỗ Chân Linh huyết mạch chi lực từ thể nội hắn bỗng nhiên dâng lên, khuấy động trong đó, một cỗ khí tức cường đại lăng thiên đáng sợ từ trên thân hắn bộc phát ra.

Hàn Lập hét lớn một tiếng, hai nắm đấm đưa ra, đánh về phía đại môn đen nhánh.

"Không được, chủ nhân, đại điện nơi đây dùng Vật Thần Thạch trong truyền thuyết rèn đúc thành, khối đá này chính là một trong những vật cứng rắn nhất trong thiên địa, tồn tại Đại La cũng chưa chắc có thể đánh vỡ, mà cấm chế trên cửa điện này cũng phi thường lợi hại, không thể dùng man lực phá hư, ta đã tra được cách mở ra, hay là để ta thử..." Đề Hồn thấy cử động của Hàn Lập, lập tức nói ra.

Nhưng nàng nói chưa dứt lời, nắm đấm Hàn Lập đã đánh lên cửa điện.

"Đông" một tiếng vang thật lớn!

Đại điện bỗng nhiên run rẩy, phương viên trăm dặm chung quanh trong nháy mắt đất nứt núi lở, khói bụi cuồng cuộn.

Hư không phụ cận rung mạnh ong ong, nhấc lên một trận phong bạo mãnh liệt.

Cửa điện run rẩy kịch liệt, hiện ra chằng chịt đường vân rạn nứt.

Vèo vèo vèo!

Gần vạn đạo kiếm quang màu vàng từ trên cửa điện dâng lên, kiếm khí tung hoành, hình thành một kiếm trận khổng lồ, quấn giết tới hướng Hàn Lập.

Kiếm ý lăng lệ vô địch bao phủ phạm vi mấy trăm dặm, uy lực càng lớn

hơn so với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập.

Hàn Lập há miệng phun một cái, một mảnh quang mang xanh biếc từ trong miệng bay ra, lập tức trải rộng ra, quấn lấy những kiếm quang màu vàng kia.

Sau đó lục quang lóe lên, tất cả kiếm quang tiêu thất trong hư không, phảng phất kiếm trận vô địch lăng lệ ác liệt kia chỉ là ảo ảnh.

Lục quang đầy trời lập tức bắn ngược về, bay vào trong miệng Hàn Lập, trên sáu nắm đấm to lớn của hắn đại phóng ngân quang, hung hăng đảo một cái, lần nữa đánh lên cửa điện.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, cửa điện rốt cuộc triệt để sụp đổ bạo liệt ra, hóa thành vô số đá vụn bay tứ tán.

"Ngươi vừa mới nói cái gì?" Hàn Lập giờ phút này mới nhớ lại tựa hồ Đề Hồn vừa mới nói cái gì đó, quay đầu nhìn sang, hỏi.

"Không có..." Đề Hồn hơi đờ đẫn nhìn cửa điện sụp đổ, nói ra.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, không để ý Đề Hồn nữa, thả người bay vào đại điện.

Đại điện hình tròn, rộng rãi không gì sánh được, đường kính chừng mấy trăm trượng, mặt đất đứng vững mấy chục cây cột đá màu trắng to lớn, chống đỡ mái vòm.

Mà chính giữa đại điện, bố trí một toà trận pháp màu vàng đường kính chừng năm sáu mươi trượng, trong pháp trận minh khắc vô số đạo phù văn huyền ảo.

Mà bốn phía pháp trận đứng vững mười hai cây cột đá màu bạc cao mấy trượng, phía trên điêu khắc từng đầu Ngân Long phù điêu thần tuấn uy nghiêm.

Giờ phút này Đông Phương Bạch đang bận rộn chung quanh trận pháp màu

vàng, gã đặt nhanh từng khối tinh thạch màu bạc vào trong lỗ khảm của mười hai cây cột đá màu bạc.

Đã hơn một nửa lỗ khảm cột đá được lấp đầy, trên những cột đá màu bạc kia nổi lên ngân quang loá mắt, trong miệng Ngân Long phù điêu trên cột đá phun ra từng luồng quang mang màu bạc, bay về hướng trung tâm pháp trận.

Thân thể khổng lồ của Hàn Lập rơi ầm ầm trên mặt đất đại điện, tạo ra hai hố sâu dưới chân, đá vụn vẩy ra, khói bụi quay cuồng, toàn bộ đại điện mãnh liệt lắc lư một cái.

"Không có khả năng! Bên ngoài có Vật Thần Thạch Môn, trên cửa đá còn bố trí kiếm trận Thiên Tuyệt Địa Diệt bí truyền của Thiên Đình, ngươi làm sao phá giải nhanh như vậy!" Đông Phương Bạch thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được, cuồng hống nói.

"Đông Phương Bạch, mau nhận lấy cái chết!"

Hàn Lập không để ý đến câu hỏi Đông Phương Bạch, thân thể cao lớn từ trong bụi mù đi ra, phảng phất Ma Thần từ trong Hỗn Độn bước ra, bên ngoài thân loé lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân ở sau lưng hắn nổi lên.

Đông Phương Bạch thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, không lo bố trí pháp trận nữa, thân hình chớp động một cái, quỷ dị biến mất ngay tại chỗ.

Hàn Lập mỉm cười, cũng không để ý tới, vận chuyển Chân Ngôn Bảo Luân.

"Ông" một tiếng, vô số gợn sóng màu vàng từ trên Chân Ngôn Bảo Luân khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ đại điện.

Hư không phụ cận cửa điện ba động một chỗ, một bóng người nổi lên, chính là Đông Phương Bạch.. Gã bị Chân Ngôn Bảo Luân cầm cố lại, không thể nhúc nhích.

Bên ngoài thân Hàn Lập chớp động quang mang, thu hồi biến thân cự ma, khôi phục hình người, sau đó cong ngón tay búng ra.

Một đạo kiếm ảnh màu vàng bắn ra, xuyên thủng đan điền dưới bụng Đông Phương Bạch.

Dưới bụng Đông Phương Bạch bị xuyên thủng một cái động lớn, Nguyên Anh bị kiếm khí xoắn nát, đúng là bản thể của gã không sai.

Trong lòng Hàn Lập buông lỏng, tay biến đổi pháp quyết, gợn sóng màu vàng của Chân Ngôn Bảo Luân chớp động một cái, biến mất không còn tăm tích.

Gợn sóng màu vàng vừa mới biến mất, một đoàn quang cầu màu xanh lục lập tức từ trong cơ thể Đông Phương Bạch bay ra, vọt ra bên ngoài đại điện.

"Đề Hồn!" Hàn Lập cũng không đuổi theo, nhàn nhạt nói một tiếng.

Bóng đen lóe lên, thân ảnh Đề Hồn như quỷ mị, trong nháy mắt ngăn phía trước thần hồn, phất tay phát ra một cỗ huyết quang quấn lấy quang cầu màu xanh lục kia.

Quang cầu màu xanh lục tả xung hữu đột trong huyết quang, phồng lên co lại không ngừng, ra sức giãy dụa, so với thần hồn năm tên lão giả Thái Ất cảnh kia thì rõ ràng lợi hại hơn rất nhiều, nhưng vẫn như cũ không cách nào trốn thoát ra được.

"Hai vị đạo hữu, tại hạ trước kia không biết tốt xấu, đắc tội hai vị, bất quá xin hai vị giơ cao đánh khẽ, tha tại hạ một mạng, tại hạ nguyện ý tặng tất cả những thứ mình cất giữ nhiều năm, cùng tất cả tích luỹ của Kim Nguyên Tiên Cung những năm gần đây. Kim Nguyên Tiên Vực là một Tiên Vực rất màu mỡ, tài nguyên cùng tài phú tích luỹ vô số kể, tuyệt sẽ không để hai vị thất vọng." Trong quang cầu màu xanh lục hiện ra khuôn mặt Đông Phương Bạch, gã nói gấp.

Hàn Lập nghe vậy cười một tiếng, không nói gì.

Đề Hồn và Diệp Tố Tố quan hệ vô cùng tốt, càng không nhúc nhích chút nào, ánh mắt cừu hận nhìn thần hồn Đông Phương Bạch.

"Hàn đạo hữu, tại hạ có thể chuyển qua tu Quỷ Đạo, hóa thân quỷ bộc, cả đời hầu hạ ngươi, bằng vào tu vi ta bây giờ, sau khi chuyển tu Quỷ Đạo, thực lực cũng sẽ không hạ xuống bao nhiêu, nhất định có thể trợ giúp đạo hữu một tay. Mà tại hạ còn biết Cửu Nguyên quan đã phái cao thủ tới bắt ngươi, có ta trợ giúp, ngươi mới có thể đào thoát, nếu không coi như ngươi giết ta, rất nhanh cũng sẽ rơi vào trong tay Cửu Nguyên quan." Đông Phương Bạch nhìn thấy ánh mắt Đề Hồn, trong lòng lập tức run sợ, ngược lại nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe lời này, ánh mắt khẽ động.

"Chủ nhân, người này là kẻ cầm đầu sát hại Diệp Tố Tố, tuyệt không thể buông tha hắn! Mà có thần hồn hắn trong tay, muốn biết cái gì chỉ cần sưu hồn là được." Đề Hồn nhìn thấy thần sắc Hàn Lập, vội vàng nói.

"Hừ! Ta tu luyện một môn Tỏa Hồn bí thuật, Sưu Hồn thuật nhiều nhất chỉ làm ta hồn phi phách tán, mơ tưởng thăm dò được ký ức của ta." Đông Phương Bạch cũng nhìn ra quan hệ giữa Hàn Lập cùng Đề Hồn, rõ ràng là Hàn Lập làm chủ, bởi vậy cũng không quá khách khí với Đề Hồn.

"Chủ nhân yên tâm, pháp tắc của ta chính là nhằm vào thần hồn, người bình thường không cách nào dò xét ký ức của hắn, ta thì có thể..." Đề Hồn vội vàng nói lần nữa.

"Đề Hồn, ngươi không cần phải lo lắng, ta chưa bao giờ có ý buông tha người này, hôm nay ta tới đây, chủ yếu là báo thù cho Thanh Hồ tộc, mặc kệ hắn nói gì, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn. Ngươi cứ việc thi triển Sưu Hồn thuật đi, cho dù cuối cùng không dò xét được ký ức của hắn, cũng không vấn đề gì." Hàn Lập đưa tay ngăn Đề Hồn nói, từ tốn nói.

"Vâng, đa tạ chủ nhân thành toàn!" Đề Hồn nghe vậy đại hỉ.

Lời còn chưa dứt, không để Đông Phương Bạch kịp nói gì, lòng bàn tay nàng phù một tiếng, lập tức bay ra mảng lớn hắc mang, bọc lại thần hồn Đông Phương Bạch.

Vô số phù văn màu máu trong hắc quang nhảy vọt, thẩm thấu vào thần hồn Đông Phương Bạch.

Tiếng kêu đau đớn thảm thiết của Đông Phương Bạch từ trong hắc quang truyền ra, nhưng thần hồn không có bạo liệt.

Hàn Lập thấy cảnh này, mừng thầm trong lòng, xem ra thủ đoạn của Đề Hồn đã cao hơn một bậc.

Nghĩ đến đây, hắn đi thẳng tới bên cạnh thi thể Đông Phương Bạch, lấy trên tay gã một nhẫn trữ vật, thần thức chui vào trong đó.

Trên mặt hắn rất nhanh lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vung tay lên.

Mặt đất chớp động quang mang, nhiều ra một đống nhỏ tinh thạch màu bạc mà Đông Phương Bạch vừa mới sử dụng.

Hàn Lập nhìn truyền tống trận bên cạnh đã bố trí được một nửa, hơi trầm ngâm, sau đó cầm lấy tinh thạch trên mặt đất, tiếp tục đặt vào trong cột đá còn lại.

Mặc dù hắn không tìm được tư liệu về toà truyền tống trận này trong trữ vật pháp khí, bất quá nhìn tình huống Đề Hồn hiện tại, dò xét ra những tin tức này là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Vậy trước tiên chuẩn bị tốt trận pháp truyền tống này, chờ Đề Hồn tra được tin tức cụ thể, lập tức rời khỏi nơi này.

------oOo------

Chương 1026: Một chút phong ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Chẳng bao lâu sau, số cột đá còn lại trong điện cũng đều bị Hàn Lập cắm đầy Tinh Thạch màu bạc lên trên.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua mọi nơi, xác nhận không có sai sót gì rồi phất tay bắt pháp quyết.

Sau một khắc, từ bên trong pháp trận nở rộ bạch quang, toàn bộ đại trận ông ông vận chuyển.

Cùng lúc đó, sắc mặt Đề Hồn vui vẻ, hắc quang trong lòng bàn tay nhanh chóng tan biến, hiện ra thần hồn đã vô cùng suy yếu của Đông Phương Bạch.

Thần hồn Đông Phương Bạch lộ ra biểu tình ngốc trệ, dường như đã triệt để biến thành si ngốc, hẳn là do linh tính đã tổn hao quá nhiều.

"Chủ nhân, ta đã điều tra xong, ở nơi này tổng cộng có bốn cái pháp trận truyền tống, một cái đi Kim Hàn Tiên Cung, một cái khác đi Trung Thổ Tiên Cung, còn có hai nơi..." Đề Hồn mở miệng nói ra.

Nhưng đúng lúc này, từ trung tâm pháp trận bộc phát một quang trụ màu bạc vừa thô vừa to, xông thẳng tận trời, ngân quang chiếu rọi mọi ngóc ngách của tòa đại điện.

Hàn Lập biến sắc, tựa hồ ý thức được cái gì, thân hình lập tức phóng đến cây cột đá gần nhất, đưa tay chụp lấy Tinh Thạch màu bạc gắn phía trên, muốn nhổ nó ra.

Nhưng xung quanh pháp trận bỗng nhiên lóe sáng, một quang cầu lấp lánh

chợt hiện ra, bao trùm cả tòa pháp trận và mười hai cây cột đá xung quanh.

Hàn Lập không kịp thu tay, thân thể hắn mãnh liệt va chạm với quang cầu óng ánh, rồi lập tức bị đánh bay ra ngoài như vừa đụng phải tường đồng vách sắt.

Tiếp đó, trung tâm cột sáng chợt nhoáng lên, hiện ra hai thân ảnh.

Kẻ đi đầu có thân hình cao lớn, mái tóc đỏ rực như quầng lửa, làn da nhuốm màu đỏ đồng, tứ chi dài đến bất thường, có chút cổ quái.

Còn lại là một nam tử thanh niên mặc hoàng bào, phục sức trên người kẻ này vô cùng quen thuộc với Hàn Lập, chính là một tên giám sát tiên sứ.

Hàn Lập vừa nhìn rõ hai kẻ mới tới, sắc mặt hắn lập tức đại biến, vội vã túm lấy Đề Hồn rồi bay vọt ra bên ngoài.

Kẻ có mái tóc đỏ như lửa kia chính là Kỳ Ma Tử, tên đệ tử đã phản bội Di La lão tổ năm xưa.

Kì Ma Tử tỏa ra khí tức khổng lồ, nghiễm nhiên là một tu sĩ Đại La, tu vi của gã thanh niên khoác hoàng bào còn lại cũng không cao, chỉ tương đương với Kim Tiên Hậu Kỳ.

Nếu là tu sĩ Đại La cảnh phổ thông, Hàn Lập còn có lòng tin đấu một trận, nhưng Kỳ Ma Tử chính là tu luyện pháp tắc Thời Gian, hắn tự hỏi không có nắm chắc cái gì, hơn nữa nơi này rất nhiều biến số, một khi lâm vào giằng co, hậu quả thật khó tưởng tượng.

Kỳ Ma Tử xem xét tình huống bên trong đại điện, lộ ra vẻ kinh ngạc, lập tức chau mày, chăm chú nhìn về phía Hàn Lập đang phi độn ra ngoài.

Ánh mắt của y lóe lên, nhìn sang thanh niên mặc hoàng bào bên cạnh.

"Không sai, đúng là hắn!" Thanh niên áo vàng cũng nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt ngưng trọng, rồi quả quyết.

Kỳ Ma Tử nghe xong, thần tình lộ ra chút vui vẻ, kim mang chớp động quanh thân, đang muốn lao ra từ bên trong quang trụ.

Thế nhưng màn hào quang hình cầu bao bọc pháp trận chấn động một hồi, một luồng lực lượng cấm chế dị thường cường đại đột ngột xuất hiện, khiến cho không gian bên trong pháp trận dường như ngưng kết.

Tu vi mạnh mẽ như Kỳ Ma Tử cũng lập tức bị giam cầm, thân thể không cách nào động đậy.

Lúc này, Hàn Lập cùng Đề Hồn đã ra khỏi đại điện, ánh mắt hắn quét qua hai kẻ bên trong pháp trận, ngừng lại trên thân thanh niên mặc hoàng bào trong giây lát, rồi đột ngột phất tay áo.

Lập tức có vô số lôi quang vàng rực hiện ra, bao bọc lấy hai người, tiếng lôi minh trầm thấp vừa vang lên, hai thân ảnh đã biến mất không rõ tung tích.

Kỳ Ma Tử hừ lạnh một tiếng, kim quang rạng rỡ toàn thân, chợt trước mặt lão hiện ra một bó đuốc màu vàng, hừng hực thiêu đốt, chính là Đoạn Thì Hỏa Bả.

Luồng lửa này so với Đoạn Thì Hỏa Bả của Hàn Lập rõ ràng bất đồng, bó đuốc màu vàng trước người Kỳ Ma Tử lớn hơn của hắn gấp bội, hơn nữa ngoại trừ luồng hỏa diễm kim sắc trên đỉnh, những bộ vị khác của bó đuốc đã ngưng thực vô cùng, không giống như của Hàn Lập vẫn chỉ là hư ảnh.

Phải có đến hơn hai ngàn đoàn đạo văn thời gian đang liên tục chớp động trên Đoạn Thì Hỏa Bả của Kỳ Ma Tử, tản mát ra chấn động pháp tắc hơn xa của Hàn Lập, hư không phụ cận tựa như không thừa nhận nổi lực lượng pháp tắc này, rung động sôi trào, lắc lư không ngớt.

Chỉ thấy Kỳ Ma Tử kia lẩm nhẩm bấm niệm pháp quyết, "Xoẹt" một tiếng, bó đuốc màu vàng đại thịnh hỏa diễm, liên tục khuếch tán ra từng vòng linh quang hỏa diễm, trong nháy mắt đã lan tỏa khắp phạm vi trăm trượng xung quanh.

Quang cầu của pháp trận lập tức bị linh quang hỏa diễm triệt để bao phủ, rồi

đình trệ như bị đóng băng, hiệu quả của linh quang hỏa diễm tương tự như Chân Ngôn Bảo Luân của Hàn Lập, nhưng lợi hại hơn nhiều, chuyển động của dòng chảy linh lực bên trong màn sáng cũng dừng hẳn, rơi vào tĩnh mịch như vật chết vậy.

Bên trong linh quang hỏa diễm, nam tử áo vàng cũng rơi vào tình trạng tương tự, một mực đứng thẳng lưng bất động, nhưng Kỳ Ma Tử lại chẳng mảy may bị ảnh hưởng.

Y vung tay lên, xuất ra một đạo kim quang, đánh vào quang cầu pháp trận.

Kim quang không tản mát ra chút khí tức lợi hại nào, nhưng quang cầu uy lực cực lớn kia lại giống như miếng băng mỏng, "Phanh" một tiếng, trực tiếp bạo liệt.

Tiếp theo cũng không rõ Kỳ Ma Tử làm gì, bó đuốc màu vàng cùng với linh quang hỏa diễm lóe lên một chút rồi biến mất, xung quanh hết thảy lập tức khôi phục bình thường.

Biến hóa xảy ra liên tiếp dường như vô cùng phức tạp, nhưng kỳ thực chỉ phát sinh trong chớp mắt.

thân hình Kỳ Ma Tử nhoáng lên một cái, hóa thành một ánh lửa rực sáng, trong chớp mắt đã xuất hiện bên ngoài đại điện, thân hình quay tròn chuyển động.

Vô số quang ảnh màu vàng bay ra từ trên người y, vô cùng nhanh chóng phát tán ra bốn phương tám hướng.

ánh mắt Kỳ Ma Tử lóe lên một chút, hai tay vung lên bấm niệm pháp quyết.

"Ầm" một tiếng nổ vang trời, vô số phù văn hỏa diễm bay múa quanh thân y, trong nháy mắt quanh người y đã hình thành một cái pháp trận lập lòe kim quang.

Hỏa diễm kim sắc lấy pháp trận làm trung tâm tỏa ra liên miên không ngớt, bao trùm thân thể Kỳ Ma Tử.

Thân ảnh y đột nhiên trở nên mơ hồ, rồi lập tức biến mất.

Trong điện, thanh niên mặc hoàng bào cũng vội vàng độn quang bay ra, nhưng bất kể là hai người Hàn Lập hay Kỳ Ma Tử đều không thấy bóng dáng.

Mặt gã lộ vẻ thẫn thờ, âm u thở dài, sau đó hóa thành một luồng kim quang, hướng về phía trước bay đi.

Bên trên một ngọn núi cách Kim Nguyên Tiên Cung hơn mười vạn dặm, lôi quang vàng rực lóe lên, hiện ra thân hình Hàn Lập cùng Đề Hồn.

"Chủ nhân, kẻ mới tới kia là ai?" ánh mắt Đề Hồn đảo qua xung quanh một lượt, thở phào một cái, chung quy vẫn có chút mê man, hỏi.

"Y là người của Tiên Ngục Thiên Đình, có lẽ là kẻ đứng đầu Tiên Ngục." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Đứng đầu Tiên Ngục!" Đề Hồn biến sắc thốt lên.

"Không vội nói chuyện này, nơi đây chưa hẳn đã an toàn, chúng ta phải mau chóng ly khai." Hàn Lập vừa nói, hai tay vừa bấm niệm pháp quyết rồi vung lên.

Quanh người hắn chợt có tiếng nổ vang, vô số điện quang vàng rực từ túa ra từ trên thân, nhanh chóng ngưng kết biến hóa, hình thành một lôi trận kim sắc trượng lớn chừng vài trượng.

Đúng lúc này, phiến hư không cách đó không xa chợt lóe lên, một quầng lửa vàng vô cùng chói mắt đột ngột hiện ra, tản mát từng trận Không Gian Chi Lực cường đại.

đồng tử Hàn Lập co rụt, lập tức bấm niệm pháp quyết dứt điểm.

Lôi trận kim sắc tỏa hào quang rực rỡ, thân ảnh hắn và Đề Hồn chớp động một cái trở nên mơ hồ, rồi biến mất vô tung, lôi trận theo đó lập tức tan rã.

Quầng lửa vàng khuếch tán mở rộng, hình thành một hỏa trận màu vàng, thân ảnh Kỳ Ma Tử đứng ở bên trong, y hướng về phía lôi trận còn không có triệt để biến mất nhìn một cái, khóe miệng nhếch lên lộ ra một tia trào phúng giống như cười lạnh.

Y nhắm mắt cảm ứng một lát, rồi hai tay lại vung lên tiếp tục bấm niệm pháp quyết.

Hỏa trận dưới chân lão đại phóng linh quang, thân ảnh Kỳ Ma Tử lóe lên một cái rồi lập tức tiêu thất.

Ở một địa phương nào đó trong Kim Nguyên Sơn Mạch, không trung hiện ra lôi quang vàng rực, rồi lộ ra thân ảnh hai người Hàn Lập.

"Không thể tưởng tượng được Kỳ Ma Tử kia lại tinh thông bí thuật Không Gian Truyền Tống, chúng ta phải làm sao bây giờ, chủ nhân?" Đề Hồn lo lắng.

sắc mặt Hàn Lập cũng rất khó coi, nhưng động tác hay tay không mảy may chần chờ, thân thể vừa đứng vững đã lập tức bấm niệm pháp quyết, lần nữa triển khai lôi trận truyền tống.

Nhưng hắn còn chưa kịp kích phát lôi trận, một luồng hỏa diễm kim sắc đã lần nữa hiện ra cách đó không xa, so với lần trước tốc độ còn mơ hồ nhanh thêm vài phần.

"Nhanh!"

Hàn Lập khẽ quát, lập tức thúc giục lôi trận truyền tống, một lần nữa thất tung.

Kết quả, hai người Hàn Lập vừa mới truyền tống biến mất, Kỳ Ma Tử vừa hiện thân cũng lập tức thúc giục pháp trận Không Gian Truyền Tống.

Hai bên giống như chơi đuổi bắt trên khắp Kim Nguyên Sơn Mạch, rất nhanh đã rời xa Kim Nguyên Tiên Cung không biết bao nhiêu vạn dặm.

Tuy rằng Hàn Lập chiếm cứ chủ động, nhưng dần dần Kỳ Ma Tử tựa như đã thăm dò được điểm huyền bí của lôi trận, khoảng cách ngày càng được rút ngắn.

Trên một vách đá nào đó thuộc Kim Nguyên Sơn Mạch, lôi trận vàng rực lại lóe lên, thân hình Hàn Lập cùng Đề Hồn một lần nữa xuất hiện.

Hàn Lập không phải muốn mang theo Đề Hồn, không đem giấu vào Hoa Chi Động Thiên, Đề Hồn chính là một sinh linh, muốn đi vào bên trong Động Thiên, trước tiên cần phải mở ra cánh cửa không gian.

Hắn giờ đây dù có lên trời xuống đất cũng bị Kỳ Ma Tử đuổi theo sát nút, nào có rỗi rãi mở ra Hoa Chi Động Thiên.

Hai người vừa mới hiện thân, Hàn Lập đã tiếp tục bấm niệm pháp quyết, triển khai pháp trận lôi quang.

"Chủ nhân, kẻ kia đuổi theo càng ngày càng gần, chỉ e thêm vài lần nữa y sẽ triệt để bắt kịp chúng ta, ngươi có biện pháp nào cắt đuôi y không?" Đề Hồn trầm giọng nói ra.

"Thuật Không Gian Truyền Tống của người này là sự kết hợp của lực lượng hỏa diễm cùng Không Gian Chi Lực, so với lôi quang pháp trận của ta cũng không sai biệt lắm, nếu như có thể một lần truyền tống ra khoảng cách cực xa, có lẽ sẽ không bị y đuổi theo nữa." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Hắc hắc, muốn thoát khỏi sự truy tung của bổn tọa, trừ phi ngươi có thể một lần truyền tống ra khoảng cách ức vạn dặm!" Không chờ lôi quang pháp trận thành hình, trong hư không cách đó không xa đột nhiên có quầng lửa vàng chói mắt sáng lên, từ bên trong truyền ra tiếng cười Kỳ Ma Tử.

Lời còn chưa dứt, một dải lụa màu đen dài cả trăm trượng từ trong quầng lửa điên cuồng bắn ra, hư không nơi nó đi qua tầng tầng bạo liệt tựa như giấy mỏng, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị, nhoáng một cái đã đánh lên lôi trận.

Lôi trận vốn không có lực phòng ngự, đụng phải dải lụa đen lập tức bạo liệt tiêu thất.

Nội tâm Hàn Lập cả kinh, túm lấy Đề Hồn kéo đi, cả hai cấp tốc lui lại phía sau, may mắn chưa bị đánh trúng.

Dù lôi trận đã tan rã, nhưng dải lụa đen không dừng lại, tiếp tục truy kích hai người Hàn Lập.

Hàn Lập chau mày, một mặt vẫn toàn lực thối lui, nhưng trong cơ thể vận chuyển《Thiên Sát Trấn Ngục Công》đánh ra một quyền.

Quyền ảnh màu vàng lao vọt về phía trước, va chạm với dải lụa đen.

"Phốc" một tiếng, quyền ảnh màu vàng lập tức bị cắt ngọt thành hai mảnh, lập tức "oanh" một tiếng nổ tung.

Nhưng dải lụa đen cũng thoáng run lên, nhưng rất nhanh đã khôi phục nguyên dạng, tiếp tục lao đi như tên bắn.

Hàn Lập khẽ biến sắc, kéo Đề Hồn vào trong ngực, khẽ quát lên “Ôm lấy ta”, sau đó hai cánh tay hắn đột nhiên trở nên mơ hồ, song quyền như vũ bão liên hoàn đánh ra.

Vô số quyền ảnh màu vàng bắn ra, giáng lên dải lụa đen.

"ầm... ầm… ầm" thanh âm bạo liệt nổ vang.

Từng đoàn từng đoàn quyền ảnh màu vàng bạo liệt, sắc đen trên dải lụa càng lúc càng trở nên mờ nhạt, sau khi cắt phá không biết bao nhiêu quyền ảnh, rốt cuộc nhoáng lên vài cái rồi biến mất vô tung.

Thân hình Hàn Lập dừng lại một chút, thở ra hổn hển.

Lúc trước đại chiến cùng Đông Phương Bạch đã vận dụng biến thân Cự Ma, tiêu hao lực lượng thân thể rất lớn, giờ đây trong chớp mắt lại đánh ra hơn một ngàn quyền, thân thể dường như có chút không chịu nổi.

------oOo------

Chương 1027: Theo đuổi không bỏ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đề Hồn đã nhắm mắt lại từ trước, hai tay ôm chặt lấy Hàn Lập, giờ phút này khó khăn lắm mới mở ra.

"Chủ nhân, ngươi không sao chứ?" Đề Hồn nhìn thấy Hàn Lập thở hổn hển, sắc mặt biến đổi.

"Không có gì đáng ngại, chỉ tiêu hao hơi lớn thôi... Gia hỏa này lại đuổi tới a." Hàn Lập khoát tay chặn lại, tiếp đó biến sắc nhìn về một hướng.

"Xác thực có chút vốn liếng, không uổng phí ta đã chờ lâu như vậy."

Xa xa đoàn ánh lửa màu vàng kia lóe lên biến mất, Kỳ Ma Tử từ đó bay ra, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, chà xát hai tay, vừa cười vừa nói.

Trong tay lão nắm một thanh búa ngắn toả ra ô quang, dải lụa màu đen vừa rồi chính là do búa này chém ra.

Hàn Lập bị Kỳ Ma Tử nhìn chằm chằm như thế, trong lòng chẳng biết tại sao, ẩn ẩn có loại cảm giác toàn thân bị nhìn xuyên thấu.

Hắn vội vàng thầm vận Thời Gian Pháp Tắc, trong nháy mắt chảy khắp toàn thân, lúc này mới miễn cưỡng ngăn lại cảm giác bị nhìn thấu kia.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Ngươi và ta trước đây hình như chưa từng gặp mặt a!" Hàn Lập hít sâu một hơi, ý định trước làm xao nhãng người này, mở miệng hỏi.

"Chậc chậc, hai tên Nhiệt Hỏa, Xi Dung này, bọn chúng không cho ngươi xem qua hình ảnh của ta sao? Bản tọa chính là Kỳ Ma Tử, tin rằng ngươi đã nghe qua cái tên này. Ta không muốn nói lời thừa thãi nữa, giao Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ra đây, ta tha cho ngươi một mạng." Trong mắt Kỳ Ma Tử hiện lên một tia quang mang lửa nóng, chậm rãi đi về phía trước, trong miệng nói ra.

"Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết? Đó là vật gì, là một môn công pháp sao?" Trong lòng Hàn Lập chấn động, thần sắc trên mặt không thay đổi nói.

"Hừ! Ngươi quả nhiên giống như Xi Dung đưa tin, là một tiểu từ thập phần không thành thật! Bất quá ngươi không thừa nhận cũng không sao, chỉ cần rút ra thần hồn của ngươi, sưu hồn sẽ biết a." Kỳ Ma Tử cười lạnh nói, thân hình bay nhào tới.

Kim quang dưới chân Hàn Lập đại thịnh, vội vàng bắn ngược ra sau.

"Chủ nhân, đừng mang theo ta, ngươi nên để ta xuống đi, toàn lực đối phó người này, ta có thể tự chiếu cố mình." Đôi mắt đẹp của Đề Hồn lóe lên, nói ra.

Nhưng Hàn Lập không nhúc nhích chút nào.

"Hắc hắc, các hạ cũng rất biết thương hương tiếc ngọc a, bất quá ngươi yên tâm, bản tôn từ trước đến nay không giết nữ tử, chỉ muốn thần hồn của ngươi thôi!" Kỳ Ma Tử cười ha ha, búa ngắn trong tay hiện ra một tầng hỏa diễm đen kịt, lăng không bổ một phát.

Một đạo ánh sáng to lớn gấp mấy lần so với dải lụa màu đen vừa rồi bắn ra, chém về phía Hàn Lập, tốc độ nhanh cơ hồ gấp bội so với trước, chớp động một cái đã đến trước cách Hàn Lập mấy trượng.

Hư không trong phạm vị trăm trượng quanh dải lụa màu đen phảng phất tấm kính vỡ vụn ra, từng đạo vết nứt không gian hiện lên, đồng thời lan tràn ra chung quanh.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, gầm nhẹ một tiếng, vội vàng thi triển Chân

Ngôn Bảo Luân.

Vô số gợn sóng màu vàng khuếch tán ra, trong nháy mắt bao phủ mấy trăm trượng chung quanh, bao khoả luôn cả dải lụa màu đen vào trong đó.

Dải lụa màu đen lập tức ngừng lại, nhưng khu vực gợn sóng màu vàng cũng rung động mạnh mấy lần, thật vất vả mới ổn định lại.

"A, vậy mà tu luyện Chân Ngôn Hóa Luân Kinh tới trình độ này." Kỳ Ma Tử lộ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không quá để ý, rìu ngắn màu đen trong tay giương lên, muốn bổ xuống lần nữa.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài thân Hàn Lập đại phóng kim quang lần nữa, một Linh Vực màu vàng phần phật mở ra, bao phủ phạm vi vài dặm chung quanh lại.

Kỳ Ma Tử bị Linh Vực màu vàng bao lại, động tác lập tức chậm hơn gấp mười lần.

Hàn Lập đồng thời thi triển Chân Ngôn Bảo Luân cùng Thời Gian Linh Vực, tiêu hao tiên linh lực trong cơ thể cực nhanh, nhưng hắn mảy may không thèm để ý, hai tay huy động liên tục.

Sau một khắc, mười mấy cây Lôi Mộc màu vàng từ trong tay áo hắn bắn ra, quay tròn ngưng tụ quanh người, hình thành một vòng tròn, chính là Câu Lôi Mộc.

Lôi quang màu vàng chói mắt từ trên mười mấy cây Câu Lôi Mộc bay ra, đan vào lẫn nhau.

Kỳ Ma Tử thấy cảnh này, tựa hồ nghĩ tới điều gì, ngọn lửa màu vàng trên thân đại thịnh, sau đó "Phần phật" một cái khuếch tán ra chung quanh, trong nháy mắt hình thành một Linh vực Hỏa Diễm màu vàng, bao phủ phương viên hơn mười dặm.

Hàn Lập bị Linh Vực hoả diễm màu vàng bao lại, thân thể lập tức trầm xuống, tốc độ cũng chậm gấp mười lần, nhưng vẫn như cũ ương ngạnh bấm

niệm pháp quyết thôi động Câu Mộc Lôi Trận.

Lôi trận nhanh chóng toả sáng lên, mắt thấy sắp hoàn thành.

Bỗng Kỳ Ma Tử gầm lên một tiếng, trước người loé lên kim quang, bó đuốc màu vàng kia lại nổi lên.

Từng vòng từng vòng linh quang hỏa diễm từ trên bó đuốc màu vàng khuếch tán ra, những nơi đi qua hết thảy đứng im.. Tốc độ linh quang hỏa diễm khuếch tán cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã bao phủ hai người Hàn Lập.

Hàn Lập và lôi trận chung quanh lập tức trì trệ, dừng lại nơi đó, ngay cả Chân Ngôn Bảo Luân cùng gợn sóng màu vàng chung quanh cũng ngưng kết tại đó, bị triệt để áp chế.

Sắc mặt Kỳ Ma Tử buông lỏng, rìu ngắn trong tay đại thịnh hắc quang, phủ quang như một tấm lụa đen nhánh bắn ra, trảm lên gợn sóng màu vàng quanh người Hàn Lập.

"Lạch cạch" một tiếng, gợn sóng màu vàng phảng phất sứ giòn, vỡ ra.

Phủ mang không ngừng chút nào, chém tới thân thể Hàn Lập.

Vào thời khắc này, quang mang chung quanh thân thể Hàn Lập chớp liên tục, bên trái hiện ra một cái bình ngọc màu vàng, trong bình chứa non nửa linh dịch màu vàng trong suốt, chớp động linh quang nhàn nhạt, phía bên phải thì nhiều ra một cái đồng hồ cát màu vàng, bên trong ẩn hiện vô số hạt cát màu vàng tung bay.

Trước người hắn hiện ra một bó đuốc cháy sáng ngọn lửa màu vàng, mà sau lưng lại hiện ra một gốc cây nhỏ màu vàng.

Năm kiện thần thông thời gian tản ra kim quang cộng hưởng với nhau, Thời Gian đạo văn phía trên nhao nhao sáng lên, một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại viên mãn theo đó nhộn nhạo lên.

Năm mươi sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trên những vật như Chân Ngôn Bảo Luân thoát ly bắn ra, đầu đuôi giao nhau, hình thành một cái vòng tròn màu vàng, cấp tốc chuyển động, phát ra một cỗ lực thôn phệ.

Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập của Kỳ Ma Tử đột nhiên rung lên, từng đạo linh quang hỏa diễm bắn ra, chui vào trong vòng tròn màu vàng.

"Cái gì!" Kỳ Ma Tử giật mình.

Hàn Lập lập tức khôi phục lại, lôi trận chung quanh cũng khôi phục linh động.

Hai tay hắn lập tức bấm niệm pháp quyết, lôi trận màu vàng vốn tán loạn điện mang, trong nháy mắt triệt để ngưng tụ thành hình.

"Mau!" Hàn Lập lập tức thúc giục gấp pháp quyết.

Ầm ầm!

Điện mang màu vàng chói mắt từ trong Câu Mộc Lôi Trận nở rộ ra, bao phủ hai người Hàn Lập cùng Đề Hồn vào trong.

Điện mang màu vàng toả ra, hư không cũng theo đó chấn động mãnh liệt, nổi lên từng gợn sóng như nước, khuếch tán ra chung quanh.

Kỳ Ma Tử nhìn thấy cảnh này, con mắt bỗng nhiên trừng một cái, mặt lộ vẻ cuồng nộ, rìu ngắn trong tay tăng vọt quang mang màu đen.

"Ầm ầm" một tiếng, rìu ngắn trong nháy mắt phồng lớn lên gấp mười, hóa thành một cự phủ đen nhánh.

Một cỗ ba động pháp tắc cuồng bạo không gì sánh được từ trên cự phủ bạo phát ra, hắc mang chớp động, hư không phụ cận cũng bắt đầu sụp đổ.

Hai tay Kỳ Ma Tử nắm chặt cự phủ, hung hăng bổ một cái về phía lôi trận.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một dải lụa màu đen rộng gần mười dặm cuồng quyển chém ra, những nơi đi qua hư không hoàn toàn vỡ vụn, từng vòng xoáy không gian nổi lên, quét ra phương viên mấy ngàn dặm.

Bầu trời trong nháy mắt trở nên đen kịt, từng đoàn từng đoàn mây đen nổi lên, cuồng phong gầm thét.

Nhưng một kích này của Kỳ Ma Tử, lại hơi chậm một chút!

Thanh thế của phủ mang màu đen to lớn không gì sánh được, nhưng lôi trận lại nhanh hơn một chút.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng sét đùng đoàng vang lên, thân ảnh Hàn Lập cùng Đề Hồn biến mất trong ánh chớp, không còn tăm tích.

Sau đó dải lụa màu đen cuốn tới, trong nháy mắt xé rách lôi trận ra, mười mấy cây Câu Lôi Mộc kia cũng triệt để bị xoắn nát.

Sắc mặt Kỳ Ma Tử trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, sau đó thu hồi hắc phủ, nhắm mắt cảm ứng.

Trọn vẹn qua một bữa cơm công phu, lão mở to mắt ra, sắc mặt âm trầm như một hàn đàm, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Hắc hắc, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết quả nhiên trong tay ngươi... Công pháp này một khi tu thành viên mãn, vậy mà có thể thu nạp hết thảy lực lượng thời gian khác, quả nhiên không hổ là công pháp thời gian mạnh nhất!" Trong mắt Kỳ Ma Tử nổi lên quang mang cực nóng, cười hắc hắc nói.

Nói xong, lão phất tay áo nhìn như tùy ý, cả người liền hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng, bay về hướng Kim Nguyên Tiên Cung.

...

Một chỗ sâu trong Kim Nguyên sơn mạch, cách Kim Nguyên Tiên Cung

không biết bao nhiêu vạn dặm.

Một toà sơn phong màu vàng cao lớn không gì sánh kịp, bên trong mở ra một thạch thất lớn mấy trượng.

Trên vách đá thạch thất minh khắc từng đạo linh văn, tản mát ra các loại quang mang.

Mặt đất thạch thất bố trí một tòa lôi trận màu vàng, mười mấy cây Lôi Mộc màu vàng xếp chung quanh lôi trận, phía trên chớp động từng đạo lôi quang màu vàng.

Đột nhiên, lôi trận màu vàng sáng lên, một đạo quang trụ màu vàng thô to không gì sánh được lăng không hiện lên, bắn thẳng lên trời cao.

Các loại linh văn quanh thạch thất lập tức sáng lên, mấy tầng màn sáng cấm chế nổi lên, phía trên chớp động các loại phù văn, thình lình tản mát ra trận trận ba động lực lượng pháp tắc, gắt gao ngăn chặn lại quang trụ lôi điện màu vàng.

Quang trụ màu vàng duy trì mấy hơi thở, chậm rãi tiêu tán ra, bên trong nhiều ra hai bóng người, chính là Hàn Lập cùng Đề Hồn.

"Nơi này là..." Đề Hồn giờ phút này cũng khôi phục bình thường, nhìn lại chung quanh, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

"Trước khi ta đi Kim Nguyên Tiên Cung, vì phòng ngừa vạn nhất, trước đó ở chỗ này đã thiết lập Câu Mộc Lôi Trận, thật không ngờ lại dùng đến. Nơi đây cách Kim Nguyên Tiên Cung cực xa, truyền tống thuật của Kỳ Ma Tử sẽ không tìm thấy nơi này." Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thu hồi năm kiện thần thông thời gian quanh người, chậm rãi mở miệng nói ra.

Vừa dứt lời, hắn chợt nhướng mày, thân thể lắc lư một cái, nửa quỳ trên mặt đất, khóe miệng chảy ra một vết máu.

"Chủ nhân, ngươi bị thương rồi?" Đề Hồn vội vàng đỡ lấy Hàn Lập, thất thanh nói.

"Vừa rồi chỉ lo toàn lực điều khiển lôi trận, không rảnh thi triển phòng ngự, bị dư ba của đạo phủ mang Kỳ Ma Tử làm bị thương nơi bụng." Hàn Lập khoát tay áo, lấy ra một viên đan dược xanh biếc ăn vào.

"Kỳ Ma Tử này quả thật không đơn giản, nếu chủ nhân không sớm chuẩn bị, phiền phức sẽ lớn lắm... Thương thế ngươi hình như không nhẹ, không bằng trước ở đây khôi phục một chút đi." Đề Hồn nói ra.

"Vừa rồi Câu Mộc Lôi Trận vận chuyển, động tĩnh rất lớn, mặc dù ta đã thiết hạ cấm chế chung quanh, nhưng chưa hẳn không làm người hữu tâm chú ý, hay là rời khỏi nơi này trước rồi hẵng tính." Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ thanh quang, thu hồi lôi trận trên mặt đất lại.

Các nơi quanh thạch thất cũng bay ra từng cây trận kỳ, rơi vào trong tay hắn.

Hàn Lập phất tay thu những vật này lại, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Từng đạo lôi quang màu vàng từ trên người hắn bay ra, ngưng tụ quanh hai người thành một cái Lôi Quang Pháp Trận.

Nương theo một tiếng sấm rền, thân ảnh hai người chớp động trong lôi quang màu vàng, lần nữa biến mất vô tung.

------oOo------

Chương 1028: Dòng suối kỳ quái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Trên một tòa sơn phong xa xôi hẻo lánh thuộc Kim Nguyên Sơn Mạch, nơi đây mây đen bao phủ, mưa phùn không ngớt.

"Ầm…" chợt có tiếng sấm rền vang.

Giữa tầng mây đen trên bầu trời hiện ra một tòa lôi trận bàng bạc, điện quang tỏa ra chớp động một hồi, rồi biến mất vô tung.

Lôi quang tan đi, để lộ ra hai đạo nhân ảnh đang cùng nhau rơi từ trên cao xuống, "ầm" một tiếng, đáp xuống một vạt rừng rậm rạp trên đỉnh núi.

"Ầm… ầm… ầm…"

Thanh âm va chạm không ngừng vang lên, một loạt cổ thụ mấy người ôm thi nhau đứt gãy "răng rắc" mới cản được thế rơi của hai thân ảnh kia, rốt cuộc bọn hắn dừng lại bên cạnh một tảng đá lớn.

"Chủ nhân!"

Thanh âm có phần gấp gáp lo lắng, thiếu nữ áo đen chẳng hề để tâm đến thương thế trên người mình, vội vàng đỡ lấy nam tử mặc thanh bào toàn thân rách rưới bên cạnh.

"Ta không sao, vẫn còn trấn áp được thương thế, có điều lần này đã ăn phải quả đắng rồi, tiên linh lực cùng thể lực quả thực đã tiêu hao không nhỏ." Nam tử mặc thanh bào vuốt vuốt nước mưa trên mặt, cười khổ một tiếng.

Hắn chính là Hàn Lập, kẻ một đường trốn chạy từ Kim Nguyên Tiên Cung đến đây.

"Kỳ Ma Tử kia thật sự hèn hạ, thừa dịp chủ nhân mới cùng Đông Phương Bạch giao chiến còn mệt mỏi, thực lực không đủ mười thành mới thừa cơ xuất thủ…" Đề Hồn cất giọng ai oán, nhưng còn chưa nói hết đã bị Hàn Lập cắt ngang.

"Bởi vì người tính không bằng trời tính, ta thật sự không lường trước sự xuất hiện Kỳ Ma Tử. Hiện giờ vẫn chưa an toàn đâu, chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó phải tiếp tục lên đường." Hàn Lập hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra.

Đề Hồn không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu.

Hàn Lập lấy ra một viên đan dược rồi ăn vào, khoanh chân ngồi xuống điều tức.

Sau một lát, hắn mở hai mắt ra, mục quang đã xán lạn hơn mấy phần, từ từ đứng lên, Đề Hồn đang ngồi cách đó không xa thấy thế cũng vội vàng đứng lên, đi tới bên cạnh hắn.

"Chủ nhân, lần này ngoại trừ Kỳ Ma Tử, e rằng chúng ta cần phải đề phòng truy binh ngày càng nhiều. Thời điểm chúng ta tiến công Kim Nguyên Tiên Cung trước đó, Đông Phương Bạch đã liên lạc với một tên Đại La trong Cửu Nguyên Quan, đối phương biểu thị đã phái huynh muội Lam thị đến đây truy kích." Đề Hồn dồn dập nói.

"Huynh muội Lam thị..." Hàn Lập lẩm bẩm.

"Hai tên này thực lực tựa hồ không yếu, Đông Phương Bạch tuy không có nhiều ký ức với bọn chúng, nhưng lại có phần tin cậy." Đề Hồn bổ sung.

"Bất luận ra sao, chúng ta đã giết Đông Phương Bạch, tiếp theo cũng không nhất thiết dây dưa cùng bọn hắn, tốt nhất phải nhanh chóng đi khỏi nơi này. Phạm vi khống chế của Kim Nguyên Tiên Cung chủ yếu tập trung ở Tây bộ Kim Nguyên Sơn Mạch, Trung bộ cùng Đông bộ do rất nhiều Tông Môn Tiên Gia cùng Thế Gia Tu Tiên chiếm giữ, tình hình các thế lực bên đó phức tạp như cành lá đan xen khó gỡ, sẽ thuận lợi cho chúng ta che giấu

tung tích, trước hết đi về bên kia thôi." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Được!" Đề Hồn khẽ gật đầu.

"Đề Hồn, đề phòng bị truy tung, thời gian tới ta sẽ triệt để phong bế tiên linh lực, chỉ lấy lực lượng nhục thân đi đường, tận lực che giấu ba động linh lực, ngươi tạm thời vào trong Hoa Chi Động Thiên, hảo hảo tĩnh dưỡng." Hàn Lập nói xong bèn vung tay lên, một quang môn màu bạc lập tức hiện ra.

Đề Hồn sau khi nghe xong cũng không nói thêm gì, mau chóng tiến nhập quang môn, trở lại trúc lâu.

Hàn Lập đóng lại quang môn, sau đó ngửa đầu nhìn lên không trung một cái, thân hình đột ngột phóng lên từ mặt đất, xông thẳng vào đám mây phía trên.

…

Thoáng một cái đã qua hai năm.

Trung bộ Kim Nguyên Sơn Mạch, trong một vùng đồi núi chập trùng uốn lượn triền miên có một khe núi xanh ngắt diện tích không lớn, chẳng có điểm gì thu hút, tên là thung lũng Thanh Ti.

Dưới thung lũng có thôn Dư Lương thôn, một cố thôn phong bế đã lâu, bên trong có mấy trăm thôn dân đời đời sinh hoạt, cơ hồ từ trước tới nay chưa từng cùng ngoại giới tương thông.

Một đêm nọ, cả thôn Dư Lương đèn đuốc sáng trưng, toàn bộ thôn dân không một ai nghỉ ngơi, tất cả đều mặc một thân áo tơi kết từ lá thanh trúc, tay giơ cao bó đuốc, khua chiêng gõ trống, lại khiêng bảy, tám tấm trúc liễn, đồng loạt hướng về tòa sơn phong màu xanh sẫm phía sau thôn.

Phía trên mỗi trúc liễn kia đều có một lão đầu bộ dáng trên tám mươi tuổi, râu tóc trên đầu bạc trắng như tuyết, mắt mờ chân chậm, dáng vẻ gần đất xa trời.

Trong trong đám người đang khua chiêng gõ trống ồn ào, có một nam tử mặc thanh bào thân hình cao lớn, có chút không thích hợp với hoàn cảnh nơi đây.

Hắn với một nam tử tráng niên đang cùng nhau sánh vai dẫn đầu mà đi, chợt nam tử áo xanh mở miệng hỏi: "Trưởng thôn, chúng ta đang đi tới đâu?"

Tuy diện mục của nam tử bị hắn gọi là thôn trưởng kia thoạt nhìn trẻ trung, nhưng cặp mắt lại hơi đục, không phù hợp chút nào với thân thể tráng niên của y.

"Hàn đại phu, chúng ta đi đến Bạch Thủ cốc phía sau núi." Nghe nam tử áo xanh hỏi, trưởng thôn do dự một chút rồi đáp.

Người vừa được trưởng thôn xưng là Hàn đại phu, không ai khác, chính là Hàn Lập, kẻ một đường lẩn trốn đến đây.

Nửa tháng trước, hắn ngẫu nhiên xuất hiện ở chốn này, mắt thấy dịch bệnh hoành hành trong thôn liền ra tay cứu trị một phen, kết quả được thôn dân xem như một vị đại phu thích vân du tứ phương, lưu hắn lại trong thôn rồi thuận tình hậu tạ.

Hàn Lập vốn không muốn trì hoãn ở địa phương này, nhưng sau hai ngày ở đây, hắn liền phát hiện một chút sự tình rất không tầm thường, ví dụ vị trưởng thôn như trước mắt này, thoạt trông dáng dấp chẳng khác nào người chỉ mới trên dưới bốn mươi, nhưng thực tế y đã hơn năm trăm tuổi.

Cho dù phàm nhân tại Tiên giới vốn có thọ nguyên khá dài, thông thường có thể thọ đến hơn hai trăm tuổi, nhưng người này rõ ràng không có linh căn, cũng không tu luyện tiên pháp, lại có thể sống lâu gấp đôi phàm nhân khác, điều này quả thật không tầm thường.

Nhưng càng thêm không tầm thường chính là, những người sống qua mấy trăm năm như vị trưởng thôn đây không chỉ có một.

"Bạch Thủ cốc… chúng ta đến đó làm gì?" Hàn Lập nghi ngờ.

"Việc này… Mà thôi, Hàn đại phu giúp chúng ta khu trừ dịch bệnh, dân chúng Dư Lương thôn này đã xem ngài là ân nhân cứu mạng rồi, ta đây cũng không nên giấu diếm nữa. Ngài thử đoán xem mấy người đang ngồi trên trúc liễn kia chừng bao nhiêu tuổi?" Thôn trưởng sau khi nghe xong, có chút ngập ngừng nói.

"Nhìn dáng vẻ bọn họ, ước chừng đã hơn một trăm năm mươi tuổi a?" Hàn Lập ra vẻ ngẫm nghĩ một chút rồi dáp.

"Không sai, bọn họ đích xác đều đã trên dưới 150 tuổi, nhưng thực tế vẫn chỉ là vãn bối của ta, ta hiện giờ đã năm trăm mười ba tuổi." Thôn trưởng nhẹ gật đầu…

"Cái gì?" Hàn Lập sau khi nghe xong, lập tức giả bộ chấn kinh.

"Hàn đại phu, ngài cũng không cần quá mức kinh ngạc, người giống như ta trong thôn, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả ta cũng vẫn còn." Trưởng thôn trông thấy dáng vẻ của Hàn Lập, bèn cười cười, vỗ vỗ vai hắn.

"Vẫn còn… Chẳng lẽ chư vị có được linh dược tiên pháp gì?" Hàn Lập thắc mắc.

"Nào có linh dược tiên pháp gì? Đều dựa cả vào một dòng thanh tuyền trong Bạch Thủ cốc." Trưởng thôn lắc đầu, lại bắt đầu theo đội ngũ đi thẳng về phía trước.

"Thanh tuyền? Nước suối dạng gì lại có thể khiến người kéo dài tuổi thọ như vậy?" Hàn Lập kinh ngạc nói.

"Cái này… thật sự ta cũng không rõ ràng. Thanh tuyền này mười phần cổ quái, hơn trăm năm mới xuất hiện một lần. Vào thời điểm nóxuất hiện, chúng ta sẽ khiêng những người gần đất xa trời trong thôn vào trong cốc, cho bọn họ ngâm mình dưới suối một ngày một đêm rồi mới đón về." Trưởng thôn đáp.

"Hẳn là ngâm mình dưới suối một chút, liền có thể phản lão hoàn đồng?" Hàn Lập nhíu mày.

"Nói vậy cũng không sai, có điều cũng không thật sự đơn giản như thế. Linh tuyền này lúc linh lúc mất linh, có thể khiến người tóc bạc trở thành tóc đen, nhưng cũng có thể khiến người ta tàn phế thân thể hóa thành bạch cốt, hết thảy đều phải xem vận khí." Thôn trưởng nói ra.

"Thì ra là thế..." Hàn Lập hình như có sở ngộ, gật đầu nói.

"Hàn đại phu hiện giờ phong nhã hào hoa, chớ nên liều lĩnh làm thử việc này. Linh tuyền mặc dù có thể phản lão, nhưng không thể tiệt bệnh, phàm là người mang trọng bệnh, ắt sẽ phải ra đi. Sở dĩ ta nói với ngài những lời này, là hy vọng ngài có thể lưu lại trong thôn sinh hoạt cùng chúng ta, trị liệu tạp chứng cho mọi người, ngày sau cùng hưởng thụ sự trường thọ này." Thôn trưởng nói ra.

"Hàn mỗ vốn dạo chơi đã quen, có thể được trưởng thôn thưởng thức, đã thực sự cảm thấy vinh hạnh, có điều việc này đối với ta không phải là việc nhỏ, hãy để ta suy nghĩ một hai, sau này sẽ có câu trả lời chắc chắn, thế nào?" Hàn Lập mặt lộ vẻ khó xử, nói ra.

"Ha ha, không sao, không sao, Hàn đại phu cân nhắc là được." Thôn trưởng cũng cười.

Hai người dẫn theo đội ngũ một đường tiến lên, dần dần trò chuyện thiên về gia cảnh, trưởng thôn kia còn chưa từ bỏ ý định, hỏi thăm gia đình Hàn Lập liệu còn có ai khác, đã từng kết hôn chưa?

Sau cùng, lại nói muốn đem một vị đã chừng trăm tuổi trong thôn, là một lão nương với bộ dáng thiếu nữ giới thiệu cho Hàn Lập, thực sự khiến cho hắn dở khóc dở cười.

Cước bộ của phàm nhân dù sao cũng quá chậm, thời điểm đi đến phía sau Bạch Thủ cốc thì trăng lên rất cao, đã đến nửa đêm.

Sơn cốc giờ này mười phần yên tĩnh, hai bên đều là đá tảng từ trên núi sụp

xuống chẳng biết bao giờ, tạo thành hai vách núi dựng đứng, vô cùng cheo leo hiểm trở, dưới nguyệt quang mông lung trông như một đầu dị thú cổ quái, dữ tợn.

Tiến vào trong cốc, bầu không khí bao phủ đoàn người càng trở nên trang nghiêm thành kính, ngoại trừ tiếng chiêng trống vang vọng, tất cả đều không dám mở miệng nói chuyện, trong mắt tràn ngập vẻ kính sợ.

Đi sâu hơn vào trong cốc, Hàn Lập nhìn thấy được hai dải núi đá hùng vĩ, chồng chất lên nhau tại một đầu, mở ra một không gian hình chữ "Nhân" (*), phương viên mười trượng phía dưới lại có một thủy đàm nho nhỏ chứa đầy thanh tuyền.

(*)人 - chữ nhân

Thủy đàm thanh tịnh không gì sánh được, mặc dù hiện giờ đã nửa đêm, trên đầu chỉ có ánh trăng mờ ảo cùng mấy bó đuốc le lói xung quanh, vẫn có thể nhìn rõ bùn xanh cùng lá khô nằm dưới đáy, tại chỗ sâu nhất của thủy đàm có mấy khối đá nhỏ xếp chồng lên nhau, bọt khí "ùng ục… ùng ục…" nổi lên không ngớt, đúng là tuyền nhãn.

Đoàn người tập trung bên bờ thủy đàm, ai nấy nhao nhao chắp hai tay trước ngực, hai mắt khép hờ, bộ dáng giống như đang cầu nguyện, riêng trưởng thôn thì bắt đầu tụng niệm một tràng ngữ pháp coi như một bài văn tế trang nhã.

Hàn Lập nhân lúc tất cả mọi người không chú ý, bàn tay nhẹ nhàng khua một cái trên mặt thủy đàm, thu lấy một vốc nước vào lòng bàn tay, sau đó cẩn thận tra xét một hồi, lông mày không khỏi nhíu lại.

Đứng trên bờ thủy đàm, hắn mơ hồ cảm nhận được một chút ba động Pháp Tắc Thời Gian như có như không từ trong truyền nhãn truyền tới, nhưng khi hắn tra xét chút nước thu được vừa rồi, rốt cuộc chẳng phát hiện nó khác nước suối bình thường ở chỗ nào.

Trong khi Hàn Lập vẫn đang nghi nghi hoặc hoặc, trưởng thôn đã hạ lệnh đem mấy lão đầu kia cẩn thận từng li từng tí đặt trong thủy đàm.

Mấy vị lão đầu này đều nhắm mắt ngồi xếp bằng, nước chỉ ngập không quá ngực, xung quanh nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Sau đó, trưởng thôn chỉ hủy đoàn người đồng loạt hướng về phía thủy đàm vái ba lượt, sau đó thối lui khỏi sơn cốc, một ngày một đêm sau đó mới trở lại nơi này xem xét kết quả.

Trên đường trở về không phải khua chiêng gõ trống, đám người di chuyển dễ dàng hơn rất nhiều, nhanh chóng về tới trong thôn.

Hàn Lập cùng thôn trưởng cáo biệt lẫn nhau, rồi ai về nhà nấy.

Nhưng không quá nửa phút về sau, một bóng người lóe lên, chui ra từ một gian nhà tranh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi thôn Dư Lương.

------oOo------

Chương 1029: Tìm kiếm bí mật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Không bao lâu, trong toà Bạch Thủ cốc kia, liền xuất hiện một nam tử mặc thanh bào, đương nhiên chính là Hàn Lập.

Trước đó nghe thôn trưởng nói, hắn đã cảm thấy mắt linh tuyền này không đơn giản, Thời Gian Pháp Tắc chi lực ẩn chứa trong đó có thể cải biến thể phách thôn dân ở một mức độ nào đó, làm xuất hiện tình huống phản lão hoàn đồng hoặc mục nát hóa cốt.

Nếu hắn tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ở đây, ngược lại rất có khả năng trong thời gian ngắn phá cảnh, đến lúc đó đối phó Kỳ Ma Tử và các loại ưng khuyển Thiên Đình truy sát sẽ nắm chắc nhiều hơn mấy phần.

Chỉ là Thời Gian Pháp Tắc trong suối này tựa hồ còn không ổn định, dựa theo lời nói của thôn trưởng, hơn trăm năm mới xuất hiện một lần, mà thời gian sẽ không quá lâu, hắn muốn sử dụng, còn phải tìm tới căn nguyên lực lượng pháp tắc mới được.

Vừa vào sơn cốc, Hàn Lập không lập tức chạy vào chỗ sâu trong cốc, mà đứng trong cốc luân phiên xem quái thạch hai bên.

Sau một lát, hắn đã nhìn ra một chút cổ quái.

Bên trong những quái thạch lộn xộn kia lại có không ít quái thạch được minh khắc phù văn bằng Kim Triện Văn.

Trong đó có phù văn xem như hoàn chỉnh, có cái đã tàn phá không chịu nổi, nhưng đều không ngoại lệ, tất cả đều đã mất đi linh tính vốn có.

"Trách không được lúc trước mơ hồ nhận ra một tia ba động Thời Gian Pháp Tắc, sau khi vào trong sơn cốc Thanh Ti này, lại không cảm giác được. Những phù văn này có hiệu quả ẩn giấu quả thật không sai, dù đã bị tàn phá, vẫn còn hiệu lực như vậy." Hàn Lập vỗ nhẹ tay lên phù văn trên một tảng đá lớn, tán thán nói.

Vừa nói xong, tâm thần hắn bỗng nhiên khẽ động, nếu nơi đây có hiệu quả ẩn giấu tung tích mạnh như vậy, vậy sao không ẩn thân nơi đây?

Trong hai năm qua, mặc dù hắn cũng không bị người tiên cung đuổi kịp, nhưng cái đuôi vẫn theo phía sau không rời, khiến cho hắn không dám dừng lại nghỉ chút nào, cứ chạy một đoạn thời gian, hắn sẽ thả ra một bộ khôi lỗi, trên thân nó lưu lại ấn ký của mình, bố trí nghi trận cho truy binh.

Dù như vậy, hắn cũng chưa từng chân chính thoát khỏi người tiên cung cùng Cửu Nguyên quan truy tung.

Tâm niệm đã định, Hàn Lập bắt đầu cẩn thận xem xét trong Bạch Thủ cốc, thỉnh thoảng duỗi ngón tay vẽ trong hư không, mô phỏng theo những phù văn khắc trên đá kia.

Thẳng đến khi chân trời phía đông nổi lên màu trắng bạc, hắn mới đầu đầy mồ hôi ngồi xuống một tảng đá lớn.

Trải qua hơn nửa đêm bận rộn, sau khi Hàn Lập cẩn thận tra xét tất cả phù văn, tự mình động thủ tu bổ đại bộ phận phù văn không trọn vẹn trở về, còn di dời không ít vị trí cự thạch bị lệch, tận lực bố trí lại hình dáng thật sự của phù trận sơn cốc như cũ.

Khi đại trận tu bổ hoàn thành, trong nháy mắt trong cả cốc bắt đầu chậm rãi dâng lên sương mù, một tầng sương mù màu trắng sữa bắt đầu bao phủ tứ phương, cơ hồ che giấu toàn bộ sơn cốc vào trong đó.

Hàn Lập bay lên bầu trời, buông ra thần thức cẩn thận tra xét một lát, phát hiện Thời gian pháp tắc chi lực mà ngay trước đó hắn phát hiện được một chút điểm ba động kia, giờ phút này đã hoàn toàn biến mất.

Nếu lấy lực lượng thần thức của hắn cũng không thể phát giác được dị dạng nơi đây, vậy ít người có thể phát hiện ra được.

Thân hình Hàn Lập một lần nữa rơi vào sơn cốc, bắt đầu đi về phía dòng linh tuyền sâu trong cốc.

Lần nữa tiến vào chỗ sâu trong Bạch Thủ cốc, nhìn thấy hai khối cự thạch dựng thành hình chữ "Nhân" kia, ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống, lại phát hiện lúc này trong linh tuyền cũng có một tầng vụ khí màu trắng.

Bất quá tất cả vụ khí trong suối nước đều ngưng tụ không tan, tụ tập lại phía dưới cự thạch, không tiêu tán nửa điểm ra.

Thần thức Hàn Lập quét qua, ánh mắt hơi đổi, mũi chân điểm xuống mặt đất, phi tốc tiến về phía trước, đi tới một bên đầm nước nhỏ do nước suối tụ lại thành kia, liếc mắt liền thấy mấy lão già trên tám mươi tuổi ngã trái ngã phải trong vụ khí.

Giờ phút này, tất cả những người kia con mắt đều lồi ra ngoài, xương gò má hõm xuống, làn da toàn thân u ám khô quắt, hiển nhiên đã khí tuyệt bỏ mình từ lâu.

Mà ngay lúc Hàn Lập nhìn chăm chú phía dưới, quần áo trên người những lão già này vậy mà bắt đầu nhanh chóng hủ mục, rất nhanh liền biến thành tro tàn, nhục thân trần trụi lộ ra cũng theo đó hủ hóa, thời gian dần trôi lộ ra từng đoạn từng đoạn sâm nhiên bạch cốt.

"Xem ra lần này, vận khí của bọn hắn không tốt a..." Hàn Lập hít một hơi.

Nói xong, hắn đưa một bàn tay ra, vươn vào trong đầm nước, nhẹ nhàng quấy nhiễu một cái, chỉ cảm thấy một cảm giác mát mẻ xuyên thấu qua làn da truyền đến, cũng không khó chịu gì cả.

Hàn Lập còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên cảm thấy vị trí tuyền nhãn sâu trong nước suối bỗng nhiên có một dòng nước ấm như có như không tràn ra, quấn đến phía bàn tay của hắn, dòng nước kia cảm giác rõ ràng trơn

trượt một chút, rất khác với nước suối chung quanh.

Khi giòng nước ấm kia chạm tới bàn tay của hắn, Hàn Lập lập tức nhận ra một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực đánh tới, lông tơ trên bàn tay hắn bắt đầu tăng trưởng phi tốc, cấp tốc rụng đi, cứ như vậy, lặp đi lặp lại không thôi.

Hàn Lập chậm rãi thu bàn tay về, tra xét một lát, cười nói: "Vậy mà có thể làm tăng tốc độ thời gian, xem ra phía dưới này quả thật có giấu dị bảo gì đó."

Hắn đứng dậy vung tay lên, thu bảy tám bộ bạch cốt kia vào một chỗ, đặt bên đầm nước, còn mình thì đi từng bước vào đầm sâu.

Đi vào tới gần tuyền nhãn kia, Hàn Lập cúi người, bàn tay dò xét tìm tòi một trận.

Rất nhanh, hắn liền gạt những hòn đá nhỏ chồng chất dưới tuyền nhãn kia qua một bên, phía dưới lộ ra một cái cửa hang nho nhỏ bị bùn dưới đáy đầm vùi lấp, nhưng cũng không có gì kỳ dị cả.

"Không đúng, ngay cả thần thức cũng dò xét không ra điểm cổ quái, chẳng lẽ..." Hàn Lập nói, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía đỉnh đầu hai khối cự thạch bên kia.

Vừa xem xét, hắn quả nhiên phát hiện, trên hai khối cự thạch dựng thành hình chữ "Nhân" kia, mỗi bên trái phải minh khắc một đạo phù văn hình khuyên, chỉ là phía trên cũng không có ba động linh lực truyền ra.

Hai mắt Hàn Lập hơi ngưng tụ, trong mắt sáng lên hào quang màu tím, lúc nhìn phù văn kia liền xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy trong hai đạo phù văn hình khuyên kia, phảng phất khảm vào chỗ sâu cự thạch, vậy mà ẩn ẩn có hào quang màu vàng lưu chuyển, như hai đầu cá chép màu vàng tự cắn đuôi nhau, phương hướng vừa vặn tương phản, tới lui không ngừng.

Trong lòng Hàn Lập hơi động một chút, thân hình bay lên treo trên bầu trời, hai bàn tay đặt lên trên hai đạo phù văn hình khuyên.

Công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể vận chuyển lên, hai đạo hào quang màu vàng từ trong lòng bàn tay hắn chảy ra, cùng hai đạo phù văn hình khuyên kia liên kết với nhau, đảo ngược uốn éo trái phải.

Trên phù văn hình khuyên kia bỗng nhiên sáng lên quang mang, trong nháy mắt tốc độ chuyển động tăng gấp mấy lần, chỗ trung tâm hai vòng tròn có hai phù tự đồng thời sáng lên kim quang, phun ra ngoài, hóa thành một tầng màn sáng màu vàng, che đậy hoàn toàn hai khối cự thạch vào trong.

Hàn Lập đã sớm thối lui một bước ra xa cự thạch, nhìn trước mắt trống rỗng xuất hiện đạo quang môn màu vàng kia, ánh mắt do dự.

Sau một lát, hắn ngửa đầu nhìn thoáng qua sắc trời đã hơi sáng, tâm tư đã định, quanh thân sáng lên một tầng bảo quang hộ thể, Chân Cực Chi Mô cũng lập tức sáng lên bên ngoài thân, thân hình bỗng nhiên lóe lên, lọt vào trong màn sáng.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, màn sáng màu vàng trong nháy mắt biến mất, đầm nước nhỏ bốn phía yên tĩnh lại.

Lại qua không bao lâu, nước suối trong đầm dần dần thấm xuống dưới mặt đất, chỗ tuyền nhãn kia không còn dòng nước chảy ra nữa.

Toàn bộ đầm nước dần dần khô cạn, bị mặt trời đốt nóng một hồi, triệt để khô cạn, không còn thấy tung tích nước suối nữa, chỉ còn lại vài bộ bạch cốt nằm trên loạn thạch bờ đầm kia.

...

Trong Kim Nguyên sơn mạch giáp với Tây Bộ, phía trên một ngọn núi thẳng đứng cô độc.

Một tên nam tử tóc đỏ tay chân rộng thùng thình như quạt bồ hương, trên da khắc họa từng vòng từng vòng đường vân cổ quái, dưới chân giẫm lên một

bộ khôi lỗi vỡ vụn, ánh mắt nhìn về phương xa, trên đầu thỉnh thoảng nhảy lên từng đoàn từng đoàn ngọn lửa xích hồng.

Lão chính là Kỳ Ma Tử, một đường truy tung Hàn Lập đến đây.

"Đây đã là bộ khôi lỗi thứ một trăm ba mươi sáu, lần này mặc dù hắn lưu lại tinh huyết trên khôi lỗi, nhưng lại còn bày ra Nhiên Huyết ấn ký, một khi khôi lỗi bị chúng ta đuổi tới, tinh huyết sẽ đốt hết, đúng là nửa điểm vết tích cũng không lưu lại cho chúng ta. Hùng Sơn a, ngươi nói tên này làm sao lại giảo hoạt như vậy?" Kỳ Ma Tử nhìn về phía một tên thanh niên nam tử sau lưng, nhíu mày nói ra.

Hàn Lập nếu ở nơi đây, mặc dù chưa hẳn có thể nhận ra hình dáng tên thanh niên nam tử này, nhưng nhất định sẽ quen thuộc khí tức trên người gã, người này chính là năm đó tại Chúc Long đạo kết giao khá thân với hắn, cuối cùng chết bởi tay hắn, là Hùng Sơn Phó Đạo Chủ.

"Đại nhân không cần kỳ quái, vị Hàn đạo hữu này tính toán tỉ mỉ, vãn bối đã từng tự mình trải nghiệm, đồng thời bỏ ra đại giới thê thảm đau đớn, chỉ là ta làm sao cũng không nghĩ tới, hắn vậy mà trưởng thành nhanh như vậy, bây giờ đã muốn trở thành mối hoạ lớn trong lòng Thiên Đình rồi." Hùng Sơn nhớ tới chuyện cũ, trong lòng không khỏi lo lắng, mở miệng nói ra.

"Vốn còn muốn lặng lẽ bắt hắn lại, không ngờ hắn dám trực tiếp giết tới Kim Nguyên Tiên Cung, thật giết chết tên phế vật Đông Phương Bạch kia, lần này Thiên Đình bên kia dù mắt mù, cũng sẽ chú ý tới hắn. Bất quá cũng tốt, ta cũng không cần thiết che giấu hành tung, có thể lấy tên Tiên Ngục, quang minh chính đại đuổi bắt hắn rồi." Kỳ Ma Tử như có điều suy nghĩ chậm rãi nói ra.

"Đại nhân, xem một đường truy tung, đại khái là hướng trung bộ Kim Nguyên Tiên Vực bên này, bên này thế lực phức tạp, chúng ta đuổi bắt chỉ sợ có chỗ không tiện..." Hùng Sơn chần chờ nói.

"Hừ, Thiên Đình bất mãn bên kia đã rất lâu rồi, nếu có tông môn nào dám can đảm vào lúc này ra mặt, vậy liền vừa vặn mượn cơ hội gõ đầu chúng. Bất quá, gia chủ trưởng lão những tông môn thế gia này, có tên nào mà

không phải lão hồ ly thành tinh? Bọn hắn chỉ biết bo bo giữ mình, sẽ không chủ động trêu chọc chúng ta. Chỉ sợ vì không tham gia vũng nước đục này, bọn hắn sẽ còn nghiêm lệnh phòng tra, tránh để Hàn Lập chui vào địa bàn của bọn hắn." Kỳ Ma Tử hừ lạnh một tiếng, nói ra.

"Lại nói, Hàn Lập này luôn luôn quen độc hành, hơn phân nửa cũng sẽ không tiềm ẩn tại một thế gia tông môn nào đó, chúng ta cứ cường điệu tra tìm từng tông môn thế lực hoặc là địa phương còn trống, hẳn là sẽ có thu hoạch." Hùng Sơn tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói như thế.

Kỳ Ma Tử không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ, hiển nhiên cũng đồng ý với ý kiến của gã.

"Đi thôi, lúc trước cảm ứng được một sợi khí tức, hẳn là hướng Đông Nam. Ta ngược lại muốn nhìn xem, hắn còn có thể chạy được bao lâu!" Sau một lát, Kỳ Ma Tử nói ra.

Bàn tay lão vung lên, một phi toa hoả hồng lượn lờ xích diễm nổi lên.

Lão và Hùng Sơn lần lượt nhảy lên, tiếp theo toàn bộ phi toa đột nhiên hoá thành một đạo hỏa tuyến, xẹt qua, trong nháy mắt biến mất cuối chân trời.

------oOo------

Chương 1030: Kim Chúc thú

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Thân hình Hàn Lập vừa vượt qua màn sáng màu vàng, trong nháy mắt liền bị một cỗ lực lượng pháp tắc mãnh liệt giam cầm, cả người bị quấn quanh bởi những sợi tơ màu vàng.

Giờ phút này cả người hắn cứ như vậy treo thẳng tắp giữa không trung, không thể động đậy.

Hai mắt hắn liếc xuống dưới, chỉ thấy dưới thân là một mảnh sơn lâm xanh um tươi tốt rậm rạp, rộng đến mấy trăm dặm, chỗ rìa bị sương vụ màu xám bao phủ, hiển nhiên là một chỗ bí cảnh cỡ nhỏ.

Trong núi rừng, cây cối rậm rạp, mơ hồ có thể nhìn thấy từng viên đá xanh lát thành đường hẹp quanh co, uốn lượn vặn vẹo xuyên qua tầng tầng rừng rậm, một mực thông vào chỗ sâu một khoảnh sân nhỏ màu vàng.

"Thời Gian Pháp Tắc chi lực thật nồng đậm!" Hàn Lập thu tầm mắt lại, nhìn thoáng qua sợi tơ màu vàng quấn quanh người, nhịn không được tán thán nói.

Loại cảm giác này giống như là bị Chân Ngôn Bảo Luân cầm cố, chỉ là suy nghĩ của hắn cũng không bị ảnh hưởng, ngược lại thân thể bị những sợi tơ màu vàng sắc bén không gì sánh được kia thiết cắt, dù chưa bị cắt đứt, nhưng cũng cảm thấy hết sức đau đớn.

Hắn đang cân nhắc, thần sắc bỗng nhiên hơi đổi, liền thấy trong rừng núi xa xa, bỗng nhiên dâng lên trận trận khói bụi, hai đạo thân ảnh vàng óng to lớn, một đường phá rừng hủy gỗ lao đến phía hắn bên này.

Hàn Lập nhìn kỹ, liền phát hiện đó là hai con mãnh hổ to lớn toàn thân hoàng kim, tựa như được đúc từ vàng lỏng, hai bên sườn sinh ra hai cánh lông vũ màu vàng, chỉ là do hình thể nó quá to lớn, nên nhìn đôi cánh có vẻ hơi nhỏ, cũng không thể trực tiếp vỗ phi hành.

Mà theo nó không ngừng vọt tới trước, hai cánh lông vũ màu vàng liên tục vung vẩy, thân thể cự thú kia đúng là hơi cách mặt đất một xíu, vọt về hướng bên này.

"Đây là... Kim Chúc Thú?"

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, tự lẩm bẩm.

Loại dị thú này mặc dù gọi là thú, nhưng kì thực toàn thân đều do nguyên khí chí chân chí thuần Kim thuộc tính ngưng tụ thành, trong mảnh Kim Nguyên sơn mạch này càng như cá gặp nước, cực kỳ khó chơi.

Đang cân nhắc, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn lập tức nghịch chuyển, ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực bắt đầu nhộn nhạo ra chung quanh, thử đạt tới một loại cân bằng nào đó với sợi tơ màu vàng quấn quanh người hắn.

Theo Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể không ngừng tuôn ra, từng sợi tơ màu vàng quấn quanh trên người hắn bắt đầu tự giải khai ra, nhưng tốc độ thủy chung cũng không nhanh.

Vẻn vẹn mười mấy hơi thở sau, sợi tơ màu vàng quấn quanh Hàn Lập còn đến mấy trăm sợi, mà hai con Kim Chúc Thú giống như cự hổ kia, cũng đã vọt tới trước người.

Hai con Kim Chúc Thú vừa mới tiếp cận, lập tức mở ra miệng to như chậu máu, phân biệt cắn tới phía đầu lâu cùng eo của hắn.

Chỉ thấy trong miệng chúng là hàm răng vàng sắc nhọn ngưng tụ thành từng đạo kim quang, ở trong truyền ra trận trận nguyên khí Kim thuộc tính sắc bén không gì sánh được, khiến cho Hàn Lập cảm thấy có chút âm thầm kinh

hãi.

Mắt thấy miệng lớn sắp cắn trúng Hàn Lập, trên thân hắn bỗng nhiên hiện lên ánh lửa, vang lên một tiếng thanh minh vang dội.

Chỉ thấy một con hỏa điểu màu bạc từ đầu vai hắn bỗng giương cánh bay ra, trong nháy mắt hóa thành một con ngân diễm cự điểu, hai cánh liệt diễm cháy hừng hực, va chạm với hai con Kim Chúc Thú.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ đùng vang lên, mảng lớn hoả tinh màu bạc vẩy ra.

Hai con Kim Chúc Thú đối diện gặp trọng kích, bị cánh lông vũ Tinh Viêm Hỏa Điểu nắm lấy, đánh bay trở về mặt đất.

"Rống..."

Hai con thú gào lên một tiếng, cả hai đều giương miệng to như chậu máu, cắn tới phía cánh Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Chỉ nghe "Rẹt" một tiếng vang lên, Tinh Viêm Hỏa Điểu đã phóng lên tận trời, trên hai đạo hỏa dực lại bị xé rách mất một mảng lớn hỏa diễm.

Trong miệng Kim Chúc Thú kia nhấm nuốt mấy lần, đúng là không sợ liệt diễm gây bỏng chút nào, trực tiếp nuốt hỏa diễm vào trong bụng.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày không khỏi nhíu một cái, Tinh Viêm Hỏa Điểu ngân diễm lợi hại thế nào, trong lòng hắn biết rõ, vậy mà trong bụng hai con dị thú này lại có thể chứa hoả diễm này, quả thực làm hắn kinh ngạc.

Bất quá hắn cũng không nhìn nhiều, mà toàn lực thôi động Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, dùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực chống lại sợi tơ màu vàng quấn quanh ngoài thân, bức chúng ra từng chút từng chút một.

Tinh Viêm Hỏa Điểu bị thôn phệ một phần hỏa diễm, không sợ mà giận, trên trời cao mở rộng cánh chim, bỗng nhiên lao xuống phía dưới.

Nó giống như một đoàn hỏa diễm thiên thạch ầm ầm đập xuống, lập tức dâng lên ngân diễm nóng rực khắp nơi, vây quanh hai con Kim Chúc Thú này, tiếp theo liệt diễm xoay tròn bốc lên, hóa thành một đạo vòi rồng hỏa diễm bao phủ trong đó.

Vòi rồng ngân diễm trực tiếp xông lên không, xoay tròn mang theo cỗ gió lốc cổ vũ hỏa thế, khiến cho nhiệt độ bên trong tăng vọt mấy lần, hai con Kim Chúc Thú thân ở trong đó, toàn thân rạng rỡ kim quang, bên ngoài thân lại có từng tia từng sợi sương mù màu vàng nhạt bốc hơi ra.

Hàn Lập liếc thấy một màn này, chợt nhớ lại Kim Chúc Thú kia phần lớn là nguyên khí Kim thuộc tính ngưng tụ sinh ra, sương mù bốc hơi này, hơn phân nửa chính là nguyên khí a.

Đúng lúc này, hai tiếng gào thét đột nhiên truyền đến, hai con Kim Chúc Thú kia ở trong vòi rồng ngân diễm vừa đi vừa chạy chốc lát, lại đụng đầu vào nhau.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lớn!

Đầu lâu hai con Kim Chúc Thú trùng điệp đánh vào nhau, một mảnh kim quang chói mắt bỗng nhiên lóe lên, từ chỗ trán nó quét ngang ra, ở trong cuốn theo cỗ sắc bén chi lực làm người ta sợ hãi, trong nháy mắt xé ra ngân diễm chung quanh.

Hai con Kim Chúc Thú tả hữu xông lên, thoát ly ngân diễm khống chế, chạy trốn ra ngoài.

Ngân diễm hỏa điểu bị một chém làm hai, hai mảnh hỏa diễm lập tức tuôn về cùng một chỗ, ý đồ dung hợp lại, nhưng giữa hai mảnh hoả diễm thủy chung có một tầng kim quang cách trở, đúng là không thể nào hợp hai làm một.

Kim Chúc Thú thoát ly khống chế, không để ý tới Tinh Viêm Hỏa Điểu nữa, mà bốn vó phi nước đại phóng lên tận trời, giương miệng to như chậu máu, lần nữa xông thẳng đến Hàn Lập.

Chỉ là lúc này Hàn Lập đã tránh thoát những sợi tơ màu vàng kia trói buộc, hai mắt ngưng tụ, bỗng nhiên bước tới hư không phía trước một bước, hai cánh tay tả hữu đồng thời chấn động, vận chuyển lên thần thông Đại Lực Kim Cương Quyết, đánh tới hai con Kim Chúc Thú.

Một mảnh quang mang tinh thần từ hai tay hắn sáng lên, trên hai quả đấm to lớn càng tràn ngập một tầng tinh quang, phân biệt đập xuống trán hai con Kim Chúc Thú, lập tức vang lên "Bành bành" hai tiếng nổ mạnh.

Trong trời cao, hai đoàn khí kình hiện lên hình khuyên nổ bể ra, hai con Kim Chúc Thú như bị ngọn núi đè xuống, rơi thẳng xuống mặt đất phía dưới, nện thẳng xuống làm toàn bộ đại địa chấn động.

Hàn Lập phi thân xuống, đầu tiên là nhìn thoáng qua hai mảnh Tinh Viêm Hoả Điểu còn đang muốn dung hợp nhưng không thể được, sau đó đuổi sát theo hai con Kim Chúc Thú, không đợi bọn chúng từ dưới hố sâu mặt đất bò lên, trọng quyền lại liên tục nện xuống.

"Rầm rầm rầm "

Liên tiếp trọng quyền bạo kích, hai nắm đấm Hàn Lập đập xuống như mưa, trên đại địa chấn động oanh minh vang lên không ngừng.

Hơn trăm quyền qua, mặt đất phương viên hơn mười dặm đã trở thành một mảnh hỗn độn, lúc này Hàn Lập mới thu tay lại, sợ nếu không cố kỵ gì mà tiếp tục đập xuống, toàn bộ căn cơ bí cảnh sẽ bị mình đập bể ra.

Nhưng mà, sau khi hắn ngừng lại, nhìn xuống đáy hố, lông mày không khỏi nhíu chặt lại, chỉ thấy dưới đáy hố khổng lồ kia rỗng tuếch, nào còn có bóng dáng Kim Chúc Thú?

Hàn Lập phi thân rơi vào đáy hố, mới phát hiện hai con Kim Chúc Thú kia đã trốn vào một đầu thông đạo trong lòng đất.

"Đi, chúng ta trước đi báo thù cho ngươi, sau lại nghĩ biện pháp xóa đi những kim quang kia, để cho ngươi trở về hình dáng ban đầu." Tâm thần Hàn Lập khẽ động, liên hệ với Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Hoả Điều nghe vậy, liền ngừng ý định hợp hai làm một, hóa thành hai con chim nhỏ ngân diễm giống nhau như đúc, đáp xuống bờ vai Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thoáng qua cửa hang kia, thần thức chui vào, tiếp theo bay vào trong đó.

Thông đạo vì vừa mới đào xong, bên trong có chút ẩm ướt oi bức, khắp nơi đều là một mùi bùn đất mốc meo.

Hàn Lập nhíu mũi đi hơn mười dặm, phía trước đột nhiên xuất hiện một cái ngã ba.

Đến đây, lông mày của hắn không khỏi nhảy một cái, phát hiện có chút dị dạng.

Chỗ ngã ba này, chính là thông đạo mà Hàn Lập đi đến, giao với một đầu thông đạo cắt ngang qua phía trước hình thành, thông đạo phía trước càng thêm rộng rãi, bốn vách tường bóng loáng khô ráo, hiển nhiên đã có từ sớm, cũng không phải là Kim Chúc Thú mới đào.

Cùng lúc đó, trong thông đạo kia có gió lưu động, Hàn Lập lấy tay cảm thụ một chút, phát giác hết sức nóng rực.

"Hắc hắc, tiểu gia hỏa, lần này có thể ngươi có lộc ăn đấy...". Thần thức hắn quét qua, sau đó ánh mắt hơi lóe lên, khóe miệng lại vểnh lên một vòng ý cười.

Sau đó, thân hình hắn lóe lên, tiến vào trong ngã ba, lướt gấp về phía thông đạo bên trái.

Trong thông đạo lên xuống chập chùng, kéo dài hơn mười dặm, cuối cùng thông ra một không gian dưới đất có diện tích khá lớn.

Hàn Lập từ cửa thông đạo đi ra, liền thấy phía trước xuất hiện một toà hoả trì năm màu rộng chừng trăm trượng, bên trong có hoả diễm năm màu rực rỡ hoà lẫn nhau là xích hoàng lục xanh lam, từ đó truyền ra trận trận sóng

nhiệt hừng hực không gì sánh được.

Hai con Kim Chúc Thú mà Hàn Lập đánh lui lúc trước, giờ phút này đang nằm bên cạnh ngũ thải hỏa trì, chúng đang gặm ăn một khối khoáng thạch màu vàng to lớn, mỗi khi nhai nuốt một lần, liền có một sợi nguyên khí Kim thuộc tính tụ hợp vào thể nội.

Hai thú thấy Hàn Lập tiến đến, lập tức cảnh giác bò lên, thân hình nằm thấp, nhìn về phía hắn nhe cặp răng nhọn, nhưng đã lĩnh giáo sự lợi hại của Hàn Lập, không dám tùy tiện xông lên.

"Trách không được trước đó chúng có thể chống đỡ Tinh Viêm Chi Hỏa, nguyên lai là quanh năm nằm nghỉ gần ngũ thải hỏa trì này, lại ăn chán chê mỏ vàng chịu hỏa lực xâm nhiễm, vậy cũng không có gì kỳ quái..." Hàn Lập cười nói.

Lúc này, hai con ngân diễm hỏa điểu trên đầu vai hắn cũng phát hiện ngũ thải hỏa trì trước mắt bất phàm, nó co giò nhảy không ngừng, lộ ra thập phần hưng phấn xao động.

"Ngươi cũng phát hiện rồi sao? Đi thôi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hai con Tinh Viêm Hỏa Điểu được lệnh, lập tức hỏa dực mở ra, đồng thời xông về ngũ thải hỏa trì.

Mắt thấy hai con hỏa điểu đồng thời nhào về phía ngũ thải hỏa trì, hai con Kim Chúc Thú lập tức gấp gáp, thân thể nhảy lên, vọt lên giữa không trung, muốn nhào về phía hai con hoả điểu.

"Để cho ta!" Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, gầm lên một tiếng.

Thân hình hắn bỗng nhiên lóe lên, liền đi tới dưới thân hai con Kim Chúc Thú, hai tay đồng thời đưa ra, mỗi bên trái phải bắt lấy hai cái đuôi của hai con Kim Chúc Thú kéo một cái, lập tức giật chúng trở lại.

Hai con Kim Chúc Thú trùng điệp ngã xuống đất, thân thể bỗng nhiên khẽ đảo, lăn bò lên, nhào về phía Hàn Lập.

Chân Linh huyết mạch trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển, quanh thân hiện lên bộ lông màu vàng óng, trong nháy mắt hóa thành một đầu Cự Viên màu vàng cao hơn mười trượng, hai bàn tay to lớn đồng thời đè xuống đầu lâu hai con Kim Chúc Thú, gắt gao ép chúng xuống.

Đầu lâu hai con Kim Chúc Thú đập xuống đất ầm ầm, thân thể giãy giụa kịch liệt, hai đuôi dài như roi quét loạn, lại bị Hàn Lập ép tới không ngẩng đầu lên được nửa điểm.

------oOo------

Chương 1031: Thú tao nhã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập biến thành Kim Mao Cự Viên, hai cự chưởng tựa như hai chiếc vòng sắt gắt gao đè hai con Kim Chúc Thú xuống, ánh mắt hắn hơi chớp động.

Nếu hắn muốn đánh giết hai con thú này tự nhiên sẽ có biện pháp, nhiều lắm là phí một phen công phu mà thôi, chỉ là giờ phút này hắn đang do dự, muốn thu hai con dị thú này vào trong Động thiên Hoa Chi, làm hai con Linh thú hộ viên cũng không tệ.

Đang do dự, đuôi của hai con Kim Chúc Thú bỗng nhiên nối lại với nhau, hai mảnh kim quang chói mắt đồng thời sáng lên, thân thể hai con Kim Chúc Thú đột nhiên hoá lỏng, sau đó dung hợp lại với nhau, trong chớp mắt hóa thành một con Kim Hổ to lớn.

Sau khi hợp hai làm một, kim sí trên lưng Kim Chúc Thú rõ ràng lớn lên mấy lần, chỉ là so với hình thể vẫn có chút không cân đối.

"Lại còn có thể dung hợp, không hổ là nguyên khí chí chân chí thuần Kim thuộc tính biến thành thiên địa dị thú!" Cảm nhận được khí tức trên thân nó tăng vọt, Hàn Lập không khỏi gật đầu cười nói.

"Rống..."

Sau khi khí tức Kim Chúc Thú tăng vọt, tựa hồ tính khí cũng mạnh mẽ lên nhiều, trong miệng phát ra một tiếng gào thét, bỗng nhiên bổ nhào về phía trước, muốn cắn xé Hàn Lập.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Trong ngũ thải hỏa trì phía sau, sóng lửa cuồn cuộn kịch liệt, một con quái điểu hỏa diễm to lớn vô cùng giương hai cánh vỗ từ đó bay ra, một cái mỏ chim màu bạc to lớn bỗng nhiên mổ một cái xuống dưới.

"Đừng..." Hàn Lập vừa lên tiếng, nhưng cũng đã chậm.

Mỏ nhọn quái điểu hoả diễm kia đã mổ Kim Chúc Thú thành hai đoạn, tiếp theo lưỡi cuốn một cái nuốt Kim Hổ vào trong bụng.

"Đáng tiếc!"

Hàn Lập còn duy trì động tác tay ngăn lại, ngưng kết ngay tại chỗ, trong lòng thở dài u sầu.

Quái điểu hoả diễm kia thấy biểu hiện của Hàn Lập như thế, hơi nghiêng đầu nhìn về phía hắn, tựa hồ không hiểu ý tứ của hắn.

"Thôi, thôi, ăn thì cũng đã ăn rồi. Sau này tìm được Tiểu Bạch, để nó trông coi hộ viện cũng được, tựa hồ cũng không tệ." Hàn Lập lúng túng cười cười, khoát tay áo nói ra.

Trong khi nói chuyện, hắn đã thu hồi Chân Linh huyết mạch chi lực, lần nữa khôi phục hình người.

Con quái điểu hỏa diễm to lớn kia cũng theo đó hình thể thu nhỏ lại, theo hỏa trì thải diễm phun trào, đi tới rìa hoà trì.

Hàn Lập đi tới phía trước, chỉ thấy quái điểu hỏa diễm nâng một cánh lên, ở trong đó đang lẳng lặng nằm bốn hạt châu lớn chừng hạt nhãn, màu sắc theo thứ tự là "Vàng lục xanh lam", đang chớp động cộng hưởng với hỏa trì thải diễm này.

Bốn hạt châu rạng rỡ hào quang, ở trong có cỗ sóng nhiệt làm cho người hít thở không thông, không ngừng phóng thích ra.

"Thất Thải Hỏa Đan Sa, lại có nhiều như vậy?" Hàn Lập kinh ngạc nói.

Hỏa diễm quái điểu kia đưa mỏ nhọn lên khép mở mấy lần, cũng không có âm thanh nào phát ra, Hàn Lập lại hiểu ý tứ của nó:

"Ngươi nói là còn có một viên đan sa màu đỏ, đã bị ngươi ăn?"

Hỏa diễm quái điểu lập tức vui sướng gật đầu nhẹ, dẫn tới hoả diễm trong ngũ thải hỏa trì cũng theo đó chập chờn không thôi.

"Ha ha, vậy là tốt rồi. Nếu luyện hoá hấp thu hết những Thất Thải Hỏa Đan Sa này, uy lực dị hỏa của ngươi lại tăng lên một bậc, trở thành phần thiên luyện địa trong truyền thuyết cũng chưa hẳn là không thể." Hàn Lập vui mừng, cười vang nói.

Hỏa diễm quái điểu hưng phấn không thôi, thân thể khẽ đảo về sau, như bơi ngửa, té nằm trong hỏa trì, cũng không thấy động tác hai cánh vỗ thế nào, thân thể lại thích ý trượt về phía sau.

"Ngươi ở lại đây luyện hóa những Hỏa Đan Sa kia cho thật tốt, ta đi nơi khác xem còn có cơ quan nào không, nếu có sự tình gì ngoài ý muốn lập tức lấy tâm thần liên hệ thông tri cho ta, ta sẽ tự tới tìm ngươi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, dặn dò.

Hoả điểu trong hỏa trì nhảy lên thật cao, lại đáp xuống, biểu thị tự mình đã hiểu.

Hàn Lập lại tra xét bốn phía ngũ thải hỏa trì một lát, phát hiện không có gì không ổn, sau đó mới quay người đi vào thông đạo kia.

Xuyên qua một đầu thông đạo dưới lòng đất dài mấy trăm trượng, địa thế dần dần lên cao, Hàn Lập cũng theo đó đi ra cửa hang.

Ra cửa hang, Hàn Lập đi vòng qua một tấm bình phong ngăn tại chỗ cửa hang, đi vào trong một tòa đại điện màu vàng óng.

Trong đại điện trống rỗng, cũng không bày biện gì nhiều, chỉ là ở phía trước

đặt ba cái bồ đoàn bạch ngọc hình tròn, phía trên khắc rõ từng vòng từng vòng đường vân hình khuyên, chồng chất như mê cung vậy.

Hàn Lập chăm chú nhìn một lát, cảm thấy trước mắt hơi mê muội, vội lấy lại bình tĩnh, mới khôi phục nguyên trạng trước mắt.

"Có chút ý tứ..."

Hắn cười nói một câu, đi ra phía trước cẩn thận tra xét một lát, phát hiện ba khối bồ đoàn bạch ngọc dính chặt trên mặt đất, căn bản không thể xê dịch.

Bất quá trừ điều đó ra, ngược lại không có gì cổ quái, bất luận hắn lấy thần thức dò xét, hay là lấy tiên linh lực thăm dò, ba khối bồ đoàn bạch ngọc kia đều không nhúc nhích tí nào, không có nửa điểm biến hóa.

Hàn Lập nhìn một lát, không còn hứng thú nữa, liền đi ra ngoài cửa điện.

Ra ngoài điện, hắn phát hiện lúc này đã đi tới vùng kiến trúc màu vàng mà hắn đã nhìn thấy từ xa trước đó.

Bên ngoài đại điện là một quảng trường đá trắng, ở chính giữa có một khung làm bằng đá bóng phản xạ ánh mặt trời, ngoài ra cũng một mảnh trống rỗng.

Mà đầu bên kia của quảng trường đá trắng là cửa phủ của một khu kiến trúc cao lớn.

Hàn Lập không nóng lòng đi qua đó, mà đi dọc theo một con đường trong tòa đại điện này, xuyên qua một cánh cửa hình vòm, đi vào một vườn hoa.

Trong vườn hoa trồng rất nhiều linh hoa linh thụ, bên trong có nhiều loại hoa quý, từng đoá từng đoá hoa tươi phát tán thiên địa linh khí, muôn hồng nghìn tía nở rộ cả vườn.

Hàn Lập đi vào trong đó, thần sắc không khỏi hơi đổi, cảm giác giống như lúc trước ở bên cạnh bờ suối kia, hắn lần nữa nhận ra một sợi Thời Gian Pháp Tắc chi lực như có như không.

Chỉ là nguồn lực lượng này hơi phân tán, mặc dù hắn toàn lực ngưng thần cảm thụ, vẫn không cách nào tìm được đầu mối, chỉ cảm thấy nguồn lực lượng kia tựa hồ tràn ngập chung quanh trên mỗi một đóa linh hoa, nhưng trên một đóa hoa nào cũng không cảm thụ rõ được.

Hàn Lập tiện tay hái xuống một đóa Cửu Biện Tử Đàm, cẩn thận kiểm tra một hồi, phát hiện trên đó chỉ có một chút linh khí lưu lại, cũng không ẩn chứa bất luận Thời Gian Pháp Tắc chi lực nào.

"Thật sự là kỳ quái a..." Hàn Lập than nhẹ một tiếng, tiếp tục đi sâu vào phía sân nhỏ.

Xuyên qua vườn hoa, phía sau là một tiểu viện độc lập, tổng cộng trái phải có ba gian gồm sương phòng và phòng chính.

Hàn Lập tiến vào trong sương phòng bên trái đầu tiên, trong phòng bày biện có chút đơn giản, chỉ có vài giá sách kê sát tường, phía trên xếp chồng dày đặc các bộ điển tịch sách vở.

Hắn tiện tay lấy xuống một quyển, đọc qua một hơi, phát hiện tựa hồ cũng không phải bí điển cao thâm gì, mà chỉ là một chút thi thơ văn chương phổ thông của thế tục.

Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, lại lấy xuống một quyển tiếp. Sau khi đọc qua, thần tình trên mặt càng thêm cổ quái, bởi vì bản cổ thư trên tay hắn cầm lúc này, không phải là công pháp điển tịch gì, cũng không phải thi thơ văn chương, mà là một bộ tiểu thuyết diễm tình.

"Ha ha, xem ra chủ nhân tiên phủ này có hứng thú với đủ các loại a!" Hàn Lập hơi xúc động tự lẩm bẩm.

Hắn ở trong gian thư phòng này một lát, sau đó quay người đi ra cửa, đi vào sương phòng đối diện.

Trong phòng bên kia bày biện cũng không phải ít, bất quá đều là các đồ chơi kim thạch văn hoá, các loại châu ngọc đồ sứ, về phần pháp bảo Tiên

khí, nửa cái cũng không có.

Hàn Lập một đường xem tới đây, cảm thấy bất đắc dĩ với tính thẩm mỹ tình thú của chủ nhân tiên phủ này, tất cả đồ đạc gã cất giữ, không có cái nào mà không phải là mạ vàng khắc bạc, sắc màu rực rỡ, khiến cho người xem cảm giác như là một gã nhà nghèo đột nhiên mới nổi giàu nhanh lên, nên mới có thẩm mỹ như vậy.

Đến gian phòng chính cuối cùng kia, Hàn Lập vốn đã không ôm bất kỳ hy vọng gì, kết quả lại phát hiện bên trong là một phòng luyện đan.

Chính giữa đan thất đặt một toà đan lô cao cỡ nửa người, trái phải để hai cái giá gỗ đen, phía trên đặt rất nhiều bình lọ lớn nhỏ không đều, màu sắc khác nhau.

Hàn Lập xem xét một chút, phát hiện hoả diễm trong lò đan đã sớm dập tắt, trong các bình trên giá gỗ để không ít đan dược, trong đó phẩm chất cao nhất là Linh Hải Đan dành cho tu sĩ Thái Ất dùng, thấp nhất cũng là Long Lâm đan để cho tu sĩ Kim Tiên dùng.

"Cuối cùng cũng có chút thu hoạch." Hàn Lập thở dài một tiếng, thu tất cả đan dược vào.

Hắn đang muốn rời đi, bỗng nhiên nhướng mày, ánh mắt rơi về phía đan lô đã tắt hoả diễm kia.

"Đây là vật gì?"

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, đã nhận ra một tia ba động linh lực yếu ớt.

Hắn đi ra phía trước, đưa tay vỗ đan lô, nhấc lên, nắp đan lô đột nhiên bay lên, rơi xuống một bên.

Nắp lô mở ra, trong đan lô lập tức toả ra một mảnh kim quang tràn đầy, ở trong lại còn ẩn chứa ba động Thời Gian Pháp Tắc nồng đậm đến cực điểm, khiến cho Hàn Lập không khỏi biến sắc.

Hắn cúi người xem xét, phát hiện trong lò rạng rỡ kim quang, đúng là có mười khỏa đan dược lớn chừng trái nhãn đang lẳng lặng nằm dưới đáy lò.

Hàn Lập tiện tay nhấc một viên trong đó lên, cẩn thận tra xét một lát, không khỏi khẽ chau mày.

"Dược lực mặc dù thịnh, lại tán mà không ngưng, rõ ràng sắp thành đan, chủ nhân này rốt cuộc có chuyện gì chậm trễ, vì sao không luyện thành?" Hàn Lập âm thầm trầm ngâm nói.

Hắn do dự một chút, lại thả viên đan dược kia trở về, vung tay lên, đậy nắp lò lại.

Sau đó, tâm niệm hắn khẽ động, đang muốn gọi Tinh Viêm Hỏa Điểu đi ra trợ giúp hắn luyện đan, lúc này mới nhớ tới hỏa điểu đang luyện hóa Thất Thải Hỏa Đan Sa, đành xấu hổ cười một tiếng, vẫy một cái trước người, dùng Anh Hỏa bản thân đốt đan lô.

Lửa nóng hừng hực thiêu đốt lên, hỏa diễm thiêu đốt không ngừng, thoáng một cái trôi qua bốn mươi chín ngày.

Trong phòng luyện đan kim quang chớp liên tục, sương mù màu vàng ngưng tụ trên đan lô không tan, tụ thành một đám sương mù hình dáng cây linh chi.

Hàn Lập ngồi xếp bằng một bên, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi tán thán nói:

"Lại dùng Lưu Hỏa Linh Chi làm chủ tài luyện chế, trách không được bên trong ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực nồng đậm như vậy, đã để ở đây không biết bao nhiêu năm tháng, thành đan lại có khí tượng như thế."

Nói xong, hắn đưa tay vẫy một cái, Anh Hỏa trong lò lập tức cuốn ngược trở về, bay vào trong cơ thể hắn.

Lô hỏa nghỉ một chút, cảnh tượng kì dị trên đan lô vẫn ngưng tụ không tan, thẳng đến khi Hàn Lập tiện tay vung lên, dời nắp lò ra, tất cả sương mù mới

dần dần tiêu tán.

Hắn nhìn chăm chú trong lò, chỉ thấy bên trong có mười viên đan dược, có ba viên ở phía trên trải rộng vết nứt, đã bị luyện hỏng.

Mà còn thừa bảy viên thì thần quang trầm tĩnh, phía trên phân biệt hiện ra bốn đường đạo văn, từ đó truyền ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, rõ ràng là bảy viên đạo đan phẩm cấp khá cao.

Có những đan dược này, tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, có thể làm ít được nhiều.

------oOo------

Chương 1032: Nghe mà kinh sợ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Hàn Lập mừng rỡ, giơ tay lên khẽ vẫy, bảy miếng Kim Đan lập tức xoay tròn rồi nối đuôi nhau bay ra khỏi lò đan, tất cả bị hắn thu vào trong một cái bình ngọc dương chi lớn cỡ bàn tay.

Sau khi cất kỹ bình ngọc, Hàn lập mới thở phào một hơi, xoay người đi ra khỏi cửa điện.

Đứng ở bên ngoài điện, hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh một lượt, vung bàn tay lên, phóng ra một chùm bạch quang lập loè, một quang môn bàng bạc cũng từ đó chậm rãi mở ra, thân ảnh Đề Hồn lập tức bước ra từ bên trong.

"Chủ nhân, nơi này là..." Đề Hồn nhìn quanh bốn phía một cái, nói ra.

"Chúng ta hiện ở trong một Bí Cảnh Tiên Phủ không rõ tên tuổi, tạm thời coi như an toàn, ta dự định ở chỗ này bế quan một thời gian, nếu tu vi có thể tăng tiến thêm chút đỉnh, về sau đối mặt với Tiên Cung đuổi giết cũng có thêm mấy phần thủ đoạn bảo mệnh." Hàn Lập giải thích.

"Chúng ta lần này đại náo Kim Nguyên Tiên Cung, lại còn giết đi một gã Cung chủ, e rằng tin này đã lan truyền khắp Tiên Vực. Dù nghĩ thế nào đi nữa, Thiên Đình tuyệt đối sẽ không buông tha, lại còn phái đi một nhân vật trọng yếu có tu vi Đại La cảnh như Kỳ Ma Tử, chúng ta hiện giờ lưu lại chỗ này là ổn thỏa nhất. Chủ nhân có thể yên tâm bế quan, Đề Hồn sẽ hộ pháp cho người." Đề Hồn gật gù nói.

"Bốn phía xung quanh cổng vào Bí Cảnh Tiên Phủ này đều có phân bổ cấm chế, ngươi chỉ cần chú ý theo dõi là được, không cần thiết lúc nào cũng phòng thủ tại đó." Hàn Lập đưa tay chỉ vào một vết rách không gian như có

như không ở phía xa trên bầu trời.

"Được, ta liền thủ hộ ở quảng trường trước mặt kia, một bên tu luyện, một bên hộ pháp." Đề Hồn đáp.

"Lại nói tiếp, khí tức của ngươi tựa hồ tăng trưởng không ít." Hàn Lập bỗng nhiên chú ý tới biến hoá trên người Đề Hồn, vẻ mặt hơi đổi.

"Chủ nhân tuệ nhãn như đuốc. Kể từ khi tỉnh lại, ta mơ hồ cảm giác trong cơ thể có một luồng pháp tắc chi lực, đang không ngừng khôi phục tăng trưởng, có điều, đi kèm với nó là một loại cảm giác đói khát thủy chung khó có thể thỏa mãn." Đề Hồn cười cười.

"Cảm giác đói khát?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Ta cũng không quá rõ ràng, chính là cảm thấy cồn cào trong bụng, lúc trước cũng nhờ cắn nuốt không ít Quỷ vật, tình hình mới chuyển biến tốt đẹp hơn một chút, ngày sau nếu như còn gặp Quỷ tu, ta lại thử lần nữa xem sao." Đề Hồn suy tư một lát rồi nói.

"Được. Ta đây sẽ lập tức bế quan trong đại điện phía trước này, những việc còn lại giao phó cả cho ngươi." Hàn Lập cười nói.

Dứt lời, hai người xuyên qua vườn hoa, đi tới trước đại điện.

Đề Hồn trực tiếp tiến vào trong quảng trường, tùy tiện khoanh chân ngồi xuống một chỗ, còn Hàn Lập lại quay người đi vào trong đại điện.

Bài trí trong đại điện vẫn như cũ, ngoại trừ tấm bình phong che đậy thông đạo dẫn đến Hỏa Trì Ngũ Sắc, còn lại cũng chỉ có ba khối bồ đoàn bạch ngọc.

Hàn Lập tiến lại gần, rồi khoanh chân ngồi lên chiếc bồ đoàn ở chính giữa.

Hắn lẳng lặng điều tức trong chốc lát, rồi chợt mở hai mắt, cổ tay đảo một cái lấy ra bình bạch ngọc dương chi, đổ một viên đan dược màu vàng vào lòng bàn tay, lập tức ném vào trong miệng.

Đan dược vừa chui vào bụng, lập tức có một luồng pháp tắc chi lực nồng đậm khuếch tán trong bụng Hàn Lập, trước hết là tràn ngập đan điền, tiếp đó hình thành vô số dòng chảy đổ về tứ chi bách hải.

Hàn Lập khép hờ hai mắt, thu liễm tinh thần, vội vàng vận chuyển công pháp《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》mà dẫn dắt luồng pháp tắc thời gian chi lực này, đặc biệt quán chú các nơi khiếu huyệt trong cơ thể hắn.

Một lát sau, Hàn Lập nhíu mày, hai mắt mở ra, gương mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy bồ đoàn bạch ngọc dưới thân hắn đang không ngừng tỏa hào quang, những hoa văn vòng tròn xung quanh bồ đoàn chậm rãi lan tỏa từng vòng ánh sáng như tầng tầng gợn nước, hai bồ đoàn bên cạnh dường như cảm ứng được, cũng bắt đầu le lói kim quang.

Không gian bên trong đại điện tựa như được tưới lên một lớp thủy dịch kim sắc, có thể thấy rõ từng trận ba động nhộn nhạo.

Hàn Lập đang đả tọa ở giữa, chỉ cảm thấy thân thể bị một luồng ba động thời gian pháp tắc đặc biệt khác lạ bao bọc, rơi vào kỳ ngộ khó nói thành lời.

Nội tâm hắn vui vẻ, một lần nữa chỉnh đốn tập trung tinh thần, bấm niệm pháp quyết, vận chuyển công pháp《Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết》.

Nương theo sự tuần hoàn của công pháp, quanh thân hắn sáng lên năm loại hư ảnh phù văn kim sắc, không ngừng xoay tròn bất định, chính là Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Đông Ất Thần Mộc đại diện cho năm loại pháp tắc thời gian.

Năm loại pháp tắc sơ hiện, kéo theo hơn một ngàn sáu trăm đoàn đạo văn nhao nhao chớp động, truyền ra từng trận ba động pháp tắc thời gian cường đại đến cực điểm, kinh hãi nhân tâm.

Sau khi Chân Ngôn Bảo Luân năm loại phù văn thời gian xuất hiện, tầng

kim quang bao phủ cung vàng điện ngọc bắt đầu ngưng tụ, hết một mảnh lại một mảnh, thoạt trông như những cánh hoa kết hợp lại với nhau, vây Hàn Lập vào giữa, cuối cùng hóa thành một nụ hoa vàng rực khổng lồ.

Cảm nhận được từng sợi tơ kim sắc mang theo lực lượng pháp tắc thời gian đang nhẹ nhàng dung nhập vào cơ thể, nội tâm Hàn Lập kinh hỉ tột độ.

Hắn đương nhiên minh bạch trong Bí Cảnh này nhất định ẩn dấu bí mật, chẳng qua tu luyện trước mắt vẫn là chuyện khẩn yếu nhất, hết thảy đành đợi sau khi hắn xuất quan mới tính.

...

Đảo mắt một cái đã hơn hai trăm năm trôi qua…

Trên quảng trường bạch ngọc bên trong Bí Cảnh có một thiếu nữ vận Hắc y đang khoanh chân đả tọa, ánh mắt nàng chắm chú nhìn về kha nứt không gian phía xa, không biết suy nghĩ cái gì.

Trên đầu vai nàng có một tiểu nhân màu bạc ngồi xếp bằng, thân cao chừng năm tấc, toàn thân tiểu nhân là hỏa diễm ngân sắc, duy chỉ có trên đỉnh đầu là bảy đạo hỏa diễm khác nhau, màu sắc vô cùng rực rỡ, thoạt nhìn giống như một đầu Thất Thải Hỏa Phát.

Thiếu nữ nọ chính là Đề Hồn, mà tiểu gia hỏa đang vắt vẻo trên vai nàng chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu đã xuất quan.

Sau khi hoàn toàn luyện hóa Thất Thải Hỏa Đan Sa, tiểu nhân do Hỏa Điểu biến thành rõ ràng đã cao lớn hơn trước nhiều, trên đầu lại đặc biệt sinh ra hỏa diễm bảy màu nhiệt độ cực cao.

Trái ngược với Đề Hồn đang hướng về phía khe nứt không gian, Ngân Diễm Tiểu Nhân quay đầu về phía tòa đại điện màu vàng phía sau, vòng hai tay ôm lấy hai bắp chân bé xíu mà đung đưa, bộ dáng có chút rầu rĩ không vui.

"Tiểu tinh tinh, ngươi đang trông ngóng chủ nhân tranh thủ thời gian xuất

quan a?" Đề Hồn phát giác được Tinh Viêm Hỏa Điểu tâm tình, cười hỏi.

Ngân Diễm Tiểu Nhân khẽ gật đầu, đám tóc bảy màu trên đầu nó cũng rung rung theo.

Đề Hồn biết rõ tiểu gia hỏa này đang nóng lòng muốn cho Hàn Lập chứng kiến uy lực của nó sau khi cắn nuốt hấp thu Thất Thải Hỏa Đan Sa, nàng có chút bất đắc dĩ nhẹ nhàng lắc đầu.

Vài ngày trước lúc tiểu gia hỏa này mới xuất quan, ngân diễm toàn thân cùng với Thất Thải Hỏa Diễm hừng hực trên đầu phóng xuất bừa bãi, thiếu chút nữa đã áp chế không nổi, thiêu trụi một mảnh rừng trong Bí Cảnh.

Cũng may Đề Hồn kịp thời ra tay khống chế, hỏa diễm mới không kịp lan tràn đến kiến trúc bên này, có điều rừng cây phía trước đã bị thiêu hủy toàn bộ, ngay cả một nửa quảng trường bạch ngọc cũng đã cháy đen.

Đúng lúc này, quảng trường bỗng nhiên chấn động kịch liệt, tiếp đó toàn bộ Bí Cảnh cũng bắt đầu lắc lư.

Ánh mắt Đề Hồn ngưng trọng, đột ngột tung mình, bay vọt lên trời.

Tinh Viêm Hỏa Điểu đang ngồi trên vai nàng tựa hồ bị bất ngờ, thân hình nó lảo đảo, thiếu chút nữa thì rơi từ trên vai xuống.

Đề Hồn lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy màn sương mù màu xám bao phủ biên giới Bí Cảnh đang kịch liệt quay cuồng, mơ hồ có xu thế trôi dạt về phía sau.

Sương mù màu xám rút lui đến đâu, diện tích Bí Cảnh Tiên Phủ mở rộng đến đó

"Từ lúc bắt đầu, đây đã là lần thứ ba..." Đề Hồn lẩm bẩm một mình.

Đây không phải lần đầu chứng kiến cảnh tượng trước mắt, có điều mỗi lần sương mù cuộn lên, cường độ càng ngày càng tăng, mà diện tích địa vực lộ ra cũng càng lúc càng lớn.

Sau đó chừng mười mấy hơi thở, cơn địa chấn hoàn toàn biến mất, bốn phía màn sương mù màu xám cũng ngưng vận chuyển.

Đề Hồn nhìn về phía đại điện màu vàng nơi Hàn Lập đang bế quan, trong mắt mơ hồ có chút lo lắng.

Tám mươi năm trước, Hàn Lập đã đột phá thành công Thái Ất cảnh Hậu Kỳ, lúc ấy còn đưa tới dị tượng không nhỏ, khuấy động thiên địa bên trong Bí Cảnh, nhưng chẳng biết tại sao, sau đó hắn lại không lựa chọn xuất quan, mà tiếp tục một mực bế quan đến tận hôm nay.

...

Đêm xuống.

Trong đại điện tràn ngập kim quang, trung tâm mơ hồ có một nụ hoa màu vàng lẳng lặng phiêu phù.

Bên trong nụ hoa là Hàn Lập đang khoanh chân đả tọa, làn da toàn thân trong suốt như mỹ ngọc, một số nơi thậm chí trong như nước, có thể thấy rõ ràng kinh lạc mạch quản cùng xương cốt vàng nhạt dưới da.

Ngoài ra trên thân thể hắn còn thấy rõ từng điểm tiên khiếu đang lấp lóe ánh vàng, số lượng đạt tới ba trăm năm mươi chín chỗ.

Hiện tại, tu vi Hàn Lập đã đạt đến Thái Ất cảnh Đỉnh Phong!

Những hoa văn vòng tròn trên ba chiếc bồ đoàn bạch ngọc dưới thân hắn tuy vẫn phát sáng, nhưng quang mang rõ ràng đã ảm đạm đi trông thấy, phía trên cũng không còn kim quang rung động nhộn nhạo, hiển nhiên lực lượng pháp tắc thời gian ẩn chứa trong đó đã tiêu hao gần như không còn.

Đúng lúc này, mí mắt Hàn Lập vốn đang đóng chặt, bỗng nhiên khẽ run rẩy rồi chậm rãi mở ra, bên trong đôi mắt tỏa ra kim quang gần như thực chất, thổ mang ba tấc.

"Hô..."

Hắn chợt há miệng thở mạnh, phun ra một đám sương mù màu trắng.

Sau đó vài hơi thở, vẻ mặt Hàn Lập định, chậm rãi mở trừng hai mắt, hết thảy dị tượng toàn thân chậm rãi tản đi như sương mù gặp nắng mai, kim quang trong mắt cũng theo đó thu liễm.

Lúc này, tinh - khí - thần toàn thân hắn sung túc hoàn mỹ, cả người thần quang nội liễm, chẳng để lộ chút phong mang.

Chỉ nhìn thoáng qua có lẽ không cảm thấy có gì khác biệt, nhưng nếu như chăm chú nhìn một lát, sẽ lập tức phát hiện trên người của hắn tựa hồ bao phủ một tầng thần quang như có như không, đó chính dấu hiệu thân thể Thái Ất Ngọc Tiên đã hoàn toàn thông thấu.

"Xem ra cũng chỉ có thể dừng ở đây, muốn một hơi đột phá đến Đại La cảnh là chuyện không thể..." Hàn Lập phối hợp nói một câu.

Vừa dứt lời, hắn khẽ nhếch miệng tự giễu, cảm giác bản thân thực sự đã quá tham lam.

Mới chỉ hơn hai trăm năm thời gian, tu vi của hắn từ Thái Ất Trung Kỳ trực tiếp thăng tiến đến Thái Ất Đỉnh Phong, cũng chỉ còn cách thành tựu Đại La cảnh một bước ngắn mà thôi.

Tuy rằng được hoàn cảnh cổ quái nơi đây gia trì, có bảy viên thời gian pháp tắc đạo đan phụ trợ, lại có thân thể với hơn chín trăm chỗ huyền khiếu làm làm cơ sở, tốc độ phá cảnh như thế vẫn là khiến người nghe kinh sợ.

Chỉ sợ việc này truyền ra, tuyệt đại đa số tu sĩ căn bản sẽ không tin tưởng.

Hàn Lập nghĩ đến đây, cũng vô cùng vui sướng.

Sau khi tĩnh tọa trong chốc lát, hắn chậm rãi đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi, toàn thân liền vang lên một hồi "Đùng đùng" thanh âm minh hưởng.

Hắn đang muốn ra khỏi đại điện, chợt trong tai bỗng nhiên vang lên một tiếng "Két" nho nhỏ.

------oOo------

Chương 1033: Dị tượng trùng thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nghe tiếng động nhìn qua, khẽ nhíu mày lại.

Chỉ thấy khối bồ đoàn bạch ngọc lúc trước hắn vẫn ngồi đột nhiên hiện ra một vết nứt, tiếp theo "Đùng" một tiếng vỡ vụn ra.

Nhưng có điều cổ quái là, bồ đoàn kia vỡ vụn ra, vậy mà không chia năm xẻ bảy thành các khối, mà trực tiếp biến thành bột mịn màu trắng, tản mát ra khắp đại điện.

Cùng lúc đó, cả tòa đại điện màu vàng óng bắt đầu rung động kịch liệt, một cỗ ba động cổ quái từ đó truyền ra.

Trong lòng Hàn Lập khẽ biến, tiếp theo tựa như nghĩ tới điều gì thân hình lùi nhanh lại, bay thẳng đáp xuống quảng trường đá trắng.

Kết quả ra ngoài điện, hắn mới phát hiện biên độ lắc lư phía ngoài còn mãnh liệt hơn bên trong.

"Chủ nhân, đã xảy ra chuyện gì..." Đề Hồn thấy thế, vội mang theo Tinh Viêm Hỏa Điểu bay tới.

"Không rõ, tựa hồ là ta phát động cơ quan toà bí cảnh tiên phủ này, sợ là trong bí cảnh này sẽ sinh biến." Hàn Lập nhìn nàng một cái, như có điều suy nghĩ nói ra.

"Nếu vậy, hay là chúng ta nên nhanh rời đi trước." Đề Hồn nghe vậy, nói gấp.

"Đáng tiếc..." Hàn Lập gật đầu nhẹ, thở dài nói.

Trong bí cảnh tiên phủ này, hiển nhiên còn rất nhiều bí mật ẩn tàng, chỉ là đã không còn thời gian đi tìm tòi nghiên cứu nữa.

Nói xong, thân hình hai người chuyển động, tính bay lên chỗ vết rách trên bầu trời kia trốn đi, kết quả xoay người nhìn lại, đồng tử cả hai đứng im ngay tại chỗ.

Vết rách hư không liên thông bí cảnh ra ngoài, vậy mà đã biến mất!

"Làm sao có thể, vừa rồi vết nứt kia vẫn còn mà? Không tin ngươi hỏi Tiểu Tinh Tinh xem." Thần sắc Đề Hồn khẽ biến, vội vàng nói.

Ngân diễm tiểu nhân vẫn ngồi trên đầu vai nàng nghe vậy, vội đứng lên, trùng điệp gật đầu, thải diễm bảy màu trên đầu cũng lay động theo.

"Ta tin, nhất định không gian bí cảnh này đã phát sinh biến hóa gì đó." Hàn Lập gật đầu nói.

Hắn đã sớm chú ý tới biến hoá trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu, chỉ là giờ phút này không rảnh hỏi thăm thôi.

"Đúng rồi, lúc chủ nhân bế quan, bí cảnh này đã xuất hiện hơn mười lần chấn động, mãnh liệt nhất là lúc ngươi phá cảnh hậu kỳ. Mà trong tháng nay, tính cả lần này thì đã có bốn lần. Mỗi lần chấn động, sương mù xung quanh bí cảnh sẽ tán lui một chút, sẽ có một bộ phận địa vực mới hoàn toàn hiển lộ ra." Đề Hồn còn nói thêm.

"Ngươi có từng đi điều tra qua những địa phương kia chưa, có gì cổ quái không?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Ta chỉ tới gần một lần, cũng không phát hiện điều gì dị thường. Chỉ là sau khi chấn động, số lần càng phát ra nhiều hơn, ta cũng không dám tự tiện rời đi, vẫn chờ đợi ở chỗ này." Đề Hồn lắc đầu, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, chau mày, ngay lúc đang suy tư là chuyện gì xảy ra, đại điện phía trước bỗng nhiên chấn động "Ầm" một tiếng, một đạo bảo quang màu vàng to trăm trượng bỗng nhiên từ trên thân điện sáng lên, bay thẳng lên không trung.

Sau đó, bốn phía đại điện chấn động bỗng nhiên trở nên yên tĩnh lại.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng nghi hoặc khó nói nên lời, thân hình nhảy lên, muốn lần nữa tới gần đại điện xem xét, kết quả lại bị một cỗ lực lượng vô hình cản lại, căn bản không có cách nào tới gần cửa điện.

"Chủ nhân, ngươi có cảm giác đại địa đang chậm rãi cao lên không?" Đề Hồn đột nhiên hỏi.

Hàn Lập lúc trước một mực chú ý đến kim quang, giờ phút này nghe nàng nói vậy, mới lập tức phản ứng lại.

Thân hình hắn bay lên, nhìn lại bốn phía, chỉ thấy sương mù xám ở rìa bí cảnh phun trào kịch liệt, từng tấc từng tấc thổ địa hoàn toàn mới bắt đầu xuất hiện trong tầm mắt Hàn Lập.

...

Bên ngoài bí cảnh Tiên phủ, Trung bộ Kim Nguyên sơn mạch, thung lũng Thanh Ti.

Mặt đất lắc lư không thôi, phát ra âm thanh ầm ầm, phảng phất như động đất.

"Đây, đây là Địa Long chuyển mình!" Thôn dân Dư Lương nhao nhao từ trong nhà vọt ra, đi tới khu vực trống trải bên ngoài.

Vào thời khắc này, một tiếng như kinh lôi từ dưới đất truyền ra, sau đó chỗ hướng Bạch Thủ cốc bỗng nhiên dâng lên một đạo quang trụ màu vàng to lớn, xông thẳng tới chân trời, chui vào trong tầng mây, làm tầng mây trong phụ cận mấy trăm dặm nhuộm thành màu vàng.

Quang trụ thô to không gì sánh được, sơn phong phụ cận nơi này so ra còn nhỏ bé hơn.

Lấy quang trụ màu vàng làm trung tâm, thiên địa nguyên khí phụ cận ba động kịch liệt, tầng mây màu vàng trên bầu trời quay cuồng bất động, phát ra từng đợt thanh âm ầm ầm như vạn mã bôn đằng (vạn ngựa cùng chạy).

Thôn dân Dư Lương thấy cảnh này, trợn mắt hốc mồm.

"Đây là thần tích, Thần Tiên hiển linh!" Không biết ai hô một tiếng, thôn dân Dư Lương nhao nhao quỳ rạp xuống đất, cúi bái về phía quang trụ màu vàng không thôi.

Không nói đến thôn dân Dư Lương ngu muội, hướng Đông Nam thung lũng Thanh Ti có bảy tám đạo độn quang bay tới, trong nháy mắt đến phụ cận, dừng lại trên không trung cách khe núi hơn mười dặm, quang mang thu vào hiện ra mấy tên tu sĩ.

Người cầm đầu là một lão phụ tóc xám trắng Kim Tiên cảnh, tay cầm một cây xà trượng màu vàng, những người khác đều là thanh niên nam tử tuổi không lớn lắm, chỉ có tu vi Chân Tiên cảnh.

Trên thân mấy người đều mặc trang phục thống nhất màu vàng đất, thoạt nhìn là người cùng một tông môn.

Nhìn dị tượng trước mắt, mấy tên thanh niên nam nữ kia mặt lộ vẻ hưng phấn.

"Lâm sư thúc, dị tượng như thế tựa hồ là dấu hiệu có bảo vật, bí cảnh gì hiện thế a, chúng ta nhanh đi xuống xem một chút đi, nếu không một lát lại có những người khác đến thì phiền toái." Một nam đệ tử màu da trắng noãn kích động nói với lão phụ tóc xám.

Những người khác cũng kích động, nhao nhao gật đầu đồng ý.

"Không nên hành động thiếu suy nghĩ, nhìn cảnh tượng này đúng là dấu hiệu bảo vật xuất thế, bất quá vật này cũng chưa triệt để hiện thế, hiện tại

xuống dưới cũng không làm nên chuyện gì. Hơn nữa dị tượng này không thể coi thường, không phải mấy người chúng ta có thể khống chế được, nhanh truyền tin về tông môn, cáo tri tình huống nơi này cho môn chủ." Thần sắc lão phụ tóc xám cũng có chút kích động, nhưng vẫn còn duy trì tỉnh táo, nói ra.

Mấy thanh niên nam nữ phía sau nghe vậy, lập tức hành động, nhao nhao lấy ra trận bàn đưa tin báo về tông môn.

Vào thời khắc này, lại có hai vệt độn quang từ đằng xa bay vụt đến, đi tới phụ cận khe núi, hiện ra hai tu sĩ mặc hắc bào khuôn mặt âm lệ, đều có tu vi Kim Tiên.

"Là người Hắc Sát tông." Một thanh niên nam tử sau lưng lão phụ thấp giọng nói ra.

"Không cần để ý tới bọn hắn, đều qua bên này đi." Lão phụ tóc xám nhìn hai người kia một chút, mang theo mấy người rơi xuống một đỉnh núi phụ cận.

Hai tu sĩ mặc hắc bào nhìn đoàn người lão phụ tóc xám, sau đó thu hồi ánh mắt, cũng phi thân rơi vào một ngọn núi bên cạnh, sau đó lấy ra khí cụ đưa tin, liên hệ người khác.

Trung bộ Kim Nguyên sơn mạch có dị tượng là quang trụ khổng lồ phóng lên tận trời, tốc độ truyền ra thật nhanh, rất nhanh thế lực khắp nơi trong Kim Nguyên sơn mạch đều biết việc này, càng ngày càng nhiều người tới đây.

Trong nháy mắt hơn nửa tháng trôi qua, quang trụ màu vàng chẳng những không yếu đi bớt, ngược lại có xu thế phát ra càng mạnh.

Trong bí cảnh, Hàn Lập đứng đó, đôi mắt tỏa sáng.

Theo bí cảnh chấn động, sương mù màu xám chỗ rìa nhanh chóng biến mất.

Giờ phút này không gian trong bí cảnh đã lớn gấp bội, dần dần hiển lộ ra

hình dáng.

Sơn lâm rậm rạp hai bên trái phải hiện ra hai mảnh sơn phong màu vàng cao lớn liên miên, xông thẳng tới tận trời, phảng phất như hai tường thành lạch trời, kẹp sơn lâm rậm rạp ở giữa, hình thành một địa hình hẻm núi khổng lồ.

Từ chỗ giữa hai bên sườn núi của sơn phong màu vàng lên trên, bị mây mù màu xám bao phủ thật dày, căn bản không nhìn thấy đỉnh núi.

Kỳ lạ nhất là, từng sợi xích màu xám to bằng vại nước từ trong sương mù màu xám treo lơ lửng xuống, thẳng đến chân núi, giống như thác nước vậy.

Trên xiềng xích chớp động đạo đạo hồ quang điện màu xám, rung động tư tư, nhìn có chút dọa người.

Hàn Lập phi thân rơi vào một chỗ dưới ngọn núi, nhìn những xiềng xích màu xám kia, hơi chần chờ, đưa tay chạm vào một chút.

Một đạo lôi điện màu xám như rắn từ trên xiềng xích nhảy ra, đánh vào trên người hắn.

Hàn Lập kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lùi lại một bước, chỗ bị sét đánh cháy đen một mảnh.

Hắn vận chuyển tiên linh lực, chỗ cháy đen rất nhanh khôi phục lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lôi điện màu xám này có uy lực cực lớn, cho dù lấy nhục thân cường hãn của hắn, vẫn như cũ có chút không ngăn cản nổi.

Đây chỉ là một tia chớp, nếu như có nhiều lôi điện đánh tới, hắn cũng không dám cam đoan bình yên vô sự.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt nhìn về phía đỉnh núi, không gian cửa vào sau lưng là một mảnh hư không vững chắc, hắn nhìn lại hướng hẻm núi do hai ngọn núi hình thành, nơi đó sương mù màu xám đang không ngừng biến mất, hiển lộ ra một đầu thông đạo đi vào chỗ sâu trong bí cảnh.

Thân hình hắn khẽ động, bay về phía nơi đó.

...

Cùng lúc đó, ngàn dặm chung quanh thung lũng Thanh Ti, đã tràn ngập thân ảnh tu sĩ, chừng mấy vạn người.

Môn phái thế lực phong phú, các nơi bắt đầu phân ra từng địa bàn to to nhỏ nhỏ, một ít người độc hành còn tốt, tìm một chỗ dừng lại là được, còn nếu là tông môn thế lực nhân số đông đảo thì cần khu vực không nhỏ.

Khu vực gần quang trụ nhất, giờ phút này bị bảy tám tông môn không chút khách khí chiếm cứ.

Đoàn người lão phụ tóc xám trước kia chiếm cứ sơn phong bị người cướp mất vị trí, giờ phút này bị đẩy ra phía sau.

Trong bọn họ nhiều ra thêm ba người, một nam tử trung niên sắc mặt hơi vàng, một thiếu phụ xinh đẹp, còn có một lão giả đầu bạc.

Ba người đều có tu vi Kim Tiên, nhất là nam tử mặt vàng kia, đã đạt đến Kim Tiên hậu kỳ, đứng đầu đoàn người, thoạt nhìn là thủ lĩnh.

"Linh Tiêu môn, Vong Ưu các, Liệt Quang thành, Mặc Hương lâu, Thanh Tác cốc, Lăng Nguyệt quán, Bạch Vân sơn trang! Các thế lực bài danh hàng đầu ở Kim Nguyên sơn mạch đều đã tới, vậy mà đoạt đi địa bàn của chúng ta!" Phụ nhân tóc xám nhìn mấy tông môn đứng đầu kia, nhất là lạnh lẽo khi nhìn những người Lăng Nguyệt quán, trầm giọng nói ra.

Bọn họ trước đó chiếm cứ địa bàn, lại bị người Lăng Nguyệt quán đoạt đi.

"Không có biện pháp, ai biểu thực lực chúng ta không bằng người, những tông môn kia đều có cao thủ Thái Ất cảnh tọa trấn, Hoàng Phong môn nho nhỏ chúng ta làm sao tranh phong cùng bọn họ được." Nam tử mặt vàng thở dài.

"Căn cứ tình huống chúng ta dò xét những ngày qua, dị tượng nơi đây hẳn là một chỗ bí cảnh hoặc là tiên phủ xuất thế, loại chuyện tầm bảo này, chưa hẳn thực lực mạnh đã tốt, vận khí còn quan trọng hơn." Một nữ tử trung niên khác hừ một tiếng, nói ra.

Những người khác nghe vậy, mặc dù biết rõ lời ấy chỉ an ủi bản thân, nhưng đa số vẫn nhao nhao gật đầu nói phải.

"Kỳ quái, Thông Thiên Kiếm Phái cùng Thiên Thủy tông cách Kim Nguyên sơn mạch rất xa, giờ phút này không đến, ngược lại cũng không có gì đáng nói, nhưng tại sao lại không thấy người Tiên cung?" Lão giả đầu bạc nhíu mày nói ra.

------oOo------

Chương 1034: Các phương tụ tập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Thanhtrung5

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Liên Thạch huynh ngươi vừa bế quan xong, không biết Kim Nguyên Tiên Cung xảy ra đại sự, nghe nói hơn trăm năm trước có người lẻ loi một mình giết tới Kim Nguyên Tiên Cung, tàn sát cả cung chủ Đông Phương Bạch cùng tọa hạ Thiên Âm Ngũ Tử, và các cao thủ khác, bây giờ Kim Nguyên Tiên Cung thực lực giảm mạnh, cũng không biết vì sao đến nay Thiên Đình còn chưa phái người đến chủ trì đại cục, cho nên lần này hẳn là bọn chúng sẽ không đến." Lão phụ tóc xám nhìn lão giả đầu bạc một chút, chậm rãi nói ra.

"Lại có chuyện này! Đông Phương Bạch đã là tồn tại Thái Ất cảnh đỉnh phong, thực lực chân chính không hề thua kém Đại La cảnh, là người phương nào làm? Chẳng lẽ là Luân Hồi điện?" Thân thể lão giả đầu bạc chấn động, trong mắt lộ ra thần sắc khó có thể tin.

"Nghe nói là một người trên Tru Tiên bảng, gọi Hàn Lập làm, thế nhưng không biết người này có phải là thành viên Luân Hồi điện hay không, bất quá chỉ sợ từ xưa đến nay, Thiên Đình chưa bao giờ gặp sự tình hoang đường như thế. Bây giờ Thiên Đình đã ban bố lệnh truy nã, trọng thưởng cho ai bắt được hắn, chỉ là một mực không có tin tức về người nọ, không biết có phải hắn đã rời khỏi Kim Nguyên Tiên Vực hay không." Lão phụ tóc xám cười hắc hắc một tiếng, nói ra.

Lão giả đầu bạc ngẫm nghĩ gật đầu, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh, hai con ngươi giống như cũ chớp động không thôi.

Nhưng vào lúc này, ở phụ cận đoàn người Hoàng Phong môn, có hai thân ảnh một nam một nữ đứng đó.

Hai người đều mặc áo bào đen, thiếu nữ tuổi trẻ, dung mạo xinh đẹp, nam thân hình thon gầy, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nghe mấy người Hoàng Phong môn trò chuyện, ánh mắt hai người đều nhìn qua, thần sắc hơi khác thường.

"Đã nhiều năm như vậy không gặp, Hàn huynh, ngươi khiến ta kinh hỉ càng ngày càng lớn." Thiếu nữ tuổi trẻ khóe miệng hơi vểnh, dùng thanh âm nhỏ bé không thể nhận ra tự lẩm bẩm nói.

"Thế nào, ngươi muốn đi tìm người kia? Chớ quên nhiệm vụ của chúng ta." Thanh niên mặc hắc bào nhìn về phía thiếu nữ trẻ tuổi, nhíu mày truyền âm nói.

"Ngươi yên tâm, ta biết nặng nhẹ." Thiếu nữ tuổi trẻ khoát tay áo, từ tốn nói.

Vào thời khắc này, mấy đạo lam quang hùng vĩ từ đằng xa bay vụt đến, mang theo thủy khí cực kỳ nồng nặc, trong nháy mắt đến gần.

Độn quang chớp động giữa không trung, hiện ra bốn tu sĩ áo lam, trực tiếp hạ xuống bên dưới.

Bốn người tản ra khí tức cực kỳ khổng lồ, đều là tồn tại Thái Ất cảnh, mấy người phía trước vội vàng dạt ra một con đường.

"Là người Thiên Thủy tông! Nghĩ không ra bọn chúng cũng tới." Sắc mặt nam tử mặt vàng Hoàng Phong môn hơi đổi, nhẹ nhàng nói ra.

Thần sắc những người Hoàng Phong môn khác cũng biến đổi, những người xung quanh cũng đồng dạng như thế cả.

Bốn người Thiên Thủy tông không để ý chút nào tới những người xung quanh, nhanh chóng tiến đến phụ cận quang trụ màu vàng.

Trong bốn người hai người đi ở phía trước, một người là nữ tử hai mươi hai

mốt tuổi, lông mày lá liễu, dung mạo tuyệt mỹ, chỉ là sắc mặt lạnh lùng, phảng phất như tiên tử trong Nguyệt Cung, lúc nào cũng toả ra hình bóng to lớn giống như cách xa ngàn dặm.

Một người khác là đại hán trung niên, hai mắt nhỏ dài, mũi ưng, toàn thân lộ ra một cỗ sát khí, khiến cho người ta mới thấy lần đầu không khỏi rùng mình một cái.

Phía sau hai người, một tráng hán mày rậm, thân thể cao lớn dị thường, một người khác là thanh niên ôn nhã, cầm trong tay một thanh quạt xếp, giống như công tử văn nhã thế tục.

Tông phái Linh Tiêu môn đứng gần nhất, vội vàng tránh ra bên cạnh, chừa ra một chỗ trống.

"Tô An Thiến tiên tử, Cận Lưu đạo hữu, năm đó từ biệt ở Đãng Hồ, nhiều năm không gặp, phong thái hai vị vẫn như cũ. Nghĩ không ra nơi đây phát sinh dị tượng, vậy mà cũng hấp dẫn hai vị đến đây." Trong Linh Tiêu môn, một đại hán mặt rộng đi ra, mỉm cười nói với nữ tử lạnh cùng đại hán trung niên, nhưng lại lộ ra ý định dò xét.

"Thế nào, nơi này là địa bàn Linh Tiêu môn các ngươi, chúng ta không tới được sao?" Cận Lưu lườm đại hán mặt rộng một chút, lạnh lùng nói.

"Tại hạ không dám, chỉ là Thiên Thủy tông cách đây khá xa, hai vị đạo hữu lại là nhân vật hết sức quan trọng trong Thiên Thủy tông, giờ phút này cùng nhau tới đây, chúng ta đều rất ngạc nhiên, hẳn là hai vị đạo hữu biết rõ dị tượng này a?" Đại hán mặt rộng lắc đầu, mắt sáng lên nói.

Người các thế lực Vong Ưu các, Liệt Quang thành cũng nhìn sang.

Bị nhiều như vậy người nhìn chằm chằm, lông mày Cận Lưu hơi nhíu lại.

"Hai người chúng ta làm việc ngay tại phụ cận Kim Nguyên sơn mạch, nghe nói nơi đây có dị tượng, cho nên mới tới tìm hiểu, đối với sự tình nơi này hoàn toàn không biết gì cả. Ngược lại Thanh Tác cốc ở gần nơi đây nhất, hẳn là có chút manh mối a?" Tô An Thiến nói chen vào, thanh âm

thanh lãnh, nhưng lại tràn đầy vẻ hoạt bát, sau đó ánh mắt nhìn về đám tu sĩ áo xanh cách đó không xa.

"Thanh Tác cốc chúng ta mặc dù cách nơi này gần nhất, nhưng nơi đây có chút hoang vu, xưa nay ít ai lui tới, cho nên trước kia không chú ý đến nơi này. Bất quá ta đã phái người tìm hiểu rõ ràng, khe núi này tên là Thanh Ti thung lũng, quả thật có chút cổ quái, trong Thanh Ti thung lũng có một chỗ Bạch Thủ cốc, theo phàm nhân phụ cận nói, trong cốc này có một dòng thanh tuyền, ngâm thân thể trong đó, có thể làm cho kẻ già yếu sắp chết cải lão hoàn đồng, chỉ là thanh tuyền kia giờ phút này bị quang trụ bao phủ bên trong, không cách nào dò xét." Một nam tử áo xanh diện mục anh tuấn từ bên trong đám người Thanh Tác cốc đi ra, vội vàng giải thích nói, tựa hồ sợ trở thành mục tiêu công kích.

"Khiến cho người ta cải lão hoàn đồng... Đúng là có chút kì lạ hiếm thấy, chắc là có quan hệ cùng Thời Gian Pháp Tắc? Nước suối kia chính là Quang Âm Chi Thủy trong truyền thuyết?" Trên mặt Tô An Thiến xuất hiện vẻ kinh ngạc, lập tức suy đoán nói.

"Quang Âm Chi Thủy trân quý bực nào, sao lại xuất hiện tại nơi vắng vẻ này được, phàm nhân ngu dốt, nói không chừng thanh tuyền kia không có quan hệ cùng dị tượng quang trụ này." Cận Lưu lắc đầu nói ra.

Tô An Thiến lườm Cận Lưu một chút, không nói gì.

"Ha ha! Các vị đạo hữu đến nhanh quá, Lôi mỗ lại tới trễ rồi." Một thanh âm hùng vĩ đột nhiên vọng tới, ù ù quanh quẩn trên không khe núi.

Đám người nghe tiếng, thần sắc đều biến đổi, ngẩng đầu nhìn lại.

Lông mày Cận Lưu cũng nhíu lại, nhìn về phía xa chân trời.

Sắc mặt Tô An Thiến phát lạnh, toàn thân bỗng nhiên lộ ra một cỗ hàn băng chi ý.

Một vệt kim quang xuất hiện ở chân trời, sau một khắc nhanh chóng sáng lên, biến thành một viên luân màu vàng giống như mặt trời, chiếu rọi trong

khe núi khiến tất cả mọi người không mở mắt ra được.

"Lôi Ngọc Sách, ngươi uy phong thật to lớn a." Cận Lưu cười lạnh một tiếng, phất tay áo vung lên.

Một tầng lam quang như nước gợn từ trong tay gã bắn ra, nhanh chóng khuếch tán ra ngoài.

Những nơi nó đi qua, lam quang loá mắt ở khắp mọi nơi vậy mà đều biến mất, tựa hồ bị lam quang hấp thu vào một nửa.

"Hắc! Cận đạo hữu « Thương Hải Thần Quyết » phát ra càng tinh diệu, bội phục." Giữa không trung kim quang lóe lên rồi biến mất, hai bóng người xuất hiện, hạ xuống phía dưới.

Ngườ đi đầu là một nam tử tráng niên ba mươi mấy tuổi, mặc một bộ trường bào màu vàng, dáng người hùng tráng, xuyên qua quần áo cũng có thể nhìn thấy rõ ràng các đường cong cơ bắp, phảng phất như một con hùng sư uy mãnh.

Người còn lại là một thanh niên tuấn mỹ, mày như loan nguyệt, khí tức trên thân phong thanh vân đạm, không mang theo cảm giác lăng lệ chút nào.

"Nguyên lai là Lôi đạo hữu cùng Văn đạo hữu của Thông Thiên Kiếm Phái, nghĩ không ra hai vị cũng tới nơi đây, thật sự hạnh ngộ a." Đại hán mặt rộng của Linh Tiêu môn, nam tử áo xanh Thanh Tác cốc cùng đám người nhao nhao tiến lên chào hỏi, thái độ càng thêm cung kính so với lúc đối mặt bốn người Thiên Thủy tông.

"Hai người chúng ta cũng làm việc tại phụ cận Kim Nguyên sơn mạch, ngẫu nhiên nghe nói chuyện nơi đây, cho nên tới xem một chút. Bí cảnh xuất thế, bảo vật trong đó tự nhiên để người có duyên lấy được, Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta không có ý tứ ỷ mạnh độc chiếm, chư vị chớ có khẩn trương." Thanh niên tuấn mỹ kia mỉm cười đáp lễ.

"Chúng ta nguyện lấy Lôi đạo hữu, Văn đạo hữu làm chủ, giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó." Nghe xong lời này, bọn người đại hán mặt rộng nhẹ

nhàng thở ra, nhao nhao nói.

Bốn người Thiên Thủy tông mắt thấy cảnh này, thần sắc không vừa lòng, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

"Tô tiên tử, nhiều năm không gặp, vài năm trước đây ngươi đóng cửa tu luyện « Thái Âm Băng Phách Đạo », ta nhiều lần đến nhà, đều không thể nhìn thấy ngươi, nghĩ không ra hôm nay lại gặp ở đây. Xem ra ngươi đã đột phá bình cảnh Thái Ất hậu kỳ, ta thật sự mừng thay cho ngươi." Lôi Ngọc Sách không để ý đến người khác, nhìn về phía Tô An Thiến, trong mắt lộ ra một cỗ thâm tình.

Tô An Thiến hừ một tiếng, quay đầu không để ý tới người này, bộ dạng vô cùng phiền phức.

Lôi Ngọc Sách không tức giận chút nào, si ngốc ngắm nhìn Tô An Thiến.

Mọi người xung quanh nhìn thấy cảnh này đều đã quen thuộc, cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thông Thiên Kiếm Phái Lôi Ngọc Sách yêu đơn phương Thiên Thủy tông Tô An Thiến, đau khổ theo đuổi hơn mười vạn năm, chuyện này ở Kim Nguyên đại lục mọi người đều biết.

"Thực lực Hai người này cũng không tệ, Thông Thiên Kiếm Phái kia là cái gì?" phụ cận Hoàng Phong môn, thiếu nữ tuổi trẻ kia lông mày cau lại truyền âm hỏi.

"Thông Thiên Kiếm Phái được xưng tụng là đại tông môn đệ nhất Kim Nguyên Tiên Vực, thực lực so với Kim Nguyên Tiên Cung chỉ mạnh hơn không kém, Lôi Ngọc Sách này là phó chưởng môn Thông Thiên Kiếm Phái, thực lực đã đạt đến Thái Ất cảnh hậu kỳ, chính là số ít cao thủ ở Kim Nguyên Tiên Vực. Mà thanh niên tuấn mỹ họ Văn kia, hẳn là Chấp Kiếm trưởng lão Thông Thiên Kiếm Phái Văn Trọng, thực lực cũng không thể khinh thường. Ngoài hai người bọn họ ra, còn có Tô An Thiến, Cận Lưu của Thiên Thủy tông, đều là đại địch lần này của chúng ta. Trước khi tới đây, ngươi không nhìn qua tư liệu sao? Hiện tại ta rất hoài nghi cấp trên để

cho ngươi quản lý việc này, có thỏa đáng hay không." Thanh niên hắc bào ở bên cạnh cau lông mày lại, truyền âm nói.

"Ngươi đừng có đầu đuôi lẫn lộn. Bọn họ chỉ là mấy kẻ địa đầu xà ở Kim Nguyên Tiên Vực thôi, không tính là đại địch gì cả, địch nhân chân chính của chúng ta là bọn chúng." Thiếu nữ trẻ tuổi cũng không tức giận với chất vấn của thanh niên hắc bào, ánh mắt nhìn về phía xa ra hiệu.

Thanh niên hắc bào nhìn qua, thấy hai độn quang đạo màu thủy lam từ đằng xa bay vụt tới.

Hai vệt độn quang này cũng không quá nổi bật, giờ phút này trong khe núi thỉnh thoảng có từng đạo độn quang hội tụ, hai đạo độn quang thủy lam này nhìn không đáng chú ý chút nào.

Độn quang thủy lam nhanh chóng đến trong khe núi, hóa thành hai tên tu sĩ một nam một nữ, nam mặt vuông mày rậm, nữ mặt tròn môi đỏ, dung mạo đều rất bình thường, lẫn vào đám người rất khó nhìn ra sự khác biệt.

"Bọn chúng là ai?" Thanh niên mặc hắc bào lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Thiếu nữ tuổi trẻ lật tay một cái, lòng bàn tay xuất hiện thêm một viên minh châu màu trắng lớn chừng quả trứng gà, bên trong chớp động lên một vòng linh quang màu trắng.

Trong linh quang lóe lên hiện ra thân ảnh hai người kia, chỉ là khuôn mặt bọn chúng lại đổi thành hai khuôn mặt mới.

Nam ba mươi mấy tuổi, mặt trắng ria ngắn, khuôn mặt thư sinh, nữ chỉ từ mười bảy đến mười tám tuổi, khuôn mặt trắng nõn hình trái xoan, nhìn rất hoạt bát đáng yêu, đôi mắt đen to lúng liếng chuyển động không ngừng, bộ dạng ranh ma quỷ quái.

"Kim Hãn Tiên Cung Lam thị huynh muội, Lam Nguyên Tử cùng Lam Nhan! Làm sao bọn chúng lại tới đây? Chẳng lẽ hành tung của chúng ta đã bại lộ?" Con ngươi thanh niên mặc bào co rụt lại, kinh ngạc nói.

------oOo------

Chương 1035: Thái Tuế phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

“Không biết, Lam thị huynh muội bề ngoài lệ thuộc Kim Hãn Tiên Cung, nhưng trên thực tế là Ảnh vệ Cửu Nguyên Quan, bọn hắn tới nơi này khẳng định không có chuyện tốt lành gì.” Thiếu nữ trẻ tuổi lập tức thu lại hạt châu trắng, thần sắc trở nên ngưng trọng, chậm rãi truyền âm nói.

“Ta cũng đã nghe về Ảnh vệ Cửu Nguyên Quan, chuyên chấp hành một ít nhiệm vụ biến thái không giống người, chúng ta làm sao bây giờ?” Thần sắc thanh niên áo đen không còn khinh thường thiếu nữ trẻ tuổi chút nào nữa, truyền âm hỏi.

“Thế cục hiện tại không rõ ràng, trước tiên yên lặng theo dõi kỳ biến a.” Thiếu nữ trẻ tuổi suy nghĩ một lúc, nói ra.

Hai người truyền âm thương nghị vài câu, thân hình khẽ động, ẩn vào phía sau nhóm người đã đến.

“Không thể tưởng tượng được nơi đây lại tụ tập nhiều người như vậy, thật là náo nhiệt, lần này đi ra quả thật thú vị.” Lam Nhan tò mò đánh giá đám người xung quanh, cười hì hì nói.

“Hừ! Bí cảnh xuất thế, bảo vật phía trước, những bè lũ xu nịnh này tự nhiên ùn ùn kéo tới.” Lam Nguyên Tử khinh thường liếc nhìn về đám người phía trước, nhàn nhạt nói ra.

“Ca ca, chúng ta cũng là biết nơi đây có Bí cảnh xuất thế nên mới đến đây,

tuy mục đích khác những người ở đây, nhưng bản chất lại không sai biệt lắm, theo như ngươi nói, chúng ta cũng là một lớp ruồi bâu kiến đậu rồi." Lam Nhan trợn mắt nhìn Lam Nguyên Tử, có chút bất mãn lầm bầm nói.

Lam Nguyên tử cứng họng, không phản bác được, sau đó có chút hổn hển nói: "Còn dám nói sao, nhiệm vụ lần sau sẽ không mang ngươi đi nữa!"

"Hừ, rõ ràng là ngươi nói sai, còn trách ta!" Lam Nhan hừ một tiếng, không sợ chút nào.

"Tốt rồi, đừng làm rộn, chúng ta tranh thủ thời gian làm chính sự đi!" Lam Nguyên Tử nghiêm mặt lại, nói ra.

"Ca ca, ngươi nói tên Hàn Lập kia sẽ ở chỗ này sao? Hắn phạm tội lớn như vậy, nếu ta là hắn, khẳng định sẽ tìm một nơi ít người để trốn, tốt nhất là trốn đến một nơi ai cũng không tìm thấy, cả đời không ra ngoài." Lam Nhan cũng không hề đùa giỡn nữa, hỏi.

"Dựa theo lẽ thường, người bình thường đúng là sẽ nghĩ cách trốn đi. Bất quá ta thấy tâm trí người này tuyệt đối không phải người thường, cũng có khả năng cố ý làm ngược lại. Hơn nữa theo tin tức mà Tiên Cung dò xét được, Hàn Lập lúc trước trốn về hướng này, sau lại đột nhiên mất tích, bất luận như thế nào, nơi này cũng đáng giá tìm kiếm." Lam Nguyên Tử có điều suy nghĩ, nói.

"Được rồi, sự tình gì ngươi cũng tính toán cả buổi, thật sự không thú vị." Lam Nhan có chút nhàm chán, gật đầu không nói gì nữa.

Lam Nguyên Tử nhấc tay lên, lam quang trong tay khẽ động, liền thấy một chiếc kính tròn màu lam nhỏ bằng lòng bàn tay.

Trong miệng nói lẩm bẩm, ngón tay điểm lên phía trên một cái.

Mặt kính liền nổi lên từng đạo ánh sáng như mê huyễn, từng vòng lan ra xung quanh, cuối cùng tan vào trong hư không.

Lam Nguyên Tử thấy vậy, thu kính nhỏ vào trong tay áo, thân hình bay về

phía trước.

“Ai, ngươi chạy vội như vậy làm gì hả, chờ ta một chút!” Lam Nhan vội vàng theo sát phía sau, thân hình hai người biến mất rất nhanh trong đám đông.

“Cái tên phế vật Lam Nguyên Tử này, đã mang theo Cảm Thiên Kính nhiều năm như vậy vẫn không tìm được tung tích Hàn Lập, làm hại lão nương phải ngồi đợi phía sau.” Trong nội tâm Hoàng Bào Xú phụ khẽ nói.

“Nhưng mà dị tượng này hình như là có động phủ sắp xuất thế a, nhìn quy mô dị tượng, chủ nhân động phủ này không phải chuyện đùa, tối thiểu cũng là cấp bậc Đại La, rảnh rỗi không có việc, không ngại ở lại đây nhìn xem rốt cuộc là động phủ gì.” Xú phụ lập tức nhìn về cột sáng kim sắc, thì thào tự nói, sau đó thân hình mập mạp nhoáng một cái biến mất vô tung.

Ở một chỗ không ai ngờ tới trong khe núi đám người đang đứng, một nam tử áo vàng thu hồi ánh mắt tại chỗ thân ảnh Xú phụ biến mất, đúng là Kỳ Ma Tử, bên cạnh lão là Hùng Sơn.

“Ha Ha, cả đám đều tụ tập tại đây, đúng là náo nhiệt.” Kỳ Ma Tử cười ha ha nói.

“Đại Nhân, người nọ vừa biến mất là người phương nào, thoạt nhìn dường như không có ý tốt.” Hùng Sơn nhìn theo ánh mắt Kỳ Ma Tử, cũng nhìn thấy Hoàng Bào Xú phụ kia, nhưng lại không biết đối phương, không nén được nội tâm hiếu kỳ, hỏi.

“Hừ, lão cóc của Cửu Nguyên Quan, Xà Thiềm, một tên chỉ biết ám toán đánh lén người khác.” Kỳ Ma Tử hừ một tiếng, hiển nhiên rất xem thường Xà Thiềm.

“Cái gì, Xà Thiềm đại nhân!” Hùng Sơn hiển nhiên đã nghe qua cái tên này, hít một hơi khí lạnh.

Tuy rằng Kỳ Ma Tử rất xem thường Xà Thiềm, bất qua đối với y, Xà Thiềm vẫn là một tồn tại Đại La để y phải ngước mặt nhìn lên.

“Ta nghe nói Xà Thiềm đại nhân một mực bế quan tu luyện ở Cửu Nguyên Quan, làm sao lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ vì chỗ này sắp xuất hiện động phủ sao?” Hùng Sơn lập tức nói ra.

Kỳ Ma Tử nghe vậy, đuôi lông mày chợt nhảy lên.

Căn cứ tin tức lão lấy được, Xà Thiềm, Lam thị huynh muội đều đi tới Kim Nguyên Tiên Vực, mục đích là vì bắt Hàn Lập, Kim Nguyên Tiên Cung và Cửu Nguyên Quan quan hệ sâu đậm, Đông Phương Bạch càng là người của Cửu Nguyên Quan, lần này bị Hàn Lập giết chết, Cửu Nguyên Quan phái người chỉnh đốn cục diện rối rắm là chuyện đương nhiên.

Nhưng chuyện Hùng Sơn nhắc làm lão nghĩ, Cửu Nguyên Quan đuổi giết Hàn Lập là rất bình thường, nhưng không cần phải phái tới nhân vật cỡ Xà Thiềm, chẳng lẽ Cửu Nguyên Quan đuổi giết Hàn Lập có nguyên nhân khác.

“Đại nhân, Hàn Lập thật sự ở bên trong Tiên Phủ sao?” Hùng Sơn nhìn Kỳ Ma Tử, chần chờ một chút, sau đó hỏi.

“Tám chín phần mười, ta đã điều tra, hơn hai trăm năm trước, một nam tử họ Hàn đã dừng lại ở thôn xóm phía dưới một thời gian ngắn, ta sưu hồn một người đã từng thấy hắn, tuy đã cố biến đổi dung mạo, bất qua ta vẫn khẳng định đó là Hàn Lập không thể nghi ngờ. Về sau hắn tiến vào Bạch Thủ cốc liền biến mất không dấu vết, những năm nay ta vận dụng mọi thủ đoạn dò xét tung tích hắn, nhưng không tra được một điểm manh mối, ta dám khẳng định, tuy không biết hắn dùng biện pháp gì, tám chín phần mười đã tiến nhập bên trong tòa Tiên Phủ này, thậm chí toà Tiên phủ đột nhiên xuất thế, rất có thể có quan hệ cùng người này.” Kỳ Ma Tử tràn đầy tự tin nói.

“Nếu như thế quả thật có nhiều khả năng.” Hùng Sơn thán phục.

Đúng lúc đó, đột nhiên vang lên một hồi âm thanh ù ù từ khe núi.

Cột sáng màu vàng phóng lên trời kịch liệt rung chuyển, mặt đất được cột

sáng bao phủ bỗng phồng lên, dường như có cái gì từ dưới đất chui lên vậy.

Mọi người trong khe núi ồn ào, chăm chú nhìn mặt đất biến hóa.

Mặt đất càng phồng to lên, cuối cùng trong một tiếng trầm đục vỡ ra một cái khe hở cực lớn, bùn đất cuốn ra ngoài, lộ ra một mảng lớn nham thạch lập lòe kim quang, mà ở dưới đáy nham thạch lộ ra một cửa đá hình người cao bảy tám trượng, phong cách cổ xưa.

Trên cửa đá điêu khắc hoa văn cổ sơ, phong cách cổ xưa tang thương, vừa nhìn là biết đây là vật không biết bao nhiêu vạn năm về trước.

Tại đỉnh cửa đá viết bốn chữ to bằng Cổ ngữ: "Thái Tuế Tiên Phủ", có thể do năm tháng quá lâu, chữ viết đã không còn rõ, nhưng miễn cưỡng còn có thể nhận ra.

...

Ở trong hạp cốc Bí cảnh.

Sương mù màu xám phía trước cuồn cuộn không ngừng, đồng thời đang rút về phía sau với tốc độ cực nhanh.

Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng bay về phía trước, đuổi sát theo sau hôi vụ.

Vài ngày trước, Hôi vụ mặc dù mất dần, không ngừng hiện ra không gian Bí cảnh, nhưng tốc độ biến mất không nhanh, hắn chỉ có thể bay chậm rì ở phía sau, nào được sảng khoái như lúc này.

Lại bay thêm chốc lát, cảnh sắc phía trước sáng tỏ thông suốt, cuối cùng đã tới phía cuối hạp cốc.

Độn quang Hàn Lập lóe lên, dừng lại.

Hôi vụ phía trước phiêu tán nhanh chóng, hiện ra một khu vực bao la.

Bầu trời xanh ngọc, lơ lửng những đám mây trắng chậm rãi trôi, phía dưới là bình nguyên vô tận, màu xanh hoa cỏ phủ khắp. Từng trận gió nhẹ nhàng thổi tới từ phương xa, trong không khí tràn ngập càm giác tươi mát vô cùng, làm cho toàn bộ tâm thần người ta buông lỏng.

Cuối tầm mắt, có thể thấy mơ hồ một ít ngọn núi trùng điệp đẹp đẽ tại đó.

Cảnh sắc đất trời như một bức tranh tuyệt mỹ trải ra trước mắt Hàn Lập.

Hắn hít thật sâu, tâm thần đang căng thẳng thoáng buông lỏng.

Bất quá ngay lập tức, Hàn Lập lại thu liễm tâm thần.

Đây không phải thời điểm thưởng thức phong cảnh, hắn có thể cảm giác được cửa vào hạp cốc đang chấn động không ngừng, hơn nữa ngày càng mãnh liệt, dường như có dấu hiệu mở ra lần nữa.

Tuy rằng Hàn Lập không biết đã sớm có vạn người tụ tập bên ngoài, nhưng có thể đoán được, nếu như cửa vào không gian mở ra lần nữa, tất nhiên sẽ có nhiều người đến đây.

Hắn khẽ thở ra một hơi, sau đó triển khai thần thức hết sức, khuếch tán ra xung quanh.

Sau một khắc, mắt hắn sáng lên, ngoài thân sáng lên Kim Sắc Lôi Quang.

Một tiếng sét nổ mạnh, thân ảnh hắn biết mất, xuất hiện ở trên đỉnh một ngọn núi.

Trên ngọn núi là một mảnh lầu các màu trắng, thoạt nhìn như là sử dụng một loại ngọc nào đó tạo thành, toàn thân phát ra hào quang màu trắng.

Chỉ có đều xung quanh lầu các màu trắng bị bao phủ bởi một tầng màn sáng trắng, nhìn có vẻ bất phàm.

Hàn Lập nhấc cánh tay, dùng ngón tay vẽ một cái trên không trung.

Một tiếng "xoẹt", một Kim quang kiếm lớn tầm trăm trượng từ trong tay áo bắn ra, chém vào màn sáng quanh đám lầu các.

Kiếm quang bay qua, hư không phụ cận rung động ông ông mãnh liệt, phát ra tiếng gào chát chúa, dường như cũng bị bổ ra.

Tu vi Hàn Lập hiện nay đã đột phá đến Thái Ất cảnh đỉnh phong, uy lực thúc giục Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tăng lên nhiều.

Thế nhưng khi kiếm quang chém vào, cấm chế màu trắng sáng lên, màn sáng ông ông rung động lắc lư, ngoan cường chịu đựng.

"Cấm chế thật kiên cố…" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhảy lên, thân hình nhoáng một cái xuất hiện ở phía trước cấm chế, đánh ra một quyền vào trên màn sáng.

"Phốc" một tiếng, màn sáng trắng khi tiếp xúc với nắm đấm của Hàn Lập lập tức vỡ vụ ra như mảnh giấy.

Hắn mỉm cười, thân hình bay xuống lầu các, một lát sau từ bên trong bay ra, mặt mày hớn hở, thoạt nhìn có chút hưng phấn.

Hàn Lập không chờ lâu nữa, Kim sắc lôi quang quanh thân sáng ngời, thân ảnh biến mất lần nữa.

…

Giờ phút này bên ngoài Bí Cảnh.

"Thái Tuế Phủ!" Mọi người thấy cửa đá bay lên từ dưới mặt đất, đại đa số mọi người lộ vẻ mặt nghi hoặc, hiển nhiên không có ai đã từng nghe qua cái tên này.

Nhưng trên mặt đám người Tô An Thiến, Cận Lưu, Lôi Ngọc Sách lại lộ ra vẻ kích động.

Trong góc phía xa xa đám người, thân thể Kỳ Ma Tử cũng chấn động, trên

mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Hùng Sơn thấy thần sắc Kỳ Ma Tử, muốn hỏi lại nói không ra lời.

“Thái Tuế, thì ra động phủ của ngươi ở đây! Tốt, Tốt, lần này tới Kim Nguyên Tiên Vực thật là đúng lúc mà!” Trong mắt Kỳ Ma Tử chớp động quang mang đầy hưng phấn.

------oOo------

Chương 1036: Mở phong ấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Cũng không lâu sau, quang trụ màu vàng phóng lên tận trời đột nhiên chớp động kịch liệt, cánh cửa đá phong cách cổ xưa kia chập chờn kim quang, có vẻ hơi mơ hồ không rõ.

Thấy tình hình này, hiện trường lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người chung quanh đồng loạt rơi vào trên đạo quang trụ màu vàng kia.

Tất cả mọi người nhao nhao nín thở, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Quang trụ chớp động kéo dài bất quá một nén nhang công phu, tiếp theo toàn thân sáng rõ, trở nên chói mắt dị thường, nhưng sau một khắc liền nhanh chóng thu nhỏ lại. Sau một hai cái hô hấp liền biến mất không còn tăm tích, nguyên bản cửa đá bị nó bao phủ lập tức hiển lộ ra.

Cơ hồ ngay lúc quang trụ biến mất, bọn người Tô An Thiến, Lôi Ngọc Sách lập tức bắn nhanh tới như điện, nhào về phía cửa đá màu vàng.

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến, trên cửa đá nổi lên đạo đạo gợn sóng trong suốt, thân hình mấy người bị đẩy lùi ra sau.

Nhất là Cận Lưu gấp gáp thậm chí đụng cả mặt vào, cái trán đập phá một khối, nhịn không được lớn tiếng mắng một tiếng.

Những người khác cũng đang muốn bay nhào tới, thấy cảnh này, nhao nhao dừng lại.

Đám người lúc này mới nhìn rõ, trong cửa đá giờ phút này còn có một màn

sáng trong suốt, không nhìn kỹ rất khó phát hiện.

"Là cấm chế!" Bọn người Tô An Thiến mặc dù không bị thương, nhưng lông mày cũng nhíu lại.

Con ngươi Lôi Ngọc Sách co rụt lại, tay trái nhấc lên, năm ngón tay vạch lên hư không hướng cửa đá một cái.

Xuy xuy xuy!

Năm đạo kiếm quang màu vàng dài mười trượng nổi lên trước cửa đá, mỗi một đạo đều sáng như kiêu dương, như thiểm điện trảm lên cửa đá.

Năm đạo kiếm khí theo âm thanh vỡ vụn ra, nhưng màn sáng trong suốt trên cửa đá cũng chỉ ba động một chút, tiếp theo lại khôi phục như thường.

"Màn sáng này mặc dù kiên cố, nhưng cũng không phải vững như thành đồng, chúng ta nơi này người nhiều như vậy, chỉ cần đồng loạt ra tay, tin tưởng tốn hao chút thời gian tất nhiên có thể phá giải nó." Lôi Ngọc Sách thu bàn tay về, cao giọng nói ra.

"Vậy còn chờ gì, mau mau phá giải cấm chế cuối cùng của động phủ này. Thanh Tác cốc, các ngươi có một bộ Thanh Tác đại trận, uy lực cũng không tệ lắm, nhanh thi triển ra. Linh Tiêu môn, uy lực Linh Tiêu Liệt Dương Thuật của các ngươi cũng tạm được, nhanh dùng đi, còn có Lăng Nguyệt quán..." Cận Lưu nghe vậy, quát bảo với tám tông phái Thanh Tác cốc, ngữ khí lăng lệ, giống như đang quát bảo cháu chắt của mình.

Người của các tông môn như Thanh Tác cốc thầm giận trong lòng, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao giờ phút này bí cảnh ở trước mắt, mỗi người tự thi triển thủ đoạn, công kích cấm chế trên cửa đá.

Mấy người Tô An Thiến, Lôi Ngọc Sách cũng không nhàn rỗi, nhao nhao xuất thủ.

Trong lúc nhất thời, từng đạo quang mang bí thuật Tiên khí nện lên cấm chế trên cửa đá, phát ra tiếng vang dày đặc như mưa.

Màn sáng cửa đá lấp lóe không thôi, nhìn như đơn bạc, lại kiên cố dị thường, một mực chặn lại đám người điên cuồng tấn công, không có vẻ yếu đi chút nào.

Mọi người thấy cảnh này, trong lòng chấn kinh.

"Đừng có ngừng, tiếp tục toàn lực công kích!" Lôi Ngọc Sách nhìn chằm chằm màn sáng, ánh mắt chớp động, miệng quát.

Kỳ Ma Tử đứng sau đám người, không có xuất thủ, yên lặng nhìn một màn trước mắt.

Giờ phút này trên người lão chỉ hiện ra khí tức Kim Tiên, đứng ở trong đám người, cũng không thu hút, mà phía trước xuất thủ gồm có Thông Thiên Kiếm Phái, Thiên Thủy tông, bảy đại tông môn kia, còn có mấy thế lực khác.

Dù sao cửa đá cũng chỉ có một chỗ như vậy, quá nhiều người ngược lại cũng không tốt.

"Đại nhân, ngài cảm thấy bọn hắn có thể phá vỡ cấm chế không? Người có muốn xuất thủ tương trợ bọn hắn một chút không?" Hùng Sơn một bên thấp giọng hỏi.

"Phương pháp mặc dù khô khan một chút, hẳn là không vấn đề gì, đơn giản là hao phí một chút thời gian thôi. Hiện tại còn chưa đến lúc bại lộ thân phận." Kỳ Ma Tử lắc đầu.

Hùng Sơn nghe vậy gật đầu nhẹ.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt đã qua một ngày một đêm.

Thông Thiên Kiếm Phái, Thiên Thủy tông bọn họ thay nhau oanh kích, cấm chế trên cửa đá tiếp nhận oanh kích một ngày một đêm, rốt cuộc bắt đầu trở nên mỏng manh.

"Cấm chế bắt đầu buông lỏng, tăng thêm một phần lực nữa!" Nhãn tình Lôi Ngọc Sách sáng lên, mở miệng thúc giục.

Đám người xuất thủ hưng phấn tinh thần, lần nữa gia tăng thế công.

Đảo mắt lại qua hơn nửa ngày, màn sáng cấm chế trên cửa đá rốt cuộc bị đột phá, "Ầm" một tiếng vỡ vụn ra.

Mảng lớn kim quang trong cửa đá hiện ra, hình thành một vòng xoáy màu vàng, vô số điểm sáng màu vàng óng ở trong đó nhảy vọt, phảng phất vòng xoáy tinh hải trong vũ trụ mênh mông, huyền diệu khó lường.

...

Chỗ sâu trong bí cảnh, Hàn Lập đang phá giải một chỗ cấm chế ngoài cung điện, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, nhìn lại lối vào bí cảnh.

Hắn có thể cảm ứng được, một cỗ không gian ba động mãnh liệt từ nơi đó truyền đến.

"Cuối cùng cửa bí cảnh đã bị phát hiện... Cũng không biết có bao nhiêu người sẽ xông vào?" Đôi mi hắn nhíu lên, nói lầm bầm một câu, sau đó trong mắt loé lên vẻ tàn khốc, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Toàn thân Hàn Lập đại thịnh kim quang, thi triển ra biến thân Sơn Nhạc Cự Viên, một quyền đánh vào cấm chế cung điện.

Nắm đấm đi tới, hư không trực tiếp sụp đổ một mảnh.

Cấm chế cung điện ba động kịch liệt, bị xé rách ra một chút, không chỉ như vậy, dư ba quyền kình của Hàn Lập khuếch tán ra, làm cung điện trong cấm chế bị một ít tổn hại.

Hàn Lập không lo được những thứ này, lập tức bay vào trong cung điện.

Nếu biết có người ngoài tiến đến, thời gian của hắn cũng không còn quá nhiều.

...

Trong sơn cốc Thanh Ti.

"Đi!"

Lôi Ngọc Sách lộ vẻ vui mừng, dẫn đầu bay vào trong vòng xoáy màu vàng, biến mất không còn tăm tích.

Ở đây tu sĩ Thái Ất cảnh mặc dù nhiều, chừng một hai chục vị, nhưng bất luận thân phận thực lực hay là thanh danh, Lôi Ngọc Sách hoàn toàn xứng đáng đứng đầu, cho nên những người khác cũng không có ai dị nghị, chỉ nhao nhao đuổi theo, tiến vào trong vòng xoáy cửa đá.

Sau khi người mấy đại tông môn tiến vào, người của thế lực khác phía sau cũng tuần tự tiến vào vòng xoáy.

Bọn người Lam thị huynh muội, Kỳ Ma Tử ẩn núp trong đám người, tuần tự tiến nhập vòng xoáy màu vàng, đi vào trong bí cảnh.

Nơi đám người xuất hiện, chính là trong hẻm núi Hàn Lập tiến vào bí cảnh lúc trước.

Giữa không trung sau lưng đám người, một cái vòng xoáy màu vàng chậm rãi chuyển động, mơ hồ có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Ánh mắt Kỳ Ma Tử nhìn chung quanh, trong đôi mắt hiện lên một đạo tinh quang.

"Hùng Sơn, ngươi theo những người này, ở chỗ này xông xáo tìm kiếm cơ duyên, ta đi trước một bước." Kỳ Ma Tử nói với Hùng Sơn một tiếng, không đợi gã đáp lời, thân hình thoắt một cái sau liền biến mất vô thanh vô tức.

Hùng Sơn nhìn thấy Kỳ Ma Tử biến mất, trên mặt không biểu lộ gì, nhưng trong lòng khá cao hứng.

Rốt cuộc không cần mọi chuyện đều phải xin chỉ thị từ Kỳ Ma Tử, chỉ là không có Kỳ Ma Tử bên cạnh, một Kim Tiên nho nhỏ như gã, không khỏi thế đơn lực cô, lại có chút lo lắng.

Xà Thiềm, Lam thị huynh muội cũng không dừng lâu ở đây, thừa dịp hiện trường có chút hỗn loạn, lặng lẽ thi triển thủ đoạn ẩn nặc thân hình, đi về phía chỗ sâu hẻm núi.

Một góc khác của đám người, hai tên nam nữ áo đen đứng thẳng ở đây.

"Bọn Lam Nguyên Tử đã đi vào chỗ sâu bí cảnh, chúng ta cũng đi thôi, chớ để bọn hắn đoạt trước." Thiếu nữ áo đen truyền âm nói một tiếng, thanh niên mặc hắc bào bên cạnh gật đầu nhẹ.

Tiếp theo thân hình hai người mơ hồ một cái, cũng biến mất không còn tăm tích.

Thủ đoạn mấy người càng tinh diệu hơn, tu vi mạnh như Lôi Ngọc Sách, cũng không phát hiện ra manh mối nào.

Bọn họ giờ phút này đều đang kinh ngạc dò xét hoàn cảnh trong bí cảnh, một hồi lâu mới thu liễm lại tâm thần, đang muốn đi vào chỗ sâu trong hẻm núi thăm dò.

Vào thời khắc này, bầu trời bí cảnh đột nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, rung động không thôi, phía trên màn trời xuất hiện từng đạo ánh sáng trắng như lôi điện, phát ra trận trận âm thanh lớn ngột ngạt, phảng phất có mấy cỗ lực lượng khổng lồ va chạm đè ép lên nhau.

Đám người biến sắc, nhìn lại phía bầu trời, mấy người Lôi Ngọc Sách cũng không ngoại lệ.

Ầm ầm!

Toàn bộ bí cảnh lắc lư một cái như địa chấn, lập tức thanh âm ken két trầm đục từ không trung truyền đến, phía trên màn trời thình lình hiện ra từng kẽ

nứt màu đen, vắt ngang giữa không trung, bắt mắt đến cực điểm.

Tiếp theo một màn xuất hiện khiến mọi người giật nảy cả mình.

Vòng xoáy màu vàng giữa không trung kia đột nhiên phồng lên co lại lúc lớn lúc nhỏ mấy lần, sau đó "Bành" một tiếng tán loạn ra, biến mất vô tung vô ảnh.

Mặt đất lắc lư, bầu trời rung chuyển, giờ phút này mới chậm rãi biến mất.

"Chuyện này là sao vậy?" Chỗ sâu trong bí cảnh, Hàn Lập từ bên trong tòa cung điện kia bay ra, nhìn thấy bầu trời dị biến, sắc mặt hơi đổi.

Cung điện phía sau hắn giờ phút này thủng trăm ngàn lỗ, nóc nhà cũng bị xốc lên, trong tầm mắt là một mảnh hỗn độn.

Hàn Lập chau mày, rất nhanh thu tầm mắt lại, tiếp tục bay vào chỗ sâu trong bí cảnh.

Cùng lúc đó, mấy người Lôi Ngọc Sách vừa mới xâm nhập bí cảnh cũng khẽ giật mình, nhất là thông đạo không gian kết nối bên ngoài đóng lại, càng làm cho trong lòng không ít người bất an, sắc mặt đại biến.

"Lôi đạo hữu, Tô đạo hữu, ta thấy tựa hồ hai vị biết sơ về toà động phủ này? Không biết hai vị có biết đây là chuyện gì không?" Đại hán mặt lớn Lăng Tiêu môn nhìn về phía hai người Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến, mở miệng hỏi.

Những người khác nghe vậy, cũng đều nhìn lại.

"Liên quan tới toà Thái Tuế Tiên Phủ này, Lôi mỗ xác thực biết một chút. Cách đây ngàn vạn năm trước, đã từng có một vị cao thủ Đại La cảnh, tên gọi Thái Tuế Tiên Tôn, người này tu luyện chính là Thời Gian pháp tắc, một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, thực lực tự nhiên không cần nói nhiều, chỉ là hắn một lòng vấn đạo, thanh danh cực ít lộ ra bên ngoài.. Bất quá về sau người này lại vô cớ mất tích, không còn tung tích gì nữa. Lôi mỗ nếu không ngẫu nhiên đọc được tin tức trong điển tịch liên quan có tại bản môn,

cũng sẽ không biết những thứ này. Chư vị cũng nhìn thấy nơi đây tên là "Thái Tuế Tiên Phủ", Lôi mỗ suy đoán, hơn phân nửa chính là vị Thái Tuế Tiên Tôn kia lưu lại." Lôi Ngọc Sách cùng Tô An Thiến nhìn thoáng qua nhau, cất giọng nói.

Đám người nghe nói lời này, trên mặt đều lộ ra nét vui mừng, trước đây bởi vì cửa vào biến mất mà dẫn tới bất an, cũng theo đó giảm bớt không ít.

Một vị Đại La Tiên Tôn, mà lại là động phủ Đại La Thời Gian còn sót lại, bên trong không biết có bao nhiêu trân bảo, nếu đúng như lời Lôi Ngọc Sách nói, đã nằm đây ngàn vạn năm, chỉ sợ số niên đại một ít kỳ trân dị thảo trong động phủ cũng đạt tới mức làm người nghe kinh hãi.

Ánh mắt Lôi Ngọc Sách khẽ nhúc nhích, lần nữa nhìn về phía Tô An Thiến, tâm niệm vừa động, phát ra một đạo truyền âm.

Đôi mắt đẹp của Tô An Thiến cũng lóe lên, lập tức gật đầu nhẹ khiến người không thể nhận ra.

"Vậy tình huống trước mắt này, là chuyện gì xảy ra? Hai vị có đầu mối gì không?" Trên mặt đại hán mặt lớn không có vẻ gì vui mừng, truy vấn.

"Lôi mỗ biết, cũng giới hạn chừng này thôi, bất quá bầu trời bí cảnh dị biến, theo ta thấy, chỉ sợ là không gian bí cảnh tiên phủ này đã phủ bụi quá lâu, vừa rồi bị chúng ta cưỡng ép phá cấm chế mở cửa vào, không gian bí cảnh đã bắt đầu sụp đổ, tồn tại không được bao lâu nữa." Lôi Ngọc Sách suy nghĩ một chút, sau đó nói ra một lời khiến trong lòng mọi người căng thẳng.

------oOo------

Chương 1037: Khua chiêng gióng trống

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mọi người tại đây không thiếu hạng người kiến thức rộng rãi, đối với tình huống trước mắt đều có suy đoán tương tự, chỉ là trước đây còn chưa dám xác định, bây giờ nghe Lôi Ngọc Sách nói như thế, tự nhiên tin hơn phân nửa, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Bây giờ cửa vào đã không còn, toàn bộ không gian bí cảnh lại có khả năng sụp đổ, chẳng lẽ nhiều người như vậy không rõ chuyện gì lại bị vây chết ở nơi này?

"Chư vị cũng không cần quá lo lắng, nơi đây nếu là động phủ Đại La, tất nhiên sẽ có biện pháp rời đi. Không gian bí cảnh này mặc dù suy yếu, bất quá theo ta thấy, chí ít trong một tháng nữa hẳn là vô sự, đủ cho chúng ta tìm kiếm đường ra." Lôi Ngọc Sách thấy thế, lại mở miệng nói.

Quần tu nghe lời này, vốn rối loạn tưng bừng, sau đó trong lòng ổn định hơn mấy phần, bất quá vẫn có không ít người vẫn còn sợ hãi.

"Chư vị an tâm chớ vội, xin nghe ta một chút." Văn Trọng bên cạnh Lôi Ngọc Sách tiến lên trước một bước, cất giọng nói.

Thanh âm người này không lớn, nhưng lọt vào trong tai của mỗi người lại nghe vô cùng rõ ràng, giống như nói kề bên tai.

Đám người giờ phút này tâm thần bàng hoàng, nghe vậy đều nhìn sang.

"Động phủ bí cảnh nơi đây quả thực có chút quỷ dị, không chỉ thời gian cấp bách, phía trước càng là hung hiểm khó lường, nếu mỗi người tự mình nhắm mắt xông bừa, sợ là bảo vật không tìm được, ngược lại tăng thêm tử thương. Theo ý kiến tại hạ, chúng ta không ngại cùng một chỗ hành động, tạo thành liên minh. Phía trước dù có nguy hiểm, chúng ta hợp lực, tất nhiên cũng có thể vượt qua, chư vị nghĩ thế nào?" Văn Trọng mỉm cười nói ra.

"Không sai, liên thủ hành động thì tốt hơn a. Chư vị ở đây phần lớn là người tai to mặt lớn, có thể tu đến hôm nay đúng là không dễ, không cần thiết vì những thứ trong truyền thuyết nhìn không thấy sờ không được mà không công tổn thương đến tính mạng." Thiên Thủy tông Cận Lưu cũng lên tiếng nói.

Những người khác nghe hai người nói thế, hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không ai lên tiếng.

Đối với đề nghị của Văn Trọng, phần lớn mọi người cảm giác đầu tiên đều là cự tuyệt, liên thủ hành động tất nhiên phải nghe theo sự điều khiển, bọn họ đều là thế lực cường hào khắp nơi, tới đây vốn là vì tìm kiếm cơ duyên tạo hoá, không ai nguyện ý nghe theo mệnh lệnh người khác làm việc.

Nhưng bí cảnh tiên phủ trước mắt xác thực quỷ dị, ai biết chỗ sâu ben trong có nguy hiểm gì không, liên thủ hành động cũng có chỗ tốt.

Huống chi đề nghị liên thủ mà Thông Thiên Kiếm Phái đưa ra, Thiên Thủy tông cũng đã đồng ý.

Lại nói, Thông Thiên Kiếm Phái, Thiên Thủy tông, Kim Nguyên Tiên Cung chính là tam đại cự đầu Kim Nguyên Tiên Vực, bây giờ Kim Nguyên Tiên Cung yếu thế, Thông Thiên Kiếm Phái cùng Thiên Thủy tông lập tức phát triển lên, uy thế so với trước kia càng mạnh hơn, mọi người tại đây đều là thế lực cỡ trung tiểu, nào dám chính diện cự tuyệt?

"Chư vị không cần lo lắng quá nhiều, lần này chúng ta liên thủ cũng chỉ là tạm thời, quy củ sẽ không có nhiều, các vị ở trong bí cảnh lấy được bảo vật, đều tự giữ lấy. Chỉ là hành động trong bí cảnh này như thế nào, cần nghe theo liên minh an bài, không được tự tiện chủ trương." Văn Trọng nói lần

nữa.

Quần tu nghe lời này, phần lớn người đều nhẹ nhàng thở ra.

Quy tắc liên minh không nhiều, tìm kiếm được bảo vật cũng tự mình giữ lấy, thế thì còn có thể tiếp nhận, nên đều nhẹ gật đầu.

"Nếu chư vị đều đồng ý, vậy liên minh sẽ chính thức thành lập." Lôi Ngọc Sách cất giọng nói, đồng thời ánh mắt quét qua tất cả mọi người.

Đám người bị ánh mắt Lôi Ngọc Sách liếc nhìn, trong lòng bất giác phát lạnh, theo bản năng đều dời ánh mắt đi, không dám đối mặt cùng gã.

"Nếu liên minh đã thành lập, thì rắn không thể không có đầu, vị trí minh chủ cũng phải định ra. Lôi phó chưởng môn thực lực cường đại, ở đây không người theo kịp, sẽ cầm đầu. thì sao? Tô tiên tử thực lực gần với Lôi phó chưởng môn, liền đảm nhiệm vị trí phó minh chủ, chư vị nghĩ như thế nào?" Văn Trọng nói tiếp.

Mấy người Thiên Thủy tông nhìn nhau, đều không nói gì, hiển nhiên đều ngầm đồng ý.

Lần này liên minh chính là do Thông Thiên Kiếm Phái dốc sức thúc đẩy, Thiên Thủy tông cũng đồng ý, đối với dạng an bài này, những người khác đã sớm đoán được, đều không phản đối.

"Nếu chư vị hậu ái, Lôi mỗ cũng không từ chối, ta ở đây liền định ra một quy củ, bất kỳ người nào cũng không được phép động thủ với đồng bạn, chư vị tận lực thực hiện a?" Lôi Ngọc Sách trầm giọng nói ra.

"Cẩn tuân hiệu lệnh minh chủ!" Đám người nghe nói chỉ có một quy củ cũng không tính là quy củ này, tất nhiên là không ai phản đối.

"Tốt, vậy chúng ta liền xuất phát, thăm dò cẩn thận một chút toà Thái Tuế phủ này!" Lôi Ngọc Sách vung tay lên, dẫn đầu bay tới phía trước.

Mọi người nhao nhao đuổi theo, rất mau tới chỗ cung điện lúc trước Hàn

Lập bế quan.

Đạo quang trụ màu vàng từ trong đại điện phóng lên kia, giờ phút này đã biến mất không còn tăm tích.

Mọi người thấy cung điện, đều vui mừng, có người gấp gáp muốn bay xuống xem xét cung điện.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, nghe chỉ thị minh chủ!" Văn Trọng vượt qua đám người, trầm giọng quát.

Mấy người nghe vậy, lúc này mới nhớ tới đã do liên minh quản hạt, hậm hực dừng thân hình.

"Văn Trọng, Cận Lưu, Thanh Tác cốc chủ, Mặc Hương lâu chủ, tất cả các ngươi mang theo một đội nhân mã, đi vào trong cung điện xem xét một chút." Lôi Ngọc Sách nói ra.

Bốn người Văn Trọng nghe vậy, đáp ứng một tiếng, rất nhanh mỗi người tự dẫn người mình bay vào cung điện phía dưới.

Những người khác mặc dù trông mà thèm không gì sánh được, nhưng cũng không có cách nào.

Thế nhưng không đến một lát, bốn người Văn Trọng liền bay trở về, sắc mặt có chút khó coi.

"Minh chủ, chúng ta xuống dưới, đồ vật trong cung điện đều bị người lấy đi, còn có một ít dấu vết đánh nhau, nhìn dấu hiệu rất mới, xem ra đã có người đi trước chúng ta một bước, tiến nhập chỗ bí cảnh này." Văn Trọng trầm mặt nói ra.

Đám người nghe nói lời này, xôn xao một mảnh.

"Ngươi nhìn rõ chứ?" Lôi Ngọc Sách nghe vậy, nhướng mày, trầm giọng hỏi.

"Tuyệt không sai." Văn Trọng khẳng định.

"Hẳn là di tích nơi đây thực sự đã có người tới trước? Bất kể thế nào, trước tiếp tục đi tới đã." Lôi Ngọc Sách chau mày lên, suy nghĩ một chút, sau đó hạ lệnh.

Đám người liên minh nghe lệnh tiếp tục đi tới, rất mau ra hẻm núi, trước mắt sáng tỏ thông suốt, bao la, khiến cho đám người mừng rỡ.

Trong lòng Lôi Ngọc Sách cũng âm thầm buông lỏng, bí cảnh trước mắt bát ngát như thế, cho dù có người chui vào, trong thời gian ngắn cũng không thể vơ vét tất cả các khu vực được.

Mà đối phương hiển nhiên không nên rời đi mới đúng, nếu thật sự phát hiện gì, tự nhiên không để ý vận dụng chút thủ đoạn làm cho đối phương ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

"Văn Trọng, Cận Lưu đạo hữu, các ngươi chia trận người thành hai mươi đội, mỗi đội dò xét một chỗ, chớ đi quá xa, nửa ngày sau liền tập hợp lại." Lôi Ngọc Sách phân phó nói.

Bọn người Văn Trọng lĩnh mệnh, rất nhanh chia xong đội ngũ, mỗi đội lựa chọn một phương hướng, đi dò xét.

Lúc phân chia khu vực dò xét, các thế lực Thanh Tác cốc, Mặc Hương lâu đều bị phân phối đến khu vực xa xôi, người Thông Thiên Kiếm Phái, Thiên Thủy tông lại đi vào chỗ sâu trong bí cảnh.

Người của các tông môn Thanh Tác cốc bất mãn trong lòng, nhưng thế của người mạnh mẽ, cũng không dám nói gì.

Cùng lúc đó, bí cảnh nơi nào đó.

Một mảnh khu vực đồi núi sương mù mờ mịt, trong không khí tràn ngập một sợi khí tức dược thảo nhàn nhạt.

Đồi núi tổng cộng chia làm ba tầng, chiếm diện tích chừng mấy trăm

trượng, chỉnh thể là một tòa Linh Dược viên, phía trên trồng nhiều loại linh dược tiên thảo, mỗi một gốc dược linh, đều chí ít vài vạn năm trở lên.

Giờ phút này, đang có hơn trăm cỗ cự viên khôi lỗi ở ngay trên đồi núi tầng ba, vất vả đào lấy các loại linh dược, một khắc không ngừng tiến đến hướng Linh Dược viên bên ngoài.

Trong hư không bên ngoài Linh Dược Viên, đứng lặng một tòa quang môn màu bạc to lớn, phía sau nối liền, lại là một tòa Linh Dược viên khác.

Giờ phút này, Hàn Lập đang đứng tại cửa vào quang môn màu bạc, điều khiển những cự viên khôi lỗi kia đâu vào đấy, di chuyển tới linh dược viên, căn cứ thuộc tính khác biệt, cấy ghép vào Linh Dược Viên trong Động thiên Hoa Chi.

Lúc này, Đề Hồn từ Động Thiên Hoa Chi một bên đi ra, nói:

"Chủ nhân, dược linh từ trăm vạn năm trở lên trên cơ bản đã trồng vào, trong đó những thứ không thích hợp di chuyển trồng trọt, cũng đã hái xong, tất cả đều được bỏ vào trong Tàng Dược lâu."

"Trong Linh Dược viên, chúng ta mở ra số lượng linh điền có hạn, lúc này cũng đã không còn lại bao nhiêu khu vực a?" Lông mày Hàn Lập cau lại, suy nghĩ một lát, hỏi.

"Đã không còn..." Đề Hồn lắc đầu, nói ra.

"Trước đó cấy ghép gieo trồng linh dược đã rất sát nhau rồi, sau này nếu mở thêm linh điền mới, còn cần phải tách ra một lần nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng linh dược sinh trưởng." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Nói xong, hắn dừng lại một chút, nhìn thoáng qua không trung nơi xa, thần sắc không khỏi hơi đổi.

"Thế nào?" Đề Hồn thấy thế, hỏi vội.

"Bí cảnh tiên phủ hiện thế, đã có người ngoài tiến vào... Không được, nếu

cứ chuyển như thế sẽ không kịp, xem ra chỉ có thể lặp lại chiêu cũ." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Lặp lại chiêu cũ? Ý chủ nhân là..." Đề Hồn nao nao.

"Những linh dược này trước không cần khôi lỗi đi quản, ngươi chỉ cần chỉ huy bọn chúng đem tất cả Cửu Diệp Băng Thảo, Thiên Dương Đồng Hoa cùng Chung Linh Thảo cấy ghép vào linh điền Động Thiên là được. Dù cho tuổi thọ không đủ mười vạn năm, cũng đều dời đi toàn bộ, một gốc cũng không lưu lại. Còn những linh dược không đủ tuổi khác, cũng không cần dời đi." Hàn Lập nói như thế.

"Chủ nhân, Cửu Diệp Băng Thảo cùng Thiên Dương Đồng Hoa dùng để luyện chế nhiều loại đạo đan, cần điều chế linh dược, tuổi thọ không đủ cũng nên nhổ lấy, ta đây ngược lại có thể hiểu được, nhưng Chung Linh Thảo này cũng không phải vật trân quý gì, vì sao cũng phải lấy đi vậy?" Đề Hồn nghi ngờ hỏi.

"Ngươi có chỗ không biết, Chung Linh Thảo mặc dù không phải vật trân quý gì, lại có tác dụng phụ trợ thôi hóa, trồng nó cùng một chỗ với hai loại linh thảo trước, chỉ cần tuổi thọ đủ lâu, Cửu Diệp Băng Thảo này liền có khả năng sinh ra chủng Cửu Diệp Băng Diễm Thảo đặc dị, mà Thiên Dương Đồng Hoa kia lại có khả năng sinh ra biến dị Thiên Dương Hỏa Đồng Hoa." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Thì ra là thế, còn có nhiều tác dụng như vậy." Đề Hồn giật mình nói, gật gật đầu, muốn quay người rời đi.

"Đúng rồi, Tinh Viêm Hỏa Điểu đâu?" Hàn Lập bỗng gọi nàng lại, hỏi.

"Ngày hôm trước trong toà Tử Dương lâu kia được một viên Cửu Dương Hỏa Đảm, sau khi nó ăn, tựa hồ có chút không thoải mái, một mực trốn ở Liên Đường trúc lâu bên kia không chịu đi ra." Đề Hồn đáp.

Hàn Lập sau khi nghe xong, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Tinh Viêm Hỏa Điểu này mới vừa ăn Thất Thải Hỏa Đan Sa không bao lâu,

hiện tại lại nuốt Cửu Dương Hỏa Đảm, lực lượng hỏa diễm gần bằng ba phần với Hỏa Đan Sa này, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Bất quá vừa nghĩ tới bộ dáng tên kia trước đó đắc chí vừa lòng, Hàn Lập cảm thấy yên tâm hơn mấy phần, bây giờ Tinh Viêm Hỏa Điểu đã xưa đâu bằng nay, nếu nó thực sự tức giận, chính hắn ứng phó, cũng cảm thấy đau đầu.

------oOo------

Chương 1038: Không lý giải nổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Biên: Sherlock

Sau khi Đề Hồn rời đi, Hàn Lập cũng không chậm trễ, thân hình bay thẳng tới phía trên linh điền.

Hắn lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống đại địa.

Linh điền phía dưới, một nửa linh dược đã được ngắt lấy đi, linh dược còn lại thì đa số tuổi thọ chưa đến trăm vạn năm, nhưng chí ít là mười vạn năm trở lên.

Ánh mắt Hàn Lập đắn đo một lát, liền chọn một khối linh điền có dày đặc linh dược và nồng đậm linh khí, thân hình hắn thoắt một cái, hạ xuống phía rìa của nó.

Hắn đi một vòng quanh rìa khối linh điền kia, vừa đi vừa giẫm mạnh chân xuống mặt đất. Lực đạo nhìn không lớn nhưng mặt đất lại bị lõm xuống, hiện ra một vết rách giống như đao bổ rìu đục.

Sau khi hắn đi quanh một vòng, khối linh điền rộng mười mấy mẫu này đã hoàn toàn bị hạ thấp xuống một thước, trông tách ra so với khu vực chung quanh.

Lúc này Hàn Lập mới ngồi xổm xuống, thoáng vén ống tay áo lên, hai tay dọc theo kẽ nứt rìa linh điền thọc sâu xuống dưới, trong lòng bàn tay tuôn ra một mảnh thanh quang, kéo dài ra dưới mặt đất, bao trọn cả khối linh điền vào trong.

Sau đó, hắn quát khẽ một tiếng: "lên"

Khối linh điền kia liền theo âm thanh mà lên, bị hai cánh tay hắn nâng lên, giống như nâng một tấm vải khổ lớn. Hắn nâng quá đỉnh đầu, đi tới phía quang môn màu bạc.

Cách đó không xa, Đề Hồn lúc này đang chỉ huy cự viên khôi lỗi thu thập mấy loại linh dược, nhìn thấy Hàn Lập cùng khối linh điền đi tới trông tỷ lệ cực kỳ đối lập thì không nhịn được, cười phá lên.

"Sớm biết còn có thể làm như vậy, dứt khoát mang toàn bộ vào rồi!" Nàng thở dài một hơi.

Chỉ thấy trước khi Hàn Lập tiến vào quang môn màu bạc, ngón tay hắn vẽ một cái, quang môn màu bạc trong nháy mắt mở rộng ra, nuốt cả hắn cùng khối linh điền kia vào trong.

Trong quang môn, liền theo chính là linh dược điền trong động thiên, Hàn Lập đi thẳng đến bên ngoài linh dược điền, tìm một chỗ trống trải thả khối linh dược điền xuống.

Hắn đương nhiên đã nghĩ đến chuyện đem tất cả linh điền bên ngoài vào trong Động thiên, chỉ là không gian trong Động thiên có hạn, không thể an bài tất cả những linh điền này, thứ hai là thời gian cũng có hạn.

Huống hồ trước đó trong quá trình bí cảnh dần dần hiển lộ, hắn đã vơ vét qua một lần tất cả những nơi xuất hiện lầu các hay kiến trúc, bên trong phàm có giấu pháp bảo khí vật đạt tới cấp bậc Linh Bảo thì hắn đều lấy hết, thu thập tất cả vào trong Động Thiên.

Vì thu xếp những bảo vật này, Hàn Lập còn cố ý dỡ bỏ một tòa lầu các ba tầng trong bí cảnh, xây dựng lại một toà trúc lâu kế bên Linh Dược viên trong Động thiên Hoa Chi của mình, được hắn đặt lên là "Tàng Dược lâu".

Sau khi Hàn Lập đặt linh điền xuống, lập tức đi ra Động Thiên Hoa Chi, liền thấy Đề Hồn mang theo những cự viên khôi lỗi khác lục tục tiến vào trong quang môn màu bạc.

"Đề Hồn, linh điền ta đào mới chỉ đặt ở trong đó, sau này còn cần dính nhập vào địa mạch trong Động Thiên, rồi đổ linh dịch lên trên thì mới ăn sâu bám rễ được." Ngay lúc Đề Hồn đi ngang qua, hắn dặn dò.

"Chủ nhân yên tâm, cứ giao cho ta!" Đề Hồn lĩnh mệnh rời đi. Hàn Lập tức thì vung tay lên, đóng lại quang môn.

Làm xong hết thảy, ánh mắt của hắn nhìn về phía chỗ sâu trong bí cảnh.

Nơi đó vẫn như cũ cấm chế trùng điệp, muốn vượt qua hiển nhiên không hề dễ dàng.

Hàn Lập nhìn một lát, lông mày bỗng nhiên hơi nhăn lại, đè xuống một thân ba động tiên linh lực, thân hình bay sát mặt đất, rất nhanh liền biến mất đằng sau đồi núi.

Hắn mới rời khỏi không bao lâu, không trung liền có mấy bóng người bay tới phía bên này, trong đó là ba tông môn Lăng Tiêu môn, Liệt Quang thành và Thanh Tác cốc.

Người các môn phái liên tiếp hạ xuống, vị đại hán mặt rộng Lăng Tiêu Mộ kia giang hai tay ra ngăn đám người lại, cao giọng nhắc nhở: "Chư vị, lần này các vọng tộc đại tông như Thiên Thủy tông và Thông Thiên Kiếm Phái đều nhúng tay vào, chúng ta nhất định phải đoàn kết một lòng, mới có thể tìm kiếm một phần cơ duyên ích lợi trong bí cảnh này, quyết không thể vì nhất thời mà tự tàn sát lẫn nhau."

"Vu Khoát Hải, ngươi bớt nhiều lời đi, rốt cuộc là muốn như thế nào?" Một tên trưởng lão Liệt Quang thành cau mày hỏi.

"Dương trưởng lão, chư vị an tâm chớ vội, ta chỉ đề nghị mọi người đoàn kết cùng thu lấy mảnh Linh Dược viên này. Lúc sau nếu có những tông môn khác muốn nhúng tay vào, chúng ta cũng cần đồng tâm đối kháng, như thế nào?" Đại hán mặt rộng nói ra.

"Đề nghị này không tệ, bất quá bí cảnh này phủ bụi nhiều năm, thu hoạch

trong Linh Dược viên sẽ rất nhiều, chúng ta phân chia thế nào đây?" Tên nam tử áo xanh diện mục tuấn lãng Thanh Tác cốc kia hỏi.

"Phó cốc chủ, trong dược viên không phải có tổng cộng ba tầng sao, mỗi chúng ta một tầng là được." Vu Khoát Hải nói ra.

"Được, cứ quyết định như vậy đi." Dương trưởng lão nói.

Sau khi ba tông môn thương định, liền dẫn nhân mã của mình tiến nhập trong Linh Dược viên.

Bất quá sau một lát, liên tiếp thanh âm gầm thét không ngừng từ trong Linh Dược viên truyền ra.

"Đây là có chuyện gì. . ." Đầu tiên là Dương trưởng lão Liệt Quang thành quát to một tiếng.

Ngay sau đó, liền nghe Phó cốc chủ Thanh Tác cốc gầm thét lên: "Là ai nhanh chân đến trước. . ."

Không đợi tiếng vang bên này ngừng, lại có một thanh âm vô cùng phẫn nộ, điên cuồng truyền ra:

"Là tên Vương Bát Đản nào, ngay cả linh điền cũng đào đi?"

Nghe được một tiếng gầm thét này của Vu Khoát Hải, hai tông môn còn lại đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhìn vị trí linh điền của mình, mặc dù bên trong linh dược có tuổi thọ cao đã bị đào bới không còn, nhưng tốt xấu còn có ít linh dược vài vạn năm thậm chí mười vạn năm, còn không đến nỗi ngay cả linh điền cũng bị đào đi.

Trong lúc nhất thời trong Linh Dược viên, thanh âm chửi mắng vang lên liên tiếp.

Sắc mặt Vu Khoát Hải tái xanh, nhìn trước mắt là cảnh hoàng tàn khắp nơi, trong hố sâu phảng phất bị xúc qua một tầng lớp đất, đất vẫn còn ướt hiển nhiên là vừa mới bị đào đi không lâu.

Thân hình gã nhảy lên không trung, nhìn quanh bốn phía, muốn tìm gia hỏa không lý giải nổi đã làm việc này nhưng thuỷ chung không thu hoạch được gì.

Chờ đến khi ba phái càn quét sạch sẽ cơm thừa canh cặn còn sót lại sạch sẽ một lần nữa, rồi tập hợp cùng một chỗ, lại hỏi thăm tổ tông mười tám đời kẻ đi trước một bước đào bới linh dược kia.

"Hiện tại tiếp tục ở chỗ này mắng hạng người vô lương kia không có tác dụng gì, vừa rồi lúc chúng ta chạy tới, người Hoàng Phong môn và Mặc Hương lâu tựa hồ đi tới một chỗ kiến trúc khác, cách chúng ta không xa, hiện tại chạy tới có lẽ còn kịp." Vu Khoát Hải kìm nén nộ khí, nói ra.

"Nếu vậy, khó tránh khỏi xung đột cùng hai phái này . . ." Phó cốc chủ có chút do dự nói.

"Hoàng Phong môn và Mặc Hương lâu không phải là những quái vật khổng lồ như Thiên Thủy tông thì sợ cái gì chứ?" Dương trưởng lão mỉm cười nói.

"Vậy một lời đã định, nếu bọn hắn chịu nhường một phần bảo vật thì thôi, nếu không chịu nhường, vậy đừng trách chúng ta ra tay vô tình." Vu Khoát Hải cười lạnh nói.

Sau khi ba phái thương nghị, lập tức bay lên, vọt về phía bên kia.

Nhưng mà, vừa mới bay được một nửa lộ trình, liền thấy người Hoàng Phong cốc và Mặc Hương lâu đang bay về phía bọn họ bên này, trong đội ngũ bên kia còn mới gia nhập thêm người Bạch Vân sơn trang và Vong Ưu các.

Hai đội ngũ gặp nhau trên không trung, cách xa mấy trăm trượng liền ngừng lại, hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đều có chút khó coi, trong lòng đều có một loại dự cảm không ổn.

"Các ngươi nơi đó. . . Không phải cũng bị quét sạch chứ?" Vu Khoát Hải do dự một chút, dò hỏi.

"Chẳng lẽ nơi các ngươi . . ." Lão phụ tóc xám Hoàng Phong môn nhíu mày lại, cũng hỏi.

"Ngay cả linh điền cũng bị đào đi một khối. . ." Vu Khoát Hải nghiến răng nghiến lợi nói.

"Lầu các chỗ chúng ta bên này chỉ thiếu chút nữa là bị hủy."

Lão phụ tóc xám vừa dứt lời, liền nghe sau lưng một người nói ra: "Bà mẹ nó, một tòa lâu bên này cũng bị hủy. . ."

Song phương đem tình huống bên mình gặp phải hợp lại, không hẹn mà cùng lên tiếng chửi mắng: "Là do đồ hỗn trướng trời đánh nào làm?"

Trong núi rừng cách nơi đây mấy trăm dặm, Hàn Lập tự nhiên bị hắt hơi một cái, đưa tay vuốt vuốt cái mũi, cảm giác không khí chung quanh tựa hồ có chút khô khốc.

Giờ phút này, thần sắc của hắn hơi ngưng trệ, lộ vẻ do dự.

Lúc trước bí cảnh hiện thế, bên ngoài rõ ràng có ba động phá cấm truyền đến, hiển nhiên là có người ngoài tiến vào.

Bất quá để không bị phát hiện, Hàn Lập không sử dụng thần thức đi tra xét rõ ràng nên không biết rốt cuộc có bao nhiêu người vào, tự nhiên cũng không biết những người vào là ai.

Theo hắn, khoảng cách tới chỗ sâu bí cảnh vẫn còn một chút, một bên phá cấm, một bên bị những người kia đuổi tới, thời gian căn bản không kịp, chớ đừng nói chi là muốn sớm hơn những người này chiếm lấy bảo vật.

Một khi xung đột cùng những người này, thân phận của hắn nhất định bại lộ, đến lúc đó sẽ dẫn tới Kỳ Ma Tử và người Tiên cung, lại đắc tội với tu sĩ tầm bảo bí cảnh, hắn không nắm chắc giống như lần trước có thể toàn thân trở ra.

Bất quá, từ lúc hắn tiến vào trong bí cảnh này gặp được một loạt tình huống xem ra bí cảnh tiên phủ này tuyệt đối không đơn giản, đồ vật giấu tại chỗ hạch tâm kia nhất định không phải tục vật.

Mấu chốt nhất là Hàn Lập có thể phát hiện được từng tia khí tức Thời Gian Pháp Tắc chi lực từ nơi đó truyền đến, điều này làm lòng hắn thực sự có chút ngứa ngáy khó chịu, cuối cùng chưa thể quyết định, có nên bứt ra rời đi không.

Hắn do dự một hồi lâu, vẫn không đưa ra quyết định, bất quá lại nghĩ đến một biện pháp dung hoà.

Sau khi đã định, hắn không sốt ruột tiếp tục đi tới phía trước, mà thoáng phóng xuất ra một chút lực lượng thần thức, quét tới khu vực chung quanh.

Sau một lát, bàn tay hắn lật một cái, lấy ra mặt nạ màu đỏ Luân Hồi điện đeo lên mặt.

Một trận quang mang dập dờn qua, trên mặt của hắn biến hóa, biến thành một nam tử trung niên lông mày rộng, khóe mắt rũ cụp xuống, nhìn có chút ngốc nghếch.

Ngay sau đó, không thấy hắn vận dụng tiên linh lực vậy mà trên thân liền "lốp bốp" một trận dị hưởng, hình thể trực tiếp co rút lại một đoạn, trở nên thô ngắn cường tráng, tựa như một gã nông dân quanh năm làm nông.

Sau đó Hàn Lập không còn hoàn toàn áp chế tiên linh lực nữa, mà phóng xuất ra một phần linh lực, khống chế tại mức Kim Tiên sơ kỳ.

Bàn tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay hào quang sáng rõ ngưng tụ lại thành một mặt thủy kính.

Hắn soi vào gương nhìn một chút, vuốt cằm rồi gật đầu nhẹ, nhếch miệng lên một vòng ý cười.

Sau khi thu hồi thủy kính, thân hình Hàn Lập lóe lên, nhảy vào một bên núi rừng, biến mất không thấy.

------oOo------

Chương 1039: Muốn bắt phải thả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Thanhtrung5
Biên: Sherlock

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, một nhóm người ồn ồn ào ào đi trên con đường nhỏ trong núi.

Trong đó người đi đầu tiên chính là Vu Khoát Hải của Lăng Tiêu tông, ngay phía sau y một bước chính là Dương trưởng lão của Liệt Dương thành và Phó cốc chủ của Thanh Tác cốc, những người còn lại của ba phái đều đi theo sau bọn họ.

"Hừ, ngàn vạn lần đừng để cho ta gặp được tên Vương Bát cao tử đào đất khốn kiếp kia! Nếu không ta nhất định phải lột da hủy xương, nghiền xương hắn thành tro bụi. Lão tử sống nhiều năm như vậy, chưa từng gặp chuyện khốn nạn như thế này." Dương trưởng lão vẫn chưa nguôi giận, vừa đi vừa dựng râu trừng mắt quát.

"Dương trưởng lão, ngươi bình tĩnh một chút. Lúc bí cảnh mở ra, chúng ta đều cùng một chỗ tiến vào, lại đi cùng bọn Thiên Thủy tông với Thông Thiên kiếm phái, phân chia khu vực tìm kiếm. Theo lý mà nói thì sẽ không có người nào có thể nhanh chân đến trước a." Vu Khoát Hải trầm ngâm.

"Có ý tứ gì. . . Ngươi nói chuyện này là do hai phái kia giở trò quỷ?" Dương trưởng lão sững sờ, hỏi.

"Bí bảo phía trước, lòng người khó dò, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Nói không chừng chính là tại thời điểm giữ chúng ta lại để thiết lập quy củ, chúng đã vụng trộm phái người bí mật đi trước thu lấy bảo vật." Phó cốc chủ trầm ngâm một lát, thấp giọng nói.

Gã vừa thốt lời này ra khỏi miệng, ba người đồng thời nổi lên suy nghĩ, nếu

đúng là hai đại tông kia giở trò quỷ, liệu bọn họ có khả năng khiêu chiến với bọn chúng hay không?

"Tiếp theo chúng ta muốn xâm nhập vào sâu bí cảnh, khó đảm bảo sẽ không bị bọn chúng giở trò lần nữa, chư vị có đối sách gì không?" Vu Khoát Hải trầm ngâm một chút, mở miệng hỏi.

Dương trưởng lão và Phó cốc chủ đồng thời nhìn nhau, ai nấy cũng không mở miệng.

"Tục ngữ nói đúng, cường long không ép rắn rít địa phương. Chúng ta tốt xấu gì cũng là tông môn bản thổ nơi đây, mà lại bị người ta ép buộc thành bộ dạng như thế này, sau này truyền ra ngoài thực sự không dễ nghe a. . ." Vu Khoát Hải thở dài nói.

"Hiện tại chỉ có thể đi một bước, tính một bước thôi, cẩn thận nhiều hơn một chút với bọn chúng, có thể tranh thủ được cơ duyên phần nào hay phần đó, nếu không tranh được cũng dùng hết khả năng đừng trở thành vũ khí không công cho người ta sử dụng." Dương trưởng lão lắc đầu nói.

"Đúng vậy, chúng ta phải tập hợp một chỗ, mới có thể tranh giành được." Phó cốc chủ thở dài, nói ra.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, chợt nghe phía trước núi rừng truyền đến một trận thanh âm ồn ào.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong rừng bụi mù nổi lên bốn phía, hình như có dã thú chạy như điên.

"Đây là có chuyện gì. . ."

Vu Khoát Hải còn đang nghi hoặc, đã thấy trong rừng có một nam tử trung niên cường tráng, thấp lùn, áo quần trên người rách tở tơi, hết sức chật vật đang cắm đầu chạy như điên ra, ngay sau lưng hắn là một đầu Kim Chúc thú giống lợn rừng, toàn thân màu vàng kim đuổi theo.

Con thú này cao hơn mười trượng, bộ lông toàn thân màu vàng óng giống

như cương châm, từng chiếc dựng đứng, trong miệng mọc ra hai cái răng nanh màu vàng sắc bén không gì sánh được, cong lên phía trên, giống như hai đạo phi kích lồi ra ngoài.

Bộ dáng nam tử kia rất mệt mỏi, Kim Chúc thú phía sau thấy thế càng vui mừng đuổi theo.

Nam tử thấy phía trước xuất hiện nhiều người như vậy, giống như người chết đuối vớ được cọc, vội vàng lớn tiếng cầu cứu:

"Đạo hữu cứu mạng, đạo hữu cứu ta. . ."

Đám người chưa rõ chuyện gì, nam tử trung niên kia đã chạy như điên tới, thời điểm tới gần đám người liền nhảy lên, bay qua đỉnh đầu đám người, sau đó ngã đâm vào một gốc cổ thụ ba người mới ôm hết, mới dừng lại được.

Kim Chúc thú kia đuổi tới trước mặt, tự nhiên là không quan tâm, nhào tới đám người Vu Khoát Hải.

Bọn người Linh Tiêu môn đi đầu kịp phản ứng, ào ào phát ra pháp bảo, đánh tới con Kim Chúc thú to lớn giống như lợn rừng kia.

Người Liệt Quang thành và Thanh Tác cốc tuy hơi chậm một chút, cũng đều dồn dập xông tới.

Không phải bọn chúng tốt bụng, nhiệt tình rút đao tương trợ, mà bởi vì Kim Chúc thú này chính là do thiên địa nguyên khí Kim thuộc tính tinh thuần ngưng tụ, thú hạch ngưng kết trong thể nội thường sẽ mang theo chút lực lượng pháp tắc Kim thuộc tính, có thể xem như là một dạng bảo vật không tệ.

"Người nào đánh con thú này một kích trí mạng, sẽ nhận được thú hạch." Vu Khoát Hải quát lớn.

Đám người còn lại đều không lên tiếng phản đối, đồng thời liên tục đánh về phía con Kim Chúc thú kia.

Con thú này thực lực không tính là quá mạnh, chiến lực nhiều lắm tương đương với tu sĩ Kim Tiên trung kỳ, so với hai con Kim Chúc thú giống như cự hổ mà Hàn Lập gặp lúc trước vẫn không sánh bằng.

Nó bị mọi người liên thủ vây công, chống cự không được bao lâu liền bị vị Dương trưởng lão kia lặng lẽ vòng sau đánh lén vào phần gáy, một đạo Hỏa Diễm Đao đâm xuyên qua đầu lâu, thú hạch của nó tất nhiên cũng bị lão thu vào trong tay áo.

Tuy thân thể Kim Chúc thú không có pháp lực, nhưng cũng coi như là tài liệu luyện khí không tệ, bị đám người xé nát phân chia.

Chờ đến khi tất cả đều kết thúc, bọn người Vu Khoát Hải liền quay đầu nhìn về phía người chạy trốn trước đó, đã thấy người nọ trên thân độn quang lóe lên, đang định phi độn chạy.

"Chạy đi đâu?" Vu Khoát Hải hét to một tiếng.

Chỉ thấy cổ tay y rung lên, lập tức một đoạn trường tiên màu đen giống như lưỡi của con linh xà phóng ra, lập tức cuốn lấy tên trung niên hán tử kia, kéo hắn quay trở lại, té lăn quay dưới chân y.

"Gia hỏa này có chút lạ mặt a, cho dù lúc trước tiến vào bí cảnh hay sau này, tựa hồ ta cũng chưa từng gặp qua hắn ở môn phái nào." Phó cốc chủ nhìn chằm chằm trung niên hán tử kia một lúc lâu, chần chờ nói ra.

"Ta cũng nhìn rất lạ mặt, hoàn toàn chính xác không giống như người của các đại phái." Dương trưởng lão cũng gật đầu, nói ra.

"Cái này dễ xử lý, đợi sau khi sưu hồn, chẳng phải sẽ biết tất cả mọi chuyện ư." Vu Khoát Hải không có hảo ý, cười nói.

"Đạo hữu, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ. . ." Trung niên hán tử vội vàng kêu lên.

"Đừng có nói lời vô ích, nói không chừng tên này chính là tặc tử đào đất

không biết xấu hổ kia!" Lại một người Lăng Tiêu tông quát.

"Lai lịch người này không rõ, cũng không phải là không thể được. . ." Dương trưởng lão trầm ngâm một chút nói.

Đám người nghe vậy, nhao nhao phụ họa, hô hào muốn sưu hồn.

Vu Khoát Hải liếc nhìn nam tử, thấy khoảng cách lông mày khá rộng, lại cảm thấy người này có hiện tượng ngu ngốc bẩm sinh, không giống như người gian xảo, bất quá vì để phòng vạn nhất, y vẫn muốn sưu hồn hắn một chút, để phòng bất trắc.

Có bộ dáng này, tự nhiên không phải ai khác, chính là Hàn Lập đeo mặt nạ lên, sửa lại thân hình.

Lúc trước hắn phát giác được nhóm người này tới gần, liền nhanh chóng suy nghĩ, dự định trà trộn vào trong bọn họ, tìm hiểu chút tin tức hữu dụng, cho nên mới đặc biệt đi tìm con Kim Chúc thú kia, dẫn dụ nó truy sát mình tới nơi này.

Nhưng mà, ngay tại thời điểm Vu Khoát Hải muốn đưa tay lên, đã thấy trên thân người kia bỗng nhiên lóe lên kim quang, trường tiên màu đen quấn quanh người hắn bỗng nhiên buông lỏng, đúng là tự mình thoát ra, xoay người đứng lên.

"Đạo hữu chớ trách, tại hạ Thạch Mục, không phải là kẻ xấu gì." Hàn Lập ôm quyền về phía mọi người liền, cười ngây ngô nói.

Đám người thấy hắn thoát khỏi trói buộc của Vu Khoát Hải dễ như trở bàn tay, thần sắc đều có chút kinh dị, từng người đều cầm binh khí lên, vây quanh Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, bàn tay vội vàng kết pháp quyết tạo thành một cái thoát khốn chú, giải thích: "Tại hạ không tinh đại đạo, chỉ biết những thứ đồ chơi bàng môn tà đạo nhỏ này, mong rằng chư vị chớ trách, xin hỏi nơi này là nơi nào?"

Bọn người Vu Khoát Hải bị hắn hỏi như vậy, ngược lại có chút bối rối.

"Ngươi không biết đây là nơi nào?" Ánh mắt Vu Khoát Hải hơi trầm xuống, hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, trước đó là tại hạ đuổi bắt một con dị thú trong núi rừng, kết quả không biết sao bị lạc vào một khe núi cổ quái, chung quanh nhìn như mở rộng ra nhưng thật giống như lâm vào một bức tường ma quỷ giống nhau, quanh đi quẩn lại không làm sao thoát khỏi được. Cũng may ta còn biết chút biện pháp phá chướng giải cấm, rốt cục phá vỡ mê chướng, kết quả là đến nơi này. Còn chưa đi được bao lâu, liền gặp con Kim Chúc thú kia, bị nó một đường đuổi giết chạy trốn tới nơi này." Hàn Lập ra vẻ sợ xanh mặt, giải thích.

"Nói mà không có bằng chứng, chúng ta không thể tin được. Trước đó đã có kẻ xấu, trước mặt chúng ta vơ vét rất nhiều bảo vật cùng linh dược, chúng ta hoài nghi ngươi chính là người kia. Nếu như ngươi muốn chứng minh bản thân trong sạch, vậy hãy giao pháp khí trữ vật ra, để cho chúng ta kiểm tra thực hư một phen." Vu Khoát Hải cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Chư vị đây không phải là làm khó tại hạ a, pháp khí trữ vật há có thể tùy tiện đưa cho người. . ." Hàn Lập giống như vô ý rụt cổ một cái, cãi lại.

"Chỉ sợ đạo hữu không có lựa chọn." Dương trưởng lão cũng lạnh giọng nói ra.

Hàn Lập nhìn đám người bao vây càng lúc càng đến gần, trên mặt xuất hiện vẻ do dự cùng sợ hãi biến hóa liên tục.

Sau một hồi lâu, hắn mới rốt cục thở dài một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói: "Thôi thôi, xin chư vị tra xét sau đó thả ta rời đi là được."

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy xuống một cái nhẫn trữ vật trên tay đã sớm lưu lại từ trước, đưa tới.

Vu Khoát Hải tiếp vào trong tay, tập trung thần thức tra xét một lát, khẽ chau mày, chuyển tay giao cho Dương trưởng lão.

Người sau tra xét xong, sau đó cũng không nhịn được nhíu mày, giao cho Phó cốc chủ.

"Dù sao ngươi cũng là một tên Kim Tiên, tuy chỉ có tu vi sơ kỳ nhưng làm sao lại nghèo như thế này?" Phó cốc chủ nhịn không được hỏi.

"Để chư vị chê cười. . . Tại hạ chỉ là một kẻ tán tu sơn dã, tự nhiên không thể so với chư vị được tông môn chiếu cố, muốn thu hoạch tài nguyên tu luyện thực sự còn không dễ, làm gì còn vốn liếng dư ra a?" Hàn Lập nặn ra một nụ cười khổ, thở dài nói ra.

"Xem ra thật đúng là một kẻ tán tu u mê, đần đồn xông vào. . ." Phó cốc chủ đưa nhẫn trữ vật ném trả lại, nói ra.

Hàn Lập tiếp được, vẻ mặt cười ngây ngô đeo lại trên tay.

"Nếu các vị đạo hữu còn có chuyện quan trọng phải làm, tại hạ không làm phiền chư vị nữa, xin cáo từ." Hàn Lập khom lưng, vừa nói vừa lùi ra sau lưng.

"Thạch đạo hữu đợi chút. . ." Vu Khoát Hải bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Đạo hữu còn có chuyện gì phân phó?" Hàn Lập lập tức khẽ giật mình, ra vẻ nghi ngờ hỏi.

"Lúc trước Thạch đạo hữu nói, biết một chút pháp thuật phá chướng giải cấm, không biết lời nói đấy có thật hay không?" Vu Khoát Hải cười hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức giả dạng ra vẻ thần thái tự đắc, đáp: "Không phải là tại hạ khoe khoang, mặc dù cảnh giới tu hành bình thường, nhưng bản sự phá giải cấm chế mê chướng tìm đồ vẫn có một chút. . .”

"Bất quá so với chư vị tự nhiên không đáng nhắc tới, không đáng giá nhắc tới. . ." Nói được nửa câu,hình như hắn tự biết lỡ mồm, vội vàng giải thích nói.

"Vu đạo hữu, lúc này ngươi hỏi thăm chuyện này là có dụng ý gì a?" Dương trưởng lão nhìn ra một chút ý tứ, liền truyền âm hỏi.

"Nếu Thiên Thủy tông và Thông Thiên kiếm phái muốn bắt chúng ta làm pháo hôi, tại sao chúng ta cũng không tìm pháo hôi đỡ đòn phía trước. Người trước mắt này tự đưa tới cửa, lại tự nói am hiểu phá cấm, vậy không phải vừa vặn thích hợp sao?" Vu Khoát Hải mặt không đổi sắc, nhưng cũng truyền âm trả lời.

------oOo------

Chương 1040: Dốc sức khuyển mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Tuy Hàn Lập không nghe được truyền âm của đám người Vu Khoát Hải, nhưng với lịch duyệt nhiều năm đấu đá cùng người của hắn, cũng có thể đại khái đoán ra nội dung những người kia trao đổi.

Ý niệm trong đầu vừa chuyển, trên mặt hắn tự nhiên không biểu lộ gì, chỉ nhìn dáo dác xung quanh bốn phía, dường như đang phân vân suy nghĩ.

Một màn này đương nhiên không qua khỏi ánh mắt Dương trưởng lão cùng Vu Khoát Hải, hai kẻ này ngấm ngầm đối nhãn ra hiệu với nhau, sau đó lại tiếp tục quan sát Hàn Lập.

"Mấy vị đạo hữu, không biết có thể chỉ cho một con đường sáng hay không, để tại hạ rời khỏi nơi này? Thật ra, ta còn có việc gấp phải trở về xử lý." Hàn Lập cố tình nói ra.

"Ha ha, Thạch đạo hữu sao lại vội vã như thế? Chẳng giấu gì ngươi, phen này cơ duyên tạo hóa của ngươi đã đến rồi. Hiện tại, đạo hữu mà địa phương ngộ nhập chính là một bí cảnh Tiên Gia, bên trong nhất định có vô số cơ duyên cùng bảo vật, chỉ cần ngươi đi theo chúng ta, tất nhiên cũng có thể có thu hoạch." Vu Khoát Hải tiếu ý nồng đậm, ôn hoà nói.

"Cái gì, Tiên gia bí cảnh! Các hạ đang ám chỉ nơi này sao? Chẳng trách ta trước đây đã cảm chỗ này không tầm thường chút nào." Hàn Lập vạn phần kinh hỉ, hô to.

"Đúng vậy, đây chính là Tiên phủ bí cảnh từng thuộc về Thái Tuế Tiên Tôn, là một vị Tiên nhân cấp bậc Đại La cảnh hàng thật giá thật. Thạch đạo hữu nhân duyên tế hội, đánh bậy đánh bạ cũng có thể xông vào Tiên phủ, không chừng đã có thiên đại cơ duyên ấn định bên trong, ngàn vạn không nên bỏ

qua a!" Vu Khoát Hải tiếp tục lời nói thấm thía cổ động nói.

"Đúng vậy a! Bọn ta đến từ ngũ hồ tứ hải, cũng đều là đồng đạo danh môn chính phái, hôm nay chính là hữu duyên tương ngộ, chi bằng cùng nhau tụ họp tìm kiếm trong tiên phủ, biết đâu lại gặp được thiên đại cơ duyên!" Phó cốc chủ cũng vừa cười vừa nói.

Nghe hai kẻ trước mặt thao thao bất tuyệt, Hàn Lập âm thâm cười lạnh không thôi, nếu không sớm hiểu rõ dã tâm của bọn chúng, nếu là một tu sĩ khác không rõ nội tình, e rằng đã bị những lời này của chúng lấy lòng, mụ mị đầu óc.

Những tên còn lại tưởng chừng như đứng ngồi lộn xộn bốn phía xung quanh, nhưng lại mơ hồ hình thành một vòng tròn, bao vây Hàn Lập vào giữa, tuy đa phần bọn chúng mang theo ý cười trên mặt, nhưng hiển nhiên sẽ không dễ dàng để cho Hàn Lập rời đi.

"Việc này…" Hàn Lập tiếp tục bày ra vẻ khó xử, sờ sờ cái cằm.

Vu Khoát Hải thấy vậy, đã cảm thấy nắm chắc trong lòng, liền nháy mắt với Dương trưởng lão.

Dương trưởng lão hiểu ý, lập tức mở miệng:

"Thạch đạo hữu, dù sao giờ này ngươi cũng không có chỗ để đi, ở trong bí cảnh này khác nào con ruồi không đầu bay loạn khắp nơi, không bằng gia nhập với chúng ta rồi cùng nhau thám hiểm, chúng ta người đông thế mạnh hẳn là ổn thỏa hơn một chút."

"Thạch đạo hữu do do dự dự, chẳng lẽ xem thường Linh Tiêu Môn, Liệt Quang Thành cùng Thanh Tác Cốc bọn ta?" Không chờ Hàn Lập mở miệng, sắc mặt Phó cốc chủ bỗng nhiên trầm xuống, khẩu khí bất thiện.

"Ha ha, được chư vị nâng đỡ, Thạch mỗ cạm thấy vinh hạnh vô cùng. Nếu đã như vậy, tại hạ nguyện một lòng đi theo chư vị, cũng không cầu thù lao phong phú, chỉ cầu dốc sức khuyển mã, hy vọng sẽ đem lại chút hiệu quả." Hàn Lập trầm tư một lát, liền gật đầu ôm quyền, tươi cười đáp.

"Hắc hắc, gia hỏa này coi như hiểu chuyện, nếu sau đó hắn thật sự có bản lĩnh tự bảo vệ mình, chúng ta có thể chừa cho hắn một con đường sống." Phó cốc chủ nghe vậy chợt cảm thấy có chút kinh ngạc, truyền âm cho hai người khác.

"Ha ha, Thạch đạo hữu cứ yên tâm, chỉ cần ngươi tận lực tương trợ, bọn ta đương nhiên sẽ không để ngươi chịu thiệt thòi." Vu Khoát Hải cười vang.

Hàn Lập nghe xong vội vàng gật đầu cười ngây ngô, vẻ mặt sợ hãi cùng cảm kích.

Hàn huyên qua đi, mọi người lại lần nữa lên đường, hướng bí cảnh chỗ sâu xuất phát mà đi.

"Thạch đạo hữu, lúc trước ngươi từ một phương hướng bất đồng với chúng ta chạy đến đây, dọc đường chẳng lẽ không thu hoạch được gì sao?" Dương trưởng lão đột nhiên hỏi.

"Vừa rồi nếu không nhờ chư vị thông tri, tại hạ căn bản không biết mình đã tiến nhập bí cảnh, lấy đâu ra tâm tư tìm kiếm bảo vật gì chứ, sau đó không lâu còn gặp gỡ đầu Kim Chúc thú kia, bị nó truy đuổi chật vật vô cùng, ngay cả việc làm thế nào chạy đến nơi đây tại hạ cũng không nhớ rõ ràng." Hàn Lập tỏ vẻ xấu hổ, lúng túng giải thích.

"Thôi được, sau này chúng ta cùng nhau hành động, sẽ không rơi vào quẫn cảnh như vậy nữa." Vu Khoát Hải khoát tay.

"Đa tạ chư vị!" Hàn Lập ôm quyền cảm kích.

Mấy người Vu Khoát Hải trông thấy Hàn Lập thủy chung cẩn thận từng li từng tí như vậy thì liếc mắt nhìn nhau, đều dấy lên lòng khinh thị, chỉ muốn sau này đến lúc cần thiết, lập tức sẽ xem gã hán tử trung niên chất phác này như pháo hôi mà ném đi.

Sau đó đám người thông báo danh tính, lại hàn huyên một hồi rồi mới tiếp tục khởi hành.

Đội ngũ đi dọc theo đường mòn trên núi mà tiến về phía trước, Hàn Lập ban đầu một mực bảo trì trầm mặc, lẳng lặng nghe người phía trước đối thoại câu được câu không, kết quả phát hiện trong mười câu có đến tám câu chửi bới kẻ lúc trước chiếm đoạt bảo vật,

Hai câu còn lại cũng chẳng phải lời gì hữu ích, chỉ là gán cho tên trời đánh này cái mác Thiên Thủy Tông cùng Thông Thiên Kiếm Phái.

"Tại đạo hữu, trong bí cảnh trừ chúng ta ra còn có người của Thiên Thủy tông cùng Thông Thiên Kiếm Phái hay sao?" Hàn Lập tùy thời hỏi chen vào.

Vu Khoát Hải vốn không quá dể tâm đến phản ứng của hắn, nhưng trông thấy vẻ mặt hán tử trung niên này có chút sợ hãi, e rằng hắn sẽ bị dọa lui mất, đành phải lên tiếng trấn an:

"Thạch đạo hữu chớ nên sợ hãi, bí cảnh này lớn như vậy, tuy rằng ở bên ngoài người của hai tông phái kia xác thực có thanh thế lớn, nhưng lần này lại chẳng có mấy tên xông vào đây, không có khả năng độc chiếm toàn bộ, cơ duyên của mọi người là như nhau."

"Không sai! Cùng lắm chúng ta miễn cưỡng liên thủ với Hoàng Phong Môn cùng Mặc Hương Lầu, tích cát thành tháp, tụ họp nhau lại, ở trong đây cho dù là hai đại tông môn cũng phải cố kỵ bọn ta vài phần." Phó cốc chủ thấy thế, cũng mở miệng nói.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi…" Hàn Lập vội vàng gật đầu, thần sắc thả lỏng.

Phó cốc chủ nhìn thấy bộ dáng này của hắn, khóe miệng nhếch lên một chút cười mỉa mai, có điều rất nhanh đã bị gã che giấu.

Gã nào có biết, đối với đám người Thiên Thủy tông cùng Thông Thiên Kiếm Phái kia, Hàn Lập căn bản không để vào mắt, hắn chỉ quan tâm đến Kỳ Ma Tử cùng người Tiên Cung có đang ở trong bí cảnh hay không?

"Xin hỏi các vị, ngoại trừ Thiên Thủy tông cùng Thông Thiên Kiếm Phái, còn có ai khác hay không? Hay là có thế lực nào cần tại hạ đặc biệt chú ý?" Hàn Lập gãi gãi đầu, tựa hồ vừa nghĩ đến cái gì.

"Thạch đạo hữu sao lại dài dòng như vậy, biết rõ những điều này thì có ích lợi gì?" Phó cốc chủ tỏ ra khó chịu.

"Phó đạo hữu, tại hạ không phải sợ không nhìn thấy chân nhân, chỉ sợ vạn nhất không cẩn thận trêu chọc tới người không nên dây vào, đây chẳng phải gây phiền toái cho chư vị hay sao?" Hàn Lập làm bộ oan ức.

"Thạch đạo hữu cân nhắc điểm này ngược lại là không tệ, cũng nên chú ý. Có điều ngoại trừ đám người Thiên Thủy tông cùng Thông Thiên Kiếm Phái, những kẻ khác chỉ cần không chủ động trêu chọc chúng ta, chúng ta hà tất để ý đến bọn chúng." Dương trưởng lão gật gù.

Hàn Lập nghe xong liền tâm thầm than một tiếng, mấy lời này có nói cũng như không.

Nhưng theo như những gì hắn nghe ngóng được, mặc kệ Kỳ Ma Tử cùng mấy người Tiên Cung có ở đây hay không, chí ít bọn chúng đều không dùng mặt thật hiện thân, nếu không với thân phận và tu vi Đại La cảnh của chúng, đám người sao có thể bình tĩnh thong dong như vậy.

Hiện tại cũng chỉ có cách đi theo đám người này rồi tiếp tục quan sát tình huống cụ thể.

Sau đó, Hàn Lập cũng thức thời không hỏi han thêm gì, những kẻ còn lại tựa hồ cũng đều mang tâm sự, không khí đoàn người thoáng cái trở nên an tĩnh trầm mặc.

Đoàn người im lặng băng qua khu rừng, tiến về phía trước đã mấy canh giờ, rốt cuộc trước mặt bọn họ xuất hiện một tòa đại điện màu đỏ thắm, khí thế hùng vĩ trang nghiêm.

Đám người Vu Khoát Hải tuy nhìn thấy đại điện, nhưng cũng không có chút biểu hiện mừng rỡ nào, gương mặt ai nấy ngược lại trở nên lạnh lẽo, nội

tâm lo sợ lại là một tòa đại điện vô dụng đã bị người cướp sạch.

Mọi người đã tiến sát đại điện, Vu Khoát Hải dẫn đầu tiến lên kiểm tra một lát, sau đó thở ra một hơi nhẹ nhõm:

"Hoàn hảo, cấm chế vẫn còn nguyên..."

"Thạch đạo hữu, ngươi không phải am hiểu phá cấm hay sao, không bằng đến xem đây là cấm chế dạng gì?" Dương trưởng lão tựa tiếu phi tiếu nhìn Hàn Lập.

"Được, để ta thử xem!"

Hàn Lập biết đối phương đang dò xét, liền vội vã xắn tay áo bước lên, làm bộ đại triển thân thủ.

Hắn tiến sát cửa điện, dò xét trên dưới một chút, chỉ thấy trên cửa điện khảm nạm một khối đồ án thiết bản hình tròn, có hai dị thú đầu đuôi tương hàm, xung quanh lại có tám đạo Chân Ngôn phù văn lôi điện.

Thoáng qua một chút, Hàn Lập đã nhận tám đạo phù văn kia chính là đại biểu cho Bát Bộ Lôi Thần trong truyền thuyết, còn hai đầu dị thú nhất âm nhất dương trung ở tâm chính là Lưỡng Nghi Lôi Thú.

Nhưng hắn không lập tức mở miệng, mà cứ đứng trước cửa đại điện, hết vò đầu bứt tai lại trầm mặc ưu tư, tựa hồ đang nghi hoặc điều gì.

Vu Khoát Hải quan sát một lúc rồi cũng mất kiên nhẫn, bèn lên tiếng: "Thạch đạo hữu, rốt cuộc ngươi có nhận ra được điều gì hay không, tóm lại là phá hay không phá? Nếu là không được, vậy hãy mau để ta dụng lực phá pháp, mạnh mẽ loại bỏ cấm chế."

"Tại đạo hữu, việc này… ta nhận ra Lưỡng Nghi Lôi Thú trên cửa sắt, xung quanh còn có Chân Ngôn phù văn nhưng tại hạ kiến thức nửa vời, chỉ biết đây là cấm chế chủ trì, Ti Lôi Pháp, nếu cưỡng ép phá giải, chỉ sợ sẽ kích phát lực lượng lôi điện cấm chế, dẫn nổ toàn bộ đại điện, đến lúc đó chỉ e cái gì cũng không lấy được." Hàn Lập lộ vẻ chần chờ do dự.

"Có thật là thế không?" Vu Khoát Hải có chút không tin tưởng.

"Nếu Tại đạo hữu chưa tin, đại khái có thể vận dụng một chút lực lượng thử nghiệm, lập tức sẽ biết đây có phải Lôi Pháp hay không." Hàn Lập cười khổ.

Vu Khoát Hải nghe vậy, thần sắc biến đổi liên tục, sau cùng đột nhiên cười cười:

"Lời của Thạch đạo hữu, ta đương nhiên nguyện ý tin tưởng, chỉ là làm thế nào phá giải cấm chế này, đạo hữu có phương pháp nào tốt hay chăng?"

"Trước hết cần phải thử nghiệm một lần, không biết có vị đạo hữu nào có thể làm thay?" Hàn Lập ánh mắt nhìn một chút mọi người, nói.

Cả đám người nghe vậy, ai nấy hai mặt nhìn nhau một hồi, cuối cùng đồng loạt đổ dồn ánh mắt lên người Hàn Lập.

"Chư vị… " Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói.

"Thạch đạo hữu nếu đã là người phá cấm, vậy đạo hữu tự mình thử nghiệm tự nhiên là tốt nhất." Dương trưởng lão cười lớn.

Những người kia cũng nhao nhao gật đầu đồng ý.

"Đã vậy, trước tiên làm phiền chư vị thối lui chút ít, dù sao cũng là Tiên gia cấm chế, uy lực lớn nhỏ ra sao thực lòng khó nói…" Hàn Lập mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, đành phải nói với mọi người nói.

Vừa dứt lời, cả đoàn người đã nhao nhao lui về phía sau hơn trăm trượng.

Hàn Lập quay lưng về phía bọn chúng, khẽ nhếch miệng cười lạnh, bắt đầu phá giải cấm chế trên cửa đại điện.

Lấy tạo nghệ trận pháp của hắn hiện giờ, phá giải chút cấm chế này tự nhiên không khó, chừng hơn mười hơi thở sau đó, hắn thông qua Tịch Tà Thần

Lôi trong thể nội cùng với lực lượng cấm chế cấu kết lần nhau, đã đem cấm chế mở ra.

Chỉ là hắn không mảy may để lộ việc này chút nào, lại thoogn qua liên hệ tâm thần mà thức tỉnh Tinh Viêm Hỏa Điểu, để nó thông qua khe hở trên cấm chế lặng lẽ tiến nhập đại điện.

Lại mười hơi thở nữa qua đi, nơi thủ chưởng Hàn Lập tiếp xúc với quang mạc cấm chế đột nhiên nổ tung, một mảnh điện quang bàng bạc, phát ra tiếng "Ầm ầm" nổ vang, thân thể hắn bị chấn văng ra ngoài.

Đám người đều bị một màn này làm cho giật mình, chẳng có ai chú ý tới một đám ngân diễm trong khoảnh khắc lôi điện nổ tung từ bên trong lóe lên bay ra khỏi cấm chế, chui tọt vào tay áo Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập bị đánh bay đi chừng hơn trăm trượng, rồi mới trùng điệp rơi xuống mặt đất, y phục toàn thân rách nát, bộ dáng ăn phải thiệt thòi không nhỏ.

Đám người Dương trưởng lão chỉ liếc nhìn hắn một cái, thấy cửa điện đã mở rộng, liền nhao nhao người trước kẻ sau bay vào trong đại điện.

Nhưng chỉ một lát sau đó, từ bên trong đại điện vọng ra thanh âm chửi bới ầm ĩ.

------oOo------

Chương 1041: Một màn mạo hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ta không phải nói ngươi lấy đi tất cả, cũng nên lưu lại một ít cho bọn hắn chứ?" Hàn Lập nghe vậy, có chút kinh ngạc, lấy tâm thần liên hệ cùng Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Kết quả Tinh Viêm Hỏa Điểu bên kia cả nửa ngày không trả lời, sau khi nó thôn phệ Cửu Dương Hỏa Đảm vẫn ngơ ngơ ngác ngác, hiện tại xem ra cũng chưa tỉnh táo lại.

Hàn Lập thấy vậy, đành phải lắc đầu bất đắc dĩ, tìm một chỗ ngồi bệt xuống.

Sau một lát, mọi người mới không cam lòng từ trong đi ra, đi tới bên cạnh Hành Lập.

"Thạch đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Dương trưởng lão lúc này mới nhớ tới Hàn Lập, tiến lên mấy bước, hỏi.

"Không có gì đáng ngại, chỉ bị thương ngoài da thôi." Hàn Lập mở hai bàn tay đen sì ra, nói.

"Thật sự là xúi quẩy, cấm chế trong đại điện vẫn hoàn hảo, vậy mà cái rắm cũng không có." Phó cốc chủ chau mày, hùng hùng hổ hổ nói.

"Vất vả Thạch đạo hữu rồi, lần này không có thu hoạch cũng không sao, chúng ta lại vào sâu bên trong, khẳng định còn có đồ tốt chờ chúng ta lấy đấy." Vu Khoát Hải đỡ Hàn Lập từ dưới đất lên, nói ra.

"Đa tạ." Hàn Lập cảm kích nói.

Mọi người nghỉ ngơi ở nơi này một chút, sau đó bắt đầu lên đường, trên đường đi lại gặp vài toà kiến trúc, đều do Hàn Lập phá cấm chế, những người còn lại đi vào tầm bảo, trọng bảo tự nhiên bọn họ không lấy được, bất quá cũng xem như có chút thu hoạch.

Thời gian nhoáng một cái đã qua mấy ngày.

Rốt cuộc đoàn người Hàn Lập xuyên qua dãy núi lớn, đi tới trước một hẻm núi màu xám.

Trong cốc sương mù cuồn cuộn, xa xa có thể nhìn thấy một toà cự tháp màu xám to lớn vô cùng, đứng lặng ở đó như kình thiên chống trời.

"Tháp này nhìn rất bất phàm, mau đi xem một chút!" Vu Khoát Hải trông thấy toà tháp từ xa, trên mặt lộ vẻ đại hỉ, lập tức nói đám người tăng tốc đi tới, rất nhanh đã đến trước tháp.

Cự tháp màu xám tạo hình phong cách cổ xưa, thân tháp lớn hơn mười dặm, cũng kém không nhiều so với sơn phong phụ cận, độ cao cự tháp lại hơn xa sơn phong phụ cận, đâm thẳng vào trong tầng mây.

Trên thân tháp minh khắc từng đồ án lôi điện màu xám, thỉnh thoảng có từng đạo thiểm điện màu xám đen từ đó bắn ra, phảng phất như cuồng xà bay mua quanh thân tháp, làm hư không chung quanh không ngừng run rẩy, giống như lúc nào cũng có thể bị xé nứt ra.

Mà tại đỉnh tháp, có một ngọn lửa màu vàng to lớn đang cháy, lửa cháy hừng hực phảng phất như mặt trời làm loá mắt.

Chỉ là đoàn hỏa diễm kia mặc dù sáng tỏ không gì sánh được, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác hư ảo, tựa hồ tồn tại ở không gian khác, căn bản là không có cách nào với tới.

Một đoàn người đi tới phụ cận cự tháp màu xám, vẻ hưng phấn trên mặt đám người Vu Khoát Hải lập tức biến mất.

Giờ phút này trên mặt đất trước cự tháp đứng chằng chịt rất nhiều người.

"Hừ, tại sao đều tới rồi!" Vu Khoát Hải nhíu mày hừ một tiếng.

Hàn Lập không để ý đám người trên mặt đất, ánh mắt nhìn về phía ngọn lửa màu vàng trên đỉnh tháp.

Trong ngọn lửa màu vàng kia, hắn có thể cảm giác được từng tia từng tia Thời Gian Pháp Tắc ba động, theo hỏa diễm quay cuồng không thôi.

Bất quá nguồn Thời Gian Pháp Tắc chi lực này tựa hồ bị vật gì đó cầm cố lại, chỉ lộ ra một chút dư ba.

Mặc dù chỉ là một chút dư ba, Hàn Lập cũng có thể cảm giác được Thời gian pháp tắc chi lực trong đó thâm thúy không gì sánh được, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

"Đi, xuống dưới! Thạch đạo hữu, nếu ngươi sợ gây phiền phức, nhớ kỹ lát nữa thận trọng từ lời nói đến việc làm nha." Vu Khoát Hải nói ra, lại dặn dò Hàn Lập bên cạnh một tiếng.

Thạch Mục này ngây ngốc, bây giờ cũng xem như là người bên mình, nếu xảy ra sơ sót gì thì rất phiền toái.

"Đúng, đúng." Hàn Lập vội vàng gật đầu.

Trước cự tháp màu xám, đại đội liên minh cơ bản đã tập hợp đầy đủ.

Mà Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến, còn có thủ lĩnh các thế lực khác cũng đã tới trước, giờ phút này tụ tập trước một cửa đá khổng lồ đang đóng chặt của toà tháp cao, trên cửa đá viết ba chữ to "Tuế Nguyệt Tháp".

Cửa đá hiện ra màu xám đen, phía trên cũng minh khắc chằng chịt phù văn lôi điện, lại có từng đạo thiểm điện xen lẫn vào, hình thành một màn sáng lôi điện màu xám, phát ra thanh âm tê tê đáng sợ.

Bọn người Lôi Ngọc Sách, Bạcch Ngọc Sách, Tô An Thiến tựa hồ đang thương nghị cái gì đó.

Lại nói, Hàn Lập trên đường đi giả ngu giả dại, ngược lại nghe được không ít tin tức, cơ bản đã hiểu rõ về tư liệu đám người Lôi Ngọc Sách.

Hắn nhìn mấy người, rất nhanh liền dời ánh mắt đi.

Người của ba tông Linh Tiêu môn, Thanh Tác cốc, Liệt Quang thành đáp xuống, cũng không làm đám người phía dưới chú ý nhiều, đại đa số nhìn sang, liền xem như không rồi dời ánh mắt đi, tiếp tục nhìn toà tháp cao, hưng phấn nghị luận ầm ĩ.

Giờ khắc này, trong một góc không đáng chú ý của đám người, Lam thị huynh muội đang đứng sóng vai.

"Không ngờ chỗ sâu trong bí cảnh này lại có một tòa cự tháp như thế, bảo vật còn sót lại của Thái Tuế Tiên Tôn kia tám thành là ở chỗ này." Lam Nguyên Tử nhìn cự tháp màu xám, trong mắt hiện lên một tia quang mang cực nóng.

Hai huynh muội bọn họ đến Kim Nguyên Tiên Vực, mục đích mặc dù là bắt Hàn Lập, nhưng gặp được đại cơ duyên trước mắt như thế, tự nhiên cũng không muốn từ bỏ.

"Uy lực lôi điện chi lực trên tháp này rất đáng sợ, ngươi có nhận ra đây là lôi điện chi lực gì không?" Lam Nhan cũng tò mò đánh giá cự tháp màu xám, hỏi.

"Hẳn là một loại Âm Lôi nào đó, ta cũng không biết nhiều về lôi điện chi lực..." Lam Nguyên Tử nói được nửa câu, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Lòng bàn tay của gã loé lên lam quang, nhiều ra một mặt kính tròn màu lam, phía trên nổi lên từng tầng từng tầng lam quang như gợn nước, chớp động không thôi.

"Ca ca..." Lam Nhan một bên sáng mắt lên.

"Là Hàn Lập!" Trên mặt Lam Nguyên Tử cũng lộ ra nét vui mừng, lập tức bấm niệm pháp quyết điểm vào kính tròn.

Cùng lúc đó, Hàn Lập vừa hạ xuống đất, Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể bỗng nhiên ba động một chút, tựa hồ bị thứ gì đó cộng hưởng.

"Có người đang dùng Tiên khí cảm ứng ta!" Trong lòng của hắn chấn động, lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn lập tức vận chuyển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, đóng lại tiên khiếu toàn thân, đồng thời vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc quấn quanh nhau, hình thành một thứ cùng loại với phong ấn, biến mất chỗ sâu nhất trong cơ thể.

Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập cũng theo đó thu liễm vào, một tơ một hào cũng không toả ra.

Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết là công pháp thời gian đứng đầu, không chỉ uy lực mạnh mẽ, trên phương diện ẩn giấu khí tức cũng cực kỳ cao minh.

Tu vi Hàn Lập bây giờ đã đạt đến Thái Ất hậu kỳ đỉnh phong, đủ loại diệu dụng Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết dần dần phát huy ra.

Ở một bên khác, hai tay Lam Nguyên Tử bấm niệm pháp quyết, vội vàng thôi động kính tròn màu lam.

Nhưng ba động trên kính tròn màu lam đột nhiên biến mất, khôi phục nguyên dạng.

Lam Nguyên Tử ngạc nhiên, nhưng cuối cùng vẫn tiếp nhận sự thật, ngừng lại.

"Thế nào? Hẳn là cảm ứng sai rồi?" Đôi mi thanh tú Lam Nhan cau lại, hỏi.

"Cảm Thiên Kính đột nhiên mất đi cảm ứng với Hàn Lập kia, xem ra hắn đã

nhận ra có người cảm ứng hắn, nên ẩn nấp khí tức đi. Người này ngược lại là cơ cảnh vô cùng." Sắc mặt Lam Nguyên Tử khó coi, chậm rãi nói ra.

"Làm sao lại như vậy? Cảm Thiên Kính là trọng bảo sư tôn ban cho, dù là tồn tại Đại La cũng chưa chắc có thể tránh thoát Cảm Thiên Kính cảm ứng." Lam Nhan kinh ngạc nói.

"Xem ra Hàn Lập này thật đúng là không đơn giản, bất quá lần này cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, ít nhất có thể xác định được, Hàn Lập đang ở phụ cận chỗ này!" Con ngươi Lam Nguyên Tử co rụt lại, nhìn đám người rộn ràng chung quanh.

"Không sai! Mà đám người vừa mới đến kia rất khả nghi, bọn hắn vừa tới nơi này, Cảm Thiên Kính lập tức có phản ứng, Hàn Lập rất có thể ẩn nấp ở trong đó." Lam Nhan nhìn về phía các đệ tử tam tông Linh Tiêu môn một cái, nói ra.

"Rất có thể, bất quá những người kia cũng không thể hoàn toàn mặc kệ." Lam Nguyên Tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói ra.

Lam Nhan gật đầu, đang muốn tiếp tục dò xét.

"Đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta trước mắt không cách nào xác định thân phận Hàn Lập, đối phương hẳn là cũng không phát hiện ra hai người chúng ta. Hiện tại chúng ta và hắn so một lần sức kiên trì cùng sức quan sát, xem ai tìm được đối phương trước, ta cũng không tin hắn có thể một mực bảo trì trạng thái ẩn nấp khí tức hoàn toàn." Lam Nguyên Tử lập tức ngăn cử động của Lam Nhan lại, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng noãn.

"Có ca ca ngươi xuất mã, Hàn Lập kia sớm muộn cũng bị bắt dễ như trở bàn tay, bây giờ hắn còn thức thời đưa tới cửa, cũng là bớt việc!" Lam Nhan nhìn thấy biểu tình này của Lam Nguyên Tử, trên mặt lập tức lộ ra vẻ sùng bái.

...

"Là ai cảm ứng ta... Kỳ Ma Tử? Cảm giác tựa hồ không giống, Kỳ Ma Tử nếu có loại thủ đoạn cảm ứng này, trước đó đã sử dụng rồi. Hay là những người khác, tỉ như Lam thị huynh muội Cửu Nguyên quan đến đây?" Trong đám người, Hàn Lập thu liễm khí tức, ý niệm trong lòng nhanh chóng chuyển động, bất động thanh sắc nhìn lại đám người chung quanh.

"Là hắn!" Tầm mắt của hắn đột nhiên dừng lại trên thân một thanh niên nam tử, nhưng rất nhanh liền dời đi, không có nhìn nhiều, tránh để đối phương phát hiện.

Người kia chính là Hùng Sơn, giờ phút này gã đang đứng bên rìa cùng một đám tán tu.

Hàn Lập ngày đó tại Kim Nguyên Tiên Cung mặc dù vội vàng gặp mặt gã một lần, nhưng ấn tượng có phần khắc sâu, tuyệt sẽ không nhận sai.

"Hình dạng người này mặc dù lạ lẫm, lại cho ta một cảm giác rất quen thuộc, rốt cuộc là ai? Mà nếu hắn ở chỗ này, Kỳ Ma Tử kia khẳng định cũng tại đây, chẳng lẽ người vừa rồi thật sự là Kỳ Ma Tử..." Hàn Lập biết được Kỳ Ma Tử ở đây, lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, trong lòng không ngừng tính toán.

Bây giờ mặc dù thực lực hắn tăng nhiều, đạt đến Thái Ất cảnh đỉnh phong, đối mặt vị Đại La Thời gian Kỳ Ma Tử này, hắn cũng không nắm chắc có thể toàn thân trở ra.

Ngoài ra, Cửu Nguyên quan Lam thị huynh muội chắc cũng đã tới, lại thêm phiền phức.

Ngay lúc Hàn Lập suy nghĩ các loại tình huống, ba người Vu Khoát Hải đã an bài đội ngũ mình thỏa đáng, đi tới chỗ cửa đá cự tháp.

"Minh chủ!"

"A, Vu đạo hữu, Dương trưởng lão, Phó cốc chủ, ba vị thu hoạch như thế nào?" Lôi Ngọc Sách nhìn ba người một chút, hỏi.

"Đừng nói nữa, cùng nhau đi tới, cơ hồ tất cả mọi thứ đều bị người vơ vét không còn gì! Đáng hận!" Vu Khoát Hải tức giận nói.

"Vu đạo hữu không cần để ý, cũng may cấm chế toà Tuế Nguyệt Tháp này vẫn còn còn tại, chưa bị phá giải, bảo vật bên trong hẳn là vẫn còn chưa bị lấy đi. Chỉ là Thiên Tê Âm Lôi Trận trên cửa không dễ phá giải, chúng ta đang thương nghị đối sách. Ba vị đạo hữu đều là người kiến thức rộng rãi, nếu đã tới, vừa vặn cùng tham tường một chút đi." Lôi Ngọc Sách từ chối cho ý kiến gật đầu, chuyển chủ đề nói.

Ba người Vu Khoát Hải nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau.

"Muốn nói đến phá giải cấm chế trận pháp, có Lôi đạo hữu ngươi ở đây, nào đến phần chúng ta nói chuyện. Lôi đạo hữu nếu nhận ra tên cấm chế trên cửa tháp này, chắc hẳn đã có cách phá giải a." Phó cốc chủ vội nói lấy lòng.

"Đã có cách thì chưa dám nói, nhưng trong lòng Lôi mỗ xác thực nghĩ ra một phương pháp phá giải, bất quá cần chư vị hết sức giúp đỡ mới được." Lôi Ngọc Sách cười ha ha một tiếng, nói.

"Không có vấn đề, Lôi đạo hữu cứ việc phân phó là được." Bọn người Vu Khoát Hải lập tức vỗ ngực nói ra.

"Nếu như thế, vậy làm phiền các vị, chúng ta cần như vậy như vậy..." Trong mắt Lôi Ngọc Sách lóe lên vẻ hài lòng, nói ra.

Đám người trao đổi gần nửa canh giờ, lúc này mới tản đi, sau đó mỗi người tự điều động nhân thủ của mình, tập hợp gần trăm người, khắc hoạ trận văn trên mặt đất trước cự tháp, thiết trí trận pháp khí cụ các loại.

------oOo------

Chương 1042: Phá trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Một khu đất trống cạnh tòa tháp, Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng đứng sóng vai nhau, lẳng lặng quan sát tình hình.

"Lôi đạo hữu, phương pháp này của ngươi rốt cuộc nắm chắc được mấy thành?" Văn Trọng khẽ nhúc nhích bờ môi truyền âm.

"Coi như không đủ chín thành, nhưng sáu, bảy thành thì vẫn có. Thêm nữa, vì đạt được bảo vật, dù chỉ có một thành cơ hội, ta cũng muốn thử một lần, lẽ nào Văn đạo hữu không nghĩ như vậy?" Tinh quang lóe lên trong mắt Lôi Ngọc Sách.

"Tục truyền, Thái Tuế Tiên Tôn tiêu phí tâm huyết cả đời luyện chế nhất kiện tiên khí Tuế Nguyệt Thần Đăng này, chẳng biết đến cùng là bảo vật cỡ nào." Thần sắc Văn Trọng không giấu được vẻ chờ mong.

"Còn nữa, Lôi Phó Chưởng môn, việc ái mộ Tô An Thiến là chuyện riêng của ngươi, nhưng Tuế Nguyệt Thần Đăng có quan hệ mật thiết với đại kế phát triển Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta sau này, ngươi không nên vì tư tình mà chậm trễ chính sự." Văn Trọng liếc nhìn Lôi Ngọc Sách, thâm ý nói.

"Ngươi yên tâm, ta thân là Phó chưởng môn, đương nhiên minh bạch nên làm như thế nào." Lôi Ngọc Sách nhíu mày, trịnh trọng nói.

"Vậy là tốt rồi." Sắc mặt Văn Trọng hòa hoãn hơn một chút.

Gần trăm người luôn chân luôn tay bận rộn, gấp rút khắc lục trận văn lên mặt đất, nửa ngày qua đi, khoảnh đất phía trước cự tháp màu xám đã xuất hiện hai tòa đại trận một đen một trắng.

Lưỡng tòa pháp trận cân đối hài hòa, bày biện ra hình thái Âm Dương Song Ngư.

"Đây là..." Đứng giữa đám người hỗn tạp, Hàn Lập chăm chú nhìn pháp trận vừa hoàn thành, ánh mắt chớp chớp, lập tức thông qua liên hệ tâm thần kêu gọi Đề Hồn cùng Tinh Viêm Đồng Tử.

Sau đó vài nhịp thở, thân thể hắn tản mát ra một cỗ khí tức hỗn hợp, cực nóng cùng cực lạnh đan xen.

"Chư vị, Minh chủ vì phá giải cấm chế cự tháp mà thiết kế ra trận pháp song sinh này, mỗi bên cần năm mươi đạo hữu nhập trận cùng nhau thúc giục, tiếp theo ta sẽ tiến hành tuyển chọn, vị nào được ta điểm trúng xin mời ra khỏi hàng." Văn Trọng bay đến không trung, lớn tiếng phân phó.

Lúc này, ước chừng có hơn ngàn tu sĩ đang tụ tập phía trước cự tháp, sau khi nghe xong cả đám xôn xao một hồi, nhưng không người nào dám nhiều lời, chỉ âm thầm cầu nguyện cho bản thân khỏi xui xẻo bị điểm trúng.

Quần tu ai nấy đều có thể nhìn ra cấm chế quanh tháp mười phần đáng sợ, muốn phá giải đương nhiên sẽ phải đối mặt với nguy hiểm không nhỏ.

Văn Trọng quan sát thần sắc đám người bên dưới, lẽ nào không minh bạch suy nghĩ trong lòng bọn họ, gã chỉ âm thầm cười lạnh, rồi lập tức bắt đầu tuyển lựa.

"Ngươi! Ngươi! Ngươi!... "

Gã chỉ đến ai, bàn tay lại bắn ra một đạo bạch quang tiến nhập thân thể người đó, tồn tại một thời gian dài không hề tiêu tan.

Chỉ một lát sau đã tuyển lựa đủ một trăm người từ liên minh quần tu, tuy những kẻ này chẳng cam tâm tình nguyện chút nào, nhưng vẫn bước ra khỏi hàng ngũ.

Một trăm người này tu vi cao thấp không đều nhau, Thái Ất, Kim Tiên,

thậm chí cả Chân Tiên cảnh cũng có.

Nhưng bọn họ đều có chung một điểm đặc biệt, chính là tu luyện công pháp hoặc là chí dương, hoặc là chí âm, mỗi loại chiếm một nửa.

"Quả nhiên là Trận pháp Âm Dương Song Sinh..." Hàn Lập chớp chớp cặp mắt, lẩm bẩm một mình.

Nếu là ngày thường, vì đoạt bảo, dẫu có bốc lên chút phong hiểm đi thúc giục pháp trận cũng không tính là gì.

Nhưng giờ phút hắn này đang bị người ta âm thầm nhìn chằm chằm, tuyệt đối không thể nhập trận, vì vậy Hàn Lập thi triển bí thuật dịch chuyển một bộ phận nguyên khí của Đề Hồn cùng Tinh Viêm Đồng Tử tiến nhập thể nội bản thân, ngụy tạo ra một thân khí tức tạp nham.

Tuy lúc trước Hàn Lập có đồng hành mấy ngày cùng đám người Vu Khoát Hải, nhưng chưa hề bại lộ tình huống công pháp, cho nên giờ phút này khí tức hắn dẫu có chút biến hóa, nhưng chẳng mảy may khiến cho ba tên kia hoài nghi.

Trong một trăm người vừa bước ra, huynh muội Lam thị đều tu luyện công pháp mang thuộc tính âm hàn, hai kẻ này mặc dù đã thi triển bí thuật ẩn giấu tu vi chân chính, nhưng lại vô phương cải biến khí tức bản nguyên, vì vậy cũng phải đứng vào hàng ngũ năm mươi người mang công pháp âm hàn.

Có lẽ là vì không muốn làm tình hình thêm phức tạp, huynh muội bọn chúng đành ngoan ngoãn nghe lệnh.

"Thật là xúi quẩy..." Lam Nhan ngồi trên một tiết điểm bên trong pháp trận màu đen, không nén được phải truyền âm phàn nàn.

"Chỉ thúc giục một cái trận pháp mà thôi, muội hãy nhẫn nại thêm chút ít, nhưng ngươi ngàn vạn lần phải chú ý, không thể bại lộ tu vi chân chính." Lam Nguyên Tử nhắc nhở.

"Ta biết rồi, ca ca cứ yên tâm, trận pháp cấp bậc này thì có gì đáng kể." Lam Nhan gật đầu cam đoan.

"Xin hỏi Văn tiền bối, thúc giục song sinh pháp trận phá giải cấm chế… liệu có gì nguy hiểm không?" Đúng lúc này, một gã nam tử trung niên vận hắc bào ngồi bên cạnh Lam Nhan chợt lên tiếng hỏi han, giọng điệu có chút thấp thỏm lo âu.

"Thăm dò bảo khố bí cảnh lẽ nào không có hiểm nguy, nếu ngươi tham sống sợ chết như thế, vậy còn đến đây làm cái gì." Văn Trọng liếc người này một chút, rồi nhàn nhạt nói ra.

Nam tử trung niên vận hắc bào bị nói cho đỏ bừng cả mặt, vội vàng cúi đầu, không dám nhiều lời.

"Các ngươi không nên lo lắng quá mức, lần này phá giải cấm chế ngoài tháp chính là lấy trận phá trận, mặc dù sẽ có một chút phong hiểm, nhưng sẽ không vượt quá dự liệu, nhất định sẽ không có uy hiếp gì lớn. Hơn nữa, tất cả những ai trực tiếp tham gia phá cấm chắc chắn về sau sẽ được liên minh ban thưởng, tuyệt đối không để chư vị làm việc không công." Văn Trọng nhìn xuống đám người bên dưới, lên tiếng trấn an cùng hứa hẹn.

Nghe xong lời này của gã, sắc mặt đám người trong trận đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

"Bắt đầu đi!" Lôi Ngọc Sách đang lơ lửng ngồi trên không phía trên hai tòa pháp trận, chợt cất tiếng ra lệnh.

Hai tòa đại trận trên mặt đất lập tức khởi động, hai quầng sáng phân biệt một đen một trắng trên hai tòa pháp trận lần lượt nở rộ hào quang.

Bên trong trận pháp, thân thể ai nấy đều chùng xuống, bị một cỗ lực lượng cấm chế cường đại bao phủ, không thể mảy may động đậy, đồng thời pháp trận dưới thân bọn họ sinh ra một luồng hấp lực, tiên linh lực trong cơ thể bọn họ nhanh chóng bị pháp trận thôn phệ.

Tu sĩ trong trận đều âm thầm rùng mình nhưng lập tức phát hiện, ngoại trừ

việc tiên linh lực bị cắn nuốt, cũng không có thêm dị trạng phát sinh, lúc này tâm thần mới bình tĩnh trở lại.

Lôi Ngọc Sách cẩn thận tra xét tình huống vận chuyển của hai tòa pháp trận dưới mặt đất, nhận thấy hết thảy đều trôi chảy bèn khẽ gật đầu, hai lòng bàn tay y lập tức hợp lại, sau đó chĩa thẳng lên trời rồi đột ngột tách ra, dẫn dắt một cái.

Hai tòa pháp trận hắc bạch đồng loạt sáng ngời, bên trong truyền ra tiếng gào rít chói tai, chừng một trăm đạo quang mang hắc bạch lớn chừng cánh tay đột nhiên bay vọt ra từ trung tâm trận pháp, nhao nhao công kích cánh cửa đá màu xám của tòa cự tháp.

Cấm chế lôi điện trên cửa đá tựa hồ cảm ứng được uy hiếp đột nhiên sáng rực lên, phóng ra một loạt tia chớp xám như tro vừa thô vừa to, mỗi tia đều tản mát ba động pháp tắc nhè nhẹ, vừa vặn ngăn lại đám quang mang hắc bạch.

Quang mang hắc bạch phảng phất như giấy mỏng, trong nháy mắt bị đánh cho tan tác.

"Âm Lôi thật lợi hại!" Hàn Lập đứng lẫn trong đám người ngoài trận trông thấy một màn này, đồng tử chợt co rụt lại, thì thào trong miệng.

Lực lượng pháp tắc của Âm Lôi này hoàn toàn tương phản với pháp tắc lôi điện ẩn chứa trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn.

Pháp tắc lôi điện chứa trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kế thừa đặc tính « chính đại dương cương » của Tịch Tà Thần Lôi, những tia chớp xám xịt kia lại hoàn toàn tương phản, tản mát Âm Sát chi khí vô cùng mãnh liệt.

Nếu có cơ hội, hắn ngược lại cũng muốn nghiên cứu Âm Lôi này một chút.

Lôi Ngọc Sách không có phản ứng gì trước biến hóa vừa rồi, tựa hồ đã dự liệu từ trước, miệng y lầm rầm niệm chú, pháp quyết hai tay liên tục biến hóa.

Hào quang của hai tòa đại trận hắc bạch trên mặt đất đột nhiên tăng vọt, dường như sáng hơn trước cả mười lần, phóng xuất lưỡng đạo quang trụ hắc bạch cực lớn, cao đến ngàn trượng, xông thẳng lên trời.

Từ bên trong trận pháp có một cỗ khí tức âm dương dần dần bành trướng theo hai quang trụ cự đại kia.

Lôi Ngọc Sách bấm niệm pháp quyết dẫn dắt một cái, hai cây đại kỳ một đen một trắng bay ra từ trong người y, lơ lửng phiêu phù trên đỉnh đầu.

Trên cây bạch kỳ có thêu đồ án mặt trời, còn trên hắc kỳ lại là mặt trăng, hai cây đại kỳ tản mát linh lực cường đại khiếp người, ngoài ra còn có ba động của lực lượng pháp tắc, chúng hiển nhiên đều là tiên khí có phẩm chất tương đối cao.

Hai tay Lôi Ngọc Sách giơ lên, hai cây đại kỳ một đen một trắng đồng thời xoay tròn trên không.

Quang trụ hắc bạch dường như chịu ảnh hưởng của hai cây đại kỳ, quang mang đen trắng quấn lấy nhau rồi bắt đầu xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đã hình thành một luồng lốc xoáy hai màu hắc bạch.

Xung quanh lốc xoáy có quang mang hai màu đen trắng vô cùng rực rỡ đẹp mắt, truyền ra trận trận ba động pháp tắc cường đại.

"Đi!" Lôi Ngọc Sách bấm niệm pháp quyết sau đó hô lớn, hay tay y đẩy ra phía trước.

Lốc xoáy hai màu đen trắng lập tức lao lên, quét qua dưới chân cự tháp màu xám, cấp tốc xoay tròn.

Ầm ầm!

Xung quanh cự tháp màu xám một lần nữa đại thịnh Âm Lôi, khí thế cuồng mãnh hơn xa lần trước, một mảnh lôi điện xám xịt điên cuồng dâng lên, bổ nhào vào lốc xoáy hai màu, phát ra tiếng ma sát chói tai như đang mài sắt.

Đặc biệt, từ trên cửa đá lại bắn ra những luồng sét khổng lồ như giao long đen sì, khiến người ta hồn xiêu phách lạc, chúng lan đến đâu, hư không bị đánh vỡ đến đó.

Nhưng lốc xoáy hắc bạch không yếu ớt như quang mang lúc trước, chẳng những không bị đánh nát, ngược lại cấp tốc xoay tròn, cuốn lấy đám lôi điện màu xám kia.

Những tia chớp màu xám giống như cá mắc vào lưới, dẫu mặc sức giãy dụa nhưng không thể thoát thân.

Quần tu bên ngoài mắt thấy cảnh này, lập tức hoan hô một trận.

Trận pháp song sinh bỗng nhiên đại phát thần uy, khiến cho tiên linh lực thể nội từng người trong trận nhanh chóng rút đi như thủy triều. Xung quanh lại có từng luồng từng luồng lôi điện Âm Sát phá không mà đến, sắc mặt ai nấy đều mang vẻ thống khổ.

Lam Nhan nhíu chặt đôi mi thanh tú, cảm nhận từng luồng từng luồng Âm Lôi lực lượng cách không truyền đến tiến nhập thể nội ả, kinh mạch toàn thân phảng phất như bị vô số tiểu trùng cắn xé, quả thực thống khổ vô cùng.

Nhưng may mắn nhờ vào tu vi thâm hậu, ả vẫn có thể chèo chống, nhưng sớm đã tích đầy một bụng oán khí.

Giấu mình giữa đám người ngoài trận, Hàn Lập chăm chú theo dõi biến hóa của trăm tên tu sĩ bên trong, ánh mắt hắn mơ hồ có tinh quang lấp lóe, thần thức lẳng lặng tản ra.

Mặc dù hoài nghi những người đang khổ tâm chèo chống bên trong pháp trận chẳng phải việc gì tốt đẹp, nhưng đây cơ hội khó gặp, nếu kẻ truy tung hắn hiện giờ đang có mặt trong trận, vậy thì đây chính là thời cơ tra xét tốt nhất.

Ở giữa không trung, hai tay Lôi Ngọc Sách nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lốc xoáy hắc bạch cấp tốc vận chuyển, hơn nữa còn đang chậm rãi dâng cao.

Những tia chớp bị cuốn vào cũng bị gió lốc mang theo, đồng loạt bay lên trên, hơn nữa, những hoa văn lôi điện xung quanh thân tháp bị gió lốc càn quét một hồi hiện giờ đã ảm đạm đi rất nhiều, không còn khả năng phóng xuất lôi điện màu xám nữa, dường như lực lượng Âm Lôi đã tiêu hao gần như không còn.

Ngắn ngủi nửa khắc sau, lốc xoáy hai màu dâng lên chừng hơn mười trượng rồi mới ngừng lại.

Mặc dù chỉ có nửa khắc ngắn ngủi, nhưng đối với một trăm người bên trong pháp trận dưới mặt đất quả thật dài dằng dặc, kẻ có tu vi nông cạn một chút đã bị rút sạch tiên linh lực, thất khiếu chảy máu ngã lăn ra đất.

Giờ phút này, phần lớn người trong trận đều đang đau đau khổ khổ chèo chống, ốc không mang nổi mình ốc, tự nhiên sẽ không quản sinh tử của người bên cạnh. Bên ngoài trận, mỗi người một thần sắc khác nhau nhao nhao đứng cả dậy, không ít kẻ thầm nghĩ bản thân may mắn không bị chọn vào trong trận. Ngoài ra, ánh mắt ai nấy đều gắt gao dán chặt vào cự tháp màu xám.

Càng ngày càng nhiều Âm Lôi xám xịt xuất hiện bên trong cấm chế cự tháp, phẫn nộ bổ lên lốc xoáy hắc bạch, giống như bị hành vi phá cấm mạnh mẽ của quần tu triệt để chọc giận.

Lốc xoáy hai màu tuy vẫn cấp tốc xoay tròn, tiếp tục ngăn cản lôi điện màu xám, những tốc độ so với trước đây rõ ràng chậm chạp hơn rất nhiều.

Bên dưới luồng gió xoáy lộ ra cửa đá cự tháp, lôi điện xám xịt đã không còn, chỉ còn lại có một tầng quang mạc óng ánh nhàn nhạt bao phủ trên cửa đá.

Tầng quang mạc óng ánh này cùng với tầng cấm chế trong suốt nơi cửa vào bí cảnh rất giống nhau, thoạt nhìn còn dày đặc hơn vài phần.

------oOo------

Chương 1043: Phát hiện kẻ địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngoc_anh4797

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lôi Ngọc Sách thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, lập tức cắn răng một cái, thân hình bắn ra, xuất hiện trước cửa đá, hai tay đặt lên trên màn sáng.

Xuy xuy xuy!

Một trăm lẻ tám kim sắc phi châm bắn ra từ trên người gã, đuôi mỗi phi châm đều khắc một kim long rất sống động, vờn quanh thân châm, đầu, đuôi, vẩy, móng rất rõ ràng, giống như muốn đằng vân giá vũ, thực sự tinh xảo hết sức.

Ánh Kim chớp động liên tục, một trăm lẻ tám phi châm đều đâm vào trong màn sáng vàng, ghim sâu vào cả nửa thanh.

“Kim Mang Tuyệt Tiên Châm!” xa xa trong đám người, có người kinh ngạc lên tiếng.

Lôi Ngọc Sách lẩm bẩm nói, những kim sắc phi châm này phát ra kim quang chói mắt, hơn nữa rung rung cấp tốc.

Màn sáng óng ánh rung động theo, cũng phát ra tinh quang chói mắt, âm thanh nhọn sắc gầm rú chói tai, giống như ngàn vạn đao kiếm cùng tấn công.

“Phá!”

Trong mắt Lôi Ngọc Sách hiện lên tia tiếc nuối, sau một khắc đột nhiên trở nên kiên định, tay kết pháp quyết mãnh liệt thúc giục, trong miệng chợt quát một tiếng.

Một trăm lẻ tám kim châm tiếp tục tán phát quang mang, khựng lại một chút rồi chui hết vào trong màn sáng, sau đó nổ tung ở bên trong.

Liên tiếp là tiếng nổ mạnh!

Bề mặt màn sáng lập tức xuất hiện vô số vết rạn, sau đó ầm ầm vỡ vụn, hóa thành những lưu quang phiêu tán, lộ ra một cửa đá màu xanh đen bên trong, không còn gì ngăn cản nữa.

Sắc mặt Lôi Ngọc Sách buông lỏng, đội tu sĩ quan sát phía xa hoan hô vang dội, tu sĩ bên trong pháp trận nhìn thấy cảnh này cũng thở dài một hơi.

Nhưng vào thời khắc này, những đường vân tia chớp trên cự tháp bỗng nhiên sáng rõ, sau đó vô số tia chớp nâu đen thô to từ trong điên cuồng bắn ra, bất luận là số lượng hay uy lực đều hơn xa lúc trước, trải thành hình quạt quét về bốn phương tám hướng

Lốc xoáy đen trắng vốn đã nỏ mạnh hết đà, bị những tia chớp màu xám này đánh vào, lập tức bị xé rách dễ dàng.

Hắc bạch song kỳ tứ tán trong gió lốc rơi xuống, vỡ vụn thành nhiều mảnh, không còn chút linh tính nào.

Vô số lôi điện màu xám phá vỡ lốc xoáy đen trắng, tiếp tục rơi xuống như mưa, bao phủ phía dưới, phô thiên cái địa.

Lôi Ngọc Sách đại biến, thân hình nhoáng một cái, lập tức bắn ngược ra xa mấy chục dặm tránh đi.

Đội tu phía trước tháp cũng lập tức lui về sau, Hàn Lập cũng ở trong đó, nhẹ nhàng lui lại.

Kỳ thật hắn phát hiện dị thường của cấm chế cự tháp sớm hơn mọi người,

nhưng không lập tức lui về sau, mà đợi một chút, để tránh có người chú ý.

Đội tu phía trước tuy rằng cách một khoảng với cự tháp, phản ứng cũng có phần nhanh, nhưng một số ít đứng quá gần, phản ứng không kịp, thân thể trực tiếp nổ tung, Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát.

Về phần trăm người trong pháp trận kia, họ bị trói buộc trong đại trận, không thể đào tẩu, bị vô số tia chớp bao phủ rồi.

Hồ quang điện lóng lánh tán loạn chói mắt, hình thành một Lôi Hải màu xám đen, Lôi Điện pháp tắc cuồn cuộn trong đó khiến người ta phải sợ hãi, tất cả đồ vật dính phải Lôi Điện nâu đen kia, bất kể là cây cối, gạch đá đều lập tức biến thành tro bụi.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền ra từ trong lôi hải, chợt lóe lên rồi vụt tắt.

Hàn Lập thấy cảnh này, nội tâm thở dài, càng cảnh giác hơn với Tuế Nguyệt Tháp.

Đây chỉ là bên ngoài mà đã có cấm chế nguy hiểm như vậy, tình huống bên trong tự nhiên không cần phải nói.

Bất quá vào thời khắc này, ánh mắt hắn đột nhiên ngưng tụ, thấy trong Lôi Hải mơ hồ lóe lên một đoàn lam quang rồi biến mất.

Lập tức bên trong Lôi Hải truyền đến một âm thanh bạo liệt động trời, một khối ánh sáng trắng chói mắt từ bên trong bộc phát ra, xòe thành hình bán nguyệt, quang mang lòe loẹt chói mắt, xé Lôi Hải xám đen ra một vết rách.

Âm thanh “Vèo”, “Vèo” không ngừng vang lên, hơn mười đạo độn quang từ bên trong Lôi Hải bay ra, như lưu tinh bay đến khu vực an toàn, hiện ra mười thân ảnh.

Đây là những người có tu vi nổi bật đã vào trận trước đó, ba gã tu sĩ Thái Ất Cảnh, còn lại đều là Kim Tiên đỉnh phong hoặc hậu kì.

Mười mấy người không một ai hoàn hảo, quần áo tả tơi, trên thân vết thương chồng chất, cháy đen một mảnh, càng có những người thiếu tay thiếu chân, nhìn thê thảm chật vật vô cùng.

Lôi Hải màu đen chớp động vài cái, rất nhanh tan rã, hiện ra mặt đất cháy đen, hơn nữa đã bị cạo đi một tầng, người bên trong đều biến mất, chỉ còn lại moitj ít mảnh vỡ Tiên Khí pháp bảo.

Nhìn thấy cảnh này, dù đã chuẩn bị tâm lý, song ai nấy cũng đều khó coi.

“Lôi Ngọc Sách, Bạch Ngọcc Sách dịch, Văn Trọng, hai người các ngươi không phải nói phá giải cấm chế không có nguy hiểm quá lớn hay sao? Đây là chuyện gì?” Một trung niên mặc đạo bào trắng bên trong mười mấy người phóng tới, sắc mặt xanh lét nhìn về phía Lôi Ngọc Sách chất vấn.

Phía trước người trung niên nam tử lơ lửng một kiện Nguyệt Luân Tiên Khí màu trắng, thế nhưng quang mang ảm đạm, linh tính mất đi rất nhiều.

Người này là quán chủ Lăng Nguyệt Quán Thiên Nguyệt đạo nhân, tu vi đạt đến Thái Ất cảnh trung kỳ, là một trong mười mấy người có tu vi cao nhất, lúc trước cũng được chọn vào một trăm người bày trận.

Không chỉ một mình y, hơn phân nửa những người sở trường Chí Âm công pháp của Lăng Nguyệt Quán đều đã tiến vào Song Sinh pháp trận, hiện tại toàn quân bị diệt, y làm sao lại không giận dữ.

Những người khác may mắn chạy trốn được cũng đầy tức giận nhìn vào hai người Lôi Ngọc Sách.

Mà đám đại đội trưởng của liên minh cũng nhìn về phía bọn Lôi Ngọc Sách, sắc mặt gần nửa bọn người đều giận dữ.

Thiên Thủy Tông cũng có một người tiến vào Song Sinh pháp trận, nhưng không vẫn lạc trong đó, trốn thoát được, bởi vậy, hai người Tô An Thiến, Cận Lưu cũng không chất vấn gì, chỉ lẳng lặng đứng ở một bên.

“Chư vị bớt giận, việc này cũng vượt quá dự đoán của Lôi Mỗ, tại hạ vốn

cho rằng phá giải cấm chế trên cửa đá thì Thiên Tê Âm Lôi Trận trên tháp cũng sẽ tự động phá giải, nhưng chưa từng nghĩ tới biến cố bậc này." Sắc mặt Lôi Ngọc Sách ảm đạm, giải thích.

Thiên Nguyệt đạo nhân nghe xong, hừ lạnh một tiếng, sự giận dữ trên mặt không giảm chút nào.

“Chư vị, để xảy ra thảm kịch như vậy, ta cùng Minh chủ cũng đau lòng muôn phần. Bất quá lúc trước tại hạ đã nói rồi, chúng ta tiến vào Tiên Phủ, tìm tòi bí cảnh, vốn là mạo hiểm thật lớn, ai cũng không biết lúc nào sẽ chết đi, Sinh tử chỉ trông chờ số mệnh an bài. Hơn nữa Minh chủ vì phá giải cấm chế ngoài tháp, ngay cả hai kiện chí bảo bên mình cũng bị hủy đi, tổn thất cũng rất lớn.” Văn Trọng đứng bên cạnh Lôi Ngọc Sạch tiến lên một bước, chậm rãi nói ra.

“Đúng vậy, xảy ra chuyện này chính là kiếp nạn ngoài ý muốn, làm sao có thể quy tội cho cá nhân, Minh chủ cũng là vì để cho chúng ta có thể tiến vào Tuế Nguyệt Tháp tầm bảo mới cố sức phá giải cấm chế. Nếu không phải vậy, tử thương không chỉ như thế. Chư vị nên tỉnh táo một chút.” Cận Lưu ho nhẹ một tiếng, tỉnh táo nói ra.

“Đối với những người đã bất hạnh chết đi này, sau khi thăm dò hết Tiên Phủ, liên minh sẽ đền bù một ít tổn thất, chư vị yên tâm.” Văn Trọng lần nữa nói ra.

Thiên Thủy Tông cùng Thông Thiên Kiếm Phai đều nói như thế, sắc mặt Thiên Nguyệt đạo nhân vẫn bất định, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo tránh ra.

Những người khác bị uy thế hai phái chấn nhiếp, không dám nói thêm gì nữa.

Hàn Lập đứng trong đám người không để ý đến tranh chấp này, ánh mắt nhìn mười mấy người đằng sau, nơi có hai người một nam một nữ đang lặng lẽ đứng, đúng là Lam thị huynh muội.

Khi kịch biến xảy ra, người khác không chú ý, nhưng thần thức hắn vô cùng

cường đại, rõ ràng cảm giác được một cỗ linh áp cường đại bất thường bên trong Lôi Hải, tựa hồ là công pháp Thủy thuộc tính, không kém hắn chút nào.

Chính thức phá vỡ Lôi hải đúng là cỗ linh áp này, mà không phải Nguyệt Luân Tiên Khí của Thiên Nguyệt đạo nhân.

"Từ khí tức linh áp mà nhìn ra, đúng là hai người này, bọn họ che che giấu giấu tất nhiên thân phận không tầm thường. Nhìn trang phục của họ, lại tu luyện công pháp thủy thuộc tính, hơn nữa còn là hai người, chẳng lẽ bọn chúng chính là Lam Thị huynh muội của Kim Hãn Tiên Cung!" Hàn Lập thu hồi ánh mắt nhanh chóng, nội tâm yên lặng tính toán, bỗng một ý niệm xẹt qua trong đầu.

"Ca ca, thực xin lỗi, tình thế cấp bách vừa rồi, ta thoáng ra tay phá vỡ Lôi Hải, có thể bị người phát hiện hay không?" Lam Nhan xuất hiện một chút xấu hổ, thấp giọng truyền âm nói.

"Tình huống vừa rồi nguy cấp, dù ngươi không ra tay, ta cũng phải xuất thủ, hơn nữa vừa rồi Âm Lôi Chỉ Lực kích động bên trong Lôi Hải, đủ để che lấp khí tức của ngươi. Lấy thần thức của những người ở đây, sẽ không thể phát hiện ra được." Lam Nguyên Tử truyền âm trấn an nói.

Lam Nhan nghe vậy, nội tâm mới thoáng buông lỏng.

Thiên Thủy Tông cùng Thông Thiên Kiếm Phải tụ tập một chỗ, thấp giọng thương nghị.

"Bây giờ cấm chế Tuế Nguyệt Tháp đã bị phá vỡ, chúng ta đã chậm trễ bên ngoài, giờ nên nhanh chóng đi vào, đừng để người khác đoạt trước. Bất quá Tuế Nguyệt Tháp, cấm chế bên ngoài đã đáng sợ như thế, bên trong tất càng thêm nguy hiểm, vừa rồi Minh chủ và phó minh chủ đã thương nghị với nhau, những đạo hữu có tu vi thấp chớ đi vào, miễn cho lại có thương vong lớn, sinh ra tâm oán hận." Cận Lưu tiến lên hai bước, nói với mọi người.

Lời này vừa nói ra, mọi người tại đây giận dữ bất chấp bi thương.

“Cận tiền bối, ngươi nói tu vi thấp là muốn chỉ trình độ nào?” Một tán tu Kim Tiên lập tức hỏi.

“Dưới Kim Tiên cảnh thực lực quá yếu, xác suất sinh tồn bên trong quả thực không lớn, nên ở bên ngoài cảnh giới.” Cận Lưu khoát tay chặn lại, nói ra.

“Như vậy sao được! Hành động này không công bằng!”

“Khi phá giải cấm chế thì gọi không ít tu sĩ Chân Tiên cảnh vào trận, giờ sau khi vất vả mở ra đại môn Tuế Nguyệt Tháp lại không để chúng ta vào, thế là đạo lý gì?”

“Không sai, chúng ta sẽ không đồng ý”

Những Chân tiên của các tông môn thì yên lặng, nhưng những người xuất thân tán tu lại lập tức kêu lên.

“Yên lặng!” Lội Ngọc Sách nhướng mày, trầm giọng quát.

Âm thanh gã không lớn, nhưng khiến cho hư không rung động ông ông mãnh liệt, vang vọng trong cốc, lộ ra một uy thế khiếp người.

Những tu sĩ Chân Tiên Cảnh vốn định thừa dịp bộc phát chút bực tức, lúc này biến sắc, nguyên một đám câm như hến.

“Quyết định như thế, cũng là vì an toàn của mọi người. Như vậy đi, sau này Liên minh sẽ xuất ra ba thành thu hoạch trong tháp, phân cho chư vị phía ngoài, để đền bù tổn thất. Đồng thời, các ngươi cũng không cần giữ cửa, chỉ cần lưu lại ít người cảnh giới là được, những người khác có thể tiếp tục thăm dò ở địa phương khác. Dù sao bí cảnh này cũng rất lớn, thời gian có hạn, không cần tập trung quá nhiều người ở bên này.” Lôi Ngọc Sách tiếp tục nói.

Nghe vậy, những tán tu Chân Tiên kia mới yên lòng một chút.

Bọn họ âm thầm cân nhắc thực lực bản thân khi mạo hiểm tiến vòa Tuế

Nguyệt Tháp này, lập tức cảm thấy như vậy cũng có lợi, vì thế cùng nhẹ gật đầu.

Những thế lực tông môn kia, không ít người không muốn mang đệ tử Chân Tiên Cảnh vào tháp, nghe nói sau đó còn được đền bù tổn thất, lập tức cam tâm tình nguyện, phân phó đệ tử Chân Tiên Cảnh ở bên ngoài trông coi.

------oOo------

Chương 1044: Chọn đường không hối hận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Độc Hành*

"Việc này không nên chậm trễ nữa, chúng ta vào tháp thôi!"

Trong miệng Lôi Ngọc Sách khẽ quát một tiếng, nhoáng một cái cả thân người đã xuống phía dưới, sau đó tiến đến trước đại môn cự thạch dưới chân tháp.

Những người khác ở xung quanh cũng nhao nhao đi theo sau.

Thiếu đi tu sĩ Chân Tiên cảnh, đoàn người giờ này chỉ còn chưa tới năm trăm mạng. Hàn Lập tự nhiên bất động thanh sắc trà trộn vào trong đám người, đi theo sau cách một vị trí tương đối.

Đồng thời ánh mắt hắn như có như không quét về phía một đám người ở hướng khác, ở nơi đó có hai gã tu sĩ dung mạo không có gì đặc sắc, nam thì mặt vuông mày rậm, nữ thì mặt tròn môi đỏ.

Đó là hai người mà trước đây hắn đã nghi ngờ là "Lam Thị huynh muội".

Mặc dù hắn không có cách nào xác nhận thân phận thật sự của đối phương, nhưng xem ra, cho dù hai kẻ kia không phải là "Lam Thị huynh muội", cũng là đối tượng mà hắn cần chú ý.

Lần này, bí cảnh Thái Tuế phủ mở ra, Kim Nguyên Tiên Cung cho dù không có người chủ sự, nhưng hắn cũng không cho rằng Thiên Đình có thể để yên không quan tâm đến. Nếu như đến nay còn chưa thấy người Thiên Đình, ngược lại cần phải cảnh giác nhiều hơn.

Lôi Ngọc Sách đứng phía dưới chân tháp, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, sau khi xác nhận không có gì sai lầm, mới nhấc một bàn tay đặt lên trên cửa đá.

Kết quả gã chưa vận lực, cửa đá đã phát ra âm thanh..ù..ù trầm muộn, tự động mở sang hai bên, để lộ ra một thông đạo u ám, bên trong có chút ánh sáng lờ mờ, lại có ánh lửa chập chờn.

Lôi Ngọc Sách tuy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục như cũ. Nhưng gã cũng không tiến vào, mà đứng trước cửa bắt đầu đánh giá.

Mọi người thấy thế, cũng nhao nhao nín thở nhìn vào trong, đồng thời đều thả ra thần thức thăm dò, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Trong tháp hiển nhiên tồn tại một loại cấm chế chi lực vô hình, có thể ngăn cản tất cả thần thức mọi người.

"Nơi này quả thực có chút cổ quái, tất cả mọi người phải chú ý nhiều hơn, hiện tại không muốn đi vào vẫn còn kịp." Văn Trọng cười hì hì, nói một tiếng.

Tuy y nói như vậy, nhưng mọi người nếu như đã đến nơi này, lại còn trải qua nhiều khó khăn trắc trở, làm gì có ai nguyện ý từ bỏ. Tự nhiên không có ai quay lại hay rời đi, ánh mắt mọi người đồng loạt đặt lên người Lôi Ngọc Sách.

"Đi"

Lôi Ngọc Sách nói một tiếng, cất bước tiến vào trong tháp.

Những người còn lại cũng theo sát phía sau, dẫn đầu là Thông Thiên Kiếm Phái cùng Thiên Thủy Tông.

Mọi người đi vào bên trong tháp, chỉ thấy bốn vách tường đều treo đầy chậu lửa, bên trong đốt một loại dầu mỡ nào đó, không thấy có khói, nhưng lại có mùi tanh nhàn nhạt ngập tràn bốn phía.

Bên trong tháp, trái phải cũng không bày biện đồ vật gì, chỉ thấy trước mặt có một pho tượng hai đầu cao hơn mười trượng đứng lặng im.

Pho tượng kia có phần cổ quái, đầu bên trái là một khuôn mặt tươi cười, đầu bên phải lại là một bộ mặt ác quỷ dữ tợn. Nó khoác trên người một bộ kim giáp, sau lưng mọc ra một đôi cánh màu vàng, một tay cầm một thanh Kim Như Ý, tay kia thì cầm Khai Sơn Phủ, phân biệt chỉ về hai bên trái phải.

Mà phía dưới Kim Như Ý và Khai Sơn Phủ, đều xuất hiện một thông đạo tĩnh mịch, thông tới chỗ sâu nhất trong tháp. Tất cả ánh sáng chiếu đến cũng không thấy rõ quang cảnh bên trong.

"Trên Kim Như Ý và Khai Sơn Phủ có chữ viết." Đúng lúc này có người bỗng kêu lên.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, thấy trên Kim Như Ý cùng Khai Sơn Phủ đều có một hàng chữ nhỏ thẳng tắp, hắn lẩm bẩm trong miệng: "Trạch lộ vô hối, thù đồ đồng quy". (Chọn con đường nào cũng không có gì phải hối hận, tất cả đều dẫn đến một nơi)

Ở một bên khác, Lôi Ngọc Sách cũng đồng dạng mở miệng lẩm bẩm, quay đầu hỏi: "Đây là ý gì, cái gì gọi là chọn đường không hối hận?"

"Xem ra lựa chọn con đường khác nhau, sẽ gặp phải những thứ không giống nhau, chỉ sợ một bên hung hiểm, một bên kia... càng nguy hiểm hơn." Cận Lưu nghe vậy, dừng lại suy nghĩ một chút, rồi trầm ngâm nói.

"Vừa đúng lúc, chia đôi đường mà đi, Thiên Thủy Tông chúng ta cùng Thông Thiên Kiếm Phái các người đều tự mình dẫn đầu một đội nhân mã, mỗi bên đi một đường." Tô An Thiến nhìn chăm chú vào pho tượng, ánh mắt xoay chuyển trả lời

"Tô tiên tử, chỗ này dù sao cũng là hạch tâm Tiên Phủ, bên trong nhất định nguy cơ trùng trùng, ta nghĩ chúng ta không nên tách ra thì tốt hơn." Ánh mắt Lôi Ngọc Sách lóe lên một cái rồi nói.

Cận Lưu nghe vậy, cũng có chút chần chờ, truyền âm khuyên nhủ:

"Ta biết rõ ngươi không muốn đi cùng đường với hắn, chỉ là lời hắn nói cũng không sai, nếu như trên pho tượng đã viết "khác đường cùng đích", như vậy đi đường nào, không phải đều giống nhau hay sao?"

"Cận sư huynh từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy? Những gì được nói trên pho tượng kia, liệu có phải là sự thật hay không? Vị Thái Tuế Thiên Tôn kia cũng sẽ không cố ý bố trí nghi trận, khiến cho kẻ xâm nhập lao vào tử lộ chứ?" Tô An Thiến cười lạnh một tiếng, trả lời.

"Lời sư muội thật có lý, sư huynh đã ngu muội rồi, chỉ là hai con đường này nên chọn lựa thế nào, sư muội đã nhìn ra manh mối gì chưa?" Cận Lưu nghe vậy cứng lại, cười khổ một tiếng rồi truyền âm đáp lại.

"Trong hai cái thông đạo này đều có cấm chế, thần thức không cách nào dò xét, chỉ còn cách đi vào mới biết được rốt cuộc là có cái gì tồn tại ở bên trong thôi" Tô An Thiến trả lời

"Tô tiên tử, lời tại hạ vừa nói, ngươi thấy thế nào?" Thấy Tô An Thiến nửa ngày không trả lời, Lôi Ngọc Sách lại hỏi.

"Không thế nào cả, Thông Thiên Kiếm Phái các ngươi cùng Thiên Thủy Tông chúng ta lần này là minh chủ liên minh, nếu tập trung đi cùng một chỗ, các đạo hữu còn lại sẽ an bài thế nào? Cũng không thể để bọn hắn tự đi thăm dò một đầu thông đạo được!" Tô An Thiến lãnh đạm nói ra

"Vậy..." Lôi Ngọc Sách nghe vậy, chần chờ nói.

"Hảo ý của Lôi đạo hữu, ta thay sư muội ghi nhớ trong lòng, chỉ là vừa rồi sư muội đã lý giải, nếu chúng đã được các đồng đạo tôn làm minh chủ, tự nhiên nên đảm đương trách nhiệm dẫn dắt mọi người". Cận Lưu vừa cười vừa nói.

"Nếu đã như vậy, xin mời Tô tiên tử lựa chọn trước một đường." Lôi Ngọc Sách sau khi nghe xong, liền nói ra.

"Mặt thiện bên trái, mặt ác bên phải...Ta đây liền lựa chọn bên phải." Tô An Thiến không chút do dự, nói ra

"Tốt, vậy Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta liền đi con đường bên trái này. Chư vị đão hữu Linh Tiêu Môn, Tác Thanh Cốc, Liệt Quang Thành, Mặc Hương Lâu cùng Vong Ưu Các, các ngươi theo Tô tiên tử thăm dò, những người còn lại đi cùng với ta." Lôi Ngọc Sách cao giọng nói ra.

Những người phía sau cũng đang tự mình phỏng đoán ý nghĩa của pho tượng, có chút lưỡng lự với hai con đường, tuy nhiên nếu như thủ lĩnh liên minh đã lên tiếng, với lại đi đường nào cũng đều có hai đại tông phái dẫn đầu, tự nhiên cũng không dị nghị gì.

Không bao lâu, mấy trăm người chia làm hai đội ngũ, tiến vào hai con đường khác nhau dưới bức tượng.

Tại thời điểm chia tay, Lôi Ngọc Sách vẫn dặn dò Tô An Thiến cẩn thận mọi việc, nhưng nàng có vẻ không tiếp thu, mang đám người rời đi trước.

Lẫn trong đám người Vong Ưu Các, là hai người Lam thị huynh muội, thần sắc trên mặt tỏ ra bình thường, nhưng kì thực đang âm thầm truyền âm.

"Tiểu muội, tên Lôi Ngọc Sách này cũng uy vũ hùng dũng, mà cảnh giới cùng Tô An Thiến cũng sàn sàn như nhau, tại sao nàng kia lúc nào cũng có bộ dạng lạnh như băng vậy? Thật kỳ quái." Lam Nguyên Tử cảm thấy nghi hoặc, truyền âm dò hỏi.

"Điều này có gì kỳ quái? Bất kể là người phàm hay Tiên Nhân, chỉ cần là nam tử, không phải đều giống nhau sao? Càng không chiếm được thì lại càng si mê say đắm, vị Tô tiên tử kia lạnh lùng băng giá, Lôi Ngọc Sách mong mà không được, mới quyết một lòng vì nàng."

"Còn có đạo lý như vậy sao...Lại nói, đây cũng tính là một chiêu dục cầm cố tung." Lam Nguyên Tử sau khi nghe xong, như ngộ ra điều gì, nhẹ gật đầu nói.

"Làm sao, ca ca ngươi nghe ra mùi vị gì vậy, có chút cảm thấy tâm đắc

sao?" Lam Nhan bỗng nhiên đổi giọng hỏi.

"Khục...được rồi, làm chuyện chính sự quan trọng hơn. Tiếp theo tốt xấu khó lường, ngươi theo sát ta." Lam Nguyên Tử nghe vậy cứng lại, vội chuyển chủ đề nói.

Tại cuối đội ngũ, Hàn Lập ngửa đầu nhìn dọc phía dưới chuôi Khai Sơn Phủ, chỉ thấy ở chỗ tay cầm cán búa, cũng viết mấy chữ nhỏ "Lạc phủ đoạn trường sinh", lông mày hắn không khỏi cau lại.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên một con đường khác, một thiếu nữ áo đen trẻ tuổi, cũng đi ngang qua chuôi Kim Như Ý liền ngửa đầu nhìn lại, thấy trên Kim Như Ý có mấy chữ nhỏ "Như ý không như ý".

Tất cả đội ngũ hai bên sau khi tiến vào trong thông đạo được mấy trăm trượng, thì chợt có tiếng "ầm ầm" từ phía sau truyền đến.

Chỉ thấy Khai Sơn Phủ cùng Kim Như Ý trong tay pho tượng hai đầu đồng thời rơi xuống, bịt kín hai đầu thông đạo, ngăn đường quay về.

Đội ngũ hai bên nghe tiếng, đồng thời ngừng lại, Văn Trọng cùng Cận Lưu tự mình quay lại kiểm tra, rồi lại quay về đội ngũ, chỉ nói không còn đường lui, cần toàn lực đi tới.

Mọi người vốn vì tầm bảo mà đến, sau một trận ầm ĩ, cũng yên tĩnh trở lại, tiếp tục đi tới.

Ở phía sau đội ngũ, Hàn Lập khi nghe thấy âm thanh này, trên khuôn mặt hiện lên một tia nghi hoặc, như nghĩ tới điều gì.

Thời gian kế tiếp, Thiên Thủy Tông cầm đầu đội ngũ đi dọc theo thông đạo, đi vào phía trong hơn mười dặm, trên vách đá hai bên đường khắc chi chít các loại phù văn, bởi vì quá mức lộn xộn, cho nên Hàn Lập không nhìn ra có tác dụng gì.

Càng đi vào trong, thông đạo dần dần thu hẹp lại, từ mấy trăm trượng nay chỉ còn hơn mười trượng.

Lúc đầu đám người còn để tâm phòng bị, sẵn sàng đối phó với tình huống đột ngột phát sinh hoặc là cơ quan cấm chế xuất hiện. Kết quả là ngoại trừ thông đạo càng ngày càng hẹp, tựa hồ không có biến hóa gì khác, ngay cả một cấm chế nhỏ cũng không có.

Mà càng như vậy, lại càng khiến người ta thấp thỏm trong lòng, bầu không khí cũng trở nên khẩn trương.

Đi đến cuối thông đạo, ở phía trước xuất hiện một cái cửa lớn màu vàng cao mấy chục trượng, trái phải phía trên đều điêu khắc tượng một vị thần cầm kích, thân vàng mắt trợn trừng, nhìn uy phong lẫm liệt, vô cùng mạnh mẽ.

Ánh mắt mọi người đều bị pho tượng hấp dẫn, chỉ có rải rác vài người chú ý lên những chiếc đinh ốc trên cửa lớn.

"Âm Âm Dương Dương, mười vào chín ra...Xem bộ dạng là Âm Dương Bế Tỏa Trận." Cận Lưu đứng đầu nhìn về cửa đá chỉ trỏ, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe thấy, trong lòng không khỏi cười nhạo một tiếng.

Những chiếc đinh trên cửa đá có phân chia Âm Dương, có phần lồi ra ngoài, cũng có nơi lõm vào trong, tạo thành bố cục Âm Dương giao thoa, nhưng nó không có nghĩa là Âm Dương, mà là Đại Tinh Cung.

Trong đó, phần lồi ra ngoài là Thái Dương Cung, thứ lõm vào trong là Thái Âm Cung, cho nên tên gọi chân chính của trận pháp này là Tinh Cung Đối Trì Cấm Trận mới đúng. Về phần Âm Dương Bế Toàn Trận chỉ là phần da lông bên ngoài, thực không phù hợp.

"Sư huynh nếu như đã biết, chắc là đã có cách phá trận rồi?"

"Có thể thử một lần." Cận Lưu sau khi suy nghĩ một chút, gật đầu nói.

Dứt lời, gã quay lại nhìn về phía mọi người, cất cao giọng nói: "Chư vị tạm thời im lặng, ta có một chuyện muốn nói"

Thanh âm vừa dứt, trong thông đạo lập tức yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều đổ dồn tới gã.

------oOo------

Chương 1045: Do dự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Cận đạo hữu, không biết muốn nói chuyện gì đây?" Vu Khoát Hải khẽ nhíu mày, hỏi.

"Chư vị, muốn vào trong bảo tháp này tầm bảo, chỉ cần phá vỡ cánh cửa đá trước mắt này là được, mà muốn mở ra cấm chế nơi đây, nếu một mình ta làm, chí ít cần hai ngày công phu. Nhưng nếu có chư vị hết sức giúp đỡ, có lẽ trong chốc lát liền có thể phá giải." Ánh mắt Cận Lưu đảo qua đám người, mở miệng nói ra.

Đám người nghe vậy, nhao nhao gật đầu chú ý nhìn trái phải, hiển nhiên ký ức khắc sâu cảnh tượng tập thể phá trận lúc trước, sợ mình cũng giống như mấy người trước kia, không cẩn thận trở thành tế phẩm mở cửa.

Mắt thấy không người hưởng ứng, thần sắc Cận Lưu hơi trầm xuống, chậm rãi nói ra: "Chư vị nếu không muốn bỏ ra khí lực mà chiếm tiện nghi, chỉ sợ thế gian này không có chuyện tốt bực này a?"

"Cận đạo hữu, thực không phải chúng ta sợ chết, chỉ là cần đạo hữu giảng giải kỹ một chút cách phá trận như thế nào, để mọi người còn chuẩn bị, dù xảy ra tình huống gì, cũng có thể tự mình ứng đối." Dương trưởng lão tiến lên một bước, nói ra.

"Đại trận trên cánh cửa này là Âm Dương Bế Tỏa Trận, chỉ cần chư vị đồng thời vận dụng Tiên Linh Lực lên những chiếc đinh trên cánh cửa này, làm nó thay đổi cân bằng và di chuyển vài lần, là có thể mở ra cấm chế, tiến vào trong đó." Cận Lưu suy nghĩ một lát, giải thích.

"Cận đạo hữu nói nhẹ nhàng như vậy, trên cánh cửa này thật không có cấm chế phản chế chứ? Sẽ không phải chúng ta vừa mới ra tay, liền bị pháp trận phản phệ, kết quả rơi vào cảnh thảm liệt hài cốt không còn chứ?" Vu Khoát Hải chần chờ một lát, nói ra.

"Ta đã tra xét, trận này khác với lúc đầu, tuyệt không có gì ngoài ý muốn, chư vị nếu vẫn chưa yên tâm, ta cùng chư vị đồng thời phá trận, đến lúc đó nếu có biến, ta cũng sẽ bị phản phệ." Trên mặt Cận Lưu lộ ra vẻ tươi cười, giải thích.

"Sư huynh của ta đã nói xong, ai sẽ tự mình vào trận phá giải đây?" Tô An Thiến thấy vẫn như cũ không ai hưởng ứng, nhíu mày hỏi.

Trong thông đạo, vẫn như cũ thanh âm vắng lặng, bọn người Vu Khoát Hải đều là mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, giả vờ câm điếc.

Ý cười trên mặt Cận Lưu dần dần thu lại, mở miệng nói ra:

"Đã như vậy, làm phiền mấy vị Vu đạo hữu, Dương trưởng lão, Phó cốc chủ, Triệu phó các chủ cùng Tần lâu chủ làm gương, chọn ra nhân thủ từ môn hạ của mình, đến giúp ta phá trận."

"Cận đạo hữu..."

Vu Khoát Hải vừa mở miệng, liền bị Cận Lưu nghiêm nghị quát bảo ngưng lại: "Chư vị nếu gia nhập liên minh, giờ phút này tốt nhất nên nghe theo lệnh điều động, nếu không sau khi ra khỏi bí cảnh này, hết thảy hậu quả, chư vị tự mình gánh chịu."

Bọn người Vu Khoát Hải nghe vậy, tự nhiên minh bạch ngụ ý của gã, nói là ngày sau sẽ tìm tông môn bọn họ gây phiền toái, thần sắc từng người đều hơi đổi.

"Thanh Tác cốc nguyện nghe theo lệnh điều động." Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, Phó cốc chủ dẫn đầu ôm quyền nói.

Nói xong, y liền chỉ trỏ trong tông môn của mình, chọn lựa nhân thủ.

Mấy người còn lại liếc mắt nhìn nhau, cũng đành phải như y, chọn lựa nhân tuyển.

"Đúng rồi, trong mỗi một tông môn, nên tuyển ra một người biết thuật phá trận, nghe ta bố trí." Lúc này thần sắc Cận Lưu hơi đổi, nhắc nhở.

Vu Khoát Hải nghe vậy, ánh mắt chuyển động, rơi vào trên thân Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu, trong Linh Tiêu môn ta thực sự thiếu người hiểu biết trận pháp, vậy làm phiền ngươi xuất thủ giúp Linh Tiêu môn ta." Vu Khoát Hải mang trên mặt nụ cười ấm áp, nói ra.

Y vừa nói xong, cách đó không xa Dương trưởng lão cùng Phó cốc chủ đều là một trận xem thường, chỉ hối hận mình chậm một bước, không công để Vu Khoát Hải chiếm dụng con pháo thí "Thạch Mục" này.

"Việc này... Không ổn lắm đâu?" Trong lòng Hàn Lập thầm mắng một tiếng, trên mặt lại lộ ra vẻ làm khó, nói ra.

"Thạch đạo hữu yên tâm, việc này xong, ngươi liền có thể gia nhập Linh Tiêu môn chúng ta, ghi danh sách trong Tổ Sư đường, làm một vị nội môn trưởng lão, ngày sau không còn là tán tu như tấm bèo không rễ nữa." Vu Khoát Hải vỗ vỗ bả vai Hàn Lập, nói ra.

"Vu đạo hữu nói là thật?" Hàn Lập ra vẻ kinh hỉ hỏi.

"Một lời đã nói ra, lại có các vị đạo hữu ở đây chứng kiến, há lại không thật?" Vu Khoát Hải cười nói.

"Vậy ta sẽ ra tay một lần này." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

Cách đó mười mấy bước, trong đám người Vong Ưu các, Lam Nhan huyễn hóa thành dung mạo phổ thông, đang nhìn xem bên này.

"Ca ca, ngươi nhìn kẻ đáng thương bên kia, bị người dùng lợi nhỏ câu dẫn, liền nguyện ý xuất thủ cho người, thật đúng là bi ai a." Trong mắt nàng hiện

lên một tia trào phúng cùng đáng thương, truyền âm cho Lam Nguyên Tử.

"Tán tu gian khổ, ngươi không thể biết được, có thể trở thành trưởng lão Linh Tiêu môn, với hắn tuyệt không xem như lợi nhỏ." Lam Nguyên Tử chỉ liếc qua, tùy ý trả lời.

Lam Nhan còn muốn mở miệng nói gì đó, liền nghe vị Triệu phó các chủ Vong Ưu các kia điểm hai huynh muội bọn họ, nói ra: "Còn hai ngươi nữa, cũng tham dự phá trận đi."

Sau một lát, từng tông môn đã lựa chọn xong nhân thủ, Cận Lưu liền chọn ra những người biết trận pháp trong đám bọn họ, giảng giải cho bọn họ một ít yếu điểm phá trận, lại để bọn họ truyền đạt cho những người khác.

Hàn Lập sau khi nghe xong, trong lòng thầm than một tiếng, nếu dựa theo biện pháp Cận Lưu phá giải cấm chế trên cửa, ngay từ đầu đã đi sai thì không nói, còn rất có thể dẫn phát cấm chế phản phệ.

Bất quá, lấy thân phận của hắn, tự nhiên cũng không thể nói gì cả.

Trở lại đám người Linh Tiêu môn bên này, Hàn Lập dặn dò một phen với những người bị lựa chọn tham gia phá trận, nội dung đại khái giống với Cận Lưu nói, chi tiết lại hơi khác chút, bất quá người bình thường sẽ không nhận ra.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, hơn mười người bị chọn tham gia phá trận, đã phân ra đứng hai bên cửa đá.

"Chư vị, lúc phá trận, cần phải toàn lực thôi động tiên linh lực, chớ lười biếng, nếu không xảy ra bất trắc gì, đừng trách Cận mỗ trách phạt." Sắc mặt Cận Lưu nghiêm lại, cao giọng nói ra.

"Vâng." Đám người vội vàng lên tiếng.

"Tốt, theo như ta nói lúc trước, bắt đầu đi." Cận Lưu phân phó một tiếng, sau đó dẫn đầu bấm pháp quyết đánh ra một đạo hào quang màu xanh nước biển lên cửa đá.

Những người khác theo sát phía sau, cũng nhao nhao bấm pháp quyết, điều động tiên linh lực trong cơ thể, đánh về phía cửa đá.

Chỉ thấy đạo đạo quang mang như cầu vồng tụ hợp vào các vị trí đóng đinh khác nhau trên cửa, đinh đóng vào trong cửa bắt đầu lấp loé quang mang, nhô ra, mà vị trí cửa có đinh nhô ra thì bắt đầu lõm xuống dưới.

Trên toàn bộ cửa đá, quang mang tụ tập dần dần phân lưu, tạo thành một cái đồ án Âm Dương Song Ngư chuyển động không ngừng.

Lúc Song Ngư chuyển động, cửa đá tựa hồ bắt đầu buông lỏng, chấn động kịch liệt, phát ra trận trận thanh âm "Xuy xuy".

"Chư vị, thêm chút sức nữa, cửa sắp mở ra rồi!" Cận Lưu đại hỉ, cao giọng quát.

Những người còn lại nghe vậy, tinh thần cũng phấn khởi, toàn lực thôi động tiên linh lực.

Hàn Lập một mực chú ý biến hoá cấm chế trên cửa, trong lòng biết rõ giờ phút này sắp xuất hiện điềm báo cấm chế đại môn bị kích phát, nếu bỏ mặc không quan tâm, không đến mấy tức, đám người sẽ lọt vào cấm chế phản phệ.

Đối với sinh tử những người không liên quan đến mình, hắn vốn cũng không lo lắng gì.

Tầm bảo bí cảnh vốn là tình huống sinh tử tự chịu, đoạn đường đi tới đây hắn đã thấy rất nhiều, bất luận là ai, đều phải tự chịu trách nhiệm với lựa chọn của bản thân, tìm kiếm cơ duyên tạo hoá, đồng thời cũng phải tiếp nhận phong hiểm thân vẫn đạo tiêu.

Chỉ là sinh tử những người này lại liên luỵ đến chính mình, mà trên đường bên kia, còn có một đội ngũ đang tiến lên, nếu bọn họ bên này bị ngăn trở, mà bên kia nhanh chân đến trước đoạt bảo vật, vậy coi như không tốt chút nào.

Mắt thấy đồ án Âm Dương Song Ngư càng chuyển động nhanh, đột nhiên đám người Linh Tiêu môn tham dự phá trận xảy ra biến cố, mấy người trong đó cũng không hành động theo lời Cận Lưu nói, cả bọn không đưa tiên linh lực vào trên mấy cái đinh cửa nữa.

Do đó, đồ án Song Ngư vốn đang bắt đầu xoay tròn kịch liệt lập tức dừng lại, trực tiếp tán loạn ra.

Cận Lưu thấy thế, giận tím mặt, đang sắp nổi giận, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên.

Chỉ thấy đồ án Song Ngư Kia tán loạn ra hóa thành quang mang màu sắc rực rỡ, vậy mà chiếu rọi ra một cảnh tượng như là một mảnh tinh không.

Thần sắc gã hơi đổi, lập tức minh bạch chính mình trước đó đã nhận lầm pháp trận, mở miệng cao giọng quát: "Pháp trận có biến, chư vị nghe lệnh ta, một lần nữa phá trận..."

Nói xong, gã liền bắt đầu chỉ thị từng bước, lệnh cho đám người một lần nữa nhập tiên linh lực vào trong từng chiếc đinh cửa.

"Coi như ngươi không ngốc, nếu không, ta lại phải tự mình xuất thủ..." Hàn Lập âm thầm gật đầu nhẹ, suy nghĩ nói.

Theo lệnh hoàn toàn mới, trên cửa đá xán lạn một mảnh tinh quang, pho tượng hai vị Thần Nhân cầm kích bỗng nhiên xảy ra biến hóa, cả hai giơ hai thanh trường kích lên cao, cửa đá liền theo đó mở vào bên trong.

"Ầm ầm..."

Một trận tiếng ma sát nặng nề chậm rãi vang lên, hai phiến cửa đá nặng nề dần dần mở vào trong, một mảnh hào quang màu vàng từ đó toả ra, ở trong còn kèm theo một cỗ ba động thập phần cổ quái.

Ánh mắt mọi người đều bị cảnh tượng trong cửa đá hấp dẫn, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh kim quang loá mắt, dù vận dụng thần thông linh

mực cũng không thể thấy rõ bên trong rốt cuộc là thứ gì.

"Kim quang này chẳng lẽ là bảo quang do bảo vật tán phát ra..." Vu Khoát Hải lẩm bẩm nói.

Gã vừa thốt ra lời này, đám người chợt cảm thấy một trận nóng mắt, trong mắt nhao nhao hiện ra vẻ tham lam.

"Thật thua chư vị lại là các đại tông môn trong Kim Nguyên sơn mạch, ngay cả ba động khí tức trong này phát ra cũng không phát hiện được sao? Đó rõ ràng là ba động Kim chi lực trường." Tô An Thiến cười lạnh một tiếng, mở miệng nói ra.

"Tô tiên tử, số lượng Kim chi lực trường trong Kim Nguyên sơn mạch không ít, khí tức nó như thế nào, chẳng lẽ chúng ta lại không phân biệt được. Kim quang trong cửa trước mắt đại thịnh như vậy, rõ ràng là một loại bảo vật Kim thuộc tính nào đó mới đúng chứ?" Lông mày Dương trưởng lão nhíu lại, nói ra.

Tô An Thiến nghe vậy, cũng không giải thích, chỉ cười khẽ đáp lại.

Dương trưởng lão thấy thế, trong lòng nổi lên nghi hoặc, tự nghĩ có phải bản thân đã nhận nhầm hay không?

Ánh mắt Hàn Lập quét qua trong cửa, trong lòng đã hiểu rõ.

Ngày thường trong Kim Nguyên sơn mạch, đa số Kim chi lực trường hình thành tự nhiên, không có pháp trận gia trì, linh lực Kim thuộc tính trong đó phát ra mặc dù cũng mạnh, nhưng lại không tinh thuần.

Mà kim quang trong cánh cửa trước mắt này, sở dĩ nhìn tựa như bảo vật Kim thuộc tính phóng thích ra bảo quang, tự nhiên là vì ở trong đó Kim thuộc tính chi lực nồng đậm, lại tinh thuần, nên mới làm cho đám người mê hoặc.

Đám người đứng tại cửa ra vào, mặc dù trong lòng mỗi người muốn đoạt bảo cực nóng không gì sánh được, nhưng cũng không ai dám vọt thẳng vào

trong đó, một mặt là kiêng kị Thiên Thủy tông quản chế, một mặt khác tự nhiên là sợ bên trong còn có cấm chế cơ quan gì khác.

------oOo------

Chương 1046: Xung phong

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chư vị, mặc kệ bên trong có phải Kim chi lực trường hay không, chúng ta đều phải cẩn thận đối phó. Cho nên không bằng chư vị chia hai đội, tuần tự tiến vào trong đại điện, như thế nào?" Cận Lưu suy nghĩ một chút, nói ra.

"Không biết, tuần tự đi vào là như thế nào?" Vu Khoát Hải nhíu mày lại, hỏi.

"Trong chư vị, người tu luyện công pháp Kim thuộc tính cùng người am hiểu cấm chế pháp trận tạo thành đội tiền trạm, đi trước một bước tiến vào trong cửa, nếu ở trong quả nhiên có pháp trận Kim chi lực trường gia trì, liền do người am hiểu phá cấm giải trừ cấm chế, sau đó đội đi sau sẽ tiến vào." Cận Lưu nói như thế.

"Cận đạo hữu, phương pháp này tuy tốt, nhưng không công bằng. Vong Ưu các ta chủ tu chính là công pháp Kim thuộc tính, như vậy chẳng phải là để cho chúng ta đi dò đường thử lôi cho chư vị?" Triệu phó các chủ tiến lên một bước nói ra.

"Triệu đạo hữu đừng vội, phàm là người thuộc đội tiền trạm, bất luận trong cửa có cấm chế hay không, đồ vật đều thuộc các vị sở hữu, như thế nào? Hậu đội áp trận cũng không phải hoàn toàn không có việc làm, cũng phải ở ngoài cửa tiếp ứng tốt, một khi sự tình bất ngờ, sẽ phải trợ giúp các ngươi." Cận Lưu khoát tay áo, nói ra.

"Nếu vậy, cũng hợp lý đấy." Triệu phó các chủ suy nghĩ một phen, nói ra.

"Lần này đội tiền trạm do những người sử dụng công pháp Kim thuộc tính

Liệt Quang thành, Vong Ưu các cùng Thiên Thủy tông chúng ta tạo thành, về phần Linh Tiêu môn, Mặc Hương lâu cùng Thanh Tác cốc cũng chọn lựa mấy vị đạo hữu am hiểu phá cấm cùng đi, như thế nào?" Cận Lưu suy nghĩ một lát, nói ra.

Đám người sau khi nghe xong, cũng cảm thấy hợp lý, đều gật đầu đáp ứng.

Hàn Lập nhìn Vu Khoát Hải đi tới mình, liền biết gã nhất định lại muốn bắt mình đi cho đủ số, trong lòng cũng im lặng.

Bất quá, hắn vốn định trước một bước tiến vào cửa, cho nên khi gã mở miệng, hắn cũng không cự tuyệt, liền thuận thế đáp ứng, nhưng mà hắn có chút ngoài ý muốn là, Vu Khoát Hải vậy mà cũng muốn gia nhập đội tiền trạm.

Người các phương chọn lựa tốt nhân tuyển tiền trạm, hợp thành một đội ngũ không đến trăm người.

"Ta vốn còn tính chọn lựa một vị chủ sự đội tiền trạm, không ngờ Vu đạo hữu, Dương đạo hữu cùng Triệu đạo hữu, vậy mà đều nguyện ý chủ động gia nhập, thật sự là niềm vui bất ngờ." Cận Lưu vừa cười vừa nói.

"Ha ha, lời ấy sai rồi. Nếu hơn phân nửa nhân thủ Vong Ưu Các ta đi vào, ta là thủ lĩnh há lại chờ đợi ở bên ngoài?" Triệu phó các chủ hiên ngang lẫm liệt nói ra.

Người trong môn nhìn về phía gã, trong mắt hoặc nhiều hoặc ít hiện lên mấy phần sùng kính.

"Người Liệt Quang thành ta gia nhập đội tiền trạm cũng không ít, ta tự nhiên cũng phải đi theo, cùng tiến thối với bọn hắn." Dương trưởng lão cũng tới trước một bước nói.

"Linh Tiêu môn chúng ta cũng không chủ tu công pháp Kim thuộc tính, Vu Khoát Hải ta ngược lại là một ngoại lệ, lần này liền cùng Thạch đạo hữu gia nhập vào đội tiền trạm này." Vu Khoát Hải nói tiếp.

Hàn Lập nghe những lời nói sôi sục này, trong lòng cười lạnh không thôi.

Nói cho cùng, những người này tiến vào bên trong trước một bước, chiếm đoạt tiên cơ, bên trong có phải Kim chi lực trường hay không, bọn hắn có lẽ có biện pháp ứng đối, hoặc trong lòng ôm lấy may mắn.

Hàn Lập cũng không thèm để ý chuyện này, điều hắn chú ý tới là, đồng dạng trong đội tiền trạm cũng có "Lam thị huynh muội".

Lúc trước phá trận, bọn hắn cũng không lộ ra chân ngựa mảy may, chỉ là không biết sau này tình huống sẽ như thế nào?

Lam Nguyên Tử đang nói chuyện với Lam Nhan, đột nhiên phát giác được có ánh mắt nhìn mình, lông mày cau lại.

Gã đột nhiên quay đầu lại, nhưng ánh mắt kia đã dời đi, căn bản không ai nhìn về phía bên này nữa.

"Làm sao vậy, ca ca..." Lam Nhan nghi ngờ hỏi.

"Không có việc gì, chắc là ảo giác thôi." Lam Nguyên Tử cười cười, nói ra.

"Lát hồi vào trong cửa, nếu thật sự có bảo vật thì phải làm sao bây giờ?" Lam Nhan bỗng nhiên chuyển thành truyền âm, nói ra.

"Nếu có bảo vật, ca ca tự nhiên đoạt lấy tặng ngươi." Lam Nguyên Tử cười trả lời.

"Vậy ca ca phụ trách đoạt bảo, những gia hỏa chướng mắt này liền giao cho ta, nhất định giết bọn hắn chó gà không tha." Khuôn mặt Lam Nhan ngây thơ khẽ cười, truyền âm nói.

"Những người này dùng để làm pháo hôi coi như phù hợp, không cần phải giết gấp như vậy." Lam Nguyên Tử truyền âm nói.

Lam Nhan nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhíu một cái, mặt mũi tràn đầy vẻ không cam lòng, truyền âm nói: "Thế nhưng không giết sạch bọn hắn, ta

phải một mực giữ bộ dáng nha đầu xấu xí này, ta cũng không muốn."

"Giết sạch bọn hắn, dù ngươi khôi phục bộ dáng lúc đầu, thì để cho ai xem?" Lam Nguyên Tử cười nói.

"Tự nhiên là cho ca ca nhìn, cũng chỉ cho ca ca nhìn, những mặt hàng bẩn thỉu kia làm gì xứng chứ?" Lam Nhan cười hì hì nói.

"Trong suy nghĩ của ca ca, ngươi mãi mãi là nữ tử xinh đẹp nhất thế gian, hình dáng thay đổi hay không, căn bản không có ý nghĩa." Mặt mày Lam Nguyên Tử ôn nhu, nhìn về phía nữ tử bên cạnh, truyền âm nói ra.

Lam Nhan nghe vậy, gương mặt đỏ lên, một đôi mắt sáng, mị nhãn như tơ.

Đám người điều chỉnh sơ qua, phân ra hai đội ngũ một trước một sau, đi tới kim quang tràn ra ngoài cửa.

"Các vị đạo hữu, cứ yên tâm tiến vào, phía sau có chúng ta áp trận, sẽ không vấn đề gì đâu." Cận Lưu gật gật đầu, nói ra.

Ánh mắt Tô An Thiến thanh lãnh, trên mặt không biểu lộ gì, nhìn không ra suy nghĩ cái gì.

Vu Khoát Hải cùng Dương trưởng lão liếc nhau một cái, gật đầu nhẹ, mang theo bọn người Hàn Lập đi vào trong cửa.

Mấy người Vong Ưu các cũng theo sát phía sau, đi vào.

Chỉ thấy mọi người đi thoáng qua cánh cửa, liền bị kim quang chói mắt kia nuốt sống vào, thân ảnh trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, khí tức trên thân tán phát ra cũng trở nên khó thăm dò được.

Hàn Lập đi phía sau hai người Vu Khoát Hải, vừa mới bước vào phía sau cửa không gian, liền cảm giác quanh thân xiết chặt, có một cỗ lực cường đại từ bốn phương tám hướng truyền tới trói buộc.

Loại trói buộc chi lực này không giống với trọng áp của Thổ thuộc tính, hay

dính nhớp của Thủy thuộc tính, đó là một loại phảng phất bị từng tia từng sợi tơ kim loại cứng cỏi không gì sánh được, nhưng lại ở khắp mọi nơi quấn quanh lôi kéo trói buộc.

Kèm theo, còn có từng đạo kim phong gọt xương, từ phía đối diện quét đến, tựa như từng thanh tiểu đao lá liễu phóng đến mặt, cắt gò má làm đau nhức.

Bốn phía tràn ngập kim quang, một mực kích thích tất cả ánh mắt mọi người, khiến cho ánh mắt bọn hắn đều bị ngăn trở, cách mười trượng đã trở nên mơ hồ một mảnh, phảng phất bao phủ trong một tầng kim vụ mông lung.

"Chuyện gì xảy ra, loại cảm giác này, chẳng lẽ là..." Triệu phó các chủ phát giác được dị dạng ở bốn phía, cả kinh kêu lên.

"Thật đúng như Tô tiên tử đã nói, trong này thật là Kim chi lực trường." Dương trưởng lão có chút xấu hổ, cười khổ một tiếng nói ra.

Nói xong, cổ tay y chuyển một cái, lấy ra một hạt châu màu vàng, đặt trong vạt áo trước ngực, ở trong liền có một đạo hồ quang màu vàng nở rộ ra, khó khăn lắm bao phủ cả người y vào trong.

Dù tu vi y như vậy, còn cần pháp bảo bảo vệ, mới có thể chịu đựng được ảnh hưởng của Kim chi lực trường nơi đây, lại càng không cần phải nói những người khác, mặt từng người lộ vẻ thống khổ, nhao nhao thả ra linh quang hộ thể, chống cự lực lượng ăn mòn bực này.

Hai tay Vu Khoát Hải vừa bấm pháp quyết, vận chuyển một loại công pháp nào đó, trên thân liền có từng đường vân màu vàng hiển hiện, đồng dạng ngăn trở Kim chi lực trường ảnh hưởng, chỉ là tiêu hao tiên linh lực trong cơ thể lại tăng nhanh mấy lần.

"Kim chi lực trường cường đại như thế, trước kia các ngươi đã từng gặp chưa? Cái này tất nhiên là có pháp trận gia trì. Mấy người các ngươi nhanh đi lên thăm dò trận nhãn trận cước ở nơi nào, huỷ nó cho ta." Thần sắc Vu Khoát Hải khẽ biến, chỉ vào mấy người Hàn Lập nói ra.

Hàn Lập mặc dù cũng bị Kim chi lực trường này ảnh hưởng, nhưng thể phách hắn không phải những người này có thể so sánh được, đương nhiên sẽ không cảm thấy dày vò như vậy, chỉ là vì phối hợp với thân phận, hắn mới đồng dạng xoay người nhíu mày, làm ra bộ dạng thống khổ khó nhịn.

"Trong Kim chi lực trường này, căn bản nửa bước khó đi a. Bản dịch được dịch tại Bạch Ngọcc Sách. Vu đạo hữu, không phải là ta không chịu xuất lực, chỉ là thật sự là lòng có dư nhưng mà..." Hàn Lập còn chưa nói xong, liền bị Vu Khoát Hải thô bạo cắt ngang.

"Bớt nói nhảm, nhanh đi. Không giải trừ trận pháp này, chúng ta cũng đừng nghĩ đoạt được bảo vật gì, tất cả đều phải ngạnh sinh chịu chết ở chỗ này." Vu Khoát Hải cả giận nói.

"Cái này... Ai..." Hàn Lập tỏ vẻ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, chọn lấy một phương hướng, tiến đến dò xét.

Trong Kim chi lực trường này, lực lượng thần thức mặc dù cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ dùng, nhưng cũng đồng dạng bị hạn chế cực lớn, lấy thần thức cường đại của Hàn Lập, vậy mà cũng chỉ có thể dò xét phương viên không hơn trăm trượng.

Thêm nữa Cửu U Ma Đồng cũng đồng dạng bị hạn chế, Hàn Lập giờ phút này cũng vô pháp thấy được toàn cảnh không gian sau cửa này.

Hắn đi tới phía trước hơn trăm bước, nhìn thấy phía trước xuất hiện một cây cột đá màu vàng tráng kiện, phía trên điêu khắc dày đặc phù văn, giờ phút này đang không ngừng lóe ra hào quang màu vàng, từng cỗ ba động kỳ dị đang từ trên đó truyền ra.

"Hẳn đây chính là một chỗ trận cước Kim chi lực trường rồi?" Hàn Lập tự lẩm bẩm.

Hắn đi đến trước cột đá, đưa tay vuốt nhẹ lên đó một chút, cảm giác có một cỗ sắc bén chi lực xuyên vào đầu ngón tay.

Hàn Lập nhìn phía trên cột đá màu vàng, chỉ thấy đỉnh trụ vùi sâu trong kim

quang, không cách nào thấy rõ toàn cảnh, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy, phía trên tựa hồ còn điêu khắc một con dị thú có hai cánh, dưới hai cánh của nó có gai nhọn xuyên thấu qua, dưới kim quang lộ ra.

Hắn đang định xem xét một chút phù văn trong này rốt cuộc là thứ gì, thì trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một trận tiếng thét, con dị thú hai cánh kia lại không phải là pho tượng, mà là vật sống, lao xuống hắn phía dưới.

Thân hình Hàn Lập lập tức lóe lên, lui ra phía sau, dị thú phóng xuống kia cơ hồ bám sát theo thân thể của hắn, hai cánh rạng rỡ kim quang, mang theo một cỗ khí tức lăng lệ không gì sánh được, trực tiếp cắt hư không chung quanh vỡ ra một vết rách.

Thừa dịp lúc nghiêng người, hắn thấy rõ bộ dáng dị thú kia, thì ra nó như Kim Điêu, hình thể mặc dù không lớn, nhưng quanh thân ẩn chứa Kim thuộc tính chi lực hết sức lợi hại, thình lình lại là một đầu Kim Chúc Thú.

Chỉ là khí tức Kim thuộc tính của con Kim Chúc Thú này, so với hai đầu mãnh hổ Kim Chúc Thú mà Hàn Lập gặp trước kia thì cường đại hơn, vừa rồi thời điểm nó bất động, lại hoàn toàn dung hợp với cảnh vật chung quanh, thậm chí ngay cả hắn cũng không phát hiện được điểm dị thường nào.

Kim Điêu một kích không trúng, cánh lông vũ vỗ trên mặt đất một cái, xoay người lên, hoành cánh quét qua Hàn Lập, một đạo kim quang chói mắt liền từ bên trong trảm kích ra, trực tiếp xé rách hư không, chém tới.

Cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, một đạo điện quang màu vàng hiện lên, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nổi lên, ngăn trở đạo kim quang kia.

"Coong!"

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị chém rung lên một trận, tia điện màu vàng quấn quanh trên đó cũng theo đó giảm đi một nửa.

------oOo------

Chương 1047: Không biết điều

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập vẫy nhẹ tay, thu kiếm về bên người, đồng thời tay kia bấm kiếm quyết, vung lên phía trước một cái.

"Ầm..."

Một đạo điện quang lóe lên, kèm theo một tia lôi điện màu vàng từ thân kiếm bắn ra, ngưng tụ thành một lưỡi dao điện chém ngang ra.

Trong hư không, màn sáng màu vàng như đậu hũ bị dao cắt, trực tiếp phân ra làm hai, kim quang hai bên cuồn cuộn bạo liệt ra hai nơi trên dưới, hình thành một lỗ hổng ở giữa.

Kim Điêu dường như sợ hãi khí thế dao điện màu vàng, hai cánh vỗ mạnh, thân hình bay vút lên trên như diều gặp gió.

Hàn Lập lập tức nhìn theo lỗ hổng do kiếm quang mở ra, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy dọc đường phía xa, đứng yên lặng không dưới trăm cây cột đá màu vàng, trên mỗi cột đều khắc văn tự khó hiểu, trên đó đều có một đầu Kim Chúc Thú với đủ loại hình dáng đang nằm sấp.

Kim quang lướt qua, bầy Kim Chúc Thú nhao nhao mở mắt, từ trên cột đá từng con nhảy xuống không một tiếng động, lặng lẽ ẩn núp như hổ báo săn mồi, đi từng bước một về phía bên này.

Kim quang trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dần dần tiêu tán, màn sáng màu vàng từ bốn phía lại tràn ra, bắt đầu che phủ bầy Kim Chúc Thú kia...

"Đã xảy ra chuyện gì?" Đám người Vu Khoát Hải phát hiện phía trước có điểm khác thường, cao giọng quát lên.

Bên trong màn sáng hoàn toàn im lặng, không ai trả lời.

Ngoại trừ mấy người lúc trước bị gã bắt ra ngoài tìm trận nhãn, trong nội tâm những người còn lại đều dấy lên một cảm giác cổ quái, vô tình cùng nhau tụ họp một chỗ.

"Trong màn sáng này, dường như có vật gì đó?" Dương trưởng lão nhìn về phía màn sáng trước mặt, do dự nói.

Nghe được lời này, mọi người càng cảm thấy bất an, thần sắc khẩn trương tới cực điểm.

Đúng lúc này, phía trước bỗng vang lên một loạt tiếng bước chân gấp gáp, mọi người vội vàng nắm chặt binh khí trong tay, cẩn thận phòng bị.

Chỉ nghe "Vù " một tiếng, kim quang cuồn cuộn tuôn trào, một bóng người đột nhiên vọt ra.

Trong tay Vu Khoát Hải đã sớm cầm một thanh kim văn thẳng đao, phía trên nhộn nhạo quang văn màu vàng, chuẩn bị chém ra thì bất chợt nghe người kia la lớn: "Này, là ta, là ta, đừng động thủ..."

"Thạch đạo hữu..." Vu Khoát Hải vội vàng ngăn mọi người lại, mở miệng dò hỏi.

"Vu đạo hữu, nơi này có Kim Chúc Thú, rất nhiều, rất nhiều Kim Chúc Thú..." Thân ảnh Hàn Lập từ bên trong hiện ra, nét mặt khẩn trương nói.

"Ta còn tưởng là cái gì, hóa ra chỉ là Kim Chúc Thú..." Nghe Hàn Lập nói năng không đầu không đuôi, thần tình Vu Khoát Hải thoáng buông lỏng, nói ra.

Gã vừa dứt lời, bốn phía mấy tiếng xé gió đồng loạt vang lên, mấy cỗ thi thể nát bét từ các hướng khác nhau bay tới, rơi xuống chân mọi người.

Hàn Lập chăm chú nhìn lại, phát hiện đúng là mấy người lúc trước được phái đi tìm trận nhãn.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn, tiếng xé gió từ bốn phía lại vang lên.

"Đến rồi..." Hàn Lập khẽ quát một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Hàn Lập rơi trên người người Lam thị huynh muội.

Hai người kia hiển nhiên đã sớm phát hiện dị thường, chẳng những không tụ tập cùng một chỗ với những người khác, trái lại hơi chút cách xa, tựa lưng vào nhau, trên mặt không có vẻ gì sợ hãi.

"Vừa đúng lúc mượn chuyện này thăm dò thật giả các ngươi..." Trong nội tâm Hàn Lập hơi động, khóe miệng thoáng hiện lên nụ cười rồi biến mất.

"Vù vù." một tiếng, cuồng phong cuồn cuộn nổi lên.

Từng đạo phong nhận màu vàng điên cuồng cuốn đến đám đông, hóa thành một vòi rồng màu vàng cực lớn, đám đông bị vây ở chính giữa.

Bốn phía, kim quang chói mắt tiêu tán rất nhiều, tầm mắt mọi người trở nên rõ ràng hơn một chút.

Nhưng mà, làm bọn họ hết sức kinh hoàng chính là, bốn phía đã xuất hiện hơn trăm đạo thân ảnh màu vàng cực lớn, trong đó hổ báo sài lang xà ưng trư thử muôn màu muôn vẻ, không phải là ít.

Những đầu Kim Chúc Thú này, trên người đều tỏa ra khí tức vô cùng cường đại.

Vu Khoát Hải nhìn lại, hận bản thân mình không thể buốt câu nói "Hóa ra

chỉ là Kim Chúc Thú" kia khi nãy của mình về.

Gã đã lăn lộn ở Kim Nguyên sơn mạch nhiều năm như vậy, kim chi lực trường đã gặp qua mấy lần, nhưng lần này lại gặp nhiều loại Kim Chúc Thú như vậy? Sao lại xuất hiện một trận nhiều như thế này?

"Đệ tử Vong Ưu Các, nhanh chóng kết trận." Triệu phó các chủ phản ứng đầu tiên, quát lớn.

"Vâng"

Đám người Vong Ưu Các dẫn đầu lên tiếng, nhao nhao tụ tập bên cạnh Triệu phó các chủ.

Chỉ thấy bọn họ vội vã xoay cổ tay, trong tay tất cả đều hiện ra một bảo luân màu vàng, ném về phía trước, hò hét mãnh liệt.

Tiếng ngâm tụng trong miệng không ngừng vang lên, hơn mười đạo Kim Luân khẽ lay động, kết thành một toà Kim Luân đại trận trên đầu mọi người, bên trong từng đạo ánh sáng vòng tròn màu vàng liên tiếp mở ra, giống như một đóa hoa màu vàng không ngừng nở rộ.

"Hay là tất cả cùng kết trận đi." Vu Khoát Hải thấy thế, vội vàng hô lên.

Nhân số Linh Tiêu Môn cùng Liệt Quang Thành bọn gã thua xa Vong Ưu Các, nếu tự mình kết trận, khẳng định uy lực không bằng đám người kia.

"Vu đạo hữu, chúng ta tu luyện công pháp bất đồng, pháp trận khó dung hòa, quý môn vẫn nên tự mình kết trận đi." Trong mắt Triệu phó các chủ hiện lên một tia giảo hoạt, nói ra.

Vu Khoát Hải nghe vậy, trừng mắt oán hận liếc nhìn đối phương, cùng Dương trưởng lão thông báo cho đội ngũ phía sau một tiếng, liền tập hợp lại với nhau, bắt đầu liên thủ bày trận.

Nói là liên thủ bày trận, trên thực tế chỉ là tự mình bố trí một trận pháp, hợp lại cùng một chỗ hỗ trợ lẫn nhau, dù sao không có tu sĩ tinh thông trận pháp

chỉ dẫn, muốn bố trí ra pháp trận dung hòa, căn bản chỉ như trò đùa.

"Thạch đạo hữu, ở bên kia làm trò gì vậy? Còn không mau đến kết trận!" Vu Khoát Hải chứng kiến Hàn Lập vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn Lam thị huynh muội bên kia, vội vàng quát lên.

Hàn lập quay đầu nhìn lại, thấy trên đỉnh đầu hai phái bao phủ hai tầng màn sáng một xanh một đỏ, trong mắt hiện lên bộ dạng thương hại, cũng lười biếng tiếp tục giả bộ, mở miệng nói ra:

"Ta đặc biệt chạy về thông báo cho các ngươi một tiếng, ý là bảo các ngươi chuẩn bị trốn đi, các ngươi còn không thông suốt, cứ như vậy đi bố trí pháp trận, có thể chống đỡ được cái gì chứ?

"Tên khốn nhà người, đang nói nhảm cái gì vậy?" Trong mắt Vu Khoát Hải hiện lên vẻ nghi hoặc, tức giận nói.

"Được rồi, sống chết có số, các người tự mình giải quyết cho tốt đi." Hàn Lập cười cười không quan tâm, không hề nhìn sang bên này.

Hắn vừa dứt lời, bên trong bầy Kim Chúc Thú, một Cự Lang màu vàng đã dẫn đầu phát động công kích.

Chỉ thấy Kim Chúc Thú Cự Lang nâng một cái chân trước lên, lang trảo như một mũi đao màu vàng phá vỡ không gian, bay thẳng đến, lao xuống Kim Luân đại trận trên đỉnh đầu đám người Vong Ưu Các.

"Toàn lực thúc dục trận pháp!" Triệu phó các chủ hét to một tiếng.

Hết thảy tu sĩ Vong Ưu Các cùng gầm lên giận dữ, điên cuồng phóng xuất ra toàn bộ Tiên Linh Lực.

Trên đỉnh đầu, kim quang trong Kim Luân đại trận như mặt trời mãnh liệt sáng rực lên, vượt qua cả kim chi lực trường.

Lang trảo cùng đại trận vừa mới tiếp xúc, một đạo âm thanh bén nhọn đến rợn người truyền ra.

Ngay sau đó, Kim Luân đại trận nhìn như không thể phá vỡ, liền bị xé toạc ra ba lỗ hổng cực lớn, từng đạo phong nhận màu vàng từ trung tâm lỗ hổng xuyên vào trong, lập tức một âm thanh vỡ vụn vang lên.

Pháp trận do rất nhiều Kim Tiên bố trí cũng không hề yếu, nhưng dưới sự công kích của Kim Chúc Thú, lại giống như bùn nhão, không có chút lực chống đỡ.

Chỉ thấy Kim Luân trong tay đám tu sĩ Vong Ưu Các đều bị nghiền nát, âm thanh bạo liệt phát ra không ngừng, nổ tung thành vô số mảnh vụn màu vàng.

Trong đại trận, huyết nhục văng tung tóe, tiếng la thảm vang lên không ngừng, tu sĩ Vong Ưu Các tử thương hơn phân nửa.

Vu Khoát Hải thấy thế, thần sắc rốt cuộc trở nên hoảng sợ.

Đại trận Vong Ưu Các không thể ngăn cản, bọn gã đồng loạt hiểu ra tòa đại trận này có ích lợi gì đâu?

"Chia ra phá vòng vây, tìm cơ hội trốn thoát..." Trong miệng Vu Khoát Hải hét lớn.

Toàn bộ tu sĩ Linh Tiêu Môn cũng Liệt Quang Thành sớm đã gắng gượng không nổi, nghe thấy vậy lập tức xuất ra thủ đoạn mạnh nhất bảo vệ tính mạng, cuống cuồng chạy trốn về bốn phía.

Trong hư không, các loại dị quang loạn xạ sáng lên, tuy nhiên đều không ngoại lệ bị kim chi lực áp chế, công hiệu đại giảm.

Bên này đám tu sĩ vừa động, giống như lập tức kích thích bầy Kim Chúc Thú kia.

Gần như cùng lúc, tất cả Kim Chúc Thú bắt đầu di chuyển, lao tới cắn xé những kẻ to gan lớn mật này, không gian trở nên hỗn loạn, những tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên.

Pháp bào trên thân Vu Khoát Hải lưu chuyển thanh quang, mặt ngoài chẳng biết từ lúc nào sinh ra một tầng lân phiến màu vàng, tràn ngập ánh sáng, trông rất bất phàm.

Nương theo hào quang sáng lên, nhìn gã giống như Kim Ngư bơi lội, tự do xuyên qua đám đông hỗn loạn, dường như không bị kim chi lực ảnh hưởng, tốc độ cũng không chậm.

Nếu không phải bốn phía bị Kim Chúc Thú vây quanh, giờ phút này gã đã cách xa mười dặm rồi.

Mà trên thân vị trưởng lão Liệt Quang Thành chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một cái áo lửa đỏ thẫm, cả người biến thành một con Hỏa Giao dài chừng một trượng, đồng dạng xuyên thẳng qua đám người kia.

Những nơi nó đi qua, Liệt Diễm thiêu đốt, không ít tu sĩ đồng môn bị tổn thương, nhưng nó thực sự không bận tâm, không ngừng né tránh công kích của Kim Chúc Thú, tìm cơ hội sống sót, chạy trốn đi.

Đúng lúc này, phía trên đỉnh đầu như có một tiếng thanh minh vang lên, một con Kim Điêu đột nhiên dương cánh lao xuống, hai cái vuốt thép màu vàng vồ xuống thân Hỏa Giao.

Dương trưởng lão cảm thấy trên đó ẩn chứa Kim chi lực vô cùng khủng khiếp, vội vã ra sức lao về phía trước, khó khăn lắm mới tránh khỏi Kim Điêu truy kích, phóng đến phía Hàn Lập.

"Cút ngay..." Giờ phút này Dương trưởng lão lên cơn giận dữ, quát to với Hàn Lập.

Hàn Lập hơi nhíu mày, quay đầu nhìn gã, đưa tay quạt nhẹ một cái.

Dương trưởng lão thấy thế, càng trở nên giận dữ, mãnh liệt há miệng phun một cái, một cỗ hỏa diễm hừng hực tuôn ra, bao phủ cả người Hàn Lập vào trong.

"Muốn chết..." Trong miệng Dương trưởng lão vang lên một tiếng cười mỉa mai.

Ngay sau đó, gã thấy chính giữa ngọn lửa chưa tan biến trước mặt, một bàn tay to lớn đột ngột xuất hiện, vẽ thành một đường cong, đập mạnh lên đầu gã.

"Uỳnh" một tiếng vang lên.

Dương trưởng lão chỉ cảm thấy một cỗ man lực như bài sơn đảo hải ập đến, tiếp theo thần thức chấn động, ý thức tiêu tan, liền có cảm giác hồn phách bay lên trời.

Đến khi ý thức gã khôi phục bình thường, toàn thân đã bị vuốt thép của Kim Điêu gắt gao siết chặt.

"Không..."

Trong miệng gã phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, tiếp theo thanh âm đột ngột im bặt.

Thân thể gã bị Kim Điêu xé làm ba khúc, lúc rơi xuống, bị ba con Kim Chúc Thú khác nuốt vào bụng.

Hàn Lập thu tay về, không thèm nhìn Dương trưởng lão, mà một màn này trùng hợp lại rơi vào tròng mắt Vu Khoát Hải đang hốt hoảng chạy trốn, trong lòng của gã như bị sét đánh, hải não xuất hiện cảm giác trống rỗng.

Chờ lúc gã hồi phục tinh thần, trong lòng không nhịn được nổi lên một cảm giác đắng chát, một bên chửi mắng tên gia hỏa Hàn Lập giả bộ ngu ngốc này, một bên khẩn cầu hắn không có tính sổ với mình.

Căn bản trong mắt Hàn Lập còn chưa để ý đến bọn gã, nếu không phải Dương trưởng lão tự mình muốn chết, hắn cũng sẽ không thèm tính toán.

Giờ phút này, ánh mắt hắn đang đặt trên thân "Lam thị huynh muội" ở phía xa xa.

------oOo------

Chương 1048: Bộ mặt thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Đậu Đỏ

Dịch: Chưởng Thiên

Chỉ thấy trong tay Lam Nhan lúc này đang nắm một thanh binh khí cán dài, phần trên như lưỡi hái cong cong, trên thân có khảm nạm ba khối Thủy Tinh Thạch màu lam, không ngừng lấp lóe hào quang.

Gã nam tử đứng tựa lưng với ả lại cầm một thanh trường kiếm mỏng như lá lúa, đồng dạng được khảm ba khối Thủy Tinh thạch màu lam, đang không ngừng vũ động giữa tầng tầng ánh sáng thủy lam.

Hai người liên thủ có thể thong dong ứng phó hai đầu Kim Chúc Thú thân hình tựa man sư.

"Mấy đầu Kim Chúc Thú này phẩm cấp không thấp, trong thú hạch nhất định chứa đựng lực lượng pháp tắc kim thuộc tính, chi bằng chúng ta giết thêm vài đầu a?" Tầng nước trên thân Lam Nhan lưu chuyển liên tục, ả cười nói.

"So với trọng bảo Tuế Nguyệt Tháp trong kia, đám Kim Chúc Thú này thật chẳng đáng lưu tâm, chúng ta hãy mau chóng tìm đường ra, cứ tiếp tục hao tổn ở chỗ này nào có nghĩa lý gì." Lam Nguyên Tử lắc đầu.

"Vậy cũng được, nhiều Kim Chúc Thú như vậy muốn tiêu diệt hết cũng không dễ dàng, chúng ta mau đi sâu vào trong xem xét thôi." Lam Nhan hưng phấn nói.

"Ngươi thật quá chủ quan, lực công kích của những thứ quái quỷ này thực không kém, sơ sảy một chút mà bị thương nhất định sẽ không hay." Phong thái của Lam Nguyên Tử rõ ràng lão luyện, trầm ổn hơn ả kia rất nhiều.

Trong khi hai người đang khi nói chuyện, hai đầu Kim Chúc Thú hình dáng man sư nọ lại gào thét bổ nhào tới thêm lần nữa.

Mũi chân Lam Nhan khẽ điểm xuống đất, thân thể ả liền nhẹ nhàng bay vọt lên cao.

Ả nâng một tay lên, vung vẩy một chút, liền có một luồng ánh sáng màu lam hiền hòa phóng ra từ đầu ngón tay, ngưng tụ rồi biến thành một quang cầu thủy lam.

Phía trên quầng sáng hiển hiện từng đạo phù văn hình tròn, từ bên trong tản mát một cỗ khí tức Thủy thuộc tính nồng đậm.

Một đầu man sư đang lao về phía ả lập tức đâm sầm vào quang cầu làm nó rung lắc mạnh mẽ, phát ra tiếng nổ "ầm... ầm...".

Bề mặt quang cầu thủy lam như vừa bị một trận mưa to dội xuống, văng ra vô số giọt nước màu lam, nhưng quang cầu vẫn thủy chung ngưng tụ mà chẳng hề có dấu hiệu tan rã, gắt gao chặn đứng công kích của Kim Chúc Thú, làm nó không thể tiến thêm nửa bước.

Đồng thời, tay còn lại của Lam Nhan nắm chặt cán lưỡi hái màu lam cong cong,... không trung chợt có một đạo ánh sáng màu lam xẹt qua, tựa như một vầng trăng khuyết xanh lam phá không mà đi.

Nương theo tiếng tiêm minh sắc nhọn, tầng thủy quang màu lam do Lam Nhan tạo ra bỗng phân liệt giải khai, đầu kia man sư Cự thú đang gắt gao đối chọi với tầng thủy quang liền bị loan nguyệt trực tiếp xuyên qua, thân thể to lớn của nó lập tức tách thành hai nửa.

Hành động của Lam Nguyên Tử lại càng đơn giản hơn, không có chút động tác phòng thủ ngăn cản nào, thân hình lao thẳng về phía trước, trường kiếm lá lúa màu lam trong tay gã cuộn lên một vòng, liền có một đạo thủy quang xoắn ốc phóng ra từ thân kiếm, như mũi mâu nhọn hoắt khoan thẳng về phía mi tâm đầu man sư còn lại.

Một tiếng "Phốc" nhẹ nhàng vang lên!

Dị thú kia vốn dĩ ngưng tụ từ lực lượng thuộc tính kim, vậy mà cái đầu nguyên bản vô cùng cứng rắn của nó bị luồng thủy quang phóng ra từ trường kiếm trong tay Lam Nguyên Tử trực tiếp đâm thủng, khoét thành một cái lỗ lớn.

Trong lúc vội vã thoát thân, Vu Khoát Hải chứng kiến một màn như vậy, khiến nội tâm y càng thêm kinh hãi.

Hóa ra những gia hỏa giả heo ăn hổ giống như vị "Thạch đạo hữu" nọ, thật sự không chỉ có một người. Y tự nhủ về sau nếu có gặp gia hỏa nào dung mạo không lấy gì làm sâu sắc tựa như mấy kẻ kia, nhất định sẽ không dám vô lễ như trước.

Đúng lúc này, họ Vu đột nhiên phát hiện vị "Thạch đạo hữu" kia đang liếc mắt nhìn mình, y cảm thấy trái tim chợt run bắn lên rồi nghẹn lại ở cổ họng. Cũng may là vị "Thạch đạo hữu" này chỉ vẻn vẹn liếc y một cái, sau đó ánh mắt liền dời đi, cũng không làm ra động tác gì khác.

Dù vậy, Vu Khoát Hải vẫn lo sợ đến cực điểm, y vô thức hướng về địa phương cách ba người này thật xa mà chạy thục mạng, trong lòng chỉ sợ ba tên kia nhìn mình không vừa mắt sẽ đập y chết tại chỗ.

Giờ phút này Hàn Lập căn bản không có hứng thú so đo cùng họ Vu kia, lúc trước hắn nhìn về phía bên này cũng chỉ vì thần thức đã cảm ứng được, bên kia dường như có một đầu Kim Chúc Thú cường đại hơn nữa đang tới gần.

Ánh mắt Hàn Lập hướng về phía huynh muội Lam thị, rồi chợt nhíu mày, phát hiện thân ảnh hai tên kia đã biến mất tự lúc nào.

Hàn Lập còn đang nghi nghi hoặc hoặc, thì trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu to, Kim Điêu lúc trước đánh lén hắn rồi giết chết Dương trưởng lão vậy mà nãy giờ vẫn một mực theo đuôi.

"Ồn ào!"

Hàn Lập nhíu mày, nghiêng người một chút, giơ cánh tay đánh một quyền xông thẳng lên trên.

Kim Điêu kia vốn bay vòng tròn trên đầu Hàn Lập một lúc rồi mới hạ xuống, hai bộ móng vuốt như tinh thiết bị một quyền của Hàn Lập đập trúng, lập tức nổ tung phát ra một mảnh kim quang chói mắt.

Một tiếng "ầm" thật lớn vang lên!

Bộ móng vuốt cứng như thép của Kim Điêu bị một luồng tinh thần man lực trùng kích, nổ tan tác.

Phần thân thể tàn phá của nó lách sang một bên cố gắng tránh đi, bỗng nhiên bị một đầu Kim Chúc Thú hình dáng tựa Kỳ Lân chắn trước mặt, ngoác miệng hút một cái, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Chỉ thấy đầu Kỳ Lân kia ngửa mặt lên trời gào thét, kim quang lập loè trên lưng, thình lình có thêm một cặp cánh màu vàng từ từ mọc ra.

Hàn Lập nhìn thấy bộ dáng con thú này, ý niệm trong lòng hơi đổi, luồng khí tức cường đại mà hắn phát giác lúc trước dường như đúng là của con thú này.

Kim Chúc Thú Kỳ Lân tung bốn vó chạy như điên, lao thẳng vào người Hàn Lập.

Chỉ thấy cái miệng như chậu máu của nó há to hết cỡ, phun ra một đoàn dịch thể màu vàng, bắn thẳng lên đầu Hàn Lập.

Cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức hiện ra rồi bị hắn dùng một tay nắm chặt lấy, lấy khí thế như chẻ tre mà chém ra.

"Ầm ầm…"

Điện quang màu vàng hòa lẫn với kiếm khí màu xanh trên thân Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hóa thành một mảnh kiếm mạc màu xanh chói lòa kim lôi, cuồng mãnh lao về phía Kỳ Lân dị thú.

Hai bên vừa mới tiếp xúc, mảnh lôi điện màu vàng lập tức đan xen giao hòa với dịch thể màu vàng nọ.

bên trong dịch thể màu vàng tựa như có đạo đạo kim khí sắc bén, chỉ trong mấy hơi thở liền đã phân giải màu vàng lôi điện thành vô số điện mang nhỏ như sợi tóc, tinh tế vô cùng.

Nhưng lực lượng của đám dịch thể màu vàng cũng bị lôi điện tiêu hao hơn phân nửa, tiếp đó bị kiếm khí màu xanh đánh cho tan tác.

Hàn Lập phi thân lao lên, xuyên qua lỗ hổng mà kiếm khí vừa xé mở, nhanh chóng áp sát Kỳ Lân Kim Chúc Thú.

Con thú này thấy vậy bèn ra sức vung vẩy cặp cánh vàng óng vừa mới mọc, từ phía dưới cánh liền có đạo đạo kim phong cuồn cuộn phóng ra, tựa như một đám lốc xoáy màu vàng, hư không nơi gió xoáy đi qua bị cắt phá thành từng mảnh nhỏ.

Con đường phía trước Hàn Lập bị kim phong phong tỏa, dưới bàn chân hắn liền chợt nổ vang "phanh… phanh… "

Chỉ thấy hai chân Hàn Lập trực tiếp đạp lên hư không, thân hình từng bước bước lên cao, lướt qua khu vực gió xoáy màu vàng đi tới đỉnh đầu Kỳ Lân. Hắn đột nhiên xuất ra một quyền, giáng thẳng xuống phía dưới.

" Ầm… ầm… ầm..."

Trong hư không chấn động kịch liệt một hồi, một quyền này của Hàn Lập mang theo man lực cường đại vô song, cứng rắn đè ép phiến hư không tràn ngập kim quang bên dưới, trầm trọng giáng xuống đỉnh đầu Kỳ Lân.

"Ầm…" lại là một tiếng nổ cực lớn!

Thân thể Kỳ Lân dẫu vô cùng to lớn nhưng cũng không chống đỡ nổi, bị đánh cho bốn vó chổng ngược, rơi thẳng xuống đất.

Cái đầu cự đại của nó tuy còn chưa vỡ ra, nhưng hiện tại đang không ngừng rung lắc, bộ dáng không thể tự kiềm chế.

Hàn Lập đang lơ lửng trên đầu nó, thần sắc có chút do dự.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn nâng song chỉ điểm lên mi tâm chính mình, rồi chợt kéo ra ngoài một cái.

Một sợi ti tuyến màu trắng óng ánh mảnh dẻ vô cùng liền chậm rãi bị rút ra, giống như Linh xà lượn quanh đầu ngón tay hắn.

"Đi!"

Song chỉ Hàn Lập phất lên, sợi bạch ti óng ánh lập tức bắn ra, rồi chui tọt vào cái đầu Kim Chúc Thú Kỳ Lân, không thấy bóng dáng.

Sau khi sợi tơ óng ánh biến mất, cái đầu Kỳ Lân không còn lắc lư nữa mà gục hẳn xuống, tựa như đã ngủ say.

Tay phải Hàn Lập lóe lên hào quang, một quang môn bàng bạc hiện ra, lơ lửng trước mặt Kỳ Lân.

"Vào đi, về sau thủ hộ hậu viện cho ta." Dứt lời, thân hình Hàn Lập lướt về phía sau con thú, tung một cước vào mông chú Kỳ Lân, con quái vật khổng lồ bị hắn một cước đá bay vào trong cánh cổng ánh sáng.

Ngay sau đó, hắn đóng lại cửa vào Hoa Chi Động Thiên, đảo mắt một cái, nghiêng đầu nhìn về phương hướng phía sâu bên trong.

Chỉ thấy phía trước là một quang tráo thủy lam, chợt màn sáng nhộn nhạo một chút rồi mở ra, một đôi nam nữ tuấn mỹ tựa như thần tiên quyến lữ kề vai sát cánh, cùng nhau bước ra từ bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú nhìn hai kẻ này, đúng là huynh muội Lam thị.

"Đây chính là Động Thiên Chi Bảo hàng thật giá thật a, chẳng trách có thể cướp đoạt sạch sẽ một mảnh bảo địa Bí Cảnh rộng lớn như vậy. sao chép

nhớ để nguồn White Gem Book nha. Có điều, ngay cả sự tình lấy xẻng xúc đất trống này mà cũng làm ra được, Hàn Lập đạo hữu, hành động của ngươi quả thực khó coi." Lam Nhan che miệng cười cười.

"Các ngươi phát hiện ra ta từ lúc nào?" Hàn Lập hơi nhíu mày.

"Hàn đạo hữu một mực cẩn thận thăm dò hai người huynh muội chúng ta, bọn ta như thế nào lại không chú ý đến ngươi?" Lam Nguyên Tử nhàn nhạt đáp.

"Huynh muội... các ngươi?... " Hàn Lập chứng kiến bộ dáng thân mật của hai kẻ này, tự nhiên cảm thấy có chút không khỏe.

Thần sắc Lam Nhan hơi mất tự nhiên, cả giận nói:

"Ta cùng ca ca vốn là sư huynh sư muội, người trước người sau bị sư phụ đưa về núi, sau đó đều đổi theo họ của Người, chỉ có những kẻ thô lỗ dung tục như ngươi, mới có cái suy nghĩ dơ bẩn ấy."

Ngược lại, Thần sắc Lam Nguyên Tử vẫn tự nhiên, chẳng có vẻ gì khác thường.

"Hai ngươi đến cùng là như thế nào, chẳng can hệ gì với ta. Vốn dĩ các ngươi nếu không chủ động sinh sự, đại khái có thể bớt đi một trận chém giết. Hiện tại xem ra… không được rồi?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

"Không muốn chém giết cũng được thôi, chỉ cần Hàn đạo hữu thúc thủ chịu trói, chờ cho chuyến tầm bảo Bí Cảnh này xong xuôi, ba người chúng ta cùng nhau phản hồi Cửu Nguyên Quan, nghe Lão Tổ xử lý là được." Lam Nguyên Tử cười nhạt một hồi.

"Một đám Cửu Nguyên Quan các ngươi đều ưa thích đùa cợt kiểu này sao? Lần trước cũng có một tên nói với ta như vậy, tên gọi Đông Phương Bạch, chẳng biết các ngươi có nhận thức hay không?" Hàn Lập bất đắc dĩ cười cười, thản nhiên hỏi ngược lại.

"Ngươi…" Lam Nhan nghe vậy chợt nổi giận.

Liêm đao trong tay ả vung lên, muốn lập tức công kích Hàn Lập, nhưng bị Lam Nguyên Tử đưa tay ngăn cản.

"Chớ để hắn chọc giận, người này có thể giết đến tận cửa tiên cung, đánh chết Đông Phương Bạch, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản. Cả ngươi và ta đều phải cẩn thận ứng phó." Lam Nguyên Tử khuyên nhủ.

Lam Nhan nghe vậy, thần sắc hơi trì hoãn, ánh mắt nhìn thẳng hướng Hàn Lập, trong tay nắm cán dài lưỡi hái cong thoáng nhấc lên vài phần, cải thành hai tay nắm chặt.

"Nếu như Hàn đạo hữu quyết tâm đánh một trận rồi mới chịu an phận, vậy chúng ta hãy chân chính phân cao thấp a." Thần sắc Lam Nguyên Tử trở nên nghiêm túc, trường kiếm trong tay trước tiên điểm về phía trước, nhẹ nhàng vũ động.

Dứt lời, quang mang sáng lên trên người hắn, một tầng thủy lam hình cầu dần dần khuếch trương, bao trùm mọi vật trong phạm vi mấy trăm trượng xung quanh.

Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi, phát hiện lực lượng thuộc tính kim vốn trần ngập hư không bốn phía, hiện giờ trở nên mỏng manh rất nhiều, mà những Kim Chúc Thú kia cũng đều bị tầng Linh Vực này xua đuổi thật xa.

Về phần đám tu sĩ Vong Ưu Các cùng Linh Tiêu Môn hầu hết đã sớm tử thương, chẳng còn lại mấy người.

"Linh Vực của ngươi ngược lại có chút đặc biệt, mới chỉ sơ sơ triển khai, còn chưa phóng thích lực lượng sát phạt, lại có thể bức lui những cái kia Kim Chúc Thú." Hàn Lập tấc tắc kêu kỳ lạ.

------oOo------

Chương 1049: Phá băng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Không có gì kỳ quái cả, Ngũ Hành chi lực thuộc tự nhiên có quan hệ tương sinh tương khắc. Từ cổ chí kim, Kim có thể sinh Thủy, trong Kim chi lực tràng, Linh vực Thủy thuộc tính của ta tự nhiên mạnh hơn ba phần, những Kim Chúc thú kia nếu ở trong Linh Vực của ta, sẽ bị hấp thu Kim thuộc tính chi lực của bản thân, tự nhiên phải tránh ta còn không kịp" Lam Nguyên Tử nhàn nhạt nói ra.

"Thì ra là thế, thụ giáo." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói ra.

"Trong Kim chi lực trường này, ta đã chiếm cứ địa lợi, có xu thế bất bại, Hàn đạo hữu ngươi lại không chịu thúc thủ chịu trói?" Lam Nguyên Tử thấy Hàn Lập không sợ hãi chút nào, ngạc nhiên nói.

"Ngươi nếu là một tu sĩ Đại La cảnh, dựa vào ưu thế địa lợi này, có lẽ còn có tư cách nói như thế." Hàn Lập mỉm cười một tiếng, nói ra.

Dứt lời, hắn phóng tới trước một bước, cũng không vận dụng Tiên Linh lực, chỉ dùng lực thân thể xông tới phía trước.

Hàn Lập bất động thì thôi, khẽ động liền cảm thấy phía trước như đụng vào một mảnh biển lớn mênh mông, cuồn cuộn sóng cả không ngừng xông tới, kháng cự hắn không cho tiến về phía trước.

Trong miệng hắn hừ lạnh một tiếng, yên lặng vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục công, huyền khiếu toàn thân liên tiếp sáng lên, một thân Tinh Thần Chi Lực bành trướng ra, thân hình đột nhiên phá mở cỗ lực Thủy thuộc tính pháp tắc ngăn trở, trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách với Lam thị huynh muội.

"Khí lực thật mạnh mẽ, tuyệt không có khả năng là thân thể tu sĩ Thái Ất cảnh." Sắc mặt Lam Nguyên Tử khẽ biến, kinh ngạc nói.

"Khí lực mạnh mẽ thì như thế nào, ăn trước của ta một Thủy Nguyên trảm rỗi hẵng nói." Lam Nhan đã sớm đè nén tức giận trong lòng, giờ phút này hừ lạnh một tiếng, trên người loé lên độn quang thuỷ lam, vọt tới Hàn Lập.

Chỉ thấy thân hình nàng trong Linh vực của Lam Nguyên Tử, vậy mà không bị ảnh hưởng chút nào, trong nháy mắt chợt xuất hiện trước người Hàn Lập.

Cổ tay nàng chuyển một cái, ba miếng tinh thạch trên chuôi Thủy Lam loan liêm đồng thời sáng lên, một cỗ Thủy thuộc tính pháp tắc cường đại từ đó tuôn ra, thân loan liêm trong nháy mắt trướng lớn gấp đôi, giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung, chém về phía Hàn Lập.

"Không được, mau lui lại..." Lam Nguyên Tử bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, vội lớn tiếng hoảng sợ nói.

Nhưng mà đã trễ, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể Hàn Lập nghịch chuyển, tốc độ dòng chảy thời gian trong nháy mắt nhanh hơn, tốc độ càng nhanh hơn nhiều so với Lam Nhan.

Thân hình hắn thong dong lướt sát qua mũi nhọn loan liêm của Lam Nhan, một chưởng thò ra, chụp vào cổ họng nàng.

Nàng kia căn bản không có nửa điểm phản kháng, bị hắn gắt gao kẹp chặt cổ.

"Ha ha ha..." Liên tiếp tiếng cười thanh thuý từ trong cổ họng Lam Nhan truyền ra.

Hàn Lập lập tức phát giác không đúng, đang tính buông tay, nhưng đã chậm.

Lòng bàn tay của hắn truyền đến một hồi cảm giác băng hàn rét thấu xương, một đạo hào quang thuỷ lam từ trên người Lam Nhan phun ra, trong nháy

mắt bao trùm Hàn Lập, đông lạnh cả thân thể hắn thành một băng điêu tinh lam.

Mà bàn tay hắn gắt gao siết chặt "Lam Nhan", tức thì cũng biến thành băng.

Bên cạnh Lam Nguyên Tử ngưng tụ hào quang, một lần nữa hiện ra thân ảnh Lam Nhan.

"Ca ca, sớm biết hắn tu luyện thời gian pháp tắc như vậy, ta như thế nào lại lỗ mãng chứ?" Lam Nhan cười xảo trá một tiếng, nói ra.

"Không ngờ ngươi cũng gạt cả ta, còn hại ta lo lắng một hồi." Lam Nguyên Tử khẽ thở dài nói.

"Tốt xấu cũng đã bắt được hắn rồi, ca ca nhanh phong cấm hắn triệt để, Cực Hàn băng tinh của ta cũng chỉ có thể vây khốn hắn tối đa một chén trà công phu thôi." Trên mặt Lam Nhan thu lại nét vui vẻ, nói gấp.

Nàng vừa dứt lời, chợt nghe một thanh âm nặng nề truyền đến: "Một chén trà, Lam đạo hữu không khỏi đánh giá bản thân quá cao rồi?"

Ngay sau đó, chợt nghe "Bành" một tiếng vang lên.

Quanh thân Hàn Lập phóng ra vô số Kim sắc điện quang mãnh liệt, lam sắc băng tinh ầm ầm nổ tung, thân ảnh hắn lại hiển hiện ra.

"Điều này sao có thể?" Vẻ mặt Lam Nhan kinh ngạc nói.

Bình thường tu sĩ Thái Ất bị phong cấm trong Cực Hàn băng tinh, một thân Tiên Linh lực tất nhiên sẽ bị đông kết không cách nào vận chuyển, tự nhiên cũng không thể nào thoát thân được, cho dù là tu sĩ Thái Ất đỉnh phong, tối đa cũng chỉ nhanh hơn một chút, tuyệt không thể nhanh như Hàn Lập vậy.

Nàng đâu biết rằng, Hàn Lập mở ra hơn chín trăm chỗ huyền khiếu, mặc dù Tiên Linh lực bị đông kết, một thân huyết nhục chi lực cùng Tinh Thần Chi Lực, cũng đủ để phá vỡ phong tỏa của nàng.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, tức thì cũng không nhiều lời nữa nữa, cổ tay đảo một cái, một tầng Linh Vực kim sắc nhàn nhạt căng ra, không nhiều không ít, vừa đủ bao Linh vực Lam Nguyên Tử lại.

Hai huynh muội Lam Nhan cảm nhận được trong thời gian Linh Vực, không chỗ nào không có cảm giác áp bách trì trệ, thần sắc không khỏi hơi đổi.

"Người này khó chơi hơn chúng ta tưởng, không cần ôm tâm lý may mắn, chỉ có dùng chiêu đó, mới có một cơ hội để thắng." Thần sắc Lam Nguyên Tử ngưng trọng, nói ra.

Ánh mắt Lam Nhan hơi thu liễm lại, vội gật đầu nhẹ.

Sau đó, chỉ thấy loan liêm trong tay nàng thu lại, nàng vỗ tay một cái.

Một đoàn màu trắng toả ra, Linh Vực màu trắng liền khuếch trương ra, lúc tới gần Linh Vực Lam Nguyên Tử, cả hai đồng thời sinh ra một lực hấp dẫn kỳ lạ, cuối cùng vậy mà lóe lên hào quang, dung hợp lại với nhau.

Sau khi hai Linh Vực dung hợp, một cỗ băng hàn kỳ lạ lập tức từ đó truyền ra.

Hàn Lập thân ở trong đó liền giống như bị biển cả đè ép, lại có chút cảm giác thở không nổi.

"Linh Vực dung hợp..."

Hắn nuốt nước miếng, nhướng mày, ngạc nhiên nói.

Chỉ thấy cách không xa trước người hắn, thân ảnh Lam Nhan cùng Lam Nguyên Tử đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một băng điêu màu xanh da trời cao mười trượng, khuôn mặt không cảm xúc, xem ra có chút tương tự với hai người Lam thị huynh muội.

Hàn Lập đang chần chờ, bỗng tiếng gió gào thét bắt đầu nổi lên bốn phía, vang ầm ầm.

Quanh thân hắn, bốn đạo hàn quang đột ngột từ mặt đất mọc lên, ngưng tụ thành bốn tên băng điêu giống như đúc băng điêu màu xanh da trời kia.

Mặt năm tên băng điêu không cảm xúc, tất cả đều há miệng, quát lên một tiếng.

Chỉ thấy khi chúng mở miệng, nhiệt độ chung quanh chợt hạ xuống, một cỗ hàn khí màu trắng mãnh liệt mắt thường có thể thấy được tuôn ra, từ bốn phương tám hướng cuốn tới Hàn Lập.

Trong hư không vang lên tiếng "Ken két", trong không gian bắt đầu chiết xạ ra đạo đạo tinh quang.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, trên lông mày trong nháy mắt kết xuất một tầng băng sương màu trắng.

Thần sắc hắn hơi đổi, vung tay lên, trước người hiện ra mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân kiếm, tất cả đều rung động "Ầm ầm", đạo đạo Kim sắc điện mang tuôn ra, hóa thành từng đoàn từng đoàn Kim sắc lôi cầu, mắt thấy muốn nổ ra.

Nhưng mà, một hồi gió lốc quét qua, hàn khí màu trắng trong nháy mắt tuôn ra, Hàn Lập cảm thấy một hồi băng hàn rét thấu xương, cả người và cả Thanh Trúc Phong Vân kiếm đều bị đông kết ở giữa.

Từng đoàn Kim sắc lôi cầu lan tràn ra, có thể thấy được rõ ràng tia điện, nhưng đồng dạng cũng bị hàn băng phong cấm.

Trong nội tâm Hàn Lập giật mình, có chút kinh ngạc phát hiện, trong thức hải của mình tựa hồ cũng bị hàn khí thẩm thấu vào, thần thức cũng hơi chết lặng.

"Ca ca, Linh Vực chúng ta dung hợp mới đủ uy lực để bắt hắn, nhưng lại không thể duy trì quá lâu, làm sao đưa hắn về Cửu Nguyên quan đây?" Một băng điêu trong đó mở miệng, thanh âm không chút tình cảm.

"Tông môn cũng không bắt phải mang người sống trở về, tìm được Chưởng Thiên bình mới là chính sự. Người này đã khó giải quyết như thế, vậy giết hắn đi, mang thần hồn trở về là được." Một băng điêu khác mở miệng đáp, thanh âm cũng lạnh như băng không giống tiếng người.

"Vận dụng Huyền Băng Trảm Nguyên kiếm sao?" Lại một băng điêu hỏi.

"Trảm!" Hai cái băng điêu còn lại đồng thời mở miệng.

Ngay sau đó, chỉ thấy năm băng điêu lại tựa như người sống, nhao nhao tay kết pháp quyết, kết thành trận pháp.

Lam quang trên đỉnh đầu Hàn Lập đột biến, hiện ra một phù văn hình tròn, chính giữa có một cỗ cực hàn chi lực tuôn ra mãnh liệt, một đoạn lam sắc băng kiếm từ đó lú ra một nửa.

Toàn bộ không gian băng hàn lập tức tăng vọt gấp trăm lần, một cỗ áp lực khủng bố trước nay chưa từng có từ trên cao trút xuống.

"Đây là... Tiên Khí mấy phẩm?" Hàn Lập cảm nhận được cỗ lực lượng này, trong nội tâm rùng mình.

Kiếm này chưa ra hết đã có uy áp như thế, nếu rút ra hết, chỉ sợ tu sĩ Đại La cũng không thể nào ngăn cản, trách không được hai người Lam thị huynh muội phải liên thủ, dùng pháp trận triệu hoán mới có thể gọi ra.

Tiên Linh lực trong cơ thể hắn cơ hồ hoàn toàn bị đông lại, Tinh Thần Chi Lực cũng vận chuyển không thuận, thêm Thanh Trúc Phong Vân kiếm bị phong cấm, giờ phút này lại không cách nào thoát khỏi phong cấm của cỗ cực hàn chi lực kia.

Bên trong cửa đá đánh đến thiên hôn địa ám, vậy mà bên ngoài cửa đá mọi người vẫn chỉ nghe được trận trận thanh âm chém giết nổ vang, thỉnh thoảng bộc phát ra một chút chấn động cường đại, nhưng thủy chung không thấy rõ tình huống bên trong.

"Khi nào chúng ta sẽ vào?" Tô An Thiến truyền âm hỏi.

"Không cần gấp gáp, giờ cứ chờ xem chút đã. Quy mô chiến đấu như thế, chúng ta tùy tiện đi vào, không chừng sẽ gặp tai họa. Không bằng chờ bên trong ngưng tranh đấu, chúng ta lại vào, bất luận thế nào cũng sẽ không bị thiệt." Cận Lưu suy nghĩ, truyền âm nói ra.

Đúng lúc này, một cỗ khí băng hàn cường đại trực tiếp xuyên qua Kim chi lực trường phong tỏa, tuôn ra ngoài cửa đá.

Ngoài cửa, vài tên tu sĩ Vong Ưu các đứng quá gần, nhất thời không kịp tránh né, trực tiếp bị cỗ lực lượng này xâm thể, trong nháy mắt đông lạnh kết thành băng điêu, không đợi người chung quanh thi cứu, đã tuyệt khí bỏ mình.

"Đây là có chuyện gì..." Mọi người sợ hãi cả kinh, nhao nhao rời xa cửa đá.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu liếc nhìn nhau, thần sắc cũng không khỏi biến đổi.

"Cận đạo hữu, sao bọn Vu đạo hữu đi vào lâu như vậy, lại không truyền ra nửa điểm tin tức, không phải xảy ra vấn đề gì chứ?" Thần sắc Phó cốc chủ Thanh Tác cốc khẽ biến, mở miệng dò hỏi.

"Tình huống bên trong không rõ, ta cũng không thể nào xác định được." Lông mày Cận Lưu nhăn lại, nói ra.

Gã vừa cứng rắn nói ra, bên trong cửa đá lại truyền tới một tiếng nổ vang, một cỗ khí lãng nóng rực khó nói nên lời mãnh liệt tuôn ra, làm cho mọi người đứng gần cửa bất đắc dĩ phải lui về phía sau thêm mười trượng.

"Cuối cùng là..."

Giờ phút này, bên trong không gian phía sau cửa, Hàn Lập vẫn như trước bị băng phong ở chính giữa, quanh thân quấn quanh Ngân sắc hỏa diễm, như vòi rồng hoả diễm tuôn ra, chính giữa tán phát ra trận trận khí tức nóng rực khủng bố đến cực điểm.

Chỉ nghe một tiếng hú bén nhọn vang lên, bên trong ngân diễm mãnh liệt sau lưng Hàn Lập, một đầu Ngân diễm hoả điểu với thất sắc thải diễm trên đầu nhất phi trùng thiên, trực tiếp vọt tới Huyền Băng Trảm Nguyên kiếm đã lú ra hơn phân nửa ở phía trên.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trên thân Huyền Băng Trảm Nguyên Kiếm có vô số lam sắc hàn quang, hóa thành từng sợi tơ mỏng tuôn ra như mưa, giao hoà cùng Hỏa diễm rừng rực, lập tức tạo ra mảng lớn vụ khí màu trắng, cơ hồ che đậy cả phiến không gian.

"Tinh Viêm Chi Hỏa... đây chẳng lẽ là Tinh Viêm hỏa điểu?" Một băng điêu mở miệng nói.

"Vì sao Tinh Viêm Hoả Điểu lại có uy lực như thế?" Một băng điêu khác nói ra.

"Đông Phương Bạch, cái tên đáng chết này, vì sao lúc trước lại không nhắc đến?" Lại một băng điêu khác mở miệng nói.

------oOo------

Chương 1050: Truy tung

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch: Chưởng Thiên

Băng điêu còn chưa dứt lời, Tinh Viêm Hỏa Điểu đã kêu vang một tiếng thanh minh, dang rộng hai cánh, phấn khích xông lên phía trước.

Huyền Băng Trảm Nguyên Kiếm đang trên đà rơi xuống như gặp phải trọng kích, tất cả lam quang đều bị bức lui, thân kiếm một lần nữa chui vào chính giữa phù văn hình tròn, biến mất vô tung.

Tinh Viêm Hỏa Điểu đại triển thần uy, không hề có xu hướng dừng lại, ngọn lửa sau lưng nó cháy sáng mãnh liệt, tựa như khổng tước xòe đuôi bắn ra vô số tia lửa màu bạc, như mưa đá nện xuống quang mạc do Linh Vực của huynh muội Lam thị hợp thành.

Quang mạc do Linh Vực tạo thành lập tức trở nên bất ổn, run rẩy từng hồi, sau đó bắt đầu xuất hiện những vết rách.

Sau một lát, thanh âm vỡ vụn của băng tinh vang lên, thân thể năm pho tượng bất phân nam nữ lần lượt nứt toác, rồi kéo nhau ầm ầm sụp đổ.

Ngay sau đó, màn sáng Linh Vực cũng tan rã theo, nhưng bên trong lại không còn chút khí tức nào của huynh muội Lam thị.

Hàn Lập tuy đã thoát khốn nhưng vẫn cảm thấy hàn khí quấn thân, khiến tứ chi hắn tê cứng.

Hắn khẽ vẫy tay, Tinh Viêm Hỏa Điểu lập tức quay về, đáp xuống nơi đầu vai.

Hàn Lập chỉ cảm thấy đầu mình vai ấm áp, một cỗ nhiệt lưu lan tràn khắp người, bằng mắt thường cũng có thể thấy được từng sợi từng sợi hàn khí đang không ngừng chui ra khỏi thân thể hắn, rồi lập tức tiêu tán.

Hắn đưa tầm mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện đám kim chúc thú đã ẩn nấp không thấy đâu, đội ngũ lúc trước cùng hắn đi vào tiền trạm đã bị tiêu diệt toàn bộ, không một ai còn sống sót.

Vị phó các chủ họ Triệu bị kim chúc thú xé thành hai mảnh, còn Vu Khoát Hải lúc trước bị hàn khí ảnh hưởng, thân thể cứng ngắc đang dựa vào một thạch trụ màu vàng, hiển nhiên đã biến thành băng điêu triệt để vẫn lạc rồi.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, vỗ vỗ Tinh Viêm Hỏa Điểu đang đậu ở đầu vai, ra hiệu cho nó chui vào cơ thể hắn, cất bước lao về chỗ sâu bên trong.

Nếu như đối phương thật sự là huynh muội Lam thị do Thiên Đình phái ra, ở chỗ này lại còn phát hiện tung tích của mình, vậy nhất định phải nhanh chóng giải quyết triệt để, nếu để bọn chúng phản hồi Thiên Đình, chỉ e tình cảnh của hắn sẽ càng thêm phiền toái.

…

Đám người bên ngoài cửa đá chờ đợi đã lâu, không nghe ngóng được động tĩnh gì từ bên trong, từng người một mang thần sắc cổ quái nhìn vào bên trong.

"Không đợi nữa, chúng ta cũng vào thôi." Cận Lưu trầm ngâm thật lâu một hồi, chợt mở miệng.

Người của các tông phái còn lại nghe vậy, quay sang bốn mắt nhìn nhau, tuyệt nhiên không một ai dám nhúc nhích.

Dù sao động tĩnh lúc trước bên trong thật sự quá kinh khủng, khiến bọn họ lúc này vẫn còn sợ hãi trong lòng.

"Bên trong đã lâu không có động tĩnh gì, đội ngũ tiền trạm của chúng ta quá nửa là đã vượt qua chỗ này rồi, nếu còn không nhanh lên, chỉ e sau này cặn

cũng không có mà húp." sắc mặt Cận Lưu phát lạnh.

Quần tu nghe xong không khỏi biến sắc, gương mặt ai nấy đều lộ vẻ chần chờ.

Cận Lưu lại liếc nhìn Tô An Thiến, rồi hai người cùng nhau dẫn đầu bước qua cửa đá tiến vào trong.

Những người còn lại thấy thế bèn nhao nhao theo sau.

Cảm nhận ảnh hưởng của lực lượng thuộc tính kim trên thân thể gia tăng ngày một rõ rệt, cả đoàn người ai nầy đều nhíu mày nhăn nhó.

Sau khi vượt qua một đoạn đường, thần sắc từng người một đều hoảng sợ muôn phần, chỉ thấy bốn phía là một mảnh đất đá hỗn loạn, tàn thi đoạn chi vương vãi khắp nơi, quang cảnh khác nào địa ngục.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì…" Sắc mặt Phó cốc chủ tái nhợt, thì thào trong miệng.

Vừa dứt lời, gã chợt ngẩng đầu nhìn về phía thạch trụ màu vàng gần đó, với thần sắc kinh hoảng tột độ…

Chỉ nghe một tiếng gầm đầy dã tính, một đầu Kim Chúc Thú hung ác tựa sài lang đột ngột bổ nhào xuống từ trên không, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao vào cắn xé.

Ngay sau đó, Kim Chúc Thú bỗng từ bốn phía nhao nhao hiện thân, thanh âm chém giết thảm thiết lần nữa vang lên…

Hàn Lập hiện đang đứng trước một tòa cửa đá nằm rất sâu bên trong.

Cánh cửa đá khép hờ, hiển nhiên huynh muội Lam thị đã chạy vào trong.

Thần thức Hàn Lập quét qua xung quanh một chút, sau đó lắc mình một cái cũng đi vào.

Chỉ thấy không gian bên trong cửa đá có một tòa đại sảnh, nơi đây bài trí cực kỳ đơn sơ, chỉ có một cây cầu thang bằng đá xanh đen rộng lớn, uốn lượn dẫn lên trên.

Hàn Lập men theo cầu thang đá đi một mạch lên trên, đến cuối cùng gặp phải một quang môn sừng sững tỏa ra huyết quang yêu dị, thoạt trông như một cổng truyền tống không gian, chẳng biết thông đến nơi nào.

Hắn muốn dùng thần thức muốn tra xét rõ ràng, nhưng lực lượng thần thức căn bản không cách nào xuyên thấu, không cách nào do thám tình huống bên trong quang môn.

Sau một chút do dự, Hàn Lập vẫn lắc mình một cái, chui tọt vào trong.

Hàn Lập cảm thấy hoa mắt một chút, rồi phát hiện bản thân hiện đang ở trong một mảnh thiên địa đỏ thẫm.

Nơi này hoàn toàn bất đồng với tầng thứ nhất, không gian rộng lớn vô cùng, phía trên bầu trời đỏ sậm lơ lửng từng cụm huyết vân, phía dưới là một phiến sa mạc đỏ thẫm vô cùng vô tận, tỏa ra hơi nóng hừng hực, không hề dễ chịu.

Sau lưng hắn là một cánh cửa đá cao lớn sừng sững, ở giữa là một quầng sáng đen kịt đang không ngừng run rẩy nhè nhẹ.

Bên cạnh cửa đá có một tấm bia, trên mặt chỉ có một chữ "Nhị" thật lớn, bút pháp như rồng bay phượng múa, mơ hồ tản mát ra một loại uy áp khó giải thích.

Hàn Lập vô thức khuếch trương thần thức dò xét xung quanh một chút, kết quả phát hiện nơi này so với tầng một hoàn toàn bất đồng, thần thức tuy vẫn bị hạn chế như cũ, nhưng với thực lực của hắn vẫn có thể miễn cưỡng triển khai một chút.

Tuy vẫn chưa thấy bóng dáng huynh muội Lam Nguyên Tử cùng Lam Nhan, nhưng trong hư không vẫn lưu lại khí tức nhàn nhạt của bọn họ, hiển nhiên đã chạy thật xa.

Hàn Lập xác nhận chung quanh không có gì bất thường, rồi lập tức lao mình về phía trước như tên bắn, để lại trong không trung một vệt dài màu vàng, cấp tốc truy đuổi hai kẻ kia.

"Ồ!"

Hắn vừa khởi phát độn quang, lập tức cảm giác được một loại lực lượng cấm chế đặc thù tràn ngập trong không gian, hết sức tương đồng với Thời Gian Chi Lực, khiến cho độn tốc của hắn chỉ bằng một nửa bình thường.

"Cấm chế này lại có điểm tương tự Linh Vực thời gian của ta, có điều Linh Vực của ta không có công dụng hạn chế thần thức." Nội tâm Hàn Lập kinh ngạc không thôi, nhưng không tiếp tục hao tổn tâm tư suy nghĩ chuyện này, chỉ âm thầm vận chuyển thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân.

Nếu như cấm chế nơi đây có sự tương quan với pháp tắc Thời Gian, sử dụng Nghịch Chuyển Chân Luân có lẽ sẽ hữu hiệu.

"Ông..."

Quả nhiên, hắn vừa khởi động Nghịch Chuyển Chân Luân, tốc độ quầng sáng màu vàng do độn quang của hắn biến thành đột nhiên tăng mạnh, gần như khôi phục tốc độ bình thường, thân thể như điện xẹt lao nhanh về phía trước, gấp rút truy đuổi.

Chỉ sau một lát, độn quang của huynh muội Lam Nguyên Tử liền xuất hiện trong phạm vị thần thức Hàn Lập.

Y phục trên thân hai người tổn hại không ít, có cả những mảng đen sì, tựa như bị hỏa diễm thiêu thân, khí tức đã suy yếu hơn trước rất nhiều.

Huynh muội Lam Nguyên Tử hiện đang cắm đầu cắm cổ chạy trối chết, tuy nhiên độn tốc của bọn họ so với ngày thường chậm chạp hơn rất nhiều, bộ dáng bị trì hoãn gần như gấp đôi.

Vầng sáng màu vàng do Hàn Lập biến thành dường như lại tăng tốc, như

một luồng kim hồ truy kích đôi huynh muội kia, khoảng cách song phương rất nhanh bị thu hẹp.

"Không tốt, tiểu tử họ Hàn kia đã đuổi tới!" Hai người Lam Nguyên Tử cảm ứng được tình huống đằng sau thì giật mình hoảng sợ.

"Ca ca!" Lam Nhan lập tức kêu gọi Lam Nguyên Tử.

Lam Nguyên Tử không dám chần chờ, hai bàn tay hai người hợp lại với nhau, miệng đồng thanh niệm chú.

Hai luồng lực lượng pháp tắc từ thân thể đôi huynh muội lần lượt lan tỏa, rồi dung hợp với nhau.

Độn quang do hai người hợp thành chợt đại thịnh, hóa thành hình dạng cự cầm màu lam lỡn chừng mấy trăm trượng, hai cánh cự cầm vỗ liên hồi, tốc độ đột nhiên gia tăng hơn một nửa.

Tuy Lam Nguyên Tử hợp lực cùng Lam Nhan thi triển bí thuật, tăng tốc chạy trốn, nhưng so với Hàn Lập đang đuổi sát đằng sau thì còn kém không ít.

Khoảng cách song phương ngày càng rút ngắn, rất nhanh chỉ còn hơn hơn mười dặm.

"Tốc độ gia hỏa này thật sự quá nhanh!" Lam Nhan khẽ liếc Hàn Lập đang đuổi theo sát sạt phía sau, rồi lại bối rối nhìn sang Lam Nguyên Tử.

"Để ta ngăn hắn, ngươi mau đi trước!" Ánh mắt Lam Nguyên Tử chợt lóe, y chợt cắn răng, tống một chưởng vào lưng Lam Nhan, trùng trùng điệp điệp đẩy sư muội về phía trước, còn bản thân y quả quyết xoay người bổ nhào về phía Hàn Lập.

"Ca ca!" Lam Nhan kinh hãi thét lên, hào quang trên thân lóe lên một chút, lập tức ổn định thân hình, đang muốn bay ngược trở lại.

"Ngu xuẩn! Ngươi muốn tâm huyết bao năm của chúng ta đổ hết xuống

sông xuống biển hay sao? Đi mau! Không cần lo lắng, ta tự có thủ đoạn bảo mệnh!" Lam Nguyên Tử nổi giận gầm lên.

Vừa nói, hai tay y vừa nhoáng lên, trên một tay nhiều ra một cây quạt nhỏ màu trắng có thêu Giao Long xanh lam, trên tay kia lại xuất hiện một cái bình bát màu lam, bên trong có hỏa diễm không ngừng chớp động, tỏa ra ánh sáng màu lam.

Hai tay y vung lên thật mạnh, hai kiện bảo vật lập tức rời tay lao bắn đi.

Đồ án Giao Long trên cây quạt nhỏ chợt phát quang, hóa thành một đầu Giao Long dài trăm trượng, thân thể hai màu xanh trắng hòa lẫn với nhau, miệng nó không ngừng thổ nạp, phun ra từng luồng hàn khí màu lam phô thiên cái địa đánh về phía Hàn Lập.

Hàn khí của Giao Long xen lẫn những khối băng tinh trắng muốt, kịch liệt va chạm với nhau, dấy lên một trận nổ mạnh, hư không phụ cận rung động lắc lư liên hồi, hiển nhiên cho thấy lực phá hoại kinh người, bất kỳ vật gì nếu bị cuốn vào trong, e rằng chỉ trong nháy mắt sẽ bị đánh cho nát bấy.

Bình bát lơ lửng ở một bên không ngừng xoay tròn, phóng xuất một cỗ hàn diễm màu lam, hóa thành một mảnh lam diễm rợp trời chụp xuống đầu Hàn Lập, hư không phụ cận dường như cũng bị đông kết bởi loại lửa này.

Phạm vi bao phủ của hàn khí cùng hàn diễm vô cùng rộng lớn, hầu như bao trùm một nửa bầu trời phía trước.

Nơi đây vốn khô nóng là thế, trong nháy mắt bị băng nguyên cực hàn phủ lên, nhiệt độ đột ngột giảm xuống thật sâu.

Lam Nhan vẫn ngây ngốc đứng một chỗ, đôi mắt dường như đã nhòe đi, bờ môi không ngừng run rẩy, nhưng rốt cuộc vẫn xoay người về phía trước tiếp tục chạy trốn.

Hàn Lập trông thấy hàn khí cùng băng diễm sắp sửa ập xuống đầu mình, lập tức đình chỉ độn quang, vung tay lên một cái.

Một đạo hào quang xanh biếc bắn ra từ trong tay áo hắn, cấp tốc biến lớn, hơn nữa từ một phân thành hai, hóa thành hai đại thủ xanh biếc, nhanh như chớp phân biệt chộp lấy đám hàn khí Giao Long cùng với băng diễm màu lam.

Hàn khí cùng lam diễm lan đến trước Hàn Lập, rồi đột ngột dừng lại cách chừng mười trượng, sau đó từ từ tan đi như bọt biển.

Cách Hàn Lập chừng trăm trượng phía trước, cây quạt nhỏ màu trắng cùng bình bát màu lam đã bị đại thủ xanh biếc cầm giữ, mặc cho chúng hào quang chớp động, ra sức giãy giụa, đều không thể mảy may trốn thoát.

Nhưng thân hình Lam Nguyên Tử ở đằng trước đã biến mất.

Hàn Lập nhướng mày, tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Hai đại thủ xanh biếc chợt tỏa hào quang mãnh liệt, rồi bay vụt về tay hắn mang theo hai kiện Tiên Khí, bảo vật bị Hàn Lập thu cả vào trong tay áo, sau đó kim quang quanh thân lóe lên, hướng về phía chân trời nơi Lam Nhan biến mất mà đuổi theo.

Vào thời khắc này, không gian phía trước đột nhiên rung động, phát thanh âm ù ù như tiếng sấm rền.

Hư không thình lình hiện ra từng đạo từng đạo vết rách màu lam, nhanh chóng lan ra khắp nơi, sau đó từ những khe nứt có lam quang phun ra, bao phủ lên thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập bị lam quang này chiếu lên người, liền cảm thấy xung quanh cuồn cuộn như kinh đào hải lãng giữa biển khơi.

Hắn cứng rắn đình chỉ độn quang, hơn nữa cấp tốc lùi lại phía sau, lông mày không khỏi nhíu một cái, cả người rộ lên kim quang chói mắt, nhanh chóng ổn định thân hình.

Nhưng không chờ Hàn Lập kịp xuất ra phương pháp đối phó nào khác, ánh sáng màu lam nhanh chóng hội tụ lên thân thể hắn, trong nháy mắt hình

thành một quang cầu màu lam đường kính chừng vài trăm trượng.

Bên trong quang cầu cuồn cuộn ánh sáng màu lam, chấn động pháp tắc nhộn nhạo không ngừng, từ bốn phương tám hướng đè ép lên người Hàn Lập.

Không Gian Chi Lực của khu vực phụ cận cũng bị ánh sáng màu lam này thu hút, áp lực lại càng gia tăng. Với sự mạnh mẽ của Hàn Lập hôm nay, nhất thời cũng không thể nhúc nhích mảy may.

Nhưng nhục thân Hàn Lập lại cường hoành đến cỡ nào, chỉ hít thở mấy cái đã thích ứng với áp lực xung quanh, thân thể lập tức khôi phục hành động như thường, tử mang trong mắt hắn lóe lên, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết.

Mi tâm Hàn Lập lóe lên một cái, bắn ra một đạo tinh quang như xiềng xích, xiềng xích này hư hư thực thực, không hề chịu ảnh hưởng của áp lực xung quanh, lập tức chui vào một chỗ trong hư không phía trước.

"ầm… ầm... "

Một nhân ảnh bị tinh quang xiềng xích khốn nghiến lại, lôi xềnh xệch từ trong hư không ra ngoài, chính là Lam Nguyên Tử.

Thân thể hắn hiện giờ có lam quang chói mắt dị thường chớp động liên hồi, tựa như đang tự mình thiêu đốt, truyền ra ba động pháp tắc cuồn cuộn, cường đại dị thường.

------oOo------

Chương 1051: Bại lộ?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia giật mình.

Hóa ra Lam Nguyên Tử đang vận dụng một loại bí thuật thiêu đốt lực lượng pháp tắc trong thể nội, khó trách gã lại có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như thế.

Trong lòng của hắn nghĩ tới như vậy, động tác trên tay cũng không chần chờ chút nào, hai tay hắn lập tức vung lên bấm niệm pháp quyết.

Ngay phía sau hắn tỏa ra kim quang chớp động, từ đó hiện ra Chân Ngôn Bảo Luân, nó nhanh chóng chuyển động quay tròn.

Từ trên Chân Ngôn Bảo Luân chen chúc tỏa ra vô số gợn sóng màu vàng, trong nháy mắt bao phủ cả phạm vi phương viên ngàn trượng.

Chung quanh quang cầu màu xanh lam lập tức đứng im, Lam Nguyên Tử đang muốn chạy trốn tránh thoát khỏi Thần Niệm Chi Liên nhưng tốc độ gợn sóng màu vàng quá nhanh, gã chưa kịp tránh thoát liền đã bị gợn sóng màu vàng bao phủ vào bên trong, không thể động đậy.

Trong hư không gần đó tuôn ra hào quang màu lam cũng lập tức đình, mọi thứ chung quanh rất nhanh khôi phục lại yên lặng.

Còn Hàn Lập thì cả người khẽ động dễ dàng từ trong quang cầu màu xanh lam bay ra, hắn lay động một cái liền đã xuất hiện trước Lam Nguyên Tử, năm ngón tay hắn đặt trên đầu Lam Nguyên Tử, đang định bóp xuống nhưng lại ngừng lại.

Hắn giương mắt nhìn một cái về phía phương hướng đào tẩu của Lam Nhan phía trước, rồi lại nhìn Lam Nguyên Tử trong tay, bất chợt trong đầu hiện ra thân ảnh tiểu muội của mình, làm cho hắn không khỏi thở dài thăm thẳm, bỗng nhiên hắn đưa tay vỗ một chưởng xuống đan điền dưới bụng của Lam Nguyên Tử.

Ngay lập tức, trong lòng bàn tay hắn tuôn ra năm cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc, liền nhanh chóng quay tít một vòng ngưng kết thành một phong ấn giống như cách thức Ngũ Hành Thuật, chui vào thể nội gã.

"Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết" phong ấn bí thuật, cũng có thể phong ấn được người khác.

Hàn Lập lập tức gỡ nhẫn trữ vật của Lam Nguyên Tử xuống, rồi lại lấy thần thức kiểm tra khắp nơi trên người đối phương, thấy gã không có ẩn tàng cái gì, lúc này mới bấm niệm pháp quyết thu lại Chân Ngôn Bảo Luân, gợn sóng màu vàng xung quanh cũng theo đó mà biến mất.

Lực lượng pháp tắc cùng hào quang màu lam bên ngoài người Lam Nguyên Tử giống như băng tuyết tan chảy dưới ánh mặt trời gay gắt, nhanh chóng tiêu tán, trên dưới cả người lại không có một tia khí tức Tiên Linh Lực, cả người gã vì vậy liền rơi xuống phía dưới.

Hàn Lập đưa tay kéo Lam Nguyên Tử lại, rồi mang gã hạ xuống mặt đất.

Giờ phút này Lam Nhan đã trốn ra khỏi phạm vi thần thức của hắn, không còn chút tung tích nào, mặc dù còn chút khí tức lưu nhưng muốn đuổi kịp nàng thì hi vọng cũng không lớn.

Hơn nữa mặc dù nơi này thoạt nhìn không có nguy hiểm gì, nhưng trong lòng Hàn Lập lại ẩn ẩn có chút khiếp vía hãi hùng, cho nên hắn cũng không có tùy tiện tiếp tục đuổi theo.

"Thật là Phong Ấn Thuật lợi hại, khó trách các hạ có thể năm lần bảy lượt trốn thoát khỏi đuổi bắt của Kim Nguyên Tiên Cung, tại hạ nhận thua." Lam Nguyên Tử đảo mắt nhìn khắp nơi, cười hà hà nói.

"Ngược lại ngươi cũng can đảm thật, dưới tình cảnh như vậy mà còn có thể cười được." Hàn Lập nhìn Lam Nguyên Tử, chậm rãi nói ra.

"Sinh tử tại hạ, hiện tại nằm trong tay đạo hữu, cho dù ta khóc hay là cười, tin tưởng đều không ảnh hưởng tới định đoạt của đạo hữu. Nếu như vậy, ta tình nguyện trong đau khổ tìm niềm vui còn hơn." Lam Nguyên Tử thoải mái nói.

"Ngươi đã tự mình hiểu rõ, vậy ta có mấy cái vấn đề hỏi ngươi, nếu không muốn để ta sưu hồn thì hãy thành thật trả lời." Hàn Lập đối với Lam Nguyên Tử ngược lại nổi lên một tia hảo cảm, tuy vậy trên mặt không có chút biểu lộ nào, như cũ dùng giọng nói lạnh nhạt nói ra.

"Hàn đạo hữu xin cứ hỏi." Lam Nguyên Tử lập tức gật đầu, phối hợp vô cùng.

"Mục đích của ngươi cùng muội muội ngươi vào Kim Nguyên Tiên Vực bắt ta là cái gì?" Nét mặt Hàn Lập hơi lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, hỏi.

"Chúng ta được lệnh của Diệu Pháp Tiên Tôn, đến Kim Nguyên Tiên Vực bắt Hàn đạo hữu, đồng thời từ trên người Hàn đạo hữu cướp lấy một kiện bảo vật vốn thuộc về Cửu Nguyên Quan, nghe nói là một kiện Thời Gian Tiên Khí hình dạng như cái bình nhỏ màu xanh sẫm." Lam Nguyên tử không chần chờ chút nào, lập tức nói.

Hàn Lập nghe lời này xong, trong lòng chấn động.

Chưởng Thiên Bình là bì mật sâu kín nhất của hắn, ngoại trừ số ít người thân ra thì chưa bao giờ để cho người ngoài nào biết được, hiện tại xem ra, bí mật này không cách nào ẩn giấu được nữa.

"Làm sao Cửu Nguyên Quan biết vậy ấy trên người của ta?" Hàn Lập im lặng một lát, hỏi.

"Liên quan tới chuyện này, ta cũng không rõ cho lắm, nghe nói là từ trong một viên Tạo Hóa Tinh Hạt đoán ra được, còn viên tinh hạt chính là từ trên

người đạo hữu mà có được." Lam Nguyên Tử lắc đầu, nói ra.

"Tọa Hóa Tinh Hạt!" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, trong đầu hiện ra Thời Gian Tinh Hạt, thầm nghĩ khó trách.

"Lần này trừ huynh muội bọn người ra, Kim Hãn Tiên Cung còn phái những người nào khác tới nữa không?" Hắn tiếp tục hỏi.

"Không có, Diệu Pháp Tiên Tôn chỉ phái hai bọn ta tới thôi, vốn cho rằng thực lực liên thủ của hai người bọn ta có thể so với Đại La, đủ để chắc thắng được Hàn đạo hữu ngươi, không ngờ thực lực các hạ lại cường đại như thế, cho dù huynh muội bọn ta liên thủ cũng không phải đối thủ của ngươi." Lam Nguyên Tử cười khổi một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng âm thầm thả lỏng, lại hỏi Lam Nguyên Tử thêm mấy vấn đề nữa, Lam Nguyên Tử không chần chờ chút nào, đều thành thật trả lời, không chút do dự nào.

Hàn Lập hỏi xong mấy vấn đề, liền đứng lặng yên, ánh mắt thì nhìn về phía nơi xa chân trời, dường như đang suy nghĩ cái gì.

Lam Nguyên Tử lẳng lặng đứng ở một bên, không có mở miệng quấy rầy.

Hàn Lập nhìn về nơi xa trong chốt lát, bỗng nhiên khoát tay, ngón tay liền điểm một cái ngay mi tâm của Lam Nguyên Tử, đầu ngón tay lóe lên tinh quang một cái rồi biến mất.

Trong lòng Lam Nguyên Tử giật mình, không kịp làm bất kỳ phản ứng nào, hai mắt chợt nhắm lại, chìm trong hôn mê.

Hai tay Hàn Lập liên tục bấm niệm pháp quyết, đầu ngón tay lấp lóe tinh quang, ngay trong đầu Lam Nguyên Tử thi triển ra một cái phong cái, cầm cố thần hồn của gã lại, lức này mới dừng tay.

"Đề Hồn, vừa rồi lời người này nói có thật hay không?" Trong mắt của hắn chớp động hàn mang, đột nhiên nói với hư không.

"Không có, vừa rồi thời điểm hắn trả lời vấn đề của ngươi, dao động thần hồn chưa từng xuất hiện lạ thường, đều là lời nói thật sự, không có chút nói ngoa hay là giấu diếm nào cả." Âm thanh Đề Hồn vang lên trong hư không.

Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Mặc dù hắn có chút thưởng thức Lam Nguyên Tử này, nhưng nếu vừa rồi mà gã có nửa câu nói ngoa, hắn sẽ không chút do dụ sưu hồn giết chết gã.

"Trực tiếp giết hắn, rồi để ta tiến hành sưu hồn gã có phải thuận tiện hơn không, làm gì mà phải hao tâm tổn sức để tra hỏi làm gì." Hư không sau lưng Hàn Lập chấn động chợt hiện ra một cái cổng sáng màu bạc, từ trong đó hiện ra thân ảnh Đề Hồn.

"Lam Nhan kia chạy thoát rồi, nhìn vào tình cảm quan hệ cực sâu của hai người, chỉ sợ Lam Nhan sẽ còn tìm đến, đến lúc đó Lam Nguyên Tử này còn hữu dụng." Hàn Lập phất tay ném Lam Nguyên Tử vào không gian Hoa Chi, nhẹ nhàng nói ra.

"Lam Nhan kia? Cho dù huynh muội bọn họ có liên thủ cũng không phải đối thủ chủ nhân ngươi, bây giờ chỉ còn mỗi Lam Nhan, có cái gì phải lo lắng chứ. Nàng dám đến thì càng tốt hơn, vừa vặn hột gọn một mẻ." Đề Hồn quơ quơ nắm tay nhỏ, lơ đễnh nói ra.

"Không nên khinh thường, quả thật một cái Lam Nhân ta còn không để trong lòng, nhưng bây giờ Kỳ Ma Tử cũng đang ở trong tiên phủ này, bọn hắn đều là người của Thiên Đình, nếu như cả hai liên thủ chắc chắc sẽ phiền toái, cẩn thận hơn một chút dù sao cũng không sai." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Vậy cũng đúng." Đề Hồn khẽ giật mình liền gật đầu.

Hàn Lập không có tiếp tục tốn tâm từ vào huynh muộ Lam thị nữa, mà ánh mắt nhìn khắp nơi xung quanh.

Một đường đuổi theo hai người Lam Nguyên Tử, hắn đã đi vào sâu trong sa mạc đỏ thẫm.

Giờ phút này trong biển cát lại nhiều hơn từng tòa cồn cát cao lớn, phảng phất như ngọn thấp, tuy vậy trên cồn cất cũng không còn là một mảnh hoang vu nữa, mà đã mọc ra từng cây bụi gai màu đỏ.

Sâu trong cồn cát cũng có một ít tiểu thú nhỏ bé như Sa Tích, Sa Hạt* còn sống, chẳng qua chúng nó đều là sinh linh bình thường, cũng không phải là Yêu thú.

*Sa Tích, Sa Hạt: Thằn lằn sa mạc và bò cạp sa mạc.

Đề Hồn cũng đảo mắt nhìn xung quanh, đột nhiên trong miệng khẽ ồ lên một tiếng, trong đôi mắt lấp lóe vẻ kinh dị.

"Sao vậy, ngươi phát hiện được cái gì rồi?" Hàn Lập nhìn lại, ánh mắt sáng lên, hỏi.

Thể chất Đề Hồn đặc thù, tầm nhìn quan sát sự vật khác biệt với hắn, cho nên thường xuyên có phát hiện gì đó đặc biệt.

"Nơi này khí tức tử vong rất đậm, hơn nữa oán khí rất nặng, xem ra cũng không phải đất lành gì, về sau chủ nhân ngươi phải ngàn vạn cẩn thận." Thần sắc Đề Hồn ngưng trọng nói ra.

"Ta cũng cảm giác được nơi này có chút nguy hiểm, xem ra thật không phải nơi tốt lành gì. Vừa rồi trên tấm bia đá đứng sừng sững trước cửa vào kia có viết một chữ "Nhị", chẳng lẽ nơi này chính là tầng thứ hai của Tuế Nguyệt Tháp?" Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt cũng hơi ngưng tụ.

"Rất có thể, trước đó từ ngoài nhìn vào, mặc dù tòa Tuế Nguyệt Tháp này toàn thân tròn trịa, cũng không rõ ranh giới tầng cấp, thế nhưng theo ta cẩn thận quan sát, thì tháp này có phân tầng cấp, dường như có bảy tầng, nơi này xem ra chính là tầng thứ hai, không biết vị Thái Tuế Tiên Tôn kia kiến tạo tháp này dùng để làm cái gì nữa." Đề Hồn nói ra.

"Bất kể nói như thế nào, trước tiên dò xét xung quanh một cái đi đã." Hàn Lập lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, hắn liền phất tay phát ra một cỗ hào

quang màu xanh, vuốt lên vết tích chiến đấu xung quanh, rồi sau đó lựa chọn một phương hướng bay đi.

Về phần Đề Hồn, hắn cũng không để nàng trở về không gian Hoa Chi, mà mang theo bên cạnh.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua nửa ngày.

Chung quanh vẫn như cũ được bao quanh một biển cát màu đỏ, mảnh biển cát này lớn lạ thường, hơn nữa chưa từng xuất hiện bất kỳ tình huống nào khác thường.

Ngay khi thời điểm Hàn Lập hoang mang, thì đột nhiên Đề Hồn khẽ "Di" một tiếng, rồi bay xuống phía dưới.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, hai người rất nhanh hạ xuống trước một tòa cồn cát.

Đề Hồn phất tay phát ra một cỗ hào quang màu đen, chém cồn cát thành hai nửa.

Từ đó lộ ra một bộ hài cốt màu xám trắng cao vài trượng, thoạt nhìn như là một đầu hài cốt thằn lằn thật lớn, phía trên hiện đầy vết rạn phong hóa, lúc nào cũng có thể vỡ vụn hoàn toàn.

"Bộ hài cốt này là sao?" Thần thức Hàn Lập từ lâu đã phát hiện ra bộ hài cốt phong hóa này, cũng không phát hiện ra dị dạng gì cả, liền hỏi.

"Chủ nhân, ngươi cảm thấy bộ hài cốt này đã tồn tại ở đây đã bao nhiêu năm rồi không?" Ngón tay của Đề Hồn giống như cộng hành trắng khẽ vuốt lên trên bộ hài cốt phong hóa, hỏi.

"Mặc dù Sa Tích nơi này không phải yêu thú, nhưng cũng là dị chủng, thân thể lại cứng cỏi hơn nhiều so với Sa Tích bình thường, hài cốt phong hóa thành dạng này, tối thiểu cũng đã qua mấy trăm đi, ngươi hỏi chuyện này để làm gì vậy?" Hàn Lập kỳ quái nói ra.

"Con Sa Tích này chết đi, vẫn chưa tới mười năm." Đề Hồn lắc đầu, nói ra.

"Cái gì! Làm sao ngươi biết?" Hàn Lập nghe vậy chấn động cả người, có chút khó có thể tin được, hỏi.

"Bất kỳ sinh linh nào còn sống thể nội đều có hồn phách, sau khi chết đi mặc dù hồn phách sẽ tiêu tán, nhưng vẫn còn có chút mảnh vỡ hồn lực quấn quanh ở trên thi hài, năm này qua tháng nọ mới có thể hoàn toàn tản đi, có thể dùng việc này để phán đoán thời gian vẫn lạc. Mảnh vỡ hồn lực lưu lại trên bộ hài cốt này còn rất nồng nặc, nó chết đi không quá mười năm." Đề Hồn nói như vậy.

"Không ngờ còn có loại phương pháp phán đinh thời gian tử vong này." Hàn Lập nghe lời này, trong lòng sợ hãi thán phục.

Chẳng qua muốn cảm ứng được mảnh vỡ hồn lực lưu lại trên hài cốt vẫn lạc, thì cần phải có lực cảm giác thần hồn cực mạnh, lực lượng thần thức của hắn mạnh như thế mà cũng làm không được, xem ra Đề Hồn đối với cảm giác thần hồn, càng ngày càng lợi hại.

"Chẳng qua nếu bộ Sa Tích này chết đi chưa tới mười năm, thì làm sao thi hài lại có thể phong hóa đến tình trạng như vậy được?" Hàn Lập lập tức lại nhíu mày lẩm bẩm, nói.

------oOo------

Chương 1052: Chạy trốn nhanh nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Cái này ta cũng không rõ, chẳng qua ta cảm thấy bộ hài cốt này có chút kỳ quái, cho nên nói chủ nhân ngươi nhìn qua một chút." Đề Hồn lắc đầu nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, nhìn bộ hài cốt này, trầm ngâm không nói.

Vào thời khắc này, hắn đột nhiên quay đầu nhìn lại phía sau.

"Bọn Tô An Thiến, Cận Lưu đã tới, Đề Hồn ngươi trước vào trong không gian Hoa Chi đã, chớ để bọn họ phát hiện ra." Mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức phất tay mở ra cánh cửa không gian Hoa Chi.

Đề Hồn đáp ứng, quay người bay vào trong đó.

Còn Hàn Lập thì lập tức đằng không bay lên, bay về một hướng.

Sau một lát, chân trời phía sau hiện ra từng đạo độn quang, phương hướng đi tới hơi lệch với hướng Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn những độn quang này, lập tức tiến lên nghênh đón.

Những độn quang kia cũng lập tức thay đổi phương hướng, bay vụt về phía bên này, song phương rất nhanh gặp nhau.

Hàn Lập dừng lại, những độn quang kia rơi xuống phụ cận, các loại quang

mang chớp động, sau đó hiện ra thân ảnh đám người Tô An Thiến, Cận Lưu, chỉ có ba bốn mươi người, so với trước đó thì ít hơn rất nhiều.

Bất quá Phó cốc chủ và các tồn tại Thái Ất cảnh đều vẫn còn, chỉ là trên thân những người này cơ hồ đều mang thương tích, nhìn có chút chật vật.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, đại khái đoán được bọn họ đã gặp chuyện gì.

"Ta nhớ ngươi là Thạch đạo hữu ở bên cạnh Vu đạo hữu a, ngươi lại còn còn sống? Làm sao chỉ còn một mình ngươi, những người khác đâu?" Tô An Thiến dò xét Hàn Lập một chút, hỏi.

"Chúng ta vừa vào kim môn kia đã gặp phải rất nhiều Kim Chúc Thú, Vu Khoát Hải đạo hữu bọn họ đều chết trong miệng những Kim Chúc Thú kia, tại hạ và mấy vị đạo hữu khác thừa dịp loạn may mắn trốn thoát, bất quá về sau cũng đều tách ra. Đón đọc bản dịch sớm nhất tại Bạchh Ngọc Sách. Tô đạo hữu, Cận đạo hữu, gặp lại các ngươi thật tốt quá." Hàn Lập với bộ dạng nghĩ mà sợ hãi, nói.

Những người khác mặc dù đã sớm dự đoán, nhưng nghe những lời này, sắc mặt vẫn trầm xuống.

"Vậy ngươi thật đúng là may mắn a." Cận Lưu nhìn thấy Hàn Lập với bộ dạng khiếp đảm, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, châm chọc nói.

"Đạo hữu nói rất đúng, vận khí tại hạ còn tốt, từ trước đến nay coi như không tệ, nếu không thì hiện tại chắc cũng đã chết trong miệng những Kim Chúc Thú kia rồi." Hàn Lập tựa hồ không nghe được ý trào phúng của Cận Lưu, còn tán thành gật đầu nói.

Cận Lưu trì trệ, trừng Hàn Lập một cái, không tiếp tục giễu cợt nữa, ngược lại hỏi: "Thạch Mục, đoàn người các ngươi đi vào kim môn trước, bên trong hẳn là có một ít bảo vật, đó là những thứ gì? Những vật kia bây giờ rơi vào trong tay người nào rồi?"

Lúc nói ra lời này, trong mắt của gã loé lên quang mang cực nóng.

"Ai, trong kim môn khắp nơi đều trống rỗng, căn bản không có bảo vật gì. Mà chúng ta vừa tiến vào nơi đó, liền bị Kim Chúc Thú công kích, sau đó liều mạng mới trốn thoát, chẳng đạt được gì cả." Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức lắc đầu nói ra.

"Thật sao?" Đôi lông mày Cận Lưu nhíu lại, hiển nhiên hoài nghi lời nói của Hàn Lập.

"Cận đạo hữu, chúng ta trước đó đã thương nghị, sau khi tiến vào kim môn, ở bên trong lấy được bảo vật gì thì người đó sẽ được sở hữu, giờ ngươi ép hỏi người khác như vậy, tựa hồ không ổn đâu." Phó cốc chủ đột nhiên mở miệng nói.

"Phó cốc chủ không nên hiểu lầm, Cận mỗ không có ý cướp đoạt bảo vật của người khác, chỉ là muốn giao dịch cùng vị Thạch đạo hữu này thôi, nếu trong đó không có gì, vậy thì quên đi." Cận Lưu cười ha hả nói.

"Muốn giao dịch, chờ rời Tuế Nguyệt Tháp này rồi hẵng nói. Thạch đạo hữu, ngươi đến tầng thứ hai này sớm hơn chúng ta, có phát hiện gì không?" Tô An Thiến nhìn Cận Lưu một chút, quay qua hỏi Hàn Lập.

"Không có, ta ở chỗ này đi vòng vo nửa ngày, ngoại trừ hạt cát, cũng không gặp được cái gì cả." Hàn Lập lắc đầu.

"Nếu như thế, chúng ta tiếp tục đi tới phía trước dò xét." Tô An Thiến nghe vậy, đôi mi thanh tú cau lại, lập tức nói ra.

Những người khác cũng không dị nghị, một đoàn người không lưu lại ở này, tiếp tục bay tới phía trước.

Trong nháy mắt, lại qua hơn nửa ngày.

Sa mạc phía dưới rốt cuộc xuất hiện một ít biến hóa, bắt đầu hiện ra một ít hòn đá thô to, từng tòa núi thấp bắt đầu xuất hiện ở phía trước.

Một đường bay tới phía trước, trong lòng đất phía dưới xuất hiện ngày càng nhiều loại hài cốt bị phong hóa kỳ lạ kia.

Hàn Lập đi ở cuối đội ngũ, ánh mắt chớp động, trong lòng càng bất an.

Mấy người Tô An Thiến cũng phát hiện những hài cốt trên mặt đất này, bất quá bọn họ đều coi là thi hài bình thường, cũng không quá để ý trong lòng.

Một đoàn người phi hành, bỗng nhiên bầu trời phía trước truyền đến thanh âm ầm ầm, lúc đầu chỉ rất nhỏ, nhưng mấy hơi thở sau liền trở nên đinh tai nhức óc.

"Xảy ra chuyện gì?"

Bọn người Tô An Thiến nhao nhao dừng lại, thần thức dò xét về phía trước, kết quả sắc mặt thay đổi, đều trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Ngay vừa rồi, thần thức của bọn họ cảm ứng được nơi xa chân trời hiện ra một đám mây màu đỏ sậm to lớn vô cùng, đang nhanh chóng cuốn tới đoàn người bên này.

Trong đám mây xích hồng là từng con tiểu trùng màu đỏ sậm to chừng hạt gạo, trên thân thiêu đốt lên lấm ta lấm tấm ngọn lửa màu đỏ, lúc nha lúc nhúc, không biết có bao nhiêu con.

"Đây là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng!" Hàn Lập rất nhanh nhìn ra chân thân hồng vân, chính là Hoả Tuế Huỳnh Trùng đã từng gặp qua trong cấm địa Chân Ngôn môn, lập tức kinh hãi.

Đồng thời hắn cũng hiểu ra lai lịch những hài cốt này, nguyên lai là bị Hỏa Tuế Huỳnh Trùng giết chết, khó trách lại bị phong hoá lợi hại như vậy.

Hàn Lập không chần chờ chút nào, lập tức quay người hóa thành một đạo kim hồng, bay về phía xa.

Ngày đó tại Chân Ngôn môn, Xi Dung thả ra gần vạn con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, cũng đã để bọn hắn luống cuống tay chân, số lượng những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trước mắt này nhiều không biết gấp bao nhiêu lần so với lúc trước, căn bản không thể đối đầu.

Những người khác mặc dù không nhận ra Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, nhưng nhìn thấy uy thế trùng vân màu đỏ to lớn như thế, cũng chấn động vô cùng, lập tức đều quay người bỏ chạy về phía xa.

Trong đó tự nhiên còn có Cận Lưu đại biểu cho không ít người, thấy Hàn Lập ở cuối cùng, lại chạy nhanh nhất, là loại người gan nhỏ như chuột, càng khịt mũi coi thường.

Bầy Hỏa Tuế Huỳnh Trùng tựa hồ cũng cảm ứng được đám người Hàn Lập, tiếng oanh minh đại tác, phát ra tiếng kêu chi chi hưng phấn, giống như cá mập ngửi được mùi máu tươi, đuổi theo đám người bên này.

Tốc độ trùng vân nhanh kinh người, mà bọn chúng tựa hồ không bị cấm chế thời gian nơi đây ảnh hưởng, đám người mặc dù triển khai toàn bộ độn tốc, vẫn như cũ không bằng, khoảng cách song phương chậm rãi rút ngắn.

Mấy tán tu Kim Tiên bay ở sau cùng, rất nhanh bị bầy trùng đuổi kịp.

"Côn trùng quỷ quái gì vậy, ta không tin các ngươi quá lợi hại!" Trong mấy người, một đại hán mặt xích hồng nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên dừng lại.

Trên người gã loé lên quang mang xích hồng, phần phật cháy lên hừng hực hỏa diễm màu xích kim, đồng thời mãnh liệt khuếch tán ra, tràn ngập phương viên mấy trăm trượng, hình thành một mảnh biển lửa màu xích kim.

Một cỗ nóng rực khó hình dung từ trong biển lửa xích kim tràn ngập ra, hư không phụ cận run rẩy kịch liệt, phảng phất như trực tiếp bị đốt cháy.

Đại hán mặt đỏ há miệng phun một cái, biển lửa màu xích kim vừa tăng lên, hóa thành một đạo sóng lửa to lớn cao trăm trượng, cuốn thẳng đến bầy trùng, sau một lát bao phủ mấy ngàn con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng vào trong.

Hỏa diễm màu xích kim quay cuồng, những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia bị bao khỏa lại lập tức quay cuồng, rung động tư tư, bầy trùng phụ cận cũng bị

sóng lửa làm đại loạn.

Trên mặt đại hán mặt đỏ hiện ra vẻ vui mừng, nhưng niềm vui này chỉ duy trì ngắn ngủi một cái chớp mắt, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Bởi vì những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bị xích kim hỏa diễm bao khỏa, liên tục lật té ngã mười cái, sau đó hai cánh mở ra, lập tức ổn định thân hình, vỗ cánh bay nhào qua đại hán mặt đỏ, không có vẻ gì bị tổn thương, trong chớp mắt đã đến trước người đại hán.

Khuôn mặt đại hán mặt đỏ xuất hiện vẻ kinh sợ, trong miệng hét lớn một tiếng, phất tay tế ra một bức tranh màu lửa đỏ, tản mát ra ba động linh lực hỏa diễm kinh người, hiển nhiên là kiện Tiên khí phẩm chất khá cao.

Hai tay gã vội vã bấm pháp quyết, liên tiếp mấy đạo pháp quyết đánh vào trong Hỏa Phượng Họa Quyển.

Bức tranh bay "Phần phật" một tiếng, hóa thành một màn lửa xán lạn, bao phủ bảo hộ đại hán mặt đỏ vào trong đó.

Sau một khắc, vô số Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bay nhào tới, bao phủ đại hán mặt đỏ cùng màn lửa xích hồng vào trong, hình thành một kén trùng to lớn.

Sau đó từng con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bay nhào xuống, đập lên trên màn lửa xích hồng, trên người hỏa diễm đỏ sậm cháy hừng hực, dung nhập vào màn lửa xích hồng.

Màn lửa xích hồng bỗng nhiên sáng lên, lập tức lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt dập tắt tiêu tán, phù một tiếng liền hóa thành bức tranh xích hồng kia.

Nhưng bức tranh đã cũ kỹ vạn lần, mặt ngoài hiện ra từng nếp nhăn cùng vết rách, không còn chút linh tính nào nữa.

Vô số Hỏa Tuế Huỳnh Trùng lập tức bay vụt xuống, bao trùm đại hán mặt đỏ vào trong, phảng phất vô số con muỗi đốt lên thân đại hán, hoả diễm hộ thể đại hán căn bản không có tác dụng, bị tuỳ tiện đột phá.

Đại hán mặt đỏ kêu rên thảm thiết thê lương, liều mạng giãy dụa, hoả diễm bên ngoài thân quay cuồng, hóa thành từng đại thủ hỏa diễm chụp phủi lên người gã, ý đồ xua đuổi những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia ra, đáng tiếc lại không có tác dụng.

Gương mặt đại hán vốn tỏa sáng nhanh chóng trở nên già yếu, sinh ra đạo đạo nếp nhăn, mái tóc xích hồng lửa đỏ cũng nhanh chóng trở nên tuyết trắng.

Sau một lát, toàn bộ cơ thể đại hán mặt đỏ biến thành một bộ thây khô da bọc xương, quần áo trên người cũng trở nên mục nát, rơi xuống phía dưới.

Bầy trùng kia cũng đã mất đi hứng thú, mặc cho nó rơi trên mặt đất, vỗ cánh đánh tới những người khác.

Mấy người phía cuối rất nhanh cũng bị bầy trùng đuổi kịp, bao phủ vào trong đó.

Vài tiếng kêu thê lương thảm thiết từ bên trong truyền ra, nhưng lập tức liền bị thôn phệ tiêu diệt.

"Hỏa Tuế Huỳnh Trùng! Ta nhớ ra rồi, những côn trùng kia là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, trời sinh có Thời Gian Pháp Tắc chi lực, có thể phun ra Tuế Nguyệt Chi Diễm, thiêu đốt tinh nguyên những sinh linh khác! Những nơi đi qua không còn một ngọn cỏ, là linh trùng cực kỳ đáng sợ, nơi này sao lại nhiều như vậy!" Cận Lưu nhìn tình cảnh phía sau, thân thể lắc một cái, la lớn lên.

Những người khác nghe vậy, sắc mặt đại biến, mỗi người tự thi triển bí thuật gia tốc, tốc độ tăng lên hai ba thành, bay về phía trước bỏ trốn, cơ bản giữ vững khoảng cách với bầy trung phía sau.

"Hỏa Tuế Huỳnh Trùng cực kỳ mẫn cảm với khí tức huyết nhục, mau che lại khí tức nhục thân, đồng thời bay vòng tránh chính diện bầy trùng!" Tô An Thiến trầm giọng nói ra.

Những người khác nghe vậy, vội vàng tự che lại khí tức nhục thân, bay về phía bên trái đằng trước.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, lúc này vận chuyển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, ẩn nấp khí tức nhục thân.

Kể từ đó, bầy trùng phía sau rối loạn một trận, tựa hồ đã mất đi cảm giác với đám người Hàn Lập, cũng không thay đổi phương hướng đuổi theo bọn người Hàn Lập.

Một đoàn người lúc này mới thoáng thở nhẹ ra, nhưng thảm trạng đám người đại hán mặt đỏ trước đây vẫn rõ mồn một trong mắt, làm đám người không dám phớt lờ, tiếp tục kiệt lực gia tốc.

------oOo------

Chương 1053: Do dự

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trải qua gần nửa ngày chạy trốn, nhóm người Tô An Thiến rốt cuộc mới thoát khỏi đại quân Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, một lần nữa tập hợp lại gần một mô đất.

Vừa rồi, mặc dù được Tô An Thiến nhắc nhở, phần lớn mọi người thi triển thủ đoạn ẩn nấp khí tức nhục thân, nên không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng vẫn có một ít người vô ý bị Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bu lên.

Những người còn lại thấy tình hình này, cho dù muốn ra tay tương trợ cũng chỉ lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người kia bị Tuế Nguyệt Chi Diễm đốt cháy, từng người biến thành bụi đất.

Lúc này, đám người mặc dù thoát khỏi nguy cơ, nhưng sắc mặt không ít người vẫn có chút khó coi, một bộ dạng vẫn còn sợ hãi.

Hàn Lập tìm một chỗ hẻo lánh ít người ngồi xếp bằng, tự điều tức nghỉ ngơi.

Tô An Thiến đứng tại một chỗ bãi đất, quay đầu nhìn về nơi chân trời xa xăm, nơi đó có một mảnh trùng vân to lớn đỏ sậm đang chầm chậm bay xa, sắc mặt nàng lúc này mới thoáng buông lỏng.

"Không ngờ nơi này lại có nhiều Hỏa Tuế Huỳnh Trùng như thế, may mắn Tô tiên tử hiểu rõ đặc tính Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này, nếu không chúng ta chưa hẳn có thể trốn thoát được." Phó cốc chủ thở dài một hơi, cảm kích nói với Tô An Thiến.

"Phó cốc chủ nói quá lời, hiểu rõ thì chưa hẳng, chỉ là trước kia may mắn xem qua mấy quyển điển tịch có liên quan đến trùng này thôi." Tô An Thiến từ tốn nói.

"Khắp nơi trong toà tháp này đều quỷ dị, có trời mới biết phía sau còn có cơ quan cấm chế gì đang chờ chúng ta không." Phó cốc chủ cười khổ một tiếng nói.

"Lại nói, Thạch đạo hữu sau khi nhìn thấy đại quân Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, là người thứ nhất rút lui, chẳng lẽ trước kia ngươi đã gặp qua Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này sao?" Tô An Thiến không để ý đến Phó cốc chủ, đột nhiên nhìn về phía Hàn Lập, đôi mắt đẹp loé lên tinh quang hỏi.

Những người khác nghe lời này, cũng đều nhớ lại, ánh mắt nhao nhao nhìn về phía Hàn Lập đang ở vị trí hẻo lánh, trên mặt không ít người lộ ra vẻ khinh miệt.

"Thạch đạo hữu, nếu ngươi biết, vì sao không nói rõ việc này với chúng ta, chẳng lẽ muốn hại chết chúng ta?" Cận Lưu gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập, lạnh giọng nói ra.

Ánh mắt những người còn lại cũng chuyển thành bất thiện.

"Không có, không có, chỉ là trước kia trong một chỗ bí cảnh khác, ta đã từng gặp qua Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, nếm qua vị đắng của loại quái trùng này, cho nên mới nhận ra." Hàn Lập vội vàng khoát tay, giả bộ hốt hoảng giải thích.

"Thật sao?" Cận Lưu hừ một tiếng.

"Thạch đạo hữu vốn giỏi về việc trốn chạy, trước đây tại cuối đội ngũ, phát hiện tình huống không ổn, tự nhiên là nhanh hơn rồi." Phó cốc chủ không mặn không nhạt nói một câu, nhất thời làm phần lớn mọi người mất đi hứng thú truy đến cùng việc Hàn Lập chạy trốn.

Tô An Thiến nhìn chằm chằm Hàn Lập một chút, sau đó dời ánh mắt đi, hiển nhiên bây giờ tình cảnh không tốt lắm, nàng cũng lười chú ý đến một

người nhát gan như vậy.

Hàn Lập không quan tâm mọi người chung quanh nghĩ gì về mình, chỉ âm thầm cười hắc hắc vài tiếng.

Mặc dù sự tình Hỏa Tuế Huỳnh Trùng lần này là một cơ hội không tệ để hắn thoát khỏi đội ngũ đi một mình, nhưng hắn vẫn chưa có ý định rời khỏi, dù sao hắn cũng không rõ tình huống trong tòa tháp này, nên dự định tiếp tục trà trộn trong đội ngũ này một đoạn thời gian, sau đó lại tính toán tiếp.

"Tốt, giờ chúng ta cũng nên thảo luận một chút tiếp theo nên làm như thế nào, có nên tiếp tục đi tới hay không?" Trong đội ngũ, một lão giả lưng hơi còng nói, người này là chưởng môn một tông môn nhỏ, tu vi Thái Ất cảnh sơ kỳ.

Trải qua tràng khổ chiến liên tục lúc trước, trong đám người bọn Hàn Lập, tu sĩ Thái Ất cảnh chỉ còn lại có mấy người.

Thiên Thủy tông vốn có bốn tên Thái Ất cảnh, một người trong đó đi theo bọn Hàn Lập tiến vào kim môn, sau đó vẫn lạc bên trong, bây giờ chỉ còn lại có ba người.

Những tồn tại Thái Ất cảnh khác, giờ chỉ còn lại Thanh Tác cốc chủ, Mặc Hương lâu chủ, lão giả lưng còng, còn có một đại hán râu quai nón, tổng cộng bảy người.

"Khắp nơi trong toà Tuế Nguyệt Tháp này đều là một mảnh hoang vu, một đường đi tới, không có chút thu hoạch nào thì không nói, còn liên tiếp gặp các loại nguy hiểm, tổn thất nặng nề, bây giờ chúng ta chỉ còn lại ngần ấy người. Thiếp thân cảm thấy tiếp tục tùy tiện tiến lên, thật không phải là hành động sáng suốt." Mặc Hương lâu chủ là thiếu phụ váy hồng, họ Nhan tên Anh, giờ phút này thần sắc bất an nói ra.

Nghe lời này, không ít người gật đầu đồng ý, lão giả lưng còng cũng ở trong đó.

"Ý Nhan lâu chủ cùng Ba đạo hữu là muốn nửa đường lùi bước sao?" Tô

An Thiến nhìn Mặc Hương lâu chủ cùng lão giả lưng còng một chút, nói ra.

"Tô tiên tử, chúng ta cũng không phải sợ hãi, chỉ là trong Tuế Nguyệt Tháp này quá mức nguy hiểm, trước đó những Kim Chúc Thú kia cơ hồ đã làm toàn quân chúng ta bị diệt, nơi đây vậy mà lại xuất hiện nhiều Hỏa Tuế Huỳnh Trùng như thế, tiến về phía trước không biết còn có thứ gì nữa. Với thực lực của chúng ta, tiếp tục đi tới quá nguy hiểm." Lão giả lưng còng lắc đầu, nói ra.

Tô An Thiến nghe vậy, im lặng.

"Hai vị đạo hữu không cần bi quan như vậy, nơi đây chính là bí cảnh động phủ của vị Thái Tuế Tiên Tôn kia, nguy hiểm mặc dù có một ít, bảo vật khẳng định cũng sẽ có, nói không chừng cách ở phía trước không xa. Những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia mặc dù phiền phức, nhưng chúng ta đã biết rõ tập tính của chúng, thêm nữa độn tốc cũng không chậm so với chúng, chỉ cần cẩn thận một chút, không bị bọn chúng vây quanh, kỳ thật cũng không nguy hiểm gì. Lại nói, chư vị thật vất vả mới đi vào Tuế Nguyệt Tháp này, không có bất kỳ thu hoạch gì lại rời khỏi, chẳng lẽ các ngươi thật cam tâm sao?" Cận Lưu mở miệng nói ra.

Một đội này là Thiên Thủy tông phụ trách, hiện tại sĩ khí toàn đội ngũ sa sút, Mặc Hương lâu chủ cùng lão giả lưng còng nếu bây giờ lại rời khỏi, toàn bộ đội ngũ cơ hồ sẽ mất đi một nửa.

Lời nói Cận Lưu có vài phần đạo lý, Mặc Hương lâu chủ cùng lão giả lưng còng tới đây là vì kỳ vọng đạt được đồ vật trong tháp, nghe vậy trên mặt đều lộ ra vẻ do dự.

Những người khác muốn rời đi, trên mặt cũng lộ ra mấy phần không cam lòng.

"Nếu gặp lại trùng này, chư vị nghe ta phân phó, ta sẽ có biện pháp trợ giúp mọi người tránh được trùng này truy tung." Tô An Thiến mở miệng nói ra.

"Vậy được rồi, chúng ta tiếp tục tiến lên một đoạn xem sao, căn cứ tình huống phía trước rồi hẵng quyết định." Mặc Hương lâu chủ cùng lão giả

lưng còng nhìn thoáng qua nhau, gật đầu nói.

"Ha ha, cơ duyên tạo hoá vốn là cầu trong nguy hiểm, tòa tháp này phủ bụi đã lâu, Cận mỗ tin sẽ không để chúng ta thất vọng." Cận Lưu cười nói.

"Nếu tất cả mọi người không có ý kiến gì, vậy tiếp tục đi tới thôi." Tô An Thiến thấy vậy, nói như thế.

Một đoàn người rất nhanh lại lên đường, tiếp tục bay tới phía trước.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì với chuyện này, nếu phần lớn mọi người lùi bước, hắn sẽ định hành động một mình.

Thế là hắn phủi mông một cái đứng dậy, tiếp tục đi ở phía cuối cùng cách không xa đội ngũ phía trước.

Đối với hành vi này của Hàn Lập, phần lớn mọi người ở đây khịt mũi coi thường, nhưng cũng không có ai nói gì, chỉ là trong lòng tất cả mọi người đều có một dự định, đó chính là trong toà tháp dù đạt được chỗ tốt gì, cũng sẽ không tuỳ tiện để Hàn Lập được tiện nghi.

Hành trình sau đó, do có vết xe đổ lúc trước, đám người đều cẩn thận hơn rất nhiều so với lúc đầu, tốc độ đi tới tự nhiên chậm hơn không ít.

Đám người cứ như vậy gió êm sóng lặng đi tới phía trước, chưa tới nửa canh giờ, Hàn Lập đi cuối đội ngũ, ánh mắt khẽ động, bất động thanh sắc liếc qua bên phải phía trước, nhưng không lên tiếng.

Kết quả vào lúc này, Tô An Thiến đi đầu đột nhiên đôi mắt đẹp lóe lên, nàng liền ngừng lại.

"Cẩn thận, lại có Hỏa Tuế Huỳnh Trùng xuất hiện, đi theo ta!"

Nàng nói xong, thân hình chuyển một cái lập tức bay về bên trái đằng trước gần mặt đất.

Hàn Lập thấy Tô An Thiến sớm phát hiện, trong lòng cũng hơi kinh ngạc.

Xem ra lực lượng thần thức của nàng này không kém bao nhiêu so với mình.

Những người khác nghe chữ "Hỏa Tuế Huỳnh Trùng", vội vàng nhao nhao thi triển thuật ẩn nấp khí tức nhục thân, theo ở phía sau.

Một đoàn người rất nhanh rơi vào trên mặt đất, trốn sau một toà núi thấp.

Tô An Thiến vung tay lên, một lá cờ nhỏ màu vàng đất từ trong tay áo nàng bắn ra, lập tức hóa thành mảng lớn sương mù màu vàng đất, bao phủ mọi người vào trong.

Sương mù màu vàng chấn động một hồi, rất nhanh biến mất trong hư không, không thấy gì nữa.

Một đoàn người vừa mới ẩn kín, bầu trời phía trước liền truyền đến thanh âm ông ông, một cỗ trùng vân màu đỏ xuất hiện ở phía xa chân trời, cấp tốc bay tới, quy mô so với đám Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trước kia còn muốn lớn hơn một chút.

Đám người trốn ở phía sau núi, không dám thở mạnh, cũng may Tiên khí này của Tô An Thiến có chút lợi hại, bầy trùng trên bầu trời cũng không phát hiện bọn hắn, rất nhanh bay đi.

Một đoàn người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chờ bầy trùng bay đi xa mới dám đi ra.

Hàn Lập nhìn bầy trùng nơi xa một cái, trong lòng hơi động một chút.

Bầy trùng lần này, còn có bầy trùng trước kia, mang đến cho hắn một loại cảm giác, tựa hồ giống như đang đi tuần tra vậy.

Xác định bầy trùng đã triệt để rời đi, đám người lập tức xuất phát, tiếp tục bay tới phía trước.

Trên đường sau đó, một đoàn người lại lục tục tao ngộ vài nhóm Hỏa Tuế

Huỳnh Trùng, cũng may bọn hắn đều sớm phát hiện, kịp thời tránh khỏi.

Lại đi hơn nửa ngày, địa hình phía trước lại phát sinh biến hóa, xuất hiện một mảnh sơn phong màu hồng dài liên miên.

Trong sơn phong trải rộng vô số núi lửa lớn nhỏ, có cái cao lớn vạn trượng, có cái chỉ có mấy chục trượng.

Đa phần miệng núi lửa vẫn đang hoạt động, tiếng nổ vang ù ù, không ngừng phun lên bầu trời từng đạo hoả trụ nham thạch cực nóng.

Trên bầu trời hiện ra một tầng hỏa vân màu đỏ thẫm thật dày, khắp nơi tràn ngập mùi lưu huynh cay mũi, nhiệt độ nóng hơn trước gấp mấy lần, nguyên khí hoả thuộc tính trong hư không cực kỳ nồng đậm.

Tinh thần đám người chấn động, tăng nhanh độn tốc, bay vào trong đó.

"A! Đây là Kim Diễm Thánh Thạch!" Một tán tu Kim Tiên mắt sáng lên, bay vụt xuống phụ cận miệng một ngọn núi lửa, phất tay phát ra một hồng mang đại thủ, từ trên vách núi đá cầm ra một khối đá màu vàng, phía trên chớp động kim quang giống như hỏa diễm.

"Huyền Viêm Linh Ngọc!" Một người khác cũng tìm được một khối linh ngọc màu đỏ.

"Long Diễm Thảo!"

"Thiên Hỏa Tinh!"

...

Khu vực núi lửa nơi đây có rất nhiều linh tài Hỏa thuộc tính trân quý, đám người tiến vào bên trong, rất nhanh phát hiện các loại linh tài, vội vàng tranh nhau thu lấy.

Hàn Lập không để vào mắt những tài liệu này, nhưng cũng theo đám người tùy ý thu lấy một ít.

Sau một phen vơ vét, đám người xem như có chút thu hoạch, tự nhiên lòng tin tăng nhiều, dưới sự dẫn đầu của Tô An Thiến, không ngừng xâm nhập vào bên trong, rất nhanh tới chỗ sâu trong núi lửa.

"Cẩn thận, lại có Hỏa Tuế Huỳnh Trùng xuất hiện!" Tô An Thiến đột nhiên lần nữa mở miệng nhắc nhở.

Đám người lúc này đã không còn bối rối giống như trước đó, dưới sự an bài của Tô An Thiến, ngay ngắn trật tự hội tụ ở một chỗ, ẩn nấp dấu vết hoạt động.

Không bao lâu, bầu trời xa xa hiện ra một mảnh bầy trùng màu đỏ to lớn, chỉ là quy mô lớn gấp mười lần so với bầy trước đó, phô thiên cái địa bay tới bên ngoài, tựa như một mảng lớn mây đen tới gần, che khuất cả bầu trời.

Thấy tình hình này, cả đám người nhao nhao giật mình, mặc dù thân được Tiên khí Tô An Thiến che đậy, vẫn không khỏi cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

------oOo------

Chương 1054: Mỗi người một ngả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Tiểu tử

Dịch: Chưởng Thiên

Trùng vân thoáng cái đã đến rất gần, đột nhiên chúng dừng lại phía trên nơi đám người Tô An Thiến ẩn thân, bắt đầu bay thành vòng tròn, không tiến không lui.

Dưới tình hình này, đám người tuy có hoàng vụ bao phủ nhưng trong lòng đều chấn kinh, trái tim dường như đã nhảy lên mắc ở cổ họng, ngay cả Hàn Lập cũng bất giác chau mày.

May thay, sau khi bay quanh một lát, trùng vân tự hành phân liệt thành những bầy trùng nhỏ hơn, rồi lần lượt bay về các phương hướng không giống nhau.

Một chút dung nham núi lửa phun lên bầy trùng, nhưng chúng nào có nửa điểm sợ hãi, kêu lên chi chi vui mừng như cỏ non tắm mưa xuân, rồi nhanh chóng biến mất nơi chân trời xa xăm.

Mọi người bên dưới giờ này mới dám thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra ngọn nguồn của bầy Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia đúng là nằm sâu trong khu vực núi lửa rồi. Không sai, Tuế Nguyệt Chi Diễm của bọn chúng mặc dù ẩn chứa Pháp Tắc Thời Gian, nhưng thân là Linh trùng thuộc tính Hỏa, trùng này phi thường ưa thích nơi có nhiệt độ cao." Cận Lưu gật gù nói.

"Đi, chúng ta vào trong xem xét." Tô An Thiến chợt lên tiếng, sau đó dẫn đầu bay vào bên trong.

Những người khác thấy thế cũng nhao nhao đuổi theo, gã chủ trì Mặc Hương Lầu khẽ nhíu mày một chút rồi cũng bám theo.

Một đoàn người đã bay được gần nửa canh giờ, đột nhiên trước mặt họ hiện ra hai tòa sơn phong vô cùng đồ sộ, cao tận chín tầng mây, ở giữa một sơn cốc.

Trong sơn cốc nơi nơi đều là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng đang bay múa rợp trời.

So với tình huống nơi này, những bầy trùng lúc trước bọn họ từng gặp quả thật không có gì đáng kể.

Trên bề mặt thạch bích là hằng hà sa số những lỗ nhỏ, thoạt trông không khác tổ ong là bao. Cơ man là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng đang ra ra vào vào thông qua những lỗ nhỏ đó, hai ngọn núi phảng phất giống như hai cái tổ ong khổng lồ.

Mà sâu bên trong sơn cốc, có một sơn động đen sì nằm im lìm, nhìn không thấy đáy.

Trong sơn động tràn ngập một loại năng lượng đặc thù, giống như là cấm chế, thần thức không tài nào xâm nhập quá nhiều, nhưng vẫn có thể cảm giác được từng trận Pháp Tắc Thời Gian mãnh liệt đang không ngừng truyền ra từ bên trong, hơn nữa, còn xem lẫn một chút ba động không gian nhè nhẹ.

Một đoàn người núp đằng sau một ngọn núi thoai thoải cách sơn cốc khá xa, đồng loạt thi triển thủ đoạn che giấu vết tích hoạt động.

"Xem ra trong sơn động này nhất định ẩn giấu bảo vật chứa lực lượng Pháp Tắc Thời Gian, có lẽ số lượng còn không ít, rốt cuộc chuyến đi này cũng không uổng phí. Hơn nữa, loại ba động không gian kia hoàn toàn tương tự với cánh cửa không gian lúc trước, xem ra cửa vào tầng thứ ba cũng ở bên trong rồi." Tô An Thiến nhìn về phía hai tòa sơn phong cự đại phía xa, thanh âm có chút hưng phấn.

Hàn Lập liếc nhìn sơn cốc một chút, nội tâm cũng âm thầm bị kích động.

Tu vị hiện tại của hắn mặc dù cao, nhưng thể nội lại thiếu hụt Pháp Tắc Thời Gian Tinh Ti, bằng không lúc trước chiến đấu với Kỳ Ma Tử sẽ không bị động như vậy. Nếu như có thể thu lấy chút bảo vật ẩn chứa Thời Gian Chi Lực rồi luyện hóa, sau này nhất định có chỗ tốt lớn lao.

Nhưng gã chủ trì Mặc Hương Lầu thấy số lượng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng nhiều như thế, rốt cuộc không giấu nổi thoái ý trên mặt.

"Chủ trì Mặc Hương Lầu không cần lo lắng, ta đã có biện pháp đối phó Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này." Tô An Thiến nhìn ra thoái ý trong mắt đám người Mặc Hương Lầu bèn cất tiếng.

"Tô tiên tử, các ngươi đều là những kẻ tài cao gan lớn, có lẽ sở hữu biện pháp xông qua số lượng lớn như vậy Hỏa Tuế Huỳnh Trùng. Nhưng Mặc Hương Lầu ta chỉ là một tiểu môn phái, thần thông có hạn, hành động lần này đối với chúng ta thật sự quá mức nguy hiểm. Tô tiên tử, Cận đạo hữu, xin thứ cho Mặc Hương Lầu chúng ta không thể tiếp tục tiến bước cùng các ngươi rồi." Gã chủ trì Mặc Hương Lầu trầm mặc một chút rồi kiên quyết lắc đầu.

Khu vực bên trong mảnh núi lửa này hẳn là rất nhiều bảo vật. Đoàn người trên đường đi tùy tiện tìm kiếm một chút, tuy không thể dò xét một khu vực lớn, nhưng vẫn hơn là mạo hiểm xông vào hang ổ Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, chi bằng loại trừ khu vực núi lửa tìm một chút bảo vật.

Những linh tài thuộc tính Hỏa tuy không trân quý bằng tài liệu chứa Pháp Tắc Thời Gian trong sơn động, nhưng tối thiểu là an toàn hơn rất nhiều.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu nghe vậy đồng thời nhíu mày, đang định mở miệng nói thêm điều gì.

"Nhị vị đạo hữu, Ba mỗ tự hỏi cũng không nắm chắc đột phá nơi này, cũng đành phải cáo từ, chúc nhị vị may mắn. " Lão giả lưng còng đột nhiên lên tiếng, ôm quyền với hai người Tô An Thiến, cất bước đi đến bên cạnh đám người Mặc Hương lầu.

Có lão giả dẫn đầu, những người khác cũng lập tức đứng lên, lần lượt đi ra, trong chốc lát đã có chừng hai mươi mấy người đứng sau lưng gã chủ trì Mặc Hương Lầu và lão giả lưng còng.

Còn đứng tại chỗ chỉ có ba người Thiên Thủy Tông, Hàn Lập, chủ trì Thanh Tác Cốc, đại hán lạc mang, còn có bảy tám tên tán tu Kim Tiên cảnh, tổng cộng mười mấy người.

"Ha ha, dù gì chư vị ở bên ngoài cũng là những nhân vật có uy danh, chẳng ngờ mới gặp một chút khó khăn đã lập tức lùi bước?" Sắc mặt Cận Lưu khó coi, cười lạnh một tiếng.

Đám người Mặc Hương Lầu chẳng buồn mở miệng phản bác, mặc cho Cận Lưu mỉa mai, chỉ khẽ gật đầu rồi quay người, bộ dáng sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Hàn Lập vẫn thờ ơ đứng ở một bên, chẳng hề quan tâm.

Đám người Mặc Hương Lầu chưa lâm trận đã lui bước, tuy khiến người khác cảm thấy bọn họ nhát gan, chung quy vẫn là một loại quy tắc giữ mình.

Số lượng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng Phía trước thật sự quá nhiều, muốn xông qua khẳng định sẽ dấy lên phong hiểm không nhỏ, nếu Hàn Lập không tu luyện là Pháp Tắc Thời Gian, có hậu thủ bảo mệnh, cũng sẽ không ngu ngốc mà chọn lựa nguy hiểm.

"Chư vị đạo hữu, xin hãy dừng bước." Chợt có một đạo lam quang ngăn cản trước mặt đám người, chính là Tô An Thiến.

"Tô đạo hữu có ý gì, không lẽ muốn cường ngạnh lưu lại chúng ta?" Sắc mặt của chủ trì Mặc Hương Lầu chợt trầm xuống, nhíu mày lên tiếng.

Những người bên cạnh cũng là bất động thanh sắc.

"Chư vị đạo hữu hiểu lầm rồi, mỗi người đều có chí hướng riêng, các ngươi đã muốn đi, ta đương nhiên không ngăn cản. Có điều, ta muốn thỉnh chư vị

giúp đỡ một chuyện." Tô An Thiến bình tĩnh nói.

"Là chuyện gì, mời Tô tiên tử nói qua một chút." sắc mặt chủ trì Mặc Hương Lầu cũng hòa hoãn hơn.

"Chủ trì Mặc Hương Lầu đã nói, số lượng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ở nơi này quá nhiều, muốn ẩn nấp rồi xông vào sơn động quả thực cực kỳ khó khăn, cho nên muốn nhờ chư vị tại thời điểm ly khai, giúp chúng ta dẫn dắt một chút Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ở nơi này đi." Tô An Thiến mỉm cười, nói.

"Để cho chúng ta hiện thân dẫn dắt Hỏa Tuế Huỳnh Trùng rời đi? Hành động này khác nào chơi với lửa có ngày chết cháy, Tô tiên tử đang nói đùa sao?" Lão giả lưng còng cười lạnh.

"Chư vị không cần lo lắng, ta có mấy tấm phi thiên huyễn ảnh phù ở đây, có thể đề cao tối thiểu ba thành độn tốc trong thời gian ngắn, cũng giúp che đậy khí tức, tuyệt đối có thể trốn thoát sự truy đuổi của Hỏa Tuế Huỳnh Trùng." Tô An Thiến lật tay một cái, lấy ra năm cái tấm phù lục màu xanh, trên mặt khắc họa rõ ràng từng đạo linh văn hình dạng phong vân phức tạp, tản mát ba động pháp tắc thuộc tính Phong rất mãnh liệt.

Lưng còng lão giả lông nhướng mày lên, cũng không nói gì thêm, tiếp tục đứng lặng tại chỗ.

"Đương nhiên ta sẽ không để chư vị làm việc không công, mấy món tiên khí này là vật trân tàng của ta, vị nào nguyện ý ra tay, có thể tùy ý chọn lấy một kiện." Tô An Thiến lần nữa vung tay lên, trước mặt lại có thêm năm sáu kiện tiên khí bình bát, thước ngọc các loại, đều mang thuộc tính Thủy, tản mát ba động pháp tắc cường đại, hiển nhiên phẩm cấp của chúng không hề thấp.

"Nếu như Tô tiên tử đã bày ra thành ý như vậy, chúng ta đương nhiên nguyện ý giúp đỡ, chẳng biết cụ thể Tô tiên tử muốn chúng ta phải làm thế nào?" Ánh mắt lão giả lưng còng lão giả hiện lên vẻ vui mừng, phất tay quơ lấy một kiện tiên khí bình bát màu thủy lam cùng một tấm phù lục phi thiên huyễn ảnh.

Chủ trì Mặc Hương Lầu và những người khác rốt cuộc cũng động tâm.

"Năm khối Huyết Vân Châu này sau khi phát nổ có thể phát ra một mảng lớn huyết vân. Hỏa Tuế Huỳnh Trùng vô cùng mẫn cảm đối với lực lượng khí huyết, liên tiếp dẫn nổ mấy khối này, hẳn là có thể hấp dãn quá nửa Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bên trong sơn cốc. Chuyện này cần năm vị đạo hữu hỗ trợ." Tô An Thiến vung cánh tay nõn nà, lòng bàn tay lóe lên huyết quang, rồi hiện ra năm viên châu huyết sắc nhỏ như trứng gà, bề mặt có huyết quang lấp lánh chớp động.

Hàn Lập nhìn năm viên huyết châu, ánh mắt cũng lóe lên.

Viên châu ẩn chứa lực lượng khí huyết cực kỳ dồi dào, còn có một sợi huyết chi pháp tắc, tương tự một loại huyết lôi.

"Tô tiên tử cân nhắc thật chu toàn, Huyết Vân Châu này đúng là vật tốt nhất để lôi kéo Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, việc này để ta giúp ngươi làm cho thỏa đáng." Lão giả lưng còng lại lấy đi một viên Huyết Vân Châu, rồi vỗ ngực cam đoan, thái độ còn đâu vẻ lãnh đạm như trước.

Thấy lão giả lưng còng trước ngạo mạn sau cung kính, những người khác đều âm thầm xem thường.

Chủ trì Mặc Hương Lầu suy nghĩ một chút rồi tiến lên đi một viên Huyết Vân Châu, một kiện tiên khí, và một tấm phi thiên huyễn ảnh phù.

Lập tức có ba gã tán tu Kim Tiên tự nhận độn tốc rất nhanh tiến lên, lần lượt từng người lĩnh một viên Huyết Vân Châu, một kiện tiên khí và một tấm phi thiên huyễn ảnh phù.

Trừ năm người lão giả lưng còng ra, những người khác có ý định rời lập tức ly khai, đồng loạt phi thân ra ngoài, rất nhanh biến mất ở chân trời phía xa.

"Vậy xin nhờ cậy năm vị đạo hữu." Đợi những người kia đi xa, Tô An Thiến mới lên tiếng nhờ vả năm người lão giả lưng còng.

"Tô đạo hữu yên tâm, để ta xuất thủ trước tiên." Lão giả lưng còng tiên

phong xông trận, bay về phía sơn cốc trước mặt.

Sau đó vài nhịp thở, một tiếng "oanh" trầm đục cực lớn truyền ra từ sơn cốc bên trong, lập tức có một mảng lớn huyết vân sền sệt hiển hiện, phảng phất như kinh đào hải lãng quét sạch bốn phương tám hướng.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trong sơn cốc lập tức đại loạn, miệng phun ra Tuế Nguyệt Chi Diễm, huyết vân đầy trời sau mấy hơi thở liền biến mất vô tung.

Thân ảnh lão giả lưng còng hiện ra tại phụ cận sơn cốc, sau đó hóa thành một đạo độn quang sáng ngời, còn có một tầng thanh quang đặc thù bao bọc, bay vọt về đằng xa như tên bắn, tốc độ nhanh hơn nhiều so với trước đây.

Quần trùng trong sơn cốc thét lên chi chi, lập tức có một mảng lớn Hỏa Tuế Huỳnh Trùng tách ra đuổi theo, ước chừng chiếm một phần mười số lượng quần trùng trong sơn cốc.

Ở rặng núi thấp phía xa, Tô An Thiến lộ vẻ vui mừng, lập tức nhìn sang phía bốn người kia.

Chủ trì Mặc Hương lầu không nhiều lời, dẫm mạnh xuống đất rồi đột ngột lao vút đi, đồng thời một tầng linh quang một bao trùm thân hình gã, tận lực che giấu khí tức, từ một hướng khác tiếp cận sơn cốc.

Sau đó gã cũng giống như lão giả lưng còng phóng thích Huyết Vân Châu, hấp dẫn không ít Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, rồi lập tức hiển lộ thân ảnh chạy trối chết.

Lại có một mảng lớn Hỏa Tuế Huỳnh Trùng tách ra đuổi theo gã, số lượng cũng tương đương với đám bị lão giả lưng còng dẫn dụ.

"Nanh! Tất cả cùng lên!" Tô An Thiến vội vàng thúc giục.

Kế sách dùng năm người dẫn dụ Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, nhất định phải tiến hành thật nhanh, nếu để bầy trùng truy tung kịp phản hồi thì sẽ cực kỳ phiền

toái.

"Chư vị bảo trọng!"

Một tên tán tu Kim Tiên nhoáng một cái hóa thành một đoàn bạch quang bay ra ngoài, nhanh chóng tiếp cận sơn cốc, sau đó cũng dẫn nổ Huyết Vân Châu, rồi lập tức tháo chạy, dẫn dụ một bộ phận hung trùng.

Hai tên Kim Tiên còn lại cũng hành động y chang, sử dụng Huyết Vân Châu hấp dẫn một mảnh Hỏa Tuế Huỳnh Trùng.

Lúc này, số lượng quần trung trong sơn cốc đã giảm đi rất nhiều, còn lại không tới một nửa.

"Chúng ta lập tức xông vào!"

Tô An Thiến khẽ quát lên, lần nữa tế ra kia mặt tiểu phiên màu vàng, phất lên một cái hóa thành một mảnh hoàng vân bao bọc lấy cả đám hơn mười người bao gồm Hàn Lập, quang mang lóe lên một chút rồi tiến nhập vào mặt đất phía dưới, nhanh chóng độn thổ tiếp cận sơn cốc.

------oOo------

Chương 1055: Thi triển thủ đoạn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trước sau mấy hơi thở công phu, mọi người đã tới trước sơn cốc, liền ngừng lại.

Dưới sơn cốc cũng có rất nhiều Hỏa Tuế Huỳnh Trùng xây tổ, thậm chí giờ phút này so với đám trên mặt đất còn nhiều hơn, tới gần thật không ổn

"Các vị đạo hữu lựa chọn lưu lại, ta rất cảm kích, bất quá ta cũng chỉ có thể giúp chư vị tới đây. Con đường phía sau, cũng chỉ có thể dựa vào chính các vị." Tô An Thiến nói ra, bấm niệm pháp quyết thu hồi lá cờ nhỏ màu vàng.

Những người khác nếu đã lựa chọn lưu lại, tự nhiên đều có thủ đoạn, không dựa vào Thiên Thủy tông nữa, nhao nhao gật đầu.

"Vậy chúc các vị may mắn."

Lấy Tô An Thiến cầm đầu, trong miệng ba người Thiên Thủy tông tụng niệm chú ngữ, thân thể quay tít một vòng, bên ngoài thân chớp động lam quang, thân thể trực tiếp hóa thành ba vệt quang ảnh thuỷ lam, chui ra mặt đất, nhanh chóng vọt tới phía trong sơn cốc.

Thanh Tác cốc chủ lật tay tế ra một tấm phù lục màu xanh đưa đến sát thân, sau đó trong miệng nói lẩm bẩm, phù lục màu xanh lập tức dung nhập vào trong cơ thể.

Khắp chung quanh nàng hiện ra vô số phù văn màu xanh, thân thể lập tức hóa thành trạng thái hơi mờ, sau đó cũng bắn ra, theo sát sau lưng ba người Thiên Thủy tông.

Mà đại hán râu quai nón kia thì bên ngoài thân chớp động hoàng mang, hiện ra một tầng thạch giáp thật dày màu vàng đất, bao trùm toàn thân.

Thạch giáp vừa xuất hiện, cả người đại hán phảng phất biến thành một bộ thạch điêu, không lộ ra một tia hơi thở của vật sống.

Gã không bay ra khỏi mặt đất, cứ như vậy tiếp tục tiềm phục trong lòng đất, thi triển một loại thần thông độn thổ, tiến vào phía trong sơn cốc.

Còn lại bảy tám tên tán tu Kim Tiên tựa hồ là một nhóm người đã quen biết từ trước, giờ phút này đứng thành một vòng tròn. Một thanh niên tóc vàng vung tay lên.

Một vệt kim quang từ trong tay gã bắn ra, hóa thành một khối mộc bia màu vàng.

Mộc bia lớn vài chục trượng, phía trên minh khắc một đồ án đầu thú màu vàng, toàn thân tản mát ra kim quang sáng tỏ, trong kim quang nhộn nhạo ra một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc.

Bảy tám tên tán tu Kim Tiên đều đặt tay lên trên mộc bia màu vàng, trên mộc bia lập tức đại thịnh kim quang, bao phủ những tán tu kia vào trong đó.

Mộc bia màu vàng nhanh chóng chuyển động, mộc bia to lớn và cả những tán tu Kim Tiên kia đột nhiên biến mất trong hư không, sau đó hóa thành một đạo kim ảnh, bay vào phía sâu trong sơn cốc.

"Đây là... Bảo Dương Thần Mộc!" Hàn Lập thấy cảnh này, mắt sáng lên.

Bảo Dương Thần Mộc là môt loại thần mộc nổi danh ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, giống như Lưỡng Sinh Thụ của hắn, số lượng cực kỳ ít, không ngờ ở chỗ này lại gặp được.

Hàn Lập cũng không tiếp tục dừng lại ở đây, trên thân chớp động kim quang, nhoáng lên hóa thành một đạo kim ảnh như ẩn như hiện, đi theo sau đám tán tu kia.

Một đoàn người vừa bay ra mặt đất, mặc dù tự mình thi triển thần thông che đậy khí tức bản thân, nhưng số lượng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trong sơn cốc quá nhiều, lúc nha lúc nhúc phủ kín cả không gian, khó tránh khỏi đụng phải chúng.

Những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia lập tức phát hiện quanh ảnh do đám người biến thành, đồng thời trong miệng phát ra tiếng kêu chi chi.

"Ầm" một tiếng, những Hoả Tuế Huỳnh Trùng này lập tức phóng vụt đến, bay nhào xuống đám người phía dưới.

Những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này rất lợi hại, bất luận bọn người Hàn Lập thi triển loại bí thuật nào, huyễn hóa thành loại hình thái nào, đều bị nó chăm chú bám vào, rất nhanh quanh mấy người hình thành từng cái trùng cầu màu đỏ sậm, quay cuồng cắn xé, trong miệng càng phun ra Tuế Nguyệt Chi Diễm bao quanh, hung hăng đánh xuống.

Hàn Lập biến thành kim ảnh cũng bị vô số bầy trùng bắt lấy, từng đoàn từng đoàn Tuế Nguyệt Chi Diễm đánh xuống như mưa, vòng sáng hộ thể quanh người hắn nhanh chóng suy yếu.

Hai tay hắn lập tức nhấc lên, lòng bàn tay đại thịnh lôi quang màu vàng, từng đạo hồ quang điện màu vàng bắn ra, tạo thành quanh người một tầng lôi võng màu vàng thật dày.

Từng luồng từng luồng Lôi Điện Pháp Tắc mãnh liệt quay cuồng trong lôi võng, hư không phụ cận cũng run rẩy theo.

Bất quá dưới Tuế Nguyệt Chi Diễm của Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này, những Lôi Điện Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt kia không có hiệu quả chú nào, dưới từng đoàn từng đoàn hỏa diễm trùng kích vào, nhanh chóng hòa tan biến mất, lôi võng màu vàng cấp tốc trở nên mỏng manh.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay đưa lên hư không.

Hai đạo thiểm điện màu vàng thô to từ lòng bàn tay hắn phun ra, dung nhập

vào trong lôi võng màu vàng quanh người, lôi võng bỗng nhiên sáng lên, lập tức khôi phục độ dày trước kia.

Giữa hai bàn tay Hàn Lập không ngừng phóng xuất ra lôi điện màu vàng, duy trì lôi võng, đồng thời hắn còn lặng lẽ phóng xuất ra một cỗ Thời Gian Pháp Tắc trộn lẫn vào trong đó.

Có Thời Gian Pháp Tắc tương trợ, tốc độ suy giảm của lôi võng màu vàng lập tức giảm đi, miễn cưỡng chặn lại Tuế Nguyệt Chi Diễm ăn mòn.

Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra, không có ý định chấn khai những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này, mà trực tiếp mang theo bầy trùng bao quanh cấp tốc bay vụt vào chỗ sâu trong thung lũng.

Những người khác cũng giống như vậy, mang theo từng quả trùng cầu to lớn, bay về phía sâu trong sơn cốc, rất mau đã tới sơn động màu đen.

Trong thời gian ngắn ngủi, trùng cầu bao quanh đám người cũng đã tích lũy lớn đến vài chục trượng, do nó ảnh hưởng, tốc độ của mọi người cũng đại giảm.

Mà trong từng quả trùng cầu, vô số đoàn Tuế Nguyệt Chi Diễm từ bốn phương tám hướng đánh tới, so với lúc đầu mãnh liệt không chỉ gấp mười lần, cơ hồ hình thành một vùng biển lửa, bao vây lấy đám người, hung hăng thiêu đốt.

Bọn người Hàn Lập toàn lực thi triển các loại phòng ngự, ngăn cản Tuế Nguyệt Chi Diễm trùng kích, tiên linh lực trong cơ thể tuôn ra như thủy triều, rất nhanh đã tiêu hao hơn phân nửa, cũng may bọn hắn cũng đã vọt tới sơn động phía trước.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, hai tay duỗi ra hư không, bên ngoài thân loé lên lôi quang màu vàng, đột ngột phóng ra bốn đầu Lôi Long màu vàng chớp động chói mắt.

Mỗi một đầu Lôi Long có thể tích cũng không quá lớn, lại bắn ra Lôi Điện Pháp Tắc doạ người, vượt xa lôi võng màu vàng, những nơi đi qua, hư

không vỡ vụn thành từng mảnh.

Ngoại trừ Lôi Điện Pháp Tắc, cũng giống như trước, hắn cũng âm thầm trộn lẫn Thời Gian Pháp Tắc chi lực vào trong đó.

Bốn đầu Lôi Long phóng ra như điện, lóe lên đánh vào trên trùng cầu quanh người.

Trong tiếng Lôi Long "Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Lôi quang màu vàng bộc phát như mặt trời, trùng cầu chung quanh bỗng chốc bị vỡ ra.

Thân hình Hàn Lập như điện, "Vèo" một tiếng, từ trong bầy trùng tứ tán bắn ra, chui vào trong sơn động màu đen.

Trên vách tường trong động cũng có vô số lỗ nhỏ, có rất nhiều Hỏa Tuế Huỳnh Trùng từ đó bay ra, tiếp tục đánh tới hắn.

Nhưng số lượng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng nơi này ít hơn nhiều so với bên ngoài, hắn bấm niệm pháp quyết vung lên, bên ngoài thân lần nữa hiện ra một tầng lôi võng màu vàng, tuỳ tiện liền ngăn cản lại những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này.

Lúc trước Hàn Lập thi triển Vạn Thiên Không Tịch Thuật cùng Thời Gian Pháp Tắc ngăn cách khí tức bản thân, cho nên Hỏa Tuế Huỳnh Trùng đánh về phía hắn là ít nhất, lúc này hắn là người thứ nhất tiến vào trong sơn động màu đen.

Bất quá hắn cũng không một thân một mình dẫn đầu tiến vào chỗ sâu trong sơn động, mà dừng lại nhìn lại phía bên ngoài.

Một cỗ khí tức cực hàn bộc phát từ bên ngoài sơn động truyền đến, trùng cầu quanh thân ba người Thiên Thủy tông bị băng tinh màu lam đông kết, sau đó vỡ vụn ra, rơi trên mặt đất.

Những băng tinh màu lam kia tản mát ra hàn khí cùng ba động pháp tắc

kinh người, hiển nhiên là một loại thần thông hàn băng đặc thù, Tuế Nguyệt Chi Diễm bên ngoài thân Hoả Tuế Huỳnh Trùng cũng bị đông kết tại đó.

Chỉ là những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia cũng không chết đi, Tuế Nguyệt Chi Diễm trên người ba động chập chùng, băng tinh màu lam lập tức chậm rãi hòa tan. Đón đọc bản dịch duy nhất tại Bạchh Ngọc Sách.

Bất quá thần thông băng tinh màu lam kia không nhỏ, trong thời gian ngắn sẽ không triệt để bị hòa tan.

Ba người Thiên Thủy tông thừa cơ bắn ra, bay vào trong sơn động, nhưng cũng không lập tức tiến vào sâu, ngừng lại.

"Thạch đạo hữu, ngươi làm sao..." Tô An Thiến nhìn thấy Hàn Lập đã ở trong động, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Cận Lưu cùng một thanh niên ôn nhã khác cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trong động cảm giác được khí tức ba người Tô An Thiến, nhao nhao vỗ cánh bay nhào tới.

Ba người không quản tới việc Hàn Lập nữa, vội tự mình thi triển thủ đoạn chống cự.

Cùng lúc đó, phương viên hơn trăm trượng bên ngoài sơn động, một trùng cầu khác kịch liệt phồng lên mấy lần, sau đó bỗng nhiên bạo liệt ra, một cột lốc xoáy màu xanh nổi lên cấp tốc xoay tròn, cuốn bay những Hỏa Tuế Huỳnh Trùng xung quanh, không cách nào tới gần.

Phong trụ màu xanh uốn éo phảng phất như vật sống, một đầu tiến vào trong sơn động màu đen.

"Xẹt" một tiếng!

Phó cốc chủ từ một đầu phong trụ bay ra, lóe lên cũng chui vào sơn động, ngay sau đó một trùng cầu khác bên cạnh nàng cũng bỗng nhiên tăng lên, vỡ ra một đường vết rách.

Một đạo kim quang chói mắt từ đó đột phá ra, vô cùng nhanh chóng bắn vào trong sơn động, lóe lên hiện ra thân ảnh bảy tám tên tán tu Kim Tiên.

Mấy người có tu vi thấp nhất, tiên linh lực tiêu hao cũng nghiêm trọng nhất, giờ phút này sắc mặt đều trắng bệch.

Mấy tên tán tu Kim Tiên này vừa mới bay vào sơn động màu đen, cửa sơn động liền cuồng thiểm lam quang, "Két" "Két" vài tiếng giòn vang, lối vào bị một tầng băng tinh màu lam thật dày đông kết lại, đóng chặt hoàn toàn.

Tô An Thiến thu tay về, đỉnh đầu lơ lửng một băng châu màu lam lớn chừng quả đấm, chuyển động quay tròn, tản mát ra trận trận hàn khí cùng ba động pháp tắc kinh người.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng phía ngoài thấy đám người vào sơn động, đột nhiên trở nên cuồng nộ, phát ra tiếng thét cao vút, miệng phun ra từng đoàn từng đoàn Tuế Nguyệt Chi Diễm, điên cuồng trùng kích băng tinh màu lam.

Lại có vô số Hỏa Tuế Huỳnh Trùng giữa không trung quay tròn một cái, hóa thành một đạo cầu vồng đỏ sậm, hung hăng đụng vào trên băng tinh màu lam.

Băng tinh màu lam ù ù không ngừng run rẩy, nhanh chóng hòa tan, mặt ngoài cũng hiện ra từng vết nứt, mắt thấy sắp sụp đổ.

Tô An Thiến biến sắc, bỗng nhiên cắn răng bấm niệm pháp quyết một cái.

Băng châu màu lam trên đỉnh đầu nàng lập tức bắn ra, lóe lên chui vào trong băng tinh màu lam.

Mặt ngoài băng tinh màu lam lập tức hiện ra một tầng lam quang óng ánh, vết rách phía trên cũng nhanh chóng được lấp đầy, tản ra hàn khí mãnh liệt gấp mười lần, lập tức ổn định lại.

Nhưng những Tuế Nguyệt Chi Diễm kia ăn mòn, băng tinh màu lam như cũ không cách nào ngăn cản, nhanh chóng bị hòa tan.

Đôi mi thanh tú Tô An Thiến nhíu chặt lại, nhưng cũng không có biện pháp gì.

Vào thời khắc này, một bóng người hoa lên, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện trước băng tinh màu lam, đưa tay đặt lên phía trên.

Kim quang loá mắt từ lòng bàn tay hắn tuôn trào ra, dung nhập vào trong băng tinh màu lam.

Mặt ngoài băng tinh màu lam lập tức hiện ra một vầng sáng màu vàng, tốc độ bị Tuế Nguyệt Chi Diễm hòa tan lập tức đại giảm.

"Thời Gian Pháp Tắc chi lực!" Tô An Thiến kinh ngạc nhìn Hàn Lập.

Những người khác thấy vậy, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập hiện ra vẻ không thể tin nổi.

Thần sắc Hàn Lập như thường, nhưng trong lòng thì thầm thở dài một tiếng.

Mặc dù hắn không muốn bại lộ thực lực của mình, nhưng giờ phút này tình huống nguy cấp, cũng không lo được quá nhiều, nếu để bầy trùng phía ngoài tiến vào, hắn cũng sẽ gặp đại phiền toái.

Đương nhiên việc tại sao mình nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc chi lực, lại làm sao tiến vào trong động sớm nhất, đương nhiên hắn không việc gì phải giải thích, cứ để cho bọn họ suy đoán thì tốt hơn.

------oOo------

Chương 1056: Ổ trùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Silanh

Dịch: Chưởng Thiên

Đúng lúc này, mặt đất chợt lóe hoàng mang, phát ra tiếng động ầm ầm, một bóng người màu vàng chui lên từ dưới đất, chính là gã đại hán râu quai nón kia.

Thạch giáp trên người gã giờ này xuất hiện trăm ngàn lỗ thủng, nhưng thân thể may mắn không bị thương, gã chỉ đang há miệng thở dốc, hiển nhiên trốn chạy trong lòng đất chẳng thoải mái chút nào.

"Nơi này không thể ở lâu, tường băng ta và Thạch đạo hữu bố trí không ngăn cản được Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bao lâu nữa, mau chạy vào phía trong!" Tô An Thiến nhìn Hàn Lập một cái thật sâu, sau đó xoay người phi thân vào sâu trong sơn động.

Những người khác cũng lập tức phản ứng, vội vã đuổi theo.

Hàn Lập cũng theo sát phía sau đội hình, mắt khẽ liếc bên ngoài một cái, lộ ra thần sắc khác thường.

Quần trùng bên ngoài bỗng nhiên náo động một trận, ắt phải có duyên cớ, đáng tiếc hắn không am hiểu Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, nên không đoán được nguyên nhân.

Trong sơn động tràn ngập một loại cấm chế chi lực cổ quái, thần thức bị ức chế, nơi đây không có ánh sáng, chỉ là một mảnh đen kịt, tầm nhìn bị giới hạn hết sức.

Nhưng vì đại quân hỏa trùng phía sau có thể đuổi theo bất cứ lúc nào, cho

nên không một ai dám dừng lại, cả nhóm người chẳng nói chẳng rằng một mực tiến về phía trước. Tô An Thiến và Hàn Lập cùng nhau dẫn đầu thi pháp chống cự một ít Hỏa Tuế Huỳnh Trùng thỉnh thoảng lại xuất hiện tập kích, mọi người đều không dám phi độn quá nhanh.

Cũng may càng đi sâu vào trong, các lỗ trùng động trên vách tường xung quanh càng ngày càng ít, mật độ Hỏa Tuế Huỳnh Trùng cũng giảm nhanh, tâm trạng mọi người cũng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cứ thế tiến về phía trước thêm một đoạn đường nữa, nhóm người rốt cuộc tiến nhập một không gian huyệt động rất lớn.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng đang đuổi theo sát sao bỗng nhiên đồng loạt dừng lại, cả đám bay vòng vòng bên ngoài động, nhưng không dám đặt chân vào không gian huyệt động nửa bước.

Thấy vậy, mọi người vốn dĩ đang kinh sợ, liền nhao nhao thở phào nhẹ nhõm.

Hàn Lập quan sát quần trùng một chút, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, bắt đầu đánh giá xung quanh.

Không gian huyệt động này có diện tích đến mấy ngàn trượng, trong đó có một hồ dung nham nóng chảy đỏ thẫm chiếm mất phân nửa diện tích, lòng hồ lúc nào cũng cuồn cuộn lửa đỏ, tỏa ra nhiệt độ cao đến đáng sợ, từng luồng sóng nhiệt hầm hập liên tục khuếch tán lên không trung.

Nham thạch nóng chảy tỏa hào quang đỏ rực, chiếu rọi toàn bộ huyệt động, biến nơi đây thành một thế giới màu đỏ.

Bên trên hồ dung nham có một bình đài màu đỏ, phần cuối bình đài kết nối với một thông đạo khác, chỉ thấy bên trong đen kịt, đôi khi có quang mang đỏ sậm mơ hồ lóe lên.

Nửa còn lại của động huyệt là một khoảnh đất trống, trên mặt đất có những cây trụ đá sắc nhọn màu đỏ, hình dạng tương tự măng đá.

Mọi người quan sát trong động một lượt, rồi không hẹn mà cùng nhìn về phía những cây măng đá kia.

Bởi vì lần lượt treo trên ba cây măng đá lớn nhất là ba cái tổ ong đỏ thẫm lớn chừng vài trượng, từng cái tổ ong chớp động quang mang hỏa diễm, tản mát lực lượng ba động Pháp Tắc Thời Gian.

Ba luồng lực lượng ba động Pháp Tắc Thời Gian kia vô cùng khổng lồ, chẳng hề thu liễm cô đọng mà lại tản mát toán loạn, cuồn cuộn bên trong không gian động huyệt.

Bên trong dung nham bỏng cháy là hỏa diễm màu đỏ, cũng ẩn chứa lực lượng ba động Pháp Tắc Thời Gian, trên dưới chập chùng, khiến toàn bộ hư không tùy thời rung động “ông... ông…” theo một loại tiết tấu nhất định.

Hàn Lập chăm chú quan sát ba cái tổ ong, chợt đồng tử hắn co rụt lại.

Nếu hắn không đoán sai, ba cái tổ ong này chính là nơi đám Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ngoài kia chào đời, hiện đám trùng không dám lại gần chỗ này, có lẽ do phải chịu một loại quy tắc nào đó, hình như chúng coi đây là Thánh Địa nên không dám tiếp cận.

"Thánh Địa" này thoạt như yên bình, tất nhiên không phải không có chút phòng thủ.

Ngoài ra, ba cái tổ ong ở nơi này không ngừng tỏa ra Thời Gian Chi Lực, lại vô thanh vô tức nằm ở đây nhiều năm như vậy, bản thân chúng đã biến thành một loại Linh Vật Thời Gian cực kỳ hi hữu rồi.

Tại thời điểm Hàn Lập dò xét ba cái tổ ong, đám người Tô An Thiến và Cận Lưu cũng giống như hắn, đang cẩn thận quan sát tình hình xung quanh, ánh mắt ai nấy đa phần đều lóe lên chút tham lam, nhưng không kẻ nào dám hành động lỗ mãng.

Nhưng có trọng bảo nằm ngay trước mắt, chưa bao giờ thiếu người tham lam sốt ruột.

Chợt không trung có tiếng gào thét xé gió, có ba đạo thân ảnh gần như đồng thời lao vọt lên, lần lượt đánh về phía ba cái tổ ong.

Một tên thanh niên tóc xám, một thiếu phụ áo đen, hai người này đều xuất phát từ đội ngũ tán tu, người cuối cùng là đại hán râu quai nón kia.

"Lô huynh, Tề đạo hữu, không nên lỗ mãng!" Thanh niên tóc vàng đứng trong đội ngũ tán tu lập tức biến sắc, hét lớn cảnh báo, tiếc thay đã muộn.

Thanh niên tóc xám và thiếu phụ áo đen đã áp sát tổ ong, từng người một xuất ra quang mang bao trùm tổ ong, muốn nhấc nó lên.

Thân hình đại hán râu quai nón cũng đã hiện ra trước một cái tổ ong khác, đáp xuống cách hơn mười trượng, y nhấc chân giẫm mạnh xuống đất.

Mặt đất bên dưới tổ ong chợt lóe lên hoàng mang, phóng ra một luồng dung nham đỏ thẫm tụ lại thành một khối nham thạch hình người cao tới vài chục trượng, người nham thạch vươn đại thủ tóm lấy tổ ong, nhấc mạnh một cái.

Không ngờ, ba cái tổ ong đều bị nhấc lên dễ dàng, mà không gặp chút trở ngại nào.

Ba người đại hán râu quai nón trước hết ngẩn ra, rồi lập tức đại hỉ, miệng bấm niệm pháp quyết, muốn lập tức thu hồi tổ ong.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Quang mang đỏ thẫm đột nhiên đại thịnh quanh ba cái tổ ong, lực lượng Pháp Tắc Thời Gian vốn tràn ngập toàn bộ động huyệt đột ngột co rút lại, tập trung trong phạm vi nhỏ xung quanh tổ ong.

Chỉ trong tích tắc, trong khoảng không có bán kính tầm hơn mười trượng, lấy ba cái tổ ong làm trung tâm, biến thành một mảnh lốc xoáy đỏ thẫm, nuốt chửng thân hình ba người đại hán râu quai nón.

Ba người hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, đang muốn thi triển thủ đoạn chống cự, thì cử động của bọn họ đột nhiên chậm lại, thân thể như sa vào

đầm lầy, tốc độ trì trệ hơn mười lần bình thường.

Đám người Hàn Lập ở bên ngoài nhìn vào, chỉ trông thấy ba thân ảnh chìm trong vòng xoáy đỏ sậm, động tác chậm chạp quỷ dị không nói nên lời.

Đúng lúc này, một chỗ tầm thường trên thạch bích đỉnh động huyệt bỗng nhiên phát sáng, hình dạng tương tự ma bàn.

Hàn Lập thấy vậy thì cả kinh, đám người Tô An Thiến cũng nhao nhao hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy vật giống như ma bàn kia hóa ra lại là một con đom đóm khổng lồ, kết cấu hình thể đại khái tương tự Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bên ngoài, và trên giáp xác của con trùng này có thêm một loại hoa văn hình dạng hỏa diễm.

Cự trùng chiếm giữ ở nơi đây giống như đã hoàn toàn sáp nhập vào mảnh tiểu thiên địa này, tất cả mọi người bao gồm cả Hàn Lập đều không mảy may phát hiện.

Đom đóm khổng lồ vỗ lên miệng một cái, lập tức có ba đạo hỏa quang đỏ thẫm phóng ra như điện, vạch lên không trung đạo đạo tàn ảnh, lấy tốc độ bất khả tư nghị đánh xuống ba người.

Thanh niên tóc xám và thiếu phụ áo đen căn bản còn chưa kịp phản ứng, thân thể đã bị hỏa quang đỏ thẫm xuyên thủng, lập tức biến thành hai ngọn đuốc sống, bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt.

Hai thân hình nhanh chóng tan rã, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Thực lực của đại hán râu quai nón so với hai người thanh niên tóc xám mạnh hơn không ít, thân thể đại phóng hoàng mang, khởi động một Linh Vực nho nhỏ đường kính chừng nửa trượng, miễn cưỡng giúp gã thoát khỏi ảnh hưởng của thời gian pháp tắc chi lực, cấp tốc thối lui.

Nhưng tốc độ của hỏa quang đỏ sẫm thực sự quá nhanh, hắn không thể hoàn toàn tránh thoát, cánh tay trái vẫn bị xuyên thủng.

Ngay lập tức, một ngọn lửa đỏ thẫm bùng lên trên cánh tay đại hán, phừng phừng thiêu đốt, một nửa cánh tay trong nháy mắt đã cháy thành tro.

Ngọn lửa đỏ thẫm chỉ mới bốc lên đã nhanh chóng bành trướng, muốn từ cánh tay kia lan ra khắp thân thể đại hán râu quai nón.

Đại hán râu quai nón sợ đến tái cả mặt, hai chân liên tiếp thối lui, tay còn lại tụ khí thành đao, chém xuống bả vai bên kia.

Nhưng hiện giờ phút này, thân hình gã vẫn đang nằm trong hào quang đỏ thẫm của tổ ong, cử động vô cùng khó khăn, rõ ràng đã chậm một bước, nội tâm gã không khỏi khẩn trương.

Đột nhiên có một luồng kiếm ảnh màu vàng từ xa bay vọt tới, một tiếng "phốc" vang lên, chém xuống bả vai đại hán râu quai nón, kịp thời chặt đứt cánh tay trái.

Cánh tay vừa ly thể đã lập tức bị ngọn lửa đỏ thẫm thôn phệ, hóa thành tro bụi.

Cánh đó trăm trượng, Hàn Lập lặng lẽ thu tay.

Đại hán râu quai nón thở phào một hơi, hoàng mang trên thân thể lại sáng ngời, tốc độ thối lui tăng vọt, lập tức thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng của tổ ong, gã khẽ gật đầu tỏ vẻ cảm kích với Hàn Lập, rồi móc ra một viên đan dược hai màu đỏ vàng cho ngay vào miệng.

Trong chốc lát, chỗ tay cụt của gã đại hán râu quai nón đã nhộn nhạo máu thịt, huyết quang lóe lên một cái, một cánh tay hoàn toàn mới đã mọc ra.

Đom đóm khổng lồ giương mắt nhìn Hàn Lập, tức giận kêu lên "chi chi", thân hình nó khẽ động, rơi thẳng xuống từ trên cao, đáp tại đỉnh đầu người nham thạch mà đại hán râu quai nón vừa triệu hoán trước đó.

Móng vuốt trên chân cự trùng lóe lên ánh lửa đỏ rực, rồi nó nhẹ nhàng vung chân lên.

Lập tức có mấy đạo quang nhận bán nguyệt màu đỏ theo bay ra, mỗi quang nhận đều tản mát ba động Pháp Tắc Thời Gian vô cùng mãnh liệt, thân thể người nham thạch dưới chân nó dễ dàng bị cắt thành mấy khúc.

Người nham thạch tan vỡ, sụp đổ "ầm ầm", hóa thành một đống đá vụn lớn.

Ba cái tổ ong chớp động quang mang rồi trở về chỗ cũ.

Đom đóm khổng lồ đứng trên một tảng đá, nhìn xuống mấy người Hàn Lập, mắt lộ hung quang.

"Đây là Hỏa Tuế Trùng Vương có thể thuần thục khống chế Pháp Tắc Thời Gian, thực lực của nó lợi hại hơn Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bình thường không biết bao nhiêu lần!" Tô An Thiến nhíu mày, lên tiếng nhắc nhở.

Hỏa Tuế Trùng Vương bỗng nhìn về phía Tô An Thiến, dường như hiểu được lời nàng vừa nói, thân hình nó nhoáng lên, hóa thành một luồng độn quang đỏ thẫm, lấy tốc độ như gió bay điện giật lao về phía nàng.

Nó vung hai chân trước lên, bắn ra hai đạo hồng mang hình bán nguyệt, một đạo chém xuống đầu Tô An Thiến, một đạo khác chém xuống Hàn Lập.

Tốc độ của hai đạo hồng mang hình bán nguyệt này nhanh đến không tưởng, chớp động một cái đã xuất hiện trước mặt hai người.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ không để lại dấu vết, sau một khắc lại hiện ra ở bên ngoài cách đó hơn trăm trượng, khiến cho Hỏa Tuế Trùng Vương ngẩn ra.

Tô An Thiến mặc dù có tu vi cao, nhưng không có được tốc độ quỷ mị như Hàn Lập, mũi chân nàng điểm một cái, nhanh chóng rút lui, miễn cưỡng kéo dãn khoảng cách một chút, đồng thời vung hai cánh tay trắng nõn nà lên.

Chợt có tiếng nước chảy "ào ào", một tầng thủy quang màu lam hiện ra, phiêu phù trước người nàng, rồi quay tròn hóa thành một xoáy nước xanh lam, tốc độ cũng rất nhanh, hư không phụ cận cũng bị xoáy nước này lôi

kéo.

Quang nhận đỏ thẫm chém xuống xoáy nước xanh lam, chỉ bị cản lại trong chốc lát, rồi lập tức đột xuyên qua, "xoẹt" một tiếng liền chia đôi xoáy nước xanh lam, tiếp tục truy kích.

Nhưng quang nhận đỏ thẫm cũng bị xoáy nước xanh lam làm chệch hướng, lướt qua Tô An Thiến sát sạt, "phốc" một tiếng chém xuống mặt đất, để lại một lỗ đen hình lưỡi liềm sâu hut hút không thấy đáy.

Những người xung quanh chứng kiến một màn này, sắc mặt ai nấy đại biến lập tức giải tán, nhao nhao tránh xa Hỏa Tuế Trùng Vương.

"Tất cả đồng loạt động thủ, không cho nó cơ hội thở dốc!" vầng trán trơn bóng của Tô An Thiến đã lấm tấm mồ hôi, nàng quát khẽ.

Mỗi người ở đây đều sở hữu tu vi cao thâm, đối mặt với tình hình hiện tại sau có truy binh trước có chặn đường, đương nhiên bọn họ đã sớm minh bạch hoàn cảnh bản thân, Tô An Thiến còn chưa dứt lời, đã thấy từng kiện từng kiện Tiên Khí nối đuôi nhau bay lên, biến hóa thành đủ loại công kích, tầng tầng lớp lớp bổ nhào vào Hỏa Tuế Trùng Vương.

------oOo------

Chương 1057: Không thể lui được nữa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Lúc này Hàn Lập cũng tế ra mười hai chuôi phi đao màu xanh lam, ở giữa không trung biến thành mười hai đạo đao mang to lớn, tản mát ra một cỗ khí tức âm sát mãnh liệt.

Những nơi phi đao đi qua, hư không nổi lên một tầng sương lạnh, phát ra thanh âm gào thét khiếp người, chém về phía Hỏa Tuế Trùng Vương.

Mười hai thanh Lam Ác Phi Đao này là hắn tìm được trong pháp khí trữ vật của Đông Phương Bạch, uy lực bất phàm, những năm qua hắn đã tế luyện một chút, thu nhập vào trong cơ thể.

Trong mắt Hỏa Tuế Trùng Vương lóe lên một tia quang mang trào phúng, trên thân loé lên ánh lửa xích hồng, phần phật một tiếng, mảng lớn hỏa diễm màu đỏ từ thể nội nó bắn ra, chính là Tuế Nguyệt Chi Diễm, quay tít một vòng, trong nháy mắt hình thành quanh người nó một mảnh biển lửa màu đỏ.

Mọi người thấy cảnh này, hơi biến sắc, bấm niệm pháp quyết dừng Tiên khí lại, nhưng đã muộn.

Các loại Tiên khí chém vào biển lửa màu đỏ, phảng phất trâu đất xuống biển biến mất không thấy gì nữa, lại không có gì khác thường truyền ra.

Sau một khắc, liên hệ tâm thần giữa mọi người và những Tiên khí này bị cắt đứt, sắc mặt đám người không khỏi biến đổi.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu liếc nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ muốn rút lui.

Ba tổ trùng kia mặc dù giá trị cực lớn, nhưng lại không có tác dụng với tu vi bọn họ, sau khi lấy được cũng sẽ bán cho người khác, đổi lấy không ít tài nguyên tài phú mà thôi.

Vì thế chiến đấu sinh tử cùng Hỏa Tuế Trùng Vương cực kỳ lợi hại này, dù có thể thắng, sợ rằng cũng phải bỏ ra cái giá khổng lồ, thậm chí có thể mất cả tính mạng, thực sự không phải là cử chỉ sáng suốt.

Suy nghĩ trong lòng những người khác cũng đều như vậy, chỉ có Hàn Lập cùng thanh niên tán tu tóc vàng tay cầm Bảo Dương Thần Mộc Bia kia thì thần sắc vẫn mang theo vẻ kiên định.

Nhưng vào lúc này, biển lửa màu đỏ đột nhiên quay cuồng kịch liệt, nhanh chóng thu nhỏ hóa thành một đoàn hoả cầu màu đỏ to bằng gian phòng, sau đó bắn ra như lưu tinh.

Hàn Lập thấy cảnh này, xoay chuyển ánh mắt, trong mắt lóe lên một tia đã hiểu, nhưng chẳng hề làm gì.

Những người khác khẽ giật mình, có vẻ không hiểu rõ cho lắm.

Vài bóng người phía trước hoả cầu vội vàng né tránh, hỏa cầu màu đỏ lóe lên rơi vào trên lối vào thông đạo kia.

"Không ổn! Nó muốn phong bế thông đạo!" Gương mặt xinh đẹp của Tô An Thiến biến đổi, la lên thất thanh.

Nàng còn chưa dứt lời, hỏa cầu màu đỏ lóe lên hóa thành một màn lửa màu đỏ, phong bế cửa vào lại.

Phía sâu hang động mặc dù còn có một đầu thông đạo, nhưng trong thông đạo giờ phút này có vô số Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bay múa, đi vào cũng chỉ có một con đường chết.

Ánh mắt Hỏa Tuế Trùng Vương hơi chớp động, mang theo vài phần trêu tức nhìn về phía đám người, giống như mèo vờn chuột.

Sắc mặt mọi người ở đây đại biến, một ít người sợ hãi đến tái nhợt.

"Hừ! Muốn hốt gọn một mẻ đám người chúng ta? Vậy phải xem ngươi có bản lãnh này hay không! Chư vị, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại sợ con côn trùng này hay sao?" Đại hán râu quai nón hét lớn một tiếng, toàn thân đại phóng hoàng mang, sau đó giậm chân bình bịch.

"Ầm" một tiếng!

Một Linh Vực màu vàng đất từ trên thân gã khuếch tán ra, bao phủ toàn bộ không gian hang động.

Một cỗ lực hút to lớn từ trong Linh Vực tuôn ra, cuốn về hướng Hỏa Tuế Trùng Vương. Thân thể Trùng Vương lập tức trầm xuống, móng vuốt cũng cong xuống dưới một chút.

"Không sai, chúng ta nhiều người như vậy hợp lực, dưới pháp tắc điệp gia, không tin không giết được Trùng Vương này!" Cận Lưu cũng hét lớn một tiếng.

Trong lúc nói, trên người gã đại thịnh lam quang, cũng mở ra một Linh Vực màu lam, bao phủ Hỏa Tuế Trùng Vương lại.

Tuế Nguyệt Chi Diễm quanh người Trùng Vương lập tức chấn động một hồi, không biết là Linh Vực của Cận Lưu sinh ra tác dụng gì với nó.

Những người khác thấy cảnh này, tinh thần đều chấn động, cũng tự mình thi triển ra thần thông Linh Vực.

Trong lúc nhất thời, mười Linh Vực bao phủ trên người Hỏa Tuế Trùng Vương.

Vẻ giễu cợt trong mắt Hỏa Tuế Trùng Vương đã biến mất không thấy gì

nữa, thay vào đó là một loại quang mang tức giận.

Trên người nó bỗng nhiên sáng lên hỏa diễm màu đỏ, thân hình bắn ra, hóa thành một đạo hồng ảnh nhào về phía đại hán râu quai nón.

Nhiều Linh Vực ảnh hưởng như vậy, mặc dù tốc độ Hỏa Tuế Trùng Vương vẫn như cũ cực nhanh, nhưng so với lúc trước đã chậm hơn rất nhiều, không có loại uy thế quỷ mị như trước nữa.

"Sa Lung!" Đại hán râu quai nón vội vàng lách mình lui lại, đồng thời hai tay nắm vào trong hư không một cái.

Các nơi trên mặt đất trong hang động răng rắc một tiếng, bỗng nhiên vỡ ra, vô số đá vụn đất cát từ đó bắn ra, nhanh chóng quấn quanh lên người Hỏa Tuế Trùng Vương, hình thành một cái lồng giam đất cát, vây nó lại.

Cơ hồ cùng lúc đó, một trận thanh âm duệ khiếu "Vèo vèo" vang lên, mấy đạo Tiên khí bay vụt tới, xuyên qua lồng giam đất cát, đánh lên người Hỏa Tuế Trùng Vương.

"Keng keng" vài tiếng giòn vang, mấy món Tiên khí bị bắn ngược trở về, trên thân Hỏa Tuế Trùng Vương không lưu lại một vết tích nào, làm đám người lần nữa giật mình.

Vào thời khắc này, lam quang lóe lên, một con hạc màu lam to bằng đầu người xuất hiện trước lồng giam đất cát, mỏ hạc xuyên qua lồng giam, như thiểm điện mổ lên người Hỏa Tuế Trùng Vương.

Nơi xa, trong miệng Tô An Thiến lẩm bẩm, hai tay kết thành một thủ ấn kỳ dị, từng con hạc màu lam bắn ra, xoay quanh người nàng.

"Phốc" một tiếng, trên thân Hỏa Tuế Trùng Vương lập tức bị mổ ra một lỗ máu, máu tươi xích hồng chen chúc bắn ra.

Trong miệng Hỏa Tuế Trùng Vương phát ra một tiếng thét phẫn nộ, hai mắt đỏ như máu đại thịnh quang mang, trên giáp xác toàn thân cũng nổi lên đạo đạo quang mang huyết hồng, hình thể bỗng nhiên phồng lớn lên gấp mấy

phần.

Nó vung móng vuốt lên, mấy đạo quang mang hình bán nguyệt bắn ra, so với trước đó lớn gấp bội, chém tới bốn phương tám hướng.

Lồng giam đất cát quanh người chẳng khác nào đậu hũ, tuỳ tiện bị trảm phá.

Hỏa Tuế Trùng Vương lập tức thoát khốn ra, hai cánh trên lưng mở ra, trong nháy mắt hóa thành một đạo tàn ảnh huyết hồng, tốc độ so với lúc toàn thịnh trước đó nhanh hơn không ít, tựa hồ Linh Vực chung quanh đột nhiên biến mất không ảnh hưởng chút nào, điện xạ đến hướng Tô An Thiến.

Tô An Thiến biến sắc, vội vàng bắn ngược ra sau, đồng thời những hạc giấy màu lam quanh người nàng đều bắn ra, hóa thành đạo đạo lam ảnh, nhào về phía Hỏa Tuế Trùng Vương.

Tốc độ những hạc giấy màu lam này mặc dù không chậm, nhưng so với Hỏa Tuế Trùng Vương vẫn chênh lệch quá lớn. Thân hình Hỏa Tuế Trùng Vương chớp liên tục, tuỳ tiện vượt qua những hạc giấy màu lam kia, chớp động một cái liền xuất hiện trước người Tô An Thiến, hai chân trước đang tính vung xuống.

Ngay trong chốc lát này, hư không bên cạnh Hỏa Tuế Trùng Vương ba động một cái, một đạo quyền ảnh màu vàng nổi lên, như lưu tinh đánh lên trên người nó.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Thân thể Hỏa Tuế Trùng Vương lập tức bị đánh bay cuồn cuộn tới đằng trước.

Cách đó không xa, Hàn Lập vô thanh vô tức thu hồi nắm đấm.

"Đa tạ!"

Gương mặt xinh đẹp Tô An Thiến tuyết trắng, truyền âm nói cám ơn Hàn Lập, sau đó vội vàng lách mình bay khỏi, đồng thời triệu hồi những hạc

giấy màu lam kia, bay múa quanh người nàng.

Bên ngoài thân Hỏa Tuế Trùng Vương loé lên huyết quang liền ổn định thân hình, tức giận không gì sánh được nhìn về phía Hàn Lập, hai cánh mở ra, thân thể hóa thành một đạo huyết ảnh bay nhào qua.

Hàn Lập cũng không thi triển Linh Vực, cũng không trốn tránh hoặc lui lại, bên ngoài thân hiện ra chằng chịt quang mang huyền khiếu, song quyền đại thịnh kim quang, đang muốn nghênh chiến.

Nhưng vào lúc này, trong miệng Hỏa Tuế Trùng Vương phát ra một tiếng thét phẫn nộ, phương hướng tiến lên đột nhiên thay đổi, vọt tới phía ba tổ trùng kia.

Chỉ thấy hai tu sĩ thừa dịp Hỏa Tuế Trùng Vương bị bọn Hàn Lập cuốn lấy, lén la lén lút phóng đến bên cạnh tổ trùng, tính thu lấy vật này, chính là thanh niên tóc vàng tay cầm Bảo Dương Thần Mộc Bia cùng một tán tu Kim Tiên khác.

Nhìn thấy Hỏa Tuế Trùng Vương bay vụt đến, sắc mặt hai người đại biến, vội vàng bay ngược ra đằng sau.

Nhưng Hỏa Tuế Trùng Vương tựa hồ bị hành vi ăn cướp tổ ong của hai người triệt để chọc giận, giáp xác toàn thân trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu, Tuế Nguyệt Chi Diễm bên ngoài thân cũng thay đổi thành màu huyết hồng.

Tốc độ của nó lần nữa gia tăng, mơ hồ một cái đã bay vụt đến giữa hai người thanh niên tóc vàng, hai cái chân trước như thiểm điện vạch một cái.

Chỉ thấy loé lên hai đạo hào quang huyết hồng, "Phốc" "Phốc" hai tiếng, tán tu Kim Tiên kia từ đầu đến chân bị chém thành hai nửa, thần hồn cùng Nguyên Anh đều không thể chạy thoát.

Thanh niên tóc vàng dùng Bảo Dương Thần Mộc Bia ngăn cản một chút, thần mộc bia "Phốc phốc" một tiếng, bị chém thành hai đoạn.

Thanh niên đau lòng không gì sánh được, nhưng cũng thừa dịp chớp mắt ấy, kịp thời lui lại, tránh thoát cảnh bị chém thành hai nửa, nhưng trên ngực gã vẫn bị dư ba đánh trúng, chém ra một vết thương khổng lồ, máu tươi chen chúc tuôn ra, thân hình bay ngược lại lảo đảo một chút.

Mà Hỏa Tuế Trùng Vương há miệng phun ra một đạo huyết sắc hỏa diễm, thừa dịp thân hình thanh niên trì trệ trong nháy mắt, "Xùy" một tiếng xuyên thủng ngực thanh niên tóc vàng.

Thân thể thanh niên tóc vàng "Ầm" một tiếng, lập tức hóa thành một đoàn huyết sắc hỏa cầu, cháy lên hừng hực, trong khoảnh khắc biến thành tro tàn.

Ngay thời điểm Hỏa Tuế Trùng Vương đánh giết hai người thanh niên tóc vàng, trên không đột nhiên hiện ra một đoàn lam quang loá mắt, thừa dịp Trùng Vương đánh giết hai người, trong chớp mắt đột nhiên rơi xuống bao Hỏa Tuế Trùng Vương vào trong đó.

"Rầm rầm "

Ba đầu xiềng xích thô to từ trong lam quang mở rộng ra, trói buộc trên người Hỏa Tuế Trùng Vương.

Ba đầu xiềng xích mặc dù đều là màu lam, lại tản mát ra lực lượng pháp tắc hoàn toàn khác nhau, phối hợp với nhau không chê vào đâu được, lấy uy năng của Hỏa Tuế Trùng Vương mà vẫn một mực bị khốn trói ở nơi đó, tránh thoát không được.

Nơi xa, ba người Thiên Thủy tông đứng thẳng xếp theo hình tam giác, hình thành một pháp trận Tam Tài, trong miệng đồng thời lẩm bẩm, xa xa điều khiển ba sợi xiềng xích màu lam kia.

Trong miệng Hỏa Tuế Trùng Vương phát ra một tiếng tức giận tê minh, Tuế Nguyệt Chi Diễm bên ngoài thân đại thịnh, hung hăng đốt cháy đánh thẳng vào ba sợi xiềng xích trên người.

Ba sợi xiềng xích rất nhanh bị cháy mấp mô, nhưng Linh Vực màu lam chung quanh chớp động một trận, từng luồng từng luồng lực lượng pháp tắc

từ đó truyền tới, xiềng xích liền nhanh chóng khôi phục, giữ cân bằng cùng Tuế Nguyệt Chi Diễm chung quanh.

"Mau giết nó, chúng ta không kiên trì được quá lâu!" Ba người Tô An Thiến mặc dù chế trụ Hỏa Tuế Trùng Vương, nhưng cánh tay bấm niệm pháp quyết đều đang run rẩy không thôi, nói gấp ra.

Những người khác nghe vậy, vội vàng tế ra các loại công kích, phô thiên cái địa đánh về phía Hỏa Tuế Trùng Vương.

Trong mắt Hỏa Tuế Trùng Vương hiện lên vẻ bối rối, Tuế Nguyệt Chi Diễm bên ngoài thân lóe lên, bao phủ toàn thân vào trong đó, đồng thời trong miệng bỗng nhiên rít lên một tiếng.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ngoài hang động tựa hồ nhận được mệnh lệnh, lập tức bay vụt vào trong huyệt động.

Nhưng ngay lúc này, cửa vào huyệt động hoa lên một nhân ảnh, thân ảnh Hàn Lập nổi lên, hai tay vung lên.

Một đạo lam quang từ trong tay hắn bắn ra, lại là một miếng ngọc màu lam, nhanh chóng biến lớn, hóa thành một cửa đá màu lam, ngăn trước cửa vào, chắn lại kín kẽ.

Đây là một kiện Tiên khí do Khôn lam tinh ngọc luyện chế thành, cũng lấy được từ trong pháp khí trữ vật của Đông Phương Bạch, phẩm chất bất phàm.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng bên ngoài đụng vào cửa đá màu lam, cửa đá lập tức run rẩy ong ong.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, hai tay lập tức đặt lên trên phiến đá, trên phiến đá lập tức hiện ra một tầng kim quang.

Nhưng dù vậy, phiến đá màu lam vẫn như cũ rung động không thôi, Hỏa Tuế Huỳnh Trùng phía ngoài công kích như sóng biển dâng lên, tay hắn chỉ cần hơi buông lỏng, phiến đá liền có dấu hiệu bị chấn khai.

------oOo------

Chương 1058: Ngục tháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Chỗ này giao lại cho ta, Thạch đạo hữu ngươi hãy đến giúp đám người Tô tiên tử." Một bóng người bay vụt đến bên cạnh Hàn Lập, chính là Phó cốc chủ, hai tay nàng đặt lên trên cửa đá, nói với Hàn Lập.

"Vậy xin nhờ cậy Phó cốc chủ."

Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng, bỏ hai tay trên cửa xuống, quay người lao về phía Hỏa Tuế Trùng Vương.

Đông người vây công Hỏa Tuế Trùng Vường như vậy nhưng cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, công kích của đám người đại hán râu quai nón hầu như đều bị Tuế Nguyệt Chi Diễm quanh người Hỏa Tuế Trùng Vương ngăn cản.

Thoáng một cái, Hàn Lập đã hiện ra trên hư không phía trên Hỏa Tuế Trùng Vương, một tay bấm pháp quyết, đang tính làm gì đó.

"Thạch đạo hữu, ta đến giúp ngươi đây".

Đại hán râu quai nón thét lớn một tiếng, cũng bổ nhào về phía Trùng Vương, hai tay bấm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm không dứt, dường như đang chuẩn bị thi triển một loại bí thuật nào đó.

"Đừng tới đây!"

Hàn Lập vừa mới hô lên, Tuế Nguyệt Chi Diễm bao quanh Hỏa Tuế Trùng Vương bỗng sáng rực lên, quay tít một vòng, biến thành một vòng lửa sáng chói như mặt trời.

Sau một khắc, vô số quang mang hỏa diễm từ trong bắn ra, phô thiên cái địa đánh về phía Hàn Lập cùng đại hán râu quai nón.

Thấy vậy, đại hán râu quai nón vội vàng lui lại, nhưng đã muộn, thân thể gã bị từng đạo hỏa diễm xuyên thủng, "Phốc xuy" một tiếng, biến thành một đám lửa.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, kim quang trên người chớp động, tốc độ đột nhiên tăng gấp mấy lần, cả người vạn vẹo biến hoá không thể tin được, dường như không còn là thực thể. Cơ thể hắn bị vô số hỏa diễm xuyên qua, nhưng lại không tổn hại đến một sợi tóc, nháy mắt hắn đã hiện ra trước người Hỏa Tuế Trùng Vương.

Ánh mắt Hỏa Tuế Trùng Vương hiện lên sự kinh hoàng, còn chưa kịp làm gì đã nghe thấy bên tai một tiếng hừ lạnh, trong đầu đau như búa bổ, thân thể co rút lại.

Ngay lúc này, trong tay Hàn Lập cầm một đạo kim quang, đúng là một thanh trường kiếm màu vàng, từng tia Thời Gian pháp tắc quấn quanh, tản mát ra một cỗ lực lượng Thời Gian pháp tắc khủng bố đến dọa người, mạnh mẽ vung lên.

Thiên địa nguyên khí xung quanh run rẩy phát ra tiếng "ông ông", một sợi dây nhỏ màu vàng cuộn lại phá không bắn ra, thoáng cái xé rách Tuế Nguyệt Chi Diễm trên người Hỏa Tuế Trùng Vương, khẽ lướt qua cổ nó.

Phốc một tiếng, đầu lâu Hỏa Tuế Trùng Vương nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Cận Lưu nhìn thấy Hỏa Tuế Trùng Vương bị diệt, sắc mặt buông lỏng, lập tức bấm pháp quyết tạm ngưng tam tài trận, sau đó thoát ly khỏi pháp trận, bay vụt đến ba cái tổ trùng.

Hàn Lập cũng thở phào nhẹ nhõm, lật tay thu trường kiếm màu vàng lại,

nhưng vừa thấy cử động của Cận Lưu, nhanh như chớp hắn cũng lao tới tổ trùng.

Thân hình hắn lóe lên, hiện ra trước một cái tổ trùng, phất tay phát ra một đạo kim quang bao phủ cái tổ lại, lập tức thu về.

Ngay lúc này, Cận Lưu cũng bay tới một cái tổ trùng khác, vung tay thu lại.

Sau đó hai người đồng thời phát ra quang mang bao phủ cái tổ trùng thứ ba, nhưng sợ tổn hại đến vật ấy, nên tạm thời chưa ra tay tranh đoạt.

"Thạch đạo hữu, ngươi đã lấy một cái, còn muốn lấy cái thứ hai ư, không khỏi quá tham lam đấy chứ?" Cận Lưu liếc mắt nhìn Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Lời này ta cũng muốn dành tặng cho Cận đạo hữu, các hạ trong đại chiến vừa rồi dường như không có bao nhiêu tác dụng, lại muốn độc chiếm hai cái tổ trùng, phải chăng da mặt quá dày?" Mặt Hàn Lập không đổi sắc, nói ra một câu không chút nhượng bộ.

"Nếu không phải Thiên Thủy tông chúng ta thi triển bí thuật giam cầm Hỏa Tuế Trùng Vương, bằng vào thực lực Kim Tiên nhỏ bé như ngươi mà cũng đòi giết nó hay sao? Hơn nữa ta thu lấy cái thứ hai là vì Tô đạo hữu, với công lao của nàng, lấy một cái tổ trùng chắc không vấn đề gì chứ?". Cận Lưu nghe xong, giận giữ đáp trả.

"Vậy xin mời Tô tiên tử tự mình tới đây thu lấy, nếu để các hạ nắm giữ, ai biết sau này có lấy ra hay không?" Hàn Lập không cho Cận Lưu chút mặt mũi nào, cười hắc hắc nói.

"Ngươi nói bậy cái gì đấy! Mặt ngươi còn không biết xấu hổ hay sao!" Trên mặt Cận Lưu hiện lên một tầng huyết hồng, ánh mắt rực lửa như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

"Cận đạo hữu, hãy tặng cái tổ trùng kia cho Thạch đạo hữu đi". Thanh âm Tô An Thiến từ xa xa truyền đến.

Chỉ thấy lúc này nàng đang đứng trước cửa đá, phất tay phát ra từng đoàn lam quang, dung nhập vào trong cánh cửa đá màu lam Hàn Lập dựng lên khi nãy, đính chặt nó lên trên cửa, ngăn cản bầy trùng công kích bên ngoài.

"Tô đạo hữu, ngươi đang nói gì vậy? Ý này là..." Cận Lưu nghe vậy lông mày dựng lên, bất mãn nói.

"Trận chiến này công lao Hàn đạo hữu to lớn, giữ lấy hai cái tổ trùng chắc hẳn chư vị ở đây cũng không nói gì, hơn nữa hắn vừa cứu ta một mạng, coi như ta còn nợ hắn một cái nhân tình." Tô An Thiến tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe thấy vậy, đuôi lông mày nhướng lên, kinh ngạc liếc mắt nhìn Tô An Thiến.

"Tiện nghi cho ngươi quá rồi!"

Nghe Tô An Thiến nói vậy, sắc mặt Cận Lưu biến ảo một trận, tức giận hừ một tiếng rồi thu tay về.

Hàn Lập cũng không khách khí, phất tay thu tổ trùng thứ ba về, sau đó thân hình thoắt một cái hiện ra trước cửa động, hai tay liên tục bấm pháp quyết.

Từng đạo kim quang chui vào trong cửa đá màu lam, hoá thành một màn sáng màu vàng dày đặc, trên màn sáng rất nhanh xuất hiện một đồ án phong ấn, tản mát ra dư chấn thời gian còn mạnh hơn gấp bội, lại thêm Tô An Thiến vừa thi triển bí thuật, cửa đá không còn rung động nữa, vững chãi đứng ngăn cản ở đó.

"Đi thôi!"

Tô An Thiến liếc nhìn Hàn Lập, sau đó dẫn đầu bay về mảnh nham thạch nóng chảy trên hồ nước nằm trên thông đạo.

Mất đi Hỏa Tuế Trùng Vương gia trì, màn lửa trước thông đạo lập tức biến mất không còn tung tích, chớp mắt đã thấy Tô an thiến bay vào trong.

Đám người còn lại cũng nối tiếp nhau bay vào thông đạo.

Đợi tất cả mọi người vào trong, Tô An Thiến quay đầu vung tay lên.

Một chùm sáng màu lam từ trong tay nàng bắn ra, hoá thành một tầng băng tinh màu lam dày đặc, chặn ngay lối vào thông đạo.

Những người khác thấy vậy cũng tự mình thi triển bí thuật hoặc xuất ra Tiên Khí, dựng lên mấy tầng cấm chế ở phía sau, một mực phá hư thông đạo, sau đó mới tiếp tục đi tới.

Thông đạo không dài lắm, rất nhanh đoàn người đã tới điểm cuối.

Cuối thông đạo xuất hiện một gian thạch thất không lớn lắm, chính giữa sừng sững một quang môn màu đỏ sậm, giống quang môn truyền tống lúc trước như đúc.

Bên cạnh quang môn toạ lạc một tấm bia đá, phía trên viết văn tự cổ xưa.

"Lao Ngục" "Cấm Vào"

Đám người Hàn Lập nhìn thấy văn tự trên bia đá, sắc mặt đều biến đổi, đồng dạng nhìn nhau.

"Lao Ngục? Chẳng lẽ Tuế Nguyệt Tháp lại là một tòa tháp tù?" Phó cốc chủ thì thào nói.

"Nói như vậy, Kim Chúc Thú tầng thứ nhất cùng với Hỏa Tuế huỳnh trùng ở tầng hai đều là cai ngục giữ cửa, bây giờ nghĩ lại cũng không phải là không có khả năng này" Hàn Lập trầm ngâm nói.

Lúc trước hắn gặp bầy Hoả Tuế huỳnh trùng, cảm thấy chúng rất giống một đội quân, nếu là cai ngục do Thái Tuế Tiên Tôn bố trí, rất nhiều chuyện xem như đã thông suốt.

"Thay vì ở chỗ này suy đoán, chi bằng chúng ta trực tiếp đi tới tầng ba xem thử, sẽ biết ngay là thế nào". Tô An Thiến mở miệng nói.

Đám người còn lại nghe thấy vậy, đều nhìn về quang môn màu đỏ sậm.

Quang môn bị một tầng sáng đỏ sậm bao phủ, nhìn qua cũng giống kết giới bình thường, chỉ là mặt ngoài xuất hiện lộn xộn vô số vòng sáng màu vàng.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn vào ánh sáng trên cửa, lông mày khẽ nhăn lại, cảm thấy một cảm giác quái dị khó nói thành lời, quang mang kết giới trước mặt dường như có chút bất thường.

Anh mắt Cận Lưu đồng dạng nhìn lên quang môn, nhưng dường như gã không cảm thấy có chút gì khác lạ, ngay lập tức muốn ra tay phá giải cấm chế.

Hàn Lập há to miệng, định lên tiếng ngăn cản nhưng hắn lại suy nghĩ điều gì, liền dừng lại.

"Thạch đạo hữu, có chuyện gì vậy?" Phó cốc chủ dường như phát hiện Hàn Lập có điểm khác thường, thấp giọng hỏi.

"Không biết tại sao ta cảm thấy có chút lạnh sống lưng..." Hàn Lập không tiện giải thích, đành ậm ừ trả lời qua loa.

Nghe thấy vậy, thần sắc mọi người xung quanh nhao nhao biến đổi, tất cả đều trở nên khẩn trương. Ngay cả Cận Lưu cũng theo bản năng dừng lại, quay đầu liếc nhìn Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, hắn cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

"Chỉ giỏi giả thần giả quỷ!"

Cận Lưu thấp giọng chửi một tiếng, quay sang cửa đá, do dự một lát rồi bắt đầu phá cấm.

Không lâu sau, một đạo hồng quang hiện lên trên cửa đá. Bên trong cửa, quang mang gợn sóng màu vàng chớp động hai lần rồi biến mất không giấu vết.

"Được rồi, cấm chế đã mở, các ngươi có thể tiến vào". Cận Lưu liếc mắt nhìn đám người Phó cốc chủ rồi nói.

Kết quả những người này đều hai mặt nhìn nhau, không ai bước vào đầu tiên.

"Đều đã đến đây cả rồi, các vị chẳng lẽ còn muốn lùi bước hay sao? Phó cốc chủ, hay là ngươi đến làm gương đi? Cận Lưu hỏi.

Phó cốc chủ nghe vậy, trên mặt hơi nhăn lại nhưng không tỏ thái độ gì.

Tô An Thiến cười lạnh, không thèm để ý đến Cận Lưu đang ngăn trở, dẫn đầu sải bước vào trong.

Thần sắc Phó cốc chủ liên tục thay đổi, cuối cùng nàng khe khẽ vẩy tay, nói: "Cầu phú quý trong nguy hiểm, chúng ta đi thôi."

Nói xong, nàng lách mình bước qua quang môn, tiến vào màn sáng trên cửa đá.

Không lâu sau, Hàn Lập cũng theo sát đám người bước vào trong cổng, thân hình lập tức biến mất không thấy đâu.

Vừa vào trong cửa, Hàn Lập cảm thấy trời đất quay cuồng, trong lòng thắt lại, may mà ngoài cảm giác đó ra cũng không còn điều gì dị thường. Sau khi đứng vững, một lát sau hắn phát hiện ra mình đã đi tới một quảng trường khổng lồ lát đầy Hắc Thạch.

Trên không trung, mây đen tụ lại, Âm Phong gào khóc, sắc trời thập phần mờ mịt, một cỗ khí tức Âm Sát mục nát tràn ra khắp nơi.

Hàn Lập nhìn thấy đám người khi trước tiến vào giờ phút này đều đứng yên tại chỗ, nhíu chặt lông mày nhìn lại sau lưng, thần sắc hơi đổi, lông mày nhăn tít lại.

"Quả nhiên là như vậy..." Hàn Lập chậm rãi quay người nhìn lại, thở dài

nói.

Phía sau lưng hắn, lẳng lặng xuất hiện một cái cửa đá khổng lồ cao trăm trượng, trái phải trên hai cột cửa đều điêu khắc một lực sĩ giáp vàng, trong tay cầm búa rìu, trợn mắt nhìn nhau, các nơi khác trên cửa khắc đầy loại phù văn quỷ dị.

"Đây rốt cuộc là cái gì, tại sao lại có phù văn cấm chế phức tạp như vậy?" Vẻ mặt Tô An Thiến tràn đầy nghi hoặc, dò hỏi.

"Trên cửa này, chỉ riêng quang hoa phù văn đã có ba mươi sáu loại, mà điêu khắc ra phù văn lại có bảy mươi hai đạo, hợp lại thành Thiên Cương Địa Sát, dùng cái này tăng cường áp lực cấm chế thì hơn hẳn." Cận Lưu nhíu mày nói.

"Lúc tiến vào thì cấm chế cũng không phức tạp, tại sao đi ra lại có cấm chế phức tạp như vậy, không phải là muốn vây chúng ta ở đây hay sao?" Phó cốc chủ nghe thấy vậy, ngạc nhiên nói.

"Phó đạo hữu suy nghĩ nhiều rồi, cấm chế ngăn cách trên cửa này có lẽ không phải dành cho chúng ta." Hàn Lập nhìn về phía xa, mở miệng nói.

Phó cốc chủ nhìn theo ánh mắt Hàn Lập, chỉ thấy quảng trường nơi xa đứng lặng một mảnh kiến trúc màu đen, khói đen quanh quẩn bốn phía, làm cho mọi người không nhìn thấy rõ ràng.

------oOo------

Chương 1059: Mười tám tầng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: ngocdungvnhpka1986

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Hắc hắc, thật không biết, chúng ta lần này tới cái nơi âm dương quỷ quái này, cũng không biết là phúc hay họa." Cận Lưu cười hắc hắc một tiếng, lời nói có chút tự giễu.

"Là phúc hay họa tạm không bàn tới, cái địa phương quỷ quái này, càng lên tầng cao, lực lượng cấm cố càng tăng theo, làm cho người ta càng không thoải mái được." Phó cốc chủ nhíu mày nói.

"Đi thôi, tên đã bắn thì không thu lại được, nếu đã đến nơi này rồi, liền tìm kiếm tới nơi cuối cùng của tòa tháp này, khỏi uổng công một chuyến tới đây." Tô An Thiến nói ra với thần sắc kiên định.

Dứt lời, nàng liền dẫn đầu đi trước, ánh mắt Cận Lưu hơi nhíu lại, cũng vội vàng đi theo sau.

Ánh mắt đám người Phó cốc chủ phức tạp, nhìn về phía sau cánh cửa đá lớn, dường như có chút chần chờ.

"Cấm chế ở trên cửa đá này, không thua gì một tòa hộ tông đại trận của tông môn cỡ lớn, muốn phá giải cũng không phải là chuyện dễ, hay là tìm đường khác a." Hàn Lập bước ngang tới bên cạnh Phó Cốc chủ, mở miệng nhắc nhở.

Trong khi nói chuyện, hắn cũng bước tới mảnh kiến trúc màu đen này.

Đám người phó cốc chủ thấy thế, sắc mặt biến đổi, sau khi do dự liên tục, cũng đành bước theo.

Mọi người một đường tiến về phía trước, càng tiến tới mảnh kiến trúc màu đen, liền cảm thấy Âm Sát Chi Khí ở xung quanh càng thêm dày đặc. Raất nhanh mọi người đã tiến tới trước kiến trúc, lúc này nhiệt độ không khí xung quanh trở nên lành lạnh, bên trong lỗ mũi và miệng của vài tên tán tu Kim Tiên còn có từng đoàn khí trắng theo nhịp thở bay ra.

Khi tiến tới phụ cận tòa kiến trúc màu đen, mọi người mới phát hiện nó là một tòa miếu cổ, cỏ hoang mọc um tùm.

Sơn môn miếu cổ có phần hoang tàn, chẳng những thế ở những kẽ tường gạch còn mọc đầy cỏ hoang, hai cánh cửa gỗ cũng mọc đầy rêu xanh, thậm chí hai nắm trên cánh cửa cũng mọc đầy rêu xanh, bị nghiêng lệch về một bên.

Hàn Lập đứng ở bên ngoài cửa sơn môn, ánh mắt dừng lại ở tấm biển treo ở trên cửa, thì thào nói khẽ: " Mười Tám Tầng..."

Nhìn ba chữ ở trên tấm biển, sắc mặt mọi người đều trở nên cổ quái.

"Tại sao là mười tám tầng, chúng ta không phải đã tiến vào tầng thứ ba rồi sao? Làm sao lại tới tầng thứ mười tám?" Phó cốc chủ kinh nghi nói ra.

"Không cần ngạc nhiên, có lẽ chỉ là danh tự của tòa miếu cổ này, gọi là "Mười Tám Tầng" mà thôi." Cận Lưu xem thường nói.

"Quỷ khí trong này thật nồng đậm, chỉ sợ không phải là nơi hiền lành gì, ta xem hay là chúng ta không nên đi vào." Một gã tán tu Kim Tiên với thần sắc sợ hãi, run giọng nói ra.

Y vừa dứt lời, "Két..." Một thanh âm vang lên, hai cánh cửa của tòa miếu cổ vậy mà tự mở ra.

Mọi người chần chờ trong giây lát, thấy bên trong cánh cửa không có thêm động tĩnh gì, không khỏi hai mặt nhìn nhau mà không biết làm sao.

Cận Lưu và Tô An Thiến liếc nhìn nhau, cùng nhẹ gật đầu, dẫn đầu tiến vào phía trong sơn môn.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng tiến vào theo.

Trong lòng đám người phó cốc chủ nặng nề, cũng chỉ có thể kiên trì theo vào cùng.

Khi mọi người đi vào bên trong miếu cổ, sau lưng lại là một tiếng "Két..." kéo dài khó nghe, tiếng vang truyền tới, cánh cửa đã tự đóng lại.

Hàn lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai đoàn quỷ hỏa màu xanh từ phía sau cửa nhẹ nhàng bay ra, thong dong vượt qua mọi người tiến lên phía trước, dường như là hai chiếc đèn lồng dẫn mọi người tiến lên phía trước vậy.

Tất cả mọi người bị một màn cổ quái diễn ra trước mắt này làm cho kinh ngạc, sau một hồi lâu chần chờ, mới theo hai đoàn quỷ hỏa kia cùng tiến vào sâu bên trong tòa miếu cổ.

Phía sau cánh cửa là một quảng trường có diện tính không quá nhỏ, Hàn Lập đi lên liền có cảm giác mặt đất dưới chân hơi không bằng phẳng, thỉnh thoảng vang lên âm thanh "Xoẹt xoẹt.." rất nhỏ.

Hắn cúi đầu nhìn, phát hiện mặt đất ở phía dưới quảng trường này có màu trắng, nhưng mà không phải là đá trắng rải lên trên, mà là dùng đoạn đoạn xương vỡ màu trắng trải lên thành. Mặt đất gập ghềnh thì không nói, thỉnh thoảng dưới đất lại bay ra lân hỏa màu xanh lục thành điểm sáng lốm đốm.

Mọi người cùng để ý ở đường đi phía trên hai bên hành lang, cũng may trên đường đi không có dị thường, mọi người rất nhanh đi tới Thiên Vương Điện.

Bên trong Thiên Vương Điện, đứng lặng ở đó hai pho tượng Thiên Vương cao lớn khoảng hơn mười trượng, có thể so với một ngôi nhà.

Cả hai đều mặc bộ giáp màu vàng rách nát, một tay nắm lấy một cây Hàng

Ma Xử, còn tay kia cầm một cái đầu người máu tươi đầm đìa, khác xa với khuôn mặt Thiên Vương ở trong chùa miếu, khuôn mặt của hai pho tượng này hung tợn, rõ ràng là một bộ hình tượng ác quỷ.

Sau khi đi qua Thiên Vương Điện, mọi người lại đi tới quảng trường của một tòa đại điện có diện tích lớn.

Chỗ quảng trường này hai bên đều xây chín tòa đài cao, bên trên có bóng người uốn éo, lại không ngừng có thanh âm thê lương thảm thiết truyền đến.

Hàn Lập nhăn mày lại, nhìn lên đài cao thứ nhất, chỉ thấy trên đó có một con ác quỷ toàn thân màu da xanh tím, trong tay cầm một cái kìm sắt màu đen, đang khua khoắng vào bên trong miệng của lão bà có mái tóc hoa râm, kẹp lấy đầu lưỡi của mụ kéo ra ngoài.

Mặt mũi bà lão tràn đầy thống khổ, lại không phát ra thanh âm nào, chỉ có thể phát ra được tiếng " Ô ô" trầm thấp.

Bên trên một tòa tháp cao khác, lại có một nữ tử dung mạo kiều diễm, chỉ là quần áo rách rưới bị trói lại nằm trên một tấm giường đá, có hai tên ác quỷ tóc xanh đang cầm lấy chiếc kéo khổng lồ cắt rời từng miếng thịt trên cơ thể.

Tiếng khóc nữ tử thê lương thảm thiết làm lòng người rúng động.

Hàn Lập nhìn qua một lượt, liền thấy tất cả thảm cảnh ở trên từng tòa bệ đá.

Trong đó có một chỗ, có một cột có tấm đá mài lớn, bị một Đại Lực Quỷ Vương thôi động, bên trong nghiền nát phần thân người, chỉ còn thò ra đoạn xương tay chân bị cụt, chỉ có cái đầu người còn hoàn hảo, nhưng không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lại có một chỗ, có cái giá để nồi sắt lớn, phía dưới lửa cháy bùng bùng làm dầu trong nồi sôi ùng ục, bên cạnh có mấy tên ác quỷ kéo một người hoảng sợ cực độ, bỏ vào trong nồi, làm khói bốc khét lẹt và tiếng nổ vang bốn phía.

....

Hàn Lập chau mày, cuối cùng cũng hiểu vì sao nơi này được gọi là "Mười Tám Tầng" rồi.

Trong thế tục ở Nhân giới và Linh giới, có nghe đồn Minh Giới có mười tám tầng địa ngục, mà Hàn Lập từ nhỏ cũng nghe qua không ít, cho nên cảnh tượng ở trước mặt này cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào cả, chẳng qua nhiều thêm một chút nghi hoặc mà thôi.

"Đây rốt cuộc là địa phương quỷ quái nào vậy?" Sắc mặt Phó cốc chủ ngưng trọng, lớn tiếng hỏi.

Thanh âm của nàng vừa dứt, trên bầu trời ở quảng trường phía trước, liền có một mảng ánh sáng màu đỏ sáng lên, mười thân ảnh từ trong không trung chậm trãi phiêu tán hạ xuống.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, liền thấy là mười tên đang mặc quan bào màu đỏ tươi, bên eo quỷ vật còn thắt đai lưng kim ngọc.

Những quỷ vật này hoặc là đầu bò sừng nhọn, hoặc mặt ngựa râu dài, hoặc xấu xí kinh khủng... Nguyên một đám dữ tợn cổ quái, lại không có hình người, chỉ có ở chính giữa đám đó có một gã như thư sinh mặt trắng, trước ngực còn cài một đóa hoa hồng, thoạt nhìn bộ dáng có vài phần giống với nho sinh đọc sách mới đăng khôi.

"Đám các ngươi rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào, dám lúc này giả thần giả quỷ cố làm ra vẻ huyền bí vậy?" Ánh mắt Cận Lưu phát lạnh, mở miệng nổi giận quát nói.

"Tội tù lớn mật, thấy Thập Diện Diêm Quân, lại không quỳ xuống nhận tội?" Tên có bộ dáng thư sinh, một tay chống nạnh, một tay chỉ về hướng mọi người trách mắng.

Tiếng nói gã lanh lảnh, lại phối hợp với động tác có phần âm nhu, lập tức phá vỡ hình tượng người đọc sách, thoạt nhìn có vài phần hoạn quan bán

nam bán nữ.

"Mười tên quỷ tướng, tự xưng là Diêm La? Nực cười!" Tô An Thiến cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Hôm nay chính là các ngươi tự vào mười tám tầng Luyện Ngục này, liền phán các ngươi chịu hình phạt Vô Gian, mơ tưởng lại vào luân hồi." Quỷ Tướng mặt trắng nổi giận quát một tiếng, phi thân lên trước.

Còn lại chín người cùng gã nhẹ nhàng dâng lên, quan bào màu đỏ trên người không gió tự căng phồng phất bay, "Rầm rầm" Vạng dội.

Bọn chúng thanh thế một phương, hai bên liền có Âm Phong gào thét, một mảnh lớn hắc vụ từ dưới mặt đất tuôn ra phóng tới, vô số khuôn mặt ác quỷ dữ tợn, trong tay cầm binh khí bạch cốt nhao nhao đánh tới mọi người phía trong sân.

Bởi vì số lượng ác quỷ quá nhiều, liên tiếp tuôn ra vào quảng trường bên này, cũng đã tạo thành từng đoàn nhập vào với nhau, giẫm đạp chen chúc, tiếng quỷ khóc rống tru thật kinh thiên động địa.

"Cái này... Thế nào lại có nhiều quỷ vật như vậy?" Phó cốc chủ nhíu mày nói.

"Chẳng qua là chút âm vật bình thường, tiện tay là biến chúng thành tro bụi, chư vị chớ bối rối mà loạn trận tuyến, mau bày trận, dùng trận ngăn địch, trước xử lý sạch sẽ đám tạp binh này, mười tên quỷ tướng kia thì do Thiên Thủy Tông chúng ta đối phó." Sắc mặt Cận Lưu như thường, cao giọng nói ra.

Dứt lời, bàn tay gã vung lên, một tòa Bát bảo Linh Lung Tháp huyền không xuất hiện, mặt ngoài tán phát ra từng trận ngân sắc bảo quang.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, liền thấy trên mặt tháp có từng trận không gian chấn động truyền ra, âm thầm trầm ngâm nói:

"Không gian tiên khí.... khó mà có được, chỉ là xếp hạng không cao."

Ngay sau đó, chỉ thấy cánh cổng tò vò ngay trên bảo tháp quang mang sáng lên liên tiếp, hơn mười bóng người từ trong đó bắn ra, thân hình xoay tròn rơi xuống đất, rồi khôi phục lại bình thường, hiện ra hơn mười tên đang mặc trang phục trưởng lão Thiên Thủy Tông.

Một người cầm đầu trong đó có tu vi Thái Ất sơ kỳ, mọi người còn lại phần lớn đều có tu vi Kim Tiên Hậu Kỳ cùng Kim Tiên Đỉnh Phong.

"Lỗ Khâu trưởng lão, nơi này quỷ tướng đông đúc, cần phiền mọi người giúp một tay, cho nên cũng không cần khách khí." Cận Lưu ôm quyền về phía hơn mười người này, nói ra.

"Không sao, là chúng ta tự nguyện quên thân tiến vào trong tháp, vào thời điểm mấu chốt, nguyện giúp các ngươi một tay, cho nên không cần khách khí." Lão giả râu tóc bạc trắng đứng đầu, với thân hình gầy gò khoát tay nói ra.

Đám người Phó cốc chủ thấy vậy, tâm thần thoáng yên ổn vài phần, nguyên một đám tay cầm pháp bảo chuẩn bị ngăn địch.

Rồi sau đó, Cận Lưu và Tô An Thiến nhìn nhau, dẫn theo hơn mười tên trưởng lão Thiên Thủy Tông phi thân lên, lao thẳng tới mười tên Quỷ Tướng áo bào màu đỏ tự xưng là Thập Điện Diêm La kia.

"Mấy vị đạo hữu, những âm sát quỷ vật này mặc dù tu vi không cao, nhưng số lượng lại quá nhiều, nếu phân tán lực lượng mà chém giết, sớm muộn chúng ta cũng kiệt lực. Không bằng cùng chúng ta hợp lai thi triển Thanh Long Hỗn Nguyên Trận, có lẽ có thể chống đỡ được đến khi Thiên Thủy Tông chiến thắng trở lại." Sau khi đám người Thiên Thủy Tông rời khỏi, sắc mặt Phó cốc chủ ngưng tụ, mở miệng quát ra.

"Cái Thanh Long Hỗn Nguyên Trận này là bí trận của Thanh Tác Cốc các ngươi, chúng ta lại chưa quen thuộc, sao lại có thể cùng nhau kết trận?" Một gã tán tu Kim Tiên mặt lộ vẻ làm khó, hỏi.

"Mấu chốt để kết thành trận này chủ yếu là ở một kiện bảo vật, chư vị chỉ

cần theo phương pháp ta nói mà làm là được, kết trận cũng mười phần đơn giản." Phó cốc chủ dứt lời, liền truyền âm pháp quyết kết trận Thanh Long Hỗn Nguyên trận cho mọi người.

Ngay sau đó, nàng liền phất tay một cái, trong tay ném ra một khối ngọc quyết hình rồng, khẽ quát.

""Kết Trận."

Nàng vừa dứt lời, mấy người ngay lập tức liền hành động, dựa theo phương pháp mà nàng đã nói vây thành một vòng tròn, đồng thời chân đạp theo bộ pháp, tay kết quyết pháp, trong miệng đều vang lên từng trận thanh âm ngâm tụng.

Hàn Lập tuy rằng cũng đứng ở bên cạnh mấy người, nhưng cũng không có bất cứ hành động nào.

Mắt thấy đám quỷ vật như thủy triều tuôn đến, mọi người cũng không có ai rảnh mà so đo với hắn, chẳng qua là trong nội tâm đều có thêm phần bực tức mà thôi.

------oOo------

Chương 1060: Thần lôi ngự quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Ngay lúc quỷ vật tới gần cách đám người trăm trượng, một tiếng long ngâm rõ to đột nhiên vang lên, một màn sáng màu xanh bỗng nhiên từ trên thân năm người bọn họ sáng lên, tiếp theo khuếch tán ra.

Trên màn sáng tràn đầy thanh quang, từng đầu hư ảnh Thanh Long uốn lượn vặn vẹo, lưu chuyển trên màn sáng không ngừng, ở trong tản mát ra trận trận bảo quang sáng rõ, phóng lên tận trời, xuyên qua mây đen trên không trung.

Những quỷ vật âm trầm kia đụng vào trên màn sáng màu xanh, lập tức phát ra trận trận tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế.

Chỉ thấy thanh quang trên màn sáng liên tiếp chớp động, những Ác Quỷ đụng vào trên màn sáng kia, lập tức như tuyết trắng gặp kiêu dương, phát ra trận trận thanh âm "Tê tê", toát ra từng cỗ khói đen, trực tiếp tan vỡ ra.

Nhưng mà, những Ác Quỷ giam cầm ở nơi này đã không nếm tư vị người sống không biết bao nhiêu vạn năm, từng tên đã sớm điên cuồng đến mất thần trí, căn bản bất kể sinh tử vẫn phóng tới, dù không ngừng bị tan rã, vẫn có liên tiếp tầng tầng nhào lên.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía, thấy chằng chịt âm sát quỷ vật không ngừng đánh tới, thần sắc từ đầu đến cuối vẫn không thay đổi.

"Ngươi đang làm gì, không xuất lực thì đừng mong chúng ta sẽ giúp ngươi!" Cận Lưu thấy thế, phẫn nộ quát.

Hàn Lập dường như ngoảnh mặt làm ngơ với lời nói của Cận Lưu, hắn cứ như vậy đứng thẳng tắp trong mấy người, không ra tay giúp đỡ duy trì pháp

trận, cũng không chém giết với đám quỷ vật còn lại, mà ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía màn trời âm u phía trên, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên trời cao, đám người Thiên Thủy tông cũng đã lao vào chém giết với mười tên Quỷ Tướng áo đỏ kia.

Những Quỷ Tướng này khác với những âm sát quỷ vật mênh mông phía dưới, từng tên có tu vi kinh người, đại bộ phận Quỷ Tiên có tu vi cường đại, có thể so với tu sĩ Kim Tiên đỉnh phong, công pháp bí ẩn quỷ quyệt không nói, các loại thủ đoạn cũng tầng tầng lớp lớp.

Tên gia hỏa có dáng như người học trò kia có tu vi cao nhất, vậy mà có thể so với tu sĩ Thái Ất trung kỳ, áo bào đỏ tươi trên thân y càng quỷ dị, hai ống tay rộng thùng thình mở rộng ra, bên trong tựa như bao bọc càn khôn vạn dặm.

Tay áo trái của y bao trùm phía dưới, vạn trượng ô quang tuôn trào ra, bao phủ xuống đầu Tô An Thiến.

Trong tay Tô An Thiến đã sớm nắm giữ một thanh Bát Bảo Thuỷ Phiến bao phủ lam quang, tả hữu vỗ xuống, mặt quạt liền có lưu quang tuôn ra, ở trong hư không vỡ ra một lỗ hổng khổng lồ xuyên suốt chân trời.

Cùng lúc đó, trên Bát Bảo Thủy Phiến có vẽ một hình cửu khúc giang hà màu xanh biếc, bỗng nhiên loé lên quang mang, biến mất không thấy gì nữa.

"Ào ào . . ."

Bỗng nghe trong vết nứt hư không kia truyền ra tiếng nước ầm ầm, một đầu đại giang ngàn dặm như vỡ đê, hồng thuỷ cuồn cuộn từ đó tuôn trào ra, trút về phía trên bầu trời người học trò.

Trên mặt người học trò lộ ra ý cười mỉa mai, ống tay áo quan tăng lên ô quang, bên trong cuồn cuộn quang mang, tạo thành một vòng xoáy màu đen to lớn vô cùng, thôn phệ nước sông đang không ngừng tràn vào đó.

Nước trong cửu khúc giang hà phảng phất như từ trên trời đến, chảy xiết tuôn ra tựa như không hết, còn tay áo quan của gã học trò thì như vực sâu không đáy, hút nước sông cuồn cuộn kia vào, không thấy hồi kết.

Nước sông sau khi bị cuốn vào tay áo trái, "Ầm ầm" thanh âm đại tác, chỉ thấy ống tay áo bên phải lắc lư một cái, nước sông cuồn cuộn lại từ bên ống tay áo này tuôn trào ra, trút về phía Tô An Thiến.

Chỉ là nước sông bên ống tay áo này tuôn ra lại trở nên một mảnh đục ngầu, bên trong tràn đầy xác chết trôi và máu đen.

Tô An Thiến thấy thế, thần sắc biến đổi, Bát Bảo Thủy Phiến trong tay chuyển động, ở trong loé lên quang mang, trong vết rách hư không kia không còn nước sông tuôn ra nữa, mà hút lại nước sông đang cuốn về gã học trò kia, một lần nữa thôn phệ trở về.

Sau một lát, nước sông tuôn ra dừng lại, vết nứt kia cũng tự lấp đầy, biến mất không thấy.

Lam quang trên chiếc thủy phiến trong tay Tô An Thiến thu vào, lại xuất hiện một đồ án giang hà, chỉ là nước sông không còn xanh biếc trong trẻo như trước, mà trở nên đục ngầu không chịu nổi.

Cùng lúc đó, trên mặt quạt còn có từng tia từng sợi sương mù màu đen lượn lờ, âm sát chi khí khó mà tan đi.

Tô An Thiến thấy thế thần sắc hơi đổi, thủy phiến trong tay lắc một cái, trên mặt quạt liền có từng tia từng sợi hàn khí tràn ra, giang hà kia cũng bị bạch quang bao phủ, giống như đột nhiên xuất hiện một trận tuyết, bị đóng băng lại.

"Pháp bảo này của ngươi cũng không tệ, bản Diêm Quân liền nhận, ngày sau sẽ đầu nhập vào trong đại giang kia mười vạn âm hồn, luyện thành Minh Hà thì tốt hơn. Còn nha đầu ngươi, hắc hắc, bản Diêm Quân còn thiếu một thị thiếp. . ." Gã học trò cười khặc khặc âm hiểm, nói.

Tô An Thiến nghe vậy, đôi mắt nhắm lại, trong mắt hiện lên sát ý lạnh thấu

xương, tay kia lại lắc một cái, một trận sóng nước từ lòng bàn tay tuôn ra, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu xanh lam thanh quang trầm tĩnh.

"Nếu thích bảo phiến này của ta, ta sẽ thành toàn cho ngươi, trấn áp ngươi dưới băng sơn trong quạt kia, để cho ngươi vĩnh viễn không thoát thân được." Trong miệng nàng quát một tiếng, thân hình nổ bắn lên, phóng đến phía gã học trò, cận thân chém giết.

Gã học trò kia thấy thế, cười to, hai tay áo cuốn một cái, tiến lên nghênh đón, hai người lập tức chiến thành một đoàn.

Một bên khác, Cận Lưu cầm trong tay một cây trường thương Song Long, cùng hai tên Quỷ Tướng áo đỏ chém giết với nhau.

Một người trong đó có thân người đầu trâu, cầm trong tay một cây Chiêu Hồn Phiên đỏ như máu, lá cờ không giương, quấn trên cây gỗ, lúc quơ múa âm phong đại tác, hơi không cẩn thận bị nó chạm vào, sẽ cảm thấy thần hồn bất ổn, lại có từng tia từng sợi hồn lực bị rút ra ngoài cơ thể.

Còn tên kia đồng dạng cũng thân người, lại mọc lên một khuôn mặt ngựa xấu xí, nắm trong tay một chuỗi xiềng xích đen kịt, phía trên khắc họa âm văn không biết tên, đan xen vòng vòng, còn có hỏa diễm u lục bốc lên xung quanh, âm sát chi khí trong đó nồng đậm tới cực điểm, dù chưa tiếp xúc, chỉ thoáng bị nó đốt đã bị thương, cốt nhục sẽ sinh mục nát, rất khó loại trừ.

Hai tên Quỷ Tướng đều có thực lực Thái Ất cảnh sơ kỳ, một tên phụ trách đánh xa kiềm chế, một tên am hiểu cận thân chém giết, thập phần khó chơi, cho dù là Cận Lưu, ứng đối cũng không dễ dàng, cũng chỉ có thể miễn cưỡng áp chế, không rảnh đi bận tâm những người khác.

Thân ở trong không gian tầng ba này, tựa như đã rơi vào trong Linh Vực của những âm sát quỷ vật này, tự nhiên sẽ bị áp chế, Cận Lưu cùng Tô An Thiến ứng phó cũng không dễ dàng, đám Thiên Thủy tông còn lại thì càng không nói.

Hàn Lập thân ở ở trong Thanh Long Hỗn Nguyên Trận, sắc mặt có chút do

dự không ngừng.

Mặc dù giờ phút này tình huống chiến sự còn chưa rõ ràng, nhưng hắn biết, một khi kéo dài, tất nhiên kết quả sẽ càng bất lợi đối với bọn hắn.

Đồng thời, từ lúc tiến vào nơi này, hắn phát hiện trong tầng mây đen ở trên không trung kia, tựa hồ có một đôi mắt đang nhìn chăm chú nhất cử nhất động bọn hắn.

Mười tên Quỷ Tướng áo đỏ trước mắt này, mặc dù tự xưng là Thập Điện Diêm Quân, nhưng cũng không phải là tồn tại cường đại nhất trong không gian này, gia hỏa chân chính kinh khủng kia, không biết vì mục đích gì, còn ẩn thân ở trong mây đen trên không trung kia, vẫn không chịu hiện thân.

Nếu gã không xuất thủ, Hàn Lập cũng không có ý định xuất thủ trước, chỉ là cẩn thận đề phòng, yên lặng theo dõi kỳ biến.

Nhưng vào lúc này, Thiên Vương điện bên trong sơn môn kia bỗng nhiên truyền đến trận trận tiếng vang "Ầm ầm", làm cả vùng cũng rung động theo kịch liệt.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại bên kia, chỉ thấy toàn bộ nóc Thiên Vương điện bị lật tung lên, hai pho tượng Thiên Vương bên trong vậy mà chuyển động sống lại, phá ra bốn phía tường điện, nhanh chân phóng tới bên này.

"Ầm ầm ầm "

Hai pho tượng Thiên Vương với áo giáp rách nát, cất bước chạy tới phía bên này, trong tay mang theo hai pho tượng đầu người, bị chúng xem như đống cát ném tới.

Chỉ nghe "Vù vù" hai tiếng gió phá không vang lên.

Hai pho tượng đầu người màu đỏ như máu tựa như cự thạch công thành bay vụt đến, nặng nề đập lên trên Thanh Long Hỗn Nguyên Trận.

Một cỗ cự lực tràn trề tựa như Thái Sơn áp đỉnh bỗng nhiên đánh tới, chấn

động làm đại trận thanh quang rung mạnh, suýt nữa sụp đổ.

Mấy người duy trì pháp trận lập tức cảm thấy một cỗ trọng áp ép đến, thân thể nhao nhao run lên, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Bọn họ vừa bị thụ thương, đại trận lập tức có dấu hiệu bất ổn, hư ảnh Thanh Long không ngừng lui tới trên đó cũng trở nên mờ đi, mà âm sát quỷ vật bốn phía lại càng thêm điên cuồng vọt tới.

Chỉ một thoáng, trên Thanh Long Hỗn Nguyên Trận cuồn cuộn khói đen, vô số âm sát quỷ vật nhao nhao tan rã, thanh quang trên đại trận cũng bắt đầu dần tiêu tán, mắt thấy sắp không chịu đựng nổi nữa.

Hàn Lập nhìn hai pho tượng Thiên Vương kia đã tới gần, chân chúng đạp âm sát quỷ vật, Hàng Ma Xử trong tay đã giơ lên cao, tựa hồ chuẩn bị ném mạnh tới.

Nếu Thanh Long Hỗn Nguyên Trận lại gặp trọng kích này, đừng nói pháp trận không cách nào duy trì, mà người thôi động trận pháp, chỉ sợ cũng sẽ bị pháp trận phản phệ, tử thương hầu như không còn.

"Đành vậy, ngươi đã không chịu xuất thủ, vậy ta buộc ngươi phải xuất thủ." Hàn Lập âm thầm thở dài một tiếng, một cánh tay giơ lên, bàn tay đột nhiên vung lên.

Chỉ nghe một tràng tiếng xé gió truyền đến, trong hư không bỗng nhiên loé lên mười tám đạo lưu quang màu xanh, bay ra bên ngoài màn sáng màu xanh, như mưa rơi tứ tán xung quanh màn sáng.

"Xẹt xẹt xẹt . . ."

Nương theo trận trận tiếng vang bén nhọn, mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao rơi xuống trên mặt đất, như đinh đóng rìa Thanh Long Hỗn Nguyên Trận xuống mặt đất, vây toàn bộ pháp trận cùng người bên trong trận vào trong.

"Đây là. . ." Phó cốc chủ thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ kinh nghi, quay đầu

nhìn về phía Hàn Lập.

Mấy người còn lại nhìn thấy phi kiếm sau khi rơi xuống đất vẫn không có động tĩnh gì, càng không hiểu chút nào.

Những âm sát quỷ vật kia hoàn toàn không quan tâm những chuyện đó, vẫn như cũ phóng lên trên pháp trận trùng kích, rất nhanh liền bao phủ tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào trong, mà toàn bộ linh lực đại trận tựa hồ đã tiêu hao hầu như không còn, mặc dù cũng có thể cản trở quỷ vật tụ tập, nhưng lại không cách nào diệt sát chúng giống trước đó.

Chỉ thấy chằng chịt âm sát quỷ vật bò lên cao, cuối cùng che phủ toàn bộ màn sáng màu xanh vào trong.

Hai pho tượng Thiên Vương thấy vậy, cũng ngừng động tác trên tay, không tiếp tục ném mạnh Hàng Ma Xử nữa.

"Bọn hắn xong rồi . . ." Tô An Thiến thấy một màn này, thần sắc khẽ biến, thở dài một tiếng.

"Trước đừng để ý tới bọn hắn, chúng ta chuyên tâm ứng phó trước mắt đã . . ." Sắc mặt Cận Lưu ngưng trọng, chợt quát lên.

Lời gã còn chưa dứt, trên quảng trường phát sinh dị biến!

"Ầm ầm "

Chỉ nghe một tiếng sấm rền vang lên, mười tám đạo lôi trụ kim quang thô to như cột trụ từ trên mặt đất đột ngột phóng lên, bay thẳng trời cao.

Trong một mảnh kim quang chói mắt, cuốn theo trận trận tia lôi điện to lớn, giống như thủy triều mãnh liệt tuôn ra, quét về bốn phương tám hướng, toàn bộ quảng trường trong khoảnh khắc bị nhuộm thành màu hoàng kim, chói mắt dị thường, khiến cho người không thể nhìn thẳng.

"Xoẹt" thanh âm đại tác!

Nương theo trận trận tiếng quỷ khóc sói tru không ngừng vang lên, những nơi lôi điện màu vàng đi qua, mảng lớn khói đen bay lên, vô số âm sát quỷ vật bị kim quang cuốn vào, nhao nhao tiêu tán ra.

"Đây là. . . Tịch Tà Thần Lôi!" Trong đôi mắt đẹp của Tô An Thiến hiện lên một tia kinh ngạc, trong miệng thất kinh hô to.

------oOo------

Chương 1061: Đại La Quỷ Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Vốn âm sát quỷ vật đối đầu Thanh Long Hỗn Nguyên Trận không sợ chết chút nào, lúc thấy Tịch Tà Thần Lôi cuồn cuộn đánh tới, không thể ngăn chặn sinh ra bản năng sợ hãi, nhao nhao bỏ chạy tán loạn.

Nhưng mà, tốc độ kim quang lôi điện truy kích thực sự quá nhanh, chỉ chớp động mấy cái đã có gần nửa âm sát quỷ vật bị thôn phệ vào, trong một trận âm thanh xì xì bị đốt thành tro bụi.

Trước đó đám người cơ hồ bị quỷ vật bao phủ toàn bộ, giờ phút này lại thấy ánh mặt trời, thần tình từng người kích động, mừng rỡ không thôi.

Đặc biệt là Phó cốc chủ, nhìn qua thân ảnh Hàn Lập, trên mặt hiện vẻ chấn kinh cùng vui sướng, trong lòng không ngừng suy đoán, vị Thạch đạo hữu này chẳng lẽ là một tu sĩ Thái Ất?

Cận Lưu cùng Tô An Thiến liếc mắt nhìn nhau, đều thấy từ trong mắt đối phương một tia chấn kinh.

Một kích Hàn Lập qua đi, ánh mắt hắn vẫn nhìn lên không trung, sự chú ý của hắn từ đầu đến cuối vẫn đặt ở vùng biển mây màu chì trên đỉnh đầu kia.

Nhưng lúc này tự nhiên không ai dám bất kính với hắn.

Tô An Thiến lúc này lần theo ánh mắt Hàn Lập, chú ý tới vùng biển mây màu chì kia, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia nghi hoặc, muốn mở miệng nói gì đó, đột nhiên đôi mi thanh tú nhăn lại, hô lớn một câu với Hàn Lập: "Thạch đạo hữu, cẩn thận!"

Vừa dứt lời, một đạo kình phong gào thét cuốn tới.

Hàn Lập nhướng mày, chỉ thấy một thanh Hàng Ma Xử to lớn từ phía trước bay nhanh tới, đập xuống đầu hắn.

Trên Hàng Ma Xử ngưng kết âm sát chi khí, mang theo cuồn cuộn khói đen, chỗ mũi nhọn càng ngưng tụ một đoàn lân hỏa màu tím đen.

Hai chân Hàn Lập giẫm một cái vào mặt đất, không có ý tránh ra chút nào, thân hình bay thẳng lên, nghênh đón thanh Hàng Ma Xử kia.

Tốc độ của hắn cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước Hàng Ma Xử.

Chỉ là hắn cũng không có ý định lấy lực chống đỡ Hàng Ma Xử kia, mà thân hình lướt qua, hai tay trực tiếp chụp lấy thanh Hàng Ma Xử đang cấp tốc rơi xuống, thân eo bỗng nhiên phát lực vặn một cái.

"Vù..."

Hàng Ma Xử nhìn như thế không thể đỡ kia, đúng là ngạnh sinh bị Hàn Lập thay đổi phương hướng, hai tay ôm lấy đánh ngược lại hướng pho tượng Thiên Vương kia.

"Ầm ầm ầm."

Chân Hàn Lập đạp vào hư không, lướt nhanh lên, khiến cho tốc độ Hàng Ma Xử bay trở về càng nhanh gấp mấy lần.

Pho tượng Thiên Vương kia thấy thế, vội vung ra một quyền, chặn lại.

Hàn Lập thấy thế, không ngừng chút nào, trực tiếp vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, đánh mạnh tới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hàng Ma Xử trực tiếp đập vỡ nắm đấm pho tượng Thiên Vương, tóe ra

mảng lớn mảnh đá bã vụn, tiếp theo lại xuyên qua bộ ngực của nó, lại một tiếng nổ đùng, một mảnh ánh sao sáng như tuyết từ trong thân thể rách nát của nó xuyên suốt qua, nổ thành vỡ nát.

Một pho tượng Thiên Vương khác lúc này cũng đã chạy tới, Hàng Ma Xử trong tay quét ngang qua phía Hàn Lập, lại bị hắn tuỳ tiện tránh thoát.

Mũi chân Hàn Lập điểm nhẹ lên Hàng Ma Xử một cái, thân hình chớp liên tục trên cánh tay Thiên Vương kia, hai chân phía dưới chạy như điên, rất nhanh đã đi tới bờ vai của nó.

Một tay hắn bám vào rìa giáp mũ pho tượng Thiên Vương, như vượn leo núi đến trước ngực nó, vung lên một quyền nện xuống mặt nó.

Chỉ nghe "Bành" một tiếng vang lên, khuôn mặt pho tượng Ác Quỷ bị một quyền đập nát.

Trên mặt pho tượng nhao nhao rơi xuống từng khối vỡ, biến thành vô số bã vụn, lộ ra một lỗ hổng cực lớn, bên trong ngưng tụ một đoàn âm sát chi khí nồng đậm không gì sánh được, phía trên lóe lên hai điểm quỷ hỏa, rung động không thôi.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, lộ ra một vòng ý cười, một tay thọc vào trong chỗ trống, bỗng nhiên kéo một cái.

Một tiếng rít như quỷ khóc vang lên, quỷ vật ẩn thân trong pho tượng Thiên Vương kia liền bị hắn kéo ra ngoài.

Hàn Lập kéo quỷ vật từ trong đỉnh đầu pho tượng ra, ngửa mặt nhìn lên trời, cao giọng cười to nói: "Các hạ thật vẫn bảo trì bình thản..."

Nói xong, hắn xòe năm ngón tay ra, lòng bàn tay tuôn trào ra tia điện màu vàng, trực tiếp đánh quỷ vật kia thành tro bụi.

Mây đen trên không trung vẫn như cũ không hề có động tĩnh gì, chỉ là thần sắc mười tên Quỷ Tướng áo đỏ kia nhao nhao phát sinh biến hóa, nhìn về phía bên này, trong đó cả giận không kềm chế được, muốn truy sát qua bên

này.

Nhưng đám người Thiên Thủy tông dù không nhanh chóng thắng được chúng, lại bám chặt lấy, khiến chúng không thể nào thoát ra được.

"Nếu các hạ vẫn như cũ không chịu hiện thân, vậy ta buộc phải ra tay rồi." Ánh mắt Hàn Lập lạnh lẽo, trong miệng quát to một tiếng.

Một tiếng này vang lên, tay hắn kết kiếm quyết, tay bỗng nhiên vẫy một cái.

Trong nháy mắt mười tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cắm trên mặt đất nhao nhao rung mạnh, một tiếng tranh minh vang lên, tất cả đều bay ngược lên, bay trở về bên cạnh Hàn Lập, bao quanh hắn đứng lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó, xung quanh những Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này sáng lên kiếm quang, từng chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liên tiếp nổi lên, đếm kỹ thì có khoảng chừng ba mươi sáu thanh.

Phi kiếm vờn quanh, thân kiếm rung động không thôi, mặt ngoài từng thanh ẩn ẩn hồ quang điện màu vàng nhảy lên, vận sức chờ phát động.

"Đi!"

Tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết, quát lên một tiếng lớn.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhận được lệnh, lập tức phát ra một trận thanh âm kiếm minh vui sướng, kéo theo thanh quang bay về phía mây đen trong không trung.

Trên không trung, từng chuôi phi kiếm khuấy động lên kiếm quang sáng ngời, bên ngoài thân ba sáu chuôi kiếm toả ra vô số kiếm quang màu xanh lờ mờ, tụ tập lại với nhau, lại hóa thành một con Thanh Quang Kiếm Long khí thế bức người, thẳng vào mây đen.

"Ngao..."

Như có từng tiếng long ngâm vang lên, Thanh Quang Kiếm Long đâm thẳng vào trong biển mây dày đặc, không thấy bóng dáng.

Sau một trận yên tĩnh, một tiếng nổ rung khắp thiên địa vang lên.

"Ầm ầm..."

Một mảnh điện quang màu vàng chói mắt từ trong biển mây tuôn trào ra, vô số kim quang lôi điện lao nhanh tứ tán, hóa thành từng đầu roi điện màu vàng to lớn vô cùng, không ngừng cuồng quét về bốn phương tám hướng, quất vụt không thôi.

Âm sát quỷ vật trên quảng trường nhìn về phía không trung, từng tên sợ hãi không thôi, phát ra trận trận thanh âm nghẹn ngào.

Mười tên Quỷ Tướng áo đỏ cũng nhao nhao biến sắc, mặt lộ vẻ e ngại.

Tịch Tà Thần Lôi có tính khắc chế đồ vật âm sát bọn chúng, tại thời khắc này hiển lộ không thể nghi ngờ.

Tô An Thiến nhìn về phía thân ảnh Hàn Lập, trong đôi mắt đẹp loé lên dị sắc một cái rồi biến mất, sắc mặt Cận Lưu kế bên âm tình bất định, tựa hồ giật mình không nhỏ với thực lực Hàn Lập biểu hiện.

Nguyên lai bọn gã tưởng rằng vị "Thạch đạo hữu" này, tối đa cũng chỉ là một tên tu sĩ Kim Tiên có thủ đoạn bảo mệnh không tầm thường mà thôi, nhưng nhìn uy lực triển lộ trước mắt, hiển nhiên đã không phải là Thái Ất cảnh Ngọc Tiên bình thường có thể so sánh.

Hàn Lập nhìn lên không trung, lông mày cau lại, trong mắt ngược lại không có vẻ nhẹ nhàng như trước.

"Kiệt kiệt kiệt..." Một trận tiếng cười rợn người cổ quái đột nhiên từ trong mây đen trên cao truyền ra.

Vạn quỷ nghe tiếng, xao động không thôi.

"Cung nghênh Ô Sào Quỷ Vương..." Quỷ Tướng áo đỏ nhao nhao hô lên.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu nghe đến danh hiệu này, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, trăm miệng một lời: "Sao lại là hắn?"

Đối với nghi vấn của hai người, mọi người bao gồm cả Thiên Thủy tông đều là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, bọn họ căn bản chưa từng nghe qua Kim Nguyên Tiên Vực có một... Quỷ vật?

"Lại là hắn? Không phải hắn ở trong Tiên Ngục, sao lại xuất hiện ở đây?" Trong lòng Hàn Lập cũng nghi hoặc không thôi.

Đối với danh hào Ô Sào Quỷ Vương, kỳ thật hắn cũng không hoàn toàn xa lạ, năm đó lúc biết Kỳ Ma Tử chấp chưởng Tiên Ngục, Hàn Lập từng thông qua Luân Hồi điện thu thập một ít tin tức liên quan, trong đó bao gồm một ít tù phạm lẫy lừng bị giam giữ trong Tiên Ngục.

Vị Ô Sào Quỷ Vương này chính là người đứng đầu.

Lúc này, mây đen trên bầu trời cơ hồ nồng đậm che đậy cả mặt trời như sôi trào lên, đầu tiên bốc lên một trận kịch liệt, tiếp theo bắt đầu cấp tốc co vào, cuối cùng triệt để ngưng tụ thành một đám sương mù đen như mực.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nhìn về phía đoàn hắc vụ kia, nhưng nó tĩnh mịch như đêm, căn bản không thể thấy rõ cái gì, nhìn chăm chú trong thời gian lại, ngược lại có loại ảo giác bị thôn phệ.

Luyện Thần Thuật trong cơ thể hắn vội vận chuyển, thần sắc lập tức khôi phục như thường.

"Tiểu tử, ngươi rất không tệ, chỉ tiếc là còn chưa chết, nếu không Thập Điện Diêm La này, bản vương ngược lại có thể lưu cho ngươi một vị trí trong đó. Bất quá thế sự vô thường, nói không chừng sau một khắc nữa, ngươi sẽ chết a?" Một trận thanh âm khàn khàn truyền ra, trong đám sương mù đen kịt kia, đi ra một bóng người.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, chỉ thấy đó là một tên thư sinh trung niên thân

hình cao lớn, thân mang nho sam, đầu đội khăn vuông, từ đó đi ra.

Dung mạo của gã nhìn có chút phổ thông, mặt mày thong dong mang theo vẻ một người đọc sách, trên thân sạch sẽ, không thấy chút quỷ khí nào, dù cho ai nhìn qua cũng sẽ chỉ coi gã là thư sinh tay trói gà không chặt, sao lại liên quan cùng Vạn Quỷ Chi Vương?

Nhưng trong lòng Hàn Lập lại rõ ràng, người này chính là Ô Sào Quỷ Vương không thể nghi ngờ.

Tục truyền, năm đó Ô Sào Quỷ Vương kia còn tại nhân thế, gã cũng không phải là tu sĩ, chẳng qua là một tên học trò Nho gia ở vương triều phàm tục mà thôi, chỉ là gã thi hoài mà không đỗ, dần dần sinh ra oán hận với vương triều đã xuống dốc kia.

Sau đó, vương triều phàm tục kia gặp phải thiên tai, thời cuộc bất ổn, Ô Sào liền thuận thế mà lên, tạo lập quân đội khởi nghĩa, dẫn đầu phản quân đánh đâu thắng đó, rất nhanh liền chiếm hơn phân nửa vương triều.

Chỉ là theo càng ngày càng nhiều người gia nhập, nhân số phản quân tăng vọt, lương thảo thiếu thốn nghiêm trọng.

Vì giải quyết chuyện lương thảo, Ô Sào không biết nghe được kế sách từ nơi nào, lại phát rồ dùng cơ thể con người làm thức ăn.

Cử động lần này vừa ra, gần nửa nhân khẩu vương triều biến thành lương thực trong miệng phản quân Ô Sào, mấy chục toà thành trì bị chúng ăn sạch, bạch cốt chồng lên cơ hồ cao bằng tường thành.

Cũng may vị trí vương triều kia gần Tông môn Tiên gia, nhìn thấy bọn chúng hoành hành, vi phạm chuẩn tắc thế tục nên xuất thủ can thiệp, nếu không chỉ sợ không chỉ vương triều thế tục kia bị vận rủi, mà ngay cả nước cũng bị ăn hết toàn bộ.

Lại nói Ô Sào này chiến bại tại Tham Lang cốc, sau đó bỏ mình, tinh hồn ngàn năm không tiêu tan, lại thông qua thôn phệ vô số tàn hồn, biến thành lệ quỷ hung hãn, tu vi tăng lên từ Kết Đan Nguyên Anh đến Hóa Thần,

cũng không biết dùng thủ đoạn gì, lại tránh khỏi vô số lần thiên kiếp lớn nhỏ, một đường đột phá tới Luyện Hư, Hợp Thể, thậm chí Đại Thừa.

Sau đó lại vì các loại cơ duyên tạo hóa, thành tựu Quỷ Tiên, từng bước tu đến Đại La cảnh, trở thành một tên Đại La Quỷ Vương. . Bởi vì tính cách gã ngang ngược, thị sát thành tính, tự nhiên dẫn tới toàn bộ Tiên giới một mảnh gió tanh mưa máu.

Cuối cùng Thiên Đình phải xuất thủ, đuổi bắt gã trở về, trấn áp trong Tiên Ngục.

Nhưng mà, xem tình hình trước mắt, chỉ sợ kẻ này đã sớm thoát khỏi Tiên Ngục, nhưng không biết tại sao lại bị trấn áp tại đây?

------oOo------

Chương 1062: Chui đầu vào lưới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Ô Sào Quỷ Vương vẫn duy trì bộ dáng thư sinh, một tay nắm hờ thành trảo, trong lòng bàn tay vừa vặn hiện ra một cái lồng giam đen kịt, bên trong lập loè điện quang, rung động tách tách.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc này bị giam cầm bên trong lồng giam, điên cuồng giãy giụa công kích bốn phía, nhưng dù chúng có nỗ lực thế nào cũng không thể đột phá lồng giam.

"Các hạ quả thật rất kiên nhẫn, mời nửa ngày mới chịu hiện thân." Hàn Lập không nhìn đám phi kiếm của mình, mà đột nhiên mở miệng.

"Lúc trước một mực cảm giác được sự tồn tại của một loại khí tức khiến bổn vương vừa kiêng kị một chút, lại vừa chán ghét mười phần, nhưng thủy chung vẫn không thể nào xác định cụ thể là vật gì. Ta vốn nghĩ rằng nó thuộc về hai người các ngươi. Hiện giờ, xem ra nó nằm trên người ngươi, đúng chứ? Không tệ, không tệ!" Ô Sào Quỷ Vương nhìn Hàn Lập một chút, cười hắc hắc.

"Các hạ hẳn là đang ám chỉ Tịch Tà Thần Lôi, nhưng chẳng phải chúng đều đang nằm trong tay ngươi hay sao?" Hàn Lập ra vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại một câu.

"Chút uy lực lôi điện ấy quả thực khó giải quyết… nhưng vẫn chưa đáng để bổn vương kiêng kị. Từ lúc bắt đầu tu luyện đến nay, có sóng to gió lớn nào bổn vương chưa từng gặp. Số lượng giám sát tiên sứ bị bổn vương giết chết nhiều không đếm xuể." Ô Sào Quỷ Vương nhíu mày nói.

Quỷ Vương vừa dứt lời, sau lưng Hàn Lập liền xuất hiện dị tượng.

Chỉ thấy hư không sau lưng hắn đột nhiên nứt ra thành một cái khe dài hẹp, từ bên trong tuôn ra sương mù đen kịt nồng nặc quỷ khí, vô số xúc tu ác quỷ và quỷ trảo dữ tợn chen chúc nhau chui ra, trong khoảnh khắc đã phong tỏa tất cả đường lui của Hàn Lập, bắt đầu bám lên người hắn.

Nhưng Hàn Lập vẫn không mảy may nhúc nhích, toàn thân chợt có tiếng nổ vang "ầm… ầm…", lôi điện kim sắc tuôn ra như thác lũ, cả người hắn như khoác lên một lớp áo giáp chói lọi ánh vàng.

Đám xúc tu ác quỷ chỉ cần chạm nhẹ vào áo giáp vàng thì sẽ lập tức biến thành khói đen, nhao nhao co rụt lại về phía sau.

Hàn Lập xoay người lại rồi tung ra một quyền nhắm vào tầng sương mù đen kịt.

Chỉ thấy huyền khiếu toàn thân hắn đồng loạt sáng lên, nắm đấm nở rộ tinh quang xán lạn, lớp sương mù đen kịt dưới hào quang chiếu rọi biến thành một mảnh trắng xóa như tuyết, đám xúc tu dày đặc dường như bị tinh quang làm tổn thương, nhao nhao rút lui trốn vào trong sương mù.

Ô Sào Quỷ Vương thấy vậy nhưng vẫn cười cợt tỏ vẻ khinh thường, một tay khống chế Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang không ngừng giãy giụa, tay kia giương ngũ chỉ uốn cong thành trảo, nắm chặt hư không.

Khe nứt đen sì sau lưng Hàn Lập đột nhiên vỡ toang, khói đen mù mịt như thủy triều từ bên trong khuếch tán ra. Đồng thời, thân ảnh Ô Sào Quỷ Vương đột nhiên hư hóa, biến mất tại chỗ.

Trận khói đen nồng đậm tan vào màn trời, Hàn Lập liền cảm thấy bốn phía tối sầm lại, tựa như trong nháy mắt từ ngày biến thành đêm, không còn nhìn thấy cảnh vật xung quanh, ngay cả thanh âm chém giết của đám người Thiên Thủy Tông và mười tên Quỷ Tướng hồng bào cũng không thể nghe thấy.

Lông mày Hàn lập nhíu chặt, vội vàng khởi động Luyện Thần Thuật, phóng thích thần thức ra xung quanh dò xét.

"Ồ, quái lạ! Tiểu tử ngươi thân mang Thần Lôi, rõ ràng còn kiêm tu cả Luyện Thần Thuật, hơn nữa đẳng cấp không thấp, tiếc là chúng đều vô dụng trước bổn vương… Còn nữa, bổn vương càng ngày càng cảm thấy hứng thú với nhà ngươi đấy." Thanh âm của Ô Sào Quỷ Vương tựa như gió thoảng mây bay, hư ảo mờ mịt.

"Tại sao có thể như vậy?" Hàn Lập khẽ quát, vô cùng kinh ngạc.

Với năng lực của Luyện Thần Thuật hiện giờ của hắn vậy mà cũng không tài nào định vị chính xác Ô Sào Quỷ Vương.

Đúng lúc này, không gian xung quanh Hàn Lập xuất hiện một luồng ba động kỳ quái, phát ra tầng tầng huyết quang yêu dị, mỗi đạo huyết quang lại ngưng tụ thành một thân ảnh thư sinh, thình lình đều là Ô Sào Quỷ Vương.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, đảo mắt nhìn một lượt đám Ô Sào Quỷ Vương mới xuất hiện, phát hiện khí tức bọn chúng tỏa ra giống nhau như đúc, ngay cả ba động tu vi chúng xuất ra toàn bộ đều là cấp bậc Đại La.

Chỉ thấy hơn mười tên Ô Sào Quỷ Vương đồng loạt động thân, lao về bốn phía như là Thiên Nữ Tán Hoa, vây Hàn Lập vào chính giữa, phong tỏa toàn bộ đường lui của hắn.

Thân thể bầy quỷ chớp động huyết quang, tay nhao nhao kết pháp quyết, miệng lầm rầm ngâm tụng.

Tiếng niệm pháp quyết vừa vang lên, không gian xung quanh hàn lập bắt đầu vặn vẹo, hiện ra từng vệt từng vệt ánh sáng đỏ như máu, tổ hợp với nhau tạo thành những hình dạng cổ quái, vừa giống đồ án lại vừa giống văn tự phù văn.

Những phù văn đồ án này vừa xuất hiện đã nhanh chóng liên kết với nhau bao vây Hàn Lập.

Huyết quang trào ra từ đám phù văn đồ án, hóa thành một con ác quỷ đầu lâu, quỷ vật này há to cái miệng như chậu máu, hướng về Hàn Lập mà gào thét liên hồi.

Từ trong miệng ác quỷ chợt phun ra một luồng huyết quang, từ bốn phương tám hướng lao tới, bao trùm thân thể Hàn Lập.

Toàn thân hắn lập tức cứng đờ, huyết dịch trong cơ thể vậy mà đột nhiên ngưng kết, tiên linh lực và lực lượng tinh thần trong thể nội vốn đang vận chuyển lập tức đình trệ.

Đồng thời, trong thức hải Hàn Lập bỗng xuất hiện một trận huyết lãng, có một thân ảnh thư sinh ngưng tụ từ huyết quang đang cưỡi sóng mà đi, hướng về chỗ sâu trong thức hải của hắn.

Gã thư sinh đi đến đâu, thức hải Hàn Lập bị huyết thủy xâm nhiễm đến đó, biến thành màu huyết hồng.

Nội tâm Hàn Lập không ngớt khiếp sợ, từ khi tu luyện Luyện Thần Thuật thành công, hắn đã khi nào bị kẻ khác dễ dàng đột phá phòng tuyến, xâm nhập vào thức hải sâu đến vậy?

Thần hồn Hàn Lập hiện ra giữa thức hải, toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, đối chọi với huyết ảnh thư sinh ở phía xa kia, tạo nên một bức tường thành trấn thủ nơi cửa ải hiểm yếu, ngăn cản sự ăn mòn.

"Đừng chống cự vô vị, phương pháp Tác Hồn này của bổn vương, ngay cả tu sĩ Đại La cảnh bình thường cũng cản không nổi, ngươi cần gì phải khổ như vậy? Nếu như trái phải đều là cái chết, chi bằng nhẹ nhõm thống khoái mà làm quỷ, chẳng phải rất tốt hay sao?" Huyết ảnh thư sinh mở miệng khuyên nhủ, thanh âm khàn khàn của nó quanh quẩn không ngớt trong thức hải Hàn Lập.

"Ô Sào Quỷ Vương, ta còn chưa rõ một chuyện, có thể nào cho biết một hai, để ta có thành quỷ cũng là một con quỷ minh bạch?" thần hồn Hàn Lập không trả lời trực tiếp, mà hỏi ngược lại.

"Nếu là người khác, bổn vương tất nhiên không thèm đáp, nhưng niệm tình ngươi có thần hồn cường đại bực này, có thể trợ giúp bổn vương đột phá tu vi, ta liền phá lệ một lần, cho phép ngươi làm quỷ minh bạch." Huyết ảnh thư sinh dừng bước, đáp.

"Trong truyền thuyết, Ô Sào Quỷ Vương vốn một mực bị trấn áp trong Tiên Ngục Thiên Đình, các hạ sao lại xuất hiện ở nơi đây?" Hàn Lập hỏi.

"Bổn vương tưởng rằng ngươi sẽ hỏi, vì sao Luyện Thần Thuật của ngươi không thể ngăn cản Tác Hồn chi thuật của bổn vương, không nghĩ tới ngươi lại đi hỏi cái này, thật sự kỳ quái... Thôi, cho ngươi biết cũng không sao. Năm đó người chưởng quản Tiên Ngục chính là Thái Tuế Tiên Tôn, trấn thủ Tiên Ngục đã ngàn vạn năm. Sau đó y phản bội Thiên Đình, tại thời điểm đào tẩu, y dùng tự do lừa gạt bổn vương đi ra, nhốt ở chỗ này." Ô Sào Quỷ Vương có chút hồi tưởng.

"Hóa ra các hạ còn có một đoạn thời gian như thế, chẳng trách trong Tuế Nguyệt Tháp này nguy cơ trùng trùng, xem ra chúng ta không phải đi tầm bảo, mà ngược lại là chui đầu vào rọ…" Hàn Lập nghe vậy bèn cười khổ một tiếng, nhưng hai tay giấu trong tay áo đang không ngừng bấm niệm pháp quyết.

"Các ngươi chỉ biết đến bí cảnh tầm bảo, mà không biết nơi mình xâm nhập vốn là tử địa, nếu không bổn vương há lại cam tâm chiếm giữ nơi đây nhiều năm như vậy? Coi như bổn vương không giết ngươi, ngươi có dùng cả đời cũng vô vọng thoát khỏi tháp này, chi bằng để bổn vương giúp ngươi giải thoát, ít ra vẫn còn cơ hội tiến vào luân hồi. Còn nữa, bổn vương vốn dĩ vô cùng nhân từ, từng đọc qua không ít sách thánh hiền, lương tâm vẫn chưa mất a." Ô Sào Quỷ Vương than nhẹ một tiếng.

"Tại hạ còn một câu hỏi, không biết với thần hồn củng cố của các hạ, liệu có tiếp được Tịch Tà Thần Lôi này không?" Hàn Lập bỗng nhoẻn miệng cười.

Vừa dứt lời, toàn bộ thức hải Hàn Lập bỗng nhiên cuồn cuộn kim quang, vô số kim lôi từ bốn phía tuôn trào, trong nháy đã bao phủ toàn bộ thức hải hắn.

"Ầm… ầm..."

Tiếng lôi điện phát nổ đùng đùng vang vọng trong thức hải Hàn Lập, thân hình huyết ảnh thư sinh bị lôi điện như thủy triều nhấn chìm, biến mất trong nháy mắt, huyết thủy xung quanh cũng lập tức rút đi, không còn dấu vết.

Tiếp đó, thức hải Hàn Lập kịch liệt chấn động, sôi trào. Thức hải bị một số lượng lớn Tịch Tà Thần Lôi đánh trúnh như vậy, bản thân hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu. Thần hồn đang phải chịu một trận đau đớn tê liệt bén nhọn, hiển nhiên thụ thương không nhẹ.

"Tạch tạch tạch "

Thân hình đám ác quỷ đầu lâu đang bao vây xung quanh nhao nhao rạn nứt, sụp đổ.

Hàn Lập cố nén cơn đau đầu kịch liệt, ánh mắt quét qua phía trước, liền phát hiện ở giữa hơn mười gã Ô Sào Quỷ Vương có một tên mà trong lòng bàn tay đang sáng lên đạo đạo kim quang.

Hắn lập tức vung tay về phía đó, một đạo ngân quang lóe lên, thân hình Đề Hồn từ bên trong lao vọt ra, hướng về đám quỷ vật.

Thân hình Đề Hồn cấp tốc lưu chuyển, không chút chần chừ, hắc quang vặn vẹo quanh thân, trực tiếp hiện lộ chân thân Hình Thú.

Cặp mắt Đề Hồn biến thành một màu huyết hồng, thân thể cuồng trướng, nhanh chóng biến thành cự viên màu đen cao hơn trăm trượng.

Bộ lông đen nhánh như cương châm đồng loạt dựng đứng, đỉnh đầu có quái giác nhú lên, răng nanh dài ra, da thịt chỗ mi tâm tách ra, để lộ yêu mục huyết hồng, sống lưng nó trồi lên ba đoạn xương nhọn hoắt, âm khí bức người.

Thần thức Quỷ Vương trúng phải trọng kích Tịch Tà Thần Lôi của Hàn Lập, làm gã kinh sợ không thôi. Gã hoàn toàn không lường trước Hàn Lập vẫn còn có huy động được Tịch Tà Thần Lôi cường đại như thế, càng không lường trước hắn lại không hề cố kỵ, thích thần lôi uy năng ngay trong thức hải của chính mình.

Thần thức gã vừa ổn định lại một chút, sắc mặt cũng vừa mới khởi sắc thì đã thấy mệnh trung khắc tinh lù lù xuất hiện. Quỷ Vương nhất thời kinh hoảng, có chút bối rối.

Hàn Lập nhân cơ hội này, hai tay kết thành kiếm quyết, toàn lực xuất một chiêu.

Chỉ nghe tiếng sấm ầm ầm nổ vang, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị Ô Sào Quỷ Vương giam cầm lúc trước giờ này đang phát ra tiếng kiếm minh tựa như reo mừng, cấp tốc phá vây lao ra, vạch lên không trung một vệt kim quang xán lạn, trở vê bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập quan sát đám phi kiếm vừa bay đến bên người, nhận thấy kim quang có chút ảm đạm, vội vàng thu chúng vào trong Huyền Thiên Hồ Lô hảo sinh uẩn dưỡng.

Hắn liếc nhìn phía xa nơi Quỷ Vương đang chém giết cùng Đề Hồn, chợt thấy cảnh vật trước mắt trở nên mơ hồ, thân hình lảo đảo một trận, vội vã khoanh chân ngồi xuống.

"Xem ra tổn thương còn nghiêm trọng hơn ta tưởng…"

Hàn Lập thở dài một tiếng, lật tay lấy ra một viên đan dược đặc trị tổn thương thần hồn rồi nuốt vào, tay kết pháp quyết nhanh chóng điều tức.

Trước mắt thực lực Đề Hồn không thể hồi phục như cũ, hiện phải chống chọi với Quỷ Vương cấp bậc Đại La, tuy là trời sinh đã có khả năng áp chế, nhưng thực lực cách biệt quá xa, thắng bại thật khó dự liệu.

Hơn nữa, mảnh không gian này hẳn là Linh Vực của gã Ô Sào Quỷ Vương kia, đối phương đang chiếm hữu địa lợi, hắn phải mau chóng ổn định thần hồn rồi đến giúp Đề Hồn một tay, vậy mới có thêm bửa phần thắng.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập toàn lực luyện hóa đan dược, ổn định tâm tình, chuyên tâm điều tức.

------oOo------

Chương 1063: Tái đấu Kỳ Ma Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành
Biên: Sherlock

Ngay lúc Hàn Lập ngồi xếp bằng điều tức bên này, cách đó không xa Đề Hồn đang triền đấu chém giết cùng Ô Sào Quỷ Vương.

Sau khi lách người tránh thoát một cái móng vuốt cực lớn nhọn hoắc phảng phất như thực chất, nó vỗ vào miệng một cái, trong miệng phát ra một tiếng cuồng hống rung trời.

Trong tiếng gào, thân thể nó bỗng nhiên phồng lên, các nơi bên ngoài thân nổi lên đạo đạo kim ngân phù văn, trên thân bắt đầu nhộn nhạo trận trận ba động cường đại.

Cùng lúc đó, yêu mục thứ ba chỗ mi tâm nó cũng theo đó lóe lên, một cột sáng màu máu tráng kiện không gì sánh được cuồng phun ra, bay về phía Ô Sào Quỷ Vương.

Trong mắt Ô Sào Quỷ Vương lóe lên vẻ kiêng kị, hai tay vẫy một cái, mấy chục bóng người đang phân ra bốn phía liền bay ngược trở về, nhao nhao hoà nhập vào thân thể của gã, hợp lại làm một.

Ngay sau đó tay áo gã vung lên một cái, mảng lớn hắc vụ lượn vòng tràn ngập ra, từ bên trong thò ra một cái cốt trảo màu trắng.

Trong lòng cốt trảo sáng lên một đạo quang mang màu đỏ tươi, trong huyết quang hiện ra một khuôn mặt Cự Quỷ màu đỏ như máu, răng nanh lồi ra ngoài, sừng nhọn hoắt, nhìn vô cùng dữ tợn.

Cự Quỷ há lớn miệng máu, ở giữa hiện ra một vòng xoáy màu đen, xoay tròn không ngừng.

Cột sáng màu máu từ mi tâm Đề Hồn khó khăn lắm bay vụt tới, liền bị vòng xoáy màu đen thôn phệ, cả hai giằng co ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, một thủ chưởng của Ô Sào Quỷ Vương đánh ra một pháp quyết cổ quái, ấn một cái vào hư không hướng xuống đất.

Một đạo huyết sắc ấn ký cổ quái tối nghĩa bắn ra, lóe lên rồi chui vào mặt đất biến mất.

Ngay sau đó, dưới thân Đề Hồn sáng lên một vòng hào quang màu đỏ như máu, tiếp theo từ bên trong hiện ra một huyết trì, nhanh chóng lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Đề Hồn phát hiện có chỗ không đúng, vừa muốn lách mình tránh đi, lại phát hiện phía dưới trống rỗng sinh ra một cỗ hấp lực to lớn khó có thể tin được. Hai chân nó mạnh mẽ co lại, vậy mà không nhúc nhích được tí nào, không cách nào rút ra được.

Tại thời điểm trì hoãn một chút này, huyết thủy phía dưới xoay tròn cuốn lên, trong khoảnh khắc quấn lên hai chân Đề Hồn.

Huyết dịch trong huyết trì vô cùng tanh hôi, giống như là đun sôi, ùng ục cuồn cuộn, không ngừng bốc lên bọt khí máu to lớn, huyết dịch bên trong bốc lên cuồn cuộn, trong chớp mắt che phủ gần nửa người Đề Hồn.

Trong ao vang lên tiếng quỷ khóc, hàng ngàn hàng vạn huyết sắc Ác Quỷ, giống như người vừa bị lột da, toàn thân máu me đầm đìa leo lên người Đề Hồn.

Chỗ chúng bò qua, giống như bị liệt hỏa thiêu đốt, toát ra trận trận khói đen.

Cũng may sau khi Đề Hồn hóa thân thành chân thân Hình Thú, thể phách cứng cỏi, trong thời gian ngắn cũng không đáng ngại, nhưng song phương kiềm chế lẫn nhau, đã lâm vào trạng thái giằng co.

Cách đó không xa, hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên mở ra, thân thể đột ngột từ mặt đất đứng lên.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Ô Sào Quỷ Vương, cổ tay chuyển một cái, kim quang bên người tuôn ra, ba mươi sau chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một lần nữa nổi lên. Đồng thời, mũi chân hắn điểm xuống mặt đất, thân hình vừa mới lao nhanh ra thì bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một trận ba động kịch liệt.

Màn đêm màu đen bao phủ bốn phía, giống như đột nhiên bị người ta xé mở ra một cái lỗ lớn, một bóng người từ đó lóe lên chui ra, đánh một chưởng về phía hắn.

Đạo thân ảnh này xuất hiện thập phần đột ngột, do ảnh hưởng của bóng tối nên trước đó Hàn Lập không phát hiện được chút nào.

Ánh mắt của hắn bỗng nhiên co rụt lại, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể cấp tốc nghịch chuyển, thân hình chớp động một cái liền biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng mà, khi thân ảnh hắn một lần nữa xuất hiện cách đó mấy trăm trượng, bàn tay thò ra kia vẫn như cũ, như bóng với hình, xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay kia xán lạn kim quang, từ đó tuôn ra một ngọn lửa màu vàng cháy rừng rực. Trong nháy mắt, ngọn lửa hóa thành một lồng giam hỏa diễm hình bán cầu, bao phủ lên Hàn Lập.

"Kỳ Ma Tử!" Hàn Lập thấy rõ khuôn mặt người tới, không khỏi quát khẽ.

Bóng người đột nhiên xuất hiện kia không phải ai khác, chính là Kỳ Ma Tử lúc trước một mình hành động.

Hàn Lập phát hiện tốc độ thời gian xung quanh phát sinh biến hóa, sợ hãi cả kinh, sau lưng tuôn ra kim quang, một bảo luân màu vàng nổi lên. Trong lúc bảo luân gào rít xoay tròn, đạo văn trên đó đại phóng quang mang, phóng xuất ra tầng tầng tia sáng màu vàng.

Tia sáng màu vàng kia xông lên chống đỡ hỏa diễm bao phủ xông tới, ở chính giữa hai thứ là một tầng hư không ngăn cách.

Khu vực ngăn cách vừa hình thành, tốc độ thời gian trôi qua gần như đông cứng lại, tia sáng màu vàng thì nhanh chóng tiêu tán, còn ngọn lửa màu vàng óng kia lại tan đi không nhiều.

Một chỗ cách hai người Hàn Lập hơn ngàn trượng, nửa người Đề Hồn đã bị huyết trì bao trùm, nhưng từ bên hông nàng nổi lên một vòng hắc quang, phía dưới huyết thủy không cách nào dâng lên được.

Nàng thấy Kỳ Ma Tử hiện thân, trong lòng khẩn trương muốn qua hỗ trợ, lại bị Quỷ Vương kia bám chặt lấy, căn bản không thể nào thoát thân.

"Hảo tiểu tử, lần trước từ biệt, tu vi của ngươi lại tiếp tục tăng trưởng. Hôm nay nếu không trừ ngươi, ngày sau tất thành tai hoạ." Năm ngón tay Kỳ Ma Tử biến thành trảo, toàn lực thúc giục Đoạn Thời Lưu Hỏa, lạnh giọng nói ra.

Chỉ thấy kim diễm cuồn cuộn càng phát ra mạnh mẽ, làm cho tia sáng màu vàng liên tục bại lui, không ngừng từ bốn phía ép đến Hàn Lập.

Trong miệng Hàn Lập quát to một tiếng, hơn chín trăm chỗ huyền khiếu trên thân đều sáng lên, toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, nâng lên một quyền đánh về phía trước.

Chỉ thấy trên đầu quyền, tinh quang xán lạn ngời ngời bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một màn sáng như tuyết, ép đến hư không phía trước tầng tầng, làm cho không gian phía trước bị đứt gãy, đè ép đến Kỳ Ma Tử.

"Rầm rầm rầm"

Trong hư không nổ đùng không ngừng, chỗ không gian đứt gãy, vô số ngọn lửa màu vàng bị hút vào, áp lực lên tia sáng màu vàng lập tức dừng lại một chút.

Hàn Lập nhân cơ hội này, vung tay lên, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ sau người toả ra bốn phía, gào thét xông lên trời, hóa thành từng đạo kiếm khí biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá sau một lát, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã bay vụt đi, từ màn trời cực xa bỗng quay ngược về, mũi kiếm nhằm thẳng hậu tâm Kỳ Ma Tử, mặt ngoài tia điện màu vàng rung động "ầm ầm", chớp mắt đã tới.

Nhưng mà, khi lao tới gần sau lưng Kỳ Ma Tử còn cách trăm trượng thì lập tức có một ngọn lửa màu vàng hiển hiện trong hư không, trong nháy mắt liền đính tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ngay giữa không trung, ngay cả lôi điện màu vàng trên đó cũng hoàn toàn cứng lại.

Bàn tay Kỳ Ma Tử bỗng nhiên vung lên, trong miệng quát to một tiếng.

Chỉ thấy trước người lão loé lên kim quang, một bó đuốc kim diễm thiêu đốt hừng hực trống rỗng hiển hiện.

"Không ổn!" Trong lòng Hàn Lập cả kinh, vội vẫy tay một cái, thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào thể nội.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên đầu bó đuốc có từng vòng từng vòng linh quang hỏa diễm khuếch tán ra, trên đó biến thành gợn sóng quang mang dập dờn qua, hết thảy trong hư không đều đứng im, rơi vào ngưng kết.

Mặc dù, trong nháy mắt Hàn Lập phát hiện ra hiện tượng này, liền phóng thích ra Thời Gian Linh Vực của mình, đồng thời thu Chân Ngôn Bảo Luân vào thể nội, cấp tốc nghịch chuyển, nhưng lại như cũ không thể đào thoát khỏi linh quang hỏa diễm đuổi theo, sau hai hơi thở đã bị bao phủ trong đó.

Cơ hồ trong nháy mắt, thân hình Hàn Lập liền trở nên chậm chạp tới cực điểm, mặc dù không như lần trước hoàn toàn không thể động đậy, nhưng vẫn như cũ là bộ dạng không cách nào chống lại.

Thêm nữa lần này không bố trí lôi trận, dù hắn muốn thoát thân, cũng không có cách.

Bất quá, tu vi cảnh giới Hàn Lập tăng lên, cuối cùng không phải vô dụng, tuy động tác của hắn chậm chạp, nhưng vẫn có thể động đậy, tâm niệm biến hóa cũng không vì thời gian giam cầm mà hoàn toàn không cách nào truyền lại.

Tiếp theo trong một cái chớp mắt, chỉ thấy trên thân Hàn Lập bỗng nhiên lấp loé ngân quang, một ngọn lửa màu bạc chậm rãi lan tràn ra, như một tầng áo giáp màu bạc bao trùm thân thể của hắn, trên đó có trận trận mãnh liệt lực lượng Hỏa thuộc tính pháp tắc truyền ra.

Theo liệt diễm màu bạc xuất hiện, hư không bốn phía Hàn Lập giống như đột nhiên phủ lên một màn sáng, trở nên có chút vặn vẹo, bị mờ đi, trong khi đó linh quang hỏa diễm kia rơi vào trên đó cũng bị đốt đến nhộn nhạo.

"Làm sao có thể! Chỉ là Ngũ Hành Pháp Tắc há có thể rung chuyển Chí Tôn pháp tắc?" Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch Ngọcc Sách. Kỳ Ma Tử thấy thế, có chút không dám tin vào hai mắt của mình, kinh ngạc kêu lên.

Dứt lời, bàn tay lão vung lên, chiếc rìu ngắn màu đen kia lần nữa phóng ra, hóa thành một tia ô quang, bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Lần này không có gợn sóng màu vàng do Chân Ngôn Bảo Luân phóng thích ra ngăn cản, rìu ngắn màu đen trực tiếp xuyên qua tầng tầng linh diễm, chém xuống Tinh Viêm Hỏa Điểu đang bao trùm trên thân Hàn Lập.

Ngọn lửa màu bạc bị kình khí cường đại cuốn theo trên rìu ngắn trực tiếp thông suốt mở ra, mắt thấy sẽ bổ xuống người Hàn Lập, thì một tầng cát vàng ngưng tụ thành hư quang, bên trong là Kim Sắc Sa Lậu lơ lửng từ từ bay ra, ngăn lưỡi rìu lại.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hàn Lập cũng xuất hiện một bảo bình màu vàng, bên trong mờ mờ thấy chứa non nửa linh dịch màu vàng, lắc lư không ngừng. Một tầng linh quang màu vàng giống như thủy dịch từ miệng bình mãnh liệt tuôn ra, cũng quấn lên cán rìu ngắn màu đen kia.

Lưỡi rìu bị hãm lại trong lớp cát vàng, tựa như lâm vào một vòng xoáy thời gian, dù không ngừng đè ép xuống, nhưng thủy chung không cách nào đột phá được lớp cát để lưỡi rìu chém vào người Hàn Lập được.

Mà cán rìu tiên khí này bị Quang Âm chi Thuỷ trong Quang Âm Tịnh Bình chảy ra quấn quanh, phía trên bắt đầu hiện ra từng mảng hủ hoá, mặc dù chỉ biểu hiện ở mặt ngoài nhưng cũng làm cho người ta kinh ngạc.

Mắt thấy rìu ngắn bị trói sống lại không cách nào rơi xuống, thần sắc Kỳ Ma Tử càng thêm âm lãnh.

Thân hình lão đột nhiên nhảy lên một cái, chân đạp hư không, tiến về phía Hàn Lập bên này, không gian Linh vực của Hàn Lập tựa hồ ảnh hưởng đến lão quá mức nhỏ bé.

Chỉ thấy Kỳ Ma Tử từng bước tới gần, bó đuốc màu vàng lơ lửng trước người lão cũng tới gần theo, trên đó phóng thích ra linh quang hỏa diễm càng áp bách mãnh liệt.

Ngọn lửa màu bạc trên thân Hàn Lập kịch liệt bốc lên, uy năng chống lại Đoạn Thời Lưu Hỏa kia dần trở nên yếu kém.

"A. . ."

Chỉ nghe chỗ sâu trong yết hầu Hàn Lập phát ra một tiếng gào thét, tiên linh lực thể nội toàn lực lưu chuyển, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong phút chốc vận chuyển tới cực hạn.

Giờ phút này, trước sau người hắn đều có mảng lớn kim quang chói mắt tuôn trào ra, Chân Ngôn Bảo Luân, Đoạn Thời Lưu Hỏa cùng Đông Ất Thần Mộc đồng thời nổi lên.

Năm kiện Thời Gian Pháp Tắc biến thành thực thể, mặt ngoài chớp động linh quang, tự mình phóng xuất ra ba động đặc thù của bản thân.

Chỉ là lần này, mặc dù giữa năm vật đồng dạng có hào quang màu vàng cộng hưởng với nhau, nhưng không giống trước đó kết hợp với nhau, hình thành vòng tròn màu vàng kia.

Cho nên năm loại lực lượng vẫn ở trạng thái phân tán, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản Kỳ Ma Tử tới gần.

Nhưng vào lúc này, một màn xuất hiện khiến cho Hàn Lập và Kỳ Ma Tử đồng thời khiếp sợ không thôi!

------oOo------

Chương 1064: Cảnh tượng huyền ảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: thanhtrung5

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Chỉ thấy phía trên Chân Ngôn Bảo Luân từng đoàn đạo văn đầu tiên sáng lên hào quang, giống như từng đạo phù văn tung tăng bay múa, đúng là dung hợp cùng với hư không bốn phía Linh Vực.

Chân Ngôn Bảo Luân cũng theo đó rời khỏi sau lưng Hàn Lập, bay lên không trung, giống như một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên không, từng đạo ánh sáng màu vàng trên đó cũng theo đó chiếu rọi xuống khắp nơi.

Ở ngay phía sau, đồng hồ cát màu vàng cũng rơi xuống dưới đất, tất cả hạt cát màu vàng ẩn chứa bên trong đều đổ xuống tràn ra ngoài, nhìn thì chậm nhưng thực ra nhanh chóng phủ kín, trong nháy mắt lan tràn đến dưới chân Kỳ Ma Tử.

Sau khi y chứng kiến cảnh tượng trước mắt này, tất nhiên là cả kinh, chân đã nâng lên cũng không biết tại sao trong khoảng thời gian ngắn vậy mà không thể tiếp tục hạ xuống.

Bất quá chỉ chần chừ trong chốc lát, sau đó y liền mạnh mẽ đạp một cước, giẫm vào bên trong Huyễn Thần Sa, cảm thấy dưới chân có chút trì trệ, nhưng vẫn đi nhanh như trước thẳng đến Hàn Lập, mắt thấy sẽ tới trước mặt hắn.

Nhưng vào lúc này, ba loại Thời Gian Pháp Tắc giống như đồ vật khác cũng đều xảy ra biến hóa.

Chất lỏng màu vàng bên trong Quang Âm Tịnh Bình, hóa thành một hư ảnh Trường Hà rực rỡ ánh vàng chảy xuôi ra, mà Đông Ất Thần Mộc lại cắm vào đất cát màu vàng phía trước, ngưng tụ thành một mảng hư ảnh cây rừng, bó đuốc màu vàng kia cũng bay vào không trung, phân tán hóa thành vô số hỏa điểm, giống như các vì sao trên bầu trời trong đêm tối...

"Đây là... Chẳng lẽ..."

Kỳ Ma Tử nhìn thấy một màn này, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, bước chân cũng không nhịn được dừng lại.

Cho dù là bản thân Hàn Lập, cũng bị kỳ cảnh đột nhiên xuất hiện này làm cho kinh ngạc, năm loại Thời Gian Pháp Tắc giống như đồ vật, vậy mà tương dung cùng Thời Gian Linh Vực của hắn, huyễn hóa ra các cảnh tưởng cùng loại với Tạo Vật cảnh.

Không gian Linh Vực Hàn Lập vừa biến hóa xong, toàn bộ Thời Gian Pháp Tắc bên trong Linh Vực chuyển động, nhanh chóng trở nên mãnh liệt gấp mấy lần, bên trong nhộn nhạo từng đợt gợn sóng màu vàng, chống đỡ cùng linh quang Đoạn Thời Lưu Hỏa của Kỳ Ma Tử, vậy mà lực lượng cản trở lại tăng thêm vài phần.

Nhưng mà cuối cùng cảnh giới giữa hai người chênh lệch cực lớn, Kỳ Ma Tử thủy chung chiếm lấy thượng phong.

"Rất tốt! Quả nhiên tiểu tử ngươi đã đạt được chân truyền Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết của sư tôn, vậy mà đã tu luyện tới mức khiến cho Linh Vực cộng hưởng, lần này tuyệt đối sẽ không cho ngươi đào thoát lần nữa, công pháp này là tình thế bắt buộc đối với ta." Vẻ khiếp sợ trên mặt Kỳ Ma Tử qua đi, thay vào đó là một cỗ hưng phấn khó nói lên lời.

Vừa dứt lời, một tay y bấm niệm pháp quyết, ngâm tụng khẩu quyết, thúc giục bó đuốc màu vàng phía trước phát ra ánh sáng mãnh liệt, một tay triệu hồi đoản phủ màu đen, đánh phủ đầu xuống Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập muốn tránh cũng không tránh được, dưới tình thế cấp bách, đành phải vận chuyển đồng thời Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết

cùng Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể tới cực hạn, trong nháy mắt liền thiêu đốt Chân Linh huyết mạch trong người biến thành hình dạng Ba Đầu Sáu Tay, đối chiến một kích này.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Mặt ngoài năm kiện Thời Gian Pháp Tắc giống như đồ vật kia lại đột nhiên tỏa ra quang mang mãnh liệt, từng sợi tinh ti Thời Gian Pháp Tắc từ trong đó bắn ra, tại hư không dung hợp lẫn nhau, giống như bốc cháy lên, tỏa ra một đoàn ánh sáng ngũ sắc hòa hợp chói mắt.

Kỳ Ma Tử cảm nhận được ánh sáng ngũ sắc hòa hợp bao phủ xuống, thần sắc đại biến, biểu hiện trên mặt cứng đờ, toàn bộ người đều đứng nguyên tại chỗ, giống như Hàn Lập lúc trước không cách nào nhúc nhích được.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kinh ngạc, đã thấy ánh sáng ngũ sắc hòa hợp chiếu rọi xuống phía dưới, trên thân Kỳ Ma Tử bắt đầu hiện ra tầng tầng hư ảnh, giống như huyễn hóa ra vô số hư ảnh giống y như đúc.

Nhưng mà nương theo từng bóng người không ngừng tách ra, quang mang hư ảnh xuất hiện đầu tiên bắt đầu chớp động, thân thể hư hóa, đúng là giống như mảnh gỗ mục nát, hóa thành một mảng bụi mù màu xám, tiêu tán ra.

Mà theo từng bóng người một tiêu tán, thật thể Kỳ Ma Tử ở chính giữa, thân hình chợt bắt đầu phát sinh biến hóa rất nhỏ, cùng lúc đó, khí tức trên thân y cũng đồng dạng phát sinh một tia biến hóa.

Hàn Lập cũng không biết là cơ duyên xảo hợp như thế nào, mới ra đời dị cảnh trước mắt, sợ mình tùy ý cử động một cái, sẽ phá vỡ cảnh tượng xuất hiện trước mắt.

Vì vậy, hắn không dám bấm niệm pháp quyết chút nào, chỉ toàn lực thúc giục Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết phía trước.

Nhưng mà hai mắt hắn, thủy chung không rời khỏi trên thân Kỳ Ma Tử.

Sau một lát quan sát, Hàn Lập ngạc nhiên phát hiện, theo từng đạo hư ảnh

tiêu tán, tu vi của Kỳ Ma Tử dần dần yếu bớt... Không, phải nói là niên kỷ của y, đang dần dần giảm bớt.

Từng đạo bóng người hư ảo kia, phảng phất như là Kỳ Ma Tử đã trải qua vô tận năm tháng, bị ánh sáng ngũ sắc hòa hợp chiếu rọi xuống dưới, từng điểm tiêu tán, phảng phất như y bị kéo nhập vào bên trong một cái cạm bẫy thời gian, thân thể đang không ngừng lùi lại, quay về trạng thái vài vạn năm, hơn mười vạn năm, thậm chí trăm vạn năm lúc trước.

Chỉ sau hơn mười hơi thở, khí tức trên thân Kỳ Ma Tử đã liên tục hạ xuống, ngay cả cảnh giới Đại La sơ kỳ cũng không thể duy trì, biến thành một loại trạng thái mất cân bằng lúc cao lúc thấp.

"Làm sao có thể, bất quá chỉ là hư ảnh đồ vật, vì sao lại có uy năng như thế?" Kỳ Ma Tử ra sức giãy giụa, nhưng cũng bất lực, không khỏi kinh hoàng kêu lên.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, toàn lực thúc giục công pháp.

Hắn tin tưởng, chỉ cần duy trì hơn mười hơi thở nữa, sau đó thân thể Kỳ Ma Tử sẽ lùi lại đến trăm vạn năm, đến lúc đó chỉ sợ tu vi của y cũng khó mà đạt tới Thái Ất đỉnh phong, hắn sẽ có chí ít năm phần nắm chắc có thể chiến thắng đối phương.

Đáng tiếc trời không thỏa lòng người, ánh sáng ngũ sắc hòa hợp lơ lửng trên đỉnh đầu Kỳ Ma Tử, theo thời gian trôi qua, màu sắc trở nên vô cùng ảm đạm, hiển nhiên là năng lượng tiêu hao cực lớn, cũng đã nhanh chóng đến bên bờ giới hạn sắp sụp đổ.

" Chống đỡ nhiều hơn một chút nữa, chống đỡ nhiều hơn một chút..." Lông mày Hàn Lập vặn thành cục u, trong lòng liên tục cầu nguyện.

Nhưng mà sau một cái nháy mắt, đã có một tiếng "Phốc" nhỏ truyền đến.

Chỉ thấy đoàn ánh sáng ngũ sắc hòa hợp kia dưới sự tiêu hao kịch liệt, rốt cuộc mất đi tất cả màu sắc, ở chính giữa chỗ có thời gian tinh ti, cũng đã tiêu hao toàn bộ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, biến thành sợi tơ tinh tế

trong suốt.

Ngay sau đó, bên trong Linh Vực trăng tròn đáp xuống, quần tinh tụ hợp, núi cao bình phục, sông lớn đổi dòng, thụ mộc biến mất, trong đó tất cả cảnh tượng biến thành hư ảo, cũng đều nhao nhao tiêu tán ra.

Sau đó năm loại Thời Gian Pháp Tắc giống như đồ vật, cũng một lần nữa hiện ra, từng cái một quang mang ảm đạm bay vào thể nội Hàn Lập, mặc dù hắn kêu gọi thế nào, cũng đều không thể hiện ra bên ngoài.

Không chờ Kỳ Ma Tử làm ra hành động gì, Hàn Lập đã quát lên một tiếng lớn, đồng thời vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, thay đổi Chân Linh huyết mạch trong thể nội, trên thân quang mang huyết hồng cùng một chỗ, thân hình bỗng nhiên tăng vọt, trong nháy mắt liền hóa thành hình dạng Ba Đầu Sáu Tay.

Hai mắt ở giữa đầu lâu cự viên trừng lên, một cái cự quyền trùng điệp đập tới Kỳ Ma Tử, ngay sau đó lại có một cái long trảo mọc đầy lân phiến màu vàng cũng đột nhiên thò ra, trảo tới y.

Ngay khi Kì Ma Tử được khôi phục tự do, bất chấp cảnh giới trên thân hạ xuống, vội mạnh mẽ đưa tay bấm ra một pháp quyết cổ quái, mạnh mẽ đẩy ra một chưởng, hỏa diễm trên bó đuốc màu vàng kia liền cháy lên mạnh mẽ.

Trên đó có một đoàn Linh diễm màu vàng, lập tức hóa thành một con trường long hỏa diễm, bay thẳng đến Hàn Lập.

Trên trường long hỏa diễm ngưng tụ Thời Gian Pháp Tắc chi lực nồng đậm, lấy một loại tốc độ không thể tưởng tượng xuyên qua cự quyền Hàn Lập cùng long trảo, xuất phát sau mà đến trước va chạm tới người hắn.

những nơi Kim Diễm Hỏa Long đi qua, thời gian trong trong hư không nháy mắt bị ngưng kết, uy lực không hề yếu hơn so với lúc y duy trì cảnh giới Đại La, một khi Hàn Lập trúng chiêu, nhất định thân thể lâm vào ngưng trệ, tuyệt đối không khả năng tái chiến.

Bất quá, đối với tình huống dạng này, Hàn Lập đã sớm có phòng bị, trong

nháy mắt khi Kim Diễm Hỏa Long xuất hiện ở đằng kia, trước người hắn liền có một đạo quang mang xanh biếc sáng lên, chính là Huyền Thiên hồ lô đã mở to miệng, để sẵn chỗ.

Nơi cửa hồ lô, nguyên bản có một đoàn lục sắc quang mang xoay tròn liên tục, nhưng thời điểm Kim Diễm Hỏa Long tới gần, cũng trở nên chậm chạp, nhưng thủy chung vẫn không hoàn toàn đình trệ.

Đợi đến thời điểm lúc Kim Diễm Hỏa Long tới gần, vẫn là không thể tránh né bị cuốn vào trong đó, trực tiếp nuốt hết vào trong.

Hồ lô chấn động kịch liệt, miệng hồ lô tự hành phong bế, nhưng thân hồ lô vẫn như cũ, không ngừng rung động.

Hàn Lập không rảnh bận tâm tới dị trạng của hồ lô, lập tức nắm lấy thời cơ thoáng qua tức thì này, một quyền một trảo đồng thời vung lên đánh ra ngoài, lực lượng tinh thần trong thể nội cũng nương theo đó không hề cố kỵ tuôn trào ra.

Kỳ Ma Tử dưới ảnh hưởng ánh sáng ngũ sắc hòa hợp, vốn là cảnh giới bất ổn, lại thêm vừa rồi phát ra một kích bí thuật, chẳng biết tại sao bị Hàn Lập thu nhập trong hồ lô, trong lúc hoảng hốt căn bản không kịp phản kích, đã bị một cỗ man lực giống như bài sơn đảo hải trước mặt đánh trúng.

"Ầm ầm" vang lên một tiếng thật lớn!

Một mảng quang mang tinh thần bỗng nhiên nổ tung, thân ảnh Kỳ Ma Tử bên trong mảnh vụn tinh quang bay đầy trời bị trọng kích, bay rớt ra ngoài.

Xương cốt quanh thân y rung động đôm đốp, trong miệng cũng không kìm được phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, thân thể y bay thẳng đến mảng màn đêm màu đen do Ô Sào Quỷ Vương che đậy kia, sau đó mới rơi xuống, nện trùng điệp trên mặt đất.

Thân hình Hàn Lập nhảy lên, truy kích về phía Kì Ma Tử, thân hình y lại lóe lên, bay nhanh về phía xa, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Cách đó rất xa, tại nơi đám người Thiên Thủy tông đang chém giết cùng mười tên hồng bào Quỷ Tướng, thậm chí không thể thấy rõ thân ảnh hắn, chỉ thấy tại nơi màn đêm màu đen xé mở đang chậm rãi khép kín, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh Cự Ma Ba Đầu Sáu Tay.

Ánh mắt Hàn Lập từ đằng xa chậm rãi thu hồi, tâm niệm hơi động một chút, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc trước bị Đoạn Thời Lưu Hỏa giam cầm cùng Tinh Viêm Hỏa Điểu tất cả đều bay ngược mà quay về, đi về bên cạnh hắn.

Hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía bên kia, tại đó lúc trước Đề Hồn chém giết cùng Ô Sào Quỷ Vương, toàn thân hiện đầy vết thương nhìn thấy mà giật mình, thoạt nhìn đã rơi xuống hạ phong.

Giờ phút này Ô Sào Quỷ Vương đã sớm không còn là hình tượng thư sinh nữa, mà hiện ra chân thân là cự quỷ cao mấy trăm trượng, đang mặc một bộ huyết sắc áo giáp, bên ngoài thân che phủ một kiện hồng bào sắc đỏ, toàn thân là một mảng huyết hồng.

Trên đầu nó mọc lên sừng nhọn, khóe miệng lộ răng nanh ra ngoài, vẻ mặt dữ tợn tràn đầy hung lệ, thời điểm lỗ mũi thở ra, liền có hai đạo huyết vụ chảy tràn ra ngoài, mùi huyết tinh toàn thân đại thịnh, làm cho người khác nhìn thấy buồn nôn.

Trong tay Ô Sào Quỷ Vương đang nắm một thanh Tam Xoa Kích bằng bạch cốt cực lớn, trên thân khắc rõ từng đạo huyết sắc phù văn, chỗ mũi nhọn lại có đạo đạo khói mù màu đen quấn quanh, đâm thẳng xuống mi tâm Đề Hồn.

Mi tâm Đề Hồn dựng thẳng trong mắt huyết quang tuôn trào ra, tiếp xúc vớithanh Tam Xoa Kích, va chạm không ngừng, bắn lên mảng lớn huyết quang tung tóe.

"Đi!"

Thủ chưởng Hàn Lập vung lên, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra đầu tiên, ở giữa không trung sáng lên vô số kiếm quang, giống

như mảng kiếm vũ màu vàng từ trên không trung rơi thẳng xuống, hung hăng chém về phía Ô Sào Quỷ Vương.

------oOo------

Chương 1065: Dùng trí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Ầm ầm..."

Một mảnh điện quang màu vàng từ trong ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm điên cuồng tuôn ra, hỗn hợp kiếm khí đầy trời che khuất cả Ô Sào Quỷ Vương vào trong.

"A..."

Một trận gào thét cuồng bạo từ trong miệng Quỷ Vương truyền ra, trên thân gã xuất hiện dày đặc vết thương, phía trên chớp động huyết quang, khói đen bốc lên.

Gã quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, thấy hắn đang phi nhanh tới, chớp nhoáng đánh tới mình, lập tức há miệng phun một cái.

"Vù" một tiếng vang lên, một cỗ hắc diễm nồng đậm từ trong miệng gã tuôn trào ra, trong nháy mắt hóa thành một bức tường lửa màu đen, phô thiên cái địa đánh tới.

Mắt Hàn Lập sáng lên, bất vi sở động, căn bản không hành động gì cả.

"Phần phật"

Bên người hắn bỗng có một đạo ngân quang hiện lên, hóa thành một con hỏa điểu màu bạc, trên đầu có thất thải hoả diễm, thân hình to lớn vô cùng, hai hỏa dực khổng lồ mở ra chừng mấy ngàn trượng, vung lên tựa như một thanh cự nhận màu bạc, trực tiếp chém tường lửa màu đen thành hai phần.

Thân hình hoả điểu màu bạc từ đó nhanh như tên bắn vụt tới, hai cánh tuôn ra hỏa diễm chém xuống, mở ra trên tường lửa một con đường rộng rãi.

Thân ảnh Hàn Lập từ đó chợt lóe lên, trên thân loé lên điện quang màu bạc, Lôi Bằng chi lực vận chuyển, thân thể khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Ô Sào Quỷ Vương, một quyền đánh tới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Ô Sào Quỷ Vương bị trọng kích, thân thể cao lớn nghiêng về phía bên trái, Bạch Cốt Tam Xoa Kích trong tay cũng chịu không được nghiêng theo.

"Xèo" một tiếng!

Huyết sắc quang mang trong con mắt nằm dọc của Đề Hồn không bị ngăn cản nữa, đánh vào trên đầu vai Quỷ Vương.

Trong miệng Ô Sào Quỷ Vương phát ra một tiếng gào thét thê lương, gay chỗ đầu vai bị huyết quang bắn trúng, áo giáp trực tiếp nóng chảy ra, bên trong bị đốt xuyên ra một lỗ máu cự đại, toát ra cuồn cuộn chất lỏng màu đen.

"Các ngươi muốn chết, ta sẽ nghiền xương các ngươi thành tro!"

Chỉ nghe trong miệng gã kêu to một tiếng bén nhọn, toàn thân đại thịnh ô quang, tầng tầng hắc quang từ đó tuôn trào ra, vô số bóng đen Ác Quỷ không ngừng từ bên trong bắn ra, phóng đến phía Hàn Lập cùng Đề Hồn cắn xé.

Bóng đen Ác Quỷ như thực như hư, chợt tụ chợt tán, lúc Hàn Lập vung quyền đánh xuống, chúng liền biến thành sương khói tiêu tán ra, căn bản không cách nào đập trúng. Hàn Lập đành phải triệu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vờn quanh bên người, không ngừng phóng thích Tịch Tà Thần Lôi xua tan nó.

Nhưng mà chẳng biết tại sao những quỷ ảnh này lại không sợ Tịch Tà Thần

Lôi, sau khi bị chém trúng, trong thời gian ngắn tiêu tán, sau đó lại rất nhanh ngưng kết, ngóc đầu trở lại.

Đồng thời, mỗi khi chúng đến cận thân, Hàn Lập liền cảm giác có một cỗ âm u tựa như đến từ U Minh chi lực, xuyên thấu vào thân thể, trực tiếp rót vào trong xương tủy hắn.

Theo số lần không ngừng gia tăng, trong cơ thể hắn tích lũy âm u chi lực càng ngày càng đậm, sâu trong thân thể có một cỗ băng hàn thấu xương quỷ dị xuyên thấu ra.

Bên này hắn như vậy, Đề Hồn bên kia càng thêm nghiêm trọng, động tác của nó đã trở nên chậm chạp, đã bắt đầu theo không kịp động tác của Ô Sào Quỷ Vương.

Nếu tiếp tục như vậy, hai người bọn họ sẽ thua không thể nghi ngờ.

Nhưng vào lúc này, lông mày Hàn Lập bỗng nhiên giãn ra, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Tinh Viêm Hoả Điểu, trở về!"

Tâm niệm hắn khẽ động, Tinh Viêm Hoả Điểu đang không ngừng thôn phệ tường lửa màu đen kia, lập tức bay trở về trong cơ thể hắn.

Hàn Lập liền cảm thấy toàn thân nóng lên, loại cảm giác băng hàn lúc trước đã bị hóa giải không ít.

Cùng lúc đó, thân hình hắn co rụt lại, khôi phục nguyên trạng, trên thân loé lên tia điện màu bạc, thân hình bỗng nhiên xuyên thẳng đến trước người Ô Sào Quỷ Vương.

Ô Sào Quỷ Vương thấy hắn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, lập tức vung Bạch Cốt Tam Xoa Kích trong tay, quét ngang tới.

Hàn Lập thấy thế, đưa tay qua bên hông kéo một cái, hồ lô xanh biếc vừa rồi được hắn treo ở đó lập tức rơi vào trên tay, miệng bình đảo về hướng Ô

Sào Quỷ Vương.

Khóe miệng của hắn hiện lên một vòng ý cười, nâng lên một chưởng, đập vào phần đáy hồ lô.

"Ầm ầm" một tiếng thanh minh từ đó vang lên, chỗ miệng hồ lô phát ra vòng xoáy màu xanh lục, xoay tròn kịch liệt.

Một con Kim Diễm Hỏa Long từ đó xông ra, bay thẳng đến Quỷ Vương.

Con Hoả Long này chính là Kỳ Ma Tử đánh về phía Hàn Lập trước đó, bất quá trong Huyền Thiên Hồ Lô bị giày vò một hồi lâu, hình thể cùng tốc độ đã giảm đi rất nhiều, nhưng những nơi nó đi qua, trong hư không vẫn lan tràn ra từng tầng từng tầng ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực, khiến cho hết thảy động tĩnh bốn phía trở nên cực kỳ chậm chạp.

Ô Sào Quỷ Vương cùng Đề Hồn kịch đấu thật lâu, lại bị Hàn Lập một bên quấy rối, vốn đã tiêu hao không ít, mắt thấy Hỏa Long quỷ dị kia bay đến tập kích, vội nâng Bạch Cốt Tam Xoa Kích trong tay lên, ném tới một cái.

Tốc độ Hỏa Long nhanh đến quỷ dị, Bạch Cốt Tam Xoa Kích chưa bay ra bao xa, đã va chạm với Hỏa Long.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng dị hưởng.

Kim Diễm Hỏa Long ầm vang nổ bể ra, từ đó tuôn ra linh diễm màu vàng, trong nháy mắt bao phủ Ô Sào Quỷ Vương vào trong.

"Thời Gian Pháp..." Ô Sào Quỷ Vương ở bên trong vụ nổ, cảm thấy một cỗ lực lượng quỷ dị gia thân, trong nháy mắt não hải rơi vào trống rỗng, không những cả người bị đính nguyên tại chỗ, ngay cả tư duy cũng tạm ngưng lại.

Sau một lát, lực lượng Kim Diễm Hỏa Long nổ tung ra bắt đầu co vào, tất cả quang mang linh diễm cũng dần dần co vào, khu vực bị nó ảnh hưởng cũng dần dần co lại.

Chờ đến lúc linh diễm Thời Gian Pháp Tắc chi lực giảm bớt, ý thức trong

đầu Ô Sào Quỷ Vương lập tức khôi phục, ý niệm trong đầu còn đang dừng lại tại "Thời Gian Pháp Tắc chi lực...", thân ảnh Hàn Lập từ xa bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt gã.

Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể toàn lực vận chuyển, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay hợp lại làm một, trên đó kiếm quang cùng lôi điện đồng thời bắn ra, quét ngang về phía cổ Ô Sào Quỷ Vương.

Chỉ nghe một tiếng nổ Tịch Tà Thần Lôi vang lên, ngay sau đó liền truyền đến "Két" một tiếng vang giòn tan.

Đầu lâu Ô Sào Quỷ Vương đã bay lên cao, hai mắt trợn tròn, "Nhanh như chớp" rơi xuống mặt đất.

Chỗ cổ bị đứt gãy không có nửa điểm huyết dịch chảy ra, chỉ có vô số hồn phách Ác Quỷ lờ mờ không ngừng tuôn trào ra, như bầy quạ rời tổ, phát ra trận trận tiếng vang "Rầm rầm".

Vạn quỷ này vừa ra, khí tức mặc dù không cường đại như trước, nhưng âm phong bốn phía đại tác, sát khí nồng đậm gấp mấy chục lần so với trước.

Hàn Lập đang muốn thả ra Tinh Viêm Hỏa Điểu đốt chúng sạch sẽ, liền thấy Đề Hồn đã chạy tới.

Mũi nó run run, đột nhiên phát ra tiếng phì phì, trong lỗ mũi liền có một mảnh hào quang vàng óng phun ra, bao phủ hồn phách vạn quỷ từ cổ Ô Sào Quỷ Vương tuôn ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy nó dùng sức hút một cái, vạn quỷ trong hào quang màu vàng kia nhao nhao vỡ ra, hóa thành một mảnh hắc quang nồng đậm không gì sánh được, bị nó hút vào trong mũi cuồn cuộn.

Theo cỗ hắc quang kia như nước sông cuồn cuộn tràn vào thể nội Đề Hồn, không gian màn đêm bao phủ bốn phía rốt cuộc không chống đỡ nổi, bắt đầu tán loạn ra từng chút một.

Hàn Lập thấy thế, tâm thần an tâm một chút, cầm trong tay trường kiếm hộ pháp cho Đề Hồn, đồng thời ánh mắt quét về bốn phía.

Chỉ thấy tại chỗ rất xa trên chiến trường vẫn còn đang chiến đấu kịch liệt, khu kiến trúc miếu cổ kia cơ hồ đã bị hủy sạch, chỉ còn lại có một cửa vòm tròn còn ương ngạnh đứng lặng tại đó.

Lúc này, nguyên bản có mười tên Quỷ Tướng áo đỏ, giờ chỉ còn lại có ba tên, theo thứ tự là tên học trò có tiếng nói lanh lảnh kia cùng hai Quỷ Tướng đầu trâu mặt ngựa.

Mà bên Thiên Thủy tông, cũng chỉ còn lại hai người Tô An Thiến cùng Cận Lưu.

Trên mặt đất có bảy tám cỗ thi thể tu sĩ, những người còn lại không biết là bị Quỷ Tướng nuốt đi thi cốt, hay là bị Cận Lưu một lần nữa thu hồi vào trong Linh Lung Bảo Tháp, tóm lại đã mất đi bóng dáng.

Về phần Phó cốc chủ cùng bốn tên tán tu kia, giờ phút này tất cả đã biến thành bạch cốt, vẫn còn duy trì tư thế lưng tựa vào nhau cùng ngăn địch, chung quanh vẫn tụ chằng chịt Ác Quỷ, từng tên không có mục tiêu công kích, ngơ ngơ ngác ngác, cho người ta một cảm giác quỷ dị.

Hàn Lập do dự một chút, tay vung lên, một cỗ kình phong quét tới, đánh tan đám ác quỷ phụ cận, sau đó lại cuốn cát đá trên mặt đất, vùi lấp bọn họ vào.

Lúc này, hai người còn đang giao chiến với ba đầu quỷ vật, rốt cuộc đã nhận ra dị trạng bên này.

"Quỷ Vương..."

Trong miệng Quỷ Tướng như người học trò phát ra một tiếng rít, trong nháy mắt giống như bị điên, bay thẳng đến Đề Hồn bên này.

Thân hình Hàn Lập đã sớm hiện lên, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay chém xuống.

Một vòng kiếm quang sáng chói quấn quanh kim lôi, xé mở màn trời mờ tối thành một lỗ hổng khổng lồ, rơi thẳng lên thân tên quỷ học trò.

Tên học trò không thể tránh kịp, trực tiếp bị xé thành hai nửa.

"Quỷ Vương... Quỷ Vương... Quỷ..." Chỉ thấy trong miệng y thì thào mấy tiếng, thân hình cũng bắt đầu tiêu tán biến mất.

Quỷ Vương đầu trâu cùng Quỷ Vương mặt ngựa kia thấy thế, trong lòng biết đại thế đã mất, lập tức bỏ chạy tứ tán. Bản dich được dịch duy nhất tại Bạchh ngọc sách. Hai người Cận Lưu cùng Tô An Thiến chia ra đuổi theo, thân ảnh biến mất cuối chân trời.

Hàn Lập chỉ liếc qua, không tiếp tục đi quản nữa.

Ánh mắt của hắn nhìn lướt qua bốn phía, thấy thế cục cuối cùng đã ổn định, lúc này mới treo trên bầu trời khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Trước đó thần hồn tổn thương cùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực tiêu hao, làm cho hắn giờ phút này rất là mỏi mệt.

Ước chừng sau một chén trà công phu, đôi mắt hắn chậm rãi mở ra, thần tình trên mặt lại có chút phức tạp.

Lúc trước Linh Vực cùng pháp tắc của các vật xuất hiện dị trạng, hắn tạm thời nghĩ mãi không rõ, nhưng xem phản ứng của Kỳ Ma Tử lúc trước, đây không phải là trùng hợp, mà là tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết tới trình độ nhất định, sẽ xuất hiện thần thông mới này.

Đáng tiếc trên công pháp này, hắn xem như tự học thành tài, có nhiều thứ chỉ có thể dựa vào bản thân tìm tòi từng chút một.

Bây giờ các loại Thời gian pháp tắc của Chân Ngôn Bảo Luân và các vật khác tạm thời không thể nào sử dụng được, thủ đoạn bản thân liền ít đi, nghĩ đến đây, Hàn Lập cũng có chút đau đầu.

"Đây cũng là việc nửa vui nửa buồn, chỉ có thể đi một bước tính một

bước..." Hắn thầm than một tiếng, đứng lên.

Đề Hồn lúc này rốt cuộc đã thôn phệ xong toàn bộ Ô Sào Quỷ Vương, khôi phục hình người, đáp xuống bên cạnh hắn.

"Nấc..." Vừa mới rơi xuống đất, trong cổ của nàng liền truyền ra một tiếng ợ.

"Ăn có chút căng bụng..." Đề Hồn hơi xấu hổ nói.

"Trước đó ngươi luôn nói đói bụng, lần này ăn no thì tốt rồi, về trong Động Thiên nghỉ ngơi cho tốt đi..." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Được bế quan một trận thật tốt, đợi ta luyện hoá nguồn lực lượng này xong, sau đó có thể giúp chủ nhân nhiều hơn." Đề Hồn nói ra.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, tiện tay vung lên, mở ra quang môn màu bạc, thân hình Đề Hồn lóe lên, tiến nhập vào trong đó.

------oOo------

Chương 1066: Trận chiến đã định

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập phất tay đóng lại quang môn sau lưng, thân hình nhoáng lên một cái, bay về phía ngôi miếu đổ nát, đáp xuống trước một cánh cổng vòm hình tròn còn sót lại.

Chính giữa cổng vòm dựng lên hai cánh cửa gỗ đã hư hỏng nặng, nước sơn trên cửa đã bong ra từng mảng lớn, trông hết sức tàn tạ.

Mà giữa hai cánh cửa gỗ lại khảm một con thú được điêu khắc bằng đồng, hình dạng như Tỳ Hưu, có mấy phần giống Tiểu Bạch, trong miệng nó ngậm một cái khuyên đồng cực lớn, bốn phía khắc phù văn dày đặc

Nhìn vào phù văn cũng thấy đây không phải là cấm chế tinh thâm đặc biệt gì, tuy nhiên, bên trên lại truyền ra ba động, cảm giác giống hệt khi tiến vào không gian tầng thứ ba.

Không cần phải nói, tầng thứ tư này cũng nhất định là vào dễ ra khó.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng không bận tâm nữa, bắt đầu ra tay bố trí phá trận.

Không lâu sau, hai đạo độn quang từ xa xa bay vụt tới, chính là hai người Cận Lưu phi độn đến, đáp xuống phía sau Hàn Lập.

“Thạch đạo hữu…” Ánh mắt Cận Lưu có chút phức tạp, sau một hồi do dự liền ôm quyền nói ra.

Tô An Thiến lại chỉ quan sát bóng lưng Hàn Lập, không ôm quyền hành lễ,

cũng không mở miệng nói gì, cảm thấy người trước mặt so với khi trước tựa như hai người hoàn toàn khác nhau, trong lòng nàng không khỏi nổi lên vài phần cảnh giác nghi ngờ.

“Đã tới rồi sao?” Hàn Lập không quay đầu lại, cũng không dừng tay, tùy ý hỏi.

“Hai tên Quỷ Tướng đả thương tính mạng hai trưởng lão tông môn bọn ta, không thể để bọn chúng chạy thoát được”. Cận Lưu thấy Hàn Lập không quay người lại, trong mắt cũng không có cảm giác không vui, chỉ chần chờ một chút rồi nói.

“Ta sẽ đi thu xếp thi thể bọn họ cho tốt”. Tô An Thiến nói một câu với Cận Lưu, tiếp theo thân hình lóe lên, nhanh chóng biến mất.

Cận Lưu dõi mắt nhìn theo, nhưng rất nhanh gã quay đầu trở lại, nhìn chằm chằm vào Hàn Lập.

Lông mày gã nhìu chặt, liên tục suy nghĩ các loại tình huống về sau, cuối cùng không nhịn được, mở miệng hỏi: “Thạch đạo hữu thủ đoạn bất phàm, nhưng một mực ẩn nhẫn không phát, lẽ nào có ẩn tình khó nói?”.

“Ta là một kẻ tán tu, đã quen cẩn thận, Cận đạo hữu không cần quá mức cảnh giác, ta cùng các ngươi không thù không oán, càng không muốn gây thù kết oán với các ngươi.” Hàn Lập thủy chung vẫn không quay đầu lại, lên tiếng trả lời.

“Trước đây tại hạ có mắt như mù, đã mạo phạm Thạch đạo hữu. Lúc trước đạo hữu từng xuất thủ trợ giúp đám người Phó cốc chủ, tại hạ liền biết đạo hữu tuyệt không phải hạng người bụng dạ hẹp hòi. Cho nên tại hạ cũng ko lo lắng sẽ kết thù oán với đạo hữu, mà muốn cùng đạo hữu kết minh.” Cận Lưu nghe thấy vậy, ánh mắt hơi loé lên, dường như có chút áy này nói ra.

“Tại hạ độc hành lai vãng đã quen, kết minh thì ko cần. Huống hồ dưới tình huống này, coi như ta đáp ứng kết minh, giữa chúng ta lại có thể không để tâm mà tín nhiệm lẫn nhau hay sao?” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Điều này..." Cận Lưu do dự nói.

“Chúng ta đi cùng đường coi như cũng có duyên phận, sau này nếu có dịp, tương trợ nhau một chút, còn lại chớ nên cưỡng cầu. Chờ đến lúc thích hợp, khi tất cả mọi việc xong xuôi, chúng ta mỗi người đi một ngả.” Hàn Lập chậm rãi nói.

Dứt lời, hắn đã phá xong cấm chế, phủi tay đứng lên.

Cùng lúc, bên trong cổng vòm vang lên âm thanh “leng keng”, cái khuyên đồng trong miệng Tỳ Hưu co rụt lại, hai cánh cửa kêu “két…két” một tiếng, chậm rãi mở ra bên ngoài, lộ ra một quang môn đỏ sẫm.

“Nếu đạo hữu đã nói như vậy, tại hạ xin nghe theo.” Cận Lưu nhìn thoáng qua quang môn, trong lòng khẽ buông lỏng, gật nhẹ đầu nói.

Lúc này Tô An Thiến cũng đã phi thân trở lại, ba người trao đổi vài câu đơn giản rồi cùng nhau bước vào bên trong quang môn, thân hình biến mất không thấy đâu.

…

Một nơi nào đó bên trong Tuế Nguyệt Tháp.

Trên một vùng đất hoang vu phủ đầy đá vụn,hàn phong hiu hiu thổi, xuất hiện một tòa miếu màu đen trắng đứng trơ trọi lẻ loi.

Một bóng người cổ quái đang ngồi tựa vào một cây cột trụ phía dưới tòa miếu, tay chân người này vừa dài vừa rộng, trên thân làn da hỏa hồng, mái tóc trên đầu đỏ rực như lửa, bên trong thỉnh thoáng xuất hiện từng đám lửa đỏ nhảy nhót.

Người này không phải ai khác, chính là Kỳ Ma Tử, kẻ vừa đại chiến một hồi với Hàn Lập.

Chỉ thấy hai tay gã hợp lại phía trước, thân hình phiêu phù trên không, trên thân tầng tầng lớp lớp kim quang nhộn nhạo không ngừng, hiển nhiên là

đang tu luyện một loại cao giai công pháp nào đó.

Một lát sau, hai mắt gã bỗng nhiên mở to, trong mắt lóe lên vẻ phẫn nộ.

“Một bộ công pháp “Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập” ta tu luyện đã cả ngàn vạn năm mà vẫn chưa thành đại đạo. Lão tổ ơi là lão tổ, “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết” thật ra người đã chân truyền cho ai? Chẳng lẽ tiểu tử kia cũng là đệ tử của lão nhân gia người hay sao?” Kỳ Ma Tử nghiến chặt hai hàm răng, đến nỗi phát ra âm thanh ken két, hung hăng nói.

Sau một hồi trầm ngâm, gã lại tự suy đoán:

“Hay là tiểu tử này cũng giống như con chuột lông xám kia, năm đó ở trong tông môn nghe lén giảng đạo?”

Nhưng rất nhanh, gã liền lắc đầu, bác bỏ suy nghĩ này.

Nếu là chỉ dựa vào nghe lén mà biết được bí mật của Đai Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, như vậy gã cùng mấy vị sư huynh sư đệ đều là phế vật trong phế vật hay sao?

“Cũng may kẻ này tựa hồ mới tu luyện được một chút da lông, ảnh hưởng của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết sẽ không lưu giữ quá lâu, đợi ta khôi phục tu vị như lúc trước, lần sau gặp lại, tuyệt sẽ không cho hắn nửa điểm cơ hội, nếu như không chiếm được công pháp, cũng phải liều mạng giết chết hắn, nếu không sau này nhất định sẽ thành đại hoạ.” Kỳ Ma Tử chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, trong lòng bớt chút nỗi lo, thì thào lẩm bẩm nói một mình.

Dứt lời, ánh mắt hắn ngưng tụ, hai tay lần nữa bấm pháp quyết, tiếp tục điều tức tu luyện.

…

Cùng lúc đó, ba người Hàn Lập xuất hiện phía trên một mảnh băng nguyên.

Chỗ ba người đứng là một khối băng rất dày, nhìn khắp xung quanh có thể

thấy rất nhiều băng sơn lởm chởm, tản mát ra quang mang rực rỡ.

Hàn phong trên băng nguyên càng thổi mạnh, giống như Nộ Long gào thét, thổi băng vụn bay loạn lên.

Cách mấy trăm trượng phía sau ba người, một ngọn băng sơn cực lớn đứng sừng sững, bên trên khảm nạm một cánh cửa không gian, chớp động ánh sáng đỏ rực.

Một tấm bia đá vững chãi nằm cạnh cánh cửa, bên trên viết một chữ "Tứ".

Thấy tình cảnh trước mắt, ba người lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng không buông lỏng, cẩn thận dò xét cảnh vật xung quanh

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhướn lên, trong không gian nơi đây cấm chế thời gian so với tầng ba càng mạnh hơn, hạn chế thần thức càng lớn hơn, chỉ có thể phát ra một nửa so với tầng thứ ba, chắc chắn cũng ảnh hưởng rất lớn đến độn tốc.

"Đi thôi, dò xét qua bốn phía một chút." Tô An Thiến nhẹ nhàng nói, đồng thời thân hình bay vụt lên.

Hàn Lập cùng Cận Lưu cũng bay lên, ba người cùng bay về một hướng.

Hàn lập vừa phi độn đi thì ánh mắt chợt loé lên, tốc độ phi hành ở tầng này đúng như hắn đã dự đoán, cũng bị ảnh hưởng rất lớn, chỉ bằng một nửa lúc ở tầng ba.

Đương nhiên ba người không toàn lực phi hành, mà vô cùng cẩn thận, tùy thời cảnh giác tình huống xung quanh.

Hàn lập phi độn về phía trước, trên mặt tuy bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng cẩn thận, triển khai toàn bộ thần thức giám sát động tĩnh xung quanh.

Tuy rằng hắn đã sớm nghi ngờ Kỳ Ma Tử ở bên trong bí cảnh, nhưng lần xuất hiện này đã cho hắn một cái đả kích rất lớn.

Hắn vốn cho rằng lần này thực lực bản thân tăng mạnh, nếu đối mặt với Kỳ Ma Tử, dù không địch lại, vẫn có khả năng tự bảo vệ, nhưng không ngờ lại chật vật đến thế.

Phiền toái hơn chính là thần thông Chân Ngôn Bảo Luân hiện giờ đã không cách thi triển, thần thông giảm xuống chỉ còn phân nửa, tuy rằng Kỳ Ma Tử bị Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đột biến gây thương tích, nhưng cũng không tổn thương mấy, không biết đối phương khi nào sẽ xuất hiện.

Hơn nữa cho dù gã không đến, nếu cứ tiếp tục tiến vào tầng cao hơn trong Tuế Nguyệt Tháp, không sớm thì muộn hai người sẽ gặp nhau, đến lúc đó chỉ sợ không tránh khỏi một trận tử chiến.

Lần này không hiểu trời xui đất khiến thế nào, chính mình dường như thi triển ra một loại bí thuật trong Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, nhìn qua như đã lừa gạt được Kỳ Ma Tử, nhưng lấy sự khôn khéo của đối phương, có khi lúc này sớm đã khôi phục tinh thần. Lần sau gặp nhau cũng không thể nào trốn tránh được nữa, chỉ sợ phải chân chính đánh nhau đến độ ngươi chết ta sống.

Hàn Lập khẽ thở dài, nuốt vào hai viên đan dược khôi phục tu vị, toàn lực vận công luyện hóa, khôi phục Tiên Linh Lực bị tiêu hao.

Liên tục kịch chiến, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn cũng tiêu hao không ít.

Theo đan dược luyện hóa, Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn chậm rãi khôi phục, nằm ngoài dự liệu của hắn là Chân Ngôn Bảo Luân cùng Thời Gian Pháp Tắc vốn đã nằm im trong cơ thể, nay lại bắt đầu rục rịch, có dấu hiệu thức tỉnh.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu cũng giống như Hàn Lập, chậm rãi tiến về phía trước, vừa quan sát xung quanh, vừa khôi phục pháp lực.

Thời gian trôi qua từng giờ, thoáng cái đã hơn nửa ngày.

Có chút vượt qua dự đoán của ba người, từ lúc vào đây bọn họ không hề gặp qua bất cứ một cái gì, không có bảo vật, cũng không có Kim Chúc Thú

hay Hỏa Tuế huỳnh trùng, hay bất cứ loại nguy hiểm nào.

Mọi thứ vô cùng an tĩnh, nhưng lại lộ ra vài phần cảm giác quỷ dị.

“Xảy ra chuyện gì vậy nhỉ? Đi một mạch không chút nguy hiểm, ngược lại làm ta cảm thấy có chút bất an.” Cận Lưu lẩm bẩm nói.

Lông mày Hàn Lập cũng hơi nhíu lại, tầng này quả thật có chút quỷ dị, đi lâu như vậy cũng không xuất hiện một dấu vết đặc thù nào, chỉ có băng nguyên, băng sơn, hàn phong.

“Nơi này quả thật có chút cổ quái, không hề có một dấu hiệu nguy hiểm, nhưng mà như vậy cũng tốt, chúng ta hãy đi tìm cửa vào không gian tầng tiếp theo, có thể không phát sinh tranh đấu, cũng là một chuyện tốt.” Tô An Thiến trầm ngâm nói.

Hàn Lập cùng Cận Lưu cũng không có ý kiến gì, chỉ là thần thức không ngừng đảo qua mọi nơi, dò xét ba động không gian phụ cận.

Ba người cứ như vậy đi về phía trước tìm tòi nửa ngày nữa, vẫn không có thu hoạch gì, cho đến khi đi đến một ngọn băng sơn cực lớn, mới phát hiện ra có một chút đồ vật không đồng nhất.

Chỉ thấy dưới chân núi là một mảnh quần thể cung điện, cũng do một loại vật liệu màu lam tạo thành, chỉ là không tản mát ra hàn khí, dường như là một loại nguyên liệu ngọc thạch nào đó.

Bố cục cung điện cùng kiến trúc tòa miếu cổ ở tầng thứ ba có chút tương tự, chỉ là không có tồn tại loại quỷ khí âm trầm kia.

Chỉ có điều cung điện giờ phút này đã sụp đổ hơn phân nửa, nhìn vết tích đã là sự tình trước đây rất lâu, rất nhiều nơi đã bị đóng băng.

Ba người chứng kiến cảnh này, trước tiên khẽ giật mình, sau đó thoáng nhìn nhau.

“Nhìn bố cục kiến trúc nơi đây cùng tầng thứ ba rất giống nhau. Theo lời gã

Quỷ Vương nói, mỗi tầng trong Tuế Nguyệt Tháp đều giam giữ trọng phạm, bên trong có lẽ cũng giam giữ một loại quái vật nguy hiểm nào đó, chúng ta phải hết sức cẩn thận.” Tô An Thiến thần sắc ngưng trọng nói.

“Đúng vậy, chúng ta cẩn thận thêm một chút cũng không thừa đâu.” Cận Lưu cũng nói.

------oOo------

Chương 1067: Tình cờ gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đối với đề nghị của Tô An Thiến, Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến, dù sao hắn cũng không phải là người lỗ mãng.

Ba người tự mình phóng ra thần thức tìm kiếm chung quanh một phen, không phát hiện nguy hiểm gì, liền phi thân nhảy xuống, cẩn thận dò xét các nơi, đáng tiếc vẫn như cũ không phát hiện gì đặc biệt.

Trong cung điện không có chút hơi thở của vật sống, vẫn như cũ chỉ là băng tuyết hàn phong.

Ba người một đường dò xét, rất nhanh tới một đại điện sâu trong cung điện.

Chỗ này sâu nằm sâu trong điện, đã không còn cảm giác hàn phong như phía ngoài, khí lưu đã ổn định lại.

Hàn Lập bước vào đại điện, ánh mắt đột nhiên lóe lên một cái.

"Thế nào, Thạch đạo hữu phát hiện gì sao?" Tô An Thiến chú ý tới thần sắc biến hoá rất nhỏ của Hàn Lập, mở miệng hỏi.

Cận Lưu nghe tiếng, cũng nhìn lại, lúc này gã đã sớm thu hồi vẻ khinh thị đối với Hàn Lập, thấy thần sắc biến hoá của Hàn Lập, trong lòng cũng run lên.

Hàn Lập không trả lời câu hỏi của Tô An Thiến, mà bước nhanh vào bên trong, đi đến một góc đại điện nhặt lên một vật, đó là mấy sợi lông tóc màu trắng hơi mờ.

Mấy cọng lông tóc này dài chừng nửa xích, mềm mại dị thường, lại mỏng manh không gì sánh được, mắt thường rất khó phát hiện, nếu Hàn Lập không có thần thức cường đại, đoán chừng cũng không phát hiện ra.

"Đây là lông tóc gì? Nhìn tựa hồ là thứ trên thân một loại dị thú nào đó." Thần sắc Tô An Thiến khẽ động nói.

"Ừm, nơi đây có mấy cọng lông tóc này, không chừng thật có dị thú nào đó chiếm cứ." Hàn Lập lật tay thu hồi mấy cọng lông tóc này, nhìn vào chỗ sâu trong đại điện, ánh mắt chớp lên nói.

Bởi vì thân hắn có nhiều loại Chân Linh huyết mạch, nên cực kỳ mẫn cảm với khí tức Chân Linh.

Từ trong mấy cọng lông tóc này, Hàn Lập mơ hồ cảm ứng được một chút khí tức Chân Linh, có chút tương tự với Thanh Loan huyết mạch của hắn.

Tô An Thiến và Cận Lưu liếc nhìn nhau, thần sắc đều ngưng trọng mấy phần.

Cận Lưu hơi trầm ngâm, tay áo phất xuống phía dưới, một đạo lục quang bắn ra "Xoẹt" một tiếng, rơi xuống trên mặt đất phía trước.

Ánh sáng thu vào, sau đó một tiểu thú xanh biếc xuất hiện ở dưới đất. Con thú này giống như hồ ly, cái mũi dài gấp mấy lần so với hồ ly bình thường, một đôi mắt xanh biếc linh động phi thường, nhìn cực kỳ linh trí.

Hỏa hồng hồ ly vừa xuất hiện, liền nằm rạp trên mặt đất hung hăng ngửi, sau đó chạy nhanh về phía trước.

"Bích Tình Linh Hồ!" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động.

"Ha ha, xem ra kiến thức Thạch đạo hữu quả thật uyên bác a, vậy mà nhận ra Linh thú này." Cận Lưu có vẻ ngạc nhiên nói.

"Ngẫu nhiên thấy qua trong điển tịch thôi." Hàn Lập nói ra.

Hồ ly này là một loại trong Hồ tộc, sức chiến đấu không mạnh, nhưng cặp mắt và cái mũi cực kỳ linh mẫn, dùng để dò đường tầm bảo cực kỳ phù hợp, chỉ là số lượng thưa thớt, cực ít người có được.

"Có Bích Tình Linh Hồ này đi trước dò đường, chúng ta theo sau sẽ an toàn hơn nhiều, đi thôi." Cận Lưu nói ra.

Thời gian tiếp theo, ba người theo sau Bích Tình Linh Hồ tiếp tục đi tới, rất nhanh xuyên qua vài tòa đại điện.

Kiến trúc phía trước đột nhiên trở nên thưa thớt, một đầu hành lang xuất hiện ở phía trước.

Xuyên qua hành lang, sắc mặt bọn hắn đồng thời vui mừng, bước nhanh tới, đi vào trong một đại sảnh u ám.

Đại sảnh lớn cỡ hai ba mươi trượng, bên trong có chút trống trải, cái gì cũng không có, chỗ sâu đứng vững một cửa đá, trên cửa đá khảm nạm một quang môn màu đỏ sậm, trong cửa nhộn nhạo một màn sáng màu đỏ sậm, chính là cánh cửa không gian.

Trên cánh cửa không gian này không có cấm chế, khả năng đã bị người phá giải.

"Cánh cửa không gian, lần này lại không tốn chút công sức nào đã tìm được." Tô An Thiến mừng rỡ nói ra.

Tuy nói như thế, nhưng Tô An Thiến cũng không lập tức tới gần, mà triển khai thần thức tra xét rõ ràng đại sảnh này.

Chỗ tốt trước mặt càng dễ như trở bàn tay, thì bẫy rập càng nhiều, không được khinh thường.

Hàn Lập và Cận Lưu cũng giống vậy, Cận Lưu càng khu động Bích Tình Linh Hồ chạy đến các nơi trong điện dò đường.

Ba người dò xét một hồi lâu, trên mặt đều có chút cổ quái.

Bất luận bọn hắn dò xét thế nào, thậm chí Tô An Thiến trực tiếp mở ra Linh Vực, như cũ vẫn không phát hiện chung quanh có bẫy rập nguy hiểm nào cả.

"Xem ra tầng này đã xảy ra chuyện gì rồi, dẫn đến vùng cung điện này đổ sụp hơn phân nửa, tồn tại bị giam giữ ở đây đã vẫn lạc, hoặc là đã rời đi. Đi thôi, chúng ta trực tiếp đi tầng thứ năm." Tô An Thiến nói ra, sau đó dẫn đầu bay vào cánh cửa không gian, quả nhiên không có bất kỳ dị dạng gì xuất hiện, thuận lợi tiến vào bên trong.

Hàn Lập cùng Cận Lưu thấy vậy, cũng đi theo, tiến nhập cánh cửa không gian.

Cảnh sắc trước mắt hai người biến ảo, xuất hiện trên một bãi sa mạc hoang vu.

Trên sa mạc cũng có cuồng phong gào thét, cát vàng đầy trời, nhìn ra bốn phía không thấy điểm cuối, rộng bao la không gì sánh được.

Trừ điều đó ra, xung quanh lọt vào tầm mắt mọi người là từng tòa thổ sơn, nhiều năm bị gió lớn quét qua, hiện ra các hình thù kỳ quái, nhìn có chút kỳ lạ.

Tô An Thiến giờ phút này đang lơ lửng giữa không trung, đang nhìn chung quanh dò xét.

"Nơi này có chút cổ quái." Hàn Lập và Cận Lưu cũng nhìn lại chung quanh.

Cấm chế thời gian trong hư không nơi đây càng thêm cường đại, thần thức ba người giờ phút này chỉ có thể dò xét ra khoảng cách chừng một thành.

Cấm chế thời gian trong hư không nơi đây không chỉ làm giảm phạm vi thần thức, còn phảng phất như một khối đá đặt ở trên thần hồn ba người, bắt đầu ảnh hưởng đến độ chính xác của thần thức dò xét, sắc mặt ba người Hàn Lập đều rất trầm trọng.

"Đi thôi. Nếu tháp này chỉ có bảy tầng, thì cũng chỉ còn lại ba tầng cuối cùng. Hi vọng tầng này cũng có thể thuận lợi thông qua." Tô An Thiến thở nhẹ một hơi nói ra.

Kết quả ba người càng đi về trước, gió ở không gian nơi đây càng lớn, cạo mặt đất mất một tầng, vô số đá vụn to to nhỏ nhỏ bị quấy lên cuốn vào trong gió, che khuất bầu trời, phảng phất như bão cát

Ngay lúc phi độn ánh mắt Hàn Lập bỗng sáng lên, đột nhiên ngừng lại, nhìn về cuồng phong quay cuồng phía trước.

"Thạch đạo hữu, sao vậy?" Hai người Tô An Thiến thấy vậy cũng dừng lại, hỏi.

"Gió này có chút cổ quái, cũng không phải là tự nhiên hình thành, mà dường như có người đang thao túng." Hàn Lập nhíu mày lại nói.

Hai người Tô An Thiến nghe vậy khẽ giật mình, tra xét rõ ràng cảnh vật chung quanh, rất nhanh thần sắc đều khẽ biến.

Cả hai cũng phát hiện dị dạng cuồng phong chung quanh, trong gió ẩn chứa từng tia từng tia ba động nguyên khí, đúng là có người đang thao túng.

"Xem ra tầng này không giống tầng thứ tư dễ dàng thông qua được, làm sao bây giờ? Có nên đi qua nhìn xem?" Cận Lưu nhẹ nhàng hỏi.

Có thể gây nên gió lốc quy mô lớn như thế, thực lực tất nhiên không thể coi thường, nói không chừng chính là tồn tại bị giam ở tầng này.

"Dựa theo kinh nghiệm trước đó, cánh cửa không gian các tầng đều đặt gần tại các nơi giam giữ, muốn thông qua tầng này, nhất định phải tới, chỉ sợ không có phương pháp nào khác." Tô An Thiến trầm ngâm một chút rồi nói ra.

"Không sai, không vào hang cọp sao bắt được cọp con!" Trong mắt Hàn Lập hiện lên tinh quang, gật đầu đồng ý.

Cận Lưu cũng chỉ hơi chần chờ mà thôi, Tô An Thiến cùng Hàn Lập đã đồng ý, gã cũng không mạnh mẽ phản đối.

Ba người rất nhanh bay tới đằng trước, theo hướng ba động nguyên khí trong hư không, một đường truy tìm tới.

Càng đi về phía trước, cuồng phong càng lớn, ba động nguyên khí trong gió càng thêm mãnh liệt, cho nên ba người không chút lo lắng sẽ bị truy tung, một đường tiến lên phía có ba động nguyên khí mãnh liệt.

Các loại thổ sơn trên sa mạc phía trước càng ngày càng dày đặc, thể tích cũng càng lúc càng lớn, dần dần hình thành một dãy núi liên miên màu vàng đất.

Gần nửa canh giờ trôi qua, ba người rốt cuộc tìm được đầu nguồn nguyên khí trong gió.

Ba người đáp xuống gần một hẻm núi bí mật lớn chừng mấy trăm dặm, đồng thời tự mình thi triển bí thuật che giấu khí tức, nhìn tới phía trước.

Chỉ thấy hẻm núi giờ phút này cuồn cuộn mấy chục đạo phong trụ màu trắng thô to, mỗi một đạo phong trụ đều lớn chừng trăm trượng, dài mười mấy dặm, xông thẳng lên trời.

Mà trong phong trụ ẩn chứa linh lực còn có lực lượng pháp tắc cực kỳ khủng bố, cơ hồ có thể hủy thiên diệt địa, giờ phút này phảng phất từng cây xúc tu quơ quào, hết thảy chỗ nào bị quơ trúng sẽ tuỳ tiện bị xoắn nát nuốt hết.

Mặt đất cùng bầu trời đều bị rung chuyển, rung động ù ù.

Trong một phong trụ màu trắng lớn nhất mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh màu trắng, chỉ là vì có phong trụ cách trở, cho nên không thấy rõ hình dạng, trong phong trụ cuồn cuộn lực lượng pháp tắc, thần thức cũng vô pháp dò xét vào.

Mà phía trước mấy chục đạo phong trụ có một đám tu sĩ đang bay múa, khoảng năm sáu người, cùng thi triển thần thông chống lại những phong trụ kia.

"Là bọn hắn..." Ánh mắt Hàn Lập khẽ động.

Đám người kia chính là bọn người Lôi Ngọc Sách tại tầng thứ nhất chia tay với bọn hắn, theo thứ tự là Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng, đôi thanh niên nam nữ áo đen, còn thêm thanh niên lúc trước xuất hiện cùng Kỳ Ma Tử.

Ngoại trừ năm người này, còn có một người nằm ngoài dự liệu, chính là Lam Nhan chạy thoát từ trong tay hắn.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu thấy rõ sáu người phía trước, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Mấy chục đạo phong trụ màu trắng kia có uy lực mạnh mẽ kinh người, sáu người Lôi Ngọc Sách mặc dù dốc hết toàn lực, tự mình thôi động thần thông Tiên khí đến cực hạn, nhưng vẫn bị áp chế gắt gao, liên tục lùi về phía sau.

Càng thêm kinh người là, Hàn Lập rõ ràng cảm giác, thân ảnh trong phong trụ màu trắng cũng chưa dốc hết toàn lực, tựa hồ đang chơi đùa cùng bọn người Lôi Ngọc Sách.

"Cạc cạc, chỉ bằng thực lực các ngươi như vậy cũng muốn đi tới tầng thứ sáu, thật là không biết tự lượng sức mình, hay là theo giúp ta ở chỗ này hảo hảo chơi đùa một chút đi." Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Một âm thanh sắc nhọn chói tai từ trong phong trụ truyền ra, cười lớn khằng khặc.

Vừa dứt lời, tiếng thét nổi lên, các cột phong trụ vốn tự bay múa, bỗng nhiên hợp lại làm một, hóa thành một đạo phong trụ màu trắng thô to không gì sánh được, cuốn cả sáu người vào trong đó.

Phong trụ màu trắng to lớn vô cùng, phảng phất một cây trụ kình thiên, sức gió càng mãnh liệt gấp mấy lần, rất có uy thế làm thiên địa biến sắc.

Tiên khí của đám người Lôi Ngọc Sách bị thổi quay tròn đảo quanh, ngã trái ngã phải, căn bản không phát huy được bao nhiêu uy năng, thân thể mấy người lại bị giam cầm trong phong trụ, theo phong trụ xoay quanh, không cách nào thoát ra được.

Xa xa Tô An Thiến cùng Cận Lưu nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều biến sắc.

Lôi Ngọc Sách là cao thủ số ít ở Kim Nguyên Tiên Vực, thực lực những người khác cũng không yếu, vậy mà tuỳ tiện bị giam cầm như thế.

Mà lông mày Hàn Lập cũng nhíu một cái, phong trụ màu trắng kia nhìn cũng không lạ thường, ẩn chứa trong đó cũng chỉ là Phong thuộc tính pháp tắc, uy năng vậy mà to lớn như thế, dù là hắn, muốn phá giải cũng cực kỳ khó khăn.

"A, không đúng!"

Trong mắt Hàn Lập loé lên tử mang, trong miệng lên tiếng kinh hô.

Tầng thứ năm này ảnh hưởng đến thần thức quá lớn, cảm giác không đủ rõ ràng, hắn lấy Cửu U Ma Đồng xem xét, lúc này mới phát hiện bí mật của phong trụ màu trắng.

Trong phong trụ này tựa hồ ẩn chứa hai cỗ lực lượng pháp tắc Phong thuộc tính khác nhau, dung hợp hoàn mỹ với nhau, khó có thể phân ra được.

------oOo------

Chương 1068: Ra tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Thì ra là thế, phong trụ màu trắng là do dung hợp hai loại thần thông pháp tắc chi lực mà thành, khó trách lại lợi hại như vậy." Trong nội tâm Hàn Lập chợt bừng tỉnh.

Dung hợp pháp tắc, uy năng hội tụ lại gia tăng trên diện rộng.

Chỉ là dung hợp pháp tắc thật sự quá mức khó khăn, hắn đi tới Chân Tiên Giới đã nhiều năm như vậy, cũng chỉ mới gặp qua mấy người thi triển loại thần thông này. Năm đó Công Thâu Cửu cùng đồng bạn giám sát tiên sứ của gã, Lam Nhan cùng Lam Nguyên Tử, thậm chí Thời Gian Pháp Tắc của hắn cùng Luân Hồi Pháp Tắc của Giao Tam cũng đã từng cộng hưởng với nhau.

Tuy vậy, những pháp tắc dung hợp trước kia cũng chỉ hết sức nông cạn, so với mức độ dung hợp của phong trụ màu trắng thì hoàn toàn kém xa.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, âm thầm suy đoán mấu chốt trong pháp tắc dung hợp, sau một lúc không có đầu mối gì, trong nội tâm lặng lẽ thở dài một tiếng.

Pháp tắc dung hợp vốn là bí thuật cao thâm khó hiểu, vô cùng hiếm thấy, tự nhiên rất ít người ghi chép vào điển tịch, nếu có đi nữa, điển tịch trân quý cỡ này cũng sẽ do cực ít người nắm giữ, tuyệt đối khó có thể lưu truyền ra ngoài.

Những năm gần đây hắn đều đơn độc tu luyện, mặc dù tự do tự tại, nhưng vì không có người chỉ điểm, cho nên hắn thiếu sót rất nhiều kinh nghiệm.

Xem ra sau khi rời khỏi đây, phải nghĩ biện pháp tìm một người thỉnh giáo tu luyện pháp tắc cùng Linh Vực cho thật tốt. Hắn bây giờ đã là Luân Hồi chi tử, chỉ cần chịu hao tổn Tiên Nguyên Thạch, có lẽ sẽ tìm được người bên trong Luân Hồi Điện chỉ điểm cho.

"Các người chỉ có một chút bản lĩnh như vậy thôi sao? Thực sự quá yếu, quả thực đã làm ta thất vọng rồi!" Ngay khi nội tâm Hàn Lập suy nghĩ, thanh âm của thân ảnh bên trong phong trụ màu trắng một lần nữa truyền ra, bộ dạng thất vọng não nề.

Đám người Lôi Ngọc Sách nghe thấy vậy, trên mặt đột nhiên hiện lên một tầng huyết hồng, tất cả khẽ quát lên một tiếng, quanh thân phát ra quang mang rực rỡ, từng người thi triển ra thần thông Linh Vực.

Nhất thời, đủ loại Linh Vực hiện ra cùng một chỗ, chồng chất lên nhau.

Đặc biệt kim sắc Linh Vực của Lôi Ngọc Sách vô cùng hùng vĩ, bên trong Linh Vực xuất hiện rất nhiều ngọn núi màu vàng, trên đỉnh núi cắm đầy kim sắc kiếm nhận sáng bóng như tuyết, bộc phát ra kiếm ý lăng lệ ác liệt như có thể xuyên thủng bầu trời.

Một mảnh Linh Vực mở ra, đám người Lôi Ngọc Sách lập tức ổn định, không còn nghiêng ngả theo phong trụ nữa.

Sắc mặt Lôi Ngọc Sách nghiêm nghị, miệng niệm chú ngữ, hai tay liên tục biến ảo, đột nhiên kết thành một cái kiếm quyết.

Kiếm quyết vừa thành, kim quang trên người gã lóe lên, một hồi âm thanh "xùy xùy" gào rít vang lên, năm sáu chục sợi tơ màu vàng từ trong cơ thể bắn ra, mỗi một sợi đều phát ra chấn động pháp tắc mãnh liệt, chính là những sợi tơ pháp tắc.

Bên trong Linh Vực của Lôi Ngọc Sách, kim nhận như bị triệu hoán, nhao nhao bắn ra, dung nhập vào trong những sợi tơ pháp tắc màu vàng.

Những sợi tơ màu vàng lập tức phát sinh biến hóa, sau một hồi đan xen quấn lấy nhau lập tức rơi xuống tách ra, biến thành năm sáu chục thanh kim sắc Cự Kiếm, hình dạng không đồng nhất, có thanh kiếm lớn như cánh cửa, cũng có thanh thon dài mảnh mai nhỏ như cây kim, có thanh hình dạng như rồng, như hổ.

Điểm duy nhất giống nhau chính là trên mỗi thanh Cự Kiếm đều phát tán ra khí tức cuồn cuộn tràn đầy, tựa như có uy lực phá biển chống trời.

Trong Linh Vực, năm sáu chục thanh kim sắc Cự Kiếm như cá bơi trong nước bay vụt đi, mặc dù trên mỗi thanh đều phát tán ra kiếm ý trùng thiên, nhưng lại không mảy may xung đột với nhau, mơ hồ hình thành một kiếm trận kỳ quái.

Kiếm trận vừa thành, kiếm khí trên năm sáu chục thanh Cự Kiếm đột nhiên hội tụ lại, lăng lệ ác liệt theo kiếm trận từ bên trong bắn ra bốn phía, gần như lấp đầy cả hư không.

"Trảm!" Trong mắt Lôi Ngọc Sách lóe lên một tia tàn khốc, kiếm quyết trong tay vung lên.

Kiếm trận quay tít một vòng, bên trong năm sáu chục thanh Cự Kiếm đều bắn ra một đạo kiếm khí khổng lồ hình dạng khác nhau, chém lên bốn phía phong trụ màu trắng.

"Xoẹt" một tiếng vang lên như tơ lụa bị xé rách, phong trụ màu trắng mãnh liệt bị xé rách, phía trên bị cắt ra vô số vết rách, trong vết rách lộ ra kim quang sáng chói.

Xa xa, tận mắt thấy kiếm trận đại triển thần uy, trong mắt Hàn Lập hiện lên quang mang nóng bỏng.

Hắn đã gặp qua không ít kiếm trận thần diệu, Thanh Bàn kiếm trận, Cầu Long kiếm trận mặc dù đều là kiếm trận thượng thừa, nhưng so với kiếm trận Lôi Ngọc Sách vừa thi triển, thua kém không chỉ một bậc.

Thông Thiên Kiếm phái được xưng là đệ nhất đại phái ở Kim Nguyên Tiên Vực, quả nhiên trên phương diện kiếm trận chi đạo có thành tựu độc đáo, không giống bình thường.

Ngoài ra, Hàn Lập thấy Lôi Ngọc Sách không xuất ra phi kiếm, mà lại dùng sợi tơ pháp tắc biến ảo ra phi kiếm thi triển kiếm trận, hơn nữa uy lực kiếm trận lại kinh khủng như vậy, khiến cho hắn có đôi chút kinh ngạc.

Văn Trọng chứng kiến Lôi Ngọc Sách thi triển kiếm trận, trong mắt hiện lên vẻ hâm mộ, gã cũng không ngồi yên, hai tay bấm pháp quyết vung lên.

Một tiếng "ông ông" vang lên.

Bốn đạo kiếm quang màu vàng cực lớn bên trong Linh Vực của gã loé lên lập tức bắn ra.

Mỗi đạo kiếm quang đều lớn tầm trăm trượng, phía trên phân biệt khắc đồ án Tứ Tượng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, cũng phát tán ra kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, tuy nhiên so với kiếm trận của Lôi Ngọc Sách thì yếu nhược hơn rất nhiều.

Văn Trọng đẩy tay về trước một cái, bốn đạo kiếm khí bắn ra, đồng thời chém lên phong trụ màu trắng.

Lam Nhan mở ra một cái Linh Vực màu lam, đồng thời xuất ra thanh thủy lam loan liêm khi trước, thi triển thần thông Thủy Nguyên Trảm, một vòng tròn màu lam lớn hơn mười trượng hiện ra chém về phía phong trụ màu trắng.

Hùng Sơn cũng thi triển ra thần thông Linh Vực, hiện giờ sinh tử cận kề, gã cũng không lưu thủ, phất tay xuất ra hơn trăm thanh phi kiếm, cũng thi triển ra một kiếm trận màu vàng hình tròn lớn gần một mẫu.

"Ngao"

Một tiếng gầm trùng thiên bên trong kiếm trận phát ra, kim sắc quang mang chính giữa kiếm trận loé lên, ngưng tụ thành một đầu kim sắc Kiếm Long

ào ào bay ra, giương nanh múa vuốt đánh tới phong trụ.

Đôi nam nữ áo đen kia không hề mở ra Linh Vực, không biết có phải là do chưa lĩnh ngộ thần thông Linh Vực hay không, mỗi người xuất ra một kiện Tiên Khí.

Nữ tử áo đen xuất ra một hạt châu to màu trắng, phía trên phác hoạ vô số đường vân hoa văn màu vàng, pháp tắc chi lực bắt đầu tuôn ra, toả sáng lấp lánh.

Thanh niên áo đen lập tức phất tay lấy ra một kiện Tiên Khí hình dạng như nhánh cây, dài chừng vài thước, phía trên chia thành bảy nhánh, trên mỗi nhánh đều chớp động hung mang đen kịt, đồng thời tản mát ra mùi vị huyết tinh tanh tưởi, nhìn qua chính là hung khí tà môn.

Hai kiện Tiên Khí sau khi rời tay, lập tức toả sáng hào quang, hóa thành hai đạo lưu tinh một đen một trắng, hung hăng đánh lên phong trụ.

Thần thông của đám người này cũng không nhỏ, sau khi hợp sức, vết rách trên phong trụ lập tức mở rộng thêm vài phần, mơ hồ có xu thế sụp đổ.

"Chậc chậc, Thông Thiên kiếm trận quả nhiên bất phàm! Đáng tiếc ngươi lĩnh ngộ pháp tắc còn nông cạn, sợi tơ pháp tắc còn chưa đủ, không thể hoàn toàn luyện thành bộ kiếm trận này, muốn phá "Thiên Tốn Phong Trụ" của ta còn chưa đủ hỏa hầu. Xem chiêu!" Một tiếng cười hắc hắc chói tai vang lên.

Tiếng cười chưa dứt, bên trong phong trụ chợt loé quang mang, một cái Linh Vực màu trắng hiện ra, nhanh chóng mở rộng ra bốn phương tám hướng.

Bên trong Linh Vực ngập tràn vô số phong vân màu trắng, biến ảo khó lường, làm cho người khác không thể đoán được, nhưng lại có cảm giác phô thiên cái địa, dường như thâu tóm cả phong vân trên trời.

Phạm vi Linh Vực màu trắng cực lớn, lớn hơn Linh Vực của đám người Lôi Ngọc Sách rất nhiều, bao phủ toàn bộ Linh Vực của bọn họ vào trong.

Mọi người nhất thời cảm thấy cả người trầm xuống, thân thể dường như rơi vào vũng bùn không đáy, động đậy một cái cũng vô cùng khó khăn. Linh Vực của từng người cũng bị một cỗ Pháp Tắc chi lực to lớn hung hăng tràn vào, hỗn loạn vùng vẫy kịch liệt.

Cùng lúc đó, từng đám sợi tơ màu trắng từ bên trong Linh Vực bắn ra, chừng gần trăm sợi, lóe lên dung nhập vào trong phong trụ màu trắng.

Phong trụ màu trắng đột nhiên bừng sáng, vết rách nháy mắt được chữa trị như lúc đầu, hơn nữa càng trở nên dày đặc hơn, một lần nữa giam cầm mấy người vào trong.

Xa xa, ba người Hàn Lập chứng kiến cảnh này, sắc mặt đều biến đổi, nhất là Tô An Thiến, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào phong trụ màu trắng, môi anh đào khẽ mím, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ lo âu, không biết đang lo lắng cho người nào.

"Không ngờ đối phương lợi hại như thế, xem ra đám người Lôi Ngọc Sách không phải đối thủ, chúng ta có nên ra tay hay không?" Cận Lưu nhìn về phía Tô An Thiến cùng Hàn Lập.

"Chúng ta cùng đám người Lôi Ngọc Sách mặc dù không có thâm giao, nhưng dù sao cũng cùng đường, ta nghĩ vẫn nên ra tay cứu bọn họ. Hơn nữa nếu như cứ khoanh tay đứng nhìn, mấy người bọn họ vẫn lạc ở đây, kết cục của ba người chúng ta có thể cũng không tốt hơn là mấy." Tô An Thiến vừa nói, vừa nhìn về phía Hàn Lập.

Cùng nhau đi một đoạn đường, Hàn Lập đã phô bày ra thực lực chân chính cùng sự phán đoán tài tình, sớm đã khiến trong lòng nàng kinh ngạc không thôi, bắt đầu mơ hồ có cảm giác coi ba người như một đội ngũ đáng tin cậy, đặc biệt tại thời khắc mấu chốt này.

Cận Lưu mặc dù trong lòng có chút không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng đồng dạng theo bản năng nhìn về phía Hàn Lập.

"Tô đạo hữu nói đúng, bây giờ chúng ta cùng Lôi Ngọc Sách đều trên một

chiếc thuyền, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia." Hàn Lập gật nhẹ đầu.

Chủ ý ba người đã định, thân hình đồng thời trở nên mơ hồ, biến mất tại chỗ.

Giờ phút này, bên trong phong trụ màu trắng, sắc mặt Lôi Ngọc Sách hết sức khó coi, đôi mắt lóe lên một cái, trong miệng hét lớn một tiếng, gương mặt bỗng nhiên trở nên đỏ như máu.

Đồng thời hai tay gã nhanh chóng bấm pháp quyết, thiên linh cái trên đỉnh đầu lóe lên kim quang, một Nguyên Anh màu vàng lớn chừng một xích thoáng hiện ra.

Hai cái tay nhỏ của Nguyên Anh khẽ động, há miệng phun ra một đoàn máu huyết ánh vàng rực rỡ, bên trong xuất hiện pháp tắc chi lực kinh người, lóe lên dung nhập vào bên trong Linh Vực màu vàng.

Mà bản thân Lôi Ngọc Sách lúc này, khuôn mặt đỏ rực đã trở nên tái nhợt, làn da trên thân bắt đầu hiện ra nếp nhăn, trông già đi rất nhiều.

Tuy vậy, Linh Vực màu vàng xung quanh gã đột nhiên phát ra ánh sáng rực rỡ, đồng thời khôi phục yên tĩnh.

Linh Vực bên trong Thông Thiên Kiếm Trận cũng mãnh liệt sáng lên, sau đó tất cả Cự Kiếm bay vụt về, hiện ra xung quanh Lôi Ngọc Sách, đồng thời nhanh chóng xoay tròn quanh thân gã.

Ầm!

Trên người Lôi Ngọc Sách phát ra một cỗ kiếm ý so với lúc trước còn đáng sợ hơn mấy lần, một hư ảnh Cự Kiếm màu vàng mờ mịt hiện ra, bên trên Cự Kiếm còn vẽ chằng chịt điểu hình văn tự, kiếm khí lăng lệ ác liệt không ngừng bay lên, phảng phất muốn xe trời mà đi.

"Xuy xuy..."

Hư không xung quanh hư ảnh Cự Kiếm rung động lắc lư không ngừng, tiếp

đó trực tiếp vỡ vụn tan biến.

"Trảm!"

Hai tay Lôi Ngọc Sách vung lên, hư ảnh Cự Kiếm lập tức bắn ra, chém phong trụ màu trắng xung quanh.

Nhưng nơi Cự Kiếm đi qua, hư không phát ra một tiếng "Xoẹt", giống như trang giấy bị xé thành hai nửa.

"Ồ! Ngươi lại có thể tự mình lĩnh ngộ Thông Thiên kiếm trận đến trình độ này, nhưng đáng tiếc, tu vị của ngươi quá yếu. Phá cho ta!" Thanh âm chói tai từ trong phong trụ lần nữa vang lên, kèm thêm một tia ngưng trọng.

Lời gã vừa dứt, bên trong phong trụ màu trắng truyền ra âm thanh "Xích xích" liên hồi, đột nhiên hiện ra hư ảnh một cái móng chân màu trắng to bằng cả một căn phòng.

Ngay phía sau là một loạt tiếng gầm rú chói tai, từng sợi tơ pháp tắc màu trắng bên trong Linh Vực ẩn hiện mà ra, chừng hơn một trăm sợi, đều lóe lên dung nhập vào trong móng chân màu trắng.

Nguyên bản móng chân màu trắng có chút mông lung lập tức hiện ra rõ ràng, chính là một cái vó ngựa màu trắng, hung hăng đạp mạnh xuống.

------oOo------

Chương 1069: Lợi Kỳ Mã

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: thanhtrung5*

"Oanh" một tiếng!

Tại chỗ móng ngựa màu trắng đạp xuống, không gian phía trước rung động giống như mặt nước, sau đó "Phanh" một tiếng bạo liệt ra, trực tiếp xuất hiện một lỗ thủng không gian to lớn.

Móng ngựa không ngừng lại chút nào, trực tiếp xuyên qua lỗ thủng không gian, hung hăng giẫm trên mũi cự kiếm hư ảo.

"Oanh" một tiếng vang kinh thiên động địa tiếng!

Móng ngựa màu trắng đánh tới cùng một chỗ với cự kiếm hư ảo, sau đó truyền ra một trận ba động dập dờn kịch liệt, toàn bộ hư không cũng theo đó mà chấn động, bốn phía hiện ra từng vết nứt, lóe lên liên tiếp rồi biến mất.

Chỉ thấy móng ngựa kia bị cự kiếm hư ảo xuyên thủng bạo liệt ra, nhưng cự kiếm hư ảo cũng vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành vô số điểm lưu quang màu vàng rồi phiêu tán.

Phong trụ màu trắng bị dư âm cả hai thứ va chạm ảnh hưởng đến, cũng rung động kịch liệt, phía trên hiện ra từng vết nứt.

Mà sau khi móng ngựa màu trắng bạo liệt, liền nổi lên hơn một trăm sợi pháp tắc tinh ti kia, vậy mà không bị hao tổn chút nào, vẫn óng ánh như lúc ban đầu.

Hơn một trăm sợi pháp tắc tinh ti vừa mới động, đang muốn tập hợp lại đi về phía phong trụ màu trắng.

Nhưng vào thời khắc này, hai cái Linh Vực màu lam đột nhiên nổi lên, bao phủ tất cả vào bên trong.

Xuất hiện đồng thời với Linh Vực, là một thanh băng kiếm màu lam xấp xỉ trăm trượng, một nắm đấm màu xanh lam như tòa núi nhỏ xuất hiện cùng lúc bên cạnh lốc xoáy màu trắng, đồng thời đánh vào phía trên.

Lốc xoáy màu trắng run rẩy kịch liệt, vết rạn phía trên lần nữa lớn thêm một chút, nhưng vẫn không bị phá vỡ.

"Ha ha, hai người các ngươi lén lút trốn ở một bên, cho rằng ta không phát hiện ra sao? Bằng chút năng lực ấy của các ngươi mà cũng nghĩ phá được thần thông của ta, đi ra cho ta!" Thanh âm bén nhọn cười ha ha, đồng thời trong Linh Vực màu trắng hào quang quay cuồng, đón gió ngưng tụ xuống dưới, hóa thành một bàn tay màu trắng to lớn, trảo xuống nơi nào đó của hư không bên dưới.

"Ầm ầm" vang lên một tiếng thật lớn!

Chỗ bị đại thủ vồ bắt bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn lam quang chói mắt, tiếp theo hai đạo nhân ảnh lảo đảo xuất hiện, chính là Tô An Thiến cùng Cận Lưu, bị bàn tay lớn màu trắng theo sát phía sau bắt được.

Nhưng vào thời khắc này, phụ cận hư không lốc xoáy màu trắng lại lóe lên lần nữa, một đạo chỉ ảnh màu vàng dài mười trượng, to bằng vại nước từ trên trời giáng xuống, tản mát ra một cỗ khí tức lăng lệ xuyên thủng hết thảy, đầu ngón tay càng bạo phát ra đạo đạo tia chớp màu vàng.

Những tia chớp màu vàng kia không phải là lực lượng lôi điện, mà do khí tức chỉ ảnh màu vàng vặn vẹo hư không hình thành tia lửa.

Chỉ ảnh màu vàng điểm trên phong trụ màu trắng, mặt ngoài lốc xoáy bạch quang chớp động, cố sức liều mạng ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn bị xuyên thủng ra một cái động lớn.

Lốc xoáy màu trắng hào quang cuồng thiểm, lập tức phát ra một tiếng vang

thật lớn bạo liệt ra, phiêu tán biến mất.

Đám người Lôi Ngọc Sách mắt thấy cảnh này, vừa mừng vừa sợ, vội vàng bay ra bên ngoài, hợp lực xông lên, bay ra khỏi Linh Vực màu trắng.

"Thời Gian Pháp Tắc! Kẻ nào phá thần thông của ta? Nếu dám ra tay, cần gì phải trốn trốn tránh tránh không dám hiện thân." Thanh âm bén nhọn không chú ý đuổi theo đám người Lôi Ngọc Sách, cất giọng quát, ánh mắt quét qua bốn phía.

"Ta vẫn luôn đứng ở chỗ này, chỉ là các hạ không phát hiện ra thôi." Một nơi nào đó trong hư không bên ngoài Linh Vực màu trắng, kim quang lóe lên, thân ảnh Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra, mỉm cười nói.

Sau khi hắn tu dưỡng gần một ngày, Chân Ngôn Bảo Luân trong thể nội cùng các loại thần thông khác đã khôi phục được một ít.

Lúc vừa mới tới gần nơi đây, Hàn Lập liền thi triển thần thông ẩn nấp « Vạn Khiếu Không Tịch Thuật » cùng « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », hoàn toàn tránh được dò xét của thân ảnh màu trắng, bất ngờ thi triển thần thông Kinh Thiên Chỉ, nhất cử phá phong trụ màu trắng.

Thân ảnh màu trắng kia nhìn thấy Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, trước đó không có dấu hiệu nào, thần thức của gã hoàn toàn không thể dò xét được, trong lòng lập tức giật mình.

Bởi vì kinh ngạc mà người này phân tâm nhất thời, bàn tay lớn màu trắng đang bắt lấy Tô An Thiến cùng Cận Lưu hơi chút cứng đờ.

Hai người Tô An Thiến lập tức nắm lấy cơ hội, thân hình uốn éo, hóa thành hai đạo lam quang vặn vẹo, bỗng nhiên thoát khỏi bàn tay lớn màu trắng ra ngoài, bay về phía Hàn Lập.

Liên tiếp bị người từ trong tay chạy thoát, trong lòng thân ảnh màu trắng rất tức giận, không chút nghĩ ngợi đưa tay đánh ra một kích.

Bàn tay lớn màu trắng kia lập tức giống như lưu tinh bắn ra, cơ hồ trong

chớp mắt đuổi kịp hai người Tô An Thiến, hung hăng trảo xuống một cái.

Đại thủ màu trắng lúc này quang mang đại thịnh, còn chưa hạ xuống, một cỗ khí tức khủng bố giống như có thể đập vụn hư không đến trước một bước, bao phủ trên thân Tô An Thiến cùng Cận Lưu, khiến cho thân ảnh hai người phi độn bị trì trệ.

Nhưng vào thời khắc này, hư không phía trước chấn động cùng một chỗ, một quyền ảnh màu vàng giống như tòa núi nhỏ nổi lên, bên trong vô số lưu quang phù văn màu vàng chớp động, tản mát ra một vầng sáng màu vàng mênh mông cuồn cuộn, cùng bàn tay lớn màu trắng kia chạm vào nhau.

Một tiếng vang thật lớn thiên băng địa liệt truyền đến!

Đại thủ, quyền ảnh đồng thời vỡ vụn ra, hư không phụ cận run rẩy kịch liệt, hiện ra đạo đạo vết nứt.

thân thể Hàn Lập ở nơi xa đại chấn, phải lui về sau một bước.

Mà bên trong phong trụ màu trắng, thân thể thân ảnh màu trắng kia cũng lắc lư một cái.

Bàn tay lớn màu trắng bị đánh nát, lực lượng giam cầm trên thân Tô An Thiến cùng Cận Lưu lập tức biến mất, vội vàng lần nữa bắn ra, trong nháy mắt hạ xuống bên cạnh Hàn Lập.

Cùng lúc đó, mấy người Lôi Ngọc Sách cũng lập tức bay vụt tới, tụ hợp một chỗ cùng Hàn Lập, Tô An Thiến, Cận Lưu.

"Tô đạo hữu, Cận đạo hữu, Thạch đạo hữu, các ngươi cũng tới, vừa rồi đa tạ ba vị xuất thủ tương trợ." sắc mặt tái nhợt của Lôi Ngọc Sách đã khôi phục vài phần huyết sắc, chắp tay về phía Tô An Thiến, Cận Lưu còn có Hàn Lập nói ra.

Mặc dù y nói chuyện với hai người, nhưng ánh mắt thủy chung chỉ nhìn Tô An Thiến, ôn nhu như nước.

"Người cứu các ngươi thoát ra không phải ta cùng Cận Lưu, mà là Thạch đạo hữu, những lời cảm tạ này, ngươi đi nói với hắn thôi." Tô An Thiến tránh khỏi ánh mắt nhiệt tình của Lôi Ngọc Sách, miệng từ tốn nói.

"Thạch đạo hữu, đa tạ cứu giúp." Lôi Ngọc Sách nghe vậy nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, trong miệng một lần nữa nói lời cảm ơn.

Những người khác nghe vậy thần sắc cũng tràn đầy kinh ngạc, nhưng vẫn quay về phía Hàn Lập liên tục nói lời cảm tạ.

Chỉ có Lam Nhan đã biết rõ thực lực Hàn Lập, cũng không giật mình chút nào, thần tình trên mặt âm trầm bất định, các loại thần sắc phẫn hận, kinh hoảng, kiêng kị theo thứ tự hiện lên.

Hàn Lập hơi gật đầu với bọn người Lôi Ngọc Sách, đối với phản ứng của Lam Nhan cũng không có để ý, ánh mắt từ đầu đến cuối không rời khỏi bóng người màu trắng kia.

Mặc dù hắn xuất kỳ bất ý phá được phong trụ màu trắng, nhưng thực lực thân ảnh màu trắng kia rất mạnh, hắn không dám phân tâm chút nào.

Cũng may giờ phút này đám người Lôi Ngọc Sách đã thoát khốn, dưới sự liên thủ của mọi người, tình thế cuối cùng xoay chuyển lại.

"Không tệ, không tệ, cuối cùng có một tên có chút thực lực tới, không uổng công lão tổ ta vất vả chạy đi chuyến này." Thân ảnh màu trắng im lặng một chút, cười lên ha hả.

Trong tiếng cười, tinh ti màu trắng tán loạn bốn phía đều bắn ra, chui vào trong thể nội nó, phong trụ quanh người nó đột nhiên ngừng lại, nhanh chóng tiêu tán hết, hiện ra thân ảnh bên trong phong trụ, lại là một đầu Ngọc Mã màu trắng, toàn thân trắng như tuyết, trên sống lưng mọc ra một lùm bờm ngựa màu tuyết trắng, nhìn rất thần tuấn.

Giờ phút này bạch mã đứng thẳng người lên, dùng móng sau đứng thẳng, hai cái móng trước một cái nhân cách hoá lên bắt chéo bên hông, một cái

khác lại cầm một cái tẩu thuốc màu xanh, duyên dáng châm hút, trong miệng nhấp nhả mây khói.

Bọn người Hàn Lập thấy rõ thân ảnh đối phương, đều cảm thấy kinh hãi.

"Xin hỏi tính danh các hạ?" Ngay từ đầu đúng là Hàn Lập kinh ngạc một chút, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn lướt qua lông bờm trên lưng bạch mã, hỏi.

"Hây, đúng là có con mắt vụng về, vậy mà không biết bản lão tổ! Nhớ cho kĩ, bản lão tổ chính là Lợi Kỳ Mã! Tiểu tử, ngươi bản lĩnh không kém nha, tu luyện chính là Thời Gian Pháp Tắc, nhục thân cũng phi thường cường đại, rất hợp tính khí lão tổ ta, đến đây, trước tiên chúng ta đại chiến ba trăm hiệp." Ánh mắt Lợi Kỳ Mã phát ra chiến ý mãnh liệt, buông tẩu thuốc trong tay ra, liền muốn tiến lên.

Bất quá vào thời khắc này, đột nhiên ánh mắt của gã lóe lên, khẽ hừ một tiếng, dừng thân hình lại.

Linh Vực màu trắng chung quanh Lợi Kỳ Mã lóe lên rồi biến mất, bạch quang bên ngoài thân lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng bay về phía xa, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Nguyên bản Hàn Lập đã chuẩn bị xuất thủ, nào biết đột nhiên Lợi Kỳ Mã kia nói đi là đi, đảo mắt đã không còn bóng dáng, cảm thấy khó chịu không hiểu.

Những người khác cũng hai mặt nhìn nhau, có chút không rõ ràng cho lắm.

Bất quá thực lực Lợi Kỳ Mã kia cực mạnh, giờ phút này đột nhiên rời đi, cũng là chuyện tốt.

Nhất là bọn người Lôi Ngọc Sách cùng Lợi Kỳ Mã kịch chiến đến bây giờ, tiên linh lực đều đã tiêu hao hơn phân nửa, rất cần thời gian khôi phục, trong lúc nhất thời nhao nhao lấy ra đan dược ăn vào.

"Tô đạo hữu các ngươi tới nơi này khi nào?" Lôi Ngọc Sách cũng thổ nạp

một lát, ngăn chặn thương thế do lúc trước kích phát tiềm năng, hỏi thăm tình cảnh ba người Tô An Thiến khi tới đây.

Tô An Thiến nhìn phía xa, phảng phất giống như không nghe thấy câu hỏi của Lôi Ngọc Sách, Hàn Lập cũng lộ vẻ mặt do dự, tựa hồ đang cân nhắc gì đó, không nói gì.

Cận Lưu ở một bên nhìn thấy cảnh này, tiến lên tiếp chuyện, nói đại khái quá trình bọn họ trải qua đoạn đường này tới đây, bất quá một chút sự tình bí ẩn, tỉ như trên đường lấy được tổ ong, còn có sự tình lúc y giấu giếm những người khác lấy được Không Gian Tiên Khí cũng không nói ra, che giấu đi.

Hàn Lập nghe những lời này, trong lòng hơi động, liếc qua bên này.

Sự tình tổ ong ngược lại cũng thôi, Cận Lưu lấy được Không Gian Tiên Khí mà lại giấu giếm những tu sĩ Thiên Thủy tông khác, hắn cảm thấy không hề bình thường, chỉ sợ ở trong đó có chuyện kỳ quặc, thế là dùng ánh mắt thăm dò.

Cận Lưu chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, lập tức nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia ý định cảnh cáo nhàn nhạt.

Hàn Lập đạt được kết quả thăm dò, trong lòng hơi lạnh, nhưng cũng không có ý tứ vạch trần việc này, dời ánh mắt đi.

Cận Lưu nhìn thấy cảnh này, trong lòng buông lỏng, tiếp tục bắt chuyện cùng Lôi Ngọc Sách, cũng hỏi thăm đối phương trên đường đi đã trải qua những gì.

Lôi Ngọc Sách cũng nói một lần những chuyện trải qua trên đường, đại khái giống như bọn họ bên này, con đường đi tới cũng gặp phải không ít nguy hiểm, người đồng hành dần dần tổn thất hầu như không còn, trong đó không thiếu người mất tích ly kỳ, sau khi trải qua một phen khó khăn trắc trở, bây giờ chỉ còn lại năm người này.

Bởi vì không có đường lui, hơn nữa cũng không cam lòng, những người

này liền dự định tiếp tục đi về phía trước, để xem có thể tìm được một chút hi vọng sống hay không, hoặc là tìm được một chút cơ duyên.

Hơn nửa ngày trước, bọn họ lại gặp Lam Nhan lẻ loi một mình tại tầng này, liền đồng hành cùng một đường, kết quả bị Lợi Kỳ Mã kia đột nhiên tập kích, đành phải chiến đấu liên tục cho tới bây giờ.

"Xem ra cho dù đi con đường kia, bên trong Tuế Nguyệt Tháp này đều hung hiểm dị thường. Lúc trước chúng ta mấy trăm người tiến nhập tháp, nghĩ không ra giờ này chỉ còn lại mấy người chúng ta." Cận Lưu có chút hoài nghi đối với quá trình mà Lôi Ngọc Sách nói, nhưng cũng không có vạch trần, dù sao chính y cũng che giấu rất nhiều chuyện, trên mặt làm ra vẻ bi thống, thở dài nói.

Bọn người Lôi Ngọc Sách nghe vậy, thần sắc cũng ảm đạm một trận, chỉ bất quá rút cuộc có mấy phần tình cảm chân thực, thì không ai biết.

------oOo------

Chương 1070: Một đường tiến tới phía trước

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Lôi đạo hữu, tính tình Lợi Kỳ Mã kia kỳ quái, mặc dù đột nhiên rời đi, nhưng khó đảm bảo sau đó sẽ không quay lại. Chúng ta ở đây tụ hợp, tiếp theo liên thủ hành động, cùng xông xáo toà Tuế Nguyệt Tháp này, như thế nào?" Cận Lưu rất nhanh thu hồi vẻ bi thống, thương lượng hành động tiếp theo.

"Đương nhiên, Lôi mỗ cầu còn không được, kế tiếp còn xin Cận đạo hữu, Thạch đạo hữu, Tô đạo hữu chỉ giáo nhiều hơn." Lôi Ngọc Sách nghe vậy vui mừng, nhìn Tô An Thiến một chút, trong mắt hiện lên quang mang kích động, lập tức nói ra.

Những người bên đội Lôi Ngọc Sách vừa mới thấy ba người Cận Lưu triển lộ thực lực, nhất là Hàn Lập có chỗ hơn người, tự nhiên đối với việc hai đội sát nhập không có ý kiến, nhao nhao gật đầu.

Lam Nhan mặc dù không muốn đồng hành cùng Hàn Lập, nhưng một mình nàng thấp cổ bé họng, nếu phản đối cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người, thế nên giữ im lặng không nói.

"Lôi đạo hữu nói quá lời, nơi đây không thể ở lâu, chúng ta nên lên đường thôi." Cận Lưu cười cười, nói ra.

Sau một lát nghỉ ngơi, đám người đã khôi phục nguyên khí một chút, lập tức xuất phát, bay về phía trước.

Không có Lợi Kỳ Mã thực hiện thần thông ảnh hưởng, cuồng phong gào thét nơi đây đã nhỏ yếu hơn phân nửa, đã không còn ảnh hưởng đến phi

hành.

Bất quá, một đoàn người vì lo lắng Lợi Kỳ Mã kia xuất hiện, không dám phi độn với tốc độ cao nhất, đè thấp tốc độ xuống chừng phân nửa, để ứng đối tình huống đột nhiên xuất hiện.

"Lôi đạo hữu, các ngươi đến tầng này sớm hơn chúng ta, có từng phát hiện cánh cửa không gian thông lên tầng trên không?" Trong khi phi độn, Tô An Thiến đột nhiên nhìn Lôi Ngọc Sách hỏi.

"Kỳ thật chúng ta cũng vừa mới đến không lâu, còn chưa kịp hảo hảo dò xét, liền bị Lợi Kỳ Mã kia một mực dây dưa đến vừa rồi, cho nên tình huống ở tầng này, còn chưa hẳn quen thuộc hơn ba vị." Mỹ nhân đặt câu hỏi, Lôi Ngọc Sách vội vàng đáp lời.

Tô An Thiến nghe vậy ồ một tiếng, không hỏi thêm nữa.

Khó được Tô An Thiến tiếp lời, Lôi Ngọc Sách mừng thầm trong lòng, đang muốn lại tìm thêm chủ đề nói chuyện.

"Lôi đạo hữu, liên quan tới Lợi Kỳ Mã kia, các ngươi có biết thêm gì không?" Hàn Lập đột nhiên bay tới, chen vào hỏi.

"Thạch đạo hữu nói lời này là có ý gì?" Lôi Ngọc Sách bị cắt ngang câu chuyện, trong lòng thoáng có chút không vui, nhưng không biểu hiện ra ngoài, hỏi.

"Lôi đạo hữu chắc hẳn cũng phát hiện, Tuế Nguyệt Tháp này chính là nơi năm đó Thái Tuế Tiên Tôn cầm tù yêu ma, Lợi Kỳ Mã kia hẳn là yêu ma bị giam giữ ở tầng này? Các ngươi giao thủ với hắn khá lâu, ta thấy tính cách Lợi Kỳ Mã kia lanh lẹ, lại ưa thích nói chuyện, trong khi nói chuyện cùng các ngươi hẳn là tiết lộ một ít tin tức a?" Hàn Lập không phát hiện được Lôi Ngọc Sách kia không vui, tiếp tục nói.

"Cái này... Chúng ta cùng Lợi Kỳ Mã kia mặc dù giao thủ hơi lâu, cũng từng nói chuyện, nhưng Lợi Kỳ Mã kia không nói về thân phận của nó. Bất quá nhìn thực lực mạnh mẽ của nó, hẳn là yêu ma bị giam giữ ở tầng này

rồi." Lôi Ngọc Sách chần chờ một chút rồi nói ra.

Giờ phút này sắc mặt gã bất động, nhưng trong lòng lại ảo não.

Lúc trước đại chiến cùng Lợi Kỳ Mã, bọn gã chỉ lo đánh nhau sống chết, đối phương nhiều lần nói chuyện với bọn gã, nhưng bọn gã đều không để ý tới, nếu lúc ấy chịu để ý nói với tên kia nhiều chút, có lẽ moi ra thêm không ít tin tức hữu dụng.

Đương nhiên, Lôi Ngọc Sách tuyệt sẽ không nói ra việc này, nếu không lại để Tô An Thiến nhìn gã như trò cười.

Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ từ chối cho ý kiến, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Sau đó trên đoạn đường đi, đoàn người không nói một lời, chỉ là không ngừng bay về phía trước.

"Thạch đạo hữu, ngươi cảm thấy Lôi Ngọc Sách vừa rồi suy đoán có gì sai không?" Một lát sau, thân hình Tô An Thiến nhích lại gần Hàn Lập, truyền âm hỏi.

"Tô đạo hữu vẫn còn nhớ rõ tại tầng thứ tư chúng ta đã phát hiện mấy cọng lông tóc màu trắng kia sao?" Hàn Lập truyền âm hỏi lại.

"Mấy cọng lông tóc kia xác thực có chút tương tự với lông bờm trên người Lợi Kỳ Mã." Tô An Thiến cũng là người thông tuệ, lập tức minh bạch ý tứ Hàn Lập.

"Không phải tương tự, ta khẳng định là giống nhau. Mặc dù không biết lông bờm gia hỏa kia sao lại xuất hiện ở tầng thứ tư, bất quá vẫn không nên coi nơi này chỉ có một tù phạm lợi hại là Lợi Kỳ Mã mới tốt." Hàn Lập cười cười, từ tốn nói.

Tô An Thiến nghe vậy đôi mắt đẹp lóe lên, chậm rãi gật đầu.

Bay ở phía trước, Lôi Ngọc Sách phát giác được Hàn Lập cùng Tô An

Thiến xì xào bàn tán, trong mắt hiện lên một tia ánh lửa, nhưng lập tức biến mất.

Một đoàn người bay về phía trước một đoạn thời gian, Cận Lưu bay đầu tiên phát ra một tiếng thở nhẹ, dừng thân hình lại.

Những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao dừng lại độn quang, nhìn tới phía trước một cái, khuôn mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Chỉ thấy phía trước đứng vững một tòa sơn phong cao lớn, sơn phong có chút cổ quái, chia trên dưới hai phần, mỗi phần đều có hình dáng tròn trịa, đáy lớn trên nhỏ dưới chồng lên nhau, phảng phất như một cái hồ lô khổng lồ.

Dưới đáy sơn phong tọa lạc một mảnh cung điện màu xanh đen, từng toà nối tiếp nhau, nhìn phảng phất một mảnh hoàng thành, chiếm diện tích hai ba mươi mẫu, kiến trúc cơ bản tương tự cùng toà cung điện gặp ở hai tầng trước.

Nếu không có bất ngờ gì xảy ra, cánh cửa không gian thông lên thượng tầng hẳn là ngay trong khu cung điện này.

Đám người một đường đi tới, ý nghĩ đều giống nhau, nhưng không có ai lập tức bay xuống dưới.

Bởi vì dựa theo lẽ thường phỏng đoán, nếu cánh cửa không gian kia thật ở chỗ này, Lợi Kỳ Mã kia bảy tám phần cũng ở nơi đây, ai cũng không muốn đi đối mặt rủi ro này trước.

"Lợi Kỳ Mã kia lúc trước thừa dịp người hai đội chúng ta phân tán hai nơi, mới có thể tiêu diệt từng bộ phận, mặc dù như vậy, dưới sự hợp lực của chúng ta tạo áp lực, cuối cùng không phải nó chạy trối chết? Bây giờ tất cả chúng ta liên thủ hành động, cho dù chính diện chiến đầu cùng Lợi Kỳ Mã kia, tin tưởng cũng có thể chiếm được thượng phong, thì sợ gì chứ! Mà ta xem trong cung điện phía dưới ẩn ẩn bảo quang, bên trong hẳng có giấu trọng bảo, đi, xuống dưới hảo hảo dò xét một phen." Lôi Ngọc Sách cất giọng nói.

Lần này nghe phân tích đạo lý rõ ràng, trong lòng những người khác đã định, lại nghe trong cung điện phía dưới có bảo, càng thêm động tâm, liền theo Lôi Ngọc Sách dẫn đầu, phi xuống cung điện phía dưới.

Hàn Lập cũng theo đám người bay xuống, rất nhanh rơi vào phía trước một tòa cung điện ngoài cùng. Đại môn cung điện mở rộng, phía trên treo một tấm biển màu đồng cổ, dùng kim phấn viết ba chữ to "Minh Tâm cung".

Vừa xuống tới mặt đất, sắc mặt hắn hơi đổi.

Bên trong khu cung điện này thình lình tràn ngập một cỗ cấm chế chi lực cường đại, khoảng trống trước đại môn cũng bị cấm chế bao phủ, cấm chế này không ảnh hưởng đến tu vi, nhưng thần thức lại bị hạn chế rất lớn.

Lấy lực lượng thần thức cường đại của Hàn Lập, cũng chỉ có thể ly thể không đến trăm trượng.

Những người khác cũng phát hiện tình huống này, thần sắc đều biến đổi.

"Chỉ là cấm chế thần thức mà thôi, không cần ngạc nhiên, đi thôi." Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạchh ngọc sách. Trong lòng Lôi Ngọc Sách cũng thất kinh, nhưng lúc trước hào ngôn đã nói ra, không cách nào thu hồi, đành phải kiên trì dẫn đầu bước vào trong đại điện.

Bất quá gã phất tay tế ra một kiện Tiên khí bình bát màu vàng, lơ lửng trên đỉnh đầu, đạo đạo kim quang từ phía trên rủ xuống, bao phủ quanh người gã.

Những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao tế ra Tiên khí hộ thể, sau đó theo sau Lôi Ngọc Sách, bước vào đại điện.

Bên trong tòa đại điện ngoài cùng này trống rỗng, ngoại trừ mấy cây cột, cũng không có vật gì khác.

Đám người không dừng lại ở đây, rất nhanh đi vào một cánh cửa phía trong đại điện, đi vào phía sâu bên trong.

Cung điện bên trong khu cung điện này rất nhiều, đám người lại lo lắng Lợi Kỳ Mã kia ẩn núp trong đó, không dám phân tán ra, tốc độ dò xét rất chậm.

Nửa ngày trôi qua, vẫn chỉ dò xét được gần một nửa.

Cũng may trong các nơi cung điện xác thực có giấu một ít trân bảo, từng người kiếm được một ít, nên cũng không ai cảm thấy phiền muộn.

Một đường đi tới, cũng không gặp nguy hiểm gì, dù vậy đám người cũng không dám chủ quan, nhưng bầu không khí căng cứng lúc đầu đã nới lỏng rất nhiều.

Một đoàn người xuyên qua một đầu hành lang, đi vào trước một tòa cung điện.

Tòa cung điện này lớn hơn không ít so với các toà đã gặp trước đó, các nơi lại điêu khắc long phượng, góc mái hiên có một ít phù điêu tinh mỹ, nhìn không phải nơi bình thường.

Bọn người Hàn Lập một đường đi tới đạt được không ít chỗ tốt, tâm tình có chút hưng phấn, nhìn thấy cung điện phía trước, con mắt đều sáng lên.

Cửa chính đại điện nơi đây cũng mở rộng ra, một đoàn người định tiến vào bên trong.

Nhưng ngay lúc này, chung quanh đại điện đột nhiên vang lên một trận thanh âm "Xuy xuy", đạo đạo lam quang nổi lên, tại cửa đại điện hình thành một màn sáng màu xanh lam, ngăn cản con đường lại.

"Hừ!" Lôi Ngọc Sách thấy cảnh này, hừ lạnh một tiếng, lập tức cong ngón tay búng ra.

Một đạo kim quang chói mắt từ trong tay gã bắn ra, là một thanh phi kiếm màu vàng óng, thân kiếm uốn lượn, phảng phất một con Kim Xà, nhìn có chút bất phàm.

Kim Xà phi kiếm lóe lên hóa thành một đạo kim quang dạng tấm lụa lớn mấy trượng, hung hăng trảm lên màn sáng màu xanh lam.

Màn sáng màu xanh lam bị đánh trúng, phía trên bỗng nhiên bộc phát ra một mảnh lam quang loá mắt, đồng thời phát ra tiếng nước chảy ầm ầm, chỉ một thoáng đã ngăn dải lụa màu vàng óng lại.

Công kích của Lôi Ngọc Sách dễ dàng bị ngăn lại như thế, trên mặt gã tối lại, nhẹ quát một tiếng, phất tay áo lên.

Sáu đạo kim quang từ trong tay áo gã bay vụt ra, lại là sáu thanh loan đao màu vàng, đánh tới màn sáng màu xanh lam.

Mà thanh Kim Xà phi kiếm lúc trước cũng bay vụt lên, lần nữa trảm xuống.

"Chư vị, chúng ta cùng ra tay, phá cấm chế này!" Văn Trọng khẽ quát một tiếng, phất tay phát ra một đạo kim hồng, đánh tới màn sáng màu xanh lam.

Những người khác nghe vậy, cũng tự mình tế ra Tiên khí đánh tới.

Trong lúc nhất thời, từng kiện Tiên khí đánh vào trên màn sáng màu xanh lam, các loại xen lẫn cuồng thiểm, bao phủ màn sáng màu xanh lam vào trong đó.

Chỉ nghe "Bành" một tiếng vang trầm từ bên trong truyền ra, màn sáng màu xanh lam rốt cuộc không chịu nổi nhiều công kích như vậy, bị đánh tan.

Đám người tự mình thu hồi Tiên khí, đi vào đại điện.

Hàn Lập nhìn cửa lớn đã mở ra, lông mày chợt hơi nhíu một chút, trong lòng ẩn ẩn nổi lên một tia dự cảm không tốt.

Bất quá dự cảm kia chỉ thoáng qua, lập tức biến mất vô tung, hắn cũng không biết có phải do mình khẩn trương thái quá hay không dẫn đến ảo giác.

Hàn Lập lắc đầu, vứt bỏ tạp niệm trong lòng, theo phía sau cùng đám

người, bước vào đại điện.

Không gian trong điện khá lớn, chừng bốn năm mươi trượng, trong điện cũng có chút trống trải, ngoại trừ đứng vững một ít cột đá, còn có một cái bàn đá dài mảnh ở chỗ sâu trong đại điện, ngoài ra không còn vật gì khác nữa.

Bàn đá kia nhìn tựa hồ là một bàn thờ, chỗ trung tâm đặt một bài vị màu vàng, phía trên viết một nhóm văn tự giống như hoa văn, Hàn Lập cũng không nhận ra.

Ngoại trừ bài vị, trên bàn thờ còn đặt không ít thứ, làm cho hai mắt đám người tỏa sáng.

------oOo------

Chương 1071: Điều kiện trao đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*

Những vật nhìn như cống phẩm kia có tổng cộng chín kiện, cơ bản đều là tài liệu quý giá, từng cái phát ra dao động khí tức kinh người.

"Bông sen màu đen kia là U Thủy Tiên Liên! Một trong thập đại tiên liên trong Chân Tiên Giới, sau khi phục dụng không những tu vị đại tiến mà thân thể còn chuyển hóa thành U Thủy Tiên Thể, lĩnh ngộ pháp tắc Thủy thuộc tính dễ dàng hơn tu sĩ bình thường gấp mười lần."

"Đó là Thiên Kim Toản! Chí bảo Kim thuộc tính trong truyền thuyết, nếu dùng nó luyện chế ra Tiên Khí thì đảm bảo không gì không phá được."

"Ta không nhìn lầm chứ, trong cái bình nhỏ màu lam kia đựng đầy Huyền Chân Chi Tinh, phẩm chất tinh thuần, số lượng nhiều như vậy cũng đủ cho hai người tiến giai lên Đại La!"

"Còn cái kia là..."

Mọi người sau khi thấy rõ đồ vật trên bàn đá, đầu tiên là ngơ ngác, sau đó lập tức loạn lên, những người nhận ra đồ vật trên bàn kinh ngạc trực tiếp giật mình kêu lên.

Hàn Lập nghe thấy vậy, lập tức nhìn về đồ vật trên bàn đá, trong mắt hiện lên quang mang nóng rực, nhưng rất nhanh, hắn nhìn quanh vách tường trên mặt đất xung quanh bàn đá.

Cận Lưu nhìn chằm chằm vào U Thủy Tiên Liên cùng Thiên Kim Toản bên cạnh, ánh mắt rực lửa, bước nhanh về phía trước.

"Cận đạo hữu, dừng chân." Ngay khi gã tới trước bông sen, một bóng người

đột ngột hiện ra, giơ tay cản lại, chính là Hàn Lập.

"Thạch đạo hữu, ngươi làm gì vậy?" Cận Lưu cho rằng Hàn Lập muốn ra tay tranh đoạt U Thủy Tiên Liên, sắc mặt trầm xuống quát lên, đồng thời thân hình khẽ động, muốn trực tiếp bay nhào ra, cướp đoạt trân bảo.

"Ngươi nhìn xung quanh bàn đá một chút." Hàn Lập thản nhiên nói.

Cận Lưu khẽ nhíu mày, gã vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ dừng lại, nhìn quanh bốn phía, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trên vách tường xung quanh bàn đá khắc họa bảy bộ đồ án màu đỏ sậm, ước chừng lớn hơn một xích, nét khắc thô ráp, bất cứ chỗ cạnh góc nào cũng thấy được dấu vết thời gian bào mòn, lộ ra vẻ tang thương.

Bảy bộ đồ án này tựa như khắc hoạ bảy vị thần linh, tuy nhiên, thoạt nhìn qua cũng không phải là Chính Thần, có người có hình thù cổ quái, có người ba đầu sáu tay, hoặc là thân người đầu thú, lộ ra một cảm giác hung lệ tà ác, chắc hẳn là Tà Thần.

Bảy bộ đồ án sắp xếp xung quanh vách tường trên mặt đất theo một quy luật nào đó, tuy nhiên đồ án màu đỏ sậm có chút ảm đạm, hơn nữa vách tường xung quanh cũng sử dụng tài liệu màu đỏ nên rất khó nhận ra.

Nguyên bản trong đám người cũng có một vài người kích động muốn lao ra, nhưng sau khi nghe Hàn Lập nói liền dừng lại, dò xét xung quanh, cũng nhanh chóng phát hiện ra bảy bộ đồ án.

"Dường như là một trận pháp cấm chế nào đó." Văn Trọng cẩn thận quan sát bảy bộ đồ án, lẩm bẩm nói.

Những người khác hai mắt nhìn nhau, không ai nói gì, dường như không nhận ra.

"Mọi người đừng suy đoán lung tung, để ta thử xem sao." Cận Lưu nói qua một chút rồi vung tay lên.

"Cận Lưu, đừng kích động." Tô An Thiến muốn gọi Cận Lưu lại nhưng đã muộn.

Trong tay áo Cận Lưu bắn ra một tia sáng màu lam, cuốn về bàn đá.

Tia sáng màu lam vừa mới tới gần bàn đá, bảy bộ đồ án lập tức toả sáng rực rỡ, từng chùm sáng đỏ như máu nở rộ ra, ngưng tụ thành một màn sáng màu máu.

Trên màn sáng đồng thời chấn động, bỗng nhiên hiện ra một cái đầu lớn, chính là một trong bảy bộ hung thần đồ án, nó há to miệng nuốt tia sáng màu lam vào trong.

Cái đầu hung thần sau khi một hơi nuốt trọn tia sáng màu lam cũng không lập tức biến mất, nó quay sang đám người Hàn Lập gào thét không ngừng, như muốn thoát khỏi trói buộc của màn sáng màu máu, một hơi nuốt trọn đám người Hàn Lập.

Đồng thời, nó phát ra một cỗ ý niệm thô bạo hung ác, truyền thẳng vào trong đầu mọi người.

Trước mắt mọi người đỏ lên, trong đầu mơ hồ hiện ra cảnh tượng đầu chất thành núi, máu chảy thành sông, đất hoang ngàn dặm, sát khí vô biên lao đến thôn phệ thần hồn bọn họ.

Nhưng những người ở đây tu vị đều cao tuyệt, lực lượng thần hồn cũng rất cường đại, nhanh chóng hoá giải cỗ sát khí kia.

Đầu hung thần lại gầm thét lên vài tiếng, cuối cùng vẫn không thoát khỏi trói buộc, biến mất vào trong màn sáng. Màn sáng màu máu lập tức loé lên hai cái rồi cũng biến mất không thấy đâu.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hơi chớp động.

Mặc dù hắn không biết huyết sắc pháp trận này, nhưng cũng nhìn ra một chút manh mối, dường như là một loại huyết đạo pháp trận nào đó, có nhiều điểm tương đồng với Khấp Huyết Đại Trận trong Tích Lân Không Cảnh,

nhưng lại biến hoá nhiều hơn.

Về phần hoá giải như thế nào, hắn cũng vô kế khả thi.

"Thật là một hung trận lợi hại, xem ra để lấy được bảo vật, phải động tay động chân một phen." Lôi Ngọc Sách lẩm bẩm nói.

"Hừ! Không cần biết là hung trận gì, nơi đây chúng ta nhiều người như vậy, đồng loạt ra tay, ta không tin không phá được." Cận Lưu hừ một tiếng nói ra, hai mắt vẫn chằm chằm nhìn vào bảo vật trên bàn đá, khuôn mặt đầy vẻ tham lam, hận không thể lập tức thu hết bảo vật vào trong túi.

Theo như lời Cận Lưu, phương pháp phá trận mặc dù có chút thô bạo, nhưng những người khác cũng nhao nhao gật đầu.

Loại phương pháp này là đơn giản nhất, hơn nữa bọn họ cũng không nên tốn quá nhiều công phu ở đây.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức nhíu mày.

Mặc dù hắn không hiểu rõ huyết sắc pháp trận này, nhưng phương pháp dùng man lực phá trận e rằng không thể thực hiện được.

"Các ngươi nếu muốn lấy bảo vật bên trong, tốt nhất đừng dùng man lực phá trận." Một âm thanh bất ngờ vang lên, Lam Nhan nãy giờ vẫn im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên mở miệng nói.

Những người khác nghe thấy vậy đều giật mình, nhìn về phía Lam Nhan.

"Lam đạo hữu nói thế là có ý gì, chẳng lẽ ngươi nhận ra trận pháp này?" Lôi Ngọc Sách vui vẻ hỏi.

"Cứ xem như thế đi, tiểu nữ có nghiên cứu qua trận pháp chi đạo, trước kia từng đọc trên một bản cổ tịch ghi chép về trận pháp này. Trận pháp này gọi là Thất Sát Huyền Thần đại trận, nằm trong huyết đạo trận pháp, ẩn chứa bảy đạo huyết đạo thần lực hung mãnh, nếu không dùng phương pháp của tiểu nữ, mà dùng man lực phá trận, bảy đạo thần lực bên trong huyết trận sẽ

tự bạo, mặc dù không biết uy lực thế nào, nhưng có lẽ đủ để phá nát hết đám bảo vật kia." Lam Nhan lạnh nhạt nói.

Hàn Lập nhíu mày, trong mắt hắn thoáng hiện ra một chút kinh ngạc.

Những người khác nghe vậy, thần sắc cũng biến đổi.

Sắc mặt Cận Lưu tối sầm, nhất thời kích động, suýt chút nữa phạm sai lầm lớn.

Thật ra cũng không thể trách gã, U Thủy Tiên Liên cùng với công pháp gã tu luyện cực kì thích hợp, chỉ cần lấy được vật này, hắn nắm chắc có năm thành đột phá thành công bình cảnh.

Mà Ma Thiên Toản cũng là vật gã khao khát đã lâu, rất có ích với gã, trước kia đám người Hàn Lập tiến vào quang môn màu vàng, nguyên khí Kim thuộc tính trong đó vô cùng vô tận, rất có khả năng thai nghén ra một hai khối Thiên Kim Toản.

Khi ở tầng hai, gã nhắm vào Hàn Lập là vì hoài nghi Hàn Lập mang bảo vật này trên người, không thể ngờ lại thấy ở chỗ này.

"Lam đạo hữu nếu đã nhận ra trận pháp này, chắc hẳn đã có phương pháp phá trận, kính xin đạo hữu chỉ giáo." Lôi Ngọc Sách nhìn Lam Nhan, thành khẩn nói.

"Lôi đạo hữu muốn ta xuất thủ mà không có lợi ích gì sao?" Lam Nhan mỉm cười, khẽ nói.

"Lam đạo hữu muốn nhận thù lao? Như vậy đi, sau khi phá trận, Lam đạo hữu có thể là người đầu tiên chọn lấy một kiện bảo vật, coi như là thù lao, đạo hữu thấy thế nào?" Lôi Ngọc Sách khẽ giật mình rồi nói.

"Ta có thể trợ giúp các vị phá vỡ Thất Sát Huyền Thần đại trận, tuy nhiên ta không cần những bảo vật bên trong, ta muốn trao đổi một điều kiện." Sau khi nói ra, Lam Nhan trừng mắt nhìn Hàn Lập.

"Lam đạo hữu muốn trao đổi điều kiện gì?" Lôi Ngọc Sách lại ngạc nhiên hỏi.

"Sư huynh của ta hiện giờ đã rơi vào tay Thạch đạo hữu, ta muốn Thạch đạo hữu thả sư huynh ta ra." Lam Nhan nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói.

"Sư huynh của ngươi..." Sắc mặt Lôi Ngọc Sách khẽ động, trong đầu hiện ra hình dạng Lam Nguyên Tử, lập tức nhìn về phía Hàn Lập.

Nghe Lam Nhan nói vậy, những người khác cũng đều nhìn về Hàn Lập.

Hàn Lập lập tức hiểu rõ ý đồ của Lam Nhan, nàng muốn lợi dụng cơ hội trước mắt, mượn lực mọi người bức hắn giao ra Lam Nguyên Tử, quả là người biết nắm bắt cơ hội

Hắn cười lạnh, cũng không lên tiếng, chắp tay đứng một bên, trong lòng có chút kỳ quái, Lam Nhan vì sao biết hắn không giết Lam Nguyên Tử, mà giam cầm lại?

"Thạch đạo hữu, vị sư huynh của Lam đạo hữu thật sự nằm trong tay ngươi?" Ánh mắt Lôi Ngọc Sách chuyển hướng sang Hàn Lập.

"Đúng vậy, Lam đạo hữu cùng sư huynh của nàng liên thủ đối phó tại hạ, sau này bị tại hạ giam cầm lại." Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, thờ ơ nói.

Từ khi Tô An Thiến gặp Lam Nhan ở tầng này, nàng đã đoán được Lam Nhan cùng Hàn Lập có xung đột, hôm nay nghe Hàn Lập nói thế, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là vậy.

Ánh mắt nàng liên tục đảo qua Hàn Lập cùng Lam Nhan, không biết lại nghĩ điều gì.

Mặc dù Lôi Ngọc Sách đoán được khi đó ba người có xung đột, nhưng không nghĩ kịch liệt đến thế, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Lôi mỗ không biết khi đó ba người các vị có ân oán gì, tuy nhiên bây giờ mọi người đều trong hiểm cảnh, cần đồng tâm hiệp lực mới có thể tiếp tục

tiến lên. Thạch đạo hữu có thể thả sư huynh Lam đạo hữu hay không?" Trong lòng gã ngẫm nghĩ, nét mặt khẩn thiết nói với Hàn Lập.

"Lôi đạo hữu, ta cùng bọn họ có thâm thù đại hận, không chết không thôi, thả sư huynh của nàng ra, bọn họ liên thủ đối phó ta thì sao?" Hàn Lập lạnh lùng trả lời.

"Lam đạo hữu, ý ngươi như thế nào?" Cảm thấy Hàn Lập nói có lý, Lôi Ngọc Sách nhíu mày nhìn sang Lam Nhan.

"Chỉ cần Thạch đạo hữu thả sư huynh của ta, tiểu nữ có thể thề, ở chỗ bí cảnh này tuyệt đối sẽ không ra tay với đạo hữu, huống chi thực lực Thạch đạo hữu hơn xa hai người huynh muội chúng ta, chúng ta có thể làm cái việc ngu ngốc này sao." Lam Nhan lập tức nói.

"Loại thề thốt này Thạch mỗ không tin, dù là lấy Tâm Ma ra thề cũng có phương pháp phá giải. Thạch mỗ cũng không đem an toàn bản thân giao lên tay người khác, đừng nhắc lại chuyện này nữa." Hàn Lập lắc đầu.

Lúc trước mặc dù hắn đánh bại Lam Nhan cùng Lam Nguyên Tử, nhưng hắn cảm giác Cửu Nguyên Quan vẫn còn muốn đuổi giết hắn, trong lòng có chút bất an khó hiểu, cho nên hắn mới phải giam cầm Lam Nguyên Tử chứ không giết gã.

Đã có át chủ bài Lam Nguyên Tử trong tay, Lam Nhan ném chuột sợ vỡ bình, không dám đối đầu với hắn, há cứ như vậy giao ra hay sao?

"Thạch đạo hữu, Lam đạo hữu đã nói như vậy, đủ thấy thành ý rồi, các hạ còn cố giữ ân oán lúc trước không buông, nam tử hán đại trượng phu sao lại keo kiệt như vậy. Còn nữa, chúng ta bây giờ vứt bỏ ân oán, cùng nhau hành động, ngươi bây giờ ngang nhiên làm trái lại, cũng không thèm để lời nói của chúng ta vào trong mắt." Cận Lưu nóng lòng phá giải cấm chế, thêm nữa vốn đã nhìn Hàn Lập không thuận mắt, tự nhiên đứng bên Lam Nhan, nói bóng nói gió gây áp lực cho Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng.

Lúc trước cũng coi như ra tay cứu Cận Lưu, không ngờ người này không biết ơn, lại còn thấy lợi quên nghĩa, quả thật khiến người ta khinh thường.

------oOo------

Chương 1072: Luyện tơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Theo ý Cận đạo hữu, là không thèm để ý đến an nguy của tại hạ, định ép tại hạ vào khuôn khổ sao?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Ân ân oán oán giữ lại đi ra bên ngoài mà giải quyết, toà Tuế Nguyệt Tháp này thì không đợi được người. Lại nói, bây giờ có chúng ta ở đây, chẳng lẽ Thạch đạo hữu còn lo lắng có người dám ra tay với ngươi sao?" Cận Lưu lạnh lùng nói ra.

"Đã như vậy, chúng ta cáo biệt tại đây, các ngươi đi con đường các ngươi, tại hạ một mình đi đường tại hạ. Nếu như các ngươi muốn dùng sức mạnh, vậy cứ thử một chút, tại hạ không thể phụng bồi." Hàn Lập với ngữ khí bất thiện trả lời.

"Thạch đạo hữu trước đừng tức giận, theo ngươi kể lại, cử động lần này quả thật có chỗ làm khó ngươi. Không bằng như vậy đi, chỉ cần ngươi nguyện ý nhượng bộ, thả sư huynh Lam đạo hữu ra, sau khi phá cấm, ngươi được quyền chon hai trân bảo bên trong, như thế nào?" Lôi Ngọc Sách thấy Hàn Lập tức giận, nói gấp, đồng thời âm thầm liếc mắt với bọn người Văn Trọng một cái.

Mấy người Văn Trọng cũng nhao nhao mở miệng khuyên nhủ, hiển nhiên trong trận chiến vừa rồi, Hàn Lập triển lộ thực lực, làm cho bọn họ không dám khinh thị.

"Nếu ý mọi người đều như thế, vậy được rồi, ta có thể thả sư huynh ngươi, bất quá ta cũng không muốn những bảo vật bên trong này, mà muốn đổi một điều kiện." Hàn Lập im lặng một chút, sau đó nói.

"Thạch đạo hữu muốn đổi thành điều kiện gì?" Thấy Hàn Lập không cần bảo vật bên trong, trong lòng Lôi Ngọc Sách vui mừng, lập tức hỏi.

"Ngươi muốn ta thả sư huynh ngươi, vậy lấy một cái tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ra đổi." Hàn Lập quay người nhìn về phía Lam Nhan, từ tốn nói.

Cận Lưu nghe lời này, trên mặt cứng đờ.

"Tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng... Đó là vật gì? Ta không có a." Lam Nhan vô cùng ngạc nhiên nói.

"Ngươi không có, không có nghĩa người khác không có." Hàn Lập tựa tiếu phi tiếu liếc nhìn Cận Lưu, không nói tiếp nữa.

"Thạch Mục, ngươi có ý gì!" Trong lòng Cận Lưu sớm đã tức giận, mắt thấy cảnh này, không thể kìm được, cả giận nói.

Tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng vô cùng trân quý, cũng có tác dụng lớn với gã, há lại giao ra.

"Không có ý gì, chỉ là đưa ra một điều kiện thôi, chư vị không phải đều nói muốn vì đại cục phải chịu hi sinh một chút sao? Thạch mỗ đã vì mọi người mà nhượng bộ, với tính cao thượng của Cận đạo hữu, chỉ là một kiện tài liệu, chắc hẳn cũng sẽ không keo kiệt a?" Hàn Lập nhún vai, nói như thế.

Cận Lưu không ngờ Hàn Lập biết dùng lí do tương tự thoái thác ép buộc gã, nhất thời á khẩu không trả lời được, chỉ trừng mắt nhìn Hàn Lập.

"Cận đạo hữu, trên thân các hạ thật có tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia? Có thể bỏ những thứ yêu thích nhường cho tiểu nữ, dùng Tiên Nguyên thạch đổi, hoặc là dùng tài liệu quý giá khác đổi lấy cũng được." Lam Nhan thấy Hàn Lập chịu buông ra, trong lòng mừng rỡ, không để ý đến tranh chấp giữa Hàn Lập và Cận Lưu, bước nhanh đến bên cạnh Cận Lưu, có chút gấp gáp hỏi.

"Cận đạo hữu, vì phá vỡ cấm chế này, còn xin ngươi giúp một chút." Lôi

Ngọc Sách cũng đi tới, nói ra.

Thực lực Cận Lưu kém xa Hàn Lập, lúc Lôi Ngọc Sách nói chuyện cũng không khách khí, trong giọng nói thậm chí còn mang theo ý uy hiếp.

Thần sắc Cận Lưu cứng đờ, ánh mắt chuyển động, tựa hồ có ý định gì, thần tình trên mặt trở nên dễ chịu hơn.

"Muốn ta xuất ra tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia cũng được, về phần dùng Tiên Nguyên thạch hoặc là tài liệu khác trao đổi thì không cần, vừa rồi Lôi đạo hữu không phải hứa hẹn phá giải cấm chế nơi đây, để Lam đạo hữu là người đầu tiên lựa chọn bảo vật sao, ta cũng không cần những vật của Lam đạo hữu, chỉ cần nhường cơ hội chọn bảo đầu tiên cho ta là được." Cận Lưu cười nhạt nói.

Tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng mặc dù trân quý, nhưng bảo vật sau cấm chế lại càng trọng yếu hơn.

"Có thể." Lôi Ngọc Sách cùng những người khác nhìn thoáng qua nhau, do dự một chút liền gật đầu nói.

Thấy thoả thuận xem như đạt được, Hàn Lập không tiếp tục dông dài, vung tay lên.

Bên tay hắn hiện lên một đạo ngân quang, thân ảnh Lam Nguyên Tử trống rỗng rơi trên mặt đất, vẫn còn đang hôn mê.

"Sư huynh!" Lam Nhan vội vàng bay tới, ôm lấy Lam Nguyên Tử.

Nàng và Lam Nguyên Tử tu luyện một môn thần thông dung hợp pháp tắc, mặc dù đang không tu hành, nhưng giữa cả hai vẫn có cảm ứng đặc thù, có thể cảm ứng được sinh tử của đối phương.

Lam Nhan mặc dù biết Lam Nguyên Tử còn chưa vẫn lạc, nhưng giờ phút này rơi vào trong tay địch nhân, một mực lo sợ bất an, hiện tại rốt cuộc nhìn thấy sư huynh, trái tim vốn căng thẳng rốt cuộc buông xuống, vui đến phát khóc.

Bất quá dù sao Lam Nhan cũng là tu sĩ Thái Ất cảnh, rất nhanh khống chế nỗi lòng, phất tay phát ra một cỗ lam quang, dò xét tình huống bên trong thân thể Lam Nguyên Tử.

Hàn Lập không để ý đến hai người Lam Nhan, đi đến bên cạnh Cận Lưu.

Cận Lưu hừ một tiếng, vung tay lên, trước người loé lên quang mang đỏ sậm, tổ trứng kia nổi lên, ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại từ phía trên dập dờn ra.

Ngoại trừ Tô An Thiến cùng Cận Lưu, những người khác đều lần đầu nhìn thấy tổ trứng Hỏa Tuế Huỳnh Trùng này, cảm nhận được tổ trứng này ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực khổng lồ, tim tất cả mọi người đều đập thình thịch.

Vô tình hay cố ý, Cận Lưu thả chậm động tác, để đám người nhìn kỹ tổ trứng.

"Đa tạ." Hàn Lập nhìn thấy rõ ràng tiểu xảo của Cận Lưu, nhưng cũng không để ý chút nào, lật tay thu tổ trứng này vào.

Bây giờ ba tổ trứng đều rơi vào trong tay hắn, tiếp theo chỉ cần tìm chỗ an toàn luyện hóa thành Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, Thời Gian Pháp Tắc chi lực thể nội sẽ lập tức tiến nhanh, chắc hẳn đủ để thi triển đại thần thông trước đó đã bức lui Kỳ Ma Tử kia.

Hồi tưởng lại uy năng đáng sợ của thần thông kia, trong lòng Hàn Lập lập tức nóng lên, sau đó một ý niệm mãnh liệt xông lên đầu: Ngay ở chỗ này, lập tức luyện hóa ba tổ trứng này.

Chỉ cần có thể thi triển hoàn chỉnh thần thông kia, Lợi Kỳ Mã cũng tốt, Kỳ Ma Tử cũng tốt, hoặc là nguy hiểm gì khác, hắn tự tin đều có thể địch nổi.

Hắn suy nghĩ một chút, đã hạ quyết tâm, nhìn lại chung quanh, rất nhanh rơi vào một cánh cửa bên cạnh đại điện, đang muốn cất bước đi qua.

"Uy, sư huynh của ta làm sao lại còn hôn mê? Ngươi đã động tay chân gì trên người hắn vậy?" Vào thời khắc này, thanh âm Lam Nhan truyền đến, mang theo vẻ chất vấn.

Mặt Hàn Lập không đổi bấm niệm pháp quyết một cái, một vệt kim quang bắn ra, lóe lên một cái rồi chui vào thể nội Lam Nguyên Tử biến mất.

Trên thân Lam Nguyên Tử lập tức hiện ra một tầng kim quang, rất nhanh lại ảm đạm đi.

Đôi mi gã cử động hai lần, chậm rãi mở mắt ra.

"Sư huynh, ngươi không sao chứ?" Mặt Lam Nhan giãn ra, cười nói.

"Sư muội, ngươi đây là..." Lam Nguyên Tử nhìn thấy Lam Nhan, có chút hư nhược mở miệng nói.

Hàn Lập làm xong hết thảy, sau đó không để ý đến Lam thị huynh muội nữa, tự mình cất bước đi đến hướng cửa bên kia.

"Thạch đạo hữu, ngươi muốn đi nơi nào?" Tô An Thiến đứng ở bên cạnh, nhìn thấy cảnh này vội vàng hỏi.

"Ta có một số việc cần làm, tạm thời rời đi một chút, trân bảo trong cấm chế các vị cứ chia là được, không cần để ý đến ta." Hàn Lập từ tốn nói, rất nhanh đi tới trước cánh cửa kia, đẩy cửa đi vào.

Sau cửa đó là một tòa đại sảnh, diện tích không lớn, cũng không có bài trí gì khác, một mảnh trống trải.

Thần thức Hàn Lập quét qua, lập tức gật gật đầu, hai tay vung lên.

Từng đạo quang mang từ trong tay áo hắn bắn ra, rơi vào các nơi đại sảnh.

Trong chủ điện, những người khác thấy Hàn Lập rời đi, thần sắc biến đổi, nhưng lập tức cảm giác được Hàn Lập chỉ đi đến đại sảnh bên cạnh, cũng không phải thật rời đi, trong lòng đều buông lỏng.

Hàn Lập bây giờ triển lộ thực lực cùng tu vi, dưới tình huống bây giờ đã thành nhân vật không thể thiếu, nếu không có hắn, đám người đúng là không không nắm chắc có thể đối phó loại tồn tại như Lợi Kỳ Mã kia.

Chỗ rìa của đám người, Hùng Sơn, còn có đôi nam nữ mặc hắc bào kia yên lặng đứng thẳng, ba người chỉ có tu vi Kim Tiên, trên đường đi từ đầu đến cuối đều cực ít nói.

Tu vi ba người yếu ớt, mấy người Lôi Ngọc Sách cũng không chú ý tới bọn họ.

"Là nơi này sao?" Bờ môi nữ tử mặc hắc bào khẽ nhúc nhích, truyền âm cùng thanh niên mặc hắc bào bên cạnh.

"Sẽ không sai, chính là tầng này." Thanh niên mặc hắc bào nhắm mắt cảm ứng một trận, mở to mắt, trong mắt hiện lên một tia kích động, truyền âm trả lời.

"Đừng chỉ cố kích động, theo ta được biết, chuyện ngươi muốn làm cũng không dễ dàng, có chắc chắn hay không?" Nữ tử mặc hắc bào truyền âm hỏi.

"Không có phần thắng, ta sẽ không cùng ngươi tới nơi này." Thanh niên mặc hắc bào tựa hồ có chút bất mãn với câu chất vấn của nữ tử, truyền âm khẽ nói.

"Vậy là tốt rồi, ngươi mà chết ở chỗ này, một mình ta thật sự không dễ làm a." Nữ tử mặc hắc bào khẽ cười một tiếng.

Thanh niên mặc hắc bào hừ một tiếng, không trả lời, lần nữa nhắm mắt lại.

Nữ tử mặc hắc bào không tiếp tục nói chuyện với đồng bạn nữa, ngược lại nhìn về phía đại sảnh, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

Hùng Sơn đứng ở một bên, cũng nhìn lại đại sảnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Một bên khác, Lam Nhan lấy ra một viên đan dược cho Lam Nguyên Tử ăn vào, lại phất tay lên người Lam Nguyên Tử một cai.

Khuôn mặt tái nhợt Lam Nguyên Tử rất nhanh nổi lên một tia huyết sắc, đứng lên.

"Lam đạo hữu, lệnh huynh bây giờ đã không còn việc gì, chúng ta bắt đầu phá giải cấm chế đi." Lôi Ngọc Sách nói với Lam Nhan.

"Không vấn đề." Lam Nhan nhẹ gật đầu.

...

Trong sảnh.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía một vòng, sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng khẽ quát một tiếng.

"Lên!"

Thanh âm vừa dứt, các nơi đại sảnh nổi lên từng màn sáng cấm chế, vây các nơi tầng tầng lại.

Sau khi làm xong, lúc này ngón tay hắn khẽ động, mở ra quang môn Hoa Chi, thân hình lóe lên tiến vào bên trong.

Toà lầu các trong không gian Hoa Chi kia, giờ phút này bị một tầng hắc khí nồng đậm bao phủ, hình thành một hắc cầu to lớn, cuồn cuộn ào ào.

Quỷ lực doạ người từ trong hắc cầu tản ra, thực vật trăm trượng quanh lầu các đều chết héo, cũng may dược viên cách nơi này khá xa nên không bị ảnh hưởng.

Hàn Lập biết đây là do Đề Hồn luyện hóa Ô Sào Quỷ Vương, còn chưa thể nắm giữ quỷ lực bành trướng trong thể nội.

Hắn vung tay lên, mấy chục đạo kim quang từ trong tay áo hắn bắn ra, rơi vào chung quanh lầu các, mở ra một màn sáng màu vàng, bao phủ lầu các vào bên trong.

Một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực dập dờn trong màn sáng màu vàng, lập tức giam cầm quỷ lực tràn lan vào trong đó.

Hàn Lập thấy vậy, hài lòng gật đầu, bộ trận kỳ này là lúc trước tại thời điểm rảnh rỗi hắn luyện chế ra, ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, xem ra hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hắn lập tức vung tay lên, một đạo ngân quang từ trong tay áo bắn ra, hóa thành một con chim nhỏ màu bạc bay múa xung quanh, chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu.

"Ngươi thay ta giữ vững cửa vào không gian Hoa Chi, nếu có người ý đồ xâm nhập, giết không tha." Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Hàn Lập nhàn nhạt phân phó.

Tinh Viêm Hỏa Điểu kêu lên một tiếng thanh minh, vỗ cánh bay về phía cửa vào không gian Hoa Chi.

Lúc này Hàn Lập mới yên tâm, tìm một chỗ đất trống trong không gian Hoa Chi khoanh chân ngồi xuống, phất tay lấy ra ba tổ trùng kia, bày ở trước người.

Sau đó hắn hít sâu một hơi, vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, trên thân lập tức toả ra kim quang loá mắt, đồng thời hai tay giao thoa bấm niệm pháp quyết.

------oOo------

Chương 1073: Tăng vọt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Theo kim ảnh chớp lên liên tục quanh người Hàn Lập, Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc, Đoạn Thời Lưu Hoả Tập, năm kiện đồ vật ngưng thực nổi lên từng cái, chậm rãi chuyển động quanh thân thể hắn.

Từng sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trên những vật như Chân Ngôn Bảo Luân tuôn ra, sau đó đan vào một chỗ, tạo thành một vòng xoáy màu vàng, cấp tốc xoay tròn.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong miệng tụng niệm chú ngữ, pháp quyết lần nữa biến đổi, vòng xoáy màu vàng lập tức theo động tác của hắn, bỗng nhiên co rụt lại vào bên trong.

Một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt hiện lên, vòng xoáy màu vàng vang lên một tiếng ken két, tất cả kim quang, còn có pháp tắc tinh ti đều mạnh mẽ co rút nhỏ lại, biến thành một cái vòng tròn màu vàng.

Giống như vòng tròn màu vàng do Thời Gian Pháp Tắc chi lực ngưng tụ thành, Hàn Lập đã làm qua rất nhiều lần trước kia, nhưng lần này tựa hồ có chút khác biệt so với trước.

Trong quá trình ngưng tụ vòng tròn màu vàng này, văn tự công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết như nước chảy xuôi qua trong lòng của hắn, trước nay chưa được rõ ràng như vậy.

Đối với tinh tuý của môn công pháp Thời Gian Pháp Tắc này, trong nháy mắt hắn càng hiểu rõ sâu thêm.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong thể nội Hàn Lập rục rịch, tựa hồ muốn

sinh ra một loại biến hoá nào đó, nhưng cảm ngộ trong đầu đột nhiên biến mất, lực lượng pháp tắc biến hóa cũng theo đó ngừng lại.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Trong lòng của hắn kinh ngạc, một phen khổ tâm cảm ngộ nhưng không được đạt được yếu lĩnh, hắn liền dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, đưa tay đẩy vào hư không.

Vòng tròn màu vàng lập tức bắn ra, sau đó bỗng nhiên biến lớn mấy lần, "Két" một tiếng vang nhỏ, bao lấy một cái trùng sào.

Vòng tròn cấp tốc lướt qua, phát ra thanh âm trầm thấp như Thần Ma ngâm khẽ, đồng thời toả ra tinh quang màu vàng loá mắt, phảng phất một ngọn lửa màu vàng.

Trong vòng tròn xuất hiện một cỗ lực hút cường đại, bọc lại trùng sào.

Hỏa Tuế Trùng Sào bị ngọn lửa màu vàng bao phủ, lập tức phát ra thanh âm đôm đốp như lửa cháy, từng đoàn từng đoàn hào quang màu vàng từ trong trùng sào bay ra, dung nhập vào trong vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn khẽ run lên, phóng ra một đạo tinh ti màu vàng, bay múa quanh thân thể Hàn Lập mấy lần, sau đó bay vụt đến quấn quanh Đoạn Thời Lưu Hoả.

Hàn Lập thấy cảnh này, tiếp tục tăng tốc thôi động công pháp.

Vòng tròn màu vàng tản ra tinh quang màu vàng càng ngày càng đậm, càng rút nhanh Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong trùng sào ra, sau đó chuyển hóa thành Thời Gian Pháp Tắc tinh ti.

Từng sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trong vòng tròn màu vàng bắn ra, sau đó bay đến trên Đoạn Thời Lưu Hoả, mà Hỏa Tuế Trùng Sào thì nhanh chóng thu nhỏ lại, sau một lát hoàn toàn biến mất.

Năm mươi hai sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti bay múa quanh Đoạn Thời

Lưu Hoả, tản mát ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng an ổn lại.

Quả nhiên mình tính không sai, trùng sào ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực không kém chính mình, lại ngưng luyện ra nhiều sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti như vậy.

Pháp tắc tinh ti đột nhiên bạo tăng gấp đôi, hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy Thời Gian Pháp Tắc chi lực, cảm giác hoàn toàn khác biệt trước đó.

Hàn Lập thậm chí cảm thấy đến giờ phút này nếu thi triển thần thông Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, lượng thời gian trong thể nội cũng đã đầy đủ.

Những vật Chân Ngôn Bảo Luân bởi vì biến cố lúc trước nên yên tĩnh lại, hai ngày qua mặc dù khôi phục không ít, vẫn hơi mờ nhạt. Nhưng giờ phút này số lượng pháp tắc tinh ti tăng nhiều, lực lượng thời gian tràn đầy, những vật Chân Ngôn Bảo Luân cũng triệt để khôi phục, thậm chí so trước đó càng thêm sáng tỏ.

Nhất là Đoạn Thời Lưu Hoả, không những kim quang loá mắt, ẩn ẩn còn phồng lớn lên không ít.

Hàn Lập có chút kích động, cố dằn nỗi lòng xuống, sau đó bấm niệm pháp quyết một cái.

Vòng tròn màu vàng lần nữa bắn ra, bao lấy một trùng sào khác.

Kim quang loá mắt từ trên vòng tròn phát ra, bao trùm trùng sào, hấp thu Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong đó.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt đã qua gần nửa canh giờ.

Hai cái trùng sào khác cũng bị vòng tròn màu vàng thu nạp không còn, hóa thành hơn một trăm sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti.

Giờ phút này phía trên Đoạn Thời Lưu Hoả quấn quanh trọn vẹn một trăm

sáu mươi sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti.

Đoạn Thời Lưu Hoả giờ phút này biến lớn khoảng ba phần, đồng thời toàn thân có cảm giác ngưng tụ thành thực chất.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực phun trào mênh mông trong thể nội Hàn Lập, so với trước đó cường đại gấp ba bốn lần.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực thể nội đột ngột tăng nhiều như vậy, khiến cho hắn thao túng có chút cảm giác không quen.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực quay cuồng trong cơ thể Hàn Lập, bất quá lại không khó chịu chút nào, chỉ là để hắn cơ hồ nhịn không được muốn ngửa mặt lên trời thét dài.

Hắn thật vất vả mới đè ép cảm giác kích động này xuống, thu hồi những vật Chân Ngôn Bảo Luân này vào, khoanh chân ngồi xuống vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, thu nạp Thời Gian Pháp Tắc chi lực vào trong thể nội.

Ước chừng hai ba canh giờ sau, Hàn Lập mới đứng lên, Thời Gian Pháp Tắc chi lực xung quanh đều đã thu nạp, vận chuyển đã tự nhiên.

Hắn mặc dù không dùng thử, nhưng thể nội tràn đầy Thời Gian Pháp Tắc chi lực không gì sánh được, tuyệt đối có thể chèo chống hắn thi triển ra thần thông kia.

"Đúng rồi, không biết tình huống bên ngoài thế nào, bọn họ đã phá giải cấm chế chưa?" Hàn Lập tự lẩm bẩm một tiếng, nhìn về hướng Đề Hồn một cái.

Đề Hồn vẫn còn đang luyện hóa quỷ lực, Hàn Lập không có quấy rầy, thân hình bay vụt lên, rất nhanh rời không gian Hoa Chi, đi ra phía ngoài sảnh.

Hắn phất tay phát ra một cỗ thanh quang, đảo qua các nơi trong đại sảnh. Khí cụ bày trận các nơi trong sảnh nhao nhao bay vụt về, hóa thành một chồng trận kỳ trận bàn lơ lửng trước người.

Hàn Lập vung tay áo lên, thu hồi những trận kỳ trận bàn này vào, đẩy cửa đi ra phía ngoài chủ điện.

Mới vừa vào điện, quang mang hai màu lam và máu chói mắt chiếu xạ đến, trong đó còn kèm theo tiếng vang ù ù, chấn nhiếp nhân tâm.

Hắn nao nao, lúc này mới nhìn rõ tình huống trong điện.

Trên mặt đất chủ điện, khắc hoạ một pháp trận màu lam hình vuông to lớn, trong trận có bảy cái phù trận hình khuyên, phân bố theo hình vòng cung.

Giờ phút này ngoại trừ Lam Nguyên Tử còn chưa phục hồi cùng Tô An Thiến bên ngoài, những người khác như Lam Nhan, Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng, đôi nam nữ áo đen kia, Cận Lưu, Hùng Sơn, hết thảy bảy người ngồi ở trong phù trận hình khuyên, bấm niệm pháp quyết thôi động pháp trận màu lam.

Lam Nguyên Tử cùng Tô An Thiến đứng bên ngoài pháp trận màu lam, cảnh giác nhìn chung quanh, tựa hồ đang phòng bị địch nhân đột nhiên tập kích.

"Thạch đạo hữu, ngươi đã ra..." Tô An Thiến nhìn thấy Hàn Lập đi ra, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, mở miệng nói.

Nhưng nàng nói được nửa câu đột nhiên dừng lại, quan sát tỉ mỉ trên dưới Hàn Lập, đôi mắt đẹp lộ ra một tia kinh nghi.

Ngắn ngủi gần nửa ngày không thấy, trên thân Hàn Lập tựa hồ xảy ra biến hóa to lớn gì đó, chỉ là nàng không nhìn thấu.

Mà Lam Nguyên Tử nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt lộ ra một tia mất tự nhiên.

Hàn Lập gật đầu nhẹ với hai người, nhìn về phía trong pháp trận màu lam.

Bọn người Lam Nhan hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hào quang màu lam như mặt trời chói chang từ trong trận tuôn ra, chiếu xạ đến chỗ màn sáng màu đỏ phía trong đại điện.

Trong hào quang càng hiện ra vô số phù văn màu lam, từng tia từng sợi Thủy Chi Pháp Tắc quanh quẩn trong đó, cuồn cuộn tràn vào trong màn sáng màu đỏ.

Trận trận âm thanh trầm đục truyền ra, phảng phất sóng biển gầm thét, màn sáng màu đỏ kịch liệt chớp động.

"Rống!"

Trong màn sáng vang lên trận trận tiếng kêu to, bảy đám huyết quang nổi lên loá mắt, thân ảnh bảy vị Tà Thần đồng thời nổi lên, đưa tay phát ra từng đạo huyết quang sền sệt, tràn đầy khí tức hung lệ, đánh vào trên hào quang màu lam, lập tức chống đỡ nó.

Không chỉ như vậy, những huyết quang này còn xé rách hào quang màu lam, đánh vào trên bản thể pháp trận màu lam.

Bất quá Lam Nhan thấy cảnh này, cũng không biến sắc, tựa hồ hết thảy đều trong dự liệu.

Tong miệng nàng tụng niệm chú ngữ, hai tay nhanh chóng biến ảo bảy tám cái pháp quyết, sau đó vạch nơi cổ tay một cái.

"Xùy" một tiếng, hai đạo máu tươi từ cổ tay nàng bắn ra, dung nhập vào trong pháp trận màu lam.

Thế là màu sắc pháp trận màu lam bỗng nhiên đại biến, trong giây lát liền biến thành màu huyết hồng, ba động pháp tắc tản ra cũng bỗng nhiên biến đổi, từ Thủy Chi Pháp Tắc hóa thành Huyết Đạo pháp tắc.

"Ồ!" Hàn Lập thấy cảnh này, khẽ ồ lên một tiếng.

Đây là lần đầu hắn nhìn thấy loại tình huống biến hoá pháp tắc này.

Bảy tên Tà Thần đánh ra công kích vào trên pháp trận màu máu, chẳng những không tạo thành bất kỳ nguy hại gì, ngược lại lập tức dung nhập vào

trong đó.

Cùng lúc đó, từng đạo huyết quang giống như xúc tu từ trong pháp trận điện xạ ra, trong nháy mắt quấn quanh thân bảy tên Tà Thần kia.

Bảy người Lam Nhan bỗng nhiên biến đổi pháp quyết, pháp trận màu máu bỗng sáng lên, lập tức "Phần phật" một tiếng, những xúc tu màu máu này cũng theo đó biến hóa, biến thành bảy cái vòng tròn màu máu, bọc lại bảy tên Tà Thần.

Trên vòng tròn màu máu hiện ra từng tầng từng tầng sóng ánh sáng huyết hồng, bên trong sóng ánh sáng hiện ra lúc nhúc phù văn màu máu, giam cầm chi lực vô cùng cường đại từ trên vòng tròn tản ra, gắt gao giam cầm bảy tên Tà Thần lại, khiến chúng không thể động đậy.

Lam Nhan nhìn thấy cảnh này, trên mặt vui mừng, tay bỗng nhiên vung lên.

Một huyết sắc lệnh bài nổi lên trước người nàng, quay tít một vòng, một chùm tia sáng màu máu trên lệnh bài bắn ra, thình lình chính là Huyết Chi Pháp Tắc tinh ti, chừng năm sáu mươi sợi, dung nhập vào trong pháp trận màu máu.

Pháp trận màu máu lần nữa vang lên ầm ầm, từng phù văn màu máu to lớn đường kính vượt quá một trượng từ trong pháp trận bay ra, đánh vào trên màn sáng màu đỏ của Tà Thần.

Màn sáng lập tức rung động ù ù, bên trong tựa hồ đang bạo tạc, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Rống rống!

Bảy tên Tà Thần tựa hồ cảm thấy uy hiếp, đồng thời ngửa mặt lên trời gào thét, trên thân hiện ra một tầng huyết quang giống như chất lỏng.

Một đạo khí tức cuồng bạo, tà ác bạo ngược từ trên thân bảy tên Tà Thần đột nhiên bộc phát ra, so với bảy tên Tà Thần lúc đầu cường đại đâu chỉ gấp mười lần, trong đó càng xen lẫn một cỗ lực lượng pháp tắc tà ác, trực tiếp

xâm nhập vào trong não hải đám người, pháp tắc hộ thể của đám người căn bản không có tác dụng.

Hàn Lập cũng bị cỗ khí tức tà ác này xâm nhập, trước mắt đỏ lên, phảng phất thấy được biển máu vô tận, thi thể chồng chất như núi, khắp núi đồi là bạch cốt...

Bất quá vào thời khắc này, Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể hắn tự động vận chuyển, lập tức trục xuất cỗ Pháp Tắc tà ác này ra ngoài thân thể, thần sắc lập tức khôi phục thanh minh.

Hắn mặc dù lập tức khôi phục lại, nhưng những người khác trong trận lại không cách nào làm được.

Hai mắt Hùng Sơn giờ phút này đỏ như máu, toàn thân không tự chủ được run rẩy, trên thân tản mát ra một cỗ sát khí cường đại, tựa hồ bị cỗ khí tức tà ác này khống chế tâm thần.

Cận Lưu, Văn Trọng, còn có Lam Nguyên Tử trọng thương chưa lành, đôi mắt cả bọn cũng nổi lên từng tia từng tia huyết sắc, trong miệng phát ra tiếng gầm như dã thú, nhưng trong mắt vẫn còn còn sót lại một tia thanh minh, cũng không hoàn toàn bị khống chế.

Ba người Lam Nhan, Tô An Thiến, Lôi Ngọc Sách có thực lực cường đại, bị ảnh hưởng cũng nhỏ nhất. Thể nội ba người giờ phút này đã bắt đầu tự mình tản mát ra lực lượng pháp tắc, bắt đầu khu trừ khí tức tà ác trong cơ thể.

Hàn Lập không để ý đến những người khác, đôi lông mày nhíu lại nhìn về phía đôi nam nữ mặc hắc bào trong pháp trận kia.

------oOo------

Chương 1074: Huyễn vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Mặc dù đôi nam nữ áo đen cũng bị ảnh hưởng bởi khí tức tà ác do Tà Thần bộc phát ra, nhưng ngay lập tức khôi phục lại, chỉ chậm hơn Hàn Lập một chút.

Sau khi khôi phục, rất nhanh hai người đưa mắt nhìn nhau, huyết quang trong mắt lần nữa nổi lên, giả bộ vẫn bị khống chế.

Cử động rất nhỏ của hai người vẫn không qua nổi mắt Hàn Lập, ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển vài lần, cuối cùng cũng không có hành động gì.

Bảy người thúc giục pháp trận bị khí tức tà ác khống chế, pháp quyết trong tay lập tức dừng lại, hào quang trên huyết sắc pháp trận ảm đạm, vòng tròn huyết sắc giam cầm bảy đại Tà Thần lập tức yếu đi phân nửa.

Bảy đại Tà Thần ngửa mặt lên trời thét dài, quanh thân huyết quang đại thịnh, ra sức giãy giụa.

Âm thanh ken két từ bên trong liên tiếp phát ra, trên bảy cái vòng tròn huyết sắc xuất hiện vô số vết nứt, muốn vỡ vụn ra.

Ngay lúc này, lam quang cùng kim mang hiện lên trên người Lam Nhan cùng Lôi Ngọc Sách, ánh mắt hai người khôi phục sự tỉnh táo, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, hai người đều biến sắc.

"Không xong!"

Lam Nhan kêu lên thất thanh, nhưng lúc này những người khác vẫn còn bị

cỗ khí tức tà ác khống chế, nàng cùng Lôi Ngọc Sách không thể điều khiển pháp trận được nữa, muốn làm gì cũng không còn kịp nữa rồi.

Giữa lúc nguy cấp, đột nhiên một đạo kim quang chói mắt từ trên trời giáng xuống, lóe lên biến thành một cái vòng tròn màu vàng chụp xuống người bảy đại Tà Thần, bên trong vòng tròn hiện ra vô số gợn sóng màu vàng, Tà Thần đang vùng vẫy lập tức dừng lại.

Một bóng người hiện ra bên trong vòng tròn màu vàng, đúng là Hàn Lập.

Đồng thời, hai tay hắn mở ra bắn ra năm đạo kim quang, chui vào trong cơ thể năm người Hùng Sơn.

Trên thân năm người lập tức hiện ra kim quang chói mắt, một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cuồn cuộn bộc phát ra, nghiền nát, đẩy lùi cỗ khí tức tà ác trong cơ thể năm người dễ như trở bàn tay.

"Nhanh!" Hàn Lập quát lên.

Bảy người Lam Nhan không dám chậm trễ, lập tức bấm niệm pháp quyết thúc dục đại trận, huyết sắc pháp trận một lần nữa khôi phục sáng người, vòng tròn huyết sắc giam cầm trên thân bảy đại Tà Thần cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Lam Nhan há miệng phun ra một ngụm máu, dung nhập vào bên trong huyết sắc lệnh bài trước người.

Pháp tắc tinh ti trên lệnh bài mãnh liệt sáng lên, huyết sắc phù văn khổng lồ hiện ra càng nhiều, giống như lưu tinh bắn ra nện lên trên màn sáng huyết sắc.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn vang lên, màn sáng huyết sắc điên cuồng run lên vài cái, bất ngờ tan vỡ, hóa thành từng điểm huyết sắc linh quang dần dần tan biến.

Hàn Lập thấy vậy, pháp quyết trong tay biến đổi, vòng sáng màu vàng quanh người lóe lên rồi biến mất.

Bên trong vòng sáng, bảy đại Tà Thần phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, thân thể nổ tung, hóa thành một vòng huyết quang phiêu tán đi.

"Cuối cùng cũng phá được cái cấm chế này, Thạch đạo hữu, may mà có ngươi tương trợ." Lam Nhan thở nhẹ ra một hơi, đứng lên nói lời cảm tạ Hàn Lập.

Hàn Lập đang muốn trò chuyện, bỗng có tiếng thét chói tai nổi lên.

Chỉ thấy bốn người Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng, Cận Lưu, Tô An Thiến đồng thời lao ra như điện chớp, hóa thành bốn đạo ánh sáng hai lam hai vàng, lao tới bàn đá đã mất đi cấm chế bảo hộ.

Còn chưa tới trước bàn đá, từng người đã phất tay phát ra một cỗ hào quang, biến thành bốn cái đại thủ, chụp vào bảo vật trên bàn đá.

"Phanh" một âm thanh thật lớn vang lên!

Bàn đá bị chụp trúng, bỗng chốc chia năm xẻ bảy, bảo vật trên bàn bị bốn cỗ đại lực kích động bay tứ tán, bị bốn người bắt được.

Trên bàn đá có chín kiện bảo vật, Văn Trọng, Cận Lưu, Tô An Thiến mỗi người đoạt được hai kiện, Lôi Ngọc Sách thực lực mạnh nhất, lại ra tay nhanh nhất, bắt được nhiều bảo vật nhất, đoạt được ba kiện.

Động tác bốn người kia nhanh như thiểm điện, những người khác giờ phút này mới kịp phản ứng.

"Các ngươi đang làm gì vậy, trước khi phá trận không phải chúng ta đã thương lượng chia đều bảo vật hay sao?" Sắc mặt Hùng Sơn trầm xuống, mở miệng chất vấn.

Đôi nam nữ áo đen mặt không đổi sắc, im lặng không nói.

Hàn Lập cùng Lam Nhan, Lam Nguyên Tử cũng im lặng không nói.

"Chia đều? Tu vị của các ngươi mà cũng xứng cùng chúng ta chia đều bảo vật." Lúc này trong tay Cận Lưu đang cầm hai kiện bảo vật, đúng là U Thủy Tiên Liên cùng Thiên Kim Toản, nét mặt vô cùng kích động, nghe thấy vậy, gã liếc mắt nhìn Hùng Sơn cùng đôi nam nữ áo đen, cười lạnh một tiếng, giọng điệu châm biếm nói ra.

Thần sắc Hùng Sơn bỗng trở nên khó coi, hai tay trong tay áo dùng sức nắm chặt, sau đó im lặng cúi đầu không nói một lời.

"Lam đạo hữu, Thạch đạo hữu, hai vị cùng bọn họ bất đồng, đều nhờ hai vị tương trợ mới phá được Thất Sát Huyết Thần đại trận. Mặc dù vừa rồi hai vị nói không lấy những bảo vật này, nhưng người đã gặp qua thì đều có phần, hai kiện bảo vật này kính xin nhị vị nhận lấy." Lôi Ngọc Sách cùng Tô An Thiến đưa mắt nhìn nhau, mỗi người tự mình phát ra một cỗ hào quang, đưa một kiện bảo vật đến trước mặt hai người.

"Không cần, Thạch mỗ lấy được trùng sào là đã mãn nguyện rồi." Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tầng tử mang, giơ tay vung lên, một đạo kim quang hiện lên, đưa kiện bảo vật trở về.

"Tiểu nữ có thể cứu được sư huynh ra, cũng đã thỏa mãn rồi." Lam Nhan phất tay đưa món bảo vật kia quay lại.

"Nếu đã như vậy, chúng ta cũng không ép buộc nữa, xem ra nơi đây bảo vật rất nhiều, phía sau chắc chắn còn có trân bảo, sau này sẽ đền bù tổn thất cho hai vị một lần nữa." Lôi Ngọc Sách cũng không từ chối, vừa cười vừa nói, đang định thu bảo vật về tay.

Nhưng đúng lúc này, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến, ba kiện bảo vật hiện lên hào quang xám trắng, đột nhiên toán loạn mơ hồ, hóa thành ba sợi tinh ti màu xám trắng.

"Cái này..." Lôi Ngọc Sách thấy cảnh này, cả người lập tức chết lặng.

Ba sợi tinh ti màu xám trắng uốn éo, đột nhiên bắn ra như điện chớp, lao về phía Lôi Ngọc Sách đang gần trong gang tấc.

Lôi Ngọc Sách mãnh liệt phản ứng, kim quang bên ngoài cơ thể đại thịnh, chưa kịp làm gì thì đã muộn, trong nháy mắt ba sợi tinh ti màu xám trắng đã phá vỡ kim quang hộ thể của gã, chui vào trong cơ thể.

Bảo vật trong tay ba người Tô An Thiến cũng y hệt, "Phốc" một tiếng, biến thành một sợi tinh ti màu xám trắng, chui vào cơ thể ba người.

Bốn người toàn thân run rẩy không thôi, hai tay ôm đầu nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, trong miệng phát ra âm thanh thống khổ thảm thiết.

Đám người Hàn Lập thấy vậy nhao nhao giật mình.

Sau một khắc, cả đám không hẹn mà bay tứ tán, cách xa bốn người mấy trăm trượng, như gặp phải rắn rết.

Hàn Lập so với những người khác bình tĩnh hơn mấy phần, tử mang trong mắt chớp động.

Lúc trước không phải hắn thực sự không quan tâm đến bảo vật, mà khi hắn dùng Cửu U Ma Đồng quan sát vài món bảo vật, mặc dù không nhìn ra biến hóa nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không bình thường, cho nên không nhận lấy.

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết của bốn người Lôi Ngọc Sách, chỉ thấy hào quang xám trắng trên mặt bọn họ nổi lên ngày càng đậm, đồng tử bốn người nhanh chóng biến thành xám trắng, thân thể đang run rẩy bắt đầu dừng lại.

"Không xong, bọn họ bị người khác điều khiển rồi!" Khuôn mặt Lam Nhan biến đổi, hai tay vung về phía bốn người.

Một đạo ánh sáng màu lam từ trong tay nàng bắn ra, hóa thành một cái lam sắc ti tráo.

(lam sắc ti tráo - lồng tơ màu xanh)

Toàn bộ ti tráo óng ánh màu lam, dường như dùng một loại kỳ tơ nào đó dệt thành, quay tít một vòng hóa lớn lên mười trượng.

Mỗi một sợi tơ mỏng trên lam sắc ti tráo đều tỏa ra hào quang gợn sóng màu lam, trong tích tắc có chừng mấy vạn tầng gợn sóng hiển hiện ra, từng tầng nhộn nhạo trên không trung, phô thiên cái địa chụp xuống bốn người kia.

Nhưng ngay lập tức, bốn người Lôi Ngọc Sách bỗng nhiên ngẩng đầu, đồng tử trong mắt đã hoàn toàn biến thành màu xám trắng, nhìn lên lam sắc ti tráo đang hạ xuống.

Tô An Thiến cùng Cận Lưu khẽ quát một tiếng, hai tay đồng thời vung lên.

Trong tay bọn họ bắn ra bốn đạo ánh sáng màu lam, là hai cây giáo dài cùng hai cây cờ lớn.

Bốn kiện Tiên Khí xoay quanh lẫn nhau, phát ra ánh sáng mãnh liệt, tạo thành một đoàn lam quang thật lớn, thoáng cái nâng lam sắc ti tráo lên.

Mà hai người Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng lập tức bắn ra, lao tới đám người Hàn Lập.

Trên thân hai người toát ra vô số kiếm khí màu vàng, giống như hoa nở, vô số bông sen màu vàng đột nhiên nở rộ ra, chụp xuống đám người Hàn Lập.

Kiếm khí lăng lệ ác liệt còn chưa đến, vách tường cùng mặt đất phụ cận mặc dù đã được cấm chế gia trì nhưng cũng bị cắt thành từng vệt nông sâu khác nhau, hư không bên cạnh cũng run rẩy không thôi.

Hùng Sơn, đôi nam nữ áo đen, cùng Lam Nguyên Tử chứng kiến cảnh này, đều vội vàng thi triển thần thông nghênh đón.

"Ầm ầm" nổ lớn, ánh sáng đủ màu sắc lập lòe đan xen vào nhau.

Bốn người liên thủ mới miễn cưỡng chặn được công kích của hai người Lôi Ngọc Sách.

Trong đại điện, từng cỗ man lực bắn ra, mặc dù đại điện có cấm chế gia trì

nhưng cũng không chịu nổi, ầm ầm đổ sụp xuống biến thành phế tích.

Không còn đại điện hạn chế, mọi người bay lên không trung, thi triển ra đủ loại thần thông, cuốn lấy nhau chém giết.

Lam Nhan một mình đối phó với Tô An Thiến cùng Cận Lưu, mà bốn người Hùng Sơn ngăn cản Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng.

Bốn người Lôi Ngọc Sách bị người khác khống chế, thực lực dường như không cách nào hoàn toàn triển khai, đám người Lam Nhan tuy rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng miễn cưỡng chống đỡ được công kích của bốn người kia.

"Kẻ nào ở đây lén lút ám toán người khác, sao không hiện thân gặp mặt!" Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, nhưng không ra tay, trong mắt tử quang đại thịnh, nhìn quanh bốn phía, trầm giọng quát lên.

"Ồ, Cửu U Ma Đồng, không ngờ nơi đây lại gặp được thần thông Ma tộc, thật là hiếm thấy, xem ra bổn tọa có thể có thêm nhiều huyết nô lợi hại rồi." Một âm thanh lười biếng từ phụ cận hư không truyền ra, lập tức các nơi xung quanh đều có tiếng vọng lại, làm cho người nghe không biết từ đâu truyền đến.

Âm thanh quanh quẩn xung quanh, thủy chung vẫn không có người hiện thân.

Hàn Lập cũng không phân biệt được âm thanh phát ra từ đâu, mặc dù âm thanh này có chút mông lung, nhưng hắn có thể đoán được đây không phải là Lợi Kỳ Mã, trong lòng có chút thấp thỏm.

Chẳng lẽ hắn đã đoán đúng, tầng này cũng không phải chỉ có một kẻ trọng phạm là Lợi Kỳ Mã.

"Các hạ thần thông cao như vậy, chẳng lẽ không dám ra mặt hay sao?" Ý niệm trong đầu Hàn Lập xoay chuyển, trong miệng lần nữa quát lên.

"Tiểu gia hỏa, dựa vào ba câu khích tướng của ngươi mà muốn gạt ta hiện

thân, làm như ta là trẻ con ba tuổi hay sao? Muốn tìm ta, dùng bản lĩnh thực sự của ngươi đi, hặc hặc..." Âm thanh vang lên tiếng cười ha hả, các nơi xung quanh đều vọng lại, chấn nhiếp nhân tâm.

"Vậy sao? Ta đây cũng không khách khí nữa." Hàn Lập nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hai tay bỗng nhiên đưa về hư không phía trước.

Từ lòng bàn tay hắn bắn ra hai đạo hồ quang điện thô to màu vàng, đánh vào một chỗ hư không ngoài mấy trăm trượng.

Một tiếng sét đinh tai nhức óc vang lên, chỗ hư không bị đánh trúng rung động kịch liệt, lập tức hiện ra một bóng người trung niên nam tử, vẻ mặt kinh ngạc.

Người này mặc một bộ trường bào màu xanh, dung mạo ôn hòa, chỉ là trong mắt hiện lên một mảnh sương mù, nhìn không thấy đồng tử, tản mát ra vô số hào quang xám trắng, có chút quái dị.

Lúc này hồ quang điện xung quanh vẫn chưa tan hết, tiếp tục đánh lên người trung niên nam tử.

Trung niên nam tử cười nhạo một tiếng, phất nhẹ tay áo, hồ quang điện màu vàng đến trước người gã ba thước liền bị một cỗ lực lượng vô hình cản lại, không cách nào tiến lên nửa bước, lập tức bạo liệt phiêu tán.

------oOo------

Chương 1075: Phá huyễn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn thấy nam tử trung niên đơn giản liền phá Tịch Tà Thần Lôi, con ngươi hơi co rụt lại.

Nhưng khi ánh mắt hắn rơi vào trên mặt đối phương, trong lòng hơi động một chút.

Dung mạo nam tử trung niên này nhìn rất lạ lẫm, hắn xác nhận tuyệt đối lần đầu thấy đối phương, nhưng chẳng biết tại sao, người này lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu, tựa hồ đã gặp trước kia.

Hàn Lập không chú ý tới, ở một bên khác, hai người áo đen đang kịch đấu cùng Lôi Ngọc Sách và Văn Trọng, khi nhìn thấy nam tử trung niên hiện thân, thân thể cả hai hơi rung một chút, trong mắt hiện lên một tia kích động.

"Nói nghe một chút, tiểu tử ngươi tại sao lại thấy được chân thân bản tọa?" Nam tử trung niên nhìn Hàn Lập, chậm rãi mở miệng hỏi, bất quá vẻ lười biếng trước đây không còn sót lại chút nào.

"Các hạ là ai? Vì sao thiết hạ bẫy rập ở đây mưu hại chúng ta?" Hàn Lập không trả lời câu hỏi của đối phương, hỏi ngược lại.

"Xem ra chúng ta không ai muốn trả lời câu hỏi đối phương, hay là giờ ngươi trả lời một câu hỏi bản tọa, bản tọa liền giải đáp một nghi hoặc của ngươi, thế nào?" Nam tử trung niên hơi híp mắt lại, chầm rãi nói ra.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, nhìn về phía bọn người Lam Nhan đang

kịch đấu một bên, thấy bọn họ tạm thời không có gì đáng ngại, hơi suy nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng.

"Nếu phương pháp này do bản toạ đề xuất, vậy ngươi hỏi trước đi." Nam tử trung niên rộng lượng nói.

"Các hạ là người nào?" Hàn Lập suy nghĩ một chút, không lưỡng lự hỏi.

"Bản tọa đã không xuất thế không biết bao nhiêu vạn năm rồi, danh hào nói ra ngươi cũng sẽ không biết, bất quá chỉ là một tù phạm bị cầm tù ở đây thôi." Nam tử trung niên từ tốn nói.

Hàn Lập nghe câu trả lời mập mờ này, nhướng mày, trong lòng không hài lòng lắm.

Bất quá người này nói là tù phạm bị giam giữ tại tầng này, cũng xem như giải một điểm nghi hoặc trong lòng hắn.

"Bản tọa đã trả lời ngươi một vấn đề, hiện tại đến phiên ngươi trả lời câu hỏi bản tọa. Các ngươi là ai, tại sao lại tới nơi này?" Nam tử trung niên nhìn Hàn Lập một chút, hỏi.

"Chúng ta đều là người Kim Nguyên Tiên Vực, ngẫu nhiên gặp được động phủ Thái Tuế Tiên Tôn xuất thế, liền đi vào nơi này tầm bảo." Hàn Lập cũng hàm hồ đáp lại.

"Động phủ của tên Thái Tuế kia đã hiện thế rồi?" Nam tử trung niên nghe lời này, thân thể bỗng nhiên chấn động, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, truy vấn.

"Hiện tại tựa hồ đến phiên ta đặt câu hỏi a." Hàn Lập nhìn thấy thần sắc biến hoá của nam tử trung niên, ý niệm trong lòng chuyển động, trong miệng từ tốn nói.

"Tốt, ngươi hỏi đi." Trên mặt nam tử trung niên loé lên vẻ giận dữ, lại tựa hồ nhớ tới cái gì, cưỡng ép đè xuống sự tức giận trong lòng, nói.

"Trong tầng Tuế Nguyệt Tháp này, ngoại trừ các hạ, còn có mấy tù phạm nữa?" Mắt Hàn Lập sáng lên hỏi.

Nam tử trung niên nghe lời này, nhất thời không trả lời, một lát sau mới nhếch miệng cười lên ha hả.

"Các hạ cười cái gì?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Vấn đề bực này, ngươi cho rằng ta sẽ trả lời ngươi sao?" Nam tử trung niên thu lại vẻ tươi cười, hỏi ngược lại.

"Nói như thế, các hạ không có ý định tiếp tục trả lời rồi?" Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, nói ra.

"Đã kéo dài đủ thời gian, bản tọa đương nhiên sẽ không lãng phí miệng lưỡi cùng ngươi. Tiểu tử, nạp mạng đi." Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Nam tử trung niên đột nhiên nhe răng cười, đồng thời hai mắt bắn ra vạn đạo quang mang xám trắng.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, lập tức dời ánh mắt đi, đồng thời bên ngoài thân đại thịnh kim quang.

Nhưng bất luận hắn làm gì đều phí công, cảnh sắc phụ cận bỗng nhiên thay đổi, biến thành một không gian mông lung màu xám trắng.

Chung quanh cung điện, bọn người Lam Nhan đều biến mất không thấy gì nữa, nam tử trung niên kia cũng không thấy bóng dáng, không biết ẩn thân ở nơi nào.

"Đây là huyễn thuật?" Hàn Lập thì thào nói ra.

Lúc đầu hắn kinh ngạc, rất nhanh liền tỉnh táo lại, hai tay xiết chặt.

Trên người hắn lập tức chớp động lôi quang màu vàng, tiếng oanh minh vang lên, một tầng lưới điện vàng óng ánh nổi lên, lập tức ngưng tụ thành một bộ chiến giáp lôi điện, nhìn phảng phất Lôi Thần giáng thế.

Hàn Lập vung tay áo một cái, âm thanh sấm sét lần nữa vang lên, ba mươi sáu thanh phi kiếm màu vàng óng hiện ra.

Tay hắn kết pháp quyết, trên ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại thịnh lôi quang màu vàng, từng đạo hồ quang điện màu vàng chói mắt nổi lên, trong hồ quang điện càng bắn ra Lôi Điện Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt.

"Đi!" Hai tay Hàn Lập đẩy vào hư không một cái.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ầm vang nổ bắn ra, hóa thành ba mươi sáu đạo lôi quang màu vàng khó mà nhìn thẳng, xẹt qua không gian xám trắng chung quanh một cái.

"Xoẹt" một tiếng, không gian xám trắng bị vạch ra ba mươi sáu vết rách.

Nhưng trong không gian xám trắng lập tức loé lên quang mang, sau một khắc liền khôi phục lại.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đang muốn làm gì tiếp.

Vào thời khắc này, toàn bộ không gian xám trắng đột nhiên sáng lên, quang mang xám trắng chói mắt chiếu xạ làm ánh mắt hắn cũng không mở ra được, hơi nheo lại.

Bất quá lôi giáp điện quang màu vàng trên thân hắn đại thịnh, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng như điện bay trở về, bay múa quanh người hắn, kiếm khí lăng lệ không gì sánh được bắn ra bốn phía.

Quang mang chói mắt lóe lên rồi biến mất không thấy. Hàn Lập mở to mắt ra, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Không gian xám trắng chung quanh vẫn một màu xám trắng, hết thảy không có biến hóa, chỉ là thân thể của hắn giờ phút này một mực bị cố định trên một đồng trụ, tay chân bị vòng đồng thô to khóa lại, không thể động đậy.

Mà lôi điện kim giáp trên người hắn, còn có Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chung quanh đều biến mất không thấy gì nữa.

"Cái này..." Trong lòng Hàn Lập giật mình, khẽ quát một tiếng, bên ngoài thân hiện ra hơn chín trăm điểm huyền khiếu quang mang, toàn thân vận khởi khí lực ra sức giãy dụa.

Nhưng vòng đồng đồng trụ trên người hắn không rung động chút nào, vẫn như cũ một mực khóa chặt thân thể của hắn.

"Không có khả năng!" Hàn Lập thất thanh nói.

Lấy lực lượng nhục thân của hắn lúc này, dù cho đồng trụ này lợi hại hơn cả Tiên khí, hắn toàn lực giãy dụa cũng không thể không phản ứng chút nào như vậy.

"Ầm" một tiếng vang trầm, trên đồng trụ đột nhiên hiện ra một đoàn hoả diễm cực nóng, đồng trụ vốn lạnh lẽo trong nháy mắt trở nên đỏ ngầu.

Da thịt Hàn Lập lập tức bị đốt cháy đen một mảnh, bốc lên trận trận khói xanh, lực phòng ngự nhục thân của hắn cứng cỏi không gì sánh được tựa hồ đột nhiên biến mất không thấy.

Đau đớn sâu tận xương tủy truyền tới, phảng phất thần hồn bị hỏa diễm thiêu đốt, lấy tâm trí cứng cỏi của Hàn Lập cũng không nhịn được khẽ rên một tiếng.

Không đợi hắn ngưng thần ứng đối đau đớn do hỏa trụ truyền đến, hư không trước người hắn chớp động, từng lưỡi đao màu xám trắng nổi lên, lúc nha lúc nhúc, không biết có bao nhiêu chuôi.

Trong một trận âm thanh "Xuy xuy" duệ khiếu, tất cả lưỡi đao xám trắng đều mãnh liệt đâm xuống.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, bên ngoài thân đại thịnh kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng nổi lên, vô số gợn sóng màu vàng chen chúc toả ra bốn phía, bao phủ phạm vi gần ngàn trượng xung quanh.

Nhưng đồng trụ sau lưng, hay là lưỡi đao xám trắng chung quanh, Chân Ngôn Bảo Luân lại không ảnh hưởng đến chúng chút nào.

Vô số lưỡi đao tiếp tục rơi xuống, không trì hoãn chút nào, đâm vào các vị trí cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập giờ phút này không thể kìm được, phát ra tiếng kêu thống khổ.

Hắn giờ phút này đã hiểu ra, chính mình rơi vào trong huyễn thuật của địch nhân. Huyễn thuật này cực kỳ cao minh, ngũ giác của hắn, còn có linh giác, đều bị đối phương hoàn toàn điều khiển.

Cứ như vậy, hư hư thực thực đáng sợ, cơ hồ có thể đột phá giới hạn huyễn thuật, hắn chưa bao giờ thấy qua.

Nương theo những đau đớn khắc cốt kia, từng luồng từng luồng lực lượng pháp tắc biến ảo khó lường, phảng phất mây mù hư ảo từ trên những lưỡi đao kia truyền đến, bao phủ thân hình Hàn Lập vào trong đó.

Nhưng ngay lúc này, quanh thân Hàn Lập chớp động kim quang, một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể tuôn ra, tựa hồ phát hiện có ngoại lực xâm lấn, tự hành nghênh đón.

Lần này, cỗ lượng pháp tắc giống như mây mù kia lập tức bị lực lượng thời gian chống lại.

Chỉ là từng lưỡi đao chung quanh rơi xuống, đâm xuyên thân thể, đau đớn vô cùng mãnh liệt trực tiếp xuyên thủng phòng ngự thần hồn của hắn.

Từng luồng từng luồng lực lượng pháp tắc biến ảo nương theo cỗ đau đớn này, xâm nhập vào trong đầu hắn.

Trong mắt Hàn Lập lập tức nổi lên từng tia từng tia quang mang xám trắng, tâm trí bắt đầu trở nên hơi mơ hồ.

Liên tiếp công kích giống như phong ba sóng dữ đánh tới, lại nhanh như

thiểm điện, mảy may không lưu tình chút nào, lấy tâm trí kiên định của Hàn Lập, nhất thời cũng bị đánh cho mơ hồ không rõ, ở sâu trong nội tâm cũng theo đó nổi lên một cảm giác thất bại, muốn cứ thế từ bỏ ngăn cản.

Vào thời khắc này, thần thức chi lực cường đại trong đầu hắn đột nhiên kích động, Luyện Thần Thuật tự động vận chuyển.

Một thanh kiếm ảnh óng ánh ở trong đầu nổi lên, tản mát ra kiếm ý lăng lệ không gì sánh được.

Cảm giác thất bại của Hàn Lập lập tức bị kiếm ý lăng lệ xé rách, khôi phục thanh minh.

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, trên trán hiện ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hàn Lập nhẫn nại không ngừng đánh tới đau đớn khắc cốt kia, tròng mắt hơi híp lại, trong mắt lộ ra vẻ quyết liệt, bên ngoài thân đại thịnh kim quang, đang muốn thôi động thần thông Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, triệt để phá hủy không gian xám trắng này.

Nhưng ngay lúc này, không gian xám trắng đột nhiên không có dấu hiệu mảy may đột nhiên run rẩy, thanh âm ông minh đại tác.

"Phốc phốc" một tiếng!

Một đạo đao ảnh màu máu to lớn vắt ngang chân trời nổi lên, xé rách không gian xám trắng, tản mát ra sát khí cùng thôn phệ chi lực đáng sợ làm kinh thiên động địa.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ lạnh buốt từ đầu truyền đến dưới chân, thần hồn trong đầu tựa hồ có bàn tay vô hình lôi kéo tới, chui vào trong đao ảnh màu máu.

"Đao ảnh này là!" Luyện Thần Thuật của Hàn Lập vừa vận chuyển, lập tức ngăn chặn thần hồn xao động, con ngươi co rụt lại, lập tức nhận ra lai lịch đao ảnh màu máu này.

Nếu như hắn đoán không sai, đao ảnh màu máu này chính là thanh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao kia!

Đao ảnh màu máu to lớn vắt ngang chân trời lập tức hung hăng vạch một cái, không gian xám trắng lập tức bị xé nứt ra, hóa thành vô số chùm sáng xám trắng phiêu tán.

Hàn Lập thấy hoa mắt, thân ảnh xuất hiện lần nữa trên không cung điện sụp đổ.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vẫn còn quanh người hắn, cũng không biến mất, thậm chí lôi giáp màu vàng bên ngoài thân vẫn còn.

Mà cách đó hơn ngàn trượng, mặt nam tử trung niên áo xanh kia lộ vẻ kinh hãi, nhìn về phía thanh niên áo đen cách đó không xa.

Thanh niên áo đen cầm một thanh huyết hồng trường đao. Huyết hồng đao mang phun ra nuốt vào, hư không phía trước bị tuỳ tiện vạch phá, chính là Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Ngoài ra, Lợi Kỳ Mã kia chẳng biết xuất hiện trên chiến trường từ lúc nào, giờ phút này đang chém giết thành một đoàn với nữ tử áo đen.

Quanh người Lợi Kỳ Mã bay múa bốn năm đầu Phong Giao màu trắng dài trăm trượng, trong miệng phun ra từng mảng phong nhận hơi nước trắng mịt mờ, phô thiên cái địa đánh về phía nữ tử áo đen.

Những phong nhận màu trắng này nhìn như bình thường, uy lực lại lớn đến kinh người, những nơi đi qua hư không yếu ớt như giấy, tuỳ tiện bị xé nứt ra từng vết rách.

Sau lưng nữ tử áo đen lơ lửng hư ảnh một viên luân màu đỏ sậm, trên viên luân này có sáu lỗ tròn đen kịt, bố trí theo hình hoa mai lục giác.

Hư ảnh viên luân chuyển động quay tròn, một cỗ ba động pháp tắc đáng sợ từ trong sáu lỗ tròn đen kịt tuôn ra, tuỳ tiện ngăn trở những phong nhận màu trắng kia. Sau đó quang mang đỏ sậm lóe lên, liền tuỳ tiện nghiền nát, mặc

cho Lợi Kỳ Mã điên cuồng tấn công thế nào đều không thể vượt qua một bước.

Mà bọn người Lam Nhan, giờ phút này hai mắt đều một mảnh xám trắng, hiển nhiên cũng giống bọn người Lôi Ngọc Sách, đã bị điều khiển, bất quá bây giờ đứng ở một bên, không có động thủ.

Hàn Lập nhìn nam nữ áo đen, trong mắt chớp động quang mang kỳ lạ, lập tức đoán ra bảy tám phần chuyện vừa mới phát sinh.

------oOo------

Chương 1076: Tin tức đặc biệt về Thần Đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Thiên Hồ Hóa Huyết Đao! Đao này tại sao lại ở trong tay ngươi? Ngươi là người phương nào?" Nam tử trung niên nhìn thanh niên áo đen, giọng điệu lạnh lùng chất vấn.

Thanh niên áo đen nghe vậy cười một tiếng, miệng nói lẩm bẩm, một màn sáng màu đỏ hiện ra trên mặt gã, chảy xuống bên dưới.

Thân hình cùng khuôn mặt gã theo nhau biến đổi, hóa thành một thanh niên thon gầy, trên đầu tóc trắng tung bay.

Hàn Lập khẽ giật mình, người này không phải ai khác, đúng là Hồ Tam ngày đó từ biệt ở Hôi giới.

Bản thân hắn bây giờ biến đổi dung mạo, sử dụng cùng loại công pháp như Hồ Tam, không biết đối phương có nhận ra hay không.

"Vãn bối đệ tử Thiên Hồ tộc đời thứ chín, Liễu Tam Tỉnh bái kiến tiền bối!" Hồ Tam cung kính thi lễ với nam tử trung niên áo xanh, nói.

"Đệ tử Thiên Hồ tộc...Không ngờ nơi đây có thể gặp được người cùng tộc, như vậy, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao là người kia ban cho ngươi?" Nam tử trung niên áo xanh thấy dung mạo thực sự của Hồ Tam, lại nghe gã nói chuyện đó, sặc mặt hòa hoãn đôi chút, nhưng vẫn lãnh đạm như trước, nói.

"Vâng, mà cũng không hẳn là như vậy." Hồ Tam cung kính nói.

"Hừ! Bổn tọa không có hứng thú ở đây cùng ngươi ở đây nói quàng nói xiên, nếu như ngươi đã lựa chọn quy thuận hắn, còn tới đây làm gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng là người cùng tộc bổn tọa sẽ không giết ngươi? Hay là ngươi cảm thấy trong tay có Thiên Hồ Hóa Huyết Đao là có thể chống lại ta?" Trong mắt nam tử trung niên áo xanh lóe lên hàn quang, ẩn hiện sát khí nói.

"Vãn bối không dám, tiền bối tu luyện Huyễn Chi Pháp Tắc sắp đến cảnh giới viên mãn, với chút thực lực của vãn bối, dù có thêm năm ba thanh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đi nữa cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của tiền bối. Vãn bối lần này tới đây, là vì ngoài kia vừa mới xảy ra đại biến, tộc của ta cũng bị cuốn vào trong đó, vì vậy mới mạo muội đến đây mời tiền bối xuất sơn, tương trợ bổn tộc vượt qua đại kiếp nạn này." Hồ Tam cũng không lộ ra vẻ sợ hãi, giọng điệu thành khẩn nói.

"Năm đó bổn tọa rời đi đã từng nói qua sẽ không can thiệp vào sự tình Thiên Hồ tộc, niệm tình ngươi tu vị không kém, coi như là một nhân tài, bổn tọa cũng không làm khó ngươi, lập tức rời khỏi đây." Nam tử trung niên áo xanh lạnh nhạt nói.

Cùng lúc, gã đưa tay vỗ một tiếng.

Xa xa, Lợi Kỳ Mã đang kịch chiến cùng thiếu nữ áo đen lập tức đình chỉ công kích, vài đầu phong long đang xoay quanh người cũng biến mất vô tung.

"Luân Hồi Pháp Tắc quả nhiên bất phàm, đáng tiếc hôm nay không phải lúc, không cách nào phóng tay đánh cược một lần, ngày sau chúng ta lại đại chiến một trận!" Ánh mắt Lợi Kỳ Mã sáng rực liếc nhìn thiếu nữ áo đen, hí dài một tiếng.

Sau đó, bạch quang quanh người nó chớp động, rít lên một tiếng biến mất không thấy gì nữa, sau một khắc đã đến bên cạnh nam tử trung niên áo xanh, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt không đổi, trong lòng lần nữa khẽ động.

Thiếu nữ áo đen thấy Lợi Kỳ Mã dừng tay, cũng không đuổi theo, sắc mặt bình tĩnh bấm niệm pháp quyết vung lên.

Mâm tròn đỏ sậm phía sau nàng quay tít một vòng, sau đó ầm ầm tán loạn biến mất, hóa thành hơn một trăm sợi tơ pháp tắc, dung nhập vào trong cơ thể.

Lập tức thân hình nàng nhoáng lên một cái, cũng biến mất vô tung, phi thân đáp xuống cạnh Hồ Tam.

Nam tử trung niên áo xanh liếc nhìn thiếu nữ áo đen, cũng không nói thêm gì nữa, cả người nhẹ nhàng hạ xuống thân sau Lợi Kỳ Mã, liền muốn rời đi.

"Tiền bối, chẳng lẽ bổn tộc gặp phải đại nạn, người cũng khoanh tay đứng nhìn?" Sắc mặt Hồ Tam quýnh lên, đuổi theo vài bước hỏi.

"Bổn tọa đã nói qua, ta không còn quan hệ gì với Thiên Hồ Nhất Tộc, chuyện của các ngươi tự nghĩ cách xử lí đi." Thân người nam tử trung niên áo xanh không nhúc nhích, im lặng một lát rồi lạnh nhạt mở miệng nói ra, sau đó thúc giục dưới thân Lợi Kỳ Mã đi về phía trước.

Trong lòng Hồ Tam khẩn trương, những gì có thể nói gã đều đã nói, không còn cách nào thuyết phục nam tử trung niên áo xanh.

"Chờ một chút!" Đúng lúc này huyết quang trên thanh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay Hồ Tam chợt lóe lên, một bóng người hiện ra, đúng là đao linh Thạch Khinh Hậu.

"Là ngươi! Không ngờ ngươi vẫn còn sống, khó trách uy lực Thiên Hồ Hóa Huyết Đao không hề suy giảm, thì ra là ngươi cũng quy thuận người kia!" Nam tử trung niên áo xanh trông thấy Thạch Khinh Hậu, sắc mặt càng lạnh hơn mấy phần, thậm chí lộ ra vẻ chán ghét, cũng không dừng chân lại.

"Chủ nhân vẫn chưa chết đi,có khả năng còn sống." Thạch Khinh Hậu nhìn bóng lưng nam tử trung niên áo xanh, đột nhiên mở miệng nói.

Thân hình nam tử trung niên áo xanh đột nhiên dừng lại, quay người lại nhanh như chớp, trừng mắt nhìn Thạch Khinh Hậu, nói:"Chủ nhân còn sống? Ngươi nói thật không? Không, điều này không có khả năng, năm đó chính ta tận mắt chứng kiến chủ nhân vẫn lạc!"

"Chủ nhân thần thông như thế nào, làm sao có thể chết đi một cách đơn giản như vậy, sự tình năm đó rốt cuộc là như thế nào, cái ta và ngươi thấy chỉ sợ không phải là chân tướng thực sự. Ta cũng mới gần đây phát hiện một chút dấu vết để lại, một đường dò xét, đã tìm thấy chút ít manh mối, nếu không sao ta lại quy thuận hắn." Thạch Khinh Hậu ngạo nghễ nói ra.

"Thì ra là thế, vậy lần này các ngươi đến tìm ta là vì..." Nam tử trung niên áo xanh chậm rãi gật đầu, sau một lúc im lặng lại hỏi.

Tuy nhiên, gã mới nói được một nửa, bỗng dừng lại liếc mắt nhìn Hàn Lập cùng thiếu nữ áo đen.

"Chính là chuyện này liên quan đến việc chủ nhân có thể phục sinh được hay không, vì vậy ta đặc biệt đến mời ngươi tương trợ." Thạch Khinh Hậu nói.

"Nếu như liên quan đến chủ nhân, việc đáng làm ta tự nhiên sẽ làm, chỉ là bây giờ ta bị giam cầm ở đây, bản mệnh nguyên bài vẫn bên trong tầng thứ bảy, muốn rời đi cùng các ngươi cũng không được." Thái độ nam tử trung niên áo xanh đại biến, lập tức nói ra.

"Ngươi yên tâm, nếu như chúng ta đã đến đây, tự nhiên đã sớm chuẩn bị chu đáo, ta sẽ giúp ngươi thu hồi bản mệnh nguyên bài." Thạch Khinh Hậu vui mừng, lập tức cam đoan nói.

"Vậy xin nhờ các ngươi, ở phía trước là cánh cửa không gian thông lên tầng sáu, trọng phạm trên tầng sau là người nào, ta cũng không rõ lắm. Tuy nhiên càng đi lên cao, kẻ bị giam giữ càng lợi hại, các ngươi cần lưu ý hơn." Nam tử trung niên áo xanh gật đầu một cái, lập tức nhắc nhở một câu.

"Có ta, Hồ Tam cùng Thiếu Chưởng Sử, còn có Hàn đạo hữu, bất luận kẻ nào cũng đừng hòng ngăn cản chúng ta. Hàn đạo hữu, ngươi thấy có đúng

hay không?" Thạch Khinh Hậu đột nhiên quay người nhìn về phía Hàn Lập, cười nói.

Hàn Lập nghe vậy nhíu mày.

"Cái gì! Ngươi là Hàn đạo hữu?" Hồ Tam ngạc nhiên nhìn về phía Hàn Lập, thất thanh nói.

Nét mặt thiếu nữ áo đen lại hết sức bình tĩnh, dường như đã sớm biết thân phận Hàn Lập.

"Ồ, người này cùng phe với các người? Xem ra nhưng năm nay Thiên Hồ Nhất Tộc cũng có chút tiến bộ, kết giao không ít anh tài." Nam tử trung niên áo xanh liếc mắt nhìn Hàn Lập, lại quét qua thiếu nữ áo đen một cái, thản nhiên nói.

"Hai người này đều kết giao với Hồ Tam, không có quan hệ với những lão già bảo thủ của Thiên Hồ Nhất Tộc." Thạch Khinh Hậu nói.

Trong mắt nam tử trung niên lộ vẻ ngạc nhiên, lần nữa quan sát Hồ Tam.

"Thạch tiền bối, Hồ đạo hữu, còn có Giao Tam đạo hữu, nhiều năm không gặp." Hàn Lập phi thân tiến lên, ánh mắt lướt qua Thạch Khinh Hậu cùng Hồ Tam, cuối cùng nhìn lên thiếu nữ áo đen.

"Ha ha, ta biết không thể nào gạt được ánh mắt Hàn huynh mà." Thiếu nữ áo đen trong tay bấm niệm pháp quyết, trên người xích quang chớp động, khôi phục dung mạo vốn có, chính là Giao Tam.

"Ngươi thật sự là Hàn đạo hữu?" Hồ Tam quan sát Hàn Lập, trong mắt vẫn còn một chút hoài nghi.

Điều này cũng khó trách, thời điểm ở Hôi giới, Hàn Lập chỉ là Kim Tiên cảnh đỉnh phong, bây giờ mới hơn một ngàn năm, lại nhanh chóng biến thành Thái Ất Cảnh đỉnh phong, quả thực làm người ta khó mà tin được.

"Xem ra ba vị cũng đã biết rõ tên thật của ta, năm đó ta bị Thiên Đình đuổi

bắt, để tránh phiền phức, bất đắc dĩ mới dùng tên giả họ Lệ, kính xin ba vị trớ trách." Hàn Lập áy náy cười một tiếng, trong tay bấm niệm pháp quyết, xích quang trên thân chớp đông, khôi phục diện mạo như trước.

"Quả nhiên là Hàn đạo hữu, không ngờ tu vị của ngươi tiến nhanh như vậy, thật sự làm cho người ta khó mà tin được! Năm đó kịch biến ở Hôi giới, ngươi cùng Thạch Xuyên Không bị người ta một trảo bắt đi, ta còn lo lắng cho các ngươi rất lâu, bây giờ thấy ngươi bình an vô sự, ta cũng yên lòng. Đúng rồi, Thạch huynh vẫn tốt chứ?" Hồ Tam vui mừng chạy ra chào đón, hỏi dồn dập không ngừng.

"Năm đó chính là Ma Vực đại năng ra tay, cách không triệu hoán ta cùng Thạch huynh trở về Ma Vực, Thạch huynh bây giờ hết thảy bình yên, Hồ Tam đạo hữu cứ yên tâm." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Vậy là tốt rồi." Hồ Tam thở phào nhẹ nhõm.

"Nếu muốn ôn chuyện cũ, các ngươi chờ đến khi rời khỏi cái Tuế Nguyệt Tháp này cũng không muộn, đại sự trọng yếu hơn." Thạch Khinh Hậu tiến lên hai bước, mở miệng nói.

"Thạch tiền bối nói rất đúng." Hồ Tam dường như rất kính trọng Thạch Khinh Hậu, lập tức nói.

"Hàn đạo hữu, năm đó ở Hôi giới, ta và ngươi cũng có tương giao, bây giờ gặp lại ở đây, cũng là duyên phận, tiếp theo liên thủ hành động như thế nào?" Thạch Khinh Hậu quay sang hỏi ý kiến Hàn Lập.

"Nói ra thật xấu hổ, Hàn mỗ lần này tiến vào tiên phủ toàn đánh bậy đánh bạ, hòa toàn không biết gì về nơi này. Tuy nhiên vừa rồi nghe các vị nói, dường như hiểu rõ tòa Thái Tuế Tiên phủ này, kính xin chỉ giáo một chút." Hàn Lập nghe vậy im lặng một lát, bây giờ mới ngẩng đầu lên, cũng không phải là trả lời Thạch Khinh Hậu, mà hỏi ngược lại.

"Chuyện này đương nhiên, tòa Thái Tuế Tiên phủ này là phủ đệ còn sót lại của một vị Đại La tên là Thái Tuế Thiên Tôn, người này cũng tu luyện Thời Gian Pháp Tắc như Hàn huynh, đã từng đứng đầu Tiên Ngục Thiên Đình.

Về sau không biết tại sao vị Thái Tuế Thiên Tôn này phản bội Thiên Đình, lẩn trốn đi, hơn nữa lúc đào tẩu còn mang theo không ít trọng phạm trong Tiên Ngục, thậm chí còn mang theo vào kiện chí bảo của Thiên Đình, nhất là một kiện Tuế Nguyệt Thần Đăng trứ danh, nghe nói chính là bảo vật Thời Gian Pháp Tắc. Bây giờ Thần Đăng có lẽ đang ở tầng thứ bảy. Thiên Đình những năm nay một mực đuổi bắt người này, tuy nhiên không ai nghĩ ra, Thái Tuế Thiên Tôn lại trốn ở Trung Thổ Tiên Vực rất gần Kim Nguyên Tiên Vực, còn bí mật xây dựng một tòa tiên phủ." Thạch Khinh Hậu biết Hàn Lập muốn hiểu rõ tình huống rồi mới đưa ra quyết định, khẽ cười một tiếng, chậm rãi giải thích.

"Tuế Nguyệt Thần Đăng!" Trong lòng Hàn Lập khẽ động.

Từ lúc hắn tiến vào tòa Tuế Nguyệt Tháp này, mơ hồ cảm giác được một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cường đại từ bên trên truyền đến, đây cũng là động lực khiến hắn một mực tiến về phía trước. Bây giờ xem ra cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc kia hẳn là Tuế Nguyệt Thần Đăng trong miệng Thạch Khinh Hậu, không biết là loại bảo vật gì.

"Nếu như nói vậy, tòa tiên phủ này cực kỳ bí ẩn, chư vị làm sao biết được nơi đây?" Hàn Lập lập tức nghĩ tới một chuyện liền hỏi.

"Việc này muốn biết rõ phải hỏi Giao Tam đạo hữu, ta cùng Hồ Tam cũng là đi theo nàng mới đến được nơi đây." Thạch Khinh Hậu nói.

Hàn lập nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, nhìn về phía Giao Tam.

"Việc này liên quan đến bí mật của Luân Hồi Điện, Hàn huynh tuy rằng có thân phân Luân Hồi chỉ tử cao quý, nhưng vẫn không có quyền hạn biết rõ." Đôi mắt đẹp của Giao Tam lóe lên, lắc đầu.

Hàn Lập nghe vậy cũng không hỏi thêm nữa, ánh mắt hắn chớp động, trầm ngâm suy nghĩ.

------oOo------

Chương 1077: Tầng thứ sáu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Liên quan tới toà Thái Tuế Tiên Phủ này, ta cũng chỉ biết những thứ này. Mục đích ta và Hồ Tam tới đây ngươi cũng đã biết, còn về việc liên thủ mà Thạch mỗ vừa nói, Hàn đạo hữu cảm thấy thế nào?" Thạch Khinh Hầu chờ giây lát, thấy Hàn Lập một mực không nói gì, liền mở miệng hỏi.

"Được. Hàn mỗ có thể đáp ứng liên thủ hành động cùng hai vị, thậm chí có thể giúp đỡ bọn ngươi cướp đoạt bản mệnh nguyên bài kia. Bất quá nếu sau đó ta gặp khó khăn gì, thời điểm cần tương trợ, mong rằng hai vị chớ chối từ." Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, chậm rãi nói ra.

"Thành giao!" Hồ Tam cùng Thạch Khinh Hầu nghe vậy, trên mặt đều vui mừng, lập tức nói ra.

Giao Tam thấy cảnh này, trong mắt đẹp hiện lên một tia như nghĩ tới cái gì, nhưng không lên tiếng.

"Nếu thế, chúng ta lập tức lên đường đi." Thạch Khinh Hầu nói ra, nhìn nam tử trung niên áo xanh bên cạnh một chút.

"Đi theo ta, trên đường không nên nhìn đông nhìn tây, cũng đừng tùy ý đụng vào thứ gì, có vấn đề gì cũng đừng kiếm ta."

Nam tử trung niên áo xanh nói nhàn nhạt một câu, sau đó thôi động tọa kỵ Lợi Kỳ Mã bay tới đằng trước. Những người bị khống chế như Lam Nhan theo sát phía sau, giống như thi thể đi theo sau vậy.

Ba người Hàn Lập cũng nhao nhao đi theo.

Kết quả lần này đi ròng rã một ngày một đêm.

Trung niên nhân mang theo đám Hàn Lập rời khỏi tòa núi cao hình hồ lô kia, rất nhanh đi qua bãi sa mạc, rồi lại đi qua một đầm lầy rộng lớn, ngay sau đó chính là một mảng lớn đồi núi trùng điệp chập chùng.

Dọc theo con đường này, Hàn Lập phát hiện một ít vật ly kỳ cổ quái, tỉ như trên bãi sa mạc dựng thẳng một tòa băng điêu cao trăm trượng, đi ngang qua xa xa cũng có thể cảm nhận được từng tia từng tia khí tức băng hàn. Trong vùng đầm lầy không ngừng có vòng xoáy khổng lồ, không ngừng toát ra bong bóng cuồn cuộn, lòng đất gò núi thỉnh thoảng truyền ra tiếng vang ngột ngạt, tựa hồ có người đang không ngừng gõ lấy thứ gì đó, thậm chí dọc đường còn thấy một mảnh cự mộc lâm, phát hiện trong đó có từng sợi xiềng xích màu máu, cả một mảng lớn gần ngàn sợi liên kết nhau, hình thành một hình dạng kỳ quái.

Bởi vì lúc trước trung niên nhân đã căn dặn, thêm nữa tựa hồ gã không muốn nói chuyện, nên dọc theo con đường này tất cả mọi người mang tâm sự riêng yên lặng đi theo, Hàn Lập cũng không có cơ hội đi tìm tòi nghiên cứu, đành phải bỏ qua.

Một đoàn người yên lặng nối bước, rốt cuộc đi tới một toà đại điện màu đen nằm trên một mảnh thảo nguyên.

Diện tích đại điện nơi đây rất lớn, bất quá ánh sáng cũng rất ảm đạm, cho nên các nơi trong điện đốt lên từng chậu than, chiếu sáng không gian bên trong.

Ở đây có thể nhìn thấy, chỗ sâu trong đại điện màu đen đứng vững một tòa quang môn đỏ sậm, chớp động trận trận quang mang đỏ sậm.

"Nơi này chính là cánh cửa không gian thông lên tầng sáu, các ngươi đi đi." Nam tử trung niên áo xanh nói một tiếng, quay người tính rời đi.

"Tiền bối, tầng thứ sáu và tầng thứ bảy không biết có nguy hiểm gì không? Mặc dù thực lực chúng ta rất mạnh, nhưng muốn xông qua chỉ sợ cũng

không dễ. Không biết tiền bối có thể buông tha những đồng bạn này của vãn bối không, có bọn hắn cùng nhau tiến lên, chúng ta cũng có thể dùng sức ít một chút." Hồ Tam đột nhiên gọi nam tử trung niên áo xanh lại, sau đó nhìn bọn người Lam Nhan một chút, nói ra.

"Thực lực những người này không yếu, có chút tác dụng, ngươi cũng không cần mấy Huyễn Nô này a." Thạch Khinh Hậu cũng nói.

"Thôi được." Nam tử trung niên áo xanh nhíu mày, sau đó lại giãn ra, tay bấm quyết một cái.

Bảy đạo quang mang xám trắng từ trong tay gã bắn ra, chia ra chui vào trong cơ thể đám người Lam Nhan.

Trên thân bọn người Lam Nhan lập tức nổi lên mảng lớn quang mang xám trắng, sau đó từng sợi tinh ti xám trắng từ trong cơ thể bọn họ bay ra, dung nhập vào thể nội nam tử trung niên áo xanh.

Hàn Lập nhìn thấy tinh ti xám trắng, con ngươi hơi co lại.

"Tiểu tử, lúc ngươi đi tầng bảy, nếu gặp được bản mệnh nguyên bài của ta, nhớ kỹ phải mang đi, đến lúc đó ta sẽ có chỗ tốt cho ngươi." Vào thời khắc này, trong đầu Hàn Lập đột ngột vang lên một thanh âm cực kỳ yếu ớt, chính là Lợi Kỳ Mã kia.

Trong lòng hắn khẽ động, nhìn lại hướng Lợi Kỳ Mã kia.

Con ngựa này vẫn ngoan ngoãn chở nam tử trung niên áo xanh, nhìn không chớp mắt.

"Đi thôi." Nam tử trung niên áo xanh làm xong những thứ này, từ tốn nói.

Bốn vó Lợi Kỳ Mã khẽ động, một đạo bạch quang hiện lên, thân ảnh cả hai tiêu thất hư không, càng không lưu lại mảy may khí tức, tựa hồ chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tinh ti ly thể, quang mang xám trắng trong mắt bọn người Lam Nhan bắt

đầu biến mất dần.

Hàn Lập thấy vậy, tay bấm niệm pháp quyết, trên thân loé lên hào quang xích hồng, lần nữa huyễn hóa thành bộ dạng trước đó.

Mà Hồ Tam, Giao Tam nhìn thấy cảnh này, cũng nhao nhao bấm niệm pháp quyết, khôi phục dung mạo lúc trước, Hồ Tam đồng thời cũng thu Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay vào.

Ba người vừa mới thu thập xong hết thảy, quang mang xám trắng trong mắt bọn người Lam Nhan, Lôi Ngọc Sách đều tiêu tán, con mắt khôi phục thanh minh.

"Nơi này là nơi nào? Ta nhớ trước đó bị trân bảo huyễn hóa tinh ti xám trắng xâm nhập thể nội..." Bốn người Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến nhìn hoàn cảnh chung quanh, có chút kinh hoảng nói ra.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, thầm nghĩ người bị tinh ti xám trắng khống chế, xem ra sẽ không lưu lại ký ức.

Mấy người Lam Nhan cũng giống như vậy, có chút kinh hoảng, chỉ nhớ là lúc trước bị nam tử trung niên áo xanh kia khống chế ký ức.

"Chư vị không cần lo lắng, địch nhân đã rời đi, bây giờ chúng ta đã an toàn." Hồ Tam chậm rãi nói ra.

"Ngươi biết đã xảy ra chuyện gì?" Lôi Ngọc Sách nhìn lại.

"Biết một chút, Lôi tiền bối, là như vậy..." Hồ Tam ho nhẹ một tiếng, tự biên ra chuyện đã chuẩn bị trước đó, nói là Hàn Lập đại triển thần uy, đánh lui địch nhân, cứu mọi người ra.

Hồ Tam vốn có khiếu nói chuyện, bản sự bịa chuyện càng cao minh, suy tính mọi mặt phi thường toàn diện, không để lại mảy may sai sót.

Hàn Lập nghe lời này, âm thầm cười khổ, nhưng cũng không nói gì thêm.

"Nếu thế, Thạch đạo hữu lại cứu chúng ta một lần nữa rồi, vô cùng cảm kích, chờ ra khỏi Thái Tuế Tiên Phủ này, Thạch đạo hữu nhất định phải đến Thiên Thủy tông ta làm khách, để cho chúng ta khoản đãi một hai, trò chuyện biểu lòng cảm kích." Tô An Thiến cảm kích nói ra.

Hùng Sơn, Lam Nhan, Lam Nguyên Tử cũng nói cám ơn Hàn Lập, bất quá trong ánh mắt Lam thị huynh muội nhìn về phía Hàn Lập, càng nhiều thêm mấy phần kiêng kị cùng đề phòng.

Ngoài ra, thần sắc ba người Lôi Ngọc Sách, Cận Lưu, Văn Trọng lại có chút sa sút.

Bọn hắn trước đó nhọc lòng phá giải cấm chế, kết quả lại chẳng đạt được gì, nhất là Cận Lưu, trùng sào trên người cũng bị Hàn Lập lấy đi, bây giờ lại mơ mơ hồ hồ được Hàn Lập cứu, trong lòng sao lại không phiền muộn?

"Mấy vị khách khí, địch nhân kia mặc dù bị ta tạm thời doạ sợ chạy mất, nhưng lúc nào cũng có thể trở về, nơi này cũng không phải là nơi ở lâu, chúng ta hay là mau mau rời đi, tiến vào tầng thứ sáu thì tốt hơn." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

"Không sai, việc này không nên chậm trễ." Tô An Thiến gật đầu nói.

Mấy người Lôi Ngọc Sách cũng miễn cưỡng giữ vững tinh thần, bắt đầu phá giải cấm chế trên cánh cửa không gian.

Từng cấm chế trên cánh cửa không gian cơ bản giống nhau, đám người sớm đã thuần thục, rất nhanh liền phá giải hết cấm chế trên quang môn trước mặt, tuần tự tiến nhập vào trong đó.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hoa mắt, thân ảnh liền xuyên qua quang môn, đi tới trên một mảnh sa mạc màu vàng rộng lớn vô ngần.

Ánh mắt của hắn trông về phía xa, ngóng nhìn khắp nơi, nhưng trong mắt đều là cát vàng, trong không khí tràn ngập một mùi khô ráo.

Lúc này, bên cạnh hắn quang mang chớp liên tục, thân ảnh từng người Giao

Tam hiển hiện ra.

Những người này vừa mới xuất hiện, liền tự động không nói phân làm hai đội.

Trong đó, hai người Hồ Tam cùng Giao Tam tự nhiên là tới gần Hàn Lập một chút, hai người Thiên Thủy tông thì tới gần Lôi Ngọc Sách và Văn Trọng một chút, huynh muội Lam Nguyên Tử cũng theo phía sau bọn họ.

Mà có chút kỳ quái là, Hùng Sơn chẳng biết tại sao cũng đứng ở gần ba người Hàn Lập bên này.

Đám người sau khi đứng vững, nhìn xem cảnh tượng bốn phía.

Nhìn một lát, ánh mắt đều hơi lóe lên, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái.

Giao Tam cúi người nắm lên một nắm cát mịn, nhẹ nhàng chà xát, khẽ chau mày nói: "Là cát vàng..."

"Không phải cát vàng, là bột xương của rất nhiều Yêu thú." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Sao có thể?" Giao Tam có chút khó tin nói.

"Đích thật là bột xương." Lôi Ngọc Sách bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Nói xong, gã đưa tay chỉ hướng cách đó mấy chục dặm, trên đường chân trời cao cao nhô ra một vật hình loan nguyệt.

Đám người theo dấu phi thân tới gần, mới phát hiện đó là một đoạn sừng cong của di hài dị thú hình thể khổng lồ nào đó. Toàn thân nó có màu hoàng kim, phía trên hiện đầy vết tích bão cát mục nát pha tạp.

Giao Tam nhướng mày, tiến lên trước đưa tay bóp một chút sừng cong kia.

Kết quả, nàng vừa mới chạm vào sừng cong, liền nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Ngay sau đó, đoạn sừng cong màu vàng cao cao nhô ra kia, liền theo âm thanh vỡ vụn, hóa thành một mảnh cát bụi màu vàng, tiêu tán ra. Cát vàng đầy đất kia, quả thật là những bột xương.

"Đại mạc mênh mông này, chúng ta nên đi hướng nào?" Hồ Tam có chút bất đắc dĩ hỏi.

Nói xong, ánh mắt của y nhìn từ đằng xa hướng lên trên, cuối cùng thấy phía trên không trung treo một vòng mặt trời trắng lóa, nhìn khá giống với mặt trời vẽ trên tờ giấy trắng, không có chút nhiệt lượng nào truyền ra.

Lôi Ngọc Sách đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe Hàn Lập bỗng nhiên chỉ vào phía trước một hướng, nói ra: "Bên kia..."

Đám người nghe vậy, nhìn theo hướng ngón tay hắn, nhưng chỉ thấy biển cát mênh mông, căn bản không có cái gì.

Tiến vào không gian tầng sáu này, lực lượng thần thức của tất cả mọi người bị áp chế càng rõ ràng, phương viên chưa tới trăm dặm đã không phát hiện được gì.

"Nơi đó có gì?" Tô An Thiến cũng có chút kỳ quái hỏi.

"Cũng không rõ, thần thức bị áp chế quá mức lợi hại, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được một cỗ khí tức đặc thù... Tóm lại, trước đi qua đó xem một chút đi." Hàn Lập trầm ngâm một lát, nói ra.

Giao Tam nghe vậy, cùng Hồ Tam liếc nhau, hai người đều có vẻ do dự.

"Thạch đạo hữu, dọc theo con đường này tới đây không hề dễ dàng, nửa đường chết bao nhiêu người hẳn là ngươi cũng rõ, ta thấy tốt nhất vẫn là không nên tùy tiện hành động, chúng ta thương nghị thật kỹ một chút, tìm một con đường ổn thỏa há không tốt hơn sao?" Lôi Ngọc Sách do dự một chút, mở miệng nói.

"Đúng vậy a, tòa tháp này càng lên cao càng nguy cơ tứ phía, mặc dù ngươi

tài cao gan lớn, nhưng cũng không thể khinh địch a." Không chờ Tô An Thiến mở miệng, Cận Lưu phụ họa theo.

Tô An Thiến há to miệng, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng chần chờ một chút, cuối cùng cũng không nói gì.

"Đa tạ hảo ý hai vị, kỳ thật chư vị muốn đi chỗ nào đều không sao. Đều đã đến tầng sáu, mọi người cũng có suy tính riêng, một mình ta hành động cũng được." Hàn Lập ôm quyền một cái, cười nói.

Nói xong, hắn định rời đi trước.

"Thạch đạo hữu, ta đi cùng ngươi." Hùng Sơn một bên ngược lại lộ ra mấy phần ý cười, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, khẽ chau mày, không đáp ứng, cũng không cự tuyệt, trên thân loé lên độn quang bay về hướng kia. Hùng Sơn lại không chút do dự, trực tiếp đuổi theo.

"Chúng ta cũng theo Thạch đạo hữu xem một chút."

Giao Tam suy nghĩ một lát, nói ra một tiếng, liền cùng Hồ Tam biến thành độn quang liên kết nhau, đuổi theo hai người Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1078: Nói thật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Sau khi đám người Hàn Lập rời đi, chỗ này chỉ còn mấy người Lôi Ngọc Sách cùng Tô An Thiến.

Không biết vì sao, nhìn bóng dáng Hàn Lập biến mất cuối chân trời, trong lòng Cận Lưu có chút buông lỏng, tinh thần liên tục căng thẳng dường như được thả lỏng đôi chút.

Đối với người này, gã từ đầu đến cuối vẫn không nhìn thấu, gã mặc kệ ngoài mặt biểu hiện như thế nào, trong lòng vẫn giữ nguyên cảnh giác phòng bị.

Huynh muội Lam Nguyên Tử đưa mắt nhìn nhau, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù ban đầu bọn họ phụng mệnh đuổi giết Hàn Lập, đến hôm nay cũng đã từng giao chiến qua một lần, lại phát hiện đối thủ này còn khó đối phó hơn so với sự tưởng tượng của họ, nếu như được lựa chọn, bọn họ thà rằng không phải gặp đối phương.

"Bây giờ chúng ta nên đi thế nào?" Tô An Thiến nhìn mấy người còn lại, mở miệng hỏi.

"Tô tiên tử chờ một chút."

Lôi Ngọc Sách nói xong, cổ tay xoay một cái, trong tay hiện ra một cái mâm tròn bằng kim loại, bên trên khắc họa rõ nét rất nhiều phù văn cùng khắc độ một tay nâng lên, tay kia bấm niệm pháp quyết, ấn lên mâm tròn. (khắc độ là độ được khắc trên các dụng cụ đo lường)

Một lát sau, phía trên mâm tròn hiện ra một chùm sáng mờ ảo, bên trong mơ hồ bay lên một ngọn lửa bằng đầu ngón tay, như bị một lực lượng vô hình nào đó dẫn dắt, bay lệch sang một phía.

Thấy vậy, Tô An Thiến đứng trong đám người cũng hơi ngẩn ra, ánh mắt Cận Lưu lại có chút sáng lên.

Lôi Ngọc Sách nhìn theo phương hướng ngọn lửa trong chốc lát, sau đó bàn tay khẽ lật, thu hồi mâm tròn, đưa tay chỉ về hướng ngọn lửa bị lệch đi, nói ra:

"Chúng ta đi bên này."

"Lôi đạo hữu, đây là vật gì vậy?" Tô An Thiến nhíu mày hỏi.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy, sau một thoáng do dự, gã giải thích:

"Một cái tiểu bảo có chút liên hệ cùng Thần Đăng, đi theo phương hướng nó chỉ ra chắc chắn không sai."

"Nói như vậy, vị Thạch đạo hữu kia đi sai hướng rồi đúng không?" Tô An Thiến nhìn thoáng qua phương hướng Lôi Ngọc Sách muốn đi, chênh lệch khá xa so với Hàn Lập, hỏi.

"Còn nhớ lối rẽ lúc mới gia nhập bí cảnh không?" Lôi Ngọc Sách đổi giọng, hỏi.

"Ý ngươi nói là...Tuy khác đường nhưng cùng đích?" Tô An Thiến hỏi ngược lại.

"Ta không biết Thạch đạo hữu đi đúng hay sai đường, có lẽ cuối cùng đều như nhau đến cùng một chỗ." Lôi Ngọc Sách gật đầu một cái rồi nói ra như thế.

Tô An Thiến nghe thấy vậy, liếc mắt nhìn Lôi Ngọc Sách, như suy nghĩ điều gì, nhẹ gật đầu.

"Việc này không nên chậm trễ nữa, nếu như đã có phương hướng, chúng ta lập tức lên đường thôi." Văn Trọng mở miệng nhắc nhở.

...

Bên trong sa mạc màu vàng, ngoại trừ thần thức chịu nhiều quấy nhiễu từ bên ngoài, tốc độ phi hành cũng bị áp chế không ít, làm Hàn Lập có chút không thích ứng.

"Hùng Sơn đạo hữu, mặc kệ ngươi đi theo ta với mục đích gì, ta cũng phải nhắc nhở ngươi một câu, không nên làm việc dư thừa, Hàn mỗ không muốn giết ngươi thêm một lần nữa." Hàn Lập nhìn Hùng Sơn đang theo sát phía sau, mở miệng nói ra.

"Hàn đạo hữu xin chớ trách, lần này gặp nhau thực sự cũng là vận mệnh trêu đùa, nếu không phải ngục chủ Kỳ Ma Tử đột nhiên điều ta ra ngoài, có lẽ hiện giờ nếu không phải ta đang làm nhiệm vụ của Tiên Ngục, thì cũng đang bế quan trong động phủ, không tu luyện đến Thái Ất Hậu Kỳ tuyệt đối sẽ không đi ra." Hùng Sơn vội vàng giải thích.

"Ồ, vì sao phải đến Thái Ất Hậu Kỳ?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Lúc đầu ta nghĩ có Tiên Cung nâng đỡ, có thể tu luyện đến Thái Ất Hậu Kỳ trước ngươi, đến khi đó liền tìm ngươi giải quyết chút sự tình năm đó. Chẳng qua khi gặp mặt, tâm tư kia đã không còn, chỉ sợ vĩnh viễn không có cơ hội nữa rồi." Hùng Sơn bất đắc dĩ cười khổ, nói.

"Trước tiên không nói chuyện khác, ngươi thực sự biết thân phận của ta hay sao?" Hàn Lập gắt gao nhìn chằm chằm vào Hùng Sơn, hỏi.

"Trước đây không lâu Hàn đạo hữu phải chăng đã giao thủ với ngục chủ Kỳ Ma Tử?" Hùng Sơn hỏi ngược lại.

"Không sai. Nói như vậy thời điểm giao thủ lúc trước, chắc hẳn hắn đã để lại trên người ta một cái ấn ký nào đó?" Trong lòng Hàn lập khẽ động, hỏi.

"Hàn đạo hữu quả nhiên trí tuệ cao tuyệt. Ngục chủ Kỳ Ma Tử biết Hàn đạo hữu am hiểu dùng mặt nạ Luân Hồi Điện thay đổi thân phận, liền quyết định lúc giao thủ cùng ngươi, sẽ để lại trên người ngươi một cái ấn ký, sau này dùng để truy tìm." Hùng Sơn gật đầu nói.

"Tốt nhất Hùng đạo hữu nên nói rõ ràng, rốt cuộc là loại ấn ký gì mà ngay cả ta cũng không phát hiện ra?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Ấn ký này không truyền ra bất cứ ba động linh lực nào cả, không thể truy tìm ở cự ly xa, chỉ lúc rất gần mới có thể thông qua một cái ấn tín nho nhỏ cảm ứng được." Hùng Sơn nói xong, lật tay lấy ra một cái ngọc quyết nhỏ như lá liễu, cung kính đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc quyết, phát hiện bên trên không có dị quang chớp động, chỉ thấy truyền ra từng trận cảm giác nóng rực, lập tức hiểu được.

"Nếu như đã phát hiện ra thân phận của ta, ngươi có lẽ phải tránh xa, vì sao còn muốn đi theo ta?" Hàn Lập trực tiếp đem ngọc quyết thu vào, lại hỏi.

"Cái này...Thứ nhất ta cảm thấy đi theo ngươi sẽ an toàn hơn một chút, có thể nhận được một ít chỗ tốt mà ngươi không thèm để ý. Thứ hai, ta nghĩ đến sau này gặp lại ngục chủ Kỳ Ma Tử, gã thấy ta đi theo bên cạnh ngươi, coi như ta đã làm tròn nhiệm vụ rồi." Hùng Sơn chần chừ một chút, nói ra.

"Ngươi không sợ ta giết ngươi lần nữa?" Hai mắt Hàn Lập nhíu lại, nói ra.

"Ngươi cũng đã giết ta một lần rồi, tất cả ân oán cũng nên xóa bỏ, lần này ta cũng không chủ động đối địch với ngươi, tin tưởng các hạ ân oán rõ ràng, sẽ không lạm sát kẻ vô tội. Lại nói, nếu chết trong tay ngươi thì cũng là do ta lựa chọn, còn hơn là chết không minh bạch tại tòa tháp này." Sau lưng Hùng Sơn toát ra mồ hôi lạnh, cố gắng tự trấn định nói.

"Vậy giờ phút này xin Hùng Sơn đạo hữu nhớ kỹ những gì ngươi nói, sau này nếu như phát hiện ngươi có bất cứ hành động khác thường nào, đừng trách Hàn Mỗ trở mặt vô tình." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, cười lạnh nói.

Thực ra đổi lại lúc khác, hắn sẽ tuyệt đối không để Hùng Sơn theo sau lưng, nếu đối phương đi theo như vậy, hắn sẽ không chút do dự giết chết tại chỗ, chỉ là bây giờ không nắm rõ hành tung Kỳ Ma Tử, hắn tạm thời giữ lại Hùng Sơn, xem đối phương rốt cuộc bày mưu tính kế gì, hắn cũng muốn mượn chuyện này tương kế tựu kế lôi Kỳ Ma Tử ra, chấm dứt hậu hoạn.

"Bây giờ Hàn đạo hữu chỉ cần cử động ngón tay út cũng đủ giết chết Hùng mỗ, tại hạ quả quyết sẽ không làm ra hành động ngu ngốc như vậy." Hùng Sơn vội vàng khoát tay nói.

Trong khi đang trò chuyện,hai người Giao Tam cũng đã đuổi kịp phía sau.

"Hàn huynh, ngươi còn chưa nói rõ với chúng ta, bên này huynh phát hiện ra cái gì?" Giao Tam trực tiếp hỏi.

"Đúng thế! Tuy rằng bình thường lựa chọn cửa ngươi sẽ không sai, nhưng nếu như thông báo cho chúng ta một tiếng, trong nội tâm chúng ta cũng hiểu rõ ngọn nguồn, đến lúc đó đột ngột phát sinh tình huống gì, cũng có thể phối hợp chặt chẽ với nhau." Hồ Tam cũng phụ họa trách móc.

"Chẳng qua ta cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc, lại có phần lạ lẫm, cho nên muốn đi qua xem thử một chút, thật ra các ngươi cũng không cần tới đây." Hàn Lập từ chối cho ý kiến, đáp lại.

"Mà thôi, tốt xấu gì cũng là phương hướng huynh chọn lựa, có khi lại đi đúng đường cũng nên." Giao Tam suy nghĩ một chút rồi nói ra.

Ngay sau đó, mấy người bọn họ theo sự chỉ dẫn của Hàn Lập, một đường bay đi.

Trên sa mạc hoang vắng mọi người vùn vụt lao đi, thỉnh thoảng thấy bên ven đường xuất hiện vô số xương cốt màu vàng cực lớn, bị vùi lấp trong sa mạc.

Tuy nhiên, mọi người chỉ dùng thần thức quét qua phía dưới, sau khi không phát hiện ra cái gì đáng chú ý, lập tức cũng không để ý nhiều nữa.

"Ở bên kia..."

Ước chừng sau khi bay được hai canh giờ, nơi cuối tầm mắt Hàn Lập xuất hiện một đường nét mờ ảo, phản chiếu kim quang vàng rực, thoạt nhìn dường như là một tòa cung điện có chút hùng vĩ.

Hiện giờ hắn cảm ứng được cỗ khí tức kia phát ra càng rõ ràng hơn.

Hồ Tam cùng Giao Tam nghe thấy vậy, tinh thần đều chấn động.

Mọi người bay tới gần, khi còn hơn một trăm dặm rốt cuộc thấy rõ, trước mắt là một tòa đại điện to lớn được đúc từ cát vàng, khắp nơi phía trên trang trí vô số những chiếc sừng cong cực lớn màu vàng, hiển nhiên là xương cốt của một loại dị thú nào đó còn sót lại.

Trên đỉnh tòa đại điện màu vàng ở phía đằng kia,hiện ra một nam tử thanh niên áo vàng đang nằm thẳng cẳng dọc theo nóc nhà.

Dung mạo người kia có chút anh tuấn, chỉ là vẻ mặt có phần lười biếng, gã cầm trong tay một cái đầu lâu hình tròn màu vàng, vô cùng buồn chán tung lên rồi lại đặt xuống.

Đầu lâu lớn hơn rất nhiều so với nhân loại bình thường, thoạt nhìn qua hẳn là đầu lâu của một di tộc nào đó, chỉ là dường như bị chơi đùa trên tay quá nhiều, mặt ngoài đã bị mài mòn đến bóng loáng.

Nam tử thanh niên lần nữa ném đầu lâu màu vàng lên, sau đó lại đưa tay đón được, khuỷu tay gã nhẹ nhàng chống lên nóc nhà, cả người bắt đầu đứng thẳng dậy, gã nhìn về đám người Hàn Lập ở phía xa ngoài mấy chục dặm, đôi mắt hơi nhíu lại, không nhịn được lè lưỡi liếm môi một cái.

Lúc này, vạt áo trước ngực gã bỗng nhiên khuấy động, một con thằn lằn màu vàng lớn bằng bàn tay từ trong cổ áo bò ra, đứng trên đầu vai hắn nhìn về xa xa bên này.

"Đúng là..." Hàn Lập nhìn chăm chú, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng.

"Hàn huynh nhận ra người này?" Giao Tam hỏi.

"Nói là nhận ra cũng không sai, đây chính là Phệ Kim Tiên tiếng tăm lừng lẫy." Hàn Lập gật đầu một cái, nói ra.

"Cái gì...Ta thấy khí tức trên thân người kia đã tới cảnh giới Đại La, con Phệ Kim Tiên này thực lực không phải tu si Đại La bình thường có thể so sánh, lần này gặp phiền toái rồi." Hồ Tam nghe vậy, kinh ngạc nói.

"Ài, Hàn đạo hữu, sớm biết như vậy ta không đi theo ngươi thì tốt hơn." Hùng Sơn thở dài một tiếng, liên tục kêu khổ.

Giao Tam không nói gì thêm, ánh mắt hơi chớp động, dường như trong lòng đang tính toán ứng phó với cục diện trước mặt như thế nào.

Không chờ Hàn Lập nói gì, thân hình nam tử thanh niên kia đã lóe lên, đã đi được ngoài mấy trăm trượng, lơ lửng trên không, có chút hứng thú nhìn lên nhìn xuống mấy người bọn họ.

Đám người Hàn Lập vẻ mặt đều hết sức căng thẳng, cẩn thận phòng bị.

"Các ngươi không cần phải khẩn trương như vậy, ta sẽ không giết các ngươi ngay đâu..." Nam tử thanh niên bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, nói ra.

Dứt lời, hắn lấy con thằn lằn màu vàng ra khỏi vai, cầm trong tay nâng lên cao, lại nói tiếp:

"Cuộc sống bị giam cầm trong lao tù thật không thú vị chút nào, gần trăm vạn năm nay cũng chỉ có con Kim Mông Tích này đi theo ta. Các ngươi nếu như đã đến đây, ngược lại vừa vặn lưu lại giúp ta tiêu khiển."

Vừa nói dứt câu, gã tiện tay ném con thằn lằn trên tay đi, một tiếng xé gió lập tức vang lên.

Chỉ thấy con Kim Mông Tích kia như một cái Kim Toa bay vụt ra, thẳng đến mặt Giao Tam.

Cũng không thấy Giao Tam có động tĩnh gì, trước người tự động sáng lên một mảnh hào quang đỏ sậm, tạo ra một màn sáng vô hình.

Con Kim Mông Tích kia tức khắc đâm vào màn sáng, giống như một mũi tên nhọn bắn vào, đâm thẳng vào màn sáng tạo thành một vết lõm thật sâu, cách mi tâm Giao Tam không quá ba tấc.

Nhưng ngay sau đó trên màn sáng, chỉ thấy chỗ bị vừa bị chấn động sinh ra một vệt nước lăn tăn gợn sóng, bỗng nhiên phản chấn về phía trước, lập tức một đoàn sáng đỏ sậm nảy lên, trực tiếp bắn ngược con Kim Mông Tích kia ra.

Đúng lúc này, chợt nghe Hàn Lập kêu to một tiếng:"Coi chừng..."

------oOo------

Chương 1079: Một lời đã định

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Giao Tam nghe vậy, vô thức lui về sau một bước, liền cảm giác đầu vai bị người nắm lấy, thân thể bay ngược ra sau.

Kim Mông Tích vừa mới bắn ra kia, thân thể bỗng nhiên cấp tốc phồng lên, toàn thân tăng vọt kim quang, "Bành" một tiếng, nổ tung ra.

Chỉ thấy một đoàn kim quang từ trong vụ nổ toả ra, tiếp theo cấp tốc khuếch trương, hóa thành một vòng xoáy kim quang to lớn vô cùng quét ra, trong đó tiếng thét đại tác, bên trong thình lình cuốn theo đạo đạo quang nhận màu vàng.

Càng làm cho người kinh ngạc chính là, trong những quang nhận màu vàng kia, lại còn ẩn chứa nồng đậm lực lượng Kim thuộc tính pháp tắc, trong nháy mắt cắt chém bốn phía hư không thành mảnh nhỏ.

Hàn Lập ném Giao Tam ra đằng sau, lách mình tiến về phía trước, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết và Thiên Sát Trấn Ngục Công đồng thời vận chuyển, toàn thân trên dưới lưu chuyển quang mang tinh thần, một thân khí kình ngưng ở một quyền, đập mạnh về phía trước.

Trên nắm tay hắn lưu chuyển một tầng hào quang màu vàng, một đạo kim quang quyền ảnh hơi mờ bắn ra, đập ầm ầm lên vòng xoáy kim quang.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Vòng xoáy kim quang nổ tung, vô số quang nhận màu vàng từ bên trong bắn ra, xoay tròn bay về bốn phương tám hướng.

Trong hư không khuấy động không thôi, khí kình lưu lại trong không khí

còn chưa tiêu tán thì tên thanh niên nam tử kia đã phi thân xuống, đánh tới phía Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi thầm thở dài một tiếng.

Quả nhiên là nhất mạch Phê Kim Tiên đều giống nhau, giống y đúc Kim Đồng, chỉ một lời không hợp liền muốn đánh đến sống chết.

Hàn Lập đối mặt với Phệ Kim Tiên, cũng không dám chủ quan chút nào, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, thân hình đột nhiên mơ hồ một cái, rút lui về phía sau một chút.

"Thời Gian Pháp Tắc?" Thanh niên nam tử chụp hụt, khuôn mặt lạnh lùng hiện ra vẻ khó chịu, tự lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, trên thân gã liền mở ra một gợn sóng màu vàng, ngay sau đó cả người trở nên hư ảo, ngoài thân lờ mờ hiện ra liên tiếp hư ảnh.

Hàn Lập cảm thấy hoa mắt, thanh niên nam tử kia đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh hắn, một chưởng thò ra, năm ngón tay biến thành trảo chụp đến cổ họng hắn.

Lần này tốc độ nhanh đến cực điểm, ngay cả Hàn Lập muốn tránh cũng không kịp.

Lúc này, một tiếng quát từ bên cạnh truyền đến, ngay sau đó một đạo kiếm quang từ bên trái bỗng nhiên bắn đến, thẳng đến đầu lâu thanh niên nam tử.

Thanh niên nam tử thấy thế, chỉ cười nhạo một tiếng, không có ý né tránh chút nào, vẫn như cũ chụp vào Hàn Lập.

"Keng" một tiếng duệ minh!

Kiếm quang sắc bén, nhìn như thế không thể đỡ, nhưng trảm lên thân nam tử, chỉ loé lên quang mang, liền tự băng liệt tiêu tán, ngay cả kim bào trên thân cũng không bị thương tổn nửa phần.

Mắt thấy đầu ngón tay nam tử sắp chạm đến hầu kết Hàn Lập, một vệt kim quang đột nhiên từ sau lưng Hàn Lập bắn ra.

Chỉ thấy một bảo luân màu vàng lơ lửng ra, ở trong hư không xoay tròn không ngừng, phía trên toả ra đạo đạo tia sáng mài vàng chói mắt, chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Trong nháy mắt thanh niên nam tử cảm giác thời gian chảy xuôi bị đông cứng lại, cả người ngưng kết giữa không trung.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, chỉ về phía trước một cái.

"Vèo vèo vèo..."

Chỉ nghe liên tiếp tiếng xé gió không ngừng vang lên, trong hư không bên người thanh quang chớp liên tục, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao nổi lên, ở giữa không trung xẹt qua đạo đạo vết kiếm vô hình, bắn về phía thanh niên nam tử.

"Ầm ầm..."

Trên ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm loé lên kim mang, một cỗ lôi điện màu vàng đậm từ đó tuôn trào ra, như ba mươi sáu con Lôi Giao từ bốn phương tám hướng bắn đến, chia ra bắn về phía chỗ yếu hại của thanh niên nam tử.

Nương theo liên tiếp thanh âm tranh minh vang lên, lôi điện màu vàng cuồng bạo từ trên thân Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tuôn trào ra, trong nháy mắt bao phủ thanh niên nam tử kia vào, tạo ra một lôi cầu kim quang.

"Ầm ầm "

Trong lôi cầu kim quang không ngừng vang lên tiếng oanh minh, lôi điện cuồng thiểm, khiến cho hư không chung quanh tràn ngập một cỗ khí tức khét cháy.

Nhưng mà sau một hồi lâu, lôi điện thu lại, quang mang tán đi, thanh niên

nam tử ở trong đó vẫn bộ dạng như cũ, ngoại trừ kim bào trên thân có chút vết cháy, cũng không có dị dạng gì khác.

Lông mày Hàn Lập hơi nhíu lên, tay bấm kiếm quyết, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức bay vụt vào không trung, kiếm quang liên kết với nhau, kiếm ảnh trùng điệp, liền hợp thành một thanh phi kiếm.

Chỉ thấy tay hắn bấm pháp quyết, trên chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hợp lại làm một kia lập tức đại phóng quang mang, tia điện tuôn ra.

Trên không sa mạc lập tức gió nổi mây phun, trong một cỗ lôi trụ màu vàng to bằng vại nước như có vàng lỏng cuồn cuộn, từ trên không trung bỗng nhiên rủ xuống, trùng điệp đánh vào trên thân thanh niên nam tử.

"Ầm ầm "

Lại một tiếng nổ rung khắp thiên địa vang lên, thanh niên nam tử bị lôi trụ màu vàng đột nhiên đánh trúng, cả người lập tức trầm xuống phía dưới, lập tức bị lôi điện màu vàng ngưng thực như nước kia nuốt sống vào.

Trong sa mạc, phảng phất trống rỗng sinh ra một tòa lôi trì màu vàng, bên trong lôi dịch màu vàng cuồn cuộn, thanh thế to lớn tới cực điểm.

Bọn người Giao Tam đã thối lui ra xa thấy cảnh này, thần sắc cũng đều nhao nhao biến đổi.

"Không so được a, người so với người, thật sự là tức điên người..." Thần sắc Hùng Sơn phức tạp nhất, nhịn không được thở dài nói.

Sau một lát, lôi quang co lại, điện quang thu lại, lôi trì màu vàng biến mất không thấy gì nữa.

Đám người liền nhìn thấy chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia, mũi kiếm đính trên đỉnh đầu thanh niên nam tử, nhưng chỉ đâm vào sợi tóc của gã, cũng không làm bị thương nhục thân.

Phệ Kim Tiên cấp bậc Đại La, nhục thân cường hãn không thể tưởng tượng.

"Hắc hắc, còn có chiêu gì lợi hại không? Nếu không, ta phải xuất thủ rồi..." Lúc này, thanh niên nam tử bị tia sáng Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Lúc nói chuyện, trên thân gã dập dờn kim quang, lại có tầng tầng gợn sóng màu vàng nhộn nhạo lên, từ đó truyền ra trận trận ba động pháp tắc đặc thù của bản thân, xông đến chống đỡ với tia sáng màu vàng trên Chân Ngôn Bảo Luân, đúng là bức lui nó một chút.

Hàn Lập thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị.

Trước đó thông qua luyện hóa "Trùng sào", hắn đã ngưng luyện ra rất nhiều sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc, bây giờ thể nội ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực đã hơn xa lúc trước, vốn tưởng rằng dù chưa hẳn có thể chống được Thời Gian Pháp Tắc chi lực của Kỳ Ma Tử, nhưng ít ra có thể khiến những tu sĩ Đại La bình thường khác không thể hoạt động.

Nhưng bây giờ loại lực lượng pháp tắc trình độ này, vậy mà không cách nào hoàn toàn cầm cố được Phệ Kim tiên cấp bậc Đại La này.

Ý cười trên mặt thanh niên nam tử vừa thu lại, phía sau lưng thình lình hiện ra hai cánh lông vũ gần như trong suốt.

Nương theo một trận thanh âm "Ong ong" nhỏ vang lên, cánh lông vũ sau lưng gã cấp tốc lay động, phía trên có đạo đạo kim quang nhàn nhạt không ngừng chớp động, bắt đầu nhanh chóng tập trung kích lên tia sáng màu vàng của Chân Ngôn Bảo Luân.

Theo quang mang màu vàng nhạt kia càng ngày càng thịnh, trên đó truyền ra ba động lực lượng pháp tắc ngày càng rõ ràng, bức lui tia sáng Chân Ngôn Bảo Luân, không gian cũng càng lúc càng lớn.

Bên trong vùng không gian này, thanh niên nam tử đã có thể tự do hoạt động.

Đầu tiên gã đưa tay phủi phủi vết cháy trên kim bào, lại vuốt vuốt vết đâm

của mũi kiếm trên đỉnh đầu, thần sắc hờ hững nhìn về phía Hàn Lập, giơ lên một bàn tay, nắm thành một quyền.

Nhưng mà, chỉ một động tác đơn giản như thế, trên thân gã lại có một cỗ khí thế bộc phát làm cho người kinh hãi.

Chỉ thấy quanh thân gã đại phóng kim quang, phía sau có một hư ảnh Phệ Kim Trùng to lớn hiển hiện, ở trong tuôn ra ba động lực lượng pháp tắc, trong nháy mắt bức lui mảng lớn tia sáng màu vàng.

"Không tốt, cẩn thận!" Trong lòng Giao Tam giật mình, đang muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Hàn Lập đưa tay ngăn trở.

Nàng hơi nghi hoặc không hiểu nhìn về phía Hàn Lập, đã thấy quang mang trên thân hắn thu vào, đột nhiên thu Chân Ngôn Bảo Luân vào thể nội.

"Hàn huynh, ngươi muốn làm gì?" Hồ Tam nhướng mày, cảm thấy nghi ngờ.

Không chỉ y, ngay cả thanh niên nam tử kia thấy thế, cũng có chút choáng váng, trên mặt hiện ra vẻ cổ quái.

"Vị bằng hữu Phệ Kim Tiên này, xin hỏi xưng hô như thế nào?" Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Sao lúc này Hàn huynh lại định lôi kéo làm quen, việc này có tác dụng gì chứ?" Hồ Tam thấy thế, nhịn không được cười lên nói.

Giao Tam chỉ khe khẽ lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không rõ.

Thanh niên nam tử nghe vậy, chỉ khẽ chau mày, không trả lời.

Hàn Lập thấy thế, cũng không nóng giận, tiếp tục nói: "Ta xem các hạ cũng giống như những tồn tại khác trong mấy tầng tháp trước đó, đều là bị Thái Tuế Tiên Tôn cầm tù ở đây, cho nên cần gì phải đối địch cùng chúng ta?"

"Ha ha, ha ha..."

Thanh niên nam tử nghe vậy, thật giống như nghe được chuyện cười lớn nhất trong đời, cười sang sảng không thôi.

"Chỉ cần các hạ không làm khó chúng ta, Hàn mỗ có thể hứa hẹn, sẽ nghĩ cách giải trừ phong cấm nơi đây, mang ngươi rời khỏi toà ngục giam này, các hạ nghĩ thế nào?" Thần sắc Hàn Lập không đổi, hỏi.

"Ngay cả ta cũng không chiến thắng được gia hỏa kia, thế mà ngươi còn dám nói khoác không biết ngượng thả ta ra tháp, ngươi có biết trong tầng thứ bảy giam giữ dạng quái vật gì không? Ngươi cho rằng ta thả các ngươi qua, các ngươi liền có thể đạt được ước muốn? Tiêu khiển khó được này, ta cũng không muốn không công tặng cho lão già điên kia." Thanh niên nam tử rốt cuộc nhịn không được, mở miệng nói ra.

"Nếu có thể thuyết phục các hạ, tại hạ tự nhiên có biện pháp ứng đối người tầng bảy, hiện tại chỉ là xem các hạ có đồng ý hay không thôi?" Thần sắc Hàn Lập lạnh nhạt, mở miệng nói ra.

Thanh niên nam tử thấy bộ dạng hắn tính trước kỹ càng, trong mắt cũng không nhịn được hiện lên vẻ do dự.

Nếu có thể ra ngoài, ai lại nguyện ý canh giữ tại toà Tuế Nguyệt Tháp chó má này giữ?

Mấy trăm vạn năm qua, bởi vì khốn thủ nơi đây, thực sự không có chuyện để làm, gã đã đồ sát những dị thú dị tộc cũng bị cầm tù ở đây hầu như không còn, mài tất cả xương cốt chúng thành kim phấn, mới tạo ra mảnh đại mạc cát vàng này.

Đáng tiếc ngay từ đầu không thu tay, giết thực sự quá nhiều, cuối cùng cũng chỉ còn lại con Kim Mông Tích kia.

Rời đi tất nhiên là muốn rời đi, chỉ là người trước mắt này, thật có năng lực mang chính mình rời đi sao?

"Đáp ứng ngươi... Cũng không phải không được, chỉ là ngươi phải chứng

minh ngươi sẽ không chết trên tay lão già điên kia. Như thế mới chứng minh ngươi có năng lực cứu ta ra tháp? Không bằng ngươi không được tránh né, thành thành thật thật tiếp ta một quyền, như thế nào?" Thanh niên nam tử xoay chuyển ánh mắt, hỏi.

Bọn người Giao Tam nghe vậy, lông mày đều nhăn lại, đang muốn mở miệng ngăn cản, liền nghe Hàn Lập nhàn nhạt nói ra:

"Một lời đã định."

------oOo------

Chương 1080: Một quyền ước hẹn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hàn huynh, một kích toàn lực của Phệ Kim Tiên cấp Đại La không phải trò đùa! Ta biết ngươi có bản lĩnh, nhưng cũng không nên bất cẩn như vậy." Giao Tam truyền âm nói với Hàn Lập.

"Hàn huynh, hắn chỉ nói ngươi không tránh không né chính diện nghênh đón, nhưng lại không nói không được phép sử dụng pháp bảo Tiên khí. Ta có thể cho ngươi mượn tạm Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, dùng đao này đón một quyền của hắn, hẳn là có thể nhiều thêm mấy phần thắng." Hồ Tam cũng truyền âm nói.

"Đa tạ hảo ý chư vị, Hàn mỗ đã tự cân nhắc." Hàn Lập cười cười, đồng thời trả lời.

Giao Tam và Hồ Tam nghe vậy, trên mặt đều lộ vẻ nghi hoặc không hiểu, nhưng cũng không tiếp tục khuyên can nữa.

"Ngươi nếu có pháp bào bảo mệnh hay thứ gì đó, tốt nhất có bao nhiêu mặc bấy nhiêu đi, chỉ cần không né tránh, chuẩn bị cái gì cũng được, một quyền này của ta sẽ không nương tay đâu." Thanh niên nam tử nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng hếu.

"Không cần." Hàn Lập lắc đầu nói ra.

Nói xong, hắn nhìn về phía mấy người Giao Tam, truyền âm nhắc nhở bọn họ tạm thời tránh xa một chút.

Mấy người sau khi nghe xong, liền nhao nhao tránh ra xa hơn mười dặm, nhìn sang phía bên này.

"Hàn huynh rốt cuộc muốn làm gì, hắn thật có thể đón đỡ một kích toàn lực của Phệ Kim Tiên sao?" Hồ Tam nghi ngờ hỏi.

"Cái này... Ta cũng không rõ, chỉ là theo ta biết về hắn, xưa nay hắn sẽ không đánh trận nếu không nắm chắc. Nếu hắn đã đáp ứng, chúng ta cứ chờ một chút xem." Giao Tam lắc đầu, nói ra.

Hùng Sơn không nói gì, ngược lại trong ba người thì gã là người yên tâm nhất. Gã thậm chí còn cảm thấy, Phệ Kim Tiên cấp Đại La này, hơn phân nửa sẽ bị hố vào tay Hàn Lập.

Hàn Lập thấy ba người bọn họ rời xa, ngón tay nhẹ nhàng chuyển động, ngoài thân khuếch tán ra một màn sáng hình tròn, bao phủ phương viên hơn nghìn trượng.

"Thời Gian Linh Vực... Làm sao vậy? Muốn dựa vào Thời Gian Pháp Tắc ngăn cản công kích của ta?" Lông mày thanh niên nam tử nhíu lại, nói ra.

"Các hạ có thể ra chiêu." Hàn Lập không trả lời, thần sắc bình tĩnh nói.

Nói xong, hắn bước về sau một bước, bày ra một quyền nghênh đón, tiên linh lực trong cơ thể như hồng lưu bôn tẩu, Thiên Sát Trấn Ngục Công và Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đồng thời vận chuyển.

"Có chút ý tứ..." Thanh niên nam tử thấy thế, khẽ chau mày, hưng phấn nói.

Tiếng nói của gã vừa dứt, quanh thân bỗng nhiên đại phóng kim quang, áo bào trên thân không gió tự bay, vạt áo trước người cũng bay phất phới.

Ở dưới chân, từng vòng từng vòng sáng màu vàng không ngừng khuếch trương ra, như gợn nước trên hồ dập dờn, thẳng tới mấy trăm dặm.

"Tốc tốc..."

Mảng lớn sa mạc bị nguồn lực lượng này trùng kích vào, cát bụi màu vàng nhảy lên không thôi, tựa như vui mừng nhảy cẫng lên.

Bọn người Giao Tam cảm nhận được nguồn lực lượng này, nhao nhao biến sắc, xa xa nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt lại nhiều hơn mấy phần lo lắng.

Hàn Lập gần với thanh niên nam tử nhất, tự nhiên cảm thụ sâu sắc nhất, trong lòng của hắn mặc dù chấn động, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, tiên linh lực phát động càng thêm mãnh liệt.

"Chuẩn bị xong chưa?" Lúc này, thanh niên nam tử nhíu mày lại, cười hỏi.

Trong lúc nói, gã cũng lùi về sau một bước, thu lại nắm đấm bên hông, bắt đầu tụ lực.

Hàn Lập vẫn không nói, chỉ là trên thân cũng đồng thời đại phóng kim quang.

Ở sau lưng hắn, một bảo luân màu vàng xoay tròn xuất hiện, mặt ngoài đạo văn sáng rõ quang mang, bay ra đằng sau cùng tương hợp với Linh Vực bốn phía, khiến cho bảo luân lượn vòng lên không, như ánh trăng chiếu vào đầu, phóng xuất ra đạo đạo tia sáng nhu hòa, rọi khắp bốn phía.

Theo sau, Huyễn Thần Sa Lậu lan tràn đầy đất, dung hợp cùng cát vàng trên mặt đất, cơ hồ không cách nào phân tách ra, trên đó lưu chuyển quang mang, khiến cho mặt đất bốn phía phát sinh biến hóa, một dãy núi kéo dài mọc lên.

Tiếp theo, Đông Ất Thần Mộc như gặp mùa xuân mà sinh trưởng, hóa thành cổ lâm rậm rạp, sinh ra khắp núi rừng.

Quang Âm Chi Thủy phảng phất từ trên trời rơi xuống, hóa thành một dòng sông uốn lượn, chảy xuôi ở trong núi rừng.

Một bó đuốc màu vàng toả ra vô số hỏa diễm màu vàng, bay ngược vào không trung, như ngôi sao dày đặc rải khắp bầu trời đêm.

"Đây là..."

Mắt thấy dị cảnh như vậy xuất hiện, thần sắc thanh niên nam tử cũng hơi

đổi.

Bất quá gã cũng không phải là Kỳ Ma Tử, không biết sự huyền diệu của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, chẳng qua cảm thấy mới lạ, chưa phát giác được trạng thái của mình ngay lúc này đang phát sinh biến hoá quỷ dị.

"Hắc hắc, làm ra những hư ảnh cổ quái này, có ích gì chứ?" Mặc dù cảm giác tốc độ thời gian bốn phía trôi qua trở nên càng chậm chạp, bản thân hành động cũng bị hạn chế, thanh niên nam tử vẫn kiêu ngạo như cũ.

Trong lúc nói chuyện, kim quang bên ngoài thân gã đã sáng đến cực điểm, lực lượng đã tụ thành, toàn thân trên dưới đại phóng phong lôi.

Đúng lúc này, chỉ thấy bước chân lui sau của gã thu lại, một quyền nện như điên về phía trước.

"Ầm ầm..."

Trong hư không tiếng oanh minh đại tác, một đạo quyền ảnh màu vàng to lớn bỗng nhiên bắn ra, vậy mà tựa như Thời Gian Pháp Tắc chi lực không trói buộc chút nào, ở trong hư không trùng điệp chồng lên, cuốn thẳng đến Hàn Lập.

Chỉ trong nháy mắt quyền ảnh bay ra, thần sắc thanh niên nam tử đột nhiên biến đổi, gã phát hiện uy lực của một quyền này, thình lình yếu hơn rất nhiều so với gã dự đoán.

Ngay sau đó, thần sắc của gã đại biến, rốt cuộc phát hiện ra trên người mình xảy ra chuyện gì đó.

Lúc này Hàn Lập ở phía xa cũng không hề dễ dàng, trước đó ngưng luyện ra Thời Gian Tinh Ti, giờ phút này đã tiêu hao đi hơn phân nửa uy năng, điều này không khỏi làm hắn đau lòng không thôi, vội vàng thu hồi các loại dị cảnh của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Cảnh tượng kì dị bốn phía giảm đi, tốc độ quyền ảnh bay tới kia lập tức tăng vọt, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người Hàn Lập.

Bất quá cũng may hắn đã sớm chuẩn bị, thể nội vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công cũng đã kích phát tới cực điểm, đồng dạng cũng đánh ra một quyền về phía quyền ảnh màu vàng kia.

Một quyền này cũng không điều động tiên linh lực đã tiêu hao không ít trước đó, mà là tụ một thân tinh thần chi lực trên đầu quyền, vừa đánh ra, bỗng nhiên bộc phát!

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Quyền ảnh màu vàng cơ hồ giáng xuống nắm đấm Hàn Lập, mà trong nháy mắt nắm đấm của hắn cũng toả ra một mảng sáng bạch quang như tuyết, như bạo tuyết tập kích, lại như kiêu dương nổ tung.

Chỉ thấy kim quang đầy trời cùng bạch quang va chạm, đồng thời bộc phát ra, ở trong dâng lên một dòng xoáy hỗn loạn không gì sánh được, quét về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt quấy thiên địa hư không trong vòng trăm dặm đến hỗn loạn tưng bừng.

Phía trên đại địa, mấy trăm đạo vòi rồng hỗn loạn cuốn lên cát vàng, bên trên tiếp màn trời, bên dưới triệt sa mạc, như Yêu Long bay lên không tàn phá bừa bãi, phát ra trận trận tiếng oanh minh kinh khủng.

Cả người Hàn Lập bị một cỗ cự lực nện trực tiếp khảm sâu mấy trăm trượng vào dưới mặt đất cát vàng, xương cốt toàn thân kêu đôm đốp, bắp thịt cả người đau nhức không gì sánh được.

Trong đôi mắt của hắn rạng rỡ quang mang, hai tay chấn động, trùng điệp vỗ xuống phía dưới, cả người từ trong cát chảy bỗng nhiên xông ra, trực tiếp đụng nát mấy chục đạo vòi rồng cát vàng, lơ lửng trước người thanh niên nam tử.

Sau một lát, tất cả thanh thế mới dần dần thu lại, nhưng toàn bộ sa mạc vẫn như cũ cát bụi đầy trời, nhìn không thấy rõ.

"Ta đã tiếp các hạ một quyền, như thế nào?" Hàn Lập nén một ngụm máu tụ

trong lồng ngực, mở miệng hỏi.

"Làm sao có thể? Linh Vực vừa rồi của ngươi..." Thanh niên nam tử nhìn nắm đấm của mình một chút, thần sắc cổ quái nói.

"Tu vi của ngươi tạm thời lùi lại mấy trăm vạn năm mà thôi, sau đó sẽ dần dần khôi phục." Hàn Lập từ tốn nói.

Tuy hắn nói nhẹ nhàng như mây trôi nước chảy, nhưng thanh niên nam tử nghe được vẫn cảm thấy kinh hãi.

Quả nhiên, một quyền của mình vừa rồi đánh ra, sau đó phát hiện uy lực quyền ảnh không đủ, cũng không phải là ảo giác, như miệng tên nhân loại này vừa nói, tu vi của mình quả nhiên bị cưỡng chế lùi lại rất nhiều.

"Ngươi đã bình yên vô sự tiếp ta một quyền, vậy sự tình ta đã nói, tự nhiên sẽ giữ lời. Ta sẽ không ngăn cản các ngươi thăm dò, thậm chí có thể mang ngươi tiến đến tầng bảy. Về phần ngươi, cũng phải mang ta ra tháp." Thanh niên nam tử nói ra.

"Nếu lúc trước các hạ không đánh ra một quyền này, trực tiếp đáp ứng đề nghị của ta, đích thật có thể như vậy. Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Nhưng vì một quyền của các hạ, điều kiện sẽ phải thay đổi chút ít." Hàn Lập bỗng nhiên cười một tiếng, không nhanh không chậm nói ra.

"Ngươi đây là ý gì, muốn đổi ý sao?" Thanh niên nam tử cau mày nói.

"Đổi ý thì không đến nỗi, điều kiện đáp ứng mang ngươi rời khỏi Tuế Nguyệt Tháp không thay đổi, chỉ là còn cần ngươi giúp ta làm một chuyện." Hàn Lập nói ra.

"Chuyện gì?" Thanh niên nam tử nhẫn nại, áp chế hỏa khí, hỏi.

"Lần này cùng vào Tuế Nguyệt Tháp còn có một tu sĩ Đại La, là sinh tử đại địch của ta, ta muốn ngươi giúp ta đối phó hắn. Đương nhiên, việc này cũng có thể không làm, chỉ cần hắn không chủ động tìm tới cửa, ngươi không cần phải làm gì cả. Chờ sau khi ra khỏi Tuế Nguyệt Tháp, ngươi sẽ tự do, cũng

không cần làm việc này nữa." Hàn Lập thấy đám người Giao Tam đang chạy tới bên này, chuyển thành truyền âm nói ra.

"Chỉ có như vậy?" Thanh niên nam tử hơi chần chờ nói.

"Chỉ như vậy thôi." Hàn Lập nhẹ gật đầu, nói ra.

Trong khi nói chuyện, đám người Giao Tam đã đáp xuống, nhìn một màn trước mắt này, thần sắc đều có chút cổ quái.

Trước đó Hàn Lập sử dụng Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, bọn họ đã nhận ra Thời Gian Pháp Tắc chi lực nồng đậm, nhưng cũng không rõ cụ thể xảy ra chuyện gì, bất quá xem tình huống trước mắt, cũng đã biết chuyện gì xảy ra.

"Đúng rồi, ngoài ra còn có một việc có thể nói cho các hạ, lúc tại hạ qua lại các đại Tiên Vực, từng gặp hai Phệ Kim Tiên cảnh giới Thái Ất, ta đoán hắn là cùng loại với đạo hữu..."

"Các hạ nhìn thấy nơi nào?" Hàn Lập vừa nói một nửa, liền bị thanh niên nam tử cắt ngang.

"Tại Bắc Hàn Tiên Vực và Kim Nguyên Tiên Vực, một tên là bé con nho nhỏ, một tên là nữ tử ngoan lệ." Hàn Lập thuận miệng nói.

"Các hạ nếu có thể mang ta tìm tới bọn hắn, sau này ta ra khỏi Tuế Nguyệt Tháp, cũng có thể bảo hộ ngươi chu toàn. Nếu người trong miệng ngươi tìm tới cửa, ta cũng có thể toàn lực hành động, giúp ngươi giết chết hắn." Thanh niên nam tử trầm ngâm một lát, đáy mắt hiện lên một vòng dị sắc, truyền âm nói.

"Vậy một lời đã định." Hàn Lập cười nói.

Lúc trước trong lời nói hắn có thật có giả, cũng không tin tưởng trông cậy vào thanh niên nam tử trước mắt, cho nên lúc trước hữu ý vô ý hắn từng kích phát qua liên hệ thần hồn giữa hắn và Kim Đồng.

Thanh niên nam tử sau này phát giác, đương nhiên sẽ không đi quản lời nói Hàn Lập thật giả.

Hai người nói chuyện trên mặt không biểu hiện gì, nhưng trong lòng đều mang tâm tư. Hàn Lập có ý nghĩ mang gã đến cho Kim Đồng thôn phệ. Thanh niên nam tử lại không tìm hiểu nguồn gốc Kim Đồng, thôn phệ đã chiếm hết suy nghĩ của gã.

"Hiện tại các hạ có thể nói cho ta biết, nên xưng hô như thế nào a?" Hàn Lập cười nói.

"Khúc Lân." Thanh niên nam tử đáp.

"Tại hạ Hàn Lập." Hàn Lập ôm quyền, nói ra.

"Hàn đạo hữu, nếu hiệp nghị đã thành, việc này chúng ta không nên chậm trễ, ta lập tức dẫn ngươi đi đến hướng tầng bảy." Khúc Lân có chút vội vàng nói.

"Không vội không vội, để ta điều tức một chút." Hàn Lập khoát tay, nói ra.

Lúc trước một kích của Khúc Lân, uy lực tự nhiên to lớn, Hàn Lập có thể đỡ được đã không hề dễ dàng, trên thân làm sao lại không có nửa điểm bị thương?

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một viên đan dược ăn vào, sau đó nhắm mắt điều tức.

------oOo------

Chương 1081: Xả thân cứu giúp

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*

Phía bên kia sa mạc màu vàng, trước một cái cổng vòm bằng đá màu nâu đỏ nằm trên một cồn cát, đột ngột xuất hiện một nhóm người đang tụ tập vây quanh, đúng là sáu người Lôi Ngọc Sách.

Ở nơi đó, bên trên cánh cổng khắc họa rõ nét một vòng tròn dày đặc phù văn, trong đó bảy tám cái đang lóe lên quang mang màu vàng, bên trong cổng vòm được bao phủ bởi một màn sáng màu đỏ sậm, chín sợi xiềng xích màu ám kim đan xen trói buộc bên trên.

Nếu quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện ra trên chín sợi xiềng xích màu ám kim đều khắc họa rõ nét phù văn dày đặc như vảy cá, bên trên truyền ra lực lượng trói buộc thập phần cường đại.

"Lôi đạo hữu, thế nào? Rốt cuộc ngươi có thể phá bỏ Cửu Long Toả Thần cấm trận này hay không?" Cận Lưu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lôi Ngọc Sách, trong mắt hiện ra vẻ nghi ngờ, dò hỏi.

Lôi Ngọc Sách không trả lời ngay, mà thì thầm trò chuyện vài câu với Văn Trọng, sau đó nói ra.

"Cửu Long Tỏa Thần cấm trận này đã bị người ta cải biến, muốn phá giải chỉ sợ không dễ dàng như vậy, phải mất chút thời gian."

"Không biết cần bao lâu?" Đôi mi thanh tú của Tô An Thiến cau lại, hỏi.

"Cấm trận này vốn phức tạp, chỉ cần cải biến qua loa một sợi long lân tác, phương pháp phá giải sẽ phức tạp hơn gấp đôi, cấm chế nơi đây ít nhất là bị cải biến từ bốn sợi trở lên...Đại khái cần hai đến ba ngày mới có thể mở ra." Sau một lát suy nghĩ, Lôi Ngọc Sách mở miệng nói ra.

"Hai đến ba ngày? Lâu quá!" Cận Lưu kêu lên.

"Nếu Cận đạo hữu có cách khác phá trận, có thể tự mình động thủ." Vặn Trọng cảm thấy không vui, trừng mắt nói.

Cận Lưu nghe vậy cứng họng, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Trên phương diện pháp trận, thiên phú của gã thật ra rất bình thường, nếu không lúc trước sẽ không ngộ nhận Tinh Cung Đối Trì cấm trận thành Âm Dương Bế Tỏa trận, lúc này dĩ nhiên không thể phá giải Cửu Long Tỏa Thần cấm trận.

Huynh muội Lam Nguyên Tử nhìn nhau một cái, lần lượt lắc đầu, hai người cũng không biết cách phá trận, đều im lặng không nói.

Lôi Ngọc Sách liếc mắt nhìn Cận Lưu cùng Tô An Thiến, vẻ mặt có chút thư thả, nói ra:

"Mà thôi, ta có một cách, tạm thời có thể thử một lần, chỉ là có thể thành công hay không ta cũng không nắm chắc được mấy phần."

"Nếu như đã có cách đương nhiên là muốn thử một lần, cứ tiếp tục chậm trễ như vậy cũng không phải là biện pháp." Cận Lưu nghe vậy nhướng mày, lập tức nói.

"Ngươi nói nhẹ nhàng vậy, Lôi sư huynh tuy nói thế nhưng là cách cưỡng ép phá trận, nếu có chút không cẩn thận sẽ tổn thương đến bản thân, sao có thể tùy tiện làm thử?" Văn Trọng nghe vậy, lửa giận tăng thêm vài phần, trách mắng.

Sau khi Tô An Thiến nghe xong, sắc mặt biến đổi, nhìn về phía Lôi Ngọc Sách, ánh mắt nảy sinh chút biến hóa.

"Nói như vậy, cũng chỉ có thể đợi..." Cận Lưu sờ cằm, nhíu mày nói.

"Lôi đạo hữu, nếu như quá mạo hiểm, chờ thêm một hai ngày cũng không sao." Tô An Thiến nói với Lôi Ngọc Sách

"Tô tiên tử yên tâm, có thể thử một lần." Lôi Ngọc Sách nghe xong lời ấy, đột nhiên mở miệng nói.

Trong mắt Văn Trọng hiện lên vẻ bất đắc dĩ, mồm há hốc, vốn định khuyên can Lôi Ngọc Sách, nhưng gã biết có khuyên can cũng vô dụng, liền ngậm miệng không nói.

"Muốn nhanh chóng phá vỡ cấm trận này, chỉ có thể lấy trận phá trận, dùng Lục Hợp Tích Dã trận cưỡng ép chống đỡ Cửu Long Tỏa Thần trận, bên trong tạm thời mở ra một thông đạo, vì vậy cần chư vị tương trợ." Sau một lúc suy nghĩ, Lôi Ngọc Sách nói.

"Ta cũng hiểu biết đôi chút về Lục Hợp Tích Dã trận, trận này đẳng cấp khác xa Cửu Long Tỏa Thần trận, sao có thể đủ sức chống đỡ được cấm trận, thiết lập một thông đạo vững chắc được?" Cận Lưu nghe xong, nhíu mày nói.

"Chỉ bằng trận này đương nhiên không được, ta sẽ lấy Cửu Long Châu làm trụ cột, sau khi đại trận vận chuyển, cần các vị dốc sức tương trợ." Lôi Ngọc Sách liếc mắt nhìn Cận Lưu, nói.

"Cửu Long Châu? Nếu có dị bảo này đương nhiên có một chút khả năng phá trận." Cận Lưu gật đầu một cái, nói ra.

"Huynh muội chúng ta sẽ toàn lực ứng phó." Lam Nguyên Tử ôm quyền nói.

Tô An Thiến không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Lôi Ngọc Sách thấy thế, bàn tay khẽ lật, lấy ra các loại đồ vật bày trận, từng cái trận kỳ cùng trận thạch, bắt đầu bố trí bên ngoài cổng vòm bằng đá.

Văn Trọng phụ giúp một bên, không lâu sau, một cái pháp trận hình lục giác dần dần hiện ra.

Sau đó, hai người vùi trận thạch xuống đất, cắm trận kỳ lên trên, như vậy đã bố trí xong Lục Hợp Tích Dã trận.

"Chư vị, trận pháp đã thành, phiền chư vị vào trong trợ giúp ta." Lôi Ngọc Sách kiểm tra lại một lần, rồi mới lên tiếng.

Gã vừa nói xong, mọi người đã nhao nhao dựa theo sự bố trí của pháp trận, đứng lên sáu góc trên Lục Hợp trận, trên tay bấm pháp quyết, chờ Lôi Ngọc Sách mở trận.

Lôi Ngọc Sách đứng ở một góc sau cùng gần cổng vòm bằng đá, nhìn thoáng qua Tô An Thiến, gật đầu một cái.

Ngay sau đó, cổ tay gã xoay một cái, một viên cầu màu tím to bằng nắm tay theo hư không lập tức bay ra, xoay tròn bay về chính giữa Lục Hợp Tích Dã trận.

Chỉ thấy trên viên cầu màu tím có tia điện quấn quanh, ấn ký hình chín con rồng trên mặt ngoài bay lượn không ngừng, chính giữa mơ hồ có tiếng "ù ù" nổ vang lên.

Mắt thấy Cửu Long Châu đã vào đúng chỗ, ánh mắt Lôi Ngọc Sách ngưng tụ, trong miệng lập tức vang lên một hồi âm thanh ngâm tụng.

Mọi người thấy thế cũng nhao nhao ngâm tụng pháp quyết, hai tay bấm pháp quyết, hợp lại chỉ một cái về phía viên cầu màu tím ở xa xa.

Sáu đạo linh quang đủ loại phân biệt theo đầu ngón tay từng người bắn ra, sau đó hội tụ trên viên cầu màu tím, lập tức phát ra âm thanh "ông...ông".

Ngay sau đó, chỉ thấy trên Cửu Long Châu nổi lên một trận điện quang mãnh liệt, vô số lôi điện màu tím từ bên trong điên cuồng tuôn ra, hóa thành một màn sáng màu tìm bao phủ toàn bộ Lục Hợp Tích Dã trận.

"Ngao..."

Nương theo tiếng long ngâm vang lên, chín đạo long ảnh trên Cửu Long Châu lập tức bay ra toán loạn, sau một hồi bơi lội trong màn sáng tử điện trên Lục Hợp Tích dã trận, điện quang quanh thân mãnh liệt, hóa thành chín con điện long màu tím dài chừng một trượng, bay thẳng lên cổng vòm hình tròn.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng thật lớn.

Cổng vòm hình tròn kịch liệt trấn động, sau đó chín con điện long dũng mãnh lao vào chính giữa màn sáng đỏ sậm, màn sáng lập tức rung động kịch liệt.

Mọi người thấy thế, lập tức tập trung tinh thần, toàn lực thúc giúc Tiên Linh Lực trong cơ thể dẫn vào trong trận.

"Ầm...ầm"

Theo một hồi âm thanh vang lên, điện mang bắt đầu tuôn ra, chỗ giữa màn sáng đỏ sậm bắt đầu xuất hiện một lỗ thủng to bằng đầu người, đằng sau mơ hồ lộ ra một mảnh không gian khác.

"Mở ra...Nhanh, thêm chút sức nữa nào." Cận Lưu thấy thế mừng rỡ, vội vàng kêu lên.

"Đây chỉ mới là một phần cổng truyền tống được mở ra thôi, Cửu Long Tỏa Thần cấm trận còn chưa bị phá, không được chủ quan..." Lôi Ngọc Sách vừa toàn lực thúc giục trận pháp, vừa lên tiếng nhắc nhở.

Vừa dứt lời, chín sợi long lân tác màu ám kim trói buộc màn sáng đỏ sậm đột nhiên kim quang mãnh liệt, từng lớp vảy rồng chấn động kim quang từ trong ào ào tuôn ra, che đậy màn sáng bên trong cổng.

Kim quang cùng tử điện tập hợp cùng một chỗ, từ bên trong truyền ra một dòng xoáy lôi điện vô cùng hỗn loạn, xé rách thiên địa nguyên khí bốn phía tại trung tâm lỗ thủng mà đi.

Mà bên trong lỗ thủng, đã không nhìn thấy cảnh tượng mơ hồ vừa rồi nữa,

chỉ thấy một tấm màn đen thâm sâu, bên trong truyền đến từng trận khí tức không gian loạn lưu cuồng bạo.

Đám người Lôi Ngọc Sách ở trong pháp trận cũng có thể cảm nhận được cỗ lực lượng kinh khủng kia, vẻ mặt đồng loạt biến đổi.

"Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp uy lực Cửu Long Tỏa Thần cấm trận, nhân lúc uy lực cấm trận chưa bị kích phát hoàn toàn, mọi người đoàn kết cùng nhau thu hồi Tiên Linh Lực cùng một lúc, nhất định sẽ không sao." Lôi Ngọc Sách quát to.

Gã vừa dứt lời, dị biến nổi lên.

Chỉ nghe thấy "Oanh" một tiếng, động xoáy màu đen trong cổng vòm bằng đá kịch liệt chấn động, một cỗ lực lượng cuồng bạo từ trong kích phát ra, trong nháy mắt trùng kích khắp bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, chín sợi long lân tác trói buộc màn sáng bên trong cổng vòm lóe lên kim quang, chín hư ảnh đầu rồng màu vàng bỗng nhiên bắn ra, giương nhanh múa vuốt xông về mọi người bên trong Lục Hợp Tích Dã trận.

Mấy người chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kinh khủng khó nói thành lời trùng kích đến trước mặt, Cận Lưu thấy thế, căn bản không quan tâm đến việc duy trì pháp trận nữa, chạy trốn đầu tiên, Lam thị huynh muội cũng theo sát phía sau rút lui ra.

Ba người vừa rút lui, toàn bộ đại trận lập tức không cách nào duy trì, trực tiếp tan vỡ.

Cửu Long Châu ở giữa pháp trận trong nháy mắt cũng không khống chế được nữa, mặt ngoài lóe lên một đạo điện quang màu đen, bên trong sáng lên một đoàn ô quang chói mắt, trực tiếp nổ vỡ ra.

Văn Trọng thấy tình thế không ổn cũng rút lui, bên trong đại trận chỉ còn lại Lôi Ngọc Sách đứng ở vị trí sau cùng gần cổng vòm bằng đá cùng Tô An Thiến, hai người bị hư ảnh Kim Long cùng tia chớp màu tím công kích cả

trước lẫn sau, không tránh được.

Phản ứng của hai người đều cực nhanh, nhưng khoảng cách thực sự quá gần, bọn họ căn bản không có thời gian thì triển thêm thủ đoạn.

"Tô tiên tử..."

Lôi Ngọc Sách dường như không chút do dự, trong miệng đồng thời hô to một tiếng, hào quang lôi điện trên thân chớp động, ngưng tụ thành một bộ lôi giáp màu bạc, thân hình lóe lên chắn trước người Tô An Thiến.

Nương theo âm thanh "Ầm ầm" thật lớn vang lên, toàn bộ kim quang cùng lôi điện bên ngoài cổng vòm bằng đá triệt để nổ tung.

Vẻ mặt đám người Cận Lưu biến đổi liên tục, sớm đã rút lui ra một chỗ rất xa, tuy nhiên ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào động tĩnh chỗ vừa nổ mạnh.

Chỉ thấy nơi đó đồng thời bay lên một kiêu dương màu vàng cùng một mặt trời màu tím, chống chọi lại nhau, liên tục phát ra âm thanh nổ vang, chính giữa kim quang cùng tia điện bắn tung tóe, không ngừng khuấy động thiên địa nguyên khí trong phạm vi trăm dặm.

Cảnh tượng hỗn loạn liên tục kéo dài hơn mười hơi thở, sau đó hai đạo kim quang mới dần dần biến mất, mặt đất dần dần khôi phục yên bình.

Bụi mù tản đi, chỉ thấy trên mặt đất xuất hiện một hố sâu vô cùng lớn bị cháy đen, Kim Sa bốn phía hầu như đều bị nung chảy nóng rực, sau khi để nguội kết thành từng khối kim bính cực lớn hình dạng khác nhau. (kim bính - đồng tiền vàng)

Bên ngoài hố sâu, cổng vòm bằng đá trơ trọi lẻ loi đứng yên lặng tại chỗ, phía trên không bị tổn hại chút nào, đã khôi phục nguyên trạng.

Đám người Cận Lưu thấy thế, nhao nhao bay lại, đi đến sát mép hố sâu bị cháy đen nhìn xuống, mới thấy chính giữa hố hiện ra một bóng người cao lớn toàn thân bị cháy đen, trong ngực lộ ra một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn, gắt gao che chở.

Bóng người cao lớn kia đúng là Lôi Ngọc Sách, lôi giáp màu bạc trên người gã đã tan chảy thành một đoàn chất lỏng màu bạc, chảy xuống mặt đất, quần áo trên thân cũng đầy vết cháy rách mướp.

Chỉ thấy sau lưng phập phồng kịch liệt, toàn bộ khí tức trên người thập phần bất ổn, thoạt nhìn dường như bị thương rất nặng.

Mà Tô An Thiến được gã che chở trong ngực, ngoại trừ quần áo bên ngoài có hơi chút tổn hại, trên thân không có một vết thương nào.

------oOo------

Chương 1082: Trọng phạm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đám người thấy hai người Lôi Ngọc Sách và Tô An Thiến ở dưới đáy hố không có cử động, Văn Trọng dẫn đầu hét to một tiếng, vọt xuống dưới.

Cận Lưu cũng vội vàng bắn nhanh tới, vượt lên trước một bước kéo Tô An Thiến từ trên người Lôi Ngọc Sách ra. Văn Trọng cũng vội vàng đỡ lấy thân thể Lôi Ngọc Sách cơ hồ đứng thẳng không được.

"Ngươi không sao chứ?" Cận Lưu thấy thần sắc Tô An Thiến khác thường, vội vịn bờ vai của nàng hỏi.

Bả vai Tô An Thiến lắc một cái, tránh khỏi hai tay y, quay người lại nhìn Lôi Ngọc Sách.

Lôi Ngọc Sách được Văn Trọng đỡ trong ngực, đã được cho ăn đan dược, lồng ngực vẫn còn phập phồng kịch liệt.

Cảm ứng được ánh mắt Tô An Thiến, gã cũng nhìn qua, ánh mắt nhu hòa khẽ lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không có gì đáng ngại.

Trong lòng Tô An Thiến có chút xúc động, dời ánh mắt đi, trong lòng nàng biết rõ, nếu Lôi Ngọc Sách không che chở cho mình, tuyệt không bị thương nặng như vậy.

Lôi Ngọc Sách thấy thế, cũng không thất vọng, theo thói quen cười cười. Được Văn Trọng nâng đỡ ngồi dậy, tay gã kết pháp quyết, nhắm mắt điều tức.

Gã vừa mới vận chuyển công pháp này, trong các vết thương trên thân còn sót lại lôi điện màu tím cùng kim quang lập tức kích phát ra, phát ra một trận tiếng vang "Đôm đốp", đau đến mức thần sắc gã trở nên dữ tợn, nhưng thủy chung không phát ra nửa điểm thanh âm.

Huynh muội Lam Nguyên Tử nhìn xem một màn này, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ khen ngợi.

Trong mắt Tô An Thiến lóe lên vẻ không cam lòng, đi đến bên cạnh Lôi Ngọc Sách, cổ tay chuyển một cái, lấy ra một bình sứ nhỏ màu thủy lam đưa cho Lôi Ngọc Sách, nói ra:

"Đây là Thuỷ Nhất Đan của Thiên Thủy tông chúng ta, công hiệu chữa thương không phải là đỉnh tiêm, nhưng ở phương diện tu bổ nguyên khí coi như có chút thành tựu, ngươi sử dụng những đan dược này, có thể nhanh chóng hồi phục hơn."

"Đa tạ Tô tiên tử..." Hai tay Lôi Ngọc Sách tiếp nhận bình sứ, kinh hỉ nói ra.

Nói xong, gã lấy ra một viên đan dược, trực tiếp ăn vào, sau đó lại nhắm mắt điều tức.

"Không ngờ lần này được ăn cả ngã về không, vẫn thất bại trong gang tấc, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Ánh mắt Cận Lưu rơi vào trên thân Tô An Thiến, đáy mắt hiện lên một tia không vui, mở miệng hỏi.

"Hừ!" Văn Trọng hừ một tiếng, không nói gì.

Lam Nhan nghe vậy, sắc mặt cũng sinh ra bất mãn, đang muốn mở miệng trách cứ, lại bị Lam Nguyên Tử ngăn lại.

Sau khi giao thủ cùng Hàn Lập, Lam Nguyên Tử càng trở nên điệu thấp đi không ít, y lắc đầu ra hiệu Lam Nhan không nên đa sự.

Lam Nhan nhướng mày, cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Đúng lúc này, mấy người bọn họ có cảm ứng, đồng thời ngẩng đầu nhìn lại nơi xa, liền thấy nơi xa trên bầu trời, một nhóm bốn năm đạo nhân ảnh có cả Hàn Lập đang phi độn đến nơi này.

Hàn Lập xa xa nhìn thấy cảnh hoàng tàn khắp nơi trên mặt đất, chân mày hơi nhíu lại.

Đợi mấy người rơi xuống, Lôi Ngọc Sách cũng mở hai mắt ra, ánh mắt rơi vào trên thân Khúc Lân, thần sắc không khỏi hơi đổi.

"Các ngươi không phải tìm đường khác, sao cũng đến bên này?" Cận Lưu nhướng mày, mở miệng hỏi.

"Hắc hắc, Tuế Nguyệt Tháp này khi nào thành tài sản riêng của Cận đạo hữu ngươi? Chúng ta đi chỗ nào, cũng phải để ý tới ngươi à?" Hồ Tam nghe vậy, có chút bất mãn nói.

"Ngươi..." Cận Lưu nghe vậy cứng họng.

"Thạch đạo hữu, vị này là?" Lúc này, Lôi Ngọc Sách nhìn về phía Khúc Lân, hỏi.

"Vị này là Khúc Lân đạo hữu, bị giam cầm nhiều năm tại tầng sáu Tuế Nguyệt Tháp này, bây giờ đạt thành hiệp nghị với ta, sẽ giúp bọn ta thông qua tháp này." Hàn Lập giới thiệu sơ lược.

"Thạch đạo hữu, thứ cho ta lắm miệng một câu, người bị giam trong tháp này không phải hạng lương thiện gì, đạt thành thỏa thuận gì đều là bảo hổ lột da, vạn mong ngươi nghĩ lại a..." Lôi Ngọc Sách không trực tiếp trả lời, ngược lại truyền âm nói ra.

"Đa tạ hảo ý Lôi đạo hữu, Thạch mỗ tự có phân lượng." Trong lòng Hàn Lập cảm thấy nghi hoặc, có chút không hiểu vì sao Lôi Ngọc Sách lại nhắc nhở mình, nhưng hắn cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói như thế.

"Đây chẳng lẽ là Cửu Long Tỏa Thần cấm trận?" Lúc này, Giao Tam bỗng nhiên tiến lên nói ra.

"Đạo hữu cũng biết trận này?" Mắt Lôi Ngọc Sách sáng lên, hỏi.

"Long Lân Tác bị người động tới, có chút khó giải quyết..." Giao Tam cẩn thận xem xét, một lát sau nói ra.

"Không sai, nếu muốn tìm ra phương pháp phá giải, chỉ sợ chí ít phải hai ngày, chỉ là lúc trước ta gấp gáp phá trận, bị pháp trận phản phệ nên trọng thương, chỉ sợ sẽ cần nhiều thời gian hơn." Lôi Ngọc Sách lắc đầu, thở dài.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên pháp trận, cẩn thận xem xét, trong lòng đã có phân định.

Nếu hắn đến phá trận, chỉ cần hơn nửa ngày là có thể phá được.

Nhưng mà chẳng chờ hắn mở miệng, Khúc Lân đã đi tới, trực tiếp đưa tay nhấn lên phù văn trên cổng vòm đá.

"Ngươi đang làm cái gì? Chớ lộn xộn!" Thần sắc Lôi Ngọc Sách khẽ biến, vội quát lên.

Chỉ là thương thế trên người gã không nhẹ, cũng chỉ hô lên một tiếng, căn bản vô lực ngăn cản.

"Nhốn nháo cái gì, không nhìn thấy sao? Là phá trận." Mặt Khúc Lân không cảm xúc, không ngừng động tác trên tay, thuận miệng nói ra.

"Ta mới nói rõ mấy sợi Long Lân Tác kia bị động qua, ngươi lại ấn loạn một trận, tất nhiên sẽ ra thêm biến số, đừng có làm ẩu." Lôi Ngọc Sách giận tím mặt nói.

Văn Trọng một bên thấy thế, làm bộ muốn tiến lên ngăn cản.

Cận Lưu một bên lại khoanh tay, chờ trận pháp phản phệ, tùy thời chuẩn bị kéo Tô An Thiến lùi lại.

Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, cũng không xuất thủ ngăn cản.

Lúc này, Khúc Lân lại nhấn xuống một chỗ phù văn trong đó, trên cổng vòm đá lập tức đại phóng hồng quang, chín sợi xiềng xích màu ám kim trói buộc trên màn sáng kia lập tức rung động "Rầm rầm", rút lui về bốn phía.

Cửu Long Tỏa Thần cấm trận rất khó giải quyết, cứ như vậy bị giải khai.

Đám người thấy vậy, đều kinh ngạc không gì sánh được.

"Cửu Long Tỏa Thần cấm trận này là do ngươi đổi a?" Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, truyền âm hỏi.

"Không sai. Khi đó tính lên tầng bảy, có lẽ sẽ có cơ hội rời khỏi nơi đây, liền nghĩ cách mở ra. Chỉ là lần lên tầng bảy kia, kết quả gặp được lão già điên bị cầm tù trên đó, bị hắn đánh cho gần chết, thật vất vả mới chạy về. Sau đó ta liền phong toả cấm trận, lại cải biến gia cố thêm một chút." Khúc Lân không giấu diếm, trực tiếp trả lời.

"Đạo cấm chế này có thể đi qua đi lại?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Năm đó may mắn ta lưu lại tâm nhãn, sau khi qua tầng bảy, trước nghĩ cách mở Hỗn Nguyên Cửu Cung Trận bên kia, cũng coi như lưu cho mình một đường lùi." Khúc Lân truyền âm trả lời.

"Vị Khúc đạo hữu này tinh thông pháp trận, đã giúp chúng ta giải khai cấm chế, mọi người cũng đừng lãng phí thời gian nữa, mau chóng đi qua đi." Hàn Lập sau khi nghe xong, nói với những người khác.

Lôi Ngọc Sách vốn còn muốn hỏi thăm thứ gì, thấy Hàn Lập nói như thế, cũng không hỏi nữa.

Thấy mấy người Cận Lưu cùng Lôi Ngọc Sách không có ý định tiến vào đầu tiên, Hàn Lập cùng bọn người Giao Tam liếc nhìn nhau, trong mắt lóe lên vẻ do dự, cũng không cử động gì.

"Các ngươi đã không chịu vào, vậy ta đi trước một bước." Khúc Lân thấy thế, giễu cợt một tiếng, dẫn đầu xuyên qua màn sáng đỏ sậm cổng vòm đá,

biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt hơi lóe lên, trên thân phủ lên một tầng quang mang hộ thể, cũng đi tới màn sáng đỏ sậm.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh!

Hàn Lập vừa sải bước ra, bước chân vừa mới rơi xuống đất, dưới chân đột nhiên sáng lên một vầng sáng màu vàng, một vòng xoáy màu vàng đất đột nhiên từ đó hiển hiện ra, bên trong truyền ra một lực hút cường đại.

Bởi vì vòng xoáy này xuất hiện thập phần đột ngột, trước đó cơ hồ không có bất kỳ dị dạng gì, Hàn Lập bất ngờ không kịp đề phòng, một cước liền giẫm vào, cả người bỗng nhiên bị hút vào, gần nửa thân thể trực tiếp hõm vào.

Rơi vào vòng xoáy, trong nháy mắt Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển, tinh thần chi lực cả người bộc phát ra, dưới chân vang lên hai tiếng "Phanh phanh" kì dị, như đạp không mà đi, cả người bắn lên trên.

Nhưng ngay khi thân hình vừa mới lướt khỏi vòng xoáy, trong nháy mắt trong vòng xoáy có một cỗ như bùn nhão tuôn ra cuốn tới, quấn lên cổ chân của hắn, lôi kéo hắn xuống dưới vòng xoáy.

Hàn Lập bị bùn nhão này cuốn lấy mắt cá chân, trong nháy mắt cảm giác một cỗ lực lượng cổ quái từ đó sinh ra, toàn bộ chân hắn lập tức không còn tri giác, lúc ánh mắt liếc xuống, đã thấy toàn bộ chân và cả giày đã hóa đá, biến thành màu xám trắng.

Trong lòng hắn xiết chặt, cái chân còn lại quét qua hướng bùn nhão quấn quanh chân kia, mũi chân đại phóng kim quang, vô số lôi điện màu vàng tuôn trào ra, như một thanh đao điện chặt đứt bùn nhão ra.

Thân hình Hàn Lập bay ngược lên hơn trăm trượng, rơi vào rìa hố to cháy đen, nhìn lại chỗ vòng xoáy.

Chỉ thấy những bùn nhão kia rơi vào trong vòng xoáy, sau đó quang mang trên mặt đất đại thịnh, một bóng người màu vàng từ đó chậm rãi bay lên, hóa thành một phụ nhân thân mang áo bào màu vàng rộng thùng thình, diện mục xấu xí dị thường.

"Xà Thiềm trưởng lão! Ngài làm sao lại ở chỗ này..." Huynh muội Lam Nguyên Tử thấy thế, đồng thời kinh ngạc kêu lên.

"Hừ! Tại sao ta lại ở chỗ này? Hai tên phế vật các ngươi, đuổi lâu như vậy cũng không bắt được hắn, ta không tới đây, các ngươi làm sao về trong môn bàn giao?" Xú phụ áo vàng kia lườm hai người một cái, trong mắt có vẻ tức giận nói.

"Trưởng lão, việc này thật ra có nguyên nhân, chúng ta..." Lam Nguyên Tử nghe vậy, nhíu mày lại, muốn nói lại thôi.

Giao Tam cùng Hồ Tam nhìn nhau một chút, thần sắc trên mặt hai người không thay đổi, ai cũng không hành động thiếu suy nghĩ.

Thần sắc mấy người Lôi Ngọc Sách cùng Tô An Thiến nhao nhao biến đổi, hiển nhiên đã sớm nghe qua đại danh "Xà Thiềm".

Về phần Hùng Sơn thì chau mày, một bộ dạng trầm ngâm, không biết suy nghĩ cái gì.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm Xà Thiềm, thử hoạt động chân trái hóa đá một chút, phát hiện giờ phút này đã khôi phục tri giác, chỉ là tựa hồ huyết mạch vẫn chưa thông, cảm giác trì trệ hơi chậm một chút.

"Chư vị ở đây, có một người tính một người, ta phải nhắc nhở các ngươi, người trước mắt này họ Hàn tên Lập, chính là trọng phạm Luân Hồi điện mà Thiên Đình truy nã nhiều năm, đã từng phạm vào cả đống tội ác tại các đại Tiên Vực, trước đó gây chấn kinh tại Kim Nguyên Tiên Cung, cung chủ Đông Phương Bạch bị giết chết chính là do người này làm ra. Dịch tại Bạchh ngọc sách. Hôm nay các ngươi nếu chịu tương trợ ta, bắt được hắn, cũng coi như lập được một phần công lao, đạt được một phần hương khói tình không nhỏ cho chính các ngươi cùng tông môn, chư vị nghĩ thế nào?"

Ánh mắt Xà Thiềm quét qua đám người, hỏi.

Bọn người Lôi Ngọc Sách nghe vậy, thân thể chấn động, trong mắt đều hiện lên vẻ khiếp sợ, ngẩn người ngay tại chỗ.

Hiển nhiên Xà Thiềm nói ra những lời này, làm cho đám người rất chấn kinh.

------oOo------

Chương 1083: Tình thế đảo ngược

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*

"Hắn chính là Hàn Lập? Người mà một mình chém giết cả Kim Nguyên Tiên Cung, sau đó có thể toàn thân trở ra..." Sau nửa ngày, Tô An Thiến mới hồi phục tinh thần, thì thào nói.

Ánh mắt Cận Lưu đặt lên người Hàn Lập, càng trở nên phức tạp

Lôi Ngọc Sách liếc mắt nhìn Văn Trọng, khẽ lắc đầu, người kia hiểu ý gật đầu, hai người đều ghé mắt đứng ngoài quan sát, im hơi lặng tiếng.

Sau phút giây kinh ngạc lúc trước, Tô An Thiến rất nhanh khôi phục bộ dạng băng lãnh như trước kia, cũng không có ý tứ mở miệng.

Giao Tam cùng Hồ Tam đương nhiên sẽ không nhiều lời.

Xà Thiềm thấy vậy, ánh mắt lần lượt đảo qua trên thân từng người, cuối cùng dừng lại trên thân hai huynh muội Lam Nguyên Tử.

"Xin Xà trưởng lão thứ tội, hai huynh muội chúng ta lúc trước đã lập lời thề, bên trong bí cảnh Tuế Nguyệt Tháp tuyệt đối sẽ không ra tay đối phó với Hàn đạo hữu, nếu như cần chúng ta động thủ, kính xin chờ sau khi rời khỏi nơi này." Trên mặt Lam Nguyên Tử lộ vẻ khó xử, ôm quyền nói ra.

"Khốn kiếp! Đúng sai trước mắt đã rõ ràng như thế, không cần tuân theo một lời thề nho nhỏ, chẳng lẽ các ngươi đã quên mục đích truy tìm người này?" Xà thiềm cố ý tăng thêm ngữ khí hai chữ "Mục đích", nói ra.

Lam Nguyên Tử nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, sau một chút do dự vẫn duy trì tư thế ôm quyền tạ lỗi, không chịu đứng dậy.

Lam Nhan thấy thế, cũng vội vã cúi đầu ôm quyền, im lặng không nói.

"Tốt, tốt, tốt...Lam thị huynh muội hai ngươi làm tốt lắm, chờ ta trở về nội môn sẽ bẩm báo việc này lên lão tổ, để xem các ngươi giải thích với sư phụ như thế nào." Xà Thiềm thấy thế, liên tục nói mấy tiếng "Tốt", tức giận đến nỗi vừa cười vừa nói.

Lam Nhan nghe thấy vậy, sắc mặt biến đổi, muốn đứng lên.

"Trái lệnh không sợ, nếu như hôm nay ta và ngươi thất tín, sư phụ lão nhân gia người mới bị thương tâm mà chết." Lam Nguyên Tử ở bên cạnh níu chặt ống tay áo nàng, truyền âm nói ra.

Lam Nhan lúc này mới khom người ngồi xuống, không còn động tác gì nữa.

Những người khác không trợ giúp cũng không sao, nhưng ngay cả người trong tông môn mình cũng không chịu ra tay, điều này làm cho Xà Thiềm cảm thấy rất bẽ mặt, ánh mắt âm trầm quét qua trên thân hai người.

"Hi vọng huynh muội các ngươi nhớ kĩ lựa chọn ngày hôm nay, tốt nhất sau này đừng nên hối hận." Xà Thiềm bao hàm ý tứ cảnh cáo, chậm rãi nói.

Cận Lưu nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên tiếu ý, khoanh tay đứng ngoài quan sát.

Gã biết rõ giờ phút này Xà Thiềm càng phẫn nộ, sau này ra tay đối phó với Hàn Lập càng thêm tàn nhẫn, điều này khiến gã vui mừng không thôi.

Hàn Lập chắp tay đứng yên tại chỗ, trong đầu lặng lẽ tính toán cách đối phó với xấu phụ áo vàng trước mắt, từ đầu đến cuối vẻ mặt không có bất cứ biến hóa nào, thậm chí hắn còn ung dung nở một nụ cười nơi khóe miệng.

"Để xem ngươi có thể ung dung được bao lâu?" Cận Lưu thấy vậy, trong lỗ mũi phát ra một tiếng "Xùy" nhẹ, nghĩ thầm trong đầu.

"Chư vị nếu như lựa chọn đứng ngoài cuộc, vậy thì làm khán giả cho tốt, tốt nhất nên cách xa một chút." Xấu phụ áo vàng vừa dứt lời, trong nháy mắt

thân hình không có dấu hiệu gì đột nhiên biến mất tại chỗ, trên mặt đất chỉ lưu lại một vầng sáng màu vàng.

Mọi người thấy thế, nhao nhao rời ra xa.

Tiếp theo trong nháy mắt, bão cát sau lưng Hàn Lập đột ngột nổi lên, sau đó bay lên một mảnh cát vàng, từ bốn phương tụ lại, vây quanh Hàn Lập.

Hàn Lập sớm đã phòng bị điều này, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển, thân hình nháy mắt biến mất tại chỗ, khiến cho mảnh cát vàng kia rơi vào khoảng không.

Chỉ thấy sau khi cát vàng rơi xuống đất, trong nháy mắt bắn ra tung tóe, một màn sáng màu vàng hiện lên mở rộng ra bốn phương tám hướng, trong tích tắc đã bao phủ toàn bộ phạm vi gần trăm dặm.

Ở bên trong, Hàn Lập lập tức cảm thấy cả người trầm xuống, trên mặt đất truyền đến một cỗ lực lượng áp chế thập phần trầm trọng, trong hư không dường như có một vài ngọn núi vô hình ép xuống, khiến cho thân hình hắn không xê dịch được.

Trong pham vi Linh vực của Xà Thiềm, trên đại mạc cát vàng cảnh vật đổi dời, chỗ biên giới hiện ra từng dãy núi, thế núi không cao, uốn lượn kéo dài, liếc nhìn lại, chỉ thấy trên núi rất hoang vu, trơ trụi không có mấy phần sinh khí.

Mà tới gần khu vực Hàn Lập bên này, trên mặt đất lại phun trào hoàng quang, khắp nơi hiện ra hình dạng lớn nhỏ khác nhau, đều là bùn nhão màu vàng, dịch thể màu vàng đất bên trong hơi hơi dâng lên, bên trong thỉnh thoảng nổi lên từng cái bọt khí màu vàng cực lớn.

Hàn Lập ngửi thấy bên trong phát ra mùi hôi, không khỏi nhăn mũi một cái, chỉ cảm thấy muốn nôn ọe ra.

"Túc túc, túc túc..."

Đúng lúc này, trong tai Hàn Lập bỗng nhiên vang lên một hồi âm thanh

tiếng ếch kêu khe khẽ, trong lòng hắn khẽ động, vội quay đầu nhìn ra sau lưng, vẻ mặt không khỏi hơi đổi.

Chỉ thấy cách hắn ngoài mấy trăm trượng, trong một vũng bùn nhão, một cái đầu cóc to bằng cả một tòa nhà theo dòng nước đục ngầu hiện ra, hai con mắt vàng óng lạnh như băng nhìn theo hắn, lớp da trên đầu nổi chi chít mụn nhọt, làm cho người nhìn cảm thấy buồn nôn.

Cổ tay Hàn Lập hơi rung lên, bên người lập tức phát ra một trận điện quang màu vàng, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng thời hiện ra, ở trên không lướt nhanh một cái, bắn về cái đầu cóc màu vàng cực lớn kia.

"Ầm ầm..."

Mũi kiếm lướt qua phát ra một hồi âm thanh như dòng điện bị khuấy động, bởi vì vẫn nằm trong Linh Vực nên bị lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính áp chế, tốc độ so với lúc bình thường chậm hơn rất nhiều, nhưng khí thế và uy lực không suy giảm chút nào.

Mắt thấy thời điểm phi kiếm tới gần, kiếm quang tụ lại, lôi điện kích động, đang muốn chém xuống, con cóc màu vàng kia đột nhiên nhảy vào bên trong vũng bùn, biến mất không thấy đâu.

Hàn Lập vội vàng vận chuyển Luyện Thần Thuật, thúc giục thần thức tìm kiếm con cóc, kết quả lại chỉ phát hiện ra bốn phía ngập tràn lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, không thể phát hiện ra tung tích con cóc kia.

"Lấy Linh Vực của bản thân che đậy, khí tức hoàn toàn dung hợp, cái này cũng có chút khó giải quyết." Nội tâm Hàn Lập xiết chặt, lông mày cũng nhíu lại, không nhịn được tự lẩm bẩm một mình.

Vừa dứt lời, hắn chợt phát hiện mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động kịch liệt, cả người và mặt đất cùng lúc bay lên không trung, phía dưới đột nhiên lao ra một con cóc.

Vẻ mặt Hàn Lập không đổi, đưa tay vung mạnh một cái, ba mươi sáu thanh

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức nhao nhao rung động mãnh liệt bay ngược về, bảo vệ xung quanh người hắn.

Nhưng phi kiếm còn chưa kịp tới gần, hắn chợt phát hiện trên đầu tối sầm lại, một ngọn núi cỡ trăm trượng bỗng nhiên từ xa bay vọt tới, trực tiếp đập xuống đầu hắn.

Nếu ngọn núi này chỉ là vật bình thường, Hàn Lập tự nhiên không sợ, nhưng trên thực tế có khi nó lại là vật được luyện hóa bên trong Linh Vực tạo vật cảnh của Xà Thiềm, ẩn chứa lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính nồng đậm, ai biết lực lượng mạnh mẽ cỡ nào?

Lông mày Hàn Lập cau lại, hai tay hợp lại chỉ thẳng lên trên, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức đổi hướng, nhao nhao bay vụt lên trên.

Mắt thấy ngọn núi chỉ trong gang tấc sẽ đập trúng Hàn Lập, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng loạt phát ra âm thanh chói tai, nhao nhao đâm vào dưới đáy ngọn núi, trên thân kiếm hiện lên hào quang hai màu vàng xanh mãnh liệt, lôi quang kiếm ảnh ào ào tuôn ra.

Chỉ thấy lôi quang màu vàng đầy trời liên kết tụ tập lại một chỗ, tạo thành một Lôi Hải màu vàng cực lớn nâng cả ngọn núi lên, ngăn cản khí thế đập xuống.

Hàn Lập ngay tức khắc vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, cả người xoay một cái, bộ dạng như từ trên trời lao xuống, thu nắm đấm lại bên hông, chuẩn bị nện xuống một quyền.

Mặt đất sớm đã nứt toác, sụt lún thành một cái hố to, phía trong hiện ra một con cóc vàng cực lớn đang mở to mắt nhìn lên, cái miệng to như chậu màu gần bằng cả cái hố, lao lên nuốt lấy Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập nhanh chóng lao xuống, trong khoảnh khắc đã rơi vào trong miệng cóc.

Hai mắt con cóc lãnh mang chớp động, cái miệng khổng lồ mãnh liệt khép lại, nuốt Hàn Lập vào trong.

Cùng lúc, quyền thế Hàn Lập cũng đã ngưng tụ thành, trên quyền đầu tỏa ra hào quang mãnh liệt, một quyền đập xuống.

Chỉ nghe "Oanh" một tiếng thật lớn.

Một mảnh bạch quang sáng chói từ trong miệng cóc nở rộ ra, cái miệng khổng lồ đang đóng chặt kia bị một cỗ cương phong cùng khí kình vô cùng cường đại phá ra vô số lỗ hổng, bên trong phát ra đầy trời tinh quang rực rỡ.

Ngay sau đó, lại "Ầm ầm" một tiếng nổ lớn, cái đầu cóc màu vàng nháy mắt nổ tung, bên trong hiện ra bóng dáng Hàn Lập.

Con cóc màu vàng vừa bị diệt sát, cảnh vật xung quanh lập tức phát sinh biến hóa, màn sáng Linh Vực kia kịch liệt co rút lại, trong nháy mắt chỉ còn một phần mười, thoạt nhìn hào quang cũng dần trở nên ảm đạm, dường như sắp biến mất.

Cùng lúc đó, ngọn núi trên không trung đột nhiên như bị hòa tan, biến thành một vũng bùn nhão màu vàng đất, từ trên không lả tả rơi xuống như mưa.

Hàn Lập ở phía dưới tránh không kịp, cả người ướt đẫm.

Cổ tay hắn xoay một cái, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao bay ngược về, bị hắn thu vào trong cơ thể.

"Làm sao có thể?"

Đám người trốn ngoài xa thấy một màn như vậy, thần sắc lộ ra vẻ cổ quái, hiển nhiên rất khó tin Xà Thiềm đường đường là một Đại La lại bị thua như vậy.

Cận Lưu đứng trong đám người vẻ mặt biến hóa không ngừng, lộ ra vẻ thất vọng, rồi lại phẫn nộ.

Nhưng đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Thân thể Hàn Lập giữa không trung bỗng nhiên cứng đờ, toàn bộ thân thể dường như đột nhiên bị đông kết tại chỗ, không thể khống chế từ trên không rơi thẳng xuống, "Phanh" một tiếng, đập xuống mặt đất.

"Không tốt!" Giao Tam nhướng mày, thân hình lập tức lướt tới trước hơn mười dặm.

"Ngươi muốn làm gì, đừng quên nhiệm vụ lần này? Lấy đại cục làm trọng..." Hồ Tam thấy thế vội vàng đuổi theo ngăn cản nàng.

Giao Tam nghe vậy, lúc này mới dừng bước, nhìn về phía xa xa.

Chỉ thấy bùn nhão lúc trước nhỏ xuống người Hàn Lập, bây giờ đã hóa thành một lớp áo bằng bùn quấn quanh người, hơn nữa ngưng kết thành một lớp vỏ đất màu vàng, thoạt nhìn giống như một bức đào tượng hình người bình thường. (Đào tượng - tượng đất hình người chôn chung với người chết)

Nhưng mà trên bức đào tượng hình người nhìn như bình thường kia, lớp vỏ bùn ngoài thân Hàn Lập rải rác xuất hiện từng đường vân cổ quái, phía trên ẩn chứa lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính vô cùng cường đại, giống như một cỗ cấm cố pháp tắc vô cùng cường đại, phong cấm Hàn Lập lại.

Mới đầu thân thể Hàn Lập dường như còn hơi vùng vẫy vài cái, nhưng màu sắc lớp vỏ bằng bùn nhão theo một tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng biến hóa, thân thể Hàn Lập bắt đầu không còn nhúc nhích.

Sau khi lớp vỏ bằng bùn triệt để ngưng kết khô khốc, bên trong vũng bùn nhão cách mặt đất không xa, truyền đến một tiếng "Phốc xuy", một con cóc lớn bằng bàn tay toàn thân bao phủ bùn nhão nhảy lên mà ra, hào quang màu vàng đất trên thân sáng rõ, biến thành xấu phụ áo vàng.

"Hắc hắc! Chỉ là một tiểu tu Thái Ất cảnh, lại tự cho rằng bản thân có thể gây ra bao nhiêu sóng gió đây?" Xà Thiềm liếc mặt nhìn "Đào tượng" bên cạnh, trong mắt ngập tràn vẻ mỉa mai.

------oOo------

Chương 1084: Tư thông

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Bọn người Lôi Ngọc Sách thấy Hàn Lập bị Xà Thiềm vây khốn, do dự một chút, sau đó nhao nhao bay vụt về phía bên này.

"Đáng đời!"

Cận Lưu nhếch miệng cười một cái, trong miệng lầm bầm một câu, cũng bay vụt theo tới.

Chỉ còn lại hai người Giao Tam không lập tức khởi hành, tựa hồ có chút do dự.

"Vừa rồi tựa hồ ngươi muốn xuất thủ giúp hắn, hẳn cũng là đồng đảng Luân Hồi điện với hắn? Nếu vậy, tuyệt đối đừng dừng lại, đại khái có thể xuất thủ thử một chút, vạn nhất có thể cứu được hắn?" Xà Thiềm thấy thế, nhìn về phía Giao Tam, mang theo giọng khiêu khích.

Trong mắt Giao Tam loé lên vẻ tức giận, nắm tay trong tay áo xiết chặt thành quả đấm, bước ra một bước về phía bên này.

"Rất tốt, quả nhiên là đồng đảng với hắn, ngươi..."

Xà Thiềm còn chưa nói hết, thần sắc đột nhiên biến đổi. Ở bên cạnh, cảnh tượng kì dị phát sinh.

Chỉ thấy phía trên tượng đất Hàn Lập bị phong cấm có một trận kim quang chảy xuôi, một gốc cây màu vàng bộ dáng cổ quái bỗng nhiên nổi lên, tiếp theo cấp tốc sinh trưởng, nhánh cây mở rộng ra, từ đó từng dây leo tráng

kiện chạy dọc theo cây, quấn chặt lấy toàn bộ tượng đất.

Ngay sau đó liền có một trận hào quang màu vàng sáng lên mãnh liệt, một cỗ nồng đậm Thời Gian Pháp Tắc chi lực chảy xuôi ra.

Trong lúc mọi người ở đây hoa mắt một trận, tượng đất phong cấm Hàn Lập bỗng nhiên bị hòa tan, biến thành một bãi nước bùn màu vàng đất chảy xuống đầy đất. Thân hình Hàn Lập lập tức nhảy lên một cái, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay đâm thẳng đến Xà Thiềm.

Hết thảy nhìn như dài dằng dặc, kì thực dưới Thời Gian Pháp Tắc, bất quá chỉ trong nháy mắt.

Xà Thiềm kinh hãi, định lùi nhanh lại, kết quả đột nhiên phát giác dưới chân xiết chặt, cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy trên mặt đất chẳng biết lúc nào xuất hiện một tầng cát màu vàng khác với trước đó, chồng chất cuốn lên, bao phủ đến mắt cá chân của mụ.

Mụ chỉ cảm thấy một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc quỷ dị từ dưới thân truyền đến, hai cái đùi giống như bị đông lại, không cách nào động đậy mảy may.

Không đợi mụ có bất kỳ động tác nào, từng sợi dây leo trên bóng cây màu vàng xuất hiện trước đó uốn lượn đến, quấn chặt lấy nửa người trên của mụ, buộc chặt ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, sau lưng Hàn Lập đại phóng kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân gào thét ra, triệt để giam cầm Xà Thiềm ngay tại chỗ.

Hàn Lập không chần chờ chút nào, cổ tay rung lên, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay nổi lên, mặt ngoài loé lên điện quang, đâm thẳng xuống tim của mụ.

Một màn này xuất hiện quá mức đột ngột, những người còn lại tới gần đều bị Thời Gian Pháp Tắc chi lực ảnh hưởng, cơ hồ tất cả đều ngưng ngay tại chỗ, không cách nào động đậy.

Chỉ thấy mũi kiếm Hàn Lập đâm thẳng vào ngực Xà Thiềm, phát ra một tiếng kim thạch giao kích, tóe lên một mảnh hoả tinh màu vàng, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vậy mà không thể đâm xuyên ngực của mụ!

Hàn Lập nhướng mày, hiển nhiên cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Nhưng vào lúc này, trên thân Xà Thiềm bỗng nhiên có từng phù văn màu vàng sáng lên, trên đó nhộn nhạo lên lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc, vậy mà tạo thành từng tầng từng tầng ba động pháp tắc màu vàng đất, vọt lên chống đỡ cùng ba loại Thời Gian pháp tắc do những vật cụ tượng tản ra.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, tự nhiên liền chiếm ưu thế, chỉ là tu vi Hàn Lập còn chênh lệch xa với Xà Thiềm. Thổ thuộc tính pháp tắc của mụ lại tu luyện có chút tinh thâm, cho nên mới có thể đọ sức được.

Chỉ thấy tầng tầng vầng sáng màu vàng dưới quang mang màu vàng đất bị đè ép lui ra sau một chút, quanh thân Xà Thiềm bao phủ một tầng sáng màu vàng đất, tựa như cách người mình tụ ra một tiểu thiên địa có thể kháng cự pháp tắc ngoại giới ảnh hưởng, dần dần khôi phục một phần hành động.

Hàn Lập thấy thế, chân mày nhíu chặt hơn, vội vàng co phạm vi ba loại Thời Gian Pháp Tắc do đồ vật cụ tượng vào gấp đôi, tăng cường trói buộc Xà Thiềm.

Trước đó bởi vì khinh địch, Xà Thiềm mới rơi vào trong bẫy mà hắn tỉ mỉ tính toán, dẫn tới bị hắn xuất kỳ bất ý khống chế, nếu giờ phút này để mụ bỏ chạy, coi như khó có cơ hội chế trụ được mụ.

Quả nhiên, theo uy năng ba loại Thời Gian Pháp Tắc đồ vật cụ tượng thi triển, phạm vi co lại, tiểu thiên địa xuất hiện ngoài thân Xà Thiềm liền bị áp súc lại, thân hình một lần nữa cứng ngắc, không cách nào động đậy.

Hàn Lập thấy thế, tinh thần an tâm hơn một chút, cổ tay vặn chuyển, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm gào thét ra, lơ lửng giữa trời rung động không thôi, lúc thân kiếm rung động dập dờn ra tầng tầng thanh quang kiếm ảnh.

Chỉ thấy bên ngoài Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm quang kiếm ảnh, đồng thời vang lên âm thanh sấm sét, điện quang màu vàng bắn ra tứ tán, hồ quang điện dày đặc ngưng tụ thành một tòa biển mây lôi trì.

"Nhanh!"

Tay Hàn Lập kết kiếm quyết, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Lôi trì màu vàng lập tức sôi trào, một con trường long màu vàng từ đó ngẩng đầu lên, phát ra trận trận thanh âm kiếm minh giống như long ngâm, ở giữa không trung vặn vẹo một trận, cuốn tới Xà Thiềm, thanh thế to lớn, như dòng lũ lôi điện.

Những nơi Kim Lôi Kiếm Long đi qua, hư không chấn động không thôi, trong không gian cũng hiện ra từng kẽ nứt không gian, toàn bộ sa mạc giống như phát sinh địa chấn, rung mạnh theo không thôi.

Mắt thấy Kim Lôi Kiếm Long muốn nuốt hết Xà Thiềm, một đạo lam quang quỷ dị bỗng nhiên từ sau lưng Hàn Lập đột ngột sáng lên.

Chỉ thấy một viên châu màu lam lớn chừng quả đấm, mấy phù văn màu vàng phía trên bỗng nhiên sáng lên, một mảnh quang mang thủy lam từ đó bỗng nhiên nổ tung, hóa thành một vòng xoáy to lớn vô cùng quét ra.

Hàn Lập đang hết sức chăm chú khống chế Thời Gian Pháp Tắc đồ vật cụ tượng, vừa thao túng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chém giết Xà Thiềm, căn bản không chú ý tới sau lưng, đến lúc phát giác thì đã chậm.

Hắn cảm thấy sau lưng có một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được cuốn tới, tuy có Chân Ngôn Bảo Luân thả ra tia sáng màu vàng cản trở, vẫn không cách nào ngăn cản hoàn toàn, Thời Gian Pháp Tắc đồ vật cụ tượng cùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều không thể nào khống chế.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn qua đi, cả người Hàn Lập bị đánh bay ra ngoài.

Ngay lúc Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành Kiếm Long rơi trước người Xà Thiềm bỗng ào ào tản ra, mất tất cả khí thế, kiếm quang tản ra, chỉ còn lại có bản thể phi kiếm, theo tâm thần liên hệ, bay trở về thể nội Hàn Lập.

Hàn Lập bay ngược ra mấy trăm trượng, sau khi đứng vững thân hình, quay đầu nhìn về phía bọn người Lôi Ngọc Sách bên này, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Đám người còn lại, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc nhìn về hướng một người trong bọn họ, chính là Cận Lưu.

Vừa rồi lấy Hỗn Nguyên Minh Thủy Châu công kích Hàn Lập, khiến hắn thua thiệt, không phải ai khác, chính là Cận Lưu.

"Ngươi vì sao..." Tô An Thiến cũng đầy nghi ngờ nói.

"Vì sao? Người này là trọng phạm Thiên Đình, chẳng lẽ không nên vì người mà tru diệt sao? Các ngươi không chịu tương trợ Xà tiền bối, vốn là bổn phận của tu sĩ Kim Nguyên Tiên Vực, lại còn hỏi ta vì sao?" Thần sắc Cận Lưu nghiêm lại, ngôn từ chính nghĩa nói ra.

"Ngươi tùy tiện xuất thủ, không sợ Thiên Thủy tông chúng ta tự rước lấy tai hoạ sao? Đắ tội Thiên Đình không chịu nổi, Luân Hồi điện ngươi lại đắc tội được sao?" Tô An Thiến lộ ra vẻ giận dữ khó kiềm chế, trách mắng.

"Lời Tô tiên tử chẳng phải cố ý bao che cho trọng phạm, vậy ta..." Cận Lưu còn chưa nói hết, liền bị Xà Thiềm cắt ngang.

"Hắc hắc, Cận đạo hữu cần gì nói nhiều như vậy, dựa theo mật ước trước đó ngươi ta truyền âm, chỉ cần ngươi giúp ta bắt giữ Hàn Lập, ta giúp ngươi cầm giữ Tô tiên tử này thì có khó gì?" Xà Thiềm hoạt động tứ chi một chút, cười thầm nói ra.

Cận Lưu nghe lời ấy, thần sắc không khỏi biến đổi, trên mặt hiện ra vẻ xấu hổ.

"Hay là trước bắt giữ Hàn Lập rồi hẵng nói." Bất quá gã rất nhanh khôi phục trấn định, dời ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, nói ra.

Cận Lưu mặc dù biết cử động lần này của Xà Thiềm là vì triệt để buộc mình cùng mụ chung một chỗ, trong lòng sinh ra bất mãn mãnh liệt, chỉ là phần tức giận này gã cũng không dám biểu lộ ra.

Lúc này, không đơn thuần chỉ là Tô An Thiến, tất cả mọi người bao gồm cả huynh muội Lam Nguyên Tử đều nhìn về phía Cận Lưu, trong ánh mắt tràn đầy vẻ xem thường. Trong mắt Lôi Ngọc Sách thậm chí còn ẩn ẩn giấu một chút sát ý.

Vừa rồi Hỗn Nguyên Minh Thủy châu nhìn như thanh thế to lớn, trên thực tế công hiệu chủ yếu là đánh gãy công kích Hàn Lập, trợ giúp Xà Thiềm thoát thân, cũng không gây ra tổn thương bao nhiêu cho hắn.

Hàn Lập cưỡng chế lửa giận trong lòng, trong tay nắm một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm do ba mươi sáu chuôi hợp lại làm một, thân hình bỗng nhiên nhảy lên, chủ động tấn công về phía Xà Thiềm.

Xà Thiềm thấy thế, trong mắt cũng nhiều ra một tia ngưng trọng, không còn dám khinh thị Hàn Lập nữa.

Cổ tay mụ chuyển một cái, màn sáng màu vàng đất bốn phía lần nữa khuếch trương ra, hóa thành một tầng Linh Vực bao phủ bốn phương tám hướng.

Phía trên đại địa, dãy núi uốn lượn hiển hiện, mảng lớn vũng bùn lại sinh ra.

Thân hình Hàn Lập khó khăn lắm bay ra mấy trăm trượng, trên mặt đất liền có bùn nhão bay lên, hóa thành từng bàn tay to lớn, chụp về phía hắn. Trên đỉnh đầu hắn cũng có một ngọn núi ép xuống.

Lực ép không gian bốn phía càng ngày càng nặng nề, khiến cho tốc độ phi độn của hắn càng lúc càng chậm.

"Hàn đạo hữu, ta đến giúp ngươi một tay." Thanh âm Giao Tam bỗng nhiên

từ trên mặt đất vang lên, theo đó liền có một tầng không gian Linh Vực màu đỏ sậm mở ra.

Hàn Lập thân ở trong đó, lập tức cảm thấy lực ép bốn phía chậm lại rất nhiều.

Không đợi hắn lên tiếng nói cám ơn, Linh Vực Hồ Tam vậy mà cũng tuôn ra.

"Ai, cuối cùng vẫn không thể nào xem như không thấy a..." Hồ Tam ai thán một tiếng.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, Thiên Sát Trấn Ngục Công cùng Chân Linh huyết mạch thể nội đồng thời vận chuyển, trên thân bao phủ huyết quang, thân hình tăng vọt lên, trong nháy mắt hóa thành hình tượng Cự Ma mọc ra ba đầu Chân Linh.

"Thấy không, bọn hắn quả nhiên là đồng bọn Luân Hồi điện, các ngươi còn không mau động thủ, bắt giữ bọn hắn?" Xà Thiềm thấy vậy, cảm thấy ngạc nhiên nói.

Bọn người Lôi Ngọc Sách nghe vậy, lại không nhúc nhích tí nào.

Huynh muội Lam Nguyên Tử cũng xoay người qua, một bộ dạng nhắm mắt làm ngơ.

"Các ngươi muốn tạo phản sao?"

Xà Thiềm giận tím mặt, nhưng lại không thể làm gì, đành phải nhảy lên, nghênh đón Hàn Lập.

Cổ tay mụ chuyển một cái, trong tay lập tức hiện ra một thanh Lang Nha đại bổng, phía trên truyền ra trận trận lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc, hiển nhiên chính là một kiện Tiên khí phẩm giai không thấp.

Hai người cách xa nhau trăm trượng, tự mình xuất ra toàn bộ khí lực, vung lên đánh đỡ.

Lúc này Hàn Lập, một thân tinh thần chi lực đã thay đổi toàn bộ, Chân Long chi lực, Côn Bằng chi lực cùng Sơn Nhạc Cự Viên chi lực phát huy tới đỉnh phong, thúc giục Tịch Tà Thần Lôi bên trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tuôn trào ra, hóa thành một thanh lôi điện cự kiếm to lớn vô cùng chém xuống.

Mà Lang Nha đại bổng trên tay Xà Thiềm ngưng tụ hoàng quang, mặt ngoài hiện ra từng tầng từng tầng tinh nham màu đen, trong đó ẩn chứa trọng lực ngưng tụ đến mức làm người nghe kinh hãi, nó nặng đâu chỉ vạn quân, đồng dạng ngưng ra một đạo bổng ảnh to lớn, hung hăng đập xuống phía Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1085: Đẩy lui cường địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lúc nhất thời, kiếm quang cùng bổng ảnh xé nát hư không, trùng trùng điệp điệp đập vào nhau, ầm ầm nổ tung.

Trong khoảnh khắc, một cỗ sóng khí cực lớn vô cùng cuồng bạo quét sạch bốn phương tám hướng, chính giữa luồng khí lưu hỗn loạn mơ hồ có thể thấy bóng dáng một con Kim Long cùng một con Côn Bằng cực lớn nhanh chóng lao qua, xé rách hư ảnh từng tòa sơn phong do bổng ảnh ngưng tụ mà thành, theo sát phía sau là hư ảnh một con Cự Viên, hai tay nó vung lên, điên cuồng nện xuống đầu Xà Thiềm.

Chỉ thấy cự đại bổng ảnh trước tiên vỡ vụn ra, lôi điện mãnh liệt tuôn ra, mũi kiếm lập tức chém xuống một cái.

"Không thể nào..."

Trong miệng Xà Thiềm phát ra một tiếng thét kinh hãi, Lang Nha Bổng trong tay "két" lên một tiếng, nứt ra một đường.

Cả người mụ bay ngược ra ngoài, trên người xuất hiện một vết chém kéo dài từ bả vai đến tận lồng ngực, nhìn mà kinh hãi.

Mụ chỉ cảm thấy từng sợi lôi điện màu vàng nhè nhẹ trên miệng vết thương chẳng những không biến mất, mà lại theo miệng vết thương không ngừng thâm nhập vào sâu trong phủ tạng.

Lớp da bên ngoài Xà Thiềm tuy rằng cứng cỏi, thân thể rất mạnh mẽ, so với nhiều tu sĩ Đại La sơ kỳ khác cũng coi như xếp hàng đầu, nhưng phủ tạng

lại có chút đặc thù, khả năng chống đỡ thương tổn cực kỳ yếu nhược.

Nếu để cho những sợi lôi điện này tùy ý quấy nhiễu phá hoại, chỉ sợ ngày sau ảnh hưởng đến căn cơ tu hành.

Sau một phen cân nhắc, Xà Thiềm quyết tâm liều mạng, cả người bỗng nhiên rơi xuống vũng bùn nhão dưới mặt đất, hẳn là muốn lẩn trốn trước tiên.

Cận Lưu thấy thế, trong lòng biết không ổn, trên thân xuất hiện độn quang, đang định bay đi.

Thế nhưng chỉ thấy trước người gã lóe lên hồng quang, bóng dáng Giao Tam sớm đã hiện ra rồi.

"Chạy đi đâu?" Giao Tam quát lên một tiếng.

Bên kia, Hồ Tam cũng đã chặn đường lui của gã.

Hàn Lập ngược lại không lập tức đuổi theo, trong tay vẫn cầm trường kiếm, duy trì hình tượng Cự Ma Ba Đầu Sáu Tay, lơ lửng giữa không trung, trừng mắt quét khắp mặt đất, tìm kiếm tung tích Xà Thiềm.

Đúng lúc này, dưới mặt đất bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu rên, một bóng người toàn thân bao phủ hỏa diễm màu bạc từ dưới đất xông ra, bay lên trên trời.

Quần áo kẻ kia rách nát, đầu tóc tán loạn, trên người đầy vết thương, bộ dạng chật vật không chịu nổi, đúng là Xà Thiềm.

Theo sát phía sau, còn có một con Hỏa Điểu khổng lồ, toàn thân ngân diễm lượn lờ vỗ cánh mà ra, truy đuổi theo.

Hàn Lập thấy thế, Cự Viên ở giữa không trung nhếch miệng cười một tiếng, lướt theo Xà Thiềm đang hoảng hốt dập lửa, một lần nữa vung kiếm chém xuống.

Chỉ thấy trên màn trời, kiếm quang lại sáng lên lần nữa, ngàn vạn tia điện mãnh liệt tuôn ra, hóa thành một kiếm ảnh cực lớn xé rách màn trời, trùng trùng điệp điệp chém xuống Xà Thiềm.

Huynh muội Lam Nguyên Tử thấy cảnh này, vẻ mặt trở nên phức tạp, dù sao quan hệ giữa hai người với Xà Thiềm cũng không tầm thường, mắt thấy tính mạng Xà Thiềm bị nguy hiểm, tự nhiên không có khả năng khoanh tay đứng nhìn.

Hai người sau một phen thiên nhân giao chiến, đang muốn ra tay, đã thấy vẻ mặt Xà Thiềm lộ vẻ phẫn uất, cuồng loạn gào rít:

"Mối thù hôm nay, ngày sau tất báo..."

Vừa dứt lời, chỗ mi tâm bỗng nhiên nứt toác ra một cái miệng máu, một viên châu trắng như tuyết lớn bằng trái long nhãn từ trong bắn ra, lao vút lên trời, như muốn đập vào kiếm ảnh của Hàn Lập.

"Không tốt, mụ muốn tự bạo Yêu Đan..." Lôi Ngọc Sách thấy thế, kinh sợ kêu lên một tiếng, vô thức che chắn cho Tô An Thiến bên cạnh.

"Không đúng, đây là Thiềm Nguyệt Châu!" Huynh muội Lam Nguyên Tử đã dừng bước, kinh nghi nói.

Giao Tam nghe thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Tục truyền trong thế gian, trong Thiềm Thừ yêu vật có một loại đặc thù gọi là Nguyệt Cung, ngoại trừ Bản Mệnh Yêu Bài bên ngoài, trong cơ thể còn có thêm một viên Thiềm Nguyệt Châu, dùng để hấp nạp Nguyệt Hoa, trợ giúp tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội.

Trình độ trọng yếu của nó cũng gần bằng Nguyên Anh, Yêu Đan

Bản thể Xà Thiềm chính là loại này, tu luyện đến cảnh giới Đại La, bên trong Thiềm Nguyệt Châu tích lũy Nguyệt Hoa không biết bao nhiêu vạn năm, lực lượng ẩn chứa không thể tưởng tượng nổi, một khi bộc phát, uy lực khó đoán.

Mọi người biết được lợi hại, nhao nhao chạy trốn ra xa.

Hùng Sơn tự biết thực lực bản thân yếu nhất, sớm đã là người đầu tiên trốn đến chỗ rất xa.

Hàn Lập cũng cảm thấy không ổn, muốn thu kiếm về nhưng không còn kịp nữa.

Thiềm Nguyệt Châu bay đến trong phạm vi lôi quang kiếm ảnh, rung đột kịch liệt một lúc, tiếp theo "Ầm ầm" một tiếng, nổ tung vỡ vụn ra.

Chỉ thấy trên không trung bầu trời vốn đang sáng như tuyết, bỗng nhiên ảm đạm, giống như bỗng nhiên tiến vào màn đêm, một mảnh ánh trăng trong trẻo lạnh lùng rải ra rơi xuống, khiến cho phạm vi ngàn dặm bên trong, đều dát lên một tầng Ngân Sương.

Trong nháy mắt, cả phiến không gian đều bị ánh trăng ngưng kết lại, tiếp theo "Đùng" một tiếng, vỡ vụn ra.

Tựa như gương bạc chợt phá, trong hư không xuất hiện từng khe nứt không gian tối như mực, bên trong mơ hồ có thể thấy tràn ngập ánh sáng năm màu chói mắt cùng từng trận không gian phong bạo, truyền ra lực lượng Không Gian Pháp Tắc vô cùng cường đại, làm cho người ta kinh hãi không thôi.

Giao Tam thấy thế, vội vàng thi triển thủ đoạn, né tránh khe nứt bốn phía.

Không biết tại sao bốn phía xuất hiện khe nứt quá nhiều, tất cả mọi người đều là đỡ trái hở phải, vô cũng chật vật.

Tô An Thiến sau một thoáng sơ sẩy, thiếu chút nữa bị khe nứt đột ngột hiện ra sau lưng hút vào, may mà Lôi Ngọc Sách không để ý thương thế trên người, kịp thời ra tay cứu giúp, mới kéo lại được.

Hai lần được gã xuất thủ cứu giúp, Tô An Thiến dù là khối hàn băng nghìn năm cũng sinh ra một tia ấm áp, nhìn về phía Lôi Ngọc Sách, đột nhiên có cảm giác gã cũng không phải là người bảo thủ vô vị như vậy.

Cận Lưu bên kia không có vận khí tốt như vậy, vừa rồi hắn bị mọi người vây ở giữa, vì vậy rút lui muộn nhất, vừa bay được hơn nghìn trượng, liền đụng phải một khe nứt cực lớn vắt ngang hư không.

Tuy rằng gã cưỡng ép thân thể xoay chuyển, lướt qua khe nứt sát bên người, nhưng vẫn không thể trốn thoát, bị lực lượng cường đại bên trong khe nứt truyền ra hút vào thôn phệ, ngay cả Nguyên Anh cũng không thể chạy thoát.

Bên trong trung tâm phiến hư không Thiềm Nguyệt Châu vừa nổ tung, khắp nơi dày đặc khe nứt, bóng dáng Xà Thiềm đã sớm biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một mình Hàn Lập, sau lưng lơ lửng một bảo luân màu vàng, phát tán từng tấc kim quang, ngăn cản khe nứt mở rộng.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy trong tay Hàn Lập cầm một cái hồ lô xanh biếc, miệng hồ lô quay về phiến hư không phía trước.

Trong miệng hồ lô hiện ra một vòng xoáy màu xanh lục không ngừng quay tròn, một chút tinh phấn màu bạc trắng rải rác trong hư không bốn phía bắt đầu ngưng tụ lại, dần dần ngưng tụ thành non nửa viên châu trắng như tuyết, đúng là Thiềm Nguyệt Châu.

Vật ấy không biết đã ngưng tụ tinh túy Nguyệt Hoa bao nhiêu vạn năm, trực giác Hàn Lập mách bảo vật này có tác dụng với mình không nhỏ, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí thu thập lại.

Sau đó, hắn đưa tay triệu hồi Tinh Viêm Hỏa Điểu, thân hình xuyên thẳng qua khe nứt không gian trùng trùng điệp điệp, bay trở về mặt đất.

Về trận đại chiến vừa rồi, những người khác đều không hẹn mà cùng im miệng không nói, không ai chủ động đề cập đến, chỉ tự mình phục dụng đan dược, sau đó nhắm mắt khoanh chân điều dưỡng hồi lâu.

"Vừa rồi xin đa tạ chư vị." Hàn Lập sau khi điều tức xong, đứng dậy hơi chắp tay với mọi người, nói ra.

Lúc trước những người này không nghe theo sự xúi dục của Xà Thiềm mà động thủ với hắn, mặc dù rất nhiều người bo bo giữ mình bảo tồn thực lực, nhưng ở một mức độ nhất định, cuối cùng cũng là giúp hắn.

"Hàn đạo hữu bằng vào thực lực của chính mình ứng đối, chúng ta không có liên quan." Giờ phút này Lôi Ngọc Sách đã khôi phục được khá tốt, đứng dậy nói ra.

"Hàn huynh một mình đối chiến tu sĩ Đại La, lần này Hùng mỗ thật sự được mở rộng tầm mắt, không thể không phục..." Hùng sơn nhìn Hàn Lập, ánh mắt phức tạp nói.

Giao Tam cau mày, dường như đang suy nghĩ cân nhắc điều gì, trầm ngâm không thôi.

"Chúng ta không nên chậm trễ nữa, tiếp tục đi thôi." Hàn Lập hơi nhíu mày nói với mọi người.

Mọi người lên tiếng đáp lại, tiếp tục khởi hành, lần lượt đi vào bên trong màn sáng trong cổng vòng bằng đá.

Hàn Lập bỗng thấy hoa mắt, đến khi khôi phục lại tinh thần, cả người đã xuất hiện trong một cái động quật màu xám.

Động quật nơi đây diện tích khá lớn, kéo dài về phía trước, chỉ toàn một màu đen sì nhìn không tới điểm cuối, không biết phía trước dài bao nhiêu.

Phía trước thổi đến từng trận Âm Phong, ô ô rung động, nhiệt độ trong động quật cũng khá thấp, mơ hồ có thể thấy một tầng sương lạnh màu đen trên thạch bích.

Đám người Lôi Ngọc Sách cũng lần lượt xuất hiên phía sau, cùng nhau dò xét xung quanh mà đi.

Sau một hồi lâu quan sát, lông mày Hàn Lập đột nhiên nhíu lại.

Khúc Lân tiến vào lúc trước bây giờ không thấy bóng dáng, chẳng lẽ đã rời

khỏi nơi này đi về phía trước rồi?

Những người khác cũng lập tức phát hiện không thấy bóng dáng Khúc Lân, thần tình đều trầm xuống, trên thực tế trên mặt ba người Lôi Ngọc Sách, Hồ Tam, Giao Tam lại hiện lên vẻ háo hức.

"Đi thôi, đi về phía trước xem thử một chút, tuy nhiên nơi đây có chút cổ quái, dường như cũng không phải vùng đất yên lành, tất cả mọi người cẩn thận thêm chút nữa." Hàn Lập nói ra, sau đó dẫn đầu bước tới trước.

Lúc trước hắn đại triển thần uy, những người khác cũng không cảm thấy có vấn đề gì, đều đi theo phía sau.

Tầng thứ bảy nơi đây áp chế thần thức càng mạnh hơn nữa, thần thức mọi người chỉ phát tán ra hai ba mươi dặm liền không thể tiếp tục được nữa, vì vậy tất cả mọi người đều không phi độn tiến lên, mà lựa chọn đi bộ, cũng may tu vị mọi người ở đây cũng rất cao thâm, mặc dù là đi bộ, tốc độ cũng rất nhanh.

Chỉ là động quật dưới mặt đất này không ngờ rất dài, đoàn người đi đi đã hơn nửa khắc, phía trước cũng không có dấu hiệu nào đến điểm cuối, hơn nữa càng tiến lên, Âm Phong xung quanh càng thổi mạnh.

"Cẩn thận!" Hàn Lập đi đầu tiên bước chân ngừng lại, trầm giọng nói.

Hắn vừa dứt lời, Âm Phong phía trước chớp động hắc quang, bảy tám bóng đen từ trong bắn ra, xuất hiện trước mặt mọi người, chính là mấy con quái vật hình sói.

Những con quái vật này đều cao vài trượng, trên thân bao phủ một lớp lông dài đỏ thẫm, như áo tơi khoác lên người, giương nanh múa vuốt bổ nhào về phía mọi người, tốc độ không chỉ cực nhanh, mà lực công kích cũng tương đối mạnh mẽ.

Từng đạo hắc phong từ giữa móng vuốt quái vật bắn ra, dễ dàng lưu lại một vệt sâu trên mặt đất cùng vách động, nơi đó còn có vết cháy đen, giống như bị ăn mòn.

"Đây là cái gì vậy?" Đám người Lôi Ngọc Sách kinh hãi lắp bắp, nhưng cũng không hoảng loạn, lập tức giơ tay vung lên.

Từng đạo kiếm khí, thủy lôi bắn ra như mưa đánh tới đám quái thú hình sói.

"Rống!"

Những con quái vật này dường như biết rõ lợi hại, há mồm phun một cái, phụt ra một mảnh hỏa diễm đỏ thẫm, tạo thành một biển lửa đỏ thẫm, ý đồ ngăn cản công kích của mọi người.

Nhưng vài đầu quái thú ở đây làm sao có thể ngăn cản công kích của đám người Lôi Ngọc Sách, kiếm khí, thủy lôi dễ dàng xuyên thủng biển lửa đỏ thẫm, đánh cho đám quái kia nát vụn.

Sau khi đám quái thú bị giết, thi thể của bọn chúng nhanh chóng hóa thành từng trận khói đen phiêu tán đi, nhưng lại lưu lại từng viên châu đỏ thẫm cỡ nắm tay, tản mát ra trận trận vầng sáng êm dịu.

"Ồ, những hạt châu này là?" Văn Trọng khẽ kêu một tiếng, đưa tay phát ra một cỗ kim quang chụp xuống những hạt châu kia.

"Từ từ, đừng động vào những hạt Ma Châu kia!" Hàn Lập vội vàng lên tiếng ngăn cản, nhưng đã muộn, kim quang do Văn Trọng phát ra đã chạm vào những viên châu kia.

Oanh Oanh Oanh!

Những viên châu kia vừa chạm phải kim quang đột ngột nổ tung, hóa thành vài quang đoàn màu đỏ thẫm vô cùng chói mắt, cuồn cuộn mở rộng ra bốn phương tám hướng.

------oOo------

Chương 1086: Cổ kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Trong tiếng nổ vang đinh tai nhức óc, động quật bị chùm sáng đỏ thẫm tác động đến, lập tức đổ sụp xuống, nhất thời đá rung núi chuyển, vô số đá vụn to lớn rơi xuống, bao phủ bọn người Hàn Lập vào trong đó.

Cũng may bọn Hàn Lập hiểu một chút về Thổ Độn thuật, ngay lúc động quật sụp đổ, lập tức thi thuật nhao nhao chui xuống mặt đất.

Nhưng ngay lúc mấy người tiềm nhập vào lòng đất, một trận cười cạc cạc quái dị từ dưới đất truyền ra, khiến trong lòng mọi người run lên.

Ngay sau đó, một cự trảo màu đen to như căn phòng từ sâu trong lòng đất thò ra, như thiểm điện chụp vào đoàn người.

Chủ nhân cự trảo là một quái thú to lớn, tương tự thằn lằn, nhưng lại to hơn nhiều so với thằn lằn.

Con thú này tiềm phục trong lòng đất, khí tức không khác nhiều so với thổ nhưỡng núi đá chung quanh, không chút dấu hiệu đột ngột đánh lén đám người.

Bọn người Lôi Ngọc Sách không phát hiện dưới mặt đất ẩn núp một con quái thú như thế, muốn ngăn cản đã muộn, mắt thấy sắp bị cự trảo màu đen chộp trúng.

Trong mắt Hàn Lập loé lên hàn quang, một ngón tay điểm ra.

"Xùy" một tiếng!

Một đạo thiểm điện màu vàng chói mắt bắn ra, đánh vào trên cự trảo màu đen.

Đạo thiểm điện màu vàng này nhỏ không có chút ý nghĩa nào so với cự trảo màu đen, nhưng khi cả hai vừa va chạm, cự trảo màu đen lại phảng phất như giấy tuỳ tiện bị xé toạc ra.

Thiểm điện màu vàng đánh nát cự trảo màu đen, không ngừng chút nào, lóe lên đánh vào ngực quái thú màu đen, "Phốc" một tiếng, xuyên thủng ra một huyết động to bằng vại nước.

Trong miệng quái thú thằn lằn phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể khổng lồ bỗng nhiên co rụt lại, muốn trốn vào trong lòng đất.

Nhưng giờ phút này mấy người Lôi Ngọc Sách đã kịp phản ứng, các loại công kích như mưa cuốn tới, đổ ập lên người quái thú thằn lằn, nhất thời đánh cho thân thể quái thú thành cái sàng, vẫn lạc ngay tại chỗ.

Thi thể của nó giống những quái thú hình sói kia, "Phốc" một tiếng hóa thành một cỗ hắc khí, mặc dù dưới đất nhưng vẫn như cũ nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía, những nơi đi qua thổ nhưỡng núi đá đều bị nhuộm đen kịt.

Bọn người Hàn Lập gần trong gang tấc, lập tức bị hắc khí tác động đến, vội vàng tự mình mở ra vòng sáng hộ thể, ngăn cản hắc khí bên ngoài.

Hùng Sơn đứng cuối cùng, quanh người cũng hiện ra một tầng hào quang màu vàng, che lại toàn thân.

Hắc khí mãnh liệt cuốn đến, bị hào quang màu vàng ngăn ở bên ngoài.

Nhưng ngay lúc này, một đạo hắc quang cực kỳ mỏng manh từ trong hắc khí bắn ra, vô thanh vô tức xuyên thấu kim quang hộ thể của Hùng Sơn, lóe lên chui vào thể nội y.

Dưới sự bối rối, Hùng Sơn không hề cảm giác được thứ này, những người

khác cũng không phát giác ra.

Sau khi giết quái thú thằn lằn, đoàn người không dừng lại, tiềm hành về phía trước một hồi lâu, chờ chung quanh sụp đổ lắng lại, mới chui ra mặt đất.

"Thật có lỗi, bởi vì do tại hạ, làm chư vị lâm vào hiểm địa, còn suýt nữa thụ thương, thật sự có lỗi." Văn Trọng áy náy nói.

"Văn đạo hữu không cần tự trách như vậy, chúng ta đều không phát hiện ra quái vật hình sói kia, ai mà ngờ những hạt châu kia đụng một cái liền nổ ra. Đúng rồi, Hàn đạo hữu tựa hồ nhận ra những vật kia, không biết lai lịch chúng ra sao?" Tô An Thiến trấn an một câu, sau đó hỏi Hàn Lập.

Những người khác nghe vậy, đều nhìn lại.

"Những quái thú hình sói kia là một loại Ma thú trong Ma Vực, tên là Thi Ma Lang, chư vị không nhận ra cũng không lạ, thể nội con thú này ngưng kết ra Thi Hỏa Châu, không được nhiễm nguyên khí khác, nếu không sẽ lập tức bạo liệt ra." Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói ra.

"Ma thú Ma vực? Khó trách." Đám người giật mình.

Bất quá Hàn Lập nếu nhận ra con thú này, hẳn là đã đi qua Ma Vực?

Trong lòng mọi người hiếu kỳ, nhưng cũng không ai hỏi thêm, giờ phút này cũng không phải lúc tìm ra đáp án, rất nhanh tiếp tục đi dọc theo động quật tiến lên.

Lại đi tới một khắc đồng hồ, phía trước bỗng nhiên sáng lên, phía trước xuất hiện một khu vực trống trải khá lớn, so với động quật trước thì lớn hơn trăm lần.

Trên đất trống trưng bày từng đống khoáng thạch màu vàng, có lớn có nhỏ, lớn cao mấy chục trượng, phảng phất như gò núi, nhỏ chỉ cao cỡ một người, tựa hồ là người chất đống ở chỗ này, ẩn ẩn hình thành một cái thạch trận.

Một đoàn người liếc nhau, thấy trong mắt đối phương hiện lên vẻ ngưng trọng, càng thêm cẩn thận tiến lên, cất bước vào trong thạch trận.

Cũng may sau khi tiến vào thạch trận, chung quanh cũng không phát sinh biến hóa gì, trong lòng mọi người khẽ buông lỏng, hơi dừng một chút lại tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh, một đoàn người đi ra hơn mười dặm.

Chồng khoáng thạch phía trước bỗng nhiên biến mất, một quảng trường cỡ nhỏ xuất hiện ở phía trước.

Mặt đất quãng trường phủ lên gạch màu vàng, kim quang loá mắt, mà giữa quảng trường thình lình đứng vững một toà tế đàn màu vàng cao trăm trượng, trên dưới phân ba tầng, toàn thân dùng một loại vật liệu màu vàng óng tạo thành, mà lại tự nhiên hình thành, không có chút vết tích xây dựng.

Đỉnh tế đàn là một bình đài màu vàng lớn gần trượng, khắc hoạ một đồ án Thái Cực màu vàng, một bên đồ án Thái Cực cắm một thanh cổ kiếm màu ám kim, thân kiếm lại là hình tam giác, một mặt khắc hoạ nhật nguyệt tinh thần, một mặt khắc hoạ sơn hà cỏ cây, mặt kia là đồ án Long Phượng.

Kim quang sáng tỏ từ cổ kiếm màu ám kim tản ra, ẩn chứa trong đó đạo đạo ba động Kim Chi Pháp Tắc, chiếu xạ lên thân bọn Hàn Lập. Tất cả mọi người lập tức cảm giác được trận trận nhói đau, tựa hồ bị cắt đứt ra.

Mà bên kia đồ án Thái Cực lại trôi lơ lửng một ngọn lửa màu vàng to bằng đầu người, tản mát ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt.

Từng đạo phù văn màu vàng từ trong đồ án Thái Cực màu vàng lan tràn ra khắp toàn bộ tế đàn, hình thành một pháp trận hình dạng lồng giam.

Kim Chi Pháp Tắc cùng Thời Gian Pháp Tắc đan vào một chỗ, chẳng những không có cảm giác xung đột, ngược lại dị thường hài hòa, bao phủ toàn bộ tế đàn vào trong.

Bất quá trên tế đàn lại nứt ra một cái khe to lớn, bên trong một mảnh đen

kịt, từ đó truyền ra từng luồng từng luồng hắc phong u lãnh, phát ra tiếng rít ô ô, phảng phất từ trong U Minh Địa Ngục thổi ra.

Thạch trận chung quanh quảng trường tựa hồ che đậy khí tức, lúc trước ở trong trận, một đoàn người không phát giác được tế đàn tồn tại. Giờ phút này đi ra thạch trận, một cỗ khí tức cực lớn xông thẳng vào mặt, thân hình đám người đều cứng ngắc ngay tại đó.

"Đây là cái gì? Phong ấn?" Tô An Thiến nhìn tế đàn màu vàng, đôi mắt đẹp mở lớn, thì thào nói ra.

Mà Hồ Tam, Giao Tam cũng nhìn tế đàn màu vàng, bởi vì chấn kinh mà nhất thời không nói gì.

Hàn Lập cũng kinh ngạc đánh giá tế đàn, ánh mắt rất nhanh chuyển qua cổ kiếm cùng ngọn lửa màu vàng ở đỉnh tế đàn.

"Cổ kiếm này sử dụng vật liệu không phải là Thiên Kim Toản trước đó đã thấy qua sao? Khó trách có khí tức lăng lệ như thế! Bản dịch đuọce dịch tại Bạch ngọcc sách Còn ngọn lửa màu vàng óng kia, ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực cực kỳ kỳ lạ, có loại xảm giác tuế nguyệt như thoi đưa, khác biệt hoàn toàn với năm loại pháp tắc của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết..." Trong lòng hắn suy nghĩ, tâm thần bị hai vật trên tế đàn hấp dẫn.

So với mọi người, Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng lại tương đối bình tĩnh, hai người liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Hùng Sơn đứng cuối đoàn người nhìn cổ kiếm màu vàng trên đỉnh tế đàn, cả người đứng im nơi đó, trong mắt nổi lên vẻ khát khao vô cùng mãnh liệt, hô hấp cũng trở nên thô to hơn.

Ánh mắt của y quét qua bọn người Hàn Lập, thân hình bỗng nhiên bắn ra, đồng thời trên thân đại thịnh kim quang, quay tít một vòng hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, như lưu tinh chộp tới cổ kiếm màu vàng.

"Hùng đạo hữu, không nên lỗ mãng!"

Đám người thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, nhất là hai người Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng càng kinh hãi hơn, đồng thời kinh hô, càng trực tiếp phi thân lên, muốn ngăn Hùng Sơn lại, đáng tiếc đã chậm một bước.

"Bành" một tiếng vang thật lớn!

Đại thủ vàng óng chộp vào trên cổ kiếm, trên cổ kiếm bỗng nhiên toả ra đạo đạo kiếm quang màu vàng, cắt chém lên đại thủ vàng óng, tuỳ tiện chém vỡ nát đại thủ vàng óng kia.

Không chỉ như vậy, cổ kiếm màu vàng tựa hồ bị chọc giận, thân kiếm rung ong ong, phát ra trận trận kiếm rít, từng đạo kiếm khí óng ánh nổi lên, vọt tới bốn phương tám hướng.

Đám người Hàn Lập nhất thời bị một cỗ kiếm ý lăng lệ phô thiên cái địa bao phủ, sắc mặt đều biến đổi, vội vàng tự mình thi pháp phòng ngự.

Lam thị huynh muội lập tức đứng thẳng mặt đối mặt, Lam Nguyên Tử há miệng phun một cái, phun ra một viên châu màu lam, trên hạt châu minh khắc tám đạo phù văn hình rồng màu lam.

Gã bấm niệm pháp quyết một cái, chỉ nghe "Phốc" một tiếng, hạt châu màu lam hóa thành một lồng sáng hình cầu màu lam lớn vài trượng, bao thân mình cùng Lam Nhan lại.

Giao Tam và Hồ Tam thấy thế, không chút nghĩ ngợi giơ tay lên trước người, một tiểu thuẫn chớp động bạch quang được tế ra ngoài.

Giữa thuẫn này chớp động bạch quang, lập tức điên cuồng phát ra, hóa thành một lồng sáng màu trắng bảo vệ hai người.

Lôi Ngọc Sách và Văn Trọng cũng lập tức liên thủ, hai tay hai người cùng vung lên, từng tiểu kỳ màu vàng từ trong tay hai người bắn ra, rơi vào phụ cận, hình thành một vòng tròn.

Từng đạo kim quang chói mắt từ trên tiểu kỳ nở rộ ra, hình thành một quang trận màu vàng, bao hai người Lôi Ngọc Sách vào trong đó.

"Tô tiên tử, mau mau vào trận!" Lôi Ngọc Sách nhìn về phía Tô An Thiến đứng phụ cận đang chuẩn bị thi pháp, trong tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Quang trận màu vàng lập tức kéo dài về phía bên cạnh, bao phủ Tô An Thiến vào trong đó, quang trận vốn tròn trịa lập tức biến thành hình bầu dục.

Trong mắt Tô An Thiến hiện lên một tia phức tạp, nhưng cũng không né tránh, mặc cho lồng sáng màu vàng bao lại chính mình.

Bất quá ngọc thủ nàng vung lên, tế ra một đại phiên màu lam.

Một gợn sóng màu lam từ trên lá cờ bay ra, hình thành một lồng sáng màu xanh lam, bao phủ ba người vào trong đó, lại tăng thêm một tầng phòng ngự.

Hàn Lập cũng khẽ quát một tiếng, hơn chín trăm chỗ huyền khiếu bên ngoài thân sáng lên quang mang, sau đó chớp động kịch liệt.

Quang mang chớp động ở giữa, quanh người Hàn Lập hình thành một tầng tinh mô thật dày, chính là Chân Cực Chi Mô.

Không chỉ như vậy, hắn bấm niệm pháp quyết vung lên, trong tay áo lôi quang màu vàng chớp liên tục, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay múa quanh thân, hình thành một mảnh kiếm mạc màu vàng, phía trên lại có hồ quang điện lượn lờ.

Hàn Lập vừa mới làm xong những thứ này, những kiếm khí óng ánh lăng lệ không gì sánh được kia liền bay vụt tới, trảm lên trên kiếm mạc màu vàng.

Rầm rầm rầm!

Kiếm mạc màu vàng nổi lên sóng gió kịch liệt, phát ra liên tục thanh âm bạo liệt, nổ bắn ra vô số hoả tinh chói mắt.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phát hỏa tinh bắn ra bốn phía, mặc dù không bị phá huỷ, nhưng kiếm trận vốn chỉnh tề lại chấn động, nhìn thấy sắp sụp đổ!

Hàn Lập biến sắc, cả người mang kiếm trận bắn ngược về phía sau, đồng thời trong miệng hét lớn một tiếng, hai tay giương ra, quanh người hiện ra từng đạo quang điện màu vàng thô to, lập tức dung nhập vào trong kiếm trận chung quanh.

Nguyên bản kiếm trận gần như sụp đổ lập tức ổn định lại, nhưng vẫn có mấy đạo kiếm khí óng ánh trước khi kiếm trận ổn định thừa dịp khe hở chui vào, trảm lên trên người hắn.

Trên Chân Cực Chi Mô chớp động tinh quang, mặt ngoài trở nên bóng loáng như mặt kính, theo "Ầm ầm" vài tiếng trầm đục, ngăn cản mấy đạo kiếm khí kia lại.

Uy năng Chân Cực Chi Mô theo số lượng huyền khiếu gia tăng mà gia tăng theo, Hàn Lập bây giờ mở ra hơn chín trăm huyền khiếu, lực phòng ngự của Chân Cực Chi Mô cực kỳ cường đại, đã vượt qua bất luận phòng ngự của một kiện Tiên khí nào trên người hắn.

Mà giờ phút này hắn bay ra phạm vi kiếm khí bao phủ, thân thể lên xuống mấy cái, rơi vào trên một đống đá phía ngoài.

------oOo------

Chương 1087: Hành động khác thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*

Hàn Lập bình yên vô sự cản được những đạo kiếm khí óng ánh này, nhưng những người khác lại có chút không ổn.

Bên trong màn sáng hình cầu bao quanh người Lam thị huynh muội phát ra âm thanh "Xoẹt" một tiếng, bị chém thành vô số vết rách.

Màn sáng hình cầu màu lam điên cuồng nhấp nháy, mắt thấy như muốn tan vỡ, bên trong ẩn hiện huyết quang.

Sắc mặt hai người đại biến, trong tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài cơ thể lập tức chớp lóe lên ánh sáng màu lam, từng sợi tơ màu lam bắn ra, chui vào bên trong vòng bảo hộ.

Trên vòng bảo hộ lập tức thủy quang đại thịnh, hiện ra tám hư ảnh Lam Long, cấp tốc bay múa xung quanh, phát ra trận trận tiếng long ngâm.

Vòng bảo hộ màu lam lập tức ổn định lại, ngoan cường chống đỡ kiếm khí tập kích, đồng thời thối lui ra sau, lóe lên một cái đã bay ra bên ngoài quảng trường.

Bên trong vòng bảo hộ, Lam Nguyên Tử bị chặt mất một đoạn cánh tay đến khuỷu tay, trên vai Lam Nhan cũng có một vết kiếm rất sâu, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Uy lực những đạo kiếm khí óng ánh này vượt xa dự đoán của hai người, may mắn bọn họ xuất ra chính là Tiên Khí phòng ngự áp đáy hòm Bát Long Thủy Châu, nếu không nhất định bị chém chết tại chỗ.

Màn sáng màu trắng trước người Hồ Tam cùng Giao Tam tình hình cũng y hệt, bị kiếm khí óng ánh chém ra vô số vết rách, mắt thấy sắp vỡ vụn.

Trong lúc nguy cấp, hai tay Giao Tam đặt lên trên vòng bảo hộ, lòng bàn tay bộc phát ra hai luồng ánh sáng đỏ sậm, tạo thành một màn sáng đỏ sậm, bên trong cuồn cuộn một cỗ lực lượng Luân Hồi Pháp Tắc.

Màn sáng đỏ sậm thoạt nhìn qua có vẻ không chắc chắn, nhưng lại cứng còi dị thường, vững vàng ngăn cản kiếm khí tập kích.

Tuy nhiên hai người lại cũng không lui lại, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm vào tế đàn màu vàng.

Bên kia, màn sáng màu vàng bao quanh ba người Lôi Ngọc Sách bị những đạo kiếm khí kia đánh trúng, Lôi Ngọc Sách cùng Văn Trọng đồng thời niệm chú ngữ, hai tay giống như xa luân bay múa, liên tục đánh ra đủ loại pháp quyết.

Bên trong màn sáng màu vàng lập tức hiện ra một đạo kiếm ảnh màu vàng cao trăm trượng, ông ông rung động không ngừng, những đạo kiếm khí óng ánh kia tiến vào màn sáng màu vàng lập tức ngoan ngoãn quay tròn xung quanh kiếm ảnh, sau đó như trăm sông đổ về một biển dung nhập vào bên trong.

"Ồ, Hùng Sơn đâu rồi?" Hàn Lập khẽ nhướn mày, ánh mắt quét qua bốn phía.

Hùng Sơn gần thanh cổ kiếm màu vàng nhất, sẽ không bị đánh chết chứ?

Nhưng một cảnh tượng sau đó lại làm cho Hàn Lập hơi ngẩn ra.

Chỉ thấy giờ phút này thân thể Hùng Sơn bị một tầng ánh sáng màu vàng bao phủ, cả người hóa thành một mảnh sương mù màu vàng, tản mát ra kiếm ý như sương mây.

Từng đạo kiếm khí chém lên trên người hắn, lập tức xuyên thấu qua, dường

như không tạo thành thương tổn cho gã.

"Đây là bí thuật gì vậy?" Hàn Lập không khỏi nhíu mắt lại, lập tức phát hiện kiếm khí chém lên người Hùng Sơn biến thành sương mù màu vàng, nhưng cũng không phải là không bị tổn thương.

Mỗi một đạo kiếm khí chém qua, sương mù màu vàng liền giảm đi một phần.

Tuy nhiên vượt qua dự đoán của tất cả mọi người, Hùng Sơn giờ phút này chẳng những không lui về phía sau, sương mù màu vàng do gã biến thành cuồn cuộn dâng lên, tiếp tục lao tới phía cổ kiếm màu vàng, trong nháy mắt đã tới phạm vi mười trượng quanh cổ kiếm.

Đoàn hỏa diễm màu vàng bên cạnh cổ kiếm dường cảm thấy điều gì, đột nhiên hoá lớn lên ba phần, hơn nữa kịch liệt dâng lên cuồn cuộn, phát ra tiếng rít xuy xuy.

Từng đạo hỏa quang màu vàng từ trong ngọn lửa bắn ra, cùng kiếm khí do cổ kiếm phát ra dung hợp vào nhau, vốn là kiếm khí óng ánh, giờ phút này bị bao phủ một tầng ánh sáng hoả diễm màu vàng nhàn nhạt, biến thành từng đạo hỏa diễm kiếm khí.

"Ầm ầm" một tiếng!

Hỏa diễm kiếm khí như ăn được thuốc bổ, tăng vọt lên mấy lần, lúc đầu chỉ bao phủ xung quanh tế đàn ba bốn trăm trượng, giờ phút này thoáng một cái đã bao phủ phạm vi gần nghìn trượng xung quanh.

Hùng Sơn biến thành sương mù màu vàng lập tức bị hỏa diễm kiếm khí bao vây, kịch liệt cuộn lên, hơn nữa nhanh chóng thu nhỏ lại, từ trong truyền ra âm thanh kêu la thảm thiết.

Ba người Hồ Tam, Giao Tam, còn có Lôi Ngọc Sách lập tức cũng bị hỏa diễm kiếm khí bao phủ, bên trong tức khắc truyền ra âm thanh gào thét kinh hô, không biết xảy ra chuyện gì.

Mà Hàn Lập cùng Lam thị huynh muội cũng đã thối lui đến chỗ an toàn, giờ phút này kiếm khí tăng vọt, cả ba người đều bị cuốn vào trong đó lần nữa.

Từng đạo hỏa diễm kiếm khí chém lên xung quanh màn kiếm bao quanh Hàn Lập, màn kiếm màu vàng leng keng nổ mạnh, trong nháy mắt bị xé toạc ra, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm giống như lá rụng trong cuồng phong, quay tròn đập vào nhau, tiếp theo bị đánh bay ra ngoài.

Hỏa diễm kiếm khí xé rách kiếm trận màu vàng, lập tức chém lên người hắn.

Chân Cực Chi Mô quanh người Hàn Lập chợt hiện lên tinh quang, bên trong truyền ra âm thanh xì xì, lúc đầu vốn có thể ngăn cản kiếm khí óng ánh, tuy nhiên giờ phút này bất ngờ bị chém thành từng vết sâu hoắm, xuyên thủng hơn phân nửa.

Lúc này hắn không còn nương tay nữa, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

"Ông" một tiếng, sau lưng hắn hiện ra Chân Ngôn Bảo Luân, vô số gợn sóng dày đặc hiện ra bao phủ phạm vị trăm trượng xung quanh.

Hỏa diễm kiếm khí bị gợn sóng màu vàng bao vây, lập tức chậm chạp đi rất nhiều, nhưng vẫn không dừng lại, tiếp tục chém tới Hàn Lập.

Hàn Lập ồ nhẹ lên một tiếng, lập tức nhìn lên hỏa diễm màu vàng bên trên kiếm khí, trong lòng chợt giật mình, pháp quyết trong tay biến đổi lần nữa.

Bên cạnh Chân Ngôn Bảo Luân kim quang chớp động, Đoạn Thời Hoả Bả hiện ra, một tầng hỏa diễm màu vàng từ trên Đoạn Thời Hoả Bả lan ra, tạo thành một khu vực màu vàng, đúng là Đoạn Thời Hoả Cảnh.

Số lượng thời gian tinh ti trên Đoạn Thời Hỏa Bả tăng lên rất nhiều, Đoạn Thời Hỏa Cảnh uy lực cũng theo đó tăng lên, những nơi đi nó qua mọi thứ hoàn toàn bất động, so với Đoạn Thời Hỏa Cảnh của Kỳ Ma Tử cũng không kém hơn là mấy.

Những đạo hỏa diễm kiếm khí kia bị Đoạn Thời Hỏa Cảnh bao phủ, cuối cùng cũng dừng lại.

Giờ phút này một tiếng nổ lớn từ bên cạnh truyền đến, nhưng là từ chỗ hai người Lam Nguyên Tử.

Trong lúc âm thanh nổ lớn vẫn chưa ngừng, một kiêu dương màu lam lớn chừng mấy trăm trượng hiện ra, một dải ánh sáng màu lam cực lớn từ đó bắn ra, điên cuồng cuộn ra bốn phía xung quanh.

Tám con Lam Long từ trong kiêu dương bắn ra, giương nanh múa vuốt đánh lên những đạo hỏa diễm kiếm khí kia, trong chớp mắt chặn đứng hoả diễm kiếm khí đang phô thiên cái địa phóng đến.

Nhân lúc khoảng cách đôi bên chỉ còn trong chớp mắt, hai bóng người từ trong kiêu dương màu lam bắn ra như thiểm điện, trong nháy mắt rơi xuống phía xa xa, hiện ra bóng dáng hai người Lam Nguyên Tử.

Giờ phút này sắc mặt hai người trắng bệch, vết thương trên người càng nhiều thêm mấy lần, máu tươi đầm đìa, bộ dạng vô cùng chật vật, vội vàng lấy đan dược chữa thương ăn vào.

Hàn Lập liếc mắt nhìn hai người, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn lên cổ kiếm cùng hỏa diễm màu vàng trên đỉnh tế đàn, trong mắt liên tục hiện ra dị sắc.

Cổ kiếm màu vàng kia là một thanh Tiên Khí Kim Chi Pháp Tắc, mà hỏa diễm màu vàng lại ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc, hai loại pháp tắc lại có thể kết hợp sử dụng, uy lực lại còn tăng vọt lên rất nhiều.

Trước đây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn không sinh ra Lôi Chi Pháp Tắc, có thể kết hợp cùng Thời Gian Pháp Tắc, nhưng sau khi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sản sinh ra Lôi Chi Pháp Tắc, hoàn toàn lột xác thành Tiên Khí, lại không hoà hợp với Thời Gian Pháp Tắc nữa, cũng không có cách nào thi triển ra.

Nếu như Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng có thể kết hợp cùng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, uy lực tất nhiên sẽ không tầm thường.

Mới nghĩ đến đây, trái tim Hàn Lập đã đập thình thịch, giơ tay vung lên.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vừa bị đánh bay lúc trước bay vụt quay về, chui vào trong tay áo hắn.

Sau đó thân hình hắn chớp động, mang theo Chân Ngôn Bảo Luân cùng Đoạn Thời Hỏa Cảnh bay về phía tế đàn.

Nhưng đúng lúc này, trong khe nứt trên tế đàn Hắc Phong tuôn ra đột nhiên tăng mạnh, một cỗ Âm Phong khổng lồ trong nháy mắt quét sạch toàn bộ động quật, hỏa diễm kiếm khí dày đặc xung quanh tế đàn cũng không cách nào ngăn cản.

Từng đạo Hắc Phong gào thét thê lương, toàn bộ động quật trong nháy mắt đất đá bay mù trời, khắp nơi đều ầm ầm nổ mạnh.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, thân hình đang lao đến lập tức dừng lại.

Giờ phút này cổ kiếm cùng hỏa diễm trên tế đàn lần nữa sáng ngời, pháp trận màu vàng trên tế đàn cũng theo đó cuồn cuộn dâng lên, mãnh liệt thu vào từng đạo hỏa diễm kiếm khí đã bắn ra, không muốn chém giết đám người Hàn Lập nữa mà chụp xuống khe hở.

"Bây giờ mới nghĩ đến việc đối phó chúng ta, đã quá muộn rồi!" Một tiếng cười gằn khặc khặc từ trong khe hở màu đen truyền ra, lập tức hắc quang trong khe hở đại thịnh.

Một tia chớp màu đen thô to từ trong khe nứt bạo liệt bắn ra, xuyên thủng hỏa diễm kiếm khí phía trước, tạo thành một cái lỗ hổng lớn, hung hăng bổ lên hỏa diễm màu vàng.

Ngay lúc tia chớp màu đen bắn ra, trong nháy mắt bên trong hỏa diễm kiếm khí dày đặc lóe lên một đạo kim quang, bộc phát ra một đạo kiếm ý lăng lệ, bổ lên kiếm khí dày đặc như mưa, tạo thành một khe hở.

Một mảnh sương mù mỏng manh màu vàng từ trong khe hở bắn ra, dung nhập vào tia chớp màu đen đang oanh kích lỗ hổng, sau đó lập tức dọc theo lỗ hổng lao vọt về phía trước, canh thời cơ cực chuẩn xác.

Chỉ có điều mọi việc đều phát sinh ở tốc độ ánh sáng, hơn nữa không thấy được lúc sương mù màu vàng dung nhập vào, cho nên cũng không có ai phát hiện ra.

Đám người Hàn Lập chỉ thấy điện quang màu đen chói mắt hiện lên, xuyên thủng kiếm khí phía trước, bổ lên hỏa diễm màu vàng trên đỉnh tế đàn.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng thật lớn!

Hai màu ánh sáng đen và vàng bỗng nhiên đại thịnh bạo liệt nổ tung, hư không xung quanh đều ông ông vặn vẹo một hồi không dứt.

Hỏa diễm màu vàng kịch liệt rung lên vài cái, sau đó một tiếng "Răng rắc" nhè nhẹ vang lên, cùng đồ án Thái Cực gắn liền phía dưới bị đánh gãy, tiếp theo bị đánh bay ra ngoài.

Phương hướng hỏa diễm bay ra rất trùng hợp, đúng phía Hàn Lập đang phóng tới.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, vội vàng bấm niệm pháp quyết điểm ra một cái, mấy sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trong Đoạn Thời Hoả Bả bắn ra, quấn chặt lấy đoàn hỏa diễm màu vàng kia, sau đó đột nhiên kéo về.

Ngoài dự đoán của hắn là hỏa diễm màu vàng không giãy dụa cản trở chút nào,đơn giản bị hắn kéo đến bên cạnh.

Mà giờ phút này, mảnh sương mù mỏng manh màu vàng kia cũng bay vụt đến đỉnh tế đàn, lóe lên hóa thành một bóng người, đúng là Hùng Sơn.

Xa xa Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, nhịn không được kinh ngạc thở nhẹ một tiếng.

Bộ dạng Hùng Sơn xem ra có chút chật vật thê thảm, trên người chằng chịt vô số vết thương, hai chân và cánh tay trái đã không còn nữa, chỉ còn lại một cánh tay phải đầy rẫy vết thương.

Nhưng quỷ dị hơn, những vết thương trên người gã không chảy ra một giọt máu tươi nào.

Cổ kiếm màu vàng giờ phút vẫn phát ra từng đạo kiếm khí chói mắt như lúc trước, thân thể Hùng Sơn trong nháy mắt bị xuyên thủng thành vô số lỗ hổng, gần như tan vỡ.

Nhưng gã không hề chớp mắt lấy một cái, dường như không nhận ra thân thể đã vô cùng thê thảm, gã cuồng nhiệt nhìn thanh cổ kiếm màu vàng, duỗi ra cánh tay phải còn sót lại, nắm chặt chuôi kiếm, sau đó nhổ lên.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, khẽ nhíu mày.

Tia chớp màu đen có uy lực mạnh mẽ vừa rồi cũng chỉ miễn cưỡng đánh bay đoàn hỏa diễm màu vàng trên đỉnh tế đàn, Hùng Sơn giờ phút này xem ra rất gay go, muốn rút cổ kiếm màu vàng kia ra, chỉ sợ không có khả năng.

Sau đó xuất hiện một cảnh tượng ngoài dự đoán của Hàn Lập và tất cả mọi người.

------oOo------

Chương 1088: Rút kiếm Đại Hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Cổ kiếm màu vàng phát ra một tiếng thanh minh, sau đó nhẹ nhàng bị một tay Hùng Sơn nhổ lên.

Một tay Hùng Sơn cầm cổ kiếm màu vàng, thân thể tàn phá lung lay như chống đỡ hết nổi, nhưng cuối cùng vẫn ổn định thân hình, hơi nhếch môi lên, lộ ra nụ cười quái dị.

Mà theo cổ kiếm màu vàng và ngọn lửa màu vàng đồng thời rời khỏi cấm chế đỉnh tế đàn, kim quang chớp động trên trận văn tế đàn trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô quang, mà hỏa diễm kiếm khí dày đặc trong hư không cũng run lên, sau đó cũng biến mất không còn tăm tích.

Vào lúc này, Hồ Tam, Giao Tam, cùng ba người Lôi Ngọc Sách nhao nhao hiện thân ra.

Lồng sáng màu trắng quanh người Hồ Tam và Giao Tam lúc này đã không thấy bóng dáng, hiển nhiên đã triệt để bị hủy hoại.

Lúc này hai người được một cái mâm tròn màu đỏ sậm bao phủ bên dưới, toàn thân quần áo tổn hại, vết máu loang lổ, chật vật không chịu nổi.

Mà tình huống ba người Lôi Ngọc Sách thì tốt hơn một chút, quang trận màu vàng quanh người không bị tổn hại, chỉ là kiếm ảnh màu vàng bên trong bị chặt đứt hơn phân nửa.

Sắc mặt Lôi Ngọc Sách và Văn Trọng trắng bệch như tờ giấy, bộ dạng nguyên khí hao tổn rất lớn.

Bất quá hai người nhìn thấy ngọn lửa màu vàng rơi vào tay Hàn Lập, còn có cổ kiếm bị Hùng Sơn rút ra, trên mặt càng thêm tái nhợt, đang muốn nói gì đó.

Vào thời khắc này, "Rắc" một tiếng vang trầm từ trong tế đàn màu vàng truyền ra, tựa hồ là thứ gì vỡ vụn.

Hàn Lập nghe tiếng, trong lòng bất giác dâng lên một dự cảm không tốt.

Hắn chưa kịp làm gì, một trận tiếng thét to lớn từ trong tế đàn truyền ra, phảng phất vô số giọng khàn khàn ngửa mặt lên trời thét dài, tràn đầy thanh âm vui mừng vô tận.

Nương theo tiếng thét, hắc quang loá mắt không gì sánh được từ trong cái khe tế đàn bộc phát ra, cả tòa động quật bắt đầu rung mạnh ù ù, phảng phất đất nứt núi lở.

Tế đàn màu vàng cũng đung đưa mãnh liệt, những chỗ khác cũng nứt ra mấy khe hở, bên trong bộc phát ra từng đoàn từng đoàn hắc quang.

"Hàn đạo hữu, Hùng đạo hữu, mau thả vật trong tay các ngươi lại chỗ cũ! Nhanh!" Mặt Lôi Ngọc Sách vàng như màu đất, lên tiếng kinh hô.

Hàn Lập nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trong lòng đã sớm thất kinh, nghe lời này trên mặt không khỏi lộ vẻ chần chờ.

Hùng Sơn tựa như không nghe thấy lời nói của Lôi Ngọc Sách, lảo đảo ôm cổ kiếm màu vàng vào trong ngực, đồng thời lật tay lấy ra một viên đan dược màu đỏ như máu nuốt vào.

Hàn Lập nhìn ngọn lửa màu vàng bên cạnh, hơi cắn răng, đang muốn phất tay đưa ngọn lửa màu vàng trở về.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tế đàn màu vàng bạo liệt ra, hóa thành vô số đá vụn bắn ra tứ tán.

Hùng Sơn đứng tại đỉnh tế đàn lập tức bị nguồn bạo liệt đột nhiên xuất hiện này đánh bay ra ngoài, thật vừa đúng lúc bay tới phía Hàn Lập.

Tình trạng Hùng Sơn lúc này cực kém, tựa hồ ngay cả phi hành cũng không làm được, mặc cho lực bạo tạc trùng kích đánh bay thân thể, bất quá tay phải gã vẫn một mực ôm chặt lấy thanh cổ kiếm màu vàng kia, một bộ dạng tuyệt không buông ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, phất tay đánh ra một cỗ thanh quang, ngăn Hùng Sơn lại, tránh cho gã bị đụng vào vách động phía sau.

"Đa... tạ..."

Hùng Sơn cảm tạ Hàn Lập một tiếng, trong thần sắc không có bao nhiêu lòng biết ơn, ngược lại có chút ý đề phòng, đồng thời ôm chặt cổ kiếm màu vàng vào trong ngực, tựa hồ sợ Hàn Lập sẽ ra tay cướp đoạt.

Hàn Lập nhíu mày, cảm thấy hành vi Hùng Sơn lộ ra một tia điên cuồng, tựa có chút khác biệt với tính cách vốn có của gã, nhưng cũng không nói gì thêm, quay đầu nhìn lại tế đàn.

Trong tế đàn vỡ vụn giờ phút này hiện ra một quang môn màu đen, đạo đạo hắc quang từ bên trong nổ bắn ra.

Lập tức quang môn cuồng thiểm mấy lần, ầm vang vỡ nát, tiếp theo tiếng thét nổi lên!

Lần lượt từng bóng người từ trong tế đàn vỡ vụn bắn ra.

"Ha ha! Lão tử rốt cục đã ra!"

"Bao nhiêu vạn năm, rốt cuộc thoát ly chỗ khổ hải này!"

"Tên Văn Thái Tuế kia đâu, Mãng Thiên La ta thề phải mổ bụng moi tim ngươi, nếu không khó tiêu ức vạn năm thâm cừu này!"

Từng thân ảnh xuất hiện trong động quật, lơ lửng giữa không trung, trong

nháy mắt nhiều đến trăm người, trong miệng phát ra tiếng hô hưng phấn.

Hơn trăm đạo thân ảnh này, phần lớn đều có hình người, cũng có một ít nửa người nửa thú, hoặc trực tiếp là hình thú, trên thân hắc khí quay cuồng, chính là ma khí tinh thuần, thình lình đều là người của Ma tộc.

Hàn Lập hơi biến sắc, ánh mắt chớp động, bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Lưu Hoả, người nhẹ nhàng lui về phía sau, bay vụt đến vách động phụ cận, tránh rơi vào thế tứ phía thụ địch.

Những người Ma tộc này tu vi đều không yếu, phần lớn đạt đến cấp độ Thái Ất cảnh, thậm chí trong đó có mấy tên yêu ma có khí tức dị thường khổng lồ, cũng không dưới hắn.

Hùng Sơn giờ phút này hơi khôi phục một chút nguyên khí, cũng vội vàng lui lại, đứng ở gần Hàn Lập.

Bên ngoài thân gã nổi lên một tầng huyết quang, giữa huyết quang chớp động, chỗ vết thương trên người hiện ra đạo đạo tơ máu, quấn giao nhau, vết thương nhanh chóng khép lại, chỗ hai chân và cánh tay trái bị đứt gãy cũng hiện ra vô số tơ máu mầm thịt, điên cuồng sinh trưởng.

Trong nháy mắt, thân thể Hùng Sơn đã khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là sắc mặt gã trắng bệch vô cùng.

Giờ phút này mấy người Lôi Ngọc Sách cũng vội vàng nhẹ nhàng thối lui, ba người Lôi Ngọc Sách đứng chung một chỗ, mà Hồ Tam cùng Giao Tam vừa lúc rơi vào bên cạnh Lam thị huynh muội, thần sắc đều ngưng trọng, đồng thời hung hăng trừng Hàn Lập và Hùng Sơn một cái.

Một đám người của Ma tộc phát tiết xong cảm giác hưng phấn, nhìn lại bọn người Hàn Lập, nhe răng ra cười.

"Hắc hắc, là mấy người các ngươi phá vỡ phong ấn?" Một tráng hán thân hình cao lớn, thể trạng tráng kiện đi ra trước đám người, nhìn về phía bọn người Hàn Lập nói.

Toàn thân làn da người này có màu đồng cổ, hai bên mặt và trên cằm mọc đầy lông bờm hùng sư, từng sợi tóc dựng đứng, giống như kim sắt, lại phối hợp với cơ bắp mạnh mẽ không gì sánh được, phảng phất một đầu Sư Vương uy vũ, quan sát tứ phương.

Bọn người Hàn Lập bị ánh mắt gã quét qua, trong lòng đều run lên.

"Không sai, chúng ta đều là người Kim Nguyên Tiên Vực, đánh bậy đánh bạ tới đây, không biết chư vị là ai? Tại sao lại ở nơi đây?" Ánh mắt Hàn Lập khẽ động, ôm quyền nói ra.

"Có đúng không, vậy thật sự đa tạ rồi, để trả thù lao, ta cho phép các ngươi trở thành huyết thực của chúng ta, giao tinh huyết và hồn phách ra đây!" Ánh mắt tráng hán râu dài bỗng nhiên sáng lên hai tia sáng yêu dị, khóe miệng nhếch lên một tia cười hung tàn.

Thanh âm chưa dứt, thân thể gã nhoáng một cái, bỗng nhiên kéo dài ra, hóa thành một đạo huyễn ảnh giống như trường xà, trong nháy mắt bay nhào đến trước người Hàn Lập, trên hai đầu quyền to cỡ bình bát đại thịnh hắc quang, hung hăng nện xuống.

Tráng hán râu dài tựa hồ hiểu rất rõ thói quen chiến đấu của tu sĩ Nhân tộc, nhục thể của gã cường đại, tốc độ cũng cực nhanh, thêm nữa không gian nơi đây có hạn, đột kích khoảng cách gần, so với bất luận bí thuật Tiên khí gì đều hữu hiệu hơn.

Đáng tiếc lần này tráng hán râu dài lại tính sai, đối mặt tập kích đột nhiên tới, thần sắc Hàn Lập lạnh nhạt, thân thể nhoáng lên liền tiêu thất giữa hư không, tiếp đó hiện ra cách đó bảy tám chục trượng.

Tráng hán râu dài hơi ngẩn ra, giật mình ngay tại chỗ.

Vào thời khắc này, đột nhiên tiếng thét vang lên giống như kinh lôi nổ tung, một đạo kiếm quang màu vàng chừng năm sáu mươi trượng từ trên trời giáng xuống, giống như kinh hồng chém về phía tráng hán râu dài.

Những nơi kiếm hồng màu vàng đi qua, hư không bị chém ra một đạo hắc

tuyến thẳng tắp, kiếm ý bén nhọn rét lạnh phô thiên cái địa chém xuống, trong nháy mắt che mất toàn bộ không gian động quật.

Tráng hán râu dài biến sắc, tay phải nắm vào trong hư không một cái, trong tay trống rỗng hiện ra một thanh đại chùy màu đen.

Cánh tay gã lắc một cái, đại chùy màu đen phát ra tiếng ô ô, hóa thành một đoàn ô quang đánh tới kiếm hồng màu vàng.

Chiếc chuỳ đen của tráng hán râu dài này cũng không phải Ma Bảo bình thường có thể so sánh, lúc tu vi gã sơ thành đi du lịch Ma Vực, ngẫu nhiên gặp phải một toà sơn phong do Huyền Minh Ô Thiết hình thành, tốn hao cực lớn tâm tư chuyển nó đến một chỗ hoả mạch trong lòng đất.

Gã mượn nhờ hoả mạch dưới mặt đất nung khô núi này, trước sau hao tốn mười vạn năm mới nung khô, đẩy tạp chất trong toà sơn phong Huyền Minh Ô Thiết kia ra ngoài hầu như không còn, hóa thành một khối Huyền Minh Thần Thiết tinh khiết.

Sau đó tráng hán râu dài thu thập thêm mấy trăm loại khoáng thạch Kim thuộc tính đỉnh cấp, dung nhập vào trong Huyền Minh Thần Thiết, lại lấy bí thuật Ma tộc cô đọng đoán tạo vài vạn năm sau, mới luyện chế thành thanh Huyền Minh Thần Chùy này.

Chùy này nhìn như bình thường, kì thực nặng không gì sánh được, tu sĩ Thái Ất cảnh bình thường không thể nhấc nổi chùy này.

Bản thân tráng hán râu dài vốn có cự lực vô biên, một chùy đánh ra, lực áp vạn quân, không thể địch nổi, bất kỳ công kích gì đều có thể một kích đánh bại.

Kiếm quang và chùy đen va vào nhau, "Xùy" một tiếng vang nhỏ, chùy đen vỡ thành hai mảnh, chỗ vết cắt bóng loáng không gì sánh được.

Kiếm quang màu vàng tuỳ tiện chém đứt chùy đen, sau đó không ngừng chút nào, tiếp tục bổ xuống tráng hán râu dài.

Sắc mặt tráng hán râu dài đại biến, há miệng phun ra một viên châu màu đen.

Hắc quang ra miệng lập tức "Bành" một tiếng vỡ vụn ra, hóa thành một chùm sáng màu đen lớn vài chục trượng, bao phủ thân ảnh tráng hán râu dài vào trong đó.

Kiếm quang màu vàng như điện xẹt tới, trảm lên chùm sáng màu đen.

"Xì xì xì" một tiếng!

Chùm sáng màu đen lần nữa bị chém thành hai nửa, hai nửa chùm sáng lập tức bị kiếm quang màu vàng mang theo kiếm ý rét lạnh nghiền ép mẫn diệt, hóa thành vô số điểm sáng màu đen phiêu tán, nhưng lại không thấy thân ảnh tráng hán râu dài đâu.

Kiếm quang màu vàng lóe lên biến mất, hóa thành một bóng người, chính là Hùng Sơn, vẫn như cũ cầm trong tay thanh cổ kiếm màu vàng kia.

Sắc mặt của y như cũ tái nhợt, nhưng thần sắc lại tràn ngập vẻ hưng phấn, mừng rỡ không gì sánh được nhìn cổ kiếm trong tay, trong mắt không giấu được vẻ hưng phấn và cuồng nhiệt.

Tựa hồ trong mắt y, giờ phút này chỉ có thanh kiếm này là trọng yếu nhất, vì thanh kiếm này có thể liều lĩnh, thậm chí vẫn lạc ở đây cũng không tiếc.

Cách đó hơn nghìn trượng, hư không chớp động hắc quang, thân ảnh tráng hán râu dài lóe lên hiện ra.

Giờ phút này sắc mặt gã hơi tái, tựa hồ vẫn bị một kiếm kia đả thương nguyên khí, bất quá gã không để ý đến những thứ này, nhìn về phía chuỳ đen bị chém thành hai nửa, trên mặt hiện lên một tia thương tiếc.

Huyền Minh Thần Chùy bị phá hủy như vậy, đã không cách nào dùng được nữa, cũng may vật liệu không triệt để hủy hoại, còn có thể một lần nữa luyện chế lại, bất quá không biết phải phí bao nhiêu năm tháng.

"Đại Hoang Cổ Kiếm!" Tráng hán râu dài quay đầu nhìn về phía cổ kiếm trong tay Hùng Sơn, lạnh giọng nói ra, trong giọng nói tràn ngập vẻ kiêng kị.

Mà Hùng Sơn một kiếm nhẹ nhõm hủy đi chuỳ đen của tráng hán râu dài, lại càng hiểu rõ thêm cổ kiếm trong tay, càng thêm hưng phấn.

"Ha ha, Ma tộc tặc tử, lấy oán trả ơn, xem kiếm!" Y hét lớn một tiếng, sau đó trên Đại Hoang Cổ Kiếm toả ra kiếm quang loá mắt, bao phủ thân thể y vào trong đó.

Kim quang lóe lên, Hùng Sơn và Đại Hoang Cổ Kiếm đồng thời biến mất, hóa thành một đạo kiếm quang màu vàng dài trăm trượng, lần nữa chém tới tráng hán râu dài.

Kiếm quang như cầu vồng kinh thiên, càng bộc phát ra tiếng nổ đùng đoàng cuồn cuộn, phảng phất vạn mã cùng chạy, thế không thể đỡ!

------oOo------

Chương 1089: Ngoài dự liệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: hoangdz2014

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

"Thằng nhãi ranh muốn chết à! Chỉ là một tiểu Kim Tiên cũng muốn dựa vào một mẩu Tiên Kiếm ra oai hay sao! Về nhà tu luyện thêm một trăm vạn năm nữa đi!" Tráng hán râu dài dường như bị thái độ kiêu ngạo của Hùng Sơn chọc giận, trong tay gã lóe lên một đạo hắc quang, lập tức hiện ra một thanh trường đao có hắc khí quấn quanh.

Trên chuôi đao chạm khắc một cái đầu lâu dữ tợn, nhìn giống người nhưng không phải người, giống thú nhưng không phải thú. Thân đao dài và hẹp, trên thân đao khắc hoa văn hình lôi điện, hắc sắc điện hồ lúc ẩn lúc hiện nhảy nhót bên trên, phát tán ra uy thế còn đáng sợ hơn cả Huyền Minh Thần Chùy.

Cánh tay gã vung mạnh lên, hung hăng bổ xuống một đao.

"Vù vù "

Vô số hắc khí từ trên trường đao màu đen phun ra, hóa thành một đám mây đen quét sạch kiếm hồng màu vàng, đồng thời gần trăm sợi tơ lôi điện màu đen từ trong bắn ra, sau đó mãnh liệt hợp lại một chỗ.

"Bùm" một tiếng nổ lớn vang lên.

Lôi quang màu đen hiện lên, tiếp theo một con Lôi Sư màu đen to bằng một cái nhà giương nanh múa vuốt hiện ra. Bốn chân nó như bay bổ nhào tới kiếm hồng màu vàng trước mặt.

Một cỗ lực lượng hỗn hợp ba động Lôi Chi Pháp Tắc âm lãnh và cuồng bạo

từ trên mình Lôi Sư truyền ra, những nơi nó đi qua, tiếng nổ vang đầy trời, chấn nhiếp nhân tâm.

Hùng Sơn biến thành kiếm hồng đối mặt với thanh thế như vậy, nhưng tốc độ không giảm chút nào, gã cảm giác muốn liều chết đánh cược một lần.

Sau một khắc, kiếm hồng và Lôi Sư ầm ầm và vào nhau, ánh sáng hai màu một vàng một đen bỗng nhiên bộc phát, xung đột kịch liệt.

Trong khoảnh khắc này cả toàn động quật đều rung động kịch liệt, nhưng trên vách đá xung quanh động quật đều bố trí cấm chế, trên vách động lúc này lộ ra một tầng kim quang, bên trên tuy rằng hiện ra vô số vết nứt nhưng cũng không sụp đổ.

Một âm thanh "Xoẹt" thanh thúy vang lên, Lôi Sư màu đen cuối cùng cũng bị chém thành hai nửa, ầm ầm tan rã, một lần nữa hóa thành từng sợi tơ lôi điện màu đen bạo liệt bắn ra bốn phía.

Tráng hán râu dài thân thế chấn động mạnh, hai chân đạp liên hồi lui lại, thân hình lúc này mới đứng vững, trên mặt hiện ra vẻ khó tin.

Tuy vậy Lôi Điện Pháp Tắc do Lôi Sư phát ra cũng phản chấn ngược lại, kiếm hồng màu vàng cũng lóe lên biến mất. Hùng Sơn lúc này loạng choạng ngã xuống, sắc mặt trắng thêm vài phần so với lúc trước, nhưng trong mắt gã vẫn tràn ngập vẻ hưng phấn như cũ.

Hàn Lập đứng cách đó không xa, sau khi chứng kiến cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hùng Sơn chẳng qua chỉ có tu vị Kim Tiên Hậu Kỳ mà có thể dựa vào thanh Đại Hoang Cổ Kiếm vừa lấy được khi nãy phá được công kích của tráng hán râu dài có tu vị Thái Ất Hậu Kỳ, từ đầu đến cuối lại còn chiếm thế thượng phong.

Lúc trước dựa vào chấn động pháp tắc do Đại Hoang Cổ Kiếm tản mát ra, hắn dự đoán nó phải trên dưới tứ phẩm Tiên Khí, lúc này xem ra Đại Hoang Cổ Kiếm kia chỉ sợ là một kiện tam phẩm Tiên Khí.

Hàn Lập liếc mắt nhìn Đại Hoang Cổ Kiếm, trong lòng âm thầm hâm mộ không ngưng.

Không biết khi nào hắn mới có một kiện tiên khi uy lực cường đại như vậy, lại còn có thể dung hợp hoàn mỹ với pháp tắc bản thân.

Tráng hán râu dài giao thủ với Hàn Lập và Hùng Sơn nhanh như thiểm điện, người của Ma tộc lúc này mới kịp phản ứng.

Lại nói, người trong Ma tộc vốn đối địch với tu sĩ Tiên Vực, hơn nữa trời sinh đã căm thù Nhân tộc. Đặc biệt những người này còn bị Thái Tuế Tiên Tôn nhốt ở đây đã không biết bao nhiêu năm, trong lòng sớm đã chất chứa rất nhiều căm hận, lập tức nhao nhao ra tay lao đến chém giết đám người Hàn Lập.

Tuy nhiên không phải tất cả người Ma tộc đều ra tay với bọn Hàn Lập, một nửa trong số đó tuy rằng vẫn oán hận đám người Hàn Lập, nhưng việc thoát khỏi Tuế Nguyệt Tháp quan trọng hơn, nên bọn chúng không lãng phí thời gian lập tức hóa thành từng đạo hắc quang bay về phía trước động quật, trực tiếp ly khai.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khẽ nhướn mày, lập tức hiểu ra.Nhưng hắn cũng không để ý nhiều đến những kẻ đã bỏ đi, bởi vì có bảy tám tên Ma tộc đang hùng hùng hổ hổ đánh giết đến đây.

Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ lãnh lẽo, phất tay áo hất lên, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trong bay ra.

Ba mươi sáu thanh phi kiếm nhoáng lên một cái biến thành mấy trăm đạo kiếm quang màu vàng, trên mỗi đạo kiếm quang đều chớp động lôi điện màu vàng, bộc phát ra âm thanh lôi điện gào rít kinh người, phô thiên cái địa chém thẳng xuống mấy kẻ phía đối diện.

Bảy tám tên Ma tộc này đều tu luyện công pháp âm thuộc tính, bọn chúng cảm thấy Ma khí trên người bị Lôi Điện Pháp Tắc trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khắc chế khá nhiều, lập tức cả kinh, đang muốn tìm cách phòng

ngự.

Trong lúc đám người Ma tộc đang chú ý đến kiếm quang đầy trời, Hàn Lập lúc này ánh mắt lạnh lẽo, hai tay bấm niệm pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng lóe lên hiện ra, khẽ xoay tròn. Một gợn sóng màu vàng cực lớn từ trong tràn ra, nháy mắt đã tràn ngập phạm vi mấy trăm trượng xung quanh.

Đám người Ma tộc kia không ngờ đến chuyện này, lập tức đều bị gợn sóng màu vàng bao phủ, thân thể lập tức dừng lại tại chỗ, không cách nào mảy may nhúc nhích.

Sau một khắc, mấy trăm đạo kiếm quang màu vàng rơi xuống nhanh như thiểm điện, lướt qua đám người rạch một đường.

Sau đó pháp quyết trong tay Hàn Lập vung lên, Chân Ngôn Bảo Luân và gợn sóng màu vàng lóe lên biến mất.

Bùm bùm bùm!

Thân thể bảy tám tên Ma tộc lập tức nổ tung, biến thành một đống thịt vụn, Nguyên Anh và thần hồn cũng không chạy thoát, bị kiếm khí sắc bén nghiền nát, sau đó biến mất trong lôi quang màu vàng.

Hắn liên tiếp thi pháp cực nhanh, Chân Ngôn Bảo Luân hiện ra rồi biến mất chỉ trong tích tắc, hầu hết mọi người đều không hiểu chuyện gì xảy ra, tự nhiên thấy bảy tám tên Ma tộc Thái Ất cảnh cứ vậy mà chết.

Những tên Ma tộc còn lại thấy cảnh này, lập tức rối loạn, động tác trong tay nhao nhao dừng lại, trong mắt không ít kẻ lộ ra vẻ kiêng kị.

Đám người Lôi Ngọc Sách thấy vậy cũng cả kinh.

Hàn Lập không thèm để ý đến mọi người xung quanh đang chăm chú nhìn hắn, bên ngoài cơ thể lại lóe lên lôi quang màu vàng, cả người trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết, sau đó một khắc đã hiện ra cách chỗ cũ hơn nghìn trượng.

Hắn không nói một lời, một tay bấm pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân lại hiện ra, gợn sóng màu vàng lập tức tràn ra, chớp mắt đã bao phủ phạm vi mấy trăm trượng xung quanh, bao quanh tám chín tên Ma tộc.

Tay kia bấm pháp quyết vung lên, mấy trăm đạo kiếm quang lần nữa bay vụt tới, mãnh liệt vặn xoắn, nghiền nát tám chín tên Ma tộc thành thịt vụn như lúc trước.

Hàn Lập một hơi giết chết hơn mười tên Ma tộc Thái Ất cảnh. Đám người Ma tộc còn lại trong mắt hiện ra một tia sợ hãi nhìn về phía Hàn Lập, nhao nhao tránh xa như gặp rắn rết.

Hàn Lập sắc mặt không đổi, bên ngoài cơ thể lóe lên lôi quang màu vàng, đang định thi triển Lôi Độn Thuật đuổi theo.

Đúng lúc này, liên tiếp có tiếng sấm nổ vang, chỉ thấy một mảnh lôi điện đen kịt cực lớn đang toán loạn trong không trung, sau đó một cái Lôi Điện Linh Vực màu đen bất ngờ hiện ra, ầm ầm bao phủ xuống dưới.

Bên trong Linh Vực màu đen, tráng hán râu dài đứng thẳng tắp, ánh mắt âm u lạnh lẽo như hàn băng.

Mà giờ phút này, ở phía xa xa, Hùng Sơn đang bị mấy tên Ma tộc Thái Ất cảnh ngăn trở, lao vào nhau chém giết một hồi.

Lúc trước gã đoạt được trọng bảo, nhất thời hưng phấn, liên tục thúc dục Đại Hoang Cổ Kiếm thi triển ra đại thần thông mạnh mẽ khiến cho nguyên khí trong cơ thể tiêu hao hơn nửa, gần như đã cạn sạch. Lúc này đành phải sử dụng một ít thủ đoạn tổn thương nguyên khí đánh nhau với mấy tên Ma tộc Thái Ất cảnh kia, vì vậy vô lực ngăn cản tráng hán râu dài.

Hàn Lập bị Lôi Điện Linh Vực màu đen bao phủ, lôi quang màu vàng bên ngoài cơ thể như băng tuyết gặp lửa nóng, nháy mắt tan biến không ít, sắc mặt không khỏi khẽ biến.

Trên người hắn không chỉ có lôi quang màu vàng bị nạn, Lôi Điện Chi Lực

trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang xoay quanh người hắn cũng chớp mắt ảm đạm đi mấy lần, chỉ còn lại một chút yếu hơn cả lôi quang.

"Tiểu tử, ta mặc kệ thân phận của ngươi bên ngoài là gì, hôm nay đừng hòng còn sống mà rời khỏi đây!" Trên mặt tráng hán râu dài ngập tràn vẻ dữ tợn, sau khi dùng Linh Vực bao phủ Hàn Lập, lập tức rống to một tiếng, trường đao màu đen trong tay bay lên bổ xuống.

Lập tức trên trương đao màu đen bắn ra một trăm năm mươi sợi tơ Lôi Điện Pháp Tắc, quấn lấy nhau.

Lôi quang đen kịt lập tức lóe lên, những sợi tơ lôi điện pháp tắc hóa thành một con Ngũ Trảo Lôi Long, từ trên người nó bộc phát ra một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa vô cùng đáng sợ, hơn xa lôi điện màu đen trên người Lôi Sư.

Thân thể Ngũ Trảo Lôi Long khẽ lắc một cái, hóa thành một đạo điện quang màu đen bắn ra, trong tích tắc lao vụt đến đỉnh đầu Hàn Lập, long trảo khổng lồ biến thành một cái móng vuốt hình thù quái dị, hung hăng bổ xuống một trảo.

Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại, tựa như cả bầu trời cũng bị một trảo của Lôi Long chụp xuống, lập tức sụp đổ.

Tráng hán râu dài dường như vừa thi triển ra một loại thần thông gia tốc giống như Chân Ngôn Bảo Luân, các động tác nhanh không thể tưởng tượng nổi. Hàn Lập vừa mới bị Linh Vực lôi điện màu đen bao phủ lập tức long trảo khổng lồ của Ngũ Trảo Kim Long đến trước người.

Trong lòng hắn cả kinh, chỉ kịp đánh vào hư không một quyền.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng thật lớn, một đạo quyền ảnh màu vàng chân thực đột nhiên hiện ra, kéo theo một dải ảnh sáng màu vàng thật dài, oanh kích lên long trảo màu đen.

Bên trong quyền ảnh từng cỗ man lực bắt đầu tuôn ra, những nơi nó đi qua hư không bị nghiền nát, hiện ra vô số vết rách.

Ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bên cạnh hắn quay tít một vòng theo quyền ảnh bắn ra, trong nháy mắt tạo thành một tòa kiếm liên lớn gần một mẫu, vô số kiếm ảnh ở trong cuồn cuộn ba động, chắn trước người hắn.

Ngũ Trảo Lôi Long ngửa đầu phát ra một tiếng long ngâm, hắc khí quấn quanh long trảo tăng vọt, hung hăng chụp xuống phía trên quyền ảnh màu vàng.

"Xoẹt" một tiếng. Quyền ảnh màu vàng bị Ngũ Trảo Lôi Long chụp xuống, giống như giấy mỏng bị xé rách một cách đơn giản. Long trảo màu đen vẫn không ngừng lại, ngay sau đó chụp lên trên kiếm liên màu xanh.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chính là bản mệnh tiên khí của Hàn Lập, tuy lúc này bị Linh Vực áp chế, Lôi Điện Pháp Tắc không triển khai được mấy phần uy lực, nhưng bản thân Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng có uy năng rất mạnh, khi tạo thành kiếm liên càng không thể so sánh với lúc bình thường, hơn xa đạo quyền ảnh kia.

Long trảo màu đen chụp xuống kiếm liên màu xanh lập tức phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Kiếm liên màu xanh liên tục chớp động hai cái, cuối cùng cũng bị phá vỡ, bạo liệt nổ tung, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lần nữa bị đánh bay ra bốn phía.

Long trảo màu đen thoáng chút dừng lại, sau đó tiếp tục hung hăng chụp xuống Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử trong mắt mãnh liệt co rụt lại.

Nhưng chỉ chờ có vậy, khi khoảng cách đôi bên chỉ còn trong nháy mắt, chỉ thấy trên người hắn kim quang đại thinh, một tầng Linh Vực màu vàng hiện ra, mở rộng ra xung quanh, chớp mắt đã bao phủ cả Ngũ Trảo Lôi Long vào bên trong. Đồng thời sau lưng hắn lóe lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân cũng lập tức hiện ra, bắt đầu xoay tròn.

Trong thoáng chốc, vô số gợn sóng màu vàng hiện ra bao phủ Ngũ Trảo Lôi Long.

Không chỉ vậy, bên cạnh Chân Ngôn Bảo Luân cũng lóe lên kim quang, Đoàn Thời Hỏa Bả lập tức xuất hiện, trong nháy mắt mở ra Đoạn Thời Hỏa Cảnh bao phủ Lôi Long.

Bị Thời Gian Linh Vực trên Chân Ngôn Bảo Luân và Đoàn Thời Hỏa Cảnh của Hàn Lập bao phủ, mặc dù uy năng của Ngũ Trảo Kim Long lớn gấp mười lần cũng bị ngưng kết tại chỗ trong nháy mắt, hoàn toàn không thể cử động.

------oOo------

Chương 1090: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Cái gì!" Tráng hán râu dài thấy Ngũ Trảo Lôi Long trong khoảnh khắc bị chế trụ, trong lòng giật mình.

Lúc trước gã thấy thực lực Hàn Lập không tầm thường, tu luyện thần thông Thời Gian Pháp Tắc càng vô cùng quỷ dị, cho nên vừa ra tay đã xuất toàn lực. Đầu tiên là gã lấy Linh Vực hạn chế thực lực Hàn Lập, lại bỏ đại giới hi sinh pháp tắc tinh ti trong cơ thể thi triển một môn bí thuật Điện Quang Mạch Nghịch Chuyển, cưỡng ép đề cao tốc độ thi pháp, cuối cùng điều động toàn bộ pháp tắc tinh ti, dốc một kích toàn lực.

Gã vốn cho rằng dù không giết được Hàn Lập, cũng có thể đánh cho hắn trọng thương, không ngờ vẫn bị đối phương ngăn trở.

Tráng hán râu dài vốn tính tình bạo ngược, bị Thái Tuế Tiên Tôn phong ấn nhiều năm như vậy, tâm tính càng trở nên cực đoan nên khi phá được phong ấn ra nhìn thấy Hàn Lập và các tu sĩ Chân Tiên giới, lập tức dồn oán hận đối với Thái Tuế Tiên Tôn lên trên thân bọn Hàn Lập, không thể chờ đợi đã hạ sát thủ.

Nhưng giờ phút này thủ đoạn mạnh nhất của mình cũng không làm gì được Hàn Lập, lửa giận quay cuồng trong lòng đã nguội lại, khôi phục một chút tỉnh táo, không khỏi bắt đầu sinh thoái ý.

Hàn Lập giam cầm Ngũ Trảo Lôi Long, trong lòng cũng thoáng buông lỏng, âm thầm tự trách bản thân quá mức khinh thường, vừa rồi nếu ngay từ đầu triển khai Thời Gian Linh Vực, tuyệt sẽ không lâm vào hiểm cảnh như vậy. Đang cân nhắc, động tác trên tay của hắn vẫn không chậm chút nào, lật tay vung lên, một chiếc bích ngọc hồ lô xuất hiện trước người, chính là

Huyền Thiên Hồ Lô.

Vào thời khắc này, bên cạnh Hàn Lập đột nhiên vang lên một tiếng ầm ầm trầm đục, ngay sau đó sáng rực kim quang, hoá ra lại là ngọn lửa màu vàng ở tế đàn kia. Lúc trước liên tục đột biến, hắn cơ hồ quên mất ngọn lửa này.

Giờ phút này ngọn lửa màu vàng tựa hồ sinh ra cộng hưởng với Thời Gian Linh Vực xung quanh, bỗng nhiên phồng lớn lên gấp mấy lần, cháy hừng hực, vậy mà không bị Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Hoả Cảnh ảnh hưởng chút nào. Một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt từ trong ngọn lửa màu vàng cháy hừng hực bộc phát ra, dẫn tới Thời Gian Linh Vực xung quanh cũng rung chuyển một trận.

"Đây là..." Hàn Lập kinh ngạc nhìn thoáng qua ngọn lửa màu vàng, trong mắt loé lên dị sắc, bấm niệm pháp quyết vung lên.

Hai đạo pháp quyết từ trong tay hắn bay ra, chia ra chui vào trong ngọn lửa màu vàng và Huyền Thiên Hồ Lô.

Thời Gian Pháp Tắc tinh ti của Hàn Lập quấn quanh ngọn lửa màu vàng vào bên trong, tinh ti bỗng nhiên sáng lên, mang theo ngọn lửa màu vàng hóa thành một đoàn kim ảnh, vọt tới Ngũ Trảo Lôi Long.

Huyền Thiên Hồ Lô lập tức sáng lên quang mang xanh biếc ở xung quanh, rồi "phụt" một tiếng, phun ra một cỗ quang mang xanh biếc, cuốn về phía Ngũ Trảo Lôi Long. Tốc độ quang mang xanh biếc của Huyền Thiên Hồ Lô phun ra càng nhanh, quấn lấy Ngũ Trảo Lôi Long, mãnh liệt kéo.

Thân thể Ngũ Trảo Lôi Long chấn động, phảng phất như bị hòa tan khi quang mang xanh biếc bao phủ, chậm rãi xụi lơ xuống. Nhưng Ngũ Trảo Lôi Long là do hơn một trăm sợi pháp tắc tinh ti của tráng hán râu dài cô đọng thành, ẩn chứa lực lượng pháp tắc quá mức khổng lồ, cho dù Huyền Thiên Hồ Lô cũng vô pháp nhanh chóng thu nó lại.

Vào thời khắc này, ngọn lửa màu vàng kia đã bắn tới, đánh vào trên thân Ngũ Trảo Lôi Long

Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng vang nhỏ, Huyền Thiên Hồ Lô cũng chỉ có thể làm Ngũ Trảo Lôi Long thoáng rung chuyển, nhưng khi bị ngọn lửa màu vàng chạm vào, lập tức Ngũ Trảo Lôi Long nhanh chóng mục nát suy bại, bị cắt thành hai đoạn.

Hàn Lập khẽ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Tráng hán râu dài nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi.

Nhưng sau một khắc, ngọn lửa màu vàng đột nhiên chớp động kịch liệt, Thời Gian Pháp Tắc chi lực bên trong kịch liệt quay cuồng, Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Lưu Hoả cũng bị rung chuyển, chấn động không thôi, bỗng nhiên buông lỏng giam cầm Ngũ Trảo Lôi Long.

Tráng hán râu dài thấy cảnh này, ánh mắt sáng lên, bên ngoài thân đại thịnh lôi quang màu đen, lăn một vòng tại chỗ, hóa thành một đầu ma thú Cự Sư dài chừng mười trượng. Toàn thân Cự Sư hiện ra màu đồng cổ, nhìn phảng phất một con Đồng Sư, trên da phủ kín hoa văn thiểm điện màu đen, trên đỉnh đầu mọc ra hai chiếc sừng đen uốn lượn, có từng tia chớp màu đen lượn lờ trên đó. Lôi điện trên hai cái sừng đen ở đỉnh đầu Cự Sư đột nhiên sáng lên quang mang, phảng phất hai vầng mặt trời nhỏ màu đen.

Hai đoạn bị cắt của Lôi Long lập tức sáng lên, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành hai lôi hoàn màu đen, một lớn một nhỏ. Hai lôi hoàn màu đen bắn ra Lôi điện pháp tắc vô cùng mãnh liệt, mặc dù không cường đại bằng Ngũ Trảo Lôi Long trước đó, nhưng lại ngưng thực hơn rất nhiều, hơn nữa càng thêm sắc bén. Chúng giãy giụa, thoáng cái đã thoát khỏi trói buộc của hào quang xanh biếc, đồng thời đẩy Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Lưu Hoả chung quanh ra mấy phần.

"Vèo" một tiếng, hai lôi hoàn bay vụt ra ngoài Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Lưu Hỏa.

"Mơ tưởng chạy trốn!" Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, há miệng phun ra một đạo thanh quang và một đạo kim quang.

Đạo thanh quang kia lóe lên chui vào trong Huyền Thiên Hồ Lô, hào quang

xanh biếc do hồ lô phát ra lập tức sáng lên, trong hào quang hiện ra đạo đạo tinh ti xanh biếc. Hào quang xanh biếc "vèo" một tiếng bắn ra nhanh như điện, tốc độ so với trước đó nhanh hơn mấy lần, trong nháy mắt đuổi kịp hai cái lôi hoàn màu đen, lần nữa bao vây nó lại. Từng sợi tinh ti xanh biếc từ trong hào quang lộ ra, nhiều chừng ba bốn mươi sợi, quấn chặt lấy hai cái lôi hoàn màu đen. Lôi quang chói mắt trên lôi hoàn lập tức ảm đạm, ngưng lại.

Trong khi đó, đạo kim quang kia lóe lên bay vụt đến trước ngọn lửa màu vàng, trong kim quang là hai mươi mấy sợi pháp tắc tinh ti, phần phật một tiếng trải rộng ra, hóa thành một quang võng màu vàng, bao phủ ngọn lửa màu vàng vào bên trong. Thời Gian pháp tắc cuồn cuộn bên trong ngọn lửa màu vàng lập tức bị ngăn cách hơn phân nửa, Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Hoả Cảnh đang chấn động lập tức bắt đầu lắng lại.

Tay Hàn Lập nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, Chân Ngôn Bảo Luân chỉ bao phủ ba bốn trăm trượng lập tức trải rộng ra, cấp tốc lan tràn về phía hai cái lôi hoàn màu đen.

Ma thú Đồng Sư thấy cảnh này, lần nữa giật mình, ngửa đầu gầm thét một tiếng, lôi văn màu đen trên người nó trong nháy mắt toả sáng hào quang, sau đó tất cả quang mang đều hồi tụ lại hai chiếc sừng đen trên đỉnh đầu. Hai cái sừng đen trong nháy mắt trở nên trong suốt, toả ra lôi quang sáng ngời, mắt thường cơ hồ khó mà nhìn thẳng được.

Vòng lôi hoàn màu đen lớn trong hào quang xanh biếc chợt sáng lên lôi quang rực rỡ, giãy giụa mãnh liệt thoát khỏi hào quang xanh biếc trói buộc, lóe lên chui vào trong miệng Đồng Sư.

Còn vòng lôi hoàn nhỏ mặc dù cũng ra sức giãy giụa, nhưng lực lượng ẩn chứa bên trong tựa hồ không đủ, không thể thoát ra hào quang xanh biếc trói buộc, bị gợn sóng màu vàng lan tràn đến bao phủ, trong nháy mắt lần nữa ngưng kết bất động. Sau đó hào quang xanh biếc co rụt lại, vòng lôi hoàn màu đen bị hào quang bao vây lấy, "vèo" một tiếng chui vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Ma thú Đồng Sư nhìn thấy cảnh này, hai con mắt trong nháy mắt trở nên đỏ

như máu, trong miệng phát ra một tiếng gào thét kinh thiên, toàn bộ động quật lắc lư ù ù.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình chuyển động hóa thành một đạo kim ảnh, đánh tới phía ma thú Đồng Sư. Thời Gian Linh Vực của hắn cũng mãnh liệt trải rộng ra, chụp vào ma thú Đồng Sư kia.

"Tiểu tử Nhân tộc, ta nhớ kỹ ngươi!" Ma thú Đồng Sư nhiều lần lĩnh giáo Thời Gian Pháp Tắc của Hàn Lập, lòng đã sớm sợ hãi, su khi nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể khổng lồ hóa thành một đạo điện quang màu đen, vọt tới phía trước động quật, trong chớp mắt liền biến mất vô tung.

Những Ma tộc khác trong động quật nhìn thấy Ma thú Đồng Sư thoát đi, cũng không còn lòng tái chiến, rối rít đuổi theo, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Hàn Lập không có đuổi theo, dừng lại thân hình, bấm niệm pháp quyết thu hồi Thời Gian Linh Vực và các loại Chân Ngôn Bảo Luân vào.

Thời Gian Linh Vực vừa thu lại, ngọn lửa màu vàng kia cũng đình chỉ quay cuồng, nhanh chóng thu nhỏ, khôi phục lại trạng thái ban đầu. Bất quá ngọn lửa màu vàng rút nhỏ hơn một nửa so với lúc đầu, Thời Gian Pháp Tắc chi lực bên trong cũng giảm xuống rất nhiều, tựa hồ trước đó công kích Ngũ Trảo Lôi Long kia đã tiêu hao lực lượng.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày.

Thần thông của ngọn lửa màu vàng óng này có hiệu quả khá tương tự với Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trước đó, nhưng lại cường đại hơn nhiều, không thể so sánh nổi. Chẳng qua là lửa này chỉ có thể sử dụng lại một lần nữa, quá mức đáng tiếc.

Trong lòng của hắn thở dài, tay bấm niệm pháp quyết một cái, hai mươi mấy sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc tinh ti quay tít một vòng bao vây lấy ngọn lửa màu vàng, hình thành một phong ấn hình dạng đoá hoa, bao ngọn lửa màu vàng vào trong đó. Hàn Lập phất tay áo lên, thu đoá hoa màu vàng óng này vào.

Mấy người Lôi Ngọc Sách, Lam Nguyên Tử cũng không đuổi theo, bọn họ vốn đang bị thương, vừa rồi đối mặt với mấy chục tên Thái Ất cảnh Ma tộc đã rơi vào hạ phong, miễn cưỡng chèo chống, giờ phút này tình huống có chút không ổn. Đám Ma tộc vừa biến mất, cả bọn vội vàng tự mình ngồi xuống khôi phục.

Hàn Lập vừa mới luân phiên kịch chiến, tiêu hao khá lớn nên cũng lấy ra một viên đan dược ăn vào, vận công luyện hóa.

Hơn nửa canh giờ sau, bọn Lôi Ngọc Sách lần lượt đứng lên.

"Lần này lại nhờ có Hàn đạo hữu, nếu không chỉ sợ hôm nay chúng ta phải táng thân nơi đây rồi." Trong mắt Lôi Ngọc Sách lóe lên một tia phức tạp, chắp tay nói với Hàn Lập.

"Lôi đạo hữu khách khí, bất quá những Ma tộc kia là có chuyện gì xảy ra? Lôi đạo hữu tựa hồ biết chút ít gì đó, xin thật lòng nói rõ." Mắt Hàn Lập sáng lên, ẩn ý nói ra

Những người khác nghe vậy, cũng nhìn qua Lôi Ngọc Sách. Nhưng Lôi Ngọc Sách không trả lời ngay câu hỏi Hàn Lập, mà phi thân đi vào chỗ tế đàn lúc trước. Quang môn màu đen kia giờ phút này đã biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại một đống đá vụn che kín mặt đất. Lôi Ngọc Sách phất tay phát ra một cỗ kim quang cuốn những đá vụn kia đi, lộ ra mặt đất phía dưới.

Trên mặt đất có một phiến đá hình tròn màu ám kim, trên phiến đá khắc rõ một pháp trận phức tạp, nơi góc pháp trận còn đứng vững tám cây cột đá màu vàng cao hơn một xích, nối liền cùng một chỗ với pháp trận trên mặt đất. Phiến đá hình tròn giờ phút này đã nứt ra mấy khe hở, phía trên pháp trận cũng có nhiều chỗ tổn hại, đã ngừng vận chuyển, tất cả trận văn đều ảm đạm vô quang.

Lôi Ngọc Sách nhìn thấy tình huống này, sắc mặt nhất thời trở nên nặng nề, phủ lên một tầng sương lạnh.

"Hùng đạo hữu, cục diện hiện tại đều là do hành động lỗ mãng của các hạ gây nên!" Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Lôi Ngọc Sách nhìn về phía Hùng Sơn, trầm giọng nói ra.

"Thật có lỗi, tại hạ cũng không biết rút kiếm này ra sẽ dẫn đến nhiều Ma tộc đi ra như vậy, sau này ta sẽ cẩn thận." Hùng Sơn chắp tay nói ra. Y mặc dù nói xin lỗi, nhưng thần sắc không mảy may hối hận, ngược lại trong mắt lộ ra từng tia vui mừng không đè nén được, thỉnh thoảng liếc nhìn Đại Hoang Cổ Kiếm trong tay. Lúc này xoay quanh thân Đại Hoang Cổ Kiếm có hai ba mươi sợi tinh ti màu vàng, từ những sợi tinh ti tản ra trận trận kim quang, không ngừng dung nhập vào trong thân kiếm, tựa hồ gã đang luyện hóa kiếm này.

Mấy người Lam Nguyên Tử cũng thỉnh thoảng nhìn về phía Đại Hoang Cổ Kiếm, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ.

Lôi Ngọc Sách thấy cảnh này, nhướng mày, nhưng không nói gì thêm.

Hùng Sơn vốn yếu nhất trong đám người, nhưng giờ phút này lại có thanh Đại Hoang Cổ Kiếm trong tay nên thực lực tăng nhiều, ngoại trừ Hàn Lập, sợ là ở đây không có ai nắm chắc có thể đối phó được gã.

------oOo------

Chương 1091: Chuyện phong ấn ma khi xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

"Chuyện đến nước này ta cũng không giấu diếm các vị nữa, đúng là Lôi mỗ biết rõ một chút về tầng thứ bảy của Tuế Nguyệt Tháp. Chư vị đã đi đến đây chắc cũng hiểu rõ toà Tuế Nguyệt Tháp này là một lao ngục, giam giữ rất nhiều trọng phạm. Tầng thứ bảy này cũng vậy, trấn áp một tuyệt thế yêu ma." Lôi Ngọc Sách không nhìn Hùng Sơn nữa, chậm rãi nói ra.

"Tuyệt thế yêu ma?" Hàn Lập nhướn mày hỏi.

"Đúng vậy, tuyệt thế yêu ma này mạnh hơn tất cả những kẻ trọng phạm chúng ta đã gặp trước đây." Lôi Ngọc Sách còn nói thêm.

"Trong số những kẻ trọng phạm kia kể cả Đại La cảnh chúng ta cũng đã gặp, chẳng lẽ tuyệt thế yêu ma nơi này là một vị Đạo Tổ hay sao?" Lam Nhan cười nhạt một tiếng, không cho là đúng.

"Tổ sư sáng lập ra Thông Thiên Kiếm Phái năm đó cũng tham gia phong ấn ma đầu này. Căn cứ vào điển tịch tổ sư ghi chép lưu lại, mặc dù ma đầu này chưa phải Đạo Tổ nhưng cũng không kém mấy." Lôi Ngọc Sách thần tình ngưng trọng nói ra.

Lam Nhan thấy sắc mặt Lôi Ngọc Sách như vậy, cũng không đùa cợt nữa.

"Tổ sư quý phái trước kia đã từng tới đây? Toà Tuế Nguyệt Tháp này chắc hẳn là do Thái Tuế Tiên Tôn xây dựng, chẳng lẽ tổ sư quý phái quen biết Thái Tuế Tiên Tôn?" Hàn Lập ánh mắt ngưng tụ, lại hỏi.

"Chuyện này không được đề cập trong điển tịch tông môn nên ta cũng không rõ lắm." Lôi Ngọc Sách liếc mắt nhìn Hàn Lập, lắc đầu nói.

Hàn Lập im lặng không nói, trong đầu hoài nghi lời của Lôi Ngọc Sách, không biết là cố ý không nói, hay thật sự không biết rõ.

"Lôi đạo hữu, theo lời ngươi nói, chẳng lẽ là ma đầu kia chính là Hắc Thiên Ma Thần năm đó đã từng huyết tế toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực?" Tô An Thiến đột nhiên chen vào hỏi.

"Đúng vậy, đúng là ma đầu này. Tô đạo hữu chắc hẳn cũng có ấn tượng sâu sắc với nó?" Ánh mắt Lôi Ngọc Sách thắm thiết nhìn Tô An Thiến, nói ra.

"Trận đại kiếp nạn năm đó tất nhiên Thiên Thủy tông chúng ta cũng có ghi chép trong điển tịch." Sắc mặt Tô An Thiến hơi trắng, gật đầu nói.

"Theo như lời hai vị nói thì đây là chuyện gì? Có thể thể cho chúng ta biết được không?" Hàn Lập hỏi.

"Chư vị đạo hữu không phải là người Kim Nguyên Tiên Vực nên dĩ nhiên không biết rõ việc này. Muốn tìm hiểu đến cùng thời điểm đại chiến Ma Vực thì phải ngược dòng thời gian quay lại rất nhiều vạn năm trước. Kim Nguyên Tiên Vực lúc đó đã trải qua một trận đại kiếp nạn. Một vị Ma tộc đại năng có tên là Hắc Thiên Ma Thần đã hàng lâm Kim Nguyên Tiên Vực, bố trí ra một cái tuyệt thế ma trận, huyết tế toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực. Lúc ấy quá nửa sinh linh Kim Nguyên Tiên Vực đều đã chết trong cái ma trận kia. Về sau, Thiên Đình Đạo Tổ ra tay mới phá được nó. Trận đại kiếp nạn này đã khiến cho Kim Nguyên Tiên Vực bị tổn hại rất nặng, đến bây giờ cũng không cách nào khôi phục lại được. Vì vậy, cái tên Hắc Thiên Ma Thần là một điều cấm kỵ tại Kim Nguyên Tiên Vực." Tô An Thiến thở dài, nói ra.

"Thì ra là thế." Hàn Lập chậm rãi gật đầu, nhìn tới động quật phía trước, ý niệm trong đầu liên tục xoay chuyển. Ma đầu nơi đây vậy mà lại có liên quan đến trận đại chiến Tiên Ma năm đó, không biết có quan hệ với người của Dạ Dương vương triều hay không?

"Tô tiên tử nói rất đúng, thật ra lần này Thái Tuế Tiên Phủ xuất thế không phải ngẫu nhiên. Căn cứ vào điển tịch được ghi chép trong tông môn, chỉ sợ là ma đầu kia đang trùng kích phong ấn, dẫn đến Tiên Phủ hiện thế. Ta và Văn Trọng tới đây với mục đích gia cố lại phong ấn. Đại trận phong ấn ma đầu kia có năm mắt trận, dựa theo Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ xếp đặt, bên dưới từng mắt trận cũng phong ấn một ít yêu ma Ma Vực. Tế đàn màu vàng nơi đây chính là một trong năm mắt trận, Kim chi Trận Nhãn." Lôi Ngọc Sách nói tiếp.

"Tế đàn màu vàng bây giờ đã sụp xuống, nghĩa là một mắt trận đã bị phá hủy?" Lam Nhan có chút bất an hỏi.

Những người còn lại sắc mặt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Không sai, nguyên bản chỉ cần năm mắt trận không có vấn đề gì, Hắc Thiên Ma Thần tuyệt đối sẽ không có khả năng thoát khốn. Đáng tiếc bây giờ Kim chi Trận Nhãn đã bị phá hủy, nếu lại có mắt trận khác bị phá hủy, có khả năng rất cao là Hắc Thiên Ma Thần sẽ phá được phong ấn. Đến lúc đó không chỉ có chúng ta không có đường sống, mà cả Kim Nguyên Tiên Vực cũng một lần nữa rơi vào đại kiếp nạn. Vì vậy kế tiếp chư vị cần phải cẩn thận trong mọi hành động, tuyệt đối không thể tiếp tục hủy hoại mắt trận khác." Sắc mặt Lôi Ngọc Sách vô cùng ngưng trọng nói ra.

Những người khác nghe vậy, đều gật đầu.

"Tiếp theo chúng ta nên hành động như thế nào? Tiếp tục đi tới trước chứ?" Lam Nhan dò hỏi.

"Không sai. Tuy nhiên trước khi đi, ta muốn thử chữa trị trận pháp này xem sao. Pháp trận này chính là Kim chi Trận Nhãn mấu chốt, tuy bị tổn hại nhưng nguyên khí cũng không tiêu tán hết. Nếu có thể chữa trị, có khi còn có thể phát huy vài phần tác dụng." Lôi Ngọc Sách sau khi suy nghĩ một lát, tiếp tục nói.

Nói xong, gã chú tâm quan sát, nhìn lên trên pháp trận trên mặt đất. Văn Trọng cũng tiến lên hỗ trợ. Hai người sau khi trao đổi qua một chút, rất nhanh liền bắt đầu động thủ, lấy ra các loại khí cụ bày trận, bắt đầu chữa trị

pháp trận.

Đám người Hàn Lập không hiểu biết về pháp trận trên mặt đất nên không giúp được gì, liền ngồi sang một bên tiếp tục tu luyện.

Trong nháy mắt đã qua hơn nửa ngày, đám người Hàn Lập đang tu luyện thì thấy một hồi chấn động mãnh liệt từ pháp trận truyền đến. Mọi người thấy thế vội vàng đứng dậy. Chỉ thấy pháp trận màu vàng trên mặt đất đã được chữa trị xong đang ông ông vận chuyển, một đạo kim quang thô to từ trong pháp trận bay lên, chui vào bên trong thạch bích trên đỉnh động.

Tay Lôi Ngọc Sách liên tục bấm niệm pháp quyết, pháp trận màu vàng từ từ ngừng lại, cột sáng màu vàng rất nhanh phiêu tán biến mất.

"Cũng may pháp trận không bị phá hủy nhiều lắm, miễn cưỡng sửa chữa được như vậy." Trên mặt Lôi Ngọc Sách lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nói.

"Pháp trận sửa được rồi sao, có hiệu quả gì không?" Lam Nhan có vẻ sợ hãi Hắc Thiên Ma Thần, vội vàng hỏi.

"Cái này ta cũng không biết, hy vọng là có tác dụng." Lôi Ngọc Sách im lặng một chút rồi nói.

Những người khác nghe vậy, đưa mắt nhìn nhau, im lặng. Nhất thời không ai nói chuyện.

"Đi thôi, chúng ta đã mất khá nhiều thời gian ở đây rồi, nhanh đi thôi."Lôi Ngọc Sách nói xong, phất tay phát ra một cỗ kim quang, cuốn lấy đất đá xung quanh, bao trùm lên pháp trận màu vàng.

Thương thế của mọi người đều đã khôi phục gần như hoàn toàn, sớm đã không kiên nhẫn chờ đợi được nữa, nhanh chóng tiếp tục đi tới phía trước.

...

Dọc một đường theo sơn động ra ngoài, mọi người đi rất lâu mới ra khỏi cửa động.

Bên ngoài cửa động là một tòa bình đài diện tích gần mấy trăm trượng, trên mặt đất lởm chởm đá vụn, dường như đang ở giữa sườn núi của một ngọn núi khổng lồ. Đám người Hàn Lập đi tới mép bình đài, nhìn ra xa bốn phía xung quanh, chỉ thấy sương mù xám lượn lờ trong hư không, hoàn toàn không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Hùng Sơn sau một lúc chăm chú nhìn ra ngoài xa, gã nhíu mày, bỗng nhiên giơ trường kiếm màu vàng trong tay lên, chém xuống một cái về phía hư không xa xa. Chỉ nghe một tiếng kiếm xé gió vang lên, một đạo kiếm quang màu vàng cực lớn trong nháy mắt bạo liệt bắn ra.

Một kiếm chém ra vừa mạnh vừa nhanh, trong nháy mắt sau khi chém ra hư không tưởng rằng sẽ đi được mấy trăm dặm, nhưng mọi người kinh ngạc phát hiện ra kiếm quang chỉ bay được mấy trăm trượng rồi giống như đâm phải một bức tường, ầm ầm chấn động, tán loạn bay ra xung quanh.

"Quả nhiên là có cấm chế..." Hùng Sơn thấy thế, thì thào lẩm bẩm.

"Các vị không cần thử làm gì, cấm chế bên ngoài ngọn núi này và tòa Tuế Nguyệt Tháp đều có chung một gốc rễ liên quan đến nhau, trừ phi có người có khả năng đánh tan cả tòa Tuế Nguyệt Tháp, nếu không đừng nghĩ đến việc dùng cường lực đột phá." Lôi Ngọc Sách thấy thế, mở miệng nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy, lực lượng thần niệm lập tức phát tán ra, thần thức bắt đầu thăm dò bốn phía xung quanh. Nhưng rất nhanh, hắn liền nhíu mày. Bốn phía nơi đây áp chế lực lượng thần thức vô cùng mạnh mẽ, thần niệm cường đại như hắn mà cũng không cách nào mở rộng ra quá xa.

Nhận thấy không làm được gì, mọi người đành phải vội vã lướt lên sườn dốc bay thẳng lên đỉnh núi. Sau khi bay thẳng một đường gần ngàn trượng, Giao Tam đi đầu bỗng nhiên "ồ" nhẹ một tiếng, dừng lại.

Mọi người thấy thế cũng lập tức dừng lại, theo ánh mắt nàng nhìn lên đỉnh núi. Chỉ thấy trên vách núi lại xuất hiện một tòa bình đài, trên bình đài có một cái thang đá do con người kiến tạo lên, dọc theo thế núi uốn lượn kéo dài lên trên.

"Đi thôi, xem thử thế nào." Lôi Ngọc Sách nói một tiếng rồi dẫn đầu bay đến chỗ đó.

Văn Trọng và Tô An Thiến lập tức đi theo, mấy người Hàn Lập cũng theo sát phía sau bay vút đi. Hàn Lập hạ xuống bên trên vách đá, đưa mắt quan sát xung quanh, phát hiện nơi đây không có sơn động, chỉ có cái thang đá kia. Vì vậy, mọi người lần lượt đi lên thang đá, từng bước tiến lên đỉnh núi.

Đám người theo thềm đá dốc đứng uốn lượn một đường tiến lên trên, sau khi đi tiếp mấy trăm trượng thì đến một tòa bình đài còn lớn hơn hai cái lúc trước. Trên bình đài xuất hiện một tòa đại điện màu thủy lam, dựa vào thế núi mà kiến tạo nên, mái hiên cong cong hình cánh chim, phong cách vô cùng cổ xưa.

Phía trước đại điện là một quảng trường có diện tích chừng mấy trăm trượng, mặt đất trông giống như một cái hồ, phản xạ ra hào quang giống như mặt gương, ở trên dường như có hơi nước bốc lên, tràn ngập một cỗ sương mù màu lam, làm cho mọi người không nhìn rõ vật gì.

Lam Nguyên Tử nhìn vào màn sương mù kia, hơi nhíu mày, trong mắt hiện vẻ nghi hoặc.

"Ca ca, có chuyện gì vậy?" Lam Nhan nghi ngờ hỏi.

"Thoạt nhìn nơi này ngập tràn thủy quang, mơ hồ ẩn chưa lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính, nhưng sương mù không ngờ lại nồng đậm đến mức mắt thường không thể nhìn thấy... Chỗ này hơn phân nửa là một ảo trận Thủy thuộc tính." Lam Nguyên Tử trầm ngâm nói.

"Ảo trận Thủy thuộc tính?" Hàn Lập nghe vậy, lông mày nhíu chặt lại.

Đôi mắt hắn lóe lên tử quang, bắt đầu vận chuyển thần thông Cửu U Ma Đồng, nhìn vào trong màn sương mù cẩn thận đánh giá. Dưới ánh mắt Cửu U Ma Đồng chỉ thấy bên trong có từng đoàn vòng xoáy hơi nước ngưng tụ lưu chuyển không ngừng, lúc thì hút vào lúc thì đẩy ra, tạo thành một loại chuyển động hết sức đặc thù.

Quan sát một lúc Hàn Lập liền cảm thấy khóe mắt có chút ướt át, phảng phất như bị hơi nước xâm nhập, trong đầu còn đang nghi hoặc, lại quan sát bốn phía xung quanh thì bất ngờ phát hiện đám người Lôi Ngọc Sách và Giao Tam đã không thấy bóng dáng. Trong lòng hắn cười khổ một tiếng, cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thì ra lúc bọn hắn đi qua bậc cầu thang cuối cùng, bước vào bình đài là đã vào trong ảo trận rồi.

Hàn Lập ánh mắt ngưng tụ, bắt đầu toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, ý đồ bằng vào lực lượng thần thức cường đại cưỡng ép phá vỡ mê chướng trước mắt. Nhưng mà, hắn không vận chuyển còn tốt, vừa mới vận chuyển thì cảnh vật bốn phía lập tức phát sinh biến hóa. Chỉ thấy trước mắt vòng xoáy hơi nước dường như bị cái gì kích thích, bắt đầu xoay tròn kịch liệt, giống như từng cái vòi rồng bắt đầu va chạm vào nhau.

Trong đầu Hàn Lập vừa nảy sinh một ý nghĩ, liền phát hiện bốn phía có tiếng sóng vỗ ào ào, cả người hắn đã xuất hiện trên một hải vực đen kịt.

------oOo------

Chương 1092: Toà tế đàn thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Hàn Lập đứng trên không trung của hải vực, ánh mắt quét nhìn bốn phía.

Mây đen trên không trung tụ hợp lại, cơ hồ toàn bộ đè ép xuống, bốn phía tiếng thét đại tác. Từng cơn gió lốc to lớn vô cùng từ bốn phương tám hướng đánh thẳng tới, cuốn lên thành từng vòi rồng nước cao mấy vạn trượng, va chạm, dung hợp với nhau, đè ép Hàn Lập vào sâu bên trong gió lốc.

Mặc dù Hàn Lập biết rõ đây chỉ là huyễn cảnh, nhưng cảm giác áp bách bốn phía làm cho người hít thở không thông, cùng cảm giác băng lãnh do sóng biển không ngừng đập tới, thực sự quá mức chân thực, khiến cho hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

"Ầm ầm "

Nương theo từng đợt tiếng nổ oanh minh đinh tai nhức óc liên tiếp truyền đến, bảy tám vòi rồng nước từ bốn phía rốt cuộc va chạm với nhau, hợp thành một vòi rồng nước cực kỳ to lớn, nuốt sống cả người Hàn Lập vào.

Thân hình của hắn bị cuốn lên theo dòng nước hỗn loạn, bị từng luồng từng luồng trọng áp không ngừng trùng kích, cả người cảm thấy đau nhức kịch liệt không thôi, thần thức hơi tan rã ra.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, quanh thân tiếng sấm đại tác, một mảnh hào quang màu vàng như kiêu dương nở rộ ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, tia điện màu vàng tuôn trào ra đầy trời, trong nháy mắt liền xé rách vòi rồng nước to lớn kia.

Thân ảnh của hắn rơi thẳng xuống, trực tiếp rơi vào trong nước biển. Trong lòng Hàn Lập khẽ động, phát hiện có chỗ không đúng.

Bốn phía nước biển này giống như không có lực đẩy, mặc cho hắn vận chuyển tiên linh lực kháng cự thế nào, vẫn không ngừng chìm xuống đáy biển. Mà biển sâu thăm thẳm này lại tựa hồ không có đáy, bên trong cũng không có bất luận loài cá nào bơi lội, chỉ có một mình Hàn Lập trơ trọi không ngừng chìm xuống, phảng phất không có điểm cuối...

Trong lúc Hàn Lập hãm sâu trong huyễn cảnh, những người khác cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự, chỉ là mỗi người gặp huyễn cảnh không giống nhau thôi.

Tỉ như, Giao Tam giờ phút này bị vây trong một dòng sông màu máu, trong nước sông có sát khí cực thịnh làm người sợ hãi. Trong sông không có bất kỳ vật sống, chỉ có từng bóng u hồn như khói, phập phồng lên xuống bên trong, như một dạng phù du trong nước phiêu diêu không ngừng. Khi thân ảnh Giao Tam bị dòng sông màu máu cuốn xuống, những cây rong như u hồn này bám vào, quấn quanh người nàng. Theo từng tầng từng tầng hồn ảnh như khói không ngừng quấn quanh, thân thể của nàng trở nên càng ngày càng nặng, không ngừng chìm xuống đáy sông.

Bọn người Lôi Ngọc Sách giờ phút này cũng đang ngây người tại chỗ, phảng phất bị Định Thân Thuật, khuôn mặt vặn vẹo dữ tợn, tất cả đều hãm trong huyễn cảnh, không cách nào tự kềm chế được.

Nhưng vào lúc này, Lam Nguyên Tử và Lam Nhan đang bĩnh tĩnh đứng đó, trên cánh tay đồng thời có một đồ văn hơi mờ nổi lên, phía trên sáng lên một đạo ánh sáng màu lam, xông vào lên đỉnh đầu hai người, rồi tụ tập lại với nhau. Chỉ thấy hai đạo quang mang va chạm rồi dung hợp lại, lập tức như như vầng kiêu dương treo trên bầu trời, bên trong nhộn nhạo ba động Thủy thuộc tính pháp tắc nồng đậm, từ đó toả ra một tầng ánh sáng màu lam, hóa thành một màn sáng thủy lam, bao phủ thân thể hai người vào bên trong. Màn sáng này vừa mới khép lại, huynh muội Lam Nguyên Tử và Lam Nhan ở bên trong lần lượt rên lên một tiếng, cuối cùng mở hai mắt ra.

"Thủy Nguyên Huyễn Trận quả nhiên lợi hại..." Lam Nhan vừa đưa tay ép

lên ngực của mình, vừa xoay người thở dốc, nói.

"Không ngờ năm đó để sư phụ gieo vào Nhâm Quý Thủy Linh Phù, hôm nay lại có tác dụng ở chỗ này. Coi như được sư phụ phù hộ..." Lam Nguyên Tử thở ra một hơi, nói.

"Cũng may có hai người chúng ta đồng thời ở đây, kích phát Dung Hợp chi thuật của linh phù. Nếu không chỉ bằng vào uy lực một đạo linh phù e là khó đảm bảo bất kỳ ai trong chúng ta có thể ở huyễn trận này tỉnh táo lại được." Lam Nhan nghĩ lại mà sợ, nói ra.

"Được rồi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta trước vào bên trong tòa đại điện kia xem xét một chút." Ánh mắt Lam Nguyên Tử ngưng tụ, nói ra.

"Vậy bọn hắn..." Lam Nhan nhìn thoáng qua bọn người kia vẫn ngây ngốc tại chỗ, nói ra.

"Có thể phá trận hay không đều dựa vào bổn sự." Lam Nguyên Tử lắc đầu, nói ra.

Nói xong, hai người được màn sáng che chở, nhanh chóng xuyên qua phiến hơi nước tràn ngập quảng trường kia, đi tới trước đại điện có mái hiên.

Lam Nguyên Tử đi vào trước cửa điện, dò xét một chút, phát hiện trên cửa điện không có cấm chế, liền đưa tay đặt trên cửa điện, đẩy ra. Cửa điện từ từ mở vào bên trong, một cỗ ba động Thủy thuộc tính pháp tắc nồng đậm từ bên trong cuốn tới, khiến cho hai huynh muội bọn họ sảng khoái một trận, cảm giác như có gió xuân hiu hiu thổi tới.

Hai người vừa bước vào trong đại điện, liền thấy trong điện đứng lặng một toà tế đàn màu thủy lam, kiểu dáng giống như đúc toà tế đàn màu vàng lúc trước. Trên toà tế đàn màu lam này, bên trái và phải đều có một chỗ tổn hại, trên đó lơ lửng một túi vải màu xanh lam to bằng bàn tay, nhìn tựa như làm từ tơ lụa, ở giữa thêu một đồ án sóng nước, mặt ngoài hiện ra lớp sáng bóng đặc thù của gấm vóc, phía trên không ngừng có trận trận ba động Thuỷ thuộc tính pháp tắc cường đại đến cực điểm cuồn cuộn ra. Bên cạnh túi vải màu xanh lam kia, giống như tế đàn màu vàng, cũng lơ lửng một ngọn lửa

màu vàng.

Hai người liếc nhau một cái, tới gần tế đàn mấy bước, trong tai lập tức vang lên một trận tiếng vang "ầm ầm". Lam Nguyên Tử lập tức giữ chặt Lam Nhan, dừng bước, nghiêng tai lắng nghe, phát hiện thanh âm ngột ngạt mà hữu lực kia lại là từ trong túi vải màu xanh lam trên tế đàn truyền đến. Thanh âm kia nghe giống như thanh âm nước sông dâng trào, hay như miệng cống vỡ đê, khiến cho lòng người sợ hãi không thôi.

Lam Nguyên Tử thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, liếc qua Lam Nhan một cái, trên mặt hai người đều hiện ra vẻ vui mừng.

"Tiểu muội ở đây đợi chút, ta đi thu bảo vật này lại." Trong mắt Lam Nguyên Tử lóe lên một vòng dị sắc, buông lỏng tay Lam Nhan ra, ý cười đầy mặt nói.

"Ca ca đừng vội, nếu ngươi lấy bảo vật này, vạn nhất đúng như Lôi Ngọc Sách lúc trước đã nói, thả ra tuyệt thế ma đầu kia thì sao?" Lam Nhan sau khi nghe xong, trong mắt lóe lên vẻ chần chờ, nói ra.

"Chớ lo lắng, không biết lời nói Lôi Ngọc Sách có mấy phần thật giả. Dù có thả ma đầu kia ra thì cũng có những người khác đi đối phó, cùng lắm thì sau khi lấy được vật này, chúng ta lập tức rời khỏi đây trở về Cửu Nguyên Quan, mọi chuyện đều không liên quan gì đến chúng ta." Lam Nguyên Tử vỗ vỗ tay nàng, nhẹ nhàng nói ra.

"Thế nhưng..." Lam Nhan rõ ràng còn có chút lo lắng, lại tiếp tục nói.

Chỉ là nàng còn chưa nói ra miệng, liền bị Lam Nguyên Tử cắt ngang: "Ngươi nghĩ lại xem, chúng ta đầu tiên là bắt không được Hàn Lập, sau lại kết thù oán với Xà Thiềm, nếu chuyến này lại không có thành tích, sau khi trở về tông môn, sẽ phải đối mặt thứ gì?"

Lam Nhan nghe vậy, thần sắc hơi đổi, trầm mặc lại.

"Chúng ta bị phạt không nói, chỉ sợ sư phụ cũng sẽ bị liên lụy... Nhưng nếu chúng ta có thể mang bảo vật này về trong môn, có lẽ có thể miễn trừ một

phần tội, chí ít sẽ không liên lụy đến sư phụ." Lam Nguyên Tử bổ sung.

"Vậy nghe theo ca ca đi, ngươi cẩn thận một chút." Nghe xong lời này, thần sắc Lam Nhan rốt cuộc dừng một chút, nói ra.

Lam Nguyên Tử gật đầu cười, quay người đi đến tế đàn.

Đi được hai bước, gã dừng lại, quay đầu nói với Lam Nhan: "Lúc trước cấm chế toà tế đàn kia thực sự quá mạnh, trong túi vải màu lam ẩn chứa ba động pháp trận chi lực không yếu hơn cái kia chút nào, một hồi động tĩnh chỉ sợ không nhỏ, ngươi tránh xa ra, cẩn thận một chút."

"Ca ca, đã như vậy, ngươi chớ một mình hành động, không bằng chúng ta dùng dung hợp bí thuật thử một chút. Vạn nhất xảy ra tình huống thì cho dù không thể lấy được bảo vật, chí ít cũng có thể tự vệ được." Lam Nhan nghe vậy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói gấp.

Lam Nguyên Tử sau khi nghe xong, lông mày hơi nhíu lên, có vẻ do dự. Lam Nhan thấy vậy, cũng không mở miệng thúc giục, chỉ là ánh mắt không ngừng liếc nhìn chung quanh.

"Như vậy cũng tốt, nếu không bằng vào lực lượng một mình ta, sợ rằng không nắm chắc được bao nhiêu." Lam Nguyên Tử suy nghĩ một lát, gật đầu nhẹ nói ra.

Lam Nhan nghe vậy thu hồi ánh mắt, nhoẻn miệng cười, cùng Lam Nguyên Tử đi đến trước tế đàn. Lam Nguyên Tử đi quanh tế đàn tra xét một lát, vung tay lên, trước người hiện ra rất nhiều trận kỳ trận bàn dùng để bố trí pháp trận, bắt đầu bố trí xung quanh tế đàn.

...

Bên trong huyễn trận, khuôn mặt đám người Hàn Lập đều hết sức thống khổ, vậy mà không ai có thể phá trận ra được.

Mà giờ khắc này, Hàn Lập còn đang chìm trong biển sâu, mặc kệ hắn vận chuyển Luyện Thần Thuật thế nào, đều không thể nào tỉnh lại thoát thân

được.

"Hẳn là huyễn trận này không phải căn cứ vào dị trạng thần thức, mà là thông qua lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc tạo dựng thành?" Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Trong lòng của hắn phỏng đoán như vậy nhưng trong lúc nhất thời vẫn không biết nên phá vỡ cục diện thế nào.

Hắn ở trong vùng biển này giống như vực sâu không đáy, mặc kệ hắn chìm xuống thế nào, từ đầu đến cuối vẫn không đụng đáy. Thậm chí trong lòng Hàn Lập thậm chí sinh ra một loại ảo giác, cảm thấy mình lâm vào một thời gian và không gian hư vô không tồn tại, chỉ cần không cách nào phá cục diện này, sẽ một mực chìm xuống đáy biển, vĩnh viễn không có điểm dừng.

...

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Ngay tế đàn màu lam bên trong đại điện, một pháp trận hình tròn bố trí quanh tế đàn đã thành hình.

Lam Nguyên Tử đi quanh pháp trận kiểm tra một phen, sau đó gật đầu nhẹ với Lam Nhan. Cổ tay Lam Nhan lập tức chuyển một cái, trước người liền chớp động quang mang, một cái dù bằng giấy dầu màu xanh da trời lập tức mở ra. Chỉ thấy trên mặt dù vẽ một bức hoạ bộ cá chép ao tươi đẹp đẽ, ở trong hồ nước xanh biếc, cá chép đỏ tươi, mặt ngoài hình như có sóng nước lưu chuyển, nhìn sinh động như thật.

Lam Nhan nhẹ nhàng xoay cán dù. Dù giấy dầu liền xoay tròn, hồ nước vẽ trên đó tựa hồ cũng bị khuấy lên, mặt ngoài toả ra một tầng gợn sóng, nhưng cá chép dưới nước tựa hồ không bị ảnh hưởng gì, vẫn như cũ đứng im bất động.

Ngón tay thon ngọc của nàng nhẹ nhàng nhấc lên, chiếc dù giấy dầu kia liền bay lên cao, như lớp giấy xanh che trên tế đàn.

"Bắt đầu đi." Lam Nguyên Tử khẽ nói một tiếng.

Hai người đồng thời bấm pháp quyết, trên thân liền có một màn sáng màu xanh nước biển toả ra, hóa thành hai tầng Linh vực một lớn một nhỏ, kết hợp lẫn nhau bao phủ cả hai người và toà tế đàn kia vào trong. Sau đó, theo bờ môi hai người không ngừng hé mở, trong miệng vang lên thanh âm ngâm tụng. Trận kỳ bố trí bốn phía bắt đầu giãn ra, phù văn trên đó đại phóng linh quang, phóng xuất ra trận trận ba động Thủy thuộc tính mãnh liệt.

Ba động vừa mới nổi lên, trận bàn trên mặt đất cũng theo đó phát sáng lên, từng đạo quang trụ thủy lam lập tức từ trên đó bay lên, bao vây toàn bộ tế đàn vào trong.

------oOo------

Chương 1093: Đã chậm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

Theo hai người Lam Nguyên Tử và Lam Nhan thúc dục pháp trận, cái ô giấy dầu màu xanh da trời đang lơ lửng trên không trung bên trên tế đàn bắt đầu xoay nhanh. Hồ nước vẽ trên mặt ô lập tức như gặp phải một trận gió táp mưa sa, bắt đầu lay động dữ dội. Chỗ mép ô, nhìn như có bọt nước bắn tung tóe như muốn nhảy ra khỏi mặt giấy. Mà trong cái hồ kia, hơn mười con cá chép lập tức nhộn nhịp di chuyển, bơi lội tung tăng trên mặt ô, đuôi cá quẫy nước để lại vô số vệt màu vàng.

Theo pháp trận khởi động, tế đàn cũng bắt đầu rung động kịch liệt, ngọn lửa màu vàng ở bên trên run rẩy không ngừng nhưng tạm thời chưa có động tĩnh gì thêm. Tuy vậy, túi vải màu lam ở phía bên kia xem ra muốn phản ứng dữ dội hơn nhiều. Thân túi căng phồng, lắc lư lên xuống dữ dội, bên trong tiếng "ầm ầm" phát ra càng lúc càng lớn, nghe như không còn là tiếng nước sông cuồn cuộn nữa, mà là tiếng sấm sét rền vang.

Lam Nguyên Tử nghe tiếng, cùng Lam Nhan nhìn nhau. Cả hai đều thần sắc có chút ngưng trọng, hiển nhiên trong nội tâm không khỏi có chút khẩn trương.

Ngay sau đó chợt có tiếng "ầm" thật lớn vang lên.

Túi vải màu lam rung lắc dữ dội, bên trong đột nhiên lóe lên ánh sáng màu lam. Mười tám con Thủy Long từ trong xông ra, lao về phía hai huynh muội Lam Nguyên Tử. Chỉ thấy mỗi con Thủy Long dài chừng mười trượng, trên thân óng ánh trong suốt như pha lê, thấy rõ thủy quang bên trong bắt đầu tuôn ra, phát tán ra từng cỗ lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính cường đại.

"Tới rồi, hãy cẩn thận..." Ánh mắt Lam Nguyên Tử ngưng tụ, lên tiếng nhắc

nhở.

Vừa dứt lời, mười tám con Thủy Long liền đột nhiên đụng vào bên trên pháp trận do bọn họ bố trí.

"Ầm ầm..."

Một loạt âm thanh gầm rú không ngừng vang lên, lôi quang trên thân mười tám con Thủy Long nổi lên mãnh liệt. Vô số thủy lôi màu lam không ngừng tuôn ra oanh kích lên cả tòa pháp trận, bên trong thủy lôi bắn ra tia điện bao phủ toàn bộ tế đàn.

Lam Nhan cảm nhận được uy lực ẩn chứa trong thủy lôi, sắc mặt bắt đầu có chút trắng bệch. Nhưng rất nhanh, nàng âm thầm ổn định tinh thần, trên tay liên tục bấm niệm pháp quyết, phối hợp với Lam Nguyên Tử vận chuyển tiên linh lực rót vào cái ô giấy.

Chỉ thấy trên mặt ô lóe lên hào quang, trong nháy mắt biến lớn gấp mấy lần, bọt sóng vẽ trên mặt hồ nổi lên cuồn cuộn, từng con cá chép đỏ tươi như vượt long môn nhao nhao nhảy lên khỏi mặt ô, kéo lê từng đạo quỹ tích màu vàng. Theo dị tượng trên cái ô hiện ra, từng vòng phù văn trên tay cầm bắt đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Trên đỉnh ô từng vòng xoáy đen kịt hiện ra như cành đào nở hoa, bên trong sinh ra từng sợi tơ tỏa ra lực hút nhè nhẹ. Vòng xoáy màu đen này xuất hiện khiến cho lôi điện màu lam ở phía dưới như được khơi thông, điên cuồng tụ tập tới vòng xoáy, ào ào bị cuốn vào trong.

Mười tám con Lôi Điện Thủy Long vẫn đang điên cuồng tàn phá, phóng ra thủy lôi bừa bãi đều bị cái ô điên cuồng hấp thu. Toàn bộ hồ nước trên mặt ô không ngừng sôi trào, cá chép bên trong không còn đơn thuần nhảy lên nữa mà điên cuồng nhảy loạn lên, lân phiến trên người đều lật lên từng mảnh, bên trong không ngừng xuất hiện tia điện. Theo cái ô không ngừng hấp thu, Lôi Điện Thủy Long tạm thời bị áp chế, mặc dù thủy lôi không còn gia tăng trên bốn phía tế đàn nhưng uy lực vẫn mạnh mẽ như trước.

"Xem ra tối đa cũng chỉ khống chế được như vậy thôi, nếu tiếp tục giằng co chỉ sợ Cẩm Ngư Tán không chịu nổi, đến nước này chúng ta đành phải chấp

nhận mạo hiểm một chút..." Sắc mặt Lam Nguyên Tử ngưng trọng nói ra.

"Vâng!" Sắc mặt Lam Nhan trắng bệch, khẽ gật đầu.

Nói xong, hai người đồng thời nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, tự mình kết thành một cái pháp quyết thập phần cổ quái, từng cỗ lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính từ trên người bắt đầu tràn ra. Theo cùng một chỗ biến hóa trên thân hai người, trên hai tầng màn sáng Linh Vực bao phủ bốn phía đều tự mình sinh ra những sợi tơ rất nhỏ kết nối với nhau, từ từ di chuyển lại gần nhau, cuối cùng, chúng lóe lên hào quang, dung hợp lại với nhau.

Cùng lúc đó trên mi tâm Lam Nguyên Tử và Lam Nhan bỗng nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng màu lam. Từ trong hiện ra hai cái tiểu nhân Nguyên Anh tay trong tay bay đến giữa hai người, trên thân tiểu nhân Nguyên Anh đột nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ, rồi cũng dung hợp lại với nhau. Chỉ thấy tiểu nhân Nguyên Anh sau khi dung hợp, thân hình nhanh chóng biến lớn bằng với một người bình thường, chỉ là trên khuôn mặt có chút mơ hồ, không biết là nam hay nữ.

Ngay sau đó, trên Linh Vực dung hợp mãnh liệt tuôn ra từng cỗ lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính bao bọc toàn thân Nguyên Anh, biến thành một bộ thủy giáp hình dạng thập phần cổ quái. Sau khi thủy giáp nhập vào người, khí thế trên thân Nguyên Anh tăng vọt, nó quay đầu nhìn thoáng qua chỗ hai cổ thân thể vẫn ngồi khoanh chân tại chỗ, vừa sải bước ra nháy mắt đã đi tới mép tế đàn.

Chỉ thấy hai tay Nguyên Anh thâm nhập vào trong màn chắn do lôi điện ngưng tụ thành, kéo sang hai bên trái phải khiến cho tầng thủy lôi tựa như một tấm màn chắn kia bị kéo ra, lộ ra một lỗ hổng. Nguyên Anh khom người qua lỗ hổng chui vào bên trong.

Nhưng nó vừa mới tiến vào phạm vi tế đàn, mười tám con Thủy Long lập tức ngẩng đầu lao vọt xuống chỗ nó. Nguyên Anh thấy thế, hai tay kết một cái pháp quyết cổ quái, sau đó đẩy ra một cái về phía Thủy Long. Trước người Nguyên Anh lập tức phát ra hào quang màu lam rực rỡ, một cái thủy thuẫn hình tròn cao cỡ nửa hiện ra chống đỡ công kích của Thủy Long.

"Ầm ầm "

Theo một hồi sấm sét cuồng bạo, mười tám con Lôi Điện Thủy Long tầng tầng lớp lớp nện lên phía trên thủy thuẫn, bắn ra tung toé một vùng thủy lôi lớn màu lam.

"Ầm á..."

Vô số lôi điện cuồng bạo bắn lên trên người Nguyên Anh, mặc dù được thủy giáp ngăn chặn nhưng vẫn có thể thấy khuôn mặt Nguyên Anh liên tục vặn vẹo, hiển nhiên hết sức thống khổ. Tuy nhiên Nguyên Anh một bước không lùi, từng bước từng bước đi đến gần tế đàn.

"Ầm ầm"

Tiếng nổ liên tục vang lên, thuỷ lôi bắn ra càng trở lên cuồng bạo, thủy giáp trên người Nguyên Anh dung hợp cũng bắt đầu tan rã, dấu vết phù văn cũng bắt đầu trở lên mơ hồ.

Cùng lúc đó, hơi nước tràn ngập bao phủ cái ô bắt đầu bốc hơi đi rất nhiều, hồ nước vẽ trên cây dù cũng bắt đầu trở lên cạn kiệt, mười mấy con cá chép vẽ trên đó đã có bảy tám con tiêu tán không thấy đâu.

Khuôn mặt Nguyên Anh dung hợp lập tức vặn vẹo, mắt thấy đúng lúc sắp tan vỡ thì nó cũng đã leo lên được tế đàn.

"A..."

Nguyên Anh há miệng phát ra một tiếng gào thét, trong nháy mắt trước khi tan vỡ, một phát bắt lấy cái túi vải màu lam kia. Chỉ thấy Nguyên Anh mãnh liệt kéo một cái, cái túi vải màu lam đã tới trước người, thoáng cái lôi ra khỏi tế đàn.

Cái túi vừa lệch khỏi vị trí, trên miệng túi lập tức loé lên ánh sáng màu lam, mười tám con Lôi Điện Thủy Long nhao nhao co lại quay về, hóa thành một đoàn thủy dịch chui vào miệng túi, thu lại hào quang lẫn thanh thế.

Cùng lúc đó, cái ô bao phủ bên trên tế đàn cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, hồ nước vẽ trên mặt ô đã hoàn toàn khô cạn, bên trong tất cả cá chép đã biến mất không thấy nữa. Mặt ô như bị lửa thiêu đốt qua, trở nên khô cứng nhăn nheo. Chỉ thấy một tia linh quang cuối cùng trên Cẩm Ngư Tán cũng hoàn toàn tiêu tán, trên mặt ô nổi lên lửa cháy hừng hực, triệt để bị đốt thành tro tàn.

Sau khi Nguyên Anh rời khỏi tế đàn, trên cơ thể đột nhiên loé lên lam quang, một lần nữa hoá thành hai tiểu nhân Nguyên Anh phân biệt bay trở về trên người Lam Nguyên Tử và Lam Nhan. Hai người đang khoanh chân ngồi dưới đất lập tức thở dốc ra một hơi, hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Chỉ thấy Lam Nhan cầm trong tay cái túi màu xanh lam, nhìn về phía Lam Nguyên Tử, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng. Lam Nguyên Tử mở mồm, đang muốn nói chuyện thì toà tế đàn bỗng nhiên rung động dữ dội, trên tế đàn xuất hiện vô số vết rách cực lớn như mạng nhện đồng dạng lan tràn ra, sắp sửa sụp đổ tan tành. Lam Nguyên Tử vội vã đứng lên, kéo tay Lam Nhan bay thẳng ra ngoài đại điện, một lần nữa đáp xuống quảng trường đang tràn ngập hơi nước. Nhưng lúc hai người còn chưa đáp xuống, liền ngạc nhiên phát hiện màn sương mù kia từng chút một trở nên nhạt dần, cuối cùng dần dần tiêu tán đi.

Đúng lúc này, đám người đang ở trên quảng trường bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, sau đó đồng loạt nhướng mày, mở hai mắt ra, từ trong huyễn cảnh tỉnh lại.

Hàn Lập vừa thoát khỏi cảm giác ngột ngạt khó thở, lập tức há to miệng thở dốc mấy cái, ánh mắt gấp gáp nhìn quanh bốn phía, đã thấy ngay trước mắt Lam thị huynh muội từ giữa không trung đang rơi xuống, phía sau là toà đại điện đang rung động dữ dội.

Hắn nhướng mày, trong lòng đàn nghi hoặc thì có âm thanh "ầm" thật lớn từ trong đại điện truyền ra.

Ngay sau đó, từ trên mặt đất dưới chân hắn kéo dài đến tận đại điện màu xanh lam bên kia hiện một vết nứt khổng lồ đen kịt, chia ra hai bên trái phải xé vách núi làm hai phần.

"Nguy rồi..." Chỉ nghe Lôi Ngọc Sách hô to một tiếng, cả người nhảy lên một cái, đang định bay vào trong đại điện.

Nhưng gã vừa mới bay lên thì vết nứt đen kịt kia bỗng nhiên lan rộng ra, lan đến tận chỗ toà đại điện màu xanh kia. Đại điện lập tức bị chia làm hai nửa, đổ sập xuống hai bên.

Vừa bay xuyên qua toà đại điện bị vỡ nát, Hàn Lập nhìn thấy toà tế đàn đứng lặng yên, phía trên lẻ loi trơ trọi một ngọn lửa màu vàng đang không ngừng run rẩy, thoạt nhìn như sắp tắt.

Hàn Lập tâm niệm thúc giục, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể lập tức vận chuyển, dẫn động lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, đưa tay vẫy một cái về phía đoàn hoả diễm xa xa.

Cấm chế trên tế đàn đã bị Lam thị huynh muội phá hỏng, ngọn lửa màu vàng trên tế đàn lập tức bắn về phía Hàn Lập. Bàn tay hắn khẽ đảo một cái liền thu vào trong.

Lúc này trên tế đàn đã tràn ngập khí tức nguy hiểm, toà tế đàn cuối cùng đã mất đi tất cả cấm chế, nổ vang " ầm ầm" môt trận, triệt để sụp đổ.

Trên mặt đất nơi toà tế đàn vừa sụp đổ, xuất hiện một cái động sâu đen kịt khổng lồ. Tàn tích của tế đàn liền rơi vào trong động, mãi mà không nghe thấy âm thanh vọng lại.

"Đã muộn mất rồi..." Vẻ mặt Lôi Ngọc Sách cứng đờ, thì thào nói ra.

Vừa nói xong, từng đợt âm thanh quái khiếu rít lên, từ trong động sâu phía dưới tế đàn truyền ra.

Hàn Lập khẽ cau mày phát giác có vô số khí tức cường đại từ dưới kia không ngừng truyền ra, càng lúc càng tới gần.

"Lão già Văn Thái Tuế, ngươi trấn áp bản vương nhiều năm như vậy thì sao, không phải cuối cùng bản vương cũng ra được hay sao, ha ha..." Một

âm thanh sắc nhọn từ trong động sâu truyền ra, trong giọng nói tràn đầy hung lệ oán hận.

------oOo------

Chương 1094: Lui Ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Đám người giật mình, nhìn về phía có tiếng động, liền thấy một con yêu ma to lớn thân cao mười trượng, toàn thân mọc bạch cốt linh lung, từ cửa động bay ra, lơ lửng trên không đại điện.

Khi mọi người thấy rõ hình dạng yêu ma này, không khỏi nhao nhao hít một ngụm khí lạnh. Toàn thân nó là bạch cốt óng ánh như ngọc, không có bất kỳ da thịt hay nội tạng gì, cái đầu thì khổng lồ hoàn toàn khác với Nhân tộc, nhìn giống như đầu sơn dương, phía sau mọc ra hai cái cánh xương trắng, ở giữa nối liền một lớp màng trong suốt, không ngừng phe phẩy.

Hàn Lập thả thần thức quét qua con yêu này, phát hiện khí tức trên thân nó không yếu hơn so với yêu ma Đồng Sư lúc trước, khẽ nhíu mày.

"Chính là các ngươi phóng thích bản vương ra a?" Ánh mắt yêu ma Bạch Cốt quét qua đám người phía dưới, chậm rãi nói ra.

Bọn người Hàn Lập không biết câu nói trên có ý gì nên không mở miệng trả lời, chỉ có thể đề phòng nhìn chằm chằm con yêu này.

Thấy không ai trả lời, ánh mắt yêu ma Bạch Cốt rơi vào trên túi vải màu lam trong tay Lam Nhan, đôi mắt màu u lam trong hốc mắt Bạch Cốt nhanh như chớp lướt qua một lượt.

"Nếu vật này trên tay các ngươi thì chắc là chính các ngươi mở ra phong ấn. Tuy bản vương là yêu ma nhưng lại không phải hạng vong ân phụ nghĩa không biết lễ nghi. Các ngươi có ân với ta, những viên U Thúy Toản này liền tặng cho các ngươi coi như tạ lễ." Yêu ma Bạch Cốt đang nói chuyện, bàn tay vung lên, trên đầu ngón tay liền có một đạo lam quang hiện lên.

Trong hư không liền có bảy tám viên tinh thạch u lam lớn chừng quả đấm bay ra, trên đó ẩn chứa trận trận lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc nồng đậm, xem qua liền biết không phải vật tầm thường.

Đám người thấy thế, thần sắc đều hơi đổi. Bọn hắn cũng không phải ngạc nhiên bởi những viên U Thúy Toản trân quý này, mà kinh ngạc cách làm của Bạch Cốt yêu ma.

"Hừ! Các ngươi không nói lời nào, đồ vật cũng không nhận, đúng là làm mất mặt bản vương." Bạch Cốt yêu ma thấy mọi người không động đậy, tiếng nói lạnh dần, buông lời.

Nói xong, y bỗng vung tay lên, bảy tám viên U Thúy Toản lập tức bị một cỗ lực lượng bao phủ, bỗng nhiên bắn về phía đám người. Nương theo một tràng tiếng xé gió vang lên, những viên U Thúy Toản trong nháy mắt bay đến trước đám người. Ở trung tâm từng viên U Thuý Toản có một đoàn quang mang tối tăm bỗng nhiên sáng lên, cấp tốc bành trướng, rồi nổ tung.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Tất cả các viên U Thúy Toản đồng thời nổ tung lên, hóa thành một cỗ khí lãng vô cùng cường đại quét ra bốn phương tám hướng, cuốn ra hắc vụ cuồn cuộn từ bên trong truyền ra trận trận mùi gay mũi. Những nơi nó đi qua, hư không giống như bị hủ thực, phát ra một trận tiếng "kẹt kẹt" làm cho người ghê răng.

Bọn người Hàn Lập đã sớm phòng bị, tự mình thi triển thủ đoạn, đồng thời nhanh chóng tránh lui về sau.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy bản vương sẽ chơi đùa cùng các ngươi..." Bạch Cốt yêu ma cười lạnh một tiếng, quát to. Y vừa dứt lời, toàn bộ vách núi triệt để sụp đổ, từng đầu yêu ma hình thể khổng lồ dồn dập từ dưới đất bắn ra, xông tới bọn người Hàn Lập.

Bởi vì bên ngoài sơn phong có cấm chế kết giới bao phủ, đám người không thể nào thối lui quá nhiều, mắt thấy yêu ma đánh tới, cũng không lùi lại

nữa, đồng loạt nghênh đón yêu ma từ phía dưới vọt tới.

Cổ tay Hàn Lập chuyển một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bổ dọc xuống một con Tam Thủ Kiêu có khí tức cường đại, có thể so với Thái Ất hậu kỳ.

Xoẹt một tiếng!

Chỉ thấy trên thân kiếm loé lên kim quang, một đạo lôi điện màu vàng tuôn trào ra, hóa thành một đạo kim lôi quang kiếm phá toái hư không, chém xuống đầu con Tam Thủ Kiêu kia. Vốn tưởng rằng đầu lâu nó hẳn là phát ra tiếng bị chém rụng, nhưng mà cảnh tượng này lại không xuất hiện.

Chỉ thấy đỉnh đầu con Tam Thủ Kiêu kia sáng lên một đạo kim quang chói mắt, đụng vào trên kim lôi quang kiếm, cái cổ liền bị ép co rụt lại, sau đó bắn ngược lên liền chấn khai kiếm quang của Hàn Lập. Ngay sau đó, hai cái đầu hai bên đồng thời há miệng phát ra một tiếng kêu to. Hai vòng gợn sóng màu vàng hình dạng xoắn ốc lập tức từ đó tuôn trào ra, giáp công tới phía Hàn Lập.

Nhưng mà, kim quang xoắn ốc kia khó khăn lắm bay ra trăm trượng, bỗng nhiên trở nên thập phần chậm chạp, lại tựa như bị đọng lại vậy. Sau lưng Hàn Lập sáng lên một đạo kim luân, thân hình trong nháy mắt xuyên qua giữa hai gợn sóng màu vàng, thân hình bay tới trước ngực Tam Thủ Kiêu, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể vận chuyển lên, một kiếm phá mở linh quang hộ thể của nó, trong nháy mắt xuyên vào tim nó.

"Ầm ầm..."

Một trận điện quang màu vàng từ trên thân kiếm lan tràn ra, vết thương trước ngực Tam Thủ Kiêu lập tức tuôn trào ra đạo đạo tia điện màu vàng. Cùng lúc đó, lại có một ngọn lửa màu bạc từ bên ngoài bao phủ lên, bọc toàn bộ cơ thể nó lại.

Hết thảy nhìn như dài dằng dặc, kì thực dưới Thời Gian Pháp Tắc trợ lực, mà Tịch Tà Thần Lôi và Tinh Viêm Hỏa Điểu trong ngoài liên hợp giáp công, con yêu ma Tam Thủ Kiêu này cơ hồ trong nháy mắt liền bị đánh

chết.

So với Hàn Lập bên này chỉ có một đầu yêu ma quấy rối, Lam Nguyên Tử và Lam Nhan bên kia lại náo nhiệt hơn nhiều. Chỉ thấy bảy tám đầu đại yêu Thái Ất cảnh, tất cả đều tụ lại vây quanh hai người bọn họ, tựa hồ cảm thấy hứng thú với túi vải màu xanh lam trên tay Lam Nhan.

Trong lòng Hàn Lập hơi động một chút, liền hiểu được, túi vải màu xanh lam kia hơn phân nửa giống với kim kiếm trong tay Hùng Sơn lúc trước, đều là bảo vật để tăng sức mạnh cấm chế tế đàn, phẩm cấp đương nhiên sẽ không kém, cho nên bị đối phương dòm ngó.

Vài đầu đại yêu có thực lực hung hãn, liên thủ lại, thực lực càng viễn siêu hơn hai huynh muội bọn họ. Lam Nguyên Tử và Lam Nhan trước đó thi triển bí thuật liên thủ, vốn tiêu hao không nhỏ, lần này tự nhiên bị rơi vào hoàn cảnh buộc đỡ trái hở phải, liên tục bại lui.

Hàn Lập do dự một chút, đang định tiến lên giúp đỡ thì thấy ánh mắt Lam Nhan bỗng nhiên ngưng tụ, đưa tay nắm chặt túi vải màu xanh lam kia, một tay bấm niệm pháp quyết điểm lên túi một cái. Đầu ngón tay nàng sáng lên một chút lam quang, túi vải màu xanh lam kia liền theo đó mở rộng ra, chỗ miệng túi lại có trận trận thanh âm sấm sét vang lên, đột nhiên sinh ra một vòng xoáy lam quang.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nhìn về phía chỗ miệng túi kia, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, liền thấy trong vòng xoáy kia trận trận lôi quang, bên trong lại có một tòa Thủy Lôi đại trận.

Lúc này, Lam Nhan và Lam Nguyên Tử đứng dựa lưng vào nhau, bỗng nhiên đảo miệng túi, chĩa về phía đông đảo yêu ma đang tập trung chung quanh, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai:

"Đi!"

Một tiếng vang lên, vòng xoáy lam quang trong miệng túi bắt đầu kịch liệt xoay tròn, bảy tám đầu Thủy Long màu lam từ đó vọt mạnh ra, há miệng cắn tới phía vài đầu yêu ma kia. Đúng lúc này, thần sắc Lam Nhan bỗng

nhiên biến đổi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn giống như bị tiêu hao tiên linh lực quá độ.

Hàn Lập chú ý, trong lòng hơi kinh hãi. Túi vải màu xanh lam này nhất định là Tiên khí, phẩm cấp rốt cuộc cao bao nhiêu mà Lam Nhan chỉ mới sử dụng đã tiêu hao khổng lồ như vậy? Nhìn bộ dáng nàng, tiêu hao tựa hồ không chỉ là tiên linh lực, mà lực lượng pháp tắc tựa hồ cũng hao tổn không ít.

Trước đây Hùng Sơn chỉ là Kim Tiên hậu kỳ lại thúc giục được thanh Đại Hoang Cổ Kiếm kia, giờ nhớ lại, quả thực có mấy phần cổ quái. Hàn Lập đang cân nhắc, lại có một đầu yêu ma đánh tới phía hắn, hắn hừ lạnh một tiếng, cầm kiếm nghênh đón, cả hai lại chiến thành một đoàn.

Bên này thanh thế Thủy Long màu lam mau lẹ, lúc hành động, hư không bốn phía tựa hồ cũng bị một màn sáng ẩn chứa lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc che đậy, phong tỏa ngăn cản đường trốn của những yêu ma kia. Trong đó vài đầu yêu ma ở quá gần không tránh kịp, trực tiếp bị Thủy Long màu lam cắn xé.

Trong miệng yêu ma quái kêu liên tục, nhao nhao thi triển thủ đoạn, điên cuồng giãy dụa không thôi, nhưng thủy chung không thể thoát khỏi Thủy Long, bị nắm kéo bay ngược lại. Chỉ thấy hình thể chúng lúc bay ngược lại lướt qua Thủy Long thì bắt đầu rút nhỏ lại, cuối cùng bay gần tới miệng túi đã trở nên nhỏ như viên đạn, tất cả đều bị kéo vào trong túi vải.

Yêu ma mới vừa vào túi, liền lâm vào Thủy Lôi đại trận trong đó, toàn bộ vòng xoáy lam quang lập tức sôi trào lên, tiếng oanh minh đinh tai nhức óc. Sau mấy hơi thở, trong túi vải màu xanh lam liền có trận trận thanh âm rú thảm, xen lẫn trong tiếng oanh minh lôi điện truyền ra. Sau một lát, tất cả thanh âm thu lại, vài đầu yêu ma kia đã triệt để biến thành tro bụi.

Lam Nhan thôi động túi giống trong nháy mắt như bị rút khô khí lực toàn thân, thân thể mềm nhũn tê liệt ngã xuống. Lam Nguyên Tử bên cạnh vội đỡ lấy nàng, tiếp nhận túi vải màu xanh lam trong tay nàng, lật tay lấy ra một viên đan dược màu thủy lam bỏ vào trong miệng nàng.

Bạch Cốt yêu ma kia thấy thế, trong miệng phát ra một tiếng kêu to. Đám yêu ma còn sót lại nghe thấy thì thế tiến công lập tức dừng lại một chút, ào ào bay lượn về phía sau.

Ánh mắt Bạch Cốt yêu ma đảo qua trên thân mọi người một cái, thân hình chuyển động, đôi cánh vỗ mạnh, mang theo yêu ma còn lại thoát đi.

Đám người tự mình thu thập một phen, sau đó tụ hợp lại với nhau.

Ánh mắt Lôi Ngọc Sách rơi vào túi vải màu xanh lam trong tay Lam Nguyên Tử, sắc mặt có chút khó coi, chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng không trách cứ hoặc yêu cầu gì, chỉ chắp tay nói với đám người: "Chư vị đợi chút, cấm địa pháp trận nơi đây bị phá hư nghiêm trọng, chữa trị cần chút thời gian. Chư vị có thể nhân cơ hội này tìm kiếm bốn phía một chút, xem còn còn sót lại bảo vật gì không?"

Nói xong, gã cũng không để ý những người khác phản ứng ra sao, liền dẫn Văn Trọng tiến đến chữa trị pháp trận.

Huynh muội Lam Nguyên Tử không cử động gì, chỉ khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục điều tức khôi phục. Lam Nhan tiêu hao tựa hồ nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng, dùng đan dược xong sắc mặt vẫn như cũ không dễ nhìn. Lam Nguyên Tử một bên thấy thập phần thương tiếc, ánh mắt gã rơi vào túi vải màu xanh lam trên tay, có vẻ chần chờ.

Hàn Lập nhìn một lát, rồi cũng giống như những người khác tìm kiếm xung quanh.

Nhưng mà sau khi đại điện bị nghiền nát, phía trên vách núi này sớm đã là cảnh hoàng tàn bừa bộn khắp nơi, đám người tìm kiếm, ngoại trừ tìm được chút tài liệu Thủy thuộc, cũng không có thu hoạch gì khác.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ sau, Lôi Ngọc Sách và Văn Trọng trở lại, mở miệng nói ra: "Chư vị, cấm chế pháp trận tế đàn ở đây đã chữa trị xong, mọi người có thể tiếp tục đi."

Nói xong, gã liền mời Tô An Thiến một tiếng, ba người cùng nhau bay lên,

tiếp tục tiến đến ngọn núi tiếp theo. Bọn người Giao Tam đều theo sát phía sau.

Hàn Lập đang định đi theo mọi người, tựa hồ lòng sinh cảm ứng, đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua một chỗ nơi xa, lập tức nhướng mày, mặt lộ thần sắc nghi hoặc. Suy nghĩ một lát, tựa hồ vẫn không giải thích được, hắn liền lắc đầu, tiếp tục đi tới.

------oOo------

Chương 1095: Hợp tác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

Thân ảnh nhóm người Hàn Lập biến mất về phía xa. Gần một vị trí trên vách đá, bạch quang chớp động, ở chính giữa đồng thời nổi lên hai thân ảnh, chính là Đồng Sư yêu ma và Bạch Cốt yêu ma.

Những tên Ma tộc khác lại không trông thấy bóng dáng, không biết đã đi đâu.

Hai tên này đứng gần nhau, tựa hồ cả hai có vẻ rất thân quen.

“Không ngờ thần thức tên tu sĩ Nhân tộc kia lại mạnh như thế, Thiên Cốt Hoàn suýt nữa không thể che giấu được.” Bạch Cốt yêu ma thở nhẹ ra một hơi, há miệng phun ra một cái vòng tròn màu trắng.

Vòng tròn màu trắng giống như dùng loại xương trắng nào đó luyện chế thành, xung quanh sương mù màu trắng lượn lờ lơ lửng, mặt ngoài chớp động bạch quang nhu hòa nhưng không có chút khí tức nào tản mát ra. Không chỉ như thế, khí tức của Đồng Sư yêu ma và Bạch Cốt yêu ma đều bị giữ lại, không hề tản mát ra mảy may.

"Ngươi mặc dù bị giam cầm nhiều năm như vậy, nhưng cũng không nhàn rỗi, cái Thiên Cốt Hoàn này được ngươi tế luyện ngày càng tinh diệu, chỉ sợ sắp đạt tới Ngũ phẩm rồi." Đồng Sư yêu ma nhìn cốt hoàn màu trắng một chút, nói ra.

"Mấy năm này bị phong ấn ở nơi tối tăm không ánh mặt trời kia, không có Ma khí cung cấp, căn bản không cách nào tu luyện, chỉ có thể chuyên tâm tế luyện Ma bảo. Lại nói, Lôi Yểm Đao của ngươi cũng không kém bao nhiêu đâu." Bạch Cốt yêu ma thở dài, bất đắc dĩ nói ra.

Đồng Sư yêu ma nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhưng nhớ tới Huyền Minh Thần Chùy bị hủy diệt, sắc mặt lại lập tức trầm xuống.

"Không ngờ tặc tử họ Hàn kia không chỉ thần thông lợi hại, thần thức cũng cường đại như thế. Vốn tưởng rằng dựa vào Thiên Cốt Hoàn của ngươi có thể thần không biết quỷ không hay lẻn tới gần bọn chúng, nhanh chóng đánh lén tặc tử họ Hàn và tên Hùng Sơn kia để báo mối thù hủy bảo đoạt tơ. Hiện tại xem ra không thể rồi." Trong mắt Đồng Sư yêu ma lập tức hiện lên một chút hận ý, không cam lòng nói.

"Đã nhiều năm như vậy, tính nết ngươi ngược lại không thay đổi chút nào, nếu bị thua thiệt lập tức muốn trả thù." Bạch Cốt yêu ma lắc đầu, nói ra.

"Sống ở thế gian, nếu không thể khoái ý ân cừu, sống còn có ý nghĩa gì." Đồng Sư yêu ma khẽ nói.

Bạch Cốt yêu ma liếc mắt nhìn y, bất giác thở dài.

"Đúng rồi, những sợi tơ pháp tắc kia của ngươi thực sự bị tên kia luyện hóa sao? Ngươi đã cô đọng ra pháp tắc chi hoàn, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy đã bị hắn luyện hóa được?" Bạch Cốt yêu ma lập tức nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Hàn tặc tử kia có trong tay một cái hồ lô, hắn là một kiện Tiên Thiên Tiên Khí, có hiệu quả luyện hóa cực mạnh. Những sợi tơ pháp tắc của ta là bị Tiên Thiên hồ lô kia thu lấy luyện hóa." Đồng Sư yêu ma căm hận nói ra.

"Tiên Thiên Tiên Khí! Khó trách, Tiên Thiên Tiên Khí được thiên địa thai nghén thành, bên trong ẩn chứa pháp tắc cực kỳ lợi hại." Bạch Cốt yêu ma chợt nói.

"Tặc tử họ Hàn Kia thu lấy của ta gần nửa sợi tơ pháp tắc, vô luận như thế nào ta cũng phải đoạt lại. Cho dù hắn có Tiên Thiên Tiên Khí luyện hóa sợi tơ pháp tắc của ta, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, khí tức bản nguyên của sợi tơ pháp tắc có lẽ vẫn chưa bị luyện hóa. Chỉ cần có thể đoạt lại, ta vẫn có thể tế luyện chúng một lần nữa trở về bản nguyên." Đồng Sư yêu ma

nói thêm.

"Lão Tam, đối phương người đông thế mạnh, hơn nữa thực lực cũng không yếu, chỉ dựa vào hai người chúng ta tuyệt không phải là đối thủ. Ta thật vất vả mới thoát khốn ra nên sẽ không đi theo ngươi tìm chết, chớ trách ta không nói tình nghĩa huynh đệ!" Sắc mặt Bạch Cốt yêu ma biến đổi, khẽ nói.

"Nhị ca yên tâm, ta mặc dù không thông minh, nhưng cũng không phải đồ đần, sẽ không làm cái việc xông lên tìm chết. Nghe bọn chúng nói chuyện, kế tiếp chúng còn muốn tiếp tục tìm kiếm trận nhãn khác. Đám gia hỏa tham lam này nhìn thấy những bảo vật trên trận nhãn, chắc chắn nhịn không được mà ra tay cướp đoạt. Chúng ta cứ nhanh chân theo sau, thời điểm quan trọng nên giúp chúng một chút, cứu đại ca và mọi người ra. Chờ năm huynh đệ chúng ta tập hợp đủ, đối phó những người này còn không phải dễ dàng sao?" Đồng Sư yêu ma cười hắc hắc một tiếng, nói.

Bạch Cốt yêu ma nghe những lời này, ánh mắt híp lại, nhất thời không nói lời nào.

"Thế nào, nhị ca, ta nói không đúng sao?" Đồng Sư yêu ma ngẩn ra hỏi.

"Ngươi nói không sai, chỉ là cứu bọn đại ca ra, phải phá giải ba chỗ trận nhãn cuối cùng kia. Năm trận nhãn bị phá toàn bộ thì lực lượng phong ấn đại trận sẽ bị suy yếu đến mức tận cùng, vạn nhất để cho Hắc Thiên Ma Tổ thoát khốn ra, chỉ sợ một người chúng ta cũng không thể nào sống sót rời khỏi đây. Đừng quên năm đó sở dĩ Hắc Thiên Ma Tổ bị phong ấn có quan hệ lớn với chúng ta đấy." Bạch Cốt yêu ma lo lắng nói ra.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta không cứu bọn đại ca ra?" Đồng Sư yêu ma nghe vậy, sắc mặt biến đổi, lập tức truy vấn.

"Kẻ nào lén lén lút lút trốn tại đó, đi ra!" Bạch Cốt yêu ma đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên quay người lại nhanh như chớp, đồng thời năm ngón tay tung ra một trảo.

Năm đạo bạch quang theo đầu ngón tay gã bắn ra, chộp vào hư không gần

đó. Năm đạo quang mang này hiện ra màu sáng trắng, giống như bạch cốt sau khi hòa tan tạo thành hào quang, chuyển động phát ra tiếng xương cốt nổ xoèn xoẹt xoèn xoẹt.

Năm đạo bạch quang bạo liệt ra, chỗ hư không kia chớp động kịch liệt, một bóng người toàn thân phủ kín kim quang đỏ đậm quỷ dị hiện ra. Năm đạo bạch quang chưa biến mất, quay tít một vòng, hóa thành một bàn tay bạch cốt lớn, phía trên quấn lấy từng đạo bạch sắc hỏa diễm sáng ngời nhưng lại không nóng chút nào, trảo xuống bóng người đỏ đậm mãnh liệt.

Những nơi năm ngón tay đi qua, hư không bị kéo lê thành năm đạo vết tích dài màu đen. Bóng người đỏ đậm không hoảng hốt chút nào, trên người kim quang đậm đặc, lập tức hóa thành một tầng ánh sáng vàng, khuếch tán ra xung quanh. Những nơi ánh sáng vàng đi qua, bạch cốt đại thủ lập tức đình trệ tại đó, tiếp đó vỡ vụn từng tấc một, phiêu tán biến mất.

...

Cùng giờ khắc này, Hàn Lập đang phi độn lên cao của ngọn núi phía trước, kim quang trên thân hơi ba động, ánh mắt lần thứ hai lóe lên, nhìn lại phía sau, sâu trong đôi mắt loé lên vẻ tàn khốc.

"Hàn huynh, làm sao vậy?" Giao Tam một bên chú ý tới cử động Hàn Lập, hỏi.

"Không có gì." Nét mắt Hàn Lập không biểu lộ ra mảy may, tăng thêm tốc độ phi độn về phía trước.

Giao Tam nhìn bóng lưng Hàn Lập, đôi mi thanh tú nhăn lại, nhìn lại phía dưới, nhưng rất nhanh lắc đầu, thu hồi ánh mắt đuổi theo.

...

"Cái này là..." Bạch Cốt yêu ma thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi.

Đồng Sư yêu ma cũng nổi giận gầm lên một tiếng, lật tay tế ra lôi đao màu đen đang muốn chém ra, lại bị Bạch Cốt yêu ma ngăn lại.

"Hặc hặc, nhiều năm không gặp, Bạch Cốt pháp tắc của Bạch Cốt đạo hữu càng ngày càng quỷ quyệt tàn nhẫn!" Thân thể bóng người màu đỏ loé lên kim quang, hiện thân chính là Kỳ Ma Tử.

Khí tức trên người lão như vực sâu, tu vi xem ra đã khôi phục hoàn toàn.

"Là ngươi!" Bạch Cốt yêu ma trông thấy Kỳ Ma Tử, trong mắt loé lên lãnh mang, tựa hồ nhận ra Kỳ Ma Tử.

"Nhị ca, ngươi nhận ra người này? Hắn là ai?" Đồng Sư quái dị trừng mắt hỏi.

"Tam đệ, vị này chính là Kỳ Ma Tử đạo hữu, năm xưa là nhị đệ tử của Di La lão tổ Chân Ngôn Môn, về sau phản sư đầu phục Thiên Đình." Ánh mắt Bạch Cốt yêu ma lóe lên, dùng giọng điệu giễu cợt nói ra.

"Ha ha, thì ra ngươi chính là phản đồ Chân Ngôn Môn, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, ngưỡng mộ đã lâu." Đồng Sư yêu ma giật mình, dò xét trên dưới Kỳ Ma Tử, vẻ mặt khinh thường.

"Kỳ Ma Tử đạo hữu, ta nghe nói trong vụ tiêu diệt Chân Ngôn Môn, các hạ lập được công lao không nhỏ, hôm nay có lẽ đã giữ quyền cao chức trọng ở Thiên Đình rồi?" Bạch Cốt yêu ma cười quái gở, nói.

"Năm đó gia sư nghịch thiên mà đi, bổn tôn nhiều lần khuyên can nhưng vô dụng, bất đắc dĩ đành phải bỏ tối theo sáng, đầu nhập dưới trướng Thiên Đình. Về phần địa vị ta hôm nay, được Đạo Tổ coi trọng, chưởng quản Tiên Ngục, chính là Tiên Ngục chi chủ." Trên mặt Kỳ Ma Tử không lộ ra mảy may hổ thẹn hay mất tự nhiên, cười nói.

Đồng thời lão lật tay lấy ra một lệnh bài màu vàng hình dạng đầu hổ, giơ tay vuốt vuốt.

Lệnh bài thoạt nhìn rất bình thường, không có bao nhiêu thần kỳ, chỉ có tại chính giữa lệnh bài viết hai chữ lớn phong cách cổ xưa: Ngục Chủ. Một cỗ khí tức khó hiểu theo hai chữ lớn trên lệnh bài lộ ra, khiến hư không phụ

cận hơi rung động.

Bạch Cốt yêu ma chứng kiến thần sắc Kỳ Ma Tử như vậy, vẻ trào phúng trên mặt chậm rãi thu lại, thần sắc hiện lên vẻ ngưng trọng.

"Hừ! phản đồ thì lão tử thấy cũng nhiều, nhưng mà giống như ngươi bán đứng sư môn, lại không áy náy chút nào, còn một bộ dáng yên tâm thoải mái, đúng là cặn bã, cũng thật là lần đầu tiên ta nhìn thấy." Đồng Sư yêu ma "phì" một tiếng, cả giận nói.

"Các hạ là Đồng Sư Vương trong Thương Sơn Ngũ Vương tiếng tăm lừng lẫy Ma Vực a, vốn nghe tiếng các hạ tính như lửa, ngày hôm nay vừa thấy quả là thế. Bổn tôn thích nhất là những người như Đồng Sư đạo hữu." Kỳ Ma Tử nhìn Đồng Sư yêu ma một cái, bình thản cười nhạt nói, thần sắc vẫn không giận chút nào.

Đồng Sư yêu ma được Kỳ Ma Tử tán dương, giống như nuốt sống một con ruồi, lần thứ hai xì một tiếng khinh miệt, đang muốn nói thêm nữa.

"Tam đệ." Bạch Cốt yêu ma quát to một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị.

Đồng Sư yêu ma thấy thần sắc Bạch Cốt yêu ma, thu miệng lại không nói nữa.

"Nguyên lai các hạ đã là Tiên Ngục chi chủ, thật đúng là đáng chúc mừng. Không biết Ngục Chủ đại nhân tại sao lại xuất hiện ở nơi đây?" Bạch Cốt yêu ma liếc nhìn lệnh bài màu vàng kia một chút, ánh mắt nhíu lại hỏi.

"Bạch Cốt đạo hữu không cần phải lo lắng, bổn tôn lần này là một thân một mình đến đây thực sự không phải là phụng mệnh Thiên Đình đến. Hơn nữa, bây giờ Tiên Ngục do ta làm chủ không giống như Tiên Ngục trước kia, bổn tôn sẽ không xuất thủ với hai vị. Trái lại, chúng ta còn có thể hợp tác." Kỳ Ma Tử thu hồi lệnh bài, cười nói.

"Các hạ nói thế là ý gì?" Bạch Cốt yêu ma nghe Kỳ Ma Tử nói vậy, thần sắc trên mặt thoáng an tâm, nhưng vẻ đề phòng bên trong lại càng sâu đậm, hỏi

ngược lại.

"Mới vừa nghe nhị vị đạo hữu nói chuyện với nhau, có chút thù hận với mấy kẻ phía trước, bổn tôn vừa vặn có chút ân oán gút mắc với bọn họ. Bạch Cốt đạo hữu, ngươi ta là chỗ quen biết cũ, chúng ta liên thủ hành động thì thế nào?" Kỳ Ma Tử nhìn hướng đám người Hàn Lập rời đi một chút, nói ra.

"Liên thủ? Kỳ Ma Tử đạo hữu hôm nay đã đạt tới Đại La cảnh giới, tu luyện lại là Thời Gian pháp tắc, chẳng lẽ còn có chuyện gì làm không được, cần huynh đệ chúng ta tương trợ?" Ánh mắt Bạch cốt yêu ma chớp động hỏi.

"Không thể nói như vậy, thực lực bổn tôn tuy mạnh nhưng những kẻ phía trước có nhân số rất nhiều, thực lực đều không kém, thực tế trong đó có một người lợi hại đến cực điểm, bổn tôn cũng không nắm chắc có thể đối phó. Về điều này, Đồng Sư đạo hữu chắc hẳn hiểu rất rõ." Kỳ Ma Tử cười nói.

"Hừ!"

Đồng Sư yêu ma nghe vậy, trong đầu hiện ra thân ảnh Hàn Lập, ánh mắt loé lên vẻ tàn khốc, hừ lạnh một tiếng.

------oOo------

Chương 1096: Đều mang tâm tư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Hai vị vừa mới nói chuyện, bản tôn vừa lúc nghe được, các ngươi muốn cứu ba vị Thương Sơn Ngũ Vương khác ra, nhưng lại lo lắng sẽ thả ra Hắc Thiên Ma Tổ. Bản tôn có một biện pháp, có thể giúp bọn ngươi cứu huynh đệ ra, đồng thời vẫn giữ được Hắc Thiên Ma Tổ kia." Kỳ Ma Tử nói ra.

"Chuyện này là thật?" Bạch Cốt yêu ma nghe lời này, thân thể chấn động.

Thần sắc Đồng Sư yêu ma cũng biến đổi, nhìn về phía Kỳ Ma Tử, ánh mắt thoáng lên một tia biến hóa.

"Tự nhiên, Hắc Thiên Ma Tổ một khi xuất thế, tính mạng bản tôn cũng không thoát được, sao dám nói ngoa việc này?" Kỳ Ma Tử cười cười, nói ra.

Đồng Sư yêu ma không nói gì, chỉ nhìn về phía Bạch Cốt yêu ma, hiển nhiên muốn để gã quyết định.

"Các hạ có biện pháp gì, dám khoe khoang có thể đối phó Hắc Thiên Ma Tổ? Xin nói rõ chút." Khuôn mặt Bạch Cốt yêu ma không cảm xúc, trong ánh mắt lộ ra hai tia sắc bén.

Kỳ Ma Tử mỉm cười, bờ môi khẽ nhúc nhích nói vài câu gì đó. Bạch Cốt yêu ma và Đồng Sư yêu ma sau khi nghe xong, sắc mặt đều hơi đổi, tiếp theo trong mắt đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thì ra là vậy, như thế xác thực có thể nắm chắc đối phó được Hắc Thiên Ma Tổ." Trầm ngâm thật lâu, Bạch Cốt yêu ma lúc này mới chậm rãi gật đầu nhẹ, mở miệng nói ra.

Đồng Sư yêu ma cũng như đang suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

"Hai vị cứ việc yên tâm, việc quan hệ đến tính mạng bản tôn đương nhiên sẽ không nói ngoa." Kỳ Ma Tử cười nói.

"Tốt, nếu Kỳ Ma Tử đạo hữu thật có biện pháp có thể đối phó Hắc Thiên Ma Tổ, chúng ta liên thủ cũng không sao. Bất quá Kỳ Ma Tử đạo hữu hẳn là có yêu cầu, xin nói rõ." Bạch Cốt yêu ma quyết đoán nói ra.

"Ha ha, nếu Bạch Cốt đạo hữu đã sảng khoái như vậy, bản tôn cũng không vòng vo. Chờ cứu được huynh đệ khác của các ngươi, sau đó bản tôn cần các ngươi giúp ta một chút sức lực, cướp đoạt cây Tuế Nguyệt Thần Đăng kia, sau đó lại giúp ta giết chết tên Hàn Lập kia." Kỳ Ma Tử cười ha ha nói, trong mắt lại không tươi cười, chỉ có sát ý băng lãnh.

"Giết chết Hàn Lập kia? Không vấn đề, ta với hắn vốn đã kết thù, bất quá sau khi giết hắn, bảo vật trên người hắn đều thuộc về chúng ta." Ánh mắt Đồng Sư yêu ma sáng lên, lập tức nói ra.

"Các loại tiên khí tài liệu trên người Hàn Lập có thể cho ngươi, bất quá ta muốn tất cả đồ vật văn tự ghi chép và một bản công pháp điển tịch trên người hắn đều thuộc về ta." Kỳ Ma Tử khoát tay chặn lại, nói ra.

"Có thể, ta chỉ cần Tiên khí trên người hắn, những vật khác đều cho ngươi." Đồng Sư yêu ma chỉ để ý đến hồ lô xanh biếc và bộ phi kiếm Lôi thuộc tính trên thân Hàn Lập, những thứ khác gã không quan tâm.

"Bạch Cốt đạo hữu, ngươi thấy thế nào?" Kỳ Ma Tử nhìn về phía Bạch Cốt yêu ma.

"Được, việc này ta thay các huynh đệ khác đáp ứng, bất quá thủ đoạn của Hàn Lập kia khác hẳn với thường nhân, năm huynh đệ chúng ta đến lúc đó nhiều nhất chỉ ở một bên tương trợ, chính diện chém giết vẫn phải tự các hạ ra tay." Ánh mắt Bạch Cốt yêu ma chớp động nói.

"Không vấn đề." Kỳ Ma Tử không chậm trễ chút nào gật đầu nói, ngược lại

để Bạch Cốt yêu ma thoáng có chút kinh ngạc. Bất quá song phương đã đã đạt thành thoả thuận, Bạch Cốt yêu ma cũng không hỏi nhiều nữa.

Sự tình chủ yếu đã thương định xong, song phương lại trao đổi các chi tiết cụ thể, rất nhanh nhất trí, sau đó lập tức xuất phát tiến lên.

Thân ảnh ba người biến mất ở phía trước không lâu, một chỗ vách núi phụ cận loé lên thanh quang, lại hiện ra ba thân ảnh, thình lình chính là ba người Khúc Lân, Lợi Kỳ Mã, nam tử trung niên áo xanh.

"Không ngờ tân nhiệm Tiên Ngục chi chủ Thiên Đình cũng đến nơi này, tình huống càng thêm phức tạp." Nam tử trung niên áo xanh thì thào nói ra.

"Kỳ Ma Tử này mặc dù thân là Tiên Ngục chi chủ, nhưng nghe bọn hắn vừa mới nói thì kẻ này tới đây cũng không phải vì gia cố phong ấn, mà là muốn cướp đoạt cây Thái Tuế Thần Đăng kia. Kẻ này xuất hiện đối với chúng ta không chừng lại có lợi." Cặp mắt Khúc Lân chợt biến thành màu vàng, bắn ra hai đạo kim quang, miệng nói.

"Chưa hẳn, Kỳ Ma Tử xuất hiện, cố nhiên tăng nhiều tỷ lệ phá vỡ phong ấn, nhưng tu vi của tên này cao thâm, đã đạt tới Đại La cảnh, tu luyện lại là Thời Gian Pháp Tắc, chớ nói bọn người Hồ Tam, chính là ba người chúng ta cũng không phải là địch thủ. Nếu hắn xuất thủ cướp đoạt nguyên bài bản mệnh chúng ta, bọn Hồ Tam chưa chắc là đối thủ... Mà nguyên bài bản mệnh chúng ta lại bị tên Thái Tuế kia thi pháp liên kết cùng Tuế Nguyệt Thần Đăng, chỉ cần chúng ta đến gần Thái Tuế Thần Đăng, bản mệnh nguyên bài ngay lập tức sẽ lọt vào Thái Tuế Chi Diễm công kích, cho nên chỉ có thể dựa vào bọn người Hồ Tam, Hàn Lập cướp đoạt bản mệnh nguyên bài ra. Vạn nhất bọn hắn thất thủ, để bản mệnh nguyên bài rơi vào tay Kỳ Ma Tử, chúng ta chỉ sợ vĩnh viễn không thể thoát được, cả đời bị tên kia sai khiến." Nam tử trung niên áo xanh lại lắc đầu, lạnh lùng nói ra.

Khúc Lân và Lợi Kỳ Mã không nghĩ sâu như vậy, nghe nam tử trung niên áo xanh phân tích, mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt đều biến đổi.

"Vậy Liễu huynh ngươi cảm thấy chúng ta phải làm gì? Phải chăng thừa dịp

Kỳ Ma Tử này còn chưa tới Thái Tuế điện, ba người chúng ta xuất thủ ngăn chúng lại, tranh thủ một ít thời gian cho bọn Hàn Lập?" Sắc mặt Khúc Lân quýnh lên hỏi.

"Nếu Kỳ Ma Tử không liên thủ cùng Bạch Cốt Vương, Đồng Sư Vương kia, ba người chúng ta liên thủ còn có chút hi vọng lưu y lại, hiện tại đã muộn." Nam tử trung niên áo xanh thở dài, nói như thế.

Khúc Lân và Lợi Kỳ Mã nghe vậy, thần sắc trên mặt trầm xuống.

"Chẳng lẽ thật không có biện pháp?" Lợi Kỳ Mã nhịn không được nói ra.

"Biện pháp cũng không phải hoàn toàn không có, bất quá cần chịu chút phong hiểm." Nam tử trung niên áo xanh im lặng một lát, lật tay lấy ra một bức tượng người cao hơn một xích.

Tượng người thoạt nhìn là nữ tử, dung mạo thanh tú, mặc một bộ váy dài xoã tung, cặp mắt chiếu lấp lánh. Thân thể nàng ngẫu nhiên còn vặn vẹo hai lần, tựa hồ muốn thoát khỏi tay nam tử trung niên áo xanh, phảng phất như vật sống vậy. Không chỉ như vậy, thân thể tượng thiếu nữ này bên trái thuần trắng, bên phải đen kịt, trên mặt cũng thế, nửa trắng nửa đen. Nửa gương mặt trắng thần sắc thanh lịch, ánh mắt ôn hòa, như tiểu thư khuê các, nhưng nửa gương mặt màu đen lại âm trầm lạnh lùng, trong mắt lộ ra quang mang âm tàn oán độc, làm cho người nhìn có cảm giác không rét mà run.

Lợi Kỳ Mã nhìn thấy tượng thiếu nữ này, sắc mặt thoáng động, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, tựa hồ trước kia đã thấy qua vật này.

"Đây là..." Khúc Lân lại lần đầu gặp vật này, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đây là một bộ khôi lỗi ta dùng vật liệu đặc thù luyện chế ra tên là "Thiện Ác Nhị Tâm", muốn đoạt lại bản mệnh nguyên bài chúng ta, chỉ có biện pháp này." Nam tử trung niên áo xanh nhìn khôi lỗi tượng người, trong mắt lóe lên một tia phức tạp, lập tức nghiêm mặt nói.

"Phải làm như thế nào?" Tinh thần Khúc Lân chấn động, lập tức hỏi.

Nam tử trung niên áo xanh phất tay mở ra một tầng kết giới xám trắng, bao phủ ba người vào bên trong. Sau một lát, kết giới xám trắng lóe lên biến mất, thân ảnh ba người hiện ra, cùng bay về phía trước.

...

Bọn người Hàn Lập một đường phi độn, bởi vì thần thức không cách nào dò xét quá xa, cũng không dám bay quá nhanh. Trong nháy mắt, đoàn người đi tới hơn một canh giờ, đột nhiên ngừng lại, con mắt tỏa sáng nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một chỗ địa thế tương đối bằng phẳng bên trong ngọn núi phía trước, có một quảng trường bạch ngọc lớn chừng mấy chục mẫu, mặt đất lát kín bởi một phiến mỹ ngọc dài màu trắng. Từng tia từng tia sương mù màu trắng từ trong phiến ngọc thạch trắng muốt này toả ra, trên quảng trường hình thành một biển mây nhàn nhạt, nhìn lộng lẫy như ở trên mây. Chung quanh quảng trường bạch ngọc lại trồng từng cây cao lớn, không biết chủng loại gì, bất luận lá cây hay là thân cây đều có màu trắng muốt, tản mát ra trận trận huỳnh quang màu trắng, nhìn hoa mỹ vô cùng.

Đoàn người dò xét một phen, xác nhận trên quảng trường không có cạm bẫy, cấm chế gì, thì lần lượt đáp xuống, nhưng không có đi xem cảnh đẹp và bạch thụ chung quanh, mà tụ lại trước quảng trường.

Quảng trường bạch ngọc này có ba cái cầu thang lan tràn ra, kéo dài về các hướng khác nhau. Bên cạnh từng cầu thang đứng vững một khối thạch bài bạch ngọc, phía trên phân biệt viết ba địa danh "Hỏa Nguyên Cung", "Càn Thổ Điện", "Mộc Thần Trủng".

Trải qua chuyện lúc trước, đám người vừa nhìn thấy ba địa danh trên thạch bài, lập tức minh bạch đó là địa phương nào. Cặp mắt bọn người Hồ Tam, Giao Tam đều sáng lên, tự mình nhìn về phía một đầu cầu thang, rất là háo hức. Vào thời khắc này, ba đạo độn quang bay vụt tới, rơi vào ba con đường dẫn lên cầu thang, chính là ba người Văn Trọng, Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến chặn đường đi.

"Bây giờ đã có hai trận nhãn bị phá, một khi ba trận nhãn khác cũng bị phá,

Hắc Thiên Ma Thần tất nhiên sẽ xuất thế, đến lúc đó chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn. Ta nói đến thế thôi, chư vị cần phải cực kỳ thận trọng!" Lôi Ngọc Sách chắp tay, ngữ khí ngưng trọng nói ra.

Nhưng lời gã còn chưa dứt, tiếng thét vang lên, Hồ Tam và Giao Tam đã bay vụt lên không, bay về phía Càn Thổ Điện ở giữa, phảng phất như không nghe thấy lời nói của Lôi Ngọc Sách.

"Hai vị đạo hữu, xin dừng bước, nếu không đừng trách ta đắc tội!" Lôi Ngọc Sách trầm giọng quát, đồng thời vung tay lên.

Vèo vèo vèo!

Hơn mười thanh phi kiếm màu vàng óng từ trong tay áo gã bắn ra, ngăn trước hai người Hồ Tam.

Hàn Lập thấy vậy, con ngươi hơi co rụt lại.

Những phi kiếm này có chừng sáu bảy mươi chuôi, mỗi một chuôi phi kiếm đều tản mát ra ba động Kim chi Pháp Tắc mãnh liệt, thình lình đều đạt đến cấp bát phẩm Tiên khí, có vài thanh phi kiếm tản ra kim quang loá mắt, càng đạt đến thất phẩm Tiên khí. Mấy chục đạo kiếm khí ba động cường đại hội tụ vào một chỗ, trong phạm vi mấy trăm trượng hư không phía trước đều rung động kịch liệt, ông ông tác hưởng như trống đánh.

Hồ Tam và Giao Tam không để ý chút nào tới những phi kiếm kia, càng không có ý dừng lại.

Lôi Ngọc Sách thấy hai người không để mình vào trong mắt, sắc mặt giận dữ càng tăng lên, tay kết kiếm quyết điểm một cái. Sáu bảy mươi thanh phi kiếm nhất thời đại thịnh kiếm quang, quay tít một vòng, tụ hợp lẫn nhau, tạo thành một tòa kiếm trận màu vàng, chính là Thông Thiên Kiếm Trận trước đó đã thi triển qua một lần.

Nhưng không chờ kiếm trận triệt để hình thành, quang mang đỏ sậm chói mắt từ trên thân Giao Tam bộc phát ra, bao phủ kiếm trận màu vàng vào trong đó. Quang mang trên kiếm trận màu vàng bỗng nhiên dừng lại, sau đó

nhanh chóng bắt đầu tiêu tán, kiếm trận sắp hình thành cũng hiện ra xu thế tán loạn.

Mà giờ khắc này trong tay Hồ Tam loé lên huyết quang, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao liền xuất hiện ở trong tay, lăng không bổ một phát.

"Xoẹt" một tiếng!

Đao mang màu máu chói mắt đột nhiên bộc phát ra, trong chốc lát tràn ngập giữa thiên địa, tựa hồ giờ khắc này, vạn vật đều mất đi sắc thái, chỉ còn lại một mảnh huyết hồng sền sệt chói mắt này.

------oOo------

Chương 1097: Chia ra ba đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

Ở xung quanh quảng trường, những cây cối màu trắng kia bị huyết quang do Thiên Hồ Hóa Huyết Đao chiếu rọi qua, nhanh chóng khô héo đi, mặt đất nhanh chóng trở thành một mảnh cháy đen, không nhìn thấy chút sinh cơ nào.

Trên quảng trường, linh khí bên trong những ngọc thạch màu trắng kia trong khoảnh khắc liền bị rút khô, sau một chuỗi tiếng nổ "bùm bùm" thì hóa thành vô số đá vụn. Thoáng chốc, lấy quảng trường bạch ngọc làm trung tâm, trong phạm vi bán kính vài trăm dặm tất cả sự sống đều bị rút cạn.

Tiếp theo, một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa truyền ra!

Thông Thiên Kiếm Trận ầm ầm tan vỡ, mấy chục chuôi phi kiếm tán loạn bắn ra, còn có mười mấy chuôi phi kiếm trực tiếp bị chém thành hai khúc. Thân thể Lôi Ngọc Sách đại chấn, bịch bịch bịch lui về phía sau liên tục mấy bước mới đứng vững, khuôn mặt hiện lên một lớp ửng đỏ.

Giờ phút này, huyết quang đầy trời nhanh chóng thu lại, biến mất vô ảnh vô tung, mà bản thân Hồ Tam và Giao Tam cũng đã vượt qua Lôi Ngọc Sách, bay tới phía trước. Khoé mắt Lôi Ngọc Sách co lại, hít mạnh một hơi như đang định làm gì đó.

"Lôi đạo hữu, ngươi không cản được chúng ta đâu. Hiện tại tình huống trước mắt không rõ thế nào, chúng ta không muốn đánh nhau với ngươi, xin chớ bức bách." Thanh âm Hồ Tam xa xa truyền tới.

Động tác Lôi Ngọc Sách cứng đờ, đứng ngây người tại chỗ.

Bóng hai người Hồ Tam như điện, nhanh chóng biến mất tại con đường nhỏ phía trước.

Vào lúc này, Lam Nguyên Tử và Lam Nhan cũng hóa thành hai đạo độn quang màu lam, phi tới hướng Mộc Thần Trủng.

"Đứng lại!" Tô An Thiến đứng trên này hét lớn một tiếng, ngọc thủ lăng không một trảo.

Xung quanh chợt điên cuồng lóe lên thuỷ quang màu lam, từ giữa hư không hiện ra vô số quả cầu nước màu lam đường kính hơn trượng. Trên mỗi thủy cầu quấn quanh bởi từng đạo điện quang màu lam giống như cự mãng. Tô An Thiến khẽ quát một tiếng, vô số thủy cầu mang theo tiếng sấm sét cuồn cuộn, đánh tới hai người Lam Nguyên Tử.

Lam Nhan thấy cảnh này không chút rối loạn, ngọc thủ bắt pháp quyết vung lên, túi nhỏ màu lam lần nữa hiện ra, miệng túi mở rộng, từ trong bắn ra vạn đạo lam quang. Thủy cầu đang bay tới lập tức ngừng một lát, sau đó hóa thành từng đạo lam quang, giống như trăm sông đổ vào biển nhập vào bên trong túi nhỏ màu lam. Thủy cầu vốn uy thế ngập trời, nhanh chóng tan biến không còn dấu vết, tựa như ảo mộng vậy.

"Cái gì?" Thần sắc Tô An Thiến lộ ra vẻ không thể tin nổi.

Sắc mặt Lam Nhan trắng bệch, lần này mặc dù nàng chỉ hơi thúc giục túi nhỏ màu lam, nhưng Tiên Linh Lực cũng tiêu hao hơn nửa. Lam Nguyên Tử vung tay bắt lấy Lam Nhan, độn quang hai người hòa làm một thể, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, chợt lướt qua Tô An Thiến, biến mất ở phía trước.

Hàn Lập đứng bên cạnh thấy cảnh này, ánh mắt chợt lóe, thân hình hóa thành một đạo kim quang bắn ra, bay về phía Hỏa Nguyên Cung. Văn Trọng một mực chú ý cử động của Hàn Lập, thấy tình hình này, vội vàng xuất thủ chặn lại, một tay bắt pháp quyết, mười mấy đạo kiếm quang dài trăm trượng từ trên người gã bắn ra, chém tới Hàn Lập. Nhưng kim quang do Hàn Lập biến thành bỗng nhiên sáng lên, tốc độ đột nhiên tăng gấp mấy lần khiến Văn Trọng chỉ có thể nghẹn họng nhìn trân trối mà bị vượt quá,

nhanh chóng biến mất ở phía trước.

Văn Trọng thấy vậy, chân mày nhíu lại nhưng không thể làm gì. Vào thời khắc này "vèo" một tiếng, lại một đạo kim sắc cầu vồng phóng tới, chính là Hùng Sơn. Văn Trọng vội hoàn hồn, đang định thi pháp ngăn lại, nhưng tốc độ của đạo cầu vồng màu vàng do Hùng Sơn biến thành dù không bằng Hàn Lập, nhưng cũng nhanh như thiểm điện, cộng thêm việc tâm thần Văn Trọng đang chấn động, xuất thủ không khỏi chậm chạp, lại chậm một bước. Cầu vồng màu vàng lóe lên ở một chỗ khác bên Văn Trọng, rồi nhanh như điện bắn đi, chớp mắt cũng biến mất ở phía trước.

Trong nháy mắt, trên quảng trường chỉ còn lại ba người Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng và Tô An Thiến.

"Đám người này có tầm nhìn hạn hẹp ngu xuẩn, chỉ lo cái lợi trước mắt, lại không quan tâm hậu quả. Chờ Hắc Thiên Ma Thần phá phong ấn đi ra, lúc đó bọn chúng hối hận cũng không kịp!" Văn Trọng thở hổn hển, nổi giận mắng.

"Bọn hắn đều không phải là người Kim Nguyên Tiên Vực, không biết Hắc Thiên Ma Thần đáng sợ ra sao. Hơn nữa những tiên khí ở trận nhãn phong ấn có uy lực cực lớn, cũng khó trách bọn họ liều lĩnh muốn đạt được. Có thể kiên trì đến tận bây giờ đủ thấy mấy người này không đơn giản. Ngăn cản đã không được rồi nên làm gì bây giờ?" Tô An Thiến không có vẻ gì tức giận, nhìn về phía Lôi Ngọc Sách.

"Chuyện tới nước này cũng không còn biện pháp nào khác. Ba người chúng ta chia nhau cùng tiến về phía trước, hết sức khuyên bọn họ buông tha bảo vật trong trận nhãn. Nhưng nếu quả thực không được thì phải chữa trị trận nhãn của pháp trận cho tốt." Lôi Ngọc Sách bắt pháp quyết thu hồi bộ phi kiếm màu vàng kia, không nhanh không chậm nói.

"Chuyện đã như vậy cũng chỉ có thể làm vậy. Bất quá trước kia không nhìn ra, Lôi đạo hữu dưới tình huống cấp bách còn có thể bình tĩnh như vậy." Tô An Thiến gật đầu một cái, chuyển chủ đề nói.

"Chính là "mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên", tình huống vốn dĩ đã xấu,

chính mình càng rối trong lòng thì chẳng phải càng xấu thêm sao?" Lôi Ngọc Sách lắc đầu một cái, nói như thế.

"Đến lúc này, ngươi vẫn còn có tâm tình đùa giỡn. Vậy cụ thể chúng ta nên làm như thế nào, ngươi nói đi." Tô An Thiến bật cười, lại hỏi.

Văn Trọng cũng nhìn về phía Lôi Ngọc Sách.

"Chờ một chút." Lôi Ngọc Sách nói, rồi lật tay lấy ra hai bộ khí cụ bày trận, một bộ màu lửa đỏ, một bộ màu đất vàng, còn có hai khối ngọc giản, chia ra giao cho Văn Trọng và Tô An Thiến.

"Mặc dù trận nhãn trong pháp trận phức tạp tinh diệu, muốn tu bổ không hề dễ dàng, nhưng trong ngọc giản này ghi lại cặn kẽ phương pháp bày trận. Hai người chỉ cần dựa theo phương pháp ghi chép trên ngọc giản mà làm, nhất định có thể tu bổ. Nếu vẫn không được, truyền tin cho ta là được." Lôi Ngọc Sách lấy ra một cái trận bàn đưa tin, giao cho Tô An Thiến.

Gã và Văn Trọng hiển nhiên có biện pháp khác có thể liên lạc.

Văn Trọng và Tô An Thiến đưa thần thức vào bên trong ngọc giản tìm kiếm, rất nhanh sáng tỏ gật đầu.

"Ta đi trước một bước." Văn Trọng liếc nhìn hai người một cái, ôm quyền rồi xoay người hóa thành một đạo kim sắc độn quang, bay vọt về phía Hỏa Nguyên Cung.

"Vậy, ta cũng đi trước." Tô An Thiến xoay người, đang định rời đi.

"Tô tiên tử, thực lực huynh muội Lam thị kia cường đại, hôm nay lại có túi nhỏ màu lam kia càng như hổ thêm cánh, ngươi chớ cùng bọn họ xảy ra xung đột. Nếu không được thì cứ để bọn họ đem bảo vật đi, vạn sự lấy an toàn bản thân làm trọng." Lôi Ngọc Sách đột nhiên gọi lại Tô An Thiến, dặn dò.

"Đa tạ Lôi đạo hữu nhắc nhở, ta biết rồi." Tô An Thiến hơi trầm mặc, đáp ứng một tiếng, sau đó bay về hướng Mộc Thần Trủng.

Lôi Ngọc Sách si ngốc nhìn theo bóng người Tô An Thiến hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, rồi lúc này mới lắc đầu, trên người cũng loé lên độn quang, bay về hướng Càn Thổ Điện.

Thân ảnh ba người rời đi không lâu, ba đạo độn quang từ phía sau phóng tới, đáp xuống quảng trường, hiện ra thân ảnh ba người Kỳ Ma Tử, Bạch Cốt Yêu Ma, Đồng Sư Yêu Ma.

"Những người đó đã đến đây, hình như còn phát sinh một trận tranh đấu. Hiện tại, bọn hắn đã chia ra ba đường, theo hướng ba trận nhãn rồi." Tròng mắt Bạch Cốt Yêu Ma lóe lên hai đạo bạch quang, dò xét chung quanh nói.

"Xem ra hết thảy đều không thoát khỏi ánh mắt của Bạch Cốt đạo hữu." Kỳ Ma Tử cười nói.

"Chút tài mọn thôi, hiện tại những người đó đã chia ra ba đường, muốn tiêu diệt từng người trong cùng một đường dễ như trở bàn tay, chúng ta có nên động thủ không?" Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Bạch Cốt Yêu Ma bật cười một tiếng, lại nói.

"Trước mắt không gấp, những người đó bây giờ hơn nửa tâm chí đang để ở việc đoạt bảo, có thể giúp chúng ta phá vỡ cấm chế trận nhãn, thả ba vị huynh đệ kia của các ngươi ra. Chúng ta cứ yên lặng theo dõi kỳ biến, cớ sao lại không làm?" Kỳ Ma Tử lắc đầu nói ra.

"Nói vậy cũng đúng." Bạch Cốt Yêu Ma khẽ vuốt cằm.

"Nếu bọn họ chia ra ba đường, chúng ta cũng chia ra hành động đi. Bên trong ba chỗ mắt trận này đều có trọng bảo, tuyệt đối không thể để cho những tên đó lấy được." Kỳ Ma Tử lại nói.

Bạch Cốt Yêu Ma và Đồng Sư Yêu Ma nhớ lại uy năng của Đại Hoang Cổ Kiếm và túi nhỏ màu lam, trong lòng rùng mình, lập tức gật đầu, chia ra bay về phía Càn Thổ Điện và Mộc Thần Trủng.

Kỳ Ma Tử nhìn bóng lưng hai người, khóe miệng lướt qua một tia cười

nhạt, sau đó thân hình thoắt một cái, biến mất tại chỗ.

...

Hàn Lập bay dọc theo những nấc thang tiến về phía trước, bay một hồi lâu, phát hiện đám người Lôi Ngọc Sách cũng không đuổi theo, sắc mặt nhẹ nhõm. Mặc dù hắn không sợ họ, nhưng đúng như lời Hồ Tam nói trước đấy, tình huống phía trước không rõ, hơn nữa bọn Lôi Ngọc Sách cũng không có ác ý với hắn, nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn lúc này lại động thủ với họ.

Hàn Lập giương mắt nhìn về phía trước, ánh mắt thoáng qua một tia nóng lòng, tốc độ lần nữa tăng nhanh hơn. Tuy hắn không muốn động thủ cùng nhóm Lôi Ngọc Sách, nhưng chí bảo đang trong trận nhãn phía trước, hắn sẽ không bỏ qua, còn như Lôi Ngọc Sách nói cái gì Hắc Thiên Ma Thần, hắn ngược lại cũng không để trong lòng. Lấy thần thông của hắn hôm nay, chỉ cần không gặp trực diện tồn tại Đạo Tổ, hắn tự nghĩ có mấy phần có thể tự vệ.

Nói cho cùng, lần này tiến vào trong tòa tháp này thu hoạch cũng không nhỏ. Đến lúc đó nếu thật sự có biến cố gì, cùng lắm hắn lại phủi mông rời đi, cho dù tạm thời không tìm được cách rời đi thì cứ tìm hướng trốn trước đã. Đối với kiện Tuế Nguyệt Thần Đăng trấn trụ tháp này, mặc dù hắn thèm muốn nhưng cũng không phải bằng mọi giá phải có được, dẫu sao an toàn là quan trọng nhất.

Cầu thang dài hơn dự kiến, bay về phía trước một khắc đồng hồ vẫn không có dấu hiệu đến đích. Mà giữa không trung trước mặt lại bắt đầu hiện ra từng đoàn sương mù màu trắng, theo gió phiêu lãng bay lượn. Sương trắng này cũng không phải sương mù bình thường, bên trong ẩn chứa từng tia linh lực, mặc dù không nguy hại gì nhưng đối mặt cũng gây nhiều trở ngại.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, giảm độn tốc mấy phần, đồng thời lan thần thức ra, dò xét động tĩnh phụ cận. Lại tiến về trước một chút, ánh mắt hắn sáng lên, trên người kim quang nồng đậm, bay thẳng về phía trước.

Cảnh sắc phía trước bỗng rộng rãi ra, trên vách núi lần nữa hiện ra một cái

quảng trường, sương mù chung quanh cũng tan biến không còn dấu tích. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua liền thấy cả quảng trường được tạo bởi đá núi lửa màu đen, phía trên giăng đầy những lỗ thoát khí rất nhỏ bé, bên trong đang có từng tia khói không ngừng bốc lên.

Phía sau quảng trường, một tòa đại điện đỏ rực nghiêm trang với mái hiên lớn, cửa son trụ đỏ, mái hiên như bay, trên nóc nhà dùng ngói lưu ly màu đỏ lợp thành, phía trên tựa hồ che một tầng hơi nóng, khiến cho hư không có chút mơ hồ không rõ.

Mặc dù cách quảng trường rộng mấy trăm trượng, Hàn Lập vẫn có thể cảm nhận được một cỗ sóng nhiệt thiêu người, giống như sóng nước vậy, một đợt nối tiếp một đợt toả ra, không ngừng lan truyền ra bốn phương tám hướng. Lần này, hắn không ngay lập tức bước vào phạm vi quảng trường mà híp mắt lại, trong hai mắt loé lên tử quang, dùng Cửu U Ma Đồng quét về hướng quảng trường.

Nhìn chốc lát, hắn cũng không phát hiện ra có gì khác thường, cũng chưa cảm nhận được có gì tương tự với tòa đại điện màu xanh trước kia. Trong lòng hắn an tâm một chút, hạ dần xuống quảng trường màu đen.

------oOo------

Chương 1098: Đơn độc xông vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Hai chân Hàn Lập vừa mới đạp xuống quảng trường, lông mày không khỏi nhăn lại, dưới chân lập tức truyền đến một cảm giác nóng bỏng, tuy có pháp ngoa cách trở vẫn cảm giác như chân trần giẫm lên than lửa. Bất quá đi thêm mấy bước, hắn phát hiện trừ điều đó ra lại không có dị trạng gì khác, rất nhanh đã thích ứng.

Quảng trường rộng mấy trăm trượng, rất nhanh đã đi đến cuối đường. Hàn Lập nhấc chân bước lên thềm đá hoả hồng trước đại điện, ngửa đầu nhìn lên. Chỉ thấy trên cánh cửa cao lớn treo một tấm biển, trên đó viết ba chữ triện lớn Hỏa Nguyên Cung, phía trên tấm biển còn lơ lửng một khối đồng bài hỏa diễm, ở trong khắc rõ một đoàn phù văn hỏa diễm cổ quái.

Hàn Lập liếc nhìn, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, vội lách qua một bên, tựa hồ muốn tránh né cái gì đó. Ngay lúc đó, chỉ thấy phù văn trên khối đồng bài hỏa diễm bỗng nhiên loé lên quang mang, một đạo hoả tuyến xích hồng lớn bằng ngón cái bỗng nhiên từ trên đó bắn thẳng xuống, bắn đến mi tâm Hàn Lập.

Mặc dù Hàn Lập đã phát hiện, nhưng vẫn không thể tránh kịp, bị hỏa tuyến kia đánh trúng vào trên mi tâm. Một trận phỏng đốt kịch liệt lập tức từ chỗ mi tâm truyền đến, lấy sự cứng cỏi của làn da gân cốt Hàn Lập, vậy mà mi tâm trong nháy mắt da tróc thịt bong, lộ ra bạch cốt bên trong.

"Ây..."

Hàn Lập cảm thấy chỗ trán bị thiêu đốt như muốn nứt ra, tựa như xương đầu bị thiêu đến hòa tan ra. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chỗ mi tâm hắn bỗng nhiên sáng lên quang mang màu bạc, một ngọn lửa màu bạc từ đó nổi

lên, chống đỡ với hoả tuyến xích hồng kia.

Tinh Viêm Hỏa Điểu vừa ra, Hàn Lập cảm thấy đau nhức kịch liệt trên trán giảm mạnh, da thịt bắt đầu nhanh chóng chữa trị. Ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ, vừa rồi bị thiêu đốt tâm thần có chút bất ổn, lúc này mới một lần nữa ổn định lại.

Tinh Viêm Hỏa Điểu theo đó phát ra một tiếng kêu to, ngân diễm toả ra bốn phía, như cánh sen nở rộ bay lên rồi hợp lại, đúng là thôn phệ ngược lại đạo hỏa tuyến kia, thoáng cái lại nhào tới cánh cửa đại điện, nuốt sống hoả diễm đồng bài kia. Bất quá mấy tức sau, hỏa diễm đồng bài kia bị ngọn lửa màu bạc đốt cháy nóng chảy ra, lực lượng hoả diễm ẩn chứa trong đó bị Tinh Viêm Hỏa Điểu thôn phệ hầu như không còn, thứ còn sót lại thì hóa thành một bãi dịch đồng, theo tấm biển chảy xuống dưới.

Sau đó, Tinh Viêm Hỏa Điểu bay ngược về, giống như là báo công, bay quanh Hàn Lập một vòng. Hàn Lập mỉm cười vẫy tay một cái, thu nó vào. Hắn đưa tay vuốt vuốt mi tâm của mình, làn da huyết nhục nơi đó đã chữa trị hoàn hảo, chỉ là ở giữa vẫn còn lưu lại một vết đỏ thẫm lớn chừng ngón cái, vẫn chưa hoàn toàn tán đi.

Ánh mắt của hắn lại quét qua cửa điện, đưa tay đẩy, hai phiến cửa điện xích hồng nặng nề chậm rãi mở vào bên trong. Hàn Lập cất bước bước qua bậc cửa, một bước đi vào đại điện, ánh mắt quét nhìn bốn phía. Chỉ thấy trong điện bày biện thập phần đơn giản, hai bên có hai hàng giá gỗ dựa vào tường, phía trên đều đặt từng cái đèn hoa sen, bên trong mỗi đèn đốt một đoàn hỏa diễm như hạt đậu.

Trong đại điện là một tòa tế đàn hình tròn, kiểu dáng không khác nhiều so với toà tế đàn kim điện, chỉ là toàn thân nó màu xích hồng, tựa hồ dùng một loại tinh thạch màu đỏ nào đó xây thành, phía trên cũng có hai vật.

Trên đỉnh tế đàn, bên trái cách không lơ lửng một viên châu màu trắng lớn chừng trái nhãn, phía trên không thấy bất luận phù văn gì, lại có một tầng ngọn lửa màu trắng gần như trong suốt bao phủ, truyền ra trận trận lực lượng Hoả thuộc tính pháp tắc nồng đậm vô cùng. Ở một bên, như thường lệ treo lơ lửng một ngọn lửa màu vàng.

Hàn Lập quét mắt nhìn qua một cái, trong lòng hơi động một chút, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể vận chuyển, vung tay lên, phóng xuất ra Thời Gian Linh Vực bao phủ bốn phía vào. Trên thân hắn truyền ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực, hắn đưa tay về hướng ngọn lửa màu vàng xa xa trên tế đàn vẫy một cái. Ngọn lửa màu vàng tựa hồ cảm ứng được lực lượng pháp tắc cùng thuộc tính bên này tác động, hơi rung nhẹ một chút, nhưng cũng chỉ thế thôi, rất nhanh lại khôi phục nguyên trạng, không cử động chút nào

Hàn Lập thấy thế, tự giễu cười một tiếng.

"Xem ra không phá giải pháp trận tế đàn này thì đừng mong lấy được thứ gì..." Hắn thu hồi Linh Vực và thần thông, tự lẩm bẩm.

Nói xong, hắn đi quanh tế đàn một vòng, cẩn thận tra xét. Sau một lát, Hàn Lập chau mày dừng bước, một tay sờ lên cằm, rơi vào trầm tư. Chỉ là rất nhanh, hắn tựa hồ đã quyết định, lật tay một cái, lấy ra từng trận kỳ và trận bàn bố trí quanh tế đàn. Không bao lâu, một toà pháp trận hình bát giác đã xuất hiện quanh tế đàn.

Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, cẩn thận tra xét pháp trận, cảm thấy không có sơ hở, sau đó mới bấm pháp quyết, bắt đầu thôi động toà pháp trận này. Nương theo một trận thanh âm ông minh vang lên, tất cả trận kỳ và trận bàn trên mặt đất đều tỏa ra ánh sáng, trên pháp trận bát giác bắn ra kim quang xán lạn, giữa chúng kết nối lại tạo thành một tầng ánh sáng màu vàng, như một bức tường thành bát giác màu vàng bao quanh tế đàn vào trong đó.

Pháp trận vừa mới vận chuyển, tế đàn lập tức chấn động kịch liệt, hỏa châu màu trắng lơ lửng ở trên đó lập tức loé lên quang mang, mạnh mẽ bốc lên hoả diễm gần như trong suốt, từng tia từng sợi thẩm thấu ra, chảy vào tế đàn phía dưới. Trên tế đàn lập tức có vô số phù văn hỏa diễm sáng lên, vang lên tiếng gào thét, một mảnh hỏa diễm xích hồng từ đó tuôn trào ra, cuốn tới phía Hàn Lập.

Nhưng hỏa diễm vừa khởi động, liền bị "tường thành" màu vàng ngăn lại trong đó, sóng nóng cuồn cuộn không cách nào đột phá, chỉ có thể kịch liệt

bay lên, như một cây hỏa trụ to lớn nối thẳng lên đỉnh chóp đại điện, "ầm" một tiếng, đem đỉnh đại điện tốc lên.

Hàn Lập nhìn khe hở khổng lồ xuất hiện trên đỉnh đầu, ánh mắt hơi lóe lên, nhưng trong lòng đã định. Chỉ cần thông qua pháp trận hắn bố trí, ngăn cản lực lượng tế đàn từ bốn phía, đợi nó hướng lên hư không tiêu hao một lúc, tự nhiên uy năng sẽ yếu đi rất nhiều, đến lúc đó hắn lại vào trận đoạt bảo, không có gì đáng ngại.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh!

Chỉ thấy hai bên vách tường đại điện, tựa hồ dưới hỏa diễm thiêu đốt cũng biến thành đỏ rực, trên đó hiện ra từng vòng từng vòng phù văn hỏa diễm kỳ lạ, phía trên truyền đến trận trận ba động khí tức cổ quái.

"Nguy rồi, cấm chế nơi đây không chỉ ở trên tế đàn..." Hàn Lập thấy thế, lông mày nhíu lại, cả kinh kêu lên.

Hắn vừa dứt lời, bên trong từng vòng từng vòng phù văn loé lên xích quang, mỗi bên có một cái đầu lâu dữ tợn ló ra, đầu mọc sừng hươu, khuôn mặt như trâu, sau lưng lại kéo theo một thân thể dài như mãng xà. Chỉ thấy hai con quái vật cùng xông ra, vừa lúc bay vụt qua hai hàng giá gỗ, hoả diễm hoa sen trong ngọn đèn trên giá gỗ bỗng nhao nhao bay vụt lên, bám vào trên thân bọn chúng.

"Ầm" một tiếng dị hưởng.

Trên thân hai con đầu trâu thân mãng xà lập tức dâng lên hoả diễm nóng rực, tựa như hóa thành hai con Hỏa Giao không móng vuốt, giương miệng to như chậu máu, lao đến Hàn Lập. Hàn Lập thấy thế, thân hình vội tránh né, khó khăn lắm xuyên qua tránh thoát giữa hai con hỏa mãng đầu trâu.

Hai con hỏa mãng thấy một kích không trúng, từ hai bên khẽ quấn lại, thân thể khoanh tròn, vây Hàn Lập vào giữa. Hàn Lập cười khổ một tiếng, vừa rồi hắn mới xây lên bức tường cao xung quanh tế đàn, lúc này hai đầu hỏa diễm mãng xà cũng bắt chước hắn xây lên tường cao quanh hắn.

Chỉ thấy hai cái đầu hỏa mãng ngẩng lên cao, hai đôi mắt ngưng tụ hỏa diễm nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, vốn ban đầu trong mắt không có bất luận thần thái gì, vậy mà giờ lại có chút băng lãnh.

"Grào..."

Trong miệng hai mãng xà đồng thời truyền ra tiếng rít to lớn, miệng máu há to tuôn ra cuồn cuộn hỏa diễm mãnh liệt. Xích diễm cuồn cuộn phun tới, trong nháy mắt cả người Hàn Lập bị nuốt hết vào. Mặt đất vô cùng cứng rắn dưới chân cũng không chịu nổi nhiệt độ cực cao này nung cháy, trực tiếp nứt toác ra vô số vết rách như mạng nhện.

Ngay sau đó, "ầm" một tiếng trực tiếp vỡ vụn ra.

Mặt đất bỗng nhiên sụp xuống, nham thạch dưới chân trong nháy mắt đều hóa thành nham tương xích hồng, cuồn cuộn phun trào lên, như bọt nước vẩy ra. Hàn Lập trên đó đứng không vững, toàn thân trên dưới được bao phủ một màn sáng màu vàng, nỗ lực khống chế thân thể không bị rơi vào trong đó.

Hỏa diễm khắp bốn phía, hắn tựa như bị thả vào trong lò đan luyện hóa, cơ hồ có cảm giác ngạt thở. Tinh thần Hàn Lập ngưng tụ, chịu đựng hỏa diễm thiêu đốt, Thiên Sát Trấn Ngục Công thể nội yên lặng vận chuyển, hai tay biến thành chưởng, thân hình bỗng nhiên xoay một cái, vung chưởng đánh ra chung quanh. Chỉ thấy thân hình hắn xoay không ngừng, hai tay cũng huy chưởng liên tục, chỗ chưởng phong đánh ra liền có một mảnh tinh thần chi lực bộc phát ra, bức hoả diễm bốn phía lui lại ba phần. Theo thân hình hắn xoay càng nhanh, chưởng kích vung ra như thuỷ triều liên miên không ngừng, một chưởng chưa ngừng thì một chưởng khác lại đến, chưởng chưởng chồng lên nhau, uy lực càng thêm cường thịnh.

Phạm vi chưởng kích chồng lên nhau thập phần có hạn, ly thể chỉ mấy trượng, cũng không khuếch trương ra quá nhiều. Uy lực chưởng kích chưa kịp khuếch tán ra, ngược lại bị hoả diễm chung quanh áp chế ở trung tâm, lại dần dần ngưng tụ thành một bức tường hình tròn chân không bao phủ quanh Hàn Lập. Lúc này, Hàn Lập âm thầm nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể, thân hình trong nháy mắt trở nên mơ hồ, vung chưởng

đánh ra tầng tầng lớp lớp, càng lúc càng dày đặc.

Rốt cuộc, tầng màn tường bao phủ bốn phía Hàn Lập kia bị kiềm chế tới cực điểm, rốt cuộc bạo phát ra.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang thật lớn!

Màn tường chân không bỗng nhiên nổ tung ra, hàng ngàn hàng vạn chưởng ấn chằng chịt, cuốn theo tinh thần chi lực trùng kích về bốn phương tám hướng.

Trên mặt đất bỗng nhiên dâng lên một cơn gió lốc vòi rồng, tất cả nham tương bị cuốn vào, hóa thành một dòng lũ tuôn ra cuồn cuộn, khí thể cực kỳ nóng bỏng trên đó cũng theo đó cuốn vào trong gió lốc, xé rách hoả diễm mãng xà bao quanh bốn phía.

Đầu tiên cái miệng mãnh xà phun hoả diễm đỏ thẫm trong nháy mắt bị xé rách ra, tiếp theo cả thân hình chúng bị cuốn vào trong đó, dưới chưởng ấn đánh ra, đứt thành từng khúc, hóa thành một vòng xoáy hỏa diễm to lớn.

Thân hình Hàn Lập từ đó bay vụt ra, tả hữu đánh ra một quyền. Lại một trận tiếng vang "ầm ầm", trên vách tường hai bên đại điện trực tiếp phá vỡ hai lỗ thủng to lớn, hỏa diễm phù văn trên đó triệt để bị phá hư, ngay cả hai hàng giá gỗ để đặt đèn hoa sen cũng bị hủy hoại.

Hắn vừa mới thoát thân, thoáng ổn định tâm thần một chút, mắt thấy hoả diễm trên tế đàn mặc dù còn bốc lên, nhưng so với ban đầu đã yếu hơn ba phần, hiển nhiên là pháp trận hắn bố trí đã có tác dụng.

------oOo------

Chương 1099: Đánh lén

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Hoangdz2014 & Sherlock*

"Chậm trễ tất sinh biến, không biết sau này còn phát sinh sự tình gì, không bằng mạo hiểm thử một lần..." Hàn Lập nghĩ ngợi trong chốc lát rồi quyết định không chờ đợi nữa, lập tức giành lấy viên hỏa châu màu trắng kia.

Hắn giơ tay lên vẫy nhẹ một cái, lập tức trong lòng bàn tay hiện ra một ngọn lửa màu bạc hình dáng như một bé gái, chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu. Đứa nhỏ này tâm thần tương thông với Hàn Lập, không cần nói đã hiểu rõ ý định của Hàn Lập, trên người nó lóe lên ánh bạc, lập tức biến thành một ngọn lửa màu bạc cực lớn, bao phủ cả thân thể Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thụ một chút tầng hỏa diễm ngoại y trên người, sau đó nâng cánh tay phải lên, nhìn thoáng qua. Giờ phút này, bên ngoài cánh tay phải của hắn được một tầng hỏa diễm bao phủ, tuy nhiên khác với các nơi khác trên cơ thể, tầng hỏa diễm này có bảy màu, chính là hỏa diễm chi lực do luyện hóa toàn bộ Thất Thải Hỏa Đan Sa biến thành, tập trung vào nơi đây.

Sau khi đã chuẩn bị sẵn sàng, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái, cả người cuồn cuộn ngân diễm xông vào trong tế đàn. Hắn vừa mới đi vào tế đàn, uy lực xích diễm tưởng như đã yếu đi ba phần giờ phút này đột nhiên tăng vọt, so với vừa rồi lại cường đại thêm vài phần. Hàn Lập cảm thấy cả người bị thiêu đốt, cảm giác nóng bỏng không thể chịu nổi từ khắp nơi trên cơ thể truyền đến. Đừng nói là làn da và máu thịt, ngay cả gân cốt kinh mạch cũng đều như bị treo ngay trên đống lửa.

Cùng lúc đó, trong thức hải của hắn tựa hồ cũng tràn ngập hỏa diễm, khiến cho thần hồn của hắn bị hành hạ. Trong lúc hoảng hốt, Hàn Lập cảm thấy trong mũi mình dường như có thể ngửi thấy mùi từng thớ thịt sống bị thiêu cháy. Hắn vội vàng thu lại tâm thần, toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật

và Thiên Sát Trấn Ngục Công, đề thăng thần thức và nhục thân tới trạng thái tốt nhất, lúc này mới cảm thấy trạng thái khó chịu vừa rồi giảm đi mấy phần.

Lúc này, Tinh Viêm Hỏa Điểu trên người hắn cũng bắt đầu toàn lực vận chuyển thần thông, dù cảm thấy khó mà nhịn được thôn phệ những đoàn hỏa diễm này, nhưng vẫn dùng lực lượng hỏa diễm của nó đẩy lùi những thứ hỏa diễm gây ra chí mạng cho Hàn Lập. Dù vậy, tình hình Hàn Lập giờ phút này cũng không khá hơn là mấy.

Hỏa châu màu trắng và ngọn lửa màu vàng kia đều nằm tại trung tâm tế đàn, nơi đó cũng là chỗ hỏa diễm nóng nhất. Hàn Lập ở mép ngoài này đã thấy bị thiêu đốt khó có thể chịu nổi rồi, huống chi còn muốn thâm nhập vào nơi đó. Chỉ thấy hắn chau mày, hai hàm răng cắn chặt, sắc mặt thống khổ, mồ hôi toàn thân không ngừng bị bốc hơi lên biến thành từng làn hơi nước màu trắng, phát ra từng đợt âm thanh "xì xì". Thân hình hắn từng bước đi sâu vào trong, giơ cánh tay lên duỗi ra, năm ngón tay biến thành trảo chụp xuống chính giữa viên hỏa châu màu trắng.

Đúng lúc này, cửa chính bên ngoài cung điện bỗng nhiên nổi lên một trận gió, một bóng người nhanh chóng tiến vào. Hàn Lập phân tâm dò xét một chút, lông mày không khỏi nhíu lại, người tới không phải ai khác chính là Hùng Sơn.

"Hùng Sơn..." Hàn Lập giờ phút này không cách nào mở miệng, đành phải truyền âm quát lên.

"Hàn đạo hữu chớ có để ý, ta chỉ đến tham gia náo nhiệt, đứng xem mà thôi, sẽ không làm chuyện gì ngu xuẩn." Hùng Sơn nghe vậy, vội vàng vẫy tay, lớn tiếng giải thích.

"Chỉ là đến xem thì không sao, hãy nhớ lời nói trước kia, đừng làm chuyện dư thừa." Hàn Lập giờ phút này không rảnh rỗi phân tâm, chỉ cảnh cáo một câu, sau đó không nói gì nữa. Chỉ cần Hùng Sơn dám có hành động khác thường, hắn nắm chắc có thể trong hai ba hơi thở giết chết gã.

Hùng Sơn không nói gì, thành thành thật thật đứng trước cửa đại điện,

không tiến về phía trước một bước.

Xích diễm trong tế đàn có nhiệt độ cực cao, cánh tay phải Hàn Lập tuy có hỏa diễm bảy màu bảo hộ, nhưng vẫn bị thiêu đốt đến nỗi chau mày, gân xanh trên trán nổi lên từng đường.

Lúc bàn tay hắn tới gần viên hỏa châu màu trắng kia, chính giữa hỏa châu đột nhiên lại có một cái bóng trắng hiện lên, thoạt nhìn như là một đạo phù, lại như một ngọn lửa có linh tính. Sau khi nó hiện lên, trên hỏa châu màu trắng lập tức phun trào bạch diễm, ngưng tụ xung quanh hỏa châu tạo thành một lớp màn sáng trắng, ngăn cản bàn tay của Hàn Lập ở bên ngoài.

Lòng bàn tay Hàn Lập đặt lên trên màn sáng, lập tức bị một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ, hỏa diễm hai bên như là giao hòa chống chọi lẫn nhau, khiến cho hắn lâm vào tình cảnh lúng túng tiến không được, lùi cũng không xong. Ngay khi hắn định vận dụng Chân Linh huyết mạch, lấy ngoại lực cưỡng ép phá vỡ lớp màn sáng trắng này thì đột nhiên phát sinh dị biến.

Chỉ thấy Hùng Sơn đứng ngay cửa điện, bỗng nhiên biến sắc, mãnh liệt đưa tay vung về phía trước.

"Vèo" một tiếng phá không vang lên!

Một lệnh bài màu bạc từ trong tay gã nhanh chóng bắn ra, trong nháy mắt bay đến bên ngoài tế đàn, mặt ngoài chạm khắc phù văn sáng rõ, vô số sợi tơ màu bạc từ trong phun ra, đồng thời bên trong truyền ra từng trận ba động không gian vô cùng cường đại.

Mặc dù Hàn Lập đã nhận ra biến hóa sau lưng, nhưng giờ phút này muốn thoát thân trở về lại không dễ. Hắn đành phải cưỡng ép tách rời Tinh Viêm Hỏa Điểu trên người ra, lấy nhục thân ngạnh kháng hỏa diễm trên tế đàn, mới thoát khỏi màn sáng trắng kia. Hỏa diễm bốn phía rừng rực cuốn tới, Hàn Lập cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều như bị cháy rụi, chỉ có thể dựa vào thân thể mạnh mẽ gượng chống đỡ một lần này, đột nhiên hắn quay người muốn bay ra ngoài tế đàn.

Nhưng mà, hắn mới vừa vặn xoay người, liền nhìn thấy trong màn ánh sáng

màu bạc kia, có một bóng người đỏ như lửa tựa như xé rách hư không, không biết từ chỗ nào vượt giới mà đến. Người kia nâng lên một chưởng, hợp ngón tay lại như đao đâm tới ngực hắn. Người kia lộ mặt nhe răng cười, không phải ai khác, chính là Kỳ Ma Tử.

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên biến đổi, vội vàng nghịch chuyển Chân Luân trong cơ thể, thân hình mơ hồ một cái, muốn từ đó dời đi, nhưng lại có ngay một ngọn đuốc hừng hực lửa vàng lặng lẽ hiện ra trước người hắn, ngưng kết cả người hắn ngay tại chỗ.

Kỳ Ma Tử không chút do dự, thân hình đột nhiên lắc mạnh, đâm ra một chưởng xuyên thẳng qua ngực Hàn Lập. Mắt thấy như vậy, gã vẫn không bỏ qua, cánh tay bỗng nhiên xoay mạnh, khuấy nát toàn bộ lồng ngực Hàn Lập. Sau đó gã mới rút bàn tay ra, nắm lấy cổ Hàn Lập.

"Tiểu tạp chủng, lần này ngươi không chạy được rồi?" Kỳ Ma Tử cười gằn một tiếng, quát lớn.

Mấy lần giao thủ trước đó gã không thể chiếm được tiện nghi, khiến cho gã hận thù Hàn Lập vô cùng sâu sắc, giờ phút này rốt cuộc đã bắt được Hàn Lập trong tay, trong lòng vui sướng không thôi. Lồng ngực Hàn Lập mở ra một lỗ thủng lớn, tinh khí cả người như bị rút cạn, thân thể co quắp bị Kỳ Ma Tử xách trong tay, thần quang trong mắt rất nhanh đã phai nhạt đi.

Kỳ Ma Tử thấy thế, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, đang định một tay đập nát đỉnh đầu Hàn Lập, đem Nguyên Anh chạy ra thì bắt lại nhưng bỗng nhiên thần sắc gã biến đổi. Chỉ thấy thân thể Hàn Lập trên tay gã bỗng nhiên hiện ra một tầng bạch quang, quần áo trong nháy mắt mục nát thành tro tàn, thân thể cũng nhanh chóng biến thành một khôi lỗi màu trắng. Khôi lỗi kia toàn thân dùng xương thú màu trắng chế tạo thành, trên thân dán rất nhiều loại phù lục huyền diệu. Đúng là khôi lỗi thế thân mà Hàn Lập lấy được từ Đông Phương Bạch.

"Khôi lỗi thế thân..." Kỳ Ma Tử cũng lập tức nhận ra vật này..

Vừa dứt lời, hư không sau lưng gã bỗng nhiên hiện thân ảnh Hàn Lập. Bên ngoài cơ thể hắn hiện ra năm kiện bảo vật Thời Gian Pháp Tắc cùng một bộ

bao gồm cả Chân Ngôn Bảo Luân, chống lại Kim Sắc Hoả Bả của Kỳ Ma Tử.

Chỉ thấy chỗ mi tâm hắn lóe lên hào quang, một thanh tiểu kiếm trong suốt bỗng nhiên bắn ra rồi mơ hồ biến mất không thấy. Không chờ Kỳ Ma Tử có động tác gì, Thần Niệm Chi Kiếm đã đâm vào mi tâm của gã, lóe lên chui vào trong thức hải, ở bên trong lập tức như có sông cuộn biển gầm. Thần thức Kỳ Ma Tử bị nhiễu, lập tức trong lòng đại loạn. Hàn Lập một bước vươn tới, trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, nâng lên một quyền, đột nhiên đập thẳng vào ngực gã, đánh cho gã phun ra cả tiên huyết, bay thẳng vào giữa tế đàn.

Việc này nói ra thì rất dài dòng, nhưng thực tế mọi chuyện phát sinh chỉ trong chớp mắt.

Khi Hùng Sơn muốn ra tay giúp đỡ thì Kỳ Ma Tử đã rơi vào bên trong tế đàn, trong nháy mắt bị hỏa diễm ở giữa tế đàn bao phủ, thiêu đốt gã ở chính giữa không trung.

Hàn Lập cũng không truy sát theo, mắt thấy hỏa diễm bên trong tế đàn bị Kỳ Ma Tử làm cho hỗn loạn, liền lách mình tiến vào bên trong tế đàn. Tinh Viêm Hỏa Điểu vốn đang phân cao thấp với hỏa diễm bên trong tế đàn, lập tức nhào tới Hàn Lập, một tầng hỏa diễm ngoại y nữa bao phủ toàn thân hắn. Hàn Lập toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, đồng thời kích phát Chân Linh huyết mạch, thân hình lập tức tăng vọt, hóa thành hình tượng Ma Thần ba đầu sáu tay.

Tay phải của hắn biến thành móng vuốt của Chân Long, bên trên thủ trảo bao phủ một tầng hỏa diễm bảy màu, bỗng nhiên xuất ra một trảo. Đầu móng vuốt đâm thủng màn sáng bao phủ bên ngoài viên hỏa châu màu trắng kia, một phát bắt lấy viên châu giật về.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hỏa châu màu trắng rời khỏi tế đàn, toàn bộ đại trận trên tế đàn lập tức không cách nào duy trì, hỏa diễm đang phun ra cũng nhanh chóng bắt đầu thu hẹp lại

"A..."

Một tiếng hét to phẫn nộ từ trên cao truyền đến, sắc mặt Kỳ Ma Tử đầy vẻ phẫn nộ, từ trên rơi thẳng xuống, bay tới trước mặt Hàn Lập.

Trong nháy mắt Hàn Lập rút khỏi khỏi tế đàn, bên ngoài cơ thể được bao phủ một vòng tròn lôi điện màu bạc, ngưng tụ thành một tòa lôi trận màu bạc. Theo âm thanh sét đánh"ầm ầm" vang lên, trong nháy mắt hắn biến mất không thấy bóng dáng.

Kỳ Ma Tử hụt hẫng, thân hình gã nặng nề rơi xuống mặt đất, khiến cho toàn bộ tế đàn rung động kịch liệt, bên trên hiện ra từng vết nứt như mạng nhện nhìn mà giật mình. Gã chậm rãi từ mặt đất đứng lên, tay áo rộng thùng thình rủ xuống bên người, bàn tay nắm chặt đến mức phát ra tiếng kêu kèn kẹt.

Hùng Sơn đứng bên cạnh do dự hồi lâu mới dám tiến lên, ôm quyền thi lễ, dè dặt nói: "Thuộc hạ vô năng, không thể phân biệt thật giả, xin đại nhân trách phạt."

Kỳ Ma Tử nghe vậy, thần sắc biến đổi liên tục, sau khi im lặng hồi lâu, buồn bã thở dài.

"Không phải lỗi của ngươi. Loại khôi lỗi thế thân này được chế tạo ở bên trong Bách Tạo Sơn, trong đó huyền diệu phi thường, chính ta cũng khó có thể phân biệt. Chỉ trách tên Hàn Lập quá mức giảo hoạt, có lẽ từ khi ngươi bắt đầu ở bên cạnh, hắn đã phòng bị chiêu này rồi." Sau khi thở dài, Kỳ Ma Tử nói.

"Cũng là ta khinh thường, đã chết trên tay hắn một lần vẫn không thể tiến bộ." Hùng Sơn than thở.

"Không biết là thật hay là giả, so với lần giao thủ trước kia, hắn tựa hồ lại mạnh hơn rất nhiều? Đối thủ như vậy thật sự có chút đáng sợ..." Kỳ Ma Tử lông mày nhíu lại, chậm rãi nói ra.

Chỉ là lúc nói chuyện, ánh mắt của gã có chút phiêu hốt, không biết là nói cho Hùng Sơn nghe hay là tự nói với bản thân. Dứt lời, sắc mặt gã ngưng tụ, xoa nhẹ mi tâm vẫn hơi đau nhức, lại sinh ra mấy phần cảm giác mệt mỏi.

Ngay sau đó, ánh mắt của gã đảo một cái, nhìn vào ngọn lửa màu vàng còn sót lại trên tế đàn, sắc mặt lúc này mới giãn ra một chút, nói: "Mà thôi, thời gian cấp bách, hay là trước hết thả những vật kia ra đi..."

------oOo------

Chương 1100: Âm thầm hành động

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

Dứt lời, hai tay Kỳ Ma Tử kết một cái pháp quyết, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể bắt đầu tuôn ra hoá thành một đại thủ màu vàng trảo về phía tế đàn một cái, ngọn lửa màu vàng lập tức bị hút vào tay gã.

"Đúng là đồ tốt..." Kỳ Ma Tử cảm nhận lực lượng Thời Gian pháp tắc ẩn chứa trong ngọn lửa màu vàng, trong lòng gã trở nên vui vẻ, hai tay hợp lại nắm chặt lấy ngọn lửa thu vào.

Sau khi ngọn lửa màu vàng bay đi, tế đàn vốn đã chia năm xẻ bảy giờ đây chống đỡ không nổi nữa, toàn bộ đổ sụp xuống. Một cái động lớn đen kịt cuồn cuộn ma khí cũng theo đó mà hiện ra trên mặt đất. Hơn mười con yêu ma dữ tợn hình dạng khác nhau từ trong đó lao ra, sau khi lên tới mặt đất trong miệng chúng không ngừng gào rít.

Dẫn đầu là một con yêu ma thân hình giống như Nhân tộc cao chừng mười trượng, trên đầu mọc ra sừng cong thật lớn, khuôn mặt cổ quái như sơn dương, sau lưng mọc lên đôi cánh thịt màu trắng, trong khi đó hai cánh tay thì đỏ như máu lại mọc ra xương nhọn, nhìn thực sự có chút chướng mắt.

Huyết Thủ yêu ma nhìn hai người Kỳ Ma Tử, dường như nhận ra khí tức cường đại trên người Kỳ Ma Tử nên trong mắt nó hiện lên vẻ do dự. Tuy nhiên sự phẫn nộ và khát máu của nó đã bị kiềm chế quá lâu, làm cho nó đưa ra quyết định rất nhanh.

"Các ngươi bị đè nén quá lâu rồi, hãy xé xác hai tên gia hoả chướng mắt này làm thức ăn cho ngày trở lại tự do của chúng ta..." Huyết Thủ yêu ma cười lạnh một tiếng quát lớn.

Âm thanh phát ra khàn khàn rất khó nghe, Hùng Sơn không nhịn được chau mày, xoa nhẹ lỗ tai. Đám yêu ma nghe thấy vậy lập tức vui sướng, nhao nhao hú lên, như ong vỡ tổ lao về phía hai người Kỳ Ma Tử.

Kỳ Ma Tử thấy thế, hơi nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ chán ghét. Gã lập tức giơ tay bắn ra một ngọn lửa màu vàng, hoá thành một màn lửa chắn trên không trung. Vài con yêu ma nhanh chân lao lên đầu tiên không né tránh kịp, đâm thẳng vào màn sáng. Ngay sau đó chúng lập tức phát ra một tràng âm thanh kêu la thảm thiết, đám yêu ma như bị rút khô lực lượng sinh mệnh, thân hình nhanh chóng khô quắt lại biến thành một mảnh tro tàn rơi lả tả. Những con yêu ma còn lại thấy thế nhao nhao kinh hãi nhanh chóng lùi lại.

Huyết Thủ yêu ma thấy thế nổi giận, đột nhiên thò một bàn tay ra, trong lòng bàn tay nổi lên huyết quang mãnh liệt, lập tức biến lớn lên. Trong nháy mắt, bàn tay kia đã lớn đến mấy ngàn trượng, giống như một đám mây đen che kín bầu trời, từ từ đè xuống. Trong lòng bàn tay toả ra mùi huyết tinh mãnh liệt, Hung Sát chi lực tăng vọt. Phần đông yêu ma ở dưới lòng bàn tay này đột nhiên hai mắt bọn chúng chuyển thành màu đỏ, khí tức trên người chúng tăng vọt, tạm thời quên đi sợ hãi, lần nữa lao tới hai người.

Hùng Sơn đứng sau lưng Kỳ Ma Tử, cách huyết chưởng một đoạn khá xa, giờ phút này gã cảm thấy tim đập nhanh hơn rất nhiều, trong thức hải liên tục xuất hiện hình ảnh núi thây biển máu, trong lòng bắt đầu nảy sinh một cỗ khí tức hung lệ như có như không.

"Bảo vệ thức hải." Kỳ Ma Tử hét to một tiếng.

Hùng Sơn nghe thấy như bị sét đánh, lập tức tỉnh táo trở lại. Gã vội vàng kết một cái pháp quyết, thu liễm thần thức, bảo vệ chặt chẽ thức hải.

Sau khi Kỳ Ma Tử nhắc nhở một câu, rồi không để ý đến nữa, thân hình y sải bước về phía trước, giơ tay đánh một chưởng lên không trung. Bàn tay y tuôn ra kim quang như mây biển cuồn cuộn vội vã dâng trào, lao tới đụng vào huyết chưởng, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Thân hình Huyết Thủ yêu ma rung mạnh, bàn tay nhanh chóng thu nhỏ

quay trở về.

"Huyết Thủ, ta không phải địch nhân của ngươi, không nên ra tay nữa. Nếu không, ta sẽ không nhịn mà giết sạch các ngươi." Kỳ Ma Tử chau mày, trong miệng hét to một tiếng.

"Ngươi nhận ra ta ư? Ngươi rốt cuộc là ai?" Huyết Thủ yêu ma nghe vậy, vẻ mặt biến đổi, trong mắt có chút kiêng kị, cả kinh nói.

"Ngươi xem đây là vật gì?" Kỳ Ma Tử không trả lời, thuận tay ném ra một cái bọc.

Huyết Thủ yêu ma ánh mắt ngưng tụ, giơ tay lên vẫy nhẹ, thu vật kia vào tay. Gã nhìn qua, phát hiện ra đó là một cốt bài trắng như tuyết có hình dạng như bàn tay, phía trên khắc một đồ án ác quỷ dữ tợn.

"Đây là thủ cốt yêu bài của nhị ca.." Đôi mắt Huyết Thủ yêu ma hơi nhíu lại, chậm rãi nói.

"Hắn và Đồng Sư đã thoát thân, mà chuyến này ta tới đây chính là muốn cứu ngươi thoát khỏi đây." Kỳ Ma Tử nói tiếp.

"Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, ngươi rốt cuộc là ai?" Huyết Thủ yêu ma nhíu mày hỏi.

"Người thông minh không hỏi nhiều như vậy, bọn họ còn đang chờ ngươi..." Kỳ Ma Tử hừ lạnh một tiếng. Dứt lời, y quay sang nói với Hùng Sơn một tiếng, thân hình hai người thoáng cái mơ hồ, biến mất tại chỗ.

Huyết Thủ yêu ma nhìn thủ cốt Yêu Bài trên tay, ánh mắt hơi trầm xuống im lặng suy nghĩ. Nhưng chỉ trong chốc lát, gã hô một tiếng, mang theo tất cả yêu ma phóng lên trời bay vút về phía xa.

Một lúc sau, quảng trường đổ nát đến mức không chịu nổi hoàn toàn yên tĩnh trở lại, một bóng người mới từ xa khoan thai chậm rãi đi đến, lại chính là Văn Trọng. Gã nhìn thoáng qua đại điện Hỏa Nguyên cung bừa bộn đất đá, tế đàn cũng đã bị hủy hoại đến mức không chịu nổi, sắc mặt khó coi

mắng vài câu, sau đó bắt đầu tiến hành chữa trị tế đàn.

...

Sau khi rời khỏi Hỏa Nguyên cung, Hàn Lập tiếp tục bay đi.

Một lúc lâu sau vẫn chưa thấy đám người Kỳ Ma Tử đuổi theo, hắn liền bay chậm lại, lật tay lấy ra viên châu màu trắng kia. Hiện tại ngọn lửa mặt ngoài đã tan biến hết, viên châu toả ra ánh sáng màu trắng mờ mờ, không còn cảnh tượng hỏa lực ngập trời như lúc trước.

Hắn thấy cảnh này, chẳng những không sợ hãi mà trên mặt lại hiện ra nét vui vẻ. Tiên Khí bình thường dù chưa thúc giục cũng sẽ kích động linh lực khuếch tán ra lực lượng pháp tắc. Viên hoả châu màu trắng sở dĩ biểu hiện như thế, chính là vì toàn bộ lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính đều thu vào trong, nếu không thúc giục sẽ không hiển lộ ra bên ngoài chút nào, chỉ có thực sự thi pháp thúc giục mới thể hiện ra uy năng. Tiên khí càng như vậy, phẩm chất càng cao, uy lực đương nhiên càng đáng mong đợi.

Lại nói, hiện giờ hắn mang trên người rất nhiều tiên khí nhưng chỉ có Chưởng Thiên Bình và cái mâm tròn màu vàng kia đạt đến cảnh giới này.

Hàn Lập lặng yên vận công, ổn định tâm thần, há mồm phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh dung nhập vào trong hỏa châu màu trắng, đồng thời trong tay bấm niệm pháp quyết, bắn từng đạo pháp quyết vào trong viên châu.

Một âm thanh "bụp" khẽ vang lên. Trên viên châu hiện ra một ngọn lửa màu trắng nhảy nhót không ngừng, một luồng nhiệt cao đáng sợ theo đó xuất hiện, hư không xung quanh mười trượng bị thiêu đốt rung động không ngừng, hư không bên cạnh hoả châu hiện ra vô số đường vân vặn vẹo màu đen. Nhiệt độ cực nóng xen lẫn ba động Hoả pháp tắc vô cùng cường đại ù ù khuếch tán ra. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ sương mù trắng trong phạm vi hơn mười dặm lập tức bốc hơi biến mất vô tung.

Trước khi Hàn Lập thúc giục hoả châu đã có phòng bị, kim quang trên người đại thịnh, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc lập tức bao trùm toàn thân,

ngăn cách Hỏa chi Pháp Tắc ở bên ngoài. Không có lẫn lực lượng Hoả Chi Pháp Tắc ở bên trong nên nhiệt độ cao đáng sợ do hoả châu phát ra không thể gây tổn thương quá lớn cho hắn. Hắn âm thầm vận Thiên Sát Trấn Ngục Công ngăn cản luồng khí nóng này.

Đúng lúc này, một tiếng kêu to thanh thúy vang lên. Một tia sáng trắng bắn ra từ trong tay áo Hàn Lập, chính là Tinh Viêm Hỏa Điểu bay ra đứng trên vai hắn. Đôi mắt Hỏa Điểu gắt gao nhìn chằm chằm vào hỏa châu màu trắng, lộ ra vẻ tham lam. Tinh Viêm Hỏa Điểu vừa bay ra, lập tức hút vào hơn nửa luồng khí nóng đang cuộn trào mãnh liệt.

Trong lòng Hàn Lập buông lỏng, trong tay bấm niệm pháp quyết nhanh hơn, dần dần sinh ra một chút liện hệ tâm thần với hoả châu, ngọn lửa màu trắng bao quanh hoả châu càng sáng lên.

"Nhanh!" Trong lòng hắn mừng thầm, pháp quyết trong tay chỉ ra một cái.

Hoả diễm trên hoả châu màu sáng mãnh liệt sáng ngời, một ngọn lửa dài màu trắng từ trong hoả châu bắn ra, nhẹ nhàng quấn lên một ngọn cô phong nhô ra bên cạnh. Ngọn cô phong này cao chừng hai ba trăm trượng, đường kính chừng ba mươi năm mươi trượng, khắp nơi hiện ra màu cổ đồng, tản mát ra một cỗ dao động nguyên khí Kim thuộc tính hùng hậu.

Thiên địa nguyên khí tầng thứ bảy Tuế Nguyệt tháp vô cùng nồng đậm, đã được thai nghén vô số năm, trên ngọn núi khổng lồ tựa như cái cột chống trời này có rất nhiều cây cối thực vật phổ thông, hiện tại cũng đã trở thành linh tài thượng hạng, một vài cột đá cũng biến thành khoáng thạch thượng hạng.

Ngọn cô phong này cũng vậy, toàn bộ đã biến thành một khối khoáng thạch Kim thuộc tính cực lớn, nhìn qua dường như là Huyền Đồng Thạch. Mặc dù phẩm chất khoáng thạch này không đủ để luyện chế tiên khí, nhưng mạnh ở tính cứng rắn bền bỉ, được rất nhiều người dùng để xây dựng thành lũy, mật thất, có thể tồn tại hơn mười vạn năm.

Ngọn lửa trắng chạm vào ngọn cô phong màu đồng cổ, lặng lẽ xuyên qua mà không bị cản trở chút nào. Một nửa ngọn cô phong trên ngọn núi

nghiêng một cái, lập tức ầm ầm rơi xuống, đụng mạnh vào vách núi phía dưới, phát ra một loạt âm thanh như lôi đình nổ mạnh. Mà chỗ vết cắt trên ngọn cô phong trơn nhẵn như gương, giống như bị một loại thần binh lợi khí nào đó cắt gọt.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt lần nữa vui mừng, nhưng ngay lập tức lắc đầu thở dài. Uy lực hỏa châu còn trên cả dự liệu của hắn, chỉ là hắn không tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, cũng không tu luyện bí thuật Hỏa thuộc tính nào, nên rất khó thúc giục hỏa châu, không cách nào phát huy uy lực chân chính của nó.

"Chi...chi." Tinh Viêm Hỏa Điểu kêu lên, đồng thời truyền ý niệm muốn ăn hạt châu kia cho Hàn Lập.

"Yên tâm đi, ta không tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính, không thể triển khai uy lực của hạt châu này, nhất định sẽ đưa viên hỏa châu này cho ngươi. Tuy nhiên viên châu này có uy lực cực lớn, ngươi muốn sử dụng thì phải cẩn thận một chút." Hàn Lập liếc mắt nhìn Tinh Viêm Hỏa Điểu, trong tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Hỏa châu run lên sau đó bay về phía Tinh Viêm Hỏa Điểu. Tinh Viêm Hỏa Điểu vui sướng há mồm phun ra một ngọn lửa màu bạc cuốn hoả châu đến trước người, một hơi nuốt xuống. Sau khi nuốt hỏa châu vào trong cơ thể, ngọn lửa trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu lập tức đại thịnh, ngoài ngọn lửa màu bạc bên ngoài, còn xuất hiện hoả diễm bảy màu rực rỡ, chính là lực lượng của Thất Thải Hỏa Đan Sa. Mặc dù Tinh Viêm Hỏa Điểu có năng lực thôn phê rất nhiều loại hoả diễm, nhưng nó hấp thu Thất Thải Hỏa Đan Sa chưa lâu nên chưa hoàn toàn luyện hóa được hết.

Bảy tám loại hỏa diễm trên người Tinh Viêm Hỏa Điểu đan xen vào nhau chớp động không ngừng, kịch liệt trùng kích nhau, phát ra từng hồi âm thanh như sấm rền nổ vang. Thân thể Hỏa Điểu cũng bắt đầu phình ra, thỉnh thoảng có từng chỗ lồi lên, như muốn bạo liệt ra.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, sắc mặt khẽ biến, vội vàng dừng lại độn quang, phất tay phát ra một cỗ kim quang bao phủ Tinh Viêm Hỏa Điểu, đồng thời thả ra thần thức xem xét tình hình của nó.

------oOo------

Chương 1101: Thực lực tăng mạnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thần tình Tinh Viêm Hỏa Điểu có chút thống khổ liếc nhìn Hàn Lập, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra vẻ mừng rỡ.

Hàn Lập thấy vậy, lập tức giật mình.

Lúc này, một ánh lửa màu trắng hiện lên trên thân Tinh Viêm Hỏa Điểu, sau đó vô cùng nhanh chóng quét qua từ đầu tới đuôi. Thất Thải Hoả Diễm trên người Tinh Viêm Hoả Điểu trong nháy mắt biến đi mất, lực lượng Thất Thải Hỏa Đan Sa trong khoảnh khắc bị luyện hóa hoàn toàn, dung nhập vào cơ thể Hỏa Điểu. Không chỉ có thế, lực lượng hỏa diễm trong cơ thể Tinh Viêm Hỏa Điểu cũng được tẩy rửa luyện hóa một lần. Lực lượng hỏa diễm pha tạp, không tinh thuần đều bị luyện hóa hoàn toàn, chỉ giữ lại tinh túy.

Phần cơ thể lồi lõm lúc trước trên cơ thể Tinh Viêm Hoả Điểu hoàn toàn biến mất, ngọn lửa màu bạc bên ngoài thân thể truyền ra một trận ba động. Thân hình Tinh Viêm Hỏa Điểu bỗng nhiên co rút lại gần nửa nhưng ba động hỏa diễm tản mát ra lại cường đại hơn gấp bội, còn có một tia ba động Hỏa chi Pháp Tắc từ trong cơ thể nó truyền ra. Cỗ Hỏa chi Pháp Tắc này không phải là pháp tắc chi lực của viên hỏa châu màu trắng kia, mà là một loại Hỏa chi Pháp Tắc còn mạnh mẽ hơn.

Hàn Lập cảm ứng được biến hoá của Tinh Viêm Hỏa Điểu, trong lòng khẽ động.

Khoảng thời gian này Tinh Viêm Hỏa Điểu đã thôn phệ không ít loại hỏa diễm, thực lực không ngừng tăng cao. Nhưng nó vẫn chưa đạt tới trạng thái hoàn mỹ là vì trong cơ thể nó không tự sản sinh ra pháp tắc chi lực. Không thể tưởng tượng được lần này lại được lực lượng trong viên châu lại tinh luyện hỏa diễm nguyên khí trong cơ thể nó, rốt cuộc bắt đầu sinh ra pháp tắc, hơn nữa còn là Hỏa chi Pháp Tắc cực kỳ cấp cao.

Trong miệng Tinh Viêm Hỏa Điểu phát ra âm thanh kêu to vui sướng, hai cánh dang rộng ra, gọn lửa màu bạc trên cơ thể nó đại thịnh, trong nháy mắt biến thành một con hoả diễm cự cầm màu bạc lớn gần trăm trượng, bay múa vòng quanh khu vực gần đấy. Hỏa Diễm Cự Cầm lần này do Tinh Viêm Hỏa Điểu biến thành hoàn toàn khác trước, hình dáng thon dài hơn trước, trên đầu hiện ra một cái mào lửa, phía sau mọc ra chín cái đuôi lửa rất dài, cảm giác cao quý hơn trước rất nhiều.

Một luồng khí nóng vô cùng đáng sợ từ trên người cự cầm màu bạc phát tán ra, mãnh liệt hơn trước gấp mấy lần, không kém bao nhiêu so với lực lượng hoả diễm do hoả châu màu trắng vừa mới phát ra, hư không xung quanh run rẩy kịch liệt, dường như cũng bị thiêu đốt.

Trên không trung, Tinh Viêm Hoả Điểu bay vòng quanh cực nhanh, trong miệng phát ra tiếng kêu càng lúc càng to, hai con ngươi tràn ngập vẻ phấn khích, hai cánh bỗng nhiên quạt một cái. Trên hai cánh bỗng nhiên đại thịnh bạch quang, từ đó bắn ra từng ngọn lửa bạc như lưu tinh, phô thiên cái địa đánh lên vách núi cùng vài chục ngọn núi trên thân một toà cự sơn khổng lồ to như cái cột chống trời, phảng phất như một trận mưa lửa vậy. Ngay lập tức những ngọn núi kia bị ngân diễm dễ dàng xuyên thủng, còn trên thân toà cự sơn chống trời thì bị xuyên thủng thành một đống lỗ sâu không thấy đáy.

Liên tiếp âm thanh phanh phanh nổ mạnh lập tức vang lên, những ngọn lửa màu bạc kia bạo liệt nổ tung, tràn ngập lên nhau tạo thành một biển lửa màu bạc lớn chừng mười dặm. Một luồng nhiệt vô cùng đáng sợ từ biển lửa tỏa ra xung quanh, nhanh chóng hoà tan mọi thứ trong phạm vị mười trượng. Mười mấy ngọn núi kia giống như nến sáp, nháy mắt bị hoà tan, hoá thành từng làn khói xanh, lập tức biến mất không thấy đâu. Còn khu vực chịu ảnh hưởng của biển lửa trên toà cự sơn chống trời trong nháy mắt bị hoà tan, lập tức hiện ra một cái lỗ cực lớn trên thân núi. Chẳng qua là toà núi này thực sự quá mức khổng lồ, lỗ hổng so với cả quả núi chẳng có ý nghĩa gì. Thân toà núi chống trời không có biến hóa gì, không hề lay động dù chỉ một chút.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, thực lực Tinh Viêm Hoả Điểu bây giờ còn cao hơn cả dự đoán của hắn. Nhưng hắn lập tức nhướng mày, chỗ này cách Hỏa Nguyên Cung không xa lắm, động tĩnh vừa

rồi quá lớn, vạn nhất đám người Kỳ Ma Tử nghe thấy chạy tới đây thì không tốt chút nào.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức thông qua thần thức, truyền âm cho Tinh Viêm Hỏa Điểu để nó ngừng lại. Nhưng Tinh Viêm Hỏa Điểu tựa hồ đang mải mê chơi đùa, nó không nghe thấy truyền âm của Hàn Lập. Nó quay đầu nhìn về phía toà núi khổng lồ, đôi mắt nhíu lại, tựa hồ một kích kia vừa rồi không thể lay chuyển toà núi nên có chút bất mãn.

Trong miệng nó phát ra một tiếng kêu bén nhọn cao vút, ngọn lửa màu bạc quanh thân đại thịnh, lập tức nó há miệng phun một cái. Hoả châu màu trắng từ trong miệng nó bắn ra, đánh lên bản thể toà núi khổng lồ. Trên viên châu bạch quang đại thịnh, nhanh chóng mở rộng ra. Viên châu vốn có đường kính chỉ ba tấc, trong nháy mắt biến thành ba trượng.

Sau đó là ba mươi trượng! Ba trăm trượng! Ba nghìn trượng!

Trong nháy mắt, hoả châu màu trắng nhanh chóng phình to ra, biến thành một viên châu màu trắng cực lớn có đường kính tầm ba nghìn trượng. Bên ngoài viên châu cuồn cuộn lửa trắng cực kỳ nóng, như mặt trời trên cao hạ xuống, không người nào có thể nhìn thẳng. Bên trong phạm vi gần nghìn dặm đều biến thành thuần một màu trắng, nhiệt độ đột nhiên tăng đến mức đáng sợ, không chỉ làm cho sương mù trong nháy mắt bốc hơi biến mất, thân núi cũng bắt đầu nhanh chóng bị hòa tan. Một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa vô cùng đáng sợ từ trên viên châu khổng lồ phát tán ra, thoáng một cái, không gian trong phạm vi mấy chục dặm bên cạnh trở thành một mảnh mơ hồ, sau đó xoẹt một tiếng, vô số khe nứt không gian lớn nhỏ hiện ra.

Hàn Lập đang muốn lao tới ra tay ngăn cản Tinh Viêm Hỏa Điểu, bỗng nhiên không gian xung quanh lóe lên một cái, từng vết nứt không gian hiện ra cắt lên thân thể hắn. Hắn nhướng mày, trong miệng quát khẽ một tiếng, sau lưng hiện ra Chân Ngôn Bảo Luân. Vô số gợn sóng màu vàng từ trên Chân Ngôn Bảo Luân mở rộng ra bốn phía, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi trăm trượng xung quanh.

Vết nứt không gian trong phạm vi trặm trượng trong nháy mắt đình trệ, nhưng những vết nứt này ẩn chứa lực lượng lớn đến kinh người, khu vực

được gợn sóng màu vàng bao phủ cũng rung động dữ dội, dường như khó có thể trói buộc những vết nứt này. Hàn Lập phải vội vàng toàn lực thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân mới khiến cho gợn sóng màu vàng ổn định trở lại. Hắn khiếp sợ nhìn về phía Tinh Viêm Hỏa Điểu và viên châu khổng lồ.

Khi nãy hắn toàn lực thúc giục viên châu mà chỉ phát huy ra được một ngọn lửa, so với viên châu khổng lồ lúc này thật nhỏ bé không đáng kể. Không chỉ vậy, Đại Hoang Cổ Kiếm do Hùng Sơn thúc giục và túi nhỏ màu lam do Lam Nhan thúc giục phát ra uy lực cũng chênh lệch rất lớn so với viên châu khổng lồ này.

Viên châu khổng lồ giờ phút này cũng không dừng lại, như chậm mà nhanh bắn thẳng tới phía trước, trong nháy mắt bay đến bên cạnh toà núi khổng lồ, hung hăng nện xuống.

"Ầm" một tiếng nổ mạnh rung trời!

Lúc này, toà núi chống trời khổng lồ không nhìn thấy đỉnh cũng ù ù lung lay, phát ra một loạt âm thanh chấn động nặng nề, kéo dài mãi không hết. Vô số đá vụn lớn nhỏ rơi như mưa.

Viên châu khổng lồ chui thẳng vào vách núi, lửa rừng rực bên ngoài nóng vô cùng không ngừng phun ra nuốt vào, thiêu rụi tầng tầng vách núi. Nó nhanh chóng xuyên vào sâu bên trong toà núi, tựa hồ không oanh kích được toà núi khổng lồ này thì không bỏ qua. Nhưng đúng lúc này, một tầng kim quang chói mắt mở rộng ra bao trùm lấy viên châu khổng lồ. Giữa tầng kim quang một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cuồn cuộn tuôn ra khiến cho tốc độ của viên châu lập tức giảm đi mười lần.

Bóng dáng Hàn Lập lóe lên rồi hiện ra bên dưới một vách núi gần đấy, vung tay chụp xuống một cái. Hơn hai trăm sợi tơ Thời Gian pháp tắc bắn ra, Thời Gian Linh Vực bên trong kim quang cũng cuồn cuộn tụ lại. Sau đó hai thứ bao phủ lấy nhau, ngưng kết lại hóa thành một cái bàn tay cực lớn màu vàng, thò vào sâu trong vách núi bắt lấy viên châu.

Hỏa diễm bên trên viên châu cuồn cuộn tràn ra, hung hăng thiêu cháy bàn tay màu vàng nhưng mặc cho hỏa diễm thiêu đốt, bàn tay màu vàng vẫn

vững vàng bất động.

"Được rồi, không nên càn quấy nữa!" Hàn Lập lạnh lẽo liếc nhìn Tinh Viêm Hỏa Điểu, trầm giọng quát.

Bị Hàn Lập lạnh lùng nhìn chằm chằm, vẻ hưng phấn trong mắt Tinh Viêm Hoả Điểu nhanh chóng biến mất. Lúc này trong mắt nó lộ ra một tia sợ hãi, thân thể khổng lồ cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành bộ dạng Tinh Viêm Đồng Tử.

Viên châu khổng lồ cũng thu nhỏ lại, trong giây lát biến về hình dạng như lúc trước, "vèo" một tiếng tự động bay trở về bên cạnh Tinh Viêm Đồng Tử. Biển lửa màu bạc xung quanh cũng lóe lên một cái, lập tức bị dập tắt.

Ngân diễm trên người Tinh Viêm Đồng Tử ảm đạm đi rất nhiều, một tia Hỏa chi Pháp Tắc vừa mới sinh ra khi nãy tiêu hao hơn phân nửa, dường như không cảm nhận được nữa. Tuy vậy Tinh Viêm Đồng Tử đối với chuyện này dường như không có cảm giác gì. Nó tung người bay đến bên cạnh Hàn Lập, thần sắc ủ rũ như một tiểu hài tử vừa làm sai một việc gì đó, liếc mắt nhìn trộm Hàn Lập một cái,rồi lập tức cúi đầu xuống.

"Được rồi, sau này ngươi không được ham chơi như thế nữa." Hàn Lập nhìn bộ dạng Tinh Viêm Đồng Tử, nhoẻn miệng cười, xoa đầu nó một cái. Sau đó hắn bấm niệm pháp quyết thu hồi Thời Gian Linh Vực và Thời Gian Tinh Ti.

Tinh Viêm Đồng Tử như được đại xá lập tức vui sướng kêu lên. Nó đặt mông ngồi xuống vai Hàn Lập, há miệng hút hoả châu màu trắng hỏa vào trong cơ thể. Hỏa châu vừa nhập vào cơ thể, ngọn lửa màu bạc trên người nó lập tức trở nên sung mãn, đồng thời từng tia nguyên khí Hỏa thuộc tính từ trong không gian hội tụ, dung nhập vào trong cơ thể Tinh Viêm Đồng Tử.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trước kia khi Tinh Viêm Đồng Tử tiêu hao hết nguyên khí, chỉ có thể thông qua thôn phệ lực lượng hỏa diễm có sẵn như Địa Hỏa để khôi phục. Nhưng

bây giờ nó đã được hoả châu màu trắng tương trợ, có thể trực tiếp hấp thu nguyên khí Hoả thuộc tính trong hư không. Thì ra hỏa châu màu trắng không chỉ dùng để công kích mà còn có tác dụng khác.

Nhưng mà mặc kệ hỏa châu còn có năng lực gì khác, chỉ cần năng lực công kích đã là đủ rồi. Công kích của viên châu lúc trước thực sự kinh thiên động địa, dù là hắn cũng không chắc có thể đỡ được. Vừa rồi nếu không phải viên châu va chạm với toà núi khổng lồ kia, bị triệt tiêu hơn mất phân nửa uy lực, hắn cũng không có cách một lần là có thể bắt lại được.

Hơn nữa nhìn trạng thái khí tức biến hoá của Tinh Viêm Đồng Tử, có lẽ có thể thúc giục viên châu phát ra công kích hai lần. Đã có át chủ bài Tinh Viêm Đồng Tử, thực lực của hắn lập tức tăng lên không ít. Nếu sau này hắn tranh đấu với Kỳ Ma Tử có thể nắm chắc thêm vài phần phần thắng. Hàn Lập âm thầm thở ra một hơi, đè nén cảm giác hưng phấn trong lòng, thân hình hóa thành một đạo kim quang, bay lên phía trên.

Bây giờ Tuế Nguyệt Tháp không còn yên ổn nữa, khắp nơi đều có yêu ma bị thả ra, vừa rồi Tinh Viêm Đồng Tử lại gây ra động tĩnh lớn như vậy, nơi này đã không thể ở lâu hơn nữa. Bởi vì Tinh Viêm Đồng Tử thu hồi hỏa châu màu trắng nên khu vực không gian bên cạnh lại tràn ra từng mảnh sương mù màu trắng. Thân hình Hàn Lập lóe lên chui vào bên trong sương mù, biến mất không thấy đâu

Hàn Lập vừa mới rời đi chưa đến nửa khắc công phu, đã có hai đạo độn quang từ phía dưới bay vụt đến. Bọn chúng đi đến nơi Hàn Lập và Tinh Viêm Đồng Tử vừa dừng chân khi nãy. Sau khi độn quang thu vào, lộ ra hai người Kỳ Ma Tử và Hùng Sơn.

Kỳ Ma Tử nhìn về phía vách núi gồ ghề, sau đó lại nhìn vào hư không, gã nhíu mày, sắc mặt liên tục biến đổi.

"Nhìn tình hình chỗ này có lẽ đã xảy ra một trận kịch chiến, những kẻ này thực lực cũng không yếu." Hùng Sơn quan sát xung quanh, hít nhẹ một hơi rồi nói.

"Nơi đây còn lưu lại một tia khí tức Thời Gian Pháp Tắc, chắc chắn Hàn

Lập là một người trong đó. Tên còn lại tu luyện Hỏa Chi Pháp Tắc, đã thúc giục Ly Hỏa Thiên Châu giao thủ với Hàn Lập." Sau khi suy nghĩ một chút, Kỳ Ma Tử chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1102: Do dự chuyện Thần Đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Ly Hỏa Thiên Châu không phải bị Hàn Lập đoạt được sao, hẳn là bị người chặn cướp giữa đường?" Hùng Sơn nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Kỳ Ma Tử không nói gì, trong miệng nói lẩm bẩm, vung tay lên. Lòng bàn tay của lão loé lên kim quang, nhiều ra một tiểu kính màu vàng lớn chừng bàn tay. Một mảnh sóng ánh sáng màu vàng như nước từ trên mặt kính khuếch tán ra, nhộn nhạo trong phạm vi mấy chục dặm, sau đó trở về trên mặt kính.

Trên tiểu kính màu vàng loé lên gợn hào quang, hiện ra ba sợi quang mang một vàng, một trắng, một đỏ. Hào quang màu vàng tản mát ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc, mà quang mang màu trắng và màu đỏ đều tản mát ra Hỏa chi Pháp Tắc. Nhất là sợi hồng quang kia, mặc dù nhỏ hơn nhiều so với ánh sáng màu trắng, nhưng tản ra pháp tắc ba động mãnh liệt, gắt gao ngăn chặn lực lượng pháp tắc trong hào quang màu trắng.

"A, đạo Hỏa chi Pháp Tắc này thật là cao minh, vậy mà có thể áp đảo Hoả chi Pháp Tắc trong Ly Hỏa Thiên Châu." Hùng Sơn cũng không kinh ngạc trước tình cảnh trước mắt, hiển nhiên không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nói ra.

"Đương nhiên cao minh, một sợi Hỏa chi Pháp Tắc này chính là Hoả chi Bản Nguyên Pháp Tắc trong truyền thuyết, sao lại không áp chế nổi Ly Hỏa Thiên Châu chứ!" Kỳ Ma Tử chậm rãi nói ra.

"Hoả Chi Bản Nguyên Pháp Tắc! Vậy khó trách, bất quá sợi Bản Nguyên

Pháp Tắc này là do người nào lưu lại, trong những người tiến vào Tuế Nguyệt Tháp, tựa hồ không có ai tu luyện Hỏa chi Pháp Tắc." Hùng Sơn nghe vậy giật mình, lập tức nói ra.

Kỳ Ma Tử nghe vậy, sắc mặt trầm xuống. Sở dĩ thần sắc lão nặng nề như vậy, chính là vì điều này. Thế gian pháp tắc có ngàn vạn loại, trong đó lấy Tam Đại Chí Tôn pháp tắc vi tôn, nhưng Bản Nguyên Pháp Tắc cũng không giống bình thường, chính là tồn tại gần với Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, rất ít người có thể tham ngộ được. Đám người tiến vào Tuế Nguyệt Tháp, Kỳ Ma Tử đều biết, không có ai tu luyện Hỏa Chi Pháp Tắc. Bây giờ thình lình lòi ra một người tu luyện Hỏa chi Bản Nguyên Pháp Tắc, khiến cho lão kinh sợ không thôi, âm thầm suy đoán hẳn là ngoại trừ bọn người Hàn Lập, còn có những người khác tiến nhập Tuế Nguyệt Tháp này?

"Được rồi, suy nghĩ nhiều vô ích, chúng ta đuổi theo nhìn xem là biết." Kỳ Ma Tử lắc đầu, nói ra.

Hùng Sơn đương nhiên không phản đối chuyện này, hai người hóa thành hai đạo kim quang bay đi.

...

Lúc này Hàn Lập đang mang theo Tinh Viêm Đồng Tử tiếp tục phi độn tới phía trước.

Càng lên cao, sương mù màu trắng chung quanh càng nồng đậm, mà sương mù dần dần trở nên như thực chất, như tơ như sợi quấn quanh độn quang Hàn Lập, khiến cho tốc độ của hắn đại giảm. Mà càng đi về phía trước, sương mù màu trắng càng nồng đậm, trở ngại cũng theo đó tăng mạnh, độn tốc chỉ còn một thành so với ngày thường.

Bất chợt, sắc mặt Hàn Lập khẽ động, ngừng lại độn quang, nhìn sương trắng mênh mông phía trước, mặt lộ vẻ do dự.

Tinh Viêm Đồng Tử nhìn qua Hàn Lập, miệng khép mở mấy lần, lại dùng tay nhỏ quơ lên, tựa hồ đang hỏi thăm Hàn Lập vì sao dừng lại. Hàn Lập cũng không để ý tới Tinh Viêm đồng tử, chỉ nhìn phía trước.

Đến nơi đây, hắn rõ ràng cảm ứng được phía trước có một cỗ ba động Thời gian pháp tắc cường đại không gì sánh được, không còn mơ hồ không rõ như trước. Cỗ Thời Gian Pháp Tắc này có khí tức tương tự với ngọn lửa màu vàng trên hai trận nhãn lúc trước, hẳn là cùng một nguồn gốc. Nếu như hắn đoán không lầm, nơi phát ra cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc này hẳn là ngọn Tuế Nguyệt Thần Đăng kia.

Hàn Lập trước đó đã cẩn thận hỏi qua Lôi Ngọc Sách chuyện phong ấn Hắc Thiên Ma Thần, năm nơi trận nhãn kia chỉ là phụ trợ, Hắc Thiên Ma Thần bị phong ấn ở chỗ tổng trận, mà Tuế Nguyệt Thần Đăng là ở tại chỗ tổng trận kia. Bây giờ Tuế Nguyệt Thần Đăng đã hiển lộ một chút manh mối, vậy nơi phong ấn Hắc Thiên Ma Thần chỉ sợ là ở chỗ này.

Mặc dù Hàn Lập không e ngại Hắc Thiên Ma Thần như ba người Lôi Ngọc Sách, nhưng đối với tồn tại Đạo Tổ Ma Thần này, hắn theo bản năng cũng không muốn chính diện tiếp xúc.

Từ khi hắn tiến vào toà Thái Tuế Tháp này, đầu tiên là được ba trùng sào Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, làm tăng nhiều số lượng Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, vừa rồi lại lấy được viên hỏa châu màu trắng ẩn chứa Hỏa Chi Bản Nguyên kia, thu hoạch đã không nhỏ. Nếu tiếp tục đi tới, điều đó có nghĩa là sẽ mạo hiểm ở nơi phong ấn Hắc Thiên Ma Thần này, phong hiểm tự nhiên tăng lên nhiều.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ to lớn trầm đục không biết từ chỗ nào truyền đến, phụ cận vụ hải màu trắng cũng theo đó ba động một chút.

"Chuyện gì xảy ra?" Hàn Lập nhíu mày lại.

Trên thân Tinh Viêm Đồng Tử đột nhiên sáng lên một đạo bạch quang, hỏa châu màu trắng tự động từ thể nội nó bay ra, trên hỏa châu giờ phút này tỏa sáng hào quang, đồng thời rung động ong ong không thôi, tựa hồ sinh ra cộng hưởng cùng thứ gì đó. Bất quá tình huống này cũng không xảy ra quá lâu, mấy hơi thở sau, bạch quang trên hỏa châu nhanh chóng phai nhạt xuống, khôi phục nguyên trạng.

Tinh Viêm Đồng Tử thấy vậy, vội vàng há miệng hút nó vào thể nội, đồng thời dùng hai tay nhỏ ôm thật chặt bụng nhỏ, bộ dạng sợ nó lần nữa bay ra ngoài.

"Chẳng lẽ hai nơi trận nhãn khác đã bị phá, khiến cho hỏa châu màu trắng này có dị động?" Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười, sờ lên đầu Tinh Viêm Đồng Tử, đồng thời trong lòng âm thầm suy đoán.

Năm trận nhãn tương liên với nhau, mà hỏa châu màu trắng này là một vật áp trận ở một trận nhãn, sinh ra liên hệ cùng hai nơi trận nhãn khác cũng là bình thường.

Hắn suy nghĩ một chút, rất nhanh không nghĩ nhiều nữa, ánh mắt nhìn tới phía trước. Hơi trì hoãn một chút, trong lòng của hắn đã quyết định, dự định tiếp tục đi tới, nhìn xem tình huống rồi tính tiếp. Dù sao đã đến nơi này, nửa đường lâm trận lùi bước thực sự có chút đáng tiếc, hắn vẫn có chút hiếu kỳ với Tuế Nguyệt Thần Đăng, muốn nhìn xem một chút.

Mà lúc trước hắn đã ước định liên thủ cùng bọn Hồ Tam, hiện tại tự tiện rời đi sẽ làm trái ước định. Nghĩ đến đây, Hàn Lập không chần chờ nữa, khẽ quát một tiếng, bên ngoài thân hiện ra một đạo kiếm ảnh màu vàng to lớn, bao phủ thân thể hắn vào trong đó, bay vụt lên.

Trên kiếm ảnh lượn lờ hồ quang điện màu vàng, tản mát ra một cỗ kiếm khí lăng lệ không gì sánh được, cuốn lên phía dưới, lập tức chém tách sương mù phía trước ra, khiến cho tốc độ đi tới so với trước đó nhanh hơn rất nhiều. Chỉ bất quá chưa được bao lâu, lại tiến lên một khoảng, sương mù màu trắng chung quanh càng phát ra dày đặc, mà lại cứng cáp hơn. Kiếm ảnh màu vàng phá vỡ sương mù càng ngày càng khó khăn, tốc độ lần nữa chậm lại.

Tinh Viêm Đồng Tử thấy cảnh này, miệng nhỏ cong lên, từ bả vai Hàn Lập bắn ra, há miệng phun một cái. Hỏa châu màu trắng lần nữa bắn ra, dung nhập vào trong kiếm ảnh màu vàng quanh người Hàn Lập. Từng sợi lửa màu trắng từ trong hỏa châu bắn ra, quấn quanh trên kiếm ảnh, hoà lẫn cùng những hồ quang điện màu vàng kia. Tốc độ kiếm ảnh đột ngột tăng lên, thế như chẻ tre chém mở ra sương mù phía trước.

"Con đường phía trước không rõ, chớ có hao phí nguyên khí thôi động hỏa châu, hảo hảo giữ lại thực lực." Hàn Lập nhướng mày, trầm giọng nói ra.

Tinh Viêm Đồng Tử nhếch miệng cười cười, tựa hồ muốn nói không sao cả.

Hàn Lập cẩn thận cảm ứng khí tức biến hoá trên thân Tinh Viêm Đồng Tử, tiêu hao xác thực không lớn, sau khi kinh ngạc, cũng có chút mừng rỡ, vội vàng toàn lực thôi động kiếm quang tiến lên.

Bay một lát, sương mù màu trắng phía trước đột nhiên bắt đầu thưa thớt, tựa hồ đã đến điểm cuối. Sơn phong phía dưới cũng không còn vô biên vô hạn, bắt đầu mơ hồ nhìn thấy toàn cảnh, tựa hồ rốt cuộc đã tới khu vực đỉnh núi.

Hàn Lập mừng thầm trong lòng, lần nữa tăng nhanh độn tốc.

Nhưng sau một khắc, "rầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, hắn đâm vào trên vật cứng gì đó, kiếm ảnh màu vàng quanh người vỡ nát, cả người bị chấn bay ngược trở về. Cũng may nhục thân Hàn Lập cứng cỏi không gì sánh được, cũng không có bị thương.

Trong kiếm ảnh, hỏa châu màu trắng cũng bị chấn về, Tinh Viêm Đồng Tử vội vàng nuốt nó vào thể nội.

"Chuyện gì xảy ra?" Thân thể Hàn Lập ưỡn một cái liền đứng vững, nhìn phía trước, sắc mặt giật mình.

Chỉ thấy trong sương mù phía trước xuất hiện một màn sáng màu trắng, nhìn cũng không biết dày bao nhiêu, bên trong có thể nhìn thấy đạo đạo lưu quang màu trắng chớp động. Chỉ là màn sáng này hiện ra hơi mờ, mà lại hỗn tạp trong sương mù, rất khó phát hiện.

Màn sáng nhìn vô biên vô hạn, thần thức Hàn Lập vì không cách nào cảm ứng được toàn cảnh, càng không cách nào thẩm thấu vào trong đó, phảng phất giống như lạch trời ngăn ở phía trước. Mà tại chỗ sâu trong màn sáng màu trắng, mơ hồ có thể nhìn thấy một đoàn kim quang loá mắt, trận trận ba

động Thời Gian Pháp Tắc từ trong đó tản ra.

"Đó là..." Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, phi thân rơi vào trước màn sáng màu trắng, kiệt lực muốn nhìn rõ kim quang phía trong.

Đáng tiếc kim quang loá mắt, lại có màn sáng ngăn cản, nhìn không thấu tình huống bên trong, bất quá hắn có thể khẳng định nơi đó chính là nơi phong ấn Hắc Thiên Ma Thần.

Hàn Lập thu tầm mắt lại, rơi vào trên màn sáng trắng trước mặt, đưa tay ấn ấn trên đó. Chạm vào màn sáng màu trắng ẩn ẩn có mấy phần mềm mại, nhưng chỗ càng sâu lại cứng rắn không gì sánh được, cho người ta một loại cảm giác không gì phá nổi.

Hàn Lập nhíu mày, sau đó khẽ quát một tiếng, hơn chín trăm chỗ huyền khiếu toàn thân đều nở rộ quang mang, sau đó vung lên một quyền đánh vào trên màn sáng.

"Bùm" một tiếng to lớn trầm đục!

Nắm đấm của hắn đâm thật sâu vào trong màn sáng màu trắng, trên màn sáng chung quanh nắm đấm hiện ra từng gợn sóng chập chùng như nước, kịch liệt dao động. Hư không phụ cận cũng phát ra một trận tiếng vang ù ù. Nhưng màn sáng màu trắng cũng không vỡ vụn mảy may, ngược lại từ đó lộ ra một lực phản chấn to lớn, đánh hắn bay ra ngoài.

Hàn Lập bay rớt ra ngoài khoảng hai ba trăm trượng, trên thân loé lên kim quang, lần nữa ngừng lại. Lần này lực phản chấn quá mạnh, làm lục phủ ngũ tạng của hắn xoắn thành một đoàn, cho dù lấy nhục thân cứng cỏi của hắn, cũng không chịu đựng nổi, sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu mới khôi phục.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công. Sau một khắc, toàn thân hắn đại phóng tinh quang, thân hình bỗng nhiên tăng vọt, hóa thành một Cự Ma ba đầu sáu tay lớn vạn trượng. Ba cái đầu Cự Ma gồm một là Sơn Nhạc Cự Viên, một cái khác là Chân Linh Thiên Long, còn có một cái là Du Thiên

Côn Bằng. Ba cỗ Chân Linh huyết mạch chi lực từ thể nội hắn bỗng nhiên toả lên, một cỗ khí tức cường đại lăng thiên triệt địa từ trên người hắn bộc phát ra, hư không phụ cận cũng rung động theo.

Phiến kim quang sau màn sáng trắng đột nhiên ba động một chút, nhưng sau một khắc lại khôi phục nguyên dạng. Hàn Lập chỉ tập trung toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công nên không chú ý tới tình huống sau màn sáng, sau khi biến thành Cự Ma phát ra một tiếng rít, sáu nắm đấm song song đảo ra, đánh vào trên màn sáng màu trắng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Sáu nắm đấm oanh kích vào màn sáng làm màn sáng lõm sâu vào bên trong, chung quanh màn sáng chấn động trập trùng kịch liệt, mãnh liệt gấp mười lần so với trước đó nhưng dù vậy, màn sáng màu trắng vẫn như cũ căng cứng không ngừng. Màn sáng toả ra tia sáng chói mắt, bên trong có lưu quang màu trắng cấp tốc chuyển động, một cỗ cấm chế chi lực to lớn và mềm dẻo từ đó lộ ra, thình lình hoá giải từng chút một lực lượng trên sáu nắm đấm của Cự Ma.

------oOo------

Chương 1103: Hậu thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: nguyendzung*
***Biên**: hoangdz2014 & Sherlock*

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Hàn Lập trong hình dạng Cự Ma thấy cảnh này, sắc mặt lập tức biến đổi.

Một khắc sau, màn sáng màu trắng lại sáng lên, chỗ lõm xuống bỗng nhiên khôi phục nguyên dạng. Thân thể Cự Ma chấn động mạnh đồng thời bị đánh bay ra ngoài như lúc trước. Sau khi lùi lại mười mấy bước mới đứng vững, hắn ngạc nhiên nhìn màn sáng màu trắng, trên mặt hiện ra vẻ nặng nề.

Nếu nói về lực công kích của bản thân, công pháp Thiên Sát Trấn Ngục Công của hắn là mạnh nhất nhưng vẫn không thể phá vỡ màn sáng này, không biết phải làm cách nào đây? Hàn Lập cho dù có một vài thủ đoạn khác, nhưng xem xét tình hình trước mắt có lẽ cũng không làm nên chuyện gì.

Tinh Viêm Đồng Tử đột nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn, lần nữa hóa thành hình dạng Hỏa Điểu, chuẩn bị bay ra. Đúng lúc này, khu vực phía trong sương mù gần kề nơi này lại bắt đầu chuyển động kịch liệt, từ đó truyền ra một tiếng trầm đục. Bạch quang trên người Tinh Viêm Đồng TỬ lần nữa lóe sáng, viên hỏa châu màu trắng tự động bắn ra, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Hàn Lập hơi biến sắc, quay đầu nhìn về phía sau. Chẳng lẽ mắt trận cuối cùng cũng đã bị phá? Mặc dù hắn đã sớm đoán trước điều này, nhưng không nghĩ sẽ nhanh đến thế, như vậy hắn cũng không còn nhiều thời gian nữa. Nếu trong thời gian ngắn hắn không thể phá bỏ trở ngại phía trước, chắc chắn sau này sẽ phát sinh ra nhiều vấn đề. Nghĩ đến điều này, Hàn Lập lại quay đầu nhìn về phía màn sáng màu trắng.

Đúng lúc này, một việc kinh người xảy ra!

Màn sáng màu trắng phía trước gần như không cách nào phá hủy đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu trắng chói mắt, mãnh liệt chớp động hai lần, sau đó nhanh chóng mỏng đi. "Bụp" một âm thanh vỡ vụn phát ra, màn sáng hóa thành từng mảng ánh sáng lấp lánh màu trắng bay lên trời, chớp mắt tan biến không còn dấu tích.

Hàn Lập sững sờ, dường như không dám tin vào hai mắt mình. Trong đầu hắn chợt loé lên một ý nghĩ: "Chẳng lẽ toàn bộ năm mắt trận đã bị phá hủy nên màn sáng cấm chế này mới biến mất?". Sau đó hắn nhìn xuống phía dưới.

...

Vào giờ phút này, trên đỉnh một mỏm núi trên toà cự phong chống trời kia, hai bóng người đang đứng sau một tảng đá lớn, chính là Lôi Ngọc Sách và Tô An Thiến. Một vòng bảo hộ màu trắng bao phủ hai người, trên vòng bảo hộ chớp động sương mù màu trắng, trông rất huyền diệu.

Phía trước ngọn núi cách nơi đây hơn một trăm dặm xuất hiện một tòa cung điện màu xanh biếc, tuy nhiên giờ phút này cả cung điện đã sụp đổ. Hai đạo độn quang màu lam từ trong phế tích bay ra, chính là hai người Lam Nguyên Tử và Lam Nhan. Độn quang hai người quấn lấy nhau, hòa làm một thể, tốc độ lập tức tăng lên, nhanh chóng biến mất phía cuối chân trời.

Sau khi hai bóng người Lam Nguyên Tử biến mất, từng đạo thân ảnh màu đen cũng từ bên trong bắn ra, tản mát ra từng cỗ Ma khí cường đại. Trong tiếng gào thét ầm ĩ, đám người Ma tộc cũng bay về phía xa, rất nhanh biến mất không còn dấu tích, xung quanh nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Hai tay Lôi Ngọc Sách bấm niệm pháp quyết sau đó vung lên, vòng bảo hộ màu trắng bao phủ hai người chợt biến mất, hóa thành một vòng tròn màu trắng bay vào trong tay áo.

"Lôi Ngọc Sách, sao ngươi không để ta ngăn cản bọn họ. Ta và ngươi liên

thủ chắc hẳn có hi vọng bảo vệ nơi này!" Tô An Thiến nhìn Lôi Ngọc Sách, trầm giọng nói.

"Không được, Lam Nguyên Tử và Lam Nhan thực lực đều không dưới chúng ta, hơn nữa bọn họ còn có túi nhỏ màu lam kia, chúng ta không thể là đối thủ của họ, liều mạng xông lên chỉ thua thiệt mà thôi. Nếu như chỉ có một mình ta, ngã xuống cũng không sao, nhưng có nàng ở đây, ta không thể mạo hiểm được." Lôi Ngọc Sách thở dài nói.

Tô An Thiến khóe môi khẽ động, trong mắt hiện lên một tia phức tạp, im lặng suy nghĩ.

"Mộc chi Trận Nhãn cũng đã bị phá hủy, như vậy năm mắt trận đều đã bị phá, làm sao bây giờ?" Nàng lo lắng nói.

"Ta tự có biện pháp, nàng không cần phải lo. Đi thôi, trước hết chúng ta cần phải sửa chữa lại pháp trận này. " Ánh mắt Lôi Ngọc Sách thoáng hiện lên chút khác lạ, sau đó bay tới cung điện đã sụp đổ kia.

Tô An Thiến đứng ngẩn ngơ nhìn bóng lưng kiên định của Lôi Ngọc Sách. Sau đó đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, lập tức cất bước đuổi theo.

...

Hàn Lập thu hồi ánh mắt khỏi đỉnh ngọn núi khổng lồ, thân hình lập tức bay về phía trước. "Vèo " một tiếng bay ra khỏi biển sương mù trắng, tầm nhìn trước mặt lập tức trở lên thoáng đãng. Hiện ra trước mắt hắn là bầu trời xanh biếc kèm theo vô số mây lành. Cuối cùng, hắn đã tới được đỉnh ngọn núi khổng lồ to như cái cột chống trời kia. Mắt thấy phiến kim quang kia lơ lửng giữa không trung trên đỉnh núi.

Giờ phút này không có màn sáng màu trắng và sương mù ngăn trở, Hàn Lập rốt cuộc đã thấy rõ bên trong kim quang. Đó là một tòa cung điện khổng lồ, nguy nga cao vút, muôn hình vạn trạng. Hắn nhìn về cung điện phía trước, ánh mắt sáng lên, lập tức bay về phía đó.

Bầu trời đột nhiên cuồn cuộn dữ dội, sau đó một đám mây màu trắng hiện

ra. Bên trong đám mây có vô số ánh sáng lung linh chớp động, đồng dạng với màn sáng màu trắng lúc trước. Thiên địa nguyên khí khu vực gần kề xung quanh như thủy triều hội tụ về đám mây màu trắng, đám mây nhanh chóng lớn lên, mở rộng ra bốn phía, trong nháy mắt đã bao trùm cả bầu trời. Trong đám mây màu trắng có tiếng sấm ầm ầm kèm theo điện mang màu trắng tán loạn bắt đầu xuất hiện, từ đó phát ra một cỗ áp lực thật lớn như trời cao nổi giận.

Bên dưới tầng mây, cuồng phong gào thét, quét sạch cả ngọn núi khổng lồ. Đất đá trên núi văng tung toé, cây cối bay tứ tung, biển sương mù quay cuồng không ngừng, một cảnh tượng hỗn loạn, trời đất đảo điên.

Hàn Lập hơi biến sắc, ngay lập tức dừng lại, tính quan sát kỹ tình huống trên bầu trời.

Một loạt những tiếng nổ mạnh từ trong đám mây trắng truyền đến. Đám mây trắng đột nhiên quay cuồng kịch liệt, điện hồ màu trắng bên trong cũng nổi lên mãnh liệt. Theo từng tiếng ầm ầm vang lên, từng đạo lôi điện thô to màu trắng như trường long điên cuồng bổ xuống, đánh lên khắp nơi trên ngọn núi khổng lồ.

Lôi điện sáng trắng nóng bỏng dường như làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng, trong đó lại ẩn chứa Lôi Điện Pháp Tắc cường đại khiến cho Hàn Lập cũng sợ hết hồn hết vía. Hơn nữa, cỗ Lôi Điện Pháp Tắc này tràn ngập thiên phạt chi ý, y như Thiên Phạt Thần Lôi mà Hàn Lập đã gặp trước kia, chỉ khác nhau là uy lực cường đại hơn gấp trăm lần.

Hàn Lập biến sắc, đang muốn thu hồi biến thân Cự Ma rồi né tránh nhưng không còn kịp nữa. Chỉ thấy hơn chục đạo lôi điện thô to đâm thủng hư không, bổ về phía hắn. Một cỗ thiên phạt kèm theo khí tức hủy diệt từ trên trời giáng xuống, như thể trời cao muốn trực tiếp hủy diệt hắn, áp chế cả ý chí phản kháng của hắn.

Trời muốn giết ngươi, ngươi không được chống lại!

Ý thức Hàn Lập bị cỗ khí tức này áp chế, nhưng chỉ một khắc đã được lực lượng thần thức khổng lồ giải thoát, thế nhưng hơn chục đạo lôi điện màu

trắng đã đến trước người hắn.

Trong miệng Cự Ma phát ra một tiếng gầm thét, thân hình khổng lồ chợt lóe sáng, lập tức cấp tốc lao xuống phía dưới, cố gắng tranh thủ một chút thời gian. Đồng thời trên sáu nắm tay của Cự Ma hắc quang cuồn cuộn tuôn ra, sau đó đột nhiên trở nên mơ hồ, biến ảo thành vô số quyền ảnh, điên cuồng công kích mười mấy đạo lôi điện màu trắng kia.

Trong khoảnh khắc, tiếng gào thét nổi lên!

Quyền ảnh màu đen hiện lên dày đặc, chằng chịt trong hư không, mỗi đạo quyền ảnh không chỉ tản mát ra Ma khí kinh người mà còn kèm theo ba động man lực cuồn cuộn. Hư không nơi nó đi qua bị vạch ra thành từng đạo bạch ngân mà mắt thường có thể thấy được. Hư không xung quanh vặn vẹo hỗn loạn, rách toạc ra thành từng vết nứt không gian, cơ hồ đã đến giới hạn tan biến.

Quyền ảnh và lôi điện va chạm vào nhau, nhưng lại không có tiếng nổ kinh thiên động địa như dự đoán.

Mắt thấy quyền ảnh ẩn chứa uy thế vô cùng, nhưng vừa đụng vào lôi điện màu trắng lập tức như băng tuyết gặp lửa, không chút tiếng động trực tiếp tan ra, hóa thành từng làn khói đen lượn lờ phiêu tán đi.

Hơn chục đạo lôi điện màu trắng dễ dàng xuyên thủng quyền ảnh màu đen, hung hăng lao xuống bổ lên trên thân Cự Ma đang tràn đầy vẻ kinh ngạc. Trên thân Cự Ma bị đánh ra mười mấy vết thương khổng lồ sâu tới tận xương, thân thể cao lớn nặng nề rơi xuống bên dưới đỉnh núi khổng lồ, tạo thành một cái hố to khiến cho đá vụn bay loạn xạ.

Từng đạo điện hồ màu trắng quấn quanh thân thể Cự Ma "xì xì" chuyển động không ngừng. Ma khí trên người Cự Ma gặp phải lôi điện màu trắng giống như đụng phải khắc tinh, trực tiếp tán loạn, chớp mắt đã biến mất hơn nửa.

Ma khí biến mất, Thiên Sát Trấn Ngục Công cũng không duy trì được trạng thái biến thân Cự Ma, rất nhanh thu nhỏ lại, hiện ra bản thể Hàn Lập. Lúc

này sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân hiện ra mười mấy vết thương sâu tới tận xương, máu tươi chảy ra đầm đìa. May thay lúc nguy cấp hắn kịp thời nghiêng người tránh nên không bị đánh trúng chỗ yếu hại.

Thương thế trên người hắn nhìn thì đáng sợ, nhưng may mắn tránh được chỗ yếu hại, vì vậy cũng không nặng lắm. Hàn Lập vội vàng lấy ra một viên đan dược đỏ như máu ăn vào, miệng vết thương sau đó hiện lên huyết quang, nhanh chóng khép lại bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Sau khi lôi điện đánh xuống, đám mây màu trắng trên bầu trời giờ phút này mỏng đi mấy phần, điện hồ màu trắng bên trong cũng ít đi một chút. Nhưng ngay lập tức, tiếng sấm ầm ầm lại vang lên, một loạt lôi điện màu trắng lại đánh xuống, mặc dù số lượng không bằng lúc trước, nhưng uy lực mỗi đạo sấm sét lại không giảm xuống chút nào.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, vẻ mặt trấn định hơn rất nhiều. Trên người hắn kim quang cuồn cuộn tuôn ra, từng đạo điện hồ màu vàng lần lượt hiện ra bao phủ quanh thân. Đồng thời Chân Ngôn Bảo Luân cũng hiện ra, vô số sóng gợn màu vàng lan tràn bao phủ thân thể của hắn.

Lần đầu Thiên Phạt Thần Lôi đánh xuống, hắn không kịp đề phòng nên mới bị thương. Đợt thứ hai này, hắn đã chuẩn bị đầy đủ, dù cho lôi điện màu trắng có uy lực lớn gấp đôi, hắn cũng tự tin có thể ngăn cản. Nhưng lần này lôi điện lại không đánh về phía Hàn Lập, mà đánh xuống những vị trí khác. Toàn bộ chúng lao vào bên trong biển sương mù, bổ xuống bên dưới ngọn núi khổng lồ. Lập tức một loạt âm thanh trầm đục từ khắp nơi phía dưới sương mù truyền ra, xen lẫn âm thanh trầm đục mơ hồ còn có thể nghe được một ít tiếng kêu thê lương thảm thiết.

"Chẳng lẽ những đạo lôi điện màu trắng kia đang tấn công những kẻ mang Ma khí? Tám phần là như thế này, chắc chắn vị Thái Tuế Tiên Tôn kia đã sớm dự liệu được năm chỗ mắt trận sẽ bị phá hủy nên để lại cách đối phó chuyển hoá cấm chế trên màn sáng màu trắng thành lôi điện cấm chế thi triển ra những thần lôi màu trắng tiêu diệt đám Ma tộc chạy ra. Lôi điện màu trắng kia chính là thần thông lôi điện chuyên khắc chế Ma khí, khó trách Thiên Sát Trấn Ngục Công của ta gặp phải nó cũng khó lòng đỡ nổi." Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, sau đó trong lòng chợt bừng tỉnh.

Lúc trước hắn thi triển Thiên Sát Trấn Ngục Công, trên người mang theo Ma khí, cho nên mới bị lầm tưởng chính là Ma tộc, bị lôi điện màu trắng kia công kích. Sau khi hắn thu hồi biến thân, lại sử dụng Thời Gian Pháp Tắc và Lôi Điện Pháp Tắc ngăn cách khí tức, lập tức không còn là mục tiêu của lôi điện màu trắng.

Nghĩ thông suốt những điều này, trong lòng Hàn Lập càng khâm phục Thái Tuế Tiên Tôn, đồng thời kiêng kỵ thêm mấy phần, đứng yên tại chỗ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Giờ khắc này bên trong đám mây màu trắng giữa không trung, lôi quang chớp động, đợt lôi điện thứ ba lần nữa hình thành, từng tia chớp màu trắng thô to đánh xuống, số lượng so với trước đó lại giảm bớt đi một ít. Sau đó là đợt thứ tư, thứ năm, cho đến đợt thứ sáu lôi điện màu trắng đánh xuống, đám mây kia cuối cùng đã tiêu hao hết lực lượng, phiêu tán biến mất.

Bầu trời rốt cuộc khôi phục yên tĩnh, cảnh tượng trời xanh mây bay lại xuất hiện, như thể không có điều gì phát sinh.

------oOo------

Chương 1104: Xông vào kiếm trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Hàn Lập thấy vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, phất tay thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, trên thân biến thành độn quang bay tới cung điện phía trước, rất nhanh đã tới trước đại điện màu vàng óng. Phía trên đại điện treo một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ to Tuế Nguyệt Điện.

Cửa điện phía dưới tấm biển lúc này nửa đậy nửa hở, từ trong khe hở lộ ra kim quang loá mắt, trong kim quang tản mát ra ba động Thời Gian pháp tắc vô cùng to lớn, còn hỗn tạp mấy cỗ khí tức cường đại khác, tựa hồ đều là bảo vật Tiên khí. Chỉ là khe hở không lớn, không nhìn thấy tình huống bên trong, mà thần thức ở đây lại bị cản trở cực lớn, căn bản không thể nào dò xét trong điện được.

Hàn Lập đứng trước điện, ánh mắt hơi chớp động. Hắn sở dĩ không trực tiếp đẩy cửa vào, là vì trước cửa Tuế Nguyệt Điện có một quảng trường diện tích không nhỏ. Trên quảng trường đứng vững từng chuôi thạch kiếm màu vàng đất, mũi kiếm chĩa lên, chuôi kiếm chĩa xuống dưới.

Mỗi một chuôi thạch kiếm đều lớn cỡ trăm trượng, phảng phất như toà núi nhỏ, tản mát ra ba động Thổ thuộc tính pháp tắc nồng đậm. Tổng cộng có ba mươi sáu chuôi thạch kiếm, xen vào nhau phân bố trên quảng trường, mơ hồ tạo thành một kiếm trận.

Kiếm trận Thạch Kiếm ngăn chặn đại môn Tuế Nguyệt Điện cực kỳ chặt chẽ, muốn vào cửa, nhất định phải thông qua trận này.

Tinh Viêm Hỏa Điểu trên đầu vai Hàn Lập mở miệng kêu chi chi, giương cánh muốn bay tới Tuế Nguyệt điện. Hắn nhướng mày, phất tay phát ra một cỗ kim quang quấn lấy Tinh Viêm Hỏa Điểu, mặc kệ nó kháng nghị, không

nói lời nào thu nó vào không gian Hoa Chi. Tinh Viêm Hỏa Điểu từ khi sinh ra lực lượng pháp tắc, thực lực đại tiến, nhưng tính tình cũng càng ngày càng nghịch ngợm, hơi có chút khó quản.

Hàn Lập lắc đầu, tiếp tục dò xét kiếm trận thạch kiếm phía trước, lông mày nhăn lại, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng. Ba mươi sáu chuôi thạch kiếm này hình thành kiếm trận nhìn như đơn giản, nhưng hắn càng xem càng cảm thấy trong kiếm trận thạch kiếm này ẩn giấu huyền cơ, không cách nào nhìn thấu.

Nếu ngày thường thì không nói, hắn có thể ổn định tâm thần từ từ nghiên cứu lĩnh hội, có thể nhìn ra chút đầu mối, thậm chí còn trợ giúp không ít đối với trận pháp chi đạo của mình, nhưng bây giờ thời gian cấp bách, chậm trễ nữa rất có thể những người khác sẽ tới đây, hắn khó mà chiếm được tiên cơ.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cong ngón tay búng ra.

"Xùy" một tiếng!

Một đạo kiếm khí màu vàng dài mười trượng, rộng chừng ba trượng bắn ra, chém về phía một thanh thạch kiếm màu vàng trong đó.

Sau một khắc, thạch kiếm "ông" một tiếng, nổi lên một tầng hoàng mang nồng đậm, kiếm khí màu vàng trảm lên phía trên, lập tức chui vào trong hoàng mang, phảng phất trâu đất xuống biển, không có một chút âm thanh nào truyền ra. Sau khi thạch kiếm thôn phệ kiếm khí màu vàng, tầng hoàng mang kia cũng theo đó biến mất.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt trầm xuống, đã hiểu tuyệt không thể dùng tiểu xảo để phá giải trận này được, lập tức quyết tâm, hai tay bấm niệm pháp quyết. Trên người hắn loé lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân nổi lên sau lưng, vô số gợn sóng màu vàng từ đó tuôn ra, bao phủ phạm vi trăm trượng chung quanh.

Hàn Lập với Chân Ngôn Bảo Luân treo ở phía trên, cất bước tiến vào kiếm trận thạch kiếm.

Hắn vừa tiến vào kiếm trận, cảnh sắc trước mắt biến đổi, xuất hiện trong một mảnh sa mạc mờ nhạt. Bốn phía một mảnh màu vàng mênh mông, mà đỉnh đầu che kín một tầng mây vàng hỗn độn màu vàng sẫm, một cỗ áp lực thật lớn truyền ra.

"Đây là..." Hàn Lập thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, biến sắc.

Không gian sa mạc màu vàng này khác với huyễn trận bình thường, vững chắc không gì sánh được, hắn nhìn không ra mảy may sơ hở. Mà bên trong không gian này chỉ có nguyên khí Thổ thuộc tính, không có một tia thiên địa nguyên khí thuộc tính nào khác. Chỉ một điểm này cũng khiến tác dụng của pháp tắc khác ở chỗ này liền giảm bớt tám thành.

Trong lòng của hắn run lên, lại đánh giá kiếm trận này cao thêm một phần. Hắn vận khởi Cửu U Ma Đồng, trong mắt nổi lên một tầng tử quang, nhìn lại chung quanh.

Vào thời khắc này, hoàng mang chung quanh hư không chớp liên tục, ba mươi sáu chuôi thạch kiếm màu vàng to lớn nổi lên, bao phủ hắn vào bên trong. Trên mỗi một chuôi thạch kiếm đều tỏa ra hoàng mang loá mắt, hóa thành một cột sáng vàng đất thô to, xông thẳng tới tận trời. Cùng lúc đó, từng đạo kiếm khí màu vàng đất từ trên ba mươi sáu chuôi thạch kiếm nổi lên, phảng phất ba mươi sáu đóa hoa nở rộ ra.

Trong chốc lát, thanh âm kiếm rít nổi lên!

Chằng chịt kiếm khí nở rộ ra, sau khi cuồng thiểm trực tiếp mơ hồ một cái rồi biến mất không còn tăm hơi. Sau một khắc, xung quanh Hàn Lập nổi lên ba động, những kiếm khí màu vàng đất kia tuôn trào ra từng tầng, điên cuồng chém xuống hắn.

Hàn Lập thất kinh, nhưng không bối rối, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe, Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng sáng lên xoay tròn cấp tốc, khu vực gợn sóng màu vàng chung quanh hắn lập tức nồng đậm lên.

Vô số kiếm khí phách trảm đến, mặc dù uy lực mỗi một đạo kiếm khí không nhỏ, nhưng vừa tiến vào khu vực gợn sóng màu vàng, lập tức ngưng

tụ toàn bộ tại đó. Trong lúc nhất thời, xung quanh khu vực gợn sóng màu vàng xuất hiện một bức tường kiếm màu vàng đất hình tròn, ngưng kết bất động.

Những kiếm khí khác theo sau "kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên" bay vụt đến, tiến vào trong khu vực gợn sóng màu vàng này, nhưng vẫn như cũ bị Chân Ngôn Bảo Luân giam cầm ở đó. Bất quá, uy năng những kiếm khí màu vàng đất này kinh người, mà ba mươi sáu chuôi thạch kiếm đồng thời tách ra, phách trảm đến, số lượng nhiều kinh người.

Chỉ trong thời gian mấy hơi thở, bức tường kiếm xung quanh gợn sóng màu vàng đã gia tăng đến một trình độ đáng sợ, ngưng tụ thành thực chất, bao phủ khu vực gợn sóng màu vàng và Hàn Lập vào trong đó. Mà kiếm khí theo sau tiếp tục bay vụt tới, trảm lên trên tường kiếm đã thực chất hóa. Lập tức thanh âm ầm ầm nổi lên, từng đoàn từng đoàn hào quang màu vàng đất trong nháy mắt bạo liệt ra, hóa thành từng vòng mặt trời màu vàng đất, liều mạng trùng kích vào phía bên trong.

Một cỗ linh áp đáng sợ làm Hàn Lập kinh hãi từ bức tường kiếm ở chung quanh lộ ra, đè ép vào bên trong. Khu vực gợn sóng màu vàng bắt đầu rung động ong ong, càng ngày càng mãnh liệt, đồng thời phát ra âm thanh giòn vang.

Hàn Lập biến sắc, liếc qua cự kiếm màu vàng đất bốn phía.

Ba mươi sáu đạo quang trụ màu vàng đất xông thẳng tới chân trời, hội tụ cùng một chỗ giữa không trung, hình thành một đám mây màu vàng đất. Vô số phù văn màu vàng đất ở trong đó chớp động, một cỗ khí tức không tên từ trong mây vàng tản ra, càng ngày càng mãnh liệt.

Khóe mắt Hàn Lập nhảy lên, quát khẽ một tiếng, sau đó hai tay biến đổi pháp quyết.

Trên người hắn hiện ra hắc quang nồng đậm, đồng thời thân thể bỗng nhiên tăng vọt lên, trong nháy mắt hóa thành một Cự Ma ba đầu sáu tay cao trăm trượng. Hơn chín trăm chỗ huyền khiếu toả ra đạo đạo tinh quang, lập tức từng đường vân màu bạc từ trên huyền khiếu chen chúc ra, trong nháy mắt

trải rộng toàn thân, đồng thời một tầng tinh thần quang mạc bao phủ các nơi trên cơ thể Cự Ma.

Cự Ma khẽ quát một tiếng, sáu nắm đấm song song đánh vào trên kiếm tường chung quanh.

"Ầm" một tiếng nổ vang rung trời, một vòng mặt trời màu đen bộc phát ra.

Bức tường kiếm theo âm thanh vỡ vụn, bị phá ra một lỗ hổng. Cự Ma bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, sau đó thân hình khẽ động, hóa thành một bóng đen theo lỗ thủng bắn ra, lao thẳng tới một thanh thạch kiếm gần nhất.

Vô số kiếm khí màu vàng đất tựa hồ đã nhận ra ý đồ Cự Ma, từ bốn phương tám hướng bay vụt đến, ngăn phía trước, hung hăng chém lên người Cự Ma, phát ra liên tiếp tiếng vang như sấm rền. Nhưng tinh thần quang mạc trên người Cự Ma cực kỳ kiên cố, chỉ bộc phát ra từng đoàn từng đoàn hoàng mang chói mắt ngăn cản lại những kiếm khí kia.

Bóng đen lóe lên, Cự Ma bay đến trước một thanh thạch kiếm, một nắm đấm đột nhiên tung ra, nhanh như thiểm điện đánh vào trên thạch kiếm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thạch kiếm khổng lồ đại phóng hoàng mang, lập tức bạo liệt ra, hóa thành vô số linh quang màu vàng biến mất.

Mà năm nắm đấm khác cũng đồng thời đánh vào hư không. Năm quyền ảnh như thực chất nổ bắn ra như lưu tinh, đánh tan kiếm khí trên đường, đánh vào trên năm chuôi thạch kiếm khác.

Liên tục ba tiếng vang nổ tung, ba thanh thạch kiếm cũng bạo liệt ra. Hai thanh thạch kiếm ở xa nhất bởi vì quyền ảnh bị kiếm khí làm cho suy yếu quá nhiều, mặc dù đánh trúng vào thạch kiếm nhưng không thể đánh nát chúng.

Khóe miệng Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, nhưng nụ cười này lập tức biến

mất.

Bởi vì mặc dù bốn chuôi thạch kiếm kia vỡ vụn nhưng bốn cột sáng vàng đất kia lại không tiêu mất, như cũ xông thẳng lê trời, chỉ là ảm đạm đi không ít so với trước đó. Nguyên khí Thổ thuộc tính chung quanh lại điên cuồng hội tụ về phía bốn cột sáng vàng đất, bên trong bốn cột sáng lập tức xuất hiện bốn đạo kiếm ảnh màu vàng đất.

Theo nguyên khí Thổ thuộc tính hội tụ, bốn đạo kiếm ảnh nhanh chóng trở nên ngưng thực, muốn lần nữa ngưng tụ thành bốn chuôi thạch kiếm. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Mà cột sáng vàng đất chung quanh cũng theo đó sáng lên, mắt thấy sắp khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, lập tức phẫn nộ vô cùng, hét lớn một tiếng, trên thân đại phóng kim quang, triển khai Thời Gian Linh Vực, sau đó sáu cánh tay cùng bấm niệm pháp quyết vung lên.

Hơn hai trăm đạo pháp tắc tinh ti bắn ra, sau đó một phân thành hai, ngưng kết lẫn với kim quang bên trong Thời Gian Linh Vực, hóa thành hai đạo kim nhận cực lớn dài hơn mười dặm, chém ngang qua hai bên trái phải. Những nơi chúng đi qua, Thời Gian Pháp Tắc chi lực mênh mông như sóng dữ gào thét quay cuồng, làm người ta kinh sợ.

Đồng thời trong tiếng kiếm rít "vèo vèo" liên tiếp, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trên người hắn bay ra, dung hợp với nhau, hóa thành một thanh cự kiếm màu vàng lớn mấy ngàn trượng, phía trên quấn quanh lôi điện màu vàng, tuôn ra Lôi Điện Pháp Tắc, gào thét chém tới mây vàng giữa không trung.

Trong tiếng vang ầm ầm liên tiếp, hai đạo quang nhận màu vàng quét ngang khiến ba mươi sáu chuôi thạch kiếm bị chém vỡ hơn phân nửa, nhưng cột sáng vàng đất vẫn tồn tại như cũ, Thời Gian Pháp Tắc tựa hồ cũng vô pháp đả thương tới quang trụ một mảy may nào. Nguyên khí Thổ thuộc tính chen chúc hội tụ lại, hào quang bên trong cột sáng lại nhanh chóng tái hiện, phảng phất vĩnh viễn không bị người phá hủy.

Lại một tiếng vang thật lớn từ giữa không trung truyền đến, là lôi điện cự

kiếm trảm lên mây vàng giữa không trung. Mây vàng nhìn như mờ mịt bất định nhưng lại kiên cố cực kỳ. Nó chỉ khẽ run lên, lập tức khôi phục nguyên dạng, đỡ được một kích kinh thiên của lôi điện cự kiếm.

Sắc mặt Hàn Lập rốt cuộc triệt để trầm xuống.

Giờ phút này mây vàng giữa không trung đột nhiên kịch liệt quay cuồng, nguyên khí Thổ thuộc tính phụ cận như là hồng thủy vỡ đê, điên cuồng tụ đến. Hoàng mang trên ba mươi sáu chuôi thạch kiếm ở phía dưới cũng như cá voi hút nước bị thôn phệ không còn, trên thạch kiếm cũng không còn phân hoá ra kiếm khí, tất cả quang mang đều bị mây vàng nuốt vào hết.

Mây vàng bỗng nhiên cấp tốc mở rộng ra, ở một chỗ sâu trong tầng mây ba động hiện ra một cánh cửa lớn màu vàng hình tròn nhưng không phải tròn, hình vuông không phải vuông. Trên cánh cửa khắc rõ từng đạo hoa văn hình kiếm, tản mát ra ba động kiếm khí lăng lệ không gì sánh được, còn có khí tức Thổ chi Pháp Tắc vô cùng to lớn.

Cỗ Thổ chi Pháp Tắc này hoàn toàn khác biệt với Thổ chi Pháp Tắc bình thường, cho người ta cảm giác là một cỗ thiên địa đại đạo mênh mông, tựa hồ cánh cửa lớn này câu thông với thiên địa.

"Ầm" một tiếng!

Toàn bộ không gian đột nhiên nặng nề gấp trăm lần, thân thể Cự Ma do Hàn Lập biến thành bỗng nhiên trầm xuống, hành động cũng trở nên chật vật dị thường.

------oOo------

Chương 1105: Thông Thiên kiếm trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

Hàn Lập trong hình dạng Cự Ma bỗng nhiên khóe mắt giật giật, trong miệng phát ra một tiếng hét lớn. Trên sáu nắm tay cuồn cuộn tuôn ra hắc quang đồng thời tỏa ra tinh quang chói mắt. Tinh quang trong nháy ngưng tụ về chính giữa, hóa thành một hoa văn hình ngôi sao, sau đó lập tức bùng phát.

Một loạt tiếng vù vù phát ra!

Sáu đoàn quyền ảnh như thực chất rời tay bắn ra, bên trên hắc quang và tinh quang đan vào nhau chớp động không ngừng, bộc phát ra lực lượng ba động hơn xa quyền ảnh màu đen lúc trước, bắn về phía đám mây vàng giữa không trung. Cùng lúc đó, Thời Gian Pháp Tắc tinh ti biến thành hai lưỡi đao ánh sáng màu vàng và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành Lôi Điện Cự Kiếm cũng phát ra âm thanh ầm ầm, hóa thành ba đạo kim quang khổng lồ bắn vọt ra, chém lên đám mây vàng.

Một loạt tiếng nổ mạnh "ầm ầm" kinh thiên động địa!

Sáu đoàn quyền ảnh đánh lên mây vàng trước tiên, bạo liệt nổ tung, hóa thành sáu quang cầu cực lớn có ánh sáng đen và trắng đan xen nhau trùng kích lên bên trên mây vàng. Sau đó, hai lưỡi kim đao và Lôi Điện Cự Kiếm theo sát phía sau chém lên chính giữa đám mây vàng. Tuy đám mây vàng vô cùng kiên cố, nhưng liên tiếp bị công kích cũng quay cuồng kịch liệt, rồi xoẹt một tiếng, có chút khó khăn bị xé rách ra, bên trong lộ ra một cánh cửa lớn màu vàng.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, đang định thúc giục kim đao và Lôi Điện Cự Kiếm công kích lên cánh cửa màu vàng. Nhưng đúng lúc này, cánh cửa ầm ầm lay động, sau đó đột nhiên tỏa ra ánh sáng rực rỡ, từ bên trên bộc phát ra một tầng gợn sóng màu vàng. Hai lưỡi kim đao và Lôi Điện Cự Kiếm như gặp phải trọng kích, ầm ầm bay ngược trở lại. Thân thể Hàn Lập cũng chấn động, phải lùi về sau hai bước mới đứng vững.

Đúng thời điểm này, cánh cửa lớn màu vàng tỏa ra hào quang mãnh liệt, từ từ mở ra một khe hở rất nhỏ.

"Ầm"

Vô số hoàng mang từ trong khe hở cuồn cuộn trào ra tựa như thiên hà đứt gãy rồi cả bầu trời sao cùng lúc rơi xuống. Nhìn xuyên qua khe hở, có thể thấy bên trong cánh cửa là một mảnh không gian mênh mông màu vàng đất, vô số đạo ánh sáng màu vàng cuồn cuộn không ngừng, như thủy triều nhấp nhô. Hoàng mang nơi đây đều chứa Thổ chi pháp tắc vô cùng tinh thuần, ngưng tụ gần như thành dạng lỏng, chen chúc nhau trào ra bên ngoài, hình thành một vòng xoáy khổng lồ màu vàng.

Hoa văn màu vàng hình thanh kiếm trên cửa lớn chớp động không ngừng, hoàng mang đang nhấp nhô lập tức bị phân rã hóa thành vô số thanh thạch kiếm màu vàng đất. Thạch kiếm dày đặc không biết bao nhiêu mà kể, tất cả đều ùn ùn với khí thế phô thiên cái địa chém về phía Hàn Lập, phát ra hàng loạt tiếng kiếm rít đáng sợ. Trên mỗi thanh kiếm đều khắc họa hoa văn pháp tắc, tản mát ra ba động Thổ chi pháp tắc vô cùng trầm trọng. Nguyên bản không gian nơi đây đã vô cùng trầm trọng giờ đây còn tăng lên rất nhiều.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, trong tay vội vàng bấm niệm pháp quyết. Trên thân Cự Ma vốn cao trăm trượng hắc quang chớp động không ngừng, trong tích tắc thu nhỏ lại mười lần, chỉ còn mấy chục trượng. Thời Gian Linh Vực nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ còn bao phủ khu vực mấy trăm trượng nhưng lại nồng đậm hơn mấy lần. Hai lưỡi đao ánh sáng màu vàng lúc này cũng bay trở về Linh Vực, vỡ vụn tản ra hóa thành từng sợi tơ màu vàng chuyển động không ngừng bên trong Linh Vực, khiến cho uy năng của Linh Vực càng tăng thêm.

Thạch kiếm rơi xuống như mưa vào Linh Vực màu vàng, tốc độ lập tức giảm đi rõ rệt.

Nhân lúc này, sáu cánh tay Cự Ma chụp một cái lên không trung. Lôi Điện Cự Kiếm lóe lên lôi quang lập tức bay ngược trở về, hóa thành sáu thanh kiếm lôi kiếm màu vàng nhỏ hơn một chút, phân biệt rơi vào từng tay Cự Ma. Cánh tay Cự Ma chuyển động, bắt đầu trở nên mơ hồ, sáu thanh lôi kiếm biến thành một mảnh kiếm ảnh mơ hồ, đan vào nhau tạo thành một tầng võng kiếm, đụng vào thạch kiếm đang rơi xuống như mưa.

Hàng loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên, thạch kiếm bị kiếm võng màu vàng xoắn nát. Nhưng thân thể Hàn lập cũng chấn động mạnh, sáu nắm tay đau đớn âm ỉ, sắc mặt không khỏi đại biến.

Mỗi thanh thạch kiếm đều ẩn chứa không ít Thổ chi pháp tắc, hơn nữa đều vô cùng nặng nề nên mỗi lần ngăn một thanh thạch kiếm đều giống như bị một ngọn núi khổng lồ nện xuống. Mặc dù Thiên Sát Trấn Ngục Công của hắn rất mạnh nhưng xem ra cũng chống đỡ không nổi. Giữa không trung càng lúc càng vang lên tiếng kiếm rít, càng lúc càng nhiều thanh thạch kiếm chém xuống, khiến cho hắn chịu áp lực ngày càng lớn.

"Khốn kiếp! Đây là kiếm trận gì vậy!" Trong lòng Hàn Lập gầm lên giận dữ, toàn lực thúc giục Thiên Sát Trấn Ngục Công, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Thời Gian Linh Vực. Võng kiếm màu vàng lại nồng đậm thêm vài phần, ngoan cường ngăn thạch kiếm đang rơi xuống như mưa.

....

Cùng lúc đó, trên bầu trời cách quảng trường thạch kiếm hơn nghìn dặm, hai đạo độn quang sánh vai nhau mà đi, từ đằng xa bay vụt tới. Bên trong độn quang đúng là hai người Giao Tam và Hồ Tam.

"Tên Quy Bối yêu vừa rồi da dày thịt béo quá, ta dùng Hậu Thổ Đại Ấn trấn áp mà nó vẫn trở mình chạy thoát, thực lực quả nhiên không thể coi thường." Giao Tam hơi nhíu mày nói.

Trong lúc nói chuyện, nàng không nhịn được giơ cái ấn trong tay lên ngắm

nghía. Đại ấn hình vuông đã ố vàng, bên trên có một pho tượng dị thú dữ tợn, phía dưới khắc bốn chữ lớn Hoàng Thiên Hậu Thổ. Cái ấn này thoạt nhìn không tỏa ra nhiều hào quang cho lắm, nhưng lại truyền ra từng trận lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính nồng đậm, thỉnh thoảng có từng tầng ánh sáng màu vàng đất từ mặt ngoài nổi lên.

"Dù sao ngươi không tu luyện lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, miễn cưỡng thúc giục cái ấn này đã không dễ dàng rồi. Lại muốn trấn áp giết chết cái tên Huyền Quy yêu ma nhất mạch vốn nổi tiếng về khí lực kia tự nhiên không dễ. Tuy nhiên nhìn dáng vẻ của y có lẽ cũng chịu không ít đau khổ." Hồ Tam cười cười, nói ra.

Giao Tam gật đầu, đang định thu hồi đại ấn màu vàng, đột nhiên nhíu mày, ánh mắt nhìn xuống quảng trường thạch kiếm càng lúc càng đến gần kia.

Giờ phút này bên trên quảng trường kiếm khí lượn lờ, bên trong là một mảnh hỗn độn không thấy rõ.

"Đây là..." Hồ Tam cũng nhướng mày, nghi ngờ nói ra.

"Kiếm trận này nhìn qua rất bất phàm, giống như đã hoạt động, chẳng lẽ đã có người xông vào kiếm trận?" Giao Tam cũng có chút ngạc nhiên.

Hai người vừa mới hạ xuống được mép ngoài quảng trường, xa xa lại có hai đạo độn quang cùng nhau đi tới, từ trong hiện ra hai người Lam Nguyên Tử và Lam Nhan. Thấy hai người Giao Tam đứng ngoài trận, Lam Nguyên Tử khẽ nhíu mày có chút kích động không dễ phát hiện ra. Lam Nhan liếc mắt nhìn quảng trường thạch kiếm đang lượn lờ kiếm khí, sau đó lại nhìn tòa đại điện hùng vĩ ở phía sau, lông mày cũng không tự chủ được nhíu lại.

Hai người Giao Tam và bọn họ thoáng nhìn nhau, không bên nào chủ động mở miệng.

Đúng vào lúc này, lại có ba đạo độn quang hạ xuống. Ba người Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến và Văn Trọng chẳng biết tập hợp lại từ lúc nào giờ phút này cũng đã chạy tới. Lôi Ngọc Sách vừa hạ xuống đất, ánh mắt đã nhìn lên kiếm trận. Chỉ thấy gã tiến lên một bước, đi tới đi lui dọc theo mép ngoài

quảng trường, trong mắt hiện ra vẻ kích động.

"Thông Thiên Kiếm Trận...Văn sự đệ, đệ thấy không? Đây mới thực sự là Thông Thiên Kiếm Trận hoàn chỉnh..." Trong mắt Lôi Ngọc Sách lộ vẻ hưng phấn, truyền âm cho Văn Trọng.

"Kiếm trận truyền thừa trong tông môn đã mất, vậy mà nơi đây lại có?". Ánh mắt Văn Trọng biến đổi, vội vàng trả lời.

"Ta nghiên cứu Thông Thiên Kiếm Trận không biết đã bao nhiêu năm rồi, nhưng vẫn không cách nào tái hiện nó hoàn chỉnh, không ngờ nơi đây thật sự tồn tại kiếm trận hoàn chỉnh. Xem ra truyền thuyết trong tông môn lưu truyền là sự thật, năm đó Thái Tuế Tiên Tôn thật sự đã mang trận đồ kiếm trận đặt ở nơi này." Lôi Ngọc Sách vẫn không nén nổi vui mừng, truyền âm cho Văn Trọng.

"Lôi đạo hữu, ngươi làm sao vậy?" Tô An Thiến không hiểu gì, chỉ cảm thấy vẻ mặt Lôi Ngọc Sách lúc này có chút cổ quái, nàng tiến lên một bước mở miệng hỏi.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy mới hồi phục, thu liễm lại tinh thần, có chút xấu hổ đỏ mặt trả lời: "Ta nhìn thấy Thông Thiên Kiếm Trận đã thất truyền trong tông môn nên có chút kích động không nhịn được. Thất lễ, thất lễ..."

"Theo lời ngươi nói thì kiếm trận trước mắt chính là Thông Thiên Kiếm Trận tiếng tăm lừng lẫy hay sao?" Tô An Thiên nghe vậy, cũng có chút không ngờ tới, nhíu mày hỏi.

Hai người Giao Tam nghe vậy, vẻ mặt cũng đột nhiên biến đổi.

Cái tên Thông Thiên Kiếm Trận vô cùng có ý tứ, thực sự không phải vì xuất thân ở Thông Thiên Kiếm Phái mà được gọi như thế. Ngược lại, Thông Thiên Kiếm Phái được sở hữu danh tiếng Thông Thiên nguyên nhân chính là vì thành lập môn phái dựa trên Thông Thiên Kiếm Trận. Có thể nói, chính vì đã có Thông Thiên Kiếm Trận nên mới có Thông Thiên Kiếm phái.

Với tư cách là kiếm trận trấn tông của Thông Thiên Kiếm phái, sát lực của

kiếm trận này tự nhiên không phải những kiếm trận tầm thường có thể so sánh. Người tu luyện kiếm trận này có thể dễ dàng vượt cấp giết địch, mức độ trân quý cỡ nào chắc cũng đã biết.

"Lôi đạo hữu, nhìn trạng thái kiếm trận lúc này nhất định là có người đang ở bên trong phá trận, ta nghĩ việc này không nên chậm trễ nữa, ngươi mau chóng phá trận, nếu không đám yêu ma nhanh chân đến trước chiếm được tiên cơ thì không ổn chút nào." Giao Tam mở miệng nhắc nhở.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy nhướng mày, còn đang do dự muốn nói chuyện tiếp thì bỗng nhiên sắc mặt biến đổi, quay đầu nhìn lại đằng sau. Cùng lúc đó vẻ mặt đám người Giao Tam cũng hơi đổi, nhìn sang phía bên kia.

Chỉ thấy giữa không trung ô quang phun trào, khói đen đầy trời, từ trong đó bay ra bảy tám bóng người. Đám người này phần lớn đều cực kỳ cổ quái dữ tợn, chính là đám yêu ma đầu sỏ bị phong ấn dưới những cái tế đàn kia. Ngoại trừ Đồng Sư yêu ma, Bạch Cốt yêu ma, Huyết Thủ yêu ma còn có hai tên lạ hoắc.

Một tên toàn thân đen thui cao tầm mười trượng, trên đầu mọc ra long giác, trên thân còn có long lân, sau lưng có một cái mai rùa màu xanh đen cực lớn, trên mai rùa khắc đầy các loại phù văn thập phần cổ quái. Ở bên mép mai rùa có một vết rách dài chừng ba thước, vết rách có chút sắc bén, xem ra mới bị tổn thương. Tên yêu ma này vừa rơi xuống đất, ánh mắt đã nhìn về phía Giao Tam, trong mắt hiện lên vẻ oán độc. Dễ dàng nhận thấy vết rách mới tinh trên mai rùa hơn phân nửa là do bị Giao Tam dùng Hậu Thổ Đại Ấn tạo ra.

Tên yêu ma còn lại thân hình cũng không có gì đặc biệt lắm, thân thể dung mạo cũng không cổ quái như mấy tên kia, khuôn mặt khá giống với Nhân tộc, chỉ là đôi mắt âm u có màu xanh biếc, mũi dài cong cong như mỏ ưng, một đôi lông mày trắng xiên chéo nối liền với nhau, nhìn qua có chút nham hiểm. Tên Mũi Ưng yêu ma nhìn hai huynh muội Lam Nguyên Tử, tuy vẻ mặt như bình thường, nhưng ở sâu trong con ngươi lại tiềm ẩn sát ý vô cùng mạnh mẽ, chắc chắn lúc trước đã xung đột với hai người Lam Nguyên Tử ở tế đàn đằng kia.

Thấy đối phương hung dữ nhìn sang, Lam Nhan cũng không tỏ ra yếu thế, lập tức cười nhạo một tiếng, sau đó cổ tay xoay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây thủ trượng màu xanh biếc, bên trên mọc ra từng cành liễu xanh biếc, tản mát ra ba động Mộc thuộc tính mãnh liệt.

Mũi Ưng yêu ma thấy vậy, ánh mắt co rụt lại, gương mặt hơi co rúm lại, hiển nhiên có chút kiêng kị với vật kia.

Ánh mắt Giao Tam lần lượt nhìn thoáng qua năm con yêu ma, cuối cùng nhìn lên trên thân hai tên khác. Hai tên này không có khí tức yêu ma trên người, hiển nhiên không phải Yêu tộc, nhưng rõ ràng là hai tên cầm đầu đám yêu ma này.

Hai tên này không phải ai khác, chính là Kỳ Ma Tử và Hùng Sơn.

------oOo------

Chương 1106: Nắm tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Chư vị không nên như thế, mục đích chúng ta tới đây đều giống nhau, là vì đoạt bảo mà thôi. Tuy bọn hắn là yêu ma, nhưng không có thâm cừu đại oán gì với các ngươi, cần gì phải thù hận như vậy?" Kỳ Ma Tử thấy hai phe giằng co, bầu không khí có chút vi diệu, mở miệng nói ra.

"Hừ! Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác. Những yêu ma này năm đó làm hại sinh linh Tiên giới, sau đó bị trấn áp nơi này không dưới trăm vạn năm, nếu nói không có lòng thù hận chúng ta, không muốn ăn chúng ta cho thống khoái, ngươi cảm thấy chúng ta có tin được hay không?" Lôi Ngọc Sách cười lạnh một tiếng, đáp.

"Vậy theo Lôi đạo hữu phải làm thế nào, chúng ta trước tiên ở nơi này đánh giết một trận, ngươi chết ta sống? Người chết tự nhiên vô duyên được bảo, người sống thì sao? Lại có mấy phần tự tin có thể thông qua Thông Thiên Kiếm Trận này? Nha... Suýt nữa quên mất, Lôi đạo hữu xuất thân Thông Thiên Kiếm Phái, tự nhiên là có thể a." Kỳ Ma Tử vừa cười, vừa nói.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy thần sắc biến đổi, trong lòng tức giận, lời Kỳ Ma Tử thực sự dụng tâm hiểm ác, không thể nói là không có ý đồ.

Quả nhiên, bọn người Giao Tam nghe vậy, bắt đầu có chút do dự.

"Chư vị không nên tin vào lời nói một người này, tâm tính yêu ma như quỷ, không thể tín nhiệm..." Văn Trọng chau mày, nhắc nhở.

"Hắc hắc, nếu bàn về gian trá hung ác, Nhân tộc các ngươi không phải càng hơn một bậc sao?" Bạch Cốt yêu ma nghe vậy, cười lạnh một tiếng, phản bác.

"Nhị ca, ta đã nói rồi, không có gì đáng nói với chúng, hay là trực tiếp động thủ thì dễ dàng hơn?" Mặt mũi Đồng Sư yêu ma tràn đầy vẻ không kiên nhẫn, nói ra.

Thần sắc Huyết Thủ yêu ma và Quy Bối yêu ma bên cạnh đều không dễ coi, bất quá ai cũng không nói gì. Ưng Tị yêu ma (yêu ma mũi ưng) không hề mở miệng, chỉ liếc mắt lườm Đồng Sư một cái. Đồng Sư lập tức rụt cổ lại, câm như hến. Bạch Cốt yêu ma thấy thế, khẽ vuốt cằm, không nhiều lời nữa.

"Lôi đạo hữu, thứ cho tại hạ lắm miệng một câu, chúng ta ở chỗ này đánh cũng không đánh, tranh luận không nghỉ, nhưng đã có người ở trong kiếm trận phá trận rồi, vạn nhất bị hắn nhanh chân đến trước, vậy bảo vật trong điện này không có phần cho chúng ta thì chưa nói tới, chỉ sợ lão ma bên trong kia..." Lúc này, Hùng Sơn một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Lời gã vừa nói ra, trong lòng Lôi Ngọc Sách không khỏi "lộp bộp" một cái. Gần như tất cả mọi người đều đã tụ tập tại đây, như vậy thân phận người trong trận đã rõ là ai rồi. Nếu người khác vào trận, Lôi Ngọc Sách sẽ không quá mức lo lắng, nhưng bây giờ người trong trận vô cùng có khả năng là Hàn Lập. Tên gia hoả này thần thông cổ quái, y vẫn luôn không thể nào nhìn thấu, tự nhiên không thể không lo lắng. Mà trọng yếu nhất chính là trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận nhất định không thể rơi vào tay của hắn.

"Được rồi, lời đạo hữu câu nào cũng có lý, Lôi mỗ cũng vô pháp đáp lại. Trước khi chúng ta nhập điện, tạm thời buông bỏ thành kiến, liên thủ phá trận, như thế nào?" Lôi Ngọc Sách thở dài một tiếng, nói ra.

Kỳ Ma Tử nhìn thoáng qua Ưng Tị yêu ma, tựa hồ đang hỏi thăm ý tứ của y.

"Đạo hữu cứ quyết định đi." Ưng Tị yêu ma gật đầu nhẹ, nói ra.

"Chúng ta bên này đồng ý, vậy xem ý các ngươi đi." Kỳ Ma Tử nghe vậy, mở miệng nói ra.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy, quay đầu nhìn về phía bọn Giao Tam. Bọn họ cũng đều gật đầu nhẹ, không ai phản đối.

"Để biểu hiện thành ý, ta đã lệnh bọn hắn yêu cầu thuộc hạ đều rời xa khỏi đây, không được đến gần. Cũng hi vọng Lôi đạo hữu có thể lấy ra chút thành ý." Kỳ Ma Tử nhìn về phía Lôi Ngọc Sách, nói ra.

"Đạo hữu nói lời này là có ý gì?" Lôi Ngọc Sách ra vẻ không hiểu, hỏi.

"Thông Thiên Kiếm Trận này xuất xứ từ Thông Thiên Kiếm Phái các ngươi, đạo hữu lại không có phương pháp phá trận sao?" Kỳ Ma Tử lạnh lùng nói ra.

"Đạo hữu có chỗ không biết, phương pháp bày kiếm trận hoàn chỉnh này đã sớm thất truyền trong tông ta, kiếm trận cất giấu trong môn trải qua bao năm diễn biến, sớm đã không phải bộ dáng ban đầu, rốt cuộc phá trận nên thế nào, ta cũng chỉ chờ sau khi vào trận mới có thể biết được." Lôi Ngọc Sách than thở một tiếng, có chút thổn thức nói ra.

Kỳ Ma Tử nghe vậy, lông mày nhíu lại, hiển nhiên cũng không tin lời gã.

"Nếu đạo hữu không tin, ta cũng không có biện pháp. Cùng lắm thì đạo hữu thử dẫn đầu phá trận xem, chúng ta không ngăn cản là được." Lôi Ngọc Sách giang tay ra, nhìn như có vẻ bất đắc dĩ nói.

"Thôi, đã như vậy, chúng ta cùng nhau vào trận. Tin tưởng sau khi vào trận, đạo hữu không thể không xuất mười phần lực phá trận." Kỳ Ma Tử cười nói.

"Đó là tự nhiên, chờ vào trong trận, điều tra rõ biến hóa huyền diệu của trận này, tại hạ tự nhiên có thể nắm chắc phá trận." Lôi Ngọc Sách gật đầu nhẹ, nói ra.

Sau khi bàn định, đám người liền phân làm hai đội, đứng trước kiếm trận.

"Chư vị, sau khi vào trận, nhớ không được tùy ý đi lại, càng di chuyển

nhiều, đụng phải kiếm trận công kích càng mạnh, trước tiên có thể tìm một chỗ trận cước thử bài trừ." Lúc này, Lôi Ngọc Sách bỗng nhiên truyền âm cho bọn người Giao Tam.

"Đa tạ nhắc nhở." Đám người nghe vậy, sắc mặt không có biến hóa, chỉ lấy tiếng lòng đáp lại.

Kỳ Ma Tử lườm bọn họ một cái, trong mắt lóe lên vẻ châm chọc, lập tức mở miệng quát: "Vào trận!"

Lão vừa nói xong, thân hình đám người ào ào chớp động, tiến vào kiếm trận.

"Theo sát ta..." Trước một khắc vào trận, Lôi Ngọc Sách bỗng nhiên chụp lấy bàn tay mềm mại của Tô An Thiến, cùng nàng nhẹ nhàng tiến vào.

Trong lòng Tô An Thiến hơi xao động một cái, cảm giác gương mặt hơi nóng lên.

Đám người vừa mới đi vào kiếm trận, thân hình bay ở giữa không trung bỗng nhiên trầm xuống, giống như bị một cỗ cự lực vô hình ép xuống, dồn dập rơi xuống mặt đất. Không chờ bọn họ biết rõ chuyện gì, bốn phía cũng đã rơi vào một mảnh hỗn độn.

"Ầm ầm..."

Trong tai của mọi người truyền đến trận trận tiếng vang sấm sét cực lớn, đất trời bốn phía bốc lên không thôi, khắp nơi có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh vầng sáng mờ nhạt, bay lên trên đỉnh đầu giống như một tầng mây u ám hỗn độn màu vàng sẫm che kín, cái gì cũng không thể thấy rõ.

Tô An Thiến và Lôi Ngọc Sách ở cùng một chỗ, sau khi vào trận cũng chỉ có thể nhìn thấy nhau, đám người còn lại ở phương nào, đã không thể nào nhìn thấy, càng không cách nào cảm ứng được. Chỉ là trọng lực xung quanh tựa như tăng lên gấp mười lần, khiến cho bọn họ đứng thẳng trên mặt đất cũng cảm thấy như trên thân lưng vác một tòa sơn nhạc to lớn, vội vận chuyển thần thông thể nội chống lại nguồn lực lượng này.

Trên mặt đất bên cạnh cách không xa bọn họ, có thể nhìn thấy một cột sáng vàng đất như là Giao Long vặn vẹo lên không, bay thẳng vào trong tầng mây u ám hỗn độn, bên trong cột sáng cắm nghiêng một thanh thạch kiếm lóe ra hào quang màu vàng sẫm.

"Xem ra trận này là lấy lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc làm căn cơ bố trí, muốn bài trừ chỉ sợ không dễ." Lôi Ngọc Sách tra xét biến hoá bốn phía một chút, mở miệng nói ra.

"Lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc làm căn cơ... Đây là ý gì?" Tô An Thiến nghe vậy, nghi hoặc hỏi.

"Thông Thiên Kiếm Trận lấy kiếm trận thông vạn pháp, bản thân không hề có thuộc tính, khi bày trận sử dụng loại phi kiếm ẩn chứa lực lượng pháp tắc khác nhau thì sẽ sinh ra khí tượng trận pháp khác nhau, tạo thành công kích cũng hoàn toàn khác nhau. Đó cũng là một trong những lý do ta nói sau khi vào trận, mới có thể biết được nên phá trận thế nào." Lôi Ngọc Sách nhanh chóng giải thích.

"Đã như vậy, trận này làm thế nào phá?" Tô An Thiến hỏi vội.

"Kiếm trận vốn do tu sĩ khống chế mới có thể vận chuyển tự nhiên. Kiếm trận nơi đây tự nhiên không có tu sĩ thôi động, sở dĩ nó còn có khí tượng như thế, ta nghĩ hơn phân nửa là lấy trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận làm đầu mối then chốt. Muốn bài trừ trận này, phương pháp nhanh nhất chính là tìm tới trận đồ, một khi trận đồ lệch vị trí, kiếm trận khó mà vận chuyển được." Lôi Ngọc Sách suy nghĩ một chút, nói ra.

Trong khi hai người đang nói chuyện, chợt nghe trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng vang trầm.

"Ầm ầm "

Một trận tiếng vang trầm trầm tựa như dồn ép tới cực điểm, từ trong mây vàng trên không truyền đến.

Hai người Lôi Ngọc Sách vô thức ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy chỗ sâu trong tầng mây nặng nề vậy mà đứng lặng một toà thiên môn hùng vỹ không biết huyễn hóa ra như thế nào. Đại môn màu vàng sẫm nửa khép mở, ở giữa lộ ra một khe hở hẹp. Xuyên thấu qua khe hở, có thể nhìn thấy bên trong tựa hồ có một vòng xoáy màu vàng to lớn, ở trong truyền ra trận trận ba động lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc làm lòng người sợ hãi.

Tô An Thiến vừa định mở miệng nói chuyện thì bên trong vòng xoáy trong cánh cửa kia chớp lên quang mang liên tiếp, ngay sau đó liền có từng đoàn hào quang màu vàng sẫm từ trong khe hở cửa bắn ra, giáng xuống các nơi phía dưới. Chỉ thấy sau khi những ánh sáng này bắn ra, lập tức ngưng tụ thành từng chuôi cự kiếm màu vàng lớn hơn mười trượng, toàn thân lóe ra hào quang màu vàng sẫm, đánh xuống các nơi trong kiếm trận.

"Rầm rầm rầm "

Trong đó có hai thanh cự kiếm lao xuống phía hai người Lôi Ngọc Sách. Chúng chưa bay tới, trên bầu trời đã có một cỗ cảm giác áp bách nặng nề làm cho người hít thở không thông, cuồn cuộn đánh tới, phảng phất đè ép không khí trên đỉnh đầu hai người xuống dưới.

"Tô tiên tử cẩn thận..."

Lôi Ngọc Sách nhắc nhở một tiếng, sau đó vội che ở trước người nàng, hai tay giơ cao, lấy thế nâng bầu trời chống lên. Toàn thân gã chớp lên quang mang liên tiếp, dưới chân hiện ra một phù văn hình tròn phương viên mấy chục trượng, bên trong kim quang đại tác, từng đạo hư quang kiếm ảnh to lớn không ngừng toả ra như nấm mọc lên, tiếp theo đột ngột từ mặt đất mọc lên, bay thẳng lên không trung.

Chỉ nghe từng đợt oanh minh to lớn không ngừng truyền đến, những kiếm ảnh từ đất bay lên đụng với hai thanh cự kiếm trên bầu trời nổ ầm vang, nhao nhao nứt toác ra. Hai thanh cự kiếm lấy xu thế gần như nghiền ép không ngừng lao xuống, hai người dưới kiếm tựa như nghênh đón một tòa Viễn Cổ Thần Sơn trấn áp, cảm giác áp bách đã không phải là Thái Sơn áp đỉnh có thể so sánh nữa.

Mắt thấy hư quang kiếm ảnh không ngừng bị phá toái, vẻ kinh dị trong mắt Lôi Ngọc Sách càng thêm sâu đậm, nhịn không được thì thào nói ra: "Đây chính là uy lực chân chính của Thông Thiên Kiếm Trận sao?"

Đúng lúc này, bên cạnh người gã bỗng nhiên loé lên lam quang, một tầng lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc lập tức nhộn nhạo tuôn ra. Chỉ thấy quanh thân Tô An Thiến bao phủ một tầng ánh sáng màu lam, hai tay hợp trước người, trong lòng bàn tay nắm một hạt châu lớn chừng trái nhãn, bên trong đang có cuồn cuộn nước suối màu lam phun trào ra, vòng quanh ngọc thủ nhỏ nhắn của nàng, du động không thôi.

Hai mắt Tô An Thiến hơi khép lại, lông mi thon dài hơi nhướng lên, cả người tắm trong lam quang mông lung, lộ ra khí chất xuất trần, dù là Hằng Nga tiên tử giờ phút này cũng chưa chắc làm động lòng người như nàng.

Chỉ nghe trong miệng nàng ngâm tụng nhẹ một trận, bỗng nhiên hai mắt mở ra, đưa tay chỉ lên trời.

"Rầm rầm "

Một trận thanh âm sóng nước đại tác, dòng suối màu lam quấn trên tay nàng bỗng nhiên phóng lên tận trời, ở giữa không trung bỗng nhiên phồng lớn, hóa thành một đạo sóng lớn kinh thiên, chụp về phía hai thanh cự kiếm trên không. Hai thanh cự kiếm lọt vào hồng thủy trùng kích, thế rơi xuống lập tức dừng lại một chút, nhưng không dừng hẳn, vẫn chầm chậm đè ép xuống.

------oOo------

Chương 1107: Tìm trụ cột trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

"Đi"

Trong miệng Lôi Ngọc Sách phát ra một tiếng hét to rung trời, phù văn trên mặt đất dưới chân gã tỏa ra hào quang mãnh liệt. Từng trận âm thanh chói tai ầm ĩ không ngừng vang lên, một loạt thanh kiếm lóng lánh kim quang từ dưới mặt đất liên tiếp hiện ra, mũi kiếm chỉ thẳng lên không trung.

Những thanh kiếm này và hư quang kiếm ảnh lúc trước hoàn toàn bất đồng, toàn bộ đều là phi kiếm chân thực, số lượng chừng ba mươi sáu thanh. Trên mỗi thanh kiếm đều khắc họa rõ nét phù văn, chính giữa đều ẩn chứa vô số sợi tơ lực lượng pháp tắc Kim thuộc tính.

Chỉ thấy hai tay Lôi Ngọc Sách kết kiếm quyết, phi kiếm màu vàng trên mặt đất lập tức rung động kịch liệt. Trên thân kiếm kim quang tăng vọt, cuồn cuộn tuôn ra ngàn vạn kiếm ti màu vàng, giống như thủy triều đảo ngược tuôn ra, lao lên bầu trời.

Trên cao giữa không trung, hai thanh cự kiếm màu vàng đang ép xuống lúc này vốn đã bị cản trở rất nhiều, giờ phút này lại có kiếm ti dày đặc không ngừng tuôn ra, rốt cuộc đem lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính ẩn chứa trong chúng tiêu hao hầu như không còn. Giữa không trung, sau một loạt âm thanh nổ vang, hai thanh cự kiếm màu vàng đồng thời nổ tung, hóa thành một quầng sáng tiêu tán đi.

Lôi Ngọc Sách và Tô An Thiến thấy thế nhìn nhau cười một tiếng. Nhưng hai người chưa kịp buông lỏng tinh thần, bên trong Thiên Môn trên bầu trời trên đỉnh đầu hai người lại truyền ra âm thanh nặng nề.

"Xem ra không phá được kiếm trận, công kích chắc chắn sẽ không dừng." Ánh mắt Lôi Ngọc Sách lóe lên, nói ra.

"Trận đồ của kiếm trận này chắc hẳn nằm ở một chỗ ngay trong trận này. Ngươi đi tìm đi, một mình ta ở đây là được rồi." Tô An Thiến nghe vậy, suy nghĩ một chút, rồi nói.

"Uy lực kiếm trận này không tầm thường, một mình nàng chỉ sợ..."

"Lôi đạo hữu nói như vậy, không biết là khinh thường Thiên Thủy tông chúng ta, hay là khinh thường ta?" Không chờ Lôi Ngọc Sách nói xong, sắc mặt Tô An Thiến trở nên nghiêm nghị, ngữ khí có chút lạnh như băng.

"Không dám, không dám..." Lôi Ngọc Sách nghe vậy cứng họng, nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp của Tô An Thiến, cười khổ.

"Ngươi yên tâm đi, chỗ này cứ giao cho ta." Lôi An Thiến thấy bộ dạng lúc này của Lôi Ngọc Sách, thần sắc mới buông lỏng, trên khuôn mặt lộ ra vài phần vui vẻ hiếm thấy, nói ra.

"Được rồi, Tô tiên tử xin hãy hết sức cẩn thận, ta đi tìm trận đồ đây." Lôi Ngọc Sách có chút lo lắng, nhưng cũng chỉ nói được đến vậy.

"Lôi đạo hữu, ngươi cũng cẩn thận một chút..." Thần sắc Tô An Thiến vẫn như cũ, nhẹ nhàng nói.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy trong lòng cảm thấy mừng rỡ, nhẹ nhàng gật đầu, quay người đi đến bên trong đại trận. Trên thân gã chịu áp lực như thiên quân vạn mã nhưng trong lòng lại cảm thấy thoải mái, vui sướng không thôi.

Khe hở trên Thiên Môn trên bầu trời vẫn mở ra như cũ, cự kiếm màu vàng thỉnh thoảng vẫn lao xuống, bất kể là đám người Giao Tam hay đám yêu ma bị vây trong đó đều không cảm thấy dễ chịu chút nào. Ngược lại Hàn Lập là người đầu tiên vào trận, giờ phút này lại cảm thấy nhẹ nhõm không ít. Bởi vì có những người này vào trận, kiếm trận phải phân tán lực lượng công kích tất cả mọi người, áp lực và tần suất kiếm trận công kích trên người hắn

vô tình giảm đi rất nhiều.

Giờ phút này, hắn đang toàn lực điều động Chân Linh Huyết Mạch, vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, sáu cánh tay đều cầm một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, một đường không ngừng chém ra, phát ra lôi quang kiếm khí mở đường, đánh tan cự kiếm màu vàng trên bầu trời lao xuống, đi vào trung tâm kiếm trận. Dựa theo suy đoán của hắn lúc trước, trụ cột của kiếm trận này hơn phân nửa là nằm trong trung tâm kiếm trận nơi khó tiến vào nhất. Một khi tìm được ở đó, hắn sẽ có cơ hội phá vỡ kiếm trận.

Theo lôi quang không ngừng nổ mạnh, hư không bốn phía bỗng nhiên phát ra hào quang hỗn độn mãnh liệt, một hồi gió lốc từ trong hư không sinh ra điên cuồng cuốn ra xung quanh, không gian bốn phía trở thành một mảnh sương mù như đi vào bên trong hư vô ảo cảnh.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng có chút căng thẳng, lông mày không tự chủ được nhíu chặt lại. Nhưng ngay sau đó trong đôi mắt hắn lóe lên hào quang màu tím, toàn lực vận chuyển Cửu U Ma Đồng, quan sát bốn phía xung quanh. Mặc dù đã sử dụng thần thông Linh Mục nhưng cảnh tượng bốn phía vẫn không có nửa điểm biến hóa, vẫn là một cảnh tượng hỗn độn khó phân nguồn gốc, cùng lúc đó cự kiếm trên bầu trời vẫn không ngừng công kích hắn.

Hàn Lập thấy vậy, không thể không vừa phân tâm tìm đường vừa toàn lực chống lại công kích của cự kiếm. Hắn lẩm nhẩm pháp quyết Luyện Thần Thuật, toàn lực điều động lực lượng thần thức dò xét bốn phía xung quanh, nhưng kết quả vẫn như cũ không có thu hoạch gì. Trong Tuế Nguyệt Tháp, lực lượng thần thức vốn đã bị áp chế mạnh mẽ, trong kiếm trận này bị áp chế chỉ có hơn chứ không kém. Thần thức Hàn Lập phóng xuất đi cũng chỉ cảm nhận được lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính trong trời đất bốn phương, không phát hiện ra điều gì khác.

Trong lòng hắn lo lắng nhưng cũng vô dụng, giống như con ruồi không đầu, chi bằng hãy đi theo trực giác. Nhưng theo bước chân hắn không ngừng đi đi lại lại, áp lực bốn phía xung quanh càng trở nên mạnh hơn, so với lúc mới bước vào kiếm trận đã mạnh hơn không chỉ gấp mười lần.

Hàn Lập thân ở giữa, mỗi bước đi nham thạch dưới chân "két" một tiếng vỡ vụn ra, trên mặt đất lập tức lưu lại một dấu chân thật sâu. Hơn nữa, theo mỗi lần cự kiếm màu vàng chém xuống, Hàn Lập lại phải chịu thêm áp lực, lại nặng thêm một phần.

"Kiếm trận hay lắm, nếu như tu sĩ Đại La không có phương pháp phá trận chính xác thì cũng phải từ từ mà chết ở chỗ này..." Cổ họng Hàn Lập khẽ nhúc nhích, trong miệng cảm thấy có mùi ngai ngát, khẽ hắt xì một cái, nói ra.

Đã đi đến tận chỗ này, mặc dù nhìn hắn như không có vấn đề gì, nhưng thật ra phủ tạng trong cơ thể đã bị đè nén sắp đến giới hạn. Nếu không mau chóng tìm được cách phá trận rời đi, sớm muộn cũng nguy hiểm đến tính mạng. Sau khi đã gian nan đi về phía trước như vậy mấy trăm trượng, sau lưng Hàn Lập để lại một hàng dấu chân thật dài, lún sâu xuống dưới đất.

Nói xong, hắn chợt nhớ tới một chuyện, liền không cố chấp đi thẳng về phía trước nữa, mà thu liễm tâm thần, không dùng ánh mắt để nhìn đường nữa, bắt đầu nhắm mắt tiến đến một phía bất kỳ. Mỗi lần hắn đi không nhiều, chỉ tiến lên mười bước rồi quay trở về điểm xuất phát, sau đó lại đi về một hướng khác mười bước, lại lui trở về, tiếp đục đi theo một hướng khác. Cứ như vậy sau một lúc, xung quanh phạm vi mười trượng quanh người hắn đã xuất hiện một mảng lớn dấu chân bị in xuống đất. Đến lần cuối cùng trở về điểm xuất phát, hai mắt hắn đang nhắm chặt từ từ mở ra, thở ra một hơi thật dài, ánh mắt nhìn về một hướng có chuỗi dấu chân, trên mặt lộ ra chút vui vẻ.

Bên trong kiếm trận chính xác là một mảnh hỗn độn, bốn phía trời đất tràn ngập lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính. Nhưng dù là lực lượng pháp tắc thì tồn tại ở giữa thiên đại cũng đều có quy luật vận hành. Nếu là vị trí mắt trận hay trụ cột trận của kiếm trận, mức độ nồng đậm của lực lượng pháp tắc sẽ có biến hoá. Vì vậy, vừa rồi Hàn Lập đi về tất cả các phương hướng để cảm nhận sự biến hóa của lực lượng pháp trận.

Quả nhiên, ở các vị trí bên phải phía trước, toàn bộ bên trái cùng với bên phải phía sau, Hàn Lập càng đi về từng hướng đó đều có thể cảm nhận được lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính càng nồng đậm. Chỉ là mức độ biến hoá

khi tiến lên hướng bên phải phía trước và toàn bộ bên trái không mãnh liệt bằng hướng bên phải phía sau.

Ý niệm trong đầu Hàn Lập nhanh chóng suy đoán, có lẽ hướng tới bên phải phía trước và bên trái là hai mắt trận hẳn đều có mắt trận ở đó, chỉ có trụ cột trận chắc sẽ ở bên phải phía sau. Nghĩ xong, Hàn Lập liên tục huy động sáu cánh tay phóng ra tia linh quang phá vỡ nốt thanh cự kiếm màu vàng cuối cùng chém xuống, sau đó thay đổi phương hướng, theo hướng bên phải phía sau mà tiến về phía trước.

Phương hướng đại khái đã được xác định, nhưng trong kiếm trận này rất hỗn loạn, đã bị lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính ảnh hưởng, phương vị bốn phía không ngừng thay đổi. Hàn Lập cũng chỉ có thể đi mười bước, rồi dừng lại tiếp tục tìm kiếm phương hướng. Sau nhiều lần gian nan, từng chuỗi vết chân lưu lại trên mặt đất càng ngày càng sâu, nơi phía cuối tầm mắt Hàn Lập rốt cuộc xuất hiện một tòa tế đàn hình bát giác.

Sau khi Hàn Lập tới gần hơn mười bước, ánh mắt ngưng tụ nhìn vào tế đàn bát giác trong trung tâm kiếm trận. Chỉ thấy xung quanh giáp ranh tế đàn khảm nạm tám khối đá cuội màu vàng ẩn chứa lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính. Mà ở tám góc của tế đàn đều cắm thẳng đứng một thạch kiếm, như tám vị tướng sĩ trung thành bảo vệ trung tâm tế đàn đang lơ lửng một cái khay ngọc hình bát giác. Trên khay ngọc không có lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, chỉ có từng trận linh quang chớp động, mơ hồ có thể thấy ở trên có vô số vết khắc phức tạp, nhìn như một loại phù văn nào đó.

Hàn Lập vừa mới tới gần, trên khay ngọc hình bát giác liền sáng lên ánh sáng màu xanh. Khay ngọc thuần trắng lập tức chuyển thành màu xanh âm u, mà những khối đá cuội đang đứng lặng yên trên tế đàn hình bát giác cũng theo đó sáng lên. Ngay sau đó, Hàn Lập chợt nghe thấy một hồi âm thanh kiếm minh từ trên tám thanh thạch kiếm từ bốn phía tế đàn truyền ra.

Trong đầu hắn khẽ động, sáu cánh tay liên tục xoay tròn như bánh xe phong hoả. Sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tỏa ra lôi quang mãnh liệt, đánh tan áp lực của cự kiếm màu vàng đang ép xuống đỉnh đầu. Thừa dịp công kích lần tiếp theo chưa đến, thân hình Hàn Lập bỗng lóe lên, xong thẳng vào trong tế đàn.

Có Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển gia trì, tốc độ của Hàn Lập tăng lên rất nhiều, nhưng vì vẫn chịu áp lực trong không gian nên tốc độ không thể như lúc ở ngoài kiếm trận. Cũng may tế đàn nằm ở vị trí hết sức đặc thù, đến phạm vi cách tế đàn chừng ba mươi trượng thì cự kiếm màu vàng cũng không lao xuống nữa, nếu không khác nào tự hủy đi trụ cột trận.

Hàn Lập tiến vào tế đàn còn cách mười trượng, mũi chân còn chưa chạm đất thì bốn phía lập tức vang lên âm thanh gào thét ầm ĩ. Chỉ thấy tám thanh thạch kiếm đột ngột nhô lên khỏi mặt đất, bên ngoài cuồn cuộn tuôn ra hào quang màu vàng đất, bắn nhanh về phía Hàn Lập. Tám thanh thạch kiếm này dường như không thuộc kiếm trận, chỉ vì bảo vệ xung quanh tế đàn mà tồn tại, cách vận chuyển của nó cũng khác hoàn toàn kiếm trận, thế kiếm đến nhanh như gió.

Sau khi thạch kiếm bắn ra, trên thân kiếm lập tức tỏa ra hào quang màu vàng rực rỡ. Từ trên thân kiếm sinh ra vô số đạo kiếm ảnh, hào quang màu vàng lóe lên phía dưới biến hư thành thật, chỉ một loáng ngưng tụ ra mấy nghìn thanh phi kiếm. Trên thân những thanh phi kiếm này đều tuôn ra từng cỗ lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, hơn nữa đều truyền ra ba động giống nhau, căn bản không có cách nào phân biệt đâu thật giả.

Hàn Lập thấy thế, trên thân lóe lên hào quang, một lần nữa khôi phục hình người, tay kết kiếm quyết vung lên về phía trước. Ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tỏa ra thanh quang mãnh liệt, như mặt quạt liên tiếp trải ra. Chỉ thấy kiếm khí trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tăng vọt, từng đạo kiếm ảnh như mạ non tầng tầng lớp lớp sinh ra, liên miên nở rộ trước người Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1108: Tranh giành trận đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Nhanh"

Thần sắc Hàn Lập cứng lại, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, quát nhẹ một tiếng. Theo hắn vung lên phía trước, vô số kiếm khí kiếm quang lập tức tuôn trào ra, phô thiên cái địa che phủ mấy ngàn chuôi thạch kiếm vào trong.

"Keng keng keng..."

Trong một trận tiếng tranh minh dày đặc, kiếm quang kiếm ảnh do Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra nhanh chóng bị chôn vùi. Đúng là cần mấy chục kiếm mới có thể triệt tiêu mất một thanh thạch kiếm, nhưng lại chỉ là kiếm quang do thạch kiếm biến thành. Cũng may kiếm quang của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rất dày đặc, số lượng nhiều hơn xa thạch kiếm, tạm thời vẫn bất phân thắng bại.

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị, tay bấm pháp quyết không ngừng, khống chế Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không ngừng ép về phía trước, hóa thành một tấm lưới kiếm quang lớn, cứng rắn bức thạch kiếm không ngừng lùi lại. Dưới kiếm quang không ngừng bị hao mòn, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm phát tán ra kiếm quang thì mười phần không còn chín, mà thạch kiếm phân ra kiếm quang cũng đã tiêu hao hầu như không còn, còn không tới ba mươi chuôi.

Song phương va chạm vẫn kịch liệt như cũ, kích động trận trận kiếm quang chiếu rọi giữa trời, phát ra trận trận tiếng oanh minh điếc tai.

Hàn Lập cắn chặt răng, trên trán dần dần tuôn ra từng hạt mồ hôi lớn như

hạt đậu. Hắn bỗng nhiên quát khẽ một tiếng, tiên linh lực trong cơ thể giống như thủy triều tuôn trào ra. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm còn lại cũng bộc phát ra. Tất cả mặt ngoài phi kiếm lượn lờ kim quang, vô số điện quang màu vàng cuồn cuộn, trong nháy mắt phá huỷ hơn phân nửa thạch kiếm còn lại, chỉ còn lại tám chuôi thạch kiếm nguyên bản vẫn như cũ treo ở giữa trời, mũi kiếm chỉ về hướng Hàn Lập. Cùng lúc đó, kiếm quang Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng tiêu tán hầu như không còn, còn lại khoảng hơn tám mươi chuôi.

Trong lòng Hàn Lập an tâm hơn một chút, nhanh chân bước về phía trước, muốn leo lên tế đàn.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh!

Chỉ thấy khối đá cuội màu vàng khảm nạm bên rìa tế đàn bỗng nhiên lóe lên quang mang. Giữa không trung, tám chuôi thạch kiếm kia đột nhiên chấn động, giống như một lần nữa thu được một cỗ lực lượng cường đại, trên thân kiếm bộc phát ra hào quang vàng nhạt, bỗng nhiên nổ bắn ra, trực tiếp xé nát kiếm quang còn sót lại của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Ba mươi sáu thanh chân thân phi kiếm bị trọng kích, vẫn bộc phát ra một trận điện quang sáng chói, ngăn được bảy chuôi thạch kiếm ở bên trong, nhưng rốt cuộc vẫn có một thanh như cá lọt lưới, bắn nhanh đến trước người Hàn Lập, cách chỗ yếu hại của ngực hắn không đến một trượng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Lập đột nhiên nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể, thân hình trong nháy mắt hơi nghiêng qua một bên. Thạch kiếm kia liền bay sượt qua xương sườn của hắn, xé rách áo bào bên hông hắn ra.

Hàn Lập vẫn còn sợ hãi, vội đưa tay vẫy phi kiếm một cái, thối lui về sau một bước.

Lúc này, liền nghe "đùng" một tiếng dị hưởng, quang mang trên khối đá khảm nạm nơi rìa tế đàn kia ảm đạm xuống, sau đó phát ra một tiếng nổ đùng, vỡ nát tan tành ra. Bảy thanh phi kiếm còn lại treo trên bầu trời kia giống như trong nháy mắt mất đi linh tính, rào rào rơi xuống mặt đất.

Hàn Lập thấy thế, biết trong hòn đá kia ẩn chứa lực lượng pháp tắc, trải qua quá nhiều năm tháng đã tiêu hao hầu như không còn, tâm thần lúc này mới thoáng buông lỏng một chút, cất bước định tiến lên tế đàn. Nhưng hắn vừa mới đi ra một bước, thần sắc đột nhiên biến đổi, vội nhìn lại bên hông mình. Chỉ thấy nơi chỗ pháp bào bị rách, thình lình có vết máu chảy ra, chỉ là vết thương không sâu, bị cắt một chút làn da mà thôi.

Khi Hàn Lập vạch áo ra xem vết thương, mới kinh ngạc phát hiện, miệng vết thương kia lại là một mảnh xám trắng, lấy tay vuốt lên lại như nham thạch vừa cứng, vừa lạnh như băng. Hắn suy nghĩ một chút liền hiểu ra, hơn phân nửa là lúc phi kiếm kia cắt vào da, trên thân kiếm ẩn chứa lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc quấy phá, mới làm vết thương hóa đá.

Cũng may vết thương không sâu, cũng không bị thân kiếm xuyên qua, cho nên khu vực hóa đá chỉ không hơn một tấc. Sau khi cân nhắc, Hàn Lập dùng chỉ làm đao, cắt chỗ da thịt đó ra, một lần nữa hình thành vết thương, nhưng bắt đầu tự khép lại.

Xử lý xong, hắn vung tay áo một cái thu hồi tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại, đang muốn đi đến tế đàn, chợt nghe cách đó không xa có trận trận tiếng oanh minh vang lên, tựa hồ có người cũng tìm được vị trí mắt trận, đang chạy đến nơi này.

Hắn không chần chờ nữa, một bước leo lên tế đàn, trên hai tay quấn quanh thanh quang, một tay nắm chặt khay ngọc bát giác kia, kéo mạnh một cái, liền kéo nó ra khỏi tế đàn. Tay Hàn Lập nâng khay ngọc, thần niệm khẽ động, bắt đầu dò xét.

Sau một lát, hai mắt hắn thình lình mở ra, trong mắt lóe lên vẻ kinh hỉ, khay ngọc bát giác trong tay không phải vật gì khác, mà chính là trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận tương truyền bị Thái Tuế Tiên Tôn mang khỏi Thông Thiên Kiếm Phái.

Trận đồ kiếm trận này cực kỳ phức tạp, cấu tạo tinh xảo, viễn siêu khó tưởng tượng. Hắn cũng chỉ nhìn sơ qua một lát, liền biết là một kiện bảo vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, vội cẩn thận thu vào.

Sau một khắc, "ầm" một tiếng vang thật lớn từ trên cao truyền đến.

Hàn Lập vô thức ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy toà thiên môn lơ lửng trên bầu trời kia ngay lúc này chậm rãi khép kín lại, mây vàng phun trào bốn phía, hư không càng lúc càng mơ hồ. Vừa rồi cự kiếm màu vàng còn không ngừng rơi xuống, giờ toàn bộ đã biến mất, toàn bộ đại trận đã triệt để tiêu mất.

Nguồn lực lượng một mực làm cho người cảm thấy bị đè ép kia cũng đang từ từ biến mất, chỉ là vụ khí hỗn độn tụ lại chung quanh tạm thời vẫn chưa biến mất, nhưng từng tia từng sợi lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc ẩn chứa ở trong đã không còn nữa.

Hàn Lập từ trên tế đàn chậm rãi lui xuống, lật tay một cái, lấy ra một viên đan dược. Hắn đang tính ăn vào, liền nghe sau lưng truyền tới một thanh âm: "Ha ha, Hàn đạo hữu, phá trận vất vả..."

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lôi Ngọc Sách đang mỉm cười đi tới hắn bên này. Chỉ là lúc gã đi tới gần, nhìn thấy tám chuôi thạch kiếm nằm rải rác trên mặt đất, liền vung tay lên, thần sắc tự nhiên thu chúng vào.

"Nếu không có chư vị vào trận tương trợ, Hàn mỗ há có thể lập công?" Thần sắc Hàn Lập như thường cười nói.

"Hàn đạo hữu không cần quá khiêm tốn, công đầu phá trận này trừ ngươi ra không còn ai khác." Lôi Ngọc Sách tiếp tục nói.

"Lôi đạo hữu quá khen, Hàn mỗ dù da mặt dày, cũng có chút ăn không tiêu." Hàn Lập khoát tay áo, nói ra.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia do dự, suy nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng nói ra: "Hàn đạo hữu, tại hạ có một chuyện muốn nhờ, kính xin đạo hữu đồng ý."

"Lôi đạo hữu có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Trong lòng Hàn Lập mặc dù đã suy đoán, vẫn ra vẻ không biết, nói ra.

"Thời điểm đạo hữu phá trận hẳn là đã nhìn thấy một bộ trận đồ kiếm trận, đó là trấn tông chi bảo của Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta thất truyền đã lâu, mong rằng đạo hữu có thể để vật quy nguyên chủ. Đương nhiên, Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta cũng sẽ xuất ra thành ý lớn nhất, đền bù tổn thất cho đạo hữu." Lôi Ngọc Sách chắp tay thi lễ, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, chau mày lại, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, hỏi: "Từ lúc ta nhập kiếm trận về sau, vẫn một mực bị nhốt, đến tận đây mới khó khăn lắm thoát thân nhưng cũng không thấy trận đồ hay đồ vật gì khác."

"Hàn đạo hữu, mặc dù toà kiếm trận này phẩm giai cực cao, nhưng đối với đạo hữu bất quá chỉ là một tòa kiếm trận uy lực to lớn mà thôi, còn với tông môn chúng ta lại có ý nghĩa hết sức đặc thù. Nếu đạo hữu có thể khẳng khái trả lại, ta nguyện lấy một kiện ngũ phẩm Tiên khí làm tạ lễ, đồng thời còn nguyện mời đạo hữu đảm nhiệm cung phụng nhưng không phải ký danh ở Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta, hưởng thụ đãi ngộ như nội môn trưởng lão." Lôi Ngọc Sách nghe vậy, tựa hồ đã sớm đoán ra chuyện này, thần sắc không đổi, tiếp tục nói.

Tạ lễ này đối với bất luận kẻ nào đều là một bút thiên đại tài phú, nhất là chuyện đảm nhiệm cung phụng Thông Thiên Kiếm Phái, Lôi Ngọc Sách hoàn toàn cấp ra thành ý lớn nhất, có thể không phải là ký danh ở Tổ Sư đường, cũng không cần phụ trách sự vụ tông môn, cũng không làm bại lộ hành tung Hàn Lập, đồng thời còn được cung phụng không ngừng như trưởng lão. Nhưng mà những thứ này đối với Hàn Lập lại giống như gân gà, sau việc này, hắn căn bản không thể tiếp tục lưu lại Kim Nguyên Tiên Vực, thậm chí chính bản thân hắn cũng không biết phải đi phương nào. Trọng yếu nhất chính là Thông Thiên Kiếm Trận này thực sự quá hợp khẩu vị của hắn, nếu có thể dùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn thi triển, với hắn tất nhiên là một trợ lực rất lớn.

"Hảo ý Lôi đạo hữu, tại hạ tâm lĩnh, chỉ là thực sự không biết đạo hữu nói trận đồ là vật gì. Ta thực sự ham muốn các loại chỗ tốt của đạo hữu, nhưng thực sự không thể nào ưỡn ngực nghiêm mặt lừa gạt đạo hữu." Hàn Lập tỏ vẻ tiếc nuối, nói ra.

"Hàn đạo hữu, ngươi thật chưa từng thấy qua trận đồ ở tế đàn này?" Lôi Ngọc Sách nghe vậy, lông mày lơ đãng kích động một chút, nhíu mày hỏi. Đồng thời trong lòng gã cũng nổi lên nghi ngờ, thật chẳng lẽ không có ở nơi này?

"Không có. Trên tế đàn này chỉ có tám chuôi thạch kiếm, ta còn chưa kịp xem xét đã bị ngươi thu vào rồi." Hàn Lập cười khổ một tiếng, nói ra.

Lôi Ngọc Sách nghe vậy, thần sắc hơi ngưng tụ, hai mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập, tựa hồ muốn nhìn ra dị dạng gì trên mặt hắn. Nhưng mà Hàn Lập lại trấn định tự nhiên, không có chút sơ hở nào.

"Lôi đạo hữu, nếu không còn chuyện gì khác, chúng ta hay là xem trước một chút Tuế Nguyệt điện này còn có cấm chế gì khác không, như thế nào?" Hàn Lập chuyển chủ đề nói.

Lôi Ngọc Sách chau mày, gật đầu trầm ngâm một hồi lâu, bỗng nhiên hai tay bấm pháp quyết, trong miệng vang lên một trận thanh âm ngâm tụng. Theo thanh âm này vang lên, một khối ngọc bài màu trắng bên hông gã bỗng nhiên sáng lên, phía trên hiện ra một đạo phù văn phức tạp.

Hàn Lập đã xoay người rời đi, bỗng nhiên cảm nhận được sau lưng truyền đến một trận ba động cổ quái, lập tức cúi đầu xem xét, liền phát hiện nhẫn trữ vật trên tay mình lóe lên hào quang. Khối bát giác ngọc bàn kia đang được giấu trong nhẫn trữ vật này.

"Hàn đạo hữu, ngươi thật không muốn trả lại?" Thanh âm Lôi Ngọc Sách từ phía sau truyền đến.

"Bí cảnh đoạt bảo đều dựa vào bản sự. Lúc trước không tranh với ngươi những thạch kiếm kia đã coi như biểu lộ thiện ý, Lôi đạo hữu tội gì hùng hổ dọa người? Ngươi nếu thực sự không bỏ qua được, đại khái có thể thử tranh đoạt một chút, Hàn mỗ cũng không ngại lấy thêm những thạch kiếm kia về." Hàn Lập cũng không quay đầu lại, chỉ nghiêng người, lạnh lùng nói ra. Một câu nói xong, hắn liền xuyên qua quảng trường, tự mình leo lên thềm đá trước toà đại điện nguy nga kia, từng bước một đi lên trên.

Lôi Ngọc Sách đứng ở tại chỗ, thần sắc ngưng trọng, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp.

Lúc này, cảnh tượng mây vàng kì dị trên quảng trường đã bắt đầu dần dần tiêu tán, thân ảnh đám người còn lại cũng từ đó nổi lên, bắt đầu chạy tới bên này.

Lôi Ngọc Sách liếc qua đám yêu ma do Kỳ Ma Tử dẫn đầu, khẽ thở dài một hơi, đè nén tức giận trong lòng. Dù sao dòm ngó bộ trận đồ kiếm trận kia vốn xuất phát từ tư tâm của gã, bây giờ trong đại điện này còn có chuyện trọng yếu hơn chờ gã đi làm.

------oOo------

Chương 1109: Đạo binh trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

Hàn Lập bước lên bậc thềm đá cuối cùng, đi tới trước đại điện, đánh giá trên dưới một lượt, chân mày không nhịn được nhíu lại.

Tòa đại điện trước mắt này, trên mỗi viên đá đều khắc một đạo phù văn, trên mỗi cây cột hành lang cũng đều viết một đạo phù văn, rậm rạp chằng chịt, cộng hưởng và kết hợp với nhau tạo thành một tòa phù trận to lớn. Kiểu dạng phù văn này không khó nhận ra, đại khái dùng để củng cố đại điện, khiến cho tòa Tuế Nguyệt Điện này giống như một món pháp bảo vậy, mức độ vững chắc thậm chí vượt xa một số pháp bảo cao cấp. Thế nhưng, cửa đại điện ngay cả một cấm chế pháp trận cũng không có.

Hàn Lập đưa tay lên đẩy cửa, hai cánh cửa điện nặng nề mở vào bên trong. Hắn bước một bước qua ngưỡng cửa, tiến vào trong điện, ánh mắt đảo qua bốn phía.

Chỉ thấy không gian trong đại điện lớn hơn rất nhiều so với hắn tưởng tượng, đối diện có thể thấy một thạch đài năm cạnh to lớn, đáy lớn đỉnh nhỏ, nhìn khá giống cái đấu vuông nằm úp trên mặt đất. Thạch đài có tất cả năm mặt bên, trên mỗi mặt lại sử dụng vật liệu tựa hồ không giống nhau, phân biệt năm màu "Kim, Thanh, Lam, Xích, Hoàng", ở trung tâm có khắc một đạo phù văn cổ quái, nhìn vào có lẽ đây là một tòa tế đàn.

Hàn Lập nhìn từ xa thấy trên mặt phẳng của đỉnh tế đàn ngũ sắc đặt một cây đèn màu vàng hình dáng cổ xưa. Cây đèn có chân màu vàng, hơi uốn cong giống thân cây sen khô. Còn ngọn đèn như hoa sen bao quanh vậy, cánh sen tỏa ra bốn phía, trung tâm là một sợi bấc thẳng đứng như đài sen toả ra kim quang lấp lánh. Kim quang từ thần đăng màu vàng toả ra, hóa thành một vòng sáng bảo hộ màu vàng hình bán cầu, bao phủ toàn bộ tế đàn vào trong.

Mặc dù Hàn Lập còn cách tế đàn một đoạn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được trên cây đèn màu vàng kia truyền tới lớp lớp ba động Thời Gian Pháp Tắc, cuồn cuộn tuôn ra như thủy triều vỗ bờ làm tâm thần hắn có chút kích động không dứt.

"Cái này chính là Tuế Nguyệt Thần Đăng sao? Ba động Pháp Tắc chi lực thật mãnh liệt..." Đúng lúc này vang lên một tiếng khen ngợi từ bên cạnh, chính là Giao Tam và mọi người đã chạy tới, đang tiến vào đại điện.

Kỳ Ma Tử mang Hùng Sơn cùng năm tên yêu ma đi cuối cùng, cũng tiến vào đại điện. Vừa vào Tuế Nguyệt Điện, ánh mắt Kỳ Ma Tử lập tức nhìn chằm chằm vào Tuế Nguyệt Thần Đăng. Còn đám Ưng Tị Yêu Ma sau khi tiến vào đại điện lại không để ý Tuế Nguyệt Thần Đăng, toàn bộ đều nhìn về ngũ sắc tế đàn kia, trên mặt thoáng lộ vẻ sợ hãi.

Trong lúc ánh mắt mọi người ở đây đều bị đại điện hấp dẫn, một đạo quang mang hai màu đen trắng từ mặt đất ngoài cửa điện chui lên, im hơi lặng tiếng bay vào, chợt loé lên rồi dung nhập vào mặt đất trong điện, biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt khỏi Tuế Nguyệt Thần Đăng, liếc về đám người Kỳ Ma Tử một cái, ánh mắt hơi trầm xuống.

"Hàn đạo hữu, ta có một đề nghị, ở trong Tuế Nguyệt Điện này ta và ngươi tạm thời gác lại tranh chấp lúc trước, thế nào?" Lúc này, Kỳ Ma Tử bỗng nhiên chủ động truyền âm nói.

"Ta cũng đang có ý đó." Hàn Lập nghe vậy, không chậm trễ trả lời.

Đối với đề nghị của Kỳ Ma Tử, hắn cũng không quá coi là thật, chỉ là trong lòng cũng có chủ ý, chỉ cần đối phương không làm khó dễ, hắn sẽ không chủ động xuất thủ. Dù sao giờ phút này trong đại điện thực sự tốt xấu lẫn lộn quá mức, tất cả mọi người đều theo đuổi tâm tư của mình, nếu hắn và Kỳ Ma Tử nổi lên xung đột, tự nhiên là trăm cái hại mà không một cái lợi.

Đối với Hàn Lập, bất kể là thù oán với Kỳ Ma Tử, hay là ham muốn Tuế

Nguyệt Thần Đăng, đều phải xếp sau an nguy bản thân, bất kể ở tình huống nào, bảo vệ tính mạng mới là điều quan trọng nhất.

"Bổn mạng bài đang ở chỗ đó." Hồ Tam đi tới bên cạnh hai người Hàn Lập, bỗng nhiên nói.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, liền thấy trong chỗ bóng phía dưới kim quang của Tuế Nguyệt Thần Đăng có đặt ngay ngắn ba lệnh bài đỏ như máu to bằng bàn tay, trên đó truyền ra lớp lớp khí tức sinh mệnh cường đại. Không cần suy nghĩ nhiều, đây hẳn là bổn mạng nguyên bài của nhóm ba người Lợi Kỳ Mã và Khúc Lân.

Bên cạnh ba tấm bổn mạng nguyên bài còn để một khối thiết bài màu đen hình tam giác, trên đó tựa hồ cũng khắc phù văn gì đó, chỉ là nhìn hết sức mơ hồ, không cách nào thấy rõ. Hàn Lập để ý thấy ánh mắt Giao Tam ngoại trừ hơi để ý trên Tuế Nguyệt Thần Đăng thì nhìn ra phía ngoài khá nhiều, nhiều thời điểm đều chú ý tới vật này. Hắn định mở miệng hỏi, nhưng sau khi suy nghĩ lại không hỏi nữa.

Trên mặt phẳng ở đỉnh tế đàn, trừ những vật này ra còn có một cuốn sách màu vàng được cuốn tròn lại, dùng một sợi tơ vàng buộc lại một cách đơn giản, nhìn vào không thể biết trên đó viết cái gì. Khi Lôi Ngọc Sách nhìn tới cuốn sách màu vàng này, trong mắt rõ ràng thoáng kích động. Gã cùng Văn Trọng liếc nhìn nhau, mắt người kia cũng đầy vẻ mừng rỡ gật đầu một cái. Nhìn qua chắc hẳn là một vật trọng yếu đối với Thông Thiên Kiếm Phái bọn họ.

Ánh mắt Hàn Lập lướt qua mọi người một lượt, trong lòng bỗng nhiên nổi lên một nghi vấn, lúc trước Khúc Lân tiến vào đầu tiên, giờ phút này đang ở đâu?

Hắn vẫn còn đang nghi ngờ, thì bỗng nhiên Kỳ Ma Tử mở miệng nói với mọi người: "Chư vị..."

Lão vừa mới mở miệng, toàn bộ đại điện bỗng nhiên chấn động kịch liệt, cánh cửa điện vốn đang mở tự động đóng lại. Cùng lúc đó, bốn phía đại điện bắt đầu có kim quang chói mắt rực rỡ chiếu rọi. Từng trận ba động

Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt ngay sau đó bao phủ bốn phía lại, hư không xung quanh tựa hồ cũng theo đó bắt đầu vặn vẹo theo.

Mọi người chợt cảm thấy bản thân bị bọc trong một mảnh không gian màu vàng, tốc độ trôi đi của thời gian ở xung quanh nhất thời cực kỳ chậm chạp, mà suy nghĩ và thần niệm của bọn họ đều bị hạn chế cực lớn, cả người đều trở nên chậm chạp đi mấy phần.

Hàn Lập không nói hai lời bấm niệm pháp quyết, quanh thân đại phóng kim quang, nhanh chóng mở rộng ra bốn phía, bao phủ tất cả đám người Lôi Ngọc Sách vào bên trong.

Gần như trong cùng một lúc, Kỳ Ma Tử cũng sớm tạo ra linh vực để chống đỡ, bao phủ Hùng Sơn và năm tên yêu ma lại.

Mọi người tiến vào bên trong Thời Gian Linh Vực, tâm niệm chuyển động dần dần khôi phục như thường, chỉ là tốc độ hành động vẫn bị áp chế không ít, không thể linh hoạt như lúc trước.

Ngay lúc này, trên mặt đất phía trước mọi người bỗng nhiên hiện ra một vòng sáng hình tròn to lớn. Bên trong tuôn ra hào quang dũng động, lại có từng bóng người mơ hồ, từng người từng ngươi liên tiếp chui ra.

Hàn Lập định thần nhìn lại, liền phát hiện những bóng người từ dưới đất chui lên kia, từng thân hình cao gầy, tựa như cây trúc, có vẻ không hợp với bộ kim giáp đang mặc trên người. Chúng đi trên đường phát ra từng tiếng “leng keng”, không ngờ tất cả đề là đạo binh.

Những đạo binh này nhìn gầy gò vô lực nhưng thực tế trên mỗi thân đều truyền ra khí tức không kém. Mà khiến cho mọi người kinh ngạc chính là những đạo binh này sau khi leo lên mặt đất, lại không như ong vỡ tổ lao về phía bọn họ chém giết mà lại đâu vào đấy chia đều thành các đội ngũ, bao vây bọn họ lại tầng tầng.

"Bọn chúng đang..." Lam Nguyên Tử chau mày, nghi ngờ hỏi.

"Bày trận." Hàn Lập chậm rãi nói.

Lúc mọi người còn đang kinh ngạc, những đạo binh đã dựa theo một thế trận đặc biệt lao tới, vây mọi người vào giữa.

Pháp trận đạo binh vừa hoàn thành, trên người mỗi đạo binh kim giáp đều sáng lên một mảng kim quang chói mắt.

Hàn Lập bị kim quang này chiếu vào mắt gây đau nhói, hắn nhanh chóng nhíu lại, thúc giục thần thông Cửu U Ma Đồng. Dưới ánh sáng màu tím từ sâu trong con ngươi sáng lên, quang mang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng kia như bị ngăn cách bởi một lớp màn màu tím, không còn gây nhức mắt nữa.

Những người còn lại thấy vậy, cơ hồ cũng đều tự thi triển thủ đoạn, có người dùng thần thông Linh Mục, có người lại lấy pháp bảo, khí vật để ngăn cách, nhìn về phía xung quanh kim quang.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua một lượt, thấy giữa kim quang, áo giáp trên người Kim Giáp đạo binh gầy như cây trúc kia bắt đầu toát ra từng đạo phù văn màu sắc khác nhau. Sau khi chúng bay khỏi thân thể, hóa thành mảng hào quang màu sắc không đồng nhất, chảy ngược lại nhập vào trong thân đạo binh.

Theo dị quang vào cơ thể, những đạo binh này nhất thời phát sinh biến hóa thập phần kỳ quái. Trong đó một đội đạo binh được thanh quang chui vào cơ thể, thân thể phồng lớn rất nhiều, giống như là sung khí làm cơ thể phồng lên gấp đôi, trong tay ngưng tụ ra một thanh trường kiếm màu xanh.

Một đội đạo binh gần đấy được hoàng quang nhập vào cơ thể, thân hình phồng lớn gấp ba lần. Cả người trên dưới được hoàng quang bao lấy toàn thân, lập tức sinh ra từng khối nham thạch như kim cương, biến thành một người đá thân thể cường tráng, trong tay xuất hiện một cái chùy đá to lớn dài ngang người.

Mà những lam quang chui vào cơ thể đội khác, trên người kim giáp lại giống như bị nhiệt hỏa đốt cháy vậy, trực tiếp tan ra, biến thành một dòng chất lỏng màu vàng, cả thân thể chảy xuôi xuống, tràn đầy mặt đất.

Còn như xích quang vào cơ thể một đội, tại khe hở áo giáp trên người "loé lên", bùng lên từng ngọn lửa đỏ thẫm, rồi biến thành hoả diễm bao bọc xung quanh kim giáp, trong tay nắm một thanh đại đao cán dài có ngọn lửa quấn quanh.

Chỉ có kim quang chui vào cơ thể một đội đạo binh thì không thấy bất kỳ biến hóa gì, chỉ là trong tay mỗi người xuất hiện một thanh trường mâu màu vàng, phía trên khắc rõ hoa văn phức tạp, mũi mâu như có một đạo kim quang xoắn ốc ở bên trên.

"Xảy ra chuyện gì, bày trận coi như đã xong, làm sao có thể đồng thời có nhiều đạo binh bất đồng thuộc tính như vậy?" Trong mắt Hồ Tam chợt lóe dị quang, trên mặt đầy vẻ không tưởng tượng nổi, hỏi.

"Khí tức những đạo binh này không kém, thực lực mỗi cá thể đều có thể so với Kim Tiên, trước mắt những tên này ít nhất cũng khoảng năm trăm tên? Trên thân mỗi tên đều có Pháp Tắc lực thuộc ngũ hành gia trì, điều này sao có thể?" Giao Tam kinh dị nói.

"Ha ha, xem ra trước kia là ta khinh thường lão thất phu Văn Thái Tuế này..." Bên kia, Kỳ Ma Tử tựa như nhìn ra đầu mối đầu tiên, khen ngợi nói.

"Lôi đạo hữu, đây là chuyện gì?" Lam Nguyên Tử nhìn về phía Lôi Ngọc Sách, hỏi.

"Trận này là gì, ta... Ta cũng không rõ." Lôi Ngọc Sách cũng có chút bất ngờ, nói.

Mặc dù đối với mọi người thì gã hẳn là người hiểu rõ Tuế Nguyệt Tháp nhất, thế nhưng đoạn đường này việc ngoài ý muốn không ngừng xảy ra, cho thấy nhận biết của gã đối với tháp cũng không đầy đủ.

"Chủng loại đạo binh là cùng một loại, sở dĩ xuất hiện biến hóa thuộc tính khác nhau là do toà pháp trận này bọn chúng bố trí và toà tế đàn ngũ hành kia cộng hưởng lẫn nhau, giữa chúng có ngàn tơ vạn sợi quan hệ liên kết." Hàn Lập một mực yên lặng, lúc này mới mở miệng nói.

"Ý ngươi nói là... Những thuộc tính biến hóa trên thân những đạo binh này là do tế đàn ngũ hành tạo ra?" Giao Tam nhướng mày một cái, hỏi.

------oOo------

Chương 1110: Cùng nhau chống Ngũ Hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Phải nói là những Đạo binh này có thể tạm điều lực lượng ngũ hành từ trên tế đàn để cường hóa bản thân mới đúng." Hàn Lập giải thích.

Trong khi nói chuyện, trận trận kim quang chói mắt kia đã thu về. Những đạo binh năm màu vây chung quanh từng tên từng tên lăm le binh khí xông tới đánh giết bọn Hàn Lập. Trong đó hai loại đạo binh thân phụ Thủy thuộc tính và Mộc thuộc tính thì xông thẳng đến hướng đám yêu ma do Kỳ Ma Tử dẫn đầu.

Hàn Lập thấy vậy, con ngươi hơi co rụt lại.

Những Đạo binh này tấn công, nhìn có vẻ hỗn loạn, kì thực vẫn như cũ dựa vào trận pháp lúc trước, thay đổi một ít biến hóa, công thủ hài hoà, hỗ trợ lẫn nhau, tìm không thấy một mảy may kẽ hở nào.

Bọn người Lôi Ngọc Sách hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, thần sắc mọi người đều ngưng trọng, vội vàng thôi động công pháp Tiên khí, kết hợp với nhau hình thành phòng ngự, chuẩn bị nghênh chiến.

"Những tên còn lại giao cho mấy người các ngươi." Kỳ Ma Tử ở bên kia trong khi nói, thân hình đột ngột từ mặt đất phóng lên, vượt qua đám yêu ma, hai tay áo phồng lên, quanh thân quay cuồng kim quang, chủ động nghênh đón đạo binh Hỏa thuộc tính.

Lão vừa ra tay, liền gọi ra Kim Sắc Hoả Bả treo ở trước người, tựa hồ muốn dùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực giam cầm những đạo binh kia ngay tại

chỗ. Nhưng mà rất nhanh lão phát hiện, Thời Gian Pháp Tắc chi lực do mình thả ra tựa hồ không có tác dụng với những Đạo binh này.

Ngược lại, Hùng Sơn một mực cẩn thận đi theo phía sau lão bị hoả diễm quang mang do Kim Sắc Hoả Bả phóng thích ra tác động đến, cả người cứng đờ tại chỗ, căn bản không thể nào nhúc nhích.

"Hừ, thì ra là thế." Ánh mắt Kỳ Ma Tử quét qua cây đèn màu vàng trên tế đàn, bừng tỉnh đại ngộ.

Những Đạo binh này có thể mượn dùng lực lượng tế đàn, tự nhiên cũng có thể mượn dùng lực lượng thần đăng để chống đỡ ảnh hưởng của Thời Gian Pháp Tắc chi lực.

Kỳ Ma Tử lập tức thu hồi Kim Sắc Hoả Bả, cổ tay xoay một cái, lấy ra chiếc thạch phủ màu đen kia, chém ngang một rìu về phía hơn trăm Hoả Giáp Đạo Binh kia.

Phần phật!

Chỉ thấy trên lưỡi rìu, một tia ô quang đột nhiên kéo dài ra, quét ngang theo hình bán nguyệt về phía Hỏa Giáp Đạo Binh đang vọt tới phía đối diện.

Những Hỏa Giáp Đạo Binh kia thấy thế, tựa như biết được lợi hại, khí thế đang dồn dập lao tới trước liền dừng lại, nhanh chóng biến hoá pháp trận. Xích diễm mặt ngoài kim giáp trên người chúng cuồn cuộn liên kết với nhau hình thành một mảng, đồng thời những Đạo binh đi trước đồng loạt vung đao lên.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng vang lên.

Hư không trước người Hỏa Giáp Đạo Binh chấn động, một bức tường lửa to lớn lập tức tuôn ra mãnh liệt, tựa như sóng dữ cháy hừng hực cuốn tới Kỳ Ma Tử. Những nơi tường lửa đi qua, hư không vặn vẹo, từng vòng xoáy không gian bị ngọn lửa đốt không ngừng tạo ra.

Cơ hồ sau một khắc, theo nhóm Đạo binh thứ hai vung đao lên, bức tường

lửa thứ hai cũng được hình thành, theo sát phía sau cuốn tới, tiếp đó là đạo thứ ba...

Khi phủ ảnh màu đen rơi vào bức tường lửa thứ nhất, vòng xoáy không gian xuất hiện chung quanh đã lên đến mười mấy vòng. Cả hai va chạm, tiếng oanh minh bạo khởi, bức tường lửa thứ nhất theo âm thanh vỡ vụn, phủ ảnh cũng theo đó nổ tung, nhưng dư thế không giảm vẫn bổ về phía bức tường lửa thứ hai, thậm chí bức tường lửa thứ ba. Bất luận là mảnh vụn hoả diễm còn sót lại, hay là phủ ảnh màu đen nổ tung đều bị những vòng xoáy không gian kia nuốt hết, không còn chút nào.

Nhưng mà, không đợi âm thanh bên này hoàn toàn biến mất, thạch phủ màu đen trong tay Kỳ Ma Tử đã múa thành một cỗ gió lốc màu đen, bao phủ toàn bộ cơ thể lão vào trong đó. Thân hình lão xuyên qua mấy bức tường lửa, trực tiếp tiến nhập vào trong Hỏa Giáp Đạo Binh.

Một bên khác, bốn tên yêu ma còn lại như Bạch Cốt và Đồng Sư nhìn Đạo Binh Mộc thuộc tính xông đến, không tự chủ được ánh mắt tập trung vào trên thân Ưng Tị yêu ma.

"Việc kết trận lão nhị an bài, nhớ kỹ không nên phá trận quá sớm là được, để bọn hắn đi trước dò đường." Hai tay Ưng Tị yêu ma vẫn khoanh trước ngực, chậm rãi nói ra. Nhìn dáng vẻ của gã tựa hồ không có ý định tự mình xuất thủ, mà để bốn tên yêu ma còn lại liên thủ ngăn địch.

"Đại ca yên tâm, cứ giao cho ta là được." Bạch Cốt yêu ma lập tức nói.

Mấy tên yêu ma còn lại tựa hồ đã quen chuyện này từ lâu, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Chư vị huynh đệ, đã lâu không hoạt động gân cốt, hôm nay cứ lấy Tứ Tượng Phụ Ma Trận ứng đối đi." Mắt Bạch Cốt yêu ma sáng lên, nhe răng cười một tiếng nói ra.

"Tốt!"

"Vừa vặn làm nóng người!"

Mấy tên Đồng Sư đồng thời lên tiếng.

Vừa dứt lời, mấy tên liền vọt tới trước, trên thân tất cả đều có cuồn cuộn khói đen không ngừng toát ra, che khuất tất cả thân thể bọn chúng vào, mặc dù đã không thấy thân hình nhưng hung lệ chi khí trong chốc lát tăng vọt gấp trăm lần không thôi.

Trong khói đen, mơ hồ có thể thấy được bốn đầu bản thể hung thú hiển hiện, bên trong sấm sét vang dội, ánh lửa ẩn ẩn. Trong đó lấy Đồng Sư cầm đầu, Bạch Cốt bọc hậu, còn lại hai yêu ma phân ra trái phải hai bên, giữa chúng hiển nhiên đã sớm tạo thành một loại ăn ý nào đó không cách nào nói rõ, sát khí ở giữa từng tên nhìn như độc lập, kì thực lại tựa như một thể.

Mà những Đạo binh Mộc thuộc tính kia xông lên tự nhiên không sợ, trên thân tăng vọt thanh quang, binh khí trong tay bỗng nhiên đâm xuống đất, dưới mặt đất liền rung động mạnh ầm ầm không thôi. Ưng Tị yêu ma nhướng mày, nhìn xuống dưới, đã thấy trên mặt đất trải ra một tầng thanh quang, lại có một tầng rêu xanh trơn nhẵn trải ra, phía dưới có từng cây dây leo cành lá tươi tốt sinh trưởng, chợt phá đất chui lên.

Nương theo một tiếng "ầm" vang lên, mặt đất dưới chân đám yêu ma lập tức nứt toác ra. Vô số thanh đằng như những cánh tay ma quái từ dưới đất vọt mạnh ra, đâm vào trong Tứ Tượng Phụ Ma Trận, quấy cho khói đen trong trận tuôn ra, oanh minh không ngừng.

"Có chút ý tứ, vậy chơi đùa cùng các ngươi một chút..." Ưng Tị yêu ma lẩm bẩm một tiếng, hai tay duỗi ra hai bên. Trên thân y bỗng nhiên nổi lên một tầng ma diễm màu đen, tiếp theo cả người tựa như hùng ưng nhún người nhảy lên, cũng xông vào trong trận.

Ngay lúc Kỳ Ma Tử và năm yêu ma hỗn chiến cùng Đạo binh, bên Hàn Lập cũng đồng thời bộc phát giao phong với đám Đạo binh còn lại.

Huynh muội Lam Nguyên Tử chém giết cùng những Đạo binh trên thân kéo ra chất lỏng màu vàng kia. Trên thân hai người đều lóe ra ánh sáng màu lam, tiên linh lực cả hai tựa hồ thông qua một loại bí thuật liên hợp cùng

nhau. Lúc bốn cánh tay hai người huy động, trước người liền có dòng nước liên tục tuôn trào ra, không ngừng ngăn chặn chất lỏng màu vàng chảy tới, ở trong bốc lên trận trận khói trắng, bên trong tản ra một cỗ hương khí mê huyễn làm cho thần hồn dao động.

Cùng lúc đó, Lôi Ngọc Sách liên thủ với Văn Trọng và Tô An Thiến, ứng phó những Thạch Đầu Cự Nhân kia. Song phương cũng đánh đến bất phân thắng bại. Những Thạch Đầu Đạo Binh ngược lại là không có thần thông gì cổ quái cả, chỉ là thân hình vốn thập phần kiên cố mà sức mạnh lại cực lớn, sau khi kết trận càng vững như thành đồng. Mỗi một lần chúng bị đánh tan thì trong khoảnh khắc lại khôi phục nguyên trạng, tựa như Bất Tử Chi Thân, khá là khó giải quyết.

Mà Hàn Lập giờ phút này đang liên thủ cùng Giao Tam và Hồ Tam, đối phó những Đạo binh cầm trong tay trường mâu màu vàng. Áo giáp trên thân bọn gia hoả này rất chắc chắn, không hề kém so với những Thạch Đầu Đạo Binh kia. Trường mâu trong tay chúng càng thêm cổ quái, mỗi một lần đâm ra, mũi nhọn kim quang xoắn ốc sẽ như mũi tên bắn ra chằng chịt. Hơn nữa, kim quang này cực kỳ sắc bén, giống như có thể xé rách hư không. Dù Hàn Lập bảo trì khoảng cách hơn mười trượng với những Đạo binh này nhưng kim quang do chúng bắn ra vẫn có thể trong nháy mắt xuyên thẳng đến chỗ yếu hại của hắn, khiến cho khó lòng phòng bị. Càng thêm phiền phức chính là,những Đạo binh này tựa hồ không có bao nhiêu linh trí, trên thực tế phối hợp với nhau thành thạo, tựa như một đội quân kỷ luật nghiêm minh, mỗi một lần công sát, thân hình trong khi xê dịch đều có hậu thủ bổ sung, làm cho ba người Hàn Lập chống đỡ vất vả.

Đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên kêu lớn: "Cẩn thận!"

Hồ Tam sợ hãi cả kinh, thân hình bỗng nhiên uốn éo, khó khăn lắm tránh khỏi hai đạo trường mâu màu vàng biến thành mảng lớn kim mang ám sát, rồi thình lình phía trên đỉnh đầu lại có một tên Đạo binh từ trên cao lao đến, một mâu đâm xuống phía dưới. Chỉ thấy đầu mâu loé lên kim quang, mảng lớn kim mang chằng chịt tuôn ra. Mặc dù, Hồ Tam lách người né tránh, trên bờ vai vẫn "xoạt" một tiếng, mở ra một vết rách, máu tươi chảy ra be bét.

Gã liếc qua vết thương, thấy thương thế không nặng, liền chém giết tiếp

cùng những Đạo binh. Kết quả không lâu sau, gã phát hiện vết thương trên vai chẳng những không khôi phục, toàn bộ cánh tay lại giống như bị rót chì vào, trở nên nặng nề vô cùng. Sau khi kinh hãi, gã vội báo Hàn Lập và Giao Tam một tiếng, rồi tự mình lấy ra mấy viên đan dược, nhắm mắt điều tức. Nhưng mà sau một lát, gã lại kinh hãi phát hiện, dù cho phục dụng đan dược chữa thương, miệng vết thương vẫn như cũ, máu không ngừng chảy ra.

Hàn Lập liếc qua thấy một màn này, trong lòng hơi động một chút, bàn tay lật một cái, lấy ra một hồ lô màu vàng, khẽ đảo miệng bình xuống, trong miệng yên lặng ngâm tụng khẩu quyết. Chỉ thấy miệng hồ lô hiện ra một vòng xoáy mây vàng, từng đám từng đám hạt đậu màu vàng tuôn ra. Chúng rơi xuống đất như có sức sống hóa thành từng Lôi Giáp Đạo Binh, xông tới chém giết cùng những Kim Giáp Đạo Binh kia. Những Đạo binh của Hàn Lập có đẳng cấp kém xa Kim Giáp Đạo Binh, tự nhiên không cách nào chống lại, chỉ là số lượng lớn hơn khá nhiều, phối hợp với Giao Tam nên tạm thời có thể giúp hắn ngăn trở thế công của Kim Giáp Đạo Binh.

"Hồ Tam đạo hữu chớ hoảng sợ." Hàn Lập tạm thời thoát thân ra, lập tức lách mình đi tới bên cạnh Hồ Tam.

"Kim quang của đạo binh này thật sự cổ quái, vết thương nho nhỏ vậy mà không ngừng chảy máu, còn làm cánh tay ta trở nên nặng nề, cơ hồ không cách nào nâng lên được. Các loại đan dược chữa thương như Thanh Linh Đan vậy mà cũng không có hiệu quả." Hồ Tam chau mày, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, chau mày, bàn tay nhấc lên, trong lòng bàn tay liền có một mảnh kim quang sáng lên, khẽ vuốt lên trên miệng vết thương của Hồ Tam. Theo kim quang lập loè đi qua, miệng vết thương ngưng tụ quang mang, rồi hiện ra hư ảnh một gốc cây nhỏ, phía trên truyền ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc nồng đậm. Thình lình chính là Đông Ất Thần Mộc của Hàn Lập.

Sau khi cây này hiển hiện, quang ảnh rễ cây xâm nhập vào vết thương Hồ Tam, thân cây chập chờn, nhộn nhạo lên tầng tầng gợn sóng màu vàng, lập tức liền có một cảm giác nóng rực từ miệng vết thương truyền đến. Hồ Tam thấy thế, nhẹ "a" một tiếng, kinh ngạc phát hiện cánh tay của mình tựa hồ

không còn nặng nề như trước nữa, đồng thời máu trên miệng vết thương tựa hồ cũng ngừng chảy.

"Thời gian cấp bách, ta chỉ dùng lực lượng Thời Gian tạm thời phong tỏa ngăn cản vết thương, tạm không ảnh hưởng đến hành động của ngươi, nhưng sau đó ngươi vẫn phải tìm biện pháp khác, hoá giải cỗ lực lượng này ra ngoài." Hàn Lập nói nhanh.

"Như vậy là đủ rồi, đa tạ." Hồ Tam gật đầu nhẹ, cám ơn.

------oOo------

Chương 1111: Đoạt Thần Đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

Hàn Lập xoay người, ánh mắt lướt qua đám Kim Giáp Đạo Binh, nhìn lên tòa tế đàn ngũ sắc. Vẻ mặt hắn liên tục biến đổi như đang suy nghĩ điều gì đó.

"Hàn đạo hữu đã nhận ra điều gì rồi sao?...". Ánh mắt Hồ Tam lóe lên.

"Hồ Tam đạo hữu, đám đạo binh này hoạt động dựa vào lực lượng tế đàn, nếu không nghĩ cách ngăn cách, chỉ sợ càng lúc càng phiền toái." Hàn Lập nói.

"Hàn đạo hữu có biện pháp gì xin cứ nói, đừng ngại." Giao Tam nghe Hàn Lập nói vậy, cũng từ chiến trường lui về, nhíu mày hỏi.

"Ta muốn dùng Linh Vực ngăn cản liên hệ của chúng với tế đàn, nhưng nếu chỉ dùng Linh Vực của ta e rằng chưa đủ lực lượng, cần ngươi giúp ta một tay." Hàn Lập trả lời.

"Được rồi, nhưng chỉ cần thả ra Linh Vực là được hay sao?" Giao Tam lại hỏi.

"Phạm vi Linh Vực không nên quá lớn, trước tiên tập trung ngăn cản đám Kim Giáp Đạo Binh này lại, diệt được chúng là phá được những thứ còn lại." Hàn Lập trả lời.

"Được, chúng ta hành động thôi." Giao Tam nói

"Đừng vội, để ta thông báo cho những người khác đã." Dứt lời Hàn Lập liền truyền âm cho đám người Lôi Ngọc Sách nói hắn muốn thu nhỏ phạm vi

Linh Vực, để bọn họ kịp thời ứng phó.

Sau khi mọi người đáp lại, Hàn Lập lập tức gật đầu với Giao Tam. Ngay sau đó, Linh Vực màu vàng bỗng nhiên thu nhỏ lại, cùng lúc đó một tầng Linh Vực màu đỏ sậm bao trùm lên, phạm vi hoàn toàn trùng khít nhau cùng bao vây đám Kim Giáp Đạo Binh.

Sau khi phạm vi Thời Gian Linh Vực thu hẹp lại, đám người Lôi Ngọc Sách bỗng nhiên cảm thấy thân thể trì trệ, lập tức điên cuồng thúc giục tiên linh lực trong cơ thể, chống lại áp lực do lực lượng Thời Gian Pháp Tắc của Tuế Nguyệt Thần Đăng phát ra.

Còn Linh Vực của Hàn Lập và Giao Tam sau khi giao thoa liền phát sinh một tầng khí tức cổ quái đến cực điểm, hào quang trên hai tầng Linh Vực tỏa ra rực rỡ gấp mấy lần khi trước, khí tức cũng tăng vọt rất nhiều. Kim Giáp Đạo Binh bị vây khốn trong hai tầng Linh Vực, hào quang trên trường mâu trên tay lập tức tối sầm lại, kim quang xoay quanh mũi mâu cũng dần dần biến mất.

"Quả nhiên là có tác dụng, nhanh chóng phá trận thôi." Trong lòng Hàn Lập vui vẻ, hét lớn.

Lời nói vừa dứt, Giao Tam và Hồ Tam tinh thần trở nên vô cùng phấn chấn, lập tức phối hợp cùng Hàn Lập nhanh chóng giết gần hết đám đạo binh khiến cho đại trận nguyên vẹn lập tức xuất hiện một lỗ hổng. Trong lúc Hàn Lập đang vô cùng mừng rỡ thì phía bên kia đột nhiên phát ra một tiếng nổ "ầm" rất mạnh, đám đạo binh bên kia cũng bị Kỳ Ma Tử đánh tan. Đạo binh hai nơi bị công phá, xu thế gắn kết ngũ hành vốn có lập tức bị đánh vỡ. Những chỗ còn lại không thể tiếp tục vận chuyển tự nhiên nên lần lượt bị công phá.

Hàn Lập thấy thế vội vàng thu thập đạo binh còn sót lại, đi nhanh về phía trước một bước, định tiến lên tế đàn. Nhưng đúng lúc này, trên mặt đất chính giữa đám đông, bỗng nhiên nổi lên một đạo hào quang nửa đen nửa trắng, một bóng người nửa đen nửa trắng từ dưới đất bay vút lên không một tiếng động. Thân hình nó lóe lên, vượt qua mọi người bay thẳng về phía tế đàn.

Hàn Lập tập trung quan sát thì thấy đó là một nữ tử trẻ tuổi mặc một cái áo bào bằng vải mỏng có hai màu đen trắng. Khuôn mặt ả ta lạnh như băng, trên mặt không có biểu tình gì, trên thân bao phủ một tầng hào quang đen trắng như có như không, bộ dạng thập phần cổ quái. Mà càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc hơn chính là dù ánh mắt đều tập trung lên trên người ả, nhưng thần thức của hắn không thể cảm nhận được nửa điểm khí tức, giống như ả ta chỉ là một cái ảo ảnh không tồn tại. Về phần những người khác, tự nhiên cũng không thể phát hiện người này từ trước đến bây giờ ẩn núp ở đâu.

"Đây là cái gì..." Giao Tam cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cả kinh kêu lên.

"Khôi lỗi chứa Âm Dương Pháp Tắc thật hiếm thấy, không biết là thủ bút của vị nào ở đây?" Kỳ Ma Tử cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhanh chóng quét một vòng, mở miệng hỏi.

Đám người Lôi Ngọc Sách nghe vậy, trên mặt đều hiện lên vẻ ù ù cạc cạc, mặc dù không thể nhận ra nhưng cũng vội vàng ngăn cản.

Chỉ thấy ả khôi lỗi kia đẩy một chưởng về phía trước, hào quang từ lòng bàn tay tuôn ra ngưng tụ thành một vòng tròn thái cực lớn chừng ba thước, trên bề mặt hai luồng hào quang đen trắng như hai con cá không ngừng chuyển động chống lại áp lực trên tế đàn, một đường đã lao thẳng lên trên tế đàn. Chỗ bàn tay ả chụp xuống không phải quyển sách màu vàng, không phải thiết bài màu đen, cũng không phải cây đèn màu vàng, mà là ba khối lệnh bài bản mệnh của ba người Khúc Lân.

"Dừng tay." Hồ Tam thấy vậy, chợt quát lên một tiếng.

Chỉ thấy cổ tay gã xoay một cái, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao bỗng nhiên bay ra, chém thẳng lên phía sau lưng bóng người đen trắng kia. Chỉ nghe "keng" một âm thanh bén nhọn vang lên. Một đạo ánh sáng giống như hình loan nguyệt đỏ như máu bắn về phía nữ tử hắc bạch kia.

Ả kia phát hiện sau lưng có biến, cũng không thấy có động tác gì khác, chỉ thấy bàn tay còn lại trước người bấm ra một pháp quyết cổ quái, sau lưng

lập tức tuôn ra một mảnh hào quang hai màu đen trắng, trong nháy mắt đã ngưng tụ thành một cái đồ án Thái Cực Song Ngư cực lớn.

Đạo ánh sáng đỏ như máu chém lên đồ án Song Ngư lập tức rung động dữ dội, bộc phát ra một mảnh huyết quang chói mắt. Một cỗ lực lượng vô cùng sắc bén theo huyết quang bộc phát ra, cắt nát hư không bốn phía thành từng mảnh nhỏ, quang ảnh trở nên hỗn loạn.

Nhưng tiếp theo trong nháy mắt, hai đạo hào quang đen trắng trên đồ án Thái Cực Song Ngư bắt đầu xoay tròn rất nhanh, từ đó truyền ra một cỗ ba động kỳ dị, lập tức bên trong xuất hiện một lực hút vô hình thu nạp toàn bộ hào quang đỏ như máu, biến mất vào trong đó không còn gì. Cùng lúc đó, bàn tay nữ tử hắc bạch đã mò xuống phía dưới cây đèn, chụp về phía ba khối lệnh bài huyết sắc.

Nhưng chính lúc này dị biến nảy sinh!

Chỉ thấy cây đèn màu vàng hoa sen trông rất bình thường bỗng nhiên rung động dữ dội, trên thân tỏa ra kim quang chói mắt. Đoạn bấc đèn bên trong cây đèn lay động kịch liệt, ngọn lửa ở trên đột nhiên cháy rực lên. Theo một tiếng "ầm" truyền ra, ngọn lửa trên bấc đèn tỏa ra một vòng sóng lửa màu vàng như thủy triều khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

Nữ tử hắc bạch ở gần Thần Đăng nhất dĩ nhiên chịu ảnh hưởng lớn nhất, một tầng đồ án Thái Cực vừa hiện ra trước người đã bị ngọn lửa hung hăng đánh trúng, phát ra một âm thanh trầm đục. Cả người ả bắn ngược ra ngoài, bay xuyên qua mọi người nện trên cửa điện. Sau khi rơi xuống đất, nữ tử hắc bạch lập tức lộn một vòng tại chỗ, cả người liền chui xuống dưới đất, biến mất không thấy tung tích.

Đám người Lôi Ngọc Sách vốn đang đuổi theo ả theo hướng đó, lúc này thấy sóng lửa mãnh liệt ập đến, nháo nhào lùi lại tránh né nhưng do vội vàng nên chưa kịp chuẩn bị.

Lam Nguyên Tử kéo Lam Nhan ra sau lưng, rồi vung tay lên một cái, trước người đột nhiên xuất hiện một cái túi vải màu lam, bên trong túi truyền ra một tiếng nổ vang sau đó lắc lư một hồi, tuôn ra một luồng sóng nước màu

xanh thăm thẳm, hoá thành một màn nước chắn trước người bọn họ. Hoả diễm bay đến đụng lên màn nước màu xanh lập tức ở giữa nổ tung thành một vầng thủy lôi màu lam. Trong màn điện quang lẫn tia lửa có hai bóng bóng người lùi lại rất nhanh, sau đó rơi lên mặt đất.

Lam Nhan không vấn đề gì nhưng Lam Nguyên Tử không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

"Ca ca, huynh thế nào rồi..." Lam Nhan vội vàng đỡ lấy gã, có chút đau lòng hỏi.

Lam Nguyên Tử xua tay, tỏ ý bản thân không có vấn đề gì, lập tức đứng lên thu lại cái túi vải màu lam.

So với hai người bọn họ, những người còn lại bị công kích mạnh hơn nhiều, giờ phút này khí tức trên người đều dao động mãi không thôi, khí huyết khó mà bình phục. Năm tên yêu ma da dày thịt béo cũng đồng dạng chịu đau khổ, bị ép lui trở về. Hùng Sơn tự biết thực lực không đủ, vừa rồi cũng không dám đến gần tế đàn, cho nên lúc này bị ảnh hướng ít nhất.

Khác với biểu hiện của mọi người, hai người Hàn Lập và Kỳ Ma Tử không rút lui tránh né công kích của hoả diễm mà mượn cơ hội hiếm có này tiếp tục lao về phía tế đàn.

Chỉ thấy xung quanh Hàn Lập là một bộ bảo vật Thời Gian Pháp Tắc năm món như thực chất vây bốn phía, cả người hắn được một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc nồng đậm bao quanh, ngạnh kháng công kích của sóng lửa do Thần Đăng phát ra, không ngừng lao tới gần đỉnh tế đàn.

Còn Kỳ Ma Tử tuy trước người chỉ có Kim Sắc Hoả Bả lơ lửng, nhưng khác với trạng thái hư hóa của bộ bảo vật của Hàn Lập, ngọn lửa trên bó đuốc hừng hực bốc cháy, phát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc còn lớn hơn của Hàn Lập vài phần. Thêm nữa tu vị cảnh giới của lão cao hơn Hàn Lập một bậc nên nhanh hơn Hàn Lập một bước, đã đi lên tới tế đàn.

Hai mắt lão tràn đầy kim quang, trong con ngươi lão phản chiếu hình ảnh một cây đèn hoa sen đặc biệt tạo hình phong cách cổ xưa.

"Khặc khặc, Tuế Nguyệt Thần Đăng cuối cùng đã thuộc về ta..." Kỳ Ma Tử vẻ mặt tràn ngập vui sướng, cao giọng nói.

Trong khi đang nói, cánh tay lão vốn đã khác hẳn với người bình thường, lúc này bao phủ một tầng kim quang, lần mò tới Tuế Nguyệt Thần Đăng. Chỉ thấy cánh tay lão một phát bắt được Thần Đăng, bàn tay nhấc lên như muốn cầm lấy. Tuy nhiên, Tuế Nguyệt Thần Đăng giống như mọc lên từ trên tế đàn, không chút lay chuyển.

Kỳ Ma Tử nhướng mày, tiên linh lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra, khí tức trên người lập tức tăng vọt, hiển lộ ra toàn bộ tu vị Đại La. Rốt cuốc, Tuế Nguyệt Thần Đăng cũng bị cỗ lực lượng này lay chuyển, thân đèn nghiêng về một bên. Bên trong cây đèn, nhoáng một cái, một chút dầu thắp màu vàng bị đốt qua bấc đèn văng ra bên ngoài.

Kỳ Ma Tử thấy vậy, trong lòng tràn đầy sợ hãi, Kim Sắc Hoả Bả trước người lập tức bay đến trước ngực, dung nhập vào trong cơ thể lão. Cùng lúc đó, kim quang trên cánh tay đang nắm lấy Thần Đăng lập tức sáng rực, một ngọn lửa xoắn ốc màu vàng hình dáng như hỏa long quấn quanh cánh tay cuồn cuộn bốc lên bao bọc lấy cả nắm tay lão.

Tia lửa từ dầu thắp văng ra tung tóe, sau khi rơi xuống đất, trong nháy mắt bỗng nhiên bạo phát, hóa thành một mảnh lửa vàng nóng rực, đánh tới cánh tay Kỳ Ma Tử đang được ngọn lửa xoắn ốc bao quanh.

Hai loại hỏa diễm đều ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, thời điểm chạm vào nhau liền xuất hiện một màn kinh người. Ngọn lửa quấn trên cánh tay Kỳ Ma Tử chẳng qua chỉ cháy được một lát rồi bỗng nhiên co rụt lại, chui vào trong cơ thể, mà cánh tay lão lập tức bị sóng lửa thôn phệ, trong tích tắc đã biến thành than.

Nhân lúc Kỳ Ma Tử giằng co với Thần Đăng, lúc này Hàn Lập đang theo sát phía sau, bàn tay lập tức chụp tới những vật khác phía trên tế đàn.

"Không tốt..." Kỳ Ma Tử thét lên một tiếng kinh hãi.

Cánh tay lão đã bị cháy đen đến tận bả vai lúc này đã đứt rời, nhưng cánh tay còn lại nhanh như điện chớp thò ra, chộp đến vài vật còn sót lại trên tế đàn.

Hàn Lập khua tay một cái, quyển sách màu vàng vốn được cuốn làm một bó và hai cái huyết sắc lệnh bài bị hắn thu vào tay. Còn lại khối thiết bài màu đen và một cái huyết sắc lệnh bài cuối cùng thì rơi vào tay Kỳ Ma Tử.

Hai người tự nhiên đều không nguyện ý để đối phương chiếm được nhưng lúc này không thể xảy ra tranh chấp. Nhận thấy trên Tuế Nguyệt Thần Đăng không ngừng xuất hiện dị trạng, bọn hắn không chút do dự phi thân trở về, đáp xuống mặt đất.

------oOo------

Chương 1112: Đạo Dận chân nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Vào thời khắc này, trên vách tường bốn phía đại điện hiện ra vô số điểm sáng màu vàng óng, chớp hiện không ngừng. Sau đó tất cả điểm sáng bỗng nhiên đại phóng kim quang. Kim quang đan vào nhau, hóa thành một màn sáng màu vàng thật dày bao phủ toàn bộ đại điện vào trong, cả mặt đất và nóc điện cũng giống như vậy, hiện ra một tầng kim quang nồng đậm.

Màn sáng này dày đặc phảng phất như thực chất, đồng thời mặt ngoài linh quang màu vàng chớp động như gợn sóng, cho người ta một cảm giác không thể phá vỡ. Không gian ba động trong đại điện càng ngưng thực, triệt để ngăn cách liên hệ với bên ngoài, tạo thành một không gian hoàn toàn độc lập.

Cùng lúc đó, ngọn lửa của Tuế Nguyệt Thần Đăng trên tế đàn lần nữa đại thịnh, màu sắc chuyển thành màu vàng, tản ra Thời Gian Pháp Tắc mạnh hơn không ít so với trước đó. "Phật" một tiếng, chín đầu hỏa diễm hình rồng từ trong ngọn lửa bắn ra, đánh tới hai người Hàn Lập.

Kỳ Ma Tử đã ăn một lần thua thiệt, nào còn dám dây dưa cùng những hỏa diễm hình rồng có uy lực rất lớn này, thân hình lập tức bắn ngược ra sau. Hàn Lập kinh ngạc với biến hoá chung quanh, nhưng động tác cũng không chậm chút nào, lui ra sau còn nhanh hơn cả Kỳ Ma Tử, lóe lên bay vụt ra mấy trăm trượng cách xa tế đàn, rơi trên mặt đất.

Hai người vừa rơi xuống đất, Đạo binh phụ cận lập tức chen chúc nhào tới.

Mặc dù bọn người Hàn Lập đã phá trận pháp Đạo binh nhưng số lượng Đạo binh còn lại vẫn không ít, chỉ là không có pháp trận liên kết nên uy lực giảm nhiều.

Tay Hàn Lập kết kiếm quyết vung lên, bên ngoài thân hiện lên lôi quang màu vàng. Vô số đạo kiếm khí màu vàng vô cùng sắc bén từ trong cơ thể bắn ra, chém tới bốn phương tám hướng. Liên tiếp tiếng trầm đục như mưa rơi trên lá chuối vang lên, Đạo binh phụ cận lập tức bị đánh bay ra ngoài, tạo ra một mảng lớn trống trải, nhưng càng nhiều Đạo binh như cũ không sợ chết vọt lên.

"Hàn đạo hữu, tới đây!" Thanh âm Giao Tam truyền đến.

Hàn Lập nhìn tới, chỉ thấy cách đó không xa Hồ Tam và Giao Tam đứng tựa lưng vào vách tường đại điện, tự mình tế ra Tiên khí bức lui những Đạo binh trong phạm vi mấy trượng chung quanh. Thân thể hắn liền lắc một cái liền hóa thành một đạo kim quang bay vụt tới, rơi vào bên cạnh hai người.

"Thủ đoạn của Hàn đạo hữu quả nhiên cao minh, nhưng không biết hai bản mệnh nguyên bài kia là của hai người nào?" Hồ Tam lập tức tới gần hỏi.

Hàn Lập nhìn lại hai khối lệnh bài màu máu vừa mới vội vàng bắt được chưa kịp nhìn. Chỉ thấy dưới lệnh bài phân biệt minh khắc một đồ án to bằng móng tay, theo thứ tự là một con tiểu trùng màu vàng và một con ngựa màu trắng.

Sắc mặt Hồ Tam lập tức trầm xuống, bỗng nhiên nhìn về phía Kỳ Ma Tử.

Giao Tam không hề nhìn ba vật trong tay Hàn Lập, tựa hồ không thèm để ý ba món đồ này, ánh mắt cũng nhìn tới phía Kỳ Ma Tử, trong mắt hiện lên một đạo quang mang kỳ lạ.

Lúc này thân hình Kỳ Ma Tử đã rơi xuống gần chỗ năm tên yêu ma kia. Chỗ cụt tay của lão vẫn dính một tầng ánh lửa phảng phất kim quang. Nó nhúc nhích như vật sống, nhanh chóng ăn mòn lên phía bả vai lão, những nơi đi qua huyết nhục đều bị biến thành tro tàn.

"Đại nhân, cánh tay của người!" Hùng Sơn hoảng sợ nói.

"Một chút vết thương nhỏ, không cần lo lắng!" Kỳ Ma Tử hừ một cái, há

miệng phun ra một tiểu kiếm màu vàng kim.

Chỉ nhoáng một cái, tiểu kiếm màu vàng kim liền biến thành một vệt kim quang khẽ quấn qua đầu vai, cắt xuống một khối nhỏ huyết nhục nơi vai. Miệng vết thương được một tầng kim quang bao phủ, không chảy ra một giọt máu nào. Còn khối nhỏ huyết nhục vừa thoát ly thân thể của lão, lập tức "phụt" một tiếng, biến thành một lớp tro tàn phiêu tán đi.

Sắc mặt Kỳ Ma Tử trầm xuống, lật tay lấy ra một viên đan dược màu xanh lá toả ra hương thơm kỳ lạ xông vào mũi. Lão ăn vào, tay cụt hiện ra lục quang lượn lờ, cô đọng thành một cánh tay mới tinh, không khác trước chút nào.

Hàn Lập dời ánh mắt khỏi Kỳ Ma Tử, nhìn những chỗ khác trong đại điện, miệng khẽ ồ lên một tiếng. Lúc này Lam thị huynh muội đang đứng cách ba người Hàn Lập không xa, lưng tựa vách tường giao thủ cùng những Đạo binh kia. Nhưng ba người Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng, Tô An Thiến lại không thấy bóng dáng, chẳng biết biến mất từ lúc nào.

Hàn Lập đang muốn thi pháp dò xét thì đúng lúc này, hư không trên tế đàn chớp động, trống rỗng hiện ra vài bóng người. Chính là bọn người Lôi Ngọc Sách, Văn Trọng và Tô An Thiến. Tuy nhiên, ngoại trừ ba người bọn họ, còn có thêm một lão giả lạnh lùng mặc đạo bào, đầu đội vũ quan, dung mạo gầy gò.

Trong tay người này cầm một phù lục màu vàng lớn chừng bàn tay. Trên phù lục minh khắc một đồ án kim đăng, giống y đúc Tuế Nguyệt Thần Đăng. Phù lục màu vàng sáng lên kim quang loá mắt, trong kim quang tản mát ra một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại, giống như đúc Thời gian pháp tắc của Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Lão đạo đội vũ quan lắc phù lục trong tay một cái, lập tức một vệt kim quang từ đó bắn ra, chui vào trong Tuế Nguyệt Thần Đăng. Ngọn lửa của đèn đang cháy rừng rực lập tức nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục trạng thái ban đầu. Những người khác trong đại điện nhìn thấy cảnh này đều sững sờ.

"Các hạ chẳng lẽ là tông chủ Thông Thiên Kiếm Phái, Đạo Dận chân nhân?" Giao Tam nhìn về phía lão đạo đội vũ quan kia, trong mắt hiện ra mấy phần kiêng dè.

"Đạo Dận chân nhân!"

Ngoại trừ Kỳ Ma Tử cùng năm yêu ma Mũi Ưng, Bạch Cốt thì những người khác nghe vậy, thân thể đều chấn động, trên mặt đều lộ ra mấy phần kính sợ, nhất là Lam Nguyên Tử và Lam Nhan, trong mắt đều hiện lên một tia sợ hãi, lặng yên dời ra xa một chút.

Hàn Lập cũng nhướng mày, sau khi đi vào Kim Nguyên Tiên Vực, tất nhiên là hắn tìm hiểu qua một chút thế cục Kim Nguyên Tiên Vực, đương nhiên sẽ không bỏ sót đại tông Thông Thiên Kiếm Phái này.

Tông chủ Thông Thiên Kiếm Phái, Đạo Dận chân nhân, tại Kim Nguyên Tiên Vực có thanh danh cực vang, có thể nói không ai không biết, không người không hay, uy danh của lão còn trên cả Đông Phương Bạch, cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung. Không vì cái gì khác mà chính vì tu vi của Đạo Dận chân nhân đã đạt đến Đại La cảnh, tính tình lại cương liệt, xưa nay ghét ác như cừu. Nếu chạm vào đúng cái vẩy ngược của lão thì thậm chí là cả tiên cung lão cũng không nể mặt.

Nghe nói những năm này lão vẫn luôn bế quan, ý đồ chém nhất thi, tu vi tiến thêm một bước, không biết hôm nay đã thành công hay chưa?

Chỉ là Đạo Dận chân nhân này lại tới nơi đây từ lúc nào? Cửa đại điện sớm đã đóng lại, cho dù tồn tại Đại La cũng vô pháp tuỳ tiện ẩn núp tiến vào, hoặc là Đạo Dận chân nhân này có quan hệ với khôi lỗi nữ tử đen trắng vừa rồi?

Bất quá sau một khắc, Hàn Lập ngừng suy đoán, bởi vì Lôi Ngọc Sách đã đưa ra đáp án. Trong miệng gã này lẩm bẩm, vung tay lên. Một đạo ngân quang hiện lên trước người gã hóa thành một cánh cửa không gian.

Hàn Lập hết sức quen thuộc cánh cửa không gian màu bạc kia, đó chính là cửa vào của pháp bảo không gian.

Quang mang màu bạc vừa mới động, ba bóng người hai nam một nữ từ trong cánh cửa không gian bay ra, đứng ở đỉnh tế đàn. Trên thân ba người đều mặc trang phục Thông Thiên Kiếm Phái, xem ra đều là người của Thông Thiên Kiếm Phái.

Hai nam tử theo thứ tự là một lão giả mặt vàng và một thanh niên tóc đỏ. Còn nữ tử sau cùng là một thiếu phụ trẻ tuổi, chỗ mi tâm khảm nạm một viên tinh thạch màu xanh lá như hạt đậu nành, cho người ta một loại cảm giác vũ mị. Tu vi ba người không yếu, đều là tu sĩ Thái Ất cảnh trung kỳ.

"Lôi đạo hữu, không ngờ trên người các hạ còn có một kiện không gian pháp bảo giấu Đạo Dận chân nhân và mấy vị này đạo hữu này. Các ngươi đây là ý gì?" Giao Tam trầm giọng hỏi.

"Tà ma ngoại đạo, còn mưu toan cướp đoạt bảo vật thuộc Kim Nguyên Tiên Vực chúng ta, hôm nay nơi này chính là nơi chết của các ngươi!" Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Lôi Ngọc Sách không nói gì nhưng Đạo Dận chân nhân với khuôn mặt tràn đầy chán ghét quét nhìn đám người trong điện một cái, lạnh lùng mở miệng đáp.

Lời còn chưa dứt, lão liền vung tay lên, trước người loé lên hào quang, hiện ra một viên luân bằng ngọc to bằng chậu rửa mặt. Viên luân này chia năm khu vực, mỗi một khu vực có màu sắc khác nhau, theo thứ tự là kim, lục, lam, đỏ, vàng. Trên mỗi một khu vực đều minh khắc không ít phù văn, nhìn tựa hồ viên luân này là một kiện pháp bảo.

Mọi người thấy cảnh này, lui ngay về phía sau mấy bước, trên thân nổi lên các loại quang mang, mặt lộ vẻ đề phòng. Riêng Kỳ Ma Tử nhìn thấy ngũ sắc viên luân kia thì mặt lộ vẻ kinh nghi, phất tay áo một cái. Trước người lão loé lên hào quang, cũng hiện ra một khối ngũ sắc viên luân, cơ hồ giống như đúc viên luân của Đạo Dận chân nhân.

Đạo Dận chân nhân nhìn thấy cử động của Kỳ Ma Tử, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, một tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời trong miệng tụng niệm chú ngữ tối nghĩa. Ngũ sắc viên luân trước người lão lập tức toả ra tia sáng chói mắt, ngũ sắc quang mang kim, lục, lam, đỏ, vàng thay nhau

phun trào ra.

Kỳ Ma Tử cũng đã bấm niệm pháp quyết thôi động ngũ sắc viên luân trước người, thế nhưng ngũ sắc viên luân của lão lại không có bất luận động tĩnh gì khiến lão không khỏi biến sắc.

Ầm ầm!

Mặt đất gần tế đàn đột nhiên đung đưa ù ù nhô ra năm cây ngọc trụ thật to cao hơn trăm trượng, đường kính bốn năm trượng, trên mỗi ngọc trụ minh khắc chằng chịt trận văn.

Lôi Ngọc Sách, Tô An Thiến lập tức bắn tới, chia ra rơi trên hai cây ngọc trụ màu vàng và màu lam, khoanh chân ngồi xuống.Ba người lão giả mặt vàng, thanh niên tóc đỏ và thiếu phụ tuổi trẻ vừa mới xuất hiện cũng bay tới, rơi trên ngọc trụ vàng, đỏ, lục.

Duy chỉ có Văn Trọng lưu lại, không làm gì, đứng sau lưng Đạo Dận chân nhân. Y nhìn về phía năm người trên ngọc trụ, hơi dừng lại một chút trên người Lôi Ngọc Sách, trong mắt hiện lên một tia ghen tỵ và bất mãn.

Sau khi năm người Lôi Ngọc Sách khoanh chân ngồi xuống, nhanh chóng kết động. Pháp quyết chằng chịt như mưa to chui vào ngọc trụ dưới người bọn họ. Linh văn trên năm cây ngọc trụ cấp tốc nở rộ quang mang, sau đó ầm một tiếng, hội tụ thành năm đạo quang trụ thô to, bay thẳng lên trời, phát ra tiếng gào thét to lớn, trùng trùng điệp điệp truyền ra, quanh quẩn trong đại điện. Một cỗ khí tức khổng lồ từ trong ngũ sắc quang trụ dâng lên, quét về bốn phương tám hướng, hình thành một cỗ phong bạo ngập trời. Những nơi đi qua, hư không gần đó vốn cực kỳ ổn định cũng nổi lên trận trận gợn sóng.

Những Đạo binh trong đại điện phảng phất như lá rụng trong cuồng phong, đều bị phong bạo quét bay, va rầm rầm vào vách tường bốn phía. Mấy người Hàn Lập cũng đứng không vững, bị cơn phong bạo to lớn này trùng kích liên tiếp lui về sau, chạm vào vách tường cung điện mới ngừng lại được, trên mặt tất cả đều biến sắc. Chỉ có Kỳ Ma Tử đứng yên tại chỗ, nhưng giờ phút này sắc mặt lão cũng khó coi. Lão ta nhanh chóng bấm

niệm pháp quyết, ý đồ thôi động ngũ sắc viên luân trước người, đáng tiếc viên luân vẫn như cũ không có chút động tĩnh nào.

"Đừng si tâm vọng tưởng, Ngũ Hành Luân Bàn của ngươi có lẽ có thể điều khiển đại trận lúc trước, nhưng không có khả năng điều khiển đại trận Ngũ Hành Yên Không hiện tại đâu!" Đạo Dận chân nhân liên tục cười lạnh.

"Lúc chữa trị trận nhãn pháp trận, các ngươi đã cải biến kết cấu trận pháp?" Kỳ Ma Tử đã hiểu ra, trên mặt lộ ra vẻ tái nhợt.

"Cũng không phải là ngốc! Chúng ta đã sớm đoán được, chỉ cần Thái Tuế Tiên Phủ hiện thế, Thiên Đình chắc chắn sẽ phái người nhúng tay vào việc này, há lại không chuẩn bị một chút. Ha ha!" Đạo Dận chân nhân cười ha ha, tay bấm pháp quyết gấp hơn.

Ngũ sắc ngọc trụ dâng lên quang mang càng ngày càng sáng, hơn nữa còn bắt đầu liên kết lại với nhau.

------oOo------

Chương 1113: Vây giết

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

"Ngũ Hành Yên Không đại trận! Nhanh, không thể để bọn chúng khởi động trận này!" Giao Tam nghe Đạo Dận chân nhân và Kỳ Ma Tử nói chuyện, sắc mặt lập tức đại biến, kinh hô. Vừa nói, quanh thân nàng đồng thời phát ra ánh sáng đỏ sậm rực rỡ, lấy khí lưu phong bạo cuồn cuộn đánh mạnh tới quang trụ ngũ sắc kia.

Tuy Hàn Lập và Hồ Tam chưa từng nghe tên Ngũ Hành Yên Không đại trận này, nhưng nhìn thấy Giao Tam thất thố như vậy, lập tức theo sát phía sau.

Đạo Dận chân nhân cười lạnh một tiếng, không tỏ ra lo lắng chút nào, tay cầm phù lục màu vàng vung lên. Trong chốc lát, ngọn lửa của Tuế Nguyệt Thần Đăng lần nữa đại thịnh, hiện ra chín đầu Lưu Kim Hỏa Long. Chúng nhanh chóng phồng lớn gấp chục lần, hóa thành chín đầu Hỏa Long dài trăm trượng đánh về phía ba người Hàn Lập.

Ba người Hàn Lập đều đã thấy qua uy lực của Lưu Kim Hỏa Long này, vội vàng lách mình tránh né.

Giao Tam lộ ra một nụ cười quỷ quyệt, cái miệng xinh đẹp thét lên một tiếng, tay phải vung lên. Một đoàn sáng vàng từ trong tay nàng bắn ra, một đại ấn màu vàng hình vuông vụt qua khe hở giữa chín đầu Hỏa Long, chớp mắt đã xuất hiện phía dưới năm ngọc trụ. Giao Tam nhanh miệng đọc chú ngữ, ngón tay ngọc điểm vào không trung.

"Ầm" một tiếng trầm đục cực lớn!

Đại ấn màu vàng bộc phát ra một cỗ linh áp kinh người, đồng thời tỏa ra vạn đạo hào quang màu vàng, rực rỡ đến mức khó có thể nhìn thẳng, còn có

tầng tầng phù văn màu vàng huyền ảo khó hiểu lượn lờ không ngừng ở mặt ngoài. Những phù văn này lóe lên rồi nhập vào bên trong đại ấn. Đại ấn như thể đón gió căng phồng lên, trong nháy mắt hóa thành một cự ấn vàng to như quả núi, chiếm quá nửa không gian đại điện, mang theo khí thế vạn quân, hung hăng đập vào năm ngọc trụ.

So với cự ấn màu vàng, năm ngọc trụ vốn vừa thô vừa to giờ này nhìn như năm chiếc đũa.

"Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn... Đáng tiếc ngươi dùng sai chỗ rồi." Sắc mặt Đạo Dận chân nhân lạnh nhạt, bấm niệm pháp quyết điểm vào ngọc trụ màu vàng một cái.

Trên ngọc trụ màu vàng lập tức tách ra một cột sáng, đánh lên trên đại ấn màu vàng kia. Đại ấn chạm vào luồng sáng vàng, hào quang bên ngoài "xoẹt" một tiếng, bất thình lình biến mất. Đại ấn to như núi cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc trở lại kích thước ban đầu, bay vào bên trong cột sáng màu vàng, lơ lửng trước đỉnh đầu lão giả mặt vàng, xoay tròn không ngừng.

"Sao vậy!" Thấy cảnh này, sắc mặt Giao Tam khẽ biến.

"Hừ! Năm món Tiên Khí mà các ngươi lấy đi chỉ là một phần của đại trận, bằng không các ngươi nghĩ dễ gì chúng ta cho các ngươi tùy tiện lấy đi. Bây giờ là lúc phải trở về rồi!" Đạo Dận chân nhân lộ vẻ lạnh lùng, liếc nhìn mọi người, cười nhạt, một tay úp xuống, vỗ lên trên viên bàn ngũ sắc.

Viên bàn ngũ sắc lập tức sáng ngời, cột sáng ngũ sắc xung quanh cũng sáng lên, hơn nữa xoay tròn chớp động, phát ra một cỗ triệu dẫn chi ý.

Đại Hoang cổ kiếm trong tay Hùng Sơn đột nhiên sáng rực kiếm quang màu vàng, "vèo" một cái bay về phía cột sáng màu vàng của Ngũ Hành Yên Không đại trận, mặc cho Hùng Sơn thi pháp điều khiển như thế nào cũng vô dụng. Túi nhỏ màu lam trong tay Lam Nhan cũng sáng lên mãnh liệt, tản mát ra vạn tia sáng màu lam, thoáng một cái thoát ly khống chế của nàng, bay về cột sáng màu lam. Hầu như cùng một lúc, pháp khí trữ vật của Lam Nguyên Tử lóe lên ánh sáng lục, trong hư không một cây thủ trượng dài

hơn hai thước hiện ra, bay thẳng về phía Ngũ Hành Yên Không đại trận.

Ngón tay Hàn Lập nóng lên dữ dội, sau một khắc hư không bên cạnh tay hắn hơi chấn động. Viên hỏa châu màu trắng kia lăng không hiện ra, nhanh chóng bay tới phía trước mặt. Sắc mặt hắn trầm xuống, đại thủ chộp vào không trung. Hư không vang lên ầm ầm, một bàn tay lớn màu vàng bỗng nhiên lơ lửng xuất hiện phía trên hỏa châu, lăng không chụp xuống, bắt trọn hỏa châu màu trắng trong lòng bàn tay.

Tuy nhiên bên ngoài hỏa châu màu trắng lập tức sáng trắng lên, bảy tám cột sáng màu trắng từ trong bắn ra, xuyên thủng bàn tay to lớn màu vàng kia rồi đột nhiên xoắn lại. "Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, bàn tay vàng kia dễ dàng bị vặn nát, hóa thành vô số lưu quang màu vàng tan tác.

Biến hóa liên tiếp diễn ra trong nháy mắt, mà hỏa châu màu trắng hầu như không dừng lại, lóe lên chui vào trong cột sáng màu đỏ. Giờ đây ba món tiên khí khác cũng đã bay vào cột sáng ba màu kim, lam, lục đang không ngừng xoay tròn trên đầu đám người Lôi Ngọc Sách. Có thêm uy lực từ năm món Tiên Khí, cột sáng ngũ sắc lại sáng rực rỡ, đồng thời mỗi cột tản mát ra chấn động pháp tắc làm người ta sợ hãi.

Khuôn mặt Đạo Dận chân nhân không chút cảm xúc, tay giơ lên thả ra phù lục màu vàng, há miệng phun tinh huyết, dung nhập vào trong viên bàn ngũ sắc. Cùng lúc đó, hai tay lão xoay tròn bấm niệm pháp quyết, pháp quyết bắn ra như vũ bão, chui vào trong viên bàn ngũ sắc.

Đám người Lôi Ngọc Sách cũng giống như Đạo Dận chân nhân, há miệng phun ra tinh huyết, chui vào trong tiên khí trên đỉnh đầu. Hơn nữa, hào quang trên thân mỗi người tỏa ra chói mắt, rót vào bên trong tiên khí trên đầu.

Sau khi Đạo Dận chân nhân thi pháp, viên bàn ngũ sắc lóe lên ánh sáng ngũ sắc mấy lần, rồi đột nhiên thu lại. Cột sáng năm màu bên ngoài liên kết lại với nhau, "bùm" một tiếng, biến thành một màn sáng năm màu hình cầu, bao phủ tế đàn gồm cả mấy người bọn họ vào trong.

Biến hóa liên tiếp nói ra thì nhiều nhưng chỉ trong mấy hơi thở liền kết

thúc, đám người Hàn Lập cơ bản không kịp trở tay thì mọi thứ đã xong rồi.

Đúng giờ phút này, bên ngoài Tuế Nguyệt Điện cũng xảy ra kịch biến!

Năm ngọn núi khổng lồ ở năm trận nhãn phát ra âm thanh thật lớn, từ mỗi ngọn núi vọt ra một cột sáng thô to, to gấp trăm lần so với cột sáng trong Tuế Nguyệt Điện, giống như năm cái cột chống trời khổng lồ, phóng thẳng tới chân trời. Tầng mây trên bầu trời lập tức bắt đầu gió giục mây vần, toàn bộ không gian tầng thứ bảy cũng bắt đầu đung đưa ù ù. Thiên địa nguyên khí cuồn cuộn như thủy triều hội tụ về bên năm cột sáng chống trời kia.

Một màn sáng ngũ sắc hình cầu khổng lồ lấy năm cột sáng chống trời làm trung tâm chậm rãi hiện ra, bao phủ toàn bộ bầu trời, gồm cả ngọn núi khổng lồ chống trời phía dưới vào bên trong. Một luồng cự lực to lớn từ bên trong màn sáng ngũ sắc phát ra, nhẹ nhàng chấn động một cái, khiến cho hư không xung quanh tan vỡ.

Bên trong Tuế Nguyệt Điện, tất cả phong bạo lúc trước giờ này đã dừng lại, nguyên khí dao động đều thu liễm vào trong màn sáng ngũ sắc. Trên màn sáng hiện ra từng dòng linh văn ngũ sắc, tản mát ra ánh sáng ngũ sắc nhu hòa, không chút sát khí, chỉ như một cấm chế bình thường.

Tuy nhiên ánh mắt Hàn Lập nhìn vào màn sáng ngũ sắc lại cực kỳ ngưng trọng, thậm chí có cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Trong pháp khí trữ vật của hắn, Thông Thiên Kiếm Đồ đột nhiên sáng rực, phát ra từng tiếng kêu về phía màn sáng ngũ sắc, lộ ra ý tứ muốn phân cao thấp. Hàn Lập cảm nhận được bên trong pháp khí trữ vật phát sinh bất thường, hơi ngẩn ra nhưng giờ tình huống cấp bách, hắn cũng không quản những thứ này.

"Giao Tam đạo hữu, ngươi có vẻ biết sơ lược về Ngũ Hành Yên Không đại trận này. Trận này rốt cuộc là pháp trận gì?" Hắn nhìn Giao Tam dò hỏi, thanh âm chỉ vang lên gần ba người, không truyền ra ngoài.

Hồ Tam nghe tiếng cũng nhìn lại.

"Ngũ Hành Yên Không đại trận là một trong mười đại kỳ trận thượng cổ, sớm đã thất truyền, vì vậy rất ít người biết rõ, không ngờ nơi đây lại có một tòa. Pháp trận nơi này nhìn qua thấy không hoàn chỉnh, chỉ là sử dụng lực lượng năm món Tiên Khí tái phối hợp với pháp trận mới miễn cưỡng tạo ra. Nhưng dù sao đại trận này vẫn có uy lực cường đại, chỉ sợ chúng ta không thể ngăn cản." Sắc mặt Giao Tam có chút khó coi nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thật sự bị tên lỗ mũi trâu kia giết chết ở đây?" Hồ Tam lo lắng hỏi.

"Chuyện đến nước này, chỉ có thể liều chết ngăn cản!" Thần sắc Giao Tam nặng nề, im lặng một lát, chậm rãi nói ra.

Hồ Tam nghe những lời này, miệng há to, mặt từ từ trở nên trắng bệch.

Thần sắc Hàn Lập tuy cũng ngưng trọng nhưng không quá mức tuyệt vọng, ánh mắt băn khoăn, suy nghĩ trong đầu xoay chuyển.

Rõ ràng Đạo Dận chân nhân này đã tính toán, hoặc là không làm, đã làm thì đến cùng, quyết đem nhóm người mình và những yêu ma kia, thậm chí cả Kỳ Ma Tử đều diệt sát ở nơi này. Nhưng hắn cũng nhận ra Kỳ Ma Tử và năm tên yêu ma sẽ không hoàn toàn bó tay chịu chết. Nếu bọn chúng cùng ba người mình có thể đồng lòng, dĩ nhiên vấn đề dễ dàng hơn nhiều. Thế nhưng Đạo Dận chân nhân hiển nhiên cũng nhìn ra thế cục hiện tại, biết rõ những người ở đây không có khả năng hợp tác.

"Kỳ Ma Tử đạo hữu, lúc trước không phải ngươi nói với chúng ta ngươi có thể lấy được Tuế Nguyệt Thần Đăng, hơn nữa còn khống chế được Ngũ Hành Yên Không đại trận. Vậy đây là chuyện gì?" Bên kia, Bạch Cốt yêu ma nhìn Kỳ Ma Tử, lạnh giọng truyền âm.

Mấy tên yêu ma khác cũng nhìn chằm chằm vào Kỳ Ma Tử, chỉ Ưng Tị yêu ma coi như bình tĩnh.

Lúc trước Kỳ Ma Tử nói với năm người rằng lão có thể khống chế tất cả mọi chuyện bên trong Tuế Nguyệt Điện, cứ đến đây là có thể dễ dàng giết hết đám người Hàn Lập, cướp đoạt bảo vật trên người bọn hắn, đến lúc đó

Kỳ Ma Tử phân cho chúng một nửa bảo vật. Bản thân năm tên yêu ma này rất có lòng tin với thực lực của mình, mới theo Kỳ Ma Tử tới đây, không ngờ tình huống hoàn toàn khác xa như vậy.

Sắc mặt Kỳ Ma Tử âm trầm, nhưng không lên tiếng. Hùng Sơn đứng cạnh đấy nhìn qua mấy người, không nói một lời.

Trong khi đó, Lam Nguyên Tử và Lam Nhan chứng kiến tình hình màn sáng ngũ sắc, nhanh chóng rời xa tế đàn một khoảng, đi tới gần cửa vào đại điện. Hai người lại không tới gần ba người Hàn Lập hay bảy người Kỳ Ma Tử, dường như không tin đám người Hàn Lập.

Giờ này bên trong màn sáng hình cầu, Đạo Dận chân nhân đã ngừng thi pháp. Sắc mặt lão trắng bệch, như thể thúc giục pháp trận đã tiêu hao rất nhiều nguyên khí, nhưng thần sắc lão lại hưng phấn lạ thường, cuồng nhiệt nhìn quanh màn sáng ngũ sắc.

Đạo Dận chân nhân lập tức xoay chuyển ánh mắt nhìn về nhóm người Hàn Lập, khóe miệng nhếch lên, nhe răng cười, tay vung lên bấm niệm pháp quyết. Màn sáng ngũ sắc lập tức sáng ngời, phía trên hiện từng điểm tròn lấm tấm, sau đó vô số quang cầu to bằng đầu người từ đó bắn ra, lấy thế lôi đình vạn quân đánh về phía mọi người trong điện.

Trên mỗi quang cầu chớp động ánh sáng ngũ sắc, mà mỗi loại hào quang đều tản mát ra pháp tắc chi lực, đúng là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, thuộc Ngũ Hành. Năm loại pháp tắc xung đột dữ dội, nhưng không hoàn toàn bộc phát, chỉ phát ra âm thanh va chạm như tiếng sấm sét, chấn động ông ông thẳng đến hai tai mọi người trong điện nghe đinh tai nhức óc, thanh thế lăng lệ ác liệt, khiến cho mọi người không khỏi kinh hồn bạt vía.

Mọi người biến sắc, vội vàng tìm cách phòng ngự.

Trên thân Ưng Tị yêu ma, Đồng Sư yêu ma, Bạch Cốt yêu ma, Huyết Thủ yêu ma và Quy Bối yêu ma hắc khí cuồn cuộn, hiện ra hình dạng hung thú, đồng thời mỗi tên thi triển Linh Vực của mình. Năm cái Linh Vực màu đen đan vào cùng một nơi, trong nháy mắt hình thành một quang trận màu đen hình bầu dục. Hư ảnh năm đầu Cự thú màu đen ngồi ngay ngắn trong đó,

đúng là năm đầu Vực Linh.

Năm đầu Vực Linh này cường đại dị thường, miệng phun ra vô số tia chớp và ma diễm đen kịt, chớp động xen kẽ trong quang trận, còn có phù văn màu đen chằng chịt cuồn cuộn bên trong giúp hắc quang trận được củng cố chắc chắn, gần như ngưng tụ thành thực chất.

Năm người bọn chúng lấy linh vực hình thành Tứ Tượng Vực Ma trận, là thần thông áp rương của chúng. Không chỉ như thế, Ngũ Ma há miệng phun ra từng món từng món ma khí màu sắc khác nhau, ước chừng gần trăm món. Mỗi một món đều tản mát ra ma khí vô cùng cường đại, lao vào kết hợp với hắc quang trận, càng làm uy thế Tứ Tượng Vực Ma trận lớn hơn.

Không biết có phải do năm người Ưng Tị yêu ma oán hận Kỳ Ma Tử không thực hiện lời hứa lúc trước hay không, Tứ Tượng Vực Ma trận lại không bao phủ lấy hai tên Kỳ Ma Tử và Hùng Sơn, cách hai tên này ra bên ngoài.

------oOo------

Chương 1114: Vô cùng thê thảm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Kỳ Ma Tử nhìn thấy cảnh này, vẫn không bối rối, ngược lại lộ ra một nụ cười lạnh. Trên người lão đại thịnh kim quang, cuốn ra bốn phía, tạo thành một Linh Vực màu vàng lớn vài chục trượng, bao phủ cả lão và Hùng Sơn vào bên trong.

Tầng Linh Vực này cực kỳ nồng đậm, từ bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bên trong hiện lên mấy đạo bảo quang, tựa hồ là Kỳ Ma Tử tế ra Tiên khí hộ thân gì đó.

Lam thị huynh muội tu luyện Thủy Chi Pháp Tắc rành nhất về phòng thủ, hai người vốn có chút tự tin có thể ngăn cản được công kích của Ngũ Hành Yên Không đại trận, bằng không bọn họ cũng sẽ không lựa chọn một mình hành động. Nhưng khi bọn họ cảm nhận được uy năng của những ngũ sắc quang cầu kia, sắc mặt biến đổi, lập tức mở ra Linh Vực, đan xen bao trùm vào nhau.

Từng sợi pháp tắc tinh ti màu lam từ trong cơ thể hai người bắn ra quấn giao nhau, mơ hồ hoà vào nhau, tạo thành một vòng xoáy màu lam mênh mông quanh hai người.

Bên cạnh vòng xoáy lóe lên, hiện ra hai Vực Linh đều là hình dạng nửa người nửa thú, nửa trên là người, nửa dưới là rắn, trong tay còn nắm hai thanh Thủy Xoa ba mũi lượn lờ lam quang. Hai Vực Linh vây quanh hai người Lam Nguyên Tử nhanh chóng du tẩu, thủy xoa trong tay vũ động, vô số thuỷ lôi màu lam từ đó bắn ra, lượn quanh hai người không thôi.

Bên này, ba người Hàn Lập đã bày ra trận thế phòng ngự từ lâu.

Hồ Tam động thủ trước nhất, cũng lập tức mở ra Linh Vực, lật tay tế ra Thiên Hồ Hóa Huyết Đao. Gã đồng thời há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, chui vào trong Thiên Hồ Hóa Huyết Đao. Thân đao lập tức toả ra huyết quang vô cùng chói mắt, trong nháy mắt phồng lớn gấp trăm lần, biến thành một thanh huyết sắc cự nhận to chừng mấy chục trượng. Hai tay Hồ Tam vội vã bấm niệm pháp quyết, huyết sắc cự nhận lập tức phân ảnh ra, huyễn hóa ra một mảnh huyết sắc đao mạc, bao phủ chung quanh ba người.

Cùng lúc đó, bên ngoài thân Giao Tam lưu chuyển quang mang đỏ sậm, cũng mở ra Linh Vực. Đồng thời bốn đạo tinh quang đỏ sậm từ trên người nàng bắn ra, chia ra bốn phương tám hướng Linh Vực thành bốn cánh cổng đỏ sậm. Trên bốn cánh cổng phân biệt viết bốn chữ lớn Đông, Nam, Tây, Bắc, tản mát ra vạn đạo quang mang đỏ sậm, quấn quanh lẫn nhau, hình thành một cái lồng sáng đỏ sậm bảo vệ ba người.

Vào lúc này, một mảng lớn hào quang màu vàng từ trên thân Hàn Lập nở rộ ra, hình thành một Thời Gian Linh Vực lớn vài chục trượng, như thực chất bao lại hai người Giao Tam, bố trí ở tầng trong cùng nhất. Đồng thời một đoàn hào quang xanh biếc hiện lên, Huyền Thiên Hồ Lô nổi lên trên đỉnh đầu hắn. Hào quang xung quanh hồ lô run lên, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ đó bắn ra, bay múa chung quanh ba người, hình thành một kiếm trận phòng ngự.

Đám người vừa mới phòng ngự xong, vô số ngũ sắc quang cầu phô thiên cái địa bay vụt tới.

Ngũ sắc quang cầu vốn ổn định, đụng một cái vào phòng ngự của đám người trong điện lập tức nổ bể ra, phát ra vô số tiếng vang kinh thiên động địa. Ngũ sắc tinh mang chói mắt trong chốc lát che khuất toàn bộ đại điện, che giấu chế ngự tất cả Linh Vực, thần thông, Tiên khí của mọi người trong điện.

Màn sáng màu vàng chung quanh đại điện không biết là cấm chế gì, vậy mà vẫn lù lù bất động.

Ba người Hàn Lập cũng giống như vậy bị dìm ngập trong một mảnh ngũ sắc tinh mang.

Huyết sắc đao mạc do Hồ Tam bày ra bị ngũ sắc quang cầu công kích đầu tiên, đụng một cái lập tức vỡ ra phảng phất như giấy bị xé rách. Thiên Hồ Hóa Huyết Đao cũng hiện ra, mặt ngoài huyết quang bị đánh tan hơn phân nửa, khôi phục hình dạng vốn có, gào thét bắn ngược về trong ngực Hồ Tam. Mà Linh Vực quanh người Hồ Tam bị ngũ sắc tinh mang xông đến thì lập tức bạo liệt biến mất. Thân thể gã chấn động, trong miệng rên lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lảo đảo.

Những ngũ sắc tinh mang kia tiếp tục tuôn ra tiến lên, đánh vào Linh Vực đỏ sậm của Giao Tam.

Giao Tam nhìn thấy phòng ngự của Hồ Tam bị xé rách dễ dàng thì khóe mắt giật giật, miệng hét lớn một tiếng. Linh Vực đỏ sậm lập tức sáng lên, từng sợi pháp tắc tinh ti đỏ sậm nổi lên, chia ra làm sáu, sau đó biến thành sáu cái lỗ thủng khổng lồ, xoay tròn cấp tốc. Bên trong lỗ thủng đen ngòm, không có một chút ánh sáng, tựa hồ liên thông với chỗ sâu vô tận của địa ngục.

Ngũ sắc tinh mang oanh kích lên Linh Vực đỏ sậm, lập tức làm Linh Vực đỏ sậm rung động mạnh không thôi, những khu vực ngoài cùng của Linh Vực bạo liệt ra từng phần.

Bất quá Linh Vực đỏ sậm của Giao Tam kiên cố hơn nhiều so với Linh Vực của Hồ Tam. Mà sáu lỗ thủng màu đen kia rung động ô ô, phát ra một cỗ thôn phệ chi lực vô cùng to lớn, lập tức nuốt không ít ngũ sắc tinh mang vào. Sáu lỗ thủng xoay tròn nhẹ nhàng, liền triệt để hoá giải Ngũ hành pháp tắc chi lực cực kỳ bạo liệt trong ngũ sắc tinh mang. Nhưng ngũ sắc tinh mang chen chúc đến thực sự quá nhiều, tốc độ thôn phệ của sáu lỗ thủng hoàn toàn không kịp, chỉ kiên trì mấy hơi thở, toàn bộ Linh Vực cũng ầm vang bạo liệt ra, sáu cái lỗ thủng cũng biến mất theo.

Ngũ sắc tinh mang theo đó đánh vào trên lồng sáng đỏ sậm do bốn cánh cổng hình thành kia, bốn cánh cổng đại thịnh quang mang, đồng thời cuồng thiểm không thôi, trong quang mang càng bộc phát ra lực lượng pháp tắc cường đại, vượt xa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập. Lồng sáng đỏ sậm lập tức chớp lên kịch liệt, chặn lại ngũ sắc tinh mang. Bất quá ngũ

sắc tinh mang công kích thực sự quá mạnh, lồng sáng đỏ sậm cũng chỉ kiên trì mấy hơi thở, nhanh chóng trở nên ảm đạm, ầm ầm vỡ vụn sụp đổ.

Sắc mặt Giao Tam trắng nhợt, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên thân trở nên uể oải suy yếu. Mà những ngũ sắc tinh mang kia sau khi đánh nát lồng sáng đỏ sậm, giống như sóng dữ chen chúc đến, bao phủ bốn cánh cổng Tiên khí vào trong đó, sau đó tiếp tục oanh kích vào bên trong, khí thế vậy mà không suy yếu chút nào.

Hàn Lập nhíu mày, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên. Quang mang Thời Gian Linh Vực quanh người hắn bỗng nhiên sáng lên, hơn hai trăm đạo Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trong cơ thể bắn ra, bay múa quanh Linh Vực. Thời gian Linh Vực gần như thực chất hóa, lập tức càng trở nên ngưng thực. Cùng lúc đó, sau lưng Hàn Lập hiện lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân nổi lên, quay tròn, vô số gợn sóng màu vàng từ phía trên khuếch tán ra, dung hợp thành một thể với Thời gian Linh Vực.

Ầm ầm!

Ngũ sắc tinh mang sôi trào mãnh liệt oanh kích đến, tiến vào phạm vi Thời Gian Linh Vực, lập tức bị Thời Gian Pháp Tắc chi lực bao lại, yên lặng đứng tại nơi đó, không nhúc nhích. Bất quá uy năng những ngũ sắc tinh mang này thực sự quá lớn, chấn động làm Thời Gian Linh Vực và Chân Ngôn Bảo Luân không ngừng run rẩy. Hơn nữa, ngũ sắc tinh mang đằng sau nối tiếp như thủy triều oanh kích đến, tiếp tục đánh vào trên Thời Gian Linh Vực, khiến cho Thời Gian Linh Vực rung động càng thêm kịch liệt, mắt thấy muốn vỡ vụn ra.

Loại tình huống này, lúc trước Hàn Lập ở trong Thông Thiên Kiếm Trận cũng đã gặp qua, chỉ là trước mắt Ngũ Hành Yên Không đại trận này có uy năng vượt qua Thông Thiên Kiếm Trận rất nhiều, trong khoảnh khắc cơ hồ muốn phá giải Chân Ngôn Bảo Luân của hắn.

Hàn Lập mặc dù kinh hãi nhưng không loạn, hai tay trước người lần nữa bấm pháp quyết. Quanh người hắn chớp liên tục kim quang, bốn kiện đồ vật pháp tắc Đoạn Thời Lưu Hoả, Đông Ất Thần Mộc, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu đồng thời nổi lên, đồng thời nở rộ kim quang loá mắt,

dung nhập vào trong Thời Gian Linh Vực. Thời Gian Linh Vực gần như sụp đổ, trong nháy mắt trở nên vững chắc, triệt để giam cầm tất cả ngũ sắc tinh mang đã tiến vào Thời Gian Linh Vực.

Hàn Lập lại bấm niệm pháp quyết một cái, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hình thành kiếm trận chung quanh bắt đầu chuyển động. Lập tức, vô số đạo kiếm khí vô cùng lăng lệ ở trong Linh Vực xoay tròn cắt chém, xoắn nát hơn phân nửa những ngũ sắc tinh mang kia. Đồng thời Huyền Thiên Hồ Lô lơ lửng trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên sáng lên hào quang xanh biếc. Một mảnh hào quang xanh biếc từ miệng hồ lô bắn ra, hướng về phía những ngũ sắc tinh mang trong Linh Vực mà kiếm trận chưa kịp xoắn nát, quét đến.

Những ngũ sắc tinh mang này vốn bị thần thông thời gian của Hàn Lập giam cầm lại, bị hào quang xanh biếc cuốn một cái, lập tức nhao nhao chui vào trong Huyền Thiên Hồ Lô. Trong nháy mắt, ngũ sắc tinh mang trong Thời Gian Linh Vực bị tiêu diệt sạch sẽ. Mặc dù, ngũ sắc tinh mang phía sau như cũ oanh kích đến, nhưng cũng giống ngũ sắc tinh mang trước đó, bị giam cầm thôn phệ hết.

Trong đại điện, ngũ sắc tinh mang kịch liệt khuấy động một lát, rốt cuộc phiêu tán biến mất. Trong điện, đám người hiện ra thân hình, tình huống lại không giống nhau.

Lam thị huynh muội ở gần cửa đại điện, toàn thân Lam Nhan tràn đầy máu tươi, chỗ tay trái, chân trái, thêm gần nửa người đều không thấy bóng dáng, ngồi bệt trên mặt đất. Nhưng nàng phảng phất như không thấy thương thế của mình, chỉ sững sờ nhìn đóa ngọc hoa màu lam trong tay phải. Bả vai Lam Nhan run nhè nhẹ, nước mắt trong suốt theo hai má chảy xuống. Lam Nguyên Tử thình lình không thấy bóng dáng, chỉ có hai kiện Tiên khí tổn hại thê lương rơi xuống đất.

Tứ Tượng Vực Ma Trận, do năm tên nhóm Ưng Tị yêu ma hình thành, giờ phút này cũng bị sụp đổ biến mất. Không chỉ như vậy, trong năm tên thì không thấy bóng dáng của Đồng Sư yêu ma và Huyết Thủ yêu ma, chỉ còn lại mấy món Ma khí không trọn vẹn. Bản thân Ưng Tị yêu ma, Bạch Cốt yêu ma và Quy Bối yêu ma đều bị thương nặng, mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bên cạnh ba tên này, giờ phút này chớp động lên một đoàn kim quang sáng tỏ, lóe lên sau đó phiêu tán ra, hiện ra thân ảnh hai người Kỳ Ma Tử và Hùng Sơn. Hai tên này lại không thụ thương chút nào, quần áo trên người đều hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trong màn sáng năm màu, sắc mặt Đạo Dận chân nhân trắng bệch một mảnh, mấy người Lôi Ngọc Sách cũng giống vậy, quang mang trên thân đại giảm, hiển nhiên tiêu hao rất nhiều.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt trên thân mọi người ở xung quanh, bấm niệm pháp quyết vung lên, thu hồi những vật Chân Ngôn Bảo Luân. Giao Tam và Hồ Tam lảo đảo thân hình một cái, bất quá cuối cùng thở dài ra một hơi.

Đạo Dận chân nhân nhìn thấy trong điện còn có nhiều người sống như vậy, hiển nhiên có chút ngạc nhiên, tiếp theo trong mắt lần nữa lóe lên sát ý, trong tay lại bấm niệm pháp quyết, điểm tới ngũ sắc viên luân phía trước.

"Hàn đạo hữu, Liễu đạo hữu, nếu tiếp tục bị động để bị đánh như vậy, tất cả chúng ta chỉ sợ sẽ chết ở chỗ này. Ta có một biện pháp có thể thay đổi thế cục, cần hai vị tương trợ." Giao Tam nhìn thấy cử động của Đạo Dận chân nhân, trong lòng hoảng hốt, lập tức truyền âm với Hàn Lập và Hồ Tam.

"Ý ngươi là thả Ma Đầu dưới tế đàn ra?" Mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức đoán được ý định của Giao Tam.

"Cái gì! Thả Ma Đầu kia ra! Tên đó có thể là tồn tại Đạo Tổ, mà lại là người của Ma tộc, vạn nhất sau khi thoát khốn, xuất thủ với chúng ta thì phải làm sao?" Hồ Tam nghẹn giọng nói ra.

"Tình huống trước mắt không cho phép chúng ta suy nghĩ nhiều! Mặt khác, ta có bảy thành nắm chắc có thể khiến y không xuất thủ với chúng ta." Giao Tam lập tức nói ra.

Hàn Lập nghe nói lời này, trong lòng bỗng nhiên khẽ động. Chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy Giao Tam nói thả Ma Đầu này ra đúng là biện pháp tốt nhất thời điểm này, thậm chí trong khoảnh khắc này, nội tâm hắn lại xúc

động, chỉ là bị hắn cưỡng ép kiềm chế lại. Dù sao tiếp tục như vậy, xác thực như Giao Tam nói, tình huống tựa hồ sẽ càng ngày càng không ổn.

Ngũ Hành Yên Không đại trận vừa mới công kích, mặc dù hắn có thể miễn cưỡng ứng phó, nhưng Ngũ Hành Yên Không đại trận là một trong thập đại pháp trận thượng cổ, khẳng định còn có thần thông công kích khác. Nếu như mọi người tại đây đều bị đánh giết, hắn xác thực không nắm chắc có thể một mình đối kháng Ngũ Hành Yên Không đại trận và đám người Thông Thiên Kiếm Phái kia.

Về phần hậu quả thả Ma Đầu kia ra, hắn lại không muốn quản, cũng không muốn suy nghĩ quá nhiều.

------oOo------

Chương 1115: Đột phá

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

"Không biết Hàn huynh thấy việc này thế nào?" Hồ Tam không trả lời Giao Tam, không nêu ý kiến gì mà quay nhìn Hàn Lập hỏi.

"Thả Hắc Thiên Ma Thần ra quả thực rất mạo hiểm, nhưng nếu Giao Tam đạo hữu thật sự có thủ đoạn để kiềm chế thì cũng coi như là một biện pháp tốt giải quyết khốn cảnh trước mắt." Hàn Lập trả lời không cần nghĩ ngợi, trong nội tâm không biết vì sao lại có một cảm giác nôn nóng khác thường.

Hắn lắc đầu nhẹ, cưỡng ép kiềm chế sự xao động này xuống.

"Ta cảm thấy vẫn không ổn, theo Lôi Ngọc Sách nói, thực lực Hắc Thiên Ma Thần hơn xa chúng ta, tùy tiện thả ra, hậu quả như thế nào chúng ta thật không thể nào khống chế. Theo ta thấy, hay là trước hết phá Ngũ Hành Yên Không đại trận, cùng đám Đạo Dận chân nhân hảo hảo nói chuyện một chút, vậy ổn thỏa hơn." Hồ Tam kinh ngạc liếc nhìn Hàn Lập, như thể không ngờ Hàn Lập lại đồng ý đề nghị của Giao Tam.

"Liễu đạo hữu, ngươi phải tin tưởng ta mới phải. Tuy nhiên, nếu ngươi đã nhất quyết như vậy, chúng ta trước hết đối phó Ngũ Hành Yên Không đại trận, đến lúc cục diện không cải thiện sẽ thực hiện bước thứ hai, thả Hắc Thiên Ma Thần ra." Giao Tam khẽ nhíu mày, có chút không vui nói.

"Cũng được." Hồ Tam nhăn mày, thỏa hiệp.

"Hai vị, bất kể phá giải Ngũ Hành Yên Không đại trận hay thả Hắc Thiên Ma Thần ra, trước nhất phải đột phá màn sáng trước mắt, cái này không dễ làm được." Hàn Lập đột nhiên mở miệng nói.

"Về điểm này, Hàn đạo hữu có thể yên tâm, lúc trước khi lấy được Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn kia, ta đã ngầm lưu lại ám thủ bên trong, chỉ cần ta thúc giục thi pháp có thể làm tán loạn pháp tắc chi lực trong nó khoảng năm hơi thở. Ngũ Hành Yên Không đại trận nơi đây lấy năm món tứ phẩm tiên khí làm căn cơ, chỉ cần Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn xảy ra vấn đề, màn sáng ngũ sắc kia nhất định xuất hiện sơ hở." Giao Tam hiện lên ánh mắt giảo hoạt, thanh âm nhỏ bé vang lên trong nội tâm Hàn Lập và Hồ Tam.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, nhìn năm kiện tiên khí đằng sau màn sáng. Thì ra năm kiện tiên khí này chỉ là tứ phẩm, lúc trước hắn thấy mấy tiên khí này có uy lực to lớn như vậy, còn tưởng rằng đều đã đạt tới tam phẩm rồi. Hắn thầm thở dài trong lòng, bản thân quanh năm một mình khổ tu, tuy gia nhập Luân Hồi Điện nhưng cũng là trạng thái nửa vời, dù tu vi không ngừng tinh tiến nhưng rất nhiều kiến thức lịch duyệt chỉ có thể dựa vào bản thân tích lũy, so với Giao Tam là người được thế lực lớn bồi dưỡng, thua kém rất nhiều.

"Sao vậy? Hàn đạo hữu thấy điều ta vừa nói có vấn đề sao?" Giao Tam để ý thấy thần sắc Hàn Lập thay đổi, liền hỏi lại.

"Không có, việc này không nên chậm trễ, chúng ta động thủ đi." Hàn Lập lắc đầu, trả lời.

Giao Tam gật đầu, lần nữa cùng hai người Hàn Lập trao đổi chiến thuật.

"Ầm" một tiếng!

Thời Gian linh vực quanh người Hàn Lập bỗng tỏa ra hào quang, trong nháy mắt che toàn bộ đại điện, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó. Sau đó ba người Hàn Lập đồng thời lao đi, đánh tới tế đàn từ ba hướng. Ba người truyền âm trao đổi không ít, nhưng kỳ thật không tốn nhiều thời gian, một hai hơi thở đã chấm dứt.

Viên bàn ngũ sắc trước người Đạo Dận chân nhân, theo ngón tay lão bấm niệm pháp quyết, vừa mới sáng lên thì ba người Hàn Lập liền lao như tên bắn đến. Hào quang hộ thể của ba người kích động hư không, phát ra tiếng nổ chói tai, tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến gần màn sáng ngũ sắc.

"Hừ, không tự lượng sức!" Đạo Dận chân nhân chứng kiến cảnh này, không hề kinh ngạc, khóe miệng lộ ra một chút giễu cợt, tay lại kết pháp quyết một cái.

Trên màn sáng ngũ sắc, quang mang chói mắt lập tức chiếu rọi. Tuy Đạo Dận chân nhân bị Thời Gian linh vực của Hàn Lập bao phủ, nhưng hành động của lão không vì thế mà chậm lại, linh quang ba động trên màn sáng ngũ sắc cũng vậy.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, nội tâm chấn động.

Trên màn sáng, ngũ sắc linh quang cuồng trướng, sau đó chớp động mãnh liệt một cái. "Ầm" một tiếng vang thật lớn, lại một đợt sóng quang cầu ngũ sắc từ phía trên bắn ra, đón đầu trùm lên ba người Hàn Lập.

Có thể do Đạo Dận chân nhân vội vàng thi pháp nên số lượng quang cầu ngũ sắc đợt này ít hơn rất nhiều so với lúc trước.

Song, sau khi rời khỏi màn sáng được một đoạn ngắn với tốc độ như cũ thì những quang cầu ngũ sắc này đột nhiên chậm lại hơn mười lần. Hàn Lập chứng kiến cảnh này, lần nữa nhẹ "ồ" lên một tiếng, nhìn về Tuế Nguyệt Thần Đăng bên cạnh Đạo Dận chân nhân, lập tức giật mình. Hẳn là do ảnh hưởng của Tuế Nguyệt Thần Đăng, ở bên trong phạm vi đó rõ ràng chúng được che chở khỏi ảnh hưởng của thời gian linh vực do hắn phóng thích ra.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hắn không khỏi sáng ngời, xem ra Tuế Nguyệt Thần Đăng còn huyền diệu hơn so với hắn dự đoán. Nếu có thể lấy về tay, chưa nói đến thần thông khác của đèn này, chỉ cần Thời Gian chi lực ẩn chứa bên trong đã có thể luyện hóa ra không biết bao nhiêu sợi tinh ti Thời Gian pháp tắc.

Hắn căn cứ vào kinh nghiệm lúc trước phán đoán, số lượng sợi tinh ti pháp tắc luyện hóa được e rằng phải dùng đơn vị nghìn để tính. Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập không khỏi sinh ra ý nghĩ mãnh liệt phải liều lĩnh giành lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Nhưng lập tức trong nội tâm đang quay cuồng của hắn chấn động mạnh một cái, Hàn Lập cưỡng ép đè nén ý nghĩ chợt hiện trong đầu xuống. Hiện tại bản thân còn đang đối diện nhiều nguy cơ chưa trừ bỏ được, không phải thời điểm cướp đoạt Tuế Nguyệt Thần Đăng. Chỉ là nội tâm vẫn còn chút xao động, nhưng lúc này hắn đã không rảnh bận tâm nữa.

Đối mặt rất nhiều quang cầu ngũ sắc đang tới, thân hình hắn cũng không dừng lại, không tìm cách phòng ngự mà giơ tay lên. Giữa lúc hoa quang chớp động, Thông Thiên Kiếm Trận đồ bỗng dưng xuất hiện trước người hắn, nghênh đón những quang cầu ngũ sắc kia.

Ngược lại, hai người Giao Tam và Hồ Tam bỗng nhiên dừng lại không chút do dự, sau đó bay ngược trở về. Hai người bọn họ lao tới trước, vốn là nghi binh, thu hút sự chú ý của Đạo Dận chân nhân, tránh cho Hàn Lập một mình phải nhận toàn bộ công kích từ Ngũ Hành Yên Không đại trận. Bây giờ đã thu hút được hỏa lực Ngũ Hành Yên Không đại trận, dĩ nhiên lập tức lùi lại phía sau. Hơn nữa những quang cầu ngũ sắc kia tuy ít hơn so với trước, nhưng hai người vẫn không thể ngăn cản.

Bên kia, Đạo Dận chân nhân nhìn thấy Thông Thiên Kiếm Đồ, thần sắc lập tức thay đổi, lại vội vàng bấm niệm pháp quyết. Màn sáng ngũ sắc lóe lên, những quang cầu đánh về Hàn Lập ngay lập tức bay sang bên cạnh, ra sức tránh chạm phải Thông Thiên Kiếm Đồ kia.

Trong lòng Hàn Lập hơi buông lỏng, quả đúng như hắn dự đoán, Thông Thiên Kiếm Đồ này đối với Thông Thiên Kiếm Phái cực kỳ trọng yếu, bọn chúng sợ ném chuột vỡ bình, không nỡ phá hủy. Trong lúc cân nhắc, kim quang trên người hắn sáng lên, tốc độ bay về phía trước bỗng nhanh hơn gấp bội, trong nháy mắt xuyên qua quang cầu ngũ sắc đầy trời, bổ nhào vào màn sáng ngũ sắc.

Hàn Lập lật tay thu hồi Thông Thiên Kiếm Đồ, hai tay hướng mạnh về phía trước. Trong cơ thể hắn, hơn hai trăm tinh ti Thời Gian pháp tắc đều bắn ra, hội tụ trước người, kim quang từ thời gian Linh Vực điên cuồng vọt tới.

"Keeng..."

Một âm thanh như kim loại va chạm vang lên, trong tay Hàn Lập có thêm một thanh cự kiếm màu vàng dài mười trượng, rộng chừng nửa trượng! Thân kiếm ánh lên kim mang giống như hỏa diễm, vầng sáng màu vàng tỏa ra tán loạn, chói mắt, như một vầng thái dương màu vàng phóng ra kim mang rừng rực khắp trời.

Sau đó cánh tay Hàn Lập khẽ động, cự kiếm màu vàng từ trên hạ xuống, lấy khí thế không gì sánh nổi, chém thẳng vào màn sáng ngũ sắc bên cạnh ngọc trụ màu vàng, kình lực mãnh liệt như thể xé rách hư không ổn định nơi này.

Đạo Dận chân nhân chứng kiến uy thế cự kiếm màu vàng, ánh mắt ngưng lại, lập tức lại biến thành giễu cợt, bấm niệm pháp quyết một lần nữa điểm ra. Trên ngọc trụ, lão giả mặt vàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn nơi đỉnh đầu lão sáng rực, bắn ra một đạo hoàng mang vừa thô vừa to, chui vào màn sáng ngũ sắc trước mặt Hàn Lập.

Màn sáng lập tức sáng ngời, dày lên rất nhiều.

Cùng lúc đó, Giao Tam đang bay lui về đột nhiên dừng lại, hai tay xoay tròn niệm pháp quyết, trong tay hiện ra hào quang đỏ sậm chói mắt, hơn nữa nhanh chóng chớp động ba lần. Trên ngọc trụ màu vàng, mặt ngoài Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn chợt hiện một tầng hào quang đỏ sậm, hoàng mang do đại ấn tỏa ra đang ngút trời nhanh chóng ảm đảm đi.

Lão giả mặt vàng ngạc nhiên, hai tay vội vàng bấm niệm pháp quyết, ý đồ thúc giục Hoàng Thiên Hậu Thổ ấn nhưng đều vô dụng.

Giờ khắc này, hào quang trên màn sáng ngũ sắc cũng ảm đạm hơn nhiều, màn sáng gần ngọc trụ màu vàng càng trở nên cực kỳ mỏng manh, hầu như biến mất. Những quang cầu ngũ sắc đang bắn ra kia cũng đột nhiên vỡ vụn, hóa thành từng điểm linh quang tan biến đi.

Không để lão giả mặt vàng và Đạo Dận chân nhân kịp phản ứng, cự kiếm màu vàng trong tay Hàn Lập chém xuống chỗ màn sáng mỏng manh.

"Xoẹt" một tiếng!

Màn sáng phát ra một tiếng như tơ lụa bị xé, vết rách kéo dài vài trượng.

Giao Tam chứng kiến cảnh này, khuôn mặt lập tức vui vẻ. Nàng rất nhanh tụng đọc chú ngữ, hào quang đỏ sậm chợt hiện trên người, mở rộng Linh Vực ra, bao phủ toàn bộ đại điện. Sau đó nàng uốn mình, cả người hóa thành một luồng hào quang đỏ sậm, lao tới vết rách trên màn sáng.

Cùng lúc đó, Hồ Tam phất tay tế ra Thiên Hồ Hóa Huyết đao, nhoáng một cái thân hình hóa thành một hào quang xám trắng, nhập vào thân đao. Thiên Hồ Hóa Huyết đao "vèo" một tiếng, hóa thành một cầu vồng màu máu vọt tới vết rách, so với Giao Tam còn nhanh hơn vài phần.

Phía xa, Kỳ Ma Tử, Hùng Sơn và ba tên Ưng Tị yêu ma chứng kiến ba người Hàn Lập hành động, đều thấy sững sờ.

"Đại ca, ba người kia đã phá vỡ màn sáng của đại trận, bây giờ là thời cơ tốt phá giải Ngũ Hành Yên Không đại trận, chúng ta có nên tiến lên tương trợ?" Quy Bối yêu ma mắt sáng lên, truyền âm hỏi Ưng Tị yêu ma.

"Không cần, để cho bọn chúng liều mạng lưỡng bại câu thương là tốt nhất, tất cả Nhân tộc nơi đây đều không thể tin được. Hiện tại bọn chúng kiềm chế đại trận, lúc này chúng ta thừa cơ tìm cách rời khỏi đây." Ưng Tị yêu ma lạnh lẽo liếc nhìn đám người Hàn Lập, lập tức truyền âm đáp.

"Thế nhưng mà..." Quy Bối yêu ma lộ vẻ mặt do dự.

"Đại ca nói đúng, nơi đây nguy cơ bốn bề, chúng ta đi mau thì tốt hơn. Thật hối hận khi tin vào lời xằng bậy của Kỳ Ma Tử khi trước để đến nơi đây, hại chết lão tam và lão tứ!" Bạch Cốt yêu ma đau lòng nói.

"Được rồi, chúng ta nhanh dò xét màn sáng cấm chế nơi này, nhìn xem có thể tìm được sơ hở nào không." Quy Bối yêu ma nói ra.

"Muốn đi? Các ngươi không đi được đâu, ba vị cứ ngoan ngoãn ở lại đây đi!" Ngay khi ba yêu ma muốn đi, một thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai chúng.

Lời còn chưa dứt, một linh vực màu vàng như thực chất chụp xuống ầm ầm, bao phủ cả ba lại. Kỳ Ma Tử đứng giữa hư không linh vực, trên mặt đầy vẻ trào phúng.

"Kỳ Ma Tử, ngươi muốn làm gì?" Ưng Tị yêu ma lớn tiếng quát, hắc khí trên người cuồn cuộn, ra sức giãy giụa.

Đáng tiếc, ba người bị linh vực màu vàng bao lại, tốc độ lập tức chậm lại gấp chục lần. Hơn nữa, linh vực màu vàng xung quanh chắc chắn vô cùng, cố gắng của bọn chúng cũng không có hiệu quả gì.

------oOo------

Chương 1116: Nguy hiểm tột cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*
***Biên**: Sherlock*

Đối mặt với sự chất vấn gay gắt của Ưng Tị yêu ma, Kỳ Ma Tử chỉ ha ha cười lớn mà không thèm đáp lời, hai tay bấm niệm pháp quyết nhanh chóng vung lên.

Kim quang bên trong Linh Vực bắt đầu cuồn cuộn khởi động, cuối cùng hội tụ trên đỉnh đầu ba tên Ưng Tị yêu ma, hóa thành một thân hình nam tử kim sắc cao đến vài chục trượng.

Nam tử này có nửa dưới là mình rồng, còn nửa thân trên lại mang dáng vẻ của một đại hán trung niên với gương mặt tua tủa râu quai nón, khuôn ngực trần rậm rạp lông vàng, trong tay đại hán trung niên nắm một cây Hỏa Phiến, gương mặt tràn ngập một loại uy nghiêm vô cùng vô tận. Đại hán trung niên chợt duỗi cánh tay như cây quạt hương bồ ra, từ bên trên chụp xuống đầu đám Ưng Tị yêu ma.

"Oanh" một tiếng trầm đục, một luồng áp lực cực đại từ trên trời giáng xuống, trực tiếp phủ lên tam ma bên dưới.

Thân thể tam ma tựa như bị kình thiên cự sơn đè ép, nhất thời không thể động đậy mảy may, cũng không thể nào phát ra bất cứ thanh âm gì.

"Hao phí biết bao tâm cơ mới dẫn dụ được bọn ngươi đến nơi đây, vốn định ở chỗ này thu phục toàn bộ, rốt cuộc chỉ vì chút việc ngoài ý muốn mà thiếu mất hai tên, nhưng tóm được ba tên cũng đã miễn cưỡng đủ dùng rồi." Kỳ Ma Tử cười hắc hắc, rồi vung tay lên. Một cây pháp trượng huyết sắc lập tức bay ra từ phía sau lão, thân trượng chỉ có một màu huyết hồng, phần đầu trượng được điêu khắc một con yêu long chín đầu. Trong đó, bảy cái đầu yêu long không ngừng phát ra từng trận từng trận huyết quang chói

mắt, còn lại hai cái đầu ảm đạm vô quang.

Huyết trượng vừa xuất hiện đã lập tức dấy lên Âm phong vô cùng mãnh liệt, tiếng quỷ gào khóc liên miên không dứt. Một luồng yêu lực băng hàn thấu xương từ huyết trượng cấp tốc lan tỏa khắp xung quanh, ngay cả Thời Gian Linh Vực cũng không thể ngăn cản.

Kỳ Ma Tử lẩm nhẩm bấm niệm pháp quyết rồi điểm một cái.

Pháp trượng phóng ra một đạo huyết quang bao trùm thân thể tam ma. Tiếp đó, từng luồng huyết quang lần lượt bay ra từ trong cơ thể của tam ma rồi nhập vào pháp trượng huyết sắc. Thân thể tam ma nhanh chóng héo quắt lại, mà hai cái đầu yêu long còn lại trên huyết trượng lại bắt đầu nở rộ huyết quang.

...

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã phá vỡ được quang mang ngũ sắc, thân hình lóe lên thông qua kẽ nứt xông vào bên trong. Hắn lập tức vung hai cánh tay lên. Tiếng kiếm minh rít gào chói tai vang lên, một thanh Cự Kiếm rực rỡ ánh vàng xé gió lao đi từ tay Hàn Lập, vẽ lên không trung một đường cong như cầu vồng bổ về phía trụ ngọc màu vàng cách đó không xa.

"Tặc tử giỏi lắm, ngươi quả thực muốn chết!" Đạo Dận Chân Nhân đại nộ, gầm lên một tiếng, điểm lên miếng phù lục màu vàng đang cầm trong tay.

Đồ án thần đèn trên tấm phù lóe lên, phóng ra một luồng sáng vàng chói lọi vừa thô vừa to. Màu vàng của đồ án thần đèn lập tức ảm đạm đi trông thấy, ba động pháp tắc Thời Gian mà nó tản mát ra cũng yếu đi rất nhiều.

Luồng kim quang kia chui vào trong Tuế Nguyệt Thần Đăng, lập tức khiến đăng diễm trên Tuế Nguyệt Thần Đăng lần nữa đại thịnh, từ đó có hai luồng hỏa diễm kim sắc bắn ra như điện.

Một luồng hỏa diễm lóe lên biến thành Ngũ Trảo Hỏa Long, con rồng này cũng toàn thân lưu kim, mơ hồ có thể nhìn rõ từng đường vân pháp tắc Thời Gian, so với Lưu Kim Hỏa Long trước đấy đã ngưng thực gấp mấy lần.

Lưu Kim Hỏa Long nghiêng đầu quẫy đuôi lao về phía trụ ngọc màu vàng, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, so với Cự Kiếm màu vàng của Hàn Lập rõ ràng phát sau mà đến trước, đôi Long Trảo thô to chộp về phía trước nhanh như chớp. Trong một thoáng, kim quang đại phóng chói mắt vô cùng, hai luồng lực lượng pháp tắc Thời Gian cực lớn va chạm với nhau, khiến hư không phụ cận run rẩy phát ra tiếng ù ù.

Cầu vồng kiếm do cự kiếm màu vàng biến thành lập tức bị đôi Long trảo chặn đứng, tiếp đó, nhanh chóng bị thân thể Lưu Kim Hỏa Long cuốn lấy, miệng rồng phun ra một luồng kim hỏa, hung hăng công kích thân kiếm. Kim quang xung quanh Cự Kiếm lập tức lóe lên, bằng mắt thường cũng có thể thấy được Cự Kiếm đang bị hòa tan ngày một nhanh.

Mặt khác, luồng hỏa diễm kim sắc còn lại đã bay vụt xuống trước tế đàn ngũ sắc, phần phật cuồng trướng, biến thành một màn lửa màu vàng, ngăn cản phía trước Tế Đàn Ngũ Sắc.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhíu mày, thân hình dừng lại ở một chỗ trên không.

Đạo Dận Chân Nhân nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt lóe lên sát cơ, thì thào trong miệng: "Không biết tự lượng sức, chết đi!" Vừa dứt lời y lập tức vung tay lên phóng ra một luồng bạch quang chói hướng về phía Hàn Lập, tốc độ quả thật nhanh đến bất khả tư nghị.

Khoảng cách giữa hai người không quá xa, bạch quang vừa mới xuất thế, hầu như không có chút gián đoạn chút nào, thình lình đã hiện ra trước mắt Hàn Lập.

Thân thể Hàn Lập lấp lóe tinh quang, Chân Cực Chi Mô lập tức hiện ra, hai cánh tay giơ lên bắt chéo trước ngực ngăn cản một kích như chớp giật này. Đồng thời, một tầng kim lôi lập tức bao bọc thân thể hắn, tám chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lao vọt ra, đan vào nhau tạo thành một mảnh kiếm mạc màu vàng.

Hiện đã ở rất gần Tuế Nguyệt Thần Đăng, Linh Vực Thời Gian không có chút hiệu quả nào nên hắn không dám khẳng định thần thông Chân Ngôn

Bảo Luân của mình có hữu hiệu hay không. Hơn nữa tình huống vô cùng cấp bách, hắn nào có tâm tư thử nghiệm cái gì, chỉ có thể phòng ngự bằng những thủ đoạn này thôi.

Không chờ Hàn Lập thả ra thêm phi kiếm, bạch quang như điện đã bổ nhào tới, một tiếng "bùm" thật lớn vang lên, bạch quang đã va chạm với kiếm mạc màu vàng. Kiếm mạc màu vàng lập tức vỡ tan, bạch quang không hề chậm chạp vẫn tiếp tục lao tới, hung hăng đánh lên hai cánh tay Hàn Lập.

Lại là một tiếng nổ thật lớn vang lên!

Cả người Hàn Lập bị đánh bay đi như diều đứt dây, mãnh liệt đập lên màn sáng ngũ sắc phía sau mới dừng lại được. Từ hai cánh tay hắn truyền lên một trận đau nhức kịch liệt, xương cốt dường như đã nứt ra, Hàn Lập cắn răng cấp tốc vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công mới khiến cơn đau giảm nhẹ đôi chút.

Nhưng ngay sau đó, luồng bạch quang kia tựa như giòi bám trong xương một lần nữa hiện ra trước mặt hắn tiếp tục công kích, bạch quang so với lần trước còn sáng rõ hơn mấy phần.

Hàn Lập âm thầm rùng mình, hai chân nhoáng lên, mau chóng lách mình sang một bên, đồng thời hắn phất tay áo, lục quang cuồn cuộn từ trong tay áo phóng ra, quấn lấy bạch quang kia. Bạch quang bị lục quang bao vây, tốc độ có giảm đi đôi chút, hào quang cũng ảm đạm đi không ít, nhưng một khắc sau bạch quang chợt mãnh liệt bộc phát thành vạn đạo cương châm lăng lệ ác liệt, lập tức xé rách lục quang, tiếp tục công kích Hàn Lập.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, đây chính là một chút khoảnh khắc mà hắn đã tranh thủ được!

Hàn Lập quát lớn, thân thể bạo phát hào quang lôi điện, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ trong cơ thể ồ ạt phóng ra, hóa thành đạo đạo lôi quang, quấn lấy bạch quang cùng nhau tranh đấu. Đồng thời, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, kim quang lần nữa nở rộ khắp thân thể. Cơ thể cuồng trướng lớn lên gấp mấy lần, từng mảng từng mảng lông vàng óng như cương châm từ da thịt chui ra, trong giây lát đã biến thành Cự Viên

lông vàng.

Tiếng kim loại giao kích liên tiếp vang lên, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm quấn lấy bạch quang, điên cuồng bổ lên khiến bạch quang run rẩy không thôi.

Cự Viên rống lên một tiếng kinh thiên, hai cánh tay vượn hung mãnh phóng ra. Hai nắm đấm nở rộ kim quang chói mắt tựa như hai vầng mặt trời, cấp tốc nện xuống bề mặt bạch quang.

"Ầm… ầm…"

Bạch quang rốt cuộc bị đánh bật ra, tuy nhiên thân hình Cự Viên lông vàng cũng lảo đảo lui lại phía sau, hai cái nắm đấm tung tóe huyết nhục, dường như đã vỡ vụn quá nửa.

Lúc này Hàn Lập đã nhìn rõ chân diện của bạch quang kia, đó là một thanh tiểu kiếm màu trắng. Chẳng qua là tạo hình của kiếm này có chút kỳ lạ, so với phi kiếm thông thường dày hơn mấy lần, hình dáng mũi kiếm và lưỡi kiếm không một chút sắc bén, thoạt nhìn tương đối kỳ quái, nhưng lại tản mát ba động linh lực và lực lượng pháp tắc kinh thế hãi tục, tuy còn kém năm kiện Tiên Khí bên trong đại trận Ngũ Hành Yên Không, nhưng thực sự không chênh lệch là bao.

Hàn Lập vẫn đang trầm ngâm cân nhắc, nhưng Tiên Linh Lực trong cơ thể hắn đang điên cuồng vận chuyển, nhanh chóng phục hồi thương thế ở hai tay.

Trông thấy Hàn Lập tiếp xong một kích vừa rồi của y mà chỉ chịu chút vết thương nhẹ, biểu tình của Đạo Dận Chân Nhân từ kinh ngạc ngấm ngầm biến thành nóng vội, đang muốn thúc giục tiểu kiếm màu trắng một lần nữa, ý đồ làm trọng thương hoặc đánh chết Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này, "vèo… vèo…" thanh âm rít gào bén nhọn bỗng từ phía sau truyền đến, hai thân ảnh từ khe hở trên màn sáng bị Hàn Lập chém ra lúc trước đã từ bên trong bay đến gần, đúng là Giao Tam và Hồ Tam. Cả hai đồng thời bổ nhào về phía Tế Đàn Ngũ Sắc.

Đạo Dận Chân Nhân có chút thất thần, không dám tiết kiệm Tiên Linh Lực nữa, một tay y phất lên. Một luồng kim quang trào ra từ trên người y, điên cuồng khuếch tán mở rộng, tạo thành một Linh Vực màu vàng, vô cùng nhanh chóng bao phủ ba người Hàn Lập. Bên trong Linh Vực vừa hình thành là một luồng pháp tắc hệ Kim trùng trùng điệp điệp, so với lực lượng pháp tắc mà đám người Hàn Lập nắm giữ cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, tuy vẫn chưa thật sự hạ xuống nhưng linh quang hộ thể của ba người đã bị chèn ép tán loạn.

Hồ Tam với thần sắc ngưng trọng lập tức tế ra Thiên Hồ Hóa Huyết Đao, hào quang xám trắng quanh thân đại thịnh, "Ầm ầm" khuếch tán mở rộng, tạo thành một Linh Vực màu xám trắng. Hồ Tam gầm lên một tiếng, Linh Vực màu xám trắng vừa mới triển khai đột nhiên mãnh liệt co rút, hóa thành một quang cầu xám trắng lớn chừng nắm tay. Có thể thấy rõ những mũi nhọn màu xám trắng toán loạn “tê… tê…” bên trong quang cầu, từ khoảnh cách rất xa vẫn có thể cảm nhận rõ ràng chấn động pháp tắc vô cùng cường đại. Quang cầu lóe lên một cái rồi dung nhập toàn bộ vào Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Thiên Hồ Hóa Huyết Đao khẽ run rẩy ngân nga, phù điêu Song Thủ Hồ Ly nơi chuôi đao lóe lên huyết quang hung lệ, bốn con mắt đồng thời phát sáng, tỏa ra từng trận ánh sáng đỏ thẫm vô cùng yêu dị. Lập tức Thiên Hồ Hóa Huyết Đao kịch liệt chấn động, phát ra tiếng đao minh thấu trời, tựa hồ vừa thức tỉnh sau một giấc ngủ rất dài. Nó lập tức bộc phát lực lượng vô cùng to lớn, huyết quang ngút trời bao bọc thanh đao, không gian màu vàng bên trong Linh Vực lập tức bị nhuộm thành màu huyết hồng. Thân ảnh Thạch Khinh Hậu hiện ra từ trong huyết quang, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, từ trong thân đao chen chúc tuôn ra vô số huyết sắc phù văn.

Ánh mắt Hồ Tam phản chiếu hình ảnh Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đã sớm trở thành một màu huyết hồng, gã đột nhiên thét lớn, song thủ cầm chắc chuôi đao hạ xuống nhất trảm. Lập tức, một luồng huyết lãng phô thiên cái địa phá không lao đi, kèm theo chấn động pháp tắc với uy lực cường đại tột cùng, không hề thua kém lực lượng pháp tắc ẩn chứa bên trong Linh Vực của Đạo Dận Chân Nhân.

"Ầm…" thanh âm giao kích kinh thiên động địa!

Huyết lãng hung hăng trảm lên Linh Vực màu vàng, thân ảnh Thạch Khinh Hậu đột nhiên cuồng trướng cao hơn trăm trượng, hai tay mang theo hào quang sền sệt đỏ thẫm áp xuống Linh Vực màu vàng. Quang mạc màu vàng của Linh Vực lập tức đình chỉ khuếch tán, không thể nào tiếp tục sinh sôi.

Hồ Tam chém ra một đao này gương mặt trở nên trắng bệch như tờ giấy, không còn chút huyết sắc, hào quang xám trắng trên thân ngay cả một tia cũng không còn, hiển nhiên trong nháy mắt tiêu hao toàn bộ Tiên Linh Lực. Hồ Tam không thể đứng vững mà dùng tay chống đao miễn cưỡng nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, cả người run lên từng chập.

"Cái gì!" Đạo Dận Chân Nhân bị một màn vừa rồi làm cho kinh sợ, nhưng không hề chần chừ tiếp tục bấm niệm pháp quyết vung hai tay lên.

Một đạo bạch quang từ xa bay vọt về phía hắn, đúng là tiểu kiếm cùn màu trắng nọ. Thanh kiếm cùn giờ đây tỏa ra bạch quang sáng lóa, hơn nữa trong nháy mắt biến thành một thanh Cự Kiếm màu trắng lớn chừng hơn mười trượng, lập tức quét ngang thân thể ba người Hàn Lập.

Ngay lập tức, một bóng người nhoáng lên, Hàn Lập đã khôi phục hình người thình lình xuất hiện trước mặt Cự Kiếm màu trắng. Hắn lầm rầm bấm niệm pháp quyết rồi điểm một cái. Cự Kiếm màu vàng đang bị Lưu Kim Hỏa Long cuốn lấy bỗng nhiên "bùm" một tiếng nổ tung, hóa thành một vầng kiêu dương chói lọi ánh vàng lập tức chấn bay Lưu Kim Hỏa Long. Hơn hai trăm sợi tơ Pháp Tắc theo vụ nổ mà bắn ra xung quanh, thoắt một cái đã mơ hồ biến mất vô ảnh vô tung, sau một khắc đã tụ tập xung quanh Hàn Lập.

Miệng hắn tiếp tục lẩm bẩm chú ngữ, hai thay biến ảo pháp quyết không ngừng. Hơn hai trăm sợi tơ Pháp Tắc lập tức xoay tròn, một lần nữa đan xen dung nhập với nhau, biến thành Cự Kiếm màu vàng hào quang ngút trời, lập tức đối chọi với Cự Kiếm màu trắng đang quét tới.

------oOo------

Chương 1117: Hoàn toàn tỉnh ngộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Khi hai thanh cự kiếm kim bạch va chạm, trong hư không bộc phát ra một tiếng vang kinh thiên động địa!

Cự kiếm màu trắng bị cản lại nhưng cả người Hàn Lập bị đánh bay ra ngoài, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức hỗn loạn một hồi. Dưới tình huống Thời Gian Pháp Tắc chi lực của hắn bị Tuế Nguyệt Thần Đăng áp chế trên diện rộng, hiển nhiên không thể nào nhận công kích trực diện của tồn tại Đại La.

Nhưng trong mắt Đạo Dận chân nhân lại hiện lên một tia chấn kinh, hiển nhiên không ngờ một kích dung nhập lực lượng pháp tắc của mình lại không thể đánh chết một tên tiểu bối Thái Ất cảnh đỉnh phong ngay tại chỗ. Cái khiến cho lão thêm giật mình nữa là trên người đối phương chứa tầng tầng lớp lớp các loại thủ đoạn.

Giao Tam cũng không để ý tới tranh đấu bên này, thân hình như điện xông tới tế đàn ngũ sắc, trong chớp mắt đã đến trước tế đàn.

Bất quá giờ phút này trước tế đàn đã bị đăng diễm của Tuế Nguyệt Thần Đăng phát ra một màn lửa bao trùm lấy.

Trong miệng nàng lẩm bẩm, hai tay nâng lên. Từng sợi tinh ti đỏ sậm từ thể nội bắn ra, xen lẫn quấn quanh không ngừng trước người, Linh Vực quang mang đỏ sậm cũng nhanh chóng tụ đến chung quanh. Theo những tinh ti đỏ sậm này càng ngày càng nhiều, sắc mặt Giao Tam càng thêm tái nhợt, khí tức cũng có chút bất ổn, phảng phất khí lực toàn thân đều bị rút sạch.

Ánh mắt nàng mang theo một tia kiên định, tốc độ niệm quyết lần nữa tăng

lên.

Hư không rung động ầm ầm, chằng chịt tinh ti màu đỏ sậm xen lẫn, hư ảnh một viên luân màu đỏ sậm to bằng gian phòng nổi lên. Mặt ngoài viên luân có phân bổ sáu cái lỗ tròn đen kịt xếp theo hình hoa mai lục giác, khảm nạm trên mâm tròn. Trong mỗi lỗ tròn quang mang đen kịt quay cuồng, tạo thành một vòng xoáy đang chầm chậm xoay tròn. Một cỗ lực lượng quỷ dị khó hình dung từ trong viên luân tản ra, dẫn tới hư không phụ cận vốn ổn định không gì sánh được lắc lư ù ù.

Giao Tam khẽ kêu một tiếng, hai tay vung về phía trước một cái, viên luân đỏ sậm lập tức bắn ra, đồng thời xoay tròn ù ù không thôi, đâm vào trên màn lửa màu vàng.

"Xèo xèo" thanh âm đại tác!

Màn lửa màu vàng run rẩy kịch liệt, từ đó bùng lên từng ngọn lửa màu vàng, ào ào quấn quanh mặt ngoài viên luân đỏ sậm. Nhưng vừa chạm đến, lập tức bị tầng quang mang màu đen kịt kia cuốn xuống một cái dập tắt ngay.

Trong lòng Đạo Dận chân nhân quýnh lên, pháp quyết trong tay biến đổi, không để ý tới việc chém giết Hàn Lập nữa, mà bấm liên tiếp mấy đạo pháp quyết chui vào màn lửa màu vàng kia, khiến cho diễm quang lóe lên.

Giao Tam há miệng phun ra mấy đám tinh huyết, cả người nhất thời cực kỳ uể oải. Mảng lớn nồng đậm huyết vụ lập tức chui vào trong viên luân đỏ sậm, khiến cho tốc độ xoay tròn đột nhiên tăng lên, mảng lớn hắc quang bí mật mang theo một cỗ lực lượng vô hình chui xuống phía dưới màn lửa. Chỗ mặt ngoài màn lửa bị quang mang màu đen nhánh từ viên luân bao bọc, "bụp" một tiếng bạo liệt ra, biến thành tàn diễm bay đầy trời.

"Luân Hồi Pháp Tắc!"

Đạo Dận chân nhân thấy thế, lập tức trợn lên muốn rách cả mí mắt. Lão chẳng ngờ, hai tên tu sĩ Thái Ất cảnh trước mắt này lại tu luyện đúng là Thời Gian Pháp Tắc và Luân Hồi Pháp Tắc thuộc tam đại Chí tôn pháp tắc,

tạo nghệ lại thâm sâu không thua tu sĩ Đại La cảnh. Hết thảy mọi chuyện phát sinh trong chớp mắt nên không làm gì được, bọn người Lôi Ngọc Sách muốn duy trì đại trận đã không dễ, căn bản không thể nào phân thân đến trợ giúp lão một chút sức lực.

"Hàn đạo hữu, tranh thủ, mau ra tay!" Giao Tam quát to.

Lúc này sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, cả người phảng phất hư thoát, quỳ một chân trên đất. Viên luân đỏ sậm xoay tròn cũng theo đó dừng một chút, như muốn ngừng lại.

Giao Tam còn chưa dứt lời, thân hình Hàn Lập đã sớm hóa thành một đạo lưu quang loé lên xuyên thẳng qua màn lửa. Bất quá hắn cũng không phóng tới tế đàn, mà là nhằm vào hướng ngọn Tuế Nguyệt Thần Đăng trên tế đàn.

"Hàn đạo hữu, ngươi đang làm gì vậy?" Giao Tam giật mình.

Lúc này, chỗ sâu trong con ngươi Hàn Lập phản chiếu hình ảnh thần đăng, ánh mắt có chút mờ mịt, tựa hồ giờ phút này trong mắt của hắn ngoại trừ Tuế Nguyệt Thần Đăng kia thì không chứa thêm bất kỳ vật gì khác.

"Tên nhãi ranh muốn chết!" Mắt Đạo Dận chân nhân như phun ra lửa giận, điên cuồng gầm lên.

Lão quát to một tiếng, một tay kết ấn, chỉ một cái về phía Tuế Nguyệt Thần Đăng, đồng thời cắn đầu lưỡi phun mạnh ra một ngụm tinh huyết hiện ra hào quang màu vàng óng.

Tuế Nguyệt Thần Đăng lập tức run lên kịch liệt, dầu trong cây đèn tựa như sôi trào, cuồn cuộn kịch liệt lên. Một chút dầu ở bên trong rơi ra, lập tức hóa thành một mảnh lửa màu vàng vô cùng nóng bỏng đánh tới Hàn Lập.

Hàn Lập tựa như không biết thứ này, dục vọng trong mắt đã che mất lý trí của hắn, thần sắc của hắn trở nên điên cuồng, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể thôi động đến cực điểm. Bộ Thời gian pháp tắc chi vật như Chân Ngôn Bảo Luân lần lượt hiện lên chung quanh tạo thành một màn sáng hình tròn màu vàng, bao lấy hắn xông vào trong biển

lửa.

Vừa vào sâu trong hoả diễm, bốn phía tiếng thét đại tác, một bộ năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc lập tức bị ngọn lửa không ngừng áp súc, ép trở lại sát thân hắn. Mà màn sáng màu vàng xung quanh cũng bị hỏa diễm thiêu đốt, dần dần trở nên mỏng manh.

Hàn Lập cắn chặt răng, không sinh nửa điểm thoái ý. Lúc này, hắn không khác với Kỳ Ma Tử lúc trước, thậm chí còn hơn.

Bất quá sau mấy tức, rốt cuộc năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc không chống đỡ nổi, màn sáng do chúng ngưng tụ ra triệt để bị đốt cháy, thân thể Hàn Lập bị lộ hoàn toàn trong hỏa diễm. Một cảm giác nóng bỏng kịch liệt không gì sánh được sinh ra, khiến cho lông mày Hàn Lập nhíu lại, quang mang trong mắt thoáng ảm đạm mấy phần nhưng ngay sau đó hắn liền hừ lạnh một tiếng, thần sắc lại lần nữa trở nên kiên nghị.

Chỉ thấy bàn tay hắn vươn vào hỏa diễm, bắt lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng, muốn kéo nó ra ngoài. Hoả diễm trên thần đăng lập tức ngưng tụ thành một một con Giao Long, thuận theo cánh tay Hàn Lập leo trèo quấn quanh lên, trong nháy mắt liền nuốt sống toàn bộ cánh tay và gần nửa người của hắn vào.

Trong màn lửa cháy sáng rực, Hàn Lập thấy rõ pháp bào, làn da và cơ bắp trên cánh tay mình tan ra từng chút từng chút một, xương cốt còn sót lại cũng bị liệt diễm thiêu đốt, dần dần trở nên cháy đen. Loại đau đớn kịch liệt khó chịu được này hắn cũng không phải là không cảm giác được, chỉ là giờ phút này trong đầu hắn, chỗ sâu trong thần hồn, có một thanh âm một mực không ngừng an ủi hắn:

"Cố thêm chút nữa, sẽ lấy được... Chỉ cần lấy được thần đăng, hết thảy đều đáng giá..."

"Nhanh, dùng thêm chút sức..."

"Cầm lấy nó, cầm lấy nó..."

Thần sắc Hàn Lập hoảng hốt, trong miệng cũng thì thào một câu: "Cầm lấy nó..."

Trong khi hắn nói, Thiên Sát Trấn Ngục Công tự vận chuyển, tất cả Chân Linh huyết mạch trong cơ thể đồng thời sôi trào lên. Lúc này hắn không quản cùng lúc thay đổi nhiều Chân Linh huyết mạch như vậy có thể đưa tới huyết mạch phản phệ hay không? Giờ phút này, hắn chỉ muốn dùng hết toàn bộ lực lượng của mình để đoạt lấy chiếc thần đăng kia!

Đạo Dận chân nhân vô cùng phẫn nộ, râu tóc dựng lên, đạo bào toàn thân căng phồng, thân hình mang theo liên tiếp tàn ảnh phóng đến phía thần đăng.

Giao Tam lúc này lại sinh ra khí lực không biết lấy từ nơi nào, lần nữa thúc giục pháp quyết, viên luân màu đỏ sậm lại nhanh chóng chuyển động, vọt thẳng về phía tế đàn ngũ sắc.

"Không ổn!" Đạo Dận chân nhân lần nữa kinh hãi, muốn quay lại đã không kịp.

Ngũ sắc quang mang do tế đàn toả ra tựa hồ cũng muốn ngăn cản viên luân đỏ sậm, đáng tiếc uy năng ngũ sắc quang mang có hạn, tuỳ tiện liền bị mâm tròn đỏ sậm đập vụn. Theo một tiếng nổ "ầm" vang lên, trên tế đàn bị đánh ra một cái động lớn, bên trong một mảnh đen kịt, tựa hồ thông sâu đến địa ngục.

Cơ hồ cùng lúc đó, Luyện Thần Thuật trong thức hải Hàn Lập tự vận chuyển, trong đầu lập tức xuất hiện một đạo kinh lôi sáng như tuyết, khiến cho linh đài hắn thanh tỉnh mấy phần.

"Hàn đạo hữu!" Lúc này, một tiếng quát chói tai, lọt vào trong tai hắn.

Hàn Lập bỗng nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lôi Ngọc Sách đang khàn cả giọng gào thét với hắn: "Ngươi thật không để ý sinh linh Kim Nguyên Tiên Vực, vì ham muốn bản thân, muốn thả ma đầu kia ra sao? Tế đàn đã bị phá vỡ, nếu đèn này lại bị đoạt, ma đầu kia sẽ không còn chỗ cố kỵ!"

Ma đầu? Ham muốn bản thân? Sinh linh?

Hàn Lập như được cảnh tỉnh, tâm thần bỗng nhiên run lên, lại nhìn thấy tình cảnh của mình, hoàn toàn tỉnh ngộ. Hắn vội buông bàn tay cơ hồ đã hóa thành xương khô, thân hình nhanh lùi lại nhưng hỏa diễm quấn quanh trên cánh tay hắn lại không chịu nhả ra, tiếp tục quấn lên trên bám theo.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, vội lấy hồ lô màu xanh bên hông xuống, vỗ đáy hồ lô, miệng hồ lô lập tức có một vòng xoáy màu xanh lục nổi lên, hút hoả diễm đang bám trên cánh tay vào. Hỏa diễm tiến vào trong hồ lô, vỏ ngoài hồ lô vốn xanh tươi lập tức bị thiêu đến đỏ bừng, hồi lâu cũng không thấy khôi phục.

Hàn Lập lại treo hồ lô về bên hông, nhìn thoáng qua cánh tay mình bị cháy đen như than, sau lưng lại nổi lên một trận rùng mình, trong nháy mắt mồ hôi lạnh thấm ướt quần áo.

"Ta đã làm gì vậy? Đã bị ai khống chế tâm trí?" Hắn tự lẩm bẩm một câu.

Không đúng, vấn đề không phải xuất hiện ở nơi này, mà đã sớm xuất hiện từ trước nhưng âm thầm chôn sâu xuống dưới mà thôi.

Trong đầu Hàn Lập nhanh chóng nhớ lại từng chút một khi tiến vào Tuế Nguyệt Tháp, lúc này mới kinh hãi phát hiện một chút manh mối. Hắn tin là mình không bị người khống chế thần trí, chỉ là trên đoạn đường này đi tới, một chút dục vọng trong đáy lòng của hắn tựa hồ vô hình phóng đại lên từng chút từng chút một, chẳng qua là chính hắn như ở trong núi, không hề hay biết mà thôi.

Ngoài ra, dường như tất cả mọi người tiến nhập vào trong Tuế Nguyệt Tháp vô hình bị lực lượng nào đó ảnh hưởng, một loại dục niệm nào đó bị dẫn vào trong lòng, một cách vô tri vô giác, không ngừng lớn lên. Cho nên bọn hắn mới không hề cố kỵ, không ngừng phá hư tế đàn, không ngừng thu lấy bảo vật, cuối cùng tất cả đều dẫn tới Tuế Nguyệt Thần Đăng. Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Phàm là người có chút tư tâm muốn chiếm hữu vật này, cuối cùng đều bị dẫn dắt đến tranh đoạt nó.

Sau khi tỉnh táo lại, Hàn Lập nhìn về phía lỗ lớn xuất hiện bên kia tế đàn, ánh mắt hơi co rụt lại.

Lỗ lớn trên tế đàn vừa mới xuất hiện, bên trong liền truyền ra trận trận tiếng vang "leng keng", từng luồng từng luồng khói đen nồng đậm uốn lượn như Yêu Long bay lên, xông ra miệng lỗ rồi tiêu tán, hóa thành hắc khí cuồn cuộn che mất toàn bộ đại điện.

Trên cánh tay Hàn Lập hiện ra hư ảnh Đông Ất Thần Mộc, cơ bắp và làn da trên cánh tay bắt đầu chữa trị lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, chỉ là mơ hồ vẫn còn chút tổn thương, trong thời gian ngắn chưa thể phục hồi như cũ.

Thân hình hắn lơ lửng trên bầu trời, trong đôi mắt sáng lên hào quang màu tím, vận chuyển Cửu U Ma Đồng nhìn chăm chú tới lỗ thủng lớn trên tế đàn.

------oOo------

Chương 1118: Tính sổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: hoangdz2014*
***Biên**: Sherlock*

Chỉ thấy sâu trong lỗ hổng trên tế đàn là một mảnh không gian cực lớn trong lòng đất, cuồn cuộn hồng quang, nham thạch nóng chảy màu đỏ tươi từ khắp nơi chảy tràn ra.

Nham thạch nóng chảy hội tụ thành một hồ nước màu đỏ sậm, trên mặt hồ cuồn cuộn tỏa ra từng luồng khí nóng rực, chính giữa hồ là một khối nham thạch màu đen cực lớn lơ lửng, phía trên nó dựng đứng tám cái cột cũng bằng nham thạch màu đen.

Trên mỗi cây cột đều có vô số vết nứt dày đặc nằm rải rác, bên trong vết nứt cũng có nham thạch màu đỏ tươi lưu động, hiện ra hào quang chớp động không ngừng. Từng sợi xích màu vàng quấn quanh phía trên các cây cột xung quanh hội tụ tới vị trí trung tâm khối nham thạch.

Tại nơi đó có một gã nam tử tiều tụy tóc rối tung, thân hình gầy như que củi đang nửa quỳ trên mặt đất. Toàn thân gã không một mảnh vải, gầy đến nỗi chỉ còn lại một lớp da trắng bệch ôm lấy bộ xương mảnh khảnh. Tám sợi xích màu vàng chia ra xuyên qua ngực, bụng, bả vai và cánh tay, vây khốn phong tỏa gã ở chính giữa. Trên mặt đất dưới chân gã khắc họa vô số phù văn cổ xưa, trên phù văn truyền ra từng cỗ lực lượng phong ấn cấm chế cường đại.

Ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống quan sát lỗ đen âm u kia, trong đầu hắn bỗng nhiên sinh ra một loại ảo giác, dường như chính bản thân mình đang nhìn chằm chằm vào một cái vực sâu dục vọng không đáy. Hắn vội lắc đầu, vứt bỏ hết những thứ tạp niệm này, nhưng sau đó ánh mắt hắn lại lóe lên, trong miệng không nhịn được ồ nhẹ lên một tiếng. Chẳng biết tại sao, hắn có cảm giác pháp trận chỗ này có chút cổ quái, nhưng cổ quái ở chỗ nào

nhất thời nửa khắc hắn lại không thể nói ra.

Đúng lúc này, nam tử tiều tụy kia bỗng ngẩng đầu nhìn hắn, trên gương mặt trắng bệch gầy đét như mặt quỷ kia bỗng nhiên hiện ra một nụ cười lớn, trong miệng lộ ra một hàm răng trắng như tuyết, nụ cười khoa trương kèm theo vài phần cổ quái.

Hàn Lập thấy thế cả kinh, vội vàng vận chuyển Luyện Thần Thuật nhưng lại không phát hiện ra có bất kỳ điều gì không ổn, lúc này trong lòng hắn mới an tâm lại đôi chút.

Tất cả mọi người đã bị một màn điên cuồng của Hàn Lập khi trước làm cho khiếp sợ nên không ai chú ý tới chỗ rìa lỗ đen có một đạo sương mù màu đen lặng lẽ thoát ra, khi tiến gần đến đám người Lôi Ngọc Sách thì biến mất không thấy đâu nữa.

Thấy nguy cơ do Hàn Lập mang đến đã được giải trừ, Đạo Dận chân nhân một lần nữa tập trung chú ý lên trên tế đàn.

"Nếu đã phiền toái đến vậy, vậy thì đành phải giải quyết xong hết mọi chuyện thôi." Trong miệng lão thời dài một tiếng, ánh mắt lại trở nên dị thường lạnh thấu xương. Lão giơ một bàn tay lên trảo vào trong hư không một cái, thu đại ấn màu vàng vào tay.

Chỉ thấy lòng bàn tay Đạo Dận chân nhân lóe lên huyết quang, một giọt tinh huyết rơi ra nhỏ xuống mặt ngoài đại ấn, lập tức thấm vào bên trong. Ngay sau đó, trong miệng lão nhanh chóng ngâm tụng một hồi, ấn văn dưới đáy đại ấn liền lóe lên hoàng quang, bên trên truyền ra vô số cỗ lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính hùng hậu dày đặc.

Đạo Dận chân nhân dùng phương pháp huyết luyện cưỡng ép luyện hóa cấm chế bên trong đại ấn, rồi bắt đầu toàn lực thúc giục Ngũ Hành Yên Không đại trận.

Chỉ thấy năm kiện Tiên khí đang lơ lửng trên không trung đột nhiên tỏa ra một trận quang mang chói mắt mà trước đó chưa từng có. Năm người Lôi Ngọc Sách lúc này đang có nhiệm vụ phụ trợ thúc giục đại trận thì bỗng

nhiên cảm thấy lực lượng pháp tắc trong cơ thể giống như cá voi hút nước tuôn ra, bị đại trận hấp thu. Cùng lúc đó, màn sáng ngũ sắc đang bao phủ bên ngoài tế đàn lập tức co lại rất nhanh, chỉ bao phủ khu vực mấy trượng bên ngoài tế đàn.

Ngay sau đó, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng làm cho người ta sợ hãi thán phục không thôi.

Chỉ thấy bên trong màn sáng, tế đàn đã bị tàn phá ở bên trong màn sáng ngũ sắc bao phủ giống như một bức tranh đã mục nát nghìn năm bị gió nhẹ thổi qua trong nháy mắt hóa thành bụi phấn tan ra. Cùng lúc đó, miệng lỗ trên tế đàn cũng bắt đầu sụt lở, mở rộng ra, sương mù màu đen từ trong đó cuồn cuộn tuôn ra nhưng một khi tiến vào phạm vi màn sáng sẽ giống như tế đàn lúc vừa rồi, ngay lập tức hóa thành bột mịn tiêu tán đi.

"Đây mới là uy lực chân chính của Ngũ Hành Yên Không đại trận, nếu đã bị nó bao phủ, vạn vật đều trở thành bụi đất..." Kỳ Ma Tử thì thào nói.

Chỉ thấy lỗ thủng lớn trên tế đàn mang theo toàn bộ khối nham thạch màu đen đang lơ lửng trên hồ nham thạch nóng chảy, gồm cả cột đá cấm chế bên trên và nam tử tiều tụy được bao phủ ở bên trong chầm chậm chìm vào trong ngũ sắc quang cầu. Bên trong màn sáng, nham thạch màu đen cũng bắt đầu dần dần tan ra thành bột phấn. Trong khi đó, nam tử tóc tai bù xù, người gầy đét bị tám sợi xích màu vàng xuyên qua thì trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường, thân hình cũng chưa lập tức bị chôn vùi ngay.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm vào nam tử gầy đét kia. Nam tử giống như cảm giác được, đột nhiên quay đầu làm mặt quỷ với Hàn Lập.

Đạo Dận chân nhân thấy thế sắc mặt lập tức ngưng trọng, hai tay bấm pháp quyết thúc giục tiên linh lực trong cơ thể tới cực hạn, giống như thủy triều phát tiết ra. Chỉ thấy phù lục trên Thần Đăng lập tức tỏa ra kim quang mạnh mẽ, "phụt" một cái cháy bùng lên. Phù lục trong hư không rất nhanh hóa thành tro tàn, chỉ còn sót lại một ngọn lửa màu vàng ngưng thực, bay vào trong Tuế Nguyệt Thần Đăng, dung hợp với ngọn lửa trên bấc đèn.

Ngọn lửa trên Tuế Nguyệt Thần Đăng bỗng nhiên run rẩy, sau đó một trận

ba động vô cùng cường đại từ trên thân cây đèn cổ truyền ra. Chỗ bấc đèn, bỗng nhiên lóe lên một đạo lôi điện màu vàng quấn quanh ngọn lửa, trong nháy mắt bay ra khỏi Thần Đăng như một ngọn phi đao, đâm thẳng vào bên trong ngũ sắc viên cầu.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Kim quang bên trong ngũ sắc viên cầu đột nhiên tăng vọt, trong nháy mắt hòa làm một thể với ngũ sắc quang mang, che kín hoàn toàn không gian bên trong. Bốn phía bên trong lỗ lớn trên tế đàn hiện ra hào quang đủ các màu, âm thanh nổ vang không ngừng vang lên, toàn bộ cột đá cấm chế, xiềng xích màu vàng và nam tử tiều tụy bị hào quang bao phủ, đã không còn thấy bóng dáng. Sau đó một lúc lâu, thanh thế bên trong ngũ sắc viên cầu đã ngừng lại, hào quang tản đi, hư không bên trong bị hủy diệt hoàn toàn, mọi vật đều tiêu tán biến thành hư vô.

Tiếp theo một tiếng "bụp" nhè nhẹ vang lên, ngũ sắc viên cầu giống như bọt nước trong giấc mộng tự động vỡ tan ra, trong hư không hiện ra một cái vòng tròn cầu vồng, sau đó lập tức biến mất không thấy đâu.

"Cát bụi lại trở về với cát bụi. Phong ấn ngươi đã lâu như vậy, cuối cùng có thể hoàn toàn diệt sát được ngươi rồi." Đạo Dận chân nhân thấy cảnh này, vẻ mặt căng thẳng rốt cuộc cũng giãn ra đôi chút. Lão thở dài một hơi, cả người cũng không khỏi lung lay.

Năm người Lôi Ngọc Sách giống như được đại xá, từng người thở hổn hển, ngồi bệt xuống, sau đó cố gắng nuốt vào một viên đan dược, tiếp tục thúc giục cấm chế khống chế bốn phía. Lực lượng pháp tắc trong cơ thể bọn họ đã bị hấp thu hơn một nửa, tiên linh lực cũng đã tiêu hao rất nhiều, mặc dù nguyên khí đại thương nhưng may thành công tiêu diệt hoàn toàn tên ma đầu kia.

"Trước kia các ngươi một đường phá hư phong ấn tranh đoạt bảo vật, thống khoái đến cực điểm, bây giờ đã đến lúc trả nợ rồi..." Ánh mắt Đạo Dận chân nhân xoay chuyển nhìn về phía đám người Hàn Lập, chậm rãi nói.

Mọi người nghe vậy, vẻ mặt không khỏi hơi đổi.

Đạo Dận chân nhân vốn là tu sĩ Đại La, lại sở hữu Tuế Nguyệt Thần Đăng, chỉ cần thi triển thần thông ngũ sắc viên cầu vừa rồi thì nhất định tuyệt đại đa số đám người ở đây không có nửa phần khả năng chống lại.

Ánh mắt Kỳ Ma Tử hơi trầm xuống, liếc nhìn qua lại hai người Dạo Dận chân nhân và Hàn Lập, dường như đang tính toán làm sao để không xung đột với người phía trước, lại đồng thời diệt trừ hậu hoạ là người phía sau. Giao Tam chau mày đứng chung một chỗ với Hồ Tam, cả hai người đều mang bộ dạng tâm sự nặng nề.

Ngay lúc tất cả mọi người đều có tâm tư, suy nghĩ lộn xộn thì có dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy Đạo Dận chân nhân đang sải bước định đi về phía đám người Lôi Ngọc Sách thì bỗng nhiên trong bụng lão loé lên một đạo bạch quang, một đoạn trường đao gần như trong suốt đột nhiên từ trong đâm ra, khiến cho máu tươi bắn tung toé. Đạo Dận chân nhân phẫn nộ trợn mắt trở tay đánh ra một chưởng về phía sau lưng. Nhưng người phía sau sau một kích thuận lợi đã sớm lui lại, né qua một bên tránh chưởng này, một lần nữa quay về đứng ở phía xa.

Tất cả mọi người đều bị một màn bất ngờ này chân kinh, vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía người nọ.

Trên mặt Lôi Ngọc Sách hiện lên vẻ càng khó mà tin được, cả kinh kêu lên: "Văn Trọng ngươi làm gì vậy?"

Văn Trọng đứng ở phía xa sau lưng Đạo Dận chân nhân nghe tiếng thét hỏi, khuôn mặt vốn đang ung dung bình thản lập tức bắt đầu trở nên méo mó, trong ánh mắt tràn đầy hận ý. Gã xuất ra một kích này thực sự quá mức quỷ dị, ngoài dự liệu của mọi người, lúc ra tay lại không lộ ra chút sát khí nào, thậm chí không hề kích thích nửa điểm linh lực rung động nào.

Đạo Dận chân nhân vừa mới hao phí rất nhiều chân nguyên thúc giục Ngũ Hành Yên Không đại trận diệt sát tên ma đầu kia, sau khi trong lòng đúng là căng thẳng đến cực độ, không khỏi có chút buông lỏng, thêm nữa lão cũng

không phòng bị với Văn Trọng nên mới bị gã ta đâm trúng một đao, khiến lão bị thương rất nặng.

"Ha ha... Ta đang làm gì ư? Ngươi nói xem ta đang làm gì? Ta muốn giết lão đạo vô sỉ tâm tư nặng thiên vị này." Thần sắc Văn Trọng điên cuồng, không ngừng cười to.

"Vì cái gì? Ngươi điên rồi sao! Người là chưởng giáo chân nhân đồng thời còn là ân sư thụ nghiệp của chúng ta..." Lôi Ngọc Sách vẫn không thể hiểu được, giận giữ quát lên.

"Nếu như lão là ân sư của ta và ngươi, tại sao ngay cả bộ Thông Thiên Kiếm Trận đã thất truyền lại chỉ truyền cho mình ngươi? Ở bên cạnh ngươi, ta vĩnh viễn chỉ là cái bóng thấp thoáng dưới ánh sáng, vĩnh viễn chỉ có thể làm nền cho ngươi. Như vậy thật bất công, ta không cam tâm, ta không cam lòng..." Văn Trọng liên tục nhắc lại câu "ta không cam lòng" với giọng điệu đã trở nên cuồng loạn.

"Văn Trọng, ngươi..." Lôi Ngọc Sách khó có thể nén được vẻ mặt đau lòng, mở miệng nói.

Đạo Dận chân nhân sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt càng khó coi hơn, lưỡi đao trong suốt óng ánh kia đã đâm vào vị trí vô cùng âm tàn, xuyên cả vào đan điền. Lão chậm rãi rút đao ra, miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Lôi Ngọc Sách thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ lo âu, đang muốn tiếp tục mắng cho Văn Trọng tỉnh ngộ thì bị Đạo Dận chân nhân ngăn lại.

"Ta sớm đã biết trong lòng Văn Trọng có oán hận, đã tự mình nói chuyện với hắn. Ta tưởng rằng đã giải toả được tâm tư của hắn, không ngờ trong lòng hắn vẫn còn mang khúc mắc, mới khiến cho ma đầu kia có cơ hội lợi dụng." Đạo Dận chân nhân lau vết máu nơi khoé miệng, nói ra.

"Sư tôn, người đang nói gì vậy?" Vẻ mặt Lôi Ngọc Sách nghi hoặc, kinh ngạc hỏi.

"Ma đầu kia tu luyện Tâm Ma pháp tắc, am hiểu nhất là điều động quỷ vực trong lòng người, phóng đại oán hận bên trong đến vô hạn. Văn Trọng giờ phút này xem ra đã bị y lợi dụng." Đạo Dận chân nhân thở dài một tiếng nói ra.

Hàn Lập được nghe lời ấy, trong lòng rùng mình, tựa hồ ý thức được cái gì.

"Ha ha, ha ha... Thật thoải mái, thoải mái, hôm nay cho ngươi ăn một đao kia mới giải tỏa hết mối hận nhiều năm chất chứa trong lòng của ta! Văn Trọng nghe vậy, tiếng cười càng phát ra điên cuồng hơn, khuôn mặt càng trở nên dữ tợn.

------oOo------

Chương 1119: Hắc Thiên Cuồng Ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*
***Biên**: Sherlock*

Đạo Dận Chân Nhân chậm rãi nuốt xuống một viên đan dược màu vàng, đại khái áp chế thương thế, đưa mắt nhìn về phía Văn Trọng.

Điều khiến người khác bất ngờ chính là tính cách y vốn nóng nảy, hơn nữa lại ghét ác như cừu, nhưng ánh mắt lúc này không mang theo quá nhiều sự trách cứ, mà đa phần là thương cảm. Thân hình Đạo Dận Chân Nhân đột nhiên mơ hồ nhòe đi rồi biến mất tại chỗ, tiếp đó, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Văn Trọng.

Văn Trọng dường như đã phát hiện ra dị biến, năm ngón tay cong lại thành trảo móc ngược về phía sau, chộp vào ngực Đạo Dận Chân Nhân. Nhưng người đứng sau lưng Văn Trọng đã tung chưởng đè chặt cánh tay kia, bẻ ngoặt xuống dưới. Văn Trọng cảm thấy cánh tay mình như bị lực lượng ngàn cân đè xuống, cả người không tự chủ được mà bổ nhào về phía trước, ngã dúi dụi trên mặt đất.

Đạo Dận Chân Nhân thuận thế cúi người, giơ cánh tay còn lại điểm về phía tai phải họ Văn một chút, từ đầu ngón tay liền xuất ra một đạo tinh quang như cương châm mau chóng chui vào hộp sọ Văn Trọng. Văn Trọng vẫn đang cố sức giãy giụa thì đột nhiên khựng lại như vừa bị sét đánh, thân hình trong nháy mắt cứng đờ, trực tiếp ngất đi.

Lôi Ngọc Sách trông thấy một màn như vậy, tuy ánh mắt có chút ngưng trọng nhưng cũng thả lỏng tâm tình. Nhưng ngay sau đó, họ Lôi đột nhiên biến sắc, nhìn về phía biên giới tế đàn trước đó đã bị nghiền nát với vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy ở khu vực đó thình lình xuất hiện một mảng sương mù đen kịt, lưu chuyển bất định như một cơn gió lốc, rất nhanh đã tạo thành một vòng xoáy phong bạo màu đen cao hơn trượng, ở trung tâm lốc xoáy còn liên tục tản ra một loại ba động khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Đừng nói là Lôi Ngọc Sách, ngay cả kẻ có thần thức cường đại và suy nghĩ kín đáo như Hàn Lập cũng chẳng hề hay biết màn sương đen kia xuất hiện từ lúc nào. Chỉ thấy vòng xoáy màu đen vận chuyển ngày một nhanh, liên tục hấp thu khói đen từ bốn phía, hào quang màu đen tỏa ra càng ngày càng đậm đặc.

"Hô..."

Thanh âm chớp nhoáng vừa vang lên, tất cả khói đen rốt cuộc đã ngưng tụ xong, vòng xoáy rốt cuộc cũng dừng lại. Bên trong ô quang nồng đậm thấp thoáng thân ảnh của một nam tử lưng hơi còng.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, cẩn thận dò xét nam tử mới hiện thân kia, nhận thấy người kia có làn da âm u đen như mực, nổi bật trên khuôn mặt là cặp mắt vô cùng quái dị, trong đó, đồng tử mắt trái lấp lóe ánh tím, bên trong dường như có tinh vân màu tím xoay tròn, đồng tử mắt phải lóe lên ánh sáng xanh lục, bên trong là một mảnh hỗn độn, thoạt nhìn tựa như một lớp màng trên mắt, có chút vẩn đục. Ngũ quan nam tử này sắc sảo rõ ràng, sống mũi cao thẳng, làn môi sắc mỏng, thực tế hẳn phải là một trung niên nam tử tướng mạo tuấn lãng phong lưu, có điều mái tóc gã lại vừa xám trắng lại vừa quăn, lòa xòa phủ lên hai vai, râu ria quanh miệng tua tủa rậm rạp, đại thể giống như một lão giả ngoại ngũ tuần lôi thôi lếch thếch.

Sau khi hiện thân, nam tử lập tức co người lại, hai tay bó gối, ngồi xổm tại chỗ quờ quạng lung tung, miệng mấp máy liên tục dường như đang lẩm bẩm cái gì mơ hồ không chút rõ ràng, cũng không cách nào phân biệt. Ngay tại thời điểm, cả đám người ai nấy bốn mắt nhìn nhau, vẫn chưa minh bạch chuyện gì đang xảy ra thì sau lưng trung niên nam tử bỗng nhiên tỏa ra hào quang âm u, sau đó từ từ xuất hiện một vòng xoáy màu đen lớn như cái chậu rửa mặt.

Đám người Hàn Lập thấy thế, ban đầu chỉ đơn giản là cảm thấy cổ quái một chút, nhưng chỉ một lát sau, sắc mặt từng người một bắt đầu xuất hiện biến hóa, từng người một trợn tròn hai mắt, khuôn mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi. Chỉ thấy tại mi tâm mỗi người, không chừa một ai, đều nhiều ra một đám tinh ti màu đen dường như có sinh mạng, ở giữa không trung vặn vẹo một chút rồi đột nhiên bắn ra, lao thẳng về phía vòng xoáy trên lưng nam tử, ngay cả mấy cỗ thi thể yêu ma đã chết cũng không ngoại lệ.

Tại thời điểm tinh ti từ mi tâm bay ra, trong nháy mắt Hàn Lập liền thò tay ra định tóm lấy vật đó để cẩn thận xem xét một phen. Kết quả là đám tinh ti kia lập tức hư hóa, trực tiếp xuyên qua lòng bàn tay hắn mà bay đi, không để lại bất cứ cảm giác gì.

Gần như cùng lúc với dị biến vừa xảy ra bên trong tháp, đám trưởng lão đệ tử các phái đang tụ tập bên ngoài Tuế Nguyệt chờ, tạo thành một mảng lớn mênh mông đen sì, phân bổ từng nhóm thành nơi trú quân chờ đợi những người của tông phái bọn họ tiến vào trong tháp quay trở về.

Bởi Lôi Ngọc Sách dẫn đầu mọi người đi vào trong tháp đã lâu ngày, khó tránh khỏi mọi người ở bên ngoài chờ đợi thấp thỏm không yên. Việc phân chia nơi trú quân từng làm bộc phát vài cuộc tranh đấu, rốt cuộc mấy tên trưởng lão vẫn phải ra mặt ước thúc đám đệ tử, khiến cho mọi việc tạm thời lắng xuống.

Hiện bên ngoài tháp đã sắp hoàng hôn, phần lớn đệ tử các phái đã trở lại doanh phòng đả tọa tu hành, nhưng vào lúc này, thân thể ai nấy đều xuất hiện một chút biến hóa cổ quái, từ trên đỉnh đầu mọi người đều có một chút tinh ti màu đen bắn ra. Chỉ thấy vô số tinh ti màu đen hội tụ ở trên trời, tạo thành một đám mây đen bay vào trong Tuế Nguyệt Tháp, rồi hư hóa một hồi sau đó biến mất vô ảnh vô tung.

Mọi người trong doanh trại dồn dập lao ra ngoài đuổi theo đám mây tinh ti màu đen, chứng kiến đám mây tinh ti biến mất không chút dấu vết, từng người một đều mang vẻ mặt cổ quái, cùng một bụng đầy nghi hoặc trở về, ai cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng không lâu sau đó đã có không ít người bắt đầu vội vã rút lui khỏi nơi trú quân, mau chóng tản ra bốn phương tám hướng.

Thân thể lũ yêu ma còn sót lại ở tất cả các tầng không gian bên trong Tuế Nguyệt Tháp giờ phút này cũng xuất hiện dị trạng tương tự, đều có tinh ti màu đen bắn ra, mau chóng tan biến giữa hư không.

Những tinh ti này bất luận đến từ đâu cũng chỉ có một cái đích duy nhất, tất cả đều chui vào trong Tuế Nguyệt Tháp, rồi bị vòng xoáy âm u trên lưng nam tử trung niên tóc tai bù xù kia cắn nuốt.

Hàn Lập liên tục quan sát hư không, mắt thấy tinh ti màu đen lũ lượt xuyên qua cấm chế đại điện và vách tường rồi hội tụ trên người nam tử trung niên kia, trong lòng không khỏi dấy lên một loại cảm giác khác thường.

Tại thời điểm tinh ti màu đen kia ly thể, hắn cũng cảm giác được nơi thức hải dường như thiếu mất chút gì, giống như món đồ tốt bấy lâu vẫn một mực giấu diếm, bảo quản cuối cùng lại bị kẻ khác lấy đi. Nhưng càng quỷ dị ở chỗ Hàn Lập căn bản không hề nhận biết thức hải của mình từ khi nào thì có thêm một sợi tinh ti? Luyện Thần Thuật của hắn vậy mà không thể mảy may dò xét vật này.

Thực tế không chỉ mình Hàn Lập có nghi hoặc cái này, dường như tất cả mọi người có mặt ở đây lúc này đều có cảm giác khó hiểu giống như hắn. Trước khi những tinh ti kia ly thể, bọn họ không phát hiện được gì, mà sau khi những tinh ti kia biến mất, cả đám mới nhao nhao phát hiện tâm cảnh chính mình lúc trước có chút không đúng. Chỉ là nhất thời ai cũng đều nghĩ mãi nhưng rốt cuộc vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Trong lúc ai nấy đều đang kinh nghi, vòng xoáy âm u trên người gã nam tử trung niên kia đã biến mất, cả người gã dường như vừa thức tỉnh sau một giấc ngủ vô cùng dài, chậm rãi đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi rồi ngoác miệng ngáp một cái thật dài. Giờ phút này, khí tức của gã đã tăng vọt vô số lần, tu vi đã đạt đến Đại La đỉnh phong, mỗi lần giơ tay nhấc chân dường như đều khiến hư không chịu ảnh hưởng, nhộn nhạo run rẩy từng cơn.

Gã ngáp xong thì hạ tay xuống, khí thế kinh thiên kia mới từ từ thu liễm, bộ dáng toàn thân không còn nửa điểm dị trạng, thoạt nhìn vô cùng giống như một kẻ điên rách rưới tầm thường.

Nhưng khi gã xoay người lại, hoàn toàn đối diện với đám người, sắc mặt Đạo Dận Chân Nhân lập tức đột biến, kinh sợ kêu lên thất thanh: "Là Đại Hắc Thiên lão ma…"

Đám Lôi Ngọc Sách nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi tới cực điểm.

"Các ngươi là người phương nào…"

Bị Đạo Dận Chân Nhân gọi là Hắc Thiên lão ma, nam tử trung niên đưa tay gãi gãi đầu, vừa mở miệng nói nửa câu đã bị tầng tầng lớp lớp hỏa trụ kim sắc từ trên trời giáng xuống đầu, cả người bị đánh ngã lăn ra, lún sâu dưới đất.

Trong hoả trụ, liệt diễm màu vàng hừng hực thiêu đốt, phảng phất mang theo lực lượng ngàn quân, khiến mặt đất rung động "ken két…", rồi nhanh chóng nứt toác tạo thành những khe sâu hun hút nhìn thấy mà giật mình.

Hàn Lập nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy phía trên Tuế Nguyệt Thần Đăng đang cuộn lên một chút tơ máu đỏ thẫm, rõ ràng là Đạo Dận Chân Nhân đang thiêu đốt tinh huyết bản thân, tận lực thúc giục uy năng của Thần Đăng, đánh cho Hắc Thiên Ma Tổ lún sâu vào lòng đất.

"Ầm… ầm… ầm…" một chuỗi âm thanh sụp đổ kéo dài, sau đó từ từ thu liễm.

Bên trong đại điện, toàn bộ sự chú ý của mọi người đều tập trung vào chính giữa cái hố to trên mặt đất, nơi đó hiện đang có sóng nhiệt cuồn cuộn tỏa ra, khí tức của kẻ bên trong bỗng nhiên biến đổi đến mức khó tin.

"Ai ôi…"

Mọi người còn đang nghi hoặc thì từ dưới hố sâu chợt vọng lên tiếng thở dài. Ngay sau đó, một thân ảnh bỗng nhiên từ dưới hố sâu bay vọt lên như quỷ mị, để lại giữa không trung một vệt tàn ảnh có hình dạng vô cùng quỷ dị, chỉ trong tích tắc đã nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Đạo Dận Chân Nhân.

Đạo Dận Chân Nhân vốn đã tập trung mười phần tinh thần, không dám buông lỏng mảy may, sớm đã hoàn thành pháp quyết cấp tốc đánh ra.

Chỉ nghe "Hô" một tiếng!

Tuế Nguyệt Thần Đăng bên kia kịch liệt chấn động, từng cánh sen vàng tỏa ra kim quang mãnh liệt, lần lượt từng đoàn hỏa diễm kim sắc hình cánh hoa bắn ra, tụ lại ở giữa không trung tạo thành một mảnh Hỏa Vũ Phi Hoa đánh về phía Hắc Thiên Ma tổ.

Lão ma thấy thế nhưng không tránh không né, trực tiếp nghênh đón quầng lửa đang đánh xuống. Song quyền của lão liên tiếp vung lên nhanh như bằm tỏi kèm theo ô quang sền sệt, từ nắm đấm liền phóng ra có vô số quyền ảnh màu đen. Chỉ thấy quyền ảnh rợp trời va chạm vào Hỏa Diễm Phi Hoa làm dấy từng trận nổ mạnh "ầm ầm". Đăng diễm vốn rực rỡ vô cùng lại dễ dàng bị quyền ảnh đánh cho tan tác.

Sau khi ánh lửa tan đi, lại có một mảnh hào quang ngũ sắc huyền ảo đánh tới, chính là đại trận Ngũ Hành Yên Không phát động lần thứ hai, toàn bộ công kích đổ hết lên đầu Hắc Thiên Ma Tổ.

"Cút ngay…"

Giọng nói của Lão Ma hơi khàn khàn, mang theo ý tứ không kiên nhẫn, một mạch xông vào giữa hào quang ngũ sắc, thân hình lão lập tức vỡ vụn, biến thành một đám khói màu đen. Nhưng Đạo Dận Chân Nhân còn chưa kịp thả lỏng tâm thần, thì đám khói đen quỷ dị kia đã nhẹ nhàng áp sát và liên tục ngưng tụ. Từ trong khói đen đột ngột phóng ra một bàn tay, trực tiếp giáng một chưởng vào giữa ngực Đạo Dận Chân Nhân.

"Ầm…"

Toàn bộ khói mù chưa ngưng thực đột nhiên xông lên, Đạo Dận Chân Nhân chỉ kịp kêu thảm một tiếng, rồi bị đánh bay cả người ra ngoài. Sau đó, tất cả khói đen mới chính thức ngưng tụ, thân hình Hắc Thiên Ma Tổ một lần nữa phục hồi nguyên trạng.

Đạo Dận chân nhân trước đó đã thụ thương không nhẹ, giờ lại nhận thêm trọng kích của Lão Ma, thân thể giống như đã rét vì tuyết lại thêm lạnh vì sương, sau khi ngã xuống đất lập tức thổ ra mấy ngụm máu tươi, rồi trực tiếp hôn mê.

Cả đám Hàn Lập chứng kiến một màn vừa rồi lại càng hoảng hốt khiếp sợ.

Lão Hắc Thiên Ma Tổ này không sợ hãi hỏa diễm của Thần Đăng đã đành, lại có thể hứng trọn công kích cường đại của Yên Không đại trận mà chẳng mảy may thụ thương.

Kỳ Ma Tử nhíu mày, thầm nghĩ bản thân không thể nào làm được như vậy.

Sau khi đánh trọng thương Đạo Dận Chân Nhân về sau, Hắc Thiên Ma Tổ không lập tức đuổi giết, mà đảo mắt nhìn quanh một hồi. Lão Ma nhìn chằm chằm nhìn về phía Tuế Nguyệt Thần Đăng, thứ đã trấn áp lão vô số năm, bất chợt thò tay gãi gãi đầu, chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì.

Lôi Ngọc Sách tuy muốn cứu chữa Đạo Dận Chân Nhân, nhưng lại lo lắng sẽ Hắc Thiên Ma Tổ đại nộ, nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không dám hành động lỗ mãng, rất sợ chọc giận đối phương.

------oOo------

Chương 1120: Điên khùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Khó được ngủ ngon giấc, kết quả vẫn bị đánh thức." Thời điểm tâm thần mọi người ở đây bất định, bầu không khí có chút khẩn trương, Hắc Thiên Ma Tổ đột nhiên duỗi lưng ngáp một cái, trong miệng hét lên.

Đám người khẽ giật mình, đang lúc không rõ cho lắm thì Hắc Thiên Ma Tổ đột nhiên nhìn về phía thần đăng nhổ một ngụm nước bọt, mắng:

"Này! Thái Tuế lão cẩu, ngươi lừa gạt ta lâu vậy..."

"Lão phu lại hỏi ngươi, con ta ở đâu? Ngươi nói, con ta hiện tại nơi nào, nếu ngươi không nói, ngươi không xong với lão phu hôm nay đâu..."

Tiếp theo, lão giống như nhớ lại chuyện cũ không vui, trên mặt lộ ra vẻ tức giận, hai tay chống nạnh, bỗng nhiên chửi ầm lên.

Một màn này làm cho Hàn Lập, Lôi Ngọc Sách và tất cả mọi người kinh ngạc không thôi, dù sao người trước mắt này khác biệt một trời một vực với vị Ma tộc lão tổ tội ác tày trời trong tưởng tượng kia.

"Ngươi không nói đúng không? Vậy hôm nay lão phu cho ngươi đẹp mắt!" Sau khi mắng, Hắc Thiên Ma Tổ dường như còn chưa hết giận, thân hình bỗng nhiên bạo khởi, xông về phía Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Giờ phút này không có Đạo Dận chân nhân thôi trì, pháp trận tế đàn cơ bản đã hủy hết, thần đăng chỉ có thể dựa vào bản năng phòng ngự, phóng xuất ra tầng tầng kim quang, ngăn cản Hắc Thiên Ma Tổ.

Trong miệng Ma tổ không ngừng chửi bới, bắt đầu vung quyền đánh tới

thần đăng, toàn thân tuôn ra khói đen mãnh liệt như núi lửa phun trào, bộc phát ra trận trận uy lực cường đại, làm cả toà đại điện rung mạnh không thôi.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, liền nhìn thấy trong sương khói cuồn cuộn, mơ hồ có một thân ảnh to lớn nổi lên, tựa hồ là chân thân yêu ma của Hắc Thiên Ma Tổ kia, bất quá giống như một loại pháp tướng nào đó lộ ra bên ngoài, cũng không phải thực thể. Nhưng dù như thế, khí thế trong sương khói bạo phát ra hùng hồn, cũng đủ làm cho người rung động.

Chỉ thấy thân ảnh tựa như sinh ra mười hai cánh tay, ở trong sương mù cuồn cuộn vung múa lên xuống, không ngừng đánh về phía Tuế Nguyệt Thần Đăng, đánh cho thần đăng rung mạnh kim quang, hỏa diễm phiêu diêu.

Rất nhiều dầu đèn văng ra, bắn tung toé bốn phía, hóa thành một biển lửa màu vàng, cơ hồ che khuất toàn bộ mặt đất đại điện, làm cho bọn Hàn Lập rối rít lùi gấp về phía rìa đại điện.

"Rầm rầm rầm "

Cả tòa đại điện rung mạnh không ngừng, trong biển lửa, đạo thân ảnh sương khói kia lại không ngừng chút nào nện như điên, trên thân có từng đạo ma khí ngưng thực phóng lên tận trời, không ngừng va đập vào nóc đại điện. Tuế Nguyệt Thần Đăng bị công kích thì không hư hao chút nào nhưng cả tòa đại điện có vẻ không chịu nổi. Rốt cuộc, trong một tiếng oanh minh kịch liệt, nóc Tuế Nguyệt điện bị bốc lên.

Theo đại điện sụp đổ, cấm chế tự nhiên mất đi hiệu dụng, đám người nhốn nháo từ trong điện thoát ra, phi độn tứ tán.

Lôi Ngọc Sách chẳng thể quan tâm tới Ngũ Hành Yên Không đại trận nữa, mà chỉ lo cõng Đạo Dận chân nhân đã hôn mê sau lưng, mang theo Tô An Thiến và người Thông Thiên Kiếm Phái còn lại, thừa dịp loạn trốn thoát. Nhưng mà, bọn họ vừa nổi độn quang lên, ngay ngoài đại điện có một cấm chế hoa sen màu đen to lớn bao phủ mọi thứ trong vòng trăm dặm. Cánh sen Hắc Liên tầng tầng lớp lớp, mỗi một cánh đều cao ngàn trượng, phía

trên tụ lại một mảnh âm vân màu đen, bên trong truyền ra khí tức giống lão lão ma như đúc, đóng chặt hoàn toàn đường thoát của mọi người.

Đám người Thông Thiên Kiếm Phái không để ý tới những thứ này, một mực phóng về phía chân trời. Lúc tới gần, trên thân mọi người bộc phát ra trận trận kiếm quang rực rỡ, dung hợp với nhau, hóa thành một thanh ngũ thải kiếm quang to lớn, đâm thẳng tới đóa sen lớn màu đen kia. Nương theo "Coong" một tiếng duệ minh, kiếm quang ngũ sắc ầm vang vỡ nát, Hắc Liên lại hoàn hảo không chút tổn hại.

"Ồn ào quá! Không để cho lão phu yên tĩnh một chút!"

Giống như nghe được động tĩnh bên này, Đại Hắc Thiên Ma Tổ vốn còn đang so tài với Tuế Nguyệt Thần Đăng, lập tức nhướng mày, tiện tay chụp về sau một cái. Trong hư không liền có hắc vụ ngưng kết, hóa thành một cái bàn tay to lớn giữa trời chụp xuống, trực tiếp bắt tất cả người Thông Thiên Kiếm Phái vào trong tay, đem trở về.

Chỉ thấy đám người bị đại thủ tiện tay quăng ra, một lần nữa đập xuống đại điện. Trong hư không liền có từng đạo sương mù màu đen, ngưng tụ thành từng cây hắc tiên tráng kiện, đánh xuống phía bọn người Thông Thiên Kiếm Phái, ở trong vậy mà ẩn ẩn có tiếng sấm nổ vang, thanh thế kinh người.

"Các ngươi quấy nhiễu lão phu thanh mộng, quả thực tội ác tày trời, đừng có nghĩ mà trốn thoát được!" Thanh âm Hắc Thiên Ma Tổ từ trong hắc vụ truyền ra.

Bọn người Hàn Lập hai mặt nhìn nhau bay trở về, lơ lửng trên bầu trời Tuế Nguyệt điện.

"Giao Tam đạo hữu, đầu óc lão Hắc Thiên Ma Tổ này có vẻ rất không tỉnh táo?" Hàn Lập đã sớm phát giác được hành vi Hắc Thiên Ma Tổ có chút quái dị, nhịn không được truyền âm hỏi.

"Cái này..." Giao Tam nhất thời không biết nói gì.

Nhưng vào lúc này, khói đen trong đại điện bỗng nhiên cấp tốc co vào, giống như cá voi hút nước trở về, thân ảnh Hắc Thiên Ma Tổ một lần nữa hiện ra.

"Các ngươi nói, đồ chơi rách rưới này làm sao lại đánh không nát chứ?" Lão hơi nghiêng đầu, nhìn Tuế Nguyệt Thần Đăng vẫn hoàn hảo, tức giận không thôi.

Nói xong, ánh mắt lão chuyển động, nhìn hướng Ngũ Hành Yên Không đại trận đã không còn người điều khiển.

"A, đây là vật gì, tựa hồ thật thú vị, để lão phu chơi đùa chút, hắc hắc..." Đại Hắc Thiên Ma Tổ nói một câu không ai hiểu thấu như vậy làm đám người ở đây trợn mắt hốc mồm.

Sau đó lão tự nhảy vào trong trận. Vừa vào trong trận, trên mặt lão lại hiện ra một vẻ nghi hoặc, tự lẩm bẩm: "Cái đồ chơi này dùng thế nào..."

"A, đúng rồi..." Suy nghĩ nửa ngày, lão bỗng nhiên vỗ tay một cái, nói ra.

Vừa dứt lời, quanh thân lão bỗng nhiên quang mang đại tác, phía sau có năm đạo tiên linh lực ngưng tụ thành quang trụ như là chân nhện thò ra ngoài, chia ra hạ xuống năm kiện bảo vật như trường kiếm màu vàng và đại ấn màu vàng. Bất quá mười mấy hơi thở công phu, năm kiện Tiên khí phẩm giai không thấp đó vậy mà bị lão luyện hoá sơ bộ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong miệng lão yên lặng ngâm tụng vài câu, trên các loại bảo vật lập tức tỏa ra ánh sáng. Ngũ Hành Yên Không đại trận vậy mà một lần nữa vận chuyển lên, ngưng tụ ra một quả cầu ánh sáng năm màu, bao phủ Hắc Thiên Ma Tổ vào trong.

"Lão đây là..." Hàn Lập nhướng mày, nghi hoặc nói.

"Chẳng lẽ..." Thần sắc Giao Tam cũng biến đổi, thì thào nói ra.

Sắc mặt Kỳ Ma Tử âm tình bất định, ánh mắt dao động, không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc mọi người ở đây còn đang nghi hoặc, hai tay Hắc Thiên Ma Tổ bỗng nhiên bấm pháp quyết, trong lòng bàn tay sáng lên từng đạo quang mang, bay vào trong Ngũ Hành Yên Không đại trận.

Ngũ sắc quang cầu do đại trận ngưng tụ ra lập tức giống như bị kích thích, quang mang đột nhiên sáng rực lên. Một cỗ lực lượng yên diệt (bào mòn) hư không lập tức từ trong màn sáng lan tràn ra, Hắc Thiên lão ma thân ở trong đó mặt mũi tràn đầy vẻ hưng phấn, vừa mới mở miệng hô một tiếng "Sảng khoái", thân thể liền ầm ầm vỡ vụn ra, hóa thành một mảnh bột mịn màu đen.

Bốn phía đại điện hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều chưa tỉnh hồn lại, đối với sự tình phát sinh trước mắt cảm thấy khó có thể lý giải được.

"Lão ma này... Chơi chết chính mình rồi?" Hồ Tam lẩm bẩm nói.

"Lão không chết, quả nhiên là lão già điên..." Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, kết luận nói.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trong ngũ sắc quang cầu bỗng nhiên dâng lên một đoàn khói đen, ngưng tụ lại một chỗ, một lần nữa hiển hóa ra một bóng người, tự nhiên chính là Hắc Thiên Ma Tổ.

"Ha ha... Sảng khoái, đã lâu rồi không có tắm rửa, lần này..." Thân hình lão ma vừa mới hiển hiện, liền thoải mái cười to nói.

Chỉ là lão chưa nói xong, ngũ sắc quang cầu lại lần nữa loé lên quang mang, lực bào mòn lại bộc phát ra, thân hình của lão lại lần nữa vỡ nát ra, biến thành bột mịn. Nhưng ngay sau đó, lại có một đoàn sương mù dâng lên, thân ảnh của lão lại lần nữa ngưng tụ ra.

"Có thể rửa sạch..." Giống như trước đó, lời lão ma vừa mới nói thêm còn chưa hoàn tất, thân thể lại lần nữa bạo liệt ra.

"Đầu óc lão ta tuyệt đối không ổn..." Lần này, Hồ Tam không dám mở miệng nói, mà yên lặng truyền âm cho Giao Tam và Hàn Lập.

Trong lúc nhất thời, trong Ngũ Hành Yên Không đại trận tiếng oanh minh không ngừng vang lên, thân hình Hắc Thiên Ma Tổ ở bên trong không ngừng bạo liệt, lại không ngừng gây dựng lại, cứ vậy lặp đi lặp lại. Chỉ là càng về sau, thân hình của lão càng ngưng thực, Yên Không đại trận như muốn đánh tan, trở nên càng ngày càng khó.

Hắc Thiên Ma Tổ bắt đầu như nổi trên mặt nước, khi thì quạt tứ chi bơi ngửa trong màn sáng năm màu, khi thì thân thể co lại như bơi chó trong hư không, không để ý chút nào đến ánh mắt người chung quanh, làm mãi không biết mệt.

Rốt cuộc, theo Ngũ Hành Yên Không đại trận công kích lão càng ngày càng vô lực, mà lão ma cũng có chút chán chường.

"Cái đồ chơi này căn bản không chơi được lâu a..." Hắc Thiên Ma Tổ tự lẩm bẩm một câu.

Nói xong, pháp quyết trên tay lão biến đổi, hai tay kình thiên, bỗng nhiên rót tiên linh lực vào các tiên khí. Chỉ thấy trên tiên khí đột nhiên sáng lên quang mang, năm đạo quang mang màu sắc khác nhau phun ra ngoài, đột nhiên tụ hợp thành ngũ sắc quang cầu.

Quang mang trên ngũ sắc quang cầu đột nhiên chớp một cái, một cỗ lực lượng yên diệt mạnh hơn xa trước đó lập tức bộc phát ra. Thân thể Hắc Thiên Ma Tổ lập tức theo âm thanh bạo liệt ra, biến thành bột mịn. Cùng lúc đó, màn sáng năm màu rung động không thôi, từng đợt gợn sóng hư không không ngừng khuấy động mắt thường có thể thấy được. Từng ngũ sắc quang cầu lớn chừng quả đấm từ trên đó tách rời, bay ra bốn phương tám hướng. Mặc dù mỗi một quang cầu có thể tích không lớn nhưng ở trong lại ẩn chứa yên diệt chi lực của đại trận.

Bọn Hàn Lập cũng biết mình không có thể phách và tu vi giống Hắc Thiên Ma Tổ, tự nhiên không dám nghênh kích, vội rối rít tránh né.

Trong lúc nhất thời, bốn phía đại điện màu vàng óng vang lên tiếng oanh minh không ngừng, bốn vách tường cung điện coi như nguyên vẹn lập tức

bị quang cầu đập nện thủng đến trăm ngàn lỗ, gần như lung lay sắp đổ, không thể nào chèo chống quang cảnh lâu hơn được nữa.

Hàn Lập đã sớm lùi nhanh ra xa, tận lực rời xa Tuế Nguyệt điện. Nhưng mà, ngay lúc hắn khó khăn lắm mới tránh thoát một ngũ sắc quang cầu xuyên thấu qua vách tường bay vụt đến, thân ảnh Kỳ Ma Tử lại xuất hiện bên cạnh hắn, trong tay nắm chiếc rìu ngắn màu đen, bổ liên tục mười mấy rìu tới hai bên Hàn Lập.

Trong hư không tiếng xé gió đại tác, tầng tầng phủ ảnh màu đen từ hai bên bao bọc đánh đến, làm cho Hàn Lập không thể không nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân, thân hình bỗng nhiên nhảy lên, lao lên trên không. Kết quả, phía trên hư không lại có một ngũ sắc quang cầu bắn thẳng đến, hắn căn bản không thể tránh.

Tình thế trong thoáng chốc tràn ngập nguy cơ!

------oOo------

Chương 1121: Tìm kiếm vợ con

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, Hàn Lập buộc phải toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, nâng cánh tay lên, mạnh mẽ đánh về phía trước một quyền. Trên nắm tay hắn tuôn ra những gợn sóng kim sắc, rồi mờ nhạt đi, hóa thành tầng tầng lớp lớp quyền ảnh, liên tiếp nhau, nghênh đóng quang cầu ngũ sắc trước mặt.

Cả hai va chạm vào nhau, quyền ảnh ngưng tụ từ những gợn sóng kim quang kia liên tiếp bạo liệt ra, lực lượng thời gian pháp tắc ẩn chứa trong đó cũng không cách nào ngăn cản quang cầu ngũ sắc đang mạnh mẽ đẩy tới liên tục, khiến hắn không tranh thủ cho được bao nhiêu thời gian.

Hàn Lập rùng mình, tay còn lại kết kiếm quyết, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền kêu một tiếng kiếm minh, hợp lại làm một, nằm trong tay hắn. Hắn căn bản không kịp cầm kiếm chém, chỉ có thể nâng thân kiếm lên chống đỡ.

Cùng lúc đó, một luồng điện quang màu vàng điên cuồng từ trên thân kiếm tuôn ra, giống như những cánh tay lôi điện màu vàng to lớn, bao bọc quang cầu ngũ sắc vào trong, ngăn cản quang cầu tiếp tục lao tới.

"Xì xì xì..."

Âm thanh của luồng điện bị kích động liên tục vang lên. Trên thân kiếm, lôi điện màu vàng tuôn ra không ngớt, rồi lại bị bào mòn, cứ như vậy lâm vào tình thế giằng co.

Giao Tam và Hồ Tam thấy vậy, lập tức lao đến cạnh Hàn Lập, chắn phía sau hắn, phòng ngừa Kỳ Ma Tử ra tay lần thứ hai.

Tuy nhiên Kỳ Ma Tử đánh xong một kích liền lách mình trở ra, sau mấy lần nhấp nhô đã hạ xuống một chỗ đá lớn đổ nát cách đấy ngàn trượng. Hùng Sơn thì đang trốn sau một tảng đá lớn, vẻ mặt sợ hãi.

Uy lực quang cầu ngũ sắc kéo dài mấy hơi thở, cuối cùng cũng giảm xuống.

Hàn Lập thấy thế nhảy lên, tay cầm kiếm vung lên trời.

"Kỳ Ma Tử..." Hàn Lập nhướng mày, mắt đầy hàn ý nhìn về phía lão ta.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Bên cạnh Hàn Lập bỗng nhiên lóe lên ô quang, không một chút linh khí dao động, một bóng người bất ngờ xuất hiện ngay tại đó, rồi thò tay ra bắt lấy cánh tay cầm kiếm của Hàn Lập. Bóng người đó chính là Hắc Thiên Ma tổ, không biết làm thế nào mà thần không biết quỷ không hay lách khỏi Ngũ Hành Yên Không đại trận đến đây, khiến ba người Hàn Lập đều giật mình.

"Sao có thể..."

Hàn Lập quay đầu nhìn lại Hắc Thiên Ma tổ, cổ họng lập tức khô lại.

Lúc này khí tức toàn thân Hắc Thiên Ma tổ càng thêm hùng hồn nội liễm, như thể mấy lần tắm trong Ngũ Hành Yên Không đại trận đã thực sự gột rửa thân người không ít, cả người trở nên tinh khiết hơn nhiều, sinh khí cũng tăng lên không ít.

"Chậc chậc, tiểu tử, không ngờ ngươi có thể thi triển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, đã rất lâu rồi ta chưa thấy. Lại lại đây, so vài chiêu với lão phu..." Hắc Thiên Ma tổ cười hì hì nói ra, trong lời nói lại không chút ý tứ vui đùa.

"Tiền bối nói đùa, vãn bối há là đối thủ của người." Trong lòng Hàn Lập khẽ rùng mình, thử rút cánh tay lại nhưng không có kết quả, chỉ có thể dùng Cửu U Ma Đồng, thử tìm sơ hở trên người đối phương.

Kết quả, hắn vừa nhìn một chút đã bị Hắc Thiên Ma tổ nhận ngay ra.

"Ha ha, lại có cả bí thuật Linh Đồng của Thánh tộc ta. Hiếm thấy, hiếm thấy, thực sự hiếm thấy..." Hắc Thiên Ma tổ hiện lên vẻ hiếm thấy, gật nhẹ đầu nói ra.

Hàn Lập nghe lời đó, trong lòng xiết chặt.

Nhưng mà, ngay sau đó lông mày Hắc Thiên Ma tổ lại chợt nhướng lên, tiếp tục nói: "Tiểu tử, rốt cuộc sư thừa của ngươi là ai? Tại sao ngay cả công pháp chí cao Thiên Sát Trấn Ngục Công của Thánh tộc ta cũng có?"

"Tiền bối kiến thức rộng rãi, vãn bối không dám giấu giếm, gia sư chính là Chân Ngôn Môn Di La lão tổ, không biết tiền bối có từng nghe nói qua?" Lần này, Hàn Lập càng thêm kinh hãi, sợ đối phương phát hiện bí mật khác trên người mình, vội vàng đáp.

"Vậy thì không sai, chủ tu công pháp là Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, sư phụ là Di La lão tổ, hòa thượng béo kia. Ha ha, ta đoán đúng, ta đoán đúng..." Hắc Thiên Ma tổ nghe vậy, trên mặt lập tức hiện lên sắc mặt vui mừng, vui vẻ nói. Nhìn lão hoa chân múa tay vui sướng, bộ dáng vui mừng không giống như tu sĩ Đại La, ngược lại giống như một đứa trẻ đoán được đáp án câu đố, vui vẻ không thôi.

"Tiền bối kiến thức uyên bác, vãn bối thật lòng khâm phục. Nếu tiền bối đã biết đáp án, kính xin buông vãn bối ra trước." Hàn Lập thấy thế, vội vàng lấy lòng nói ra.

Hắc Thiên Ma tổ được hắn khen ngợi như vậy, lại càng vui vẻ hơn.

"Tiểu tử, trông ngươi không ra sao nhưng ánh mắt lại không tệ. Muốn nói tới kiến thức của lão phu dĩ nhiên không mấy người có thể so sánh được! Đúng rồi, ngươi có gì không hiểu, mau thỉnh giáo lão phu, lão phu hôm nay tâm tình rất tốt, phá lệ chỉ điểm ngươi một hai." Lão buông lỏng tay giữ Hàn Lập, dương dương đắc ý nói.

"Vãn bối không dám quấy rầy tiền bối, không muốn hỏi điều gì." Hàn Lập

hơi cử động cổ tay, chau mày, có chút đắn đo, không dám tùy tiện hỏi, đành phải nói ra.

"Không được, lão phu là ai, là loại người ăn nói lung tung sao? Nếu như bảo ngươi hỏi, ngươi nhất định phải hỏi!" Hắc Thiên Ma tổ nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống, cả giận nói.

Hai người Giao Tam và Hồ Tam chia nhau đứng cạnh Hàn Lập, cách xa Hắc Thiên Ma tổ chỉ tầm hai ba trượng, giờ phút này không khỏi trợn mắt há mồm, nhất thời không dám tiến lên, cũng không dám lùi lại, có chút lúng túng, tiến thoái lưỡng nan.

Cách đó không xa, Kỳ Ma Tử nhìn một màn này, đầu tiên hơi ngẩn ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười không rõ.

Còn đám người Lôi Ngọc Sách khốn khổ không thể tả, muốn chạy trốn cũng không cách nào trốn, chỉ có thể thừa dịp Hàn Lập bị Hắc Thiên Ma tổ dây dưa, cho Đạo Dận chân nhân phục dụng đan dược trị thương.

"Nếu như tiền bối đã mở miệng vàng, tại hạ quả thật có chuyện muốn hỏi, không biết tiền bối ở chỗ này đã từng gặp qua một Phệ Kim tiên?" Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, cung kính hỏi.

Đối với việc Khúc Lân tiến vào tầng thứ bảy liền mất tích, Hàn Lập một mực không yên. Mặc dù trước đây hai người từng có hiệp định, nhưng tình thế hôm nay biến hóa quá nhanh, làm cho hắn có cảm giác thân bất do kỷ.

"Có gặp." Hắc Thiên Ma tổ trả lời không cần nghĩ.

"Ở nơi nào?" Hàn Lập hỏi vội.

"Thời gian quá lâu, quên mất. Nhưng mà, tên kia rất ngang ngạnh chống cự, lúc đó lão phu nhàm chán liền đánh cho nó một trận. Lại nói, tên kia đã lâu rồi không xuất hiện." Hắc Thiên Ma tổ nhíu mày nói.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, Khúc Lân từng nói qua, chính gã ở tầng thứ

bảy bị một lão điên đánh cho một trận.

"Không đúng, tiền bối một mực bị nhốt trong tế đàn Tuế Nguyệt điện này, làm sao có thể gặp qua nó?" Hàn Lập chất vấn nói.

"Ngươi nói lão phu bị nhốt? Nói đùa gì vậy! Lão phu chẳng qua cảm thấy chỗ này không ai quấy rầy, có thể an tâm ngủ mà thôi. Lão phu muốn đi ra, ai có thể ngăn cản?" Hắc Thiên Ma tổ bất mãn quát lớn.

"Thì ra thế, là vãn bối nói sai rồi." Hàn Lập dường như nghĩ tới điều gì, vội vàng sửa lời nói.

Lúc trước, thời điểm xuyên qua lỗ hổng của tế đàn bị Giao Tam phá vỡ, hắn quan sát bộ phận bên trong đã cảm thấy bộ cấm chế nhốt Hắc Thiên Ma tổ kia có mấy phần cổ quái. Bây giờ nhớ lại, không biết do nguyên nguyên gì khiến pháp trận kia hình như đã sớm mất đi hiệu dụng ban đầu.

Dù sao nếu ma đầu này thật sự bị khốn trụ và bị pháp trận ăn mòn tu vi từng chút một, những chấn động trong trận tuyệt đối sẽ không yên tĩnh như thế. Nhưng khi hắn nhìn thấy lần đầu, dùng thần thức đảo qua, quả thực thấy pháp trận này yên tĩnh quá mức.

"Cái này tính là vấn đề chó gì, ngươi nên hỏi cái gì khó hơn ấy." Hắc Thiên Ma tổ nhướng mày, khiển trách.

"Khó khăn?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Ví dụ như liên quan vấn đề tu hành, nhưng mà... Cái này hình như cũng không có gì khó, mà cũng có thể khó a..." Hắc Thiên Ma tổ gãi gãi đầu, lộ ra chút khó xử nói.

"Xin hỏi tiền bối, khi vãn bối tu luyện Cửu U Ma Đồng, trên công pháp từng miêu tả "Trên thấu Cửu Thiên, dưới rọi Cửu U", rõ ràng Linh Mục thần thông này không tầm thường. Vì sao trong tháp có rất nhiều ảo trận cấm chế, vãn bối không thể nhìn thấu?" Lông mày Hàn Lập nhướng lên, giữ thái độ muốn thử một chút, mở miệng hỏi.

"Vấn đề này dù không có gì khó, nhưng cũng miễn cưỡng trả lời. Lúc tu luyện Cửu U Ma Đồng, ngươi có từng dẫn Ma khí vào?" Hắc Thiên Ma tổ nghe vậy, khoát tay áo, hỏi.

"Thần thông này vốn lấy Ma khí làm căn cơ, dùng tẩy hai mắt, vãn bối dĩ nhiên có dẫn vào." Hàn Lập đáp rõ.

"Thế đúng rồi, ngươi tu luyện qua công pháp Ma tộc, hiển nhiên trích dẫn Ma khí bản thân, chứ không phải mượn tạm Ma khí ngoại giới, cho nên vấn đề không phải do Ma khí không thuần túy. Nói như vậy, vấn đề có lẽ nằm ở chỗ, ngay từ đầu ngươi đã tu luyện qua một thần thông linh mục khác." Hắc Thiên Ma tổ suy nghĩ một chút, lập tức nói ra. Khi giải đáp vấn đề, vẻ mặt lão có chút nghiêm túc, chuyên tâm, đâu còn bộ dáng điên khùng vừa rồi.

"Tiền bối liệu sự như thần, vãn bối đúng là tu luyện qua thần thông linh mục khác." Hàn Lập trong lòng hơi đổi, lần nữa tán dương. Hắn trước kia đã tu luyện qua Minh Thanh Linh Mục, sau đó thông qua bồi luyện còn có chút tinh tiến. Hôm nay xem ra chính hai loại thần thông linh mục quả thực tồn tại xung đột.

"Con đường tu luyện hai loại thần thông linh mục có chút bất đồng, hai thứ có chút xung đột. Chỉ cần..." Hắc Thiên Ma tổ nói tiếp một vài lời, liền cởi bỏ thắc mắc trong lòng Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối. Vãn bối còn có một sự tình không rõ, không biết tiền bối phong cấm nơi đây giữ chúng ta lại là vì chuyện gì?" Hàn Lập nghe vậy hiểu ra, trong lòng an tâm vài phần, lại thử hỏi.

Ai ngờ vấn đề này vừa hỏi ra, Hắc Thiên Ma tổ nghe xong, lại trở nên điên khùng ngay tại chỗ. Đầu tiên, chỉ thấy lão lấy tay xoa nhẹ cằm mình, đi tới lui vài bước, lâm vào trầm tư.

"Ta muốn làm cái gì ấy nhỉ? Ta muốn làm cái gì kìa, ta muốn..." Sau một lát, lão lại đặt mông ngồi xuống đất, rồi cúi đầu tự lẩm bẩm.

Mọi người thấy một màn như vậy cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

Một lát sau, Hắc Thiên Ma tổ như chợt nhớ tới điều gì, sắc mặt lập tức biến đổi, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

"Ta đã biết, ta đã biết... Ta đang tìm vợ con của ta, ngươi có gặp vợ con ta không? Ngươi biết bọn họ ở đâu không?" Giọng điệu Hắc Thiên Ma tổ dồn dập, hỏi liên tục.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn lão già đầu tóc bù xù này, trong lòng không khỏi xúc động.

"Thật có lỗi, vãn bối không biết." Hắn lắc đầu, đáp.

------oOo------

Chương 1122: Lấy đèn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

"Không biết? Làm sao ngươi lại không biết, tại sao ngươi lại không biết?" Hắc Thiên Ma Tổ nghe vậy, quát lớn với Hàn Lập.

"Ta biết." Một thanh âm đột nhiên từ bên cạnh truyền tới, chính là Kỳ Ma Tử mỉm cười đi ra.

Lời còn chưa dứt, Hàn Lập liền cảm thấy trước mặt có một đạo hắc ảnh trong nháy mắt lướt qua. Sau một khắc, hai vai Kỳ Ma Tử bị một đôi đại thủ thô ráp bắt lấy, nhấc lên. Hắc Thiên Ma Tổ như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Kỳ Ma Tử, nhanh vượt qua phản ứng của tất cả mọi người.

Lúc này, Kỳ Ma Tử bị một cỗ lực lượng khổng lồ bao lại, lấy tu vi Đại La cảnh của y, trong nháy mắt cả người cũng không thể động đậy, vẻ tươi cười trên mặt cứng đờ nhưng lập tức trấn định lại.

Những người còn lại giờ phút này mới kịp phản ứng, kinh hãi nháo nhác tản ra bốn phía, vô thức cách Hắc Thiên Ma Tổ kia ra xa một chút.

Hàn Lập thoát khỏi ma trảo của Hắc Thiên Ma Tổ, cũng theo hai người Hồ Tam Giao Tam tránh xa một khoảng. Hắn âm thầm thở phào, đồng thời trong lòng lại có chút lo lắng khó hiểu với việc Kỳ Ma Tử đột nhiên mở miệng. Vị đồ đệ của Di La lão tổ này có dụng ý khó dò, lại tinh thông tính toán, nếu giờ y can đảm mở miệng, tất nhiên không phải là chuyện gì tốt. Hiện tại, thần trí Hắc Thiên Ma Tổ có chút hỗn loạn, có trời mới biết sau khi nghe xong sẽ có phản ứng dị thường gì. Chỉ là lúc này hắn tự nhiên vô pháp ngăn cản chuyện này. Lão nhân kia coi trọng vợ con mình như thế, sợ là chính mình một khi mở miệng nói sai cái gì, kết cục cũng khó mà nói được.

"Ngươi biết phu nhân và nhi tử ta ở đâu? Mau nói, nhanh!" Hắc Thiên Ma Tổ nắm lấy hai vai Kỳ Ma Tử lắc mạnh, nghiêm nghị quát hỏi.

"Các hạ tên là Thạch Không Mặc, phu nhân của ngươi là Kim Linh phu nhân đúng không?" Kỳ Ma Tử cảm thấy hai vai suýt chút nữa bị đối phương bóp nát, cố nén đau nhức kịch liệt, mỉm cười nói ra.

"Thạch Không Mặc..." Hàn Lập nghe lời này, trong lòng bỗng nhiên khẽ động.

"Không sai, ngươi biết thật! Mau dẫn ta đi tìm bọn họ!" Hắc Thiên Ma Tổ cao hứng trở lại, hai tay bất giác bóp chặt hơn mấy phần.

"Các hạ... Tu vi các hạ cái thế, thân thể này của tại hạ sợ là không chịu nổi. Trước xin thả tại hạ ra, tại hạ tự nhiên biết gì nói nấy." Kỳ Ma Tử bị bóp mồ hôi lạnh ứa ra, nói gấp.

"A, thật có lỗi, ngươi tranh thủ thời gian mang ta đi đi!" Hai tay Hắc Thiên Ma Tổ buông lỏng Kỳ Ma Tử ra, nói.

"Thạch đạo hữu, mặc dù ta biết Kim Linh phu nhân bọn họ ở nơi nào, nhưng không thể dẫn ngươi đi được." Kỳ Ma Tử nhẹ nhàng thở ra, lại lắc đầu nói.

"Cái gì? Ngươi dám không mang ta đi!" Sắc mặt Hắc Thiên Ma Tổ bỗng nhiên biến đổi, mắt lộ ra hung quang, một tay đưa ra bóp chặt cổ Kỳ Ma Tử.

Một cỗ sát khí như thực chất từ trên thân lão bộc phát ra, hư không phụ cận rung động kịch liệt phảng phất như mặt nước hỗn loạn. Bọn Hàn Lập bị cỗ sát khí kia bao lại, giống như trần trụi trong băng thiên tuyết địa, cực kỳ khó chịu, mà thân thể lại không cách nào động đậy mảy may, chỉ có thể đau khổ chịu đựng.

"Thạch đạo hữu chớ hiểu lầm, không phải là tại hạ không muốn dẫn ngươi đi, mà là lệnh phu nhân và công tử bây giờ bị Xích Dung Đạo Tổ ở Dung

Thiên Tiên Vực trấn áp. Bản dịch được dịch tại bạchh ngọc sách. Mặc dù Thạch đạo hữu có thể nói là vô địch trong Đại La cảnh, nhưng đối mặt tồn tại Đạo Tổ, chắc hẳn vẫn còn có chút lực bất tòng tâm a?" Kỳ Ma Tử vội vàng nói.

"Cái gì, là mụ tú bà Xích Dung Đạo Tổ kia! Mụ tú bà kia là Hỏa chi Bản Nguyên Đạo Tổ, thực lực có thể đứng trong hạng mười Đạo Tổ, ta hiện tại còn chưa đối phó được mụ." Hắc Thiên Ma Tổ nghe vậy, lập tức lửa giận đại giảm, tựa hồ khôi phục mấy phần lý trí, buông Kỳ Ma Tử ra.

"Thạch đạo hữu, ngươi yên tâm, sau nhiều phen ta cố gắng, đã đạt được hiệp nghị với Xích Dung Đạo Tổ. Chỉ cần cầm hai đồ vật qua trao đổi, mụ ta sẽ đồng ý thả Kim Linh phu nhân và lệnh công tử ra." Kỳ Ma Tử cẩn thận quan sát Hắc Thiên Ma Tổ một chút, vội vàng nói thêm.

"Thứ gì? Nói! Đừng nói hai loại, hai mươi loại cũng cho mụ!" Hắc Thiên Ma Tổ vui mừng, lập tức hỏi.

Hàn Lập nhíu mày, trong lòng sinh ra một dự cảm không tốt.

"Là Tuế Nguyệt Thần Đăng và công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết. Lần này tại hạ tới Thái Tuế Tiên Phủ này chính là vì Tuế Nguyệt Thần Đăng, không ngờ trùng hợp ở chỗ này gặp được người tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết. Xem ra trời cao phù hộ, để Kim Linh phu nhân bọn họ có thể sớm ngày thoát khốn." Kỳ Ma Tử nhìn Hàn Lập một cái, nói ra.

Hàn Lập nghe lời này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Bọn người Giao Tam cũng biến sắc.

"A, Tuế Nguyệt Thần Đăng này khá phiền lòng, hủy cũng không huỷ được, vừa vặn cầm lấy đi trao đổi." Hắc Thiên Ma Tổ nói một tiếng, thân thể mơ hồ một cái, liền xuất hiện bên cạnh Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Sau khi tế đàn ngũ sắc bị hủy, Tuế Nguyệt Thần Đăng vẫn như cũ lơ lửng giữa không trung, tản mát ra trận trận hào quang màu vàng, không ngừng thẩm thấu ra bốn phía hư không đen kịt, tựa như ánh sáng duy nhất chiếu

rọi mảnh hắc ám này.

"Thạch đạo hữu có biện pháp lấy xuống cây đèn này?" Kỳ Ma Tử nghe vậy khẽ giật mình, hỏi.

Vừa rồi Hắc Thiên Ma Tổ luân phiên công kích Tuế Nguyệt Thần Đăng, thế nhưng đèn này vẫn lù lù bất động từ đầu đến cuối.

"Hừ! Lão phu muốn gỡ đèn này xuống còn không dễ dàng sao, nhìn cho thật kỹ!" Hắc Thiên Ma Tổ hừ một tiếng, thân hình thoắt một cái hóa thành năm bóng người màu đen, chia ra xuất hiện gần Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Năm tên Hắc Thiên Ma Tổ đồng thời trảo ra, năm quang chưởng màu đen bắn ra, chộp vào hư không nơi nào đó, đồng thời xé ra. "Xoẹt" một tiếng, hư không phảng phất màn cửa bị xé ra, lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng làm trung tâm, chung quanh xuất hiện một vài vết nứt không gian hình tròn to khoảng mười trượng. Trong kẽ nứt không gian có các loại loạn lưu quay cuồng mãnh liệt, phát ra tiếng vang ù ù tựa như sóng lớn vỗ bờ, càng phát ra một cỗ thôn phệ chi lực to lớn, thôn phệ hết thảy phụ cận.

Mọi người tại đây thấy cảnh này, lần nữa thối lui ra sau, tránh bị vết nứt không gian thôn phệ nhưng năm tên Hắc Thiên Ma Tổ đứng bên cạnh vết nứt không gian, lại tựa hồ hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Tuế Nguyệt Thần Đăng lơ lửng trong hư không loạn lưu, cũng không bị ảnh hưởng gì, mặc cho hư không loạn lưu quay cuồng chung quanh, từ đầu đến cuối vẫn lù lù bất động.

Hư không ở sâu trong loạn lưu có từng sợi phù văn hình dạng xiềng xích màu vàng quấn nhau, hình thành một trận võng màu vàng to lớn vô cùng, kéo dài ra bốn phương tám hướng, không biết kéo dài đến nơi nào. Trung tâm tấm lưới màu vàng, chính là Tuế Nguyệt Thần Đăng.

"Đây là..." Hàn Lập nhìn thấy tấm lưới màu vàng này, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Những người khác cũng giống như vậy, đều không ngờ phía sau Tuế Nguyệt Thần Đăng lại có những vật này.

Năm tên Hắc Thiên Ma Tổ đẩy một tay phát ra quang chưởng, ổn định vết nứt hư không, tay còn lại biến chưởng thành đao, vung lên. Lập tức năm đạo chưởng ảnh màu đen to lớn vô thanh vô tức bắn nhanh ra, toàn thân chưởng ảnh đen kịt, bốn bề ma khí lượn lờ, những nơi đi qua, không có ba động nguyên khí, không có lực lượng pháp tắc, không có sinh cơ, không có bất kỳ ba động gì khác. Chỉ có một mảnh hư vô, có thể ăn mòn hết thảy hư vô.

"Hư nhi vô cực*, ăn mòn vạn vật... Ma khí vận dụng lại đạt đến trình độ như thế!" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, thì thào nói ra.

* hư ảo không có giới hạn

Hàn Lập nhìn thấy năm chưởng ảnh màu đen, trong lòng trở nên kích động. Thiên Sát Trấn Ngục Công và Cửu U Ma Đồng của hắn đều là thần thông Ma Vực, nhưng trình độ hắn vận dụng Ma khí so với chưởng hư vô của Hắc Thiên Ma Tổ quả thực là đom đóm so với trăng sáng. Nếu mình cũng có thể vận dụng ma khí đến trình độ như Hắc Thiên Ma Tổ, vậy lúc đối mặt Kỳ Ma Tử và bọn người Thiên Đình có thể ăn mòn Tiên khí do chúng tế ra, trong giao phong chiếm ưu thế không nhỏ.

Năm đạo chưởng ảnh chém về phía tấm lưới màu vàng, những nơi đi qua, loạn lưu hư không trên đường đều biến mất không còn tăm tích. Năm đạo chưởng ảnh kia nhìn như chậm mà nhanh, bàn tay năm tên Hắc Thiên Ma Tổ vừa mới vung ra, năm đạo chưởng ảnh cũng đã trảm lên năm điểm mấu chốt của trận võng màu vàng. Trên trận võng màu vàng đột nhiên bộc phát ra kim quang chói mắt, rung động kịch liệt.

Trong lúc nhất thời thanh âm xèo xèo nổi lên, nơi hai quang mang màu vàng và màu đen va chạm bộc phát ra, dẫn tới hư không phụ cận cũng theo đó vặn vẹo biến hình. Nhưng tựa hồ kim quang này không địch lại chưởng ảnh đang tuôn ra hắc khí cuồn cuộn, bị hắc khí nhanh chóng tràn ngập ăn mòn.

Đăng diễm của Tuế Nguyệt Thần Đăng run lên, lần nữa bộc phát ra một mảnh biển lửa màu vàng như thực chất, cuốn ra bốn phương tám hướng, cuốn về phía năm chưởng ảnh màu đen kia. Đáng tiếc biển lửa màu vàng

chậm một nhịp, hắc quang trên năm chưởng ảnh màu đen tăng vọt lên, ăn mòn trước một bước và hiện đầy trên trận võng màu vàng. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, trận võng màu vàng bị xé rách ra năm lỗ thủng khổng lồ, liên hệ giữa đại trận màu vàng và Tuế Nguyệt Thần Đăng cơ hồ đã bị chặt đứt. Toàn bộ trận võng màu vàng chớp động kịch liệt mấy lần, một tiếng ầm vang bạo liệt ra, hóa thành vô số linh quang màu vàng.

Trên bầu trời bên ngoài Tuế Nguyệt điện hiện ra một tầng ánh vàng, nhuộm cả tầng mây thành màu vàng, chấn động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt khuấy động ở bên trong, khiến cho tầng mây trở nên gió giục mây vần. Thiên địa nguyên khí càng bạo động cuồn cuộn, vô số điểm sáng năm màu nổi lên chằng chịt, xa xa nhìn lại không thấy điểm cuối, tràn ngập toàn bộ thiên địa, thanh thế to lớn, ngọn núi chống trời khổng lồ phía dưới cũng lắc lư ù ù. Bất quá hào quang màu vàng không duy trì được lâu, rất nhanh ảm đạm xuống, biến mất không còn tăm tích.

Trong không gian tầng bảy Tuế Nguyệt Tháp vốn chứa đầy Thời Gian Pháp Tắc chi lực, trong một tích tắc này, hoàn toàn biến mất. Cùng lúc đó, không gian sáu tầng phía dưới cũng giống như vậy, kim quang hiện ra loá mắt trong hư không, lập tức ảm đạm biến mất, ba động Thời Gian Pháp Tắc trong không gian khôi phục lại bình thường.

Từ bên ngoài Tuế Nguyệt Tháp nhìn tới, ngọn lửa màu vàng trên đỉnh tháp loé lên mấy lần, rồi âm vang biến mất.

Trong Tuế Nguyệt điện đổ nát. Theo trận võng màu vàng sụp đổ, Tuế Nguyệt Thần Đăng cũng lay động kịch liệt, mặc dù tản ra Thời Gian Pháp Tắc và khí tức vẫn vô cùng cường đại như trước nhưng không còn vững chắc như núi nữa. Nó chợt bay vào trong hư không loạn lưu.

Vào thời khắc này, một tên Hắc Thiên Ma Tổ phất tay phát ra một đạo hắc quang quấn chặt lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng, kéo nó lại. Đồng thời cả năm tên Hắc Thiên Ma Tổ đều bấm niệm pháp quyết, tán đi năm quang chưởng màu đen, đồng thời người nhẹ nhàng lui lại.

Vết nứt không gian to lớn lập tức nhanh chóng lấp đầy, trong nháy mắt triệt để khôi phục, trong đại điện khôi phục lại bình tĩnh.

Hết thảy nói rất dài dòng nhưng từ lúc Hắc Thiên Ma Tổ xuất thủ, đến lúc phá vỡ vòng bảo vệ và lấy được thần đăng, trước sau bất quá hai ba cái hô hấp công phu mà thôi.

Hắc Thiên Ma Tổ tựa hồ giờ khắc này mới chính thức triển lộ thực lực Ma tộc Đại La cảnh đỉnh phong của mình.

Hàn Lập nhìn cảm thấy có chút kinh hãi, cũng bắt đầu hơi tin tưởng lời nói tự ngạo trước đây của lão già điên này.

Cách đó không xa, bọn người Lôi Ngọc Sách nhìn thấy thần đăng bị đoạt, trong khoảnh khắc mặt vàng như màu đất.

Năm tên Hắc Thiên Ma Tổ lóe lên, hòa làm một thể, nhìn một chút Tuế Nguyệt Thần Đăng ảm đạm linh quang trong tay, cười hắc hắc một tiếng, lật tay ném qua Kỳ Ma Tử. Kỳ Ma Tử giơ tay tiếp lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng, chỗ sâu trong mắt hiện lên vẻ kích động nhưng lập tức biến mất.

------oOo------

Chương 1123: Đánh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*
***Biên**: Sherlock*

"Tiểu tử, mau mau sao lục cho ta một bản công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết. Yên tâm đi, ta với tên lừa trọc Di La Lão Tổ kia vốn là bằng hữu, sẽ không để một hậu bối như ngươi phải chịu thua thiệt. Đây là "Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh" mà năm xưa ta ngẫu nhiên tìm được từ một khu di tích thái cổ, chính là Chư Thiên Lôi Pháp Tổng Cương (*) của giới này, chứa đựng Lôi đạo Pháp Tắc chí cao vô thượng, không kém bao nhiêu so với Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong tay tiểu tử nhà ngươi." Hắc Thiên Ma Tổ xoay người nhìn về phía Hàn Lập, lật tay lấy ra một ngọc giản màu tím rồi ném cho hắn.

(*) quy tắc chung về Chư Thiên Lôi Pháp

Sắc mặt Hàn Lập không hề thay đổi, đưa tay tiếp lấy ngọc giản, kì thực nội tâm hắn đang khẩn trương suy nghĩ đối sách. Hắc Thiên Lão Ma này điên điên khùng khùng, hỉ nộ vô thường, không thể suy đoán theo lẽ thường. Hiện giờ, bộ dạng lão dường như đang vô cùng tin tưởng Kỳ Ma Tử, do vậy Hàn Lập cần phải thận trọng trong từng lời nói hành động. Chỉ cần sai lệch một chút sẽ khiến đối phương gây bất lợi cho mình.

"Thạch tiền bối không thể tin tưởng người này. Vị Kỳ Ma Tử này chính là người của Thiên Đình, hơn nữa còn đang chưởng quản Tiên Ngục. Lời từ miệng gã tám phần đều là giả dối, khẳng định là muốn lừa gạt, dẫn dụ tiền bối đến Thiên Đình, để Chư Thiên Đạo Tổ Thiên Đình, thậm chí là Thời Gian Đạo Tổ đối phó với người. Tại hạ và Hàn đạo hữu đều là người của Luân Hồi Điện, chúng ta mới thực sự là người một nhà." Hàn Lập còn chưa lên tiếng, thì Giao Tam đột nhiên từ giữa đám người tiến lên, khuôn mặt lóe lên ánh sáng đỏ hiện ra mặt nạ Luân Hồi Điện, lớn tiếng can ngăn.

"Thời Gian Đạo Tổ… Cổ Hoặc Kim!" Thân thể Hắc Thiên Ma Tổ chợt run lên một cái, nhưng thật ngoài ý muốn là lão vẫn chưa phát cuồng, vẻ cuồng loạn trên mặt ngược lại còn giảm bớt, tựa hồ vừa khôi phục được một chút lý trí.

"Ta là người của Thiên Đình sao? Thật nực cười. Thạch đạo hữu kiến thức rộng rãi, còn nhìn không ra ta là người như thế nào hay sao? Đám Luân Hồi Điện các ngươi rắp tâm ngăn cản ta cứu viện Kim Linh phu phân và Thạch công tử phải không?" Kỳ Ma Tử tựa hồ đã sớm dự liệu được những lời này, thần tình không hề bối rối, nhếch mép cười lạnh.

"Xem công pháp tu luyện của ngươi thì đúng là Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập của Chân Ngôn Môn, không phải công pháp của Thiên Đình." Hắc Thiên Ma Tổ liếc nhìn Kỳ Ma Tử, miệng lầm bầm nói.

"Thạch đạo hữu minh giám." Kỳ Ma Tử lập tức lên tiếng, không để cho Giao Tam và Hàn Lập có cơ hội xem vào.

Y đồng thời vung tay lên, trước mặt liền hiện ra ba cỗ thi thể khô héo, đúng là thân xác ba tên Ưng Tị yêu ma.

"Thạch đạo hữu, Thương Sơn Ngũ Ma năm xưa là thủ hạ của ngươi, nhưng về sau lại quên chủ phản bội, hại ngươi bị nhốt ở nơi này. Ta tiêu diệt được ba tên, hai tên còn lại đã chết dưới đại trận Ngũ Hành Yên Không. Đạo hữu hiện giờ có thể thở ra một ngụm trọc khí rồi." Từng lời Kỳ Ma Tử thốt ra giống như đang tranh công trước mặt Hắc Thiên Ma Tổ.

"Hừ! Một đám vong ân phụ nghĩa. Năm xưa lão phu đối với năm người các ngươi tình như thủ túc. Chẳng ngờ các ngươi tại thời điểm mấu chốt nhất lại phản bội lão phu. Thật đáng chết!" Hắc Thiên Ma Tổ vừa nhìn thấy thi thể tam ma thì lập tức bạo nộ, lăng không tung ra một trảo, hắc quang tuôn ra từ lòng bàn tay. Thi thể tam ma lập tức phân liệt giải khai, biến thành một đám bụi bặm triệt để phiêu tán, cả một chút xương cốt cũng không còn.

Hàn Lập và Giao Tam chứng kiến Kỳ Ma Tử nịnh nọt Hắc Thiên Ma Tổ, chợt liếc mắt nhìn nhau, nội tâm cả hai đều hết sức khẩn trương. Nhưng bọn hắn chung quy không hề nhận biết Hắc Thiên Ma Tổ, dù rất muốn lôi kéo

cũng đành bất lực.

"Mau mau giao ra công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết cho lão phu. Việc các ngươi mạo phạm vừa rồi, lão phu có thể coi như chưa từng phát sinh." Hắc Thiên Ma Tổ hủy diệt xong thi thể tam ma, phát tiết không ít lửa giận, xoay người về phía Hàn Lập.

"Nếu như tiền bối đã muốn có công pháp này, tại hạ không dám không đưa. Có điều, ta còn chưa được học trọn vẹn Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, sư tôn trước đây chỉ truyền thụ cho tại hạ nửa trước của công pháp mà thôi, chỉ e tiền bối có lấy cũng vô dụng." Đủ loại ý niệm chuyển động trong đầu Hàn Lập, hắn mở miệng ứng đối.

"Cái gì, chưa được học toàn bộ?" Hắc Thiên Ma Tổ vừa nghe xong lập tức nhăn nhó mặt mày, sắc mặt vô cùng khẩn trương.

"Tiền bối chớ nên lo lắng, tuy rằng ta chưa được học toàn bộ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết nhưng lại biết rõ công pháp đầy đủ đang nằm ở đâu. Chân Ngôn Môn đã bị Thiên Đình tiêu diệt, sư tôn vì phòng ngừa công pháp bổn môn thất truyền, nên đã phóng ấn toàn bộ công pháp điển tịch cao thâm ở một chỗ. Có điều tình huống địa phương kia có chút đặc biệt, muốn tiến vào cần phải có sự tương trợ của một kiện Thời Gian Tiên Khí lợi hại. Lần này, vãn bối xông vào Thái tuế Tiên Phủ thực ra chỉ vì muốn đoạt được Tuế Nguyệt Thần Đăng, thu lấy nửa sau của công pháp. Thạch tiền bối nếu có thể tin tưởng tại hạ, xin hãy cho ta mượn đèn này dùng một lát. Tại hạ cam đoan trong vòng mười năm sẽ mang tới cả bộ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, trợ giúp người giải cứu thê nhi. Nếu tiền bối vẫn chưa yên tâm, vậy có thể đồng hành cùng tại hạ." Hàn Lập nói năng mười phần cung kính, tốc độ cũng rất nhanh, không để Kỳ Ma Tử có cơ hội nói chen vào.

Kỳ Ma Tử nghe xong thầm mắng Hàn Lập giảo hoạt, vậy mà lại có thể trước mặt y viện cớ thoái thác, quay giáo đâm lại một nhát.

Hắc Thiên Ma Tổ nghe xong lời của Hàn Lập, sắc mặt rõ ràng trở nên hòa hoãn rất nhiều.

"Hàn Lập, năm đó ta tận mắt chứng kiến sư tôn truyền thụ trọn vẹn Đại Ngũ

Hành Huyễn Thế Quyết cho ngươi. Trước mặt Thạch đạo hữu, ngươi lại dám hoa ngôn xảo ngữ! Thạch đạo hữu, nhân tộc này tâm tư xảo quyệt, không thể tin tưởng được. Công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chắc chắn đang nằm trong pháp khí trữ vật hoặc trong trí nhớ của hắn, chỉ cần tra xét một chút sẽ biết ngay." Kỳ Ma Tử trông thấy biểu hiện của Hắc Thiên Ma Tổ liền biết chuyện không ổn, lập tức lớn tiếng trách mắng.

"Kỳ Ma Tử đạo hữu đã muốn tra xét pháp khí trữ vật của ta, vậy hãy tùy thời cầm lấy đi. Có điều, Kỳ Ma Tử đạo hữu, ngươi có dám lấy ra pháp khí trữ vật của mình cho Thạch tiền bối xem xét một chút hay không? Ta tin rằng bên trong khẳng định có đồ vật chứng minh được thân phận của ngươi đấy." Hàn Lập nghe xong thì không giận mà mừng, rất nhanh đã tháo xuống pháp khí trữ vật rồi khẳng khái đưa ra.

Kỳ Ma Tử sững người, âm thầm hối hận vì nhất thời không cân nhắc chu toàn, lỡ miệng đề cập đến pháp khí trữ vật, khiến Hàn Lập thuận thế tóm lấy nhược điểm này. Trong pháp khí trữ vật của y quả thật có không ít đồ vật liên quan đến Thiên Đình, thậm chí có cả lệnh bài chứng minh thân phận đứng đầu Tiên Ngục. Nhưng hiện giờ yếu thế, mọi nỗ lực trước đây của y đành xem như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

"Hừ! Có gì không dám, có điều nếu đã muốn tra xét, vậy thì phải tra xét tất cả mọi người có mặt ở đây một lần. Tránh để cho kẻ muốn rắp tâm hại người có thể đục nước béo cò." Kỳ Ma Tử hừ lạnh một tiếng rồi cũng tháo xuống giới chỉ trữ vật, lời nói mang theo ý tứ muốn khuấy lên cho đục nước.

Trên người y có hai kiện pháp khí trữ vật, bên trong giới chỉ kia chỉ có một số vật phẩm thiết yếu chuyên dùng trong chiến đấu, còn những vật trọng yếu như lệnh bài chưởng quản Tiên Ngục đều giấu trong một pháp khí trữ vật khác. Kiện pháp khí trữ vật quan trọng vẫn luôn được Kỳ Ma Tử giấu cẩn thận, Hàn Lập chưa chắc đã phát hiện ra.

Thần trí Lão Ma vốn dĩ mơ mơ hồ hồ, hiện lại có hai tên mồm năm miệng mười thi nhau tranh luận, quả thực lão đã mất hết kiên nhẫn, đang muốn lớn tiếng quát nạt. Nhưng đúng lúc này, Lão Ma bỗng nhiên xoay người nhìn ra phía xa.

"Kẻ nào đang lén lén lút lút ngoài kia, lăn ra đây cho lão phu!" Hắc Thiên Ma Thần hừ lạnh một tiếng, đưa tay chộp một cái vào hư không.

Thiên địa nguyên khí giữa ở vùng sườn núi khổng lồ bên dưới ngọn núi chống trời lập tức sụp đổ co rút lại. Trong nháy mắt giữa bầu trời xuất hiện một cái che đen ngòm. Một cự chưởng che trời phóng ra từ giữa khe nứt, nhanh như chớp chộp xuống một chỗ trong hư không.

Hư không nơi đó lập tức vỡ vụn " ầm.. ầm…", một thân ảnh vàng rực lảo đảo hiện ra, đúng là Khúc Lân đang bị cự chưởng màu đen túm chặt. Gã còn chưa kịp giãy giụa, cự chưởng đã nhoáng lên, lăng không biến mất tại chỗ.

Không gian trong Tuế Nguyệt Điện đột nhiên chấn động, cự chưởng màu đen đã thu nhỏ lại rất nhiều hiện ra, khiến cả đám Hàn Lập nhao nhao hoảng sợ. Cự chưởng phiêu tán biến mất, chỉ còn lại thân hình Khúc Lân từ trên cao rơi xuống.

"Hóa ra là con tiểu trùng nhà ngươi! Hắc hắc, rất lâu chưa đánh ngươi rồi, thật sự ngứa tay mà. Chẳng ngờ ngươi lại tự mình tìm đến tận cửa." Hắc Thiên Ma Tổ nhận ra Khúc Lân liền hóa giận thành vui, thân hình nhoáng lên lập tức biến mất.

Không gian trước mặt Khúc Lân chợt run rẩy một cái, thân hình Hắc Thiên Ma Tổ đã lăng không lơ lửng hiện ra, kèm theo một quyền nện xuống đầu Khúc Lân.

Gương mặt Khúc Lân lộ rõ vẻ kinh hoảng, hét lớn một tiếng, kim quang nở rộ toàn thân, trong nháy mắt đã hóa thành bản thể Phệ Kim Trùng, là một con bọ cánh cứng khổng lồ màu vàng cao chừng vài chục trượng. Hai cái chân trước sắc bén vung lên liên hồi, bắn ra từng đạo từng đạo tinh quang kim sắc đan vào nhau tạo thành một mảnh kim ảnh rợp trời, chém lên thân thể Hắc Thiên Ma Tổ.

Tuy vậy, Lão Ma không thèm né tránh, để cho vô số kim quang tùy ý bổ trúng. Thân thể lão đột nhiên hư hóa biến thành huyễn ảnh, đám tinh quang

màu vàng lập tức xuyên qua, căn bản không tạo thành chút tổn thương nào. Động tác của Hắc Thiên Ma Tổ vẫn không hề biến đổi, vẫn giơ một quyền nện xuống như cũ, hung hăng giáng xuống đầu cự trùng.

"Ầm…"

Nắm đấm đen kịt đột nhiên biến thành thực thể, đánh bay cự trùng ra ngoài. Thân thể cự trùng trùng trùng điệp điệp đập vào vách tường đại điện, để lại âm thanh va đập trầm đục rất lớn. Vách tường Tuế Nguyệt Điện được kiến tạo từ vật liệu đặc thù, dù không có cấm chế gia cố, nhưng rất khó bị phá hư nên vẫn lành lặn như trước.

Đám người Thông Thiên Kiếm Phái vừa khéo cũng tụ tập ở chỗ này, Đạo Dận Chân Nhân vẫn đang hôn mê chưa tỉnh. Mấy người Lôi Ngọc Sách thấy tình hình không ổn, vội vàng mang theo Đạo Dận Chân Nhân chạy trốn ra nơi khác.

Kim Trùng sau khi va phải vách tường thì như nỏ mạnh hết đà hết xuống mặt đất, ánh mắt mê mang, tựa hồ bị đánh cho mụ mị cả đầu óc. Lớp vỏ giáp xác cứng rắn vô bì của nó lõm vào theo hình một cái nắm đấm mờ mờ, nhưng vẫn không hề nứt vỡ.

"Chậc chậc, lớp vỏ ngoài đã kiên cố hơn không ít. Hảo hảo để lão phu giãn gân giãn cốt một phen!" Thân ảnh Hắc Thiên Ma Tổ như quỷ mị lần nữa hiện ra bên cạnh Kim Trùng, tiếp tục bồi thêm một quyền.

Thân thể Kim Trùng lập tức lóe sáng, thân hình khổng lồ bỗng nhiên thu nhỏ lại vô số lần, hóa thành một tiểu trùng màu vàng chỉ lớn cỡ nắm đấm. Tiểu trùng cấp tốc vỗ cánh bay vọt lên phía trước, tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị.

"Còn muốn chạy!" Nhưng một bóng người nhoáng lên chặn đường nó, thân hình Hắc Thiên Ma Tổ không biết làm thế nào lại đã hiện ra ở phía trước, nắm đấm màu đen phóng đi như như điện, nện xuống thân thể Kim Trùng.

"Oanh" một tiếng, tiểu trùng bị đánh bay ra ngoài một lần nữa, đập vào một vách tường khác, phát ra tiếng vang thật lớn. Hào quang màu vàng trên thân

nó bị đánh tan gần nửa, hình thể đang thu nhỏ lại trở về kích thước ban đầu.

"Hặc hặc, thống khoái, thống khoái! Đã lâu không được thống khoái như vậy!" Hắc Thiên Ma Tổ gật gù, thân hình lại mơ hồ biến mất. Trong tích tắc đã xuất hiện bên cạnh con bọ cánh cứng màu vàng, tiếp tục tung quyền đánh bay nó.

Bọ cánh cứng màu vàng bị đánh bay vào vách tường, lập cập rơi xuống đất. Lần này nó bị đánh vào thân thể, may mắn đầu óc vẫn chưa choáng váng, lập tức nằm rạp xuống đất dập đầu như bổ củi.

"Thạch tiền bối! Thạch đại nhân! Tại hạ biết sai rồi. Tại hạ không nên ở bên ngoài rình mò người. Xin người hãy giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho ta lần này!" Bọ cánh cứng loại bỏ ý niệm chạy trốn, lớn tiếng cầu xin tha thứ.

"Không được! Lão phu đã lâu chưa được tận hứng. Ngươi nói bậy cái gì!" Hắc Thiên Ma Tổ hừ lạnh một tiếng, thân hình lại như quỷ mị tiếp cận Khúc Lân, tung một cước đá bay.

Lão Ma lúc trước bị hai người Hàn Lập và Kỳ Ma Tử làm cho tâm phiền ý loạn một hồi. Ngặt nỗi, hai người này lại bàn luận thê nhi đại sự, khiến lão chỉ có thể tận lực nhẫn nhịn dù nội tâm đã sớm phát hỏa. Vừa vặn, gia hỏa Khúc Lân này lại không biết tốt xấu tìm đến tận cửa, lão hiển nhiên phải phát tiết một hai.

Cứ như vậy, Khúc Lân chân chính biến thành một cái bao cát hàng thật giá thật, bị Hắc Thiên Ma Tổ giơ tay nhấc chân đánh cho bay tới bay lui.

Lão Ma còn chưa sử dụng công kích pháp tắc, chỉ thuần túy vận dụng lực lượng thân thể. Đối với Khúc Lân thì quyền cước đơn thuần không thể phá vỡ thân thể nó, tính ra cũng chẳng chịu tổn thương gì. Nhưng rốt cuộc thân thể bọ cánh cứng bị đánh qua đánh lại bên trong đại điện đổ nát, biến thành một quầng sáng màu vàng lao đi vùn vụt, để lại những vệt sáng kéo dài khắp không gian. Thân thể nó hễ va đập vào đâu là để lại một cái hố to ở đó.

Nhất thời, toàn bộ tầng thứ bảy biến thành một vùng gà bay chó chạy, loạn

thạch vung vãi khắp nơi, tiếng kêu la thảm thiết xen lẫn những tiếng nổ vang liên tiếp!

------oOo------

Chương 1124: Tàn linh Thái Tuế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Bọn người Hàn Lập chưa từng thấy qua chuyện bực này, một tu sĩ Đại La cảnh lại như dân tỉnh lẻ trong phàm tục đuổi theo đánh một con giáp trùng màu vàng to lớn. Khúc Lân mấy lần cầu xin tha thứ, nhưng nói chưa hết một nửa, đã bị Hắc Thiên Ma Tổ phóng tới không nói lời bạo đánh một trận.

Đám người nhìn trợn mắt há mồm, phải liên tục không ngừng tránh né trái phải, miễn cho bị tai bay vạ gió. Bởi vì Hắc Thiên Ma Tổ trước đó không cho phép ai rời đi nên bọn họ không dám đi ra quá xa, tránh cho đối phương không vui, chỉ có thể chật vật tránh trái tránh phải, nhìn rất buồn cười.

Vào thời khắc này, nơi xa có một đạo bạch quang gào thét tới, độn quang thu vào, chính là nam tử trung niên áo xanh trước đây bọn Hàn Lập gặp ở tầng thứ sáu, gã đang cưỡi trên Lợi Kỳ Mã. Nhìn người nọ xuất hiện, trên mặt bọn người Hàn Lập, Hồ Tam, Giao Tam lộ vẻ vui mừng. Sắc mặt Kỳ Ma Tử lại trầm xuống, ánh mắt chớp động.

"Hắc Thiên đạo hữu, xin hạ thủ lưu tình." Nam tử trung niên áo xanh phất tay phát ra một cỗ quang mang xám trắng, kéo giáp trùng màu vàng bị đánh bay lại. Nhưng giáp trùng màu vàng bị đánh bay ẩn chứa lực lượng thực sự quá lớn, "Xoẹt" một tiếng đánh vỡ quang mang xám trắng, lần nữa đập ầm ầm trên một vách tường vốn đã bị tàn phá, làm cho mặt tường sụp đổ xuống.

"Liễu Tự Tại, lão gia hỏa ngươi cũng tới sao? Hẳn là nhàn sự muốn quản lão phu?" Hắc Thiên Ma Tổ đánh tơi bời Khúc Lân một trận, tâm tình vui vẻ lên không ít, lườm nam tử trung niên áo xanh một cái nói ra. Hai người tựa hồ quen biết.

"Ha ha, Thạch đạo hữu đã thoát khốn, Liễu mỗ tới để chúc mừng, mà bản mệnh nguyên bài của ta ở chỗ này, bây giờ cấm chế Tuế Nguyệt Thần Đăng bị phá, đặc biệt tới lấy nó đấy." Liễu Tự Tại chắp tay nói, ánh mắt nhìn lại chỗ tế đàn ngũ sắc, thần sắc chợt giật mình. Tế đàn ngũ sắc sớm đã hoàn toàn biến đổi, bây giờ nơi đó chỉ còn lại một mảnh phế tích.

Ánh mắt Liễu Tự Tại nhìn phía trong điện rồi quay qua nhìn những người khác, rất nhanh rơi vào trên thân Kỳ Ma Tử, sắc mặt không khỏi hơi trầm xuống. Lợi Kỳ Mã ở phía dưới cũng quét nhìn đám người phía trong điện, lông mày nhíu một cái, vậy mà nó không cách nào dò xét được bản mệnh nguyên bài ở chỗ nào.

"Lão phu ở nơi này còn có chuyện, muốn tìm đồ cũng phải xem thứ tự trước sau. Nể mặt ngươi là một trong Tam thi của lão gia hỏa Liễu Kỳ kia, lát nữa lão phu sẽ để cho ngươi tìm kiếm, giờ đừng có quấy rối!" Hắc Thiên Ma Tổ khẽ nói.

"Liễu Kỳ lão tổ trảm thi..." Giờ phút này Hàn Lập và bọn người Hồ Tam, Giao Tam đứng chung một chỗ, nghe Hắc Thiên Ma Tổ nói, trong lòng giật mình, sau đó đã sáng tỏ thông suốt. Khó trách lúc trước hắn mới nhìn thấy Liễu Tự Tại, liền liên tưởng đến Liễu Kỳ lão tổ, mà cả hai sử dụng pháp tắc cũng giống nhau như đúc, xem ra người này chính là một trong Tam Thi của Liễu Kỳ lão tổ năm đó chém rụng.

Hàn Lập lập tức âm thầm lắc đầu, không quan tâm những việc vặt này nữa, ngưng thần cân nhắc phương pháp ứng đối cục diện trước mắt. Ánh mắt của hắn rất nhanh khẽ động, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lặng yên đụng Hồ Tam bên cạnh một cái, bờ môi khẽ nhúc nhích. Hồ Tam nhìn về phía Hàn Lập, rất nhanh gật nhẹ đầu không dễ nhận ra.

"Ha ha, vậy đa tạ Thạch đạo hữu rồi." Liễu Tự Tại gật đầu với Hắc Thiên Ma Tổ, đang muốn đi qua một bên.

"Liễu đạo hữu, cứu mạng..." Vào thời khắc này, một thanh âm hư nhược từ phía bên cạnh truyền tới, là đến từ giáp trùng màu vàng kia.

Mặc dù nhục thân của nó gần như không thể phá vỡ, nhưng tu vi nhục thân Hắc Thiên Ma Tổ cường đại, há có thể coi như không việc gì, phen này bị đánh, khiến cho toàn thân nó lúc này hiện lên đầy quyền ấn, lồi lõm. Trên người nhiều chỗ vỡ ra, máu tươi màu vàng chen chúc chảy ra, thậm chí ngay cả thất khiếu trên mặt cũng chảy ra huyết dịch màu vàng, nhìn thê thảm vô cùng.

"Thạch đạo hữu, ngươi chính là tồn tại Đại La đỉnh phong, thực lực hơn xa chúng ta, hà tất chấp nhặt Khúc Lân. Lúc trước mặc dù hắn âm thầm nhìn trộm Tuế Nguyệt điện cũng là vì bản mệnh nguyên bài của hắn, xin Thạch đạo hữu có thể tha cho hắn lần này." Liễu Tự Tại hơi chần chờ, lần nữa chắp tay nói với Hắc Thiên Ma Tổ.

"Ngủ hồi lâu toàn thân không được tự nhiên, thư giãn chút gân cốt thoải mái hơn nhiều rồi. Các ngươi trước mang hắn đi đi, lần sau ta lại tìm hắn." Hắc Thiên Ma Tổ tùy ý phất tay nói ra.

Giáp trùng màu vàng nghe còn có lần sau, thân thể rung động một trận, giống như đang phát run.

"Đa tạ Thạch đạo hữu rộng lượng." Liễu Tự Tại vui mừng, lần nữa khom người thi lễ một cái, phất tay phát ra một đạo quang mang xám trắng cuốn giáp trùng màu vàng tới. Bên ngoài thân giáp trùng màu vàng chớp động kim quang, lần nữa hóa thành trạng thái nhân hình, mặt mũi bầm dập, nhìn có chút buồn cười.

Liễu Tự Tại đang muốn rời đi, bước chân vừa bước tới đột nhiên khựng lại, nhìn Hồ Tam một cái, trong mắt hiện lên một tia ngạc nhiên, lập tức dừng bước.

"Thạch đạo hữu, chúng ta bị tên Thái Tuế Tiên Tôn kia phong ấn ở đây cũng coi là duyên phận. Bây giờ cấm chế Tuế Nguyệt Thần Đăng bị phá, chúng ta coi như triệt để thoát khốn, không biết Thạch đạo hữu tiếp theo có tính toán gì không? Có hứng thú đến Thiên Hồ nhất tộc ta làm khách không?" Ánh mắt Liễu Tự Tại chớp mấy cái, hỏi như thế.

"Hắc hắc, không cần, lão phu đã tìm được nơi vợ con hạ lạc, tiếp theo sẽ đi

cứu bọn hắn thoát khốn, hảo hảo hưởng niềm vui gia đình. Chỗ hồ ly ngươi khẳng định mùi rất khai, lão phu chẳng muốn tới." Hai tay Hắc Thiên Ma Tổ xoa xoa, mặt lộ vẻ hưng phấn, cười hắc hắc nói.

"A, thật sao? Thạch đạo hữu rốt cuộc tìm được tung tích Kim Linh phu nhân và lệnh lang. Đây chính là thiên đại hỉ sự, Liễu mỗ ở đây chúc mừng. Lại không biết, Thạch đạo hữu làm sao tìm được nơi bọn hắn hạ lạc?" Khoé miệng Liễu Tự Tại mỉm cười, hỏi.

Kỳ Ma Tử nhìn thấy thần tình Liễu Tự Tại, trong lòng chẳng biết tại sao lộp bộp một cái, tay phải lặng yên co vào trong tay áo.

"Là vị Kỳ Ma Tử đạo hữu này nói cho lão phu biết, sau đó hắn sẽ mang ta đi tìm Kim Linh bọn họ." Hắc Thiên Ma Tổ chỉ một ngón tay về phía Kỳ Ma Tử, nói ra.

"A...! Thạch đạo hữu làm sao lại để người này dẫn đường. Ngươi hẳn là không biết tên này chính là đương kim Tiên Ngục chi chủ?" Liễu Tự Tại nhíu mày lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc nói.

"Cái gì, ngươi tại sao cũng nói hắn là Tiên Ngục chi chủ? Uy, ngươi rốt cuộc là ai?" Hắc Thiên Ma Tổ tựa hồ có chút tín nhiệm Liễu Tự Tại, nhìn về phía Kỳ Ma Tử, trong mắt đã không còn một tia ôn hoà như trước.

"Thạch đạo hữu, chớ nghe bọn hắn nói bậy, tại hạ không phải người của Thiên Đình..." Kỳ Ma Tử vội vàng cãi lại.

"Các hạ không phải Tiên Ngục chi chủ sao. Kỳ thật không cần nói nhiều, nhìn xem cái này sẽ rõ." Liễu Tự Tại vung tay lên, một đoàn quang mang xám trắng bắn ra, hóa thành một viên cầu xám trắng.

Viên cầu bỗng hiện ra hình ảnh, chính là tình cảnh lúc trước Kỳ Ma Tử lôi kéo Bạch Cốt yêu ma và Đồng Sư yêu ma, có thể thấy rõ Kỳ Ma Tử lấy ra lệnh bài ngục chủ, trong quang cầu còn truyền ra thanh âm đối thoại của ba người, mỗi chữ mỗi câu không hề bỏ sót.

"Tiểu tử, ngươi dám lừa gạt lão phu?" Sắc mặt Hắc Thiên Ma Tổ trong

nháy mắt trở nên âm lãnh như sắt, bỗng nhiên nhìn về phía Kỳ Ma Tử.

Nhưng giờ phút này trên thân Kỳ Ma Tử đã dâng lên một mảnh kim quang, trong nháy mắt khuếch tán ra, hình thành một mảnh lĩnh vực màu vàng. Bản dịch được dịch tại bạch ngọcc sách. Khắp nơi trong lĩnh vực nhộn nhạo linh quang giống như hỏa diễm, chính là Đoạn Thời Hoả Cảnh bao phủ tất cả mọi người vào trong. Hết thảy mọi thứ trong Đoạn Thời Hoả Cảnh bỗng nhiên trở nên ngưng kết, thân thể mọi người đều không thể động đậy. Mà thân hình Kỳ Ma Tử thì hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt bay ra phế tích Thái Tuế điện, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

"Chỉ là một cái Đoạn Thời Hoả Cảnh cũng muốn giam cầm ta!" Hắc Thiên Ma Tổ nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân đại phóng hắc quang, giống như sóng dữ khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt xé rách Đoạn Thời Hoả Cảy.

Một tay lão lăng không bắt một cái, bầu trời ngoài điện "ầm" một tiếng vang thật lớn, một cự thủ màu đen đáng sợ bao trùm nửa màn trời lần nữa nổi lên, chụp mạnh xuống Kỳ Ma Tử. Một cỗ cự lực ngập trời từ bốn phương tám hướng đè ép đến khiến tốc độ Kỳ Ma Tử lập tức đại giảm, mắt thấy sẽ bị cự thủ màu đen bắt trúng.

Vào thời khắc này, kim quang loé lên trên người y bỗng nhiên đại thịnh, cuốn ra bốn phương tám hướng, chiếu rọi hư không phụ cận sáng như ban ngày. Sau một khắc, một chùm sáng màu vàng lớn mấy trăm trượng nổi lên, trên khắp chùm sáng đều là hỏa diễm màu vàng, phảng phất một mặt trời màu vàng, nghênh đón cự thủ màu đen.

"Ầm" một tiếng nổ vang rung trời!

Cự thủ màu đen thình lình bị chùm sáng màu vàng ngăn trở. Cả hai chạm vào nhau, hư không phụ cận run rẩy một trận dữ dội, sụp đổ vỡ vụn.

Thân ảnh Kỳ Ma Tử từ trong chùm sáng màu vàng rơi xuống, thất khiếu chảy ra máu tươi, cả người rơi gấp xuống mặt đất phía dưới. Hai tay của y vẫn gắt gao ôm chặt Tuế Nguyệt Thần Đăng hình hoa sen kia. Thần đăng thì tản ra linh quang so với trước đó ảm đạm không ít. Trong miệng Kỳ Ma

Tử lẩm nhẩm vài câu gì đó, trên thân loé lên kim quang, lập tức ổn định thân hình, cũng không quay đầu lại mà tiếp tục phóng về phía xa như điện xạ.

Nhưng chùm sáng màu vàng kia không có biến mất hay là ảm đạm, vẫn như cũ lơ lửng ở nơi đó, lại đột nhiên phồng lớn lên. Từng ngọn lửa màu vàng vô cùng tinh tế từ trong chùm sáng bộc phát ra, trong nháy mắt xuyên thủng cự thủ màu đen ra vô số lỗ nhỏ. Cự thủ màu đen vốn thanh thế kinh người, trong chớp mắt bị thủng trăm ngàn lỗ, trống rỗng tán loạn biến mất.

Hắc Thiên Ma Tổ nhìn về phía chùm sáng màu vàng kia, mặt lộ vẻ hưng phấn, cũng không để ý tới Kỳ Ma Tử đào tẩu, tựa hồ quên mất chuyện này. Chùm sáng màu vàng bỗng nhiên co rụt lại, hóa thành một bóng người màu vàng óng đầu đội cao quan, thấy không rõ dung mạo, nhưng vẫn tản mát ra một cỗ uy thế lẫm liệt.

Bọn người Lôi Ngọc Sách giờ phút này trốn ở một góc phế tích đại điện, nhìn thấy bóng người xuất hiện này, tinh thần đại chấn.

"Là lão tổ!"

"Qua nhiều năm như vậy, nguyên lai lão tổ chưa từng rời khỏi tòa tháp chấn nhiếp vạn ma bầy yêu này!"

Trong khi nói chuyện, bọn người Lôi Ngọc Sách vội vàng lễ bái từ xa với bóng người màu vàng óng này.

"Thì ra là thế, ta còn thấy kỳ quái vì sao Tuế Nguyệt Thần Đăng kia không người điều khiển, uy lực vẫn còn lớn như vậy, nguyên lai bên trong còn chứa một tia tàn linh của ngươi, Văn Thái Tuế!" Giờ phút này thần sắc Hắc Thiên Ma Tổ không còn một tia vui cười cuồng loạn, chuyển sang lạnh lùng.

Bóng người màu vàng óng nhìn Hắc Thiên Ma Tổ, khuôn mặt nghiêm túc, một tay bóp lấy kiếm quyết, cũng không nói lời nào.

Sau một khắc, trên thân hai người gần như đồng thời bộc phát lưỡng sắc

quang mang hắc kim, hai cỗ khí tức vô cùng to lớn ở trong hư không ầm vang chạm vào nhau.

Tuế Nguyệt điện vốn đã bị tàn phá, giờ như giấy mỏng sụp đổ bắn ra, bất quá mặt đất đại điện lại không bị hủy, không biết có phải nguyên nhân là do Ngũ Hành Yên Không đại trận hay không?

Mấy người Hàn Lập bị hai cỗ khí tức cực lớn này đánh bay đi, dựa thế bay vụt ra xa, cách thật xa hai người Hắc Thiên Ma Tổ.

------oOo------

Chương 1125: Truy sát Kỳ Ma Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành & Sherlock*

"Ầm ầm..."

Vào thời khắc Hắc Thiên Ma Tổ và tàn hồn Thái Tuế giao tranh, trên trời cao mây đen dày đặc, bên trong ánh sáng lôi điện chớp giật, có từng tiếng nổ vang truyền ra. Bốn phía hư không, tiếng gió gào thét từ mặt đất cuốn lên, mặt đất mơ hồ rung động, toàn bộ không gian Tuế Nguyệt Tháp dường như bắt đầu dần trở nên không ổn định.

"Hàn huynh, Tuế Nguyệt Thần Đăng quyết không thể rơi vào tay tên gia hoả Kỳ Ma Tử kia, chúng ta nhất định phải đuổi theo lấy lại." Thần sắc Giao Tam ngưng trọng, nói với Hàn Lập.

"Giao Tam đạo hữu, dù sao Kỳ Ma Tử cũng là tu sĩ Đại La cảnh, không những thực lực mạnh mẽ, tâm cơ lại thâm trầm, hiện tại lại có được bảo vật Tuế Nguyệt Thần Đăng càng như hổ thêm cánh. Chúng ta đuổi theo lúc này sợ là không phải cử chỉ sáng suốt." Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, mở miệng nói ra. Bây giờ hắn hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng Tâm Ma của Hắc Thiên Ma tổ, đương nhiên sẽ không quá điên cuồng vì Tuế Nguyệt Thần Đăng như trước nữa.

"Hàn huynh, ngươi và Kỳ Ma Tử vốn là kẻ thù, vì sao giờ phút này lại muốn lùi bước?" Giao Tam hỏi vội.

"Tuy ta cùng y có thù nhưng bây giờ thực lực khác biệt rất rõ ràng, huống hồ Tuế Nguyệt Thần Đăng rời khỏi vị trí, cấm chế trong tháp đã giải, nơi đây sợ không nên ở lâu, tốt hơn chúng ta nên nhanh chóng rời đi." Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

"Thực không dám giấu giếm. Hàn huynh, trên tay Kỳ Ma Tử ngoại trừ Tuế Nguyệt Thần Đăng, còn có một đồ vật quan trọng trong nhiệm vụ của Luân Hồi Điện chúng ta lần này, không thể không lấy lại. Ngươi là một thành viên Luân Hồi Chi Tử, cũng nên tham dự vào." Giao Tam nhìn theo hướng Kỳ Ma Tử, ánh mắt lộ ra mấy phần lo lắng, nói.

"Giao Tam đạo hữu chớ nên ép buộc, mặc dù đây là nhiệm vụ Luân Hồi điện nhưng lại không phải là nhiệm vụ của tại hạ. Dù sao với thân phận của ta, còn không được tham dự nhiệm vụ ở cấp độ này." Hàn Lập không có hành động gì, chỉ nói.

Giao Tam nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, không ngờ Hàn Lập lại dùng lời của nàng trước đó để nói lại chính mình.

"Hàn huynh, nếu ta nhớ không nhầm, có một tiểu gia hỏa tên là “Kim Đồng” quan hệ với ngươi không tệ? Tình cảnh bây giờ của nó cũng không quá tốt." Giao Tam thu ánh mắt lại, bỗng nhiên chuyển qua truyền âm nói ra.

"Lời của ngươi là ý gì?" Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt không đổi, trong lòng lại xiết chặt.

"Việc này nói ra rất dài dòng, nhất thời ta không nói rõ ngay được, tóm lại bắt được Kỳ Ma Tử đối với vị tiểu bằng hữu của ngươi cũng rất quan trọng, còn giờ xin ngươi không nên chần chờ, nhanh chóng ra tay. Kỳ Ma Tử vốn tu luyện Thời Gian Pháp Tắc chi lực, nếu không có ngươi hỗ trợ sẽ rất phiền phức." Vẻ mặt Giao Tam lo lắng nói ra.

Khi hai người đang nói chuyện, Liễu Tự Tại đã cùng Hồ Tam đuổi theo, dù sao bản mệnh nguyên bài của lão còn trên tay Kỳ Ma Tử.

"Đã vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay nhưng những vật khác có thể bỏ qua còn Tuế Nguyệt Thần Đăng thuộc về ta, như thế nào?" Hàn Lập nghe vậy, nói ra.

Thực tế, hắn và Kỳ Ma Tử đã có mối thù không thể hóa giải, bây giờ cũng muốn nhân cơ hội truy sát, chấm dứt hậu hoạn. Thế nhưng nếu Giao Tam,

một người có thân phận không thấp tại Luân Hồi điện, mở miệng xin hắn giúp đỡ, tự nhiên muốn xoay chuyển một phen khiến nàng ta nợ mình một cái nhân tình. Chỉ là bỗng nhiên Giao Tam nói ra sự tình Kim Đồng, rõ ràng không phải bắn tên không đích, làm cho Hàn Lập có chút ngạc nhiên, nội tâm nhịn không được hiện lên chút lo lắng.

"Tốt, việc này ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng những vật khác trên người Kỳ Ma Tử, Hàn đạo hữu chớ tranh." Giao Tam không do dự nhiều, liền gật đầu đáp ứng.

Đối với chút tâm tư của Hàn Lập, dĩ nhiên nàng biết rõ, dù sao mục tiêu chủ yếu của nàng là lấy khối thiết bài màu đen kia, chỉ cần Hàn Lập không tranh đoạt vật này với nàng, tất cả đều có thể thương lượng. Hàn Lập hiển nhiên không dị nghị gì chuyện này.

Sau khi hai người bàn bạc, độn quang trên người Giao Tam chợt sáng, ngay lập tức đuổi theo. Nhưng vào lúc này, một đạo ngân quang từ đại điện đổ nát bay ra, là Tinh Viêm Hỏa Điểu, trong miệng nó ngậm hỏa châu, một trong năm món Tiên khí tạo thành Ngũ Hành Yên Không đại trận kia.

"Xem ra đại trận kia không người lo liệu nên không hoạt động được." Hàn Lập tự lẩm bẩm một tiếng, thu hỏa điểu vào.

Hắn nhìn thoáng qua chỗ Hắc Thiên Ma Tổ và tàn hồn Thái Tuế Tiên Tôn giao chiến nổi lên chấn động khủng khiếp. Hắn hơi rụt cổ một cái, đang muốn rời đi, liền thấy Khúc Lân và Lợi Kỳ Mã hóa thành hình người tìm kiếm gì đó trong đại điện đổ nát. Thân hình hắn nhảy lên, phi tới bên cạnh hai người.

"Hai vị đạo hữu, đừng xem náo nhiệt, tới hỗ trợ đoạt đèn đi." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Đoạt đèn, đoạt đèn gì? Lão tổ ta còn vội, trẻ con ngươi tự mình chơi đi, đừng đến làm phiền." Trong tay Lợi Kỳ Mã còn mang theo tẩu thuốc màu xanh, không thèm nhìn Hàn Lập chút nào, hơi khó chịu nói.

"Khúc đạo hữu, hắn không chịu hỗ trợ, còn ngươi? Lúc trước ngươi và ta

ước định rõ ràng, giúp ta đối phó kẻ thù, hiện tại hắn đang ở kia." Hàn Lập đưa tay chỉ chỗ xa, bên kia mấy người Giao Tam đã chặn được Kỳ Ma Tử lại.

"Việc thỏa thuận đương nhiên sẽ không thay đổi, chỉ là trong mắt ta còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm. Bên kia các ngươi nhiều người như vậy cũng đủ đối phó hắn." Khúc Lân không do dự, lập tức nói ra.

"Hai vị chẳng lẽ tìm vật này?" Lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên vừa cười vừa nói.

Khúc Lân nghe vậy, lập tức quay đầu nhìn lại. Lợi Kỳ Mã thì thu hồi tẩu thuốc, bốn vó chạm đất, cũng nhìn sang phía Hàn Lập. Kết quả thấy, trong tay Hàn Lập đang cầm hai khối lệnh bài màu đỏ như máu, tiện tay lắc lắc về phía bọn họ.

Hai khối bản mệnh nguyên bài này, Hàn Lập căn bản không muốn lấy ra ngay, đặc biệt là Khúc Lân, bởi vì khi có vật này trên tay, sau này khi Kim Đồng đối đầu với gã, trong tay có thêm một lá chủ bài. Cho nên để đề phòng bọn họ cảm ứng được, Hàn Lập còn thêm một tầng cấm chế trên lệnh bài, thu vào trong Hoa Chi Động Thiên nhưng bây giờ muốn bọn họ ngoan ngoãn hỗ trợ, không thể không lấy ra.

"Hảo tiểu tử, lại là trên tay ngươi. Trước kia từng nói, nếu ngươi có thể tìm cho lão tổ bản mệnh nguyên bài, nhất định có thâm tạ, hiện tại có thể thực hiện." Lợi Kỳ Mã rộng miệng cười toe toét nói.

"Ấy... Đạo hữu đừng vội, thâm tạ hay không thâm tạ, chờ sau khi ta đánh xong Kỳ Ma Tử hẵng nói." Hàn Lập lật bàn tay một cái, thu hồi hai khối lệnh bài, nói ra.

"Khá lắm tặc tiểu tử, không thấy thỏ thì không thả chim ưng, lão tổ giúp ngươi là được." Lợi Kỳ Mã nghe vậy, mặt ngựa cứng đờ, cả giận nói.

"Vậy trước tiên giết người kia rồi nói tiếp." Lông mày Khúc Lân hơi chuyển, nói ra.

Hai người vừa dứt lời, trên người Lợi Kỳ Mã nổi lên một cơn gió lốc màu trắng, thân ảnh biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt. Hàn Lập và Khúc Lân theo sát phía sau, đuổi theo.

Đám người Thông Thiên Kiếm Phái đã sớm thừa dịp rối loạn rút lui ra bên ngoài mấy trăm dặm. Đạo Dận chân nhân được Lôi Ngọc Sách cõng trên lưng cuối cùng đã tỉnh lại. Lão ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn lại sau lưng, nhưng chỉ thấy thiên địa biến sắc, cả vùng không gian hỗn loạn.

"Đây là... Xảy ra chuyện gì?" Đạo Dận chân nhân run giọng hỏi.

"Sư tôn, ngài tỉnh rồi?" Lôi Ngọc Sách nghe vậy vui mừng, vội để lão xuống.

Gã kể sơ lược tình hình sau khi Đạo Dận chân nhân bất tỉnh đại khái nói một lần. Đạo Dận chân nhân nghe được liên tục nhíu mày.

"Cái gì? Tàn hồn lão tổ lâm thế... A, nghiệp chướng... Thần đăng này không nằm trong tay chúng ta, một khi lệch khỏi vị trí không thể nào duy trì lực lượng giam cầm của Tuế Nguyệt Tháp. Yêu ma bị cầm tù trong tháp một khi trốn đi, chúng ta coi như trở thành kẻ gây họa làm loạn Kim Nguyên Tiên Vực rồi." Đạo Dận chân nhân thở dài một tiếng, nói ra.

"Chưởng môn, tình huống trước mắt này, chúng ta có thể tự bảo vệ đã là may mắn, thực sự không lo được nhiều." Một tên trưởng lão an ủi.

"Không được, thanh danh Thông Thiên Kiếm Phái không thể hủy trong tay lão phu. Tiên Tôn còn một chút tàn hồn còn ra sức kịch chiến Hắc Thiên lão ma, ta dù liều cái mạng già này cũng phải đoạt lại thần đăng kia, một lần nữa trấn áp yêu ma." Đạo Dận chân nhân phẫn nộ nói ra.

"Sư tôn, thần đăng lệch vị trí đã lâu, yêu ma trong tháp chỉ sợ đã chạy thoát, ngoài tháp chúng ta còn có đệ tử các phái đóng quân, hẳn còn có thể ngăn cản một lát. Giờ phút này, chuyện chúng ta cần làm là mau rời khỏi Tuế Nguyệt Tháp, đi khỏi không gian di tích này, nghĩ cách thúc giục hậu thủ cuối cùng mà Tiên Tôn lưu lại kia." Lôi Ngọc Sách vội vàng khuyên.

"Ngươi nói là hủy đi cả Tuế Nguyệt Tháp và toàn bộ không gian di tích?" Nghe nói lời ấy, Đạo Dận chân nhân tỉnh táo lên nhiều, nói ra.

"Nói như vậy, đệ tử các phái còn lưu lại trong bí cảnh chẳng phải đều sẽ bị chôn cùng?" Tô An Thiến nghe vậy, thần sắc biến đổi, quay đầu nhìn về phía Lôi Ngọc Sách hỏi.

"Nếu thả yêu ma trong tháp ra Tiên Vực, người chết đi có thể sẽ không phải chỉ một vài người như vậy. Trong hai việc xấu, chọn việc xấu ít hơn cũng là biện pháp khi không có biện pháp." Vẻ mặt Lôi Ngọc Sách nghiêm túc, không nhìn Tô An Thiến, nói.

"Bây giờ tình thế đặc thù, chỉ có thể làm như vậy, nếu như những người này đã bị ma quỷ mê hoặc, mưu toan cướp đoạt bảo đăng bản tông, chết chưa hết tội. Về sau đèn này trở về trong tay bản tông, hỗ trợ bản tông tái hiện huy hoàng!" Sắc mặt Đạo Dận chân nhân nghiêm lại, nói ra.

Tô An Thiến nghe vậy, há to miệng, nhưng cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Nói xong, đám người này liền tiến về không gian ở rìa tầng bảy, không có cấm chế, từ nơi đó liền có thể ra khỏi tháp.

Sau khi những người này rời đi, một khối nham thạch màu đen cách đây không xa đột nhiên lăn qua một bên, một bóng người xuất hiện từ dưới đất, chính là Hùng Sơn. Chỉ thấy gã bóc một tấm phù lục màu vàng trên mi tâm ra, cẩn thận thu về, phun ra một ngụm khí đục thật dài.

"Đám gia hỏa Thông Thiên Kiếm Phái này lại muốn hủy toàn bộ bí cảnh, xem ra cần phải lập tức rời đi." Một câu nói xong, gã lật bàn tay một cái.

Trước người gã lập tức lóe lên hào quang rồi xuất hiện một thanh trường kiếm màu vàng và một cái đại ấn màu vàng đất, chính là hai tiên khí dùng để bố trí Ngũ Hành Yên Không đại trận kia, chỉ là giờ phút này hào quang trên đó đều hơi ảm đạm, rõ ràng do tiêu hao quá nhiều năng lượng.

"Cũng may còn có các thứ này, dù lần này thiếu chút nữa mất mạng nhưng

cuối cùng không lỗ." Gã cẩn thận vuốt ve trường kiếm màu vàng và đại ấn màu vàng đất, khóe miệng khẽ cười, thu lại.

Sau đó, gã đứng dậy, nhìn qua chiến trường hỗn loạn bên kia, khẽ mắng một câu: "Các ngươi chơi đùa tiếp đi, lão tử đi trước một bước!"

Vừa dứt lời, gã liền thấy trên đỉnh đầu có một đạo độn quang màu lam lướt qua, hình như là nữ tử tên Lam Nhan đang bay về phương xa trốn đi. Gã khẽ nhíu mày rồi cũng phi độn bay đi, tránh xa vùng đất thị phi này.

------oOo------

Chương 1126: Ác chiến Kỳ Ma Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Cùng lúc đó, bên ngoài Tuế Nguyệt Tháp đã hỗn loạn thành một mảnh.

Trên cả tòa tháp cao, bắt đầu hiện ra từng vết nứt to lớn mắt thường có thể thấy được, bên trong không ngừng lóe ra quang mang màu bạc, từ đó truyền ra trận trận không gian ba động cường đại. Không bao lâu, bắt đầu không ngừng có người từ trong những kẽ nứt ngân quang này xông ra, trong đó có Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc, hình dạng khác nhau, tu vi cao thấp không đều, đông kìn kịt, che khuất cả bầu trời.

Đệ tử các phải trấn giữ ngoài tháp thấy thế, lúc đầu kinh hãi không thôi, vốn định rút lui, nhưng lại có không ít người xông tới không nói gì trực tiếp động thủ. Chúng đệ tử được người cầm đầu từng phái chỉnh đốn mới không bỏ chạy toán loạn, phải bất đắc dĩ ngăn địch. Chỉ là, ngay từ đầu có ưu thế về nhân số, bọn họ còn có thể vững vàng ngăn chặn những người thoát ra. Nhưng theo số người thoát ra càng lúc càng nhiều, ở trong bắt đầu xuất hiện một vài nhân vật cực kỳ mạnh mẽ, cán cân thắng bại bắt đầu dần dần nghiêng về một bên.

Bên ngoài Tuế Nguyệt Tháp, thanh âm chém giết rung trời, song phương tử thương thảm trọng, phía trên mặt đất máu chảy thành sông.

...

Ở một chỗ khác, Hàn Lập và Khúc Lân đã đuổi sát đến, liền chứng kiến Giao Tam đã thả ra Luân Hồi Linh Vực, bao phủ không trung mấy trăm dặm vào trong. Mà trong Linh Vực đỏ sậm của nàng, còn có một tầng Linh Vực màu vàng mở ra, nghiễm nhiên là Linh Vực Thời Gian Pháp Tắc do Kỳ Ma Tử thả ra.

Lợi Kỳ Mã xông vào Linh Vực hai người, thân hình bỗng nhiên hơi dừng lại một chút. Chỉ thấy hai mắt nó lập tức trợn tròn, to như chuông đồng, bốn vó phi nước đại tới, dưới vó lập tức có đạo đạo gió lốc màu trắng bắn ra, quấy cho không gian bốn phía hỗn loạn không chịu nổi, tốc độ di chuyển lập tức tăng lên rất nhiều.

Hàn Lập và Khúc Lân cùng tiến vào trong, trên thân hắn lập tức có một đạo quang cầu màu vàng cuộn ra, hóa thành một tầng Thời Gian Linh Vực, bao phủ phương viên trăm dặm vào trong. Đến lúc hai người tới gần, liền thấy mấy người Kỳ Ma Tử đã ngừng đánh nhau, đứng đối diện.

"Chỉ cần ngươi giao ra vật đoạt được trên tế đàn, chúng ta có thể tha cho ngươi một mạng, để cho ngươi tự động rời đi." Hai tay Giao Tam vẫn bấm pháp quyết nhưng không tiếp tục công kích, mở miệng nói ra.

"Hừ, bây giờ có Tuế Nguyệt Thần Đăng trong tay, bản tọa lại sợ các ngươi sao?" Kỳ Ma Tử cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Kỳ Ma Tử, vậy thêm chúng ta thì sao?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng nói ra.

Thấy Hàn Lập mang theo Lợi Kỳ Mã và Khúc Lân giết tới, sắc mặt Kỳ Ma Tử lập tức biến đổi, lúc đầu mấy người Giao Tam đã đủ phiền toái, lại thêm mấy người kia, một mình lão sao địch nổi? Huống hồ, ba người Khúc Lân, Liễu Tự Tại và Lợi Kỳ Mã đều là tu sĩ Đại La, mặc dù có Tuế Nguyệt Thần Đăng trong tay, cục diện của lão vẫn thua không thể nghi ngờ.

Đúng lúc này, Kỳ Ma Tử bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ quyệt, lập tức lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một khối lệnh bài màu đỏ như máu lớn chừng bàn tay.

"Khối bản mệnh nguyên bài này là của ngươi phải không? Nếu không muốn ta hủy nó, lập tức giết hắn cho ta." Kỳ Ma Tử cảm thụ một chút khí tức sinh mệnh trên lệnh bài, ánh mắt rơi vào trên thân Liễu Tự Tại, ra lệnh.

Ánh mắt Liễu Tự Tại hơi lóe lên, nhìn theo ngón tay của lão chỉ về hướng

Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Ngươi không có lựa chọn, có tin ta lập tức bóp nát nó hay không?" Khoé miệng Kỳ Ma Tử nhếch một cái, hung hăng nói ra.

"Xin lỗi..." Trong mắt Liễu Tự Tại loé lên vẻ tức giận rồi biến mất, mở miệng nói một câu, thân hình loé lên đánh tới Hàn Lập bên này.

"Lão hồ ly, xin lỗi, cũng không thể để ngươi giết hắn được." Không cần Hàn Lập nhiều lời, Khúc Lân đã chủ động nghênh đón, ngăn cản gã.

Lợi Kỳ Mã do dự một chút, trên thân bỗng nhiên đại thịnh bạch quang, hóa thành một đạo gió lốc to lớn, cuốn hai người Khúc Lân một cái, đồng thời rời xa bên này, bay thẳng ra bên ngoài phạm vi Linh Vực của ba người Hàn Lập.

"Hắc hắc, không có bọn hắn, chỉ bằng mấy người các ngươi còn dám chiến cùng bản tọa sao?" Kỳ Ma Tử cười khẩy, nói ra.

Hàn Lập và Giao Tam liếc nhau một cái, nhẹ gật đầu, ba người phân tán ra theo thế Tam Tài vây Kỳ Ma Tử vào chính giữa.

"Bản tọa rất bội phục lòng can đảm của các ngươi, chỉ là sợ các ngươi còn không biết uy lực chân chính của Tuế Nguyệt Thần Đăng này a?" Ánh mắt Kỳ Ma Tử quét qua ba người, cười lạnh nói.

Ba người Hàn Lập nghe vậy, trong lòng xiết chặt, có chút dự cảm không tốt.

"Vậy để các ngươi kiến thức một chút đi!" Kỳ Ma Tử nói một câu, hai tay xuất ra trước người một chiêu.

Cây đèn màu vàng hình hoa sen kia lập tức bắn ra, lơ lửng ở trước người, xoay tít không ngừng. Chỉ thấy tay lão bấm pháp quyết, khí thế toàn thân lập tức tăng vọt, một thân quần áo không gió tự bay, tiếng rầm rầm vang lên không ngừng. Trước người y có kim quang ngưng tụ lại, một bó đuốc kim diễm chập chờn nổi lên.

Ánh mắt Kỳ Ma Tử nhìn bó đuốc và Tuế Nguyệt Thần Đăng, trong mắt lóe lên một tia cuồng nhiệt, hai tay lập tức biến đổi pháp quyết, trong miệng chợt quát lên: "Đoạn thời đoạn không, lưu hỏa bất sinh, tuế nguyệt bất tẫn, thần đăng trường minh."

Lời lão còn chưa dứt, bấc đèn giống như tim sen trong cây đèn hoa sen lập tức toả ra vạn đạo tia sáng màu vàng, như mặt trời chiếu trên không trung, ở trong truyền ra cuồn cuộn gợn sóng màu vàng, như biển mây cuồn cuộn không ngừng.

"Đây là... Không tốt, mau ngăn cản hắn!" Hàn Lập phát hiện không ổn, lập tức quát to một tiếng.

Nói xong, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể toàn lực vận chuyển lên, tay vung lên, trong lòng bàn tay lập tức tuôn ra kim quang. Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hợp lại làm một, cuốn theo lôi điện nồng đậm, bắn thẳng về phía Kỳ Ma Tử.

Giao Tam hơi chậm hơn hắn một bước, phất tay đánh ra một chưởng, trong lòng bàn tay có một lệnh bài bát giác bắn ra, cuốn theo cuồn cuộn mây khói màu đỏ sậm, tụ thành một tòa tường thành sương mù to lớn, ép đến Kỳ Ma Tử.

Một bên khác, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay Hồ Tam cũng đã chém ra, ở trong có mấy trăm đạo huyết sắc quang nhận cự đại, cắt chém hư không xé rách màn trời, phủ xuống đầu Kỳ Ma Tử.

Ba phía công kích, từng phía đều mang thanh thế kinh người, cho dù là tu sĩ Đại La, cũng tuyệt không dám xem như việc nhỏ.

Kỳ Ma Tử ở trong công kích lại tựa như không hề hay biết, chỉ bấm pháp quyết, toàn lực thúc giục Kim Sắc Hoả Bả hạ xuống Tuế Nguyệt Thần Đăng.

"Ầm ầm..."

Mắt thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có kim lôi bao quanh sắp bay tới, vụ

tường đỏ sậm cũng đã che cả bầu trời, huyết nhận của Thiên Hồ Hóa Huyết Đao sắp bổ xuống thì rốt cuộc cả Kim Sắc Hoả Bả và Tuế Nguyệt Thần Đăng đã chồng vào nhau. Trong nháy mắt cả hai vừa hợp, một đạo kim quang chói mắt bỗng nhiên bắn ra, toả ra hào quang màu vàng chói mắt gấp trăm lần ánh mặt trời, khiến cho ánh mắt ba người Hàn Lập trong nháy mắt không thể thấy rõ.

Hàn Lập chỉ nghe được một tiếng oanh minh kịch liệt từ chỗ Kỳ Ma Tử truyền đến, ngay sau đó có một cỗ khí lãng cuồng bạo cuốn đến, thân hình không tự chủ được lui về phía sau. Sau khi ổn định thân hình, dựa theo liên hệ tâm thần, hắn đưa tay vẫy một cái, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền rung lên một tiếng, bay ngược trở về trong tay hắn.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, nhìn lại phía Kỳ Ma Tử, chỉ thấy trong bụi mù cuồn cuộn đầy trời đứng lặng một cái bóng mờ to lớn vô cùng, nhìn tựa hồ là một cây trụ lớn kình thiên. Thế nhưng sau khi khói bụi tán đi, rốt cuộc hắn mới thấy rõ. Vật trong bụi mù kia là một ngọn đèn màu vàng cao hơn trăm trượng, chân đèn hơi cong, bầu đèn như đoá hoa sen, thình lình chính là Tuế Nguyệt Thần Đăng!

"Đây là... Tuế Nguyệt Thần Đăng?" Thanh âm Giao Tam từ một bên truyền đến.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, thấy đầu tóc nàng hơi rối, nhưng cũng không đáng ngại.

"Xem ra hắn đã dùng bí pháp gì, triệt để nắm giữ Tuế Nguyệt Thần Đăng, bất quá dưới sự vội vàng như thế, tất nhiên không thể duy trì lâu dài, chúng ta cẩn thận ứng đối là được." Hàn Lập nhíu mày tự đánh giá một lát, nói ra.

"Ta thấy không đơn giản như vậy, sau khi lão này làm thần đăng trở nên lớn như vậy, khí tức trên thần đăng chẳng những không tùy ý phóng ra, ngược lại nội liễm rất nhiều, chính điều này đã không bình thường rồi." Lúc này, Hồ Tam cũng dính đầy bụi đất bay trở về.

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt nhắm lại tra xét chốc lát, sắc mặt không khỏi hơi đổi.

"Hồ Tam đạo hữu nói không sai, Kỳ Ma Tử tương dung Tuế Nguyệt Thần Đăng và Linh Vực của hắn, lúc này thần đăng cũng có chút giống Vực Linh trong Linh Vực của hắn, chỉ sợ không dễ đối phó như vậy." Ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm thần đăng, nói ra.

Đúng lúc này, trên Tuế Nguyệt Thần Đăng to lớn kia, bỗng nhiên nổi lên thân ảnh Kỳ Ma Tử, lăng nhiên đứng trên một cánh sen của cây đèn, ý cười đầy mặt nhìn xuống mấy người phía dưới.

"Ha ha... Hàn đạo hữu, hiện tại các ngươi còn có mấy phần thắng?" Kỳ Ma Tử cao giọng quát.

Không đợi Hàn Lập trả lời, bỗng nhiên hai tay lão bấm pháp quyết, chỉ vào thân thần đăng phía dưới. Chỉ thấy Tuế Nguyệt Thần Đăng to lớn bỗng nhiên rung lên kịch liệt, hoả diễm bao phủ trên bấc đèn đột nhiên chấn động kịch liệt, giống như nổ tung lên, từ đó bay vụt ra vô số ngọn lửa màu vàng, cuốn về bốn phương tám hướng.

Ba người Hàn Lập thấy thế, vội vàng tản ra, tránh né.

Những hỏa đoàn màu vàng kia sau khi rơi xuống đất không hề bắn tung tóe, cũng không tiêu tán biến mất, mà nhao nhao loé lên kim diễm, hóa thành từng cây từng cây đèn màu vàng cao hơn một trượng, nhìn như từng phân thân của Tuế Nguyệt Thần Đăng. Dày đặc cây đèn vàng trong khắp Linh Vực, cơ hồ cách mỗi hơn mười trượng sẽ có một cây.

Hàn Lập rất nhanh phát hiện, những phân thân thần đăng này sau khi xuất hiện, ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong Linh Vực của Kỳ Ma Tử lập tức tăng vọt gấp mười lần. Mặc dù có Thời Gian Linh Vực của Hàn Lập chống lại nhưng hành động của ba người bọn họ cũng vẫn bị trở ngại cực lớn.

"Lại đến thử một chút cái này đi..." Lúc này Kỳ Ma Tử đứng trên cây đèn bỗng nhiên cao giọng quát.

Hàn Lập dời mắt nhìn qua, chỉ thấy hai tay áo Kỳ Ma Tử lắc một cái, hai

ống tay áo rộng thùng thình rung động "phần phật". Trong ống tay áo của lão phun trào hồng quang kịch liệt, một mảnh chằng chịt điểm sáng màu đỏ như một bầy ong bừng lên, trong nháy mắt che đậy cả một khoảng trời.

"Không ổn, là Hỏa Tuế Huỳnh Trùng!" Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, quát lớn.

Vừa dứt lời, bầy Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia liền "xoạt" một tiếng phân làm ba nhóm, chia ra nhào xuống ba người bọn họ.

Nghe Hàn Lập nhắc nhở, hai người Giao Tam cũng biết có chút phiền phức, vội vàng thi triển thủ đoạn bảo vệ toàn thân mình.

Pháp bào trên thân Giao Tam lóe lên ánh bạc, phía trên hiện ra từng đạo phù văn dày đặc, trong quang mang mông lung phát ra ẩn chứa một tầng Không Gian Pháp Tắc chi lực như một tầng kết giới bao nàng vào trong.

Bên ngoài thân Hồ Tam thì hiện ra một tầng áo giáp vảy bạc, giáp phiến tinh mịn, phù quang đại phát, bảo vệ cả người gã cực kỳ chặt chẽ bên trong.

------oOo------

Chương 1127: Tự sa bẫy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Sherlock*

Mắt thấy Hỏa Tuế Huỳnh Trùng phô thiên cái địa lao tới, Hàn Lập không dám chủ quan, sau lưng lóe lên kim quang, Chân Ngôn Bảo Luân hiện lên, xoay tròn không ngừng. Hỏa Tuế Huỳnh Trùng vừa bay tới gần, liền giống như đụng vào một tầng khí mắt thường khó thấy, tốc độ lập tức trì hoãn, bị giam cầm giữa không trung.

Hàn Lập thấy vậy an tâm hơn, đang muốn lấy ra Huyền Thiên Hồ Lô thu thập lại, bỗng thấy một màn làm cho người ta khiếp sợ. Chỉ thấy trên thân hàng ngàn, hàng vạn Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia nổi lên ngọn lửa màu vàng, hào quang chớp động, không ngừng làm tiêu tan tia sáng màu vàng phóng ra từ bảo luân của hắn. Tia sáng màu vàng không ngừng tiêu tan, tốc độ di chuyển của Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia càng nhanh dần, liên tục tiến gần về phía hắn. Đám Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trước mắt này so với đám hắn từng thấy qua rõ ràng không cùng một cấp bậc.

Bên phía Hàn Lập biến cố liên tục xuất hiện thì tình huống bên Giao Tam và Hồ Tam cũng diễn ra không ngừng.

Giờ phút này Giao Tam hoàn toàn bị Hỏa Tuế Huỳnh Trùng vây lại ở giữa, tuy rằng pháp bào của nàng vẫn còn thanh quang nhưng đã bị xâm thực đến mức tan nát thành từng mảnh, mắt thấy gần như không thể chịu được.

Về phần Hồ Tam lại càng thê thảm hơn, ngân giáp trên người gã căn bản không ngăn cản được bao nhiêu Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, đành phải dịch chuyển thân hình vội vàng tránh né, thế nhưng lại không cẩn thận đụng phải một phân thân của thần đăng. Trên phân thân của thần đăng, ngọn lửa vụt bay lên, từ bên trong một con Hỏa Diễm Giao Long màu đỏ đột nhiên thò ra, nhằm người Hồ Tam quấn tới.

Hồ Tam giật mình, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay vung mạnh một cái, chém về phía Hỏa Long. Chỉ thấy đao ảnh màu máu phô thiên cái địa lao đi, cuốn theo mấy trăm con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng, chém vào thân Xích Diễm Hỏa Long. Thân thể Hỏa Diễm Giao Long bị chém lập tức chia năm xẻ bảy, hóa thành những đốm lửa rải rác, tiêu tán đi.

Hồ Tam thấy vậy mới thoáng thở phào một hơi, nhưng ngay khi gã định di chuyển, hai phân thân khác của ngọn thần đăng chợt rực sáng. Hai con Hỏa Diễm Giao Long từ đó đột nhiên lao ra, một trái một phải cắn vào hai bả vai gã. Thân hình gã lập tức trì trệ, cả người bị giam tại chỗ. Ngay sau đó, Hỏa Tuế Huỳnh Trùng đang vây quanh liền nhào tới, che khuất cả người gã lại.

"Không tốt..." Hàn Lập thấy thế, trong lòng thắt lại.

Chỉ thấy Hồ Tam bị Hỏa Tuế Huỳnh Trùng cắn xé, sinh mệnh lực bắt đầu trôi đi với một tốc độ quỷ dị, toàn thân gã dần trở nên uể oải, khí tức trên người dần suy yếu. Nếu không ra tay cứu, Hồ Tam thật sự gặp nguy hiểm.

Hàn Lập cắn răng, vung tay lên. Ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nối đuôi nhau xuất hiện. Tất cả thân kiếm lắc một cái, hóa thành vô số bóng kiếm sáng xanh, xen kẽ nhau tạo một mảng lơ lửng giữa không trung, giống như một tấm lưới lớn dệt từ kiếm quang, lượn tới phía đám Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia.

Cùng lúc đó, hắn thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào trong cơ thể nghịch chuyển khiến tốc độ tăng vọt, thân hình ở vị trí hiện tại đã lướt thẳng tới chỗ Hồ Tam. Không bị Chân Ngôn Bảo Luân áp chế, tốc độ Hỏa Tuế Huỳnh Trùng lập tức tăng vọt. Dù lưới kiếm do Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dệt thành có thể ngăn lại nhưng vẫn có một vài con lọt qua, đuổi theo.

Giờ này Hàn Lập không rảnh bận tâm, sau khi thân hình tới gần Hồ Tam, trong cơ thể liền vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, tinh thần chi lực lập tức dồn vào hai cánh tay, dùng ngay một đòn Đại Lực Kim Cương Quyết đánh tới hai phân thân của ngọn thần đăng.

"Đùng, đùng" hai tiếng nổ gần như đồng thời vang lên!

Theo tiếng nổ, hai phân thân của thần đăng vỡ nát, hai con Hỏa Long màu đỏ từ thân đèn thò ra cũng bắt đầu sụp đổ.

Đúng lúc này, tất cả Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trên người Hồ Tam lập tức vù vù bay ra lao về phía Hàn Lập, cùng với đám trùng đuổi theo lúc trước tạo thành thế tiền hậu giáp kích.

Hàn Lập căn bản tránh không kịp, liền bị mấy trăm con đâm vào người. Hắn không kịp phủi đi, chỉ muốn tránh đi trước rồi tìm phương pháp nhưng khi chân còn đang nhấc lên thì bỗng thấy ngọn lửa lúc trước bị vỡ vụn ra phía dưới thân tỏa ra như thể hoa sen nở rộ khắp nơi. Từ đó truyền ra rung động thời gian pháp tắc mãnh liệt, cho dù Hàn Lập nghịch chuyển chân luân trong cơ thể cũng không cách nào thoát, bị giam cầm tại chỗ.

Sau một cái chớp mắt, hư không trước mặt hắn có gợn sóng nhộn nhạo, thân ảnh Kỳ Ma Tử đột nhiên hiện ra, giơ cánh tay thật dài nắm chặt vạt áo trước ngực hắn.

"Cuối cùng cũng bắt được ngươi..." Lông mày Kỳ Ma Tử nhíu lại, lạnh giọng cười.

"Hàn huynh..." Hồ Tam vừa khôi phục tự do thấy vậy chợt biến sắc, kêu lớn.

Ở bên khác, Giao Tam bị bao bọc như thể trùng kén, bỗng quanh thân tản mát chấn động Luân Hồi pháp tắc mãnh liệt, chiếu rọi đám Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trên người. Ngay sau đó, một màn khiến người ta kinh ngạc xuất hiện, ngọn lửa trên thân Hỏa Tuế Huỳnh Trùng lập tức thu lại, hào quang nhanh chóng ảm đạm, "ào ào" rơi xuống đất, đúng là tất cả đều bắt đầu ngủ đông.

"Hàn đạo hữu..."

Giao Tam nhướng mày, thân hình chớp nhoáng, lao thẳng đến bên kia. Nhưng, nàng vừa mới xông ra khoảng hơn trăm trượng, trên tất cả phân thân của thần đăng ở xung quanh liền sáng rực ánh lửa, từng đầu Hỏa Long

nhô ra, giăng khắp nơi, giống như kết thành một cái lồng giam, cơ hồ hoàn toàn cách trở đường đi.

Kỳ Ma Tử nhìn về phía Giao Tam một cái, lúc thu hồi ánh mắt lại liếc qua Hồ Tam, sau đó mới nhìn chằm chằm Hàn Lập, châm chọc nói: "Lần này không ai có thể cứu ngươi, đi chết đi!"

Dứt lời, y nắm lấy Hàn Lập, lòng bàn tay lóe lên ánh lửa, một ngọn lửa màu vàng bốc lên, trong nháy mắt đã che khuất toàn thân Hàn Lập.

"Hàn huynh..." Mắt Hồ Tam trừng lên như muốn nứt, thân hình bạo khởi, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay vừa muốn huy động liền bị Kỳ Ma Tử tiện tay đánh ra một đám lửa vàng trúng lồng ngực, cả người ngã xuống một lần nữa.

Giao Tam dù trợn trừng hai mắt cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hàn Lập bị ngọn lửa thôn phệ.

Kỳ Ma Tử vẫn duy trì tư thế một tay nắm lấy Hàn Lập, trông như cầm một bó đuốc, giương mắt nhìn Hàn Lập biến thành tro từng chút một trong tay mình. Đến khi tro tàn lấp lánh những điểm sáng đỏ tươi dần phiêu tán, bên trong chỉ thấy bột xương màu đen rào rào rơi xuống, nhưng không có Nguyên Anh chạy trốn ra.

Kỳ Ma Tử thấy vậy, nhếch miệng cười lạnh, bàn tay quay ra sau lưng, chợt vẫy một cái. Chỉ thấy phía ngoài của ánh lửa thoáng hiện, tách ra từng đoá Hỏa Diễm Kim Liên nở rộ, hình thành một lồng giam cấm chế to lớn, hoàn toàn phong tỏa hư không. Bên trong quang mang kim liên hiện ra một bóng người cao lớn, lại chính là Hàn Lập.

"Loại Thế Thân Khôi Lỗi này đã dùng qua một lần coi như hết tác dụng, sao còn dám bêu xấu trước mặt ta?" Kỳ Ma Tử quay người nhìn Hàn Lập bị giam cầm trong Hỏa Diễm Kim Liên, khuôn mặt đầy mỉa mai, cười nói.

Hàn Lập ở trong ngọn lửa, không những không cách nào động đậy, mà còn chịu Hỏa Liên thiêu đốt, đau đớn kịch liệt khiến mặt mũi hắn có chút vặn vẹo, căn bản là không thể trả lời.

Kỳ Ma Tử không có ý định cùng hắn nói nhảm, thân hình lóe lên, tiến vào trong Hỏa Diễm Kim Liên, bàn tay to như bồ phiến nắm đầu Hàn Lập, thoáng phát lực, xương khớp ngón tay liền nhô ra trắng bệch. Hàn Lập lập tức cảm thấy đầu căng như muốn nổ, không nhịn được kêu lên thảm thiết. Dường như đối với Kỳ Ma Tử, tiếng kêu thảm này khiến y rất thoải mái, lực đạo trên tay không ngừng tăng thêm. Sắc mặt Hàn Lập trở nên trắng bệch, hai mắt dày đặc tơ máu, nhãn cầu lồi ra như thể chỉ sau một khắc sẽ vỡ tung.

Giao Tam thấy thế, thần sắc đột biến, hào quang đỏ sậm trên người như thủy triều dâng lên, giơ tay hất về phía trước, tấm lệnh bài màu đỏ liền bắn ra giữa không trung, không ngừng phồng lớn. Thân hình nàng theo sát lệnh bài, không ngừng quán chú lực lượng pháp tắc của cơ thể vào trong. Lệnh bài hóa lớn bằng cánh cửa, che trước người Giao Tam, bên trong liên tục tản mát ra tia sáng đỏ sậm, chiếu rọi bốn phía, từng phân thân của ngọn thần đăng theo đó liền biến mất.

Hồ Tam vất vả lắm mới thoát thân, giờ này cũng theo sau Giao Tam cấp bách lao tới Kỳ Ma Tử. Trong tay gã, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao đại thịnh huyết quang, thân đao không động mà thế đao đã đạt đến đỉnh phong.

Kỳ Ma Tử quay đầu lườm bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch, biểu lộ vẻ giễu cợt.

"Nguy rồi, không còn kịp..." Giao Tam tuyệt vọng nói.

Nàng vừa dứt lời, bàn tay Kỳ Ma Tử bỗng tăng thêm lực đạo, một vệt kim quang chợt lóe lên, đầu Hàn Lập như quả dưa hấu chín mọng, "bụp" một tiếng, vỡ vụn ra.

"Hàn huynh..." Hồ Tam thấy thế, hai mắt trợn lên, quát lớn một tiếng lớn.

Giao Tam biến sắc, mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Kỳ Ma Tử không quản hai người này mà từ trong xác Hàn Lập kéo ra một tiểu nhân. Tiểu nhân này màu vàng, cao bốn năm tấc, mặt mũi giống Hàn

Lập như đúc, chính là Nguyên Anh của hắn.

"Hàn đạo hữu, ngươi xem... Hiện tại Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết không phải là của ta sao?" Kỳ Ma Tử mặt mũi tràn đầy khoái ý, bộ dáng tươi cười, nhìn Nguyên Anh bị mình giam cầm trong tay nói.

Tiểu nhân Nguyên Anh không trả lời, tay chân lắc lư, giãy giụa không ngừng nhưng căn bản vùng vẫy không thoát.

Kỳ Ma Tử thấy vậy cũng không nóng giận, ánh mắt lóe lên một tầng quang mang đen nhánh. Từ trong con mắt, phóng ra hai luồng khói đen ngưng thực như sợi tơ nhỏ bé bao quanh Nguyên Anh của Hàn Lập. Dùng bí pháp sưu hồn như vậy, dù Nguyên Anh có đặt cấm chế, chỉ cần cảnh giới tu vi không bằng, liền có thể dễ dàng phá giải, đồng thời đại bộ phận lực lượng ẩn chứa trong Nguyên Anh cũng sẽ bị người dùng thuật này hấp thu chứ không lãng phí. Tuy nhiên, vừa bắt đầu sưu hồn, thần sắc Kỳ Ma Tử đột nhiên biến đổi, sợi tơ màu đen quấn quanh thân Nguyên Anh lập tức co rụt lại, thu vào trong mắt y.

Chỉ là giờ phút này thì đã trễ!

Thi thể bị bóp nát đầu của Hàn Lập bỗng dưng vặn vẹo, tính cả tiểu nhân Nguyên Anh trên tay Kỳ Ma Tử, cả hai rung động trong một tầng pháp trận chi lực, tiêu tán thành hư vô.

Bên cạnh Giao Tam hiện ra một bóng người màu xanh, trên mặt cười nhạt, chính là tu sĩ Đại La, Liễu Tự Tại.

Huyễn Thuật Pháp Tắc của gã và Luân Hồi Pháp Tắc của Giao Tam phối hợp với nhau, lại hi sinh thêm cả một bộ Thế Thân Khôi Lỗi, cuối cùng đã lừa được Kỳ Ma Tử ngay trong chính Linh Vực của y.

------oOo------

Chương 1128: Thần đăng vào tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*
***Biên**: Sherlock*

Nhưng vào lúc này, một cơn gió lốc màu trắng từ đằng xa cuốn tới, chính là Lợi Kỳ Mã vận chuyển thần thông cấp tốc đi tới trước người Kỳ Ma Tử. Ở trên lưng nó, một bóng người bỗng nhiên nhảy xuống, chính là Hàn Lập.

Quanh thân hắn phóng xuất ra trận trận kim quang loá mắt, Chân Ngôn Bảo Luân gào thét xoay tròn, Quang Âm Tịnh Bình treo trên cao, Huyễn Thần Sa Hải chảy xuôi xuống, bộ đồ vật Thời Gian Pháp Tắc đều hiện ra, vây Kỳ Ma Tử vào giữa.

Mà gần như đồng thời, mặt ngoài một bộ gồm năm vật Thời Gian Pháp Tắc đại phóng quang mang, từng sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti từ trong đó bắn ra, dung hợp với nhau ở trong hư không, nhanh chóng như bốc cháy lên, toả ra một đoàn ngũ sắc dung quang chói mắt.

Trong ngũ sắc dung quang, thần sắc Kỳ Ma Tử lập tức cứng đờ, vẻ hoảng sợ trên mặt trong nháy mắt đều đọng lại. Ngay sau đó, trên người y bắt đầu hiện ra tầng tầng hư ảnh, huyễn hóa ra vô số thân ảnh giống y như đúc. Tiếp đó, lần lượt từ hư ảnh đầu tiên xuất hiện một cái tiếp theo một cái như là gỗ mục, hóa thành khói bụi tiêu tán.

Lúc này, tất cả mọi người, bao gồm cả Liễu Tự Tại và Khúc Lân, đều lơ lửng ngoài mấy trăm trượng, nhìn một màn trước mắt làm cho người kinh hãi này thì không ai dám tới gần. Bởi vì bọn họ phát hiện trên thân Kỳ Ma Tử giờ phút này đang phát sinh biến hoá kinh dị, khí tức tu vi của y đang từng giờ từng phút biến mất, đúng là từ cảnh giới Đại La không ngừng rơi xuống, biến thành tu sĩ Thái Ất.

Tình huống Hàn Lập lúc này cũng không quá tốt, ngũ sắc dung quang tựa

hồ tiêu hao quá kịch liệt, đang ảm đạm xuống từng chút từng chút một. Ngay lúc ngũ sắc dung quang hoàn toàn biến mất trong nháy mắt, trong miệng Hàn Lập bỗng nhiên quát to một tiếng: "Lão thất phu, thời thần đã điểm!"

Một câu hét lên, Chân Linh huyết mạch và Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể đồng thời vận chuyển, trên thân ô quang đại tác, thân hình hắn lập tức biến thành Ma Thần ba đầu sáu tay, một quyền một trảo đồng thời phóng ra, chia ra đánh về hai nơi yếu hại đan điền và trái tim của Kỳ Ma Tử.

"Bụp bụp" hai tiếng trầm đục truyền đến!

Vuốt rồng của Chân Long huyết mạch biến thành trực tiếp xé mở lồng ngực Kỳ Ma Tử, bóp nát trái tim của y, nhưng mà nắm đấm của Sơn Nhạc Cự Viên biến thành lại không thể một quyền đánh xuyên đan điền của y được.

"Thể phách tu sĩ Đại La, dù sao cũng quá cường hãn..." Trong lòng Hàn Lập thở dài, đang định đánh thêm một quyền, triệt để quấy nát đan điền của y, nhưng dị biến lại xảy ra!

Trong đan điền Kỳ Ma Tử, một cỗ khí tức nóng rực đột nhiên sinh ra, mấy trăm con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng từ đó chen chúc ra, lao thẳng tới thân Hàn Lập. Chỗ chúng lan tràn đến, cánh tay Hàn Lập trong nháy mắt cháy đen một mảnh, khô quắt héo rũ xuống.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, chỗ đầu vai lập tức có một Ngân Diễm Tiểu Nhân đầu có ngọn lửa bảy màu nổi lên. Nó bổ nhào như khi lao xuống nước mà tiến tới phía trước, rồi hóa thành một ngọn lửa màu bạc rơi mạnh xuống, bao phủ cánh tay Hàn Lập và những con Hỏa Tuế Huỳnh Trùng kia vào trong.

Ngay trong chớp mắt này, vùng đan điền Kỳ Ma Tử có một đoàn pháp tắc tinh ti màu vàng bắn ra, cuốn theo một người tí hon màu vàng mặt mũi tràn đầy vẻ oán hận, lóe lên liền biến mất không thấy. Sau một lần thoáng hiện, đã ở ngoài ngàn dặm.

Hồ Tam thấy thế, định hùng hổ truy đuổi thì bị Liễu Tự Tại đưa tay ngăn lại.

"Y lấy hơn phân nửa Thời Gian Pháp Tắc tinh ti bọc lấy Nguyên Anh chạy trốn, dù Lợi Kỳ Mã đuổi cũng không kịp, ngươi đừng uổng phí sức lực." Ánh mắt của lão trông về phía xa, lạnh nhạt nói ra.

Hỏa Tuế Huỳnh Trùng trên một tay chưa triệt để tiêu trừ, Hàn Lập liền vươn ra một tay khác, lấy nhẫn trữ vật và vòng tay trữ vật trên tay Kỳ Ma Tử xuống, nhưng không có luyện hóa, cũng không thu hồi.

Một bên kia, Tuế Nguyệt Thần Đăng không được ai điều khiển nên đã khôi phục nguyên trạng, bị Giao Tam thu vào trong tay.

Đám người tụ họp lại một chỗ, Giao Tam mở miệng nói: "Hàn huynh, theo ước định của chúng ta lúc trước..."

"Ta đã nói chỉ cần Tuế Nguyệt Thần Đăng, sẽ giữ lời." Hàn Lập gật đầu nhẹ, đưa tay ném vòng tay trữ vật và nhẫn trữ vật cho Giao Tam.

Giao Tam đầu tiên khẽ giật mình, tiếp theo mỉm cười, cũng phất tay, ném Tuế Nguyệt Thần Đăng lại cho Hàn Lập.

Hai người tiếp lấy, tự mình dò xét một lát, phát hiện không có vấn đề, liền tự thu vào.

"Hàn đạo hữu, sự tình đã giúp ngươi làm, bản mệnh nguyên bài của ta cũng nên trả lại cho ta a?" Lợi Kỳ Mã lúc này từ từ chạy đến trước mặt Hàn Lập, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, đang muốn trả lời, liền nghe "ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, toàn bộ hư không tựa hồ chấn động kịch liệt một cái.

Trong lòng mọi người giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn về hướng hai người Hắc Thiên Ma Tổ giao chiến. Chỉ thấy gần vị trí Tuế Nguyệt điện lúc trước, một luồng hắc quang và một luồng kim quang vô cùng nhanh chóng lao vùn vụt giao kích nhau, mỗi một lần đều làm thiên địa chấn động.

Ngọn núi chống trời khổng lồ phía dưới thình lình đổ sụp hơn phân nửa, hư không phụ cận càng triệt để sụp đổ, băng liệt ra từng vết nứt không gian vắt ngang thiên địa, toàn bộ không gian tầng thứ bảy lắc lư kịch liệt. May mà những vết nứt không gian này không ngừng hút đi dư ba do hai người giao thủ tạo nên, nếu không không gian tầng thứ bảy đã sớm sụp đổ. Những vết nứt không gian nơi này tựa hồ không ảnh hưởng gì đến hai người, hai người trực tiếp đại chiến tại rìa vết nứt không gian.

Nương theo tiếng "ầm ầm" kinh thiên sau khi va chạm, hai luồng quang mang bỗng nhiên tách ra, hiện ra thân ảnh Hắc Thiên Ma Tổ và tàn hồn màu vàng.

"Ha ha! Thống khoái, thống khoái! Đã lâu rồi không có đánh thống khoái như vậy!" Hắc Thiên Ma Tổ cười ha ha, hắc quang trên thân càng phát ra tăng vọt, bao phủ hơn phân nửa màn trời, đồng thời khuếch tán ra chung quanh.

Trên thân tàn hồn màu vàng cũng đại phóng kim quang, chống đỡ với hắc quang đối diện. Chỉ là thân thể tàn hồn giờ phút này mỏng manh không ít, kim quang quanh người rõ ràng ảm đảm hơn nhiều so với hắc quang của Hắc Thiên Ma Tổ ở phía đối diện, bị hắc quang bao phủ vào bên trong. Hắc quang còn dư tiếp tục mãnh liệt khuếch tán ra chung quanh.

Tuy bọn người Hàn Lập ở chỗ tương đối xa, vẫn bị hắc quang của Hắc Thiên Ma Tổ tác động đến.

"Thình thịch thình thịch"

Tiên linh lực trong cơ thể đám người trong nháy mắt trở nên hỗn loạn vô cùng, trái tim bỗng nhiên nhảy lên một trận kịch liệt, tựa hồ muốn nổ tung ra, mà cảnh vật trước mắt bọn hắn nhanh chóng biến ảo, tựa hồ rơi vào trong một cơn ác mộng vô cùng vô tận. Đây là Tâm Ma bộc phát, khó mà áp chế được.

"Tâm Ma Pháp Tắc!"

Hàn Lập biến sắc, vội vàng thôi động Thời gian pháp tắc chi lực trong thể nội còn sót lại, bảo vệ toàn thân, đồng thời bay về phía xa. Chỉ là hiện tại tiên linh lực thể nội hắn cực kỳ hỗn loạn, tốc độ phi độn không bằng một thành so với ngày thường. Hơn nữa, thời gian pháp tắc vốn vẫn thuận lợi, bây giờ đột nhiên mất đi hiệu lực, mặc dù nó bao bọc toàn thân hắn nhưng vẫn không cách nào ngăn cản tâm ma trong cơ thể phát tác.

Mấy người Liễu Tự Tại, Giao Tam cũng vội vàng tự thôi động lực lượng pháp tắc bảo vệ thân thể, chạy trốn về phía xa, bất quá tình huống bọn họ cũng giống như vậy.

Cũng may hắc quang lan tràn tới chỗ này của bọn Hàn Lập, không tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài nữa. Do đó, mặc dù đám người phi độn với tốc độ rất chậm, vẫn nhanh chóng bay thoát ra khỏi phạm vi hắc quang. Tâm Ma tuôn ra lập tức biến mất, tiên linh lực hỗn loạn cũng khôi phục bình thường. Cả bọn vẫn tiếp tục bay ra xa một khoảng mới dừng lại, mặt lộ vẻ kinh hãi nhìn về phía hắc quang trùng thiên sau lưng, nhất là ba người Liễu Tự Tại, Khúc Lân, Lợi Kỳ Mã ngoài khiếp sợ thì trong mắt càng hiện lên một tia ủ rũ.

Mặc dù bọn họ đã sớm biết thực lực so với Hắc Thiên Ma Tổ cách biệt cực lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến tình trạng này. Hắc Thiên Ma Tổ giờ phút này không phải là triển khai Linh Vực, mà chỉ là quang mang pháp tắc tác động đến đã làm bọn họ hoàn toàn không có lực ngăn cản. Nếu song phương thật sự chiến đấu sinh tử, dù ba người bọn họ liên thủ chỉ sợ không tiếp nổi một chiêu dưới tay Hắc Thiên Ma Tổ.

Hàn Lập nhìn hắc quang phía xa, ánh mắt chớp động không thôi, không biết đang suy nghĩ gì.

Giữa hắc quang nồng đậm, kim quang trên người tàn hồn màu vàng đã bị ép đến phạm vi mấy trăm trượng, hình thành một quang cầu màu vàng cực kỳ chói mắt. Chung quanh hắc quang cuồn cuộn, quang cầu màu vàng từ từ bị áp súc lại như trước.

"Ai, chỉ tiếc lão nhân nhà ngươi hiện tại chỉ là một sợi tàn hồn, căn bản không phát huy được bao nhiêu thực lực, tiếp tục đánh nữa cũng không có ý

nghĩa... Thôi đi, thôi đi!" Hắc Thiên Ma Tổ giống như thở dài nói, tay phải duỗi ra, trên bàn tay nổi lên một tầng quang mang đen kịt, vỗ vào hư không.

Hư không xung quanh quang cầu màu vàng chỗ tàn hồn màu vàng hiện ra gợn sóng, đột ngột xuất hiện chín cự chưởng màu đen lớn gần mẫu. Mỗi một cự chưởng đều tản mát ra cảm giác mạnh gấp mười lần hắc chưởng trước đó, hắc khí lượn lờ, mơ hồ không ngừng, ngay cả hư không phụ cận cự chưởng cũng bị ăn mòn nhuộm thành màu đen, đồng thời trực tiếp vỡ vụn thành từng mảnh.

Chín cự chưởng màu đen liên tục biến ảo, sau đó mãnh kích về phía trước nhìn như chậm nhưng thực ra rất nhanh, trực tiếp vỗ xuống quang cầu màu vàng. Quang cầu màu vàng trong khoảnh khắc bị nhiễm đen kịt, chia năm xẻ bảy ra, đồng thời thân thể tàn hồn màu vàng cũng lảo đảo lui về phía sau. Mà chín cự chưởng kia chỉ hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đánh xuống tàn hồn màu vàng kia.

Vào thời khắc này, thân thể tàn hồn màu vàng quay tít một vòng, mười đạo cầu vồng hoả diễm màu vàng như lưu ly từ thể nội nó bắn ra. Mỗi một vệt cầu vồng hỏa diễm màu vàng đều bắn ra Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại dị thường. Những nơi chúng đi qua, hư không phụ cận như bị đốt cháy.

Sau khi bắn ra mười đạo cầu vồng này, thân thể tàn hồn màu vàng vốn đã ảm đạm lại càng thêm ảm đạm, cơ hồ trong suốt. Chín đạo cầu vồng hỏa diễm trong số đó đón lấy chín cự chưởng màu đen kia, sau một tiếng vang thật lớn, chín cự chưởng màu đen thình lình bị cản lại. Còn một đạo cầu vồng màu vàng cuối cùng "xoẹt" một tiếng, xé rách hắc quang chung quanh, vọt ra phía bên ngoài, lại hướng tới bọn người Hàn Lập bên kia.

Đám người kinh hãi, vội vàng chạy tứ tán. Hàn Lập bay vụt về phía sau nhưng Tuế Nguyệt Thần Đăng trong tay hắn đột nhiên toả sáng hào quang, đứng lại ngay tại đó, mặc cho hắn dùng lực kéo thế nào cũng không hề nhúc nhích, mặt ngoài bắt đầu hiển hiện từng vòng từng vòng phù văn sáng tối chập chờn, lượn lờ không ngừng.

"Phụt" một tiếng.

Vô số đăng diễm màu vàng từ trong Tuế Nguyệt Thần Đăng nổi lên, mỗi một ngọn đăng diễm huyễn hóa ra một đóa Hỏa Liên, quay tròn tụ hợp xen lẫn vào nhau, trong khoảnh khắc biến thành một vùng biển lửa vàng óng ánh.

Sắc mặt Hàn Lập kịch biến, vội vàng buông tay ra, thân hình thoắt một cái biến mất ngay tại chỗ, sau một khắc xuất hiện cách đó mấy ngàn dặm, cau mày.

Thật vất vả mới lấy được Tuế Nguyệt Thần Đăng, chẳng lẽ lại đổi chủ?

------oOo------

Chương 1129: Thiên Nhân cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Sherlock*

Tốc độ đạo cầu vồng màu vàng cuối cùng kia quá nhanh, trong nháy mắt liền bay vụt tới, "phốc" một tiếng chui vào biển lửa màu vàng, kết nối với nhau.

"Ầm"

Một lực lượng thời gian pháp tắc vô cùng to lớn từ trong biển lửa màu vàng tuôn trào ra, dung nhập vào trong đạo cầu vồng màu vàng kia. Trong hắc khí, thân thể của tàn hồn màu vàng bỗng nhiên sáng ngời, nhanh chóng trở nên ngưng thực, đồng thời giơ tay đánh ra một quyền.

Ầm ầm!

Trên nắm tay của tàn hồn màu vàng tỏa ra từng luồng hoả quang màu vàng như con sông dài, ước chừng hơn trăm luồng, bắn ra bốn phương tám hướng. Mỗi luồng hoả quang màu vàng đều dài mấy ngàn trượng, tản mát ra dòng chảy năm tháng như vô tình, làm mục nát, tiêu diệt chư thiên vạn vật, bất kỳ vật gì cũng không thể ngăn cản uy lực đáng sợ này.

Nếu nói về chuyện đáng sợ nhất thế gian, không gì qua được năm tháng dậy sóng cuồn cuộn không ngừng, tận diệt thiên hạ, bất kể sinh mệnh, cho dù là tiên nhân đã thoát khỏi tuế nguyệt, cuối cùng cũng không thoát khỏi vận mệnh suy vong, mục nát.

Hơn trăm luồng kim quang quét sạch, cuốn hết đi hắc quang gần đấy, thậm chí xé rách hoàn toàn chín cự chưởng màu đen, rồi lao về phía Hắc Thiên Ma tổ. Hư không phụ cận lập tức bị lực lượng thời gian to lớn bao phủ, tất cả đều không thể động đậy, kể cả những vết nứt không gian và không gian

loạn lưu ở bên trong đó.

Đám người Hàn Lập ở xa xa dù tự thấy đã lùi đến chỗ an toàn nhưng vẫn bị cỗ lực lượng thời gian này bao phủ, trong nháy mắt bị giam cầm tại chỗ, không thể động đậy.

Những biến hóa liên tiếp này nói phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã hoàn thành.

"Thập Phương Tuế Nguyệt Đạo! Tốt! Tốt! Tốt! Không nghĩ một tia tàn hồn như ngươi mà có thể phát động thần thông này!" Hắc Thiên Ma Tổ nhãn tình sáng lên, cười ha ha.

Vừa cười, hắc quang trên người lão phóng mạnh, xung quanh phạm vi mấy trăm trượng trong nháy mắt trở thành một mảng đen kịt, không một chút ánh sáng. Đồng thời, trong tay lão lóe hắc quang, một thanh trường kiếm màu đen lăng không hiện ra.

Hắc kiếm toàn thân bao phủ bởi một tầng hắc quang, lúc sáng lúc tối, khiến người ta không thể nắm bắt, cảm giác hư ảo như lúc nào cũng có thể biến mất không thấy.

"Ta mượn một kiếm, Thiên Địa Khóc Thảm!" Hắc Thiên Ma Tổ vung cánh tay lên, kiếm ảnh huyễn động, hơn trăm kiếm ảnh màu đen như giao long hiện ra.

Trong kiếm ảnh phát ra kêu thê lương thảm thiết, thống khổ kêu rên, cuồng tiếu gào thét, vô số các loại thanh âm âm u, đan vào một chỗ, khiến người ta nghe thấy liền tâm thần run rẩy, nổi điên phát cuồng. Hàng trăm kiếm ảnh cong cong khác nhau xẹt qua, chém chính xác vào từng luồng sáng dài màu vàng kia, những nơi đi qua, hư không xung quanh như tờ giấy thường, dễ dàng bị chém thành từng vết rách thô to.

Ầm ầm tiếng nổ tung vang rung trời!

Kiếm ảnh và luồng sáng giằng co nhau giữa không trung, không bên nào có thể áp đảo đối phương.

Hai lực lượng pháp tắc vô cùng to lớn va vào nhau, lực giam cầm trong hư không gần đấy bị xé rách trong nháy mắt, đám người Hàn Lập phía xa tạm thời khôi phục tự do.

"Đi mau! Hai tồn tại Đại La đỉnh phong giao chiến, chúng ta ở lẫn trong đó, lúc nào cũng có thể bị giết chết!" Liễu Tự Tại phất tay ra một đạo quang mang xám trắng, quấn lấy Hồ Tam, vọt về nơi xa.

Hàn Lập nhìn tới mảnh sông dài hẹp kim quang, cảm ứng ý cảnh Thời Gian Pháp Tắc trong đó tản ra, ẩn chứng với Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết của mình, càng nghĩ càng thấy ảo diệu vô cùng. Chỉ là bây giờ không phải thời điểm để lĩnh hội pháp tắc, hắn nhìn Tuế Nguyệt Thần Đăng đang đại phóng kim quang lần cuối, rồi cắn răng rời mắt. Thoắt cái, thân hình hóa thành một vệt cầu vồng màu vàng, cũng bay tới phía xa.

Lập tức, Giao Tam, Lợi Kỳ Mã, Khúc Lân mỗi người thi triển thần thông rời khỏi chỗ thị phi này.

Vào thời khắc này, hai tay tàn hồn màu vàng bấm niệm pháp quyết, kim quang trên thân lần nữa rực rỡ, đột nhiên mãnh liệt hơn gấp mười lần.

Hắc Thiên Ma Tổ mắt thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, đây là tàn hồn màu vàng đang hoàn toàn không tiếc bất kỳ giá nào gia tăng lực lượng. Lão đang muốn làm điều gì thì những luồng sáng màu vàng kia bỗng sáng lên, kim quang từ đó tỏa ra sáng tỏ vô cùng. Một tiếng ầm vang, những kiếm ảnh màu đen kia đều phá hủy, tiếp tục cuốn tới Hắc Thiên Ma Tổ, bao phủ lão vào trong.

Hắc Thiên Ma Tổ nhíu mày lại, không hề bối rối, xung quanh thân hình nhanh chóng chớp động, đồng thời hắc kiếm trong tay cuồng chém về bốn phương tám hướng.

Xuy xuy xuy!

Vô số kiếm ảnh màu đen bắn ra chung quanh, tạo thành một đóa sen màu đen nở rộ. Uy lực đóa sen màu đen vô cùng mạnh mẽ, dễ dàng ngăn chặn

công kích của những luồng sáng vàng kia.

Tàn hồn màu vàng trông thấy cảnh này, tựa hồ cũng không làm thêm động tĩnh, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết như chớp.

"Bùm" một tiếng vang thật lớn!

Thân thể tàn hồn bất ngờ bạo liệt, hóa thành mảng kim quang chói mắt không gì sánh được, bao phủ Hắc Thiên Ma Tổ cùng hư không phụ cận mười vạn dặm hư, biến thành một thế giới màu vàng.

"Ngươi..." Xa xa, Hắc Thiên Ma Tổ mắt thấy cảnh này, khuôn mặt lần đầu biến sắc.

Nhưng không đợi lão làm gì, kim quang đầy trời bỗng như cá voi hút nước bắn ngược về, hình thành một khối hình cầu màu vàng đường kính vạn dặm, trông như một viên tinh cầu khổng lồ trôi nổi giữa không trung. Toàn bộ kim quang, hắc quang gần đó đều biến mất, trong nháy mắt tất cả yên tĩnh trở lại, kỳ lạ vô cùng.

"Đây là Linh Vực?" Hàn Lập đang phi độn bỗng cảm ứng tình huống sau lưng, không khỏi quay đầu nhìn về phía sau, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Trên tinh cầu màu vàng óng này, hắn quả thật cảm thấy khí tức linh vực.

"Đây là Thiên Nhân cảnh Linh Vực! Đã từ hư thành thực, uy năng hơn xa Hóa Linh cảnh, Tạo Vật cảnh linh vực, không ngờ tàn hồn này lại có thể thi triển ra! Không tốt, đây là muốn tự bạo Linh Vực, cùng Hắc Thiên Ma Tổ đồng quy vu tận! Chúng ta đi mau!" Lợi Kỳ Mã ở bên cạnh Hàn Lập, mở miệng nói ra, nhưng nói được một nửa, sắc mặt nó bỗng đại biến, điên cuồng hét lên.

Lợi Kỳ Mã còn chưa dứt lời, bạch quang trên thân nó chợt hiện, "bụp" một tiếng, toả ra đám khói mây màu trắng to lớn bao bọc Hàn Lập và Giao Tam vào trong. Đồng thời, bốn vó của nó cũng hiện ra từng đám vân khí màu trắng vừa mới động, thân hình nó liền hóa thành huyễn ảnh màu trắng, tốc độ đột ngột tăng mấy lần, nhanh chóng vọt đi xa vô cùng.

Khúc Lân, Liễu Tự Tại đều biến sắc, như thể cũng phát hiện điều gì, hào quang trên người rực sáng.

Thân thể Khúc Lân cuộn một vòng, bỗng hóa thành cầu vồng màu vàng hơn trăm trượng phá không mà đi, ở trong kim quang ẩn hiện một con Phệ Kim Trùng giương cánh bay cao. Tốc độ cầu vồng màu vàng nhanh không tưởng, lóe lên đã đến nơi xa cuối chân trời, lần nữa lóe lên liền biến mất không thấy bóng dáng.

Liễu Tự Tại há miệng phun ra quang mang xám trắng, hóa thành một quang môn xám trắng cao khoảng một trượng, trên quang môn hiện ra rất nhiều đường vân màu bạc, tản mát ra lớp lớp khí tức lực lượng không gian. Gã mang theo Hồ Tam cất bước vào trong, thân hình lập tức biến mất không còn tăm tích, không biết đi nơi nào, mà quang môn xám trắng cũng lóe lên biến mất.

Thân ảnh ba người vừa mới biến mất, phía xa, tinh cầu màu vàng chợt hiện ra kim quang vô cùng loá mắt, khó mà nhìn thẳng vào, mặt ngoài tinh cầu mặt ngoài còn có vô số đường vân hình ngọn lửa. Hơn nữa còn có một khí tức đáng sợ đủ để hủy thiên diệt địa từ trong tinh cầu màu vàng nổi lên, còn chưa bộc phát, hư không phụ cận cũng đã trở nên rung động kịch liệt.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa!

Tinh cầu vàng óng nổ tung, hoá thành một vầng sáng màu vàng vô cùng to lớn không thể đo nổi, điên cuồng lan tràn ra chung quanh như sóng dữ, những nơi đi qua, hư không như trang giấy mỏng dễ dàng vỡ vụn. Sau đó, những mảnh vỡ không gian và hư không loạn lưu xung quanh đều bị vầng sáng màu vàng thôn phệ mất. Trong vầng sáng màu vàng, vô số kim quang cuồn cuộn, hình thành từng vòng xoay to nhỏ, dường như có thể xoắn nát, nuốt hết tất cả đồ vật. Phía dưới, ngọn núi chống trời khổng lồ đã sụp đổ cũng nhanh chóng bị tác động đến, đá vụn trên núi như bị vầng sáng vàng hòa tan, nuốt chửng mất, không thể ngăn cản chút nào. Vầng sáng màu vàng nhanh chóng khuếch tán, không gian toàn bộ tầng bảy lắc lư dữ dội, khắp nơi hiện ra từng vết nứt không gian vô cùng lớn, gần như sụp đổ.

Nhóm người Hàn Lập giờ đây dù đã bay được một khoảng cách khá xa, nhưng tốc độ bọn hắn so với vầng sáng màu vàng đang khuếch tán vẫn chậm hơn, rất nhanh liền bị áp sát.

Lợi Kỳ Mã hí lên quái dị, bạch quang trên người lần nữa điên cuồng phát ra, trên sống lưng lóe lên hiện ra hai cánh chim màu trắng rộng lớn lạ thường, vô số hoa văn phong vân màu trắng trên đó chớp động. Một lần nữa tốc độ tăng thêm gấp bội, so với tốc độ khuếch tán của vầng sáng màu vàng nhanh hơn một chút. Nhưng toàn bộ không gian tầng bảy bắt đầu sụp đổ, phía trước bắt đầu liên tục xuất hiện từng vết nứt không gian, làm Lợi Kỳ Mã phải không ngừng né tránh, ảnh hưởng không nhỏ đến việc nó tiến lên, khiến cả hai cơ bản duy trì tốc độ bằng nhau.

Tình huống chung quanh hỗn loạn, Khúc Lân và Liễu Tự Tại không biết đi nơi nào.

"Tiếp tục như vậy không được, Lợi Kỳ Mã đạo hữu, ta thi triển không gian truyền tống thuật, chạy đến tầng thứ sáu trước!" Hàn Lập xoay người đứng trên lưng Lợi Kỳ Mã, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Từng đạo lôi quang màu vàng từ trên người hắn bộc phát, khuếch tán ra, hình thành một cái Lôi Quang Pháp Trận, đem ba người đều bao phủ trong đó. Miệng hắn tụng niệm chú ngữ, Lôi Quang Pháp Trận nhanh chóng chuyển động, trên đó hiện ra càng nhiều trận văn lôi điện. Bởi vì lần này muốn truyền tống ba người, mà trong đó còn có Lợi Kỳ Mã là tồn tại Đại La, nên có thêm nhiều trở ngại hơn.

Lợi Kỳ Mã vừa toàn lực chạy trốn, vừa nhìn về Lôi Quang Pháp Trận quanh người, cảm nhận được lôi điện lực và lực lượng không gian trong đó kết hợp xảo diệu, ánh mắt không khỏi sáng lên. Lôi quang màu vàng chói mắt hiện lên, Lôi Quang Pháp Trận rốt cục hoàn toàn thành hình, mà giờ khắc này vầng sáng màu vàng vẫn ở phía sau, chưa đuổi kịp ba người. Hàn Lập nét mặt vui mừng, đang muốn thôi động Lôi Quang Pháp Trận truyền tống.

Nhưng ngay lúc này, không gian gần đấy phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, hoàn toàn sụp đổ. Thân thể ba người Hàn Lập trầm xuống, trong nháy mắt rơi vào trong hư không loạn lưu vô tận. Vô số hư không loạn lưu tuôn

đến, trong đó còn kèm theo từng mảnh vỡ không gian lớn nhỏ, dễ dàng phá hủy Lôi Quang Pháp Trận. Lôi Quang Pháp Trận chỉ là trận pháp truyền tống, chẳng có bao nhiêu lực phòng hộ.

Hàn Lập bị hư không loạn lưu xông đến, lập tức không thể tự khống chế bản thân, từ trên người Lợi Kỳ Mã bay ra ngoài, bị cuốn vào trong hư không loạn lưu vô tận. Ngay sau đó, Lợi Kỳ Mã và Giao Tam cũng bị loạn lưu cuốn đi, thân ảnh mơ hồ dần, trong nháy mắt không biết tới nơi nào.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, bốn phương tám hướng liên tục có vô tận hư không loạn lưu cuốn tới, bên tai tràn ngập tiếng nổ ầm ầm, suy nghĩ trong lòng nhanh chóng xoay chuyển. Hư không loạn lưu nơi đây mạnh mẽ dị thường, lấy thực lực hắn bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng đứng vững thân thể, hơn nữa không gian nơi đây hoàn toàn vỡ vụn, trong hư không loạn lưu còn có không ít mảnh vỡ không gian lớn nhỏ.

------oOo------

Chương 1130: Chạy thoát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, trên thân nổi lên ngũ thải quang mang, quay tròn dưới đất lăn mình một cái.

Một tiếng thanh minh vang lên, một con Ngũ Sắc Thải Phượng lớn trăm trượng nổi lên, chính là biến thân Thiên Phượng của Hàn Lập. Hắn vỗ cánh bay khá cẩn thận tới phía trước.

Những hư không loạn lưu kia, hắn vốn không để trong lòng, nhưng những mảnh vỡ không gian kia vô cùng sắc bén, tồn tại Đại La cũng phi thường cố kỵ.

Hắn vừa mới giao chiến với Kỳ Ma Tử, Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong thể nội đã hao hết, nên cũng không dám liều mạng, thế là thôi động Thiên Phượng điều khiển thần thông không gian, cẩn thận tránh những mảnh vỡ không gian kia.

Vào thời khắc này, một trận tiếng vang ầm ầm từ phía sau truyền đến, rõ ràng là vầng sáng màu vàng kia lần nữa cuốn tới.

Trong lòng Hàn Lập hoảng hốt, trên thân bỗng nhiên hiện ra hắc quang trùng thiên, biến thân Thiên Phượng bị vô tận hắc quang bao phủ, hóa thành hình thái Thiên Sát Cự Ma ba đầu sáu tay, so với trước đó, lần này biến thành Cự Ma thân thể nhỏ hơn không ít.

Ba cái đầu không còn hình thái Chân Long, Cự Viên, Côn Bằng như những lần trước, mà biến thành Thanh Loan, Lôi Bằng, Thiên Phượng.

Thân hình hắn khẽ động, bên ngoài thân hiện ra khí lưu màu xanh, lôi điện màu bạc, ngũ sắc thải quang, ba loại linh quang khác lạ đồng thời phun ra

phía sau.

"Vèo" một tiếng.

Cự Ma hóa thành một đạo huyễn ảnh bắn tới phía trước, tốc độ nhanh kinh người, so với tốc độ phi độn cao nhất của Lợi Kỳ Mã lúc trước còn nhanh hơn nhiều.

Toàn lực phi độn, Hàn Lập kiệt lực tránh né mảnh vỡ không gian phía trước, nhưng vẫn như cũ bị một ít mảnh vỡ không gian bắn trúng thân thể.

"Ầm ầm ầm" tiếng vang không ngừng nổ tung, thỉnh thoảng có từng đạo máu tươi từ trên người hắn vẩy ra.

Cũng may thân thể Cự Ma kiên cố không gì sánh được, lại có Chân Cực Chi Mô hộ thân, Hàn Lập cũng không bị thương tổn quá lớn.

Bỏ mạng chạy như vậy, cuối cùng hắn kéo giãn khoảng cách ra với vầng sáng màu vàng, làm hắn nhẹ nhàng thở ra.

Vầng sáng màu vàng quay cuồng đuổi theo một trận, tốc độ bắt đầu giảm xuống, tựa hồ rốt cuộc hao hết lực lượng.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt vui mừng.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng vang ngột ngạt từ phía sau truyền đến!

Vầng sáng màu vàng bỗng nhiên bạo liệt ra, hóa thành vô số sóng ánh sáng màu vàng mãnh liệt khuếch tán ra, tốc độ so với trước đó nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong nháy mắt Hàn Lập bị sóng ánh sáng màu vàng đuổi kịp, cuốn vào trong đó.

Trong lòng của hắn kinh hãi, bên ngoài thân đại phóng hắc quang, Thiên Sát Trấn Ngục Công vận chuyển tới cực hạn, Chân Cực Chi Mô cũng trong nháy mắt dày lên gấp bội, đồng thời mười mấy món Tiên khí phòng ngự

bắn ra, hóa thành tầng tầng quang mang bảo vệ toàn thân.

Nhưng sau một khắc Hàn Lập ngạc nhiên phát hiện, sóng ánh sáng màu vàng cũng không có bao nhiêu lực phá hoại, chỉ là mãnh liệt đẩy hắn về phía trước, cảnh sắc trước mắt trong nháy mắt trở nên mơ hồ.

Những mảnh vỡ không gian chung quanh cũng bị đẩy về phía trước, cho nên cũng không tạo thành thương tổn lớn đối với Hàn Lập.

Sóng ánh sáng màu vàng đẩy hắn bay về phía trước một khoảng, rồi nhanh chóng tiêu tán.

Thân hình Hàn Lập ghìm một cái, ổn định thân hình, nhẹ nhàng thở ra.

Hắn nhìn tới phía trước, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng, trên thân chớp động linh quang ba màu, đang muốn điện xạ về phía trước.

Nhưng ngay sau đó, thân hình hắn ngừng một lát, ánh mắt quét qua nơi một nơi bên cạnh, hơi chần chờ một lát rồi lập tức bay qua.

Mấy hơi thở sau, Hàn Lập đi vào một mảnh hư không loạn lưu.

Trong hư không loạn lưu, một bóng người màu xanh lam gian nan giãy dụa, thình lình chính là Lam Nhan.

Toàn thân nàng tràn đầy vết thương, một cánh tay trái bị cắt đứt đến sóng vai, tóc tai tán loạn, sắc mặt trắng bệch, nhìn thê thảm không gì sánh được.

Mấu chốt nhất là, linh quang hộ thể Lam Nhan đã phi thường ảm đạm, tựa hồ đã hao hết tiên linh lực, ngay cả tiến lên cơ hồ cũng không làm được, chỉ có thể miễn cưỡng chống cự hư không loạn lưu chung quanh trùng kích.

Vào thời khắc này, phía trước hư không loạn lưu ba động một cái, một mảnh vỡ không gian to bằng cánh cửa nhanh chóng bắn ra, bổ tới phía Lam Nhan.

Lam Nhan biến sắc, lam quang trên thân miễn cưỡng sáng lên, tránh sang

bên cạnh.

Bất quá giờ phút này trạng thái nàng thực sự hỏng bét, mặc dù vận toàn lực, vẫn chỉ hơi lướt ngang bên cạnh một chút, cũng không hề rời khỏi phạm vi công kích của mảnh vỡ không gian.

Mắt thấy Lam Nhan sẽ bị mảnh vỡ không gian bổ trúng, một đạo hắc quang nhanh chóng hiện lên, thân ảnh Lam Nhan nhất thời biến mất không còn tăm tích. Mảnh vỡ không gian bay vụt qua, chém hụt.

Ngoài mấy trăm trượng không gian ba động một chỗ, một bóng người màu đen nổi lên, chính là Hàn Lập biến thành Cự Ma, trên một tay hắn nắm lấy Lam Nhan.

"Ngươi là Hàn đạo hữu?" Mặt mũi Lam Nhan tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía Hàn Lập, chần chờ hỏi.

Hàn Lập đạm mạc gật đầu, một thủ chưởng khác bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một đạo lục quang từ trong tay hắn bắn ra, dung nhập vào thể nội Lam Nhan.

Trên thân Lam Nhan lập tức hiện ra một tầng lục mang, rất nhiều vết thương nhanh chóng khép lại, lam quang hộ thể cũng sáng lên không ít.

Sắc mặt nàng buông lỏng, từ trong tay Cự Ma bay ra rơi xuống, lấy ra một viên đan dược phục dụng rồi vận công luyện hóa, sắc mặt tái nhợt khôi phục một chút.

"Đa tạ ân Hàn đạo hữu cứu mạng." Sắc mặt Lam Nhan phức tạp nhìn Hàn Lập một chút, nhẹ nhàng nói ra.

"Tiện tay mà thôi, nếu ngươi đã khôi phục một chút, con đường sau đó phải dựa vào chính mình rồi." Hàn Lập nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó tiếp tục bay tới phía trước.

Hắn cũng không phải là người ý chí sắt đá, đối với Lam Nhan nàng này còn có mấy phần thưởng thức, thấy nàng sắp vẫn lạc, chính mình lại đang phụ cận, hay là xuất thủ cứu giúp.

Mà lúc trước Hàn Lập bị Tâm Ma pháp tắc của Hắc Thiên Ma Tổ ảnh hưởng tâm trí, làm một ít việc mờ ám, giờ phút này lòng còn sợ hãi, vì không muốn tâm trí mình lần nữa chìm vào hắc ám, hay là làm một ít việc chính trực cho thỏa đáng.

Bất quá để hắn mang theo Lam Nhan đi đường, hắn sẽ không làm, giúp nàng một chút đã đủ rồi.

Lam Nhan nhìn về phía hướng Hàn Lập phi độn đi, hơi cắn răng, lam quang trên thân chấn động, chấn khai hư không loạn lưu chung quanh, cũng bay về phía nơi đó.

Hàn Lập nhanh chóng phi độn về phía trước, mấy hơi thở sau đã đến trước một khu vực.

Nơi này, hư không loạn lưu dị thường to lớn, lại có rất nhiều mảnh vỡ không gian xen lẫn trong đó.

Một đạo bạch ngấn to lớn dài mười mấy dặm trôi nổi tại đây, từng khối mảnh vỡ không gian nơi đây chính là từ trong bạch ngấn bắn ra, xuyên thấu qua bạch ngấn mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên ma khu nổi lên hắc quang như mực, bao trùm thân thể của hắn.

Hắc khí kịch liệt quay cuồng, càng có trận trận tiếng thét và tiếng nổ gân cốt đùng đoàng truyền ra, nhưng rất nhanh liền bình ổn lại, hắc khí quay cuồng lần nữa dung nhập vào thể nội hắn, hiện ra thân thể của hắn.

Hàn Lập biến thành Cự Ma lại lần nữa biến đổi, ba cái đầu lâu hóa thành Chân Long, Cự Viên, Côn Bằng, thân thể so với trước đó tráng kiện hùng hồn gấp mấy phần, mà vết thương trước đó cũng đều khép lại biến mất.

Trên ma khu đồng thời nổi lên hơn chín trăm quang mang huyền khiếu, hoà lẫn cùng hắc quang ma khí.

"Ầm ầm" một tiếng!

Một cỗ ba động lực lượng khổng lồ từ trên thân ma khu bộc phát ra, khiến cho hư không loạn lưu phụ cận kịch liệt rung chuyển, thậm chí tạo ra một mảng lớn trống trải.

Cự Ma không lập tức bay về phía vết nứt màu trắng, bởi vì phụ cận vết rách mảnh vỡ không gian thực sự quá nhiều, hắc quang trên người hắn bỗng nhiên đại thịnh, trên sáu nắm đấm đều toả ra hắc quang nồng đậm, ba cái đầu lâu Cự Ma đồng thời gầm nhẹ một tiếng, hóa thành vô số quyền ảnh cuồng kích về phía vết nứt màu trắng, đánh vào các mảnh vỡ không gian trên vết nứt màu trắng.

Tiếng oanh minh vang lớn!

Từng đạo quyền ảnh màu đen nện lên mảnh vỡ không gian, lập tức từng đoàn từng đoàn vầng sáng màu đen kịch liệt quay cuồng rồi vỡ ra, phát ra thanh âm như tiếng sấm.

Mà những mảnh vỡ không gian kia lập tức rung chuyển, bị đánh bay ra hai bên.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt vui mừng.

Nhìn thấy Hắc Thiên Ma Tổ sử dụng ma khí tinh diệu không gì sánh được, hắn cũng bắt đầu học cách điều khiển ma khí tinh tế, đây là lúc trước hắn tham khảo Linh Vực màu vàng tự bạo, sử dụng thủ đoạn nhỏ điều khiển ma khí trong quyền ảnh, nhìn thì hiệu quả cũng không tệ lắm.

Hàn Lập chậm rãi bay tới phía trước, đồng thời sáu nắm đấm tiếp tục oanh kích ra.

Mảnh vỡ không gian phụ cận vết nứt màu trắng không ngừng bị đánh bay, rất nhanh hắn đã tới trước vết nứt màu trắng.

Sáu nắm đấm Hàn Lập lần nữa đại phóng hắc quang, khép lại cùng một chỗ, sau đó đồng thời oanh kích ra.

"Ầm" một tiếng, một đoàn quyền ảnh màu đen lớn bằng gian phòng từ tay bắn ra, đánh vào trên ngấn dài màu trắng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quyền ảnh màu đen to lớn bạo liệt ra, hóa thành một vầng sáng màu đen to lớn, cuồn cuộn khuếch tán ra, quét sạch mảnh vỡ không gian phụ cận ngấn dài màu trắng.

Sau đó Cự Ma hét lớn một tiếng, đồng thời sáu nắm đấm lần nữa đánh tới như điện, đánh vào trên ngấn dài màu trắng.

Lại một tiếng ầm ầm vang lên!

Ngấn dài màu trắng rung động kịch liệt, chỗ bị nắm đấm công kích "Răng rắc" một tiếng, vỡ vụn ra một lỗ lớn cỡ vài trượng.

Sắc mặt Hàn Lập đại hỉ, trong tay bấm niệm pháp quyết, thân thể Cự Ma lóe lên thu nhỏ lại như người thường, từ trong lỗ lớn bay vụt ra ngoài.

Bên ngoài lỗ lớn là một hẻm núi bao la, trong cốc sương mù cuồn cuộn, bầu trời âm trầm u ám, chính là nơi Tuế Nguyệt Tháp.

Mà toà Tuế Nguyệt Tháp cao vút trong mây giờ phút này đang đứng vững phía sau hắn, bất quá tầng thứ bảy cao nhất đã bạo liệt sụp đổ, hóa thành một mảnh hỗn loạn không gì sánh được, không gian phong bạo phảng phất như vòi rồng quay cuồng.

Mà tu sĩ các đại thế lực phụ cận Tuế Nguyệt Tháp giờ phút này cũng đã không còn bóng dáng, chỉ có mấy người thoát khốn ra còn quanh quẩn phụ cận, nhưng không có tới gần Tuế Nguyệt Tháp, tựa hồ e ngại tình huống nơi đây, nên đứng quan sát từ đằng xa.

Hàn Lập thấy rõ tình huống chung quanh, trong lòng có chút buông lỏng.

Nhưng lập tức, đuôi lông mày hắn đột nhiên động một cái, quay người nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy sau lưng bên ngoài hơn mười trượng lơ lửng một cái lỗ lớn, bên trong có vô số hư không loạn lưu quay cuồng.

Tiếp theo "Vèo" một tiếng, một bóng người màu xanh lam từ đó bắn ra nhanh như điện, rơi vào gần Hàn Lập, chính là Lam Nhan.

Trên người nàng lại nhiều ra mấy vết thương, lam quang bên ngoài thân lần nữa ảm đạm không ít, vừa rơi xuống liền há lớn miệng thở dốc không thôi.

Nàng lật tay lấy ra hai tấm phù lục màu lam, bấm niệm pháp quyết một chút hóa thành hai đoàn lam quang dung nhập vào thể nội, lập tức ngừng thở dốc, khí sắc cũng khôi phục không ít.

"Vừa rồi còn chưa kịp cảm tạ, đa tạ Hàn đạo hữu không để ý hiềm khích lúc trước, xuất thủ cứu giúp, tiểu nữ ngày sau sẽ tìm cách báo đáp." Lam Nhan nhìn Hàn Lập, sắc mặt trịnh trọng nói.

"Việc nhỏ thôi, Lam đạo hữu không cần để ở trong lòng." Hàn Lập từ tốn nói, đồng thời trong tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân chớp động hắc quang, giải trừ biến thân ba đầu sáu tay, khôi phục hình người.

"Đối với Hàn đạo hữu có thể là việc nhỏ, bất quá đối với ta lại là đại ân cứu mạng." Lam Nhan lắc đầu, nói như thế.

"Tùy ngươi vậy." Hàn Lập cũng không nói gì nữa, lật tay lấy ra một viên đan dược ăn vào, nhìn lại chung quanh, tìm kiếm thân ảnh đám người Giao Tam.

Lam Nhan nhìn chằm chằm Hàn Lập một chút, sau đó phi thân rơi vào hẻm núi nơi xa, nhắm mắt vận chuyển công pháp khôi phục.

Hàn Lập không để ý đến Lam Nhan, thần thức khuếch tán tìm kiếm chung

quanh, lông mày hơi nhăn lại.

Liên quan tới đám người Giao Tam, Liễu Tự Tại, hắn cũng không phát hiện khí tức mảy may.

------oOo------

Chương 1131: Hi sinh và bảo toàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

"Với thực lực bọn họ, có lẽ không xảy ra điều gì ngoài ý muốn trong đó?" Hàn Lập suy đoán như vậy nói.

Đúng thời khắc này, hư không gần Tuế Nguyệt Tháp phát ra tiếng ù ù, một khe không gian lớn hiện ra, ba bóng người lao nhanh như chớp từ trong ra ngoài, chính là ba người Giao Tam, Lợi Kỳ Mã, Khúc Lân.

Ba người trông có vẻ chật vật, hiển nhiên đều bị thương không nhẹ, nhất là Giao Tam, nửa người đẫm máu, nhưng may mắn đều không nguy hiểm tính mạng.

"Hàn đạo hữu, ngươi không sao là tốt rồi... Vừa rồi chúng ta thất lạc ngươi, ta còn lo ngươi sẽ xảy ra chuyện, bây giờ xem ra là dư thừa." Giao Tam nhìn thấy Hàn Lập, trên mặt vui mừng, thở phào nói.

"Đa tạ Giao Tam đạo hữu quan tâm, tại hạ cũng chỉ may mắn chạy thoát thôi, mọi người điều tức qua, nơi đây cũng không phải nơi nên ở lâu." Hàn Lập đối với Giao Tam gật đầu nhẹ đáp lại.

Lợi Kỳ Mã và Khúc Lân thấy Hàn Lập không việc gì, sắc mặt cũng buông lỏng, lúc này mỗi người đều ngồi xếp bằng, mau chóng ổn định thương thế.

...

Kim Nguyên sơn mạch, thung lũng Thanh Ti.

Lúc chạng vạng tối, tại một thôn xóm xưa cũ thấp thoáng trong núi rừng xanh ngát, mọi nhà đều đang bận bịu làm bữa cơm cuối ngày, khói bếp lượn lờ bay lên từ ống khói trên những thôn phòng thấp bé.

Trưởng thôn đang ngồi cùng mấy ông bạn già quen biết bên cái bàn thấp trước cửa nhà. Mấy lão uống rượu đục của nhà nông tự nấu, chờ lão bà trong phòng mang đồ nhắm ra bàn.

Chỉ nghe một tiếng nổ "Oành" thật lớn!

Toàn bộ thung lũng Thanh Ti rộng lớn đều chấn động mạnh, lão trưởng thôn cạnh bàn rượu cũng giật mình theo, rượu trong mấy chén sứt mẻ trên bàn cũng vương vãi ra rất nhiều.

"Ai da, cái thứ này còn làm ầm ĩ bao lâu đây, có để cho người ta sống hay không?" Lão trưởng thôn vội vàng đỡ lấy bầu rượu cùng bát rượu, phàn nàn.

"Mấy thần tiên này bay tới bay lui, tự làm khổ bản thân mình không phải tốt hơn sao, sao nhất định phải đến đây làm khổ chúng ta, đây rốt cuộc là làm cái gì?" Một lão hán ngăm đen ngồi đối diện lão cũng không nhịn được, nói ra.

"Lão thúc, nghe nói thung lũng Thanh Ti bên kia xuất hiện bảo bối gì, lúc trước rất nhiều lộ thần tiên tới, về sau lại không thấy, những người còn lại liền phong ấn nơi đó, hiện tại không ai có thể đi qua." Một hán tử trung niên ít tuổi hơn chút nói.

"Quản bọn họ làm gì, không hỏng nguồn suối của chúng ta là được." Lão trưởng thôn lo lắng nói ra.

Khi mấy người đang nói chuyện, những tiếng nổ vang “ầm ầm” thật lớn lại truyền đến.

Mấy lão nào biết được, sự yên tĩnh ngắn ngủi khi đó là những giây phút cuối cùng.

...

Trong Bạch Thủ cốc, tiếng nổ lớn thỉnh thoảng lại vang lên, đại địa chấn

cũng càng ngày càng tới tấp.

Sâu trong thung lũng, hai khối nham thạch to lớn dựng thành hình chữ “ Nhân 人”, được bao quanh bởi rất nhiều tu sĩ mang sắc phục Thông Thiên Kiếm Phái. Giờ phút này, thần sắc trên khuôn mặt tất cả đều căng thẳng, mọi đôi mắt đều nhìn chằm chặp vào vị trí hai khối nham thạch kia, không chút buông lỏng.

Đúng lúc này, ở vị trí đó bỗng có những gợn sóng sáng bạc nhộn nhạo, năm sáu bóng người từ đó hiện lên.

Mọi người đang vây chung quanh nhìn khuôn mặt những người kia, thần sắc lập tức buông lỏng, ôm quyền hành lễ nói:

"Cung nghênh lão tổ bình yên trở về..."

Người xuất hiện không phải ai khác, chính là đám người Lôi Ngọc Sách.

Sắc mặt Đạo Dận chân nhân vẫn hơi tái nhợt, thần sắc lo lắng, hơn nữa đám người Lôi Ngọc Sách cũng đều mang sắc mặt khó coi, những người chờ đợi ở đây liền biết sự tình không ổn.

"Trần Xuyên, việc lúc trước giao cho ngươi thế nào?" Ánh mắt Đạo Dận chân nhân lướt qua bốn phía, hỏi.

"Hồi bẩm sư tôn, dựa theo phân phó của người, hơn nửa tháng trước đã bố trí thỏa đáng, đồ nhi kiểm tra thực hư hai lần, tuyệt đối không sai sót." Một nam tử cao gầy để để râu dài màu đen vượt qua đám người, ôm quyền trả lời.

"Đem Long Nha Thược cho ta, các ngươi có thể rút lui." Đạo Dận chân nhân nhíu chặt lông mày nói.

Lông mày Trần Xuyên hơi nhăn lại, còn muốn hỏi lại không dám làm trái sư mệnh, đành lật bàn tay, lấy ra một khối ngọc quyết màu máu hình bán nguyệt, hai tay dâng lên Đạo Dận chân nhân.

"Sư tôn, người thụ thương quá nặng, việc này giao đồ nhi làm đi." Sắc mặt Lôi Ngọc Sách ngưng trọng, nói ra.

"Lôi huynh, phải dùng vật đấy thật sao?" Trần Xuyên nhìn về phía Lôi Ngọc Sách, ôm quyền hỏi.

"Kế hoạch tru ma thất bại, thần đăng cũng không thể thu về, Tuế Nguyệt Tháp đã thất thủ, lại kéo theo... Đám tù phạm phong cấm bên trong nếu rời bí cảnh, đến lúc đó toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực chỉ sợ đều sẽ trải qua một phen hạo kiếp." Lôi Ngọc Sách trầm giọng đáp.

"Kích phát Long Nha Tru Diệt Trận, nhất định phải có người ở trong trận thúc giục, một khi đại trận mở ra, sau mười hơi thở bắt đầu nổ dây chuyền, tuy nói uy lực chủ yếu giải phóng vào trong bí cảnh, nhưng dư lực cũng sẽ hủy diệt ngàn vạn dặm núi sông xung quanh, gần nửa Kim Nguyên sơn mạch chắc chắn chôn cùng. Với tình trạng của ngươi bây giờ, có nắm chắc bình yên chạy ra không?" Đạo Dận chân nhân nhíu mày hỏi.

"Sư tôn chớ coi thường đồ nhi, khả năng tự bảo vệ vẫn còn, mọi ngươi rời đi trước đi." Lôi Ngọc Sách khẽ cười, nói xong, ánh mắt quay nhìn Tô An Thiến.

"Đạo Dận tiền bối, ngoại trừ phương pháp này, chẳng lẽ không còn biện pháp khác sao? Thiên Thủy tông chúng ta và Thông Thiên Kiếm Phái của mọi người, tông môn căn bản đều nằm trong Kim Nguyên sơn mạch, như vậy nhất định bị liên lụy. Huống hồ trong khu vực rộng lớn thế này, ngàn vạn sinh linh nên làm thế nào? Bọn họ chẳng phải bỗng dưng gặp phải tai bay vạ gió..." Tô An Thiến nhăn mày, không nhịn được hỏi.

Lời vừa nói ra, đám người quanh Trần Xuyên cũng đều trầm mặc lại, hiển nhiên đều có nghi vấn này.

Đạo Dận chân nhân nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ do dự, cuối cùng vẫn thở dài một tiếng nói ra:

"Các ngươi có điều không biết, chúng ta bây giờ đâm lao phải theo lao, không thể không làm..."

"Thôi, hay là để ta giải thích đi. Long Nha Tru Diệt Trận này chính là theo yêu cầu bố trí từ Thiên Đình, không phải từ Kim Nguyên Tiên Cung, mà là ý chỉ trực tiếp của Thiên Đình. Bọn họ yêu cầu chúng ta trực tiếp phá hủy toàn bộ bí cảnh. Vì muốn bảo toàn Kim Nguyên sơn mạch, chúng ta mới mạo hiểm tiến vào bí cảnh, muốn tru diệt Hắc Thiên Ma Tổ, lấy lại Tuế Nguyệt Thần Đăng..." Lôi Ngọc Sách tiếp lời, nói ra.

Tô An Thiến nghe lời nói này, thần sắc không kìm được hơi đổi, nàng cũng biết rõ sức ép từ mệnh lệnh Thiên Đình.

"Vốn chỉ cần kế hoạch thành công, chúng ta có thể dùng Tuế Nguyệt Thần Đăng hỗ trợ, trấn áp từ từ quần ma trong Tuế Nguyệt Tháp, đáng tiếc thất bại, hiện tại không thể không vận dụng Long Nha Tru Diệt Trận." Lôi Ngọc Sách tiếp tục nói.

"Một khi để yêu ma bị phong cấm trong tháp thoát ra, Thiên Đình tất nhiên sẽ tự mình can dự, đến lúc đó không phải chỉ đơn giản là tru sát yêu ma nữa, Thông Thiên Kiếm Phái chúng ta sợ cũng khó tự vệ, Thiên Thủy tông có khi cũng phải bị truy cứu trách nhiệm. Dưới tình huống như vậy, một chút hi sinh là không thể tránh được." Đạo Dận chân nhân thở dài, nói ra.

Lão vừa dứt lời, toàn bộ sơn cốc lại truyền tới một tiếng nổ vang, đại địa chấn động so khi trước càng thêm mãnh liệt.

"Nguy rồi, Tuế Nguyệt Tháp có lẽ không chịu đựng nổi, nhất định phải lập tức hành động, không được làm trễ nải." Đạo Dận chân nhân biến sắc nói ra.

"Khẩn cầu sư tôn mang mọi người rời đi, việc mở trận giao cho đồ nhi." Lôi Ngọc Sách ôm quyền nói.

"Được, việc này giao cho ngươi, phải chắc chắn bình yên trở về." Đạo Dận chân nhân thấy gã thần sắc kiên định, cũng không do dự nói ra.

Dứt lời, lão đưa khối ngọc quyết hình bán nguyệt kia cho Lôi Ngọc Sách.

Gã cầm vào tay, xoa nhẹ bí văn phức tạp trên đó, nhận thấy một cảm giác ấm áp truyền ra, quang mang trong đôi mắt quang mang hơi sáng lên, lại gật đầu nhẹ.

"Ngươi bảo trọng một chút." Sắp đến lúc chia tay, Tô An Thiến khẽ quay đầu nhìn Lôi Ngọc Sách nói.

Lôi Ngọc Sách lộ sự vui vẻ, lại gật đầu một cái.

Sau đó, Đạo Dận chân nhân mang theo những người còn lại, rút khỏi Bạch Thủ cốc, bay thẳng một đường rời đi.

Ánh mắt Tô An Thiến liếc thấy trong thung lũng Thanh Ti, hoàng hôn nặng nề, khói bếp bao phủ xóm núi nhỏ, trong lòng khẽ thở dài.

Đợi đám người phía sau rời đi, Lôi Ngọc Sách phi thân lên, lơ lửng giữa bầu trời, chắp tay trước ngực, nắm Long Nha Thược trong tay, miệng vang lên từng thanh âm ngâm tụng.

Theo mỗi âm thanh ngâm tụng của gã, toàn bộ Bạch Thủ cốc bắt đầu rung động, từng cây cột đá hình bán nguyệt cứng rắn bắt đầu đâm ra từ mặt đất, vách núi, không ngừng vươn lên phá vỡ mọi nơi trong cốc.

Chỉ sau chốc lát, toàn bộ sơn cốc giống như mọc ra vô số xương nhọn, hiện lên mấy trăm cây cột đá màu đen.

Trên những trụ đá này, khắc rõ từng vòng phù văn cổ quái dày đặc, màu sắc đỏ sậm, bên trong ẩn chứa cảm giác nóng ran khó nói cùng lớp lớp linh lực ba động không thể đè nén.

Tay Lôi Ngọc Sách cầm ngọc quyết, cảm nhận khí tức bốn phía truyền đến, không khỏi cảm thấy có chút đắng miệng, khô lưỡi.

Thế nhưng thời gian gấp gáp không cho gã suy nghĩ tiếp, đành phải quyết tâm liều mạng, hai tay biến đổi pháp quyết, ném cái Long Nha Thược kia ra ngoài.

Long Nha Thược ngời sáng quang mang đỏ tươi như máu, bay lên cao, cong cong như trăng tàn màu máu treo trên thung lũng.

Vầng trăng máu lóe lên, lấp lánh từng tầng hào quang, từng vòng phù văn trên cột đá phía cũng theo hào quang chớp động, chợt sáng chợt tối.

"Mở!" Miệng Lôi Ngọc Sách ngâm tụng một hồi, hai tay tách ra, hô to một tiếng.

Một tiếng này ra lệnh vừa hô, vầng trăng tàn màu máu cong cong kia lập tức rực sáng huyết quang, đột nhiên lóe lên, trực tiếp vỡ nát thành vô số huyết sắc tinh quang tản ra, rơi xuống cột đá trong cốc.

Chỉ thấy những tinh quang này chiếu xuống cột đá, phù văn thân cột liền nhận lấy rồi phát sáng lên.

"Mười hơi, chín hơi, tám hơi..."

Lôi Ngọc Sách lấy hô hấp của mình nhẩm đếm, thân hình gã bay bắn lên, gấp gáp lướt ra phía ngoài sơn cốc.

Theo sát phía sau, trong cốc cũng có một độn quang, chọn một phương hướng khác lao nhanh đi.

Trong quang mang, rõ ràng là Hùng Sơn khống chế thanh trường kiếm màu vàng kia, tốc độ nhanh không kém Lôi Ngọc Sách chút nào.

"Bốn hơi, ba hơi..."

"Một hơi..."

"Ầm ầm..."

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Trong thung lũng Thanh Ti, hồng quang ngút trời, vô số cột sáng hình răng sói từ dưới mặt đất liên tục phóng lên trời. Cả vùng đất trong phạm vi ngàn dặm chấn động ầm ầm, như thể địa ngưu chuyển mình, toàn bộ bị nhấc lên.

Ngay sau đó, mặt đất nhấc lên bị một tầng hào quang màu đỏ quét qua, tất cả núi rừng cây cỏ hoàn toàn biến thành bột mịn trong nháy mắt.

Toàn bộ Dư Lương thôn cùng thôn dân thậm chí không đợi hào quang đỏ tới gần đã bị cuồng phong thổi tới xé nát ra, tất cả công trình liên quan, dấu tích tồn tại của thôn đều bị xóa đi trong nháy mắt.

Hầu như gần nửa Kim Nguyên sơn mạch đều bắt đầu sụp đổ trong từng tiếng nổ. Thành quách, thôn trấn, tiên gia, tông môn xây dựng trên đó đều sụp đổ, tử thương không đếm được.

------oOo------

Chương 1132: Thù lao khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Phụ cận Tuế Nguyệt Tháp.

Nghỉ ngơi một lát, sắc mặt hai người Lợi Kỳ Mã và Khúc Lân hòa hoãn hơn không ít.

"Hàn đạo hữu, chuyện trước ngươi yêu cầu ta hỗ trợ, ta đã giúp ngươi hoàn thành, bản mệnh nguyên bài cũng nên đưa ta đi." Khúc Lân đứng dậy, đi đến gần Hàn Lập nói ra.

"Điều này hiển nhiên." Hàn Lập nói, lật tay lấy ra bản mệnh nguyên bài Khúc Lân, đưa tới.

"Uy! Hàn đạo hữu, còn của ta đâu? Dựa theo ước định, bản mệnh nguyên bài của ta hẳn cũng phải đưa ta a." Lợi Kỳ Mã thấy Hàn Lập chỉ đưa bản mệnh nguyên bài Khúc Lân, không lấy cho y, thần sắc lập tức có chút không dễ nhìn.

"Lợi Kỳ Mã đạo hữu, lúc trước ngươi cũng đã nói, ta thu hồi bản mệnh nguyên bài cho ngươi, ngươi sẽ trả thù lao cho ta, các hạ không phải là quên chứ?" Hàn Lập lấy ra bản mệnh nguyên bài Lợi Kỳ Mã, nhưng không đưa cho y, tay vuốt ve nó.

"Ngươi không nói, ta mém chút quên mất. Lại nói, ngươi thật sự không chịu ăn thiệt thòi a, bất quá như vậy cũng tốt, đi thẳng về thẳng, miễn phải cong cong thẳng thẳng à." Lợi Kỳ Mã cười nói, há miệng phun một cái.

Một đạo bạch quang từ trong miệng y bay ra, rơi vào trước người hắn, đó là một cây cờ lớn màu trắng, trên cờ khắc đầy đồ án phong vân, tản mát ra ba động Phong Chi Pháp Tắc cực kỳ mãnh liệt.

Dù chưa thôi động bảo vật này, lấy cờ lớn màu trắng này làm trung tâm, khí lưu xung quanh mấy trăm dặm đã bắt đầu quay cuồng phun trào, ẩn ẩn hình thành một vòng xoáy khí lưu to lớn vô cùng.

"Tạo Phong Kỳ này là một kiện Tiên khí năm đó ta tỉ mỉ luyện chế ra, đã đạt tới cấp ngũ phẩm, có thể dùng gia tốc phi hành, càng có công hiệu vây khốn người, là một kiện thiếp thân trọng bảo của ta. Bây giờ ta tặng cho Hàn đạo hữu, xem như trả thù lao thu hồi bản mệnh nguyên bài cho ta." Lợi Kỳ Mã nhìn cờ lớn màu trắng, trong mắt lóe lên một tia không nỡ bỏ, nhưng vẫn đưa tới trước người Hàn Lập.

"Cờ này xác thực bất phàm, nhưng muốn phát huy uy năng của nó, nhất định phải có Phong Chi Pháp Tắc mới được, Hàn mỗ cũng không tu luyện Phong Chi Pháp Tắc, cho nên có được cũng vô dụng, xin Lợi Kỳ Mã đạo hữu thu hồi lại. Về phần chuyện thù lao, Hàn mỗ muốn đổi thành những vật khác." Hàn Lập nhìn cờ lớn màu trắng, phất tay phát ra một vệt kim quang, đưa đại kỳ lại trước người Lợi Kỳ Mã, nói ra.

"Cái này... Hàn đạo hữu muốn vật gì trên người ta?" Lợi Kỳ Mã khẽ giật mình, sau đó hỏi.

"Hàn mỗ không cần trân bảo trên người Lợi Kỳ Mã đạo hữu, chỉ cần Lợi Kỳ Mã đạo hữu đáp ứng ta một điều kiện." Hàn Lập cười nhạt nói.

"Điều kiện gì?" Lợi Kỳ Mã truy vấn.

"Ta thấy Lợi Kỳ Mã đạo hữu thân phụ Chân Linh huyết mạch, chính là bộ tộc Chân Linh, chắc hẳn các hạ cũng đã nghe nói hai loại Chân Linh Bá Hạ, Chu Yếm a?" Hàn Lập chuyển thành truyền âm, hỏi.

"Có biết một hai, bọn chúng là Chân Linh cường đại cực kỳ hiếm thấy đấy, Hàn đạo hữu đề cập đến bọn hắn làm gì?" Lợi Kỳ Mã có chút kỳ quái hỏi.

"Hàn mỗ muốn nhờ Lợi Kỳ Mã đạo hữu giúp ta tìm một phần tinh huyết Chân Linh bọn chúng, coi như là thù lao cho ta." Hàn Lập nói như thế.

Trong cơ thể hắn, Chân Linh huyết mạch đã có mười loại, còn thiếu hai loại cuối cùng là có thể viên mãn, mà hai loại Chân Linh huyết mạch này chính là Bá Hạ và Chu Yếm.

Chỉ là bây giờ hắn bị các thế lực Thiên Đình truy sát, không rảnh rỗi đi tìm hai loại tinh huyết Chân Linh này, Lợi Kỳ Mã thân phụ Chân Linh huyết mạch, nhờ y đi tìm kiếm sẽ tốt hơn.

"Hàn đạo hữu nói nghe thật nhẹ nhàng, hai loại Chân Linh này cơ hồ đã tuyệt tích tại Chân Tiên giới, ngươi nói ta đi đâu tìm đây? Mà coi như tìm ra, chỉ sợ cũng không dễ lấy được huyết mạch của chúng. Lại nói, Bá Hạ, Chu Yếm đều là Chân Linh cực kỳ cường đại, muốn rút ra huyết mạch chi lực của chúng, nói nghe thì dễ a." Lợi Kỳ Mã trầm giọng truyền âm nói.

"Ta cũng biết hai loại Chân Linh huyết mạch chi lực khó tìm, Lợi Kỳ Mã đạo hữu hết sức tìm kiếm giúp ta là được, nếu có gì khó xử, tùy thời có thể liên lạc ta hỗ trợ." Hàn Lập lấy ra một cái trận bàn đưa tin, và cùng đưa bản mệnh nguyên bài trong tay tới.

Ánh mắt Lợi Kỳ Mã khẽ động, nhận lấy trận bàn đưa tin và bản mệnh nguyên bài.

"Ngươi cứ như vậy đưa bản mệnh nguyên bài cho ta, không sợ ta cầm đi luôn à?" Y giương bản mệnh nguyên bài trong tay lên, nói ra.

"Hàn mỗ tự nhận còn có mấy phần bản sự nhìn người, ta và Lợi Kỳ Mã đạo hữu kết giao mặc dù không lâu, nhưng cũng nhìn ra được các hạ tuyệt không phải người nói không giữ lời." Hàn Lập cười nhạt nói ra.

Việc tìm kiếm hai phần tinh huyết Chân Linh còn lại, cũng không phải là việc quá quan trọng, dù Lợi Kỳ Mã không thực hiện lời hứa, với hắn cũng không có gì ghê gớm, cùng lắm thì chính mình treo giải thưởng trong Luân Hồi điện, từ từ tìm kiếm à.

"Hàn đạo hữu tín nhiệm ta như vậy, rất hợp khẩu vị ta. Được rồi, ta sẽ tận lực đi tìm." Trong mắt Lợi Kỳ Mã loé lên tinh quang, cầm lấy trận bàn đưa tin, bản mệnh nguyên bài, còn có Tạo Phong Kỳ, thu vào nói ra.

Giao Tam nhìn Hàn Lập và Lợi Kỳ Mã nói chuyện, đôi mắt đẹp lóe lên, lại thức thời không hỏi gì.

Vào thời khắc này, có một tiếng ầm vang truyền đến, hư không phụ cận lần nữa vỡ vụn mở ra.

Hai đạo nhân ảnh từ bên trong bắn ra, chính là hai người Liễu Tự Tại, Hồ Tam.

Hai người cũng bị thương tích nặng nhẹ khác nhau, bất quá nhìn cũng không đáng lo. Thấy bọn Hàn Lập, bọn họ lập tức bay tới.

"Liễu tiền bối, Liễu đạo hữu, các ngươi đều bình an đi ra." Giao Tam mừng rỡ nói ra.

Giao Tam còn chưa dứt lời, đột biến lại xảy ra!

Một trận tiếng vang ù ù đột nhiên từ phía trước truyền đến, Tuế Nguyệt Tháp tầng thứ sáu thình lình ầm vang sụp đổ, một cỗ không gian phong bạo từ đó bộc phát ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cuốn bọn người Hàn Lập bay ra ngoài.

Không chỉ như vậy, trong không gian phong bạo xen lẫn từng vết nứt không gian, cắt chém tứ phía.

Đám người vội vàng lách mình tránh né, nhưng số lượng vết nứt không gian không ít, mà lại quá mức đột ngột, Hồ Tam bị một khe hở không gian xẹt qua cánh tay phải, cánh tay lập tức xoẹt một tiếng bị cắt đứt, vỡ ra, hóa thành máu tươi đầy trời.

Những người khác thấy cảnh này, vội vàng nhanh chóng lùi lại.

Lam Nhan đang tu luyện trong hẻm núi ở phía xa cũng bừng tỉnh, vội vàng bay vụt tới phía đám người, đồng loạt bỏ chạy về nơi xa.

Việc Lam Nhan xuất hiện, những người khác cũng không quá kinh ngạc.

Cũng may không gian phong bạo không tác động đến quá xa, ngược lại bắt đầu thu liễm, không có người nào bị thương nữa.

Không chờ bọn họ nói cái gì, trong Tuế Nguyệt Tháp lần nữa truyền đến một tiếng vang thật lớn, tầng thứ năm cũng ầm vang bạo liệt.

Sau đó là tầng thứ tư, tầng thứ ba, tầng thứ hai, thậm chí tầng thứ nhất cũng liên tiếp ầm vang nổ tung...

Cả tòa Tuế Nguyệt Tháp biến mất không còn tăm tích, chỉ để lại một mảnh không gian phong bạo bạo liệt, điên cuồng cắt chém thôn phệ hết thảy chung quanh.

Mảnh không gian phong bạo này ẩn chứa lực lượng cực kỳ khủng bố, từng luồng từng luồng lực lượng không gian cường đại dị thường ở trong đó quay cuồng, vượt xa hư không loạn lưu mà Hàn Lập thấy trước đó.

Hàn Lập thậm chí cảm thấy dù cho Thời Gian Pháp Tắc chi lực vẫn còn, tiên linh lực cũng toàn thịnh, nếu bị cuốn vào mảnh không gian loạn lưu này, kết cục cũng sẽ thập tử vô sinh.

Cả vùng không gian nơi đây cũng bị cỗ không gian phong bạo kinh khủng này rung chuyển, kịch liệt lắc lư, mặt đất càng đất rung núi chuyển.

"Thật là lực lượng không gian khủng khiếp, may là chúng ta kịp thời trốn thoát, nếu không thật sẽ chết không có chỗ chôn." Mặt Khúc Lân sợ hãi nói.

Nhục thể của gã mặc dù cường đại không gì sánh được, nhưng cũng sẽ ngăn cản không nổi cỗ không gian loạn lưu chi lực này.

"Các tầng trong Tuế Nguyệt Tháp mở ra không gian độc lập, cả tòa Tuế Nguyệt Tháp được xưng là một kiện Không Gian Tiên Khí, mà phẩm cấp cực cao, lần này tự bạo, uy lực tự nhiên không thể coi thường." Liễu Tự Tại nói ra.

"Thạch đạo hữu còn ở bên trong, lão bị tàn hồn Văn Thái Tuế thi triển Linh

Vực Thiên Nhân cảnh bao lại tự bạo, hiện tại lại bị cuốn vào trong không gian phong bạo đáng sợ như thế, chỉ sợ dữ nhiều lành ít." Lợi Kỳ Mã nhìn về phong bạo phía trước, thở dài nói ra.

"Linh vực Thiên Nhân cảnh tự bạo, uy năng không thể coi thường, có thể đủ uy hiếp bất luận tồn tại Đại La nào, huống chi tàn hồn Văn Thái Tuế thi triển lại là Thời Gian Linh Vực. Thạch đạo hữu vừa mới thoát khốn không lâu, thực lực cũng chưa triệt để khôi phục, sợ là đã..." Liễu Tự Tại cũng thở dài.

Giao Tam nghe vậy đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, trong mắt hiện lên vẻ lo nghĩ.

"Hừ! Lão già điên kia chết thì càng tốt hơn, mỗi lần thấy hắn đều là xúi quẩy a." Khúc Lân hừ một tiếng nói ra.

"Ngươi tiểu côn trùng này, ngươi nói kẻ nào chết càng tốt hơn! Mới một đoạn thời gian không có đánh ngươi, da lại ngứa sao?" Một thanh âm đột ngột vang lên trong tai mọi người, nghe thanh âm chính là Hắc Thiên Ma Tổ.

Toàn thân Khúc Lân lắc một cái, ánh mắt hốt hoảng nhìn lại chung quanh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt một mảnh.

Vào thời khắc này, trên thân mọi người tại đây đều bay ra một sợi hắc quang, hội tụ lại một chỗ.

Tất cả bọn người Hàn Lập đều kinh hãi, vội vàng tự mình thi pháp dò xét thể nội, nhưng không phát hiện bất luận cái gì không ổn.

Những người quan sát nơi xa cũng giống như vậy, bay ra một sợi hắc quang, hội tụ lại phía bên này.

Tất cả hắc quang hòa làm một thể, hóa thành một bóng người màu đen, chính là Hắc Thiên Ma Tổ.

Khúc Lân thấy cảnh này, sắc mặt càng thêm tái nhợt, đứng ngẩn ở nơi đó,

không dám cử động.

"Thạch đạo hữu, Tâm Ma Pháp Tắc của ngươi đã tu luyện đến cảnh giới Huyễn Ma Tùy Tâm? Nghe đồn tu luyện Tâm Ma Pháp Tắc tới cảnh giới này, có thể bất tử bất diệt. Coi như bị chém giết nhục thân và thần hồn, cũng có thể tùy thời ở trong tâm ma của những người khác trùng sinh, căn bản không thể nào bị giết chết!" Liễu Tự Tại lộ vẻ không thể tin được, nói ra.

"Hắc hắc, đó là đương nhiên, tên Văn Thái Tuế kia mặc dù trấn áp ta nhiều năm như vậy, bất quá cũng làm Tâm Ma Pháp Tắc của ta tiến thêm một bước!" Hắc Thiên Ma Tổ đắc ý nói.

"Thạch tiền bối thần thông vô lượng, chúng ta thực sự khâm phục vạn phần." Mấy người Giao Tam cũng xu nịnh nói.

Hắc Thiên Ma Tổ được đám người tán dương, không khỏi cười ha ha, vô cùng đắc ý.

Hàn Lập nhìn Hắc Thiên Ma Tổ, đuôi lông mày đột nhiên động một cái, nhìn ra một chút manh mối.

Người này mặc dù phục sinh, bất quá khí tức tản ra còn thua xa trước đó, xem ra loại trùng sinh này cũng phải trả đại giới.

Khúc Lân thấy lực chú ý của Hắc Thiên Ma Tổ ở trên đám người, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lặng yên di động thân hình, trốn ở phía sau đám người.

"Tiểu côn trùng, ngươi muốn trốn chỗ nào?" Hắc Thiên Ma Tổ bỗng nhiên nhìn lại Khúc Lân, ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, thân hình thoắt một cái biến mất.

Khúc Lân biến sắc, bên ngoài thân loé lên kim quang, trong nháy mắt hóa thành hình dạng Phệ Kim Tiên.

Gã vừa mới hoá hình, thân hình Hắc Thiên Ma Tổ đã xuất hiện trước người gã, một quyền đánh bay gã.

Lập tức kim ảnh chớp động, quyền phong như mưa.

Khúc Lân lần nữa bị Hắc Thiên Ma Tổ đánh mạn thiên phi vũ, tiếng kêu thảm thiết không dứt.

Bất quá giờ phút này thực lực Hắc Thiên Ma Tổ giảm xuống không ít so với trước, mặc dù đánh Khúc Lân mạn thiên phi vũ, tổn thương so với lần trước nhỏ hơn rất nhiều.

Mà lần này Khúc Lân bị đánh, chính là vì cái miệng mà ra, cũng coi như đáng đời, bọn Hàn Lập cũng không có ý ngăn cản.

------oOo------

Chương 1133: Sinh linh đồ Thán

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Hư không phong bạo tàn phá bừa bãi khu vực Tuế Nguyệt Tháp một hồi, rốt cuộc cũng nhanh chóng suy yếu, sau vài hơi thở đã hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.

Khung cảnh xung quanh dần dần chìm vào yên tĩnh, giống như thường ngày chẳng có chuyện gì phát sinh. Nhưng trên mặt đất giờ đây lộ ra một cái hố đen cự đại sâu hun hút, rõ ràng cho thấy vừa rồi đã có đại sự xảy ra.

Trong lòng hố chỉ thấy một mảnh đen kịt thăm thẳm, không biết sâu bao nhiêu.

Ánh mắt Hàn Lập đột nhiên lóe sáng tựa hồ vừa có phát hiện gì, thân hình lập tức nhắm vào giữa hố sâu lao đi như tên bắn.

Sau đó vài nhịp thở, đã thấy Hàn Lập từ dưới hố lao lên, trong tay còn cầm theo một vật, thình lình đúng là Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Tuy trải qua lần không gian phong bạo tẩy lễ vừa rồi, nhưng thân đèn chẳng hề có chút sứt mẻ. Có điều, đăng diễm đã tắt ngấm, ba động pháp tắc thời gian mà cây đèn tỏa ra cũng yếu đi rất nhiều so với trước đây.

"Chúc mừng Hàn đạo hữu nay mất mà được lại Tuế Nguyệt Thần Đăng. Nhưng xem ra, đèn thần dường như đã có điểm hao tổn." Giao Tam ôm quyền chúc mừng Hàn Lập, lại liếc nhìn Tuế Nguyệt Thần Đăng một chút.

"Có thể thu lấy cây đèn này đã khiến Hàn mỗ rất hài lòng rồi." Hàn Lập đáp lời, rồi thu Tuế Nguyệt Thần Đăng vào.

Lại nói, Hắc Thiên Ma Tổ sau khi đánh đập Khúc Lân một hồi cảm thấy vô

cùng sảng khoái, hiện đã trở về. Còn Khúc Lân lặng lẽ bám theo sau, mang theo khuôn mặt bầm dập cùng vẻ u oán.

"Chư vị đạo hữu, chúng ta tuy rằng đã thoát khỏi Tuế Nguyệt Tháp, nhưng hiện vẫn còn ở bên trong Thái Tuế Tiên Phủ. Trông bộ dạng không gian Tiên Phủ này, ta đoán nó sẽ không tồn tại được lâu nữa. Chỉ một tòa Tuế Nguyệt Tháp sụp đổ đã có uy thế lớn như vậy, nếu như cả tòa Thái Tuế Tiên Phủ này hoàn toàn sập xuống, ta e rằng mức độ phá hoại sẽ càng nghiêm trọng hơn rất nhiều. Chúng ta tốt nhất phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây." Giao Tam vừa nói vừa nhìn mọi người một lượt.

Đám người xung quanh nghe những lời này cũng đều gật gù đồng ý.

"Việc ly khai nơi này tất nhiên là chúng ta đồng ý. Bị giam hãm ở nơi này đã vô số thời đại, chúng ta tự nhiên không muốn lưu lại đây thêm một giờ khắc nào nữa. Có điều phải làm thế nào mới ly khai được? Tu vi các ngươi chưa đủ, năng lực cảm giác cũng chưa tới. Toàn bộ Thái Tuế Tiên Phủ hiện đang bị bao phủ bởi một luồng lực lượng Không Gian cực lớn, muốn đột phá không hề dễ dàng." Liễu Tự Tại vừa nói vừa liếc nhìn mọi người một lượt.

Giao Tam mỉm cười, đang muốn nói thêm điều gì.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đám thân ảnh từ phía xa tiến lại gần, số lượng chỉ có hai ba mươi người. Về phần những kẻ khác chẳng biết đã vĩnh viễn nằm xuống hay lưu lạc đến nơi nào.

Thành phần những người mới đến này khá phức tạp, bao gồm Nhân tộc, Yêu Tộc và Ma tộc. Ai nấy đều chung bộ dạng quần áo tả tơi, thân hình gầy gò xương xẩu, chẳng khác nào một đám nạn dân chịu đói khổ đã lâu, thoạt nhìn vô cùng thảm thương.

Hàn Lập nhìn về phía đội hình mới xuất hiện, đột nhiên chau mày.

Những người này đều tỏa ra khí tức rất khổng lồ, có thể so sánh với tu sĩ Thái Ất. Nhưng cổ quái ở chỗ không một ai sở hữu lực lượng pháp tắc.

Tuy rằng người đến không mang theo lực lượng pháp tắc, nhưng tốt xấu gì cũng là hai ba mươi tu sĩ Thái Ất, tạo nên áp lực không nhỏ. Bọn Lợi Kỳ Mã lộ rõ vẻ đề phòng.

"Chư vị đạo hữu hẳn cũng là người bị phong ấn trong Tuế Nguyệt Tháp này, dám hỏi có chuyện gì muốn làm?" Giao Tam sắc mặt vẫn như thường, ôm quyền lên tiếng trước.

"Nếu các ngươi có biện pháp ly khai nơi này, liệu có thể mang theo mấy người bọn ta không? Chúng ta bị giam hãm ở đây đã không biết bao nhiêu năm tháng, hôm nay mới vất vả thoát khốn, quả thật không cam tâm chết ở chỗ này." Một gã đại hán nhân tộc tóc đỏ khô gầy ôm quyền bước lên, khẩn khoản nói.

Những người còn lại cũng nhao nhao cầu khẩn.

"Chư vị yên tâm, chúng ta ngày hôm nay gặp nhau chính là duyên phận, sẽ không bỏ lại các ngươi." Giao Tam trấn an.

"Thật tốt quá, xin đa tạ các hạ." Đại hán tóc đỏ vô cùng cảm kích.

Mấy người còn lại cũng nhao nhao hành lễ cảm tạ Giao Tam.

"Giao Tam đạo hữu, xem ý tứ của ngươi hẳn đã có phương pháp ly khai nơi này?" Liễu Tự Tại hỏi.

"Ta vì chấp hành nhiệm vụ Luân Hồi Điện mới đến đây, há lại không có phương pháp ly khai. Nhưng để hoàn thành bố trí cần tiêu phí chút thời gian." Giao Tam lật tay lấy ra một xấp trận kỳ trận bàn màu bạc, mỗi một vật phẩm đều tản mát chấn động Không Gian Chi Lực vô cùng cường đại.

"Đại Na Di Chuyển Không Trận! Luân Hồi Điện quả nhiên tài đại khí thô." Ánh mắt Liễu Tự Tại sáng ngời, giọng nói mang theo vẻ tán thán.

Giao Tam mỉm cười, đang chuẩn bị bắt đầu bố trí.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ không gian Tiên Phủ kịch liệt run rẩy, trên bầu

trời nhanh chóng xuất hiện những vết nứt không gian, bên trong tỏa ra kim quang chói mắt, và ngày một sáng hơn.

Đồng thời, mặt đất cũng lắc lư ầm ầm, so với lúc trước Tuế Nguyệt Tháp tan vỡ còn mạnh mẽ hơn gấp mười lần, những khe nứt nhanh chóng lan toả khắp mặt đất. Dường như chỉnh thể Thái Tuế Tiên Phủ này đã bắt đầu sụp đổ.

Đám người Hàn Lập ai nấy đều biến sắc, vội vàng bay lên không trung cách chỗ cũ một khoảng.

"Sao lại có thể như vậy? không gian Tiên Phủ tuy đã bắt đầu tan vỡ, nhưng tối thiểu cũng phải duy trì được hai ba ngày mới đúng. Chẳng lẽ đã có kẻ động tay động chân?" Giao Tam thất thanh la lên.

"Hiện tại bất kể nguyên nhân là gì cũng phải nhanh chóng bố trí đại trận. Chúng ta hợp lực ngăn cản chấn động xung quanh, không để ngươi bị ảnh hưởng!" Liễu Tự Tại trầm giọng nói.

"Được!"

Giao Tam khẽ quát một tiếng rồi bắt đầu triển khai trận pháp, hai cánh tay bấm niệm pháp quyết cấp tốc vung vẩy tựa như hai bánh xe.

Trận kỳ trận bàn liên tiếp bắn ra từ trong tay nàng, rơi xuống những vị trí cố định trong hư không phụ cận, mơ hồ hình thành một pháp trận bàng bạc.

Từng luồng sáng trắng bắt đầu nở bung từ trung tâm trận pháp, rất nhanh tạo thành một cột sáng màu bạc vừa thô vừa to, xông thẳng tận trời.

Mà tất cả những người còn lại lần lượt tụ tập xung quanh Giao Tam, vây nàng vào chính giữa.

Nơi hư không cách đó xa xa, mơ hồ hiện ra ba thân ảnh đang đứng thẳng lưng, dường như không bị những chấn động xung quanh ảnh hưởng chút nào, lẳng lặng quan sát hành động của đám người Hàn Lập.

…

Gần nửa ngày sau.

Thanh thế của những vụ ồn ào lộn xộn tại Kim Nguyên Sơn Mạch lúc này rốt cuộc đã lắng xuống, toàn bộ khu sơn mạch cũng từ từ an ổn lại.

Đoàn người do Đạo Dận Chân Nhân dẫn đầu hiện đang tụ tập ở một địa phương cách đó mười mấy vạn dặm. Ai nấy đều đang nhìn xuống mặt đất phía dưới với thần sắc vô cùng khó coi, không người nào đành lòng nhìn thẳng.

Chỉ thấy khu sơn mạch phía dưới, bên tay trái vẫn là núi non uốn lượn trùng trùng điệp điệp, thoạt trông sinh cơ bừng bừng. Nhưng khi nhìn sang phía bên phải thì chỉ thấy thế núi đã hoàn toàn bị hủy hoại, lộ tuyến dòng chảy sông ngòi nơi đây đã triệt để biến dạng. Nhìn đâu cũng chỉ thấy núi non khuynh đảo, vạn vật tĩnh mịch, khung cảnh hoang tàn.

"Sinh linh đồ thán, nghiệp chướng a!" Ánh mắt Đạo Dận Chân Nhân không giấu được vẻ bi ai, cất tiếng thở dài.

"Sư tôn, việc này không thể trách chúng ta được. Đây là mệnh lệnh từ Thiên Đình, không thể làm trái. Huống hồ, chúng ta cũng đã tận lực rồi, chỉ là không thể thành công mà thôi." Trần Xuyên thấy vậy cũng chau mày, lên tiếng an ủi.

Đột nhiên, tất cả mọi người đều nhìn về một phía chân trời, đồng loạt chứng kiến tại một vị trí rất xa đằng trước có một thân ảnh đang xuyên qua tầng tầng lớp lớp bụi mù, cấp tốc phi độn về phía bọn họ.

"Lôi sư huynh…" Trần Xuyên vui mừng khẽ reo lên.

Người tới chính là Lôi Ngọc Sách. Nhìn y bụi đất đầy người, gương mặt rõ ràng vẫn có chút thất thần. Tất cả mọi người đều biết rõ nguyên nhân nên không ai nhiều lời. Tô An Thiến cũng chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh y, không nói không rằng.

…

Nhưng đúng lúc này, trong hư không phía trên thung lũng chợt xuất hiện dị động, đột nhiên nứt toác ra.

Từ chính giữa khe nứt tỏa ra bạch quang chói lòa, tiếp đó, hơn bốn mươi thân ảnh liên tiếp từ trong bay ra.

Trong đó người đầu tiên xuất hiện là một gã nam tử ăn mặc rách rưới, đầu bù tóc rối, bộ dáng chẳng khác một kẻ điên là bao. Người này vừa xuất hiện đã hét lớn: "Khá lắm, chỉ là một đám tàn hồn vậy mà có thể gây ra động tĩnh lớn như thế…"

Người này không phải ai xa lạ, chính là Đại Hắc Thiên Ma Tổ.

Mấy người phía sau hắn cũng đều mang dáng vẻ bụi đất đầy đầu, thoạt nhìn vô cùng chật vật, ngoại trừ đám Hàn Lập và Giao Tam ra còn có hơn ba mươi tu sĩ Thái Ất vốn bị giam giữ bên trong Tiên Phủ.

"Nhiều năm như vậy… cuối cùng… cuối cùng cũng đã thoát ra!"

"Tự do… chúng ta tự do rồi! "

Mấy người Hàn Lập vẫn không tỏ vẻ gì, nhưng hơn ba mươi tên tu sĩ Thái Ất đến từ các tộc khác nhau hiện giờ tràn đầy kích động, thậm chí có kẻ không kiềm chế được mà khóc rống lên, nước mắt tuôn ra như mưa.

"Đa tạ ân nhân cứu giúp chúng ta khỏi cơn hoạn nạn!"

"Đa tạ ân nhân cứu giúp chúng ta khỏi cơn hoạn nạn!"

Không rõ là ai khởi xướng hô lên thật lớn khiến những người còn lại cũng nhao nhao khấu bái cảm tạ Giao Tam.

"Chư vị không cần đa lễ, chỉ là tiện tay mà thôi. Không biết sau này các vị có tính toán gì chăng?" Giao Tam khoát tay, bộ dạng khẳng khái.

"Bị giam giữ đã quá lâu, chúng ta quả thực không biết tình hình bên ngoài hiện nay như thế nào, tông môn cũng chẳng rõ là còn hay mất nữa. Chỉ e hiện tại quá nửa là không có chỗ nào để đi rồi." Đại hán tóc đỏ khô gầy chợt cười khổ một tiếng.

Mấy người đằng sau cũng cảm thán theo một hồi.

"Chư vị, nếu ai đã có nơi để đi, vậy thì bây giờ hãy lên đường thôi. Còn những ai tạm thời chưa biết nên đi đâu vậy thì có thể đi theo ta. Tại hạ sẽ an bài giúp các vị." Giao Tam lại tiếp lời.

Lập tức có bảy tám người ôm quyền bái biệt Giao Tam rồi ly khai. Hơn hai mươi người còn lại vẫn đứng nguyên tại chỗ, chờ đợi Giao Tam dẫn đường.

Hàn Lập chẳng có tâm tư đi quản chuyện giữa những người kia và Giao Tam.

Thân hình hắn lúc này đang lơ lửng giữa không trung, ánh mắt chăm chú quan sát mặt đất phía dưới, thần sắc hết sức khó coi. Nhìn đâu cũng chỉ thấy sự hoang tàn cằn cỗi, một mảnh rừng xanh núi thẳm bạt ngàn nay còn đâu?

Bạch Thủ Cốc trước đây đã hoàn toàn sụp đổ, biến thành một cái hố sâu cực lớn có đường kính lên đến mấy trăm dặm.

Bên dưới hố là vô số khe rãnh ngổn ngang tung hoành, tựa như phóng xạ khuếch tán ra xung quanh. Bên trong những khe nứt này còn phát hiện được chút vết tích nham thạch phun trào rồi hóa thành bột mịn màu đen. Trong phạm vi ngàn dặm quanh khu vực này chẳng còn một chút sinh khí.

Mà sơn mạch khổng lồ vốn nằm vắt ngang phía dưới hầu như đã bị san phẳng, còn đâu dáng vẻ hùng vĩ trước đây. Trên mặt đất hiện giờ chẳng qua chỉ còn lại một triền núi xám xịt chừng hơn mười dặm, vẫn đang có những cột khói đặc bốc lên nghi ngút, phát ra từng trận khí tức khiến lòng người bất an.

Sắc mặt cả đoàn người ai nấy đều có chút tái xanh, lúc này mới thực sự khắc sâu thứ cảm nhận gọi là sống sót sau đại nạn. Gương mặt từng người

một dần trở nên trắng bệch, khẽ đưa tay che miệng, một câu cũng không thể thốt nên lời.

"Bí cảnh đã bị phá huỷ hoàn toàn, ngay cả mảnh sơn mạch này hầu như cũng đã bị san bằng rồi. Rốt cuộc là kẻ nào động thủ?" Giao Tam tiến lên đứng bên cạnh Hàn Lập, nhìn xuống vạn dặm hoang địa bên dưới, cũng không nén được phải lên tiếng.

"Dựa theo tình huống trước đây, việc này quá nửa có liên quan đến Thông Thiên Kiếm Phái. Có điều bọn chúng có thực sự cần phải xuống tay đến mức này?" Hàn Lập cũng nghĩ không thông, thì thào đáp lời Giao Tam.

"Rất không có khả năng. Thông Thiên Kiếm Phái vốn khai tông lập phái tại Kim Nguyên Sơn Mạch này. Tuy rằng tông môn trọng địa không đặt ở đây, nhưng nơi này cũng tồn tại một số thế lực Tu Tiên có thực lực, dù không phải là những tông phái phụ thuộc bọn họ, những ít nhiều cũng có chút quan hệ. Bọn họ hẳn là sẽ không điên cuồng đến mức hành động bất chấp hậu quả như vậy chứ." Hồ Tam nghĩ ngợi một chút rồi lắc đầu nói.

"Chưa chắc, sở dĩ Thông Thiên Kiếm Phái và Thiên Thủy Tông có thể kiêu ngạo tại Kim Nguyên Tiên Vực, ngoại trừ thực lực bản thân cường đại, thì nguyên nhân trọng yếu vẫn là bọn chúng một mực thuần phục Thiên Đình. Nếu không như thế, một Tiên Vực hạng trung như Kim Nguyên Tiên Vực, há lại có thể giao phó cho một tu sĩ Thái Ất đỉnh phong như Đông Phương Bạch toạ trấn?" Ánh mắt Giao Tam chợt ngưng lại, dường như có phát hiện điều gì.

"Dù vậy, bọn chúng có thể nhẫn tâm như thế cũng thật sự không dễ dàng. E rằng đằng sau việc này có bàn tay của Thiên Đình." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi nói.

------oOo------

Chương 1134: Kim Đồng bị bắt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Đối với việc đám người Hàn Lập nói chuyện với nhau, Hắc Thiên Ma Tổ tự nhiên không có quá nhiều hứng thú.

Lão tựa hồ có chút hưng phấn với những gì đang thấy, nhìn quanh không ngừng, sau một lúc lâu, lão đi tới trước hố sâu ngồi xổm xuống, sờ lên cằm tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, bất chợt thân hình nhoáng một cái lướt thẳng xuống, rơi vào trong hố sâu.

Trên mặt đất nơi đó, vẫn lưu lại từng hoả cầu nham thạch to bằng gian phòng, Hắc Thiên tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với những thứ đó, đi lòng vòng quanh những hỏa cầu này, thỉnh thoảng xòe bàn tay ra đưa ra như hơ quanh lò lửa.

Ngay lúc bọn người Hàn Lập nói chuyện, trong hư không cách đó không xa bỗng nhiên lại có một trận ba động không gian truyền đến.

Chỉ thấy trong đó lóe lên quang mang, lại có ba đạo thân ảnh từ đó loạng choạng ngã ra.

Bọn người Hàn Lập vừa trải qua một trận đại chiến, giờ phút này thần kinh cũng không triệt để trầm tĩnh, thấy mấy người đột nhiên xuất hiện, tiên linh lực trên thân đại thịnh, bộ dạng sẽ lập tức chém giết một trận.

Ba người kia tựa hồ cũng bị dọa cho phát sợ, cầm đầu là một lão giả da xanh toàn thân có lân phiến như đồng tiền, quanh thân loé lên tinh quang, hiện ra sáu mảnh băng tinh tuyết trắng, ở trong phóng xuất ra trận trận hàn khí lành lạnh.

Bên cạnh lão là một tên nam tử cao lớn có làn da màu xanh sẫm, khô héo

như vỏ cây, tựa như cực kỳ e ngại hàn khí bên cạnh, vội vàng né tránh qua một bên, quanh thân lượn lờ thanh quang, dưới thân trong chớp mắt sinh ra vô số sợi rễ màu xanh lá, cắm thẳng vào dưới mặt đất khô cằn.

Một lão giả áo xám khác thì nhìn như người thường, một tay chắp sau lưng, đứng thẳng, áo bào trên thân không gió tự bay, ở trong lại có trận trận gợn sóng màu vàng không ngừng dập dờn ra.

Mọi người ở đây giương cung bạt kiếm, lúc sắp động thủ thì Liễu Tự Tại đột nhiên mở miệng kêu lên:

"Hoài Dương Tử, các hạ chẳng lẽ là Hoài Dương Tử đạo hữu?"

Bất thình lình lão hỏi một câu, không chỉ làm cho bọn Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên, mà ba người kia cũng sững sờ.

Trong đó lão giả áo xám kia nhíu mày lại, quan sát tỉ mỉ bên này chốc lát, sau đó ánh mắt rơi vào trên thân Liễu Tự Tại, chần chờ một hồi, mới kinh ngạc nói: "Liễu Tự Tại, Liễu đạo hữu... Quả nhiên là ngươi?"

"Chính là tại hạ, không ngờ ngươi ta năm đó từ biệt, vật đổi sao dời, lúc này lại trùng phùng nơi đây." Liễu Tự Tại cười khổ một tiếng, có chút thổn thức nói.

"Tạo hóa trêu ngươi, tạo hóa trêu ngươi a!" Lão giả áo xám Hoài Dương Tử cũng xúc động nói.

Bọn người Hàn Lập thấy thế, cũng không buông lỏng phòng bị, mà từng người thần sắc cổ quái nhìn về phía hai người.

"Chư vị không cần khẩn trương, Hoài Dương Tử đạo hữu là bạn cũ của ta, không phải địch nhân." Liễu Tự Tại dẫn đầu thu hồi thần thông, nói với đám người Hàn Lập.

Lão giả áo xám kia thấy thế, cũng phất phất tay, ra hiệu hai người bên cạnh thu hồi thần thông.

Thế là đám người lúc này mới thu liễm khí tức trên thân, đi tới phụ cận.

"Ta cũng không ngờ qua nhiều năm như vậy, còn có thể gặp lại Liễu đạo hữu ngươi..." Hoài Dương Tử thở dài một tiếng, thổn thức nói ra.

"Năm đó ngươi mất tích tại Mặc Hải Tiên Vực, ta từng đến đó tìm kiếm, chỉ tiếc hao phí mấy trăm năm, cuối cùng cũng không thu hoạch được gì, chỉ biết là ngươi đến đó thăm dò một bí cảnh ở đáy biển Vong Trần Hải, kết quả liền bặt vô âm tín. Rốt cuộc năm đó xảy ra chuyện gì?" Liễu Tự Tại nghi hoặc hỏi.

"Năm đó ta theo lời mời của một vị lão hữu ở Mặc Hải Tiên Cung, tiến đến chỗ sâu trong Xích Giao Hải Câu thăm dò một bí cảnh, không ngờ tên kia phản bội, bị người tiên cung bố trí mai phục bắt được, bị ép rất nhiều tội danh, sau đó bị nhốt vào trong Tiên Ngục. Về sau lại gián tiếp phong ấn ở Tuế Nguyệt Tháp, lần này trong tháp xảy ra biến cố mới thoát thân được." Hoài Dương Tử nói như thế.

"Cái gì... Ta cũng bị nhốt trong Tuế Nguyệt Tháp nhiều năm, lại không biết ngươi cũng ở trong đó?" Liễu Tự Tại kinh ngạc nói.

"Ngươi cũng bị nhốt trong tháp?" Hoài Dương Tử đánh giá trên dưới Liễu Tự Tại một chút, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

"Thế nào, ngươi không tin ta?" Liễu Tự Tại nhíu mày hỏi.

"Không phải là ta không tin, chỉ là ngươi cũng là tu sĩ có tu vi như thế, nếu đã bị Thiên Đình bắt được, tại sao vẫn còn bảo trì tu vi như vậy, chẳng lẽ bọn hắn không rút lực lượng pháp tắc của ngươi ra?" Hoài Dương Tử có chút nghi ngờ hỏi.

Nói xong, lão nhìn thoáng qua lão giả da xanh và nam tử như cây khô bên cạnh, ba người đều nghi hoặc không thôi.

"Rút ra lực lượng pháp tắc? Hẳn là Thiên Đình từng làm chuyện ác này với các ngươi... Trách không được ta nhìn đạo hữu ngươi mặc dù cảnh giới vẫn còn, tu vi lại tựa như lầu các trên không, không được vững chắc." Liễu Tự

Tại cẩn thận đánh giá gã một chút, nói ra.

"Không chỉ là ta, lúc trước ở trong Tiên Ngục, rất nhiều tu sĩ đều từng bị dính độc thủ, một thân cô đọng lĩnh hội sợi tơ pháp tắc đều bị tước đoạt, sau đó bị nhốt vào trong Tuế Nguyệt Tháp." Hoài Dương Tử tức giận nói ra.

"Năm đó mặc dù ngươi không ở dưới trướng Thiên Đình, thế nhưng một mực giao hảo với bọn hắn, cũng xem như một Tiêu Dao Tán Tiên, bọn hắn tại sao lại ra tay với ngươi? Chẳng lẽ sợi tơ pháp tắc của ngươi có gì đặc biệt?" Liễu Tự Tại cau mày hỏi.

"Nếu nói về lực lượng pháp tắc, đều là ngộ đạo tu được, cho dù vốn thuộc đồng nguyên, cũng là tự mình lĩnh ngộ với thiên địa đại đạo, ai lại không có điểm đặc biệt chứ? Chỉ là Thiên Đình tựa hồ không phải quan tâm cái này, bọn hắn bắt tu sĩ, trong đó có không ít Nhân tộc, Yêu tộc và Ma tộc, thậm chí thảo mộc tinh mị đều có, mỗi người bọn họ tu luyện lực lượng pháp tắc cũng không có điểm gì giống nhau, việc này từ trong ra ngoài đều lộ ra vẻ cổ quái." Hoài Dương Tử lắc đầu nói ra.

"Hoài Dương Tử tiền bối, Thiên Đình rút sợi tơ pháp tắc của các người ra để làm gì?" Giao Tam nhịn không được hỏi.

Trong lòng Hàn Lập cũng hết sức tò mò chuyện này, thấy Giao Tam mở miệng hỏi, lúc này vểnh tai lắng nghe.

"Không biết... Từ đầu đến cuối, chúng ta cũng không biết bọn hắn rút ra nhiều sợi tơ pháp tắc như vậy để làm cái gì. So với chuyện này, ta càng thấy kỳ quái hơn là, sợi tơ pháp tắc của ngươi vì sao không bị lấy ra?" Hoài Dương Tử lắc đầu, nói ra.

"Chuyện này chúng ta cũng không rõ, chỉ nhớ là lúc trước bị tù tại Tiên Vực không bao lâu, liền bị tên Văn Thái Tuế kia vừa dỗ vừa lừa cho vào trong Tuế Nguyệt Tháp, sau đó bị cầm tù cho tới bây giờ. Đúng rồi, các ngươi bị giam tại chỗ nào trong Tuế Nguyệt Tháp?" Liễu Tự Tại hỏi.

"Ta và rất nhiều tu sĩ bị giam tại tầng bảy Tuế Nguyệt Tháp, bất quá đều bị phong ấn ở dưới mặt đất, cho tới nay đều ở vào trạng thái nửa ngủ đông.

Cũng không biết bao nhiêu năm trước, đột nhiên lực lượng giam cầm của tháp này xuất hiện buông lỏng, chúng ta liền nghĩ cách phục hồi từ từ lực lượng pháp tắc, nhưng vẫn không thể nào tự do hành động." Hoài Dương Tử nói ra.

"Thì ra là thế, ta bị tù tại tầng năm, trách không được chưa từng gặp các ngươi. Ha ha, ngươi ta cùng một chỗ nhiều năm như vậy, nếu không có chuyện hôm nay, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại." Liễu Tự Tại liếc qua Hắc Thiên Ma Tổ vẫn đang đùa giỡn với lửa dưới đáy hố to, nói ra.

Hàn Lập nghe mấy người nói chuyện, trên mặt không có quá nhiều gợn sóng, nhưng trong lòng thì kinh hãi không thôi.

Thiên Đình là thế lực quan phương uy quyền nhất ở Chân Tiên giới, không nói đến tất cả hành vi xưa này của tiên cung, nhưng bề ngoài vẫn là lấy chủ trì công đạo bình định Tiên Vực, theo lý thuyết sẽ không làm chuyện gì quá giới hạn mới đúng. Nếu đúng như lời Hoài Dương Tử này nói, dám mạo hiểm làm việc này, đến nay vẫn không bị người phát hiện, tính toán nhất định không nhỏ.

Chỉ tiếc bây giờ manh mối quá ít, hắn cũng không thể nào suy đoán ra được.

"Chư vị, tha thứ ta nhiều lời một câu, trước mắt nơi đây cũng không phải nơi đất lành gì, ta nghĩ hay là mau rời khỏi cho thỏa đáng. Có chuyện gì, đại khái lúc sau hãy nói." Hàn Lập suy nghĩ một lát, mở miệng nói ra.

"Không sai. Nơi này làm ra động tĩnh lớn như vậy, tin tưởng Thiên Đình rất nhanh sẽ phái người tới xử lý hậu sự, chúng ta hay là rời khỏi nơi này trước, lại bàn bạc kỹ hơn." Giao Tam gật đầu nhẹ, cũng đồng ý nói.

"Đạo hữu ngươi bây giờ có tính toán gì không?" Liễu Tự Tại nhìn về phía Hoài Dương Tử, hỏi.

"Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng không có gì không dám nói. Năm đó Luân Hồi điện có tâm mời chào ta, vì bo bo giữ mình, ta không đáp ứng, trước mắt chỉ sợ cũng không có chỗ để đi, cũng không biết bây giờ Luân Hồi điện

như thế nào, bọn hắn còn muốn thu lưu ta nữa hay không?" Hoài Dương Tử thở dài một tiếng, nói ra.

"Tiền bối nếu muốn gia nhập Luân Hồi điện, vãn bối có thể dẫn tiến thay." Giao Tam nghe thấy lời ấy, ôm quyền cười nói.

Lời vừa nói ra, chung quanh hơn hai mươi người vốn định đi theo Giao Tam, đầu tiên khẽ giật mình, thần sắc khác nhau, cũng không biết trong đó có người nào nói vài câu gì, những người còn lại bóp cổ tay lắc đầu một trận, rồi yên tĩnh lại.

"A, ngươi là người Luân Hồi điện?" Hoài Dương Tử nhìn thoáng qua Giao Tam, hơi kinh ngạc hỏi.

Giao Tam từ chối cho ý kiến cười cười.

"Nếu không có bọn hắn, giờ phút này chúng ta chỉ sợ vẫn còn bị nhốt trong tháp đấy." Không đợi Giao Tam trả lời, Liễu Tự Tại nói ra.

"Tốt tốt tốt, xem ra còn thiếu một phần ân thoát khốn, ta nguyện ý gia nhập Luân Hồi điện." Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Hoài Dương Tử nghe vậy, đầu tiên có chút ngạc nhiên, lập tức liên nói "Tốt".

Nói xong, lão lại hỏi thăm hai người bên cạnh: "Mặc Tu đạo hữu và Vu Khải đạo hữu, các ngươi có dự định gì không?"

"Chúng ta và ngươi có cảnh ngộ không sai biệt lắm, cũng coi như mới quen đã thân. Bây giờ mặc dù may mắn thoát khốn, nhưng đoán được Thiên Đình tuyệt sẽ không buông tha chúng ta, vậy cùng một chỗ dấn thân vào Luân Hồi điện a." Lão giả da xanh tên là Vu Khải ôn hòa cười một tiếng, nói ra.

Tên nam tử như cây khô kia tựa hồ không thích nói nhiều, chỉ gật đầu nói, tiếng nói hơi khàn khàn.

"Hàn huynh, ngươi có dự định gì, có nguyện cùng ta trở về Luân Hồi điện không?" Giao Tam nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Trải qua một lần này, ta cũng coi như nhìn thấu, cừu oán giữa ta và Thiên Đình càng kết càng nhiều, một ngày sớm dấn thân vào Luân Hồi điện thì càng sớm có thêm chỗ dựa. Chỉ là lần này cũng đừng giống như trước kia, không cho ta một cái tên tuổi Luân Hồi Chi Tử." Hàn Lập lắc đầu, nói như thế.

"Có lẽ là cơ duyên xảo hợp, Hàn huynh và Luân Hồi điện chúng ta có duyên phận không cạn, lần này càng giúp ta lập công không nhỏ. Lần này vào Luân Hồi điện, Hàn huynh coi như là hạch tâm chân chính của Luân Hồi điện rồi. Điện chủ chúng ta cũng rất thưởng thức ngươi, nói không chừng còn muốn tự mình gặp ngươi một lần đấy." Giao Tam vừa cười vừa nói.

"Như vậy rất tốt. Chỉ là trước đó ngươi đề cập chuyện Kim Đồng, ta còn chờ ngươi giải thích thêm." Mặt Hàn Lập lộ ý cười, chuyển thành truyền âm hỏi.

"Việc này... Tạm thời không tiện nói quá nhiều. Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, Kim Đồng bây giờ bị giam tại Cửu Nguyên quan." Giao Tam hơi chần chờ, trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc hơi đổi, truyền âm hỏi: "Liên quan tới việc Kim Đồng bị Cửu Nguyên quan bắt, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho ta biết không?"

------oOo------

Chương 1135: Phân chia tiên vực

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

"Nhắc đến việc này, ta vừa hay biết một chút. Nói qua, vị tiểu bằng hữu kia của ngươi cũng thật sự bản lãnh, tự lấy thân làm mồi nhử, dẫn dụ một con Phệ Kim Tiên mà Cửu Nguyên quan nuôi dưỡng nhiều năm đi ra, mặc dù cuối cùng cắn nuốt thành công, nhưng vì vậy nên Cửu Nguyên quan phát hiện, bị mấy tên tu sĩ Đại La trong quan ra tay, hợp sức bắt đi, bây giờ đang giam giữ tại quan." Đối với điều này Giao Tam cũng không giấu diếm, truyền âm đáp.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt có chút ngưng lại, trầm ngâm không nói.

"Hàn huynh không cần lo lắng quá mức, Phệ Kim Tiên là loại trùng quý hiếm, thả ở đâu cũng là trân bảo làm người ta đỏ mắt, Cửu Nguyên quan không những sẽ không làm khó nó, có khi còn tận tâm nuôi dưỡng, chỉ tạm thời không thể khôi phục tự do thôi." Giao Tam truyền âm nói.

Hàn Lập nghe lời nói của nàng có ẩn ý, một khi Kim Đồng lại được tự do, đó ngày nó bị Cửu Nguyên quan thuần phục.

Đối với điều này, hắn không lo lắng quá, muốn thuần phục Kim Đồng không đơn giản như vậy, hắn lo lắng hơn là với tính tình gia hỏa Kim Đồng, quá nửa sẽ nhận không ít đau khổ.

Mặc dù nhục thân Kim Đồng không thể phá vỡ, gần như bất tử bất diệt, nhưng cũng không phải không có đồ vật khắc chế, lại thêm Cửu Nguyên quan nội tình thâm sâu, thế lực lớn như vậy thì không biết còn có thủ đoạn nào khác, khiến hắn không yên lòng.

Dù sao đứa nhỏ này bầu bạn với mình hơn nửa kiếp sống tu tiên, ý nghĩa của nó đối với bản thân hắn khác hẳn, tuyệt đối không ngồi im, thờ ơ nhìn

nó gặp nạn.

"Tóm lại, tiếp theo Luân Hồi điện chúng ta sẽ có một nhiệm vụ liên quan tới Cửu Nguyên quan, chỉ cần Hàn đạo hữu nguyện ý tham dự, liền có thể mượn cơ hội này cứu Kim Đồng ra." Mắt thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, Giao Tam cho là lời nói của mình có tác dụng, liền mở miệng khuyên.

"Nhiệm vụ gì?" Hàn Lập hỏi.

"Quy định Luân Hồi điện ngươi đã biết, có một số việc tạm thời chưa thể nói cho ngươi, thời gian tới khi nhiệm vụ bắt đầu còn tương đối dài, trong lúc này Hàn huynh tiện thể nâng cao tu vi một chút." Giao Tam trả lời.

"Giao Tam đạo hữu có bản đồ cương vực Kim Nguyên Tiên Vực không, có thể cho Hàn mỗ một phần?" Hàn Lập suy nghĩ một lát sau, truyền âm nói ra.

"Hàn huynh muốn bản đồ làm gì? Chẳng lẽ muốn tiến về Cửu Nguyên quan?" Giao Tam nhướng mày, trả lời.

"Nếu Cửu Nguyên quan ở ngay tại Kim Nguyên Tiên Vực, Hàn mỗ tiện đường đi thám thính chút tin tức, sẽ không làm chuyện ngu xuẩn." Hàn Lập thần sắc không thay đổi, truyền âm trả lời.

"Có lẽ Hàn huynh hiểu lầm, Kim Nguyên Tiên Vực này không phải Kim Nguyên Tiên Vực kia." Giao Tam cười nói.

"Đây là ý gì?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Hàn huynh có điều không biết, tiên vực mênh mông trong toàn bộ Tiên giới rất nhiều, trong đó trùng tên cũng không coi là nhiều. Phần lớn đều là các tiểu vực xa xôi trùng tên lẫn nhau, từ bao lâu không biết nữa. Còn Kim Nguyên Tiên Vực, tình huống thì đặc thù hơn, là một tiên vực nhỏ, trùng tên một tiên vực lớn." Giao Tam trả lời.

"Tiên Vực còn phân chia lớn nhỏ?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Hàn đạo hữu một mực di chuyển ở một vực nhỏ như Bắc Hàn Tiên Vực, không biết rõ điều này cũng bình thường, thật ra trong Chân Tiên giới hầu hết mọi người rất ít biết về điều này, dù sao tu sĩ Kim Tiên cảnh trở xuống có thể cả đời cũng chưa chắc đi ra khỏi một tiên vực. Trên thực tế toàn bộ Tiên giới có ba mươi sáu vực lớn nhất, năm trăm vực tầm trung, và ba nghìn vực nhỏ. Đương nhiên, ba nghìn này cũng chỉ là số xấp xỉ, cụ thể có bao nhiêu, không ai rảnh thời gian đi tính toán." Giao Tam truyền âm trả lời.

"Ba mươi sáu vực lớn? Lúc trước từng nghe nói Trung Thổ Tiên Vực, hẳn là một trong ba mươi sáu vực lớn?" Hàn Lập hỏi.

"Không sai, Trung Thổ Tiên Vực đứng đầu ba mươi sáu vực lớn, địa vị cao cả. Mà Đại Kim Nguyên Tiên Vực cũng có tiếng tăm lừng lẫy, sơn môn Cửu Nguyên quan ở vực này. Chúng ta hiện tại ở Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, sở dĩ có thể cùng tên mà không cần sửa đổi bởi nó vốn là một phần Đại Kim Nguyên Tiên Vực, chỉ là trong một lần thiên địa rung chuyển, tách ra khỏi vực lớn." Giao Tam tiếp tục giải thích nói.

"Thì ra là thế." Hàn Lập nhẹ gật đầu, trả lời.

Đúng lúc này, Giao Tam bỗng mắt sáng lên, liếc qua Lam Nhan.

Trong đôi mắt hiện lên vẻ tàn khốc, đột nhiên ra tay nhanh như chớp, đánh thằng một chưởng vào ngực.

Lam Nhan sống sót sau tai kiếp, còn đang thoáng thở nhẹ, đối mặt với biến cố bất chợt xuất hiện, căn bản không kịp phản ứng, bị Giao Tam đánh một chưởng trúng ngực trái, chỉ cảm thấy một lực lượng kỳ dị thấu vào thân thể, miệng thổ máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Mọi người thấy thế, đầu tiên là giật mình, sau lập tức hiểu được.

Lam Nhan gắng gượng ngồi dậy, lau vết máu trên khóe miệng, sắc mặt đầy hoảng sợ.

Mắt thấy Giao Tam muốn tiếp tục ra tay, Hàn Lập nhướng mày, thân hình

xuất hiện trước Lam Nhan, ngăn cản Giao Tam.

"Hàn huynh, người này là đệ tử Cửu Nguyên quan, giữ lại không được." Giao Tam nhíu mày nói ra.

"Dù vậy cũng không đáng tội chết." Hàn Lập nói ra.

"Hàn huynh, nàng ta đồng hành với chúng ta thời gian quá lâu, khó đảm bảo khi trở về sẽ không để lộ ra tin tức quan trọng, ngươi không nên lòng dạ đàn bà như vậy." Giao Tam nói ra.

"Lúc trước hai người nàng và huynh trưởng cùng ta lập quân tử ước hẹn, trong bí cảnh khi bị Xà Thiềm lão phụ bức bách, đều chưa từng ra tay với ta, có thể thấy là hạng người trọng tín thủ nghĩa. Chỉ cần nàng ta hứa hẹn không bẩm báo lên sư môn những điều mắt thấy tai nghe ở đây, ta thấy có thể tha cho một mạng, sau đó ta gieo một đạo thần hồn cấm chế là được." Hàn Lập do dự một chút, nói ra.

"Hà tất phải phiền phức vậy? Giết là xong hết mọi chuyện, tuyệt không hậu hoạn." Giao Tam ánh mắt lạnh lẽo nói.

"Giao Tam đạo hữu, nếu thật sự coi Hàn mỗ là người một nhà, có thể bán cho ta một chút tình mọn, được không?" Thần sắc Hàn Lập nghiêm lại trả lời.

Giao Tam thấy thế, ánh mắt nhìn qua Hàn Lập rồi nhìn lại Lam Nhan dò xét một chút, thần sắc như bừng tỉnh, hiểu ra gật đầu nhẹ nói: "Thì ra là thế..."

"Đa tạ." Hàn Lập biết chắc nàng hiểu nhầm, nhưng cũng lười giải thích, chỉ ôm quyền nói.

Sau đó, hắn xoay người, nói với Lam Nhan:

"Tình thế khó khăn, Lam đạo hữu cũng không có lựa chọn khác, Hàn mỗ sẽ hạ một đạo cấm chế ở thức hải ngươi, chỉ cần ngươi không vi phạm lời hứa, không lộ ra những việc liên quan tới ta là có thể bình yên vô sự."

Lam Nhan không nói gì, chỉ im lặng, nhẹ nhàng gật đầu, bộ dáng có chút duyên dáng đáng thương.

Tay Hàn Lập kết pháp quyết, từ mi tâm kéo ra một sợi tinh quang, chậm rãi đưa về phía mi tâm Lam Nhan.

Tinh quang kia như rắn ra khỏi hang, xoay giữa không trung, một đầu đâm vào mi tâm Lam Nhan, chợt lóe rồi biến mất.

Ngay lúc Hàn Lập thi pháp, bóng dáng Giao Tam chớp lên, đi đến hố sâu trên mặt đất.

Hắc Thiên Ma Tổ tự chơi với ngọn lửa vây quanh vui đến quên hết bên ngoài, thấy nàng đi đến liền hơi tức giận, đưa tay muốn đánh ra một chưởng.

"Thạch tiền bối, chớ có động thủ, vãn bối có chuyện quan trọng* thương lượng." Giao Tam thấy thế cũng cả kinh, vội vàng hô.

"Chìa khoá**, ngươi có chìa khoá gì? Lấy ra xem..." Thạch Không Mặc giơ bàn tay lên không, hiếu kỳ hỏi.

** chuyện quan trọng = yếu sự/ Yàoshi*

*** chìa khóa = thược thi/ Yào shì*

"Tiền bối không phải một mực tìm kiếm vợ con sao? Vãn bối có thể giúp đỡ một tay." Giao Tam thở nhẹ nói ra.

Thạch Không Mặc nghe mấy lời này, thần sắc lập tức thay đổi, sắc mặt đầy lo lắng, liên tục hỏi: "Ngươi biết bọn họ ở đâu? Ngươi biết bọn họ ở nơi nào sao? Bọn họ ở nơi nào?"

"Vãn bối mặc dù không biết bọn họ ở nơi nào, nhưng lại có biện pháp giúp tiền bối tìm kiếm họ." Giao Tam thấy tình cảnh này không khỏi hơi chút động dung nhưng vẫn nói ra.

Thạch Không Mặc vừa nghe lời ấy, thần sắc bỗng lạnh lẽo, thần sắc điên cuồng trên mặt chợt biến mất trong nháy mắt, Giao Tam trong lòng phát lạnh.

"Trước kia Văn Thái Tuế dùng lời đó lừa gạt ta, nếu ngươi dám làm như lão, ta nhất định để ngươi sống không bằng chết." Thạch Không Mặc lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, chỉ một thoáng hai mắt trở thành một màu đen nhánh, nói từng câu từng chữ.

"Vãn bối không dám." Trán Giao Tam chảy mồ hôi lạnh, trả lời gấp.

"Không dám là tốt, không dám là tốt, ha ha, ha ha..." Thạch Không Mặc nghe xong, thần sắc hơi dừng, nở nụ cười.

Trong chớp mắt, con ngươi lão liền khôi phục bình thường, cả người nhanh chóng biến trở về bộ dáng điên khùng, phong thái hung sát trước đó như thể chưa từng xuất hiện qua.

"Vậy tiền bối... Cùng vãn bối trở về Luân Hồi điện được không?" Giao Tam thử hỏi.

"Trở về, trở về, tìm người, tìm người..." Thạch Không Mặc vừa cười vừa nói.

Hai người quay người trở lại mặt đất, Liễu Tự Tại liền chủ động tiến lên đón, nói với Giao Tam:

"Nhận được ứng cứu, vốn nên cùng ngươi về Luân Hồi điện, chỉ là trước mắt còn chút sự tình khác cần đi xử lý, mong rằng thông cảm."

"Là cùng Hồ Tam cùng trở về Man Hoang giới vực sao?" Giao Tam nhìn thoáng qua Hồ Tam cách đó không xa Hồ Tam, hỏi.

"Đúng vậy." Liễu Tự Tại nhẹ gật đầu.

"Vậy cũng không sao, việc này điện chủ đã thông báo." Giao Tam nói ra.

Liễu Tự Tại nghe vậy, ánh mắt hơi thu lại, hiện lên thần sắc kinh ngạc, nhưng cuối cùng không có hỏi gì.

"Hàn đạo hữu thế nào? Có muốn cùng ta trở về Luân Hồi điện không?" Giao Tam nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Giao Tam đạo hữu lần này tự trở về trước đi, Hàn mỗ còn chút việc phải xử lý, hiện tại không đi cùng đạo hữu, còn việc đã bàn bạc lúc trước không thay đổi, Hàn mỗ nguyện ý gia nhập Luân Hồi điện, tham dự nhiệm vụ trong điện." Hàn Lập cười đáp.

Giao Tam nghe vậy, khẽ chau mày nhưng mau chóng lại giãn ra nói:

"Đã như vậy, chúc Hàn đạo hữu thuận buồm xuôi gió, tin rằng không lâu nữa, chúng ta sẽ gặp lại."

Sau khi cùng mọi người cáo từ một phen, Giao Tam mang theo Hắc Thiên Ma Tổ cùng ba người Hoài Dương Tử rời đi trước.

Liễu Tự Tại mang theo Lợi Kỳ Mã, cùng Hồ Tam đang ở bên nói chuyện, hình như cũng thảo luận điều gì.

Hàn Lập chỉ liếc qua rồi lại nhìn về phía Khúc Lân.

"Khúc đạo hữu, ngươi dự định thế nào dự định, tiếp tục cùng Hàn mỗ đồng hành không?" Hàn Lập cười hỏi.

"Vốn dự định là như vậy, thế nhưng bây giờ có lẽ đổi ý." Khúc Lân cười cười, nói ra.

"Ồ? Đây là vì sao?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Trải qua chuyện này, cộng thêm trước kia Hàn đạo hữu ngươi đại náo Kim Nguyên Tiên Cung, nghĩ đến uy danh hiển hách sớm đã vang vọng Thiên Đình, ta đồng hành với ngươi chẳng phải là dựng cờ lên cho người ta đến vây giết, quá không sáng suốt." Khúc Lân lắc đầu trả lời.

"Ngươi nói vậy dường như có mấy phần đạo lý." Hàn Lập nhẹ gật đầu, đồng ý nói.

Trên thực tế, trải qua một loạt sự tình lúc trước, bọn hắn đều cảm thấy song phương không phải đèn đã cạn dầu, không muốn đối phương ở lại bên cạnh mình, như vậy lại hợp ý với nhau.

Mà Hàn Lập cũng biết trong lòng đối phương tính toán, dù sao giữa Phệ Kim Tiên hẳn tồn tại một loại cảm ứng nào đó, bây giờ ra thế giới bên ngoài, nó dĩ nhiên có biện pháp tìm kiếm đồng loại.

"Đã là như vậy, ta cùng đạo hữu từ biệt, núi cao sông dài, sau này chúng ta còn gặp lại." Hàn Lập ôm quyền nói ra.

Khúc Lân cũng cáo từ một tiếng, độn quang trên người nổi lên, hóa thành cầu vồng rời đi.

"Lam đạo hữu, sau đây ngươi muốn trở về Cửu Nguyên quan?" Đợi nó rời đi, Hàn Lập truyền âm cho Lam Nhan nói ra.

Lam Nhan nghe vậy, thần sắc hơi khác, gật đầu nhẹ.

"Vậy làm phiền đạo hữu dẫn ta một đoạn, đúng lúc ta cũng muốn đi Đại Kim Nguyên Tiên Vực." Hàn Lập nói ra.

------oOo------

Chương 1136: Luân Hồi điện chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Hàn đạo hữu, ta có một chuyện không rõ, ngươi bây giờ đã là cái đinh trong mắt Thiên Đình, sao lại còn dám tiến đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực?" Lam Nhan thấy cử động của Hàn Lập thực sự khó có thể lý giải, không khỏi hỏi.

"Sự tình ngươi không nghĩ tới, Thiên Đình cũng chưa chắc có thể nghĩ đến. Có câu nói này, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất." Hàn Lập cười trả lời.

Lam Nhan tự nhiên biết đây là cách từ chối khéo, biết đối phương không muốn nói rõ nguyên nhân thực sự, cũng thức thời không tiếp tục hỏi nữa.

Lúc này, Lợi Kỳ Mã bỗng nhiên chạy chậm đến, mở miệng nói ra:

"Tiểu tử, lần này cũng coi như cùng chung hoạn nạn, lão tổ ta nhìn ngươi thuận mắt, suy tính một chút, hay là có muốn đi cùng chúng ta về Man Hoang giới vực không?"

"Đa tạ đã thưởng thức, chỉ là ta còn có chút sự tình phải xử lý, không thể đồng hành cùng chư vị." Hàn Lập mỉm cười, ôm quyền nói.

"Tốt a! Thứ này cho ngươi, ngày sau có cần gì, cứ tới Man Hoang giới vực tìm ta." Lợi Kỳ Mã bỗng nhiên giương móng lên, một đạo quang mang tuyết trắng liền sáng lên phía trước, bay xuống trước người Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay nhận lấy xem xét, phát hiện là một khối lân phiến hình tròn lớn chừng bàn tay, đồng thể tuyết trắng sinh ra tầng tầng gợn nước, phía trên tràn đầy một loại khí tức Man Hoang hung hãn.

"Đa tạ." Hàn Lập hơi dò xét một chút, liền thu vào.

Sau đó, hắn mang theo Lam Nhan cáo biệt với bọn người Hồ Tam một phen, phi độn rời đi.

Chờ đến lúc khí tức của bọn hắn hoàn toàn biến mất tại chân trời, Lợi Kỳ Mã một mực đưa mắt trông về phía xa, đột nhiên mắt sáng lên, toàn thân sáng lên quang mang tuyết trắng, vô số khí lưu màu trắng tụ lại, bao cả người nó vào trong.

Hồ Tam ở bên cạnh thấy thế ngạc nhiên, mặt mũi tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Chỉ thấy bên trong vòng xoáy do khí lưu màu trắng tụ lại, Lợi Kỳ Mã dần dần đứng thẳng lên, thân ảnh từ từ nhỏ dần, vậy mà hóa thành hình người.

Đợi tất cả quang mang và khí lưu tán đi, thay vào đó xuất hiện một vị thanh niên nam tử dáng người thẳng tắp, dung mạo tuấn lãng, thân mang pháp bào màu trắng, một đầu tóc dài tuyết trắng búi tóc theo kiểu Toàn Châu Ngọc Quan, cả người nhìn ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm.

"Lúc trước đi quá giới hạn, mạo phạm đến thiếu chủ, mong thiếu chủ tha thứ." Thân ảnh nam tử vừa mới xuất hiện, Liễu Tự Tại một bên khẽ cong eo, ôm quyền nói ra.

"Liễu thúc không cần như vậy, lúc trước làm việc đều là ý của ta, ngươi có chỗ nào sai chứ?" Lợi Kỳ Mã biến thành thanh niên tuấn lãng, đi ra phía trước, đỡ Liễu Tự Tại lên, nói ra.

"Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?" Hồ Tam lần này triệt để bị chấn kinh, mặt kinh ngạc lẩm bẩm nói.

"Đi thôi, trên đường sẽ nói rõ với ngươi." Lợi Kỳ Mã cũng không kỳ quái, cười vung tay lên, nói ra.

Theo bàn tay vung ra, trước người lập tức có một mảnh quang mang sáng như tuyết thoáng hiện, một tòa lâu thuyền tuyết trắng cao ba tầng trống rỗng xuất hiện, trên đó rường cột chạm trổ, hạt châu khảm ngọc, nhìn phù quang

sáng láng, lộng lẫy đến cực điểm.

Ba người phi thân lên, rơi vào trên lâu thuyền tuyết trắng.

Cũng không thấy Lợi Kỳ Mã khu động thế nào, dưới lâu thuyền liền sinh ra từng đạo tấn phong màu trắng, nâng thân thuyền lên, hóa thành một đạo độn quang màu trắng, lóe lên một cái rồi biến mất.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn ba năm.

Khu vực biên giới phía Bắc chân núi Kim Nguyên sơn mạch, một đầu giang hà trên không kéo dài vạn dặm, một chiếc linh chu màu đỏ sậm vụt qua nhanh như tên bắn.

Nói là linh chu, hình thể lại không nhỏ, phía trên có xây hai tầng lầu các.

Giờ phút này, Giao Tam trong bộ váy dài màu xanh, đang đứng tại lan can tầng hai lầu các trông về hư không phía xa.

"Hoài Dương Tử tiền bối, bây giờ chúng ta rời khỏi khu vực Kim Nguyên sơn mạch, hành trình tiếp theo, cần người đến thôi động linh chu, vãn bối cần bế quan một đoạn thời gian." Giao Tam nhìn một hồi, sau đó thu hồi ánh mắt nói ra.

"Giao Tam đạo hữu yên tâm, việc này cứ giao cho ta." Hoài Dương Tử đứng trên boong thuyền linh chu, sau khi nghe lập tức đáp.

"Vậy làm phiền rồi." Giao Tam ôm quyền nói một tiếng, quay người trở về lầu các.

Tiến vào trong lầu các, nàng đưa tay bấm pháp quyết, chỉ lên trên đỉnh đầu một cái.

Một đạo quang mang màu đỏ sậm từ đầu ngón tay nàng bắn ra, đánh vào một khối lệnh bài đỏ sậm treo trên đầu nàng.

Quang mang vừa mới bay vào, lệnh bài đỏ sậm lập tức xoay tròn.

Một màn sáng từ trên đó khuếch trương ra, dần dần bao lại toàn bộ lầu các, tất cả khí tức đều bị phong bế trong đó, không còn nửa điểm tiết ra ngoài, cũng không bị bên ngoài mảy may quấy nhiễu.

Giao Tam thấy thế, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bóp một cái pháp quyết cổ quái, trong miệng vang lên một trận thanh âm ngâm tụng.

Ngay sau đó, dưới thân nàng có từng đạo phù văn phức tạp sáng lên, như từng đầu băng gấm màu đỏ không ngừng du tẩu dưới thân, sau lại thuận theo phù điêu bốn phía màn sáng mà lên, tuần hoàn qua lại, vòng đi vòng lại.

Giao Tam thân ở trong màn sáng, quanh thân sáng lên một tầng quang mang mơ hồ, tựa như sinh ra tầng tầng huyễn ảnh, thân hình trở nên mơ hồ, một tầng Luân Hồi Pháp Tắc chi lực bắt đầu bao phủ bốn phía.

Chỉ thấy trong đôi mắt nàng bỗng nhiên loé lên hồng quang, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, ánh mắt trong nháy mắt trở nên trống rỗng không gì sánh được, nhìn tựa như trong nháy mắt bị rút đi hồn phách, biến thành một bộ nhục thân không còn linh hồn.

Nhưng ngay sau đó, khóe miệng nàng lộ ra một vòng ý cười, mí mắt khép lại, trước mắt liền lâm vào vô tận tối tăm.

Thời điểm nàng vừa mở mắt ra, cảnh tượng trước mắt lại đột nhiên biến đổi, thân ảnh của nàng vậy mà xuất hiện trong một mảnh không gian cổ quái tối tăm mờ mịt.

Trong không gian không thấy bất kỳ cảnh vật gì, chỉ có từng đầu trường giang đại hạ uốn lượn vạn dặm chảy xuôi xuống.

Thân hình Giao Tam tựa như hư ảo, cả người trôi nổi trong hư không, hai tay như nổi trên nước vạch phía trước một cái, cả người tự nhiên tiến về phía trước, du động trên không một đầu giang hà màu đỏ sậm, đi về phía

thượng nguồn dòng sông.

Gần đầu giang hà này có tổng cộng năm đầu giang hà, mỗi một đầu có màu sắc và cảnh tượng khác nhau, có dòng nước chảy xiết thanh thế to lớn, có dòng thuỷ tính hay thay đổi, chợt nhanh chợt chậm.

Trong đó một đầu trường hà màu bạc, nước chảy nhẹ nhàng chậm chạp, lưu động bình ổn, ở trong mơ hồ có vô số quang cầu to to nhỏ nhỏ như giọt nước chảy xuôi qua, bên trong hình như có hình ảnh chớp động.

Giao Tam mỗi lần đều chỉ thoáng nhìn một chút, tuyệt không dám dừng ánh mắt lại trên đó, nếu không sẽ có một cỗ vô hình chi lực hút vào, kéo nàng vào trong nước sông rơi lã chã kia.

Nàng bay dọc về thượng nguồn dòng sông đỏ sậm kia, không biết bay bao lâu, rốt cuộc nhìn thấy tất cả dòng sông đều dần dần thu hẹp, cuối cùng tụ tập đến một đầu nguồn, hóa thành một dòng sông.

Dòng sông kia không biết sinh ra từ chỗ nào, nước sông như hoàng tương quay cuồng, hỗn độn không rõ, trên đó còn xây một cây cầu đá hình vòm màu đỏ sậm.

Cầu đá vòm có bề mặt sáng bóng trơn trượt, tự nhiên mà thành, nhìn tựa như một bệ đá thủy tinh, dòng sông chảy qua dưới cầu đá vòm, tự nhiên chia làm sáu đầu, kéo dài chảy xuôi xuống.

Ánh mắt Giao Tam rơi vào động đá phía dưới cầu hình vòm, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Nàng ngạc nhiên phát hiện, trên bờ sông phía dưới cầu hình vòm, có một nữ tử áo đen dáng người thướt tha, đang ngồi tại bờ sông đưa lưng về phía nàng, một đôi chân trần tuyết trắng như ngó sen, đang ngâm trong dòng sông đỏ sậm vừa mới tách ra.

Trong thời gian đó, nữ tử một mực chưa từng quay người lại, cho nên Giao Tam từ đầu đến cuối vẫn không thấy được khuôn mặt của nàng.

Trên thực tế, Giao Tam cũng không dám dò xét bên đó quá nhiều, bởi vì trên cầu đá vòm, còn có một bóng người ngồi một bên cầu đá, hai chân thả lỏng xuống cầu.

Chỉ thấy thân hình đó hơi còng xuống, trên đầu mang theo một cái nón lá cực lớn, khoác trên người một kiện áo tơi nặng nề, thân thể đưa lưng về phía sáu đầu nhánh sông, mặt ngó về phía dòng sông nước chảy vẩn đục kia.

Trong tay nam tử còn cầm một cây gậy trúc màu xanh có lấm tấm điểm màu trắng, đầu gậy lơ lửng một sợi tinh ti màu đỏ sậm, rơi vào trong mặt nước, tựa như đang nhàn nhã thả câu.

Thân ảnh Giao Tam bay đến trên cầu hình vòm, lại không cách nào đáp xuống, vẫn như cũ duy trì trạng thái treo trên bầu trời.

"Tham kiến điện chủ." Thần sắc Giao Tam trang trọng, thi lễ nói ra.

Tên nam tử đầu đội mũ rộng vành, khoác áo tơi kia không phải ai khác, chính là Luân Hồi điện chủ đại danh đỉnh đỉnh.

"Chuyện bên kia nhanh hơn không ít so với ta dự đoán, cụ thể xảy ra chuyện gì, đại khái nói với ta một chút." Luân Hồi điện chủ không quay đầu nhìn nàng, chỉ mở miệng nói ra.

"Tuân mệnh, Văn Thái Tuế..." Giao Tam gật đầu nhẹ, lập tức kể lại chuyện đã trải qua ở Tuế Nguyệt Tháp.

Đợi sau khi nàng nói xong, Luân Hồi điện chủ không lập tức bình phán công tội, mà im lặng tự định giá một lát, mới nói ra:

"Thạch Không Mặc người này không tầm thường, sau này ngươi phải cẩn thận quan sát hắn."

"Điện chủ cảm thấy... Hắn là đang giả điên?" Giao Tam nhíu mày hỏi.

"Giả điên hay không cũng không quan trọng, chỉ cần đối tượng hắn nổi điên

không phải chúng ta là được. Đương nhiên, chuyện giúp hắn tìm kiếm vợ con không thể lãnh đạm, hết thảy tài nguyên trong điện đều có thể điều động." Luân Hồi điện chủ lắc đầu, nói ra.

"Vâng." Giao Tam đáp.

"Nếu món đồ kia đã tìm được, lúc trước đã bố trí rất nhiều, có thể điều động được rồi. Lần này hẳn là đủ cho Thiên Đình hảo hảo bận rộn một hồi." Luân Hồi điện chủ nói ra.

"Chờ thuộc hạ trở về trong điện sẽ khởi động chuyện này." Giao Tam nói ra.

Sau đó, hai người không mở miệng nói chuyện nữa, trầm mặc một hồi lâu, Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên mở miệng hỏi:

"Không đề cập tới biểu hiện khách quan, theo phán đoán chủ quan của ngươi, cảm thấy người kia thế nào?"

"Hồi bẩm điện chủ, trải qua trước đây mấy lần liên hệ, ta cảm thấy người này vô luận tâm kế can đảm, năng lực hay là thủ đoạn, đều là nhất lưu, ngày sau nhất định có thể làm được việc lớn. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Hành động tiếp theo, ta hi vọng để hắn tham gia." Giao Tam nói ra.

"Cái này cứ theo ý ngươi là được rồi..." Luân Hồi điện chủ nói ra.

"Vâng." Giao Tam nói.

"Lần này vận dụng bí thuật Luân Hồi tới tìm ta, tất nhiên hao tổn không ít pháp tắc tinh ti của ngươi, những thứ này xem như bồi thường cho ngươi." Luân Hồi điện chủ đỡ mũ rộng vành trên đầu lên, nói ra.

Nói xong, cổ tay gã lắc một cái, cây gậy trúc trong tay liền chếch lên, tinh ti đỏ sậm buông xuống dưới nước liền nhảy ra mặt nước, trên đó còn treo một đoàn hào quang màu đỏ sậm, cũng bị kéo ra theo.

Luân Hồi điện chủ kéo chùm sáng đỏ sậm tới, tiện tay xoa nắn một trận, liền hóa thành một hạt châu màu đỏ sậm.

Chỉ thấy gã cong ngón tay búng ra, hạt châu kia liền bắn ra, trực tiếp đánh trúng vào mi tâm Giao Tam, quang mang lóe lên chui vào trong đó.

Giao Tam lập tức như gặp cuồng phong, thân hình cực tốc bay ngược về phía sau, hai mắt cũng theo đó tối sầm lại.

Trong lầu các tầng hai Linh chu màu đỏ sậm, Giao Tam đang nhắm mắt khoanh chân đột nhiên mở hai mắt ra, cả người như choảng tỉnh đại mộng, toàn thân mồ hôi đầm đìa, há miệng kịch liệt thở dốc.

Thoáng ổn định ba động thần hồn một chút, khí tức quanh thân Giao Tam mới thoáng vững vàng lại.

Nàng đưa tay xoa nhẹ mi tâm một chút, cảm thấy nơi đó ẩn ẩn hơi đau, nhưng bên trong lại có từng tia từng tia ý lạnh truyền đến, ở trong càng ẩn chứa từng sợi khí tức Luân Hồi Pháp Tắc, khiến cho nàng vui vẻ không thôi.

Vui sướng qua đi, trong đầu Giao Tam lại hiện ra thân ảnh nữ tử quay người ngồi tại bờ sông kia, trong lòng không khỏi sinh ra rất nhiều lo nghĩ.

Người kia là ai? Có quan hệ thế nào với điện chủ?

------oOo------

Chương 1137: Quái vật khổng lồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Ngay lúc này, đâu đó ở Kim Nguyên Tiên Vực, một phi thuyền màu xanh sẫm xé trời mà qua, nhanh chóng bay thẳng về phía trước.

Phi thuyền ẩn hiện hình rồng, giống như một con trường long màu xanh sẫm bay lượn trên thiên không, tốc độ nhanh đến khó tin, thoáng cái liền vượt qua khoảng cách mấy vạn dặm, người tu vi thấp căn bản không thể phát hiện tung tích phi thuyền.

Trong phi thuyền, hai bóng người chính là Hàn Lập và Lam Nhan, tuy nhiên đều biến ảo dung mạo.

Chiếc phi thuyền Mặc Long này là Hàn Lập lấy từ trong pháp khí trữ vật của Xà Thiềm. Ngày đó, Xà Thiềm tự bạo yêu đan, thân thể tan thành mây khói, nhưng trong lúc khẩn yếu, Hàn Lập vẫn giành lại được pháp khí trữ vật của đối phương.

Phi thuyền này chính là tiên khí song thuộc tính Mộc, Phong, phẩm giai không thấp, đã đạt đến cấp bậc lục phẩm Tiên khí, không những tốc độ phi hành cực nhanh mà còn ẩn náu rất tốt, hơn xa tất cả phi thuyền trước kia của Hàn Lập.

Lam Nhan đứng ở phía trước, điều khiển phi thuyền tiến lên.

Hàn Lập đặt một cấm chế trong cơ thể nàng ta, có thể cảm nhận được nhất cử nhất động của đối phương, không sợ bị giở trò quỷ gì.

Hắn ngồi ở đuôi phi thuyền, khoanh chân vận công, trên người chớp động kim quang, Thời Gian Pháp Tắc chi lực cuồn cuộn.

Trải qua hơn ba năm tĩnh dưỡng, Thời Gian Pháp Tắc trong người Hàn Lập đã khôi phục non nửa giúp hắn an tâm không ít.

Giờ này, hắn cầm trong tay mấy khối ngọc giản, thần thức dò xét bên trong.

Sau một hồi lâu, Hàn Lập thu hồi thần thức, sắc mặt có chút nặng nề.

Hắn thu thập những ngọc giản này từ Luân Hồi điện, tài liệu liên quan tới Kim Nguyên Tiên Vực và Cửu Nguyên quan.

Hắn góp nhặt tư liệu Kim Nguyên Tiên Vực không ít, nhưng Cửu Nguyên quan quản lý cực nghiêm, tin tức lưu truyền rất ít, hắn tìm kiếm hết sức cũng chỉ tìm được một chút tư liệu nhỏ lẻ, vụn vặt, không nhiều tác dụng.

"Lam Nhan đạo hữu, không vội điều khiển phi thuyền, Hàn mỗ có một số việc muốn thỉnh giáo ngươi." Hàn Lập nhìn về phía Lam Nhan, mở miệng nói ra.

"Không biết Hàn đạo hữu muốn hỏi điều gì?" Lam Nhan nghe vậy, ngừng điều khiển phi thuyền, đi tới, nhu thuận nói.

Trên đường đi, Lam Nhan nghe lời lạ thường, bảo không nên nói, một câu không nói, việc không nên làm, một chút cũng không làm, giữ khuôn phép, nghe theo Hàn Lập phân phó.

"Ta muốn biết một ít tin tức Cửu Nguyên quan." Hàn Lập không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

"Hàn đạo hữu xin cứ hỏi là được, tiểu nữ tử tất nhiên biết gì nói vậy, không biết không nói." Đôi mắt đẹp lóe lên, Lam Nhan thấp giọng nói.

"Lam đạo hữu đáp ứng thật là thẳng thắn, theo ta biết, Cửu Nguyên quan môn quy sâm nghiêm, tiết lộ bí mật bản môn bị phạt nặng, Lam đạo hữu không sợ sao?" Hàn Lập nhíu mày lại, nói ra.

"Thực lực Hàn đạo hữu ngươi vượt xa tiểu nữ tử, cho dù ta quyết không nói, chắc hẳn ngươi cũng tự có biện pháp tìm hiểu ra, nếu như thế, ta cần gì

phải làm những điều vô dụng kia. Chỉ mong Hàn đạo hữu có thể thấy tiểu nữ tử hợp tác, đừng nói cho người khác biết những tin tức này là dựa vào ta mà biết được." Lam Nhan thấp giọng nói ra.

" Sư huynh muội các ngươi tính cách lại giống nhau, Lam đạo hữu yên tâm, chỉ cần ngươi trả lời tốt những vấn đề của ta, Hàn mỗ đương nhiên sẽ không khiến ngươi khó xử." Hàn Lập gật đầu nói.

Lam Nhan nghe Hàn Lập nhắc đến Lam Nguyên Tử, gương mặt xinh đẹp hiện lên vẻ đau thương, nhưng lập tức biến mất, đối với Hàn Lập cảm kích gật đầu nhẹ.

"Trong Cửu Nguyên quan các ngươi nghe nói có Đạo Tổ tọa trấn, không biết là mấy vị Đạo Tổ?" Hàn Lập hỏi.

"Đạo Tổ thưa thớt đến mức nào, Cửu Nguyên quan ta mặc dù là đại tông Chân Tiên giới, cũng chỉ có một vị, chính là tổ sư lập phái Cửu Nguyên quan." Lam Nhan nói ra.

"Số lượng tồn tại Đại La cảnh?" Hàn Lập nhẹ gật đầu, tiếp tục hỏi.

"Tu vi ta mặc dù không thấp, nhưng không phải người Cửu Nguyên quan tự mình bồi dưỡng, chỉ là tán tu gia nhập sau, lại là Ảnh Vệ chuyên chấp hành nhiệm vụ bí mật, địa vị trong quan không cao, sự tình biết đến cũng không nhiều. Theo ta được biết, Cửu Nguyên quan có mười năm vị Đại La cảnh, theo thứ tự là Cửu Nguyên quan chủ, hai vị phó quan chủ, tứ đại Thánh Sứ, tám đại Tôn Giả. Tuy nhiên, trong Cửu Nguyên quan bí mật rất nhiều, hẳn còn tồn tại Đại La khác." Lam Nhan nói như thế.

Hàn Lập nghe lời nói này, âm thầm hít sâu một hơi.

Trong Cửu Nguyên quan lại có nhiều tồn tại Đại La như vậy, khó trách Giao Tam lại để hắn nâng cao thực lực một chút, lấy thực lực của hắn giờ này, tùy tiện đi vào Cửu Nguyên quan cứu người, không khác lấy trứng chọi đá.

"Diệu Pháp Tiên Tôn phái các ngươi tới bắt ta thực lực như thế nào? Địa vị trong quan là gì?" Hàn Lập đang cân nhắc, lại hỏi.

"Diệu Pháp Tiên Tôn là một trong tứ đại Thánh Sứ Cửu Nguyên quan, đã chém một thi, tu vi Đại La trung kỳ." Lam Nhan nói ra.

"Đại La trung kỳ..." Con ngươi Hàn Lập co rụt lại.

Tiến vào Đại La cảnh trở đi, mỗi một cảnh giới tăng lên, thực lực đều sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Bây giờ hắn rất nhiều thủ đoạn, đối mặt tu sĩ Đại La cảnh sơ kỳ, chỉ cần đối phương không phải quá lợi hại, lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực bản thân nắm giữ kết hợp nhiều thủ đoạn, có thể tự chống lại một hai, nhưng đối mặt Đại La cảnh trung kỳ thì tuyệt đối không phải đối thủ.

Hắn lập tức hỏi thăm Lam Nhan một vài vấn đề, Lam Nhan đều tường tận giải đáp, giúp Hàn Lập nhận biết sơ bộ về Cửu Nguyên quan.

Càng hiểu rõ, trong lòng Hàn Lập càng thêm lạnh lẽo.

Thực lực Cửu Nguyên quan vượt ra ngoài dự đoán của hắn, nghiễm nhiên không phải một tiên cung như trước đây có thể so sánh, thật sự là một quái vật khổng lồ, muốn cứu Kim Đồng ra từ đó mà chỉ dựa vào mình hắn chỉ sợ muôn vàn khó khăn, thậm chí là tuyệt đối không thể.

Thế nhưng mặc kệ bao nhiêu khó khăn, hắn cũng không nghĩ tới lùi bước, bất luận thế nào cũng phải cứu ra.

Hàn Lập hỏi xong vấn đề muốn hỏi liền phái Lam Nhan tiếp tục điều khiển phi thuyền, hắn lần nữa khoanh chân, vận chuyển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », cố gắng khôi phục Thời Gian Pháp Tắc.

...

Cách chỗ bọn người Hàn Lập không biết bao xa, Trung Thổ Tiên Vực, Thiên Đình.

Ở đây có vô số tiên sơn đồ sộ cao vút, liên miên đến cuối chân trời, không biết bao nhiêu toà, dường như trên mỗi một tòa tiên sơn đều tọa lạc một

hoặc vài tòa Thiên Cung Tiên Khuyết.

Tiên kiều như cầu vồng nối các tiên sơn với nhau, còn có từng đám tường vân, cung điện lơ lửng các nơi, tiên vân lượn lờ, Linh Hạc bay lượn, khắp nơi đều dào dạt tiên khí.

Những tia sáng chói mắt từ trong tiên sơn cung khuyết tản ra, bức lui cả quang mang trên trời, đây như thể là nơi tụ tập của tất cả ánh sáng thế gian, không một chút âm u.

Đâu đó ở Thiên Đình, nơi này tràn ngập mây khói màu trắng nồng đậm, biến ảo thành các loại hình dạng khác biệt, khi thì ngưng tụ thành từng đầu Cự Long, chém giết lẫn nhau, khi thì lại huyễn hóa thành ngàn vạn bạch mã, lao nhanh qua, hoặc lại hóa thành đại dương vô biên màu trắng, sóng dữ quay cuồng.

Trên mây khói màu trắng, một cung điện khổng lồ tọa lạc như thành trì.

Cung điện này toàn thân trắng như tuyết, khắc họa vô số phù văn lớn như cái đấu ở khắp nơi, còn có một số phù văn như ẩn như hiện bay múa xoay quanh cung điện.

Xung quanh đại điện có rất nhiều giáp sĩ màu trắng đứng, tay cầm vũ khí, thân thể những giáp sĩ này rõ ràng cũng là mây mù màu trắng hình thành, nhẹ nhàng phiêu đãng.

Mỗi giáp sĩ tản ra khí tức rất cường đại, không kém tu sĩ Thái Ất bình thường, vũ khí nắm trong tay còn là cấp bậc nhập phẩm tiên khí, tỏa ra ba động pháp tắc nhàn nhạt.

Trên cửa chính của cung điện cao mấy trăm trượng, treo một tấm biển màu vàng, phía trên in nổi bốn chữ lớn "Bạch Vân Đạo Cung", kiểu chữ linh động mờ mịt, cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ly tấm biển bay đi.

Trong đại điện, chủ tọa trên đài cao, một bóng người màu trắng đang ngồi, mặc dù như thể trì trệ, nhưng khuôn mặt, thân hình tất cả đều mơ hồ không rõ, khiến người ta có cảm giác cực kỳ mờ mịt, giống như chân thân ở sâu

trong hư không vô tận, hiển lộ ở đây chỉ là một ảnh chiếu.

Một uy áp gần như Thiên Đạo từ trên thân bóng người màu trắng tản ra, tràn ngập toàn bộ đại điện, mọi thứ trong điện, thời gian, không gian dường như cũng nằm trong tay bóng người kia.

Giờ phút này trên đại điện, một người đang đứng đó, một hư thể do ngọn lửa màu vàng hình thành, nhìn dung mạo thì chính là Kỳ Ma Tử.

"... Thuộc hạ dẫn động tàn hồn ấn ký Văn Thái Tuế lưu lại trong Tuế Nguyệt Thần Đăng, cùng Thạch Không Mặc đồng quy vu tận, Tuế Nguyệt Tháp cũng sụp đổ theo. Thuộc hạ nghe nói sau đó Thông Thiên Kiếm Phái lại dẫn nổ toàn bộ không gian Thái Tuế Tiên Phủ, những người kia hẳn không thể may mắn thoát khỏi. Chỉ là bọn người Hàn Lập, Liễu Tự Tại thực lực bất phàm, lại có Thạch Không Mặc tồn tại Đại La đỉnh phong, có lẽ có biện pháp để trốn ra cũng chưa biết được, mong rằng đại nhân mau chóng điều động nhân thủ tiến về Kim Nguyên Tiên Vực, xác nhận đám người Hàn Lập sống chết ra sao, chuẩn bị cho công việc tiếp theo." Thần sắc Kỳ Ma Tử cực kỳ cung kính, nói với bóng người trên đài cao.

"Ta đã nhận được bẩm báo của Thông Thiên Kiếm Phái, chỉ là trong đó có vài tình huống bọn chúng cũng không nói rõ ràng, thì ra mọi chuyện xảy ra như thế. Chỉ là theo lời ngươi nói, ngươi ngẫu nhiên cuốn vào trong Thái Tuế Tiên Phủ?" Một thanh âm xa xăm từ miệng bóng người màu trắng nói ra, nghe không ra hỉ nộ.

"Đúng vậy, Chưởng Thiên Bình chính là đồ vật mà Chí Tôn đại nhân nghiêm lệnh tìm về, thuộc hạ vì lấy lại bình này khi đuổi theo Hàn Lập kia, ngẫu nhiên gặp Thái Tuế Tiên Phủ xuất thế, đã bị cuốn vào. Bất quá Thái Tuế Tiên Phủ vì sao lại xuất hiện tại Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, trong đó còn giam giữ nhiều tù phạm như vậy, thuộc hạ thực sự không hiểu, năm đó không phải Văn Thái Tuế..." Kỳ Ma Tử hỏi.

"Sự tình Văn Thái Tuế, ngươi không nên hỏi nhiều." Bóng người màu trắng đột nhiên mở miệng, ngắt lời Kỳ Ma Tử.

"Vâng, thuộc hạ lỡ lời." Trong lòng Kỳ Ma Tử run lên, vội vàng nói.

"Theo lời ngươi nói, Hàn Lập kia giờ tu vi mới Thái Ất hậu kỳ, với thực lực của ngươi, vì sao không thể đoạt lại Chưởng Thiên Bình?" Thanh âm bóng người màu trắng ngừng lại một chút, hỏi lần nữa.

"Hàn Lập mặc dù tu vi Thái Ất cảnh, nhưng hắn đã luyện toàn bộ « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », chuyên khắc chế « Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập », người này còn lĩnh hội ra thần thông "Ngũ Hành Huyễn Thế", lại thêm Luân Hồi Điện, các thế lực Man Hoang Giới vực trong Thái Tuế Tiên Phủ ngay lúc đó đều tới. Thuộc hạ vô năng, không những không thể đoạt lại Chưởng Thiên Bình, còn bị bọn chúng liên thủ hủy đi Đạo Thể, xin đại nhân giáng tội trách phạt!" Sâu trong ánh mắt Kỳ Ma Tử chớp lên quang mang, trầm thống nói.

"Thật là thực lực đối phương quá mạnh sao? Hay là ngươi có mưu đồ khác, đến mức bỏ lỡ thời cơ? Theo ta biết, ngươi một mực tìm kiếm « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », trước đây ít năm còn điều động đồ đệ dưới tay mình ra ngoài." Bóng người màu trắng chậm rãi nói ra, nhiệt độ trong điện giảm đột ngột.

"Thuộc hạ đáng chết! Không nên giấu diếm, thuộc hạ đúng là muốn từ trong tay Hàn Lập lấy được công pháp « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », tuy nhiên thuộc hạ tuyệt không dám vì việc riêng bản thân mà chậm trễ việc lớn của Chí Tôn đại nhân. Lần này thất thủ, thật sự bởi thực lực đối phương quá mạnh, vẫn xin đại nhân minh xét!" Kỳ Ma Tử biến sắc, quỳ bịch một tiếng xuống, sợ xanh mặt nói.

Bóng người màu trắng gõ nhẹ ngón tay lên tay ghế, hồi lâu không nói, mặc cho đại điện tĩnh lặng.

Một cỗ áp lực khổng lồ xoay quanh điện, giống như một con cự thú vô hình.

Trên mặt Kỳ Ma Tử, sự sợ hãi ngày càng đậm, thân thể hư hóa cũng bắt đầu run rẩy.

------oOo------

Chương 1138: Gió cuộn mây vần

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

"**Q**uên đi, cái tên Thạch Không Mặc điên điên khùng khùng kia đã lộ diện, việc ngươi thất thủ cũng là điều tất yếu. Có điều, Chưởng Thiên Bình chính là vật mà Chí Tôn yêu cầu đích danh. Nhưng lúc này, Thiên Đình bởi vì trù bị Bồ Đề thịnh yến nên tạm thời không thể điều đi quá nhiều nhân thủ. Hơn nữa, Kim Nguyên Tiên Vực lại nằm trong phạm vi thế lực của Cửu Nguyên Quan, phái người khác đi thăm dò quả thật không thích hợp. Vì vậy việc truy xét sự tình Chưởng Thiên Bình vẫn phải do người của Tiên Ngục ra tay, nhưng tuyệt không cho phép thất bại lần thứ hai, ngươi đã minh bạch?" Thân ảnh màu trắng trầm mặc một lát rồi chậm rãi lên tiếng, ngữ khí đã hòa hoãn rất nhiều, luồng áp lực xoay vần bên trong điện cũng chậm rãi tiêu tán.

"Vâng, thuộc hạ minh bạch. Thuộc hạ lập tức điều động tất cả giám sát tiên sứ tiến về Kim Nguyên Tiên Vực tìm hiểu tình hình của Hàn Lập. Lần này nhất định sẽ thu hồi bằng được Chưởng Thiên Bình." Kỳ Ma Tử nghe vậy thì đại hỉ, nếu như y vẫn được tiếp tục truy tung Hàn Lập thì việc cướp đoạt Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết vẫn có hy vọng không nhỏ, lập tức mừng rỡ khấu đầu lĩnh mệnh.

"Cũng không cần gióng trống khua chiêng như thế, ngoài lỏng trong chặt mới tốt. Thân thể ngươi hiện đã bị hủy, một lát nữa ta sẽ phái người đem cho ngươi một đóa Thiên Hỏa Thánh Liên, giúp ngươi đúc lại đạo thể." Bóng người màu trắng tùy ý nói thêm.

"Đa tạ Đại nhân ban ơn!" Kỳ Ma Tử nghe vậy lại càng thêm vui vẻ, cúi rạp người hành lễ.

"Lui đi." Bóng người màu trắng phất tay áo, nhàn nhạt nói.

Kỳ Ma Tử không dám nhiều lời, lập tức khom người cáo lui, đã sắp sửa ra

đến bên ngoài đại điện.

Nhưng đúng lúc này, từ chân trời phía xa có một vầng mây đỏ vùn vụt bay tới, chẳng hề lên tiếng báo danh, trực tiếp đáp xuống trước cửa đại điện. Chỉ thấy hào quang lóe lên một cái biến thành một nữ tử tóc đỏ.

Nàng thoạt trông chỉ mới hai mươi tuổi, làn da trắng nõn nà, chân mày như tranh vẽ. Dung nhan này nói là điên đảo chúng sinh, phong tình vạn chủng cũng vẫn chưa đủ. Thân hình nàng lại càng thêm mười phần kiều diễm. Một tầng váy dài đỏ thẫm lung linh ôm sát lấy những đường cong cơ thể tuyệt mỹ, quả thật khiến cho chúng sinh điên đảo.

Nữ tử tóc đỏ tuy sở hữu dung mạo tuyệt thế, nhưng phong thái của nàng lại tràn ngập một loại ý chí cao ngạo không hề giấu diếm. Tựa như một hoa hồng bừng bừng liệt diễm, dù là ai cũng không thể tới gần.

"Ồ, đây chẳng phải là Ngục chủ Kỳ Ma Tử hay sao? Nghe nói ngươi lần này xuất mã chẳng những chịu nỗi nhục bại trận, mà đạo thể cũng bị người ta hủy diệt. Ta vốn nghĩ rằng không có lửa thì sao có khói. Bởi lẽ, Ngục chủ đại nhân dù sao cũng là Đại La thiên tài được Thiên Đình chúng ta công nhận. Thật không thể tưởng tượng được việc này lại là sự thật." Nữ tử tóc đỏ làm như tùy liếc nhìn Kỳ Ma Tử bên cạnh, cao thấp đánh giá một phen, rồi khanh khách nói cười. Thanh âm của nàng tuy thanh thúy dễ nghe, nhưng lại đầy vẻ giễu cợt.

Mục quang của Kỳ Ma Tử chợt lóe lên lửa giận, nhưng lập tức cưỡng ép dằn xuống, không để nộ hỏa phát tác.

"Tham kiến Bạch Vân đại nhân." Nữ tử tóc đỏ không nói thêm gì với y nữa, mà cúi mình thi lễ với bóng người màu trắng tọa trên đài cao. Động tác dường như tùy ý, khác hẳn với vẻ khúm núm sợ sệt của Kỳ Ma Tử trước đó.

"Là Xích Mộng a, không cần đa lễ. Hành trình Lục Lâm Tiên Vực vừa rồi có được thuận lợi?" Bóng người màu trắng ha ha cười lớn, tỏ thái độ vô cùng hòa ái với nữ tử tóc đỏ.

"Mọi việc đều thuận lợi. Việc đại nhân phân phó đã xử lý thỏa đáng. Tổng

cộng đã mua được ba nghìn quả Lục Tâm Tiên Thực, sáu nghìn quả Mẫu Bàn Đào cùng một vạn Hồng Loa Ngọc Quả. Hết thảy đã được đưa đến Bách Trân Ti nhập vào sổ sách." Tóc đỏ nữ tử khóe miệng hơi nhếch lên, có phần tự mãn nói.

"Vậy thì tốt rồi, những vật phẩm này đều được sử dụng trong Bồ Đề thịnh yến sắp tới, không thể xảy ra bất cứ sơ suất nào." Bóng người màu trắng gật đầu một cái.

"Đại nhân yên tâm, ta đã tự mình kiểm tra từng quả một, tất cả đều là thượng phẩm." Tóc đỏ nữ tử ôm quyền bảo đảm.

"Xích Mộng ngươi làm việc cẩn thận, ta tất nhiên rất yên tâm. Lần này đi Lục Lâm Tiên Vực xa xôi, đã khổ cực rồi, hãy lui về hảo hảo tĩnh dưỡng thật tốt đi." Bóng người màu trắng gật gật đầu nói thêm.

"Chỉ là một chuyến đi xa mà thôi, thuộc hạ không cảm thấy mệt mỏi chút nào. Vừa rồi ta từ xa nghe được Đại nhân đang đàm luận với Kỳ Ma Tử về Chưởng Thiên Bình. Chẳng lẽ đúng là chí bảo năm xưa Cửu Nguyên Quan bị người ta trộm mất?" Ánh mắt nữ tử tóc đỏ lóe lên một chút rồi lại tiếp lời.

Kỳ Ma Tử và Xích Mộng có quan hệ chẳng mấy tốt đẹp. Y đang định cáo từ ly khai, nhưng vừa nghe Xích Mộng nhắc tới chuyện kia, liền lập tức dừng bước, sắc mặt khẽ biến.

"Đúng vậy, đúng là vật ấy. Chí Tôn đã nghiêm lệnh phải tìm về bằng mọi giá. Chẳng lẽ ngươi cũng cảm thấy hứng thú với chuyện này?" Bóng người màu trắng tựa tiếu phi tiếu nói.

"Vật mà Chí Tôn đại nhân chỉ rõ đương nhiên khiến ta cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, trên đường ta phản hồi có nhận được tin từ Tổ mẫu, căn dặn ta phải lưu ý việc này một chút." Xích Mộng cười khẽ nói.

"Xích Dung đạo hữu sao? Nàng đã xuất quan?" Bóng người màu trắng có chút động dung, lên tiếng hỏi han.

Thân hình Kỳ Ma Tử cũng run lên nhè nhẹ, tựa hồ rất sợ hãi danh tự này.

"Tổ mẫu vừa mới xuất quan mấy năm trước, dặn dò ta thay người đến vấn an Bạch Vân đại nhân." Xích Mộng khẽ liếc Kỳ Ma Tử một cái, rồi tiếp tục bẩm báo.

"Mấy năm nay ta tiếp nhận mệnh lệnh của Chí Tôn đại nhân, quản lý mọi việc của Thiên Đình. Tiếc rằng ra không quen xử lý loại sự vụ này, nhìn chung làm việc vẫn có nhiều sơ hở. Nay Xích Dung đạo hữu xuất quan thật quá tốt, không lâu nữa ta sẽ xin chỉ thị của Chí Tôn, nhường quyền chưởng quản cho Xích Dung đạo hữu. Ta cũng có thể thanh thản một chút." Bóng người màu trắng cười nói.

"Bạch Vân đại nhân nói đùa rồi. Mấy năm qua nhờ có người chấp chưởng Thiên Đình, chuyện binh đao giữa các đại Tiên Vực đại giảm, nơi nơi phồn vinh hưng thịnh. Nếu như để cho một vị Đạo Tổ khác chấp chưởng, bất kể là ai cũng không thể nào làm tốt hơn. Tổ mẫu đã từng nói, dưới trướng Thiên Đình có rất nhiều vị Đạo Tổ, luận Pháp lực có lẽ Bạch Vân đại nhân không phải người đứng đầu, nhưng nếu xét năng lực cai quản, chắc chắn chẳng có mấy vị Đạo Tổ có thể theo kịp người." Xích Mộng cười tơi như hoa, lấy lòng bóng người màu trắng.

"Ha ha, Xích Dung đạo hữu đã quá khen rồi." Bạch Vân Đạo Tổ cũng cười lớn.

"Nếu như Xích Dung đạo hữu có hứng thú với sự tình Chưởng Thiên Bình, vậy thì Kỳ Ma Tử, ngươi hãy nói rõ những sự việc liên quan đến Chưởng Thiên Bình cho Xích Mộng nghe một chút." Bạch Vân Đạo Tổ lập tức đối với Kỳ Ma Tử nói ra.

"Vâng." Kỳ Ma Tử chần chờ một chút nhưng buộc phải đáp ứng, cẩn thận trình bày toàn bộ thông tin tình báo liên quan đến Hàn Lập.

"Thì ra là thế. Ngược lại, tên Hàn Lập này thật là một người thú vị. Từ hạ giới phi thăng mới chỉ hai, ba vạn năm đã tu luyện đến cảnh giới cao như thế. Tốc độ tu luyện có thể nói là nhanh chưa từng có." khóe miệng Xích Mộng hơi hơi nhếch lên, cảm thấy một chút hứng thú.

"Xích Mộng ngươi còn có điểm không biết. Chưởng Thiên Bình chính là chí bảo giữa trời đất này. Mang bảo vật này bên mình có thể chiếm đoạt tạo hóa trong thiên địa. Việc này ngược lại không có gì đáng kinh ngạc." Bạch Vân Đạo Tổ chậm rãi nói.

"Thì ra là thế. Bạch Vân đại nhân, hiện Kỳ Ma Tử bị hủy đạo thể, trong thời gian ngắn không thể khôi phục hoàn toàn, huống hồ hắn đã tự mình ra tay đối phó Hàn Lập kia và rồi thất bại. Nếu lại tiếp tục giao việc này cho người của Tiên Ngục, e rằng kết quả sẽ chẳng khác là bao. Chi bằng việc truy bắt tên Hàn Lập cứ giao cho thuộc hạ, ta tất nhiên sẽ tóm cổ Hàn Lập cùng với Chưởng Thiên Bình, hết thảy mang về giao do Đại nhân xử trí." Xích Mộng giật mình gật đầu, lại liến thoắng một hồi.

"Xích Mộng đạo hữu, nhiệm vụ thu hồi Chưởng Thiên bình, Đại nhân đã giao cho thuộc hạ rồi. Trước đây ta nhất thời chủ quan, lần này ta sẽ mang theo Diệt Thời Kim Luân, đương nhiên sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ." Kỳ Ma Tử nghe vậy thì cuống lên, vội vã lên tiếng.

"Kỳ Ma Tử, ngươi hiện ngay cả đạo thể cũng không có, làm sao hoàn thành nhiệm vụ? Cải tạo đạo thể củng cố tu vi tối thiểu sẽ tiêu phí không ít thời gian. Chẳng lẽ chúng ta phải đợi ngươi chuẩn bị thỏa đáng hết thảy rồi mới bắt đầu truy bắt Hàn Lập sao? Với tâm cơ của người này, chỉ e đến lúc đó hắn đã cao chạy xa bay không biết đến tận phương trời nào." Xích Mộng cười mỉa mai.

Kỳ Ma Tử chau mày, đang muốn tiếp tục tranh luận.

"Kỳ Ma Tử, lời Xích Mộng nói cũng có đạo lý. Ngươi hiện giờ đạo thể còn chưa thành, trước hết hãy ở lại Thiên Đình tĩnh dưỡng đi." Bạch Vân Đạo Tổ đột nhiên khoát tay, chặn họng Kỳ Ma Tử.

"Vâng…" Kỳ Ma Tử sững người, nhưng dưới ánh nhìn chăm chú của Bạch Vân Đạo Tổ, đành không cam lòng tuân theo.

"Xích Mộng, nếu như ngươi chủ động xin đi giết địch, vậy nhiệm vụ truy bắt Hàn Lập sẽ giao cho ngươi. Có điều Kỳ Ma Tử đã trắng tay một lần,

ngươi tuyệt đối không thể thất bại nữa." Bạch Vân Đạo Tổ nghiêm giọng căn dặn Xích Mộng.

"Bạch Vân đại nhân yên tâm. Ta sẽ không giống như người khác. Xin Đại nhân cứ chờ tin tốt của ta." Xích Mộng ôm quyền cười khẽ, thân hình chợt nhoáng lên rồi hóa thành một vầng mây đỏ bay ra khỏi đại điện, biến mất trong chớp mắt.

Kỳ Ma Tử cũng không lưu lại nữa, lập tức cáo từ ly khai. Trong chốc lát, đại điện chỉ còn lại một mình Bạch Vân Đạo Tổ.

"Xích Dung đạo hữu, ma trảo của ngươi càng ngày lại càng vươn dài rồi, ha ha..." Bạch Vân Đạo Tổ cười lạnh một tiếng, rồi đứng lên, xoay người đi vào sâu bên trong đại điện.

…

Cùng lúc, ở một địa phương khác trong Thiên Đình, nơi mà toàn bộ cung điện được xây từ một loại Tinh Thạch màu hồng nhạt.

Ở đây có một nữ tử mặc quần màu lục đang ngay ngắn đả tọa, đúng là Diệu Pháp Tiên Tôn.

Sắc mặt nàng hiện tại vô cùng âm trầm, đang chăm chú quan sát một khối Ngọc Bài đỏ sậm lơ lửng trước mặt, trên mặt Ngọc Bài có thể mơ hồ nhìn thấy một cái đồ án thiềm thừ màu vàng đất.

Nhưng ngọc bài này hiện đã rạn nứt, phân thành mấy mảnh.

Sắc mặt của hai thị nữ mặc quần màu lục đứng bên cạnh nàng giờ này đang vô cùng sợ hãi.

"Bản mệnh bài của Lam Nguyên Tử và Lam Nhan thì sao?" Diệu Pháp Tiên Tôn chậm rãi mở miệng hỏi.

"Bản mệnh bài của Lam Nguyên Tử cũng đã nứt toác, nhưng vẫn chưa hoàn toàn vỡ vụn. Còn bản mệnh bài của Lam Nhan chẳng có gì khác thường,

nhưng thủy chung không thể nào liên lạc được với nàng, e rằng đã bị người ta không chế." Một thị nữ vội vàng đáp.

Đôi mắt đẹp của Diệu Pháp Tiên Tôn nhíu lại, nhất thời không nói thêm gì.

"Thánh sứ đại nhân, quan chủ cũng đã nghe nói việc này. Lão nhân gia vừa mới truyền tin xuống, đối với việc không thể đoạt lại Chưởng Thiên Bình mười phần tức giận." Thị nữ còn lại chần chừ một chút, rồi nhẹ nhàng bẩm báo.

"Ta biết rồi, các ngươi lui xuống đi." Diệu Pháp Tiên Tôn nhíu chặt lông mày, xua xua tay.

Hai thị nữ thấy vậy, hết sức nhu thuận thi lễ một cái rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

"Hàn Lập… Xem ra ta thật sự đã coi thường ngươi rồi. Đã vậy, bổn tọa sẽ tự mình ra tay, để xem ngươi rốt cuộc có bao nhiêu năng lực." Diệu Pháp Tiên Tôn chợt đứng dậy, giọng điệu hết sức cương quyết.

Lời còn chưa dứt, thân hình nàng đã nhoáng lên một cái, tiêu thất vô tung giữa hư không.

...

Khu vực biên giới Tây Bắc của Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, nơi này có địa thế bằng phẳng, đất đai phì nhiêu, mật độ nhân khẩu so với Kim Nguyên Sơn Mạch trước đây đông đúc hơn nhiều, cũng tồn tại vô số tông môn thế lực. Trong đó, tông môn trọng địa của môn phái đệ nhất Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, Thông Thiên Kiếm Phái, chính là đặt ở đây.

Bên ngoài biên giới Tây Bắc chính là đại hải mênh mông. Tuy Nguyên Khí trong hải dương rất nồng đậm, nhưng cũng hung mãnh dị thường. Vì nơi đây thường xuyên xuất hiện phong bạo cực lớn, cho nên phiến hải dương này được xưng là Phong Bạo Hải Dương.

Phong Bạo Hải Dương chứa đựng tài nguyên phong phú, hấp dẫn vô số kẻ

tới tầm bảo, khiến nhân khí thịnh vượng, không hề thuê kém Kim Nguyên Sơn Mạch.

Tại một vị trí giáp biển, có một tòa thành cự đại tọa lạc, gọi là Kim Uyên Thành.

Diện tích Kim Uyên Thành cực kỳ rộng lớn, nội thành càng vô cùng phồn hoa, chính là thành trì lớn nhất Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực.

Sở dĩ nơi đây phồn hoa như vậy, một phần là do số lượng kinh người của đội ngũ tầm bảo bị Phong Bạo Hải Dương hấp dẫn. Nhưng nguyên nhân trọng yếu nhất vẫn là bên trong Kim Uyên Thành có một tòa Xuyên Vực Truyền Tống Trận, kết nối trực tiếp với Đại Kim Nguyên Tiên Vực, nhờ đó mà có vô số người thường xuyên lai vãng giữa hai địa phương, tạo thành quang cảnh phồn hoa như ngày nay.

Phía ngoài Kim Uyên Thành có một quảng trường khổng lồ, lớn chừng vài chục dặm. Bên trên quảng trường là cơ man người đến kẻ đi, vô cùng hối hả, náo nhiệt.

Mỗi thời mỗi khắc đều có một đạo độn quang từ đằng xa bay đến đáp xuống nơi này, hoặc là một số người từ nơi này bay lên không, hướng về chân trời phía xa.

Một đạo độn quang xanh sẫm từ ngoài xa bay vụt đến, dừng lại trên bầu trời quảng trường ngoài thành, là một chiếc phi chu màu xanh lá cây. Thấp thoáng có hai bóng đứng trên phi chu, đúng là Hàn Lập và Lam Nhan, hai kẻ vừa bỏ ra thời gian mấy chục năm rốt cuộc mới đến được nơi này.

"Không hổ là đệ nhất đại thành Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, quả thật rất đồ sộ." Hàn Lập phóng mắt nhìn khắp khu vực thành trì hầu như vô biên vô hạn phía trước, gật gù khen ngợi.

"Kim Uyên Thành này… coi như tạm được. Nhưng một khi Hàn đạo hữu đặt chân lên Đại Kim Nguyên Tiên Vực, đi tới Cửu Nguyên Thành, lúc ấy mới chính thức biết rõ thế nào là đại thành trì." Lam Nhan cười khẽ.

"A, phải không? Ta ngày càng nóng lòng đấy." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời, khoát tay thu hồi Mặc Long phi chu, rồi bay về phía Kim Uyên Thành.

------oOo------

Chương 1139: Bài danh tăng vọt

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Kim Uyên thành chiếm diện tích rộng lớn, mỗi ngày người ra vào thành rất nhiều, ngoại trừ cửa thành, cấm chế giữa không trung và trên hộ thành cũng mở không ít cửa để tu sĩ ra vào.

Hai người Hàn Lập từ giữa không trung bay vào một cửa trong thành, chỉ thấy khắp nơi trong thành chằng chịt người đi đường, giữa không trung cũng có người bay tới bay lui, ngoài tu sĩ, còn có rất nhiều phàm nhân ở đây.

Trong thành đường đi rộng lớn chỉnh tề, thông suốt bốn hướng, từng cửa hàng cao lớn hùng vĩ san sát nối tiếp nhau, những cửa hàng này khác rất lớn những loại Hàn Lập thấy trước kia, lối kiến trúc nhìn qua có cảm giác như con buôn, phảng phất từng tòa cung điện hoa mỹ, mang theo mấy phần tiên khí.

Lại có một ít cửa hàng lớn được kiến tạo ở giữa không trung, phảng phất cung khuyết trên trời, so với cửa hàng trên mặt đất lại cao hơn một tầng.

Những cửa hàng giữa không trung này đều thuộc về một ít thương hội lớn thanh danh vang vọng tại Tiên giới. Hàn Lập còn nhìn thấy cửa hàng của các thế lực mà hắn biết như Bách Tạo sơn, Thăng Long điện, thậm chí hắn còn thấy được Ma Vực Quảng Nguyên trai.

Như trước kia, Hàn Lập có lẽ sẽ có tâm tư đi các nơi dạo chơi, nhìn xem có trân phẩm gì lọt vào mắt hay không, nhưng giờ phút này trong lòng hắn tràn đầy chuyện Kim Đồng bị bắt, đối với những cửa hàng kia nhìn như không thấy, trực tiếp bay đến phía khu vực trung tâm thành trì.

Mấy hơi thở sau, một toà kim tháp lơ lửng giữa không trung xuất hiện ở

phía trước.

Khoá Vực Truyền tống trận kết nối Đại Kim Nguyên Tiên Vực ngay trong toà kim tháp này.

Đại môn kim tháp đóng chặt, trước tháp là một quảng trường bạch ngọc, trên quảng trường người đi thưa thớt, nhìn vắng ngắt.

Kim lam quang mang chớp động, hai người Hàn Lập rơi vào trên quảng trường.

"Kỳ quái, ta và sư huynh ngày đó từ nơi này đi Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, có chút náo nhiệt, sao giờ lại quạnh quẽ như vậy?" Ánh mắt Lam Nhan quét qua bốn phía, kỳ quái nói ra.

Lông mày Hàn Lập cũng nhăn lại, không riêng gì tình huống kim tháp lúc trước, ngay khi hai người rơi vào trên quảng trường, lập tức có mấy đạo thần thức lan tràn tới, khẽ quét qua thân hai người.

Mấy đạo thần thức này đều dị thường mơ hồ, hiển nhiên thi triển bí thuật dò xét, nếu hắn không có thần thức vô cùng cường đại, tuyệt không cảm ứng được.

Lam Nhan mặc dù cũng là Thái Ất cảnh đỉnh phong, nhưng thần thức nàng cũng không quá cường đại, tự nhiên không cảm ứng được gì.

Hàn Lập đang muốn dò xét ngược lại là ai, trong lòng đột nhiên động một cái, ngừng cử động, thần sắc như thường cất bước đi tới trước kim tháp.

Tại mỗi bên trái phải đại môn đang đóng chặt, có một kim y giáp sĩ mặc phục sức Thiên Đình.

Toà Khóa Vực Truyền Tống Trận này, tự nhiên cũng do Thiên Đình chưởng quản, mà tu vi hai tên kim y giáp sĩ cũng không thấp, đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên, nhưng chỉ dùng để thủ vệ. Làm Hàn Lập không khỏi cảm thán Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực ở trung vực này, so với những tiểu vực phồn hoa trước đó hắn từng tới thì không thể so sánh nổi.

"Hai vị đạo hữu muốn làm gì?" Một tên kim y giáp sĩ nhìn thấy hai người Hàn Lập tới, mặt không thay đổi hỏi.

Hàn Lập và Lam Nhan vì không muốn để người chú ý, đều áp chế tu vi xuống cấp Kim Tiên.

"Bái kiến hai vị đạo hữu, chúng ta muốn dùng Khóa Vực Truyền Tống Trận, tiến về Đại Kim Nguyên Tiên Vực." Hàn Lập cười chắp tay nói.

"Các ngươi tới không khéo rồi, Khóa Vực Truyền Tống Trận vài ngày trước có chút vấn đề, tạm thời đóng lại, các ngươi sau này lại đến đi." Kim y giáp sĩ lạnh như băng nói.

"Khóa Vực Truyền Tống Trận xảy ra vấn đề? Không biết lúc nào sẽ sửa xong?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, hỏi.

"Việc này chúng ta cũng không rõ, chờ trận pháp truyền tống chữa trị xong, tự nhiên sẽ công bố ra, hai vị đạo hữu thường xuyên chú ý tin tức trong Tiên Sạn là được." Một kim y giáp sĩ chỉ một toà kim tháp to lớn cách đó không xa đang lơ lửng giữa không trung, chính là Tiên Sạn thành này.

"Đa tạ hai vị chỉ điểm." Ý niệm trong lòng Hàn Lập nhanh quay trở lại, gật đầu nói cám ơn một tiếng, bay về phía Tiên Sạn nơi đó. Lam Nhan yên lặng theo sau.

Trong một tòa đại điện của đỉnh kim tháp, bốn tu sĩ mặc kim bào xếp bằng ở đây, nhìn phục sức đều là người Thiên Đình, trước mỗi người đều lơ lửng một viên cầu màu trắng lớn chừng quả đấm.

Giờ phút này trong viên cầu màu trắng hiện ra thân ảnh Hàn Lập và Lam Nhan, nhẹ nhàng dập dờn.

Trong viên cầu, Hàn Lập và Lam Nhan rất nhanh rời khỏi phụ cận kim tháp, thân hình rơi vào trước Tiên Sạn.

Tiên sạn nơi đó người qua lại như thoi đưa, thân ảnh hai người rất nhanh

hoà vào trong dòng người.

"Căn cứ tin tức tình báo, mục tiêu có thần thức cường đại dị thường, loại trình độ ba động cảm giác này khẳng định không thể gạt được hắn. Hai người này không cảm ứng được chúng ta dò xét, xem ra cũng không phải người chúng ta muốn tìm." Một nam tử mũi ưng cầm đầu nói ra.

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu nhẹ, trong tay bấm niệm pháp quyết, dò xét những tu sĩ khác đang đến kim tháp.

"Chuyện này đã qua mười mấy năm rồi, một chút tung tích Hàn Lập kia cũng không tìm được, không phải là hắn đã dùng những phương pháp khác rời khỏi Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực rồi chứ?" Một trung niên nam tử mặt tròn điều khiển hạt châu màu trắng trong tay, khẽ nhíu mày nói ra.

"Thế nào, lúc này mới mười mấy năm, Lương đạo hữu đã không kiên nhẫn nữa rồi?" Một lão giả tóc xám khác nhìn trung niên nam tử mặt tròn một cái, nói ra.

"Điền đạo hữu ngươi có chỗ không biết, đạo lữ Lương đạo hữu trước đây ít năm vừa mới sinh hạ một nhi tử, còn chưa kịp hưởng thụ niềm vui gia đình, đã bị sai tới Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực này rồi, nên tự nhiên nóng vội đấy." Một trung niên mỹ phụ cuối cùng cười nói.

"Ha ha, thật sao? Vậy phải chúc mừng Lương đạo hữu rồi." Lão giả tóc xám ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Trung niên nam tử mặt tròn nghe hai người đối thoại, chỗ sâu trong mắt hiện lên một tia cay đắng không để người biết, trên mặt không biểu hiện ra mảy may, luôn miệng nói tạ ơn.

"Tốt, Xích điện chủ phái chúng ta tới đây là tìm kiếm Hàn Lập kia, không phải để cho các ngươi nói chuyện phiếm, hiện tại hãy chuyên tâm dò xét đi, có chuyện phiếm gì muốn nói, chờ thay ca rồi hẵng nói." Nam tử mũi ưng nhìn lại, trầm giọng nói ra.

Ba người đáp ứng một tiếng, chuyên tâm điều khiển hạt châu màu trắng

trong tay.

Vào thời khắc này, lông mày trung niên nam tử mặt tròn đột nhiên nhíu một cái, hừ một tiếng trầm thấp, quang mang trên hạt châu màu trắng trước người cũng hơi loạn.

"Lương đạo hữu, sao vậy?" Nam tử mũi ưng nhìn lại.

"Không có gì, chỉ là thao túng Chuyển Luân Chân Châu tiêu hao thần thức rất lớn, tại hạ trước đây ít năm lúc ra ngoài thi hành nhiệm vụ gặp phải cường địch, dẫn đến thần thức bị hao tổn, có chút chống đỡ không nổi." Trung niên nam tử mặt tròn lộ vẻ xấu hổ nói.

Nam tử mũi ưng nhíu mày, cảm ứng thần thức trung niên nam tử mặt tròn xác thực khác thường, chợt ba động cao thấp, mà lại từ từ suy yếu.

"Nếu Lương đạo hữu có thương tích trong người, trước hết đi nghỉ ngơi đi, dù sao chỉ còn nửa ngày nữa là thay ca, sự tình dò xét tiếp theo giao cho ba người chúng ta là được." Lão giả tóc xám trừng mắt lên nhìn, nói ra.

"Bốn người dò xét và ba người dò xét cũng không khác nhau quá nhiều." Trung niên mỹ phụ cũng nói.

Trung niên nam tử mặt tròn đưa ánh mắt cảm kích về phía hai người, sau đó nhìn về phía nam tử mũi ưng.

"Nếu Điền đạo hữu và Lưu đạo hữu đều nói như vậy, Lương đạo hữu trước xuống nghỉ ngơi đi, mau chóng chữa trị khỏi thân thể, tình huống như thế về sau hi vọng không xảy ra nữa." Nam tử mũi ưng suy nghĩ một chút, trầm giọng nói ra.

"Vâng." Trung niên nam tử mặt tròn đáp ứng một tiếng, lật tay thu hồi hạt châu màu trắng, đi ra ngoài.

...

Lúc này Hàn Lập và Lam Nhan chen chúc trong đám người, bước vào Tiên

Sạn.

Hắn còn không biết bởi vì chính mình cẩn thận, không hành động thiếu suy nghĩ mà tránh thoát khỏi một lần nguy hiểm.

Diện tích Tiên Sạn nơi đây mặc dù lớn hơn nhiều so với Tiên Sạn của Tiên Vực khác, nhưng bố cục cơ bản cũng giống nhau.

Hai bên Tiên sạn là một ít cửa hàng, buôn bán các loại đan dược, Tiên khí, linh tài, phẩm chất đều cực cao, hấp dẫn không ít tu sĩ tới xem.

Khu vực trung tâm đứng vững một vách đá màu xanh to lớn cao tới ngàn trượng, phía trên viết đầy nhiệm vụ, chính là thạch bích ghi nhiệm vụ Tiên sạn.

Mà phía sâu trong Nhiệm Vụ Thạch Bích kia, còn tọa lạc một pháp đài cao đến ngàn trượng, treo một tấm bảng danh sách dài ngàn trượng, phía trên vẽ đầy muôn hình muôn dạng các thân ảnh, thình lình chính là Tru Tiên bảng.

Phụ cận ba tầng Nhiệm Vụ Thạch Bích và Tru Tiên bảng bu đầy người, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn, tựa hồ nhìn thấy tin tức gì làm kích động.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, lập tức quét qua Nhiệm Vụ Thạch Bích và Tru Tiên bảng bên trong, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Chỉ thấy thứ hạng của hắn trên Tru Tiên bảng thình lình tăng lên rất nhiều, cơ hồ thăng đến vị trí nhóm mười, mà đã đổi thành tên Hàn Lập.

Chứng cứ phạm tội liên quan đến hắn miêu tả cũng tăng thêm không ít: Hàn Lập, thành viên Luân Hồi điện, tu luyện cấm thuật, tham gia mưu hại Cung chủ Bắc Hàn Tiên Cung Tiêu Tấn Hàn, Cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung Đông Phương Bạch, cấu kết Ma Vực, hủy hoại căn cơ linh mạch Kim Nguyên sơn mạch, làm sơn mạch đổ sụp, sinh linh đồ thán. Bản dịch đuọce dịch tại Bạch ngọcc sách. Bất kể sinh tử, thưởng năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch.

Mà trên Nhiệm Vụ Thạch Bích của Tiên sạn, Thiên Đình cũng ban bố

nhiệm vụ, cũng là đuổi bắt chính hắn, hơn nữa còn ghi rõ các tin tức về hắn, thí dụ như có Thanh Trúc Phong Vân Kiếm Lôi thuộc tính, thân phụ ma khí, có thể thi triển Cửu U Ma Đồng Ma Vực, biến thân Thiên Sát Cự Ma, nhục thân cường đại, tu luyện các loại Thời Gian Pháp Tắc...

Trên nhiệm vụ còn lộ ra tin tức Hàn Lập bây giờ còn ở tại Kim Nguyên Tiên Vực, mà phía trên còn viết cho dù không bắt được người, nhưng cung cấp đầu mối, cũng có thể đạt được thù lao phong phú dị thường.

Mà bọn Giao Tam, Hồ Tam mặc dù cũng tham gia Thái Tuế Tiên Phủ, hai người bọn họ trên Tru Tiên bảng cũng không có biến hóa gì, trên Tiên sạn càng không có nhiệm vụ bắt bọn họ, tất cả đầu mâu tựa hồ cũng chỉ hướng đến Hàn Lập.

"Hàn Lập này rốt cuộc là ai, để bắt hắn, Thiên Đình lại chịu trả đại giới năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch! Chậc chậc, trên Tru Tiên bảng đã hồi lâu chưa từng xuất hiện giải thưởng lớn như thế a!"

"Năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch a! Có khoản thưởng này, ta tìm một chỗ động thiên phúc địa chân chính bế quan ngàn vạn năm, không vào giai Thái Ất thề không xuống núi!"

"Nhìn ngươi có chút tiền đồ này, có nhiều Tiên Nguyên thạch như vậy, còn khổ công tu luyện làm gì, trực tiếp tìm một chỗ linh mạch khai tông lập phái, trở thành tổ sư khai tông cho đỡ ghiền a!"

"Người có thể lên bài cao trên Tru Tiên bảng, há những Kim Tiên như chúng ta có thể nhúng tay vào? Đừng có mà ham giải thưởng, đem cả cái mạng nhỏ của mình mắc vào đấy."

"Hắc hắc, Tần đạo hữu nói có lý, Tiên Nguyên thạch cho dù tốt, cũng phải có mệnh mới tiêu được."

"Có câu cầu phú quý trong nguy hiểm, các ngươi có chút đảm lượng này, ta thấy cũng đừng tới đây nữa, về động phủ hảo hảo tu luyện đi."

"Hàn Lập này hiển nhiên là nhân vật hung ác giết người không nháy mắt,

chúng ta hay là chỉ xem náo nhiệt thôi."

"Ngươi không thấy sao, người này là thành viên Luân Hồi điện, sự kiện Kim Nguyên sơn mạch sụp đổ là do người này cấu kết với Ma Vực làm đấy!"

"Sự tình Kim Nguyên sơn mạch sụp đổ ta biết, không biết bao nhiêu phàm nhân, còn có tông môn thế gia trong Kim Nguyên sơn mạch bị hủy bởi lần tai nạn này, người này thật sự là tội ác cùng cực!"

Đám người phụ cận mồm năm miệng mười nghị luận ầm ĩ, sau khi khiển trách, không ít người lấy ra đồ vật đưa tin liên lạc tông môn, lưu ý tồn tại Hàn Lập.

Lại có người trực tiếp âm thầm dò xét người xung quanh, dù sao treo thưởng năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch thực sự quá mê người.

------oOo------

Chương 1140: Bị phát hiện rồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

"Hàn đạo hữu, tình hình không ổn, hay chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này." Lam Nhan thấy tình huống xung quanh, không nhịn được truyền âm nói ra.

Cấm chế Hàn Lập đặt trong thức hải nàng vô cùng lợi hại, nếu như Hàn Lập bị giết, nàng cũng không sống được.

Hàn Lập nhìn thấy mọi chuyện như vậy cũng lập tức sinh ra ý định rời khỏi Kim Uyên thành. Nhưng sau một khắc, hắn chợt nhớ tới Khóa Vực Truyền Tống Trận đã đóng, lại cảm ứng được dò xét ở kim tháp lúc trước, tâm cảnh vốn lo lắng, nặng nề đột nhiên trở nên bình tĩnh trong nháy mắt, mạch suy nghĩ cũng biến thành rõ ràng chưa từng thấy.

"Ngươi không cần bối rối, coi như không có gì phát sinh là được." Thanh âm của hắn vang lên trong đầu Lam Nhan, trên mặt hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, mỉm cười nhìn Nhiệm Vụ Thạch Bích, thậm chí còn lộ ra vẻ hưng phấn giống mấy người gần đấy.

Lam Nhan nhìn thần sắc Hàn Lập biến hóa, hơi ngẩn ra, nhưng chẳng biết tại sao lại cảm thấy lời nói Hàn Lập có một loại tác dụng làm người ta trấn định, thần sắc theo bản năng khôi phục bình tĩnh.

Hàn Lập đi đi lại lại xem xét Nhiệm Vụ Thạch Bích và Tru Tiên Bảng giống như mọi người đang xem náo nhiệt.

Hắn cùng Lam Nhan đều dùng mặt nạ Luân Hồi điện biến ảo dung mạo, đối phương dù là tồn tại Đại La, chỉ cần không tra xét cụ thể, thì khó có thể phát hiện ra chân thân.

Vừa rồi vẻ mặt bọn hắn biến hóa chỉ trong chớp mắt lập tức bình tĩnh trở lại, nếu không phải nhìn chằm chằm quan sát hai người, cực khó để ý sự thay đổi.

Hơn nữa hai người bọn họ mới tới Kim Uyên thành, không làm sự tình gì khiến cho người ta nhắm tới, sơ hở nho nhỏ vừa rồi hẳn là không ai chú ý.

Thế nhưng Hàn Lập không có nghĩ tới, sâu trong đám người ở tiên sạn lúc này, một đôi mắt đang nhìn chằm chằm hai người, chính là nam tử trung niên mặt tròn trong kim tháp lúc trước.

"Hai người kia quả nhiên có chút khả nghi, lúc trước Chuyển Luân Châu dò xét nam tử kia không có phản ứng, thế nhưng thần thức hắn xuất hiện ba động rất nhỏ trong chớp mắt, dù có thể giấu được người khác, nhưng không thể gạt Tham Hồn Chi Nhãn của ta. Đáng tiếc tới chậm một bước, không thể nhìn rõ phản ứng của hai người này đối với Tru Tiên bảng, nếu không phán đoán sẽ càng nắm chắc hơn chút ít." Trong mắt nam tử trung niên mặt tròn hiện ra một tầng u quang kỳ lạ, nhìn chằm chằm Hàn Lập và Lam Nhan.

Hàn Lập dạo qua một vòng tiên sạn, đánh tiếng vẫy Lam Nhan, lẫn vào dòng người bất động thanh sắc rời đi.

Ra khỏi tiên sạn, hai người lập tức bay về phía cửa xa xa.

Một bóng người cũng đi khỏi tiên sạn, nhìn bóng lưng của hai người, chính là nam tử trung niên mặt tròn.

"Muốn rời đi ngay, xem ra hai người này hết sức khả nghi, phải chăng nên báo tin cho những người kia? Không, chỉ là tìm một người khả nghi sẽ được thù lao quá ít. Tiên khiếu Lân nhi trời sinh khô héo, muốn chữa trị cần tiêu tốn lượng tiên nguyên thạch khổng lồ, ta phải xác nhận trước thân phận người này, bảo đảm tuyệt không nhầm lẫn mới đi thông báo!" Nam tử trung niên mặt tròn lật tay lấy ra một viên châu màu tím, sắc mặt biến đổi một hồi sau đó đem hạt châu màu tím thu lại, thân hình hóa thành một bóng đen như ẩn như hiện, đuổi theo hai người Hàn Lập.

Hàn Lập cùng Lam Nhan mau chóng đến một lối ra Kim Uyên thành, sau khi nộp phí rời thành liền bay rất nhanh đi.

"Hô..." Hàn Lập thầm thở ra một hơi, trong lòng cũng buông lỏng theo.

"Đi!" Hắn phất tay, một cỗ thanh quang bao trùm hai người, bay về nơi xa.

Nơi này là Kim Uyên thành, Mặc Long phi thuyền lấy từ pháp khí trữ vật Xà Thiềm, dù khả năng bị người khác nhận ra rất nhỏ, nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm.

Lấy độn tốc Hàn Lập, trong nháy mắt liền bay đi mấy trăm vạn dặm, rời xa phạm vi Kim Uyên thành, lúc này mới chậm độn quang lại, cuối cùng ngừng hẳn.

"Hàn đạo hữu, nơi này vẫn không quá an toàn, sao không đi tiếp?" Lam Nhan kỳ quái hỏi.

"Đương nhiên muốn đi, thế nhưng trước khi đi, có một số việc phải xử lý." Hàn Lập mỉm cười.

Hắn còn chưa dứt lời, bỗng quay người đánh tới một đồi núi thấp bé phía sau, bắt vào hư không.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cùng lúc, gò núi ba động, một bàn tay màu vàng óng to như ngọn núi hiện lên, chụp lên gò núi.

Gò núi giống như đậu hũ bị nghiền nát, sụp đổ ngay lập tức, mặt đất thậm chí bị đào một hố khổng lồ sâu vài trăm trượng.

Đúng lúc này, một bóng người màu đen từ trong hố sâu bắn ra, hoảng hốt bỏ chạy về phía xa, chính là nam tử trung niên mặt tròn kia.

Người này giờ đây bộc lộ hết khí tức, cũng là tu vi Thái Ất cảnh, nhưng chỉ là Thái Ất sơ kỳ.

"Còn muốn chạy! Theo chúng ta lâu như vậy, cho là ta không phát hiện sao?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cánh tay khẽ động.

Bàn tay vàng óng to lớn kia mơ hồ biến mất, sau một khắc liền lăng không xuất hiện trước bóng người màu đen, năm ngón tay khép lại nhanh như chớp, chụp bóng người màu đen vào trong lòng bàn tay, dùng sức bóp.

Thân thể nam tử kia phịch một tiếng vỡ nát, nhưng không xuất hiện máu thịt tung tóe, mà lại hóa thành mấy trăm đạo hắc quang, vọt tới bốn phương tám hướng, tốc độ đều cực nhanh.

Hàn Lập nhíu mày, vậy mà không cảm nhận thấy chân thân đối phương, đối phương dường như thật sự tạo vô số hóa thân, giấu trong mỗi một đạo hắc quang.

Tuy nhiên hắn cũng không bối rối, một tay bấm niệm pháp quyết.

Kim quang lóe lên, Chân Ngôn Bảo Luân hiện lên phía sau hắn, gợn sóng màu vàng nhanh chóng khuếch tán, trong nháy mắt bao phủ xung quanh trong phạm vi ngàn trượng, bao phủ tất cả hắc quang lại.

Tất cả hắc quang lập tức đình trệ tại chỗ, không nhúc nhích.

Mười mấy năm qua, tất cả Thời Gian Pháp Tắc của hắn đều đã khôi phục, bộ dáng phảng phất như mạnh mẽ hơn.

Hàn Lập liền phất tay áo lên, vô số lôi quang màu vàng bắn ra, hình thành một lồng giam lôi điện, đem tất cả hắc quang bao lại.

"Diệt!" Ánh mắt hắn hiện lên lạnh lẽo, bấm niệm pháp quyết, điểm vào hư không một cái.

Lồng giam lôi điện phóng mạnh lôi quang, sau đó nổ ầm ầm, như thể một vầng mặt trời nổ tung, trong nháy mắt tất cả hắc quang đều tiêu tan.

Một tiếng kêu yếu ớt thảm thiết từ trong lôi quang truyền ra, lập tức lại bị

bao phủ.

Ra tay xong, Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra.

Pháp tắc người kia hẳn là một loại Ám Ảnh Pháp Tắc, vốn bị Lôi Điện Pháp Tắc khắc chế, lại thêm Chân Ngôn Bảo Luân, đối phương không thể đào thoát.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân, gợn sóng màu vàng cùng lôi quang màu vàng xung quanh cũng nhanh chóng phiêu tán.

"Hàn đạo hữu, người kia là ai? Chẳng lẽ là thám tử Thiên Đình đã phát hiện chúng ta sao?" Lam Nhan giờ phút này mới phản ứng lại, ngoài khâm phục còn lại có chút kinh hoàng hỏi.

"Tám thành là vậy, nhưng không quan trọng, hắn sẽ không tiết lộ tin tức của chúng ta." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Hắn có thể cảm giác được, nam tử trung niên mặt tròn kia không giống một loại phân thân, mà là một tu sĩ sống sờ sờ.

Bản thân lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đem diệt sát, tin tức về bọn hắn hẳn không bị tiết lộ.

Nhưng với lý do cẩn thận, hắn vẫn phải mau mau rời nơi này.

"Vậy là tốt rồi." Lam Nhan nhẹ nhàng thở ra, nói ra.

Hàn Lập phất tay lấy ra Mặc Long phi thuyền, nâng thân ảnh hai người lên, vô cùng nhanh chóng vọt đi xa, trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Lúc này, trong một sân nhỏ bí mật của Kim Uyên thành, một thiếu nữ tóc xanh lục lẳng lặng đứng ở đây, thưởng thức vườn hoa phía trước, chính là Diệu Pháp Tiên Tôn.

Đúng lúc đó, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài đi tới, lại là một thiếu nữ váy xanh lục.

"Thánh Sứ đại nhân, có tin tức truyền đến." Thiếu nữ thấp giọng nói ra.

"A, lần này thật sự tìm được tin tức Hàn Lập kia đi, đừng có mang tin không thật đến." Diệu Pháp Tiên Tôn cũng không quay người, vẫn khẽ ngửi một đóa hoa màu hồng trong tay, miệng từ tốn nói.

"Tin tức lần này là từ nội ứng Thiên Đình tự mình mang đến, nghe nói còn có hình ảnh giao thủ, hẳn là thật, nhưng hắn yêu cầu giao trước mặt người." Thiếu nữ váy xanh đáp lại.

"A, vậy mau để hắn vào." Diệu Pháp Tiên Tôn nghe lời nói này, cầm đóa hoa ném đi, từ tốn xoay người lại nói.

Thiếu nữ váy xanh đáp ứng một tiếng, bước nhanh ra ngoài, lập tức mang theo một bóng người áo đen đến, chính là nam tử trung niên mặt tròn kia, giờ phút này sắc mặt y trắng bệch dị thường, dáng vẻ nhìn đại thương nguyên khí, nhưng thần sắc lại có chút hưng phấn.

"Bái kiến Diệu Pháp Tiên Tôn." Nam tử trung niên mặt tròn cung kính thi lễ một cái.

"Ngươi có tin tức Hàn Lập?" Diệu Pháp Tiên Tôn nhìn nam tử một chút, nhàn nhạt hỏi.

"Đúng vậy." Nam tử mặt tròn trả lời, sau đó lấy lại bình tĩnh, cẩn thận kể lại một lượt chuyện trong kim tháp phát hiện dị dạng Hàn Lập, theo dõi ở tiên sạn, cuối cùng một đường theo dõi hắn ra khỏi thành, đồng thời cả tình huống giao thủ.

"Đây là hình ảnh chúng ta giao thủ." Nam tử trung niên lật tay lấy ra một viên châu màu đen, trong thân châu quang ảnh chớp động, đúng là tình huống y cùng Hàn Lập giao thủ.

"Chân Ngôn Bảo Luân! Lôi Điện Pháp Tắc! Không sai, mặc dù dung mạo

khác biệt, nhưng khẳng định hắn chính là Hàn Lập." Diệu Pháp Tiên Tôn nhìn hình ảnh trong hạt châu hình ảnh, nhãn tình sáng lên, quả quyết nói ra.

Nam tử trung niên mặt tròn thấy phản ứng của Diệu Pháp Tiên Tôn, nhẹ nhàng thở ra.

Vì kiểm chứng thân phận Hàn Lập, hắn bỏ ra một cái giá quá đắt, nếu không phải sẽ thua lỗ to.

"Người này bây giờ ở nơi nào?" Diệu Pháp Tiên Tôn bỗng nhiên đứng lên, hỏi.

"Ta thi triển Liệt Hồn Chi Thuật, lưu lại phân thân ở đây, lấy chân thân giao thủ cùng người này ở ngoài Kim Uyên thành, hẳn là hắn coi như tiêu diệt ta hoàn toàn, bảo lưu được tin tức, cho nên sẽ không sử dụng thủ đoạn cực đoan thoát đi. Mà hiện tại cách thời điểm chúng ta kết thúc chiến đấu không đến nửa khắc, với thủ đoạn của ngài, kể cả hắn thi triển thủ đoạn ý đồ chạy trốn gì, đều trốn không thoát lòng bàn tay của ngài." Nam tử mặt tròn lấy ra một địa đồ phụ cận Kim Uyên thành, đánh dấu một địa điểm, là chỗ y cùng Hàn Lập giao thủ.

"Không sai, ngươi làm việc cẩn thận, các phương diện cân nhắc đều rất cẩn thận, Lục Nhị, dẫn hắn đi xuống, trọng thưởng. bản dịch tại Bạạch Ngọc Sách" Diệu Pháp Tiên Tôn trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, nói với thiếu nữ váy xanh.

Nam tử trung niên mặt tròn mừng rỡ trong lòng, nói lời cảm tạ Diệu Pháp Tiên Tôn một tiếng, theo thiếu nữ váy xanh rời tiểu viện.

Bên cạnh Diệu Pháp Tiên Tôn lóe lên bóng xanh, hai tỳ nữ tuổi khoảng mười sáu, dung mạo thanh tú hiện lên.

Hai người đều mặc váy lụa mỏng màu xanh, dung mạo giống nhau như đúc, là một cặp tỷ muội song sinh.

"Thánh Sứ đại nhân, nếu như đã nắm tình hình Hàn Lập, để tránh tiết lộ tin tức, người này có cần phải..." Một trong hai tỳ nữ đưa tay quét ngang cổ,

ánh mắt lạnh lẽo.

"Không cần, người này chỉ là tiểu nhân vật tham lợi ích thôi, tạm giam y ở nơi này hai ngày rồi thả đi, nếu để người khác biết chúng ta nói không giữ lời, thậm chí giết người diệt khẩu, về sau ai còn chịu làm việc thay Cửu Nguyên quan chúng ta." Diệu Pháp Tiên Tôn từ tốn nói.

"Vẫn là đại nhân ngài suy tính sâu xa." Tỳ nữ áo xanh đáp ứng.

"Những chuyện nhỏ nhặt này không cần quản nhiều, hiện tại quan trọng nhất là cuối cùng đã tìm được tung tích Hàn Lập, bắt người này mới là trọng yếu." Diệu Pháp Tiên Tôn giơ ngọc thủ lên, một đạo lam quang bao trùm hai người, bay đi.

------oOo------

Chương 1141: Đạp không mà đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Có một tửu lâu nằm cách tiểu viện nơi Diệu Pháp Tiên Tôn vừa rời đi không xa.

Tại một gian phòng trang nhã bên trong tửu lâu là một nữ tử tóc đỏ đang ngồi ngay ngắn, đúng là Xích Mộng.

Trước mặt nàng bày la liệt hơn mười bầu rượu, quá nửa số đó đã rỗng không.

"Xem ra ả Diệu Pháp ngực phẳng này đã tìm được tung tích Hàn Lập." Xích Mộng một tay nâng chén rượu, lướt mình băng qua gian phòng đến bên cạnh cửa sổ, mắt nhìn độn quang màu lam phía xa do Diệu Pháp Tiên Tôn biến thành, khẽ nhếch miệng cười.

"Xích Mộng đại nhân thần cơ diệu toán. Có phải người đã sớm biết Lương Phát là mật thám của Cửu Nguyên Quan? Tương kế tựu kế?" Trong gian phòng trang nhã còn có một người nữa đang đứng, chính là nam tử mũi ưng lúc trước từng xuất hiện trong toà kim tháp.

"Ta cũng không biết. Có điều nơi đây là Kim Nguyên Tiên Vực, là địa bàn của Cửu Nguyên Quan. Dù chúng ta có sắp xếp, bố trí nhân thủ cao minh thế nào, khẳng định Cửu Nguyên Quan sẽ có cách nhìn thấu. Vậy thì cần gì phải hao tâm tổn trí suy tính những việc vô dụng này. Chi bằng cứ để mọi thứ phát triển tự nhiên. Chúng ta chỉ cần một mực để mắt đến ả Diệu Pháp này, tự ả sẽ thay chúng ta tìm ra Hàn Lập." Xích Mộng uống một hơi cạn sạch chén rượu ngon trong tay, không nhanh không chậm giải thích.

"Đại nhân cơ trí. Nhưng nếu chỉ như vậy thì chẳng phải đã để cho Diệu Pháp Thánh sứ chiếm được tiên cơ? Giả sử nàng sử dụng thủ đoạn lôi đình

bắt được Hàn Lập, thì việc của chúng ta coi như hỏng bét." Nam tử mũi ưng tỏ vẻ lo lắng.

"Ngươi yên tâm. Hàn Lập kia nếu đã có thể tránh né sự truy nã của Thiên Đình lâu như thế, hơn nữa còn hủy diệt đạo thể Kỳ Ma Tử, ắt không phải nhân vật đơn giản. Không thể nào chỉ xuất thủ hai, ba lần đã bắt được hắn." Xích Mộng cười nhạt.

"Vâng." Mũi ưng nam tử thuận miệng hô ứng, nhưng nội tâm vẫn có chút lo lắng.

"Diệu Pháp đã đi xa. Chúng ta lập tức bám theo." Xích Mộng chợt khoát tay, tuôn ra hồng quang bao trùm hai người, lập tức đuổi theo Diệu Pháp Tiên Tôn.

…

Bầu trời phía trên một sơn mạch xanh ngắt của Kim Nguyên Tiên Vực bỗng nhiên rung động, thình lình hiện ra một toà lôi trận kim sắc. Kim quang lóe lên, lộ ra hai thân ảnh bên trong, đúng là Hàn Lập và Lam Nhan.

Sau khi rời khỏi Kim Uyên Thành, hai người bọn hắn vốn dùng Mặc Long phi chu cật lực bỏ chạy một thời gian. Sau đó, Hàn Lập dứt khoát thu hồi Mặc Long phi chu, thi triển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật che giấu toàn bộ khí tức tiên linh lực, thuần túy sử dụng thủ đoạn của Huyền Tiên để chạy trốn.

Dù sao, áp lực không gian và trọng lực ở Kim Nguyên Tiên Vực còn xa mới có thể so sánh được với Tích Lân Không Cảnh. Tuy hắn chỉ sử dụng lực lượng Huyền Tiên nhưng tốc độ cũng nhanh vô cùng, chẳng kém tốc độ độn quang là bao.

Hơn nữa, Hàn Lập không ngừng thi triển Lôi Quang Pháp Trận, liên tiếp truyền tống mấy chục lần, một mạch chạy đến đây.

Nơi đây cách rất xa Kim Uyên Thành, Hàn Lập lại vận dụng hết khả năng xóa đi toàn bộ manh mối có thể giúp người khác truy tung hắn, hiện giờ hắn

là tạm thời an toàn.

Hàn Lập xoay người nhìn về phía Kim Uyên Thành một chút, sắc mặt có chút do dự.

Thiên Đình hiện đang truy đuổi hắn cực kì gắt gao. Muốn thông qua Xuyên Vực Truyền Tống Trận chạy đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực quả thực hết sức mạo hiểm.

Vì kế hoạch sau này, vẫn nên dựa theo lời Giao Tam nói, bế quan tu luyện một một chút mới được.

Tu vi Hàn Lập đã đạt đến Thái Ất cảnh đỉnh phong. Việc chuẩn bị tiến giai Đại La cũng đã hoàn tất, giờ chỉ cần chọn thời điểm trùng kích mà thôi.

Nếu có thể tiến giai Đại La cảnh, thực lực của hắn liền nhất phi trùng thiên. Ngày sau đối mặt với Cửu Nguyên Quan cứu viện Kim Đồng sẽ có thêm nhiều hy vọng.

Hàn Lập phóng tầm mắt nhìn xung quanh một lượt, khẽ gật gật đầu.

Vài năm trước đây, hắn đã cẩn thận nghiên cứu địa đồ Kim Nguyên Tiên Vực, địa phương này hẳn là Thanh châu sơn mạch thuộc khu vực Tây Bắc Kim Nguyên sơn mạch. Nơi này vắng vẻ, bên trong sơn mạch vừa không tồn tại linh tài hoặc là yêu thú đặc thù, lại có rất ít người vãng lai, quả thực rất thích hợp cho hắn bế quan tu luyện.

Thân hình Hàn Lập nhanh chóng đáp xuống một chỗ bí mật trên sơn phong. Ngũ chỉ bay múa phóng ra đạo đạo kiếm khí, thoáng chốc đã đào khoét một mảng vách núi thành sơn động, sau đó điêu khắc tỉ mỉ thêm một chút, lập tức đã tu kiến xong một tòa động phủ.

Thủ pháp của Hàn Lập không hề chậm lại. Hắn liên tiếp bố trí, phân bổ tầng tầng lớp lớp cấm chế khắp mọi nơi, bao phủ trọn vẹn tòa động phủ mới hình thành và khu vực sơn mạch phụ cận trong bán kính hơn mười dặm. Sau khi đã cảm thấy cấm chế của mình đủ kiên cố, hắn mới hài lòng dừng tay.

Những cấm chế này đều ẩn chứa các loại lực lượng pháp tắc, ngay cả tồn tại Đại La xâm phạm, cũng có thể ngăn cản một hai.

"Lam đạo hữu, ta sắp bế quan tu luyện một thời gian. Ngươi cũng tạm thời ở đây nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi." Hàn Lập phân phó Lam Nhan một tiếng.

"Được!" Lam Nhan hơi chần chờ nhưng cũng gật đầu đồng ý.

Hàn Lập gật đầu, không nói hai lời, xoay người tiến vào mật thất.

Lam Nhan đứng lặng hồi lâu nhìn theo bóng lưng Hàn Lập, rồi cũng đi vào một gian phòng khoanh chân đả tọa.

Sau khi vào trong mật thất, hai tay Hàn Lập khẽ động, không gian xung quanh hắn liền hiện ra một tầng cấm chế đỏ thẫm, bảo hộ nơi này cực kỳ chặt chẽ.

Hắn lại vung tay lên một lần nữa, một luồng ngân diễm bay vọt ra từ trong tay áo và lơ lửng trước mặt hắn, đúng là Tinh Viêm Đồng Tử.

Tuy hỏa diễm quanh người Tinh Viêm Đồng Tử chủ yếu vẫn là màu ngân bạch, nhưng đã có một bộ phận hỏa diễm chuyển hóa thành màu trắng, ba động Hỏa Diễm Pháp Tắc từ thể nội tỏa ra đã mạnh mẽ hơn trước đây không ít.

Hàn Lập thấy thế cũng có chút vui mừng.

Mấy năm qua Tinh Viêm Hỏa Điểu một mực âm thầm tế luyện hỏa châu màu trắng nọ, thực lực xem ra lại tăng tiến một chút.

"Ta sẽ lập tức bế quan tu luyện một thời gian, không thể quản lý Lam Nhan ngoài kia. Ngươi hãy âm thầm theo dõi nàng này, nếu như loạn động, lập tức giết chết." Nụ cười trên mặt hắn chợt tắt ngấm, ánh mắt le lói hàn quang.

Tinh Viêm Đồng Tử gật gật đầu, miệng bô đồng ý, rồi hóa thành ngân diễm dung nhập vào cấm chế đỏ thẫm xung quanh.

Tuy Lam Nhan chưa chắc đã nảy sinh dị tâm, nhưng việc hắn tiến giai Đại La lần này quá mức trọng đại, không thể mảy may chủ quan.

Đáng tiếc, Đề Hồn vẫn bế quan trong Hoa Chi Động Thiên, gắng sức luyện hóa lực lượng thể nội Ô Sào Quỷ Vương. Nếu không, có thêm nó hộ pháp, hắn càng thêm yên tâm.

Nhưng ít nhiều hiện đã có Tinh Viêm Đồng Tử làm tai mắt, nội tâm Hàn Lập cũng nhất an. Hắn không còn phân tâm bất cứ chuyện gì nữa, nhắm mắt chuyên tâm đả tọa.

Thời gian từng chút một trôi đi, thoáng cái đã qua gần nửa ngày.

Hàn Lập mở bừng đôi mắt, đã điều chỉnh thể nội đến trạng thái tốt nhất.

Hắn lật vung tay lên, trước mặt hiện ra một cái lư hương màu trắng, bên trong cắm một dây hương màu bạc dài ba tấc, thoạt nhìn giống một ngón tay thô kệch.

Vừa châm lửa xong, từ trong lư hương lập tức tỏa ra một làn khói trắng nhàn nhạt, phảng phất giống như sương sớm giăng nơi sơn cốc, thuần khiết dị thường, mùi hương thơm tràn ngập mật nhất, thấm thấu đến tận thần hồn.

Đây là Ngưng Hồn Hương, cực kỳ hữu dụng với việc tẩm bổ thần hồn, có thể gia tăng tỷ lệ thành công tiến giai Đại La.

Hàn Lập lại lật tay xuất ra ba bình ngọc xếp ở bên mình, trong một bình ngọc có một viên đan dược màu trắng, chính là Huyền Chân Đan trước đây Giải Đạo Nhân tặng hắn. Chính là vật phẩm trọng yếu nhất đối với lần tiến giai Đại La này.

Mặt khác, hai cái bình ngọc còn lại lần lượt chứa một loại linh nhũ kim sắc và ba viên đan dược xanh biếc.

Những vật phẩm này khiến Hàn Lập hao tổn rất nhiều tâm lực mới sưu tầm đầy đủ, tất cả đều là bảo vật trợ giúp hắn tiến giai Đại La.

Hàn Lập trước tiên mở nắp bình ngọc chứa linh nhũ kim sắc, ngửa cổ rót vào miệng vài giọt.

Ầm ầm!

Toàn thân hắn lập tức bừng lên kim quang chói mắt, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong thể nội phảng phất như nước bị đun sôi điên cuồng vận chuyển. Chân Ngôn Bảo Luân, Đoạn Thời Hỏa Bả, Quang Âm Tịnh Bình, Đông Ất Thần Mộc, Huyễn Thần Sa Lậu đồng loạt hiện ra, lơ lửng xoay tròn quanh thân thể hắn.

Mục quang Hàn Lập lóe sáng, lập tức bắt lấy bình ngọc chứa ba viên đan dược xanh mướt, đổ một viên vào miệng, sau đó nhắm mắt vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Hắn không vội vã phục dụng Huyền Chân Đan, đan dược này phải chờ đến lúc tối hậu mới có thể nuốt vào.

Hàn Lập rất nhanh tiến vào trạng thái nhập định, kim quang toàn thân ngày càng chói mắt, dần dần phủ kín toàn thân hắn.

Lực lượng Thời Gian Pháp Tắc khổng lồ điên cuồng vận chuyển bên trong mật thất, phát ra thanh âm rung động ù ù.

Ở một gian động phủ khác, Lam Nhan bỗng nhiên mở to cặp mắt nhìn về nơi Hàn Lập bế quan, thần tình lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nhưng ngay sau đó nàng lại nhắm mắt, tiếp tục đả tọa.

Giờ phút này, tại bầu trời phía trên một khu đầm lầy thuộc Kim Nguyên sơn mạch.

Một luồng độn quang lam sắc từ xa bay vụt đến, dừng lại phía trên đầm lầy, hiện ra thân hình Diệu Pháp Tiên Tôn và hai tỳ nữ mặc thanh y.

"Thánh sứ đại nhân, Hàn Lập một mạch phi độn đến đây thì vết tích ba động linh lực đột nhiên biến mất." Một tỳ nữ tay nâng một cái chậu màu

lam trong như pha lê phản chiếu quang cảnh xung quanh.

Hình ảnh hư không trong chậu hiện ra từng quang điểm màu xanh đậm kéo dài một mạch từ xa đến tận đây, nhưng thình lình biến mất không chút vết tích.

"Xem ra kẻ này đã che giấu khí tức, sử dụng thủ đoạn khác tiếp tục đào tẩu." Diệu Pháp Tiên Tôn nhíu mày, nói.

"Kính Thủy Bồn đã không lần ra được dấu vết người kia, tiếp theo có khả năng Thánh sứ đại nhân phải tự mình dò xét rồi." Tỳ nữ lại nói.

"Các ngươi lui ra." Diệu Pháp Tiên Tôn nhàn nhạt phất tay áo, rồi há mồm phun ra một ngụm lam quang, hai tay không ngừng biến hóa pháp quyết.

Quang cầu màu lam liên tục xoay tròn, bên trong dần dần hiện ra từng sơi tinh ti màu lam, lập tức hội tụ cả về một chỗ, tạo thành một chiếc ma bàn màu lam lớn như cái đĩa. Hình dáng ma bàn tựa như một con mắt nằm dọc, tỏa hào quang khắp xung quanh.

Từng vòng ánh sáng màu lam không ngừng chớp động bên trong con mắt, thoạt nhìn cực kỳ huyền diệu.

Hai tay Diệu Pháp Tiên Tôn vẫn không ngừng bấm niệm pháp quyết, thúc giục con mắt màu lam nhìn khắp xung quanh.

Ban đầu, tâm thế của nàng tự tin vô cùng. Nhưng thời gian qua đi, sắc mặt nàng từ từ trầm xuống, mang theo vẻ khó tin.

"Làm sao có thể? Cho dù là tồn tại Đại La trung kỳ đồng cấp với ta che giấu khí tức bản thân, cũng không thể trốn tránh được sự dò xét của Thủy Hoàng Thần Mục, kể cả bí thuật ẩn thân của Hàn Lập có cao minh. Chuyện này không có khả năng!" Diệu Pháp Tiên Tôn kinh ngạc lẩm bẩm, tiếp tục gia tăng uy năng của con mắt màu lam, nhìn khắp khu vực phụ cận một lần nữa hòng tìm ra chút dấu vết.

Thật ra, Diệu Pháp Tiên Tôn đã quá coi trọng Hàn Lập. Nếu như hắn tiếp

tục sử dụng tiên linh lực chạy trốn, cho dù dùng thủ đoạn nào để ẩn tàng ba động linh lực cũng không qua mặt được bí thuật dò xét của Diệu Pháp Tiên Tôn.

Nhưng hắn lại ở chỗ này thi triển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật. Toàn bộ tiên linh lực bị hắn thu liễm ẩn vào trong thể nội, không sử dụng dù chỉ nửa điểm. Nép mình đứng dậy, hắn chỉ thuần túy sử dụng lực lượng nhục thân chạy trốn. Lam Nhan cũng bị giấu vào trong Hoa Chi Động Thiên. Kể từ đó, làm sao có thể lưu lại manh mối gì?

Diệu Pháp Tiên Tôn không thể nghĩ được Hàn Lập lại có thủ đoạn đạp không mà đi của cao giai Huyền Tiên. Nàng chỉ một mực tìm kiếm dấu vết linh lực, tự nhiên khó có thu hoạch.

Nhưng bí thuật Thủy Hoàng Thần Mục của Diệu Pháp Tiên Tôn thật sự lợi hại. Tìm kiếm chừng một bữa cơm, rốt cuộc cũng phát hiện một chút dấu vết Tiên Khí trong thể nội Hàn Lập, chẳng hạn như một chút dấu vết linh lực của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Có điều những vết tích linh lực này thật sự quá mong manh, lại vô cùng rời tạc đứt đoạn. Với năng lực của Diệu Pháp Tiên Tôn hiện giờ cũng chỉ có thể dựa vào những vết linh lực này, mò mẫm tiến bước.

Xích Mộng và gã nam tử mũi ưng vẫn đang bám theo cách rất xa đằng sau. Mặc dù hai người hết sức không kiên nhẫn với loại tốc độ như rùa bò này, nhưng vì không tinh thông thuật dò xét, đành phải dựa cả vào Diệu Pháp Tiên Tôn.

------oOo------

Chương 1142: Diệu Pháp đích thân đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Trong động phủ nằm trên dãy núi màu xanh, Hàn Lập vẫn đang bế quan trùng kích Đại La cảnh.

Thời gian như thoi đưa, trong nháy mắt qua ba năm.

Sâu trong mật thất, kim quang Hàn Lập càng ngày càng thịnh, mặc dù có cấm chế ngăn cản nhưng cũng bắt đầu thẩm thấu ra bên ngoài.

Từng luồng chấn động mạnh mẽ của Thời Gian Pháp Tắc dập dờn khắp động phủ.

Lam Nhan bị lực lượng Thời Gian Pháp Tắc quấy nhiễu nên đã sớm ngừng tu luyện, lẳng lặng chờ đợi Hàn Lập xuất quan.

Đối với mục đích Hàn Lập bế quan, nàng cũng mơ hồ đoán được một chút, trong lòng có chút phức tạp.

Nếu Hàn Lập tiến giai Đại La thành công, thực lực đại tiến, dù không biết hắn mưu đồ gì, đối với Cửu Nguyên quan tất nhiên bất lợi.

Nhưng sau khi thực lực hắn đại tiến, an toàn của bản thân tăng lên, chính Lam Nhan cũng sẽ tương đối an toàn hơn nhiều.

Hơn nữa nếu Hàn Lập tiến cấp tới Đại La, tác dụng của nàng đối với hắn sẽ giảm, với tâm tính Hàn Lập thì nói không chừng chẳng mấy chốc mà thả người.

Nếu Hàn Lập tiến giai Đại La thất bại, sẽ lại tiếp tục thời gian lo sớm lo tối như bây giờ, chính nàng lúc nào cũng phải mạo hiểm, thời gian lưu lại bên người Hàn Lập sẽ kéo dài mãi, không biết đến năm tháng nào mới có thể tự do.

Tâm tình Lam Nhan phức tạp, nhất thời không thể nói hi vọng Hàn Lập tiến giai thành công, hay là thất bại.

Ngay khi nàng còn đang bối rối, một tiếng vang thật lớn từ trong mật thất Hàn Lập truyền đến.

Lập tức một luồng ba động pháp tắc to lớn ù ù khuếch tán, như sóng dữ quét qua toàn bộ động phủ, cấm chế các nơi đều rung động ong ong, quá nửa đổ vỡ hoàn toàn.

Lam Nhan cũng bị ba động Thời Gian Pháp Tắc này đẩy lui, va vào trên vách tường động phủ mới dừng lại.

Nàng nhìn về phía mật thất Hàn Lập, ở đó hoàn toàn không còn kim quang, trong lòng biết Hàn Lập lần này tiến giai Đại La đã thất bại, không khỏi thở dài, bộ dáng dường như có chút tiếc nuối.

"Xem ra ta vẫn hi vọng hắn tiến giai thành công..." Lam Nhan nhíu mày, thì thào nói ra.

Trong mật thất, Hàn Lập chau mày, sắc mặt nặng nề.

Đúng như Lam Nhan đoán, lần này hắn trùng kích Đại La cảnh, cuối cùng lại thất bại.

Trùng kích thất bại cũng không sao, tu vi bản thân hắn cũng không vì vậy mà hao tổn, chỉ là hắn không biết nguyên nhân thất bại.

Trong cơ thể Hàn Lập bây giờ có hơn hai trăm tinh ti Thời Gian Pháp Tắc, tu sĩ Đại La cảnh bình thường lĩnh hội, ngưng luyện ra pháp tắc tinh ti cũng chỉ có vậy thôi, lực lượng pháp tắc chắc hẳn đã đủ. Tiên khiếu hắn cũng đả thông ba trăm năm mươi chín cái, nhục thân càng cường đại vô cùng. Thần

hồn nhờ tu luyện Luyện Thần Thuật, so với Thái Ất cảnh đỉnh phong bình thường mạnh mẽ hơn rất nhiều, « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » hỏa hầu cũng đầy đủ.

Điều kiện mọi mặt hắn đều đã đầy đủ, không có lý do gì thất bại mới đúng.

Hàn Lập trầm ngâm không thôi, cẩn thận hồi tưởng quá trình trùng kích Đại La trước đó, dần dần xác định vấn đề, rất có thể do pháp tắc tinh ti.

Thời điểm vừa mới trùng kích Đại La, nguyên bản tất cả rất tốt, nhưng hơn hai trăm sợi pháp tắc tinh ti kia đột nhiên hỗn loạn, dẫn đến tiên linh lực trong cơ thể hắn cũng đại loạn theo, mọi thứ sắp thành lại bại.

"Chẳng lẽ nguyên nhân do pháp tắc tinh ti quá ít?" Hàn Lập âm thầm suy đoán.

Nếu như vấn đề từ pháp tắc tinh ti, ngoại trừ pháp tắc tinh ti quá ít, hắn không nghĩ ra nguyên nhân khác.

Vấn đề này cũng không phải là không cách nào giải quyết, tìm một vài bảo vật ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, dùng « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » đem luyện hóa là được rồi.

Chỉ là vật phẩm ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trân quý, trong thời gian ngắn khó tìm.

Hơn nữa, hiện tại trong cơ thể hắn đã có hai trăm Thời Gian Pháp Tắc tinh ti mà vẫn không đủ, muốn đạt yêu cầu trùng kích Đại La cảnh, không biết cần tăng thêm bao nhiêu mới đủ, đồ vật chứa Thời Gian Pháp Tắc chắc chắn tốn không ít.

"Đúng rồi, sao ta lại quên mất Tuế Nguyệt Thần Đăng, bên trong bảo vật này ẩn chứa rất nhiều lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, chỉ cần rút ra một phần nhỏ, chắc chắn là đủ rồi." Hàn Lập bỗng vỗ đầu một cái, lật tay lấy ngọn Tuế Nguyệt Thần Đăng đoạt được trước đây không lâu ra.

Ngọn lửa trong đèn vẫn tắt như cũ.

Trên đường, Hàn Lập nhiều lần có ý đồ thắp ngọn lửa lên một lần nữa, đáng tiếc vẫn luôn không thành công.

Tuế Nguyệt Thần Đăng dù không thể thắp sáng nhưng vẫn tản mát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại như cũ.

Hàn Lập lập tức thi triển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », mấy đồ vật Chân Ngôn Bảo Luân hiện lên lần nữa.

Hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, năm lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cuốn lấy nhau, áp súc về một nơi, hình thành một vòng sáng màu vàng thô to.

Tròng mắt Hàn Lập hơi híp, hai tay ấn vào hư không.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng, vòng sáng vàng thô to thu nhỏ lại, hóa thành một cái vòng tròn màu vàng, xoay tròn, truyền ra lực lượng cắn nuốt mạnh mẽ.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ vui rồi lập tức biến mất, bấm tay một cái.

Vòng tròn màu vàng bắn ra, bao trùm Tuế Nguyệt Thần Đăng, mau chóng chuyển động.

Một lực lượng cắn nuốt mạnh mẽ bao phủ Tuế Nguyệt Thần Đăng, ý muốn rút Thời Gian Pháp Tắc trong đó ra ngoài.

Thế nhưng, trước kia mọi việc đều thuận lợi, lần này « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » lại thất bại, mặc cho vòng tròn màu vàng chuyển động như thế nào, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong Tuế Nguyệt Thần Đăng vẫn lù lù bất động.

"Chẳng lẽ vì phẩm cấp Tuế Nguyệt Thần Đăng quá cao?"

Hàn Lập đang cân nhắc, lại thúc giục vòng tròn màu vàng một lát, nhưng vẫn tốn công vô ích liền ngừng tay, trong lòng âm thầm suy đoán rồi cũng

không có quá mức kinh ngạc.

Bởi tình huống này trước kia cũng từng có, đó là khi hắn lấy được la bàn từ trong di tích Chân Ngôn môn.

Trước kia, Hàn Lập cũng có ý đồ dùng « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », rút lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong La Bàn màu vàng kia ra, cuối cùng kết quả thất bại.

Hiện tại Tuế Nguyệt Thần Đăng cũng thất bại, xem ra cấp bậc đèn này và La Bàn màu vàng kia không sai biệt lắm.

La Bàn màu vàng kia có thể cao hơn một chút, bởi Hàn Lập miễn cưỡng điều khiển được Tuế Nguyệt Thần Đăng, còn La Bàn màu vàng kia, hắn căn bản không thể rung chuyển mảy may.

Hàn Lập khẽ vuốt Tuế Nguyệt Thần Đăng, ngầm cười khổ thu lại.

Hắn im lặng một lát, lập tức lật tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, ban bố nhiệm vụ giao dịch trên đó, thu mua giá cao các đồ vật ẩn chứa Thời gian pháp tắc.

Mấy năm nay, Hàn Lập giết người đoạt bảo khắp nơi, số lượng Tiên Nguyên thạch trên người rất nhiều, không cần lo lắng vấn đề Tiên Nguyên thạch.

Hiện tại, ngoại trừ Luân Hồi điện, hắn nhất thời không tìm được biện pháp nào khác thu thập bảo vật ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc, chỉ có thể từ từ chờ đợi.

Làm xong việc này, Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa một lát, lần nữa vận hành « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », ý định tìm kiếm vấn đề khác, kim quang loá mắt bọc thân thể hắn lại.

Thời gian trôi qua chút một, trong nháy mắt qua non nửa năm.

Trong mật thất, Hàn Lập khoanh chân ngồi tĩnh tọa, quanh thân bao phủ

trong một tầng hào quang màu vàng. Xung quanh, bộ năm đồ vật Thời Gian Pháp Tắc nhộn nhịp, lơ lửng trong hư không, lên xuống nhấp nhô vây quanh hắn, ba động Thời Gian Pháp tắc nhộn nhạo trong trong toàn bộ mật thất.

Đúng lúc này, Hàn Lập bỗng mở hai mắt, lông mày gấp gáp căng lại.

Hắn đứng người lên, năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc lóe lên quang mang tới tấp, chui vào trong cơ thể hắn, thân hình hắn cũng biến mất khỏi chỗ cũ trong nháy mắt.

Chỉ sau chớp mắt, Hàn Lập đã tới ngoài mật thất, đứng sau lưng Lam Nhan.

Lam Nhan đang lúc kinh ngạc, liền bị Hàn Lập giữ chặt ngang cổ, cùng lúc một phù văn màu vàng như Linh Xà leo ra, quấn quanh người khiến cho nàng bất động tại chỗ trong nháy mắt, không cách nào cử động.

"Đắc tội, Lam đạo hữu..."

Hàn Lập vừa dứt lời, một tiếng nổ mãnh liệt từ bốn phía vang lên.

Đỉnh núi nơi hắn đặt động phủ bị một lực mạnh trực tiếp phá mở, gần nửa ngọn núi trực tiếp bị lật ra, toàn bộ động phủ hiện ra dưới ánh mặt trời rực rỡ.

Một tay Hàn Lập kẹp vào cổ Lam Nhan như cũ, ngửa đầu nhìn về phía không trung.

Chỉ thấy trên trời cao, một vương tọa thủy tinh to lớn đang lơ lửng, hình như hoa sen, long lanh trong suốt. Một nữ tử váy xanh ngồi dựa trên đó, da trắng nõn nà, thân thể thướt tha, dĩ nhiên chính là Diệu Pháp Tiên Tôn truy tìm mà đến.

Người này chống tay một tay bên trái gương mặt, lông mày cau lại nhìn Hàn Lập, ánh mắt mang nhiều thần sắc chán ghét.

Hàn Lập cảm nhận được ba động khí tức tu sĩ Đại La trung kỳ từ trên thân

truyền ra, con ngươi khẽ co rụt lại, người này ngồi cao nhìn như thong dong, lại có thể mang cho hắn lực áp bách còn đáng sợ hơn so với Kỳ Ma Tử.

Mà ở sau lưng ả còn có hai tỳ nữ song sinh mang váy lụa mỏng màu xanh đứng, tuổi đều mười sáu, dung mạo thanh tú, một người cầm trong tay Bảo Cái la tán*, một người cầm Khổng Tước vũ phiến, khí tức trên thân cũng không yếu, có thể so với tu sĩ Thái Ất sơ kỳ.

**Bảo Cái la tán: cái lọng của vua chúa xưa*

"Ha ha, ta còn tưởng gia hỏa có thể làm Xà Thiềm thất bại ngã xuống sẽ là nhân vật lợi hại thế nào, không nghĩ đến là loại hèn hạ chỉ biết lấy nữ tử yếu ớt làm bia đỡ đạn? Thật khiến người ta thất vọng..." Diệu Pháp Tiên Tôn cười nhạo một tiếng, nói ra.

"Tiền bối nói vậy, xem như có chút không công bằng. Vị Lam đạo hữu này cũng không phải nữ tử yếu ớt gì, lúc trước mặc ta bức bách thế nào, cũng không hàng phục, còn mấy lần tự tìm chết. Ta cũng bất đắc dĩ mới dùng cấm chế. Về phần bia đỡ đạn gì đó, cái này không phải cũng là do uy thế tiền bối bức bách, có chút bất đắc dĩ?" Hàn Lập ra vẻ bất đắc dĩ nói.

Lam Nhan nghe Hàn Lập nói nhảm như vậy, cũng liền hiểu rõ hắn giúp bản thân mình thoát khỏi nghi ngờ phản loạn, trong lòng không khỏi sinh ra chút áy náy.

"Bị địch bắt, thế nào không chết?" Diệu Pháp Tiên Tôn hơi ngồi dậy, mặt không thay đổi nhìn qua Lam Nhan một chút.

Chỉ sau chớp mắt, trên gương mặt trắng nõn của Lam Nhan sinh ra một tầng sương lạnh màu trắng, cả người phát ra âm thanh "ken két", bị một tầng băng tinh màu lam nhạt bao phủ lại. bản dịch tại Bạạch Ngọc Sách

Đầu ngón tay Hàn Lập lóe lên ánh bạc, một ngọn lửa màu bạc hiện ra mãnh liệt, khó khăn chống đỡ băng sương hàn khí từ trên thân Lam Nhan tràn tới, thân hình lóe lên lùi lại.

Tuy nhiên, thân hình của hắn vừa rời khỏi trăm trượng, liền phát giác bầu trời trên đỉnh đầu tối sầm lại. Không biết từ lúc nào, Bảo Cái La Tán kia bay lên không trung, bao phủ xuống đầu hắn.

Mũi chân Hàn Lập đạp vào hư không, dưới chân "phanh" như thể rung động, thân hình tránh né chớp nhoáng.

Tỳ nữ cầm tán kia liền điểm một chân vào mặt la tán, dáng người phiêu diêu vũ động, tựa như toàn thân nhẹ múa, bước đi bất định.

Bảo Cái La Tán liền biến hóa theo bước chân, không ngừng thay đổi phương vị, từ đầu đến cuối bao phủ trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Một tỳ nữ khác cầm quạt phiến, thân hình xuất hiện bên người Lam Nhan, đưa tay qua thân nàng một vòng, tầng băng tinh bao phủ nàng liền tan ra, cả người bị tóm lấy, tỳ nữ tiện tay quăng ra, nàng liền bay trở về bên cạnh Diệu Pháp Tiên Tôn.

"Đệ tử bái kiến Diệu Pháp Tiên Tôn." Lam Nhan thân hình hơi ổn, lập tức quỳ gối nói.

"Lam Nguyên Tử đâu? Sống hay chết?" Diệu Pháp Tiên Tôn không có nhìn nàng, thuận miệng hỏi.

"Ca ca huynh ấy..." Lam Nhan vừa nghe tới Lam Nguyên Tử, mũi có chút cay cay.

------oOo------

Chương 1143: Tai kiếp khó thoát

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Được rồi, nếu không phải ta có chút giao tình với sư phụ các ngươi, giờ phút này ngươi cũng nên nhận lấy cái chết. Cũng may ngươi còn có chút khí tiết, không làm nhục uy danh Cửu Nguyên Quan chúng ta trên tay tặc nhân này, giờ qua một bên đợi đi." Diệu Pháp Tiên Tôn thấy vậy, thấp giọng trách mắng.

Lam Nhan sau khi nghe xong, lập tức đứng dậy ra sau vương toạ thủy tinh đứng, khoanh tay đứng một cách quy củ, chỉ là lúc ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập ẩn ẩn có chút lo âu.

Bên kia, tên tỳ nữ cầm quạt kia ném Lam Nhan ra sau, sau đó đuổi theo, Khổng Tước vũ phiến trong tay bỗng nhiên vung lên, từng luồng từng luồng gió lốc màu xanh từ trên quạt tuôn trào ra, quét ngang về phía Hàn Lập.

Hàn Lập lo tránh né Bảo Cái La Tán (cây dù), không rảnh bận tâm gió lốc, lúc thấy gió lốc đánh tới, hắn vậy mà không tránh không né, trực tiếp nghênh đón.

Ngay lúc gió lốc sắp đụng thân, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể hắn nghịch chuyển, muốn mượn gió thổi, cực nhanh thoát đi nơi đây.

Đối phương đến gần như thế mình mới phát giác, Hàn Lập tin chắc rằng, thực lực người này cường đại, cũng không phải chính mình có thể chống lại. Cho nên hắn không có suy nghĩ liều chết đối kháng, chỉ cầu có thể mau chóng thoát thân.

Nhưng mà, khi hắn tiếp xúc từng cỗ gió lốc màu xanh kia, lập tức giật mình thấy có chút không đúng.

Hàn Lập cảm thấy thân thể bỗng nhiên chợt nhẹ, phảng phất xương cốt đều trở nên hơi tê dại, cả người chẳng những không lướt gấp đi được, ngược lại bị cơn gió lốc này nâng lên một chút, thân bất do kỷ bay thẳng lên không.

Cùng lúc đó, Bảo Cái La Tán đang che trên đỉnh đầu cũng phát ra một lực hút cường đại không gì sánh được, trực tiếp hút thân thể Hàn Lập vào trong.

Thân hình hắn vừa mới tới gần, liền bị từng phù văn xiềng xích trên thân dù rủ xuống quấn quanh, trực tiếp cột vào trên cán dù.

Mặt dù cũng lập tức từ bốn phía gấp lại, phần phật một cái bao cả người hắn lại.

Hàn Lập thân ở trong đó, cảm thấy tiên linh lực quanh thân đều bị phong kín, toàn thân phảng phất như không xương, không đề nổi nửa phần lực lượng.

Tỳ nữ cầm dù thấy thế, vẫy tay, khép kín la tán màu xanh lá, lập tức nó thu nhỏ gấp đôi, bay ngược trở về, hai tay nàng chụp lấy, ôm ở trong ngực.

Tỳ nữ cầm quạt kia cũng lập tức nâng bảo phiến lên, quay người phục mệnh.

"Lại bị bắt dễ dàng như vậy..." Lam Nhan thấy cảnh này, nhất thời có chút khó tin.

"Chỉ là Thái Ất tiểu tặc, uổng cho hai huynh muội các ngươi liên thủ cũng không bắt được, lại còn hao tổn thêm tên Xà Thiềm." Diệu Pháp Tiên Tôn thấy vậy, cười nhạo một tiếng, nói ra.

Cổ họng Lam Nhan hơi giật giật, cuối cùng cũng không nói gì.

Nhưng vào lúc này, tỳ nữ ôm Bảo Cái La Tán trong ngục bỗng nhiên nhướng mày, nhìn lại trong ngực.

Chỉ thấy trên mặt dù xuất hiện một cơn chấn động chập chùng, dường như

Hàn Lập đang giãy dụa bên trong.

"Tiến vào trong Trấn Nguyên La Thiên Tán của Tiên Tôn nhà ta, dù là tiên nhân Đại La bình thường cũng khó chạy thoát, ngươi còn muốn giãy dụa đi ra?" Nàng nhịn không được cười khẩy nói.

Nhưng mà, tiếng nói của nàng vừa dứt, liền nhịn không được kinh hô một tiếng, trực tiếp ném bảo tán trong tay ra.

Chỉ thấy mặt dù La Thiên Tán có một sợi khói xanh lượn lờ chui ra, đúng là bị ngọn lửa đốt ra một cái lỗ lớn chừng đầu ngón tay, một chùm ngọn lửa bảy màu từ lỗ đó lảo đảo ló ra, lại tựa như mọc ra một đóa kỳ hoa bảy màu vậy.

Ngay sau đó, ngọn lửa kia "Vù" một tiếng vọt lên trên, một Ngân diễm tiểu nhân từ lỗ nhỏ xông ra, hai tay bỗng nhiên mở ra, thân hình trong nháy mắt phồng lớn, hóa thành một đầu ngân diễm hỏa điểu to lớn.

Lúc hai cánh nó mở rộng, đạo đạo hỏa diễm hừng hực, như là hỏa vũ lưu tinh bắn ra, lao thẳng về phía bọn người Diệu Pháp Tiên Tôn.

Tỳ nữ cầm quạt kia thấy thế, Khổng Tước vũ phiến trong tay liên tục chớp động, trong nháy mắt đánh bay tất cả hỏa diễm.

Mà ngay lúc đó, thân ảnh Hàn Lập cũng từ trong bảo tán xông ra, thân hình chớp nhoáng một cái, chạy trốn về nơi xa.

Ngân diễm hỏa điểu cũng theo sát phía sau, hóa thành một đạo ánh lửa màu bạc, phi nhanh đi.

"A, Tinh Viêm Hoả Điểu đã thôn phệ Thất Thải Hỏa Đan Sa, thật đúng là hiếm thấy... Xem ra đích thật là có chút ngoài dự liệu, bất quá muốn thoát khỏi lòng bàn tay bản tôn, vẫn còn có chút si tâm vọng tưởng." Thấy Hàn Lập thoát đi, Diệu Pháp Tiên Tôn cũng không nóng lòng, chỉ chậm rãi đứng lên, không nhanh không chậm nói ra.

Sau một câu nói, hai cánh tay thon dài mảnh khảnh của nàng hợp lại trước

người, bàn tay lập tức lóe lên tinh quang, trong nháy mắt trở nên thông thấu oánh khiết tựa như băng tinh.

"Ngưng"

Chỉ thấy môi mỏng của nàng khẽ nhúc nhích, giữa răng môi lại có từng tia từng tia hơi trắng thoát ra.

Chỉ một thoáng, trong phạm vi mấy vạn dặm lập tức rung động "Ken két", một tầng sương mù lan tràn ra, toàn bộ hư không đều đông kết theo.

Hàn Lập trong nháy mắt đã xông ra xa vạn dặm, phát giác hư không bốn phía biến hóa, mảy may bất chấp thứ khác, vội vàng thu Tinh Viêm Hỏa Điểu vào thể nội, tăng tốc gấp đôi, thân hình bắn tới.

Nhưng mà, theo chung quanh dị hưởng không ngừng, trước người hắn đột ngột từ dưới đất mọc lên một bức tường băng tinh lấp kín cao lớn, trực tiếp xuyên vào không trung, ngăn con đường phía trước lại.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong có thể toàn lực vận chuyển, huyền khiếu quanh thân sáng lên như sao đêm, trên một cánh tay sáng lên quang mang sáng như tuyết, mượn khí thế lao tới, tung ra một quyền về bức tường băng tinh phía trước.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trên đầu quyền Hàn Lập nở rộ bạch quang, như kiêu dương nổ tung, đánh vào trên tường thành ẩn chứa lực lượng Băng thuộc tính pháp tắc kia.

Cả toà tường thành băng tinh chấn động kịch liệt, chính giữa ầm vang, từng vòng từng vòng vết nứt hình khuyên lấy chỗ quyền ảnh của Hàn Lập đánh làm tâm điểm, khuếch tán ra cơ hồ trên cả mặt tường thành.

Nhưng mà, tòa tường thành nguy nga đứng lặng kia đúng là ngạnh sinh, nhận một kích này nhưng không bị vỡ nát ra.

Trong lòng Hàn Lập lo lắng, muốn tung thêm một quyền phá vỡ nó, sắc mặt

đột nhiên biến đổi.

Chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu, bỗng nhiên nổi lên bông tuyết bay lả tả, một trận gió lốc thổi vòng quanh một đoàn tuyết rơi vào trên đầu thành, lóe ra bạch quang mông lung, từ đó hiện ra một bóng người màu xanh lục dáng vẻ thướt tha mềm mại, tự nhiên chính là Diệu Pháp Tiên Tôn.

Mũi chân nàng rơi vào trên tường thành, trong nháy mắt trên băng tinh tường thành có một tầng bạch quang lan tràn ra, vết nứt trên thân tường theo đó bắt đầu lấp đầy, trong khoảnh khắc đã khôi phục như thường.

"Trong Linh Vực của ta, ngươi không trốn thoát được, thúc thủ chịu trói đi, sẽ ít bị đau khổ hơn." Diệu Pháp Tiên Tôn ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống Hàn Lập, nói ra.

Hàn Lập không để ý đến lời nói của nàng, Chân Ngôn Bảo Luân trong thể nội cực tốc nghịch chuyển, thân hình bay ngược ra sau, đồng thời hai tay liên tục bấm pháp quyết, định triệu hoán lôi trận chi thuật, truyền tống rời khỏi nơi đây.

Nhưng mà, không đợi bên cạnh hắn sáng lên quang mang lôi điện, trên đỉnh đầu liền có một mảnh to lớn bông tuyết băng tinh hình sáu cạnh bao phủ, trên đó loé lên tinh quang màu lam, từ phía trên chiết xạ ra sáu đạo huyễn quang màu lam.

Chỉ thấy huyễn quang màu lam kia từ bốn phía rủ xuống, lập tức hóa thành sáu mặt tinh bích màu trắng, vây Hàn Lập ở trung tâm.

Trên tinh bích hàn khí đại tác, lôi điện quang mang trên thân Hàn Lập lập tức ảm đạm, không gian xung quanh tựa hồ trong nháy mắt bị đông cứng, mà liên hệ giữa hắn và thiên địa chung quanh, trong nháy mắt bị chặt đứt.

Cùng lúc đó, trên tinh bích loé lên bạch quang, mặt ngoài vậy mà dát lên một tầng ngân quang, biến thành sáu mặt tấm gương màu bạc.

Trên mỗi mặt kính, tất cả đều chiếu rọi ra một thân ảnh Hàn Lập, chỉ là thần sắc động tác tất cả đều không giống nhau, có mặt lạnh nhạt nhìn thẳng Hàn

Lập, có mặt mỉm cười nhìn chằm chằm hắn, có cái khoanh tay, căn bản không nhìn tới hắn...

Hàn Lập thấy thế, trong đôi mắt sáng lên hào quang màu tím, vội dùng thần thông Cửu U Ma Đồng dò xét, thấy rõ hình ảnh bốn phía ngưng tụ không tan này chỉ có bề ngoài, bên trong không thấy sinh cơ lưu chuyển.

Vững tin là huyễn tượng, Hàn Lập hoàn toàn yên tâm, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể toàn lực vận chuyển, nâng lên một quyền nện xuống một mặt kính trong đó.

Nhưng mà, theo động tác hắn huy quyền, thân hình sáu người trên mặt kính kia cũng khẽ động theo, đồng dạng vung nắm đấm đập tới hắn.

"Chỉ là huyễn tượng, cũng muốn ngăn ta?" Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Cánh tay hắn chấn động, lực đạo huy quyền chẳng những không giảm, ngược lại tăng lên gấp bội đập tới phía trước.

Nương theo một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, thân thể Hàn Lập cũng kịch liệt chấn động.

Nắm đấm của hắn vừa chạm đến mặt kính, trong nháy mắt có sáu cánh tay trong tấm gương bên người vung ra, mỗi một nắm đấm đều rắn chắc đập lên trên người hắn.

Hàn Lập cảm thấy toàn thân đau đớn một hồi, xương cốt trên thân giống như bị nện đến tan ra thành từng mảnh.

Hàn khí bốn phía trên băng kính càng ngày càng thịnh, quanh thân Hàn Lập đã nổi lên một tầng sương trắng, tiên linh lực lưu chuyển trong cơ thể tựa hồ cũng bị ngưng trệ.

Tâm niệm hắn khẽ động, Thiên Sát Trấn Ngục Công và Chân Linh huyết mạch trong thể nội đồng thời vận chuyển, thân hình bỗng nhiên tăng vọt gấp đôi, hóa thành hình tượng Cự Ma ba đầu sáu tay.

"Phá cho ta!" Sắc mặt ba đầu lâu khổng lồ ngưng tụ, đồng thời há miệng hét to.

Thân hình theo đó mạnh mẽ vặn chuyển, như con quay chuyển động tại chỗ, sáu cánh tay tráng kiện đồng thời vung ra, chia ra đánh tới mỗi một mặt Băng Phong Huyễn Kính.

"Rầm rầm rầm..."

Chỉ nghe sáu âm thanh oanh minh đồng thời vang lên, một cỗ lực lượng vô cùng to lớn từ trong băng kính bộc phát ra, bay thẳng đến sáu mặt kính làm rung mạnh không thôi, trên đó rung động "Ken két", nhao nhao hiện ra từng vết nứt.

Hàn Lập thấy thế mừng rỡ trong lòng, đang muốn công kích thêm, chợt thấy trên mặt kính sáng lên lam quang, trên mặt kính xuất hiện sương hoa trắng lóa như tuyết, mặt ngoài tất cả vết nứt lập tức chữa trị như lúc ban đầu.

Mà trong kính hiện ra sáu hình ảnh Thần Ma, cũng đều nhao nhao huy động cánh tay, đánh tới phía Hàn Lập.

Một trận thanh âm nổ đùng liên tục vang lên theo, trên thân Hàn Lập lập tức bị quyền nện xuống như mưa.

Lực đạo khổng lồ không ngừng đập xuống, Hàn Lập cảm thấy toàn thân xương cốt như muốn đứt gãy, trong đó còn có một quyền đánh trúng sau ót hắn, nện đến thần hồn có chút chấn động.

Sau một trận cuồng nện, các bóng trong kính rốt cuộc thu tay, đình chỉ công kích.

"Làm sao có thể..."

Thân hình Hàn Lập đã khôi phục hình dáng bình thường, ngồi trên mặt đất, nửa ngày không nhúc nhích.

Một trận loạn quyền này qua đi, hắn không còn dám tùy ý xuất thủ nữa, chỉ có thể vận chuyển Cửu U Ma Đồng tiếp tục xem xét bốn phía, chỉ là nhìn hồi lâu, vẫn không thu hoạch được gì.

"Đừng uổng phí sức lực nữa, bằng chút tu vi của ngươi, không phá được Băng Phong Huyễn Kính của ta đâu, vẫn là ngoan ngoãn cùng ta về Cửu Nguyên quan, chờ bị xử lý đi." Diệu Pháp Tiên Tôn ở bên ngoài nhìn thấy rõ hành động Hàn Lập, cảm thấy hắn đã vô lực chống cự nên có chút buồn cười, mở miệng châm chọc.

------oOo------

Chương 1144: Cơ hội duy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Hàn Lập giả câm giả điếc đối với lời Diệu Pháp Tiên Tôn nói, một mặt thúc giục công pháp kìm nén khí tức quấy nhiễu phát ra ngày càng cực hàn hơn, một mặt đánh giá băng kính sáu mặt chung quanh.

Sau một lúc lâu, hắn bỗng khẽ động tâm niệm, bàn tay vừa giơ lên, trong lòng bàn tay lập tức lóe lên quang mang, một ngân diễm tiểu nhân với ngọn lửa bảy màu trên đầu hiện ra, hạ xuống lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập liền dò xét qua bốn phía băng kính, trên băng kính quả nhiên chỉ có bóng của hắn, không thấy hình ảnh Tinh Viêm Hỏa Điểu.

"Xem ra Huyễn Kính lấy lực lượng pháp tắc băng thuộc tính ngưng tụ thành, không thể biến ảo ra ảnh phản chiếu hỏa thuộc tính, vậy thì dễ xử lý..." Trong lòng Hàn Lập vừa suy nghĩ đã giơ một ngón tay lên, điểm vào một trong các mặt băng kính.

Ngân diễm tiểu nhân vốn tương thông với tâm niệm hắn nên đã sớm hóa thành ngọn lửa quấn quanh cánh tay hắn. Ngọn lửa từ đó bắn ra khỏi đầu ngón tay, giống như một viên kim cương lửa đâm sâu vào mặt kính.

Quả nhiên, băng kính nhìn như không thể phá vỡ bắt đầu tan ra, mặt ngoài vốn tĩnh lặng như mặt hồ lại có từng gợn sóng nhấp nhô.

"Hừ! Có cả Tinh Viêm Hỏa Điểu, quả nhiên không tầm thường, đáng tiếc ngươi không có cơ hội đi ra ngoài nữa." Diệu Pháp Tiên Tôn thấy thế, đôi mi thanh tú cau lại, dáng người yểu điệu hạ xuống phía dưới, đang muốn đáp lên trên Băng Phong Huyễn Kính.

Nhưng đúng lúc này, hư không bốn phía bỗng chấn động kịch liệt, một làn

gió ấm áp chợt thổi nhẹ từ hướng Đông Nam tới.

Tư thế hạ xuống của Diệu Pháp Tiên Tôn lập tức ngừng lại, bay người lên một lần nữa, đứng trên tường thành băng tinh kia, nhìn về nơi xa.

Nơi chân trời Đông Nam, một bóng người đỏ lửa, chân đạp trên một đám mây ráng đỏ, bay như tên bắn đến.

Theo thân hình ả di chuyển, phong vân nửa bầu trời phía sau người đột biến, những đám mây lửa cháy cuồn cuộn như sóng lửa, không ngừng tuôn ra, toàn bộ khí tức trong hư không đều trở nên nóng bỏng, gấp gáp.

Ngửi được khí tức người kia, Diệu Pháp Tiên Tôn đứng trên tường cao không khỏi cau mày, ánh mắt lóe lên thần sắc chán ghét rõ ràng.

Cách xa nhau ngoài ngàn trượng, bóng người đỏ lửa kia ngừng lại, đứng trên hỏa vân, nhìn sang bên này.

"A, ta tưởng là ai, hóa ra là Diệu Pháp Tiên Tôn! Ở đây ta đang đuổi giết một tên đào phạm trên Tru Tiên bảng, ngươi có từng thấy không?" Sau khi dừng lại, bóng người đỏ lửa kia ra vẻ kinh ngạc, che miệng nói ra.

"Ở đây chỉ có một tên phạm nhân của Cửu Nguyên quan ta, hiện đã bị bắt quy án, Xích Mộng tiên tử nếu muốn tìm người, tốt hơn là đi nơi khác. đọc bản dịch tại Bạạch Ngọc Sách" Diệu Pháp Tiên Tôn nghe vậy, lạnh giọng trách mắng.

Nguyên lai bóng người đỏ lửa kia không phải ai khác, chính là Xích Mộng, cũng đến đây đuổi bắt Hàn Lập.

"Vậy thật là trùng hợp, người kia cũng là tên trọng phạm nổi danh trên Tru Tiên bảng Thiên Đình, nếu Tiên Tôn bắt được, vừa vặn chuyển giao cho ta, sau đấy ta sẽ tự bẩm lên Thiên Đình, phong thưởng cho Cửu Nguyên quan các ngươi một phần." Xích Mộng nghe vậy, nhìn qua Băng Phong Huyễn Kính, cười hì hì nói.

"Mọi việc đều phải coi trọng tới trước tới sau, người này ta đã bắt được

trước, dĩ nhiên là mang về Cửu Nguyên quan chịu thẩm vấn trước, chờ chúng ta hỏi tội rõ ràng, sẽ giao cho các ngươi xử trí. Thiên Đình không phải coi trọng quy củ nhất sao?" Diệu Pháp Tiên Tôn không nhường chút nào, lạnh lùng đáp lại.

"Tới trước tới sau, câu nói này đúng là không sai, chỉ là người này... Ngươi coi cho rằng thật sự đã bắt được?" Xích Mộng nghe xong mỉm cười, hỏi.

Diệu Pháp Tiên Tôn nghe vậy, lông mày cau lại, thần sắc khẽ biến.

Chỉ thấy phía sau tường thành băng tinh trên mặt đất kia, chẳng biết từ lúc nào có một đám kiến lửa màu đỏ lít nha lít nhít chui ra từ dưới đất đang không ngừng tấn công Băng Phong Huyễn Kính vây khốn Hàn Lập.

Thân kiến có ngọn lửa sền sệt bám vào. Sau khi nó bò qua, những nơi dọc đường đi qua lập tức bị ngọn lửa nóng bỏng không gì sánh được đốt cháy, lưu lại từng khe rãnh cực sâu.

Chỉ là trên Băng Phong Huyễn Kính vốn có lực lượng pháp tắc cực hàn kèm theo, khi kiến lửa bò lên trên đó là lúc băng lửa gặp nhau, liều chết giao phong.

Ngọn lửa trên thân kiến lửa tiêu hao nhanh chóng, thường thì bò hơn một tấc sẽ hao hết nhiệt lượng, bị đông cứng trở thành băng tinh.

Thế nhưng số lượng kiến lửa thực sự quá nhiều, cho dù mỗi con không phát huy quá nhiều công hiệu, khi tập hợp cùng một chỗ thì chính là một lực lượng mạnh mẽ không thể khinh thường.

Hàn Lập bị nhốt trong Băng Phong Huyễn Kính căn bản không biết được biến cố bên ngoài, nhưng vẫn lấy lực lượng Tinh Viêm Hỏa Điểu không ngừng đục xuyên qua phong tỏa của băng kính.

Ngay khi toàn thân hắn như thể bị hàn khí xâm nhập, tay chân cũng bắt đầu hơi cứng lại, ngân diễm quấn quanh đầu ngón tay hắn rốt cục truyền đến một tiếng "Phốc" nhỏ.

Mặt Băng Phong Huyễn Kính này, xuyên!

Trong lòng Hàn Lập hơi động, vội vàng thi triển lực lượng toàn thân, nâng nắm tay lên, đập thẳng một quyền xuống chỗ thủng trên mặt kính.

"Loảng xoảng..."

Một âm thanh lanh lảnh vang lên, sáu mặt Băng Phong Huyễn Kính đồng thời vỡ tan, bóng người Hàn Lập từ trong xông ra.

Hàn Lập thấy mảnh băng kính vỡ chưa tan đầy đất, vậy mà đã có vô số kiến lửa tranh nhau chen lấn bò tới phía hắn, trong lòng không khỏi căng thẳng, không cần biết rõ tình huống trước mắt, thân hình vội vàng nhảy lên, định phi độn rời đi.

Lúc này, khóe mắt hắn liếc qua liền thấy bóng Diệu Pháp Tiên Tôn đã cuốn vào trong một làn gió tuyết, từ đầu tường nhẹ nhàng hạ xuống, đuổi sát tới hắn.

Hàn Lập nhất thời kinh hãi, vội vàng nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể, thân hình lao nhanh tránh né.

Giờ phút này, sau lưng Diệu Pháp Tiên Tôn còn có một bóng người đỏ lửa đuổi sát tới, khuôn mặt đầy vui vẻ kêu lớn:

"Nếu Tiên Tôn không thể bắt người này, vậy chúng ta đều dùng bản lĩnh, xem ai tới trước, ai tới sau..."

Một câu nói ra, đám mây lửa dưới chân ả lóe lên kim quang, toàn bộ đám mây giống như bắt đầu cháy rừng rực, phun ra từng đuôi lửa màu vàng, mang thân ảnh của ả vội vàng xông lên, trong nháy mắt vượt qua Diệu Pháp Tiên Tôn, đứng song song với Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập không ngừng kêu khổ, thật sự không nghĩ tới, một tu sĩ Đại La trung kỳ đã khiến hắn sứt đầu mẻ trán, vậy mà lại có thêm một tu sĩ Đại La trung kỳ cũng tuyên bố muốn truy sát.

Sau khi Xích Mộng đuổi gần tới, bàn tay vừa nhấc, năm ngón tay trắng nõn bắt một cái, trong lòng bàn tay liền có một con Hỏa Diễm Trường Long há miệng rộng cắn về phía Hàn Lập.

Hỏa Long dù chưa tới gần, một lực lượng bỏng cháy đã cuồn cuộn xâm nhập đến, toàn bộ hư không cháy bỏng bắt đầu vặn vẹo.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hơi thở tắc nghẽn, thân hình đang tiến về phía trước bị hư không dùng một lực lượng vô hình ngăn cản, tốc độ liền chậm lại.

Mắt thấy sắp bị lửa mạnh trong miệng trường long bao phủ, một ngọn lửa bạc từ trên đầu vai hắn hiện lên, gào thét vọt tới cánh tay.

Hàn Lập lập tức vung tay lên, một đầu hỏa điểu khổng lồ theo đó sinh ra từ trên cánh tay, há to miệng lớn cắn phủ đầu Hỏa Long kia.

Dưới một nhát cắn của Tinh Viêm Hỏa Điểu, gần phân nửa đầu rồng đã bị cắn mất, thân rồng nhô ra cũng rụt về.

Chỉ là khi đầu rồng chui vào miệng, ngọn lửa trên đó không hề bị hỏa điểu hấp thu ngay lập tức mà vẫn giống như có sinh mệnh, kịch liệt giãy dụa, không ngừng có ngọn lửa lác đác bắn tung tóe.

Hàn Lập cảm thấy toàn bộ cánh tay như gặp phải dầu sôi, bỏng không chịu nổi nhưng cũng chỉ có thể cắn răng cố nén.

Mắt thấy hành động lần này của Tinh Viêm Hỏa Điểu, Xích Mộng không những không giận mà còn lấy làm mừng, cười nói: "A..., lại còn có Tinh Viêm Hỏa Điểu, còn từng cắn nuốt qua Thất Thải Hỏa Đan Sa, tiểu gia hỏa này, thuộc về ta..."

Dứt lời, đôi mắt xinh đẹp của ả ngưng lại, ngọn lửa trên người nhảy lên, trong nháy mắt thân hình đã gần sát Hàn Lập.

Ả vừa đến gần một chút, Hàn Lập liền cảm thấy làn da khắp người như gặp phải dầu sôi chiên nấu, máu trong cơ thể cũng đồng thời giống như sôi lên, xao động bất an trong mạch máu trào lên không ngừng.

Khuôn mặt Hàn Lập đỏ bừng lên, hai mắt sinh ra vô số tơ máu, tiên linh lực trong cơ thể không phải vận chuyển không thông như trước, mà lại có chút không thể khống chế, bắt đầu trở nên ngày càng cuồng bạo.

"Người trẻ tuổi thì nên sôi trào nhiệt huyết mới đúng chứ, đến đây... Để bổn tiên tử cho ngươi thêm ngọn đuốc." Xích Mộng tươi cười xinh đẹp, vừa nói vừa tiện tay kết động pháp quyết.

Khi đang nói chuyện, Hàn Lập liền cảm thấy nhiệt độ bốn phía bỗng tăng lên không dưới mười lần, một đoàn huyễn quang màu trắng đột nhiên từ dưới thân hắn dâng lên, phạm vi chừng ngàn trượng, phía trên ngưng tụ thân ảnh một con Tam Túc Kim Ô giương cánh, không ngừng bốc lên hỏa diễm hừng hực.

Trong nháy mắt bóng người Hàn Lập bị ngọn lửa nuốt sống vào, giống như bị ném vào lò đan Luyện Đan sư, bất kể hắn giãy giụa thế nào, đều không thể chạy thoát.

Cũng may Tinh Viêm Hỏa Điểu sớm hóa thành một lớp áo ngoài bằng lửa bạc, bao trùm quanh thân hắn, nếu không giờ này máu thịt của hắn đều đã bị liệt diễm này thiêu cháy, luyện ra không ít dầu mỡ.

Thế nhưng dù là như vậy, Hàn Lập vẫn cảm thấy nóng như thiêu, thần hồn muốn nứt.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu lảnh lót bỗng vang lên!

Một con Băng Phượng to lớn lăng không sinh ra, dang rộng hai cánh bay nhào tới. Hai cánh của nó chớp động, từng trận cuồng phong cuốn theo phong tuyết cực hàn bao trùm.

Vòng sáng hỏa diễm nhận thấy Phong Tuyết Băng Phượng tới gần, lập tức xoay tròn mãnh liệt, trên đó tuôn ra hỏa diễm, giống như vòi rồng lửa bay thẳng lên không trung, va chạm với Băng Phượng ầm ầm.

Chỉ một thoáng, trong phạm vi vạn dặm hơi trắng bốc lên dữ dội, mọi vật

trở nên không rõ, nhiệt độ xung quanh cũng nhanh chóng giảm xuống rất nhiều.

"Diệu Pháp Tiên Tôn, xem ra Cửu Nguyên quan các ngươi muốn cùng ta đối nghịch, cùng Thiên Đình đối nghịch phải không?" Lông mày Xích Mộng nhíu lại, nhìn về phía Diệu Pháp Tiên Tôn đang đuổi theo sau, cười lạnh nói.

"Ta vốn đã bắt giữ hắn, là ngươi phá hỏng quy củ trước, đừng trách ta ăn miếng trả miếng." Trên dung nhan tuyệt mỹ của Diệu Pháp Tiên Tôn không có nửa điểm biến hóa thần sắc, lãnh đạm trả lời.

"Tốt tốt tốt, nếu chúng ta không ai nhường ai, cùng lắm thì ngươi và ta phân thắng bại trước, người thắng dẫn hắn đi, người thua từ đâu tới đây, chạy về chỗ đó, được chứ?" Xích Mộng cười nói.

"Đang có ý này." Diệu Pháp Tiên Tôn lườm ả một chút, nói ra.

Khi hai người nói chuyện, các loại xao động trong cơ thể Hàn Lập bất giác hóa giải rất nhiều, không gian xung quanh bị hỏa diễm áp chế cũng bị giảm đi do Băng Phượng tập kích.

Hàn Lập liền cảm thấy quanh thân buông lỏng, nhưng trong lòng thì không dám mảy may buông lỏng.

Đây là cơ hội duy nhất của hắn!

------oOo------

Chương 1145: Lại bị cầm tù

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, nhân cơ hội này toàn lực vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công. Chân Linh Huyết Mạch trong cơ thể cũng tùy thời bị điều động.

Chỉ thấy ô quang bừng lên quanh thân thể hắn, kèm theo một tầng Ma khí phun trào mãnh liệt.

Ngay sau đó là một loạt những tiếng nổ "ầm… ầm…" vang vọng khắp không trung. Một tia chớp màu bạc bỗng nhiên lóe lên giữa ma khí dày đặc. Ngân quang bừng lên rực rỡ hóa thành một thân ảnh khổng lồ xông ra từ biển sương mù cuồn cuộn.

Đó là một đầu phi cầm khổng lồ, thân mình dài khoảng trăm trượng với ba cái đầu không giống nhau. Mọc ở chính giữa chính là cái đầu bạc của Lôi Bằng, với vô số những tia điện ngân bạch quấn quanh đang không ngừng run rẩy nhè nhẹ. Hai bên trái phải lần lượt là hai cái đầu của Thiên Phượng và Thanh Loan với hỏa diễm hừng hực và thanh phong cuồn cuộn.

Trên mình phi cầm ba đầu mọc ra cặp cánh hai màu lam xích. Phần đuôi cự cầm thướt tha xòe rộng, nổi bật bảy chiếc lông đuôi với xích diễm lượn lờ. Dưới thân là cặp chân cực lớn với bộ móng vuốt màu bạc cong cong như móc câu vô cùng sắc nhọn, ngưng tụ từng đoàn từng đoàn lôi quang bàng bạc.

Cự cầm giang rộng hai cánh, khoảng không phía dưới liền xuất hiện hai luồng gió lốc màu xanh rung động ầm ầm, sau đó nổ tung tạo thành hai luồng khí lưu phô thiên cái địa, lập tức đẩy thân thể cự cầm vọt lên không trung trong nháy mắt. Phía đuôi và cánh chim cũng không ngừng phun ra xích diễm, lớp lông vũ bao phủ thân mình cự cầm còn tuôn ra vô số tia điện

bàng bạc.

Thân thể cự cầm lóe lên hào quang theo chớp động lôi điện rồi lập tức biến mất, thoắt một cái đã vọt ra ngoài vạn dặm. Tiếp tục chớp động vài lần nữa, đã vượt qua quãng đường mấy vạn dặm.

Loại biến thân cự cầm này do Hàn Lập dung hợp Thiên Sát Trấn Ngục Công với ba loại Chân Linh Huyết Mạch bao gồm Lôi Bằng, sau đó tiến hành ma hóa mà thành.

"Ồ, muốn chạy…" Xích Mộng phát giác được dị trạng, cảm thấy ngoài ý muốn, nhíu mày khẽ hô lên.

Diệu Pháp Tiên Tôn cũng không tiếp tục dây dưa nữa. Thân hình bắt đầu hư hóa, ở giữa không trung biến thành một mảng tuyết bay bay, cấp tốc truy đuổi.

"A, xem ra thực sự có chút năng lực a! Thú vị, vô cùng thú vị!" Khóe miệngXích Mộng khẽ nhếch lên, thần sắc không hề lo lắng chút nào.

Nàng nhẹ nhàng dậm chân một cái, dưới chân lập tức đại thịnh ánh lửa, hóa thành một áng mây hồng đưa thân hình nàng bay vụt đi.

Hiện giờ, Hàn Lập đang liều mạng phi độn về phía trước.

Tốc độ của hắn lúc này đã vượt xa bình thường, cũng không thua kém truyền tống bằng lôi trận là bao. Huống hồ so với việc sử dụng lôi trận lại có thêm tính liên tục, quả thực thủ đoạn chạy trốn này không chê vào đâu được.

Nhưng chẳng bao lâu sau, hư không phía trước hắn bỗng nhiên có tiếng nổ lớn. Nhiệt độ xung quanh giảm mạnh. Mảnh thiên địa trước mặt hắn bỗng nhiên tối sầm, biến thành một mảnh bão tuyết trắng xoá, phô thiên cái địa.

Cự cầm do Hàn Lập biến thành vừa mới tiến vào mảnh bão tuyết, cảm giác như đụng phải một bức tường gió tuyết vô kiến bất tồi. Con đường tiến về phía trước lập tức bị ngăn trở, tốc độ lập tức giảm nhiều.

Hắn thật sự cảm thấy bất ngờ. Phạm vi của Linh Vực này rộng lớn khiếp người. Cảnh tượng bên trong rõ ràng thuộc về Tạo Vật Cảnh, giống như tường băng và bão tuyết lúc trước. Hơn nữa, uy năng vượt xa bất kỳ ai trước đây hắn từng giao thủ.

Từ đây có thể thấy được, sự khác biệt giữa tu sĩ Đại La trung kỳ và sơ kỳ tu sĩ tuyệt đối không thể hiểu khái quát đơn giản là một cái tiểu cảnh giới.

Hàn Lập không thể suy nghĩ nhiều. Đồng thời huy động lực lượng Chân Linh và Tiên Linh Lực, há miệng hú một tiếng bén nhọn.

Ba cái đầu Chân Linh đồng thời há miệng, lần lượt phun ra một cơn gió lốc màu xanh, một quả cầu lôi điện bàng bạc và một luồng hỏa diễm đỏ thẫm. Ba loại công kích bất đồng ở giữa không trung dung hợp với nhau, hóa thành một cột sáng rực rỡ phóng thẳng về phía trước.

Giữa màn tuyết trắng bao trùm hư không đột nhiên xuất hiện một cột sáng rực rỡ huyễn lệ, bên trong còn phát ra tiếng sấm đì đùng va dội, trực tiếp xé rách bão tuyết tưởng chừng như vô biên vô hạn, mở ra một thông đạo cực lớn, dài đến mấy vạn dặm.

Thân thể khổng lồ của Hàn Lập cấp tốc xuyên qua không gian bão tuyết, hai cánh cật lực vung vẩy, “soạt” một cái, thoát khỏi phạm vi linh vực.

Ra khỏi mảnh sương mù âm trầm kia, tầm nhìn của hắn lập tức rộng rãi thoáng đãng hẳn. Hắn nhìn phía dưới chân mình một chút, phát hiện toàn bộ đại địa bên dưới đã chuyển từ mùa hè nóng nực thành giá rét cực độ, thuần túy là cảnh tượng ngàn dặm đóng băng trắng xóa.

"Hàn Lập, một tiểu tu sĩ Thái Ất cảnh như ngươi cũng có không ít thủ đoạn đấy. Để xem lần này ngươi chạy đi đâu?" Không đợi Hàn Lập sợ hãi thán phục xong, thanh âm của Diệu Pháp Tiên Tôn đã từ phía sau truyền đến.

Vừa dứt lời, trước mắt Hàn Lập bắt đầu xuất hiện một luồng khí âm lãnh mông lung, dưới phủ đại địa, trên tiếp trời xanh.

Hàn Lập liếc mắt một cái đã biết được đây chính là pháp thuật tường băng lúc trước ngăn cản hắn. Nội tâm hắn vô cùng căng thẳng, Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể nghịch chuyển cực nhanh, hiện đã đến cực hạn, tốc độ vậy mà lại tăng lên gấp đôi.

Chỉ thấy hàn khí mông lung như hơi nước từ trên tường băng tràn lan rơi xuống. Hàn khí đi tới đâu, nơi đó lập tức hóa thành băng tinh, chỉ trong chớp mắt đã phủ kín quá nửa tường băng.

Nội tâm Hàn Lập vô cùng khẩn trương, thân hình vùn vụt lao đi sát mặt đất, hai cánh khép lại, hướng về nơi hàn khí chưa kịp lan đến với tốc độ cao nhất.

Tuy tốc độ của hắn nhanh vô cùng, nhưng vẫn như cũ không theo kịp hàn khí, mắt thấy tường băng sẽ triệt để khép lại.

Nhưng đúng lúc này, cặp mắt Lôi Bằng chợt có lôi quang chớp động, hai khối lôi cầu vốn áp súc, tụ lực ở song trảo bấy lâu lập tức phóng ra, đánh thẳng vào đáy tường băng.

Tình huống quả thật như ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng lôi minh nổ vang trời.

"Ầm…"

Tiếng nổ vừa dứt, tường băng vẫn chưa triệt để đông lại, xuất hiện những vết nứt vỡ, bông tuyết vung vãi khắp nơi. Dưới chân tường băng bị đánh vỡ, để lại một lỗ hổng cự đại, thân hình cự cầm khổng lồ của Hàn Lập trong nháy mắt xuyên qua.

Cự cầm lại giương cánh bay về phía chân trời, thân hình chớp động liên tục, biến mất ở đằng xa.

"Làm sao có thể…" Diệu Pháp Tiên Tôn biến sắc, ngọc dung phẫn nộ.

Bỗng nhiên nàng kinh ngạc phát hiện, Xích Mộng trước giờ vẫn một mực đuổi theo phía sau đã không thấy bóng dáng.

Hàn Lập tuy thoát khỏi phạm vi của tường băng, nhưng chẳng có chút tâm tư thả lỏng. Chân Ngôn Bảo Luân vẫn như cũ nghịch chuyển. Một thân Tiên Linh Lực và Chân Linh Lực, cùng với lực lượng pháp tắc đồng thời tiêu hao kịch liệt.

Nhờ ba loại lực lượng đồng thời phát huy tác dụng, hắn mới có thể từng chút một kéo dãn khoảng cách với Diệu Pháp Tiên Tôn.

Nhưng hắn còn chưa kịp cao hứng nửa phần, hư không phía trước đã phát sinh dị biến!

Chỉ thấy một luồng nhật quang chói mắt bỗng nhiên từ phía sau chiết xạ về phía trước, bộc phát bạch quang sáng lòa giữa không trung. Một chiếc váy rực rỡ sắc đỏ bao bọc lấy một thân hình lung linh tuyệt mĩ hiện ra trước mắt hắn.

Cự cầm ba đầu vậy mà không chịu được cường quang kích thích, vô thức híp mắt lại.

Trong nháy mắt, giữa bầu trời cao vời vợi liền có từng trận phạm âm minh hưởng, tựa như tiếng chuông đồng vang vọng cửu tiêu. Một màn hào quang mông lung lớn vô cùng từ trên cao hạ xuống, lập tức nuốt trọn thân thể khổng lồ của Hàn Lập, đè hắn xuống mặt đất.

Hai cánh cự cầm vung vẩy cật lực, thân hình rướn lên muốn tháo chạy, trực tiếp đâm phải màn hào quang mờ ảo kia.

"Ô...ô...n...g…"

Tiếng phản chấn vang dội mãnh liệt. Màn hào quang mờ ảo run rẩy không ngừng. Tầng tầng lớp lớp phù văn liên tiếp sáng lên. Từng vòng chấn động quỷ dị từ chính giữa màn sáng lan tỏa ra xung quanh, giáng lên thân thể Hàn Lập, nhất thời khiến thần hồn hắn bị chấn động mạnh, thân hình không tự chủ được mà rớt xuống mặt đất.

Vừa chạm đất, thân thể Hàn Lập chợt lóe hào quang, lập tức khôi phục hình

người.

Màn hào quang mờ ảo bao trùm thân thể hắn nhanh chóng thu nhỏ lại bằng kích thước một gian phòng phòng.

Hàn Lập quan sát bốn phía, chỉ thấy hơi tầng hào quang mờ đục này giống như một cái bát to úp ngược, trên màn sáng ẩn hiện vô số phù văn, rậm rạp chằng chịt phủ kín vách tường.

Trên đỉnh màn sáng còn có tám con hỏa long trong suốt màu đỏ, quanh thân có hỏa vân bao bọc, đầu rồng hướng ra ngoài, bộ dáng giương nanh múa vuốt.

Từ uy áp trên mình hỏa long, Hàn Lập cảm nhận được lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính vô cùng mãnh liệt. Hắn thầm đoán được, vật này quá nửa là một kiện Tiên Khí trên Ngũ phẩm.

Sau khi màn hào quang đã khống chế được Hàn Lập, Xích Mộng từ trên không trung đáp xuống.

"Chậc chậc, bộ dáng thoạt trông cũng bình thường, chẳng có gì đặc biệt! Cũng chỉ biết một đường chạy trốn. Chẳng biết đám phế vật Kim Nguyên Tiên Cung làm ăn kiểu gì, lại để cho người ta đánh tới tận cửa. Quả thật làm mất hết thể diện của Thiên Đình." Xích Mộng đứng ở bên ngoài màn hào quang, liếc mắt đánh giá Hàn Lập, lắc đầu tỏ vẻ thất vọng, bộ dáng tiếc công rèn sắt không thành thép.

Hàn Lập làm bộ mắt điếc tai ngơ, không để ý lời Xích Mộng nói, đồng tử hắn lóe lên ánh tím, vận chuyển thần thông Linh Mục, cẩn thận dò xét bên trong kiện Tiên Khí này, ý đồ tìm kiếm một chút sơ hở, có thể mở ra một con đường sống.

"Ta nói ngươi đừng nên uổng phí khí lực. Cửu Long Thần Hỏa Tráo một kiện Tứ phẩm Tiên Khí hàng thật giá thật. Ngay cả tu sĩ Đại La cũng khó lòng trốn thoát. Bằng vào một gã Thái Ất nho nhỏ như ngươi cũng dám ôm hy vọng thoát thân xa vời? Vẫn nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói thì hơn, chí ít cũng tránh được chút thống khổ da thịt." Xích Mộng trông thấy Hàn

Lập vẫn chưa buông xuôi, liền cất tiếng chế giễu.

Sau khi xem xét một hồi, Hàn Lập phát hiện bốn phía quanh hắn bị một luồng lực lượng pháp tắc cường đại bao trùm, căn bản không tìm ra kẽ hở.

Lúc này, Diệu Pháp Tiên Tôn đã từ phía sau chạy tới, chứng kiến một màn vừa rồi, lông mày không khỏi nhíu chặt lại.

"Này, ngươi đã tới chậm một bước. Kẻ này hiện đã trở thành tù nhân của ta." Xích Mộng cười cợt.

"Thật ư? Tại sao ta không thấy thân hắn bị gông xiềng, bị ngươi trói chặt? Nếu chỉ là giam cầm hắn tại chỗ, chẳng phải cũng giống như ta làm lúc trước hay sao?" Diệu Pháp Tiên Tôn nhàn nhạt liếc Xích Mộng một cái.

"Nếu như ta và ngươi đã không ai trả giá được, chi bằng hãy tiếp tục phân cao thấp tại đây. Sau khi đã phân thắng bại, mọi chuyện tự nhiên sẽ dễ giải quyết." Xích Mộng khoát tay chặn lại, giọng điệu không hề khách khí.

"Đừng nói nhảm nữa!"

Diệu Pháp Tiên Tôn hừ lạnh, thân hình lao lên trước tiên, bay vào giữa không trung.

Xích Mộng đang muốn đuổi theo, chợt khựng lại một chút như nhớ ra cái gì, xoay người cảnh cáo Hàn Lập: "Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngàn vạn lần không nên làm ra bất cứ hành động dại dột gì. Bên trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo này, chỉ sơ sảy một chút là sẽ mất mạng ngay. Ta không giống như ả Diệu Pháp hư hỏng kia, không muốn ngươi chết nhanh như vậy."

Nói xong, nàng mới phi thân lao thẳng vào không trung.

Chỉ thấy sau khi hai thân ảnh biến mất giữa tầng mây, ở giữa thiên địa liền sinh ra một luồng áp lực mãnh liệt dị thường. Biển mây trong phạm vi vạn dặm trên không sôi trào kịch liệt.

Một nửa bầu trời như bị nung chảy, biến thành một mảnh đỏ rực. Một nửa khác bị bao phủ bởi bão tuyết, lãnh lẽo cực điểm.

Hàn Lập nghe thấy từng trận nổ vang từ trên đỉnh đầu truyền đến, nhưng căn bản không nhìn lấy một cái.

Hắn hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, đưa tay lên hông tháo xuống Huyền Thiên Hồ Lô, lắc lắc mấy cái, rồi để miệng hồ lô tiếp xúc với phần dưới Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

------oOo------

Chương 1146: Binh Linh hiện thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Hai mắt Hàn Lập ngưng lại, sau khi hít sâu một hơi rồi bỗng đưa tay vỗ đáy hồ lô. Hồ lô lập tức rung động ù ù, hơn nữa còn có thanh quang xoay quanh trên miệng hồ lô tạo thành một vòng xoáy, một tia sáng màu lục đậm từ đó đột nhiên bắn ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ "Oanh" thật lớn, tia sáng màu lục đậm kia ẩn chứa một tia hủy diệt pháp tắc, đánh lên trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo, nổ tung thành một đám mây nhỏ màu lục.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo lập tức chấn động kịch liệt, phù văn sáng đỏ bên ngoài rộ lên, nhưng lại không chịu chút tổn thương nào.

Càng tồi tệ hơn, trong chín con Tinh Long màu đỏ xoay quanh phần đỉnh hỏa tráo, đôi mắt năm con lóe lên kim quang, giống như tất cả đều sống lại, miệng máu của chúng há rộng rồi bỗng phun xuống dưới hỏa tráo một cái.

"Hô"

Từng luồng lửa như mang theo một loại dầu mỡ sền sệt từ miệng bay ra, trực tiếp che mất toàn bộ không gian hỏa tráo.

Hàn Lập vừa mới bị ngọn lửa dính vào người, một cảm giác đau đớn kịch liệt trước nay chưa có liền quét qua toàn thân khiến thân thể và thần hồn mạnh mẽ như hắn, cũng không nhịn được phát ra tiếng kêu thảm mãnh liệt xé lòng.

Không cần tâm niệm hắn gọi, Tinh Viêm Hỏa Điểu cũng đã tự bay ra, hóa thành một lớp áo ngoài ngân diễm bao phủ toàn thân, thay hắn ngăn lại từng luồng hỏa diễm đậm đặc kia.

Nhưng cho dù như vậy, từng đợt sóng nhiệt thiêu người không thể nói rõ, không ngừng xâm nhập thân thể lúc này vẫn đang hành hạ hắn.

Tinh Viêm Hỏa Điểu đang bảo vệ thân thể Hàn Lập thân thể đồng thời ngưng tụ ra một đầu điểu to lớn, cái mỏ nhọn liên tục phun ra ngọn lửa màu bạc, xông lên chống đỡ hỏa diễm không ngừng rơi xuống từ phía trên.

Lửa bạc và lửa đỏ va chạm lẫn nhau, hình thành một màn lửa hai màu đối xứng ngay trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng càng lo lắng, thời điểm trước đây, Tinh Viêm Hỏa Điểu gặp các loại công kích Hỏa thuộc tính, có lần nào không phải lấy thiên phú thần thông đi cắn nuốt lửa khác?

Tình huống như trước mắt, không cắn nuốt ngọn lửa này mà lại lấy lửa của bản thân chống cự, đã xuất hiện lần nào?

Lúc này, tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, vội vàng lấy tâm thần liên hệ hỏa điểu, liền biết ngọn lửa bình thường thực sự không thể so sánh với lửa trước mắt này, vốn ẩn chứa lực lượng pháp tắc hỏa thuộc tính đặc thù. Lấy thần thông Tinh Viêm Hỏa Điểu không những không thể cắn nuốt, ngược lại còn bị lửa này áp chế.

Ngay khi Hàn Lập còn đang nóng lòng, phù văn quang mang xung quanh Cửu Long Thần Hỏa Tráo kia lần nữa đại thịnh, bốn con Hỏa Long còn lại như thể cũng bị Tinh Viêm Hỏa Điểu chọc giận, thân hình thuận theo lồng ánh sáng quay xuống, chiếm cứ bốn phương Đông Nam Tây Bắc, hà miệng phun thẳng vào trung tâm hỏa tráo.

Ngọn lửa đỏ xuất hiện cuồn cuộn mãnh liệt, hóa thành một mảng biển lửa dậy sóng, trong nháy mắt tràn ngập thân thể Hàn Lập.

Tinh Viêm Hỏa Điểu mắt thấy như vậy, kêu lớn một tiếng, ngân quang quanh thân sáng rực, đầu điểu biến hóa ra cũng theo đó tan rã, từ bỏ chống cự ngọn lửa phía trên, mang toàn bộ lực lượng tập trung trên người Hàn Lập, dốc sức che chở hắn.

Tất cả Cửu Long cùng xuất hiện, uy lực vượt xa, bốn đầu Hỏa Long lúc trước không thể so sánh được, lấy lực lượng toàn thân Tinh Viêm Hỏa Điểu cũng ngăn cản không nổi.

Mà càng khiến Hàn Lập lo lắng hơn là Cửu Long Thần Hỏa Tráo này hình như còn có công hiệu hấp thu lực lượng Hỏa thuộc tính. Tinh Viêm Hỏa Điểu đang đối kháng ngọn với lửa đỏ, vừa có hơn phân nửa là tự thân tiêu hao lực lượng, vừa bị hỏa tráo hấp thụ mất.

Thời điểm Tinh Viêm Hỏa Điểu giằng co cùng chín con Hỏa Long này, Hàn Lập dĩ nhiên cũng không nhàn rỗi, ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm được tế ra, liên tục đục vào hỏa tráo, một khắc không dừng, điện quang cuồn cuộn, tia lửa tứ tán.

Thế nhưng, bất kể hắn ra sức thế nào, thủy chung vẫn không thể nào công phá hỏa tráo này.

Theo thời gian trôi qua từng chút một, ngọn lửa bạc trên thân Tinh Viêm Hỏa Điểu tiêu hao không ít, trái ngược với Cửu Long Thần Hỏa Tráo, uy năng càng ngày càng thịnh. Bản thân Hàn Lập ở bên trong cũng cảm thấy khó mà chịu đựng, cảm giác thần hồn cũng bị thiêu đốt diệt vong.

Lúc này, Tinh Viêm Hỏa Điểu bỗng há miệng phun ra một viên hỏa châu màu trắng tản mát từng tầng lực lượng pháp tắc Hỏa thuộc tính, như một ngọn đèn sáng treo trên đỉnh đầu Hàn Lập, phóng xuất ra những tia sáng trắng chói mắt.

Dưới sự gia tăng của tia sáng màu trắng, đám lửa màu bạc của Tinh Viêm Hỏa Điểu lập tức lóe lên, từng luồng lửa phóng lên ngút trời, bức lui lửa đỏ ngập trời trở lại.

Hàn Lập nhìn qua liền thấy, vật kia chính là món bảo vật hỏa thuộc tính lấy từ trong Tuế Nguyệt tháp trước đó. Hắn vốn tưởng rằng đã bị Tinh Viêm Hỏa Điểu thôn phệ hấp thu, không ngờ vẫn còn lại.

Tuy nhiên, hắn chưa kịp buông lỏng tâm thần chút nào, liền phát hiện lửa

đỏ chỉ thoáng bị bức lui, đã lại ép xuống lần nữa. Chín con Tinh Long đỏ như lửa càng nhô người ra hơn, từng con vây quanh hỏa châu màu trắng, há to miệng như cái chậu máu, tư thế như một bộ Cửu Long phệ châu.

Viên châu này đã tiêu hao không ít trong Ngũ Hành Yên Không đại trận trước đây, về sau lại bị Tinh Viêm Hỏa Điểu hấp thu rất nhiều lực lượng, nên dù cùng là tiên khí Hỏa thuộc tính nhưng giờ này lực lượng đã kém xa Cửu Long Thần Hỏa Tráo, bị chín con Tinh Long cứ thế dồn ép, ánh sáng trắng trên hỏa châu lập tức yếu đi.

Cùng lúc, toàn bộ ngọn lửa trong hỏa tráo giống như nhận được một lực lượng đè nén, đột nhiên co rụt lại, hóa thành một cái kén lửa đỏ rực, hoàn toàn bao vây Hàn Lập vào trong.

Nhiệt độ trong kén lửa đạt đến mức khiến người ta kinh hãi, lớp da Hàn Lập sớm đã đỏ ran, giờ đây bắt đầu sinh ra từng đường vân rạn nứt, nhìn như đáy sông khô cạn quá lâu, phảng phất như muốn nứt toác ra ngay lập tức.

Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy vậy, hào quang bảy đóa thải diễm trên đầu sáng lên, hai màu đỏ, cam trong đó tách rời ra, bay lên không nhập vào hỏa châu màu trắng, hòa thành một thể.

Hỏa châu màu trắng lập tức lóe lên quang mang, cũng tạo ra một kén lửa màu trắng, ngăn cách với lửa của Cửu Long.

Hàn Lập thở phào đôi chút, nhưng nhìn Tinh Viêm Hỏa Điểu hi sinh hai đám lửa trong Thất Thải Đan Sa, khí tức trên thân giảm mạnh, trong lòng áy náy không thôi, suy nghĩ trong lòng rối loạn, không biết nên làm thế nào phá vỡ thế cục khốn cùng này.

Đúng lúc này, một thanh âm tức giận bỗng vang lên từ trước ngực hắn:

"Ngươi cũng không phải ngu, đánh không lại không biết chạy sao? Một loại thần thông tuyệt đỉnh như Xuyên Qua Thời Không bị ngươi lãng phí thế này, thật sự khiến ta tức chết..."

"Ai đang nói chuyện?" Hàn Lập trong lòng giật mình.

Thanh âm vừa rồi nghe như xa như gần, có chút mông lung không rõ, lại ẩn chứa cảm thấy hơi quen thuộc.

Sau một suy nghĩ, Hàn Lập lộ vẻ chợt hiểu, vội vươn tay sờ vào trong áo bào trước ngực, lấy Chưởng Thiên Bình ra ngoài.

Ánh mắt hắn dò xét qua, chỉ thấy bình nhỏ vẫn như ban đầu, nhìn cũng không có gì khác biệt.

Nhưng đúng lúc này, trên thân bình chợt lóe lên hào quang xanh sẫm, hai con người màu đen như hai hạt đậu hiện lên, nhìn về phía hắn, lộ ra thần sắc mười phần nhân hóa.

Hàn Lập vô ý mang bình nhỏ cầm xa ra một chút, lại thấy hai con mắt hạt đậu kia nổi giận đùng đùng nhìn mình chằm chằm, lại vội vàng mang nó về trước người.

"Bình linh tiền bối, vừa rồi là người đang nói chuyện?" Hàn Lập nói gấp.

"Không phải ta, còn có thể là ai? Một tu sĩ Đại La cộng thêm một cái chỉ tứ phẩm Tiên khí, lại dồn ngươi đến mức độ này, thật sự là xấu hổ, mất mặt." Hai con ngươi bình linh giật giật, thanh âm mông lung liền truyền ra.

"Vừa rồi tiền bối nói, dùng thần thông Xuyên Qua thoát đi, cái này vãn bối cũng không phải không nghĩ tới, chỉ là nếu ta lấy thân thể trốn thoát, Chưởng Thiên Bình này phải lưu lại nơi đây, chẳng phải sẽ rơi vào tay người khác?" Hàn Lập há to miệng, nhưng lại không biết phản bác thế nào, chỉ có thể nói.

"Tính mạng quan trọng, hay Chưởng Thiên Bình quan trọng?" Bình linh hỏi.

"Tính mạng tất nhiên quan trọng, nhưng Chưởng Thiên Bình làm bạn cùng ta nhiều năm, cũng quan trọng, tuyệt đối không thể vứt bỏ. Huống hồ, coi như ta tạm thời thân thể trốn thoát, sau đó không phải lại phải trở về nơi này, căn bản trốn không thoát." Hàn Lập không do dự, lập tức nói.

Bình linh nghe nói lời ấy, trầm mặc một lát, dường như đối với lời Hàn Lập có chút hài lòng đáp lại:

"Thôi được, có câu nói này của ngươi, cũng không uổng công ta hiện thân cứu ngươi một lần. Trước kia khi ngươi lấy thân thể Xuyên Qua, Chưởng Thiên Bình sẽ vào trạng thái vô chủ, ngưng lại tại chỗ, làm tọa độ cho ngươi trở về. Ta có thể làm cho Chưởng Thiên Bình và ngươi cùng nhau Xuyên Qua, chỉ là sau khi Xuyên Qua, thời gian trôi đi sẽ đồng bộ với ngoại giới. Mà không có tọa độ, lúc sau trở về cũng sẽ không thể trở lại đúng chỗ cũ."

"Còn có thể như vậy, kính xin tiền bối lập tức thi pháp." Hàn Lập nghe vậy vui mừng, lập tức nói.

"Chớ vội vui mừng, cách này mặc dù có thể dùng, nhưng trả giá lại không nhỏ. Chỉ riêng mang bình nhỏ vào Quang Âm Chi Hà, cần tiêu hao ba mươi tinh ti Thời Gian Pháp Tắc. Nhớ kỹ... Là tiêu hao, sau khi dùng xong là không còn." Bình linh nói ra.

Thời Gian Tinh Ti thu được rất khó khăn, bây giờ một lần phải tiêu hao ba mươi tinh ti, mà không phải như Thời Gian đạo văn kia có thể khôi phục. Điều này dù cho ai quyết đoán, đều sẽ đau lòng mà khó quyết định.

Nhưng Hàn Lập nhìn thoáng Tinh Viêm Hỏa Điểu còn đang ra sức ngăn cản Cửu Long công kích, không do dự, lập tức mở miệng nói ra:

"Kính xin tiền bối chỉ dạy ta."

"Không có gì phải dạy, ngươi tự gọi ra tinh bích, còn những việc khác giao cho ta là được." Bình linh nói ra.

Hàn Lập gật nhẹ đầu rồi lập tức hai tay bấm niệm pháp quyết, thi triển ra Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Quanh người hắn lóe lên kim quang, ba động lực lượng Thời Gian Pháp Tắc lập tức nhộn nhạo lên, năm bộ đồ vật Thời Gian Pháp Tắc hiện lên tới

tấp, lơ lửng bốn phía.

Đạo văn bên ngoài năm đồ vật này liên tục chớp hào quang, Thời Gian Tinh Ti trên đó nối đuôi nhau quấn quanh, hấp thu lực lượng Thời Gian Pháp Tắc xung quanh, ngưng tụ thành một vòng tròn màu vàng to lớn, chính là thời gian chi hoàn.

Thời gian chi hoàn vừa xuất hiện, từng đoàn Thời Gian đạo văn lập tức từ trên những đồ vật như Chân Ngôn Bảo Luân liên tiếp lượn vòng ra, hạ xuống viên hoàn màu vàng.

Từng đợt chấn động Thời gian pháp tắc vô cùng cường đại lập tức truyền ra liên tục từ trên đó.

Ngay trên không trung, Diệu Pháp Tiên Tôn cùng Xích Mộng đang mải mê kịch chiến bỗng phát giác phía dưới truyền đến từng luồng chấn động, lập tức ý thức được điều gì không đúng, vội vàng dừng tranh đấu, bay nhanh xuống đất.

Hai ả nhìn xa xa thấy trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo có một tầng hào quang màu xanh sẫm đột nhiên sáng lên, giống như một vầng mặt trời gay gắt màu xanh thẫm, tỏa ra ánh sáng xanh lóa mắt.

Ngay tiếp theo, hư không xung quanh ánh sáng xanh bắt đầu chấn động kịch liệt, nổi lên từng gọn sóng kỳ lạ mắt thường có thể thấy được, từ đó hiện lên một vòng xoáy hào quang to lớn.

Sau đó, hư không hiện lên một mặt tinh bích to lớn.

Hàn Lập đứng trước tinh bích, thu hồi Tinh Viêm Hỏa Điểu vào trong cơ thể, chịu đựng liệt diễm đỏ rực đánh thẳng tới, quay đầu nhìn thoáng qua hai người Diệu Pháp Tiên Tôn đang nhanh chóng truy đuổi tới, thân hình lóe lên, trực tiếp lao vào trong vòng xoáy trên tinh bích.

Diệu Pháp Tiên Tôn và Xích Mộng cứ như vậy trơ mắt nhìn vòng xoáy cuộn một cái, trực tiếp nuốt Hàn Lập vào trong.

------oOo------

Chương 1147: Trở lại Chân Ngôn môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Diệu Pháp Tiên Tôn thấy thế, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, nhưng khi nàng nhìn thấy đoàn lục quang dần dần co vào kia, lông mày bỗng nhiên nhướng một cái, trong mắt lóe lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng khó kiềm chế.

"Là... Chưởng Thiên Bình!" Trong lòng nàng kinh hô một tiếng, thân hình bỗng nhiên gia tốc, phóng xuống phía dưới.

Nhưng tiếp theo trong một cái chớp mắt, trong lục quang kia, có một vòng tròn màu vàng tách ra, trên đó có ba mươi sợi Thời Gian Tinh Ti mất đi hóa thành một mảnh tinh phấn, bay vào trong đoàn lục quang kia.

Chỉ thấy lục quang bỗng nhiên ngưng tụ, cấp tốc co vào, hóa thành một cái bình nhỏ màu xanh sẫm, cùng vòng tròn màu vàng kia bay vào trong vòng xoáy ở tinh bích, biến mất không thấy.

"Không..." Thấy chí bảo mà tông môn đau khổ tìm kiếm chạy đi trước mắt mình, Diệu Pháp Tiên Tôn khó kiềm chế, cuồng loạn kêu lên.

Sắc mặt Xích Mộng cũng khó coi, triệt hồi Cửu Long Thần Hỏa Tráo, muốn đến gần xem xét tấm tinh bích kia.

Còn không chờ bọn họ tới gần, tấm tinh bích kia liền dần dần hư hóa, cuối cùng biến mất trong không khí, bốn phía còn sót lại một chút ba động Thời Gian Pháp Tắc cũng biến mất vô tung theo.

Diệu Pháp Tiên Tôn thấy thế, tức giận đến đỉnh điểm, lửa giận hai mắt muốn phun ra nhìn về phía Xích Mộng.

Nếu không có nàng này quấy rối, giờ phút này nàng đã mang Hàn Lập và Chưởng Thiên Bình trở về tông môn. Điều này sẽ là công tích lớn nhất gần ngàn vạn năm qua của tất cả trưởng lão đệ tử Cửu Nguyên Quan bọn họ, đáng tiếc đều bị nàng này hủy mất.

"Mục tiêu đã không còn, ngươi ta tiếp tục đánh cũng không có ý nghĩa gì, đừng có làm chuyện vô vị..." Xích Mộng thấy bộ dáng nàng kia như thế, khẽ chau mày, nói ra.

Nàng còn chưa nói xong, một trận băng tiễn thấu xương giống như bạo vũ lê hoa đã bay tập tới, đất trời bốn phía trong nháy mắt cũng bị đông cứng.

"Hảo ngôn khuyên bảo ngươi không nghe, thật coi ta là Nê Bồ Tát* à?" Xích Mộng vốn cao ngạo, thấy vậy, tức giận cũng vọt lên, tay bấm pháp quyết, chủ động nghênh đón Diệu Pháp Tiên Tôn.

*Nê Bồ Tát: Bồ Tát đất sét, ý câu này bảo Bồ Tát hiền lành vô dụng.

Cả khu vực này, lần nữa lâm vào trong hỗn loạn.

Lam Nhan và tỳ nữ Diệu Pháp Tiên Tôn đang chờ bên ngoài mấy vạn dặm, nhìn thanh thế to lớn bên này phảng phất muốn hủy thiên diệt địa, cũng không dám tới gần nửa phần.

"Cũng không biết Hàn đạo hữu thế nào rồi..."

Trong lòng Lam Nhan có ý nghĩ này, cảm thấy có lỗi với tông môn, chỉ có thể ngầm thở dài.

...

Một bên khác, thân ảnh Hàn Lập đã xuất hiện trên một vùng hoang nguyên.

Dưới thân, một dòng sông lớn mênh mông cuồn cuộn đang từ cuối chân trời chảy xuôi đến, kéo dài ngàn vạn dặm, không thấy điểm cuối.

Trong nước sông, vô số quang cầu như giọt nước theo dòng nước chảy xuôi xuống, lúc nha lúc nhúc, vô cùng vô tận.

Trong lòng Hàn Lập vội vã, chỉ thấy trong hư không, hai đạo quang mang một kim một lục bay ra, bay nhanh đến phía hắn.

Trong kim quang, một vòng tròn màu vàng xoay tròn không ngừng, đến phụ cận liền hóa thành một chiếc nhẫn màu vàng, đeo lên ngón tay Hàn Lập.

Mà đoàn lục quang kia thì rơi vào trong tay Hàn Lập, hóa thành bình nhỏ màu xanh sẫm.

"Tiểu tử, còn ngẩn ra làm gì, mang Chưởng Thiên Bình tiến vào nơi đây, tiêu hao lực lượng Thời Gian đạo văn sẽ rất nhanh, còn không tranh thủ chọn một giọt quang cầu xuyên thẳng vào quá khứ." Lúc này Bình linh nhắc nhở.

Hàn Lập không chuẩn bị gì, giờ phút này có chút chần chờ, không biết nên xuyên thẳng đến nơi nào.

Suy nghĩ một lát, hắn chợt nhớ tới, đối với công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, hắn luôn cảm giác mình có nhiều chỗ lĩnh ngộ không đủ, mà lần này bế quan lại chậm chạp không thể phá cảnh, cũng làm hắn hoang mang không thôi.

Trước mắt nếu nhục thân có thể xuyên qua, sao không đi một chuyến đến Chân Ngôn môn, thỉnh giáo Di La lão tổ một phen?

"Bình linh tiền bối, ngài có thể mang ta xuyên thẳng về trước lúc Chân Ngôn môn bị huỷ diệt hay không?" Hàn Lập lập tức hỏi.

"Dĩ nhiên là được, chỉ là Chưởng Thiên Bình cùng ngươi xuyên thẳng qua, đồng dạng cần Thời Gian Pháp Tắc chi lực chèo chống, cũng cần tiêu hao Thời Gian Tinh Ti." Bình linh nói thẳng.

"Còn phải tiêu hao thêm tinh ti?"

Hàn Lập nghe lời ấy, lập tức cảm thấy lòng như rỉ máu, vừa rồi ba mươi sợi Thời Gian Tinh Ti đã làm hắn thịt đau không dứt, giờ phút này lại còn muốn tiêu hao thêm tinh ti?

"Cái này chủ yếu phải xem thời gian ngươi xuyên qua, thời gian càng xa xưa, cần có Thời Gian Pháp Tắc chi lực càng nhiều, muốn về đến thời khắc Chân Ngôn môn chưa bị diệt, đại khái cần tiêu hao ít nhất hai mươi sợi Thời Gian Tinh Ti." Bình linh nói ra.

Hàn Lập do dự một chút, cuối cùng quyết định nói: "Đi!"

"Chờ chút..." Bình linh nói ra.

Nó vừa dứt lời, chiếc nhẫn màu vàng trên tay Hàn Lập liền loé lên tinh quang, hai mươi sợi Thời Gian Tinh Ti từ đó tách ra, bay lên thân Chưởng Thiên Bình, hóa thành một mảnh tinh phấn dung nhập vào trong.

Chỉ thấy trên Chưởng Thiên Bình loé lên quang mang, từng vòng từng vòng gợn sóng màu xanh lá từ trên thân bình không ngừng nhộn nhạo ra.

Chỉ chốc lát sau, trên dòng sông uốn lượn kia, có một giọt quang cầu tản ra quang mang nhàn nhạt trồi lên mặt nước, chảy tới phía Hàn Lập bên này.

"Chính là cái này." Bình linh nói ra.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, một sợi thần thức liền rơi vào trên giọt nước này, định thấy rõ hình ảnh trên giọt nước này.

Nhưng ngay sau đó, giọt quang cầu kia đột nhiên sáng lên quang mang, từ đó đột nhiên phát ra một cỗ thôn phệ chi lực, "Vèo" một tiếng, kéo cả người Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, mắt tối sầm lại, triệt để mất đi ý thức.

...

Không biết qua bao lâu, con mắt Hàn Lập bỗng nhiên mở ra, phát hiện chính mình đang đứng trong một chỗ sương phòng bình thường.

Diện tích sương phòng không lớn, hai phiến cửa sổ nhỏ mở ra, trong phòng bài trí cũng rất đơn giản, gần cửa sổ đặt một tấm bàn gỗ thông, phía trên đó để ấm trà chén nước. Một nửa gian phòng bên kia là ba cái giường chiếu, phía trên chăn mền xếp chỉnh tề.

Trên vách tường đối diện giường ngủ chính treo một tấm hoành phi, phía trên là chân dung một tăng nhân tai to, chính là Di La lão tổ.

Hàn Lập nhìn chung quanh, nơi này tựa hồ là gian phòng mà mấy đệ tử Chân Ngôn môn ở chung, cũng không nguy hiểm gì, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Một vòng tròn màu vàng mơ hồ lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, phía trên hiện đầy Thời Gian đạo văn, có hơn một ngàn sáu trăm đoàn.

Chưởng Thiên Bình giờ phút này thình lình lơ lửng tại trung tâm vòng tròn màu vàng, bất quá khí linh lại không thấy bóng dáng, có thể là do vòng tròn màu vàng ảnh hưởng, Chưởng Thiên Bình nhìn cũng mơ mơ hồ hồ.

Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày khẽ động, lập tức đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài là một tòa tứ hợp tiểu viện, bên cạnh tương tự tiểu viện này còn có rất nhiều, chừng mấy trăm toà.

Những tiểu viện này xây dựa vào một toà sơn phong màu trắng to lớn, dãy sân nhỏ bên cạnh còn đứng vững từng tòa cung điện bạch ngọc, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, giữa không trung cũng lơ lửng từng tòa sơn phong, phía trên là kiến trúc cung điện san sát.

Hàn Lập cũng không lạ lẫm với nơi này, lúc trước thần hồn hắn xuyên không tới đã nhìn thấy một lần, chính là chỗ tông môn Chân Ngôn môn.

Bất quá lần trước đến, Thiên Đình đang tiến đánh Chân Ngôn môn, nơi đây

khắp nơi khói lửa cuồn cuộn, rách nát. Bây giờ lại sạch sẽ gọn gàng, thoáng như cung khuyết trên trời, hiển thị rõ khí tượng tông môn đại phái.

Giữa không trung, từng đệ tử Chân Ngôn môn mặc bạch bào lao vùn vụt qua, nhìn hưng thịnh không gì sánh được.

Hàn Lập vội vàng bấm niệm pháp quyết, trên thân hiện lên linh quang, lập tức hóa thành hư vô, để tránh phiền phức bị người khác nhìn thấy.

Hắn hơi trầm ngâm, mạo hiểm tản ra thần thức, khuếch tán ra chung quanh.

Sau một lát, sắc mặt Hàn Lập vui mừng, thân hình bay lên không bay ra ngoài, bay về phía đỉnh cự phong màu trắng, đồng thời vận khởi Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, thu liễm khí tức trên thân.

Mấy hơi thở sau, hắn đáp xuống một tòa lầu các màu trắng hai tầng ở đỉnh núi.

Bên cạnh lầu các đứng vững một khối bia đá màu xanh đen, trên đó viết ba chữ to "Tàng Kinh các".

Nơi đây yên tĩnh cũng không có bao nhiêu người ở, chỉ có một lão giả tóc trắng nhắm mắt xếp bằng trước đại môn lầu các, thoạt nhìn là người trông coi nơi đây.

Tu vi của người này bất phàm, đã đạt đến cảnh giới Thái Ất trung kỳ.

Hàn Lập im lặng đáp xuống, lão giả tóc trắng tựa hồ cảm ứng được cái gì, bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn lại chung quanh, mặt lộ vẻ hoang mang.

Nhưng Vạn Khiếu Không Tịch Thuật của Hàn Lập thật huyền diệu, giờ phút này thi triển ẩn thân chi thuật cũng là một môn công pháp huyền diệu tập được trước kia, trong đó lại xen lẫn một chút ảo diệu của "Pháp Ngôn Thiên Địa", cho nên cả hai mặc dù gần trong gang tấc, lão giả tóc trắng nhất thời cũng không cảm ứng được.

Hàn Lập mỉm cười, tay bấm niệm pháp quyết một cái, mấy đạo xiềng xích

óng ánh từ đầu ngón tay hắn bắn ra, bay về phía đầu lão giả tóc trắng.

Xiềng xích rời thân thể Hàn Lập, lập tức liền hiện ra.

Lão giả tóc trắng biến sắc, bạch quang trên thân lóe sáng, tính nhảy lên một cái.

Đồng thời lão lật tay tế ra một lệnh bài màu trắng, cấm chế trên Tàng Kinh các sau lưng cũng theo đó nổi lên sóng gió.

Chỉ là tốc độ mấy đạo xiềng xích óng ánh kia quá nhanh, không đợi lão giả đứng lên, đã vượt lên trước một bước chui vào mi tâm lão.

Động tác lão giả tóc trắng lập tức định trụ, duy trì tư thế cổ quái nửa đứng nửa ngồi.

Hàn Lập trong nháy mắt chế trụ lão giả tóc trắng, cẩn thận cảm ứng động tĩnh chung quanh, cũng không phát sinh dị trạng, hiển nhiên không có ai chú ý tới tình huống nơi này, trong lòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Hắn cũng không giải khai bí thuật ẩn thân, lấy lệnh bài trong tay lão giả tóc trắng kia, dùng tiên linh lực cảm ứng một chút, lập tức biết rõ tác dụng của nó, cất bước đi đến trước lầu các, bấm niệm pháp quyết thúc giục lệnh bài trong tay.

Một đạo bạch quang từ trong lệnh bài bắn ra, chui vào trong đại môn lầu các.

Trên đại môn lập tức toả ra một màn sáng màu trắng óng ánh, vô số phù triện ấn văn ở phía trên chớp động.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết lần nữa thúc giục lệnh bài, lại một đạo bạch quang từ đó bắn ra, chui vào trong màn sáng trắng.

Những phù triện ấn văn trên màn sáng lập tức nhanh chóng biến mất, màn sáng trắng cũng biến mất không còn tăm tích, một tiếng cọt kẹt vang lên, đại môn lầu các từ từ mở ra.

Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, đang muốn cất bước đi vào, đột nhiên dừng lại, đưa tay bấm niệm pháp quyết một cái với lão giả đứng bất động kế bên.

Năm đạo hắc quang tinh tế từ đầu ngón tay hắn bắn ra, chui vào thể nội lão giả.

Biểu lộ đờ đẫn của lão giả lập tức thư giãn không ít, mặc dù còn có chút cảm giác mơ hồ, nhưng cũng đã không khác gì thường nhân, thân thể cũng khôi phục hành động, khoanh chân ngồi xuống.

Đây là năm đó Hàn Lập ở Tích Lân Không Cảnh, học tập một môn khôi lỗi bí thuật của Giải Đạo Nhân, nếu so với chân chính Khôi Lỗi Pháp Tắc tự nhiên kém xa tít mùi, bất quá dùng để điều khiển Thần Niệm Tù Lung khống chế lão giả tóc trắng này lại dư xài, để tránh lão ngây người ở đây, bị người nhìn ra sơ hở.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập mới sửa sang lại quần áo, đi vào lầu các, đồng thời tiện tay đóng đại môn lại.

Trên đại môn lầu các chớp động một trận bạch quang, lần nữa bao phủ đại môn lại.

------oOo------

Chương 1148: Một màn quen thuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Hàn Lập không để ý đến tình hình nơi cửa chính lầu các, ánh mắt nhìn về phía trong.

Không gian lầu các tầng một không lớn, trưng bày từng giá sách bằng gỗ theo phong cách cổ xưa, có chừng hai ba mươi cái. Mỗi giá sách đều sắp xếp dày đặc điển tịch, các loại ngọc giản, khá chỉnh tề, nhìn tên sách đều là một số công pháp bí thuật.

Trên những điển tịch này che bởi một lớp màn sáng màu trắng, đồng dạng cấm chế trên cửa chính của lầu các.

Sau khi Hàn Lập đảo qua đại khái, trong lòng rất vui mừng, nơi này đúng như hắn suy đoán, chính là một nơi giống như Tàng Kinh các của tông môn.

Vất vả xuyên việt về Chân Ngôn môn, hắn cũng không muốn đi một chuyến phí công.

Bởi vì bản thân sau khi đến Chân Tiên giới có chút quan hệ chặt chẽ với Chân Ngôn môn, những năm gần đây, hắn chỉ cần có thời gian, liền thông qua đủ loại cách thức đi điều tra lịch sử quá khứ của tông môn này, kết quả càng tra càng kinh hãi.

Chân Ngôn môn mặc dù chỉ ở Hắc Thổ Tiên Vực, một Tiên Vực có quy mô cũng không lớn, nhưng nó chuyên nghiên cứu Thời Gian Pháp Tắc chi đạo, đặc biệt là sự lĩnh hội của Di La lão tổ đối với Thời Gian Pháp Tắc, giúp địa vị cả tông môn tại Chân Tiên giới không thấp.

Bây giờ bản thân hắn trả giá đắt bằng năm mươi sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, mới có thể tới đây, mặc dù nguyên nhân gây ra bởi thoát khỏi hai tên

tu sĩ Đại La cảnh kia, nhưng đằng nào cũng đã tới, tối thiểu phải có thu hoạch mới được, nếu không thì chẳng phải lỗ lớn.

Thật ra nói về Thời Gian Pháp Tắc, với tư cách là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, trước nay đều là hắn tự mình cảm ngộ tu luyện, mặc dù nhờ Chưởng Thiên Bình và các cơ duyên mà tốc độ tiến triển nhanh khiến người khác không thể so sánh, nhưng nếu có thể thấy một hai bản tâm đắc tu luyện của tiền bối Chân Ngôn Môn ở đây, tìm hiểu kỹ càng một chút, dĩ nhiên không phải chuyện gì xấu.

Đại đạo Thời Gian Pháp Tắc mặc dù tối nghĩa khó hiểu, nhưng cũng là pháp tắc cơ sở nhất, bản nguyên tối thượng của giới diện.

Thực ra, cho dù là một người bình thường, thậm chí một con sâu cái kiến, cuối cùng cả đời cũng không thể tách khỏi thời gian, thọ nguyên của sinh linh, sinh diệt của vạn vật, đổi thay của sơn hà... Nó tồn tại trong mọi mặt giới diện này, bất kỳ ai dường như cũng có thể chạm vào thời gian, nhưng căn bản lại chạm không tới, nó như thể hoa trong kính, trăng trong nước, như gần như xa, như ảo như thật.

Cho nên, mỗi tiên nhân tham ngộ tu luyện Thời Gian chi đạo, trải qua năm tháng kết tinh, bất kể có hay không có thành tựu, nếu có thể viết lại cảm ngộ bản thân, cuối cùng cũng có chỗ thích hợp, có thể chỉ một lời, một câu, lại giúp người ta hiểu ra, chưa thể biết được.

Hàn Lập đang cân nhắc, nhanh chóng cất bước ghé qua giá sách, ngẫu nhiên dừng lại, dùng lệnh bài màu trắng trong tay mở ra cấm chế trên giá sách, tìm đọc điển tịch trên đó, rất mau xem đại khái một lượt các điển tịch nơi đây, vẻ mặt vui mừng dần biến mất không còn tăm tích.

Trên những giá sách này, mặc dù điển tịch đều có chút tinh diệu, nhưng đều là Kim Tiên cảnh, thậm chí cả cấp độ công pháp bí thuật Chân Tiên cảnh. Trong đó có chút trình bày hoặc tâm đắc đối với Thời Gian Pháp Tắc, nhưng phần lớn chỉ nói sơ lược, ngay cả da lông Thời Gian Pháp Tắc cũng không chạm tới. Đối với hắn mà nói, dĩ nhiên không còn tác dụng gì nữa.

"Xem ra nơi này mặc dù là Tàng Kinh các, nhưng đều cất giữ công pháp

cấp thấp, cũng đúng, công pháp bí thuật cao cấp thật sự hẳn là cất giấu càng thêm bí mật mới đúng." Hắn âm thầm suy nghĩ, ngừng đọc qua, đi đến thang lầu, bước lên lầu hai.

Lầu hai này cũng trưng bày không ít giá sách, thế nhưng so với lầu một ít hơn rất nhiều, chỉ có mười cái, trên giá sách đặt rất nhiều điển tịch, ngọc giản.

Thời gian quý giá, Hàn Lập mau chóng bắt đầu tìm đọc.

Điển tịch nơi lầu hai này cao cấp hơn chút so với lầu một, nhưng cũng không cao hơn bao nhiêu, đại đa số vẫn là điển tịch Kim Tiên, ngẫu nhiên mới có thể thấy một hai bản cấp độ Thái Ất cảnh cấp độ, đối với hắn tác dụng cũng không lớn.

Hàn Lập đại khái nhìn nhanh một lần những điển tịch này, thu hoạch không lớn, thầm thở dài, muốn quay người rời đi.

Trên viên hoàn màu vàng ở đỉnh đầu, Thời Gian đạo văn đã tắt một hai phần mười, mỗi một phần thời gian đều rất quý giá.

Bước chân hắn đột nhiên dừng lại, nhìn về bên cạnh một giá sách dựa vào tường.

Lúc trước vội vàng tìm đọc điển tịch trên giá sách nên không có chú ý tới, giá sách này đặt ở vị trí hơi không cân xứng cùng giá sách khác, tựa như cố ý dời về sau khoảng cách chừng một thước.

Hàn Lập nhíu mày lại, đưa tay đẩy giá sách trở về, thần thức quét qua xung quanh quét qua, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn lấy tay gõ nhẹ vào vách tường đoạn ngăn với giá sách, “ két ” một tiếng vang giòn truyền ra từ trong tường, vách tường lõm xuống, mở ra một cửa hang lớn chừng miệng chén.

Hàn Lập thọc tay sâu vào trong, từ trong đó phát hiện một hộp ngọc màu vàng lớn bằng bàn tay.

Trong lòng hắn khẽ động, đang định mở ra, nhưng một tầng kim quang trên hộp ngọc hiện ra, hất văng bàn tay hắn ra, lại có bày cấm chế.

Hàn Lập hơi giật mình, mặt lộ vẻ do dự, cả hai tay lập tức tỏa ra một tầng kim quang, một lần nữa chụp vào hộp ngọc.

Trong hộp ngọc lần nữa toát ra hào quang màu vàng, cùng kim quang trong hai tay Hàn Lập đan vào một chỗ.

Rất nhanh, kim quang trên hộp không ngăn nổi kim quang trong tay Hàn Lập, bị nghiền nát xé bỏ.

Hộp ngọc "Lạch cạch" một tiếng bị mở ra, bên trong là một ngọc giản màu vàng.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, lập tức cầm ngọc giản lên, thần thức chui vào bên trong.

Mắt hắn liền sáng lên, trong ngọc giản ghi chép một môn thần thông, tên là "Bất Hủ Kim Vân".

Theo như ngọc giản thuật lại, đây là môn lấy Thời Gian Pháp Tắc làm cơ sở cho thần thông phòng ngự.

Mà "Bất Hủ Kim Vân" này không phải thần thông phòng ngự phổ thông, chính là một trong rất nhiều thần thông phòng hộ đệ nhất của Chân Ngôn môn, danh xưng vạn tà bất xâm, chư pháp bất phá.

Tuy nhiên để tu luyện thần thông này, điều kiện hà khắc dị thường, đầu tiên cần tự bản thân tu luyện thời gian công pháp đủ lợi hại, nếu không thì căn bản không thể tiếp nhận uy lực cường đại của "Bất Hủ Kim Vân".

Thứ hai, phải có lĩnh ngộ cực cao đối với Thời Gian Pháp Tắc, không phải vậy thì không thể lĩnh ngộ môn thần thông huyền diệu này.

Cuối cùng, trong cơ thể người tu luyện phải có ít nhất ba trăm Thời Gian

Pháp Tắc tinh ti, mới có thể cung cấp đầy đủ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc để thi triển thuật này.

Hàn Lập lộ vẻ cười khổ, điểm thứ nhất và thứ hai với hắn mà nói không có vấn đề gì.

« Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » chính là thời gian công pháp cấp cao nhất, mà hắn cũng lĩnh hội rất sâu đối với Thời Gian Pháp Tắc, vấn đề chắc hẳn cũng không lớn, nhưng cần ba trăm Thời Gian Pháp Tắc tinh ti thì phiền toái.

Trong cơ thể hắn bây giờ chỉ có một trăm năm mươi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, khó khăn lắm mới đạt một nửa yêu cầu "Bất Hủ Kim Vân", cho dù không có việc bình linh hiện thân đưa hắn Xuyên Qua, cũng vẫn còn thiếu rất nhiều.

Tuy nhiên có thể tìm tới một môn thần thông thời gian như vậy, hắn cũng rất thỏa mãn.

Hắn lật tay thu hồi ngọc giản cùng hộp vàng, lập tức đem vách tường và giá sách trở về trạng thái ban đầu, miễn cho bị người khác phát hiện.

Xong việc, Hàn Lập không ở chỗ này chờ lâu, đi xuống dưới lầu, ý định mở cửa chính lầu các ra ngoài.

Một đạo độn quang màu vàng từ đằng xa bay vụt tới, hạ xuống trước Tàng Công các, bóng một đại hán thô kệch hiện ra, là một tu sĩ Thái Ất cảnh trung kỳ.

"Khương đạo hữu, chỗ Tàng Công các này của ngươi thật là vắng vẻ a." Đại hán thô kệch cười nói.

Hàn Lập hơi biến sắc, vội vàng âm thầm thôi động khôi lỗi bí thuật.

"Chỗ ta vốn không có người tới." Lão giả tóc trắng ngẩng đầu nhìn đại hán một chút, cũng không đứng dậy đón chào, miệng từ tốn đáp.

"Khương đạo hữu chớ trách, Trần mỗ lại không có ý cười ngươi, Thiên Đình bên kia càng ép càng chặt, Thiên Tinh điện của ta gần đây cũng rất ít đệ tử đến. Mặc dù đã trông coi thời gian vạn năm, thành tích của chúng ta có thể không đáng kể, nhưng hắn vẫn tốt hơn những ngoại phái trưởng lão kia, ta còn nghe nói đã có không ít người vẫn lạc." Đại hán thô kệch cũng không để ý tới dị dạng lão giả tóc trắng, nhẹ giọng nói.

Dường như quan hệ giữa hai người có vẻ rất thân thiết.

"Ừm, Trần đạo hữu lại tới là có chuyện gì?" Trong lầu các, Hàn Lập thầm thả lỏng khẩu khí, lập tức điều khiển lão giả tóc trắng hàm hồ phụ họa một tiếng, lập tức hỏi.

"Cũng không chuyện lớn gì, hôm nay Tổ sư giảng đạo tại Quan Nhật phong, đặc biệt tới để mời Khương đạo hữu cùng đi nghe giảng." Đại hán thô kệch cười nói.

Trong lầu các Hàn Lập nghe lời nói này, con mắt nhất thời sáng lên.

Tổ sư? Chẳng lẽ là Di La lão tổ? Người này tu luyện công pháp cũng là « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », giảng đạo có thể chưa chắc sẽ giảng « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », nhưng nói tới cảm ngộ nhất định quan hệ mật thiết với « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », không thể bỏ qua.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng của hắn trở nên kích động, nhưng thủ pháp điều khiển lão giả tóc trắng không rối loạn.

"Đa tạ ý tốt Trần đạo hữu, thế nhưng trước mắt ta có một số việc cần làm, có thể tới chậm một chút." Lão giả tóc trắng nói ra.

"Nếu đã vậy, Trần mỗ đi qua trước, Khương đạo hữu xử lý xong việc cũng tranh thủ thời gian đến đó đi. Mặc dù chúng ta tu luyện công pháp không cùng đường tổ sư, khó mà lĩnh ngộ tinh túy trong giảng đạo, nhưng nghe nhiều một chút vẫn tốt hơn." Đại hán thô kệch hơi giật mình, lập tức gật đầu nói.

Sau đó gã liền cáo từ rời đi, hóa thành một đạo kim quang phi tới một

phương hướng xa xa, rất nhanh biến mất ở chân trời.

Cửa chính lầu các "Kẹt kẹt" một tiếng mở ra, Hàn Lập đi ra từ bên trong, ra tay một chiêu, lão giả tóc trắng đứng dậy đi vào Tàng Công điện.

Sau đó hắn cong ngón bắn ra một sợi tinh quang đánh trúng mi tâm lão giả tóc trắng.

Thân thể người này run rẩy kịch liệt, ngã bịch xuống đất, lâm vào hôn mê.

Hàn Lập mỉm cười, lệnh bài màu trắng cầm trong tay bỏ xuống bên cạnh lão giả, phất tay đóng lại cửa chính.

Hắn vừa thi triển bí thuật chấn động thần hồn lão giả tóc trắng, khiến lão rơi vào hôn mê, ít nhất phải ngủ bốn năm ngày, sẽ không ảnh hưởng đến hành động tiếp theo của hắn.

Xong việc, Hàn Lập lập tức bay về phía đại hán thô kệch mới bay đi, rất nhanh đã tới gần đỉnh núi lớn xanh biếc. Trên núi, cây xanh râm mát, quái thạch san sát, nhìn hơi kỳ quái.

"Nơi này..." Hắn dò xét đỉnh núi trước mặt, ánh mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Ngọn núi này hắn không lạ lẫm, nghiêm chỉnh mà nói đã gặp ba lần. Đầu tiên là khi hắn lần đầu thúc giục Chưởng Thiên Bình nhìn thấy Di La lão tổ giảng đạo, địa điểm chính là tại đỉnh núi lớn này.

Lần thứ hai là lúc trước hắn tiến về di tích Chân Ngôn môn, cũng đã đến núi này.

Không nghĩ tới hôm nay, lại đến một lần nữa.

Ngọn núi lớn màu xanh biếc cao vút trong mây, không nhìn rõ đỉnh núi, một thềm đá tràng thạch kéo dài từ đỉnh núi xuống mãi tận chân núi.

Trên thềm đá giờ phút này, rất nhiều đệ tử Chân Ngôn môn đang ngồi, tất cả đều ngưng thần yên lặng lắng nghe.

Khi đã bắt đầu giảng đạo, từng thanh âm hùng vĩ truyền đến từ đỉnh núi, chính là thanh âm Di La lão tổ, châu ngọc từng chữ, mỗi một chữ đều khiến cho người ta có một cảm giác huyền diệu không gì sánh được, cảm giác không thể nắm lấy.

Thiên địa nguyên khí gần đấy rung động theo thanh âm Di La lão tổ không ngừng. Trên bầu trời lúc này, ánh sáng lấp lánh bay múa, khi thì hóa thành cuồng phong vô tận, khi thì lại biến thành hỏa vũ đỏ rực, rồi lại hóa thành gió bão băng hàn, biến hóa vô cùng.

Hàn Lập nhìn lên bầu trời, đuôi lông mày một lần nữa khẽ động, mơ hồ cảm thấy tình cảnh trước mắt có chút quen mắt, nhưng hắn lập tức lắc đầu, lặng lẽ bay lên núi.

Tuy nhiên hắn không bay đến đỉnh núi mà tìm một chỗ giữa sườn núi ngồi xuống, để tránh tới gần sẽ bị Di La lão tổ phát hiện.

Từ nơi này đã mơ hồ có thể thấy tình hình đỉnh núi, Di La lão tổ ngồi ở giữa, Kỳ Ma Tử, Mộc Diên năm đệ tử vây quanh bên cạnh.

Ở bên cạnh Mộc Diên còn có một con chuột to béo, toàn thân bóng loáng, tư thế đứng thẳng giơ hai chân trước, nhìn qua Di La lão tổ.

------oOo------

Chương 1149: Đệ tử thứ bảy

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập thấy tình hình này, lúc đầu khẽ giật mình, sau đó không hao tâm tốn sức suy nghĩ chuyện khác nữa, ngưng thần nghe đạo.

Ngay từ đầu hắn biểu lộ có chút tùy ý, nhưng lắng nghe chốc lát, thần sắc trên mặt dần dần trở nên chăm chú, cuối cùng lộ ra vẻ như si như mê.

Di La lão tổ giờ phút này giảng mặc dù không phải Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết huyền bí, nhưng hắn nghe được, mỗi một câu giảng, đều cùng nhịp thở với Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Khẩu quyết công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, mỗi chữ mỗi câu từ đi qua trong lòng Hàn Lập, giờ khắc này lại được xác minh với lời Di La lão tổ giảng đạo, hắn lĩnh ngộ môn công pháp này càng sâu, những chỗ vốn mơ hồ không rõ, dần dần có cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt đã qua hơn nửa ngày.

Thanh âm Di La lão tổ đang giảng đạo đột nhiên ngừng lại, Hàn Lập lập tức bừng tỉnh, nhìn lên đỉnh núi, là Mộc Diên mở miệng đặt câu hỏi.

Thấy cảnh này, Hàn Lập âm thầm hâm mộ Mộc Diên kia, có người có thể giải nghi hoặc trong lòng mình.

Hắn nghe Di La lão tổ giảng đạo, hiểu Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết sâu hơn không ít, nhưng trong lòng cũng có rất nhiều chỗ nghi hoặc liên quan tới công pháp này, đáng tiếc hắn lại không có người để thỉnh giáo.

Di La lão tổ thuận miệng giải đáp nghi vấn của Mộc Diên, sau đó tiếp tục mở miệng giảng đạo.

Hàn Lập vội vàng tiếp tục lắng nghe, thể ngộ công pháp.

Di La lão tổ giảng đạo một hồi, đột nhiên lần nữa dừng lại, ánh mắt nhìn một chỗ hư không, trong miệng phát ra thanh âm kinh ngạc.

Mấy người Mộc Diên cũng từ trong ý cảnh say mê tỉnh lại, nghe tiếng nhìn về phía bên kia, mặt lộ vẻ giận dữ.

"Người nào lớn mật nhìn trộm?" Mộc Diên bỗng nhiên đứng dậy, gầm lên một tiếng.

Bờ môi Di La lão tổ mấp máy một chút, một cỗ lực lượng vô hình chen chúc ra, đánh vào nơi hư không kia.

Nơi hư không kia "Ầm ầm" một tiếng vang, vỡ vụn thành từng mảnh, lực lượng vô hình lập tức thẩm thấu tiến vào sâu trong hư không, những nơi đi qua hình thành một đầu thông đạo như ẩn như hiện, không biết kéo dài đến chỗ nào.

Lập tức một âm thanh yếu ớt giòn vang từ chỗ sâu trong không gian thông đạo truyền đến, tựa hồ là thứ gì đó vỡ vụn.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, nhíu mày lại.

Đây chẳng phải là cảnh tượng chính mình năm đó hắn nghe lén giảng đạo, bị Di La lão tổ phát hiện sao? Chẳng trách mình vừa mới nhìn buổi giảng đạo này lại thấy quen mắt.

Di La lão tổ lần nữa vung tay lên, một cỗ kim quang bắn ra, lau qua chỗ hư không vỡ vụn kia một cái.

Hư không bị vỡ vụn trong nháy mắt lấp đầy, khôi phục như lúc ban đầu.

"Tất cả ngồi xuống đi, không cần ngạc nhiên." Lão từ tốn nói.

Bọn người Mộc Diên nghe vậy, thần sắc khôi phục trấn định, ngồi xuống.

"Sư tôn, vừa mới nhìn trộm là ai? Chẳng lẽ là người Thiên Đình?" Kỳ Ma Tử nhíu mày hỏi.

Sắc mặt Di La lão tổ nhàn nhạt lắc đầu, không nói gì, ánh mắt lại chuyển động, nhìn lại phía chỗ giữa sườn núi một cái.

Chỗ giữa sườn núi, trong lòng Hàn Lập hơi hồi hộp một chút.

Vừa rồi mặc dù Di La lão tổ chỉ tùy ý nhìn lướt qua nơi này, mà chính mình đang ở vào trạng thái ẩn thân, đồng thời vận khởi Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, nhưng hắn biết, cái nhìn kia là đang nhìn hắn.

Chính mình dùng bất luận bí thuật ẩn nấp gì, trước mặt Di La lão tổ đều là thùng rỗng kêu to.

"Di La lão tổ đã phát hiện ta, có nên chạy trốn không?" Hàn Lập chấn động trong lòng, vô thức liền muốn phi độn bỏ chạy.

Nhưng Di La lão tổ trên đỉnh núi lại thu hồi ánh mắt, không tiếp tục để ý Hàn Lập nữa, lại bắt đầu giảng đạo.

Mắt Hàn Lập sáng lên, đang muốn phi độn đi thì thân hình ngừng lại.

Hắn mặc dù không rõ thực lực thực sự của Di La lão tổ, nhưng chỉ bằng cái nhìn vừa rồi, Di La lão tổ tuyệt đối lợi hại hơn Hắc Thiên Ma Tổ nhiều lắm, nếu như đối phương muốn bắt mình, bất luận thế nào cũng không chạy thoát.

Nếu thế, dứt khoát thoải mái một chút, mà bản thân tu luyện chính là Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, xem như là nửa đệ tử Chân Ngôn môn, dù bị Di La lão tổ bắt lấy, hắn cũng sẽ không tổn thương chính mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Lập an định hơn một chút, khoanh chân ngồi xuống, tiếp tục nghe đạo.

Di La lão tổ tiếp tục giảng thêm nửa ngày, sau đó tuyên bố giảng đạo kết

thúc.

Đệ tử Chân Ngôn môn dưới núi cung kính cúi đầu với hướng đỉnh núi, sau đó nhao nhao rời đi. Mấy người Kỳ Ma Tử, Mộc Diên cũng giống vậy, rất nhanh đỉnh núi chỉ còn lại một mình Di La lão tổ.

"Ra đi." Di La lão tổ lẳng lặng đứng thẳng lên, một lát sau nhàn nhạt mở miệng nói.

Hư không sau lưng Di La lão tổ chớp động, thân ảnh Hàn Lập trống rỗng xuất hiện.

"Tham kiến Di La tiền bối!" Hắn chắp tay thi lễ một cái.

Di La lão tổ chậm rãi quay người lại, đánh giá trên dưới Hàn Lập một chút, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, trong miệng lẩm bẩm nói: "Rất tốt, không sai, không sai."

"Vãn bối ngẫu nhiên đến đây, nghe nói tiền bối giảng đạo, cảm thấy huyền diệu, liền ẩn nặc hành tung ở một bên nghe giảng, mong rằng tiền bối chớ trách." Hàn Lập bị Di La lão tổ nhìn thấy không thể hiểu thấu, hít sâu một hơi, lần nữa thi lễ một cái.

"Không sao, ngươi đã tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, tự nhiên là đệ tử Chân Ngôn môn ta, nghe ta giảng đạo, có gì không hiểu không?" Di La lão tổ cười hỏi ngược lại.

Hàn Lập thấy Di La lão tổ đã nhìn ra công pháp của hắn, cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, mà dáng tươi cười Di La lão tổ hiền lành, cũng không có địch ý, làm trong lòng hắn âm thầm thở nhẹ ra.

"Vừa rồi người nhìn lén ta giảng đạo kia cũng là ngươi phải không? Mà ngươi mặc dù thân ở bây giờ, cũng không phải người bây giờ, thế gian này lại có bảo vật có thể xuyên qua thời không, đúng là không thể tưởng tượng được." Di La lão tổ giống như thở dài, nói.

Trong lòng Hàn Lập chấn kinh, Di La lão tổ vậy mà chỉ nhìn một chút liền

xem thấu hết thảy.

Chỉ là khóe miệng của hắn khẽ nhúc nhích, nhưng không có lên tiếng.

Chưởng Thiên Bình là bí mật lớn nhất của hắn, hắn tự nhiên không thể nói cho Di La lão tổ biết.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không đoạt bảo vật của ngươi, bảo vật này không thể coi thường, ngươi cẩn thận cất kỹ là được." Di La lão tổ tựa hồ nhìn ra lo lắng trong lòng Hàn Lập, cười nói.

"Vãn bối không dám." Hàn Lập thấp giọng nói ra.

"Ngươi tên là gì?" Di La lão tổ cũng không để ý chuyện này quá lâu, trong mắt nhìn Hàn Lập hiện lên một tia từ ái, hỏi.

"Vãn bối Hàn Lập." Hàn Lập chần chờ một chút, nói ra.

"Hàn Lập... Danh tự cũng không tệ lắm, ngươi có bằng lòng nhập môn hạ ta không?" Di La lão tổ mỉm cười nói ra.

Câu nói này như bay tới trời cao, đột ngột không gì sánh được, để Hàn Lập cứ thế đứng im tại đó.

"Ta cả đời thu đồ đệ nghiêm cẩn, cho tới bây giờ vẻn vẹn thu sáu người, bất quá đã từng có vị cao nhân xem bói cho ta, nói ta đời này sẽ có bảy vị đệ tử, vị đệ tử cuối cùng sẽ truyền thừa y bát của ta. Thế gian này trừ ta ra, người duy nhất luyện thành Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, xem ra đệ tử thứ bảy này là ứng ở trên người của ngươi rồi." Di La lão tổ lộ vẻ hồi tưởng, từ tốn nói.

Hàn Lập nghe vậy hơi trợn mắt há hốc mồm, nhưng rất nhanh thần sắc liền khôi phục bình tĩnh, trong mắt lóe lên một tia từ chối cho ý kiến.

Di La lão tổ mặc dù thực lực cường đại, rất có nguồn gốc chung với mình, nhưng sẽ không dễ dàng để hắn cúi đầu bái tạ.

"Hàn tiểu hữu không cần lập tức quyết định, theo ta vào trong Chân Ngôn môn xem một chút, thế nào?" Di La lão tổ tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, cười khẽ nói.

"Tuân mệnh tiền bối." Hàn Lập gật đầu nói.

Di La lão tổ gật gật đầu, rất hài lòng với thái độ cung kính của Hàn Lập, lập tức vung tay lên.

Một vệt kim quang từ trong tay lão bắn ra, lập tức trải rộng ra, dưới chân lão hình thành một đầu kim quang đại đạo, kéo dài tiến vào hư không phía trước, tựa hồ thông vào hư không vô tận.

"Lên đây đi." Di La lão tổ nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn kim quang đại đạo, ánh mắt chớp động một chút, cất bước đứng lên trên.

Hai chân hắn vừa mới chạm vào kim quang đại đạo, một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực kỳ lạ lập tức từ dưới chân dâng lên, bao trùm thân hình của hắn.

Mà cảnh sắc trước mắt hắn nhanh chóng biến ảo, đồng thời chuyển động quanh hắn, ẩn ẩn hình thành một vật giống như thông đạo thời không.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc, nhưng sau một khắc quang ảnh biến ảo chung quanh đột nhiên đều biến mất.

Thân thể của hắn cảm thấy hơi nặng, người đã xuất hiện trong một không gian màu vàng.

Hàn Lập nhìn lên thiên không, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Từ khi hắn tu luyện Thiên Sát Trấn Ngục Công, dung hợp Chân Linh huyết mạch chi lực vào thể nội, cảm ngộ đối với những Chân Linh huyết mạch càng ngày càng sâu.

Thiên Phượng huyết mạch là Hàn Lập sớm dung hợp nhất vào Chân Linh

huyết mạch, bây giờ hắn cảm ngộ Thiên Phượng huyết mạch phi thường khắc sâu, cảm ứng lực lượng không gian cũng bén nhạy hơn nhiều so với trước.

Cho nên hắn có thể cảm giác được, giờ phút này vị trí không gian màu vàng, cách Quan Nhật phong lúc trước đã rất xa, vượt xa cực hạn Lôi Quang Pháp Trận truyền tống của hắn. Thần thông kim quang đại đạo của Di La lão tổ kia vậy mà trong chớp mắt đã mang theo hai người tới nơi này.

Càng làm cho Hàn Lập khiếp sợ là, hắn vừa rồi không cảm giác được mảy may lực lượng không gian ba động.

"Đây là thần thông Thập Phương Đại Đạo của Chân Ngôn môn ta, cũng có công hiệu thực hiện không gian na di, chỉ là điều động cũng không phải là lực lượng không gian, mà là lực lượng thời gian." Di La lão tổ nhìn thấy thần sắc Hàn Lập, giải thích.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng lại chấn động.

Các thành lớn, hoặc là tông môn lớn ở Chân Tiên giới đều sắp đặt không gian cấm chế, phòng ngừa có người thi triển thần thông không gian na di âm thầm chui vào. Nhưng nếu hắn học được thần thông "Thập Phương Đại Đạo" này, chẳng phải có thể tuỳ tiện đột phá những không gian cấm chế kia sao?

"Không ngờ trong Thời Gian Pháp Tắc, lại có loại thần thông này." Hàn Lập từ đáy lòng khen.

"Chân Ngôn môn tinh nghiên Thời Gian Pháp Tắc, truyền thừa vô số thời đại, các loại thần thông vô số kể, "Thập Phương Đại Đạo" chỉ là một trong số đó thôi, ngươi nếu cảm thấy hứng thú với thần thông Thời Gian Pháp Tắc, vậy đi theo ta đi." Di La lão tổ cười cười, phất tay phát ra một cỗ kim quang quấn lấy Hàn Lập, bay tới phía trước.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, mặc cho Di La lão tổ mang theo, dò xét không gian màu vàng chung quanh.

Nơi đây thoạt nhìn là một chỗ cùng loại với bí cảnh Thái Tuế Tiên Phủ, phía dưới đứng vững từng tòa kiến trúc hùng vĩ, so với các kiến trúc Chân Ngôn môn nhìn thấy trước đó thì to lớn hơn gấp mười lần, thoáng như cung khuyết Thần Tiên.

Rất nhiều đệ tử Chân Ngôn môn tu luyện ở chỗ này, phảng phất là một Chân Ngôn môn khác.

"Nơi này là Chân Ngôn Huyền Diệu giới, lịch đại tiền bối Chân Ngôn môn khổ tâm mở ra một giới diện không gian, nơi đây mới là chỗ căn bản của Chân Ngôn môn ta." Di La lão tổ giải thích, trong lời nói lộ ra một cỗ tự ngạo.

"Quả nhiên to lớn." Hàn Lập gật đầu nói, lần nữa quan sát tỉ mỉ không gian xung quanh, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi chỉ lo đàm luận sự tình cùng Di La lão tổ, vậy mà không chú ý tới, trong không gian nơi đây tràn ngập một cỗ ba động Thời Gian Pháp Tắc, cùng một dạng với Tuế Nguyệt Tháp trong Thái Tuế Tiên Phủ.

Chỉ là trong hư không Tuế Nguyệt Tháp ẩn chứa lực lượng thời gian, là vì giam cầm suy yếu thực lực tù phạm trong đó, còn ba động Thời Gian Pháp Tắc nơi này lại hoàn toàn khác biệt, không có một tia ác ý, là đang tăng nhanh tốc độ thời gian trôi qua nơi này.

Tốc độ thời gian trôi qua chung quanh hắn so với bên ngoài nhanh năm thành không sai biệt, mà lại theo Di La lão tổ tiến lên, tốc độ thời gian trôi qua dần dần biến nhanh lên.

Gấp hai, gấp ba, gấp năm, gấp 10 lần...

Càng đi về phía trước, vẻ kinh ngạc trên mặt Hàn Lập càng ngày càng đậm.

------oOo------

Chương 1150: Căn cơ Chân Ngôn Môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Độn tốc của Di La lão tổ nhanh hơn Hàn Lập không biết bao nhiêu lần, rất nhanh đã bay qua mấy ngàn vạn dặm.

Chỉ là diện tích không gian màu vàng này lớn kinh người, vẫn như cũ không có dấu hiệu gì đến đích.

Bay không biết qua bao lâu, thân hình Di La lão tổ đột nhiên khẽ động, rơi xuống phía dưới, đáp xuống trước một tòa cự phong màu vàng.

Toà cự phong màu vàng này nguy nga cao ngất, đâm thẳng vào đám mây, che nửa màn trời phía trước lại, phảng phất một con cự thú màu vàng chiếm giữ tại đây.

Toàn thân cự phong tản mát ra trận trận kim quang, mỗi một khối núi đá đều tản mát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực, hội tụ vào một chỗ, hình thành một dòng lũ pháp tắc phô thiên cái địa, tràn ngập cả vùng thế giới này.

Hàn Lập theo Di La lão tổ đáp xuống, còn chưa kịp đứng vững, liền cảm giác một cỗ lực lượng pháp tắc không cách nào nói rõ áp bách tới mình.

Hắn bị ép đạp đạp lùi lại hai bước, lúc này mới đứng vững, kinh hãi nhìn cự phong màu vàng trước mặt, hít sâu một hơi.

"Những núi đá màu vàng này... Đều là Tu Di Huyền Tinh Thạch!"

Hắn tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, biết rõ các loại tài liệu ẩn chứa Thời

Gian Pháp Tắc chi lực, toà cự phong màu vàng trước mắt này thình lình toàn thân đều do một loại tài liệu tên là Tu Di Huyền Tinh Thạch tạo thành.

Tu Di Huyền Tinh Thạch là một loại tài liệu Thời gian pháp tắc phi thường trân quý, nghe đồn lấy được trong tinh không vô tận Cửu Thiên ngoại vực, một khối nhỏ có thể bán với giá rất cao. Cự phong trước mắt vậy mà đều là do Tu Di Huyền Tinh thạch tạo thành, nếu không tận mắt thấy, thực sự khó mà tin được.

"Toà Tu Di Kim Sơn này là do chưởng môn Chân Ngôn môn đời thứ mười một Thiên Thời chân nhân tìm từ trong Cửu Thiên ngoại vực về, chính là trung tâm Chân Ngôn Huyền Diệu giới." Di La lão tổ chậm rãi mở miệng nói ra.

"Nội tình Chân Ngôn môn thật sự sâu không lường được, không hổ là tồn tại có thể chống lại Thiên Đình." Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, lần nữa tán thưởng từ tận đáy lòng.

Tốc độ thời gian trôi qua nơi đây lại tăng nhanh rất nhiều, gấp mấy trăm lần so với phía ngoài.

Không biết Chân Ngôn môn làm việc này như thế nào, nếu hắn cũng có thể nắm giữ môn thần thông này, chẳng phải là tương đương người khác tu luyện gấp mấy trăm lần thời gian sao?

Nghĩ tới đây, Hàn Lập không nhịn được tim đập thình thịch.

"Hàn tiểu hữu quá khen, đi theo ta." Di La lão tổ khẽ cười một tiếng, cất bước đi thẳng về phía trước.

Nơi cự phong màu vàng này không có nhiều kiến trúc, chỉ toạ lạc ở chân núi một tòa cung điện khổng lồ, toàn thân cũng dùng Tu Di Huyền Tinh Thạch tạo thành, kim quang lập loè, dị thường khí phái, chỉ là cửa ra vào cũng không có bảng hiệu đồ vật gì, không biết bên trong có cái gì nữa.

Đại môn cung điện đóng chặt, trái phải đều có một đồ án hình chữ "Vạn".

Di La lão tổ đi tới trước cung điện, trên mỗi bàn tay nổi lên một tầng kim quang, đặt trên đồ án chữ Vạn.

Đại môn cung điện đột nhiên toả ra kim quang trùng thiên, lập tức bốn đạo hư ảnh thần chỉ màu vàng từ trong kim quang nổi lên.

Vị thần chỉ thứ nhất là một kim giáp nam tử dáng người khôi ngô, mặt chữ quốc, tay cầm một cây búa to, tay kia cầm một cự thuẫn, nhìn tràn ngập vẻ uy nghiêm vô tận.

Vị thần chỉ thứ hai thì phần miệng mọc ra một cái mỏ vàng, phía sau mọc lên tám cánh chim màu vàng, đầu đội tinh quan màu vàng, hơi đặc biệt chính là dưới thân mọc ra ba cái chân, nhìn giống như thế chân vạc.

Vị thần chỉ thứ ba là một tiểu nữ hài sau lưng mọc lên hai cái cánh ngắn nhỏ, đỉnh đầu sáng chói quang hoàn, béo múp míp, nhìn đáng yêu không gì sánh được.

Trong tay tiểu nữ hài cầm một bộ cung tiễn màu vàng ngắn nhỏ, đỉnh của mũi tên có hình trái tim, nhìn phảng phất đồ chơi của hài đồng.

Mà vị thần chỉ cuối cùng là một nữ tử mỹ lệ mọc ra sáu cánh tay, mỗi tay cầm một trong sáu loại nhạc khí, đó là cổ cầm, chuông nhạc, động tiêu, tỳ bà, linh đang, trống trận, hơi nhoáng một cái, liền phát ra âm thanh êm tai mỹ diệu.

Bốn vị thần chỉ vừa xuất hiện, lập tức nhìn về phía Di La lão tổ, trên mặt đều lộ ra vẻ đề phòng.

Di La lão tổ nói lẩm bẩm, vô số phù văn màu vàng từ trong miệng bắn ra, dung nhập vào thể nội bốn vị thần chỉ này.

Địch ý trong mắt bốn vị thần chỉ chậm rãi biến mất, sau đó đi qua hai bên, chia ra đứng ở hai bên đại môn, lập tức đại môn cung điện "Ầm ầm" một tiếng từ từ mở ra.

"Đi thôi." Di La lão tổ nháy mắt ra dấu với Hàn Lập, dẫn đầu đi vào đại

điện.

Hàn Lập cũng không chần chờ, đi theo sau.

Trong đại điện, đập vào mắt đầu tiên là một đại sảnh rộng rãi, lớn chừng mấy trăm trượng, trên mặt đất trung tâm sảnh minh khắc chằng chịt đường vân màu vàng, trong đó còn kèm theo vô số đồ án nhật nguyệt tinh thần, hình thành một pháp trận hùng vĩ vô cùng phức tạp.

Kim quang và phù văn màu vàng từ các nơi pháp trận nở rộ ra sáng chói không gì sánh được, mà kỳ lạ chính là tất cả kim quang, phù văn đều bị giam cầm trong phạm vi pháp trận, không có khuếch tán ra, chỉ quay cuồng chớp động trong phạm vi pháp trận mà thôi.

Mà bên cạnh trận pháp màu vàng hùng vĩ thì đứng vững hai cây cột đá một trắng một vàng.

Toàn thân cột đá màu vàng cũng là Tu Di Huyền Tinh Thạch chế thành, dính liền cùng một chỗ với mặt đất, không thể tách rời, phía trên minh khắc từng đường vân màu vàng hình dáng hỏa diễm.

Mà trên cột đá màu trắng cũng minh khắc đạo đạo đường vân, lại là màu bạc, đỉnh cột đá có một cái lỗ thủng màu đen, ẩn ẩn có đạo đạo hắc quang chớp động ở trong đó.

Từng mai từng mai Tiên Nguyên thạch từ trong lỗ thủng đỉnh cột đá bay ra, hình thành một dòng lũ Tiên Nguyên thạch, liên tục không ngừng rơi vào trong trận pháp màu vàng, lập tức hòa tan thành từng đoàn từng đoàn tiên linh lực tinh thuần, dung nhập vào trong pháp trận.

Đồng thời trên cột đá màu vàng kia cũng toả ra từng luồng từng luồng kim quang hình dáng hỏa diễm, trong mỗi một đoàn kim quang đều ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực nồng đậm, cũng tan vào trận pháp màu vàng.

Dưới tiên linh lực khổng lồ và lực lượng thời gian thôi động, trận pháp màu vàng hùng vĩ vận chuyển ù ù lên, từng mai từng mai quang cầu màu vàng to bằng đầu người từ trong pháp trận bay ra, bên trong chớp động vô số phù

văn màu vàng, tản mát ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, bay lên phía chỗ cao.

Mà ở trên không trận pháp màu vàng thình lình trôi lơ lửng một mâm tròn màu vàng, phía trên minh khắc từng đường vân, ở trung tâm còn nhô ra một chỗ lớn chừng ngón cái, phía trên cắm một cây kim đồng hồ màu vàng.

Những quang cầu màu vàng kia nhao nhao dung nhập vào trong mâm tròn, kim đồng hồ màu vàng trên mâm tròn nhanh chóng chuyển động.

Từng luồng từng luồng sóng ánh sáng màu vàng từ trong mâm tròn màu vàng tản ra, dung nhập vào trong hư không phụ cận.

Hàn Lập nhìn thấy tình cảnh trước mắt, con mắt mở lớn lên, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn sở dĩ kinh ngạc, một là vì hắn phát hiện đầu nguồn dòng thời gian trôi qua trong toàn bộ Chân Ngôn Huyền Diệu giới tăng tốc, thình lình chính là trận pháp màu vàng hùng vĩ trước mắt.

Chuẩn xác hơn là mâm tròn màu vàng trên không kia.

Một nguyên nhân khác khiến Hàn Lập kinh ngạc chính là, mâm tròn màu vàng trước mắt này, chính là vật hắn lấy được trong di tích Chân Ngôn môn lúc trước

"Hàn tiểu hữu chắc hẳn cũng chú ý tới, tốc độ thời gian trong Chân Ngôn Huyền Diệu giới trôi qua khác với ngoại giới, đầu nguồn chính là Quân Thiên Nhật Quỹ này. Bảo cụ này có thần thông cải biến tốc độ thời gian trôi qua, bên ngoài đi qua một ngày, ở trong Chân Ngôn Huyền Diệu giới sẽ là một tháng, thậm chí là một năm. Chính vì có Quân Thiên Nhật Quỹ này, Chân Ngôn môn ta mới cường thịnh như hôm nay." Di La lão tổ nhìn mâm tròn màu vàng, ánh mắt chớp động lên hào quang sáng tỏ.

Hàn Lập nhìn Di La lão tổ một cái, trong lòng cảm thán không thôi.

Có không gian thời gian chênh lệch này, tương đương với tốc độ tu luyện so

với người khác nhanh hơn mấy chục lần, thậm chí gấp mấy trăm lần, Chân Ngôn môn không muốn trở nên mạnh mẽ cũng khó.

"Quân Thiên Nhật Quỹ này quả nhiên vô cùng thần kỳ, chỉ là thôi động bảo vật này tựa hồ cần tiêu hao Tiên Nguyên thạch và Thời Gian Pháp Tắc chi lực khổng lồ, mà pháp trận này nhìn cũng phi thường bất phàm." Hắn nhìn về phía hai cây cột đá trắng vàng bên cạnh pháp trận màu vàng, ánh mắt cuối cùng rơi vào trên trận pháp màu vàng, hỏi.

"Ánh mắt Hàn tiểu hữu nhạy bén, pháp trận này tên là Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, chính là một trong thập đại pháp trận Thượng Cổ, cũng chỉ có Thượng Cổ pháp trận này, mới có thể thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ. Thôi động bảo vật này tiêu hao xác thực rất lớn, cần rất nhiều Tiên Nguyên thạch tạm thời không nói, lấy bản môn tích lũy nhiều năm như vậy tự nhiên cũng lấy ra được, nhưng Thời Gian Pháp Tắc chi lực mới thật sự là nan đề. May mắn bản môn có toà Tu Di Kim Sơn này, Thời Gian Pháp Tắc chi lực ẩn chứa trong đó gần như vô tận, mới có thể tiếp tục thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ này." Di La lão tổ mỉm cười, tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cảm giác nặng nề.

Tạo dựng ra một không gian chênh lệch thời gian như thế, vậy mà cần tiêu hao to lớn như thế, lấy thực lực Chân Ngôn môn cũng cảm thấy cố hết sức, chớ nói chi là hắn.

Coi như Quân Thiên Nhật Quỹ kia vào tay hắn, cũng là hi vọng xa vời.

"Thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ tiêu hao khác nhau tuỳ theo từng người. Chân Ngôn Huyền Diệu giới quá rộng lớn, muốn cải biến toàn bộ tốc độ thời gian trôi qua, tiêu hao tự nhiên rất lớn, nhưng nếu chỉ cải biến tốc độ thời gian một khối không gian nhỏ thì tiêu hao sẽ nhỏ hơn rất nhiều." Di La lão tổ nhìn Hàn Lập một chút, từ tốn nói.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng máy động, sắc mặt cứng ngắc lại một chút.

Lời này của Di La lão tổ tựa hồ có ý riêng, hẳn là phát hiện tương lai Quân Thiên Nhật Quỹ sẽ rơi vào trên tay mình?

"Quân Thiên Nhật Quỹ chỉ là một kiện bảo vật đầu tiên nơi đây, đi thôi, ta dẫn ngươi đi chỗ sâu đại điện nhìn xem một chút." Di La lão tổ cất bước đi vào chỗ sâu trong đại điện.

Hàn Lập nhìn thân ảnh Di La lão tổ, nhíu mày, đi theo.

Vòng qua pháp trận bên trong đại sảnh, hai người tiếp tục đi vào chỗ sâu, đi qua một hành lang, phía trước xuất hiện hai thông đạo trái phải.

Trong thông đạo bên phải truyền ra trận trận tia sáng chói mắt, từng luồng từng luồng khí tức pháp tắc cường đại từ đó lan truyền ra, tựa hồ là từng kiện Tiên khí cường đại, trong đó còn có không ít Tiên Khí Thời Gian.

Thông đạo bên trái thì an tĩnh hơn rất nhiều, không có dị tượng gì truyền ra.

"Bên phải là Tàng Bảo điện của Chân Ngôn Môn chúng ta, rất nhiều Tiên khí đặt ôn dưỡng ở trong đó. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Đi thôi, chúng ta trước đi bên trái Tàng Công điện, đó là nơi cất giữ công pháp điển tịch và các loại bí thuật thần thông bản môn." Di La lão tổ giải thích một tiếng, mang theo Hàn Lập đi về phía thông đạo bên trái, rất nhanh vào trong một gian đại sảnh màu vàng khác.

Đại sảnh nơi đây dài mấy trăm trượng, có hình chữ nhật, cao vài chục trượng.

Hai bên vách tường đại sảnh đào ra từng ngăn chứa trống rỗng, trong mỗi ngăn chứa đặt một quyển sách, hoặc là một khối ngọc giản, bất quá đều bị một màn sáng màu vàng bao lại.

Bên cạnh mỗi ngăn chứa đều có một khối minh bài do một loại kim loại không biết tên tạo thành, phía trên dùng một loại chữ nhỏ màu vàng viết nổi lên, viết nội dung sách hoặc là ngọc giản.

------oOo------

Chương 1151: Nhiều loại thần thông

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Đôi mắt Hàn Lập bỗng sáng lên, không chút để ý chút những công pháp tên gọi rườm rà kia, chỉ nhìn những thần thông bí thuật Thời Gian Pháp Tắc.

"Môn "Chân Ngôn Đại Thủ Ấn" này là thần thông hàng ma của Chân Ngôn môn ta, dùng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc luyện thành một tôn đại thủ ấn, bên trong bao hàm cửu trọng quang quyển, có thể đem lực lượng Thời Gian Pháp Tắc có tính chất khác biệt tồn trữ trong quang quyển, tồn trữ càng nhiều, uy lực càng lớn. Lúc đối địch, Chân Ngôn Đại Thủ Ấn đánh ra một trảo, chín lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đồng thời chấn động, không gì không phá."

"Môn "Diệt Thời Thần Quang" này cũng là thần thông thuộc tính công kích, lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực cô đọng thành một đạo Hàng Ma Thần Quang, uy lực đủ xuyên thủng hư không."

"Môn "Khốn Thiên Tỏa" này là loại thần thông giam cầm, tu luyện tới cực hạn có thể giam cầm Chư Thiên vạn vật."

Bên cạnh minh bài chỉ có tên gọi những thần thông này, Di La lão tổ cũng không giải thích cặn kẽ, chỉ giảng giải công hiệu từng thần thông cho Hàn Lập.

Hàn Lập càng nghe, càng động tâm, hơn nữa còn thấy chấn động.

Mỗi một môn thần thông thời gian ở đây đều cực kỳ huyền diệu, ẩn chứa đủ loại thiên địa đại đạo huyền bí, vượt quá tưởng tượng của hắn.

Mà số lượng thần thông Thời Gian Pháp Tắc tại đây cũng rất nhiều, không dưới mấy trăm loại.

Thậm chí Hàn Lập còn thấy các loại thần thông hắn đã tự mình tu luyện qua "Nghịch Chuyển Chân Luân", "Chân Thực Chi Nhãn", "Pháp Ngôn Thiên Địa".

"Ta thấy Hàn tiểu hữu đã học xong mấy loại thần thông "Nghịch Chuyển Chân Luân" "Pháp Ngôn Thiên Địa", thế nhưng đều chỉ đạt tới sơ cấp, nhiều nhất chỉ là giai đoạn trung cấp, cũng không tu luyện tinh thâm, thực sự đáng tiếc. Tiềm lực hai môn thần thông này rất lớn, ngươi lại không thể khai thác hết." Hai mắt Di La lão tổ đánh giá trên dưới Hàn Lập, đột nhiên nói ra.

"A, kính xin Di La tiền bối chỉ điểm." Hàn Lập nghe nói lời này, vội vàng hỏi.

" Hiệu quả thần thông "Nghịch Chuyển Chân Luân" chỉ một, làm sao tu luyện, thuần túy nhìn có thể gia tốc bản thân đến mức độ nào. Hàn tiểu hữu ngươi tự gia tốc bản thân mười mấy lần đã đến cực hạn, người tu luyện "Nghịch Chuyển Chân Luân" tới cảnh giới cao thâm, có thể gia tốc gấp mấy trăm lần, thậm chí hơn ngàn lần." Di La lão tổ mỉm cười, nói ra.

"Gấp mấy trăm lần! Hơn ngàn lần!" Hàn Lập hít sâu một hơi.

" "Nghịch Chuyển Chân Luân" hiệu quả đơn nhất nhưng uy lực to lớn, có thể nói là thần thông phụ trợ mạnh nhất Chân Ngôn môn, chỉ là thuật này tạo gánh nặng cực lớn đối với cơ thể, muốn tu luyện thuật này nhất định phải tăng cường rèn luyện nhục thân. Ta thấy nhục thể ngươi đã cực mạnh, "Nghịch Chuyển Chân Luân" lại chỉ tu luyện ở tình trạng nông cạn như vậy, thực sự đáng tiếc." Di La lão tổ nhìn Hàn Lập kỳ quái, nói ra.

Trái tim Hàn Lập đập thình thịch, đồng thời hưng phấn, cũng âm thầm tự trách bản thân mình chủ quan quá mức.

Lúc trước hắn tu luyện "Nghịch Chuyển Chân Luân" tới mức có thể đem gia tốc bản thân mười mấy lần, đã cảm thấy tương đối đủ, liền không

nghiên cứu lại thần thông này.

Sau đó hắn có khẩu quyết công pháp « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », liền một mực chú tâm tu luyện, không còn nghiên cứu qua thần thông thời gian khác, càng không nghĩ đến môn thần thông "Nghịch Chuyển Chân Luân".

"Về phần "Pháp Ngôn Thiên Địa" chính là ngôn xuất pháp tùy, tuyệt thế thần thông điều khiển thiên địa, vừa rồi ta giảng đạo cũng vận dụng một chút "Pháp Ngôn Thiên Địa", uy năng như thế nào ngươi hẳn đều thấy được. Thần thông này đối với lực lượng thần thức yêu cầu rất cao, thần thức càng mạnh, uy lực "Pháp Ngôn Thiên Địa" càng lớn, thần thức của ngươi cũng mạnh mẽ phi thường, hơn xa cùng giai, có thể so với tồn tại Đại La, có căn cơ hùng hậu như vậy, "Pháp Ngôn Thiên Địa" của ngươi vẫn còn loanh quanh trong cảnh giới huyễn thuật, thật sự lãng phí." Di La lão tổ lắc đầu nói ra.

"Nếu có thể tu luyện huyễn thuật đến cảnh giới cao thâm, cũng sẽ hữu dụng tương đương." Hàn Lập hao tốn không ít tâm huyết vào "Pháp Ngôn Thiên Địa", nghe vậy thoáng có chút không phục.

" "Pháp Ngôn Thiên Địa" không phải thần thông huyễn thuật, chỉ có thể lừa gạt một vài người bình thường, cơ bản là vô dụng khi gặp phải người chuyên về Huyễn Thuật Pháp Tắc, chỉ phất tay liền bị phá, ngươi ngày sau chớ có tiếp tục cố gắng phương hướng sai lầm." Di La lão tổ nói ra, giọng điệu có chút răn dạy.

Hàn Lập cũng không tức giận, dù sao đối phương thật tâm thực lòng chỉ điểm hắn tu luyện, gật đầu đáp lại một tiếng, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước, quan sát những thần thông thời gian khác.

Giờ phút này hắn đã hiểu rõ tiềm lực và uy năng của "Nghịch Chuyển Chân Luân" và "Pháp Ngôn Thiên Địa", cả hai đều vô cùng thích hợp thần thông bản thân.

Nhận thấy hai môn thần thông này còn không tu luyện tinh thâm, lại nhìn những thần thông thời gian khác, hắn trở lên tỉnh táo hơn rất nhiều, không

sốt ruột như trước.

Hàn Lập đột nhiên dừng bước, nhìn về một môn thần thông, chính là "Bất Hủ Kim Vân" vừa rồi mới lấy được.

"Môn thần thông này là đệ nhất thần thông phòng ngự của Chân Ngôn môn, sau khi luyện thành vạn tà bất xâm, đáng tiếc điều kiện tu luyện thần thông này vô cùng hà khắc, ngươi dù đã lấy được phương pháp tu luyện môn thần thông này, tốt hơn là không nên tùy tiện dùng thử." Di La lão tổ mở miệng nói ra.

"Người cũng biết..." Hàn Lập nghe vậy giật mình.

"Cái này đương nhiên, vừa xuất hiện trong Chân Ngôn môn ta đã biết ngay, nếu ngay cả chút bản lãnh này ta cũng không có, làm thế nào chấp chưởng Chân Ngôn môn." Di La lão tổ từ tốn nói.

Hàn Lập nghe lời nói này, trên mặt hơi nóng lên, thì ra mình một mực ở trong tầm mắt Di La lão tổ, bản thân lại coi là không bị phát hiện, thật là tự phụ.

Lại nghĩ tới hành vi lúc trước của chính mình, chỉ bằng bản thân mà dự định thử xông vào Cửu Nguyên quan, hoàn toàn không bận tâm rằng mình bị Thiên Đình liên thủ Cửu Nguyên quan truy nã, thực sự tự đại và bất cẩn quá mức, hậu quả bị Xích Mộng cùng Diệu Pháp Tiên Tôn truy sát. Nếu không có Bình Linh thôi động Chưởng Thiên Bình cứu giúp, giờ này hắn dù không vẫn lạc, cũng đã rơi vào tay Cửu Nguyên quan hoặc Thiên Đình, cuối cùng sẽ khó thoát khỏi cái chết.

Những năm này hắn tu luyện tiến triển cực nhanh, Thời Gian Pháp Tắc cũng tinh tiến mau chóng, thế nhưng tâm cảnh tu luyện lại không theo kịp, mới dẫn tới những hành vi không có lý trí như vậy.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập khẽ thở một hơi, như thể mang tất cả cảm xúc kiêu ngạo cùng tự đại cảm phun ra, trong lòng như được dội một gáo nước lạnh, hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Hắn lập tức tiếp tục đi về phía trước, xem xét các loại thần thông, rất nhanh đến chỗ sâu nhất đại sảnh.

Trong ô vuông cuối cùng này lại rỗng tuếch, tuy trên cạnh minh bài viết tên gọi « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », nhưng không có điển tịch « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ».

Không chỉ như vậy « Chân Ngôn Hóa Luân Kinh », « Đoạn Thời Lưu Hỏa Tập », năm nhánh công pháp cũng không nhìn thấy ở chỗ này.

"« Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » chính là bảo điển trấn phái của Chân Ngôn môn, từ trước đến nay đều truyền miệng, không ghi văn tự." Di La lão tổ nói ra.

"A, thì ra thế." Hàn Lập nghe vậy nhíu mày lại, gật đầu nói.

Nhưng trong lòng hắn nghi hoặc không hiểu, bởi vì sau này, các loại công pháp « Chân Ngôn Hóa Luân Kinh », « Huyễn Thần Bảo Điển », « Thủy Diễn Tứ Thời Quyết » đều viết thành điển tịch, lại lưu truyền khá rộng.

Tuy nhiên sau này Chân Ngôn môn bị Thiên Đình tiêu diệt, khi đó có thể dẫn đến điển tịch tông môn tứ tán.

"Công pháp thần thông đã xem hết, Hàn tiểu hữu, đi theo ta xem Tàng Bảo điện một chút." Di La lão tổ cười nói.

"Vui lòng tuân mệnh." Hàn Lập gật đầu nói.

Thế là hai người quay trở lại, đi tới bên cạnh Tàng Bảo điện.

Bố cục trong Tàng Bảo điện cũng không khác biệt lắm, trên vách tường đại sảnh đào từng khoảng trống, bên trong cất giữ các loại Tiên khí, một bộ mấy trăm thanh phi kiếm màu vàng óng, một mặt gương đồng màu vàng bắn ra bảo quang bốn phía, một cái hồ lô năm màu, một tấm lưới tơ màu trắng nhu hòa như mây, vân vân.

Tuy nhiên nơi này có chút khác nơi để điển tịch, mỗi món Tiên khí ở Tàng

Bảo điện này đều có pháp trận bên cạnh chăm sóc.

Phẩm chất những Tiên khí này đều rất cao, kém nhất cũng là lục phẩm Tiên khí, mấy món Tiên khí tốt nhất hoàn toàn không kém hỏa châu màu trắng của Hàn Lập, trong đó còn có hai món là Thời Gian Tiên Khí.

Chỉ là Hàn Lập nghĩ lại những chuyện đã trải qua, tâm cảnh hoàn toàn trầm tĩnh, cũng không vì đó mà thay đổi, nhìn qua một lần rồi đi.

"Hàn tiểu hữu, Chân Ngôn môn ta còn có những nơi bất phàm khác, có muốn nhìn xem? bản dịhc của bạhc ngọc sách" Di La lão tổ lần nữa mời nói.

"Không cần, thực lực Chân Ngôn môn, tại hạ đã hiểu rõ ràng, đầy đủ. Đúng là vô cùng cường đại, chỉ là tại hạ đã quen độc lai độc vãng, huống chi cũng không có cách nào ở lại nơi này lâu, chuyện bái sư thôi được rồi." Hàn Lập lắc đầu, im lặng một lát sau chắp tay nói ra.

Thời gian đạo văn trên viên luân màu vàng bây giờ chỉ còn lại có gần một nửa, còn có thể dừng lại ở nơi này trên dưới khoảng hai ngày, nếu như bái nhập Chân Ngôn môn, thời gian Di La lão tổ có thể chỉ điểm hắn cũng không nhiều.

Mà Chân Ngôn môn có đại thù diệt môn với Thiên Đình, thù hận mức này không thể nào hóa giải, chỉ có cách hoàn toàn hủy diệt đối phương mới có thể chân chính kết thúc.

Chân Ngôn môn mặc dù cường đại, nhưng so sánh với quái vật khổng lồ như Thiên Đình, vẫn kém xa.

Bây giờ hắn bái sư, dù có thể đạt được một chút lợi ích, nhưng cũng sẽ hoàn toàn can thiệp vào ân oán không chết không thôi của Chân Ngôn Môn với Thiên Đình, thật sự là hại lớn hơn lợi.

Sắc mặt Di La lão tổ bình tĩnh nghe hết lời Hàn Lập nói, cũng không tức giận hay kinh ngạc, như thể sớm đoán trước Hàn Lập sẽ đáp lại như thế.

"Xem ra Hàn tiểu hữu quả nhiên như lời người kia nói, là một người vô cùng tỉnh táo, không bị các loại công pháp, thần thông, tiên khí vừa rồi làm cho hoa mắt, rất tốt." Di La lão tổ cũng không vì Hàn Lập cự tuyệt mà tức giận, ngược lại lộ ra vẻ tươi cười.

Hàn Lập thấy cảnh này, nhíu mày lại.

"Hàn tiểu hữu không muốn cuốn vào tranh đấu giữa Chân Ngôn môn với Thiên Đình, chỉ là ngươi đối với môn công pháp « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » này không chỉ hiểu rõ, mà còn tu luyện « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », bất kể có hay không gia nhập Chân Ngôn môn, đều không thể thoát khỏi sự truy sát không ngừng của Thiên Đình. Mà nếu như ta không có nhìn lầm, ngươi bây giờ cũng đã có chút thù hận cùng Thiên Đình, thậm chí bị chúng truy sát a?" Di La lão tổ từ tốn nói.

"Làm sao mà biết?" Hàn Lập trong lòng run lên, hỏi ngược lại.

"Ta có thể cảm nhận được, trên người ngươi có Luyện Thần Thuật cùng khí tức mặt nạ Luân Hồi điện, mà không phải mặt nạ thành viên phổ thông, hẳn là Luân Hồi Chi Tử. Huống hồ ngươi tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, càng làm Thiên Đình kiêng kỵ, quan hệ ngươi và Thiên Đình không hỏi cũng biết." Di La lão tổ cười nhạt nói.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc." Hàn Lập im lặng một lát, gật đầu nói.

"Cho nên nói, ngươi có gia nhập Chân Ngôn môn hay không, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến thái độ Thiên Đình đối với ngươi, thậm chí Thiên Đình đã nhận định ngươi chính là đệ tử Chân Ngôn môn." Di La lão tổ còn nói thêm.

Hàn Lập không nói gì, sắc mặt lại trầm xuống.

------oOo------

Chương 1152: Bái sư

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Nếu vậy, Hàn tiểu hữu không bằng dứt khoát gia nhập Chân Ngôn môn, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết của ngươi mặc dù tu luyện không sai, nhưng trong đó lại tồn tại tai hại trùng điệp. Năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong thể nội ngươi bây giờ còn yếu, cho nên không cảm giác được, nhưng về sau những Thời Gian Pháp Tắc chi lực này tăng cường, các vấn đề sẽ dần dần xuất hiện, đến lúc đó ngươi sẽ bị Thời Gian Pháp Tắc chi lực bạo loạn xé rách thân thể, bạo liệt mà chết." Di La lão tổ dò xét trên dưới Hàn Lập một chút, lần nữa lạnh nhạt nói ra.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi mấy lần, rất nhanh trở nên ngưng trọng không gì sánh được.

Kỳ thật vừa rồi nghe Di La lão tổ giảng đạo, hắn lĩnh ngộ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết sâu hơn không ít, đã mơ hồ cảm giác được năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong thể nội có chút không ổn.

Cụ thể không ổn chỗ nào, hắn cũng không cách nào xác định được, nhưng lời nói Di La lão tổ không ngoa, lại là lời khẳng định.

"Di La tiền bối nói rất đúng, nếu như thế, tại hạ đồng ý gia nhập Chân Ngôn môn." Hàn Lập im lặng một lát, ngẩng đầu nói ra, sau đó liền tiến hành lễ bái sư với Di La lão tổ.

"Ngươi ta chính là chi giao cách một thế hệ, chỉ là nghi thức xã giao thôi, không cần cũng được." Di La lão tổ thấy Hàn Lập đồng ý gia nhập Chân Ngôn môn, lập tức đại hỉ, đưa tay phát ra một cỗ lực lượng vô hình, nâng thân thể Hàn Lập lên, không để cho hắn hạ bái.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Ta mặc dù thu Hàn tiểu hữu ngươi làm đồ đệ, bất quá thực lực ngươi bất phàm, chắc hẳn rất nhanh sẽ tiến giai Đại La cảnh, ngươi ta là sư đồ, kỳ thật lấy bạn bè tương giao là đủ rồi." Di La lão tổ lần nữa cười nói.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng thật kinh ngạc.

Các môn phái Chân Tiên giới đều rất coi trọng bối phận tôn ti quan hệ thầy trò, mà theo hắn thấy, Chân Ngôn môn chính là môn phái rất cổ xưa, lễ giáo sâm nghiêm, rất chú trọng tôn ti trưởng ấu, Di La lão tổ làm vậy là có ý gì?

Mặc dù không nghĩ ra, nhưng Di La lão tổ không để cho hắn hành lễ bái sư, lại đúng tâm ý của hắn.

Hàn Lập những năm này độc lai độc vãng đã quen, nếu để cho hắn dập đầu hành lễ với người nào đó, cho dù đối phương là sư tôn trưởng bối, hắn cũng cảm thấy có chút khó chịu.

"Không dám, tại hạ nếu bái tiền bối vi sư, tự nhiên sẽ phải làm lễ sư đồ." Hắn cung kính nói.

Di La lão tổ cũng không chấp nhất việc này, kéo Hàn Lập ngồi xuống đất.

"Hàn Lập, ngươi nếu đến từ tương lai, tại thời đại của ngươi, tình huống Chân Ngôn môn như thế nào?" Sắc mặt Di La lão tổ trịnh trọng hỏi.

"Tại thời đại đệ tử, Chân Ngôn môn đã sớm bị Thiên Đình tiêu diệt, căn cứ đệ tử điều tra, là do Thời Gian Đạo Tổ Thiên Đình ra tay." Hàn Lập chần chờ một chút, nói ra.

"Quả là thế..." Di La lão tổ nghe nói lời này, cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã sớm tính đến chuyện này.

"Còn có một chuyện, sư tôn, Kỳ Ma Tử người này cũng không đáng tin, khi đó hắn đã đầu phục Thiên Đình. Mà chuyện Chân Ngôn môn bị diệt, chỉ sợ không thoát khỏi liên quan đến hắn, xin sư tôn sớm đề phòng." Hàn Lập do dự một chút, nói lần nữa.

"Nếu thiên ý như vậy, không cần thiết phải cải biến, nếu không sẽ gây nên cái gì, không ai nói trước được." Di La lão tổ nghe lời này, thần sắc như cũ không biến, im lặng một chút, sau đó từ tốn nói.

Hàn Lập nghe vậy, đang muốn mở miệng nói thêm gì nữa.

"Ai có thể cam đoan, ngăn trở hắn, Chân Ngôn môn nhất định sẽ không bị hủy diệt, tình cảnh sẽ tốt hơn? Tốt rồi, sự tình Chân Ngôn môn, ngươi không cần quan tâm nữa, ngươi vừa mới nói thời gian lưu ở đây không nhiều, vậy ngươi mau mau thi triển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, để ta xem kỹ một chút vấn đề trong đó." Di La lão tổ đưa tay ngăn Hàn Lập nói, nói ra.

Hàn Lập cũng không nhiều lời nữa, vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Chân Ngôn Bảo Luân, Đoạn Thời Lưu Hỏa, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc, năm vật cụ tượng hóa nổi lên, chậm rãi chuyển động quanh thân thể hắn.

Lần này hắn thỉnh giáo Di La lão tổ, cho nên toàn lực vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, trên những vật như Chân Ngôn Bảo Luân không chỉ có Thời Gian đạo văn toả ra hào quang rực rỡ, mà Thời Gian Pháp Tắc tinh ti cũng nổi lên.

Lúc trước xuyên không tiêu hao năm mươi sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, cơ bản đều xuất ra từ Đoạn Thời Lưu Hỏa, giờ phút này trên Đoạn Thời Lưu Hỏa chỉ có hơn trăm sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti.

Mà trên Chân Ngôn Bảo Luân quấn quanh ba mươi mấy sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti. Thời gian pháp tắc tinh ti trên Huyễn Thần Sa Lậu, Quang Âm Tịnh Bình, Đông Ất Thần Mộc càng ít, chỉ có rải rác vài sợi.

Di La lão tổ nhìn về phía những vật Chân Ngôn Bảo Luân, trước nhẹ gật đầu, sau lại lắc đầu.

Hàn Lập nhìn thấy thần sắc biến hoá của Di La lão tổ, nói rõ với lão một vài vấn đề ngày thường tu luyện, còn có lúc trước trùng kích Đại La cảnh thất bại, sau đó chắp tay nói ra: "Xin sư tôn chỉ điểm."

"Thời Gian Pháp Tắc chính là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, áp đảo ba ngàn đại đạo khác, vạn sự vạn vật đều không thể tồn tại một mình. Mà Ngũ Hành Chi Đạo lại là nền tảng vạn vật thế gian, môn công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết này thật ra là dùng lý lẽ Ngũ Hành bình thường nhất, đi suy diễn Thời Gian Pháp Tắc Chí Tôn, đây là đạo lý đại đạo đơn giản nhất." Di La lão tổ trầm mặc một chút, sau đó chậm rãi nói ra.

Hàn Lập tập trung tinh thần nghe giảng, không nháy mắt dù chỉ một cái.

"Thủy chi nhuận hạ, hỏa chi viêm thượng, kim chi phong duệ, mộc chi hoá sinh, thổ chi hùng hậu, những lý lẽ Ngũ Hành này cũng không phải chỉ có tại Ngũ Hành Pháp Tắc, tại pháp tắc khác cũng thể hiện ra, Thời Gian Pháp Tắc cũng như vậy. Mà Ngũ Hành tuần hoàn, tương sinh tương khắc, vòng đi vòng lại, nhưng lại vĩnh sinh bất diệt. Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chính là truy cầu lý lẽ đại đạo này, mặc cho thời gian vạn vật cực nhanh, tự tuần hoàn qua lại, ổn định đứng trong dòng sông thời gian, sâu xa bất diệt." Di La lão tổ tiếp tục nói.

Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng phảng phất đốt lên một ngọn đèn sáng, có loại cảm giác như trong mộng thức tỉnh.

Hắn một mực thấy kỳ quái Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết rõ ràng là một bản thời gian công pháp, tại sao lại làm ra năm loại thần thông Chân Ngôn Bảo Luân mang theo sắc thái Ngũ Hành, nguyên lai là muốn mượn lý lẽ Ngũ Hành để suy diễn Thời Gian Đại Đạo.

"Cho nên tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, trọng yếu nhất chính là cân bằng. Ngũ Hành tương sinh lại tương khắc, nếu vô pháp nắm giữ cân bằng, sẽ bị nó phản hại. Ngươi bây giờ tu luyện cao thấp không đều, trên Đoạn Thời Lưu Hoả Thời Gian Pháp Tắc tinh ti rất nhiều, nhưng trên Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc Thời Gian Pháp Tắc tinh ti lại rất ít. Như vậy trùng kích Đại La cảnh há có thể thành công?" Di La lão tổ nói ra.

"Thì ra là thế. Chỉ là muốn gia tăng pháp tắc tinh ti trên Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc cũng không dễ dàng, bảo vật ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực cũng không dễ tìm, huống chi còn muốn tìm kiếm bảo vật Thời gian pháp tắc cùng loại với Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc. Xin hỏi sư tôn có biết biện pháp khác có thể gia tăng Thời Gian Pháp Tắc tinh ti không?" Hàn Lập gật gật đầu, lập tức lại nhíu mày hỏi.

"Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết có thể luyện hóa Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong ngoại vật, nó cô đọng thành Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, đây là thần thông không tầm thường. Người tu luyện thời gian công pháp khác, chỉ có thể thành thành thật thật lĩnh hội Thời Gian Pháp Tắc, thông qua tăng lên cảnh giới mà gia tăng Thời Gian Pháp Tắc tinh ti. Ngươi đã nhanh hơn người khác vô số lần, lại còn không biết đủ sao?" Di La lão tổ trừng Hàn Lập một cái, khiển trách.

"Vâng, đệ tử biết sai. Chỉ là tại thời điểm kia, Thiên Đình khua chiêng gõ trống đuổi bắt đệ tử, đệ tử cần nhanh chóng tăng thực lực lên. Nội tình Chân Ngôn môn thâm hậu như thế, ngay cả chí bảo thông thiên Tu Di Kim Sơn bực này cũng có, sư tôn có thể ban cho đệ tử mấy món bảo vật ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, để đệ tử luyện hóa tăng thực lực lên không?" Hàn Lập cười nói.

"Hảo tiểu tử, lại dám đánh chủ ý lên đầu vi sư ngươi. Vật liệu ta tự nhiên là có, chỉ là vượt qua thời không hạn chế cũng không ít, ngươi chưa hẳn có thể mang chúng về thời không kia." Di La lão tổ chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, hắn đúng là không nghĩ tới vấn đề này.

"Bất quá, thử một chút cũng không sao." Di La lão tổ hơi trầm ngâm, sau đó lại mở miệng nói ra, rồi vung tay lên.

Bên cạnh lão loé lên quang mang, thêm ra ba loại vật phẩm, một đoạn cổ mộc màu xanh biếc, một kiện trường mâu màu thủy lam bị tàn phá, một khối đá tròn màu vàng đất.

Ba kiện vật phẩm đều tản mát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, không yếu hơn trùng sào Hỏa Tuế Huỳnh Trùng ngày đó.

"Đa tạ sư tôn ban thưởng." Trong đầu Hàn Lập mặc dù còn xoay quanh mấy lời Di La lão tổ vừa nói, nhưng nhìn thấy ba kiện bảo vật trong lòng vui mừng, phất tay thu tam bảo vào.

"Con đường tu luyện nhớ lấy chớ vội vàng xao động, cần làm từng bước, tiến hành theo chất lượng mới được. Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể ngươi có chút xao động, chính là vì tăng lên quá nhanh, ngày sau ngươi nhất định phải dùng nhiều thời gian tĩnh tu, đền bù vấn đề này." Di La lão tổ nói ra.

"Vâng." Hàn Lập nghiêm nghị đáp ứng.

"Đệ tử còn có một vấn đề liên quan tới tu luyện Linh Vực. Đệ tử đã tu thành Linh Vực nhiều năm, nhưng đến nay vẫn chỉ ở trình độ sơ cấp nhất, chậm chạp không cách nào tiến vào Tạo Vật cảnh và Hóa Linh cảnh, đây là cớ gì?" Hắn lắc lắc đầu, không nghĩ thêm sự tình khác nữa, lại hỏi thăm về vấn đề tu luyện.

"Thời Gian Pháp Tắc là Chí Tôn pháp tắc, uy lực mạnh mẽ, Chí Tôn pháp tắc nghiền ép tất cả pháp tắc khác, nhưng Thiên Đạo cân bằng, muốn tăng lên cảnh giới Thời Gian Pháp Tắc lại khó khăn hơn nhiều so với pháp tắc khác, việc tu luyện Linh Vực cũng giống như vậy. Vấn đề này chỉ có thể chính ngươi nghĩ biện pháp, lĩnh hội Thời Gian Pháp Tắc nhiều hơn, ta cũng không có biện pháp tốt nào có thể giúp ngươi." Di La lão tổ lắc đầu nói ra.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, sau đó tiếp tục đưa ra vấn đề khác, có quan hệ với Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, cũng có quan hệ với Tiên khí, còn có phương diện khác.

Tu vi Di La lão tổ cao thâm mạt trắc, đối với pháp tắc, thần thông, Tiên khí, còn có các mặt khác, kiến giải càng sâu không lường được, bất luận Hàn Lập có nghi nan gì, lão đều có thể giải đáp từng cái, chỉ ra ngay chỗ yếu hại tu luyện, mỗi lần cho Hàn Lập một loại cảm giác bát vân kiến nhật (vén

mây thấy mặt trời).

Trong nháy mắt, Thời Gian đạo văn trên mâm tròn đã còn thừa không còn mấy.

Mặc dù chỉ có một đoạn thời gian không dài, nhưng Hàn Lập nắm giữ Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, Thời Gian Pháp Tắc, thậm chí toàn bộ hệ thống tu luyện, so với trước kia đã không thể so sánh nổi.

Hàn Lập và Di La lão tổ vẫn như cũ ở trong đại điện, khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Hàn Lập không tiếp tục hỏi thăm các vấn đề tu luyện khác nữa, Di La lão tổ tựa hồ cũng phát giác được Hàn Lập sắp rời đi, cũng không có nói chuyện.

"Đa tạ sư tôn kiên nhẫn chỉ điểm, đệ tử được lợi cực lớn." Hàn Lập khom người thi lễ một cái.

"Ngươi nếu bái ta làm thầy, ta tự nhiên sẽ chỉ điểm ngươi tu luyện, đáng tiếc thời gian có hạn, trong lòng vi sư cũng rất áy náy. Bất quá ngươi đã có năng lực vượt qua thời không, ngày sau hẳn là còn cơ hội có thể trở lại, liên quan tới tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, ta còn có rất nhiều thứ không thể dạy ngươi." Di La lão tổ thở dài, nói ra.

------oOo------

Chương 1153: Nhập man hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

"Đệ tử cũng hi vọng về sau có thể lại đến nơi đây, lắng nghe sư tôn dạy bảo, chỉ là đệ tử còn chưa hoàn toàn nắm giữ phương pháp Xuyên Qua Thời Không, mà lại mỗi lần Xuyên Qua đều phải trả giá rất lớn, chưa chắc có thể trở về nơi này lần nữa." Hàn Lập nghe vậy cười khổ nói.

"Là như vậy sao?" Di La lão tổ nghe vậy, đuôi lông mày khẽ động, sau đó lật tay lấy ra một cuốn ngọc sách màu vàng, đưa cho Hàn Lập, lại dặn dò:

"Đây là tâm đắc lĩnh hội về luyện Thời Gian Pháp Tắc của ta, ngươi cầm lấy."

"Đa tạ sư tôn." Hàn Lập vui mừng trong lòng, nhận lấy sách ngọc.

" Những vật vừa rồi, nếu ngươi có thể mang về, tất nhiên là tốt. Còn nếu không thể mang về, sau khi ngươi trở lại thời không của mình, nhớ đi một nơi tên là Diêm La Chi Phủ." Di La lão tổ mặt lộ vẻ do dự, chậm rãi nói ra.

"Diêm La Chi Phủ? Đó là địa phương nào? Đệ tử đến đó làm gì?" Hàn Lập khẽ giật mình hỏi.

"Ngày sau ngươi đi sẽ biết." Di La lão tổ mỉm cười, cũng không nói rõ.

Hàn Lập nhướng mày, người chính hắn bái sư này nói chuyện, làm việc luôn thần thần bí bí, làm hắn suy nghĩ không thấu.

Nghĩ mãi không ra, hắn không hao tâm tốn sức suy nghĩ nhiều.

"Sư tôn, đệ tử còn một chuyện muốn nhờ người, trận đồ "Quang Âm Thiên Tuyền đại trận" bên ngoài kia, có thể cho đệ tử một phần hay không." Hàn

Lập mở miệng lần nữa nói.

"Dĩ nhiên không sao, trận đồ này cũng không phức tạp, hiện tại ngươi có thể quan sát ghi nhớ ngay." Di La lão tổ lật tay lấy một ngọc giản ra, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy mắt sáng lên, lập tức tiếp nhận ngọc giản, thần thức chui vào bên trong, nhanh chóng ghi nhớ nội dung trong đó.

Đúng như lời Di La lão tổ nói, trận đồ bên trong cũng không phức tạp, hắn nhớ rất nhanh.

Hàn Lập vừa mới ghi nhớ trận đồ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, Thời Gian đạo văn cuối cùng trên kim sắc viên hoàn ở đỉnh đầu rốt cuộc lóe tắt.

Ầm ầm!

Kim sắc viên hoàn đột nhiên phồng lớn gấp mấy lần, quang mang đen nhánh trong đó cuộn trào mãnh liệt, ngưng tụ thành một vòng xoáy sâu hoắm đen kịt, lơ lửng trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Một lực lượng to lớn tuôn trào ra từ trong vòng xoáy màu đen, bao phủ thân thể hắn, kéo hắn vào trong.

"Hàn Lập, « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » là một công pháp kinh thiên động địa, sau khi tu có thành tựu thì có thể thay trời đổi đất, Thời Gian Đạo Tổ cũng luôn có ý đồ tranh giành, không ít Đạo Tổ khác cũng ham muốn công pháp này, ngươi phải ngàn vạn coi chừng..." Di La lão tổ đứng lên, nói ra.

Cơ thể Hàn Lập bị vòng xoáy màu đen bao lại, không thể động đậy, không thể nghe xong lời Di La lão tổ, mắt tối sầm lại, liền mất đi ý thức.

...

Sau một trận trời đất quay cuồng, trước mặt Hàn Lập sáng lên một vùng sáng trắng loá mắt. Vừa rồi hắn cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, giờ khôi phục

lại khống chế, hai chân một lần nữa thật sự giẫm lên mặt đất.

Chưởng Thiên Bình cũng hiện lên, chậm rãi rơi xuống ngực hắn.

Sau khi hơi đứng vững, Hàn Lập nhìn qua bốn phía, phát hiện ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ, sự vật xung quanh đều lộ ra lờ mờ, nhìn có chút không rõ ràng.

Hắn ngồi xuống mặt đất, nhắm mắt điều tức một chút rồi mới mở hai mắt ra lần nữa.

Lần này thần thức Hàn Lập mới thực sự vững chắc, thấy rõ cảnh tượng chung quanh.

Lúc này Hàn Lập mới phát hiện, chính mình đang ngồi trên một vách đá treo leo, cô độc bên ngoài vách núi, bốn phía chỉ nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, từng đám mây ti* hình dạng khác nhau, lớn nhỏ không đều buông xuống màn trời.

**mây ti: quyển vân, cirrocumulus clouds*

Đúng lúc này, hắn chợt nhìn xuống bàn tay phải.

Lòng bàn tay còn đang nắm miếng ngọc giản ghi chép trận đồ "Quang Âm Thiên Tuyền đại trận" Di La lão tổ cho hắn. Nhưng giờ đây, ngọc giản này giống như bị một lực lượng kỳ lạ bao vây, đang nhanh chóng phai nhạt, như thể đang dung nhập vào trong hư không.

Hàn Lập biến sắc, sau đó hình như nghĩ tới điều gì, vội vàng lật tay lấy ra ba đồ vật ẩn chứa lực lượng thời gian Di La lão tổ cho hắn, quyển sách ngọc màu vàng, còn có hộp vàng lúc trước lấy ở Tàng Công các.

Những vật này giống như ngọc giản, cũng đang nhanh chóng phai nhạt, sau mấy hơi thở đều biến mất, không để lại một chút vết tích.

Hàn Lập nhìn thấy tình huống này cũng không kinh ngạc quá mức.

"Xem ra sư tôn nói đúng, những vật này không cầm theo được. " Hắn thì thào nói ra.

Lần trở về Chân Ngôn môn này, hắn thu hoạch đã đủ nhiều, những vật này biến mất cũng không sao.

Chỉ là Di La lão tổ bảo hắn đi cái gì Diêm La Chi Phủ, nơi này hắn chưa từng nghe nói qua, chỉ có thể để sau này từ từ điều tra, không biết Di La lão tổ đang làm trò quỷ quái gì.

Hàn Lập không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục dò xét xung quanh.

"Hảo tiểu tử, nhục thân trải qua thời gian Xuyên Qua dài như vậy, lần đầu tiên không có Chưởng Thiên Bình làm tọa độ trở về, thế mà thần hồn chỉ bất ổn trong chốc lát liền khôi phục như thường." Lúc này, thanh âm Bình Linh âm đột nhiên vang lên.

"Bình linh tiền bối, lần này nhờ có người hỗ trợ, đa tạ." Hàn Lập nghe vậy, vội vàng lấy Chưởng Thiên Bình từ trong ngực ra, trả lời.

"Được rồi, không cần nhiều lời khách sáo, sau đây ta lại ngủ say một đoạn thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, tiểu tử ngươi tự cầu phúc đi, cũng đừng bất cẩn mà chết." Bình linh trừng mắt nhìn, có chút không kiên nhẫn nói ra.

"Tiền bối có biết, trước mắt chúng ta đang ở chỗ nào?" Hàn Lập hỏi.

"Khí tức bốn phía ngươi có lẽ đã dò xét qua, thiên địa linh khí so với Tiên Vực có nhiều khác biệt, nghĩ đến hơn phân nửa là ở Man Hoang giới vực, cụ thể là chỗ nào... Cái này quỷ mới biết. Man Hoang giới vực diện tích to lớn, ngay cả ba nghìn Tiên Vực đã biết cũng chưa chắc nhiều hơn, trong này Chân Linh yêu vật sinh sống nhiều vô kể, cho nên mới nhắc nhở ngươi cẩn thận một chút..." Bình linh tiếng nói càng ngày càng nhỏ, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Theo tiếng nói hạ dần, hai con mắt như hạt đậu trên thân bình cũng biến mất không thấy.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập đành phải đem cất nó vào trước áo ngực một lần nữa, đứng lên khỏi mặt đất.

Hắn chậm rãi đi đến rìa vách núi, nhìn xa xa xuống phía dưới, trong tầm mắt chỉ thấy cát vàng, thỉnh thoảng có dãy núi nhấp nhô, có thể nhìn thấy từng mảnh sa mạc màu nâu đỏ và một vài thảm thực vật màu xanh lá.

"Mà thôi, trước tiên tìm một chỗ an ổn, bế quan một thời gian rồi nói sau." Hàn Lập trong lòng than nhẹ một câu.

Dứt lời, thân hình hắn lướt dài ra, hóa thành một đạo thanh quang bay thẳng tới vùng nội địa cát vàng.

...

Sau hơn một tháng bay lượn trên sa mạc rộng lớn, cát vàng mênh mông rốt cục được thay thế bằng một vùng ốc đảo xanh tươi.

Dọc đường Hàn Lập gặp phải không ít Sa thú tập kích, nhưng cũng không từng dừng lại, chờ đến ốc đảo gần bên một gò núi mới hạ người xuống, dự định nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục lên đường.

Nhưng, hắn còn chưa kịp ngồi xếp bằng điều tức, bỗng nhiên nhướng mày, ngóng nhìn về phía một gò núi khác, nơi đó đang truyền ra từng đợt nguyên khí va chạm chấn động kịch liệt.

Sau một hồi hơi do dự, Hàn Lập áp chế ba động tiên linh lực toàn thân xuống. Che giấu tốt khí tức của mình xong, thân hình hắn bay lên, phi rất nhanh tới bên kia.

Khoảng cách rút ngắn rất nhiều, Hàn Lập liền nghe từng đợt âm thanh tựa như dã thú gào thét hỗn loạn. Đến khi hắn vượt qua một triền núi khác cao lớn hơn, liền thấy một màn hỗn loạn vô cùng.

Trên một mảnh bình nguyên dưới triền núi, hai nhóm bộ tộc Man Hoang đang rơi vào một cuộc giao chiến kịch liệt.

Trong đó, một nhóm bộ tộc có tộc nhân thân cao hơn ba trượng, thân người đầu tê giác, toàn thân đen như mực, chỉ có đầu mũi sừng tê có ngân quang sáng loáng, trên da thịt phản chiếu từng điểm ánh kim. Số lượng tộc nhân chừng mấy vạn, trong tay đều giơ cao búa phá núi.

Lúc người tộc này chém giết, trong đôi mắt hiện lên huyết quang, từng người như lâm vào trạng thái cuồng hóa, căn bản không biết đau đớn, cũng không sợ tử thương, chỉ một mực lao tới trước tấn công mạnh mẽ, tiếng gào rú vang khắp không trung.

Số lượng nhóm bộ tộc kia so với chúng còn nhiều hơn, hình thể thì lại nhỏ không ít, nhìn giống như loài hổ báo bình thường, trên nửa người trần trụi mọc nhiều vân văn lốm đốm. Khi mỗi tên hành động, chân tay đều dùng, nhanh nhẹn như gió.

Trên tay chúng cũng không có binh khí gì, tiến công hoàn toàn nhờ cốt trảo tự thân sinh ra, cực kỳ sắc bén, cứng cỏi.

Hai phe này, một da dày thịt béo, lực khỏe vô biên, một hành động như gió, công kích sắc bén, đều có lợi về một mặt nào đó, thế lực ngang nhau. Từ đó cũng khiến cho hai phe tranh đấu vô cùng thảm khốc, trên chiến trường sớm đã la liệt mảnh chân tay cụt, máu chảy thành sông.

Hàn Lập đứng ở đằng xa trên triền núi, ánh mắt quét qua chính giữa chiến trường, thấy một khu vực hơi có vẻ trống trải. Tộc chúng của cả hai tộc khi liều chết giao tranh đều cố ý tránh né nơi này.

Ở trung tâm vị trí này, một cự tê hình người thân cao gần mười trượng đang đơn độc chém giết cùng một tên vân văn hổ báo thân hình mạnh mẽ. Phương thức công kích của hai tên này không giống lắm với đám người cùng bộ tộc. Ngoại trừ ý vị chém giết nguyên thủy tràn ngập bên ngoài, còn xen lẫn một chút pháp thuật thần thông, uy lực đều không tầm thường.

Không cần phải nói, hai người này hẳn là thủ lĩnh hai nhóm bộ lạc Man Hoang.

Ngay khi hắn xem xét tình hình chiến trường, tên vân văn hổ báo cầm đầu

kia bỗng nhíu mũi, tựa hồ ngửi được mùi trên người Hàn Lập, quay đầu nhìn sang triền núi, trầm giọng quát ầm lên: "Hình như là mùi thối trên người lũ Nhân tộc ti tiện kia..."

Nghe thấy lời ấy, ngân giác cự tê đang kịch chiến với nó cũng dừng động tác tấn công, quay đầu nhìn sang bên đó.

"Ta chỉ tới xem một chút thôi..." Trong lòng Hàn Lập hơi động, biết là chọc tới phiền phức, đành phải giận dữ nói.

Nhưng bộ lạc Man Hoang kia không quan tâm điều này, ngân giác cự tê và vân văn hổ báo đồng thời phát ra một tiếng gào thét rung trời. Trong nháy mắt, tộc chúng còn lại tự lui về phần riêng mỗi bên, đình chỉ chém giết.

"Bên kia có Nhân tộc, giết hắn!" Hai thủ lĩnh bộ lạc thủ lĩnh đồng thanh ra lệnh.

Dứt lời, hai bộ lạc vừa rồi còn chém giết không phân thắng bại, vậy mà lập tức gác lại hạ tranh đấu, nhao nhao nổi giận lao đến bên triền núi.

"Giết hắn!"

"Giết!"

"Giết!"

Thân hình Hàn Lập khẽ động, vốn định cứ thế mà đi, cũng không muốn cùng bọn chúng so đo, nhưng nghĩ lại, bây giờ chính mình ở phương nào còn không rõ, không bằng hỏi từ trong miệng những người này.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập liền điểm mũi chân một cái, thân hình bỗng lao ra, bay lên không trung.

Ánh mắt hắn nhìn vào hai thủ lĩnh bộ lạc kia, thân hình hạ xuống, cả người như thiên thạch đập xuống phía bên đó.

Ngân giác cự tê thấy vậy, đi trước vung vẩy một cây búa lớn, bổ vào trên

không, thân búa sáng lên huyết quang, hóa thành vô số lưỡi gió màu máu, bao phủ một phương thiên địa lại, đánh úp về phía Hàn Lập.

Trên thân vân văn hổ báo kia phóng mạnh hào quang, khi bốn chân chạy, dưới chân được bao quanh bởi mây vàng, từng bước lên cao từ phía dưới, nhanh chóng đuổi ra sau lưng Hàn Lập.

Hai người này tuy là hai phía đối địch, một kích phối hợp này lại vô cùng ăn ý, người trước phong tỏa ngăn cản tất cả không gian mặt chính và mặt bên Hàn Lập, người sau thì lợi dụng ưu thế tốc độ ngăn sau lưng.

Một khi Hàn Lập bị lưỡi búa ngập trời làm cho lùi lại, vân văn hổ báo sẽ mượn cơ hội lừa đối phương bay lên, tiến hành tập kích giết chết.

Hàn Lập thấy vậy, con ngươi bỗng co rụt lại.

------oOo------

Chương 1154: Huyết mạch Bát Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đối mặt huyết hồng phong nhận đầy trời, Hàn Lập không một bước lui, ngược lại trên thân loé lên thanh quang, gia tốc vọt tới trước, đụng thẳng vào trong phong nhận.

Tưởng tượng của đám người là Hàn Lập sẽ bị phân thây muôn mảnh lại không hề xuất hiện, Hàn Lập dựa vào nhục thân mạnh mẽ, trực tiếp chấn tất cả phong nhận vỡ nát, một cước đạp Ngân giác cự tê phía dưới.

Trong lòng Cự tê giật mình, có chút ngạc nhiên với thể phách cường đại của tên Nhân tộc này, nhưng phát giác khí tức trên thân hắn cũng không quá cường đại, nên hồn nhiên không sợ, lại xách rìu ra nghênh đón.

Hàn Lập một cước giẫm trên phong nhận cự phủ, tinh thần chi lực thể nội bỗng nhiên bộc phát, dưới chân phát ra một tiếng bạo minh.

"Két" một tiếng giòn vang.

Trên thanh chiến phủ khổng lồ kia liền vỡ ra vô số kẽ nứt như mạng nhện, "Rầm rầm" nát bấy.

Ngân giác cự tê cầm búa cảm thấy hai tay chấn động, một cỗ cảm giác chết lặng trong nháy mắt lan khắp toàn thân, hai chân khẽ cong, đúng là dưới cự lực này áp bách, trực tiếp quỳ xuống.

Hàn Lập dựa thế phóng lên, thân hình trong nháy mắt lóe lên, dịch tránh

một chiêu âm hiểm đánh lén của Vân văn hổ báo, sượt qua bên cạnh thân mình, một tay chụp lấy phần gáy của nó, nhẹ nhàng bóp, một cỗ lực lượng thẩm thấu vào trong, làm cho nó mất đi năng lực phản kháng.

Tay hắn cầm theo Vân văn hổ báo đang toàn thân bủn rủn, thân hình lần nữa rơi xuống, một cước giẫm lên đầu vai Ngân giác cự tê đang định đứng lên, lại lần nữa đè nó quỳ xuống dưới.

Hết thảy nhìn như dài dằng dặc, kì thực phát sinh ngay trong lúc Hàn Lập vừa rơi xuống, thậm chí đa phần tộc nhân hai bộ tộc chưa kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy thủ lĩnh của mình bị Hàn Lập hàng phục.

Đám người hai bộ tộc bên kia triền núi nhao nhao xông tới, vây Hàn Lập vào chính giữa, kêu gào để hắn thả thủ lĩnh tộc mình.

Hàn Lập không phản ứng với những người này, một tay nhấc Vân văn hổ báo lên, giơ lên trước người, hỏi:

"Các ngươi là bộ tộc gì? Vì sao tranh đấu ở đây?"

Toàn thân Vân văn hổ báo vô lực, chỉ mở mắt ra nhìn Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ cừu hận phẫn nộ, nhưng không mở miệng trả lời.

"Ta nghĩ ngươi hẳn là biết Sưu Hồn thuật là gì? Đừng ép ta dùng đến thuật này, tư vị kia tuyệt đối không dễ chịu a." Sắc mặt Hàn Lập phát lạnh, lạnh lùng nói ra.

Nghe thấy lời ấy, thân thể Vân văn hổ báo khẽ run lên, nhưng vẫn không mở miệng.

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ..."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nâng lên một ngón tay, điểm tới trán của gã, trên đầu ngón tay loé lên tinh quang, một đạo tinh ti như Linh Xà nhô ra, uốn lượn giãy dụa đi đến mi tâm Vân văn hổ báo kia.

"Chúng ta là Ngân Giác Tê bộ, bọn hắn là Vân Văn Hổ bộ, sở dĩ tranh đấu

ở đây là vì mối thù truyền kiếp của bộ tộc." Không chờ Vân văn hổ báo kia mở miệng, ngược lại Ngân giác cự tê dưới thân bị hắn ép không cách nào động đậy lại mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe lời ấy, thần sắc hơi động một chút, nhưng trong lòng thầm nghĩ, việc này tựa hồ có ẩn tình khác.

"Thế mà chủ động trả lời thay kẻ thù truyền kiếp của ngươi, xem ra ngươi cũng không muốn ta sưu hồn hắn, chuyện này chứng tỏ, chính ngươi đang muốn giấu diếm ta thứ gì..." Hàn Lập nhìn xuống Ngân giác cự tê dưới thân, cười lạnh nói ra.

Cự tê thấy thế, trong lòng sợ hãi, lại ảo não, chỉ có thể thầm mắng không ngừng.

Nhân tộc, quả nhiên đều là loại âm hiểm xảo trá.

Hàn Lập nói xong, không mảy may do dự nữa, đầu ngón tay đâm vào mi tâm Vân văn hổ báo

Một ít tinh mang từ đầu ngón tay hắn sáng lên, một đạo tinh ti trong nháy mắt chui vào đầu lâu Vân văn hổ báo kia.

"Rống..."

Chỉ nghe trong miệng Ngân giác cự tê phát ra một tiếng hét to, vừa rồi hai bộ tộc còn chém giết không ngừng, giờ phút này lại không để ý đến an nguy hai thủ lĩnh chút nào, giống như thuỷ triều phóng đến Hàn Lập.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, bên ngoài thân liền có một mảnh thanh quang bắn ra, trên ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đột nhiên sáng lên kim quang, hóa thành ba mươi sáu cây lôi trụ màu vàng, vờn quanh mấy trăm trượng bên ngoài thân hắn.

Trên lôi trụ màu vàng điện quang cuồng thiểm, từng đoàn từng đoàn lôi cầu màu vàng to lớn từ trên đó tuôn trào ra, chạy qua chạy lại ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, dòng điện phun trào "Ầm ầm" không

ngừng bên tai.

Những Man Hoang dị chủng này vốn e ngại thiên lôi địa hỏa, bị bức tường kim lôi của Hàn Lập cách trở, trong lúc nhất thời nhao nhao chần chờ, không dám tiến tới phía trước nữa.

Hàn Lập thừa dịp này, cực nhanh sưu hồn Vân văn hổ báo.

Sau một lát, ánh mắt của hắn hơi lóe lên, chậm rãi thu ngón tay về, thần sắc lại trở nên có chút cổ quái.

Từ trong trí nhớ của Vân văn hổ báo này, Hàn Lập biết được nguyên nhân hai bộ tộc này bộc phát xung đột quyết tử.

Ngân giác cự tê kia cũng không nói dối, giữa hai bộ tộc bọn họ có mối thù truyền kiếp, đời đời kiếp kiếp tại khu vực Man Hoang này chém giết mấy trăm vạn năm.

Nhưng mà, lần này bọn chúng bộc phát tranh đấu lại không phải nguyên nhân này.

Nguyên lai ba mươi năm trước, Chân Linh Vương do Man Hoang chúng tộc phụng làm cộng chủ, đột nhiên truyền xuống chiếu lệnh, muốn tổ chức Huyết Tự đại hội tại Thánh Điện ở Bát Hoang Sơn, triệu tập tất cả bộ tộc có tồn tại huyết mạch Viễn Cổ Bát Vương, tụ tập đầy đủ tại Bát Hoang sơn.

Viễn Cổ Bát Vương này, chính là tám vị Chân Linh Chi Vương thời kỳ Viễn Cổ thống trị Man Hoang giới vực, chỉ là không biết trong lịch sử Man Hoang giới vực phát sinh biến cố gì, lúc trước tám vị Chân Linh Chi Vương, giờ chỉ còn tồn tại một vị Chân Linh Vương.

Mà hậu duệ mấy vị Chân Linh Vương huyết mạch còn lại cũng gặp chuyện khác nhau, bây giờ rải rác toàn bộ Man Hoang giới vực, trong đó huyết mạch tinh thuần vẫn như cũ là chúa tể một phương, huyết mạch hỗn tạp chút thì mặc dù trí Vương giả không còn, nhưng hậu đại trải rộng, thế lực cũng không thể khinh thường.

Về phần thảm hại hơn một chút, thậm chí khả năng huyết mạch đoạn tuyệt, khó mà truy tung.

Huyết Tự đại hội này, nguyên bản chính là hội nghị thịnh hội nhất tai Man Hoang giới vực từ xưa tới nay, nhưng cũng vì Bát Vương huyết mạch không đủ, đến nay đã mấy ngàn vạn năm không còn tổ chức.

Lần này Chân Linh Vương muốn một lần nữa tổ chức hội này, một khi tin tức truyền ra, tựa như một cước vào nước, lập tức khơi dậy toàn bộ Man Hoang giới vực ngàn cơn sóng, làm tất cả bộ tộc Man Hoang giới vực có thể tham dự hội này cảm thấy vinh quang.

Hai tộc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Chỉ là hai tộc bọn họ không có chút quan hệ nào với Man Hoang Bát Vương, đừng nói là mười sáu đại Hoang tộc có thực lực cường đại nhất, dù là thực lực gần với Man Hoang bách tộc phía trước cũng chiếm không được một chỗ cắm dùi, căn bản chỉ là tiểu tộc mạt lưu, tự nhiên không có tư cách đi tham gia lần Huyết Tự đại hội này.

Đương nhiên, hai tiểu tộc xa xôi này vốn cũng không có hy vọng xa vời có thể tham dự hội này, dù sao những bộ tộc còn lưu lại huyết mạch tám vị Chân Linh Vương kia, trên cơ bản đều là một trong mười sáu đại Hoang tộc.

Chỉ là bởi vì một lần tình cờ, Ngân Giác Tê tộc phát hiện một đầu ấu thú bên ngoài bản tộc, thể nội nó vậy mà ẩn chứa huyết mạch một trong Man Hoang Bát Vương.

Ấu thú này tựa hồ đã bị trọng thương, bây giờ còn đang ngủ say, được Ngân Giác Tê tộc bảo vệ.

Thế nhưng ngay lúc Ngân Giác Tê tộc chuẩn bị, bí mật hộ tống ấu thú tiến về Bát Hoang sơn, thì không biết tại sao tin tức lọt ra ngoài bị cừu gia Vân Văn Hổ tộc biết được.

Vân văn hổ tộc tự nhiên không cam lòng để Ngân Giác Tê tộc lập đại công

này, dù sao một khi Ngân Giác Tê tộc đắc thế, ngày sau Vân Văn Hổ tộc bọn họ có nguy cơ diệt vong, cho nên thừa cơ công sát Ngân Giác Tê tộc, tính đoạt ấu thú kia đến tay.

Bàn tay Hàn Lập buông lỏng, thân thể Vân văn hổ báo bị hắn cầm trong tay mềm nhũn, ngã trên đất, ngất đi.

"Ấu thú được ngươi cứu, bây giờ ở đâu?" Hàn Lập cúi đầu nhìn thoáng qua Ngân giác cự tê bị hắn gắt gao đè dưới chân.

Cự tê buồn bực không nói, trong đôi mắt chợt có một đạo dị quang sáng lên.

Hàn Lập thấy thế giật mình, vội vỗ một chưởng xuống, đặt trên đầu của nó, trách mắng: "Sợ ta sưu hồn ngươi, vậy mà dám tự bạo Nguyên Thần, thật là điên rồ?"

"Ngươi đừng mơ tưởng lấy được nửa điểm tin tức từ ta." Trong miệng Ngân giác cự tê có vết máu tràn ra, giận dữ hét với Hàn Lập.

Trong lòng bàn tay Hàn Lập sáng lên một mảnh tinh quang, lấy Luyện Thần thuật bảo vệ thức hải và Nguyên Thần của nó, ngăn nó tự bạo.

"Tộc chúng ngươi mấy vạn, một mình ngươi tự bạo Nguyên Thần thì làm được gì, ta nếu muốn tìm ra ấu thú kia, ai cũng không ngăn được, hiểu không? Ta niệm tình tâm trí ngươi kiên nghị, không sợ lấy cái chết bảo hộ huyết mạch Chân Linh Vương kia, không muốn giết ngươi, ngươi cũng đừng có tự tìm đường chết." Hàn Lập nhíu mày, nói ra.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Ngân giác cự tê mới thoáng tỉnh táo lại một chút, nhưng ngay sau đó nó liền nói ra:

"Nhân tộc các ngươi quỷ kế đa đoan, tuyệt không thể tin, ngươi cứ thống khoái giết ta."

"Tin hay không là tùy ngươi, ta cũng không có ác ý gì với ấu thú kia, chỉ là muốn hỏi ngươi một chút, chỉ cần ngươi thành thành thật thật trả lời, hỏi

xong sẽ thả các ngươi đi." Hàn Lập nói ra.

Thấy Hàn Lập cũng không giết chết Vân văn hổ báo, lại ngăn mình tự bạo, Ngân giác cự tê liền tin tưởng thêm mấy phần.

"Chuyện này là thật?" Nó nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Vị trí bộ tộc các ngươi thuộc khu vực nào của Man Hoang giới vực?" Hàn Lập hỏi.

Nghe Hàn Lập tra hỏi, Ngân giác cự tê hơi chần chờ, hiển nhiên là không ngờ Hàn Lập lại hỏi cái này.

"Chúng ta thuộc tộc địa do Địa Long tộc quản hạt, ở vào biên thuỳ tây nam." Hơi dừng một chút, Ngân giác cự tê đáp.

Hàn Lập nghe được đáp án này, cũng ngẩn người ra, đây là đáp án gì chứ?

"Địa vực Man Hoang giới vực các ngươi phân chia như thế nào? Có vị trí như thế nào với các Đại Tiên Vực?" Lông mày hắn nhíu lại, tiếp tục hỏi.

"Man Hoang giới vực chúng ta vô biên vô hạn, địa vực phân chia luôn luôn lấy quyền sở hữu của các đại bộ tộc làm căn cứ, tỉ như các tộc địa Cửu Vĩ Thiên Hồ tộc, Đại Minh Khổng Tước tộc. Vị trí tộc địa Địa Long tộc, so với Tiên Vực, đại khái ngay giữa Kim Nguyên Tiên Vực và Linh Đài Tiên Vực." Ngân giác cự tê đáp.

"Giữa Linh Đài Tiên Vực và Kim Nguyên Tiên Vực, đây không phải là chỗ Cửu Nguyên Quan thuộc Đại Kim Nguyên Tiên Vực sao..." Hàn Lập trầm ngâm một lát, thì thào nói ra.

Hắn không ngờ, nhục thân mình xuyên không, vậy mà đánh bậy đánh bạ lưu lạc đến gần Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Vừa nghĩ đến đây, ý nghĩ trong lòng Hàn Lập lại đến.

Bất quá rất nhanh, hắn liền bóp chết ý nghĩ này, lần trước gặp phải hai nữ tử

một băng một hỏa kia truy sát, khiến cho hắn hiểu được thực lực của mình hôm nay chênh lệch rất lớn với tu sĩ Đại La trung kỳ, mạo hiểm tiến vào Đại Kim Nguyên Tiên Vực dò xét tin tức Kim Đồng, không khác gì tự tìm đường chết.

------oOo------

Chương 1155: Ấu thú

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Chưởng Thiên*

Phát hiện Hàn Lập có điểm xuất thần, Ngân Giác Cự Tê tranh thủ giãy dụa thân mình một chút.

Ánh mắt Hàn Lập chợt đanh lại. Hắn nhẹ nhàng giơ chân đạp xuống, một luồng man lực như Thái Sơn áp đỉnh lập tức khiến thân hình Ngân Giác Cự Tê lún sâu xuống đất thêm vài phần.

"Tuy ta đã nói không giết ngươi, nhưng ngươi cũng nên biết tiếc mạng…" Ngữ khí Hàn Lập bình thản mà lại vô cùng lạnh lùng.

Thân thể Cự Tê run lên một chập, không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

"Ấu thú có huyết mạch Viễn Cổ Chân Linh Vương kia thuộc chủng tộc nào, có thần thông gì?" Hàn Lập lên tiếng.

"Ta không biết." Ngân Giác Cự Tê không hề do dự nói.

"Quả nhiên nên trực tiếp sưu hồn mới phải." Hàn Lập cả giận nhíu mày.

"Ta thật sự không biết. Ấu thú rơi vào trạng thái phong cấm ngủ say tựa như đã hóa thạch vậy. Thân thể nó không hề có chút ba động khí tức nào. Ta căn bản không thể xác định được chủng tộc của nó." Ngân giác Cự Tê vội vã giải thích.

"Hừ! Nếu vậy thì ngươi làm sao biết nó sở hữu huyết mạch Chân Linh Vương?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng.

"Huyết mạch Viễn Cổ Chân Linh Bát Vương hoàn toàn khác với các chủng tộc còn lại trong Man Hoang này, trời sinh có năng lực áp chế đối với chúng tộc Man Hoang. Giống như đàn sói gặp Lang Vương vậy, trời sinh đã có ý niệm thần phục. Ngươi không phải là người tộc ta, tất nhiên sẽ không biết." Ngân giác Cự Tê lại đáp.

Thật ra, chuyện này Hàn Lập cũng biết chút ít. Trên người hắn mang lực lượng của Thiên Phượng, có thể áp chế rất nhiều loại Yêu Cầm khác.

"Dẫn ta đi gặp ấu thú." Hàn Lập ra lệnh.

Nếu như đã mang trong mình huyết mạch Chân Linh Vương, vậy lực lượng huyết mạch đó tất nhiên sẽ không yếu kém. Hiện giờ, Kinh Trập Thập Nhị Biến của Hàn Lập còn thiếu hai loại huyết mạch Chân Linh nữa, nếu có thể thu thập được một chút huyết mạch cường đại nữa từ ấu thú kia, hẳn sẽ giúp Thiên Sát Trấn Ngục Công của hắn tinh tiến thêm một tầng. Sau này bôn ba giữa Đại Kim Nguyên Tiên Vực ắt sẽ có thêm vài phần thực lực.

"Ngươi mới vừa nói rằng hỏi xong sẽ thả chúng ta đi, giờ lại lật lọng. Nhân tộc quả thật đều không thể tin tưởng." Ngân Giác Cự Tê giận dữ.

"Ai nói với ngươi ta là Nhân tộc?" Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Ngươi không phải Nhân tộc? Điều đó không có khả năng..." Ngân Giác Cự Tê lắc lắc cái đầu đồ sộ.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe hào quang. Huyết mạch Chân Linh trong cơ thể cấp tốc vận chuyển. Hào quang chói mắt lập tức bao phủ toàn thân hắn, còn có những tia điện bàng bạc nhè nhẹ phiêu phù xung quanh. Hắn trực tiếp thi triển biến thân Lôi Bằng, hóa thành bộ dáng yêu cầm cực lớn với bộ lông bạc.

Đồng thời, tâm niệm Hàn Lập chợt động, liền thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào trong cơ thể, rồi hiển lộ thân thể yêu cầm cao lớn trước mặt đám người hai bộ lạc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ.

Hàn Lập biết rõ nếu hắn sử dụng thân phận Nhân tộc, tuyệt đối không thể khiến mấy kẻ kia dẫn hắn đi gặp ấu thú. Vả lại, hắn thật sự không thể nhẫn

tâm chém tận giết tuyệt hai bộ lạc bọn họ, nên đành sử dụng hạ sách này.

Cảm nhận được khí tức Chân Linh hùng hồn trên người Hàn Lập, toàn bộ tộc chúng hai bộ lạc đồng loạt kinh sợ.

"Ngươi, ngươi… Điều này sao có thể?" Ngân giác Cự Tê lắp bắp kinh hãi.

"Huyết mạch Chân Linh trên người ta không giả phải không? Hơn nữa, đối với ấu thú trong miệng ngươi ta vẫn chưa có ác ý. Ngươi nói nó vẫn đang trong trạng thái ngủ say, chưa biết chừng ta có thể giúp đỡ nó một hai." Lôi Bằng cất tiếng ông ông như chuông đồng.

Lời còn chưa dứt, hai cánh Lôi Bằng đã giang rộng, thân thể nó phóng lên không trung, hai cánh quạt mạnh, dấy lên từng trận cuồng phong gào thét ầm ầm.

"Ta dẫn ngươi đi gặp nó." Ngân giác Cự Tê không bị Hàn Lập áp chế nữa, từ từ đứng dậy, ngửa đầu nhìn lên không trung, trầm ngâm một lúc rồi nói.

Sau khi thủ lĩnh Vân Văn Hổ tộc tỉnh lại, qua một hồi trao đổi, Hàn Lập biết được thủ lĩnh Ngân Giác Tê tộc tên là Tang Đồ, còn thủ lĩnh Vân Văn Hổ tộc gọi là Vân Báo.

Một trận chém giết sinh tử cứ thế bị một gã ngoại nhân là Hàn Lập mạnh mẽ dập tắt.

Sau đó, tộc chúng hai cái bộ lạc tự mình cứu chữa những người bị thương, rồi lần lượt quay về địa bàn của mình. Chỉ để lại bảy tám người theo chân bọn Tang Đồ và Hàn Lập, hướng về nơi ấu thú ẩn thân.

Mọi người băng qua bình nguyên nơi giao chiến lúc trước, nhanh chóng tiếp cận một rặng núi thấp. Theo chỉ dẫn của Tang Đồ, bọn họ tìm thấy lối vào một động huyệt được che đậy sơ sài trên mặt đất.

Đứng trước lối vào động huyệt, đoàn người liền cảm nhận được một luồng sóng nhiệt mãnh liệt đang không ngừng phả ra xung quanh. Hơn nữa, sóng nhiệt còn mang theo mùi lưu huỳnh nồng nặc, vô cùng đặc trưng.

"Ở chỗ này gặp mặt?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

Hắn vừa nói chuyện vừa khuếch trương Thần Niệm quét qua bên trong động huyệt một lượt. Kết quả vẫn chưa phát hiện ra chút khí tức đặc biệt nào.

"Phía dưới động huyệt là một hồ dung nham đậm đặc. Tộc nhân của chúng ta bình thường vẫn thu thập Hắc Nham Thạch trong động huyệt này để chế tác Chiến Phủ. Từ trước đến nay cũng chưa có ai từng đi đến chỗ sâu nhất của động huyệt. Gần đây có tộc nhân ngoài ý muốn rơi xuống phía dưới nên mới phát hiện được." Tang Đồ giải thích.

"Đi trước dẫn đường." Hàn Lập lạnh lùng ra lệnh.

Tang Đồ khẽ gật đầu, dẫn đầu bước xuống thềm đá nơi cửa huyệt động, đi vào bên trong.

Hiện Tang Đồ đã giải trừ trạng thái chiến đấu. Dung mạo gã không thay đổi nhiều, chỉ có hình thể không còn khổng lồ kinh người như trước nữa. Bộ dáng gã lúc này chỉ cao hơn một trượng, thoạt nhìn khôi ngôi hơn thường nhân một chút mà thôi.

Thực tế, không riêng gì tộc Ngân Giác Tê, mà hình thể của tộc nhân tộc Vân Văn Hổ cũng có sự khác biệt rõ rệt giữa lúc chiến đấu và bình thường. Bây giờ, mọi người đều đứng thẳng hành tẩu, đám hoa văn lốm đốm trên đầu bọn họ đã biến mất rất nhiều, dã tính cũng gần như không còn.

Hàn Lập bám sát cả đoàn, mấy người phía sau cũng lục tục đi vào động huyệt.

Sau khi vào bên trong, Hàn Lập liền phát hiện không gian bên trong mười phần rộng rãi, không giống như vẻ nhỏ hẹp của cửa động. Vách đá hai bên trái phải và trên đỉnh đầu vẫn còn lưu lại chút dấu vết khai phá mờ nhạt, nhưng đại khái vô cùng bằng phẳng trơn tru.

Trước mặt đoàn người hiện giờ là một con đường khá dốc kéo thẳng xuống phía dưới chừng ngàn trượng.

Sau một hồi vất vả, cuối cùng mọi người cũng đặt chân đến cuối con dốc. Con đường trước mắt họ dần dần thu hẹp lại, dẫn đến một cửa động hình

vòm cao chừng bảy, tám trượng.

Phía sau cửa động là một khoảng đất trống, bên trong có ánh lửa lờ mờ chiếu rọi. Không gian nơi đây tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi và những cơn sóng nhiệt hầm hập.

"Tên tộc nhân nọ vô tình té ngã xuống nơi này, sau đó phát hiện ấu thú nằm trong hồ dung nham." Tang Đồ nói ra.

"Vào xem thôi." Hàn Lập khẽ gật đầu.

Tang Đồ không chần chừ lập tức bay vọt lên, tiền vào trong động huyệt.

Hàn Lập cũng bám theo, vừa đi qua cửa động lập tức nhìn thấy hồ dung nham cực lớn trên mặt đất.

Trên mặt hồ, nham thạch nóng chảy không hề lưu động, lại có từng khối màu đen cực lớn giống như bị đông cứng lại. Có lẽ dung nham gặp lạnh nên dần hóa thành những khối nham thạch màu đen này. Từ những khe hở giữa các khối nham thạch vẫn nhìn thấy ánh sáng đỏ rực lóe lên. Chính là dung nham nóng rực vẫn cuồn cuộn không ngừng ở phía dưới.

Hàn Lập đảo mắt nhìn qua một lượt, rất nhanh đã phát hiện một khối đá đen sì đang nằm ở chính giữa hồ dung nham. “Tảng đá” này thoạt nhìn giống như một chú hắc khuyển đang nằm co quắp. Thân hình Hàn Lập chợt động, bay về phía “tảng đá”.

Ở giữa hồ dung nham, Hàn Lập quan sát chăm chú “tảng đá” một lượt. Nhìn dưới thân "Tảng đá", trong lòng hắn bỗng cảm thấy kỳ quái.

Mấy người Tang Đồ cũng đang quan sát tình huống ở giữa hồ, đều không tự chủ được mà hơi hơi cúi đầu. Hiển nhiên là bị lực lượng huyết mạch áp chế. Xem ra khối đá có hình dạng như hắc khuyển này chính là ấu thú trong miệng bọn Tang Đồ.

Hàn Lập liếc nhìn mấy người xung quanh một chút, rồi tiếp tục quan sát “tảng đá”. Hắn tập trung toàn bộ lực lượng thần thức tra xét hồi lâu, vẻ nghi trong mắt ngày càng đậm.

"Có chút không đúng. Lần trước tới đây, hồ dung nham này vẫn còn rất sinh động. Không xuất hiện nhiều Hắc Nham Thạch ngưng kết như vậy. Thậm chí còn có sóng lửa cuồn cuộn trên mặt hồ đấy." Tang Đồ đi tới bên cạnh Hàn Lập, lên tiếng giải thích.

"Bộ dáng ấu thú lúc trước cũng đen thùi lùi thế này sao?" Hàn Lập chỉ chỉ "Tảng đá" dưới chân.

"Lần trước nhìn thấy tuy rằng cũng là màu đen. Nhưng ta còn nhớ rất rõ ràng, màu sắc không hề đậm như hiện tại." Tang Đồ nhìn một chút, khẳng định.

Bàn tay Hàn Lập vuốt ve "Tảng đá" một chút rồi vỗ nhẹ mấy cái, cảm thấy mát lạnh ở đầu ngón tay.

"Con thú này bị lực lượng pháp tắc hệ băng công kích. Thương thế rất nặng. Vì bảo vệ tính mạng mới không thể không triệt để phong bế toàn thân, lại cố tình ẩn núp trong hồ dung nham này, hòng hấp thu địa nhiệt nơi đây, giúp nó chống đỡ thương thế." Hàn Lập giải thích.

"Vì thế nên sức nóng trên mặt hồ mới hạ thấp đến vậy, dẫn đến cảnh tượng trước mắt..." Tang Đồ bừng tỉnh đại ngộ.

"Tốt rồi, nếu như đã tìm được ấu thú, trước hết hãy mang nó trở về." Hàn Lập nhíu mày, nói.

"Không thể." Vân Báo đột nhiên phản đối.

Hàn Lập trợn mắt nhìn Vân Báo.

Ánh mắt Vân Báo lập tức toát lên vẻ sợ hãi, nhưng vẫn cắng răng nói:

"Nếu ấu thú đang ở đây chữa thương, chúng ta lại tùy tiện đem nó đi khỏi chỗ này, há chẳng phải gây nguy hiểm cho nó?"

"Ngươi lo lắng không phải không có lý. Có điều cứ yên tâm đi. Ta tất nhiên đã có biện pháp cứu nó." Hàn Lập nghe xong cũng nguôi giận, gật gù.

Dứt lời, hắn khoát tay một cái, trong lòng bàn tay chợt xuất hiện một đóa ngân diễm với sức nóng hơn hồ dung nham này cả trăm lần. Bọn Tang Đồ xung quanh bị nhiệt lượng khủng khiếp làm cho kinh sợ, nhịn không được phải nhao nhao lùi xa khỏi Hàn Lập.

"Yên tâm chưa?" Hàn Lập khẽ nhếch miệng.

"Là ta lo lắng quá mức…" Vân Báo nâng một tay đặt ngang ngực, tỏ vẻ hối lỗi.

"Đi thôi, trước tiên mang nó phản hồi bộ lạc Ngân Giác Tê." Hàn Lập không để ý đến gã kia nữa, ra lệnh.

Tang Đồ nghe vậy thì đại hỉ. Khóe miệng Vân Báo co quắp lại, gương mặt không giấu được sự lo âu.

Biểu hiện của đám người này đều không thoát khỏi ánh mắt cảu Hàn Lập, nhưng hắn cũng không nói thêm gì. Thù hận của hai bộ lạc này vốn đã kéo dài bao nhiêu năm tháng, không thể một hai lời đã rũ bỏ sạch sẽ. Bởi vậy, hắn có thể hiểu được vì sao Vân Báo lo lắng.

Ước chừng sau nửa canh giờ, đoàn người rốt cuộc ra khỏi huyệt động dung nham, tiến về bình nguyên phía xa.

. . .

Bộ lạc Ngân Giác Tê nằm ở bình nguyên thuộc bờ bên trái của một dòng sông lớn. Từ xa nhìn lại, thấp thoáng thấy được những những túp lều cao lớn được dựng lên từ đá nham thạch, da thú và gỗ. Quần thể kiến trúc nằm rải rác bên bờ sông, tương đối đồ sộ.

Lúc đám người Hàn Lập trở về, toàn bộ tộc chúng thuộc bộ lạc Ngân Giác Tê, bất kể già trẻ trai gái, đều nhất nhất tập trung xung quanh doanh trướng chờ đón thủ lĩnh. Cảm nhận được sự áp chế do lực lượng huyết mạch tỏa ra từ "tảng đá", cả bộ lạc ai nấy đều không tự chủ được phải cúi đầu xuống một chút.

Tuy vậy, khi phát giác mấy người tộc Vân Báo, hai mắt bọn họ lập tức đỏ vằn tia máu, sát ý đại thịnh.

Nếu Tang Đồ không lớn tiếng can ngăn, thì cục diện sớm đã trở thành không thể khống chế được.

Nhưng việc này chẳng thể trách được bộ lạc Ngân Giác Tê, bởi lẽ bọn họ đa phần đều có người thân hoặc hảo hữu mất mạng dưới tay thủ hạ của Vân Báo.

Tang Đồ dẫn cả bọn tiến vào trong doanh trướng của mình, lại sai khiến mấy tên tộc nhân đặt "Tảng đá" màu đen lên chiếc giường da thú của bản thân gã.

Hàn Lập khẽ vẫy tay, ngân diễm tiểu nhân liền từ trong lòng bàn tay lăng không lơ lửng bay ra.

Ngọn lửa bạc vừa xuất hiện, nhiệt độ trong doanh trướng lập tức bạo tăng, từng luồng sóng nhiệt bức người nhộn nhạo tỏa ra từ thân thể ngân diễm tiểu nhân, lập tức bức lui đám người Tang Đồ lại phía sau.

------oOo------

Chương 1156: Vô tình gặp Tiểu Bạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Ánh mắt Hàn Lập nhìn vào ngọn lửa chỉ còn năm màu rực rỡ trên đỉnh đầu ngân diễm tiểu nhân, trong lòng nảy sinh cảm giác áy náy.

Lúc trước bị nhốt trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, chính Tinh Viêm Hỏa Điểu liều mạng tiêu hao hết hai màu lửa Thất Thải Hỏa Đan Sa, mới che chở được hắn, giúp hắn tranh thủ thời gian câu thông với bình linh rồi đem cơ thể Xuyên Qua.

Đối với điều này, Hàn Lập có chút đau lòng, nhưng Tinh Viêm Hỏa Điểu lại giống như không có chú ý đến, sau khi đi ra, vẫn lanh lợi, hoạt bát trong lòng bàn tay Hàn Lập, lộ ra chút vui vẻ.

"Những cái mất đi, ngày sau nhất định bổ sung lại cho ngươi." Hàn Lập dùng tâm thần liên hệ, nói với Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Ngân diễm tiểu nhân đứng trong lòng bàn tay của hắn, tựa như hiểu rõ lời Hàn Lập nói, gật đầu nhẹ mấy cái.

Sau đó, Hàn Lập giơ một tay lên, hư không bắt lấy khối đá đen hình con chó kia, nhẹ nhàng khoát tay, liền đem nó bay đến giữa không trung.

Tinh Viêm Hỏa Điểu cùng hắn tâm ý tương thông, không cần lời nói, liền tự động bay ra, hóa thành một màn lửa màu bạc, bao bọc toàn bộ khối đá đen kia.

Theo tầng tầng lửa bạc bao bọc nung khô, khối nham thạch màu đen kia bắt đầu toát ra từng luồng khói hơi màu đen, mặt ngoài giống như băng tinh,

dần dần tan ra.

Màu đen bám trên đó càng lúc càng trở nên mờ nhạt, toàn bộ nham thạch giống như giống như bị tách ra từng lớp, từ từ lộ ra sự vật bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập càng lúc càng nhìn chằm chằm vào nham thạch mờ nhạt, vẻ kinh ngạc trong mắt lộ rõ hơn.

Sau một lát, toàn bộ lớp đá đen bên ngoài hoàn toàn bị tan ra, hiện ra đồ vật giống như một khối băng đá, mà trong băng đá rõ ràng là một con thú nhỏ lông tơ màu trắng còn sống nằm cuộn mình.

Khi Hàn Lập nhìn rõ bộ dáng con thú nhỏ kia, rốt cục không kìm được kêu thành tiếng: "Tiểu Bạch..."

Con thú nhỏ co quắp trong băng đá kia không phải gì khác lại chính là Tỳ Hưu Tiểu Bạch đi theo Kim Đồng tới Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Mắt thấy Hàn Lập hình như nhận ra ấu thú, thần sắc đám người Tang Đồ đều biến đổi, ngoài ý muốn vạn phần.

Hàn Lập lại bất chấp mọi thứ, sai khiến Tinh Viêm Hỏa Điểu hòa tan hoàn toàn lớp băng đá cuối cùng, đưa tay ôm con thú nhỏ màu trắng kia vào lòng.

Tuy nhiên, sau khi băng đá biến mất, Tiểu Bạch vẫn như cũ, hai mắt nhắm tịt, không có nửa điểm sinh khí, nhìn giống như một thi thể không có sinh mệnh.

Ánh mắt Hàn Lập liếc qua trên người Tiểu Bạch, thần thức cũng dò xét quanh thân.

Lúc này, hắn mới phát hiện, Tiểu Bạch mặc dù không bị băng đá phong ấn, thần hồn vẫn rơi vào trạng thái ngủ say như cũ, như thể bị khóa lại bởi một lực lượng huyết mạch tự thân, lâm vào một tình trạng giả chết.

Hàn Lập biết đây là Tiểu Bạch đã kích phát một cơ chế bảo hộ bản thân, trong lòng thầm bớt đi mấy phần lo lắng, nhưng trong lúc nhất thời lại

không biết nên làm như thế nào để nó tỉnh lại.

Tinh Viêm Hỏa Điểu thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, cũng không quấy rầy, chủ động hạ xuống đầu vai hắn, hào quang lóe lên rồi biến mất không thấy đâu.

Hàn Lập thoáng chốc tỉnh táo lại, thi triển Luyện Thần Thuật, dùng một loại bí thuật tiến nhập vào thức hải Tiểu Bạch, ý định làm nó tỉnh lại.

Tuy nhiên, sau khi hắn tiến vào trong thức hải Tiểu Bạch lại chỉ phát hiện một màu đen kịt, căn bản không nhìn thấy cái gì.

Hơn nữa Hàn Lập còn cảm thấy, ở trong bóng tối tĩnh mịch này, hình như còn có một lực lượng kỳ dị dẫn dắt sợi thần niệm của hắn, khiến càng sâu vào trong bóng tối lại càng đi vòng quanh.

Cảnh giác, Hàn Lập vội vàng thu hồi bí thuật, rút lui khỏi không gian bên trong thức hải Tiểu Bạch.

Sau một chút do dự, hắn thúc giục Luyện Thần bí thuật một lần nữa. Lần này không trực tiếp tiến vào thức hải Tiểu Bạch, mà thử thông qua liên hệ tâm thần từng có giữa bọn hắn, thức tỉnh Tiểu Bạch.

Thế nhưng, khi thần thức hắn tập trung trên thân Tiểu Bạch, Hàn Lập đột nhiên phát hiện bốn phía tối sầm lại, vậy mà lại giống như trong thức hải Tiểu Bạch trước đó, bốn bề đều rơi vào một màu đen kịt.

Khi hắn còn đang kinh nghi bất định, trong bóng tối hư không bỗng có quang mang lưu chuyển, hai con ngươi khổng lồ hiện ra lóe lên quang mang lưu ly, từ đó ném ra ánh mắt lạnh nhạt, hờ hững nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập chưa kịp biết rõ chuyện gì xảy ra, thần thức đã cảm thấy dồn nén đau đớn, Luyện Thần bí thuật bị gián đoạn, tỉnh lại.

"Tại sao có thể như vậy..." Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc không thôi, thì thào nói ra.

"Thế nào, có thể cứu tỉnh nó hay không?" Tang Đồ hỏi.

"Con thú này chính là bạn cũ của ta, vừa rồi không biết tại sao, thức hải của nó là một vùng tăm tối, thần niệm của ta đi vào, bên trong liền có hai con mắt lưu ly chăm chú nhìn ta, căn bản không có cách nào đánh thức nó dậy." Hàn Lập lắc đầu, chậm rãi nói ra.

"Thức hải tăm tối, con mắt lưu ly... Con thú này chẳng lẽ là một trong Viễn Cổ Man Hoang Bát Vương, huyết mạch hậu duệ Mặc Nhãn Tỳ Hưu?" Vân Báo nghe vậy, thần sắc biến đổi, cả kinh kêu lên.

Tang Đồ nghe vậy, thần sắc cũng thay đổi.

"Mặc Nhãn Tỳ Hưu?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

"Trong truyền thuyết, bộ tộc Mặc Nhãn Tỳ Hưu có thần thông linh mục cường đại nhất thế gian, bọn chúng thông qua một đôi Lưu Ly Mặc Nhãn có thể nhìn thấu căn nguyên bản chất của huyễn tượng, có thể nhận biết Chư Thiên sinh ra Tiên Thiên dị bảo. Thậm chí nghe nói, hai mắt chúng có thể nhìn thấu hư vô mờ mịt của luân hồi mệnh số." Vân Báo giải thích nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc lấy làm lạ, lúc trước Tiểu Bạch quả thật có thần thông phát hiện bí cảnh chứa bảo vật, chỉ là còn lâu mới được như Vân Báo nói hàm hồ, về phần nhìn thấu huyễn thuật gì, luân hồi gì, thì càng là lời nói vô căn cứ.

"Không chỉ như vậy, hai mắt Mặc Nhãn Tỳ Hưu còn có thể liên thông với một không gian kỳ dị, thời điểm tu vi đủ cường đại, một ánh mắt liền có thể hút địch nhân vào trong, nếu không có thực lực vượt trội thì hy vọng thoát ra khỏi không gian kia chỉ là xa vời." Vân Báo tiếp tục nói.

"Trong bụng Tiểu Bạch quả thực có một không gian đặc biệt như vậy, có thể ngăn ngoại giới dò xét, lúc thu lấy người khác cần há miệng nuốt, chứ chưa từng thấy liên quan gì với con mắt." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi nói.

"A, hình như năm xưa cũng chính bởi thần thông bộ tộc Mặc Nhãn Tỳ Hưu

quá mức kỳ dị, sau khi vị Chân Linh Vương Mặc Nhãn Tỳ Hưu đại nhân kia mất tích, cả một tộc đàn liền bị tai hoạ ngập đầu, đến nay cực hiếm thấy tồn tại hậu duệ huyết mạch. Nếu chúng ta mang nó tới Bát Hoang sơn, nhất định được toàn bộ Man Hoang chúng tộc coi là trân bảo. Ở đó, Chân Linh Vương đại nhân nhất định có thể cứu tỉnh nó." Tang Đồ ung dung thở một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, trong mắt lóe lên chút do dự.

Hắn vốn định tìm một chỗ lẳng lặng bế quan, chờ đến khi tu luyện có thành tựu, có thể tiến giai đến Đại La sơ kỳ, đồng thời khi khôi phục Thời Gian đạo văn liền lập tức tiến về Đại Kim Nguyên Tiên Vực ẩn nấp, chờ Luân Hồi điện hành động.

Nhưng giờ hắn đánh bậy đánh bạ lại gặp Tiểu Bạch, không thể không cân nhắc.

Sau khi suy nghĩ một lát, Hàn Lập vẫn quyết định cứu Tiểu Bạch trước, chờ lúc Tiểu Bạch tỉnh lại, hỏi thăm qua sự tình Cửu Nguyên quan, lại hành động theo Luân Hồi điện, cơ hội để hắn cứu Kim Đồng ra càng nắm chắc hơn chút.

"Nếu chỉ đi Bát Hoang sơn mới có thể cứu Tiểu Bạch, ta sẵn lòng cùng các ngươi hộ tống nó đến đấy." Hàn Lập nói ra.

Tang Đồ và Vân Báo nghe vậy, thần sắc đều thay đổi.

"Có bộ tộc Ngân Giác Tê bọn ta hộ tống là đủ." Tang Đồ nói ra trước.

Vân Báo thì hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Dù sao Tiểu Bạch được bộ tộc Ngân Giác Tê tìm thấy, bây giờ cũng đang đặt chân ở bộ tộc Ngân Giác Tê.

"Tang Đồ thủ lĩnh, ta hỏi một chút, ngươi dự định di chuyển cùng cả tộc, hộ tống Tiểu Bạch đi Bát Hoang sơn sao?" Hàn Lập thấy vậy, thần sắc không thay đổi, mở miệng hỏi.

"Cái này... Dĩ nhiên không phải, chỉ mang một vài kiện tướng đắc lực là được.." Tang Đồ hơi chần chừ, nói ra.

"Nếu như vậy, ngươi mang tất cả chiến lực trọng yếu của tộc chúng đi, những người còn lại tự lo thế nào? Tất cả chiến lực chính của bộ tộc Vân Báo đều ở nơi này." Hàn Lập khẽ nhíu lông mày, cười hỏi.

Lời hắn vừa dứt, Tang Đồ liền hiểu rõ ý tứ trong chớp mắt, trên trán không khỏi chảy giọt mồ hôi lạnh.

Nếu gã thật sự làm vậy, không chờ gã mang vinh quang về cho bộ lạc từ Bát Hoang sơn, bộ tộc Vân Báo bị ép bất đắc dĩ, nhất định sẽ tiên hạ thủ vi cường, chém tận giết tuyệt tất cả tộc chúng bộ lạc còn ở lại của gã.

Đến lúc đó, cho dù gã có công hộ tống huyết mạch Bát Vương, nhận được phong thưởng của Bát Hoang sơn đi nữa thì tộc nhân của gã cũng chẳng có ở đây.

"Ta nguyện cùng tộc Vân Văn Hổ hộ tống Tiểu Bạch trở về Bát Hoang sơn." Tang Đồ từ đáy lòng nói ra.

Vân Báo nghe vậy, thần sắc cũng nghiêm lại, ánh mắt cảm kích nhìn Hàn Lập.

"Không chỉ như thế, khi các ngươi rời đi, hai bộ lạc rắn mất đầu, thời gian về sau, khó tránh khỏi để lộ tin tức, sợ rằng bị những bộ lạc khác dòm ngó. Cho nên, các ngươi không những phải vứt bỏ hiềm khích lúc trước, không xâm phạm lẫn nhau, còn cần một ra tay trợ giúp vào thời khắc gặp nạn. Như vậy mới có thể đảm bảo hai bộ lạc đều có thể tiếp tục duy trì lâu dài." Hàn Lập tiếp tục nói.

Đồ Tang và Vân Báo nghe vậy, trên mặt đều lộ thần tình hơi khó xử.

Tình hình đám người còn lại trong trướng cũng đều không khác biệt lắm, vạn năm oán hận chất chứa, đâu thể nào gặp nhau cười một tiếng liền hoàn toàn biến mất?

Hai bộ lạc này dĩ nhiên sẽ không vì một vài câu nói của Hàn Lập mà từ bỏ hận thù, cứ thế hòa hảo như lúc ban đầu.

"Thật ra các ngươi cũng không cần quá khó xử, không phải muốn các ngươi vĩnh viễn như vậy, chỉ cần duy trì đến khi các ngươi tham gia xong Bát Hoang sơn Huyết Tự đại hội trở về, đến lúc đó, các ngươi muốn chiến muốn hòa, đương nhiên muốn làm gì cũng được." Hàn Lập cười cười, nói ra.

Tang Đồ cùng Vân Báo nghe vậy, trầm mặc thật lâu, cuối cùng đồng thời gật đầu nhẹ, nói:

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm, liền theo tiền bối lời nói."

"Không cần gọi tiền bối gì, gọi ta một tiếng Thạch Mục, hoặc Thạch đạo hữu là được. Đúng rồi, Huyết Tự đại hội các ngươi nói tổ chức vào lúc nào?" Hàn Lập hỏi lại.

"Thời điểm ba mươi năm trước tuyên bố là trong vòng trăm năm, đến nay còn không đến bảy mươi năm. Lần này đi Bát Hoang sơn đường xá xa xôi, thời gian không quá dư dả, chúng ta cũng nên xuất phát sớm." Tang Đồ mở miệng nói ra.

"Vậy các ngươi mau chóng trở về tộc, an bài tốt sự vụ trong tộc, chọn lựa tốt người ngựa đi hộ tống, ít ngày nữa chúng ta xuất phát." Giờ phút này, Hàn Lập nghiễm nhiên trở đã thành thủ lĩnh cộng đồng hai bộ lạc, hạ lệnh xuống.

"Được." Tang Đồ cùng Vân Báo đồng thanh lên tiếng.

Sau đó hai người rời đi, Tang Đồ liền phân phó, lấy doanh trướng nơi đây làm chỗ ở tạm thời của Hàn Lập, bất kỳ ai nếu không được đồng ý sẽ không được tùy ý tới gần.

Hàn Lập ngồi mình trong trướng một lát, đưa tay vung lên, mở ra Hoa Chi Động Thiên.

Sau đó, hắn ôm Tiểu Bạch lên, cất bước vượt qua quang môn màu bạc, đi vào lầu trúc trong Động Thiên.

------oOo------

Chương 1157: Thu hoạch

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập vừa mới bước vào không gian Hoa Chi liền nhíu mày lại, cảm thấy tựa hồ có chỗ không đúng.

Hắn chưa kịp suy nghĩ nhiều, một trận tiếng vang ầm ầm truyền đến đập vào mặt, xuyên vào trong đáy lòng hắn, trong đó còn kèm theo trận trận thanh âm quỷ khiếu, bén nhọn không gì sánh được, nhưng lại lúc cao lúc thấp, làm cho người nghe khó chịu không gì sánh được.

Hắn cảm thấy tâm thần rung động, tay chân nhịn không được vũ động lên, vội vàng vận chuyển Luyện Thần Thuật ổn định thần hồn, lúc này mới nhìn lại chỗ thanh âm kia truyền đến.

Chỉ thấy nơi xuất phát ra tiếng quỷ khóc chính là lầu các Đề Hồn bế quan.

Giờ phút này lầu các thình lình bị một cỗ hắc khí đậm đặc giống như mực nước bao phủ, kịch liệt xoay tròn ở giữa tạo thành một vòng xoáy hắc khí, ẩn ẩn có từng đạo quỷ ảnh chớp động trong đó, trùng kích cấm chế chung quanh lầu các làm rung động không thôi.

May mắn những cấm chế kia là Hàn Lập tự tay thiết lập, trong đó lại dung nhập Thời Gian Pháp Tắc chi lực, nếu không chỉ sợ không thể nào ngăn cản hắc khí trùng kích.

"Chuyện gì xảy ra?" Hàn Lập vội vàng bay tới, đồng thời thả ra một tia thần thức tìm kiếm trong cấm chế.

Nhưng thần thức hắn vừa mới đi vào vòng xoáy hắc khí, lập tức bị thôn phệ vào, đồng thời một cỗ thôn phệ chi lực cường đại từ trong vòng xoáy lộ ra, ẩn ẩn có xu thế xâm nhập vào trong đầu hắn.

Hàn Lập vội vàng thu hồi thần thức, lúc này mới cản trở được thôn phệ chi lực quỷ dị do vòng xoáy phát ra.

Đôi mi hắn khẽ động, trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng.

Tình huống trước mắt này khẳng định là do Đề Hồn trong lầu các đưa đến, xem ra nó hấp thu nguyên khí Ô Sào Quỷ Vương, hẳn là lại có đột phá.

Nhưng Hàn Lập lại lộ vẻ do dự, tình huống trước mắt này, hắn cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ có thể dựa vào một mình Đề Hồn vượt qua, lấy năng lực Đề Hồn, sẽ không có chuyện gì.

Hắn lập tức vung tay lên, mấy chục đạo kim quang từ trong tay bắn ra, rơi vào phụ cận lầu các, lại mở ra thêm một màn ánh sáng màu vàng dày đặc.

Trong màn sáng cấm chế này cũng ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực, cộng hưởng cùng tầng cấm chế bên trong, hai màn sáng kim quang hoà lẫn, lập tức vững chắc lại.

Bên trong truyền ra thanh âm quỷ khiếu cũng bị ngăn trở hơn phân nửa, Hàn Lập nghe thấy cũng không bị ảnh hưởng gì.

Hắn gật gật đầu, sau đó trở về lầu các mới xây bên cạnh dược viên.

Trên dưới ba tầng lầu các này đặt đầy các loại khoáng thạch vật liệu, còn có một số Linh Bảo Tiên khí thu nạp được từ trong Thái Tuế Tiên Phủ, nhét tràn đầy.

Những kiện linh tài thì đặt ở trên mặt đất bên ngoài lầu các, chất thành mấy đống lớn, về phần những linh thảo linh dược cấy ghép từ trong Thái Tuế Tiên Phủ lại càng nhiều vô số.

Hắn đặt Tiểu Bạch ở tầng cao nhất lầu các, lại triển khai một tầng cấm chế phòng hộ bên cạnh, lúc này mới yên tâm.

Hàn Lập lập tức nhìn vào rất nhiều bảo vật phía trong lầu các, mặt lộ vẻ cao

hứng nhưng lại thấy nhức đầu.

Lần này vơ vét các loại bảo vật trong Thái Tuế Tiên Phủ thực sự quá nhiều, xử lý rất phiền phức, nhưng nếu như xử lý sạch sẽ, đổi lấy Tiên Nguyên thạch, số lượng sẽ nhiều trước nay chưa từng có.

Chỉ là từ khi rời Thái Tuế Tiên Phủ đến nay, hắn quá bận rộn các sự tình, chưa kịp lo việc này, hiện tại cuối cùng đã có chút nhàn rỗi.

Hàn Lập lật tay lấy ra một ngọc giản trống không, cẩn thận kiểm kê các loại bảo vật trong lầu các, phân loại cất giữ, cũng ghi nhớ lại.

Bận rộn cả ngày, rốt cuộc hắn sắp xếp xong hết các loại bảo vật trong lầu các, sau đó lại ra bên ngoài, chỉnh lý ghi chép các loại linh tài và các loại linh thảo linh dược ở đó.

Làm xong những thứ này, Hàn Lập ngồi xuống bên cạnh lầu các, tay áo vung lên, trước người lại nhiều ra một đống đồ vật rực rỡ muôn màu, lại là một đống pháp khí trữ vật hình dáng khác nhau.

Những pháp khí trữ vật này đều là đồ vật của những tu sĩ các phái vẫn lạc trong Thái Tuế Tiên Phủ, hắn một đường thu được, cũng coi như đại thu hoạch chuyến này.

Trong đó đáng giá nhất, không ai qua được pháp khí trữ vật của Xà Thiềm và Lam Nguyên Tử.

Pháp khí trữ vật Xà Thiềm, Hàn Lập trước đó mơ hồ quét qua một chút, nhưng chỉ nhìn một chút bảo vật trong đó, không có xem kỹ.

Hắn lấy pháp khí trữ vật Xà Thiềm ra trước, vung tay lên.

"Soạt" một tiếng, một đống lớn vật phẩm xuất hiện ở trên mặt đất.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, mặt lộ vẻ vui mừng.

Xà Thiềm, vị tồn tại Đại La cảnh này quả nhiên không khiến người thất

vọng, xuất thân giàu có không gì sánh được. Các loại vật liệu, Tiên khí không tính, vẻn vẹn Tiên Nguyên thạch đã có chừng hơn hai ngàn vạn khối.

Mà trong đó thình lình có ba bốn mươi viên Tiên Nguyên thạch đặc thù, những Tiên Nguyên thạch này so với Tiên Nguyên thạch trung phẩm còn lớn hơn một vòng, mà toàn thân chúng tản mát ra tia sáng chói mắt giống như hỏa diễm, trong quang mang ẩn chứa ba động tiên linh lực kinh người.

"Đây là Tiên Nguyên thạch thượng phẩm?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, cầm một khối lên xem.

Một cỗ ba động tiên linh lực tinh thuần mênh mông từ đó toả ra, thân thể của hắn phảng phất ngâm trong suối nước nóng, thoải mái không gì sánh được, cơ hồ khiến hắn nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ.

Hàn Lập nhếch miệng cười một tiếng, yêu thích nhìn Tiên nguyên thạch không muốn buông tay.

Mặc dù chưa bao giờ thấy qua, nhưng hắn có thể xác nhận, khối Tiên Nguyên thạch trước mắt này rõ ràng là Tiên Nguyên thạch thượng phẩm, bên trong ẩn chứa tiên linh lực còn muốn nồng đậm thuần túy hơn so với trong thể nội hắn.

Nếu sử dụng thượng phẩm Tiên Nguyên thạch này khôi phục tiên linh lực, chỉ sợ mấy hơi thở đã có thể lấp đầy.

Bất quá thượng phẩm Tiên Nguyên thạch cực kỳ trân quý, dùng để khôi phục tiên linh lực cũng không tránh khỏi quá xa xỉ.

Hàn Lập đã từng thấy qua trên điển tịch, thượng phẩm Tiên Nguyên thạch có rất nhiều diệu dụng, luyện chế cao giai Tiên khí, đột phá cảnh giới, thậm chí trảm thi giảng đạo, các loại phương diện đều có thể phát huy tác dụng cực lớn.

Hắn thưởng thức những thượng phẩm Tiên Nguyên thạch này một hồi, trân trọng thu chúng vào.

Hàn Lập lật tay thu hồi những Tiên Nguyên thạch khác, phân loại các đồ vật ra, sau đó kiểm tra pháp khí trữ vật Lam Nguyên Tử.

Ngày đó ở trong Tuế Nguyệt Tháp, hắn bắt được Lam Nguyên Tử, liền thu lấy pháp khí trữ vật của gã.

Hàn Lập đưa thần thức vào trong đó quét qua, sau đó lấy đồ vật bên trong ra, lập tức phân loại chúng ra.

Số lượng Tiên nguyên thạch của Lam Nguyên Tử ít hơn so với Xà Thiềm, chỉ có hơn sáu trăm vạn, nhưng trong đó nhiều nhất chỉ là trung phẩm, ngay cả thượng phẩm cũng không có một khối.

Hắn lại chỉnh lý những pháp khí trữ vật khác, tu vi chủ nhân những pháp khí trữ vật này không cao, thân gia kém hơn Xà Thiềm, Lam Nguyên Tử, tất cả Tiên Nguyên thạch cộng lại cũng chỉ hơn bốn trăm vạn khối.

Hàn Lập thu tất cả Tiên Nguyên thạch này vào trong pháp khí trữ vật của mình, khóe miệng nhịn không được lộ ra vẻ tươi cười.

Lúc trước hắn giết người đoạt bảo khắp nơi, tích lũy cho bản thân không tệ, Tiên Nguyên thạch trên người vẫn chưa tới mười ngàn vạn, bây giờ lập tức tăng lên nhiều gấp ba lần.

Mà chung quanh còn nhiều bảo vật chưa xử lý, nếu đem đi bán, giá trị trên người hắn đoán chừng còn có thể tăng thêm gấp đôi.

Hàn Lập lấy ra các bảo vật trong người, còn có bảo vật trong lầu các, lấy ra những thứ không dùng đến, sau đó lại lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, mở ra màn sáng giao dịch, gửi từng bảo vật vào trong Luân Hồi điện bán.

Số lượng bảo vật quanh hắn quá nhiều, hắn bận rộn trọn vẹn hơn một tháng, mới bán đa phần bảo vật đi, lại thu được hơn ba ngàn vạn Tiên Nguyên thạch.

Đây là vì Hàn Lập nóng lòng xử lý những vật này sạch sẽ, không báo giá cao, nếu không không chỉ thu được chừng này.

Mà những đồ vật hiếm quý còn lại, bán ra không tốt lắm, hắn liền đặt chúng ở trên khu vực giao dịch Luân Hồi điện, chậm rãi chờ người mua.

Dù sao trong tay hắn đã nắm giữ hơn bảy ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, đủ cho hắn sử dụng lâu dài.

Nhiều Tiên Nguyên thạch như vậy, Hàn Lập dù ở trong tu sĩ Thái Ất, hay là trong tu sĩ Đại La, cũng coi như là phú hào, thậm chí tại một nơi Tiên Vực cỡ nhỏ, tông môn quy mô nhất chưa hẳn có vốn liếng hơn hắn.

Có những Tiên Nguyên thạch này làm hậu thuẫn, hắn đã có thể treo giải thưởng mua sắm tài liệu chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, trước nay thì chưa có đủ.

Chỉ tiếc, tài liệu ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, mặc dù hắn có Tiên Nguyên thạch, cũng phải chậm rãi chờ cơ duyên.

Vào thời khắc này, đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, sau đó phi thân rời không gian Hoa Chi, đi ra phía ngoài doanh trướng.

"Thạch Mục tiền bối." Thanh âm Tang Đồ từ bên ngoài truyền đến, không có bước vào doanh trướng.

Tang Đồ và Vân Báo giờ phút này đứng bên ngoài doanh trướng, ngoại trừ hai người bọn họ, còn tự mình mang theo mười mấy tên tùy tùng.

Sau lưng đám người còn đỗ đấy một chiếc phi chu bằng xương, kích cỡ không nhỏ, dài chừng bốn mươi, năm mươi trượng, chỉ là chất liệu rất bình thường, bên cạnh phi chu còn đứng hai con Yêu thú hình hổ sau lưng mọc lên hai cánh, thoạt nhìn là thú kéo xe.

Phía sau phi chu bằng xương còn có mấy chiếc phi chu và phi xa cỡ nhỏ, cũng có Yêu thú dị chủng hình hổ này kéo, phía trên chở một ít hàng hóa, không biết có phải Tang Đồ và Vân Báo dự định chuyển đến Bát Hoang sơn bán ra hay không?

"Vào đi." Thần thức Hàn Lập cảm ứng được tình huống bên ngoài, sắc mặt khẽ động, biết là đã đến thời gian xuất phát, từ tốn nói.

"Thạch Mục tiền bối, hai tộc chúng ta đã chuẩn bị xong, ngài xem chúng ta lúc nào xuất phát?" Tang Đồ cung kính hỏi.

"Lập tức đi thôi." Hàn Lập nói ra.

"Vâng." Hai người Tang Đồ đáp ứng một tiếng.

Hàn Lập đi ra doanh trướng, được hai người Tang Đồ tự mình dẫn lên phi chu, đồng thời an bài gian phòng tốt nhất cho hắn.

Sau đó trên phi chu chớp lên quang mang, lơ lửng bay lên, sau đó được hai con Song Dực Hổ Thú kia lôi kéo, bay về phía trước.

Hai con Song Dực Hổ Thú này mặc dù thực lực không mạnh, chỉ cấp độ Kim Tiên, nhưng tựa hồ là dị chủng trời sinh, tốc độ phi hành cực nhanh, cũng không kém tu sĩ Thái Ất cảnh.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặc dù hắn có phi chu tốt hơn có thể tăng tốc hành trình, nhưng cũng có khả năng bại lộ thân phận, nên cũng không thêm chuyện.

"Chuyện bên ngoài giao cho các ngươi, ta muốn ở đây bế quan, không có việc quan trọng, đừng quấy rầy ta." Hắn phân phó với hai người Tang Đồ.

"Vâng." Hai người Tang Đồ vội vàng đáp ứng một tiếng, sau đó rất nhanh cáo lui.

Hàn Lập thấy hai người hiểu chuyện như vậy, có chút hài lòng, sau đó hắn đưa tay bố trí cấm chế xung quanh phòng, lại mở ra không gian Hoa Chi, bay vào, ngồi xuống tại lầu các tầng ba.

Trước đó bán đi những vật kia, mặc dù giá trị khá cao, nhưng kỳ thật cũng không phải thứ hắn chú ý nhất.

Lần trước trong Thái Tuế Tiên Phủ, thu hoạch lớn nhất cũng không phải những vật kia.

Hàn Lập im lặng tĩnh tọa một lát, lần nữa vung tay lên, bên cạnh nhiều ra bốn vật phẩm.

Kiện thứ nhất là một bản thư quyển màu vàng, bị cuốn thành một quyển, đồng thời có một sợi tơ màu vàng thô sơ buộc lại, chính là thư quyển đặt chung một chỗ với Tuế Nguyệt Thần Đăng kia.

Kiện thứ hai là một khối ngọc giản màu tím, là Hắc Thiên Ma Tổ cho hắn, là Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh.

Kiện thứ ba là một chiếc cổ đăng màu vàng, chính là Tuế Nguyệt Thần Đăng, còn kiện cuối cùng chính là trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận.

Bốn kiện đồ vật này, lại thêm viên hoả châu màu trắng của Tinh Viêm Hỏa Điểu kia, mới là nhóm thu hoạch lớn nhất trong Thái Tuế Tiên Phủ của hắn.

Hàn Lập đặt những vật Tuế Nguyệt Thần Đăng qua một bên, cầm cuốn thư quyển màu vàng kia lên xem đầu tiên.

Ba món đồ khác, hắn đã mơ hồ xem qua, chỉ có cuốn sách này vẫn chưa hề mở ra, không biết là vật gì.

Bất quá cuốn sách này đặt chung một chỗ với Tuế Nguyệt Thần Đăng, tất nhiên không phải thư quyển bình thường.

------oOo------

Chương 1158: Phục sinh thần đăng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Mang theo vẻ mong đợi, Hàn Lập kéo ra sợi tơ màu vàng, mở cuốn sách ra.

Trên bìa cuốn sách viết bốn chữ lớn phong cách cổ xưa "Tuế Nguyệt Chân Kinh", chữ viết ẩn chứa chút loang lổ, lộ ra một ý vị tang thương.

Hàn Lập nhìn thấy tên sách, đối với nội dung trong đó cũng đoán được hơn nửa. Sau khi mở ra, đuôi lông mày khẽ nhíu lại rất nhanh.

Cuốn sách màu vàng này quả nhiên như hắn dự đoán, là một môn tu luyện công pháp Thời Gian Pháp Tắc, hơn nữa nhìn qua vô cùng huyền diệu, sử dụng chính ý cảnh tuế nguyệt như lửa, thời gian vạn vật đều sẽ mục nát suy vong trong Tuế Nguyệt Chi Hỏa này.

Hàn Lập cẩn thận lật từng tờ cuốn sách màu vàng, xem trọn vẹn hơn nửa ngày mới xong. Trên mặt hắn nhanh chóng lộ ra vẻ vui mừng, phất tay cầm lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng bên cạnh lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Môn công pháp « Tuế Nguyệt Chân Kinh » vô cùng tinh diệu, mặc dù so ra vẫn kém « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », môn công pháp thời gian cao cấp nhất trong Chân Ngôn Môn.

Nhưng, sở dĩ Hàn Lập cao hứng không phải vì có được bộ công pháp thời gian tinh diệu này, mà bởi phần sau của « Tuế Nguyệt Chân Kinh » ghi chép phương pháp tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Ngày trước, Tuế Nguyệt Thần Đăng chịu ảnh hưởng của Tuế Nguyệt Tháp sụp đổ, lửa đèn dập tắt, món trọng bảo hoàn hảo thành vật vô dụng. Ngoài mặt, hắn dù biểu hiện rất bình tĩnh, ở sâu trong nội tâm lại xen lẫn oán giận.

Bây giờ tìm được phương pháp tế luyện thần đăng này, cuối cùng hắn cũng thấy được hi vọng.

Hàn Lập lập tức thu lại « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh » cùng trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận.

Nguyên bản hắn định cẩn thận lĩnh hội hai loại bảo vật này một phen, nhưng giờ tìm được cách tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng, Thông Thiên Kiếm Đồ và « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh » tốt hơn là sau này nghiên cứu.

Một lần nữa Hàn Lập mở ra « Tuế Nguyệt Chân Kinh », lật đến trang ghi chép phương pháp tế luyện, mặt lộ vẻ do dự.

Trên này mặc dù ghi chép phương pháp tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng, nhưng muốn thực hiện lại không dễ dàng, nhất là người vừa mới cầm « Tuế Nguyệt Chân Kinh » này như hắn.

Phương pháp này thật ra cũng không phức tạp, nếu là một tu sĩ tu luyện « Tuế Nguyệt Chân Kinh », thì rất đơn giản, dùng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đã tu luyện bằng « Tuế Nguyệt Chân Kinh » từ từ ôn dưỡng là được.

Nhưng Hàn Lập lại tu luyện lại « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », mặc dù tinh diệu hơn nhiều so với « Tuế Nguyệt Chân Kinh », muốn tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng lại không được, trừ phi hắn bắt đầu tu luyện « Tuế Nguyệt Chân Kinh ».

Chỉ là trải qua Di La lão tổ dạy bảo, Hàn Lập đối với tu luyện Thời Gian Pháp Tắc đã hiểu rất sâu, biết rõ lợi và hại trong đó.

Thời Gian Pháp Tắc là Chí Tôn pháp tắc, tu luyện vô cùng khó khăn, tối kỵ phân tâm.

Bây giờ hắn tu luyện « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » chưa đại thành, không được lại tu luyện công pháp thời gian khác, nếu không dễ bị loạn đạo tâm, nguy hại cực lớn, thậm chí mất tiền đồ tu luyện.

Lúc trước Di La lão tổ chỉ dạy bảo Hàn Lập tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, Chân Ngôn môn có rất nhiều thần thông thời gian, nhưng trừ những thứ hắn đã học được, những công pháp khác một môn cũng không truyền thụ, chính bởi tu luyện thần thông thời gian quá nhiều, loạn đạo tâm của hắn.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không vì tế luyện một món Tiên khí mà chôn vùi tiền đồ của mình.

Chỉ là, hắn dù không tu luyện « Tuế Nguyệt Chân Kinh », không có nghĩa hắn thật sự không có cách nào tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng này.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Hàn Lập vung hai tay lên, một ngọn lửa màu vàng hiện lên trước người hắn, chính là Tuế Nguyệt Chi Diễm ngày trước lấy được tại tế đàn trong Tuế Nguyệt Tháp.

Lập tức, Hàn Lập bấm quyết dẫn một cái, Đoạn Thời Hỏa Bả cũng xuất hiện trước người hắn, nơi mi tâm tinh quang chớp động, từng đạo thần thức hình thành tinh ti bắn ra.

Đoạn Thời Hỏa Bả cũng bắt đầu chuyển động quay tròn, từng luồng lực lượng pháp tắc đặc thù từ trên đó phóng ra.

Hàn Lập khẽ bấm niệm pháp quyết, Đoạn Thời Pháp Tắc hòa cùng thần thức tinh ti đồng thời bay vào trong Tuế Nguyệt Chi Diễm.

Tuế Nguyệt Chi Diễm giống như nhận được kích thích, bỗng nhiên bành trướng gấp bội, đồng thời quay cuồng kịch liệt.

Trong ngọn lửa, Đoạn Thời Pháp Tắc, thần thức tinh ti, còn có tự thân lực lượng pháp tắc Tuế Nguyệt Chi Diễm hiện lên hình vòng xoáy, khi thì toán loạn cực nhanh, lúc lại va chạm kịch liệt, tóm lại hỗn loạn như một nồi nước sôi.

Sắc mặt Hàn Lập nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng niệm quyết, khống chế Đoạn Thời Pháp Tắc và thần thức tinh ti bằng một phương thức vận chuyển huyền diệu, không ngừng tiếp xúc với lực lượng pháp tắc của Tuế Nguyệt Chi Diễm.

Đồng thời, hắn liên tục biến hóa Đoạn Thời Pháp Tắc, mô phỏng lực lượng pháp tắc Tuế Nguyệt Chi Diễm.

Đây là môn Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp do Di La lão tổ truyền thụ cho, là bí thuật dùng lực lượng thần hồn làm trung gian, lấy một loại lực lượng pháp tắc mô phỏng một loại lực lượng pháp tắc khác.

Nguyên nhân ngày đó Di La lão tổ chỉ điểm cho Hàn Lập là bởi Tiên khí trên người hắn cơ bản đều là đoạt được, rất nhiều trong đó không thể nào thôi động, nên hắn thỉnh giáo Di La lão tổ vấn đề này.

Thật ra tính huống Hàn Lập gặp phải là chuyện bình thường tại Chân Tiên giới, ngoại trừ số bản mệnh tiên khí tự luyện chế ra, bình thường trong Tiên khí mua được hoặc đoạt được đều ẩn chứa lực lượng pháp tắc khác biệt lực lượng pháp tắc bản thân tu sĩ.

Bởi vì sự khác biệt này dẫn đến tu sĩ không cách nào phát huy toàn bộ uy lực Tiên khí.

Một vị cao nhân tiền bối Chân Ngôn môn đã đột phát ý tưởng, sáng chế ra môn "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp" này, mô phỏng lực lượng pháp tắc khác, cố gắng phát huy hết khả năng uy lực Tiên khí.

Đương nhiên, hai loại pháp tắc mô phỏng nhau không thể khác biệt quá lớn, nhất định phải là cùng thuộc tính, tốt nhất là tính chất gần giống.

Vị này tiền bối Chân Ngôn môn này thật sự là một thiên tài không tầm thường, "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp" dù không làm hai loại pháp tắc hoàn toàn giống nhau, nhưng cũng có thể mô phỏng sáu bảy phần.

Ở một mức độ nào đó, Đoạn Thời Pháp Tắc và Tuế Nguyệt Pháp Tắc vẫn có chút tương đồng, "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp" vẫn rất có hi vọng thành công.

Ngày trước Kỳ Ma Tử có thể điều khiển Tuế Nguyệt Thần Đăng, tám chín phần mười là vận dụng Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp này.

Hàn Lập thúc giục "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp", không ngừng lấy Đoạn Thời Pháp Tắc mô phỏng Tuế Nguyệt Pháp Tắc, lúc đầu hắn còn hơi luống cuống tay chân, Đoạn Thời Pháp Tắc xung đột kịch liệt với Tuế Nguyệt Pháp Tắc.

Nhưng khi bí thuật được thi triển thuần thục hơn, xung đột của hai loại pháp tắc từ từ hòa hoãn, Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp vận chuyển càng ngày càng trôi chảy.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ vui mừng, càng thêm dụng tâm thúc giục bí thuật.

Thời gian trôi đi như chó chạy ngoài đồng, trong nháy mắt đã qua năm, sáu năm.

Giờ này khắc này, trong không gian Hoa Chi, toàn thân Hàn Lập đầy bụi đất, tóc tai, quần áo bị đốt rụi gần nửa, thân thể cũng nhiều chỗ cháy đen, nhìn vô cùng chật vật, còn Flames of Time kia biến mất không thấy đâu nữa.

Nhưng hắn cũng không để ý tới thương thế trên người, trong mắt lại tràn đầy vui mừng.

Trải qua sáu năm nỗ lực, bằng "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp", hắn rốt cục mô phỏng thành công Tuế Nguyệt Pháp Tắc.

Ngay khi mô phỏng hoàn thành, hắn nhất thời đắc ý quá mức, không chú ý điều khiển lực lượng pháp tắc trong tay, dẫn đến Tuế Nguyệt Chi Diễm bùng cháy, thiếu chút làm trọng thương chính mình.

Hàn Lập lật tay lấy một viên đan dược trị thương ăn vào, thương thế trên người nhanh chóng khôi phục lại.

Hắn khoanh chân lại lần nữa, cầm lấy Tuế Nguyệt Thần Đăng, phất tay triệu hồi Đoạn Thời Hỏa Bả lên rồi khẽ bấm niệm pháp quyết.

Từng luồng Đoạn Thời Pháp Tắc từ trên bó đuốc bắn ra, nhanh chóng dung hợp lại với nhau, hóa thành một đoàn ngọn lửa màu vàng, tản mát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc khác lạ, giống Tuế Nguyệt Chi Diễm đến sáu bảy phần.

Bàn tay Hàn Lập đẩy vào hư không đẩy, Tuế Nguyệt Chi Diễm giả bay về phía trước, bọc lại Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Ngọn lửa màu vàng nhảy lên, chậm rãi dung nhập vào trong Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Hắn thấy cảnh này, khóe miệng nhếch lên, vội vàng dựa theo phương pháp tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng thúc giục ngọn lửa màu vàng trong đèn.

Mặt ngoài Tuế Nguyệt Thần Đăng lập tức hiện lên một tầng kim quang yếu ớt, nhẹ nhàng chớp động.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, trong lòng thở phào một hơi, mấy năm nay cố gắng, cuối cùng cũng không uổng phí.

Sau đó, hắn lại để Tuế Nguyệt Thần Đăng trước người, lần nữa ngưng luyện ra ba bốn ngọn Tuế Nguyệt Chi Diễm giả, dung nhập vào trong, tiếp tục thôi động tế luyện chi thuật.

Giải quyết vấn đề Tuế Nguyệt Chi Diễm, mọi chuyện tiếp theo sẽ đơn giản.

Hàn Lập không ngừng tế luyện, kim quang bên ngoài Tuế Nguyệt Thần Đăng càng phát sáng, ba động Thời Gian Pháp Tắc tản ra cũng càng ngày càng mãnh liệt.

Cuối cùng hắn tế luyện liên tục trong ba tháng, kim quang trên bấc đèn của thần đăng lóe lên, một đoàn ngọn lửa màu vàng nổi lên.

Ngay khi đăng diễm hiện lên, một luồng ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại không gì sánh được từ trên Tuế Nguyệt Thần Đăng bộc phát ra, giống như sóng dữ khuếch tán ra mọi phía chung quanh, khiến thiên địa nguyên khí trong không gian Hoa Chi phun trào mãnh liệt.

Tiên khí cường đại tung hoành tán loạn trong Thái Tuế Tiên Phủ ngày trước một lần nữa xuất hiện!

Hàn Lập nhìn Tuế Nguyệt Thần Đăng hoàn toàn phục sinh trong tay, mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức dẫn niệm pháp quyết một cái.

"Phần phật" một tiếng.

Ngọn lửa của Tuế Nguyệt Thần Đăng lập tức đại thịnh, một luồng kim quang hẹp dài từ trên ngọn lửa bắn ra biến thành Hỏa Long.

------oOo------

Chương 1159: Một cuộc giao dịch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Hỏa Long màu vàng bay múa quanh trên bầu trời không gian Hoa Chi, trong miệng phát ra tiếng long ngâm thật dài.

Kim quang trên thân Hỏa Long loá mắt không gì sánh được, mắt thường không thể nào nhìn thẳng, tản ra lực lượng pháp tắc như núi kêu biển gầm, uy thế tựa hồ lợi hại hơn lúc Đạo Dận chân nhân và Kỳ Ma Tử sử dụng.

Mà hư không phụ cận cũng rung động kịch liệt, tựa hồ không thể thừa nhận uy thế của Hỏa Long màu vàng này, muốn vỡ vụn ra.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt giật mình.

Nơi này chính là trong không gian Hoa Chi, một khi không gian vỡ vụn, hắn không biết sẽ tạo thành ảnh hưởng gì.

Đang cân nhắc, hắn vội vàng bấm niệm pháp quyết điều khiển Hỏa Long màu vàng thu liễm lực lượng, đồng thời bay nhanh trở về.

Hỏa Long màu vàng rất nhanh bay trở về trong đăng diễm, biến mất không còn tăm tích.

Hàn Lập liên tục thi pháp thôi động, mới khiến cho ba động Thời Gian Pháp Tắc của Tuế Nguyệt Thần Đăng ổn định lại.

Hắn nhìn Tuế Nguyệt Thần Đăng, hồi tưởng lại uy lực vô tận của Hỏa Long màu vàng kia, trong lòng nghi hoặc vì sao chính mình thôi động Tuế Nguyệt Thần Đăng, uy lực lại lớn như vậy.

Kỳ thật Hàn Lập có chỗ không biết, Hỏa Long màu vàng kia có uy thế lớn như vậy, là do hắn tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết gây nên.

Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chính là công pháp thời gian đoạt thiên tạo hoá, do năm loại đồ vật Ngũ Hành bản nguyên trải qua tuế nguyệt lĩnh hội ra, bây giờ trình độ Hàn Lập tu luyện mặc dù không đủ, nhưng hơn ở Thời Gian Pháp Tắc chi lực phẩm chất cực cao, còn trên cả Kỳ Ma Tử, mô phỏng ra Tuế Nguyệt Chi Diễm uy lực cũng lớn hơn, tự nhiên có thể kích phát uy lực Tuế Nguyệt Thần Đăng lớn như vậy.

Hàn Lập suy nghĩ một hồi, không có đầu mối gì, nên không hao tâm tốn sức suy nghĩ nữa, nâng Tuế Nguyệt Thần Đăng ở trước người, tiếp tục thi pháp tế luyện.

Bây giờ hắn mặc dù có thể điều khiển thần đăng này, nhưng cũng chưa thuần thục, nên cần tiếp tục tế luyện, mới có thể điều khiển tự nhiên được.

Chỉ là tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng cũng không cần toàn tâm chăm chú vào nó, hắn vừa tế luyện thần đăng, vừa lấy trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận và Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh ra ngoài.

Hắn xem ngọc giản ghi chép Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh trước, thần thức chui vào trong đó, cẩn thận nhìn xem một lần, mặt lộ vẻ sợ hãi thán phục.

Bản Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh này không hổ là công pháp được Hắc Thiên Ma Tổ khen ngợi, không nói công pháp tu luyện lôi điện trong đó, mà bên trong ghi lại các loại lôi pháp chư thiên, để cho tầm mắt Hàn Lập được mở rộng.

Căn cứ trên Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh ghi lại, lôi pháp thế gian phân ra ba mươi sáu thiên lôi, bảy mươi hai địa lôi, một trăm lẻ tám vân lôi.

Hàn Lập trước kia thấy qua rất nhiều lôi điện, phần lớn là vân lôi và địa lôi, mỗi loại trong ba mươi sáu thiên lôi đều có uy lực tuyệt đại, dị thường hiếm thấy.

Hàn Lập trước kia nắm giữ Tịch Tà Thần Lôi chính là bảy mươi hai địa lôi, Hoán Cốt Kim Lôi trong Tẩy Sát Trì ở Hôi giới lúc trước cũng thuộc về bảy mươi hai địa lôi, bất quá Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hoà cả hai làm một thể, diễn hóa thành một loại lôi điện chi lực mới, có uy lực đã tiếp cận thiên lôi.

Trên Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh còn có rất nhiều bí thuật tế lôi, ngưng lôi, dưỡng lôi, cũng làm cho hắn mở rộng tầm mắt.

Bất quá Hàn Lập cũng không nghiên cứu Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh, thứ ghi chép trong ngọc giản này quá mức tinh diệu, hắn tu luyện cũng không phải là công pháp lôi điện, về sau nhiều nhất chỉ tu luyện mấy môn bí thuật lôi điện trong đó mà thôi.

Nói thật, miếng ngọc giản này rơi vào trong tay hắn xem như người tài giỏi không được trọng dụng.

Hàn Lập không có lòng dạ tiếc hận Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh này, lật tay thu hồi nó, cầm xem trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận kia.

Đuôi lông mày hắn khẽ động, thần thức tuôn ra bọc lại Thông Thiên Kiếm Đồ, chui vào bên trong.

Vượt quá dự liệu của hắn, lực lượng thần thức của hắn vậy mà không tốn chút sức nào liền chui vào trong đó.

Ngay lúc Hàn Lập kinh ngạc thì "Ầm ầm" một tiếng, một cỗ tin tức khổng lồ tràn vào trong đầu của hắn.

Nguồn tin tức này quá mức khổng lồ, lấy thần hồn chi lực của hắn một hồi mới hoàn toàn tiêu hoá được, trên mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Đây chính là phương pháp bày trận Thông Thiên Kiếm Trận, và phương pháp thôi động kiếm trận.

Hàn Lập cũng không lạ lẫm với kiếm trận, hắn tu luyện rất nhiều Thanh

Trúc Phong Vân Kiếm, miễn cưỡng xem như một vị đại gia kiếm trận, đã nhìn thấy không ít kiếm trận, nhưng kiếm trận hắn nhìn thấy trước kia, so với Thông Thiên Kiếm Trận nayf căn bản không cùng một cấp độ.

Thông Thiên Kiếm Trận ở một mức độ nào đó, đã không tính là kiếm trận thuần tuý nữa, mà là thông qua kiếm trận câu thông thiên địa đại đạo, khó trách dám mang theo hai chữ "Thông Thiên".

Căn cứ tin tức kiếm trận ghi lại, Thông Thiên Kiếm Trận là lấy Thông Thiên Kiếm Đồ này làm căn cơ trận pháp, kiếm đồ này không có thuộc tính, cho nên cũng không yêu cầu thuộc tính phi kiếm. Bất kỳ phi kiếm nào, chỉ cần số lượng đạt tới ba mươi sáu chuôi, đều có thể phối hợp bày trận trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận.

Đương nhiên, yêu cầu chất lượng phi kiếm cũng rất cao, nếu không căn bản không thể tiếp nhận uy năng khổng lồ của kiếm trận.

Hàn Lập nhếch miệng cười, số lượng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn đã đủ, phẩm chất tự nhiên càng không cần phải nói, tuyệt đối thỏa mãn yêu cầu kiếm trận.

Hắn nhắm mắt dưỡng thần một lát, lần nữa xem tin tức kiếm trận hiện lên trong đầu.

Thông Thiên Kiếm Trận huyền ảo không gì sánh được, lấy năng lực phân tích của Hàn Lập, trong thời gian ngắn cũng vô pháp hiểu thấu đáo, cần thời gian từ từ nghiên cứu, muốn bày trận cũng không phải một sớm một chiều là có thể thành.

Vào thời khắc này, đôi mi hắn đột nhiên động một cái, trên thân sáng lên một đạo quang mang xích hồng, chợt lóe lên.

Hàn Lập buông Thông Thiên Kiếm Đồ trong tay xuống, lật tay lấy ra một vật, chính là mặt nạ Luân Hồi điện, mang lên mặt.

Hắn mở ra giao dịch giới diện, trước đó treo giải thưởng cầu mua đồ vật chứa Thời Gian Pháp Tắc, giờ đã có người đáp lại.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, bấm niệm pháp quyết một cái.

Giao dịch giới diện loé lên quang mang đỏ sậm, một bóng người nổi lên, nhìn xem tựa hồ là một thanh niên nam tử, người này mặc một bộ trường bào đỏ sậm, một đầu tóc đen hơi xoăn, mặc dù trên mặt mang mặt nạ không nhìn thấy dung mạo, nhưng cho người ta một loại cảm giác tiêu sái tuấn dật.

Trên mặt nạ người này khắc hai chữ "Viên Tam".

"Ha ha, các hạ chính là Long Ngũ đạo hữu a, nghe đại danh đã lâu." Viên Tam chắp tay cười nói, thanh âm cởi mở.

"Không sai, tại hạ chính là Long Ngũ, trong tay các hạ có vật chứa Thời Gian Pháp Tắc?" Hàn Lập hơi kinh ngạc, đối phương tựa hồ đã biết tên hắn, nhưng hắn cũng không quanh co lòng vòng, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Không phải vậy thì sao ta liên hệ đạo hữu chứ?" Viên Tam cười ha ha, lật tay lấy ra một vật, là một khối tinh thể màu lam to bằng đầu nắm tay, hiện ra hình giọt nước.

Mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng cũng có thể thấy rõ trong tinh thể ẩn chứa điểm điểm kim quang, giống như trong trời chiều bắn ra sóng nước quay cuồng, hình thành từng mảnh kim ảnh.

"Thủy Diễn Thời Tinh!" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức nhận ra tinh thể màu lam kia.

"Đây cũng không phải là Thủy Diễn Thời Tinh phổ thông, mà là Thủy Diễn Thời Vương Tinh tối thượng phẩm, chớ nhìn chỉ lớn chừng quả đấm, bên trong ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực phi thường phong phú, đủ để luyện chế ngũ phẩm Tiên khí đấy." Viên Tam hơi mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh, nhưng hắn có thể đoán được đại khái, trong khối Thủy Diễn Thời Tinh kia ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc, cũng không ít hơn so với Hỏa Tuế Trùng Sào trước kia.

"Không biết vật này, đạo hữu ra giá bao nhiêu?" Tấm niệm Hàn Lập chuyển động, hỏi thẳng.

"Thủy Diễn Thời Vương Tinh này ta tiêu hết trên thân tích góp mới có được, cũng không định đổi thành Tiên Nguyên thạch." Viên Tam lắc đầu.

"Vậy Viên Tam đạo hữu dự định đổi vật gì?" Hàn Lập cũng không ngạc nhiên, hỏi.

"Nói là lấy vật đổi vật cũng có thể, nhưng chuẩn xác hơn thì tại hạ muốn dùng vật này giao dịch với Long Ngũ đạo hữu." Viên Tam cười nói.

"Viên Tam đạo hữu có gì cứ việc nói thẳng đi." Hàn Lập ồ một tiếng.

"Long Ngũ đạo hữu xem ra là người nói chuyện sảng khoái, vậy tại hạ cũng không quanh co nữa, trước mắt tại hạ cần gấp một nhóm Thời Gian Đạo Đan, nghe Long Ngũ đạo hữu đã từng luyện chế được Thời Gian Đạo Đan, ta chỗ này có mười phần tài liệu Thời Gian Đạo Đan, xin mời Long Ngũ đạo hữu dùng những tài liệu này luyện chế ra năm viên Thời Gian Đạo Đan. Chỉ cần Long Ngũ đạo hữu có thể làm được, tại hạ nguyện ý lấy khối Thủy Diễn Thời Vương Tinh này đổi." Thanh âm Viên Tam nghiêm lại một chút nói.

"Nếu tại hạ không thể luyện chế ra đủ năm viên Thời Gian Đạo Đan?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên.

"Nếu đạo hữu không thể luyện chế ra Thời Gian Đạo Đan, hoặc là luyện chế ra số lượng không đủ, vậy xin lỗi, đạo hữu sẽ không lấy được bất cứ thứ gì." Viên Tam lẳng lặng nói ra.

Hàn Lập nghe lời này, nhíu mày.

Mặc dù hắn có năng lực Đạo Đan sư, nhưng dùng mười phần tài liệu luyện chế ra năm viên Thời Gian Đạo Đan, độ khó cũng cực lớn, hắn cũng không hoàn toàn nắm chắc.

"Long Ngũ đạo hữu, giao dịch này đối với ngươi có thể nói là chiếm hết chỗ tốt, tất cả tài liệu đều do ta bỏ ra, đạo hữu chỉ ra sức. Luyện thành năm viên Thời Gian Đạo Đan, liền có thể cầm lấy Thủy Diễn Thời Vương Tinh này, cho dù thất bại, đối với ngươi cũng không tổn thất gì, các hạ sao còn do dự?" Viên Tam nhìn thấy Hàn Lập trầm mặc không nói, không khỏi hơi bất mãn hỏi.

"Viên Tam đạo hữu chớ hiểu lầm, tại hạ cũng không phải là đang chần chờ, giao dịch này ta tiếp nhận, chỉ là tại hạ có hai nghi vấn muốn hỏi thăm rõ ràng trước." Hàn Lập nói ra.

"Long Ngũ đạo hữu mời nói." Viên Tam nghe lời này, sắc mặt ẩn ẩn dừng một chút, hỏi.

"Các hạ muốn luyện chế Thời Gian Đạo Đan, có yêu cầu phẩm cấp gì?" Hàn Lập mở miệng hỏi.

"Tự nhiên là có, nhất định phải trên nhị phẩm đạo đan, bất quá Long Ngũ đạo hữu yên tâm, tài liệu đạo đan ta đưa cho ngươi, ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc nồng đậm, chỉ cần kỹ thuật luyện đan của các hạ đầy đủ, luyện chế ra tam phẩm đạo đan cũng không thành vấn đề." Viên Tam vừa cười vừa nói.

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt dừng một chút, gật gật đầu.

"Đạo hữu nếu còn gì lo nghĩ, cứ nói ra, đây vốn là một cuộc giao dịch, lúc này bù đắp cho nhau, cũng có thể bảo đảm giữa ngươi và ta cùng thống nhất, giao dịch mới hi vọng thành công." Viên Tam còn nói thêm.

"Tại hạ còn có một vấn đề, Viên Tam đạo hữu nhìn cũng là người tinh thông luyện đan, hẳn cũng biết, luyện đan mặc dù nhìn kỹ thuật, nhưng vận khí cũng rất trọng yếu. Dùng mười phần tài liệu luyện chế ra năm viên đạo đan, cho dù là Đạo Đan sư quen tay cũng chưa chắc có thể làm được. Tại hạ khẳng định sẽ dốc hết toàn lực luyện đan, nhưng nếu như vận khí không tốt, không thể luyện chế ra năm viên đạo đan, ta luyện đan cho đạo hữu tự nhiên làm chuyện không công, nhưng Viên Tam đạo hữu có thể cân nhắc ở phân lượng tại hạ vất vả luyện đan, bán Thủy Diễn Thời Vương Tinh cho

tại hạ, ta nguyện ý ra giá Tiên nguyên thạch cao ba thành so với thị trường." Hàn Lập nhìn Viên Tam, giọng thành khẩn nói.

"Vậy không được, ta nói chuyện từ trước đến nay chưa từng thay đổi. Đạo hữu muốn Thủy Diễn Thời Vương Tinh này, chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là luyện chế ra năm viên Thời Gian Đạo Đan. Nếu không thể luyện chế thành, ngươi dù ra giá gấp mười lần, ta cũng sẽ không bán Thủy Diễn Thời Vương Tinh này." Viên Tam lập tức lắc đầu nói, thái độ thập phần kiên quyết.

------oOo------

Chương 1160: Đan kiếp hàng lâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: (đang đợi)*

"Như vậy thì sao? Nếu tại hạ luyện chế ra số lượng đạo đan ít hơn bốn khỏa, không bàn gì nữa, nhưng nếu ta có thể luyện chế bốn khỏa đạo đan, kính xin Viên Tam đạo hữu đem Thủy Diễn Thời Vương Tinh bán cho tại hạ." Hàn Lập nghe vậy nhướng mày, nói lần nữa.

"Long Ngũ đạo hữu, ta đã nói qua, ngươi muốn Thủy Diễn Thời Vương Tinh này, chỉ có một biện pháp, đó chính là luyện chế ra năm viên Thời Gian Đạo Đan. Trừ cách đó ra, không còn cách khác, nếu như ngươi tiếp tục còn dây dưa như vậy, vậy giao dịch này sẽ kết thúc tại đây." Viên Tam ánh mắt lạnh xuống, lãnh đạm nói.

"Được rồi, theo ý đạo hữu." Hàn Lập thở dài, nói ra.

Ánh mắt Viên Tam trì hoãn, đưa tay vung lên.

Ở giữa giao dịch giới diện phía trước người Hàn Lập, pháp trận truyền vật quang mang lóe lên, một cái nhẫn trữ vật và một khối ngọc giản màu trắng nổi lên.

Ánh mắt của hắn khẽ động, cầm lên chiếc nhẫn và ngọc giản, đem thần thức chui vào trong ngọc giản.

Trong ngọc giản là một cái đan phương đạo đan, so với phương pháp luyện chế viên đạo đan trước kia của hắn hoàn toàn khác biệt, tài liệu chính là một loại cùng loại với Thủy Diễn Thời Tinh, tài liệu khác đa số cũng thay đổi, bất quá các loại tài liệu xúc tác trong quá trình pha thuốc lại đại khái tương tự như đan phương lúc trước.

Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần các loại tài liệu trong lúc pha thuốc không có biến hóa quá lớn, thì kinh nghiệm luyện chế tạo đan trước đó vẫn còn sử dụng được.

Hắn lập tức cầm qua nhẫn trữ vật, thần thức chui vào trong đó, bên trong trưng bày mười phần tài liệu, hơn nữa linh lực của các dạng tài liệu đều dồi dào, cũng không có gì trở ngại.

"Tài liệu ta đều nhận được, sẽ mau chóng luyện đan, Viên Tam đạo hữu có giới hạn thời gian không?" Hàn Lập nhìn về phía Viên Tam.

"Trong vòng mười năm luyện thành là được." Viên Tam nói một tiếng, sau đó thân hình liền lóe lên biến mất, tựa hồ đối với Hàn Lập còn có chút thành kiến.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không có để ý, ngược lại cảm thấy tính cách Viên Tam có chút thú vị, người có tính tình như vậy, ở Tiên giới bây giờ, quả thực cũng không gặp được nhiều.

Lần này giao dịch, độ khó mặc dù không nhỏ, thậm chí đối phương còn có ý cố tình làm khó dễ, dù sao một khi không có đạt được như ý muốn, đối phương kỳ thật cũng không có tổn thất gì, chính mình lại phải luyện đan không công cho đối phương. Nhưng đối phương nói ra bảng giá lại làm cho chính mình rất hài lòng, chính mình trả giá không được, đành phải toàn lực ứng phó một phen.

Hắn lập tức cầm lấy đạo đan ngọc giản lần nữa, nhắm mắt phân tích ra, đồng thời trong đầu mô phỏng quá trình luyện đan.

Sau đó hơn nửa năm, Hàn Lập mở to mắt, thở nhẹ ra một hơi.

Hơn nửa năm này, hắn đem phương pháp luyện chế đạo đan mới này lật qua lật lại nghiên cứu không biết mấy ngàn mấy vạn lần, trong đầu lại thêm vô số lần mô phỏng quá trình luyện đan, cho đến khi chính mình hài lòng mới dừng lại.

Không còn cách nào khác, lần này luyện chế đạo đan khác biệt so với lần

trước, lần trước hắn chuẩn bị chín phần tài liệu, chỉ cần một lần thành công là được, lần này chỉ có mười phần tài liệu, lại nhất định phải thành công năm lần, độ khó không thể so sánh nổi.

Cũng may thuật luyện đan của hắn bây giờ so với lần trước luyện chế đạo đan tiến bộ rất nhiều, mà hơn nữa tu vi cũng vượt xa, không phải trước đây có thể so sánh, vô luận là đối với thuật điều khiển hỏa diễm, hay là năng lực nhận biết đều so với quá khứ mạnh hơn rất nhiều, khả năng thành công vẫn là khá lớn.

Người Hàn Lập nhẹ nhàng bay ra khỏi không gian Hoa Chi, đi tới gian phòng phía ngoài.

Hắn phất tay giải trừ lối vào không gian Hoa Chi, lập tức tay lại giơ lên.

Tinh Viêm đồng tử từ trên người hắn bay ra, rơi vào trong phòng.

"Ngươi ở chỗ này trông coi, nếu là địch nhân lợi hại tập kích đội xe, thì hãy xuất thủ diệt sát hết, đảm bảo đội xe an toàn." Hàn Lập nói với Tinh Viêm đồng tử.

Tinh Viêm đồng tử bây giờ càng phát ra có linh tính, nghe tiếng lập tức gật gật đầu, còn vỗ vỗ ngực, tựa hồ đang cam đoan sẽ bảo vệ cẩn thận đội xe.

Hàn Lập khen ngợi Tinh Viêm đồng tử hai câu, sau đó trong tay bấm niệm pháp quyết, thân thể lập tức hóa thành một đạo hư ảnh bay ra khỏi gian phòng, không làm kinh động bất luận kẻ nào phía ngoài, bay đi về phía nơi xa.

Luyện chế đạo đan sẽ dẫn phát đan kiếp, không cách nào che lấp, hắn không muốn để cho người hai tộc nhìn thấy những thứ này.

Hàn Lập rời khỏi đội xe, rất nhanh tìm được một chỗ an tĩnh mà lại là ngọn núi vắng vẻ, đào ra một động phủ đơn sơ, ở xung quanh bố trí mấy tầng cấm chế, rất nhanh bắt đầu động thủ luyện đan.

...

Một mảnh cuồn cuộn mây đen ở giữa không trung Man Hoang giới vực lao vùn vụt tiến lên, rõ ràng trong mây đen đứng đầy đại quân Man Hoang Yêu tộc, có Yêu thú hình hổ, Yêu thú hình báo, Sư Yêu, Tượng Yêu, Hùng Yêu các loại, trăm ngàn tinh quái đều có, nhân số lít nha lít nhít, tối thiểu cũng hơn mấy vạn.

Trong vô số Man Hoang Yêu tộc, Yêu thú hình hổ nhiều nhất, ước chừng chiếm cứ một nửa, hơn nữa những Yêu thú khác đối với Yêu thú hình hổ dáng vẻ có chút e ngại.

Trung tâm mây đen có một cái bảo tọa màu đen nhánh, ngồi trên đó là một thanh niên tóc trắng, khuôn mặt âm lệ, trên thân người này vậy mà không nhìn thấy đặc điểm của Man Hoang Yêu tộc, so với tu sĩ Nhân tộc cơ hồ không khác nhau chút nào.

Đứng xung quanh thanh niên này là bảy, tám vị Yêu tộc khí tức khổng lồ, mỗi tên tu vi đều đạt đến Thái Ất đỉnh phong.

"Thiếu chủ, lần này lão tộc trưởng để ngài thay thế lão nhân gia tham gia Huyết Tự đại hội, xem ra đã nhận định ngài chính là tộc trưởng đời tiếp theo của Sô Ngô bộ tộc, thật sự là đáng mừng!" Một đại hán toàn thân đen kịt, thân giống như thiết tháp, tiếng như chuông lớn lộ ra dáng vẻ nịnh nọt tươi cười, xu nịnh nói.

Trên mặt đại hán mang vằn hổ màu vàng, hiển nhiên là một đầu Hổ Yêu.

"Trong mười đứa con dưới trướng phụ thân, lực lượng huyết mạch Đào Ngột trong cơ thể ta nồng nặc nhất, đương nhiên nên để ta kế thừa vị trí tộc trưởng, phụ thân kéo dài nhiều năm như vậy mới quyết định người thừa kế, thật sự là già nên hồ đồ rồi." Trên mặt thanh niên tóc trắng hiện ra một tia bạo ngược, lạnh nhạt nói.

"Tộc trưởng đại nhân bây giờ hẳn là có mặt khác cân nhắc a..." Sắc mặt đại hán vằn hổ khẽ động, chần chờ nói ra.

"Hừ! Có cái gì cân nhắc, còn không phải do mấy đệ đệ tốt, muội muội tốt

của ta kia cả ngày ở bên tai phụ thân đồn đại khoác lác, lão gia hỏa mới có thể do dự thời gian dài như vậy, nếu không có Thiên Đình càng ép càng chặt, ta lại thuận lợi tiến giai Đại La cảnh, chỉ sợ lão sẽ còn tiếp tục kéo dài!" Thanh niên tóc trắng lạnh lùng nói ra.

"Thiếu chủ nói rất đúng, bất quá ngài bây giờ đã thành công tiến giai Đại La, những người khác căn bản là không có tư cách cùng ngài đánh đồng, ngài cứ yên tâm đi." Bên cạnh một Yêu thú hình sư khác mở miệng nói ra.

"Yên tâm? Hiện tại không phải thời điểm để yên tâm, mấy đệ đệ muội muội kia sau lưng ta hoặc sáng hoặc tối đứng sau không ít trưởng lão bản tộc, không được khinh thường." Thanh niên tóc trắng lắc đầu nói ra.

"Thiếu chủ nói đúng lắm." Đại hán vằn hổ gật đầu nói.

"Được rồi, mặc cho bọn chúng cấu kết thế nào, chờ ta trên Huyết Tự đại hội triệt để thức tỉnh huyết mạch Đào Ngột, xem còn có ai dám dị nghị gì đối với vị trí tộc trưởng kế thừa của ta." Thanh niên tóc trắng khẽ nói.

"Thiếu chủ mưu tính sâu xa, chúng thuộc hạ vạn phần khâm phục." Các đại yêu xung quanh đồng thanh kêu lên xu nịnh nói.

Được đông đảo thuộc hạ nịnh nọt, trên mặt thanh niên tóc trắng cũng hiện ra vẻ tươi cười, đang muốn nói cái gì, sắc mặt của gã đột nhiên động một cái, nhìn về phía xa xa.

Những người khác rất nhanh cũng đã nhận ra cái gì, cũng nhìn về nơi đó.

Chỉ thấy xa xa cuối chân trời hiện ra một mảnh kim quang loá mắt, xoay quanh bay múa không ngừng, khiến cho bầu trời nơi đó bỗng nhiên trở nên nặng nề vô cùng.

Một trận mãnh liệt lực lượng pháp tắc ba động từ đó lộ ra, cuồn cuộn truyền đến, còn có tiếng thét như sấm sét đi theo truyền đến, giống như vạn mã đang lao nhanh tới.

"Dị tượng thật mạnh, đó là cái gì? Ai ở đó đột phá cảnh giới sao?" Một cái

Bạch Tượng đại yêu ồm ồm mà hỏi.

"Đây không phải tình huống đột phá cảnh giới, là có người ở đây luyện chế đạo đan, hơn nữa còn là Thời Gian Đạo Đan. Đang lo gặp mặt Chân Linh Vương bệ hạ không có cái gì hạ lễ, nghĩ không ra vừa mới ngủ gật liền có người đưa gối đầu!" Nhãn tình thanh niên tóc trắng sáng lên, trong miệng phát ra một tiếng hét dài, sau đó thân hình hóa thành một đạo bạch quang từ trong mây đen bắn ra, lao nhào tới phía kim quang.

Thanh niên tóc trắng độn quang cực nhanh, rất nhanh đã đến phụ cận, nhưng không có hiện thân, mà là ẩn núp ở nơi xa trong một mảnh mây trắng.

Chỉ thấy một mảnh bầu trời nơi đây được bao trùm bởi kim vân rất dày, quay cuồng không thôi.

Pháp tắc ba động cực lớn không gì sánh được từ trong kim vân tản ra, dẫn tới bên trong phụ cận mấy trăm vạn dặm, thiên địa linh khí kịch liệt ba động.

Bầu trời bị chiếu thành màu vàng, lại cho người ta một loại cảm giác vô cùng nặng nề, ngọn núi phía dưới cũng không ngừng run rẩy, tựa hồ không thể thừa nhận cỗ áp lực cực lớn này.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trong kim vân, gió nổi mây phun, hình thành một vòng xoáy màu vàng to lớn, một đạo kim quang chói mắt từ trong vòng xoáy bắn ra, tản mát ra Thời Gian Pháp Tắc xé rách thiên địa, đánh về một ngọn núi thấp phía dưới.

Linh quang xung quanh núi thấp chớp động, truyền ra từng trận từng trận cấm chế ba động cường đại.

"Tu sĩ Tiên Vực!" Trên khuôn mặt thanh niên tóc trắng trong nháy mắt lồng lên một tầng sát khí, trong mắt nhấp nháy sắc bén, đã là sát cơ hiển thị rõ.

Bất quá gã lập tức lại hít sâu một hơi, đem sát cơ trong mắt cưỡng ép đè

xuống.

Vào thời khắc này, trên vùng trời ngọn núi thấp linh quang lóe lên, một ngọn núi lớn mấy trăm trượng thình lình xuất hiện.

Toàn thân ngọn núi hiện ra màu ám kim, trên đó còn minh khắc vô số phù văn hai màu vàng xám, quay tít một vòng, phía trên phù văn bỗng nhiên sáng rõ, vô số bụi tro kim quang như có thực chất bắn ra.

Rõ ràng là Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn!

Giữa không trung bắn xuống kim quang lóe lên, đánh lên trên Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, phát ra một tiếng nổ vang rung trời.

Ngọn núi ám kim chỉ là nhẹ nhàng chấn động, phía trên bụi tro kim quang cuồn cuộn một chút, đã tiếp nhận được kim quang đan kiếp oanh kích.

Bất quá đan kiếp cũng không kết thúc, trên không trung kim vân rất nhanh kịch liệt ba động lần nữa, lại là một vệt kim quang đánh xuống, so với đạo thứ nhất thô to hơn không ít.

Ngọn núi ám kim quay tròn chuyển động lần nữa, càng nhiều bụi tro kim quang từ đó phun ra, đón lấy kim quang giữa không trung.

Lại "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Đánh xuống kim quang tán loạn bay ra, ngọn núi ám kim mãnh liệt chấn động, quang mang vàng xám ở mặt ngoài kịch liệt ba động, bị đánh tản non nửa, nhưng rất nhanh lần nữa ngưng tụ.

Không đợi quang mang trên ngọn núi ám kim triệt để khôi phục, giữa không trung kim vân lần nữa kịch liệt quay cuồng, lại là một đạo kim quang như giao long vừa thô vừa to đánh xuống.

Đạo kim quang này uy thế hơn xa hai đạo trước đó, lực lượng pháp tắc cường đại gấp mấy lần từ trong kim quang bộc phát ra, thiên địa chi lực xung quanh cũng bị dẫn động, đè ép lên trên ngọn núi ám kim, quang mang

vàng xám bỗng nhiên ngừng một lát.

Kim quang như giao long thừa cơ đánh lên trên Ngũ Cực Sơn.

Lại một tiếng ầm ầm vang!

Bụi tro kim quang trên ngọn núi ám kim lập tức bị triệt để xé rách, kim quang hung hăng bổ lên trên núi, vào lúc kim quang chớp động vậy mà xâm nhập sâu trong đó vài chục trượng, mới tán loạn biến mất.

Ngọn núi ám kim lập tức rơi xuống phía dưới, nhưng ngọn núi này uy năng cường đại, hạ xuống khoảng mấy chục trượng thì lần nữa ổn định lại, mặt ngoài bụi tro kim quan tán loạn cũng một lần nữa hiện lên, sau mấy hơi thở thì đã khôi phục như lúc ban đầu, thoạt nhìn bộ dạng cũng không đáng lo ngại.

"Thật là lợi hại Đan bảo! Xem ra ngăn cản ngũ phẩm, lục phẩm đan kiếp cũng không nói chơi." Thanh niên tóc trắng ánh mắt lần nữa sáng lên, thoáng hiện qua một tia tham lam.

------oOo------

Chương 1161: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*

Lúc này, đám mây màu vàng rốt cục tiêu hao hết lực lượng, nhanh chóng phiêu tán rồi hoàn toàn biến mất, bầu trời trong xanh trở lại.

Giữa không trung, mặt ngoài ngọn núi vàng sẫm kia chớp động linh quang, hình thể nhanh chóng thu nhỏ, đồng thời mang theo khí thế vạn quân rơi xuống dưới.

Đúng thời khắc này, hư không phụ cận chấn động, ánh sáng trắng lóe lên tại đó, ngàn vạn sợi tơ màu trắng lăng không xuất hiện chằng chịt, quấn quanh ngọn núi vàng sẫm kia.

Tư thế hạ xuống của ngọn núi bỗng dừng lại, bị những sợi tơ màu trắng kia cuộn chặt cứng, không thể động đậy chút nào.

Cùng lúc đó, chấn động giữa không trung lại nổi lên, quầng sáng trắng to lớn trống rỗng xuất hiện, trong khoảnh khắc liền quay cuồng, cuộn lại với nhau hóa thành một cự trảo màu trắng che khuất bầu trời, chụp xuống phía dưới.

Bị cự trảo bao phủ, không gian lập tức bắt đầu sụp đổ, sinh ra một hố đen khổng lồ, phảng phất như một cái miệng to lớn, muốn nuốt lấy ngọn núi vàng sẫm kia.

Trong lúc bất chợt, ngọn núi rung động kịch liệt. Bên ngoài, hào quang hai màu vàng, xám đại thịnh, từng quang mang lăng lệ như kiếm khí từ trên ngọn núi nổ bắn ra, cắt chém thẳng vào những sợi tơ màu trắng cùng cự trảo ở chung quanh.

Nhưng nơi hào quang kiếm khí đi qua, hư không rung mạnh theo. Thế

nhưng, những sợi tơ màu trắng kia không biết thần thông ra sao, cứng cỏi không gì sánh được, hào quang kiếm khí cơ bản cắt mãi không đứt, chứ đừng nói tới cự trảo màu trắng, còn chưa chạm vào, những hào quang kiếm khí kia đã bị lỗ đen dưới cự trảo hút mất.

Mắt nhìn chỉ thấy ngọn núi vàng sẫm kia sắp bị cự trảo bắt được, bị nuốt đi mất.

Vào thời khắc này, dị biến lại nổi lên!

Một ánh lửa màu vàng chói mắt từ bên dưới bắn ra, nhanh chóng kéo dài, hóa thành một đầu Hỏa Long to lớn màu vàng, phát ra âm thanh rồng ngâm rung trời, sau khi lóe lên từ dưới liền bay vụt đến ngọn núi màu vàng sẫm kia.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Long màu vàng lượn vòng, trong nháy mắt đã quấn quanh ngọn núi, bao những sợi tơ màu trắng kia vào trong đó.

Trên ngọn núi, sợi tơ màu trắng vốn chớp động ánh sáng trắng, nhưng khi bị ngọn lửa màu vàng bọc vào, ánh sáng trắng nhanh chóng bị che lấp. Sau đấy, những sợi tơ nguyên bản cứng cỏi không gì sánh được kia đột nhiên trở nên yếu ớt vô cùng, bắt đầu bị thiêu cháy, đứt thành từng khúc.

Sau một khắc, đầu Hỏa Long màu vàng bỗng khẽ nhấc, hóa thành một bóng ảnh màu vàng, hung hăng đâm vào cự trảo màu trắng.

"Xoẹt" một tiếng, cự trảo màu trắng đối mặt với Hỏa Long màu vàng này lại tựa như tờ giấy, trong nháy mắt bị xuyên thủng, bùng nổ ầm ầm.

Không chỉ như vậy, chín đầu hỏa diễm từ trên thân Hỏa Long màu vàng bắn ra, hóa thành chín đầu Hỏa Long nhỏ hơn chút, lao nhanh như chớp về phía hư không gần đấy.

"Oanh "

Kim quang bùng phát ra như một vầng mặt trời chói lòa, làm vỡ vụn vùng hư không kia, vô số ngọn lửa màu vàng che khuất hư không vụn vỡ, hình

thành một vùng biển lửa màu vàng.

Trong lúc ngọn lửa phun ra nuốt vào, những hư không vỡ vụn kia ẩn chứa chiều hướng bị hòa tan.

Một bóng người lảo đảo hiện ra, sau đó lập tức bay xa ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài mấy chục dặm, lúc này mới dừng lại hiện thân, chính là thanh niên tóc trắng kia.

Áo quần trên người hắn rách nát, gần nửa thân thể cũng bị đốt thành một mảng đen cháy, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, mái tóc bạc trắng giờ phút này cũng bị thiêu rụi hơn nửa, nhìn qua thấy vô cùng chật vật.

Cùng lúc đó, một bóng người khoan bào đại tụ* bay ra từ ngọn núi thấp, chính là Hàn Lập.

**khoan bào đại tụ/ 宽袍大袖: thành ngữ chỉ áo bào hán phục xưa với tay áo rộng.*

Hắn vung tay lên, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn bay vụt trở về, đồng thời trên đường nhanh chóng thu nhỏ, chui vào trong tay áo.

Năm xưa Hàn Lập tiến vào Minh Hàn Tiên Cung, nóc của tòa đại điện màu vàng óng cất giữ Thái Ất Đan kia có công hiệu ngăn cản đan kiếp, rất giống khả năng của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Sau khi đại điện sụp đổ, hắn liền thu thập lại nóc nhà bị tàn phá, rồi dung nhập vào Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, khiến cho bảo vật này biến thành dáng vẻ như bây giờ, uy lực tiến nhanh, vượt xa lúc trước.

"Ngươi có biết ta thân phận là gì? Dám làm tổn thương ta, ta phải lấy cái mạng nhỏ ngươi hoàn lại!" Thanh niên tóc trắng giận tím mặt, hai tay vung lên, toàn thân phóng ra ánh sáng trắng, trên trán hiện ra từng hoa văn màu trắng, thấp thoáng hình thành một chữ "Vương".

Vết bỏng cháy đen trên người y nhanh chóng nhúc nhích lành lại. Trên hai tay, móng vuốt sắc bén sáng như tuyết dài ra như lưỡi hái, sau lưng lại thêm

một tiếng “bá”, hiện ra hai cánh màu trắng rộng thùng thình. Trong nháy mắt, cả người biến thành hình thái nửa người nửa thú, khí tức cũng tăng vọt.

Một luồng khí tức Đại La cảnh cực lớn bộc phát ra từ phía thanh niên tóc trắng này. Trong phạm vi mấy trăm dặm, luồng khí điên cuồng, cuồn cuộn, dấy lên từng trận cuồng phong mãnh liệt.

Hàn Lập bị luồng khí cuồng bạo này dội vào thân thể cũng đứng không vững, chịu không được phải đạp đạp lui về sau hai bước.

Đúng lúc này, cánh sau lưng thanh niên tóc trắng khẽ động, thân người trong nháy mắt biến mất, sau một khắc bỗng lăng không xuất hiện sau lưng Hàn Lập, hai móng vuốt sắc bén đâm tới, chụp vào hậu tâm Hàn Lập.

Giờ phút này, trên móng vuốt phóng xuất từng vòng sáng trắng, một lực lượng pháp tắc kỳ lạ nhộn nhạo trong đó, phát ra từng tiếng pháo nổ vang.

Những nơi móng vuốt sắc bén đi qua, hư không tuỳ tiện vỡ vụn ra, mở ra hai cái lỗ đen lớn, nhìn bộ dáng kiên cố như không gì phá nổi.

Nhưng ngay khi móng vuốt của thanh niên tóc trắng sắp bắt được Hàn Lập, kim quang lóe lên phía trước móng vuốt, một cái đèn cổ màu vàng lăng không xuất hiện.

Mà chẳng biết từ lúc nào Hàn Lập cũng xoay người qua, bấm niệm pháp quyết.

Một màn lửa màu vàng to lớn bắn ra khỏi ngọn đèn, trong nháy mắt hóa thành sóng lửa mãnh liệt ngăn cách hai người ra, đồng thời đánh tới phía thanh niên tóc trắng.

Thanh niên tóc trắng vừa tự mình lĩnh giáo qua uy lực Tuế Nguyệt Chi Diễm, sao còn dám để nó tiếp cận người, ánh sáng trắng trên thân tỏa mạnh, dừng lại đầy nguy hiểm trước biển lửa.

Lúc này trong lòng y vừa sợ vừa giận, tức giận vì đối phương là tu sĩ Tiên

Vực tu vi hoàn toàn không mạnh, nhưng nhờ món Tiên khí lợi hại kia khiến hắn có lực mà không có chỗ dùng.

Sợ hãi vì đối phương vậy mà có thể theo kịp tốc độ công kích của y.

Phải biết rằng bản thân thanh niên tóc trắng mang huyết mạch Đào Ngột, sở trường về tốc độ, ở toàn bộ Man Hoang giới vực không có mấy tộc đàn có thể chúng tranh phong ở phương diện này.

Mà tu vi của y lại đạt tới Đại La cảnh, ngày thường đối địch cơ bản đều dùng một chiêu đánh gục. Cho dù đối mặt đối thủ cùng cảnh giới, trên phương diện tốc độ, trước sau cũng hoàn toàn chiếm thượng phong, bây giờ lại bị một tên tu sĩ Nhân tộc theo kịp.

Thân hình thanh niên tóc trắng khẽ động, đang muốn bắn ngược về, kéo dãn khoảng cách với ngọn lửa màu vàng ra.

Một chuỗi gợn sóng màu vàng từ trong ngọn lửa màu vàng khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi ngàn trượng xung quanh, bỗng chốc bao phủ thanh niên tóc trắng lại.

Thân hình y trì trệ, trên dưới toàn thân bị một luồng Thời Gian Pháp Tắc cường đại bao phủ, trong nháy mắt cả người không thể cử động, trong lòng lập tức hoảng hốt, cố gắng thúc giục toàn bộ lực lượng phá vỡ gợn sóng màu vàng quanh người.

"Phần phật "

Một con Hỏa Long màu vàng từ đó bay vụt tới, hung hăng đánh lên người thanh niên tóc trắng, lập tức hóa thành một vầng mặt trời màu vàng, bao phủ y vào trong đó, rồi ngay sau đó bỗng nổ tung mãnh liệt.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một lực lượng pháp tắc cường đại không gì sánh được đánh vỡ hư không phụ cận, thân thể thanh niên tóc trắng cũng bị xé rách thành vài đoạn.

"Ngao ngao ngao!"

Dù thân thể vỡ vụn thành vài mảnh nhưng không vẫn lạc, trong miệng y gào thét âm thanh cực kỳ tức giận. Một luồng sáng trắng cực kỳ loá mắt từ trong cơ thể hắn bắn ra, là một Tiên khí hình thuyền màu trắng.

Thân thuyền khắc vô số văn tự Man Hoang Yêu tộc, còn có một bộ bức họa vạn thú vân tập triều bái.

Một lực lượng pháp tắc vô cùng to lớn từ trên thuyền lớn màu trắng bộc phát ra, không kém chút nào so với hỏa châu màu trắng của Tinh Viêm Hỏa Điểu, bao trùm cơ thể thanh niên tóc trắng, đồng thời bay thẳng về phía trước lao đi.

"Xoẹt" một tiếng, một vùng gợn sóng màu vàng của Chân Ngôn Bảo Luân bị nó xé rách, chiếc thuyền lớn hóa thành một đạo huyễn ảnh màu trắng, “vèo” một tiếng, trong nháy mắt biến mất ở cuối chân trời.

"Tu sĩ Tiên Vực! Tốt lắm, ta nhớ kỹ ngươi!" Âm thanh căm hận của thanh niên tóc trắng từ xa xa truyền lại.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, sắc mặt bình tĩnh, nhưng không có ý định đuổi theo.

Tốc độ cái thuyền lớn màu trắng kia quá nhanh, lấy tốc độ của hắn không thể nào đuổi kịp.

Dễ dàng đánh bại một tồn tại Đại La, thần sắc Hàn Lập cũng không lộ bao nhiêu vẻ đắc ý kiêu ngạo, chỉ phất tay triệu hoán Tuế Nguyệt Thần Đăng lại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Thanh niên tóc trắng kia mặc dù tu vi Đại La, hình như chỉ là vừa mới tiến giai gần đây, cảnh giới cũng không vững chắc, mà lại dám cùng hắn cận chiến, dĩ nhiên chỉ bại, không thắng.

Vào thời khắc này, một đám mây đen xuất hiện ở phía sau. Trong mây đen, các loại Yêu thú đứng khắp nơi, phát ra từng tiếng kêu kỳ quái xông tới, tựa

hồ cùng một bọn với thanh niên tóc trắng kia, đang muốn tới đánh giết Hàn Lập.

Nhưng mây đen vừa mới tới gần, một đám Yêu tộc trên đó liền thấy thanh niên tóc trắng bị Hàn Lập đánh một kích trọng thương, tình hình đang chạy trốn bán sống bán chết, tất cả âm thanh hò hét biến mất trong nháy mắt.

Hàn Lập quay đầu nhìn qua, trên mây đen, đông đảo Yêu tộc biến sắc, mây đen quay cuồng kịch liệt, sau đó bỗng nhiên rẽ ngoặt, đuổi theo phương hướng thanh niên tóc trắng vừa chạy trốn.

Hàn Lập nhíu mày lại, cũng không đuổi theo những Yêu tộc kia.

Mặc dù Hắn dựa vào Tuế Nguyệt Thần Đăng đánh bại thanh niên tóc trắng, nhưng thúc giục thần đăng tiêu hao rất nhiều, tiên linh lực trong cơ thể hắn chỉ còn lại non nửa, dĩ nhiên không muốn rảnh rỗi đi lo việc gì, tự bảo vệ mình vẫn hơn.

Hắn lật tay lấy ra một loại đan dược hồi phục ăn vào, đồng thời thân hình thoắt một cái, hóa thành một đạo độn quang đuổi theo đội xe bộ lạc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ.

Tinh Viêm Hỏa Điểu ở cùng đội xe, Hàn Lập không sợ tìm không thấy phương hướng.

Ước chừng hơn nửa tháng sau, Hàn Lập liền đuổi kịp đội xe, vô thanh vô tức trở về chỗ ở của mình.

Hắn hỏi thăm Tinh Viêm Hỏa Điểu một phen, biết được trong khoảng thời gian này đội xe không gặp phải nguy hiểm lớn, lúc này mới gật nhẹ đầu, một lần nữa tiến vào không gian Hoa Chi.

Hàn Lập lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, đeo lên mặt, bắt đầu thử liên lạc Viên Tam.

Một lát sau, hư không phía trước lóe lên hào quang đỏ sậm, bóng người Viên Tam hiện lên.

"Long Ngũ đạo hữu, gấp như vậy đã liên hệ ta, chẳng lẽ là có kết quả rồi?" Ánh mắt Viên Tam lãnh đạm, nhưng trong đó vẫn lộ ra một chút vẻ hy vọng.

Hàn Lập không nói gì, lật tay lấy một hộp ngọc mở ra, trong hộp là năm viên đan dược màu vàng lớn bằng quả nhãn.

Từng đạo hào quang màu vàng dạng sóng từ trên đan dược tỏa ra, dập dờn tới chung quanh, mặt ngoài mỗi một viên đan dược màu vàng đều hiện lên ba đạo văn màu vàng, tản mát ra ba động pháp tắc huyền diệu không gì sánh được.

"Đạo đan?" Viên Tam nhãn tình sáng lên, buột miệng thốt ra.

Hàn Lập chỉ cười nhạt một tiếng, cũng không nói chuyện.

Vì luyện chế năm quả đạo đan này, Hàn Lập đem tất cả thuật luyện đan, còn có các loại thần thông phụ trợ đều thi triển ra, coi như hữu kinh vô hiểm, thuận lợi hoàn thành.

------oOo------

Chương 1162: Bát hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đổi Thủy Diễn, kết giao minh hữu
Bát Hoang sơn, Bạch Trạch nghĩ suy

Viên Tam vừa đi vừa đánh giá năm viên đan dược màu vàng, sự sợ hãi lẫn vui mừng trong mắt càng lúc càng đậm.

"Ha ha, thuật luyện đan của Long Ngũ đạo hữu quả nhiên cao minh, mới năm sáu năm đã luyện chế được năm viên Thời Gian Đạo Đan, bội phục." Viên Tam chắp tay nói ra.

"Viên Tam đạo hữu muốn trong vòng mười năm phải hoàn thành, tại hạ tự nhiên phải tranh thủ thời gian, lại được trời cao chiếu cố, vận khí cũng không tệ lắm, lúc này mới miễn cưỡng hoàn thành yêu cầu của các hạ. Đạo hữu xem trước một chút những đan dược này có vấn đề gì không?" Hàn Lập cười nhạt nói ra, cầm năm viên Thời Gian Đạo Đan và cả hộp bỏ vào truyền vật pháp trận, sau đó bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Đạo đan và chiếc hộp lóe lên biến mất, xuất hiện trước người Viên Tam.

Viên Tam cũng không chậm trễ, cầm từng viên đạo đan ra xem, tra xét rõ ràng một phen.

"Năm viên đạo đan đều không có vấn đề, lại đều là tam phẩm đạo đan, so với ta dự tính tốt hơn rất nhiều. Ta từ trước tới giờ không chiếm tiện nghi của người, ngoại trừ khối Thủy Diễn Thời Vương Tinh đã ước định kia, ta sẽ tặng thêm một trăm vạn Tiên Nguyên thạch, xem như ta tạ ơn do vượt định mức." Viên Tam gật gật đầu, nói ra.

"Tặng thêm thì ta không cần, Viên Tam đạo hữu ngươi không chiếm tiện nghi của người, tại hạ cũng giống như vậy, nếu lúc trước nói xong năm viên Thời Gian Đạo Đan đổi khối Thủy Diễn Thời Vương Tinh kia, đạo hữu cứ

đưa Thủy Diễn Thời Vương Tinh cho ta là được." Trong lòng Hàn Lập hơi động, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Viên Tam nghe vậy, nhất thời im lặng, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập lại hơi sáng lên.

"Không ngờ Long Ngũ đạo hữu cũng là người khẳng khái, tốt, chúng ta hôm nay kết giao bằng hữu, thế nào? Tại hạ mặc dù không có thủ đoạn luyện đan như Long Ngũ đạo hữu, nhưng cũng có chút thủ đoạn nhân mạch, nhất là trên việc thu thập các loại vật liệu hiếm thấy, cũng không phải là người vô dụng." Viên Tam bỗng nhiên cười ha ha một tiếng, nói ra.

"Tự nhiên rất sẵn lòng." Ánh mắt Hàn Lập chớp động, cười nói.

Hắn và Viên Tam mặc dù quan hệ không nhiều, nhưng người này có thể xuất ra Thủy Diễn Thời Vương Tinh, lại có đủ tài liệu luyện chế Thời Gian Đạo Đan, tất nhiên có chút thủ đoạn trên việc thu thập tài liệu Thời Gian Pháp Tắc.

Hắn thoái thác thù lao một trăm vạn Tiên Nguyên thạch kia, mục đích chính là rút ngắn quan hệ với Viên Tam, để thăm dò trên thân gã tài liệu Thời Gian Pháp Tắc khác hạ lạc, tự nhiên sẽ không cự tuyệt quan hệ tốt hơn với đối phương.

Xem tình hình trước mắt, đối phương cũng khá giống mình, cũng xem là cùng một loại người.

"Tại hạ được năm viên đạo đan này, cần phải đi an bài một số việc, hôm nay cũng không hàn huyên lâu với Long Ngũ đạo hữu được. Ngày sau đạo hữu nếu đến Cửu Nguyên thành, ngàn vạn nhớ kỹ liên lạc ta, chúng ta hảo hảo nâng cốc trò chuyện vui vẻ một phen." Viên Tam nói ra.

"Cửu Nguyên thành!" Hàn Lập nghe vậy đuôi lông mày khẽ động.

Hắn đã từng nghe Lam Nhan nhắc đến thành này, chính là một toà đại thành gần sơn môn Cửu Nguyên quan, cũng là một trong vài toà thành trì lớn nhất Đại Kim Nguyên Tiên Vực, Viên Tam này chẳng lẽ là người Cửu Nguyên quan?

Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, liền mở miệng đáp ứng.

Viên Tam lập tức lật tay lấy ra khối Thủy Diễn Thời Vương Tinh kia, dùng truyền vật pháp trận truyền đến cho Hàn Lập.

Hai người vội vã xử lý đồ vật đến tay mình, rất nhanh liền ngừng liên lạc.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết đóng giao dịch giới diện, nhìn Thủy Diễn Thời Vương Tinh trong tay, khóe miệng nhịn không được nhếch lên, lập tức vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, ngưng luyện ra vòng tròn màu vàng kia, bao trùm Thủy Diễn Thời Vương Tinh lại.

"Răng rắc" một tiếng!

Thủy Diễn Thời Vương Tinh vỡ vụn ra, vô số điểm sáng màu vàng óng hình giọt nước bắn ra, dung nhập vào trong vòng tròn màu vàng, sau đó lóe lên hóa thành từng sợi tinh ti màu vàng, có chừng bốn mươi mốt sợi, bay vụt quấn quanh trên Quang Âm Tịnh Bình.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể hắn tăng mạnh, cơ hồ khôi trình độ toàn thịnh lúc trước.

Hàn Lập nhắm mắt lại, thầm vận Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc xoay tròn quanh người, quả nhiên thông thuận hơn nhiều so với trước kia, trong lòng rất đỗi vui mừng.

Hắn lập tức lắc đầu, bấm niệm pháp quyết thu hồi Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, lật tay lấy ra trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận, tiếp tục tham ngộ huyền diệu trong đó, một khắc cũng không ngừng.

Bát Hoang sơn phía trước không biết có tình huống gì đang đợi hắn, hiện tại nhất định phải tranh thủ từng giây tăng thực lực lên.

Thông Thiên Kiếm Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu Hàn Lập, tản mát ra ánh sáng nhu hòa, bao phủ thân thể hắn.

Từng sợi kiếm trận huyền ảo biến hóa từ trong Thông Thiên Kiếm Đồ chảy ra, sau đó chảy xuôi qua trong lòng Hàn Lập, hắn càng lý giải Thông Thiên Kiếm Trận sâu sắc hơn.

Tu luyện không tuế nguyệt, trong nháy mắt lại qua thêm mấy năm, rốt cuộc đã thấy Bát Hoang sơn ở xa xa.

. . .

Cương vực Man Hoang giới vực to lớn không thể nào tính được, chẳng qua Tiên Vực hỗn tạp khắp nơi, mới chia cắt thành từng mảnh từng mảnh khu vực hình dạng bất quy tắc, Bát Hoang sơn xem như một chỗ thập phần đặc biệt trong đó.

Sở dĩ nói nó đặc biệt là vì Man Hoang giới vực có vô số sơn hà, trong đó không thiếu một ít hùng sơn đại nhạc và giang hà mà Tiên Vực khó tìm được, nhưng trong đó cơ hồ hơn phân nửa dãy núi và giang hà có đầu nguồn xuất xứ từ Bát Hoang sơn.

Cho nên nói Bát Hoang sơn chính là chỗ đầu rồng của dãy núi và giang hà toàn bộ Man Hoang giới vực, cũng không tính là quá phận.

Chính vì vậy, năm đó lúc tám vị Chân Linh Vương kết thúc thời đại hỗn loạn Man Hoang giới vực, Bát Hoang sơn liền trở thành nơi bọn họ tổ chức hội minh kết thề, cũng đã trở thành thánh sơn toàn bộ Man Hoang giới vực.

Trên đỉnh núi Bát Hoang sơn, đứng lặng một toà đại điện hình tròn tường thành hắc thạch.

Bốn phía đại điện phong bế, ở chỗ chính giữa có một chậu than màu đỏ sậm cao cỡ nửa người, bên trong đang có từng chùm ngọn lửa màu vàng lượn lờ thiêu đốt lên, hỏa thế không quá vượng, chiếu rọi bốn phía lờ mờ.

Bốn vách tường bao quanh đại điện, đặt tám chỗ ngồi bằng đá, kiểu dáng thập phần đơn giản, nhìn tựa như là ghế đá so sài do nông gia ở thôn dã làm ra, phía trên có cảm giác thập phần thô sơ.

Sau mỗi một chỗ ngồi đều đứng lặng một toà thạch điêu cao hơn một trượng, trong đó hơn phân nửa đều là bộ dạng hung thú giương nanh múa vuốt, chỗ chính giữa lại có một cái rất là khác biệt.

Cả người nó tuyết trắng, hình như hùng sư, lông bờm xoã tung, trên đầu sinh ra song giác, dưới hàm sinh ra sợi râu, nhìn diện mục có chút hiền lành, sau lưng còn mọc lên một cái đuôi vừa dài vừa thô, xoay quanh một chỗ tựa như một đoàn mây trắng.

Khác với những thạch điêu kia ghế dựa phía trước đang để trống, ghế đá trước con thú này đang ngồi đấy một nam tử trung niên thân mang trường bào tuyết trắng, mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng bất phàm, một đôi mắt tĩnh mịch như đầm nước, xung quanh con ngươi khảm nạm một vòng quang hoàn vàng nhạt, nhìn thật giống như ánh trăng trong đầm nước, chiếu sáng rạng rỡ.

Chỉ là trên đỉnh đầu gã mọc ra hai chiếc sừng nhọn uốn cong ra sau, dưới hàm còn có một chòm râu dê, cũng không quá dài, làm cho trên khuôn mặt vốn ôn nhuận lại thêm mấy phần sinh động.

Giờ phút này, trong tay nam tử đang nắm một quyển thẻ trúc màu thanh ngọc, nhưng chưa có lật xem, ngược lại ánh mắt rơi vào chiếc chậu than chính giữa đại điện, ánh mắt có chút lơ lửng bất định.

Sau một lát, gã chậm rãi thu hồi ánh mắt, trên mặt lại nhiều hơn mấy phần tiêu điều.

Lúc trước chính trong đại điện này, gã và mấy vị Chân Linh Vương khác uống máu ăn thề, kết thúc cục diện hỗn loạn Man Hoang giới vực từ xưa tới nay, nhưng bây giờ tám vị Chân Linh Vương quần hùng khó khăn, trong điện này chỉ còn lại một mình gã.

Mà gã chính là người có trí tuệ nhất trong tám đại Chân Linh Vương, Thần Thú Bạch Trạch.

Nghe nói năm đó chính là do gã hòa giải, thúc đẩy Bát Vương hội minh.

Sau đó, cũng là gã và Mặc Nhãn Tỳ Hưu hợp lực chỉnh sửa pháp điển Man Hoang, định ra một bộ lễ pháp cơ bản ở Man Hoang giới vực, từ đó mới chính thức để Man Hoang giới vực kết thúc thời đại hỗn loạn quần hùng tranh phong.

"Năm đó là ta bị bao nhiêu bạch nhãn chăm chú nhìn vào, mới gọi được đám các người vừa thấy đã ngứa mắt vào một chỗ. Hiện tại thì tốt rồi, các ngươi đi thì đã đi, tán thì đã tán, chết thì cũng đã chết, đã thành chưởng quỹ vung tay, cục diện rối rắm này lại rơi vào trên người của ta, dựa vào cái gì chứ?" Ánh mắt Bạch Trạch nhúc nhích một cái, đảo qua mấy cái ghế trống không khác, phàn nàn nói ra.

Phàn nàn xong, gã bất đắc dĩ cười một tiếng, nhìn hỏa diễm trong chậu, tiếp tục nói ra:

"Những năm gần đây, Man Hoang chi hỏa này càng thêm chập chờn, loạn tượng toàn bộ Tiên giới dần dần nổi lên. Đại thế cuốn theo, Man Hoang giới vực chúng ta chỉ sợ cũng khó tránh khỏi, Tu La Huyết Môn không thể không mở ra, các ngươi muốn tránh thanh tịnh cũng không tránh được. . ."

Nói đến đây, Bạch Trạch tựa hồ lại có chút vui vẻ, nhẹ vuốt chòm râu dê của mình, nở nụ cười.

Trong đại điện bắt đầu quanh quẩn thanh âm của gã: "Đại phong khởi hề vân phi dương. . ."

. . .

Dưới Bát Hoang sơn, đứng lặng một tòa thành đá màu đen.

Thành cao trăm trượng, phía dưới cổng tò vò rộn rộn ràng ràng, huyên náo không gì sánh được, đang có từng đội từng đội dị thú cõng chở đội xe, trùng trùng điệp điệp chạy vào trong thành.

Một chi đội xe cỡ nhỏ không đáng chú ý, đang xen lẫn trong tất cả đội ngũ khổng lồ, ngược lại có vẻ hơi chướng mắt.

Trước một chiếc xa thú của đội xe, một nam tử Ngân Giác Tê tộc thân hình cao lớn từ phía trước đi trở về, trên mặt hiện vẻ lo âu, không ai khác chính là Tang Đồ.

"Thạch tiền bối, chúng ta đến Trấn Hoang thành, cửa thành phía trước kiểm tra rất nghiêm, dựa vào thân phận hai tộc chúng ta . . . Có chút không đủ,

chỉ sợ rất khó được cho phép vào thành, chắc là cần tiền bối ra mặt mới được." Tang Đồ đi tới bên cạnh buồng xe, xoa xoa đôi bàn tay nói ra.

Ngồi trong xa thú, tự nhiên chính là Hàn Lập.

Dọc theo con đường này, hắn vẫn giấu kín khí tức, trừ phi có đại yêu tập kích hai bộ lạc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ, mới xuất thủ lấy thủ đoạn sét đánh đánh giết người, nếu không vẫn một mực trốn ở sau màn, không hiển sơn lộ thủy.

Kể từ đó, ngược lại làm cho hai tộc Ngân Giác Vân Văn càng kính sợ hắn.

Tiên giới lấy thực lực vi tôn, Man Hoang càng như vậy.

Nói cho cùng, lấy thực lực hai người Tang Đồ và Vân Báo, tự nhiên nhìn không ra chỗ cổ quái Chân Linh huyết mạch trên người Hàn Lập, nhưng nếu gặp được tồn tại có thực lực vượt qua Hàn Lập, sẽ rất khó giấu giếm được.

Một khi thân phận nhân tộc của Hàn Lập bị nhìn thấu, tất nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều phiền toái không cần thiết.

Hắn tới đây là có chính sự muốn làm, không phải đến để tìm phiền phức.

"Không sao, một hồi các ngươi tiếp nhận kiểm tra thực hư, hết thảy đã có ta, không cần lo lắng." Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

Nghe Hàn Lập nói lời này, lòng trĩu nặng của Tang Đồ giảm xuống hơn phân nửa, đoạn đường này hao tốn mấy chục năm, gã và Vân Báo kiến thức qua rất nhiều thủ đoạn của vị "Thạch tiền bối" này, càng thêm tin phục hắn.

Gã nhìn thoáng qua Vân Báo đang điều khiển xa thú một chút, tên kia nhẹ gật đầu, tiếp tục lái xe tiến tới phía trước.

Trải qua thời gian dài sống chung như vậy, quan hệ giữa bọn họ cũng đã hòa hoãn hơn rất nhiều, giữa cả hai đã nhiều hơn mấy phần ăn ý.

Theo dòng thời gian trôi qua, tới gần chạng vạng tối, đội xe bộ tộc hai người bọn họ rốt cuộc mới đi tới trước cổng tò vò, hai tên thủ thành cầm

chấp kích, đầu ưng thân người, hai mắt lăng lệ, ngăn đội xe lại.

"Dừng lại, các ngươi là bộ tộc nào?" Ánh mắt một người trong đó nhìn lướt qua đội xe, hỏi.

------oOo------

Chương 1163: Ngăn trở

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Đề tự:** Thập Dạ*

Nhập Trấn Hoang, Khánh Viên đè ép
Triển Lôi Bằng, Hàn Lập ra uy

"Chúng ta, chúng ta là bộ lạc Ngân Giác Tê và bộ lạc Vân Văn Hổ..." Cuống họng Tang Đồ cảm giác như khô lại, hơi căng thẳng nói.

Người thủ thành kia nghe vậy cũng sững sờ, quay đầu nhìn một tên sĩ tốt khác, ra điều dò hỏi.

"Chưa từng nghe qua, trong mười sáu đại Hoang tộc cùng trăm bộ lạc đứng đầu... Hình như cũng đều không có hai bộ lạc này." Người kia suy tư một lát, lắc đầu trả lời.

"Chúng ta là hai bộ lạc nhỏ ở tại địa hạt của bộ tộc Địa Long, tôn giá hẳn là chưa nghe nói qua." Vân Báo đã sớm xuống xe thú, cũng đứng cạnh Tang Đồ, nuốt nước bọt rồi nói.

Nghe mấy lời này, sắc mặt hai tên sĩ tốt thủ thành kia đều trầm xuống, ánh mắt lóe lên thần sắc khó chịu.

"Các ngươi có biết gần đây Trấn Hoang thành và Bát Hoang sơn có chuyện gì không? Đến thêm loạn sao? Nơi này sắp tới không phải là nơi các ngươi có thể tới, mau chóng từ chỗ nào đến thì về chỗ đó đi." Một người trong đó tính khí nhẫn nại hơn nói ra.

"Tôn giá, chúng ta biết Bát Hoang sơn muốn tổ chức Huyết Tự đại hội, chúng ta tới chính là để tham gia thịnh hội." Tang Đồ nói gấp.

Lời gã vừa dứt, lập tức gây ra một trận cười vang từ bốn phía.

Một chi đội xe khác đang tới ngay sau đó, đã đi tới một cổng tò vò khác ở gần đấy.

Nhân số của chúng khoảng bảy tám chục người, tất cả đều có sừng nhọn trên đầu, mặt như viên hầu, trên người khoác áo giáp đồng đỏ, hình thể mười phần cao lớn, so với Tang Đồ còn cao hơn gấp đôi, lộ ra bàn tay đỏ thẫm như máu. Chúng nhìn về phía bên này, mặt mũi tràn đầy vẻ trêu tức.

Tang Đồ chỉ liếc bọn chúng một chút liền vội vàng quay ánh mắt đi. Bởi đội ngũ này chính là bộ tộc Khánh Viên, một trong mười sáu đại Hoang tộc, cũng là một trong những chủng tộc khát máu, hiếu chiến nhất trong số tất cả bộ tộc Man Hoang.

Năm đó, Chu Yếm, một trong Man Hoang Bát Vương, từng lưu lại bốn đứa con, sau này dần dần diễn hóa thành bốn bộ tộc khác biệt. Trong đó, kế thừa huyết mạch nhiều nhất, thực lực cũng cường đại nhất, chính là bộ tộc Khánh Viên trước mắt.

So với sự kỳ thị bộ lạc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ bên này, binh lính thủ thành đối với bộ lạc Khánh Viên khách khí hơn nhiều, cơ bản không tra xét bất cứ cái gì liền cho bọn chúng đi qua.

"Còn nhìn cái gì vậy, mau mau rời đi..." Lúc này, ở cổng tò vò bên này, sĩ tốt thủ thành cũng thúc giục hai người Tang Đồ.

"Tôn giá thứ lỗi, chúng ta mang đến huyết mạch hậu duệ của một trong tám vị Chân Linh Vương, có tư cách tiến vào Trấn Hoang thành." Tang Đồ bất đắc dĩ, đành vội vàng đáp.

Nghe lời này, hai tên sĩ tốt thủ thành rõ ràng hơi ngẩn người.

"Là cái loại gì, lại xứng mang huyết mạch Chân Linh Vương?" Lúc này, một tiếng gầm gừ như sấm bỗng vang lên từ một bên.

Tang Đồ nghe vậy, tâm thần run lên, nhìn về bên kia liền thấy một tên tộc

nhân Khánh Viên có sẹo trên mặt đang hùng hổ bước tới, vẻ mặt đầy tức giận.

"Chúng ta..." Tang Đồ vội vàng cúi đầu giải thích.

Thế nhưng gã vừa mới mở miệng đã cảm thấy tức ngực, cả người bay ngược ra ngoài, nặng nề đập lên trên tường thành, miệng thổ máu tươi, chậm rãi tuột xuống.

Vân Báo thấy vậy, vừa định tới đỡ gã lên, liền bị một luồng chưởng phong trực tiếp đánh vào, ngã nằm xuống đất.

Tộc nhân Khánh Viên kia đạp một chân lên, mặt mũi đầy khinh bỉ nói: "Chỉ một tiểu tộc mạt hạng không vào đâu thế này, cũng xứng kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương, không phải vỗ mặt mười sáu đại Hoang tộc chúng ta sao?"

Vân Báo chỉ cảm thấy sắp bị đạp vỡ mật, trong miệng nghẹn lại, một chữ cũng nói không ra.

Thực lực tên tộc nhân Khánh Viên này có thể so với tu sĩ Thái Ất sơ kỳ, hơn so với bọn gã không phải chỉ một vài cấp, căn bản là không thể chống lại.

"Tên đáng chết, làm bẩn chân lão tử..." Khánh Viên tộc nhân chửi một câu, vẻ mặt chán ghét giơ chân lên, tư thế như muốn một cước giẫm chết Vân Báo.

Hàng trăm, hàng nghìn người vây xung quanh, nhưng không có một người mở miệng ngăn cản, ngược lại, đều có chút vui thú với màn máu tanh này.

Tang Đồ giãy dụa, như thể muốn xông lên nhưng lại bị hai tên sĩ tốt cản lại.

"Vừa rồi để cho các ngươi đi lại không đi, hiện giờ cũng đừng đi chịu chết..." Một người trong đó ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói ra.

Tang Đồ lại không quan tâm, huyết quang trong mắt sáng lên, hình thể lập

tức tăng vọt mấy lần, đưa tay nắm vào hư không, một cái búa đá màu đen khổng lồ hiện lên được hắn cầm vào tay.

Tuy nhiên, còn không đợi gã kịp hành động, thân hình hai tên sĩ tốt thủ thành cũng tăng vọt trong nháy mắt, trường kích trong tay giao nhau đè xuống, kẹp cổ Tang Đồ lại, cả giận nói: "Ngươi muốn chết thì chết, đừng liên lụy chúng ta."

Lúc này, chân tên Khánh Viên tộc kia đã nặng nề hạ xuống, từ ngực Vân Báo chuyển qua đầu, rõ ràng là muốn gã chết.

Mắt thấy mạng Vân Báo sắp đi đời, tất cả người của hai bộ lạc trở nên hung hãn, không sợ chết, định xông lên, cứu thủ lĩnh của mình.

Nhưng, đúng lúc này, một thanh âm thản nhiên bỗng truyền từ trong xe thú ra:

"Ngươi thử đạp một cái xuống xem..."

Thanh âm không lớn, lại vô cùng rõ ràng, truyền vào tai mọi người ở đây, khiến tất cả khẽ giật mình, nhìn về phía âm thanh phát ra.

"Người nào, trốn ở trong xe giả thần giả quỷ, ta đạp đấy, thì làm sao?"

Động tác của tộc nhân Khánh Viên kia hơi dừng lại, nhưng lập tức khóe miệng lộ ý mỉa mai cười nói, một cước nặng nề giẫm đạp xuống.

"Ầm ầm" một tiếng lôi điện oanh minh!

Một bóng người màu xanh được bao bọc bởi lôi điện màu bạc bắn ra từ trong xe, trong nháy mắt đã tới trước người tộc nhân Khánh Viên kia.

Không đợi y kịp thấy rõ chuyện gì xảy ra lúc đó, một đoàn lôi quang chợt bùng nổ.

Cơ thể tộc nhân Khánh Viên kia liền cảm thấy tê dại, bay ngược lại tốc độ cực nhanh, trực tiếp đâm vào tường thành màu đen, làm toàn bộ tường

thành chấn động kịch liệt theo.

Mọi người xung quanh đều bị tình huống đột nhiên phát sinh này chấn kinh, ánh mắt sôi nổi tập trung vào bóng người màu xanh kia.

Đấy dĩ nhiên là Hàn Lập, vì cứu tính mạng Vân Báo, hắn không thể không hiện thân.

Chỉ thấy hắn chậm rãi cúi người, nâng Vân Báo lên, phất tay lấy ra một viên đan dược màu xanh đưa cho gã rồi chau mày nhìn về hai tên sĩ tốt đang giữ Tang Đồ.

Bọn chúng nhìn qua dáng điệu Hàn Lập liền biết không dễ trêu chọc vào, vội vàng buông tay.

Tang Đồ cũng vội vàng lảo đảo trở về.

Hàn Lập đồng dạng lấy ra một viên đạn dược, đưa Tang Đồ ăn vào, ánh mắt chuyển hướng nhìn tên tộc nhân Khánh Viên kia.

Người này trời sinh khí lực cường hãn, tường thành cứng rắn vốn có trận pháp gia trì, va đụng gây ra nhiều vết nứt, vậy mà y không bị thương gì, sau khi ngã từ trên tường xuống liền vỗ đập bụi đất trên người, đứng yên vững vàng. sớm nhất và đầy đủ chỉ có tại bạhc ngọc sách

Tuy nhiên, Hàn Lập không muốn làm lớn sự việc, nên không thực sự duy trì vận chuyển lực lượng huyết mạch trên người, mà gần như phong bế ba động tiên linh lực. Thần sắc hắn cứ lạnh nhạt, ánh mắt yên lặng nhìn chằm chằm đối phương.

"Lôi Bằng tộc... Hai tên kia là kẻ phụ thuộc của ngươi?" Tộc nhân Khánh Viên kia thấy vậy, không vội vã động thủ tiếp, hiển nhiên là có chút kiêng kỵ đối với Lôi Bằng tộc, mở miệng hỏi.

Giống như Khánh Viên tộc, Lôi Bằng tộc cũng là hậu duệ của một trong tám vị Man Hoang Chân Linh, Du Thiên Côn Bằng, đồng thời là một trong mười sáu đại Hoang tộc đứng đầu. Mặc dù thực lực tổng thể hơi kém

Khánh Viên tộc, nhưng bọn chúng lại chịu không nổi vị tộc trưởng thực lực mạnh mẽ và vô cùng bao che khuyết điểm của tộc kia.

Trong lịch sử, chỉ cần một tiểu bối được xem trọng trong Lôi Bằng tộc bị khi dễ, sự việc vị tộc trưởng này tự mình ra mặt, đánh đến tận cửa đòi công đạo cũng không ít.

"Chúng ta chỉ muốn tiến vào trong thành, có cần thiết làm đến tình trạng này không?" Hàn Lập không trả lời, ngữ khí bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Lôi Bằng bộ tộc ta nhận biết cũng không ít, có dám nói cho ta biết, ngươi tên gì?" Tộc nhân Khánh Viên nhướng mày, nói ra.

"Hiện tại chúng ta có thể vào thành chưa?" Hàn Lập không đáp lại y, mà lại hỏi hai tên sĩ tốt.

"Có thể, đương nhiên có thể, xin mời..." Một tên lính vội vàng gật nhẹ đầu, trả lời gấp.

Hàn Lập lập tức phất tay, đám người hai bộ lạc liền tranh thủ nâng hai người Tang Đồ và Vân Báo lên xe thú, dự định vào thành.

"Trong Lôi Bằng tộc, không nghe nói qua có nhân vật như ngươi, chẳng lẽ lại... Là tạp chủng của tộc nào phân ra? Loại như ngươi không có tư cách tham gia thịnh hội, cút về cho ta." Mắt thấy Hàn Lập căn bản không để mình vào mắt, tên tộc nhân Khánh Viên kia rốt cục giận tím mặt, lớn tiếng chửi bới.

Đối với các tộc Man Hoang mà nói, huyết mạch là một chuyện cực kỳ trọng yếu, bị người khác chỉ thẳng mặt mắng "Tạp chủng" cũng đã là sự việc đáng để xông lên liều mạng.

Hàn Lập vốn không phải Man Hoang chủng tộc, bị hắn nói kiểu này, trong lòng cũng không để ý quá nhiều. Hắn chỉ muốn thuận lợi tiến vào Trấn Hoang thành, sau đó lại đi Bát Hoang sơn, cứu tỉnh Tiểu Bạch là được, nên vẫn như cũ, không tức giận gì, chỉ quay người đi đến khung xe.

Nhưng hành động đó của hắn ở trong mắt những người ở đây xem ra lại là thực sự thấy sợ hãi. Vậy là tiếng xì xào vang lên từ bốn phía, lại có không ít người ồn ào giễu cợt, kêu bọn hắn cút về.

Mắt thấy vậy, tộc nhân Khánh Viên kia càng đắc ý, trong lòng khẳng định Hàn Lập chỉ là huyết mạch phân hóa bên ngoài của Lôi Bằng tộc, lập tức bước thêm một bước, chụp tới phía sau lưng Hàn Lập, trong miệng hô to:

"Cẩu tạp chủng! Muốn vào cửa này, trước hết qua cửa ta đã."

Lúc y bước ra, trên mặt đất, đá đen lát thành bỗng vỡ tung, một bàn tay to lớn mau lẹ thò ra, trong nháy mắt đã đến vị trí sau lưng Hàn Lập, dáng vẻ như muốn bóp nát lồng ngực hắn.

Lông mày Hàn Lập khẽ co lại, trong lòng thở dài, xem ra là không thể tránh được.

Cùng lúc với ý niệm trong lòng, thân hình hắn bỗng dịch chuyển, năm ngón tay hơi cong thành dạng ưng trảo, quay người bắt lấy nắm tay tộc nhân Khánh Viên.

Lực lượng huyết mạch và tinh thần lực trên người hắn đồng thời bộc phát, từng tia chớp màu bạc tuôn ra không ngừng. Bên ngoài cánh tay, tia điện màu bạc ngưng tụ thành vuốt Lôi Bằng, va chạm dữ dội với nắm tay tộc nhân Khánh Viên.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ rung trời, một kình phong mạnh mẽ không gì sánh được bộc phát ra từ giữa hai người, quét ngang bốn phương tám hướng.

Từng tầng điện quang màu bạc từ trung tâm nổ tung, bộc phát ra từng tia chớp hình cầu lớn bằng nắm tay, không ngừng bắn ra ngoài, khiến tất cả những người vây quanh đấy phải liên tục lùi lại phía sau.

Một vài dã thú dẫn xe chấn kinh, rối rít gào rú xao động, bốn bề lâm vào hỗn loạn.

Trong lòng tộc nhân Khánh Viên kinh hãi, Lôi Bằng tộc thường lấy sở trường tốc độ, sức lực dù không yếu, nhưng so với Khánh Viên tộc thì kém rất nhiều, nhưng gia hỏa trước mắt này vừa đánh liền dùng sức lực cứng đối cứng với mình, vậy mà còn không hề rơi xuống hạ phong chút nào, thực sự hơi cổ quái?

------oOo------

Chương 1164: Tín vật

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành
Đề tự: vongngucaca

Hiện Khánh Điển, không gian thêm bức
Gặp Liễu Nhi, tín vật giải nan

Tộc nhân Khánh Viên kia càng thêm kinh ngạc, nhưng trong lòng thì quét ngang, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc.

Nếu so sánh lực lượng mà mình cũng thua, vậy coi như ném sạch sẽ mặt mũi của bộ tộc y, chính mình cũng không còn mặt mũi trở về gặp tộc nhân.

Chỉ nghe y quát to một tiếng, trong đôi mắt sáng lên quang mang huyết hồng, hai sừng nhọn trên đầu bỗng nhiên kéo dài ra rất nhiều, cơ bắp cũng nhanh chóng gồ lên, từng sợi gân xanh nổi lên, toàn bộ thân hình lần nữa tăng vọt gấp đôi.

"Đi chết đi..."

Khánh Viên tộc nhân kia quát to một tiếng, nắm đấm to lớn đánh xuống phía dưới, trên đầu quyền lại có từng tia từng sợi sương mù màu đỏ như máu tràn ra, ở trong ẩn chứa lực lượng tăng lên gấp mười lần.

Hàn Lập bị cự lực này đè ép, thân thể cũng không khỏi chùn xuống phía dưới.

Nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt của hắn lại loé lên điện quang, hai chân đã hãm sâu dưới mặt đất mạnh mẽ đạp xuống, bỗng nhiên phát lực phía dưới, cả người như một thanh lôi mâu bắn thẳng lên, vậy mà trực tiếp phá tan nắm đấm tộc nhân Khánh Viên tộc kia.

Thân hình hắn lóe lên, bỗng nhiên bay lên trời cao, hai tay mở ra, giang ra như chim ưng giương cánh.

Tiếp theo trong một cái chớp mắt, trên chín tầng trời tiếng sấm đại tác, một mảnh lôi điện màu bạc như mưa to trút xuống, trong đó có một đạo thân ảnh vô cùng to lớn phóng xuống, đánh thẳng lên Khánh Viên tộc nhân kia.

Y vừa rồi va chạm với Hàn Lập, thân hình vừa mới đứng vững, liền thấy trên đỉnh đầu có một con Ngân Sí Lôi Bằng hình thể to lớn, giống như núi cao bay xuống, mang theo thế lôi đình đâm vào trên người y.

"Ầm"

Một kích này, ngoài thế lớn lực nặng, còn kèm theo trận trận lôi điện cường lực, tên Khánh Viên tộc nhân kia bị đụng ngã trên mặt đất, quanh thân bị vạn đạo sét đánh, toàn thân trên dưới da tróc thịt bong, khắp nơi cháy đen.

Cả người y ngã thẳng tắp trên mặt đất, tứ chi nhúc nhích mấy lần giống như muốn giãy dụa, nhưng căn bản không thể nào động đậy.

Sau khi Hàn Lập phóng xuất ra một kích này, thân hình bỗng nhiên co rụt lại, trong nháy mắt khôi phục hình người, dưới một mảnh điện quang chớp động, lui về bên cạnh xa thú đội mình, mặt không đổi nhìn về phía Khánh Viên tộc nhân ngã xuống đất không dậy nổi kia.

Chỉ thấy tên kia mặc dù toàn thân trên dưới là một mảnh huyết nhục, giống như thương thế cũng không nhẹ, nhưng trên thực tế cũng không quá nghiêm trọng, bởi vậy cũng có thể thấy rõ tộc đàn này có thể phách cường hãn.

Hàn Lập vốn cũng không muốn lấy mạng của y, trước mắt chỉ làm cho đối phương chật vật, vậy đã đủ rồi.

Khánh Viên tộc nhân kia vùng vẫy một lát, cảm giác chết lặng kia mới thoáng rút đi, y chậm rãi từ dưới hố đất ngồi dậy, nhìn lại Hàn Lập bên này, vẻ khinh miệt trong mắt đã không còn sót lại chút nào, thay vào đó là vẻ chấn kinh không thể nào tin nỗi.

"Thống khoái, thống khoái!"

"Gia hỏa này lúc trước không phải thật khoa trương sao, hiện tại sao hết phách lối rồi?"

"Ta nói vị tiền bối Lôi Bằng tộc này thực lực cường đại lại làm người điệu thấp, xem ra là vị cao nhân không xuất thế, cũng không biết là vị trưởng lão nào trong tộc?"

Mọi người chung quanh thấy thế, lúc đầu sửng sốt một lát, sau đó la lên một trận, nhao nhao chê cười tên Khánh Viên tộc nhân kia, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn đầy vẻ sùng kính.

Mặt mũi Tang Đồ và Vân Báo tràn đầy vẻ hưng phấn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập cũng thay đổi, trước đó trong lòng có chút bất mãn với Hàn Lập, giờ đã không còn sót lại chút nào.

Hiển nhiên theo bọn họ nghĩ, có thể dễ như trở bàn tay đánh cho Khánh Viên tộc nhân kia là một trong mười sáu đại Hoang tộc luôn lấy lực lượng để xưng nửa ngày không đứng dậy được, đủ chứng tỏ hắn bất phàm.

Hàn Lập thấy đối phương không có ý định tiếp tục động thủ, lúc này mới thản nhiên quay người, đi đến xa thú.

Nhưng ngay lúc này, thanh âm đám người chê cười im bặt lại, Hàn Lập cũng nhướng mày, quay người nhìn sang.

Chỉ thấy ngay cổng thành chạy ra một Khánh Viên tộc nhân thân mang áo giáp xích đồng, cởi trần nửa thân, thân hình so với tên trước đó còn muốn lớn hơn một vòng, khí tức trên thân càng thêm trầm ổn, chí ít có thể so với tu sĩ Thái Ất đỉnh phong.

"Khánh Xử, ngươi đúng là phế vật, thật sự là ném đi mặt mũi chúng ta." Người kia mở miệng, tiếng nói khàn khàn nói ra.

"Ca ca, ta..."

"Lăn!"

Khánh Viên tộc nhân được gọi là Khánh Xử còn chưa nói ra miệng, liền bị một bàn tay người kia quạt tới, cuồn cuộn bay ra ngoài.

"Ca ca... Ca ca Khánh Xử, người kia chẳng lẽ là huyết chủng mới xuất hiện của Khánh Viên bộ tộc?" Chung quanh rối loạn một trận, có người kinh ngạc nói.

"Không sai, người kia nhất định là Khánh Điển, người thừa kế huyết mạch Chu Yếm thuần khiết nhất gần trăm vạn năm qua, cũng là tộc trưởng đời sau chắc như đinh đóng cột của Khánh Viên bộ tộc." Lại có người cả kinh kêu lên.

"Hắc hắc, lần này có trò hay xem rồi!"

"Xuỵt, nói nhỏ, nghe nói tính tình người này cũng không tốt, nếu như không muốn bị giết thì hãy kiềm chế một chút đi."

Hàn Lập nghe tiếng xì xào chung quanh, lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Đệ đệ kia của ta mặc dù là phế vật, thế nhưng không phải ai muốn đánh là có thể đánh. Nếu hắn không mang về mặt mũi cho Khánh Viên bộ tộc chúng ta, vậy thì do kẻ làm ca ca này tìm về. Nói đi, ngươi muốn phân thắng bại, hay là phân sinh tử?" Thần sắc Khánh Điển im lặng, hỏi.

Trong lòng Hàn Lập phiền muộn, cái này đánh nhỏ, lại tới lớn, một hồi đánh lớn, sẽ không đưa tới kẻ già chứ?

Chính mình dù có muốn đánh, cũng không thể dây dưa lần này tới lần khác.

"Được rồi, nói thì cũng đã nói, ngươi muốn chết như thế nào?" Thấy Hàn Lập không nói lời nào, Khánh Điển lại nói tiếp, cơ bắp trên hai tay xoắn chặt một trận, cầu gân bạo khởi.

Hàn Lập nghe lời ấy, hai mắt khẽ híp một cái, thần sắc bỗng nhiên chuyển sang lạnh lẽo.

Hắn đứng chắp tay, lòng bàn tay trong tay áo rung động "Ầm" một tiếng, từng đạo hồ quang điện màu bạc thật nhỏ nhảy lên không thôi.

Mọi người chung quanh giờ phút này đã triệt để yên tĩnh trở lại, lực chú ý đều tập trung trên thân hai người, muốn nhìn xem Khánh Điển kia rốt cuộc trong mấy chiêu có thể đánh giết Lôi Bằng tộc nhân kia.

Hai người Tang Đồ và Vân Báo càng không dám thở mạnh, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, tựa hồ đang do dự có nên thừa dịp này quay người bỏ chạy hay không?

Dù sao theo bọn họ nghĩ, Hàn Lập tuy mạnh, nhưng chắc chắn không phải đối thủ của tộc trưởng đời tiếp của Khánh Viên bộ tộc trước mắt này, hai tiểu tộc mình nếu gặp rủi ro này, sợ là không chịu nổi a.

Ngay lúc bầu không khí giương cung bạt kiếm trước cổng thành, xung đột hết sức căng thẳng, một âm thanh thanh thúy vang lên, bỗng nhiên phá vỡ cục diện hiện tại: "A, ca ca, đây không phải là Thạch Đầu ca ca à..."

Hàn Lập vừa nghe thanh âm có chút quen thuộc này, đầu tiên hơi sững sờ, lập tức nhìn lại chỗ cửa thành.

Chỉ thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy ngắn tuyết trắng, dáng điệu uyển chuyển, đang bước một bước hai chạy đến bên này, trên gương mặt tuyệt đẹp hoàn mỹ của nàng, phảng phất tự nhiên mang theo vài phần mị hoặc chi khí, khiến cho tất cả mọi người tại đây đều không tự giác nuốt một ngụm nước bọt.

Dù là Khánh Điển kia, trong nháy mắt ánh mắt rơi vào trên người thiếu nữ cũng không rời đi được.

Nhưng mà, trong mắt thiếu nữ kia lại là quang mang sáng láng, tràn đầy ý cười ngây thơ, trong đôi mắt đều là thân ảnh Hàn Lập, căn bản không chứa bất cứ người nào xung quanh.

"Nhạc Nhi..." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ cong, cười kêu lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một trận gió thơm xông lên mũi, trong ngực Hàn Lập đã nhiều ra một thân thể nhỏ nhắn mềm mại không xương.

Mọi người chung quanh thấy cảnh này, từng cặp mắt cơ hồ muốn phun lửa, càng ghen ghét Hàn Lập tới cực điểm, vừa rồi bởi vì hắn đánh bại Khánh Xử sinh ra một chút hảo cảm, trong nháy mắt không còn chút nào.

Thiếu nữ này tự nhiên không ai khác, chính là tiểu hồ ly Liễu Nhạc Nhi, năm đó ở Linh Hoàn giới, cùng Hàn Lập sống nương tựa vào nhau.

"Ca ca, ngươi sao lại tới đây? Ngươi đến cũng không nói với ta một tiếng, ta đi nghênh đón ngươi a!"

"Vừa rồi ở trong thành ta đã nhận ra khí tức của ngươi, chỉ là như ẩn như hiện, ta cũng không cách nào xác định rõ, cũng là ôm tâm thái chờ may mắn đi tới xem một chút, không ngờ lại đúng là ngươi." Liễu Nhạc Nhi hết sức kích động, giọng nói lộ ra mười phần gấp gáp.

Hàn Lập nắm bờ vai của nàng, đẩy nàng thoáng ra mấy phần, quan sát trên dưới một chút, sau lại gật đầu, cười nói: "Thật là đã trưởng thành, không còn là tiểu cô nương cưỡi trên cổ ta lúc trước nữa..."

Liễu Nhạc Nhi nghe vậy, nhớ tới chuyện cũ năm đó, nhịn không được khuôn mặt đỏ lên.

Một màn này, rơi vào trong mắt mọi người, càng là làm ánh mắt bọn họ mê say, thiếu nữ này rõ ràng chưa từng thi triển mị hoặc chi thuật, lại làm bọn họ như uống tiên nhưỡng, tâm thần dập dờn không thôi.

"Từ đâu tới tiểu nha đầu này, tranh thủ thời gian tránh ra cho ta." Khánh Điển cứ thế đứng nguyên tại chỗ một lát, đè nén ý niệm trong lòng xuống, phẫn nộ quát.

Hàn Lập nghe tiếng, trong lòng cũng nhiều hơn mấy phần hỏa khí, vô duyên vô cớ bị khiêu khích không nói, ngăn tại nơi này nửa ngày, lại đưa tới nhiều người vây xem, một khi có gia hoả cấp Đại La xuất hiện, thân

phận của hắn chắc chắn không thể giấu được.

Ngay lúc hắn dự định tiến lên giải quyết hết phiền phức nơi này, Liễu Nhạc Nhi bỗng nhiên duỗi ra một cánh tay ngọc nhỏ dài, khoác lên cánh tay của hắn.

Sau đó, nàng vượt qua Hàn Lập đi tới trước người hắn, nhanh nhẹn thi lễ với Khánh Điển

"Các hạ là Khánh Viên tộc đạo hữu a? Vật này các hạ chắc nhận ra chứ?" Bản dịch được dịch tại Bạch ngọcc sách. Liễu Nhạc Nhi nói một câu, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một khối lân phiến hình tròn lớn chừng bàn tay.

Nàng giương vật trong tay lên, để Khánh Điển thấy rõ ràng hơn.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, liền nhìn thấy lân phiến kia toàn thân trắng như tuyết, mặt ngoài còn có từng tầng từng tầng ấn ký gợn nước, lông mày không khỏi hơi nhíu, ánh mắt lộ ra mấy phần kinh ngạc.

Hắn phát hiện, năm đó sau khi rời khỏi bí cảnh Tuế Nguyệt Tháp, Lợi Kỳ Mã đã đưa cho hắn một vật, vậy mà giống vật này như đúc.

Không chỉ là hắn, nhiều người chung quanh cũng nhìn thấy vật này, lúc nhận ra nó, nhao nhao khom mình hành lễ, thậm chí trực tiếp quỳ ở trên mặt đất, làm lễ bái.

Điều này khiến cho trong lòng Hàn Lập càng kinh ngạc vạn phần.

"Đây là tín vật Chân Linh Vương, ngươi sao lại có? Hẳn là..." Sau khi khom người, Khánh Điển nhịn không được nói.

"Không sai, tiểu nữ chính là Thiên Hồ tộc nhân." Liễu Nhạc Nhi tươi sáng cười một tiếng, nói ra.

"Nhạc Nhi, lân phiến này là vật gì vậy? Sao thấy có vẻ thập phần trân quý..." Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Ca ca, Hóa Vũ Lân này chính là tín vật đặc hữu của Chân Linh Vương, đương thời chỉ có bảy mảnh, nó đại biểu Chân Linh Vương tín nhiệm, Thiên Hồ bộ tộc chúng ta đi theo Chân Linh Vương, lâu ngày công cao, mới được thưởng một cái. Lão tổ thiên vị ta, một mực để cho ta mang theo bên người." Liễu Nhạc Nhi truyền âm giải thích.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng càng thêm nghi hoặc, vật trọng yếu như vậy, Lợi Kỳ Mã làm sao lại đưa cho mình?

------oOo------

Chương 1165: Mảnh lân phiến thứ hai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: *NguyenDzung*
Đề tự: *Thập Dạ*
Nhóm dịch: *Phàm Nhân Tông*

Chiến cường địch, Lôi Bằng thất thế

Quan hổ đấu, Đại La ẩn mình

Khánh Điển nhìn bóng dáng Liễu Nhạc Nhi và Hóa Vũ Lân trong tay nàng, dường như rốt cuộc nhận ra thân phận của nàng, chẳng qua khi ánh mắt y nhìn lên người Hàn Lập, ánh mắt càng trở nên âm trầm hơn.

"Vị này là bằng hữu của ta, kính mong đạo hữu nhìn tín vật và nể chút tình mọn Thiên Hồ tộc, đừng so đo chuyện không vui lúc trước, để bọn họ theo ta vào thành." Liễu Nhạc Nhi thu hồi tín vật, cười nói.

Khánh Điển nghe vậy, trên mặt lại lộ ra thần sắc giễu cợt, cười nói:

"Đã sớm nghe nói Thiên Hồ tộc các ngươi ưa thích Nhân tộc không rõ ràng, bây giờ xem ra, lời đồn này thật sự không sai. Người bên cạnh ngươi lẫn vào Man Hoang giới vực chúng ta tất nhiên không cho ai biết mục đích là gì, ngươi lại dốc hết sức bảo vệ hắn, chẳng lẽ muốn phản lại Man Hoang chúng tộc?"

"Lời ấy của đạo hữu thật không có đạo lý, cứ như vậy quy kết lên đầu tiểu nữ, xin thứ cho ta không dám nhận." Liễu Nhạc Nhi nghe mấy lời này, thần sắc hơi đổi, không nhanh không chậm trả lời.

Trong nội tâm nàng sớm đã biết rõ mức độ căm ghét Nhân tộc của Man

Hoang chúng tộc. Vậy mà tên này lại vạch trần thân phận Nhân tộc của Hàn Lập, rõ ràng là đang ép Hàn Lập vào đường chết.

Quả nhiên, lúc mọi người chung quanh nghe nói Hàn Lập là Nhân tộc, thần sắc trên mặt lập tức thay đổi, có khuôn mặt đầy hoài nghi đánh giá trên dưới hắn, có đôi mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm vào hắn.

Ngay cả Tang Đồ và Vân Báo ở ngoài xe cũng nhìn qua với ánh mắt, thần sắc phức tạp.

Đối với thân phận Hàn Lập, trong lòng bọn họ không phải không hoài nghi tới, chỉ là sâu trong nội tâm không nguyện ý tán đồng thôi, một mặt bởi thực lực hắn, mặt khác, nếu không có Hàn Lập, bọn họ căn bản không có khả năng đến Trấn Hoang thành.

Mà ngay trước đó không lâu, Hàn Lập còn ra tay cứu mạng, cho nên trong lòng bọn họ đối với Hàn Lập là sợ hãi, lại là kính sợ, lại thêm cảm kích.

"Các hạ gọi là Khánh Điển? Cơm có thể ăn bừa, nói không thể nói bừa được, Chân Linh huyết mạch trên thân thể tại hạ không giả được, dựa vào cái gì lại nói ta là Nhân tộc?" Thần sắc trên mặt Hàn Lập không đổi, cười lạnh nói.

"Chuyện về huyết mạch, không phải chỉ có một phương thức là theo dòng dõi truyền thừa, từ xưa đến nay, Nhân tộc vì tu luyện, sự tình đánh cắp huyết mạch Yêu thú hay thậm chí huyết mạch Chân Linh cũng không hiếm thấy. Trên người ngươi mặc dù có Chân Linh huyết mạch, không có nghĩa ngươi thuộc Man Hoang chủng tộc chúng ta. Huống hồ vừa rồi khi nàng lấy ra Hóa Vũ Lân, ngươi hoàn toàn không hành lễ. Bởi vậy có thể thấy, ngươi không kính sợ đối với Chân Linh Vương, tuyệt không có khả năng là Man Hoang tộc chúng." Khánh Điển cười lạnh một tiếng, nói ra.

"Ngươi phân tích... Hoàn toàn chính xác, có mấy phần đạo lý, đáng tiếc tất cả đều là suy đoán lung tung. Ta chỉ hỏi ngươi một câu, nếu ta là gian tế Nhân tộc phái tới, trên tay có thể có vật này sao?" Hàn Lập nghe vậy, gật nhẹ đầu, vừa cười vừa nói.

Đang nói, hắn lật bàn tay một cái, hào quang trong lòng bàn tay lóe lên, một vật hoàn toàn giống như đúc với vật Liễu Nhạc Nhi lấy ra trước đó, Hóa Vũ Lân xuất hiện ở trong tay hắn.

"Lại một mảnh Hóa Vũ Lân..." Trong đám người có tiếng kinh hô.

"Không phải là giả chứ?"

"Người này chẳng lẽ cũng là người được Chân Linh Vương tín nhiệm!"

Mắt thấy việc này, một lần nữa đám người kinh ngạc, ngay cả Liễu Nhạc Nhi cũng hiện lên thần sắc bất ngờ.

Nhưng lần này, trong đám đông chỉ có một số người khom mình hành lễ, ngoài ra, còn có một bộ phận không hề động đậy, tựa hồ trong mắt mang mấy phần lo nghĩ.

"Hừ, nói đùa gì vậy! Tín vật của ngươi nhất định là ngụy tạo, tín vật Chân Linh Vương tổng cộng truyền thừa bảy cái, sao có thể trùng hợp như vậy, ở chỗ này đồng thời xuất hiện hai cái?" Thần sắc Khánh Điển cứng lại, lớn tiếng nói.

"Vật này là thật hay giả, trong lòng đạo hữu chắc hẳn rõ ràng, ngươi cũng đã nói, vật này tất cả cũng chỉ có bảy cái, thử hỏi ai có khả năng phỏng chế ra tín vật giống như đúc cả về khí tức lẫn bộ dáng?" Liễu Nhạc Nhi nghiêm nghị nói.

Khánh Điển nghe câu này hơi sững lại một lát, nhưng vẫn không tránh ra.

"Đồ vật đã cho ngươi xem qua, nếu vẫn không tránh ra thì đừng trách ta không để ý tới mặt mũi Khánh Viên tộc các ngươi." Hàn Lập cười lạnh nói.

"Tốt! Ta muốn xem, là ngươi có thể hủy mặt mũi Khánh Viên tộc ta, hay là ta có thể vạch trần bộ mặt thật của ngươi?" Khánh Điển giống như hạ quyết tâm, nói ra.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt có chút ngưng lại, liếc mắt nhìn một vòng bốn

phía.

Vừa rồi Khánh Điển cho thấy khoảnh khắc ngắn ngủi hơi sững lại, hơn phân nửa là được người nào âm thầm chỉ thị.

Sau khi người kia nhìn thấy tín vật mà vẫn quyết định như cũ, để Khánh Điển ra tay với mình, có lẽ hoàn toàn chắc chắn xác định thân phận Nhân tộc của mình, có thể làm như vậy, quá nửa là tồn tại cấp bậc Đại La.

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập liền cẩn thận hơn mấy phần, truyền âm nói với Liễu Nhạc Nhi:

"Lát nữa nơi này nhất định sinh loạn, thân phận của ta rất có thể sẽ bại lộ, muội đi theo ta không an toàn, về Thiên Hồ tộc của muội trước đi, thoát thân xong ta sẽ nghĩ cách liên hệ."

"Thạch Đầu ca ca, Nhạc Nhi bây giờ không phải tiểu nha đầu năm đó chỉ biết trốn ở phía sau huynh, yên tâm đi, kể như đánh nhau muội cũng có sức tự vệ." Không cần nghĩ, Liễu Nhạc Nhi nhếch miệng cười một tiếng trực tiếp nói.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng khẽ động, nghĩ đến phía sau nàng chính là Thiên Hồ tộc, được xưng là một trong mười sáu đại Hoang tộc Man Hoang giới vực, liền yên tâm mấy phần.

"Sắp chết đến nơi, còn không tự biết, nạp mạng đi!"

Khánh Điển thấy Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi nói chuyện thân thiết, trong lòng càng ngập tràn ghen tỵ, trong miệng chợt quát một tiếng, xông thẳng tới.

Theo mỗi bước y bước ra, dưới chân đều hiện một vòng sáng đỏ sậm dập dờn, toàn bộ tường thành cũng bị chấn động theo không thôi, đám người vây quanh xem náo nhiệt rối rít lùi lại phía sau, để trống khu vực ở giữa chỉ còn lại hai người Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chỉ thấy hai mắt Khánh Điển trở nên đỏ ngầu,

cả người trần trụi lộ ra lớp da có nhiều đường vân cổ xưa màu đỏ thẫm, trên đó truyền tới từng khí tức Man Hoang khát máu.

Cùng lúc đó, thân hình thoáng cái liền lớn lên gấp đôi, không khoa trương như Khánh Xử, nhưng diện mạo y lại phát sinh thêm những thay đổi rõ ràng hơn, mũi rút ngắn, miệng lồi ra, hai cái răng nanh khổng lồ trong miệng dài ra, nhìn rất giống một con viên hầu đầu bạc, khuôn mặt dữ tợn.

Mắt thấy nó xông đến gần, hai mắt Hàn Lập đột nhiên chăm chú, cũng sải bước ra, che chắn Liễu Nhạc Nhi sau lưng.

Liễu Nhạc Nhi vừa định hành động gì đã cảm thấy một lực ẩn giấu nhu hòa đẩy cơ thể nàng về phía sau, nhẹ nhàng hạ xuống bên ngoài mấy trăm trượng.

Nhìn thấy hai tay Hàn Lập bỗng giơ ra phía trước, lập tức tiếng sấm sét vang rền bốn phía, từng luồng điện màu bạc điên cuồng tuôn ra, hư không vặn thành hai cái ngân trảo Lôi Bằng to lớn, trùng điệp đánh vào song quyền của viên hầu đầu bạc.

"Ầm ầm..."

Giữa một hồi điện quang tuôn trào, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể Hàn Lập đồng thời thi triển ra, một thân lực đạo đều dồn vào cánh tay, hai tay chợt bắt lấy song quyền Khánh Điển, ra sức vặn một cái, muốn vặn nó ngã lăn xuống đất.

Kết quả, dưới một cái vặn này, hắn liền cảm thấy thân hình đối phương lại vững như bàn thạch, không nhúc nhích chút nào.

"Hừ, dám cùng ta so đấu lực đạo, thật là tự rước lấy nhục." Khánh Điển cười lạnh một tiếng, song quyền bỗng thu lại, Hàn Lập thật sự khống chế không nổi, chỉ có thể mặc cho y rời tay.

Trong lòng Hàn Lập hơi kinh ngạc, trong Kinh Trập Thập Nhị Biến của hắn, lực lượng Lôi Bằng hoàn toàn không cường đại bằng Sơn Nhạc Cự Viên, nhưng cũng tuyệt đối không yếu, vậy mà tộc nhân Khánh Viên trước

mắt này còn mạnh hơn mình.

Không đợi hắn suy nghĩ rõ ràng, Khánh Điển liền một quyền đuổi sát tới, đập xuống đầu hắn.

Trên người Hàn Lập lóe lên điện quang màu bạc, thân hình bỗng nhiên biến mất dưới quyền Khánh Điển, rồi sau một cái chớp mắt liền vòng tới sau đầu y.

Cùng lúc đó, tay hắn chợt sáng thanh quang, một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện ra, thân kiếm đánh vang tiếng sét, điện quang màu vàng tuôn ra, xuyên thẳng đến gáy Khánh Điển.

Tốc độ chiêu này thực sự quá nhanh, Khánh Điển căn bản không kịp quay người.

Nhưng, miệng y quát lớn một tiếng, đường vân trên da ở gáy sáng lên hào quang, lớp da trở thành màu đỏ óng ánh trong suốt trong nháy mắt.

Chỉ nghe một tiếng nổ "Oanh", kim quang nổ tung, sáng rực rỡ!

Vô số tia điện bắn ra tung tóe, trông như vô số con rắn nhỏ màu vàng óng đang trườn bò, tuôn về bốn phương tám hướng.

Trong kim quang rực rỡ bỗng truyền ra một luồng ba động cổ quái, một vòng sáng màu đỏ như máu từ đó đột nhiên xuyên ra, tốc độ cực nhanh đánh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập bỗng sợ, vô ý nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể, thân hình trong nháy mắt lướt ngang đi.

Sóng ánh sáng màu đỏ như máu kia liền bay vụt qua gần sát thân thể hắn, đánh lên tường thành phía sau.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, cả mặt tường thành vì đó chấn động!

Hàn Lập chỉ thấy trên một bên bả vai mình truyền đến một cảm giác bỏng

mãnh liệt, khi liếc mắt nhìn lại liền phát hiện áo trên đầu vai hoàn toàn rách nát, một mảng bờ vai trần trụi đỏ máu hiện ra.

Hắn ngưng thần kiểm tra thấy một tầng nham thạch nóng chảy màu đỏ tươi bám vào vai, đang chảy xuôi xuống cánh tay hắn, mà tầng Chân Cực Chi Mô mà hắn bao phủ ngoài thân cũng bị lực lượng này đốt xuyên qua.

Hắn quay người lại nhìn sau lưng, tường thành đã lõm thành một cái lỗ hổng, bức tường cứng rắn không gì sánh được lại thêm pháp trận gia trì dường như cũng bị đốt xuyên, nham thạch nóng chảy đang cuồn cuộn chảy xuôi theo khe gạch đá.

Hàn Lập nhíu mày, giơ một tay lên, một ngọn lửa màu bạc bám trong lòng bàn tay. Hắn chập ngón tay lại như dao, gọt vào đầu vai mình một cái, lớp nham thạch nóng chảy kia bị hắn nạo sạch dễ dàng.

Thế nhưng, dù đã xử lý xong lớp bám vào vai, Hàn Lập vẫn cảm thấy một lực lượng cổ quái như có như không lưu lại ở miệng vết thương, khiến máu thịt nơi đó hồi phục cực kỳ chậm chạp.

"Ca ca, không cần cùng người này so đấu man lực, Nhạc Nhi có thể giúp huynh một tay!" Liễu Nhạc Nhi ngoài xa lên tiếng.

Hàn Lập nhìn nàng lắc đầu, ra hiệu mình không việc gì, không muốn nàng can thiệp vào.

Cùng lúc đó, một lão giả tóc trắng, thân hình khom xuống đang đứng trên đỉnh tường thành, tay chắp sau lưng, cúi đầu nhìn Hàn Lập, mắt lão nhắm lại, miệng tự lẩm bẩm:

"Khí lực không tầm thường, lại còn tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, mặc dù đa phần chỉ là chút da lông, nhưng coi như là Chí Tôn pháp tắc, Điển nhi sợ rằng phải tốn nhiều sức lực..."

Làn da lão giả ngăm đen, chỉ có khuôn mặt thư sinh hơi trắng trẻo, trên đó đầy những nếp nhăn, nhìn có chút cổ quái. Khí tức cả người lão lại nội liễm vô cùng, đứng tại đó bất hiển sơn, dã bất lộ thủy*.

**bất hiển sơn, dã bất lộ thủy/不显山不露水: không thấy núi cũng không lộ nước, ẩn dụ chỉ sự che dấu những điều trọng yếu*

Lão còn đang cân nhắc, đã thấy hư không dưới thành bỗng trở nên vặn vẹo, như thể có một tầng sương mù màu đỏ như ẩn như hiện lan tràn tại đó.

"Ngay cả chiêu này cũng dùng tới, xem ra không có điều ngoài ý muốn gì." Trên mặt lão giả lộ vui vẻ, thì thào nói.

------oOo------

Chương 1166: Gặp lại cố nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh
Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Khánh Điển gãy răng ôm mối hận

Kỳ Mã giải nguy giúp cố nhân

Lão giả nói xong liền thu hồi ánh mắt, giống như vừa mất đi hứng thú, xoay người bước về phía mép tường định bỏ đi.

Nhưng vừa cất bước, lão bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, lập tức khẽ mấp máy môi truyền âm cho Khánh Điển: "Nhân tộc kia sinh tử tùy ý, nhưng không thể đả thương người của Thiên Hồ tộc."

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, lão mới chính thức rời đi.

Được lão giả kia ngấm ngầm cho phép, Khánh Điển liền nhe răng cười lạnh, cặp răng nanh sắc nhọn nơi khóe miệng không khỏi lóe lên hàn quang.

"Hống!"

Chỉ thấy gã đột nhiên há miệng, gầm lên một tiếng đinh tai.

Cái miệng lớn như chậu máu phun ra một mảnh hào quang đỏ thẫm, nhanh chóng biến thành một cơn lốc màu huyết hồng với hấp lực vô cùng cường đại, cấp tốc phủ lên thân Hàn Lập.

Hàn Lập dường như dự đoán được điều bất thường từ trước, vì vậy đã sớm nghịch chuyển Chân Ngôn Bảo Luân trong cơ thể. Không chờ cỗ lực lượng kia kịp trói buộc, thân hình hắn đã mơ hồ nhoáng lên tại chỗ rồi nhanh chóng biến mất.

Nhưng vừa động đậy một chút, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy nơi bả vai của mình chết lặng một hồi. Chỗ lúc trước bị nham thạch nóng chảy làm tổn thương thậm chí còn sinh ra một loại lực lượng mạnh mẽ, cổ quái không thể nào giải thích, tựa như đang hô ứng với luồng huyết quang Khánh Điển mới phun ra.

Dù hắn chạy đến đâu, loại lực lượng kia vẫn bám theo như hình với bóng. Hơn nữa, vòng xoáy đỏ thẫm đang ở sau lưng hắn tùy thời sẽ ập đến bất cứ lúc nào.

Thời gian dây dưa càng lâu, loại lực lượng hấp dẫn này càng trở nên mãnh liệt. Tốc độ càn quét của vòng xoáy đỏ thẫm cũng tăng theo một cách chóng mặt.

Rốt cuộc, lực lượng này cũng bạo tăng đến độ Pháp Tắc Thời Gian của Hàn Lập không thể chống lại. Chỉ thấy thân hình hắn nhoáng lên một cái, bị một lực vô hình lướt ngang lôi đi xềnh xệch, trực tiếp rơi vào trung tâm vòng xoáy đỏ thẫm, quay cuồng một hồi rồi hoàn toàn biến mất trong nháy mắt.

"Ca ca!" Liễu Nhạc Nhi kinh hãi thét lên, nhưng đã muộn.

Nàng trừng mắt nhìn Khánh Điển, nhưng gã Khánh Điển này lại nhăn nhở cười sằng sặc với nàng, bộ dáng chẳng hề quan tâm.

Đám người đứng xem xung quanh xôn xao một hồi, cũng không ít người kêu lên thổn thức, nhưng rốt cuộc không kẻ nào dám ho he.

Sắc mặt Tang Đồ và Vân Báo hiện giờ đã xám ngoét. Cả hai sững sờ nhìn về phía Hàn Lập vừa biến mất, rồi quay sang bốn mắt nhìn nhau.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, Liễu Nhạc Nhi vừa lo lắng vừa tức giận, từng bước từng bước tiến về phía Khánh Điển.

...

Hàn Lập lúc này đang ở trong một không gian cổ quái. Cả người lơ lửng

giữa không trung. Xung quanh không ngừng cuộn lên từng trận gió nóng với thứ mùi tanh nồng vô cùng khó ngửi xông thẳng vào mũi hắn.

Trước mắt hắn là một thác dung nham nóng chảy đang cuồn cuộn đổ xuống hồ nham thạch phía dưới. Trong hồ liên tục tỏa ra từng trận khí tức giận dữ bạo liệt.

Hàn Lập nhăn mũi, định thần quan sát khắp nơi. Hắn phát hiện không gian xung quanh không quá lớn, bốn phía là vách tường màu đỏ sậm. Trên vách tường còn có từng dòng nham thạch đỏ rực chảy xuôi xuống, lại còn phập phồng lên xuống tựa như vật sống vậy.

Hắn sớm đã đầy một bụng nghi vấn, hai mắt liền biến thành màu tím âm, tiếp tục nhìn khắp bốn phía.

Khi nhìn xuống bên dưới, hắn liền phát hiện vách đá nơi đó có điểm bất hợp lý, thậm chí còn nhìn thấy chi chít mạch máu mao quản, bên trong còn có từng sợi Tiên Linh Lực đang nhè nhẹ chảy xuôi.

"Kỳ quái... Chẳng lẽ đây là không gian trong bụng kẻ kia? Không lẽ ta bị gia hỏa này nuốt chửng..." Hàn Lập vận dụng Cửu U Ma Đồng dò xét một hồi, trong đầu chợt nảy sinh một ý niệm kỳ quái. Hắn gãi gãi cánh mũi, miệng thì thào lẩm bẩm.

Trong lúc hắn đang sinh nghi, vách tường đỏ sậm bốn phía bỗng nhiên rung động kịch liệt, bắt đầu co rút chèn ép về phía hắn, không gian xung quanh nhanh chóng trở nên chật hẹp.

Dòng thác dung nham hừng hực trên đỉnh đầu hắn cũng đột nhiên bành trướng mãnh liệt, một luồng nham thạch nóng bỏng phủ xuống đầu Hàn Lập.

Nội tâm Hàn Lập căng thẳng. Hắn vung hai tay trái phải lên, phát ra thanh quang lập lòe, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao phóng ra. Thân kiếm đại phóng hào quang, lập tức phân chia thành vô số kiếm quang màu xanh tỏa khắp bốn phương tám hướng.

Nhất thời, mảnh không gian nhỏ hẹp dường như chỉ còn lại kiếm khí tung hoành, kiếm quang tràn ngập bốn phía.

Nhưng bất kể kiếm quang lăng lệ ác liệt đến đâu, vách tường xung quanh vẫn không mảy may suy chuyển, bộ dáng vô kiến bất tồi.

Vách tường đỏ sẫm không ngừng co rút lại làm cho phạm vi hoạt động của Hàn Lập ngày càng bị thu hẹp. Hắn không thể tiếp tục duy trì mảnh kiếm quang dày đặc nữa, mà lập tức thu hồi khiến cho kiếm ảnh nhao nhao biến mất vô ảnh vô tung.

Dòng nham thạch nóng chảy rốt cuộc đã đổ ập lên đầu hắn.

Hàn Lập chợt cảm thấy như có trọng lực thiên quân vạn mã phủ đầu đánh xuống, thân thể hắn đột nhiên trùng xuống, rơi vào giữa hồ nham thạch nóng chảy bên dưới. Cả người lập tức bị dung nham hừng hực bao phủ, cảm thấy toàn thân bỏng rát như bị lửa thiêu.

Hắn biết rõ một khi không gian này triệt để khép kín, bản thân tất nhiên sẽ bị phong ấn ở giữa hồ dung nham này. Mặc dù trong chốc lát chưa hẳn đã gây tổn thương đến tính mạng, nhưng ai dám chắc sau đó sẽ không có biến cố nảy sinh.

Vẫn đang trong lúc cân nhắc, chợt Hàn Lập vung một tay chĩa thẳng lên trời. Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại phóng ra rồi hợp lại thành một. Thế kiếm như thanh long xuất động, từ mặt hồ nghênh ngang phóng vụt lên, cường hãn đẩy lui vách tường đang co lại xung quanh, mở ra lối thoát.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên như tia chớp, từ dưới hồ bay vọt lên lao về phía lối thoát duy nhất kia. Một tay hắn hiện đã cầm theo Huyền Thiên Hồ Lô từ lúc nào.

Miệng Hồ Lô tỏa hào quang xanh thẫm, trực tiếp hút lấy dòng nham thạch nóng chảy đang đổ lên đầu hắn.

Không bị dòng dung nham nóng chảy kia ngăn trở, tuy không khí xung

quanh vẫn nóng bỏng vô cùng, nhưng đã vô pháp ngăn cản Hàn Lập tiến lên.

Sau khi bay một mạch khoảng trăm trượng, rốt cuộc Hàn Lập cũng thoát khỏi không gian đang co rút kia. Thân hình hắn nhấp nhô vài lượt rồi đáp một bãi đất trống nho nhỏ.

Phía trước bãi đất trống chính là dòng nham thạch nóng chảy đang từ trên cao rủ xuống.

Thân hình Hàn Lập mơ hồ nhoáng lên, thuận thế mượn lực của Huyền Thiên Hồ Lô bay xuyên qua dòng thác. Hắn lập tức phát hiện phía sau còn tồn tại một khu vực trống trải hơn nữa. Trước mặt hắn lúc này chỉ có sừng sững hai cây thạch trụ trắng ngà, với từng trận ba động cấm chế đang lan tỏa khắp xung quanh.

"Ha ha, có vẻ đã tìm được đường ra..." Hàn Lập cảm thấy vui vẻ, liền thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Huyền Thiên Hồ Lô.

Ánh mắt hắn đổ dồn lên hai cây thạch trụ, tay gãi gãi cằm, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

...

Trong lúc này, ở bên ngoài cổng thành, Liễu Nhạc Nhi đang giơ ngón tay chỉ mặt Khánh Điển, lớn tiếng chất vấn:

"Ngươi giấu ca ca ở chỗ nào? Vì sao ta không cảm ứng được khí tức của hắn?"

"Tiểu tử kia đã bị ta nuốt vào không gian trong bụng rồi, nhất thời nửa khắc sẽ bị Nguyên Hỏa Dung Nham làm cho tan chảy. Ngươi tất nhiên sẽ không thể cảm giác được khí tức của hắn. Tiểu muội muội, chi bằng hãy nhận ta làm ca ca đi, sao hả? Hắc hắc…" Khánh Điển hé mắt nhìn Liễu Nhạc Nhi cao chưa đến thắt lưng gã, cười tà tà.

"Đáng thương! Quả thật rất đáng thương..."

Liễu Nhạc Nhi nghe xong, chẳng những không hề kinh hoảng, ngược lại còn thở dài một hơi, buông lời thương hại.

Khánh Điển vốn tưởng rằng Liễu Nhạc Nhi đang nói về Hàn Lập, nhưng thấy thần sắc nàng biến hóa như vậy, trong lòng liền cảm thấy có chút không đúng.

"Ngươi dám nuốt Thạch Đầu ca ca của ta vào bụng, vậy hãy chuẩn bị hối hận đi... Không, phải nói rằng dù ngươi hối hận cũng đã muộn... Đáng thương..." Liễu Nhạc Nhi bỗng nhiên gật gù, giọng nói mang theo vẻ châm chọc tinh quái.

Khánh Điển nghe xong liền cảm thấy hoảng hốt, thầm nghĩ sắp có chuyện không ổn.

Nhưng đột nhiên miệng gã phát ra tiếng nổ vang, tiếp đó xuất hiện một mảnh ô quang.

Một thân ảnh xám xịt thình lình xuất hiện, rồi mãnh liệt bổ nhào về phía Khánh Viên, đánh cho gã một quyền chao đảo, thiếu chút nữa đã ngã sấp mặt xuống đất. Miệng gã ồ ạt phun ra máu tươi, một chiếc răng nanh lập tức bị đánh văng đi, giống như một thanh loan đao sáng loáng, cắm ngập vào tường thành.

"Phập" một tiếng!

Mảnh ô quang vừa rời khỏi miệng Khánh Điển liền nhanh chóng biến lớn. Hào quang thu liễm, để lộ thân hình Ma Thần Ba Đầu Sáu Tay.

Hàn Lập hiện đang thúc giục Chân Linh Huyết Mạch đến cực hạn, khiến cho những kẻ đứng xung quanh vừa trông thấy đã nảy sinh tâm lý xúc động muốn triều bái từ đáy lòng.

"Ta biết ngay ngươi không có chuyện gì mà." Liễu Nhạc Nhi gặp phải bộ dáng này của Hàn Lập, tuy không giấu được sự ngạc nhiên, nhưng vẫn vui mừng chào đón hắn.

Hàn lập khẽ gật đầu với Liễu Nhạc Nhi, rồi lập tức quay sang nhìn Khánh Điển bên kia.

"Không..."

Khóe miệng Khánh Điển bê bết máu tươi, nhìn chiếc răng nanh đang cắm trên tường, trong lòng gã dâng lên một loại phẫn nộ đến mất cả lý trí.

Hai chiếc răng nanh này vốn được gã sử dụng vô số kỳ trân dị vật tế luyện biết bao nhiêu năm tháng, hiện đã gần như tương đương với Tiên Khí Lục phẩm. Chính là bảo vật phong cấm trọng yếu của không gian trong cơ thể gã. Nhưng giờ đã bị Hàn Lập ngạnh sanh đánh gãy một chiếc, khác nào mở ra cánh cửa rộng. Muốn chữa trị ắt phải trả giá đại giới. Bảo gã làm sao nuốt được cơn giận này?

"Tiểu tử, ngươi phải chết..." Khánh Điển rít lên cay độc, toàn thân đại thịnh huyết quang. Thân thể cuồng trướng, trong nháy mắt đã cao hơn tường thành.

Chỉ thấy những đường vân đỏ thẫm cấp tốc lan tràn khắp thân thể khổng lồ của gã, cùng với đôi đồng tử đã triệt để biến thành màu huyết hồng. Quanh thân bắt đầu có một lớp sương mù li ti màu hồng phấn tràn ra, thoạt nhìn giống như bản thể Khánh Viên hiện thế.

Hàn Lập thấy vậy không tiếp tục áp chế khí tức bản thân nữa, toàn lực vận chuyển Chân Linh Huyết Mạch và Thiên Sát Trấn Ngục Công, thân hình cấp tốc biến lớn, không hề thua kém Khánh Điển.

Đám người đứng xem thấy vậy liền biết hai kẻ này chuẩn bị đánh nhau sống chết, lập tức nhao nhao lùi xa.

Nhưng đúng lúc này chợt có một thân hình bay vọt qua thành mà đến, từ trên trời giáng xuống, đứng trên đầu vai Khánh Điển.

Khánh Điển bị người này giẫm mạnh một cái, thân hình lập tức trùng xuống. Gã rất nhanh nâng một chưởng, định vỗ lên vai mình.

Kết quả, gã vừa nhìn thấy chân dung người kia thì lập tức trở nên thanh tỉnh, cấp tốc thu hồi một chưởng kia. Sau đó, thân hình gã thu nhỏ lại trong nháy mắt, rất nhanh phục hồi nguyên trạng.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua, liền phát hiện người vừa đứng trên vai Khánh Điển là một thanh niên nam tử dáng người cao ngất, dung mạo phong lưu tuấn lãng. Người này mặc pháp bào màu trắng, mái tóc cũng dài trắng như tuyết, đầu đội ngọc quan đính đầy châu báu, thoạt nhìn ngọc thụ lâm phong, tiêu sái bất phàm.

"Hàn đạo hữu, đã lâu không gặp." Nam tử tuấn lãng tươi cười, chủ động cất tiếng chào hỏi.

Hàn Lập nhất thời không nhận ra người này, nhưng xem xét khí tức đối phương trong chốc lát liền giật mình ngẩn ra.

Người này, không phải ai xa lạ, chính là kẻ trước đây bị giam giữ trong Tuế Nguyệt Tháp, Lợi Kỳ Mã.

Đám đông vừa thấy Lợi Kỳ Mã hiện thân liền nhao nhao biến sắc, đồng loạt ôm quyền hành lễ với y. Kể cả Khánh Điển hay Liễu Nhạc Nhi cũng không phải là ngoại lệ, cả hai đều không dám chậm trễ chút nào.

Nghĩ đến miếng Hóa Vũ Lân kia, Hàn Lập lập tức đoán được thân phận của Lợi Kỳ Mã. Ánh mắt hắn hơi lóe lên, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trở lại hình dáng bình thường.

Khánh Điển giờ đây đã tỉnh táo thêm vài phần. Mắt thấy dường như Lợi Kỳ Mã và Hàn Lập là chỗ quen biết, gã không dám tiếp tục lỗ mãng, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên với vẻ mặt do dự.

------oOo------

Chương 1167: Chuyện cũ Thiên Hồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch & Đề tự: NguyenDzung
Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nơi Man Hoang trò chuyện cố nhân

Chốn Thiên Hồ tâm tình chuyện cũ

"Lợi Kỳ Mã đạo hữu, xem ra thân phận của ngươi thật không đơn giản! Năm đó từ biệt, nói không đến Man Hoang giới vực các ngươi, không ngờ quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn tới." Hàn Lập lập tức cười một tiếng, ôm quyền nói.

"Lúc trước để lại Hóa Vũ Lân cho ngươi, chính vì biết có ngày ngươi đến Man Hoang sẽ phải dùng đến. Hiện tại xem ra, cảm giác lúc trước là đúng, Hàn đạo hữu ngươi và Man Hoang chúng ta có duyên đấy." Lợi Kỳ Mã cũng cười ha ha.

"Nói đến Hóa Vũ Lân, hình như dùng cũng không tốt lắm, vừa rồi ta lấy ra, lại bị người ta vu cáo là giả, thiếu chút nữa trở thành đồ vô sỉ chuyên đi lừa bịp, bị hợp lực tấn công." Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, liếc qua Khánh Điển, nói ra với thâm ý.

Lợi Kỳ Mã nghe vậy, lông mày hơi nhăn lại, cười nói: "Ta nghĩ trong này chắc chắn có hiểu lầm, Khánh Điển đạo hữu, ngươi nói đi?"

"Thiếu chủ nói rất đúng, đều là... Đều là hiểu lầm." Khánh Điển che lấy bên gương mặt bị gãy răng nanh, liên tục đáp lại.

"Nếu đã hiểu lầm, bây giờ giải thích là xong, ngươi nên thu hồi răng gãy trước, lão tổ nhà ngươi chắc hẳn có cách tu bổ." Lợi Kỳ Mã vừa cười vừa

nói.

"Vâng." Mắt Khánh Điển lóe lên vẻ không cam lòng, lên tiếng.

Sau đó, hắn xoay người đi tới tường thành, nhổ chiếc răng gãy của mình xuống rồi cứ thế mà đi.

"Ngày trước mời Hàn đạo hữu đến đây, ngươi chưa từng đáp ứng, hôm nay lại chủ động tới cửa, hẳn là có chuyện gì? Nếu là điều gì ở đây có thể giúp được một tay, xin cứ nói thẳng, không cần khách khí." Lợi Kỳ Mã thu hồi ánh mắt nói với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, sau khi hơi do dự vẫn đem sự việc Tiểu Bạch nói cho Lợi Kỳ Mã.

Gã nghe xong, thần sắc hơi đổi, ánh mắt đầy sợ hãi lẫn vui mừng, kích động nói: "Vậy mà thân mang huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu... Nếu thật như vậy, việc cứu tỉnh nó không phải Hàn đạo hữu thiếu chúng ta nhân tình, mà là Man Hoang chúng ta thiếu ngươi một cái thiên đại ân tình."

"Tiểu Bạch và ta quan hệ không phải bình thường, chỉ cần có thể cứu nó là tốt rồi, cái gì ân tình với không ân tình đều là việc nhỏ." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, thần sắc trịnh trọng nói ra.

"Tốt tốt tốt... Đã như vậy, Hàn đạo hữu ngươi lập tức theo ta vào thành, ta lập tức dẫn ngươi đi Bát Hoang sơn gặp Chân Linh Vương." Lợi Kỳ Mã suy nghĩ một phen, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, lại có vẻ hơi chần chờ.

"Thế nào, Hàn đạo hữu còn lo lắng gì?" Lợi Kỳ Mã hỏi.

"Chuyện gặp mặt Chân Linh Vương không thể coi thường, ta đi đường mệt mỏi mà đến, hôm nay lại gây ra động tĩnh lớn như vậy ở cửa ra vào Trấn Hoang thành này, thật sự hơi rối ren. Không bằng ngày khác đi gặp mặt được không?" Mặt Hàn Lập vui vẻ, từ chối cho ý kiến nói.

"Cũng không sao, vậy trước hết ngươi về phủ đệ của ta nghỉ ngơi, chờ ngươi chuẩn bị xong, ta lại mang ngươi đi gặp Chân Linh Vương." Lợi Kỳ Mã nghe trong lời Hàn Lập hàm ý từ chối, lập tức đáp.

"Thiếu chủ, ca ca và ta hôm nay là xa cách từ lâu mới gặp lại, lúc trước ta đã mời huynh ấy đi Thiên Hồ tộc chúng ta." Lúc này, Liễu Nhạc Nhi ở bên bỗng mở miệng nói.

"Tiểu tử, vậy mà là chỗ quen biết cũ với tiểu tiên nữ Thiên Hồ tộc, diễm phúc không ít..." Lợi Kỳ Mã nghe vậy, có chút bất ngờ nhìn về phía Hàn Lập, đầu tiên cười một trận sang sảng rồi lập tức hạ giọng, nói nhỏ.

"Đạo hữu hiểu lầm, chúng ta chỉ là..."

Hàn Lập còn chưa nói hết, Lợi Kỳ Mã đã khoát tay ngắt lời hắn, ném cho hắn một ánh mắt kiểu như gã hiểu hết rồi, không cần giải thích.

Hàn Lập thấy vậy không biết làm sao, Liễu Nhạc Nhi lại chỉ che miệng khẽ cười.

"Đúng rồi, hai bộ tộc Ngân Giác Tê và Vân Văn Hổ dù chỉ là tộc nhỏ xa xôi, nhưng bọn họ phát hiện Tiểu Bạch trước tiên, một đường hộ tống chúng ta tới đây, công lao khổ lao đều có..." Hàn Lập chỉ đội xe phía sau nói.

"Yên tâm đi, ta sẽ tự sắp xếp cẩn thận hai tộc bọn họ, sau này đất phong và tài nguyên ưu đãi sẽ không thiếu." Lợi Kỳ Mã liếc qua đội xe đằng xa, vừa cười vừa nói.

"Vậy làm phiền." Hàn Lập khẽ ôm quyền nói.

Sau đó, hắn giải thích cho hai người Tang Đồ một tiếng rồi để bọn chúng đi cùng Lợi Kỳ Mã.

Hai bộ tộc vừa trải qua những thăng trầm, bây giờ có thể coi như phong hồi lộ chuyển*, tự biết cơ hội thăng tiến trong tầm tay, đối với Hàn Lập càng mang ơn hơn, cố nén đau đớn, đứng lên khấu bái.

**phong hồi lộ chuyển: thay đổi hoàn toàn sang một hướng khác*

Gần lúc chia tay, Hàn Lập lấy mảnh Hóa Vũ Lân kia đưa cho Lợi Kỳ Mã, nói: "Vật về chủ cũ."

"Ngươi cầm đi, sau này ta sẽ chiêu cáo xuống, vật này là ta tự mình tặng, sẽ không xuất hiện chuyện không vui như hôm nay." Lợi Kỳ Mã hơi áy náy nói.

Hàn Lập suy nghĩ chút rồi cũng không cự tuyệt, một lần nữa thu lại.

Sau khi đợi mọi người rời đi, Hàn Lập mới cùng Liễu Nhạc Nhi chậm rãi đi vào thành trong ánh mắt hâm mộ cực kỳ của đám đông xung quanh.

"Ca ca, vừa rồi vì sao huynh phải truyền âm cho muội, để cho muội nói những lời kia, huynh và thiếu chủ không phải quen biết cũ sao, hà tất phải từ chối ý tốt của y?" Liễu Nhạc Nhi đi bên cạnh Hàn Lập, có chút kỳ quái nói.

"Mặc dù ta và y quen biết, nhưng lại không hiểu sâu, hơn nữa thân phận của y đặc thù, ta hơi hoài nghi mục đích năm đó y đưa ta Hóa Vũ Lân, tất nhiên không thể hoàn toàn tín nhiệm." Hàn Lập lắc đầu trả lời.

Một vài lời hắn còn không nói ra, đối với vị Chân Linh Vương kia, hắn cũng có chút không yên lòng, dự định đến Thiên Hồ tộc xong tìm hiểu tin tức liên quan tới vị này rồi quyết định đến gặp mặt đối phương hay không.

"Ca ca, lại nói, huynh làm sao quen biết với thiếu chủ?" Liễu Nhạc Nhi lại hỏi.

"Cái này nói ra dài dòng lắm... Đúng rồi, mọi người gọi y là thiếu chủ, điều này là sao?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

"Y là hậu duệ Chân Linh Vương Bạch Trạch, dĩ nhiên chính là thiếu chủ. Nghe nói trước đây một mực phiêu bạt bên ngoài, chỉ hơn trăm năm trước mới trở về Man Hoang, mà khi trở về liền rất được coi trọng, ngay cả tộc

trưởng thấy y, cũng phải gọi một tiếng thiếu chủ." Liễu Nhạc Nhi giải thích.

"Thì ra là thế... Trước kia thật sự nhìn không ra." Hàn Lập gật nhẹ đầu, thì thào nói.

"Ca ca, những năm này tộc trưởng luôn luôn cố ý phong tỏa tin tức của huynh, không để cho muội biết. Nhưng muội vẫn có biện pháp lén lút nghe ngóng, biết huynh một đường đi qua rất nhiều Tiên Vực, trong lúc đó còn làm ra không ít đại sự ầm ĩ. Muội cảm thấy lo lắng, nhưng quả thực có chút hâm mộ..." Liễu Nhạc Nhi cười ranh mãnh, thấp giọng nói.

"Trên đường, thời gian thư giãn, thoải mái thì ít, đa phần đều bị người ta đuổi giết phải chạy thoát thân, có gì tốt để hâm mộ sao?" Hàn Lập nhăn mày, khó hiểu nói.

"Tự do ạ... Ở lại trong tộc an toàn, nhưng mà thực sự nhàm chán, mỗi ngày ngoại trừ tu luyện, thì lại nghe tộc trưởng nói dông dài truyền đạo. Ngược lại muội rất nhớ thời gian năm xưa lưu lạc cùng huynh." Liễu Nhạc Nhi phiền muộn nói.

"Nếu có thể được an ổn, an ổn vẫn là tốt hơn... Tu tiên, tu tiên, tu chính là Tiên Đạo, cầu được trường sinh, không phải lang bạt kỳ hồ, cả ngày lo sợ không yên." Hàn Lập cũng không u sầu, chậm rãi đáp.

Liễu Nhạc Nhi nghiêng đầu nghe Hàn Lập nói, cái hiểu cái không khẽ gật đầu.

Hai người vừa trò chuyện như vậy, vừa đi về chỗ ở Thiên Hồ tộc.

Ráng chiều tà đã chiếu xuống đầu thành, sắc trời cũng tối dần.

...

Ban đêm.

Hàn Lập theo Liễu Nhạc Nhi đi đến trước một tòa kiến trúc lớn ở nơi nào đó dưới Bát Hoang sơn.

Kiến trúc nơi đây dùng một loại vật liệu màu xanh biếc kiến tạo thành, có phần không giống với toà thành đá màu đen kia, phong cách cũng hoàn toàn khác nhau, đồ án linh thú hoặc phù điêu có thể nhìn thấy khắp nơi.

Ở nơi cao nhất của tòa kiến trúc màu xanh này còn có một pho tượng Cửu Vĩ Cự Hồ màu trắng đồ sộ, cao hơn một đoạn so với kiến trúc chung quanh. Pho tượng ngẩng đầu, thét dài lên bầu trời.

Hàn Lập nhìn Cửu Vĩ Cự Hồ màu trắng kia, nhíu mày.

Pho tượng tản mát ra một khí tức khó hiểu cực lớn, áp chế rất nhiều Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn, vận chuyển có chút không thông suốt.

"Thạch Đầu ca ca, nơi đây là trụ sở của Thiên Hồ tộc chúng ta tại Bát Hoang sơn, pho tượng này là tượng thánh Thiên Hồ Thánh Tổ, bên trong ẩn chứa một tia Chân Linh huyết mạch của Thánh Tổ, sẽ sinh ra một chút tác dụng áp chế đối với những lực lượng huyết mạch tộc đàn khác, huynh thu liễm lại Chân Linh huyết mạch trong cơ thể là được." Liễu Nhạc Nhi chú ý tới thần sắc Hàn Lập thay đổi, vội vàng nói.

Hàn Lập nghe vậy, thầm vận « Thiên Sát Trấn Ngục Công », thu liễm Chân Linh huyết mạch, chỉ để lại lực lượng huyết mạch Lôi Bằng, cảm giác không thông suốt kia lập tức tiêu giảm hơn nửa.

"Thiên Hồ Thánh Tổ? Tên gọi Liễu Kỳ?" Sắc mặt Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Ca ca làm sao huynh biết Liễu Kỳ lão tổ? Trong Thiên Hồ tộc bây giờ cũng không có bao nhiêu người biết lão tổ tồn tại?" Liễu Nhạc Nhi nghe vậy, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ngẫu nhiên nghe người ta nói qua." Hàn Lập nhìn thấy thần sắc Liễu Nhạc Nhi, trong lòng hơi động, không nói cho Liễu Nhạc Nhi tình hình thực tế, hời hợt đáp.

"Liễu Kỳ lão tổ cũng không phải Thiên Hồ Thánh Tổ, Thánh Tổ năm đó là một trong tám đại Chân Linh Vương, nhưng về sau vô cớ mất tích, năm đó

Liễu Kỳ lão tổ chính là tuyệt thế thiên tài Thiên Hồ tộc, có hi vọng thừa kế tất cả lực lượng huyết mạch Thiên Hồ Thánh Tổ, trở thành Thiên Hồ Chân Linh Vương tân nhiệm, đáng tiếc sau này lão tổ cũng vô cớ mất tích, Thiên Hồ tộc của muội lúc này mới suy vi đến nay." Liễu Nhạc Nhi thở dài, nói ra.

Hàn Lập nghe những lời này, sắc mặt bình tĩnh, sâu trong nội tâm lại suy nghĩ nhanh mọi thứ.

Hắn và Liễu Kỳ lão tổ gặp nhau tại Hôi giới, cùng với Hồ Tam ở chung nhiều phen, thấy được rất nhiều, nghe cũng rất nhiều.

Lúc đầu hắn vẫn cho là đã hiểu khá rõ tình hình Thiên Hồ tộc, cho nên mới cùng Liễu Nhạc Nhi đến nơi này nghe ngóng, hiện tại xem ra, tự mình vẫn chỉ biết tin tức vô cùng phiến diện.

"Huynh xem muội, nói với ca ca chuyện này để làm gì. Đi thôi, muội dẫn huynh đi gặp tộc trưởng một lát, hai người trước kia đã gặp qua, lão nhân gia người thực lực cao tuyệt, đối đãi hậu bối cũng rất hiền lành, chỉ là tương đối coi trọng trưởng ấu tôn ti, lát nữa ca ca nói chuyện cung kính một chút, không chừng có thể có một phen cơ duyên đấy." Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy Hàn Lập mặt không biểu tình, cho rằng hắn không có hứng thú đối với sự tình Thiên Hồ tộc, lập tức chuyển câu chuyện, nháy nháy mắt với Hàn Lập, có chút thần bí nói ra.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, trong đầu lập tức hiện ra bóng dáng nam tử trung niên áo trắng năm đó ở Man Hoang giới vực đã cứu mình, nhưng lại nghiêm lệnh cho mình không được tiếp xúc với Liễu Nhạc Nhi.

Quá trình năm đó hai người gặp nhau cũng không hề vui vẻ, tuy nhiên người kia coi như đã cứu mình một lần, theo lý phải đến bái kiến, vì vậy liền gật đầu.

------oOo------

Chương 1168: Căm thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Độc Hành
Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ghét nhân loại, Hồ tộc gây khó

Nể tình cũ, tộc trưởng giải nguy

Liễu Nhạc Nhi thấy Hàn Lập gật đầu, liền cao hứng mang theo Hàn Lập đi tới phía trước, rất nhanh đi đến lối vào một khu kiến trúc.

"Nhạc Nhi tiểu thư!"

Tại cửa vào, đứng đấy bốn tên hộ vệ mặc chiến giáp màu xanh, tay cầm vũ khí, nhìn thấy Liễu Nhạc Nhi tới, cung kính thi lễ với nàng.

Hàn Lập thấy cảnh này, âm thầm gật đầu.

Thực lực bốn tên hộ vệ này đều không yếu, đạt đến Kim Tiên trung hậu kỳ, lại cung kính với Liễu Nhạc Nhi như thế, xem ra địa vị Liễu Nhạc Nhi tại Thiên Hồ tộc không thấp, như vậy hắn cũng yên lòng.

Liễu Nhạc Nhi cũng không để ý tới mấy người, bước nhanh vào bên trong, tựa hồ có chút vội vã không nhịn nổi, trên thân còn lưu lại mấy phần hoạt bát đáng yêu năm đó.

Hàn Lập đang muốn cất bước đuổi theo, nhưng bốn tên hộ vệ kia lại duỗi vũ khí ra ngăn cản đường đi của hắn.

"Phía trước là trọng địa, các hạ dừng bước!"

Hàn Lập nhíu mày, dừng bước lại.

"Các ngươi đang làm gì đó?" Liễu Nhạc Nhi chú ý tới tình huống phía sau, lông mày nhíu lại, mặt mũi tràn đầy vẻ băng sương, quát lên.

"Nhạc Nhi tiểu thư, xin thứ cho chúng ta vô lễ, nơi đây là trụ sở Thiên Hồ tộc, vị đạo hữu này cũng không phải là người Thiên Hồ tộc chúng ta, muốn đi vào cần được Mục trưởng lão cho phép." Một tên hộ vệ mặc thanh giáp có tu vi cao nhất chắp tay thi lễ với Liễu Nhạc Nhi một cái, không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Hừ! Hắn là ca ca của ta, ta sẽ nói rõ với Mục trưởng lão, hiện tại các ngươi đều lui cho ta !" Liễu Nhạc Nhi lạnh lùng nói ra.

"Nhạc Nhi tiểu thư, chúng ta phụng mệnh trông coi nơi đây, xin đừng để cho chúng ta khó xử." Thủ lĩnh hộ vệ hơi im lặng, nhưng vẫn như cũ không có nhường đường.

"Hỗn trướng!" Liễu Nhạc Nhi giận dữ, ngọc thủ chụp một cái.

Một cỗ quang mang xám trắng giống như cuồng long phi quyển tuôn ra, cuốn lấy binh khí trong tay mấy người, hất lên.

Con mắt Hàn Lập hơi sáng lên, đồng thời có chút khó tin.

Liễu Nhạc Nhi tựa hồ đeo một loại bảo vật nào đó che giấu tu vi trên người, vừa mới gặp mặt không thể phát giác được tu vi cảnh giới của nàng, giờ phút này mới nhìn rõ.

Thực lực Liễu Nhạc Nhi hôm nay vậy mà đã đạt tới Thái Ất cảnh, mặc dù chỉ là Thái Ất sơ kỳ, nhưng năm đó ở Linh Hoàn giới nàng có thực lực gì chứ, so với mình chênh lệch cách xa vạn dặm, vậy mà giờ ẩn ẩn đuổi kịp mình.

Bốn tên hộ vệ kia đồng thời khẽ quát một tiếng, trên thân toả sáng hào quang, nắm chặt binh khí trong tay.

Tu vi bốn người mặc dù chỉ là Kim Tiên cảnh, nhưng tựa hồ tinh thông một loại hợp kích chi thuật nào đó, thân hình nhanh chóng đứng xen vào nhau, quang mang hộ thể toả ra trong nháy mắt dung hợp lại với nhau, bắn ra một cỗ khí tức cường đại, vậy mà chặn lại một trảo đầy uy lực của Liễu Nhạc Nhi, nhưng khóe miệng cả đám đều chảy ra máu tươi.

Liễu Nhạc Nhi vừa mới tiến giai Thái Ất cảnh, nguyên khí trong cơ thể cũng chưa vững chắc, một kích không thể đắc thủ, gương mặt xinh đẹp lập tức trầm xuống, quang mang xám trắng trên thân tăng vọt, đang muốn ra tay nặng hơn.

"Tất cả dừng tay!"

Vào thời khắc này, một thanh âm uy nghiêm vang lên, đồng thời một cỗ cự lực trống rỗng xuất hiện giữa Liễu Nhạc Nhi và bốn tên hộ vệ, tách bọn họ ra.

Một lão giả áo xám tóc hoa râm, ánh mắt sắc bén trống rỗng xuất hiện.

Hàn Lập nhìn lão giả áo xám này, trong mắt loé lên tinh quang, âm thầm thôi động Lôi Bằng huyết mạch chi lực, che giấu thân phận Nhân tộc của mình.

Lão giả áo xám này có bề ngoài xấu xí, khí tức lại uyên thâm, rõ ràng là một vị Đại La cảnh.

"Mục trưởng lão!" Bốn tên hộ vệ vội vàng thu hồi binh khí, khom người thi lễ với lão giả áo xám.

"Mục trưởng lão." Liễu Nhạc Nhi cũng thi lễ theo.

"Hiện tại người các tộc tề tụ tại Bát Hoang sơn, các ngươi lại động thủ tại cửa vào trụ sở, còn ra thể thống gì chứ!" Lão giả áo xám lạnh giọng khiển trách.

"Chúng thuộc hạ biết tội, chỉ là Nhạc Nhi tiểu thư mang theo người lạ này xông vào trụ sở, cử động lần này không hợp quy củ, chúng ta mới ra tay

ngăn cản." Thủ lĩnh hộ vệ lập tức nói.

"Mục trưởng lão, hắn là ca ca của ta, trước kia đã cứu tính mạng ta, không phải là ngoại nhân. . ." Liễu Nhạc Nhi lập tức nói ra.

"Được rồi, tất cả mọi chuyện ta đã biết, các ngươi tiếp tục thủ vệ nơi đây. Nhạc Nhi, mang theo vị ca ca này của ngươi vào đi." Lão giả áo xám đưa tay ngăn Liễu Nhạc Nhi nói, phân phó với bốn tên hộ vệ một tiếng, lại lườm Hàn Lập một cái, trong con mắt hiện lên một tia quang mang không dễ phát giác, tựa hồ trào phúng, sau đó quay người đi vào bên trong.

Hàn Lập nhìn thấy thần sắc lão giả áo xám, khẽ nhíu mày một cái, nhưng không nói gì, cùng Liễu Nhạc Nhi tiến vào đại môn.

Rẽ qua mấy hướng, ba người đi vào một gian đại sảnh tráng lệ.

Những cái bàn đặt trong sảnh này đều dùng tài liệu quý hiếm chế thành, xem ra nơi đây là chỗ tiếp khách.

"Nhạc Nhi, Huyết Tự đại hội chẳng mấy chốc nữa sẽ tổ chức, hiện tại là thời điểm mấu chốt nhất, mỗi một khắc đều phi thường trọng yếu với ngươi, sao lại tùy ý ra ngoài? Làm trễ nải nhiều thời gian như vậy, tộc trưởng sẽ không cao hứng, còn không mau về Thiên Hồ điện đi!" Lão giả áo xám tiến vào đại sảnh, lập tức sắc mặt trầm xuống, nói ra.

Hàn Lập nghe lời này, ánh mắt chớp lên, vẫn không lên tiếng.

"Vâng, Nhạc Nhi biết sai, chỉ là ca ca đi vào Bát Hoang sơn, ta thỉnh cầu nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta sẽ cố gắng luyện công gấp bội, sẽ không chậm trễ đại sự." Liễu Nhạc Nhi hơi cúi đầu, lập tức thỉnh cầu.

"Có chậm trễ đại sự hay không, ngươi há có thể phán đoán! Việc này quan hệ đến hưng suy Thiên Hồ tộc ta, một tơ một hào đều không được khinh thường, ngươi bây giờ lập tức trở về Thiên Hồ điện, vị ca ca này của ngươi cứ để ta tiếp đãi." Lão giả áo xám nói ra, nhưng từ đầu đến cuối không nhìn tới Hàn Lập một cái.

Lông mày Liễu Nhạc Nhi nhíu lại, mặt lộ vẻ chần chờ.

"Nhạc Nhi, nếu có đại sự bận rộn, không cần phải bồi tiếp ta." Hàn Lập hơi suy nghĩ, cười nhạt nói.

"Vậy được rồi, ca ca ngươi ở chỗ này đợi, tuyệt đối không được rời đi, chờ Huyết Tự đại hội kết thúc là ta rảnh rỗi rồi." Liễu Nhạc Nhi với ánh mắt ôn nhuận nhìn Hàn Lập, sau đó dặn dò lão giả áo xám hảo hảo chiếu cố Hàn Lập, lúc này mới bước nhanh rời khỏi đại sảnh.

Trong sảnh rất nhanh chỉ còn lại hai người Hàn Lập và lão giả áo xám.

"Tại hạ. . ." Hàn Lập càng dụng tâm thôi động Lôi Bằng huyết mạch chi lực, đồng thời chắp hai tay, đang tính tự giới thiệu.

"Hàn đạo hữu, chuyện của ngươi lão phu đã biết rõ, loại thủ đoạn nhỏ che giấu này không cần dùng nữa, ngươi có thể lừa gạt được những tộc đàn bên ngoài kia, nhưng không lừa được Thiên Hồ tộc chúng ta." Lão giả áo xám cắt ngang lời nói Hàn Lập, đánh giá trên dưới Hàn Lập, mặt cười lạnh nói.

"Nếu Mục trưởng lão đã biết thân phận Hàn mỗ, vậy cũng vừa vặn, ta cũng tiết kiệm chút khí lực." Hàn Lập nghe lời này, đuôi lông mày khẽ động, lập tức thản nhiên cười một tiếng, tán đi Lôi Bằng huyết mạch trong cơ thể, từ tốn nói.

Trong lòng của hắn lại thở dài, hắn cho rằng dựa vào quan hệ của mình và Liễu Nhạc Nhi, còn có giao tình với Hồ Tam, đến Thiên Hồ tộc nghe ngóng một ít chuyện sẽ khá thuận lợi.

Không ngờ Thiên Hồ tộc vẫn như cũ không hoan nghênh hắn, giống y năm đó.

"Hàn đạo hữu, giờ phút này ngươi đến Thiên Hồ tộc ta định làm gì?" Lão giả áo xám nhìn thấy Hàn Lập không kiêu ngạo không tự ti như vậy, dáng vẻ ngang hàng luận giao với lão, trong mắt lóe lên một tia không vui, thần tình trên mặt lạnh hơn nói.

"Mục trưởng lão yên tâm, Hàn mỗ mặc dù là tu sĩ Nhân tộc, cũng không có ác ý với các tộc Man Hoang, lần này đi vào Bát Hoang sơn, ngẫu nhiên gặp lại Nhạc Nhi, cho nên mới đến Thiên Hồ tộc chơi, nếu chủ nhà không hoan nghênh, vậy Hàn mỗ cáo từ." Hàn Lập đứng lên, đi ra phía bên ngoài.

Nhưng bóng người hoa lên một cái, lão giả áo xám trống rỗng xuất hiện trước người Hàn Lập, ngăn trở đường đi.

"Thiên Hồ tộc là chỗ ngươi nói đến là đến muốn đi thì đi à? Trước tiên nói rõ mục đích của ngươi tới đây rồi hẵng tính." Lão giả áo xám cười lạnh, trên thân đại thịnh quang mang xám trắng, ngăn trở lối ra đại sảnh.

"Các hạ có ý gì? Muốn bắt giam ta?" Sắc mặt Hàn Lập cũng lạnh xuống, lòng bàn tay giấu ở trong tay áo im ắng hiện ra năm đám hoa văn lôi điện, hình thành một cái hình khuyên, ẩn ẩn hình thành một lôi điện pháp trận.

Những năm qua trên đường đi, hắn một mực tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng và lĩnh hội Thông Thiên Kiếm Trận, nhưng luôn luôn nghiên cứu một vật, lâu dài cũng sẽ sinh ra cảm giác mỏi mệt. Thế là mỗi lần tâm thần mệt mỏi, hắn lại lấy ra bộ Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh kia lật xem một phen, có tác dụng thư giãn tinh thần.

Bộ chân kinh này ẩn chứa rất nhiều tin tức, Hàn Lập trước đó cũng xem không kỹ, trên đường lại lật xem kỹ hơn, xem có đạt được gì không.

Cái để hắn mừng rỡ nhất là, ở trong đó hắn tìm được một môn Lôi Truyền chi thuật, có cùng hiệu dụng với Lôi Quang Pháp Trận của hắn.

Bất quá so với Lôi Quang Pháp Trận do Lôi Vân Tử tự sáng tạo, về sau lại được hắn tinh tu cải biến, môn Lôi Truyền chi thuật này lại tinh thâm ảo diệu hơn nhiều.

Hàn Lập cẩn thận nghiên cứu qua môn Lôi Truyền chi thuật này, về sau lấy ra chỗ tinh diệu trong đó, dung nhập vào trong Lôi Quang Pháp Trận và trận pháp truyền tống Câu Lôi Mộc của mình, khiến cho hai môn bí thuật truyền tống này tinh tiến hơn rất nhiều, chẳng những khoảng cách kéo dài hơn rất nhiều, thời gian cần để truyền tống cũng giảm mạnh.

Nhất là trận pháp truyền tống Câu Lôi Mộc, và Lôi Truyền chi thuật hết sức phù hợp, hai bên kết hợp thi triển ra cơ hồ trong nháy mắt có thể truyền tống đi.

Trận pháp truyền tống Câu Lôi Mộc đã bị Kỳ Ma Tử hủy đi, bất quá những năm qua Hàn Lập lại dùng vật liệu lôi điện khác luyện chế ra một bộ, đã bố trí một chỗ kín đáo trên đường.

Cũng chính bởi vì có bộ trận pháp truyền tống lôi điện này, hắn mới dám mạo hiểm đi vào Bát Hoang sơn.

Không chỉ là bộ trận pháp lôi điện này, giờ phút này Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể Hàn Lập cũng âm thầm câu thông Chưởng Thiên Bình trước ngực, để phòng vạn nhất trận pháp truyền tống lôi điện bị ngăn cản, hắn lập tức thi triển Chưởng Thiên Bình vượt qua thời không đào tẩu.

Mặc dù thi triển năng lược vượt qua thời không cần tiêu hao Thời Gian Pháp Tắc tinh ti, nhưng dù sao cũng tốt hơn so với mất mạng.

"Tiểu tử, đừng cho là ta không biết ngươi đang mưu đồ cái gì, ngươi biết Nhạc Nhi bây giờ được Thiên Hồ tộc ta dốc lòng vun bồi, muốn lợi dụng ân huệ nho nhỏ lúc trước của ngươi với nàng, ý đồ kiếm chác chỗ tốt đúng không? Đáng tiếc ngươi tìm nhầm đối tượng rồi, Thiên Hồ tộc chúng ta cũng không dễ bị lừa gạt như Lợi Kỳ Mã thiếu chủ, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!" Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng, quang mang xám trắng trên thân tăng vọt, đang tính động thủ.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng âm thầm cười lạnh, nhưng không có ý động thủ với lão giả áo xám này, tính kích phát trận pháp truyền tống lôi điện rời đi.

"Mục trưởng lão, dừng tay." Vào thời khắc này, một thanh âm uy nghiêm vang lên.

Lập tức hư không trong đại sảnh khẽ động, một thân ảnh trống rỗng xuất hiện, chính là nam tử trung niên áo trắng năm đó ở Man Hoang giới vực

Hàn Lập từng gặp mặt một lần.

"Tộc trưởng." Lão giả áo xám vội vàng ngừng tay, khom người thi lễ với nam tử áo trắng.

Mà Hàn Lập nhìn người nọ, con ngươi bỗng nhiên co rụt lại, nhưng cũng ngừng thôi động lôi điện pháp trận, lại âm thầm nhấc lên tiên linh lực trong cơ thể.

Lần trước gặp mặt người này, tu vi hắn còn thấp, mặc dù cảm thấy thực lực người này cường đại, nhưng không phán đoán cụ thể.

Bây giờ tu vi của hắn đã đạt tới Thái Ất đỉnh phong, có thể cảm ứng được thực lực cường đại của nam tử áo trắng, vượt xa Xích Mộng và Diệu Pháp Tiên Tôn kia, mặc dù so với Hắc Thiên Ma Tổ còn không bằng, lại ẩn ẩn có thể đánh đồng.

Trong đầu Hàn Lập nhớ lại ban đầu ở Hôi giới, Hồ Tam và Liễu Kỳ lão tổ nói chuyện, Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể hắn cũng lặng yên vận khởi.

Mà trên Chưởng Thiên Bình loé lên quang mang, một đôi mắt giống như hạt đậu xanh nổi lên, nhẹ nhàng chớp động, tùy thời chuẩn bị xuyên không.

------oOo------

Chương 1169: Xem thường như vậy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch & Đề tự: NguyenDzung
Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Chân Linh Vương hảo đãi ân tình.

"Mục trưởng lão, Hàn Lập là huynh trưởng Nhạc Nhi, ngươi sao có thể đối xử vô lễ như vậy, nếu để Hoang tộc khác biết được, chắc chắn chế giễu đạo đãi khách của Thiên Hồ tộc chúng ta. Ngươi xuống trước đi, ta tiếp đãi vị Hàn đạo hữu này." Nam tử áo trắng thản nhiên nói với lão giả áo xám.

"Tộc trưởng, tình huống Nhạc Nhi hiện tại. . . Người này xuất hiện ở Bát Hoang sơn bây giờ, nhất định dụng ý khó dò, có mưu đồ khác, không thể không đề phòng. . ." Lão giả áo xám biến sắc, vội vàng nói.

"Ta tự có chủ ý, ngươi xuống trước đi." Nam tử áo trắng khoát tay ngắt lời lão giả áo xám.

"Vâng." Lão giả áo xám vẫn còn không cam lòng, trừng mắt nhìn Hàn Lập rồi mới đi ra ngoài.

"Hàn Lập, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi tiến cảnh tu vi nhanh như vậy, thật là hiếm thấy." Nam tử áo trắng quay người nhìn Hàn Lập, đánh giá trên dưới một phen, mỉm cười nói.

"Liễu Thanh tộc trưởng khách khí, chút thực lực ấy sao có thể lọt vào pháp nhãn của ngươi." Hàn Lập chắp tay đáp lại.

"A, ngươi biết tên của ta?" Mặt Liễu Thanh lộ vẻ hơi kinh ngạc.

"Ngẫu nhiên nghe người ta nhắc qua." Hàn Lập không muốn nói ra sự tình ở Hôi giới, hời hợt nói.

"Mục trưởng lão có vài vị con cháu bị tu sĩ Nhân tộc giết chết, nên oán hận rất sâu đối với tu sĩ Nhân tộc, hơn nữa bây giờ Nhạc Nhi bận tu luyện một môn bí thuật để ứng đối Huyết Tự đại hội sau này, can hệ trọng đại, Mục trưởng lão lo lắng sẽ loạn, cho nên mới có hành vi quá kích như vậy, mong ngươi thứ lỗi một hai." Liễu Thanh cũng không truy vấn, hơi gật đầu nói ra.

"Tại hạ sao dám." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Dù Mục trưởng lão nói chuyện bộc trực, nhưng cũng là tình hình thực tế. Hàn Lập, Nhạc Nhi đã không còn là Nhạc Nhi trước kia, nói thật với ngươi, nàng thân mang huyết mạch chí cao của Thiên Hồ tộc, đến lần Huyết Tự đại hội tới, càng thêm một bước lên trời. Hàn đạo hữu ngươi mặc dù là huynh trưởng Nhạc Nhi, nhưng đó là chuyện cũ lúc phàm trần, mà ngươi chỉ là một tu sĩ Nhân tộc, so với Nhạc Nhi chung quy không cùng một thế giới, ngươi có thể hiểu rõ chứ?" Liễu Thanh đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, hai mắt chăm chú nhìn Hàn Lập, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe lời này, tuy thần sắc trên mặt như thường, nhưng trong lòng lại có cảm giác tức giận đến hộc máu.

Thì ra Liễu Thanh và lão giả áo xám kia đều xem mình là loại người thấy Liễu Nhạc Nhi phát đạt, dựa vào quan hệ trước kia, ý đồ tới cửa đòi một chỗ tốt giống như ăn xin.

Lại nói, từ khi bước vào tu tiên giới đến nay, hắn chưa bao giờ bị người ta xem thường như vậy.

"Ngươi tình hình trước mắt không ổn, ở cửa thành xung đột với Khánh Viên tộc, thân phận sắp bại lộ, tìm Nhạc Nhi cầu cứu cũng là chuyện thường tình, nhưng hiện tại Nhạc Nhi cần chuyên tâm tu luyện, không thể để ngoại vật quấy nhiễu. Như vậy đi, ta có thể đặc cách cho ngươi chờ đợi ở chỗ Thiên

Hồ tộc này, đến khi tô chức Huyết Tự đại hội. Trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ bảo đảm an nguy cho ngươi. Nhưng sau Huyết Tự đại hội, vẫn xin ngươi lập tức rời Bát Hoang sơn. Đương nhiên, nếu ngươi còn có yêu cầu gì thì có thể nói, chỉ cần ngươi cam đoan, ngày sau tuyệt không dây dưa với Nhạc Nhi. . ." Liễu Thanh thấy Hàn Lập nhất thời không nói, cho rằng hắn đang toan tính, liền tiếp tục nói.

"Liễu tộc trưởng lo lắng dư thừa, Hàn mỗ tu vi dù không cao, nhưng chưa bao giờ tham lam đồ của người khác, an toàn của ta, cũng không cần quý tộc lo lắng, Hàn mỗ lần này gặp mặt Nhạc Nhi, đơn thuần chỉ ôn lại chuyện cũ. Còn về sau chúng ta sẽ gặp hay không thì mặc ý trời, cáo từ!" Hàn Lập tính khí dù tốt đến mấy cũng không thể nhẫn nại tiếp, lạnh giọng cắt ngang lời Liễu Thanh, sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

Liễu Thanh khẽ nhăn mày lại, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, tay áo hơi động, như thể muốn làm cái gì, sau một khắc chợt dừng lại, nhìn ra phía ngoài.

Mặc dù Hàn Lập đang đi ra bên ngoài, hơn nửa tâm trí vẫn đặt ở sau lưng, cảm giác được cử động Liễu Thanh, hắn cũng nhìn bên ngoài, dừng bước chân lại.

Đúng lúc này, hai bóng người từ bên ngoài đi vào.

Một người trong đó là Lợi Kỳ Mã, người còn lại là một vị nam tử trung niên mặc trường bào trắng như tuyết, mặt như ngọc, mày kiếm mắt sáng, thật sự tuấn lãng bất phàm, chính là Bạch Trạch Chân Linh Vương.

"Vương thượng! Sao ngài sao lại tới đây? Vì sao không thông tri hạ thần, an bài chu đáo tiếp đón." Liễu Thanh bước nhanh nghênh đón, cung kính nói với nam tử trung niên mặc tuyết bào kia.

"Vương thượng. . ." Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức lập tức minh bạch thân phận nam tử trung niên mặc tuyết bào, sắc mặt hơi tái nhợt.

Sở dĩ hắn đến Thiên Hồ tộc vì tìm hiểu thực lực vị Chân Linh Vương này, xem có nên quyết định theo Lợi Kỳ Mã đến gặp không, nào ngờ hắn còn

chưa có bất kỳ thu hoạch gì bên này, đối phương đã tìm đến tận cửa.

Hàn Lập nhìn nam tử trung niên mặc tuyết bào trước mặt, trên người đối phương không tản mát khí tức cường đại, nhưng trong lòng hắn vẫn có những cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Tình huống như vậy, Hàn Lập chỉ cảm nhận trên thân một số ít người như Âm Thừa Toàn, Giải Đạo Nhân sau khi thức tỉnh hay Ma Chủ.

"Liễu tộc trưởng không cần đa lễ, lần này ta tới vì một việc riêng, không cần để ý nhiều nghi thức xã giao như vậy, sự tình ta tới đây, ngươi cũng đừng nói với người khác." Bạch Trạch từ tốn nói.

"Vâng, không biết vương thượng tới đây có chuyện gì? Hạ thần lập tức đi thực hiện." Liễu Thanh nghe vậy hơi biến sắc, sau đó lập tức nói.

"Việc này cũng không liên quan gì đến Thiên Hồ tộc, ta tới gặp vị Hàn tiểu hữu này." Bạch Trạch nhìn về phía Hàn Lập, khóe miệng lộ vẻ tươi cười.

Liễu Thanh nghe câu nói này, hơi sững sờ, ngạc nhiên nhìn Hàn Lập.

"Tại hạ Hàn Lập, tham kiến Bạch Trạch tiền bối." Hàn Lập lườm Lợi Kỳ Mã một cái, sau đó chắp tay thi lễ với Bạch Trạch.

Trên đường đến Bát Hoang sơn, hắn dĩ nhiên đã hỏi rõ tính danh Chân Linh Vương.

"Hàn đạo hữu, ta báo sự tình Tiểu Bạch cho phụ vương biết, người lập tức sai ta dẫn đi tìm ngươi, không làm ngươi phiền nhiễu chứ?" Lợi Kỳ Mã thấy ánh mắt Hàn Lập, mỉm cười, nói sơ lược qua việc bọn y tới đây từ đầu đến cuối.

"Không có, Bạch Trạch tiền bối chịu thu xếp công việc bớt chút thì giờ gặp mặt, là vinh hạnh của tại hạ." Hàn Lập thầm cười gượng, trên mặt lại mỉm cười nói ra.

"Ngươi từng có ân cứu mạng đối với tiểu nhi, là bản tộc thiếu ngươi một cái

nhân tình, không cần khách khí như vậy. Nghe nói bản thân ngươi mang Chân Linh huyết mạch, cũng chung nguồn gốc không ít với bản tộc." Bạch Trạch nhìn Hàn Lập, mỉm cười nói.

"Tiền bối, tại hạ dù là tu sĩ Nhân tộc, trong cơ thể lại ẩn chứa nhiều loại Chân Linh huyết mạch, nhưng cơ bản đều là thu hoạch khi ở hạ giới, từ khi phi thăng Chân Tiên giới, chưa bao giờ tạo thành nguy hại với các tộc Man Hoang giới vực." Hàn Lập chần chờ một chút, nói ra.

"Hàn đạo hữu không cần lo lắng, chuyện của ngươi, phụ vương cũng đã biết, địch nhân lớn nhất của các tộc Man Hoang giới vực chúng ta chính là Thiên Đình. Bây giờ Hàn đạo hữu ngươi bị Thiên Đình truy nã gay gắt, tục ngữ nói, kẻ thù của kẻ thù là bạn. Huống chi Hàn đạo hữu ngươi đưa Tiểu Bạch về Bát Hoang sơn, đối với các tộc Man Hoang chúng ta càng là đại ân, nên ngươi cứ việc yên tâm." Lợi Kỳ Mã cười nói.

Hàn Lập nghe lời này, thấy khuôn mặt Bạch Trạch mỉm cười, trong lòng hơi buông lỏng.

Liễu Thanh nghe ba người nói chuyện, trong lòng cả kinh, không khỏi âm thầm hối hận về thái độ đối đãi với Hàn Lập lúc trước.

Trong lòng hắn suy nghĩ những ý niệm này, nhưng hành động cũng không thất thố, cung kính dẫn Bạch Trạch và Lợi Kỳ Mã vào đại sảnh, mời Bạch Trạch nhận chủ tọa.

Lúc này Hàn Lập đứng ở gần cửa đại sảnh, nhưng không vào.

"Hàn đạo hữu, sao không đến ngồi?" Lợi Kỳ Mã nhìn thấy Hàn Lập vẫn đứng ở cửa ra vào, kỳ quái hỏi.

"Nơi đây là nơi của Thiên Hồ tộc, kẻ tu sĩ Nhân tộc như Hàn mỗ, sao dám ngồi bừa, không bị đuổi ra đã là vạn hạnh." Hàn Lập khẽ thở dài, từ tốn nói.

"Hả? Chuyện gì xảy ra vậy?" Lợi Kỳ Mã nhìn về phía Liễu Thanh.

Bạch Trạch cũng nhìn lại.

"Vương thượng, thiếu chủ, đều là chuyện nhỏ, Hàn đạo hữu, Liễu mỗ lúc trước đối với ngươi có chút hiểu lầm nhỏ, xin hãy tha lỗi." Mặt Liễu Thanh nóng lên, vội vàng đáp, sau đó đi tới bên cạnh Hàn Lập, lúng túng chắp tay nói.

Hàn Lập thầm cười lạnh, nhưng cũng không hoàn toàn vạch mặt Liễu Thanh, dù sao thực lực Liễu Thanh hơn xa hắn, ôm quyền chắp tay, nhưng không lên tiếng.

"Liễu tộc trưởng, ta có mấy lời cần nói với vị Hàn tiểu hữu này, ngươi lui xuống trước đi." Bạch Trạch đột nhiên mở miệng, như thể chỗ ở của Thiên Hồ tộc này là nhà mình vậy.

"Vâng." Liễu Thanh chẳng những không bất mãn chút nào mà còn cung kính đáp ứng, bước nhanh ra ngoài.

Mấy năm nay, Thiên Đình không ngừng dùng nhiều lý do xâm nhập Man Hoang giới vực, toàn bộ các tộc Man Hoang nhờ Bạch Trạch Vương thống lĩnh, mới có thể miễn cưỡng chống lại Thiên Đình, Bạch Trạch đã trở thành chủ chung của các tộc Man Hoang, uy nghiêm cực cao.

Liễu Thanh nhanh chóng rời khỏi đại sảnh, đi vào một đại điện gần đấy.

"Tộc trưởng, đã xử lý xong Hàn Lập kia chưa? Một tên Nhân tộc cũng dám đến Man Hoang giới vực, còn dám kiếm ăn trên đầu Thiên Hồ tộc chúng ta, thật không biết sống chết, ngài xử lý hắn như thế nào? Dịch tại bạchh ngọc sách" Lão giả áo xám kia ở ngay đây, thấy Liễu Thanh tiến đến, vội vàng nghênh đón.

Liễu Thanh nhìn lão giả áo xám, một cỗ tà hỏa bốc lên trong lòng, nặng nề "hừ" một tiếng.

Lúc trước hắn bận rộn ở Thiên Hồ điện, nghe thuộc hạ báo cáo Hàn Lập tới trụ sở Thiên Hồ tộc, từ chỗ khác đến, không hiểu rõ tình huống Hàn Lập.

Khi Liễu Thanh quát lão giả áo xám lui lại, hai người trao đổi thần niệm

trong nháy mắt, y cẩn thận hỏi thăm lão giả áo xám tình huống Hàn Lập, biết Hàn Lập chỉ đi cùng hai tiểu tộc Man Hoang tới Bát Hoang sơn, không có bối cảnh đặc thù gì mới quyết định từ chối theo ý lão giả áo xám, đuổi Hàn Lập khỏi Bát Hoang sơn, không ngờ tin tức lão giả áo xám nói lại sai lầm đến mức này.

"Tộc trưởng, thế nào?" Lão giả áo xám thấy thần sắc Liễu Thanh như vậy, nhất thời khẽ giật mình.

"Ngươi vừa nói, Hàn Lập theo chân Ngân Giác Tê tộc và Vân Văn Hổ tộc tới Bát Hoang sơn, cũng không có bối cảnh gì khác?" Liễu Thanh đưa tay mở ra vài màn sáng cấm chế, lúc này mới trầm giọng
hỏi.

"Đúng vậy, một tên tu sĩ Nhân tộc như hắn ở Bát Hoang sơn có thể có bối cảnh lai lịch gì, tuy nhiên hình như hắn và thiếu chủ quen biết." Lão giả áo xám chần chờ một chút, hơi ấp úng nói.

"Nếu ngươi biết hắn và thiếu chủ quen biết, vì sao không nói cho ta?" Liễu Thanh lạnh lùng hỏi.

"Cái này. . . Kể cả người này và thiếu chủ quen biết, cũng không sao, tộc trưởng cũng biết, tính cách thiếu chủ ngây thơ lỗ mãng, thích kết giao lung tung, vương thượng vì điều này nhiều lần răn dạy y. Hàn Lập kia có lẽ là thiếu chủ quen biết vớ vẩn ở ngoài." Lão giả áo xám nhìn thấy sắc mặt Liễu Thanh khó coi, lúc này mới cảm thấy sự tình không ổn, ngập ngừng một chút, tiếp tục biện giải cho mình.

"Thôi lắm!" Liễu Thanh đột nhiên đứng dậy quát lớn, nhưng lập tức ý thức được sự thất thố của mình,
ngồi xuống ghế, nhắm mắt không nói.

Lão giả áo xám giật nảy mình, không dám nói gì, cúi đầu đứng qua một bên.

------oOo------

Chương 1170: Thức tỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành
Đề tự: Thập Dạ

Thi pháp cứu, Tỳ Hưu tỉnh thức
Gia thế lộ, Tiểu Bạch chờ mong

"Ta mặc kệ ngươi thống hận tu sĩ Nhân tộc thế nào, không ưa Hàn Lập kia thế nào, về sau gặp lại hắn, nhất định phải khách khí, không được có bất kỳ xung đột gì với hắn, rõ chưa?" Liễu Thanh rất nhanh mở to mắt, chậm rãi nói ra.

"Cái gì... Ý của ngài là Hàn Lập kia vẫn còn trong tộc ta?" Lão giả áo xám nghe lời này, lông mày nhịn không được dựng thẳng lên.

"Lời ta vừa mới nói, ngươi nghe không hiểu à? Có cần ta lặp lại một lần nữa không?" Tròng mắt Liễu Thanh hơi híp lại, lãnh mang trong mắt bắn ra bốn phía, không khí trong đại diện liền giảm đột ngột.

"Không, không cần... Thuộc hạ minh bạch." Trong lòng lão giả áo xám run lên, vội vàng đáp ứng.

Liễu Thanh lại hừ một tiếng, không tiếp tục để ý tới lão giả áo xám nữa.

Vừa rồi lão đáp ứng Bạch Trạch, không nói chuyện trong đại sảnh ra, cho nên cũng vô pháp nói rõ nguyên nhân với lão giả áo xám, hi vọng lão giả áo xám có thể lĩnh hội, bằng không lão đành phải sử dụng thủ đoạn cường ngạnh a.

Liễu Thanh không ở chỗ này mỏi mòn chờ đợi, rất nhanh lại đứng lên, đi ra phía ngoài.

...

Trong đại sảnh tiếp khách của Thiên Hồ tộc.

"Nghe nói Hàn tiểu hữu lần này tới Bát Hoang sơn còn mang theo một con Tỳ Hưu, không biết có thể để ta xem một chút không?" Sau khi Liễu Thanh rời đi, Bạch Trạch lập tức nói với Hàn Lập.

"Đúng vậy, tiền bối chờ một lát." Ý niệm trong lòng Hàn Lập nhanh quay ngược trở lại, dù sao việc đã đến nước này, cũng không có biện pháp khác, liền gật đầu nói, phất tay đem Tiểu Bạch từ trong không gian Hoa Chi ra ngoài.

Tiểu Bạch vẫn như cũ lâm vào hôn mê, không nhúc nhích.

"Quả nhiên là Mặc Nhãn Tỳ Hưu, hơn nữa còn là huyết mạch của hắn. Tốt tốt tốt, quả nhiên là lão thiên có mắt." Bạch Trạch nhìn thấy Tiểu Bạch, cặp mắt sáng lên, thì thào nói ra, ẩn ẩn có vẻ kích động.

"Tiền bối nhận ra Tiểu Bạch? Bây giờ nó lâm vào hôn mê, ta đã thử cứu tỉnh, đáng tiếc một mực không thể thành công." Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

"Nó gọi là Tiểu Bạch? Tên cũng rất chuẩn xác, nếu như ta không nhìn lầm, hắn là hậu duệ của hảo hữu chí giao ta Mặc Nhãn Tỳ Hưu. Mặc Nhãn Tỳ Hưu năm đó bị mấy tên Đạo Tổ Thiên Đình vây công, chết oan chết uổng, không ngờ hắn vẫn còn lưu lại hậu nhân. Hàn tiểu hữu, đa tạ ngươi đem nó đến Bát Hoang sơn. Còn thương thế Tiểu Bạch, bây giờ ở trong Man Hoang này, sợ là chỉ có mình ta mới trị liệu được." Bạch Trạch gật gật đầu với Hàn Lập, biểu thị lòng biết ơn.

"Tiểu Bạch là bằng hữu của ta, bây giờ nó thụ thương hôn mê, ta đưa nó tới đây trị liệu, vốn là việc nên làm." Hàn Lập gật gật đầu, nói ra.

Hắn không ngờ giữa Bạch Trạch và Mặc Nhãn Tỳ Hưu lại có tầng quan hệ này, vậy an toàn của mình càng thêm bảo đảm.

Bạch Trạch thấy Hàn Lập không kể công, tươi cười lộ ra một tia thưởng

thức, sau đó phất tay phát ra một tia sáng trắng, kéo Tiểu Bạch đến trước người mình.

Sau đó gã lật tay lấy ra một viên đan dược màu đỏ như máu, trên đan dược có từng đường vân màu trắng, tản mát ra ba động khí tức kỳ lạ, có chút tương tự với đạo văn trên đạo đan, nhưng lại có chỗ khác biệt.

Những đường vân màu trắng này phác hoạ thành đồ án một đầu dị thú màu trắng, nhìn khá tương tự với hình dáng Tiểu Bạch biến thành Tỳ Hưu.

Hàn Lập nhìn thấy đan dược màu đỏ như máu kia, con mắt hơi sáng lên, đang muốn nhìn kỹ.

Bạch Trạch bấm tay điểm vào cằm Tiểu Bạch. Tiểu Bạch lập tức mở miệng ra, Bạch Trạch cong ngón tay búng ra, đan dược màu máu lập tức hóa thành một đạo huyết quang, bay chuẩn xác không sai vào trong miệng Tiểu Bạch.

Bạch Trạch lại bấm tay điểm lên trán Tiểu Bạch, đầu ngón tay hiện ra một đoàn tinh quang loá mắt, vô số phù văn màu đen ở trong đó chớp động ra, kịch liệt quay cuồng, liên tục không ngừng tràn vào trán Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch một mực không động đậy chút nào, thân thể đột nhiên rung lên, đồng thời tản mát ra từng vòng từng vòng bạch quang, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn rất nhỏ, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn không mở ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng hơi gấp, nhưng cũng không tùy tiện tiến lên quấy rầy.

Bạch Trạch bấm niệm pháp quyết, liên tục biến ảo mấy cái thủ ấn, cuối cùng một chưởng vỗ nhẹ vào trán Tiểu Bạch, sau đó thu hồi thủ chưởng.

Mắt Hàn Lập sáng lên, trên trán Tiểu Bạch nhiều ra một đạo ngấn đen mơ hồ, nhìn có chút kỳ lạ.

Ngấn đen này trước kia khẳng định là không có, đoán chừng là vừa rồi do Bạch Trạch thi pháp làm ra.

Mà giờ khắc này thân thể Tiểu Bạch run lên, bạch quang quanh người cũng mãnh liệt lóe lên, lập tức khôi phục bình tĩnh, sau đó mí mắt nó khẽ động, từ từ mở mắt ra.

"Tiểu Bạch, ngươi đã tỉnh?" Hàn Lập bước nhanh lên nói.

"Chủ nhân!"

Tiểu Bạch nhìn thấy Hàn Lập, mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng, xoay người muốn đứng lên, bất quá nó vừa mới tỉnh thức, thân thể còn chưa khôi phục, lảo đảo một cái muốn ngã xuống, may mắn Hàn Lập đỡ kịp.

"Ngươi thụ thương không nhẹ, đừng vội cử động." Hàn Lập nói ra.

"Chủ nhân, gặp được ngươi thật tốt, lão đại bị người Cửu Nguyên quan bắt đi rồi, ta liều chết mới trốn thoát, ngươi nhanh đi cứu nàng... A, đây là địa phương nào?" Thân thể Tiểu Bạch còn chưa khôi phục, miệng đã khôi phục, lập tức lớn tiếng ồn ào.

"Nơi này là Man Hoang giới vực, chuyện Kim Đồng ngươi không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu nàng ra." Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lập tức trấn an Tiểu Bạch, đồng thời phất tay phát ra một cỗ tiên linh lực tinh thuần, trợ Tiểu Bạch khống chế thân thể.

Tiểu Bạch được Hàn Lập tương trợ, lập tức đứng lên, nhìn qua Lợi Kỳ Mã và Bạch Trạch bên cạnh, khẽ giật mình.

Bạch Trạch cũng nhìn Tiểu Bạch, mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

"Ngươi lần này có thể thức tỉnh, may mắn nhờ có vị Bạch Trạch tiền bối này, còn không mau cảm ơn tiền bối?" Thanh âm Hàn Lập vang lên bên tai Tiểu Bạch.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp." Tiểu Bạch gật đầu cảm ơn Bạch Trạch.

"Ta và phụ thân ngươi chính là bạn cũ, đây chỉ là việc nhỏ, ngươi gọi là Tiểu Bạch hả? Còn nhớ chuyện phụ thân của ngươi không?" Bạch Trạch

hỏi.

"Phụ thân? Ta có phụ thân sao?" Tiểu Bạch sững sờ.

"Xem ra phụ thân ngươi đã phong ấn trí nhớ của ngươi rồi, cũng đúng, nếu ngươi có những ký ức kia, tất nhiên sẽ tìm Thiên Đình báo thù, chỉ sợ không thể nào bình yên sống đến giờ." Ánh mắt Bạch Trạch sáng lên, tự lẩm bẩm.

"Tiền bối, có phải người biết thân thế lai lịch của ta?" Tiểu Bạch biến sắc, con mắt nhìn chằm chằm Bạch Trạch, khẩn cấp hỏi.

"Ta vừa mới nói xong, ta và phụ thân ngươi chính là bạn tri kỉ, thân thế của ngươi ta tự nhiên biết rõ, bất quá bây giờ không phải lúc nói cho ngươi biết, qua thời gian sau ngươi tự nhiên sẽ biết được." Bạch Trạch từ tốn nói.

Tiểu Bạch nhăn mày lại, hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của Bạch Trạch, đang muốn truy vấn, trong tai lại vang lên thanh âm Hàn Lập, bảo nó không được hỏi nhiều, cứ nghe theo Bạch Trạch phân phó.

"Hàn tiểu hữu, Tiểu Bạch hiện tại mặc dù đã thức tỉnh, nhưng nguyên khí trong cơ thể vẫn chưa khôi phục, để cho ta dẫn nó trở về, hảo hảo điều trị cho nó một chút." Bạch Trạch quay người nói với Hàn Lập.

"Đa tạ hảo ý tiền bối, bất quá ta và Tiểu Bạch ở chung đã lâu, đối với việc điều trị thân thể nó cũng có chút tâm đắc, cũng không cần làm phiền tiền bối." Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, chần chờ một chút, sau đó cắn răng cự tuyệt nói.

Bạch Trạch mặc dù cho hắn cảm giác không sai, nhưng để gã mang Tiểu Bạch đi, hắn vẫn không yên lòng.

"Cũng tốt, nếu như thế, Tiểu Bạch liền giao cho ngươi." Bạch Trạch thấy Hàn Lập thực tình chiếu cố Tiểu Bạch, mỉm cười, gật đầu nói.

"Trong khoảng thời gian Hàn tiểu hữu ở tại Bát Hoang Sơn này, ngươi chiếu cố một chút, chớ để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Bạch Trạch lập

tức nói với Lợi Kỳ Mã bên cạnh.

"Vâng, phụ vương." Lợi Kỳ Mã vội vàng đáp ứng.

Bạch Trạch gật gật đầu, sau đó thân hình thoắt một cái biến mất, không biết đi nơi nào.

Nhìn thấy Bạch Trạch biến mất, tâm thần Hàn Lập căng cứng âm thầm buông lỏng.

Tiểu Bạch nhìn Hàn Lập, lại nhìn Lợi Kỳ Mã một chút, đối với tình huống trước mắt còn chưa triệt để rõ ràng, bất quá giờ phút này lại có người ngoài, nó thức thời cũng không hỏi nhiều.

"Hàn đạo hữu, xem ra phụ vương lão nhân gia ngài có ấn tượng với ngươi không tệ, ta chưa bao giờ thấy ông ta chiếu cố người khác như vậy." Bạch Trạch vừa đi, thần sắc Lợi Kỳ Mã cũng trầm tĩnh lại, vui cười nói.

"Tiền bối hậu ái, tại hạ có chút sợ hãi." Hàn Lập nói ra.

"Sợ hãi cái gì, phụ vương cũng không giống như Liễu Thanh những người kia, sẽ không tính toán với ngươi, cứ yên tâm đi." Lợi Kỳ Mã vỗ vỗ bả vai Hàn Lập, cười to nói.

"Ý tại hạ không phải như vậy." Hàn Lập nghe vậy nhìn quanh, vội vàng lắc đầu nói.

"Được rồi, không nói chuyện này nữa, tiếp theo Hàn đạo hữu có tính toán gì không? Huyết Tự đại hội còn một đoạn thời gian nữa mới tổ chức, vị Tiểu Bạch này nếu là hậu duệ Mặc Nhãn Tỳ Hưu đại nhân, cũng phải tham gia mới được, đối với nó có lợi rất lớn. Mà ta nhìn ý tứ phụ vương, tựa hồ cũng muốn lưu ngươi lại tham gia đại hội." Lợi Kỳ Mã cười khoát tay áo, sau đó nói.

"Bạch Trạch tiền bối lưu ta lại tham gia Huyết Tự đại hội?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, nhớ lại thần thái lời nói Bạch Trạch vừa rồi, xác thực có ý lưu hắn lại.

------oOo------

Chương 1170: -2: Thức tỉnh 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Mặc dù Bạch Trạch tiền bối thịnh tình mời, bất quá nơi này ta cong có chút sự tình cần dò xét rõ ràng, không thể lập tức trả lời ngươi." Hắn hơi trầm ngâm, nói ra.

Kim Đồng bây giờ rơi vào tay Cửu Nguyên quan, trước tiên hắn cần phải tìm hiểu tin tức cụ thể từ Tiểu Bạch, mới có thể đưa ra quyết định có nên tiếp tục lưu lại Man Hoang không.

"Đương nhiên có thể. Vậy Hàn đạo hữu kế tiếp lưu lại Thiên Hồ tộc, hay theo về chỗ ở của ta?" Ánh mắt Lợi Kỳ Mã sáng lên, cười hỏi.

"Thiên Hồ tộc tựa hồ không hoan nghênh Hàn mỗ lưu lại ở đây, vậy làm phiền Lợi đạo hữu an bài cho ta một chỗ ở an tĩnh chút a." Hàn Lập nói ra.

"Không vấn đề, cứ giao cho ta." Lợi Kỳ Mã vỗ ngực nói ra.

Hai người rất nhanh rời khỏi đại sảnh, đi ra bên ngoài.

Về phần Tiểu Bạch, thân phận có chút mẫn cảm, bị Hàn Lập thu vào trong không gian Hoa Chi.

Vào thời khắc này, Liễu Thanh từ phía trước đi tới.

"Thiếu chủ, Hàn đạo hữu, các ngươi muốn rời đi sao? Ân, vương thượng đã rời đi à?" Liễu Thanh tươi cười tiến lên đón chào.

"Ta và Hàn đạo hữu đã lâu không gặp, muốn mang hắn đi tới chỗ ta chơi mấy ngày trò chuyện, tộc trưởng không cảm thấy bất tiện chứ?" Lợi Kỳ Mã nhìn Liễu Thanh, giống như cười mà không cười nói.

"Làm gì không tiện chứ, Hàn đạo hữu, ngày sau hoan nghênh ngươi đến

Thiên Hồ tộc ta chơi, Liễu mỗ tùy thời xin đợi." Liễu Thanh mỉm cười nói với hai người.

Hàn Lập từ chối cho ý kiến, chỉ gật gật đầu với Liễu Thanh, theo Lợi Kỳ Mã rất nhanh rời khỏi trụ sở Thiên Hồ tộc.

Liễu Thanh tự mình tiễn hai người đến cửa, đưa mắt nhìn thân ảnh hai người nơi xa, khẽ thở dài một hơi, quay trở về.

Hàn Lập theo Lợi Kỳ Mã đi đến một chỗ biệt viện Trấn Hoang thành, nơi này cách xa chỗ ồn ào, cây xanh râm mát, rất là u tĩnh.

"Nơi này là trụ sở bản tộc, những tộc đàn khác sẽ không tới quấy nhiễu, Hàn đạo hữu có thể yên tâm, bên ngoài có người của ta an bài trông coi, Hàn đạo hữu nếu có yêu cầu gì, cứ việc phân phó bọn hắn là được." Lợi Kỳ Mã nói ra.

Hàn Lập gật gật đầu, rất hài lòng với an bài này.

Lợi Kỳ Mã tựa hồ có chuyện trên thân, không ở chỗ này lâu, rất nhanh cáo từ ly khai.

------oOo------

Chương 1171: Bồ Đề thịnh yến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: khongpit

Đề tự: Độc Hành

Bồ Đề thịnh yến tặng lễ vật

Kim Đồng bị bắt hiến dâng lên

Hàn Lập đợi Lợi Kỳ Mã đi, thả ra thần thức dò xét các nơi của biệt viện cẩn thận một lần nữa, không phát hiện thấy điểm gì bất thường. Sau đó hắn bố trí xuống tầng tầng cấm chế rồi mới đi tới gian phòng phía sâu trong biệt viện.

Hắn bày ra ở chỗ này thêm vài tầng cấm chế, lúc này mới tiến nhập vào không gian của Hoa Chi.

Tiểu Bạch, ngay lúc này, đang đi quanh ở khu đất trống trước tiểu lâu, nhìn thấy Hàn Lập thì vội vàng tiến lên đón.

“Tốt rồi, nơi đây đã không còn người ngoài, nói cho ta nghe truyện của các ngươi đi, vì sao lại bị người Cửu Nguyên Quan đuổi bắt.” Hàn Lập trầm giọng hỏi.

“Ngày đó ta cùng lão đại rời xa chủ nhân, lập tức đi tới Kim Nguyên Tiên Vực, đồng thời nghĩ cách tìm con Phệ Kim Tiên kia. Lão đại phí hết một phen công phu mới đem nó thôn phệ được, thành công đột phá tu vi lên đến Đại La cảnh.” Tiểu Bạch nói nhanh.

Hàn Lập nghe vậy vui mừng, Kim Đồng đã đạt đến Đại La cảnh, nhưng lập tức không còn vui mừng được nữa.

Kim Đồng đã đặt tới Đại La cảnh nhưng vẫn bị bắt, người xuất thủ chắc chắn cực kỳ lợi hại, như muốn cứu lại càng khó khăn gấp bội.

Quả nhiên, Tiểu Bạch tiếp tục kể, ứng chứng suy đoán của hắn.

“Nhưng ai có thể nghĩ được, con Phệ Kim Tiên lại là vật có chủ, mà lại là một nhân vật lợi hại trong Cửu Nguyên Quan. Người đó tự mình xuất thủ, truy sát ta cùng lão đại, chúng ta ra sức chạy trốn nhưng cuối cùng vẫn bị đuổi kịp. Người đó cực kỳ lợi hại, sau khi tranh đấu quyết liệt, lão đại đã bị bắt. Thời khắc quyết định lão đại đã phá vỡ hư không đưa ta đi, để cho ta tìm ngài đến cứu nàng, nghĩ không ra nhanh như vậy đã tìm được ngài.”

Tiểu Bạch mồm miệng nhanh nhạy, rất nhanh đem sự tình tiền căn hậu quả nói một lần.

“Ngươi có biết người bắt các ngươi tên gọi là gì, thân phận bên trong Cửu Nguyên Quan như nào?” Hàn Lập nghe nói xong, im lặng một chút rồi hỏi.

“Người kia tên gọi là Quỷ Linh Tử, tựa hồ là một trong tứ đại Thánh Sứ của Cửu Nguyên Quan.” Tiểu Bạch thân thể run lên, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi.

“Quỷ Linh Tử...” Hàn Lập híp mắt lại.

Hắn nghe ngóng được không ít thông tin của Cửu Nguyên Quan từ Lam Nhan, trong đó cũng có thông tin của Quỷ Linh Tử. Người này có thực lực còn trên cả Diệu Pháp Tiên Tôn, có thể coi là Thánh Sứ đứng đầu.

Hàn Lập nhíu mày, Diệu Pháp Tiên Tôn đã phi thường cường đại huống hồ Quỷ Linh Tử còn có thực lực mạnh hơn nữa.

“Chủ nhân đừng vội, người kia bắt lão đại không phải muốn gây hại, tựa hồ muốn đem lão đại thành một kiện lễ vật, ở Bồ Đề yến dâng tặng người khác, tạm thời không có nguy hiểm gì.” Tiểu Bạch nhìn thấy thần sắc Hàn Lập vội vàng nói.

“Bồ Đề yến?” Hàn Lập khẽ động sắc mặt, lại chưa từng nghe tới cái tên

này, tựa hồ là một loại thịnh hội nào đó.

Hắn hơi trầm ngâm, lật tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, treo thưởng giá cao những thông tin của Bồ Đề yến. Tiểu Bạch thấy thế, thức thời ngoan ngoãn đợi một bên.

Vượt quá suy đoán của hắn, rất nhanh liền có người đáp lại.

Tục truyền, Bồ Đề yến là thịnh hội do Thiên Đình tổ chức cứ mỗi năm triệu năm một lần, có nguồn gốc xa xôi.

Bồ Đề yến được tổ chức vì Thiên Đình có một cây Bồ Đề Đạo Thụ, cây này nghe nói đã xuất hiện từ rất lâu. Trước khi Thiên Địa Hỗn Độn khai mở, cây Bồ Đề Đạo Thụ đã xuất hiện, kết Bồ Đề Đạo Quả, ăn được một quả có thể gia tăng ngàn vạn năm tu vi.

Mà sau khi phục dụng Bồ Đề Đạo Quả kẻ đó sẽ có được Bồ Đề Đạo Thể, Đạo Thể này cực kỳ có ích với việc tu luyện bất kì loại pháp tắc nào.

Bồ Đề Đạo Quả nguyên bản phải ức vạn năm mới kết quả một lần, nhưng Thời Gian Đạo Tổ của Thiên Đình đã thi triển tuyệt thế thần thông khiến cho mỗi năm triệu năm sẽ kết quả. Mỗi lần Bồ Đề Đạo Quả thành thục, Thời Gian Đạo Tổ không có giữ làm của riêng mà sẽ mời các thế lực cường đại ở mỗi đại Tiên Vực, cử hành thịnh yến đem Bồ Đề Đạo Quả phân phát.

Trước đây mỗi lần tổ chức chỉ là bàn thảo phân phối Bồ Đề Đạo Quả, nhưng càng về sau càng nhiều thế lực thỉnh cầu được tham gia thịnh hội. Quy mô thịnh hội càng ngày càng lớn, khi đó Bồ Đề Đạo Quả không còn đủ để phân phối, vì vậy các đại thế lức đua nhau hiến đại lễ tới Thời Gian Đạo Tổ, mong muốn đổi được Bồ Đề Đạo Quả.

Các thế lực tham gia thịnh hội ngày càng nhiều, tại mỗi lần thịnh hội không chỉ đơn thuần là phân phối Đạo quả, các thế lực ngay tại yến hội liên lạc, thương nghị đại sự, ký kết minh ước.

Cho đến nay, Bồ Đề yến đã trở thành sự kiến lớn nhất không chỉ với Thiên Đình mà còn với toàn bộ Chân Tiên giới.

Lần Bồ Đề thịnh yến tiếp theo, còn không đến ba nghìn năm.

Hàn Lập biết được thời gian thịnh hội, không khỏi nhíu mày.

Theo như Tiểu Bạch, người kia chỉ sợ đem Kim Đồng tới Bồ Đề yến hiến cho Thiên Đình, thậm chí là trực tiếp hiến tới Thời Gian Đạo Tổ.

Căn cứ tin tức của Luân Hồi điện, Thời Gian Đạo Tổ hết sức hứng thú với các loại đồ vật kỳ lạ, vô luận thiên tài địa bảo kỳ quái hay là kỳ trân dị thú. Quỷ Linh Tử có thể cảm thấy Phệ Kim Tiên hiếm thấy nên mới dự tính hiến cho Thời Gian Đạo Tổ.

Nếu Kim Đồng trong tay Quỷ Linh Tử, hắn còn có thể cứu được, một khi bị đem đến nơi Thơi Gian Đạo tổ, Hàn Lập mơ tưởng có thể đoạt lại được nó.

Mặc dù Giao Tam từng nói có một nhiệm vụ liên quan tới Cửu Nguyên Quan, có thể tương trợ cứu Kim Đồng, nhưng Luân Hồi điện có thể trợ giúp hắn được bao nhiêu, tốt nhất vẫn là dựa vào chính mình.

Chỉ là thời gian có hạn, chỉ ba nghìn năm, thực sự là quá ngắn.

Bây giờ tu vi hắn muốn tiến thêm cần tìm được hai kiện tiên khí tương xứng với Thời Gian Pháp Tắc, đem thời gian tinh ti ở Đông Ất Thần Mộc cùng Huyễn Thần Sa Lậu tăng lên mới được.

Thế nhưng đồ vật tương xứng với Thời Gian Pháp Tắc chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Hắn khi trước gặp may mắn, kiếm được một khối Thủy Diễn Thời Vương Tinh, nhưng chuyện tốt như vậy sao có thể xảy ra thêm lần nữa.

“Kim Đồng, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu ra. Tiểu Bạch ngươi vừa tỉnh những vật này đem nuốt vào, hảo hảo khôi phục thật tốt”. Hàn Lập suy nghĩ, phất tay lấy ra một đống lớn Tiên khí ném cho Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhìn thấy đống tiên khí, con mắt của nó lập tức sáng lên, vội

vàng cám ơn.

“Đúng rồi, ta cùng lão đại đi bắt con Phệ Kim Tiên kia đã từng vào Cửu Nguyên quan, ở bên trong tìm thấy vài món đồ, có một món mà tiêu hóa không nổi, có khi lại hữu dụng với ngài.” Tiểu Bạch đang muốn ăn mấy món Tiên khí, đột nhiên nhớ ra một chuyện nói.

Sau đó nó há mồm phun ra một kiện bình bát màu vàng đất, rơi vào trước người Hàn Lập.

“Đây là...” Hàn Lập nhãn tình sáng lên, chăm chú nhìn, cả ngươi ngây ra tại chỗ.

Bình bát này tản mát ra trận trận pháp tắc ba động cường đại, không phải loại nào khác chính là Thời Gian Pháp tắc, vô cùng tương thích với Thời Gian Pháp tắc trên Huyễn Thần Sa Lậu.

Mà Thời Gian Pháp Tắc tản mát ra lại dị thường khổng lồ, còn lớn hơn khối Thủy Diễn Thời Vương hắn mới lấy được không lâu trước đó.

“Tiểu Bạch, ngươi làm rất tốt, thứ này ta rất cần!” Hắn ôm lấy Tiểu Bạch, dùng sức vuốt vuốt trên đầu, hưng phấn nói.

“Chẳng lẽ ta lại chuyển vận, liên tiếp đạt được đồ vật chứa Thời Gian Pháp Tắc!” Hàn Lập lại không nhịn được nghĩ.

“Thứ này có hữu dụng với chủ nhân thì thật tốt, ta đi trước tu luyện.” Tiểu Bạch nhếch miệng cười, mang đám Tiên khí mà Hàn Lập cho bay tới một bên.

Hàn Lập cầm tới bình bát, lật xem kĩ càng, càng ngày càng hưng phấn.

Hắn lập tức thở nhẹ một hơi, bình phục hưng phấn, khoanh chân ngồi xuống vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, năm cỗ kim quang bắn ra, cô đọng thành vòng tròn màu vàng, bao trùm bình bát màu vàng đất.

“Răng rắc” một tiếng!

Bình bát màu vàng đất vỡ vụn ra, vô số điểm sáng màu vàng óng bắn ra, dung nhập vào vòng tròn màu vàng.

Sau đó trên vòng tròn kim quang chớp động, từng cây tinh ti màu vàng được cô đọng ra, chừng sáu mươi ba cây, đều bay vụt quấn quanh Huyễn Thần Sa Lậu.

Thời Gian Pháp Tắc trong thể nội Hàn Lập lần nữa tăng vọt, vận chuyển càng thêm thuận lợi, khiến hắn không khỏi vui mừng lần nữa.

Hiện tại chỉ còn Đông Ất Thần Mộc, chỉ cần tìm được đồ vật tương thích với Thời Gian Pháp Tắc là có thể lần nữa đột phá Đại La cảnh.

Hàn Lập lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, tăng giá những đồ vật chứ Thời Gian Pháp Tắc thêm năm thành nữa.

Hắn hiện tại quan trọng nhất chính là thời gian, hiện tại cách Bồ Đề yến vài ngàn năm. Khoảng thời gian này với hắn mà nói kỳ thực không hề dài, chỉ một lần bế quan thoáng qua liền trôi qua.

Về phần hao tổn thêm Tiên Nguyên thạch cũng không sao, trong tay hắn hiện có chừng bảy mươi triệu, quá dư thừa rồi.

Hàn Lập tháo Luân Hồi điện mặt nạ xuống, suy nghĩ một chút, ra khỏi Hoa Chi, đi ra ngoài biệt viện, để người hầu bên ngoài thông tri cho Lợi Kỳ Mã, hắn dự định lưu lại Bát Hoang sơn.

Sau đó hắn lập tức trở về nội thất, lại tiến vào Hoa Chi, đưa tay vung lên.

Một đạo ngân quang bay ra từ tay áo Hàn Lập, chính là Tinh Viên đồng tử.

“Mấy trăm năm tiếp theo ta có một việc phi thường trọng yếu cần làm, có thể sẽ cần ngươi giúp. Kể từ hôm nay, ngươi ở nơi này bế quan cố gắng tế luyện viên hỏa châu màu trắng kia. Về phần nguyên khí của ngươi tổn thất, ta sẽ nghĩ biện pháp giúp ngươi khôi phục.” Hắn nói với Tinh Viêm đồng tử.

Tinh Viêm đồng tử nghe vậy ngoẹo đầu nhìn Hàn lập, lập tức gật gật đầu bay tới một góc của Hoa Chi không gian.

Ngân diễm lóe lên bên ngoài thân của Tinh Viêm đồng tử, hóa thành một quả cầu lửa màu bạc có đường kính gần một trượng. Hỏa châu màu trắng được bao bọc bên trong, chuyển động nhanh chóng, tản mát ra trận trận Hỏa Diễm Pháp Tắc cường đại.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức quay đầu nhìn về phía lầu các ở xa xa.

Trong lầu các truyền ra từng trận quỷ khiếu, Đề Hồn vẫn còn bế quan, không biết lúc nào mới thức tỉnh.

Hắn rất nhanh thu lại tầm mắt, nhưng không có tiếp tục tu luyện, mà lại lật tay lấy ra một miếng ngọc lớn chừng bàn tay. Phía trên miếng ngọc, được khắc một cái trận đồ pháp trận phức tạp, đó chính là trận đồ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Từ Chân Ngôn môn trở về, Hàn Lập sợ thời gian dài sẽ quên nên đem trận đồ khắc trên tấm ngọc này.

Hắn bây giờ có rất nhiều chuyện muốn làm, không đơn thuần chỉ là tiến giai Đại La mà còn lĩnh hội Thông Thiên Kiếm Trận, tu luyện Nghịch Chuyển Chân Luân, Pháp Ngôn Thiên Địa, các loại thần thông thời gian. Vô luận như nào, thời gian của hắn đều không đủ dùng, nhưng nếu bố trí được một cái Quang Âm Thiên Tuyền trận, mọi vấn đề đều có thể được giải quyết.

Tuy nói muốn tạo dựng sự chênh lệch về không gian thời gian, còn một vấn đề trọng yếu không thể giải quyết, nhưng hắn vẫn có ý định bắt trước bố trí lại nó.

------oOo------

Chương 1172: Đúc trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Hầm Lạc

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Quang Âm trận, Thần Đăng chèo chống

Thiên Kiếm đồ, lĩnh ngộ sơ qua

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lại chung quanh, thả người bay xuống một chỗ đất trống gần dược viên, phất tay lấy ra các loại vật liệu để dung luyện, rất nhanh tạo ra một toà bình đài màu vàng lớn mấy trăm trượng.

Sau đó, hắn lật tay lấy ra các loại vật liệu, bắt đầu luyện chế từng kiện khí cụ bày trận.

Bố trí Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, Hàn Lập đã sớm dự định, cho nên lúc trước bán các loại linh tài bảo vật trên thân, hắn đặc biệt lưu lại các loại vật liệu có thể bày trận này.

Quang Âm Thiên Tuyền đại trận mặc dù là Thượng Cổ đại trận, tài liệu cần để bày trận rất nhiều, nhưng lúc trước Hàn Lập cướp sạch Thái Tuế Tiên Phủ, thu hoạch được vô số vật liệu tài nguyên, đủ để bố trí đại trận này.

Ngay lúc Hàn Lập bố trí Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, trong đại điện hình tròn trên đỉnh núi Bát Hoang Sơn.

Bạch Trạch đứng bên cạnh chậu than màu đỏ sậm, nhìn chằm chằm từng ngọn lửa màu vàng trong đó, hỏa diễm phản chiếu trong đôi mắt lão nhẹ nhàng nhảy lên.

Một bóng người từ bên ngoài đi vào, chính là Lợi Kỳ Mã.

"Phụ vương, dưới núi vừa mới đưa tin tới, Hàn Lập đã đồng ý lưu lại." Lợi Kỳ Mã đi đến sau lưng Bạch Trạch, nhẹ nhàng nói ra.

"Tốt, ngươi phân phó, bất luận hắn có yêu cầu gì, đều tận lực thỏa mãn, cần phải lưu hắn lại cho đến khi kết thúc Huyết Tự đại hội." Bạch Trạch xoay người lại, nói ra.

"Vâng." Mắt Lợi Kỳ Mã sáng lên, đáp ứng một tiếng.

"Tốt, ngươi đi xuống trước đi." Bạch Trạch phất tay, xoay người lại nhìn về phía chậu than màu đỏ sậm.

"Phụ vương, Hàn Lập chỉ là một tu sĩ Nhân tộc, vì sao muốn lưu hắn lại Bát Hoang sơn? Nếu thân phận của hắn bại lộ, để các tộc biết chúng ta thu lưu tu sĩ Nhân tộc, há lại thêm phiền phức?" Lợi Kỳ Mã không lập tức rời đi, chần chờ một chút, vẫn nhịn không được hỏi.

"Ngươi sợ ta sẽ gây bất lợi với vị bằng hữu này của ngươi?" Bạch Trạch không quay đầu lại, mỉm cười hỏi.

"Nhi thần không dám, phụ vương vốn thẳng thắn vô tư, tất sẽ không làm chuyện thế này." Lợi Kỳ Mã vội vàng cúi đầu nói ra.

"Ngươi có tâm tư cởi mở với bằng hữu rất không tệ, đây là một trong tư chất người làm vua cần có. Bất quá muốn trở thành Chân Linh Chi Vương, còn cần một tư chất khác, đó là phải hiểu được nên lấy hay buông, nếu trở thành Chân Linh Chi Vương, hết thảy phải lấy lợi ích tộc đàn làm trọng, tình bằng hữu cần bỏ qua thì phải bỏ qua." Bạch Trạch tiếp tục nói.

"Phụ vương, người..." Sắc mặt Lợi Kỳ Mã bỗng nhiên biến đổi.

"Ngươi không cần khẩn trương, hiện tại còn chưa phải thời điểm nói ngươi lấy hay buông bỏ. Mà ta lưu Hàn Lập kia lại Bát Hoang sơn, cũng không có ác ý với hắn, ngược lại có một trận cơ duyên muốn tặng cho hắn, chỉ là hiện

tại chưa đến lúc, không tiện nói rõ với ngươi." Bạch Trạch đưa tay vỗ vỗ bả vai Lợi Kỳ Mã, mỉm cười nói ra.

Lợi Kỳ Mã nhìn thân ảnh quen thuộc của Bạch Trạch, đột nhiên cảm thấy dị thường lạ lẫm xa xôi, như thế nào cũng nhìn không thấu.

"Tốt, Huyết Tự đại hội còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, ngươi đi xuống trước đi." Bạch Trạch phất phất tay nói ra.

"Vâng, vậy nhi thần cáo lui trước." Lợi Kỳ Mã thi lễ một cái, lui ra ngoài.

...

Thời gian nửa năm trôi qua rất nhanh.

Trên bình đài màu vàng trong không gian Hoa Chi, giờ phút này minh khắc chằng chịt vô số trận văn, còn có từng kiện khí cụ bày trận xếp ở trong đó, tạo thành một đại trận dị thường phức tạp, chính là Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Hàn Lập xếp một viên Tiên Nguyên thạch cuối cùng vào trong đại trận, sau đó đứng dậy, bấm niệm một cái pháp quyết với pháp trận.

Quang Âm Thiên Tuyền đại trận lập tức nổi lên trận trận kim quang giống như hỏa diễm, vận chuyển ong ong.

Một cỗ quang trụ màu vàng thô to từ trong pháp trận dâng lên trùng thiên, nhìn rất đồ sộ, lực lượng thời gian hư không phụ cận cũng bị tác động, tốc độ thời gian trôi qua ẩn ẩn bắt đầu cải biến.

Trên mặt hắn lộ vẻ vui mừng, vất vả hơn nửa năm, hao tốn rất nhiều tài liệu quý hiếm, cuối cùng cũng không uổng phí, rốt cuộc bố trí xong Thượng Cổ đại trận này.

Hàn Lập lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên, từng đạo thanh quang bắn ra, rơi vào mặt đất phụ cận bình đài, đó là từng thanh trận kỳ, còn có trận bàn, trong khoảnh khắc đã bố trí ra một cái pháp trận màu xanh.

Sau đó hắn phất tay áo lên, một mảnh thanh mang hiện lên, trong pháp trận màu xanh xuất hiện một đống lớn Tiên Nguyên thạch.

Pháp trận màu xanh lập tức vận chuyển ong ong, một cỗ thanh quang giống như gió thổi từ trong pháp trận bắn ra, vòng quanh từng khối Tiên Nguyên thạch, liên tục không ngừng chui vào trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Tiên Nguyên thạch vừa tiến vào pháp trận, lập tức bị hòa tan, hóa thành từng luồng từng luồng nguyên khí tinh thuần rót vào trong trận.

Quang Âm Thiên Tuyền đại trận toả ra kim quang lập tức đại thịnh, từ đó quang trụ màu vàng bốc lên cũng thô to nồng đậm gấp bội, bên trong cột sáng càng hiện ra vô số phù văn màu vàng, chập trùng nhảy vọt, phát ra trận trận thanh âm duệ khiếu.

Hàn Lập thấy cảnh này, âm thầm gật đầu, phất tay phát ra một đoàn kim quang, bao lấy một vật bay vào trong quang trụ màu vàng, lơ lửng tại đó, chính là Quân Thiên Nhật Quỹ.

Hắn nhìn chằm chằm cột sáng Quân Thiên Nhật Quỹ, trong mắt lóe lên vẻ mong đợi.

Quân Thiên Nhật Quỹ bị quang trụ màu vàng bao trùm, phù văn màu vàng trong trận chen chúc tụ đến, dung nhập vào trong Quân Thiên Nhật Quỹ.

Quân Thiên Nhật Quỹ khẽ run lên, tựa hồ từ trong giấc ngủ say dài thức tỉnh, mặt ngoài hiện ra một tầng kim quang yếu ớt, nhẹ nhàng chớp động.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt vui mừng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thôi động Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Phù văn trong kim quang pháp trận lập tức phun trào lên, hội tụ lại phía Quân Thiên Nhật Quỹ.

Thế nhưng mặc cho Hàn Lập thôi động Quang Âm Thiên Tuyền đại trận thế

nào, gia tăng thêm Tiên Nguyên thạch vào thế nào, kim quang mặt ngoài Quân Thiên Nhật Quỹ vẫn ảm đạm như cũ, càng không có vận chuyển, hiện ra uy năng cải biến tốc độ thời gian.

"Vẫn không được sao..." Hắn thở dài.

Thiếu đi Thời Gian Pháp Tắc chi lực cung cấp, quả nhiên không thể nào thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ.

Chỉ là vật liệu ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực trân quý bực nào, Hàn Lập hiện tại tìm một hai kiện dùng cho bản thân tu luyện cũng không ra, nào còn dư thừa lấy ra đầu nhập vào Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ này chứ?

Cũng chỉ có cự phái kình thiên như Chân Ngôn môn kia mới có một tòa Tu Di Kim Sơn, ẩn chứa vô cùng vô tận Thời Gian Pháp Tắc chi lực, mới có thể liên tục cung cấp cho Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, bố trí ra một không gian chênh lệch thời gian.

Hắn nhìn kim quang giống như hoả diễm nhảy lên trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

"Ta làm sao lại quên mất bảo vật này, có lẽ..." Hàn Lập vung tay lên, trong tay loé lên kim quang, nhiều ra một vật, chính là ngọn Tuế Nguyệt Thần Đăng kia.

Tuế Nguyệt Thần Đăng chớp động đăng diễm màu vàng, tản mát ra từng đợt ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt.

Hàn Lập đặt Tuế Nguyệt Thần Đăng bên cạnh Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, trong miệng lẩm bẩm, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Đăng diễm màu vàng lập tức đại thịnh, quay tít một vòng, hình thành một đạo hoả trụ thô to dung nhập vào trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Những năm qua hắn không ngừng tế luyện Tuế Nguyệt Thần Đăng, đã điều khiển tự nhiên hơn rất nhiều.

Mà Quang Âm Thiên Tuyền đại trận như ăn được thuốc đại bổ, bỗng nhiên sáng lên, tốc độ tăng nhanh gấp mấy lần, càng phát ra một cỗ thôn phệ chi lực, liên tục không ngừng thôn phệ đăng diễm màu vàng trên Tuế Nguyệt Thần Đăng.

Trận văn trong pháp trận chớp động kịch liệt, từng đoàn từng đoàn quang cầu màu vàng bắn ra, bên trong chớp động vô số phù văn màu vàng, tản mát ra trận trận ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, bay lên phía trên không pháp trận Quân Thiên Nhật Quỹ, dung nhập vào trong đó.

Mà Quân Thiên Nhật Quỹ lập tức toả ra kim quang trùng thiên, kim đồng hồ màu vàng trên Quân Thiên Nhật Quỹ càng nhanh chóng chuyển động.

Lập tức, từng luồng từng luồng sóng ánh sáng màu vàng từ trong Quân Thiên Nhật Quỹ tản ra, tràn ngập khắp không gian Hoa Chi.

Thời gian trong toàn bộ không gian Hoa Chi lập tức biến đổi, tăng nhanh hơn năm trăm lần, so với cấm địa Chân Ngôn môn ngày đó còn nhanh hơn rất nhiều.

Hàn Lập thấy cảnh này, ngây ngốc một lát, lập tức cười ha hả.

Hắn lấy ra Tuế Nguyệt Thần Đăng chỉ là tâm thái ôm thử một lần, không ngờ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận lại lợi hại như thế, vậy mà có thể rút Thời gian pháp tắc chi lực từ trong Tuế Nguyệt Thần Đăng ra, thôi động Quân Thiên Nhật Quỹ.

Mà hiệu quả Tuế Nguyệt Thần Đăng chi lực lại tốt như vậy, lại còn thắng cả Tu Di Kim Sơn của Chân Ngôn môn.

Sau khi đại hỉ, Hàn Lập rất nhanh tỉnh táo lại, trong miệng lẩm bẩm, hai tay chà một cái giương lên, lập tức chằng chịt pháp quyết như mưa to chui vào trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Đại trận vận chuyển lập tức chậm lại rất nhiều, tốc độ thôn phệ đăng diễm Tuế Nguyệt Thần Đăng đăng đại giảm, tốc độ đầu nhập Tiên nguyên thạch

vào trong pháp trận màu xanh cũng giảm theo.

Theo đó, tốc độ chuyển động kim đồng hồ của Quân Thiên Nhật Quỹ cũng chậm chạp gấp mười lần, tốc độ thời gian trôi qua trong không gian Hoa Chi trở nên chậm hơn lúc trước gấp năm mươi lần.

Tuế Nguyệt Thần Đăng là tam phẩm Tiên khí, ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực tất nhiên không ít, nhưng cụ thể có bao nhiêu, Hàn Lập cũng không biết, nhất định phải sử dụng tiết kiệm mới được.

Mà đèn này có uy năng to lớn, là một kiện trọng bảo áp đáy hòm của hắn, gặp cường địch còn có thể dựa vào nó ngăn địch, tuyệt đối không thể bị Quang Âm Thiên Tuyền đại trận hút khô.

Tốc độ thời gian trong không gian Hoa Chi tăng tốc gấp năm mươi lần, đã phi thường đủ.

Về phần tiêu hao Tiên Nguyên thạch, cũng có chút to lớn.

Hàn Lập lập tức nhìn về phía đống Tiên nguyên thạch bên cạnh trong pháp trận không ngừng giảm bớt, âm thầm thịt đau.

Hắn vốn cầm trong tay bảy ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, đủ cho mình sử dụng thật lâu, hiện tại có Quang Âm Thiên Tuyền đại trận là cái động không đáy này, dù nhiều Tiên Nguyên thạch hơn cũng không đủ lấp đầy.

Cũng may, hiện giờ tiêu hao, bất luận Thời gian pháp tắc chi lực trong Tuế Nguyệt Thần Đăng, hay là Tiên Nguyên thạch, cũng không vấn đề gì.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, dứt bỏ những tạp niệm này, khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra Thông Thiên Kiếm Đồ, cẩn thận lĩnh hội huyền diệu trong đó.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt lại qua thêm hai năm, mà ở trong không gian Hoa Chi, thời gian lại qua hơn trăm năm.

Thông Thiên Kiếm Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu Hàn Lập, tản mát ra trận trận

quang mang nhu hòa, bao phủ thân thể Hàn Lập lại.

Kiếm đồ hiện lên từng đạo kiếm ảnh, có lớn có nhỏ, hình dạng cũng không giống nhau, đồng thời nhanh chóng biến ảo chớp động, nhìn dị thường huyền diệu.

Vào thời khắc này, Hàn Lập vốn nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Hai vệt kỳ quang từ trong mắt hắn bắn ra, chui vào trong Thông Thiên Kiếm Đồ.

Trên Thông Thiên Kiếm Đồ chớp động kịch liệt vô số kiếm ảnh, lập tức nhanh chóng dung hợp với nhau.

Trong nháy mắt trên kiếm đồ vốn có vô số kiếm ảnh liền biến mất, chỉ còn lại ba mươi sáu thanh kiếm ảnh tồn tại trên đó, rung động nhè nhẹ.

Hàn Lập thấy cảnh này, mặt lộ vẻ vui mừng.

Trăm năm lĩnh hội, hắn rốt cuộc lĩnh ngộ sơ bộ ý cảnh của Thông Thiên Kiếm Đồ này.

Hàn Lập chợt thở nhẹ một hơi, đè xuống vui sướng trong lòng, khiến cho tâm cảnh bảo trì bình tĩnh tuyệt đối, đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Trên người hắn chớp động lôi quang màu vàng, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra.

Tựa hồ bị Thông Thiên Kiếm Đồ ảnh hưởng, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại phóng kiếm mang, trên thân kiếm tự động dâng lên từng đạo lôi quang màu vàng thô to, nổ bắn ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập không để ý đến những kiếm khí lôi quang ở bốn phía kia, tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay vụt đến trên Thông Thiên Kiếm Đồ, dung hợp cùng ba mươi sáu đạo kiếm ảnh trên đó.

------oOo------

Chương 1173: Huyết Tự đại hội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch & Đề tự: NguyenDzung

Kiếm trận tương dung, kinh động chúng
Đại hội khởi lai, vạn nhân chờ

Ngay khi ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm gần tương dung với Thông Thiên Kiếm Đồ, mặt ngoài kiếm đồ bỗng phát ra tiếng "Ầm ầm" cùng một lực lượng cắn nuốt cường đại.

Ba mươi sáu thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến mất vào hư không, lôi điện kiếm khí xung quanh cũng không thấy tung tích trong nháy mắt, tất cả đều chui vào trong Thông Thiên Kiếm Đồ.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Đúng thời khắc này, sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi bởi trong cơ thể phảng phất như mở mở cửa xả hồng thủy ra, tiên linh lực bị Thông Thiên Kiếm Đồ hút mất, trong nháy mắt liền bị hút đi gần như ba thành.

Mà thiên địa nguyên khí phụ cận cũng chen chúc tụ đến, chui vào trong Thông Thiên Kiếm Đồ.

Không chỉ như vậy, hư không xung quanh Thông Thiên Kiếm Đồ chớp động, từng luồng lôi điện thô to cách không xuất hiện, dung nhập vào kiếm đồ.

Hàn Lập mắt thấy tình huống này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, cũng không ngăn cản kiếm đồ thôn phệ tiên linh lực của hắn, vẫn toàn lực thúc giục kiếm đồ vận chuyển như cũ.

Giờ này khắc này, không trung bên ngoài Bát Hoang sơn, thiên địa nguyên

khí quay cuồng kịch liệt, đám mây đen lớn dày xuất hiện hội tụ, mau chóng che phủ hoàn toàn bầu trời.

Tiếp đó, cuồng phong gào thét, từng đạo Lôi Xà thô to hiện ra trong mây, sấm sét bắt đầu vang dội.

Những lôi điện thô to này hoàn toàn khác biệt lực lượng lôi điện bình thường, rõ ràng tản mát ra từng ba động Lôi Điện Pháp Tắc, một uy áp khổng lồ trong mây lộ ra, bao phủ xuống.

Động tĩnh lớn như vậy, các tộc trên Bát Hoang sơn đương nhiên không thể không biết.

Linh quang khắp nơi trên núi chớp động, từng bóng người tuần tự bay ra, không ngừng chỉ trỏ, nghị luận bầu trời đầy mây đen, lôi điện.

"Đây là xảy ra chuyện gì? Tại sao đột nhiên mây đen dày đặc!"

"Có phải vị đạo hữu nào tu vi tinh tiến, muốn độ lôi kiếp không?"

"Ta thấy không đúng, lôi vân này khí tức mặc dù đáng sợ, lại không giống như là lôi kiếp, hình như là một loại đại thần thông nào đó đưa tới thiên địa kịch biến!"

Người các tộc không ngừng suy đoán lôi vân thiên không, từ đầu đến cuối không có kết quả, cũng may những mây đen lôi điện kia chỉ quay cuồng giữa không trung, không hạ xuống, giúp người các tộc thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhanh, tồn tại Đại La của các tộc cũng bị kinh động, nhao nhao thi pháp dò xét ngọn nguồn nguyên nhân gây ra lôi vân giữa không trung.

Nhưng khi bọn chúng dò xét lại bị một lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cường đại ngăn trở.

Lực lượng Thời Gian Pháp Tắc này to lớn không gì sánh được, mặc cho bọn chúng thi pháp dò xét như thế nào, cũng không thể đột phá.

Trên đỉnh Bát Hoang sơn, Bạch Trạch đi ra đại điện, nhìn bầu trời lôi vân, lông mày cau lại.

Hắn lập tức khép hờ đôi mắt rồi rất nhanh mở to ra, nhìn về biệt viên Hàn Lập, ánh mắt hiện lên chút kinh ngạc.

"Tiểu gia hỏa thủ đoạn không ít." Bạch Trạch khen ngợi một tiếng, quay người trở về đại điện.

...

Trong Hoa Chi không gian, Hàn Lập cũng không biết mình thôi động Thông Thiên Kiếm Đồ đã dẫn phát thiên tượng như thế nào.

Hắn vẫn đang thúc dục Thông Thiên Kiếm Đồ như trước, chỉ là sắc mặt biến thành hơi tái nhợt.

Bởi giờ này tiên linh lực trong cơ thể hắn đã bị hút đi một nửa.

...

Thời gian thoáng qua đã mấy năm có hơn.

Do tốc độ tề tụ của Man Hoang chúng tộc vượt xa dự đoán Bạch Trạch, y liền tuyên bố tổ chức Huyết Tự đại hội trước thời hạn đã định.

Hiện tại cách thời gian tổ chức khoảng nửa năm, toàn bộ Trấn Hoang thành đã giới nghiêm, nhân thủ ở các cửa thành tăng lên mấy lần, tất cả mọi người đều chỉ cho phép ra, không cho phép vào.

Một buổi sáng sớm trong thành, Văn Thiên Trống làm bằng da Quỳ Thú vang lên ba tiếng, toàn bộ Trấn Hoang thành bắt đầu rung mạnh không ngớt, trên bốn phía tường thành bắt đầu sáng lên từng trận phù quang, từng phù văn mang theo khí tức Viễn Cổ Man Hoang ở trên tường thành lan tràn, trên cả tòa thành trì cũng bắt đầu tràn lên hào quang màu đỏ sậm.

Hàn Lập và Tiểu Bạch từ biệt viện đi ra, vừa hay nhìn thấy hào quang đỏ

đầy trời từ bố phía thành trì dâng lên, như những cây trụ chống trời lớn nhập vào không trung, sau đó bung tỏa, nở rộ như pháo hoa, hóa thành một mái vòm tạo bởi tầng sáng kết giới màu đỏ sậm trên màn trời.

Tất cả Bát Hoang sơn và toàn bộ Trấn Hoang thành trong phạm vi chừng mấy vạn dặm đều được tầng kết giới này che đậy.

Huyết Tự đại hội, rốt cuộc đã tổ chức!

Hàn Lập nhìn tầng kết giới đỏ sậm này, lông mày hơi nhăn lại, trong đôi mắt lóe lên tinh quang, một tia thần niệm tách rời ra, đi ra phía ngoài Trấn Hoang thành.

Kết quả, ngay khi thần niệm chạm đến tầng kết giới này, mi tâm Hàn Lập liền truyền đến một cơn đau nhức, sợi thần niệm kia tiêu tan không thấy trong nháy mắt.

Sau một chút thăm dò, Hàn Lập không làm động tác dư thừa nữa, chỉ là trong lòng nhưng không khỏi có những lo lắng mơ hồ.

Kết giới ngoài thành này tuyệt đối không thể coi thường, một khi Huyết Tự đại hội nảy sinh biến cố gì, rất nhiều biện pháp thoát đi ban đầu của hắn có thể sẽ vì vậy mà mất đi hiệu lực. Tuy nhiên biện pháp để nhục thân xuyên qua thì hắn lại có mấy tự tin.

Chỉ là thực hiện các phương pháp này phải trả giá lớn, thậm chí có chút quá lớn, nếu có thể không dùng thì tốt nhất là không dùng.

"Sao vậy? Có gì không đúng sao?" Mắt thấy thần sắc Hàn Lập khác thường, Tiểu Bạch cũng hơi lo lắng hỏi.

"Không sao, yên tâm, có ta đây." Hàn Lập vừa cười vừa nói, vuốt vuốt đầu Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nghe vậy không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu.

Từ sau khi biết bản thân mình mang huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu, nó bắt

đầu trở nên hơi trầm mặc, không hoạt bát như trước đó, đối với Huyết Tự đại hội có chút chờ mong, lại có chút tâm thần bất định.

"Đi thôi, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta cũng nên lên núi." Hàn Lập nói một tiếng, mang theo Tiểu Bạch tiến đến một quảng trường ở chân núi.

Chưa đến thời điểm, Hàn Lập nhìn từ xa xa thấy nơi đó tụ tập rất đông tộc nhân Man Hoang, trong đó lấy Thiên Hồ tộc và Bàn Sơn Viên tộc làm chủ, còn lại thì phần lớn đều là bộ lạc phụ thuộc của hai tộc này, nhân số chừng gần vạn,

Hàn Lập mang theo Tiểu Bạch đi xuyên qua đám đông, đi thẳng tới quảng trường phía trước liền thấy Thiên Hồ tộc trưởng, Liễu Thanh, mang theo mấy trăm tộc nhân đứng trang nghiêm ở đó. Bên khác, Bàn Sơn Viên tộc có nhân số tương đương, cũng có mấy trăm người.

Giống như Thiên Hồ tộc, Bàn Sơn Viên tộc cũng là một trong mười sáu đại Hoang tộc, thân mang huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên, một trong tám vị Viễn Cổ Chân Linh Vương, chỉ là trải qua nhiều đời truyền thừa, một thân thần thông đã sớm kém xa tiên tổ.

Mặc dù bọn chúng vẫn có tạo hóa thần công dời núi lấp biển, nhưng bởi huyết mạch từ từ mờ nhạt, địa vị trong mười sáu đại Hoang tộc cũng càng ngày càng xuống, biến thành tồn tại áp chót.

Bộ dáng Bàn Sơn Viên tộc nhìn giống Khánh Viên đến mấy phần, chỉ là hình thể bọn chúng nhỏ hơn rất nhiều, da lông toàn thân hiện lên màu sắc xanh đen, đầu vai sinh ra một đoạn gai xương lồi ra ngoài, bộ dáng không hung ác giống như Khánh Viên, ánh mắt có ánh sáng vàng nhạt, nhìn có chút thần dị.

Trong đó, cầm đầu là một lão giả Viên tộc thân hình hơi còng xuống, mặc một bộ trường bào màu trắng trên người, khuôn mặt lão đầy những nếp nhăn, hai mắt treo hai đầu lông mày rất dài màu trắng, dáng vẻ tuổi già sức yếu, gần đất xa trời.

Thiên Hồ tộc và bọn chúng chia thành hai bên tại quảng trường, phân biệt

rõ ràng, dường như quan hệ với nhau cũng không thân cận.

Hàn Lập và Tiểu Bạch chưa đến gần, Liễu Nhạc Nhi đã phát hiện bọn hắn, trên mặt ngập tràn vẻ tươi cười, định đi tới bên này.

"Hôm nay đại hội, việc này lớn, không được làm bừa. dịch đầy đủ tại bạchh ngọc sách" Kết quả nàng còn chưa kịp động thân đã bị Liễu Thanh thấp giọng trách mắng.

Liễu Nhạc Nhi đành phải thè lưỡi, hậm hực đứng tại chỗ.

Hàn Lập gật đầu cười về phía nàng, thần sắc tự nhiên mang theo Tỳ Hưu Tiểu Bạch đi đến quảng trường phía trước trong ánh mắt đầy nghi ngờ của đám người xung quanh.

Trong Bàn Sơn Viên tộc, một tên gia hỏa có thể trạng rõ ràng kém tộc nhân khác rất nhiều, thân cao chỉ bằng một nửa tộc nhân trưởng thành, lông tóc toàn thân cũng khác đám người kia, là màu tuyết trắng. Gã như thể bị hai người Hàn Lập hấp dẫn, ánh mắt đầy tò mò dò xét bên này.

Tiểu Bạch bị hắn nhìn thì rất không vui, liền nhe răng trợn mắt, làm bộ dáng đe dọa.

Tên kia vậy mà có chút nhát gan, bị Tiểu Bạch hù như thế, giật mình trốn vào một tên tộc nhân cao lớn bên cạnh.

Tiểu Bạch thấy thế, cảm thấy hơi buồn cười, thần sắc trên mặt cũng thả lỏng hơn.

Lúc này, tiểu bạch viên kia nấp sau thân thể tộc nhân bên cạnh thăm dò qua quanh, nhếch miệng nở nụ cười.

------oOo------

Chương 1173: -2: Huyết Tự đại hội 2

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Hàn đạo hữu, mặc dù Vương Thượng đặc cách cho ngươi tiến vào Bát Hoang sơn xem lễ, nhưng hôm nay dù sao cũng là một đại sự kiện tuyên cổ hiếm có của Man Hoang chúng tộc, có một số việc, vẫn cần thông báo ngươi một tiếng." Liễu Thanh bỗng nhiên chủ động mở miệng nói.

"Tiền bối mời nói, xin lắng tai nghe." Hàn Lập nói ra.

"Một lát nữa trên đỉnh núi sẽ có Chàng Thiên Chung vang lên, Man Hoang chúng tộc sẽ từ bốn phía khác nhau của Bát Hoang sơn, theo tám sơn đạo từ xa xưa cùng nhau leo lên núi. Muốn lên đến đỉnh núi cũng không dễ dàng, trên sơn đạo bố trí cấm chế Viễn Cổ Bát Vương, đối với hết thảy sinh linh đều có tác dụng áp chế, cho dù máu thịt mạnh mẽ của Man Hoang dị thú, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được, cho nên ta khuyên ngươi lượng sức mà đi, chớ có cậy mạnh.bản dịch tại bạchh ngọc sách" Sau khi hơi chần chờ, Liễu Thanh mở miệng nói ra.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở, ta nhớ kỹ." Hàn Lập gật nhẹ đầu đáp.

Dứt lời, ánh mắt hắn lại đồng thời nhìn Liễu Nhạc Nhi và Tiểu Bạch, hai người bọn họ đều không tu luyện thân thể, lát nữa leo núi, chẳng phải sẽ thiệt thòi lớn?

"Không cần lo lắng bọn họ, phàm là cơ thể ẩn chứa huyết mạch hậu duệ Viễn Cổ Bát Vương, huyết mạch càng nồng hậu dày đặc, càng không cần phải lo lắng áp chế. So với những người khác, chúng leo lên sẽ càng thêm nhẹ nhõm." Liễu Thanh nói.

Hàn Lập khi nghe xong tâm thần mới buông lỏng, yên lòng.

Hắn ngửa đầu nhìn về ngọn núi nguy nga phía trước, cả ngọn núi đều bao phủ dưới một tầng quang mang màu đỏ sậm, một con đường được mở ra trên những thềm đá cổ, rộng chừng ngàn trượng, giống như một cái thang trời khổng lồ, gần như thẳng tắp, dựng thẳng trước người, tâm thần không nhịn được kích động.

"Boong, boong, boong "

Đúng lúc này, trên đỉnh núi vang lên ba tiếng chuông ngân.

Từng tầng hư không gợn sóng mắt trần có thể thấy khuấy động từ trên đỉnh núi lan ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Trong gợn sóng này, tựa như ẩn chứa một loại ba động mười phần đặc biệt, ngay khi nhộn nhạo từ đỉnh đầu đã làm hắn cảm thấy Chân Linh huyết mạch giống như thức tỉnh, không cần hắn thúc giục liền tự động di chuyển khắp nơi trong cơ thể.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, hắn xem xét đám người xung quanh, khí tức trên thân từng người phóng đại, như thể cũng nhận được một lực lượng thần bí chỉ dẫn, quanh thân đều tràn ra sương mù nhàn nhạt màu hồng phấn.

------oOo------

Chương 1174: Leo núi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Mjnh
Đề tự: Độc Hành

Cùng nhau leo núi, trọng lực áp

Tiểu Bạch Tiểu Viên, kết thâm giao

Trong hư không xa xôi, bỗng nhiên truyền đến một tiếng âm thanh trầm thấp kéo dài, ngay sau đó liền có từng tiếng vang thê lương truyền đến, âm thanh đó nghe như lúc xa lúc gần, khiến cho người ta suy nghĩ không thấu.

Ngay khi Hàn Lập ngưng thần lắng nghe, thì phát hiện âm thanh kia chỉ có ngữ điệu chứ không có từ ngữ cụ thể nào, cho nên không nghe được ý nghĩa gì, có điều chỉ cần nghe âm thanh kia vào tai thì cảm giác cả người tràn đầy lực lượng.

"Chẳng lẽ đây là hành khúc của Man Hoang chúng tộc viễn cổ sao?"

Trong lúc Hàn Lập vừa kinh vừa nghi, thì phát hiện âm thanh bốn phía không ngờ càng lúc càng truyền đến lớn hơn.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tiểu Bạch bên cạnh, vậy mà phát hiện trong cổ họng của nó cũng vang lên từng tiếng âm thanh than nhẹ.

"Ta cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, khi mà nghe âm điệu thê lương kia, ta cũng không nhịn được mà ngâm nga theo." Thấy hắn nhìn mình, Tiểu Bạch lợi dụng tâm thần liên hệ truyền âm cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy nhẹ gật đầu, rồi bắt đầu dẫn Tiểu Bạch leo lên núi.

Khi mà hắn chân chính dẫm một chân lên trên thềm đá đầu tiên lên trên núi,

thì lập tức một cỗ lực lượng khó nói lên lời từ bốn phương tám hướng bao phủ tới, bộ pháp dưới chân cũng theo đó mà trở nên có chút nặng nề.

Chỉ là loại cảm giác nặng nề này cũng không phải từ ngoại giới đấu đá áp xuống, mà giống như cả tòa Bát Hoang Sơn đều biến thành một khối nam châm, từ trong đó sinh ra từng cỗ lực hấp dẫn một mực bám vào tất cả người leo lên trên núi.

Chẳng qua loại trình độ của lực lượng này, đối với Hàn Lập mà nói, cũng không tính là quá mạnh, cơ bản hành tẩu không đáng lo ngại.

Mà đám người Thiên Hồ tộc cùng Bàn Sơn Viên tộc cũng không lo ngại điều đó, tốc độ leo lên núi cũng không tính là chậm, rất nhanh liền đã lên tới hơn trăm bậc.

Tốc độ Hàn Lập cùng Tiểu Bạch so với người Thiên Hồ tộc cơ bản ngang nhau, khi Hàn Lập quay đầu nhìn xuống núi, thì thấy trên quảng trường dưới núi vẫn còn mấy ngàn người đứng nguyên tại chỗ trong quảng trường, không có leo lên núi.

"Nhạc Nhi, sao những đám người kia vẫn còn lưu lại dưới núi vậy," Hàn Lập truyền âm Liễu Nhạc Nhi hỏi.

"Vì bộ tộc bọn hắn không nằm trong hạng một trăm, nhưng bởi vì phụ thuộc vào mười sáu Đại Hoang Tộc, cho nên mới có tư cách lưu lại dưới núi, có rất nhiều bộ tộc cũng chỉ có thể lưu lại trong Trấn Hoang thành, ngay cả thánh sơn cũng không thể tới gần." Liễu Nhạc Nhi rất nhanh trả lời.

"Xem ra có thể tham gia huyết tự đại hội đúng là một chuyện vinh quang," Hàn Lập nói ra.

"Đúng là như vậy, bộ tộc trong hạng một trăm có thể lên núi, nhiều hoặc ít trên người đều vẫn còn sót lại một chút huyết mạch Viễn Cổ Bát Vương, cho nên mới được phép cho leo lên núi, bởi vậy vương thượng mới có thể đặc cách cho ngươi đi cùng với Tiểu Bạch lên núi, đến ngay cả tộc trưởng cũng bất ngờ vô cùng." Liễu Nhạc Nhi trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày hơi nhíu, không nói gì nữa.

Sau khi tiếp tục leo lên thêm mấy trăm bậc thềm đá nữa, bệ đá trên mặt đất bắt đầu xuất hiện từng đạo phù văn Viển Cổ, thời điểm mỗi lần đám người đặt chân lên thềm đá để leo lên núi, thì giống như hãm vào trong vũng lầy, đặt chân thì dễ nhấc chân thì khó, đến mức tư thế của rất nhiều người đều có chút cổ quái.

Ngoại trừ người Thiên Hồ tộc cùng Bàn Sơn Viên Tộc vẫn còn như cũ bảo trì tốc độ ban đầu, các tộc leo núi đi theo còn lại liền bắt đầu chậm lại, trận tuyến trên thềm đá cũng theo đó mà bắt đầu càng ngày càng kéo dài ra.

Hàn Lập là một gã nhân tộc, vậy mà tốc độ leo núi không hề thua kém chút nào với hai tộc Thiên Hồ và Bàn Sơn Viên, ngược lại bước chân hơi có chút nhẹ nhõm thanh thản, cảnh này lọt vào trong mắt đám người hai tộc đều cảm thấy rất là bất ngờ.

Từng người thấy vậy càng dốc hết sức, tăng nhanh tốc độ leo núi, như sợ bị người khác khinh thường khi tuột lại phía sau Hàn Lập.

Hiển nhiên Hàn Lập không có lòng hiếu thắng, chẳng qua chỉ là chậm rãi bồi tiếp Tiểu Bạc leo lên trên núi.

Lúc này, con tiểu bạch viên kia luôn một mực trong đám người Bàn Sơn Viên tộc, bỗng nhiên đi hai bước dừng một bước, tựa như đang nhích gần về phía Hàn Lập cùng Tiểu Bạch.

Không những vậy, ánh mắt của nó không ngừng đảo qua đảo lại dò xét Hàn Lập cùng Tiểu Bạch, trong đó lộ vẻ hiếu kỳ, lại có phần cảnh giác.

Không biết có phải bởi vì trong người hắn có huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên hay không, mà Hàn Lập đối với ý đồ đến gần của tiểu bạch viên này nhìn có chút thuận mắt, cho nên đối với thăm dò cẩn thận từng li từng tí của nó, chỉ có mỉm cười.

Bàn Sơn Viên tộc bên kia đối với cử động của tiểu bạch viên dường như lộ vẻ ngầm thừa nhận, cũng không mở miệng quát bảo dừng lại.

Tiểu bạch viên cảnh giác phần lớn với Hàn Lập, cho nên sau khi nó lượn sang một bên khác, liền chủ động tiến gần đến Tỳ Hưu Tiểu Bạch.

"Ngươi không ở cùng với tộc nhân nhà mình, lại gần đây để làm gì chứ?" Tiểu Bạch thấy thế, rất không khách khí chất vấn.

"Nghe nói trên người ngươi có huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu?" Tiểu bạch viên cũng không thèm để ý, tự mình hỏi.

"Đúng thì sao?" Tiểu Bạch tự mình leo lên, đầu cũng không quay lại nói.

"Tiên tổ Viên Hồng đại nhân của chúng ta là một trong Bát Đại Chân Linh Vương, cũng là hảo hữu chí giao với Chân Linh Vương Mặc Nhãn Tỳ Hưu Mặc Ngọc đại nhân..." Tiểu bạch viên nói ra.

"Bọn hắn là bạn tri kỉ... Vậy thì đã sao?" Tiểu Bạch thoạt đầu có hơi nghi hoặc một chút, lập tức hỏi.

"Nghe nói, năm đó bọn hắn cũng mất tích cùng một chỗ." Tiểu bạch viên nói ra.

Nghe vậy, đột nhiên Tiểu Bạch trầm mặc lại.

"Ngươi tên là gì?" Một lát sau, rốt cuộc Tiểu Bạch nhìn về phía tiểu bạch viên, hỏi.

"Viên Sơn Bạch." Tiểu bạch viên đáp.

"Ngươi gọi Viên Sơn Bạch, còn ta gọi là Tiểu Bạch... Thật là có chút duyên phận." Tiểu Bạch trầm ngâm một lát, cười nói.

"Ngươi gọi Tiểu Bạch, là Mặc Tiểu Bạch sao?" Lông mày tiểu bạch viên nhíu lại, hỏi.

Tiểu Bạch nghe vậy, chần chờ một lát, mới có hơi hoảng hốt khẽ gật đầu, không có khôi phục lại ký ức, cho nên ngay cả tên nó cũng không biết kêu

là cái gì, chỉ có thể mập mờ đáp ứng.

Hàn Lập luôn một mực chú ý đến giao lưu giữa hai tiểu gia hỏa, thấy cảnh này, trong lòng cũng có hơi chút xúc động.

Hai người Tiểu Bạch cùng Viên Sơn Bạch hàn huyên với nhau, rất nhanh liền không còn thái độ buồn bực trước đó nữa, chẳng mấy chốc bản tính giang hồ của Tiểu Bạch liền lại nổi dậy, trái một câu tiểu gia, phải một câu bản đại gia, làm cho con Tiểu Bàn Sơn Viên Viên Sơn Bạch chưa từng rời khỏi tộc đàn, hơn nữa còn chưa có trưởng thành này hù cho sửng sốt một hồi.

Ngay khi nghe Tiểu Bạch còn có một lão đại lợi hại hơn, thì trong mắt Viên Sơn Bạch mơ hồ toát ra các vì sao, lộ ra vẻ hâm mộ và mong chờ vô cùng.

"Hắc hắc, đừng nóng vội! Chờ khi nào có cơ hội, lão đại ta sẽ giới thiệu cho ngươi biết, tuy tính tình nàng không tốt lắm nhưng làm người rất là trượng nghĩa, ngươi nên chuẩn bị quà gặp mặt nàng đi, sau khi chờ nàng nhận ngươi thành tiểu đệ, tới lúc đó chúng ta sẽ bảo kê cho ngươi." Tiểu Bạch trừng mắt nhìn, vỗ vỗ bả vai của đối phương, nói ra.

Hàn Lập nghe Tiểu Bạch lại muốn cho Kim Đồng nhận một tên tiểu đệ, không khỏi sờ lên cái mũi, có chút dở khóc dở cười.

Nghe hai bọn nó ngươi một câu ta một câu, ngược lại trên đường đi cũng có chút niềm vui thú, chẳng qua tâm thần Hàn Lập lại không thả lỏng chút nào, luôn một mực xem xét cẩn thận thay đổi xung quanh.

Theo từng bước lên cao, hắn phát hiện càng lên cao, nguồn lực hấp dẫn phát ra từ trên thềm đá

càng trở nên cường đại hơn, đã có rất nhiều bộ tộc đã không còn theo kịp hai đại bộ tộc Thiên Hồ cùng Bàn Sơn Viên phía trước mà rơi lại về phía sau.

Đồng thời, ngoại trừ trên mặt đất truyền đến lực hấp dẫn thì bốn phía trong hư không cũng bắt đầu xuất hiện từng trận lực lượng áp bách mạnh mẽ,

trong khi đám người Thiên Hồ tộc cùng Bàn Sơn Viên tộc đang leo núi, thì cũng đã bắt đầu trở nên lộ vẻ chật vật.

Đợi đến lúc bước tới ngay giữa sườn núi, nguồn sức mạnh đè ép giữa thiên địa liền đã vượt qua chỗ chân núi gấp trăm lần, ngay cả Hàn Lập leo lên cũng đã bắt đầu cảm thấy có chút hít thở gấp gáp, áp lực khó chịu rồi.

Bộ pháp hắn dừng một chút, trong thể nội lặng lẽ vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, khi đó mới cảm thấy nguồn lực lượng kia thoáng buông lỏng, tiếp đó liền lại leo lên phía trên.

Ngoại trừ hai đại bộ tộc ra, tất cả bộ tộc còn lại đều tuột lại phía sau, cho dù bộ tộc leo lên theo cùng, giờ phút này cũng đã từ bỏ không tiếp tục leo núi nữa, thay vào đó bọn họ dọc theo con đường ván gỗ nằm ngang trên sườn núi, chuyển đến bình đài trên hai bên sườn núi.

Ngay khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua, liền thấy trên bình đài hai bên, rãi rác từng cái bệ đá hình tròn giống như cái bồ đoàn, những đám người các tộc đi vào bình đài kia, rất tự giác chọn một cái bồ đoàn, nhanh chóng ngồi xuống.

Về phần đám người Thiên Hồ tộc cùng Bàn Sơn Viên tộc, thì đều không có ý dừng lại, vẫn như cũ tiếp tục leo lên phía trên.

Theo lý mà nói, thể phách Bàn Sơn Viên tộc hẳn là trên tộc người Thiên Hồ, nhưng có chút kỳ quái chính là tốc độ chình thể của Bàn Sơn Viên tộc lại không kịp Thiên Hồ tộc, dần dần tuột lại về phía sau.

Ngược lại Viên Sơn Bạch một đường nói chuyện phiếm với Tiểu Bạch thì lại dẫn đầu đi về phía trước.

Mắt thấy tộc nhân rớt lại phía sau, Viên Sơn Bạch đành phải tạm biệt một tiếng với Tiểu Bạch, rồi nhanh chóng quay về bồi tiếp leo lên núi cùng một chỗ bên người vị Viên tộc lão giả nhìn rất là già nua kia.

Trên đường đi phần lớn đám người Thiên Hồ tộc cùng Bàn Sơn Viên tộc đều rất trầm mặc, chỉ là thỉnh thoảng ngoáy đầu về phía Hàn Lập, trong lòng bọn họ đều rất là không hiểu, một gã Nhân Tộc như thế, sao mà có thể

hành tẩu dọc đường lên núi nhẹ nhõm như vậy?

Trên thực tế, chỉ có tự mình Hàn Lập biết, giờ phút này cỗ lực lượng tác động lên trên người hắn hầu như đã ngang bằng với một tòa hùng sơn đại nhạc, cho nên mỗi một bước lên cao của hắn, thềm đá dưới chân liền sẽ lưu lại một đạo ấn ký nhàn nhạt.

Trải qua ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, Hàn Lập phát giác Tiểu Bạch bên cạnh, dường như cũng đã đến cực hạn, mỗi một bước chân đi được đều cực kỳ gian nan, đồng thời mỗi khi đi được mấy bước liền sẽ dừng lại, lè lưỡi thở dốc hồi lâu.

Hàn Lập thấy thế cũng thả chậm tốc độ, bồi tiếp nó từ từ leo lên trên núi.

Đám người Thiên Hồ tộc từng chút một vượt qua bọn hắn, tiến về phía trước, lúc này trong lòng mới thoáng cân bằng chút ít.

Hàn Lập ngẩng đầu liếc qua Liễu Nhạc Nhi, thì thấy nàng dừng ở phía trước, cũng đang quay mặt nhìn về phía mình, trên gương mặt lộ một mảnh ửng đỏ còn mang theo mồ hôi trong suốt, trong ánh mắt lộ ra vẻ tràn đầy hỏi thăm.

"Ngươi hãy đi theo Liễu Thanh tiền bối lên trên đi, chúng ta sẽ lên sau." Hàn Lập truyền âm cho nàng, nói ra.

Liễu Nhạc Nhi do dự một lát, sau đó dưới sự thúc giục của Liễu Thanh, nàng đành tiếp tục tiến lên trên.

"Thế nào? Có muốn ta giúp ngươi một chút không?" Hàn Lập biết lực lượng chân chính thuộc về Mặc Nhãn Tỳ Hưu trên người Tiểu Bạch vẫn chưa thức tỉnh, lấy thực lực của nó bây giờ, có thể đi đến nơi này, quả thật đã sắp đến cực hạn.

"Không cần, nghe tiểu bạch viên nói, leo lên đường núi này vốn là loại khảo nghiệm đối với Bát Vương huyết mạch, người mang huyết mạch càng nồng hậu dày đặc càng có thể anh dũng hướng lên, ta không thể làm mất mặt một thân huyết mạch của mình được." Tiểu Bạch lắc đầu, cắn răng nói ra.

Dứt lời, nó liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh núi, trong đôi mắt nổi lên tinh thần phấn chấn, rất nhanh tiếp tục leo lên.

Hàn Lập nhìn ánh mắt của Tiểu Bạch, dường như trong mơ hồ thấy được một vòng quầng sáng màu vàng, nhưng cũng chỉ lóe lên rồi biến mất không thấy đâu, hắn lập tức cười cười, cũng tiếp tục tiến lên trên đỉnh núi.

------oOo------

Chương 1175: Tới đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trăm bước vấn đỉnh, nào có dễ
Nhân tộc một kẻ, đỡ Tỳ Hưu

Thời gian trôi qua từng chút một, mặt trời đã đến giữa bầu trời.

Bị ngăn cách bởi màn sáng kết giới màu đỏ sậm, ánh nắng cũng trở nên nhu hòa hơn nhiều, nhưng mọi người nhìn đỉnh núi ở xa xa, giờ phút này lại có cảm giác tuyệt vọng.

Phía trước bọn họ chỉ còn khoảng trăm bậc thềm đá đỏ sậm, chỉ cần leo lên là có thể đến đỉnh núi, thế nhưng chính trăm bậc thềm đá này dường như biến thành một cái rãnh trời khó vượt qua, cơ hồ ngăn cản tất cả mọi người.

"A. . ."

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết trên đường núi truyền đến.

Một tên nam tử Thiên Hồ tộc sau khi nghỉ ngơi hồi lâu rốt cuộc lấy dũng khí xông lên bậc thềm đá thứ nhất.

Nhưng khi bàn chân gã hạ xuống thềm đá, trong nháy mắt, một cự lực tràn trề lập tức ập tới từ bốn phương tám hướng, trực tiếp ép cả người gã bổ nhào về phía trước, thân người phát ra từng âm thanh "Răng rắc", không biết là xương cốt chỗ nào bị cứng rắn đè gãy.

Liễu Thanh thấy cảnh này, lông mày cau lại, bước một bước vào đường núi màu đỏ, một tay nhấc tên tộc nhân kia lên, ra sức kéo một cái, lôi gã lại.

"Đoạn đường núi tiếp theo này không phải ai cũng có thể đi, người nào trong các ngươi lực lượng huyết mạch yếu đuối, nơi đây coi như điểm cuối cùng." Liễu Thanh mang theo tên tộc nhân đã ngất lịm nói với những người còn lại.

Đám người kia nghe vậy, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Trong lòng bọn chúng đều rõ ràng, chỉ cần có thể thuận lợi leo tới đỉnh nhất định sẽ đạt được một thiên đại cơ duyên, đỉnh núi rõ ràng gần trong gang tấc, nhưng lại như xa không thể chạm tới.

Hàn Lập mang theo Tiểu Bạch từng bước đuổi theo, cuối cùng dừng lại trước trăm bậc thềm đá này.

Đến nơi đây, hắn cảm thấy như có một tảng đá lớn ép hắn từ trước ngực tới sau lưng cơ hồ không thở nổi, Chân Linh huyết mạch trong cơ thể âm thầm huy động, giúp hắn giảm bớt lực lượng thiên địa áp chế này.

Cho nên, khi hắn nhìn thấy toàn thân Tiểu Bạch lông tóc ướt đẫm, trông như một con chó chết nằm sóng soài cạnh chân hắn, trong lòng không những không có bất kỳ ý giễu cợt gì mà còn cảm thấy Tiểu Bạch trước mắt rất khác.

Cũng không lâu sau, đám người Bàn Sơn Viên tộc cũng đuổi kịp, chỉ là đội ngũ bọn chúng ngoại trừ vị tộc trưởng cao tuổi kia và tiểu bạch viên, chỉ còn lại có bốn năm người.

Đến gần đó, bọn chúng cũng đều dừng lại, Viên Sơn Bạch nhìn liếc qua Tiểu Bạch nằm rạp trên mặt đất, trên mặt tỏ ra vui vẻ, giơ ngón tay cái lên, biểu thị sự khâm phục.

Tiểu Bạch liền ngọ ngoạy đứng dậy, một lần nữa phấn chấn tinh thần.

Liễu Thanh quay đầu nhìn qua tất cả mọi người vừa đi tới nơi này, ánh mắt không biết vô tình hay cố ý đảo qua người Hàn Lập, vẻ nghi hoặc trong mắt không giảm đi, trái lại còn tăng lên.

Đối với điều này, Hàn Lập sớm đã quen.

Hắn thậm chí còn phát hiện lão giả có lông mày dài như thể che khuất cả mắt của Bàn Sơn Viên tộc kia, cũng đang lén nhìn đánh giá làm hắn thầm cười khổ không thôi.

Tuy nhiên cùng lúc đó, Hàn Lập cũng đang suy nghĩ vì sao mình có thể chống đỡ đến tận đây, hẳn là có quan hệ với huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên trong cơ thể mình?

Dù sao đây cũng là một trong tám vị Chân Linh Vương Viễn Cổ!

Đúng lúc này, Thiên Hồ tộc lần nữa khởi hành, thế nhưng trong hơn mười người leo đến nơi đây, cũng chỉ còn lại bảy người bao gồm cả Liễu Thanh và Liễu Nhạc Nhi, cùng nhau đi lên đỉnh núi, những người còn lại thì trực tiếp khoanh chân ngồi xuống bậc thang.

Trong bảy người cuối cùng bước lên trăm bậc thang cuối cùng này, ngoại trừ Liễu Thanh, phía sau lưng mỗi người đều rực sáng hào quang trắng như tuyết, từng cái đuôi cáo màu trắng to khỏe dồn dập kéo dài ra, trên đó cũng sáng lên từng vòng hào quang trắng tuyết.

Hàn Lập chăm chú nhìn vào phát hiện số đuôi sau lưng những người này không đồng nhất, phần lớn đều có bảy tám cái, duy chỉ Liễu Nhạc Nhi là ít nhất, chỉ có sáu cái mà thôi, nhưng trên đó lại có vòng hào quang trắng tuyết sáng ngời nhất.

Hơn nữa, theo cảm quan của Hàn Lập mà thấy, loại khí tức Man Hoang trên người Liễu Nhạc Nhi cũng là thuần hậu nhất, cho dù tộc trưởng Liễu Thanh cũng có chỗ không bằng.

Mắt thấy Liễu Nhạc Nhi không lo ngại trọng áp, Hàn Lập cũng yên tâm hơn.

"Đi thôi, chúng ta cũng lên đi." Hàn Lập nói với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch vật lộn trên thềm đá, đứng lên lè lưỡi, gật nhẹ đầu.

Bọn hắn thoáng liếc nhìn lại, chỉ còn hai người tiểu bạch viên đang nghỉ ngơi, rồi bước lên một bước, leo lên trăm bậc thềm đá cuối cùng.

Mặc dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, nhưng ngay khi chân Hàn Lập hạ xuống thềm đá liền cảm thấy một lực lượng to lớn vô cùng từ bốn phương tám hướng tranh nhau ập tới, khiến hắn không giữ được mà lảo đảo.

Hai tay hắn đột nhiên chống lên thềm đá, cả người nằm sấp trên bậc thang, nửa ngày không dậy nổi.

Mà hoàn cảnh Tỳ Hưu Tiểu Bạch bên cạnh hắn cũng không khác là bao, tứ chi quỳ xuống đất không ngừng run rẩy, đang nỗ lực giãy dụa, muốn đứng thẳng lên, trong miệng phát ra những âm thanh nghẹn ngào không rõ ràng.

Hàn Lập quay đầu nhìn nó một cái, cố làm vẻ tươi cười, miệng khẽ hô lên một tiếng.

Thiên Sát Trấn Ngục Công toàn lực thi triển, Chân Linh huyết mạch đồng thời được huy động, cả người bộc phát ra ô quang, trong nháy mắt hắn hóa thành hình dạng Thần Ma ba đầu sáu tay.

Hắn lấy sáu tay chống thềm đá, lướt ngang qua, dừng lại gần người Tiểu Bạch, bảo hộ nó dưới thân người, leo lên trên giống như một con nhện.

Tiểu Bạch ở dưới thân Hàn Lập, mặc dù vẫn chịu đựng trọng áp không gian từ bốn phía, nhưng cuối cùng cũng có một cơ hội tạm nghỉ, cố sức đứng lên, bắt đầu leo từng bước một về phía trước.

Leo thêm mười mấy bậc tiếp, Tiểu Bạch cảm giác đã thích ứng một chút, dùng tâm thần liên hệ Hàn Lập, muốn tự mình leo lên.

Hàn Lập sau khi hơi do dự, quyết định tôn trọng ý kiến Tiểu Bạch, lập tức tránh ngang qua một bên.

Không có hắn che chở, toàn bộ trọng áp từ phía trên một lần nữa đè lên thân Tiểu Bạch, ép xuống khiến tứ chi nó run lên, như thể chỉ kém chút là chống đỡ không nổi.

Tuy nhiên, sau một lát vật lộn, cuối cùng Tiểu Bạch vẫn chống đỡ được, không hề ngã xuống, bắt đầu leo từng bước một lên.

Chỉ là càng lên cao, không gian trọng áp cũng bắt đầu tăng lên gấp bội, Hàn Lập cảm thấy như sắp không chống đỡ nổi, chứ chưa nói đến Tiểu Bạch.

Trước mắt chỉ còn lại mười bậc thang cuối cùng, miệng mũi Tiểu Bạch bắt đầu chảy ra vết máu đỏ thẫm, "Tí tách, tí tách" nhỏ xuống, khiến thềm đá

vốn màu đỏ được nhuộm thêm càng tươi mới hơn.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, lông mày thắt lại, trong lòng lo lắng không thôi.

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Một tên Thiên Hồ tộc nhân trên đỉnh đầu, chỉ thiếu chút nữa là leo tới đỉnh núi, bỗng nhiên không chống nổi trọng áp, trực tiếp bất tỉnh, thân thể khẽ ngả về phía sau, thuận theo thềm đá ngã xuống dưới, sắp va chạm về phía Tiểu Bạch.

Hình thể gã cũng không cường tráng, nhưng dưới trọng áp khủng bố này, lực lăn từ trên xuống không khác gì một ngọn núi.

Lúc này, sức lực Tiểu Bạch đã tiêu hao gần như cực hạn, hai tai nó tiếng ù ù không dứt, hai mắt mơ hồ không thấy rõ, căn bản tránh né không được, đừng nói một ngọn núi ép xuống, chỉ một cọng rơm đập vào nó cũng có thể hoàn toàn ngã đổ.

Giữa lúc ngàn cân treo sợi tóc, nó chỉ thấy một bóng đen mông lung lướt ngang trước người, hình như đụng vào thứ gì đó, lập tức ngã lộn bên cạnh nó lăn xuống dưới.

Cùng lúc đó, bên tai của nó vang lên thanh âm Hàn Lập: "Gần tới nơi rồi, tiếp tục kiên trì."

Tiểu Bạch giật mình một cái, tỉnh táo hơn chút, ánh mắt nhìn qua phía trước, không thấy bóng dáng Hàn Lập ở đâu?

Nó quay đầu nhìn phía dưới liền thấy Hàn Lập đang cùng với tên Thiên Hồ tộc nhân hôn mê kia lăn xuống dưới.

Trong lòng Tiểu Bạch dâng lên một dòng nước ấm, cắn chặt hàm răng, từ yết hầu bộc phát một tiếng gào rú mười phần dã tính.

Cùng lúc đó, trong hai mắt nó, viền con ngươi tối tăm sáng lên một vòng hào quang màu vàng, xương cốt toàn thân phát ra từng tiếng nổ, trong nháy mắt, toàn bộ thân thể tựa như thu được một lực lượng trước nay chưa từng có.

Tứ chi nó cùng sử dụng, bắt đầu nhanh chóng leo lên phía trên, thẳng một mạch lên đỉnh núi.

"Đi lên, ta đi lên. . ." Sau khi Tiểu Bạch bò lên, còn không kịp mừng rỡ, đột nhiên cảm thấy toàn thân mất lực, hai mắt tối đen, trực tiếp ngất đi.

Liễu Nhạc Nhi đã leo lên đỉnh núi trước thấy thế, bất chấp đang điều tức, vội vàng chạy tới.

"Hắn không việc gì, chỉ là tạm thời bị phong ấn lực lượng huyết mạch mới kích phát, nghỉ ngơi một lúc có thể khôi phục lại." Một nam tử tuấn lãng, thân mang áo bào trắng đi tới nói.

"Tham kiến Vương Thượng." Liễu Nhạc Nhi ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Chân Linh Vương Bạch Trạch, hơi kinh ngạc nói.

"Ngươi nghỉ ngơi đi, ta sẽ chăm sóc nó." Bạch Trạch nói với nàng.

Liễu Nhạc Nhi hơi do dự, sau đó vẫn gật đầu, lui lại.

Bạch Trạch ôm lấy Tiểu Bạch đứng lên, cổ tay vặn chuyển, lấy ra một viên đan dược màu đỏ sậm cho nó ăn vào, sau đó ánh mắt nhìn xuống dưới núi, trong mắt hiện lên thần sắc vui mừng, cười nói:

"Một kẻ Nhân tộc, có thể vì ngươi làm như vậy, quả thực rất không dễ dàng. . ."

Trên đường cổ lên núi, Hàn Lập đã thoát khỏi tên Thiên Hồ tộc nhân kia, duỗi sáu tay bắt lấy thềm đá xung quanh, nhưng cũng khó mà ổn định thân hình, không ngừng lăn xuống phía dưới.

Dưới không gian trọng áp, mỗi lần Hàn Lập quay cuồng đều có lực ngàn cân, thanh thế cực lớn, nếu quả thật một đường ngã xuống không dừng, gân cốt tổn thương có lẽ không tính gì, nhưng tạng phủ chấn động thì không thể khinh thường.

Ngay khi hắn rơi mạnh xuống, trong nháy mắt bị văng lên cao, một bàn tay khổng lồ bỗng thò ra, cứng rắn kéo hắn lại với một lực đạo khủng bố. một sản phẩm của bạchh ngọc sách

Sau khi hạ xuống đất, miệng Hàn Lập thổ ra máu tươi, rất vất vả mới ổn định thân hình, hắn phát hiện chính lão giả lông mi dài Bàn Sơn Viên tộc đã giữ hắn lại.

"Đa tạ tiền bối." Hàn Lập thấy thế, vội ôm quyền nói ra.

Người kia chỉ nhún hàng mi dài màu trắng, cười với hắn một cái, lập tức cùng tiểu bạch viên bên cạnh tiếp tục chậm rãi leo núi.

Hàn Lập nhìn bóng lưng bọn họ một chút rồi khoanh chân ngồi xuống, lấy một viên đan dược ăn vào, nhắm mắt điều tức, sau một lát, hắn tự thấy hồi phục mấy phần khí lực, lần nữa đứng dậy, nhìn về đỉnh núi vừa đi qua.

Vừa rồi bị thương, giờ tiếp tục leo núi, độ khó so với lúc trước đó còn hơn mấy phần.

Hàn Lập yên lặng vận chuyển Luyện Thần Thuật, thần niệm tụ lại, Thiên Sát Trấn Ngục Công và Chân Linh huyết mạch trong cơ thể toàn lực kích phát, bắt đầu tiếp tục leo lên.

------oOo------

Chương 1176: Ngươi cũng nhập điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, bầu trời chiều xa xăm hạ xuống, trên đỉnh núi được tà dương chiếu rọi, phảng phất kim đỉnh phật quang, chiếu rọi ra vạn đạo quang mang.

Trên quảng trường đỉnh núi, đã đứng gần trăm người, trong đó tu sĩ Đại La cảnh có mười mấy vị, mười sáu người trong đó chính là tộc trưởng mười sáu đại Hoang tộc, còn thừa lại mấy người cũng là thủ lĩnh cường đại nhất trong một trăm bộ tộc đứng đầu.

Ngoại trừ bọn họ, những người còn lại đều là thế hệ trẻ tuổi trong các tộc, thiên tư thông minh nhất, huyết mạch tinh tuý nhất, cũng chỉ có những người này, mới có thể một đường kinh lịch khảo nghiệm leo núi, leo được đến đỉnh núi.

Trong đó, Hỗn Khoát bộ tộc có số người nhiều nhất, chừng hơn mười người, mà Bàn Sơn Viên tộc thì ít nhất, chỉ có một mình Viên Sơn Bạch.

Hỗn Khoát bộ tộc chính là một trong tám đại Chân Linh Vương, một trong hậu duệ huyết mạch La Hầu. Tộc đàn này thập phần lớn mạnh, thực lực tổng hợp thậm chí còn mạnh hơn so với Anh Mã bộ tộc, là một phương thế lực cực kỳ cường đại trong Man Hoang giới vực.

Tộc trưởng đương nhiệm là một nam tử trung niên thân hình cao lớn, thân mang một bộ áo bào tím chói mắt thêu hoa, bên ngoài bảo bọc một kiện áo giáp vảy đen nửa người, bắp thịt cả người phồng lên, nhìn tràn đầy lực

lượng có tính bạo tạc.

Ngũ quan gã thập phần xấu xí, trên mặt tựa như bám vào một tầng giáp, khắp nơi đều là gai nhọn nhô ra, một cái miệng rộng lớn như con cóc, dưới hàm còn gắn râu ngắn màu tím, giống như cương châm nhô ra, nhìn có chút cương nghị tinh mãnh.

Mà khí tức trên thân gã vô cùng cường đại, có thể so với tu sĩ Đại La hậu kỳ.

Giờ phút này, ánh mắt của gã đảo qua toàn bộ quảng trường, trong mắt lóe lên một vẻ nghi hoặc, do dự một chút, gã đi vào chính giữa quảng trường, khom người thi lễ với một người đứng trong đó.

Người kia một thân trường bào tuyết trắng, dung mạo tuấn lãng, khí khái bất phàm, chính là Chân Linh Vương Bạch Trạch.

"Vương thượng, Man Hoang chúng tộc đã tề tựu đủ, trên Bát Hoang cổ đạo cũng đã không còn người leo lên, vì sao còn chưa bắt đầu Huyết Tự đại hội?". Hỗn Khoát tộc trưởng mở miệng hỏi.

"Không vội, đợi thêm một người nữa, không sai biệt lắm cũng sắp tới rồi." Bạch Trạch nhìn thoáng qua Tiểu Bạch bên cạnh vừa mới tỉnh lại không lâu, nói ra.

Lão vừa dứt lời, chỗ rìa phía bắc quảng trường truyền đến một tiếng gầm nhẹ, một thân ảnh như nhện từ dưới vách núi đá nhảy lên một cái, rơi xuống trên quảng trường.

Người vừa tới không phải ai khác, tự nhiên chính là Hàn Lập.

Hắn vận dụng Thiên Sát Trấn Ngục Công và Chân Linh huyết mạch, còn dùng Thời Gian Pháp Tắc phụ trợ, hao tốn hơn ba canh giờ, rốt cuộc đã leo lên đỉnh núi.

Tiểu Bạch liếc mắt liền thấy Hàn Lập được bao trùm trong kim quang ở đỉnh núi, lập tức chạy tới hắn.

Một bên khác Liễu Nhạc Nhi cũng lộ vẻ vui mừng, lập tức tiến lên nghênh đón.

Trên thân Hàn Lập loé lên quang mang, dị trạng ba đầu sáu tay hoàn toàn biến mất, lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Nhưng trước đó hắn biến hóa ra hình tượng cổ quái, đã rơi vào trong mắt những người khác, mà trên thân hắn ẩn chứa khí tức kỳ lạ, cũng bị đám người phát hiện ra.

Trường mi lão giả Bàn Viên Tộc chỉ nhắm hai mắt lại, nhưng cũng không quá ngạc nhiên, mà những tộc trưởng các tộc còn lại đều lộ vẻ không bình tĩnh.

"Là Nhân tộc... Vì sao Nhân tộc có thể leo lên Thánh Sơn chúng ta?" Một tên nam tử trung niên thân cao hơn một trượng, mặt tím râu ngắn, dung mạo cực giống lân báo, phía sau sinh ra cánh thịt màu đen mở miệng đầu tiên, trong giọng nói tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Đó chính là tộc trưởng Phi Thiên Báo tộc, tộc này cũng là hậu duệ huyết mạch Đào Ngột, bất quá lại không thuần khiết bằng Sô Ngô bộ tộc, chính là do một vị lão tổ nào đó trong Sô Ngô bộ tộc sinh sôi ra chi này.

Bọn họ mặc dù cũng là một trong mười sáu đại Hoang tộc, nhưng thủy chung bối phận thấp hơn Sô Ngô tộc.

"Trên người hắn sao lại có khí tức Chân Linh, còn không chỉ một loại?" Một tên nam tử đầu điêu thân người chấp kích khác quát lớn, sau lưng có hai cánh chim nhịn không được hơi mở ra, hai cánh rung động ầm ầm, lại có tia điện màu bạc quấn quanh.

Người này là tộc trưởng Ngân Sí Lôi Bằng, một trong mười sáu đại Hoang tộc.

Trong mười sáu tộc trưởng đại Hoang tộc còn lại, cũng có một nửa kinh sợ không thôi, từng người muốn giết chết Hàn Lập cho thống khoái.

Trong Khánh Viên bộ tộc, một lão giả mặt trắng thân hình còng xuống thấy thế, chỉ âm thầm cười lạnh, không nói gì.

Lão chính là tộc trưởng Khánh Viên tộc, là tộc trưởng một trong mười sáu đại Hoang tộc, là một trong không nhiều người đã sớm biết thân phận Hàn Lập.

Hai người Khánh Điển và Khánh Xử cũng đứng sau lão này, mặt mũi tràn đầy oán hận nhìn Hàn Lập.

Bạch Trạch thấy đám người tức giận, không khỏi hơi cau mày.

"Chư vị tộc trưởng an tâm chớ vội, vị này là Hàn Lập đạo hữu, là vương thượng cố ý mời đến xem lễ." Lợi Kỳ Mã đứng ở sau lập tức hiểu ý, đi vào giữa đám người và Hàn Lập, cao giọng tuyên bố.

Đám người nghe thấy lời ấy, trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, trong lòng nghi hoặc khó trừ, nhưng không một ai lên tiếng chất vấn nữa.

"Chư vị yên tâm, vị Hàn đạo hữu này chính là bằng hữu Man Hoang tộc chúng ta, đúng là hắn đã tìm được huyết mạch còn tồn của Mặc Nhãn Tỳ Hưu, một trong Viễn Cổ Bát Vương, cũng một đường hộ tống hắn trở về." Lợi Kỳ Mã tiếp tục nói.

"Nguyên lai là hắn..." Trong đám đông có người sợ hãi than.

Hiển nhiên một ít sự tích của Hàn Lập, đã truyền ra trong Man Hoang Chân Linh.

Hàn Lập cũng không kỳ quái với phản ứng của mọi người, ánh mắt của hắn đảo qua trên quảng trường, khi ánh mắt rơi vào trên thân Sô Ngô bộ tộc, ánh mắt không khỏi hơi chậm lại, lại là gã?

Chỉ thấy đứng đầu Sô Ngô tộc nhân là một tên thanh niên tóc trắng thân hình cao lớn, khuôn mặt âm lệ, thân mang trường bào gấm vóc màu trắng và màu vàng nhạt, hai tay chắp sau lưng, đang nở nụ cười quỷ quyệt nhìn

qua hắn.

Hàn Lập đương nhiên nhận ra gã, người này chính là gia hoả năm đó định cướp đạo đan của hắn. Tên kia cũng đồng dạng liếc mắt nhận ra hắn.

Trong lòng hai người không hẹn mà cùng toát ra một ý niệm trong đầu: Thật sự là oan gia ngõ hẹp...

Mà khi ánh mắt Hàn Lập dời đi, ánh mắt liền rơi vào trên thân Thiên Hồ tộc nhân, hắn phát hiện ngoại trừ những người trước đó leo lên núi kia, trong đám người vậy mà nhiều ra một thân ảnh quen thuộc, thình lình chính là Hồ Tam.

Ánh mắt Hồ Tam và Hàn Lập chạm vào nhau, gật đầu chào nhau một chút, chưa kịp dùng tâm thần liên hệ, Hàn Lập đã bị Lợi Kỳ Mã gọi lại, dẫn đi tới giữa quảng trường.

"Bái kiến Chân Linh Vương." Hàn Lập ôm quyền thi lễ với Bạch Trạch.

Bạch Trạch gật đầu cười, nhìn thoáng qua bầu trời phía tây, chỉ thấy bầu trời xanh đậm, phía trên đã nổi lên rất nhiều ngôi sao, lóe lên toả ra hào quang yếu ớt.

"Thời gian đến rồi, nghi thức chuẩn bị bắt đầu." Bạch Trạch gật đầu nhẹ, tự nói ra.

Các tộc tộc trưởng nghe vậy, lập tức tự mình chỉnh đốn tộc nhân, tụ tập chỉnh tề trên quảng trường.

Bạch Trạch đi vào phía trước mọi người, ánh mắt quét qua đám người, mở miệng nói ra:

"Hôm nay Huyết Tự đại hội, Man Hoang chúng tộc ta ngàn vạn năm đến nay ít có việc trọng đại, sở dĩ chưa từng tổ chức, có rất nhiều nguyên nhân không thể kể ra. Bây giờ toàn bộ Tiên Vực loạn tượng dần dần nổi lên, chỉ sợ đã đến thiên địa đại kiếp mà năm đó Mặc Nhãn Tỳ Hưu đã nói, Man Hoang chúng tộc ta sẽ bị cuốn vào trong đó, cũng là dòng lũ khó cản."

Đám người nghe lời ấy, có nhiều nghi hoặc không hiểu, chỉ có các tộc trưởng thần sắc đột biến, hiển nhiên người biết năm đó Chân Linh Vương Mặc Ngọc lưu lại tiên đoán cũng không tính là nhiều.

Hàn Lập tự nhiên không biết được chuyện này, bất quá Tiên Vực những năm qua đại thế biến hóa, dựa vào kinh nghiệm bản thân, hắn cũng ngửi được chút hương vị, cho nên ngược lại so với một ít tiểu bối chúng tộc trong Man Hoang, lại có thể hiểu được lời Bạch Trạch nói.

Thiên hạ đại thế biến hóa, chỉ có người khi gió thổi mới nổi lên, thậm chí chưa đến thời điểm đã phát giác và đã chuẩn bị, mới có thể trong thời điểm phong lôi lóe sáng, không bị động cuốn vào trong đó, ngược lại có thể đứng ngạo nghễ đầu triều.

Tiểu Bạch đứng bên cạnh Hàn Lập, mặc dù nghe không hiểu gì, nhưng nghe Mặc Nhãn Tỳ Hưu lưu lại tiên đoán, liền đặc biệt lắng nghe nghiêm túc.

"Hôm nay đang lúc lấy huyết tự chi tế, mở ra Man Hoang Thánh Điện, thời điểm mở ra Tu La Huyết Môn, vị trí Man Hoang Bát Vương trống chỗ đã lâu, cũng là thời điểm triệu hoán bọn hắn trở về, tái tạo vinh quang Man Hoang." Bạch Trạch tiếp tục nói, trong ánh mắt lóe ra điểm điểm kim quang.

"Bát Vương quy vị, tái tạo vinh quang!"

"Bát Vương quy vị, tái tạo vinh quang!"

...

Lão nói ngắn ngủi mấy câu, trong nháy mắt đã kích động Man Hoang chúng tộc như nhóm lửa, nhao nhao cao giọng hô quát không thôi.

Hàn Lập nghe lời ấy, trong lòng hơi nghi hoặc, chẳng lẽ Huyết Tự đại hội này là một loại nghi thức tế tự nào đó, dùng cách này triệu hoán những Chân Linh Vương đã mất tích còn lại?

"Mười sáu Hoang tộc, người huyết tự các tộc ở đâu?" Bạch Trạch quát một tiếng.

Trong Anh Mã bộ tộc, Lợi Kỳ Mã dẫn đầu đi ra, lồng ngực cao thẳng, khí vũ hiên ngang, đứng ở phía trước đội ngũ.

Trong Thiên Hồ tộc, Liễu Nhạc Nhi cũng bước nhẹ ra, đi tới trước người tộc nhân.

Ngay sau đó, trong Khánh Viên tộc, Khánh Điển cũng sải bước ra, đi tới phía trước nhất. Trước đó gã bị Hàn Lập chặt đứt răng nanh, không biết gắn lại như thế nào, nhìn tự nhiên như lúc ban đầu.

Trong Sô Ngô bộ tộc thì đi ra tên thanh niên tóc trắng khuôn mặt âm lệ kia, khoanh tay, đứng ở phía trước.

Trong Hỗn Khoát bộ tộc thì đi ra một tên cự hán như thiết tháp, thân mang vảy giáp màu đen, khuôn mặt tựa như lợn rừng, bờ môi lồi ra ngoài, ở trong lại sinh ra ba cặp răng trắng sâm nhiên, cong như câu nguyệt, nhìn có chút hung ác.

Trong Ngân Sí Lôi Bằng tộc, đi ra là một tên thanh niên mình trần tóc bạc buộc cao, chỗ mi tâm có một dấu lôi điện màu vàng, phía sau thì sinh ra hai cánh lông vũ, phía trên hình như có tia điện quấn quanh, thỉnh thoảng rung động đôm đốp.

Bàn Sơn Viên tộc, tiểu bạch viên kia cũng lập tức đi ra phía trước, nhìn sang phía Hàn Lập bên này.

Tiểu Bạch đứng bên cạnh Hàn Lập, do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập nhìn nó gật đầu cười. Tiểu Bạch liền rời khỏi bên cạnh hắn, đi tới trước đội ngũ.

Người tám tộc này, xem như hậu duệ huyết mạch trực hệ Viễn Cổ Man

Hoang Bát Vương, về phần tám tộc khác, như Thông Thiên Thử tộc, Bách Túc Long tộc, Hóa Cốt Xà tộc, Thông Tí Viên tộc, đều thuộc về bàng chi huyết mạch.

Ngay trong bọn họ cũng tự mình đi ra một người, sung làm người bồi tự.

"Tất cả người huyết tự, đi cùng ta vào thánh điện, những người còn lại lưu lại trên quảng trường, chờ pháp trận mở ra." Bạch Trạch hạ lệnh.

"Cẩn tuân vương thượng thánh lệnh." Đám người nhao nhao hô.

Nói xong, Bạch Trạch quay người đi đến một toà thạch điện hình tròn phía sau quảng trường, bọn người Lợi Kỳ Mã cũng đi theo phía sau, đi đến phía thạch điện.

"Ngươi cũng nhập điện." Lúc này, Bạch Trạch bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, nói ra.

------oOo------

Chương 1177: Tân vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ngươi cũng nhập điện."

Hàn Lập nghe câu nói ấy của Bạch Trạch, ánh mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Man Hoang chúng tộc càng không thể tin vào tai của mình, từng người xôn xao kinh hãi.

Đối với bọn họ, Man Hoang Thánh Điện này thực sự thiêng liêng hơn cả Thánh Sơn, là nơi tín ngưỡng của Man Hoang chúng tộc, nếu để một kẻ Nhân tộc như Hàn Lập leo núi đã là vi phạm tín ngưỡng, thì để hắn đi vào Thánh Điện chính là vấy bẩn tín ngưỡng.

Việc này bọn họ tuyệt đối không thể chấp nhận.

Ngay cả Lợi Kỳ Mã cũng hơi biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Vương thượng, việc này không thể..." Lúc này, Hỗn Khoát tộc trưởng biến sắc, lớn tiếng nói.

"Man Hoang Thánh Điện, không thể để Nhân tộc bước vào..." Tộc trưởng các chúng tộc còn lại cũng liên tục kêu lên.

"Nhân tộc tiến vào Thánh điện, làm bẩn huyết mạch tiên tổ, tuyệt đối không thể..."

"Xin nghĩ lại!"

Thiếu chủ Sô Ngô tộc và Khánh Điển cũng đều thay đổi thần sắc, ánh mắt trở nên cực kỳ phức tạp, hai gã thực sự không ngờ Chân Linh Vương coi trọng Hàn Lập như vậy, trong lòng không khỏi do dự, sau này có nên trả thù hắn hay không?

Nghe những thanh âm phản đối kịch liệt này, thần sắc Hàn Lập liên tục thay đổi, có chút do dự.

"Man Hoang Thánh Điện này là năm đó ta và bảy vị Chân Linh Vương kia thành lập, ai có thể vào, ai không được vào, do ta quyết định." Bạch Trạch chỉ nhíu mày lườm bọn họ một cái, thản nhiên mở miệng nói.

"Vương thượng..." Đám người kia vẫn còn kêu vang lên, nhưng Bạch Trạch đã quay người đi.

Bọn người Lợi Kỳ Mã lập tức đi theo, Hàn Lập hơi do dự rồi cũng đi theo.

Lúc bọn hắn đã vào thạch điện, thanh âm ồn ào sau lưng vẫn cứ không dứt.

Chỉ khi cánh cửa thạch điện nặng nề đóng lại phía sau, hết thảy tiếng vang đều bị ngăn ở bên ngoài.

Trong đại điện, ánh sáng lờ mờ, chỉ có một cái chậu than ở giữa trung tâm, bên trong ánh lửa chập chờn, chiếu rọi bốn phía mờ mờ ảo ảo.

Hàn Lập ngắm nhìn bốn phía liền thấy những bức tượng đá to lớn đứng lặng lẽ xung quanh, đếm qua có tổng cộng tám bức, theo thứ tự là Đào Ngột, Chu Yếm, La Hầu, Bạch Trạch, Sơn Nhạc Cự Viên, Du Thiên Côn Bằng, Cửu Vĩ Thiên Hồ và Mặc Nhãn Tỳ Hưu.

Phía trước mỗi pho tượng đều đặt một cái ghế đá, chỉ là trên đó trống không, đã bỏ trống từ vô số năm tháng dài đằng đẵng.

Liễu Nhạc Nhi nhìn qua pho tượng Cửu Vĩ Thiên Hồ trước mắt kia, thấy phía sau có chín cái đuôi hồ, cảm thấy trên thân nó có một sợi tơ liên hệ

như có như không với mình, ánh mắt hiện lên chút bối rối.

Tiểu Bạch thì nhìn chằm chằm pho tượng Mặc Nhãn Tỳ Hưu, thấy ngoại hình nó rất giống mình, nhưng sao lại không có nửa điểm thân cận trong lòng, sao lại cảm thấy xa cách lạ lẫm như vậy.

Đám người còn lại cũng đều đưa mắt nhìn lên huyết mạch tổ tiên mỗi người, có hiếu kỳ, có kính sợ, có kích động, cũng có khẩn cầu.

"Hiện tại những pho tượng mà các ngươi nhìn thấy chính là tám vị Chân Linh Vương Man Hoang từ xưa tới nay, bọn họ có người là bạn chí thân của ta, có người từng là tử địch của ta, thế nhưng vì bình an Man Hoang giới vực, chúng ta mới cùng xây dựng Man Hoang Thánh Điện ở đây, dùng cấm chế để phong tỏa Tu La Huyết Môn. Bây giờ, một lần nữa tụ tập các ngươi ở đây, phải dùng huyết mạch Chân Linh Vương ẩn chứa trong cơ thể các ngươi làm chìa khóa mở ra cấm chế." Ánh mắt Bạch Trạch đảo qua từng pho tượng mở miệng nói.

"Nguyện ý nghe Vương Thượng điều khiển." Đám người đồng thanh hô lên.

"Trong tám vị Chân Linh Vương, ngoại trừ La Hầu và Du Thiên Côn Bằng sau khi thành lập Thánh điện không bao lâu, liền rời Bát Hoang sơn ngao du ngoài hư không, những người còn lại phần lớn đều gặp biến cố, số mệnh biến hóa ra sao không rõ, có khi đều tiêu vong cũng chưa biết chừng. Cho nên sau khi chính thức mở ra Thánh điện, sẽ biết ngay mấy người trong bọn họ còn sống hay không." Bạch Trạch không e ngại Hàn Lập chút nào, mở miệng nói ra rất nhiều bí mật của những Man Hoang Chân Linh này.

Đối với mọi người ở đây, những lão tổ tông truyền cho bọn họ huyết mạch kia dù đã không khác gì tồn tại thần thoại trong truyền thuyết, nhưng để bọn họ thực sự chấp nhận những tiên tổ mang cho họ vinh quang vô thượng này, đã không tồn tại trên thế gian nữa, vẫn thập phần khó khăn.

Cho nên sau khi nghe xong, dường như thần sắc trên mặt của mỗi người đều trở nên ngưng trọng hơn.

"Tuy nhiên các ngươi cũng không cần tiếc nuối, chúng ta được thiên địa nuôi dưỡng, sinh ra đã mang các loại bản mệnh thần thông và thiên địa pháp tắc, cho dù thế hệ này tiêu vong, tất cả lực lượng huyết mạch cũng sẽ dung hợp lại với Thời Gian Pháp Tắc, chỉ bị Thiên Đạo dần dần xâm chiếm, không hoàn toàn biến mất. Cho nên một khi Tu La Huyết Môn mở ra, những lực lượng ẩn giấu xen lẫn trong thiên địa đại đạo sẽ một lần nữa trở về thánh điện. Các ngươi là người thừa kế huyết mạch của bọn họ, sẽ có khả năng kế thừa lực lượng, trở thành Chân Linh Vương mới!" Bạch Trạch tiếp tục nói.

Lời này vừa dứt, trong lòng mọi người như có sấm sét nổ vang, tâm thần kích động không thôi.

Trở thành Chân Linh Vương mới?

Đối với tất cả Man Hoang tộc nhân thì đây chẳng phải là điều hấp dẫn nhất thế gian sao?

Giờ phút này, tâm thần bọn họ đã loạn, thậm chí không biết nên hy vọng Chân Linh lão tổ trở về, hay là mong bọn họ đã tiêu vong.

Ánh mắt Bạch Trạch lạnh nhạt, nhìn tất cả biến hóa thần sắc mọi người, trên mặt không có bất kỳ thay đổi nào.

Trên thực tế, đối với biến hóa tâm tư của tất cả những người này, lão đều rõ ràng rành mạch, vì thế nên không sinh sinh ra bất cứ biến động nào.

Bởi những điều này với lão đều không quan trọng.

"Ngọn lửa ở giữa chậu than trước mặt các ngươi chính là tinh nguyên chi hỏa của tám người chúng ta nhóm lên, bây giờ đã suy yếu rất nhiều, cho thấy rõ ràng có vài người đã thật tiêu vong khỏi thế gian. Tất cả Man Hoang hậu duệ, tiến lên nghe lệnh." Bạch Trạch ra lệnh một tiếng.

Đám người nghe tiếng, dồn dập bước lên phía trước, vây quanh chậu than ở trung tâm.

Chỉ có một mình Hàn Lập kéo dãn khoảng cách với bọn họ, nhưng vẫn đứng không xa sau lưng Tiểu Bạch, yên lặng quan sát tất cả.

Mọi người ở đây thấy Hàn Lập thức thời như vậy, địch ý trong lòng đối với hắn giảm đi chút ít. Tuy nhiên theo bọn họ nghĩ, kẻ Nhân tộc như Hàn Lập xuất hiện ở đây vẫn là việc hoàn toàn dư thừa, còn làm nhục Thánh điện.

Chỉ là trước mặt Chân Linh Vương, không ai dám biểu lộ ra.

Ánh mắt Bạch Trạch đảo qua mọi người, hai mắt bỗng ngưng lại, hai tay hợp lại trước người, lòng bàn tay lập tức dập dờn ra những gợn sóng kim quang, giống như mặt hồ bị ném đá khuếch trương ra từng lớp.

Kim quang theo chậu than bên dưới mở ra, lan tràn trên mặt đất nở rộ từng đóa hoa lớn màu vàng giống như hoa sen.

Đám người thấy thế, vô ý tránh về phía sau.

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú nhìn xuống mặt đất, chỉ thấy từng đóa hoa vàng kia là do nhiều mảng phù văn dày đặc ngưng tụ thành.

Trong phù văn truyền ra khí tức vô cùng kỳ lạ, trong nháy mắt đã khiến mọi người cảm thấy phảng phất như tương liên với huyết mạch bản thân, dưới chân lập tức giống như mọc rễ, mật thiết dung hợp với mặt đất.

Hai chân Hàn Lập trì trệ, hắn lập tức phát giác chính mình cũng như mấy người kia, hai chân và mặt đất dính liền với nhau.

Sau khi hơi kinh hãi, Hàn Lập nhanh chóng phát hiện ra lực lượng này không phải ngoại giới áp đặt giam cầm chi lực, mà là tự thân huyết mạch bị tác động tạo lực hấp dẫn tương liên với mặt đất.

Nếu cưỡng ép chặt đứt loại liên kết huyết mạch này, cũng không phải không thể thoát khỏi, nhưng sau một chút do dự, Hàn Lập vẫn quyết định duy trì mối liên hệ này, bởi hắn có thể cảm nhận rõ ràng Chân Linh huyết mạch trong cơ thể có chút thân cận với mối liên hệ này.

Tiếp theo, tầng phù văn như đóa hoa lớn này nở rộ ra, trên mặt đất lập tức có từng điểm kim phấn giống như huỳnh quang bay lên, nhanh chóng tràn ngập toàn bộ đại điện, chiếu rọi bốn phía làm xung quanh mơ mơ hồ hồ.

Bốn bề trên tám pho tượng Chân Linh Vương có một tầng huỳnh quang kim phấn bám vào, toàn bộ đều được bao phủ bởi một tầng ánh sáng, nhìn tựa như những tôn thần, pháp tướng đứng lăng nghiêm.

Bạch Trạch thấy thế, trong mắt hiện lên chút hồi ức, đi đến trước pho tượng chính mình, chậm rãi ngồi xuống.

"Hiện tại, tất cả các ngươi lấy một giọt bản nguyên tinh huyết, nhỏ xuống chậu than." Hắn mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy, không chút do dự, nhao nhao xòe bàn tay ra, nhỏ một giọt bản nguyên tinh huyết xuống.

"Lách tách", "Tí tách", "Lách tách "

Trong đại điện lặng im, âm thanh rỉ máu cũng có thể nghe rõ ràng.

Theo từng giọt huyết mạch ẩn chứa tinh huyết tám Chân Linh Vương rơi vào chậu than đỏ, ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt lượn lờ kia chợt vọt lên, bên trong hiện ra từng bóng dáng hư ảo.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua thấy biến hóa xuất hiện trong ngọn lửa kia chính là hư ảnh chân thân tám Chân Linh Vương.

Còn không đợi hắn kinh ngạc, chậu than lóe lên hào quang, lại có tám hư ảnh hỏa diễm từ đó bắn ra, chia ra bay về tám pho tượng xung quanh, trực tiếp nhập vào mi tâm.

Ngay sau đó, tám pho tượng rung động kịch liệt, mặt ngoài phát ra tia sáng chói mắt, chiếu rọi năm màu rực rỡ lên toàn bộ thạch điện.

Cùng lúc đó, trên toàn bộ Bát Hoang sơn, ở mỗi đoạn đường cổ đạo dài hẹp, từng đợt bảo quang phóng lên tận trời, chiếu sáng thương khung.

Trên trời cao của màn đêm, trong toàn bộ hư không, tám hư ảnh Chân Linh vô cùng to lớn hiện lên, chiếm giữ vị trí tám hướng, có hình dạng ngửa đầu gào thét, hoặc đang lao nhanh phệ thiên, mỗi bóng dáng đều cương quyết cao ngạo, khí thế khoáng đạt.

Người các tộc lưu tại quảng trường đỉnh núi cũng như dừng ở lưng chừng núi thấy cảnh tượng này, đều quỳ xuống đất, trong miệng vang lên âm thanh cầu nguyện rối rít.

Chàng Thiên Chung ở đỉnh núi và Quỳ Thú Trống dưới chân núi không người nào gõ, lại tự vang lên không ngừng, cả thiên địa đột nhiên vang lên bài chiến ca Man Hoang xa xưa kia, một khí thế hùng hồn từ đỉnh núi khuấy động ra, kéo dài ngàn vạn dặm.

Trấn Hoang thành dưới núi sớm đã lên đèn, giờ phút này bất kể là trên đường phố, hay trong phủ trạch, hàng trăm vạn Man Hoang tộc nhân lúc này cũng giống như người trên núi vậy, bắt đầu quỳ xuống đất cầu nguyện.

Ngay khi tâm thần tất cả mọi người kích động, ý niệm khó yên, dị biến phát sinh!

Hư ảnh pháp tướng Sơn Nhạc Cự Viên hiên lên trên bầu trời Bát Hoang sơn bỗng nhiên mơ hồ, lập tức tiêu tán ra.

Theo đó, trong Man Hoang Thánh Điện, Thánh Hỏa bay vào mi tâm pho tượng Sơn Nhạc Cự Viên kia cũng rung động hào quang rồi trực tiếp tiêu tán mất.

Huỳnh quang kim phấn tụ lại trên thân tượng cũng theo đó tản ra, hoàn toàn mờ đi.

Ngay sau đó là một loạt phản ứng dây chuyền, ngọn lửa trên mi tâm những pho tượng còn lại trong đại điện nhao nhao bay ngược về, rơi vào chậu than đỏ sậm, pho tượng càng ảm đạm hơn.

Đám đông trên quảng trường thấy vậy, lập tức như bị sét đánh, từng người

trợn mắt nhìn về phía lão giả mi dài Bàn Sơn Viên tộc kia, pháp tướng Chân Linh Vương sụp đổ từ Sơn Nhạc Cự Viên, đủ để thấy họ tuyển ra người thừa kế huyết mạch căn bản không phù hợp.

------oOo------

Chương 1178: Tu La huyết môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Ma trính huyết vì Man tộc

Thập nhị biến viên mãn từ đây

"Viên Cảnh đạo hữu, tiểu bạch viên trong tộc ngươi tựa hồ chưa trưởng thành, huyết mạch chi lực không đủ a..." Khánh Viên tộc trưởng mở miệng nói ra đầu tiên.

"Hừ! Đã sớm nói các ngươi là phế vật, đúng là làm xấu mặt mũi mười sáu đại Hoang tộc, trong cơ thể của các ngươi làm gì có huyết mạch Viễn Cổ Chân Linh Vương?" Một tên nam tử cao lớn, khuôn mặt giống như vượn, phía sau sinh ra lông dài màu trắng, cao giọng quát.

Đó chính là tộc trưởng Bạch Bối Quỷ Viên, một trong mười sáu đại Hoang tộc, xem như chi thứ huyết mạch Chân Linh Vương Chu Yếm, so với Khánh Viên tộc tự nhiên không bằng, nhưng luôn lấy Khánh Viên tộc như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Trường mi lão giả nghe vậy, chỉ nhìn gã một cái, thở dài, cũng không nói gì.

Sơn Nhạc Cự Viên không giống Chân Linh Vương khác, năm đó lưu lại huyết mạch hậu duệ chỉ có một chi Bàn Sơn Viên, đồng thời cũng không phải huyết mạch truyền thừa chính thống, trải qua đời đời truyền thừa, huyết mạch chi lực càng thêm yếu kém.

Viên Sơn Bạch xem như là dị số của Bàn Sơn Viên tộc, huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên trong cơ thể tinh thuần hơn rất nhiều so với tộc nhân khác, nhưng có lẽ do chưa trưởng thành hay là duyên cớ gì khác, cuối cùng huyết mạch chi lực vẫn không đủ.

Thanh âm chỉ trích chung quanh càng ngày càng nhiều, dần dần trở nên huyên náo.

Trong Man Hoang Thánh Điện vang lên một loạt thanh âm chất vấn, tiểu bạch viên bị vây quanh ở giữa, trong mắt tràn đầy vẻ áy náy.

"Chuyện huyết mạch há do hắn làm chủ? Các ngươi đừng có chỉ trích hắn." Tiểu Bạch ở một bên nghe không thể nhịn được nữa, ngăn trước người tiểu bạch viên, cả giận nói.

Liễu Nhạc Nhi mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng lựa chọn đứng chung một chỗ với gã.

"Là phế vật, nên không chịu nổi bị người khác chỉ trích..." Thiếu chủ Sô Ngô tộc nói ra.

"Áy náy cũng vô dụng, trước mắt Tu La Huyết Môn không thể nào mở ra, Bàn Sơn Viên tộc các ngươi khó tránh khỏi tội lỗi." Ngữ điệu tru tâm của Khánh Điển vừa ra, đám người càng thêm phẫn nộ.

Bọn họ sở dĩ tức giận như thế, là vì huyết môn không thể nào mở ra, bọn họ sẽ không có cơ hội kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương.

Hàn Lập nhìn một màn này, ánh mắt hơi trầm xuống, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

"Hàn tiểu hữu..." Lúc này, Bạch Trạch một mực ngồi trên ghế đá, bỗng nhiên mở miệng kêu lên.

Đám người nghe tiếng, lập tức an tĩnh lại, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập than thở, Chân Linh Vương này để cho mình leo núi lại nhập điện, quả nhiên đã sớm mưu đồ.

"Vương thượng..." Bất quá, mặc dù đã hiểu ý tứ của lão, Hàn Lập vẫn cố tình ra vẻ không biết, ôm quyền nói ra.

Bạch Trạch thấy thế, cũng không để ý, từ ghế đá đứng lên, ánh mắt quét về phía đám người, nói ra:

"Lúc trước các ngươi một mực không muốn Hàn tiểu hữu leo núi, càng lấy chuyện hắn nhập điện làm hổ thẹn, thật tình không biết muốn mở ra Tu La Huyết Môn, không có Hàn tiểu hữu viện thủ thì không thể."

"Cái gì..." Đám người nghe vậy, kinh ngạc không thôi.

"Dựa vào hắn, một tên Nhân tộc..." Vẻ mặt Khánh Điển hiện ra không thể tin được.

"Huyết mạch trong người tiểu bạch viên không có vấn đề, chỉ là vì tuổi tác còn nhỏ, huyết mạch chưa hoàn toàn mở ra. Mà Hàn tiểu hữu tuy là Nhân tộc, thể nội lại có huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên Chân Linh Vương, mặc dù không phải dựa vào sinh đẻ truyền thừa, nhưng so với Bàn Sơn Viên tộc còn tinh khiết hơn rất nhiều." Bạch Trạch chậm rãi đi đến đám người, nói ra.

Lời vừa nói ra, đám người càng kinh ngạc không thôi, Viên Sơn Bạch cũng mặt mũi tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Hàn tiểu hữu, ngươi... Có nguyện giúp Man Hoang chúng ta một chút sức lực?" Bạch Trạch đi tới trước người Hàn Lập, hỏi.

"Vương thượng, trong cơ thể ta có rất nhiều huyết mạch hỗn tạp, chỉ sợ sẽ cô phụ kỳ vọng của ngài." Hàn Lập sau khi nghe xong, không tỏ thái độ, mà từ chối nói.

"Chuyện huyết mạch hỗn tạp thì không sao, ta tự có phương thức tách ra. Chỉ cần ngươi chịu đáp ứng, đợi Tu La Huyết Môn mở ra, ngươi cũng có

thể tiến vào trong, đến lúc đó thân thể ngươi thiếu hụt cũng có thể nhờ vào đó bổ túc." Bạch Trạch nói ra.

Bọn người Khánh Điển nghe vậy, trong lòng càng thêm hỗn tạp, vừa không muốn Hàn Lập tiến vào huyết môn, nhưng lại không thể không cầu cạnh Hàn Lập, giúp bọn họ mở ra huyết môn.

Hàn Lập nghe lời ấy, trong lòng hơi động một chút, khóe miệng nhếch một cái, nhìn về phía Khánh Điển và Sô Ngô thiếu chủ.

Hai người thấy thần sắc hắn như thế, trong lòng hơi xiết chặt, có chút dự cảm không tốt.

"Vương thượng, ta còn có một yêu cầu, chỉ cần có thể thỏa mãn là đủ." Hàn Lập nói ra.

"Cứ nói đừng ngại." Bạch Trạch nói ra.

"Ta cần hai giọt tinh huyết Đào Ngột và Chu Yếm." Hàn Lập nói ra.

"Cái này dễ xử lý, chờ Tu La Huyết Môn mở ra, có người kế thừa huyết mạch bọn hắn, ta tự lấy hai giọt tinh huyết tinh thuần nhất cho ngươi là được." Bạch Trạch lúc đầu khẽ giật mình, rồi cười nói.

"Không cần phiền toái như vậy, lây từ trên thân hai vị Khánh Viên và Sô Ngô này một giọt tinh huyết là đủ." Hàn Lập nói ra.

Bạch Trạch nghe vậy, có chút ngạc nhiên, dù sao sau khi kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương, thu lấy lực lượng tinh huyết mới cường đại nhất.

Lão lại không biết, các loại tinh huyết trong cơ thể Hàn Lập hỗn tạp, từ trước tới giờ không truy cầu một huyết mạch nào cường đại, mà là muốn đạt tới một loại trạng thái cân bằng, đồng thời Hàn Lập có yêu cầu này, cũng không phải tận lực đối nghịch với hai người Khánh Điển.

Mà bây giờ Thiên Sát Trấn Ngục Công và Kinh Trập Thập Nhị Biến của hắn dung hợp, trong bốn loại hình thái Thần Ma có khả năng huyễn hoá ra,

đang thiếu hai loại huyết mạch thể phách cường hoành.

Trong tám đại Chân Linh Vương có thể phách cường hãn nhất thì Đào Ngột và Chu Yếm có năng lực phòng ngự mạnh nhất, tự nhiên là lựa chọn thích hợp nhất.

Bạch Trạch hơi chần chờ một chút, lập tức gật đầu nhẹ, đáp ứng.

Khánh Điển thấy thế, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, trong mắt càng phát ra vẻ phẫn hận.

"Nếu Hàn đạo hữu là ân nhân Man Hoang tộc chúng ta, Sô Ngô tộc ta tự nhiên không gì không thể." Sô Ngô thiếu chủ thấy thế, trong mắt loé lên vẻ không cam lòng rồi biến mất, bất quá rất nhanh liền đổi lại một khuôn mặt tươi cười, chủ động nói ra.

Nói xong, gã chủ động giơ bàn tay lên, trong lòng bàn tay loé lên quang mang, từ đó ngưng ra một giọt tinh huyết, đưa tới phía trước.

Mặt mũi Khánh Điển tràn đầy vẻ không hiểu, nhìn về phía Sô Ngô thiếu chủ, còn chưa mở miệng, trong lòng liền vang lên tiếng truyền âm của Sô Ngô thiếu chủ.

"Khánh Điển đạo hữu, không cần xoắn xuýt nhất thời chỗ được mất này, đợi sau khi chúng ta kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương, thân phận tự nhiên khác với hiện giờ, đến lúc đó muốn nghiền chết hắn, còn không phải một cái búng tay sao?"

Khánh Điển nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, lập tức cũng ngưng ra một giọt tinh huyết, bay vụt về phía Hàn Lập

Hai giọt tinh huyết treo trên bầu trời mà tới, Hàn Lập tiếp vào trong tay dò xét một trận, phát hiện ở trong cũng không bị đụng chân tay gì, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Đa tạ..." Hàn Lập dùng bình ngọc thu chúng vào, nói ra.

Nói xong, hắn cũng ngưng ra một giọt tinh huyết, đưa đến trước người Bạch Trạch.

Bạch Trạch vung tay lên, hút vào trong tay, chỉ tiện tay quơ trên đó một vòng, giọt tinh huyết kia liền sôi trào, mặt ngoài toả ra từng sợi hơi khói, đúng là trực tiếp đốt cháy tinh huyết còn lại, chỉ còn lại tinh huyết Sơn Nhạc Cự Viên.

Chỉ thấy lão cong ngón búng ra, giọt tinh huyết kia liền bay xuống tiến vào trong chậu than.

"Ầm" một thanh âm vang lên!

Trong chậu than như được tưới dầu, bỗng nhiên dâng lên một mảnh hỏa diễm, bay vụt về phía mi tâm pho tượng Sơn Nhạc Cự Viên, toàn bộ đại điện lần nữa bị quang mang bao phủ.

Trên quảng trường ngoài điện, đám người còn đang tranh chấp, chợt cảm thấy mặt đất dưới thân run rẩy một trận dữ dội, từng đạo quang mang đỏ sậm từ trên mặt đất tràn ra, hóa thành từng đạo quang ảnh phù văn to lớn.

Trên tám đường cổ đạo leo núi toả sáng hào quang ngút trời, tám hư ảnh Chân Linh Vương biến mất trước đó lại lần nữa nổi lên, quang mang càng tăng thêm.

Theo sát phía sau, sườn núi Bát Hoang sơn, dưới Bát Hoang sơn, trong Trấn Hoang thành, tất cả Man Hoang tộc nhân nhao nhao quỳ mọp xuống đất, dùng nghi thức đặc thù của Man Hoang tộc ngửa mặt lên trời cầu nguyện.

Phía trên đại địa, từng tia sáng phóng lên tận trời, tụ tập trên màn trời, hóa thành một mảnh tia sáng chói mắt.

Trên Man Hoang đại địa càng thêm xa xôi vô ngần, tại thời khắc này, các tế đàn xổ xưa chôn sâu ngàn vạn năm liền tỉnh lại, không cần người điều khiển, tự động toả ra vạn trượng kim quang, chiếu rọi thương khung.

Khó mà đếm hết người các tộc tại thời khắc này, tất cả đều cảm ứng làm ra

hình dạng cầu nguyện, phảng phất toàn bộ thế giới Man Hoang đều liên kết cùng nhau, hóa làm một chỉnh thể.

Trên đỉnh Bát Hoang sơn, trong hư không có vô số huyết sắc quang mang, từ bốn phương tám hướng trong hư không không ngừng tụ tập tới, ngưng kết thành một quang môn màu máu to lớn vô cùng.

Trên hai bên cột cửa quang môn, tự hiện ra một gương mặt Tu La to lớn, trợn mắt tròn xoe, một khuôn mặt tươi cười mở ra.

Trên hai phiến cánh cửa to lớn chính giữa, hiện lên các loại hư ảnh Chân Linh Man Hoang, không chỉ là tám vị Chân Linh Chi Vương, ngay cả huyết mạch hậu duệ của bọn họ, cùng hư ảnh các loại Chân Linh tiên giới như Chân Long Thiên Phượng Bạch Hổ Huyền Quy, cũng đều hiển hiện trên đó.

"Xuất hiện, xuất hiện..."

"Tu La Huyết Môn xuất hiện..."

...

Trên quảng trường reo hò không ngừng, tất cả mọi người lâm vào trong cuồng hỉ, mặt mãy trường mi lão giả Bàn Sơn Viên tộc cũng giãn ra, lộ ra một chút ý cười.

Mà trong thạch điện, bầu không khí lại có chút ngưng trọng.

Chỉ thấy tám tấm ghế đá phía trước tám pho tượng Chân Linh Vương kia, có sáu tấm đã không còn chỗ trống, thế nhưng ngoại trừ ghế đá Bạch Trạch chính giữa ngồi bản thể của lão, còn lại ghế đá trước pho tượng Đào Ngột, Chu Yếm, Cửu Vĩ Tiên Hồ, Mặc Nhãn Tỳ Hưu và Sơn Nhạc Cự Viên, tất cả đều có hư ảnh huyết quang ngưng tụ ra một bóng người.

Tất cả bọn họ đều hóa thành hình người, từng người sinh động như thật, nhưng chỉ là một sợi huyết mạch tàn hồn.

Mọi người thấy hư ảnh bọn họ, trong lòng đều sinh ra một loại huyết mạch

tương liên, nhưng lại cảm thấy cổ quái xa không thể chạm được, những thứ này chính là huyết mạch tiên tổ của bọn họ sao?

Tiểu Bạch nhịn không được đi đến trước thân ảnh Mặc Nhãn Tỳ Hưu, ngửa đầu nhìn về phía hư ảnh nam tử nhìn dung mạo thanh dật, thần thái lạnh nhạt kia, trong hai mắt quang mang lóe ra kim quang nhàn nhạt.

"Xem ra ngoại trừ La Hầu và Du Thiên Côn Bằng, còn lại Bát Vương đều đã vẫn lạc..." Bạch Trạch đứng dậy, chậm rãi nói ra, trong giọng nói không nghe ra buồn vui, tựa hồ chỉ có chút hồi ức nhàn nhạt.

Nói xong, bàn tay lão vung lên, những huyết sắc hư ảnh kia tựa như khói đồng dạng lưu động, tụ hợp vào trong chậu than giữa điện.

Hoả diễm trong chậu than lập tức ngưng tụ lên, hóa thành một viên cầu huyết diễm to cỡ nắm đấm.

"Đi thôi..."

Bạch Trạch khẽ nói một tiếng, hút huyết diễm viên cầu kia vào trong tay, mang theo mọi người đi ra quảng trường ngoài điện.

"Vương thượng..." Mọi người thấy bọn họ đi ra, nhao nhao cao giọng la lên.

"Man Hoang phục hưng, từ hôm nay bắt đầu!" Bạch Trạch đi thẳng tới huyết môn trước quảng trường, cao giọng quát.

Lão vừa nói xong, vung tay lên, huyết diễm viên cầu kia liền phi thăng lên, rơi vào trên huyết môn.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang nhỏ.

Huyết diễm quang cầu theo âm thanh vỡ vụn ra, hóa thành một mảnh biển lửa huyết hồng, che khuất toàn bộ huyết môn vào trong.

Hỏa diễm đốt nóng lên kịch liệt, tất cả hư ảnh Chân Linh bay múa không

chừng, một vòng xoáy màu máu từ đó nổi lên, Tu La Huyết Môn chính thức mở ra.

------oOo------

Chương 1179: Hoán Linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Huyết Môn rộng mở, cơ duyên đợi

Hoán huyết Chân Linh chờ nhập thân

Nhìn qua, Tu La Huyết Môn là một thế giới màu máu, truyền ra từng luồng ba động khí huyết chi lực nồng đậm không gì sánh được.

Hàn Lập nhìn về phía sau huyết môn, chỉ thấy khắp bên trong tràn ngập huyết quang như chất lỏng, khí huyết chi lực nồng đậm không thể tưởng tượng, so với tế đàn huyết trì trong Tích Lân Không Cảnh còn nồng đậm gấp mười lần.

Những người khác trên quảng trường cảm nhận được tình huống trong huyết môn cũng lộ ra thần sắc kinh hỉ và ao ước.

"Tu La Huyết Môn mở ra chính là cơ duyên khó đạt, tất cả mọi người đứng tại quảng trường lúc này đều có thể vào trong đó, đi thôi." Bạch Trạch nói một tiếng rồi dẫn đầu bước vào trong môn.

Đám đông trên quảng trường nghe vậy liền phát ra tiếng hoan hô rung trời, lập tức nhao nhao đuổi theo.

Anh Mã, Khánh Viên, Thiên Hồ,… tám tộc trực hệ huyết mạch Bát Vương

theo sát phía sau Bạch Trạch.

Trong đám Thiên Hồ tộc, Liễu Nhạc Nhi đứng bất động một bên nhìn Hàn Lập, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại.

"Nhạc Nhi tiểu thư yên tâm, Vương Thượng đã đáp ứng cho Hàn đạo hữu tiến vào, hắn sẽ cùng đi." Một bóng người tới gần Liễu Nhạc Nhi, là Hồ Tam, thấp giọng nói.

Liễu Nhạc Nhi nghe vậy nhìn Hồ Tam mỉm cười, quay người một cái, cất bước vào trong huyết môn.

Hồ Tam quay đầu nhìn Hàn Lập một cái rồi cũng tiến nhập Tu La Huyết Môn.

Đợi sau khi tất cả tám tộc tiến vào Tu La Huyết Môn, những tộc đàn khác trên quảng trường lúc này mới dựa theo bối phận tu vi trong tộc khởi hành, đẳng cấp phân chia khá nghiêm ngặt.

Hàn Lập vô ý trêu chọc những Man Hoang tộc đàn này, chờ sau khi tất cả mọi người tiến vào, hắn mới cất bước đi tới Tu La Huyết Môn.

Bởi vì lúc trước Bạch Trạch đã đáp ứng cho Hàn Lập tiến vào, người của các tộc dù trong lòng bất mãn với hắn, nhưng cũng không ai dám nói gì.

Có vài tộc nhân nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt đầy cảnh giác và địch ý. Đối với điều này, hắn tự nhiên coi như không thấy.

Trong Tu La Huyết Môn là một không gian rất lớn, liếc nhìn qua, mặt đất giống như máu thịt đỏ tươi nhúc nhích, sương mù màu máu bồng bềnh khắp nơi, nhưng không có mùi máu tươi chút nào, mà lại có một cảm giác tươi mát, phảng phất như khí tức mẫu thai* bản nguyên.

*mẫu thai: bào thai của người mẹ

Mỗi hơi thở không chỉ làm tinh thần phấn chấn, mà còn khiến cơ thể cũng nhẹ đi mấy phần, máu thịt toàn thân hoạt bát hăng hái, giống như dùng một

loại thuốc đại bổ.

Ở phía trên không gian màu máu, một tầng sương mù màu máu lơ lửng ngưng tụ thành huyết vân, tản mát ra lực lượng khí huyết nồng đậm không gì sánh được, rất giống với Lưu Diễm Huyết Vân trong Tích Lân Không Cảnh.

Hàn Lập không ngờ tình huống bên trong lại như thế, sau khi kinh ngạc qua đi, hắn cũng tò mò, không ngừng dò xét bốn phía.

Đám người trẻ tuổi của Man Hoang các tộc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ánh mắt đám người thế hệ trước như Liễu Thanh lại bình tĩnh, như thể biết rõ tình huống nơi này.

Bạch Trạch không dừng lại chút nào, nhanh chân dẫn đầu đi về phía trước. Đám người cầm đầu tám tộc vội vã theo sau.

Đoàn người trùng điệp mau chóng vào sâu trong không gian huyết sắc.

Không gian nơi đây trống trải lạ thường, mặt đất vuông vắn, nhìn như là một quảng trường màu máu.

Trên quảng trường, tám cột đá màu máu to lớn đứng sừng sững, cột đá cao vút, đỉnh chui vào huyết vân bên trên. Mỗi cột đá đều khắc phù điêu một cự thú thần tuấn vô cùng, chính là tám vị Chân Linh Vương.

Những phù điêu này thật đến cực điểm, giống hệt vật sống, tản mát ra khí tức uy áp cực lớn, phảng phất như lúc nào cũng có thể thoát ly cột đá sống dậy.

Mà ở chỗ cao của mỗi cột đá lại khảm một chậu than màu đỏ sậm, tạo hình phong cách cổ xưa.

Tuy nhiên, ngoại trừ bên ngoài cột đá ba người Bạch Trạch, Du Thiên Côn Bằng, La Hầu, chậu than trong các cột đá khác đều đã dập tắt.

Người các tộc thấy tình cảnh này, nhao nhao tụ tập đến gần tám cột đá, quỳ

xuống hành lễ với phù điêu tám vị Chân Linh Vương.

Người của bốn tộc Khánh Viên, Sô Ngô, Bàn Sơn Viên, Thiên Hồ hiện lên vẻ mặt bi thương, quỳ khóc thảm thiết bên cạnh bốn cột đá Chân Linh Vương Chu Yếm, Đào Ngột, Sơn Nhạc Cự Viên, Cửu Vĩ Tiên Hồ.

Tiểu Bạch cũng tới trước cột đá màu máu của Mặc Nhãn Tỳ Hưu, thần sắc ngơ ngác, trong mắt hiện lên một tia thủy quang.

Ở bên khác, Hàn Lập là một người ngoài, so với đám người đang quỳ xung quanh thật sự không ăn nhập, hắn bất động thanh sắc đi ra xa một chút rồi đứng đó.

Hắn nhìn khí huyết chi lực nồng đậm xung quanh, âm thầm vận chuyển « Thiên Sát Trấn Ngục Công » hấp thu, lập tức từng dòng nước ấm chảy khắp toàn thân.

Không bao lâu, hắn cảm thấy mấy chỗ huyền khiếu chưa mở trong cơ thể lập tức rục rịch.

Chỉ là tình hình mọi người ở đây đang như vậy, hắn cũng không tiện toàn lực vận công, chỉ có thể lặng lẽ thu nạp lực lượng khí huyết xung quanh. Đồng thời, hắn nhìn về phía tám cây cột đá màu máu phía trước, ánh mắt chớp động.

Thực lực tám vị Chân Linh Vương này hẳn là tương đương nhau, tu vi Bạch Trạch cao thâm mạt trắc, có lẽ đã đạt tới Đạo Tổ cảnh.

Như vậy xem ra, mấy vị Chân Linh Vương khác cũng là tồn tại Đạo Tổ.

Thực lực Man Hoang giới vực thật sự không thể coi thường, chỉ là không biết ngoài tám vị Chân Linh Vương này, còn có Đạo Tổ khác hay không?

"Chư vị, mặc dù mấy vị Chân Linh Vương vẫn lạc khiến cho chúng ta đau lòng, nhưng chúng ta bây giờ cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật này mà thôi. Thời gian Tu La Huyết Môn mở ra có hạn, tốt hơn là các ngươi thu lại tâm trạng, trước hết triệu hoán huyết mạch chi lực Chân Linh Vương đi."

Bạch Trạch chờ giây lát mới mở miệng nói.

Các tộc đàn trực hệ huyết mạch Bát Vương nghe vậy đều thu hồi cảm xúc, đứng lên, sau đó mỗi người nhanh chóng bận rộn, vây quanh cột đá của tộc đàn mình, khoanh chân ngồi xuống.

Các tộc đàn huyết mạch hệ thứ khác của Bát Vương cũng vây lại, tạo thành bộ dáng một pháp trận.

Anh Mã tộc bởi Bạch Trạch vẫn còn, không cần triệu hoán, không đến tập trung gần cột đá, tất cả đều đi sang một bên, đứng yên.

Mặc Nhãn Tỳ Hưu chỉ có một hậu duệ là Tiểu Bạch, nên chỗ gần cột đá chỉ có một mình nó, nhìn vào có chút cảm giác lẻ loi.

Hàn Lập thấy Tiểu Bạch vậy, nhíu mày.

"Hàn đạo hữu." Lợi Kỳ Mã phi thân đến bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu với Lợi Kỳ Mã, không nói gì.

"Hàn đạo hữu, không cần lo lắng, kế tiếp là triệu hoán huyết mạch chi lực mấy vị Chân Linh Vương, cũng không nguy hiểm gì cả." Lợi Kỳ Mã thấy Hàn Lập lo lắng, cười nói.

"Tiểu Bạch chỉ có một người, so với các tộc khác có lẽ hơi thế đơn lực cô." Hàn Lập nhìn qua vẫn không yên lòng.

"Yên tâm đi, triệu hoán huyết mạch Chân Linh Vương, không phải dựa vào nhiều người, Tiểu Bạch dù chỉ có một người, nhưng nó là con của Mặc Nhãn Tỳ Hưu đại nhân, lực lượng huyết mạch nồng đậm không gì sánh được, khi thi pháp chẳng những không tốn nhiều sức, so với những người khác còn nhẹ nhàng hơn." Lợi Kỳ Mã cười nói như thể biết rõ mọi chuyện.

"Ồ, còn có chuyện này?" Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày hỏi lại.

"Ngươi nhìn xem sẽ biết." Lợi Kỳ Mã lần nữa cười đáp.

Lợi Kỳ Mã vừa dứt lời, người các tộc bắt đầu thi pháp, dùng ngón tay vạch ở cổ tay, cổ tay lập tức bắn ra một dòng máu tươi.

Máu tươi kia không rơi xuống đất, mà lơ lửng giữa không trung, hóa thành từng vết máu, nhanh chóng giao thoa nhau, biến thành một pháp trận màu máu phức tạp, bao phủ cột đá các tộc vào bên trong.

Mà trên cột đá cũng hiện ra từng đường vân màu máu, cộng hưởng với pháp trận.

Tiểu Bạch mặc dù chỉ có một người, nhưng cũng dùng máu tươi vẽ ra pháp trận màu máu, mà huyết trận của nó sáng hơn nhiều so với sáu tộc kia.

Bạch Trạch thấy cảnh này, thân hình thoắt một cái chia ra làm bảy, thân hình bảy người này không khác nhau chút nào, trống rỗng xuất hiện bên cạnh chậu than ở bảy cột đá.

Bạch Trạch ở cạnh năm cột đá của Chu Yếm, Đào Ngột, Sơn Nhạc Cự Viên, Cửu Vĩ Tiên Hồ, Mặc Nhãn Tỳ Hưu bấm tay một cái, đầu ngón tay lóe lên ánh lửa.

Trong chậu than khảm ở năm cây cột đá vang lên tiếng "Phốc phốc" nho nhỏ, đồng thời bùng lên một ngọn lửa màu vàng.

Người năm tộc nhìn thấy cảnh này, lập tức toàn lực thúc giục pháp trận màu máu trên đỉnh đầu.

Huyết mang nở rộ loá mắt trong huyết trận, ngọn lửa màu vàng trên cột đá theo đó cũng rực sáng, hòa lẫn với ánh sáng huyết trận.

Giờ phút này, trong miệng năm người Bạch Trạch đồng thời tụng niệm chú ngữ, bấm niệm pháp quyết thúc giục ngọn lửa màu vàng bập bùng.

Lập tức, từng luồng sáng hai màu vàng đỏ giao thoa nhau, khuếch tán ra, không ngừng dung nhập vào hư không phụ cận.

Lôi Bằng tộc và Hỗn Khoát tộc không cần Bạch Trạch thắp sáng Man Hoang chi hỏa, giờ phút này cũng tự mình thúc giục huyết trận vận chuyển.

Bạch Trạch cũng thi pháp thôi động ngọn lửa màu vàng trong chậu than, phối hợp với huyết trận lập lòe.

Trong hư không hỗn loạn, từng luồng quang mang huyết kim mắt thường không thể nhận ra nhanh chóng khuếch tán, tràn qua từng Tiên Vực, thậm chí các đại giới diện, lộ ra từng luồng lực lượng mang theo ý triệu hoán.

"Triệu hoán huyết mạch cần chút thời gian, không thể trong thời gian ngắn hoàn thành, từ từ chờ đợi đi. Hàn đạo hữu, sau khi Huyết Tự đại hội kết thúc, ngươi có tính toán gì không?" Lợi Kỳ Mã mở lời, nói chuyện phiếm với Hàn Lập.

"Hàn mỗ..." Hàn Lập vừa nói chuyện với Lợi Kỳ Mã, vừa âm thầm vận công thu nạp khí huyết chi lực nồng đậm xung quanh, đồng thời chú ý tình huống nơi cột đá.

Khi hai người nói chuyện phiếm, thời gian nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã qua hơn nửa ngày.

Hư không trên đỉnh cột đá màu máu bên cạnh Tiểu Bạch bắt đầu chớp động, từng điểm bạch quang trong hư không thẩm thấu ra, ngọn lửa màu vàng vây quanh đỉnh cột đá chậm rãi bay múa.

"Những thứ kia là huyết mạch Chân Linh Vương sao?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên.

Bên trong những bạch quang này ẩn chứa Chân Linh huyết mạch chi lực cực kỳ nồng đậm, rất giống với huyết mạch trong cơ thể Tiểu Bạch, nhưng cao quý hơn nhiều.

"Đúng thế. Quả nhiên huyết mạch Tiểu Bạch tinh thuần nhất, triệu hoán ra lực lượng huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu đại nhân trước tiên." Lợi Kỳ Mã chậm rãi gật đầu.

Càng ngày càng có nhiều điểm sáng màu trắng từ trong hư không thẩm thấu ra, ngưng tụ thành một thể, hóa thành hư ảnh một con Thụy Thú trắng tuyết, khá giống với Tiểu Bạch khi biến thân thành Tỳ Hưu, nhưng uy vũ bất phàm hơn, trong hai con ngươi đen nhánh lộ ra một cảm giác ngạo nghễ vạn vật.

Đặc biệt, chỗ mi tâm Thụy Thú trắng tuyết nứt ra một con mắt thẳng đứng hẹp dài, từng tia hắc quang kỳ dị từ đó tản ra.

Tiểu Bạch nhìn Thụy Thú trắng tuyết, hai mắt nổi lên hai luồng hắc quang kỳ dị, chiếu ra hút vào không ngừng.

Mắt thấy cảnh này, Bạch Trạch cũng lộ vẻ vui mừng.

Tiểu Bạch triệu hoán ra Chân Linh huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu, điều này như mở đầu, bốn tộc khác cũng nhanh chóng có kết quả.

Hư không trên đỉnh cột đá Thiên Hồ tộc hiện lên hào quang xám trắng, từng đoàn hào quang từ từ bay ra trong hư không, mỗi đoàn ánh sáng đều tản mát lực lượng huyết mạch cường đại.

Hào quang xám trắng này rất nhanh hội tụ lại, hóa thành một hư ảnh Cửu Vĩ Tiên Hồ.

Mọi người Thiên Hồ tộc thấy cảnh này đều lộ vẻ đại hỉ.

Trong đám người Thiên Hồ tộc, trên người Liễu Nhạc Nhi xuất hiện một tầng huỳnh quang, làn da trên mặt, cánh tay, mọi chỗ đều hiện lên những đường vân màu xám trắng, mơ hồ cộng hưởng với hư ảnh Cửu Vĩ Tiên Hồ giữa không trung.

Liễu Thanh nhìn thấy tình huống trên người Liễu Nhạc Nhi như vậy liền lộ vẻ vui mừng.

Cùng lúc, đỉnh cột đá ba tộc Khánh Viên, Sô Ngô, Bàn Sơn Viên cũng nhanh chóng chớp động quang mang, huyết mạch chi lực Chân Linh Vương cách không tụ lại, hiện ra hư ảnh Chân Linh Vương, khiến người ba tộc vô

cùng mừng rỡ.

Tuy nhiên, chỗ cột đá của hai tộc Hỗn Khoát, Lôi Bằng lại không có bất kỳ phản ứng gì.

------oOo------

Chương 1180: Biến số lan tràn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Huyết mạch truyền thừa, năm người nhận

Đột nhiên một Liễu hiện thân tranh

"Xem ra hai vị tiền bối Chân Linh Vương La Hầu, Du Thiên Côn Bằng vẫn không có ý định trở về Man Hoang." Lợi Kỳ Mã thấy cảnh này, thở dài.

"Hai vị tiền bối này vì sao không giống Bạch Trạch tiền bối, lưu lại Man Hoang?" Hàn Lập hỏi.

"La Hầu tiền bối và Du Thiên Côn Bằng tiền bối đều có tính cách thích tiêu dao, quanh năm du lịch Chư Thiên Vạn Giới, ta cũng chưa thấy hình dạng bọn họ. Bây giờ Tiên giới rung chuyển, Man Hoang cũng ở vào thời buổi rối loạn, hi vọng hai vị tiền bối có thể sớm ngày trở về, cùng phụ vương trọng chấn Man Hoang." Lợi Kỳ Mã thở dài.

Hàn Lập gật gật đầu, nhưng không lên tiếng.

Theo hư ảnh năm Chân Linh Vương Cửu Vĩ Thiên Hồ ngưng tụ ra, Bạch Trạch liền ngừng thôi động Man Hoang chi hỏa, mấy đạo thân hình phân hoá ra đáp xuống mặt đất, hòa làm một.

"Huyết mạch chi lực năm vị Chân Linh Vương đã gọi ra, mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cũng đủ sử dụng, năm tộc các ngươi mau mau chọn ra người kế thừa, dung hợp huyết mạch năm cỗ Chân Linh Vương này đi."

Bạch Trạch nói ra.

"Đa tạ vương thượng thành toàn!" Tất cả người năm tộc Khánh Viên, Sô Ngô đều đứng dậy, khom mình hành lễ cảm tạ Bạch Trạch.

Hôm nay có thể thành công triệu hoán về huyết mạch năm vị Chân Linh Vương, may mắn có Bạch Trạch thi pháp tương trợ, nếu không chỉ dựa vào bọn họ thi triển huyết trận, căn bản không thể nào khuếch tán ra quá xa được.

Bạch Trạch tùy ý khoát tay áo, đi tới nơi hai tộc Hỗn Khoát, Lôi Bằng.

Năm tộc sớm đã tuyển chọn người kế thừa.

Ngay chỗ tam tộc Khánh Viên, Sô Ngô, Bàn Sơn Viên tộc, Khánh Điển, thanh niên tóc trắng, còn có tiểu bạch viên kia bắn ra, rơi xuống bên cạnh Chân Linh huyết mạch, ngồi xếp bằng trên hư không, bắt đầu thi pháp dung hợp Chân Linh huyết mạch.

Mặc Nhãn Tỳ Hưu bên này chỉ có một mình Tiểu Bạch, tự nhiên không cần thương lượng.

Mà trong Thiên Hồ tộc, Liễu Nhạc Nhi vượt qua đám người dưới ánh mắt ganh tỵ của một thanh niên Thiên Hồ tộc khác, bay xuống bên cạnh hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, đang tính bắt đầu dung hợp.

"Chậm đã!" Vào thời khắc này, một thanh âm từ bên ngoài truyền đến.

Thanh âm chưa dứt, một đạo quang mang xám trắng hiện lên, rơi bên cạnh Thiên Hồ tộc, hiện ra một bóng người, là một trung niên nam tử mặc áo bào tro.

Dung mạo người này có chút ôn nhã, chỉ là trong thần sắc lóe ra vẻ âm lãnh, phảng phất phủ một tầng âm ảnh.

"Người nào?" Người các tộc thấy cảnh này, tất cả đều giật mình, không ít người quát hỏi chói tai.

Kế thừa Chân Linh Vương huyết mạch, đối với Man Hoang các tộc chính là chuyện cực kỳ trọng yếu.

Bây giờ xung quanh Bát Hoang sơn đã bị người các tộc vây chặt đến không lọt một giọt nước, bên ngoài Tu La Huyết Môn càng bày ra cấm chế như thiên la địa võng, để phòng ngừa nghi thức bị ảnh hưởng, tự nhiên không biết người này làm thế nào tiến vào.

Hàn Lập nhìn người tới, mặt lộ vẻ kinh dị.

Trung niên nam tử mặc áo bào tro trước mắt này có dung mạo rất quen thuộc, chính là Liễu Tự Tại.

"Không đúng, hắn không phải Liễu Tự Tại, dung mạo mặc dù giống nhau, nhưng khí chất lại có chút khác biệt." Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, rồi lại lắc đầu.

Trung niên nam tử mặc áo bào tro trước mắt cho người ta một cảm giác âm lãnh, khác biệt rất lớn với Liễu Tự Tại.

Mà người trước mắt này, chẳng biết tại sao, cho Hàn Lập một loại cảm giác quen thuộc, tựa hồ trước kia đã gặp qua nơi nào.

"Là hắn!" Ánh mắt Lợi Kỳ Mã ngưng tụ, tựa hồ nhận ra trung niên nam tử hôi bào này.

Mà đám người Thiên Hồ bộ tộc nhìn thấy trung niên nam tử hôi bào này, trên mặt phần lớn lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa hồ nhìn thấy quỷ quái.

"Các vị đạo hữu, Liễu mỗ cũng là người trong Thiên Hồ tộc. Hôm nay tới đây, là vì cạnh tranh kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương Cửu Vĩ Thiên Hồ, cũng không phải tới quấy rối, nếu ảnh hưởng không tốt đến các vị, xin thứ lỗi." Trung niên nam tử hôi bào chắp hai tay, nhìn chung quanh thi lễ một cái, trên thân đại thịnh quang mang xám trắng.

Một cỗ khí tức huyết mạch Thiên Hồ tinh thuần không gì sánh được từ trên

thân gã bộc phát ra, mà cỗ khí tức này vô cùng to lớn, không gian quanh người gã rung động kịch liệt, phảng phất mặt nước hỗn loạn.

Sắc mặt đám người Thiên Hồ tộc đại biến, bị cỗ khí tức này ép lảo đảo lui lại, chỉ có Liễu Thanh, còn có hai trung niên nam tử một cao một thấp bên người lão có thể đứng vững.

Liễu Nhạc Nhi lơ lửng giữa không trung bị cỗ khí tức này tác động đến, cũng bị đánh bay ra ngoài một chút, gương mặt xinh đẹp trắng nhợt.

Bất quá vào thời khắc này, bên cạnh Liễu Nhạc Nhi loé lên một bóng người, thân ảnh Hàn Lập nổi lên, đỡ lấy Liễu Nhạc Nhi, đồng thời phất tay phát ra một cỗ kim quang, hình thành một tầng quang thuẫn màu vàng trước hai người, ngăn trở khí tức cực lớn kia tiếp tục cuốn tới.

Liễu Nhạc Nhi nhẹ nhàng thở ra, cám ơn Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không để ý tới Liễu Nhạc Nhi, chỉ nhìn trung niên nam tử hôi bào kia, con ngươi co rụt lại.

Tu vi trung niên nam tử hôi bào này vậy mà đạt đến Đại La cảnh đỉnh phong, không yếu hơn so với Hắc Thiên Ma Tổ ngày đó, ẩn ẩn còn mạnh hơn một chút.

"Thực lực người này quá mạnh, không phải chúng ta có thể chống lại, trước tránh đi một chút." Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, truyền âm nói với Liễu Nhạc Nhi.

Liễu Nhạc Nhi tự nhiên không có ý kiến gì, thế là hai người thối lui về phía sau.

Mà lúc Hàn Lập phi thân lui lại, quay đầu nhìn lại hai tộc Hỗn Khoát, Lôi Bằng kia.

Bạch Trạch giờ phút này đang đứng ở nơi đó, cũng đang nhìn về hướng trung niên nam tử hôi bào kia, nhưng lão không vì trung niên nam tử hôi bào tự tiện xông vào mà trách tội, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó quan sát, một

bộ dạng người ngoài cuộc.

Mà người các tộc bên ngoài huyết sắc không gian, bao gồm mấy vị tộc trưởng kia cảm nhận được khí tức trung niên nam tử hôi bào, thần sắc cũng biến đổi, những người lúc trước quát lớn với trung niên nam tử hôi bào cũng ngậm miệng lại, lặng yên lui xuống.

Đám người Thiên Hồ tộc rất nhanh ổn định thân hình, trong đám người, Liễu Thanh cũng nhìn về phía Bạch Trạch bên kia.

Thấy đối phương không nhúc nhích đứng ở một bên, lão nhíu mày, nhưng lập tức khôi phục như thường, phất tay để mấy người bên cạnh về phía sau bảo hộ Liễu Nhạc Nhi.

Vừa rồi Hàn Lập bảo hộ Liễu Nhạc Nhi lui lại, Liễu Thanh đều thấy được. Hàn Lập yêu mến Liễu Nhạc Nhi, lão cũng không hoài nghi, cho nên cũng không ngăn lại.

Ba thân ảnh Thiên Hồ tộc lóe lên, xuất hiện quanh Hàn Lập và Liễu Nhạc Nhi, đó là Hồ Tam, Mục trưởng lão, còn có một lão giả mặt đen có tu vi Thái Ất đỉnh phong.

"Hàn đạo hữu, vừa rồi nguy hiểm, đa tạ ngươi xuất thủ bảo hộ Nhạc Nhi tiểu thư." Hồ Tam chắp tay nói cám ơn.

Lão giả mặt đen kia cũng cám ơn một tiếng. Mục trưởng lão mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng cũng chắp tay.

"Nhạc Nhi với ta cũng không phải ngoại nhân, ta tự nhiên phải bảo vệ, Liễu đạo hữu không cần phải khách khí." Hàn Lập quét nhìn Mục trưởng lão một chút, không để ý đến người này nữa, gật đầu nói với Hồ Tam.

"Lần trước từ biệt cũng không lâu lắm, thực lực Hàn đạo hữu lại tiến nhanh a, nhất là giờ phút này đối mặt nhiều cao nhân như vậy, tinh thần vậy mà không bị ảnh hưởng chút nào, khiến cho người ta khâm phục." Hồ Tam dò xét trên dưới Hàn Lập một chút, thở dài nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt đảo qua Liễu Nhạc Nhi bên cạnh, Hồ Tam, lão giả mặt đen, còn có tồn tại Thái Ất cảnh các tộc khác, trong lòng hơi động.

Giờ phút này trong huyết sắc không gian có rất nhiều tồn tại Đại La đang phóng thích khí tức bản thân, đối kháng với trung niên nam tử hôi bào kia. Toàn bộ huyết sắc không gian tràn ngập uy áp đáng sợ của cấp Đại La, Liễu Nhạc Nhi, Hồ Tam, các tồn tại Thái Ất cảnh khác mặc dù trên mặt miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, nhưng thần hồn lại đang không ngừng chấn động, nói là run lẩy bẩy cũng đúng.

Đây là thần áp cường đại của Đại La cảnh, tự nhiên áp chế Thái Ất cảnh.

Từ Thái Ất cảnh tiến giai đến Đại La cảnh, ngoại trừ tu vi đột phá, càng quan trọng hơn là thần hồn cũng sẽ phát sinh biến hoá cực lớn, bắt đầu tương dung với nhục thân.

Nhất cử nhất động của tu sĩ Đại La cảnh, đều sẽ mang theo cỗ áp đảo thần hồn chi lực mạnh mẽ này.

Cho nên lúc tu sĩ Thái Ất cảnh đối mặt Đại La cảnh, thường thường bó tay bó chân, chưa động thủ đã thua đến chín thành.

Hàn Lập đối diện với tồn tại Đại La cảnh, cũng sẽ bị cỗ ý chí thần hồn này áp chế, chỉ là hắn tu luyện Luyện Thần Thuật, thần hồn cường đại hơn nhiều so với tu sĩ Thái Ất cảnh bình thường, nên loại áp lực này nhỏ hơn rất nhiều, vậy nên hắn có thể chống lại những Đại La cảnh kia, thậm chí dựa vào Thời Gian Pháp Tắc chi lực thủ thắng.

Bất quá giờ phút này, hắn tựa hồ hoàn toàn không cảm giác bị áp chế, cho nên vừa rồi Liễu Nhạc Nhi gặp nạn, hắn có thể phản ứng nhanh hơn những người Thiên Hồ tộc kia, ngăn trước người Liễu Nhạc Nhi đầu tiên.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, nhưng rất nhanh biết được nguyên do.

Trong khoảng thời gian này tu vi hắn mặc dù không tăng lên, nhưng tế luyện nắm giữ Tuế Nguyệt Thần Đăng, Thời Gian Pháp Tắc tinh ti trong cơ thể liên tục tăng nhiều, lại tìm hiểu ra Thông Thiên Kiếm Trận, càng bố trí

ra chênh lệch thời gian không gian, lòng tin càng ngày càng mạnh, tinh thần cảnh giới không ngừng khỏe mạnh trưởng thành.

Trong bất tri bất giác, thần hồn chi lực của hắn mặc dù không tăng cường, nhưng cảnh giới thần hồn lại ẩn ẩn phát sinh thuế biến, thần hồn Đại La cảnh mạnh mẽ, đã không có tác dụng áp chế hắn nữa.

Hàn Lập phát giác được thần hồn biến hóa, mừng thầm trong lòng, nhưng trên mặt không biểu hiện ra ngoài.

"Liễu đạo hữu quá khen, chút thực lực của Hàn mỗ so với Thiên Hồ tộc không tính là gì, hay là xem Liễu Thanh tộc trưởng làm thế nào lui địch đi." Hắn từ tốn nói.

Trong mắt Hồ Tam hiện lên quang mang kỳ lạ, cũng không tiếp tục xoắn xuýt việc này nữa, nhìn về phía trước.

Giờ phút này đám người Thiên Hồ tộc đã từ trong khiếp sợ khôi phục lại, nhìn trung niên nam tử hôi bào, giằng co với nhau.

"Liễu Thiên Hào, năm đó ngươi làm ra chuyện như vậy, bây giờ lại còn dám đến Tu La Huyết Môn này, lá gan không nhỏ a!" Liễu Thanh vượt qua đám người đi ra, trong mắt chớp động lãnh mang.

"Chuyện năm đó? Không biết Liễu Thanh đạo hữu nói là chuyện gì, xin nói rõ." Liễu Thiên Hào không thèm quan tâm lời Liễu Thanh nói lộ ra sát ý, cười nhạt nói ra.

"Trí nhớ các hạ có vẻ không được tốt lắm, vậy cũng không sao, dưới cửu tuyền có nhiều thời gian để cho ngươi nhớ lại!" Liễu Thanh sâm nhiên cười một tiếng, vung tay lên.

Không gian huyết sắc chung quanh Liễu Thiên Hào trong chốc lát biến mất không còn tăm tích, mắt tối sầm lại, trong nháy mắt biến thành hắc không nồng đậm, vô số tinh quang lấp loé ở trong đó, hình thành một đầu tinh hà to lớn, nhanh chóng chuyển động.

Gã tựa hồ bỗng chốc bị dẫn tới vô tận sâu trong tinh không.

Tinh Hà to lớn đột nhiên tăng lớn, một lát nhét đầy toàn bộ tinh không, đồng thời kịch liệt chuyển động.

Một cỗ lực lượng xoay tròn đáng sợ tựa hồ có thể nghiền nát tinh không từ trong Tinh Hà thẩm thấu ra, quét về phía Liễu Thiên Hào, muốn xé nát thân thể gã ra.

Đồng thời từng khỏa thiên thạch từ trong Tinh Hà như điện gào thét đến, đánh thân thể Liễu Thiên Hào bay ra ngoài, máu tươi vẩy ra.

"Ừm? Tu luyện Huyễn Cảnh Linh Vực không sai, đạt tới cảnh giới Huyễn Ma Tùy Tâm, đáng tiếc điểm trình độ ấy còn không vây khốn được ta." Liễu Thiên Hào không để ý chút nào thương thế trên người, nhíu mày lại, sau đó tay phải bấm niệm pháp quyết.

Chỗ mi tâm gã loé lên quang mang, hiện ra một đạo quang ngấn xám trắng.

Sau đó vết tích vỡ ra hai bên, hóa thành một con mắt dọc xám trắng, bắn ra vô cùng vô tận hoả diễm xám trắng.

Hỏa diễm xám trắng tản mát ra Huyễn Chi Pháp Tắc cực kỳ tinh thuần, hỏa diễm thiêu đốt ở đâu, tinh không nơi đó lập tức sụp đổ.

Trong nháy mắt, chung quanh tinh không đều mẫn diệt, một lần nữa về lại huyết sắc không gian.

Mà thương thế trên người Liễu Thiên Hào cũng biến mất không còn tăm tích, một dấu vết cũng không lưu lại.

------oOo------

Chương 1181: Tự tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Huyễn Mộng Cảnh" thần thông vô địch

Oán-Ân, Thiện-Ác, thật khó phân

"Huyễn Chân Chi Diễm! Không ngờ ngươi lại tu thành linh diễm khắc chế tất cả huyễn thuật." Linh vực Liễu Thanh bị phá, nhưng không kinh hoảng mảy may mà trên mặt lại lộ vẻ tươi cười.

Liễu Thiên Hào khẽ giật mình, không chờ y có bất kỳ phản ứng nào, "Phốc phốc" một tiếng, một thanh trường đao hiện ra huyết mang quái dị vô thanh vô tức đâm từ phía sau lưng y, xuyên qua đan điền dưới bụng, thình lình lao ra phía trước.

Cùng lúc đó, hai bàn tay chớp động bạch quang loá mắt xuất hiện trước người y, đặt lên trên lồng ngực.

Hai bóng người như quỷ mị, xuất hiện trước sau Liễu Thiên Hào, ra tay đánh lén.

Hai người này vừa rồi còn đứng bên cạnh Liễu Thanh, là hai nam tử Thiên Hồ tộc một cao một thấp.

Liễu Thiên Hào phun nhiều máu tươi, khí tức nhanh chóng suy sụp xuống.

"Liễu Thiên Hào, năm đó ngươi cấu kết người Hôi giới, ám hại chủ nhân, hôm nay đền mạng đi!" Nam tử cao lớn tay cầm huyết đao, nghiêm nghị quát.

Cùng với tiếng quát chói tai, trên thân người này lóe lên hào quang xám trắng, dung mạo nhanh chóng biến hóa, trong nháy mắt hóa thành một nam tử trung niên áo xanh, bất ngờ lại là Liễu Tự Tại.

Huyết sắc trường đao kia chứa sát khí và thôn phệ chi lực, chính là Thiên Hồ Hóa Huyết Đao.

Tên nam tử lùn kia nhấn song chưởng một cái rồi lập tức nhẹ nhàng lui lại. Trước ngực Liễu Thiên Hào hiện ra hai chưởng ấn màu trắng, giống như in dấu trên thân thể.

Từng đạo bạch quang không ngừng vặn vẹo trên chưởng ấn màu trắng, chui vào cơ thể Liễu Thiên Hào, không ngừng nổ ra, xé rách nội tạng bên trong.

Toàn thân Liễu Thiên Hào run rẩy kịch liệt, miệng mũi không ngừng thổ huyết.

"Liễu đạo hữu, ra tay đánh lén không phải hành vi quân tử, nhưng hành động các hạ trước kia quá ti tiện, mà thực lực ngươi bây giờ lại hơn xa chúng ta, bất đắc dĩ đành ra hạ sách này." Tên nam tử lùn nghiêm mặt nói.

Khi đang khi nói chuyện, dung mạo của hắn cũng nhanh chóng biến hóa, biến thành một nam tử trung niên áo trắng, bề ngoài giống Liễu Tự Tại, Liễu Thiên Hào như đúc, chỉ là thần sắc khí chất hoàn toàn khác biệt, cảm giác chính đại, hòa nhã.

"Liễu Tự Tại, Liễu Hạo Nhiên, không ngờ các ngươi đã trở về Thiên Hồ tộc. Cũng đúng, chỉ có hai ngươi mới có thể vô thanh vô tức ẩn núp đến cạnh ta, ra tay đánh lén như vậy." Liễu Thiên Hào nhìn qua rất thê thảm, nhưng khuôn mặt lại bình tĩnh vô cùng, duy trì vẻ cười nhạt như cũ.

Ba người Liễu Thanh, Liễu Tự Tại, Liễu Hạo Nhiên thấy cảnh này, mặt hơi

biến sắc.

Thế nhưng, Liễu Thiên Hào này quả thật chính là thực thể, bất luận khí tức, xúc cảm, hay ba động pháp tắc, đều không chút bất thường, không phải loại phân thân huyễn thuật.

Mà ba người kia cũng vận khí, ba động thần hồn không có bất kỳ khác thường gì, không hề trúng huyễn thuật.

Về mặt tu luyện Huyễn Chi Pháp Tắc, ba người Liễu Thanh đều đã đạt tới tuyệt đỉnh, điểm này chắc chắn không phạm sai lầm.

Liễu Tự Tại hét lớn một tiếng, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao trong tay tăng vọt huyết mang, bất chợt vặn mạnh một cái.

Một tiếng "Bụp bụp", thân thể Liễu Thiên Hào vỡ tung, hóa thành máu chảy, thịt nát đầy trời.

Thế nhưng, Liễu Tự Tại thấy cảnh này, chẳng những không nhẹ nhàng thở ra mà ngược lại, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Sau một khắc, sắc mặt y đột nhiên biến hóa, Thiên Hồ Hóa Huyết Đao sáng rực lên, trải rộng ra, hóa thành một màn đao màu máu bảo vệ toàn thân.

Nhưng màn đao vừa mới thành hình, lập tức phát ra một tiếng "Ầm" thật lớn, toàn bộ chớp mạnh rồi bị nghiền ép vỡ vụn.

Thân người Liễu Tự Tại và đao bay ngược ra ngoài, như thể bị thứ gì mạnh mẽ đánh bay.

Liễu Hạo Nhiên cũng thay đổi thần sắc, đôi mắt hiện lên một tầng tinh mang, song chưởng sáng rực bạch quang, vỗ thẳng về hư không phía trước.

Lại là một tiếng "Ầm" rất lớn, một tia sáng chói mắt hiện ra, cả người Liễu Hạo Nhiên như một cọng rơm trước gió, bị đánh bay ra ngoài một cách tàn nhẫn.

Liễu Thanh nhìn thấy cảnh này, thần sắc đại biến, hào quang xám trắng trên người đại thịnh, trong nháy mắt hình thành một Linh Vực màu xám trắng lớn mấy chục trượng ở quanh người.

Đám người Thiên Hồ tộc phía sau cũng lập tức triển khai Linh Vực, hoặc tế ra Tiên khí, bảo vệ chính mình và hư ảnh huyết mạch Chân Linh Cửu Vĩ Thiên Hồ giữa không trung kia, để phòng bị người khác đánh cắp.

Mà ba người Hồ Tam, Mục trưởng lão cũng tế ra Linh Vực và Tiên khí, bảo vệ Liễu Nhạc Nhi.

Hàn Lập thực sự không khẩn trương như đám người Thiên Hồ tộc. Hắn yên lặng vận chuyển Cửu U Ma Đồng, quét qua xung quanh, thần thức cũng tỏa ra, ý đồ tìm kiếm thứ đã đánh bay Liễu Tự Tại với Liễu Hạo Nhiên.

Đáng tiếc, mặc cho hắn dò xét thế nào, cũng không tìm thấy chút manh mối.

Các tộc khác thấy chỗ Thiên Hồ tộc sinh biến nên có chút rối loạn.

Trong đám đông, Bạch Trạch khẽ ồ lên một tiếng, mặt lộ chút ngạc nhiên.

Lợi Kỳ Mã vốn đứng chung một chỗ với Hàn Lập, sau khi Hàn Lập ra tay cứu Liễu Nhạc Nhi thì Lợi Kỳ Mã đã về bên cạnh Bạch Trạch.

"Phụ vương, người nhìn ra cái gì vậy?" Lợi Kỳ Mã thấy thần sắc Bạch Trạch biến hóa, thấp giọng hỏi.

Bạch Trạch chậm rãi khoát tay áo, không nói gì.

...

Trận địa Liễu Thanh sẵn sàng đón địch, nhưng không có xuất hiện công kích như dự kiến.

Trước người lão, hư không ba động, một thân ảnh hư ảo chậm rãi hiện ra, mà trên mặt đất, những mảnh thân thể vỡ tung của Liễu Thiên Hào lại trở

nên hơi mờ, chậm rãi dung nhập hư không, biến mất không thấy đâu.

Tất cả thịt nát biến mất không thấy gì trong nháy mắt, thân ảnh hư ảo kia biến thành thực thể, bất thình lình chính là Liễu Thiên Hào, toàn thân hoàn toàn không thấy một vết thương nào, đứng đó mỉm cười.

"Không ổn, là "Huyễn Hữu Mộng Cảnh"!" Liễu Thanh nhìn thấy một màn trước mắt, mở miệng thất thanh, sắc mặt biến đổi liên hồi.

Đám người Thiên Hồ tộc nghe thấy Liễu Thanh nói vậy, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Nhạc Nhi, "Huyễn Hữu Mộng Cảnh" trong lời Liễu Thanh tộc trưởng là thần thông loại nào, muội có biết không?" Hàn Lập nhìn khuôn mặt tràn đầy khiếp sợ của Liễu Nhạc Nhi, thấp giọng hỏi.

""Huyễn Hữu Mộng Cảnh" là đại thần thông trong truyền thuyết của Thiên Hồ tộc, chính là Thánh Tổ Cửu Vĩ Thiên Hồ bản tộc sáng tạo năm xưa, qua vô số năm lịch sử, ngoại trừ Thánh Tổ Cửu Vĩ Thiên Hồ, bản tộc chỉ có Liễu Kỳ lão tổ từng tu thành. Nghe đồn, chỉ cần thi triển thần thông này, bất cứ thương tổn gì đều sẽ hóa thành huyễn cảnh biến mất, không mảy may tổn thương bản thể, có thể coi là thần thông vô địch." Liễu Nhạc Nhi khôi phục cảm xúc, thấp giọng trả lời.

"Lại có loại thần thông này!" Hàn Lập nghe những lời này cũng giật nảy mình.

Liễu Tự Tại và Liễu Hạo Nhiên dù bị đánh bay, nhưng không bị thương quá lớn, chỉ chớp mắt đã ổn định thân hình, đang muốn phản kích thì nghe thấy lời Liễu Thanh, hai người đang bay nhào tới thân hình cũng hơi sững lại.

"Ngươi có thể tu thành thần thông của chủ nhân... Làm sao có thể!" Liễu Tự Tại tự lẩm bẩm, thần sắc tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Ha ha, nhục thể của y trong tay ta, tu thành môn thần thông này có gì khó? Hạng người không muốn phát triển như các ngươi, vĩnh viễn cũng không thể biết được nhục thể đó giúp ích to lớn cỡ nào đối với tu luyện!" Liễu Thiên Hào lộ vẻ đắc ý, liếc Liễu Tự Tại và Liễu Hạo Nhiên, cười lạnh.

Hai người kia nghe vậy, sắc mặt đầu tiên trầm xuống, rồi lại hiện ra sự phẫn nộ, hào quang trên người đại thịnh, ngoài thân xuất hiện một lớp lông xanh đen, năm ngón tay mọc ra thú trảo bén nhọn.

Trong nháy mắt, cả hai hóa thành hình thái nửa người nửa thú, một tầng hào quang xám trắng ngưng đọng như thực che phủ quanh người, quần áo bay phất phới, toàn thân toát ra một khí thế dũng mãnh không gì sánh được, muốn động thủ lần nữa.

Liễu Thanh thấy vậy, hào quang sáng trắng bên ngoài thân cũng lóe lên.

"Được rồi! Nơi đây là bên trong Tu La Huyết Môn, không chịu nổi trùng kích quá lớn. Các ngươi muốn giải quyết ân oán trong tộc, đợi rời khỏi đây rồi hẵng tính." Vào thời khắc này, một thanh âm nghiêm nghị vang lên, bóng dáng Bạch Trạch bay xuống.

Nhìn thấy Bạch Trạch tới, bốn người vội vàng thu hồi lực lượng bản thân, sợ hãi đáp ứng.

Chỉ là trong ánh mắt ba người Liễu Thanh nhìn về phía Liễu Thiên Hào, vẫn tràn đầy địch ý.

Phía xa, Hàn Lập nhìn ba người Liễu Thiên Hào, trong lòng nghĩ ngợi.

"Liễu đạo hữu, Liễu Thiên Hào này, chẳng lẽ là một trảm thi khác của Liễu Kỳ lão tổ?" Hàn Lập truyền âm hỏi Hồ Tam.

"Không sai, Liễu Thiên Hào chính là Ác Thi mà Liễu Kỳ lão tổ chém ra! Hơn nữa, người này ngươi đã gặp qua trước kia." Hồ Tam nhìn Hàn Lập một chút, truyền âm trả lời.

"Ta đã gặp?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình.

Quả thực, hắn vừa gặp người này đã cảm thấy quen thuộc.

"Hôi giới, Tẩy Sát Trì!" Hồ Tam nhàn nhạt truyền âm nói.

Hàn Lập nghe câu này, lần nữa sững sờ.

"Ngươi nói là, Cự Hồ lúc đó không phải Liễu Kỳ lão tổ, mà là người này!" Tâm tư hắn linh hoạt, lập tức hiểu ra.

"Không sai, đáng hận là ngày đó ta bị y lừa gạt, còn giúp thoát khốn, tạo thành sai lầm lớn!" Thần sắc Hồ Tam khó coi vô cùng, giọng căm hận nói.

"Liễu Thiên Hào rốt cuộc đã làm việc gì khiến cho Thiên Hồ tộc các ngươi thống hận như vậy? Còn Liễu Kỳ lão tổ kia, đã vẫn lạc thật sao?" Hàn Lập im lặng một chút, truyền âm hỏi.

"Theo ta biết, Liễu Kỳ lão tổ đích thực đã vẫn lạc, hơn nữa chính Liễu Thiên Hào cấu kết ngoại nhân gây ra!" Trong mắt Hồ Tam hiện lên huyết quang, gắt gao nhìn chằm chằm Liễu Thiên Hào.

Hàn Lập nghe vậy giật mình, trong lòng bừng tỉnh, khó trách bọn người Liễu Thanh căm thù Liễu Thiên Hào như vậy.

Thế nhưng, Liễu Tự Tại là Tự Ngã Thi của Liễu Kỳ lão tổ, còn Liễu Hạo Nhiên kia, tám chín phần mười là Thiện Thi, hai người bọn họ vì sao cũng căm thù Liễu Thiên Hào như thế, chẳng lẽ là vì Liễu Thiên Hào giết Liễu Kỳ?

Theo hắn biết, trảm thi với bản thể hẳn là quan hệ đối nghịch mới phải, nhưng nhìn thái độ Liễu Tự Tại và Liễu Hạo Nhiên, dáng vẻ hình như có chút trung thành với Liễu Kỳ.

"Quan hệ Tam Thi và bản thể không đơn giản như ngươi biết. Mặc dù trong thiên tính Tam Thi mang theo ý nghĩ đánh giết bản thể, cướp đoạt nhục thân, nhưng bọn chúng cũng là sinh linh, có tâm trí hoàn chỉnh, không phải là không thể thuần phục. Huống chi Liễu Kỳ lão tổ tu luyện Huyễn Chi Pháp Tắc, am hiểu nhất điều khiển nhân tâm, thu phục hai trảm thi, cũng không khó gì." Một thanh âm vang lên trong lòng Hàn Lập, lại là bình linh Chưởng Thiên Bình.

"Bình linh tiền bối, người rốt cuộc đã tỉnh!" Mắt Hàn Lập sáng lên, trong lòng trao đổi với bình linh.

"Tiểu tử ngươi sao lại cuốn vào chuyện nguy hiểm như thế này, còn tiếp xúc khoảng cách gần như vậy với Đạo Tổ, nếu như người này ra tay với ngươi, kể cả ta lại dùng Xuyên Qua Thời Không, chưa chắc kịp cứu tính mạng ngươi." Bình linh hừ một tiếng, nói.

"Tiền bối thứ tội, cục diện bây giờ ta cũng bất ngờ. Nhưng hiện tại đã như vậy, mong rằng tiền bối cẩn thận, tùy lúc chuẩn bị Xuyên Qua Thời Không." Hàn Lập thở dài đáp.

"Chỉ cần tinh ti Thời Gian Pháp Tắc đầy đủ, xuyên qua thời không bao nhiêu lần cũng không vấn đề. A, tinh ti Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể tiểu tử ngươi chẳng những khôi phục tiêu hao trước đó, hơn nữa còn tăng lên không ít? Khó trách tự tin như vậy." Thanh âm kinh ngạc của bình linh vang lên trong lòng Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1182: Truyền thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thiên Hồ Tân Vương chỉ có một

Bỏ qua phản đồ chọn Nhạc Nhi

"Xác thực gặp được chút cơ duyên, việc này lúc sau hãy nói cũng không muộn. Bình linh tiền bối, người vừa mới nói Tam Thi có thể thuần phục, lời này là thật?" Hàn Lập nói sang chuyện khác, hỏi.

"Ta chẳng lẽ lại gạt ngươi? Chỉ là muốn làm việc này cũng không dễ a." Bình linh tựa hồ cũng không muốn nói nhiều về việc này, nói xong cũng không lên tiếng nữa.

"Bình linh tiền bối, thực lực ba bộ Tam Thi của Liễu Kỳ lão tổ không giống nhau cho lắm, Liễu Thiên Hào kia có thực lực Đại La đỉnh phong, nhưng Liễu Tự Tại và Liễu Hạo Nhiên chỉ mới Đại La trung kỳ, thực lực Tam Thi chém ra rốt cuộc như thế nào? Hẳn là giống tu sĩ, có thể thông qua tu luyện từ từ tăng lên sao?" Hàn Lập đã muốn biết rõ chuyện Tam Thi từ sớm, đáng tiếc trước đó một mực không có người để hỏi, hôm nay khó có được cơ hội được bình linh chỉ điểm, hắn vội dò hỏi.

"Không phải ta vừa mới nói với ngươi là Tam Thi và sinh linh hoàn chỉnh khác không khác nhiều à, đương nhiên có thể tu luyện. Còn ba bộ Tam Thi của Liễu Kỳ có thực lực không đồng nhất, nguyên nhân rất đơn giản, nhục thân Liễu Kỳ lão tổ đã rơi vào trong tay Ác Thi, đây là lý do thực lực Ác Thi đột ngột tăng mạnh." Bình linh hừ một tiếng, bộ dạng bị làm phiền, nói.

"Nhục thân bản thể lại trọng yếu đối với trảm thi như vậy?" Hàn Lập cũng không thèm để ý đến ngữ khí của bình linh, tiếp tục hỏi.

"Đó là đương nhiên, nhục thân bản thể liên quan đến hạn chế thiên địa đại đạo, nếu không có nhục thân tương hợp, trảm thi tuyệt đối không thể nào tu luyện tới Đạo Tổ cảnh. Mà trong nhục thân của bản thể ẩn chứa cảm ngộ pháp tắc tu luyện của bản thể, sau khi trảm thi đạt được, dung hợp với pháp tắc bản thân, thực lực lập tức có thể tiến nhanh, nếu không ngươi cho rằng đám trảm thi vì sao đều trăm phương ngàn kế, muốn cướp đoạt nhục thân bản thể?" Lần này Bình linh không có răn dạy Hàn Lập, từ tốn nói.

"Thì ra là thế. Còn có một vấn đề, giữa bản thể tu sĩ và Tam Thi đến cùng là loại quan hệ nào? Nếu Tam Thi thời khắc đều muốn tính toán bản thể, bản thể sao không giết hết Tam Thi, lại lưu lại tai hoạ ngầm này?" Hàn Lập hơi giật mình gật đầu nhẹ, lại hỏi.

"Tam Thi chính là chấp niệm trong lòng tu sĩ huyễn hoá ra, căn bản không giết chết triệt để được. Mà dù giết được trảm thi, những chấp niệm kia vẫn như cũ dây dưa đến bản thể tu sĩ, ảnh hưởng nghiêm trọng tâm trí và tu luyện của tu sĩ, lại cần phải chém tiếp. Mà mỗi lần giết chết trảm thi, chấp niệm bản thân đều tăng lên gấp bội, trảm thi sẽ càng thêm khó khăn. Đối với tu sĩ, Tam Thi giết không được, cũng thả không được, tốt nhất chỉ có thể phong ấn nó." Bình linh tựa hồ rất vui vẻ giải thích cho Hàn Lập, chậm rãi nói.

"Nói như thế, Tam Thi là tồn tại đồng sinh cộng tử với bản thể tu sĩ. Vậy nếu bản thể tu sĩ bị giết, những Tam Thi kia sẽ như thế nào?" Hàn Lập lại nghĩ tới một vấn đề.

"Bản thể bị giết, Tam Thi không có đầu nguồn, có thể bị giết chết, cho nên đôi khi Tam Thi cũng sẽ bảo hộ an toàn cho bản thể." Bình linh nói ra.

Ngay lúc Hàn Lập và bình linh trao đổi, Bạch Trạch đi tới gần bốn người Liễu Thanh.

"Vương thượng, ngài vừa mới nói, để các tộc lựa chọn nhân tuyển kế thừa

huyết mạch Chân Linh Vương, Liễu mỗ cũng là người Thiên Hồ tộc, hẳn là cũng có tư cách kế thừa huyết mạch chi lực Thánh Tổ Cửu Vĩ Thiên Hồ a." Liễu Thiên Hào thi lễ với Bạch Trạch, không kiêu ngạo không tự ti nói.

"Lấy thân phận, ngươi xác thực có tư cách này, chỉ là chuyện Liễu Kỳ năm đó, ngươi giải thích thế nào?" Bạch Trạch trầm giọng nói ra.

"Vương thượng đã thành tựu Đạo Tổ, chắc cũng biết thiên tính Tam Thi chúng ta luôn muốn cướp đoạt nhục thân bản thể, nên mới có sự tình năm đó, mong rằng Vương thượng khoan dung." Liễu Thiên Hào nói.

"Nói bậy, Liễu Kỳ lão tổ đã thành tựu Đạo Tổ, há lại địch không nổi ngươi. Vương thượng, Liễu Kỳ lão tổ xảy ra chuyện, tất nhiên là do Liễu Thiên Hào này cấu kết ngoại nhân, không phải Thiên Đình thì là Hôi giới, tuyệt đối không thể tuỳ tiện buông tha hắn." Liễu Thanh nghiêm nghị quát.

"Sự tình năm đó, đúng là ta liên thủ với Hôi giới, chẳng qua hiện nay ta và đối phương đã đối nghịch, quyết định quay về Man Hoang. Dòng máu của Liễu mỗ chính là Man Hoang, điểm này ta tuyệt không dám quên. Bây giờ ta đã được nhục thân Liễu Kỳ, khoảng cách Đạo Tổ chi cảnh chỉ còn cách một đường, kế thừa huyết mạch Thánh Tổ Cửu Vĩ Thiên Hồ, tỷ lệ thành tựu Đạo Tổ so với Liễu Nhạc Nhi kia lớn hơn rất nhiều, xin Vương thượng minh giám." Liễu Thiên Hào cũng không để ý tới Liễu Thanh chỉ trích, nói với Bạch Trạch.

Bạch Trạch nghe nói lời này, mặt lộ vẻ do dự, tựa hồ có chút động dung.

"Vương thượng, tính cách Liễu Thiên Hào xảo trá, hắn tuyệt đối không thể tin, năm đó Liễu Kỳ lão tổ vì tin hắn, mới rơi vào kết cục vẫn lạc, huyết mạch Thánh Tổ không thể để người này kế thừa." Liễu Thanh khẩn trương nói.

"Lời của các ngươi đều có chút đạo lý, mà đây là chuyện nội bộ Thiên Hồ tộc các ngươi, ta tuy bây giờ là Man Hoang Chi Vương, cũng không tiện nhúng tay vào. Như vậy đi, huyết mạch chi lực Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng không phải là tử vật, có linh tính rất sâu xa, giờ người nào kế thừa, giao cho chính nó lựa chọn đi." Bạch Trạch nhìn Liễu Thanh và Liễu Thiên Hào một

cái, nói ra.

Xa xa Hàn Lập nghe lời này, lông mày hơi cau lại.

Trong mắt Liễu Thanh lóe lên một tia kinh ngạc, trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu nói: "Tốt, vậy theo lời vương thượng đi."

Mà lông mày Liễu Thiên Hào không khỏi hơi nhíu lại, nhưng lập tức giãn ra, cũng gật đầu biểu thị đồng ý, quay đầu nói với Liễu Tự Tại và Liễu Hạo Nhiên một bên:

"Hai người các ngươi cũng đừng giả vờ giả vịt nữa, cùng lên đi, các ngươi trở về Thiên Hồ tộc, không phải cũng là vì huyết mạch chi lực Cửu Vĩ Thiên Hồ à?"

Liễu Tự Tại nghe vậy ánh mắt ba động một chút, nhìn Bạch Trạch một cái, cũng không phủ nhận.

Mà Liễu Thanh thấy vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại không biểu lộ mảy may.

"Ta sở dĩ trở về Thiên Hồ tộc, chính là vì đã đáp ứng chủ nhân, thay hắn thủ hộ Thiên Hồ tộc, không có ý tranh đoạt huyết mạch Thánh Tổ, các ngươi muốn tranh thì cứ tranh, chớ kéo ta vào." Liễu Hạo Nhiên lại lắc đầu, nghiêm mặt nói ra, sau đó nhẹ nhàng lui qua một bên.

"Ha ha, Hạo Nhiên đạo hữu lại quang minh lẫm liệt như vậy, bội phục." Liễu Thiên Hào nghe lời này, cười khan một tiếng.

Thần sắc Liễu Tự Tại cũng hơi ngượng ngùng, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh.

Liễu Thanh cảm kích nhìn Liễu Hạo Nhiên một chút, sau đó vẫy tay một cái với mấy người Liễu Nhạc Nhi ở phía xa xa.

Biến cố bên này, Liễu Nhạc Nhi đứng ở đằng xa vẫn luôn để ở trong mắt, tu vi Liễu Thiên Hào kinh thiên động địa, nghe nói muốn cạnh tranh cùng gã,

trong lòng Liễu Nhạc Nhi khẩn trương khó hiểu, không khỏi nhìn lại Hàn Lập.

"Nhạc Nhi không cần lo lắng, Liễu Thanh tộc trưởng đã tính toán trước, hẳn là đã nắm chắc mới đồng ý biện pháp này, ngươi cứ hết sức là được, không cần quá mức lo lắng." Mắt Hàn Lập sáng lên, vỗ vỗ đầu Liễu Nhạc Nhi, cười nói.

Nghe Hàn Lập nói, Liễu Nhạc Nhi tựa hồ an tâm hơn không ít, theo Mục trưởng lão và Hồ Tam bay đi, rơi vào trước người Liễu Thanh.

"Tộc trưởng."

"Nhạc Nhi, ngươi cứ nỗ lực hết sức, tâm huyết cả đời chúng ta tận giao Thiên Hồ tộc, đồng sinh cộng tử, ngươi mới thật sự là hậu duệ Thiên Hồ, huyết mạch Thánh Tổ thông linh, tin tưởng sẽ chọn ngươi." Liễu Thanh nắm tay Liễu Nhạc Nhi, vỗ vỗ nhẹ nhàng.

Một giọt tinh huyết màu xám trắng từ trong nhẫn trữ vật ngón tay giữa của lão bay ra. Giọt tinh huyết này tròn vo, chói sáng, bên trong ẩn chứa vô số phù văn, lóe lên chui vào lòng bàn tay Liễu Nhạc Nhi.

Long bàn tay Liễu Nhạc Nhi nóng lên, đôi mắt đẹp không khỏi khẽ động.

Bất quá nàng cũng là người tinh tế, thần sắc không biểu lộ mảy may.

"Tộc trưởng yên tâm, Nhạc Nhi tất nhiên sẽ không để cho ngài thất vọng." Liễu Nhạc Nhi cúi đầu nhẹ nhàng.

Liễu Thiên Hào bên cạnh đột nhiên nhìn sang hai người Liễu Thanh, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Đi thôi." Liễu Thanh lộ vẻ tươi cười, gật đầu nói.

Liễu Nhạc Nhi nhẹ nhàng bay lên, rơi vào trước hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Liễu Thiên Hào thấy vậy, cũng bắn ra, rơi vào phụ cận Liễu Nhạc Nhi.

Mà Liễu Tự Tại giờ phút này cũng phi thân lên, rơi vào bên cạnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ.

"Đã chuẩn bị xong, vậy bắt đầu đi." Bạch Trạch nhàn nhạt mở miệng.

Ba người nghe tiếng, trên thân đều đại phóng quang mang xám trắng.

Bởi vì tu vi cao thấp khác nhau, quang mang quanh thân ba người rõ ràng có chênh lệch.

Tu vi Liễu Thiên Hào cao nhất, tản ra quang mang loá mắt không gì sánh được, mắt thường cơ hồ không thể nào nhìn thẳng, Liễu Tự Tại hơi kém một chút, Liễu Nhạc Nhi thì tối nhất.

Huyết mạch chi lực Thiên Hồ của ba người giờ phút này đều hiện ra, trong quang mang ba động một cái, đều ngưng tụ ra hư ảnh một con Thiên Hồ.

Hư ảnh Thiên Hồ của Liễu Thiên Hào và Liễu Tự Tại đều là cửu vĩ, Liễu Nhạc Nhi lại là lục vĩ.

Ba hư ảnh Thiên Hồ đồng thời nhấc trảo vẫy một cái về phía huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, phát ra một cỗ hấp lực.

Quang mang xám trắng quanh người Liễu Nhạc Nhi mặc dù ảm đạm nhất, nhưng hư ảnh Lục Vĩ Thiên Hồ sau lưng nàng lại dị thường rõ ràng sáng tỏ, không kém chút nào so với hai người Liễu Thiên Hào, thậm chí so với hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ sau lưng Liễu Tự Tại còn sáng hơn mấy phần.

Liễu Tự Tại nhìn thấy cảnh này, ánh mắt không khỏi trầm xuống, toàn lực thôi động Thiên Hồ huyết mạch thể nội, quang mang xám trắng quanh người lập tức tăng lên, nhưng hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ không có biến hóa gì.

Mà Liễu Thiên Hào liếc qua Liễu Nhạc Nhi, ánh mắt cũng hơi trầm xuống.

Vào thời khắc này, hư ảnh quang mang huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ chấn động một hồi, chậm rãi chuyển hướng ba người, phảng phất vật sống nhìn qua ba người.

Ánh mắt hư ảnh huyết mạch quét qua người Liễu Tự Tại, lập tức dời đi, rơi vào trên thân hai người Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thiên Hào.

Nhìn thấy cảnh này, cả người Liễu Tự Tại cứng đờ, sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

Ánh mắt hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ đảo tới lui trên người Liễu Nhạc Nhi và Liễu Thiên Hào, tựa hồ không cách nào đưa ra quyết định chọn người nào.

Vào thời khắc này, hai tay Liễu Thiên Hào vung vẩy, làm ra từng động tác kỳ quái, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng thét dài thần bí.

Hư ảnh Thiên Hồ phía sau gã lập tức sáng lên, trở nên rõ ràng mấy phần.

Hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ lập tức nhìn sang, quanh người chớp động quang mang, tựa hồ sẽ bay tới.

Nhưng vào lúc này, một trận thanh âm dị khiếu vang lên, lại từ trên thân Liễu Nhạc Nhi truyền đến.

Giờ phút này chỗ mi tâm Liễu Nhạc Nhi lóe lên, hiện ra một đoàn ấn ký xám trắng hình giọt nước, phía trên toả ra quang mang sáng tỏ.

Những hoa văn xám trắng trên người nàng đột nhiên sáng lên, tản mát ra quang mang xám trắng giống như hỏa diễm, đồng thời nhúc nhích phảng phất như vật sống.

Hư ảnh Thiên Hồ sau lưng Liễu Nhạc Nhi bỗng nhiên sáng lên, cơ hồ sáng gấp bội, lập tức đè ép khí thế hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ của Liễu Thiên Hào xuống.

Trong mắt hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ hiện lên một tia kinh hỉ,

lập tức bỏ Liễu Thiên Hào, nhìn sang Liễu Nhạc Nhi, há miệng phun một cái.

Một đạo quang mang xám trắng thô to từ trong miệng nó bắn ra, trong đó tản mát ra trận trận ba động huyết mạch chi lực cường đại, liên tục không ngừng dung nhập vào thể nội Liễu Nhạc Nhi.

Mà hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ chớp động không thôi, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

------oOo------

Chương 1183: Mở ba cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tam môn hiện trùng trùng nguy hiểm

Cướp không thành, Cự thú giải vây

Quanh người Liễu Nhạc Nhi bị hào quang bao phủ, thân thể mềm mại chấn động, khuôn mặt lộ ra vẻ thống khổ.

Trên người nàng, hoa văn màu xám trắng chớp sáng kịch liệt và nhanh chóng trở nên to lớn, phức tạp. Nó lan tỏa đến các nơi trên cơ thể nàng, chỉ trong nháy mắt đã trải rộng ra toàn thân.

Phía sau lưng, hư ảnh Thiên Hồ cũng nhanh chóng trở nên sáng tỏ, đồng thời, số lượng những cái đuôi cũng tăng nhanh theo từng ánh hào quang chớp động.

Thất vĩ, bát vĩ... Cuối cùng biến thành Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Sau khi hư ảnh Thiên Hồ biến thành cửu vĩ, vẻ mặt Liễu Nhạc Nhi cũng bớt thống khổ. Nàng hít một hơi thật sâu, khoanh chân ngồi xuống. Bên ngoài cơ thể, hào quang màu xám trắng sáng rực lên, toàn lực tiếp nhận truyền thừa của Thiên Hồ huyết mạch.

Ánh mắt Hàn Lập hiện ra sự vui mừng, nhẹ nhàng thở phào.

Liễu Thanh và những người khác của Thiên Hồ tộc thấy được cảnh này cũng lộ vẻ đại hỉ, xuất hiện nhiều tiếng reo hò.

Các tộc đàn khác cũng thể hiện vẻ vui mừng, âm thầm gật đầu.

So với Liễu Thiên Hào không rõ lai lịch, Liễu Nhạc Nhi dĩ nhiên được bọn họ ủng hộ kế thừa huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ. Bởi thâm tâm bọn họ cho rằng, nàng là người có thể tin tưởng, còn tên kia thì không thể tín nhiệm được.

Cùng lúc đó, mặc dù không nhìn ra thần sắc trên khuôn mặt Bạch Trạch, nhưng sâu trong ánh mắt y lại có chút biến động, hình như cũng vui vẻ khi thấy việc này.

Còn Liễu Thiên Hào thì ngây người đứng một bên, sắc mặt khó coi vô cùng, ánh mắt lóe lên sự bất mãn, nhưng Bạch Trạch đang đứng ở cạnh, gã không dám có bất kỳ hành động khác thường nào.

Thấy Liễu Nhạc Nhi đang kế thừa huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, Khánh Điển, Tiểu Bạch Viên, thanh niên tóc trắng của Sô Ngô tộc, Tiểu Bạch cũng hối hả bắt đầu tiếp nhận huyết mạch Chân Linh Vương của mình.

Đúng thời khắc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Chỗ cột đá màu máu của Lôi Bằng tộc chấn động mạnh, Man Hoang chi hỏa trên đó bất chợt biến lớn gấp mấy lần, cháy lên dữ dội.

Cả không gian màu máu cũng bắt đầu rung động mãnh liệt. Bên ngoài, một âm thanh gào thét kinh thiên động địa truyền đến.

Sắc mặt mọi người ở đây đều đại biến, bất kể tu vi cao hay thấp trong lòng đều trở nên run sợ, thân thể đứng không vững, loạng choạng lui lại.

Năm người mang huyết mạch Chân Linh Vương Cửu Vĩ Thiên Hồ tỏa ra hào quang, bảo vệ Liễu Nhạc Nhi khỏi bị ảnh hưởng khi nàng đang hấp thu.

Tâm thần Hàn Lập cũng run sợ không ngớt. Hắn vội vàng vận dụng Luyện Thần Thuật, cố gắng ổn định tâm thần, đồng thời, ánh mắt nhìn ra bên ngoài.

Giờ phút này, trên không trung Bát Hoang sơn, gió nổi mây trôi, vô số mây đen bỗng dưng xuất hiện. Đám mây mang theo những tia sét lớn, chớp giật nổ vang. Từ trong mây, vô số cơn gió lốc màu đen thổi vun vút xuống, phảng phất như những cột trụ chống trời, kết nối mặt đất và bầu trời. So với thiên tượng khi Hàn Lập thúc giục Thông Thiên Kiếm Trận mấy năm trước, cảnh tượng này hùng vĩ hơn không biết bao nhiêu lần.

Toàn bộ Bát Hoang sơn run rẩy, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể bị bầu trời đầy mây cuốn đi.

Tộc nhân nơi đây đều tái mặt, tất cả hoảng loạn, vội vàng khởi động cấm chế, hào quang tỏa ra ngập trời. Nhưng so với thiên tượng cuồn cuộn mây đen kia, ánh sáng này vẫn chỉ như đom đóm, không đáng nhắc tới.

Sâu trong đám mây đen, một bóng đen khổng lồ mơ hồ che khuất cả bầu trời, chậm rãi lượn lờ, hình như là một con thú lớn ngang trời, chiếm hết toàn bộ màn trời, vô cùng khó tin.

Thỉnh thoảng nó lộ ra cái vảy, cái móng, khiến người ta kinh hãi hình thể của nó, nhưng không thể nào đoán được thân hình này rốt cuộc to lớn đến cỡ nào, càng không nhìn ra loài thú nào, chỉ có thể nghe từng tiếng rống vang trời truyền ra từ trong mây.

Trong không gian màu máu, Bạch Trạch vui mừng ra mặt, ánh mắt bắn ra hai vệt sáng kỳ lạ nhìn ra phía bên ngoài.

Thấy cảnh này, Liễu Thiên Hào bỗng biến mất. Sau một khắc, y lăng không xuất hiện bên cạnh hư ảnh Cửu Vĩ Thiên Hồ, tay chụp xuống.

Một luồng sức mạnh vô cùng to lớn bộc phát ra, bao phủ hư ảnh huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ, muốn cưỡng ép thu nó lại.

Bạch Trạch bỗng quay người, lạnh lùng quát lên một tiếng: "Làm càn!"

Thanh âm không lớn, nhưng toàn bộ không gian màu máu chợt đông cứng lại.

Lực lượng trong tay Liễu Thiên Hào liền ngưng trệ, bất kể thúc giục thế nào, cũng không thể tiến lên mảy may.

Trong lòng y kinh hãi, muốn thoát ra đào tẩu ngay. Nhưng y chợt nhận ra, thân thể cũng bị lực vô hình kia bao lại. Mặc cho y thúc giục thần thông kinh thiên động địa thế nào, cũng không thể cử động mảy may.

Tâm lý Liễu Thiên Hào căng thẳng, trái tim như rớt thẳng xuống.

"Dám làm càn trước mặt ta, xem ra ngươi sống lâu rồi nên thấy chán." Sắc mặt Bạch Trạch lạnh lẽo, một ngón tay điểm ra.

Bóng một ngón tay thô to lăng không xuất hiện trước người Liễu Thiên Hào, điểm vào ngực y.

"Bụp bụp" một tiếng, ngực Liễu Thiên Hào bị đánh thủng một lỗ lớn, máu tươi chảy ra xối xả, cơ thể giống như cắt thành hai đoạn.

Liễu Thiên Hào thổ huyết rất nhiều. Nhưng, ngoài thân y tỏa ra hào quang xám trắng, cả người nhanh chóng chuyển qua trạng thái trong suốt rồi biến vào hư vô.

"Huyễn Hữu Mộng Cảnh? Hừ!"

Bạch Trạch nhíu mày rồi lập tức phất tay áo một cái. Một tiềm lực vô hình phóng ra ngoài, quét qua toàn bộ không gian màu máu trong chớp mắt.

Hư không mấy trăm trượng rung lên một tiếng “oong”. Một vầng sáng xám trắng theo đó vỡ tung, Thân hình Liễu Thiên Hào hiện lên, bị đánh bay ra ngoài, một lần nữa thổ huyết.

"Sâm La Vạn Tượng "

Liễu Thiên Hào cố hít một hơi, hai tay xoay tròn, bấm niệm pháp quyết, biến hóa ra những bóng ảnh ngón tay dày đặc.

Trên người gã bộc phát ra hào quang xám trắng chói chang như mặt trời, khó lòng nhìn thẳng. Lập tức, vầng sáng bung tỏa ra, hóa thành vô số ảo ảnh: mặt trời, trăng sao, núi non, đất đá, hoa cỏ, cây cối, thành trì, cung điện, sấm sét, khói lửa, con người, hổ báo, vân vân...

Tất cả những điều có thể tưởng tượng ra trong thế giới vô biên này đều xuất hiện, tràn ngập toàn bộ không gian màu máu. Nó giống như muôn vạn đoá hoa bất chợt hiện lên, làm tâm thần mọi người không thể tự kiềm chế mà đắm chìm vào trong đó.

Tại không gian này, ánh mắt mọi người hiện lên vẻ mông lung. Đồng thời, thần thái trong mắt dần trở nên ảm đạm. Dường như sức mạnh thần hồn của tất cả mọi người đang bị thế giới huyễn thuật trước mắt chiếm lấy.

Vẻ mặt Bạch Trạch trầm xuống. Năm ngón tay y tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ, lăng không vung lên.

"Xoẹt" một tiếng, tất cả ảo ảnh đều biến mất.

Giờ phút này, bóng dáng Liễu Thiên Hào đã không thấy đâu, không biết đi nơi nào.

Trong chớp mắt, mọi người ở đây khôi phục ý thức, tất cả há miệng thở dốc không ngừng.

Hàn Lập cũng gấp rút hô hấp, ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi.

Hắn vừa có cảm giác thần hồn hình như muốn rời khỏi cơ thể, bị người khác chiếm lấy.

Bạch Trạch không để ý đám người Hàn Lập. Tay phải lăng không chụp xuống không gian màu máu, bắn ra một chưởng màu sáng trắng.

“Xoẹt” một tiếng, chỗ không gian kia vỡ vụn như tờ giấy. Một bóng người

rơi xuống, chính là Liễu Thiên Hào, gã đang rơi vào trong chưởng màu sáng trắng kia.

Đúng thời khắc này, hư không vỡ vụn rung lắc dữ dội, một sức mạnh to lớn thẩm thấu ra, chặn chưởng của Bạch Trạch lại.

Thoắt một cái, thân hình Liễu Thiên Hào tan biến trong hư không.

Sức mạnh kia cũng biến mất, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi, những gợn sóng nổi lên theo đó tiêu tán.

Bạch Trạch chau mày, tự lẩm bẩm một tiếng: "Lại còn có người tiếp ứng..."

Đám người Liễu Tự Tại quay mặt nhìn nhau, nhất thời không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Liễu Thanh thấy vậy, mở miệng như thể đang muốn nói gì đó rồi lại thôi. Nhưng không chờ lão mở miệng, Bạch Trạch xoay chuyển ánh mắt nhìn Liễu Nhạc Nhi, nói:

"Việc này ta sẽ tiếp tục điều tra sau, kế thừa huyết mạch là quan trọng nhất. Ngươi không bị ảnh hưởng gì, an tâm làm chuyện của mình đi."

Liễu Nhạc Nhi thở nhẹ một hơi, khẽ gật đầu.

Bạch Trạch quay đầu nhìn về đỉnh tám cây cột đá. Hai tay y vẫy một cái, tám ngọn lửa màu vàng cùng bay xuống, ngưng tụ thành một đám ở giữa không trung, cháy hừng hực.

Sau đó, y lại phất tay, kết vài pháp quyết, hai tay đẩy về phía hư không sau cột đá.

Ngọn lửa màu vàng kia liền bắn ra, rơi xuống quảng trường phía sau cột đá. "Đoàng" một cái, nó nổ tung thành vô số ánh lửa vàng, thiêu đốt vùng hư không kia trong chớp mắt.

Ngay sau đó, trên tám cây cột đá, hào quang màu máu sáng rực, từng hư

ảnh Chân Linh bắn ra. Trong hư không, chúng tùy ý lao nhanh vào bên trong đám mây máu, tất cả sáng lên hào quang.

"Vù vù vù.."

Theo âm thanh của ngọn lửa đang bốc lên, những đám mây máu ngưng tụ trên không trung kia cũng bắt đầu trôi cuồn cuộn. Hào quang màu máu từ trong những đám mây này chiếu xuống, nối tiếp với các ngọn lửa màu vàng kim.

Hư không lập tức sinh ra chấn động mạnh, trong đó ẩn chứa một loại khí tức Man Hoang nguyên thủy.

"Ầm ầm "

Hư không khuấy động, trong ngọn lửa màu vàng và ánh sáng màu máu hiện ra ba cánh cửa khổng lồ cao mấy trăm trượng.

Ba cánh cửa lớn này đặt song song nhau, giữa chúng cách nhau mấy chục trượng. Dưới cửa bị lửa vàng nung nóng hừng hực, tỏa ra màu vàng óng ánh. Phía trên nó lại như được đúc bằng đồng đỏ, hiện ra ánh kim loại.

Mọi người ở đây trông thấy điều này, trong lòng rung động không ngớt. Kể cả một Nhân tộc như Hàn Lập khi nhìn thấy ba cánh cửa đồng đỏ này cũng sinh ra một cảm giác kính sợ từ đáy lòng.

Rất nhiều tộc nhân của các Man Hoang tộc còn xúc động, nằm rạp xuống lễ bái.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chăm chú. Ánh mắt hắn nhìn cửa lớn đầu tiên rồi dò xét từ trái qua phải.

Cái cửa lớn thứ nhất mang phong cách, khí tức rất cổ xưa, nhìn vào giống như được nhân công điêu khắc lên. Trên đó, tám bức phù điêu Chân Linh mang trạng thái khác nhau nhưng đều thần tuấn lạ thường, chính là hình dáng chân thân của tám vị Chân Linh Vương.

So với các pho tượng lúc trước có sự khác biệt, phù điêu tám vị này ẩn chứa khí tức Chân Linh vô cùng cường đại, cường đại đến mức Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy hít thở không thông, lực áp lên mặt, khiến hắn phải lập tức dời ánh mắt đi.

Trên cánh cửa lớn thứ hai, mặc dù cũng có vết điêu khắc, nhưng lại là những hình vẽ rất nguệch ngoạc, một vài đường cong thô kệch, vẽ lên cảnh sắc bên ngoài của một thế giới Man Hoang hoang vu.

Khi ánh mắt Hàn Lập tập trung vào đó, một cảm ứng kỳ diệu phát sinh.

Hắn cảm thấy những cảnh vật trên cửa lớn trước mắt đột nhiên nhúc nhích. Chúng hóa thành ánh sáng màu máu ngập trời, bao phủ toàn thân hắn. Những cảnh tượng này giống như sống lại, kéo hắn vào thế giới kia.

Hàn Lập ở trong đó liền thấy bản thân giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, bị dầu sôi đun nấu, khó chịu vô cùng. Thế nhưng, Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn lại như thể tìm được một chốn bình yên, tùy ý cuồn cuộn chảy khắp người, tỏ vẻ thoái mái cực kỳ.

Ngay lập tức, Hàn Lập cảm thấy toàn thân khô nóng, từ mặt đến cổ đều hiện ra màu đỏ như máu.

Những người xung quanh đều bị cửa lớn hấp dẫn, chỉ có Bạch Trạch nảy sinh cảm ứng, ánh mắt nhìn sang bên Hàn Lập một chút.

Hai mắt y sáng lên, xuất hiện một vẻ khó tin.

Tuy nhiên, y cũng không có bất kỳ hành động gì, không ra tay trợ giúp, không ra tay ngăn cản, mặc kệ hoàn cảnh cổ quái của Hàn Lập. Y chỉ một mực quan sát, dường như muốn nhìn xem bao giờ thì Hàn Lập có thể thoát khỏi trạng thái này?

------oOo------

Chương 1184: Ta muốn thử một chút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thập Huyết phụ thân, điều không thể

Đệ nhị môn, ta cũng muônd vào

Hàn Lập phát giác thân thể có chút không ổn, trong lòng run sợ.

Hắn lập tức vận chuyển Luyện Thần Thuật, thức hải đang đau nhức đột nhiên tỉnh lại, thân thể khẽ run lập tức đứng vững.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, ánh mắt chếch đi dò xét chung quanh, phát hiện tựa hồ cũng không có ai chú ý tới vẻ dị thường của hắn, đồng thời cũng phát hiện, vừa rồi người lâm vào mức độ này, tựa hồ chỉ có mỗi mình.

Ánh mắt tất cả Man Hoang tộc nhân chung quanh rơi vào trên cánh cửa thứ hai, nhưng chỉ khẽ quét qua, không dừng lại lâu.

Hàn Lập thu liễm tâm thần một chút, đang muốn nhìn phiến đại môn thứ ba, động tác đột nhiên trì trệ.

"Chuyện gì xảy ra, vậy mà khai khiếu..." Ánh mắt của hắn sáng lên, nhưng trong lòng thì kinh dị vạn phần.

Trong nháy mắt vừa rồi, trong cơ thể của hắn vang lên một âm thanh như

đậu vỡ, một chỗ huyền khiếu không có dấu hiệu đột nhiên mở ra.

"Lại có cơ duyên bậc này, chỉ nhìn một lát, liền có thể phá vỡ một khiếu, Nhân tộc này thật không giống với..." Ánh mắt Bạch Trạch không nhìn Hàn Lập, lại cảm ứng được biến hoá trên thân hắn, tự lẩm bẩm.

"Hẳn là..."

Trong lòng Hàn Lập suy đoán, vô thức ánh mắt lại rơi trên cánh cửa thứ hai.

Nhưng mà lần này hắn nhìn chăm chú cánh cửa lớn thứ hai, hoàn cảnh huyền diệu vừa rồi lại không xuất hiện, chỉ là Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn tựa hồ vẫn như cũ vui sướng không thôi, muốn hướng tới cánh cửa lớn này.

Mặc dù trong lòng Hàn Lập tiếc nuối chuyện này, nhưng cũng không chú ý nhiều, chỉ nhìn một lát liền dời ánh mắt qua cánh cửa lớn xích đồng thứ ba.

Cánh cửa lớn này càng thêm thô kệch so với hai cánh cửa trước, trên đó chẳng những không có bất luận vết tích điêu khắc nào, ngược lại che kín vô số vết lõm dày đặc, mấp mô, giống như mặt đất bị mưa thiên thạch oanh kích qua.

Hàn Lập nhìn một lát, thấy trên đó cũng không có điểm gì đặc biệt, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt.

"Các ngươi đã nhìn thấy ba phiến đại môn trước mắt, không gian phía sau mới chính thức là Man Hoang Thánh Điện. Thạch điện trên Bát Hoang sơn, là chúng ta kiến tạo một tòa cất trữ Man Hoang Thánh Hỏa mà thôi." Thanh âm Bạch Trạch bỗng nhiên vang lên, quanh quẩn trong toàn bộ không gian.

"Man Hoang Thánh Điện có ba tòa?" Liễu Thanh kinh ngạc hỏi.

Lão tuy là tộc trưởng Thiên Hồ tộc, nhưng biết về Man Hoang Thánh Điện cũng không nhiều.

"Man Hoang Thánh Điện chỉ có một tòa, sau khi tiến vào ba cánh cửa này,

đến một nơi là thánh điện, chỉ là cấp độ hư không trong đó khác biệt mà thôi. Cánh cửa thứ nhất này là chỗ truyền thừa căn bản huyết mạch Man Hoang Bát Vương, người kế thừa huyết mạch năm tộc các ngươi mau tiến vào cửa này, đi kế thừa huyết mạch năm vị Chân Linh Vương bọn hắn." Ánh mắt Bạch Trạch rơi vào trên cánh cửa lớn thứ nhất, nói ra.

"Vâng." Năm người Liễu Nhạc Nhi đồng thanh đáp.

Vừa nói xong, Khánh Điển không kịp chờ đợi, dẫn đầu vọt thẳng vào trong ngọn lửa màu vàng.

"A..." Thân ảnh gã vừa mới chui vào trong ngọn lửa, liền có một tiếng kêu la thảm liệt vang lên.

Đám người nghe tiếng giật mình, liền thấy thân thể Khánh Điển bị ngọn lửa quấn quanh, bên ngoài cả người rạn nứt ra từng kẽ nứt hỏa hồng, nhìn tựa như đồ sứ sắp nứt vỡ, hình dạng có chút khủng bố.

"Man Hoang Thánh Hỏa có thể trợ giúp các ngươi thiêu đốt tạp chất trong cơ thể, gắng chịu đựng đi, vậy mới có thể tiếp nhận huyết mạch chi lực." Bạch Trạch lạnh nhạt nói ra.

Lão vừa dứt lời, một tiếng gào thét rung trời truyền đến.

"Rống..."

Chỉ thấy trong kim diễm, thân thể Khánh Điển bành trướng cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt liền hóa thành một con Khánh Viên to lớn mặt trắng tay đỏ, đầu mọc sừng nhọn, miệng sinh răng nanh.

Nó vọt tới cửa lớn xích đồng, trên thân loé lên kim quang, chui thẳng vào trong đó, biến mất không thấy.

Thiếu chủ Sô Ngô tộc thấy thế, nhếch miệng lên một vòng ý cười, thân hình nhảy lên, cũng rơi vào trong đó.

Theo sát phía sau, Liễu Nhạc Nhi và Viên Sơn Bạch cũng nhảy lên, tiến

nhập vào trong kim diễm.

Tiểu Bạch là người cuối cùng đi vào trong hỏa diễm.

Theo từng âm thanh gào thét trong ngọn lửa vang lên, mấy người bọn họ đều hóa thành chân thân như Khánh Điển, đụng vào trong cửa lớn xích đồng, biến mất không thấy.

Sau khi tiếng vang của bọn họ biến mất, trên toàn bộ quảng trường yên tĩnh trở lại.

"Các ngươi hãy tu luyện tại quảng trường này đi, khí tức huyết nhục nơi đây mặc dù không bằng trong Man Hoang Thánh Điện, nhưng đối với các ngươi cũng có ích lợi rất lớn, tranh thủ cơ hội trân quý này đi." Bạch Trạch mở miệng nói ra.

Đám người nghe vậy, nhao nhao khoanh chân ngồi xuống, định bắt đầu tu luyện.

"Vương thượng, nếu trong cánh cửa thứ nhất là chỗ kế thừa huyết mạch, chúng ta có thể tiến vào hai cánh cửa khác, ở nơi đó tu luyện nhất định mạnh hơn nơi đây a?" Lúc này, tộc trưởng Bạch Bối Quỷ Viên tộc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lời vừa nói ra, những người còn lại cũng nhìn sang bên này, cho dù không dám có hy vọng xa vời, nhưng trong mắt cũng nhiều ra một phần chờ mong.

"Năm người bọn hắn là người được huyết mạch lựa chọn, có huyết mạch Chân Linh Vương che chở, mới có thể đi vào cửa lớn, các ngươi dựa vào cái gì? Không sợ chết, có thể thử một chút, xem các ngươi có thể mở ra cánh cửa kia hay không?" Bạch Trạch hờ hững nói ra.

"Là vãn bối cuồng vọng, không dám lỗ mãng nữa..." Tộc trưởng Bạch Bối Quỷ Viên nghe vậy, thân thể run lên, rụt cổ một cái nói ra.

"Tốt, các ngươi ở đây an tâm tu luyện, chờ năm người bọn hắn kế thừa huyết mạch trở về, ta sẽ mở lại Tu La Huyết Môn, mang các ngươi ra

ngoài." Bạch Trạch cũng không nhìn gã, mở miệng nói.

"Tuân mệnh." Đám người vội đáp ứng.

Đúng lúc này, lại có một thanh âm không quá hài hòa vang lên: "Vương thượng, vãn bối muốn thử xem..."

Lời vừa nói ra, mọi người đều giật mình, nhao nhao quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói là tên Nhân tộc mà bọn họ không chào đón kia, chính là Hàn Lập.

"Đồ hỗn trướng, được một tấc lại muốn tiến một thước..." Tộc trưởng Khánh Viên giận tím mặt, nghiêm nghị trách mắng.

Các tộc nhân còn lại, cũng đều nhao nhao mở miệng trách mắng, ngay cả Hồ Tam và Lợi Kỳ Mã cũng nhìn, nhao nhao lắc đầu, cảm thấy cử động của Hàn Lập lần này có chút quá mức liều lĩnh, lỗ mãng.

"Vãn bối tự lượng sức mình, muốn thử một chút tiến vào cánh cửa thứ hai này, không biết Vương thượng có thể thành toàn hay không?" Hàn Lập cũng không để ý tới những người kia, vẫn như cũ ôm quyền nói lần nữa.

"Ngươi có ân với Man Hoang chúng ta, nếu muốn thử, tự nhiên không gì không thể. Chỉ là ta nhắc nhở ngươi một chút, cánh cửa này cũng không phải bình thường. Chủng loại Chân Linh Man Hoang giới vực phong phú thế nào, tám người chúng ta có thể trở thành Chân Linh Vương siêu việt hơn bọn hắn, có chút quan hệ với không gian sau cánh cửa này." Lông mày Bạch Trạch nhíu lại, nói ra.

Trong cánh cửa thứ hai, lại là chỗ năm đó tám vị Chân Linh Vương tu hành lịch luyện?

"Muốn đi vào cánh cửa lớn này cũng không dễ, chỉ dựa vào điểm huyệt mạch Sơn Nhạc Cự Viên trong cơ thể ngươi, tăng thêm nhục thân Nhân tộc của ngươi, mảnh Man Hoang chi hỏa này ngươi chưa hẳn có thể chống đỡ nổi, ngươi còn muốn thử?" Bạch Trạch tiếp tục hỏi.

Lần này không chỉ những người khác triệt để kinh ngạc, ngay cả Hàn Lập cũng phải lo nghĩ, chỗ năm đó tám vị Chân Linh Vương thành tựu, chính mình tiến vào được sao?

"Vãn bối muốn thử một chút, xin Vương thượng thành toàn." Bất quá rất nhanh, hắn hạ quyết tâm, nói ra.

Sở dĩ lần này hắn dám mạo hiểm, một mặt là vì huyết mạch bản thân, khiến cho hắn có mấy phần lực lượng, một mặt khác là vì hắn muốn mau chóng tăng lên thực lực của mình, sau đó nghĩ cách cứu Kim Đồng ra.

"Tâm ý ngươi đã quyết, vậy đi thôi." Bạch Trạch do dự một chút, nói ra.

"Đa tạ." Hàn Lập ôm quyền nói.

"Trong các ngươi, nếu có ai tự cảm thấy cũng có thể thông qua Man Hoang chi hỏa tiến vào trong cánh cửa này cũng có thể thử, chỉ là hết thảy hậu quả, tự gánh chịu. Tốt rồi, các ngươi tranh thủ tu luyện đi." Nói xong, Bạch Trạch tung bay lên,xuyên thẳng qua Tu La Huyết Môn, rời đi.

Đám người thấy thế, từng người hai mặt nhìn nhau một trận, sau đó ánh mắt tập trung vào trên thân Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, trong miệng nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí, mũi chân điểm nhẹ, trong nháy mắt lướt vào trong Man Hoang chi hỏa.

"Vù" một cái.

Mảng lớn kim diễm bỗng nhiên vọt lên, bao phủ cả người Hàn Lập vào trong.

Hắn vốn định một hơi vọt thẳng đến cánh cửa thứ hai, kết quả trong nháy mắt tiến vào trong hỏa diễm, quanh thân bị một cỗ thiêu đốt đau nhức kịch liệt không gì sánh được vây quanh, cả người bị từng tia lửa quấn quanh, trực tiếp kéo lại.

Hắn giãy dụa lướt về phía trước, lại cảm thấy cả người giống như bị một tòa

Bát Hoang sơn đè ép, căn bản nửa bước khó đi.

Cùng lúc đó, huyết dịch trong cơ thể hắn cũng bị hỏa diễm thiêu đốt, tựa như sôi trào lên, điên cuồng trào lên trong mạch quản cơ thể hắn, mỗi lần va chạm đến tâm mạch, tựa như một cái trống lớn điên cuồng đánh, vang lên trận trận "Ầm ầm".

Thanh âm này, không chỉ chính Hàn Lập nghe thấy, mà những người phía ngoài cũng đều nghe được.

Trong lòng hắn không ngừng kêu gọi, định triệu hoán Tinh Viêm Hỏa Điểu ra che chở mình, kết quả Tinh Viêm Hỏa Điểu tuy có cảm ứng, nhưng giống như bị cấm chế phong ấn trong cơ thể không cách nào đi ra.

"Tiểu tử này thật sự là tìm đường chết, Vương thượng đã nói, không có huyết mạch Chân Linh Vương cường đại che chở, rất khó qua được Man Hoang chi hỏa khảo nghiệm, hắn lại không biết sống chết muốn thử..." Ý cười trên mặt tộc trưởng Khánh Viên không giảm, nói ra.

"Hắc hắc, sớm đã nhìn hắn không thuận mắt, chết ở chỗ này là tốt nhất..." Tộc trưởng Thông Tí Viên phụ họa.

Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác, nếu chính mình muốn chết, vậy tốt nhất đi chết đi.

Người Man Hoang chúng tộc, phần lớn cũng đều suy nghĩ như vậy.

Lợi Kỳ Mã không nói gì, ánh mắt nhìn Hàn Lập một chút, lập tức nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu hấp thu huyết nhục chi lực trong hư không bốn phía.

"Hàn huynh, ngươi cũng quá liều lĩnh, lỗ mãng... Man Hoang khí huyết truyền thừa vạn cổ, làm sao nhục thân Nhân tộc có thể tiếp nhận?" Hồ Tam thấy cảnh này, cũng chỉ có thể u sầu thở dài một tiếng.

Hàn Lập hoàn toàn không biết phản ứng của mọi người, giờ phút này trong hai tai hắn vang lên không ngừng, huyết nhục toàn thân cháy đen một

mảnh, mặt ngoài rung động "Tư tư", nhìn giống như sắp bị nướng chín.

Đúng lúc này, trong cơ thể của hắn vang lên một trận "Phanh" phanh", tựa như đậu vỡ ra.

Một mảnh ngũ thải huyễn quang từ trên thân hắn sáng lên, một hư ảnh Sơn Nhạc Cự Viên hiển hiện lên đầu tiên, theo sát phía sau là hai cánh Ngân Sí Lôi Bằng mở ra, cũng bay ra, sau đó Chân Long, Thiên Phượng, Huyền Quy, Đằng Xà, mười đạo hư ảnh Chân Linh, một cái tiếp theo một cái từ đó bay ra, vờn quanh người hắn.

Từng đợt khí tức cường đại cổ xưa từ trong hỏa diễm lan tràn ra.

"Các ngươi mau nhìn!"

"Đây... Đã xảy ra chuyện gì..." Có người hoảng sợ hỏi.

------oOo------

Chương 1185: Tiến vào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nợ máu Man Hoang, Thiên Đình trả

Thập nhiu Chân Linh, thập nhị Vương

"Chuyện gì đây?"

"Không thể nào!"

"Một tên Nhân tộc như hắn sao lại có nhiều huyết mạch Chân Linh trong cơ thể như vậy?" Tộc trưởng Khánh Viên tộc nói lớn.

Tộc trưởng Bàn Sơn Viên tộc cũng nhướng đôi lông mày dài, nghi hoặc nói: "Các chủng tộc Man Hoang chịu ảnh hưởng của huyết mạch bản thân. Cơ thể chúng ta rất khó dung nhập thêm huyết mạch khác. Ngược lại, bản thân huyết mạch Nhân tộc không xung đột kịch liệt với huyết mạch Chân Linh, có khả năng dung nhập thêm huyết mạch khác. Tuy nhiên, huyết mạch ngổn ngang như vậy lại hòa thành một thể, với thân thể Nhân tộc làm sao có thể duy trì, không bị tan vỡ?”

Cùng lúc đó, Lợi Kỳ Mã đang nhập định tu hành, nghe thấy nhiều tiếng ồn, không nhịn được liền mở mắt ra.

Nhìn cảnh lạ trước mặt, thâm tâm y thầm tán thưởng: "Thật là khiến người

ta liên tục bất ngờ*..."

*nguyên văn: thán vi quan chỉ/ than thở vì không được xem tiếp, thành ngữ ám chỉ một điều tuyệt vời

...

Lúc này, bên trong Man Hoang Thánh Điện trên Bát Hoang Sơn, tám chỗ ngồi vốn bị bỏ trống, hiện tại hai vị trí đã không còn trống.

Bạch Trạch đang ngồi tại vị trí của mình, nhìn về một vị trí khác không xa. Một đại hán mặc áo bào đen ngồi đó, phong thái hào sảng, khí khái**.

**nguyên văn: đại mã kim đao

Thân hình y cường tráng, khôi khô nhưng quần áo trên người lại rách rưới, thủng lỗ chỗ, sợi vải phất phơ, nhìn như một tên ăn mày mặc quần áo trăm họ ngoài phố chợ.

Đại hán vén áo choàng trên đầu ra. Một gương mặt góc cạnh hiện ra rõ ràng, cằm đầy chân râu màu xám đen. Đôi mắt y hơi lõm vào, ánh lên những tia sáng dị thường trong đại điện mờ tối này. Cả người tỏa ra một cảm giác tang thương.

Y không phải ai khác, chính là Chân Linh Vương Du Thiên Côn Bằng vừa trở về.

Trên mặt Bạch Trạch không khỏi lộ ra chút nhiệt tình, mở miệng cười nói: "Nhạc Miện, ta biết chắc chắn ngươi không hề rời Man Hoang quá xa. Nhưng không ngờ ngươi có thể trở về nhanh như vậy. "

"Được rồi, không cần nói nhảm. Nói đi, lần này đột nhiên mở ra Tu La Huyết Môn làm gì, Man Hoang lại có kiếp nạn sao?" Đại hán áo đen được gọi là Nhạc Miện kia trả lời hết sức lạnh nhạt.

Bạch Trạch cũng không để ý, hỏi tiếp: "Thiên Đình sắp tổ chức Bồ Đề yến, chuyện này ngươi có biết không? "

"Biết thì thế nào?" Nhạc Miện nhướng mày, hỏi ngược lại.

"Ta biết, chuyện năm đó ngươi vẫn còn trách ta, có thể..." Bạch Trạch thấy thế, muốn nói tiếp lại thôi.

Nhạc Miện cười lạnh, chậm rãi kể: "Năm đó Thiên Đình dòm ngó năng lực Mặc Ngọc, muốn thu nhận dưới trướng. Mặc Ngọc thà chết không nghe, đại chiến với Thiên Đình. Lúc đó ngươi lấy đại cục Man Hoang ràng buộc bọn ta, không cho chúng ta toàn diện khai chiến Thiên Đình. Kết quả thế nào? Không những Mặc Ngọc chết trận, ngay cả lão Viên cũng vẫn lạc, thi thể ở đâu cũng không biết. Hiện tại Thiên Đình lại hành động nhưng lòng người chúng ta đã tán, chỉ có thể bỏ mặc cho nước chảy bèo trôi.".

Khuôn mặt Bạch Trạch lộ vẻ do dự, khó khăn đáp lại: "Năm đó... Năm đó không phải là ta không muốn toàn diện khai chiến, mà là Mặc Ngọc thấy trước kết quả nếu chúng ta khai chiến với Thiên Đình. Y lấy cái chết ép buộc, không cho phép ta nhúng tay vào..."

Nhạc Miện nghe thấy điều này, thần sắc thay đổi, trở nên trầm tư. Y biết Bạch Trạch một khi đã nói, tuyệt đối không nói bừa.

Bạch Trạch nặng nề thở dài một tiếng rồi nói tiếp: "Việc này Viên Cương thật ra cũng biết. Thế nhưng y vẫn quyết định ra tay. Qua bao nhiêu năm như vậy, giờ khắc nào ta cũng hối hận, chỉ là hối hận thì cũng vô dụng..."

"Đúng là cũng vô dụng." Nhạc Miện thở dài đáp rồi đứng dậy muốn rời đi.

"Đào Ngột và Chu Yếm cũng đã vẫn lạc. Toàn bộ Man Hoang, bây giờ chỉ còn lại ngươi, ta và La Hầu." Bạch Trạch lên tiếng.

Y vừa dứt lời, thân hình Nhạc Miện lập tức sững lại tại chỗ.

Gã quay lại nhìn Bạch Trạch đầy khó khăn, thì thào hỏi: "Chỉ còn chúng ta..."

Bạch Trạch đáp: "Trước mắt, Tu La Huyết Môn đã mở lại, Man Hoang

Thánh Điện tái hiện. Ta cũng đã tìm đủ hậu duệ huyết mạch. Bọn họ tiến vào bên trong để kế thừa huyết mạch còn lại của Chân Linh Vương. Hiện tại cần thời gian để chúng trưởng thành."

Nhạc Miện một lần nữa ngồi xuống ghế đá, thân thể hơi cúi xuống hỏi lại: "Ngươi đang lo lắng Thiên Đình phát hiện hành động của ngươi ở nơi này, sẽ ra tay với Man Hoang, nên gọi ta và La Hầu trở về che chở bọn chúng?"

"Man Hoang cần các ngươi." Hai mắt Bạch Trạch nhìn thẳng Nhạc Miện nói ra.

Ánh mắt Nhạc Miện ngưng lại, khí thế toàn thân bỗng trở nên lăng lệ vô cùng: "Mặc dù mấy năm ta một mực tự do ngoài không gian ngoại vực, nhưng vẫn chờ đợi một ngày trở về Man Hoang. Thiên Đình thiếu nợ máu với chúng ta, ngày nào đó phải trả giá."

"Ngày này sẽ không quá xa." Bạch Trạch thì thào nói ra.

Đúng lúc này, Nhạc Miện bỗng nhướng mày, nhìn về phía Bạch Trạch.

Bạch Trạch cũng nảy sinh cảm ứng, mở miệng nói: "Có chút thú vị, vừa khéo cho ngươi xem."

Nói xong, y vung bàn tay lên, một ngọn lửa màu vàng bốc lên trước hai người.

Trong ngọn lửa, bóng dáng Hàn Lập hiện ra, từng hư ảnh Chân Linh vờn quanh hắn, hào quang tràn ngập.

Nhạc Miện cũng hơi kinh ngạc nói: "Chỉ là Nhân tộc, mà lại chứa nhiều huyết mạch Chân Linh như vậy, ngay cả của ta và lão Viên cũng có? "

Bạch Trạch cười ngượng đáp: "Không chỉ thế, lúc trước hắn còn xin ta lấy huyết mạch hậu duệ Đào Ngột và Chu Yếm."

Vừa dứt lời, y liền thấy bên trong ngọn lửa, một cái bình ngọc màu trắng bay ra từ người Hàn Lập. Cái bình nhỏ tan hoàn toàn. Hai giọt máu bằng

hạt đậu bắn ra, biến thành một mảng sương mù máu giữa không trung rồi dung nhập thẳng vào thân thể cháy đen của hắn.

Theo hai giọt máu Chân Linh nhập vào cơ thể, công pháp Kinh Trập Thập Nhị Biến tự động được thi triển. Thân người hắn bộc phát hào quang màu máu. Đồng thời, cơ thể cũng không tự chủ được mà biến hóa bành trướng ra.

Được một lúc, hắn hóa thành một con vượn to lớn đầu bạc, chân đỏ, có răng nanh. Một lúc sau, hắn lại biến thành một con hổ lớn sặc sỡ có cánh, đuôi dài. Khí tức trên người hắn chợt mạnh, chợt yếu, rất không ổn định.

Nhạc Miện hơi nghiêng người về trước, nhướng mày nói: "Cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng tên này sẽ bạo thể mà chết."

Bạch Trạch vừa cười vừa đáp. "Xảo diệu là ở chỗ này."

Y vừa nói xong thì các hư ảnh Chân Linh bay múa quanh Hàn Lập nhao nhao quay về. Cứ lần lượt từng con chui vào trong cơ thể hắn. Một luồng sáng năm màu trên người hắn sáng lên.

Ngay sau đó, thân hình Hàn Lập biến hóa càng lúc càng nhanh. Tất cả chân thân của mười hai loại Chân Linh đều hiện ra.

Hơn nữa, với sự biến hóa thân hình không ngừng, khí tức trên người hắn cũng ổn định theo từng giây từng khắc. Ngay cả máu thịt đã cháy đen như than cũng bắt đầu khôi phục nguyên trạng. Một tầng ánh sáng hồng lan tràn ra, thân thể hắn giống như cây khô gặp xuân đến.

Nhạc Miện kinh ngạc: "Sao lại thành như vậy?"

Bạch Trạch tán thưởng: "Chắc là hắn tu luyện một loại công pháp chuyên dùng để dung luyện tinh huyết Chân Linh, rất không tầm thường. Xem tình hình hắn như vậy, có lẽ lúc trước cũng chỉ thiếu hai loại huyết mạch Chân Linh, hiện tại đã đủ."

"Vậy người này..." Nhạc Miện nhíu mày hỏi.

Bạch Trạch cười đáp: "Đã điều tra qua, không phải kẻ địch của chúng ta. Ngược lại, hắn là tên khiến cho Thiên Đình rất nhức đầu."

Nhạc Miện mở miệng hỏi tiếp. "Nói như vậy, ngươi cho hắn vào trong Man Hoang chi hỏa, hoàn thành dung hợp huyết mạch, là cố ý giúp hắn tôi luyện huyết mạch và nhục thân sao?"

Bạch Trạch khẽ lắc đầu, chậm rãi trả lời: "Không chỉ thế, phương pháp dung luyện huyết mạch của hắn, chúng ta chưa chắc không thể tham khảo. Sở dĩ ta cho phép hắn làm vậy, cũng là cố gắng để người mười sáu Hoang tộc kia nhìn xem. Còn bọn họ có thu hoạch bao nhiêu, phải xem bản lãnh mỗi người."

Nhạc Miện nghe vậy nói rằng: "Coi như ngươi cũng lao tâm khổ tứ... Ta thấy tên này không tệ, nhưng cũng không nên quá xem trọng hắn. Một kẻ Nhân tộc mà lại muốn đi vào Man Hoang Thánh Điện, ý tưởng này quả thực hơi hoang đường. Hắn không thể mở được cánh cửa lớn kia."

Bạch Trạch lắc đầu, không đồng ý nói: "Ta thấy chưa chắc. Vừa rồi, sở dĩ hắn đưa ra yêu cầu kia, không phải ý nghĩ hão huyền, không biết lượng sức, mà là huyết mạch trong cơ thể hắn phản ứng với cửa thánh điện. Nếu không thì với tâm tính của hắn, sẽ không tùy tiện mở miệng."

Y vừa dứt lời, Nhạc Miện đột nhiên "Ồ" một tiếng, giọng nói đầy kinh ngạc.

Cùng lúc, Hàn Lập đột nhiên quát một tiếng. Trên dưới toàn thân tỏa mạnh ô quang. Trong nháy mắt, hắn biến thành hình tượng Thần Ma ba đầu sáu tay, bước từng bước một xuyên qua ngọn lửa màu vàng, chạm vào cánh cửa lớn thứ hai.

"Ầm ầm ầm"

So với tình huống lúc đám người Liễu Nhạc Nhi tiến nhập, tình hình Hàn Lập hoàn toàn tương phản. Thân hình hắn đụng vào cửa lớn, không những không thể xuyên qua mà còn bị cửa ngăn lại, gây nên những tiếng động ầm

vang.

Nhạc Miện thấy thế, chậm rãi nói: "Chung quy chỉ là Nhân tộc mà thôi, Man Hoang Thánh Điện cũng không chấp nhận huyết mạch của hắn."

Bạch Trạch nhìn vậy cũng thu lại thần sắc, tiện tay vung lên. Đám lửa màu vàng cháy trên mặt đất liền biến mất theo, không thấy nữa: "Tất cả phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân hắn."

Trong không gian Tu La Huyết Môn, tám cây cột đá đứng lặng trên quảng trường, mọi người nhìn bóng lưng Hàn Lập. Tiếng giễu cợt giờ đây đã không còn. Dù sao, với lực lượng của bản thân họ cũng chưa chắc có thể làm đến như vậy.

Mọi người cảm thấy sự náo nhiệt ở nơi đây có lẽ đã hết. Hàn Lập dù làm đi làm lại cũng tuyệt đối không thể mở cửa lớn kia. Bọn họ không tiếp tục để tâm nữa, mỗi người nhắm mắt khoanh chân, chăm chú tu luyện.

Hồ Tam cũng khoanh chân ngồi xuống, thì thào nói: "Hàn huynh, đáng tiếc..."

Nhưng đúng lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra.

Trong ngọn lửa màu vàng, thân người Hàn Lập một lần nữa rực sáng ánh sáng nhiều màu sắc. Mười hai hư ảnh Chân Linh bay lượn ra. Từng con hạ xuống cái cửa lớn bằng đồng đỏ, trực tiếp nhập vào.

Những đường cong vốn thô kệch trên đó lập tức nhao nhao phát sáng. Một luồng khí tức Man Hoang kỳ lạ truyền ra.

"A..."

Hàn Lập hét lớn một tiếng. Ngay lúc đó, thân hình hắn lao vào cửa lớn rồi dùng sáu cánh tay to lớn chống lên cửa, bắt đầu cố hết sức đẩy.

"Ầm ầm ầm..."

Một thanh âm vô cùng nặng nề từ trên cửa vang lên. Cánh cửa lớn bằng đồng đỏ sừng sững, bất động kia vậy mà lại khẽ lui vào trong, để lộ ra một khe hở. Từ đó, những mảng sương mù máu nồng đậm bừng lên.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt hiện lên vẻ vui mừng lẫn sợ hãi. Thân hình hắn bỗng thu nhỏ lại, khôi phục hình dáng Nhân tộc, nhanh chóng tiến vào trong cửa lớn.

Một tiếng "Ầm ầm" vang lên thật to. Cửa lớn nặng nề một lần nữa đóng lại, còn bóng người Hàn Lập đã biến mất ngay tại chỗ.

"Hắn, vậy mà tiến vào thật..." Tộc trưởng Khánh Viên tộc hoảng sợ nói.

"Đã vào, tên Nhân tộc kia vào rồi..." Những người còn lại cũng kinh sợ kêu lên.

------oOo------

Chương 1186: Truyền thừa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nhận truyền thừa, kiên trì thống khổ

Thiên phú thần thông, họa sát thân

Khác với mọi người chỉ lo sợ hãi thán phục, Lợi Kỳ Mã một mặt nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, vẫy một cái về phía cửa lớn, mảnh sương mù màu máu từ bên trong cửa tràn ra trước đó, lập tức lao cuồn cuộn qua gã.

Hồ Tam thấy thế, cũng kịp phản ứng, vội bắt chước làm theo, hút lấy những huyết vụ kia.

Những người còn lại lúc hiểu ra, mới phát hiện những huyết vụ kia đã bị hai người bọn họ chia nhau đến bảy tám phần, mặc dù không cam lòng, cũng chỉ có thể ai thán một tiếng, cướp hấp thu huyết vụ lẻ tẻ còn lại, đồng thời tự mình tu luyện.

Hồ Tam thu huyết vụ vào trong cơ thể, trong nháy mắt thần sắc đại biến, trong đôi mắt bạo khởi một mảnh huyết quang, thần hồn cả người chấn động, nhìn đúng là hết sức thống khổ.

Y toàn lực vận chuyển huyết mạch chi lực trong người, trấn áp nguồn lực lượng kia, sau một hồi lâu mới thoáng khôi phục bình thường.

"Nguồn lực lượng này vậy mà hỗn loạn cuồng bạo như vậy? Hàn huynh

hắn..." Hai mắt Hồ Tam phủ kín huyết sắc, trong lòng kinh hãi không thôi.

Lợi Kỳ Mã bên kia nhận lấy huyết vụ càng nhiều hơn, chỉ là tình huống của gã tốt hơn nhiều so với Hồ Tam, bất quá trong lòng gã cũng chấn kinh, cảm thấy nếu lực lượng sau cửa cũng như vậy, Hàn Lập tiến vào bên trong, chỉ sợ cửu tử nhất sinh.

Cùng lúc đó, trong cửa lớn xích đồng, thân hình Hàn Lập phiêu diêu không ngừng, ở trong hư không vừa đi vừa lắc lư theo trận trận huyết sắc chập chùng.

Hắn miễn cưỡng ổn định thân hình, lấy lại bình tĩnh, sau đó ánh mắt nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy hư không là một mảnh mênh mông bát ngát huyết sắc, đồng thời từng luồng từng luồng huyết tinh nồng đậm đến cực điểm xông vào mũi.

Trên đỉnh đầu hắn treo một vòng mặt trời màu máu to lớn, ở trong tán phát ra từng tia sáng màu máu, chiếu rọi bốn phương tám hướng.

Mà hư không dưới người hắn, có thể nhìn thấy từng vòng xoáy màu máu vô cùng to lớn, như là đám mây phong bạo, trải rộng khắp nơi, xen lẫn nhau, ở trong truyền ra trận trận lực lượng cuồng bạo hỗn loạn.

Hàn Lập treo ở hư không, cảm thụ được nguồn lực lượng này, vậy mà ẩn ẩn cảm thấy có chút quen thuộc.

Trước đó ở trong Tích Lân Không Cảnh, lúc huyết mạch của hắn phát sinh dị thường, giữa chúng xung đột với nhau, tựa như lực lượng trong vùng không gian này, hỗn loạn vô tự, cuồng bạo dữ tợn.

Trong lòng Hàn Lập suy đoán, đại khái chính là như vậy, thân hắn như tiểu thiên địa, mới có thể sinh ra một loại liên hệ không cách nào nói rõ với hư không trong Man Hoang Thánh Điện, nên hắn mới có thể tiến vào trong cửa lớn này.

Suy tư một lát, Hàn Lập liền để suy nghĩ này qua một bên, hai mắt ngưng tụ, khoanh chân ngồi xuống.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, Kinh Trập Thập Nhị Biến và Thiên Sát Trấn Ngục Công đồng thời vận chuyển lên, huyết quang và ô quang trên thân đồng thời đại thịnh.

Sau dị quang chớp động quanh thân, mười hai hư ảnh Chân Linh nổi lên từng cái thành hình dạng vòng tròn, sinh động như thật, chuyển động không ngừng.

Theo trên thân hắn phát sinh biến hóa, vùng hư không này vậy mà bắt đầu phát sinh một chút biến hóa, vòng xoáy màu máu xoay tròn trong nháy mắt tăng tốc, từng đạo sương mù màu máu từ đó bắn ra, hiện lên hình dạng xoắn ốc lao đến phía bên này, tràn vào trong vòng tròn do mười hai hư ảnh Chân Linh hình thành.

Mười hai hư ảnh Chân Linh trên vòng tròn tựa như sống lại, từng con giương nanh múa vuốt, nhao nhao há miệng thôn phệ những sương mù màu máu tràn đến kia.

"Uống..."

Hàn Lập lập tức cảm thấy phía sau lưng bị thiêu đốt một trận, trong cơ thể giống như bị nham tương rót vào, huyết dịch trong toàn bộ mạch quản trong nháy mắt sôi trào lên, trong miệng nhịn không được phát ra một tiếng quát lớn.

Ngay sau đó, hắn cảm giác thể nội bị một cỗ huyết mạch chi lực cường đại không gì sánh được xâm nhập vào.

Sau một khắc, các nơi trên thân bắt đầu truyền đến từng đợt đau nhức kịch liệt giống như xẻo thịt khắc xương, mà trước đó huyền khiếu không có nửa điểm động tĩnh, vậy mà trong nháy mắt bị những lực lượng này chiếm cứ tràn ngập, nhao nhao có dấu hiệu buông lỏng.

Hai mắt Hàn Lập xích hồng, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán và vết máu trên khóe mắt đồng thời chảy xuống, hàm răng nghiến đến rung kèn kẹt, nhưng trong lòng chỉ có một ý niệm:

"Phải chống đỡ, nhất định phải... Chống đỡ!"

...

Cùng lúc đó, trong cửa lớn xích đồng thứ nhất, dị tượng cũng không ngừng nổi lên.

Mấy người Liễu Nhạc Nhi mặc dù cùng tiến vào một cánh cửa, nhưng tựa hồ lại không vào cùng một không gian, ngược lại tự mình rơi vào chỗ hư không khác nhau, không thể thấy nhau.

Giờ phút này, Liễu Nhạc Nhi đang ở trên một tòa tế đàn hình tròn to lớn, bốn phía đứng lặng chín cây trụ lớn che trời, phía trên khắc rõ từng đạo ấn ký phù văn dày đặc không gì sánh được, lóe ra huyết sắc quang mang nồng đậm.

Một con cự hồ tuyết trắng to lớn vô cùng, thân hình treo ở không trung, chín cái đuôi dài rũ xuống, mỗi đuôi quấn quanh trên mỗi chín cây trụ lớn, trên người có từng đạo hào quang thuận theo cây trụ chảy xuôi xuống, tụ hợp vào trên tế đàn dưới mặt đất.

Chính giữa tế đàn, một con Lục Vĩ Bạch Hồ hình thể nhỏ gấp mấy lần nằm trên mặt đất, quanh thân bị vài sợi xiềng xích màu máu xuyên qua, toàn thân không thể động đậy, nó cắn chặt hàm răng, nhưng vẫn ngẩng cao đầu, gắt gao nhìn chằm chằm Cửu Vĩ Cự Hồ phía trên.

Trên tế đàn có đạo đạo hào quang, thuận theo xiềng xích màu máu không ngừng tụ hợp vào trong cơ thể của nàng.

Lục Vĩ Bạch Hồ tự nhiên chính là Liễu Nhạc Nhi, mà Cửu Vĩ Cự Hồ kia chính là huyết mạch chi lực Chân Linh Vương biến thành.

Nó cũng không có linh thức, trong một đôi mắt hẹp dài chỉ có hào quang màu vàng óng lấp lóe, chỗ mi tâm dựng thẳng một đạo kim văn hoa sen, quang mang rạng rỡ, nhưng mà Liễu Nhạc Nhi chỉ nhìn nó, liền cảm giác có một loại liên hệ huyết mạch kỳ quái, gắn bó giữa nàng và nó, giúp nhục

thân nàng không quá khó chịu thừa nhận thống khổ.

Mà theo những lực lượng này không ngừng tụ hợp vào, khí tức trên thân Liễu Nhạc Nhi cũng bắt đầu dần dần tăng lên, sáu đuôi sau lưng nàng bao phủ một mảnh quang mang, huyết quang lại ngưng tụ ra hư ảnh đuôi hồ thứ bảy.

...

Trong một chỗ không gian khác, không có tế đàn, mà lại có một tòa sơn phong khổng lồ treo ở hư không.

Ngọn núi kia toàn thân đỏ thẫm như máu, phía trên điêu khắc một pho tượng cự viên to lớn dữ tợn, hai tay như cột trụ, cơ ngực phồng lên, bộ dáng kia thình lình chính là Sơn Nhạc Cự Viên.

Mà ở dưới ngọn núi, một con cự viên màu trắng hiển hóa chân thân, vai khiêng cả toà cự phong vạn trượng này, gù lưng đi từng bước một về phía trước.

Trên vai nó đã sớm máu thịt be bét, hai tay mười ngón cũng đã khảm vào trong cự phong màu máu, cả người tựa như sinh trưởng cùng một chỗ với cự phong màu máu này, bị nó đè ép không thể không cố gắng tiến lên.

Khỉ trắng tự nhiên chính là Viên Sơn Bạch, mà nó phải thừa kế huyết mạch chi lực ngay trong toà huyết sơn này, nó muốn giống như tộc danh "Bàn Sơn Viên" của nó, chính là cõng núi đi, một bước không được ngừng.

Cho tới khi nào, toà huyết sơn này triệt để hòa thành một thể với nó, nó liền chân chính kế thừa huyết mạch Sơn Nhạc Cự Viên.

Vì Man Hoang, vì bản tộc, bất luận thế nào nó cũng phải kiên trì.

...

Trong một không gian màu mực khác, không có tế đàn, cũng không có huyết sơn, chỉ có một dòng suối nhỏ uốn lượn, chảy xuôi nhè nhẹ.

Bên bờ suối, một nam tử trung niên thân mang trường bào màu mực, và một đứa bé mang quần áo màu trắng sánh vai ngồi, hai người đều đi chân đất, ngâm ở trong nước suối, mặt mũi tràn đầy vẻ thoả mãn.

Nam tử trung niên mày kiếm mắt sáng, dung mạo tuấn lãng, xứng đáng bốn chữ phong thần tuấn dật, chỗ mi tâm dựng thẳng một đạo kim văn, nhìn tựa như sinh ra một con mắt nằm dọc, nhìn chẳng những không có nửa điểm không hài hòa, ngược lại tăng thêm thần tuấn.

Đứa bé bên cạnh nam tử, môi hồng răng trắng, hai mắt đen như mực, bộ dáng mặc dù chưa nẩy nở, có nhiều vẻ ngây thơ, bất quá lại giống nhau đến mấy phần, đợi ngày sau lớn lên, nhất định sẽ là mỹ thiếu niên.

"Tiểu Bạch, cái tên này cũng không tệ a..." Nam tử trung niên ý cười đầy mặt, nói ra.

"Cha, tên thật của con là gì?" Đứa bé nhìn nam tử trung niên bên cạnh, mở miệng hỏi.

"Họ ngươi tất nhiên là theo họ ta, họ Mặc, danh tự thì... Chưa kịp lấy." Trên mặt nam tử trung niên hiện vẻ áy náy, nói ra.

"Nha..." Đứa bé có chút thất vọng nói.

Nam tử trung niên chính là Mặc Nhãn Tỳ Hưu Mặc Ngọc, mà đứa bé kia chính là Tiểu Bạch hóa hình thành người.

"Năm đó lúc ta du lịch Tiên giới, không để ý đến khác biệt giữa nhân yêu, che giấu thân phận cùng mẹ ngươi yêu mến nhau, nên kết làm cành, về sau thì có ngươi. Chỉ là ngươi vừa sinh ra không bao lâu, chúng ta bị Thiên Đình truy sát. Vì để ta mang ngươi bình yên về Man Hoang giới vực, mẹ ngươi chủ động dẫn dắt Đạo Tổ Thiên Đình rời đi, một đi không trở lại." Mặc Ngọc thở dài một tiếng, chậm rãi nói ra.

"Mẫu thân vì con mà bị người Thiên Đình sát hại sao?" Tiểu Bạch nghe vậy, lửa giận trong lòng tỏa ra, hỏi.

"Không chỉ mẫu thân ngươi, lúc ta mang ngươi trốn đến biên cảnh giữa Bắc Hàn Tiên Vực và Man Hoang giới vực, Viên Cương thúc thúc ngươi từ vạn dặm gấp rút đến tiếp viện ứng cứu, hai người chúng ta ác chiến ba vị Đạo Tổ Thiên Đình, không hề rơi xuống hạ phong chút nào. Chỉ tiếc về sau Cổ Hoặc Kim kia xuất thủ, hai người chúng ta không địch lại." Mặc Ngọc chậm rãi nói ra, trong giọng nói càng nhiều hơn vẻ tiếc nuối, về phần oán hận... Lại không có bao nhiêu.

"Thật sự là hèn hạ, hắn thừa dịp cha và thúc cùng ba người kia đại chiến, nguyên khí tổn hao nhiều mới ra tay." Tiểu Bạch giận dữ nói ra.

"Thực lực người này sâu không lường được, cho dù không thừa lúc vắng mà vào, chúng ta cũng chưa hẳn là đối thủ của hắn. Tiểu Bạch, ngươi phải đáp ứng ta, ngày sau nhất định không được đi trả thù người này." Thần sắc Mặc Ngọc ngưng lại, trịnh trọng dặn dò.

"Cha, vậy sau đó thì sao?" Trong lòng Tiểu Bạch dễ gì chịu nghe? Nhưng nhìn bộ dạng phụ thân lo lắng, đành phải gật đầu nhẹ, chuyển chủ đề hỏi.

"Một trận chiến kia đánh cho long trời lở đất... Ba vị Đạo Tổ Thiên Đình một chết một bị thương, làm cho Cổ Hoặc Kim không thể không tự mình xuất thủ. Về sau ta và Viên Cương thúc thúc ngươi lần lượt chiến tử, ta dùng hết sức còn sót lại, phong tồn phần lớn huyết mạch chi lực trong cơ thể ngươi. Vì không để người phát hiện, ta đã phong toả huyết mạch cùng tất cả ký ức, thậm chí đông kết ngươi." Trong mắt Mặc Ngọc mang theo một tia hồi ức, nói ra.

"Trách không được đến nay con mới có thể hóa hình thành người..." Tiểu Bạch có chút bất đắc dĩ nói.

"Cha cũng là vì bất đắc dĩ... Chẳng qua hiện nay sợi tàn hồn này lại nhìn thấy ngươi, so với bộ dạng ngươi trong trí nhớ ta, cũng không tệ a." Mặc Ngọc đưa tay sờ lên đầu Tiểu Bạch, vừa cười vừa nói.

Trong quá khứ, Kim Đồng cũng ưa thích vuốt ve đầu Tiểu Bạch. Nó luôn cảm giác có chút khó chịu muốn nghiêng đầu tránh đi, nhưng bây giờ được

phụ thân vuốt như vậy, Tiểu Bạch lại cảm thấy vô cùng thoải mái, an tâm không thôi.

"Thiên Đình vì sao muốn đuổi giết chúng ta?" Tiểu Bạch ngóc đầu lên hỏi.

"Chuyện này có quan hệ đến thần thông thiên phú, Chân Linh Mặc Nhãn chúng ta vừa mở ra, có thể lần theo thiên định hư vô mờ mịt, nhìn thấy một chút quỹ tích sinh mệnh một người lúc nào đó. Nói cách khác thông qua thần thông bản mệnh, có thể dự đoán được một chút biến hoá tương lai." Mặc Ngọc chầm chậm nói ra.

------oOo------

Chương 1187: Xuất quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ma Thần Sáu Đầu vừa xuất thế

Chân Linh thể chấn nhiếp Man Hoang

Tiểu Bạch nhíu mày hỏi: "Thiên Đình muốn lợi dụng năng lực của chúng ta dự đoán điều gì sao?"

Mặc Ngọc trầm ngâm một lát rồi chậm rãi trả lời: "Cổ Hoặc Kim có lẽ thấy trước Thiên Đạo gì đó khác thường. Y muốn sử dụng khả năng của ta, giúp y thấy rõ tương lai của mình... Tuy nhiên, hành vi này trái với Thiên Đạo, ta không thể giúp. Huống hồ, ta vốn không thích hành động của Thiên Đình, đương nhiên sẽ không nối giáo cho giặc... Ngày sau, ngươi cũng sẽ thừa kế năng lực này, nhưng nhất định phải dùng cẩn thận. Bởi vì cái giá phải trả thật sự rất lớn."

Tiểu Bạch khẽ gật đầu, sau một thoáng trầm mặc liền tiếp tục hỏi: "Cha, tại sao toàn bộ Man Hoang giới vực chỉ có Viên Cương thúc thúc ra tay? Bạch Trạch không phải cũng nói mình là bạn chí thân của người sao? Vì sao lại không ra tay tương trợ?"

Mặc Ngọc thở dài một tiếng đáp: "Việc này ngươi chớ nên trách y, là ta không cho hắn xuất thủ. Một khi kéo theo các Chân Linh Vương khác, chính là khơi mào chiến tranh Man Hoang giới vực với Tiên giới. Đến lúc

đó, sẽ không chỉ phá hủy một cõi sơn hà, mà có lẽ quá nửa Tiên Vực và Man Hoang đều máu chảy thành sông. Chúng ta rất vất vả mới làm cho Man Hoang được bình yên, không thể để bị hủy như vậy được."

Tiểu Bạch nghe những lời ấy, một lần nữa lại im lặng.

Khuôn mặt Mặc Ngọc tỏ ra vui vẻ, chậm rãi nói tiếp: "Ta còn có thể tự mình nói cho ngươi mọi chuyện đã là quá tốt rồi. Tiểu Bạch, cái tên này rất hay, sau này ngươi cứ gọi là Mặc Tiểu Bạch đi..."

"Vâng, con vẫn là con, vẫn là Tiểu Bạch..."

...

Dòng thời gian trôi, năm tháng dằng dặc, đảo mắt đã qua hơn trăm năm.

Trên quảng trường trong Tu La Huyết Môn, hào quang tám cây cột đá ảm đạm. Khí tức máu thịt trong hư không bốn phía cũng trở nên rất mờ nhạt.

Một vài bóng người đứng phân tán giữa quảng trường. Họ chia thành mấy nhóm nhỏ. Mỗi nhóm đều thấp giọng nói chuyện với nhau, thần tình khác biệt, sắc mặt bất đồng.

Trong số này, nhóm người đông nhất chính là đám người Thiên Hồ Tộc, gồm có Liễu Thanh, Hồ Tam và Liễu Nhạc Nhi, đứng bên cạnh nữa là Viên Sơn Bạch với Tỳ Hưu Tiểu Bạch, còn Liễu Tự Tại và Thiện Thi thì không biết đã đi đâu.

Lúc này, Tiểu Bạch không còn trong hình dạng chó trắng như trước nữa. Nó đã hóa thành một thiếu niên non trẻ môi hồng, răng trắng, tướng mạo khá khôi ngô. Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch ngocc sách. Ở chính giữa mi tâm có một phù văn thẳng đứng màu vàng, nhìn giống như một con mắt nằm dọc đang khép kín.

Bộ dáng Viên Sơn Bạch đứng cạnh đó cũng thay đổi rất nhiều. Những đặc thù của Viên tộc trở nên không rõ ràng. Hai cái răng thú vốn nhô hẳn ra ngoài giờ biến thành hai cái răng nanh, hình dạng có chút khả ái.

Về phần Liễu Nhạc Nhi, nàng biến hóa rõ ràng nhất. Nơi mi tâm của nàng cũng sinh ra kim văn, nhưng là hình cánh hoa. Thân hình nàng ngày càng trở nên uyển chuyển, thướt tha. Toàn thân phát ra một loại khí chất không phải mị hoặc nhưng lại khiến người khác nhìn qua thì khó lòng dời mắt.

Cách chỗ bọn họ không xa, Khánh Điển và thiếu chủ Sô Ngô tộc cũng đang đứng chung một chỗ. Thân hình hai người này trở nên cường tráng, cao lớn hẳn lên.

Sừng nhọn trên đầu Khánh Điển biến mất không thấy đâu, khiến dáng vẻ gã rất giống Chân Linh Vương Chu Yếm.

Thiếu chủ Sô Ngô tộc thì hoàn toàn biến thành hình người, nhất thời không nhìn ra thay đổi cụ thể, nhưng khí tức trên người gã rõ ràng tăng lên rất nhiều.

Trong thời gian ngắn, thực lực những người thừa kế huyết mạch Chân Linh Vương đã tăng vọt không ít. Tuy nhiên, so với việc này, kỳ vọng đại đạo tương lai mới là thu hoạch lớn hơn. Con đường tu hành của bọn họ sẽ càng thêm thuận lợi, tốc độ cũng khiến các tộc nhân khác theo không kịp.

Nhóm người cuối cùng chỉ có Lợi Kỳ Mã. Một mình gã dựa vào cây cột đá, nhìn về cửa lớn phía sau quảng trường.

Trong lòng gã thầm nghĩ: "Hắn sao vẫn chưa ra?"

Khánh Điển mặt đầy vui vẻ, cao giọng nói với thiếu chủ Sô Ngô tộc: "Thời gian đã sắp hết, Tu La Huyết Môn chuẩn bị đóng lại, ta thấy tiểu tử Hàn Lập kia hơn nửa đã chết bên trong rồi."

Thiếu chủ Sô Ngô tộc lập tức tùy tiện cười một trận, cố ý hỏi ngược một câu: "Ha ha, chỉ là Nhân tộc, không biết tự lượng sức, phải làm trò cười thì không nói, còn tự nhiên vứt đi tính mạng, đáng sao?"

Tiểu Bạch tức giận chửi: "Ngươi nói như đánh rắm, hắn sẽ không chết."

Khánh Điển không che giấu sự khoái chí chút nào, cười nói: "Có chết hay không, chúng ta nói gì cũng không tính, sau nửa canh giờ nữa, ba cánh cửa lớn đều sẽ biến mất, Tu La Huyết Môn đóng lại. Đến lúc đó, hắn không chết cũng phải chết, ha ha..."

Mặt thiếu chủ Sô Ngô tộc cười cợt nhưng ngoài miệng lại tỏ chút đáng tiếc nói: "Ngẫm lại thật đúng là hơi đáng tiếc..."

Dù sao, hai người vừa thừa kế huyết mạch Chân Linh Vương, thực lực tăng mạnh. Bọn chúng còn muốn dựa vào đó để làm nhục Hàn Lập một phen, báo mối thù trước đó. Hàn Lập mà chết, bọn chúng dĩ nhiên không còn cơ hội.

Tiểu Bạch nghe vậy, càng tức giận hơn, tư thế muốn xông lên lý sự với chúng.

Hảo hữu mới của nó, Viên Sơn Bạch, cũng chau mày, đi theo phía sau.

Liễu Nhạc Nhi ra ngăn cản hai ngươi, thản nhiên mở miệng nói: "Cứ để bọn chúng nói. Đợi lát nữa ca ca đi ra, bọn chúng sẽ biết mặt mình bị đánh đau thế nào*."

Ở đây, nàng là người duy nhất hoàn toàn tin tưởng rằng Hàn Lập nhất định sẽ bình an trở ra.

Bởi năm xưa, lúc còn ở hạ giới phiêu bạt giang hồ, Hàn Lập luôn là người cho nàng cảm giác an toàn tuyệt đối. Từ trong đáy lòng, nàng vĩnh viễn tin tưởng Hàn Lập.

Đây là một niềm tin mà dù khả năng rất thấp, nàng vẫn tin tưởng.

Liễu Thanh ở bên cạnh thấy vậy chỉ có thể yên lặng thở dài.

Trải qua nhiều chuyện, cách nhìn của lão đối với Hàn Lập đã hoàn toàn thay đổi. Mặc dù lão vẫn không cảm thấy Hàn Lập ngang hàng với Liễu Nhạc Nhi hiện tại, nhưng cũng mong muốn hắn trở thành một đồng minh cường đại của Thiên Hồ tộc.

Nhưng tất cả điều này, đều phải có một điều kiện tiên quyết, đó là hắn còn sống để ra khỏi cánh cửa kia. Đáng tiếc, năm đó hắn đã bước qua ngưỡng cửa truyền thừa của tám đại Chân Linh Vương, chẳng lẽ lại dễ dàng đi ra như vậy sao?

Cùng lúc đó, Hồ Tam một mực yên lặng không nói, khuôn mặt gã nhìn không ra vui buồn nhưng trong lòng có chút lo lắng.

Thời gian chậm rãi trôi từng chút, từng chút một. Rõ ràng chỉ là nửa canh giờ thôi, nhưng mọi người lại cảm thấy dài đằng đẵng. Càng gần đến thời khắc cuối cùng, Liễu Nhạc Nhi lại càng hy vọng thời gian trôi chậm lại.

Ngọn lửa màu vàng bên dưới đã tắt từ lâu, nhưng cánh cửa đồng đỏ thì thủy chung vẫn không thấy mở ra.

Khánh Điển cười vang: "Ha ha, các ngươi còn phải đợi sao? Hắn chết chắc..."

Thiếu chủ Sô Ngô tộc cũng hô một tiếng rồi quay người muốn rời đi: "Đi thôi, không cần đợi thêm nữa."

Gã thấy, náo nhiệt ở đây đã xem hết, gia hỏa làm gã chán ghét hiển nhiên cũng xong đời rồi.

Nhưng, ngay khi gã xoay người, âm thanh "Kèn kẹt" nặng nề vang lên phía sau. Cánh cửa đồng đỏ ở chính giữa vậy mà thật sự mở ra.

Thiếu chủ Sô Ngô đứng lại, quay đầu nhìn. Trong khe cửa, một luồng khí tức Man Hoang xen lẫn sương mù trào ra mãnh liệt. Bóng người cao lớn đi ra từ đó. Dáng vẻ tựa như một người về trong đêm gió tuyết, cả người bị sương mù cuốn lấy như những bông tuyết.

Thân hình kia cao gần như tương đương cánh cửa. Toàn thân tỏa ra hào quang hai màu đen đỏ. Bên ngoài cơ thể nhìn thấy rất nhiều lân phiến hình dạng mai rùa, sáu cánh tay to lớn chống đỡ cánh cửa nặng nề, ba cái đầu lâu khổng lồ mọc trên bả vai.

Hai cái đầu hai bên trái phải, một giống như vượn, một giống như hổ, chính là đầu lâu Chu Yếm và Đào Ngột. Cái ở chính giữa không giống như của Chân Long, mà là đầu lâu Huyền Quy.

Người này dĩ nhiên không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Hôm nay, Thiên Sát Trấn Ngục Công của hắn đã đạt đến trình độ tuyệt hảo. Hắn đã nắm giữ toàn bộ hình tượng biến thân ba đầu sáu tay của bốn pho tượng Ma Thần. Khí tức máu thịt trên người giờ đây đã đạt đến cảnh giới mạnh mẽ làm người ta kinh sợ.

Thời khắc này, tưởng chừng như hắn giống Man Hoang Chân Linh hơn tất cả Man Hoang Chân Linh xung quanh.

"Sao, sao có thể..." Khánh Điển lẩm bẩm.

Thiếu chủ Sô Ngô thì há miệng trợn mắt, nói không lên lời.

Trước đó hai người còn có suy nghĩ dùng huyết mạch thừa kế của bản thân để đè ép, làm nhục Hàn Lập. Giờ khi đối phương xuất hiện, ý nghĩ kia tan thành mây khói.

Liễu Thanh cũng không khỏi kinh ngạc: "Đây thật sự là Nhân tộc sao?"

Hai mắt Lợi Kỳ Mã khẽ nheo lại, không nói gì nhưng trong lòng gã hết sức kinh hãi.

Liễu Nhạc Nhi thì không để ý đến những thứ này, mừng rỡ kêu lên: "Ca ca..."

Tiểu Bạch và Viên Sơn Bạch một trước một sau, chạy tới nghênh đón.

Thân hình Hàn Lập co lại rất nhanh, khôi phục hình dáng Nhân tộc. Nửa thân trên ở trần của hắn tỏa ra hào quang rạng rỡ. Huyền khiếu mở ra khắp nơi, tản mạn khí tức máu thịt kinh người.

Hai mắt Hồ Tam trợn ngược, trong lòng sợ hãi cũng như thán phục không thôi: "Chỗ này... Chỗ này có lẽ phải hơn một ngàn huyền khiếu? Nhục thể của hắn lại cường hóa đến mức như vậy?"

Sau mười mấy hơi thở, hào quang trên người Hàn Lập mới dần mờ đi. Toàn bộ khí tức kinh người bắt đầu nội liễm, tất cả dị trạng đều lần lượt biến mất, cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Miệng hắn thở nhẹ ra một hơi tạp khí rồi lật tay lấy ra một bộ trường bào màu xanh khoác lên người.

Khi hắn chậm rãi đi ra ngoài, thân hình bỗng dừng lại, nghiêng người nhìn về cánh cửa thứ ba ở sau lưng.

Đột nhiên, cảnh tượng xung quanh biến mất trong chớp mắt. Phảng phất như hắn thấy được một thế giới Man Hoang khác. Nhưng bên trong đó, hắn không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng Man hoang dị thú nào, mà lại cảm nhận được một khí tức thuần túy trước nay chưa từng có.

Đó là khí tức Man Hoang chân chính. Một loại khí tức nguyên thủy vô câu vô thúc, vô vi vô đạo. Dường như trong Thiên Địa không có bất cứ quy tắc gì, tất cả đều duy trì dáng vẻ hồng mông sơ khai.

Không đợi hắn kịp xem kỹ, một luồng lực xé kinh khủng bất chợt truyền ra, như thể chỉ cần sau chớp mắt sẽ trực tiếp cắn nuốt hắn, xé rách thành từng mảnh.

Hàn Lập sợ hãi cả kinh. Hắn nhanh chóng tỉnh lại, thân thể khẽ run lên, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Nhìn về phía mọi người, hắn chợt phát hiện trong nháy mắt vừa rồi, không gian thời gian như dừng lại. Mọi người đều không biết đến sự khác thường của hắn.

Trong lòng thán phục, Hàn Lập không còn dám nhìn lên cánh cửa thứ ba dù chỉ một chút. Hắn bước nhanh về phía mọi người.

"Sao lâu như vậy mới ra ngoài?" Tiểu Bạch phàn nàn.

Hắn nhìn mấy người Tiểu Bạch, tươi cười một tiếng đáp: "Thật có lỗi, để cho các ngươi lo lắng."

Hắn vừa dứt lời, toàn bộ hư không bắt đầu chấn động dữ dội. Ba cánh cửa đồng đỏ sau lưng rung động ầm ầm, chìm xuống dưới đất cho đến khi không còn thấy gì nữa.

Tám cột đá đứng sừng sững trên quảng trường cũng bắt đầu hư hóa, dần dần biến mất không thấy đâu.

"Đi mau, ra ngoài rồi nói." Hàn Lập vừa nói một câu đã kéo hai người Tiểu Bạch, xông về phía Tu La Huyết Môn.

...

------oOo------

Chương 1188: Từ chối nhã nhặn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ơn bồi dưỡng ngày sau báo đáp

Sứ giả - hạ nhân, quyết không làm

Trên thánh điện Bát Hoang Sơn, hào quang lóe lên, vài bóng người xuất hiện.

Tòa Tu La huyết môn sừng sững hơn một trăm năm cuối cùng cũng đã biến mất.

Tầng cấm chế đỏ sậm đã bị thu lại, cả tòa quảng trường đang chìm trong ánh nắng ban mai, nhìn tựa như đang khoác lên một tầng kim quang, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, nheo mắt lại nhìn ánh mặt trời phía xa xa.

Đột nhiên, hắn phát hiện trong không gian phát ra một trận rung động, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Tại đó nhoáng lên, thân ảnh Bạch Trạch và Nhạc Miện cùng xuất hiện.

“Tu vi luyện thể Hàn tiểu hữu tăng lên nhanh quá, đã sắp chạm đến cảnh giới viên mãn, quả thật rất đáng chúc mừng”. Bạch Trạch dò xét Hàn Lập từ

trên xuống dưới, ánh mắt sáng lên, sau đó nói ra.

Nhạc Miện cũng nhìn về phía Hàn Lập, hai mắt sáng rực, tựa như rất hứng thú với Hàn Lập.

Hàn Lập bị Nhạc Miện nhìn, cảm thấy mất tự nhiên, hắn thử cảm ứng khí tức của người này, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Chẳng lẽ người này cũng là một vị Đạo Tổ? Đúng rồi, lúc trước pháp trận triệu hoán của Lôi Bằng tộc phát ra ánh sáng rực rỡ, chẳng lẽ người này là Du Thiên Côn Bằng Chân Linh Vương?”

Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng, nhưng rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh, thần sắc nghiêm chỉnh, hành lễ về phía Bạch Trạch, sau đó nói:

“Còn phải cảm tạ ơn bồi dưỡng của Bạch Trạch tiền bối, nếu không tại hạ không biết khi nào mới có thể tu luyện tới cảnh giới hiện tại.”

“Chỉ là một việc nhỏ mà thôi, Hàn tiểu hữu đã quá lời rồi”. Bạch Trạch cười nhạt một tiếng nói.

“Trong mắt tiền bối đây chỉ là việc nhỏ không đáng nhắc tới, nhưng đối với tại hạ đó là ân huệ lớn, sau này nếu tiền bối có gì cần sai bảo, cứ việc phân phó cho tại hạ là được.” Hàn Lập nghiêm mặt nói.

Bạch Trạch cho hắn đi vào Tu La huyết môn, tu luyện tới cảnh giới này, ân tình nặng cũng không kém hơn so với Di La lão tổ chỉ điểm hắn.

“Ha ha, nếu như Hàn tiểu hữu nói vậy, ta đây liền đưa ra một yêu cầu, sau này nếu Man Hoang Giới Vực gặp khó khăn gì, mong rằng Hàn tiểu hữu có thể giúp đỡ một chút trong khả năng của mình.” Bạch Trạch cười nói.

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra, Bạch Trạch nói như vậy đã quá coi trọng mình rồi, Man Hoang Giới Vực bây giờ đã có hai Chân Linh Vương, đám người Liễu Nhạc Nhi, Tiểu Bạch cũng đã kế thừa huyết mạch Chân Linh Vương, tương lai tiền đồ không thể ước lượng được, ngoài ra còn có một đám Đại La cảnh như Liễu Thanh, thực lực cường đại không ai sánh bằng.

Với thực lực như vậy, nếu Man Hoang còn gặp đại nạn, vậy thị kẻ địch mạnh tới cỡ nào, chính mình liệu có thể giúp sức được gì đây?

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, mặc dù tại hạ chưa chắc có thể giúp đỡ nổi, nhưng cũng sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ.” Hàn Lập im lặng một chút, sau đó vẫn trịnh trọng gật đầu nói ra.

Bạch Trạch nghe vậy gật gật đầu, quay lại nhìn Nhạc Miện, rồi giới thiệu với Hàn Lập: “Hàn Tiểu Hữu, giới thiệu với ngươi, vị này chính là một vị Chân Linh Vương khác của Man Hoang Giới Vực, Du Thiên Côn Bằng Nhạc Miện, hắn cảm thấy rất hứng thú với ngươi”.

“Tại hạ Hàn Lập, ra mắt Nhạc Miện tiền bối”. Hàn Lập nghe nói thế, thầm nói một tiếng quả nhiên, chắp tay thi lễ với người nọ một cái.

Những người khác từ lâu đã chú ý đến Nhạc Miện, chỉ là bọn họ chưa từng gặp qua Nhạc Miện, nghe Bạch Trạch nói vậy, liền vội vàng tiến lên chào hỏi.

“Tốt rồi, ta không phải Bạch Trạch, không thích những lễ nghi xã giao này. Tiểu tử, công pháp dung luyện huyết mạch ngươi tu luyện có được từ đâu?” Nhạc Miện phất phất tay, ánh mắt như điện nhìn chằm chằm vào Hàn Lập hỏi.

“Là khi vãn bối còn ở hạ giới, nhận được từ trong Xá Lợi của một vị Côn Bằng tộc tiền bối sau khi chết còn sót lại.” Toàn thân Hàn Lập bỗng nhiên mềm nhũn, cảm giác cực kì khó chịu, dường như không cách nào khống chế bản thân, miệng thốt ra.

“Công pháp có được khi còn ở hạ giới?” Nhạc Miện tỏ ra kinh ngạc, lập tức gật đầu nhẹ, dời ánh mắt từ trên người Hàn Lập đi.

Cảm giác vô lực trên người Hàn Lập biến mất, dần khống chế được thân thể, trong lòng kinh sợ tới tột độ, nhưng cũng đành bất lực không làm được gì cả.

Chính mình trong khoảng thời gian này thực lực mặc dù có tiến triển lớn, nhưng đối mặt với tồn tại cấp Đạo Tổ, vẫn như cũ không hề có lực chống đỡ, mặc cho người nhào nặn.

Nhưng Hàn Lập lập tức nghĩ đến Liễu Thiên Hào, người này chính là Đại La đỉnh phong, trước đây đã từng đối mặt với Bạch Trạch, cũng không chịu nổi một kích, mình có chút thực lực như vậy đâu tính là cái gì chứ.

Nghĩ như vậy, một chút oán khí trong lòng hắn cũng bị ném lên chín tầng mây.

“Nhạc Miện, Hàn tiểu hữu không phải là người của Man Hoang, ngươi nếu muốn biết chuyện gì, chỉ cần hỏi hắn là được, sao lại phải khống chế hắn, thật quá thất lễ. Man Hoang tộc chúng ta cũng vì cách làm việc giống ngươi mà bị nói là tộc ngang tàng bạo ngược.” Bạch Trạch ở bên cạnh thấy một màn như vậy liền cau mày nói.

Nhạc Miện nghe vậy, liếc mắt nhìn về phía Hàn Lập, nhíu mày, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Không sao, Nhạc Miện tiền bối chính là người ngay thẳng, với lại vừa rồi cũng không có làm gì khác, chỉ hỏi một vấn đề nhỏ mà thôi, làm sao có thể khiến tại hạ tức giận được.” Hàn Lập cười nói.

“Ngươi đã nghe chưa, Hàn tiểu hữu không có oán giận gì ta, ngươi còn trách móc gì?” Nhạc Miện nghe vậy cười nói, trong lòng đối với vị Nhân tộc hậu bối này lại sinh ra thêm vài phần hảo cảm.

Bạch Trạch bất đắc dĩ lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

“Hàn tiểu hữu, ngươi mang trong người Côn Bằng huyết mạch, thực lực không tệ, tính cách cũng rất hợp ý ta, ngươi có muốn làm sứ giả Đạo Tổ của ta không?” Nhạc Miện quay người lại, cười nói với Hàn Lập.

“Sứ giả Đạo Tổ?” Hàn Lập sửng sốt, danh hiệu này là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Mọi người xung quanh nghe vậy, liền sinh ra một trận bạo động, đa số đều mang vẻ mặt mờ mịt giống như Hàn Lập, nhưng có vài người như Liễu Thanh, Khánh Điển, Sô Ngô tộc thiếu chủ lại thay đổi sắc mặt, ánh mắt tràn đầy ghen tị nhìn về phía Hàn Lập.

Thấy ánh mắt mọi người xung quanh như vậy, mắt Hàn Lập khẽ động.

"Hàn đạo hữu, tu vi của ngươi bây giờ chưa đạt tới Đại La cảnh, vì vậy có rất nhiều việc liên quan đến Đạo Tổ ngươi không biết. Những Đạo Tổ như phụ vương ta và Nhạc Miện tiền bối quanh năm cần bế quan tu luyện, rất ít khi xuất hiện, lần này nếu không phải Thiên Đình tiếp tục áp bức, phụ vương ta cũng sẽ không xuất quan. Vì vậy họ đều chọn một vài người có thiên phú trác tuyệt, thực lực cường đại, đảm nhận chức Sứ Giả Đạo Tổ, truyền đạt mệnh lệnh ra bên ngoài, đồng thời cũng xử lí vài việc. Trở thành Sứ Giả Đạo Tổ lợi ích cũng rất lớn, đầu tiên là địa vị tăng lên nhiều, ngoài ra có chỗ dựa là Đạo Tổ, hầu như không ai dám gây chuyện với ngươi. Tiếp theo, trên phương diện tu luyện, Đạo Tổ sẽ ban cho sứ giả Tiên Khí lợi hại, truyền thụ vài môn thần thông, hoặc chỉ điểm trong việc tu luyện..., tóm lại lợi ích nhiều vô cùng. Hiếm thấy Nhạc Miện tiền bối coi trọng ai như ngươi, đây chính là cơ duyên hiếm thấy, vạn lần không được bỏ qua!" Âm thanh của Lợi Kì Mã vang lên trong đầu Hàn Lập

Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt liên tục thay đổi, nhưng không đáp ứng ngay, mà mặt lộ ra vẻ do dự.

Bạch Trạch thấy tình hình này, khóe miệng khẽ cười, Nhạc Miện cũng không mở miệng thúc giục.

"Đa tạ Nhạc Miện tiền bối coi trọng, nhưng gần đây tại hạ có việc riêng, cũng chưa có thời gian xử lí, được tiền bối ưu ái, tại hạ chỉ có thể nhã nhặn từ chối mà thôi." Hàn Lập cũng không suy nghĩ lâu, rất nhanh khom người nói ra.

Bí mật trên người hắn quá nhiều, không thích hợp qua lại với bất kì nhân vật lợi hại nào, chứ đừng nói tới ở bên cạnh Đạo Tổ.

Huống chi hắn cũng không hiểu rõ Nhạc Miện, tự nhiên không nên phụ

thuộc vào người này.

Mọi người xung quanh thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, đám người Liễu Thanh lại càng khó tin quyết định của Hàn Lập.

“Tên Hàn Lập này ngay cả Sứ Giả Đạo Tổ cũng không muốn làm.” Khánh Điển thấy Hàn Lập từ chối, ngoài kinh ngạc còn có sự vui mừng.

“Ngu xuẩn.” Trong lòng thiếu chủ Sô Ngô tộc cũng cười lạnh một tiếng.

Nhạc Miện thấy Hàn Lập từ chối, ánh mắt lóe lên, cũng không cảm thấy tức giận, hắn chỉ gật đầu nhẹ, quay đầu nhìn ra chỗ khác, không để ý tới Hàn Lập nữa.

Mà Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thở dài một hơi, sự căng thẳng trong lòng cũng tiêu tan.

Bạch Trạch nhìn Hàn Lập một cái thật sâu, tiếp theo quay đầu về phía những người khác, mở miệng nói: “Tốt rồi, Huyết Tự đại hội tới đây chấm dứt, mọi người hãy trở về khu vực của tộc mình. Chân Tiên giới đang bất ổn, bọn ngươi cần phải tích góp thực lực, để ứng phó với những kiếp nạn trong tương lai.”

“Vâng!” Mọi người cung kính đáp lại một tiếng, sau đó nhao nhao cáo từ.

Khánh Điển, thiếu chủ Sô Ngô tộc lạnh lùng liếc Hàn Lập, sau đó cũng quay người rời đi.

Hàn Lập chú ý đến ánh mắt của hai người, nhíu mày.

Xem ra hai người này rất oán hận mình, bây giờ thực lực của bọn họ chưa đáng kể, nhưng bây giờ đã kế thừa Chân Linh huyết mạch, thực lực trong tương lai sẽ tăng nhanh, thậm chí có khả năng trở thành Đạo Tổ.

Theo như phong cách hành sự của hắn, kẻ địch như vậy cần phải tiêu diệt sớm, nhưng Bạch Trạch và Nhạc Miện đều đang ở đây, hắn sao có thể ra tay.

“Ca ca, ta vừa mới kế thừa huyết mạch Thánh Tổ, mặc dù khổ trăm năm trong Tu La huyết môn, nhưng vẫn không thể dung hợp hoàn toàn với thân thể, cần phải trở về Thiên Hồ tộc tiếp tục khổ tu. Ca ca ngươi dường như cũng không ở Man Hoang lâu nữa, sau này nhất định phải đến thăm ta.”

Vào thời khắc này, Liễu Nhạc Nhi đã bay đến trước người Hàn Lập, khóe mắt rưng rưng, muốn khóc nói.

“Nhất định rồi.” Hàn Lập sờ đầu Liễu Nhạc Nhi, mỉm cười nói.

Liễu Nhạc Nhi lập tức vui mừng, gật đầu mạnh một cái, sau đó quay người trở về Thiên Hồ tộc.

Đám người Liễu Thanh, Hồ Tam cũng cáo từ Hàn Lập, sau đó cùng với người Thiên Hồ tộc chậm rãi xuất phát, bay về phía xa xa.

Trong nháy mắt, trên quảng trường chỉ còn năm người Hàn Lập, Tiểu Bạch, Bạch Trạch, Nhạc Miện, Lợi Kì Mã.

“Bạch Trạch tiền bối, Nhạc Miện tiền bối, tại hạ còn có chút việc cần xử lí, xin cáo từ.” Hàn Lập tiến lên thi lễ với Bạch Trạch và Nhạc Miện một cái, cũng cáo từ rời đi.

Đã trì hoãn ở Man Hoang hơn trăm năm, không biết tình huống Kim Đồng bây giờ thế nào, Luân Hồi Điện đã bắt đầu ra tay với Cửu Nguyên Quan hay chưa, hắn phải lập tức rời khỏi Man Hoang giới vực, điều tra rõ ràng.

“Nếu như Hàn tiểu hữu có việc, ta đây cũng không ép ngươi ở lại.” Bạch Trạch khẽ gật đầu nói.

“Tiểu Bạch, ngươi mặc dù đã đột phá Đại La cảnh, lực lượng huyết mạch bên trong thân thể cũng chưa hoàn toàn ổn định, hãy ở lại Bát Hoang Sơn tu luyện tiếp đi.” Bạch Trạch nói với Tiểu Bạch.

“Đa tạ Vương Thượng yêu mến, nhưng ta muốn đi cùng chủ nhân.” Tiểu Bạch lắc đầu nói.

Bạch Trạch nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống.

“Tiểu Bạch, trước kia ta không biết thân phận của ngươi, mới nói đùa thu ngươi làm Linh Thú. Hôm nay ngươi đã kế thừa huyết mạch Chân Linh Mặc Nhãn Tỳ Hưu, địa vị tôn quý, hai chữ chủ nhân không nên nhắc lại, xưng hô bạn bè với ta là được.” Hàn Lập liếc về phía Bạch Trạch một cái, vội vàng nói.

Tiểu Bạch xưng hô thế nào cũng được, nhưng giờ phút này đang ở trước mặt Bạch Trạch và Nhạc Miện, hắn cũng không muốn đắc tội với hai vị Đạo Tổ này.

“Không cần biết là chủ nhân hay bạn bè, nhưng ta đã gọi chủ nhân quen rồi, không cần đổi nữa.” Tiểu Bạch khoát tay nói ra.

------oOo------

Chương 1189: Ước hẹn hai trăm năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trộm bí pháp, Nhị Vương thất sắc

Hai trăm năm nữa bắt ngươi về

Bạch Trạch trầm giọng nói: "Tiểu Bạch, không được tùy tiện, bây giờ nhất mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu chỉ có một truyền nhân là ngươi, tuyệt đối không được xảy ra chuyện."

Tiểu Bạch mở miệng muốn nói nữa, nhưng bị Bạch Trạch phất tay ngăn lại:

"Ngươi và Hàn tiểu hữu muốn đi làm việc gì, không nói ta cũng biết. Cửu Nguyên Quan là địa phương nào, ta cho các ngươi rõ ràng hơn. Thực lực bên trong của chúng vượt xa tưởng tượng của các ngươi. Nếu chỉ dựa vào hai ngươi mà muốn lẻn vào trong đó cứu người, không khác gì tự tìm đường chết. Tốt hơn là ngươi ở lại Bát Hoang sơn này một lòng tu luyện đi, việc chấn hưng lại Man Hoang liên quan đến ức vạn sinh linh, nơi này rất cần đến ngươi. Hàn tiểu hữu, ta cũng đề nghị ngươi đừng mạo hiểm, hành động này là cửu tử nhất sinh. "

Bạch Trạch sau một phen thuyết phục, sắc mặt âm trầm hơn nói với Hàn Lập.

Ở bên cạnh, Lợi Kỳ Mã cũng mở miệng khuyên: "Hàn đạo hữu, thứ cho ta nói thẳng, Cửu Nguyên quan đủ mạnh để thuộc năm thế lực đứng đầu trong số rất nhiều thế lực liên minh với Thiên Đình. Thực sự không phải nơi hai người các ngươi có thể khinh xuất xâm phạm."

Hàn Lập nghe vậy nhíu mày, muốn nói lại thôi.

Nếu như chỉ có hai người hắn và Tiểu Bạch, muốn xâm nhập vào Cửu Nguyên quan cứu Kim Đồng, tất nhiên là một ý nghĩ hão huyền. Hắn tuyệt đối không hành động thiếu khôn ngoan như vậy. Dù sao, non xanh còn đó, lo gì không có củi đốt. Tự bản thân mình nếu có gì ngoài ý muốn, chẳng phải Kim Đồng sẽ không còn cơ hội thoát khốn.

Chỉ là bây giờ, một thế lực lớn như Luân Hồi điện cũng tham dự vào việc này. Tình huống dĩ nhiên không giống như lúc trước. Tuy nhiên, điều này là bí mật, hắn không tiện nói ra nên vẫn im lặng không nói.

Tiểu Bạch không để tâm, thái độ kiên quyết: "Tu luyện ở nơi nào cũng thế. Chủ nhân sở hữu một pháp bảo không gian. Ta đi theo hắn vẫn có thể tu luyện, sẽ không trễ nải. Còn nguy hiểm, ta không sợ."

Hai hàng lông mày Bạch Trạch nhíu lại, dời ánh mắt nhìn sang Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ thở dài khuyên: "Tiểu Bạch, Bạch Trạch tiền bối nói có lý, việc tìm cách cứu người quá mạo hiểm. Ngươi đi theo ta quả thực không an toàn. Tốt hơn nên lưu lại nơi đây."

Tiểu Bạch dù đã tiến giai Đại La, nhưng khi đối mặt với thế lực lớn như Cửu Nguyên quan, một quái vật khổng lồ, tác dụng có thể phát huy vẫn hữu hạn như trước. Hơn nữa, Thiên Đình giám sát thiên hạ, chuyện ở Bát Hoang sơn này, Thiên Đình chưa hẳn không biết. Tiểu Bạch kế thừa lực lượng huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu, giá trị bây giờ hơn ngày trước nhiều. Nếu như nó xuất hiện ở Kim Nguyên Tiên Vực, sợ rằng Thiên Đình sẽ phái cao thủ đến bắt, càng thêm khó lường.

Quan trọng hơn, việc mang Tiểu Bạch đi sẽ đắc tội với Man Hoang giới

vực. Thay vì như vậy, chi bằng để nó ở lại nơi này.

Thần sắc Tiểu Bạch thản nhiên, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định, giọng nói càng rõ ràng: "Năm đó, ta và lão đại gặp phải Cửu Nguyên quan vây công. Lão đại vốn có cơ hội chạy thoát, nhưng lại tặng cơ hội này cho ta, nếu không, ta làm sao có ngày hôm nay? Bây giờ nàng bị bắt ở Cửu Nguyên quan, sống chết không rõ, sao ta lại có thể co đầu rụt cổ ở Man Hoang giới vực? Vương thượng, ý tốt của người Tiểu Bạch xin ghi lòng. Chỉ là, việc tìm cách cứu viện lão đại lần này, Tiểu Bạch nhất định phải làm, nếu không trong lòng áy náy, tu vi vĩnh viễn không thể tiến bộ."

Nghe được những câu nói này của Tiểu Bạch, khuôn mặt Hàn Lập hiện lên vẻ khác lạ, không nói gì nữa.

Nhưng Bạch Trạch càng nhíu chặt chân mày, vẫn muốn nói tiếp.

Nhạc Miện ở cạnh liền xen vào: "Bạch Trạch, người Man Hoang chúng ta ân oán rõ ràng, có thù tất báo, có ân phải trả. Tiểu Bạch đã khăng khăng như vậy, tốt hơn cứ để nó đi."

Bạch Trạch bỗng nhìn Nhạc Miện, trách cứ: "Ngươi đang nói cái gì, thực lực Cửu Nguyên quan cỡ nào, bọn Tiểu Bạch không biết, ngươi chẳng lẽ cũng không biết?"

Nhạc Miện liền nhìn Hàn Lập, giọng điệu thản nhiên: "Nếu lòng Tiểu Bạch không ở Man Hoang, ngươi ép nó ở lại chỗ này cũng vô dụng. Đoạn nhân quả này nhất định phải kết thúc. Hơn nữa, Hàn tiểu hữu nhìn qua không phải là người dễ bị kích động, bọn hắn nghĩ cách cứu đồng bạn, chắc hẳn đã có kế hoạch, đúng không?"

Thần sắc Hàn Lập như thường, chắp tay đáp lại hai người Bạch Trạch: "Tại hạ quả thật đã chuẩn bị. Chỉ là công việc liên quan bí mật, không tiện báo với hai vị tiền bối. Tuy nhiên, hai vị có thể yên tâm, tại hạ sẽ không hành sự lỗ mãng."

Nhạc Miện quay sang Bạch Trạch: "Ngươi xem, nếu Hàn tiểu hữu đã chuẩn bị kỹ, chắc hẳn có niềm tin rất lớn. Nếu ngươi vẫn lo lắng, cứ cho Tiểu

Bạch mấy món bảo vật phòng thân là được."

Bạch Trạch nghe vậy im lặng một lát, rốt cuộc cũng bị thuyết phục: "Cái này... Tốt thôi, ngươi đã dứt khoát muốn đi, ta cũng không cách nào ngăn cản. Ba món bảo vật này, ngươi mang theo người." Y lật tay lấy ra ba món đồ đưa cho Tiểu Bạch. Đó là một khối ngọc phù màu xanh, một phù lục màu vàng và một cái túi màu trắng

Ngọc phù màu xanh rộng ba tấc, dài năm tấc. Trên đó khắc nhiều hoa văn màu xanh, tạo thành một đồ án kỳ lạ giống như pháp trận.

Từng luồng ánh sáng xanh nhu hòa tỏa ra từ trong pháp trận, bay múa vờn quanh một vòng rồi lập tức dung nhập vào ngọc phù. Nó cứ lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, vĩnh viễn không ngừng.

Còn tấm phù lục màu vàng kia là một linh phù lớn bằng bàn tay, trên đó chạm khắc vô số linh văn Yêu tộc méo mó. Linh phù tỏa ra ba động pháp tắc vô cùng mạnh mẽ.

Cuối cùng, cái túi màu trắng trông không có gì khác lạ, nhìn không thấy chỗ nào đặc biệt, cũng không có những rung động pháp tắc cường đại, chỉ có thể cảm giác được một tia linh lực rất mỏng manh bám trên đó.

Bạch Trạch giải thích công dụng của ba món bảo vật: "Tấm ngọc phù màu xanh này tên là "Độn Thiên Phù". Đây là một món dị bảo ta ngẫu nhiên có được trước khi đắc đạo. Nó có tác dụng ẩn hình và che giấu khí tức, ngay cả tu sĩ Đại La cảnh hậu kỳ cũng chưa chắc có thể phát hiện. Tấm phù lục màu vàng này phong ấn một kích ba phần sức mạnh của ta. Nếu như gặp phải cường địch khó đối phó, ngươi kích hoạt phù này để đánh trả. Còn cái túi màu trắng này chính là bản mệnh tiên khí năm đó phụ thân ngươi luyện chế. Trước nay vẫn một mực cất giữ ở chỗ ta, bây giờ ngươi đã kế thừa lực lượng huyết mạch của y, vậy giao cho ngươi cất giữ."

Tiểu Bạch cảm nhận được sự bất phàm của ba món bảo vật này, vội mừng rỡ nhận lấy: "Đa tạ Vương thượng."

Nó chỉ nhìn qua Độn Thiên Phù và phù lục màu vàng rồi thu vào, chỉ để lại

cái túi màu trắng kia, xem xét không ngừng.

Mắt thấy cảnh này, trong lòng Hàn Lập cũng vui mừng.

Có ba bảo vật này, an toàn của bọn hắn lại có thêm một tầng bảo hộ.

Đúng lúc này, Bạch Trạch đột nhiên vung tay lên, mười hai luồng sáng trắng bắn ra từ tay hắn nhanh như chớp. Tất cả chui vào trong cơ thể Tiểu Bạch một cách chuẩn xác. Vô số phù văn màu trắng từ trong ánh sáng trắng xuất hiện, ngưng tụ quanh người Tiểu Bạch, tạo thành mười hai phù trận hình khuyên. Chúng chớp nháy mấy lần rồi mới chậm rãi biến mất.

Tiểu Bạch giật nảy mình, Hàn Lập cũng biến sắc. Chỉ là Bạch Trạch động thủ quá nhanh, bọn hắn căn bản không kịp ngăn cản.

Bạch Trạch trịnh trọng nói: "Các ngươi không cần lo lắng. Đây là ta bày ra mười hai đạo Đại Na Di Phù Trận. Tiểu Bạch, ta có thể đáp ứng ngươi rời đi theo Hàn tiểu hữu. Tuy nhiên, tình huống bây giờ của Thiên Đình và Man Hoang ngươi cũng biết, chúng ta đang chuẩn bị một số việc... Cho nên, ngươi chỉ có thời gian hai trăm năm. Sau hai trăm năm, bất kể ngươi có lý do gì cũng nhất định phải trở về Man Hoang. Nếu không, mười hai đạo Đại Na Di Phù Trận này sẽ cưỡng ép ngươi truyền tống về."

Tiểu Bạch hơi biến sắc, nhìn lại Hàn Lập: "Hai trăm năm!"

Hàn Lập nghe vậy cũng hơi nhíu mày. Cho đến bây giờ, Luân Hồi điện cũng chưa báo cho hắn tin tức cụ thể khi nào động thủ.

Mặc dù hắn không mang hi vọng gửi vào Luân Hồi điện, nhưng nếu Luân Hồi điện ra tay thì chắc chắn sẽ trợ giúp cho hắn rất lớn.

Trong lòng Hàn Lập thở dài, khẽ gật đầu với Tiểu Bạch: "Hy vọng có thể kịp."

Tiểu Bạch lập tức nói với Bạch Trạch: "Tốt, hai trăm năm sau, ta nhất định trở về."

Thấy vậy, sắc mặt Bạch Trạch hòa hoãn “Ừ” một tiếng.

Hàn Lập quay sang Bạch Trạch và Nhạc Miện: "Đa tạ Bạch Trạch tiền bối cho phép Tiểu Bạch đồng hành cùng ta. Mọi người yên tâm, bất kể chuyện gì phát sinh, ta đều cam đoan Tiểu Bạch bình an vô sự."

"Tốt, xin nhờ Hàn tiểu hữu chiếu cố Tiểu Bạch." Bạch Trạch nói với Hàn Lập.

Sau khi mấy người nói xong, Hàn Lập liền cáo từ rời đi. Hắn bấm niệm pháp quyết lấy ra phi thuyền Mặc Long. Phi thuyền chở hai người hóa thành một hào quang xanh sẫm bắn về nơi xa, chỉ chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Bạch Trạch đưa mắt nhìn Hàn Lập và Tiểu Bạch rời đi, rồi lại liếc sang Lợi Kỳ Mã bên cạnh một chút.

Lợi Kỳ Mã hiểu ý, cáo từ một tiếng rồi quay người rời đi. Trên quảng trường chỉ còn lại hai người Bạch Trạch và Nhạc Miện.

Nhạc Miện vung tay lên, một luồng ánh sáng đỏ thẫm bắn ra, hạ xuống trước người Bạch Trạch: "Cho ngươi."

Trong hào quang, mười hai hư ảnh lấp lánh, không ngờ lại là hư ảnh mười hai loại Chân linh huyết mạch trong cơ thể Hàn Lập đan xen, xoay quanh nhau.

Ngoại trừ mười hai hư ảnh Chân Linh này, trong đó còn chớp nháy không ít văn tự màu máu, ngưng tụ thành một bộ công pháp.

Nếu Hàn Lập ở đây chắc chắn sẽ giật nảy mình. Bởi bản công pháp này hoàn toàn giống với Kinh Trập Quyết mà hắn tu luyện, chỉ khác biệt một vài chi tiết nhỏ không đáng kể.

Ánh mắt Bạch Trạch sáng lên, phất tay bắt lấy luồng sáng đỏ này.

Nhạc Miện chậm rãi ra: "Vừa rồi ta dựa vào huyết mạch Côn Bằng trong cơ

thể Hàn Lập kia, cảm nhận sự vận chuyển của các huyết mạch khác, đại khái thăm dò rành mạch bộ công pháp hắn tu luyện. Đúng là công pháp vô cùng cao minh, chỉ không biết vì sao lại xuất hiện ở hạ giới.".

Bạch Trạch nhìn luồng sáng đỏ, gật đầu không ngừng: "Quả thực rất cao minh! Trong tám tộc chúng ta cũng có một vài công pháp dung hợp huyết mạch, nhưng chỉ dung hợp tối đa bốn, năm loại Chân Linh huyết mạch, nhiều hơn sẽ dẫn tới xung đột lẫn nhau, bạo thể mà chết. Môn công pháp này lại có thể dung hợp mười hai loại Chân Linh huyết mạch. Từng huyết mạch cân bằng, cân đối chuẩn xác, tính toán tỉ mỉ, thật sự không thể tưởng tượng. Có môn công pháp này, thực lực các tộc Man Hoang có thể tăng lên không ít."

Nhạc Miện “hừ” một tiếng, rất không vui nói: "Ngươi muốn môn công pháp này, trực tiếp sưu hồn tiểu tử kia, hoặc làm cho hắn trực tiếp giao ra là được. Cỡ như hắn cũng không dám không giao, cần gì phải dùng biện pháp quanh co này, còn bắt ta diễn trò khỉ với ngươi."

Bạch Trạch lật tay thu hồi hào quang, lạnh nhạt lắc đầu đáp."Thân phận tiểu tử kia không phải bình thường, không động được."

"Hả, tiểu tử kia là người phương nào? Sao khiến ngươi kiêng dè vậy?" Nhạc Miện tò mò hỏi.

Bạch Trạch nhìn Nhạc Miện một chút rồi lấy ra một vật. Đó là một tấm lệnh bài màu đen, phía trên khắc hoạ một đồ án mặt thú dữ tợn.

Nhạc Miện nhìn thấy lệnh bài mặt thú, biến sắc: "Là hắn!"

Bạch Trạch cất lệnh bài đi, nhìn về chân trời phía xa, mây trôi cuồn cuộn, thở dài: "Phong vân Chân Tiên giới sắp nổi, cũng không biết rốt cuộc sẽ trôi về phương nào..."

------oOo------

Chương 1190: Ngũ quang lôi trì

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lột xác tiến giai bao gian khó

Tuyệt thế kiếm trận nuốt lôi trì

Phi thuyền Mặc Long nhanh chóng rời Bát Hoang sơn, bay về một hướng khác.

Không lâu sau, Hàn Lập lấy khôi lỗi có chút linh tính để điều khiển phi thuyền. Đồng thời, hắn khởi động các cấm chế ẩn nấp, phòng hộ lên. Sau khi an bài tất cả thỏa đáng, hắn mang theo Tiểu Bạch đi vào mật thất, tiến vào không gian Hoa Chi.

Vừa vào không gian, hắn liền bấm niệm pháp quyết thúc giục Quang Âm Thiên Tuyền đại trận và Quân Thiên Nhật Quỹ, khiến tốc độ thời gian trôi trong không gian này lập tức phát sinh thay đổi.

Tiểu Bạch lập tức phát hiện hư không nơi đây sinh ra một chút biến hóa, không khỏi bất ngờ: “Ồ, hình như nơi này cảm thấy có chút đặc biệt, có phải chủ nhân đã động tay chân hay không?”

Hàn Lập từ tốn đáp: “Chỉ là bố trí một không gian chênh lệch thời gian mà thôi. Ở đây, tốc độ thời gian trôi qua gấp khoảng năm mươi lần so với bên ngoài. Ngươi tìm một chỗ tu luyện cho tốt đi.”

Tiểu Bạch liên tục tán thưởng, rồi tìm một chỗ khoanh chân tu luyện: "Ngay cả không gian thần kỳ như vậy chủ nhân cũng có thể bố trí được, không ngờ người tu luyện Thời Gian Pháp Tắc lại đến trình độ này!"

Hàn Lập cũng tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn lật tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện, kiểm tra nhiệm vụ tìm kiếm đồ vật Thời Gian Pháp Tắc đã rao mua trước kia.

Đáng tiếc, dù hắn treo giải thưởng rất cao nhưng vẫn không ai đáp lại. Còn Giao Tam kia cũng không truyền đến tin tức gì.

Hàn Lập chau mày, ánh mắt hiện lên chút nôn nóng. Hắn hơi dùng sức nắm tay lại, hư không trong tay rung lên "oong oong", phát ra tiếng vang trầm.

Hiện tại, sức lực của thân thể hắn tăng nhiều, lại có Tiên khí Tuế Nguyệt Thần Đăng trong tay, và còn kiếm trận tuyệt thế Thông Thiên Kiếm Trận nữa, thực lực không thể nói là không mạnh.

Nhưng trước hết, hắn có một hạn chế to lớn ngăn cản, đó chính là tu vi. Bây giờ hắn vẫn ở Thái Ất cảnh đỉnh phong.

Một ngày không thể lên cấp Đại La cảnh, thực lực của hắn dù sao vẫn chỉ tăng có hạn, không thể nào hoàn toàn thăng hoa.

Ánh mắt Hàn Lập đột nhiên chăm chú nhìn vào một tin tức xuất hiện trên giới diện giao dịch. Khóe miệng hắn lộ vẻ tươi cười, tự lẩm bẩm:

"Tìm kiếm thăm dò bấy lâu nay, không ngờ cuối cùng cũng có một chút manh mối, vậy cứ thử một lần xem."

Sau một lát, hắn thu hồi mặt nạ rồi khoanh chân ngồi xuống để tiếp tục tham ngộ Thông Thiên Kiếm Trận, hai thần thông "Pháp Ngôn Thiên Địa" và "Nghịch Chuyển Chân Luân".

...

Ở nơi biên thùy phía tây bắc của Man Hoang giới vực gần Đại Kim Nguyên Tiên Vực, bởi vì Thiên Đình tạo áp lực, lại cộng thêm Nhân tộc tấp nập bước chân vào với các mục đích khác nhau, nên rất nhiều tộc đàn Chân linh ở khu vực này dần bỏ đi, chỉ để lại những hung thú linh trí thấp chiếm cứ.

Trên người đám hung thú này, yêu hạch, tinh huyết, xương cốt đều là những vật liệu trân quý. Cho nên, ngày càng có nhiều tu sĩ tới đây tầm bảo, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên.

Mặc dù không có những tộc đàn Man Hoang Chân Linh, nhưng nơi này vẫn rất nguy hiểm. Chưa nhắc đến các loại hung thú, ngay cả thiên địa linh khí cũng hỗn loạn như nơi hiểm yếu, tuyệt địa, cho dù là tu sĩ Thái Ất cảnh, thậm chí Đại La cảnh tiến vào đây cũng có thể vẫn lạc.

Ở một khu vực nào đó của Man Hoang giới vực, núi đá, mặt đất nơi đây đều có màu sắc đen nhánh. Bầu trời cũng bị bao phủ bởi những đám mây đen dày đặc. Những tia sét đánh xuyên qua các tầng mây. Càng sâu bên trong, giông sét càng nhiều, liên tục đánh xuống.

Ở chỗ sâu nhất, thậm chí có thể nhìn thấy sấm sét như bài sơn đảo hải, như thác nước đổ xuống cuồn cuộn, như cả bầu trời sụp xuống.

Màu sắc lôi điện nơi đây cũng khác nhau, có đủ mọi màu sắc. Trong hư không những tia chớp óng ánh tràn ngập dày đặc, chỉ nhìn một chút thôi cũng khiến người ta run rẩy, làn da ngứa ran.

Diện tích vùng lôi điện này rất lớn, vô biên vô hạn, bao phủ không biết bao nhiêu vạn dặm.

Khu vực này được gọi là Ngũ Quang Lôi Vực, một nơi nổi tiếng nguy hiểm ở gần Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Ở gần Ngũ Quang Lôi Vực, thỉnh thoảng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy bóng dáng các tu sĩ. Họ dùng các loại Tiên khí phòng hộ, bay vào trong Lôi Vực để tìm kiếm vài thứ gì đó.

Ngũ Quang Lôi Vực tất nhiên là một nơi hiểm ác. Nhưng, nơi có lực lượng

lôi điện vô cùng nồng đậm cũng sẽ sinh ra các loại tài liệu chứa thuộc tính lôi điện.

Nơi mang đúng nghĩa tuyệt địa là chỗ sâu bên trong Ngũ Quang Lôi Vực. Bên ngoài không quá nguy hiểm, chỉ cẩn cẩn thận một chút, vận khí không quá đen đủi thì bình thường không phải lo lắng về tính mạng.

Đương nhiên, nếu vận khí không tốt lại là chuyện khác.

Ở nơi nào đó ngoài Ngũ Quang Lôi Vực, ba tu sĩ gồm hai nam, một nữ đang đứng dựa lưng vào nhau.

Xung quanh ba người đang có mười mấy con rắn màu tím khổng lồ dài mấy trăm trượng. Toàn thân chúng tạo thành bởi những lôi điện màu tím. Miệng chúng phun ra từng luồng sấm sét khủng khiếp, hình thành một tấm lưới bằng tia sét, mạnh mẽ đè ép cả ba người vào một chỗ.

Tu vi ba người đều không yếu. Trong đó, một lão giả áo xám đạt đến Kim Tiên hậu kỳ, một gã xấu xí mặc áo giáp đen và một thiếu phụ áo đỏ có tu vi Kim Tiên trung kỳ. Tất cả sử dụng Tiên khí đều khá tinh diệu.

Tuy nhiên, những lôi xà màu tím ở xung quanh công kích quá mạnh. Nếu ba người không tu luyện một thuật hợp kích, nối liền tiên linh lực với nhau thì có lẽ lớp phòng ngự đã bị đánh tan, ngã xuống chết rồi.

Gã đàn ông xấu xí mặc giáp đen đang cố hết sức thúc giục một cây Hàng Ma Trượng màu tím, huyễn hóa ra những bóng trượng trùng điệp, miễn cưỡng ngăn cản từng luồng lôi điện: “Thật đáng chết! Sao ở bên ngoài lại xuất hiện nhiều Lôi Thú như vậy!”

Trong Ngũ Quang Lôi Vực, ngoại sự hủy diệt bừa bãi của lôi điện, còn có một nguy hiểm khác, đó là Lôi Vực nơi đây sinh ra Lôi Thú.

Tinh hoa lôi điện trong Ngũ Quang Lôi Vực ngưng luyện thành Lôi thú. Thực lực chúng đều mạnh mẽ lạ thường. Thế nhưng, bình thường chúng chỉ hoạt động sâu trong Lôi vực, rất ít đi ra bên ngoài.

Lão giả áo xám chảy mồ hôi đầm đìa, thúc giục một kiện Tiên khí màu vàng hình cái đỉnh lớn. Trong đỉnh bay ra rất nhiều hào quang màu vàng bảo vệ quanh người lão giả. Lão nói với nam tử và thiếu phụ áo đỏ: "Triệu đạo hữu, cục diện bây giờ mà phàn nàn thì có ích gì chứ? Diệu tiên tử, Tử Ngọ Hỏa Châu của ngươi hẳn là còn có tác dụng. Ngươi mau dùng nó phá vỡ lôi võng, chúng ta đánh cược lần cuối, cố gắng duy trì, chẳng lẽ lại thực sự vẫn lạc ở nơi này."

Trên đỉnh đầu thiếu phụ áo đỏ có một hỏa phiên màu đỏ, nó phun ra những ngọn lửa hình rồng, ngwăn cản tia chớp đánh xuống: "Tử Ngọ Hỏa Châu chỉ còn một viên cuối cùng, mà chúng ta cũng đã thử qua lúc trước. Dù ngọc châu này có thể phá vỡ lôi võng cho chúng ta tạm thời thoát khốn, nhưng không thể nào gây trọng thương mấy con Lôi Xà này được. Tốc độ bọn chúng nhanh hơn chúng ta rất nhiều, cuối cùng cũng chẳng thể chạy thoát!"

Lão giả áo xám dồn dập nói: "Không cần lo lắng, trên người ta có một tấm Hư Không Cấm Tiên Phù, có thể giam cầm đám Lôi Xà này một lát. Lúc trước chúng ta ở quá sâu trong Ngũ Quang Lôi Vực nên ta không sử dụng. Hiện tại mọi người đã ra khu vực biên giới Lôi Vực, chỉ cần tranh thủ trong chốc lát, chúng ta có thể bay khỏi Ngũ Quang Lôi Vực, đến lúc đó sẽ an toàn."

Thiếu phụ áo đỏ nghe vậy liền vui mừng, cánh tay xoay chuyển, một hạt châu lớn bằng nắm tay hiện ra: "Tôn đạo hữu có thủ đoạn này sao không nói sớm. Tốt, ta lập tức thi pháp."

Hạt châu chớp sáng hào quang màu đỏ, hoa văn hình ngọn lửa trải rộng ra chi chít, tỏa ra rung động Hỏa Diễm Pháp Tắc mãnh liệt.

Gã đàn ông xấu xí mặc giáp đen nhíu lông mày lại, đang muốn nói điều gì.

Thiếu phụ áo đỏ đã hô nhẹ một tiếng "Đi!", hạt châu đỏ rực hóa thành một hào quang màu đỏ bắn về phía lôi võng màu tím.

Tiếng "Ầm ầm" vang lên kinh thiên động địa.

Một mặt trời gay gắt đỏ thẫm, đường kính vạn trượng phóng lên cao. Những hào quang đỏ rực hóa thành những sóng lửa cuồn cuộn tỏa ra bốn phương tám hướng.

Lôi võng màu tím bị mặt trời đỏ thẫm đánh vào liền vỡ tan. Hai con Lôi Xà gần đó cũng bị sóng lửa cuốn trúng, nuốt mất.

Nhưng, đám Lôi Xà khác không những không kinh sợ thối lui, mà còn điên cuồng đánh tới ba người.

Lão giả áo xám lật tay lấy ra phù lục màu trắng, trên đó chạm khắc nhiều linh văn màu bạc, nhìn thần bí dị thường.

Lão há miệng phun ra một chút tinh huyết. Tinh huyết lóe lên, chui vào trong phù lục màu trắng rồi thắt chặt lại.

Phù lục lập tức hóa thành một hào quang màu bạc rồi lóe sáng sau đó biến mất vào trong hư không.

Hư không xung quanh phạm vi mười dặm liền "Ông" lên một tiếng. Vô số tia sáng màu bạc từ đó bắn ra, một mực quấn chặt lấy những Lôi Xà kia.

Ngay lập tức, Lôi Xà giống như rơi vào mạng nhện, không thể động đậy.

Tuy nhiên gã đàn ông xấu xí và thiếu phụ cũng bị tia sáng vàng cuốn lấy, bị giam cầm ngay tại chỗ.

Còn lão giả áo xám được bao phủ toàn thân bởi một tầng hào quang bạc. Những tia sáng bạc kia chạm vào lão liền lập tức xuyên qua, như thể lão giả trở thành một ảo ảnh.

Hai người kia trông thấy cảnh này lập tức giận dữ: "Tôn Trọng Sơn! Ngươi làm vậy là ý gì?"

Khuôn mặt lão giả áo xám hiện ra một chút áy náy, chắp tay nói: "Hai vị đạo hữu, ngoại trừ người tế phù thì Hư Không Cấm Tiên Phù này sẽ giam cầm tất cả xung quanh. Ta cũng bất lực, chỉ có thể nói xin lỗi hai vị!"

Sau đó, thân hình lão hóa thành một đạo cầu vồng màu bạc, cũng không thèm nhìn lại mà bay thẳng về phía xa, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Ánh mắt nam tử xấu xí và nữ tử áo đỏ kia như muốn tóe lửa, nhưng cũng đành bất lực, trơ mắt nhìn lão giả trốn đi.

Lúc này, những Lôi Xà kia gào thét đầy phẫn nộ, ra sức giãy dụa.

Những tia sáng màu bạc kia liên tục rung động, dường như có dấu hiệu tan vỡ.

Cặp nam nữ kia nhìn thấy cảnh này cũng chẳng còn lòng nào oán hận nữa. Cả hai vội vàng gắng hết sức vật lộn, hy vọng có thể thoát ra trước một bước so với đám Lôi Xà kia. Như vậy còn có một cơ hội sống sót.

Tuy nhiên, những tia sáng màu bạc xung quanh cứng cỏi vô cùng. Hai người không còn nhiều tiên linh lực, bất kể bọn họ giãy dụa thế nào cũng không có chút hy vọng thoát thân.

Ngược lại, ngoài thân đám Lôi Xà kia có những tia chớp sáng rực, lực lượng lôi điện xung quanh chen chúc phóng ra. Chúng càng đánh càng mạnh. Những tia sáng màu bạc gần đó lần lượt đứt gãy, có lẽ sắp biến mất.

Sắc mặt cả hai người trở nên bi thảm, ánh mắt hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Nhưng đúng thời khắc này, một tiếng nổ rung trời đột nhiên truyền đến từ sâu trong Lôi Vực, phóng lên tận trời, thẳng tới chín tầng mây. Tiếng sấm ầm ĩ trong Ngũ Quang Lôi Vực cũng không thể lấn át được âm thanh này.

Ngay sau đó, tiếng vang hóa thành tiếng kiếm rít kinh thiên. Nhìn vào sâu trong Lôi Vực có thể mơ hồ thấy bảy mươi hai kiếm quang màu vàng hiện ra, phảng phất như bảy mươi hai con Du Long tung hoành, lao vun vút trong ánh chớp.

Mỗi kiếm quang đều tỏa ra kiếm ý mạnh mẽ vô song cùng rung động Lôi

Điện Pháp Tắc. Kiếm bay đến chỗ nào, lôi điện ở đó lập tức bị kiếm quang nuốt vào.

Mặc dù bảy mươi hai kiếm quang còn cách nam tử xấu xí rất xa, ước chừng vạn dặm, lại bị ngăn cách bởi vô số lôi điện, nhưng kiếm ý mạnh mẽ và ba động pháp tắc vẫn cuồn cuộn như sóng dữ, truyền tới rõ ràng.

------oOo------

Chương 1191: Luyện kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Lôi Điện pháp tắc thật mạnh, tối thiểu cũng là Lục phẩm…Không, Ngũ phẩm Tiên Khí! Chẳng lẽ là vị tiền bối Đại La cảnh nào tế luyện Tiên Khí trong Ngũ Quang Lôi Vực?” Nam tử xấu xí mặc giáp đen và nữ tử váy hồng thấy cảnh này, chấn động nói.

Những con Lôi Xà kia dường như cũng bị uy năng to lớn của kiếm quang tỏa ra từ bảy mươi hai chuôi kiếm làm cho khiếp sợ, ánh mắt chăm chú nhìn về phía trung tâm Lôi Vực.

“Tiền bối, cứu mạng!” Nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng liếc nhau, dùng toàn bộ lực lượng còn sót lại nhìn về phía đó kêu lên.

Bọn Lôi Xà bị âm thanh của hai người làm cho bừng tỉnh, lập tức tiếp tục rống giận, ra sức giãy giụa.

Đùng đùng!

Toàn bộ tia sáng màu bạc quấn quanh người chúng bị kéo đứt, bọn Lôi Xà giãy giụa thoát ra, đánh về phía nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng.

Hai người thấy cảnh này, mặt lộ vẻ sầu thảm, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng vào thời khắc này, ở chỗ bảy mươi hai chuôi kiếm quang lóe lên một

đạo kim quang, phóng lên tận trời, "phốc" một tiếng tỏa ra, hóa thành một vòng tròn màu vàng thật lớn.

Bảy mươi hai đạo kiếm quang lập tức bắn ra, lóe lên dung nhập vào Ngọc Bàn.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, vòng tròn màu vàng biến mất, hóa thành một đám Kim Sắc Lôi Vân lớn hơn một nghìn dặm, vô số đạo Kim Sắc Lôi Điện ở trong Lôi Vân tán loạn.

"Ô ô ô…"

Tiếng khóc thét như Quỷ Thần từ trong Kim Sắc Lôi Vân truyền ra, không gian xung quanh cũng phát ra tiếng tru sởn cả gai ốc, những vết rách không gian xuất hiện trên bầu trời, bên trong bắn ra từng đạo hồ quang điện màu vàng kim, khiến người khác chỉ nhìn qua thôi cũng đã kinh hồn bạt vía!

Trong Kim Sắc Lôi Vân truyền ra lực cắn nuốt vô cùng lớn, khuếch tán ra bốn phía, những nơi nó đi qua hư không đều chấn động.

Mọi thứ trong vòng bán kính mấy vạn dặm đều bay về phía Kim Sắc Lôi Vân, nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng, còn cả bọn Lôi Xà cũng đều bị ảnh hưởng, không hề có lực chống cự, toàn bộ lóe lên chui vào trong Kim Vân.

Nam tử xấu xí giáp đen và nữ tử váy hồng cảm thấy hoa mắt, cảnh sắc xung quanh biến đổi lớn, sau đó liền xuất hiện trong một không gian màu vàng kim.

Vùng không gian màu vàng kim này thật hỗn loạn, giống như thời kì trời đất còn chưa tách rời, hơn nữa còn vô biên vô hạn, căn bản không nhìn thấy biên giới.

Mà bên trong không gian màu vàng kim, thình lình bị mấy đạo Kim Sắc Lôi Điện thô to chiếm cứ, tỏa ra ánh sáng chói mắt, chuyển động hỗn loạn, mơ hồ hình thành một tòa Lôi Đình đại trận, còn có một con Lôi Đình Thần Linh thoắt ẩn thoắt hiện trong đó.

Một cỗ uy áp đáng sợ xen lẫn Lôi Điện pháp tắc ba động cuồn cuộn từ không trung lộ ra, ép xuống.

Tia sáng màu bạc quấn quanh nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng tại lúc vừa bị hút vào Lôi Vân đã vỡ vụn hoàn toàn, bọn họ khôi phục thân thể tự do.

Nhưng bị uy áp của Lôi Điện trong không trung ảnh hưởng, toàn thân hai người giống như bị một ngọn núi khổng lồ đè ép, không thể cử động được.

Bọn Lôi xà ở gần hai người, chúng cũng như hai người đều không thể nhúc nhích mảy may.

Bất quá linh trí những con Lôi Xà này không cao, bị áp lực đè nén, liền muốn phản kích, nhao nhao há miệng phun ra từng đạo Tử sắc Lôi Điện vừa thô vừa to, đánh về phía Kim Sắc Lôi Điện trong không trung, nhưng giống như trâu đất xuống biển, không có một chút hiệu quả nào.

Mà Kim Sắc Lôi Điện trong không trung chớp động một chút, hơn mười đạo Kim Sắc Lôi Điện đánh xuống, tốc độ so với Tử Sắc Lôi Điện nhanh gấp mấy lần, lóe lên đánh vào trên đầu những con Lôi Xà kia.

Hơn mười cái đầu xà phịch một tiếng, giống như trứng gà nổ bể ra.

Từng đạo Kim sắc hồ quang điện lan ra toàn thân Lôi Xà, thân thể chúng lập tức nứt toác ra từng khúc, hóa thành từng mảnh Lôi Quang thật nhỏ, bị hút vào bên trong Kim Sắc Lôi Vân.

Nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng thấy cảnh này trợn mắt há hốc mồm, một lúc lâu sau mới khôi phục lại.

“Đây chính là một trong ba mươi sáu loại Thiên Lôi – Độ Thiên Thần Lôi! Nghe đồn đây là loại lôi điện có lực phá hoại mạnh nhất trong ba mươi sáu loại Thiên Lôi, đủ để hủy diệt mọi thứ! Không biết là vị tiền bối nào thi triển tuyệt thế thần thông này?” Nam tử giáp đen xấu xí đảo mắt qua khắp nơi, hoảng sợ nói ra.

Nam tử giáp đen xấu xí cũng tu luyện lôi điện pháp tắc, xuất thân từ môn phái lớn, ánh mắt bất phàm, nhưng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thần thông không gian Lôi Điện này.

Nhìn uy năng của không gian Lôi Điện, vài loại thần thông trấn phái ở trong tông môn cũng không thể sánh bằng.

Nữ tử váy hồng nghe nói vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ, nhìn về phía xung quanh.

Vào thời khắc này, phía trên đỉnh đầu họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhẹ.

Bên trong Kim Sắc Lôi Điện hiện ra một tòa Kim Sắc Thiên Môn hùng vĩ, phía trên khắc từng đạo Kim Sắc Lôi Điện phù văn, làm cho người ta có loại cảm giác cực kì tang thương cổ xưa.

UỲNH UỲNH RẦM RẦM!

Một cỗ uy áp làm người ta hít thở không thông từ Kim sắc Thiên Môn ép xuống, so với uy áp của Kim sắc Lôi Điện trong không trung cường đại hơn không chỉ gấp mười lần.

Nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng "hự" lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch, xương cốt toàn thân rung động, dường như cũng bị cỗ uy áp đáng sợ này ép vụn.

Lòng hai người đắng chát, vốn tưởng rằng gặp được cứu tinh, giờ phút này xem ra là gặp sát tinh thì đúng hơn.

Vào thời khắc này, giữa không trung xuất hiện thân ảnh màu xanh của một nam tử, tay hắn bấm niệm pháp quyết.

Kim sắc Thiên Môn lóe lên, nhanh chóng biến mất, Kim sắc không gian phụ cận cũng nhoáng lên, tiếp đó liền tiêu biến, ba người xuất hiện ở bên trong Ngũ Quang Lôi Vực.

Áp lực trên thân nam tử giáp đen xấu xí và nữ tử váy hồng biến mất, sắc mặt lập tức buông lỏng, miệng lớn thở dốc.

Tay nam tử áo xanh lại vung lên, Kim Sắc Lôi Vân trên không trung cũng nhanh chóng phiêu tán, hóa thành bảy mươi hai chuôi Kim sắc phi kiếm và một cái Ngọc Bàn hình bát giác, bay múa xung quanh thân thể hắn.

Nam tử áo xanh nhìn Ngọc Bàn và phi kiếm xung quanh người, khóe miệng khẽ mỉm cười, vung tay áo lên.

Một luồng sáng màu lục từ trong tay áo hắn bắn ra, quấn lấy toàn bộ phi kiếm và Ngọc Bàn, thu vào bên trong, sau đó thân hình nhoáng lên xuất hiện trước mặt hai người.

“Hai người các ngươi là tu sĩ Đại Kim Nguyên Tiên Vực phải không?” Nam tử áo xanh hỏi.

“Vâng, vãn bối là Triệu Tam Lôi, đệ tử Thần Tiêu Tông, vị Diệu tiên tử này là một tán tu Kim tiên, đa tạ ân cứu mạng của tiền bối, xin hỏi cao tính đại danh của tiền bối?” Nam tử giáp đen xấu xí cảm ứng khí tức trên thân Hàn Lập sâu không lường được, mặt lộ vẻ cung kính, chắp tay hỏi.

Nữ tử váy hồng cũng thi lễ với Hàn Lập, thần sắc vô cùng cung kính.

“Ta họ Thạch, còn tên thì các ngươi không cần biết, hai người các ngươi có bản đồ Đại Kim Nguyên Tiên Vực không?” Ánh mắt nam tử áo xanh lóe lên nói.

Nam tử áo xanh này, chính là Hàn Lập.

Hắn xuất phát từ Bát Hoang Sơn, sau khi lấy được một chút manh mối, trải qua hơn hai mươi năm đã đi tới Ngũ Quang Lôi Vực này.

Hơn hai mươi năm qua, Hàn Lập ở trong không gian Hoa Chi tìm hiểu Thông thiên kiếm trận, tìm hiểu kiếm trận này càng kĩ, bố trí kiếm trận càng thuần thục, không còn luống cuống tay chân như lúc mới bắt đầu tìm hiểu

nữa.

Thông thiên kiếm trận này uy lực vô cùng lớn, chỉ là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn thua kém không ít, không xứng đôi chút nào.

Gặp được Ngũ Quang Lôi Vực, hắn tự nhiên cực kì mừng rỡ, lập tức tiến vào sâu bên trong Lôi Vực, nhờ Lôi Điện Chi Lực tại đây rèn luyện phi kiếm.

Hắn dựa vào "Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh", phối hợp với lực lượng của Huyền Thiên hồ lô, tế luyện lại bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm một lần nữa.

Sau khi tế luyện lại, Lôi Điện Pháp Tắc trong Thanh Trúc Phong Vân kiếm tăng nhiều, đạt tới cấp bậc Ngũ Phẩm Tiên Khí, tính chất cũng xảy ra biến hóa, ngoài ý muốn tiến hóa thành một trong ba mươi sáu loại Thiên Lôi - Đô Thiên Thần Lôi.

"Có." Triệu Tam Lôi vội vàng lấy ra một khối ngọc giản bản đồ, đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập sau khi nhận lấy, thần thức đảo qua, âm thầm gật đầu.

Bản đồ trong khối ngọc giản này rất chi tiết, Cửu Nguyên Quan, Bách Tạo Sơn đều được đánh dấu rõ ràng, đủ cho hắn sử dụng.

"Tiền bối hình như đang đi tới Đại Kim Nguyên Tiên Vực? Vãn bối quanh năm ở tại Đại Kim Nguyên Tiên Vực, am hiểu nhiều nơi, có thể dẫn đường cho ngài." Triệu Tam Lôi hi vọng nói ra.

"Dẫn đường thì không cần, chỉ cần bản đồ này là đủ rồi, bên trong Ngũ Quang Lôi Vực có chút nguy hiểm, tu vi của các ngươi không mạnh, tốt hơn hết là nhanh chóng rời đi." Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

Triệu Tam Lôi nghe vậy, mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Gã lấy lí do dẫn đường cho Hàn Lập là giả, đưa về Thần Tiêu Tông mới là

thật.

Thần Tiêu Tông chuyên tu luyện Lôi Điện pháp tắc, nếu có thể đem vị tiền bối này về tông môn, chính là công lao to lớn, đáng tiếc không như mong đợi, lời còn chưa nói ra khỏi miệng đã bị đối phương cự tuyệt.

“Tiền bối dạy chí phải, là do vãn bối lỗ mãng, hai người tại hạ lập tức rời đi, xin cáo từ. Tiền bối nếu có chuyện cần giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể tới Thần Tiêu Tông tìm tại hạ.” Triệu Tam Lôi thi lễ với Hàn Lập, sau đó cùng nữ tử váy hồng nhanh chóng rời đi, bay về phía bên ngoài Ngũ Quang Lôi Vực.

Nhưng vào lúc này, cảnh sắc trước mặt hai người nhanh chóng biến ảo, ánh mắt trở nên mờ mịt, đứng ngây người tại chỗ.

Hàn Lập thu tay về, hai tay điểm vào mi tâm của hai người, trên đầu ngón tay ánh sáng chớp động liên tục.

Sau một lát, sắc mặt hắn khẽ buông lỏng.

Hàn Lập Vừa mới dùng bí thuật dò xét trí nhớ của hai người, cảm giác hai người không nhận ra thân phận của hắn, cũng không có ý định đi báo cho Thiên Đình.

Giờ phút này tuy hắn đã biến ảo dung mạo, nhưng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã bại lộ, nghĩ tới lệnh truy nã hắn, vẫn có khả năng suy ra thân phận của hắn từ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Hiện tại đã đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực, không thể khinh xuất được.

Trên ngón tay Hàn Lập, lại hiện ra từng đạo ánh sáng, rót vào mi tâm của hai người, đồng thời nói lẩm bẩm.

Gần nửa canh giờ sau, hai người Triệu Tam Lôi bay ra khỏi Ngũ Quang Lôi Vực.

“Triệu đạo hữu, bây giờ chúng ta đi đâu? Trở về Kim Yến thành?” Nữ tử váy hồng hỏi.

“Không sai, tên Tôn Trọng Sơn khốn nạn kia không ngờ dám hại chúng ta, may là có Lôi Bạo đột nhiên xuất hiện khiến cho những con Lôi Thú kia sợ hãi chạy mất, nếu không bây giờ chúng ta đã vẫn lạc, việc này quyết không thể để yên như vậy được!” Triệu Tam Lôi hừ lạnh nói ra.

“Việc này quả thực phải đòi lại công đạo mới được!” Trên mặt nữ tử váy hồng cũng hiện vẻ phẫn nộ, gật gật đầu nói.

Hai người lập tức hóa thành hai đạo độn quang một tím một hồng bay về phía Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Đợi hai người đi xa, Hàn Lập mới bay ra từ trong Lôi Vực, nhìn về hướng hai người vừa rời đi.

Hắn vừa mới thi pháp sửa đổi trí nhớ của hai người, xoá đoạn kí ức gặp mình đi, đổi thành gặp Lôi Bạo phát sinh, làm cho hơn mười con Lôi Xà sợ hãi bỏ chạy, hai người mới may mắn giữ được mạng nhỏ.

Tuy rằng trực tiếp giết bọn họ càng thêm thuận tiện, bất quá hắn cũng không phải người thích giết chóc, chẳng muốn vì chuyện nhỏ này mà tàn sát người vô tội, thà tốn thêm một chút công sức cũng được.

Huống hồ, sau này tiến giai Đại La cảnh, còn phải trải qua kiếp nạn chém Tam Thi, tùy ý làm bậy mặc dù có thể tiết kiệm thời gian, nhưng sẽ ảnh hưởng tới tâm cảnh của mình.

------oOo------

Chương 1192: Không nắm chắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nhận cổ mộc, hẹn ước xuất thủ

Chỉ còn trăm năm cũng bế quan

Hàn Lập cũng không tiếp tục chờ ở đây lâu. Hắn quay đầu nhìn lại, Lôi Vực vẫn sấm vang chớp giật, rồi hắn xoay người bay đi một hướng khác.

Đúng lúc này, đuôi lông mày hắn khẽ động. Hắn dừng độn quang lại, hai tay bấm quyết.

Ánh sáng đỏ chớp sáng trên khuôn mặt hắn, mặt nạ Luân Hồi điện hiện ra. Sau đó, hư không phía trước mặt hắn cũng xuất hiện một màn sáng.

Hắn chăm chú nhìn vào, ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Nhiệm vụ tìm kiếm đồ vật Thời Gian pháp tắc mà hắn ban bố đã có hồi đáp.

Hàn Lập vội bấm pháp quyết mở nhiệm vụ, nhưng hắn đột nhiên ngẩn người ra.

Ánh sáng đỏ quay cuồng trong không trung, một bóng dáng yểu điệu hiện lên. Khuôn mặt đó đeo một tấm mặt nạ màu đỏ vô cùng quen thuộc, là Giao Tam.

Hàn Lập nháy mắt hỏi: “Giao Tam đạo hữu, là ngươi sao? Trong tay ngươi có tài liệu chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc hả?”

Giao Tam hình như không thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt Hàn Lập, lật tay lấy ra một thanh gỗ cũ màu xanh dài nửa xích, nhẹ giọng cười đáp: “Hàn đạo hữu, lâu rồi không gặp. Ta đã nhận nhiệm vụ của ngươi, đương nhiên sẽ không đùa giỡn.”

Hàn Lập hít sâu một hơi nói: “Đa tạ Giao Tam đạo hữu, tài liệu này đúng là thứ ta cần, không biết Giao Tam đạo hữu muốn bao nhiêu Tiên Nguyên thạch?”

Vật Giao Tam cầm trong tay không ngờ lại giống như đúc với thứ Di La lão tổ định tặng hắn lúc trước, rõ ràng là cùng một loại vật liệu.

Trong năm loại đồ vật Thời Gian Pháp Tắc của hắn thì chỉ còn Đông Ất Thần Mộc là thiếu sợi tơ pháp tắc. Thanh gỗ màu xanh của Giao Tam hoàn toàn phù hợp.

Tim Hàn Lập đập thình thịch, đồng thời cũng thầm cảm thấy kỳ quái. Nhiệm vụ hắn treo thưởng chỉ nói mơ hồ cần vật chứa thời gian pháp tắc, không chỉ định loại nào. Vậy mà Giao Tam lấy ra một cái liền đúng ngay loại hắn cần.

Tuy nhiên, hắn cũng không lo được những việc lặt vặt này.

Giao Tam bấm niệm pháp quyết một chút, từ tốn nói: “Lần trước ở Thái Tuế Tiên Phủ, Hàn đạo hữu ra tay tương trợ, tiểu nữ còn chưa tạ ơn, cần gì tiếc nuối một chút tài liệu chứ. Hàn đạo hữu cần, cứ nhận lấy là được.”

Trong pháp trận truyền vật trên giới diện giao dịch của Hàn Lập, ánh sáng xanh lục lóe lên, đoạn gỗ cũ kia lăng không hiện ra.

Hắn nhìn mảnh gỗ cũ, vẻ mặt hơi sửng sốt, không lập tức đưa tay nhận.

Hàn Lập lắc đầu nói: “Việc trong Thái Tuế Tiên Phủ, chúng ta đã kết thúc rõ ràng ở đó. Trọng bảo như thế này, Hàn mỗ sao có thể lấy không, vẫn xin

Giao Tam đạo hữu cho cái giá, hoặc lấy vật đổi vật cũng được.”

Giao Tam cười đáp: “Nếu Hàn đạo hữu nói thế, vậy ta ra điều kiện này. Chờ sau khi bắt đầu nhiệm vụ Cửu Nguyên Quan, Hàn đạo hữu làm một chuyện cho ta, coi như đền bù tài liệu này được không?”

Hàn Lập hơi giật mình, im lặng một chút rồi chắp tay hỏi: “Không biết là sự tình gì? Xin Giao Tam đạo hữu nói rõ?”

Giao Tam lại lắc đầu, trả lời: “Hàn đạo hữu không cần lo lắng. Cũng không phải việc khó khăn gì, sẽ không để đạo hữu rơi vào nguy hiểm. Nhưng bây giờ chưa tiện nói với ngươi.”

Hàn Lập suy nghĩ rồi gật đầu đáp ứng. Hắn thu đoạn gỗ cũ kia vào xong liền hỏi lại: “Như vậy cũng được. Đúng rồi, nhiệm vụ Luân Hồi điện nhằm vào Cửu Nguyên quan khi nào tiến hành?"

Giao Tam nói: “Việc này có chút khó khăn, sợ phải trì hoãn một thời gian mới có thể tiến hành, nhưng sẽ không quá lâu, trễ nhất khoảng trăm năm.”

Nghe những lời này, trong lòng Hàn Lập thoáng buông lỏng.

Trong vòng trăm năm, Tiểu Bạch vẫn kịp trở lại.

Ánh mắt Giao Tam lộ vẻ ngưng trọng, dặn dò hắn: “Hàn đạo hữu, ta không biết ngươi đang ở nơi nào. Tuy nhiên, tình hình Đại Kim Nguyên Tiên Vực liên tục rối ren. Bây giờ, tốt nhất ngươi hãy tiếp tục chờ đợi. Khi nào đến thời cơ thích hợp, ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Hàn Lập nghe vậy không tỏ vẻ gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hai người rảnh rỗi hàn huyên mấy câu rồi ngắt truyền tin.

Hàn Lập lấy đoạn gỗ cũ kia ra xem, ánh mắt bất ngờ xen lẫn vui mừng.

Có thứ này, năm lực lượng thời gian pháp tắc trong cơ thể hắn có thể cân bằng. Khả năng tiến giai Đại La cảnh hẳn mười phần chắc chín. Chỉ là, lần

bế quan này động tĩnh khá lớn, phải tìm một chỗ ổn thỏa mới có thể đột phá.

Hàn Lập cất kỹ đoạn gỗ cũ. Hắn hơi trầm ngâm rồi quay người bay vào sâu trong Man Hoang giới vực.

Mặc dù Man Hoang giới vực có rất nhiều hung thú, nhưng so với Đại Kim Nguyên Tiên Vực lại an toàn hơn nhiều. Hơn nữa, Giao Tam cũng vừa nhắc hắn không nên đi vào Tiên vực.

Hàn Lập mới vừa từ Bát Hoang sơn đi ra. Hắn rất quen thuộc tình hình Man Hoang giới vực nên nhanh chóng tìm được một chỗ an toàn.

Nơi này là một dãy núi chập chùng. Bởi nguồn nước ở đây rất nhiều, kết hợp thêm một địa hỏa ẩn sâu trong lòng đất, khiến cho dãy núi tràn ngập sương mù dày đặc. Từ trên cao bay qua rất khó phát hiện tình hình bên dưới.

Hàn Lập dò xét cẩn thận xung quanh dãy núi. Hắn không phát hiện điều gì bất thường liền mở một động phủ tạm thời dưới chân núi, đồng thời bày ra nhiều tầng cấm chế khác nhau.

Những việc này hắn đã rất quen thuộc, không đến nửa ngày đã hoàn thành.

Hàn Lập mở ra không gian Hoa Chi, tiến vào bên trong.

Vì Tiên Nguyên thạch trên người hắn và Thời gian pháp tắc trong Tuế Nguyệt Thần Đăng đều có hạn, hiện tại, không gian bên trong cũng không duy trì chênh lệch thời gian.

Tiểu Bạch nhìn thấy Hàn Lập tiến vào lập tức ra đón: “Chủ nhân, bộ phi kiếm bằng tre kia tế luyện thế nào rồi?”

Hàn Lập nói: “Coi như thuận lợi.”

Tiểu Bạch nghe vậy lập tức vui mừng: “Tuyệt vời! Thực lực chủ nhân lại tăng nhanh. Chi bằng rèn sắt ngay khi còn nóng, chúng ta lập tức bay đến

Đại Kim Nguyên Tiên Vực tìm lão đại?”

Hàn Lập lắc đầu đáp: “Bây giờ chưa được! Dựa vào tu vi của ta bây giờ, cho dù có thêm ngươi, vẫn không nắm chắc quá nhiều. Thế nhưng ta mới có được một bảo vật, thứ này giúp ích cho tu vi ta không ít, nên ta dự định bế quan một đoạn thời gian, thử đột phá Đại La cảnh.”

Tiểu Bạch mừng rỡ dù vẫn có chút lo lắng: “Đột phá Đại La cảnh! Chủ nhân tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, nếu như có thể đột phá Đại La, tất nhiên thực lực có thể tăng đột biến. Chúng ta nhất định có thể cứu lão đại rồi! Nhưng mà, tiến giai Đại La cần không ít thời gian, liệu có chậm trễ việc cứu lão đại không? Vương thượng chỉ cho ta thời gian hai trăm năm...”

Hàn Lập trầm ngâm: “Dù ta đạt tới Đại La cảnh, nhưng vẫn không nắm chắc mười phần, còn phải kết hợp thiên thời địa lợi nữa. Tóm lại ta tự có chừng mực.”

Tiểu Bạch nghe câu này, há to miệng, vẫn muốn nói thêm nữa.

Hàn Lập lại xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một quả cầu lửa màu trắng ở một bên không gian Hoa Chi. Hắn không nói hai lời, tay đưa lên, bấm niệm pháp quyết.

Một vệt sáng vàng óng bắn ra, lóe lên rồi biến mất bên trong cầu lửa.

Quả cầu lửa lộn hai vòng rồi thu liễm biến mất. Bóng dáng Tinh Viêm đồng tử hiện ra, bay vụt đến cạnh Hàn Lập, nói bi bô.

Những năm này khổ tu, Hỏa chi Bản nguyên Pháp tắc trong cơ thể Tinh Viêm đồng tử lớn mạnh hơn không ít.

Hàn Lập nói với cả hai: “Tiểu Bạch, Đồng Nhi, sau đây ta sẽ thử đột phá Đại La cảnh. Mặc dù bên ngoài đã bày ra cấm chế phòng ngự, nhưng nếu như cường địch tới, như thế vẫn không an toàn, phiền hai người các ngươi ở bên ngoài trông coi một chút.”

Tiểu Bạch vỗ ngực: “Chủ nhân yên tâm, giao hết cho ta!”

Tinh Viêm đồng tử cũng liên tục kêu la, tỏ vẻ bảo đảm, sau đó bay ra ngoài.

Hàn Lập tươi cười. Sau đó, hắn thi pháp khởi động Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, thúc giục Quân Thiên Nhật Quỹ. Tốc độ thời gian trôi trong không gian Hoa Chi lập tức phát sinh thay đổi.

Lần này tiến giai Đại La, hắn không biết cần bao nhiêu thời gian nên vì lý do an toàn, hắn bắt đầu khởi động không gian chênh lệch thời gian.

Làm xong những việc này, Hàn Lập bay vào trong lầu các. Hắn ngồi xuống, lật tay lấy đoạn gỗ cũ màu xanh kia ra.

Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết được thi triển, vòng tròn màu vàng được tạo ra bao phủ lại thanh gỗ xanh kia.

"Rắc rắc" một tiếng! Đoạn gỗ này lập tức bị xoắn nát. Vô số điểm sáng vàng óng từ đó bay ra, dung nhập vào trong vòng tròn màu vàng. Sau đó, chúng chuyển hóa thành từng sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc. Khoảng năm mươi mấy sợi quấn quanh Đông Ất Thần Mộc.

Mặc dù sợi tơ Thời gian Pháp tắc trên Đoạn Thời Lưu Hoả vẫn nhiều hơn một chút, nhưng về cơ bản, năm đồ vật biến hóa từ thời gian pháp tắc đã cân bằng

Năm vật kia lập tức sáng lên, vây quanh Hàn Lập, nhanh chóng xoay tròn.

Trong lòng Hàn Lập chấn động, những điều ngộ ra hiện lên trong đầu. Bình cảnh Đại La đang khiến hắn kẹt lại bỗng buông lỏng ra.

Bản thân hắn mừng thầm, xúc động nhớ lại Di La lão tổ: "Quả nhiên như lời sư tôn nói, cân bằng « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » mới là trọng yếu nhất!"

Sau đó, Hàn Lập lấy ra rất nhiều đồ vật chuẩn bị cho đột phá Đại La cảnh, nhất là Huyền Chân Đan kia.

Lần trước thử đột phá Đại La, hắn không tới bước cuối cùng liền dừng lại, không dùng tới đan này.

Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa nửa ngày. Đến khi tâm cảnh hoàn toàn khôi phục bình tĩnh, hắn bắt đầu chậm rãi vận chuyển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ».

Thân người hắn tỏa ra kim quang lóa mắt, bao phủ toàn bộ cơ thể.

Ầm ầm!

Một lực lượng Thời gian Pháp tắc vô cùng to lớn quay cuồng trong lầu các. Tòa lầu các rung lên ù ù, thiên địa nguyên khí xung quanh cũng chấn động theo, chậm rãi hội tụ về phía Hàn Lập.

...

Bắc Hàn Tiên Vực, bên ngoài một vùng biển Cổ Vân đại lục, từ xưa nơi đây được gọi là Đông Lưu hải vực.

Vùng hải vực này quanh năm đóng băng cực hàn. Nhưng lại có một vùng hải vực xanh đậm không giống bình thường, không bị đông kết.

Bên trong hải vực này có một rãnh biển đen kịt, sâu vạn trượng nối thẳng đáy biển.

Ở nơi đó có một bia đá xám trắng nhìn không đáng chú ý. Đó chính là lối vào bí cảnh, một Động Thiên của Chúc Long đạo huy hoàng năm xưa, được gọi là “Phù Sơn” bí cảnh.

Bí cảnh này trồng rất nhiều linh dược, đây vốn là một trong những nơi trọng yếu sản sinh tài nguyên cho Chúc Long đạo. Năm xưa, Hàn Lập từng phụng mệnh trấn giữ ở đây. Chỉ là, theo sự suy sụp của Chúc Long đạo, tòa động thiên bí cảnh này cũng bị Bắc Hàn Tiên Cung chiếm lấy, trở thành tài sản riêng của tiên cung.

Trong bí cảnh, giữa quảng trường bằng đá trắng trên một ngọn núi cao xanh

biếc, một nam tử trung niên mặc trường bào xám trắng, mặt mũi đầy râu ria, tay cầm một bầu rượu bằng ngọc trắng, đang loạng loạng đi dọc theo lan can quảng trường. Y say lờ đờ, mắt nhắm mắt mở.

Trong mắt y hiện ra những tơ máu, thần sắc tiêu điều, y nhìn về những ngọn núi cô độc lơ lửng trong hư không. Trên đó, những thảm thực vật mọc rậm rạp, những cây dây leo màu xanh leo ngược lên ở khắp nơi. Y nhếch miệng lên cười mỉa mai.

Y vốn là một trong ba mươi sáu vị phó Đạo Chủ của Chúc Long Đạo, có thể coi là quyền thế hiển hách. Chỉ vì chậm chân, y không đi theo những kẻ phản loạn kia ngay lúc đó để rồi sau đó y dần dần không còn là hạch tâm của tông môn nữa.

Qua gần trăm năm, y bị đưa đến nơi đây, phụ trách quản lý chỗ bí cảnh "Phù Sơn" này.

So với phong quang vô hạn năm xưa, tinh thần y lúc này dĩ nhiên cực kỳ sa sút.

------oOo------

Chương 1193: Hỗn loạn dần nổi lên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Cựu thù nhìn cố nhân đỏ mắt

Giết chóc tràn lan loạn tứ phương

“Ta tự điên, ta tự cười, bọn phản nghịch các ngươi làm sao được tự do thoải mái như ta chứ, haha?”

Vừa nghĩ tới những kẻ phản bội bây giờ cũng chỉ làm nô dịch cho Tiên Cung sai bảo, nam tử áo xám liền cảm thấy khuây khỏa, sau khi uống ực một hớp rượu, ngửa mặt lên trời cười nói.

Hai tên đệ tử thân tín cùng theo y tới nơi này nhìn nhau, bí mật truyền âm nói:

“Sư phụ lại nổi điên rồi, đừng để người khác nghe chứ, lại liên lụy đến ta và ngươi…”

“Lúc trước dựa vào giao tình của tổ tiên, mới được làm đệ tử thân truyền của người, không ngờ bây giờ lại bị người liên lụy, bị nhốt ở địa phương hoang vu này, khi nào mới được nổi danh đây?” Tên kia cũng phụ họa theo.

Hai người vừa dứt lời, cũng chẳng thèm nhìn tới người sư phụ đang chán nản của mình, dựa vào lan can nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy toàn bộ vực

sâu đều ngập tràn một mảng sương mù tối tăm mù mịt, một vài đỉnh núi cao cũng dần chìm vào bên trong màn sương, lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng phong cảnh nơi này dù đẹp tới đâu, nhìn nhiều rồi cũng sẽ cảm thấy nhàm chán.

"Ô...ô...n...g..."

Đúng lúc này, một tiếng kèn ầm ầm vang lên từ phía dưới vực sâu.

Hai tên đệ tử nhướng mày, nhìn về phía nam tử áo xám, thấy y không quan tâm chút nào, vẫn chỉ uống rượu như lúc trước, trong lòng y vẫn tràn đầy tức giận.

Hai người thấy thế chỉ có thể cười khổ một tiếng, đành phải nhảy lên, lao về phía vực sâu.

Bay chưa được ngàn trượng, liền thấy từng bóng mờ điên cuồng bay lên phía trên, nhìn kĩ lại thì đó là mấy nghìn tên đệ tử ngoại môn thu thập Linh thảo bên trong cốc, dường như đang cố gắng hết sức.

“Không tốt, Bạch Quỷ, Bạch Quỷ đến…” Từng tiếng kinh hô từ bên dưới truyền đến, trong tiếng hô còn kèm theo từng đợt gào thét thảm thiết.

Hai người nghe thấy, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, một người trong đó hét lớn lên: “Không phải có pháp trận ngăn cản hay sao, sợ cái gì chứ?”

“Ngăn cản, không….được… Bạch Quỷ điên….” Có người hô với thanh âm đứt quãng.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói mau!” Hai người nắm chặt một tên đệ tử đang hoảng sợ, nghiêm nghị trách mắng.

“Phía dưới, Bạch Quỷ điên…. Lao ra phạm vi sương mù không nói, ngay cả pháp trận cũng không sợ, ngàn vạn con lao lên, phá hủy pháp trận rồi.” Tên đệ tử kia bị quát, thoáng ổn định lại tinh thần, vội vàng nói.

Hai người sau khi nghe xong, còn muốn hỏi thêm một câu thì bỗng nhiên từ sương mù bên dưới truyền ra thanh âm "Ù ù", một mảng lớn rậm rạp chằng chịt bóng mờ xông lên trên.

“Kết trận, kết trận, mau kết trận,…” Giọng nói một tên run run, quát lên.

Nhưng giờ phút này, lòng người đã loạn, đâu còn ai chịu nghe?

“Ai lui thêm bước nữa, giết!” Đúng lúc này, trên đầu mọi người truyền đến một tiếng quát lớn.

Chỉ thấy vị nam tử áo bào xám đang từ trên trời hạ xuống, lơ lửng trên không phía trên đỉnh đầu của mọi người.

Tay áo y hất lên, tiếng sấm nổ mãnh liệt, trực tiếp đánh tan mùi rượu trên thân, toàn bộ người trong chốc lát liền khôi phục khí độ uy nghiêm ngày xưa.

Khí tức Kim Tiên Trung Kì trên thân tỏa ra, trong nháy mắt liền trấn an toàn bộ mọi người trong bí cảnh.

“Chỉ là Bạch Quỷ nổi loạn, rất nhiều năm trước đã phát sinh, lúc đó trấn giữ nơi đây là một trưởng lão bình thường còn có thể xử lí bình yên. Bây giờ có bổn tọa, các ngươi rối loạn tinh thần gì chứ? Lập tức kết trận cho ta.” Nam tử hừ lạnh một tiếng nói.

Lời y vừa thốt ra có tác dụng trấn an rất lớn, mấy nghìn tên đệ tử đang chạy tán loạn bắt đầu ổn định lại, bắt đầu liên hợp kết thành từng tòa pháp trận khác nhau.

Mọi người vừa mới kết trận xong, phía dưới sương mù lập tức có ngàn vạn con Bạch Quỷ điên lao ra, dựa theo vách núi không ngừng leo lên, liên tục xông lên phía trên.

“Giết cho ta….” Nam tử áo xám lãnh đạm nói.

Y vừa nói xong, bên trong toàn bộ bí cảnh, lập tức vang lên từng tiếng oanh

minh cực lớn.

Chỉ thấy một tòa đại trận trong đó bùng lên ánh lửa lấp lánh, từng tảng thiên thạch hỏa diễm từ trong bắn ra, tạo thành từng vệt lửa chói mắt, rơi về phía vực sâu.

Một vài pháp trận lại có những đạo phong sương gào thét thổi ra, hóa thành những cây băng trùy cực lớn, lao thẳng về phía vực sâu.

Các loại Tiên gia Pháp bảo và pháp ấn đủ màu sắc không ngừng bắn ra, tất cả đều đánh về phía vực sâu.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ bí cảnh trở nên hỗn loạn, liên tục nổ đùng đùng.

Vô số Bạch Quỷ bị đánh trúng, nhao nhao chết đi, rơi xuống vực sâu, nhưng những con Bạch Quỷ hung hãn không sợ chết, vẫn chen lấn nhau tiếp tục leo lên, trên đường leo lên đỉnh núi, trải đầy xác chết.

“Không đúng, không đúng….Có chút không đúng …” Nam tử áo xám nhìn một màn trước mặt, khẽ cau mày.

Trong lòng hắn khẽ động, lập tức dùng thần thức dò xét phía dưới vực sâu.

Ban đầu còn có thể dò xét vài ngàn trượng, nhưng khi đi tiếp lại không xuống được, thần niệm của y dường như bị cái gì đó ngăn cản, không thể xâm nhập sâu hơn nữa.

Thấy càng ngày càng có nhiều Bạch Quỷ xông lên, gần như đuổi kịp những đệ tử này, nam tử áo xám vung hai tay lên, một vòng tròn màu xanh vô cùng lớn hiện ra sau lưng.

Y điểm một cái về phía trước, trong vòng màu xanh phát sáng, từng đạo ảo ảnh phi kiếm bắn thẳng về phía dưới, rất nhiều Bạch Quỷ liền nhao nhao ngã vào kiếm ảnh.

Nhưng khi nhìn Bạch Quỷ phía trước càng ngày càng chết nhiều, trong lòng

nam tử áo xám càng thấy bất an.

Những con Bạch Quỷ này đã thoát ra khỏi phạm vi sương mù che phủ, giờ phút này bộ dạng không giống như đang tấn công, ngược lại nhìn như đang bị cái gì đó đuổi giết, trong vực sâu này ngoại trừ bọn chúng, còn cái gì khác nữa đây?

Trong lúc nam tử áo xám còn chưa rõ nguyên nhân, dưới vực sâu bỗng nhiên có một khí tức khác thường tràn ra, một mảnh sương mù màu trắng đang lan đến với tốc độ mắt thường cũng nhìn thấy được.

Trong sương mù, từng con khỉ màu xanh da trời khổng lồ liên tiếp nhảy đến, đuổi giết những con Bạch Quỷ kia.

Sức chiến đấu của lũ Bạch Quỷ so với những con khỉ màu xanh da trời khổng lồ này chênh lệch quá xa, rất nhanh đã bị tàn sát hơn một nửa, những ngọn núi phía dưới cũng rất nhanh bị bọn chúng chiếm lấy, từng con một cầm Lang Nha Bổng trong tay, mắt hung ác nhìn về phía Nhân tộc ở trên.

“Sư phụ, những thứ này là vật gì?” Hai tên đệ tử trốn về cạnh nam tử áo xám, hoảng sợ hỏi.

Nam tử áo xám cũng không nhận ra được, nên cũng không mở miệng nói.

Lúc này, chỉ thấy từ giữa đám sương mù xám trắng, bỗng nhiên sinh ra từng trận gió gào thét, một đạo sương mù hình xoắn ốc bay lên, ba thân ảnh cao lớn từ trong sương mù hiện ra, xông thẳng về phía mọi người.

Nam tử áo xám nhìn về phía ba người từ xa, lập tức mất hết can đảm, khí tức trên thân ba người này thật hùng hậu, khiến y hầu như không dám nhìn thẳng, chỉ có thể phỏng đoán tu vi của bọn họ, ít nhất cũng phải Thái Ất Hậu Kì trở lên.

Trong ba người này, hai mắt người ở giữa dài nhỏ, màu da trắng bệch, trên mặt không có chút huyết sắc nào, mới nhìn qua cảm giác giống như một thi thể vừa được vớt từ trong nước ra, cực kì dọa người.

Trong tay gã còn ôm một con dị thú giống như mèo, toàn thân trải đầy lông tơ mềm mại, đôi mắt to vô cùng.

Nếu Hàn Lập ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, người này không ai khác chính là người đã cho hắn nếm rất nhiều đau khổ trong Hôi giới, Quỷ Mộc.

“Xem bộ dáng là một chỗ bí cảnh, bất quá thiên địa linh khí nồng đậm như vậy, không thể nghi ngờ chính là Tiên Vực.” Quỷ Mộc vỗ về con thú nhỏ “Vân Đoàn” trong ngực, liếc sơ qua bốn phía nói ra.

Chỉ là ánh mắt gã nhìn hoàn cảnh xung quanh, nhưng không để mấy nghìn tên tu sĩ Chúc Long Đạo và Tiên Cung vào trong mắt.

“Các ngươi là ai?” Nam tử áo xám cả gan, hỏi một câu.

Quỷ Mộc nghe vậy, chỉ liếc nhìn y một cái, sau đó nói với hai người bên cạnh: “Giết hết, toàn bộ thần hồn cũng tiêu diệt sạch sẽ, không bỏ sót một mống nào cả, chuẩn bị dẫn thêm tộc nhân tới đây.”

Gã vừa dứt lời, thân ảnh hai người bên cạnh đã biến mất, những con khỉ da lông màu xanh cũng nhao nhao gào thét tiến lên, lao về phía tu sĩ phía trên.

Trong toàn bộ vực sâu, lập tức vang vọng những âm thanh thảm thiết làm người ta run sợ.

“Tiên vực, chúng ta đã tới…” Quỷ Mộc nhìn mọi thứ xung quanh, trên mặt lộ ra nét vui vẻ, khuây khỏa nói.

…

Chu Nguyên Tiên Vực.

Chỉ trong thời gian ngắn, một tin tức kinh thiên động địa đã lan truyền khắp tám Đại Lục của Tiên Vực.

Cung chủ Tiên Cung của Tiên Vực này là Đề Hồ chân nhân, đường đường là tu sĩ Đại La, không biết vì nguyên nhân gì bỗng nhiên lại nổi điên, trong

một ngày đã ra tay tàn sát hơn một trăm ba mươi vị tiên quan.

Ngay cả tiên sứ tọa trấn Chu Nguyên Tiên Vực, tu vi sâu không lường được ra tay ngăn cản, cũng bị y đánh chết.

Sau đó toàn bộ Chu Nguyên Tiên Vực rơi vào cảnh hỗn loạn, vị Đề Hồ chân nhân này bỗng nhiên lại biến mất, không rõ tung tích.

Nhưng chỉ ngắn ngủn bảy ngày sau đó, tên của y liền xuất hiện trên "Tru Tiên bảng", trở thành phạm nhân bị truy nã của Thiên Đình, ban thưởng cực kì cao, xếp hạng cũng thuộc hàng cao nhất.

Theo sau đó, có rất nhiều đồn đại lưu truyền rộng rãi trên các phố của Tiên Vực, có người nói Đề Hồ chân nhân thực sự không phải bị điên, mà y chính là gian tế ẩn nấp trong Chu Nguyên Tiên Vực Tiên Cung, thân phận thực sự của y là một vị phó điện chủ của Luân Hồi Điện.

Sau khi y hoàn thành nhiệm vụ, đã bỏ chạy quay trở về Luân Hồi Điện, cho nên Thiên Đình phái mấy vị giám sát tiên sứ chuyên môn truy nã y, nhưng vẫn như cũ không tìm thấy tung tích.

…

Tấn Nam Tiên Vực.

Một bí cảnh Tiên Nhân phủ đầy bụi bỗng nhiên xuất hiện, dẫn đến bốn đại tông môn của Tiên Vực và Tiên Cung tranh nhau cướp đoạt.

Dưới sự chủ trì của Tiên Cung, bốn đại tông môn đã thương lượng về việc phân chia tài nguyên, kết quả sau khi thế lực khắp nơi tiến vào trong bí cảnh, hai trưởng lão dẫn đội cùng với đệ tử hạch tâm của hai đại tông môn lần lượt bị giết, manh mối để lại nhằm về hướng hai đại tông môn khác.

Vì vậy bốn đại tông môn bộc phát một trận xung đột báo thù, tất cả đều bị đại thương nguyên khí.

Lúc này, Tiên Cung thấy bốn tông môn báo thù lẫn nhau, đã ảnh hưởng

nghiêm trọng đến ổn định của Tiên Vực, muốn ra mặt hòa giải. Nhưng không biết tại sao, bốn đại tông môn bỗng nhiên đồng thời thay đổi mũi nhọn, chĩa thẳng về phía Tấn Nam Tiên Cung.

Nguyên nhân là trong lúc kịch đấu, bốn đại tông môn dần dần phát hiện được nguyên nhân sâu xa, sự việc bên trong bí cảnh, là do Tiên Cung châm ngòi, cố ý làm cho bọn họ tiêu diệt lẫn nhau.

Vì vậy bốn đại tông môn đã liên thủ với nhau, quay đầu đánh lại Tấn Nam Tiên Cung, bức Cung chủ phải bỏ chay.

------oOo------

Chương 1194: Tiến giai Đại La

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đại Kim Nguyên Tiên Vực, Cửu Nguyên quan.

Một dãy núi chập chùng kéo dài miên man, giống như một con Thương Long nằm ngang, sóng lưng cao vút. Những ngọn núi hùng vĩ đứng lặng lẽ, trơ trọi.

Giữa mấy trăm ngọn núi hình dáng khác nhau, khí thế khác biệt, có một ngọn núi không quá cao nhưng phong cảnh lại vô cùng tú lệ. Nó thấp thoáng trong mây khói, lộ ra những mảng xanh ngắt giống như tỳ bà che mặt, làm cho người ta có vẻ mơ màng.

Trên ngọn núi này, trái phải, trước sau đều có một thác nước trắng như tuyết từ giữa trời rủ xuống. Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, như dải Ngân Hà tuột khỏi mây*. Những bọt nước bắn lên như những hạt trân châu. Trên không trung, ánh nắng chiếu xuống thành ba dải cầu vồng bảy màu, lộng lẫy vô cùng.

*nguyên văn Vong Ngữ: phi lưu trực hạ tam thiên xích, như Ngân Hà cửu thiên nhi lạc; tác giả phỏng theo thơ Lý Bạch: Phi lưu trực há tam thiên xích/ Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên. (dịch SGK lớp 7)

Trong những dãy núi, tiếng vượn kêu liên miên không dứt. Trên bầu trời, thi thoảng Tiên hạc bay lượn giữa thinh không. Không khí hòa hợp với từng tia

sáng, từng ráng màu. Tất cả cảnh tượng đều tràn đầy thiên địa nguyên khí vô cùng.

Trên đỉnh núi, một bình đài ngắm cảnh hình khuyên nhô ra khỏi núi. Một đạo sĩ trung niên mặc áo đạo bào màu xanh sẫm, đầu đội Liên Hoa Bảo quan** đang đứng đó.

**Liên Hoa Bảo Quan/莲花宝冠: mũ liên hoa các sư thầy hay đội (gần giống mũ của Đường Tăng)

Dáng người y thẳng đứng, dung nhan bệ vệ, khuôn mặt đúng chuẩn chữ Quốc (国). Ngũ quan của y tuy không màu mè nhưng mặt mày lại như tỏa sáng, như ngọc được ánh sáng bao phủ. Nó khiến cho người khác nhìn vào liền có cảm giác đây là người trong chốn thần tiên.

Giờ phút này, nam tử đang dựa vào lan can nhìn về phía trước. Cảnh tiên gia thịnh vượng không thể làm khuôn mặt y thoải mái. Hai hàng mi cau lại, hình như có chút lo lắng âm thầm quấn quanh trong lòng.

Đúng lúc đó, một lão giả hơn tám mươi tuổi mặc áo bào xanh từ sau đỉnh núi đi lên quảng trường. Dáng lão mảnh khảnh, dung mạo gầy gò, dưới hàm để một chòm râu trắng dài. Nhìn qua, lão cũng có chút thần thái tiên phong đạo cốt.

Lão giả đi tới sau lưng nam tử trung niên, kính cẩn thi lễ: “Đệ tử Thanh Hư, tham kiến Thuần Quân sư thúc.”

Đạo nhân trung niên được gọi là “Thuần Quân sư thúc” kia ở trong Tiên Vực có danh hào là “Thuần Quân chân nhân”. Y chính là quan môn đệ tử của vị khai sơn lão tổ Cửu Nguyên quan, trong tông môn bối phận cực cao, mà trong Tiên Vực danh khí cũng cực lớn.

Quan trọng nhất, bây giờ tu vi y là Đại La hậu kỳ, tạm thời chấp chưởng Cửu Nguyên quan, giữ vị trí Quan chủ.

Thuần Quân chân nhân hỏi: “Ngươi đã về, chuyện kia điều tra đến đâu rồi?”

Lão giả tên Thanh Hư đáp: “Hồi bẩm sư thúc, Chưởng Thiên Bình đích xác đã tái hiện ở Tiên Vực, trước mắt đang nằm trong tay một người tên là Hàn Lập..”

“Hàn Lập?” Thuần Quân chân nhân nhíu mày hỏi.

Thanh Hư nói tiếp: "Qua điều tra thì, người này xuất thân ở Bắc Hàn Tiên Vực, từng lưu lại Chúc Long đạo trong thời gian rất lâu. Tuy nhiên hình như hắn là tu sĩ hạ giới, phi thăng từ quần thể Tiểu Nam Châu Giới thất lạc.”

“Ồ, có thể từ giới diện thất lạc phi thăng lên, chắc chắn không tầm thường, chỗ Phi Thăng Đài tiếp dẫn có ghi chép lại không?” Thuần Quân chân nhân hỏi.

“Có ghi chép... Lúc trước, tiếp dẫn hắn là một tu sĩ của Thạch Cơ điện, tên là Cao Thăng. Tuy nhiên, người này hình như muốn lôi kéo Hàn Lập vào tông môn của mình nên ra sức che giấu tin tức, dẫn đến ghi chép cũng không tỉ mỉ. Càng kỳ lạ hơn, người này về sau không tiến vào Thạch Cơ điện, mà mất tích trong quá trình tiến về đó.”

“A, xảy ra chuyện gì?” Thuần Quân chân nhân nghi hoặc nói.

“Hiện tại không thể kiểm tra rõ đã xảy ra chuyện gì. Chỉ biết từ đó về sau, người này biến mất ba trăm năm. Đến khi lọt vào tầm mắt của Thiên Đình lại là lúc Chúc Long đạo bị hủy. Về sau, người này đi qua nhiều Tiên Vực, từng nhiều lần phát sinh xung đột với Thiên Đình, vậy mà đều may mắn trốn thoát. Trong lần gần nhất gây loạn, hắn đánh giết tới tận Tiểu Kim Nguyên Tiên Cung, chém chết cung chủ Đông Phương Bạch.”

“Tu vi hắn thế nào?”

“Bẩm, Thái Ất đỉnh phong.”

“Chỉ là một tu sĩ Thái Ất, lại có thể một mình đánh tới Tiên cung của một vực. Thực lực và sự quyết đoán như vậy, tuyệt đối không phải hạng người bình thường. Nếu vậy, Xà Thiềm cũng là chết trên tay hắn đúng không?”

“Lúc trước, Lam Nhan sư điệt trở về đã báo cáo qua, Xà Thiềm quả thật chết trên tay hắn. Về sau, Diệu Pháp sư muội tự mình xuất thủ, nhưng lại bị Xích Mộng quấy rối. Kết quả để hắn chạy thoát. Kể từ đó, người này mất tích, tạm thời không biết đang ở phương nào.”

“Việc này liên quan đến Chưởng Thiên Bình, ngươi cần phải để tâm. Một khi tìm được, nó có ý nghĩa rất lớn đối với Cửu Nguyên Quan chúng ta, không thể so sánh với những việc tầm thường khác. “

“Hiện tại, Diệu Pháp sư muội ra ngoài truy tìm hắn chưa trở về. Toàn bộ một phần ba Ảnh Vệ của Cửu Nguyên quan đều được giao làm chuyện này. Một khi người này lộ tung tích, nhất định không thoát khỏi tầm mắt chúng ta.”

Thuần Quân chân nhân thở dài một tiếng: “Bây giờ, Tiên giới đang dần có hiện tượng loạn, mấy Tiên Vực chúng ta quản lý gần đây đều không yên bình. Tiên Vực Thiên Tinh và Đồng Chu là ầm ĩ nhất. Hai vị sư huynh thân là phó quan chủ cũng phải đến xử trí. Tứ đại Thánh Sứ thì Diệu Pháp không có ở đây, chỉ có ba người các ngươi còn trong quan. Tám đại Tôn Giả cũng có một nửa đang ở Tiên Vực khác. Ngươi nhất định phải chuẩn bị cẩn thận, phòng ngừa Tiên Vực sinh loạn, hơn nữa, không được quấy rầy mấy vị lão tổ bế quan.”

“Chưởng môn sư thúc yên tâm, Kim Nguyên Tiên Vực chúng ta luôn luôn trấn thủ nghiêm mật, vững như thành đồng, tặc nhân nào dám xâm phạm?”

“Đúng rồi, Phệ Kim đồng tử kia thế nào rồi?”

Nghĩ tới Kim Đồng, Thanh Hư bất giác lộ ý vui cười: “Lúc đầu tinh lực nó dồi dào, còn làm ầm ĩ. Bây giờ thì đàng hoàng hơn rồi, nó ở trong quan vui chơi giải trí, ngoại trừ không thể tùy ý đi ra bên ngoài, nghiễm nhiên nó đã xem mình như người trong quan rồi.”

“Lần trước, sư phụ lão nhân gia từng dùng bí pháp dò xét qua, nguồn gốc nó rất sâu xa, xem ra có chút coi trọng nó. Cho nên, phòng trường hợp lão tổ không mang nó đi làm lễ vật dâng lên Bồ Đề thịnh yến, ngươi tự tay an

bài thêm mấy món làm lễ vật dự bị.”

“Vâng.” Thanh Hư chắp tay tuân mệnh.

...

Man Hoang giới vực.

Trên không trung của một vùng núi sương mù lượn lờ dày đặc, từng luồng sấm sét năm màu đánh ra không ngừng, thiên địa chớp giật liên tục.

Biển mây vạn dặm trên trời cao bị một lực lượng vô cùng mạnh mẽ quấy nhiễu. Những cột vòi rồng từ mây mù trên cao cuốn xuống, tương liên với sương mù trong núi, trực tiếp tràn lên phía trên một ngọn núi.

Dưới ngọn núi, trong một tòa động phủ mới mở không bao lâu có một tiểu đồng thanh tú, môi hồng răng trắng, giữa lông mày có một phù văn màu vàng dựng thẳng, và một con chim lửa màu bạc đều đang khiếp sợ không thôi. Cả hai nhìn thiên địa nguyên khí có chút hỗn loạn, lại hùng hậu vô cùng. Tất cả từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, tràn vào trong một quang môn màu bạc ngay trước người cả hai.

Tiểu đồng áo trắng này dĩ nhiên chính là Tỳ Hưu Tiểu Bạch, còn con chim lửa màu bạc kia là Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Tiểu Bạch cực kỳ kinh ngạc, nó nhìn hỏa điểu: “Đây là...”

Hỏa điểu kia không nói, lại trực tiếp biến hóa thành bộ dáng bé gái có ngọn lửa bạc, nhìn tiểu đồng áo trắng gật đầu.

Khuôn mặt Tiểu Bạch lập tức tỏ vẻ tươi cười rạng rỡ, vỗ tay nói: “Lúc này mới chỉ qua hai mươi năm, vậy mà sắp đột phá Đại La cảnh, thật quá lợi hại...”

Thiên địa nguyên khí lao đến quá mãnh liệt, khi đi qua quang môn màu bạc giống như Giao Long quá cảnh, gây ra những tiếng long ngâm cực lớn. Theo từng đợt chấn động, hai người Tiểu Bạch liên tục phải lùi lại.

Cùng lúc đó, phong vân trong không gian Hoa Chi nổi lên. Thiên địa nguyên khí cuồng bạo tràn vào động thiên nhỏ bé không khác gì một cơn bão bất ngờ, nhưng cũng là một lần khảo nghiệm.

Không gian trong rừng trúc run rẩy ào ào. Những cây linh trúc tỏa ra hào quang, điên cuồng hấp thu thiên địa nguyên khí đang tràn ngập. Chúng không ngừng thông qua bộ rễ phân tán nguyên khí đi khắp nơi trong không gian Hoa Chi.

Tòa lầu trúc mới xây cũng ngập tràn ánh sáng xanh. Nó như một sinh vật sống, sinh trưởng cao lên ba thước.

Trong vườn linh dược, các loại linh dược như đang nắng hạn gặp mưa. Một ít linh dược đã lâu không nảy mầm đã phá đất chui lên, một vài linh hoa chưa nở giờ đã bung lộ ra những cánh hoa, rất nhiều linh quả bắt đầu chín muồi.

Ngay cả Lưỡng Sinh Thụ luôn luôn sinh trưởng chậm chạp lúc này cũng cao lên một chút, gần như thành thục.

Trong ao nước có trồng sen vàng phía trước lầu trúc lại càng sôi nổi. Mặt ao nhấp nhô dữ dội, toả ra những bong bóng to lớn, bốc hơi lên tạo thành một vùng sương mù mờ mịt.

Giữa sương mù, từng đoá sen vàng đua nhau nở rộ, chỉ trong chớp mắt đã nở ra bảy bảy bốn mươi chín đóa, chiếu rọi khắp hồ nước.

Không gian Hoa Chi xảy ra rất nhiều biến hóa nhưng chỉ nhận thiên địa nguyên khí phân tán khắp nơi. Nơi phần lớn thiên địa nguyên khí thực thụ tràn vào chính là tòa lầu trúc đang lung lay kia. Chỉ là, dù thế nào đi nữa, nó cũng không sụp đổ.

Toàn bộ lầu trúc có ánh sáng lấp lánh lượn lờ. Hơn nữa, còn có sương mù dưới hồ nước phụ trợ nên vẻ ngoài nó giống như một thắng cảnh tiên gia.

Bên trong lầu trúc, Hàn Lập nhắm mắt ngồi xếp bằng. Cả người hắn được

bao phủ bởi hào quang ngũ sắc. Toàn thân hắn như ngọc, từng sợi gân mạch màu vàng trong cơ thể đều có thể nhìn thấy rõ ràng. Thức hải thần hồn cũng có kim quang ngưng tụ lại. Tiểu nhân Nguyên Anh thì khoanh chân ngồi trong đan điền. Tất cả cơ thể hắn đều được bao phủ bởi một tầng ba động Thời gian Pháp tắc.

Những thiên địa nguyên khí đến từ ngoài lầu kia, cứ như vậy ngưng tụ vào trong cơ thể hắn, biến thành lực lượng của hắn.

Đối với không gian bên ngoài của Tiểu Bạch, Hàn Lập mới bế quan hai mươi năm. Nhưng trong vùng không gian này, dưới sự gia trì của Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, hắn đã trải qua trọn vẹn hai nghìn năm.

Hai ngàn năm này khổ tu không ngừng, rốt cuộc hắn đã đưa tất cả năm vật cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc đạt đến cảnh giới cân bằng hoàn hảo. Phá nhập Đại La cảnh, chính là thời khắc này!

Hàn Lập nhắm chặt lông mày rồi bỗng buông lỏng, hai mắt hắn mở ra.

Sau một khắc, hai luồng sáng vàng óng như thực bắn ra từ trong mắt hắn. Thiên địa nguyên khí tụ quanh bên ngoài thân mình hắn bất ngờ thu lại, chui vào bên trong cơ thể.

Khí tức toàn thân hắn còn chưa hoàn toàn thu liễm, tiên khiếu trên người đã lóe lên hào quang. Quần áo hắn theo khí thế phóng ra ngoài liên tục xao động, vang lên tiếng “Phần phật” không ngớt.

Trong hư không phía trên trúc lâu, sắc trời đột nhiên sáng bừng, một dải sáng mơ hồ như có như không bất chợt hiển hiện ở đó.

Hàn Lập chậm rãi đứng lên, hít sâu một hơi. Hắn cảm thấy thức hải trong sáng vô cùng. Thiên địa linh lực lưu động giữa bốn bề càng trở lên linh động hơn.

Thậm chí, lúc này trạng thái của mỗi không gian nhỏ li ti bên ngoài trúc lầu đều phảng phất như thu vào trong tầm mắt hắn.

------oOo------

Chương 1195: Thiên Nhân cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập đi tới bên ngoài lầu, hắn ngửa đầu nhìn dải sáng trong hư không kia. Trên đó, những ánh hào quang hiện lên, điểm lấm tấm, trông giống như có ngàn vạn tinh hà đắm chìm bên trong.

Hai mắt hắn nhìn chăm chú dải sáng này. Bỗng nhiên, hắn phát hiện ra, những điểm tinh quang trong dải sáng này bắt đầu chuyển động, vẽ ra những vệt dài sáng lấp lánh, như những cơn mưa sao băng.

Trong lòng hắn khẽ động, từ đó sinh ra một loại cảm ứng kỳ lạ. Hắn cảm thấy dải sáng này như thể cũng có những rung động của lực lượng thời gian pháp tắc, đang bồng bềnh xuất hiện.

Ánh mắt hắn nhìn cảnh vật bốn phía. Dường như, hư không xung quanh cũng đang ngưng đọng lại, tất cả bị luồng rung động thời gian pháp tắc này bao phủ, rơi vào một hoàn cảnh đặc biệt.

Thấy cảnh tượng kỳ diệu này, tâm niệm của Hàn Lập hơi động. Hai tay hắn bấm pháp quyết, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể một lần nữa thi triển ra. Năm món cụ tượng Thời gian pháp tắc theo đó hiện lên, lơ lửng ngoài hư không.

Hai tay hắn giương lên, năm vật kia nhao nhao bay lượn tới dải sáng mờ trên đỉnh đầu.

Những sợi tơ thời gian pháp tắc ẩn chứa trong tất cả các đồ vật kia bắt đầu tản ra khắp nơi. Chúng như những sợi bông bay vào dải sáng, rồi dung hợp lại với nhau.

Dải sáng trong hư không lập tức sáng rực hào quang vàng óng. Nó hóa thành một mảng sáng vàng óng như cơn mưa ngọt ngào ập xuống, che phủ toàn bộ không gian Hoa Chi. Toàn bộ không gian đều tràn ngập trong một tầng rung động của thời gian pháp tắc.

Hàn Lập giật mình. Hắn cho rằng tất cả sợi tơ thời gian pháp tắc đều tiêu tán vào vùng hư không này nên vội vàng vung tay lên.

Một màn sáng vàng nhạt hình cầu khuếch trương ra, trong nháy mắt hóa thành Thời Gian Linh Vực to lớn, bao phủ tất cả không gian Hoa chi lại.

Hai tay hắn không ngừng vung vẩy trong không trung. Ý định của hắn là thông qua Linh Vực triệu hồi lại sợi tơ thời gian pháp tắc trong hư không một lần nữa, nhưng điều này không mảy may tác dụng.

Ngược lại, năm món đồ thời gian pháp tắc lại cảm ứng được Linh Vực xuất hiện ngay lúc đó. Từng đoàn đạo văn trong suốt trên đó rục rịch bay ra, bắt đầu dung hợp với hư không Linh Vực xung quanh.

Trong Linh Vực, từng đợt chấn động mãnh liệt bắt đầu nhộn nhạo. Chân Ngôn Bảo Luân đột nhiên rít lên một tiếng, rời khỏi sau lưng của Hàn Lập bay thẳng lên, giống như một vầng trăng tròn treo lơ lửng giữa không trung.

Vầng trăng tròn tỏa ra những tia sáng màu vàng, ngay lập tức soi rọi toàn bộ Linh Vực. Hào quang của nó thậm chí còn sáng hơn cả ánh mặt trời, chỉ là không mang đến cảm giác nóng bỏng chút nào.

Cùng lúc đó, Huyễn Thần Sa Lậu rơi xuống mặt đất, trải rộng ra thành một biển cát. Trong nháy mắt, không gian trong Linh Vực trở thành một vùng đất vàng óng.

Nhìn tình huống trước mắt, trong lòng Hàn Lập bỗng có một cảm giác khác

thường.

Lần này, những biến hóa của đồ vật thời gian pháp tắc hình như không giống lắm với những lần trước.

Chân Ngôn Bảo Luân treo giữa không trung kia dù vẫn bày ra hình thái hư ảo nhưng có rất nhiều hào quang lốm đốm vàng óng ở xung quanh, đang tới tấp dung nhập vào bên trong. Điều này khiến nó và không gian Linh Vực liên hệ càng thêm chặt chẽ, có xu hướng trực tiếp dung hợp lại với nhau.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, hắn giật mình: "Chẳng lẽ muốn tiến giai đến Tạo Vật cảnh sao?"

Tuy nhiên, khi hắn còn chưa hết ngạc nhiên, Quang Âm Tịnh Bình vốn đang lơ lửng trên đỉnh đầu đột nhiên đổ nghiêng, rơi xuống bãi cát vàng. Nước lỏng vàng óng bên trong cũng theo đó chảy ra thành dòng.

Nước lỏng chảy tràn qua Huyễn Thần Sa Lậu trên khắp mặt đất. Nó không những không thấm vào mà còn tạo thành dòng chảy ngày càng mãnh liệt. Vùng nước càng ngày càng mở rộng, biến thành hư ảnh một dòng sông vàng lấp lánh.

Theo sự dẫn dắt của dòng nước, đất cát cũng xảy ra những biến hóa. Tất cả nhấp nhô không ổn định, từ từ hiện ra tư thế như đắp núi, đục hang, thấp thoáng có những hình thái sông núi sơ khai.

Ngay sau đó, hư ảnh của Đông Ất Thần Mộc cũng hạ xuống đồi núi đất cát. Ngay lập tức, chúng hóa thành một vùng rừng cây tươi tốt, lan tràn nhanh như lửa cháy khắp thảo nguyên.

Tất cả các cảnh tượng này hiện lên giống như vầng trăng tròn trên đỉnh đầu kia. Chúng và không gian Linh Vực biến hóa rất cổ quái, bắt đầu có khuynh hướng dung hợp từng chút một.

Giờ phút này, Hàn Lập không còn khó hiểu những biến hóa của Linh Vực mình nữa. Khi phát hiện loại dung hợp với tốc độ cực kỳ chậm chạp này, thân hình hắn lập tức nhảy lên giữa không trung, ngồi lơ lửng ở đó.

Hắn toàn lực thi triển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết. Một lần nữa, cơ thể hắn tuôn trào ra lực lượng thời gian pháp tắc vừa mới tăng trưởng cùng với tiên linh lực. Tất cả để đáp ứng vùng không gian Linh Vực đang gào khóc đòi ăn này.

Lực lượng thời gian pháp tắc của bản thân hắn tản ra khắp nơi, tốc độ dung hợp của những đồ vật thời gian pháp tắc kia cũng tăng lên một chút, nhưng vẫn rất chậm chạp.

Với tốc độ này, dù có Quang Âm Thiên Tuyền đại trận gia trì thì cũng không biết đến năm tháng nào mới có thể thành công. Huống hồ, hắn bố trí đại trận như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều tiên nguyên thạch. Dựa vào số lượng hắn đã bố trí lúc trước, nhiều lắm cũng chỉ có thể duy trì một trăm năm, thông qua chuyển hoán chênh lệch thời gian cũng chỉ được một vạn năm.

Trừ hai nghìn năm bế quan đã tiêu hao, hiện tại hắn chỉ còn lại có tám nghìn năm.

Dùng tám nghìn năm để tạo ra Linh Vực Tạo Vật Cảnh hoàn toàn vững chắc, quả thực không khác gì kẻ ngốc nói mơ. Hơn nữa, bây giờ hắn cũng không có nhiều thời gian để phí phạm ở nơi này.

Hàn Lập thở dài một tiếng, chậm rãi lẩm bẩm: “Thời gian không đủ... Muốn một lần thành hình chỉ sợ không dễ, chi bằng chọn trước một loại để thử dung hợp.”

Nói dứt lời, hắn quyết định tập trung chú ý, hai tay vừa bấm quyết, vừa khua tới phía cánh rừng tươi tốt của Đông Ất Thần Mộc.

Trong hư không, dùng mắt thường cũng có thể thấy Tiên Linh lực và Thời gian Pháp tắc đang chảy về phía Đông Ất Thần Mộc.

Tốc độ dung hợp của bốn món đồ thời gian pháp tắc còn lại lập tức chậm lại, chỉ có Đông Ất Thần Mộc tỏa ra hào quang sáng chói, ngày càng trở lên ngưng thực.

Hàn Lập mừng thầm trong lòng, tự nói một mình: “Quả nhiên hữu hiệu.”

Sở dĩ hắn chọn Đông Ất Thần Mộc trước tiên là vì, hắn không nắm chắc quá nhiều đối với phương pháp này. Cho nên, hắn không lựa chọn dung hợp Chân Ngôn Bảo Luân, thứ mà bản thân hắn quen thuộc nhất.

Theo thời gian trôi qua từng giây từng khắc, Hàn Lập tĩnh tâm như nước. Chỉ có tiên linh lực và thời gian pháp tắc trong cơ thể hắn không ngừng được phóng ra, nuôi dưỡng Linh Vực đến khi thành thục.

Rất nhanh, không gian Hoa Chi lại trôi qua hai ngàn năm.

Tuy nhiên, đối với không gian bên ngoài kia, thời gian mới chỉ đi qua hai mươi năm.

Ngay từ hai mươi năm trước, Tiểu Bạch đã phát hiện Hàn Lập bế quan thành công. Nhưng nó đợi trước đợi sau mà thủy chung vẫn không thấy Hàn Lập xuất quan, trong lòng không khỏi lải nhải.

“Lúc trước bế quan đã thành công, theo lý phải đi ra từ sớm rồi chứ nhỉ?”

“Tại sao lâu như thế... Thật sự lo chết đi được!”

“Không lẽ xảy ra cái gì ngoài ý muốn? Không, không, chủ nhân cát nhân thiên tướng, làm sao xảy ra ngoài ý muốn được!”

“Vậy chắc lại có kỳ ngộ gì đó, đúng, hẳn là dạng này... Thế nhưng mà, thời gian càng ngày càng ít...”

Tiểu Bạch đi đi lại lại, bước chân thong thả nhưng trên mặt khi thì có chút lo lắng, khi lại có chút mê man, không ngừng dò hỏi Tinh Viêm Hỏa Điểu.

Nó không phải lo lắng về an nguy của Hàn Lập. Dù sao, thông qua cảm ứng khí tức lẫn nhau nó có thể biết Hàn Lập không việc gì. Điều khiến nó lo lắng chính là tiêu tốn quá nhiều thời gian ở đây, sợ rằng chưa kịp đi cứu Kim Đồng, nó đã phải trở về Man Hoang.

Đối với những việc này, Tinh Viêm Hỏa Điểu dĩ nhiên càng không biết, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng Tiểu Bạch nghi hoặc, vốn định tiến vào xem xét không gian Hoa Chi, nhưng nó lại lo quấy nhiễu Hàn Lập tu hành, đành phải nhẫn nại.

...

Trong động thiên, hai mắt Hàn Lập nhìn chằm chặp vào hư không bên dưới. Ở nơi đó, một rừng cây màu vàng được hình thành đã hoàn toàn trở nên ngưng thực, ẩn chứa lực lượng thời gian pháp tắc bên trong vô cùng nồng đậm.

Không gian Linh Vực của Hàn Lập lúc này đã đạt cấp độ Tạo Vật Cảnh.

Đối với kết quả này, Hàn Lập khá hài lòng: "Vậy mà chỉ dùng thời gian hai ngàn năm..."

Hắn biết, cô đọng Linh Vực là một chuyện cực kỳ tốn thời gian và sức lực. Bình thường, người ngoài nếu muốn đạt sơ bộ của Linh Vực Tạo Vật cảnh, tiêu tốn thời gian hàng vạn năm, thậm chí mấy chục vạn năm cũng không phải là lạ.

Hàn Lập suy đoán rằng, sở dĩ hắn có thể bước vào Tạo Vật cảnh nhanh như vậy, một mặt là liên quan tới đẳng cấp rất cao của công pháp thời gian hắn tu luyện, một mặt khác bởi từng món đồ vật thời gian pháp tắc của hắn đều có thuộc tính ngũ hành.

Vạn vật trên thế gian đều bắt nguồn từ Âm Dương, tuân theo Ngũ Hành. Năm đồ vật của hắn có khả năng ngũ hành tương hợp, giúp việc ngưng luyện ra "Tạo Vật" có được ưu thế trời ban.

Sau khi mừng rỡ, ánh mắt Hàn Lập liếc qua mấy món đồ thời gian pháp tắc khác, trong lòng hắn âm thầm nói: "Lần này thời gian có hạn, chỉ có chờ ngày sau tìm cơ hội, tạo ra từng cái Tạo Vật các ngươi..."

Dứt lời, hắn liền vung tay lên, dự định thu lại Linh Vực.

Nhưng đúng lúc này, một âm thanh kỳ lạ vang lên trong không gian Hoa Chi. Hàn Lập nghi hoặc, nhìn theo tiếng động.

Hắn bỗng thấy ở vườn Linh Dược bên kia bỗng có một đoàn hào quang màu xanh bay lên, lao thẳng đến, trực tiếp nhập vào trong không gian Linh Vực, chỗ rừng cây màu vàng kia.

Hàn Lập tập trung nhìn vào liền phát hiện thứ bay vào là một gốc cây cổ quái, cành lá sinh trưởng xum xuê.

"Đây là... Lưỡng Sinh Thụ?" Hàn Lập giật mình nhận ra, gốc cây cổ quái kia đúng là cây mà hắn dùng đoạn rễ Lưỡng Sinh Thụ lấy từ trong di tích Chân Ngôn môn bồi dưỡng thành.

Chỉ là, trong trí nhớ của hắn, Lưỡng Sinh Thụ sinh trưởng thập phần chậm chạp. Hiện tại, cây này lại đã trưởng thành.

Ngay khi hắn còn đang nghi hoặc, một tình huống khiến người kinh ngạc xuất hiện.

Gốc cây màu xanh kia sau khi hạ xuống khu rừng liền tự động sinh ra những sợi rễ, cắm thẳng xuống mặt đất. Ở đó, màu xanh bắt đầu lấp lánh, lờ mờ biến thành một khu rừng cây màu xanh.

Trong từng ánh hào quang, rừng cây màu xanh bắt đầu chồng lên, kết hợp với những bóng cây màu vàng. Giữa chúng sinh ra từng sợi tơ vô cùng nhỏ, liên kết với nhau, xu thế dung hợp lại cùng nhau.

Hàn Lập kinh ngạc không thôi, trong lòng nhịn không được mà lẩm bẩm: "Vật chứa pháp tắc dung hợp với Linh Vực hình thành cảnh thật ư? Không phải Linh Vực Thiên Nhân cảnh mới có thể xuất hiện kỳ cảnh này sao, sao lại như vậy?"

Linh Vực Thiên Nhân cảnh sở dĩ có thể cao hơn Tạo Vật cảnh và Hóa Linh cảnh một bậc, là bởi khả năng thông qua dung hợp các vật có thuộc tính giống với lực lượng pháp tắc bản thân, để sử dụng tác dụng của Linh Vực

thực hóa.

Một khi Linh Vực có thể hóa thực, uy lực của nó tất nhiên tăng gấp bội, có địa vị áp chế hoàn toàn hai cảnh giới Linh Vực trước đó.

Tu sĩ ở trong Linh Vực Thiên Nhân cảnh của mình, chẳng khác nào người và trời hợp nhất, trở thành chúa tể của vùng tiểu thiên địa này, khi đối mặt với địch nhân trong Linh Vực của mình, trời sinh đã ở thế bất bại.

------oOo------

Chương 1196: Khốn đốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập thấy tình hình này, không sốt ruột rời đi, chờ Lưỡng Sinh Thụ và Đông Ất Thần Mộc dung hợp hoàn toàn.

Nhưng vào lúc này, một màn bất ngờ lại xuất hiện.

Chỉ thấy hào quang Quang Âm Thiên Tuyền đại trận bố trí trong không gian Hoa Chi bỗng nhiên rung động mạnh, phát ra ánh sáng bao phủ toàn bộ không gian, áp chế hào quang Linh Vực của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng căng thẳng.

Chẳng lẽ tất cả Tiên Nguyên thạch đã tiêu hao hết, Quang Âm Thiên Tuyền đại trận không thể tiếp tục duy trì.

Khi hắn còn đang nghi hoặc, chỉ thấy một đạo kim quang chói mắt ở giữa đại trận bay lên, bay xẹt qua giữa không trung, bay thẳng đến hướng bên này.

Bên trong kim quang, đang bọc lấy một mâm tròn màu vàng, phía trên mâm tròn đang có các loại phù văn chớp động liên tục.

Hàn Lập tập trung nhìn, phát hiện mâm tròn kia chính là Quân Thiên Nhật Quỹ, vật mà hắn dùng để bố trí Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Hắn lo lắng điều này có thể ảnh hưởng đến Linh Vực tạo vật, hai tay liền hóa thành hai luồng ánh sáng màu xanh, muốn bắt Quân Thiên Nhật Quỹ trở về.

Kết quả, Nhật Quỹ ở giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung, đổi hướng phóng thẳng lên trời, muốn đập thẳng vào Chân Ngôn Bảo Luân đang lơ lửng trên cao.

Ở giữa không trung nổ ra một tiếng sấm sét, Quân Thiên Nhật Quỹ khi tới gần Chân Ngôn Bảo Luân lập tức nổ bể ra.

Bất quá, một điều hết sức kì lạ đã xảy ra, Quân Thiên Nhật Quỹ sau khi nổ tung, chỉ có hình dạng nổ bể ra, nhưng thời gian pháp tắc kim thuộc tính ở bên trong lại ngưng tụ lại, hóa thành một mảnh kim quang dung hợp vào Chân Ngôn Bảo Luân.

Kim quang bên trên như những sợi tơ, quấn quanh Chân Ngôn Bảo Luân. Bảo Luân vốn chỉ là ảo ảnh kim quang, dần dần đã trở nên ngưng thực, tỏa ra ánh sáng kim sắc cũng bắt đầu rõ ràng hơn.

Hàn Lập đã có kinh nghiệm Lưỡng Sinh Thụ dung hợp biến hóa lúc trước, đối với cảnh tượng trước mắt đã có chuẩn bị, trong nội tâm không ngừng mừng thầm.

Ngay cả hắn cũng không ngờ tới, lần này bế quan lại thu hoạch được nhiều như vậy.

Nhưng hắn có chút không hiểu, Lưỡng Sinh Thụ và Đông Ất Thần Mộc dung hợp được là do Đông Ất Thần Mộc đã tạo vật cảnh thành công, mà Chân Ngôn Bảo Luân chưa đạt tới phạm trù tạo vật cảnh, làm sao có thể dung hợp được với Quân Thiên Nhật Quỹ.

Chẳng lẽ có thể trực tiếp vượt qua các cảnh giới Linh Vực?

Trong lòng Hàn Lập còn đang nghi hoặc, đột nhiên phát hiện Linh Vực của mình có chút không thích hợp, màn sáng màu vàng nhạt đang bao phủ bốn

phía hơi hơi rung động theo nhịp.

Ngay sau đó, liền nghe "Ầm" một tiếng trầm đục.

Hắn nhìn lên Chân Ngôn Bảo Luân phía trên đỉnh đầu, phát hiện ở đó đang phát ra một cỗ lực hút cực lớn.

"Nguy rồi…"

Trong nội tâm Hàn Lập âm thầm kêu một tiếng, vội phất tay thi pháp, muốn cắt ngang quá trình Quân Thiên Nhật Quỹ và Chân Ngôn Bảo Luân dung hợp.

Hai vật này dung hợp đã đến giai đoạn mấu chốt, giờ phút này ra tay cắt ngang, nhất định sẽ gây ra tổn thương thật lớn, thậm chí Quân Thiên Nhật Quỹ có khả năng bị hủy mất, Chân Ngôn Bảo Luân cũng sẽ bị thương tổn.

Nhưng giờ Hàn Lập đã bất chấp những điều này.

Cả hai chúng nó dung hợp, nhất định cần một lượng thời gian pháp tắc lớn, mà Chân Ngôn Bảo Luân chưa đạt tới tạo vật cảnh, tự nhiên không cách nào cung cấp lực lượng như vậy.

Mà lực lượng thời gian pháp tắc của bản thân hắn, lúc trước hỗ trợ Lưỡng Sinh thụ dung hợp với Đông Ất Thần Mộc, đã tiêu hao hết nên không có cách nào giúp Chân Ngôn Bảo Luân được nữa.

Hàn Lập lo lắng Chân Ngôn Bảo Luân dung hợp cùng Quân Thiên Nhật Quỹ, lực lượng pháp tắc không đủ, sẽ cưỡng ép hấp thu lực lượng thời gian pháp tắc trong Linh Vực của hắn, dẫn tới phản phệ bản thân.

Quả nhiên, theo lực hút ngày càng mạnh từ Chân Ngôn Bảo Luân, màn sáng Linh Vực bốn phía cũng bắt đầu rung động lắc lư kịch liệt, ở bên trên bắt đầu có vài sợ kim sắc ánh sáng tách rời ra, giống như nòng nọc chạy tới chạy lui.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, ánh sáng trên hai tay phát ra mãnh liệt, trong hư

không xuất ra hai hư ảnh bàn tay cực lớn, vỗ mạnh về phía Chân Ngôn Bảo Luân.

Không gian phía trên bị hai bàn tay tác động, liên tục phát ra những trận dao động, đè ép về phía Chân Ngôn Bảo Luân, dường như muốn chặt đứt liên hệ của nó với không gian Linh Vực.

Nhưng tất cả chỉ là phí công, lúc hai tay Hàn Lập tới gần Chân Ngôn Bảo Luân, trên Bảo Luân bỗng nhiên phát ra ánh sáng vàng như ngàn vạn sợi tơ quấn vào hai bàn tay, ngăn cản chúng ra bên ngoài.

Trong ánh sáng vàng ẩn chưa pháp tắc thời gian vô cùng thuần khiết, với khả năng hiện tại của Hàn Lập, hai bàn tay không thể nào tiến thêm nửa bước, chỉ có thể trơ mắt nhìn Linh Vực của mình hòa tan ra từng chút một.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, tâm niệm của hắn khẽ động, mảng rừng cây do Đông Ất Thần Mộc biến thành kịch liệt lay động, tiếng lá cây vang xào xạc ở ranh giới, lập tức có một cỗ lực lượng pháp tắc nồng đậm cuốn về phía trên cao.

Dưới mặt đất vang lên tiếng gió mãnh liệt, một tầng Kim Sa (cát vàng) bay múa lên, như gió lốc cuốn về phía trên cao, dòng sông dài uốn lượn cũng dâng lên từng cơn sóng, dòng nước bị cuốn lại bay thẳng lên trên trời.

Một màn tương tự, một mảnh Hỏa Vũ sao băng còn lại trên trời cũng lao nhanh xuống, đập về phía Chân Ngôn Bảo Luân.

Toàn bộ không gian Linh Vực hỗn loạn, bốn cỗ lực lượng thời gian pháp tắc còn lại bắt đầu tấn công về phía vòng trăng tròn do Chân Ngôn Bảo Luân biến ảo thành, tất cả đụng vào nhau ầm ầm.

“Ầm ầm ầm …”

Một tiếng nổ đùng đột nhiên vang lên, một mảnh kim quang chói mắt nổ bể ra, hóa thành từng đợt gợn sóng màu vàng quét ngang qua toàn bộ không gian Linh Vực.

Kim quang lướt ngang qua, Quang Âm Thiên Tuyền đại trận cũng bộc phát ra một trận thời gian dao động, cả hai chẳng những không xung đột, ngược lại dung hợp với nhau, sinh ra một cỗ lực lượng kì quái làm cho Hàn Lập kinh sợ, bao phủ toàn bộ không gian Linh Vực.

Ngay sau đó, chỉ thấy màn sáng màu vàng nhạt bỗng nhiên thu lại, rất nhanh liền co rút nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bao phủ phạm vi khoảng mười trượng quanh Hàn Lập.

"Ô…ô..ô..ng.."

Hàn Lập cảm thấy tựa như có một hồi âm thanh như tiếng kim loại phát ra, không gian bên ngoài Linh Vực như bị ngưng kết lại, rừng trúc không còn lay động, sương mù không còn bốc hơi, ngay cả gió dường như cũng ngừng lại.

Cùng lúc đó, hắn nhìn về phía Chân Ngôn Bảo Luân và Quân Thiên Nhật Quỹ trên đầu, cỗ lực hút quỷ dị kia cũng đã biến mất, cả hai rơi vào tình trạng đối nghịch nhau nhè nhẹ.

Trong nội tâm Hàn Lập cảm thấy nghi ngờ, giờ phút này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hai tay hắn bấm pháp quyết, muốn thu hồi Linh Vực, kết quả kinh ngạc phát hiện, bản thân mất đi khả năng khống chế Linh Vực của chính mình, không cách nào thu hồi.

Sau đó, thân hình Hàn Lập khẽ động, muốn rời khỏi không gian Hoa Chi, nhưng chỉ vừa định rời khỏi Linh Vực của mình, hắn liền phát hiện không gian Linh Vực của mình giống như bị đóng băng tại chỗ, giam cầm hắn ở bên trong, không cách nào đi ra.

"Chuyện này có chút phiền toái a…" Hàn Lập nhíu mày nói ra.

Rất hiển nhiên, Quân Thiên Nhật Quỹ và Chân Ngôn Bảo Luân trong quá trình dung hợp, đã làm cho Quang Âm Thiên Tuyền đại trận và Linh Vực đã sinh ra biến hóa nào đó, khiến cho Linh Vực của hắn bị phong tỏa.

Hắn đứng nguyên tại chỗ trầm tư, rất nhanh đã nghĩ ra kế sách ứng phó, nếu như Linh Vực không khống chế được, khiến hắn bị nhốt ở nơi này, vậy chỉ cần khống chế Linh Vực trở lại, liền có thể giải quyết được khốn cảnh trước mắt.

Bất quá làm được việc này cũng không đơn giản, nếu muốn cho Linh Vực của mình khôi phục bình thường, phải lập tức làm cho Chân Ngôn Bảo Luân trực tiếp vượt qua tạo vật cảnh, chuyển hóa thành thiên nhân cảnh.

Nhưng giờ phút này lực lượng thời gian pháp tắc của hắn chưa đủ, không cách nào giúp Chân Ngôn Bảo Luân hoàn thành chuyển hóa.

Trước mắt tạm thời ở lại trong không gian này, chỉ cần hắn tiếp tục tu luyện Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, cô đọng thêm nhiều lực lượng thời gian pháp tắc, tuy phí thêm chút thời gian nhưng chung quy vẫn có thể làm được.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Lập lại hiện lên hình ảnh của Kim Đồng, thời gian trước mắt đối với hắn thực sự quá quý giá, Quang Âm Thiên Tuyền đại trận nếu như vẫn còn vận chuyển bình thường, như vậy hắn vẫn còn thời gian sáu nghìn năm.

Hắn có thể thoát thân kịp lúc trước khi Luân Hồi Điện hành động, đi cứu Kim Đồng.

Nhưng nếu đại trận bị ngừng do Quân Thiên Nhật Quỹ, hắn sẽ bị nhốt trong không gian Linh Vực mấy nghìn năm, thậm chí mấy vạn năm.

Bất kể thế nào, trước mắt không có cách nào khác, hắn cũng chỉ có thể tiếp tục kiên trì thêm mà thôi.

Trong lòng Hàn Lập bình tĩnh trở lại, hắn không do dự nữa, khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, tiếp tục tu luyện.

…

Thời gian thấm thoát, thoáng một cái đã qua mấy nghìn năm.

Bên trong Linh Vực của Hàn Lập tràn đầy ánh sáng vàng, khắp nơi tràn đầy khí tức của thời gian pháp tắc.

Lúc này, Hàn Lập mặc một bộ áo bào xanh, tóc tai lộn xộn, khoanh chân ngồi trên mặt đất, ngửa đầu nhìn về phía vòng trăng tròn màu vàng trên cao, trong hai mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

"Rõ ràng đã gần như hòa hợp, ngay cả Chân Ngôn Bảo Luân cũng đã đạt tới cấp độ Thiên nhân cảnh, nhưng vì sao…" Ánh mắt của hắn chếch đi, nhìn bốn phía Linh Vực đang giam cầm, tự mình lẩm bẩm.

Mặc dù thúc đẩy Quân Thiên Nhật Quỹ và Chân Ngôn Bảo Luân dung hợp, nhưng Hàn Lập vẫn như cũ không thể rời khỏi mảnh không gian Linh Vực này.

"Chẳng lẽ còn chưa đủ?" Trong nội tâm Hàn Lập nghi hoặc, trong miệng lẩm bẩm nói.

…

Trong nháy mắt, lại qua thêm mấy nghìn năm.

Tiên Nguyên thạch trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận sớm đã tiêu hao hết, Chân Ngôn Bảo Luân cũng đã hơi ngưng thực rồi, lẽ ra không gian Linh Vực này phải khôi phục trạng thái bình thường, làm sao vẫn còn giam cầm hắn như vậy.

Trong mấy ngàn năm, hắn chỉ biết tu hành và tu hành, cần cù chăm chỉ không ngừng, Linh Vực thay đổi ngày càng nhiều hơn.

Chỉ thấy bên trong mặt đất chập chùng những dãy núi, đã hình thành sơn mạch, so sánh với hình dạng Kim Sa (cát vàng) lúc trước, dãy núi này lại càng thêm ngưng thực. Mặc dù không chân thật như ngọn núi bình thường, có cây cối phát triển, nhưng cũng đã có khác biệt lớn, hiển nhiên đã đạt tới cảnh giới tạo vật.

Mà con sông dài kia vẫn như trước, giống như ảo ảnh, dĩ nhiên không giống dãy núi vừa rồi, tiến vào cảnh giới tạo vật.

“Vì sao... Vì sao…” Tóc tai Hàn Lập bù xù, thần sắc điên cuồng, ngửa mặt lên trời gào thét.

Sau khi hét trọn một hơi, cả người hắn nhảy lên, vung quyền về phía không gian Linh Vực của mình.

Một đạo quyền ảnh màu vàng khổng lồ ngưng tụ từ hai tay, đập thẳng về phía Linh Vực, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Sau khi Hàn Lập đánh ra một quyền, phiền muộn trong lòng đã giảm bớt không ít, tiếp tục ngồi xuống, nếu như thời gian đã không kịp, dù có tức giận cũng vô ích, không bằng lại tiếp tục tu luyện.

“Có lẽ đợi đến lúc những cụ tượng thời gian pháp tắc còn lại đều đạt đến Tạo vật cảnh, liền có thể phá vỡ khốn cảnh trước mắt?” Hàn Lập thử mọi cách đều không hiệu quả, trong lòng tự nói một tiếng.

------oOo------

Chương 1197: Chớp mắt vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Năm tháng dài dằng dặc, chớp mắt lại qua hơn chín vạn năm.

Trong không gian Hoa Chi, tất cả cảnh vật như bị đọng lại, không sinh ra biến hóa chút nào.

Hàn Lập vẫn như cũ khoanh chân ngồi trong không gian Linh Vực của mình. Lúc này mặt mũi hắn phủ đầy râu ria màu đen, trong đôi mắt không hề bận tâm, lộ ra vẻ tang thương không gì sánh được.

Không gian Linh Vực giam cầm nghiêm trọng vượt xa hắn tưởng tượng lúc trước. Hai vạn năm trước, toàn bộ năm loại cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc đã biến thành tạo vật, Linh Vực của hắn cũng triệt để tiến vào Tạo Vật cảnh.

Trong đó Chân Ngôn Bảo Luân và Đông Ất Thần Mộc càng biến thành thực hóa, đạt đến cấp Thiên Nhân cảnh.

Chỉ là loại trạng thái không cân bằng này đến nay khó phá được, không gian Linh Vực của hắn dị thường, cũng không cách nào giải trừ.

"Thành bại là ở lần này, phải xem ngươi rồi." Hàn Lập hơi ngẩng đầu lên, hai mắt ngưng tụ, trong miệng than nhẹ một tiếng.

Vừa dứt lời, một tay hắn giương lên, trước người sáng lên một vệt kim quang, Liên hoa bảo đăng liền bắn ra, trực tiếp vượt qua Chân Ngôn Bảo

Luân, đi tới không gian Linh Vực trên đầu.

Đèn này không phải vật gì khác, chính là Tuế Nguyệt Thần Đăng mà Hàn Lập trải qua thiên tân vạn khổ, đoạt được trong Tuế Nguyệt tháp.

Ở nơi đó, vô số ngôi sao rải trên Đoạn Thời Lưu Hỏa, chớp sáng lóe ra điểm điểm quang mang.

Theo Tuế Nguyệt Thần Đăng treo ở không trung, trong nháy mắt vô số tinh hỏa như được nhen lửa, vô số tinh thần quang mang bắt đầu co nhanh vào, cuối cùng ngưng ở một chỗ, hóa thành một ngọn lửa màu vàng bay xuống, rơi vào trong cây thần đăng.

"Phụt" một tiếng vang nhỏ.

Trong nháy mắt trên Tuế Nguyệt Thần Đăng sáng lên kim quang loá mắt, trên thân đèn loé sáng vô số phù văn, một đoàn tiếp theo một đoàn bắn ra, vượt lên không trung, biến mất trong màn sáng Linh Vực.

Ngay sau đó, toàn bộ thần đăng cũng theo đó bắt đầu trở nên hư hóa, toàn thân nó bỗng nhiên sáng lên, hóa thành vô số quang điện như đom đóm, bay lên phía không trung, đi theo những phù văn rơi vào trong màn sáng kia.

Hàn Lập đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy trên vòng trăng tròn cô độc treo trên đỉnh đầu, ngàn vạn tinh quang tô điểm, đẹp làm cho người hoa mắt.

Trong lòng hắn khẽ động, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết toàn lực vận chuyển trong cơ thể, tâm thần phân ra ngàn vạn điểm câu thông với Linh Vực của mình, dụng tâm cảm thụ mỗi một chỗ biến hoá trong Linh vực.

Cát vàng ngưng tụ thành núi non chập chùng không ngừng, Đông Ất Thần Mộc phía dưới rừng cây bao trùm, đã phủ lên một tầng xanh tươi, khắp nơi đều sinh cơ bừng bừng.

Dòng sông thời gian kia vẫn như cũ chỉ có quang mang hư ảo, chảy xuôi giữa dãy núi tựa như trôi nổi ở đó, nhìn không quá rõ ràng, nhưng cũng dần

dần gắn bó, tương dung với khí tức ngọn núi.

Trong lòng Hàn Lập biết, chờ đến lúc tìm đủ vật chứa Thời gian pháp tắc Thủy thuộc tính và Thổ thuộc tính, dung luyện chúng vào trong không gian Linh Vực, là có thể làm cho toàn bộ Ngũ Hành trong không gian Linh Vực thông suốt, đạt tới cảnh giới tương sinh trung dung.

Khi đó không gian Linh Vực của hắn, mới thật sự là đúng tên gọi Thiên Nhân cảnh.

"Tới đi, để cho ta xem ngươi ngoan cố thế nào." Trong lòng Hàn Lập gào rít giận dữ một tiếng, hai tay bỗng nhiên vung lên.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, vầng trăng tròn kia lập tức đại phóng kim quang, tuôn xuống vạn đạo quang mang, mặt đất dưới thân cũng theo đó không ngừng run rẩy, trong Đông Ất Thần Mộc vô số cành cây dây leo sinh trưởng tươi tốt, bộ rễ kéo dài xuống dưới lòng đất.

Chỉ là phạm vi kim quang tuôn tới, bất quá chỉ trong phạm vi Linh Vực, ra bên ngoài liền không cách nào bảo trì uy năng, tự động tiêu tán giữa thiên địa.

Mà bộ rễ Lưỡng Sinh Thụ cũng chỉ có thể chạm tới biên giới phạm vi Linh Vực, thoáng chui ra mặt đất phía ngoài, liền giống như linh lực biến mất, bắt đầu khô cạn héo rút.

Đối với hai loại tình huống này, Hàn Lập đã sớm không còn cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc trước hắn đã thử qua nhiều lần.

Hắn nghĩ, nếu có thể đột phá đến Linh Vực bên ngoài, phá đi vùng không gian phát sinh dị biến Quang Âm Thiên Tuyền đại trận này, như vậy có khả năng sẽ phá vỡ cục diện bế tắc trước mắt này.

Mà Thời Gian Pháp Tắc chi lực lại không ẩn chứa công kích cường đại, căn bản không thể xuyên thấu phong toả không gian Linh Vực, năm loại cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc Hàn Lập cũng đều đã tương dung với Linh Vực, cho nên hắn cũng chỉ có thể mượn nhờ lực lượng Linh Vực của bản thân.

Chỉ là Chân Ngôn Bảo Luân và Đông Ất Thần Mộc vốn cũng không tăng trưởng sức công phá, cho nên Hàn Lập mới tốn đại lượng thời gian hoàn thành tạo vật Đoạn Thời Lưu Hỏa, tiếp theo dung nhập uy lực tuyệt luân của Tuế Nguyệt Thần Đăng vào trong đó.

"Rơi cho ta..." Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Chỉ thấy ánh lửa lóe lên đầy trời, vô số tinh hỏa thoát ly màn sáng, rơi xuống phía dưới.

Trong trận trận tiếng rít, Đoạn Thời Lưu Hỏa biến thành tinh hỏa không ngừng phồng lớn lên, hóa thành từng đoàn từng đoàn hoả diễm cự cầu to lớn vô cùng, như hỏa vũ lưu tinh rơi xuống.

"Ầm ầm..."

Một trận thanh âm nổ đùng kịch liệt vang lên, không gian Linh Vực Hàn Lập lập tức hỗn loạn một mảnh.

Huyễn Thần Sa Lựu ngưng tụ thành dãy núi lập tức núi đá băng liệt, phá toái không chịu nổi, hóa thành một mảnh bụi bặm màu vàng óng tràn ngập ra.

Màn sáng ngay rìa không gian Linh Vực trong chớp mắt liền bị công phá, mặt đất phía dưới cũng theo đó bị nguồn lực lượng cường đại này đánh tan, mảng lớn thổ địa cuồn cuộn lên, một mực cuốn tới hướng trúc lâu.

Nguyên bản nơi đó bố trí một chỗ trụ cột trận, lập tức bị phá hư, toàn bộ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận lóe lên quang mang, ngừng vận chuyển.

Ngay sau đó, Hàn Lập liền nhìn Chân Ngôn Bảo Luân với hình dáng trăng tròn trên đỉnh đầu, phù văn trên Quân Thiên Nhật Quỹ lóe lên một cái, lập tức tắt đi. Trên đó tuôn ra Thời Gian Pháp Tắc chi lực, cũng theo đó giảm nhanh xuống.

Không gian Linh Vực bỗng nhiên lóe lên, lần nữa khuếch trương lớn ra, bao

toàn bộ không gian Hoa Chi vào một lần nữa.

Hàn Lập cảm thấy quanh thân buông lỏng, cỗ ba động cấm chế cổ quái bao phủ bốn phía kia, rốt cuộc biến mất không thấy.

Trong lòng của hắn đầu tiên là vui mừng, tiếp theo có chút hối hận.

Nếu không phải lúc trước hắn bế quan tham lam nhất thời, thúc giục không gian Linh Vực để tạo vật, nên để xảy ra chuyện bị vây ở trong Linh Vực không thể thoát ra, hắn cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội giải cứu Kim Đồng.

"Trước mắt chỉ sợ Tiểu Bạch cũng đã bị Bạch Trạch triệu hồi rồi!" Hàn Lập thở dài một tiếng, nói.

Nói xong, hắn vung tay lên thu hồi Linh Vực, đi về hướng trúc lâu bên kia, bắt đầu thu thập những vật bố trí Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Hắn đi vào trước rừng trúc, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên, xoay người nhặt lên một viên Tiên nguyên thạch ngay vị trí trụ cột trận.

"Sao lại như vậy?" Sau một phen dò xét, Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy khối Tiên Nguyên thạch kia mặc dù linh quang ảm đạm, cũng không biến thành màu xám trắng, có thể thấy trên đó vẫn còn sót lại một ít tiên linh lực.

Hàn Lập còn đang nghi hoặc, thì đại môn trúc lâu bỗng nhiên mở ra, Tiểu Bạch đột nhiên từ trong cửa vọt ra.

"Chủ nhân, người đã xảy ra chuyện gì, ở trong không gian Hoa Chi không chịu đi ra, còn khoá cửa lại, ta muốn tiến vào cũng không được?" Tiểu Bạch vừa nhìn thấy Hàn Lập, liền phàn nàn một mạch.

Nhưng khi nó nhìn thấy Hàn Lập mặt mũi tràn đầy râu ria tang thương, lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Ngươi... Ngươi sao còn chưa về Man Hoang?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Vừa mới qua không bao nhiêu năm, tại sao phải về Man Hoang chứ? Chủ nhân người không sao chứ... Đến cùng xảy ra chuyện gì, làm sao ngay cả cửa không gian Hoa Chi cũng khoá lại?" Tiểu Bạch cũng đã nhận ra có điều khác thường, hỏi.

Trong con mắt của nó chứa vẻ cảnh giác, còn tưởng Hàn Lập bế quan tẩu hỏa nhập ma, bị hỏng thần trí.

Hàn Lập nghe Tiểu Bạch nói, chau mày, trong lòng ẩn ẩn suy đoán, liền kể một lượt sự tình bế quan lúc trước cho Tiểu Bạch nghe.

"Hai ngàn năm, lại thêm hai ngàn năm, sau lại tới hơn chín vạn năm, như vậy không sai biệt lắm đến hơn mười vạn năm, theo như trước kia người nói thì không khớp với chênh lệch thời gian của Quang Âm Thiên Tuyền đại trận a..." Tiểu Bạch nắm chặt mấy ngón tay, nói.

"Bên ngoài đã trải qua bao nhiêu năm?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Trước sau không đến năm mươi năm." Tiểu Bạch vươn một bàn tay, đáp.

"Năm mươi năm..." Hàn Lập nghe lời ấy, lập tức ngẩn người tại chỗ, thật lâu không dám tin.

Tiểu Bạch thấy tình cảnh này, càng tin rằng mình phán đoán đúng, cảm thấy Hàn Lập nhất định là tẩu hỏa nhập ma hư hỏng đầu óc rồi.

Nhưng lúc này, nó đột nhiên chú ý tới khí tức biến hoá trên thân Hàn Lập, hai mắt đột nhiên sáng lên, kinh hỉ kêu lên:

"Chủ nhân, ngươi đến Đại La cảnh rồi?"

"Trách không được trong Tiên Nguyên thạch còn có tiên linh lực, như vậy đã rõ rồi..." Hàn Lập bất thình lình bị nó la lên giật cả mình, lấy lại tinh thần, nhẹ gật đầu, phối hợp nói ra.

"Người đang nói cái gì? Ta nghe người nói càng hồ đồ rồi." Tiểu Bạch nghi ngờ nói.

"Quang Âm Thiên Tuyền đại trận thay đổi chênh lệch thời gian không hơn trăm lần, cho nên bốn ngàn năm trước khi Linh Vực phát sinh dị biến, ngoại giới chỉ trải qua bốn mươi năm. Nhưng sau khi dị biến phát sinh, chẳng biết tại sao, hiệu suất đại trận chuyển đổi chênh lệch thời gian đề cao thật lớn, lại biến thành vạn lần. Cuối cùng trong mười năm kia, ta ở trong trận trải qua gần mười vạn năm." Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, giải thích.

Tiểu Bạch bị những con số chuyển đổi trong lời Hàn Lập làm cho đầu óc muốn ngất đi, bất quá nó nghe cũng hiểu một chuyện, đó là Hàn Lập trong mười năm, đã tu được mười vạn năm, trong lòng tất nhiên kinh hãi không thôi.

"Quang Âm Thiên Tuyền đại trận này lại có uy năng như thế?" Tiểu Bạch cả kinh kêu lên.

"Lần này cũng là dưới cơ duyên xảo hợp mới có thành tựu, mà chính ta cũng bị giam cầm ở trong đó, xém chút không đi ra được." Hàn Lập sau khi kinh hỉ, nghĩ lại mà sợ, chậm rãi nói ra.

"Phúc hoạ thường đi chung với nhau, chỉ cần kết cục tốt là tốt rồi." Tiểu Bạch cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhẹ gật đầu, không nói gì nữa, trong lòng lại tính toán ngày sau nếu có thể phục chế loại chênh lệch thời gian này, vậy chính là chuyện ngàn vạn tốt đối với tu luyện à.

"Đúng rồi, Tinh Viêm đồng tử đâu?" Hàn Lập hỏi.

"Còn ở bên ngoài cảnh giới, ta thấy cấm chế không gian Hoa Chi giải trừ, liền tiến vào nhìn xem." Tiểu Bạch nói.

"Hại các ngươi lo lắng rồi." Hàn Lập khẽ thở dài, cười nói.

"Hắc hắc, tiến giai Đại La cảnh cảm giác thế nào?" Tiểu Bạch cười hỏi.

"Lúc trước tu hành có chút đường rẽ, Linh Vực còn chưa vững chắc. Nếu còn thời gian, ngươi giúp ta hộ pháp một chút, để cho ta cũng cố thêm tu vi." Hàn Lập nói.

"Không vấn đề! Vậy ta ra ngoài nói cho tiểu gia hỏa kia một tiếng, hắn cũng rất lo lắng cho người đấy." Tiểu Bạch nói ra.

"Được." Hàn Lập gật đầu cười.

Sau khi Tiểu Bạch rời đi, tâm niệm Hàn Lập vừa động, một màn sáng màu vàng nhạt lập tức khuếch trương ra, bao toàn bộ không gian Hoa Chi vào.

Mà theo cổ tay hắn vặn chuyển, búng tay một cái, trong Linh Vực lập tức vật đổi cảnh dời, nguyệt xuất tinh lạc, sơn hà tụ hãm, bóng cây chập chờn, trong toàn bộ Linh Vực, khí tức Thời Gian Pháp Tắc lập tức trở nên nồng đậm đến cực điểm.

Hàn Lập đi lại ở giữa, cơ hồ không tốn thời gian, chỉ cần một ý niệm trong đầu, liền có thể chuyển đổi núi sông, thuấn gian di động.

Hắn lại thử một chút, càng thêm quen thuộc với Linh Vực của mình, trong lòng nghĩ đến chuyến đi đến Cửu Nguyên quan phía trước, càng tự tin thêm mấy phần

------oOo------

Chương 1198: Vạn Bảo Tiết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian nhoáng một cái lại qua mười mấy năm.

Đại Kim Nguyên Tiên Vực, Lưu Kim thành.

Lưu Kim thành thuộc tây bắc Đại Kim Nguyên Tiên Vực, là một trong những toà đại thành ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực, nổi danh cùng với Cửu Nguyên thành do Cửu Nguyên quan quản hạt, còn có Bách Tạo thành do Bách Tạo sơn, hay Kim Nguyên thành do Kim Nguyên Tiên Cung sở hữu.

Khác với ba tòa thành kia có thế lực sở hữu, phía sau Lưu Kim thành cũng không có thế lực to lớn nào thống trị, là một nơi tương đối tự do.

Trong thành này tụ tập đông đảo thế lực cỡ trung tiểu ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực. Họ không muốn bị Cửu Nguyên quan, Bách Tạo sơn, Kim Nguyên Tiên Cung lấn ép, nên thành lập một liên minh tên là Nhật Nguyệt minh.

Chiến lực đỉnh tiêm Nhật Nguyệt minh mặc dù không bằng Cửu Nguyên quan, Kim Nguyên Tiên Cung, nhưng tiềm lực cực lớn, nhất là thiện đãi một ít thế lực cỡ trung tiểu và tán tu, dẫn tới càng ngày càng nhiều thế lực cỡ trung tiểu gia nhập vào trong đó, ẩn ẩn tạo thành thế chân vạc cùng tam đại thế lực kia.

Trong thành, trong nhã gian của một tòa tửu lâu hoa lệ cao chín tầng, ba bóng người tĩnh tọa uống rượu, một người trong đó chính là Hàn Lập.

Hai người khác là một thiếu nữ váy đen và một thiếu niên áo trắng, chính là Đề Hồn và Tiểu Bạch, đương nhiên cả hai đều đã huyễn hóa dung mạo khác.

Hàn Lập sau khi xuất quan, thời hạn trăm năm mặc dù chưa tới, bất quá hắn có một số việc, nên sớm tới Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Bây giờ hắn đã tiến giai Đại La, thực lực tăng mạnh, làm việc cũng tự tin hơn rất nhiều, không còn sợ đầu sợ đuôi như lúc trước nữa.

Vừa đúng lúc này, Đề Hồn rốt cuộc thức tỉnh, mà cũng thuận lợi tiến cấp tới Đại La cảnh, làm hắn rất là mừng rỡ.

"Không ngờ Đại Kim Nguyên Tiên Vực còn có một chỗ như vậy, đã không có người của Cửu Nguyên quan, cũng không có người Kim Nguyên Tiên Cung, có thể tạm thời thư giãn một chút." Tiểu Bạch bưng một chén rượu ngon màu xanh biếc, mở lớn miệng uống, tựa hồ rất ưa thích mùi vị này.

"Không nên chủ quan, Lưu Kim thành này tuy do Nhật Nguyệt minh quản hạt, nhưng ai biết được, Cửu Nguyên quan và Kim Nguyên Tiên Cung có sắp xếp tai mắt ở đây hay không, vẫn nên cẩn thận một chút." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Có Đề Hồn tỷ tỷ ở đây, không có gì phải lo lắng, nàng có thể cảm giác được ác ý của địch nhân, ai cũng đừng mơ tưởng giấu giếm được nàng." Mặt mày Tiểu Bạch hớn hở nói.

Hàn Lập nghe vậy liếc Đề Hồn một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Đề Hồn lần này tiến giai Đại La, không chỉ thực lực đại tiến, phương diện thần hồn cảm ứng lại tiến thêm một bậc, đã có thể cảm giác được ác ý của địch nhân, dùng để cảm ứng địch nhân, không gì thích hợp bằng.

Hàn Lập tự mình thử một cái, cho dù lấy thần thức cường đại của hắn, cũng không gạt được cảm giác của Đề Hồn.

Đương nhiên, nếu hắn dùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực bảo vệ quanh thân, ngược lại có thể che đậy Đề Hồn cảm giác. Bất quá bất luận kẻ nào dùng lực lượng pháp tắc bảo vệ toàn thân tới gần Hàn Lập, tương đương với viết chữ không hảo ý lên mặt, cũng không cần cảm giác nữa.

"Ta tu luyện là phương diện thần hồn pháp tắc, phương diện này cảm giác tự nhiên linh mẫn một chút, bất quá các ngươi cũng đừng quá mức tín nhiệm năng lực này, người tu luyện Thần Hồn Pháp Tắc khác, đều có phương pháp ẩn nấp ba động thần hồn, chưa hẳn không thể tránh né cảm giác của ta." Đề Hồn nói ra.

"Lại còn có chuyện này?" Tiểu Bạch nghe vậy khẽ giật mình.

"Người tu luyện Thần Hồn Pháp Tắc ít ỏi cỡ nào, khả năng chúng ta gặp phải cũng không lớn. Mà nếu có người tu luyện Thần Hồn Pháp Tắc tới gần, Đề Hồn ngươi hẳn là có thể cảm giác được, đến lúc đó cẩn thận hơn một chút là được. Có ngươi tại đây, an toàn của chúng ta khẳng định không thành vấn đề." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, ngược lại tỏ vẻ hoàn toàn tự tin với Đề Hồn

"Không sai, ta tin tưởng Đề Hồn tỷ tỷ." Trên mặt Tiểu Bạch cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"Tốt, vậy ta vất vả chút, tra xét rõ tình huống chung quanh." Đề Hồn mở to mắt nhìn hai người một cái, khóe miệng lại lộ ra vẻ tươi cười.

Hàn Lập cười cười, ánh mắt từ gian phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, lông mày cau lại.

Đi vào Lưu Kim thành một đoạn thời gian, hắn thông qua đủ loại con đường trong thành, ý đồ nghe ngóng tin tức Cửu Nguyên quan và Kim Đồng.

Đáng tiếc Đại Kim Nguyên Tiên Vực bây giờ rung chuyển không thôi, thế lực Cửu Nguyên quan co vào, càng thêm nghiêm lệnh trong môn, bất luận Hàn Lập nghe ngóng thế nào, cũng không nghe được bao nhiêu tin tức Cửu Nguyên quan, chớ nói chi là tin tức Kim Đồng.

"Chủ nhân, người đừng lo lắng nữa, giờ còn cách Bồ Đề yến kia một thời gian dài nữa, lão đại tạm thời sẽ an toàn." Tiểu Bạch nói ra.

Hàn Lập nghe vậy gật gật đầu, ánh mắt lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vào thời khắc này, một hồi tiếng chuông vang từ đằng xa truyền đến, khuếch tán ra xa xa.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, nhìn lại hướng nơi phát ra âm thanh, ánh mắt rơi vào trên một cửa hàng lớn ở trên đường phố xa xa.

Cửa hàng này chiếm trọn vẹn hơn mười dặm dọc đường đi, toàn thân dùng một loại vật liệu màu xanh da trời tạo thành, còn chớp động lên vô số điểm sáng bàng bạc như ngôi sao, phi thường đại khí.

Hai bên đại môn cửa hàng đặt một pho tượng Kỳ Lân chạm ngọc, bên cạnh pho tượng còn đứng liên tiếp mấy hộ vệ mặc mã giáp màu xanh da trời, tản mát ra khí tức cường đại, vậy mà đều là thể tu, thực lực bất phàm, đều đả thông trên trăm huyền khiếu.

Trên mã giáp màu xanh da trời của những người này ẩn ẩn bảo quang, thình lình đều là Tiên khí nhập phẩm, chứng tỏ nơi đây bất phàm.

Phía trên đại môn cửa hàng, treo một tấm biển lớn, trên đó viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa "Nhật Nguyệt các", lộ ra một cỗ bá khí phô thiên cái địa, hiển nhiên người viết tu vi cực cao.

Giờ phút này từng đạo độn quang từ không trung các nơi bay vụt đến, rơi vào trước đại môn Nhật Nguyệt các, hiện ra từng thân ảnh tu sĩ, đi bộ tiến vào bên trong.

Những tu sĩ này có tu vi bất phàm, Thái Ất cảnh chỗ nào cũng có, trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn, nghị luận ầm ĩ.

"Lần này là một vạn năm một lần Vạn Bảo Tiết mở ra, nghe nói trên đấu giá Nhật Nguyệt các xuất hiện rất nhiều kỳ trân ngày thường khó gặp."

"Nhật Nguyệt các gần đây càng thêm náo nhiệt, nghe nói bọn họ dự định, Vạn Bảo Tiết lần này, tranh một chút đầu sóng ngọn gió với Bách Tạo Sơn, khẳng định chuẩn bị bảo vật không ít, vốn liếng chúng ta có hạn, cũng tham dự không nổi, bất quá mở mang kiến thức một chút cũng tốt."

"Lần này ta mang theo tất cả gia sản, hy vọng có thể mua sắm một hai loại đan dược tiến giai, có thể đột phá cảnh giới."

"Ta dự định mua sắm một kiện Tiên khí tiện tay, sau đó sẽ đi Man Hoang giới vực săn giết hung thú!"

Nơi xa etrên tửu lâu, Hàn Lập cũng đứng lên.

"Đấu giá hội sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi."

Tiểu Bạch nghe vậy lập tức nhảy lên một cái, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Tiểu Bạch, ngươi mặc dù dùng mặt nạ Luân Hồi điện che giấu khí tức, nhưng thân ngươi phụ Chân Linh huyết mạch tiền bối Mặc Nhãn Tỳ Hưu, mặt nạ Luân Hồi điện chưa hẳn có thể che giấu. Trên đại hội đấu giá có nhiều người phức tạp, ngươi vẫn không nên lộ diện thì tốt hơn." Hàn Lập đột nhiên nói với Tiểu Bạch, sau đó không đợi nó đáp lời, phất tay phát ra một cỗ kim quang quấn lấy nó, thu Tiểu Bạch với mặt mũi tràn đầy vẻ ngạc nhiên vào trong không gian Hoa Chi.

"Đi thôi." Làm xong những thứ này, Hàn Lập nói với Đề Hồn một tiếng, cất bước đi xuống dưới lầu.

"Vâng." Đề Hồn nở nụ cười xinh đẹp, đi theo.

Lần này Hàn Lập đến Lưu Kim thành, ngoại tìm hiểu tin tức Cửu Nguyên quan, còn vì cuộc bán đấu giá này.

Bách Tạo sơn thân là tông môn luyện khí đỉnh cấp Chân Tiên giới, vì danh dự và địa vị bản thân, mỗi vạn năm sẽ liên hợp tất cả chi nhánh ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực tổ chức một lần khánh điển, cơ bản đều dùng phương

thức bán đấu giá, người Đại Kim Nguyên Tiên Vực gọi thịnh hội này là Vạn Bảo Tiết.

Mà các thế lực thương hội khác ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực cũng thừa dịp này, cử hành các cuộc đấu giá, tranh một chút đầu sóng ngọn gió, hoặc là thừa cơ vớt chút chất béo.

Nhật Nguyệt minh là một thế lực liên minh không kém nhiều so với Bách Tạo sơn, cũng là thương hội kinh doanh khổng lồ, đương nhiên sẽ không thờ ơ.

Những năm này thế lực Nhật Nguyệt minh càng thêm lớn mạnh, trên Vạn Bảo Tiết cùng tranh đấu càng ngày càng kịch liệt với Bách Tạo Sơn.

Mà Đại Kim Nguyên Tiên Vực là một trong ba mươi sáu đại tiên vực ở Chân Tiên giới, lại có thế lực tông môn đỉnh cấp Cửu Nguyên quan, Bách Tạo sơn bực này, nhất là Bách Tạo sơn lại là luyện khí cự phách, cho nên mỗi thời mỗi khắc đều có vô số tài liệu quý hiếm từ các Tiên vực đại trung tiểu chảy đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Vậy nên mỗi lần trên Vạn Bảo Tiết xuất hiện tài liệu, đều là kỳ trân trong kỳ trân.

Hàn Lập lúc trước vừa mới rời khỏi Bát Hoang sơn, đang sầu khổ làm thế nào mới có thể tìm được một kiện Thời Gian Pháp Tắc cuối cùng, để « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » cân bằng đạt tới viên mãn, may nhờ từ Luân Hồi điện tìm được sự tình Vạn Bảo Tiết, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đầu hắn dự định không tiếc đại giới, thu mua trên Vạn Bảo Tiết một kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc cuối cùng này, không ngờ vậy mà đạt được món bảo vật kia từ trong tay Giao Tam.

Bất quá đối với Vạn Bảo Tiết, Hàn Lập vẫn tràn đầy chờ mong.

Dù sao sau đó, hắn chẳng mấy chốc sẽ đi Cửu Nguyên quan, trước lúc đi hắn cần tận lực đề thăng một chút thực lực.

Mà không riêng gì chính hắn, lần này Đề Hồn tiến giai Đại La, trong tay cũng không có kiện Tiên khí tiện tay nào, tốt nhất cũng thừa dịp này mua lấy một hai kiện.

Chỉ là Bách Tạo sơn, Cửu Nguyên quan và Thiên Đình quan hệ chặt chẽ, tại bản bộ Bách Tạo sơn cử hành Vạn Bảo đại hội, mặc dù trọng thể nhất, nhưng Hàn Lập cũng không dám đi, cho nên mới đi vào Lưu Kim thành, đấu giá hội nơi này cũng không kém bao nhiêu so với bản bộ Bách Tạo sơn.

Hàn Lập và Đề Hồn tiến nhập Nhật Nguyệt các, vì không muốn để người chú ý, hai người đều áp chế tu vi đến Thái Ất cảnh hậu kỳ, nhưng cũng không ép thấp hơn.

Tham gia đại hội đấu giá, quá mức điệu thấp cũng sẽ có rất nhiều điều không hay.

"Hai vị tiền bối, hoan nghênh đến Nhật Nguyệt các chúng ta tham gia đại hội đấu giá lần này, vãn bối Lam Mi, chính là đệ tử chấp sự Nhật Nguyệt các, chuyên tới để dẫn đường hai vị tiền bối." Một thiếu nữ mỹ mạo mặc quần dài màu lam, lông mày cũng hiện ra màu xanh da trời, tu vi đạt đến Kim Tiên hậu kỳ, lập tức tiến lên nghênh đón.

"Đi trước dẫn đường đi." Hàn Lập từ tốn nói.

"Hai vị tiền bối đều là tồn tại đỉnh phong trong Thái Ất Ngọc Tiên, có tư cách đến phòng khách quý, xin mời đi theo ta." Thiếu nữ mày lam vừa nói, đi trước dẫn đường.

"Lần này Nhật Nguyệt các đấu giá hội, có bảo vật nào xuất hiện, ngươi có danh sách không? Để ta dự trù một ít Tiên Nguyên thạch trong tay." Hàn Lập vừa đi vừa hỏi.

"Xin mời hai vị tiền bối xem qua." Lam Mi lấy ra hai tấm ngọc giản màu xanh lam, chia ra đưa cho Hàn Lập và Đề Hồn.

"Bình thường đấu giá hội sẽ giữ kín danh sách vật phẩm bán đấu giá, như vậy có thể làm cho khách nhân hiếu kỳ, thứ hai là có thể lợi dụng cảm giác

thần bí này, kiếm nhiều thêm một chút lợi nhuận. Nhật Nguyệt các đấu giá lại khác với nơi khác, vậy mà chịu để cho khách nhân biết." Sắc mặt Hàn Lập hơi ngạc nhiên tiếp nhận ngọc giản, khẽ cười nói.

Hắn vừa mới hỏi, bất quá là thuận miệng thôi, không ngờ vậy mà có thật.

"Những quy định này đều là Minh chủ Nhật Nguyệt minh ta tự mình đặt ra, lão nhân gia ngài nói làm ăn quý ở thẳng thắn, không cần cố lộng huyền hư. Nhật Nguyệt minh ta có thể phát triển tới hôm nay là dựa vào chính cách đối xử thẳng thắng với mọi người. Phần danh sách này, xem như một phần lễ vật gặp mặt của Nhật Nguyện các đối với mỗi một vị khách nhân quang lâm bổn các." Lam Mi lúc nói về Minh chủ Nhật Nguyệt minh, giữa thần sắc lộ ra vẻ ngưỡng mộ, khẽ cười nói.

------oOo------

Chương 1199: Không kịp nhìn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: Độc Hành*
***Đề tự:** Chưởng Thiên*

"Kiến thức quý minh chủ thật sự cao minh." Hàn Lập nhíu mày lại, gật đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, thần thức của hắn đã chui vào bên trong ngọc giản, sắc mặt hơi động một chút.

Trong ngọc giản hiện ra hơn vạn loại vật phẩm đấu giá, còn có giá cả khởi điểm các loại, cực kỳ rõ ràng minh bạch, có thể nói liếc qua là hiểu ngay.

Chỉ là trình tự bán đấu giá lại không ghi rõ, bất quá điều này cũng không khó lý giải, nếu như khách nhân biết chi tiết rõ ràng sự tình đấu giá, ngược lại thiếu một chút thú vị.

Với năng lực ghi nhớ của Hàn Lập bây giờ, rất nhanh đã xem hết những vật phẩm đấu giá này, ghi vào trong đầu, trong lòng hắn cũng đại khái nắm rõ một chút về những vật đấu giá.

"Không biết hai vị tiền bối đến từ phương nào? Lần này muốn mua bảo vật gì? Là để chuẩn bị cho tiến giai Đại La sao?" Lam Mi lại hỏi.

"Hai người chúng ta đều là tán tu, từ trước đến nay không có chỗ ở cố định, lần này tới tham gia đại hội đấu giá Nhật Nguyệt Các, cũng không mua thứ gì đặc biệt, trước nhìn qua một chút đã." Hàn Lập cười ha hả.

"Thì ra là thế, Nhật Nguyệt Các chúng ta cực kỳ coi trọng đại hội đấu giá này, chuẩn bị rất nhiều các loại Trân phẩm, Tiên khí, đan dược, tài liệu, công pháp, cái gì cần có đều có, hai vị tiền bối có thể tùy ý thưởng thức,

thấy cái gì vừa ý thì tham gia đấu giá." Lam Mi cũng không có truy hỏi, tự nhiên cười nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, lại hỏi thăm một chút sự tình có liên quan tới đại hội đấu giá. Lam Mi ăn nói khéo léo, giải đáp tường tận từng cái, làm cho Hàn Lập khá hài lòng.

Đề Hồn bên cạnh nhìn thấy Hàn Lập và Lam Mi cười cười nói nói, không nhịn được cái miệng nhỏ nhắn hơi cong lên, hờn dỗi không để ý tới hai người, nhắm mắt dò xét miếng ngọc giản kia.

Chỉ chốc lát, Lam Mi dẫn theo Hàn Lập và Đề Hồn đi vào trong một căn phòng đơn lẻ.

Diện tích gian phòng không lớn, chỉ lớn cỡ hai ba trượng, đặt một cái ghế dài hình chữ nhật và một cái bàn đá màu trắng, trên bàn bày ra linh trà, tiên quả các loại, đều là thứ bất phàm.

Nơi đây bố trí mặc dù đơn giản, nhưng cho người ta một loại cảm giác sạch sẽ gọn gàng, trong không khí còn nhộn nhạo một cỗ hương khí thanh u, không biết là loại hương liệu nào, nghe thấy trong lòng thật yên tĩnh.

Bốn phía gian phòng khép kín, chỉ thấy chính diện có một cửa sổ dùng vật liệu trong suốt chế thành, có thể nhìn thấy được phía trước có một quảng trường khổng lồ, lớn chừng hai ba mươi dặm, trên quảng trường xếp đặt vô số chỗ ngồi, vào lúc này cơ bản đã đầy chỗ ngồi, đều đang đợi đại hội đấu giá bắt đầu.

Mà vị trí ghế khách quý giống như bọn Hàn Lập thì có hình dạng quạt, lơ lửng ở giữa không trung quảng trường.

"Tốt rồi, nơi này không cần ngươi trông coi nữa, đi xuống trước đi. Hàn Lập gật gật đầu, khá hài lòng với tình huống nơi này, sau đó nói với Lam Mi.

"Vâng, hai vị tiền bối nếu như cần triệu hoán tại hạ, gõ vang chuông nhỏ này là được." Lam Mi đáp ứng một tiếng, lấy ra một chiếc chuông nhỏ màu

đồng thau để lên bàn, sau đó lui xuống.

Chờ sau khi nàng này rời đi, hai tay áo Hàn Lập lắc một cái, một màn sáng màu xanh bao phủ cả phòng lại.

"Đề Hồn, sao nãy giờ không nói gì vậy?" Hắn quay đầu nhìn về phía Đề Hồn, hỏi.

"Chủ nhân ngươi và tiểu cô nương kia nói chuyện hợp ý như vậy, tiểu tỳ nào dám xen vào." Đề Hồn mở to mắt, cũng không nhìn Hàn Lập, xụ mặt ra nói.

"Nào có cái gì hợp ý hay không hợp ý, bất quá là nghe ngóng một chút từ nữ tử kia về thủ tục đấu giá hội mà thôi." Hàn Lập nhịn không được cười nói.

Đề Hồn nghe vậy sắc mặt hơi nguội, nhưng vẫn khẽ hừ một tiếng.

"Tốt rồi, đấu giá hội sắp bắt đầu rồi, đừng có đùa như trẻ con nữa. Ngươi xem ngọc giản lâu như vậy, có nhìn trúng kiện bảo vật nào không?" Hàn Lập hỏi.

"Ta nhìn trúng hai kiện Tiên khí, chỉ là giá khởi điểm đều không ít, muốn mua được đoán chừng sẽ tốn hao không ít Tiên Nguyên thạch." Đề Hồn nghe nói lời này, bất chấp cáu kỉnh, chỉ trên ngọc giản hai kiện Tiên khí cho Hàn Lập xem, đồng thời mặt lộ vẻ chần chờ nói.

"Hai kiện Tiên khí này quả thực rất thích hợp với ngươi, về phần Tiên Nguyên thạch, không thành vấn đề, ngươi cứ yên tâm." Thần thức Hàn Lập dò xét hai kiện Tiên khí mà Đề Hồn chỉ, cùng với giá khởi điểm kèm theo phía sau, lông mày không khỏi hơi nhíu, nhưng lập tức giãn ra, cười một cái nói.

Lúc trước hắn luân phiên thúc giục Quang Âm Thiên Tuyền đại trận tu luyện, tiêu hao gần hai ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, trên người bây giờ chỉ còn lại năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, hai kiện Tiên khí này mặc dù có giá trị không nhỏ, nhưng lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc tương đối cao, đoán

chừng người cạnh tranh sẽ không nhiều, thu được cũng không thành vấn đề.

Hắn tiến cấp tới Đại La cảnh, trong thời gian ngắn không thể nào tiếp tục đột phá nữa, cho nên tạm thời cũng không cần đến không gian chênh lệch thời gian, có thể đem những Tiên Nguyên thạch này ra sử dụng.

"Đa tạ chủ nhân!" Đề Hồn nghe vậy, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

"Chi chi chi..." Vào thời khắc này, tiếng kêu vang lên liên tục ở trong đầu Hàn Lập, chính là Tinh Viêm đồng tử trong không gian Hoa Chi.

Mặc dù tiếng kêu không thành câu, bất quá Hàn Lập hiểu ý tứ Tinh Viêm đồng tử, nó cần một ít hỏa nguyên chi lực, bổ sung tiêu hao trước đó.

"Không thành vấn đề." Thần niệm Hàn Lập truyền âm một câu, làm yên lòng Tinh Viêm đồng tử.

Trên danh sách đấu giá có không ít tài liệu ẩn chứa Hỏa nguyên lực dồi dào, mà giá cả đều không đắt, mua một ít là được.

Tiểu Bạch ở trong không gian Hoa Chi kêu gào ầm ĩ, nhưng nó không yêu cầu Hàn Lập mua cho bảo vật gì, mà là ầm ĩ muốn đi ra quan sát đấu giá hội.

Hàn Lập bất đắc dĩ, đành phải đưa một sợi thần thức xâm nhập vào không gian Hoa Chi, chiếu ảnh ra tình cảnh màn đấu giá hội phía ngoài.

Vào thời khắc này, ba tiếng chuông "Keng" "Keng" "Keng" cực lớn vang lên, đấu giá hội chính thức bắt đầu.

Giữa quảng trường, trên đài đấu giá, hồng quang lóe lên, một vị lão giả mập mạp tai to mặt lớn thình lình xuất hiện.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lão giả mập mạp này có bề ngoài xấu xí, lại là một vị tu sĩ cường đại Đại La trung kỳ, đảm nhiệm đấu giá quan nhưng cũng trấn ép được tình cảnh.

"Đại Kim Nguyên Tiên Vực ta, Vạn Bảo Tiết vạn năm một lần, hôm nay chính thức bắt đầu! Hoan nghênh chư vị đạo hữu nể mặt đến Nhật Nguyệt Các, hi vọng các vị có thể thu được vật mình muốn, thắng lợi trở về. Tốt rồi, lão phu cũng không nói thêm gì thừa thãi nữa, lập tức bắt đầu đấu giá kiện bảo vật thứ nhất, chư vị mời xem." Lão giả mập mạp chắp tay, mấy tên lực sĩ mặc áo mã giáp màu lam giơ lên một cái hộp ngọc bước lên bàn đấu giá.

Trong hộp ngọc đặt một khối tinh thạch màu vàng to như cái thớt, vô số hào quang màu vàng đất xoay tròn chớp động xung quanh, còn có một cỗ ba động Thổ Chi Pháp Tắc hùng hậu không gì sánh được từ phía trên mãnh liệt tỏa ra.

Trọng lực xung quanh bàn đấu giá cũng bị ảnh hưởng từ tinh thạch này, nặng gấp mấy ngàn lần, mấy lực sĩ kia nâng hộp ngọc lên đều lộ ra vẻ phi thường cố hết sức.

"Chư vị mời xem, khối Thổ Hoàng Tinh này đến từ Mậu Thổ Tiên Vực, sinh ra ở chỗ sâu vô tận dưới lòng đất, trăm triệu năm hấp thụ tinh hoa đại địa mà thành, chất liệu cứng rắn không gì sánh được, lại thêm ẩn chứa Nguyên Từ Trọng Lực Pháp Tắc cực kì dồi dào, luyện chế tứ phẩm Tiên khí Thổ thuộc tính cũng dư xài. Bảo vật này giá quy định năm trăm vạn Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn." Lão giả mập mạp dùng một loại ngữ khí thật thà nói ra, không khoe khoang gì món bảo vật này, thế nhưng lại cho người ta một loại cảm giác càng thêm đáng tin cậy.

Lão giả vừa dứt lời, trong hội trường liền xôn xao nghị luận, nhấc lên làn sóng âm thanh cực lớn, không ít người mặt lộ vẻ kích động.

Hàn Lập nhìn thấy Thổ Hoàng Tinh trên đài, ánh mắt cũng không nhịn được sáng lên.

Hắn mặc dù đã thấy vật này ở trên ngọc giản kia, nhưng lại rung động khi nhìn thấy vật thật ở ngoài.

Trong rất nhiều tài liệu Thổ Chi Pháp Tắc, Thổ Hoàng Tinh được xem như

cấp cao nhất, cũng không kém Thiên Kim Toản chứa Kim Chi Pháp Tắc, là bảo vật ước mong trong mắt tất cả tu sĩ tu luyện Thổ Chi Pháp Tắc.

Hơn nữa, khối Thổ Hoàng Tinh trước mắt này vậy mà có thể dùng để luyện chế tứ phẩm Tiên khí.

Ở trong phẩm cấp Tiên khí, tứ phẩm chính là một đường ranh giới.

Ngũ phẩm Tiên khí mặc dù không nhiều, nhưng cũng không ít, bình thường đại năng đạt tới Đại La cảnh, tốn chút công phu hoặc tiền vốn là sẽ có được một kiện. Dù sao chỉ cần tài liệu luyện chế Tiên khí không kém, sau này lại tốn thời gian tế luyện ôn dưỡng từ từ, cũng có thể dựa vào công phu mài nước, tăng phẩm cấp Tiên khí lên tới cấp năm.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập là như thế, bằng vào căn cơ không kém của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lại nhờ Ngũ Quang Lôi Hải chi lực cùng phương pháp tế luyện trong « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh », nhất cử mà thành.

Nhưng mà tứ phẩm Tiên khí thì lại khác, muốn luyện chế một kiện tứ phẩm Tiên khí, ngoài vật liệu phẩm chất, còn có yêu cầu kỹ thuật luyện khí cực kỳ hà khắc, thậm chí đến mức độ nghịch thiên, nghe nói sau khi luyện thành, còn có thêm chuyện bảo kiếp.

Tình huống cụ thể, hắn cũng không quá rõ ràng.

Bất quá một khi luyện thành, uy năng tứ phẩm Tiên khí đủ hủy thiên diệt địa, không phải ngũ phẩm Tiên khí có thể so sánh.

Trong Chân Tiên giới số lượng tứ phẩm Tiên khí cực ít, cho dù là tu sĩ Đại La, cũng rất ít người có.

Khối Thổ Hoàng Tinh này, vậy mà có thể luyện chế tứ phẩm Tiên khí, phẩm chất ở trong tài liệu đồng loại xem như cực cao, giá trị to lớn như thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Hàn Lập nhìn Thổ Hoàng Tinh trên đài, ánh mắt chớp động không thôi.

Quả nhiên không hổ là Vạn Bảo Tiết, kiện bảo vật đấu giá đầu tiên đã trân quý như thế.

Khối Thổ Hoàng Tinh này tuy tốt, bất quá hắn cũng không cần, sẽ không đấu giá.

Mặc dù Hàn Lập không cần, nhưng tu sĩ hội trường phía dưới mong muốn bảo vật này rất nhiều, từng người một hăng hái đấu giá, những người trong ghế khách quý kia cũng tham dự không ít.

Trong nháy mắt giá tiền đã hơn một ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, cuối cùng bị một vị tu sĩ ở ghế khách quý dùng một ngàn hai trăm vạn Tiên Nguyên thạch thu lấy.

"Kiện bảo bối dưới đây, chính là một viên Hỏa chi đạo đan, cấp bậc ngũ phẩm..." Lão giả mập mạp tiếp tục giới thiệu kiện đấu giá thứ hai.

Vạn Bảo Tiết danh bất hư truyền, lần lượt từng đồ vật kỳ trân hiếm thấy xuất hiện, khiến cho mọi người có chút không kịp nhìn, không ngừng khiến cho bầu không khí từng đợt từng đợt đẩy lên cao trào.

Mặc dù giá bán đấu giá cao, nhưng có thể mua được đồ vật cần thiết cho chính mình, rất nhiều tu sĩ vẫn cam tâm tình nguyện, dù sao những bảo vật này đều có thể ngộ nhưng không thể cầu, bỏ lỡ cơ hội lần này, sau này không biết bao nhiêu ngày tháng mới có thể gặp lại.

Trong nháy mắt, đã qua hơn nửa ngày, nhưng Hàn Lập vẫn ngồi ngay ngắn chỗ cũ, không xuất thủ.

"Món bảo vật dưới đây, là một kiện ngũ phẩm Tiên khí, tên gọi U Minh Quỷ Trảo, chính là dùng móng vuốt của một con U Minh Quỷ Thú Đại La cảnh ở Minh Hải Tiên Vực, hỗn hợp vô số hung hồn, mười tám loại quỷ huyết, ba mươi sáu loại quỷ khí, đồng thời nung khô ở trong U Minh Chi Hỏa trăm vạn năm, cuối cùng mới luyện chế thành, ẩn chứa thuộc tính Âm Quỷ pháp tắc vô cùng cường đại, có lực lượng xuyên thủng cực mạnh cùng công hiệu ăn mòn." Trên đài đấu giá, lão giả mập mạp lần nữa lấy ra một

kiện bảo vật, đó là một móng vuốt màu đen lớn hơn một trượng.

Cự trảo màu đen này bất ngờ có chín ngón tay, giữa khe hở các ngón tay phủ đầy màng thịt, vô số hắc khí vờn quanh ở trên, phát ra từng trận thanh âm quỷ khóc cường đại, phảng phất giống như Ác Ma Chi Thủ.

------oOo------

Chương 1200: Đấu giá

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập nhìn thấy cự trảo màu đen, con mắt sáng lên, ngồi ngay ngắn lại.

Đề Hồn bên cạnh chăm chú nhìn cự trảo màu đen kia, hai con ngươi nổi lên trận trận dị sắc, thân thể mềm mại cũng kéo căng ra một chút.

U Minh Quỷ Trảo này, chính là một trong hai kiện Tiên khí mà Đề Hồn muốn.

Những người khác trong hội trường cũng phát ra một trận kinh hô tán thưởng, nghị luận không thôi.

Lúc này lão giả mập mạp kia bấm niệm pháp quyết một cái, một đạo pháp quyết lóe lên rồi chui vào trong cự trảo màu đen biến mất. Mặt ngoài Tiên khí này lượn lờ hắc quang, chằng chịt phù văn màu đen bay cuộn ra, nhất thời lấy bảo vật này làm trung tâm, bộc phát ra một cỗ âm phong cường đại.

Mặc dù gần bàn đấu giá có bày ra cấm chế, nhưng một cỗ âm hàn chi lực thấu xương trong nháy mắt quét ra toàn bộ hội trường, làm những người có tu vi hơi thấp phải run rẩy.

Theo trong miệng lão giả lẩm bẩm, cự trảo màu đen bỗng nhiên biến lớn, to bằng một gian nhà, chộp vào một tòa cự thạch màu đen cao mấy chục trượng nằm bên cạnh bàn đấu giá, tản mát ra dày đặc ánh kim loại nồng đậm.

Căn cứ lệ cũ Nhật Nguyệt các, phàm là bán đấu giá Tiên khí công kích, đều phải thử biểu diễn một chút, để cho khách nhân có thể cảm thụ rõ ràng uy năng Tiên khí, cự thạch màu đen kia chính là dùng cho chuyện này, nó được dùng thủ pháp đặc biệt tế luyện thành, cực kỳ kiên cố.

Lúc trước đã có vài kiện Tiên khí bán đấu giá đã thử diễn qua uy năng trên cự thạch này, giờ phút này trên cự thạch màu đen mấp mô, bất quá tổng thể coi như hoàn chỉnh.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ, phảng phất đao nung đỏ trảm trên mỡ bò!

Cự thạch màu đen tuỳ tiện vỡ vụn thành mười mấy đoạn, mà vết cắt lại hiện ra xu thế hoà tan ăn mòn, tản mát ra trận trận khói xanh.

Mọi người dưới đài hít sâu một hơi.

Trong mắt Đề Hồn đại phóng dị sắc, cơ hồ mặt mày hớn hở lên.

Lông mày Hàn Lập nhíu một cái, U Minh Quỷ Trảo này có lực công kích cường đại như thế, có thể nói là Tiên khí cường đại nhất từ lúc đại hội đấu giá bắt đầu đến nay.

Dựa theo mấy món Tiên khí bán đấu giá trước đó, giá cả U Minh Quỷ Trảo chỉ sợ cao trên trời.

Tiên Nguyên thạch trên người hắn hiện chỉ có năm ngàn vạn, đoạt được bảo vật này không thành vấn đề, nhưng nếu tiếp tục đấu giá, sợ rằng sẽ khó khăn.

"Lão phu tu luyện không phải Âm Quỷ pháp tắc, cho nên chỉ có thể phát huy ra uy năng bảo vật này chưa tới một thành, U Minh Quỷ Trảo này nếu có pháp tắc tương ứng phối hợp, uy lực to lớn, không thể tưởng tượng. Tốt, lời khoe khoang ta cũng không muốn nói nhiều, chư vị phía dưới bắt đầu đấu giá đi, giá khởi điểm tám trăm vạn Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm mươi vạn." Lão giả mập mạp tuyên bố đấu giá bắt đầu.

"Tám trăm sáu mươi vạn!"

"Chín trăm hai mươi vạn!"

"Một ngàn vạn!"

...

Có lẽ vừa rồi U Minh Quỷ Trảo thử diễn hiệu quả quá tốt, mặc dù người tu luyện Âm Quỷ pháp tắc không nhiều, dưới đài người cạnh tranh vẫn rất nhiều, Hàn Lập còn chưa kịp ra giá, giá cả đã đề cao đến một ngàn vạn Tiên Nguyên thạch.

Hắn không lập tức tham dự vào, hiện tại cạnh tranh kịch liệt như vậy, thêm hắn vào cũng không nhiều, thiếu hắn cũng không ít.

Bảo vật này nếu tình thế bắt buộc, cuối cùng tranh đoạt cũng sẽ giống như vậy.

Còn Đề Hồn bên cạnh nhìn Hàn Lập một chút, muốn nói lại thôi.

Sau một lát, khi giá cả tăng cao đến một ngàn năm trăm vạn Tiên Nguyên thạch, người đấu giá đã rải rác.

"Một ngàn sáu trăm vạn!" Hàn Lập chỉ vào một khối ngọc bài màu lam trên bàn trong gian phòng, ở phía trên hiện ra một tầng linh quang màu lam, báo ra một cái giá.

"Một ngàn sáu trăm năm mươi vạn!" Trong một gian phòng khách quý cách Hàn Lập không xa truyền ra một thanh âm già nua.

Hàn Lập quay đầu nhìn qua, trong mắt nổi lên một tầng quang mang tím đen.

Trong phòng khách quý của đối phương mặc dù có bày ra cấm chế cao minh, nhưng lại ngăn không được Cửu U Ma Đồng của hắn.

Hàn Lập trước đó trong Tu La Huyết Môn cơ hồ đả thông hầu hết huyền khiếu trong thể nội, một ít huyền khiếu phần mắt cũng đã dung hợp quán thông, thêm nữa hắn nhất cử tu thành Thiên Sát Trấn Ngục Công, được ma khí quán thông, Cửu U Ma Đồng cũng theo đó tiến nhanh.

Sau khi Cửu U Ma Đồng sơ thành, đồng tử sẽ nở rộ tử quang, tu luyện càng sâu, tử quang càng mạnh.

Nhưng đồng thuật này tu luyện tới cảnh giới cao thâm, tử quang ngược lại sẽ dần dần rút đi, chuyển thành màu đen, chờ đến lúc màu đồng tử biến thành đen nhánh, chính là ma công viên mãn, nhìn rõ Cửu U.

Thời khắc này, Cửu U Ma Đồng của Hàn Lập đã cách cảnh giới này không xa.

Ngồi trong phòng đối diện là một lão giả áo xám, toàn thân khí âm hàn cuồn cuộn, rõ ràng là một vị tu sĩ Đại La sơ kỳ, trong tay cầm một cây quyền trượng màu trắng, tựa hồ là xương người chế thành, có chút quỷ dị.

Lão giả áo xám cũng không phát giác Cửu U Ma Đồng dò xét, giờ phút này thần sắc trên mặt có chút khẩn trương, tựa hồ cái giá tiền này đã là cực hạn của lão.

"Chủ nhân, trong ba động thần hồn của người kia hiện ra vẻ nôn nóng, cảm giác khẩn trương, xem ra lão không còn nhiều Tiên Nguyên thạch." Hai mắt Đề Hồn nhắm nghiền, trên thân hiện ra một tầng u quang màu đen, nhẹ nhàng nhảy lên, mở miệng nói.

Hàn Lập kinh ngạc nhìn Đề Hồn một chút, lần nữa ra giá.

"Một ngàn tám trăm vạn!" Hắn tăng lên thêm từ một ngàn năm trăm vạn Tiên Nguyên thạch.

Lão giả áo xám kia khẽ nhăn mặt một cái, thở dài ra một hơi, hai tay buông xuống, hiển nhiên từ bỏ tranh đoạt.

Những người khác trong hội trường cũng đều không tiếp tục ra giá, nhất

thời im lặng.

U Minh Quỷ Trảo này mặc dù tốt, bất quá giá này đã cao hơn giá trị rồi.

Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười, trên mặt Đề Hồn bên cạnh cũng hiện ra vẻ tươi cười xán lạn.

Lão giả mập mạp thấy U Minh Quỷ Trảo bán với giá cao như thế, trong lòng cũng rất hài lòng, đang muốn tiến hành hỏi giá lần cuối.

"Một ngàn chín trăm vạn!" Nhưng ngay giờ phút này, một thanh âm băng lãnh vang lên, lại đến từ một gian phòng khách quý khác ở xa xa.

Sắc mặt Đề Hồn trầm xuống, cắn răng lại.

Lông mày Hàn Lập cũng nhíu một cái, nhìn lại phòng khách kia, quang mang tím đen trong mắt lưu chuyển, lập tức xuyên thấu vách tường sương mù cách trở kia, nhìn thấy tình huống bên trong.

Trong phòng ngồi sáu người, tất cả đều mặc áo bào đen, trên đầu trùm mũ, che khuất cả khuôn mặt.

Trên áo bào đen kia lưu động ánh sáng màu đen như nước, vậy mà ngăn trở Cửu U Ma Đồng của Hàn Lập, không biết là bảo vật gì.

Sáu người đều lẳng lặng ngồi đó, không biết người nào là người ra giá.

"Ừm..." Ngay lúc này trong sáu người, một bóng người màu đen có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn khẽ ngẩng đầu, tựa hồ đã nhận ra Hàn Lập dò xét, vung tay lên.

Lập tức trong phòng khách quý kia dâng lên một tầng sương mù màu đỏ nồng đậm, triệt để ngăn cách Cửu U Ma Đồng của Hàn Lập.

"Hai ngàn vạn!" Sắc mặt Hàn Lập cũng trầm xuống, nhưng ngay sau đó khôi phục như thường, lập tức mở miệng ra giá.

Đồng thời, hắn nháy mắt với Đề Hồn ra dấu.

Đề Hồn minh bạch, lần nữa nhắm mắt lại, trên thân nổi lên một tầng quang mang tối tăm, dò xét ba động thần hồn người bên kia.

"Không được, người ra giá kia cũng tu luyện Thần Hồn pháp tắc, am hiểu ẩn nấp, ta cảm giác không được ba động thần hồn đối phương." Nhưng rất nhanh nàng mở to mắt, chán nản nói ra.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng cảm giác nặng nề.

"Hai ngàn hai trăm vạn!" Thanh âm băng lãnh kia tựa hồ có vẻ không kiên nhẫn, bỗng nhiên nâng giá hai trăm vạn, muốn Hàn Lập buông tay.

"Chủ nhân, quá mắc, nếu không thì thôi đi." Đề Hồn hơi chần chờ, dùng ngón tay nhẹ nhàng kéo Hàn Lập một cái, thấp giọng khuyên can.

Chỉ là trong lời nói nàng do dự không bỏ, cho dù ai cũng có thể nghe hiểu được.

"Hai ngàn năm trăm vạn!" Hàn Lập cho Đề Hồn một ánh mắt yên tâm, lần nữa báo giá, không mảy may nhường.

Trong hội trường vang lên một trận xôn xao, nhao nhao nhìn sang sương phòng Hàn Lập.

Hàn Lập đã sớm thiết hạ màn sáng cấm chế trong phòng, che phủ người chung quanh dò xét.

"Hai ngàn bảy trăm vạn!" Thanh âm băng lãnh im lặng một chút, một lần nữa nâng giá.

"Ba ngàn vạn!" Mặt Hàn Lập không biểu tình, bỗng nhiên báo ra một giá cao làm cho tất cả mọi người ở đây có chút khó tin.

Giờ phút này trong lòng hắn kỳ thật cũng đang thịt đau, tiêu ba ngàn vạn Tiên Nguyên thạch mua sắm U Minh Quỷ Trảo này, cũng quá cao, nhưng

trước đó đã cam đoan với Đề Hồn, bất luận thế nào cũng phải lấy hai kiện Tiên khí này tới tay.

Huống chi, U Minh Quỷ Trảo này đúng là Tiên khí tốt khó gặp, lại phi thường phù hợp với pháp tắc của Đề Hồn, cũng không tính là ăn thiệt thòi.

Trong phòng đối phương, một bóng người cao gầy bỗng nhiên ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt âm lãnh giống như kền kền, nhìn qua sương phòng Hàn Lập.

Trong mắt người này chớp động quang mang lạnh lùng, sau một lát hừ một tiếng, cuối cùng không ra giá nữa.

Trên đài đấu giá, lão giả mập mạp mặt mày hồng hào hỏi thăm giá ba lần, cuối cùng tuyên bố U Minh Quỷ Trảo thuộc về Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập thở ra một hơi, nhưng lập tức nhớ lại trên thân còn sót lại hai ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, lông mày hơi nhíu lại.

Đề Hồn xem trọng một kiện Tiên khí khác, cũng không kém U Minh Quỷ Trảo, chỉ sợ giá cả cũng sẽ không thấp, hơn nữa còn có vật mà Tinh Viêm đồng tử muốn, chừng đó Tiên Nguyên thạch chỉ sợ không đủ.

Đuôi lông mày hắn khẽ động, mặt lộ vẻ do dự.

Rất nhanh, đại hội đấu giá liền phái người đưa U Minh Quỷ Trảo kia tới, người tới chính là Lam Mi kia.

Hàn Lập thanh toán xong Tiên Nguyên thạch, Đề Hồn lập tức vui mừng khấp khởi phất tay phát ra một cỗ hắc quang, quấn lấy U Minh Quỷ Trảo, thu vào thể nội tế luyện.

"Lam Mi, nơi các ngươi có thu mua bảo vật không?" Hàn Lập mặc kệ Đề Hồn, hỏi Lam Mi kia.

"Tất nhiên là có, không biết tiền bối muốn bán vật gì?" Ánh mắt Lam Mi vui mừng, lập tức đáp.

Hàn Lập vung tay lên, bên cạnh nhiều ra mười mấy khối tinh thạch màu lam to bằng đầu người, bên trong chớp động quang mang lôi điện doạ người.

Một cỗ Lôi Điện Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt từ trên những tinh thạch màu lam này bộc phát ra. Toàn thân Lam Mi lập tức run rẩy không thôi, sắc mặt càng trắng bệch.

Hàn Lập thấy cảnh này, phất tay phát ra một cỗ lôi quang màu vàng bao lại những tinh thạch này, che lại hơn phân nửa Lôi Điện Pháp Tắc.

Lúc này thân thể Lam Mi mới đứng vững, nhẹ nhàng thở ra, cảm tạ Hàn Lập một tiếng.

"Đây là Kinh Lôi Thạch!" Nàng nhìn kỹ những tinh thạch màu lam này, lộ ra vẻ khiếp sợ, vội vàng tới gần hai bước cẩn thận xem xét.

"Lam Mi cô nương hảo nhãn lực, không sai, những thứ này chính là Kinh Lôi Thạch, không biết các ngươi ra giá bao nhiêu?" Thần sắc Hàn Lập như thường hỏi.

Kinh Lôi Thạch chính là vật liệu chứa Lôi Điện Pháp Tắc, cực kỳ cao đẳng, mặc dù còn kém Thổ Hoàng Tinh, Thiên Kim Toản, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Những Kinh Lôi Thạch này, là hắn ở khu vực trung tâm của Ngũ Quang Lôi Vực thu lấy tinh hoa lôi điện, lúc tế luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ngẫu nhiên phát hiện, giá trị cực cao.

"Những Kinh Lôi Thạch này phẩm chất cực cao, mỗi một khối đoán chừng trên trăm vạn Tiên Nguyên thạch, giao dịch lớn như vậy, tiểu nữ không làm chủ được, tiền bối chờ một lát, ta đi mời chấp sự trưởng lão tới." Lam Mi xin lỗi một tiếng, vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Hàn Lập cũng không vội, tự mình nhìn lại quảng trường phía dưới.

Đại hội đấu giá đã lần nữa bắt đầu, bất quá vật bán đấu giá cũng không phải là thứ hắn muốn.

Hắn nhìn qua, liền dời ánh mắt đi, nhìn lại phía phòng khách trước đó, ý niệm trong đầu chuyển động.

Sáu người trong phòng khách kia toàn thân bảo bọc áo đen, một bộ dạng lén lén lút lút.

Nếu chỉ là tán tu, cũng không cần che giấu như vậy, chẳng lẽ sáu người kia là người Cửu Nguyên quan, Bách Tạo sơn hoặc là Kim Nguyên Tiên Cung? Không biết đến Lưu Kim thành làm gì?

Trong đầu Hàn Lập đột nhiên không khỏi toát ra một ý niệm, những người kia tới đây, không phải là có liên quan đến mình chứ?

Vừa nghĩ đến đây, chân mày hắn cau lại.

------oOo------

Chương 1201: Lộ ra manh mối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Chủ nhân, dòng suy nghĩ của người không yên, đã xảy ra chuyện gì?" Đề Hồn mở mắt nhìn lại, hỏi.

"Đề Hồn, ngươi chú ý sáu người chỗ phòng khách quý kia, tốt nhất hãy nghĩ biện pháp dò xét thân phận của bọn chúng một chút, thêm mục đích tới đây là gì." Hàn Lập truyền âm nói ra.

Đề Hồn mặc dù không rõ dụng ý Hàn Lập, vẫn gật đầu, thường xuyên chú ý tới chỗ kia.

Ngay lúc này, cửa phòng khẽ động, một nữ đạo sĩ mặc đạo bào xanh biếc, đi theo Lam Mi đến.

Nữ đạo sĩ này rõ ràng là một vị Đại La cảnh, nhìn có chút trẻ tuổi, hai gò má hồng nhuận phơn phớt giống như hoa sen, trong lúc đi lại tỏa hương khí bốn phía, tựa hồ cũng không phải là tu sĩ Nhân tộc, mà là thảo mộc yêu tinh hoá hình.

"Thạch đạo hữu hữu lễ, thiếp thân là chấp sự trưởng lão của Nhật Nguyệt Các, đạo hữu gọi ta Hà Hoa Tiên Nương là được." Nữ đạo sĩ liếc mắt Kinh Lôi Thạch bên cạnh một chút, ánh mắt hơi sáng lên, nhưng rất nhanh liền thu tầm mắt lại, nhìn Hàn Lập cười khẽ nói.

"Hà Hoa tiên tử không cần phải khách khí, những Kinh Lôi Thạch này của ta, Nhật Nguyệt các thu mua được không?" Hàn Lập nhàn nhạt gật đầu, hỏi.

"Thạch đạo hữu nói đùa, đừng nói mười mấy khối Kinh Lôi Thạch này, dù là hơn ngàn khối vạn khối, Nhật Nguyệt Các ta cũng thu được." Hà Hoa Tiên Nương vén một ít tóc rủ xuống thái dương, cười nhạt nói ra.

"Nội tình Nhật Nguyệt Các quả nhiên thâm hậu, vậy thì mời Hà Hoa tiên tử cho cái giá a." Hai hàng lông mày Hàn Lập nhếch lên, cười nói.

Ánh mắt Hà Hoa Tiên Nương đảo qua trên mười mấy khối Kinh Lôi Thạch, rất nhanh thu tầm mắt lại.

"Thạch đạo hữu, phẩm chất mười mấy khối Kinh Lôi Thạch này bất phàm, trọng lượng cũng không nhỏ, như vậy đi, mỗi khối Kinh Lôi Thạch xem như một trăm năm mươi vạn Tiên Nguyên thạch, mười ba khối nơi này của ngươi, hết thảy một ngàn chín trăm vạn Tiên Nguyên thạch, lấy số nguyên đi, hai mươi triệu Tiên Nguyên thạch, như thế nào?" Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạchh ngọc sách. Hà Hoa Tiên Nương kiểm kê rõ ràng, vẻ mặt tươi cười nói.

Hàn Lập sớm đã nghe qua giá cả Kinh Lôi Thạch, vốn cho là có thể bán được một ngàn rưỡi vạn cũng không tệ rồi, bây giờ lại bán được hai ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, hắn tự nhiên không có ý kiến gì.

"Hà Hoa tiên tử làm ăn sảng khoái, trong tay Thạch mỗ còn có một số vật liệu muốn bán nữa." Một tay Hàn Lập phất lên, lại lấy ra một đống vật liệu, đó là rất nhiều vật liệu trước kia thanh lý trong Hoa Chi không gian, còn lại một ít vật phẩm không tốt bán ra.

Hắn đặt bán những thứ này ở trên Luân Hồi điện, nhưng những năm qua cũng không bán được bao nhiêu, dứt khoát hôm nay đồng loạt xử lý.

"Thạch đạo hữu, những vật này ngược lại có chút lộn xộn, bất quá trong đó cũng có mấy món không tệ. Như vậy đi, ta thu toàn bộ hết, bốn trăm vạn Tiên Nguyên thạch, như thế nào?" Ánh mắt Liên Hoa Tiên Nương quét qua, lập tức nói ra.

Hàn Lập cũng không trả giá, nhẹ gật đầu.

Có lẽ hắn ăn một chút thiệt thòi nhỏ, bất quá có thể duy nhất một lần bán ra hết cũng đỡ phiền lòng.

Một phen mua bán xong, trên thân Hàn Lập lại có thêm hơn hai ngàn bốn trăm vạn Tiên Nguyên thạch, cơ hồ kiếm lại số vừa mới tiêu hết, tâm tình cũng cực kì vui sướng.

Liên Hoa Tiên Nương sau khi mua bán xong, cũng không ở lại đây lâu, rất nhanh dẫn Lam Mi cáo từ rời đi.

"Chủ nhân." Hai người Liên Hoa Tiên Nương vừa đi, Đề Hồn lập tức nói với Hàn Lập.

"Phát hiện cái gì hả?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Những người kia trong khoảng thời gian này không có nói chuyện, ta không thám thính được tin tức gì, bất quá thân phận một người trong số sáu người kia, ta đã biết rõ, ngươi cũng biết." Đề Hồn nói ra.

"A, là ai?" Hàn Lập hỏi.

"Chính là Lam Nhan mà lúc trước chúng ta gặp ở trong Tuế Nguyệt Tiên Phủ." Đề Hồn đáp.

"Lam Nhan? Ngươi chắc chắn chứ?" Hàn Lập khẽ giật mình, lập tức truy vấn.

"Sẽ không sai, lúc trước ta chỉ lo dò xét ba động thần hồn người đấu giá kia, không bận tâm những người khác, ta vừa mới tra xét kỹ lưỡng năm người khác một chút, thần hồn ba động của một người trong đó khẳng định là Lam Nhan không thể nghi ngờ." Thần sắc Đề Hồn tỏ vẻ chắc chắn.

Hàn Lập biết cảm giác thần hồn của Đề Hồn linh mẫn không gì sánh được, sẽ không sai, lập tức chậm rãi gật đầu.

Lam Nhan chính là người Cửu Nguyên quan, năm người khác tám chín phần mười cũng là thủ hạ Cửu Nguyên quan, chỉ là bọn người Lam Nhan tới nơi này làm gì?

"Ngươi tiếp tục dò xét động tĩnh những người kia, có bất kỳ phát hiện gì liền báo cho ta biết." Hàn Lập hơi im lặng, sau đó dặn dò Đề Hồn.

"Chủ nhân yên tâm, cấm chế của bọn chúng trong phòng kia không ngăn được cảm giác của ta." Đề Hồn bảo đảm nói.

Hàn Lập giao những người kia cho Đề Hồn, tiếp tục quan sát đấu giá phía dưới.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đấu giá rất nhanh lại qua mười vòng.

"Một kiện bảo vật dưới đây, là một thú hạch Tam Túc Kim Ô Thái Ất đỉnh phong, ẩn chứa lực lượng hỏa diễm vô cùng vô tận, có thể dùng để luyện chế Tiên khí, cũng có thể dùng để tu luyện tăng lên Hỏa Diễm nguyên khí. Bảo vật này giá quy định ba trăm vạn Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn." Lão giả mập mạp lại tuyên bố một kiện vật đấu giá, đó là một viên thú hạch to bằng cái miệng chén có màu đỏ vàng, tản mát ra hào quang chói sáng giống như mặt trời.

Nhãn tình Hàn Lập sáng lên, vật này đúng là vật lúc trước hắn nhìn trúng, dự định mua cho Tinh Viêm đồng tử khôi phục.

Thú hạch Tam Túc Kim Ô này mặc dù cũng coi là trân phẩm, nhưng so với những bảo vật khác, thì kém rất nhiều, có vẻ hơi bình thường, cho nên người ghế khách quý cơ bản không ai xuất thủ, tham dự cạnh tranh phần lớn là người trong hội trường phía dưới.

Hàn Lập hơi tăng cao giá tiền một chút, dễ dàng đè xuống những người phía dưới kia, lấy năm trăm vạn Tiên Nguyên thạch mua vật này, xong hắn ném vào không gian Hoa Chi.

Ánh lửa trên thân thể Tinh Viêm đồng tử chớp động, hóa thành hình thái

Tinh Viêm Hỏa Điểu, một ngụm nuốt viên thú hạch này vào, vui mừng kêu lên vài tiếng, sau đó bay vào chỗ sâu trong không gian Hoa Chi, luyện hóa thú hạch.

Giờ phút này, trên đài đấu giá lại lần nữa mang lên bảo vật đấu giá tiếp theo, đó là một hộp ngọc dài màu đen, phía trên dán đầy phù lục, phong ấn cực kỳ kín, nhưng vẫn có một cỗ âm hàn quỷ lực từ trong hộp ngọc thẩm thấu ra.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, ngồi ngay ngắn lại, mặt Đề Hồn bên cạnh cũng lộ sợ hãi lẫn vui mừng, nhìn về hộp ngọc phía trên đài.

Lão giả mập mạp nói lẩm bẩm, bấm niệm pháp quyết phá vỡ phong ấn trên hộp ngọc, mở nó ra, lộ ra một kiện sáo ngắn đen nhánh bên trong. Kích thước cây sáo cũng không hoàn toàn đều đặn, nhìn tựa hồ giống như là dùng một đoạn xương đùi chế thành, một đầu còn có một cái đầu lâu, trông cực kỳ tà dị.

Một cỗ âm hàn quỷ lực cường đại ở trên bộc phát ra, trong quỷ lực còn kèm theo tiếng gầm rú ô ô quái dị, khiến cho người ta nghe vào, trong đầu như là có một cái cưa đang cưa nghiền nát, cắt chém thần hồn, khổ sở gần như thổ huyết.

Lão giả mập mạp vội vàng vung tay lên, trên đài đấu giá dâng lên một mảnh bạch quang, hình thành một màn sáng màu trắng bao cây sáo ngắn màu đen lại, mọi người dưới đài lúc này mới dễ chịu một chút.

"Món bảo vật tiếp theo này tên là Tán Hồn Quỷ Địch, cũng là chí bảo Quỷ Đạo, chính là Nê Lê thượng nhân tổ sư Vạn Quỷ Tông ở Minh Hải Tiên Vực tự tay luyện chế tứ phẩm Tiên khí, chỉ là bất quá năm đó một trận chiến ở U Minh Hải, Nê Lê thượng nhân bại dưới tay Thái Bạch Kiếm Tông Mộ Dung tiên tử, Tán Hồn Quỷ Địch cũng bị tổn thương, rơi xuống ngũ phẩm, nhưng uy năng vẫn vượt xa ngũ phẩm Tiên khí bình thường. Chư vị cũng vừa mới nhìn thấy, cây sáo này uy năng quá cường đại, mà hiệu quả chủ yếu chính là công phạt thần hồn, biểu diễn ở ngay đây thì không ổn, sẽ bắt đầu đấu giá cái này, giá quy định một ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn năm mươi vạn." Lão giả

mập mạp giới thiệu sáo ngắn màu đen này, sau đó tuyên bố đấu giá bắt đầu.

Trong lòng Hàn Lập đầu tiên là vui mừng, nhưng lập tức lại nhăn mày lại.

Sáo đen ngắn này chính là kiện Tiên khí thứ hai Đề Hồn xem trọng, bất quá trên miếng ngọc giản kia chỉ nói là cây sáo này là Tiên khí công kích thần hồn, không ngờ vậy mà còn có lai lịch quá lớn, trước kia lại là tứ phẩm Tiên khí.

Nếu vậy, giá tiền bảo vật này sợ rằng sẽ đắt hơn U Minh Quỷ Trảo nhiều lắm, trên người hắn bây giờ mặc dù có trên dưới bốn ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, cũng chưa chắc đấu giá được.

Thời điểm Hàn Lập suy xét, đấu giá đã bắt đầu, chỉ mới qua mấy lượt, giá tiền cũng đã tăng tới hai ngàn vạn.

"Hai ngàn năm trăm vạn!" Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, đưa tay ra một cái giá cao, một lần đề cao năm trăm vạn.

Tiên Nguyên thạch trên người hắn không quá sung túc, chỉ có thể lớn tiếng doạ người, hy vọng có thể dọa lùi những người đấu giá khác.

Quả nhiên, Hàn Lập lần này nâng giá, toàn bộ hội trường yên tĩnh lại, không ít người mặt lộ vẻ khiếp sợ, không tiếp tục ra giá.

"Hai ngàn tám trăm vạn!" Một thanh âm băng lãnh vang lên, bất ngờ chính là người trước đó cùng hắn tranh đoạt U Minh Quỷ Trảo kia.

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn ra giá đè xuống.

"Ba ngàn vạn!" Một thanh âm lãnh ngạo khác vang lên, lại là từ trong một gian phòng khách quý khác truyền ra.

Hàn Lập nhìn qua, ngồi bên trong là một nam tử trẻ tuổi mặc áo lam, khí độ bất phàm.

"Ba ngàn ba trăm vạn!" Hàn Lập đưa tay hô.

"Ba ngàn bốn trăm vạn!" Nam tử áo lam nhíu mày, nhìn thoáng qua chỗ ngồi Hàn Lập, trầm giọng nói ra.

"Ba ngàn sáu trăm vạn!" Thanh âm lạnh như băng kia vang lên lần nữa, dáng vẻ tình thế bắt buộc.

Mà thân thể nam tử áo lam kia lắc một cái, không còn lên tiếng.

"Bốn ngàn vạn!" Hàn Lập quả quyết quát.

Đám người hội trường xôn xao, tất cả đều nhìn về phía chỗ khách quý nơi Hàn Lập, trong miệng bàn tán ầm ĩ.

Trước đó Hàn Lập lấy ba ngàn vạn Tiên Nguyên thạch đấu giá được U Minh Quỷ Trảo, trong ký ức mọi người vẫn còn mới mẻ, giờ phút này theo như lời bàn tán đều là hiếu kỳ thân phận Hàn Lập, cùng sợ hãi thán phục tài lực phong phú của hắn.

Hàn Lập không để ý đến đám người hội trường, con mắt âm thầm nhìn về phía chỗ ngồi khách quý bọn người Lam Nhan.

Phòng khách kia nhất thời không có động tĩnh, làm trong lòng hắn chậm rãi buông lỏng.

"Bốn ngàn rưỡi vạn!" Nhưng ngay lúc giờ phút này, thanh âm băng lãnh kia đột ngột vang lên lần nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, sắc mặt gượng cười, quay qua Đề Hồn nói ra:

"Đề Hồn, tài lực đối phương trên cơ ta, Tán Hồn Quỷ Địch này xem ra không lấy được rồi."

Nào biết giờ phút này hai con ngươi Đề Hồn khép hờ, đối với lời nói Hàn Lập phảng phất như không nghe thấy.

Hàn Lập cảm giác hơi kỳ quái, nhưng cũng không quấy rầy.

Lúc này trong hội trường lại không có người ra giá, lão giả mập mạp kia theo thường lệ hỏi thăm ba tiếng, rồi tuyên bố người sở hữu Tán Hồn Quỷ Địch.

Vào thời khắc này, Đề Hồn mở to mắt, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng nói ra: "Chủ nhân, những người kia vừa mới nói chuyện một hồi, ta dò xét được một tin tức trọng yếu."

"Tin tức gì?" Hàn Lập đang muốn nói với Đề Hồn về sự tình Tán Hồn Quỷ Địch bị người khác thu lấy mất, nghe lời này, vội dừng lại, hỏi.

"Ta thuật lại không rõ lắm, chủ nhân người tự mình xem đi." Đề Hồn bấm niệm pháp quyết một chút, một sợi hắc quang chui vào mi tâm Hàn Lập.

Trong đầu Hàn Lập hiện ra một đoàn hắc quang, sau đó nhẹ nhàng bạo liệt ra, hóa thành một hình ảnh, chính là tình huống trong phòng khách kia.

"Tài lực Kim tiền bối thật sự phong phú, một số lớn Tiên Nguyên thạch như thế nói cầm ra liền cầm ra ngay." Một người áo đen lấy lòng nói ra.

"Chỉ là một chút Tiên Nguyên thạch, không cần phải nói." Thân ảnh cao gầy kia có chút đắc ý nói.

"Tốt, đồ vật nên mua cũng mua được rồi, đã chậm trễ lâu rồi, tranh thủ làm chuyện chính sự cho tốt đi, nếu để Phệ Kim Tiên kia lại chạy thoát, chúng ta cũng đừng mơ tưởng có quả ngon để ăn." Một thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn khác lạnh giọng mở miệng, chính là nữ tử, chẳng biết tại sao thanh âm có chút mơ hồ không rõ.

"Đúng, đúng..." Những người khác có chút e ngại thân ảnh nhỏ nhắn này, vội vàng liên thanh đáp ứng.

Hình ảnh hơi ngắn ngủi, đến đoạn này chớp động hai lần, biến mất không còn tăm tích.

Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, quang mang kỳ lạ trong mắt chớp động.

Người Cửu Nguyên quan, ý đồ bắt Phệ Kim Tiên, chẳng lẽ là Kim Đồng từ trong Cửu Nguyên quan trốn thoát ra?

------oOo------

Chương 1202: Âm thầm theo dõi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Chủ nhân, người cảm thấy bọn hắn nói Phệ Kim Tiên kia có phải là Kim Đồng không?" Đề Hồn hỏi.

"Cái gì? Các ngươi tìm được manh mối lão đại rồi hả?" Trong không gian Hoa Chi, Tiểu Bạch nghe Đề Hồn nói lời này, lập tức kêu to lên.

"Không phải là không có khả năng này... Kim Đồng cơ trí hơn người, rất có khả năng đã trốn khỏi Cửu Nguyên quan." Hàn Lập không để ý đến Tiểu Bạch, trầm giọng nói.

Chỉ là, nếu như Kim Đồng đang ở phụ cận, vì sao hắn không cảm ứng được chút nào?

Bất quá Kim Đồng bây giờ đã đạt đến Đại La cảnh, lực lượng thần hồn thăng hoa, luyện hoá ấn ký Hàn Lập lúc trước lưu trong cơ thể nàng cũng khó nói.

"Chủ nhân, những người kia đã rời đi." Ánh mắt Đề Hồn sáng lên, mở miệng nhắc nhở.

Hàn Lập nghe vậy quay đầu nhìn lại, sáu người kia giờ phút này đã rời khỏi sương phòng, bước nhanh ra bên ngoài.

"Đi, theo mấy người kia." Hàn Lập nói, bất động thanh sắc đứng lên.

Đại hội đấu giá mặc dù còn chưa tiến hành đến một nửa, phía sau khẳng định còn có rất nhiều bảo vật được đưa ra bán, bất quá bây giờ hắn cũng không đoái hoài tới nữa.

Chờ sáu người kia đi xa, Hàn Lập và Đề Hồn lúc này mới rời phòng, đi theo, rất mau rời khỏi sàn bán đấu giá.

Sáu người kia ra Nhật Nguyệt các, lập tức bay về phía xa.

Trong thành giờ phút này tụ tập đầy các loại người, người mặc các loại kỳ trang dị phục đều có, cho nên sáu người dù áo đen phủ đầy thân, cũng không làm người khác chú ý.

Hàn Lập và Đề Hồn theo phía sau xa xa. Tiểu Bạch ở trong không gian Hoa Chi la hét ầm ĩ, Hàn Lập không cách nào đành thả nó ra ngoài.

Sáu người kia rất mau đến biên giới Lưu Kim thành, tạm thời ngừng lại.

Nơi này đã rời xa chỗ phồn hoa, cư trú ở nơi này phần lớn là tu sĩ cấp thấp, còn có một số phàm nhân.

Một người áo đen vượt qua đám người, lật tay lấy ra một tinh cầu màu lam, bấm niệm pháp quyết thôi động, trong tinh cầu màu lam hiện ra một đoàn lam quang giống như vòng xoáy.

Vào thời khắc này, trong vòng xoáy có một đạo kim quang nhỏ bé không thể nhận ra lóe lên một cái rồi biến mất.

"Không sai, người kia ở ngay chỗ này." Người áo đen mở miệng nói ra, lại là giọng nữ, chính là thanh âm Lam Nhan.

"Tốt, rốt cuộc tìm được nơi hạ lạc của người này." Thân ảnh yêu kiều kia vui vẻ nói, sau đó lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên.

Từng đạo ngân quang từ trong tay áo người đó bắn ra, lại là từng thanh trận kỳ màu bạc, chui vào hư không phụ cận.

Hư không phía trước hơi rung động, một màn sáng hình bán cầu trong suốt nổi lên, bao phủ một mảng lớn khu vực phụ cận vào trong đó.

Trên màn sáng có vô số đường vân màu bạc, nhìn huyền diệu không gì sánh

được.

Màn sáng trong suốt vừa mới xuất hiện, lập tức nhanh chóng lóe lên biến mất, không làm tu sĩ phụ cận chú ý chút nào.

"Có Càn Khôn Nhất Khí đại trận này, Phệ Kim Tiên kia mơ tưởng chạy thoát." Một người áo đen khác cười nói.

"Bớt nhiều lời đi, bắt lấy người kia mới là việc cần làm đấy!" Bóng người yêu kiều hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu bay tới, dung nhập vào hư không phía trước.

Chung quanh hiện ra từng gợn sóng trong suốt, nhưng rất nhanh biến mất.

Năm người khác theo sát phía sau, cũng chui vào trong hư không phía trước.

Sau khi thân ảnh sáu người hoàn toàn biến mất, giữa không trung lóe lên, ba bóng người nổi lên như ẩn như hiện, chính là ba người Hàn Lập.

Trên thân ba người đều chớp động một tầng thanh quang như ẩn như hiện, nhìn giống như phủ lên một tấm áo khoác màu xanh.

Tầng thanh quang này triệt để che giấu khí tức ba người, mảy may không phát tán ra.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết vung lên, đầu ngón tay bắn ra một vệt kim quang bay vụt tới, chui vào trong hư không phía trước.

Hư không phía trước nổi lên từng tia ngân quang, ngưng tụ thành từng nét phù văn, ngăn trở sợi kim quang kia lại.

Song phương kiềm chế lẫn nhau, nhao nhao tán loạn biến mất.

"Thật là cấm chế không gian lợi hại, mặc dù phá vỡ không khó, nhưng sợ là sẽ bị năm người kia phát giác được tung tích của chúng ta." Hàn Lập nhíu mày nói ra.

"Cấm chế không gian cứ giao cho ta là được, hai người trước trốn vào bụng của ta đã." Tiểu Bạch nghe vậy cười một tiếng, trên thân chớp động bạch quang, hóa thành hình dạng Tỳ Hưu.

Tiểu Bạch há to miệng rộng, nuốt Hàn Lập và Đề Hồn vào trong miệng, sau đó miệng lẩm bẩm, bên ngoài thân hiện ra một tầng bạch quang như nước.

Bạch quang chớp động, thân thể Tiểu Bạch thình lình chậm rãi dung nhập vào hư không chung quanh, hóa thành một đoàn bóng trắng lơ lửng trong hư không, bay về phía trước, rất nhanh chạm đến cấm chế phía trước.

Hư không phía trước lập tức hiện ra đạo đạo phù văn màu bạc, định ngăn cản Tiểu Bạch biến thành bóng trắng.

Bất quá bóng trắng kia quay tít một vòng, phảng phất như mây mù phiêu tán ra, thình lình dung nhập trong những phù văn màu bạc kia, chậm rãi xuyên thấu qua.

Trong hư không sau cấm chế, từng đạo bạch quang giống như mây mù xuất hiện, sau đó hội tụ về một chỗ, ngưng tụ thành thân ảnh Tiểu Bạch.

Nó há miệng phun một cái, hai đạo nhân ảnh bắn ra, hiện ra thân hình Hàn Lập và Đề Hồn.

"Tiểu Bạch, không ngờ ngươi còn có loại thần thông này, vậy mà có thể xuyên thấu qua không gian cấm chế." Hàn Lập kinh ngạc nói.

"Hắc hắc, trong cơ thể Mặc Nhãn Tỳ Hưu chúng ta mang theo không gian, trong huyết mạch vốn ẩn chứa một ít lực lượng không gian." Trên thân Tiểu Bạch chớp động bạch quang, lần nữa hóa thành hình người, mặt lộ vẻ đắc ý.

Hàn Lập mỉm cười, sau đó nhìn lại phía trước, lông mày đột nhiên nhăn lại.

Thân ảnh sáu người kia đã biến mất không thấy gì nữa, triệt để không còn tung tích.

"Chủ nhân, những người kia cũng không biến mất, mà là thi pháp ẩn nặc hành tung, giờ phút này đang ở trước mặt, chúng ta mặc dù mượn nhờ Độn Thiên Phù của Tiểu Bạch ẩn giấu hành tung, nhưng tới quá gần có khả năng sẽ bị phát hiện." Trong mắt Đề Hồn hiện ra một tầng u mang, chỉ về phía trước nói ra.

Hàn Lập thầm vận Cửu U Ma Đồng, lập tức phát hiện tung tích sáu người ở xa phía trước, đang đi đến một khu ngã tư tiểu viện vắng vẻ, rồi vây kín lại.

"Đi." Mắt Hàn Lập sáng lên, lập tức bay về phía đó.

Đề Hồn và Tiểu Bạch vội vàng đuổi theo.

Ba người Hàn Lập tự mình che đậy khí tức, Đề Hồn lại lấy bí thuật ngăn chặn khí tức thần hồn của bọn hắn, lúc này mới tới gần tòa tiểu viện kia.

Chỉ là không đợi mấy người tới gần, bên trong tiểu viện kia liền bộc phát ra một tiếng oanh minh kịch liệt.

Một mảnh huyễn quang màu vàng bỗng nhiên bộc phát ra, hóa thành một vòng xoáy kim quang bỗng dưng quét ra, cuốn theo cuồn cuộn phong lôi trùng kích bốn phương tám hướng, trực tiếp phá nát mảnh sân nhỏ, triệt để hóa thành một vùng phế tích.

Ba người Hàn Lập vọt tới trước vội dừng lại, tránh né núp sau một gốc cổ thụ.

Hắn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy trong bụi mù cuồn cuộn, có năm sáu đạo nhân ảnh bay ra, rơi vào trên đất trống bốn phía, tự nhiên chính là đám người trước đó gặp ở Bách Tạo đại hội.

Mà theo dư ba tầng kim quang kia dập dờn toả ra, lông mày Hàn Lập bỗng nhiên nhíu một cái, từ đó đã nhận ra một cỗ khí tức quen thuộc.

"Không phải Kim Đồng, lại là hắn..." Hàn Lập hơi kinh ngạc nói.

"A, vậy mà không phải lão đại, đó là ai vậy?" Tiểu Bạch nghe vậy, cũng

nghi ngờ hỏi.

Nó vừa dứt lời, trên phế tích khói bụi tản đi, liền xuất hiện một thanh niên nam tử thân mang trường bào màu vàng.

Dung mạo người này có chút anh tuấn, trên mặt còn mang theo thần sắc lười biếng mà Hàn Lập lần đầu nhìn thấy, chính là Đại La Phệ Kim Tiên Khúc Lân.

"Ai... Những người các ngươi sao lại như âm hồn bất tán vậy?" Ánh mắt Khúc Lân quét qua đám người vây quanh mình, thở dài một hơi, hỏi.

"Đạo hữu, kỳ thật chúng ta cũng không cần phải động thủ, chỉ cần ngươi cùng chúng ta trở về Thiên Đình, sẽ biết lúc trước ta nói không giả, chúng ta thật chỉ muốn lấy lễ để tiếp đón, mời ngươi tham gia Bồ Đề thịnh yến mà thôi." Thanh âm một nữ tử vang lên.

Hàn Lập nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện chính là một nữ tử mặc hắc bào dáng người linh lung, đường cong thướt tha.

"Bọn hắn là người của Thiên Đình? Không phải người của Cửu Nguyên quan sao?" Đề Hồn nghi ngờ hỏi.

Trong lòng Hàn Lập cũng không hiểu, không nghĩ ra vì sao Lam Nhan lại đi cùng những người Thiên Đình này.

"Trước đó đã nếm qua thua thiệt với người Thiên Đình các ngươi, thật vất vả mới từ trong Tuế Nguyệt Tháp thoát thân, các ngươi lại tìm tới cửa, như vậy làm sao ta dám tin tưởng chứ?" Khúc Lân cười lạnh một tiếng, hỏi.

"Trước kia sợ là có hiểu lầm." Thanh âm nữ tử mặc hắc bào không mang theo tình cảm nói.

"Ít nói lời vô ích đi, các ngươi nếu thật sự lấy lễ tiếp đón, vậy lão tử không muốn đi, các ngươi có thể đi rồi." Khúc Lân cười nói.

"Nếu đã cho mặt mũi lại không cần, vậy không oán trách chúng ta được."

Nữ tử hiển nhiên cũng không phải tính tình tốt lành gì, lạnh giọng trả lời.

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên khoát tay, trong tay áo lập tức tiếng thét đại tác, một mảnh sương mù xích hồng phồng lên tuôn ra, hóa thành một mảnh hỏa hồng, che hư không trên đỉnh đầu Khúc Lân lại.

Cùng lúc đó, điểm điểm nhỏ bé dày đặc trên mặt đất không ngừng sáng lên màu đỏ, một tầng chằng chịt Hỏa Nghĩ (kiến) màu đỏ từ dưới đất không ngừng chui ra, những nơi đi qua phế tích tàn viên nhao nhao nóng chảy ra, hóa thành một mảnh chất lỏng như nham tương.

"Không phải oan gia không chạm trán, lại là nàng ta?" Hàn Lập thấy cảnh này, lông mày lập tức nhíu một cái.

"Thế nào, chủ nhân, nữ tử kia là tình nhân cũ của người?" Tiểu Bạch nghe vậy, kinh ngạc hỏi.

"Nói bậy bạ gì đó, nữ tử kia là Xích Mộng, tinh tu lực lượng pháp tắc Hoả thuộc tính, cũng là tu sĩ Đại La, thủ đoạn không tầm thường, ngàn vạn lần không được chủ quan." Hàn Lập nghe vậy, cốc cho nó một cái, nói ra.

Tiểu Bạch nghe vậy, vuốt vuốt đầu, tiếp tục nhìn lại bên kia.

Chỉ thấy Hoả Nghĩ đầy đất cơ hồ vây quanh khu vực này, chỉ lưu lại một vòng đất trống mười trượng quanh Khúc Lân, cũng không biết là nữ tử kia tạm thời chưa cho công kích, hay là những con kiến này trời sinh e ngại Phệ Kim Tiên.

"Nói lời vô dụng với hắn làm gì, động thủ đi." Trong sáu người áo đen, một nam tử thân hình cao lớn, tiếng nói già nua, hiển nhiên tính tình càng thêm nóng nảy, gầm thét một tiếng.

Mấy người còn lại ngoại trừ Lam Nhan, cũng nhao nhao thi pháp, công kích đến Khúc Lân.

Người thân hình cao lớn kia dẫn đầu xuất thủ, mạnh mẽ vung tay áo về phía trước, trong ống tay áo kia âm phong đại tác, cuồn cuộn hắc vụ tuôn ra

mãnh liệt, bảy tám đầu La Thiên Quỷ Vương tướng tá dữ tợn từ đó đột nhiên tuôn ra, xông về phía Khúc Lân.

"Xem ra khi trước phát hiện, gia hoả tu luyện Thần Hồn pháp tắc chính là hắn, con đường có điểm tương tự với ta, chỉ tiếc không có thuộc tính thiên phú như ta, một mực đi về phía âm sát, ngược lại trở nên tầm thường." Đề Hồn thấy thế, có chút tự đắc nói.

"Điêu trùng tiểu kế, cũng dám bêu xấu?" Đối phương tuy là tu sĩ Đại La, Khúc Lân cũng hồn nhiên không sợ.

Gã bước một chân ra, đạp một cái như núi lở, phát ra tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Một gợn sóng màu vàng từ dưới chân gã bỗng nhiên chấn khai, hóa thành từng vòng từng vòng gợn sóng chấn động trùng kích bốn phương tám hướng, chấn văng những Hỏa Nghĩ lao đến gã, tiếp đó một quyền oanh kích ra.

Chỉ thấy trên đầu quyền quang mang tăng vọt, hóa thành một mảnh kim mang loá mắt, như hỏa diễm mãnh liệt cuốn qua, trực tiếp nuốt sống tất cả La Thiên Quỷ Vương vào.

Nương theo trận trận tiếng rú thảm thê lương, tất cả thân thể La Thiên Quỷ Vương vỡ ra, hóa thành một mảnh bụi xám đen.

Theo sát phía sau, trong ráng hồng trên đỉnh đầu, tiếng oanh minh đại tác, khắp nơi là hoả diễm nóng rực như dầu lửa dội xuống đầu, trực tiếp che khuất thân thể Khúc Lân vào.

Cùng lúc đó, một thanh cự kiếm màu vàng dài hơn trăm trượng, mặt ngoài chớp động phù văn, trên đó tản mát ra trận trận kim mang sắc bén làm người sợ hãi, từ trên cao rơi thẳng xuống, chém thẳng hỏa diễm xích hồng và hư không một phân thành hai, chém trúng Khúc Lân.

------oOo------

Chương 1203: Đại La chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành*
***Đề tự:** Chưởng Thiên*

Đầu vai Khúc Lân trúng kiếm, bả vai như có máu chảy ra, chân sau khuỵu gối, nửa quỳ xuống.

Miệng gã rên lên một tiếng, kim quang quanh thân bỗng nhiên sáng lên, chống lại sự áp bách của cự kiếm, vết thương trên bả vai bắt đầu khép lại.

Cự kiếm được khống chế bởi một tên nam tử thấp bé mặc áo đen. Thấy vậy, y hừ lạnh một tiếng, tay bấm kiếm quyết, nặng nề ép xuống tiếp. Cự kiếm màu vàng liền theo đó hạ xuống.

Khúc Lân bị y ép tới mức thân hình run lên, nhưng không quỳ xuống lần nữa mà đứng yên tại chỗ.

Gã cười sang sảng, mở miệng châm chọc: "Ha ha, các ngươi chỉ có chút năng lực ấy sao?"

Xích Mộng thấy vậy, cười lạnh một tiếng đáp: "Từng nghe thân thể Phệ Kim Tiên không thể phá vỡ, hôm nay mới gặp... Thế nhưng cũng chỉ vậy thôi."

Dứt lời, ả vung tay lên, một mảng kiến lửa lớn bò tới tấp lên trên người Khúc Lân.

Những nơi chúng đi qua để lại những vết bỏng lưu huỳnh khiến lớp da Khúc Lân hiện lên nhiều dấu vết màu đen.

Gã chỉ liếc qua rồi không nhìn lại, hai tay đánh một cái, kim quang quanh

người sáng rực, tầng tầng gợn sóng cổ quái xuất hiện bồng bềnh.

Tất cả kiến lửa bị chấn động liền rơi xuống. Thanh cự kiếm trên đầu vai gã cũng run lên dữ dội, bị kim quang bức lui.

Gã nhấc chân đạp mạnh xuống đất, một gợn sóng màu vàng dưới thân lay động, cả người như một mũi tên bay vụt lên, muốn thoát khỏi nơi này.

Tuy nhiên, ngay khi gã bay tới giữa không trung, bầu trời trên đầu đột nhiên tối sầm lại. Một đám sương mù đen ngưng tụ thành một con quỷ lớn, nhô người ra từ đám mây. Nó há miệng nuốt gã vào trong miệng.

Vừa vào trong miệng con quỷ kia, Khúc Lân liền có cảm giác thức hải hôn mê một hồi. Gã còn chưa kịp phản ứng, xung quanh đã xuất hiện những sợi xiềng xích mờ mờ bay vụt tới từ bốn phương tám hướng, xuyên thẳng qua thân thể.

Sương mù màu xám lượn lờ quanh sợi xích, chui vào trong cơ thể Khúc Lân khiến cả người gã phát lạnh, tiên linh lực toàn thân phảng phất như bị đông cứng lại, nhất thời giãy giụa cũng không thoát ra được.

Mấy người còn lại ở xung quanh cũng lập tức đuổi theo công kích. Cùng lúc, ngọn lửa màu xanh, ánh kiếm, quyền ảnh hạ xuống tới tấp, tất cả giáng xuống thân người Khúc Lân.

Khúc Lân mặc dù sắc mặt khác thường, nhận lấy toàn bộ những công kích này nhưng nhìn qua không thấy lo ngại chút nào.

Tên nam tử cao lớn tu luyện Âm Hồn Pháp Tắc lên tiếng khàn khàn: "Cơ thể con trùng này quả nhiên mạnh mẽ. Để ta phá hủy thần thức của nó, đến lúc đó dù nó ngu si nhưng vẫn mang về được."

Dứt lời, y vặn cổ tay lấy ra một cây sáo ngắn màu đen, đưa lên môi.

Ở phía ngoài xa, Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng chợt nghĩ không ổn.

Chớp mắt sau, một âm thanh sáo trúc dồn dập vang lên từ đằng xa.

Phù văn trên cây sáo ngắn kia sáng lên. Những luồng sóng âm kỳ quái mà mắt thường khó thấy trầm bổng vang lên, phát ra bốn phương tám hướng.

Khuôn mặt Khúc Lân vốn còn đang bình tĩnh, ngay khi sóng âm vang lên liền biến đổi ngay lập tức. Gã chau mày, diện mục cũng trở nên dữ tợn.

Gã cảm thấy thức hải giống như đột nhiên xuất hiện một lưỡi cưa vô hình, nhanh chóng kéo đẩy trước sau, muốn cắt tất cả thần hồn và thức hải của gã thành hai nửa.

Bản thân Khúc Lân tự nghĩ mình tu hành nhiều năm, sự cường đại của thần hồn so với tu sĩ Đại La cũng coi như hàng thượng đẳng, không ngờ đối mặt với tiếng sáo này lại yếu ớt không chịu nổi.

Nam tử cao lớn thay đổi âm điệu, sóng âm phát ra lập tức càng bén nhọn hơn. Lưỡi cưa lúc trước không thấy đâu nữa, thay vào đó biến thành vô số mũi khoan đâm thẳng lên thần hồn của gã.

"A..." Một tiếng gào thét dữ dội xé lòng vang lên.

Bên phía Hàn Lập, mặc dù đã sớm phòng bị nhưng khi tiếng sáo truyền đến, ba người đều bị công kích.

Trong đó, Đề Hồn vốn tu luyện pháp tắc cùng loại, khả năng chống đỡ của nàng là tốt nhất. Bản thân Hàn Lập có Luyện Thần Thuật, thần hồn mạnh mẽ hơn hẳn tu sĩ tầm thường, dĩ nhiên cũng có thể chống cự một phần.

Chỉ có Tiểu Bạch mới kế thừa sức mạnh Mặc Nhãn Tỳ Hưu trong thời gian ngắn ngủi, không chống đỡ được. Tuy nó cố gắng chịu đựng không lên tiếng, nhưng thân thể đã run lên.

Thấy vậy, mi tâm Đề Hồn lóe lên ánh sáng đỏ rồi toả ra.

Một con mắt dựng thẳng hiện lên, bắn ra hai tia sáng màu đỏ sậm, bắn tới mi tâm mỗi người Hàn Lập và Tiểu Bạch.

Thần thức Hàn Lập liền khôi phục trấn tĩnh, Tiểu Bạch cũng cảm thấy không còn khó chịu như trước.

Lúc này, thanh âm của Xích Mộng đột nhiên vang lên: "Ha ha, đi mòn giày sắt tìm không được, đến tay chẳng mất chút công phu. Hàn Lập, bản tọa một mực tìm ngươi không thấy, vậy mà không ngờ hôm nay ngươi lại tự tìm tới cửa."

Bóng dáng ả bay vụt lên, lơ lửng trên đầu ba người Hàn Lập.

Hắn thấy đã không ẩn nấp được nữa liền dẫn Tiểu Bạch và Đề Hồn hiện thân, lơ lửng giữa không trung.

Đề Hồn đã sớm phóng ra một tầng Linh Vực màu đỏ sậm, bao phủ ba người bọn hắn vào trong.

Hàn Lập không sợ, bật cười lớn, hồn nhiên nói: "Vậy thì thật vất vả cho Xích Mộng tiên tử rồi..."

Lam Nhan ở chỗ xa một mực không tham chiến cũng nhìn về phía bên này, ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên: "Hàn đạo hữu..."

Xích Mộng đánh giá Hàn Lập một chút liền phát hiện khí tức biến hoá trên người hắn, trong lòng hơi kinh động.

Lúc đầu ả đuổi bắt Hàn Lập thất bại, thời gian vừa qua chưa lâu, vậy mà gia hỏa này đã đến cảnh giới Đại La?

Tuy nhiên, ả mau chóng khôi phục dáng vẻ thong dong.

Xích Mộng khẽ cười một tiếng: "Đại La cảnh thì thế nào? Chưa từng chém qua Tam Thi thì cũng chỉ là chim non mà thôi. Lần này ta tuyệt đối sẽ không để ngươi trốn thoát."

So với những cảnh giới khác, từ Đại La sơ kỳ về sau, mỗi một lần trảm thi sẽ tiến giai một tầng, trảm hết Tam Thi là có thể vượt qua đại đạo gian nan như rãnh trời kia, đạt thành cảnh giới Đạo Tổ.

Mà mỗi lần trảm thi đều hung hiểm muôn phần. Một khi thành công, thực lực tăng lên vô cùng rõ rệt. Khác biệt của mỗi một tiểu cảnh giới không khác gì đại cảnh giới lúc trước.

Hơn nữa, phe mình người đông thế mạnh, tất nhiên Xích Mộng hoàn toàn có lòng tin bắt được Hàn Lập. Điều duy nhất cần đề phòng chính là loại bí thuật cổ quái mà đột nhiên hắn dùng để chạy trốn trước kia.

Miệng ả hô một tiếng, bàn tay vung lên. Hào quang đỏ rực sáng lên, hóa thành một màn sáng to lớn hình tròn khuếch trương ra, nhanh chóng bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Đám người Hàn Lập cảm thấy không khí xung quanh nóng rực lên, trong nháy mắt đã bị Xích Mộng bao vây bên trong Linh Vực.

Ánh lửa ngút trời khắp bốn phía, tám ngọn thác lửa từ trên trời cao đổ xuống. Trên mặt đất, một vùng hồ đầy nham thạch nóng chảy cũng được hình thành.

Ngay lập tức, không khí xung quanh như sôi trào lên. Trong phạm vi ngàn dặm, tất cả đất đai, sông hồ bị bốc hơi không còn gì, mặt đất xuất hiện những khe rãnh kéo dài cả nghìn dặm, vết rạn nứt ở khắp mọi nơi.

Tiểu Bạch cảm thấy miệng lưỡi phát khô, dường như thiên địa linh khí xung quanh đều bị sức mạnh của Linh Vực sáng rực này thiêu đốt hoàn toàn.

Tiểu Bạch nhịn không được nói: "Bà trẻ này nhìn không phải loại lương thiện gì cả."

Hàn Lập cũng nhíu mày nói: "Xem ra lần trước giao đấu, nàng cơ bản không dùng toàn lực."

Xích Mộng hạ lệnh: "Khê Đường trưởng lão, Phệ Kim Tiên kia giao cho ngươi và Kiếm Khâu trưởng lão, những người còn lại cùng ta bắt người này."

Tên nam tử cao lớn tu luyện Âm Hồn Pháp Tắc kia và người thấp bé khống chế kim kiếm kia, đồng thời đáp ứng.

Thân hình hai tên áo đen khác lóe lên, bay tới bên cạnh Xích Mộng.

Hàn Lập nghiêng người phân phó Đề Hồn một tiếng: "Đề Hồn, ngươi đi trước đi, cứu Khúc Lân ra."

"Được." Đề Hồn gật nhẹ đầu muốn rời đi.

Xích Mộng nhíu mày lại, cả giận nói: "Ở bên trong Linh Vực bản tọa mà ngươi lại muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"

Dứt lời, ả vung tay lên, hồ dung nham bên dưới lập tức cuồn cuộn dữ dội, một Hỏa Diễm Cự Nhân cao hơn trăm trượng chậm rãi đứng lên, tay nắm một thanh trường kiếm hỏa diễm to lớn, ngăn cản đường đi của Đề Hồn.

Đề Hồn thấy thế hừ lạnh một tiếng.

Tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay nàng lăng không xuất hiện một quỷ trảo màu đen, thần thông vận chuyển, vung về phía trước.

Những trảo ấn đen kịt sinh ra giữa không trung, trực tiếp xé rách hư không, chém luôn Hỏa Diễm Cự Nhân kia làm vài khúc.

Nàng nhìn thoáng qua U Minh Quỷ Trảo trong tay, hơi thỏa mãn với tiên khí mới có được, gật nhẹ đầu.

Những Hỏa Diễm Cự Nhân kia đứt gãy liền hóa thành dung nham, chảy xuống hồ.

Xích Mộng cười nhạo một tiếng nói: "Dạng Hỏa Linh này, trong Linh Vực ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Ả còn chưa dứt lời, hồ dung nham bên dưới lập tức càng dâng trào mãnh liệt hơn. Lần lượt từng Hỏa Diễm Cự Nhân đứng lên, tay cầm hỏa diễm cự kiếm, chém tới đám người Hàn Lập.

Tay Hàn Lập nhẹ nhàng di chuyển. Một tầng ánh sáng màu vàng hiện ra, hóa thành một Linh Vực màu vàng nhạt, chồng lấn lên Hỏa Diễm Linh Vực của Xích Mộng.

Trong Linh Vực, tốc độ thời gian trôi lập tức phát sinh biến hóa, tốc độ vung kiếm của những Hỏa Diễm Cự Nhân kia liền dừng một chút.

Đề Hồn tức thì phi thân ra rồi lại vung U Minh Quỷ Trảo lên. Mấy chục trảo ấn màu đen lăng không sinh ra, một lần nữa chém đứt tất cả Hỏa Diễm Cự Nhân.

Thân hình nàng bay xuyên qua, đi thẳng tới phía Khúc Lân.

Nhưng đúng lúc này, một thác dung nham đổ xuống chân trời đột nhiên tuôn trào cuồn cuộn, trong đó bay ra một con Nham Tương Giao Long. Nó há to miệng như chậu máu, cắn phủ xuống đầu Đề Hồn.

Đề Hồn tất nhiên không sợ, U Minh Quỷ Trảo trong tay một lần nữa đại triển thần uy, đánh vỡ Nham Tương Giao Long kia.

Tuy nhiên, Nham Tương Giao Long này không giống như Hỏa Diễm Cự Nhân lúc trước trực tiếp nóng chảy ra. Ngay khi nó bị xé đứt, trong nháy mắt liền dung hợp lại trong hào quang đỏ rực, tiếp tục cắn về phía Đề Hồn.

Lúc này, bên tai nàng bỗng vang lên tiếng của Hàn Lập: "Ngươi không cần quan tâm, cứ tiến về phía trước là được."

Đề Hồn nghe vậy, không tiếp tục công kích nữa mà bay thẳng về phía trước.

Ngay khi thân hình nàng sắp bị Giao Long há miệng nuốt, thanh âm bọt nước đột nhiên vang lên. Một dòng sông màu vàng óng bỗng từ dưới đất lao ra, tràn thẳng vào trong miệng Nham Tương Giao Long.

Thân thể nó lập tức ngưng kết ngay tại chỗ, bốc lên những luồng sương mù màu trắng.

Đề Hồn thừa dịp sóng nước này bay thẳng đi, vượt qua cơ thể Giao Long, bay ra ngoài, tới trước người Khúc Lân.

Khúc Lân nhìn Đề Hồn tới cứu và Hàn Lập phía xa, ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Khê Đường trưởng lão thấy vậy, một lần nữa thổi cây sáo ngắn trong tay. Sóng âm trên đó lại ngưng tụ không tan, không truyền tản ra bốn phía mà tụ lại một chỗ, thẳng tới vị trí Đề Hồn.

Đề Hồn nhếch miệng cười, chẳng những không nửa điểm sợ hãi, mà lại tính toán, nếu như ăn kẻ trước mắt này, thực lực của mình có thể tiến cảnh bao nhiêu?

Khê Đường trưởng lão nhìn thấy miệng nàng nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng hếu, chẳng biết tại sao tim đập nhanh mà không rõ nguyên nhân.

------oOo------

Chương 1204: Ngạc nhiên liên tục

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Xích Mộng nhìn dưới thân trống rỗng bỗng xuất hiện dòng sông màu vàng óng cuồn cuộn, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

"Không ngờ ngươi đã ngưng luyện ra Linh Vực Tạo Vật cảnh, đáng tiếc chỉ là một dòng sông, lại còn không phải lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính thuần khiết, làm gì được ta chứ? Ha ha..." Xích Mộng cười nói.

Nhưng rất nhanh, nàng không cười được nữa.

Trong hư không bốn phía, từng đợt ba động Thời Gian Pháp Tắc truyền đến mãnh liệt, một dãy núi uốn lượn chập chùng nổi lên, cây rừng màu xanh bao phủ trên đó, một vòng kiêu dương giống như Kim Ô, lại như mặt trăng màu vàng treo cao trên trời, bốn phía tựa hồ còn có lấm ta lấm tấm ánh lửa chiếu rọi trong đó.

"Sao lại như vậy? Ngươi bất quá chỉ là Đại La sơ kỳ, làm sao có thể ngưng luyện ra Linh Vực Tạo Vật cảnh hoàn mỹ như thế?" Thần sắc Xích Mộng đột biến, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phải biết, cô đọng Linh Vực không phải là chuyện dễ như trở bàn tay, không những phải hao phí đại lượng tâm lực và thời gian, còn cần rất nhiều tài nguyên cùng cơ duyên.

Người tầm thường, cho dù là tạo vật hóa linh, cũng chỉ có thể hình thành Vực Linh nguyên thủy nhất, thác nước nham tương và Hỏa Diễm Cự Nhân của nàng là như thế, còn Hàn Lập lại ngưng luyện ra hình thái sơn thủy nhật nguyệt, tinh thần, thực sự hiếm thấy.

Lần này, ngay cả Xích Mộng cũng không thể không nghiêm túc đánh giá

cao thực lực của Hàn Lập.

"Lam Nhan, ngươi cũng nhanh tới hỗ trợ." Ý niệm trong lòng Xích Mộng thay đổi thật nhanh, quay đầu nhìn thoáng qua Lam Nhan một mực lưu tại chỗ kia, quát.

Lam Nhan nghe vậy, không khởi hành liền, mà

thân hình thoáng lung lay một cái, lộ vẻ do dự.

"Đừng quên chuyện ngươi cầu đó!" Thanh âm Xích Mộng lạnh lùng nói.

Lam Nhan nghe lời ấy, trong mắt lóe lên một vòng bất đắc dĩ, đành phải phi thân lên, bay đến bên này.

Hàn Lập thấy thế, lông mày hơi nhăn lại.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Một đạo bạch quang lóa mắt bỗng nhiên lóe lên, Tiểu Bạch bỗng cảm thấy hai mắt như bị cường quang đâm một cái, không khỏi hoa lên.

Trong không gian Linh Vực của Hàn Lập áp chế, thân ảnh thướt tha của Xích Mộng quả thực không bị ước thúc, trong nháy mắt lách mình tới.

Bàn tay nàng vừa nhấc lên, một lồng sáng hơi mờ bỗng nhiên từ đỉnh đầu chụp xuống, trong nháy mắt bao phủ hai người Hàn Lập vào trong.

Xích Mộng thấy thế vui mừng, hai tay bấm pháp quyết, trên lồng sáng hơi mờ kia chín đầu xích hồng Tinh Long lập tức sống lại, há miệng phun ra long tức hỏa diễm, dũng mãnh lao tới hai người trong lồng sáng.

"A..." Một tiếng kêu thảm vang lên.

Thần sắc Xích Mộng đột biến, vội ngừng uy năng Cửu Long Thần Hỏa Tráo, kết quả nhìn thấy hai tên áo đen do mình mang đến, đang bị lồng sáng trong suốt bao phủ bên trong, áo bào đen trên thân đã bị thiêu hủy, lộ ra vẻ

thê thảm.

"Chuyện gì xảy ra?" Xích Mộng kinh nghi nói.

"Đã nếm qua một lần thua thiệt, làm sao lại ăn thêm một lần nữa?" Thanh âm Hàn Lập mang theo vẻ mỉa mai, từ nơi không xa truyền đến.

Vừa dứt lời, trên thân Hàn Lập liền có một tầng kim quang tràn đầy, vừa sải bước ra, trong nháy mắt đã tới trước người Xích Mộng.

Một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bỗng nhiên chém ra, trên thân kiếm quay cuồng kim lôi, tia điện tuôn ra.

"Thật nhanh..." Xích Mộng vừa cảm thấy hoa mắt, mũi kiếm Hàn Lập đã đến trước cổ nàng.

Nàng chỉ kịp dựng thẳng một chưởng ngăn trước người, liền bị một kiếm Hàn Lập đánh bay lui sau.

Toàn thân Xích Mộng tê liệt, trên mu bàn tay đau nhức một trận, thân hình quay cuồng bay ra ngàn trượng, rốt cuộc mới ổn định thân hình.

Nhưng mà, còn không đợi nàng có cơ hội thở dốc, trên không trung lập tức ánh lửa ngút trời, từng đoàn từng đoàn hoả vũ lưu tinh lớn như cối xay từ trên trời giáng xuống nàng.

Trong lòng Xích Mộng căng thẳng, thân hình vừa định di động, lại phát hiện chỗ cổ chân chẳng biết lúc nào bị từng sợi dây leo màu xanh quấn quanh, đúng là không thể động đậy được.

Nàng muốn thi pháp giải trừ khống chế, lại phát hiện tốc độ của mình trở nên chậm chạp đến cực điểm, kết ấn căn bản không kịp.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nàng chợt quát một tiếng, khí tức toàn thân lập tức tăng vọt, cả người được một vòng hỏa diễm hừng hực bao khỏa quấn quanh.

Ngọn lửa này chính là Nguyên Anh chân hỏa của nàng, vừa mới phóng thích ra, dẫn tới Linh Vực Hỏa Diễm cộng hưởng, thác nước nham tương bốn phía lập tức tụ đến, đảo ngược lên, va chạm cùng lưu tinh hỏa vũ đầy trời.

Dây leo màu xanh quấn quanh mắt cá chân nàng cũng bị ngọn lửa này bức lui.

Xích Mộng vừa mới khôi phục tự do, thân hình lập tức bay lên cao, muốn tránh xa rừng cây màu xanh bên cạnh.

Đến lúc này, nàng rốt cuộc phát hiện, Thời Gian Linh Vực của Hàn Lập cũng không phải là Tạo Vật cảnh đơn giản, nó lại có bộ phận uy năng Linh Vực Thiên Nhân cảnh.

Tiếp tục như vậy nữa, nàng khó đảm bảo sẽ không bị lật thuyền trong mương.

"Hai người các ngươi thất thần làm gì, còn không phóng thích Linh Vực ra, triệt tiêu ảnh hưởng Linh Vực của hắn." Xích Mộng thu hồi Cửu Long Thần Hỏa Tráo, quát lớn với hai tên áo đen kia.

Hai người kia sao lại không biết lợi hại, hai mắt nhìn nhau một cái, hai tay hợp lại, đúng là liên thủ thi triển Linh Vực.

Chỉ thấy một tầng ánh sáng màu đen từ trên thân hai người sáng lên, dung hợp thành một màn sáng màu đen khuếch trương ra, đồng thời chồng chất vào Linh Vực của hai người Hàn Lập.

Màn sáng màu đen bao phủ phía dưới, phạm vi ngàn dặm đại địa chấn động ầm vang, tất cả núi non sông ngòi trầm xuống, đất sụp xuống mười trượng.

Thân hình Hàn Lập cũng không nhịn được rơi xuống một trượng.

Một bên khác, Tiểu Bạch cũng không chịu được cỗ trọng lực áp bách cường đại này, rơi xuống mặt đất phía dưới.

Nơi xa Đề Hồn đang chém giết cùng vị Khê Đường trưởng lão kia, quanh thân nàng phun trào quang mang đỏ sậm, một thân khí tức thập phần khủng bố.

Vị trưởng lão tinh thông Âm Hồn Pháp Tắc kia đang giằng co, trên mặt sinh ra một tầng bạch cốt, nhìn tựa như ác quỷ, sáo ngắn màu đen trong tay thổi ra, tà âm bay đầy trời.

Trên đại địa vốn đã rạn nứt, từng tia từng sợi sương mù đen kịt từ dưới đất toát ra, một tòa thành trì to lớn nổi lên.

Phía trên thành trì sinh đầy bụi gai nhọn, khắp nơi treo lơ lửng xương người đầu lâu, trên tấm biển đầu tường viết hai chữ triện cổ "Phong Đô"; phía trên quấn quanh huyết quang, không ngừng truyền đến trận trận khí tức âm sát nồng đậm đến cực điểm.

Khê Đường trưởng lão đứng thẳng ở phía trên thành trì, sáo ngắn màu đen trong tay phát ra âm điệu càng thêm bén nhọn khó nghe.

Theo trận trận tà âm vang lên, quỷ thành "Phong Đô" mở rộng cửa, hắc khí nồng đậm cuồn cuộn ra, vô số âm sát quỷ vật kinh khủng dữ tợn tuôn trào ra, nhao nhao lao đến Đề Hồn.

Trong lúc nhất thời, cả nửa bầu trời đều bị mây đen che phủ, hàn sát chi khí quét qua, mặt đất hiện ra một tầng sương trắng.

Đề Hồn thấy vậy, không những không sợ, ngược lại có chút hưng phấn liếm môi một cái.

Thân hình nàng không lùi mà tiến tới, như một chiến tướng trước trận, xông thẳng vào trong đại quân vạn quỷ, U Minh Quỷ Trảo vung vẩy trên dưới, ở giữa không trung vạch ra từng đạo quỷ trảo màu đen giống như lôi điện, xé ngàn vạn Lệ Quỷ thành mảnh nhỏ.

Đề Hồn sử dụng U Minh Quỷ Trảo càng thêm tuỳ tâm, vật này trong tay nàng uy năng càng lúc càng lớn, những nơi nó đi qua hư không bị xé rách, vạn quỷ gào thét, đơn giản đánh đâu thắng đó.

Vạn quỷ biến thành âm hồn quỷ khí, chưa kịp tiêu tán giữa thiên địa, liền bị Đề Hồn hít một hơi thu vào trong cơ thể, đại quân vạn quỷ vậy mà căn bản không cản được một mình nàng.

Cách đó không xa, Khúc Lân đang đánh giết tới trước Kiếm Khâu trưởng lão. Kiếm Khâu lập tức giơ kiếm chém về phía cổ của y.

Khúc Lân hạ thân hình xuống, há miệng cắn về phía thanh trường kiếm màu vàng không biết phẩm cấp kia, nhưng khẳng định là Tiên khí không thể nghi ngờ.

Chỉ nghe "Tạch tạch" một tiếng giòn vang.

Thanh trường kiếm màu vàng kia vỡ vụn ngay chỗ đó, bị Khúc Lân cắn ra một lỗ hổng to bằng miệng chén.

"Ngươi muốn chết..." Kiếm Khâu trưởng lão đau lòng không thôi, giận tím mặt quát.

Thần sắc Khúc Lân lãnh đạm lui ra, nhai từng ngụm từng ngụm kim kiếm tàn phiến, nuốt vào trong bụng.

Y giương mắt nhìn Hàn Lập bên kia một chút, thần sắc có chút phức tạp, quả thực không ngờ hôm nay cứu y thoát khốn, lại là người này?

Hàn Lập bên kia giao chiến say sưa, hai tên áo đen kia liên hợp thi triển Linh Vực Trọng Lực Pháp Tắc, lập tức triệt tiêu không ít uy năng Thời gian Linh Vực của Hàn Lập, khiến cho tốc độ di chuyển của hắn chậm lại không ít.

Lúc này, Xích Mộng hơi thở dốc, lại lần nữa tiến lên, hai tay kết động pháp quyết, tám đầu thác nước nham tương trong Linh Vực lập tức bị điều động đến, hóa thành một vòng xoáy nham tương to lớn, cuốn về phía Hàn Lập.

Trong vòng xoáy nham tương ngoại trừ hoả lực nóng rực, còn có một cỗ lực hút cường đại, Hàn Lập bị nguồn lực lượng này hút lấy, mắt thấy sẽ rơi

xuống chỗ trung tâm vòng xoáy.

Trên mặt Hàn Lập không có vẻ gì sợ hãi, vung tay lên, trong Linh Vực của hắn liền đất rung núi chuyển, dãy núi uốn lượn kia đúng là treo trên bầu trời lướt ngang qua, trấn áp xuống phía dưới thân.

Những nơi nó đi qua, gợn sóng thời gian lan tràn ra tầng tầng, vòng xoáy hỏa diễm lập tức bị chia ra hơn phân nửa, mà hai tên áo đen kia cũng bị trấn áp trong phạm vi dãy núi.

Bọn chúng cảm thấy thần thức trì trệ một trận, lúc phản ứng thì đã bị dãy núi từ trên trời giáng xuống, trực tiếp trấn áp xuống.

Dãy núi là giả, cũng không hóa thực, cho nên cũng không quá nặng nề, nhưng trên đó sinh trưởng Đông Ất Thần Mộc lại sớm hóa thực, rễ của nó từ trong chân núi chui ra, quấn lấy hai tên áo đen.

Từng tia từng sợi bộ rễ tinh tế đâm rách làn da người áo đen, cắm rễ sâu vào trong huyết mạch bọn chúng, khiến cho cả hai kêu thảm một tiếng, sau đó không còn động tĩnh nữa, Linh Vực liên thủ thi triển cũng biến mất không thấy.

Xích Mộng nhìn thấy một màn này, thần sắc trở nên khó coi.

Nàng nhìn lại bên kia, phát hiện hai người Kiếm Khâu và Khê Đường cũng đang lâm vào khổ chiến, đồng thời nhao nhao rơi xuống hạ phong, trong miệng phẫn nộ quát: "Chỉ là Đại La sơ kỳ, lại khiến bản tọa chật vật như thế. Hôm nay không giết ngươi, ta không còn mặt mũi đặt chân tại Thiên Đình."

Nói xong, hai tay nàng đột nhiên vung lên, hư không chung quanh lập tức ánh lửa đại thịnh, tất cả thiên địa nguyên khí trong nháy mắt bị đốt cháy không còn, phảng phất bốn phía đều bị cách ly ra một vùng chân không.

Quanh thân Xích Mộng quấn quanh xích diễm, một đầu tóc lửa phóng lên tận trời, trong đôi mắt dâng trào kim diễm, nhìn tựa như Viễn Cổ Hỏa Diễm Thần, toàn thân trên dưới tràn đầy ba động khủng bố làm người sợ hãi.

Chỉ thấy nàng vung tay lên, một mảnh kim diễm như cánh hoa từ trong hư không bay ra, đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập liền vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, một quyền đánh trả, ở trong hư không ngưng ra một đạo quyền ảnh khổng lồ, va chạm cùng cánh hoa hoả diễm, phát ra một tiếng nổ đùng.

Nhưng mà tiếng nổ đùng đoàng vừa qua, cánh hoa kim diễm kia đã đốt xuyên qua quyền ảnh đào thành một cái động, cuốn thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ chau mày, cổ tay chuyển một cái, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bỗng nhiên chém tới, lôi quang màu vàng bắn nhanh đến, chém cánh hoa kim diễm rối tung ra.

Hắn chưa kịp mừng rỡ, hư không phía trước liền truyền đến một trận ba động dị dạng.

Chỉ thấy sau lưng Xích Mộng hiện ra một đóa hoa kim diễm to lớn vô cùng, từng mảnh cánh hoa treo sau lưng, nhìn giống như khổng tước xòe đuôi, lại như Quan Âm mở ra thiên thủ.

...

------oOo------

Chương 1205: Kinh sợ thối lui

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành*
***Đề tự:** Chưởng Thiên*

Xích Mộng quát: "Có thể khiến ta sử dụng Phần Thiên Viêm Địa cũng đủ cho ngươi tự hào rồi. Hiện tại, ngươi có thể chết."

Lúc này, hai mắt ả biến thành hai đạo hào quang đỏ lóa mắt, bên trong giống như biển lửa bốc lên vô tận, như mặt trời chói chang trên không, làm cho người không dám nhìn thẳng.

Sau một khắc, bông hoa lửa sau lưng ả tỏa sáng mãnh liệt, vô số cánh hoa lửa màu vàng bay cuồn cuộn tới, ánh lửa chiếu khắp thiên không.

Từ chỗ này, nhiệt độ hư không trong phương viên vạn dặm nhanh chóng tăng lên, ngay cả không khí dường như cũng trở nên bỏng cháy. Nhất là ở gần đó, mặt đất xung quanh đỏ rực, rạn nứt, khiến ai ở trong đó đều giống như rơi vào Phần Thiên Luyện Ngục, ngay cả hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Thần sắc Hàn Lập không đổi, hai mắt ngưng lại. Linh Vực trải rộng ngàn dặm lúc trước bỗng nhiên thu nhỏ lại, chỉ còn bao phủ phạm vi mấy chục trượng xung quanh hắn.

Tay vừa bấm quyết, vầng trăng tròn trên đỉnh đầu hắn lập tức xoay tròn. Trên đó, vô số tia sáng màu vàng tỏa ra. Dưới đất, những dãy núi chập chùng bắn lên cát vàng ngợp trời.

Ngay sau đó, trên núi, rừng cây giống như bị gió thổi, lay động ào ào. Quang Âm Chi Thủy cũng theo đó chảy xuôi tới. Trên không trung giữa bầu trời, ánh lửa chiếu khắp nơi, khí tức bên trong toàn bộ Thời gian Linh

vực lập tức biến đổi.

Tốc độ những cánh hoa lửa màu vàng có thể thiêu đốt xuyên hư không này bay tới cực nhanh, nhưng khi đối mặt với Thời gian Linh vực của Hàn Lập, chung quy vẫn chậm một bước.

Trong chớp mắt, nó bay vào trong phạm vi Linh vực, ngọn lửa màu vàng lập tức run lên, tốc độ lao đến lập tức chậm lại. Trên những cánh hoa lửa lại có những tia lửa nhỏ xíu tách ra, tiêu tán từng chút một vào trong hư không.

Đối với những cánh hoa lửa vàng này, khoảng cách ngắn ngủi mấy chục trượng bỗng chốc như biến thành một cái rãnh trời vô hình, khiến chúng khó vượt qua được. Cứ mỗi tấc chúng tiến thêm vào lại có một bộ phận ngọn lửa tách rời, lực lượng và uy thế giảm dần xuống.

Đến khi những cánh hoa này vượt qua ngàn vạn khổ cực, đến trước người Hàn Lập, thì chỉ còn lại một đạo hào quang mờ yếu như đom đóm.

Trong lòng Xích Mộng hoảng hốt: "Làm sao có thể..."

Ả phát hiện, đây là không gian linh vực của Hàn Lập, làm tiêu hao từng chút một uy lực ngọn lửa của mình.

Nhưng Hàn Lập lại biết rằng, uy lực của những ngọn lửa kia không phải bị tiêu hao hết, mà chúng bị lực lượng Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết của hắn phân giải, khiến chúng quay ngược lại, ngưng tụ về trạng thái bắt đầu.

Điều này giống như khi Hàn Lập lần đầu nhìn thấy bộ dáng của Thời Không Tinh Bích. Tất cả ngoại vật tiến vào trong Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đều bị lực lượng thời gian vô cùng mạnh mẽ giải trừ, phân giải thành hình dạng bản nguyên ban đầu.

"Ngươi thua rồi..."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng rồi sải bước tới. Cơ hồ chỉ chớp mắt, hắn đã tới trước người Xích Mộng.

Ả biết rằng Thời gian Pháp tắc là một trong tam đại chí tôn pháp tắc, dĩ nhiên sẽ cao hơn các pháp tắc còn lại một bậc. Nhưng, ả không ngờ tới loại ưu thế kiểu như nghiền nát này. Trong lòng ả kinh sợ, chiến ý không còn chút nào.

Ngọn lửa quanh người ả cuốn một vòng, thân hình bỗng vươn cao lên, bộ dáng muốn rời đi ngay lập tức.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng: "Chạy đi đâu?"

Một lần nữa, Linh Vực hắn khuếch trương ra vạn dặm, trong nháy mắt bao bọc tất cả lại.

Vầng trăng tròn lơ lửng cô độc giữa không trung liền bay xuống, truy đuổi về phía Xích Mộng.

Chân Ngôn Bảo Luân biến thành trăng tròn, càng tới gần, lực lượng trói buộc truyền ra trên đó càng mạnh. Xích Mộng cảm nhận được nguồn lực lượng kia ngày càng gần, mà tốc độ của mình thì ngày càng chậm, thần sắc càng trở nên khó coi.

Giờ khắc này, ả không để tâm đến điều gì khác, đành đưa tay điểm lên mi tâm, miệng ngâm khẽ một tiếng: "Phá."

Âm thanh vang lên, chỗ mi tâm của hai tên áo đen bị Hàn Lập trấn áp bằng linh vực ngọn núi bỗng sáng lên. Một ấn ký ngọn lửa xuất hiện, từ đó, ngọn lửa cuồng bạo bùng phát ra.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn vang lên.

Thân thể hai tên áo đen lập tức vỡ ra, hóa thành một ngọn lửa hình cầu, nổ tung về bốn phía.

Sóng khí cuồn cuộn dữ dội quét qua, Linh Vực sơn nhạc của Hàn Lập liền biến thành vô số cát sỏi màu vàng bay la liệt. Khu rừng Đông Ất Thần Mộc trên đó cũng sụp đổ, khắp nơi đều là những vết lửa cháy đen.

Hàn Lập tương liên với khí cơ Linh vực nên cũng bị liên lụy. Lồng ngực hắn cảm thấy ngột ngạt, khóe miệng chảy ra một ít máu tươi.

Chính trong khoảng thời gian trì hoãn ngắn ngủi này, Xích Mộng hóa thành một đạo hào quang đỏ biến mất cuối chân trời.

Một bên khác, Khúc Lân đã kết thúc trận chiến. Tên tu sĩ Kiếm Khâu kia hiện ra chân thân chỉ sau có mấy hiệp, liền bị gã nuốt vào trong bụng.

Còn Khê Đường trưởng lão kia cũng đã bị Đề Hồn bắt giữ, dùng U Minh Quỷ Trảo khống chế đan điền và mi tâm lão.

Lại nói, thực lực vị tu sĩ Đại La tinh thông Âm Hồn Pháp tắc này thật ra thập phần cường đại. Chỉ riêng Linh vực tạo vật của lão tạo ra “Phong Đô”* quỷ thành đã là vật vô cùng hiếm thấy. Tu sĩ Đại La bình thường tất nhiên không phải đối thủ của lão.

*Phong Đô/酆都: ám chỉ thành phố ma, hoặc nơi 18 tầng địa ngục, đô thành nơi cõi âm

Chỉ tiếc lão gặp Đề Hồn, một sát tinh và khắc tinh trời sinh.

Đúng lúc này, một tiếng la hét truyền đến: "Không nên giết lão, cầu xin ngươi đừng giết lão...", Lam Nhan đang lớn tiếng năn nỉ.

Hàn Lập thấy thế, nhíu mày lại rồi nói: "Đề Hồn, trước mắt không nên giết lão, ta muốn nghe chút tin tức Thiên Đình từ lão."

Đề Hồn gật nhẹ đầu. Mi tâm nàng hiện ra một con mắt nằm dọc, trên đó bắn ra một đạo hào quang đỏ sậm, đánh lên trên người Khê Đường. Nàng định dùng thần hồn bí thuật giam cầm lão trước.

"Muốn thám thính tin tức từ lão phu, mơ tưởng..."

Không ngờ tính cách Khê Đường trưởng lão kia lại cứng rắn như thế. Vừa dứt lời, trên người lão liền sáng lên hắc mang quái dị. Mắt phải của lão nhanh chóng trở thành một màu đen kịt.

Một con quỷ dữ tợn từ đó đột nhiên nhảy lên, thò ra nửa người. Nó há miệng to như chậu máu rồi cắn xuống đầu Khê Đường.

Dường như cùng một lúc, chỗ đan điền của lão cũng sáng lên hào quang màu đen, rõ ràng sắp tự bạo.

"Cẩn thận..." Hàn Lập kêu lên một tiếng.

Đề Hồn thấy thế, hào quang đỏ quỷ dị trong con mắt dựng thẳng bỗng nhiên lóe lên. Thân hình nàng nhanh chóng lùi lại.

Chỉ chớp mắt sau, một tiếng nổ rung trời vang lên một lần nữa.

Một cột sáng màu đen phóng lên tận trời, hóa thành một vòi rồng khổng lồ màu đen, cuốn bay tất cả.

Chỉ trong thoáng chốc, phong vân biến đổi, thiên địa hôn ám, một lực lượng vô hình mạnh mẽ bao phủ không gian xung quanh, khiến người khác không cách nào bỏ chạy.

Uy lực tự bạo Nguyên Anh đan điền của tu sĩ Đại La đủ để dẫn động thiên địa dị tượng.

Trong hỗn loạn, bóng dáng Hàn Lập ở biên giới gió lốc lao cực nhanh, xuyên thẳng qua, mang đám người Tiểu Bạch, Đề Hồn, Lam Nhan và Khúc Lân ra ngoài. Hắn dùng tiên linh lực làm dây thừng, nối liền hắn và mọi người với nhau.

Một trận nổ vang lên trong hư không, những vùng lôi điện màu bạc từ trên trời giáng xuống, hóa thành một quang trận lôi điện, bao phủ bọn hắn vào bên trong. Quang trận lóe lên rồi biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Giữa thiên địa mênh mông chỉ còn lại khí lưu cuồng bạo và gợn sóng hư không hỗn loạn, tàn phá khắp nơi, kéo dài không dứt.

...

Bên ngoài Lưu Kim thành, trong một sơn cốc có con sông ngầm dưới lòng đất, không gian bên trong khá rộng rãi.

Đám người Hàn Lập dùng lôi trận truyền tống, hiện tại đã xuất hiện ở trong không gian dưới đất, chỗ dòng sông ngầm.

Khúc Lân ôm quyền nói với Hàn Lập: "Hàn đạo hữu, ơn cứu giúp lần này, Khúc mỗ khắc ghi trong lòng, ngày sau nếu có cơ hội chắc chắn sẽ báo đáp."

Hàn Lập nói: "Ta cũng là nửa đường đi ngang qua, không ngờ lại gặp. Chỉ là không biết vì sao người Thiên Đình muốn truy sát ngươi, là bởi vì chuyện Tuế Nguyệt Tháp?"

Khúc Lân hơi suy nghĩ một chút, trả lời: "Cái này ta cũng không rõ. Khi nhóm người này đuổi tới, không nói mấy câu đã động thủ, dù chưa hề đề cập qua chuyện gì. Tuy nhiên, bọn chúng đuổi bắt ta cũng không phải lần đầu tiên, cũng không có gì lạ."

Hàn Lập nghe những lời ấy, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Lam Nhan đang có chút hồn bay phách lạc, hỏi:

"Lam Nhan đạo hữu, ngươi không phải người của Cửu Nguyên quan à, sao lại đi cùng với đám người Thiên Đình này?"

Lam Nhan nghe vậy liền lấy lại tinh thần, mặt mũi đầy khổ sở nói: "Ta, ta là vì cứu ca ca..."

"Lam Nguyên Tử... Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Lam Nhan thở dài một tiếng, chậm rãi trả lời: "Ca ca bây giờ chỉ còn lại một sợi thần hồn. Sau khi ta trở lại tông môn đã thử rất nhiều phương pháp cứu huynh ấy, kết quả vẫn thất bại. Nghe nói Khê Đường trưởng lão kia là tu sĩ Đại La tu luyện Âm Hồn Pháp Tắc, lão có biện pháp phục sinh ca ca, ta liền chủ động tìm đến, thỉnh cầu lão ra tay cứu giúp. Bọn chúng biết ta từng ở trong Tuế Nguyệt Tháp gặp qua Khúc Lân, nhớ kỹ khí tức Khúc

Lân, liền dựa vào đó để Xích Mộng thi triển bí thuật đuổi bắt Khúc Lân, cho nên ta mới đi cùng với bọn họ."

Khúc Lân nghe vậy, liếc nhìn Lam Nhan, ánh mắt toát ra vài phần sát ý.

Hàn Lập nhíu mày hỏi tiếp: "Ngươi có biết đám người Thiên Đình này, vì sao muốn bắt Khúc Lân đạo hữu không?"

Lam Nhan đáp: "Bọn họ chỉ muốn lợi dụng ta, kế hoạch cụ thể là gì, đương nhiên sẽ không nói cho ta biết."

Khúc Lân bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Hàn đạo hữu, ngươi còn nhớ lúc trước ở trong Tuế Nguyệt Tháp gặp mấy người Hoài Dương Tử không?"

Hàn Lập nghe vậy, hơi suy nghĩ một chút, ánh mắt hiện lên thần sắc cổ quái, nói:

"Ngươi nói là, mục đích lần này bọn chúng bắt ngươi giống như trước kia, chỉ vì muốn hoàn thành những việc trước kia chưa kịp làm xong, rút sợi tơ pháp tắc trong cơ thể các ngươi ra sao?"

Lúc này, Đề Hồn bỗng nhiên mở miệng nói: "Có phải mục đích này hay không, dò xét một chút là biết."

"Dò xét..." Mọi người cảm thấy rất ngờ vực, nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy Đề Hồn cười giảo hoạt, nàng khẽ điểm ngón tay vào mi tâm. Con mắt thẳng đứng lập tức hiện ra, trong đó bắn ra một đạo hào quang đỏ sậm.

Trong hào quang, một tàn hồn bị xiềng xích đỏ sậm trói chặt, đang không ngừng giãy giụa.

Hàn Lập tập trung nhìn vào liền thấy khuôn mặt tàn hồn kia giống như đúc Khê Đường trưởng lão.

Khúc Lân thấy vậy cũng hơi kinh ngạc nói: "Lúc trước, Nguyên Anh lão đã nổ tung, còn gọi ra Ác Quỷ cắn nuốt thần hồn của mình, ngươi làm thế nào

lấy được sợi tàn hồn này?"

Đề Hồn có chút tự hào nói: "Ta tự có diệu chiêu."

Khúc Lân thấy nàng không chịu nói, cũng không hỏi nữa, chỉ là vẻ nghi hoặc trong mắt không giảm chút nào.

Hàn Lập cười giải thích một câu: "Chân thân nàng chính là Hình Thú, tinh thông Âm Hồn Pháp Tắc, làm mấy việc này, thật ra không khó."

Lam Nhan ở bên cạnh nghe những lời này, hai mắt lập tức sáng lên, nhìn về phía Đề Hồn, nàng muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Tất cả biến hóa trong ánh mắt nàng đều lọt vào mắt Hàn Lập, nhưng hắn không nói thêm gì, chỉ nói với Đề Hồn: "Dò xét một chút đi, xem có phát hiện gì không?"

"Được." Đề Hồn khẽ gật đầu. Lập tức, mi tâm nàng bắn ra một tinh ti màu máu, lao thẳng vào trong tàn hồn Khê Đường.

Vừa rồi tàn hồn còn giãy giụa không thôi, khi tinh ti màu máu bắn vào, nó liền bất động, hào quang màu đỏ bao phủ xung quanh cũng theo đó biến mất không thấy.

------oOo------

Chương 1206: Phá lệ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau một lát, Đề Hồn nhíu mày lại, tinh ti màu máu bay ngược trở về, thu vào trong con mắt nằm dọc.

Tàn hồn Khê Đường trưởng lão lập tức lóe lên huyết quang, triệt để tiêu tán ra.

"Thế nào?" Tiểu Bạch hiếu kỳ, lập tức hỏi.

"Gia hỏa này tự bạo lúc còn lưu lại một tay, trong thần hồn phần lớn ký ức đã tự tiêu tán, ký ức còn lại cũng đã hỏng không được đầy đủ, bất quá liên quan đến Khúc Lân vẫn còn rõ ràng. Lại nói, bọn hắn cũng không phải nhằm vào mỗi Khúc Lân." Đề Hồn nhíu mày nói ra.

"Là ý gì?" Hàn Lập hỏi.

"Căn cứ trí nhớ của hắn, Thiên Đình tựa hồ đang sưu bắt một số tu sĩ có thân phụ lực lượng pháp tắc đặc thù, chân thân Khúc Lân chính là Phệ Kim Tiên, tu luyện Thôn Phệ Pháp Tắc hiếm thấy, cho nên mới bị bọn chúng để mắt tới." Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạchh ngọc sách. Đề Hồn nói như thế.

"Chúng bắt những tu sĩ này làm gì?" Hàn Lập hỏi.

"Nội dung trong trí nhớ vị Khê Đường trưởng lão này không liên quan tới việc này, ta đoán là hơn phân nửa hắn cũng không biết, hẳn là chỉ phụng mệnh làm việc thôi." Đề Hồn nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự.

Cổ tay Đề Hồn chuyển một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một vòng tay trữ vật màu đen, sau khi luyện hóa nó, tìm kiếm bên trong.

"Hắc hắc, còn không phải về tới tay ta." Không bao lâu, Đề Hồn lấy từ trong vòng tay trữ vật kia ra cây quỷ địch màu đen, nhìn ngắm một trận, vui vẻ nói.

"Hàn đạo hữu, Đề Hồn đạo hữu, ta có một chuyện muốn nhờ..." Lúc này, Lam Nhan bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất nói.

Đề Hồn thấy thế kinh ngạc, lui về phía sau một bước.

Hàn Lập biết Lam Nhan muốn cầu chuyện gì, cũng không nhúc nhích, nhận cái thi lễ này của nàng.

"Ngươi muốn để Đề Hồn đạo hữu dùng bí thuật âm hồn cứu Lam Nguyên Tử?" Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên người nàng, hỏi.

"Xin Đề Hồn đạo hữu giúp ta... Bất luận muốn ta làm cái gì, ta đều nguyện ý." Lam Nhan quỳ xuống đất không chịu dậy, run giọng khẩn cầu.

Đề Hồn nghe vậy, lông mày cau lại, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập không mở miệng nói, chỉ gật đầu nhẹ với nàng, yên lặng truyền âm vài câu.

"Muốn ta giúp ngươi cũng không phải không được, chỉ là ta cũng chưa từng làm loại chuyện này, có thành hay không ta cũng không dám chắc." Đề Hồn tự định giá một lát, tìm từ ngữ thích hợp, nói ra.

Lam Nhan nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Đề Hồn một chút, trong hai con ngươi đã ướt át hiện lên vẻ do dự.

Bất quá rất nhanh, sắc mặt nàng trở nên kiên định, mở miệng nói: "Chỉ cần Đề Hồn đạo hữu nguyện ý thi cứu, ta vô cùng cảm kích, về phần có thành

hay không, đều là ý trời."

"Tốt, ngươi đã nói như vậy, ta sẽ giúp ngươi một lần. Chỉ là ngày sau chủ nhân nhà ta nếu có chuyện muốn nhờ, ngươi hẳn phải biết làm thế nào a?" Đề Hồn gật đầu nhẹ, nói ra.

"Lúc trước ta đã nói rõ, bất luận chuyện gì, dù tính mệnh ta, cũng tuyệt không chần chờ." Lam Nhan trịnh trọng nói.

"Khúc Lân đạo hữu, trước mắt ngươi có tính toán gì không?" Hàn Lập hỏi.

"Ta sở dĩ tới Đại Kim Nguyên Tiên Vực này, là vì cảm ứng được khí tức đồng loại, lần này mặc dù xém chút gặp nạn, nhưng vẫn không thể cứ vậy rời đi. Ta sẽ tu dưỡng một phen, sau đó tiếp tục chạy tới Cửu Nguyên thành bên kia." Khúc Lân nói.

"Nếu vậy, ngươi và ta xem như đi cùng đường, sao không cùng đi chung?" Hàn Lập nói ra.

Khúc Lân nghe vậy, không lập tức mở miệng, chỉ âm thầm suy nghĩ.

Hàn Lập cũng không nói nhiều, chỉ chờ đáp án, tâm tính Khúc Lân vốn đa nghi thiện kị như vậy, hắn nếu càng thuyết phục, ngược lại càng dễ dẫn đến phản tác dụng.

"Chủ nhân, vì sao muốn mời hắn đồng hành? Kẻ này tướng lang sói, mang theo bên người chỉ sợ không tốt." Khuôn mặt nhỏ Tiểu Bạch hơi nhíu lại, không hiểu truyền âm hỏi.

"Gia hỏa này sở dĩ xuất hiện ở đây, khẳng định cũng là bị khí tức Kim Đồng hấp dẫn tới. Mang theo hắn bên cạnh, sau đó muốn tìm ra tung tích Kim Đồng, sẽ thuận lợi hơn nhiều." Hàn Lập truyền âm trả lời.

"Nguyên lai là vì lão đại a, vậy không thành vấn đề." Tiểu Bạch âm thầm gật đầu nói.

"Chúng ta đồng hành, ngược lại có thể chiếu ứng lẫn nhau, chỉ là nhiều

người thì dễ bại lộ hành tung. Huống hồ Xích Mộng kia đã có phương pháp tìm kiếm tung tích ta, Hàn đạo hữu không sợ bị ta liên luỵ?" Khúc Lân giống như đang cân nhắc từ ngữ, dò hỏi.

"Chuyện này Khúc đạo hữu không cần quá lo lắng, ngươi đồng hành với ta, chỉ cần tránh vào trong Động Thiên pháp bảo của ta, đảm bảo Xích Mộng không thể dò xét được." Hàn Lập cười nói.

"Nếu như vậy, tại hạ ngược lại thật sự phải quấy rầy Hàn đạo hữu mấy phần, đồng hành cùng đạo hữu." Khúc Lân nói ra.

"Như vậy rất tốt, trong không gian Động Thiên này có bố trí nhiều trận pháp, không nên tùy ý đi lại, Khúc đạo hữu có thể lưu lại trong trúc lâu an dưỡng, mong đạo hữu thứ lỗi." Hàn Lập nói ra.

"Không sao, không sao." Khúc Lân lập tức gật đầu nói.

Hàn Lập vung tay lên, một đạo quang môn màu bạc hiển hiện hư không, bên trong chính là toà trúc lâu hai tầng mới xây hướng Linh Dược viên bên kia.

Khúc Lân ôm quyền thi lễ, bước một bước vào trong đó.

Tiến vào trong phòng, gã quan sát bốn phía một phen, phát hiện trong phòng linh khí tràn đầy, bốn phía hình như có bố trí cấm chế pháp trận.

Những pháp trận này tự nhiên không cách nào ngăn cản gã, chỉ là một khi gã phá hư pháp trận, Hàn Lập lập tức phát giác ra, lấy thực lực bây giờ của Hàn Lập bày ra, Khúc Lân cũng không dám khẳng định có thể thắng hắn.

Trong khi tâm gã chuyển động, đi tới một chiếc giường mềm trong phòng, khoanh chân ngồi lên, nhắm mắt điều tức.

"Thần hồn Lam Nguyên Tử tàn khuyết không đầy đủ, ngươi có phương pháp giúp hắn?" Hàn Lập đóng lại quang môn màu bạc, sau đó quay người nhìn Đề Hồn, hỏi.

"Ta có một môn bí thuật dưỡng hồn, trước tiên có thể bảo dưỡng hồn phách hắn, chỉ cần hao phí không ít thời gian, đợi khi hồn phách của hắn bù lại đầy đủ, liền có thể đoạt xá thay một cỗ thân thể mới." Đề Hồn nói ra.

"Đa tạ Đề Hồn đạo hữu." Lam Nhan sau khi nghe xong, vui đến phát khóc nói.

"Muốn cám ơn thì cám ơn chủ nhân nhà ta đi." Đề Hồn nói ra.

"Đa tạ Hàn đạo hữu." Lam Nhan vội khom người thi lễ một cái, nói ra.

Hàn Lập đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên lòng sinh cảm ứng, tiện tay vung lên, quang môn màu bạc một lần nữa hiển hiện, trong môn xuất hiện toà trúc lâu cũ kia.

"Đề Hồn, ngươi trước dẫn bọn hắn về trong Động Thiên tu dưỡng đi, chuyện ôn dưỡng thần hồn Lam Nguyên Tử giao cho ngươi." Hàn Lập nói ra.

Đề Hồn gật đầu nhẹ, dẫn đầu đi vào trong quang môn.

Lam Nhan nhìn Hàn Lập một cái, cũng đi vào trong lầu chính, Tiểu Bạch thì đi theo phía sau.

Đợi cả đám rời đi, Hàn Lập tiện tay đóng lại quang môn màu bạc, cổ tay vặn chuyển, lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện màu đỏ, đeo lên mặt.

Trên mặt nạ sáng lên một trận tinh quang, trước người hắn liền có một màn sáng màu đỏ chiếu xuống.

Trong màn sáng, một thân ảnh thướt tha từ đó nổi lên.

Hàn Lập nhìn qua, lập tức nhận ra được, đạo nhân ảnh kia không ai khác, chính là Giao Tam.

"Giao Tam đạo hữu, ngươi rốt cuộc đã liên hệ ta." Hàn Lập nhìn thấy Giao Tam, âm thầm thở ra một hơi, cười nói.

"Thật có lỗi, gần đây sự tình quá nhiều, cho tới giờ mới liên lạc Hàn đạo hữu. A, thực lực Hàn đạo hữu lại đại tiến, hẳn là đã tiến cấp tới Đại La cảnh?" Giao Tam nói, trong mắt đột nhiên lộ ra một vẻ kinh dị.

"Giao Tam đạo hữu hảo nhãn lực, không biết làm sao khám phá được tu vi tại hạ?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, hỏi.

"Tiểu nữ từng được một vị tiền bối truyền thụ một môn Vọng Khí chi thuật, có thể thông qua hình ảnh và thần sắc một người, đại khái phán đoán ra tu vi của đối phương, bất quá chỉ là thủ đoạn nhỏ thôi, cũng không đáng nhắc tới. Không biết Hàn đạo hữu bây giờ đang ở nơi nào?" Giao Tam cười cười, không muốn nói nhiều về vấn đề này, lảng sang chuyện khác.

"Bây giờ ta đã tiến vào Đại Kim Nguyên Tiên Vực, bởi vì có một số việc cần làm." Hàn Lập nhớ lại Giao Tam trước đó cảnh tỉnh hắn, khẽ trầm mặc một chút, nhưng cũng không nói dối, nói ra sự thật.

"Không sao, hiện tại tình huống Đại Kim Nguyên Tiên Vực khác với trước đó, ngươi tiến vào cũng không sao." Giao Tam nhìn thấy Hàn Lập lo lắng, cười nhạt nói.

Ánh mắt Hàn Lập ba động một chút, nghe Giao Tam nói, nàng tựa hồ cũng đang ở trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

"Giao Tam đạo hữu liên lạc Hàn mỗ, chắc là nhiệm vụ sắp bắt đầu rồi?" Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, hỏi.

"Không sai. Không biết Hàn đạo hữu giờ đang ở nơi nào Đại Kim Nguyên Tiên Vực? Có thể trong vòng ba mươi năm đến Cửu Nguyên thành không?" Sắc mặt Giao Tam nghiêm một chút, hỏi.

"Không vấn đề." Hàn Lập tính toán một chút khoảng cách giữa Lưu Kim thành và Cửu Nguyên thành, gật đầu nói.

"Vậy là tốt rồi. Còn có một chuyện, Hàn đạo hữu nếu đã tiến giai Đại La cảnh, xin cầm lấy vật này." Giao Tam nói, bấm niệm pháp quyết vung lên.

Trong pháp trận truyền vật lóe lên hắc quang, xuất hiện một cái mặt nạ màu đen, giống như đúc mặt nạ của Hàn Lập, phía trên viết danh tự cũng vẫn như cũ là Long Ngũ.

"Mặt nạ Luân Hồi điện ta phân ra bốn màu lam, xanh, đỏ, đen, đại biểu thân phận địa vị trong Luân Hồi điện, mặt nạ màu đen chính là tiêu chí hạch tâm chân chính Luân Hồi điện." Giao Tam nói ra.

"Luân Hồi điện dự định tấn thăng Hàn mỗ làm thành viên hạch tâm?" Hàn Lập cầm mặt nạ màu đen kia, ánh mắt chớp động hỏi.

"Bản điện điện chủ sớm đã nghe qua đại danh Hàn đạo hữu, vẫn muốn triệu kiến, chỉ là vì bận rộn, đến nay vẫn chưa có cơ hội. Bất quá ngài đã sớm có ý tấn thăng Hàn đạo hữu làm thành viên hạch tâm. Tấn thăng thành viên hạch tâm không thể coi thường, cần thiên tư trác tuyệt, đồng thời lập đại công với bản điện, mới có cơ hội. Hàn đạo hữu trong thời gian ngắn như vậy có thể tiến giai Đại La cảnh, thiên tư tự nhiên không có vấn đề, chỉ là công lao hơi ít một chút, điện chủ lúc đầu tính đợi nhiệm vụ Cửu Nguyên quan kết thúc, sẽ tấn thăng Hàn đạo hữu. Nhưng thời gian tới chúng ta phải đi Cửu Nguyên quan, nơi đó cao thủ nhiều như mây, còn có Cửu Nguyên Đạo Tổ tọa trấn, dùng mặt nạ màu đỏ che giấu khí tức cũng không ổn thỏa, cho nên mới phá lệ mệnh ta đem mặt nạ màu đen này trước giao cho Hàn đạo hữu, bảo đảm chuyến này an toàn, chờ nhiệm vụ Cửu Nguyên quan kết thúc, mới chính thức tấn thăng." Giao Tam nói nhanh.

"Luân Hồi điện chủ!" Trong lòng Hàn Lập run lên.

Hắn nghe đại danh Luân Hồi điện chủ đã lâu, có thể sáng tạo ra Luân Hồi điện bực này, đủ can đảm khiêu chiến tổ chức khổng lồ Thiên Đình, không biết là nhân vật lợi hại bực nào, tu vi tất nhiên cũng sâu không lường được, nói không chừng chính là một vị Đạo Tổ.

Nghe một nhân vật như vậy một mực chú ý tới mình, trong lòng Hàn Lập kỳ thật có chút tâm thần bất định.

"Vậy đa tạ hảo ý Điện chủ và Giao Tam đạo hữu." Trong miệng hắn cám ơn

một tiếng, sau đó triển khai thần niệm, dò xét mặt nạ màu đen, con mắt lập tức hơi sáng lên.

Mặt nạ màu đen này mặc dù cầm trong tay, nhưng thần thức tìm tòi, chỉ cảm giác một mảnh hư vô mờ mịt, phảng phất như trong tay không có mặt nạ.

Trong lòng hắn vui mừng, mặt nạ màu đen này có thần thông che giấu khí tức, quả nhiên so với mặt nạ màu đỏ thì tốt hơn nhiều, chỉ sợ luyện chế cũng không dễ, không biết dùng bao nhiêu thiên tài địa bảo, đúng là xứng với thân phận thành viên hạch tâm.

------oOo------

Chương 1207: Mặt nạ màu đen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Giao Tam mỉm cười nói: "Ngươi và ta đều thuộc Luân Hồi điện, mà Hàn đạo hữu lại là người ta dẫn vào, những chuyện này là ta phải làm. Đúng rồi, Hàn đạo hữu sau khi tới Cửu Nguyên thành, hãy đến khách sạn Phong Vân ở khu ngoại thành. Luân Hồi điện ta đã bí mật bố trí một chỗ ở nơi đó, ngươi có thể yên tâm đặt chân tới."

Tuy Hàn Lập nghe những lời nói này nhưng vẫn chỉ lật mặt nạ ở trong tay để xem qua, nhất thời không mở miệng nói chuyện.

Giao Tam hơi ngẩn ra hỏi: "Hàn đạo hữu, ngươi còn có chỗ nào không rõ sao?"

Hàn Lập hơi đăm chiêu nhìn Giao Tam hỏi lại: "Những lời Giao Tam đạo hữu vừa nói, Hàn mỗ dĩ nhiên đều nắm được. Tuy nhiên, mọi chuyện tới lúc này, Giao Tam đạo hữu có thể nói cho ta biết tình hình cụ thể liên quan đến nhiệm vụ lần này không?"

Lúc trước, hắn chỉ ở Thái Ất cảnh, tu vi yếu ớt, sức mạnh không đủ, cho nên không hỏi nhiều về nhiệm vụ Luân Hồi điện lần này. Hắn e ngại bị cuốn quá sâu vào cuộc tranh đấu giữa Luân Hồi điện và Thiên Đình, khó lòng thoát thân.

Bây giờ tu vi tiến nhanh, thái độ của hắn đối với chuyện này rất khác trước. Hắn không còn sợ hãi, rụt rè như trước nữa.

Giao Tam khẽ thở dài, khuôn mặt lộ vẻ áy náy giải thích: "Hàn đạo hữu, cũng không phải là ta không tin ngươi, chỉ là tình hình cụ thể liên quan đến nhiệm vụ lần này ta cũng không biết nhiều, dù muốn nói cho ngươi, cũng không biết nói gì."

Ngón tay Hàn Lập khẽ nhúc nhích, xoay cái mặt nạ đen trong tay, cười nói: "Giao Tam đạo hữu, ngươi và ta quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, lời thoái thác kiểu này thì miễn đi. Mặc dù ta không biết thân phận cụ thể của đạo hữu ở trong Luân Hồi điện, nhưng ta nghĩ chắc chắn không tầm thường, không thể không biết nhiệm vụ Cửu Nguyên Quan lần này. Nếu sau này chúng ta hợp tác, vẫn nên thẳng thắn một chút sẽ tốt hơn."

Giao Tam cười khổ đáp: "Tiểu nữ cũng không phải là thoái thác, thật sự là không biết. Nhiệm vụ Cửu Nguyên quan lần này trọng đại, do cao nhân trong điện tự mình chủ trì, ta chỉ là một thành viên liên lạc nho nhỏ thôi, nào biết nội tình cụ thể."

Thấy thái độ Giao Tam không giống giả vờ, Hàn Lập liền dùng tâm niệm liên lạc với Đề Hồn: "Đề Hồn, người này nói vậy có thật không?"

Thanh âm Đề Hồn vang lên trong đầu Hàn Lập: "Chủ nhân, người này chỉ là hư ảnh hiển hóa, không thể cảm nhận được rung động thần hồn, ta cũng không cách nào dò xét rõ ràng. Tuy nhiên nhìn thần sắc Giao Tam cũng không giống nói dối."

Nghe lời này, lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại.

Giao Tam nhìn thấy sắc mặt Hàn Lập không đổi liền nói tiếp: "Tại hạ dù chỉ là thành viên liên lạc, không có quyền biết rõ chi tiết nhiệm vụ lần này, nhưng Hàn đạo hữu là người ta mời tới giúp đỡ, cho nên tiểu nữ đã cố gắng hỏi thăm một chút sự tình mà ngươi quan tâm."

"Ồ, ngươi nói ta nghe." Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

"Trước mắt, Kim Đồng vẫn ở trong Cửu Nguyên quan, cũng không có gì nguy hiểm. Người của Cửu Nguyên quan bắt nó là bởi dự định dâng nó cho Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim tại Bồ Đề yến. Bây giờ còn cách Bồ Đề

yến một khoảng thời gian, nên Kim Đồng tạm thời an toàn. Thậm chí Cửu Nguyên quan còn nghĩ cách tăng tu vi Kim Đồng lên, để cho "Lễ vật" này càng thêm xuất chúng."

Nghe những câu này, mắt Hàn Lập sáng lên.

Hắn đã biết mục đích bắt Kim Đồng của Cửu Nguyên quan. Tuy nhiên, Giao Tam xác nhận việc này tại đây cũng khiến lòng hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giao Tam tiếp tục nói: "Hơn nữa, bên trên dường như dự định để cho đạo hữu hoàn thành chuyện nào đó, sẽ thông báo với ngươi nơi ở Kim Đồng và cách cứu viện nó. Nhưng cụ thể là chuyện gì, ta cũng không rõ."

"Vì việc của Hàn mỗ, đã để Giao Tam đạo hữu phải phí tâm rồi." Hàn Lập chắp tay nói, ý nghĩ trong lòng lại xoay chuyển.

Hắn thầm suy nghĩ, Luân Hồi điện muốn hắn làm chuyện gì, nhưng trong thời gian ngắn không có căn cứ làm sao nghĩ ra được. Vậy nên, ý nghĩ này chỉ loé lên trong đầu hắn rồi biến mất.

Giao Tam nói trở lại chuyện chính: "Hàn đạo hữu bây giờ coi như đã là thành viên hạch tâm của Luân Hồi điện, bản điện tuy rằng làm việc bí hiểm nhưng tuyệt đối không tính toán người một nhà. Hàn đạo hữu không cần lo lắng chuyện này."

Hàn Lập gật đầu nói: "Cái này đương nhiên, nếu không Hàn mỗ đã không gia nhập Luân Hồi điện."

"Hàn đạo hữu hiểu rõ là tốt." Giao Tam khẽ gật đầu.

Hai người rảnh rỗi nói thêm vài câu liền ngắt liên lạc.

Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi gọi Tiểu Bạch và Đề Hồn từ trong không gian Hoa Chi ra. Sau đó, hắn gỡ mặt nạ màu đỏ trên mặt xuống và đeo mặt nạ màu đen lên, bấm quyết thúc giục.

Một đoàn hào quang tối tăm trên mặt nạ lan ra, bao phủ thân thể hắn. Nhất thời, cả người hắn trở nên như ẩn như hiện.

Đề Hồn và Tiểu Bạch ở bên cạnh cũng lộ vẻ kinh ngạc, bởi thần thức bọn họ không hề cảm ứng được khí tức Hàn Lập chút nào, nơi đó phảng phất như một vùng hư vô.

Tiểu Bạch tấm tắc tán thưởng: "Luân Hồi điện quả nhiên đáng sợ, hiệu quả ẩn nấp của mặt nạ màu đen này còn lợi hại hơn so với Độn Thiên Phù của ta."

Hàn Lập tự cảm ứng tình trạng bản thân, có chút hài lòng, bàn tay bấm pháp quyết lần nữa.

Bề ngoài cơ thể hắn nhanh chóng biến hóa, trở thành một đại hán râu quai nón mặt đen.

Đồng thời, Hàn Lập đưa tay vỗ lên bả vai Đề Hồn: "Đề Hồn, mượn một phần nguyên khí của ngươi dùng một lát." Lòng bàn tay hắn phát ra lực lượng cắn nuốt, nhanh chóng hấp thu nguyên khí trong cơ thể Đề Hồn.

Đề Hồn giật mình, nhưng không động đậy, mặc cho Hàn Lập hấp thụ nguyên khí trong cơ thể.

Hàn Lập cũng không hấp thu quá nhiều. Hắn nhanh chóng ngừng lại rồi sau đó nhắm mắt.

Một lát sau, trên người hắn hiện ra một tầng hào quang tối màu, tản ra một luồng quỷ khí âm sát, giống hệt khí tức trên người Đề Hồn, không một chút sơ hở nào. Dù ai nhìn thấy Hàn Lập lúc này, cũng đều cho rằng hắn là một tu sĩ tu luyện công pháp Quỷ Đạo.

"Cái này..." Tiểu Bạch trố mắt nhìn, thần sắc lộ vẻ không thể tin nổi.

Đề Hồn thấy cảnh này cũng tỏ vẻ chấn kinh.

Bởi vì giờ này, không chỉ thân thể Hàn Lập, ngay cả thần hồn cũng tản ra

khí tức khác biệt lúc trước quá nhiều. Mặt nạ màu đen kia thậm chí cải biến được cả khí tức thần hồn.

Khuôn mặt Hàn Lập cũng tỏ vẻ vui mừng, gật đầu nói: "Mặt nạ màu đen của Luân Hồi điện có thể thu nạp nguyên khí từ người ngoài, sau đó dung hợp với bản thân, ngụy trang thành người khác. Thủ đoạn này quả thật cao minh hơn xa so với thuật biến hình đơn thuần không ít."

Đề Hồn nói: "Chủ nhân có mặt nạ này thực sự an toàn hơn rất nhiều. Kế tiếp chủ nhân muốn đi Cửu Nguyên thành, ta và Tiểu Bạch không có thủ đoạn ẩn nấp bậc này, nấp trong không gia Hoa Chi vẫn tốt hơn, tránh cho chủ nhân thêm phiền phức."

Thần niệm Hàn Lập truyền âm nhắc nhở: "Các ngươi giúp ta để ý Khúc Lân và Lam Nhan. Thân thể Khúc Lân mặc dù cường đại, nhưng thần hồn Phệ Kim Tiên tương đối yếu. Đề Hồn, thần thông của ngươi vừa vặn dễ dàng khắc chế gã."

Đề Hồn truyền âm trả lời: "Chủ nhân yên tâm, ta sẽ để ý Khúc Lân kia."

Tiểu Bạch cũng vỗ vỗ ngực, bộ dáng cam đoan.

Hàn Lập thấy vậy cười một tiếng, phất tay thu Tiểu Bạch và Đề Hồn vào không gian Hoa Chi. Sau đó, hắn rời khỏi mặt đất, đi ra bên ngoài.

Mặt hắn lộ vẻ do dự rồi hóa thành một luồng hào quang màu tối, bay về phía Lưu Kim thành. Hắn nhanh chóng tiến vào thành từ cửa phía tây.

Trong thành, mọi nơi vẫn yên bình, các tu sĩ đều đang bàn luận về sự tình đại hội đấu giá của Nhật Nguyệt các, vài người tuần tra ngẫu nhiên đi qua cũng không có chút gì khác thường.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập biết hỗn loạn do mình chiến đấu vơi đám người Xích Mộng cũng không lan truyền ra mà bị Nhật Nguyệt Minh áp chế. Hắn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lập tức, thân hình hắn khẽ động, bay sâu về phía thành đông.

Bên trong Lưu Kim thành là nơi phồn hoa, khắp nơi đều là cửa hàng, đại đa số lấy màu vàng làm chủ, làm cho người có một cảm giác phù phiếm, không giống như thành lớn hùng tráng, uy vũ.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi cảm thán. Nhật Nguyệt minh không có một chỗ dựa mạnh mẽ phía sau, lại có thể tồn tại giữa các thế lực to lớn Cửu Nguyên quan, Bách Tạo sơn, Đại Kim Nguyên Tiên Cung đến nay, hơn nữa còn phát triển phồn vinh, có lẽ chính bởi sự phù phiếm vô hại này.

Lưu Kim thành chiếm diện tích rất lớn. Hàn Lập bay gần nửa ngày mới dừng lại ở một tòa đại điện vàng óng ở thành đông.

Cửa đại điện treo một tấm biển, viết bốn chữ lớn "Nhật Nguyệt Chu Hành".

Người đến kẻ đi ở lối vào, rất náo nhiệt.

Hàn Lập cất bước đi vào. Bên trong là một không gian lớn khoảng mấy trăm trượng, biển người cùng đi, hối hả tiến sâu vào đại điện.

Ở trong đại điện có vài chục cửa vào, trên đỉnh mỗi cửa đều viết một cái tên, rõ ràng là các địa danh của Đại Kim Nguyên Tiên Vực.

Cửu Nguyên thành, Kim Nguyên thành, Bách Tạo thành đều có trong đó. Người đi vào ba cửa này cũng nhiều nhất.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua, cất bước đi đến lối vào viết Cửu Nguyên thành.

Nhật Nguyệt Chu Hành là một sản nghiệp vận chuyển dưới cờ Nhật Nguyệt minh. Nhật Nguyệt minh khai phá, luyện chế ra một loại phi thuyền đặc thù, tên là Nhật Nguyệt Phi Chu. Thuyền này có thể tiếp dẫn lực lượng nhật nguyệt tinh thần, tốc độ phi hành cực nhanh, dùng để đi lại giữa các thành trì quan trọng ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực, vận chuyển hàng hóa hoặc đón khách.

Nhật Nguyệt Thần Chu không chỉ có tốc độ cực nhanh mà giá cả so với truyền tống trận cũng rẻ hơn rất nhiều. Vậy nên, rất nhiều thế lực nhỏ và

vừa, còn cả tán tu ưa thích.

Mặc dù Lưu Kim thành có pháp trận truyền tống kết nối với Cửu Nguyên thành, nhưng truyền tống trận ở các Tiên Vực đều trong tầm khống chế của Thiên Đình. Nơi đó có pháp trận giám sát đặc biệt nghiêm cẩn. Hơn nữa, gần đây các đại Tiên Vực rối ren, Thiên Đình giám sát truyền tống trận càng thêm nghiêm ngặt. Hàn Lập mặc dù có mặt nạ màu đen cũng không muốn mạo hiểm.

Mà tốc độ Nhật Nguyệt Phi Chu cũng rất nhanh, trong vòng ba mươi năm cũng đủ thoải mái đến Cửu Nguyên thành.

Hàn Lập bước vào lối đi Cửu Nguyên thành, xuyên qua một hành lang thật dài. Khung cảnh trước mặt bỗng mở rộng ra, một gian đại sảnh dài rộng ba mươi mấy trượng xuất hiện ở phía trước.

Trong sảnh bày ra không ít chỗ ngồi và không ít người giờ này cũng đã ngồi đấy, còn có hai người mặc áo lam là tu sĩ của Nhật Nguyệt minh đứng ở đây.

Nhìn thấy Hàn Lập tiến đến, một tu sĩ trung niên của Nhật Nguyệt minh lập tức tiến ra nghênh đón, chắp tay nói: "Vị đạo hữu này muốn đi Nhật Nguyệt Thần Chu tiến về Cửu Nguyên thành sao?"

Hàn Lập gật gật đầu: "Đúng vậy."

Hắn không muốn làm người khác chú ý nên áp chế tu vi xuống ngang bằng Kim Tiên.

Tu sĩ trung niên cười nói: "Đạo hữu tới rất đúng lúc, thần chu đi tới Cửu Nguyên thành mỗi tháng có một chiếc. Chiếc thần chu tiếp theo xuất phát vừa khéo vào ngày hôm sau."

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên liền dò hỏi: "Ồ, vậy thật là đúng dịp, không biết phí tổn bao nhiêu?"

Đúng lúc tu sĩ trung niên của Nhật Nguyệt minh đang muốn nói, một thanh

âm truyền tới từ bên cạnh, là bốn tên tu sĩ đang đi tới: "Vị đạo hữu này cũng muốn đi Cửu Nguyên thành, không biết có hứng thú cùng chúng ta mua chung vé thuyền một gian lớn? Năm người chúng ta cùng chịu phí tổn, có thể tiết kiệm không ít Tiên Nguyên thạch."

Tu vi bốn người đều đạt đến Kim Tiên cảnh. Người cầm đầu là một lão giả áo xám, vẻ mặt tươi cười.

Trong ba người kia, một người là thanh niên áo đen, nhìn qua nhiều nhất khoảng hai mươi tuổi, trên mặt còn có chút ngây ngô.

Bên cạnh thanh niên áo đen là một thiếu phụ áo đỏ, dáng người nở nang, dung mạo mỹ lệ.

Người cuối cùng lại là một nữ ni tướng mạo xinh đẹp, người mặc tăng y xanh nhạt, đỉnh đầu búi tóc thật cao, nhìn giống như tóc người tu hành, phía sau còn đeo một thanh trường kiếm trắng tuyết, nhìn không đâu vào đâu.

Nhìn thấy bốn người, ánh mắt Hàn Lập khẽ động, cảm thấy giật mình.

Bởi vì, trong bốn người này, ngoại trừ thanh niên mặc áo đen dung mạo khá lạ lẫm, còn ba người khác hắn đều nhận ra.

------oOo------

Chương 1208: Đi cùng thuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lão giả áo xám và hồng sam thiếu phụ kia, chính là hai người lúc trước Hàn Lập gặp trong Ngũ Quang Lôi Vực, tên là Tôn Trọng Sơn và Diệu tiên tử.

Chỉ là ngày đó Tôn Trọng Sơn kia bỏ mặc Diệu tiên tử và gã đàn ông xấu xí mặc hắc giáp, một mình chạy trốn, song phương hẳn là kết thành thù hận mới đúng, không biết hôm nay sao lại xuất hiện cùng nhau.

Mà nữ ni áo trắng kia có dung mạo thân hình giống bảy tám phần với nữ tử Dư Mộng Hàn mà Hàn Lập lúc trước gặp ở Linh Hoàn giới, làm ánh mắt hắn không khỏi dừng lại thêm giây lát.

Chỉ là thời gian đã qua lâu, lại vượt qua lưỡng giới xa xôi, trong lúc nhất thời hắn cũng vô pháp xác nhận thân phận đối phương.

Nữ ni áo trắng dường như chú ý tới ánh mắt của Hàn Lập, đôi mi thanh tú hơi nhíu lại rồi quay đầu đi.

"Vé tàu gian lớn?" Thần sắc Hàn Lập khôi phục lại, hỏi.

"Phòng khách Nhật Nguyệt Thần Chu phân ra ba loại đại, trung, tiểu, gian lớn vé là ba ngàn Tiên Nguyên thạch, gian trung hai ngàn, gian nhỏ một ngàn. Năm người chúng ta cùng mua một tấm vé gian lớn, mặc dù chật chội một chút, nhưng có thể tiết kiệm không ít Tiên Nguyên thạch, không biết ý đạo hữu thế nào?" Lão giả áo xám cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn tu sĩ trung niên Nhật Nguyệt minh bên cạnh một cái. Tu sĩ trung niên vẫn lẳng lặng đứng ở một bên, cũng không ngăn cản

hành vi ghép chỗ của lão giả áo xám.

"Thật xin lỗi, tại hạ quen một mình đơn độc, đa tạ hảo ý của đạo hữu." Mắt Hàn Lập sáng lên, lắc đầu.

Lão giả áo xám lộ vẻ thất vọng, nhưng cũng không có thuyết phục tiếp, khẽ gật đầu với Hàn Lập, sau đó dẫn ba người rời đi.

Hàn Lập quét nhìn bốn người một chút, rồi mua một tấm vé tàu gian nhỏ từ tu sĩ trung niên Nhật Nguyệt minh.

Chỉ còn một ngày, hắn cũng không có tâm tư ra ngoài đi dạo, tìm một chỗ trong sảnh ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc trước tranh đấu một trận với bọn người Đại La Xích Mộng, khiến cho hắn tiêu hao không ít nguyên khí, vừa vặn tranh thủ dịp này khó có được cơ hội nhàn hạ hảo hảo khôi phục một chút.

Hàn Lập vừa âm thầm vận công khôi phục nguyên khí, đồng thời chú ý bốn người kia, nhất là nữ ni áo trắng.

Nàng này cực kỳ giống Dư Mộng Hàn, khí tức cũng cũng tương tự, thật sự là Dư Mộng Hàn sao?

Chỉ là lúc trước Hàn Lập rời khỏi Linh Hoàn giới, tu vi Dư Mộng Hàn ngay cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa đến, mà thiên tư cũng không tốt lắm, lúc này mới bao nhiêu năm, làm sao có thể tu luyện đến Kim Tiên cảnh.

Mặc dù tu vi Liễu Nhạc Nhi cũng đột nhiên tăng mạnh, bây giờ thậm chí đã tiếp cận Đại La cảnh, nhưng nàng thân phụ huyết mạch Man Hoang Chân Linh Cửu Vĩ Thiên Hồ, phía sau lại có tài nguyên Thiên Hồ tộc tương trợ, tự nhiên là chuyện khác.

Nữ ni áo trắng này nhìn chỉ là một tán tu, vé tàu một ngàn Tiên Nguyên thạch cũng phải tính toán tỉ mỉ, tự nhiên tài lực không có bao nhiêu, hẳn không phải là Dư Mộng Hàn, khả năng chỉ là tướng mạo ngẫu nhiên giống mà thôi.

Bọn người lão giả áo xám tiếp tục bắt chuyện với tu sĩ bên ngoài tiến đến, lôi kéo ghép phòng.

Giờ phút này sắp đến thời gian xuất phát, người tiến vào càng ngày càng nhiều, chỉ là đại đa số người đều đã mua vé tàu, tới tập hợp mà thôi.

Bọn người lão giả áo xám hỏi liên tiếp bảy tám người, rốt cuộc tìm được một người nguyện ý ghép phòng, là một trung niên nam tử có đôi mắt tam giác, mặt mũi tràn đầy vẻ hung hãn, tu vi cũng đạt tới Kim Tiên cảnh.

Chỉ là quần áo gã có vẻ cũ nát, mà làn da lại thô ráp, xem liền biết là một gã tán tu.

Sau khi gom đủ năm người, mấy người lão giả áo xám cũng tìm một chỗ ngồi xuống, chờ đợi Nhật Nguyệt Thần Chu khởi hành.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua.

Trong phòng đã ngồi đầy người, cuối cùng đã tới thời gian xuất phát.

"Các vị đạo hữu chờ đợi đã lâu, xin mời đi theo ta." Hai tu sĩ Nhật Nguyệt minh kia nói một tiếng, đi đến chỗ sâu đại sảnh.

Đám người trong sảnh đều đứng dậy, đi theo hai người.

Chỗ sâu đại sảnh có một cánh cửa, phía sau là một hành lang, xuyên qua hành lang, phía trước sáng tỏ thông suốt, một quảng trường khổng lồ xuất hiện ở đây.

Trên quảng trường đặt một chiếc phi chu to lớn, cao chừng ba bốn trăm trượng, dài bảy tám trăm trượng, thân tàu bo tròn, nhìn phảng phất một quả trứng gà to lớn vô cùng.

Toàn thân phi chu oánh lam, phía trên minh khắc chằng chịt phù văn hai màu xanh trắng, tạo thành pháp trận này đến pháp trận khác, nhìn phi thường huyền diệu.

"Đây là Nhật Nguyệt Thần Chu, quả nhiên bất phàm." Hàn Lập nhìn pháp trận trên phi chu, thình lình đều là pháp trận tinh thần, mà lại phi thường huyền diệu, không kém hơn cấm chế tinh thần trong Tích Lân Không Cảnh.

Phía dưới phi chu có một chỗ cửa vào, bọn người Hàn Lập theo thứ tự tiến vào bên trong.

Trong Nhật Nguyệt Thần Chu trên dưới chia làm mười tầng, mỗi một tầng đều ngăn thành từng gian phòng to nhỏ, tận dụng cực hạn không gian bên trong.

Hàn Lập dựa theo số vé, rất mau tìm đến gian phòng của mình. Không gian bên trong rất nhỏ, dài rộng chỉ hơn một trượng, chỉ đặt một cái giường và một chỗ ngồi nhỏ, dị thường đơn giản.

Cũng may, hắn cũng không phải người hưởng thụ coi trọng ngoại vật, đóng cửa phòng lên giường ngồi xuống, sau đó thần thức tỏa ra, dò xét tình huống chung quanh.

Bốn vách gian phòng đều sắp đặt cấm chế ngăn cách nhau, bất quá điểm cấm chế ấy, tự nhiên ngăn không được thần thức Hàn Lập.

"Ồ!" Đôi mi hắn chau lên.

Rất trùng hợp, năm người lão giả áo xám lại ở kế vách của hắn.

Gian phòng đó so với phòng Hàn Lập lớn hơn một chút, bài trí cũng rất đơn giản, cũng chỉ có một cái giường, một bộ bàn ghế.

Diện tích nơi đó mặc dù lớn hơn phòng Hàn Lập, nhưng nhân số bọn họ cũng nhiều, năm người sau khi đi vào, cũng không còn chỗ trống bao nhiêu.

"Nơi đây chật hẹp, mọi người chịu đựng một chút nhé." Lão giả áo xám vừa cười vừa nói.

Nữ ni áo trắng và Diệu tiên tử kia thấy không gian chật hẹp như vậy, lông

mày đều hơi nhíu lại.

"Chỉ có một cái giường, vậy để hai vị Dư tiên tử và Diệu tiên tử ngồi xuống đi, ba nam tử chúng ta tùy tiện tìm một chỗ nghỉ ngơi là được." Thanh niên áo đen liếc nữ ni áo trắng một cái, nói ra.

"Dư tiên tử!" Hàn Lập nghe thanh niên áo đen nói, trong lòng hơi động một chút.

Chỉ là thanh niên áo đen còn chưa dứt lời, nam tử trung niên mắt tam giác kia đã không nói một lời bước nhanh đến phía trước, đặt mông ngồi ở trên giường.

"Ngươi..." Sắc mặt thanh niên áo đen trầm xuống.

"Cái giường này đặt ở trong phòng, tất nhiên ai tới trước được trước. Hắc hắc, ngươi muốn lấy lòng cô nương, đó là chuyện của ngươi, ta cũng không có lòng dạ quan tâm." Nam tử mắt tam giác cười lạnh hắc hắc một tiếng, sau đó duỗi người một cái, nằm ở trên giường.

Thanh niên áo đen giận dữ, gã ở trong gia tộc mình có địa vị tôn sùng, chưa bao giờ bị loại uất khí này, lúc này hai tay nắm lại, đang tính phát tác.

Nam tử mắt tam giác quay đầu nhìn sang, mắt tam giác nhìn chằm chằm thanh niên áo đen, bên trong hiện lên từng tia từng tia lãnh mang như độc xà.

Thanh niên áo đen rùng mình một cái, lửa giận ngập đầu như bị rót một thùng nước lạnh, biến mất vô tung vô ảnh, cứ thế đứng tại nơi đó.

"Mọi người nếu cùng lên thuyền, lại ở chung một phòng, cũng coi là duyên phận khó có được, hay là dĩ hòa vi quý đi. Nếu Lâm đ*o hữu hơi mệt chút, vậy hảo hảo nghỉ ngơi một lát, mấy người chúng ta ngồi dưới đất này cũng được." Lão giả áo xám bước ra hoà giải.

Thanh niên áo đen lộ vẻ tức giận hừ một tiếng, mượn cơ hội xuống đài, tìm một chỗ trong phòng ngồi xuống.

Nam tử mắt tam giác cất tiếng cười to một tiếng, nhưng cũng không để ý tới mấy người, tự nhắm mắt lại.

Trong mắt thanh niên áo đen lóe lên một tia oán độc khắc cốt, nhưng lập tức lại biến mất.

Ba người lão giả áo xám, nữ ni áo trắng và thiếu phụ váy đỏ cũng tự mình ngồi xuống, trong phòng rất nhanh trở nên yên tĩnh.

...

Hàn Lập thu hồi thần thức dò xét, khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười.

Mấy người sát vách cũng khá lý thú, dọc theo đường này có lẽ còn phát sinh nhiều chuyện thú vị.

Hắn rất nhanh thu hồi tâm tư, bấm niệm pháp quyết vung lên, từng đạo thanh quang rơi vào các nơi trong phòng, mở ra mấy tầng màn sáng cấm chế, bao gian phòng lại, lúc này mới ngừng tay.

Vào thời khắc này, Nhật Nguyệt Thần Chu rung động ù ù, lơ lửng bay lên.

Hàn Lập nhìn ra một cửa sổ nhỏ xuyên thấu ra ngoài, chỉ thấy Nhật Nguyệt Thần Chu đang rất nhanh bay lên không trung, Lưu Kim thành phía dưới cấp tốc trở nên nhỏ bé, sau đó Nhật Nguyệt Thần Chu khẽ run lên, hóa thành một đạo lưu quang màu lam bay như điện về hướng Cửu Nguyên thành.

Lưu Kim thành phía dưới trong nháy mắt biến mất trong tầm mắt phía sau, tốc độ Nhật Nguyệt Thần Chu nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Lập thấy cảnh này, sau khi kinh ngạc, cũng rất mừng rỡ.

Tốc độ phi hành Nhật Nguyệt Thần Chu vậy mà không chậm hơn mình phi độn, dựa theo tốc độ này, nhất định trong vòng ba mươi năm sẽ đến Cửu Nguyên thành.

Hắn rất nhanh thu tầm mắt lại, vung tay lên, mấy đạo kim quang bắn ra, hóa thành bốn năm cỗ Đạo binh màu vàng, canh giữ ở trong phòng.

Hắn lại phất tay mở ra không gian Hoa Chi, lách mình tiến vào bên trong.

"Chủ nhân, người đã xuất phát tiến về Cửu Nguyên thành?" Đề Hồn nhìn thấy Hàn Lập đi vào, tiến lên đón.

Mà Tiểu Bạch lúc này đã bắt đầu tu luyện ở phía xa, cũng không đi đến.

Hàn Lập gật gật đầu, kể đơn giản chuyện Nhật Nguyệt Thần Chu.

"Ta dò xét trong trí nhớ thần hồn Khê Đường trưởng lão, chủ nhân người tiến về Cửu Nguyên thành, cưỡi Nhật Nguyệt Thần Chu là thích hợp nhất." Đề Hồn nói ra.

"A, Khúc Lân và Lam Nhan đâu?" Lông mày Hàn Lập đột nhiên nhíu một cái, ánh mắt nhìn lại chung quanh.

Gờ phút này hắn không cảm ứng được khí tức của bọn họ.

"Khúc Lân kia vừa rồi không có hảo ý dò xét khắp không gian Hoa Chi, ta thừa dịp bất ngờ, thi triển bí thuật làm cho hắn lâm vào mê man. Mà Lam Nhan kia mặc dù cầu cạnh chúng ta, có chút trung thực, bất quá lòng người khó dò, vì đề phòng vạn nhất, ta cũng làm cho nàng ngủ say rồi." Đề Hồn chỉ một tay về phía lầu các xa xa, nói ra.

Thần thức Hàn Lập tìm kiếm, hai người Khúc Lân đều trong lầu các, mơ màng bất tỉnh, vuốt cằm nói:

"Cũng tốt, ngươi có lòng rồi."

Lần này hắn tiến vào, định tranh thủ thời gian trên đường này, tiếp tục dùng không gian chênh lệch thời gian để bế quan tu luyện. Hai người Khúc Lân có chút phiền phức, cho dù Đề Hồn không xuất thủ hắn cũng sẽ nghĩ cách phong bế thần thức ngũ giác hai người.

Đang cân nhắc, Hàn Lập vung tay lên, từng đạo kim quang bắn ra, rơi vào chỗ lầu các hai người Khúc Lân, mở ra mấy tầng cấm chế, lúc này mới yên tâm.

Hắn lập tức đi vào bên cạnh Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, một góc đại trận đã vỡ vụn, toàn bộ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận ảm đạm vô quang, sớm đã ngừng vận chuyển.

Lần trước để thoát khỏi không gian Linh Vực, Hàn Lập bất đắc dĩ phải phá huỷ một góc Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Cũng may Quang Âm Thiên Tuyền đại trận này là hắn tự tay bố trí, mà tài liệu bày trận vẫn còn thừa, chữa trị cũng không khó khăn.

Hàn Lập vung tay lên, trên mặt đất nhiều ra một đống nhỏ vật liệu, chợt động thủ chữa trị đại trận.

------oOo------

Chương 1209: Không gian chênh lệch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Hoa Xuyên Tuyết

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Mất gần nửa ngày bận rộn, Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận đã chữa trị xong, một lần nữa nở rộ từng trận linh quang.

Hàn Lập lại lấy Tiên Nguyên thạch trên người ra, đặt ở bên cạnh Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, cung cấp pháp trận vận chuyển.

Làm xong những thứ này, hắn mới khoanh chân ngồi xuống bên cạnh đại trận, do dự một lát, hắn bắt đầu triển khai Linh Vực bao lại Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận.

Hắn còn chưa triển khai Linh Vực quá lớn, chỉ bao phủ chung quanh hai ba mươi trượng, dù sao Linh Vực mở ra càng lớn, tiêu hao càng nhiều.

Mà Đề Hồn bây giờ đứng cách đó không xa, cũng bị Linh Vực bao lại.

Thấy Hàn Lập mở ra Linh Vực, khuôn mặt Đề Hồn lộ ra vẻ hơi quái lạ, hiển nhiên không rõ cử động của Hàn Lập lần này có ý gì, nhưng cũng không lên tiếng quấy rầy.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn thoáng qua Đề Hồn, cũng không ly khai, trong miệng lẩm bẩm. Kim quang bên trong Linh Vực chớp liên tục, năm loại cụ tượng Chân Ngôn Bảo Luân, Đoạn Thời Lưu Hoả bỗng dưng xuất hiện.

Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thời Lưu Hoả bay vụt lên cao, hóa thành một vầng trăng tròn màu vàng và một mặt trời màu vàng. Huyễn Thần Sa Lậu thì rơi xuống dưới đất, hóa thành một biển cát màu vàng. Đông Ất Thần Mộc thì chui vào trong biển cát, lập tức vỡ ra, một mảnh rừng rậm tươi tốt hiện ra. Quang âm Tịnh Bình chớp động linh quang, hóa thành một dòng sông lớn màu vàng, ù ù chảy xuôi.

Trong khoảnh khắc, Linh Vực Hàn Lập phóng thích hầu như biến thành một thế giới chân thật, chỉ là mặt đất biển cát và sông lớn màu vàng có chút hư ảo.

Vào thời khắc này, Chân Ngôn Bảo Luân biến thành trăng tròn màu vàng đột nhiên hạ xuống, lơ lửng trên không Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận.

Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận đại thịnh linh quang, cấp tốc vận chuyển. Chân Ngôn Bảo Luân cũng nở rộ quang huy gấp mấy lần, vận chuyển nhanh chóng, bất quá cả hai nghịch hướng chuyển động nhưng lại cộng hưởng với nhau.

Mà giờ khắc này trong không gian Linh Vực, tiếng gió nổi lên, cát vàng bay múa cuộn lên, sông lớn màu vàng nổi lên sóng đục, mặt trời màu vàng đại phóng hoả diễm, mặt đất rừng rậm tươi tốt cành lá cũng nhảy múa cuồng loạn, năm cỗ Thời Gian pháp tắc chi lực kích động kịch liệt.

Hàn Lập nhướng mày, Linh Vực lần nữa thoát ly khống chế của hắn, tự động vận chuyển.

Bất quá đã có khinh nghiệm lần trước, hắn vẫn không kinh hoảng, tùy ý để Linh Vực và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận cộng hưởng.

"Ầm ầm ầm..."

Một tiếng nổ đùng bỗng vang lên, một mảnh kim quang chói mắt từ bên trong Chân Ngôn Bảo Luân nổ bể ra, hóa thành một gợn sóng màu vàng quét ngang toàn bộ không gian Linh Vực.

Kim quang lan tràn lướt qua, Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận cũng bộc

phát ra một hồi chấn động thời gian, cả hai lại tương dung với nhau.

Bên trong không gian Linh Vực, năm cỗ Thời Gian pháp tắc chi lực kịch liệt xung đột nhanh chóng lắng lại, hết thảy khôi phục bình tĩnh, bất quá tốc độ thời gian trôi qua trong không gian Linh Vực trong nháy mắt nhanh hơn gấp vạn lần.

“Cái này là…” mặt Đề Hồn lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng cũng là người có kiến thức rộng rãi, rất nhanh liền cảm thấy dòng chảy thời gian biến hóa bên trong Linh Vực. Nàng liếc nhìn Hàn Lập khâm phục vô cùng.

Lần trước Hàn Lập bố trí ra không gian chênh lệch thời gian gấp trăm lần đã làm cho Đề Hồn kinh hãi không thôi, trước mắt không gian chênh lệch thời gian gấp vạn lần càng làm cho nàng đầu rạp xuống đất.

“Chủ nhân chính là người mang thiên mệnh, ngày sau tạo hóa không thể hạn lượng...” Đề Hồn thầm suy nghĩ, sau đó lập tức ngồi xuống, vận công luyện hoá hai kiện tiên khí Y Minh Quỷ Trảo và Hồn Quỷ Sáo.

Hai kiện Tiên Khí này có uy lực cực lớn, nhất là Hồn Quỷ Sáo, triệt để tế luyện, về sau có thể làm tán thần hồn địch nhân dễ dàng.

Chỉ tiếc là Đề Hồn hay Khê Đường trưởng lão, đều vừa mới đạt được kiện Tiên Khí này, chưa kịp luyện hóa, triển khai ra không được bao nhiêu uy lực, nếu không Khê Đường trưởng lão cũng không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Hàn Lập tự nhiên không biết chính mình một phen thi pháp, khiến cho Đề hồn càng thêm quy tâm (tin theo), thấy không gian chênh lệch thời gian hình thành, hắn nhẹ nhàng thở ra.

Không gian chênh lệch thời gian vạn lần này, không phải ngẫu nhiên hình thành là tốt rồi, chỉ cần có thể thuần thục nắm giữ, tốc độ tu luyện của hắn liền có thể lần nữa tăng lên gấp trăm lần.

Chỉ là bây giờ Linh Vực liên hệ với hắn bị gián đoạn, nhất định phải tìm ra một phương pháp giải trừ không gian chênh lệch thời gian nơi này ổn thỏa, nếu không mỗi lần rời đi đều phải phá hủy Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận.

Hàn Lập nhắm mắt vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, cảm ứng Thời Gian chi lực lưu động chung quanh Linh Vực.

Không gian chênh lệch trước mắt lúc này chính là kết quả giữa Linh Vực của hắn và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận dung hợp, nếu muốn giải trừ không gian này chỉ có thể từ hai phương diện.

Hàn Lập không biết nhiều về Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, chỉ có thể nghĩ biện pháp từ phương diện Linh Vực, xem có thể một lần nữa đoạt lại quyền khống chế Linh Vực hay không.

Kỳ thật lần trước lúc bị giam bên trong không gian này, hắn đã thử qua biện pháp này nhưng lúc ấy lòng hắn tràn đầy lo lắng, một phen thử nghiệm không có kết quả, liền nhanh chóng buông tha, rồi dùng Man lực phá không gian chênh lệch thời gian này.

Bây giờ Hàn Lập lần thứ hai tiến vào không gian chênh lệch thời gian này, tâm cảnh an định hơn nhiều, vận chuyển Thời Gian pháp tắc cẩn thận cảm ứng không gian Linh Vực chung quanh.

Trong nháy mắt, năm sáu trăm năm thoáng cái đã qua.

Hàn Lập chậm rãi mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Trải qua những năm này tu luyện cảm ngộ, hắn phát hiện một ít tình huống lúc trước không chú ý tới.

Đầu tiên là nguyên lý hình thành không gian chênh lệch, hắn cơ bản đã hiểu rõ.

Lúc hình thành không gian chênh lệch còn dựa vào lực lượng Quân Thiên Nhật Quỹ. Quân Thiên Nhật Quỹ tuy rằng biến mất, nhưng Thời Gian pháp

tắc chi lực và thần thông ẩn chứa trong đó lại không mất đi, chỉ là dung nhập cùng một thể với Chân Ngôn Bảo Luân mà thôi. Bây giờ Chân Ngôn Bảo Luân đã tương đương với Quân Thiên Nhật Quỹ.

Vì vậy, Chân Ngôn Bảo Luân mới có thể cộng hưởng với Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, bố trí ra không gian chênh lệch thời gian này.

Chỉ là giữa Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận sinh ra tác dụng kỳ diệu nào đó khiến cho hiệu quả thời gian gia tốc tăng lên gấp vạn lần.

Tiếp theo là vấn đề tiêu hao không gian chênh lệch lúc này, nguyên bản Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận cần tiêu hao Tiên Nguyên thạch và Thời Gian pháp tắc chi lực mới có thể thúc giục.

Quân Thiên Nhật Quỹ và Chân Ngôn Bảo Luân dung hợp, không gian chênh lệch thời gian mới này cũng giống vậy, chỉ là Thời gian pháp tắc bây giờ không còn do Tuế Nguyệt Thần Đăng cung cấp, bởi vì Tuế Nguyệt Thần Đăng đã sáp nhập vào trong Đoạn Thời Lưu Hoả.

Mà pháp tắc chi lực dùng cho không gian chênh lệch thời gian này là do Linh Vực của hắn cung cấp.

Liên tiếp sáp nhập vào Tuế Nguyệt Thần Đăng, Quân Thiên Nhật Quỹ, còn có Lưỡng Sinh Thần Thụ, khiến bây giờ bên trong Linh Vực Hàn Lập, lực lượng Thời Gian pháp tắc hùng hậu vô cùng, chèo chống Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận vận chuyển vẫn dư xài.

Hơn nữa Thời Gian pháp tắc chi lực bên trong Linh Vực mặc dù dùng hết,chỉ cần cho Hàn Lập một ít thời gian, hắn có thể khôi phục lại.

Hàn Lập trước kia một mực lo lắng Thời Gian pháp tắc chi lực bên trong Tuế Nguyệt Thần Đăng dùng hết, lại phải tìm kiếm Thời Gian pháp tắc chi vật mới, cung cấp cho Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận vận chuyển.

Hiện tại, vấn đề này đã được giải quyết, rốt cuộc không cần phải lo lắng nữa.

Bất quá, cũng chính vì Quân Thiên Nhật Quỹ, Tuế Nguyệt Thần Đăng, những vật này sáp nhập vào bên trong Linh Vực Hàn Lập, bây giờ không gian chênh lệch thời gian này cũng hạn chế được nhất định.

Hàn Lập vung tay lên, Đoạn Thời Lưu Hoả biến thành mặt trời màu vàng ở giữa không trung hạ thấp xuống, đứng cách trước người hắn không xa.

Lửa vàng bên trong mặt trời màu vàng cuồn cuộn ra, xuyên thấu qua ngọn lửa màu vàng có thể nhìn thấy bên trong có chừng một trăm tám mươi đoàn Thời gian đạo văn, chỉ có điều đã có năm sáu đoàn phai nhạt dần.

Thời gian Linh Vực tồn tại vốn có hạn chế, về sau thời gian đạo văn sẽ phai nhạt nhạt dần, Linh Vực sẽ tự động giải trừ, bây giờ Linh Vực và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận tạo thành không gian chênh lệch thời gian, tình huống có lẽ vẫn không thay đổi.

Nếu vậy, Hàn Lập coi như đã tìm được một loại phương pháp giải trừ không gian chênh lệch thời gian này.

Chỉ là phương pháp này quá nhiều cứng nhắc, chưa đủ linh hoạt, vạn nhất gặp phải tình huống khẩn cấp cũng không cách nào ứng phó, cho nên vẫn không thể làm.

Hắn vung tay lên, mặt trời màu vàng bắn ra, một lần nữa bay vụt lên bầu trời.

Năm ngón tay Hàn Lập vừa nhấc lên, đầu ngón tay bắn ra năm đạo kim quang.

Ở giữa kim quang ẩn chứa vô số phù văn màu vàng, tản mát ra năm cỗ pháp tắc chi lực vô cùng cường đại.

Trong miệng hắn lẩm bẩm, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, năm đạo kim quang quay tít một vòng thình lình hóa thành năm vòng tròn màu vàng, tản mát ra Thời Gian pháp tắc chi lực tăng vọt gấp mấy lần, sau đó chia ra chui vào bên trong trăng tròn màu vàng, mặt trời màu vàng, rừng

rậm tươi tốt, sông lớn bành trướng, đất cát màu vàng phía dưới.

Trăng tròn màu vàng, mặt trời màu vàng rừng rậm tươi tốt, sông lớn bành trướng, đất cát màu vàng đồng thời sáng lên, toàn bộ Linh Vực vận chuyển ù ù, trùng kích lên giam cầm chi lực của Linh Vực bên ngoài.

Không gian Linh Vực lập tức rung động, nhưng chỉ như vậy, mặc cho trùng kích thế nào đi nữa, giam cầm chi lực chung quanh vẫn như cũ không gì phá nổi.

Cách đó không xa, Đề Hồn vốn đang nhắm mắt tu luyện, lúc này cũng bừng tỉnh, nhưng chứng kiến vẻ mặt Hàn Lập ngưng trọng, vẫn không lên tiếng quấy rầy, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Toàn bộ Linh Vực cuồn cuộn như biển sâu sóng dữ, nhưng giam cầm chi lực bên ngoài vẫn một mực tồn tại, lù lù bất động, ngược lại Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận chung quanh chớp động linh quang kịch liệt, tựa hồ muốn tan vỡ.

"Xem ra chỉ dựa vào man lực vẫn chưa được rồi." Hàn Lập vội vàng ngừng trùng kích.

Tiếp tục như vậy, giam cầm chi lực bên ngoài Linh Vực chưa phá, Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận sẽ bị hủy.

Tuy rằng như thế cũng có thể giải khai không gian chênh lệch lúc này, nhưng hắn phải tìm biện pháp khác.

Hàn Lập nhìn Linh Vực chung quanh, không khỏi nhíu mày, cũng không nhụt chí.

Qua quan sát năm sáu trăm năm này, tuy rằng hắn còn chưa phát hiện nguyên nhân Linh Vực bị giam cầm, nhưng đối với loại giam cầm này giải trừ như thế nào, hắn đã có một chút ý tưởng.

Hàn Lập phất tay lên, một cỗ kim quang bắn ra bao phủ những Tiên Nguyên Thạch ở phụ cận Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, cuốn chúng

bay về.

Tiên Nguyên Thạch bị hắn thu hồi lập tức biến mất vô tung.

Hai tay Hàn Lập lập tức bấm niệm pháp quyết, kim quang trên thân nhanh chóng ảm đạm, Tiên Linh lực và Thời Gian pháp tắc trong cơ thể đều nội liễm, kiệt lực cắt đứt liên hệ bản thân cùng Linh Vực.

Linh Vực do dùng Tiên Linh lực của hắn để tạo thành, chỉ cần cắt đứt ngọn nguồn, Linh Vực chắc hẳn sẽ tự động đóng lại.

Hàn Lập vừa cử động, Linh Vực phụ cận lập tức chớp động, tựa hồ muốn đóng lại.

Thấy cảnh này, trong lòng hắn vui vẻ.

Nhưng vào thời khắc này, một cỗ lực lượng cắn nuốt vô cùng to lớn từ bên trong Linh Vực lộ ra, Tiên Linh Lực bị che giấu trong cơ thể Hàn Lập lập tức không có lực phản kháng bị cưỡng ép lôi ra, lần nữa dung nhập vào bên trong Linh Vực chung quanh.

Linh Vực chớp động lập tức khôi phục ổn định.

Không chỉ như thế, bởi vì bên trong Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận không có Tiên Nguyên thạch cung cấp, Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận cũng điên cuồng bắt đầu thu nạp Tiên Linh Lực bên trong Linh Vực.

Song trọng (hai cái gánh nặng) phía dưới hấp thu, lập tức Tiên Linh Lực trong cơ thể Hàn Lập nhanh chóng giảm bớt.

Tròng mắt hắn hơi híp lại, mặc cho Tiên Linh Lực trong cơ thể chen chúc chui ra.

Hàn Lập nín hơi tập trung tư tưởng suy nghĩ, tính toán xem Tiên Linh Lực trong cơ thể mình tiêu hao không còn, Linh Vực có còn tiếp tục vận chuyển hay không?

Bây giờ hắn đã tiến cấp Đại La cảnh, Tiên Linh Lực trong cơ thể vô cùng thâm hậu, song trọng Linh Vực và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận phía dưới hấp thu trọn vẹn gần nửa ngày, rốt cuộc mới thấy đáy.

Nhưng mà Linh Vực chung quanh và Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận không đình chỉ hấp thu, vẫn như cũ đang điên cuồng rút Tiên Linh Lực trong có thể hắn ra.

------oOo------

Chương 1210: Mười tám vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập nhanh chóng bị rút hoàn toàn. Nhưng, nguồn lực lượng cắn nuốt này vẫn không hề dừng lại, nó ép vào khí huyết hùng hậu trong cơ thể hắn rồi tiếp tục hấp thu.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, đau khổ chống đỡ. Tuy nhiên, Linh vực xung quanh không vì hắn tiêu hao hết sạch tiên linh lực mà ngừng lại, hơn nữa lực hấp thu hình như còn mạnh lên, cảm giác như quyết hút khô hắn mới thôi.

"Không tốt!" Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, hắn muốn lấy thêm Tiên Nguyên thạch, đặt gần Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Nhưng ngay thời khắc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Linh Vực chung quanh bỗng chấn động mạnh, lực lượng hấp thu bỗng mãnh liệt gấp mấy lần, bao phủ toàn thân hắn từ trên xuống dưới, thẩm thấu vào bên trong kinh mạch hắn.

Thân thể Hàn Lập trở lên cứng ngắc, một ngón tay cũng không cử động được.

"Chuyện gì xảy ra!"

Trong lòng khẽ run sợ, hắn cố hết sức huy động lực lượng toàn thân, nhưng vẫn không có bất kỳ tác dụng gì.

Khí huyết trong cơ thể hắn nhanh chóng bị hấp thu, thân thể dần trở nên suy yếu vô lực. Trong đầu hắn cũng biến thành hỗn loạn, ngu ngơ như sắp rơi vào hôn mê.

Đề Hồn thấy cảnh này, mặc dù nàng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm giác được tình hình Hàn Lập không ổn.

"Chủ nhân!" Nàng hoảng hốt lên tiếng, phi tới chỗ Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng kim quang mãnh liệt từ trong cơ thể Hàn Lập bộc phát ra, hình thành những đợt sóng vàng óng mạnh mẽ, hất văng Đề Hồn ra ngoài.

Vô số kim quang phóng ra từ Hàn Lập điên cuồng toả ra bốn phương tám hướng.

Lúc này Hàn Lập đang nhắm nghiền hai mắt,

rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

"Phần phật" một tiếng!

Những kim quang kia đột nhiên quay về, tạo thành một vật giống như viên cầu màu vàng cao khoảng một trượng, bao bọc hắn lại.

Vô số phù văn màu vàng bay lượn, vờn quanh viên cầu. Nó tỏa ra một ý cảnh của sự viên mãn, ngăn lực hấp thu của Linh vực lại.

Khí huyết đang xuất ra khỏi cơ thể hắn lập tức ngưng lại. Hắn giật mình một cái, tỉnh táo lại.

Hàn Lập định thần một chút rồi nhìn qua viên cầu màu vàng quanh người, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Sau một lát, những ý cảnh pháp tắc huyền ảo không gì sánh được từ trong viên cầu kia truyền vào trong đầu hắn.

Trong đầu Hàn Lập như có vô số sấm sét nổ vang. Từng câu từng chữ của công pháp « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » chảy qua. Những lời chỉ điểm của Di La lão tổ với hắn đều hiện lên rõ ràng. Rất nhiều cảm ngộ do chính hắn tu luyện trước kia cũng hiện ra toàn bộ.

Lập tức, những cảm ngộ này hòa làm một thể, hội tụ thành một điểm.

Hai mắt Hàn Lập nửa mở nửa khép, tay phải đẩy vào hư không một cái nói: "Ngũ Hành luân chuyển, liên miên bất tuyệt..."

Một luồng kim quang lớn bắn ra từ lòng bàn tay hắn. Kim quang lại ẩn chứa từng sợi tơ Thời gian pháp tắc.

Thời gian trước, Hàn Lập thu thập các loại vật liệu để luyện hóa sợi tơ pháp tắc. Sau khi tiến giai Đại La, trong người hắn lại sinh ra thêm không ít. Hiện tại, sợi tơ thời gian pháp tắc trên người hắn đã đạt đến ba trăm ba mươi sợi.

Kim quang quay tít một vòng rồi hội tụ lại một chỗ, những sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc kia cũng đều quấn quanh bên trong kim quang.

Ầm ầm!

Một chấn động thời gian pháp tắc vô cùng dữ dội bộc phát ra. Tất cả kim quang, sợi tơ biến mất không thấy đâu. Chúng hóa thành một viên cầu màu vàng to bằng đầu người, tựa như một mặt trời nhỏ. Nó tản ra những rung động thời gian pháp tắc vô cùng vô tận.

Viên cầu màu vàng lập tức bắn ra, dung nhập vào trong phạm vi Linh Vực.

Ầm ầm!

Toàn bộ Linh Vực lung lay dữ dội, long trời lở đất.

Một tiếng "rắc rắc"! Tất cả giống như mặt kính, hiện ra vô số vết rạn nứt rồi sau đó vỡ vụn với những tiếng nổ ầm vang. Quang Âm Thiên Tuyền đại

trận cũng đình chỉ vận chuyển.

Hàn Lập thấy hoa mắt, thân mình xuất hiện trong không gian Hoa Chi.

Viên cầu màu vàng quanh người hắn đã biến mất không còn tăm tích. Hắn ngã “Bịch” ra đất, miệng thở dốc.

Lúc này, sắc mặt hắn trắng bệch, nhưng ánh mắt lại tràn ngập sự vui mừng.

Cuối cùng, hắn cũng từ trong không gian kia đi ra.

Viên cầu màu vàng do Thời Gian Pháp Tắc hình thành kia, tựa hồ là hình thái biến hóa cuối cùng trong truyền thuyết của lực lượng pháp tắc, là pháp tắc chi cầu.

Lúc trước, khi Di La lão tổ chỉ điểm Hàn Lập tu luyện, đã từng nói với hắn về các loại hình biến hóa của lực lượng pháp tắc, sợi tơ pháp tắc, pháp tắc chi hoàn, và hình thái cuối cùng là pháp tắc chi cầu.

Chỉ khi chân chính lĩnh ngộ được cảnh giới cao thâm của một môn pháp tắc, mới có thể thi triển ra thần thông pháp tắc chi cầu.

Không ngờ, lần này bản thân hắn từ cõi chết trở về, vậy mà lại lĩnh ngộ ra loại cảnh giới này.

Cùng lúc, Đề Hồn bay vụt tới, đỡ lấy người Hàn Lập: "Chủ nhân, người không sao chứ? Vừa rồi làm ta sợ muốn chết!"

Hàn Lập nhìn Đề Hồn khẽ gật đầu, ra hiệu mình không sao, đồng thời lấy ra hai viên đan dược hồi phục ăn vào rồi vận công luyện hóa dược lực.

Đề Hồn nhìn ra Hàn Lập có chút suy yếu, nàng không tiếp tục tu luyện mà khoanh chân ngồi một bên bảo vệ.

Thiên địa nguyên khí trong không gian Hoa Chi hội tụ về phía Hàn Lập. Đồng thời, từng luồng thiên địa linh khí từ không gian bên ngoài cũng cách không thẩm thấu vào trong không gian Hoa Chi.

Không chỉ như vậy, còn có các loại nguyên khí khác trong không gian thẩm thấu vào, hỏa diễm chi lực, lôi điện chi lực, ất mộc chi lực, ma khí, thậm chí quỷ khí, vân vân … Chúng giống như trăm sông về biển, hội tụ vào thân thể hắn.

Tu sĩ Đại La cảnh điều khiển thiên địa nguyên khí so với cảnh giới trước, tinh diệu hơn gấp bao nhiêu lần.

Đại La, chính là bao dung chư thiên không gian, vĩnh hằng tiêu dao chi ý.

Cảnh giới này không phải chuyện đùa, há lại bình thường!

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, khí sắc trên mặt đã hoàn toàn khôi phục, lực lượng khí huyết hao tổn cũng đã hồi phục.

Tiến cấp tới Đại La cảnh, vận chuyển các loại nguyên khí trời đất nhập thể, thương thế khôi phục đặc biệt nhanh, nhất là khi Hàn Lập đã dung nhập Lưỡng Sinh Thần Thụ vào Đông Ất Thần Mộc, hóa thành thực thể.

Lưỡng Sinh Thụ tựa hồ có tác dụng khôi phục thương tích thân thể, Đông Ất Thần Mộc kế thừa tác dụng này, sẽ giúp ích nhiều hơn.

"Chủ nhân, trước đó đã xảy ra chuyện gì? Thân thể của người không sao chứ?" Đề Hồn ân cần hỏi.

Chính Hàn Lập cũng không hoàn toàn hiểu rõ không gian chênh lệch thời gian kia, nên không nói rõ với Đề Hồn, chỉ hời hợt đáp: "Không có việc gì, ta mới bố trí ra không gian chênh lệch thời gian còn chưa viên mãn, vừa rồi bị không gian kia phản phệ, tuy nhiên cũng không tạo thành tổn hại gì nhiều, chỉ là tiêu hao một ít nguyên khí mà thôi, hiện tại đã hoàn toàn khôi phục."

"Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt." Đề Hồn nhẹ nhàng thở phào.

Hàn Lập cười nhẹ, sau đó quay đầu nhìn về phía xa, đưa tay nắm vào trong

hư không một cái.

Hai luồng kim quang bắn ra, quấn lấy Tiểu Bạch và Tinh Viêm đồng tử đang tu luyện ở đó, bắt lấy cả hai mang tới.

Bây giờ, năng lực điều khiển của hắn đã chí tinh, chí thuần. Tiểu Bạch và Tinh Viêm đồng tử thậm chí còn không phát hiện bị di chuyển vị trí, vẫn tiếp tục tu luyện.

Hai tay Hàn Lập vung lên, một lần nữa mở ra thời gian linh vực.

Quang Âm Thiên Tuyền đại trận lại kết hợp với Linh Vực, vận chuyển, hình thành không gian chênh lệch thời gian vạn lần.

Khi bị Linh Vực bao lấy, Tiểu Bạch lập tức tỉnh táo lại. Nó nhìn thấy tình huống xung quanh, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tinh Viêm đồng tử đang luyện hóa viên yêu hạch Tam Túc Kim Ô, mặc kệ mọi chuyện, không hề thức tỉnh.

"Đây là ta mới bố trí không gian chênh lệch thời gian, so với thế giới bên ngoài, tốc độ thời gian trôi qua đã gấp vạn lần, về sau các ngươi đều ở nơi này tu luyện đi." Hàn Lập từ tốn nói.

Tiểu Bạch giật nảy mình: "Gia tốc vạn lần, nói cách khác, tu hành ở nơi này một vạn năm, ngoại giới chỉ qua một năm sao?"

"Mới đây chủ nhân vừa lĩnh ngộ ra loại thần thông này. Tốt rồi, chúng ta sang một bên tu luyện đi, đừng quấy rầy chủ nhân." Đề Hồn nói xong sau đó kéo Tiểu Bạch về một phía.

Còn Hàn Lập thì nhắm mắt lại, tâm cảnh lắng xuống một chút rồi chậm rãi thi triển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết ».

Mấy ngày trước, hắn bận rộn quá nhiều sự vụ, nhất là chuyện không gian chênh lệch thời gian càng quấy nhiễu tâm thần hắn.

Bây giờ, vấn đề này rốt cuộc được giải quyết, tâm tình của hắn hoàn toàn thả lỏng, tất nhiên có thể bắt đầu tĩnh tâm tu luyện, trùng kích tiên khiếu.

Trước đó, khi không có không gian gia tốc vạn lần này, mà nhiệm vụ Luân Hồi điện lại tới gần, hắn không muốn nâng cao tu vi. Bây giờ đã có không gian chênh lệch thời gian này, dĩ nhiên muốn tận dụng hết khả năng để nâng cao thực lực.

Đáng tiếc, hiện tại trong tay Hàn Lập không có đan dược thích hợp để sử dụng, chỉ có thể hấp thu thiên địa nguyên khí để tu luyện. Cũng may là hắn đã đả thông một nghìn tám trăm huyền khiếu quanh thân, tiếp theo đả thông tiên khiếu sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Từng đợt kim quang như hóa thực chất từ trên người hắn phóng xuất ra, bao phủ thân ảnh hắn vào bên trong, ngưng tụ thành một quang cầu màu vàng to bằng cả gian phòng. Nó không ngừng phập phồng, co rút, giống như một trái tim khổng lồ đang đập.

Mỗi lần quang cầu đập, lại có những luồng thiên địa nguyên khí nồng đậm từ bốn phương tám hướng truyền tới, hội tụ vào bên trong.

Thời gian đằng đẵng, đảo mắt đã qua mười tám vạn năm.

Không gian chênh lệch thời gian đột nhiên chớp sáng, nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Quang cầu màu vàng kia run lên rồi sau đó nhanh chóng thu liễm lại. Trong nháy mắt, nó biến mất không còn tăm tích. Bóng dáng Hàn Lập vui vẻ hiện ra.

Trên người hắn, kim quang chưa tán đi, vẫn còn những điểm sáng màu vàng óng dày đặc chi chít. Đó là tiên khiếu đã đả thông, đủ bốn trăm sáu mươi cái.

Mười tám vạn năm tu luyện, mặc dù không có đan dược hỗ trợ, Hàn Lập cũng đả thông thêm một trăm tiên khiếu.

Thế nhưng, giờ này hắn không chú ý tới những thứ đó. Ánh mắt hắn nhìn về không trung, vẫy tay một cái.

Giữa không trung, Chân Ngôn Bảo Luân huyễn hóa thành trăng tròn bay xuống, dừng trước người Hàn Lập. Trên đó, thời gian đạo văn cuối cùng chậm rãi trở nên ảm đạm

"Quả nhiên..." Hàn Lập tự lẩm bẩm.

Thời Gian đạo văn đều đã tắt, không gian chênh lệch thời gian mất đi chống đỡ, cũng sẽ giải trừ.

Những năm này, hắn đã đả thông một trăm tiên khiếu, lại tăng thêm hai trăm thời gian đạo văn. Hiện tại, toàn thân hắn có hơn một nghìn tám trăm thời gian đạo văn, có thể duy trì không gian chênh lệch thời gian mười tám vạn năm.

Dựa theo tính toán, mỗi một đoàn Thời Gian đạo văn, bình thường có thể duy trì thời gian tu luyện khoảng một trăm năm.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, xoay chuyển ý niệm trong lòng.

Xem ra, sau này cần gia tăng thời gian đạo văn trong cơ thể nhiều hơn mới được.

Cùng lúc đó, Đề Hồn, Tiểu Bạch cũng thanh tỉnh lại.

Tiểu Bạch đã luyện hoá hoàn toàn lực lượng huyết mạch Mặc Nhãn Tỳ Hưu của phụ thân nó, không khuếch tán ra bên ngoài chút nào, nhìn vào giống như một thiếu niên Nhân tộc thuần túy.

Khí tức trên người nó bất ngờ khổng lồ hơn rất nhiều, gần như đạt đến Đại La cảnh trung kỳ.

Khi Hàn Lập cảm ứng được khí tức Tiểu Bạch, ánh mắt không khỏi sáng lên, sau đó rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Bản thân Tiểu Bạch là truyền nhân duy nhất của Mặc Nhãn Tỳ Hưu, lại có quan hệ cực kỳ thân thiết với Bạch Trạch. Bạch Trạch không thể không cho nó các loại tài nguyên tu luyện.

Mười tám vạn năm tu luyện, bình thường đối với tu sĩ Đại La cảnh thì cũng chỉ là một cái búng tay, nhưng với tình huống Tiểu Bạch, tu luyện tới cảnh giới này cũng là hợp tình hợp lí.

Khí tức trên người Đề Hồn, cũng thay đổi mạnh. Tuy so với Tiểu Bạch còn kém rất nhiều, nhưng trong tay nàng có Tán Hồn Quỷ địch tương dung một thể với khí tức của nàng, hiển nhiên đã được hoàn toàn luyện hóa.

Quỷ địch giờ phút này mặc dù không thổi, xung quanh thân sáo vẫn có thể nhìn thấy từng âm phù mơ hồ như quỷ ảnh, lấp lóe không thôi, biến ảo huyền diệu cực điểm.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu như hiện ra những thanh âm quỷ khóc, lực lượng thần thức lập tức dựng lên.

Lòng hắn hơi kinh hãi, vội vàng vận Luyện Thần Thuật, trấn áp ba động thần hồn, dời ánh mắt đi.

Lúc này, Tinh Viêm đồng tử cũng dừng tu luyện. Nguyên khí hao tổn của nó đều đã khôi phục, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn không ít, ngọn lửa trên thân quay cuồng, tỏa ra nhiệt lượng và ánh sáng vô tận.

------oOo------

Chương 1211: Thiên tai

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Thực lực của mọi người đều đã tăng lên.” Hàn Lập đảo mắt nhìn qua ba người Đề Hồn, Tiểu Bạch và Tinh Viêm đồng tử, gật đầu cười nói.

“Chủ nhân đã tạo ra hoàn cảnh tốt như vậy, nếu chúng ta không nỗ lực tu luyện, chẳng phải đã phụ ân người sao.” Đề Hồn cười nói.

“Chủ nhân, sao tự nhiên lại dừng lại?” Tiểu Bạch hỏi.

Vừa rồi nó đang tu luyện một môn bí thuật, đến thời khắc mấu chốt, nửa đường lại bị cắt ngang, cảm thấy không cam lòng.

“Không gian có sự chênh lệch thời gian vạn lần, đâu dễ dàng bố trí được? Thời gian sắp tới, có lẽ không thể bố trí thêm một lần nữa rồi.” Hàn Lập lắc đầu, nói ra.

Trong cơ thể hắn, thời gian đạo văn đều đã trở nên ảm đạm, cần thời gian để chậm rãi khôi phục, hơn nữa…

Hàn Lập quay đầu nhìn về phía Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, Tiên Nguyên thạch đã không còn lại nhiều.

Lúc trước tuy hắn đánh chết Khê Đường trưởng lão, lấy được Pháp khí trữ vật, nhưng bên trong không có nhiều Tiên Nguyên thạch, chắc đã bị lão dùng vào việc mua Quỷ Hồn Sáo rồi.

Sau này muốn tạo ra không gian chênh lệch thời gian, ngoài việc phải đợi thời gian đạo văn khôi phục, còn phải gom góp một số lượng lớn Tiên Nguyên thạch.

“Nếu lại khôi phục thời gian lưu tốc giống như bên ngoài, trong thời gian ngắn, sợ là khó có thể tăng thực lực lên rồi.” Tiểu Bạch thở dài nói.

“Chủ nhân trăm cay nghìn đắng mới bố trí được không gian chênh lệch thời gian cho chúng ta tu luyện, ngươi không cám ơn thì thôi, lại còn dám nói chuyện vô lễ như vậy.” Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạchh ngọc sách. Đề Hồn dùng Quỷ Hồn Sáo gõ đầu Tiểu Bạch một cái.

Một luồng âm thanh quỷ rít gào xâm nhập vào đầu Tiểu Bạch, toàn thân nó run lên.

“Đau quá!” Thần hồn của Tiểu Bạch dường như bị ác quỷ hung hăng cắn một cái, nó đau quá kêu to lên.

Nó muốn nhào tới trước trả thù, nhưng liếc thấy Quỷ Hồn Sáo, lại không dám tiến lên.

“Tốt rồi, đừng lộn xộn nữa, tuy không thể bố trí được không gian chênh lệch thời gian, nhưng các ngươi cứ ở tạm trong không gian Hoa Chi tiếp tục củng cố tu vi, ta phải đi ra xem tình huống bên ngoài.” Hàn Lập tách Đề Hồn và Tiểu Bạch ra, sau đó cả người khẽ động, rời khỏi không gian Hoa Chi.

Đề Hồn và Tiểu Bạch chỉ là đùa vui, cũng không phải thực sự muốn đánh nhau, Hàn Lập đi rồi, cả hai tự tìm kiếm chỗ thích hợp, tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Hàn Lập đi ra bên ngoài, mấy con đạo binh vẫn còn trong phòng, không có bất cứ dị thường nào.

Hắn âm thầm gật đầu, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Phía dưới mặt đất là một dải núi dài màu vàng, kim quang lấp lánh, cây cối

trên đó cũng có màu vàng.

Chỉ nhìn sơ qua cảnh vật, hắn cũng không thể biết hiện tại Nhật Nguyệt Thần Chu đã bay tới đâu, vì vậy mở cửa phòng đi ra ngoài.

Bất quá chỉ sau một lát, Hàn Lập liền trở về phòng.

Vừa rồi hắn đi ra ngoài hỏi thăm một chút, Nhật Nguyệt Thần Chu đã bay được hơn nửa quãng đường, nếu không phát sinh vấn đề gì, còn khoảng mười năm nữa là đến Cửu Nguyên thành.

Hàn Lập cũng không tiến vào không gian Hoa Chi nữa, dù sao không có không gian chênh lệch thời gian, ở nơi nào cũng giống nhau, hơn nữa đợi ở bên ngoài, nếu Nhật Nguyệt Thần Chu có gì bất thường, cũng có thể tùy cơ ứng phó.

Hắn liền ngồi trên giường trong phòng, lật tay lấy ra một xấp ngọc giản.

Tất cả đều là những tin tức có liên quan đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực và Cửu Nguyên Quan mà hắn thu thập được khi còn ở Lưu Kim Thành, tuy rằng những tin tức này có chút vụn vặt, nhưng dù sao hiểu rõ thêm một chút vẫn tốt hơn.

“Đúng rồi, nữ ni áo trắng kia thế nào?” Hàn Lập đang cẩn thận đọc những tin tức này, hai hàng lông mày khẽ nhíu, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Lúc trước luôn ở trong không gian Hoa Chi bận rộn tu luyện, hắn suýt nữa đã quên mất nữ ni này rồi.

Hai mắt của Hàn Lập nổi lên những đạo ánh sáng màu tím, nhìn về vách tường sát bên.

Trong vách tường sát bên dù có cấm chế, ngay cả căn phòng hắn đang ở cũng có cấm chế, nhưng làm sao ngăn cản được Cửu U Ma Đồng của Hàn Lập, tình hình phòng bên lập tức hiện lên trong mắt hắn.

Đám người nữ ni áo trắng lúc này đang ngồi tĩnh tu, cũng không xảy ra

chuyện gì.

Hàn Lập lộ ra vẻ do dự, không biết có nên tìm một cơ hội trực tiếp xác nhận với nữ ni áo trắng, xem nàng có phải là Dư Mộng Hàn hay không, bớt cho hắn phải tốn công đoán mò.

Vào thời khắc này, một trận âm thanh bạo động từ bên ngoài truyền đến.

“A, đã xảy ra chuyện gì?” Đuôi lông mày của Hàn Lập nhếch lên.

Vách tường bên trong phòng lóe lên ánh sáng màu lam, một ảo ảnh hình tròn xuất hiện, bên trong còn có nhiều phù văn màu lam, hình thành một pháp trận đơn giản.

“Xin thông báo với các đạo hữu, có một trận Kim Cương Phong cấp năm đang ở gần, nhưng mọi người không cần phải lo lắng, cấm chế phòng hộ của Thần Chu đủ sức để chống cự, kính mong mọi người yên lặng ở lại trong phòng của mình, không nên đi lại xung quanh.” Một tiếng nói ôn hòa từ bên trong pháp trận vang lên.

“Kim Cương Phong…” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

Trong những năm qua, hắn đã dùng đủ mọi biện pháp điều tra tin tức liên quan đến Đại Kim Nguyên Tiên Vực, cũng hiểu rõ hơn về nơi đây, Đại Kim Nguyên Tiên Vực cũng giống Tiểu Kim Nguyên Tiên Vực, nguyên khí thuộc tính kim cực kì phong phú.

Chính vì vậy, thỉnh thoảng nguyên khí thuộc tính kim rung chuyển, sẽ hình thành một loại thiên tai gọi là Kim Cương Phong.

Không phải Kim Cương Phong nào cũng giống nhau, Đại Kim Nguyên Tiên Vực tùy theo uy lực mạnh yếu của Kim Cương Phong sẽ chia thành cấp một đến cấp chín.

Kim Cương Phong cấp năm dù mạnh, nhưng Nhật Nguyệt Thần Chu vẫn có thể chịu được.

Sau khi âm thanh từ trong pháp trận phát ra không lâu, một hồi âm thanh ù ù nổ mạnh từ đằng xa truyền đến.

Hàn Lập nhìn xuyên qua cửa sổ, chỉ thấy một đạo kim tuyến xa xa lóe lên từ phía chân trời, tiếp đó tiếng nổ lớn như sét đánh cuồn cuộn vang đến, kim tuyến trong nháy mắt trở nên to ra, biến thành một mảng phong bạo bát ngát mênh mông.

Những nơi phong bạo đi qua, cát đá bụi mù tung bay trong không khí, khắp nơi vang lên tiếng nổ mạnh ầm ầm, dãy núi bên dưới trong chớp mắt sụp đổ, bị nghiền thành đất bằng, vô số núi đá màu vàng bị cuốn vào trong gió lốc, cuồn cuộn kéo tới, tốc độ nhanh kinh người.

“Hóa ra đây chính là Kim Cương Phong, uy lực quả nhiên không nhỏ.” Hàn Lập thì thào tự nói.

Vào thời khắc này, ánh sáng màu lam trên Nhật Nguyệt Thần Chu chớp động, một màn bảo vệ màu lam dày đặc hình thành, bảo vệ toàn bộ thân thuyền.

Phía trên màn bảo vệ màu lam có rất nhiều hoa văn hình ngôi sao chớp động liên tục, rất giống với chân cực chi mô của Huyền Tiên, làm cho người ta cảm giác không thể phá vỡ.

Nhật Nguyệt Thần Chu vừa mở màn bảo vệ màu lam lên, phong bạo màu vàng liền mãnh liệt lao tới.

Toàn bộ bầu trời bỗng nhiên ảm đạm, sau đó cảnh tượng trời long đất lở diễn ra. Nhật Nguyệt Thần Chu run rẩy mãnh liệt, bị thổi bay ra ngoài, phía trong thuyền vang lên những tiếng kêu sợ hãi.

Vào thời khắc này, phù văn trên cấm chế của Nhật Nguyệt Thần Chu sáng lên rực rỡ, giống như tinh vân quay tròn liên tục, mạnh mẽ ổn định lại, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng tốc độ chậm gấp mười lần.

Dĩ nhiên Hàn Lập sẽ không bị hoảng sợ bởi chuyện nhỏ như vậy, hắn dùng thần thức cảm nhận tình huống của Kim Cương Phong bên ngoài một cách

cẩn thận.

Vào thời khắc này, cổng không gian Hoa Chi lóe lên ánh sáng, bóng người nhoáng lên, Đề Hồn từ trong đi ra, xuất hiện trong phòng.

“Chủ nhân, ta cảm giác được một tâm tình lo lắng từ phía bên ngoài truyền đến, có chuyện gì xảy ra sao?” Sắc mặt Đề Hồn ngưng trọng hỏi.

Lập tức nàng thấy phong bạo màu vàng cuồn cuộn bên ngoài, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chỉ là một loại thiên tai đặc thù ở Tiên Vực này, Nhật Nguyệt Thần Chu đột nhiên gặp phải tai họa này, khiến cho hành khách trên thuyền có chút khủng hoảng mà thôi.” Hàn Lập nói ra.

“Hóa ra là như vậy.” Sắc mặt Đề Hồn buông lỏng.

“Ngươi xuất hiện cũng tốt, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi. Căn phòng bên cạnh có một nữ tu, rất giống một bằng hữu ta từng quen biết ở hạ giới, nhưng đã trải qua nhiều năm, ta cũng không chắc chắn, ngươi có thể giúp ta dò xét một chút?” Hàn Lập hỏi.

Với thần thông về thần hồn của Đề Hồn, cách một khoảng không dò xét một tu sĩ Kim Tiên, có lẽ cũng dễ dàng.

“Không vấn đề, là người nào?” Đề Hồn nghe vậy hơi ngẩn ra, gật đầu nói.

“Là nữ ni áo trắng ở phòng bên cạnh.” Hàn Lập chỉ về phía gian phòng kế bên nói ra.

“Đó là một mỹ nhân, chẳng lẻ là hồng nhan tri kỉ của chủ nhân?” Đề Hồn dùng thần thức dò xét căn phòng bên cạnh, miệng nhỏ khẽ cười, hai ngón tay trỏ chụm vào nhau ra hiệu ám chỉ.

“Trước đây đã từng là bằng hữu của ta, cũng không thân thiết lắm, nếu thân thiết thì tự ta đã ra tay rồi, cần gì phiền đến ngươi.” Hàn Lập lắc đầu, cười nói.

“Ta sẽ giúp chủ nhân dùng pháp thuật điều tra một chút.” Đề Hồn cười hắc hắc một tiếng, gật đầu nói.

Sau khi nói xong, hai tay nàng vung vẩy bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm hiện ra một luồng ánh sáng âm u, chuẩn bị khuếch tán rộng ra.

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Đề Hồn khẽ động, ồ nhẹ lên một tiếng, dừng tay lại.

“Sao vậy?” Hàn Lập tò mò hỏi.

“Mấy người ở phòng kế bên thực sự rất cổ quái, đặc biệt trong đó có một người càng thêm thú vị.” Đề Hồn khẽ cười nói.

“Thú vị?” Hàn Lập khẽ giật mình.

“Hình như sắp có biến, nếu chủ nhân có hứng thú, không ngại đi xem một chút, kiểm tra tình huống sau đó rồi hãy nói.” Đề Hồn cười thần bí.

Hàn Lập bị Đề Hồn gợi lên sự hứng thú, vận chuyển Cửu U Ma Đồng nhìn về phía căn phòng cạnh bên.

Bên trong phòng, đám người nữ ni áo trắng cũng dừng việc tu luyện, nhìn phong bạo mãnh liệt bên ngoài, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Bọn họ đều là tu sĩ Kim Tiên, nếu bây giờ ở bên ngoài, chỉ sợ trong nháy mắt xương thịt sẽ hóa thành tro bụi.

Bây giờ phong bạo màu vàng càng lúc càng lớn, bên trong còn bắt đầu hình thành những thanh Phong Nhận lơ lửng, chém lên vòng bảo hộ màu lam trên thân Nhật Nguyệt Thần Chu.

“Ầm ầm ầm…” Hàng loạt âm thanh lớn vang ra, chỗ va chạm bắn ra ánh lửa cực lớn, nhưng mà vẫn không phá hư được vòng bảo hộ màu lam.

Vòng bảo hộ màu lam tuy rằng có thể chống đỡ được Phong Nhận va chạm,

nhưng không ngăn được những âm thanh nổ rung trời kia.

Âm thanh cực lớn truyền vào trong Nhật Nguyệt Thần Chu, những hành khách có tu vi thấp không chịu được đều nôn ra máu tươi.

Phòng của đám người nữ ni áo trắng bị âm thanh vang tới sau cùng, tuy tất cả đã bố trí hơn mười tầng cấm chế, ngoài ra tự thân mỗi người còn bày ra Tiên Khí bảo vệ riêng, nhưng đáng tiếc đứng trước Thiên Uy như vậy đều không có quá nhiều tác dụng.

Sắc mặt mọi người đều khó coi, chỉ có thể kiên nhẫn đau khổ vận công.

“Oa!” Mặt lão già áo choàng xám bỗng nhiên ửng đỏ, miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người hỗn loạn.

“Tôn đạo hữu, ngươi không sao chứ?” Người phụ nữ trẻ mặc quần đỏ thấy vậy, vội vàng ân cần thăm hỏi.

Thanh niên áo đen nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Mà nữ ni áo trắng thì đảo mắt một cái, biểu hiện trên mặt vẫn bình tĩnh, không có chút dao động nào.

Gã thanh niên mắt tam giác cũng liếc mắt về phía lão già áo xám, trong mắt lại hiện lên vẻ khinh miệt.

“Không sao, tại hạ vài ngày trước đấu pháp với người khác, đan điền bị thương, mãi không khỏi hẳn, vừa rồi bị âm thanh chấn động dẫn đến vết thương tái phát.” Lão già áo xám hít một hơi thật sâu, khoát tay nói.

Người phụ nữ trẻ mặc quần đỏ và thanh niên áo đen nghe vậy, sắc mặt ổn định lại một chút.

“Các vị đạo hữu, Kim Cương Phong sẽ còn kéo dài lâu nữa, nếu tiếp tục như vậy, chúng ta chắc chắn sẽ bị nội thương, tại hạ có một món Tiên Khí không gian, có thể ngăn cản lực chấn động này.” Lão già áo xám lấy ra một viên đan dược nuốt vào, sau đó hơi do dự, đột nhiên nói ra.

------oOo------

Chương 1212: Tiểu đỉnh ba chân

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Hoa Xuyên Tuyết*
***Biên**: Độc Hành*

"Tiên Khí không gian? Quá tốt, Tôn đạo hữu nhanh thi triển ra đi, thanh âm chấn động này thật sự làm chúng ta khó chịu." Thiếu phụ váy đỏ lập tức nói.

"Tôn đạo hữu nếu có thần thông, kính xin tương trợ chúng ta một chút." Mặt thanh niên áo đen cũng đầy vẻ thống khổ, nghe vậy gấp gáp nói.

"Trong lời nói Tôn đạo hữu vừa rồi, tựa hồ chưa hết ý, thúc giục Tiên Khí này chẳng lẽ có chút phiền phúc?" Nam tử mắt tam giác nghe vậy, lông mày lại nhíu một cái, mở miệng hỏi.

"Liên đạo hữu nói không sai, Tiên Khí này chính là một kiện ngũ phẩm Tiên Khí tàn phá, cấm chế trong đó bị hao tổn, vận chuyển không dễ, cần năm người chúng ta hợp lực mới có thể thúc giục, hơn nữa lại hao tổn không ít nguyên khí, không biết bốn vị có chịu giúp ta một chút sức lực không?" Lão già áo xám nói.

"Hao tổn một chút nguyên khí, so với ở chỗ này nhẫn nại chịu khổ thì vẫn tốt hơn." Nam tử mắt tam giác nghe vậy trong mắt hiện lên một tia tham lam nhưng lập tức liền biến mất, nói.

Thiếu phụ váy đỏ và thanh niên áo đen cũng lập tức gật đầu đồng ý, chỉ có nữ ni áo trắng không lên tiếng,

"Dư tiên tử, ý của ngươi thế nào?" Lão già áo xám nhìn về phía nữ ni áo trắng hỏi.

Đôi mi thanh tú của nữ ni áo trắng nhăn lên, tựa hồ có chút chần chờ.

Bất quá phong nhận màu vàng bên ngoài phi chu ngày càng nhiều, thanh âm truyền đến lại càng vang làm trái tim nàng nhảy lên, cơ hồ thở gấp không thôi.

“Nếu như Tiên Khí của Tôn đạo hữu có thể làm biến mất những chấn động tai hại kia giúp mọi người, tiểu nữ tự nhiên xuất lực.” Nữ ni áo trắng mở miệng nói, thanh âm tựa như nước suối chảy, dị thường êm tai dễ nghe.

Hàn Lập vừa nghe thanh âm của nàng, nhãn tình sáng lên.

Thanh âm này giống Dư Mộng Hàn năm đó như đúc.

Tướng mạo, danh tự, thanh âm cũng tương tự như thế, thế gian nào có nhiều sự trùng hợp như vậy, hiện tại hắn có chín phần nắm chắc, nàng này chính là Dư Mộng Hàn.

“Tốt, vậy chúng ta bắt đầu luôn.” Lão già áo xám nghe vậy đại hỉ, há miệng phun ra một vật, là một cái Tiểu Đỉnh ba chân.

Tiểu Đỉnh tạo hình cổ xưa, một nửa điêu khắc các loại đồ án chim hoa tôm cá đơn giản, nét vẽ thô ráp nhưng trông rất sống động, một nửa thì minh ấn rậm rạp chằng chịt cổ văn, cả đám đều sáng lập lòe.

Chỉ tiếc một chân Tiểu Đỉnh bị đứt gãy, phá hư vẻ hoàn chỉnh của nó.

Hàn Lập dò xét trên dưới cái đỉnh này, cũng khẽ gật đầu, thoạt nhìn bảo vật này xác thực bất phàm.

Nhưng vào thời khắc này, thân thể hắn đột nhiên run lên, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cổ văn trên Tiểu Đỉnh, thần sắc lộ ra vẻ kỳ dị, có kinh ngạc, cũng có hưng phấn.

“Chủ nhân sao vậy?” Đề Hồn phát hiện dị trạng của Hàn Lập, vội vàng hỏi.

Nhưng Hàn Lập phảng phất như không nghe thấy câu hỏi của Đề Hồn.

Lão già áo xám há miệng phun ra một cỗ kim quang, chui vào bên trong Tiểu Đỉnh, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm, pháp quyết trong tay lão bắn ra như mưa, bay vào bên trong Tiểu Đỉnh.

Miệng đỉnh lập tức hiện ra một cỗ quang mang đỏ sậm, phảng phất như chất lỏng tản ra chung quang, chỉ là tốc độ rất chậm.

"Chư vị đạo hữu, nhanh giúp ta một chút sức lực, rót Tiên Linh lực vào đỉnh này!" Lão già áo xám gấp giọng quát.

Đám người thiếu phụ váy đỏ nghe vậy liền vung tay lên, mỗi người đều đánh ra một đạo tiên linh lực, chui vào bên trong Tiểu Đỉnh ba chân.

Tiểu Đỉnh ba chân mãnh liệt chấn động, phát ra một cỗ lực thôn phệ cường đại.

Tiên linh lực trong thể nội mấy người lập tức tuôn trào ra, qua mấy hơi thở liền bị hút đi ba thành.

Cũng may lực thôn phệ của Tiểu Đỉnh rất nhanh trở nên chậm chạp. "Ầm" một tiếng, hào quang đỏ sậm từ miệng đỉnh phun ra tỏa sáng, trong nháy mắt tràn ngập cả gian phòng, bao phủ năm người vào trong.

Bị quang mang đỏ sậm bao lại, thanh âm nổ mạnh như sấm rền bên ngoài đều biến mất không thấy gì nữa, sắc mặt đám người nữ ni áo trắng buông lỏng.

"Đa tạ chư vị..." Lão già áo xám quay người cười nói với bốn người khác.

Nhưng giờ phút này trước người lão có một bóng xanh hiện lên, phốc một tiếng vang nhỏ, một thanh tiểu kiếm màu xanh thẫm hình xà xuyên thủng phía dưới bụng lão già áo xám.

Từng đạo lục quang theo thân tiểu kiếm hình xà dâng lên, quấn quanh trên thân lão.

Làn da toàn thân lão già áo xám trong nháy mắt đều biến thành màu xanh

lục, bịch một tiếng, té thẳng trên mặt đất, khí tức trên thân đã không còn.

Sau đó nhân ảnh hoa lên, thân ảnh nam tử mắt tam giác trống rỗng xuất hiện bên cạnh Tiểu Đỉnh ba chân, trong tay bộc phát ra một cỗ ánh sáng vàng, hóa thành một đại thủ màu vàng, bắt lấy Tiều Đỉnh.

Liên tiếp những biến cố mau lẹ, ba người khác giờ phút này mới kịp phản ứng.

“Họ Liên kia, người làm gì vậy” Vẻ mặt thanh niên áo đen đầy giận giữ, rống to lên.

Nữ ni áo trắng và thiếu phụ váy đỏ cũng vừa sợ vừa giận nhưng không lên tiếng.

Nam tử mắt tam giác cười lạnh một tiếng, cũng không để ý đến ba người, cầm lấy Tiểu Đỉnh ba chân, đại thủ màu vàng khẽ động, muốn thu lại.

Nhưng vào thời khắc này, quang mang đỏ sậm tràn ngập cả gian phòng đột nhiên sụp đổ, quấn lấy thân thể năm người, sau đó vô cùng nhanh chóng bắn ngược về.

Bất luận là ba người nữ ni áo trắng, hay là nam tử mắt tam giác, cũng không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, đã bị những quang mang đỏ sậm kia kéo vào bên trong Tiểu Đỉnh, biến mất không thấy gì nữa.

Trong phòng chỉ còn một cái Tiểu Đỉnh lơ lửng tại đó.

Vào thời khắc này, một chỗ hư không trong phòng ba động, thân ảnh Hàn Lập và Đề Hồn hiện ra.

Thần sắc Hàn lập giờ phút này đã khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn như cũ nhìn chằm chằm vào thượng cổ kỳ văn trên thân Tiểu Đỉnh.

“Đỉnh này thậm chí có thần thông thu nhiếp, xem ra không phải là một kiện Không Gian Tiên Khí bình thường. Bất quá những người kia đều bị thu vào trong đỉnh, chúng ta làm sao bây giờ? Chờ bọn hắn đi ra sao?” Đề Hồn

cũng dò xét Tiểu Đỉnh, sau đó hỏi.

Hàn Lập không nói một lời, im lặng một lát, hắn há miệng phun ra một đoàn lửa màu xanh bao trùm Tiểu Đỉnh ba chân, hung hăng luyện hoá.

...

Đám người nữ ni áo trắng sau một khắc hoa mắt đã thấy mình xuất hiện bên trong không gian đỏ sậm.

Diện tích không gian này không nhỏ, khoảng hai ba mươi dặm, mặt đất và bầu trời đều là một màu đỏ sậm, làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực rất lớn, trong không khí nhộn nhạo một cỗ khí tức âm hàn, càng làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu.

Giờ phút này mấy người xuất hiện trên mặt đất một chỗ quảng trường, xung quanh quảng trường đứng vững chín tòa bia đá đỏ sậm cao vài chục trượng, phía trên minh khắc từng đạo trận văn phức tạp, tựa hồ là một tòa đại trận.

Chỉ tiếc là có ba tấm bia đá đã bị đứt gãy, trận văn phía trên cũng sụp đổ.

Phụ cận quảng trường là từng tòa kiến trúc cao lớn, cơ hồ chiếm hết không gian đỏ sậm nơi đây, bất quá những kiến trúc kia cơ bản đều đã sụp xuống, trên mặt đất còn có thật nhiều hố to và khe đất lớn, tựa hồ nơi đây từng trải qua một trận đại chiến vô cùng thê thảm.

Bốn người chợt gặp biến cố này, đều kinh sợ, không chú ý tới tranh đấu nữa, dò xét chung quanh.

Vào thời khắc này, thi thể lão giả áo xám đột nhiên như được thổi phồng lên, trong nháy mắt hóa thành một bướu thịt huyết sắc to khoảng một trượng, máu tươi đầm đìa, thỉnh thoảng còn kèm theo từng từng điểm lấm chấm màu xanh lục, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Bốn người nam tử mắt tam giác thấy cảnh này, sắc mặt đều đại biến, vội vàng từng người bắn ngược ra sau.

Nhưng huyết sắc bướu thịt đột nhiên sống lại, quay cuồng quay tròn, lại đuổi theo nam tử mắt tam giác, tốc độ vậy mà còn nhanh hơn nam tử mắt tam giác, trong nháy mắt đã tới sau lưng cách lão vài chục trượng.

Nam tử mắt tam giác chấn động, trên thân loé lên lục mang, lần nữa chuyển hướng bắn sang bên trái, trong lúc cấp bách lại bấm tay một cái.

Một đạo sáng xanh lục từ tay áo gã bắn ra, lại là chuôi xà kiếm xanh lục kia, run lên hóa thành một đạo kiếm quang xanh lục khoảng trăm trượng, trảm lên huyết sắc bướu thịt.

Nào ngờ kiếm quang chưa trảm tới, bướu thịt đã mạnh mẽ bạo liệt, huyết sắc sóng khí cuồn cuộn mãnh liệt xen lẫn từng khối tàn chi thịt nát, quét ra phụ cận mấy trăm trượng.

Trong lòng nam tử mắt tam giác kinh sợ, há miệng phun ra một đoàn hắc quang, hóa thành một tấm thuẫn màu đen có hoa văn phong cách cổ xưa, ngăn phía trước người.

Sau một khắc, một tiếng oanh minh vang lên, huyết sắc sóng khí bạo liệt quét tới, đánh nam tử mắt tam giác và tấm thuẫn bay ra xa mấy ngàn trượng.

Tấm thuẫn màu đen tuy ngăn trở huyết sắc sóng khí, nhưng uy năng ẩn chứa trong đó cũng chấn cho nam tử mắt tam giác huyết khí chấn động quay cuồng.

Gã đang muốn vận công dằn xuống, bỗng một cỗ hơi lạnh từ phía sau lưng đánh tới, chín thanh Kim Đao không biết từ đâu phóng tới như điện, đã đến phía sau gã ba thước.

Kim Đao mỏng như cánh ve, chỗ chuôi đao là một cái phù điêu dã thú song đầu kỳ dị, toàn thân tản mát ra khí tức vô cùng lạnh lẽo.

Nam tử mắt tam giác hoảng hốt, hai vai run lên, một quang trướng xanh lục từ trên thân gã bay ra, nhênh đón chín thanh Kim Đao kia, đồng thời người gã lần nữa lướt ngang bên cạnh tránh né.

Nhưng vào thời khắc này, phù điêu song đầu thú ở chín thanh chuôi đao đột nhiên miệng há lớn, chín cỗ sóng âm im ắng phun ra, bao phủ nam tử mắt tam giác lại.

Trên mặt nam tử mắt tam giác lập tức lộ ra vẻ thống khổ, thân hình liền trì trệ.

Vào thời khắc này, ánh đao chín thanh Kim Đao tăng vọt, hơn nữa giao thoa lẫn nhau, hóa thành một đao trận màu vàng, bao đoàn quang trướng xanh lục kia vào trong đó, mạnh mẽ xoắn một cái.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, quang trướng xanh lục lập tức bị xé nứt ra, hóa thành từng mảnh vải rách.

Đao trận màu vàng lập tức bao trùm nam tử mắt tam giác lại, lần nữa xoắn một cái, nhất thời chém thân thể gã thành bảy tám đoạn, máu tươi hắt ra.

Một đoàn lục quang bên trong tàn thi nam tử mắt tam giác bắn ra, bỏ chạy về phía xa nhanh như điện, chính là Nguyên Anh của nam tử mắt tam giác.

Nhưng vào thời khắc này, một nhân ảnh bỗng dưng xuất hiện phía trước, phất tay phát ra một thủ chưởng màu vàng, đã bắt lấy Nguyên Anh màu xanh lục, chính là thanh niên áo đen kia.

“Ha Ha! Liên Nham, lúc trước ngươi dám vênh mặt hất hàm sai khiến bổn thiếu gia, hôm nay rốt cuộc rơi vào trong tay ta, xem ngươi còn dám kiêu ngạo! Ta muốn bắt hồn phách ngươi, đặt ở trong Âm Hỏa dày vò trăm năm, cho ngươi muốn chết không được muốn sống không xong!” Trên mặt thanh niên áo đen đầy vẻ dữ tợn nhìn Nguyên Anh xanh lục, cười ha ha, đắc ý vô cùng.

Nữ ni áo trắng xa xa thấy bộ dáng dữ tợn của thanh niên áo đen, nhướng mày, trong mắt hiện lên một vòng chán ghét, nhưng lại đè xuống, cùng thiếu phục váy đỏ dắt tay nhau bay qua.

“Thiết đạo hữu, Liên Nham tham lam hèn hạ, đánh lén sát hại Tôn đạo hữu,

chết chưa hết tội. Bất quá khắp nơi đây lộ ra vẻ cổ quái, chúng ta hay là trước liên thủ dò xét điều tra một chút.” Nữ ni áo trắng nói.

“Không sai.” Thần sắc thanh niên áo đen vội vàng đoan chính lại, cầm Nguyên Anh màu xanh trong tay rồi thu chín thanh Kim Đao lại.

Gã phất tay phát ra một cỗ ánh sáng vàng, cuốn trữ vật pháp khí trên thân nam tử mắt tam giác cùng chuôi kiếm xà màu xanh lục lại.

Nhưng vào lúc này, trên mặt đất quảng trường tuôn ra một mảnh quang mang đỏ sậm, nhưng lập tức lại biến mất, thân thể tàn phế của nam tử mắt tam giác, còn có chuôi xà kiếm màu xanh lục đều biến mất theo.

Thanh niên áo đen phát ra kim quang cuốn vào khoảng không, lập tức giật mình.

Khuôn mặt nữ ni áo trắng cũng khẽ biến, ánh mắt vội vàng dò xét chung quanh.

“Liên Nham xác thực đáng chết, bất quá dò xét tình huống nơi đây cũng không cần, hai vị vẫn nên thúc thủ chịu trói đi.” Một thanh âm đột nhiên vang lên, lập tức hư không phía trước hoa lên, hiện ra một nhân ảnh, thình lình lại là lão già áo xám, mỉm cười nói.

------oOo------

Chương 1213: Nhân quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành*

Thanh niên áo đen thấy lão giả, mặt mũi tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Tôn đạo hữu, không phải ngươi đã bị Liên Nham giết chết sao?"

"Hai vị..." Khuôn mặt nữ ni áo trắng cũng cả kinh, lập tức nhớ lại lời của lão giả áo xám, thần sắc bỗng biến đổi.

Thân hình nàng thoắt một cái, hóa thành một bóng trắng, nhanh chóng lao đi.

Một tia sáng rất nhỏ bay sát thân thể nàng, nhưng chưa kịp đánh trúng.

Phía sau, thanh niên mặc áo đen cũng có tia sáng đỏ như vậy, xuyên thủng ngực của gã.

"Bụp" một tiếng, ngực thanh niên này nổ thành một cái lỗ to, miệng chảy máu tươi ròng ròng. Gã ngã xuống đất, khí tức trên người rất hỗn loạn.

Phía sau hai người, khuôn mặt thiếu phụ váy đỏ không đổi, hạ tay xuống, trên tay vẫn lưu lại những tia sáng đỏ.

Bóng dáng nữ ni áo trắng xuất hiện bên ngoài mấy trăm trượng, lông mày dựng lên quát: "Các ngươi là đồng bọn!"

Lão giả áo xám cười nhạt, vung tay lên: "Ha ha, Dư tiên tử quả nhiên thông minh, nhưng nơi này là địa bàn của ta, ngươi có chống cự cũng vô dụng a."

Xung quanh quảng trường, trận văn trên những tấm bia đá bỗng nhiên sáng lên. Những tiếng huýt gió vang lên xuy xuy, vô số hào quang đỏ sậm từ tấm

bia đá chiếu ra. Chúng xen lẫn nhau tạo thành một tấm lưới ánh sáng to lớn, chụp xuống nữ ni áo trắng kia.

Cùng lúc đó, trên một tấm bia đá hiện lên phù điêu một gương mặt quái dị, mặt xanh nanh vàng, trông giống như ác quỷ.

Gương mặt quái dị há to miệng, phun ra một vầng sáng đỏ sậm, bao phủ thanh niên áo đen đang nằm dưới đất.

Thanh niên này vốn còn đang giãy giụa, nhưng khi bị vầng sáng bao trùm toàn thân liền cứng lại, không thể động đậy.

Thấy cảnh này, sắc mặt nữ ni áo trắng đại biến, thân hình lao thẳng ra bên ngoài quảng trường. Đồng thời thân người nàng hiện lên điện quang màu tím rực rỡ, khuếch tán ra xung quanh. Trong nháy mắt, một Linh Vực Lôi Điện màu tím hình thành, bao phủ thân hình nàng.

Vô số điện xà màu tím hiện ra trong linh vực, uốn lượn thành hình dáng vòng xoáy. Trong khu vực trung tâm vòng xoáy này, hồ quang điện chói mắt vô cùng, rung nổ xì xèo.

Tiếng sét đánh ầm ầm!

Lôi điện màu tím bên trong linh vực tập trung đến trung tâm vòng xoáy. Sau một khắc, kiếm quang lôi điện nổ bắn ra từ bên trong, mang theo uy thế vô tận, bổ nhào tới lưới ánh sáng đỏ sậm.

"Xoẹt" một tiếng!

Lưới ánh sáng kia lập tức bị xé rách một chỗ. Thấy vậy, nữ ni áo trắng từ trong linh vực bay ra, muốn từ cái lỗ này thoát ra bên ngoài.

"Xem ra đã coi thường ngươi, không ngờ ngươi tu thành linh vực, nhưng ở chỗ này thì có ích lợi gì?" Lão giả áo xám nhíu mày lại, lập tức khẽ cười một tiếng, tay vươn về trước, nắm thành một quyền.

"Ầm ầm" một tiếng, bầu trời của không gian đỏ sậm bỗng nhiên chớp một

cái, tạo ra những hào quang đỏ sậm. Trong chớp mắt, chúng ngưng tụ thành hư ảnh một ngọn núi, đè ép xuống dưới.

Ầm ầm!

Một cự lực đáng sợ từ trên trời đè xuống, Lôi Điện Linh Vực lập tức vỡ vụn thành từng mảnh. Thân hình nữ ni áo trắng liền dừng lại. Sau đó, mọi thứ giống như một thiên thạch từ trên trời giáng xuống, đập ầm ầm vào quảng trường.

Trên một tấm bia đá gần nàng nhất, một phù điêu gương mặt to lớn quái dị lại hiện ra. Nó há miệng phun ra một vầng sáng đỏ sậm, bao lấy thân thể nữ ni áo trắng.

Một lực lượng quỷ dị từ vầng sáng đỏ sậm lộ ra, cơ thể nàng lập tức không thể cử động, giống hệt thanh niên áo đen lúc trước.

Lão giả áo xám từ giữa không trung chậm rãi hạ xuống, đứng giữa quảng trường.

Thiếu phụ váy đỏ cũng bay xuống, đứng sau lưng lão.

Lúc này, khuôn mặt ả không chút biểu tình, không, phải nói là đơ ra mới đúng, phảng phất như một bộ khôi lỗi, so với bộ dáng xinh đẹp, linh động lúc trước hoàn toàn đối lập.

Nữ ni áo trắng liếc nhìn thiếu phụ váy đỏ, trầm giọng quát: "Tôn Trọng Sơn, tất cả đều là âm mưu của ngươi sao. Ngươi trăm phương ngàn kế lừa gạt bọn ta tiến vào chỗ không gian này, rốt cuộc muốn làm gì?"

Lão giả áo xám không để ý đến nữ ni áo trắng chất vấn, phất tay vẫy một cái.

Hào quang lóe lên trước người lão, một chiếc nhẫn trữ vật màu đen và một thanh xà kiếm màu xanh lá hiện ra, chính là đồ vật của nam tử mắt tam giác.

Cùng lúc đó, pháp khí trữ vật trên người của nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen cũng bay ra ngoài, rơi vào tay lão giả áo xám.

Thần thức lão giả lục lọi pháp khí trữ vật mấy người, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng: "Không tệ, không tệ, thu hoạch thật lớn!"

Thấy cảnh này, nữ ni áo trắng trầm giọng quát: "Ngươi muốn giết người đoạt bảo? Đừng quên, Nhật Nguyệt Thần Chu luật lệ nghiêm cẩn, lên thuyền xuống thuyền, thân phận và nhân số tu sĩ trong mỗi phòng đều cần xác minh. Ngươi giết bọn ta ở đây, lúc sau xuống thuyền nhân số không đủ, Nhật Nguyệt minh sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Sắc mặt thanh niên áo đen lúc đó cũng trắng bệch.

Lão giả áo xám cười lạnh: "Hà hà, Dư tiên tử không cần lo lắng, ta sẽ không giết mấy vị, chỉ luyện chế các ngươi thành khôi linh của Cửu Cửu Diêm La đại trận này thôi. Bên ngoài nhìn vào, so với trước đây sẽ không khác nhau chút nào, giống như thế này." Sau đó lão bấm niệm pháp quyết.

Trên một tấm bia đá lại hiện ra một phù điêu mặt quỷ to lớn, nó hóa miệng phun ra một vầng sáng, chui vào một chỗ nào đó ở quảng trường.

Mặt đất nơi đó sáng lên huyết quang, thân thể tàn phế của nam tử mắt tam giác hiện lên, sau đó bị vầng sáng đỏ sậm quấn lấy, bay vào trong cái miệng to như chậu máu của mặt quỷ.

Khuôn mặt quỷ dữ tợn kia nhởn nhơ nhai một lát. Mặt quỷ trên tấm bia đá chớp sáng không ngừng. Sau một hồi, mặt quỷ há miệng phun ra.

Bóng người từ đó bay ra, hạ xuống mặt đất, bất ngờ lại chính là nam tử mắt tam giác.

Mà so với trước đó, nam tử mắt tam giác giống nhau như đúc, khí tức cũng không khác chút nào. Chỉ là, thần sắc gã đơ ra, giống như thiếu phụ váy đỏ, chỉ cần che lấp một chút, người ngoài tuyệt đối không nhìn ra bất cứ sơ hở nào.

Lão giả áo xám đắc ý, không cười nói: "Thế nào? Dạng này, người Nhật Nguyệt minh có khả năng phát hiện sơ hở không?"

Nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen thấy cảnh này, đều ngẩn người, trên mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng: "Cái này..."

Đúng lúc này, một âm thanh đột nhiên vang lên, quanh quẩn trên quảng trường: "Ồ, thủ đoạn đúng là kỳ diệu, quả thực làm cho người mở rộng tầm mắt."

"Người nào?" Sắc mặt lão giả áo xám bỗng biến đổi, ánh mắt nhìn lại xung quanh. Đồng thời tay lão bấm niệm pháp quyết không ngừng, tựa hồ đang thôi động cái gì đó.

Nhưng, xung quanh vẫn không có bất kỳ dị trạng nào phát sinh, mà vầng sáng đỏ sậm bao phủ nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen đột nhiên biến mất.

Hơn nữa, hào quang trên những tấm bia đá quanh quảng trường cũng chợt tắt. Ngọn núi to lớn màu máu ở giữa không trung cũng biến mất. Toàn bộ không gian đỏ sậm khôi phục bình thường.

Nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen vội vàng đứng lên, nhìn xung quanh.

Mặt lão giả áo xám đầy dữ tợn, hết sức hoảng sợ, khàn giọng nói: "Sao lại thế! Diêm La Chi Đỉnh này là của ta! Ta đã sớm tế luyện hoàn toàn, làm sao lại bị người khác đoạt mất!"

Hai tay lão ra sức bấm quyết, nhưng không gian xung quanh vẫn không phản ứng chút nào.

"Ồ, bảo vật này gọi là Diêm La Chi Đỉnh sao? Không tệ, không tệ." Giữa không trung, hai bóng người từ hư không xuất hiện, chính là Hàn Lập và Đề Hồn, nhẹ nhàng chậm rãi hạ xuống.

Lão giả áo xám nhìn thấy hai người, hơi ngẩn ra nhưng hai mắt lập tức trở nên đỏ như máu, hai tay động liên tục: "Là các ngươi! Dám lấy Diêm La

Đỉnh của ta, chịu chết đi!"

"Ầm ầm"!

Mấy chục bảo quang chói mắt từ trên người lão bắn ra. Đại đa số là tiên khí phẩm cấp khá cao, còn có một số phù lục cường đại, các loại bảo vật dùng một lần là lôi châu, hỏa châu,tất cả ùn ùn lao ra, đánh về phía Hàn Lập.

Đề Hồn đứng bên cạnh Hàn Lập tiến lên một bước, người nàng tỏa ra hắc quang lóe mắt, một tay đẩy ra. Một chùm sáng màu đen lớn mấy chục trượng rời tay bay ra, đón đầu bao lại tiên khí và phù lục của lão giả áo xám.

Hành động của đống tiên khí, phù lục kia đều trở nên chậm chạp, giống như rơi vào trong nước bùn, không thể động đậy.

Sắc mặt Đề Hồn thản nhiên, ống tay áo vung lên, hắc quang và những đồ vật bên trong lập tức ngoan ngoãn bay vào trong tay áo, không thấy bóng dáng.

Trong chớp mắt, khuôn mặt lão giả áo xám trở nên tái nhợt, cực kỳ sợ hãi hỏi: "Ngươi... Các ngươi là ai?"

Cả nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen thấy cảnh này, lại cảm nhận được khí tức trên người Hàn Lập và Đề Hồn sâu không lường được, sắc mặt cũng đại biến.

Hàn Lập lườm lão giả áo xám một chút, từ tốn nói: "Với tu vi của ngươi, lại có nhiều bảo vật Tiên khí như vậy, xem ra hành động giết người cướp của này của ngươi đã như xe nhẹ đường quen."

Sắc mặt lão giả áo xám càng trắng hơn, cơ thể run cầm cập như thể không ngừng được.

Nữ ni áo trắng và thanh niên áo đen vội tiến lên, bái tạ Hàn Lập: "Đa tạ hai vị tiền bối cứu giúp."

Hàn Lập nhìn thanh niên mặc áo đen một chút, vung tay lên.

Thân hình thanh niên này nhất thời biến mất không thấy đâu, đã rời khỏi nơi đây.

Thấy cảnh này, thân thể mềm mại của nữ ni áo trắng hơi chấn động, thần sắc trên mặt lại cung kính thêm mấy phần.

Những người tu vi cao tuyệt, bình thường đều sẽ hơi cổ quái, tuyệt đối không thể đắc tội.

Hàn Lập đi tới trước mặt nữ ni áo trắng, mở miệng hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Khởi bẩm tiền bối, vãn bối Dư Mộng Hàn." Dư Mộng Hàn vội vàng đáp.

Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng quả nhiên, nhưng trên mặt không biểu lộ mảy may, lần nữa hỏi: "Nhìn khí chất trên người ngươi, là tu sĩ hạ giới phi thăng phải không, phi thăng từ nơi nào?"

"Tiền bối tuệ nhãn, vãn bối đúng là người từ hạ giới phi thăng, xuất thân Linh Hoàn giới." Dư Mộng Hàn ngẩn ngơ, thành thật trả lời.

Hàn Lập mỉm cười: "Quả nhiên là xuất thân từ Linh Hoàn giới, trên người ngươi mang theo khí tức đặc thù nơi đó. Ta coi như một nửa là người Linh Hoàn giới, hôm nay gặp nhau xem như hữu duyên. Ta thấy trong cơ thể ngươi ngưng đọng không ít Lôi Nguyên chi lực, hẳng là do ăn một loại thiên tài địa bảo Lôi thuộc tính nào đó. Đáng tiếc bây giờ ngươi tu luyện công pháp không cao minh. Chỗ ta có một bản công pháp Lôi thuộc tính, xem như duyên phận cùng từ một giới, ta tặng cho ngươi. Hy vọng ngươi không phụ môn công pháp này." Hắn lấy ra một khối ngọc giản màu tím đưa cho Dư Mộng Hàn

Ngọc giản ghi chép một môn công pháp lôi điện, xuất từ « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh ».

Dư Mộng Hàn lại ngẩn ngơ, hơi bối rối tiếp nhận ngọc giản màu tím. Nàng chỉ cảm thấy người trước mắt hình như có cảm giác quen thuộc, nhưng

không sao nhớ được đã gặp ở nơi nào.

Hàn Lập cũng không nói gì với nàng, chỉ vung tay lên.

Thân hình Dư Mộng Hàn liền biến mất khỏi đây, bị đưa ra bên ngoài.

Thanh âm của Đề Hồn chợt vang lên trong đầu Hàn Lập: "Người kia không phải bằng hữu của chủ nhân sao, vì sao không hiện chân thân ra để gặp nhau?"

Hàn Lập lắc đầu, từ tốn nói: "Thời thế thay đổi, bây giờ ta hiện chân thân ra gặp nàng, bất kể đối với nàng hay đối với chúng ta, đều không phải chuyện tốt. Cứ như vậy mà chấm dứt nhân quả này đi, xem như cũng tốt."

Đề Hồn mỉm cười, không nói gì nữa.

Hàn Lập nhìn về phía lão giả áo xám, cất bước đi đến trước mặt lão.

“Bịch” một tiếng, lão giả áo xám quỳ rạp trước người Hàn Lập, dập đầu như giã tỏi: "Tiền bối... Vãn bối tội đáng chết vạn lần, trước kia bị ma quỷ ám ảnh, làm nhiều chuyện sai. Vãn bối nguyện ý dâng Diêm La Đỉnh này cho tiền bối, kính xin tiền bối cho một cơ hội hối cải làm người."

Hàn Lập từ tốn nói: "Yên tâm đi, ta không nhằm vào ngươi để trả thù. Trước kia ngươi đã làm sự tình gì, cũng không liên quan tới ta. Ta có mấy vấn đề muốn hỏi ngươi, ngươi trả lời thành thật, ta tha cho ngươi một mạng cũng chưa hẳn là không thể."

Hắn không phải là kẻ bảo vệ đạo lý, việc giết người cướp của cũng đã làm không ít.

Chỉ là người hắn giết đều có ác ý với mình, không giống lão giả áo xám này, đơn giản vì đoạt bảo mà giết người.

------oOo------

Chương 1214: Sơ lâm Cửu Nguyên thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Tiền bối hỏi, vãn bối tất nhiên biết gì nói nấy." Lão giả áo xám nghe vậy đại hỉ, vội vàng nói.

"Diêm La Chi Đỉnh này, ngươi lấy được từ chỗ nào?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

"Bẩm tiền bối, đỉnh này là vãn bối lấy được trong một di tích tại Thiên Thương Tiên Vực." Lão giả áo xám cung kính đáp.

"Thiên Thương Tiên Vực?" Hàn Lập nhíu mày, hắn biết rất nhiều nơi ở Tiên giới, nhưng cũng chưa nghe qua Tiên Vực này.

"Đó là một Tiểu Tiên Vực, bên trong linh lực mỏng manh, sản vật rất ít, nên Thiên Đình cũng bỏ đi không thèm để ý tới, cũng không thiết hạ Khóa Vực Truyền Tống Trận ở đó, cho nên hiếm có người biết. Vãn bối năm đó cũng là bị cừu nhân truy sát, hoảng hốt chạy bừa, bị một vết nứt không gian cuốn vào, mới ngẫu nhiên đến nơi đó." Lão giả áo xám giải thích.

"A, ngươi ngược lại là khá thẳng thắn." Hàn Lập nhìn lão giả áo xám một chút, nói ra.

"Tiền bối tra hỏi, vãn bối không dám nói ngoa gì cả." Lão giả áo xám cúi xuống nói.

"Ta thấy địa danh Diêm La Chi Phủ này trên minh văn thân đỉnh, ngươi có biết nơi này không?" Tròng mắt Hàn Lập hơi híp lại, trầm giọng hỏi.

Hắn chú ý bọn người lão giả áo xám, thậm chí không tiếc tiêu hao nguyên khí, lấy "Chân Ngôn Chuyển Linh Pháp" cưỡng ép khống chế Diêm La Chi Đỉnh, chính là vì trên đỉnh này có bốn chữ "Diêm La Chi Phủ".

Lần trước vượt qua thời không trở về, hắn tìm kiếm khắp nơi tin tức liên quan tới Diêm La Chi Phủ, đáng tiếc bất luận hắn tìm kiếm thế nào, cũng không tìm ra bất luận tư liệu nào liên quan tới nơi này.

Hôm nay thật vất vả tìm được một chút manh mối, hắn làm sao chịu bỏ qua.

"Diêm La Chi Phủ? Vãn bối cũng chưa từng nghe qua cái tên này, có lẽ là một nơi nào đó ở Thiên Thương Tiên Vực. Nghe nói gần Cửu U Diêm La, có không ít địa danh mang tên hai chữ "Diêm La"." Lão giả áo xám nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhướng mày, nhìn Đề Hồn một cái.

Đề Hồn hơi gật đầu.

"Ngươi trả lời xem như trung thực, ta đương nhiên sẽ giữ lời hứa, tạm thời lưu ngươi một mạng. Ngươi tạm thời cứ đợi ở chỗ này, qua một thời gian, mang ta đi Thiên Thương Tiên Vực kia một chuyến, đến lúc đó ta sẽ thả ngươi ra." Hàn Lập nói.

"Đa tạ tiền bối." Lão giả áo xám nghe vậy vui mừng, vội vàng đáp ứng.

Hàn Lập vung tay lên, mắt lão giả áo xám tối sầm lại, lập tức hôn mê, ngã trên mặt đất.

Hắn không để ý người này nữa, nhìn về phía không gian đỏ sậm nơi khác, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên sáu tòa bia đá chung quanh quảng trường.

"Những bia đá này có chút bất phàm, ẩn chứa lực lượng pháp tắc cũng cực kỳ cổ quái, vậy mà có thể phục sinh người chết, không biết là pháp tắc gì?" Đôi mắt đẹp Đề Hồn sáng lấp lánh, tựa hồ cực cảm thấy hứng thú với những bia đá kia.

"Tuy nói đại đạo ba ngàn, kì thực ở giữa thiên địa này, không biết tồn tại

bao nhiêu pháp tắc, ngươi ta làm sao biết được hết? Lúc trước người nói trong mấy người Tôn Trọng Sơn lại có một người rất thú vị, đó là Tôn Trọng Sơn à?" Hàn Lập trước thở dài, sau chuyển chủ đề hỏi.

"Không phải, ta nói chính là nàng này." Đề Hồn chỉ thiếu phụ váy đỏ đứng ở một bên

Hàn Lập nhìn theo ngón tay Đề Hồn chỉ, cảm thấy nao nao.

"Thần hồn của nàng khác với người bình thường, ẩn chứa một cỗ khí tức tử vong cổ quái, hiện tại ta đã biết nguyên nhân, là bởi vì sáu tòa bia đá này." Đề Hồn tiếp tục nói.

"Bảo vật này có khuynh hướng thuộc tính âm hàn, cũng không thích hợp với ta, vậy giao cho ngươi khống chế đi. Ngươi nếu cảm thấy hứng thú với thứ này, vậy hảo hảo nghiên cứu một chút, đồng thời để ý Tôn Trọng Sơn kia." Hàn Lập cũng không cảm thấy hứng thú với lời nói của Đề Hồn, phất tay phát ra một đoàn quang mang đỏ sậm, dung nhập vào thể nội Đề Hồn.

"Đa tạ chủ nhân ban thưởng." Đề Hồn đại hỉ, vội vàng bái tạ.

Hàn Lập cũng không ở đây lâu, thân hình thoắt một cái rời khỏi đây, trực tiếp trở về chỗ ở của mình, cũng không gặp lại Dư Mộng Hàn.

Đề Hồn rất nhanh cũng trở về chỗ cũ, nàng cũng không tiến vào không gian Hoa Chi, khoanh chân ngồi xuống phụ cận Hàn Lập, nghiên cứu Diêm La Chi Đỉnh trong tay.

Ngoài cửa sổ, Kim Cương Phong vẫn còn tiếp diễn, bất quá Nhật Nguyệt Thần Chu đã gắng gượng qua giai đoạn gian nan nhất, tốc độ đi tới dần dần tăng lên.

Ước chừng hơn nửa tháng sau, Nhật Nguyệt Thần Chu rốt cuộc vượt qua tai ương Kim Cương Phong, tốc độ khôi phục lại trình độ trước kia, tiếp tục đi về phía Cửu Nguyên thành.

Thời gian mười năm trôi qua rất nhanh, Nhật Nguyệt Thần Chu rốt cuộc đã

tới Cửu Nguyên thành.

Hàn Lập đứng trước cửa sổ, nhìn đại thành phía trước, cho dù hắn đã gặp qua rất nhiều thành trì nguy nga tráng lệ, trong lòng vẫn có chút chấn kinh.

Cửu Nguyên thành cho người ta cảm giác đầu tiên chính là cao, tường thành cao ngất, chừng mấy vạn trượng, hoàn toàn không kém một toà cự phong thông thiên phụ cận. Tường thành phảng phất lạch trời ngăn ở phía trước, toàn bộ thành trì giống như một con cự thú cao lớn không gì sánh được, chiếm cứ trên đại địa.

Cảm giác thứ hai là to lớn, diện tích Cửu Nguyên thành vô cùng mênh mông, ngay cả tầm mắt của hắn cũng không nhìn thấy bờ. Tường thành cao lớn kéo dài liên miên, bao phủ vài dãy núi phụ cận vào bên trong.

Trong thành đường đi vô số, dòng người như thoi đưa, trong thành độn quang càng dày đặc như mây, khắp nơi đều là tình cảnh phồn hoa không gì sánh được.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thu hồi ánh mắt, khoanh chân ngồi xuống.

Nhật Nguyệt Thần Chu từ giữa không trung hạ xuống, đáp xuống trong thành.

Sau nửa canh giờ, hắn từ trong một tòa tháp cao đi ra, lẫn vào trong dòng người, rất nhanh không thấy bóng dáng.

Trong dòng người đi ra từ trong tháp cao, một nữ ni áo trắng bước nhanh ra, chính là Dư Mộng Hàn.

Nàng nhìn chung quanh, tựa hồ đang tìm kiếm ai đó, nhưng lại không tìm được, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, đứng ngẩn ngơ tại chỗ một lát, sau đó đi đến nơi xa.

Hàn Lập xen lẫn trong trong dòng người trên đường, bước nhanh về phía trước.

Mặc dù hắn lần đầu tới Cửu Nguyên thành, lại hành tẩu như bay, không mảy may chần chờ.

Giao Tam đã sớm báo cho hắn biết tình huống Cửu Nguyên thành, còn có vị trí đặt chân ở.

Hai bên đường phố là từng gian cửa hàng cao lớn, bên trong buôn bán đủ loại hàng hóa, Tiên khí, đan dược, các loại tài liệu, cái gì cần có đều có, so với Lưu Kim thành tựa hồ còn nhiều hơn.

Mà trong thành rất là náo nhiệt, tựa hồ đang chuẩn bị ngày lễ khánh điển gì đó, rất nhiều cửa hàng đều đang trang trí chuẩn bị.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, nhưng không dừng lại dò xét, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Nơi này là địa bàn lớn nhất thế lực Cửu Nguyên quan, mặc dù hắn không có cảm giác bị dò xét, nhưng ai biết được có bao nhiêu nhãn tuyến giám thị các nơi trong thành

Căn cứ tin tức lấy được từ Giao Tam, chỗ đặt chân là nơi an toàn nhất, ngoại trừ nơi đó, đi bất kỳ địa phương nào đều phải thập phần chú ý.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đi vào một hẻm nhỏ ở rìa Cửu Nguyên thành, trong ngõ nhỏ có một khách sạn nhỏ, bất quá lại đóng chặt cửa.

Hắn quan sát cẩn thận đại môn khách sạn, nhất là một toà thạch sư gần cửa khách sạn, trong mắt lóe lên vẻ tươi cười, đi ra phía trước, gõ lên cánh cửa theo tiết tấu mấy lần.

"Người nào?" Một thanh âm lười biếng từ bên trong truyền ra, cửa vẫn không mở.

"Lão bản, trong khách sạn còn có phòng trống không, tại hạ muốn tìm chỗ ở trọ." Hàn Lập mở miệng nói, lúc nói chuyện vẫn như cũ theo tiết tấu gõ cửa.

Trong cửa trầm mặc một hồi, thẳng đến khi Hàn Lập ngừng gõ cửa, mới chậm rãi mở ra.

"Ngươi muốn ở trọ?" Một thiếu niên áo ngắn mười sáu mười bảy tuổi từ bên trong thò đầu ra, dò xét trên dưới Hàn Lập một chút, hỏi.

"Tại hạ đến Cửu Nguyên thành làm chút sinh ý, cần ở chỗ này nửa năm." Hàn Lập nói câu ám ngữ liên lạc.

"A, vậy mời vào." Cặp mắt thiếu niên áo ngắn hơi sáng lên, nhường đường ra, mời Hàn Lập đi vào, sau đó lập tức đóng lại đại môn.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, bước mạnh tiến vào tiểu viện, tựa hồ đi vào một không gian đặc thù, hiển nhiên quanh khách sạn có bày cấm chế đặc thù, áp lực vô hình chung quanh lập tức giảm đi rất nhiều.

Trong lòng của hắn buông lỏng, theo thiếu niên áo ngắn đi vào một căn phòng trong khách sạn. Một nam tử trung niên phúc hậu đang ngồi nơi bàn tính tính toán, xem qua sổ sách, nghe tiếng bước chân vội ngẩng đầu lên.

"Chưởng quỹ, vị khách quan này muốn ở trọ." Thiếu niên áo ngắn nói.

"Xin hỏi tính danh khách quan, muốn ở bao lâu?" Chưởng quỹ phúc hậu nhìn Hàn Lập một chút, phất tay để thiếu niên áo ngắn lui ra, sau khi đóng cửa phòng, thần sắc lãnh đạm hỏi.

"Tại hạ Hàn Lập, dự định ở đây nửa năm." Hàn Lập báo lên tính danh, lấy ra mặt nạ màu đỏ trước kia, tay hơi lúc lắc một cái, sau đó lập tức thu vào.

Đây đều là ám ngữ liên lạc.

"Nguyên lai là Hàn tiền bối, hoan nghênh. Giao Tam tiền bối đã phân phó, để ngài tạm thời ở nơi đây." Trên mặt chưởng quỹ phúc hậu lộ ra vẻ tươi cười, có chút nịnh nọt nói.

"Giao Tam đạo hữu cũng ở đây?" Hàn Lập hỏi.

"Giao Tam tiền bối lúc này không có ở đây, bất quá nàng đưa tin tới, để ngài an tâm ở lại đây. Không bao lâu nàng sẽ đến gặp ngài, thương thảo cụ thể nội dung nhiệm vụ." Chưởng quỹ phúc hậu nói ra.

"Vậy ta đợi thêm một đoạn thời gian." Hàn Lập nhíu mày, sau đó giãn ra, nói.

"Xin mời tiền bối theo ta." Chưởng quỹ phúc hậu liên tục gật đầu, tự mình dẫn Hàn Lập đi vào nội viện.

Chuyển qua mấy ngả rẽ, hai người tới một tiểu viện gạch xanh ngói xanh, nhìn rất sạch sẽ gọn gàng.

Hàn Lập khá hài lòng với nơi này, gật gật đầu.

"Hàn tiền bối, ngài một đường vất vả từ xa tới, nên sớm nghỉ ngơi đi, có gì cần cứ gõ chuông nhỏ trong viện, vãn bối xin cáo từ trước." Chưởng quỹ phúc hậu cung kính nói, đang muốn rời đi.

"Khoan đã, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi." Hàn Lập gọi chưởng quỹ lại.

"Tiền bối ngài có gì cứ hỏi, vãn bối tất nhiên biết gì nói nấy." Chưởng quỹ phúc hậu khẽ giật mình, lập tức gật đầu nói.

"Lúc ta vừa mới vào thành, các nơi trong thành giăng đèn kết hoa, sắp có chuyện gì xảy ra sao?" Hàn Lập hỏi.

"Tiền bối hẳn là không biết? Tiên sứ Thiên Đình sắp giá lâm Cửu Nguyên quan, ban phát ba mươi sáu danh ngạch Bồ Đề thịnh yến, các nơi trong thành đều đang chuẩn bị." Chưởng quỹ phúc hậu có chút ngạc nhiên nói.

"A, có chuyện này? Ta gần đây bận rộn tu luyện, cũng không nghe qua việc này. Bồ Đề thịnh yến ta biết, bất quá ba mươi sáu danh ngạch này là sao?" Hàn Lập hỏi.

"Bồ Đề thịnh yến chính là thịnh sự lớn nhất của Thiên Đình, người các đại

Tiên vực Chân Tiên giới đều muốn tham gia. Chỉ là Bồ Đề thịnh yến Thiên Đình cũng không phải muốn đi là có thể đi, cần phải có danh ngạch Thiên Đình ban phát mới được. Mỗi lần trước khi Bồ Đề thịnh yến diễn ra, Thiên Đình sẽ ban phát xuống danh ngạch cho các đại Tiên Vực. Sau đó thế lực nội bộ các đại Tiên Vực lại thông qua cạnh tranh, tranh đoạt danh ngạch thuộc về thế lực mình. Đại Kim Nguyên Tiên Vực nơi này cũng giống như vậy, ần này Thiên Đình ban phát cho Đại Kim Nguyên Tiên Vực ba mươi sáu danh ngạch, đến lúc đó các thế lực lớn nhỏ toàn bộ Đại Kim Nguyên Tiên Vực đều sẽ tề tụ Cửu Nguyên thành, tiến hành một lần cạnh tranh, quyết định danh ngạch thuộc về nhà nào." Chưởng quỹ phúc hậu nói ra.

"Thì ra là thế, Tiên sứ Thiên Đình bao lâu nữa sẽ đến Cửu Nguyên thành?" Trong lòng Hàn Lập bừng tỉnh đại ngộ, lại hỏi.

"Chuyện này cũng không có tin tức chính xác, bất quá hẳn là sẽ nhanh thôi." Chưởng quỹ phúc hậu nói.

Hàn Lập gật gật đầu, lại hỏi thăm mấy việc liên quan tới việc tranh cử danh ngạch kia, sau đó đuổi chưởng quỹ đi.

Hắn đi vào trong phòng, theo thói quen bày ra mấy tầng cấm chế chung quanh, lúc này mới ngồi xuống, mặt lộ vẻ do dự.

Giao Tam nói hắn trong vòng ba mươi năm đến Cửu Nguyên thành, cơ hồ cùng thời điểm với Tiên sứ Thiên Đình giá lâm. Vậy nhiệm vụ Luân Hồi điện lần này, tám chín phần có liên quan đến cạnh tranh danh ngạch Bồ Đề thịnh yến.

Hàn Lập lắc đầu, không hao tâm tốn sức suy nghĩ việc này nữa, ánh mắt nhìn lại chỗ sâu Cửu Nguyên thành.

"Kim Đồng, chờ một chút, ta nhất định sẽ cứu ngươi ra." Trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ, sau đó khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

------oOo------

Chương 1215: Di đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Vào một sáng sớm mấy tháng sau.

Ánh nắng mặt trời còn chưa quá đỉnh tường. Trong Cửu Nguyên thành, cuộc sống mọi người đều rất huyên náo, khắp nơi trên đường phố đều có người đi lại.

So với cảnh tượng vội vàng, người người chen chúc của ngày trước, trong thành hôm nay bất kể người đi đường ở nơi nào, tất cả đều có dáng vẻ rảnh rỗi, túm năm tụm ba một chỗ nói chuyện với nhau, hoặc đứng lẻ tẻ gần ven đường.

Khuôn mặt những người này đều mang theo vẻ chờ đợi, thỉnh thoảng nhìn về phía không trung, hình như đang chờ đợi điều gì.

Trong đoàn người, một thiếu niên áo trắng, tướng mạo anh tuấn đang xuyên thẳng qua đám đông, chậm rãi đi vào phía trong thành, hai tai lắng nghe những người xung quanh bàn luận.

Hắn không phải ai khác, chính là Hàn Lập dùng mặt nạ màu đen của Luân Hồi điện, thay đổi dung mạo khí tức.

Một lão già áo nâu nói: "Nghe nói lần này có tiên sứ từ Trung Thổ Tiên Vực tới, kiểu cách cực kỳ, không những tiền hô hậu ủng, tùy tùng vô số, mà ngay cả cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung chúng ta cũng đi cùng, trên đường đi sẽ thu hút mọi ánh nhìn."

Một tên nam tử trung niên quần áo hoa mỹ khác nói: "Dù sao cũng là tiên sứ truyền lệnh của Thiên Đình, thân phận không thể đánh đồng được. Nếu không, sao đáng để quan chủ Cửu Nguyên Quan Thuần Quân chân nhân tự mình nghênh đón chứ? Lại nói, lần này người đó đến để đưa "Bồ Đề lệnh", đây chính là bảo vật bao nhiêu tu sĩ Đại La nhìn vào đều đỏ mắt, có ai là không thèm muốn chứ? Có ai không xem người ta như tổ tông nhà mình mà cung phụng?"

"Đây là bằng chứng tham gia Bồ Đề yến, ai mà chẳng muốn?" Lại có một người không ngớt hâm mộ nói.

Hàn Lập chỉ nghe, không mở miệng nói, cũng không dừng lại, đi thẳng một đường đến chỗ cuối.

"Ồ... Đến rồi!" Đúng lúc đó, một tiếng kinh hô vang lên.

Đường lớn lập tức xôn xao một hồi, tất cả mọi người ngừng nói chuyện với nhau, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Tên thiếu niên áo trắng kia cũng dừng lại, đứng ở ngã rẽ cuối phố, ngửa đầu nhìn về phía không trung trên đỉnh tường thành.

Hắn thấy bên đó như mặt trời mới lên, lại như ánh sáng của bầu trời chợt trút xuống, một vùng kim quang lóa mắt sáng lên.

Hào quang phát tán ra, giống như bảo quang Phật gia. Xung quanh ánh lên một dải cầu vồng bay lượn. Trên màn trời cao hơn lại có hào quang vạn trượng, tụ hội những áng mây ngũ sắc lớn.

Chờ trong chốc lát, cả đám người ngửa nhìn đến cứng cổ, hai mắt hơi khô, nhưng vẫn không thấy bóng người xuất hiện.

Lúc có người định lên tiếng oán trách, một hồi tiên nhạc phạm âm bỗng vang lên giữa không trung. Ngay sau đó, hào quang màu sắc rực rỡ bất chợt từ ngoài thành tràn vào, trực tiếp vượt qua đỉnh tường thành, kéo dài vào trong nội thành.

Cấm chế pháp trận thủ thành chủ động mở ra một thông đạo rộng chừng trăm trượng. Hào quang kia vừa vặn phóng qua.

Ánh mắt Hàn Lập chăm chú, hào quang màu sắc rực rỡ kia ngưng tụ thành một con đường lớn, trên đó hiện ra những hư ảnh hoa sen ngũ sắc, mơ hồ tỏa ra hương thơm ngào ngạt, dường như bao phủ toàn bộ thành trì.

"Ầm ầm "

Từng đợt sấm sét vang rền truyền tới, trên con đường ngũ sắc rực rỡ giữa bầu trời, tám Kim Giáp Kỳ Lân đạp bốn vó băng băng tới. Toàn thân chúng tỏa ra áng sáng vàng óng, tiếng chân bước như tiếng kinh lôi.

Chúng kéo theo sau một loan giá to lớn, tạo hình khoa trương. Trên đó chạm trổ rường cột, nạm châu khảm ngọc, nhìn như một tòa lầu các ánh vàng, cực kỳ hoa lệ.

Đằng sau loan giá còn có một đoàn nhân mã rất dài. Chính giữa hình thành đội ngũ kỵ binh giáp vàng, còn có tiên gia tu sĩ giơ cao pháp bảo, số lượng mặc dù không bằng so với thiên hạ đồn quá lên trước đó, nhưng cũng mười phần như vậy.

Trước loan giá có một lan can bạch ngọc, đứng sau lan can có một vị đầu đội mũ quan màu vàng, người mang phục sức thiên quan, khuôn mặt ngay ngắn, dung mạo dài nhỏ, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, thần sắc khuôn mặt đầy sự cao ngạo.

Hàn Lập chỉ liếc qua liền cảm thấy thần sắc người này làm cho người ta không thích. Hắn định cứ như vậy quay người rời đi, nhưng khi ánh mắt hắn nhìn vào hai người sau lưng người kia, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Trong hai người đó, một người là một nam tử dáng người bình thường, dung mạo phổ thông, thần tình trên mặt cũng khá bình hòa. Nhìn dáng vẻ bình bình vô thường đó, nếu không phải y đứng ở vị trí trên kia, lại mặc trên người sắc phục tiên cung, rất khó để người khác nghĩ y là cung chủ Đại Kim Nguyên Tiên Vực Lục Xuyên Phong.

Còn đứng bên cạnh y là một nữ tử váy đỏ, rực rỡ hơn rất nhiều. Nữ tử này không chỉ dung mạo tuyệt mỹ, dáng người lại càng thướt tha mềm mại, trong chốc lát đã thu hút hơn phân nửa ánh mắt của người trong thành.

Hàn Lập nhíu mày, có chút ngạc nhiên: "Xích Mộng, sao lại là ả?"

Trong khi hắn còn đang kinh ngạc, trên không trung của thành sáng lên hào quang. Bóng dáng mười mấy người cuốn theo, hạ xuống con đường đầy hoa ảnh ngũ sắc.

So với chiến đội của tiên sứ, những người này tỏ vẻ bình thản hơn rất nhiều. Khi đám người này vừa xuất hiện, toàn bộ Cửu Nguyên thành như thể sôi lên, tiếng reo hò vang lên như núi kêu biển gầm khắp nơi.

Hàn Lập chăm chú nhìn người cầm đầu. Người này mặc đạo bào màu xanh sẫm, đầu đội Liên Hoa Bảo Quan, khuôn mặt đúng quy chuẩn chữ quốc (国), ngũ quan cũng không sáng sủa nhưng mặt mày lại tỏa sáng, dáng người đĩnh đạc, dung nhan đẹp đẽ.

Không cần đoán nhiều, Hàn Lập cũng biết, người này quá nửa chính là quan chủ Cửu Nguyên quan Thuần Quân chân nhân.

Đứng sát phía sau y có hai đạo nhân, một người trong đó thân hình gầy gò, xương gò má nhô cao, dưới cằm có chòm râu dê, đôi mắt trong trẻo vô cùng. Y mặc một bộ đạo bào xám trắng đã cũ, khí tức trên thân đặc biệt rất khó diễn tả, nhìn rất có phong phạm ngoại thế cao nhân.

Còn người kia nhìn chỉ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn khôi ngô. Người này mặc một đạo bào màu tím vô cùng lộng lẫy, đinh đầu chỉ búi một búi tóc chứ không đeo bất cứ loại bảo quan đạo gia nào. Trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, vẻ mặt y không biến hoá chút nào, nhìn như một pho tượng Thiên Vương.

Hai người này có thể đi sau lưng Thuần Quân chân nhân, thân phận dĩ nhiên cũng không khó đoán, hơn phân nửa chính là hai vị phó quan chủ Cửu Nguyên quan.

Đối với hai người này, Hàn Lập cũng không biết nhiều, chỉ biết lão giả đạo bào xám trắng kia đạo hiệu là Dương Quân Tử, còn nam tử trung niên đạo bào màu tím thì được gọi là Lôi Quân chân nhân.

Phía sau hai người này có hơn chục người đang đứng, thần sắc kính cẩn.

Nhìn những người kia, Hàn Lập liền thấy một khuôn mặt quen thuộc, chính là vị Diệu Pháp Tiên Tôn lúc trước từng truy bắt hắn.

Lúc này, sự chú ý của Diệu Pháp đã bỏ qua vị tiên sứ kia, nhìn thẳng Xích Mộng ở phía sau. Xích Mộng kia cũng không chịu kém hơn, nhìn lại chằm chằm, ánh mắt hai người va chạm nhau cơ hồ tóe lửa.

Hiển nhiên, bởi chuyện lần trước đuổi bắt Hàn Lập, hai người đã hoàn toàn kết thành hận thù.

"Phượng Thiên tiên sứ đại giá quang lâm, Cửu Nguyên quan không tiếp đón từ xa." Thuần Quân chân nhân cao giọng nói.

"Thuần Quân chân nhân khách khí."

...

Hàn Lập thấy hai bên bắt đầu trò chuyện với nhau thì không có hứng thú xem tiếp. Hắn một đường chen qua đám đông đang ồn ào như núi kêu biển gầm, về thẳng tới khách sạn.

Kết quả, vừa mới về tới sân, hắn liền thấy một thanh niên nam tử thân hình cao lớn, cùng với một nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục trắng, đầu đội mũ rộng vành đang đứng ở cửa tiểu viện, hình như đang đợi hắn.

Nhìn thấy hai người, Hàn Lập khẽ nhăn mày, không nói gì.

Nữ tử đội mũ rộng vành kia bỗng nở nụ cười xinh đẹp nói: "Long Ngũ đạo hữu, không mời chúng ta vào uống chén trà sao?"

"Ngươi là Giao Tam đạo hữu?" Hàn Lập hỏi dò.

Nữ tử đội mũ rộng vành đáp: "Tiên sứ Thiên Đình đã đến, ta cũng nên nói cho ngươi nội dung nhiệm vụ lần này."

"Mời vào."

Hàn Lập không chần chờ nữa, hắn đi tới phía trước, vung tay lên, mở cấm chế cửa viện, đón hai người vào.

Ba người vào trong nhà, ngồi xuống quanh bàn.

Hàn Lập luôn chú ý tới tên thanh niên nam tử cao lớn kia. Sau khi hắn tiến vào tiểu viện, ánh mắt vẫn nhìn vào người kia, nhìn thẳng từ trên xuống dưới, không chút kiêng kỵ.

Trong lòng nghi hoặc, Hàn Lập hỏi: "Giao Tam đạo hữu, xin hỏi vị này là ai?"

"Đây là một trong mấy vị Phó điện chủ của Luân Hồi điện chúng ta, Vũ Dương đạo hữu." Giao Tam giải thích.

Hàn Lập nghe qua cái tên này, thần sắc không khỏi hơi đổi.

Thanh niên nam tử đang một mực trầm mặc kia, mở miệng nói: "Xem ra, quả nhiên là ngươi biết ta."

"Năm đó, ở trong di tích Chân Ngôn môn đã thấy chân dung của ngươi, lại nghe Nhiệt Hỏa đạo hữu nhắc qua."

Vũ Dương nghe vậy, suy nghĩ một hồi, trên mặt đột nhiên hiện ra sự tức giận: "Nhiệt Hỏa... Là đệ tử của tên kia sao?"

Hàn Lập liền đáp: "Đạo hữu không cần kích động, Nhiệt Hỏa đạo hữu năm đó không phản loạn đi theo Kỳ Ma Tử, huống hồ gã cũng đã vẫn lạc tại Hôi giới."

Vũ Dương sau khi nghe xong, thần sắc lúc này mới thu lại: "Nghe nha đầu Cửu Chân nói, Kỳ Ma Tử cũng thiếu chút chết trên tay ngươi, đúng vậy không?"

Hàn Lập đã lâu không nghe qua cái tên Cam Cửu Chân này, trong lúc nhất thời không nghĩ tới Giao Tam, chần chờ một lát mới phản ứng, khẽ gật đầu, nói: "May mắn đã đánh bại y, đáng tiếc không thể giết được."

Vũ Dương đột nhiên hỏi: "Nói như vậy, « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » thật sự ở trên người ngươi sao?"

Vừa nói vấn đề này ra, không khí trong phòng lập tức hơi căng thẳng.

Hàn Lập đầu tiên nhướng mày, im lặng hồi lâu, sau đó mới mở miệng đáp: "Nếu ngươi muốn? Ta có thể trả cho ngươi."

Vũ Dương nghe câu này, thần sắc hơi đổi, hiển nhiên không ngờ Hàn Lập dứt khoát như vậy, ngược lại còn không dám tin.

Hàn Lập thản nhiên nói tiếp: "Công pháp này vốn là của Chân Ngôn môn, ta chỉ có thể coi là một nửa đệ tử của Di La lão tổ, ngươi mới là y bát chính thống Chân Ngôn môn, trả cho ngươi cũng coi như trả ơn lão tổ truyền pháp."

Vũ Dương nghe xong, đáy mắt hiện lên thần sắc áy náy, im lặng rất lâu, sau đó mới mở miệng nói: "« Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết » này ngươi cất cho kỹ, đừng để nó thất truyền là được."

"Như vậy là sao?"

Vũ Dương cười khổ một tiếng nói: "Năm đó, ngoại trừ phản, còn lại tất cả mấy vị sư huynh đệ đều chết theo, chỉ có một mình ta sống tạm, đã coi như là phản bội sư môn rồi. Huống hồ những năm này một mực để súc sinh Kỳ Ma Tử kia tùy ý tiêu dao, không thể thay sư môn thanh lý môn hộ, có tư cách gì kế thừa Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chứ?"

Hàn Lập định thuyết phục thêm, Vũ Dương lại khoát tay áo nói ra: "Ý ta đã

quyết, ngươi không cần nhiều lời."

Hàn Lập đành phải thôi: "Đã như vậy, công pháp trước để ở chỗ ta, chờ ngày sau ngươi có lòng gây dựng lại Chân Ngôn môn, ta sẽ trả lại cho ngươi."

------oOo------

Chương 1216: Nhiệm vụ mới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Vũ Dương nghe Hàn Lập nói như vậy nhẹ gật đầu, ánh mắt lại rơi vào trên thân hắn, nhiều thêm mấy phần ý khen ngợi.

"Các ngươi lại nhắc chuyện cũ, hay là trước tiên chúng ta nói chính sự đi." Giao Tam nói ra.

"Vậy trước tiên nói một chút tin tức về Kim Đồng đi, các ngươi hẳn phải biết a?" Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt rơi vào trên thân Giao Tam, hỏi.

"Trước mắt ta chỉ có thể nói cho ngươi, Kim Đồng tạm thời không việc gì, cụ thể nàng bị giam giữ chỗ nào chúng ta cũng đã biết, chỉ cần ngươi hoàn thành nhiệm vụ của mình, chúng ta sẽ báo cho ngươi chỗ ở của nàng, cũng cung cấp các trợ giúp cần thiết." Giao Tam nói ra.

"Nếu vậy, hoàn thành nhiệm vụ là điều kiện các ngươi nói cho ta biết vị trí Kim Đồng?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

"Hàn đạo hữu, cũng không phải chúng ta dùng chuyện này áp chế ngươi, kì thực nhiệm vụ của ngươi chỉ là một điểm mấu chốt trong toàn bộ nhiệm vụ. Chờ sau khi ngươi hoàn thành, chúng ta mới có thể triển khai kế hoạch tiếp theo, mà chỉ có kế hoạch tiếp theo triển khai, ngươi mới có cơ hội cứu được Kim Đồng ra." Thần sắc Giao Tam không đổi, lạnh nhạt nói.

"Nhiệm vụ của ta là gì?" Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc một lúc lâu, hỏi.

"Tiên sứ truyện lệnh Thiên Đình đã đến Cửu Nguyên thành, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ tổ chức đại hội tuyển chọn, chúng ta muốn ngươi đi tham gia

lần tuyển chọn này, đồng thời tranh đoạt một danh ngạch tham gia Bồ Đề yến." Giao Tam nói ra.

"Tranh đoạt danh ngạch... Đại hội này tuyển chọn như thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Lần Bồ Đề yến này lưu cho toàn bộ Đại Kim Nguyên Tiên Vực tổng cộng trăm danh ngạch. Cửu Nguyên quan, Bách Tạo sơn, Kim Nguyên Tiên Vực, và Nhật Nguyệt minh lấy đi phần lớn danh ngạch, sẽ chỉ lưu lại nhiều nhất mười hai mươi danh ngạch cho những tông môn khác ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực tranh đoạt. Ngươi cần chiến đấu tranh đoạt với những người tranh cử khác, chiếm một danh ngạch trong những số này." Vũ Dương nói ra.

"Cho nên, lần này ngươi tham gia tuyển bạt là một ải khó khăn, ngươi nhất định phải che giấu thân phận của mình là điều kiện đầu tiên, sau đó là phải chiến thắng đoạt lấy một Bồ Đề lệnh." Giao Tam bổ sung.

"Việc này sao có thể? Ta ở trong Kim Nguyên Tiên Vực mặc dù không có danh khí gì, nhưng người nhận biết ta lại không ít, vừa rồi trong thành còn thấy hai vị Đại La Xích Mộng và Diệu Pháp Tiên Tôn, một khi ta tham dự chiến đấu cùng những người khác, bọn họ tất nhiên sẽ nhận ra thân phận của ta. Đến lúc đó, đừng nói là cứu Kim Đồng, dù là bản thân ta cũng khó bảo đảm bảo toàn." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Hàn đạo hữu không cần lo lắng, trước đó ta đưa cho ngươi mặt nạ màu đen, chính là vì dùng để ứng đối việc này." Giao Tam nói ra.

"Ứng đối ra sao? Vật này mặc dù che lấp khí tức, thay đổi thân hình thập phần công hiệu, nhưng khi chiến đấu, công pháp thần thông và khí tức tiên linh lực của ta sẽ bị người nhận ra mánh khóe, chuyện này không thể nào cải biến được." Hàn Lập nhíu mày nói.

"Ngươi xem mặt nạ này chỉ có chút bản lãnh đó, coi như quá coi thường nó rồi. Đeo mặt nạ này lên, ngươi có thể hấp thụ một phần tiên linh lực và khí tức người khác, trải qua bí pháp và bản thân dung hợp, có thể đạt tới trình độ lấy giả đánh tráo. Chỉ cần ngươi không sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, dù là tu sĩ Đại La hậu kỳ cũng chưa chắc có thể phát hiện ra được." Giao Tam

nói ra.

"Dù vậy, ta cũng không phải là người trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực, chỉ sợ cũng không có tư cách tham gia lần tuyển bạt này?" Hàn Lập nói.

"Việc này ngươi có thể yên tâm, ngươi tham gia lần tuyển bạt này, thân phận đã sớm sắp xếp xong, là dùng danh nghĩa một vị trưởng lão Hiển Sơn tông xuất chiến." Vũ Dương nói ra.

Tên tuổi Hiển Sơn tông Hàn Lập đã nghe qua, đó chính là tông môn cỡ trung trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực, trừ những tông môn cực lớn như Cửu Nguyên quan, không nhiều tông môn không gia nhập Nhật Nguyệt minh, bản thân thế lực tông môn này cũng không nhỏ, nhưng lại chưa bao giờ truyền ra tin tức cấu kết Luân Hồi điện.

"Nói vậy, Hiển Sơn tông này là tai mắt Luân Hồi điện cài cắm trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực?" Hàn Lập hỏi.

"Cũng coi là vậy, bất quá việc này trong Hiển Sơn tông cũng chỉ có cực ít người biết. Lần này, tông chủ Chu Hiển Dương bọn hắn tự mình dẫn đội tham gia đại hội tuyển bạt, đã trú đóng ở biệt uyển tông môn thành tây. Đến lúc đó, ngươi chỉ cần mang tín vật này đi tìm hắn, hắn tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào." Giao Tam nói ra.

Nói xong, cổ tay nàng chuyển động, lấy ra một ngọc quyết màu trắng đưa cho Hàn Lập.

"Nhiệm vụ của các ngươi rốt cuộc là vì mục đích gì?" Hàn Lập tiếp nhận ngọc quyết, vuốt nhẹ một cái, hỏi.

"Việc này Hàn đạo hữu ngươi không cần phải biết, ngươi chỉ cần hoàn thành việc kia là được, sau đó chúng ta tự sẽ nói cho ngươi, Kim Đồng cụ thể bị giam ở nơi nào, ngươi phải làm gì mới có thể cứu nàng ra?" Giao Tam nói.

Hàn Lập nghe vậy, suy nghĩ thật lâu, chỉ có thể im lặng gật đầu nhẹ.

Sau đó, Giao Tam lại dặn dò một phen ở trong Cửu Nguyên thành chú ý chuyện gì, rồi cùng Vũ Dương cáo từ rời đi.

"Ngươi có thể đạt được các cơ duyên của lão tổ, học được công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, lại giúp Chân Ngôn môn ta trọng thương phản đồ Kỳ Ma Tử kia, đã xem như nửa người Chân Ngôn môn ta. Ta thẹn là sư huynh, cũng phải tặng ngươi một phần lễ gặp mặt." Lúc sắp chia tay, Vũ Dương bỗng nhiên mở miệng nói.

Nói xong, cổ tay gã chuyển động, một nghiên mực vuông màu vàng bắn ra, rơi vào trên tay Hàn Lập.

Không đợi Hàn Lập mở miệng từ chối, thân hình hai người bọn họ đã tản ra, biến mất trong viện.

Tay Hàn Lập nâng nghiên mực màu vàng, quan sát tỉ mỉ một chút, thấy trên đó điêu khắc một đầu hoàng ngưu đang nằm nhắm mắt ngủ say, đường cong lưu loát, hình thái hàm nhiên, nhìn sinh động như thật.

Hắn rót vào một ít tiên linh lực thôi động, trên ngọa ngưu nghiên mực lập tức nhộn nhạo lên trận trận gợn sóng màu vàng, ở trong tản mát ra trận trận ba động lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, nhìn uy lực không tầm thường, chí ít cũng là một kiện ngũ phẩm Tiên khí.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, cẩn thận tra xét nghiên mực, thấy trên đó xác thực không có bất kỳ ấn ký gì, nhưng cũng không nóng lòng luyện hóa, trước thu nhập vào trong vòng tay trữ vật.

Sau đó, tay hắn vung lên, trước người sáng lên quang mang, xuất hiện một tòa quang môn màu bạc.

Hàn Lập cất bước đi vào, vượt qua quang môn, đi thẳng vào trong động thiên Hoa Chi.

Hắn đi vào trong một gian phòng tầng hai trúc lâu, thấy Đề Hồn đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trên giường, sắc mặt tái nhợt.

Lam Nhan đứng bên cửa sổ trúc lâu, vừa nhìn thấy Hàn Lập lập tức tiến lên đón, thi lễ nói:

"Hàn đạo hữu."

"Thế nào?" Hàn Lập thấy sắc mặt nàng không tốt, trong mắt lại ẩn ẩn lộ ra quang mang, mở miệng hỏi.

"Lúc trước nghi thức chủng hồn rất thuận lợi, hồn phách ca ca ta đã trồng vào trong Mộng Đàm Hoa, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian là đủ. Ngược lại Đề Hồn cô nương tiêu hao quá mức, hơi mệt mỏi chút..." Lam Nhan áy náy nói.

Hàn Lập nhìn thoáng qua Đề Hồn, ánh mắt lại rơi vào trên một cái bồn tròn màu đen đặt trên bàn tròn trong phòng.

Chỉ thấy trong bồn tròn đựng một chậu thổ nhưỡng màu đỏ sậm hơi ướt, phía trên trồng một gốc cây đen nhánh cổ quái, trên đó mọc lên bảy phiến lá màu đen, phía trên nổi lên một tầng tinh quang màu bạc, đỉnh thì sinh ra một nụ hoa màu trắng lớn chừng quả đấm, bên trong hình như có huỳnh quang chớp sáng chớp tối.

Thần thức Hàn Lập quét qua, cảm ứng được khí tức Lam Nguyên Tử trong đó.

"Đây là chuyện thần hồn, không được khinh thường, nếu có gì cần hỗ trợ, ngươi cứ việc nói." Hàn Lập nói ra.

"Hàn đạo hữu và Đề Hồn đạo hữu giúp ta đến tận đây, ta đã vô cùng cảm kích, làm sao còn dám hy vọng xa vời gì khác, chỉ mong ngày sau làm trâu làm ngựa báo trả ân đức đạo hữu." Thần sắc Lam Nhan thu vào, nói gấp.

Hàn Lập thấy thế, không nói gì nữa, chỉ trấn an nàng vài câu để nàng giải sầu, rồi quay người rời đi.

...

Phía tây Cửu Nguyên thành, là nơi mấy dòng sông hội tụ chảy xuyên qua thành, địa thế khá thấp, lại bằng phẳng khoáng đạt.

Bởi vì sông ngòi dày đặc, nơi đây thảm thực vật rậm rạp, phong cảnh đặc biệt, trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực, không ít tông môn trung đẳng đều bỏ ra số tiền lớn, mua sắm một chỗ, dùng làm biệt uyển tông môn.

Hiển Sơn tông là thế lực trung đẳng nổi bật trong trong Đại Kim Nguyên Tiên Vực, tự nhiên cũng không ngoại lệ, trong phiến khu vực thành tây này chiếm cứ một mảnh hệ sông dày đặc, là nơi phong quang thịnh nhất, xây một tòa Hiển Sơn biệt viện rộng lớn.

Một ngày này, ngoài đại môn Hiển Sơn biệt viện đi tới một thiếu niên tuấn lãng áo trắng như tuyết, trong tay nhẹ lay động quạt xếp, đi đến chỗ cổng gác.

Người trông coi thấy tướng mạo hắn đường đường, trạng thái khí chất bất phàm, trong lúc nhất thời lại không thấy rõ tu vi sâu cạn, liền thức thời không dám làm khó, đàng hoàng đi vào phía trong thông báo.

Chờ hồi lâu sau, từ trong đường đi ra một lão giả râu dài mang trường bào màu trắng.

Lão giả nghe người gác cổng nói đến mơ hồ, liền cho rằng thật sự là đại nhân vật gì đại giá quang lâm, chờ đến chỗ cửa xem xét, lại phát hiện là một thiếu niên thượng giai túi da, khí tức tu vi trên thân bất quá Kim Tiên trung kỳ mà thôi, liền có chút tức giận.

"Đạo hữu muốn gặp tông chủ chúng ta sao? Thật không trùng hợp, tông chủ hôm nay cũng không có tại biệt viện, đạo hữu nếu có chuyện gì, không ngại trước nói cho tại hạ biết, chờ sau khi tông chủ trở về, ta lại cáo tri với ngài ấy, như thế nào?" Bất quá lão giả dưỡng khí công phu, đến cửa, thần sắc không đổi, hỏi.

Thiếu niên nghe vậy, lông mày cau lại, nắm trong tay một khối ngọc quyết màu trắng, nhẹ nhàng xoa động, mở miệng nói: "Ngươi không phải tông chủ, vậy ta nói cho ngươi không được, vẫn là để tông chủ các ngươi tới gặp

ta đi."

Thiếu niên này tự nhiên không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Lão giả râu dài nghe vậy, trong mắt loé lên vẻ tàn khốc, hiển nhiên có chút tức giận.

"Thế nào, là cảm thấy tu vi cảnh giới ta quá thấp, không đủ tư cách để gặp hắn sao?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

Không đợi lão giả trả lời, khí tức trên người hắn bỗng nhiên biến đổi, bỗng nhiên tăng vọt rất nhiều, trong chớp mắt đã đến Thái Ất trung kỳ.

Lão giả râu dài thấy thế, thần sắc lần nữa biến đổi, mặt mũi tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Có thể áp chế khí tức cũng không tính là gì, nhưng áp chế đến tình trạng giống người trước mắt này, để cho mình phải lé mắt, thật sự là hiếm gặp.

"Nguyên lai là tiền bối giá lâm, là ánh mắt vãn bối vụng về." Lão giả râu dài vội ôm quyền nói ra.

Trong lúc nói chuyện, trong lòng của lão lại yên lặng truyền âm, cáo tri trong biệt viện chuẩn bị sẵn sàng, phòng ngừa là cừu gia đến nhà.

"Yên tâm đi, ta không có ác ý, chỉ là tìm tông chủ các ngươi có một số việc mà thôi. Ta biết hắn tại biệt uyển, như vậy đi, ngươi cầm tín vật này vào, hắn xem xong sẽ tự ra gặp ta." Hàn Lập thở dài, nói.

Nói xong, hắn đưa ngọc quyết trong tay tới.

"Vãn bối tuân mệnh, làm phiền tiền bối ở đây đợi một chút." Lão giả râu dài vội cung kính nhận lấy, nói ra.

Sau khi nói xong, thân hình lão lóe lên, chạy nhanh vào trong viện.

Cũng không lâu sau, một đạo bạch quang từ trong viện lóe lên đi ra, thân

hình một cự hán dáng người khôi ngô như thiết tháp xuất hiện, trên mặt chữ quốc tràn đầy vẻ nhiệt tình ý cười, tiến lên nghênh đón Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, đã lâu không gặp, ha ha..." Thanh âm cự hán như thiết tháp vang dội, chấn động làm phòng gác cổng cũng rung động theo.

------oOo------

Chương 1217: Rất hợp ý ta

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua một lượt, chỉ thấy thiết tháp cự hán này mày ngang mắt xếch, gương mặt thô kệch. Nhưng khí tức toàn thân lại hùng hồn thâm hậu vô cùng, rõ ràng là một vị tu sĩ Đại La trung kỳ.

Mặc dù ngữ khí của đối phương hết sức thân mật, nhưng bản thân Hàn Lập lại không nhận ra y.

Có điều, chỉ cần suy nghĩ qua lại trong thoáng chốc, Hàn Lập liền minh bạch điểm mấu chốt trong đó, lập tức cũng tỏ ra thân thiết nghênh tiếp. Hắn mỉm cười: "Chu đạo hữu, từ biệt nhiều năm, quả nhiên đã lâu…"

Hai người nhanh chóng tiến lại gần, không hẹn mà cùng nhau đối nhãn một chút, rồi bắt đầu hàn huyên.

Lão giả râu dài làm nhiệm vụ tiếp dẫn kia vẫn đứng ở một bên, ánh mắt ngưng trọng, trong lòng âm thầm thở dài một hơi. May mắn thay lúc trước mình chưa từng làm khó người này. Xem ra vị kia thật sự là lão bằng hữu của tông chủ.

Chu Hiển Dương và Hàn Lập tay bắt mặt mừng, đi thẳng một đường xuống biệt viện trong Nội Đường.

"Chu trưởng lão, ngươi lên trên chuẩn bị tiệc rượu.Hôm nay, ta muốn dùng Thanh lam ngọc lộ trân tàng vạn năm để tiếp đón, tẩy trần cho lão hữu." Chu Hiển Dương tiếu ý đầy mặt, ra lệnh cho lão giả râu dài.

"Tuân mệnh!" Người kia nghe vậy liền gật đầu.

Chờ cho lão giả nọ rời đi, Chu Hiển Dương mới dẫn Hàn Lập tiến vào nội đường.Y khoát tay một cái, liền mở ra quang môn bàng bạc.

Hai người không ai nói tiếng nào, cùng nhau sải bước tiến vào trong quang môn, đi tới một gian mật thất.

"Vị Chu trưởng lão mà ngươi vừa gặp ngoài kia chính là tai mắt do Kim Nguyên Tiên Cung xếp đặt bên cạnh ta. Vì vậy không thể không diễn vở tuồng gặp lại bạn cũ. Mong Hàn đạo hữu chớ trách." Chu Hiển Dương ôm quyền.

"Xem ra, cây cọc ngầm này đã làm khó Chu tông chủ rồi." Hàn Lập cười cười.

"Đâu có, đâu có! May mà tên Chu trưởng lão kia tuy cẩn thận máy móc, nhưng lại không đủ thông minh. Mấy năm gần đây xem như trôi qua an ổn. Bởi vì lần này sẽ có những chuyển biến lớn phát sinh, ta đây cũng đã chuẩn bị xong." Chu Hiển Dương thấp giọng thì thào.

"Ngược lại, trước kia Giao Tam đạo hữu chưa từng nói cho ta tình huống cụ thể. Ta chỉ biết rằng khi đến đây, hết thảy đều nghe theo sự sắp đặt của Chu tông chủ." Hàn Lập nghe xong liền ôm quyền nói.

"Hàn đạo hữu khách khí rồi. Giao Tam đạo hữu lại không nói với ta như vậy. Rõ ràng nàng đã nói hết thảy phải do Hàn đạo hữu làm chủ, ta chỉ cần mà tận lực trợ giúp ngươi mà thôi." Chu Hiển Dương mỉm cười.

"Không nên khách khí. Đối với sự tình liên quan đến nhiệm vụ lần này, Hàn mỗ kỳ thực không biết nhiều lắm. Cần làm phiền Chu tông chủ giải thích cặn kẽ cho ta một phen." Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, ngữ khí nghiêm trang.

"Bồ Đề thịnh yến mà Thiên Đình tổ chức, căn bản năm trăm vạn năm mới có một lần, mời Tiên Giới vạn tiên cùng nhau chia sẻ Bồ Đề đạo quả, thập phần khó có được. Có điều, những năm trước chỉ có những người được mời mới có tư cách dự tiệc. Giống như lần này phân phát danh ngạch, không

hạn chế chọn lựa người tham gia quả thật là lần đầu." Chu Hiển Dương nói ra.

"A, trước kia không giống như thế này sao? Vậy lần này an bài thì như thế nào?" Hàn Lập nghe vậy, lại hỏi.

"Không rõ ràng lắm! Nhưng đối với Luân Hồi Điện chúng ta mà nói, cũng không phải là chuyện xấu. Lần này, Đại Kim Nguyên Tiên Vực có tổng cộng một trăm danh ngạch, trong đó Cửu Nguyên Quan và Bách Tạo Sơn đã chiếm hơn phân nửa. Kim Nguyên Tiên Cung và Nhật Nguyệt Minh cũng chiếm gần một nửa, chỉ còn mười hai danh ngạch dành cho những tông môn còn lại. Chúng ta phải tranh thủ đoạt lấy một cái từ trong đám này." Chu Hiển Dương lắc đầu, tiếp tục nói.

"Không biết những tông môn tham gia tuyển chọn bao gồm những ai, thực lực đại thể như thế nào?" Hàn Lập lại hỏi.

"Nhật Nguyệt Minh vốn thống lĩnh hơn phân nửa các tiểu tông môn trong Kim Nguyên Tiên Vực. Danh ngạch của bọn họ do Nhật Nguyệt Minh tự mình tiến hành phân chia. Mười hai danh ngạch này dành cho những tông môn bậc trung chưa từng gia nhập Nhật Nguyệt Minh cùng nhau tranh đoạt. Tuy nói rằng số lượng người cạnh tranh đã ít đi hơn phân nửa, nhưng vẫn có đến chín mươi sáu tông môn tham gia." Chu Hiển Dương giải thích.

"Từ chín mươi sáu tông môn chọn ra mười hai danh ngạch, cho dù không xảy ra bất ngờ gì, chí ít cũng phải thi đấu ba vòng mới có thể chiến thắng. Hơn nữa, quy cách tham dự Bồ Đề thịnh yến lại cao như thế, thiết nghĩ tông môn nào cũng nhất định sẽ tận lực, phái đi người có chiến lực cao nhất tham gia tuyển lựa a?" Hàn Lập nhíu mày.

"Không sai! Nhưng có thể yên tâm rằng đám Tổ Sư trưởng lão và Chưởng môn nhân của tông môn, bởi vì thân phận của chính mình, chắc chắn sẽ không tham gia tranh đấu. Nhưng cũng không ngoại trừ có vài kẻ thân là tông chủ một tông, nhưng lại tham luyến Bồ Đề đạo quả, sẽ không để ý thân phận mặt mũi, đích thân tham gia chiến đấu." Chu Hiển Dương khẽ gật đầu.

"Thiết nghĩ, nếu Chu tông chủ đã nói thế, vậy thì sẽ có người thực sự làm cái việc đó phải không?" Hàn Lập cười cười.

"Đúng! Đối thủ một mất một còn của Hiển Sơn Tông chúng ta chính là Phong chủ Cô Dương Phong, Tư Không Kiến. Gia hỏa này là một kẻ âm hiểm xảo trá. Để đạt được mục đích, gã chưa bao giờ cố kỵ thân phận của mình. Gia hỏa này từng vì báo thù cho con trai độc nhất mà đánh lén, giết chết một hậu bối thiên tài có tư chất tuyệt hảo của tông phái chúng ta. Sau đó, kẻ này một mực trốn trên đỉnh Cô Dương, không dám ló mặt ra. Mặc cho Hiển Sơn Tông chúng ra có tiến hành truy sát mấy trăm tên đệ tử đã hạ sơn tu hành của gã, cũng chẳng hề thấy gia hỏa này xuất sơn nửa bước." Giọng điệu của Chu Hiển Dương bỗng chốc trở nên phẫn hận.

"Không biết tu vi, chiến lực của kẻ này thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Trước đây, Tư Không Kiến đã có tu vi Đại La cảnh sơ kỳ. Mấy năm gần đây lại một mực ở bế quan, cũng chẳng biết gã có cơ duyên trảm thành công nhất thi, đột phá Đại La trung kỳ hay không? Nhưng lúc tu vi gia hỏa này còn ở sơ kỳ, chiến lực của gã so với tu sĩ đồng giai đã cao hơn nửa bậc. Vậy nên, tuyệt đối không thể không xem trọng gã. Đương nhiên, tình huống tốt nhất tất nhiên là không cần đối mặt với kẻ này." Chu Hiển Dương ngưng trọng nói.

"Vốn là rút thăm quyết đấu nên khó chắc sẽ không gặp phải gia hỏa kia. Sau này, hy vọng Chu tông chủ sửa soạn cấp cho ta một phần tin tức thật chi tiết. Giả như thật sự gặp phải kẻ đó, ta cũng có chuẩn bị từ trước. Không biết ngoại trừ gia hỏa này, ta còn phải chú ý những ai?" Hàn Lập gật gật đầu.

"Lạc Nguyên Sơn của Thanh Hối Lâm; Triệu Bá Lao của Vô Cực Sơn; Thiên U Hồ Tử - Lạc tiên tử… Mấy người này thực lực bất phàm, rất có khả năng bọn họ sẽ đại diện tông môn xuất chiến. Sau này, ta sẽ sửa soạn thật tốt thông tin về bọn họ rồi cấp cho ngươi." Chu Hiển Dương một hơi điểm qua mười mấy danh tự.

"Như vậy thật tốt." Hàn Lập tươi cười.

"Hàn đạo hữu, để tham gia lần tuyển chọn này, cần phải mượn thân phận của sư đệ ta, Thường Thích. Nó vốn quanh năm dạo chơi bên ngoài, trong tông môn cũng không có mấy người biết mặt, cho nên việc lừa dối vượt qua kiểm tra hắn là không thành vấn đề. Khó khăn ở chỗ, sư đệ ta vốn xuất thân huyền tu. Bản thân nó tu luyện công pháp của tông môn chúng ta vô cùng hời hợt. Hầu như nó chỉ dựa vào một thân luyện thể Huyền công đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Hậu Kỳ. Nếu như Hàn đạo hữu sự dụng thân phận của sư đệ ta để tham chiến, e rằng sẽ không thể vận dụng rất nhiều thuật pháp Tiên gia." Chu Hiển Dương có chút lo lắng.

"Huyền tu? Ha ha… rất hợp ý ta." Hàn Lập nghe xong liền cười lớn. Trong lòng hắn bỗng nhiên minh bạch vì sao Giao Tam bố trí cho mình tới đây rồi.

"Chẳng lẽ xuất thân của Hàn đạo hữu cũng là huyền tu?" Chu Hiển Dương chợt nhíu mày, có chút ngoài ý muốn.

Nội tâm Hàn Lập chợt động, lặng lẽ vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công. Đột nhiên, toàn thân hắn bộc phát một loại uy áp vô cùng mạnh mẽ. Hơn chín trăm huyền khiếu thi nhau bừng sáng, tỏa ra hào quang rực rỡ soi rọi từng ngóc ngách của gian mật thất.

"Thật không ngờ, tạo hóa Huyền tu của Hàn đạo hữu vậy mà lại đạt đến bực này. So với ngươi, tên sư đệ kia của ta dẫu có thúc ngựa cũng theo không kịp." Chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, Chu Hiển Dương chợt biến sắc, miệng thì thào lẩm bẩm.

Nhưng y nào hay biết, để không hù chết y, Hàn Lập căn bản vẫn chưa bộc lộ hết số lượng tiên khiếu trên người mình.

"Đã khiến Chu tông chủ chê cười." Hàn Lập cười hắc hắc.

"Vậy là không phải lo nghĩ nữa rồi. Thường Thích sư đệ, ngươi xuất hiện đi." Thần sắc Chu Hiển Dương nhanh chóng thả lỏng, lên tiếng ra hiệu.

Hàn Lập nghe tiếng, liền liếc mắt nhìn về phía trong mật thất. Hắn phát hiện một gã thân hình gầy yếu, thoạt nhìn chẳng khác gì văn nhân thư sinh nhu nhược yếu đuối đang từ bên trong cửa ngầm đi ra. Gia hỏa này mặc một

thân thanh sam, bộ dáng hào hoa phong nhã, nào có giống như một tên huyền tu?

"Bái kiến sư huynh, Hàn đạo hữu." Thanh niên tiến lại chỗ hai người đang ngồi, ôm quyền thi lễ.

"Đạo hữu một thân huyền tu công lực nội liễm như vậy, cơ hồ đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân, tích lực tại cốt rồi. Đúng là không đơn giản!" Hàn Lập ôm quyền đáp lễ, lên tiếng khen ngợi.

"Hàn đạo hữu có thể liếc mắt nhìn thấu nông sâu của ta, xem ra đạo hạnh của tại hạ vẫn còn chưa đủ." Thanh niên văn nhược tên gọi Thường Thích nghe vậy, cặp mắt chợt lấp lánh tinh quang, khiêm tốn đáp lời.

"Thường đạo hữu quá mức khiêm tốn a." Hàn Lập cười ha ha.

"Hàn đạo hữu, chỉ còn hơn một tháng là đến ngày tuyển chọn danh ngạch dự Bồ Đề thịnh yến. Nội trong một tháng, ngươi phải thuộc nằm lòng đặc điểm công pháp của sư đệ ta, cho dù không thể thập phần hoàn mỹ, nhưng tối thiểu cũng phải hù dọa được người khác, không thể bại lộ thân phận đạo hữu. Ngoài ra, đạo hữu đã biết nên dùng mặt nạ Luân Hồi Điện như thế nào a?" Chu Hiển Dương dặn dò.

"Trước đó, Giao Tam đạo hữu đã chỉ điểm." Hàn Lập khẽ gật đầu.

"Chuyện này không nên trì hoãn, đạo hữu liền bắt đầu a." Chu Hiển Dương lại nói.

Hàn Lập và Thường Thích khẽ liếc mắt nhìn nhau. Hai người mặt không đổi sắc, khẽ gật đầu rồi tiến lại gần, đứng đối diện với nhau.

"Đắc tội..." Hàn Lập có phần áy náy.

Dứt lời, hai tay hắn lập tức bắt quyết, miệng lầm rầm ngâm tụng khẩu quyết, gương mặt nguyên bản tuấn lãng của hắn lập tức trở nên mơ hồ, chiếc mặt nạ màu đen bao trùm lên tướng mạo sẵn có của hắn tùy thời hiện ra.

Chỉ thấy từng đạo phù văn trên mặt nạ dần dần sáng lên, từ bên trong bắt đầu sinh ra một làn sương mù màu đen đày đặc. Sương mù chảy xuôi theo Hàn Lập, trong chốc lát đã bao phủ toàn thân hắn.

Sau khi chạm xuống dất, Sương mù đen một đường ngưng tụ, dường như biến thành một vật sống tới lui tuần tra một hồi, rồi bám vào dưới chân Thường Thích.

Hai tay Thường Thích vẫn buông lỏng. Tuy gương mặt có chút hồi hộp, nhưng họ Thường vẫn thủy chung đứng nguyên tại chỗ, không có bất kỳ hành động dư thừa nào.

Chỉ thấy sương mù màu đen tích tụ dưới chân Thường Thích ngày càng nhiều, rồi chậm rãi dâng lên, bao bọc toàn thân y.

Hàn Lập và Thường Thích đang đứng đối diện với nhau. Giữa hai người xuất hiện một mối liên kết bằng khói đen, tựa như một cây cầu. Hai gương mặt đều trở nên mơ hồ không rõ, không thể nhìn thấu, nhưng vẫn cảm nhận được rõ ràng. Khí tức trên thân Thường Thích liên tục bị khói đen hấp dẫn, thu thập rồi truyền sang cho Hàn Lập.

Chu Hiển Dương lẳng lặng đứng ở một bên, chăm chú nhìn hai người đang bị khói đen bao phủ trước mặt, ánh mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Chừng nửa khắc đồng hồ qua đi, sương mù màu đen tích tụ quanh người Thường Thích trước tiên rút đi, rơi xuống dưới chân, bám theo những đạo hắc tuyến trên mặt đất mà rút lui quay về, một lần nữa trở lại trên thân Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập lập tức co rút lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ. Dáng vẻ cao thấp của hắn trở nên giống Thường Thích vô cùng.

Ngay sau đó, chỉ thấy đám sương mù đen ồ ồ ngược dòng leo lên, tất cả bị mặt nạ màu đen hút lấy. Cuối cùng, sau khi đã hấp thu toàn bộ, chiếc mặt nạ chợt tỏa ra một mảnh ô quang.

Ô quang chậm rãi tản đi, để lộ một diện mạo hoàn toàn mới của Hàn Lập, rõ ràng là vô cùng giống Thường Thích.

Cặp mắt Chu Hiển Dương sáng ngời, vội vàng bắt đầu đánh giá trên dưới một lượt. Phát hiện hai gã "Thường Thích" trước mắt mình, bất luận hình dạng hay khí tức, thậm chí cả hô hấp cũng giống nhau như đúc. Ngay cả y cũng không tài nào phân biệt được.

Thường Thích chân chính, bởi vì bị mặt nạ hấp thu không ít Tiên Linh Lực, giờ phút này khí tức đang có phần bất ổn. Ngược lại, so sánh với kẻ giả mạo là Hàn Lập, họ Thường còn giống kẻ cải trang giả dạng hơn.

------oOo------

Chương 1218: Trước giờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thường Thích thấy vậy, nhịn không được nói: "Không hổ là mặt nạ tiên khí tiêu chuẩn cao nhất của Luân Hồi điện, lại biến ảo ra như vậy, quả thực giống ta như đúc. "

Chu Hiển Dương càng thêm vỗ tay tán thưởng: "Hay thật, hay thật... Nếu thế này, ngay cả nhiều trưởng lão của Hiển Sơn tông ta, cũng chưa chắc có thể phân biệt thật giả."

Hàn Lập quay sang Thường Thích nói: "Tiếp theo, mong Thường đạo hữu thuật lại một hai đặc điểm công pháp của ngươi."

Bởi vì để tránh các loại rắc rối, đối với việc giả trang người khác, hắn vốn đã như xe nhẹ đường quen. Cho nên, khi đưa tay nhấc chân, động tác thần thái hắn cũng phát sinh thay đổi, so với Thường Thích cũng có bảy phần tương tự. Thấy vậy, hai người Chu Hiển Dương cũng tán thưởng không thôi.

Thường Thích gật đầu nói: "Tất nhiên."

Chu Hiển Dương nói một tiếng: "Các ngươi ở đây nói chuyện, ta đi thu thập một chút tin tức tuyển chọn của các tông môn tham gia lần này." Rồi sau đó y rời đi trước.

Trong mật thất chỉ còn lại tiếng thảo luận của hai người Hàn Lập.

...

Thời gian một tháng trôi qua rất nhanh.

Một ngày kia, sáng sớm tinh mơ, muôn người của toàn bộ Cửu Nguyên thành đều đổ xô ra đường, cơ hồ tất cả mọi người tụ tập dưới chân Cửu Nguyên sơn.

Việc tuyển chọn danh ngạch Bồ Đề yến, hôm nay sẽ cử hành bên ngoài sơn môn Cửu Nguyên quan.

Hàn Lập đã sớm thay đổi bộ dáng bên ngoài, biến thân thành Thường Thích, đi theo Chu Hiển Dương và mấy trưởng lão Hiển Sơn tông cùng tới Cửu Nguyên sơn.

Trên đường đi, Hàn Lập mặc dù không nói nhiều lời, nhưng thỉnh thoảng cũng nói chuyện vài câu với mấy tên trưởng lão.

Hắn giả trang làm vị trưởng lão "Thường Thích" này, mặc dù một mực ngao du ở bên ngoài, rất ít gặp mặt các trưởng lão khác, nhưng vẫn có một vài người quen.

Tuy nhiên, lúc này Hàn Lập ứng đối tự nhiên, trong lúc giơ tay nhấc chân cũng biểu hiện rõ ràng chính là Thường Thích, không lộ chút sơ hở nào.

Mấy người đi thẳng một đường tới dưới chân Cửu Nguyên sơn, từ xa xa đã thấy một dãy núi vĩ đại, cao vút trong mây.

Dãy núi kéo dài, xanh biếc vô bì. Giữa lưng chừng núi bị một tầng mây mù dày đặc che lấp, khiến người ta không thể nhìn thấy phong cảnh trên núi.

Mây bay cuồn cuộn, ánh hào quang ẩn hiện ngập tràn, hiển nhiên là một tòa Vân Hải đại trận bảo hộ dãy núi.

Phụ cận sơn môn, một thác nước ầm ầm tựa lưng vào ngọn núi, cầu vồng lơ lửng, khắp nơi có thể nghe tiếng hạc kêu vượn hót, gió mát trong núi hòa hợp với tiên khí lượn lờ, thiên địa linh lực dào dạt đến cực điểm.

Trước sơn môn, một quảng trường khổng lồ được xây dựng rộng đến mấy trăm dặm. Quảng trường phân ra rất nhiều khu vực, mỗi nơi kiến tạo một Diễn Võ Đài cao hơn mặt đất khoảng một trượng.

Bên ngoài khu vực Diễn Võ Đài bị pháp trận chia cắt, giờ phút này đang tụ tập hàng ngàn, hàng vạn người vây quanh, từ đứng trên mặt đất đến lơ lửng giữa không trung, đông nghịt dày đặc, khó mà đếm hết.

Đám người Hàn Lập đi dọc theo lối đã mở sẵn dưới sự tiếp dẫn của đệ tử Cửu Nguyên quan. Tất cả đi thẳng một đường tới cửa sơn môn ở phía trong, trên một tòa bệ đá hình khuyên to lớn.

Ở chỗ sơn môn, một cổng chào to lớn, ba tầng mười hai góc, lặng lẽ đứng thật cao. Nó không tô đỏ vẽ xanh giống như thế tục, mà tạo hình toàn bộ bằng linh ngọc, nhìn tựa như một khối phỉ thúy xanh biếc to lớn.

Trên cổng chào còn có một tấm biển bạch ngọc viết bốn chữ lớn “Cửu Nguyên thắng cảnh” bằng Kim Triện cổ văn.

Hàn Lập nhìn từ cổng đền hướng vào trong, chỉ thấy một đường núi thềm đá uốn lượn, thông vào trong sương mù mông lung, cảnh tượng trên đường núi liền biến mất không thấy, không thể nào nhìn rõ.

Đi tới bệ đá hình khuyên, Hàn Lập nhìn thấy những dãy chỗ ngồi được thiết lập cẩn thận, bố trí dày đặc, có đến mười mấy Diễn Võ đài.

Đám người Hiển Sơn tông của hắn được đệ tử Cửu Nguyên quan tiếp dẫn, đi tới một chỗ ngồi bên trái, cách xa chính giữa một chút.

Chu Hiển Dương đi tới gần các chưởng môn của mấy tông môn quen biết chào hỏi, tiện đường thẳng tới vị trí chỗ ngồi, đám người còn lại thì đứng phía sau y.

Một lão già tóc bạc ngồi gần Chu Hiển Dương nghiêng người nhìn về phía đám người Hiển Sơn tông, mở miệng hỏi: "Nghe nói, Thường Thích trưởng lão của quý tông vốn luôn ngao du bên ngoài đã về tông, chúng ta qua lại

nhưng vẫn chưa được gặp, không biết là vị nào?"

Lúc trước, Hàn Lập tra xét tư liệu mà Chu Hiển Dương sưu tập, nên nhận ra người này.

Lão chính là sơn chủ Vô Cực sơn Triệu Nguyên Lai. Lần này, tu sĩ xuất chiến cho tông môn bọn họ là tộc đệ của lão, Triệu Bá Lao. Đây là một tu sĩ Thái Ất hậu kỳ, tu luyện lực lượng pháp tắc Băng thuộc tính, chiến lực không kém.

Chu Hiển Dương cười nói: "Thường sư đệ, nếu Triệu sơn chủ muốn gặp ngươi, ngươi tới tiếp kiến một chút."

Hàn Lập nghe tiếng liền ra khỏi hàng, thi lễ với Triệu Nguyên Lai: "Bái kiến Triệu sơn chủ."

Triệu Nguyên Lai đánh giá trên dưới Hàn Lập một chút. Sau lưng lão, một thanh niên nam tử người thon dài, khuôn mặt âm nhu, mặc cẩm bào máu trắng đang liếc nhìn lão, tựa hồ đang truyền âm trao đổi.

Hàn Lập cũng biết người này, đó là Triệu Bá Lao, ánh mắt hai người chạm nhau, mỗi người đều khẽ gật đầu.

Triệu Nguyên Lai vừa gật đầu, vừa tấm tắc tán thưởng: "Thần hoa nội liễm, khí tức trầm ổn, không hổ là người mang sát thủ giản mà Chu tông chủ một mực giấu kín, xem ra có Thường đạo hữu ở đây, lần này Hiển Sơn tông nhất định lấy được Bồ Đề lệnh."

Công phu hàm dưỡng bên ngoài đầy đủ, Hàn Lập nhìn ra được đối phương không thấy được nông sâu của mình, trong lòng lộ vẻ coi thường.

Ánh mắt Chu Hiển Dương nhìn thấy những điều này, trong lòng cũng âm thầm bật cười, nếu thật sự là Triệu Bá Lao khi tỉ thí đụng phải vị "Thường sư đệ" này của mình, vậy có trò hay để xem rồi.

Lúc y và Triệu Nguyên Lai đang hàn huyên, tán dương lẫn nhau, một nam tử nhã nhặn mặc áo dài xanh có hoa văn cây trúc liền đi tới chỗ ngồi. Đi

theo sau gã là mấy nữ tử thanh lệ, trang phục tố khiết, cũng đi lên bệ đá hình khuyên.

Thấy người này đến, sắc mặt Chu Hiển Dương liền trầm xuống, ánh mắt lóe lên vẻ phẫn hận.

Triệu Nguyên Lai theo ánh mắt của y nhìn qua, sắc mặt cũng hơi đổi, thần sắc hiện lên mấy phần chán ghét.

Triệu Nguyên Lai không chút hạ giọng, trách mắng: "Tư Không Kiến, tên này đi tới chỗ nào đều ăn mặc tỏ vẻ quân tử khiêm tốn, thật không biết là trong cả Kim Nguyên Tiên Vực này, người nào mà không biết gã là ngụy quân tử không biết xấu hổ nhất?"

Hàn Lập cũng nhìn qua phía bên kia, thấy Tư Không Kiến tay nâng chén trà thơm mà nữ tử bên cạnh dâng lên, vừa mới đưa tới bên miệng, tựa hồ nghe được lời Triệu Nguyên Lai nói, hai mắt híp lại nhìn sang bên này.

Dung mạo của gã hoàn toàn xứng đáng bốn chữ phong thần tuấn dật, mặt mày hất một cái, tỏ vẻ cười như khiêu khích về phía Triệu Nguyên Lai và Chu Hiển Dương, rồi khẽ nhấp một ngụm nước trà.

Triệu Nguyên Lai hơi chút nghi hoặc nói: "Tên này sao không mang theo đại đệ tử, ngay cả bọn trưởng lão Cô Dương phong đều không mang theo, sao chỉ dẫn theo vài nữ đồ đến vậy?"

Chu Hiển Dương không chút ngạc nhiên, lườm bên kia đáp: "Không cần đoán, lão tiểu tử này hơn phân nửa là không biết xấu hổ, có lẽ tự hạ mình tranh giành với bọn tiểu bối."

"Cái này..." Triệu Nguyên Lai nghe vậy, cũng có chút kinh ngạc.

Làm tông chủ một tông, tự mình tham dự tuyển chọn, cũng không phải không thể, ít nhất trong thông cáo lúc trước cũng không ngăn cấm. Chỉ là, bình thường chưởng môn của tông môn đều để tâm tới thân phận, nếu làm như thế, lỡ vạn nhất thất thủ sẽ mất mặt toàn bộ tông môn.

"Coong..."

Một tiếng chuông vang dội bỗng truyền đến từ trong sơn môn Cửu Nguyên quan khi hai người đang nói chuyện

Theo dư âm tiếng chuông vang vọng quanh núi, trên không trung, một áng mây trôi nổi bay tới, vượt thẳng qua cổng chào phỉ thúy cao lớn kia, hạ xuống bệ đá hình khuyên.

Hào quang trên bệ đá chớp sáng, từ từ hiện ra năm bóng người.

Xung quanh, chưởng môn các tông môn tham gia giao đấu lần này nhìn thấy liền nhao nhao đứng dậy, chỉnh trang lại ngoại hình, khom người yết kiến năm người trong hào quang kia.

Hàn Lập làm theo đám người, cũng yết kiến, khóe mắt lại liếc qua, đánh giá những người đó.

Một người đứng chính giữa, đầu đội mũ cao quan màu vàng, mặc sắc phục thiên quan, dung mạo dài nhỏ, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng, chính là vị tiên sứ truyền lệnh đến từ Trung Thổ Tiên Vực.

Bên trái là một người mặc đạo bào màu xanh, đầu đội Liên Hoa Bảo Quan, dĩ nhiên chính là Cửu Nguyên quan chủ Thuần Quân chân nhân. Bên phải là một người dáng vẻ bình thường, dung mạo phổ thông, mặt cười ấm áp, chính là cung chủ Kim Nguyên Tiên cung Lục Xuyên Phong.

Mỗi bên hai người này đều có một người, trước kia Hàn Lập chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng trước đó đã nghe Chu Hiển Dương nhắc qua nên cũng đoán được thân phận bọn họ.

Trong đó bên trái là một tên lão giả mặc áo tím, sắc mặt trắng bệch, khuôn mặt sưng vù, bụng to ưỡn ra, nhìn mặt ủ mày chau, thần sắc mệt mỏi, chính là minh chủ Nhật Nguyệt minh Thiên Tinh Tôn Giả.

Mà phía bên phải là một thanh niên nam tử dáng người thon dài, tóc như mây đen, tóc dài dựng đứng lên, trên trán tóc mái màu trắng rủ xuống, dung

mạo có chút tuấn lãng, nhìn dáng vẻ bất phàm, là đương kim sơn chủ Bách Tạo sơn Hoắc Uyên.

Năm đó ở Hắc Sơn Tiên Vực, khi ở Dã Hạc cốc, Cảnh Dương thượng nhân mà Hàn Lập quen biết từng nói, vị sơn chủ Hoắc Uyên này là sơn chủ đời thứ năm của Bách Tạo Sơn.

Sau khi năm người này xuất hiện, trên quảng trường lập tức vang lên những tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Thuần Quân chân nhân thấy vậy liền tiến ra phía trước, đưa tay lên phía trước, ra hiệu đám đông im lặng, sơn môn Cửu Nguyên quan nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Sau đó, y quay lại nói chuyện mấy câu với vị tiên sứ Thiên Đình kia, đám đông mới an bài kia cũng theo thứ tự ngồi xuống.

Thuần Quân đạo nhân hướng mặt ra quảng trường, cao giọng nói: "Gặp đúng lúc Bồ Đề thịnh hội sắp đến, nhờ thiên ân mênh mông, nguyện cùng phổ thiên tu sĩ đồng khánh, nay đặc biệt đồng ý ban phát mười hai Bồ Đề lệnh, truyền cho các đại tiên môn Kim Nguyên Tiên Vực ta, để chư vị tiên hữu có cơ hội cùng dự tiệc, đồng thời hưởng Bồ Đề Đạo Quả."

Đám đông nghe vậy, càng vui mừng khôn xiết, như thể được hưởng ơn trạch của Thiên Đình ngay lúc này.

"Thiên ân mênh mông, ân huệ chúng sinh..."

"Thiên ân mênh mông, ân huệ chúng sinh..."

...

Không rõ ai đã nói trước câu này, đám đồng liền hưởng ứng theo, toàn bộ sơn môn tràn ngập âm thanh mạnh mẽ.

Vị tiên sứ Thiên Đình thấy cảnh này, tựa hồ khá hài lòng, khuôn mặt tỏ ra vui vẻ.

Mấy người bên cạnh, ngoại trừ vị Thiên Tinh Tôn Giả bụng to đang ngủ gà ngủ gật, khuôn mặt đều hiện lên sự vui vẻ.

Lúc này, một vị phụ trách chủ trì việc giao đấu, trưởng lão Cửu Nguyên quan đi lên phía trước, nói với đám đông trước mặt:

"Kim Nguyên Tiên Vực chúng ta đất rộng của nhiều, tiên môn đông đảo, Bồ Đề lệnh chỉ có hạn, số lượng mười hai cái, rốt cuộc hoa rơi vào nhà nào, đều phải xem tiên môn các vị có bao nhiêu thực lực."

Xung quanh, chín mươi sáu tông môn chi chủ nghe vậy, liền sôi nổi đứng dậy, ôm quyền nói: "Thiên Đình ban tặng, dĩ nhiên toàn lực ứng phó."

Trưởng lão chủ trì cao giọng nói tiếp: "Lúc trước các tông môn đều đã trình báo danh sách tham gia tuyển chọn, tiếp đây, xin mời tu sĩ tham dự giao đấu của các tông tiến lên, cử hành rút thăm theo vòng hiệp một."

Hàn Lập nghe vậy khẽ liếc Chu Hiển Dương một cái, rồi sải bước đi ra ngoài. Triệu Bá Lao đứng sau lưng Triệu Nguyên Lai cũng theo sát phía sau, đi tới trước sân khấu.

Cùng lúc, tu sĩ tham gia tuyển chọn của các tông môn khác cũng đều hối hả đi ra.

------oOo------

Chương 1219: Trận đầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thân hình Hàn Lập dừng lại một chút, đảo mắt nhìn qua một lượt, liền phát hiện những người cần phải chú ý mà lúc trước Chu Hiển Dương đề cập cơ bản đều xuất hiện trên đài.

Trong đó gồm có mấy người Lạc Nguyên Sơn của Thanh Hối Lâm và Thiên U Hồ Tử - Lạc tiên tử. Tất nhiên, cũng tính luôn cả vị Chưởng môn không màng thân phận tự mình tham gia tuyển chọn, Tư Không Kiến.

Người xem ở bên dưới đài đối với hành vi của gia hỏa này không cho là đúng. Thậm chí, có người còn cảm thấy y trơ trẽn. Nhất thời, tứ phía xung quanh quảng trường nổi lên một trận hư thanh.

Tư Không Kiến thấy vậy nhưng tiếu ý trên mặt không đổi, điềm nhiên "phật" một cái mở ra cây quạt xếp. Đồng thời, thân hình khẽ động một chút đứng thẳng lên, một mực bảo trì thần sắc tự nhiên, lù lù bất động.

Bất quá mọi người tuy âm thầm oán thán gã, nhưng thật tâm lại có chút bội phục mức độ vô liêm sỉ của gia hỏa này. Dù sao một khi thành công chiếm được Bồ Đề Lệnh, giống như nhận được chỗ tốt to lớn, đủ khiến người người bỏng mắt.

Dựa theo điểm này mà nói, canh bạc của Tư Không Kiến cũng chẳng tính là mất trí.

"Chu tông chủ, nếu như Thường đạo hữu quý tông có thể rút trúng cái tên Tư Không Kiến kia, vậy nhất định phải đánh bại y. Chỉ có thế mới khiến danh tiếng, uy vọng bấy lâu của Cô Dương Phong triệt để rớt xuống vực

thẳm, lại vừa vặn báo được mối hận bao năm qua của tông phái các ngươi." Triệu Nguyên Lai vừa cười vừa nói.

"Rút thăm định đoạt, lý nào có thể trùng hợp như vậy?" Chu Hiển Dương làm bộ gật gù, nhưng trong lòng âm thầm cười lạnh, cầu mong Triệu Bá Lao chạm mặt Tư Không Kiến.

Thực ra, Tư Không Kiến có thể đứng đầu một tông, thực lực dĩ nhiên không tầm tường. Huống hồ, gia hỏa này sớm đã nổi danh âm hiểm. Những người còn lại tất nhiên đều ôm hy vọng không phải giao thủ với gã.

"Ở đây, ta có chín mươi sáu viên châu mang số hiệu. Lát nữa các ngươi tự mình lựa chọn một cái. Con số xuất hiện trên đó chính là số hiệu của các ngươi. Sau đó, lại thông qua việc chọn cặp số để ghép đôi, số một đối chiến với số chín mươi sáu, số hai đối chiến với số chín mươi lăm... Cứ như vậy suy ra, tất cả đã minh bạch?" Trưởng lão Chủ trì từ tốn giảng giải.

"Đã rõ!" Đám người tham tuyển đồng thanh lên tiếng.

"Bắt đầu chọn số!" Trưởng lão chủ trì vừa dứt tiếng hô, liền vung tay ném đi.

Chỉ thấy chín mươi sáu viên châu lóe lên, biến thành những vệt sáng chói mắt bay lên không trung, tựa như một tấm lưới đầy sao lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người.

Những người tham tuyển lập tức giơ tay lên khẽ vẫy. Tiếp đó, liền có một viên châu như lưu tinh rơi xuống, nằm gọn trong lòng bàn tay bọn họ.

Hàn Lập đưa tay nhiếp lấy một viên châu, đưa một chút tiên linh lực nhập vào trong, quang mang xung quanh viên châu lập tức tắt ngấm, rồi hiện ra một số hiệu.

"Số chín mươi mốt… " Hàn Lập thì thào.

Mọi người xung quanh ai nấy đều nắm viên châu trong tay, nhìn thấy số hiệu của chính mình.

Số hiệu mà Tư Không Kiến nắm trong tay nghiễm nhiên trở thành điều mà đại bộ phận người tham tuyển chú ý. Vì vậy bọn họ nhao nhao tập trung ánh mắt về phía gia hỏa kia.

Tư Không Kiến tuy bị vô số ánh mắt đổ dồn lên người nhưng chẳng hề có ý giấu diếm. Gã sảng khoái giơ tay lên, trong lòng bàn tay là viên châu với hai chữ số "Cửu linh", chính là số chín mươi.

"Thế nào lại… " Lúc này, chợt có tiếng ai thán vọng lên từ giữa đám người.

Cả đám quay đầu nhìn lại, liền phát hiện một gã nam tử với sừng nhọn trên đầu, hai gò má phủ một lớp da xanh đang nắm một viên châu trong tay, vẻ mặt ngập tràn tuyệt vọng nhìn về phía Tư Không Kiến.

Thấy vậy, cả đám người xung quanh không ai bảo ai mà đồng loạt thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm thương cảm cho gia hỏa không may mắn nọ.

"A, quả là một kẻ xui xẻo. Thường đạo hữu, ngươi mang số bao nhiêu a?" Lúc này, Triệu Bá Lao bỗng nhiên bước đến bên cạnh Hàn Lập, nhoẻn miệng cười hỏi.

Hàn Lập không đáp, chỉ giơ viên châu lên cho họ Triệu xem.

Sau khi nhìn rõ số hiệu trên viên châu, sắc mặt Triệu Bá Lao lập tức cứng đờ, từ từ giơ viên châu trong tay mình lên.

Hàn Lập khẽ nhíu mày liếc nhìn một chút, thấy viên châu kia mang số hiệu "Lục", chính là con số đối ứng với số chín mươi mốt.

"Này, đúng là… là duyên phận rồi.." Triệu Bá Lao cười khổ.

Tuy họ Triệu đang tỏ vẻ đắng chát, tràn đầy tiếc nuối, nhưng khóe miệng lại không nhịn được mà run rẩy hai cái. Hiển nhiên tên này đang có chút khó nén được ý cười.

Lúc trước truyền âm với Triệu Nguyên Lai, hai người bọn chúng đã nhận định "Thường Thích" là một kẻ vô dụng, chẳng có điểm gì xuất chúng. Hiện giờ, điểm đại tiện nghi này lại rơi trúng đầu họ Triệu, tất nhiên là gia hỏa này khó nén được vui mừng a.

"Trận này… Kính xin Bá Lao huynh hạ thủ lưu tình a." Ngược lại, kỹ năng diễn tuồng của Hàn Lập còn cao hơn họ Triệu kia. Hắn thở dài mang theo vẻ tiếc nuối và một chút bất an, cố ý nhỏ giọng cầu xin.

"Thường đạo hữu cũng thế a…" Triệu Bá Lao nghe xong, niềm tin lại càng tăng vọt, nhưng ngoài miệng vẫn rất khách khí.

"Chư vị đã chọn xong số hiệu. Bây giờ, xin mời các đạo hữu mang mười hai số hiệu nhỏ nhất, cùng với mười hai số hiệu lớn nhất bước lên mười hai toà Diễn Võ đài, bắt đầu tỷ thí. Những người còn lại chuẩn bị đợi trận." Lúc này, thanh âm của Trưởng lão chủ trì lại vang lên một lần nữa.

Hàn Lập và Triệu Bá Lao vừa vặn nằm trong nhóm tu sĩ tham tuyển đầu tiên tiến hành giao chiến. Phân chia theo mười hai địa chi, bọn hắn được an bài tại tòa Diễn Võ đài thứ sáu, cũng chính là đài chữ Tị.

Mà Tư Không Kiến lại đấu ở võ đài chữ Ngọ liền ngay sau bọn hắn, cách nhau bất quá chỉ trăm trượng.

Nhất thời, đám người đứng dưới vây xem đồng loạt cất tiếng hoan hô, cổ vũ tinh thần hai mươi tư đấu sĩ tham chiến đầu tiên bước lên võ đài.

Chu Hiển Dương và Triệu Nguyên Lai còn chưa kịp cảm thấy may mắn vì hai người Hàn Lập không phải đụng độ Tư Không Kiến, thì đã phải chứng hai người bọn hắn xuất hiện trên cùng một tòa Diễn Võ đài.

"Này, thật là trùng hợp..." Triệu Nguyên Lai và Chu Hiển Dương gần như đồng thời thốt lên.

Ngữ khí của bọn họ có vài phần ngoài ý muốn, cũng có một chút hả hê.

"Chu tông chủ, tông môn hai nhà chúng ta luôn kề vai sát cánh. Bất luận

chiến cuộc hôm nay thế nào, cũng nhất định không được tổn thương hòa khí." Triệu Nguyên Lai quay đầu nhìn Chu Hiển Dương, ha ha cười nói.

Triệu Nguyên Lai tất nhiên đang cho rằng đã nắm chắc thắng lợi trong tầm tay, việc Triệu Bá Lao đánh bại "Thường Thích" chỉ là vấn đề thời gian.

"Đương nhiên!" Chu Hiển Dương tươi cười phụ họa.

Đừng nói là Hàn Lập giả mạo sư đệ y xuất thủ, cho dù Thường Thích chân chính tới đây đối chiến, Chu Hiển Dương cũng tuyệt đối tin tưởng sư đệ của mình.

Trên bệ đá hình cung có mấy thân hình đang ngồi tại vị trí chính giữa. Bọn họ thật sự chẳng quá quan tâm tới việc tranh đấu trên Diễn Võ đài, chỉ đơn giản là cùng nhau trò chuyện. Không gian tứ phía xung quanh bọn họ tất nhiên đã được ngăn cách, tạo thành một mảnh tiểu thiên địa. Mặc dù kế đó còn có những người khác đang ngồi, nhưng tuyệt nhiên không một ai nghe được nội dung cuộc nói chuyện. Ngay cả sắc mặt mấy người đó, những kẻ xung quanh cũng không dám tự tiện nhìn trộm.

"Phượng Thiên Tiên Sứ, nghe nói gần đây tứ phương Chân Tiên giới đều bị náo động. Không chỉ mình Luân Hồi Điện rục rịch không yên, ngay cả Hôi giới cũng hùa theo hoạt nháo. Chuyện này là sao?" Thuần Quân Chân Nhân hỏi.

"Bắc Hàn Tiên Vực, Thanh Mãng Tiên Vực và Hắc Sơn Tiên Vực, rất nhiều chỗ đã xuất hiện tung tích hoạt động của sinh vật Hôi Giới. Có điều, cũng chỉ là bọn tiểu miêu tiểu cẩu mà thôi, không có tiền đồ." Phượng Thiên Tiên Sứ nghe vậy, mỉm cười nói.

Thuần Quân Chân Nhân nghe xong thì nhíu mày. Nếu như Thiên Đình chỉ có thái dộ qua loa dạng này, bản thân lão cũng cảm thấy rất có vấn đề.

"Lúc trước chẳng phải Thiên Đình đã có an bài tại Hôi Giới hay sao? Chẳng lẽ phía Hôi Giới đã phát sinh biến cố?" Thuần Quân Chân Nhân lại hỏi.

"Bên trong Hôi Giới quả thực đã phát sinh biến hóa. Hắc Thằng Vực vốn

một mực trung lập đã bắt đầu liên thủ với Luân Hồi vực. Cửu U vực bởi vì chịu áp bức, ngược lại đã liên hệ với Thiên Đình chúng ta. Tóm lại, căn cứ theo tình hình trước mắt, có vẻ như bọn chúng đã thống nhất ý kiến, mới ồ ạt xâm lấn Tiên Giới." Phượng Thiên Tiên Sứ nghe xong, gương mặt chợt tỏ vẻ do dự, rồi mới truyền âm đáp lời.

Tuy rằng Thuần Quân Chân Nhân đã sớm nắm được một chút manh mối, nhưng được nghe từ chính miệng Phượng Thiên Tiên Sứ vẫn khiến lão cảm thấy kinh ngạc một chút.

Từ rất nhiều năm trước, Lão Tổ đã từng phân tích tình thế của Tiên Vực trong tương lai. Lúc này ngẫm lại, quả thực đã từng bước ứng nghiệm.

Thời điểm hai người đang ngồi trên bệ đá cao hàn huyên, quảng trường phía dưới chợt vang lên một trận hoan hô nhiệt liệt. Nguyên lai Trưởng lão chủ trì xác nhận trên mười hai toà địa chi Diễn Võ đài đã đầy đủ tu sĩ đối chiến, lập tức tuyên bố thi đấu bắt đầu.

"Đắc tội, Bá Lao huynh." Trên võ đài chữ Tị, Hàn Lập híp mắt nhìn Triệu Bá Lao, ôm quyền thi lễ.

"Thường đạo hữu cứ ra tay đi." Triệu Bá Lao tươi cười, ôm quyền đáp lễ.

Dứt lời, họ Triệu vung bàn tay lên, thình lình kéo theo một tấm màn tuyết trắng nhanh chóng khuếch trương, bao phủ trọn vẹn võ đài.

Phía trên quang mạc có tinh quang chớp động, bề mặt mơ hồ hiện ra lớp lớp hoa văn hình bông tuyết sáu cánh, rậm rạp chằng chịt, vô cùng ngoạn mục.

"Lực lượng Pháp tắc hàn băng của Bá Lao huynh quả thực rất hùng hậu, tại hạ được mở mang kiến thức rồi." Hàn Lập tươi cười, buông một câu vỗ mông ngựa.

"Nghe nói Thường đạo hữu am hiểu huyền tu luyện thể. Hôm nay vừa vặn xin lĩnh giáo một hai." Triệu Bá Lao ngoài miệng tuy rất khách khí, nhưng ra tay chẳng hề nghiêm túc.

Chỉ thấy họ Triệu vung hai tay lên, tứ phía trên mặt đất liền xuất hiện một lớp hàn khí lam sắc nhè nhẹ. Trong hư không chợt vang lên từng trận thanh âm đóng băng "ken két". Trong chớp mắt, một tầng băng tinh lam sắc cấp tốc lan tràn, bao phủ toàn bộ võ đài.

Hai chân Hàn Lập trùng điệp giẫm thật mạnh. Dưới chân có một quầng cương khí bạch sắc dần dần khuếch trương, tầng băng tinh lam sắc đang lao tới vô cùng mãnh liệt lập tức bị một luồng kình lực cường đại trùng kích, trực tiếp vỡ tan thành bột mịn.

Triệu Bá Lao thấy thế thì nhếch mép cười khẩy, khẽ vung vẩy hai tay. Hàn khí trên mặt đất lập tức đại thịnh, tầng tầng lớp lớp mũi nhọn hàn băng từ mặt đất xông thẳng lên, tựa như vô số trường mâu đâm về phía "Thường Thích".

Hàn Lập thấy vậy, mấy trăm huyền khiếu trên thân liên tiếp phát sáng, thân hình bay vọt lên, trong nháy mắt đã lơ lửng giữa không trung.

Triệu Bá Lao đương nhiên đuổi sát không buông. Sau lưng Hàn Lập liền hoa lên một chút, thân hình họ.Triệu đã đuổi tới.

Trong tay họ Triệu đang nắm một cây trường thương lam sắc, đâm về phía trước một cái, nhắm thẳng vào hậu tâm Hàn Lập.

Với tốc độ vốn có của Hàn Lập, muốn tránh thoát một kích này đương nhiên vô cùng dễ dàng. Có điều, hiện giờ hắn đang sử dụng thân phận của Thường Thích để tham chiến, nếu chẳng may để lộ ra tốc độ kinh nhân, chỉ tổ rước lấy những ánh mắt hoài nghi mà thôi.

Vì vậy, hắn chỉ hơi trầm bả vai xuống, thân hình cũng tùy theo mà hạ xuống đôi chút. Hai chân hắn đạp lên hai cọc băng nhọn, tùy ý để cho bả vai bị trường thương lam sắc kia đâm trúng.

Triệu Bá Lao chứng kiến Hàn Lập thoát được một kích lợi hại này, nội tâm có chút tiếc nuối. Tiên linh lực lập tức tuôn ra ồ ạt, tập trung trên hai tay.

Phù văn trên mũi nhọn trường thương lam sắc lập tức sáng ngời. Một luồng

hàn khí cực kỳ lãnh lẽo tức thẩm thấu xuất ra. Lam quang tại mũi thương nhất thời tăng vọt, thình lình phóng ra một đóa băng diễm lam sắc, lập tức làm đóng băng một nửa bả vai và cả cánh tay của Hàn Lập.

"Thường đạo hữu, xin lỗi." Triệu Bá Lao không nhịn được nữa, ngoác miệng cười lớn.

Trường thương trong tay họ Triệu run rẩy, một luồng kình lực cường đại truyền đến, lập tức đánh tan khối băng tinh vừa đông lại trên vai Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cánh tay tê dại một trận, lớp băng tinh lam sắc bao phủ trên đó hóa thành một đám bột mịn lam sắc, tiêu tán trong hư không.

"Làm sao có thể?" Khi nhìn rõ cánh tay Hàn Lập không hề biến mất theo băng tinh, trong nháy mắt, thần sắc Triệu Bá Lao trở nên rất khó coi.

"Bá Lao huynh, chắc huynh chưa am hiểu về huyền tu chúng ta rồi. Thể phách chính là trụ cột. Với chút cực hàn chi lực vừa rồi, quả thực vẫn còn chưa đủ. Ngươi đừng nên lưu thủ thì hơn." Hàn Lập vẫn ôn hòa cười nói.

Dứt lời, huyền khiếu trên cánh tay Hàn lập đồng loạt tỏa hào quang. Hắn tống ra một quyền về phía Triệu Bá Lao

Bắt chước đặc điểm công pháp của Thường Thích nên phóng thích lực lượng từ xương cốt. Nhất thời, cánh tay Hàn Lập được bạch quang chói lọi bao phủ, phảng phất như chìm trong một mảnh tinh quang.

------oOo------

Chương 1220: Nắm bắt thời cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Triệu Bá Lao thấy thế giật mình, đồng thời thân hình nhanh chóng lùi lại, trường thương trong tay rực sáng bạch quang, hư không trước người không ngừng nhiễu loạn.

Trước người gã, thương ảnh hiện lên chằng chịt, liên tục luân chuyển. Chỉ sau phút chốc, gió tuyết trong hư không nổi lên dữ dội, nhiệt độ chợt hạ xuống, những bông tuyết hội tụ thành một vòng xoáy băng sương, quét về phía Hàn Lập, tựa hồ muốn bao phủ hắn vào trong.

Nhưng, Hàn Lập không dừng lại chút nào. Thân hình hắn bay thẳng qua, bạch quang bao phủ cánh tay tỏa ra những tia sáng chói mắt, xông vào trong vòng xoáy băng sương.

"Keeng" một âm thanh kỳ lạ!

Vòng xoáy băng sương to lớn kia trực tiếp vỡ nát, bóng dáng Hàn Lập vọt qua.

Trên nắm tay hắn, tinh thần chi lực không giảm bao nhiêu, đập một quyền xuống lồng ngực Triệu Bá Lao.

Âm thanh trầm đục của tiếng xương gãy như Hàn Lập dự liệu không hề xuất hiện, hắn chỉ cảm thấy mình dường như đập vào vải bông, nắm đấm xuyên thẳng qua lồng ngực Triệu Bá Lao.

Sau một khắc, nơi lồng ngực y xuất hiện bọt nước bắn tứ tung, phá mở ra một cái lỗ lớn, bên trong tràn ra rất nhiều chất lỏng.

Hàn Lập nhíu mày lại, định rút cánh tay về, nhưng chất lỏng trong cái lỗ kia lập tức bọc cánh tay hắn lại, tại đó truyền ra một lực kéo mạnh mẽ, làm cho hắn không thể nào rút ra được.

Ngay sau đó, Triệu Bá Lao vốn đã bị vỡ lồng ngực kia, cả người lại đột nhiên hóa lỏng, biến thành một người nước trong suốt, thân thể mềm dẻo không xương quấn quanh người Hàn Lập, như một tầng keo gắt gao giam cầm hắn tại chỗ.

Cùng lúc đó, trên một mặt băng khác, ánh sáng màu lam sáng lên, một bóng người Triệu Bá Lao khác lại hiện lên.

Hàn Lập thì thào nói: "Thì ra thứ đối chiến với ta nãy giờ là Vực Linh, đúng là có chút bất ngờ."

"Hà hà, Thường đạo hữu, thật có lỗi, ngươi đã bị loại." Triệu Bá Lao nói một câu, hai tay đột nhiên vẫy một cái.

Bốn phía Linh Vực xung quanh lập tức hiện ra mãnh liệt những đường hoa văn hình bông tuyết, từ đó bay ra vô số bông tuyết phi dao, hung hăng đánh tới Hàn Lập. Trên toàn bộ Diễn Võ Đài, cuồng phong lập tức gào thét, hoàn toàn che lấp võ đài, khiến cho mọi người nhìn vào không thể thấy rõ.

Trên bệ đá hình khuyên, Chu Hiển Dương nhìn kinh ngạc không thôi. Mặt khác, Triệu Nguyên Lai thì tỏ ra đắc ý. Về phần những người khác, sự chú ý ngoại trừ nhằm vào người nhà mình đang tham chiến, phần nhiều đều đang nhìn Tư Không Kiến giao đấu.

Mắt thấy đại sự đã thành, trong lòng Triệu Nguyên Lai mừng rỡ, nói với Chu Hiển Dương: "Chu tông chủ, thi đấu cùng đài, cũng nên phân định thắng thua, lần này thật sự đã đắc tội."

Nhưng trong lòng Chu Hiển Dương không ngừng nghi hoặc, tự lẩm bẩm: "Không đúng lắm... Người này chẳng lẽ chỉ có chút thực lực ấy?"

Tiếng nói của y còn chưa kịp phát ra, trên toàn bộ đài chữ "Tị", ánh sáng trắng như tuyết đột nhiên sáng lên, hóa thành một vòng xoáy bạch quang, nổ vỡ ầm vang.

Tầng Hàn Băng Linh Vực bao phủ Diễn Võ đài kia cũng theo đó sụp đổ, từng luồng gió tuyết gào thét tỏa ra, điên cuồng thổi về bốn phương tám hướng.

Mọi người chung quanh cảm thấy gió tuyết đập vào mặt, nhiệt độ giữa thiên địa nhanh chóng giảm xuống rất nhiều, người tu vi hơi yếu chút liền toàn thân run rẩy, hàm răng không ngừng run cầm cập, mọi người vội vàng vận công pháp bảo vệ thân thể.

Chờ đến khi gió tuyết tán đi, đám người không nhịn được nhìn vào đài chữ "Tị", chỉ thấy Triệu Bá Lao đã hôn mê trên mặt đất, còn Hiển Sơn tông Thường Thích, thì vẫn đứng ở bên cạnh gã.

Chỉ là sắc mặt hắn lúc này hơi tái nhợt, bờ môi cũng tím xanh, hai ống tay áo rách tan, hình như cũng thắng thảm.

Chu Hiển Dương thấy vậy, lúc này mới thở phào, quay đầu lại nhìn về phía Triệu Nguyên Lai. Y phát hiện sắc mặt người này tái xanh, cũng không còn bộ dáng tiểu nhân đắc chí phách lối như lúc trước nữa.

Chu Hiển Dương khẽ chắp tay, cười nói: "Thi đấu cùng đài, khó tránh khỏi phải phân thắng thua, lần này là Thường sư đệ may mắn, đắc tội, đắc tội..."

Khóe miệng Triệu Nguyên Lai co giật mấy lần, cuối cùng không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc đài chữ "Tị" bên này sao lại đột nhiên đột nhiên phân ra thắng bại, thì bên đài khác, đài chữ "Ngọ" cũng đã phân ra thắng bại. Người đối chiến với Tư Không Kiến kia bị đánh nát nửa cơ thể, bị đá thẳng khỏi Diễn Võ Đài.

Cách mấy trăm trượng nhưng Tư Không Kiến đối mặt với Hàn Lập từ phía

xa, ánh mắt đầy ý khiêu khích.

Lúc này, Hàn Lập nhìn như toàn thân rách rưới, kì thực chỉ là diễn kịch mà thôi. Giờ phút này, hắn đón nhận ánh mắt Tư Không Kiến, trong mắt lóe lên một tia sắc lạnh, ngược lại là làm cho Tư Không Kiến hoàn toàn bất ngờ, lông mày y không nhịn được khẽ nhíu lại.

Sau đó không bao lâu, các Diễn Võ Đài còn lại cũng đều phân ra thắng bại, màn đối chiến mới lại bắt đầu được tiến hành.

Hôm nay Hàn Lập đã kết thúc giao đấu, ngày mai mới bắt đầu vòng đấu thứ hai, vậy nên hắn không tiếp tục về bệ đá hình khuyên, mà quay trở về Hiển Sơn biệt viện.

Sau khi trở về chỗ ở của mình, hắn lập tức mở ra Hoa Chi Động Thiên, đi vào kiểm tra một lượt.

Đề Hồn đang giúp Lam Nguyên Tử dưỡng hồn, còn Khúc Lân hình như vẫn một mực bế quan. Gã cũng tuân thủ ước định với Hàn Lập, không rời tòa trúc lâu cạnh dược viên kia nửa bước.

Một ngày sau.

Vòng giao đấu thứ hai một lần nữa tiến hành. Sau một hồi rút thăm, Hàn Lập chọn trúng chưởng luật trưởng lão Sở Chung của Vô Thương môn.

Đối với người này, tư liệu Hiển Sơn tông thu thập cũng không nhiều, bởi bản thân y là chưởng luật trưởng lão Vô Thương môn, hiếm khi có cơ hội hành tẩu bên ngoài để lộ tu vi, về cơ bản luôn ở trong Vô Thương môn tu luyện.

Hàn Lập cũng chỉ biết người này tu luyện lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính, tu vi cao hơn một bậc so với Triệu Bá Lao, là một vị tu sĩ Đại La sơ kỳ.

Sau khi trưởng lão chủ trì tuyên bố tình huống đối chiến, Hàn Lập đi trước, bước lên Diễn Võ đài chữ "Sửu". Vị trưởng lão Sở Chung kia thì muộn hơn

hắn một chút, vừa mới phi thân xuống vị trí đối diện.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, người này tóc trắng tuyết, sắc mặt ngăm đen, dáng người phổ thông, thậm chí hơi thấp so với người thường, thân mặc quần áo gọn gàng, hai tay áo kéo lên, cánh tay ngăm đen lộ ra, nhìn không khác gì tạp kỹ giang hồ.

Tư thế đứng của y rất đặc biệt, lưng hơi khom, hai tay buông trước người, khiến người khác nhìn qua như thể thấy được một con vượn già trong núi, dáng vẻ rất già nua.

Tuy nhiên, Hàn Lập lại chú ý tới cặp mắt của lão. Đôi mắt nhàn nhạt hiện lên ánh vàng kim lộng lẫy, bên ngoài tương tự cây khô, bên trong thần túc hoàn mỹ. Đối với người này, hắn lại có chút coi trọng.

Trên bệ đá hình khuyên, Chu Hiển Dương vẫn ngồi nguyên tại vị trí cũ. Vô Cực sơn chủ Triệu Nguyên Lai đã mất cơ hội cạnh tranh Bồ Đề lệnh, vẫn ngồi bên cạnh y, thần sắc hai người vẫn như thường, dường như đều không để ý gì sự việc hôm qua.

Triệu Nguyên Lai nhìn lão giả trên Diễn Võ Đài hỏi: "Chu tông chủ, vị trưởng lão Sở Chung này ngươi có biết không?"

Chu Hiển Dương đáp: "Vô Thương môn trước nay không có qua lại với Hiển Sơn tông chúng ta, vị trưởng lão Sở Chung này lại càng ít khi rời núi hành tẩu, ta cũng chỉ nghe tên tuổi, không quen biết kết giao. Nghe ý Triệu sơn chủ, ngươi nhận ra người này sao?"

"Trước kia từng gặp nhau một lần, nhưng cũng không có gì thoải mái, hà hà... Lão cũng không phải thứ đèn đã cạn dầu. Theo ta thấy, lần chọn tỷ thí này, trong số tất cả mọi người, ngoại trừ Tư Không Kiến, thì lão là khó đối phó nhất."

Chu Hiển Dương nghe vậy, trong lòng cười thầm, thì ra hôm nay Triệu Nguyên Lai dự định xem náo nhiệt của Hiển Sơn tông.

Chu Hiển Dương không thay đổi thần sắc nói: "Thường sư đệ kia vận khí

thật là không may, hôm qua may mắn mới thắng Triệu Bá Lao đạo hữu của quý tông, hôm nay lại gặp gia hỏa khó đối phó như vậy, xem ra hắn phải nghiêm túc hơn mấy phần."

Lời của y ngụ ý rằng, hôm qua Hàn Lập chiến đấu cũng không quá nghiêm túc, nhưng vẫn thuận lợi chiến thắng Triệu Bá Lao.

Triệu Nguyên Lai nghe vậy lửa giận bùng lên, nhưng không thể biểu lộ, gương mặt nín nhịn hơi đỏ lên, nửa ngày mới nói được một câu: "Vậy thì yên lặng chờ xem biểu hiện xuất sắc của Thường đạo hữu đi."

Trên thực tế, hôm qua sau khi trở về, y từng hỏi qua Triệu Bá Lao, vì sao lại thua Thường Thích, y vốn cho rằng Thường Thích ẩn giấu hậu thủ gì, có thể vận dụng thủ đoạn ám muội nào đó.

Nhưng sau một hồi hỏi thăm, chính Triệu Bá Lao cũng không rõ tại sao lại thua, chỉ nói trên người "Thường Thích" đột nhiên bộc phát một lực lượng mạnh mẽ, vượt xa mức cực hạn mà gã có thể chịu đựng, lập tức bị hắn dùng một quyền đánh bất tỉnh.

Khi hai người bọn họ đang nói chuyện, người trên đài đã động tay.

Sau khi Hàn Lập thi lễ với Sở Chung, hắn không hành động giống ngày hôm qua, hậu phát chế nhân, mà xuất thủ trước, hai tay chấn động, quanh thân rung động ầm ầm, trong nháy mắt thân hình đã xuất hiện sau lưng lão giả tóc trắng.

Hắn đánh ra một quyền, ánh sáng trắng trên nắm tay nổ mạnh, tiếng như sấm sét.

Vừa rồi, Triệu Nguyên Lai còn đang suy nghĩ đến xem náo nhiệt, nhưng khi nhìn thấy một màn trước mắt này, y đột nhiên giật mình.

Tốc độ như vậy, uy thế như vậy, thế nhưng hôm qua lại không thể hiện chút nào.

Sở Chung tựa hồ cũng bị một kích của Hàn Lập đột nhiên đánh tới làm cho

khiếp sợ, trong lúc nhất thời cứng ngay tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Nhưng mà, ngay lúc một quyền của Hàn Lập sắp đập trúng sau lưng lão, một luồng sáng đen đột nhiên từ dưới đất chui lên, một thạch bích màu đen bỗng dưng hiện ra, đồng thời ngăn cách Hàn Lập, va chạm với cánh tay hắn.

Thời cơ này nắm bắt cực kỳ khéo léo, không chỉ dùng thạch bích cưỡng ép đối kháng Hàn Lập, mà còn dùng nó đánh tới vị trí dưới nách hắn, nhất cử lưỡng tiện.

Một quyền thất bại, Hàn Lập bị vách đá đánh văng lên không trung. Khi thân hình còn chưa đứng vững, bóng dáng Sở Chung đã đuổi tới. Một quyền không chút màu mè đập thẳng xuống lưng Hàn Lập.

Nắm tay lão được che bởi một vòng hào quang tối màu, trong nháy mắt đã hạ xuống lưng Hàn Lập, nó đột nhiên nổ tung ra.

Hàn Lập cảm thấy hư không phía sau đột nhiên ngưng tụ, một sức mạnh đè nén vô cùng trầm trọng hạ xuống, làm thân hình hắn rơi thẳng xuống, nặng nề ngã xuống Diễn Võ Đài.

Dù được pháp trận đặc thù gia cố, Diễn Võ Đài vẫn rung mạnh ầm ầm, hai chân Hàn Lập liền giống như cương đao, xuyên thẳng vào mặt đất, trên bệ đá lập tức vỡ ra từng vết nứt, nhìn thấy mà giật mình.

Ngay sau đó, thân hình như con vượn già của Sở Chung lại vươn cao, lấy thế thái sơn áp đỉnh, đập thẳng về phía Hàn Lập.

Hai chân lão hơi cong, cả thân người đều được bao phủ bởi tầng hào quang tối màu kỳ dị kia.

Trong lòng Hàn Lập run lên, hắn chỉ cảm thấy hư không trên bầu trời giống như ngưng lại thành một khối, chúng mang theo một lực áp bách khó nói, hạ xuống, hư không bên ngoài quanh người hắn phảng phất đều bị đọng lại, muốn di động cũng trở nên vô cùng gian nan, căn bản không có cách nào tránh thoát một kích này.

"Hự..."

Hàn Lập hét lên một tiếng thật lớn, hơn chín trăm huyền khiếu quanh thân đồng thời sáng lên. Hai tay hắn đột nhiên giơ lên, dùng công pháp Đại Lực Kim Cương Quyết vận chuyển tinh thần chi lực trong cơ thể, song chưởng thành thế nâng lên bầu trời, lập tức đẩy lên.

Lòng bàn tay hắn sáng rực hào quang màu trắng, phảng phất như tạo ra một màn sáng tinh không, va chạm ầm ầm với Sở Chung đang hạ xuống.

Hào quang hai màu trắng đen hội tụ tại một chỗ, bỗng nhiên vỡ ra.

Đất trời bốn phía vì thế mà chấn động kịch liệt, sóng khí cuồn cuộn điên cuồng truyền ra, trong nháy mắt quét qua bốn phương tám hướng.

Đám đông xung quanh bị một kích đột nhiên bộc phát này làm hoảng sợ, nhốn nháo nhìn sang thì thấy trên toà đài chữ "Sửu" kia chỉ còn lại hào quang hai màu trắng đen, bóng dáng song phương giao chiến đều bị che khuất trong đó, khiến cho người khác không thể thấy rõ.

------oOo------

Chương 1221: Chiến đấu kịch liệt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên bệ đá vòng cung, Triệu Nguyên Lai trợn mắt há miệng, nửa ngày không thốt lên được tiếng nào. Còn Chu Hiển Dương lại có chút bất an, trộm liếc qua vị trí chính giữa khán đài một chút, có điểm lo sợ đám người Thuần Quân Chân Nhân đang ngồi ở bên đó phát hiện ra manh mối gì.

Nguyên bản đám người Thuần Quân Chân Nhân đang cùng nhau hàn huyên cũng hoàn toàn bị một kích này của hai người Hàn Lập thu hút ánh mắt.

"Ha ha, Đại Kim Nguyên Tiên Vực các ngươi quả là ngọa hổ tàng long. Hai người này đều rất không tồi." Phượng Thiên Tiên Sứ vốn không hay mở miệng, càng không hay tán thưởng ai cũng phải lên tiếng.

Cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung - Lục Xuyên Phong nghe vậy chỉ gật đầu cười mà không nói thêm gì. Ngược lại, Thuần Quân Chân Nhân bỗng nhiên mở miệng:

"Một bên là Pháp tắc Trọng lực, một bên là khí lực của Huyền tu. Chiến lực hoàn toàn không tầm thường. Đáng giá! Đáng giá!"

Ngay cả người nãy giờ một mực lim dim ngủ gà ngủ gật là Thiên Tinh Tôn Giả hiện giờ cũng mở to hai mắt, chăm chú quan sát hai người Hàn Lập, âm thầm tính toán xem có nên hay không lôi kéo bọn họ khỏi tông môn mà đầu nhập Nhật Nguyệt Minh.

Trên Diễn Võ đài, lưỡng chủng hào quang hắc bạch không ngừng triệt tiêu lẫn nhau, uy thế dần dần lắng lại.

Thân ảnh hai người Hàn Lập một lần nữa hiện ra trong nháy mắt, sau đó đồng thời lóe lên một cái, rồi lập tức trở nên mơ hồ.

Đám người ở dưới vây xem lúc này bất chấp tình hình chiến đấu của những

nơi khác, ánh mắt ai nấy đều tập trung quan sát diễn biến trên võ đài này, nhao nhao truy tìm tung tích hai người Hàn Lập.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm vang lên "Ầm ầm…", thân hình Hàn Lập đột nhiên bay vọt lên không rất cao rồi bổ nhào xuống, hướng về phía mặt đất tống ra một quyền.

Một mảnh bạch quang mênh mông ngưng tụ nơi đầu quyền Hàn Lập, sau đó hóa thành một quang trụ chói mắt, giáng thẳng xuống đầu Sở Chung bên dưới.

Bả vai Sở Chung chợt vươn thẳng. Xương sống của lão đột nhiên gồ lên từng cục như sống lưng của loài rồng, phát ra thanh âm "đùng… đùng…" liên hồi. Ngay sau đó, thân hình Sở Chung cũng lao vọt lên, nhằm thẳng vào quang trụ bàng bạc đang cấp tốc hạ xuống.

Không dừng ở đó, trên trán Sở Chung chợt xuất hiện một đám phù văn cổ quái, phát ra ô quang lấp lóe tựa như ánh kim. Lão quả thật không thèm tránh né, lấy đầu làm chùy trực tiếp xông lên đón đỡ bạch quang.

"Ầm ầm ầm …"

Một hồi thanh âm va chạm vô cùng vang dội, thân hình Sở Chung lao thẳng lên, thân thể lão đồng dạng cũng có mấy trăm quang điểm đang tỏa sáng.

"Lại là một gã huyền tu…" Hàn Lập nhướng mày, mượn trọng lực vạn cân mà đáp xuống.

Quang trụ bàng bạc ngăn giữa hai người càng ngày càng bị đè ép co ngắn lại. Đồng thời khoảng cách của bọn họ cũng nhanh chóng thu hẹp, rồi cuối cùng hung hăng va chạm với nhau

"Ầm". Lại một tiếng nổ vang.

Thiên địa nguyên khí bị kích động kịch liệt một hồi. Thân hình hai người nhanh chóng tách ra, khiến cho không gian võ đài cuộn lên vô số bụi mù.

Không chờ bụi mù tan biến, tứ phía đã xuất hiện một vầng hắc quang đang không ngừng khuếch trương mở rộng, nuốt trọn không gian của diễn võ đài. Thình lình có một tòa sơn phong xám xịt như trong tranh thuỷ mặc mơ hồ xuất hiện giữa hư không.

"Ô...ô...n...g". Nương theo âm thanh âm nặng nề đó là từng đạo từng đạo hắc quang đen như mực đang không ngừng hạ xuống Diễn Võ đài. Trong thoáng chốc, hư không nơi đây trở nên trầm trọng muôn phần.

Bụi bặm lúc trước vẫn chưa kịp lắng, trong nháy mắt lại bị trọng lực ép xuống. Hàn Lập hiện đang đứng giữa bệ đá, thân hình đột nhiên trùng xuống, nhịn không được cũng lảo đảo một chút.

Bệ đá nơi hắn đặt chân lập tức vỡ vụn, hóa thành một đống loạn thạch phế tích.

"Vị trưởng lão Sở Chung này chẳng những là huyền tu, lại có thể tu luyện được Linh Vực Tạo Vật Cảnh cường đại bực này. Ta e lần này dù Thường đạo hữu có nghiêm túc cũng vô dụng thôi." Triệu Nguyên Lai vẫn một mực quan sát diễn biến trên võ đài, lúc này lại có chút hả hê cười nói.

"Triệu sơn chủ, mọi việc không nên kết luận quá sớm. Chúng ta cứ chống mắt lên xem đi." Chu Hiển Dương nhàn nhạt đáp.

Y quả thật không rõ ràng tu vị thật sự của Hàn Lập, chỉ biết là hắn tuyệt đối không kém. Có điều, vừa chế ngự không bại lộ thân phận, vừa không thể sử dụng công pháp của bản thân, lần này Hàn Lập đối mặt với Sở Chung quả thực có chút miễn cưỡng.

Tiếng hò reo cổ vũ vang lên không ngớt từ mọi ngóc ngách quảng trường. Những võ đài có tranh đấu còn lại cũng đang trong giai đoạn gay cấn nhất, bầu không khí hiện giờ phi thường náo nhiệt.

Đa phần sự chú ý của những người ngồi trên bệ đá vòng cung đều tập trung lên võ đài chữ "Sửu", nơi hai người Hàn Lập đang kịch chiến.

Chỉ thấy dưới trọng áp kinh người, Hàn Lập đang thử giơ nhấc một chân

lên. Hắn phát hiện trọng lực xung quanh ít nhất đã tăng lên gấp trăm lần. Dù chỉ là một động tác nho nhỏ, lúc này muốn thực hiện nó cũng khó khăn muôn phần.

"Thường đạo hữu, nếu như ngươi vẫn không phóng thích Linh Vực đối kháng với ta, vậy ngươi tuyệt đối không có phần thắng." Sở Chung đang lơ lửng giữa không trung, hai tay rũ xuống thả lỏng, bình thản nói.

"Sở đạo hữu, không phải Thường mỗ khinh thường ngươi. Quả thật ta chỉ tinh tu luyện thể chi thuật. Còn tu luyện Linh Vực, ta một chữ cũng không biết." Hàn Lập nghe xong, bình thản ngẩng đầu nhìn lên không, từ tốn nói.

"Nếu đã vậy, Thường đạo hữu nên sớm nhận thua đi thì hơn." Sở Chung vừa kết ấn vừa nói.

Vừa dứt lời, pháp ấn đã kết thành. Sở Chung nâng một chưởng vỗ xuống phía dưới. Tòa sơn phong thủy mặc lơ lửng giữa trời lập tức ầm ầm hạ xuống, thoáng cái đã hạ thấp hơn mười trượng.

Hàn Lập buồn bực hừ lạnh một tiếng, liền cảm thấy áp lực tứ phía đột nhiên lại tăng thêm gấp mười lần. Với khí lực của hắn vậy mà cũng mơ hồ cảm thấy có chút chống đỡ không nổi.

"Rắc rắc rắc..."

Dưới áp lực khủng bố, các khớp xương nơi bàn tay, ngón tay Hàn Lập không ngừng phát ra tiếng vặn vẹo, ma sát.

Hắn bỗng nghiến răng, rồi đột ngột quát lớn.

Tiếp đó, chỉ thấy Hàn Lập nắm chặt song quyền, hơn chín trăm Huyền khiếu trên thân đại phóng hào quang, Chân cực chi mô cũng theo đó mà phát sáng vô cùng rực rỡ.

Từ chân cực chi mô bắt đầu có trận trận lực lượng tinh thần thẩm thấu ra ngoài. Quanh người Hàn Lập, trong phạm vi khoảng vài tấc, dường như hình thành một không gian Linh Vực nho nhỏ, lập tức xua tan đám hắc

quang cuồn cuộn đang từ khắp mọi nơi đổ về.

Sau đó, đám huyền khiếu trên hai đùi Hàn Lập phát quang rực rỡ, phóng xuất lượng tinh thần vô cùng cường đại. Hai chân hắn được bao bọc bởi một vầng tinh quang xán lạn, đang không ngừng phun trào như nước thanh tuyền.

Hàn Lập thuận thế đẩy lùi áp lực. Thân hình hắn đột ngột nhất phi trùng thiên, như lưu tinh lao về phía Sở Chung.

Tuy lực lượng tinh thần của hắn cường đại, nhưng hiện giờ đang nằm trong phạm vi Pháp tắc trọng lực của Sở Chung, tốc độ dù sao cũng bị hạn chế rất nhiều. Trong mắt địch thủ, mọi hành động của hắn có chút chậm chạp buồn cười.

"Vẫn chưa từ bỏ ý định?" Sở Chung cười nhạt, rồi cũng tung người lao xuống.

Hai cánh tay của lão dài lòng thòng như của Viên Hầu đột nhiên run rẩy, phát ra thanh âm rung động ầm ầm.

Chỉ thấy hai cánh tay nọ kết ấn rất nhanh, song quyền đồng thời hướng phía dưới mà đập xuống.

Tòa sơn phong thủy mặc ở sau lưng Sở Chung cũng bị chấn động cực mạnh. Vô số những khối hắc thạch cực lớn từ thân núi văng ra, hóa thành một trận mưa đá khủng bố, tựa như một cơn mưa sao băng hắc ám đang gầm thét giáng xuống.

"Ầm... ầm… "

Hư không run rẩy liên hồi, vô số hắc thạch ào ào rơi xuống, dường như nuốt chửng thân hình Hàn Lập phía dưới.

Chỉ nghe trận trận tiếng nổ bạo tạc vang dội không ngừng, tuy Hàn Lập đang phải hứng chịu cơn mưa hắc thạch trọng kích, nhưng thân hình không chút nao núng. Ngược lại, từng quyền từng quyền hắn tung ra lần lượt đập

tan những khối hắc thạch kia thành bột mịn. Cả người Hàn Lập tựa như một mũi tên bằng bạc đang ngược dòng bay lên.

"Ầm…" một tiếng nổ vang.

Lại một khối cự thạch bị đập nát, thân hình Hàn Lập lao xuyên qua lớp đá vụn. Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đạo thân ảnh.

Kẻ kia tống ra một quyền. Huyền khiếu trên cánh tay người nọ vậy mà lại nở rộ hắc mang, mãnh liệt nện xuống lồng ngực Hàn Lập với uy thế vô cùng to lớn. Một quyền này khiến cho hư không phụ cận vỡ toác, nứt ra vô số khe hở.

Hàn Lập trong lúc vội vàng không kịp chuẩn bị, hai tay bắt chéo chắn ngang ở trước ngực, đón đỡ một cách sơ sài.

Ngay khi một quyền của Sở Chung va chạm khó khăn với cánh tay Hàn Lập, trong nháy mắt, hắn đã kịp thúc giục lực lượng huyết mạch Huyền Vũ trong thể nội. Trên hai cánh tay lập tức xuất hiện những đường vân hắc sắc tựa như hoa văn trên mai rùa.

Một tiếng nổ tựa như sấm sét vang lên.

Thân thể Hàn Lập, tựa như một khối thiên thạch, bị đánh văng từ trên không trung xuống, xuyên qua lớp lớp hắc thạch, lún sâu vào mặt đất.

Diễn võ đài nay đã triệt để biến thành một mảnh phế tích ầm ầm sụp đổ, hình thành một hắc động khổng lồ sâu hơn trăm trượng. Tứ phía còn có rất nhiều khe nứt khiến ai nhìn thấy cũng phải rùng mình đang lan tràn khắp mọi phương hướng xung quanh võ đài.

Đám tu sĩ Cửu Nguyên Quan thấy tình hình bất ổn, sớm đã có mấy người phi thân lên, hợp sức ngăn chặn luồng xung lực kia tiếp tục khuếch tán, đề phòng hư hại lan sang những khu võ đài xung quanh.

"Hay…" Chợt có người nào ở trong đám đông hét lớn.

Ngay sau đó, những thanh âm hò reo tán thưởng nối tiếp nhau vang lên rầm rầm. Mọi người vì được chứng kiến một màn chiến đấu kịch liệt nên ai nấy đều cảm thấy sục sôi hưng phấn.

Trên bệ đá vòng cung, thần tình Chu Hiển Dương lúc này vô cùng khẩn trương, không ngừng nhấp nhổm nhìn về phía hắc động dưới khán đài.

"Chu tông chủ còn chê ta nói sớm nữa không?" Triệu Nguyên Lai ngồi bên cạnh cười lên ha hả, vô cùng đắc ý.

Ở khu vực chính giữa bệ đá, Cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung Lục Xuyên Phong hiện giờ đang chau mày, giọng điệu tỏ vẻ nghi ngờ: "Không biết vừa rồi chư vị có chú ý hay không, dường như trong cơ thể tên trưởng lão Hiển Sơn Tông kia còn có huyết mạch Huyền Vũ Chân Linh?"

"Dường như không được tinh thuần cho lắm. Nếu không đã chẳng đến nỗi không chống được một kích vừa rồi." Thiên Tinh Tôn Giả tỏ vẻ tiếc nuối.

"Không sai." Thuần Quân Chân Nhân gật gù đồng ý.

Ánh mắt Phượng Thiên Tiên Sứ đang còn chút băn khoăn, nhưng cũng đã hướng sang một võ đài khác rồi.

Đối với gã, trận chiến vừa rồi đã phân định rõ thắng bại, không cần phí sức quan sát thêm nữa.

Ngay khi ánh mắt Phượng Thiên Tiên Sứ vừa dời đi, tòa trời sơn phong thủy mặc lửng lơ giữa trời kia bỗng nhiên co rụt lại, cấp tốc nện xuống phía dưới, trực tiếp lấp kín hắc động cự đại, rồi dần dần lún sâu xuống.

"Ầm…" một hồi thanh âm va chạm vô cùng hùng hồn. Toàn bộ khu quảng trường thi đấu ầm ầm rung chuyển.

Trên võ đài chữ "Sửu", hết thảy đều đã kết thúc. Thân hình trưởng lão Sở Chung đứng lặng trên đỉnh tòa sơn phong thủy mặc, hai cánh tay dài thòng đã co lại, khoanh trước ngực như cũ, thoạt hình tựa như lão viên lưng còng.

Đám người đứng xem phía dưới thấy vậy liền biết thắng bại đã phân, lập tức nhao nhao đứng dậy hò reo, tán thưởng Sở Chung.

Trưởng lão Cửu Nguyên Quan chịu trách nhiệm chủ trì chờ đợi trong giây lát, xác thực trên võ đài không còn động tĩnh gì nữa liền phi thân lên, muốn tuyên bố trưởng lão Vô Thương Môn - Sở Chung giành chiến thắng.

Nhưng đúng lúc này, dị biến nảy sinh…

Chỉ thấy này tòa sơn phong thủy mặc vốn khảm sâu vào lòng đất bỗng nhiên chấn động kịch liệt, một mảnh bạch quang ngút trời xuyên thấu qua những khe nứt trên tòa sơn phong và xung quanh hắc động, hào quang chói lọi dường như che lấp cả thương khung.

Ngay sau đó, khu vực quảng trường run lên bần bật, tòa sơn phong thủy mặc dường như trầm trọng vô cùng bắt đầu chậm rãi dâng lên, từ từ bay ra khỏi phạm vi hang động.

Ánh mắt của tất cả mọi người lúc này đều đổ dồn về phía võ đài chữ "Sửu". Bọn họ lập tức được chứng kiến Hàn Lập đang hai tay chống trời, từng bước từng bước nâng lên tòa sơn phong trầm trọng. Số lượng huyền khiếu trên thân hắn hiện giờ đã đột phá đến hơn một ngàn.

"Không thể nào!" Triệu Nguyên Lai mồm miệng há hốc, vẻ mặt khiếp sợ tột cùng.

Chu Hiển Dương cũng đang cưỡng chế kinh hãi trong lòng, tỏ vẻ trấn định, dường như đã sớm dự liệu được việc này.

Nhất thời, cả khu quảng trường bừng lên thanh âm hò reo như núi hô biển gầm vậy.

Sở Chung đang đứng trên đỉnh tòa sơn phong, sắc mặt đại biến. Lão lập tức chuyển thế ngồi xổm, song chưởng đồng thời áp xuống tòa sơn phong thủy mặc, điên cuồng rót Tiên Linh Lực và Pháp tắc chi lực trong thể nội vào đó.

Tòa sơn phong ban đầu đã nặng tựa thiên quân vạn mã, hiện giờ được tiếp

sức nên ô quang càng đậm hơn nữa. Trọng lực đột nhiên tăng vọt, một lần nữa bị đánh rớt xuống dưới.

Nhưng Hàn Lập, kẻ vốn đang bị áp chế bên dưới ngọn núi khổng lồ, dường như đã đoán trước được việc này. Hắn đã sớm vận chuyển, áp súc lực lượng Đại Lực Kim Cương Quyết, rồi xuất một quyền về bên trái.

Một quyền vô cùng cường đại này ẩn chứa sự dung hợp của lực lượng Tinh thần và lực lượng Huyết mạch, trong nháy mắt đã phá nát hư không trên đường nó đi qua, mở ra một thông đạo chân không mà lực lượng Pháp tắc của Sở Chung cũng không thể ngăn cản.

Thân hình cấp tốc xuyên qua thông đạo, bay vọt lên không. Hắn xoay người một cái, tống ngang một quyền giáng lên thân mình Sở Chung.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, thân hình hắn đã xuất hiện lơ lửng phía trên đỉnh núi, song chỉ nhập lại, mãnh liệt đâm xuống đầu Sở Chung.

------oOo------

Chương 1222: Ngày thứ ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Sở Chung cả kinh, lại thấy toàn thân Hàn Lập bao phủ ánh sáng trắng giống như bùng cháy lên vậy, tản mát ra một loại khí thế rất cường đại, gần như làm cho gã không dám dấy lên suy nghĩ đối kháng.

Trong lúc hoảng hốt, thậm chí gã cảm thấy kẻ trước mắt đánh tới, không phải là một tu sĩ Nhân tộc, mà chính là một con hung thú Viễn Cổ có chiến lực nghịch thiên.

Sở Chung hít sâu một hơi, định thần một chút, sau đó hai tay bấm pháp quyết, mười ngón uốn lượn kéo hai bên hư không trái phải một cái.

Bốn phía đài chữ "Sửu" lập tức vang lên từng tiếng bén nhọn, hắc quang trong hai mảnh hư không trái phải ngưng tụ, hiện ra từng nếp uốn gợn sóng, khiến cho vùng không gian kia theo đó sụp đổ xuống trung tâm phía dưới.

Dưới ảnh hưởng của Trọng Lực Pháp Tắc, không gian trên đài diễn võ đã hoàn toàn méo mó, thời khắc thân hình Hàn Lập rơi xuống, cảm thấy hư không trước người thình lình xuất hiện một đạo bình chướng vô cùng lớn, ngoài thân lại bị đè ép thêm một cỗ lực lượng cường đại đến cực điểm.

Hai mắt hắn ngưng tụ, « Thiên Sát Trấn Ngục Công » trong cơ thể âm thầm vận chuyển, ánh sáng huyền khiếu bên ngoài thân bỗng tăng vọt, hào quang tinh thần bao phủ xung quanh thân bỗng nhiên co rút lại, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm sắc bén giống như thật, bất chợt xuyên xuống hư không phía dưới một cái.

"Két" một tiếng giòn vang!

Hư không ngưng tụ thành hắc quang, lập tức nứt ra một cái khe, thân ảnh Hàn Lập chui phắt vào.

"Ầm ầm" một tiếng sét nổ vang!

Giữa thiên địa trở lại yên tĩnh như cũ, ánh sáng không gian Linh vực Sở Chung tản ra, thủy mặc sơn phong tiêu tán đi giống như một làn khói vậy.

Đám người xa xa nhìn lại, chỉ thấy trong một vùng phế tích, Sở Chung vẫn còn duy trì trạng thái ngửa đầu nhìn lên trời, tư thế hai tay lôi kéo, đứng thẳng bất động nguyên tại chỗ, còn Hàn Lập thì tư thế dựng ngược lao xuống lơ lửng ở ngay phía trên đỉnh đầu gã.

Song thủ Hàn Lập chỉ đúng ngay mi tâm Sở Chung, ngưng lại bất động.

"Ta thua..." Sở Chung thở dài một hơi, nhận thua.

"Sở đạo hữu, đa tạ." Gã vừa mới nói xong, Hàn Lập xoay người rơi xuống, rồi quay qua ôm quyền, nói ra.

Đám người vây xem trên quảng trường vẫn chưa thỏa mãn, reo hò khen hay một phen, sau đó lại tiếp tục đưa ánh mắt nhìn qua diễn võ đài khác.

"Thế nào? Triệu sơn chủ, Thường sư đệ này của ta thật đúng là luôn ngoài dự đoán mọi người chứ?" Chu Hiển Dương nhìn thoáng qua khuôn mặt buồn bực của Triệu Nguyên Lai bên cạnh, vừa cười vừa nói.

"Thắng một vòng nữa, quý tông có thể đạt được một tấm Bồ Đề lệnh, đây chính là vinh hạnh đặc biệt trước đó chưa từng có, vẫn là nhìn xem Thường đạo hữu còn có thể gắng gượng được nữa hay không." Triệu Nguyên Lai có chút ghen tị nói.

Thời khắc hai người nói chuyện, trưởng lão chủ trì đã tiến đến kiểm tra một phen, lập tức tuyên bố bên thắng là Hiển Sơn tông "Thường Thích", Hàn

Lập và Sở Chung ôm quyền chào nhau, sau đó rời khỏi phạm vi diễn võ đài.

Lần này, Hàn Lập không lập tức trở về Hiển Sơn biệt viện, mà đi tới bệ đá vòng cung bên cạnh, quan sát các diễn võ đài còn lại đánh nhau.

Đánh với Sở Chung một trận, giúp hắn hiểu được lúc này, nếu chỉ sử dụng thân phận huyền tu chiến đấu, chỉ còn cách phải biết rõ đặc điểm pháp tắc cùng thủ đoạn đối thủ, thì mới có thêm phần nắm chắc chiến thắng.

Trước mắt vòng này qua đi, có thể thắng được thì đều là hạng người có thực lực mạnh mẽ, nhất định phải càng thêm cẩn thận đối phó mới được.

Sau một phen tra xét, Hàn Lập phát hiện đài chữ "Hợi" bên kia đã không còn ai nữa, chỉ để lại một chỗ bừa bộn, đúng là trận đấu đã kết thúc trước bọn hắn một bước, mà ở đó giao chiến lúc trước, chính là Phong chủ Cô Dương Phong - Tư Không Kiến.

Cùng lúc đó, tất cả đài diễn võ còn lại chiến đấu cũng đều chuẩn bị kết thúc, khắp nơi đều là hồng quang bay tán, oanh minh không ngừng, đánh nhau dị thường kịch liệt.

Ở trong những người này, người làm cho Hàn Lập có phần ấn tượng sâu sắc không nhiều lắm, trong đó Thanh Hối Lâm - Lạc Nguyên Sơn, Tủng Thiên Môn - Văn Trường Thiên và Thiên U Hồ - Tử Lạc tiên tử đều làm hắn có chút để ý.

Trong đó Văn Trường Thiên có tu vi cao nhất, hiển nhiên đã đến bình cảnh Đại La trung kỳ, chỉ cần chém qua một thi, là có thể vượt qua bình cảnh nhảy lên trở thành tu sĩ Đại La trung kỳ, lực lượng pháp tắc của Tử Lạc tiên tử đặc thù nhất, chính là Tử Tinh Pháp Tắc có chút hiếm thấy, thoát thai từ bản nguyên Thổ thuộc tính pháp tắc, lại kiêm thêm công hiệu mê huyễn tinh quang.

Mà trong ba người, Lạc Nguyên Sơn là một tên tu sĩ Nhân tộc trên mặt có cái bớt màu xanh, chỗ mà gã làm cho Hàn Lập chú ý tới không phải là tu vi cũng như pháp tắc, mà là lúc giao chiến cực kì tàn nhẫn.

Nghe nói tu sĩ đối chiến với gã, lúc trước cũng không có thù hận gì với gã, đã bị gã đánh cho cơ hồ đoạn tuyệt con đường tu hành, nếu không có trưởng lão chủ trì xuất thủ, rất có thể sẽ bị gã hành hung cho tới chết, khi đó mới dừng tay lại.

Chờ đến trận giao chiến cuối cùng kết thúc, lúc này đã chạng vạng tối, Hàn Lập mới rời khỏi nơi đây, quay trở về biệt viện Hiển Sơn.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ ba, Hàn Lập theo mọi người Hiển Sơn tông đi tới đấu trường diễn võ đài.

Hôm nay là ngày giao đấu cuối cùng, người quan sát xung quanh đấu trường lúc này so với hai ngày trước nhiều hơn rất nhiều, mà bệ đá hình cung trên chỗ cao ngoại trừ năm người Thuần Quân chân nhân, lại có thêm một người, chính là Xích Mộng.

Hàn Lập nhìn thấy nàng ấy, trong lòng không khỏi hơi động.

Trước đó không lâu hắn vừa mới đại chiến một trận với nàng, thực lực của nàng cường đại, tâm tư càng thêm tinh tế, hôm nay phải giao thủ với người khác trước mặt nàng, phải xốc lại hoàn toàn tinh thần, không thể cho nàng ấy nhìn ra vấn đề gì.

Hàn Lập vừa nghĩ đến đây, nhắm mắt lại, từ từ điều tức dưỡng thần.

Không bao lâu, thanh âm trưởng lão chủ trì vang lên: "Xin mời tu sĩ các tông tiến lên, tiến hành rút thăm vòng thứ ba."

Hàn Lập nghe tiếng mở to mắt, đứng lên.

"Thường sư đệ, trận cuối cùng này, hết thảy phải làm phiền ngươi rồi." Chu Hiển Dương cũng đứng thẳng lên, trịnh trọng nói với Hàn Lập.

Chỉ cần thắng thêm trận này, là có thể đạt được một cái Bồ Đề lệnh.

"Sư huynh yên tâm." Hàn Lập mỉm cười, tựa hồ tuyệt đối tự tin với chính bản thân mình.

Chu Hiển Dương nhìn thấy thần sắc Hàn Lập, tâm cũng bình tĩnh lại.

Hàn Lập đứng lên, hai mắt nhìn xung quanh nhưng không để lại dấu vết.

Giao đấu đã tiến hành qua hai vòng, chẳng mấy chốc sẽ có kết quả, không biết bọn người Vũ Dương, Giao Tam bây giờ đang làm gì, lại thêm tiếp theo Luân Hồi điện sẽ có hành động gì.

Hàn Lập truyền âm để Đề Hồn, Tiểu Bạch âm thầm cảnh giới, ngàn vạn không thể phớt lờ, sau đó cùng hai mươi ba người khác lần nữa lên đài.

"Tốt, xin mời các vị bắt đầu chọn số." Trưởng lão chủ trì trưởng lão hơi gật đầu với bọn người Hàn Lập, tiện tay ném lên.

Hai mươi tư viên châu lóe ra vệt sáng chói mắt bay lên không trung, lơ lửng trên đỉnh đầu bọn người Hàn Lập.

Đám người nhao nhao đưa tay nhiếp một cái, mỗi người bắt lấy một viên châu.

Hàn Lập cũng bắt lấy một viên châu, trên đó viết chữ số "Tám".

Một tiếng cười khẽ truyền tới từ bên cạnh, lại là Tư Không Kiến kia, trong hạt châu tay gã viết hai chữ "Mười bảy", đang mỉm cười nhìn lại.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng lập tức lại giãn ra.

"Hỏng bét, không ngờ là Tư Không Kiến!" Cảm giác trong lòng Chu Hiển Dương phía dưới đài trở nên nặng nề.

Y mặc dù biết tu vi Hàn Lập thật sự cũng đạt tới cảnh giới Đại La, nhưng hắn lại phải bắt chước phương thức chiến đấu của Thường Thích, che giấu thân phận thật sự, thực lực chỉ sợ không cách nào phát huy toàn bộ.

Mà Tư Không Kiến chính là lão đầu thâm niên tu sĩ Đại La, thành danh đã lâu, hai trận giao đấu trước đều thắng lợi nhẹ nhàng, thực lực so với quá khứ tựa hồ càng thêm tinh tiến.

Hàn Lập dưới tình huống có nhiều cố kỵ như vậy đối đầu với gã, có thể thắng sao?

Những người khác của Hiển Sơn tông cũng không biết thực lực chân thật Hàn Lập, mắt thấy cảnh này, sắc mặt càng thêm khó coi.

"Ha ha, xem ra vận khí Thường đạo hữu đã hết, vậy nên ở vòng cuối này lại gặp phải Tư Không Kiến. Bất quá với thực lực cường đại của Thường đạo hữu, kẻ hèn Tư Không Kiến kia hẳn là không thành vấn đề a?" Bên cạnh Triệu Nguyên Lai chế nhạo cười nói.

Chu Hiển Dương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Giờ phút này chỉ còn lại hai mươi bốn người, lôi đài bố trí đầy đủ, mười hai cuộc tỷ thí đồng thời tiến hành.

Hàn Lập và Tư Không Kiến tỷ thí, cử hành ở trên lôi đài chữ "Mùi".

"Ha ha, Tư Không Kiến này thân là Phong chủ Cô Dương phong, vậy mà tự mình tham gia giao đấu, da mặt thật dày, cũng coi là lợi hại." Trên đài cao, Thiên Tinh Tôn Giả cười hắc hắc một tiếng nói ra.

"Lần này giao đấu cũng không có quy định không cho phép chưởng môn các phái tham gia, chúng ta là người tu luyện, làm việc nên lấy kết quả thiết thực mà làm, chỉ có một ít hạng người có cái nhìn thiển cận, mới vì một chút mặt mũi, từ bỏ tranh đoạt lợi ích trước mắt." Hoắc Uyên hừ lạnh nói.

Các tông môn như Hiển Sơn tông, Cô Dương phong, mặc dù bề ngoài duy trì độc lập, nhưng vụng trộm sau lưng, không ít thì nhiều sớm đã có chút liên quan với các cự phái Nhật Nguyệt minh, Bách Tạo Sơn.

Bây giờ Đại Kim Nguyên Tiên Vực cũng bắt đầu lộn xộn dần lên, nếu không có chỗ dựa, rất khó sống được.

Hiển Sơn Tông và Nhật Nguyệt Minh có quan hệ không tồi, Nhật Nguyệt Minh đang ủ mưu đồ thu phục Hiển Sơn Tông, mà Cô Dương Phong thì rất gần gũi với Bách Tạo Sơn, Thiên Tinh Tôn Giả và Hoắc Uyên tự nhiên không hài lòng.

"Nhị vị nên an tâm chớ vội, dựa trên quy tắc, xác thực không có quy định về chưởng môn các phái tham gia giao đấu, bất quá ta thấy thực lực Hiển Sơn tông Thường Thích bất phàm, chưa hẳn là sẽ bại bởi Tư Không Kiến." Thuần Quân đạo nhân dàn xếp.

"A, theo ý Thuần Quân quan chủ, trận chiến Thường Thích và Tư Không Kiến này, ai thắng ai thua?" Cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung - Lục Xuyên Phong bên cạnh cũng nhìn lại, mỉm cười hỏi.

Thuần Quân đạo nhân nhìn Lục Xuyên Phong một chút, thầm mắng đối phương miệng nam mô, bụng một bồ dao găm, tràng tỷ đấu này nhìn như là trận chiến của Thường Thích và Tư Không Kiến, nhưng kì thực liên lụy đến tranh đấu giữa hai đại cự đầu Nhật Nguyệt minh và Bách Tạo sơn, xử lý không tốt thì sẽ đắc tội một trong hai, thậm chí đắc tội với cả hai.

"Thực lực hai người này đều rất cường đại, khó phân cao thấp, huống chi đại thần thông "Ngọc Hư Thần Mục" của Lục cung chủ ngươi có thể nhìn rõ dấu hiệu, điềm báo. Nếu bàn về nhãn lực, chư vị ở đây cũng chỉ có Phượng Thiên tiên sứ, Xích Mộng đạo hữu mới có thể so sánh với ngươi, vấn đề này hẳn là lão đạo ta hỏi ngươi mới phải." Thuần Quân đạo nhân cười ha ha nói.

Phượng Thiên tiên sứ nghe thấy lời lấy lòng như vậy, trên mặt lập tức lộ ra một tia đắc ý.

"Chỉ là "Ngọc Hư Mục", không đáng nói, "Tam Tài Vọng Khí Thuật" của Thuần Quân quan chủ tinh diệu không gì sánh được, không thua kém "Ngọc Hư Mục" của ta chút nào, chúng ta đều muốn lắng nghe cao kiến của ngài, Thuần Quân quan chủ từ chối làm gì?" Lục Xuyên Phong cười ha ha nói.

"Không phải là lão đạo chối từ, trước mặt Lục cung chủ cùng Phượng Thiên

tiên sứ đây, thực sự không dám múa rìu qua mắt thợ. Phượng Thiên tiên sứ và Xích Mộng đạo hữu, hai người các ngươi nghĩ như thế nào?" Thuần Quân đạo nhân lắc đầu cười nói, sau đó hỏi Phượng Thiên tiên sứ.

"Thực lực hai người này bất phàm, chiến lực những người khác đều không tầm thường, so với số ít tu sĩ được Thiên Đình bồi dưỡng, cũng không kém bao nhiêu." Phượng Thiên tiên sứ quét qua hai mươi bốn người trên lôi đài, tránh nặng tìm nhẹ nói ra.

"Phượng Thiên tiên sứ quá khen, Thiên Đình đứng đầu vạn vực, những người này của Kim Nguyên Tiên Vực chúng ta làm sao có thể đánh đồng với tinh binh mãnh tướng dưới trướng Thiên Đình." Thuần Quân đạo nhân cười nói.

"Tu sĩ dưới trướng Thiên Đình đương nhiên bất phàm, bất quá Kim Nguyên Tiên Vực tài nguyên phong phú, cũng không kém Thiên Đình bao nhiêu, có thể nuôi dưỡng được những tinh anh trên đài này cũng là chuyện hiển nhiên. Chỉ là những chiến lực này phải chân thành dốc sức vì Thiên Đình mới tốt a." Xích Mộng tự nhiên nói ra.

Những người khác nghe lời này, thần sắc đều hơi đổi, trên đài lập tức hoàn toàn yên tĩnh.

Phượng Thiên tiên sứ cũng nhíu mày một cái, nhìn về phía đám người Thuần Quân đạo nhân, ánh mắt nhiều hơn một tia khác thường.

"Xích Mộng đạo hữu nói gì thì nói, chúng ta mặc dù không thuộc dưới quyền Thiên Đình, nhưng luôn luôn nghe theo Thiên Đình và Phượng Thiên tiên sứ như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nếu có bất cứ phân phó nào, chúng ta tất nhiên muôn lần chết không từ." Thuần Quân đạo nhân vội vàng nghiêm mặt nói.

Những người khác cũng nhao nhao tỏ thái độ, lời nói nhất định cẩn tuân hiệu lệnh Thiên Đình.

"Ha ha, tiểu nữ nhất thời nói đùa, các vị đạo hữu không cần coi như thật." Xích Mộng che miệng cười khanh khách nói.

Những người khác thấy cảnh này, cũng nở nụ cười, bầu không khí trên đài mới khôi phục lại.

------oOo------

Chương 1223: Tiên hạ thủ vi cường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời điểm mọi người trên đài cao đang mải hàn huyên, thì tất cả đấu sĩ dưới võ đài đều đã ổn định vị trí.

Theo hiệu lệnh của Trưởng lão chủ trì, trên lôi đài lập tức bộc phát đủ loại linh quang, kèm theo thanh âm va chạm thấu trời.

Trên lôi đài chữ "Vị", Hàn Lập và Tư Không Kiến đang bình thản đứng đối diện với nhau, không lập tức động thủ.

"Thường đạo hữu, nhiều năm không gặp, tu vi của ngươi quả thực tiến triển không nhỏ. Thật sự rất đáng mừng. Chẳng qua, hai lần tỉ thỉ trước, Thường đạo hữu vẫn chưa bộc lộ thực lực chân chính phải không?" Tư Không Kiến mỉm cười, ánh mắt lấp lóe tinh quang.

"Tư Không Chưởng môn quá khen! Luận thực lực, hai trận trước, các hạ cũng không hề hiển lộ toàn bộ. Lẽ nào trận này muốn đột nhiên bộc phát, đánh cho Thường mỗ không kịp trở tay? Nếu đúng thế thì quả thực đáng tiếc, đã khiến các hạ thất vọng rồi." Hàn Lập cười nhạt.

Tư Không Kiến nghe xong, hơi híp mắt lại. Mục quang chợt lóe lên dị mang.

"Khẩu khí của Thường đạo hữu không nhỏ. Chẳng biết thực lực của ngươi có được như khẩu khí hay không?" Gã quát lớn một tiếng, đột ngột phất tay áo.

Năm sáu chục đạo thanh quang từ trong tay áo gã bắn ra. Mỗi một đạo

thanh quang là một thanh phi kiếm linh khí bức người, phô thiên cái địa chém về phía Hàn Lập, khí thế cực kỳ kinh người.

Hàn Lập nhoáng lên một cái. Chân hắn dẫm mạnh xuống đất phát ra tiếng nổ "ầm ầm" để lại một cái hố lớn. Thân hình hắn biến mất trong nháy mắt.

Tư Không Kiến thấy vậy, sắc mặt khẽ biến. Gã lập tức lật tay lấy ra một tiểu chung (chiếc chuông nhỏ) lục sắc rồi tung lên không.

Tiểu chung cấp tốc xoay tròn. Bề mặt chiếc chuông chợt phát ra lục mang. Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch ngọcc sách. Chiếc chuông đón gió lập tức hóa lớn gấp trăm ngàn lần, biến thành một chiếc cự chung lục sắc. Một mảng lớn lục quang từ cự chung tỏa ra hóa thành một màn hào quang lục sắc, tựa như một cây cột rỗng, bao quanh thân thể Tư Không Kiến.

Cự chung chậm rãi xoay tròn trên không. Có thể thấy rõ từng đạo hoa văn với phong cách cổ xưa được điêu khắc trên bề mặt chiếc chuông. Ngoài ra, còn có vô số phù văn lục sắc nhỏ li ti giống như một bầy kiến đang bò lổm ngổm trên đó. Thoạt nhìn, cự chung này đúng là một kiện bảo vật phòng ngự không hề tầm thường.

Chiếc chuông khổng lồ vừa xuất hiện, hư không phía sau lưng Tư Không Kiến chợt run rẩy. Một nắm đấm vàng rực với kim quang chói lọi, phảng phất như được đúc từ hoàng kim, đột nhiên phá không lao ra. Một quyền này thoạt nhìn tưởng chậm mà lại nhanh, nện vào tầng phòng ngự lục quang do cự chung biến thành.

Phía sau nắm đấm vàng rực, thân hình Hàn Lập tùy thời hiện ra

"Ầm..."

Đám phù văn lục sắc trên bề mặt cự chung quay cuồng kịch liệt, sau đó đồng thời ầm ầm tán loạn cùng với tầng hào quang phòng vệ kia. Bản thể cự chung tựa như giấy mỏng bị xé nát, nổ thành vô số mảnh vụn văng tung tóe khắp bốn phương tám hướng.

Thân hình Tư Không Kiến theo đó hiện ra, gương mặt thật sự khiếp sợ, cấp

tốc thối lui.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng. Hơn chín trăm huyền khiếu trên thân thể đồng loạt nở rộ tinh quang. Toàn thân hắn như được bao bọc bởi một quầng lửa vô cùng diễm lệ. Nhoáng lên một cái như thiểm điện, thủ chưởng vàng rực lại một lần nữa vỗ vào hư không.

Không gian trên đỉnh đầu Tư Không Kiến chợt "Ầm" một tiếng. Một cự chưởng lớn cỡ một gian phòng lấp lánh tinh quang thình lình xuất hiện, hung hăng giáng xuống.

Một luồng man lực vô cùng đáng sợ tản mát xung quanh cự chưởng, khiến cho hư không phụ cận sụp đổ ầm ầm.

"Ầm" một tiếng thật lớn!

Thân hình Tư Không Kiến phảng phất giống như một viên thiên thạch bị đánh rớt xuống từ trên không, mãnh liệt đập xuống lôi đài, tạo thành một cái hố cực lớn.

Sắc mặt Hàn Lập vẫn rất lạnh lùng, một lần nữa kích phát toàn bộ lực lượng tinh thần của chín trăm huyền khiếu. Chỉ thấy tinh quang chớp động kịch liệt khắp người hắn, hai cánh tay đan chéo nhau đồng thời vung lên.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang dội giữa khoảng không phía trên Tư Không Kiến. Hai bàn tay khổng lồ dày đặc tinh quang hiện ra, đan chéo nhau hạ xuống thân mình Tư Không Kiến.

Giữa đường, cự chưởng bỗng nhiên biến thành quyền, như lưu tinh giáng xuống đầu Tư Không Kiến.

Hàn Lập luân phiên công kích nhanh như thiểm điện, không hề lưu thủ chút nào. Biến chiêu liên hoàn tựa như kinh đào hải lãng, nhất quyết đuổi cùng giết tận. Hắn vốn ôm ý định tiên hạ thủ vi cường, muốn thừa dịp Tư Không Kiến vẫn đang khinh thường hắn mà giải quyết tràng tỷ đấu này trong nháy mắt.

Bằng không, với tu vi Đại La cảnh sơ kỳ đỉnh phong của đối phương, chẳng may lâm vào khổ chiến kéo dài, trong hoàn cảnh thực lực bị hạn chế như hiện nay, Hàn Lập chưa chắc có thể thủ thắng, thậm chí có khả năng bại lộ rồi chuốc lấy phong hiểm.

Kịch biến liên tiếp diễn ra với tốc độ sấm sét. Cơ hồ trong nháy mắt mọi việc đã hoàn thành. Xung quanh võ đài chẳng mấy ai có thể phản ứng, theo kịp động tác của Hàn Lập.

Ngồi trên bệ đá, Thuần Quân đạo nhân khẽ "di" một tiếng, tỏ vẻ kinh ngạc.

Xích Mộng cũng đang quan sát Hàn Lập, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại.

Mà vẻ mặt của mấy người ngồi xung quanh cũng đồng thời khẽ biến, chỉ có thần tình của bọn họ là khác nhau.

Thiên Tinh Tôn Giả vui mừng nhướng mày, nhưng Hoắc Uyên lại hơi tỏ ra cau có.

Trên lôi đài, cặp mắt Tư Không Kiến đang mở trừng trừng dường như muốn nứt ra. Trước đó, gã vừa vặn bị cự chưởng chứa đầy tinh quang của Hàn Lập vỗ một cái. Một chưởng này chứa đựng ám kình cuồn cuộn, khiến kinh mạch trong cơ thể gã run rẩy kịch liệt, nhất thời không thể nào đề khởi tiên linh lực.

Tư Không Kiến mạnh mẽ nghiến răng, khẽ gầm lên một tiếng. Làn da của hắn chợt xuất hiện một lớp phù văn lục sắc, nở rộ hào quang trùng thiên.

Sau một khắc, hào quang này liền ly thể mà phóng ra, trong nháy mắt hóa thành một tầng quang mạc màu xanh lơ lửng trên không.

Một quyền, hai chưởng thi nhau giáng xuống tầng phòng hộ màu xanh, phát ra tiếng va đập vang vọng thấu trời.

Lưỡng sắc quang mang một xanh một vàng xung đột kịch liệt với nhau, dư chấn mạnh mẽ lan tỏa bốn phương tám hướng. Bị luồng linh áp cực lớn này

trùng kích, khiến cho quang mạc xung quanh lôi đài run lên bần bật. Cả tòa lôi đài lắc lư kịch liệt.

Đám tu sĩ phụ trách duy trì cấm chế quanh lôi đài thất kinh, ai nấy vội vã tự mình thi pháp, ý đồ củng cố sức mạnh của cấm chế.

Quang mạc màu xanh bị đánh cho lõm sâu xuống, hơn nữa chớp động liên hồi, bộ dáng vô cùng căng thẳng. Sau khi ngặn chặn một quyền, hai chưởng thêm một lần hô hấp nữa, lớp hào quang này mới ầm ầm vỡ vụn.

Có điều, Tư Không Kiến đã thừa dịp này để khôi phục lại. Toàn thân gã đại phóng lục quang, cấp tốc khai triển Linh Vực khuếch tán khắp xung quanh, bao phủ toàn bộ phạm vi lôi đài.

Đồng thời, vô số lục quang chớp động bên trong Linh Vực, thình lình hiện ra một gốc đại thụ lục sắc. Cành cây tua tủa vặn vẹo không ngừng tựa như vật sống, nhất tề lao vọt lên không đón lấy công kích của Hàn Lập.

Trên đỉnh đại thụ tỏa ra lục quang yêu dị, tản mát một luồng Mộc chi Pháp tắc kỳ lạ.

"Phốc…" một tiếng vang nhỏ!

Một quyền, hai chưởng khổng lồ chứa đầy lực lượng tinh quang của Hàn Lập dễ dàng bị đám cành cây đó đâm xuyên qua. Tinh quang trên đó nhanh chóng ảm đạm, tựa hồ năng lượng bên trong bị vật gì cắn nuốt, trong nháy mắt biến mất vô tung.

Hàn Lập chứng kiến điều này, sắc mặt không khỏi đanh lại, thân hình hắn đang muốn nhào xuống lập tức đình chỉ.

Mộc chi Linh vực trước mắt hết sức cổ quái, không thể mạo muội hành động.

"Ồ, Mộc chi Pháp tắc này có chút kỳ lạ." Trên đài cao, Thuần Quân Chân Nhân gật gù tán thưởng.

"Thủ đoạn lăng lệ ác liệt của gã Huyền tu Thường Thích kia xác thực có chút khôn khéo. Đáng tiếc, Huyền tu rốt cuộc cũng chỉ là tiểu đạo. Tuy vừa rồi, hắn đánh cho Tư Không Kiến trở tay không kịp, nhưng một khi Tư Không Kiến trì hoãn được chút thời gian, hắn tuyệt đối không phải đối thủ." Hoắc Uyên lộ vẻ đắc ý.

"Thi đấu còn chưa kết thúc. Kết quả ra sao vẫn còn khó nói." Thiên Tinh Tôn Giả hừ nhẹ một tiếng, nhàn nhạt đáp lời.

"Vậy chúng ta cứ chống mắt lên xem đi." Hoắc Uyên cười hắc hắc.

Ở một vị trí khác trên bệ đá, Chu Hiển Dương lúc này đã nắm chặt hay tay, sắc mặt vô cùng khẩn trương.

"Thường đạo hữu vừa rồi đánh thật thống khoái a. Hiện tại đến phiên ta." Thân hình Tư Không Kiến từ dưới hố lao vọt lên, ánh mắt băng hàn cực điểm, lạnh lùng vung hai tay thi triển pháp quyết.

Thiên địa nguyên khí xung quanh lôi đài dường như bị dẫn dắt, điên cuồng hội tụ, dung nhập vào trong Linh Vực lục sắc. Đại thụ bên trong Linh Vực vặn vẹo kịch liệt, phảng phất giống như vô số cự mãng lục sắc, từ bốn phương tám hướng bủa vây Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập đang tập trung dò xét đặc tính của Mộc chi Pháp tắc Linh Vực này, hòng tìm ra biện pháp phá giải. Trông thấy cảnh này, sắc mặt của hắn không khỏi trầm xuống.

Thân hình Hàn Lập bỗng nhiên xoay tròn. Đồng thời, song thủ của hắn trở nên mơ hồ, rồi huyễn hóa thành vô số quyền ảnh điên cuồng công kích bốn phương tám hướng.

Trong phút chốc, tiếng xé gió rít lên chói tai.

Cơn mưa quyền ảnh vàng rực trút xuống đám cự mãng lục sắc.

Lưỡng sắc quang mang kim - lục xung đột kịch liệt với nhau. Tuy đám đại thụ có thể hấp thu lực lượng, nhưng bản thân chúng không thực sự rắn chắc.

Một khi bị quyền ảnh ẩn chứa man lực đánh trúng, lập tức sẽ bạo liệt vỡ nát.

Hơn nữa, sau khi Hàn Lập hiểu rõ tính chất của đám lục thụ này, hắn không dung nhập lực lượng tinh quang vào trong nhập quyền ảnh nữa. Những lục thụ kia không còn hấp thu được lực lượng của quyền ảnh, nên càng dễ dàng bị đánh tan.

Tư Không Kiến thấy vậy nhưng không hề biến sắc, ngược lại còn cười lạnh một tiếng, tiếp tục thúc giục Linh Vực sinh trưởng thêm một gốc đại thụ nữa, cấp tốc càn quét về phía Hàn Lập.

Đồng thời, gã lầm rầm bấm niệm pháp quyết, vung hai tay lên.

Hơn mười thanh phi kiếm màu xanh đang lơ lửng xoay tròn trên đỉnh đầu gã chợt lóe thanh quang, sau đó hóa thành một đám thanh ti.

Những thanh ti này run lên một hồi, biến thành vô số thanh mang nhanh chóng lao đi.

Thanh mang đi đến đâu, hư không nơi đó liền trở nên ảm đạm, như một trận mưa to chụp xuống đầu Hàn Lập.

Những thanh mang này vô cùng sắc bén, còn đám quyền ảnh của Hàn Lập, bởi vì thiếu đi lực lượng tinh quang nên uy lực bị hạn chế.

Thanh mang rợp trời lóe lên, xuyên thủng đám quyền ảnh màu vàng, sau đó hiện ra trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập lâm nguy bất loạn, đột ngột sâu hít một hơi. Bụng bỗng nhiên phình to gấp mấy lần, tựa như phần bụng của phụ nữ mang thai. Hơn mười huyền khiếu trên cổ hắn phát ra quang mang kì dị, rung động "tê tê".

"Hống!" Hàn Lập rống lên một tiếng kinh thiên.

Một vòng sóng âm bàng bạc hốt nhiên bộc phát, thanh âm tựa như ngàn vạn đao thương giao kích. Sóng âm càn quét khiến cho hư không phụ cận tan

tác tựa như băng mỏng trên mặt hồ, vỡ nát thành vô số mảnh nhỏ.

Cả đám thanh mang lập tức bị sóng âm thổi bay, gãy thành từng khúc.

Không ít lục thụ trong Linh Vực xung quanh Hàn Lập cũng bị quét sạch, bạo liệt tan nát.

Cấm chế bao bọc lôi đài nhấp nháy liên hồi, nhanh chóng suy yếu. Mặc cho đám tu sĩ bên dưới cố gắng duy trì thế nào cũng vô dụng. Dưới chân võ đài bắt đầu xuất hiện những vết nứt. Tất cả dường như muốn cùng nhau sụp đổ.

Thần thông mà Hàn Lập vừa thi triển chính là "Trấn Ngục Hống" trong "Thiên Sát Trấn Ngục Công". So với"Kim Cương Hống" mà trước đây hắn biến thân Sơn Nhạc Cự Viên rồi thi triển còn tinh diệu cường đại hơn muôn phần. Vài ngày trước, khi "Thiên Sát Trấn Ngục Công" đại thành, khó khăn lắm hắn mới học được cách vận dụng thần thông này. Không nghĩ tới hôm nay lâm trận lại phải trực tiếp thi triển đối địch.

Có điều, vừa rồi Hàn Lập đã cố ý cải biến thần thông này không ít, nhằm tránh bị người khác nhìn ra sơ hở rồi liên tưởng đến thân phận của hắn.

Thuần Quân Chân Nhân đang ngồi trên đài cao thấy vậy liền bất động thanh sắc vung tay một cái.

Một luồng kim quang theo đó phóng ra, dung nhập vào tầng cấm chế lôi đài.

Lập tức, quang mạc cấm chế biến thành màu vàng kim lấp lánh, một lần nữa được củng cố. Phần dưới lôi đài trong nháy mắt cũng biến thành màu vàng, phảng phất trở nên cứng rắn như tinh cương, kiên cố hơn trước bội phần. Những vết rạn vừa xuất hiện cũng đồng thời biến mất.

Phía trên lôi đài, Tư Không Kiến vừa rồi đã cảm thụ được uy thế của "Trấn Ngục Hống", không khỏi biến sắc.

Nhưng sau một khắc, gã liền khôi phục bình tĩnh. Hai vai run rẩy một chút, sau lưng hắn hiện ra một mảng lớn sương mù lục sắc xen lẫn vô số hàn

quang lấp lóe, dung nhập vào đám đại thụ bên trong Linh Vực.

Thân cây lập tức hiện ra một lớp vỏ cứng như tinh thiết, rắn chắc hơn trước gấp bội. Quyền ảnh của Hàn Lập muốn đánh vỡ những đám lục thụ này khó khăn hơn trước rất nhiều. Ngược lại, đám lục thụ cuồng vũ một hồi, dễ dàng càn quét, đánh bay quyền ảnh của Hàn Lập, nhanh chóng áp sát thân thể hắn.

------oOo------

Chương 1224: Ẩn giấu thực lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Quyền ảnh quanh người Hàn Lập vốn tràn ngập đến mấy chục trượng, trong nháy mắt bị áp bách còn bảy tám trượng, những cây xanh kia lập tức muốn đánh lên người hắn.

Trên mặt hắn không thấy điều gì khác thường, nhưng trong lòng thở dài, vừa rồi không thể như thiểm điện đánh bại Tư Không Kiến, hiện tại quả nhiên trở nên phiền toái.

Đang cân nhắc, hai tay hắn khẽ động, trong mỗi tay nhiều ra một thanh cự kiếm màu đen.

Kiếm này còn cao hơn cả người hắn, dài chừng hai ba trượng, rộng như cánh cửa, toàn thân tản mát ra một cỗ hàn ý lành lạnh.

Trên thân hắc kiếm minh khắc một đồ án Cự Long, lại thêm hai pháp trận tinh thần, bên trong xen lẫn điểm điểm đồ án tinh thần, thình lình có hơn hai trăm điểm.

Hai thanh cự kiếm này chính là Hắc Long kiếm, vũ khí của Thường Thích, dùng Cửu Thiên Vẫn Thiết chế tạo thành Tinh khí, không gì không phá.

Hàn Lập hét lớn một tiếng, cánh tay vừa động, hai thanh cự kiếm hóa thành đạo đạo kiếm ảnh màu đen, bay múa xung quanh cơ thể.

Hắn cũng không thôi động lực lượng Tinh khí Hắc Long Kiếm, đơn thuần phát động công kích bản thân hắc kiếm.

Dù vậy, lực phá hoại của những kiếm ảnh màu đen này so với quyền ảnh lớn hơn rất nhiều, những cây xanh kia vừa tiến vào phạm vi kiếm ảnh, lập tức bị chém vỡ nát.

"Rống!"

Hàn Lập lần nữa phát ra một tiếng rống to về phía Tư Không Kiến.

Một cỗ sóng âm trắng xoá bắn ra, lần này sóng âm không khuếch tán ra, mà ngưng tụ thành một tấm lụa sóng âm màu trắng, vọt tới Tư Không Kiến.

Những nơi sóng âm màu trắng đi qua, cây xanh phía trước bị đánh tan dễ như trở bàn tay, giữa cây xanh rậm rạp bị đánh ra một thông đạo rộng khoảng một trượng.

Mà thân hình Hàn Lập thì hóa thành một bóng đen, dọc theo thông đạo kia đánh tới phía Tư Không Kiến như điện.

Tư Không Kiến thấy cảnh này, trong lòng giật mình, trong miệng nhanh chóng lẩm bẩm, hai tay hợp lại, trong lòng bàn tay nhiều ra một đoàn lục quang chói mắt, vô số phù văn màu xanh lá nhảy vọt trong đó.

"Đi!" Gã khẽ quát một tiếng, hai tay đẩy về hư không phía trước.

Lục quang lập tức bắn tới phía trước, mà cây cối chung quanh đều hội tụ về phía nơi đó, dung nhập vào trong.

"Soạt" một tiếng, một cự nhân màu xanh lá cao mấy chục trượng trống rỗng nổi lên, toàn thân lượn lờ lục quang, một cỗ ba động Mộc chi pháp tắc trùng trùng điệp điệp từ thể nội nó bộc phát ra, hư không phụ cận cũng run rẩy theo.

Cự nhân nắm một thanh cự đao xanh biếc có hình dáng tương đương với thân thể nó, thân đao quấn quanh từng đạo phù văn xanh biếc, tay nó vung lên, bổ vào trên sóng âm màu trắng.

Một trận tiếng vang lốp bốp nổi lên dày đặc, uy lực sóng âm màu trắng lớn

vô cùng lại bị một đao đánh tan, bạo liệt ra.

Mà cự đao xanh biếc cũng hơi dừng lại, sau đó tiếp tục phách trảm về phía Hàn Lập.

Ầm ầm!

Toàn bộ lực lượng Linh Vực tựa hồ cũng bị một đao của cự nhân xanh lá này dẫn động, phô thiên cái địa ép tới Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này cách Tư Không Kiến không xa, vốn vô ý dây dưa cùng cự nhân này, nhưng giờ phút này tránh cũng không thể tránh, đành phải huy động Hắc Long Kiếm trong tay, lăng không bổ xuống một cái.

Cự kiếm hóa thành một dải lụa màu đen, thế như bôn lôi trảm lên cự đao màu xanh lá.

"Răng rắc" một tiếng giòn vang, cự đao màu xanh lá thình lình bị cắt thành hai đoạn, bất quá trên thanh Hắc Long Kiếm kia cũng hiện ra một vết nứt, rồi từ đó đứt gãy ra.

Bất quá Hàn Lập không có ý lui lại chút nào, thân hình thoắt một cái biến mất không thấy gì nữa, tiếp theo xuất hiện ở phía trước đầu cự nhân màu xanh lá, Hắc Long Kiếm trong tay cũng hóa thành một đạo dải lụa màu đen, chém ngang ra, trong hư không bị chém ra một đạo bạch ngấn.

"Xoẹt" một tiếng, đầu lâu cự nhân xanh lá lập tức bị chém bay ra ngoài.

Chân Hàn Lập giẫm mạnh lên bờ vai cự nhân, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, đánh tới Tư Không Kiến.

Nhưng ngay lúc này, thân thể cự nhân xanh lá "Ầm" một tiếng nổ tung, vô số rễ cây màu xanh lá từ đó bắn ra như điện, phảng phất vật sống cuốn lấy thân thể Hàn Lập, một mực trói buộc hắn.

Trên những rễ cây này phủ kín phù văn màu xanh lá, so với cây cối trước đó cứng cáp hơn rất nhiều, đồng thời trên những rễ cây kia phát ra một cỗ

thôn phệ chi lực, nhanh chóng hút tiên linh lực trong cơ thể hắn.

Hàn Lập biến sắc, những rễ cây này thôn phệ tiên linh lực của hắn thì không nói, nhưng giờ phút này thể nội hắn tràn ngập tiên linh lực mượn từ Thường Thích, một khi bị những rễ cây này hút đi, hắn lập tức sẽ lộ nguyên hình.

Hắn không lo che giấu tu vi nhục thân nữa, hét lớn một tiếng, quanh người sáng lên hơn một ngàn bảy trăm huyền khiếu, hai tay chấn động.

Một cỗ cự lực bài sơn đảo hải từ trên người hắn bộc phát ra, rễ cây trói buộc trên người hắn lập tức từng cây liên tiếp vỡ nát ra.

"A, tu vi nhục thân Thường Thích vậy mà đạt tới loại cảnh giới này, cơ hồ nhục thân viên mãn!" Thuần Quân chân nhân nhìn thấy hơn một ngàn bảy trăm huyền khiếu trên thân hắn sáng lên, mặt lộ vẻ kinh dị.

"Chậc chậc, xác thực hiếm thấy, Thiên Đình ta cũng bí mật nuôi dưỡng một đám Huyền Tiên, bất quá Huyền Tiên tu luyện rất khó, đả thông trên một ngàn huyền khiếu thì rất ít, người này không biết tu luyện thế nào mà thành?" Phượng Thiên tiên sứ tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Thiên Tinh Tôn Giả vừa mừng vừa sợ, đắc ý lườm Hoắc Uyên một cái.

Mà thần sắc Hoắc Uyên lại trầm xuống, im lặng không nói.

Mấy người Chu Hiển Dương ở bên kia cũng trợn mắt há hốc mồm, ngẩn người ra.

Hàn Lập giao đấu trận trước bày ra thực lực đã để bọn họ chấn kinh, không ngờ tu vi nhục thân Hàn Lập giờ lại đạt tới loại cảnh giới này.

Trên lôi đài, Tư Không Kiến giật nảy cả mình, vội vàng toàn lực vận chuyển Linh Vực, phù văn màu xanh lá trên những rễ cây kia đại thịnh quang mang, toàn lực cầm cố Hàn Lập.

Nhưng giờ phút này Hàn Lập bộc phát ra lực lượng thực sự quá mức kinh

người, những rễ cây kia lại tiếp tục vỡ nát từng cây, chỉ là tốc độ trì hoãn một chút, mắt thấy hắn sẽ thoát khốn ra.

Trên mặt Tư Không Kiến biến sắc, bỗng nhiên cắn răng một cái, bên ngoài thân toả ra lục quang trùng thiên, phảng phất như mặt trời màu xanh lá loá mắt.

Trên người gã trong nháy mắt bộc phát ra một cỗ linh áp vô cùng to lớn, hơn xa lúc trước gã biểu hiện ra, thình lình đã đạt đến Đại La cảnh trung kỳ.

Bất quá Tư Không Kiến tựa hồ vừa mới tiến giai Đại La trung kỳ, khí tức còn có chút bất ổn.

"Cái này... Tư Không Kiến quả nhiên đã đạt đến Đại La cảnh trung kỳ!" Sắc mặt Chu Hiển Dương co lại, tâm tình cao hứng do vừa rồi Hàn Lập biểu hiện ra thực lực cường đại, trong nháy mắt lại trầm xuống.

Dù sao y thấy, đối phương nếu chỉ là Đại La cảnh sơ kỳ, Hàn Lập có lẽ còn có thể ứng phó được, nhưng nếu là trung kỳ, vậy chênh lệch tựa như lạch trời, phần thắng tự nhiên cực kỳ bé nhỏ.

Những người Hiển Sơn tông bên cạnh y, còn có bọn người Triệu Nguyên Lai, thấy cảnh này, sắc mặt cũng đều biến đổi, thần sắc khác nhau.

Bọn người Thuần Quân chân nhân trên đài cao vẫn một mặt bình tĩnh, tựa hồ đã sớm biết việc này.

Quanh người Tư Không Kiến phun ra nuốt vào lục mang, mười ngón tay giống như nhặt hoa, liên tục chỉ vào.

Từng đạo tinh ti màu xanh lá từ đầu ngón tay y bắn ra, quay tít một vòng, hóa thành từng đoàn tinh hoàn màu xanh lá, chui vào trong rễ cây quanh người Hàn Lập.

Những rễ cây kia đột nhiên thô to gấp bội, càng toả ra tinh quang bức người, chặn lại Hàn Lập bộc phát cự lực.

Hàn Lập kinh hãi, bờ môi khẽ nhúc nhích, đang tính thi triển tiếp "Trấn Ngục Hống", ý đồ phá vỡ rễ cây trên người.

Nhưng ngay lúc này, lục quang quanh người hắn cuồng thiểm, một gốc tiếp theo một gốc cây xanh nổi lên, quấn quanh trên người hắn, trong khoảnh khắc quanh người Hàn Lập hình thành một kén cây cao mười trượng, tản mát ra Mộc Chi Pháp Tắc doạ người.

Một tay Tư Không Kiến lật một cái, trong tay nhiều ra một thanh thước gỗ xanh biếc, mặt trên còn có đường vân màu lửa đỏ, tản mát ra ba động Mộc Chi Pháp Tắc doạ người, còn có ba động Hỏa Chi Pháp Tắc.

Trong miệng y nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, từng đoàn tinh hoàn màu xanh lá từ thể nội y bay ra, nhao nhao chui vào trong thước gỗ xanh biếc.

Thước gỗ lập tức toả ra lưỡng sắc quang mang lục đỏ trùng thiên, trong đó xen lẫn hai cỗ ba động lực lượng pháp tắc kỳ lạ.

Tư Không Kiến cầm thước gỗ điểm vào hư không một cái, thước gỗ khẽ run lên, lập tức có một đoàn quang cầu màu xanh lục hiện ra, chỉ là trong trung tâm quang cầu lại có một đoàn hỏa diễm màu đỏ.

Hai cỗ lực lượng pháp tắc trong quang cầu xung đột kịch liệt, phát ra tiếng rít chói tai, nhưng cũng không triệt để bộc phát ra.

"Đi!" Tư Không Kiến bấm niệm pháp quyết một cái.

Quang cầu màu xanh lục lập tức bắn nhanh ra như điện, lúc đầu chỉ to bằng đầu người, nhưng rất nhanh phồng lớn lên gấp trăm lần, hóa thành bằng gian nhà, giống như thiên thạch đánh vào trên kén cây màu xanh lá, lập tức dung nhập vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Một cỗ ba động Hỏa Chi Pháp Tắc mãnh liệt từ chỗ sâu trong kén cây truyền ra, từng đạo hào quang màu đỏ thắm chói mắt từ trong khe hở kén cây bộc phát ra.

Kén cây màu xanh lá dấy lên lửa cháy hừng hực, hình thể bỗng nhiên thu

nhỏ mấy lần, lại hóa thành hình dạng tròn trịa. Mộc Chi Pháp Tắc và Hỏa Chi Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt trong kén cây va chạm kịch liệt không gì sánh được, nhưng lại hỗ trợ lẫn nhau.

"Đây là... Mộc Thần Phích Lịch Tử!" Một bên trên bệ đá, Xích Mộng nhìn kén cây tròn trịa không gì sánh được kia, đôi mắt đẹp lóe lên nói.

"Mộc Thần Phích Lịch Tử? Chẳng lẽ là tuyệt kỹ thành danh của vị Mộc Vương Tiên Tôn, sứ giả Đạo tổ dưới trướng Thiên Mộc Đạo Tổ?" Thuần Quân đạo nhân nhìn về phía Xích Mộng hỏi.

Mấy người khác trên bệ đá cũng nhìn về phía Xích Mộng.

"Không sai, năm đó Mộc Vương Tiên Tôn tinh tu Mộc Chi Pháp Tắc cùng Hỏa Chi Pháp Tắc, đồng thời dung hợp hoàn mỹ hai loại pháp tắc, sáng chế ra tuyệt kỹ dung hợp pháp tắc Mộc Thần Phích Lịch Tử. Mộc Vương Tiên Tôn dựa vào tuyệt kỹ này, đã từng lấy tu vi Đại La trung kỳ độc chiến một tên Đại La hậu kỳ, hai tên Đại La trung kỳ ở thế bất bại, uy lực của nó có thể thấy được... Chỉ tiếc người này về sau làm việc phách lối, về sau đắc tội Huyền Hỏa Đạo Tổ bản môn, bị trừng phạt nhẹ, chỉ đánh cho hắn trọng thương bỏ chạy, sau đó không biết tung tích, xem ra đã vẫn lạc rồi. Thanh thước gỗ kia hẳn là bản mệnh Tiên khí Mộc Vương Xích của Mộc Vương Tiên Tôn, Tư Không Kiến nắm giữ bảo vật này, hẳn là được truyền thừa của người này, khó trách lấy tư chất bậc này, cũng có thể tiến giai Đại La trung kỳ. Chỉ là Tư Không Kiến cũng không thể kế thừa hoàn mỹ thần thông Mộc Vương Tiên Tôn, Mộc Thần Phích Lịch Tử này chỉ là tương tự, hơn nữa còn dựa vào Mộc Vương Xích mới thi triển ra." Đôi mắt đẹp Xích Mộng chớp động, từ tốn nói.

"Tuy nói như vậy, uy lực Mộc Thần Phích Lịch Tử này cũng không nhỏ, xem ra tràng tỷ đấu này càng đáng xem hơn." Thuần Quân đạo nhân từ tốn nói.

Thuần Quân đạo nhân vừa dứt lời, một tiếng nổ vang rung trời từ trên lôi đài truyền đến, là Mộc Thần Phích Lịch Tử kia bỗng nhiên bạo liệt ra.

Một vầng sáng hai màu đỏ lục bộc phát ra, những nơi đi qua hư không phụ

cận hoàn toàn vỡ vụn, sụp đổ, hình thành một lỗ đen lớn mấy trăm trượng, cuốn hết thảy chung quanh vào.

Toàn bộ lôi đài ngay chỗ lỗ đen tản ra uy áp khổng lồ, phát ra tiếng vang két két, kịch liệt đung đưa.

Cũng may Thuần Quân đạo nhân trước đó đã thi pháp gia cố lôi đài và cấm chế phụ cận, nếu không hết thảy chung quanh chỉ sợ đều đã hỏng mất.

Đứng ngoài quan sát, mọi người thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này nhao nhao dời ánh mắt về phía giữa sân.

Thân ảnh Hàn Lập đã biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên đã bị lỗ đen nuốt vào.

------oOo------

Chương 1225: Xích Mộng tới mời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Lúc này Tư Không Kiến cũng không dám buông lỏng cảnh giác, trong miệng nói lẩm bẩm, giơ Mộc Vương Xích trong tay lên.

"Phần phật "

Cây xanh trong Linh Vực hội tụ, trong nháy mắt tạo thành hai đoàn kén cây bắn ra.

Mà linh quang trên Mộc Vương Xích chớp động, hai đoàn hỏa tâm lục quang bắn ra, dung nhập vào bên trong kén cây.

Một lần nữa kén cây xanh lá dấy lên lửa cháy hừng hực, biến thành hai viên Mộc Thần Phích Lịch Tử, như lưu tinh đánh vào trong hắc động.

Một tiếng "Ầm" vang thật lớn từ trong hắc động truyền ra, hắc động kịch liệt vặn vẹo rung động, trong nháy mắt lại khuếch trương ra gấp bội, khiến cho nửa lôi đài cơ hồ bị ảnh hưởng theo.

Cấm chế xung quanh lôi đài phát ra thanh âm đồm độp, một lần nữa hiện ra trạng thái chống đỡ không nổi, người vây quanh dưới đài phát ra một tràng thanh âm kinh sợ.

Giờ phút này trên mặt Tư Không Kiến thoáng qua một tia trắng bệch, lục quang ngoài thân ảm đạm không ít, hiển nhiên do liên tục phát động Mộc Thần Phích Lịch Tử. Công kích cường đại bực này, gã tiêu hao cũng cực lớn.

Ngay lúc gã đang thở dốc, muốn lật tay lấy ra một viên đan dược chuẩn bị ăn vào, bỗng từ trong hắc động vang lên thanh âm cực kỳ chói tai.

Tiếp theo trong hắc động vang lên ù ù, một đoàn ánh sáng đỏ từ trong bắn ra nhanh như điện, thật bất ngờ chính là một viên Mộc Thần Phích Lịch Tử mà Tư Không Kiến vừa mới bắn ra, như lưu tinh bắn ngược về phía Tư Không Kiến.

Tư Không Kiến kinh hãi, không rõ vì sao công kích chính mình phát ra lại bị đối phương khống chế, vội vàng thôi động cây xanh trong Linh Vực ngăn cản, thân hình lập tức lui nhanh về sau.

Bất quá vào thời khắc này, một tiếng hừ lạnh vang lên trong tai gã, thức hải gã bỗng nhiên đau nhức kịch liệt, giống như bị cương châm hung hăng đâm một cái, chịu đựng không phát ra tiếng kêu đau, thân hình đang bắn ngược ngừng lại một lát.

Ngay lúc này, ở trong Linh Vực, Mộc Thần Phích Lịch Tử đánh tan cây xanh phía trước dễ như trở bàn tay, chớp mắt bay đến trước người Tư Không Kiến, hung hăng đâm lên trên người gã.

Một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn!

Mộc Thần Phích Lịch Tử nổ tung ra, vầng sáng xanh đỏ bộc phát chói mắt, quét ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua không gian đều vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong lòng Tư Không Kiến run lên.

Gã biết rất rõ uy lực Mộc Thần Phích Lịch Tử, cố nén thức hải đau nhức, lục mang từ Mộc Vương Xích trong tay đại phóng, hóa thành một lớp màn sáng lục sắc bảo hộ thân thể gã ở trong đó.

Màn sáng lục sắc vừa mới hình thành, vầng sáng xanh đỏ đã quét tới mãnh liệt.

"Ầm" một tiếng!

Cả người Tư Không Kiến bị vụ nổ đánh bay ra sau, nhưng màn sáng lục sắc quanh người gã kiên cố không gì sánh được, lập tức chớp động kịch liệt, nhưng cũng không vỡ vụn.

Mặc dù màn sáng lục sắc kia kiên cố không gì sánh được, chặn lại hơn phân nửa uy năng của Mộc Thần Phích Lịch Tử nổ tung ra, nhưng vẫn còn non nửa xuyên thấu qua màn sáng lục sắc, đánh lên người Tư Không Kiến.

Gần nửa người Tư Không Kiến truyền ra một hồi giòn vang "Ken két", hiển nhiên là xương cốt đều vỡ vụn, máu tươi trong miệng lại càng điên cuồng phun ra.

Vào thời khắc này, một đạo huyễn ảnh bắn ra từ trong không gian hắc động lúc trước, trong nháy mắt đuổi kịp Tư Không Kiến đang bị đánh bay, hung hăng đâm thẳng vào người gã.

Cả hai đồng thời bắn ra, đâm trùng trùng điệp điệp lên cấm chế xung quanh lôi đài.

Đạo huyễn ảnh kia hiện ra thân ảnh, chính là Hàn Lập.

Giờ phút này thân thể hắn được bao phủ bởi một tầng màn sáng óng ánh, chính là Chân Cực Chi Mô. Bất quá thân thể dưới Chân Cực Chi Mô, quần áo rách rưới, nhiều chỗ trên thân thể cháy đen một mảnh, máu me đầm đìa, nhìn cũng phi thường chật vật.

Tư Không Kiến bị va chạm trùng trùng điệp điệp, một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Mà tay trái Hàn Lập duỗi ra, đè Tư Không Kiến lên trên màn sáng cấm chế đang bao quanh lôi đài, nắm tay phải đại thịnh kim quang, mắt thường hầu như khó mà nhìn thẳng vào, tóe ra lực lượng ba động cực kỳ đáng sợ.

Cánh tay phải hắn khẽ động, nắm tay phải lập tức hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng, nện lên trên ngực Tư Không Kiến.

Màn sáng cấm chế xung quanh lôi đài lúc đầu vốn đã chống đỡ hết nổi, rung động kịch liệt sau đó ầm ầm vỡ vụn.

Mà cả người Tư Không Kiến cũng giống như một cái bao tải rách bắn ngược ra vậy, đập lên trên mặt đất phía dưới lôi đài.

Trưởng lão tài phán trước đó đang đứng núp ở phía xa, giờ phút này bay tới, nhìn thấy Tư Không Kiến đã rơi ra bên ngoài sân, tuyên bố Hàn Lập thắng lợi.

Tình huống thay đổi đột ngột, vốn Tư Không Kiến còn đang chiếm thượng phong trong nháy mắt lại bị thua, bị đánh rơi khỏi lôi đài, người vây xem xung quanh một mảnh xôn xao.

"Tốt!"

Chu Hiển Dương sững sờ nhìn diễn biến trước mắt, nghe thấy trọng tài tuyên bố kết quả, lúc này mới phản ứng kịp, chợt đứng lên, nắm tay phát ra một tiếng hét lớn.

Gương mặt Triệu Nguyên Lai bên cạnh lúc trắng lúc hồng, hừ một tiếng nặng nề, không nói gì.

Mà bệ đá trên cao, trên mặt đám người Thuần Quân chân nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lấy lực lượng nhục thân như Hàn Lập, đánh nát màn sáng cấm chế xung quanh lôi đài, đánh cho Tư Không Kiến rớt xuống đài cũng không là gì, nhưng Hàn Lập vừa rồi làm cách nào mà có thể lấy Mộc Thần Phích Lịch Tử phản kích Tư Không Kiến, bọn họ đều không thể thấy được.

"Xem ra chúng ta tựa hồ đã xem thường Thường Thích này a! Hắn ngoại trừ lực lượng nhục thân ra, còn có thủ đoạn ẩn tàng khác, thật sự là thâm tàng bất lộ... Hắc hắc, một tông môn nho nhỏ như Hiển Sơn tông, vậy mà có thể xuất ra một nhân vật như vậy, không đơn giản, không đơn giản." Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch ngọcc sách. Lục Xuyên Phong cười hắc hắc, hình như có thâm ý nói ra.

Đám người Thuần Quân chân nhân nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt đều hơi chớp động.

Hàn Lập lật tay lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, cũng không dám vận công luyện hóa, toàn lực thôi động mặt nạ màu đen, che lại khí tức bản thân.

Đám người Thuần Quân chân nhân nhìn Hàn Lập vài lần, rất nhanh lại dời ánh mắt đi, nhìn về phía lôi đài tỷ thí khác.

Xích Mộng mặc dù cũng quay đầu nhìn về chỗ tỷ thí khác, nhưng ánh mắt nhìn qua rồi lại không biết tại sao, một lần nữa quét về phía Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia hoang mang.

Hàn Lập cảm giác được ánh mắt Thuần Quân chân nhân dời đi, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đi xuống lôi đài.

Tư Không Kiến đã được người của Cô Dương phong đỡ đứng lên, trải qua cấp cứu, đã khôi phục năng lực hành động.

"Ngươi làm sao lại cướp được Mộc Thần Phích Lịch Tử của ta?" Tư Không Kiến đứng ngăn ở trước người Hàn Lập, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập, cắn răng nghiến lợi hỏi.

"Thật có lỗi, không thể trả lời." Hàn Lập từ tốn nói, sau đó cất bước đi tới.

Mỗi một tiểu cảnh giới trong Đại La cảnh, thực lực sai biệt đều là cực lớn, Tư Không Kiến Đại La trung kỳ, tu vi thực sự cường đại, hắn cho dù đã thi triển toàn bộ lực lượng huyền khiếu cũng không thể thủ thắng, cho nên vừa rồi bị Tư Không Kiến đánh bay vào trong không gian hắc động, hắn mạo hiểm tế ra Huyền Thiên Hồ Lô, dùng năng lực của Huyền Thiên Hồ Lô phản đoạt Mộc Thần Phích Lịch Tử, dựa vào quỷ chiêu thủ thắng.

Tư Không Kiến nhìn qua bóng lưng Hàn Lập, quang mang oán độc trong mắt chớp động.

"Đi!" Bỗng nhiên gã nổi giận gầm lên một tiếng, quay người đi tới lối ra sơn môn Cửu Nguyên quan.

Những người khác của Cô Dương phong vội vàng đuổi theo.

Hàn Lập trở về chỗ Hiển Sơn tông, tất cả mọi người Hiển Sơn tông lập tức tiến lên đón.

"Thường sư đệ, đa tạ." Chu Hiển Dương cầm thật chặt tay Hàn Lập, trong mắt tràn đầy vẻ kích động.

"Không cần khách khí, đây vốn là sự tình ta nên làm." Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói ra.

Hắn lại cùng với những người khác hàn huyên vài câu, rồi ngồi xuống, bắt đầu điều tức khôi phục thương thế.

Lại nói, Hàn Lập và Tư Không Kiến giao đấu mặc dù nhìn như phức tạp, nhưng lại được xem như trận kết thúc nhanh nhất, giờ phút này giao đấu trên lôi đài khác vẫn đang còn tiếp tục.

Bất quá tỷ thí trên lôi đài khác cũng không tiếp tục quá lâu, sau khoảng hơn nửa canh giờ cũng lần lượt phân ra thắng bại.

Không bao lâu, mười hai người Hàn Lập lại đứng ở trên một tòa lôi đài, đối mặt ngàn vạn tu sĩ vây xem phía dưới.

Thanh Hối Lâm - Lạc Nguyên Sơn, Tủng Thiên Môn - Văn Trường Thiên, Thiên U Hồ - Tử Lạc tiên tử đều đạt được thắng lợi, đứng ở trên đài.

"Trải qua ba ngày giao đấu, mười hai người thắng cuộc sau cùng, cuối cùng cũng tuyển ra được, mà mười hai tấm Bồ Đề lệnh này, đương nhiên cũng thuộc về mười hai tông môn tương xứng với mười hai người thắng cuộc." Trên mặt Thuần Quân chân nhân lộ vẻ tươi cười, cất giọng nói.

Mười hai người thủ lĩnh của các tông như Hiển Sơn tông đứng lên, chắp tay thăm hỏi tu sĩ xa xa xung quanh.

"Bồ Đề lệnh chính là trọng bảo Thiên Đình, không thể khinh suất ban cho, sau bảy ngày cử hành thụ lệnh nghi thức tại Cửu Nguyên Các, kính xin các vị đạo hữu cùng nhau xem lễ." Thuần Quân chân nhân còn nói thêm.

Mọi người dưới đài cùng hô lên đáp ứng.

Thuần Quân chân nhân nhanh chóng tuyên bố giao đấu hôm nay kết thúc, mọi người cũng không ở đây lâu, đi về phía sơn môn.

Hàn Lập cùng với đoàn người Hiển Sơn Tông, đi xuống phía dưới núi.

Nhưng đi đến nửa đường, đoàn người dừng lại, tròng mắt Hàn Lập hơi híp, lông mày nhỏ bé, khó có thể nhận ra nhẹ nhàng nhíu một cái.

Trên đường ở phía trước, một thân ảnh thanh tú màu đỏ rung động lòng người đang đứng ở nơi đó, đúng là Xích Mộng.

"Hiển Sơn tông - Chu Hiển Dương, bái kiến Xích Mộng tiên tử." Chu Hiển Dương vội vàng thi lễ với Xích Mộng.

Những người khác của Hiển Sơn tông cũng nhao nhao hành lễ, Hàn Lập cũng chắp tay với Xích Mộng.

"Chu tông chủ không cần phải khách khí." Xích Mộng từ tốn nói, đôi mắt đẹp thế nhưng lại không để ý tới Chu Hiển Dương, mà nhìn sang Hàn Lập.

"Không biết Xích Mộng tiên tử tới đây, có chuyện gì không?" Chu Hiển Dương nhìn thấy ánh mắt Xích Mộng nhìn qua Hàn Lập, trong lòng âm thầm hồi hộp, mỉm cười nói ra.

"Không có gì, chỉ là trong giao đấu Thường Thích đạo hữu vừa mới thể hiện ra thực lực kinh người, tiểu nữ muốn làm quen Thường đạo hữu một chút, không biết là có vinh hạnh này hay không?" Xích Mộng nhìn Hàn Lập, mỉm cười nói ra.

"Xích Mộng tiên tử chính là nhân vật trọng yếu của Thiên Đình, lại là một

mỹ nhân như vậy, chịu lấy lễ làm quen tại hạ, Thường mỗ tự nhiên hết sức cam tâm tình nguyện." Hàn Lập bất động thanh sắc cười nói.

"Thường đạo hữu nói chuyện thật sự là thú vị, ngược lại là một người tao nhã." Khóe miệng Xích Mộng khẽ nhếch, mặt giãn ra cười nói.

"Sư huynh, ngươi mang những người khác về biệt uyển Hiển Sơn trước, ta sẽ đi theo sau." Hàn Lập nói với Chu Hiển Dương.

"Tốt, sư đệ, vậy ta đành đi về trước." Chu Hiển Dương chần chờ một chút, gật đầu đáp ứng một tiếng.

Y lập tức gật đầu chào Xích Mộng, mang theo những người khác nhanh chóng rời đi.

Trên đường mòn, chỉ còn lại hai người Hàn Lập và Xích Mộng.

"Phía trước cách đây không xa chính là Kim Phong Lâm, phong cảnh trứ danh của Cửu Nguyên quan, không biết Thường đạo hữu có thể đi theo thưởng thức với ta một chút không?" Xích Mộng nở nụ cười xinh đẹp nói.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, đã rất lâu trước kia, lúc hắn còn ở Nhân giới, cũng đã từng có một nữ tử mời hắn đi thưởng thức một nơi cảnh đẹp.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra một bóng hình xinh đẹp, chính là đồng môn Hoàng Phong Cốc năm đó, Trần Xảo Thiến.

Đáng tiếc cảnh ngộ riêng từng người khác nhau, tự mình tu luyện có thành tựu, bây giờ hắn đã phi thăng Chân Tiên giới, tu thành Đại La nghiệp vị, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, có thể trường sinh bất tử trăm triệu năm.

Nhưng Trần Xảo Thiến sớm đã hoá thành cát vàng, không biết nàng này phải chăng đã chuyển thế, và đã chuyển thế đến nơi nào?

"Đã có mỹ cảnh, lại có mỹ nhân, chuyện tốt bực này Thường mỗ đương nhiên vui vẻ phụng bồi. Xích Mộng cô nương, mời." Hàn Lập rất nhanh thu lại tâm tình, cười nhạt nói ra.

Lúc đầu với tính tình cẩn thận của hắn, căn bản sẽ không ở đây nói chuyện phiếm với Xích Mộng, nhưng bây giờ hắn lại giả trang thành Thường Thích, mà tính cách của Thường Thích thì hoạt bát, nhất là có phần ham mê sắc đẹp.

Bất đắc dĩ, Hàn Lập cũng chỉ đành làm bộ như vậy.

Xích Mộng nghe vậy, đôi mắt đẹp uyển chuyển lay động, nở nụ cười xinh đẹp, dẫn đầu đi thẳng về phía trước.

Hàn Lập thấy vậy, cũng đành phải đi theo.

------oOo------

Chương 1226: Hữu kinh vô hiểm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Hai người Hàn Lập và Xích Mộng đi tới phía trước một đoạn, rất mau tới một nơi yên tĩnh.

Lại rẻ qua một ngả rẽ, phía trước xuất hiện một mảnh sơn cốc thoáng đãng, bên trong mọc đầy một loại cây phong màu vàng, dưới ánh nắng làm nổi bật lên toàn thân kim quang lóng lánh, nhưng lại không có chút tục khí nào, ngược lại có loại tự nhiên mỹ lệ.

Kim phong mọc khắp núi đồi, cho một loại cảm giác tráng lệ dị thường, đúng là mỹ cảnh hiếm thấy.

"Loại kim phong thụ này tên là Lưu Quang Kim Phong, là một loại linh thụ hiếm thấy, chỉ sinh trưởng tại nơi có nguyên khí Kim thuộc tính nồng đậm. Ngoài vẻ mỹ lệ, nó còn tản mát ra một cỗ khí tức kim nhu, có tác dụng trợ giúp nhục thân tu luyện." Xích Mộng vừa đi vừa nói.

"Thật sao? Xích Mộng tiên tử không chỉ kiến thức quảng văn, lại còn biết sâu về tu luyện nhục thân, Thường mỗ bội phục." Ánh mắt Hàn Lập giống như có mấy phần mê ly, trong miệng tán thán.

Hắn vừa mới đi vào rừng phong này, đã phát hiện trong hư không nơi đây tràn ngập khí tức kim nhu, rất có lợi cho việc ôn dưỡng thể phách.

"Tiểu nữ bất quá chỉ là đàm binh trên giấy, Thường đạo hữu ngươi tu luyện thân thể gần như viên mãn, tiểu nữ làm sao so sánh được, không biết Thường đạo hữu làm cách nào tu luyện nhục thân tới cảnh giới như thế? Trong đó hẳn là có bí pháp a?" Đôi mắt đẹp Xích Mộng lóe lên hỏi.

"Thể chất mỗi người khác nhau, phương pháp tu luyện nhục thân cũng khác

nhau, Thường mỗ quanh năm du lịch bên ngoài, cũng là dưới cơ duyên xảo hợp mới đả thông được nhiều huyền khiếu như vậy, Xích Mộng tiên tử ngươi đã quá suy nghĩ nhiều rồi." Hàn Lập nhìn qua bóng hình xinh đẹp của Xích Mộng, hàm hồ nói ra.

"Thì ra là thế, xem ra xuất ngoại du lịch quả nhiên hữu ích vô cùng, có cơ hội tiểu nữ cũng phải đi ra ngoài một chút. Chỉ tiếc là ta ra ngoài kinh lịch không nhiều, vài ngày trước đi Lưu Kim thành một chuyến, còn gây ra một chút hỗn loạn." Xích Mộng cười một tiếng, lại giống như thở dài nói.

"Lấy thân phận Xích Mộng tiên tử, lại có người can đảm chọc giận ngươi?" Hàn Lập nghe lời này, trong lòng máy động, nhưng kiệt lực bảo trì vẻ bình tĩnh, sắc mặt hơi ngạc nhiên hỏi.

"Tiểu nữ lần trước đi Lưu Kim thành, là theo lệnh Thiên Đình, truy bắt một tên trọng phạm, kết quả lại tự nhiên bị đâm ngang, dẫn đến người kia được cứu đi, mà mấy người đồng hành cùng ta đều bị giết sạch." Thần sắc Xích Mộng chợt chuyển sang lạnh lẽo.

"A, vậy mà dám gây trở ngại Thiên Đình làm việc, không biết là ai lớn mật như thế? Chẳng lẽ là đồng đảng tên trọng phạm kia?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Có phải đồng đảng hay không ta không biết, bất quá nhục thân người kia phi thường cường đại, ngược lại giống Thường đạo hữu đến mấy phần." Ánh mắt Xích Mộng nhìn chằm chằm Hàn Lập, chậm rãi nói ra.

"Xích Mộng tiên tử vì sao nhìn ta như vậy, ngươi không phải hoài nghi ta là người kia đó chứ? Bản tông lần này tranh đoạt Bồ Đề lệnh, mấy ngàn năm trước đã bí mật triệu hồi ta về sơn môn, những năm gần đây ta một mực bế quan tu luyện trong môn, chưa bao giờ rời khỏi một bước, Xích Mộng tiên tử nếu không tin, có thể đến Hiển Sơn tông ta dò xét." Hàn Lập cười ha ha một tiếng, nghiêm mặt nói.

Trên mặt hắn cười to, nhưng trong lòng thầm thở dài, xem ra bất luận hắn cố gắng ẩn tàng thế nào, vẫn bị Xích Mộng nhìn ra một chút mánh khoé.

Việc này cũng khó trách, cảm giác tu sĩ Đại La cảnh linh mẫn cỡ nào, cho dù mặt nạ Luân Hồi điện có thể che lấp khí tức hoàn mỹ, một khi động thủ, khó tránh khỏi lộ ra một chút sơ hở.

Bất quá nhìn bộ dạng này của Xích Mộng, hẳn là cũng chỉ hoài nghi mà thôi.

"Thật vậy sao..." Xích Mộng mỉm cười, xoay tay phải lại, trong tay nhiều ra một viên cầu màu trắng, trên thân cầu minh khắc vô số đường vân màu vàng, trong cầu còn có một vòng xoáy màu trắng, nhìn rất là thần bí.

"A, đây là bảo bối gì?" Trong lòng Hàn Lập hơi động, mở miệng hỏi.

"Vật này tên là Chu Thiên Nghi, chuyên cảm ứng và dò xét lực lượng pháp tắc, không biết Thường đạo hữu có dám để cho ta kiểm tra một chút lực lượng pháp tắc của ngươi, xem ngươi và người kia có giống nhau không?" Xích Mộng nhìn chằm chằm Hàn Lập, thanh âm trong miệng lại càng ôn nhu.

Cùng lúc đó, vài luồng khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng rừng phong truyền đến, khóa chặt hắn.

"Việc này... Chỉ dựa vào nhục thân cường đại của Thường mỗ, Xích Mộng tiên tử lại hoài nghi ta là nghịch phạm Thiên Đình, còn muốn dò xét lực lượng pháp tắc tại hạ? Như vậy khó tránh khỏi có chút đường đột à." Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi nói.

"Tình thế bất đắc dĩ, xin các hạ chớ trách, nếu có thể chứng minh Thường đạo hữu không phải người kia, tiểu nữ nguyện ý mời rượu bồi tội với ngươi." Xích Mộng chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái, đôi mắt lại nhìn chằm chằm Hàn Lập, một tơ một hào cũng không buông lỏng.

"Xích Mộng tiên tử có địa vị hiển hách, lại là nhân vật trọng yếu Thiên Đình, là tôn nữ Xích Dung Đạo Tổ, mà Thường mỗ bất quá chỉ là một trưởng lão trong Hiển Sơn tông nho nhỏ. Xích Mộng tiên tử muốn điều tra tại hạ, cứ việc điều tra là được. Bất quá trước ta muốn hỏi rõ ràng, người kia tu luyện pháp tắc gì, miễn cho bị rồi kêu oan không thấu." Ý niệm trong đầu

Hàn Lập nhanh quay ngược trở lại, hừ lạnh một tiếng nói.

Nơi này ở trong Cửu Nguyên quan, hắn nếu kiên trì không để Xích Mộng kiểm tra, sẽ càng dẫn tới nhiều người chú ý, tình huống như vậy càng thêm hỏng bét.

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện mặt nạ màu đen của Luân Hồi điện càng thêm tinh diệu so với Chu Thiên Nghi trong tay Xích Mộng.

Tâm niệm chuyển động, Hàn Lập đồng thời thầm vận « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », thu giấu tất cả Thời Gian Pháp Tắc vào sâu trong thân thể.

Còn có lực lượng thần thức trong đầu hắn, cũng đều áp súc, nội liễm vào.

Vào thời khắc này, Thời gian pháp tắc chi lực trong cơ thể hắn áp súc co vào trong kịch liệt, hóa thành một viên cầu màu vàng lớn chừng quả trứng gà.

Viên cầu màu vàng tròn trùng trục, cho người ta một loại cảm giác viên mãn, tất cả Thời Gian Pháp Tắc nội liễm trong đó, một tơ một hào cũng không phát ra.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống này, trong lòng không khỏi giật mình.

"Người kia tu luyện bí thuật công pháp có chút hỗn tạp, bất quá chủ yếu vẫn là Thời gian pháp tắc, một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, đa tạ Thường đạo hữu phối hợp." Xích Mộng không để ý chút nào lời mỉa mai của Hàn Lập, mỉm cười, sau đó miệng lẩm bẩm.

Hạt châu màu trắng trong tay nàng chuyển động quay tròn, đường vân màu vàng phía trên toả ra quang mang sáng tỏ, vòng xoáy màu trắng trong viên cầu càng chuyển động nhanh kịch liệt hơn.

Một cỗ ba động vô hình từ trong viên cầu lộ ra, chui vào thể nội Hàn Lập.

Tiên linh lực trong cơ thể Hàn Lập lập tức rung động, không tự chủ được

hiển lộ ra bên ngoài.

Bên ngoài thân hắn hiển hiện từng đạo hắc quang, còn điểm chút lôi quang màu vàng.

Những hắc quang kia chính là pháp tắc tu luyện của Thường Thích, mà lôi quang màu vàng lại là Lôi điện pháp tắc của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thời gian trước đã được tế luyện lại, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó hoàn toàn khác biệt trước đó, không sợ bị nhận ra.

Mà Thời Gian Pháp Tắc giấu ở sâu trong thân thể, vững chắc không gì sánh được, không bị Chu Thiên Nghi ảnh hưởng chút nào.

Cảm ứng được tình huống này, trong lòng của hắn đại hỉ, nhưng thần sắc tự nhiên không biểu lộ mảy may, vẫn như cũ một bộ dạng âm trầm tức giận.

Xích Mộng thấy cảnh này, khẽ giật mình, nhưng lại chưa từ bỏ ý định, gia tăng thôi động Chu Thiên Nghi.

Tiên linh lực trong có thể Hàn Lập rung động càng thêm lợi hại, càng nổi lên nhiều ánh sáng màu đen và Lôi Điện Pháp Tắc, trừ điều đó ra, lại không có biến hoá gì khác.

"Đã được chưa?" Hàn Lập lạnh lùng mở miệng.

Đôi mắt đẹp Xích Mộng lấp lóe, bấm niệm pháp quyết với viên cầu một chút, quang mang trên viên cầu lập tức thu lại.

Tiên linh lực thể nội Hàn Lập khôi phục lại bình tĩnh, quang mang pháp tắc quanh người cũng lóe lên biến mất.

"Xem ra tiểu nữ đã hiểu lầm Thường đạo hữu, ở đây xin tạ lỗi các hạ. Sau đó ta sẽ đặt một bàn tiệc rượu ở Khai Nguyên Cửu Nguyên thành, xin lỗi Thường đạo hữu." Xích Mộng chắp tay với Hàn Lập, áy náy nói.

"Xin lỗi thì không cần, xin hỏi Xích Mộng các hạ còn có chuyện gì không? Nếu không có, xin thứ cho tại hạ không bồi tiếp được." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, cũng không chờ Xích Mộng đáp lời, liền quay người di ra ngoài Kim Phong Lâm.

Xích Mộng nhìn bóng lưng Hàn Lập dần dần đi xa, đôi mi thanh tú vẫn như cũ không hoàn toàn giãn ra.

Lập tức eo thon nàng uốn éo, ngọc bội trên thân rung động đinh đang, thân ảnh trong Kim Phong Lâm biến mất không còn tăm tích, mấy cỗ khí tức khác trong rừng phong cũng biến mất theo

...

Hàn Lập rời Kim Phong Lâm, rất nhanh quay trở về Hiển Sơn biệt viện.

"Hàn đạo hữu, Xích Mộng kia tìm ngươi, là đã nhận ra thân phận của ngươi?" Chu Hiển Dương sớm đã chờ ở chỗ này, Hàn Lập vừa về, lập tức bước tới hỏi thăm.

"Không có, nàng thấy ta tu luyện nhục thân mạnh mẽ, thỉnh giáo ta một chút về vấn đề này thôi." Trong lòng Hàn Lập hơi động, vẫn quyết định không kể chuyện vừa phát sinh cho Chu Hiển Dương nghe, để tránh gã, còn có bọn người Giao Tam, Vũ Dương có ý gì khác.

Hắn bây giờ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, không muốn xuất hiện biến cố, ảnh hưởng tới tin tức Kim Đồng.

"Vậy là tốt rồi." Chu Hiển Dương nghe vậy trong lòng buông lỏng, nhẹ gật đầu.

"Lại nói, Hàn đạo hữu tu luyện nhục thân đạt đến cảnh giới này, thật khiến người ta hâm mộ, không biết Hàn đạo hữu phải chăng nắm giữ bí quyết gì? Tại hạ nguyện ý bỏ ra năm ngàn vạn tiên nguyên thạch trao đổi." Thần sắc Chu Hiển Dương lập tức chuyển động, trong mắt nổi lên quang mang sốt ruột, hỏi.

"Tại hạ nào có bí quyết gì, có được thành tựu nhục thân như hôm nay, chỉ là cơ duyên xảo hợp mà thôi." Hàn Lập lắc đầu nói.

Chu Hiển Dương nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

"Chu đạo hữu, ta đã dựa theo ước định, hoàn thành nhiệm vụ của mình, thay Hiển Sơn tông các ngươi lấy được một tấm Bồ Đề lệnh, không biết yêu cầu của ta khi nào được thực hiện?" Hàn Lập hỏi.

"Hàn đạo hữu an tâm chớ vội, Vũ Dương đạo hữu đã biết tin tức Hàn đạo hữu thắng liên tiếp ba trận, vật ngươi muốn cũng đã đưa tới, bất quá phải chờ ta lấy được Bồ Đề lệnh, sau đó mới có thể đưa cho ngươi." Chu Hiển Dương cười làm lành một tiếng, nói ra.

"Một tay giao tiền, một tay giao hàng, xác thực hợp lý. Tốt, vậy chờ bảy ngày sau rồi hẵng nói." Hàn Lập khẽ gật đầu nói.

Chu Hiển Dương cũng không ở lâu, nói vài câu nhàn thoại với Hàn Lập, liền cáo từ rời đi.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện.

...

Bảy ngày trôi qua rất nhanh, Hàn Lập theo đoàn người Hiển Sơn tông, lần nữa đi vào sơn môn Cửu Nguyên quan.

Cửu Nguyên quan sớm đã phái người chờ ở chỗ này, dẫn đám người Hiển Sơn tông đi vào chỗ sâu trong sơn môn.

Hàn Lập vừa theo đám người đi tới phía trước, vừa bất động thanh sắc âm thầm dò xét tình huống trong Cửu Nguyên quan.

Hắn đã sớm để Lam Nhan nói rõ tình huống trong Cửu Nguyên quan, còn vẽ địa đồ trong Cửu Nguyên quan cho hắn.

Sơn môn Cửu Nguyên quan chiếm diện tích cực kỳ lớn, chia làm hai bộ

phận ngoại quan và nội quan.

Đáng tiếc bọn người Lam Nhan có địa vị không cao, trước kia chỉ hoạt động trong phạm vi ngoại quan, nội quan chỉ đi qua một hai lần, trên địa đồ cũng chỉ vẽ tình huống ngoại quan, nội quan lại vẽ vẻn vẹn có mấy chỗ.

Bất quá những địa phương trước mắt, ngược lại đều được Lam Nhan vẽ trên địa đồ, điều này khiến Hàn Lập an tâm hơn không ít.

------oOo------

Chương 1227: Dị động trong quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau một lát, nhóm người Hàn Lập tới trước một cung điện khổng lồ tọa lạc giữa sườn núi, trên tấm biển chính cung điện viết ba chữ lớn "Cửu Nguyên các".

"Các vị đạo hữu, xin mời." Người dẫn đường mời đoàn người Hiển Sơn tông tiến vào đại điện.

Cửu Nguyên các nhìn từ bên ngoài cũng không lớn, nhưng không gian bên trong lại rộng lớn lạ thường, rộng khoảng ngàn trượng, hiển nhiên là trong quá trình xây dựng đã dùng chất liệu và thủ pháp nào đó ẩn chứa không gian pháp tắc.

Giờ phút này, bên trong đã có người của mấy tông môn tới trước, nhìn thấy đoàn người Hiển Sơn tông tiến vào, một vài người quen liền đi tới chào hỏi.

Bởi nguyên nhân lúc trước giao đấu đại triển thần uy, một số người chủ động bắt chuyện với Hàn Lập, cũng may Hàn Lập đã sớm nắm được tư liệu về thân phận của những người này và quan hệ với "bản thân", việc ứng phó cũng khá thành thạo.

Sau gần nửa canh giờ, mười hai tông môn đã thể hiện tài năng đều đã vào, người những tông môn khác không hề xuất hiện.

Lại qua một lát, đại điện vang lên tiếng chuông.

Đám người trong đại điện lập tức đứng nghiêm trang, Phượng Thiên tiên sứ, Thuần Quân chân nhân, Lục Xuyên Phong, Hoắc Uyên, Thiên Tinh Tôn Giả từ hậu điện đi ra.

Sau lưng Thuần Quân chân nhân còn có mấy trưởng lão Cửu Nguyên quan đi theo, tuy nhiên Xích Mộng lại không tới, điều này khiến Hàn Lập âm thầm thở phào trong lòng.

Trong điện, mọi người cùng thi lễ: "Bái kiến Phượng Thiên tiên sứ! Thuần Quân quan chủ!"

Thuần Quân chân nhân mỉm cười nói: "Không cần đa lễ. Lời thừa cũng không cần nói, hôm nay mời chư vị tới, là để trao tặng Bồ Đề lệnh, những người trước đó thi đấu chiến thắng, tiến lên đây."

Mười hai người từ trong đám đông các tông đi ra, đứng trước Thuần Quân chân nhân và Phượng Thiên tiên sứ, xếp thành một hàng.

Thuần Quân chân nhân lùi về một bên, Phượng Thiên tiên sứ tiến lên trước một bước, ôm quyền thi lễ về phía hư không một cái, rồi cất giọng: "Cung thỉnh Bồ Đề lệnh!"

Y vừa dứt lời, hư không tỏa ra kim quang loá mắt, một bảo hạp màu vàng hình vuông hiện lên.

Phượng Thiên tiên sứ thi lễ với bảo hạp, sau đó khẽ bấm quyết, bảo hạp tự động mở ra, bên trong đặt sẵn mười hai tấm lệnh bài màu vàng phong cách cổ xưa, tản mát ra khí tức kỳ lạ, giống như bên trong ẩn chứa một loại năng lượng kỳ lạ nào đó.

Mọi người trong điện thấy mười hai tấm lệnh bài, khuôn mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Ánh mắt Hàn Lập chỉ khẽ liếc qua mười hai tấm lệnh bài, mặc dù trên mặt cũng lộ ra thần sắc vài phần kích động, nhưng trong lòng hắn cũng không quá để ý tới mấy tấm lệnh bài mà đám tu sĩ cao giai Đại Kim Nguyên Tiên Vực đều mơ ước này.

Mục đích bản thân hắn tới đây, phần nhiều là vì Kim Đồng, khoảng cách tới khi hoàn thành nhiệm vụ Luân Hồi điện bây giờ chỉ còn một bước. Chờ xong chuyện này, hắn thu được manh mối Kim Đồng, bắt đầu cần phải cân nhắc triển khai hành động thế nào để giải cứu.

Đối với thực lực hắn bây giờ, Cửu Nguyên quan này không khác đầm rồng hang hổ, chắc chắn không thể xông vào, hoàn cảnh lý tưởng nhất, là mượn thời điểm Luân Hồi điện hành động, thừa nước đục thả câu.

Chỉ là cho đến hiện tại, hắn vẫn không rõ mục đích hành động của Luân Hồi điện lần này, cũng không biết mình có thể nhân cơ hội tốt này hay không.

Thế nhưng, bản thân đã ở nơi đây, tất nhiên là đi tới đâu tính tới đó.

Trong khi Hàn Lập đang xoay chuyển ý nghĩ, Phượng Thiên tiên sứ dẫn pháp quyết, mười hai tấm lệnh bài lập tức bay ra từ trong bảo hạp, rơi vào tay từng người trong đám Hàn Lập.

Một tay tiếp nhận lệnh bài, trong lòng Hàn Lập khẽ động một chút.

Lệnh bài trên tay cực kỳ nặng, không biết do loại thiên tài địa bảo nào tạo thành, tay chạm vào lạnh buốt, tiếp xúc gần còn có thể cảm ứng một nguồn năng lượng kỳ lạ ẩn chứa bên trong.

Phượng Thiên tiên sứ từ tốn nói: "Bồ Đề lệnh là đồ vật được chính Chí Tôn đại nhân tự tay luyện chế, dùng lệnh bài này là có thể tham gia Bồ Đề thịnh yến, chư vị cần phải bảo quản thật tốt."

Hàn Lập đang muốn dò xét một chút tình trạng trong lệnh bài, nghe thấy là đồ vật Thời Gian Đạo Tổ tự tay luyện chế, vội dừng động tác lại, thậm chí có cảm giác xúc động muốn lập tức vứt bỏ.

Phượng Thiên tiên sứ tiếp tục nói: "Bồ Đề thịnh yến lần này, vẫn cử hành trong Dao Trì thắng cảnh, dựa vào lệnh này, có thể mang ba người vào bàn. Về phần có thể thu hoạch gì tại Bồ Đề thịnh yến, phải xem cơ duyên chư

vị." Sau đó thân người y nhẹ nhàng lui sang một bên.

"Gầm..."

Nhưng đúng lúc này, một tiếng thú rống đột nhiên từ rất xa bên ngoài truyền tới.

Trong Cửu Nguyên các, thần sắc mấy vị trưởng lão lập tức biến đổi, Thuần Quân chân nhân chỉ khẽ chau mày, ánh mắt nghi vấn nhìn sang một trưởng lão béo lùn bên cạnh.

Người kia liền nhắm hai mắt, hai ngón tay điểm vào mi tâm của mình, trong miệng vang lên những tiếng ngâm tụng.

Hàn Lập thấy chỗ mi tâm gã chớp sáng từng vòng hào quang màu vàng, ba động thần hồn mãnh liệt lập tức từ đó truyền ra, hình như là một phương thức đưa tin thần hồn đặc biệt.

Sau một lát, gã chợt thu hồi hai ngón tay, hai mắt bỗng mở ra, nói:

"Linh Thú sơn bên kia, chuồng nuôi thú không biết xảy ra sơ suất gì, con tổ thú trấn sơn Bích Nhãn Kỳ Lân bị làm cho kinh sợ, nổi cơn điên, phá hủy chuồng thú lao ra, đang chạy loạn khắp núi."

Thuần Quân chân nhân lạnh nhạt hỏi: "Bích Nhãn Kỳ Lân là Linh thú trấn sơn cấp bậc Đại La, luôn luôn thuần phục ôn hòa, sao đột nhiên lại chạy loạn? Sơn Dương trưởng lão đâu? Con thú này không phải một mực do trưởng lão đặc biệt nuôi dưỡng sao?"

Nhìn vẻ mặt y dường như cũng không cảm thấy đây là việc đại sự gì, chỉ hỏi thăm, cũng không có ý trách cứ.

Trưởng lão béo lùn cung kính đáp: "Hồi bẩm quan chủ, trước đây hạ giới Sơn Nguyên giới xuất hiện một hung thú có thể so với Thái Ất sơ kỳ, tàn hại quá hung ác. Không người nào trong Sơn Nguyên giới có thể hàng phục, Sơn Dương trưởng lão phải hạ giới đi thu phục con thú này, đến nay chưa trở về."

Lời gã vừa dứt, âm thanh ồn ào bên ngoài càng lớn, tiếng linh thú gầm thét với dị cầm kêu vang liên tiếp không ngớt, mặc dù cách nơi đây rất xa, nhưng vẫn như bên tai không dứt.

Trưởng lão béo lùn nhắm mắt, sau một hồi thẩm tra, thần sắc trên mặt càng khẩn trương thêm mấy phần, nói:

"Quan chủ, Linh Thú sơn bên kia có rất nhiều chuồng thú bị Bích Nhãn Kỳ Lân làm hỏng, linh thú trốn ra chạy loạn hơn bảy mươi con, không ít đã dùng bản mệnh thần thông xông ra Linh Thú sơn, trong đó hai con Giá Hòa viên lao ra, may mà Mộ Dung trưởng lão ngăn trở, nếu không tiên thực linh thảo sẽ tổn thất nặng nề."

Thuần Quân chân nhân suy nghĩ một lát rồi phân phó: "Hôm nay trong quan chiêu đãi khách quý, không thể để đường đột khinh mạn khách mời, báo tin để Lôi Quân sư huynh tự mình đi xử lý đi."

"Vâng." Trưởng lão béo lùn lên tiếng, lập tức nhắm mắt đưa tin.

Thuần Quân chân nhân xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía đám người Phượng Thiên tiên sứ, cười nói: "Trong môn xảy ra vài tình huống, để chư vị chê cười rồi."

Phượng Thiên tiên sứ không để tâm, thuận miệng đáp: "Không sao, chỉ là Linh thú chạy ra ngoài, bắt về là được."

"Việc không đáng ngại..." Mấy người Thiên Tinh Tôn Giả cũng đều mỉm cười nói.

Về phần người của mười hai tông môn đến tiếp nhận Bồ Đề lệnh, dĩ nhiên không dám nói nửa lời, chỉ có thể ở dưới cười hùa theo.

Mọi người ở đây cảm thấy nghi thức đã xong, cũng nên rời khỏi chỗ này, bỗng bên ngoài Cửu Nguyên các lại truyền tới một tiếng nổ "Ầm ầm", toàn bộ đại điện chấn động dữ dội theo.

Ngay sau đó, lại có những thanh âm nổ vang liên tiếp.

Âm thanh nghe thấy ở khoảng cách rất xa, nhưng thanh thế không nhỏ, không giống như tiếng động do Linh thú gây ra.

"Chuyện gì xảy ra?" Thần sắc Thuần Quân chân nhân rốt cuộc biến đổi, mở miệng hỏi.

Tên trưởng lão béo lùn kia lần nữa dùng bí thuật thần hồn dò xét qua, sau đó gã không trực tiếp mở miệng, mà truyền âm cho Thuần Quân chân nhân.

Nghe xong, sắc mặt y ngưng lại, cuối cùng trên trán xuất hiện vẻ tức giận.

Thuần Quân chân nhân đứng dậy, chắp tay với mấy người, nói: "Phượng Thiên tiên sứ, Hoắc đạo hữu, Lục cung chủ, Thiên Tinh đạo hữu, trong quan có một số việc, ta cần tự mình xử lý một hai, làm phiền chư vị chờ ở đây một lát."

Hoắc Uyên đứng dậy đáp: "Nếu trong quan có việc, vậy Thuần Quân đạo hữu cứ đi, chúng ta ở đây uống thêm vài chén nước trà là được."

"Thuần Quân đạo hữu cứ đi, không sao." Mấy người còn lại cũng đều đứng dậy nói.

Thuần Quân chân nhân đứng lên, cổ tay chuyển một cái, lấy ra một cây phất trần tơ bạc, tiện tay vung lên, trước người liền có những tầng gợn sóng màu bạc chớp sáng, hư không lập tức sụp đổ, hiện ra một cánh cửa hư không.

Mắt Hàn Lập nhìn qua, nhưng trong lòng thì khẽ động, Thuần Quân chân nhân kia sở tu không phải Không Gian Pháp Tắc, trước mắt lại có thể khai mở ra cánh cửa không gian sáng bạc kia, có thể thấy phất trần trong tay y hiển nhiên là một món không gian tiên khí hiếm có.

Thuần Quân chân nhân nói với trưởng lão béo lùn, phân phó một tiếng: "Ngu trưởng lão, ngươi ở đây chiêu đãi các vị khách quý, ta đi một chút rồi về."

Sau đó, thân hình y lùi lại, trực tiếp chui vào trong gợn sóng màu bạc, biến mất không thấy.

Đám người Phượng Thiên tiên sứ lại ngồi xuống, mỗi người chậm rãi ăn uống, thỉnh thoảng nói chuyện với nhau vài câu. Những người của mười hai tông môn như Chu Hiển Dương thì nhìn nhau, có chút đứng ngồi không yên.

Vị trưởng lão béo lùn kia thấy vậy, mở miệng trấn an: "Các vị đạo hữu không cần sốt ruột, quan chủ chân nhân đi một lát sẽ trở lại, mọi người cứ yên tâm ở chỗ này đợi trong chốc lát."

Người mười hai tông môn dĩ nhiên không dám dị nghị gì, chỉ có thể thành thật ngồi xuống, chờ đợi tất cả bụi trần lắng xuống*.

*bụi trần lắng xuống/ trần ai lạc định: mọi thứ đã được an bài, kết thúc.

Qua một thời gian ước chừng uống cạn chén trà, Thuần Quân chân nhân rời đi nhưng thủy chung vẫn không thấy trở về.

Hàn Lập tới gần Chu Hiển Dương, truyền âm hỏi: "Động tĩnh bên ngoài có phải do bên kia hành động hay không?"

Chu Hiển Dương truyền âm trả lời: "Nhiệm vụ của chúng ta chỉ là lấy được Bồ Đề lệnh, chuyện còn lại hoàn toàn không biết, cũng không nên quản."

Hàn Lập nghe những lời ấy, biết hỏi cũng không được gì, không cần phải nhiều lời nữa.

Nhưng vào lúc này, một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, phá vỡ yên tĩnh trong Cửu Nguyên các.

Cả tòa đại điện chấn động kịch liệt theo tiếng nổ vang, đồ đạc bày biện trong phòng ngã trái ngã phải khắp sàn.

Không ít người bị lực chấn động này tác động vào, đứng không vững.

Tử Lạc tiên tử của Thiên U hồ, thần sắc khẽ biến, mở miệng hỏi: "Đây là thế nào..."

Thần sắc những người còn lại cũng đều hơi đổi, cơ hồ tất cả đều cảm ứng được tiếng nổ vừa rồi uy lực cường đại đến mức nào, mà càng làm cho bọn họ sợ hãi là tiếng nổ lần này không ở xa, mà gần ngay phụ cận Cửu Nguyên các.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn qua, liền thấy bốn phía mặt đất và bức tường, thậm chí trên nóc nhà đều có một tầng hào quang màu vàng hiển hiện, bên trong hiện ra nhiều tầng phù văn trận đồ phức tạp vô cùng, nhìn qua cũng biết là cấm chế đại trận thập phần cao cấp.

Ngu trưởng lão nói gấp: "Các vị yên tâm, Cửu Nguyên các này là trọng địa của tông môn chúng ta, vốn có cấm chế đại trận độc lập bảo vệ, cho dù tu sĩ Đại La trung kỳ muốn phá vỡ cũng không dễ, càng không cần nhắc tới Linh thú trốn thoát gây tổn hại."

"Ầm ầm "

Gã vừa dứt lời, một tiếng nổ vang càng thêm dữ dội, cả tòa Cửu Nguyên các lần nữa chấn động kịch liệt.

Những phù văn trận đồ màu vàng bao phủ bốn phía đại điện cũng theo đó run rẩy, mặt ngoài lập tức sáng rực kim quang, cơ hồ giúp đại điện sắp đổ sập một lần nữa vững chắc lại.

Lúc này, mọi người ý thức được tình huống có chút không đúng, vài người thậm chí lộ ra vẻ bối rối.

Chỉ có mấy người Phượng Thiên tiên sứ từ đầu đến cuối vững như bàn thạch, dường như không quá để ý tình huống trước mắt, vẫn đang nói chuyện phiếm như cũ, tựa hồ tất cả việc phát sinh bên ngoài, đều không quan hệ gì với bọn họ.

------oOo------

Chương 1228: Không thể tin

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ngu trưởng lão, xem qua uy lực bạo tạc này, không giống như Linh thú bình thường, hẳn là quý tông xảy ra chuyện gì?" Lạc Nguyên Sơn chau mày, mở miệng hỏi.

Gã vừa nói xong, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào trên thân tên trưởng lão mập lùn kia.

"Chư vị không nên suy đoán thêm, chỉ là một ít Linh thú chạy thoát, bọn chúng đều có dị năng, không dễ bắt được, không cần ngạc nhiên, cứ ở đây an tâm chờ đợi là được." Ngu trưởng lão nghiêm nghị nói.

"Ngu trưởng lão, nếu xảy ra chuyện gì, mong rằng ngươi nói rõ sự thật, có lẽ chúng ta có thể dốc chút sức mọn?" Chu Hiển Dương khẽ chau mày, mở miệng nói.

"Buồn cười, Cửu Nguyên quan ta khi nào cần ngoại nhân hỗ trợ?" Ngu trưởng lão nghe vậy, lập tức râu ria dựng lên, trợn mắt nói.

"Lỡ lời, là tại hạ lỡ lời. Ngu trưởng lão, nếu Bồ Đề lệnh đã truyền xuống, chúng ta lưu tại nơi này cũng vô dụng, không bằng để chúng ta rời đi, trở về tông môn của mình, cũng đỡ làm phiền quý tông." Chu Hiển Dương vội xin lỗi nói.

Y vừa dứt lời, toàn bộ Cửu Nguyên các lần nữa rung mạnh, uy lực càng lớn hơn trước đó, trên trụ gỗ trong điện hiện lên đạo đạo vết rạn mắt thường có thể thấy được, nếu không có tầng cấm chế kia, chỉ sợ đã sụp đổ.

Phượng Thiên tiên sứ thấy thế, lông mày cũng không nhịn được hơi nhăn lại, tựa hồ có chút không vui, đứng dậy hỏi: "Cửu Nguyên quan các ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ là Linh thú chạy thoát, thế mà trì hoãn lâu như vậy cũng không giải quyết được?"

Trưởng lão mập lùn tự nhiên không dám qua loa với câu hỏi của tiên sứ Thiên Đình, do dự một chút, sau đó ôm quyền nói: "Hồi bẩm tiên sứ, lúc trước Linh Thú sơn chạy loạn chỉ là mở đầu, sau đó các nơi trong Cửu Nguyên quan xuất hiện náo động, thanh thế không quá lớn, nhưng xảy ra nhiều chỗ, cho nên mới có vẻ hơi rối ren."

"Thuần Quân chân nhân đâu? Hiện tại nơi nào?" Phượng Thiên tiên sứ hỏi.

"Quan chủ lo lắng Tổ Sư đường bên kia xảy ra chuyện, tạm thời tọa trấn bên kia, chờ phân loạn lắng lại, sẽ trở về chỗ này." Ngu trưởng lão vội giải thích.

Đám người nghe lời ấy, lập tức phân loạn lên, đều thỉnh cầu Ngu trưởng lão mở ra cấm chế, để bọn họ rời đi.

"Các ngươi không nên sinh sự, vẫn nên an tâm chờ ở nơi đây cho thỏa đáng." Ngu trưởng lão quay đầu nhìn về phía những người này, sắc mặt lập tức trầm xuống, thấp giọng trách mắng.

Bọn người Chu Hiển Dương thấy thế, nhao nhao im lặng, không dám nói nữa.

"Cửu Nguyên quan kiêu ngạo thật lớn, những người này dù sao cũng đã lấy được Bồ Đề lệnh, có tư cách đại diện Trung Thổ Tiên Vực chúng ta tham dự Bồ Đề yến, Ngu trưởng lão đây là muốn làm gì?" Phượng Thiên tiên sứ nhắm hai mắt lại, lạnh giọng nói.

"Thuộc hạ không dám..." Ngu trưởng lão vội vàng xin lỗi.

"Tiên sứ đại nhân an tâm chớ vội, nếu Thuần Quân đạo hữu đã tự thân xuất mã, không cần phải lo lắng. Nghe nói tiên sứ cũng thích đánh cờ vây, tới tới tới, không ngại phân cao thấp với kẻ đánh cờ dở này một chút?" Lúc này,

Thiên Tinh Tôn Giả một mực im lặng đứng dậy, giải vây giúp vị Ngu trưởng lão kia.

"Ta thấy vị Ngu trưởng lão cũng không có ý gì, bất quá Cửu Nguyên quan xảy ra nhiễu loạn, hiện tại những người khác cũng không thích hợp rời đi." Lục Xuyên Phong đứng dậy nói.

Phượng Thiên tiên sứ nghe lời ấy, tự nhiên cũng minh bạch ngụ ý của gã, liền một lần nữa ngồi xuống.

Thiên Tinh Tôn Giả ngồi đối diện với y, tay áo vung lên, trên mặt bàn giữa hai người liền xuất hiện một bàn cờ thanh ngọc, hai lọ đựng cờ một đen một trắng cũng xuất hiện gần hai người.

Phượng Thiên tiên sứ lúc đầu căn bản không có hứng, giờ phút này thấy các đồ vật trên bàn, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, lập tức mở ra lọ cờ màu đen trước người, bên trong liền có một mảnh hào quang màu tím nhạt toả ra.

Chỉ thấy từng quân cờ trong bình, từng quân cờ lượn lờ tử quang, phía trên chiếu ra điểm điểm quang trạch, nhìn tựa như từng ngôi sao chiếu trong màn đêm, ở trong còn tản mát ra trận trận ba động tinh thần chi lực, nhìn sáng chói đến cực điểm.

"Đây chẳng lẽ là bộ bàn cờ Tinh Hà Lạc trong truyền thuyết kia?" Đôi mắt Phượng Thiên tiên sứ lập tức sáng lên, hỏi vội.

"Tiên sứ hảo nhãn lực, chính là vật này, ngươi ta đánh ván này, nếu có thể thắng, ta liền dâng lên hai tay bộ bàn cờ này, thế nào?" Thiên Tinh Tôn Giả cười nói.

"Ha ha, khó được Thiên Tinh Tôn Giả có nhã hứng như vậy, ta liền phụng bồi một hai." Phượng Thiên tiên sứ cười nói.

Lúc này gã bắt đầu đánh cờ với Thiên Tinh Tôn Giả, không tiếp tục để ý bọn người mười hai tông môn kia nữa.

Trải qua trò nháo vừa rồi, những người còn lại cũng không dám nói gì nữa, chỉ có thể chờ đợi phân loạn bên ngoài kết thúc.

Hoắc Uyên lườm đám người một cái, lại cùng Lục Xuyên Phong đàm luận chuyện bí ẩn hiện thời của Kim Nguyên Tiên Vực, chỉ là bên ngoài hai người đã sớm dùng bí pháp ngăn cách ra, ngoại nhân tự nhiên không nhìn trộm được nửa điểm.

Sau khi đám người im lặng, trong cả tòa đại điện một lần nữa yên tĩnh trở lại, chỉ có từng tiếng quân cờ vỗ bàn thanh thúy vang lên, thỉnh thoảng từ Phượng Thiên tiên sứ và Thiên Tinh Tôn Giả truyền đến.

"Đùng "

Hai tay Phượng Thiên tiên sứ kẹp lấy một quân cờ tinh quang rạng rỡ, vỗ vào giữa bàn, trên mặt tươi cười.

"Tôn Giả chẳng lẽ có tâm tặng lễ cho ta, chứ sao lại liên tục thất thủ, nhường cả mảng lớn giang sơn trên bàn cờ cho ta?" Phượng Thiên tiên sứ nhìn về phía Thiên Tinh Tôn Giả, vừa cười vừa nói.

"Tiên sứ nói đùa, luận đạo đánh cờ vây, ta tự nhiên không phải đối thủ tiên sứ. Bất quá tiên sứ có biết bàn cờ này cũng là trận bàn, quân cờ bén rễ, nâng cờ không hối hận, bày ra chưa chắc đã là ván cờ." Thiên Tinh Tôn Giả nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Tôn Giả đây là ý gì?" Phượng Thiên tiên sứ nghe lời ấy, có chút không hiểu ý nghĩa, hỏi.

"Tiên sứ, đến lượt ta xuống cờ rồi." Thiên Tinh Tôn Giả không trả lời, chỉ vừa cười vừa nói.

Nói xong, gã vê lên một quân cờ trắng, vỗ xuống chính giữa bàn cờ.

Theo "Đùng" một tiếng vang lên, trên bàn cờ thanh ngọc kia không hề có điềm báo trước, lộ ra một đạo hào quang màu tím.

Một cỗ tinh thần chi lực cuồng bạo không gì sánh được từ trên bàn cờ bỗng nhiên nổ bể ra, hóa thành trận trận ba động kịch liệt trùng kích về bốn phía, những nơi đi qua tất cả mọi thứ biến thành bột mịn.

Hoắc Uyên và Lục Xuyên Phong bị liên lụy, cũng đều nhao nhao thối lui trăm trượng, nhìn lại bên kia.

Chỉ thấy bàn cờ bày ra đã sớm bị vỡ nát, tấm bàn cờ thanh ngọc kia cũng đã biến mất không thấy gì nữa, trên mặt đất chỗ bàn cờ chiếu ra thanh quang phương viên hơn mười trượng.

Trên đó khắc hoạ ngang dọc mười chín đường cong, thình lình hóa thành từng tia sáng trắng lớn bằng ngón cái, quấn quanh trên thân Phượng Thiên tiên sứ, quấn chặt gã vào mặt đất chỗ bàn cờ, không thể động đậy.

Mà những quân cờ màu trắng rơi vào trên đó, thình lình kết thành một toà tinh quang đại trận phức tạp, trên đó tinh mang màu tím xoay quanh không ngừng, ở trong truyền ra trận trận ba động tinh thần mãnh liệt.

Cùng lúc đó, Thiên Tinh Tôn Giả đứng đối diện mặt lộ ý cười, hai tay chắp trước người bộ dạng như lễ Phật.

"Hôm nay có đại sự muốn làm, đành phải mượn đầu tiên sứ dùng một lát."

Thiên Tinh Tôn Giả quát lớn một tiếng, hai tay đột nhiên đẩy về phía trước.

Tất cả quân cờ màu trắng trên mặt đất lập tức sáng lên đạo đạo tia sáng chói mắt, trực tiếp hóa thành mấy chục đầu Tinh quang Giao Long to bằng cánh tay trẻ con, lóe lên xông tới mấy chục khiếu huyệt khẩn yếu trên người Phượng Thiên tiên sứ.

Hết thảy nhìn như dài dằng dặc, kỳ thật chỉ phát sinh trong nháy mắt như điện quang hỏa thạch.

Phượng Thiên tiên sứ căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể dựa vào bản năng, kích thích lực lượng pháp tắc bản thân, bên ngoài thân phủ lên một tầng thủy giáp màu lam nhạt.

Ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên thủy giáp, liền phát giác được một tia dị thường. Chỉ thấy trên đó tràn ngập hơi nước, sóng nước dập dờn, rõ ràng giống như một kiện pháp bào, trên đó ẩn chứa Thủy thuộc tính chi lực cho người ta cảm giác giống như sóng biển tản ra.

"Thiên Tinh Tôn Giả, ngươi điên rồi sao?" Hoắc Uyên thấy một màn này, chợt quát một tiếng.

Thân hình y lóe lên, muốn tiến lên ngăn cản, nhưng đã trễ.

Chỉ thấy mấy chục đầu Tinh Quang Giao Long bỗng nhiên xông vào trong thủy giáp ngoài thân Phượng Thiên tiên sứ, lập tức kích thích một mảnh kinh đào hải lãng.

Trên thủy giáp mây mù bốc hơi, muôn hình vạn trạng.

Mấy chục con Giao Long kia không thoải mái như rồng bơi vào biển, ngược lại bị ngăn trở khắp nơi, thế tiến lên yếu đi khá nhiều.

Bách Tạo sơn chủ Hoắc Uyên đã đuổi đến phụ cận, Lục Xuyên Phong cũng theo sát phía sau.

"Tiên sứ đại nhân, năng lực của ngươi ngược lại mạnh hơn rất nhiều so với ta dự đoán, đáng tiếc..." Thiên Tinh Tôn Giả thấy thế, tiếc nuối nói.

Gã vừa dứt lời, hai tay thình lình biến đổi pháp quyết, thân hình lập tức lùi nhanh lại.

Ngay sau đó, mấy chục con Tinh quang Giao Long tới lui trong thuỷ giáp quanh người Phượng Thiên tiên sứ lập tức quang mang đại tác, sáng lên một mảnh bạch quang loá mắt.

Trong quang mang, mơ hồ thấy được lấm ta lấm tấm tinh quang tím nhạt, trực tiếp vỡ ra, từ đó phóng xuất ra một cỗ tinh thần chi lực doạ người không gì sánh được.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Một cỗ tinh thần chi lực cường đại tới cực điểm từ trên thân Phượng Thiên tiên sứ nổ tung lên, hóa thành một vòng xoáy bạch quang cuốn lên thiên không, khuếch trương ra bốn phương tám hướng.

"Vù vù vù..."

Nương theo trận trận tiếng gió gào thét, tinh thần chi lực trong hư không bị quấy lên, xé nát không gian trong phương viên trăm trượng.

Nhưng mà, có chút cổ quái là, nguồn lực lượng này ngưng tụ không tan, chỉ không ngừng nghiền ép xé rách không gian bốn phía quanh Phượng Thiên tiên sứ, lại không tiếp tục khuếch tán ra khu vực khác.

Phía trên đỉnh điện, ngược lại xé mở cấm chế pháp trận nơi đây, phá vỡ một cái động lớn trên đỉnh Cửu Nguyên các.

Thiên Tinh Tôn Giả thuận theo động lớn kia thoát ra ngoài, thân hình hóa thành một đạo hồng quang, bắn ra xa.

Trong mắt Hoắc Uyên phun trào lửa giận, nhìn thoáng qua thân ảnh mơ hồ trong vòng xoáy màu trắng, quay đầu hô lớn với Lục Xuyên Phong đang đuổi tới.

"Lục cung chủ, ngươi chiếu cố tiên sứ, ta đuổi theo tên Thiên Tinh kia."

Gã vừa nói xong, tiện tay vung lên, một phi toa tím xanh dài khoảng mười trượng hiển hiện trong hư không.

Thân hình gã nhảy lên, rơi vào trên đó, quanh thân phi toa sáng rõ phù văn, lập tức lấp lóe lưỡng sắc quang mang tím xanh, lóe lên từ trên không trung biến mất không thấy.

Lục Xuyên Phong đã phóng ra nóc điện thấy thế, lông mày đành nhíu chặt quay về.

Lúc này đám người còn lại trong điện mặc dù chưa có động tác gì, nhưng từng người lại như chim sợ cành cong, nhao nhao rời xa vòng xoáy bạch quang kia, thối lui đến một góc đại điện.

Bọn họ căn bản không kịp phản ứng chuyện vừa xảy ra, lại không dám tin vào hết thảy chuyện vừa thấy trước mắt.

Ngay vừa rồi, Thiên Tinh Tôn Giả Nhật Nguyệt Minh đột nhiên xuất thủ ám sát tiên sứ truyền lệnh Thiên Đình?

------oOo------

Chương 1229: Bại lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lục Xuyên Phong bất chấp mọi người còn lại trong điện, gắt gao nhìn chằm chằm vào vòng xoáy màu trắng.

Một lúc sau, vòng xoáy màu trắng dần dần yếu đi, tốc độ càng ngày càng chậm, cho tới khi biến thành những đốm sáng nhỏ rồi biến mất, thân thể Phượng Thiên Tiên Sứ cũng rơi xuống từ bên trong.

Hàn Lập kiềm chế nghi hoặc trong lòng, nhìn về phía Phượng Thiên Tiên Sứ.

Chỉ thấy thủy giáp trên người y đã biến mất, áo quần rách nát, cả người đầy vết thương sâu tới tận xương.

Nhưng chưa hết, tất cả khiếu huyệt trên người y và cả những khiếu huyệt quan trọng bên trong đan điền, đều bị lực lượng tinh thần khoét thành lỗ hổng, trong số đó có không ít chỗ lực lượng tinh thần còn sót lại đang tiếp tục xâm nhập, giống như cây đao đang cạo xương, liên tục ăn mòn khiếu huyệt, làm cho y thống khổ vạn phần.

“A…”

Phượng Thiên Tiên Sứ gào thét một tiếng, trong lòng càng phẫn hận tới cực điểm.

Y không nhớ rõ bản thân đã bao nhiêu vạn năm rồi chưa bị trọng thương

như vậy, hành động ám sát hôm nay của Thiên Tinh Tôn Giả, khiến cho y không chỉ đau đớn về thể xác, mà còn tổn hại tới cả danh dự và tinh thần.

“Ta muốn đuổi giết tất cả tu sĩ Nhật Nguyệt Minh trong Tiên Vực.” Phượng Thiên Tiên Sứ oán hận nói ra.

“Tiên sứ trước hãy điều trị thương thế, Hoắc sơn chủ đã đuổi theo Thiên Tinh Tôn Giả, sau khi bắt được y, tùy người xử trí.” Lục Xuyên Phong nhíu mày, nói.

Thế lực Nhật Nguyệt Minh rắc rối khó gỡ, gần như có thể tạo thành thế chân vạc với Kim Nguyên Tiên Cung, dưới trướng có ngàn vạn tu sĩ, sao có thể nói giết là giết toàn bộ được?

“Bất kể thế nào, ta cũng muốn cẩu tặc Thiên Tinh và Nhật Nguyệt Minh trả giá gấp trăm ngàn lần.” Phượng Thiên Tiên Sứ hận thù không giảm, nói.

Vừa dứt lời, động đến vết thương, khiến cho y đau tới méo mặt, ánh mắt nhìn về Hiển Sơn Tông và người của mười hai tông môn, thể diện đã mất hết, oán khí trong lòng càng tăng lên.

Tu sĩ của mười hai tông môn nào dám dò xét trực tiếp y, mọi người chỉ nhìn nhau, thần sắc ai cũng khó coi.

“Chỉ là một nghi lễ tiếp nhận mà thôi, sao lại thành ra như vậy…” Mặt mũi Tử Lạc Tiên Tử buồn rầu, lên tiếng than thở.

“Không được, ta thấy chuyện hôm nay không đơn giản, chúng ta không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không sợ là còn xảy ra thêm nhiều biến cố…” Một trưởng lão tóc bạc chau mày nói.

“Đúng vậy, bọn hắn giam cầm chúng ta ở đây, bốn phía cấm chế đã phá, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta là người chết trước tiên, không thể ngồi chờ chết như vậy được.” Lại có người thấp giọng nói.

“Đi đi đi, trước tiên chúng ta rời khỏi chỗ thị phi này rồi hẵng nói…”

Không biết là người nào nói, mọi người nhao nhao đứng dậy, muốn rời khỏi điện.

“Lúc trước quán chủ chúng ta có lệnh, không ai được tự ý rời khỏi Cửu Nguyên Các, các ngươi không thể đi.” Lúc này, trưởng lão ục ịch kia lại đứng ra, ngăn cản mọi người.

“Ngu trưởng lão, lúc trước ngươi nói có cấm chế bảo vệ, ở Cửu Nguyên Các là an toàn nhất nên chúng ta mới bằng lòng ở lại chỗ này. Hiện tại nơi đây đã trở thành địa phương nguy hiểm, ngươi còn dám cậy mạnh giữ chúng ta ở lại sao?” Chu Hiển Dương thấy thế, cao giọng quát.

Ngu trưởng lão tự biết đuối lý, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

“Ngu trưởng lão, ngươi đừng tốn thời gian ngăn cản chúng ta, tốt hơn hết ngươi nên đi ổn định lại tình hình trong quan, chúng ta bây giờ chỉ muốn rời khỏi Cửu Nguyên Quan mà thôi.” Lạc Nguyên Sơn cũng mở miệng nói.

“Đã như vậy, ta sẽ để các trưởng lão mang mọi người đi. Trên đường nếu có ai tự ý rời khỏi, xông loạn vào Cửu Nguyên Quan, liền xem như đồng đảng của bọn phản loạn, đánh chết tại chỗ, chư vị nghe rõ chứ?” Nghe lời nói ấy, rốt cuộc Ngu trưởng lão thở dài, nói.

Mọi người nghe vậy, ý tứ cảnh cáo đã rõ ràng, sắc mặt nhao nhao biến đổi.

Bất quá, bọn họ đều muốn mau chóng rời khỏi chỗ thị phi này, lập tức gật đầu đáp ứng.

Vì vậy, Ngu trưởng lão liền gọi vài vị trưởng lão trong Cửu Nguyên Quan, ra lệnh cho họ đem người của mười hai tông môn chia thành từng nhóm mang ra ngoài.

Hàn Lập đang suy nghĩ rời đi bằng cách nào, trong lòng bỗng nhiên vang lên tiếng của Chu Hiển Dương:

“Hàn đạo hữu, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, nên rời khỏi đây

thôi.”

“Ta còn có việc khác cần làm, chưa thể rời khỏi Cửu Nguyên Quan ngay được.” Hàn Lập truyền âm trả lời.

“Lúc trước Giao Tam đạo hữu giao nhiệm vụ cho ta, nếu như ngươi không chịu rời đi, phải giao Bồ Đề lệnh cho ta, ta sẽ giao lại thứ cần trao đổi cho ngươi.” Chu Hiển Dương truyền âm nói.

Hàn Lập không chút do dự, lật cổ tay, lấy tấm lệnh bài đang giấu trong tay áo giao cho Chu Hiển Dương.

Sau khi nhận lệnh bài, Chu Hiển Dương cũng đưa một viên ngọc tới tay Hàn Lập.

“Hàn đạo hữu, ta đi trước một bước, nơi đây không phải chỗ ở lâu, ngươi bảo trọng.” Chu Hiển Dương truyền âm nói.

Nói xong, gã liền dẫn những người khác trong tông môn theo nhóm đầu tiên rời đi, ra khỏi Cửu Nguyên các.

Hàn Lập vuốt ve viên ngọc trong tay, suy nghĩ hồi lâu, vẫn chưa phải thời điểm thích hợp để rời đi.

Thấy từng nhóm tu sĩ các tông môn khác rời đi, người bên trong đại điện ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn lại hơn mười tên trưởng lão của Hồ Sơn Tông cùng với Hàn Lập.

“Những người này giao cho ngươi mang đi khỏi Cửu Nguyên Quan, không được để xảy ra sai sót.” Vị Ngu trưởng lão kia liếc nhìn đám người Hàn Lập một chút, phân phó cho vị trưởng lão cuối cùng của Cửu Nguyên Quan.

“Vâng.” Vị trưởng lão kia gật đầu, nói.

Sau đó, gã liền mang theo đám người Hàn Lập đi về phía cửa đại điện.

Hàn Lập đi ở cuối đội ngũ, khóe mắt thoáng liếc qua Phượng Thiên Tiên

Sứ, quanh người y có một tầng ánh sáng màu lam nhạt bao phủ, một viên châu màu lam nhạt to bằng hạt nhãn đang lơ lửng trên đầu, phía trên tỏa ra từng đợt pháp tắc thuộc tính Thủy dao động vô cùng mãnh liệt.

Dưới tác dụng của pháp tắc thuộc tính Thủy, vết thương trên người của Phượng Thiên Tiên Sứ đang được chữa trị toàn bộ, bất quá khí tức của y vẫn bất ổn, hiển nhiên lực lượng tinh thần đang tàn phá trong cơ thể vẫn chưa được loại bỏ hoàn toàn.

Đúng lúc này, tim Hàn Lập bỗng nhiên đập nhanh, một cảm giác tràn đầy nguy cơ ập tới.

Hắn căn bản bất chấp việc giả mạo thân phận, lập tức vận chuyện pháp tắc Thời Gian trong cơ thể, cả người nhoáng một cái, trong nháy mắt từ dưới cùng của đội ngũ đã xuất hiện ở phía đầu.

Nhưng mà, cùng thời điểm hắn di chuyển, nhiệt độ không khí bốn phía xung quanh bỗng nhiên hạ thấp tới cực điểm, một luồng khí cực lạnh trong nháy mắt tràn ra toàn bộ Cửu Nguyên Các.

Hàn Lập ở bên trong, trơ mắt nhìn những trưởng lão của Hồ Sơn Tông, từng người một bị đông cứng lại thành tượng băng, mà hắn trong nháy mắt bước ra khỏi đại điện cũng bị đông kết ngay tại chỗ.

Trong lúc hốt hoảng, hắn cảm thấy không gian và thời gian một ngàn trượng xung quanh đều bị đông kết lại.

“Nguy rồi…”

Trong lòng Hàn Lập kinh sợ kêu lên một tiếng, cảm giác quanh người lạnh buốt thấm tận xương tủy, công pháp “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết” lập tức dừng vận chuyển, tiên linh lực trong người trong nháy mắt cũng hoàn toàn bị đóng băng.

Cảm giác này cực kì quỷ dị, giống như năm đó bị Cách Nguyên Pháp Liên giam cầm thần hồn, tiên linh lực trong người không thể điều động chút nào, tất cả pháp thuật đều không thể dùng được.

Cũng may hắn đã tu luyện thân thể tới đại thành, lực lượng thân thể đã hơn xa lúc xưa, vội vàng vận chuyển "Thiên Sát Trấn Ngục Công", điều động lực lượng tinh thần trên người.

Theo công pháp vận chuyển, huyền khiếu trên người đều phát sáng, không ngừng đánh thẳng vào khối băng màu lam trên thân.

Nhưng mà, dưới sự trùng kích của lực lượng tinh thần, khối băng màu làm trên người không có dấu hiện tan ra, mà càng ngày càng tỏa ra khí lạnh, không ngừng ăn mòn vào trong lục phủ ngũ tạng.

Hàn Lập thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng được, trái tim của mình đang dần dần lạnh cóng, nhịp đập cũng ngày càng chậm chạp. Ý nghĩ trong đầu lóe lên, hắn gọi ra Tinh Viêm Hỏa Điểu, bảo vệ tâm mạch của mình.

Cùng lúc đó, toàn bộ Cửu Nguyên Các bị băng lạnh bao phủ, khắp nơi tràn ngập sương mù màu lam, từng khối băng hình người đứng lặng lẽ bên trong, thoạt nhìn vừa đẹp lại vừa quỷ dị.

Phượng Thiên Tiên Sứ không bị đóng băng, y cũng cảm nhận được biến đổi bốn phía xung quanh, hai mắt mở ra, có chút nghi ngờ nhìn về cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung Lục Xuyên Phong.

"Lục cung chủ, ngươi làm gì vậy, tại sao lại phóng Cực Hàn Linh Vực của ngươi ra?" Y nhíu mày hỏi.

"Tiên sứ không cần kinh hoảng, trong Cửu Nguyên Các còn một con chuột nhắt của Luân Hồi Điện, đợi ta bắt giữ xong, sau đó sẽ giải trừ Linh Vực." Ánh mắt Lục Xuyên Phong nhìn vào Hàn Lập, cười nói.

Hàn Lập phát hiện được ánh mắt của y, trong lòng cảm thấy rùng mình, quả nhiên là nhằm vào mình.

Bất quá dù sợ hãi, nhưng trong lòng hắn cũng tràn đầy nghi hoặc, trên người rõ ràng đã đeo mặt nạ, cũng không có hành vi nào quá phận, càng không lộ ra sơ hở gì, Lục Xuyên Phong làm sao phát hiện ra được?

Hàn Lập vừa thúc giục Thiên Sát Trấn Ngục Công, muốn phá vỡ khối băng bao phủ quanh người, vừa lệnh cho Tinh Viêm Hỏa Điểu toàn lực đối phó với khí lạnh xâm nhập cơ thể.

Cùng lúc đó, hắn liên tục dùng thần niệm liên lạc Bình Linh của Chưởng Thiên Bình, đến lúc bất đắc dĩ, hắn cũng chỉ có thể thông qua bình nhỏ dùng khả năng xuyên không mang mình thoát khỏi hiểm cảnh này.

Nếu như vậy, bản thân tuy có thể rời khỏi Cửu Nguyên Quan, nhưng muốn cứu Kim Đồng, đã khó lại càng thêm khó, hầu như không có khả năng.

“Trong số những người này còn có thành viên của Luân Hồi Điện?” Phượng Thiên Tiên Sứ kinh ngạc nói.

“Ban đầu ta còn không dám khẳng định, nhưng trong lúc ta phóng Linh Vực ra, người này đã dùng thời gian công pháp “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết” của Chân Ngôn Môn, càng xác thực hắn là người của Luân Hồi Điện.” Lục Xuyên Phong cười nói.

“Bổn tiên sứ cũng muốn nhìn thử, tặc nhân của Luân Hồi Điện là ai?” Ánh mắt Phượng Thiên Tiên Sứ phát lạnh.

Quần áo trên người Hàn Lập đã kết thành băng, trong miệng kêu một tiếng “a” tỏa ra một luồng sương mù màu trắng, sau đó bị kéo tới cạnh người Lục Xuyên Phong.

“Nếu ta không nhìn lầm, người này mới xuất hiện trên Tru Tiên bảng, bị truy nã cực kì đặc biệt, Hàn Lập.” Lục Xuyên Phong chỉ tay về phía Hàn Lập nói.

“Hàn Lập…” Phượng Thiên Tiên Sứ nghe được tên này, có chút sững sờ.

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, thần sắc y bỗng nhiên biến đổi, sau đó đột nhiên bừng tỉnh nói: “Lại là hắn?”

“Thế nào, Tiên Sứ cũng nhận ra hắn?” Lục Xuyên Phong hỏi.

“Hừ, người này năm lần bảy lượt đối nghịch với Thiên Đình, lúc trước còn tàn sát tới tận Tiểu Kim Nguyên Tiên Cung, giết chết cung chủ Đông Phương Bạch, sau đó bỏ trốn mất dạng. Ngay cả Thiên Đình phái Diệu Pháp Tiên Tôn đuổi bắt hắn, kết quả cũng tay không trở về, không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây.” Phượng Thiên Tiên Sứ quá đỗi vui mừng, vội vàng nói.

“Nói như vậy, người này không phải là hạng tầm thường.” Lục Xuyên Phong trầm ngâm nói.

------oOo------

Chương 1230: Có mưu đồ Khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Há chỉ là loại người bình thường như vậy, trên người hắn còn có một cái thiên đại..."

Phượng Thiên tiên sứ nói đến đây, đột nhiên thấy chính mình hơi đắc ý, thiếu chút nữa lỡ lời, vội vàng nuốt hai chữ "Bí ẩn".

Lục Xuyên Phong thấy thế, cũng không truy vấn ngọn nguồn, chỉ cười nói: "Vậy tiên sứ định xử trí người này thế nào?"

Phượng Thiên tiên sứ không ngớt vui vẻ đáp: "Lục cung chủ giam cầm người này trước, đợi ta báo cáo Thiên Đình rồi quyết định. Làm xong chuyện này, hai người chúng ta coi như đã lập công lớn, sau này tất có thù lao hậu hĩnh."

Nghe những lời này, vẻ mặt Lục Xuyên Phong không đổi, nhưng trong lòng thì thầm oán không thôi.

Bắt Hàn Lập rõ ràng là bản thân mình ra sức thực hiện, tại sao vị tiên sứ đại nhân trước mặt này chỉ khua môi múa mép một lượt, liền biến thành công lao chung của hai người bọn họ?

Nếu y tự mình báo lên, chỉ sợ quá nửa công lao này đều là của y.

Phượng Thiên tiên sứ dĩ nhiên không biết Lục Xuyên Phong bất mãn trong lòng, vẫn vừa cười vừa nói: "Làm phiền Lục cung chủ giúp ta hộ pháp một

hai, ta muốn dùng Thần Hồn Pháp Bàn báo cáo Thiên Đình tình hình nơi đây, trong lúc thi pháp không được để gián đoạn."

"Tiên sứ yên tâm thi pháp, nơi này cứ giao cho ta." Lục Xuyên Phong khẽ gật đầu.

Phượng Thiên tiên sứ nghe vậy, không để ý mình đang trọng thương chưa lành, liền khoanh chân ngồi xuống, cổ tay xoay chuyển lấy ra một ngọc bàn màu trắng to bằng cái đĩa, nâng lên trước mặt.

Hai tay y vừa niệm pháp quyết, vừa điểm vào hư không trên ngọc bàn một cái.

Ngọc bàn màu trắng kia liền bay lên không trung, lơ lửng trước người y. Những vòng tròn phù văn khắc trên đó sáng lên, trước mặt hiện ra từng phù văn độc lập, nhanh chóng chuyển động theo quỹ tích dọc theo vòng tròn phù văn.

Phượng Thiên tiên sứ thấy thế, hai mắt nhắm lại, trong miệng lập tức vang lên những âm thanh ngâm tụng.

Cùng lúc, thân người y sáng lên từng vòng tinh quang màu trắng, mi tâm cũng hiện ra một vòng phù văn hình tròn, từ đó bắn ra hào quang màu trắng, chiếu lên trên pháp bàn.

Pháp bàn lập tức khẽ rung động, từng đợt sóng ánh sáng như sóng nước tỏa ra dập dờn.

Nhưng đúng lúc này, ánh sáng trắng trên tượng băng do Hàn Lập đông cứng tạo thành bỗng nhiên thu vào, hào quang đỏ sậm lại sáng lên, một lực lượng huyết mạch mạnh mẽ vô cùng bỗng nhiên bộc phát ra.

Trong tình huống cố gắng mấy lần nhưng không có kết quả, Hàn Lập thúc giục huyết mạnh Chân Linh trong cơ thể, kết hợp cùng với Thiên Sát Trấn Ngục Công, thân người hắn lập tức biến hóa, bắt đầu chuyển hóa thành hình dạng Ma thần ba đầu sáu tay.

Tuy nhiên, dưới sự áp chế của lực lượng pháp tắc băng thuộc tính cực hàn, quá trình chuyển biến này trở nên rất chậm, không thể một lần là xong ngay.

Đáy lòng Hàn Lập như gào thét lên, từ bỏ bảo hộ tâm mạch phủ tạng, sai khiến Tinh Viêm Hỏa Điểu ra bên ngoài cơ thể, hòa tan tầng hàn băng cứng rắn kia, trợ giúp huyết mạch phát huy toàn bộ sức mạnh.

Khi thấy hắn sắp hoàn toàn chuyển hóa, Lục Xuyên Phong thở dài một hơi, nói: "Ài, thời điểm này, đừng gây thêm phiền phức cho ta."

Vừa dứt lời, y vung tay lên, một đạo phù lục màu lam bỗng nhiên bay ra từ trong tay áo, rơi xuống người Hàn Lập.

Có phù lục dán vào, huyết mạch trên người Hàn Lập ngay lập tức đông cứng lại. Dòng chảy huyết mạch bị ngưng lại, huyết mạch Chân Linh trong cơ thể hắn tất nhiên cũng không thể tiếp tục vận chuyển, tất cả cố gắng sắp thành lại bại.

Bị Hàn Lập làm trì hoãn, khi Lục Xuyên Phong quay mắt lại nhìn Phượng Thiên tiên sứ, liền nhìn thấy pháp bàn bạch ngọc trước người tiên sứ rung lên hào quang, một bóng người mơ hồ bắt đầu ngưng tụ, sắp sửa hình thành.

Nhưng đúng lúc này, dị biến nảy sinh!

Lục Xuyên Phong ra tay nhanh như chớp giật, một luồng tinh huyết bay ra từ trong lòng bàn tay, hóa thành một phù văn huyết tự ở chính giữa bàn tay, vỗ xuống đỉnh đầu Phượng Thiên tiên sứ đang nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Một cột sáng màu lam ngưng tụ như thật sinh ra từ lòng bàn tay, dội thẳng vào trong cơ thể Phượng Thiên tiên sứ kia. Nó chỉ phát ra một tiếng “phốc” rất nhỏ rồi không thấy tung tích.

Ngay lập tức, Phượng Thiên tiên sứ như bị sét đánh, hai mắt bỗng mở ra, con ngươi ngập tràn những sợi tia máu, nhưng các tia máu kia không phải màu đỏ thẫm, mà lại là màu xanh đậm.

Môi y khẽ nhếch, cổ họng giật giật, nhưng không thể phát ra âm thanh gì, chỉ có một làn sương mù màu lam chảy ra từ đó.

Chỉ sau nháy mắt, toàn bộ cơ thể y, từ trong ra ngoài, hóa thành băng tinh màu lam. Pháp bàn bạch ngọc trước mặt y cũng không ngoại lệ, rơi từ không trung xuống, vỡ tan thành những mảnh băng vụn.

"Tiên sứ đại nhân, thứ lỗi." Lục Xuyên Phong thở một cái, chậm rãi nói.

Dứt lời, gã vung ống tay áo ra, một luồng kình phong cuốn qua, thân thể Phượng Thiên tiên sứ hoàn toàn bị nghiền vụn, ngay cả Nguyên Anh thần hồn cũng hóa thành một đám bụi óng ánh màu lam, vung vãi đầy đất.

Lục Xuyên Phong thoáng nhìn qua vòng tay trữ vật và nhẫn trữ vật dưới đất, căn bản không có chút ý định dò xét nào, bàn tay y đưa tới phía trước, một tầng sương lạnh màu lam bọc chúng lại, trực tiếp ép thành bột mịn.

Thấy cảnh này, trong lòng Hàn Lập cực kỳ kinh ngạc.

Nếu như trước đó Thiên Tinh Tôn Giả đánh lén Phượng Thiên tiên sứ đã hoàn toàn khiến người khác chấn kinh, vậy mà hiện tại, đường đường là cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung, cũng ra tay với tiên sứ của Thiên Đình, hơn nữa còn gọn gàng, tàn nhẫn vô cùng, càng khiến người ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không chờ Hàn Lập suy nghĩ rõ ràng, những âm thanh “choang choang” liên tiếp vang lên trong Cửu Nguyên các.

Mười mấy tượng băng đứng bên cạnh Hàn Lập lần lượt vỡ vụn thành từng mảnh. Tất cả đều giống như Phượng Thiên tiên sứ, hóa thành một đám bụi óng ánh màu lam, phủ kín mặt đất.

Cuối cùng, chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Giờ phút này, không cần cực hàn chi lực đóng băng, thâm tâm Hàn Lập

cũng đã hạ xuống mức đóng băng, hắn cũng không tin Lục Xuyên Phong này tới cứu mình, nếu không, lúc trước không cần phải đóng băng hắn ở đây.

Đối với tình cảnh của mình, Hàn Lập luôn dự tính đến những tình huống xấu nhất, đây cũng là một trong những nguyên nhân hắn có thể lang thang các tiên vực, mà vẫn bình yên đến tận bây giờ.

"Bình linh tiền bối, bình linh tiền bối..."

Trong lòng Hàn Lập kêu la liên tục, nhưng không biết có phải do không thể sử dụng tiên linh lực và Thời gian Pháp tắc, hay vì nguyên nhân nào khác, bình linh Chưởng Thiên Bình thủy chung vẫn không đáp lại hắn.

Không có bình linh trợ giúp, trước mắt, hắn tuyệt đối không thể thoát thân.

Ngay khi hắn định liều mạng thi triển vài thủ đoạn phi thường, tìm con đường sống, một điều ngoài suy đoán của hắn lại xuất hiện.

Lục Xuyên Phong bỗng vung tay lên, một luồng sáng màu lam từ trên hạ xuống, giống như một trận gió lốc cuốn quanh người Hàn Lập. Tầng hàn băng cứng rắn bao phủ người hắn liền tan biến đi.

Sau khi Hàn Lập được tự do, trong lòng tuy còn kinh nghi bất định, nhưng hắn vẫn thu Tinh Viêm Hỏa Điểu vào trong cơ thể trước, một lần nữa che đậy tất cả khí tức trên người.

Lục Xuyên Phong liếc qua hắn, chậm rãi nói: "Ha ha, ngươi không cần cẩn thận như vậy, trong không gian Linh Vực của ta, không có chút khí tức nào lọt ra ngoài được."

Trong lòng Hàn Lập không bớt đề phòng, hỏi: "Ngươi cũng là người Luân Hồi điện?"

Lục Xuyên Phong cười nói: "Quả đúng như trong lời đồn, hơi cẩn thận quá mức. Không sai, ta đích xác là người Luân Hồi điện, ẩn náu trong Thiên Đình không biết bao nhiêu năm, lần này ồn ào như vậy, cũng hoàn toàn bại

lộ rồi."

Hàn Lập liếc nhìn đại điện bừa bộn, có chút do dự nói: "Việc này..."

"Muốn hỏi gì cứ hỏi đi, có một số việc ngươi có thể biết." Lục Xuyên Phong không vấn đề gì đáp.

"Đây chính là việc do Luân Hồi điện sắp đặt sao? Ta cũng không tin, toàn bộ Luân Hồi điện mưu đồ lâu như vậy, chỉ vì ám sát một vị tiên sứ Thiên Đình?"

Lục Xuyên Phong nghe vậy, cười một cái rồi nói: "Ha ha... Dĩ nhiên không phải, nếu như chỉ vì giết tên phế vật này, lại làm lộ ra thân phận của ta và Thiên Tinh Tôn Giả, vậy thì được không bù mất. Đây chỉ là một khâu trong hết thảy, nhưng trước đó Điện chủ đã nói qua, nhiệm vụ đằng sau có thể không cần liên lụy đến ngươi, cho nên ngươi cũng không cần biết."

Hàn Lập nghe câu này, khẽ chau mày, hắn hơi nghi hoặc, vì sao Luân Hồi điện chủ lại cố ý đề cập đến mình?

Tuy nhiên vấn đề này hắn cũng không hỏi thành lời, chỉ nói:

"Vậy bây giờ nên thu xếp cục diện hỗn loạn ở đây thế nào, chẳng mấy chốc Cửu Nguyên quan bên kia sẽ phát hiện tình huống nơi đây?"

"Khí tức nơi này tạm thời sẽ không có nửa điểm lọt ra, ngoại trừ ngươi, ta sẽ xóa đi tất cả dấu vết mọi người. Cửu Nguyên quan muốn biết rõ chuyện gì xảy ra, phải bỏ một ít thời gian. Nhưng không sao, ngay từ đầu chúng ta đã muốn bọn chúng biết, nếu không sự hỗn loạn từ đầu đến cuối này... Lại tốn sức lực như vậy."

Lúc này, bộ dáng, thần thái y so với ngày thường hoàn toàn khác biệt. Nhìn qua, dáng vẻ y không còn chút khiêm tốn, ôn thuận như trước kia, thay vào đó là mấy phần tùy tiện, tự tại.

Nói xong, cổ tay y nhấc lên, tiện tay ném một vật đi.

Hơi chần chờ, Hàn Lập vẫn đưa tay nhận lấy, nhìn vào liền thấy đây là một tấm lệnh bài đệ tử nội môn Cửu Nguyên quan.

"Sau đây ngươi phải thay đổi khuôn mặt một chút, không thể dùng thân phận Thường Thích xuất hiện." Lục Xuyên Phong dặn dò.

"Đa tạ tiền bối." Hàn Lập khẽ gật đầu đáp.

Lục Xuyên Phong duỗi cái lưng mệt mỏi, giống như sau khi gỡ bỏ ngụy trang ngày xưa, lại có thêm mấy phần nhẹ nhõm thoải mái, quay đầu nói với Hàn Lập: "Được rồi, đi làm chính sự của ngươi đi."

Hàn Lập nghe vậy, đưa tay lướt qua gương mặt mình, khuôn mặt vốn của Thường Thích bắt đầu vặn vẹo biến đổi, cuối cùng biến thành bộ dáng một thiếu niên dung mạo phổ thông, mặt mày dài nhỏ

Sau đó, người hắn lóe lên hào quang, quần áo trên người cũng thay đổi, biến thành một bộ đạo bào bằng lụa mỏng.

Hàn Lập treo tấm lệnh bài kia vào sau đai lưng, ôm quyền về phía Lục Xuyên Phong rồi quay người đi ra ngoài điện.

Lúc này, hắn nhìn thấy những tu sĩ Hồ Sơn tông trên mặt đất, thi thể tất cả đã vỡ thành bột mịn, dung nhập vào trong Linh Vực của Lục Xuyên Phong, sau đó toàn bộ khí tức biến mất không thấy gì nữa.

Đôi mắt Hàn Lập hơi nhăn lại, hắn vẫn còn cảm thấy trong lòng có chút sợ hãi.

Sau khi hắn ra khỏi Cửu Nguyên các, thân hình lập tức lóe lên, lao nhanh về phía một vùng rừng núi bên ngoài quảng trường.

Một lát sau, một đạo cầu vồng màu trắng bay ra từ Cửu Nguyên các, phi về cuối chân trời.

Đại điện hiện tại chồng chất nứt vỡ, lập tức sụp đổ “ầm ầm”, tạo nên một đám khói bụi lớn.

------oOo------

Chương 1231: Hang hổ tiềm hành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ước chừng một khắc đồng hồ sau.

Trong Cửu Nguyên quan, tại khu vực núi rừng ít ai lui tới, Hàn Lập đang ẩn nặc khí tức, ngồi xếp bằng trên một cây cổ thụ cao hơn trăm trượng, tán lá dày che bóng, thân hình không lộ diện.

Tay hắn đang nắm một ngọc quyết, đặt sát mi tâm của mình.

Sau một lát, ánh sáng trên viên ngọc quyết kia tắt đi, Hàn Lập thu nó vào, nhắm mắt lại, sau một hồi tự đánh giá mới mở mắt ra.

Ngọc quyết ghi chép địa đồ khu vực Cửu Nguyên quan, trong đó cũng nêu rõ nơi Kim Đồng có khả năng bị cầm tù. Nơi đó là một cấm địa của Cửu Nguyên Quan, ngay cả đệ tử hạch tâm hay trưởng lão cũng không thể tùy ý ra vào.

Sau một thoáng trầm ngâm, Hàn Lập lấy ra một ngọc giản, xem xét một lát rồi mới gật nhẹ đầu lẩm bẩm:

"Địa đồ Luân Hồi điện cấp không khác biệt quá nhiều với so với của Lam Nhan, xem ra họ cũng không động tay chân gì, chỉ là không ngờ Kim Đồng lại bị cầm tù ở nơi đó, kiểu này khá phiền phức rồi..."

Hắn còn đang trầm ngâm, từ rất xa phía ngoài bỗng truyền tới những tiếng nổ “ầm ầm”, mơ hồ còn nghe thấy tiếng hô giết liên miên.

Hàn Lập ở trên ngọn cây nhìn về phía xa, không khỏi suy tư: "Xem ra hành động của Luân Hồi điện lần này thật không nhỏ, một quái vật khổng lồ như Cửu Nguyên quan, căn cơ sâu xa đâu chỉ ức vạn năm, vậy mà lại lâm vào hoàn cảnh hỗn loạn thế này, quả thực khó mà tưởng tượng được."

Sau một hồi điều tức, thân hình hắn nhảy lên, nhưng không bay vào không trung, mà lại hạ xuống một chỗ trong khu rừng, bay ở tầm thấp tới một ngọn núi khác ở lân cận đấy.

Trong Cửu Nguyên Quan lúc này, với việc xông vào chém giết của rất nhiều người mặc áo đen mang mặt nạ, vùng đất vốn như tiên cảnh giờ đây tràn ngập khói lửa chiến tranh.

Dọc đường hắn bay vào sâu trong Cửu Nguyên quan, đi qua một vài nơi trọng yếu, có một lượng lớn thân ảnh người của Luân Hồi điện, tu vi đều không thấp, trong đó không thiếu cao thủ, thậm chí còn có tồn tại Đại La cảnh.

Cửu Nguyên Quan tất nhiên đã phái ra rất nhiều trưởng lão, đệ tử từ lâu, bọn chúng và những kẻ xâm nhập kia kết trận chém giết, đồng thời cấm chế ở nhiều nơi trong tông cũng được khởi động.

Thế nhưng, lần này Luân Hồi điện đột nhiên tới, hiển nhiên là đã tính toán cẩn thận, tỉ mỉ. Bọn họ thừa dịp khắp nơi Đại Kim Nguyên Tiên Vực nổi loạn, không ít tu sĩ cấp cao của Cửu Nguyên quan phải ra ngoài, đúng thời điểm Thiên Đình trao tặng Bồ Đề Lệnh, bốn phương đều tụ tập ở Cửu Nguyên Thành, đánh Cửu Nguyên quan trở tay không kịp.

Hành động lần này quả thật vượt quá lẽ thường. Ai có thể ngờ tới, Cửu Nguyên quan có địa vị nổi danh toàn bộ Chân Tiên giới, lại có Đạo Tổ trấn giữ, nhưng có ngày bị người khác đến tận cửa ức hiếp?

Trong lòng Hàn Lập không khỏi nghi hoặc: vì nhiệm vụ Cửu Nguyên quan lần này, có lẽ Luân Hồi điện bỏ hết cả tiền vốn, chỉ là, không biết mục đích thực sự là gì?

Lúc này, đệ tử Cửu Nguyên quan trấn giữ cũng không phải hạng thường, ban đầu hơi vội vàng, không kịp chuẩn bị, liên tục bại lui, nhưng khi có trưởng lão, phong chủ dẫn đầu, bọn chúng liền nhanh chóng phản ứng lại. Dựa vào cấm chế bày ra ở các nơi, tuy đám đệ tử không thể đánh đuổi toàn bộ kẻ địch, nhưng cũng có thể ngăn cản được thế tiến công của đối phương. Song phương bày ra thế trận giằng co.

Hàn Lập không muốn can dự vào sự tranh đấu của hai bên. Hắn hóa thân thành một tên đệ tử Cửu Nguyên quan có bề ngoài xấu xí, nhanh chân đi sâu vào trong Cửu Nguyên quan..

Thân phận của hắn hiện tại không có gì đáng chú ý, trong quan lại đang hoàn toàn rối ren, về cơ bản sẽ không ai để ý tới hắn.

Hơn nữa với thực lực của hắn, chỉ cần không phải tồn tại Đại La thì sẽ không gây ra ảnh hưởng tới hắn.

Rất nhanh, Hàn Lập đã tiến sâu vào trong Cửu Nguyên quan, người Luân Hồi điện tạm thời sẽ không đánh tới nơi đây.

Hắn chậm độn quang lại, đồng thời hai tay bấm quyết, thúc giục thần thông ẩn thân của mặt nạ màu đen.

Bên ngoài thân Hàn Lập chớp sáng hắc quang, cả người hắn lập tức biến thành một bóng ảnh hư vô, không phát ra một chút khí tức nào, cho dù lấy thần thức cường đại như hắn, cũng không dò xét ra điều gì khác thường.

Nhìn thấy tình huống này, lòng hắn vui mừng, tiếp tục ẩn trốn, bay về phía trước.

Nơi này mặc dù không có người Luân Hồi điện xuất hiện, nhưng Cửu Nguyên quan cũng không buông lỏng cảnh giác, mọi cấm chế phòng ngự, cấm chế dò xét đều được kích hoạt. Tất cả bày ra như thế trận thiên la địa võng, đề phòng Luân Hồi điện bí mật lẻn vào.

May mắn thần thức hắn cường đại, năng lực Cửu U Ma Đồng tăng nhanh, lúc này mới hữu kinh vô hiểm vượt qua một mạch.

Sau gần nửa ngày, hắn hạ xuống gần một ngọn núi, ẩn nấp tại chỗ, nhìn về phía trước.

Ở đó có hai ngọn núi lớn màu vàng, đỉnh núi cao vút tầng mây, sừng sững ngay thẳng, phảng phất như hai cột trụ chống trời.

Giữa hai ngọn núi có một lối đi.

Hai bên trái phải của núi tràn ngập sương mù màu vàng, vô biên vô tận, nối tới chân trời, trải ra mọi nơi, căn bản không thấy bến bờ, giống như một rãnh trời.

Theo địa đồ Cửu Nguyên Quan mà Lam Nhan đưa cho hắn, nơi này gọi là "Kim Ngọc quan", chính là đường vào nội quan.

Ở Cửu Nguyên quan, ngoại quan, nội quan phân biệt rõ ràng. Những nơi Hàn Lập đã đi qua lúc trước đều là ngoại quan. Nội quan mới là khu vực hạch tâm chính thức của Cửu Nguyên quan. Chỉ có cao tầng trong quan, và một số ít đệ tử tinh anh được cho phép mới có thể tiến vào.

Căn cứ tình báo Luân Hồi điện cung cấp, hiện giờ Kim Đồng bị giam giữ trong một chỗ cấm địa của nội quan.

Còn lớp sương mù màu vàng nối trời tiếp đất trước mặt này là một siêu cấp cấm chế của Cửu Nguyên quan, nghe nói nó là do Cửu Nguyên Đạo Tổ tự tay thiết lập, bao phủ toàn bộ nội quan, chỉ có thông qua lối Kim Ngọc quan này mới có thể tiến vào.

Dạng cửa vào giống Kim Ngọc quan này, toàn bộ Cửu Nguyên quan có ba nơi.

Nhìn kỹ Kim Ngọc quan, lông mày Hàn Lập đột nhiên nhíu lại.

Hiện tại, lối vào Kim Ngọc quan không ngờ đã đóng, toàn bộ lối vào bị một lớp màn sáng màu vàng rất dày bao lại.

Phía sau màn sáng, rất nhiều tu sĩ mặc áo giáp kim văn đang đứng đầy rẫy.

"Tại sao cửa vào lại đóng? Chẳng lẽ là do Luân Hồi điện xâm lấn?" Hàn Lập âm thầm cắn răng.

Hắn hơi trầm ngâm, thần thức chui vào trong không gian Hoa Chi, câu thông với Lam Nhan, nói ra tình huống bên ngoài, đồng thời hỏi thăm sự tình Kim Ngọc quan.

Tiếng Lam Nhan vang lên trong đầu Hàn Lập: "Hàn đạo hữu, hiện tại Luân Hồi điện xâm nhập Cửu Nguyên quan, Kim Ngọc quan đóng lại là chuyện rất bình thường, nơi trọng yếu chính thức của Cửu Nguyên quan trong nội quan, tuyệt đối không được phép có sơ xuất."

Lòng Hàn Lập cảm thấy nặng nề, hỏi tiếp: "Vậy ngươi có biện pháp đi qua chỗ này không?"

Trong không gian Hoa Chi, Lam Nhan lộ vẻ lưỡng lự.

Vì cứu Lam Nguyên Tử, mặc dù nàng nói cho Hàn Lập rất nhiều tin tức Cửu Nguyên quan, nhưng những tin tức đó đều không quá quan trọng.

Tuy nhiên, Kim Ngọc quan lại khác, nó liên quan tới bí mật hạch tâm Cửu Nguyên quan. Nếu Cửu Nguyên quan biết nàng nói việc này cho người ngoài, chắc chắn sẽ không tha cho nàng.

Nhìn thấy Lam Nhan lưỡng lự, Hàn Lập cười nhạt nói: "Lam Nhan đạo hữu, bây giờ Cửu Nguyên quan đã hoàn toàn đại loạn, cơ bản sẽ không chú ý tới chuyện ở đây, huống chi ngươi chưa từng lộ mặt ra, sẽ không có người nghi ngờ ngươi."

Lam Nhan nghe vậy, ngọc dung biến đổi, nhưng mau chóng bình tĩnh lại, vểnh đôi môi đỏ cười nói: "Tuy nói như vậy, người tài ba trong Cửu Nguyên quan rất nhiều, còn có một vài người am hiểu kỳ môn bí thuật dò xét, thậm chí thuật bói toán, vốn không thể dùng lẽ thường đoán được. Ta có thể nói cho Hàn đạo hữu sự tình Cửu Nguyên quan không thiếu điều gì, nhưng xin Hàn đạo hữu đáp ứng ta hai điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Lam Nhan liếc nhìn Đề Hồn ở cạnh: "Một là xin mời Đề Hồn đạo hữu, cứu giúp huynh trưởng."

Trong không gian Hoa Chi hiện tại, Đề Hồn, Tiểu Bạch đều đứng bên cạnh Lam Nhan.

Khúc Lân không có ở đây, mà tu luyện trong lầu các, Đề Hồn đã bố trí xung quanh lầu các nhiều tầng cấm chế.

Đối với Khúc Lân, Đề Hồn vẫn luôn duy trì cảnh giác.

Lúc này, sắc mặt Đề Hồn khẽ động, âm thầm thương nghị với Hàn Lập rồi gật đầu nói: "Có thể."

Ánh mắt Lam Nhan hiện ra vẻ kích động, khom người thi lễ với Đề Hồn: "Đa tạ Đề Hồn đạo hữu."

"Yêu cầu thứ hai là gì?" Hàn Lập hỏi.

Lam Nhan cúi đầu, nói ra những lời khiến Hàn Lập khẽ giật mình: "Lần này tiểu nữ bán đứng rất nhiều bí mật Cửu Nguyên quan, không thể tiếp tục lưu lại trong quan, cho nên ta và huynh trưởng muốn đầu nhập Hàn đạo hữu, kính xin Hàn đạo hữu thu nhận."

"Đầu nhập vào ta?" Hàn Lập cảm thấy ngạc nhiên.

Đề Hồn, Tiểu Bạch cũng đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lam Nhan bình tĩnh nói: "Không sai, ta và Hàn đạo hữu hai lần ở chung, đối với thực lực và tính cách các hạ coi như hiểu rõ một ít, lấy thực lực Hàn đạo hữu, che chở ta và huynh trưởng cũng dư sức. Chỉ khi tiểu nữ được Hàn đạo hữu che chở, mới không cố kỵ nói cho các hạ những sự tình của Cửu Nguyên quan."

Hàn Lập nhíu mày, không nói gì.

Thấy vậy, Lam Nhan cũng im lặng không nói, chỉ có đôi mắt đẹp không hề chớp mà nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Hàn Lập không cân nhắc quá lâu, liền nói: "Nếu Lam đạo hữu đã nói vậy, muốn Hàn mỗ thu nhận các ngươi cũng không phải chuyện không thể, chỉ là có vài điều quan trọng ta cần nói rõ trước. Các ngươi và Tiểu Bạch, Đề Hồn khác biệt, ta nhất định phải cấy cấm thần bí thuật lên người các ngươi, để đảm bảo an toàn. Đương nhiên, nếu ngày sau ta cảm thấy các ngươi có thể tin tưởng, sẽ thu cấm thần bí thuật lại. Mà sau này các ngươi tu luyện, ta sẽ không hỏi đến, cũng sữ không trợ giúp gì, tự các ngươi phải nghĩ cách."

Lam Nhan cũng rất sảng khoái, không hề suy nghĩ, lập tức đáp ứng: "Được."

Thấy cảnh này, Hàn Lập thoáng có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không để ý nhiều, dùng thần hồn bảo Đề Hồn động thủ.

Miệng Đề Hồn lẩm bẩm, một chùm hắc quang từ bàn tay bay ra.

Hắc quang nhanh chóng biến ảo, hóa thành một vòng tròn màu đen, vô số phù văn cực kỳ nhỏ bé bên trong nhảy lên, nhìn cực kỳ thần bí.

"Đi!" Đề Hồn bấm niệm pháp quyết một chút, vòng tròn màu đen hóa thành một đạo hắc quang, lóe lên chui vào trong đầu Lam Nhan.

Thân thể mềm mại của Lam Nhan run lên, gương mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên trắng bệch, nhưng nàng cũng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, thần sắc không hề bất mãn.

Ánh mắt Đề Hồn lóe lên sự tán thưởng, cười khẽ: "Tâm trí Lam đạo hữu kiên định, con mắt nhìn người cũng chuẩn, hôm nay ngươi lựa chọn đầu nhập vào chủ nhân, hoàn toàn là hành động sáng suốt."

"Không sai." Tiểu Bạch ở bên cũng cười nói.

Nghe lời nói của hai người, đôi mắt đẹp của Lam Nhan lóe lên.

Hàn Lập từ tốn nói: "Tốt, việc khác không cần nhiều lời, việc liên quan tới Kim Ngọc quan, mong Lam đạo hữu cẩn thận nói rõ cho ta."

Lam Nhan lấy lại bình tĩnh, vội vàng nói: "Vâng, Kim Ngọc quan chính là cửa ải trọng yếu đi vào nội quan của Cửu Nguyên quan, dựa theo quy định, chỉ khi được quan chủ, hai vị phó quan chủ, và tứ đại Thánh Sứ cho phép, mới có thể tiến nhập vào trong đó. Nhưng giờ này Luân Hồi điện xâm lấn quy mô lớn, tình huống sẽ có chỗ khác biệt, nếu có lý do thích hợp, có lẽ sẽ khiến Kim Văn vệ bên trong mở cửa ải ra."

------oOo------

Chương 1232: Nhập quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Hàn mỗ cũng không biết rõ tình huống Cửu Nguyên quan, nghĩ không ra lý do thích hợp gì, Lam đạo hữu có thể tìm lí do thoái thác thích đáng?" Hàn Lập nghe vậy, hỏi.

"Nếu trông coi Kim Ngọc quan là những hộ vệ khác, tiểu nữ cũng không có biện pháp, bất quá trông coi nơi này là Kim Văn vệ, ta có một biện pháp có thể thử một lần." Lam Nhan mỉm cười, nói.

Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt sáng lên, truyền âm thương nghị với Lam Nhan.

"Mặc dù có chút mạo hiểm, bất quá đáng thử một lần." Nửa ngày sau, Hàn Lập gật đầu nói.

"Chủ nhân, coi như người có thể lừa được thủ vệ, tiến vào nội quan, nhưng bây giờ thế công của Luân Hồi điện còn chưa tới nơi này, một mình người tiến vào nội quan, một khi bị người phát hiện, chính là hoàn cảnh trời cao không đường chạy, địa ngục không cửa vào, có quá mức mạo hiểm hay không?" Đề Hồn đột nhiên chen vào, có chút lo lắng nói ra.

"Cục diện bây giờ, nếu như ta đoán không lầm, cao thủ trong nội quan hẳng là sẽ không quá nhiều, coi như là một cơ hội tốt khó có được. Bất quá băn khoăn của ngươi cũng không sai, để cho an toàn, ta vẫn nên liên lạc một chút với Luân Hồi điện..." Hàn Lập lộ vẻ do dự nói ra, đang muốn bấm niệm pháp quyết thôi động mặt nạ.

Nhưng sau một khắc, động tác của hắn đột nhiên dừng lại, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng lập tức biến mất.

"Chủ nhân?" Đề Hồn cảm ứng được Hàn Lập dừng động tác lại, kỳ quái hỏi.

"Không có gì, không cần liên hệ Luân Hồi điện nữa." Hàn Lập nói ra.

Đề Hồn mặc dù cảm thấy kỳ quái với quyết định của Hàn Lập, nhưng cũng không nói gì.

"Lam Nhan, ngươi ra đi." Hàn Lập vung tay lên, hư không bên cạnh hắn khẽ nhúc nhích, thân ảnh Lam Nhan nổi lên.

Bất quá lúc này Lam Nhan mặc trên người một kiện mũ che màu xanh lam, che khuất thân thể và dung mạo.

"Đi thôi." Hàn Lập nói một tiếng, hai người bay tới phía trước, rất nhanh tới trước Kim Ngọc quan, nhẹ nhàng đáp xuống.

"Người nào? Lại dám xông vào Kim Ngọc quan?" Trong lồng sáng màu vàng, một đại hán mặc kim giáp vượt qua đám người đi ra, trầm giọng quát.

Người này thân cao chừng hơn một trượng, cả người đầy cơ bắp, mặt mũi đầy râu dài đen kịt, từng sợi như cương châm mọc trên cằm, nhìn cực kỳ uy vũ.

Tu vi người này cũng không thấp, đã đạt đến Đại La cảnh sơ kỳ.

"Tề trưởng lão, là ta." Lam Nhan gỡ xuống áo choàng nón, lộ ra dung nhan.

"Lam Nhan, là ngươi? Ngươi tới nơi này làm gì?" Đại hán mặc kim giáp nhìn thấy Lam Nhan, nao nao, lập tức cau mày hỏi.

"Tề trưởng lão, xin mở ra Kim Ngọc quan, ta có tin tức trọng yếu cần bẩm lên tông môn." Sắc mặt Lam Nhan trịnh trọng nói.

"Hiện tại ngoại địch xâm nhập Cửu Nguyên quan, ba cửa ải đóng chặt, không có thủ lệnh đặc cách, bất kỳ người nào cũng không được ra vào,

không biết Lam Nhan ngươi có thủ lệnh không?" Tề trưởng lão hỏi.

"Ta theo lệnh Diệu Pháp Thánh Sứ, ở bên ngoài điều tra tình huống người xâm nhập, bởi vì sự tình vội vàng, Thánh Sứ đại nhân cũng không ban thủ lệnh. Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch ngọcc sách. Chỉ là, tin tức ta dò xét phi thường trọng yếu, xin Tề trưởng lão hỗ trợ một chút." Lam Nhan lật tay lấy ra một lệnh bài màu xanh nhạt, nói ra.

"Lệnh bài Diệu Pháp Thánh Sứ!" Tề trưởng lão vừa nhìn thấy lệnh bài, sắc mặt lập tức biến đổi, lộ ra vẻ cung kính.

Tứ đại Thánh Sứ tại Cửu Nguyên quan có địa vị cực cao, gần với quan chủ và phó quan chủ, hoàn toàn không phải dạng trưởng lão bình thường như gã có thể so sánh.

Về phần lời nói của Lam Nhan, Tề trưởng lão cũng không hoài nghi. Gã và Lam thị huynh muội giống nhau, đều xuất thân tán tu, trước khi ba người gia nhập Cửu Nguyên quan đã quen biết. Sau khi gia nhập Cửu Nguyên quan, Tề trưởng lão đi Kim Văn vệ, mà Lam thị huynh muội thì đi Ám Vệ.

Giữa ba người dù sao cũng có giao tình, vẫn như cũ duy trì liên hệ, cho nên Tề trưởng lão biết, Lam Nhan trước mắt đã bị điều ra Ám Vệ, lệ thuộc trực tiếp Diệu Pháp Tiên Tôn. Giờ phút này phụng mệnh dò xét tình huống bên ngoài, cũng coi như thuận lý thành chương.

"Lam đạo hữu, ngươi mặc dù theo lệnh Diệu Pháp Thánh Sứ, bất quá ta thụ mệnh trông coi Kim Ngọc quan, môn quy như núi, không được làm trái, xin hãy thứ lỗi." Tề trưởng lão chần chờ một chút, vẫn như cũ lắc đầu nói.

"Tề trưởng lão, ta dò xét ra tin tức này can hệ trọng đại, liên quan đến mục đích những địch nhân bên ngoài kia, bẩm báo lên, tông môn tất có trọng thưởng. Chỉ là địa vị ta thấp, tin tức trọng yếu bực này cần bẩm báo Thánh Sứ đại nhân, để ngài báo cáo tông môn. Tề trưởng lão ngươi không phải vẫn muốn tiến vào Trưởng Lão hội sao? Chỉ cần ngươi hôm nay giúp ta chuyện này, ta có thể nhờ Diệu Pháp Thánh Sứ nói tốt vài câu cho ngươi trước mặt quan chủ, tiến vào Trưởng Lão hội còn không phải dễ như trở bàn tay sao?" Lam Nhan đi về phía trước hai bước, truyền âm với Tề trưởng lão.

Cấm chế Kim Ngọc quan là tự tay Cửu Nguyên Đạo Tổ bố trí, cực kỳ cường đại, nhưng cũng không ngăn cách âm thanh.

"Chuyện này là thật?" Tim Tề trưởng lão đập thình thịch, truyền âm hỏi lại.

"Tề trưởng lão, chúng ta quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, chắc hẳn ngươi cũng biết cách Lam mỗ làm người, ta mặc dù không phải cái gì đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, nhưng cũng không phải tiểu nhân thất tín, chỉ cần Tề trưởng lão giúp ta chuyện này, để cho ta có thể lập đại công này trước mặt Diệu Pháp Thánh Sứ, tiểu nữ tất nhiên sẽ không quên ân tình ngươi hôm nay." Lam Nhan truyền âm trả lời.

Tề trưởng lão khẽ gật đầu, nhưng thần sắc vẫn có chút chần chờ, ánh mắt chớp động mấy lần, sau đó nói ra: "Đã như vậy, xin Lam đạo hữu đưa tin nói rõ tình huống với Diệu Pháp Thánh Sứ, mời nàng trực tiếp hạ lệnh mở cửa."

"Ngươi cho rằng ta không muốn sao, lúc vừa mới bắt đầu, ta liền đưa tin liên lạc Thánh Sứ đại nhân, nhưng bên kia một mực không trả lời, khả năng Thánh Sứ đại nhân đang bận sự tình gì." Lam Nhan lật tay lấy ra một trận bàn đưa tin màu lam, phía trên chớp động từng vong linh quang màu lam, đáng tiếc từ đầu đến cuối không ai đáp lại.

Tề trưởng lão thấy cảnh này, chau mày, im lặng không nói.

"Tề trưởng lão, hai vị phó quan chủ, còn có mặt Thánh Sứ đại nhân khác đều phái người đi dò xét tình huống địch nhân bên ngoài, nói không chừng bọn họ rất nhanh cũng sẽ tra được tin tức này, đến lúc đó công lao sẽ bị những người kia chiếm cứ, cơ hội lập công tốt bậc này chớp mắt là qua, ngươi chớ có hối hận nha." Sắc mặt Lam Nhan hơi gấp nói.

Tề trưởng lão nghe vậy thân thể chấn động, bờ môi động hai lần, nhưng vẫn như cũ không mở miệng.

Vào thời khắc này, linh quang trong trận bàn Lam Nhan bỗng nhiên nhảy một cái, thân ảnh một thiếu nữ màu xanh lá nổi lên, chính là Diệu Pháp

Tiên Tôn.

"Liên thông!" Lam Nhan thấy vậy, lập tức đại hỉ.

Tề trưởng lão trước mặt cũng lộ vẻ vui mừng.

"Lam Nhan, có chuyện gì lại đưa tin cho ta? Ta bên này đang có việc bận, nói ngắn gọn thôi." Âm thanh Diệu Pháp Tiên Tôn lạnh lùng nói.

"Vâng, Thánh Sứ đại nhân, thuộc hạ dựa theo phân phó của ngài, ở bên ngoài dò xét tình huống đám tặc tử kia, may mắn tra được một tin tức trọng yếu, cần gặp mặt báo cáo cho ngài. Bất quá giờ phút này Kim Ngọc quan đã đóng lại, xin Thánh Sứ đại nhân phát một đạo ý chỉ, để Tề trưởng lão cho ta vào." Lam Nhan nói nhanh.

"A, nếu tin tức trọng yếu, cần bẩm báo trước mặt ta, Tề trưởng lão, ngươi mau mở Kim Ngọc quan, quan chủ nơi đó ta sẽ nói rõ với ngài." Diệu Pháp Tiên Tôn nhìn về phía Tề trưởng lão sau cấm chế, nói ra.

"Vâng, thuộc hạ minh bạch." Tề trưởng lão vội vàng đáp ứng.

Thân ảnh Diệu Pháp Tiên Tôn lóe lên, biến mất trong pháp trận.

Trong mắt Hàn Lập một bên hiện lên tia mỉm cười, lập tức liền biến mất. ☹

Giờ phút này trong không gian Hoa Chi, Đề Hồn bấm niệm pháp quyết đóng lại pháp trận đưa tin trước người.

Giờ phút này nàng đã huyễn hóa thành một thiếu nữ áo xanh dung mạo tú lệ, mang chút thần sắc có bệnh, chính là bộ dạng Diệu Pháp Tiên Tôn.

"Hi vọng chủ nhân ở bên ngoài thuận lợi hết thảy." Đề Hồn bấm niệm pháp quyết một cái, trên thân chớp động quang mang màu đỏ, biến trở về dung mạo lúc đầu, thì thào nói ra.

"Chủ nhân chuẩn bị rất là đầy đủ, thời cơ cũng vừa đúng, Tề trưởng lão kia lại có lòng hám lợi, vui vẻ còn không kịp, chắc chắn sẽ không nghĩ Diệu

Pháp Tiên Tôn kia là người giả trang, ngươi cứ yên tâm đi." Tiểu Bạch một bên nói.

"Hi vọng như vậy." Đề Hồn chậm rãi gật đầu.

Trước Kim Ngọc quan.

"Tốt, hiện tại Thánh Sứ đại nhân đã mở miệng, Tề trưởng lão, làm phiền ngươi mở cấm chế đi." Lam Nhan lật tay thu hồi trận bàn đưa tin, cất giọng nói, tựa hồ cố ý để người khác nghe được.

Tề trưởng lão âm thầm cảm kích cử động lần này của Lam Nhan cho gã một lối thoát quang minh chính đại, miễn cho cấp dưới gã chỉ trích.

"Nếu Diệu Pháp Thánh Sứ hạ lệnh, thuộc hạ tự nhiên tuân theo, chờ một chút, hắn là người nào?" Tề trưởng lão đang muốn hạ lệnh mở cửa, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía Hàn Lập một bên.

Hàn Lập giờ phút này phát ra khí tức yếu ớt, gã vừa mới thảo luận đại sự với Lam Nhan, nhất thời không chú ý tới Hàn Lập.

"Hắn gọi là Chu Ngọc, là một tên đệ tử nội môn bản quan, ta vừa nói tin tức mới tra được, có quan hệ với hắn, là hắn tận mắt nhìn thấy, cho nên muốn dẫn hắn đến trước mặt Thánh Sứ." Lam Nhan nói ra.

"Đệ tử Chu Ngọc, bái kiến Tề trưởng lão." Nét mặt Hàn Lập lộ vẻ sợ hãi, thi lễ với Tề trưởng lão một cái, đồng thời lấy ra lệnh bài thân phận trên người.

Trên lệnh bài có hình ảnh chủ nhân và tính danh, hắn sớm đã biến ảo thành bộ dạng Chu Ngọc, ngược lại cũng không sợ bị vạch trần.

Chỉ là hắn chưa từng gặp qua Chu Ngọc, không cách nào thu nạp khí tức của y, nên ngụy trang có chút không hoàn mỹ.

Tề trưởng lão dò xét hai mắt Hàn Lập, lật tay lấy ra một kiện ngọc khuê màu vàng, điểm một cái với lệnh bài Hàn Lập.

Lập tức một vệt kim quang từ đó bắn ra, xuyên thấu cấm chế chui vào trong lệnh bài trên tay Hàn Lập.

Lệnh bài Hàn Lập lập tức toả ra hào quang màu vàng, bên trong hiện ra một thân ảnh, giống như đúc bộ dạng Hàn Lập lúc này.

Tề trưởng lão cẩn thận so sánh cả hai một chút, đồng thời triển khai thần thức tra xét thể nội Hàn Lập, không phát hiện dị dạng gì, lúc này mới nhẹ gật đầu, thu hồi ngọc khuê và thần thức.

Hàn Lập âm thầm thở ra, thu lệnh bài vào.

"Người đâu, mở ra cấm chế." Tề trưởng lão quay người hô.

Tám tu sĩ mặc kim bào từ trong đám người phía sau bay ra, rơi vào phía trước, tự mình lấy ra một cây đại kỳ màu vàng cao cỡ một người, thi pháp thôi động.

Tám mặt đại kỳ đón gió bay phất phới, đồng thời toả ra hào quang màu vàng loá mắt, hình thành từng vòng từng vòng kim lãng, những hào quang này rõ ràng là do vô số phù văn màu vàng thật nhỏ ngưng tụ thành.

Theo những người kia thi pháp, kim lãng rất nhanh hội tụ về một chỗ, hình thành một viên cầu màu vàng to bằng đầu người, xoay tròn cấp tốc

Hai tay Tề trưởng lão vung lên, một vệt kim quang từ trong cơ thể gã bay ra, lại là một lệnh bài màu vàng.

Gã bấm niệm pháp quyết thúc giục, mặt ngoài lệnh bài cũng hiện ra hào quang màu vàng loá mắt, sau đó một vệt sáng như thủy tinh từ đó bắn ra, chui vào trong viên cầu màu vàng kia.

Viên cầu màu vàng lập tức phân liệt ra, biến thành tám khối, mỗi một khối lại nhanh chóng biến hóa, hình thành tám phù văn màu vàng lớn cỡ một xích, dung nhập vào trong màn sáng màu vàng Kim Ngọc quan.

Màn sáng màu vàng thật dày lập tức chớp động kịch liệt, sau đó chậm rãi vỡ ra một vết nứt, chỉ để một người vào được.

Trong mắt Lam Nhan hiện lên vẻ vui mừng, lập tức bay tới phía trước, thuận lợi xuyên qua màn sáng, đi vào bên trong.

Hàn Lập thấy cảnh này, lúc này mới cất bước đuổi theo, cũng bay vào.

Hai người vừa xuyên qua cấm chế, Tề trưởng lão đang định thôi động lệnh bài, đóng lối ra vào.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh.

------oOo------

Chương 1233: Truy tìm tung tích

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ngay lúc hai người Hàn Lập và Lam Nhan vừa xuyên qua cấm chế, hư không bên ngoài cửa vào Kim Ngọc quan đồng thời chấn động. Một đạo ánh sáng đỏ sậm cực kỳ nhanh bất ngờ theo hai người họ phi qua khe hở của đạo cấm chế, bay vào bên trong.

"Không ổn, nhanh đóng cửa vào!" Tề trưởng lão biến sắc, lập tức thôi động lệnh bài màu vàng.

Một đạo kim quang từ trong lệnh bài bắn ra, chui vào trong màn sáng cấm chế.

Gần như cùng lúc với Tề trưởng lão thúc giục, tám người còn lại kia cũng lập tức thôi động đại kỳ màu vàng trong tay, màn sáng màu vàng trên cửa ra vào lập tức nhanh chóng khép kín lại.

Cùng lúc đó, Tề trưởng lão kia há miệng phun một cái, bắn ra hai đạo bạch quang, hóa thành hai thanh cự kiếm màu trắng, tỏa ra hàn khí ngập trời, hư không xung quanh hiện ra từng tảng băng.

Tốc độ cự kiếm cực nhanh, huyễn hóa ra tàn ảnh dày đặc, trong nháy mắt đã đuổi kịp đạo ánh sáng đỏ sậm kia, đồng thời hung hăng chém xuống.

Thế nhưng đạo ánh sáng đỏ sậm kia đột nhiên sáng ngời, từng vòng từng vòng sóng ánh sáng màu đỏ sậm chấn động từ trong đó ra.

Hai thanh cự kiếm màu trắng vừa chạm vào sóng ánh sáng đỏ sậm kia, lập tức như gặp phải trọng kích, bạch quang trên cự kiếm giống như băng tuyết gặp lửa, nhanh chóng tán loạn. Hai thanh cự kiếm cũng trực tiếp bị đánh bay.

Bên trong ánh sáng đỏ sậm lóe lên, hiện ra thân ảnh một thiếu nữ mặc hồng bào, dáng người có lồi có lõm, khuôn mặt như vẽ, bất ngờ chính là Giao Tam.

Lam Nhan cũng bị kịch biến trước mắt làm cho kinh ngạc, sững sờ nhìn một màn trước mắt.

Bất quá sắc mặt Hàn Lập vẫn rất bình tĩnh, tựa hồ sớm đã dự đoán trước chuyện này.

Giao Tam nhìn thoáng qua chỗ Hàn Lập, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, hiện lên một tia ý cười không dễ nhìn ra được, đồng thời vung tay lên.

Một đạo quang môn màu bạc từ trong hư không xuất hiện bên cạnh nàng, từng bóng người từ trong quang môn nối đuôi nhau bay ra, bất ngờ chính là người Luân Hồi điện, số lượng lại không ít. Trong nháy mắt, mấy trăm người đã bay ra, thế nhưng trong quang môn vẫn còn có những bóng người khác bay ra nườm nượp.

"Lên, đoạt lấy quyền khống chế Kim Ngọc quan!" Giao Tam vung tay lên.

Những người Luân Hồi điện kia đều lao về phía bọn người Tề trưởng lão, đủ thứ màu sắc, ánh sáng chiêu thức bắn ra như mưa.

Tề trưởng lão nhìn thấy cảnh này, tròng mắt như muốn nứt ra, nhưng cũng chỉ có thể nghênh chiến.

Cũng may số lượng đệ tử Cửu Nguyên Quan đóng giữ ở Kim Ngọc quan này rất nhiều, chừng hơn một ngàn người, chiếm ưu thế về số lượng.

Trong nháy mắt, hai nhóm người chém giết với nhau, tóe ra tiếng nổ ầm ầm rung trời.

"Đi!" Hàn Lập kéo theo Lam Nhan còn chưa hồi phục tinh thần, bay về phía xa.

"Ha ha, Hàn đạo hữu, đa tạ tương trợ, đợi nhiệm vụ lần này hoàn thành, tiểu nữ nhất định thâm tạ." Thanh âm Giao Tam cười khanh khách vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập không để ý đến, đưa theo Lam Nhan bay về phía trước, rất nhanh biến mất không thấy tung tích, cũng không có người chú ý tới bọn hắn.

"Hàn đạo hữu, ngươi chẳng lẽ đã sớm biết những người Luân Hồi điện kia sẽ xuất hiện?" Lam Nhan hỏi.

"Lam đạo hữu, có đôi khi không nên hỏi những chuyện không nên biết, biết quá nhiều, đối với ngươi cũng không có chỗ tốt gì." Hàn Lập lạnh lùng trả lời, nhưng ý niệm trong đầu chuyển động.

Hóa ra Giao Tam vẫn âm thầm đi theo đám bọn hắn, biết hắn nghĩ cách cứu viện Kim Đồng, tất nhiên sẽ tiến về nội quan, thế là lợi dụng thời khắc bọn hắn tiến vào nội quan rồi tùy thời cướp đoạt Kim Ngọc quan, thật đúng là giỏi tính toán. Xem ra nàng ta sai người chuyển giao mặt nạ này cho mình, bên trong hẳn là có gì đó cổ quái.

"Vậy chúng ta nhân cơ hội này, nhanh nghĩ cách cứu viện đi. Chỉ là không biết lúc này Kim Đồng ở chỗ nào? Ta có chút quen thuộc tình huống trong Cửu Nguyên Quan, có thể dẫn đường cho ngươi." Lam Nhan thấy Hàn Lập có vẻ không vui, vội vàng chuyển đề tài, nói.

"Dựa vào tình báo ta nhận được, Kim Đồng bị cầm tù bên trong nội quan Quỷ Cốc, đây là địa đồ nội quan." Hàn Lập nói, sau đó lấy ra tấm ngọc quyết địa đồ, đưa cho Lam Nhan.

"Quỷ Cốc? Theo ta được biết, nơi đó là chỗ tu luyện của một trong tứ đại Thánh Sứ, Quỷ Linh Tử." Khuôn mặt Lam Nhan lộ vẻ kinh hãi.

"Địa bàn Quỷ Linh Tử?" Hàn Lập nhíu mày, rất nhanh thoải mái trở lại.

Kim Đồng là do Quỷ Linh Tử bắt trở lại, nhốt ở địa bàn của mình, cũng là thuận lý thành chương.

"Tu vi Quỷ Linh Tử đã đến Đại La cảnh trung kỳ, tu luyện lại là Quỷ Đạo pháp tắc cực kỳ quỷ dị. Luận thực lực, ở trong tứ đại Thánh Sứ có thể nói là đứng đầu. Mặc dù bây giờ phát sinh sự tình Luân Hồi điện tiến công, lúc này gã chưa hẳn ở trong Quỷ Cốc, nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất." Lam Nhan nhìn Hàn Lập một chút, nhịn không được nhắc nhở.

"Cái này đương nhiên, ngươi yên tâm, ta không có ý xem thường Quỷ Linh Tử." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, sau đó một tay phất lên.

Một cỗ hắc khí từ trong tay hắn toát ra, bao phủ hai người lại.

Thân hình hai người lập tức lóe lên biến mất, hóa thành một đoàn hư ảnh vô hình, nhanh chóng bay vụt về phía trước.

Mặt nạ màu đen của Hàn Lập không chỉ có thể dùng cho bản thân, mà những người xung quanh hắn chỉ cần không ở quá xa, đều có thể chiếu cố được.

Lam Nhan nhìn xung quanh, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, chuyên tâm dẫn đường.

Các loại công trình kiến trúc ở ngoại quan Cửu Nguyên rất lớn, san sát nhau, làm cho người ta cảm thấy một loại cảnh tượng mênh mông đại phái.

Thế nhưng nội quan trước mắt này, công trình kiến trúc lại ít đi rất nhiều, khắp sơn phong thung lũng đều là tự nhiên phát triển thành, có điều thiên địa nguyên khí ở đây so với ngoại quan lại nồng đậm hơn rất nhiều.

Bên trong nội quan lúc này, mặc dù cũng khởi động một ít cấm chế, nhưng không nhiều như ở ngoại quan, có thể là vì người của Cửu Nguyên quan cho rằng cấm chế ở ngoại quan giống như thiên la địa võng, lại còn có siêu cấp đại trận Kim Ngọc quan, như vậy đã đủ rồi.

Như vậy cũng thật thuận lợi cho hai người Hàn Lập, bọn hắn nhanh chóng đi tới.

Hơn nửa ngày sau, hai người tới phụ cận một sơn cốc, đáp xuống không một tiếng động.

Đất đai và núi đá ở xung quanh sơn cốc có màu đen kịt, trên không trung của sơn cốc bao phủ một tầng mây đen rất dày, chậm rãi di động ở giữa không trung, giống như đám mây nước. Nhìn thấy nó có màu đen đặc như vậy, chỉ sợ còn ẩn chứa kịch độc.

Âm phong lạnh lẽo đến tận xương tủy từ trong sơn cốc tuôn ra, phát ra tiếng rít chói tai, lúc cao lúc thấp liên tục, làm cho người ta nghe được sẽ cảm thấy hãi hùng khiếp vía. Còn có từng cỗ từng cỗ ý niệm thô bạo, hung ác ngang ngược quay cuồng ở trong âm phong, khiến cho nơi này thoạt nhìn giống như U Minh Quỷ Vực vậy.

Hàn Lập và Lam Nhan cách đấy rất xa, vẫn cảm giác được hung lệ quỷ khí trong sơn cốc toả ra, giống như vô số kim châm âm hàn đâm vào thân thể.

Cũng may tu vi hai người đều rất thâm hậu nên vẫn còn có thể ngăn cản được.

"Nơi này chính là Quỷ Cốc?" Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía, hỏi.

"Không sai, ta mặc dù chưa từng tới đây, nhưng đã nghe nói qua tình huống nơi này, đúng là cảnh tượng quỷ khí u mịch như vậy. Vả lại trên địa đồ cũng chỉ ra chính là nơi này, không sai được." Lam Nhan khẳng định.

Hàn Lập gật gật đầu, nhắm hai mắt, ý đồ cảm ứng sự tồn tại của Kim Đồng.

Sau một hồi lâu, hắn mở to mắt, cau mày.

"Không cảm ứng được khí tức sao?" Lam Nhan hỏi.

Hàn Lập khẽ vuốt cằm, trên mặt có chút âm trầm.

Lúc trước hắn ở Lưu Kim thành, không cách nào cảm giác được sự tồn tại của Kim Đồng, có thể giải thích là do khoảng cách quá xa. Nhưng hiện tại gần ngay kế bên, vẫn không cách nào cảm giác được Kim Đồng, thật sự có chút kì quái.

Là do Kim Đồng lúc này bị vây bởi một loại phong ấn nào đó có thể ngăn cách cảm ứng? Hay là tình báo của Luân Hồi điện sai?

Tòa sơn cốc trước mắt này quỷ khí trùng thiên, cho dù là hắn cũng có chút kiêng kị, huống chi khả năng bên trong còn có Quỷ Linh Tử Đại La trung kỳ tọa trấn.

"Chủ nhân, hay là không nên tùy tiện tiến vào Quỷ Cốc, trước hết xác định xem Kim Đồng có ở trong đó hay không, tình báo của Luân Hồi điện chưa hẳn đã chuẩn xác." Thanh âm Đề Hồn vang lên ở trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

"Chủ nhân, thả ta ra ngoài, ta đã cùng lão đại đồng hành một thời gian dài, giữa ta và nàng cũng có một chút cảm ứng." Tiểu Bạch đột nhiên nói ra.

"Cũng tốt." Hàn Lập phất tay triệu hoán Tiểu Bạch từ trong không gian Hoa Chi ra.

Tiểu Bạch nhắm mắt ngồi xuống, bạch quang trên thân mờ ảo, tinh quang nơi mi tâm lại lúc ẩn lúc hiện.

"Không được, ta cũng không cảm nhận được khí tức lão đại." Sau một lát, Tiểu Bạch mở to mắt, lắc đầu thở dài.

Hàn Lập cũng không quá bất ngờ, Kim Đồng là linh thú được một tay hắn bồi dưỡng ra. Nếu hắn đã không cảm ứng được, đương nhiên Tiểu Bạch càng không có khả năng cảm ứng được.

"Chủ nhân, vậy làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch có chút lo lắng hỏi.

"Không sao, chúng ta mặc dù không cảm nhận được khí tức Kim Đồng, bất quá có người hẳn là có thể." Hàn Lập mỉm cười, sau đó tay bấm niệm pháp quyết.

Cấm chế xung quanh các gian lầu các ở không gian Hoa Chi nhanh chóng phiêu tán, một bóng người từ bên trong bắn ra, rơi trên mặt đất, chính là Khúc Lân.

Lúc này tay Hàn Lập lại vẫy một cái, trực tiếp triệu hoán Khúc Lân ra khỏi không gian Hoa Chi.

"Hàn đạo hữu, Khúc mỗ và các ngươi kết bạn đồng hành, cũng không phải để các người xem như tù phạm, một mực giam cầm nhốt lại." Sắc mặt Khúc Lân rất là khó coi, xem xét xung quanh vài lần, sau đó trầm giọng nói với Hàn Lập.

"Thật có lỗi, đoạn đường này Đề Hồn có chút nhạy cảm, tại hạ thay nàng tạ lỗi với Khúc đạo hữu." Hàn Lập chắp tay nói.

"Hừ! Nơi này là địa phương nào?" Khúc Lân hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục so đo chuyện này nữa, lần nữa nhìn bốn phía một chút, hỏi.

"Nơi này là ở trong Cửu Nguyên quan, Khúc đạo hữu chớ có tùy ý triển khai thần thức dò xét, để tránh bị người phát giác." Hàn Lập từ tốn nói.

"A, nếu ta nhớ không lầm thì Hàn đạo hữu bây giờ đang bị Cửu Nguyên quan truy đuổi? Lại dám vào bên trong Cửu Nguyên quan, thật đúng là gan lớn." Khúc Lân nghe vậy sắc mặt khẽ biến, sau đó nhìn Hàn Lập một cái thật sâu nói.

"Có một số việc, cần đến đây một chuyến để xử lý." Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không báo cho Khúc Lân về sự tình Luân Hồi điện tiến công Cửu Nguyên quan.

"Vậy Hàn đạo hữu ngươi bây giờ thả ta đi ra, hẳn là có nguyên nhân rồi?" Tròng mắt Khúc Lân quay tít một vòng, hỏi.

"Hàn mỗ xác thực có một chuyện cần làm phiền Khúc đạo hữu. Theo tình báo ta biết được, khả năng có một con Phệ Kim Tiên giấu ở trong sơn cốc phía trước, chỉ là cấm chế bên trong sơn cốc trùng trùng điệp điệp, không cảm ứng được khí tức Phệ Kim Tiên kia. Khúc đạo hữu và nó chính là đồng loại, cho nên muốn nhờ ngươi thay chúng ta cảm ứng một chút, Phệ Kim Tiên kia có phải đang ở trong sơn cốc phía trước hay không." Hàn Lập thương lượng, cũng không kể gì về sự tình Kim Đồng.

"Nơi này lại có Phệ Kim Tiên? Hàn đạo hữu chẳng lẽ cũng muốn bắt nó hay sao?" Nhãn tình Khúc Lân sáng lên, sau đó trong mắt lóe lên một tia hồ nghi, hỏi.

"Phệ Kim Tiên này và Hàn mỗ đã từng gặp qua, cướp từ trong tay ta một kiện đồ vật, Hàn mỗ cần phải tìm được nó, lấy món đồ kia lại." Hàn Lập cười ha hả nói.

"... Ha ha, thì ra là thế, chẳng qua chỉ cảm ứng xem Phệ Kim Tiên kia có thật ở sơn cốc phía trước hay không, vậy cũng không khó." Khúc Lân nhìn chằm chằm Hàn Lập một lát, đột nhiên cười ha hả một tiếng rồi đáp ứng, sau đó nhắm mắt lại, kim quang trên thân chớp động.

Sau một lát, gã bỗng nhiên mở mắt ra, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

"Không sai, quả thực có một Phệ Kim Tiên trong sơn cốc ở phía trước, bất quá cũng không phải là trên mặt đất, mà là dưới mặt đất." Khúc Lân nói.

------oOo------

Chương 1234: Thâm nhập dưới đất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thật chứ?" Trong lòng Hàn Lập vui mừng, hỏi.

"Hắc hắc, sự tình khác thì khó nói, nhưng nếu tìm kiếm đồng loại, Khúc mỗ tự tin nắm chắc không ít." Khúc Lân cười hắc hắc một tiếng, có chút đắc ý nói.

Khúc Lân cũng không biết là, lời này của Hàn Lập cũng không phải hỏi thăm gã, mà là hỏi Đề Hồn trong không gian Hoa Chi.

"Từ ba động thần hồn của Khúc Lân để phán đoán thì hắn hẳng không nói dối." Thanh âm Đề Hồn vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Vậy thì tốt quá, chúng ta nhanh đi tìm lão... Phệ Kim Tiên kia đi." Tiểu Bạch hưng phấn nói.

Hàn Lập trừng Tiểu Bạch một cái. Tiểu Bạch vội rụt cổ lại, cười khan vài tiếng.

"Khúc đạo hữu, làm phiền ngươi dẫn đường trước được không?" Hàn Lập lập tức nhìn về phía Khúc Lân, nói.

"Nơi đây chính là Cửu Nguyên quan, trong sơn cốc phía trước nguy hiểm trùng điệp, nói là đầm rồng hang hổ cũng không đủ. Giúp ngươi cảm ứng một chút Phệ Kim Tiên trong sơn cốc thì không sao, nhưng Hàn đạo hữu để Khúc mỗ dẫn đường cho ngươi, yêu cầu này tựa hồ cũng quá mức a?" Khúc Lân cười lạnh một tiếng, không chút khách khí nói ra.

"Yêu cầu này của Hàn mỗ quả thật có chút quá phận, Khúc đạo hữu nếu có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại." Hàn Lập cũng không ngạnh kháng, cười nhạt nói ra.

"Khúc mỗ gần đây tu luyện đến thời khắc mấu chốt, cần đại lượng nguyên khí tương trợ, ta cũng không cần nhiều, Hàn đạo hữu nếu có thể tặng ta năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch, hoặc là thiên tài địa bảo có giá trị tương đương, ta sẽ bốc lên nguy hiểm, giúp ngươi chuyện này." Ánh mắt Khúc Lân sáng lên, cười nói.

"Năm ngàn vạn Tiên Nguyên thạch! Ngươi sao không đi cướp đi!" Tiểu Bạch nghe vậy giận dữ, quát.

"Giá tiền là ta yêu cầu, có đáp ứng hay không, Hàn đạo hữu tự cân nhắc." Khúc Lân cũng không để ý tới Tiểu Bạch giận dữ mắng, từ tốn nói.

"Tốt, ta đáp ứng ngươi, bất quá phải đợi tìm được Phệ Kim Tiên kia mới có thể đưa cho ngươi được." Hàn Lập nhìn chằm chằm Khúc Lân một chút, nói ra.

"Sảng khoái, vậy một lời đã định." Khúc Lân cười ha ha một tiếng, nói.

"Nếu như thế, chúng ta lập tức vào cốc. Bất quá Tiểu Bạch, ngươi và Đề Hồn tránh ở trong không gian Hoa Chi, không cần lộ diện, ta và Lam đạo hữu, Khúc đạo hữu đi vào tìm kiếm là đủ rồi." Hàn Lập nói ra.

Tiểu Bạch còn muốn ở lại bên ngoài, nhưng nhìn thấy ánh mắt Hàn Lập, liền nuốt lời vào trong bụng, nhẹ gật đầu.

Hàn Lập phất tay thu Tiểu Bạch vào không gian Hoa Chi, sau đó bấm niệm pháp quyết thôi động mặt nạ màu đen, bao lại chính hắn, Lam Nhan, Khúc Lân, bay về phía sơn cốc, rất nhanh đáp trước cửa vào sơn cốc.

Tiến vào sơn cốc, "ô hô" một tiếng, một trận âm phong từ trong đó thổi ra mãnh liệt, trong âm phong xen lẫn một cỗ sát khí và oán khí vô cùng mãnh liệt.

Trong đầu ba người Hàn Lập hiện ra một tràng cảnh đầu lâu chồng chất thành núi, máu chảy vạn dặm thành sông, vô biên sát khí tràn ngập não hải ba người, tựa hồ muốn thôn phệ thần hồn của bọn hắn.

Hàn Lập vận chuyển Luyện Thần Thuật, lập tức hóa giải cỗ sát khí này.

Khúc Lân tựa hồ cũng không để ý chuyện này, quanh thân lưu chuyển kim quang, tuỳ tiện hóa giải cỗ sát khí này xâm nhập. Chỉ có sắc mặt Lam Nhan hơi tái một chút, nhưng không biết vận dụng loại bí thuật gì, cũng khôi phục lại.

"Lam đạo hữu tựa hồ thể chất không chịu đựng được, lần này con đường phía trước chưa biết thế nào, Hàn đạo hữu cần phải suy nghĩ kỹ càng." Khúc Lân liếc qua Lam Nhan, nói với Hàn Lập.

"Lam đạo hữu, ngươi nếu không chịu nổi sát khí nơi đây, hay là ta thu ngươi vào trong không gian Hoa Chi đi." Hàn Lập nói ra.

"Không cần, ta còn chống đỡ được, ta biết chuyện ở Cửu Nguyên quan nhiều nhất, lưu lại nơi này sẽ hữu dụng với ngươi." Thần sắc Lam Nhan kiên định, lắc đầu.

"Vậy thì tốt, không cần quá gắng gượng." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Khúc Lân thấy vậy, chỉ cười hắc hắc một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục đi vào phía trong cốc.

Trong cốc là một mảnh đất đá màu đen, không có một kiến trúc nào, bởi vì do âm phong nên nơi này cũng không có thảm thực vật sinh trưởng, nhìn rất hoang vu.

Khúc Lân đến đây, đột nhiên ngừng lại, nhắm hai mắt giống như cảm ứng cái gì, sau một lúc lâu mở miệng nói: "Hẳn là chỗ này."

"Ta từng nghe nói, cung điện của Quỷ Linh Tử kiến tạo dưới mặt đất. Xem ra dưới mặt đất này có Động Thiên khác, chỉ là không biết cửa vào nơi nào?" Ánh mắt Lam Nhan chần chờ nhìn bốn phía, trong miệng thì thào

nói.

Hàn Lập nghe vậy thôi động Cửu U Ma Đồng, cẩn thận quan sát cảnh vật chung quanh, nhưng không triển khai thần thức, tránh bị người phát hiện.

Hắn rất nhanh phát hiện, thân hình lên xuống một cái, đứng trước một khối đá lớn màu đen.

"Tảng đá lớn này là cửa vào?" Lam Nhan ngạc nhiên nói, nàng không phát giác được tảng đá lớn này có bất kỳ dị trạng gì.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì, tay bắt một cái.

Năm đạo thanh quang từ trong tay hắn nở rộ ra, quay tròn ngưng tụ hóa thành một đạo kiếm ảnh màu xanh lớn mấy trượng, sau đó hung hăng trảm lên tảng đá lớn màu đen.

Trên tảng đá lớn màu đen bỗng nhiên toả ra hắc quang loá mắt, như có linh tính hình thành một đạo quang trụ màu đen, bắn về hướng kiếm ảnh màu xanh.

Trong mắt Hàn Lập loé lên tinh mang, một tay khác lăng không chém một cái.

Một đạo lôi quang màu vàng bắn ra, trảm bên cạnh quang trụ màu đen, phảng phất đánh rắn bảy tấc.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, quang trụ màu đen tán loạn ra, tảng đá lớn màu đen phía dưới cũng chia năm xẻ bảy, cấp tốc giải thể.

"Ầm ầm" một tiếng, chỗ tảng đá lớn màu đen đổ sụp xuống dưới, lộ ra một huyệt động màu đen to khoảng mấy trượng.

Trong huyệt động có một cầu thang, uốn lượn xuống dưới, thông vào sâu trong lòng đất.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu quả nhiên thủ đoạn cao minh, bất kỳ cấm chế gì đều

không thoát khỏi pháp nhãn của ngươi." Khúc Lân nhìn huyệt động màu đen rồi hít một hơi thật sâu, cười nói.

"Nếu không có hai vị vững tin như vậy, ta sẽ không phát hiện được nơi đây. Khúc đạo hữu, xin mời tiếp tục dẫn đường." Hàn Lập nói ra.

Khúc Lân cũng không nhiều lời nữa, mang theo hai người tuần tự nhảy vào trong huyệt động.

Từng luồng âm phong màu đen từ phía dưới phun ra, trong động huyệt nổi lên từng vòng xoáy lớn nhỏ không đều, phát ra tiếng kêu quỷ khóc sói gào thảm thiết, so với âm phong phía ngoài mãnh liệt gấp bội.

Ba người vội vàng tăng độ lớn linh quang hộ thể, ngăn cản âm phong thấu xương nơi đây.

Mà trên hai bên vách tường hang động chớp động tinh quang, ngưng kết ra một tầng hàn băng màu đen, phát ra khí tức âm hàn không gì sánh được.

"Đây là Hắc Âm Huyền Băng, chỉ có nơi cực kỳ nồng đậm quỷ khí và Âm Sát chi lực trong lòng đất hội tụ mới có thể ngưng kết thành, chính là vật liệu thượng giai luyện chế Tiên khí Quỷ Đạo âm hàn, không chỉ cứng rắn không gì sánh được, lại còn có hiệu quả công kích thần hồn." Hàn Lập lập tức nhận ra lai lịch hàn băng màu đen nay.

Lam Nhan và Khúc Lân cũng rất nhanh nhận ra những huyền băng màu đen này, số lượng huyền băng nơi này không ít, nếu có thể lấy đi, cũng là một bút tài phú không ít. Bất quá nơi đây nguy cơ tứ phía, ba người cũng không phải đang tầm bảo, nên không xuất thủ lấy những Hắc Âm Huyền Băng này.

Hang động rất sâu, đi dọc theo cầu thang xuống dưới ước chừng một khắc đồng hồ, bọn hắn mới đi đến cuối cầu thang, phía trước tầm mắt trở nên rộng rãi, một đại sảnh hình vuông hai ba mươi trượng xuất hiện ở phía trước.

Nóc đại sảnh khảm nạm mấy khỏa đá tròn màu trắng lớn chừng quả đấm,

miễn cưỡng chiếu sáng khung cảnh nơi đây.

Chỉ thấy mặt đất và vách tường nơi đây đều lát gạch màu xanh đen, phía trên còn minh khắc một ít hoa văn, nhìn có loại cảm giác trang trọng.

Bất quá phóng tầm mắt nhìn qua, trong sảnh không có vật gì, chỉ là ở chỗ sâu nhất có một cánh cửa, phía sau cửa là một thông đạo màu đen, thoạt nhìn thông vào chỗ sâu bên trong.

Âm phong vốn gào thét, nhưng đến nơi này đột nhiên dần dần suy yếu, còn âm hàn quỷ khí lại càng thêm nồng đậm.

Trong ba người, Hàn Lập và Khúc Lân còn chịu nổi, nhưng tu vi Lam Nhan yếu nhất, mặc dù vận công bảo vệ toàn thân, vẫn như cũ có chút ngăn cản không nổi hàn khí nơi đây xâm nhập, răng bị đông cứng phát run, huyết mạch toàn thân có dấu hiệu ngưng kết.

Hàn Lập chú ý tới tình huống Lam Nhan, nhíu mày.

Vào thời khắc này, trong tay hắn loé lên tử quang, nhiều ra một viên châu màu tím, bao quanh một cỗ quang mang mộng ảo.

"Đưa vật này cho Lam Nhan đeo ở trên người, có tác dụng chống quỷ khí xâm nhập." Thanh âm Đề Hồn vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, phất tay quăng hạt châu màu tím cho Lam Nhan.

"Mang vật này trên người đi."

Lam Nhan khẽ giật mình, lập tức tế lên hạt châu màu tím, một vầng sáng màu tím nhạt bao lại toàn thân, âm hàn quỷ khí mãnh liệt chung quanh liền yếu đi hơn phân nửa.

"Đa tạ." Lam Nhan nhẹ nhàng thở ra, cảm kích nói với Hàn Lập.

Hàn Lập khoát tay áo, cất bước đi về phía trước.

Khúc Lân và Lam Nhan lập tức đuổi theo, ba người rất nhanh xuyên qua đại sảnh, đi ra một cánh cửa khác.

Phía trước là một ngã ba, ba đầu thông đạo uốn lượn thông về phía trước, trong thông đạo có tia sáng âm u, Cửu U Ma Đồng cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Hàn Lập nhướng mày, vận khởi thần thức lan tràn về phía ba đầu thông đạo, nhưng thần thức rời thân thể, trong không khí chung quanh lập tức có cỗ khí âm hàn quỷ dị xâm nhập, đồng thời chạy dọc theo thần thức nhào về phía thần hồn của hắn.

"Nơi này thật sự tà môn, các ngươi chớ tản ra thần thức." Hàn Lập vội vàng thu hồi thần thức, trong miệng vừa nói, vừa vận khởi Luyện Thần Thuật, luyện hoá từng tia hàn khí quỷ dị xâm nhập não hải.

Lam Nhan vội vàng đáp ứng, Khúc Lân lại tựa hồ đã sớm phát hiện ra điểm ấy, vẫn thờ ơ.

"Khúc đạo hữu, xem ra động phủ của Quỷ Linh Tử này lớn đến kinh người, cấm chế lại không ít, chỉ có thể dựa vào ngươi thôi." Hàn Lập nói với Khúc Lân.

Khúc Lân gật gật đầu, khép hờ hai mắt, trên thân ẩn ẩn kim quang, rất nhanh mở mắt, chỉ về hướng bên trái, nói ra:

"Tại phương hướng này, đi bên này đi."

Hàn Lập gật gật đầu, tiếp tục đi tới trước.

Đầu thông đạo này rất dài, đi chừng một khắc đồng hồ mới đến điểm cuối, lại là một gian thạch thất có diện tích khá lớn.

Trong thạch thất vẫn như cũ không có vật gì, mà thạch thất nơi đây, còn có hai thông đạo, thông hai hướng khác nhau.

Hàn Lập nhíu mày, tiếp tục mời Khúc Lân cảm ứng vị trí Kim Đồng, sau đó

theo sau gã đi xuống, tiến vào một đầu thông đạo trong đó, tiếp tục đi tới.

Trong không gian dưới đất nơi đây có từng đầu thông đạo, thông suốt bốn phương, diện tích lớn kinh người, cũng may nơi đây chỉ có âm phong quỷ khí, cũng không có quỷ vật gì nguy hiểm đột kích.

Dưới Khúc Lân dẫn đường, ba người nhanh chóng đi về phía trước, coi như đi thông thuận.

Dựa theo Hàn Lập tính toán, bọn hắn tiến lên chừng mấy trăm dặm, y theo lời Khúc Lân nói, khoảng cách chỗ Kim Đồng đã không còn xa.

Hàn Lập nghe vậy, không lộ ra mảy may thần sắc buông lỏng.

Dù sao đoạn đường này đi tới, tựa hồ quá mức thuận lợi, động phủ của vị Quỷ Linh Tử có địa vị nổi bật trong Cửu Nguyên quan này, tựa hồ không thể dễ dàng để người ta xông vào như thế.

Nhất là dưới tình huống bản thân gã không có ở đây, càng không nên như vậy mới đúng.

Trong lòng của hắn nghĩ như vậy, trên mặt lại không lộ ra điểm gì dị thường, chỉ nhấc lên lòng đề phòng, duy trì cảm ứng hết thảy động tĩnh chung quanh.

------oOo------

Chương 1235: Ngoài dự liệu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Giờ này, ba người Hàn Lập đang bước đi trong một hành lang tĩnh mịch. Khúc Lân đi trước, mi tâm của gã chớp sáng kim quang, bất cứ lúc nào cũng cảm ứng vị trí Kim Đồng.

Đoạn hành lang nhanh chóng kết thúc và không gian phía trước mở rộng ra, là một thạch thất to lớn xuất hiện.

Diện tích thạch thất này rất lớn, khoảng mấy nghìn trượng. Thế nhưng, nơi đây không phải không có vật gì, mà có những cây cột đá màu đen khổng lồ to vài người mới ôm hết, đứng sừng sững hai bên thạch thất.

Toàn thân những cột đá này óng ánh, sáng long lanh, như thể được tạo bởi một loại tinh ngọc. Trên đó chạm khắc nhiều hoa văn nguệch ngoạc, giống như một loại trận văn, lại như một loại văn tự.

Cột đá xếp thẳng tắp hai bên, liên tục về phía trước, ở giữa chừa lại một lối đi rộng chừng mười trượng, dẫn vào sâu trong thạch thất.

Ở đây ánh sáng mờ tối, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một cánh cửa lớn màu xanh đang đóng chặt sâu trong thạch thất.

Trông thấy cảnh này, Hàn Lập tỏ vẻ ngạc nhiên, đứng lại trước cửa chứ không tùy tiện xông vào, quay sang hỏi Lam Nhan:

"Lam đạo hữu, ngươi có biết đây là chỗ nào không?"

"Ta cũng không biết." Lam Nhan lắc đầu.

Khúc Lân xem xét tỉ mỉ đồ án trên cột đá, rồi gã phán đoán rằng: "Nhìn hoa văn trên cột đá này, hình như là U Minh văn trong truyền thuyết."

"U Minh văn?" Chân mày Hàn Lập cau lại.

Khúc Lân nói tiếp: "U Minh văn chính là văn tự của Cửu U Minh Giới trong truyền thuyết, ta cũng chỉ thấy qua trên một quyển điển tịch cổ xưa từ rất lâu rồi."

"Cửu U Minh Giới? Trên đời thật sự có nơi này sao?"

"Có, nghe nói đây là nơi vạn vật thế gian luân hồi, nhưng mà có quá ít người đến nơi đó, cho nên dần biến thành truyền thuyết."

Nghe vậy, Hàn Lập chậm rãi gật đầu, rồi hỏi tiếp: "Khúc đạo hữu xem hiểu U Minh văn ư?"

Liên quan tới việc luân hồi chuyển thế, hắn cũng không phải lần đầu nghe nói. Đối với Cửu U Minh Giới trong truyền thuyết, hắn rất hiếu kỳ, vốn không thể tìm chứng cứ xác thực chứng minh nó tồn tại, không ngờ ở chỗ này lại tìm được một chút manh mối.

Khúc Lân đáp: "Khúc mỗ chỉ biết có loại văn tự này, nhưng xem không hiểu. Tuy nhiên, những cột đá này nhìn rất giống trụ phong ấn, có lẽ bên trong phong ấn thứ gì, chỉ cần không đụng vào, sẽ không sao đâu."

Hàn Lập ừ một tiếng, hắn cũng phỏng đoán như vậy.

Nhưng mà cứ như thế đi có an toàn hay không, hắn lại không thể nào xác định.

Đang cân nhắc, hắn âm thầm vận Cửu U Ma Đồng, thậm chí mạo hiểm thả thần thức ra, cảm ứng tình trạng những cột đá này. Kết quả vẫn vậy, không thu được gì.

Hơi trầm ngâm, hắn hỏi: "Khúc đạo hữu, ngươi chắc chắn Phệ Kim Tiên ở ngay phía trước chứ?"

Khúc Lân khẽ gật đầu nói: "Không sai, không còn xa nữa. Chỉ là nơi đây xuất hiện U Minh văn, ta luôn cảm thấy âm trầm cổ quái... Tóm lại, phía trước lành dữ chưa biết, có tiếp tục tiến về phía trước hay không, vẫn do Hàn đạo hữu định đoạt."

Hàn Lập im lặng một lát, sau khi liếc nhìn Khúc Lân, hắn nói: "Nếu đã đi tới nơi này, lý nào lại bỏ dở giữa chừng. Tuy nhiên, nơi này không bình thường, ta sẽ dẫn đầu, Khúc Lân đạo hữu ở giữa phối hợp tác chiến, Lam đạo hữu đi sau cùng."

Đối với điều này, Lam Nhan hiển nhiên không có ý kiến gì, chỉ gật đầu.

Khúc Lân cười nói: "Có Hàn đạo hữu đi trước mở đường, dĩ nhiên không thể tốt hơn. Tại hạ mặc dù là Phệ Kim Tiên, nhưng tự thấy ngoại trừ nhục thân bên ngoài, bất kể là tu vi hay bản lĩnh, đều kém xa Hàn đạo hữu, gặp phiền toái sợ không ứng phó được."

"Vậy chúng ta đi thôi, hai vị nên cẩn thận đề phòng." Hàn Lập nhắc nhở.

"Hàn đạo hữu yên tâm." Lam Nhan mỉm cười, còn Khúc Lân không biết thế nào, nháy mắt với Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, dẫn đầu bước vào đại sảnh.

Khúc Lân theo sát phía sau, Lam Nhan thì đi ở sau cùng.

Trong phòng, tiếng bước chân trầm thấp vọng lại, mọi người đi qua một quãng ngắn cũng không có bất ngờ nào phát sinh.

Hàn Lập không lơ là cảnh giác, đề phòng nghiêm ngặt hết thảy xung quanh.

Đến khi bọn hắn đi tới khu vực đại sảnh, có những âm thanh sàn sạt rất nhỏ truyền ra từ hai bên cột đá.

Tiếng động dù rất nhỏ, nhưng với tu vi đám người Hàn Lập, lập tức liền nghe thấy.

"Coi chừng, có biến!" Hàn Lập trầm giọng quát, kim quang trên người rực sáng, bảo vệ toàn thân.

Đúng thời khắc này, trên những cột đá trong sảnh đột nhiên hiện ra từng bóng đen, liên tục nhúc nhích.

Thấy cảnh này, tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, giậm chân một cái, quyết định lao nhanh như điện thẳng về phía trước.

Thấy vậy, Lam Nhan cũng vội vàng đuổi theo.

Ánh mắt Khúc Lân chợt lóe, trái với Hàn Lập, gã không tiến lên mà lùi lại, lao thẳng theo lối vừa tới.

Hàn Lập thấy cảnh này, tròng mắt nheo lại, kim quang trên người chớp sáng, tựa hồ muốn làm gì.

Nhưng đúng lúc này, những chùm sáng màu đen trên cột đá bỗng nhiên lóe lên. Từng chùm sáng đó phun ra, giống như vô số tên nỏ, phô thiên cái địa bắn tới mấy người Hàn Lập.

Chúng phát ra tiếng rít thê lương, vang vọng trong đại sảnh, làm cho thần hồn người ta run rẩy, dục vọng phiền lòng.

Hàn Lập không quản Khúc Lân nữa, hắn vội vàng dùng Luyện Thần Thuật ổn định thần hồn, đồng thời trên người hiện ra lôi quang màu vàng.

Dưới một cái phất tay, những lôi quang này hóa thành từng cái roi điện màu vàng, vung khắp bốn phương tám hướng, va đập vào đám hắc quang kia.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ẩn chứa lực lượng lôi điện, tiến giai thành Đô Thiên Thần Lôi, uy năng tăng mạnh, khi điện quang màu vàng chớp sáng, hư không xung quanh như mơ hồ bị đốt cháy cực nóng.

Những hắc quang kia va chạm với roi điện màu vàng lập tức tan vỡ thành từng mảnh.

Lam Nhan phất tay tế ra mười mấy thanh phi đao màu xanh lam, bay múa quanh người, tạo thành một đao trận tinh diệu, ngăn cản hắc quang xung quanh phóng tới.

Uy lực đao trận khá lớn, mặc dù bị những hắc quang đánh vào, liên tục rung lắc, nhưng đao trận vẫn ngăn cản được.

Còn Khúc Lân biến lớp da toàn thân thành màu sắc thuần kim, gã không cản những hắc quang kia, mặc cho chúng đánh vào người, cả người tiếp tục lao như điện về phía sau.

Những hắc quang kia đánh lên người gã, liên tục phát ra tiếng "Bịch" "Bịch", nhưng lại không khiến gã chịu bao nhiêu tổn thương, chỉ để lại những vết ngấn nhạt, cơ bản là vô thưởng vô phạt.

Chỉ trong nháy mắt, Khúc Lân đã bay khỏi phạm vị bao phủ của hắc quang, hạ xuống lối vào thạch thất. Hai tay gã bỗng tỏa ra kim quang sáng chói, vung lên trước mặt.

"Vù" "Vù" hai đạo kim quang bắn ra từ lòng bàn tay gã, lóe lên đánh vào vách tường thạch thất rồi biến mất.

Trên vách tường kia có hai đoạn nhô ra rất ngắn, theo hai tiếng "Ầm" "Ầm" trầm đục, bị hai đạo kim quang đánh vỡ nát.

Hắc quang phun trào từ những cột đá kia đột nhiên sáng lên gấp cả chục lần, nhưng chúng không còn đánh về phía Hàn Lập và Lam Nhan, mà rối rít thay đổi phương hướng, bắn xuống mặt đất, rồi lập tức dung nhập vào đó.

"Ông" một tiếng.

Sau một thoáng, mặt đất hiện ra một tầng hắc quang dày đặc, từng dòng U Minh văn đen như mực nổi lên, cuồn cuộn đan vào nhau tạo thành một đồ

án to lớn, mông lung. Hình như đó là một loại pháp trận kỳ lạ, trên đó tản mát ra sự lãnh lẽo thấu xương khiến ai cũng rét run.

Ngay lập tức, Hàn lập cảm thấy cơ thể xiết chặt lại, cả người từ giữa không trung rơi thẳng xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, từ pháp trận màu đen trên mặt đất bốc lên vô số tia sáng màu đen, bao phủ cơ thể hắn.

Chân tay Hàn Lập phảng phất như bị một tầng cương thiết vô hình gắt gao vây khốn, không thể động đậy, pháp lực trong cơ thể cũng theo đó đông cứng lại.

Lam Nhan càng không chịu nổi, cả người rơi thẳng xuống đất, bị pháp trận màu đen giam cầm, không thể nhúc nhích.

Hàn Lập trầm giọng quát hỏi: "Khúc Lân, đây là ý gì?"

Mặc dù hắn chưa bao giờ thực sự tin tưởng Khúc Lân, nhưng cũng không ngờ đối phương lại quen thuộc nơi này như vậy. Thậm chí gã còn biết điều khiển cấm chế ở đây, nếu không Hàn Lập sẽ không đơn giản bị khốn trụ như vậy.

Lúc trước, gã lấy số lượng lớn Tiên Nguyên thạch làm điều kiện trao đổi việc dẫn đường tìm Kim Đồng, hiển nhiên là hành động lừa gạt người khác, cố ý dẫn bọn hắn tới nơi này.

Khúc Lân lộ ra nụ cười đắc ý: "Hàn đạo hữu, đa tạ ngươi đã dẫn ta tiến vào Cửu Nguyên quan, hơn nữa còn đi tới gần Phệ Kim Tiên kia, đỡ cho ta rất nhiều chuyện."

Hàn Lập hỏi: "Mục đích của ngươi là Phệ Kim Tiên đó ư? Chẳng lẽ trước kia ngươi từng tới đây sao?"

Khuôn mặt Khúc Lân lộ nụ cười lạnh lẽo: "Chuyện đã tới nước này, các hạ đã biết rõ, còn cố hỏi làm gì? Phệ Kim Tiên chúng ta vốn thôn phệ lẫn nhau mới có thể tiến hóa, huống chi Phệ Kim Tiên kia đã thôn phệ một cái phân

thân của ta, ta càng phải cướp lại lực lượng của mình."

Trong lòng Hàn Lập khẽ động: "Một phân thân của ngươi..."

Chẳng lẽ Phệ Kim Tiên của Cửu Nguyên Quan mà trước đó Kim Đồng đã thôn phệ, có quan hệ với Khúc Lân sao?

"Nói chuyện phiếm đến đây thôi, nếu còn không đi, tên Quỷ Linh Tử sẽ chạy tới đây ngay, hai vị cứ tứ từ chờ ở đây đi." Khúc Lân không có ý định ở lại, gã nói xong một câu liền muốn quay người rời đi.

Đúng thời khắc này, tiếng động "Ầm ầm" vang lên, cửa đá ở sâu trong thạch thất mở ra.

Bóng tối trong thạch thất đột nhiên ngưng tụ lại, đồng thời âm phong trong này cũng thổi mạnh ra, một bóng đen to lớn từ trong cửa đá lao ra, úp xuống ba người Hàn Lập.

Hàn Lập và Lam Nhan vốn bị giam chặt dưới mặt đất, giờ này lại bị cự lực của bóng đen đè ép, càng không thể động đậy, thậm chí Lam Nhan ngã thẳng xuống đất.

Khúc Lân tỏ vẻ tức giận, hai tay xoa một cái nói: "Đáng chết! Đến thật là nhanh!"

Nhất thời, một tiếng thét chói tai vang lên, vô số kiếm khí giống như tinh quang từ trên người Khúc Lân bắn ra, đồng thời ngưng tụ lại, hóa thành một kiếm ảnh to lớn màu vàng, chém vào bóng đen giữa không trung.

"Xoẹt" một tiếng, bóng đen tản ra khí tức đáng sợ lập tức bị nứt ra một đường.

Khúc Lân vui mừng, lập tức hóa thành một vệt kim quang, bay thẳng ra.

Một thanh âm chói tai truyền ra từ giữa không trung: "Là ngươi! Năm đó ngươi phản bội Cửu Nguyên quan chạy trốn đi, hôm nay còn dám trở về đây, đừng mơ tưởng trốn tiếp!"

Lời còn chưa dứt, một cự trảo tối om to bằng gian phòng từ hư không xuất hiện, vồ xuống Khúc Lân vừa hóa thành kim quang.

Cự trảo được lân phiến che kín, nhất là năm móng tay to lớn có rất nhiều phù chú và hoa văn kỳ lạ, tản mát ra uy thế lăng lệ vô cùng. Những nơi nó đi qua, hư không giống như rèm vải, dễ dàng bị rạch ra năm vết ngấn đen ngay ngắn.

Một tiếng "Xoẹt" giòn vang, kim quang do Khúc Lân biến thành vỡ tan, thân ảnh gã hiện lên, không ngờ đã bị chém thành năm sáu khối tàn thi.

Nhưng, bên ngoài những mảnh tàn thi sáng lên kim quang, hóa thành sáu con giáp trùng màu vàng to bằng đầu người, tiếp tục lao nhanh như điện, chớp mắt đã tới thông đạo, biến mất không thấy đâu.

"Ồ!"

Bóng đen giữa không trung thu lại, hóa thành một người mặc áo đen, hai gò má cao gầy, là một thanh niên nam tử có ánh mắt âm lãnh. Mặt gã lộ vẻ kinh nghi.

"Quỷ Linh Tử!" Dưới mặt đất, đôi mắt Hàn Lập hơi khép, miệng thì thào một tiếng.

------oOo------

Chương 1236: Quỷ trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thấy Khúc Lân đào tẩu, ánh mắt Quỷ Linh Tử chỉ lấp lóe chốc lát, cuối cùng vẫn không đuổi theo ra ngoài.

So sánh với Phệ Kim Tiên, bắt Hàn Lập trước mắt càng hấp dẫn hơn.

Dù sao từ các thông tin trước đó truyền về, trên cơ bản đã xác định, Chưởng Thiên Bình đã ở trên người Hàn Lập.

Giờ phút này, tình cảnh lúng túng nhất lại là Lam Nhan.

Thân là đệ tử Cửu Nguyên quan, nàng lại trợ giúp ngoại nhân xâm lấn tông môn của mình, mà Hàn Lập lại là hi vọng duy nhất trợ giúp cứu sống Lam Nguyên Tử, nàng không thể không giúp.

"Chậc chậc, ăn cây táo rào cây sung, so với ngoại tặc, ngươi càng thêm đáng chết." Ánh mắt Quỷ Linh Tử rơi vào trên người Lam Nhan, âm trầm nói.

Lam Nhan không thể giải thích, chỉ có thể cắn chặt môi, không nói câu nào.

Đến tận đây, nàng đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo Hàn Lập một đường tiến tới.

Đối mặt một vị tu sĩ Đại La trung kỳ, Hàn Lập tự nhiên không dám khinh thường, do dự một chút rồi ôm quyền nói ra:

"Tiền bối, tại hạ đến quý tông, không phải quấy rối, chỉ là muốn tìm về linh

sủng của mình. Bây giờ quý tông gặp tập kích, là thời điểm tiền bối cần xuất thủ ngăn cơn sóng dữ, tiền bối sao không buông tha tại hạ, đi bắt những cá lớn chân chính uy hiếp quý tông kia? Vãn bối lúc đến Kim Ngọc quan, nơi đó đã có không ít người Luân Hồi điện."

Quỷ Linh Tử nghe vậy, chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, căn bản không có hứng trả lời, giống như đang suy nghĩ xử trí hai người xâm nhập này thế nào.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không nghĩ nói hai ba câu là có thể đuổi đối phương đi, chỉ là đang khi nói chuyện, trong đôi mắt sáng lên quang mang tử u, nhìn bốn phía đánh giá, đồng thời âm thầm tích súc tiên linh lực, tìm kiếm phương pháp trốn đi.

Liếc qua một vòng, chỉ thấy bốn phía thạch thất đen sì, ánh lửa chiếu rọi ảm đạm, mơ hồ có thể thấy được trên vách tường khắc đầy từng đường vân cổ quái như chữ gà bới, nhìn tựa như từng rãnh máu khảm sâu trên tường.

Chỉ thấy Quỷ Linh Tử du tẩu ngoài trận một vòng, sau đó đột nhiên hai tay nhấc lên, kết động pháp quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, trận trận thanh âm có chút không linh quanh quẩn trong thạch thất.

Mà nương theo thanh âm của gã vang lên, não hãi Hàn Lập bỗng dưng một trận duệ vang, tiếp theo trở nên có chút hôn mê.

Bốn phía thạch thất vang lên trận trận thanh âm nước chảy, một mùi huyết tinh nồng đậm lập tức tràn ngập bốn phía.

"Thần Hồn Pháp Tắc?" Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc một trận, lại cảm thấy có chút khoa chịu.

Hắn vội vận chuyển lên Luyện Thần Thuật, đồng thời quanh thân vang lên thanh âm "Đôm đốp", bỗng nhiên nổi lên một vòng điện quang màu vàng, rồi biến thành lôi y bọc lại toàn thân. Những tia sáng màu đen trói buộc toàn thân hắn chạm vào những điện quang màu vàng này, nhao nhao tan rã ra.

Chỉ là Lam Nhan bên cạnh, hai mắt lại trở nên trống rỗng mê ly, mặt mũi dữ tợn tràn đầy vẻ thống khổ.

Hàn Lập nhíu mày lại, nhìn về phía Lam Nhan quát lớn một tiếng, chỗ mi tâm liền có một đạo tinh quang nổ bắn ra, đánh vào mi tâm Lam Nhan. Đồng thời trên thân hắn bắn ra mấy đạo Lôi Xà màu vàng quấn quanh trên thân nàng, hóa giải toàn bộ tia sáng màu đen trên đó.

"Ây..." Trong miệng nàng rên lên một tiếng thống khổ, ngồi liệt trên mặt đất, theo đó tỉnh lại.

"Tịch Tà Thần Lôi... Còn có Luyện Thần Thuật, đám giám sát tiên sứ Thiên Đình kia đớp cứt hay sao? Thế mà bỏ mặc ngươi tu luyện Luyện Thần Thuật đến trình độ này. Bất quá cũng tốt, hôm nay rơi vào trong tay bản tọa, cũng là một chuyện duyên phận khó có được." Quỷ Linh Tử không biết là đang nói chuyện với Hàn Lập, hay là nói một mình, trong mắt thỉnh thoảng còn toả ra nụ cười quỷ dị.

Nói xong, gã tự gật gật đầu, giống như trong lòng đã có quyết định.

Hàn Lập không biết Quỷ Linh Tử nói hai chữ "Duyên phận" là ý gì, nhưng nhìn thần sắc gã liền biết chắc khác với mình, dạng nghiệt duyên này, hắn cũng không muốn.

Đúng lúc này, hắn chợt phát hiện, Quỷ Linh Tử đã ngừng ngâm tụng, nhưng bốn phía vẫn như cũ có trận trận thanh âm linh hoạt kỳ ảo quanh quẩn, chồng chất cùng một chỗ, vậy mà càng ngày càng thịnh.

Mùi huyết tinh bốn phía càng không suy giảm nửa điểm, ngược lại càng phát ra nồng đậm.

"Hàn đạo hữu, xong rồi... Chúng ta tiến vào Vạn Linh Hãm Tiên Trận của Quỷ Linh Tử Thánh Sứ này, lần này chết chắc rồi." Lam Nhan tỉnh lại, sau đó sắc mặt trắng bệch nói.

"Vạn Linh Hãm Tiên Trận... Bốn phía này quỷ khí âm trầm, nào có nửa phần linh khí, ta thấy nên gọi là Vạn Quỷ Trận mới đúng." Hàn Lập nghe

vậy, nhướng mày, trong lòng nghĩ thầm.

Ánh mắt của hắn chuyển động, ngưng thần nhìn lại xung quanh, liền thấy chung quanh đứng lặng từng cây tinh trụ màu đen, trên đó không biết khi nào đã nổi lên từng mặt quỷ dữ tợn cổ quái, chằng chịt chồng chất cùng một chỗ, nhìn thấy tê cả da đầu.

Trong đó có Nhân tộc, cũng có Yêu tộc, từng tên đều hai mắt trợn trừng, há miệng gào thét, nhìn ác hình ác trạng, xấu xí khủng bố.

Từng tầng từng tầng chồng chất kia, như thanh âm nữ tử trầm thấp ai oán bên tai, bắt đầu phát ra từ trong miệng những mặt quỷ khủng bố quỷ khí âm trầm này.

Trong lòng Hàn Lập bỗng nhiên nghĩ đến một ý niệm, lập tức cảm thấy có chút không ổn.

Những thanh âm như khóc như cười này, mỗi một tiếng đều như một mảnh bông tuyết, từng giờ từng phút không ngừng tích lũy, tựa như tuyết đọng trên núi, một khi hình thành, chính là lúc tuyết lở nghiền ép, khi đó chỉ sợ Luyện Thần Thuật cũng chưa hẳn có thể trấn áp.

"Mau phong bế thính giác, hủy những tinh trụ này." Hắn chau mày, trong miệng quát lớn một tiếng.

Lam Nhan nghe vậy, không chút do dự, lập tức làm theo.

Chẳng qua khi nàng dùng tiên linh lực phong bế hai tai, lại phát hiện thanh âm quanh quẩn bên tai không giảm nửa điểm, ngược lại giống như trực tiếp vang lên trong tâm nàng, càng nghe thêm rõ ràng.

Trong nội tâm nàng kinh hãi, nhưng cũng bất chấp, trong tay nắm một thanh trường kiếm màu xanh lam, bổ xuống một cây tinh trụ màu đen phía trước

Quỷ Linh Tử thấy bọn hắn có động tác như thế, vậy mà không ngăn cản chút nào, chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Trong lòng Lam Nhan "Lộp bộp" một cái, trường kiếm trong tay đã sáng lên phong mang, hóa thành mấy trăm đạo kiếm quang màu lam lăng lệ, chém xuống tinh trụ màu đen kia.

Không có tiếng nổ đùng đoàng như dự đoán, kiếm quang Lam Nhan rơi vào trên tinh trụ, tựa như một đao chém vào trên bông, trực tiếp hõm vào, bị tinh trụ chớp động ô quang nuốt sống vào.

Không đợi Lam Nhan kinh ngạc xong, bên cạnh cách đó không xa liền có một thanh âm "Ầm ầm" truyền đến.

Nàng vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hàn Lập tay kết kiếm quyết, điều khiển mấy chục thanh phi kiếm quấn quanh lôi điện màu vàng, hóa ra ngàn vạn đạo kiếm quang màu vàng, chém xuống mấy chục cây tinh trụ màu đen phía trước.

Phiến lôi quang màu vàng kia chiếu rọi lẫn nhau, bên trong thanh âm cổn lôi đại tác, thanh thế cực thịnh làm cho người chấn kinh, nhìn tựa như một vùng thiên kiếp lôi trì trên chín tầng trời hút tới, muốn nổ cho vùng hư không này thành bột mịn.

Quỷ Linh Tử bên ngoài trận pháp thấy thế, sắc mặt cũng biến đổi, hiển nhiên không ngờ tới biến cố trước mắt.

"Ầm ầm..."

Tiếp theo một cái chớp mắt, một tiếng oanh minh chấn động làm màng tai Lam Nhan đau điếng.

Trong thạch thất u ám lập tức dâng lên một đoàn kiêu dương màu vàng, bị một mảnh lôi quang màu vàng che khuất vào.

Khác với kiếm quang của Lam Nhan, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đi qua nơi nào, tinh trụ màu đen ầm vang sụp đổ, trực tiếp nổ thành vỡ nát.

Khiến người bất ngờ chính là, trong cột đá nổ bể ra, chẳng những không có nửa mảnh vụn tinh thạch bay ra, ngược lại trực tiếp hóa thành một mảnh quỷ vụ, trong nháy mắt lan tràn ra.

Trong quỷ vụ rít lên thanh âm không ngừng, như có vạn quỷ kêu khóc, từng thân ảnh ác quỷ không ngừng từ đó bắn ra, lúc nha lúc nhúc, tựa như vô cùng vô tận.

Khác với Lam Nhan khi nhìn thấy vô tận quỷ vật này, trong mắt Hàn Lập lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hai tay của hắn vẫy một cái, trên tay biến đổi pháp quyết, một trận thanh âm "Ầm ầm" lập tức lần nữa vang lên.

Chỉ thấy trong quỷ vụ, một mảnh điện quang màu vàng quét ngang ra, như từng con nhện màu vàng, kéo dài mở ra từng cây lôi điện trường mâu về bốn phía, lập tức đánh cho vô số quỷ vật thành khói xanh, tiêu tán ra.

Những quỷ vật kia than nhẹ, cũng bị tiếng sấm xáo trộn ra.

"Như vậy có chút lãng phí..." Hàn Lập nhướng mày, lẩm bẩm.

Hắn vừa dứt lời, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy ngay trên vách tường phía trước bỗng nhiên đại thịnh huyết quang, đạo đạo vết máu ngưng tụ thành một mặt quỷ to lớn nổi lên, mở ra miệng to như chậu máu, đột nhiên khẽ hấp về phía trước.

Một vòng xoáy màu máu to lớn lập tức nổi lên, trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thả ra lôi quang màu vàng lập tức bị cuốn đi mãnh liệt, bị nó thu nạp trống không.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dung hợp nhiều loại lôi điện chí cương chí dương, vốn là khắc tinh hết thảy quỷ vật, nhưng bây giờ loại tình huống này hiển nhiên đã bị phản tác dụng.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, vội vàng vẫy tay một cái, muốn gọi Thanh

Trúc Phong Vân Kiếm trở về.

Kết quả, trong vòng xoáy như miệng lớn kia, như thiểm điện nhô ra một cái lưỡi dài huyết hồng, như mãng xà thổ tín, cuốn hơn phân nửa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lôi kéo vào phía trong vòng xoáy màu máu.

Hàn Lập chỉ kịp triệu hồi non nửa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hợp lại làm một nắm trong tay, còn lại những thanh không bị khống chế bay thẳng vào trong vòng xoáy màu máu, không cách nào cảm ứng được.

Kim lôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sau khi biến mất, tất cả quỷ vật từ trên tinh trụ đi ra không còn khắc tinh nữa, lập tức hóa thành một mảnh quỷ triều lao về phía hai người Hàn Lập.

Lam Nhan thấy thế, vội vung tay lên, một màn sáng hình tròn màu lam lập tức khuếch trương ra, hóa thành một mảnh Linh vực Thuỷ thuộc tính rộng chừng ngàn trượng.

Những quỷ vật kia vừa mới tiến vào phạm vi Linh Vực, lập tức như lâm vào trong một vùng biển mênh mông, bị từng đợt gợn sóng màu lam như thủy triều mãnh liệt không ngừng đánh thẳng vào, ngăn cản phía trước.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, càng ngày càng nhiều quỷ vật từ bốn phía trong tất cả tinh trụ màu đen, nhao nhao bừng lên, ngưng tụ thành quỷ triều càng thêm lớn mạnh, từ bốn phương tám hướng ép tới hai người Hàn Lập.

Rốt cuộc, Lam Nhan ngăn cản không nổi, Linh Vực bị tách ra, tất cả quỷ vật bổ nhào về phía trước, bao phủ tới.

Nhưng vào lúc này, một đám hào quang màu vàng kim nhạt bỗng nhiên sáng lên, Thời Gian Linh Vực trên thân Hàn Lập bỗng nhiên toả ra, bao phủ những quỷ vật nhao nhao tràn vào kia.

Nếu trước đó quỷ vật trong Linh Vực của Lam Nhan, còn có thể dựa vào số lượng ưu thế đánh thẳng tới, nhưng trong Linh vực Hàn Lập, tất cả bọn chúng giống như bị ngưng lại giữa thiên địa, căn bản không thể nào động đậy.

------oOo------

Chương 1237: Ác đấu Quỷ Linh Tử

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lam Nhan đứng cạnh Hàn Lập, nhìn hư không xung quanh ngưng trệ, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Hàn Lập lúc này chau mày lại, tay vung lên, chém một kiếm về phía trước.

Tiếng nổ vang lên "Ầm ầm".

Một lôi trụ kim quang bắn ra, đánh thẳng vào đám quỷ vật đang bị giam cầm, phá mở một thông đạo rộng mấy chục trượng.

Nhìn xuyên qua thông đạo trống rỗng kia, Hàn Lập có thể trực tiếp thấy mặt quỷ trên vách tường.

Vừa rồi vội vàng nên không thấy rõ, bây giờ Hàn Lập mới phát hiện sự khác biệt của mặt quỷ này.

Gương mặt nó giống hệt Nhân tộc, chỉ là cái miệng thật sự quá lớn, cả khuôn mặt đều chen chúc với nhau, trông hơi giống một loại Yêu thú.

Đỉnh đầu nó đội một cái mũ miện cổ quái, phía trước và sau đều có châu ngọc buông xuống, nhìn giống như mũ đế vương của vương triều thế tục, oai phong uy nghiêm.

Còn trên cái miệng đầy máu của nó có thể thấy hai hàm răng trắng lành lạnh, trên dưới đều có hai đôi răng nanh sắc nhọn.

Giữa răng nanh kia lại ẩn hiện những điểm kim quang.

Hàn Lập hơi ngạc nhiên, ánh mắt chăm chú phát hiện vài ánh kim quang kia là những thanh kiếm nhỏ màu vàng kim, rõ ràng chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn.

Tâm niệm hắn vừa động, bước một bước ra ngoài, thân hình lóe lên, bay vụt qua hư không như điện xẹt tới chỗ mặt quỷ to lớn.

Lúc này, một tiếng cười giễu cợt làm người run sợ từ bên ngoài truyền đến: "Khà khà... Đang chờ ngươi đây."

Hai cánh tay Quỷ Linh Tử bỗng thò ra, mười ngón tay nhanh chóng kết ấn, đánh về phía pháp trận.

Trong thoáng chốc, tất cả quỷ vật bị Linh Vực của Hàn Lập giam cầm, bắt đầu chuyển động.

Bọn chúng lập tức ép về phía trung tâm, Hàn Lập liền rơi vào trong vòng vây của quỷ triều.

"Cút ngay..."

Hàn Lập quát lớn một tiếng, trường kiếm trong tay xoay chuyển như quạt gió, từng luồng điện quang màu vàng bắn ra. Tất cả quỷ vật đến gần đều bị đánh thành khói xanh, không thể ngăn cản hắn chút nào.

Đang định xông ra khỏi vòng vây quỷ triều, quỷ vật phía trước Hàn Lập đột nhiên tự động tản ra.

Trong lòng Hàn Lập thầm kêu một tiếng "Không ổn", nhưng đã trễ.

Một cái lưỡi dài màu đỏ tươi từ trong quỷ triều đột nhiên thò ra, lao thẳng tới chỗ hắn.

Hàn Lập phản ứng cực nhanh, dừng thân đúng lúc, trường kiếm trong tay

đâm thẳng, một đạo lôi quang màu vàng ngưng lại một chỗ, đánh thẳng đến cái lưỡi dài kia.

Nhưng chỉ sau một cái nháy mắt, một màn khiến hắn kinh dị vạn phần xuất hiện..

Cái lưỡi dài đỏ tươi kia sáng lên những đường vân lôi điện màu vàng, một cột sáng lôi điện bạo kích ra, không khoan nhượng, trực tiếp đâm nát kiếm quang lôi điện của Hàn Lập, đánh lên người hắn.

Cả người Hàn Lập như chết lặng, ngay cả Tiên linh lực lưu chuyển cũng rất khó khăn, thân hình đang lao tới liền bị ép khựng lại.

"Đây là..." Hắn không ngớt kinh nghi.

Vừa rồi, thứ mà cái lưỡi dài kia phóng ra, có thể chính là Tịch Tà Thần Lôi, mặc dù uy lực không bằng thần lôi nguyên bản, nhưng cũng đủ để dọa người rồi.

Không chờ hắn suy nghĩ rõ ràng, cái lưỡi kia lại thò ra một lần nữa giống như rắn độc, nhưng lần này không tiếp tục phóng ra lôi điện, mà lại xông thẳng đến, cuốn vào người hắn.

Hàn Lập điểm mũi chân một cái, lùi lại phía sau, nhưng lại đụng phải vòng vây âm hồn quỷ vật.

Tuy rằng pháp lực của đám quỷ vật này không cao, nhưng cũng khó có thể chịu đựng số lượng nhiều, dù Hàn Lập có kim lôi hộ thể vẫn cảm thấy bứt rứt, khó chịu.

Sau chút do dự, hắn vung tay lên, một quang môn màu bạc hiện ra trước người hắn.

Quang môn vừa ra, ban đầu những quỷ vật vây quanh hơi chậm lại, sau đó chúng lại như phát điên, lao vào trong quang môn, chỉ trong nháy mắt đã che lấp cả quang môn.

Thấy những thứ này, Quỷ Linh Tử kinh hỉ nói: "Động Thiên Chi Bảo, tiểu tử khá lắm, vậy mà còn có dị bảo như thế, ha ha... Cứ cho những tiểu quỷ của ta vào chiếm lĩnh trước, sau đó bản tọa mới chính thức đổi chủ."

Thế nhưng, còn không đợi gã cao hứng xong, những quỷ vật tràn vào trong quang môn kia, tựa như người sống gặp quỷ, từng con quỷ chạy ra như điên.

Tuy nhiên, quang môn màu bạc chật hẹp, ra vào không dễ, trong lúc nhất thời hàng ngàn hàng vạn quỷ vật bị tắc ở đó, ra vào không được, những tiếng quỷ khóc sói tru không ngừng truyền ra từ trong quang môn.

Không lâu sau, những tiếng quỷ khóc kia dần nhỏ lại, quỷ vật mắc lại rốt cuộc cũng tản ra, tạo thành một khoảng trống hình quạt, tất cả run sợ nhìn chằm chằm vào quang môn, e ngại không dám tiến lên.

Lúc này, một bóng người từ trong quang môn bước ra, đó là thiếu nữ có khuôn mặt trắng xanh, thân mang váy dài xanh.

"Đây là?" Nhìn thấy Đề Hồn, lông mày Quỷ Linh Tử không khỏi nhíu chặt, kinh ngạc nói.

"Nấc..."

Vừa hiện xuất, thiếu nữ nấc lên một tiếng no nê không hề thục nữ, rồi hơi ngượng ngùng nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười nói: "Đề Hồn, gia hỏa này cũng tu Quỷ Đạo, chỉ là hơi cổ quái, lúc đầu ta định tìm hiểu rõ ràng rồi mới gọi ngươi ra, nhưng trước mắt không thể lo được nhiều.."

Đề Hồn cười "ha ha" đáp: "Giao cho ta đi."

Dứt lời, nàng xoáy chuyển ánh mắt, nhìn đám quỷ vật lúc nha lúc nhúc khó lòng đong đếm kia. Ánh mắt nàng lạnh như băng đảo qua người chúng, giống như kiểm kê khẩu phần lương thực của mình.

"Gầm..."

Sau một tiếng hét, hắc quang trên người nàng nhanh chóng lưu chuyển, hai mắt trở nên đỏ như máu, thân hình đột nhiên cao vụt lên, mau chóng hóa thành một con vượn to lớn màu đen cao hơn trăm trượng.

Quanh thân nó, lông tóc đen nhánh, dựng thẳng như cương châm, đầu mọc sừng quái, răng nanh lộ ra hoàn toàn, da thịt trên mi tâm tách ra để lộ huyết hồng yêu mục thứ ba, sau lưng mọc ra ba gai xương đen sì, quanh thân âm khí bức người.

Trước thanh âm cuồng hống, tất cả quỷ vật như muốn vỡ mật, rối rít lùi lại.

Quỷ Linh Tử cũng biến sắc, kêu lên không ngớt: "Hình Thú, lại là Hình Thú..."

Chỉ là lời nói của y vội vàng, hai mắt trợn lên, mặt mũi đầy vẻ kích động, nhất thời không rõ là kinh hỉ hay sợ hãi.

Xa xa, thần sắc Lam Nhan càng hoảng sợ, ngày trước thấy Đề Hồn luôn trong bộ dáng một thiếu nữ, dù không nói chuyện nhiều với nàng, nhưng nhìn chỉ giống như một tiểu cô nương vô hại, nào ngờ sau khi hiện ra chân thân lại khủng bố như vậy?

Về phần Đề Hồn hóa thân thành Hình Thú, đồ ngon trước mắt đương nhiên sẽ không khách khí. Mũi nó hít một cái, một dải sáng không ngừng phun ra. Những nơi dải sáng đi qua, vô số quỷ vật lập tức tan thành mây khói, bị nó hút vào trong bụng.

Trong toàn bộ thạch thất, vạn quỷ khóc lóc đau khổ, gào thét rung trời.

Thấy vậy, Quỷ Linh Tử nhếch miệng lên, nhe răng cười, cả khuôn mặt đều cong lên.

Không biết tại sao, Hàn Lập vừa nhìn thấy nhịp tim liền đập mạnh, trong lòng có chút bất an, hắn truyền âm cho Đề Hồn: "Ta luôn cảm thấy có gì không đúng, ngươi cẩn thận một chút."

Không đợi Đề Hồn trả lời, Quỷ Linh Tử ở bên ngoài trận, bỗng tản thân hình ra, hóa thành quỷ vụ biến mất.

Sự cảnh giác trong lòng Hàn Lập càng tăng mạnh.

Đột nhiên, mặt đất thạch thất chấn động dữ dội, từng vòng huyết quang hình tròn không ngừng tỏa ra từ dưới đất, chiếu rọi xung quanh, tạo thành những mảng đỏ như máu.

Hàn Lập lại nhìn sang bốn phía, hắn chợt phát hiện cảnh vật xung quanh đang đổi dời, không còn thấy những thạch bích tinh trụ đâu, trong lúc không để ý, hắn đã bị đưa đến một vùng không gian khác.

Đề Hồn thì khẽ cười xòa một tiếng, những quỷ vật để làm thức ăn kia vậy mà lại biến mất hết.

Vùng không gian này chẳng còn phương vị nam bắc, cũng không có những thứ linh tinh, chỉ có một không gian mờ mịt như máu.

Thần sắc Lam Nhan hoảng hốt, chạy vội đến bên cạnh Hàn Lập.

Lam Nhan nhắc nhở: "Nghe kể rằng, Thánh sứ Quỷ Linh Tử tinh thông tu luyện Linh Vực, đã đạt Thiên Nhân cảnh, chỉ sợ nơi đây là không gian Linh Vực của y, nơi được người ta gọi là "Quỷ Vực"."

"Hừ, quả nhiên là thứ ăn cây táo rào cây sung, bắt ngươi khai đao trước đã." Âm thanh tức giận mắng mỏ vang lên, không biết từ chỗ nào khẽ truyền tới.

Đôi mắt âm u của Hàn Lập sáng lên hào quang màu tím, không ngừng chớp sáng, xem xét trái phải, nhưng vẫn không thấy tung tích Quỷ Linh Tử.

"Cẩn thận..."

Hắn đột nhiên nhướng mày, tóm lấy bả vai Lam Nhan, kéo về phía mình.

Vừa rồi, tại vị trí Lam Nhan đứng yên, mặt đất bất ngờ dập dờn một vòng

hào quang, vòng xoáy màu máu hiện lên, từ đó có vô số cánh tay ác quỷ đầm đìa máu me thò ra, liên tục chụp vào không trung.

Hàn Lập chém ra một kiếm, lôi điện màu vàng lập tức tuôn trào, đập xuống vòng xoáy màu máu này.

Vòng xoáy kia lập tức bắn ra huyết quang, rồi lại biến mất không thấy đâu.

Đúng lúc này, không trung trên đỉnh đầu ba người bỗng tối sầm lại, giống như bóng ma hạ xuống.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn, chỉ thấy một bóng người to lớn, cao như núi, đang đứng ở đó, giơ cái chân khổng lồ lên, giẫm xuống bọn hắn.

Bóng người kia mặc một bộ áo quan màu đen thêu rồng vẽ phượng, thân hình tráng kiện vô cùng, khuôn mặt lại rất xấu xí dữ tợn, trên đầu đội mũ miện có rèm châu buông thõng trước sau, hình như chính là thứ đã xuất hiện trong Hãm Tiên Vạn Linh Trận lúc trước.

Gia hỏa này một tay cầm cuốn sách rất dày màu đen, một tay nắm cây bút lông màu son, rõ ràng bộ dáng là một Phán Quan.

Thậm chí Hàn Lập có thể thấy rõ, dưới đế giày to lớn kia có những vòng phù văn hình tròn phát sáng, hiển nhiên là chạm khắc pháp trận.

"Chẳng lẽ gia hỏa này là Vực Linh sao?" Hàn Lập thầm nghĩ, thân hình tránh sang một bên.

Mặc dù Đề Hồn hiển hóa chân thân, nhưng so với Phán Quan ác quỷ vừa xuất hiện này thì nhỏ hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nếu đã theo đường Quỷ đạo, Đề Hồn không có nửa điểm sợ hãi, trời sinh bản thân áp chế y. Vậy nên, những cái gai xương sau lưng đột nhiên sáng lên bạch quang, phóng thẳng tắp lên, chạm vào đế giày Phán quan kia.

Hàn Lập thấy thế, thần sắc đột biến, vội vàng la lớn: "Không nên..."

Nhưng đã trễ, gai nhọn trên lưng Đề Hồn đã đánh tới pháp trận trên đế giày phán quan.

Từng vòng hào quang màu máu từ đế giày bỗng nhiên sáng lên, hóa thành bức tường ánh sáng màu máu trấn áp xuống, lực đạo mạnh mẽ khủng bố này ép thẳng thân hình Đề Hồn lún xuống, quỳ sát đất.

Thân hình Hàn Lập vội vàng lóe lên, muốn lao lên trước cứu viện. Đầu phán quan kia đột nhiên vặn quay lại theo một góc kỳ quái, mặt không đổi, mở miệng to như cái chậu máu.

Lưỡi dài như con mãng xà đỏ bắn ra, như một mũi tên lao thẳng về phía hắn.

Tốc độ rất nhanh, tựa như ánh điện đánh lửa, đánh thẳng vào chỗ yếu hại trên trán hắn.

Cái lưỡi dài còn chưa đến, một hơi thở tanh hôi đã xông vào mũi làm thần hồn run lên.

------oOo------

Chương 1238: Kiếm trấn Phán Quan

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đối mặt với lưỡi dài Phán quan phóng đến trán, Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển, thân hình bỗng nhiên lóe lên, hiểm hiểm tránh thoát.

Trong lúc vội vàng, hắn vẫn chú ý tới, trên lưỡi dài màu đỏ tươi kia lại không thấy phù văn lôi điện.

"Rống..."

Đúng lúc này, trong miệng Đề Hồn phát ra từng tiếng hét to, lưng đột nhiên cong lên, mũi nhọn trên lưng lập loè bạch quang kịch liệt, không ngừng ép thẳng tới bức tường ánh sáng màu máu, va chạm đến tầng tầng vỡ nát.

Nhưng mà, trong tinh quang màu máu vỡ vụn kia, chợt có mảng lớn kim quang thoáng hiện, lập tức vang lên một trận thanh âm kịch liệt như sấm sét.

"Ầm ầm "

Hơn mười chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm quấn quanh lôi điện màu vàng, bỗng nhiên từ trong huyết quang bay xuống, kết nối với nhau, hóa thành một vòng lôi điện màu vàng ngưng kết thành pháp trận, thẳng hàng khó khăn lắm tránh thoát trấn áp Đề Hồn, một lần nữa ép xuống.

Từng đạo kim lôi như nước sôi quay cuồng bốn phía trên lưng Đề Hồn,

thanh thế rung trời.

Trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có thần lôi vốn có uy năng áp chế đồ vật âm hồn, cũng tương đương khắc chế Đề Hồn. Sau khi vạn đạo kim lôi lăn qua, trên lưng Đề Hồn là một mảnh máu thịt be bét.

Hàn Lập thấy một màn này muốn rách cả mí mắt, tay kết kiếm quyết, lấy tâm thần liên hệ, triệu hoán phi kiếm.

Những Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia lập tức rung mạnh không thôi, giãy dụa muốn bay trở về bên người Hàn Lập, nhưng trên đó quanh quẩn huyết quang, căn bản không thể tự chủ phi hành.

Thấy phi kiếm sắp theo giày lớn phán quan rơi xuống, trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng quát lớn, cắn đầu lưỡi phun một cái lên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay, lại ngưng thần gọi một tiếng.

"Xì xì xì" một trận cuồng minh!

Hơn mười chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị Quỷ Linh Tử khống chế kia, từng thanh lập tức rung động không thôi, toàn bộ tránh thoát khống chế, bay ngược trở về.

Không có thần lôi áp chế, áp lực trên lưng Đề Hồn buông lỏng, thân hình lập tức co rụt lại, khôi phục hình người, vọt tới trước tránh thoát giày lớn đè xuống đầu, về tới bên cạnh Hàn Lập.

"Quỷ Đạo chi thuật của gia hoả này hoàn toàn khác biệt với người khác... Trong âm sát của hắn dường như tu luyện ra một loại công chính chi khí phản phác quy chân... Có thể từ âm chuyển dương, từ tà nhập chính, khả năng ta áp chế hắn cũng không lớn." Đề Hồn kịch liệt thở dốc một lát, không quên báo những tin tức cho Hàn Lập biết.

"Ngươi không sao chứ? Trước đó không để ngươi ra, chính là lo lắng điểm này, xem ra gia hỏa này có thể đứng đầu tứ đại Thánh Sứ, không phải là không có đạo lý." Lông mày Hàn Lập nhíu chặt nói.

"Gia hỏa như phán quan trước mắt này này đến cùng là thứ gì? Chúng ta đánh nửa ngày còn chưa ra tay với chính chủ, thực sự có chút uất ức." Đề Hồn lắc đầu, biểu thị chính mình không sao, nói ra.

"Ai nói không có?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi ngược lại.

Đề Hồn nghe vậy hơi nghi hoặc một chút, không hiểu nhìn về phía Hàn Lập.

"Ngươi nói phán quan này chính là Quỷ Linh Tử?" Lam Nhan một bên ngược lại nghe rõ, mở miệng hỏi.

Còn không đợi Hàn Lập trả lời, trên bầu trời lại một trận u ám, phán quan kia lần nữa nhấc chân đạp xuống bọn hắn. Cùng lúc đó, lưỡi dài trong miệng cũng ở giữa không trung vẽ lên một vòng tròn, từ chung quanh lượn quanh tới, ngăn trở đường lui của bọn hắn.

"Lam Nhan, thay ta ngăn trở cái lưỡi dài kia một lát." Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Lam Nhan nghe vậy, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay loé lên quang mang, hiện ra một túi vải màu xanh lam có thêu đồ văn sóng nước.

Hàn Lập chỉ liếc qua, liền nhận ra, đó chính là thứ trước đó ở trong Tuế Nguyệt Tháp, Lam Nhan huynh muội lấy được.

Chỉ thấy trong miệng nàng ngâm khẽ một trận, đưa tay điểm một cái lên chiếc túi.

Trên túi vải màu xanh lam, đồ văn sóng nước lập tức quang mang đại tác, trận trận thanh âm thủy triều phun trào từ trong túi vải truyền ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy miệng túi vải màu xanh lam đột nhiên mở ra, tám đầu Thuỷ long màu lam dài chừng mười trượng đột nhiên vọt ra, phóng tới lưỡi dài màu đỏ tươi kia.

Lúc tới gần, trận trận thanh âm "Ầm ầm" không ngừng rung động.

Trên thân tám đầu Thủy Long đại phóng lôi quang, vô số thuỷ lôi màu lam tuôn trào ra, không ngừng oanh kích lưỡi dài màu đỏ tươi, trong đó kích xạ ra tia điện, càng quấn quanh từng khúc trên đó, không ngừng nổ bể ra.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt hơi lóe lên, còn nhớ kỹ lúc trước Ngũ Hành Yên Không đại trận hình thành, bao quát hỏa châu màu trắng, đại kiếm màu vàng và túi vải màu xanh lam, năm kiện Tiên khí đều bị đại trận hút trở về.

Về sau đại trận triệt để sụp đổ, Tinh Viêm Hỏa Điểu lấy lại được hỏa châu màu trắng, không ngờ Lam Nhan vậy mà cũng thu hồi được túi vải màu xanh lam này.

So sánh với lúc ở Tuế Nguyệt Tháp, tu vi Lam Nhan rõ ràng tăng trưởng rất nhiều, sử dụng tiên khí này càng thuần thục hơn.

Mặc dù vẫn không thể phóng xuất ra toàn bộ uy lực của nó, nhưng ngăn cản công kích của lưỡi dài đã đầy đủ.

Chỉ thấy lưỡi dài màu đỏ tươi bị Thủy Long lôi điện đập nện một trận, lập tức không chống đỡ nổi, co rụt cuốn lên trên một cái, định thu hồi vào trong miệng.

Lam Nhan lại không buông tha, một tay cầm túi vải màu xanh lam, một tay giương lên trên.

Tám con Thủy Long lập tức quấn quanh lưỡi dài, cùng leo trèo thẳng lên, xông về phía phán quan.

Một bên khác, một giày lớn của Phán quan đã mang theo một cỗ thiên quân giẫm xuống đầu cả bọn.

Trong miệng Hàn Lập gầm thét một tiếng, Thiên Sát Trấn Ngục Công thể nội điên cuồng vận chuyển, Chân Linh huyết mạch đồng thời điều động, thân hình lập tức tăng vọt trăm trượng, trực tiếp hóa thành hình tượng Ma Thần ba đầu sáu tay.

Hai chân hắn mạnh mẽ đạp đất, thân hình không những không tránh không né, ngược lại phóng lên tận trời, bay thẳng về phía giày lớn, trên hai cánh tay cự viên quấn quanh tầng tầng cương khí màu trắng, oanh kích tới chiếc giày lớn kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một vòng khí kình cuồng bạo từ trên không trung bạo phát ra, thân hình Hàn Lập rơi thẳng xuống, đâm vào lòng đất.

Mà trên bầu trời, giày lớn giẫm đạp xuống kia, bị một quyền phản chấn lên, làm thân hình to lớn của phán quan cũng nghiêng về phía sau một cái, ngã xuống dưới.

Cùng lúc đó, Lam Nhan khống chế tám con Thủy Long cũng cùng nhau nổi lên, thuận theo lưỡi dài bay thẳng đến đầu lâu phán quan.

"Ầm ầm "

Theo một trận thanh âm dòng điện kịch liệt vang lên, tám con Thủy Long tới gần đầu lâu Phán quan đồng thời nổ bể ra, làm mũ miện trên đỉnh đầu nổ rớt nửa cái.

Không đợi phán quan một lần nữa đứng vững, một tầng hào quang màu vàng bao trùm qua, hóa thành một màn sáng tinh cầu, cấp tốc khuếch trương ra bốn phương tám hướng.

Vù!

Một dãy núi uốn lượn từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng tới đầu lâu phán quan, một dòng sông màu vàng óng chảy qua bỗng nhiên vặn vẹo lên, như một cái đai lưng màu vàng, trong chớp mắt quấn quanh trên người gã.

Vừa rồi Ác Quỷ phán quan còn uy phong lẫm liệt, giờ bị Thời Gian Pháp Tắc ép lên thân, quanh thân lượn lờ kim quang, cứng ở nguyên địa, động tác trở nên trì trệ.

"Các ngươi trước hãy rời xa bên này, không nên tới gần." Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Đề Hồn và Lam Nhan nghe vậy, không chần chờ chút nào nhao nhao lùi nhanh lại phía sau.

Chỉ thấy sau lưng Hàn Lập treo lấy một vòng trăng tròn sáng trong, lăng không bay lên giữa không trung, hai tay hắn bấm kiếm quyết, đột nhiên vẫy một cái.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở giữa không trung hú lên một trận "Tranh tranh tranh", tất cả đều bắn ra, như bài binh bố trận đồng dạng rơi vào quanh thân gã.

Tất cả trên mũi kiếm quấn quanh điện quang màu vàng, chuôi kiếm hướng xuống, mũi kiếm trực chỉ thương khung, phập phồng lên xuống như hô hấp, không ngừng phát ra trận trận tiếng rung nho nhỏ.

Đợi tất cả phi kiếm an định vị trí, một cỗ ba động linh lực kỳ dị từ trên đó truyền ra, tựa như thiên địa nguyên khí bốn phía trong nháy mắt đều liên kết với những phi kiếm này, tự hành ngưng tụ thành một tiểu thiên địa.

Mà theo kiếm trận ngưng kết thành, không khí trong khu vực này đột nhiên chuyển biến, dâng lên một tầng sương mù màu trắng nhàn nhạt, trong đó thỉnh thoảng lại có điện quang màu vàng chớp động, nhìn tựa như ngưng tụ thành một đoàn lôi vân màu vàng nhạt.

"Đây là... Thông Thiên Kiếm Trận!" Lam Nhan thấy một màn này, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Năm đó cùng huynh trưởng xâm nhập Tuế Nguyệt Tháp, nàng đã từng tận mắt chứng kiến tòa Thông Thiên Kiếm Trận bố trí ở trong tháp kia, mặc dù có chút khác biệt với Hàn Lập bố trí trước mặt, nhưng loại khí thế ngăn cách thiên địa kia, không mảy may khác biệt.

Thậm chí loại khí thế bàng bạc trong toà kiếm trận này, càng làm nàng cảm

thấy tim đập nhanh hơn, thậm chí có loại cảm giác hít thở không thông, nàng vô thức lùi xa phía sau, mới thoáng dễ chịu hơn một chút.

Mà lúc này, Ác Quỷ phán quan bị bọn hắn nhiễu loạn cũng một lần nữa đứng vững thân hình, trên khuôn mặt có chút đờ đẫn kia vẫn không có biểu tình gì, chỉ là hai mắt ngăn sau rèm châu kia, lại rõ ràng sinh ra vẻ tức giận.

Quanh thân gã đại phóng hồng quang, hỗn hợp cùng một chỗ với kim quang trói buộc quanh thân, đồng thời tay phải vung lên, đại bút màu son trong tay lập tức chuyển động giữa không trung.

Chỉ là bị Thời Gian Pháp Tắc chi lực xung quanh ảnh hưởng, động tác của gã có vẻ chậm chạp, lúc bút pháp di động, trong hư không bắt đầu xuất hiện từng đoàn phù văn cổ triện màu đỏ như máu, tạo thành từng văn tự cổ xưa tối nghĩa khó hiểu.

Mà theo mỗi một đoàn văn tự hiển hiện, hư không theo đó kịch liệt chấn động, phảng phất kinh lôi nổ vang, bốn phía trong không gian màu đỏ như máu truyền ra từng đợt thanh âm quỷ khóc làm lòng người run lên.

Quả nhiên là: bút lạc mưa gió kinh, sách thành vạn quỷ khóc!

Mà theo gã không ngừng huy động, từng đoàn từng đoàn tự phù xuất hiện, một tấm sách cổ tàn thiên vậy mà xuất hiện ở trên trời cao.

Theo tàn thiên văn tự phong cách cổ xưa càng ngày càng nhiều, uy áp ẩn chứa trong đó càng ngày càng thịnh, tiếng quỷ khóc bốn phía đã che lại kinh lôi, nghe được tâm thần Lam Nhan rung mạnh, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Đề Hồn mặc dù không đến mức như vậy, nhưng cũng đồng dạng không dễ chịu gì, nàng thậm chí cảm nhận trong thiên chương màu máu này, ẩn ẩn có một cỗ áp chế đại đạo làm rung chuyển Nguyên Thần.

Ngay lúc thiên chương màu máu kia sắp hoàn thành, chỗ Hàn Lập bố trí kiếm trận cũng rốt cuộc xảy ra biến hóa.

Thanh âm đôm đốp đại tác!

Chỉ thấy trong hư không bốn phía điện quang màu vàng không ngừng nổ tung, điện quang trên ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại tác, mặt ngoài toả ra kim quang loá mắt, hóa thành ba mươi sáu đạo lôi trụ màu vàng tráng kiện, bay thẳng Cửu Thiên.

Từng đạo kiếm khí cuốn theo lôi điện màu vàng trùng thiên từ trên đó nổi lên, chỉ một thoáng thanh âm kiếm rít đại tác, vô số kiếm khí dày đặc nở rộ ra, chiếu đầy hư không.

Sau một khắc, hư không bốn phía Ác Quỷ phán quan nổi lên ba động, những kiếm khí màu vàng kia, nương theo kim lôi cường đại, từng tầng từng tầng tuôn trào ra, điên cuồng chém tới gã.

------oOo------

Chương 1239: Tuyệt sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong khoảnh khắc kiếm khí kim lôi cuốn tới, Ác quỷ Phán quan cảm thấy thiên địa nguyên khí bên ngoài không hề bị ngăn cách bởi Linh vực của mình, y chỉ có thể cảm nhận được những luồng lực lượng lôi điện cuồng bạo vô cùng.

Bất chấp tất cả, y tiếp tục viết vào hư không, thế bút tiếp tục di chuyển, điểm vẽ vào trong không trung.

Những văn tự màu máu vốn lơ lửng bất động kia liền giống như sống lại, từng chữ tranh nhau rơi xuống phía dưới. Chúng càng rơi xuống, mặt ngoài của huyết quang càng rực rỡ, sâu đậm hơn.

Đến khi kiếm trận tới gần, mỗi văn tự màu máu đã giống như núi cao, đè ép không gian sụp xuống, tạo ra những vết nứt màu đen xung quanh.

Vô số kiếm khí chằng chịt đâm chém tới, dù uy lực của mỗi kiếm khí đều không nhỏ nhưng đã có rất nhiều trong số chúng rơi vào trong kẽ nứt.

Tuy nhiên, kim lôi kiếm khí nhiều không kể xiết, cái trước rơi xuống, cái sau bay tới, tầng tầng lớp lớp dồn lại, hóa thành tấm lưới vàng kim kín kẽ, bắt gọn tất cả văn tự màu máu kia.

Văn tự màu máu sa vào lưới kiếm giống như nước vảy chảo dầu, lập tức sôi trào.

"Ào ào "

Trong lưới kiếm, vô số kiếm khí và lôi điện cùng tác động, liên tục làm hao mòn những văn tự màu máu này, khiến chúng bốc lên khói trắng dày đặc, từng ký tự tan biến theo khói mây.

Sau vài hơi thở, càng ngày càng có nhiều kiếm khí tràn vào, những văn tự màu máu kia rốt cuộc không thể chống đỡ nổi, tất cả đều tiêu tán.

Thế nhưng, ngay sau đó, một bàn tay khổng lồ từ trên trời hạ xuống, đập thẳng vào lưới kiếm.

Trong lòng bàn tay đó hiện ra một vòng xoáy màu máu rất to, chính giữa vòng xoáy lại có một chữ “Sắc 敕” to lớn nổi lên.

Chưởng vừa đánh ra, uy lực của nó so với thiên chương màu máu trước đó còn mạnh mẽ hơn, tất cả kiếm khí bị nó kéo vào, cuốn vào trong vòng xoáy ở lòng bàn tay y, tan vỡ thành muôn mảnh.

Cả tấm lưới kiếm cũng theo đó sụp đổ, tất cả kiếm khí như đội quân tan rã ra.

Thấy vậy, thần sắc Hàn Lập cũng không kinh hoảng, bàn tay thay đổi kiếm quyết, lặng lẽ ngâm tụng: "Không hổ danh tu sĩ Đại La trung kỳ, thử cái này xem thế nào?"

Theo âm thanh của hắn phát ra, tiếng kiếm rít từ Thông Thiên Kiếm Trận vang vọng, ba mươi sáu cột sáng lôi điện màu vàng phi thẳng lên bầu trời, hội tụ đến chỗ Ác quỷ Phán quan trên vòm trời cao, hình thành một đám mây chân thực màu vàng.

Ở trong đó, vô số phù văn lôi điện chớp sáng, một luồng khí tức không tên từ sâu trong đám mây tản ra, ngày càng mãnh liệt.

Lần này, sắc mặt Ác Quỷ phán quan kia rốt cuộc đã biến đổi.

Không chờ y kịp hành động gì, ở bên dưới, Hàn Lập đạp mạnh bước chân,

toàn lực thúc giục kiếm trận.

Đám mây màu vàng trên bầu trời đột nhiên quay cuồng dữ dội, thiên địa nguyên khí xung quanh bị khuấy động hoàn toàn, cả biển nguyên khí Lôi thuộc tính như hồng thủy vỡ đê, điên cuồng tràn vào.

Ba mươi sáu thanh kiếm liên tục rung lắc mạnh, tia điện màu vàng theo từng luồng kiếm khí bay vút lên không, tất cả hào quang đều bị đám mây nuốt trọn, thân kiếm vốn mang màu xanh thẫm, giờ như một đám lục trúc tươi xanh.

Trên không trung gió thổi mây vần, đám mây màu vàng bồng bềnh mở ra tầng tầng mây khói, sâu bên trong đó nổi lên hai cây cột cổng trời, tạo thành một cánh cửa lớn màu vàng óng ẩn hiện trong mây.

Điện quang màu vàng quấn quanh cột cửa, trên đó khắc những hoa văn hình kiếm, tản mát ra kiếm khí lăng lệ vô cùng, và cả khí tức pháp tắc lôi thuộc tính khổng lồ.

Uy thế của nó cường đại, phảng phất như tương thông cùng trời đất, kết nối với mênh mông vô tận của thiên địa đại đạo, so với thứ Hàn Lập đã nhìn thấy trong Tuế Nguyệt Tháp chỉ có hơn chứ không kém.

Ác Quỷ phán quan bỗng mở miệng, gần như hét lên: "Thông Thiên Kiếm Trận, Đô Thiên Thần Lôi... Ngươi rốt cuộc là ai?"

Nhưng Hàn Lập chẳng để ý, hai tay đẩy ra hết sức khó khăn, động tác giống như mở cửa.

Trên bầu trời, cánh cửa lớn vàng óng kia sáng rực hào quang, từ từ mở ra một khe hẹp.

"Ầm ầm "

Tiếng rung động vang khắp trời đất, vô số điện quang màu vàng cuồn cuộn trào ra khỏi khe cửa lớn kia, giống như thác nước đổ xuống từ chín tầng trời, liên tục không ngừng tuôn trào.

Sau cửa lớn là một vùng lôi hải màu vàng mênh mông bát ngát, kim quang rực rỡ giống như thủy triều lên lên xuống xuống, trong đó ẩn chứa lực lượng Lôi điện Pháp tắc tinh thuần, ngưng tụ thành Lôi trì Kim dịch, ùn ùn chảy ra bên ngoài.

Phù văn trên cánh cửa màu vàng chớp sáng, Lôi trì Kim dịch đậm đặc kia tuôn ra bên ngoài trong nháy mắt. Chúng lập tức hóa thành những thanh trường kiếm màu vàng, kiểu dáng không khác gì Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trên đó lập lòe tia điện. Tất cả phô thiên cái địa chém xuống Phán quan.

"Ầm ầm "

"Rầm rầm "

Tiếng kiếm rít gào thét và tiếng lôi điện nổ vang cuồng bạo cùng rung lên, cả thiên địa như không còn gì khác, chỉ còn lại những cơn mưa kiếm lôi điện màu vàng xưa nay hiếm thấy này.

Ác quỷ Phán quan thấy thế, khuôn mặt méo mó, miệng hét lên một tiếng.

Bộ sách cổ nặng nề trong tay y đột nhiên khẽ mở ra, huyết quang rực lên, truyền ra những tiếng quỷ khóc sói tru.

Chỉ chớp mắt sau đó, hào quang ngợp trời, vô số âm hồn ác quỷ từ đó bay ra, có con nhỏ như đứa bé, hoặc lại to như núi cao, hình dáng không đồng nhất nhưng đều cực kỳ dữ tợn, oán khí đầy trời, xông lên va chạm với mưa kiếm.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ không gian vang lên tiếng quỷ gào khóc ầm ĩ như tiếng thác lũ, lại thêm tiếng sấm sét nổ vang không dứt bên tai.

Hào quang hai màu đỏ vàng trên cao dường như tạo ra hai tầng khí quyển thiên địa, giằng co lẫn nhau, thắng bại khó phân, biến thành một trận chiến tiêu hao kéo dài.

Hàn Lập đứng tại chỗ nhìn lên không trung, hai tay kết kiếm quyết gấp gáp, không dám phân tâm.

Dù sao Thông Thiên Kiếm Trận này không giống bình thường, dựa vào tu vi của hắn hiện tại thi triển ra uy lực không tầm thường, nhưng hắn cũng phải chịu rất nhiều gánh nặng. Tuy nhiên, theo thời gian biến hóa, uy lực kiếm trận này sẽ càng ngày càng mạnh, cho nên hắn tin tưởng người chiến thắng sau cùng nhất định là mình.

"Đùng đoàng đoàng"

Những tiếng nổ kéo dài liên tục không ngừng khoảng một khắc, có thể thấy hư không chấn động không thôi, nhưng mưa kiếm màu vàng trên bầu trời không có dấu hiệu suy giảm chút nào, rốt cuộc cũng khiến Quỷ Linh Tử sốt ruột.

Thân hình y hiện lên từ vị trí mi tâm của Ác quỷ Phán quan, hai tay nhanh chóng bấm quyết, khẽ chỉ về phía chiếc bút lớn màu son kia.

Một đạo phù văn trên bút Phán Quan bỗng sáng lên, thân bút vốn vô cùng to lớn bỗng nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một thanh phi kiếm tinh xảo trong mảng huyết quang.

"Vút" một thanh âm vang lên!

Thanh phi kiếm đỏ thẫm liền bắn ra, vạch ra những tàn ảnh đứt quãng trong không trung, lao thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Giờ phút này, Hàn Lập đang toàn lực thúc giục kiếm trận, thấy phi kiếm đánh tới, lông mày không khỏi nhíu lại.

Miệng hắn thở dài, thập phần tiếc nuối: "Haiz, nếu có thể tiếp tục giằng co thêm lát nữa thì tốt..."

Ngay sau đó, vầng trăng tròn phía sau người hắn bỗng nhiên phóng ra hào quang vàng óng chói mắt, quanh người hắn kết thành không gian màu vàng dày đặc thời gian pháp tắc.

Thanh phi kiếm đỏ thẫm kia vừa mới tiến vào phạm vi không gian này lập tức chậm lại.

Ác quỷ Phán quan cảm thấy hào quang vàng bên dưới rất chướng mắt, vội vàng nhấc tay, đè ép xuống.

Vầng sáng của một phù văn trong lòng bàn tay nó sáng rực lên, huyết quang của phi kiếm bên dưới cũng tăng vọt. Dưới sự áp bách của thời gian pháp tắc, tốc độ của thanh kiếm lại tăng vọt, xuyên thẳng vào trung tâm hào quang màu vàng.

Âm thanh "Xùy" vang lên!

Phi kiếm đỏ thẫm xuyên qua chỗ Hàn Lập, nhưng lại rơi vào một khoảng trống không.

"Chịu chết đi!" Lúc này, trên trời bỗng truyền đến một tiếng quát lớn.

Ác quỷ Phán quan đột nhiên ngẩng đầu, chợt thấy trên biển mây màu vàng, một bóng người cao lớn xuất hiện trước cái cổng trời to lớn kia, tay cầm trường kiếm, đang giơ động tác chém xuống, không phải Hàn Lập thì là ai?

Quỷ Linh Tử kinh sợ.

Chỉ chớp mắt sau, trường kiếm trong tay Hàn Lập đã chém xuống y.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay hắn vung tới sau đầu, xẹt qua đỉnh đầu, đường kiếm lượn lờ điện quang, chém thẳng về phía trước. Lôi Trì Kim Dịch trong cổng trời cũng dẫn theo, từ sau cửa tuôn ra ào ào, hóa thành những lôi điện màu vàng to lớn, liên kết cùng với thân kiếm.

"Ầm ầm..."

Những tiếng chấn động ầm vang làm tim người ta nhảy lên không ngừng, dẫn theo Lôi Trì Kim Điện của mũi kiếm phá toái hư không, tách khỏi biển mây, đồng thời chia mưa kiếm và âm hồn thành hai nửa, tấn công mãnh liệt

lên trên đầu Ác quỷ Phán quan.

"Không..."

Một tiếng thét vô cùng thê thảm vang lên. Cái mũ miện buông châu của Phán quan bị phân thành hai trước. Sau đó, đầu và cổ của nó liền rơi khỏi cơ thể, trên đó xuất hiện những vết nứt màu vàng óng.

"Xùy..."

Âm thanh như xé vải mang lên, cơ thể Ác quỷ Phán quan vỡ ra, vô số âm sát khí tuôn ra từ bên trong, hóa thành sương mù u tối ngợp trời.

Cùng lúc, lại thêm vô số điểm u hỏa màu xanh lục bay tứ tán, điên cuồng thoát ra bốn phương tám hướng.

Không gian màu máu bao phủ xung quanh cũng bị chặt đứt, huyết sắc ngập trời nghiêng đổ, cảnh tượng bốn phía hiện ra một lần nữa, bọn hắn xuất hiện trong một đám phế tích bị tàn phá nghiêm trọng.

"Đề Hồn..." Hàn Lập hét lên một tiếng.

Đề Hồn tâm ý tương thông với hắn, sớm đã phi thân lên không trung, vầng sáng đen trên người lóe lên, lại biến thân thành con vượn khổng lồ, bộ dáng chân thân Ác quỷ Hình Thú. Nó há miệng hút, toàn bộ sương mù u ám ngập trời liên tục bị nó hấp thu vào trong bụng.

Cùng lúc đó, trên biển mây màu vàng, Hàn Lập rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi, từ đám mây rơi xuống, Thông Thiên Kiếm Trận cũng biến mất theo.

Những Ác Quỷ chưa tiêu tán kia mất người khống chế, ban đầu bay loạn như đàn ruồi không đầu, sau đó bị Đề Hồn cắn nuốt hơn phân nửa, đám còn lại thì điên cuồng chạy trốn vào trong cuốn sách cổ nặng nề kia.

Mắt thấy Hàn Lập rơi xuống đất, Lam Nhan vội vàng bay vọt tới, đến bên cạnh hắn, ân cần hỏi:

"Hàn đạo hữu, ngươi thế nào?"

"Không sao." Hàn Lập lấy hai viên đan dược ăn vào, lắc đầu nói

Dứt lời, tay hắn vung lên, thu lại toàn bộ ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vừa mới bày trận.

Trận chiến vừa qua, Đô Thiên Thần Lôi ẩn chứa trong ba mươi sáu thanh phi kiếm này dường như đã phóng xuất hoàn toàn, tạm thời không thể sử dụng nữa.

"Thánh sứ Quỷ Linh Tử... Y..." Lam Nhan cau mày hỏi.

------oOo------

Chương 1240: Trảm thi tiên phù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Dưới uy lực của thần lôi kia, khó có thể sống được." Đối mặt Lam Nhan có chút chần chờ hỏi, sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng nói.

Vừa nói xong, hắn gắng gượng đứng lên. Kết quả vừa mới đứng lên, hắn liền cảm thấy toàn thân một trận khốn cùng, hai chân mềm nhũn, lại một lần nữa ngã ngồi xuống đất.

Lam Nhan thấy thế, bước lên trước đưa tay tính đỡ hắn lên, nhưng bị Hàn Lập phất tay ngăn lại.

"Tiêu hao quá mức thôi, ta sẽ điều tức một lát, ngươi không cần để ý đến." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức.

Lam Nhan thấy hắn xem như không có chuyện gì, mới thở dài một hơi, đứng ở một bên, nhìn lại phía trên, chỉ thấy không gian đỉnh chóp dưới lòng đất đã triệt để sụp đổ, chiếu xuống một mảnh ánh nắng, vừa vặn chiếu xạ lên người nàng, có vẻ hơi chói mắt.

Ánh nắng chiếu rọi, bóng dáng của nàng kéo thật dài, một mực kéo dài đến bên cạnh Hàn Lập.

Đề Hồn bên kia chiến đấu, cũng đã sắp đến hồi kết thúc. Nàng hút một tia âm sát chi khí còn lại vào trong bụng, sau đó ngon lành ợ một hơi no nê, lần nữa khôi phục hình người.

Thấy Hàn Lập bên này điều tức, nàng cũng không quấy rầy, mà đi đến bộ cổ tịch nặng nề bên cạnh tra xét.

Lam Nhan thấy thế, đang muốn tiến lên nói gì với nàng.

Nhưng mà vừa mới nhấc bước, thân hình của nàng đột nhiên cứng đờ, trong mắt lóe lên thần sắc khó tin.

Nguyên lai, thân thể của nàng đã động, thế nhưng bóng dáng của nàng vẫn còn lưu tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, dị biến đột nhiên nổi lên.

Trong bóng tối lưu tại chỗ kia, bỗng dưng sáng lên một mảnh ô quang, một bóng người từ đó đột nhiên nhô ra, trong tay nắm một thanh quỷ đầu chuỷ thủ, đâm thẳng tới chỗ ngực yếu hại của Hàn Lập.

Hai gò má gã cao gầy, ánh mắt âm lãnh không gì sánh được, không phải Quỷ Linh Tử thì là ai?

Lần biến cố này quá mức kinh người, đến mức Lam Nhan và Đề Hồn cũng không kịp phản ứng. Quỷ Linh Tử cầm quỷ đầu chuỷ thủ đã cách ngực Hàn Lập chưa tới vài tấc.

Nhưng mà Hàn Lập tựa hồ như chưa tỉnh, vẫn nhắm mắt điều tức.

Trận chiến vừa rồi, hắn tiêu hao thực sự quá lớn.

Hai mắt Quỷ Linh Tử trừng muốn lồi ra, vốn khuôn mặt tái nhợt lại nổi lên một tia đỏ ửng, tựa hồ hưng phấn vì mình sắp đắc thủ.

Nhưng ngay lúc này, Hàn Lập nhìn như tiêu hao quá mức, không hề có lực hoàn thủ, lại đột nhiên mở hai mắt ra, ánh mắt như điện, khác hẳn có thần, khóe miệng còn nhếch lên một vòng cười lạnh.

"Ta biết ngươi chưa từ bỏ hy vọng, đang chờ ngươi đây..."

Hắn nói một câu mỉa mai, một bàn tay nhô ra như thiểm điện, trong lòng bàn tay lượn lờ điện quang màu vàng, phát sau mà đến trước chụp lấy cổ Quỷ Linh Tử.

"Sao... Làm sao có thể?" Quỷ đầu chuỷ thủ trong tay Quỷ Linh Tử đã đến trước ngực Hàn Lập, lại không cách nào tới gần nửa tấc, gã không thể tin, lẩm bẩm nói.

"Trước đó tụ lực không đủ, ta biết một kiếm kia chém ngươi không chết, vốn nghĩ ngươi nếu thức thời đào tẩu, ta sẽ tha cho ngươi một mạng, đáng tiếc ta thoáng giả bị suy nhược, ngươi liền nhịn không được xuất thủ, quả nhiên là muốn chết." Hàn Lập cười lạnh nói.

"Nơi này chính là Cửu Nguyên quan, ngươi dám giết ta?" Quỷ Linh Tử cả giận nói.

"Ta nếu đã tới, tự nhiên đã chuẩn bị các phương án. Tu vi của ngươi mười không còn một, giết ngươi còn không phải dễ như trở bàn tay, bất quá vẫn phải đợi sau khi ta sưu hồn ngươi rồi hẵng nói." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Nói xong, chỗ mi tâm hắn loé lên quang mang, một đạo tinh ti kéo dài ra, thẳng đến mi tâm Quỷ Linh Tử dò xét vào.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, Luyện Thần Thuật yên lặng vận chuyển lên, đang muốn phá vỡ cấm chế thức hải Quỷ Linh Tử.

"Ha ha, muốn sưu hồn bản toạ, si tâm vọng tưởng. Ngươi không mời mà tới, vậy bản tọa tặng ngươi một phần hậu lễ." Thần niệm Hàn Lập chưa kịp tiến vào thức hải Quỷ Linh Tử, trong thức hải của mình đã vang lên thanh âm Quỷ Linh Tử.

Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng một tiếng "Không ổn", đột nhiên thu hồi tinh ti mi tâm, mở hai mắt ra.

Nhưng mà, trong nháy mắt hắn mở mắt, liền thấy một tấm phù lục màu tím đen cổ quái, từ chỗ mi tâm Quỷ Linh Tử bỗng nhiên bay ra, "Vù" một cái thiêu đốt hóa thành một đạo phù văn màu tím, đánh thẳng vào mi tâm hắn.

Ngay sau đó, một trận đau đớn trước đó chưa từng có, cơ hồ làm đầu hắn tê liệt kịch liệt

cuốn tới.

Hàn Lập dù đã bị qua mọi loại đau khổ, vậy mà cũng không chịu đựng được, bàn tay không khỏi buông lỏng, ôm đầu ngã xuống đất, quay cuồng bốn phía.

Quỷ Linh Tử thoát thân ra sau, lập tức kéo dài khoảng cách với hắn.

"Ngươi làm cái gì?" Đề Hồn thấy thế, nổi giận nói.

"Bản tọa không phải đã nói, đưa hắn một phần hậu lễ. Đây chính là Trảm Thi Tiên Phù, bản tọa chuẩn bị cho mình để tương lai đột phá bình cảnh, nếu đến Đại La cảnh hậu kỳ sử dụng, tự nhiên là có vô tận công hiệu, hơn hẳn ngàn vạn đạo đan diệu dược, nhưng dùng trên một kẻ chỉ là Đại La sơ kỳ, ha ha, ha ha..." Thần sắc Quỷ Linh Tử dữ tợn, cất tiếng cười to nói.

"Nhanh giải khai cho hắn." Đề Hồn quát lớn một tiếng, vọt tới phía gã.

Thân hình Quỷ Linh Tử lại trực tiếp tản ra, hóa thành một mảnh quỷ vụ, tiêu tán.

Lần này giao chiến với Hàn Lập, thương thế của gã cực kỳ nghiêm trọng, cho dù có thể bảo trụ cảnh giới lúc đầu, ngày sau muốn tiến thêm một bước, tiến giai Đại La hậu kỳ, chỉ sợ cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Nếu không như vậy, gã cũng sẽ không bỏ "Trảm Thi Tiên Phù" với danh xưng là tam giáp tiên phù Tiên giới kia, lại dùng trên thân Hàn Lập.

"A..."

Một thanh âm kêu thảm tê tâm liệt phế vang lên, Hàn Lập quay cuồng trên mặt đất đột nhiên nhảy một phát như cá chép nhảy, từ trên mặt đất đứng lên, cả người như một cây trường thương thẳng tắp đứng lặng tại chỗ, không

nhúc nhích.

"Trước đừng có đi qua, ngươi xem hắn một chút đã..." Đề Hồn thấy thế, vừa định tới gần, liền bị Lam Nhan đưa tay ngăn lại.

Đề Hồn ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy giờ phút này Hàn Lập đứng tại đó, có chút không đúng.

Trên khuôn mặt không sáng chói kia, giờ phút này lại đồng thời xuất hiện hai thần sắc, nhìn quỷ dị không gì sánh được.

Bên nửa khuôn mặt trái của hắn chau mày, con mắt trợn tròn, ngay cả mũi cũng nhíu lại, khóe miệng treo một vòng ý cười tà ác. Mà bên nửa khuôn mặt phải của hắn thì thần sắc bình thường hơn rất nhiều, chỉ là trong đó lại tràn đầy vẻ giãy dụa.

"Chủ nhân, ngươi làm sao?" Đề Hồn thấy thế, cả kinh kêu lên.

Hàn Lập hơi ngẩng đầu lên, dường như nghe được lời nói Đề Hồn, khoé miệng nửa khuôn mặt phải giật giật, tựa hồ muốn trả lời, nửa khuôn mặt trái lại không đáp ứng, chỉ toét miệng cười gằn, làm nửa khuôn mặt phải cũng vô pháp phát ra tiếng.

"Lần này thật nguy rồi..." Thần sắc Lam Nhan khó coi, tự lẩm bẩm.

Chỉ nghe trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng gào thét thống khổ, thân thể đột nhiên xông tới phía trước, tựa hồ muốn phóng tới hai người Đề Hồn.

Trong mắt Lam Nhan lóe lên vẻ hoảng sợ, thân thể cũng không nhịn được lảo đảo lui về sau mấy bước.

Nhưng mà sau một khắc, bước chân Hàn Lập đã ngừng lại, mặt mũi hắn tràn đầy vẻ thống khổ ôm lấy đầu của mình, ngã trên mặt đất điên cuồng lăn lộn.

"Rốt cuộc tên kia dùng chiêu thức gì, thần hồn chủ nhân vậy mà có chút bất ổn?" Đề Hồn phát giác được ba động thần hồn Hàn Lập, thần sắc đột biến,

kinh ngạc hỏi.

"Là Trảm Thi Phù." Thần sắc Lam Nhan ngưng trọng, nói ra.

"Trảm Thi Phù... Đó là cái gì?" Đề Hồn lo lắng hỏi.

"Trảm Thi Tiên Phù là một trong những tiên phù trân quý nhất toàn bộ Chân Tiên giới được biết cho đến bây giờ, số lượng không nhiều, một trong thủ đoạn phụ trợ tu sĩ Đại La cảnh trảm thi." Lam Nhan giải thích.

"Trảm thi? Đây không phải là đến ba giai đoạn đỉnh phong Đại La cảnh mới xuất hiện bình cảnh sao?" Đề Hồn khó hiểu hỏi.

"Ngươi nói không sai, cho nên đây chính là vấn đề, Hàn đạo hữu trước mắt chỉ là Đại La cảnh sơ kỳ, khoảng cách tấn thăng Đại La trung kỳ còn chênh lệch không nhỏ, căn bản cũng không có tư cách trảm thi, nhưng lúc này lại bị cưỡng ép dùng Trảm Thi Tiên Phù..." Lam Nhan tiếp tục nói.

Đề Hồn nghe lời ấy, lập tức hiểu ra, sắc mặt trong nháy mắt càng trở nên khó coi.

So với Lam Nhan, nàng càng biết rõ hơn tình huống của Hàn Lập. Lúc trước Hàn Lập đột phá Đại La cảnh, mặc dù bế quan tiến cảnh đột nhiên tăng mạnh, một hơi đả thông không ít tiên khiếu, nhưng còn lâu mới đạt tới trạng thái Đại La sơ kỳ đỉnh phong, khoảng cách đến bình cảnh trảm thi lần thứ nhất còn chênh lệch cực xa.

Ngoài ra, lúc tu sĩ Đại La cảnh bình thường đạt tới bình cảnh cần trảm thi tiến giai, không khỏi chuẩn bị các loại thủ đoạn, lại tìm một chỗ yên lặng bế quan, có thể nói là chuẩn bị chu toàn. Nhưng bởi vì do nhiều nguyên nhân, cũng chưa chắc có thể thành công chém ra Thi Thần. Cho dù thành công chém ra, cũng có phong hiểm cực lớn sẽ gánh chịu phản phệ, nhẹ thì tu vi lùi lại, nặng thì vẫn lạc.

Trảm Thi Tiên Phù trước mắt đối với Hàn Lập, không thể nghi ngờ là một loại thủ đoạn cực đoan dục tốc bất đạt, thúc đẩy hắn dưới tình huống chuẩn bị điều kiện cảnh giới chưa đủ, sớm chia ra Thi Thần thứ nhất.

Mà tình huống Hàn Lập trước mắt tự nhiên không có khả năng trảm thi thành công, như vậy kết quả chờ hắn, cũng chỉ có thể hủy diệt.

"Có biện pháp ngăn cản không?" Ánh mắt Đề Hồn nhìn chằm chằm Hàn Lập, hỏi.

"Lúc Quỷ Linh Tử phóng ra Trảm Thi Phù, thì đã khởi động, chúng ta không thể ngăn trở... Chỉ có thể nhìn Hàn đạo hữu có thể tự mình ngăn chặn tác dụng phù lục hay không." Thần sắc Lam Nhan tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, thì thào nói ra.

Trong lòng của nàng rõ ràng, uy lực tiên phù bậc này đã phóng thích, không phải một tu sĩ Đại La cảnh sơ kỳ có thể áp chế?

Đúng lúc này, Hàn Lập một mực ôm đầu lăn lộn, bỗng nhiên thân hình dừng một cái, bỗng nhiên lăn mình một cái, thân hình lóe lên, cơ hồ trong nháy mắt biến mất tại chỗ, vọt thẳng đến trước Đề Hồn.

Đề Hồn vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể theo bản năng trùng điệp đưa hai tay ngăn trước người. Kết quả ngay sau đó, năm ngón tay Hàn Lập biến thành trảo, đập qua phía nàng.

Đề Hồn nhìn xuyên thấu qua khe hở hai tay, thấy được khuôn mặt Hàn Lập, vậy mà toàn bộ vặn vẹo, biến thành một gương mặt tràn đầy vẻ dữ tợn hung ác, khóe miệng toét cười lớn, thậm chí còn chảy xuống một chút nước bọt trong suốt.

"Hắc hắc, tựa hồ ngươi và hắn có khí tức liên kết rất chặt chẽ a..." Ác hình Hàn Lập nói.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Đề Hồn liền cảm thấy một cỗ lực lượng bài sơn đảo hải tập kích tới, hai tay cảm thấy cơ hồ muốn đứt gãy, thân hình cuồn cuộn đụng nát phế tích đổ nát phía sau, trên mặt đất vạch ra một vết rãnh thật sâu.

Thân hình của nàng thật vất vả đâm vào trên một vách đá to lớn, rốt cuộc

mới ngừng lại, một tay vội vàng che miệng, nhịn không được "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

------oOo------

Chương 1241: Bản ác tranh đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha, ha ha..." Khuôn mặt Hàn Lập dữ tợn, liên tục cười như điên.

Lam Nhan nhìn thần sắc hắn đầy hung ác, khí tức trên người cũng hoàn toàn khác biệt, thực sự rất khó tin rằng so với trước đây, vẫn là một người.

Đề Hồn kéo bàn tay đầy máu ra, ánh mắt trở nên hết sức phức tạp.

Lam Nhan nhìn qua Đề Hồn, mở miệng như định nói điều gì.

Đúng lúc này, hai mắt Đề Hồn đột nhiên lóe lên, vội vàng hô: "Mau tránh ra."

Lam Nhan giật mình, cơ hồ không suy nghĩ bất kỳ điều gì, thân hình tránh né ngay lập tức, lao vọt ra ngoài hơn trăm trượng.

Nàng vừa mới di chuyển, vị trí vừa mới đứng liền nổ tung, tạo thành một hố sâu vô cùng lớn.

Đề Hồn cao giọng quát: "Đừng thất thần nữa, khí tức tu vi của hắn dường như đã mạnh hơn."

Lam Nhan đứng bên cạnh Đề Hồn, kinh hoàng nói: "Trảm Thi Phù đã gây tác dụng, quá nửa là do hắn chịu ảnh hưởng của thần niệm Ác Thi, thần thức nguyên bản không thể nào khống chế thân thể, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ không phải hắn trảm thi, mà là hắn bị Ác Thi chém thần niệm nguyên

bản, hoàn toàn chiếm giữ thân thể."

Thần sắc Đề Hồn ngưng trọng nói: "Mặc kệ là thần niệm hay Ác Thi, trước mắt cần phải để hắn mất đi thần trí, ít nhất cũng hạn chế hành động của hắn mới được. "

Lam Nhan vội hỏi: "Phải làm thế nào?"

Đề Hồn nắm tay lại trước người, vẻ mặt nghiêm túc: "Giúp ta kiềm chế hành động của hắn một lát, để ta nghĩ biện pháp."

Khi Lam Nhan còn muốn hỏi thêm, từ trong hố sâu phía trước truyền ra một tiếng nổ vang, bóng dáng Hàn Lập từ đó phóng lên tận trời. Ở giữa không trung, hắn bỗng quay người, lao cực nhanh thẳng xuống vị trí các nàng.

Khi thấy khoảng cách giữa hắn và hai người chỉ còn hơn mười trượng, một luồng phong áp mãnh liệt như một bức tường nặng nề đè ép tới.

Hai mắt Đề Hồn nhắm chặt, hai tay trước người bấm quyết, dường như đang chuẩn bị bí thuật gì đó.

Lam Nhan cắn răng sải bước về phía trước, lòng bàn tay xuất hiện một cái túi vải màu xanh lam.

Âm thanh tiếng sóng nước vang lên, hào quang trên túi vải sáng rực, mười con thủy long màu lam từ đó xông thẳng ra, trực tiếp phá vỡ phong áp, lao về phía Hàn Lập.

"Gào..."

Hàn Lập hét lên một tiếng, nắm tay nặng nề đập xuống, đánh thẳng vào hai con thủy long khiến chúng trực tiếp vỡ ra.

Tám con thủy long còn lại tránh qua một bên, tiếp tục quấn quanh.

Sau khi vây kín, thân thể tám con rồng lập tức rung lên dữ dội, vô số luồng thủy lôi đồng thời nổ vang, vạn tia lửa điện sáng lên.

Ở trung tâm lôi điện, Hàn Lập gào thét thống khổ, thân thể hắn đột nhiên co rụt vào rồi lại lập tức giãn ra.

Khi co khi giãn, quanh thân hắn chợt bộc phát ra một tầng khí tức màu đỏ thẫm, trong chớp mắt đã kích phát lực lượng huyết mạch toàn thân, tạo ra những luồng xung kích chấn động đẩy lùi tất cả thủy lôi điện quang xung quanh.

"Xong chưa?" Thân hình Lam Nhan chấn động mạnh, miệng mũi đều có vết máu chảy ra, lớn tiếng la.

Đề Hồn ở bên cạnh vẫn nhắm mắt không nói gì, không có nửa điểm phản ứng.

Khi thấy tám con thủy long chống đỡ không nổi nữa, thần sắc Lam Nhan cứng lại, há miệng phun ra một giọt tinh huyết lẫn trong huyết dịch. Giọt máu bay tới túi vải màu xanh lam rồi chui vào bên trong.

Cái túi vải màu lam lập tức sáng lên hào quang rực rỡ, tám con thủy long đang rơi vào thế hạ phong chợt lóe lên lam quang. Chúng nhao nhao há miệng phun ra một chùm lôi điện màu lam, đánh vào Hàn Lập ở chính giữa.

"Đùng đoàng đoàng "

Tám chùm lôi điện hình tròn đồng thời tiếp cận, sau đó đột nhiên nổ ra hóa thành một cột lôi điện ngút trời, trực tiếp vụt khỏi mặt đất.

Nơi lôi quang hạ xuống, tám con thủy long không thể nào duy trì tiếp, “đoàng” một tiếng rồi tất cả biến mất.

Bóng dáng Hàn Lập một lần nữa hiện ra, quanh thân cháy đen, thân hình khẽ lay động nhưng không hề ngã xuống.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt đỏ như máu nhìn về phía Lam Nhan, hé miệng lộ ra hàm răng trắng hếu. Một luồng khí hung sát cùng với ác niệm sâu nặng lập tức bao lấy Lam Nhan, khiến toàn thân nàng cứng đờ, khí lạnh

tỏa ra.

"Thôi xong..." Nàng lẩm bẩm một câu, tê liệt ngã xuống đất.

"Tất cả đều phải chết." Hàn Lập nhe răng cười một tiếng, thân hình chợt nghiêng về phía trước, vội vàng lao về phía Lam Nhan.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, ánh mắt hắn chợt hiện lên một tia dị sắc, toàn bộ màu máu trong con ngươi bên phải nhanh chóng biến mất. Thân hình hắn dừng lại, không thể đứng vững, trực tiếp ngã lăn ra bên ngoài.

Ngay sau đó, một bóng người đột nhiên lách mình tới, khi thân hình còn chưa ổn định đã xông thẳng tới trước người hắn, tay đặt lên chính giữa đỉnh đầu hắn.

"Đề Hồn..." Sau khi thấy rõ thân ảnh kia, Lam Nhan rốt cuộc thoáng thở phào một hơi.

Nàng thấy Đề Hồn đang đứng trước người Hàn Lập, bàn tay đặt ở đỉnh đầu hắn ngay chỗ tín môn*, dưới lòng bàn tay có từng vòng gợn sóng hư không màu đỏ sậm dập dềnh như sóng nước giữa hồ.

*tín môn: Cửa sọ, tức cái thóp, phần xương non phập phồng trên đầu

Hàn Lập bị một chưởng trông như nhẹ nhàng này áp xuống vậy mà lại thật sự ngồi yên tại chỗ, không hề động đậy.

Hai mắt Đề Hồn đỏ máu, nơi khóe mắt chảy máu đỏ thẫm, hiển nhiên kích phát bí thuật này phải trả giá không nhỏ.

Tay khác của nàng nhanh chóng bấm quyết rồi điểm vào mi tâm của mình.

Máu thịt trên trán phân tách, lộ ra một còn mắt đỏ máu dựng thẳng.

Ngay sau đó, ánh sáng nhạt màu lóe lên trong con mắt, từng sợi tơ màu máu giống như dây leo mọc lan ra, kéo dài rồi trực tiếp đâm thẳng tới mi tâm Hàn Lập.

"A..."

Đề Hồn hét lên một tiếng thảm thiết ngay khi những sợi tơ màu máu kia tiến vào mi tâm Hàn Lập, đồng thời hai mắt nàng nhắm chặt lại.

Chỉ chớp mắt sau, thần niệm Đề Hồn liền tiến nhập vào trong thức hải Hàn Lập.

Lần đầu tiên biết đến thức hải Hàn Lập, Đề Hồn phát hiện bên trong là một vùng thiên địa mênh mông hùng vĩ lạ thường.

Tuy nhiên, vùng thiên địa thức hải giờ này lại hỗn loạn khôn xiết, khắp nơi có thể thấy những đợt cuồng phong cuồn cuộn, vô số vòi rồng nối tận trời tàn phá hoành hành, bầu trời bị tầng tầng mây đen ép xuống rất thấp, bên trong lại có những tiếng sấm nổ vang liên tục không ngừng.

"Đùng đoàng"

Thiên địa thức hải bỗng nhiên chợt sáng, một hồi lôi điện to lớn từ trên trời giáng xuống thần niệm Đề Hồn.

Đề Hồn vội vàng phi nhanh tránh né, xông thẳng về phía trước.

Thế nhưng, chỉ bay qua hơn ngàn trượng, lại có một vòi rồng cuồng bạo tấn công nàng.

"Chủ nhân, người ở đâu?" Trong lòng lo lắng, Đề Hồn kêu lên.

Nếu không nhanh chóng tìm tới thần hồn Hàn Lập, một thần niệm ngoại lai xâm nhập như nàng sẽ gặp sự phản phệ của thức hải ngày càng mạnh, liên tiếp bị công kích.

Bí thuật một khi mất hiệu lực, sau khi Hàn Lập tỉnh lại lần nữa, nàng coi như hoàn toàn không có cách nào ngăn cản hắn.

Đúng lúc này, Đề Hồn đột nhiên ngẩng đầu, nàng chợt thấy trên đỉnh lôi

vân bỗng nhiên có một bóng người như ẩn như hiện. Trong lòng vui mừng, nàng lập tức phóng lên tận trời, vượt qua từng luồng lôi điện, xông vào trong lôi vân.

Đi vào lôi vân trên không, Đề Hồn phát hiện nơi này không có sóng biển ngập trời như bên dưới, chỉ thỉnh thoảng có lôi điện chớp sáng, chiếu rọi bốn phía trắng như tuyết.

Đúng lúc này, một tiếng nổ "đùng đoàng" truyền đến.

Một tia chớp to lớn trên lôi vân nổ vang, xung quanh lập tức sáng như ban ngày.

Nhờ ánh sáng này, Đề Hồn thấy một hình bóng cô độc, nàng vượt qua một vùng lôi điện dày đặc đầy khó khăn đi tới đó.

Hình bóng kia không thể quen thuộc hơn, đó chính là Hàn Lập.

"Chủ nhân..." Đề Hồn hét dài một tiếng, thanh âm vang vọng trong thiên không giữa sấm sét vẫn đang cuồn cuộn không dứt.

Ngay khi Hàn Lập chân đạp lôi vân, tiếp tục vất vả bước về phía khu vực lôi điện, thân hình hắn khựng lại, chợt nghiêng đầu nhìn.

Đề Hồn sợ hãi cả kinh, nàng thấy một khuôn mặt chắp vá hiện ra với thần sắc nửa vẻ hung ác lại nửa vẻ ngưng trọng.

Nhưng dù là vẻ mặt hung ác hay ngưng trọng, khi nhìn thấy Đề Hồn đều không hẹn mà cùng nhíu mày đồng thời mở miệng nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Rõ ràng chỉ có một miệng nói, khi khép mở lại có hai âm thanh trùng điệp vang lên, một tiếng là kinh ngạc hỏi han, một tiếng lại là tức giận chất vấn.

Đề Hồn thấy thế biết tình huống hiển nhiên đã rất nguy cấp: "Không tốt, vậy mà thần hồn đã bắt đầu phân tách rồi sao?"

Nàng vừa định trả lời, lôi vân bên dưới chợt quay cuồng một hồi, một mảng lôi quang từ dưới chân nàng dâng lên, đánh qua phía nàng.

Đề Hồn vội vàng nhảy lên, tránh công kích lôi điện, phi nhanh tới bên Hàn Lập.

Sau lưng, âm thanh “đùng đoàng” không ngừng vang lên, mảng lôi điện lớn đuổi sát phía sau.

Hàn Lập thấy vậy lập tức nhấc tay phải lên, xua tan đám lôi điện kia đi.

Gương mặt Hàn Lập run rẩy, khó khăn nói: "Bây giờ thần hồn ta phân liệt, bị Ác Thi quấy nhiễu, thức hải đã không thể nào không chế hoàn toàn, ngươi mau chóng rút lui thần niệm, nếu không sợ cũng sẽ bị liên luỵ."

Thanh âm vừa dứt, ngay sau đó một thanh âm khác lại nói thêm: "Ha ha, đến rất đúng lúc, đúng lúc nhìn ta cắn nuốt sạch hắn thế nào. Ngươi không tệ, đợi sau khi ta chiếm giữ thức hải và nhục thân hắn, ngươi đi theo ta, thế nào?"

Đề Hồn không để ý tới lời nói của Ác Thi, thẳng thắn mở miệng nói: "Ảnh hưởng của Trảm Thi Tiên Phù, chúng ta cũng chỉ có một biện pháp, đó là tạm thời phong cấm thần hồn của ngươi, khiến cho ngươi rơi vào trạng thái ngủ say, đợi sau khi có biện pháp sẽ cứu tỉnh lại."

Ác Thi bây giờ và Hàn Lập vẫn là một thể thần hồn, cho dù dùng bí thuật liên hệ cũng không làm nên chuyện gì, căn bản không thể giấu diếm được Ác Thi, Đề Hồn cũng chỉ đành nói thẳng ra.

Tiếng Ác Thi vang lên: "Ha ha... Đây chính là đối sách của các ngươi sao? Quả thực rất hợp ý ta."

Hàn Lập nói: "Vô dụng thôi, một khí ác niệm bắt đầu, giống như cỏ dại mọc lan, càng kéo dài thời gian, sự ăn mòn của nó đối với ý thức chủ thể sẽ ngày càng nghiêm trọng hơn, cơ hồ đây là thay đổi một cách vô tri vô giác, cho nên dù cho chúng ta cùng rơi vào trạng thái ngủ say, cũng không có bất cứ ý nghĩa gì. Thậm chí đợi đến lần tỉnh lại sau, ý thức chủ thể của ta đã

không còn tồn tại nữa."

Đề Hồn nghe vậy chợt cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Nửa phải trên khuôn mặt Hàn Lập hiện lên một vẻ kiên quyết, mở miệng nói: "Ta và hắn đã đạt được thỏa thuận, trước tiên dùng lôi điện tách thần hồn ra, sau đó đều dựa vào bổn sự, xem ai có thể chém rụng ai."

Đề Hồn lo lắng nói: "Như vậy sao được, trước mắt ngươi còn cách Đại La sơ kỳ đỉnh phong rất nhiều, lúc này cưỡng ép trảm thi, khó có thể thành công..."

Hàn Lập bất đắc dĩ đáp: "Hiện tại đó là biện pháp duy nhất, gia hỏa này cũng vội vàng không chịu nổi, muốn lập tức tách ra đây."

Ác Thi bỗng mở miệng, hung dữ nói với Đề Hồn: "Nói dài dòng lắm điều vậy, còn can dự vào chuyện chúng ta nữa, ta giết ngươi trước."

Đề Hồn thấy vậy liền thở dài: "Nếu đây là lựa chọn của chủ nhân, vậy ta cũng không nói nữa, nhưng bất kể kết quả thế nào, ta sẽ tiếp tục đi theo ngươi... Dù ngươi là thân Ác Thi."

Ác Thi rõ ràng nắm chắc mười phần, nhe răng cười không ngớt: "Ngươi đã nói như thế, vậy cho ngươi một cơ hội, nhìn ta diệt sát chủ hồn như thế nào, trở thành chủ nhân của ngươi, ha ha..."

Đề Hồn nghe vậy cũng không nhiều lời nữa, chỉ thu tay lại đứng một bên, nhìn bóng lưng thần hồn Hàn Lập tiếp tục bước từng bước một đi vào trong lôi điện.

------oOo------

Chương 1242: Kế tạm thời

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau khi Hàn Lập đi vào khu vực lôi điện, hai bàn tay đồng thời nhấc lên, vẫy vào hư không một cái.

Trong lôi vân phía dưới tựa như có từng đầu Giao Long màu trắng phun trào ra, lập tức từ bốn phương tám hướng tụ tập tới.

Trong thức hải của hắn, thanh âm kinh lôi cuồn cuộn đánh tới, trong lôi vân âm trầm phía dưới cũng sáng lên một mảnh quang mang như tuyết.

Ngay lúc tất cả Lôi Điện Giao Long tụ tập, trong lôi vân có một đạo lôi trụ tuyết trắng đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong nháy mắt xuyên vào thức hải thương khung.

Hàn Lập ở giữa lôi điện, bị đạo lôi trụ như kiếm phong đột ngột dâng lên này đánh trúng, trong miệng phát ra một tiếng gào thét cực kỳ thảm thiết, liên miên không ngừng, kéo dài đến mười mấy hơi thở.

Đề Hồn cố gắng mở to hai mắt, nhìn lại phía lôi trụ dâng lên kia, lại thấy nơi đó quang mang che cả mắt, căn bản không nhìn thấy tung tích thần hồn Hàn Lập.

Chờ hồi lâu sau, theo thanh âm lôi điện dần dần nhỏ lại, đạo quang trụ trùng thiên kia mới dần dần co vào phía trung tâm, trở nên càng ngày càng mỏng, huyễn quang bên trong vốn làm cho người không thể nào nhìn thẳng, rốt cuộc cũng ảm đạm xuống.

Đề Hồn theo đó nhìn thấy, trên mảnh lôi vân kia đã xuất hiện hai thân ảnh

Hàn Lập, dường như một phân thành hai.

Trong đó Hàn Lập bên trái mặt mũi tràn đầy vẻ dữ tợn, đang giơ hai cánh tay, trong mắt cuồng hỉ đánh giá trên dưới chính mình. Đối diện là Hàn Lập bên phải, thần tình trên mặt bình tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là lông mày nhíu lại tạo ra một cái rãnh sâu hoắm.

"Đều cùng là một người, sao lại chênh lệch lớn như vậy..." Đề Hồn quan sát một chút khí tức trên thân hai người, lo lắng nói.

Khí tức thần hồn trên thân Ác Thi kia, rõ ràng cường đại hơn nhiều so với Hàn Lập nguyên bản.

"Ha ha... Rốt cuộc đã tách ra, rốt cuộc tách ra... Ha ha, ngươi cũng đã biết như Ác Giao dưới đáy giếng, một mực bị ngươi áp chế dưới vực sâu, là chuyện thống khổ cỡ nào? Hôm nay ta rốt cuộc xông phá trói buộc, cũng nhất định phải để cho ngươi bị trấn áp trong đáy vực sâu, rõ ràng muốn thoát ra, nhưng không thể nào thoát khỏi thống khổ này." Trong mắt thần hồn Ác Thi tràn đầy vẻ cừu hận nhìn chằm chằm vào thần hồn Hàn Lập đối diện, gần như điên cuồng gầm thét lên.

Theo một tiếng quát lớn này của gã, không gian thức hải vừa rồi thoáng an tĩnh lại, lập tức gió nổi mây phun, lần nữa phát sinh dị biến.

Chỉ thấy phân nửa không gian thức hải bên trái, mây đen vốn màu đen chì, bỗng nhiên bị một tầng huyết sắc lan tràn qua, từng chút từng chút biến thành màu đỏ như máu, trực tiếp hóa thành một mảnh huyết vân.

Mà trong không gian thức hải bên phải, tất cả biển mây thì có màu chì càng đậm, ở trong lôi quang chớp liên tiếp, oanh minh không ngừng.

"Ngươi đã không có giá trị, vậy an tâm giao vùng không gian này cho ta đi." Trong miệng Ác Thi phát ra một tiếng rít.

Chỉ thấy gã đột nhiên đưa ra một tay, chụp tới Hàn Lập ngay phía trước, toàn bộ không gian thức hải phía sau gã lập tức hùng hổ áp bách tới.

Thần hồn Hàn Lập tự nhiên sẽ không thúc thủ chịu trói, lập tức cũng vọt tới Ác Thi, đạo đạo lôi điện từ trong mây đen sau người không ngừng tuôn ra, cũng vọt tới phía huyết vân kia.

Hai mảnh biển mây va chạm cùng nhau, lập tức phân phiến thức hải thiên địa thành hai nửa, đè ép lẫn nhau, trong lúc nhất thời lại giằng co bất phân thắng bại.

"Hiện nay ngươi bất quá chỉ mạnh hơn một chút so với tàn hồn, còn lấy gì tranh đoạt với ta?" Thần hồn Ác Thi cuồng tiếu một tiếng, thân hình lại lần nữa vọt thẳng tới thần hồn Hàn Lập phía trước.

"Bất quá là ác niệm bị ta chém ra mà thôi, cũng dám phát ngôn bừa bãi?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nghênh tiếp.

Một mảnh không gian thức hải lập tức như đại địa bên ngoài thân, trở thành hai chiến trường thần niệm, bọn hắn cũng như nhục thân giao chiến, ngươi tới ta đi chém giết.

Chỉ là thần hồn dù sao cũng không phải thực thể, công pháp ngày trước tu hành hoàn toàn vô dụng, hai người có thể dựa vào, cuối cùng vẫn chỉ tự mình đoạt vào tay lực lượng thần hồn.

Thần niệm Ác Thi vốn mạnh hơn một phần, thần hồn Hàn Lập rất nhanh đã rơi vào xu hướng bại lui.

Thấy một tay Ác Thi đưa ra bóp chặt cổ Hàn Lập, trong lòng Đề Hồn lập tức nhảy một cái, thân hình bỗng nhiên lóe lên, đi tới sau lưng Ác Thi, một chưởng vỗ xuống hậu tâm gã.

"Đợi ngươi đã lâu." Đầu Ác Thi ngoặt về phía sau lưng theo một góc độ quỷ dị, nhìn Đề Hồn hung ác nói.

Đề Hồn cả kinh, muốn lập tức thối lui, nhưng đã muộn, bàn tay của nàng đã đụng phải lưng Ác Thi.

Ngay sau đó, một cỗ hấp phệ chi lực cường đại không gì sánh được từ thể

nội Ác Thi truyền ra. Đề Hồn lập tức cảm thấy tâm thần chập chờn, một sợi thần niệm cưỡng ép tiến nhập đến nơi này, lại bị nắm kéo vào phía trong thể nội Ác Thi.

"Nguy rồi..."

Trong lòng Đề Hồn hối hận không thôi, chính mình tham gia vào không những không giúp được gì, ngược lại còn phản tác dụng. Một khi sợi thần niệm này của nàng cũng bị Ác Thi thôn phệ, như vậy Hàn Lập tuyệt đối không thể thắng được gã.

Đúng lúc này, trong hư không thức hải, bỗng nhiên vang lên một tiếng kiếm minh, một đạo thần niệm ngưng tụ thành bạch quang cự kiếm đột nhiên sinh ra, chém xuống Ác Thi.

"Kinh Thần Thứ!" Ác Thi thấy thế cũng cả kinh, buông Hàn Lập ra, thân hình nhanh lùi lại.

"A..." Thần hồn Hàn Lập nguyên bản lại không thể tránh thoát, bị quang kiếm màu trắng bổ trúng, phát ra một tiếng rống thê thảm.

Ác Thi kéo ra khoảng cách trăm trượng, sau lưng vẫn hấp thụ Đề Hồn, cười khẩy nói:

"Ha ha... Đề Hồn, ngươi xem một chút, đi theo phế vật như vậy, còn có tiền đồ gì chứ?"

"Trí tuệ chủ nhân há ngươi có thể hiểu được?" Đề Hồn đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị, mở miệng nói.

Vừa dứt lời, hai tay của nàng nhanh chóng kết ấn trước người, đột nhiên đánh tới Ác Thi.

Chỉ thấy một mảnh quang mang đỏ sậm từ lòng bàn tay nàng sáng lên, trong nháy mắt rơi vào trên thân Ác Thi, lập tức hóa thành một màn sáng hình tròn, vây Ác Thi vào trong đó.

Ác Thi thấy thế, đầu tiên khẽ giật mình, sau đó phá lên cười.

"Chỉ là kết giới, ngay cả một khắc cũng khốn không được ta, đợi ta thoát khốn, nhất định ngươi sống không bằng chết." Sắc mặt Ác Thi đột nhiên trở nên dữ tợn, mở miệng quát.

"Không cần một khắc, mười hơi đã đủ." Lúc này, thanh âm Hàn Lập đột nhiên từ đằng xa truyền tới.

Ác Thi tạm thời bị giam cầm, toàn bộ quyền khống chế không gian thức hải đã về tới tay thần hồn Hàn Lập, hắn khoanh chân ngồi xuống, rất nhanh dị trạng trong thức hải lắng lại.

Cùng lúc đó.

Trong không gian dưới đất, Lam Nhan đang lo lắng nhìn Hàn Lập và Đề Hồn.

Trong hai lỗ tai Đề Hồn đã có hai đạo tơ máu uốn lượn chảy ra, mà Hàn Lập thì càng thêm thê thảm, giờ phút này thất khiếu đều có vết máu sậm màu chảy ra.

Đúng lúc này, một tiếng thở nhẹ đột nhiên từ trong miệng Hàn Lập truyền ra, cặp mắt của hắn bỗng dưng mở ra.

Lam Nhan nhìn thấy hai mắt hắn là một mảnh huyết hồng, thân hình rung mạnh, hiển nhiên là bị khiếp sợ, nhịn không được hoảng sợ nói:

"Hàn đạo hữu..."

Hàn Lập ngoảnh mặt làm ngơ với thanh âm của nàng, chỉ lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay đột nhiên loé lên tinh quang, hiện ra từng sợi tinh liên màu đen.

Theo một chưởng dán trên trán mình, những tinh liên màu đen kia liền bay vụt lên, đánh thẳng vào trong mi tâm của hắn, lóe lên chui vào.

Mà theo sau, hai mắt Hàn Lập lại lần nữa nhắm lại. Nhìn thấy, Lam Nhan không hiểu ra sao cả.

Cùng lúc đó, trong thức hải hắn phong vân đột nhiên nổi lên, ba mươi sáu sợi tinh liên màu đen hóa thành từng đạo tinh quang xiềng xích chui vào trong biển mây, như từng đầu Giao Long màu đen, lướt thẳng tới thần hồn Ác Thi đang bị Đề Hồn cầm cố lại.

"Cách Nguyên Tỏa Liên..." Thấy vậy, Đề Hồn rốt cuộc minh bạch Hàn Lập vì sao nhất định phải tách rời với Ác Thi.

Nếu thần niệm Ác Thi không phân ly ra, cả hai thần niệm xen lẫn cùng một chỗ, hắn không thể nào đơn độc liên hệ với Đề Hồn, cũng không cách nào nhắc nhở thần hồn cầm cố lại Ác Thi, càng không cách nào tạm thời khống chế thân thể, dùng Cách Nguyên Tỏa Liên.

"Chỉ là Cách Nguyên Tỏa Liên, cũng muốn cầm cố ta?" Ác Thi thấy thế, khịt mũi coi thường nói.

Bất quá, tuy gã nói nhẹ nhàng như vậy, ứng đối lại hết sức tập trung, quanh thân đại thịnh hung quang, hóa thành trận trận gió lốc phóng tới Đề Hồn.

Đề Hồn vốn chỉ là một sợi thần niệm bắn ra, đã sớm chống đỡ không nổi, giờ phút này bị nguồn lực lượng này xông lên, lập tức lực lượng tản ra, trực tiếp thối lui ra khỏi thức hải Hàn Lập, mà tầng màn sáng hình tròn kia cũng lập tức bị xung kích ra.

"Giam cầm cho ta!" Chỉ nghe Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Ba mươi sáu sợi Cách Nguyên Pháp Liên đang xông tới, bỗng nhiên lộ ra đạo đạo kim quang, mặt ngoài pháp liên lộ ra từng đạo phù văn màu vàng, toả ra tia sáng chói mắt.

"Đây là... Luyện Thần Thuật!" Ác Thi thấy thế, trong lòng kinh hãi.

Hai tay gã vẫy một cái, trước người liền có đạo đạo lôi điện, ngưng tụ thành bức quang tường lôi điện.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, đạo đạo Cách Nguyên Pháp Liên bay thẳng tới, như không có gì xuyên qua quang tường lôi điện, chui vào thể nội Ác Thi, tiếp theo lại xuyên qua thân thể gã, giăng khắp nơi đính vào hư không biển mây, trực tiếp phong cấm phiến khu vực kia.

"Không, không..." Thần hồn Ác Thi lớn tiếng gào thét, cuối cùng vẫn làm chuyện vô bổ.

Gã cảm thấy lực lượng quanh thân bị phong tỏa, thanh âm gào thét cũng dần dần nhỏ lại.

"Cách Nguyên Pháp Liên ta đã sớm dung hợp vào Luyện Thần thuật, vốn muốn giữ lại bí thuật này để đối phó người khác, không ngờ lần thứ nhất dùng đến lại là chính mình." Thần hồn Hàn Lập hư thoát một trận, lảo đảo ngồi ngay đó, có chút thổn thức nói.

...

Trong không gian dưới đất, sắc mặt Đề Hồn tái nhợt ngồi bên cạnh cách Hàn Lập không xa, nhắm mắt điều tức.

Lam Nhan tựa như kiến bò trên chảo nóng, đang đi tới đi lui bên cạnh bọn hắn.

"Đề Hồn đạo hữu, đã qua gần nửa khắc đồng hồ, Hàn đạo hữu sao còn chưa tỉnh lại?" Trong lòng nàng như có lửa đốt, ngẩng đầu nhìn không trung một chút, nhịn không được hỏi.

"Thần hồn chủ nhân bị thương không nhẹ, không tỉnh lại nhanh như vậy đâu." Đề Hồn mở hai mắt ra, hờ hững nói.

"Phải làm sao mới ổn đây, trước đó giao chiến với Quỷ Linh Tử Thánh Sứ gây ra động tĩnh không nhỏ, nơi này khẳng định đã bị chú ý tới. Dù bây giờ trong quan hỗn loạn tưng bừng, nhưng rất nhanh sẽ có tu sĩ cấp Đại La đến đây, chúng ta không thể tiếp tục đợi ở chỗ này." Mặt mũi Lam Nhan tràn đầy vẻ lo lắng, nói ra.

Đề Hồn đang muốn nói chuyện, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong miệng Hàn Lập thở ra một hơi dài, mí mắt run lên, mở hai mắt ra.

Giờ phút này, màu huyết hồng hai mắt hắn đã được cởi bỏ, chỉ là so với trước kia càng lộ ra vẻ tĩnh mịch hơn nhiều.

"Chủ nhân..." Đề Hồn vội vàng đứng dậy, hỏi.

Hàn Lập không lập tức mở miệng, chỉ khe khẽ lắc đầu.

"Hàn đạo hữu cát nhân thiên tướng, sau kiếp nạn này tất có hậu phúc." Lam Nhan cũng đi lên phía trước, mở miệng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, từ chối cho ý kiến nhẹ gật đầu.

"Chủ nhân, thế nào, có thể phong lại Ác Thi kia không?" Đề Hồn truyền âm hỏi.

"Tạm thời phong cấm lại, bất quá việc này chỉ là kế hoãn binh, khốn không được hắn quá lâu, ta phải mau chóng tăng cao tu vi, đả thông càng nhiều tiên khiếu, nếu không vẫn như cũ rất khó thành công trảm thi." Hàn Lập lắc đầu, cười khổ trả lời.

Hắn cũng không nói ra toàn bộ, bây giờ Ác Thi đã tách ra thần hồn, trong thức hải của hắn chiếm cứ thời gian càng lâu, sẽ càng cường đại, sau này trảm thi càng thêm khó khăn.

"Tuy là kế tạm thời, nhưng cuối cùng cũng tranh thủ được chút thời gian." Đề Hồn nhẹ nhàng thở ra nói.

"Bất kể thế nào, giải quyết sự tình trước mắt rồi hẵng nói." Hàn Lập lại lấy ra một viên đan dược ăn vào, cũng không tiếp tục ngồi điều tức nữa, đứng thẳng lên nói.

------oOo------

Chương 1243: Họa phúc tương y

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Chủ nhân, khí tức của ngươi..." Đề Hồn quan sát trên dưới Hàn Lập một hồi, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, lại truyền âm hỏi.

"Ngươi cũng thấy đấy, khí tức của ta không được ổn định. Trảm Thi Tiên Phù không chỉ có công dụng phân tách thần hồn Ác Thi, mà cũng ở một mức độ nào đó thúc đẩy tu vi của ta tăng lên, chỉ là tình trạng của ta lúc này hết sức cổ quái... Ngoài bốn trăm sáu mươi tiên khiếu đã đả thông ban đầu, bây giờ còn có thêm ba trăm tám mươi tiên khiếu, mà chúng lại ở trạng thái nửa mở nửa khép." Hàn Lập thở dài, trả lời.

Tình huống lúc này, chính hắn cũng không rõ, chỉ là mơ hồ cảm thấy lực lượng của Trảm Thi Tiên Phù, miễn cưỡng tăng số tiên khiếu của mình lên tới tám trăm bốn mươi cái.

Bởi vì tám trăm bốn mươi tiên khiếu quán thông, chính là bước vào ngưỡng cửa Đại La trung kỳ, cũng là cơ sở tách rời Ác Thi, mà trạng thái của hắn lúc này chính là một chân vượt qua ngưỡng cửa, chân còn lại một mực vây khốn ở ngoài cửa, tình cảnh có chút lúng túng khó xử.

"Bất quá bộ dạng trước mắt này, tu vi của chủ nhân so với trước kia tựa hồ cao hơn không ít." Đề Hồn nói ra.

Vừa rồi Lam Nhan còn cảm thấy kinh hoàng không thôi, lúc này thấy Hàn Lập tỉnh lại, nghe hắn nói thế, tự nhiên an tâm trở lại.

"Chủ nhân, tiếp theo chúng ta làm gì? Khúc Lân kia hình như cũng muốn tìm tới Kim Đồng, chúng ta đuổi theo hắn, hay là..." Đề Hồn hơi chần chờ, hỏi.

Trong lòng Hàn Lập cũng do dự, mặt lộ vẻ trầm ngâm.

"Chủ nhân, ta cảm giác được khí tức lão đại, mau thả ta ra đi." Ngay lúc này, thanh âm Tiểu Bạch vang lên trong đầu Hàn Lập.

Nét mặt Hàn Lập vui mừng, tay giương lên đưa Tiểu Bạch phóng ra.

Hiện giờ Tiểu Bạch đã biến thân thành hình thái Tỳ Hưu lớn khoảng chừng hơn một trượng, vừa xuất hiện, lập tức dùng mũi hung hăng ngửi ngửi ở trong không khí.

"Bên này." Bốn vó của nó tung bay, chạy cực nhanh xuống phía không gian sụp đổ sâu dưới đất, nhanh chóng đi tới trước cửa đá ở chỗ sâu nhất phía dưới.

Cửa đá lúc này đã vỡ vụn, sụp xuống một nửa. Không biết có phải vừa mới bị phá hủy trong lúc kịch chiến hay không.

Thân thể Tiểu Bạch "Vèo" một tiếng, theo nửa cánh cửa đá bay vụt vào bên trong.

Hàn Lập vội vàng dẫn theo Đề Hồn và Lam Nhan đuổi theo.

Phía sau cánh cửa đá lại là một cái thông đạo, bất quá thông đạo này không phải quá dài. Bọn họ rất nhanh đi tới phía cuối.

Ở cuối thông đạo, lại là một cánh cửa đá khép chặt.

Toàn thân cửa đá tản mát ra màu đen kịt của kim loại, khiến người ta cảm giác không thể phá vỡ. Trên cửa đá còn có một tầng hắc quang nồng đậm, phù văn giống như vô số con giun nhúc nhích ở trong đó, tạo thành một pháp trận phức tạp.

Tiểu Bạch há miệng phun ra một đạo bạch quang, vô số phù văn cuồn cuộn ở trong đó, hung hăng đánh lên trên trên cửa đá.

Một tiếng "Ầm" vang lên thật lớn, một đoàn bạch quang chói mắt nổ tung ở trên cửa đá.

Cửa đá rung động ù ù, pháp trận màu đen phía trên cũng hỗn loạn mãnh liệt, tản mát ra từng vòng từng vòng hắc quang như gợn nước, ương ngạnh chặn lại trùng kích của bạch quang.

Tiểu Bạch nhướng mày, đang muốn xuất thủ lần nữa.

Lúc này Hàn Lập đã đuổi tới phía sau, mấy ngón tay không lưỡng lự búng ra liên tục.

Bảy tám đạo kiếm khí màu vàng bắn ra, ở trên đó chớp độn từng đạo hồ quang điện màu vàng, bộc phát ra Lôi Điện Pháp Tắc kinh người, như lưu tinh chém lên trên cửa đá.

"Ầm ầm ầm" tiếng nổ vang liên tiếp, từng đoàn từng đoàn kim mang nổ tung trên cửa đá, dễ dàng xé rách pháp trận trên cửa đá.

Ầm ầm!

Từng đạo hồ quang điện màu vàng chớp động, cửa đá phía sau cũng nổ tung, hóa thành một bãi đá vụn.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút vui mừng.

Bây giờ hơn ba trăm tiên khiếu kia trên người nửa mở nửa khép, thiên địa nguyên khí nhập vào xuất ra với biên độ tăng mạnh, thôi động uy năng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng theo đó tăng lên đáng kể, cũng coi là họa phúc tương y đi.

"Đi thôi." Hàn Lập gọi những người khác tiếp tục đi tới.

Không gian phía trước thông suốt, sáng tỏ. Lại xuất hiện một cái thạch thất

màu xanh đen.

Thạch thất này so với không gian dưới đất trước đó mặc dù nhỏ hơn một chút, nhưng bên trong bố trí rất nhiều thứ, không hề trống trải.

Ở trong thạch thất này có bày ra một pháp trận khổng lồ, có hình cửu cung, ở trong pháp trận có đặt một cái Hắc Ngọc Thủy Tinh Quan, không biết dùng làm gì.

Thạch thất xung quanh vẫn còn bảy, tám gian phòng nhỏ hơn, phân chia xen kẽ vào nhau rất tinh tế, nhìn rất giống một cái động phủ.

"Nơi này chẳng lẽ là động phủ của Quỷ Linh Tử kia?" Ánh mắt Hàn Lập quét qua bốn phía, trong lòng suy đoán.

Mà Đề Hồn không để ý đến những thứ khác, ánh mắt nhìn chằm chằm quan tài thủy tinh màu đen ở trong pháp trận, trong mắt lóe lên tia sáng kỳ dị.

"Mùi lão đại là từ nơi này truyền tới." Tiểu Bạch phi thân hạ xuống trước cửa một căn phòng, giơ móng vuốt lên đẩy cửa.

"Ầm ầm" một tiếng, cửa đá dễ dàng bị đẩy ra, trên cửa vậy mà không có cấm chế nào bố trí cả.

Hàn Lập và Lam Nhan vội vàng bay xuyên qua, đáp xuống gian phòng này.

Không gian trong phòng khá lớn, ở chính giữa có đặt một chiếc lồng khổng lồ, toàn thân trắng muốt, hiển nhiên là dùng bảo ngọc đặc thù nào đó chế tạo ra.

Trên chiếc lồng minh khắc từng đạo linh văn, còn dán không ít phù lục, rõ ràng là dùng để giam giữ thứ gì đấy.

Chỉ là một góc chiếc lồng bất ngờ nứt ra một cái lỗ lớn, miệng lỗ hổng nhấp nhô không đều, dường như là bị cắn bằng răng.

"Cái này..." Tiểu Bạch nhìn thấy một màn trước mắt, lập tức sững sờ.

Lông mày Hàn Lập cũng nhíu lại một cái, cả người ngồi xổm ở bên cạnh lỗ hổng bị phá vỡ của chiếc lồng, dùng ngón tay quẹt trên chỗ đứt gãy một cái.

"Không sai, nhìn qua khí tức lưu lại ở chỗ đứt này, quả thực là Kim Đồng... Xem ra trước đó nàng một mực bị giam ở chỗ này. Bất quá quan sát tình hình này, hẳn là Kim Đồng đã cắn nát chiếc lồng, tự mình chạy ra ngoài. Mà chỗ vết cắn này rất mới, hẳn là sự tình mới xảy ra." Hàn Lập đặt ngón tay ở mi tâm cảm ứng một chút, nhíu mày nói ra.

"Nếu như Kim Đồng đã chạy thoát, chúng ta lại không có cách nào truy tìm..." Lam Nhan có chút lo lắng nói ra.

"Chúng ta không cảm ứng được Kim Đồng, nhưng chúng ta có thể truy tìm được Khúc Lân kia." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Không sai, Khúc Lân kia vừa mới rời đi, hẳn là còn lưu lại vết tích, chúng ta mau đuổi theo." Vẻ mặt Tiểu Bạch lộ nét hưng phấn, xoay người đang muốn quay lại đường cũ bay đi.

"Chờ một chút đã, nơi này thoạt nhìn là động phủ của tên Quỷ Linh Tử kia, nếu đã đến nơi này, vậy thì không thể đi một chuyến uổng công." Hàn Lập đưa tay giữ chặt Tiểu Bạch, nhìn lại những phòng khác phía thạch thất, mỉm cười nói ra.

"Vẫn là chủ nhân thông minh, Quỷ Linh Tử kia dám bắt lão đại, chúng ta sẽ lấy hết nơi ở của hắn mang đi." Tiểu Bạch nghe thấy lời này, không có ý tốt cười ha ha nói.

Chưa dứt lời, nó đã lập tức bay thẳng tới căn phòng bên cạnh, dùng chân hung hăng đạp lên trên cửa.

Trên cửa đá của gian phòng này có bày cấm chế, nhưng cũng không cường đại, hiển nhiên Quỷ Linh Tử cũng không dự liệu được là, lại có người dám trắng trợn đến quấy rối động phủ của gã. Một tiếng "oành" vang lên thật lớn, cửa đá bị một cước của Tiểu Bạch đá văng.

Lam Nhan cũng bay đến trước một căn phòng, đánh ra một đạo lam quang về phía cửa chính của gian phòng.

Mà Hàn Lập thì cũng lách mình đi tới một căn phòng khác, cong ngón búng ra.

Một đạo kiếm khí màu vàng bắn ra nhanh như điện, đánh tan cửa chính của căn phòng.

Không gian trong phòng này cũng khá lớn, khoảng chừng hai, ba mươi trượng, bên trong có đặt vài cái giá gỗ. Phía trên bày biện các loại vật liệu khoáng thạch.

"Kim Ngân Văn Thạch, Hóa Huyết Tinh, Quảng Linh Ngọc..." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mấy cái giá gỗ, ánh mắt hơi sáng lên.

Phẩm chất của những tài liệu này đều rất cao, còn hơn cả đồ cất giữ của chính hắn, số lượng lại cực kỳ nhiều. Vấn đề đáng lo của hắn bây giờ là làm thế nào kiếm được số lượng lớn Tiên Nguyên thạch, ngược lại là vừa vặn.

Hai tay Hàn Lập vung lên, hai cỗ thanh quang bắn ra, quấn lấy những tài liệu này, kể cả mấy cái giá đỡ kia cũng thu vào trong không gian Hoa Chi.

Tình huống bây giờ khẩn cấp, hắn thu lại nhanh chóng, qua mấy hơi thở đã thu toàn bộ vật liệu bên trong căn phòng, sau đó xoay người đi đến một căn phòng khác, phất tay mở ra đại môn.

Trong phòng này có đặt một cái lò đan màu vàng cao ngang người, có hình bát giác. Lúc này mặc dù đan lô không có thôi động, nhưng vẫn tản mát ra một luồng sóng linh khí kinh người.

Trong phòng ngoại trừ đan lô cũng không có cái gì khác, xem ra là phòng luyện đan.

Quỷ Linh Tử vừa mới suýt chút nữa hại chết hắn, đương nhiên Hàn Lập sẽ không khách khí với gã, hơn nữa cái đan lô này thoạt nhìn có chút bất phàm, bán đi cũng được không ít Tiên Nguyên thạch.

Một lần nữa Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ thanh quang, quấn lấy đan lô, thu nó vào không gian Hoa Chi, sau đó đi tới gian phòng thứ ba.

Gian phòng này cũng không lớn, bên trong chỉ có một cái bàn đá, bị bao lại bởi một tầng sáng màu đen.

Trên mặt bàn xếp đặt mười cái thủy tinh cầu màu đen, lớn bằng nắm tay. Bên trong từng thủy tinh cầu, tràn đầy hắc diễm bập bùng, mặc dù ngăn cách bởi màn sáng, nhưng cũng có thể cảm nhận được lực lượng âm hồn chấn động kinh người bên trong đó.

"Huyền Âm Thần Lôi! Lại có những mười cái!" Một thanh âm vang lên sau lưng Hàn Lập, là Lam Nhan đi tới, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng.

"Huyền Âm Thần Lôi?" Hàn Lập liếc nhìn Lam Nhan một cái.

"Huyền Âm Thần Lôi là một loại thần thông Âm Lôi bí truyền do Quỷ Linh Tử luyện chế, uy lực cực lớn, đủ để uy hiếp sự tồn tại của Đại La sơ kỳ, may mắn Quỷ Linh Tử không có mang theo mấy cái Âm Lôi này trên người, nếu không chúng ta thật sự gặp nguy hiểm." Bộ dạng Lam Nhan nghĩ lại mà sợ hãi.

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt sáng lên, sau đó cong ngón tay búng ra.

Một đạo lôi điện màu vàng đánh lên trên vòng bảo hộ màu đen xung quanh bàn đá, tuỳ tiện đánh nát nó.

Nhưng vào thời khắc này, bên trong mười cái tinh cầu đen đột nhiên nở rộ hắc quang loá mắt, hắc diễm bên trong tinh cầu cũng có xu thế bộc phát ra.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, đang muốn thi pháp trấn áp.

Ngay lúc này, một đạo hắc quang bay vụt từ phía sau tới, vùn vụt phô triển ra, bao mười cái tinh cầu màu đen lại.

Một cỗ lực lượng pháp tắc dập dờn ở trong hắc quang, hắc diễm trong tinh

cầu lập tức ổn định lại.

"Những Âm Lôi này chưa hoàn toàn luyện thành, Đô Thiên Thần Lôi của chủ nhân lại là khắc tinh của mọi lực lượng Âm thuộc tính, rất dễ dàng kích phát mấy loại Âm Lôi này." Đề Hồn chẳng biết lúc nào đi tới, nói ra.

"Đã như vậy thì mấy cái Huyền Âm Thần Lôi này giao cho ngươi bảo quản đi." Hàn Lập từ tốn nói.

Đề Hồn nghe vậy, thân thể hơi run, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kích động: "Đa tạ chủ nhân."

Nói xong lời này, hai tay nàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hắc quang bao trùm mấy cái Huyền Âm Thần Lôi kia, bay trở về trước người nàng.

Đề Hồn nói lẩm bẩm trong miệng, hai tay luân chuyển bấm niệm pháp quyết.

Xung quanh mười cái tinh cầu đen có thêm một tầng quang mang đen bóng, giống như quét thêm một tầng sơn dày vậy. Khi đó, hắc diễm bên trong tinh cầu mới hoàn toàn ổn định lại, bay vào trong tay áo của nàng.

Tiểu Bạch giờ phút này đã biến thành hình người cũng bay tới, trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười.

Mấy cái cửa phòng thạch thất khác đã bị phá vỡ, hiển nhiên đồ vật bên trong cũng đã bị vơ vét sạch sẽ.

------oOo------

Chương 1244: Mê trận trùng điệp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Các ngươi thu hoạch thế nào?" Hàn Lập nhìn Tiểu Bạch và Lam Nhan một cái, hỏi.

"Thắng lợi trở về, không ngờ trong động phủ Quỷ Linh Tử lại có nhiều bảo vật như vậy!" Tiểu Bạch quơ nắm đấm, mặt mũi tràn đầy vẻ kích động nói.

Trong mắt Lam Nhan cũng hiện lên vẻ hưng phấn, nhưng rất nhanh liền dằn xuống, lấy ra một cái pháp khí trữ vật, hai tay đưa cho Hàn Lập, nhẹ giọng nói: "Hàn đạo hữu, đây là đồ vật ta vơ vét được trong ba gian phòng."

"Lấy một phần mười đi, xem như thù lao của ngươi." Hàn Lập không nhận pháp khí trữ vật, bình tĩnh nói.

"Đa tạ Hàn đạo hữu." Lam Nhan nghe lời này, trong mắt cũng hiện lên vẻ kích động.

Đồ vật trong pháp khí trữ vật có giá trị liên thành, dù là một phần mười, đối với nàng cũng là một bút cự phú, trong quá khứ nàng cũng không dám nghĩ tới.

"Về phần Tiểu Bạch ngươi..." Hàn Lập nhìn về phía Tiểu Bạch.

"Chủ nhân, những vật này là ta tìm được, ngươi cũng không nên đánh chủ ý chứ!" Tiểu Bạch che vòng tay trữ vật trên cổ tay lại.

"Ta biết, bất quá gần đây ta rất cần Tiên Nguyên thạch, những vật kia ngươi cầm lấy một nửa đi, còn lại một nửa cho ta." Hàn Lập cười khổ một tiếng,

nói ra.

Tiểu Bạch hoan hô một tiếng, lật tay lấy ra một pháp khí trữ vật khác, bắt đầu chuyển dời đồ vật bên trong.

"Chủ nhân, có chuyện này ta muốn nhờ người giúp một tay." Đề Hồn một bên đột nhiên mở miệng nói ra.

"Chuyện gì?" Hàn Lập hỏi.

"Chủ nhân người đi theo ta." Đề Hồn nói, xoay người đi đến bên cạnh quan tài thuỷ tinh màu đen trong pháp trận thạch thất.

Hàn Lập lúc này mới nhớ tới quan tài thuỷ tinh kia, đi tới.

Vừa rồi chỉ lo tìm Kim Đồng và tìm kiếm bảo vật trong từng gian phòng, ngược lại nhất thời quên mất quan tài này.

Hắn nhìn vào trong quan tài, sắc mặt hơi đổi.

Trong quan tài thuỷ tinh nằm một bộ hài cốt màu trắng, trên hài cốt hiện đầy phù lục đen kịt, nhìn rất quỷ dị, nhất là trong hai hốc mắt đen ngòm của hài cốt, chớp động lên hai điểm hỏa diễm màu máu, tản mát ra từng vòng từng vòng huyết quang.

Cả bộ hài cốt tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ tà ác, tựa hồ tất cả tà ác thế gian tập hợp vào.

Thể nội Hàn Lập áp chế xuống Ác Thi rục rịch, tựa hồ bị dẫn động, vội vàng dời ánh mắt, lúc này mới khôi phục bình thường.

"Hài cốt thật quỷ dị, ngươi có nhận ra vật này không?" Hàn Lập lấy lại bình tĩnh, sau đó hỏi.

"Ta nếu không nhìn lầm, bộ hài cốt này hẳn là Vạn Ác Chi Hài, thu thập vạn người thiên tính tà ác thế gian, lại làm tận cùng chuyện ác, dựa vào bí thuật dùng thân thể và thần hồn nó tế luyện mà thành, có trợ giúp lớn đối

với việc chém ra Ác Thi." Đề Hồn hưng phấn nói.

"Lại có loại vật này." Hàn Lập thấy cảnh này, đuôi lông mày nhếch lên.

"Chủ nhân, vật này đối với chúng ta có tác dụng rất lớn. Có bộ Vạn Ác Chi Hài này, chủ nhân ngươi, ta, Tiểu Bạch, còn có Kim Đồng chém ra Ác Thi sẽ dễ dàng hơn nhiều. Chỉ là bộ quan tài thuỷ tinh này bị cố định tại nơi đây, muốn lấy bộ Vạn Ác Chi Hài trong này mà không làm tổn hại nó, cần phá vỡ pháp trận chung quanh, uy lực pháp trận này mạnh mẽ, cần chủ nhân ngươi giúp ta một chút sức lực." Đề Hồn nói như thế.

"Không vấn đề, ngươi cứ việc thi pháp thu lấy vật này, ta sẽ giúp ngươi phá vỡ pháp trận." Hàn Lập nghe vậy, gật đầu nói.

"Vậy làm phiền chủ nhân ngươi, có Đô Thiên Thần Lôi, muốn phá vỡ pháp trận này cũng không khó lắm." Đề Hồn nghe vậy vui mừng, sau đó bắt đầu thi pháp.

Từng luồng từng luồng hắc khí nồng đậm từ trên người nàng phun trào, dung nhập vào mặt đất trong pháp trận.

Trận văn trong pháp trận bị kích thích, lập tức hiện ra quang mang sáng tỏ, đồng thời nhanh chóng vận chuyển ong ong.

Quan tài thuỷ tinh phụ cận thình lình hiện ra tám sợi xiềng xích màu đen, liên tiếp đính với pháp trận dưới mặt đất, một mực khoá quan tài thuỷ tinh ngay tại chỗ, mỗi sợi xiềng xích đều tản mát ra khí tức âm hàn kinh người.

Đề Hồn há miệng phun một cái, phun ra một đoàn bạch quang, chia ra làm tám, dung nhập vào trong tám sợi xiềng xích màu đen kia.

Tám sợi xiềng xích màu đen lập tức biến thành màu nửa trắng nửa đen, khí tức âm hàn tản ra đại giảm.

Không chỉ như vậy, giữa quan tài thuỷ tinh và tám sợi xiềng xích hiện ra một tầng ngăn cách, ngăn cách cả hai ra.

"Chủ nhân, ngay lúc này, chém đứt xiềng xích!" Đề Hồn hét lớn.

Hàn Lập nghe vậy, mặt không đổi co ngón tay bắn ra, tám đạo kim quang từ trong tay hắn bắn ra, chính là tám chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trảm lên trên tám sợi xiềng xích.

Ầm ầm ầm!

Tám sợi xiềng xích ầm vang vỡ vụn, quan tài thủy tinh màu đen bỗng nhiên toả ra hắc quang loá mắt, từ mặt đất bay lên.

Đề Hồn thấy cảnh này, lập tức đại hỉ, ngọc thủ nắm vào trong hư không một cái, một bàn tay màu đen to lớn trống rỗng nổi lên, nắm quan tài thủy tinh màu đen vào trong tay.

Cùng lúc đó, tay kia của nàng vung lên, một tiểu đỉnh ba chân đỏ sậm nổi lên, chính là Diêm La Chi Đỉnh lúc trước Hàn Lập cho nàng.

Một mảnh quang mang đỏ sậm từ trên Diêm La Chi Đỉnh phun ra, quấn lấy quan tài thủy tinh màu đen. Quang mang lóe lên, quan tài thủy tinh màu đen biến mất không còn tăm tích, bị thu vào trong không gian Diêm La Chi Đỉnh.

"Đa tạ chủ nhân tương trợ." Sắc mặt Đề Hồn buông lỏng, sau đó nói cảm tạ Hàn Lập.

"Tiện tay mà thôi, mà vật này cũng hữu dụng với ta, không cần phải cám ơn." Hàn Lập từ tốn nói.

Giờ phút này Tiểu Bạch và Lam Nhan cũng bay tới, đưa hai cái pháp khí trữ vật cho Hàn Lập.

Hàn Lập sau khi nhận lấy, thần thức tìm tòi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Bảo vật trong hai pháp khí trữ vật này, phần lớn là linh thảo, Yêu thú tài liệu các loại, số lượng cũng rất nhiều, chỉ tiếc không có Tiên nguyên thạch mà Hàn Lập muốn nhất.

Chuyện này cũng bình thường, loại đồ vật Tiên nguyên thạch nhẹ nhàng này, khẳng định mang theo bên người, đặt ở trong động phủ sẽ chỉ là một ít vật bình thường không thường dùng đến, nhưng lại chiếm không gian trữ vật lớn.

Những bảo bối chân chính của Quỷ Linh Từ, hắn đều trong pháp khí trữ vật của gã.

Bất quá hắn cũng không để ý, cầm những vật này, bán đi cũng có thể đổi lấy bảy, tám ngàn vạn Tiên Nguyên thạch.

"Đã trễ nãi một hồi lâu, đi thôi, đuổi theo Khúc Lân." Hàn Lập nói một tiếng, quay người đi theo con đường phía trước.

Bọn người Đề Hồn lập tức đuổi theo, một đoàn người rất mau trở lại trong thạch thất đổ sụp trước đó.

Trở về thông đạo bị đổ sụp bị cự thạch ngăn chặn, mấy người thi pháp dời đất đá, dọc theo đường đuổi sát theo, rất nhanh tới một ngã ba.

Hàn Lập lập tức thi triển Cửu U Ma Đồng, dò xét vết tích linh lực nơi đây, lông mày đột nhiên nhíu một cái.

Vết tích linh lực nơi đây rất rải rác, mà trước đó hắn và Lam Nhan, Khúc Lân đi qua nơi đây lưu lại, chỉ là trở về thì vết tích Khúc Lân lưu lại hoàn toàn không nhìn thấy nữa, không biết gã dùng thủ đoạn gì ẩn giấu hành tung, thủ pháp lại cao minh như thế.

Mà lúc trước Khúc Lân dẫn bọn hắn đến bẫy rập này, Đề Hồn lại không thể phát giác được ác ý của gã, bởi vậy có thể thấy được gã ẩn tàng rất sâu.

Trong lòng Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, có chút không cam lòng toàn lực vận chuyển Cửu U Ma Đồng, muốn nhìn xem Ẩn Nặc Thuật của Khúc Lân lợi hại, hay là Cửu U Ma Đồng của hắn tinh diệu.

Quang mang tím đen trong mắt hắn chớp động, mơ hồ hình thành hai vòng

xoáy, nhìn về phía lối đi phía trước.

Sau một lát, trên mặt Hàn Lập vui mừng, bởi vì Cửu U Ma Đồng của hắn rốt cuộc bắt được từng tia kim quang cực kỳ nhỏ trong đường hầm, kéo dài theo một đầu thông đạo phía trước.

Những kim quang này phân bố lộn xộn, lại nhạt tới cực điểm, nếu Cửu U Ma Đồng của hắn không tiếp cận viên mãn, tuyệt khó phát hiện.

"Chủ nhân, có tìm được hàng tung Khúc Lân kia?" Đề Hồn hỏi.

"Không sai, đi theo ta." Hàn Lập gật gật đầu, mang theo bọn Đề Hồn truy tung dọc theo vết tích kim quang kia.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua, bọn người Hàn Lập vẫn như cũ ở trong thông đạo dưới lòng đất.

Những thông đạo dưới lòng đất này dày đặc như mạng nhện, thông suốt bốn phương, không biết kéo dài đến nơi nào.

Giờ phút này, trong không gian dưới đất này, đã không còn một tia khí tức âm hàn nào, hiển nhiên sớm đã cách xa phạm vi Quỷ Cốc, nhưng phía trước không có chút dấu hiệu đến cuối.

Trên đường đi, trong những thông đạo này cũng xuất hiện một ít cấm chế và trở ngại, nhưng cũng không quá lợi hại, mà rất nhiều thứ đều bị người phá hư, cũng không ngăn cản bọn người Hàn Lập.

"Lam Nhan, ngươi có biết nơi đây vì sao có thông đạo dài như vậy? Có tác dụng đặc thù gì không?" Hàn Lập hỏi Lam Nhan.

"Ta trước kia ở tại Cửu Nguyên quan có địa vị không cao, nội quan nơi này cũng chỉ tới mấy lần, càng không biết đến bí mật nội quan nơi đây." Lam Nhan cười khổ nói.

Hàn Lập ừ một tiếng, không hỏi nữa, tiếp tục đi tới phía trước.

Phi độn về phía trước chỉ chốc lát, thị lực thông đạo phía trước bị cản lại, bỗng nhiên xuất hiện từng đạo kim quang, xen lẫn lộn xộn.

Trong kim quang ẩn chứa từng luồng từng luồng ba động Kim Chi Pháp Tắc, càng có một cỗ khí tức nguy nga hùng vĩ như núi truyền tới.

Mắt Hàn Lập sáng lên, dừng lại.

"Rốt cuộc đã chấm dứt?" Mấy người Đề Hồn cũng dừng độn quang lại, đứng sau lưng Hàn Lập.

"Có phải đến cùng hay không còn chưa biết, bất quá phía trước đã có biến, chúng ta cũng không thể chủ quan, mấy người các ngươi hay là tiếp tục tránh ở trong không gian Hoa Chi, chuẩn bị bất trắc. Ta sẽ thi pháp chiếu ảnh tình hình bên ngoài vào trong không gian Hoa Chi, các ngươi yên tâm." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng nói ra, phất tay mở ra cửa vào không gian Hoa Chi.

"Tốt, vậy chủ nhân ngươi ngàn vạn lần cẩn thận." Đề Hồn nói một tiếng, bay vào trong không gian Hoa Chi.

Lam Nhan theo sát phía sau, chỉ có Tiểu Bạch có chút không tình nguyện lắm, nhưng Hàn Lập nhìn một cái, cũng đành phải bay vào không gian Hoa Chi.

Thu hồi ba người, Hàn Lập thôi động mặt nạ màu đen biến mất thân hình, ẩn núp đi tới phía trước, rất nhanh tới điểm cuối thông đạo này.

Phía cuối lại là vách tường màu vàng lấp kín, dùng một loại khoáng thạch như hoàng kim rèn đúc thành, những đạo kim quang kia chính là từ trên vách tường này tản ra.

Tới càng gần, hắn càng cảm nhận rõ vách tường tản ra Kim Chi Pháp Tắc mãnh liệt.

"Đây là Thiên Tuyệt Kim Nham!" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên.

Thiên Tuyệt Kim Nham là một loại vật liệu Kim thuộc tính pháp tắc, mặc dù so ra kém Thiên Kim Toản, nhưng cũng là vật phi thường trân quý, không ngờ nơi này có nhiều như vậy, nếu như đều cầm lấy bán đi, đúng là một đại thủ bút không ít giá trị.

Hắn lập tức bật cười lắc đầu, gần đây muốn kiếm Tiên Nguyên thạch mà muốn điên dại, thấy cái gì cũng muốn cầm lấy bán đi, quá tham lam cũng không tốt.

Hàn Lập lắc đầu, bình phục một thoáng tâm trạng, ánh mắt lần nữa rơi vào một chỗ vách đá màu vàng phía trước.

Nơi đó bị phá vỡ một cái động lớn hơn một xích, kéo dài về phía trước, thoạt nhìn hẳng là bị cắn xé ra.

Động quật quanh co khúc khuỷu, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía trong truyền tới đạo đạo ánh sáng, hiển nhiên vách tường đối diện có càn khôn khác.

Mà trong vách tường này có bày cấm chế, thần thức hắn vừa mới tới gần, lập tức bị một cỗ vô hình tiềm lực không chút khách khí đẩy ra, không cách nào dò xét tình huống bên trong.

------oOo------

Chương 1245: Nhị Kim tranh đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập suy nghĩ một chút, hai ngón tay đặt lên lỗ hổng vách tường nhẹ nhàng sờ mó, sau đó đặt ở chỗ mi tâm tìm kiếm, con mắt lập tức sáng lên.

Lỗ hổng nơi này lưu lại khí tức rất quen thuộc, chính là Kim Đồng.

Kim Đồng thoát khỏi Quỷ Cốc, sau đó quả nhiên chạy tới nơi này, chỉ là không biết nàng tới đây làm gì.

Đương nhiên, trong động quật cũng có khí tức Khúc Lân kia, hiển nhiên cũng đã đuổi tới.

Mắt Hàn Lập sáng lên, trong miệng lẩm bẩm, cả người hóa thành một đạo u ảnh, bay vào trong động quật, phảng phất như một con rắn, từ trong đó xuyên qua, rất nhanh tới phía sau vách tường.

Sau vách tường là một tòa đại điện, hình tứ phương, rộng chừng mấy trăm trượng, toàn thân đều có màu hoàng kim, thình lình đều dùng Thiên Tuyệt Kim Nham tạo thành, mặt đất phía dưới cũng thế, trong hư không tràn ngập ba động Kim Chi Pháp Tắc cực kỳ mãnh liệt.

Trong đại điện vẫn như cũ một mảnh trống trải, nhưng có thể vì toàn bộ đại điện đều dùng Thiên Tuyệt Kim Nham kiến tạo thành, nơi này cho người ta một loại cảm giác tráng lệ dị thường.

"Nguyên cả tòa cung điện đều dùng Thiên Tuyệt Kim Nham đúc thành, thật sự là đại thủ bút." Hàn Lập nhịn không được tán thưởng.

"Hàn đạo hữu, ta nhớ ra rồi, ở trong Cửu Nguyên quan có một chỗ Cửu Nguyên cung, là thánh điện trong truyền thuyết, chính là nơi căn cơ của Cửu Nguyên quan, nghe nói là chính Cửu Nguyên Đạo Tổ lấy một khối tài liệu Kim thuộc tính pháp tắc to lớn vô cùng luyện chế thành, nơi đây rất có thể chính là nơi đó." Thanh âm Lam Nhan vang lên trong đầu Hàn Lập.

"Cửu Nguyên cung! Vậy nơi này dùng để làm gì?" Hàn Lập nghe vậy trong lòng giật mình, hỏi.

"Việc này ta cũng không rõ, chỉ biết nơi này là một chỗ thánh địa Cửu Nguyên quan, có thể là nơi bế quan tu luyện, dù sao nơi đây lực lượng Kim thuộc tính pháp tắc cực kỳ nồng đậm, mà trong Cửu Nguyên quan người tu luyện Kim thuộc tính pháp tắc rất nhiều. Bất kể thế nào, Hàn đạo hữu ngươi ở chỗ này hành động, phải ngàn vạn lần cẩn thận." Thanh âm Lam Nhan lần nữa vang lên trong đầu Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu, vận chuyển Cửu U Ma Đồng, tiếp tục dò xét vết tích linh lực Khúc Lân.

Lực lượng Kim thuộc tính pháp tắc nơi đây quá mức nồng đậm, có tác dụng quấy nhiễu Hàn Lập rất lớn, bất quá hắn tăng uy năng Cửu U Ma Đồng lên tới cực hạn, rốt cuộc vẫn phát hiện vết tích linh lực Khúc Lân, đi vào chỗ sâu nhất đại điện.

Nơi này có một thiên môn, Hàn Lập kéo cửa phòng ra, bên ngoài là một hoa viên.

Mặt đất hoa viên này thình lình cũng là Thiên Tuyệt Kim Nham, chỉ là trong những bồn hoa kia, lại là các loại linh thổ, bên trong trồng các loại kỳ hoa linh thảo, đại đa số đều là linh thảo Kim thuộc tính.

Hàn Lập không để ý đến những linh thảo trong hoa viên, đi dọc theo vết tích linh lực lưu lại trong hư không, tiếp tục truy tung.

Diện tích Cửu Nguyên quan trong này tương đối lớn, tầm mắt cũng không thấy hết, mà nơi đây không thể lan tràn thần thức ra quá xa, dò xét rất không tiện.

Hắn liên tục xuyên qua hai hoa viên, bốn năm tòa cung điện, vẫn như cũ không có dấu hiệu điểm cuối, cũng không tìm ra nơi hạ lạc của Kim Đồng.

Lông mày Hàn Lập không khỏi hơi nhíu lên, nơi này cũng không phải là nơi an toàn, Kim Đồng và Khúc Lân rốt cuộc chạy đi nơi nào, tiếp tục ở chỗ này đi loạn, rất dễ gặp phải nguy hiểm.

Lại đi qua một tòa cung điện, rốt cuộc con mắt Hàn Lập sáng lên, nhanh chóng vọt tới phía trước.

Bởi vì nơi đó truyền đến ba động hai cỗ khí tức kịch liệt va chạm, còn có tiếng vang ù ù, hiển nhiên là có người đang kịch đấu.

Hai cỗ khí tức này, chính là Kim Đồng và Khúc Lân.

Hàn Lập bay qua một chỗ hành lang gấp khúc, cảnh sắc phía trước sáng tỏ thông suốt, một quảng trường diện tích to lớn xuất hiện ở phía trước, chừng bốn năm mươi mẫu.

Chung quanh quảng trường đứng vững từng cây cột đá màu vàng to lớn, phía trên khắc họa trận văn cấm chế, tựa hồ là một tòa pháp trận, bất quá vẫn chưa thôi động.

Giữa không trung trên quãng trường, hai giáp trùng khổng lồ tản mát ra vạn đạo kim quang nhanh chóng đan vào một chỗ, hình thành hai đạo huyễn ảnh màu vàng bay múa, chém giết lẫn nhau, chính là Kim Đồng và Khúc Lân.

Từng đạo kim quang từ cả hai trong vòng chiến thỉnh thoảng bắn ra, rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang rền như sấm.

Mặt đất quảng trường cũng là Thiên Tuyệt Kim Nham, bất quá công kích của hai người Kim Đồng thực sự lợi hại, trên mặt đất bị đánh ra từng cái hố to, những cây cột màu vàng chung quanh quãng trường cũng bị đánh gãy mấy cây.

Kim Đồng và Khúc Lân kịch đấu chém giết, trên thân toả ra hào quang màu

vàng thình lình như hai cái miệng lớn, thôn phệ cắn xé lẫn nhau.

Nhiều năm không gặp, Kim Đồng biến thành Phệ Kim Trùng, hình thái càng thêm uy vũ dữ tợn, tản ra khí tức cũng đạt tới Đại La sơ kỳ, ẩn ẩn tiếp cận Đại La sơ kỳ đỉnh phong.

Bất quá giờ khắc này khí tức trên thân Khúc Lân lại to lớn hơn, triệt để đạt tới Đại La sơ kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến giai cảnh giới trung kỳ, vững vàng ngăn chặn Kim Đồng.

"Ha ha! Chỉ cần thôn phệ ngươi, ta có thể hoàn toàn đạt tới Đại La trung kỳ, thậm chí đột phá đến Đại La hậu kỳ! Ngoan ngoãn trở thành một phần của thân thể ta đi, ngươi ta vốn là một thể!" Khúc Lân cười ha ha.

"Mơ tưởng!" Kim Đồng cắn chặt răng, đau khổ chèo chống.

Khúc Lân cười hắc hắc một tiếng, trên thân lần nữa đại thịnh kim quang, sau đó bỗng nhiên ngưng tụ, hình thành một Linh Vực màu vàng lớn hai ba mươi mẫu, như có thực chất, bao lại gần nửa quảng trường.

Từng chuôi kim đao kim kiếm to lớn xuất hiện ở trong Linh Vực, hình thành một mảnh thế giới đao thương kiếm lâm.

Kim Đồng lập tức bị trùm trong Linh Vực, từng chuôi cự đao cự kiếm màu vàng hình thành một lồng giam bằng đao kiếm, bao thân thể Kim Đồng lại.

Đao kiếm chém lên người Kim Đồng, bắn ra từng đạo hoả tinh màu vàng.

Nhưng thân thể Phệ Kim Tiên cứng rắn không gì sánh được, trên thân Kim Đồng chỉ bị chém ra từng đạo bạch ngấn, cũng không thụ thương, bất quá thân hình nàng đang phi độn ngừng lại một lát, bị vây ở trong lồng giam bằng đao kiếm kia.

Trong mắt Kim Đồng loé lên lệ mang, trên thân lập tức đại thịnh kim quang, hình thành một Linh Vực màu vàng.

Vô số hư ảnh giáp trùng màu vàng xuất hiện trong Linh Vực, không khác

với Phệ Kim Tiên, chỉ là cái miệng cực lớn, chiếm hơn nửa cái đầu, bên trong hiện đầy răng nhỏ bé, nhìn sắc bén dị thường.

Những trùng ảnh màu vàng này vừa xuất hiện, lập tức xông tới phía những đao kiếm màu vàng kia, nhanh chóng cắn xé, nhất là quanh người Kim Đồng càng là trùng ảnh dày đặc.

Trong âm thanh giòn vang "Ken két", lồng giam bằng đao kiếm quanh người Kim Đồng nhanh chóng bị cắn nát, trong nháy mắt bị thôn phệ gần nửa, mắt thấy liền sắp thoát khốn ra.

Nhưng ngay lúc này, đỉnh đầu Kim Đồng loé lên kim ảnh, thân ảnh Khúc Lân trống rỗng xuất hiện, hai cái chân trước lăng không vung lên phía dưới.

Trong Linh Vực của Khúc Lân, đao kiếm màu vàng lập tức nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, lóe lên ngưng tụ thành hai thanh cự kiếm màu vàng lớn trăm trượng.

Cự kiếm có dạng ba mặt, nhìn phảng phất một thứ hình thoi, lộ ra một cỗ sát khí làm cho người hồn phi phách tán, phảng phất có thể hút đi hết thảy khí tức sinh mệnh, diệt sát hết thảy.

"Chém!"

Khúc Lân hét một tiếng, hai thanh cự kiếm hình thoi bắn ra nhanh như điện, chém về phía Kim Đồng.

Trong mắt Kim Đồng lóe lên một tia sợ hãi, trong miệng phát ra một tiếng rít.

Từng trùng ảnh màu vàng quanh người nàng bay lên như điện, nhào về phía hai thanh cự kiếm màu vàng, nhưng cũng chưa đụng phải đã bị ba cạnh cự kiếm tản ra kiếm khí đáng sợ mẫn diệt, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, không hề có tác dụng.

Hai thanh cự kiếm màu vàng mơ hồ một cái, trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Kim Đồng cách ba thước, giao nhau chém xuống.

Trong mắt Kim Đồng lóe lên vẻ quyết tuyệt, bên ngoài thân chớp động kim quang, tựa hồ đang muốn thi triển thần thông gì đó.

Nhưng ngay giờ phút này, một đạo sóng ánh sáng màu vàng vô cùng nhanh chóng khuếch tán tới, bao phủ cả Kim Đồng và Khúc Lân vào trong đó, thình lình lại là một Linh Vực màu vàng, chỉ là trong Linh Vực này tràn ngập một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại.

Hai thanh cự kiếm ba cạnh bị Thời Gian Linh Vực bao lại, tốc độ trảm xuống lập tức chậm lại gấp mười lần.

Sau đó hư không phụ cận truyền ra một trận thanh âm ầm ầm vù vù, một đại thủ vàng óng như ngọn núi nhỏ trống rỗng xuất hiện, phía trên chớp động vô số phù văn màu vàng, một tay chụp lấy hai thanh cự kiếm ba cạnh.

"Cái gì!" Khúc Lân biến sắc, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Nhưng động tác của gã cũng chậm lại gấp mười lần, căn bản không theo kịp.

Năm ngón tay đại thủ vàng óng đột nhiên dùng sức nắm một cái, một cỗ linh áp cực kỳ cường đại từ phía trên bộc phát ra, còn vượt trên cả Khúc Lân và Kim Đồng.

"Ầm" một tiếng!

Hai thanh cự kiếm ba cạnh ngạnh sinh bị bóp nát ra!

Sau đó hư không trên đỉnh đầu Kim Đồng hoa lên một cái, thân ảnh Hàn Lập nổi lên.

"Đại thúc!" Kim Đồng nhìn thấy Hàn Lập, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Là ngươi! Làm sao ngươi có thể trốn thoát khỏi tay Quỷ Linh Tử?" Khúc Lân thấy Hàn Lập, trên mặt lộ ra thần sắc khó tin.

"Hừ!" Hàn Lập nghe Khúc Lân nhắc đến Quỷ Linh Tử, trước đó bị gã hãm hại, lửa giận bốc lên, thân ảnh nhoáng một cái biến mất tại chỗ.

Khúc Lân biến sắc, oán hận nhìn Kim Đồng một cái, thân thể khổng lồ bỗng nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng bay về nơi xa, vậy mà chạy trốn.

Kim Đồng và Hàn Lập, thoạt nhìn là cùng một bọn.

Một Kim Đồng đã rất khó giải quyết rồi, hiện tại lại thêm một tên Hàn Lập, gã cũng không phải là đối thủ.

Bất quá Khúc Lân không bay được bao xa, phía trước bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Hàn Lập như quỷ mị thoáng hiện ra, ngăn cản đường đi, nhanh hơn Khúc Lân không biết bao nhiêu lần.

Sắc mặt Khúc Lân kinh hãi, lập tức cuồng hống một tiếng, hai chân trước hóa thành hai đạo lưu quang màu vàng, bổ xuống đầu Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập lạnh lẽo, thân hình lần nữa nhoáng một cái biến mất, sau một khắc xuất hiện bên người Khúc Lân, trên hữu quyền lượn lờ lôi quang màu vàng, như điện đảo ra, đánh vào phần eo Khúc Lân.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, cả người Khúc Lân bị đánh bay ra sau.

Giờ phút này hai chân trước Khúc Lân vẫn còn duy trì động tác vung xuống, mà vừa mới di động không đến nửa thước, so sánh với động tác Hàn Lập, chậm chạp như trâu nằm bò sát.

Hàn Lập giờ phút này đang thúc giục thần thông Nghịch Chuyển Chân Luân.

Những năm qua khi rảnh rỗi, hắn cũng không ngừng tu luyện môn thần thông này, mặc dù còn chưa đại thành, nhưng cũng có thể gia tốc hai ba mươi lần, lại phối hợp Thời Gian Linh Vực, trên phương diện tốc độ áp đảo hết thảy địch nhân.

Khúc Lân mặc dù bị đánh bay ra ngoài, trên phần eo của gã hiện ra một quyền ấn thật sâu, nhưng giáp xác màu vàng trên người cũng không vỡ tan.

"Thật đúng là cứng rắn!" Hàn Lập lầm bầm một tiếng, thân ảnh lần nữa nhoáng một cái biến mất, lập tức xuất hiện một bên Khúc Lân, một quyền đảo ra.

Lại "Ầm" một tiếng vang thật lớn, Khúc Lân bị đánh trở về.

Hàn Lập giờ phút này huyễn hóa ra trên trăm đạo tàn ảnh, như gió xoay quanh Khúc Lân, vô số quyền ảnh màu vàng phát ra thanh âm lôi bạo ù ù, xé rách không khí, trùng điệp oanh kích lên người Khúc Lân.

Một quyền, lại một quyền nện xuống!

Keng keng keng keng!

Thân thể Khúc Lân giữa không trung bị đánh tung bay trái phải, quay tròn đảo quanh, khóe miệng chảy ra một vết máu, trong lòng kinh hãi đến cực điểm.

Thân thể của gã mặc dù cứng rắn không gì sánh được, nhưng cũng có mức cực hạn, nắm đấm Hàn Lập lại nặng kinh người, bị đánh liên tục, thân thể cũng không chịu nổi.

------oOo------

Chương 1246: Cảnh cũ tái hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ngao..."

Khúc Lân trong lúc bất chợt kêu một tiếng hi…i…iiii sắc nhọn, hai cánh sau lưng hiện ra chi chít điểm sáng màu vàng.

Chỉ nghe tiếng "phốc xuy" liên tục, những điểm sáng này không ngừng chớp động, từ đó mọc ra những cây gai nhọn như lông nhím, khiến Hàn Lập không thể ra tay.

Tất cả ảo ảnh do Hàn Lập biến hóa lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một bóng người đang dùng tay chụp về phía trước.

Lòng bàn tay hắn lóe lên, chín chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện ra, ở giữa không trung hòa làm một thể, biến thành một thanh Cự Kiếm dài hơn trăm trượng, mang theo mảng lớn lôi quang màu vàng, trùng trùng điệp điệp chém lên lưng Khúc Lân.

"Ầm ầm" một tiếng, kim quang chói mắt bắn ra, trong đó xen lẫn những tiếng sấm sét nổ vang!

Khúc Lân bị đánh bay ra ngoài, hơn nửa số gai nhọn trên người bị vỡ vụn thành mảnh nhỏ bay về phía sau, máu tươi trong miệng phun xối xả, Linh Vực quanh người sụp đổ ầm ầm.

Mặc dù gai nhọn vỡ vụn, thân thể lại cản được Thanh Trúc Phong Vân

Kiếm, cũng không bị thương, nhưng bên trên thân kiếm ẩn chứa Đô Thiên Thần Lôi, sao có thể coi như không bị gì được?

Thân thể Phệ Kim Tiên Đại La cảnh mặc dù không thể phá vỡ, có thể so với Tiên Khí hạng đầu, nhưng một khi thân thể bị xuyên phá, coi như mất đi vòng bảo vệ chắc chắn nhất.

Thần lôi xâm nhập vào trong cơ thể, bắt đầu tàn phá bên trong.

Trong người Khúc Lân vốn bị tổn thương, hiện tại lại bị Đô Thiên Thần Lôi đánh vào, vết thương tái phát, Tiên Linh Lực vận chuyển đại loạn, Linh Vực cũng không duy trì được.

Trong nội tâm gã sinh ra tuyệt vọng, nhưng lập tức tỉnh táo, hết sức ổn định lại Tiên Linh Lực đang hỗn loạn trong cơ thể, định tiếp tục phản kích lại.

Bỗng nhiên vào thời khắc này, một vòng ánh sáng vàng ngưng thực từ trên trời giáng xuống, tốc độ cực nhanh khiến gã không kịp né tránh, liền bị bao lại bên trong.

Thân thể Khúc Lân bị kim quang bao bọc, nhất thời như rơi vào vũng bùn, không thể động đậy.

Gần như một khắc sau, hai luồng tinh quang từ bên trong vòng tròn màu vàng bắn ra, chém lên người Khúc Lân.

Thân thể Khúc Lân đối mặt với tinh quang lại vô cùng yếu ớt, “xoẹt” một tiếng dễ dàng bị chém thành ba đoạn, máu tươi màu vàng vung vẩy bắn ra.

Bên trong vòng tròn màu vàng bỗng nhiên có vô số tiểu trùng màu vàng bò lổm nhổm, tất cả rõ ràng là do Phệ Kim Trùng biến thành!

Với lại tất cả Phệ Kim Trùng đều là thực thể, cũng không phải là do thần thông biến ảo ra.

Giờ phút này Kim Đồng chẳng biết đã biến mất không thấy bóng dáng từ lúc nào.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong nội tâm khẽ động, trong mắt hiện ra vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Những con Phệ Kim Trùng kia vây quanh ba đoạn thân thể Khúc Lân, điên cuồng cắn nuốt.

Ba đoạn thân thể của Khúc Lân nhanh chóng thu nhỏ lại, bỗng nhiên kim quang lóe lên, ầm ầm vỡ vụn, hóa thành vô số Phệ Kim Trùng nhỏ bỏ chạy về mọi phía.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, hai tay nhấc lên, kim quang trong Linh Vực vây quanh người hắn cuồn cuộn chảy xuôi, hình thành một vòng xoáy màu vàng cực lớn.

Lực lượng Linh Vực của Hàn Lập vô cùng lớn, thời gian pháp tắc lại là một trong Tam Đại Chí Tôn pháp tắc, áp đảo mọi pháp tắc khác, Phệ Kim Trùng do Khúc Lân biến thành bị vòng xoáy Linh Vực cuốn vào, lập tức như nước chảy bèo trôi, không thể nào thoát ra.

Phệ Kim Trùng do Kim Đồng biến thành không bị vòng xoáy ảnh hưởng, tiếp tục bay nhào tới, tiếp tục cắn nuốt Phệ Kim Trùng do Khúc Lân biến thành.

Phệ Kim Trùng do Khúc Lân biến thành không cách nào chạy trốn, đành phải quay người chém giết với Kim Đồng.

Hai đám Phệ Kim Trùng như hai luồng nước lũ lao vào nhau cắn xé, phát ra âm thanh chói tai.

Hàn Lập nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết vì sao, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, dường như mình đã trở về rất lâu trước kia, một tu sĩ nho nhỏ lúc mới nhận được Phệ Kim Trùng, lòng tràn ngập vui sướng khi phát hiện nó thôn phệ đồng loại để tiến giai.

Khúc Lân bị Hàn Lập đánh trọng thương, sau lại bị Kim Đồng đánh lén, tổn thương càng nghiêm trọng, mặc dù thực lực của gã mạnh hơn Kim Đồng

một chút, nhưng giờ phút này đã rơi vào hạ phong.

Bất quá dù sao tu vi của Khúc Lân cũng cao hơn Kim Đồng một bậc, Kim Đồng mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng nhất thời cũng không cách nào đánh tan Khúc Lân hoàn toàn.

Suy nghĩ của Hàn Lập bị thực tại kéo về, khẽ thở dài một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, kim quang trong Linh Vực phát sáng, lực lượng pháp tắc thời gian chuyển động.

Tốc độ Phệ Kim Trùng do Khúc Lân biến thành bỗng nhiên chậm gấp mười lần.

"Đại thúc, đa tạ!" Tiếng Kim Đồng ông ông từ bên trong bầy trùng truyền ra, sau đó lại ùa lên.

Được Hàn Lập trợ giúp, Kim Đồng lập tức chiếm ưu thế áp đảo, bầy trùng do Khúc Lân biến thành nhanh chóng giảm bót, gần như bị thôn phệ hoàn toàn.

Bỗng nhiên chúng phát ra tiếng chi…chi thét lên, tụ lại một chỗ, muốn hợp lại thành một thể.

"Giống như ngươi nói, các ngươi vốn xuất phát từ một nguồn, cần phải quay về, cần gì phải giãy giụa nữa?" Hàn Lập lẩm bẩm tự nói một tiếng, phất tay áo lên.

Hơn mười luồng lôi điện màu vàng vừa thô vừa to bắn ra, lóe lên rồi đánh vào chỗ bầy trùng tụ lại.

"Đùng" một tiếng sấm sét nổ vang, luồng lôi điện màu vàng mạnh mẽ!

Bầy trùng thật vất vả lắm mới hợp lại đã bị nổ tung bay về bốn phía.

Có một phút trì hoãn này, đám trùng do Kim Đồng biến thành lập tức bao vây bầy trùng của Khúc Lân.

Sau một lát, tất cả Phệ Kim Trùng an tĩnh lại, bắt đầu tụ lại một chỗ.

Kim quang lóe lên, một thiếu nữ tóc vàng dáng người thướt tha dần xuất hiện, đúng là Kim Đồng.

So với lúc trước, bây giờ nàng đã trưởng thành hơn, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là biểu cảm vẫn lạnh lùng, khiến người ta khó có thể gần gũi.

Thân hình Kim Đồng hiện ra, nhưng không lên tiếng, mà lập tức khoanh chân ngồi xuống, cả người tỏa ra kim quang, bên ngoài thân thể xuất hiện chi chít điểm sáng màu vàng, khoảng hơn sáu trăm cái.

Hàn Lập thấy cảnh này, biết rõ Kim Đồng cắn nuốt Khúc Lân, Nguyên Khí tăng nhiều, cần vận công luyện hóa, hai tay hắn vung ra.

Một cây cờ màu xanh bắn ra, rơi xuống xung quanh hai người, mở ra mấy tầng màn sáng màu xanh.

Kim quang trên người Kim Đồng cuồn cuộn như thủy triều, điểm sáng trên thân thể liên tiếp phát sáng từng cái một, trong nháy mắt đã hơn bảy trăm cái, khí tức cũng liên tục tăng theo.

Hàn Lập thấy như vậy, trong nội tâm mừng thầm.

Giờ phút này, bọn họ đang ở hiểm địa, nếu thực lực của Kim Đồng có thể tăng lên, đối với cả hai đều có nhiều chỗ tốt.

Hàn Lập cũng không nhàn rỗi, lấy một viên đan dược ăn vào, yên lặng vận công luyện hóa.

Một lúc sau, tiên khiếu trên người Kim Đồng càng ngày mở ra càng nhiều, rất nhanh đã đạt tới hơn tám trăm, tiếp cận Đại La Sơ Kì đỉnh phong.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi kinh ngạc, không ngờ Nguyên Khí của Khúc Lân lại hùng hậu như vậy, chẳng lẽ có thể làm cho Kim Đồng đột phá Đại La Trung Kì cảnh giới?

Tiên khiếu trên người Kim Đồng chớp động, khi đủ tám trăm ba mươi chín cái, kim quang cuồn cuộn bỗng nhiên ổn định trở lại, cuối cùng toàn bộ chui vào bên trong cơ thể.

Hàn Lập nhíu mày, hắn rõ ràng cảm giác trong người Kim Đồng còn không ít Nguyên Khí chưa dùng, nhưng lông mày lập tức lại giãn ra.

Muốn đột phá Đại La Cảnh Trung Kì, không phải chỉ cần đả thông tiên khiếu là được, quan trọng nhất vẫn phải chém rụng ác thi, hiển nhiên Kim Đồng trên phương diện này không nắm chắc mười phần, vì vậy lựa chọn dừng lại.

Kim Đồng thu liễm khí tức, đứng lên.

“Kim Đồng, thấy ngươi không sao, ta cũng yên lòng.” Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thu hồi cấm chế xung quanh, dò xét Kim Đồng, sau đó nói.

“Đại thúc, thật sự đã rất lâu không gặp! Nhưng người sao lại xuất hiện ở đây?” Kim Đồng chớp mắt hỏi.

“Tất nhiên là tới cứu ngươi, không riêng gì ta, Tiểu Bạch cũng tới.” Hàn Lập nhàn nhạt nói ra, vung tay lên.

Ánh sáng trắng lóe lên, thân ảnh Tiểu Bạch xuất hiện, đã biến thành hình dáng Tỳ Hưu.

“Lão đại, ta nhớ ngươi muốn chết mất!” Tiểu Bạch vừa xuất hiện, lập tức giương nanh múa vuốt nhào tới đánh Kim Đồng, nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Dừng lại!” Kim Đồng duỗi chân ra, đè vào đỉnh đầu Tiểu Bạch, ngăn không cho nó tới gần, để tránh bị nước mắt nước mũi dính bẩn quần áo trên người.

“Đại thúc, là do ta năm đó không cẩn thận, bị người Cửu Nguyên Quan bắt, khiến cho người thêm phiền toái.” Kim Đồng nhìn Tiểu Bạch và Hàn Lập,

trong đôi mắt đẹp dịu dàng hiện lên một chút cảm động, thấp giọng nói.

“Chúng ta đồng hành, nhiều năm đi cùng nhau, cần gì phải nói những lời này?” Hàn Lập khoát tay áo nói.

“Nói vậy cũng đúng, là ta nhiều lời rồi.” Kim Đồng mỉm cười, thoáng như trăm hoa đua nở.

Hàn Lập thấy vậy, ánh mắt sáng ngời, thầm khen Kim Đồng một tiếng. Hiện nay phong cách, thần thái, cử chỉ, tướng mạo của Kim Đồng đều xuất sắc, trong số những nữ nhân hắn quen, không ai có thể sánh bằng, thậm chí mơ hồ có thể tranh tài cùng Tử Linh.

“Lão đại, ngươi không sao thật là quá tốt!” Tiểu Bạch lúc này cuối cùng cũng từ trong phấn khởi khôi phục lại, liên tục cọ người vào Kim Đồng, trong miệng lầm bầm.

“Kim Đồng, theo tình báo của ta, trước đây ngươi bị Cửu Nguyên Quan bắt nhốt ở Quỷ Cốc, tại sao lại đến nơi này?” Hàn Lập hỏi.

“Hừ! Tên Quỷ Linh Tử kia nhốt ta vào trong Phỉ Ngọc Lao Lung*, muốn dâng tặng ta cho Thiên Đình trong tiệc Bồ Đề, bất quá mấy ngày trước đây gã bỗng nhiên rời đi, ta thừa dịp đó không tiếc hao tổn Nguyên Khí cắn mở lồng giam trốn thoát, nhưng ta cũng không quen thuộc nơi này, đánh bậy đánh bạ lại tới đây.” Kim Đồng có chút giận dữ nói.

*Phỉ Ngọc Lao Lung: lồng giam bằng ngọc phỉ thúy

“Thì ra là thế. Hiện tại mặc dù an toàn, nhưng chúng ta muốn bình yên rời khỏi Cửu Nguyên Quan, cũng không phải là chuyện dễ dàng.” Hàn Lập chậm rãi gật đầu, nói ra.

…

Cửu Nguyên Cung, chính là khu vực trung tâm của Cửu Nguyên Quan, được coi là cấm địa trong tông, cũng là Tổ Sư đường, là hậu phương vững chắc cực kì quan trọng của Cửu Nguyên Quan.

Mà giờ phút này, khu vực quan trọng như vậy, cũng bị Luân Hồi Điện mạnh mẽ công kích.

Không gian cấm chế bốn phía Cửu Nguyên Cung đã được mở ra, toàn bộ bị một tầng kết giới màn sáng bao phủ, bên ngoài có mấy ngàn trưởng lão hạch tâm và đệ tử của Cửu Nguyên Quan canh gác.

Mà nơi đây dường như được Luân Hồi Điện cực kì quan tâm lần này, số lượng tu sĩ tập trung gấp mấy lần so với đệ tử của Cửu Nguyên Quan, tất cả đều đeo mặt nạ, điên cuồng lao về phía Cửu Nguyên Cung.

Ngay từ đầu, trưởng lão và đệ tử canh gác Cửu Nguyên Cung còn dựa vào kết giới liều mạng tranh đấu với tu sĩ của Luân Hồi Điện.

Nhưng rất nhanh, bọn họ đều tử thương vô cùng nghiêm trọng, sau khi không chống đỡ nổi, nhao nhao lui về bên trong kết giới, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, chờ đệ tử khác tiếp ứng từ bên trong.

Chỉ là quy mô tấn công lần này của Luân Hồi Điện vô cùng lớn, hiển nhiên mưu đồ đã lâu, sớm chuẩn bị chu đáo, trước khi công kích Cửu Nguyên Cung đã kiềm chế phần lớn tu sĩ Cửu Nguyên Quan tại chỗ khác, đồng thời muốn đến đây trợ giúp phải vượt qua mai phục trên đường.

Có thể nói, hôm nay Cửu Nguyên Cung một thân một mình đơn lẻ, đã tạm thời biến thành một chỗ tuyệt địa.

------oOo------

Chương 1247: Có mục đích khác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thời gian cấp bách, tranh thủ đột phá phòng ngự này, thành bại ngay lúc này." Bỗng nhiên, một tiếng quát lớn từ trên cao vang lên.

Theo thanh âm rơi xuống, trên bầu trời ba động cùng một chỗ, thân ảnh Thiên Tinh Tôn Giả trống rỗng nổi lên, trên mặt mất đi vẻ lười biếng thường ngày, nhìn thập phần ngưng trọng.

Tay lão nắm một cây trường mâu màu bạc, mặt ngoài khảm nạm mấy trăm khối tinh thạch xích hồng, chỉ về phía không trung xa xa một cái, những tinh thạch kia đồng thời đại phóng hồng quang.

Nhưng vùng biển mây kia lập tức bốc lên kịch liệt, sáng lên một màu xích hồng.

Ngay sau đó, phảng phất dông tố kéo đến ngày hè, chỗ sâu trong biển mây vang lên trận trận thanh âm "Ầm ầm" trầm đục.

Từng khối hoả diễm thiên thạch to bằng cái thớt từ thiên khung rơi xuống, như hỏa vũ lưu tinh xuyên thấu biển mây, điên cuồng đập xuống màn sáng màu vàng kia, nổ tung ra vô số tinh hoả xích hồng, chấn động làm hư không nổ đùng không ngừng.

Nhưng mà, màn sáng màu vàng nhìn như tràn ngập nguy hiểm kia, mặc dù chấn động không thôi, mặt ngoài lại không ngừng nhộn nhạo lên gợn sóng màu vàng, triệt tiêu hỏa vũ lưu t*ng trùng kích tới, cuối cùng vẫn không bị đánh tan.

"Vô sỉ phản tặc..." Một tên trưởng lão Cửu Nguyên quan chửi ầm lên.

Trưởng lão đệ tử còn lại cũng lòng đầy căm phẫn, từng người trợn mắt nhìn Thiên Tinh Tôn Giả.

Thiên Tinh Tôn Giả căn bản không nhìn tới bọn họ, lần nữa huy động trường mâu, công kích về phía màn sáng kết giới.

...

Khác với phía ngoài thanh âm hô giết không ngừng chính là, trong Cửu Nguyên cung lại dị thường yên tĩnh, chỉ có đình đài lầu các và giả sơn thạch thụ thỉnh thoảng theo tiếng nổ đùng chấn động mấy lần.

Lúc này, một chỗ hoa viên bố trí tinh xảo trong Cửu Nguyên Cung, trên mặt đất bỗng nhiên hiện ra một phù trận màu bạc rộng ba trượng, bên trong loé lên một mảnh ngân quang trùng thiên, ở trong có năm bóng người nổi lên.

Trong đó, trên mặt ba người đều đeo một tấm mặt nạ màu đen Luân Hồi điện, một là Giao Long, một Viên Hầu, một Huyền Thỏ.

"Ha ha, ngươi dự đoán ngược lại không sai chút nào, chỗ sâu nhất đầm rồng hang hổ này lại an tĩnh nhất." Tên đầu đội mặt nạ viên hầu kia, là một nam tử thân hình cao lớn như thiết tháp, mở miệng nói ra.

"Cửu Nguyên cung vốn là chỗ cơ yếu của Cửu Nguyên quan, xưa nay không có nhiều người có thể xuất nhập, chỉ là xuất hiện ở đây, đều không phải là nhân vật bình thường. Tiếp theo chúng ta càng phải chú ý, tận lực tiềm hành đi, không cần chém giết cùng người." Nữ tử thướt tha đầu đội mặt nạ Giao Long kia nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói ra.

Nói xong, nàng có chút không yên lòng nhìn thoáng qua đồng bạn mang mặt nạ Huyền Thỏ bên cạnh.

Người kia thân hình không quá cao, thể trạng bình thường, một đầu tóc tung bay sau mặt nạ, cũng không thấy rõ thần sắc, chỉ là mơ hồ có thể nghe được, gã đang không ngừng lẩm bẩm gì đó.

"Trong Cửu Nguyên cung này, thần thức dò xét cơ bản vô dụng, như vậy tiếp theo phải nhờ Lục đạo hữu dẫn đường rồi." Vũ Dương nhìn về phía một người sau lưng nói.

Người đó có dáng người trung đẳng, dung mạo phổ thông, nhìn thường thường không có gì lạ, lại chính là Lục Xuyên Phong trước đó ra tay giết Phượng Thiên tiên sứ.

"Ai, Cửu Nguyên cung này ta cũng chưa từng đi qua, chỉ có thể tìm đại khái phương vị, muốn nhiều hơn... Còn phải dựa vào vị Cung đạo hữu này." Lục Xuyên Phong tựa hồ có chút bất đắc dĩ, thở dài nói.

"Chư vị yên tâm, chỉ cần vật kia xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của ta, ta nhất định có thể tìm tới vị trí chính xác." Một thanh âm nữ tử dịu dàng nhu hòa vang lên bên cạnh gã.

Lông mày Giao Tam dưới mặt nạ hơi nhíu lên ba phần, nhìn lại nữ tử kia.

Chỉ thấy nàng mang một bộ váy dài màu đen, tư thái thướt tha, trên đầu mang một cái mũ rộng vành màu đen, che phủ cả khuôn mặt và gò má, mơ hồ lộ ra một cái cổ, trắng nõn như dương chi mỹ ngọc.

Đối với thân phận nữ tử, Giao Tam cũng không rõ, chỉ nhớ là, ban đầu lúc ở vùng không gian kỳ dị kia gặp mặt Luân Hồi điện chủ, dưới cây cầu đá vòm kia, đã gặp qua nữ tử này.

"Tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta tranh thủ thời gian hành động đi." Vũ Dương nói.

Lục Xuyên Phong gật đầu nhẹ, đi đầu dẫn đường, những người khác cũng lập tức đi theo.

Sau khi mấy người kia rời đi không bao lâu, sau một lùm linh hoa dị thảo cách đó không xa, có một đạo quang mang kỳ lạ sáng lên, ngay sau đó lại có hai đạo nhân ảnh hiện ra.

Chỉ thấy một người trong đó là một vị thanh niên nam tử dáng người thon dài, tóc như mây đen, tóc dài dựng đứng lên, trên trán có một nhúm tóc màu trắng rũ xuống, nhìn dáng vẻ bất phàm, chính là sơn chủ Bách Tạo sơn Hoắc Uyên.

Mà đồng hành cùng y, là một nữ tử mỹ mạo thân mang váy dài hỏa hồng, da như mỡ đông, giữa lông mày có một cỗ phong lưu hàm sú thú vị, khiến cho người nhịn không được sinh ra vô hạn mơ tưởng.

Nàng này không phải ai khác, chính là Xích Mộng.

"Những dư nghiệt Luân Hồi điện này rốt cuộc muốn làm gì? Chẳng lẽ lại điên rồi, vậy mà tính đánh hạ Cửu Nguyên quan?" Xích Mộng cẩn thận nhìn quanh hướng bọn người Giao Tam rời đi, nói.

"Cửu Nguyên quan nếu thật sự không chịu nổi một kích như thế, làm sao ngàn vạn năm qua một mực vững vàng vượt trên đầu Bách Tạo sơn chúng ta? Mục đích bọn hắn tới nơi này, chỉ sợ cũng giống chúng ta." Hoắc Uyên nghe vậy, cười nhạo nói.

"Cũng là vì món đồ kia?" Thần sắc Xích Mộng khẽ biến, kinh nghi nói.

"Bọn hắn dám mạo hiểm lớn như vậy tới đây, ngoại trừ món đồ kia, ta nghĩ không còn lý do nào khác. Tốt cho một chiêu minh tu sạn đạo, ám độ trần thương." Hoắc Uyên khẽ vuốt cằm, trầm ngâm nói.

"Hoắc sơn chủ, món đồ kia nghe nói không phải Bách Tạo sơn các ngươi luyện chế à, ngươi thật không biết tác dụng gì sao?" Xích Mộng do dự một chút, vẫn không nhịn được hỏi.

"Món đồ kia là sơn chủ Bách Tạo sơn đời trước chúng ta luyện chế, nghe nói mấy chục vạn năm trước, vị Cửu Nguyên quan lão tổ cơ hồ từ trước tới giờ không lộ diện kia, bỏ ra đại giới tự mình ủy thác ngài luyện chế. Chẳng qua lúc đó tốn hao vài vạn năm luyện chế thành, lại chỉ là một kiện tử vật dùng để chứa gì đó, căn bản không thể nào biết được công dụng thực của nó." Hoắc Uyên thở dài nói.

"Có thể làm cho vị lão tổ kia tự mình ra mặt, sơn chủ đời trước lại tự mình luyện chế, có thể thấy vật này quả nhiên không phải bình thường. Nếu là một kiện tử vật mấy chục vạn năm trước luyện thành... Hoắc sơn chủ vì sao hiện tại đột nhiên ngõ lời với Thiên Đình, muốn điều tra vật này?" Xích Mộng nghe vậy, lại càng tỏ vẻ không hiểu truy vấn.

Lần này nghi thức truyền lệnh sở dĩ phức tạp như vậy, còn tổ chức tỷ thí tranh đoạt lệnh bài, có thể vì lý do để lưu lại một hồi tại Cửu Nguyên quan, như vậy có thể điều tra dò xét gì đó.

"Lúc trước sơn chủ đời trước luyện chế vật này, trong lòng còn có việc lo nghĩ, cũng biết rõ công dụng vật này, chỉ tiếc cuối cùng chẳng những không có được đáp án, ngược lại kích phát ra tâm ma..." Hoắc Uyên nói đến đây, bỗng nhiên ngừng lại, trong mắt lóe lên vẻ oán hận, không tiếp tục nói nữa.

Sơn chủ Bách Tạo sơn đời trước, đúng là ân sư y thụ nghiệp, năm đó bị tâm ma ảnh hưởng, lúc trảm thi cuối cùng sắp thành lại bại, nếu không Bách Tạo sơn bây giờ, cũng đã sớm có một vị Đạo Tổ tọa trấn, địa vị tại Tiên giới tự nhiên cũng khác bây giờ rất lớn.

"Năm đó sơn chủ đã từng nói, trên món đồ này, Cửu Nguyên quan toan tính quá lớn, để cho ta nhất định phải nhìn kỹ, một khi Cửu Nguyên quan tiến một bước luyện chế vật này, lúc trở thành Tiên khí, nhất định phải nghĩ biện pháp dò xét rõ ràng." Hoắc Uyên dừng một chút, nói tiếp.

"Luyện chế tiến thêm một bước? Đây là ý gì?" Xích Mộng khó hiểu nói.

"Món đồ kia lúc Bách Tạo sơn luyện chế, chỉ tính là hoàn thành một nửa, xem như tạo ra được một kiện vật chứa, tràn đầy khả năng vô hạn. Sau khi luyện chế, Cửu Nguyên quan một mực bí mật tiến hành, theo suy tính, thành công đại khái ngay mấy ngày trước." Hoắc Uyên nói ra.

"Nói như vậy, Cửu Nguyên quan chẳng phải là đã luyện chế vật này lâu đến vài chục vạn năm?" Xích Mộng kinh ngạc hỏi.

"Vật này sắp luyện thành, trên thực tế dẫn phát ra một ít thiên địa dị tượng, mặc dù rất nhanh bị Cửu Nguyên quan che giấu đi, nhưng Thiên Đình bên

kia cũng đã phát giác, cho nên khi ta đưa ra yêu cầu này, lập tức được đáp ứng. Vốn Phượng Thiên tiên sứ cùng ta dò xét việc này, không ngờ lại bị Luân Hồi điện quấy rối. Bất quá vũng nước này bị bọn hắn quấy đục lên, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu." Hoắc Uyên tiếp tục nói.

"Hoắc sơn chủ, chúng ta còn không đuổi theo sao?" Xích Mộng nghe vậy, gật đầu nhẹ, nhìn về phía bọn Giao Tam rời đi, hỏi.

"Cứ thong thả. Nơi đây mặc dù thần thức dò xét không cách nào thi triển, nhưng tên nữ tử áo đen mang mũ rộng vành trong những người kia, ba động khí tức trên thân thập phần cổ quái, một khi tới quá gần, sợ rằng sẽ bị phát hiện." Hoắc Uyên lắc đầu nói.

Lại đợi thêm mười mấy hơi thở, Hoắc Uyên mới mở miệng nói một tiếng "Đi", mang theo Xích Mộng đuổi theo.

...

Trong một chỗ hoa viên khác của Cửu Nguyên cung, dưới một đống loạn thạch do tòa giả sơn xây thành, bỗng nhiên vang lên một tiếng trầm.

Một khối núi đá và cả đất trống cùng bị nhấc lên, mấy đạo nhân ảnh từ dưới đất nhảy ra, rơi vào phía sau giả sơn.

Trong đó người cầm đầu có thân hình cao lớn, dung mạo phổ thông, một đôi mắt tối tăm thâm thúy, tựa như giếng cổ không gợn sóng, không phải ai khác, chính là Hàn Lập.

Bên cạnh hắn, còn có một thiếu niên áo trắng, cùng hai nữ tử, theo thứ tự là Tiểu Bạch, Lam Nhan và Kim Đồng.

Đề Hồn bởi vì chuyện Ác Thi lúc trước, tiêu hao không nhỏ, đã trở về trong không gian Hoa Chi tĩnh dưỡng.

"A nha, đây là nơi nào, nhìn khí tức bốn phía... Làm sao cảm giác vẫn còn trong phạm vi Cửu Nguyên cung?" Tiểu Bạch nhăn mũi ngửi ngửi, mang bộ mặt sầu thảm nói.

"Thông đạo dưới lòng đất bị hủy rối tinh rối mù, đã không thể nào theo đường cũ trở về, chỉ có thể tìm đường ra khác. Lam đạo hữu, ngươi có biết làm sao rời đi không?" Hàn Lập hỏi.

"Cửu Nguyên cung chính là trọng tâm Cửu Nguyên quan chúng ta, ta không có tư cách tiến vào. Về tình huống nơi này, ta và các ngươi không khác nhau lắm, cũng hoàn toàn không biết." Lam Nhan thở dài nói.

Bây giờ nàng càng lún càng sâu, chuyện đã làm, theo quy định tông môn, đúng là cực hình.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày cũng nhíu lên, nhìn bốn phía, ý đồ tìm phương hướng rời khỏi nơi này.

"Từng ngươi các ngươi sao đều bày ra khuôn mặt mướp đắng vậy? Có bản tiên nữ ở đây, còn lo lắng tìm không thấy đường sao?" Kim Đồng bỗng nhiên mở miệng, bộ dạng tràn đầy tự tin, nói.

------oOo------

Chương 1248: Cướp đường mà chạy

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Việc đã thành cướp đường mà chạy

Chỗ người quen hà tất đánh nhau

"Kim Đồng, lẽ nào ngươi biết đường ra?" Hàn Lập nhíu mày, hỏi.

"Cũng không hẳn… Trong thời gian bị nhốt tại Quỷ Cốc, mấy kẻ kia từng mang ta đến đây một lần, còn dẫn ta đi gặp một lão đầu áo xám." Kim Đồng vội vàng giải thích.

"Lão đầu áo xám nào?" Hàn Lập có chút nghi ngờ hỏi.

"Ta cũng không biết, dường như bối phận của lão tại Cửu Nguyên Quan rất cao. Ngay cả Quỷ Linh Tử gặp lão còn phải chắp tay hành lễ. Lão nhân này cũng không phải người xấu, bộ dáng rất ôn hoà, còn phân phó Quỷ Linh Tử phải hảo hảo đối đãi ta. Sau đó, lão lại tiếp tục bế quan, chuyện gì cũng mặc kệ. Từ đó về sau, ta không còn gặp lại lão giả ấy nữa." Kim Đồng liến thoắng một hồi, dường như cho rằng lão giả kia là người rất tốt.

"Rốt cuộc, ngươi có thực sự biết đường ra hay không?" Hàn Lập bán tín bán nghi.

"Đại thúc, ta đã nói rồi mà. Ngay cả lời của bổn tiên ngươi cũng không tin, vậy ngươi còn có thể tin tưởng ai đây?" Kim Đồng phùng mang trợn mắt, giọng điệu vô cùng bất mãn.

Kết quả, Hàn Lập còn chưa kịp nói gì, Tiểu Bạch đã nhanh nhảu lên tiếng, tỏ vẻ rất không tín nhiệm: "Lão đại, ngươi có thực sự biết đường không vậy? Trước đây, khi ta theo ngươi chạy trốn, cũng bởi vì ngươi nhận sai đường, nên chúng ta mới bị gia hỏa Quỷ Linh Tử kia đón đầu, rốt cuộc không thể thoát thân. Còn có lúc trước, khi ngươi mang theo ta…"

"Ngươi nói cái gì?" Bị Tiểu Bạch phá đám, Kim Đồng liền giơ nắm đấm, lập tức tặng cho nó một cục u như hạt dẻ lên trán, trừng mắt hăm dọa.

"Ai ui! Không có gì, không có gì… Đều nghe theo lão đại… " Tiểu Bạch vừa xoa xoa đầu vừa xua tay.

"Nếu Lam đạo hữu cũng không biết đường, vậy hãy để Kim Đồng dẫn dắt đi. Chúng ta tiếp tục tiềm hành. Ngộ nhỡ gặp phải người của Cửu Nguyên Quan, phải nhớ rằng không được ham chiến, mau chóng thoát thân mới là thượng sách." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi quyết định.

"Các ngươi cứ mở to mắt nhìn thật tốt, đi theo bổn tiên nữ. Nhất định sẽ không có vấn đề gì." Kim Đồng nở nụ cười xán lạn, tự tin vỗ ngực cam đoan.

Dứt lời, nàng liền ngó nghiêng đánh giá xung quanh một lượt. Sau đó, Kim Đồng nâng một chưởng lên, đánh về một hướng trong không trung rồi nói:

"Đến đây! Theo hướng này, xuất phát!"

Mấy người Hàn Lập lập tức bám theo bên phải Kim Đồng, vượt qua một hòn non bộ, tiến vào một khu rừng rậm.

Số lượng các tòa kiến trúc trong Cửu Nguyên nội cung tương đối thưa thớt. Không tồn tại quá nhiều công trình hùng vĩ hay nhà cao cửa rộng. Nhưng mỗi một khu đình đài lầu các lại phân bố theo quy luật riêng vô cùng nghiêm ngặt. Khu vực trung tâm được kết nối bởi những dãy hành lang gấp khúc, tựa như những cánh tay ôm trọn lấy từng tòa hoa viên tinh xảo.

Đám người Hàn Lập liên tiếp băng qua ba tòa hoa viên. Thế nhưng dọc

đường, ngay cả nửa tên tu sĩ Cửu Nguyên Quan cũng không gặp được.

Khi xông ra khỏi tòa hoa viên thứ ba, trước mặt bọn Hàn Lập chợt hiện ra một hồ nước mênh mông, sóng khói mịt mù, tràn trề Linh khí.

Vang vọng khắp mặt nước, mặc dù không thể nhìn thấy, nhưng quả thực có thể nghe được một loạt thanh âm bạo tạc và hô hoán giết chóc từ bến bờ xa xa kia truyền lại. Dường như nơi đó đang diễn ra một trận chiến vô cùng tàn khốc.

Hàn Lập ngước nhìn bầu trời, quan sát tầng mây trên đỉnh đầu. Chỉ thấy không gian phía trên được bao trùm bởi một lớp kết giới kim sắc. Và lớp quang mạc này đang không ngừng run rẩy theo những chấn động phát ra từ cuộc chiến phía xa kia.

"Hàn đạo hữu sao vậy?" Lam Nhan trông thấy biểu tình của hắn như vậy, vẻ mặt cũng trở nên khẩn trương, vội hỏi.

"Có phải lão đại đi lầm đường hay không?" Tiểu Bạch cũng sốt sắng lên tiếng.

"Ngươi muốn chết?" Kim Đồng không nhiều lời liền gõ lên đầu Tiểu Bạch một cái, làm nó cuống quýt tránh né.

"Không phải là đi sai đường. Có tiếng chém giết vang vọng khắp nơi, chứng tỏ phía bên kia hồ chính là chiến trường của Luân Hồi Điện và Cửu Nguyên Quan. Chắc chắn chúng ta đã thoát khỏi Cửu Nguyên nội cung rồi. Vì vậy, ít nhất thì phương hướng hiện giờ cũng không sai." Hàn Lập trầm ngâm, gật gù.

"Thấy chưa! Lời bổn tiên nữ nói không sai chứ?" Kim Đồng nghe vậy, lập tức đắc ý ra mặt, vui vẻ cười nói.

"Chủ nhân, việc này cũng không nhất định. Vạn nhất thế công của Luân Hồi Điện quá mạnh, đã đánh tới khu vực hạch tâm của Cửu Nguyên Quan thì sao? Nếu vậy chẳng phải chúng ta đang đâm đầu và chỗ chết à?" Tiểu Bạch bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, lại ngẩng đầu nói.

"Ta thấy hôm nay ngươi đang ngứa mồm, định chọc tức bổn tiên nữ đây!" Kim Đồng lập tức trợn mắt quát mắng.

Tiểu Bạch vội vàng rụt cổ thè lưỡi, cầu xin tha thứ.

"Không đúng! Tuy lần này Luân Hồi Điện đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng không thể nào tiến công nhanh đến vậy. Huống hồ, các ngươi xem đi, tầng kết giới trên không của Cửu Nguyên nội cung vẫn chưa bị công phá, nên khu vực giao chiến không thể là vị trí hạch tâm." Hàn Lập lắc đầu.

"Hàn đạo hữu nói có lý. Hơn nữa Cửu Nguyên nội cung chính là khu vực cơ yếu nhất. Nếu quả thực nội cung đã bị công phá, vậy thì tuyệt đối không thể chỉ có chút động tĩnh như hiện giờ." Lam Nhan suy nghĩ một chút rồi tiếp lời.

"Đi thôi! Vượt qua hồ nước này, sau đó tìm một địa phương không có tu sĩ hai phe chém giết, rồi tìm cách ra khỏi kết giới. Có thể thi triển bí thuật Lôi trận, dùng biện pháp nhanh nhất có thể rời khỏi Cửu Nguyên Quan." Hàn Lập trầm giọng nói.

Bọn hắn lập tức kẻ trước người sau thi triển độn quang, biến thành những vệt sáng lao nhanh trên mặt nước, hướng về phía bên kia hồ.

Vì không muốn hấp dẫn sự chú ý của người ngoài, đám người Hàn Lập không dám bay quá cao. Bọn họ đồng thời tận lực khống chế thật tốt ba động khí tức của bản thân, phi độn thật sát mặt hồ. Chỉ lưu lại trên mặt nước bốn vệt sáng mơ hồ, và những gợn nước lăn tăn.

Thiên địa nguyên khí trên mặt hồ cực kỳ nồng đậm, quả thực không thua gì một tòa trận pháp tụ linh cao cấp. Kỳ thực, lớp thủy vụ dày đặc trên mặt hồ chính là Linh lực ngưng tụ tạo thành vô số giọt thủy dịch nhỏ li ti.

Thời điểm mấy người Hàn Lập phi độn trên mặt hồ, căn bản không cần tốn sức thúc giục Pháp lực hấp thu những giọt Linh lực đã hóa thành dịch thể này, cũng có thể cảm nhận được từng sợi thiên địa nguyên khí nhè nhẹ đang không ngừng thẩm thấu vào trong cơ thể.

Loại cảm giác này tựa như ngâm mình trong suối nước nóng. Toàn thân cảm thấy thoải mái dễ chịu không nói nên lời.

Những mỏi mệt vì mấy trận triền đấu lúc trước của Hàn Lập đều bị lớp sương mù này xua tan đi ba phần.

Đúng lúc hắn đang vì cảm giác thoải mái dễ chịu này mà buông lỏng một chút, thì trong sương mù phía trước bỗng nhiên vang lên một thanh âm quen thuộc:

"Các ngươi là ai?"

Lời này vừa dứt, giữa lớp sương mù mông lung phía trước bỗng nhiên có một thân ảnh lục sắc thấp thoáng hiện ra.

Sương mù trong hư không tứ phía lập tức kết tinh, phát ra một loạt thanh âm "ken két". Trong nháy mắt, nước trên mặt hồ bị một tầng sương trắng bao phủ, trực tiếp đông kết, hóa thành một mảng băng trắng xóa, vô cùng rắn chắc.

"Diệu Pháp Tiên Tôn…" Hàn Lập nhướng mày, giọng điệu có chút bất đắc dĩ.

Hư không trước mặt hắn dao động một hồi, lớp sương mù đang đông kết tự động giãn ra hai bên, để lộ một thân hình nữ tử mặc quần màu lục đang chậm rãi bước tới. Dung nhan tuyệt mỹ của nàng đúng là không cần phải bàn cãi. Tuy nhiên trước ngực lại chỉ có một chút đồi núi phập phồng, quả thực đáng tiếc.

Lam Nhan vừa trông thấy nàng thì vội vã cúi gằm mặt xuống, thần sắc trở nên vừa sợ hãi lại vừa áy náy.

Diệu Pháp Tiên Tôn đảo mắt nhìn qua một lượt mấy người Hàn Lập, vẻ khiếp sợ trên mặt càng ngày càng đậm.

"Hàn Lập, ngươi quả thực to gan lớn mật! Dám cưỡng ép đệ tử Cửu

Nguyên Quan ta, lại còn tự tiện xông vào Cửu Nguyên cấm địa, tự mình giải thoát Phệ Kim tiên?" Diệu Pháp Tiên Tôn phát hiện được Lam Nhan thì ánh mắt chỉ hơi lóe lên một chút, rồi lập tức cao giọng trách mắng Hàn Lập.

Lam Nhan nghe xong khẽ giật mình, trong lòng cảm thấy có điểm dở khóc dở cười. Vậy mà Diệu Pháp Tiên Tôn lại cho rằng nàng bị Hàn Lập khống chế.

"Phệ Kim tiên vốn là Linh sủng của ta. Hôm nay ta thuận nước đẩy thuyền cùng Luân Hồi Điện tới đây, cùng lắm chỉ là đoạt lại những gì thuộc về mình. Nay mục đích đã đạt được, ta cũng chẳng muốn tiếp tục dây dưa Cửu Nguyên Quan các ngươi. Nếu như Diệu pháp đạo hữu không ngại, vậy hãy tiện tay để chúng ta rời đi. Ngươi cũng có thể sớm đi đối phó với đám người Luân Hồi Điện bên kia. Xem ra, bọn chúng sẽ công phá được kết giới này nhanh thôi." Hàn Lập nhoẻn miệng cười.

Diệu Pháp Tiên Tôn nghe vậy liền không tình nguyện liếc nhìn lên trời một chút, phát hiện mức độ chấn động của cấm chế trên không ngày một tăng gấp nhiều lần, thần tình lập tức ngưng trọng hẳn lên.

Tiếp theo, trong nháy mắt, nàng đột ngột xuất thủ, tung ra một chưởng về phía Hàn Lập.

Hàn khí trong hư không nhất thời đại thịnh. Mục quang Hàn Lập chợt lóe. Hắn chứng kiến một đạo tinh quang lục sắc có chút quen mắt sáng lên quanh thân mình. Đông thời, trên đỉnh đầu hắn dường như cũng có vật gì đó đang lơ lửng, bao trùm...

Lực lượng Pháp tắc Thời Gian trong thể nội Hàn Lập lập tức vận chuyển. Hai ống tay áo cuộn lên, đồng thời kéo Kim Đồng, Tiểu Bạch và Lam Nhan lui về phía sau. Chỉ trong nháy mắt, mấy người bọn hắn đã dãn ra khoảng cách trăm trượng.

Chỉ thấy ở vị trí Hàn Lập đứng trước đó có một bông tuyết sáu cánh cực lớn đang phiêu phù phía trên. Tinh quang lam sắc liên tục chớp động, chiết xạ, phóng ra sáu luồng sáng mờ ảo màu lam.

Sáu luồng lam quang đó hóa thành Tinh bích sáu mặt quen thuộc. Nhưng bởi vì Hàn Lập phản ứng kịp thời, nên Tinh bích nọ chỉ giam cầm được một khoảng không.

"Nhanh quá…"

Diệu Pháp Tiên Tôn khẽ biến sắc. Lúc này, nàng mới phát giác được khí tức của Hàn Lập hiện giờ đã hơn xa lần gặp mặt trước đây.

"Cùng một chiêu thức, Hàn mỗ sẽ không để mình bị đánh trúng lần thứ hai. Nếu ta và ngươi đều có chuyện bận rộn, vậy đành cáo từ." Hàn Lập không có tâm tư tranh đấu với nàng. Vừa dứt lời, lực lượng Pháp tắc Thời Gian trong thể nội hắn đã được huy động đến cực hạn. Thân hình Hàn Lập mơ hồ nhoáng lên, thình lình biến mất tại chỗ.

Nhưng tình hình lúc này cũng giống như năm xưa hắn lần đầu đối diện với Diệu Pháp Tiên Tôn. Đối phương sớm đã phong tỏa nơi đây bằng một bức tường băng tinh sừng sững, mơ hồ đã đóng băng toàn bộ khu vực hồ nước này.

Vì vậy, Hàn Lập chỉ bay được hơn trăm trượng liền đụng phải tường băng.

"Giao cho bổn tiên nữ…"

Kim Đồng chợt quát lớn, dẫn đầu xông lên. Toàn thân nàng đắm chìm trong kim quang mênh mông chói lọi, chẳng khác nào được tưới lên một lớp vàng lỏng, trực tiếp đâm vào tường băng.

"Ầm…" tiếng va chạm nổ tung mãnh liệt!

Bức tường băng hứng chịu chấn động kịch liệt, ầm ầm vỡ vụn. Vô số vết nứt hình tròn như gợn nước có tâm điểm là chỗ va chạm với Kim Đồng cấp tốc lan tỏa khắp bề mặt bức tường băng tinh.

Tuy lớp tường băng không xuất hiện một cái hố lớn, nhưng đang nổ vang từng trận, sụp xuống một mảng lớn.

Thân hình mấy người Hàn Lập lập tức xuyên qua lớp bụi băng tinh lấp lánh đầy trời, cấp tốc lao theo một hướng khác.

"Chạy đâu!" Diệu Pháp Tiên Tôn phẫn nộ quát lên, cũng đuổi theo cực nhanh.

Dưới chân nàng hiện ra một bông tuyết sáu cánh cực lớn với lam quang chớp động. Thân hình nàng lao đi trong hư không như điện xẹt, lấy tốc độ mau lẹ mười phần mà đuổi theo bọn Hàn Lập.

Hàn Lập sớm đã phóng xuất Linh vực Thời Gian, nhưng chỉ khống chế trong phạm vi hơn mười trượng quanh mình, vừa đủ bao bọc cả đám vào bên trong. Có lực lượng Pháp tắc Thời Gian gia trì, cam đoan mấy người bọn hắn có thể trốn chạy cực nhanh.

"Tại sao phải trốn a? Ta muốn nói, chúng ta trực tiếp tiêu diệt ả không được sao?" Kim Đồng có chút khó hiểu.

"Một tu sĩ Đại La cảnh trung kỳ, sao có thể chỉ nói giết là giết được. Một khi bị nàng cuốn lấy, chiến đấu ầm ĩ sẽ khiến những người khác chú ý. Đến lúc đó sẽ càng phiền toái hơn." Hàn Lập đáp.

"Vậy bây giờ phải làm thế nào? Cứ để ả đuổi theo như thế này cũng không phải là biện pháp?" Kim Đồng nhíu mày, lại hỏi.

"Trước tiên hãy thoát khỏi nàng này đã rồi nói sau. Các ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Hàn Lập vẫn không biến sắc.

Kim Đồng và Tiểu Bạch không hẹn mà cùng "Ừm…" một tiếng. Chỉ mình Lam Nhan đang tỏ ra mơ hồ, ánh mắt có vẻ nghi hoặc.

Tiếp đó, chỉ trong nháy mắt, xung quanh thân thể mấy người bọn họ bỗng nhiên xuất hiện một lớp lôi điện vô cùng mãnh liệt. Từng đạo từng đạo lôi trụ bàng bạc lần lượt hiện ra giữa không trung. Những tia chớp màu bạc nhanh chóng quấn quýt, bện lại với nhau, tạo thành một tòa lôi trận với ngân quang rực rỡ.

Một tiếng sấm đinh tai nhức óc vang lên, lôi quang bùng phát mãnh liệt. Thân hình đám người Hàn Lập lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

------oOo------

Chương 1249: Người thân nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong hư không thân ảnh nhoáng một cái, Diệu Pháp Tiên Tôn mau chóng đuổi tới, nhưng đã không còn thấy bóng dáng đám người Hàn Lập đâu, chỉ có thể ngửi được trong không khí còn sót lại một mùi cháy bỏng.

Thần sắc nàng hơi đổi, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, thân hình lóe lên, đuổi tới phía trước.

Cách xa đó hơn trăm dặm, trên không một toà đình đài bát giác, là một chỗ nghỉ mát trong rừng sâu, đột nhiên loé lên một trận điện quang, một tòa lôi trận màu bạc trống rỗng nổi lên, từ đó rơi xuống dưới bốn đạo nhân ảnh, chính là đám người Hàn Lập.

Mấy người vội ổn định thân hình, đáp xuống rìa đình đài nghỉ mát.

Sau khi đứng vững thân hình, Hàn Lập lập tức quan sát bốn phía một lát, thấy chung quanh toàn cây rừng, chỉ có một đầu tiểu đạo u tĩnh thông hướng nơi này, trước sau đều không có khí tức người khác.

"Kim Đồng, ngươi có nhận ra đây là đâu không?" Hàn Lập hỏi.

"Sao nhìn ra được, lúc trước ta bị người ép đi ngang qua mà thôi, cũng không phải du sơn ngoạn thủy, hiện tại có trời mới biết truyền tống đi nơi nào." Kim Đồng giương hàm lên, có chút tức giận nói.

"Nói không chừng, chúng ta đã truyền tống ra ngoài Cửu Nguyên cung rồi." Ý nghĩ Tiểu Bạch hão huyền nói.

"Tiểu Bạch, ngươi đúng là đang mơ mộng hão huyền, ngó lên trên đỉnh đầu đó là cái gì?" Một bàn tay Kim Đồng đập vào đầu Tiểu Bạch, chỉ chỉ bầu trời nói ra.

Tiểu Bạch theo ngón tay Kim Đồng nhìn lên trên, chỉ thấy vùng trời trên rừng rậm vẫn như cũ bị một tầng kết giới màn sáng màu vàng che phủ, hiển nhiên bọn hắn vẫn còn trong địa giới Cửu Nguyên cung.

"Kết giới trên không Cửu Nguyên cung không phải bình thường, cơ hồ ngăn cách mảnh khu vực này thành một tiểu thiên địa. Lôi Trận chi thuật của ta căn bản không thể nào xuyên qua kết giới, thậm chí ngay cả khoảng cách truyền tống cũng bị áp súc thật lớn." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Xem đi, lúc đó người nên nghe bản tiên nữ, ta trực tiếp xử lý nàng ta, chẳng phải sẽ không xảy ra chuyện này." Kim Đồng mở tay ra, một mặt không cam lòng nói.

"Tổ Sư đường Cửu Nguyên quan ở trong Cửu Nguyên cung, trước đó có được tin tức, Thuần Quân chân nhân rất có thể đang đóng tại Tổ Sư đường bên kia. Một khi bên này náo động, trêu chọc gọi hắn qua, lúc đó lại không ổn." Lông mày Hàn Lập cau lại, nói.

"Cái này..." Kim Đồng nghe lời ấy, lập tức hơi nhụt chí, chần chờ nói.

"Tốt, hiện tại tranh cãi chuyện này cũng không có tác dụng gì, hay là nên tìm phương hướng, tiếp tục suy nghĩ biện pháp thoát đi. Một khi Luân Hồi điện dẫn động rối loạn bị trấn áp xuống, chúng ta muốn chạy thoát càng thêm khó khăn." Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, nói ra.

"Hàn đạo hữu nói rất đúng, hay là nhanh tìm đường đi." Lam Nhan cũng vội vàng bổ sung.

Lần này phạm phải sai lầm lớn như vậy, nàng đã không có khả năng tiếp tục lưu lại Cửu Nguyên quan, chỉ có thể mang theo Lam Nguyên Tử thoát khỏi tông môn, nghĩ biện pháp trước bỏ chạy đến hạ giới xa xôi nào đó.

"Hiện tại nơi này cũng không nhận ra, làm sao tìm được đường ra?" Kim

Đồng gãi gãi đầu, hỏi.

"Không sao, vừa rồi lúc lôi trận truyền tống, ta cố ý khống chế pháp trận truyền tống về phía tây, chúng ta chỉ cần một lần nữa đi về hướng đông, liền có thể trở lại địa phương trước đó, đến lúc đó muốn tìm đường ra sẽ dễ dàng hơn nhiều." Hàn Lập nói.

"Vẫn là chủ nhân suy nghĩ sâu xa." Tiểu Bạch từ đáy lòng cảm thán nói.

"Ta sao cảm giác những ngày qua không gặp, ngươi cái tên này tu vi vuốt mông ngựa càng ngày càng tịnh tiến." Kim Đồng nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ kỳ dị, chậc chậc nói.

"Hắc hắc, còn không phải lão đại ngươi chỉ dạy à..." Tiểu Bạch thấy nàng nhích lại gần mình, lập tức cười khổ nói.

Nói xong, mấy người lại tiếp tục đi xuyên qua rừng rậm, một đường đi về hướng đông.

Qua thời gian chừng nửa nén hương, Hàn Lập đi đầu bỗng nhiên nhướng mày, giơ lên một nắm đấm, ra hiệu bọn người Kim Đồng dừng lại, không tiếp tục đi tới trước nữa.

Sau đó, hắn nín hơi ngưng thần, vểnh tai thám thính phía trước.

"Hàn đạo hữu, thế nào?" Trong lòng Lam Nhan căng thẳng, vội hỏi.

Hàn Lập không trả lời ngay, mà cẩn thận lắng nghe một lát, sau đó quay người lại nói với bọn họ.

"Trong rừng chỗ xa phía trước, đang có người chém giết nhau, nghe động tĩnh thì nhân số không ít, chỉ sợ là người Luân Hồi điện đã bị phát hiện, đang bị vây quét, chúng ta không thể đi thẳng qua nơi này, đi đường vòng thôi." Hàn Lập nói.

"Kì quái, sao ta nghe không được?" Kim Đồng hơi nghi hoặc một chút nói.

Nghe Kim Đồng nói vậy, Lam Nhan và Tiểu Bạch cũng nhao nhao biểu thị, chính mình cũng không nghe được.

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy rất ngờ vực, bỗng nhiên lông mày nhíu lại, nghĩ thông suốt trong đó, tất nhiên là chính mình đã trải qua chuyện Ác Thi, thân thể xuất hiện tình huống cổ quái gì đó.

"Bất kể thế nào, vẫn nên tránh nơi đó, đi vòng về phía đông nam đi." Hàn Lập nói ra.

Lam Nhan gật đầu trước, Kim Đồng và Tiểu Bạch tự nhiên cũng không dị nghị, cho nên bọn họ liền nhắm hướng đông nam đi vòng qua.

Nhưng mà, lách qua đường đi chỉ chốc lát, trong rừng rậm bỗng nhiên có mấy đạo độn quang vượt không lên, mau chóng bay ngược lại với phía bọn hắn. Theo sát phía sau là mười mấy đạo nhân ảnh đuổi tới.

Mấy người Hàn Lập triệt để áp chế khí tức quanh người, cẩn thận nhìn những đạo độn quang kia.

Chỉ thấy những người đuổi theo phía sau, trên người đều mặc phục sức trưởng lão và đệ tử hạch tâm Cửu Nguyên quan. Những người phía trước hiển nhiên là người Luân Hồi điện.

Vừa nhìn thấy, lông mày Hàn Lập lập tức vẩy một cái, trong lòng hết sức kinh ngạc.

Chỉ thấy trong những người kia, hai người bay ở đầu tiên, trên đầu phân biệt mang theo mặt nạ đầu giao và đầu vượn màu đen, trên thân truyền ra ba động khí tức hết sức quen thuộc, thình lình chính là Giao Tam và Vũ Dương.

Mà theo sát phía sau bọn họ, là một nam tử tóc rối tung đầu đội mặt nạ đầu thỏ, cùng một nữ tử áo đen đầu đội thùy sa mũ rộng vành, hai người này mới nhìn đều cảm thấy có mấy phần quen thuộc.

Do thân hình hai người đều thoáng hiện qua, căn bản không cho Hàn Lập

có cơ hội cẩn thận xem kỹ.

Người đi sau cùng, vậy mà không che kín gì cả, hoàn toàn lấy diện mục thực sự gặp người, trên mặt mang ý cười ôn hoà, thỉnh thoảng xuất thủ công kích một ít truy binh sau lưng, đoạn hậu ngăn địch.

Thình lình đó chính là Cung chủ tiên cung Đại Kim Nguyên Tiên Vực, Lục Xuyên Phong.

"Bọn họ vậy mà đã xâm nhập Cửu Nguyên cung..." Ánh mắt Lam Nhan phức tạp, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Mấy người Hàn Lập chỉ thoáng thấy bọn họ, bất quá chỉ trong khoảnh khắc. Rất nhanh những người kia biến mất trong tầm mắt bọn hắn, phía trước chỉ có trận trận tiếng oanh minh đứt quãng truyền tới.

"Xem ra Cửu Nguyên cung hỗn loạn sẽ không chấm dứt sớm, đối với chúng ta, ngược lại là một tin tốt, đi thôi." Hàn Lập nói một tiếng, chuẩn bị mang mấy người tiếp tục đi tới.

Lúc này, trong hư không phía trước bỗng nhiên tạo nên một trận ba động cổ quái, ở trong kình phong ẩn chứa khí tức hỗn tạp, truyền tới.

Hàn Lập phát giác được sợi khí tức này trong nháy mắt, cả người lập tức cứng ở nguyên địa.

Theo sợi khí tức này truyền đến, vừa rồi thân ảnh nữ tử đầu đội thùy sa mũ rộng vành kia, lần nữa thoáng hiện trong đầu hắn.

Hàn Lập chau mày, không ngừng nhớ lại thân ảnh nữ tử kia, nhịp tim cũng không nhịn được nhảy nhanh lên.

"Là nàng sao? Thật là nàng..."

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía hướng những người kia, trong lòng không ngừng lặp lại câu hỏi.

"Hàn đạo hữu, thời gian cấp bách, ngươi sao vậy?" Lam Nhan thấy thần sắc hắn cổ quái, nhịn không được hỏi.

Kim Đồng cũng vô cùng kinh ngạc, qua lại đã lâu nàng rất ít khi thấy thần sắc Hàn Lập như vậy, kích động, nghi hoặc, hồi ức...

"Chủ nhân..." Tiểu Bạch cũng không nhịn được kêu lên.

"Ta có chuyện cần xác định một chút, không định lập tức rời đi." Khuôn mặt Hàn Lập nghiêm lại, nói ra.

"Hàn đạo hữu, ngươi... Đây là vì sao?" Lam Nhan kinh hãi nói.

"Là một chút việc tư của ta, không thể nói rõ với ngươi. Ngươi nếu không muốn lưu lại, vậy chúng ta chia ra đi." Hàn Lập không giải thích nhiều lời, nói thẳng.

"Hàn đạo hữu có ân tái tạo ta và huynh trưởng, vốn nghĩ còn có thể báo đáp một hai, đáng tiếc hiện tại ta đi theo bên cạnh Hàn đạo hữu, cũng chỉ làm vướng víu thêm. Vậy sau này sẽ không tiếp tục làm liên lụy đạo hữu nữa." Lam Nhan nghe vậy, suy nghĩ một phen, nói ra.

"Thần hồn Lam Nguyên Tử cơ bản đã không việc gì, sau này cần làm thế nào, một hồi ngươi tiến vào Động Thiên Hoa Chi, hỏi thăm Đề Hồn là được." Nói xong, Hàn Lập vung tay lên, một đạo quang môn màu bạc lập tức xuất hiện ở trước mặt nàng.

Lam Nhan hạ thấp người thi lễ với Hàn Lập, đi vào trong quang môn.

"Chủ nhân, chúng ta vì sao đột nhiên không đi nữa?" Kim Đồng thấy quang môn màu bạc đóng lại, mở miệng hỏi.

"Trong những người Luân Hồi điện kia, ta cảm nhận được một sợi khí tức cố nhân... Mặc dù rất không giống năm đó, nhưng nó cho ta cảm giác xúc động sâu nhất trong thức hải. Cho dù không phải là nàng, cũng tất nhiên tồn tại một loại quan hệ nào đó với nàng." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói như thế.

"Nàng? Là cố nhân nào, đáng giá người mạo hiểm như vậy?" Tiểu Bạch nhịn không được hỏi.

"Nàng là người thân cận nhất của ta." Đáy mắt Hàn Lập lộ ra tia mỉm cười, nói.

Hai mắt Kim Đồng từ từ mở to, trong lòng càng kinh ngạc vạn phần, nếu nói biểu lộ trước đó nàng còn chưa thấy. Như vậy ánh mắt Hàn Lập lúc này là nàng từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy.

"Nếu là người trọng yếu với người như vậy, chúng ta đuổi theo nhìn xem." Ánh mắt Kim Đồng sáng lên, nói.

Trong khi mấy người nói chuyện, trên đỉnh đầu bỗng nhiên lại có hai vệt độn quang bay lượn qua.

Trong lòng Hàn Lập xiết chặt, vội cẩn thận tra xét.

Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh kia hắn cũng không xa lạ gì, một người chính là sơn chủ Bách Tạo sơn Hoắc Uyên, còn người kia là Xích Mộng.

Bất quá, lực chú ý của hai người kia tựa hồ đều tập trung truy tung nhóm người Giao Tam, cũng không phát hiện mấy người Hàn Lập ẩn thân trong rừng rậm phía dưới.

"Bọn hắn làm sao cũng tiến vào rồi?" Tiểu Bạch thấy bọn họ bay xa, mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi.

"Xem bộ dáng là đi theo bọn Giao Tam tới, chỉ là bọn hắn không hỗ trợ Cửu Nguyên quan, ngược lại quỷ quỷ túy túy đi theo, chỉ sợ cũng có bí mật không muốn cho ai biết." Hàn Lập nói.

Nói xong, trong lòng Hàn Lập hơi động, lập tức vung tay lên, một lần nữa mở ra quang môn màu bạc.

Lam Nhan từ đó chậm rãi đi ra, thần sắc trên mặt vẫn có chút tâm thần bất

định.

"Thu xếp tốt rồi?" Hàn Lập hỏi.

"Đề Hồn đạo hữu đã giải thích ổn thoả, đa tạ Hàn đạo hữu." Lam Nhan lần nữa thi lễ.

"Vậy là tốt rồi, sau đó ngươi cứ đi dọc theo hướng lúc đầu chúng ta đã định, hẳn là có thể đến khu vực biên giới Cửu Nguyên cung." Hàn Lập nói.

Lam Nhan lật tay lấy ra một viên ngọc giản, đưa cho Hàn Lập, nói:

"Trong này ghi lại địa đồ, chỉ là ta hiểu rõ một phần phân bố khu vực Cửu Nguyên quan. Thời gian vội vã, vẽ không tường tận, hi vọng chờ các ngươi ra Cửu Nguyên cung, có thể đến giúp một hai."

"Đa tạ. Lam đạo hữu, vậy chúng ta liền tiên đồ đường xa, hữu duyên gặp lại." Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, từ đáy lòng nói ra.

------oOo------

Chương 1250: Tái chiến Diệu Pháp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau khi Lam Nhan rời đi, Hàn Lập cũng không lập tức đóng cánh cửa màu bạc lại.

Hắn nhìn Kim Đồng và Tiểu Bạch, nói: "Kế tiếp nếu như không vội rời đi, hai ngươi trước hết quay về Động Thiên Hoa Chi đi, ta hành động một mình cũng sẽ dễ dàng hơn một chút."

Đối với sự phân phó của Hàn Lập, Tiểu Bạch và Kim Đồng tự nhiên không có ý kiến gì, một trước một sau lần lượt đi vào trong cánh cửa màu bạc.

Nhưng khi Tiểu Bạch vừa đặt chân vào cánh cửa màu bạc, chợt nghe tiếng nổ đùng sau lưng, tiếp đó cánh cửa màu bạc không đợi Kim Đồng tiến đến, liền trực tiếp đóng lại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nàng vội vàng dùng tâm thần liên hệ hỏi Hàn Lập, sau nửa ngày cũng không thấy Hàn Lập đáp lại.

Mà cùng lúc đó, không gian cách đình nghỉ mát trong rừng hơn trăm dặm, đã bị hàn băng phong tỏa, hóa thành một thế giới băng tuyết trắng tinh.

Hàn Lập và Kim Đồng đang kề vai sát cánh đứng trên đỉnh của đình nghỉ mát, nhìn lại phía dưới, chỉ thấy trên mặt đất sớm đã bị một tầng băng cứng dày đặc bao phủ, phía trên còn có những cây băng trùy nhọn hoắt đâm

thẳng lên trời xanh.

“Hừ! Tên này thật sự là huênh hoang khoác lác, không bỏ rơi được…” Kim Đồng nhịn không được phàn nàn nói.

“Là họa thì không tránh được, xem ra phải đánh nhau một trận rồi.” Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, nhìn về phía rừng rậm, chỉ thấy những cây cổ thụ che trời đều đã đông kết thành băng tinh, đang nhao nhao tan vỡ thành phấn óng ánh.

Những cây cổ thụ tan vỡ tạo thành một lối đi rộng, một nữ tử áo xanh đang ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế hoa sen thủy tinh, băng băng lao thẳng về phía trước, tốc độ nhanh như sấm chớp.

Nàng này da trắng nõn nà, thân thể thướt tha, đúng là Diệu Pháp Tiên Tôn đang đuổi theo.

“Tặc tử, ta đã dùng Linh Vực phong tỏa bốn phía, lần này xem ngươi chạy trốn thế nào?” Diệu Pháp Tiên Tôn bay đến cách một trăm trượng, ngừng lại trên bầu trời, mở miệng quát.

“Quý tông bây giờ đang bị Luân Hồi Điện xâm chiếm, sao ngươi không buông tha nhân vật nhỏ bé như ta, đi tìm những con cá lớn kia đi?” Hàn Lập nhíu mày, dò hỏi.

“Ngươi yên tâm, đám dư nghiệt Luân Hồi Điện nếu như dám can đảm xâm phạm Cửu Nguyên Quan, một người cũng đừng hòng chạy thoát. Bổn tọa trước hết bắt ngươi, cũng sẽ biết được đám trộm cắp các người đang bàn tính chuyện gì.” Diệu Pháp Tiên Tôn lạnh giọng nói ra.

“Lão bà, miệng lưỡi khí thế cũng không nhỏ, không biết tự lượng sức mình, dám khoác lác như vậy, còn muốn bắt đại thúc của ta, ngươi cũng xứng sao?” Miệng lưỡi Kim Đồng sắc bén, lên tiếng trách mắng.

Nghe lời ấy, Diệu Pháp Tiên Tôn nhướng mày, sát khí trong mắt ngày càng đậm.

“Uầy, ngươi tức giận nhìn càng xấu xí, cũng không biết ngươi lấy dũng khí từ đâu, dám chạy tới đây bêu xấu? Để đại thúc ta hảo hảo giáo huấn ngươi một lần, cho ngươi biết rõ mình đang ở đâu.” Kim Đồng thấy vậy, chỉ cười hắc hắc một tiếng nói.

“Nực cười, hai tên tiểu bối Đại La Cảnh Sơ Kì cũng dám điêu ngoa, chỉ sợ các ngươi cũng không biết khoảng cách giữa sơ kì và trung kì lớn thế nào đâu.” Diệu Pháp Tiên Tôn cười lạnh nói.

“Hắc hắc, đại thúc, xem ra, nàng chưa biết kết cục của Quỷ Linh Tử?” Kim Đồng cười thầm, truyền âm cho Hàn Lập nói.

“Không biết càng tốt, chúng ta không có nhiều thời gian, phải nghĩ cách mau chóng bắt nàng lại.” Hàn Lập quay lại nói.

Vừa dứt lời, Hàn Lập vỗ hai tay, một màn sáng màu vàng lập tức lan ra, bao phủ khu vực trăm trượng xung quanh vào trong, thời gian bốn phía xung quanh bắt đầu chuyển động chậm chạp lại.

Tiếp đó, hắn sải bước đi tới, tiếng nổ lớn vang lên, cả đình nghỉ mát trong nháy mắt sụp đổ.

Bóng Hàn Lập lóe lên trong đám bụi mù, sau đó không thấy gì nữa, nơi Hàn Lập biến mất xuất hiện một luồng khí xoáy.

Ánh mắt Diệu Pháp Tiên Tôn lóe lên, cũng không thấy nàng bấm niệm pháp quyết, chiếc ghế thủy tinh nàng đang ngồi phát sáng mạnh hơn, từ bên trong bắn ra mấy trăm cánh hoa sen thủy tinh, bay về bốn phương tám hướng.

Hàn Lập vừa hiện ra sau lưng nàng, những cánh sen thủy tinh phát sáng mãnh liệt, từ trong đó tỏa ra khí lạnh cực độ, trong nháy mắt đông cứng hư không bốn phía lại.

Hàn Lập tuy kịp thời nhận ra có điểm không đúng, cả người lui về phía sau tới ranh giới, nhưng vẫn chậm một bước.

Bắp chân của hắn chạm phải một tầng khí lạnh, trong nháy mắt đã bị đông cứng thành trụ băng.

Mà trụ băng lại nặng một cách lạ kì, Hàn Lập bất ngờ không đề phòng, bị kéo rơi thẳng xuống đám băng trùy phía dưới.

Hàn Lập cúi người nện một đấm xuống mặt đất.

Nắm đấm của Hàn Lập phát ra lực lượng vô cùng lớn, trực tiếp đánh những cây băng trùy thành phấn vụn, cả người mượn lực phản chấn bay ngược lên phía trên, trở lại không trung.

Ngay sau đó, bắp chân hắn lóe lên ánh lửa,một ngọn lửa màu bạc bao phủ, rất nhanh đã hòa tan toàn bộ băng tinh.

Nhưng vào lúc này, một mảng băng tinh hình bông tuyết sáu cánh cực lớn đột nhiên bao phủ phía trên đầu Hàn Lập. Những băng tinh hình bông tuyết phát ra sáu luồng ánh sáng màu lam mờ ảo, tạo thành sáu bức tường, vây hắn vào giữa.

Hàn Lập nhìn những bức tường ánh sáng quen thuộc xung quanh, không khỏi cảm thán một tiếng. Lúc trước hắn nghĩ sẽ không để trúng chiêu này lần thứ hai, nhưng trước mắt chính mình đang bị vây lại.

Lúc này, hàn khí trên bức tường mãnh liệt, tỏa ra những tia sáng trắng, tạo thành ảo ảnh Hàn Lập.

Thấy sáu ảo ảnh xuất hiện, vẻ mặt khác nhau, Hàn Lập chưa sốt ruột động thủ, mà cổ tay xoay một vòng, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện ra trong lòng bàn tay.

Ngược lại, ảo ảnh không có động tác gì, cũng không biến ảo ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng cảm thấy vui mừng, xem ra huyễn kính tối đa chỉ có thể phục chế ảo ảnh của mình, không thể phỏng chế ra pháp bảo.

Đang cân nhắc, tay hắn kết kiếm quyết, kiếm dài trong tay chuyển động, kim quang trên thân kiếm tăng vọt, vô số tia điện màu vàng tuôn ra, hóa thành luồng lôi điện dài, xoay quanh thân thể hắn, bay thẳng lên không trung.

Sáu ảo ảnh cũng bắt chước động tác của hắn, chỉ là trong tay không có kiếm, tất cả đều vung quyền tấn công, đập về phía Hàn Lập.

Trong nháy mắt cả người Hàn Lập cũng biến hóa thành hình tượng Ma Thần Ba Đầu Sáu Tay, dùng quyền cước móng vuốt chia ra chống đỡ, chặn thế tiến công của sáu ảo ảnh.

Lúc này, không đợi sáu ảo ảnh công kích, đỉnh đầu Hàn Lập phát ra một tiếng nổ đùng, lôi điện màu vàng đã bay thẳng lên trời phá hủy đám băng tinh hình bông tuyết kia.

Dưới lực va chạm lớn, hai trong sáu bức tường do băng tinh hình bông tuyết tạo thành đã gãy mất, bay ngược ra ngoài, huyễn kính màu bạc cũng theo đó biến mất không thấy gì nữa, thân ảnh Hàn Lập cũng xuất hiện trở lại.

Diệu Pháp Tiên Tôn thấy một màn như vậy, trong lòng kinh ngạc muôn phần.

Lần trước nàng cũng sử dụng pháp thuật tương tự giam cầm Hàn Lập, đối phương còn bó tay không có biện pháp, nhưng lần này, ngay cả một khắc cũng không làm được.

Bất quá trong mắt của nàng cũng không sợ hãi, nàng đứng lên, bước từng bước trong hư không, ghế hoa sen nàng đang ngồi bỗng xoay rồi hạ xuống trên mặt đất.

Cổ tay nàng xoay một vòng, trong lòng bàn tay ngưng kết hàn khí, một thanh kiếm màu lam dài ba thước xuất hiện, trên thân kiếm có linh quang màu lam lưu chuyển, nhìn qua chắc hẳn là Tiên Khí phẩm giai không thấp.

“Còn một người nữa đâu rồi, đừng có trốn nữa, xuất hiện đi.” Diệu Pháp

Tiên Tôn nhìn về phía trước, mở miệng nói ra.

Nhưng mà, nơi tiếng nói hướng tới, cũng không có ai.

“Bản tính Kim Đồng nhát gan, Diệu Pháp đạo hữu đừng dọa nàng.” Hàn Lập cười cười, nói.

Diệu Pháp nghe lời ấy, khóe mắt khẽ nhíu nhẹ.

Kim Đồng một mình ám sát Phệ Kim Tiên của Cửu Nguyên Quan, khi bị nhốt trong ngục lại càng ầm ĩ, nói nàng nhát gan, trong thế gian chắc không có ai dám nhận mình mạnh dạn.

“Không sao, nếu nó không chịu đi ra, bổn tọa sẽ gọi nó ra.” Diệu Pháp Tiên Tôn cười lạnh nói.

Vừa dứt lời, kiếm dài trong tay mãnh liệt rung động, trực tiếp thoát khỏi bàn tay nàng, bay lên trên bầu trời.

Chỉ thấy hai tay nàng nhanh chóng bắt pháp quyết, tung một chiêu về phía không trung.

Trên chín tầng trời, lập tức hàn vụ tràn ngập, trong nháy mắt sương mù từ trên trời ập xuống.

Hàn Lập bị sương mù bao phủ, tay cầm kiếm lạnh buốt, trong lúc vô tình kết thành một tầng sương trắng.

Tâm niệm hắn khẽ động, nhìn về phía không trung, chỉ thấy sâu bên trong màn sương mù, ánh sáng màu lam như lôi điện chớp động không ngừng, “Vù” một tiếng, từ phía trên bầu trời rơi xuống.

Chốc lát sau, vô số kiếm quang màu lam rậm rạp chằng chịt hiện ra, hóa thành màn mưa kiếm rơi thẳng xuống chỗ Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, trong lòng khẽ động lần nữa, Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể lập tức tuôn ra mãnh liệt.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng kim nổi lên bốn phía, một vầng trăng treo trên trời, từ bên trong nở rộ hàng vạn tia sáng vàng. Những nơi chúng đi qua, hư không gần như ngưng kết, sương lạnh đầy trời cũng bị giam cầm, không hề chuyển động.

Nhưng mà, màn mưa kiếm màu lam dường như không bị Thời Gian Pháp Tắc ảnh hưởng, vẫn như cũ rơi xuống cực nhanh.

Trong đôi mắt màu tím của Hàn Lập loé lên ánh sáng âm u, lập tức phát hiện manh mối.

Không gian một tấc xung quanh kiếm quang bị hàn khí phát ra từ thân kiếm đông lại, nên Thời Gian Pháp Tắc của Hàn Lập không ảnh hưởng tới được.

Trong chớp mắt, màn mưa kiếm cũng đã rơi xuống, Hàn Lập bất đắc dĩ, trong miệng quát lớn một tiếng, vung kiếm lên, chém về phía không trung.

"Xoẹt"

Tia điện màu vàng tuôn ra từ trên mũi kiếm, giống như cây roi điện khổng lồ, bị Hàn Lập dựng lên, chống đỡ hàng trăm hàng ngàn luồng kiếm quang màu lam, tạo thành vòm cầu màu vàng sáng loáng.

"Ầm ầm ầm"

Trên không trung, tiếng nổ vang không ngừng, màn mưa kiếm màu lam rơi xuống liên miên không dứt, đẩy về phía vòm cầu màu vàng.

Rốt cuộc, luồng điện quang màu vàng chói mắt cũng bị hàn khí từ mưa kiếm ăn mòn, trực tiếp đông kết lại. Sau một tiếng nổ vang, nứt vỡ thành vô số khối vụn, bay đầy trời rơi xuống.

Không còn vòm cầu màu vàng che đậy, mưa kiếm màu lam lập tức rơi xuống mặt đất, đập phá toàn bộ khu vực thành một vùng hỗn độn.

Mưa kiếm rơi xuống liên tục, trên mặt đất ngưng kết thành một bức tường

băng cao hơn mười trượng.

Mà khi Diệu Pháp tập trung tư tưởng nhìn lại, phát hiện bóng dáng Hàn Lập căn bản không còn ở đó.

Nhưng lúc này, dị biến phát sinh!

------oOo------

Chương 1251: Hỗn chiến trong điện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thân thể Diệu Pháp Tiên Tôn đột nhiên chấn động, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, cả người lảo đảo rơi xuống ghế hoa sen phía dưới.

Mưa kiếm màu lam trên trời im lặng dừng lại, tất cả sương mù cũng tan thành mây khói.

Diệu Pháp Tiên Tôn chưa rơi xuống, phía trên ghế hoa sen đột nhiên có một ngọn lửa màu bạc bay lên, giống như một đóa hoa sen lửa chụp lại, muốn bọc nàng vào bên trong.

Cũng may nàng phản ứng cực nhanh, cả người lóe lên, lướt ngang ra hơn mười trượng, khó khăn lắm mới tránh thoát đóa hoa sen lửa màu bạc kia.

Hoa sen lửa màu bạc thấy một kích không trúng, hóa thành một con chim lửa màu bạc, mãnh liệt đánh về phía nàng.

Diệu Pháp Tiên Tôn vội vàng vung tay, muốn triệu hồi chuôi kiếm màu lam lần nữa.

Nhưng mà, không chỉ có chuôi kiếm của nàng bay xuống, còn có thêm một thiếu nữ tuổi dậy thì bay theo, tự nhiên chính là Kim Đồng.

Mà trong tay Kim Đồng, đang gắt gao cầm lấy chuôi kiếm màu lam.

“Làm sao có thể?”

Trong lúc Diệu Pháp Tiên Tôn kinh hãi, bóng Hàn Lập quỷ mị xuất hiện phía sau, một kiếm đâm xuyên ngực nàng.

“Tách tách tách”

Kèm theo điện quang lưu chuyển là âm thanh nổ nhẹ, vô số sợi tơ lôi điện từ trong vết thương trước ngực Diệu Pháp Tiên Tôn tràn ra, trực tiếp đánh cho nàng đau đớn miệng phát ra tiếng gào rú thê lương, sắc mặt nàng lập tức trở nên trắng bệch.

“Ngươi cho rằng Kim Đồng ẩn thân dưới mặt đất, vì vậy muốn buông xuống ghế hoa sen, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn ở trên bầu trời.” Hàn Lập chậm rãi nói ra.

“Nàng không thể….không thể nào khống chế Huyền Sương Tiên Kiếm của ta được.” Trong miệng Diệu Pháp Tiên Tôn tràn ra một ít máu tươi, nói.

“Thật sự là lòng dạ hẹp hòi, ai thèm khống chế chuôi kiếm mẻ này của ngươi, lạnh như băng ấy, lại còn cứng như đá, ngươi cho ta, ta cũng không thèm!” Kim Đồng nghe vậy, tức giận nói.

Dứt lời, nàng tiện tay ném cây Tiên Kiếm xuống dưới chân Diệu Pháp Tiên Tôn.

Diệu Pháp cúi đầu nhìn xem, lập tức biến sắc, tiếc nuối không ngừng.

Chỉ thấy nguyên bản một thanh tiên kiếm cực tốt, đã bị mẻ một miếng trên mũi kiếm, xem dấu vết thì rõ ràng bị người ta cắn.

“Thật sự là lạnh chết ta!” Kim Đồng chà xát hai tay phát xanh do bị đóng băng, vẻ mặt run rẩy nhìn về phía Diệu Pháp Tiên Tôn.

“Hôm nay là bổn tọa khinh thường, lần sau sẽ bắt các ngươi phải đền bù gấp trăm lần.” Vẻ mặt Diệu Pháp Tiên Tôn tức giận, nghiến răng nói.

Kim Đồng nghe vậy, lập tức trừng mắt, đang muốn mở miệng chửi bới, liền thấy thân thể Diệu Pháp Tiên Tôn ngưng kết thành băng, ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng đóng băng lại.

Ngay sau đó, một tia sáng màu lam đẹp mắt từ trong tượng băng lóe lên, đột nhiên toả ra.

Khu vực một trăm trượng xung quanh, lập tức bị một luồng sóng khí cuồng bạo nổ tung, vô số phấn bụi màu lam khuếch tán ra xung quanh, mãnh liệt như bão tuyết, bao phủ khắp nơi.

Một lúc lâu sau, những băng tinh màu lam này mới dừng lại, khu vực ngàn dặm xung quanh cũng đã hóa thành thế giới băng tuyết.

Bóng Hàn Lập và Kim Đồng lần nữa xuất hiện, quét nhìn khắp nơi, đã không còn thấy tung tích Diệu Pháp Tiên Tôn, ngay cả ghế hoa sen và Huyền Sương Tiên Kiếm cũng biến mất.

“Lại để nàng chạy thoát.” Kim Đồng có chút không cam lòng nói.

“Không sao, chúng ta vốn cũng không muốn đánh nhau tới chết với nàng, lần này có thể bức lui nàng nhanh như vậy, công lao của ngươi là lớn nhất.” Hàn Lập vừa cười vừa nói, vô thức muốn xoa đầu Kim Đồng.

Tay vừa mới giơ lên, nghĩ lại hôm nay Kim Đồng đã không còn là tiểu nữ đồng trước kia, lại hậm hực thu tay về.

Kim Đồng thấy hắn có chút ngập ngừng, lập tức nhếch miệng nở nụ cười.

“Tốt rồi, ngươi cũng trở về Động Thiên Hoa Chi nghỉ ngơi một chút, ta muốn toàn lực đuổi theo đám người Giao Tam.” Hàn Lập nói ra.

“Bị Diệu Pháp Tiên Tôn trì hoãn một lúc, không biết bọn họ đã chạy đường nào.” Kim Đồng nói.

“Trước kia bọn họ trên đường vừa đuổi vừa đánh, ven đường nhất định sẽ

lưu lại dấu vết, ta chỉ cần lần theo đó là có thể tìm được.” Hàn Lập nheo mắt lại nói.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, hắn đưa Kim Đồng vào Động Thiên Hoa Chi, tự mình bay lên, đuổi theo hướng lúc trước đám người Giao Tam rời đi.

Hàn Lập thi triển thần thông ẩn nấp của mặt nạ màu đen, bay dọc theo dấu vết đám người Giao Tam để lại, nhanh chóng tiến lên. Những người kia cũng không làm mất dấu, vì vậy hắn tìm vô cùng dễ dàng.

Sau một lát, hắn đi tới gần một tòa đại điện.

Từng trận nổ vang như sóng to gió lớn từ trong điện truyền ra, bên trong tựa hồ đang xảy ra đại chiến cực kì kịch liệt.

Khắp nơi trong Cửu Nguyên Cung đều có cấm chế, không cách nào vận dụng thần thức dò xét, Hàn Lập đang muốn tới gần cửa chính đại điện, dò xét tình hình bên trong.

Sau một khắc, sắc mặt hắn khẽ biến, lách mình ẩn nấp sau một tảng đá lớn. Ánh mắt hắn nhìn về phía hai cây cột trước cửa, trong mắt xuất hiện ánh sáng màu tím, vận dụng Cửu U Ma Đồng.

Chỉ thấy phía trên hai cây cột đá có hai bóng người trong suốt, một người màu đỏ thắm, người còn lại màu đen, đúng là Xích Mộng và Hoắc Uyên.

Hai người đang hết sức chăm chú nhìn về phía trong điện, cũng không nhìn thấy Hàn Lập.

Cũng là do hiệu quả ẩn nấp của mặt nạ màu đen thực sự quá tốt, hai người mới không phát hiện ra.

Hàn Lập nhìn hai người một cái, lập tức mặc kệ bọn họ, thân hình không tiếng động chui xuống dưới đất, chậm rãi di chuyển về phía cửa chính, rất nhanh đã tới đó.

Từ góc độ này, hắn có thể thấy tình hình trong điện.

Chỉ thấy bên trong đại điện từng kiện Tiên Khí bay múa đầy trời, linh quang nổ tung, độn quang bắn ra bốn phía, hỗn loạn vô cùng.

Trong đại điện có mười bóng người, bên Luân Hồi Điện có người đeo mặt nạ thỏ, Vũ Dương, Lục Xuyên Phong, Giao Tam, cô gái áo đen, tổng cộng năm người.

Bên Cửu Nguyên Quan chỉ có Thuần Quân Chân Nhân, phó quan chủ Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân, tổng cộng ba người.

Thuần Quân Chân Nhân ngăn cản người đeo mặt nạ thỏ, đang chém giết giữa không trung.

Hai người Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân ngồi trong đại trận, bên trong có một tòa tế đàn màu vàng, xung quanh tế đàn có những kim nhân cao vài trượng đang đứng yên.

Những kim nhân này mặc áo giáp, trong tay cầm đao kiếm khổng lồ, trông như người thật, phối hợp với pháp trận xung quanh,chém ra từng nhát cầu vồng màu vàng.

Nhát chém nhìn như bình thường, nhưng trong đó lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc kim thuộc tính vô cùng cường đại. Giao chiến cùng Vũ Dương, Lục Xuyên Phong, Giao Tam, cô gái áo đen mà không rơi vào thế hạ phong.

Mà phía sau tế đàn màu vàng có một đoàn Kim Vân chói mắt, bên trong tựa hồ có bảo vật gì đó, chỉ tiếc Kim Vân quá mức chói mắt, không thấy rõ bên trong.

Kim vân giống như vật còn sống tản ra linh lực dao động kinh người, thỉnh thoảng bắn ra một đạo kim quang, bên trong đó ẩn chứa kim pháp tắc vô cùng sắc bén, dễ dàng cắt vỡ hư không xung quanh.

Không chỉ như vậy, Kim Vân chớp động mấy cái, màu sắc đột nhiên biến đổi thành màu vàng đất, pháp tắc dao động cũng biến thành thổ pháp tắc, không gian gần đó rung động lắc lư không ngớt, tựa hồ không chịu nổi sức

nặng của Hoàng Vân.

Sau một khắc, đám mây lại biến thành màu xanh lá, bắn ra mộc pháp tắc dao động vô cùng nồng đậm, không gian trong điện lập tức ngập tràn sinh cơ.

Kế tiếp, đám mây lại tiếp tục biến hóa, biến thành màu đỏ, lam, năm loại màu sắc bất đồng, tiếp đó lại lặp lại từ đầu, tuần hoàn liên tục.

Ánh mắt năm người Luân Hồi Điện nhìn chằm chằm vào đám mây sau tế đàn, vừa phát ra các loại công kích, vừa từ bốn phía phóng về phía tế đàn.

Ba người Cửu Nguyên Quan kiệt lực chống lại, ngăn cản người Luân Hồi Điện tới gần.

Chiến đấu đã tới hồi gay cấn, không biết trong đại điện có cấm chế lợi hại gì, vậy mà chịu được ảnh hưởng của đại chiến.

“Trong đám mây là bảo bối gì, vậy mà ẩn chứa năm loại lực lượng pháp tắc!” Hàn Lập xa xa nhìn đám mây biến hóa liên tục sau tế đàn, trong nội tâm rất là kinh ngạc.

Càng là Tiên khí đẳng cấp cao, càng coi trọng pháp tắc thuần túy.

Trong đám mây tản mát ba động ra khí tức cực kỳ cường đại, so với tất cả Tiên Khí trên người hắn đều mạnh mẽ hơn, thậm chí còn trên cả Tuế Nguyệt Thần Đăng, nhưng lại ẩn chứa năm loại pháp tắc.

Tâm niệm hắn khẽ động, thi pháp chiếu tình cảnh bên ngoài vào trong không gian Hoa Chi, cho Kim Đồng, Đề Hồn nhìn một chút, đồng thời truyền âm hỏi thăm.

"Kim Đồng, Đề Hồn, Tiểu Bạch, các ngươi có từng thấy qua bảo vật này không?"

Kim Đồng và Đề Hồn chứng kiến cảnh này, mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc, đều lắc đầu.

Mà Tiểu Bạch thì một bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Tiểu Bạch, ngươi chẳng lẽ biết gì đó?" Hàn Lập chứng kiến thần sắc Tiểu Bạch biến hóa, lập tức hỏi.

“Lúc ta kế thừa lực lượng huyết mạch phụ thân, cũng kế thừa một ít trí nhớ của ông ấy. Trong trí nhớ ta thấy Bạch Trạch Vương Thượng và cha ta, bọn họ định luyện chế một món Tiên Khí ẩn chưa pháp tắc riêng biệt, đáng tiếc cuối cùng thất bại. Bất quá sự việc về món Tiên Khí đó, trong trí nhớ của cha ta cũng không miêu tả kĩ càng.” Tiểu Bạch nói như thế.

Hàn Lập nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Hắn lại nhìn đám mây vài lần rồi dời ánh mắt đi, nhìn về phía đại chiến trong điện. Ánh mắt chủ yếu rơi vào trên người cô gái áo đen kia cùng người mặt nạ thỏ.

Cô gái áo đen giờ phút này tu vi đã hiển lộ ra, đạt đến Đại La cảnh sơ kỳ, trên người bao phủ một cỗ hào quang đỏ sậm, sáng tối luân chuyển chia làm sáu tầng, tựa như cầu vồng.

Trong tay nàng thúc giục một kiện Tiên khí là chiếc kính màu đỏ sậm, chém giết cùng bốn năm tên kim nhân.

Mà chiếc kính không biết là bảo bối gì, uy năng cũng lớn kinh người, mặt kính liên tục bắn ra tia sáng màu đỏ sậm.

Những tên kim nhân phát ra kim quang công kích đụng vào tia sáng đỏ, lập tức giống như băng tuyết gặp lửa tán loạn biến mất. Kim nhân dù có bốn năm người vẫn rơi vào thế hạ phong, bị bức lui liên tục về phía sau.

“Luân Hồi Pháp Tắc!” Hàn Lập nhìn về phía sương mù đỏ sậm quanh người cô gái áo đen, ánh mắt lóe lên.

Chỉ có điều Luân Hồi Pháp Tắc tỏa ra từ cô gái áo đen lại hoàn toàn khác biệt so với Luân Hồi Pháp Tắc của Giao Tam.

Luân Hồi Pháp Tắc của Giao Tam vô cùng mạnh mẽ, tràn ngập cảm giác cường ngạnh. Luân Hồi Pháp Tắc của nàng này mặc dù không sắc bén bằng Giao Tam, nhưng lại linh hoạt dị thường.

Vũ Dương, Lục Xuyên Phong, Giao Tam cũng thi triển thần thông của riêng mình, chém giết cùng những tên kim nhân kia, mơ hồ cũng chiếm được thượng phong.

Chỉ là pháp trận màu vàng xung quanh tế đàn thực sự cao minh, lại kết nối với Cửu Nguyên Cung, từng cỗ lực lượng kim thuộc tính pháp tắc liên tục cung ứng, cuồn cuộn không dứt. Mà Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân khống chế những kim nhân kia vô cùng thuần thục. Vì vậy đám người cô gái áo đen mặc dù chiếm được thượng phong nhưng không cách nào đánh tan những kim nhân kia

------oOo------

Chương 1252: Tình thế giằng co

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong đại điện, từng cặp hai bên chém giết hỗn chiến không ngừng, thanh thế kinh người, nhưng nếu xét về độ kịch liệt, đều xếp sau người đeo mặt nạ thỏ và Thuần Quân Chân Nhân.

Vẻ mặt Thuần Quân Chân Nhân nghiêm túc, kim quang bao phủ quanh người, giơ tay nhấc chân có ngàn vạn kiếm ảnh bay vụt ra, kiếm khí mạnh mẽ vô cùng lấp đầy toàn bộ đại điện.

Mà xung quanh người đeo mặt nạ thỏ thì bóng đen dày đặc, biến hóa ra các loại ảo cảnh, ùn ùn đánh về phía Thuần Quân Chân Nhân. Kiếm Khí quanh người Thuần Quân Chân Nhân chém vào ảo cảnh, như trâu đất xuống biển, biến mất không còn tung tích.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, tình cảnh này hắn đã từng thấy qua trước kia, đó là ở trong Thái Tuế Tiên Phủ.

“Thạch Không Mặc, ngươi vậy mà gia nhập Luân Hồi Điện, trở thành kẻ địch của Cửu Nguyên Quan, chẳng lẽ muốn khơi mào chiến tranh giữa Cửu Nguyên Quan và Ma Vực một lần nữa!” Thuần Quân Chân Nhân giận dữ hét lên.

“Trở thành kẻ địch của ngươi? Ta chỉ tìm vợ và con trai ta, bản lĩnh tên lỗ mũi trâu nhà ngươi cũng không tệ, bất quá so với ta vẫn còn chênh lệch nhiều, mau ngoan ngoãn bó tay chịu trói.” Người đeo mặt nạ thỏ cười ha ha, hai tay hoạt động liên tục.

Ảo ảnh quanh người lão lập tức dày lên gấp mười lần, hình thành một Linh Vực ảo ảnh hơn mười trượng, đè ép về phía Thuần Quân Chân Nhân.

"Ngươi…" Thuần Quân Chân Nhân nghe nói thế, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lập tức lão nhìn về phía Linh Vực ảo ảnh đang bay đến gần, hai tay vội vàng bấm pháp quyết, kiếm ảnh quanh người cũng trở nên dày đặc gấp mấy lần, hình thành một Linh Vực màu vàng, bất quá chỉ lớn tầm bảy tám trượng.

Vô số kiếm ảnh màu vàng chớp động bên trong Linh Vực, đụng vào Linh Vực ảo ảnh.

"Ầm ầm" một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, không gian xung quanh vỡ vụn toàn bộ.

"Quả nhiên là lão già này…" Bên ngoài đại điện, Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước Giao Tam mang Thạch Không Mặc đi, sau đó không biết đã nói gì với lão, vậy mà giờ mang được lão tới nơi này.

"Chỉ là, phạm vi Linh Vực của hai người bọn họ sao lại nhỏ như vậy?" Trong nội tâm Hàn Lập cảm thấy kì quái, suy đoán nói.

"Ha ha… Thật là đã tay, đã lâu rồi không được đánh sướng tay như vậy!"

Thạch Không Mặc cười ha ha, vung hai tay lên, bên trong Linh Vực ảo ảnh xuất hiện mười cái móng vuốt màu đen sắc bén, chụp vào Thuần Quân Chân Nhân, phía trên móng vuốt quấn mấy luồng khí đen.

Sắc mặt Thuần Quân Chân Nhân khẽ biến, lập tức bấm niệm pháp quyết một cái.

Linh Vực cũa lão bắn ra kiếm ảnh màu vàng, chém về phía những cái móng vuốt màu đen kia. Thế nhưng móng vuốt màu đen tựa như hư ảnh, xuyên

qua kiếm quang màu vàng, bay vụt tới Thuần Quân Chân Nhân, vồ lấy lão.

Xoẹt….oẹt…..xoẹt!

Máu tươi bắn tung tóe, trên người Thuần Quân Chân Nhân xuất hiện hơn mười vết thương sâu tới tận xương, lảo đảo lui về phía sau!

“Không chịu được một kích, thật là mất hứng!” Thạch Không Mặc lắc đầu nói.

“Quan chủ!” Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân thấy cảnh này, mặt biến sắc, lên tiếng kinh hô, động tác trên tay bị trì hoãn một chút!

“Giao Tam!” Ánh mắt Vũ Dương sáng lên, hai tay bắt pháp quyết, đồng thời miệng hét lớn.

Kim quang trên người gã tăng vọt, một cái mâm tròn màu vàng xuất hiện sau lưng, nhanh chóng chuyển động, rõ ràng là Chân Ngôn Bảo Luân, đã ngưng tụ thành thực chất.

Quanh người Vũ Dương xuất hiện Linh Vực màu vàng, vô số ảo ảnh mâm tròn chớp động.

Giao Tam tất nhiên biết rõ Vũ Dương hô hoán nàng là ý gì, hai tay đồng thời bấm niệm pháp quyết, trên người điên cuồng xuất ra tầng tầng hào quang màu đỏ, lập tức cũng hình thành một tầng Linh Vực đỏ sậm.

Linh Vực của hai người dung hợp, đồng thời sáng lên, rung động ông ông, giống như Linh Vực đang cộng hưởng.

Sắc mặt Giao Tam nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

“Ầm ầm” một tiếng!

Một mâm tròn màu đỏ sậm to bằng căn phòng bay ra từ trong Linh Vực, trên mâm tròn có sáu vòng xoáy màu đen, chuyển động nhanh chóng, bắn ra thiên thạch, khí tức mênh mông đáng sợ.

Vũ Dương bay người rơi vào bên cạnh Giao Tam, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Chân Ngôn Bảo Luân phía sau y lập tức bắn ra, lóe lên hòa cùng mâm tròn đỏ sậm tạo thành một thể.

Ầm ầm ầm!

Mâm tròn đỏ sậm lập tức lớn lên gấp bội, phía trên xuất hiện những phù văn màu vàng, tản ra nhè nhẹ lực lượng Thời Gian pháp tắc, rồi lại cùng Luân Hồi pháp tắc trên mâm tròn đỏ dung hợp cộng hưởng.

Bên ngoài đại điện, Hàn Lập thấy cảnh này, ngoài kinh ngạc, không biết tại sao lại mơ hồ có một cảm giác mất mát vi diệu lướt qua trong lòng.

Trước kia chỉ có Thời Gian pháp tắc của hắn cùng Luân Hồi pháp tắc của Giao Tam có thể dung hợp phát sinh ra cộng hưởng, hôm nay Vũ Dương vậy mà cũng có thể làm được.

Bất quá Hàn Lập rất nhanh vứt bỏ ý nghĩ này, Vũ Dương tu luyện "Chân Ngôn Hóa Luân Kinh", có thể cùng Luân Hồi pháp tắc của Giao Tam sinh ra cộng hưởng là chuyện đương nhiên.

Chỉ là pháp tắc của hai người cộng hưởng chưa cân đối lắm, không trôi chảy như hắn và Giao Tam liên thủ.

"Đi!" Hai tay Giao Tam và Vũ Dương đẩy về phía trước.

Mâm tròn đỏ sậm lập tức bắn ra cuồn cuộn, lấy khí thế dời non lấp biển đánh vào trên tế đàn màu vàng.

"Ầm ầm ầm" liên tiếp mấy tiếng giòn vang, mấy tên kim nhân phía trước bị mâm tròn đánh trúng, lập tức nổ tung, không có chút sức chống cự.

Quá trình này tuy phức tạp, kì thật diễn ra trong nháy mắt.

Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân chứng kiến cảnh này, thần sắc đại biến, âm thầm tự trách bản thân không nên phân tâm, đồng thời hai tay vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Kỳ thực tu vi Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân cũng đã đạt tới Đại La Hậu Kì, bình thường rất ít khi phân tâm, nhưng Thạch Không Mặc tu luyện chính là Tâm Ma pháp tắc, trong lúc nhất thời có thể bất tri bất giác ảnh hưởng tâm trí của người khác.

Đám người Giao Tam, Vũ Dương biết rõ thần thông của Thạch Không Mặc, trên người sớm đã mang theo bảo vật phòng ngự. Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân không biết chuyện này nên không phòng bị mới bị trúng chiêu, trong lúc nguy cấp lại vô tình tạo cơ hội cho Giao Tam và Vũ Dương.

Dưới sự thi pháp của hai người, pháp trận xung quanh tế đàn màu vàng bừng sáng, vô số phù văn tuôn ra từ mặt đất, sáp nhập vào bên trong pháp trận.

Trên người những tên kim nhân lập tức xuất hiện hoa văn màu vàng, thân hình phồng lớn thêm, đao kiếm trong tay lại càng sáng chói mắt, chém về phía trước.

Từng luồng đao kiếm phát sáng gào thét bắn ra, đan vào tạo thành lưới vàng lớn, tỏa ra kim quang ngút trời, ngăn cản mâm tròn đỏ sậm.

“Ầm ầm ầm” một tiếng nổ mạnh rung trời phát ra!

Thiên thạch phát ra từ mâm tròn đỏ sậm đâm vào lưới vàng, hai luồng sáng một đỏ một vàng tách ra, đâm thẳng lên trời, tạo thành vòng xoáy gió lốc màu trắng xóa, đồng thời bên trong còn xen lẫn màu đen, rõ ràng là những vết nứt không gian, bắn ra đầy trời.

Trong lúc nhất thời, âm thanh “xùy xùy” vang vọng toàn bộ đại điện.

Hào quang trên mâm tròn đỏ sậm chớp động, bản thân nó cũng tiếp tục xoay tròn, nhìn như một cái ma bàn khổng lồ.

Lưới vàng kịch liệt run rẩy một hồi, sau đó phát ra tiếng tách tách, như tiếng đồ sứ bị nứt, tiếp theo vỡ vụn thành từng mảnh.

Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân vội vàng thi pháp, mặc dù chiếm giữ địa thế, nhưng cuối cùng uy năng so ra vẫn kém pháp tắc cộng hưởng của Giao Tam và Vũ Dương.

Mâm tròn đỏ sậm dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục cuồn cuộn về phía trước, dễ dàng nghiền nát kim nhân, nhanh như chớp đánh tới tế đàn.

Dương Quân Tử, Lôi Quân Chân Nhân muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp, thần sắc hai người dường như cũng không lúng túng.

Một ảo ảnh đỏ sậm hiện lên, mâm tròn lập tức đến trước tế đàn, hung hăng đập xuống.

Nhưng vào thời khắc này, không gian xung quanh tế đàn bỗng nhiên dao động, từng tia sáng đen bay ra, nhanh chóng tụ lại một chỗ tạo thành màn hào quang màu đen, bao phủ toàn bộ tế đàn.

Mâm tròn đỏ sậm đánh vào màn hào quang màu đen, phát ra một tiếng "Keng" thật lớn!

Màn hào quang màu đen khẽ rung động, chỗ bị đánh trúng lõm xuống phía dưới.

Nhưng công kích của mâm trong cũng chỉ có vậy, mặc cho nó xoay tròn tấn công thế nào, vẫn không phá vỡ được màn hào quang.

“Luân Hồi Điện các ngươi phái một lượng lớn nhân lực tấn công những nơi yếu hại của Cửu Nguyên Quan chúng ta, sau lưng lại đưa cao thủ lẻn vào Cửu Nguyên Cung, thật sự là một kế tuyệt diệu! Đáng tiếc các ngươi không nghĩ tới vòng bảo hộ Huyền Nguyên Ám Quang, cấm chế này do chính Huyền Nguyên Đạo Tổ tự tay bố trí, bằng chút bản lĩnh ấy của các ngươi mà có thể phá vỡ, quả thực là nằm mơ!” Giữa không trung, Thuần Quân Chân Nhân lui người về phía sau, lật tay lấy ra một viên đan dược màu đỏ ăn vào, vết thương trên người nhanh chóng khép lại, trong miệng cười lạnh

nói.

Lôi Quân Chân Nhân mỉm cười, Dương Quân Tử cũng vui vẻ, hai tay vừa nhấc lên, đang muốn làm gì đó.

Vào thời khắc này, một thân ảnh nhanh như điện bay tới trước người Lôi Quân Chân Nhân, đúng là Lục Xuyên Phong.

Cũng không thấy y hành động thế nào, vô số luồng ánh sáng màu lam nổ bắn ra từ trên người y. Mỗi luồng sáng tỏa ra khí tức cực kì băng hàn, như mưa rơi đánh tới Lôi Quân Chân Nhân.

Một cỗ khí tức cực hàn lập tức tràn ngập toàn bộ đại điện, làm cho người ta phát run.

Bên Dương Quân Tử cũng có bóng người chớp động xuất hiện, là Vũ Dương, hai tay gã hoạt động liên tục.

Từng chưởng ảnh màu vàng xuất hiện trên đầu Dương Quân Tử, như sóng dữ chụp về phía gã.

Giữa không trung, Thạch Không Mặc cũng toàn lực thúc giục Linh Vực, dồn ép Thuần Quân Chân Nhân liên tục lui về phía sau.

Vào thời khắc này, Giao Tam như quỷ mị, chớp động một cái đã xuất hiện gần tế đàn, lật tay lấy một vật ném ra.

“Cái đó là…” Ngoài điện, ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

Vật Giao Tam ném ra, rõ ràng là khối lệnh bài màu đen ngày đó lấy được trong Tuế Nguyệt Tiên Phủ.

“Huyền Nguyên Hắc Lệnh! Ngươi sao lại có vật này?” Vẻ tươi cười trên mặt Thuần Quân Chân Nhân trong chốc lát biến mất, bộ dáng trở nên lúng túng.

Thân hình lão khẽ động, muốn bay xuống phía dưới.

“Ha ha, lão mũi trâu, chúng ta chưa phân thắng bại, ngươi đã muốn đổi đối thủ sao? Đến đây, chúng ta đánh nhau thêm ba trăm hiệp!” Thạch Không Mặc cười lớn một tiếng, ngoắc ngón tay về phía Thuần Quân Chân Nhân.

Bóng đen trước người Thuần Quân Chân Nhân chớp động, Quỷ Trảo như thật như ảo lại xuất hiện, cào mạnh về phía lão.

Lục Xuyên Phong và Vũ Dương cũng ra tay toàn lực, gắt gao cuốn lấy Lôi Quân Chân Nhân và Dương Quân Tử.

Giờ khắc này, Giao Tam há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, hóa thành một đám huyết quang lóe lên rồi dung nhập vào trong thiết bài màu đen, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trên thiết bài “phần phật” một tiếng, cháy lên một ngọn lửa màu đen, theo pháp quyết trong tay Giao Tam, mãnh liệt kéo dài ra, biến thành một thanh kiếm lửa màu đen, chém về phía màn bảo hộ Huyền Thiên Ám Quang.

Màn bảo vệ Huyền Thiên Ám Quang vừa rồi thoạt nhìn còn kiên cố, không gì có thể phá, nhưng đứng trước kiếm lửa bỗng nhiên cực kì yếu ớt, “xoẹt” một tiếng bị chém ra một lỗ hổng thật to.

Cả người Giao Tam nhoáng một cái, từ lỗ hổng bay vào trong màn hào quang, tay chộp vào trong hư không.

Trên tế đàn lóe lên, một bàn tay đỏ sậm xuất hiện, chộp vào đám mây đang biến thành lửa đỏ.

Ba người Thuần Quân Chân Nhân thấy cảnh này, đều phát ra tiếng rống giận, tuy vậy cũng không làm gì được.

Nhưng vào thời khắc này, biến cố phát sinh!

------oOo------

Chương 1253: Một kiện hàng fake

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Tán Tu*
***Biên**: Độc Hành*

Đám mây màu đỏ bị bàn tay bắt lấy bỗng nhiên phồng lên, trong tích tắc to gấp mười lần, bên trong bắn ra tia lửa, đẩy lui bàn tay, khiến nó không giữ được đám mây.

Sắc mặt Giao Tam khẽ biến, há miệng phun tiếp một cái.

Một luồng hào quang màu đỏ sậm bắn ra, trong đó ẩn chứa cả trăm sợi tơ Luân Hồi pháp tắc, dung nhập vào bàn tay khổng lồ.

Một cỗ linh áp sâu không lường được phát ra từ bàn tay khổng lồ, tàn sát bừa bãi trong đại điện không kiêng nể gì cả, không gian xung quanh tế đàn giống như mặt nước, gợn sóng kịch liệt.

Năm ngón tay trên bàn tay khổng lồ khẽ dùng lực, hào quang đỏ sậm chợt hiện, lập tức đè xuống đám mây.

Bất quá không chờ Giao Tam lộ ra vẻ tươi cười, đám mây bị đè xuống lại tiếp tục lóe lên, đồng thời phóng xuất ra bốn màu lục, lam, vàng, kim.

Ngũ sắc quang mang hòa trộn, pháp tắc lực lượng trong đó dung hợp cộng hưởng với nhau.

"Ầm ầm" một tiếng thét cực lớn từ trong đám mây phát ra, ngũ sắc quang mang tăng vọt mấy chục lần, biến thành mặt trời nhỏ, trong chốc lát chiếu rọi toàn bộ không gian bên trong Huyền Thiên Ám Quang, hơn nữa giống như chong chóng xoay tròn cắt về mọi phía.

Mỗi một tia sáng ngũ sắc tựa như lưỡi dao vô cùng sắc bén, những nơi nó đi

qua đều tạo thành vết rách không gian.

“Xoẹt” một tiếng, bàn tay khổng lồ nhìn uy năng không nhỏ lại giống như tờ giấy, dễ dàng bị xé rách.

“Không ổn! Cửu Chân, mau lui lại!” Bên ngoài màn hào quang, Vũ Dương thấy cảnh này, sắc mặt đại biến hô lên.

Giao Tam cũng hoảng sợ, cả người cấp tốc bắn ngược ra sau, đồng thời phất tay lên, trong tay hiện ra một cây cờ màu đen, hóa thành màn sáng tối om trước người.

Tay còn lại cũng tung chưởng xuất ra một cây thước ngọc, tuôn ra một ngọn lửa màu bạc.

Cả hai vừa xuất hiện, hóa thành hai lớp màn sáng bảo vệ hình cầu bao bọc quanh người nàng.

Giao Tam làm xong những việc này, những lưỡi dao ngũ sắc cũng bay vụt tới, chém lên vòng bảo hộ.

Một tiếng nứt vỡ giòn tan, hai màn sáng ngăn cản được một nhịp thở, liền vỡ vụn hoàn toàn.

Bất quá Giao Tam cũng đã trốn ra ngoài Huyền Thiên Ám Quang.

Nhưng không đợi Giao Tam thả lỏng, những lưỡi dao ngũ sắc lại chém lên trên Huyền Thiên Ám Quang.

Huyền Thiên Ám Quang dường như rất dễ phá vỡ từ bên trong, trên bề mặt hiện ra nhiều vết rách, sau đó “Ầm” một tiếng vang thật lớn, toàn bộ nổ tung ra.

Hàng vạn lưỡi dao ngũ sắc bắn ra, nhưng có thể do trảm phá Huyền Thiên Ám Quang tiêu hao quá nhiều lực lượng, lưỡi dao ban đầu đã biến thành sóng ánh sáng, sóng dữ như thủy triều quét qua toàn bộ đại điện.

Đám người Thạch Không Mặc, Thuần Quân Chân Nhân, Vũ Dương bị sóng ánh sáng ngũ sắc quét tới, giống như bị vô số thiên thạch đập trúng, không có lực phản kháng bay ngược ra sau, trùng trùng điệp điệp nện vào vách tường xung quanh đại điện.

Giao Tam ở gần nhất, bị va đập mạnh nhất, toàn bộ người lõm sâu vào trong vách tường, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

Chỉ có cô gái áo đen đứng cách tế đàn khá xa, bị ảnh hưởng ít hơn một chút, tuy rằng cũng bị đánh bay ra ngoài, nhưng miễn cưỡng vẫn ổn định được thân hình.

Bất quá chiếc mũ rộng vành của cô gái áo đen bị xốc lên một góc, lộ ra nửa khuôn mặt.

Bên ngoài đại điện, Hàn Lập xa xa trông thấy, toàn bộ cơ thể như bị sét đánh, mắt trợn tròn nhìn chăm chăm vào cô gái áo đen.

Ánh sáng ngũ sắc dày đặc cũng không duy trì bao lâu, rất nhanh phiêu tán biến mất, trong đại điện khôi phục lại bình tĩnh.

Toàn bộ tế đàn bây giờ đã triệt để biến mất, chỉ còn lại một mảnh phế tích. Đám mây ngũ sắc trên tế đàn cũng biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ nghe “leng keng” một tiếng giòn vang, một luồng sáng ngũ sắc rơi gần cửa điện.

Bên trong luồng sáng là một bình nhỏ ngũ sắc to bằng nắm đấm, thân bình nhỏ nhắn tinh tế, phía trên còn có hoa văn hình chiếc lá, thoạt nhìn đầy vẻ thần bí.

“Cái này…” Thân thể Hàn Lập lần nữa chấn động, trên mặt lộ ra biểu cảm khó tin.

Bình nhỏ kia ngoại trừ màu sắc bên ngoài, còn lại tất cả đều giống y đúc Chưởng Thiên Bình của hắn.

“Bình này giống Chưởng Thiên Bình như đúc, chẳng lẽ lại là một vật phỏng chế?” Hàn Lập rất nhanh tỉnh táo lại, trong lòng nhớ lại.

Phải biết rằng, năm đó trong tay Mã Lương cũng có một cái bình phỏng chế Chưởng Thiên Bình, với khả năng của Cửu Nguyên Quan, tạo ra thêm một cái nữa cũng không khó khăn gì.

Chỉ là cái bình nhỏ ngũ sắc trước mắt, uy năng đã vượt qua cái trong tay Mã Lương, cảm giác không thua kém Chưởng Thiên Bình bao nhiêu.

Cô gái áo đen vừa đúng lúc bị đánh bay đến gần cửa đại điện, mắt thấy cảnh này, lập tức vui mừng nhào tới chỗ bình nhỏ.

Đồng thời tay áo nàng phất một cái, hào quang đỏ sậm bắn ra, cuốn về phía bình nhỏ ngũ sắc, mắt thấy sắp thành công.

Nhưng vào thời khắc này, một tịa điện quang màu tím và một ngọn lửa từ ngoài điện nhanh chóng bay đến, hầu như đồng thời đánh vào hào quang đỏ sậm của cô gái áo đen.

Cô gái áo đen không ngờ sự việc xảy ra như vậy, “Ầm” một tiếng, hào quang đỏ sậm dễ dàng bị xé rách.

Theo sau điện quang và ngọn lửa, hai bóng người một tím một đỏ hiện ra, đúng là Hoắc Uyên và Xích Mộng.

Hoắc Uyên bấm niệm pháp quyết thúc giục, tia điện màu tím phân ra, biến thành hai con mãng xà màu tím, dài mấy trượng. Trên người chúng nhúc nhích những luồng điện quang chói mắt, miệng phát ra “tê tê…ê….ê ê ê”, giống như vật còn sống, thanh thế cực kì kinh người.

“Vù”

Một con mãng xà di chuyển, đánh về phía cô gái áo đen.

Con mãng xà còn lại đánh về phía ngọn lửa, nó xoay người một cái, trong nháy mắt đã quấn được ngọn lửa giam vào trong.

Cùng lúc đó, con mãng xà này phun ra một tia lôi điện màu tím, bắn về phía bình nhỏ ngũ sắc trên mặt đất.

“Đừng có nằm mơ!” Xích Mộng giận dữ, há miệng phun một cái.

Trong miệng xì ra một ngọn lửa đỏ, trong nháy mắt hóa thành lưới lửa đỏ thẫm, bọc con mãng xà màu tím lại.

Con mãng xà này và tia lôi điện nó bắn ra bị lưới lửa bao lại, tiếng "xì xì" vang lên, sau đó cả hai tán loạn biến mất.

Cùng lúc đó, Xích Mộng vung tay lên.

Một luồng ánh sáng đỏ bắn ra, quay tít một vòng hóa thành một màn hào quang đỏ thẫm, trên đó còn có chín con Hỏa Long quấn quanh, chính là Cửu Long Thần Hỏa Tráo, quay đầu chụp xuống Hoắc Uyên.

Sắc mặt Hoắc Uyên trầm xuống, tay vỗ vào trán, lập tức hiện ra Lôi Văn màu tím phức tạp, chớp động tạo thành lôi quang màu tím kinh người.

Ánh sáng tím lóe lên, hai viên lôi châu màu tím từ Lôi Vân bắn ra, nhanh chóng to lên, biến thành hai bánh xe đụng vào nhau.

Tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên, một đám Lôi Vân màu tím to khoảng mười trượng đột nhiên xuất hiện, vô số luồng lôi điện trong đám mây chớp nháy, tiếng nổ, tiếng rít đan xen vào nhau, phảng phất khủng bố như Lôi Thần hàng thế.

Lôi Vân màu tím chớp động hào quang, nghênh đón Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong không trung.

Lôi quang kịch liệt xung đột với Hỏa Diễm, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Lôi Vân màu tím này nhìn như bình thường, kì thực lại ẩn chứa uy năng sâu không lường được, vậy mà ngăn cản được Cửu Long Thần Hỏa Tráo trong

không trung.

Hai người mặc dù đến cùng nhau, nhưng bảo vật ở trước mắt, lập tức đánh nhau tranh giành.

Bên kia thân hình cô gái áo đen bị lôi điện mãng xà màu tím tấn công, một tay kết quyết, lần nữa gọi ra tấm kính cổ màu đỏ sậm.

Một luồng sáng đỏ sậm bắn ra từ trên mặt kính, xuất hiện trên đầu mãng xà.

"Ầm" một tiếng, đầu mãng xà vỡ tan, thân thể cũng vỡ vụn.

Ánh mắt cô gái áo đen che dưới tấm lụa lóe lên, thừa dịp Xích Mộng đang đánh nhau với Hoắc Uyên, hào quang màu đen trên người chớp động, thân hình đột nhiên biến mất, im hơi lặng tiếng lao về phía bình nhỏ trên mặt đất.

"Đừng tưởng rằng ẩn mình là có thể lừa gạt chúng ta!" Xích Mộng bỗng nhiên quay đầu, trong tay bấm niệm pháp quyết.

Hai con Hỏa Long trên Cửu Long Thần Hỏa Tráo há miệng, phun ra hai ngọn lửa, đánh về phía cô gái áo đen, những nơi ngọn lửa đi qua, hư không trực tiếp bị đốt tan.

Hoắc Uyên cũng đưa tay chỉ một cái, hơn mười khối Lôi Hỏa màu tím bay vụt xuống, đánh tới cô gái áo đen, vậy mà cũng khám phá ra thuật ẩn thân của cô gái.

Lôi điện pháp tắc khiến người ta kinh sợ tỏa ra từ Lôi Hỏa màu tím, dường như có thể hủy diệt cả trời đất.

Cô gái áo đen híp mắt lại, không lùi mà tiến, bỗng nhiên tăng tốc lao tới chỗ bình nhỏ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, nàng há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, sau đó bấm niệm pháp quyết.

Tinh huyết lập tức hóa thành một đoàn huyết quang, sáp nhập vào chiếc

kính cổ.

Chiếc kính cổ lập tức to lên gấp bội, phía trên còn hiện ra những hoa văn hình mâm tròn, cấp tốc chuyển động.

“Ô..ô..n..g” một tiếng, một luồng sáng đỏ sậm gấp mười lần bắn ra từ chiếc kính cổ, bọc hai con Hỏa Long và mười khối Lôi Hỏa lại.

Luồng sáng tầng tầng lớp lớp dày mỏng khác nhau, làm người ta cảm giác như lọt vào mê cung huyền ảo. Hỏa Long và Lôi Hỏa bị khựng lại tại chỗ, sau đó bắt đầu tan vỡ.

Có thể do Hỏa Long và Lôi Hỏa ẩn chứa uy năng quá mức cường đại, tốc độ tan vỡ vô cùng chậm.

Thân hình cô gái áo đen cũng mãnh liệt ngừng một lát, nhưng nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nhào lên, chớp mắt đã cách bình nhỏ khoảng ba thước.

Xích Mộng thấy cảnh này, khuôn mặt biến đổi, trợn mắt hét lớn, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo không dây dưa cùng Lôi Vân màu tím nữa, hóa thành một luồng hào quang đỏ thẫm chụp xuống cô gái áo đen.

Chín con Hỏa Long cũng bay ra, cắn về phía cô gái áo đen, trong miệng phun ra ngọn lửa đỏ thẫm, đánh vào luồng sáng do cổ kính tạo ra.

Nhiệt độ bên trong đại điện tăng vọt, giống như đang ở trong biển dung nham.

Hoắc Uyên cũng không đánh nhau với Xích Mộng nữa, gầm lên một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Lôi Vân màu tím như sóng dữ cuồn cuộn, toàn bộ bay vụt xuống, “ầm ….ầm…ầm”, hơn trăm khối Lôi Hỏa vừa thô vừa to rơi xuống như mưa, đánh vào luồng sáng của kính cổ.

Luồng sáng lập tức chấn động kịch liệt, sau đó ầm ầm vỡ vụn, hóa thành từng điểm sáng phiêu tán.

Cùng lúc đó, kính cổ đỏ sậm cũng “lạch cạch” một tiếng, bể thành hai nửa, triệt để bị phá hủy.

------oOo------

Chương 1254: Người trong mộng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Lúc cổ kính vỡ vụn, sắc mặt nữ tử áo đen đỏ lên, há miệng phun ra một ngụm nhỏ máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch, tựa hồ bởi vì bản mệnh Tiên khí bị hủy, dẫn đến bản thể thụ thương.

Bất quá nàng cũng không nhìn cổ kính vỡ vụn kia, tay phải nhanh chóng duỗi ra.

Một cỗ quang mang đỏ sậm từ lòng bàn tay nàng bắn ra, một tay quấn lấy bình nhỏ năm màu, nắm ở trong tay.

Xích Mộng và Hoắc Uyên thấy cảnh này, đều giận tím mặt, trên thân đại thịnh quang mang, cùng bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Chín con Hỏa Long và trên trăm đạo lôi hỏa đột nhiên sáng lên, tốc độ đột ngột tăng gấp bội, thình lình vây quanh bốn phương tám hướng nữ tử áo đen, đánh xuống đầu nàng, một cỗ áp lực khổng lồ theo đó chụp xuống.

Nữ tử áo đen vốn đã bị thương nặng, giờ phút này bị áp lực khổng lồ đè ép, cả người "Bịch" một tiếng ngã xuống đất, nhưng tay phải vẫn như cũ nắm chắc bình nhỏ năm màu kia.

Ba người giao thủ nhìn như phức tạp, kỳ thật chỉ trong chớp mắt.

Giờ phút này, bọn người Thuần Quân chân nhân, Thạch Không Mặc, Vũ Dương bị đánh bay đến vách tường đại điện, đều đã chậm một hơi, vội nhìn sang phía bình nhỏ năm màu bên kia.

Thấy nữ tử áo đen hãm sâu tuyệt cảnh, sắc mặt Vũ Dương, Giao Tam đều đại biến.

Hai người không để ý thương thế trên người, hóa thành hai vệt độn quang bay nhào qua phía lối vào, không tiếc bất cứ giá nào phải cứu nữ tử áo đen kia.

Chỉ tiếc hai người cách quá xa, rõ ràng không tới kịp rồi.

Giờ phút này, mũ rộng vành trên đầu nữ tử áo đen bị đánh bay ra ngoài, mạng che mặt cũng biến mất không còn tăm tích, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ tuyệt mỹ, linh động.

Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn công kích đáng sợ từ tứ phía bay vụt đến, gương mặt dưới khăn che mặt cũng lộ ra một tia tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc này, hư không chung quanh nàng ba động cùng một chỗ, một bóng người trống rỗng xuất hiện, chính là Hàn Lập.

Hắn phất tay áo lên, một mảnh kim quang như thực chất từ trong tay áo tuôn ra, lóe lên bay vụt đến đỉnh đầu nữ tử áo đen.

"Phần phật" một tiếng, kim quang trải rộng ra, hóa thành một mảnh khánh vân màu vàng dày đặc. Trong khánh vân màu vàng có vô số phù văn nhảy lên, càng phát ra trận trận phạm âm, bao phủ Hàn Lập và nữ tử áo đen vào trong.

"Đây là..." Vũ Dương nhìn thấy khánh vân màu vàng, biến sắc, thân hình phi độn dừng lại.

Thuần Quân chân nhân thấy cảnh này, thần sắc cũng biến đổi.

Hỏa Long, lôi hỏa rơi xuống như mưa, bao phủ khánh vân màu vàng vào trong đó.

Tiếng lôi minh vang lên ầm ầm, trong đó còn kèm theo hỏa diễm quay cuồng, tiếng rồng ngâm hổ gầm.

Ánh lửa quay cuồng, lôi điện lập loè, hư không trong phương viên mấy

chục trượng đều vỡ vụn, từng vết nứt không gian xen lẫn cắt chém nhau, thiên địa linh khí càng như nước sôi quay cuồng kịch liệt, hiện ra tình cảnh huỷ diệt.

Cả tòa đại điện lắc lư không thôi, mặt đất và vách tường chung quanh chớp động kim quang, giống như không chịu nổi nguồn lực lượng kịch liệt không gì sánh được này, muốn đổ sụp xuống.

Một hồi lâu qua, hỏa diễm lôi quang khuấy động mới ngừng phiêu tán, hư không vỡ vụn cũng nhanh chóng tự lấp đầy, hiện ra tình cảnh bên trong.

Khánh vân màu vàng nhìn bị bào mất một tầng, nhưng giờ phút này vẫn như cũ lù lù bất động, mặt ngoài chớp động kim quang loá mắt, một chút vết tích rạn vỡ cũng không có.

Xích Mộng và Hoắc Uyên thấy cảnh này, trên mặt đều lộ ra vẻ khó tin.

Vừa rồi công kích nhìn như bình thường, kì thực hai người đã dùng toàn lực, vậy mà không thể phá vỡ lớp kim vân mỏng manh này.

Nhưng vào lúc này, "Xuy xuy" hai tiếng duệ khiếu vang lên, hai đạo kim mang kinh người bay vụt tới, chém về phía hai người Xích Mộng và Hoắc Uyên.

Thần sắc hai người Xích Mộng khẽ biến, vội vàng lách mình lui lại, tránh thoát kim mang trảm kích.

Kim mang kia bức lui hai người, cũng không tiếp tục truy kích, lập tức bắn ngược quay về, lóe lên một cái rồi chui vào trong tay áo Vũ Dương biến mất.

Thân hình Vũ Dương khẽ động, rơi vào phụ cận khánh vân màu vàng.

Vèo vèo vèo!

Giao Tam, Lục Xuyên Phong, thậm chí Thạch Không Mặc cũng bay vụt tới, rơi vào phụ cận khánh vân màu vàng, ẩn ẩn bảo hộ cả hai vào giữa.

Khánh vân màu vàng ba động cùng một chỗ, phần phật một chút, lượn lờ lộ ra bên trong hai người Hàn Lập và nữ tử áo đen.

Hàn Lập phất tay thu hồi khánh vân màu vàng, không để ý đến những người khác, nhìn về phía nữ tử áo đen.

"Uyển Nhi..." Hắn vốn luôn bảo trì tỉnh táo, giờ đã triệt để biến mất, cả người ngây dại, bờ môi mấp máy mấy lần, trong miệng nhẹ giọng kêu.

Gương mặt nhớ thương kia, không biết đã gặp trong mộng bao nhiêu lần, giờ phút này xuất hiện ngay trước mắt, tựa hồ lần đầu gặp gỡ nhiều năm trước, không chút biến hoá nào.

Chỉ là nhiều hơn mấy phần tiên khí, đẹp càng thêm xuất trần, để cho người tan nát cõi lòng.

Lúc này trong đầu Hàn Lập không còn thứ gì khác nữa, cái gì tu luyện, cảnh giới, công pháp, khẩu quyết, hết thảy ném ra sau đầu, trong mắt chỉ có thiếu nữ mảnh mai trước mặt, chỉ muốn che chở nàng trong tay. Nhưng lại sợ đụng một cái, thiếu nữ như mộng ảo trước mắt sẽ biến mất không thấy nữa, hết thảy cũng chỉ là một trận ảo mộng của mình.

Một loại tình cảm tràn ngập tâm linh Hàn Lập trước nay chưa từng có, tâm cảnh của hắn tiếp tục tăng trưởng.

"Bụp" một tiếng vang nhỏ, bình cảnh nào đó đã vỡ vụn, tâm cảnh Hàn Lập đạt đến một cảnh giới mới.

"Uyển Nhi? Ngươi nói là ta? Đa tạ ân các hạ cứu giúp, bất quá tiểu nữ tên là Như Sương, cũng không phải là Uyển Nhi gì đó." Đôi mi thanh tú nữ tử áo đen cau lại nhìn Hàn Lập một chút, sau đó tự đứng lên, thần sắc lãnh đạm nói.

Trong lúc nói chuyện, nàng lật tay lấy ra một viên đan dược màu đỏ ăn vào, trên mặt chớp động hồng quang, khí tức lập tức khôi phục một chút.

"Như Sương..." Thân thể Hàn Lập chấn động, thần sắc khôi phục lại, nhưng cũng ngây người tại nơi đó.

"Hàn đạo hữu, đa tạ ngươi vừa mới cứu giúp Như Sương muội muội, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Giao Tam nhìn thấy cử động của Hàn Lập, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức nói ra.

Hàn Lập nhìn Giao Tam một chút, không phản ứng gì, lại dời ánh mắt lần nữa nhìn về phía thiếu nữ áo đen.

Mũi ngọc tinh xảo của thiếu nữ áo đen nhíu một cái, lách mình trốn sau lưng Vũ Dương, tránh ánh mắt của Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi đau xót, ánh mắt lạnh lùng liếc Vũ Dương một cái, hai tay không khỏi âm thầm nắm chặt.

Hắn và Uyển Nhi nhiều năm vợ chồng, tâm ý tương thông, sẽ không nhìn lầm, thiếu nữ mặc áo đen này tuyệt đối chính là thê tử Nam Cung Uyển của mình.

Mặc dù việc này có điểm đáng ngờ trùng điệp, tỉ như Nam Cung Uyển tại sao xuất hiện ở đây, còn trở thành người Luân Hồi điện, mà tu vi lại đạt đến Đại La cảnh. Nhưng Hàn Lập tin tưởng cảm giác của mình.

"Bây giờ không phải lúc trò chuyện, đồ vật đã tới tay, lập tức rút lui!" Vũ Dương chú ý tới ánh mắt Hàn Lập, nhíu mày một cái, lập tức nói ra.

Nhưng gã còn chưa dứt lời, "Ầm ầm" một tiếng vang trầm, cửa chính đại điện đột nhiên đóng lại, nhốt tất cả mọi người ở trong điện.

Sắc mặt đám người trong điện đều biến đổi.

Xích Mộng cách đại môn gần nhất, lập tức đưa tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Lập tức một đạo ánh lửa hình kiếm màu đỏ bắn ra, bên trong ẩn chứa Hỏa Chi Pháp Tắc chi lực cấp tốc chuyển động co rút lại, đánh vào trên đại môn.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, ánh lửa hình kiếm lập tức bạo liệt ra, hóa thành một đóa mây hình nấm màu xích hồng. Hỏa Chi Pháp Tắc chi lực ẩn chứa bên trong cũng nổ tung bành trướng ra, đánh thẳng vào đại môn đang đóng chặt.

Trên đại môn lập tức hiện ra một tầng kim quang, nhẹ nhàng chớp động.

Đám mây hình nấm xích hồng không duy trì được bao lâu, rất nhanh phiêu tán.

Chỗ đại môn bị đánh trúng bóng loáng như mới, một chút vết tích cũng không lưu lại.

Xích Mộng nhìn thấy cảnh này, gương mặt xinh đẹp lập tức trầm xuống.

"Trên đại môn có cấm chế tổ sư tự tay bố trí, đáng tiếc khởi động lên, cần tốn hao không ít thời gian, bất quá cuối cùng vẫn kịp." Vào thời khắc này, một tiếng cười lạnh từ bên cạnh truyền tới, Thuần Quân chân nhân chậm rãi đi tới, trên mặt hoàn toàn không biểu lộ gì, ánh mắt hờ hững đảo qua mọi người tại đây.

Dương Quân Tử và Lôi Quân chân nhân giờ phút này đứng sau lưng Thuần Quân chân nhân, trong tay đều cầm một lệnh bài óng ánh kim quang, bấm niệm pháp quyết thôi động không thôi.

Trên lệnh bài chớp động lên từng vòng từng vòng sóng ánh sáng màu vàng, khuếch tán ra chung quanh.

"Ông" một tiếng, trên đại điện phụ cận nổi lên một tầng kim quang như lưu ly, vây kín mít toàn bộ đại điện vào trong đó.

Hàn Lập giờ phút này đã khôi phục tỉnh táo, thấy tình cảnh chung quanh, sắc mặt không khỏi thay đổi một chút, lập tức nhìn về phía Dương Quân Tử và Lôi Quân chân nhân.

Khó trách hai người này vừa rồi một mực đợi trong pháp trận, lấy pháp trận

chi lực ngăn cản bọn người Giao Tam, nguyên lai âm thầm thôi động cấm chế đại điện.

Vừa rồi công kích của Xích Mộng không hiệu quả, cấm chế nơi đây đúng là cường đại dị thường.

Mà lại...

Hàn Lập nhìn lên nóc đại điện một cái, nhíu mày.

Lúc hắn vừa mới thi triển Bất Hủ Kim Vân cứu viện thiếu nữ áo đen cũng cảm giác được, trong đại điện bị một cỗ vô hình chi lực bao phủ, lực lượng pháp tắc vận chuyển bị ảnh hưởng rất lớn.

Đám người Vũ Dương chiến đấu với quy mô rất nhỏ, có phần không tương xứng với thân phận Đại La cảnh bọn họ, triển khai Linh Vực cũng chỉ có thể khuếch tán ra xa mấy trượng, hơn phân nửa cũng chính vì nguyên nhân này.

Giờ phút này chung quanh đại điện nổi lên tầng kim quang như lưu ly này, khiến cho lực lượng vô hình này càng thêm mạnh mẽ không ít.

Ở vào tình thế như vậy, thực lực của bọn hắn căn bản không phát huy ra bao nhiêu, muốn rời khỏi chỉ sợ rất khó khăn.

Thần sắc bọn người Vũ Dương kế bên cũng khó coi, chỉ có Thạch Không Mặc vẫn như thường, vẫn ung dung đánh giá kim quang chung quanh.

Thuần Quân chân nhân nhìn về phía đoàn người Luân Hồi điện, ánh mắt dừng trên người Hàn Lập một chút, rất nhanh liền dời đi, rơi trên người Lục Xuyên Phong.

"Lục Xuyên Phong, Luân Hồi điện cho ngươi chỗ tốt gì, ngươ lại phản bội Thiên Đình, sát hại Phượng Thiên tiên sứ?" Trong mắt Thuần Quân chân nhân lóe lên một tia không hiểu, trầm giọng chất vấn.

"Thật có lỗi, cũng không phải là cấu kết, Lục mỗ vốn là người của Luân

Hồi điện." Lục Xuyên Phong mỉm cười, nói ra.

"Thật không ngờ... Rất tốt, không ngờ Luân Hồi điện vậy mà duỗi tay dài như vậy, ngươi đã là nội ứng Luân Hồi điện, vậy hôm nay mơ tưởng sống rời khỏi đây!" Thuần Quân chân nhân nghe vậy giật mình, nhưng lập tức lại khôi phục bình tĩnh, cười lạnh nói.

"Thuần Quân đạo hữu chỉ cần có năng lực này, tính mệnh Lục mỗ, ngươi cứ tùy thời cầm lấy!" Lục Xuyên Phong cười to nói.

Thuần Quân chân nhân hừ một tiếng, không để ý đến y nữa, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía hai người Xích Mộng và Hoắc Uyên, lạnh giọng nói ra: "Xích Mộng đạo hữu, Hoắc Uyên sơn chủ, hai người các ngươi chui vào chỗ sâu trong Cửu Nguyên quan ta, cướp đoạt bảo vật bản quan, là đạo lý gì? Hẳn là hai vị cũng cấu kết với Luân Hồi điện?"

"Thuần Quân quan chủ chớ hiểu lầm, Luân Hồi điện làm nhiều việc ác, tiểu nữ và Hoắc Uyên sơn chủ làm sao lại có quan hệ với bọn hắn. Hai người chúng ta vừa rồi thấy bảo bình kia sắp rơi vào tay Luân Hồi điện, mới ra tay ngăn cản, tuyệt không có ý cướp đoạt bảo vật quý quan." Nhãn châu Xích Mộng xoay động, nhàn nhạt cười một tiếng nói.

------oOo------

Chương 1255: Bàn tay vô hình

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành*

Hoắc Uyên cũng nghiêm mặt nói: "Không sai, lúc trước ta và Xích Mộng đạo hữu thấy đám người Luân Hồi điện này lẻn sâu vào trong Cửu Nguyên quan, nghĩ tới giao tình với quý phái, hai ta sợ bọn chúng làm điều bất lợi cho Cửu Nguyên quan, nên mới theo dõi một mạch đến đây."

Thuần Quân chân nhân hừ lạnh một tiếng, không tin nửa lời hai người, nhưng cũng không tiếp tục ép hỏi.

Lai lịch Xích Mộng và Hoắc Uyên đều cực kỳ sâu xa. Xích Mộng không cần nói, bản thân vốn có địa vị vô cùng quan trọng tại Thiên Đình, sau lưng lại có Xích Dung Đạo Tổ luôn bao che khuyết điểm. Đừng nói giờ này ả chưa làm gì, kể cả thật sự làm gì chăng nữa, Thuần Quân chân nhân cũng không dám xử lý ả, cùng lắm là quát tháo vài câu thôi.

Còn Hoắc Uyên chính là sơn chủ hiện tại của Bách Tạo sơn. Thế lực Bách Tạo sơn trải rộng khắp các đại Tiên Vực của Chân Tiên giới, mặc dù sau lưng không có Đạo Tổ tọa trấn, nhưng quan hệ cực kỳ mật thiết với Thiên Đình. Bao nhiêu năm qua, bất kỳ thế lực nào dám can đảm ra tay với Bách Tạo sơn đều rơi vào kết cục bi thảm, nhiều người coi Bách Tạo sơn hoàn toàn phụ thuộc Thiên Đình.

Tình cảnh trước mắt của Cửu Nguyên quan rất vi diệu. Thuần Quân chân nhân là quan chủ, phải để tâm tới đại cục, không thể tự nhiên gây ra tranh đấu giữa Cửu Nguyên quan cùng Bách Tạo sơn, huống chi nếu ép hai người, khiến bọn họ liên thủ với Luân Hồi điện thì nguy to.

Thuần Quân chân nhân liền nói: "Vậy thì tốt, nếu hai vị không có quan hệ gì với Luân Hồi điện, hãy đứng yên chờ một lát, đợi xử trí đám tặc tử Luân

Hồi điện này, sẽ để hai vị rời đi."

Nghe những lời này, trong lòng Xích Mộng và Hoắc Uyên cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, gật đầu rút lui đến một góc đại điện.

Mặc dù cả hai đều có hậu thuẫn, nhưng hiện tại thân ở Cửu Nguyên quan, nước xa không cứu được lửa gần, nếu như Thuần Quân chân nhân thật sự tay với bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói.

Xích Mộng khẽ mím môi, truyền âm hỏi: "Hoắc Uyên sơn chủ, bình nhỏ năm màu kia có phải món đồ do Bách Tạo sơn chủ đời trước, Bách Luyện Tiên Tôn luyện chế không?"

Hai người đứng sóng vai, thần sắc cũng không có địch ý.

Ánh mắt Hoắc Uyên hơi chớp, truyền âm trả lời: "Bình nhỏ kia quả thực có khí tức luyện chế của Bách Tạo sơn, hẳn là món đồ Bách Luyện sơn chủ luyện chế. Thế nhưng, năm đó Bách Luyện sơn chủ cũng chỉ luyện chế một cái phôi thai, xem ra Cửu Nguyên quan đã tiến hành luyện chế hai lần, so với dáng vẻ ban đầu đã khác một trời một vực, suýt nữa không nhận ra được."

Xích Mộng xoay chuyển ý nghĩ, lại truyền âm hỏi: "Bảo vật này nhìn rất bất phàm... Theo ý Hoắc sơn chủ, Cửu Nguyên quan tạo ra loại bảo vật này, rốt cuộc muốn làm gì?"

Hoắc Uyên suy nghĩ một lát, truyền âm đáp: "Có trời mới biết lão hồ ly hồ lô Thuần Quân này muốn làm cái gì, chỉ có lấy vật này nghiên cứu một chút, mới có thể biết Cửu Nguyên quan rốt cuộc đang giở trò quỷ gì."

Nghe vậy, Xích Mộng quay đầu nhìn về phía đám người Luân Hồi điện, đôi mắt đẹp chớp nháy, không biết đang nghĩ gì.

Hàn Lập thấy Thuần Quân chân nhân nói dăm ba câu điều đã đẩy hai người Xích Mộng với Hoắc Uyên ra, thầm hô lợi hại.

Rồi hắn lại cau mày, gấp gáp nghĩ đối sách.

Giờ phút này, nếu dùng Chưởng Thiên Bình xuyên qua thời không, mặc dù nhất định có thể thoát khỏi nơi đây, nhưng Nam Cung Uyển bây giờ không biết vì sao bị mất trí nhớ, hình như còn rất thù địch với hắn, tám phần sẽ không nguyện ý đi cùng.

Còn bọn người Vũ Dương, Giao Tam ở đây, hiển nhiên sẽ không cho phép hắn cưỡng ép mang Nam Cung Uyển đi.

Trong lòng Hàn Lập suy nghĩ, đuôi lông mày khẽ động, nhìn về phía Vũ Dương.

Lúc này mặc dù sắc mặt Vũ Dương lạnh lùng, nhưng khóe môi khẽ động.

Còn mấy người Giao Tam, Lục Xuyên Phong ở cạnh cũng nhẹ nhàng vểnh tai nghe, hình như bọn họ đang âm thầm trò chuyện với nhau.

Thạch Không Mặc nhìn về phía mấy người, ánh mắt chuyên chú, hiển nhiên cũng tham dự trong đó.

Thấy tình huống này, trong lòng Hàn Lập không khỏi hơi bực mình.

Hắn dù sao cũng là người Luân Hồi điện, Giao Tam và Vũ Dương trao đổi công việc lại gọi người ngoài như Thạch Không Mặc, nhưng không gọi hắn, rõ ràng không xem hắn là người một nhà.

Tuy vậy nhưng hắn cũng không thể trách được, dù sao mình cũng chưa thực sự coi bản thân mình là người Luân Hồi điện, hai bên cùng nhau hợp tác phần nhiều là dựa trên những khế ước nào đó.

Chỉ là, càng ngày hắn càng cảm thấy từ khi gia nhập Chúc Long Đạo đến về sau dính dáng đến tổ chức này, luôn có một đôi bàn tay vô hình trong bóng tối thúc đẩy mọi thứ, khiến cho hắn không thể nào loại bỏ hoàn toàn cảm giác đó.

Đặc biệt là sau khi hắn thấy Nam Cung Uyển xuất hiện trước mặt mình, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Xem ra đợi chuyện ở đây qua đi, nhất định phải điều tra rõ ràng.

Hắn không phải là kẻ thích bị điều khiển, vận mệnh của mình, nhất định phải hoàn toàn nắm giữ trong tay mình mới được.

Bên kia, Thuần Quân chân nhân nhìn hai người Xích Mộng lui lại, trong lòng hừ lạnh một tiếng, sắc mặt lại như thường, nhìn về phía đám người Vũ Dương để nói điều gì đó.

Thế nhưng không chờ y kịp mở miệng, mấy người Luân Hồi điện đột nhiên lao lên.

Thạch Không Mặc và Lục Xuyên Phong hóa thành hai luồng hào quang một đen, một lam, bay về phía ba người.

Thạch Không Mặc bấm niệm pháp quyết, mười ngón chuyển động liên tục.

Mấy chục kiếm ảnh màu đen bắn ra từ đầu ngón tay, chém về phía ba người Thuần Quân chân nhân.

Mỗi kiếm ảnh đều chớp sáng những cái ma nhãn màu đen, bên trong còn có những luồng hắc quang nhìn cực kỳ quái dị.

Mấy chục kiếm ảnh bay vút đi nhưng lại không có chút âm thanh kiếm rít nào, dường như những kiếm đen này không phải thực thể.

Lục Xuyên Phong kế bên há miệng phun ra lam quang, hai tay kết động như bánh xe.

Pháp quyết đủ mọi màu sắc từ hai tay gã bắn ra, đánh vào chùm linh quang trước mặt kia.

Chỉ trong chớp mắt, linh quang màu lam bung nổ ra, hóa thành vô số cây băng châm nhỏ bé màu lam dài hơn thước.

"Đi!" Lục Xuyên Phong bấm quyết, điểm một cái rồi hô lên một tiếng.

Băng châm màu lam ngợp trời như cung khỏe nỏ cứng, đồng loạt bắn ra, âm thanh chói tai rít lên, lao như mưa về phía ba người Thuần Quân chân nhân, thanh thế doạ người.

"Hừ, chó cùng rứt giậu!"

Thuần Quân chân nhân thấy thế công của hai người ác liệt, không hề hoảng sợ, ngược lại cười lạnh, hai tay chà xát rồi cùng giơ lên.

Hai luồng kim quang bay ra từ trong tay y, chia ra đánh tới hai bên vách tường trái phải của đại điện.

Dương Quân Tử và Lôi Quân chân nhân cũng lập tức thúc giục lệnh bài trong tay, chúng cũng liền bắn ra những luồng kim quang, chui vào trong vách tường chung quanh.

Tầng kim quang trong đại điện lập tức rung lên những đợt chấn động, từng tia hào quang màu vàng bay vụt ra, ngăn phía trước ba người lại. Đồng thời, chúng giống như những gợn sóng, cuồn cuộn quét tới phía Thạch Không Mặc và Lục Xuyên Phong.

Băng châm ngập trời của Lục Xuyên Phong đánh vào những hào quang màu vàng kia, liền như là trâu đất xuống biển, biến mất không còn tăm tích.

Những kiếm ảnh màu đen hữu hình vô chất của Thạch Không Mặc liên tiếp đột phá mấy tầng hào quang màu vàng, nhưng kiếm ảnh cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Trông thấy cảnh này, Thạch Không Mặc tỏ vẻ kinh ngạc: "Ồ, Phệ Linh cấm chế thật là lợi hại, lại có thể thôn phệ lực lượng pháp tắc trong Tâm Ma Chú Kiếm."

Vừa nói chuyện, tay lão vừa thay đổi pháp quyết.

Những kiếm ảnh màu đen kia cũng biến đổi theo, hóa thành từng sợi tơ màu đen mỏng manh như thực chất, xuyên thủng vài tầng hào quang màu vàng,

tiếp tục lao tới Thuần Quân chân nhân.

Có thể do kích thước bị thu nhỏ, những sợi tơ mỏng này khi xuyên qua hào quang dù vẫn bị ảm đạm đi, nhưng tốc độ mờ nhạt đã chậm hơn rất nhiều. Trong chớp mắt, chúng đã tới gần ba người Thuần Quân chân nhân.

Ba người vội vàng lách mình lùi lại, thúc giục hào quang màu vàng quanh người đối phó.

Lục Xuyên Phong giờ này liên tục vung tay, lam quang bên người chớp sáng, hàn khí toả ra bốn phía.

Theo từng tiếng "Két" "Két", từng khối băng đá xanh lam to bằng gian nhà bắn ra từ tay gã, rít lên nghe dọa người, giống như thiên thạch đánh tới xung quanh hào quang màu vàng.

Hào quang đang thôn phệ linh lực trong các vật phẩm thực thể liền chậm chạp hơn rất nhiều, chúng bị những băng đá màu lam đánh thủng hàng trăm hàng ngàn lỗ, nhất thời không thể tới gần Thạch Không Mặc và Lục Xuyên Phong.

Bên kia, Giao Tam, Vũ Dương, còn có thiếu nữ áo đen quay người lao về một chỗ vách tường đại điện ngay khi hai người Thạch Không Mặc bay ra.

Dường như cùng lúc, tiếng Giao Tam vang lên trong tai Hàn Lập: "Hàn đạo hữu, ta có biện pháp có thể đột phá khỏi nơi đây, xin giúp ta một tay."

Mắt Hàn Lập sáng lên, theo sát sau lưng đám người Giao Tam, hạ xuống trước vách tường đại điện.

Xa xa, Dương Quân Tử thấy cảnh này liền biến sắc, y bấm niệm pháp quyết, điểm vào vị trí hư không phía vách tường bọn người Hàn Lập.

Kim quang trên vách tường lập tức sáng lên, đồng thời theo từng thanh âm “xuy xuy”, vô số hào quang màu vàng từ đó phun ra, sau khi ngưng tụ với nhau, chúng hóa thành vô số xúc tu màu vàng to lớn, cuốn về phía mấy người.

"Ba người chúng ta ngăn cản đám xúc tu này, Giao Tam tranh thủ thời gian!" Vũ Dương hét lớn, bay ra trước tiên, một tay nắm vào hư không.

"Coong" một tiếng rít sắc lạnh!

Lòng bàn tay y xuất hiện một thanh đại kiếm màu vàng, thân kiếm in khắc hình vẽ sông núi cây cỏ, mặt khác lại có vòm trời đầy sao, toàn thân bắn ra kim quang tứ phía, khí lạnh bốc hơi, nhìn cực kỳ bất phàm.

Vũ Dương vung đại kiếm màu vàng, lăng không chém xuống.

Một luồng kiếm khí dài trăm trượng sáng loáng, vàng óng ánh bắn ra, chém xuống mười mấy cái xúc tu.

"Xoẹt" một tiếng, mười mấy đầu xúc tu bị chém đứt hơn phân nửa, nhưng kiếm khí cũng thu nhỏ rất nhiều, đồng thời luồng sáng trở nên vô cùng ảm đạm.

Những xúc tu không bị chặt đứt cực kỳ linh hoạt, chúng cuốn lấy kiếm khí như linh xà cuốn vào.

Kiếm khí màu vàng cũng vô cùng linh động, phảng phất như vật sống tả xung hữu đột, như một con cá lớn mắc lưới.

Nhưng đám xúc tu kia quá cứng cỏi, chúng không bị chém đứt, đồng thời càng điên cuồng thôn phệ linh lực ẩn chứa trong kiếm khí.

Kiếm khí màu vàng nhanh chóng thu nhỏ, ngày càng giãy dụa yếu hơn, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào trong xúc tu màu vàng.

Vũ Dương thấy cảnh này liền hô to nhắc nhở, đồng thời lại vung ra một kiếm, chém về phía xúc tu khác: "Những xúc tu này có thể thôn phệ linh lực và lực lượng pháp tắc, ngàn vạn lần cẩn thận."

Thiếu nữ áo đen với Vũ Dương đồng thời xuất thủ, cái gương cổ màu đỏ thẫm kia đã bị hủy đi, nàng lật tay lấy ra hai thanh trường đao hình rắn.

Hai tay thiếu nữ mơ hồ, liên tục đâm chém.

Từng nhát đao đỏ thẫm như loan nguyệt bắn ra, chém về một bên khác của đám xúc tu màu vàng, lập tức chặt đứt bảy, tám sợi xúc tu.

Tuy nhiên, những xúc tu màu vàng xem ra không gì không hấp thụ, những nhát đao ẩn chứa Luân Hồi pháp tắc kia đụng vào đám xúc tu, lập tức nhanh chóng trở nên ảm đạm, rồi bị thôn phệ mất.

Thấy cảnh này, hai tay Hàn Lập đột nhiên chấn động.

Tinh quang trên hai cánh tay hắn lóe lên, từng tinh quang nhỏ xuất hiện, là những huyền khiếu mở ra.

Hai cánh tay Hàn Lập bành trướng không ít, mười ngón tay cũng biến lớn dài ra rất nhiều, sau đó hắn liên tục gảy mười ngón tay.

Theo từng tiếng rít phá không "Xuy xuy" liên tiếp, từng lưỡi khí nhận màu trắng bắn ra, chém vào những xúc tu màu vàng còn lại.

Những âm thanh như xé vải vang lên, tất cả xúc tu còn lại dường như không có chút sức chống cự nào, bị chém đứt, dễ dàng bị quét sạch sẽ.

------oOo------

Chương 1256: Không sai biệt lắm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Đậu Đỏ*
***Biên**: Độc Hành*

"Quả nhiên như thế, những xúc tu màu vàng này chỉ có thể thôn phệ linh lực, còn đối với công kích thực thể thì không cách nào chống cự." Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vui mừng.

Những khí nhận màu trắng kia là do hắn sử dụng lực lượng mạnh mẽ đánh ra chỉ phong, tạo thành khí nhận, bên trong không chứa chút linh lực nào. Khiến cho xúc tu màu vàng muốn ngăn cản cũng cực kỳ khó khăn.

Ba người kia nhìn thấy vậy, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Giao Tam nhanh chóng thu hồi ánh mắt, vung hai tay lên.

Chỉ nghe một tiếng "vèo", từ trong tay áo nàng bắn ra một viên châu màu tím.

Bên ngoài viên châu hiện ra từng trận hào quang màu tím. Sau một hồi âm thanh xì xèo, viên châu nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt đã to bằng cái thớt, đánh lên trên vách tường.

Một tiếng "Lạch cạch", viên châu màu tím nổ tung, hóa thành một lớp dịch nhờn màu tím giống như vật sống, bám vào trên vách tường, không rơi xuống, lan dần ra phạm vi hơn một trượng.

Sắc mặt Giao Tam nghiêm nghị, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Từng đạo pháp quyết từ trong tay nàng bay ra, chui vào trong lớp chất lỏng màu tím kia.

Chất lỏng màu tím giống như vật sống bắt đầu nhúc nhích, đồng thời tản

mát ra từng trận tử quang (ánh sáng tím).

Kim quang ở trên bức tường chất lỏng, lập tức biến mất, toàn bộ đều dung nhập vào trong lớp chất lỏng màu tím, bị nó thôn phệ.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng khẽ động.

Hiển nhiên lớp chất lỏng màu tím này, cũng có công dụng thôn phệ linh lực nào đó.

Chất lỏng màu tím thôn phệ linh lực ở trên vách tường, nhanh chóng biến lớn, lan ra bốn phương tám hướng xung quanh, nhưng vị trí trung tâm của nó, lại lộ ra một mảnh tường.

Ở chỗ tường này, lại không có chút dấu vết linh lực nào, nguyên bản là vách tường kim quang sáng chói, vậy mà lúc này bất ngờ bị nhuộm thành màu tím nhạt, mơ hồ còn xuất hiện thêm mấy vết rạn.

"Đây là Vạn Độc Đạo Tổ Hấp Nguyên Độc Châu!" Thuần Quân chân nhân ở xa xa nhìn thấy cảnh này, biến sắc kinh hô.

"Ha ha, ngươi nghĩ rằng chúng ta tiến sâu vào trong Cửu Nguyên quan, mà không chuẩn bị bất kỳ cái gì sao?" Lục Xuyên Phong cười ha hả.

Sắc mặt Dương Quân Tử, Lôi Quân chân nhân trầm xuống, hai người liếc nhau, thân hình Dương Quân tử nhoáng một cái, đánh về phía chỗ bọn người Giao Tam.

"Chạy đâu!" Lục Xuyên Phong hét lớn một tiếng, toàn thân đại thịnh lam quang, hai tay đột nhiên vung lên hai bên.

Khắp lòng bàn tay gã phun ra một đạo lam quang vừa thô vừa to, bay đi theo hai bên trái phải.

"Két" một tiếng vang trầm, hàn khí trong toàn bộ đại điện đại thịnh.

Tường băng màu lam vừa dày vừa to thình lình xuất hiện, chia toàn bộ đại

điện thành hai phần.

Mấy người Luân Hồi điện ở một nửa tường băng bên này, mà ba người Thuần Quân chân nhân, thêm cả Xích Mộng, Hoắc Uyên thì bị ngăn chặn ở bên kia tường băng.

Sắc mặt Lục Xuyên Phong trắng bệch như tờ giấy, tựa hồ triển khai thần thông này, tiêu hao rất nhiều nguyên khí của gã.

Dương Quân Tử thu thế không kịp, cả người đâm trùng trùng điệp điệp lên trên tường băng, phát ra một tiếng "Ầm" cực lớn.

Tường băng màu lam không rung động chút nào, càng không lưu lại chút vết tích nào, thoạt nhìn cực kỳ kiên cố.

Thuần Quân chân nhân và Lôi Quân chân nhân thấy thế, vội vàng bấm niệm pháp quyết thôi động hào quang màu vàng trong điện bao trùm tường băng màu lam lại, hung hăng thôn phệ linh lực trong đó.

Nhưng tường băng màu lam hiển nhiên không phải tường băng bình thường, mặc dù lam quang bên ngoài phiêu tán yếu bớt dần, nhưng tốc độ cũng không nhanh.

Trong tường băng ẩn chứa lực lượng Băng Chi Pháp Tắc nồng đậm không gì sánh được, độn thuật cũng vô pháp thông qua, ba người Cửu Nguyên quan bị ngăn chặn ở bên kia bức tường.

Thạch Không Mặc và Lục Xuyên Phong không dừng lại thêm chút nào nữa, quay người bay về phía mấy người Giao Tam.

Giao Tam lúc này, đồng thời vừa thôi động chất lỏng màu tím, vừa vung tay lên.

Kim quang trước người nàng lóe lên, bắn thêm ra một kiện Tiên khí có hình dáng như cái đinh màu vàng, một đầu bén nhọn, đầu còn lại phẳng cùn.

Kim quang bên ngoài cái đinh vàng chớp động, đồng thời nhanh chóng biến

lớn, trong nháy mắt đã to bằng cái cối xay dài hơn một trượng.

"Đi!" Giao Tam bấm niệm pháp quyết thúc giục, kim quang trên cái đinh đại thịnh, hóa thành một đạo kim ảnh bắn ra, đâm vào vị trí chỗ trống chính giữa lớp chất lỏng màu tím.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, cái đinh đâm vào mặt tường khoảng nửa thước thì ngừng lại.

Tòa cung điện này cũng được tạo thành từ Thiên Tuyệt Kim Nham, hợp thành một thể với toàn bộ Cửu Nguyên cung. Chất lỏng màu tím chỉ có thể thôn phệ linh lực ở bên ngoài vách tường, còn đối với chỗ sâu bên trong vách tường thì cũng bất lực.

Vào lúc này, bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Vũ Dương lóe lên, xuất hiện ở chỗ cái đinh màu vàng. Sau đó, hét vang một tiếng, đồng thời tung một quyền đánh lên trên cái đinh.

Lục Xuyên Phong lúc này bay tới, thay thế Vũ Dương ngăn cản những xúc tu màu vàng kia.

Sau một tiếng vang thật lớn, kim quang bên ngoài cái đinh vàng cuồng thiểm. Bỗng nhiên cái đinh một lần nữa đâm sâu thêm khoảng nửa thước, nhưng vẫn như cũ, không thể xuyên thủng vách tường.

"Làm sao có thể!" Vũ Dương trừng mắt, tựa hồ không thể tin vào một màn trước mắt.

"Tránh ra!" Một tiếng gào to vang lên, đồng thời một cỗ đại lực vọt tới, chấn bay Vũ Dương.

Bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở chỗ cái đinh vàng.

Toàn thân hắn đại thịnh tinh quang, toàn bộ hơn một nghìn bảy trăm huyền khiếu sáng rõ, cả người bành trướng lên rất nhiều, từ trên thân hắn bạo phát ra một cỗ lực lượng cực lớn, hư không phụ cận lập tức dấy lên một cỗ

phong bạo mãnh liệt.

Xích Mộng ở xa xa nhìn thấy cảnh này, gương mặt xinh đẹp chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

Hoắc Uyên ở bên cạnh cũng khẽ di một tiếng.

Tình cảnh này, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

"Thường Thích! Không đúng, hắn là Hàn Lập!" Thần sắc Xích Mộng biến đổi, lên tiếng kinh hô.

Hoắc Uyên ở bên cũng không nói gì, nhưng Thuần Quân chân nhân nghe thấy vậy, sắc mặt biến đổi, bỗng nhiên nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập không quan tâm đến chuyện gì khác, gầm nhẹ một tiếng, tinh quang toàn thân trong nháy mắt ngưng tụ đến tay phải, đấm ra một quyền.

Một đạo tinh ảnh xán lạn hiện lên, nắm đấm của hắn oanh kích trùng điệp lên phần đuôi cái đinh vàng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cái đinh vàng bỗng nhiên lún sâu vào trong vách tường, bất ngờ xuyên thủng qua vách tường.

Hàn Lập lại phát ra một tiếng hét thật lớn, lại một lần nữa tung một mãnh kích, tiếp tục đánh lên phần đuôi cái đinh vàng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cái đinh vàng bất ngờ bị một quyền của hắn đánh bay, oanh kích vách tường ra một cái lỗ lớn cao ngang người.

Bất quá Hàn Lập cũng bị lực phản chấn đánh bay ra sau, đạp đạp thối lui vài chục bước, lúc này thân thể mới đứng vững lại.

...

Giờ khắc này, trong một gian phòng sâu trong Cửu Nguyên cung.

Diện tích nơi đây không lớn, bên trong bài trí cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một vài cái ghế ngồi bằng trúc, làm cho người ta cảm giác được sự mộc mạc, giản dị. Thoạt nhìn thì đây là một gian phòng ngủ.

Bên trong gian phòng, bóng người hoa lên một cái, thình lình xuất hiện một lão giả áo xám.

Người này có khuôn mặt gầy gò, vóc dáng không cao, trên người cũng không mặc đạo bào Cửu Nguyên Quan, chỉ mặc một kiện áo gai vải thô, thân hình hơi còng xuống một chút, nhìn giống như một lão giả quét dọn phục tạp.

Duy nhất có chút kỳ lạ chính là hai mắt người này tinh tường sắc bén, giống như đôi mắt chim ưng vậy.

"Ồ, vậy mà có thể phá vỡ vách tường Minh Quân điện." Đuôi lông mày lão giả áo bào xám bỗng nhúc nhích, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Trời sắp âm u, náo nhiệt cũng nên hạ màn rồi..." Lão lại ngửa đầu nhìn sắc trời một chút, từ tốn nói.

Chưa dứt lời, thân ảnh lão giả áo xám nhoáng một cái, tiêu thất hư không ngay tại chỗ.

...

Trong đại điện.

"Đi mau!"

Giao Tam nhìn thấy vách tường bị phá, cả người đột nhiên hóa thành một đạo quang mang đỏ sậm, bắn ra phía ngoài, ngay cả lớp chất lỏng màu tím trên tường cũng không thu lại.

Ba người Vũ Dương, Lục Xuyên Phong, Thạch Không Mặc cũng không dám dừng lại thêm chút nào, theo sát phía sau.

Chỗ đứng của thiếu nữ áo đen cách lỗ lớn kia khá xa, cũng đang muốn theo sát sau bọn người Vũ Dương bay ra bên ngoài.

Nhưng mà vào thời khắc này, hư không bên cạnh nàng lóe lên, hơn mười đạo xiềng xích óng ánh bắn ra, vang lên xôn xao, đúng là thần niệm chi liên, trong nháy mắt cuốn lấy nàng.

Ở cách đó không xa, hai tay Hàn Lập đang bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm nổi lên một tầng tinh quang, từng đạo thần niệm chi liên từ đó bắn ra.

"Ngươi đang làm cái gì?" Thiếu nữ áo đen kinh sợ quát.

Bọn người Giao Tam nhìn thấy cảnh này, thần sắc cũng đều biến đổi, đủ loại quang mang trên người sáng rõ, muốn dừng thân hình lại.

Nhưng bọn họ vừa mới toàn lực phi độn ra phía ngoài, nhất thời không cách nào dừng lại, chứ chưa nói chi là xuất thủ cứu viện.

"Uyển Nhi, thật có lỗi, ta không biết ngươi đã xảy ra chuyện gì mà không nhớ ra ta, bất quá ta không thể để ngươi rời đi theo đám người này!" Hàn Lập áy náy nói, sau đó lập tức bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Mấy đạo Thần niệm chi liên bắn ra, lóe lên chui vào trong đầu thiếu nữ áo đen, hình thành một cái lồng giam thần niệm, bao thần hồn thiếu nữ áo đen lại.

Ánh mắt thiếu nữ áo đen lập tức trở nên si ngốc, ngừng giãy dụa.

Hàn Lập thấy vậy, đang muốn phất tay thu lấy thiếu nữ áo đen vào không gian Hoa Chi.

Đúng lúc này, một cỗ tinh quang hết sức sáng ngời từ trên người thiếu nữ áo đen bộc phát ra, hình thành một luồng sóng ánh sáng mãnh liệt, nhanh

chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Lực lượng thần niệm đang quấn quanh người thiếu nữ áo đen vừa đụng phải cỗ tinh quang này, lập tức đứt thành từng khúc, lồng giam thần niệm trong đầu thiếu nữ cũng trong nháy mắt vỡ nát.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này, biến sắc, không chờ hắn kịp làm gì, luồng sóng ánh sáng mãnh liệt kia đã lan đến gần người hắn.

Một cỗ man lực bài sơn đảo hải vọt tới, hắn không có chút lực phản kháng nào, cả người giống như rơm rạ trong gió, bị đánh bay ra sau, máu tươi trong miệng lại càng điên cuồng phun ra.

Thiếu nữ áo đen lần nữa có được tự do, thần sắc cũng khôi phục lại.

Tinh quang trên người nàng sau khi lóe lên trùng thiên, toàn bộ cũng đều thu liễm biến mất.

"Như Sương, ngươi không sao chứ?" Lúc này, thân hình Giao Tam và Vũ Dương đã ổn định lại, bay đến bên cạnh thiếu nữ áo đen, ân cần hỏi han.

Nhưng vẻ mặt hai người cũng nhịn không được lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa hồ đối với chuyện phát sinh trên người thiếu nữ cực kỳ ngạc nhiên.

"Ta không sao." Thiếu nữ áo đen lắc đầu nói.

"Không có việc gì thì tốt, vậy đi mau!" Vũ Dương kéo thiếu nữ áo đen một cái, bay ra bên ngoài.

Giao Tam nhìn về phía Hàn Lập bị đánh bay một chút, hơi chần chờ.

Nhưng nàng lập tức nhìn từng đám cây xúc tu màu vàng đang từ bốn phía bay nhào tới, vẫn giậm chân một cái bay theo sát.

Bọn người Thuần Quân chân nhân khẩn trương, nhưng bị bức tường băng màu lam kia ngăn trở, căn bản vô lực ngăn cản.

"Đoạt đồ vật của Cửu Nguyên quan ta, muốn đi là đi sao?" Đúng lúc này, một thanh âm già nua vang lên. Thanh âm không lớn, nhưng lại mang theo một cảm giác uy nghiêm không cách nào nói rõ, vang vọng ở trong đại điện không thôi.

Nương theo thanh âm vang vọng, một vệt kim quang thình lình xuất hiện ở trong điện, sau đó khuếch tán ra, trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ đại điện, bao phủ tất cả mọi người vào trong đó.

Giao Tam, Vũ Dương, Thạch Không Mặc, thêm cả Thuần Quân chân nhân..., tất cả mọi người trong điện trong nháy mắt không thể động đậy mảy may, phảng phất như con ruồi trong hổ phách vậy.

Hàn Lập bị kim quang bao lại, trong nháy mắt cũng không thể động đậy, trong lòng kinh hãi.

Hắn mặc dù vừa mới bị tinh quang đánh bay, nhưng thương thế không quá nặng, lúc này vội vàng vận chuyển tất cả lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong thể nội cùng với lực lượng nhục thân giãy giụa.

Nhưng sau một khắc, hắn cảm nhận được một cỗ lực lượng giam cầm cực lớn, đến mức khó mà tưởng tượng từ trong kim quang thẩm thấu ra, mặc cho hắn cố gắng giãy dụa thế nào, tất cả lực lượng trong cơ thể hắn đều không thể động đậy mảy may.

Đám người Giao Tam ở xa xa cũng tương tự, chỉ có hắc quang trên người Thạch Không Mặc còn có thể miễn cưỡng chớp động, nhưng gã cũng không thể động đậy, trên mặt lần đầu lộ ra một tia ngưng trọng hiếm thấy.

------oOo------

Chương 1257: Không nể mặt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Một câu hiếu kỳ muốn chối tội
Cửu Nguyên Quan không phải chỗ chơi

Thời điểm đám người Hàn Lập đang bị giam cầm, giữa hư không chợt bùng lên một hồi kim quang ba động. Ngay lập tức, một thân hình áo xám già nua lăng không xuất hiện.

"Lão tổ!" Ba người Thuần Quân Chân Nhân chứng kiến lão giả áo xám hiện thân thì lập tức đại hỉ, đồng thanh hô lên.

Bọn Hàn Lập nghe vậy, nội tâm liền đại chấn.

Người có thể được Thuần Quân Chân Nhân xưng tụng là "Lão tổ", phỏng chừng toàn bộ Cửu Nguyên Quan cũng chỉ có vị Cửu Nguyên Đạo Tổ trong truyền thuyết kia.

Lão giả áo xám không để ý đến Thuần Quân chân nhân. Mục quang của lão hướng về phía Hắc y thiếu nữ kia, rồi tùy ý giơ tay lên nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Trữ vật giới chỉ trên tay Hắc y thiếu nữ chợt lóe hào quang. Chiếc tiểu bình ngũ sắc liền từ bên trong phóng ra, bay về phía lão giả áo xám.

Nhưng tiểu bình đang bay được nửa đường thì hư không phía trên nó chợt "xoẹt" một tiếng nứt toác ra. Một đại thủ đỏ thẫm từ trong khe nứt lao vọt ra như điện, tóm lấy chiếc tiểu bình ngũ sắc.

Lão giả áo xám không hề biến sắc, chỉ khẽ phất tay áo một cái.

Hư không giữa đại điện lại xuất hiện một hồi kim quang ba động. Một đại

thủ chói lọi kim quang khác thình lình hiện ra rồi lập tức phá không bay đi. Năm ngón tay cong cong thành trảo, chộp xuống đại thủ đỏ thẫm kia.

Năm ngón tay đỏ thẫm chợt động, hóa thành một dạng thủ ấn. Hư không phụ cận lập tức xuất hiện sáu đạo chú văn thần bí, trong khoảnh khắc chặn đứng thế tới của đại thủ kim sắc.

"Ồ, đây là…" Lão già áo xám liếc nhìn sáu đạo phù văn, đồng tử chợt co rụt.

Đại thủ đỏ thẫm nhanh như chớp thừa cơ xông lên, một hơi tóm gọn năm người Hắc y thiếu nữ, Giao Tam, Vũ Dương, Lục Xuyên Phong và Thạch Không Mặc.

Giữa lòng bàn tay khổng lồ chợt hiện lên một vòng xoáy hun hút, lập tức thôn phệ cả năm người.

Xong việc, đại thủ đỏ thẫm lại lao đi như lưu tinh chộp về phía Hàn Lập ở đằng xa.

Rốt cuộc, sắc mặt lão giả áo xám cũng hiện lên một chút tức giận. Lão đưa tay tóm lấy hư không.

Một cây thiết tiên (roi sắt) kim sắc kiểu dáng thâm u, cổ phác, tản mát ra một loại khí thế sâm nghiêm vô thượng thình lình hiện ra. Nhoáng một cái, cây roi vung lên, quật xuống đại thủ đỏ thẫm.

Một tiếng "oanh" trầm đục!

Đại thủ đỏ thẫm bị một roi này đánh nát, lập tức nổ tung, hóa thành một đám sương mù đỏ sậm.

Một tiếng “hừ” nhẹ từ đâu đó trong hư không sâu thẳm truyền ra, dường như có chút đau đớn.

Đám sương mù đỏ sậm đột nhiên co rút lại như bị hư không nuốt lấy, biến mất vô ảnh vô tung.

Lần giao thủ này nhanh như chớp. Ngay cả người có tu vi cao như Thuần Quân Chân Nhân cũng không thể theo kịp.

Còn đám người xung quanh vừa kịp phản ứng thì hết thảy đều đã kết thúc.

Lão giả áo xám ngưng trọng nhìn về phía đại thủ đỏ thẫm kia vừa xuất hiện, nhưng cũng không nói gì, cũng không truy đuổi, mà cứ lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ.

Sau một lát, lão giả thu hồi ánh mắt, vung tay lên một cái.

Kim quang trong đại điện bỗng nhiên run rẩy, bức tường băng lam sắc ầm ầm vỡ vụn.

Kim quang lóe lên một lần rồi biến mất. Mấy người Thuần Quân Chân Nhân và Xích Mộng lập tức khôi phục tự do. Chỉ có một mình Hàn Lập vẫn toàn thân cứng đờ, không thể động đậy mảy may.

"Tham kiến Lão tổ!" Ba người Thuần Quân Chân Nhân bấm niệm pháp quyết thu hồi hào quang cấm chế xung quanh đại điện, rồi lập tức bay đến trước mặt lão giả áo xám tham bái hành lễ.

Mặc dù trước đây Xích Mộng và Hoắc Uyên luôn tỏ ra kiêu căng trong từng lời nói, hành động. Nhưng hiện giờ đứng trước mặt lão giả áo xám, bọn họ không khỏi thấp thỏm lo âu, vội vàng khom mình thi lễ.

"Thuần Quân, ta giao Cửu Nguyên Quan cho ngươi quản lý, là để ngươi biến nó thành bộ dạng này sao?" Lão giả áo xám nhàn nhạt lên tiếng. Thanh âm của lão tuy không lớn, nhưng lại vô cùng uy nghiêm, lạnh lùng.

"Đệ tử đáng chết! Luân Hồi Điện xâm lấn có quy mô, nhưng đệ tử không thể kịp thời phát hiện. Kính xin Lão tổ trị tội!" Thuần Quân bủn rủn cả người, vội vàng quỳ rạp xuống đất, run run nhận tội.

Dương Quân Tử và Lôi Quân Chân Nhân hiện cũng kinh hoảng đầy mặt, liên tục mở miệng thỉnh tội.

"Thôi đi! Hiện giờ có ngoại nhân ở đây, tạm thời gác lại việc này. Các ngươi lui xuống trước, thanh lý toàn bộ người của Luân Hồi Điện còn trong quan nội." Lão già áo xám liếc nhìn Xích Mộng và Hoắc Uyên một cái, rồi khẽ hừ một tiếng, ra lệnh.

"Vâng!" Ba người Thuần Quân Chân Nhân đồng thanh cất tiếng, rồi lập tức bay đi.

"Xích Mộng! Hoắc Uyên! Cửu Nguyên Quan ta hành động chậm chạp, để cho bọn đạo chích đánh vào tận quan nội. Đã khiến hai người các ngươi chê cười rồi." Lão giả áo xám mỉm cười nhìn Xích Mộng và Hoắc Uyên.

"Tiền bối nói đùa rồi! Luân Hồi Điện chính là đại địch mà ngay cả Thiên Đình cũng phải thận trọng đối đãi. Ngoại trừ Trung thổ tiên vực, bất kỳ tiên vực nào cũng không thể đối kháng. Lần này, tuy bọn chúng đột nhiên tiến hành đánh lén, nhưng Thuần Quân đạo hữu có thể thống lĩnh Cửu Nguyên Quan đệ tử chống lại đến bước này đã phi thường đáng quý rồi." Xích Mộng gượng cười, giọng điệu phi thường khách khí.

Hoắc Uyên chỉ đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

"Ha ha… Phải không? Nói vậy thì chẳng những nó vô tội, ngược lại còn lập được đại công." Lão giả áo xám ngửa đầu cười lớn.

Tiếng cười của lão quanh quẩn vang vọng trong đại điện, càng ngày càng lớn, giống như một hồi sấm rền cuồn cuộn. Hư không cũng phải rung động lắc lư theo.

Bên tai Xích Mộng và Hoắc Uyên dường như có thiên lôi cuồng nộ, thân hình cả hai đồng thời run rẩy. Tiếp đó, ngay cả thần hồn cũng bị chấn động theo, không thể tự chủ được.

Sắc mặt cả hai lập tức đại biến. Hồng mang, tử quang trên người bọn họ nhất loạt đại thịnh, vội vàng dùng toàn lực tự bảo vệ mình.

Nhưng dường như cố gắng của bọn họ chẳng có bất kỳ tác dụng nào. Thần

hồn của cả hai bị chấn động, rung lắc càng ngày càng lợi hại, giống như ngọn lửa nhỏ giữa cơn cuồng phong, tùy thời đều có thể bị dập tắt.

Giờ phút này, Hàn Lập cũng không khá hơn là bao. Thân thể và thần hồn của hắn cũng điên cuồng run rẩy, nhưng lại không thể vận công hộ thể, thống khổ vạn phần.

May mắn là nhục thể của hắn cứng cỏi vô cùng, thần hồn cũng cực kỳ cường đại, tạm thời vẫn có thể bảo trụ được mạng nhỏ.

Đúng lúc này, thân thể Xích Mộng chợt bừng lên hào quang đỏ rực, lập tức bao bọc lấy nàng, còn có Hoắc Uyên bên cạnh.

Vẻ thống khổ trên mặt Xích Mộng và Hoắc Uyên khổ lập tức tan biến. Cả hai đồng loạt thở dốc, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hoảng.

"Cửu Nguyên đạo hữu bớt giận…" Hồng quang lóe lên một cái, thân ảnh một lão phụ thân áo đỏ theo đó hiện ra.

Bà lão này cũng có một mái tóc đỏ vô cùng diễm lệ, không hề thua kém Xích Mộng, nhưng khuôn mặt lại đầy những nếp nhăn. Tay bà lão nắm một cây quải trượng đầu hạc, bộ dáng thoạt trông già cả sức yếu. Nhưng thần sắc lão phụ thân này lại ẩn ước một luồng sát khí cực kỳ mạnh mẽ.

Chứng kiến bà lão tóc đỏ hiện thân, ánh mắt lão giả áo xám chợt động. Tiếng cười vẫn quanh quẩn trong điện chậm rãi biến mất.

Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, nhưng không dám mảy may buông lỏng tâm thần. Hắn nhìn về phía lão phụ thân tóc đỏ với vẻ kính sợ.

"Chỉ là một hư ảnh mà đã có thần thông như thế… không lẽ cũng là một vị Đạo Tổ? Thoạt nhìn tựa hồ có nét hao hao Xích Mộng. Chẳng lẽ người này chính là Xích Dung Đạo Tổ!" Trong lòng Hàn Lập như có sóng dữ cuồn cuộn.

"Xích Dung! Cháu gái ngươi lẻn vào địa bàn của ta, ngấp nghé bảo vật của Cửu Nguyên Quan ta. Chẳng hay là bị người phương nào sai khiến?" Lão

giả áo xám lạnh lùng chất vấn.

"Quả nhiên là Xích Dung Đạo Tổ…" Hàn Lập nghe vậy, thầm hít sâu một hơi.

"Cửu Nguyên đạo hữu, hết thảy đều là hiểu lầm. Đứa nhỏ Tiểu Mộng này phụng mệnh Thiên Đình đi bắt Phệ Kim tiên, còn có cả tên Hàn Lập kia nữa. Chẳng qua là nó đánh bậy đánh bạ mới đến được nơi này. Còn việc vừa rồi nó ra tay cướp đoạt tiểu bình kia, bất quá chỉ là tính tình tiểu hài tử, có mấy phần hiếu kỳ với vật ấy mà thôi. Cửu Nguyên đạo hữu sẽ không phải là người bụng dạ hẹp hòi, ghi hận một đứa tiểu bối đấy chứ?" Lão phụ thân tóc đỏ cười khẽ một tiếng.

"Chỉ dùng một câu hiếu kỳ đã muốn phủi sạch chuyện này, chẳng lẽ Xích Dung đạo hữu cũng cho rằng Cửu Nguyên Quan ta là nơi có thể thích đến thì đến, thích đi thì đi?" Lãnh ý trên mặt lão giả áo xám không giảm chút nào.

"Chuyện này đúng là do bọn Tiểu Mộng nhi lỗ mãng. Cửu Nguyên đạo hữu, ngươi muốn xử trí như thế nào?" Trước thần sắc lạnh lùng của lão giả áo xám, bà lão tóc đỏ nọ cũng phải nhíu mày, nhàn nhạt hỏi.

Lão giả áo xám không nói lời nào, mục quang như điện quét qua Xích Mộng và Hoắc Uyên.

Hai luồng kim quang đột ngột bắn ra từ cặp mắt của lão, đánh về phía Xích Mộng và Hoắc Uyên với tốc độ nhanh đến cực điểm.

"Dừng tay!" Bà lão tóc đỏ giận tím mặt. Quải trượng trong tay lập tức vung lên, đánh về phía luồng kim quang đang lao về phía Xích Mộng.

"Oanh" một tiếng vang nhỏ. Luồng kim quang lóe lên xuyên qua quải trượng, đồng thời cũng cũng ảm đạm nhiều, nhưng vẫn cấp tốc chui vào mi tâm Xích Mộng.

"A…" Xích Mộng ôm đầu hét thảm.

Luồng kim quang còn lại đánh vào mi tâm Hoắc Uyên. Hoắc Uyên hoàn toàn không kịp phản kháng chút nào.

Thân thể gã lắc lư run rẩy, toàn thân toát ra kim quang chói mắt. Một khắc sau đó, thủ cấp Hoắc Uyên mãnh liệt nổ tung, thi thể không đầu ngã sóng xoài trên mặt đất.

Bà lão tóc đỏ phất tay, phát ra một luồng tinh quang đỏ rực, một lần nữa bao bọc thân thể Xích Mộng. Tiếng kêu thảm trong miệng Xích Mộng lập tức giảm bớt rất nhiều.

"Ngươi…" Sắc mặt bà lão tóc đỏ buông lỏng đôi chút. Nhưng rồi bà lão đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía lão giả áo xám, hàn quang trong mắt phún ra tựa độc xà.

"Nể mặt ngươi, ta tha cho cháu gái ngươi một lần. Nếu như nàng dám cả gan quấy rối Cửu Nguyên Quan một lần nữa, ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Không tiễn!" Lão giả áo xám cười lạnh một tiếng, rồi phất tay áo.

Một luồng kim quang bao lấy Xích Mộng và thi thể Hoắc Uyên rồi lóe lên một cái. Cả hai lập tức biến mất, tựa hồ đã bị truyền tống ra ngoài.

Mà Hàn Lập đứng một bên chứng kiến một loạt diễn biến vừa rồi, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Lão giả áo xám này thoạt nhìn hiền lành, không ngờ lại xuất thủ vô cùng tàn nhẫn. Sơn chủ Bách Tạo Sơn, lão cũng nói giết là giết. Ngay cả nhân vật có địa vị cực cao tại Thiên Đình là Xích Dung Đạo Tổ, lão cũng không nể mặt nửa phần, vẫn hung hăng giáo huấn cháu gái bà ta một trận.

Bản thân hắn lẻn vào Cửu Nguyên Quan rồi gây ra bao nhiêu chuyện động trời như vậy, so với Xích Mộng và Hoắc Uyên còn nghiêm trọng gấp mười lần. E rằng hôm nay hắn khó có thể sống sót mà rời khỏi địa phương này.

Nội tâm Hàn Lập xoay chuyển như điện, nghĩ tới nghĩ lui tìm cách chạy trốn. Nhưng căn bản hắn không thể động đậy mảy may.

Lúc này, chỉ thấy vị Lão tổ Cửu Nguyên Quan kia đang chắp hai tay sau lưng, chậm rãi bước đến trước mặt hắn. Lão dùng cặp mắt âm u đánh giá Hàn Lập từ đầu đến chân. Hắn thủy chung không thể nhìn ra chút ba động tâm tình nào trên khuôn mặt lão.

Hàn Lập đối nhãn với lão giả trong khoảnh khắc. Hắn lập tức cảm thấy tâm thần mình bị hút vào hai chiếc giếng cổ tịch mịch, sâu không thấy đáy, bên trong dường như còn có nguyệt quang phản chiếu, không mảy may có chút gợn sóng.

Lão giả không vội vàng lên tiếng, chỉ đi một vòng quanh người Hàn Lập, tựa hồ đang cẩn thận đánh giá hắn.

Dưới ánh mắt của lão, Hàn Lập cảm thấy sợ hãi. Dường như tất cả bí mật hắn ẩn dấu bấy lâu nay đều bị cặp mắt kia nhìn thấu…

Cũng may, lão giả chỉ nhìn hắn thoáng qua liền dời đi ánh mắt. Tay lão vung lên, một tầng kim quang nồng đậm lập tức tuôn trào xung quanh khuôn mặt lão, hóa thành một quầng sáng vàng rực bao phủ trọn vẹn đại điện.

Hàn Lập nhíu mày, nội tâm không ngớt kinh ngạc. Hắn đã gặp qua không ít Linh Vực, nhưng chưa bao giờ chứng kiến Linh Vực nào tương tự như của lão giả trước mắt hắn hiện giờ có thể mang lại áp lực cường đại bực này.

Chỉ thấy khung cảnh phế tích xung quanh cũng hoàn toàn bị che lấp. Hư không dường như biến thành một quả cầu kim sắc khổng lồ. Kim quang phía trên nồng đậm tựa như kim loại nung chảy, bắt đầu phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh.

Hàn Lập rất nhanh đã phát hiện ra mối liên hệ giữa bản thân và ngoại giới đã hoàn toàn bị chặt đứt. Điều càng khiến hắn kinh ngạc chính là mối liên hệ giữa hắn và bọn Kim Đồng, Đề Hồn, hay kể cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, cũng đều bị Linh vực chứa đầy lực lượng Pháp tắc thuộc tính Kim cắt đứt hoàn toàn.

Về phần vị Bình linh tiền bối không đáng tin cậy kia lại càng không có cách nào liên hệ rồi. Hiện giờ hắn muốn vận dụng tiểu bình để Vượt Qua Thời Không trốn khỏi nơi này cũng hoàn toàn không thể.

------oOo------

Chương 1258: Đoạn nhân quả

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thấy lão giả hình như không có ý định lên tiếng, Hàn Lập nén sợ hãi trong lòng, mở miệng nói: "Tiền bối..."

Nhưng, hắn còn chưa nói hết câu, lão giả kia đột nhiên ra tay nhanh như điện, cách không bắt về phía trước ngực hắn.

Một luồng sáng vàng xuất hiện giữa hư không cuốn ngay trước ngực Hàn Lập, trực tiếp lấy ra cái bình nhỏ màu xanh thẫm đeo dưới vạt áo vốn chưa từng rời xa hắn, kéo tới tay lão giả.

Thân người Hàn Lập phát run, tinh thần chấn động mạnh.

Ngoại trừ bản thân hắn, không ai hiểu rõ Chưởng Thiên Bình có ý nghĩa đối với hắn thế nào?

Từ lần đầu gặp ở Thất Huyền môn năm xưa, đến sau khi vượt qua Tam Giới với đủ loại tao ngộ, sự trưởng thành của hắn dọc theo con đường tu tiên, khắp nơi đều khắc ghi dấu ấn Chưởng Thiên Bình. Có thể nói, nếu không có Chưởng Thiên Bình, sẽ không có hắn bây giờ. Thậm chí rất có thể năm xưa, hắn căn bản không thể ra khỏi Thần Thủ cốc của Mặc đại phu.

Nhưng, đối diện với lão giả trước mặt này, Hàn Lập hoàn toàn giống như trẻ con sánh với non cao, về cơ bản ngay cả một chút khả năng phản kháng nhỏ nhoi cũng không có.

Bây giờ, hắn pháp thể song tu, lại lĩnh hội Thời gian Pháp tắc, mặc dù bản thân có thể lấy thực lực Đại La cảnh sơ kỳ ứng phó với đối thủ cao hơn một tiểu cảnh giới, nhưng đối mặt với Đạo Tổ hoàn toàn cao hơn một đại cảnh giới, cường giả tột đỉnh Chân Tiên giới, một tồn tại ngay cả các nhân vật lớn nhỏ của Thiên Đình cũng phải nhún nhường ba phần, bất kỳ thủ đoạn nào cũng đều vô dụng.

Hiện tại, Hàn Lập chỉ có thể giương mắt nhìn chằm chằm lão giả và cái bình nhỏ xanh thẫm trong tay lão.

Sắc mặt lão giả không chút cảm xúc, tay cầm bình nhỏ, ngón tay vuốt ve đường vân lá tinh tế trên đó, giống như âu yếm một đồ vật cũ thất lạc đã lâu, không muốn buông bỏ.

Sau khoảng thời gian cạn chén trà, thần sắc lão giả bỗng có một ít biến hóa, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường.

Hàn Lập phát hiện thần sắc lão biến hóa rất nhỏ, trong lòng hắn cảm ứng, chẳng lẽ lão giả kia nói chuyện cùng với vị Bình Linh tiền bối trong Chưởng Thiên Bình, nếu không lão sẽ không có biến hóa này mới đúng.

Lại qua một lát, lão giả bỗng thở dài, ánh mắt lại nhìn về phía Hàn Lập.

Lão chỉ nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, tầng cấm chế trói buộc áp đặt trên người Hàn Lập liền tự động cởi bỏ, biến mất không thấy.

Hàn Lập cảm thấy quanh người thả lỏng, nhưng lại không dám cử động, nhìn về lão giả giống như gặp đại địch.

Ngay sau đó, lão giả lại làm một hành động khiến cho Hàn Lập ngạc nhiên vạn phần.

Lão vung tay ném đi, đúng là ném trả lại cho Hàn Lập bình nhỏ màu xanh thẫm.

Hàn Lập không rõ ràng cho lắm, vô thức lấy tay đón lấy bình nhỏ, vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn về phía lão giả.

Thần sắc lão giả như thường, chậm rãi nói: "Về sau, Chưởng Thiên Bình này sẽ ngày càng trở nên phỏng tay, năm xưa có được lại mất chưa chắc là họa, hôm nay mất rồi lại được cũng chưa hẳn là phúc, Cửu Nguyên quan chúng ta không nhận nổi bảo bối này, ngươi muốn giữ thì cứ giữ đi..."

Hàn Lập nghe vậy, khuôn mặt hiện ra vẻ cổ quái, nhưng hắn không mảy may do dự, trực tiếp đeo Chưởng Thiên Bình lên cổ một lần nữa, cẩn thận giấu vào trong vạt áo.

Hàn Lập bị lão giả làm cho lơ mơ, trong lòng chứa đầy một bụng nghi hoặc, lại không cách nào mở miệng hỏi thăm, nhẫn nhịn cả nửa ngày mới nói một câu: "Nghe những lời này của tiền bối, chắc là không có ý định giết vãn bối rồi?"

Lão giả khẽ nhìn Hàn Lập, nói rằng: "Hôm nay ngươi có thể bình an rời khỏi Cửu Nguyên quan, thậm chí sắp tới, cũng sẽ không có tu sĩ Cửu Nguyên quan tiến hành truy kích và tiêu diệt ngươi. Thế nhưng sau này, ngươi giống như dư nghiệt Luân Hồi điện, là người nổi danh trên Tru Tiên bảng Thiên Đình, nếu lại đặt chân lên Kim Nguyên Tiên Vực, chính là đến chỗ chết."

Hàn Lập nghe vậy, sau một chút do dự, vẫn hỏi tiếp: "Vãn bối biết, giờ phút này không nên lắm chuyện, nhưng vẫn hi vọng tiền bối nói cho biết, vì sao như vậy?"

Khuôn mặt lão giả hiện lên vẻ hồi tưởng, chần chờ rất lâu rồi mới mở miệng: "Có một số việc trong cõi tăm tối đã định trước nhân quả, cho dù cách xa nhau Luân Hồi đại đạo, vẫn không thể nào thay đổi. Nếu Thiên Đạo luân chuyển, đưa ngươi tới trước mặt ta, chính là muốn ta trả lại ân tình còn thiếu, chấm dứt nhân quả này."

Hàn Lập nghe lão giả giải thích nhăng cuội xong, trong lòng càng thêm hồ đồ, mặt mũi đầy nghi vấn, mở miệng hỏi:

"Tiền bối nói là, người từng thiếu vãn bối một phần ân tình?"

Đối với vị lão tổ Cửu Nguyên quan trước mặt này, Hàn Lập tin chắc mình chưa từng gặp qua trước đây, cảnh giới lại chênh lệch với nhau một trời một vực, mình sao có thể bố thí ân tình cho lão?

Lão giả giống như trút bỏ được gánh nặng, nói ra: "Cảnh giới hiện tại của ngươi còn chưa đủ, cùng lắm chỉ có thể nhìn thấy quỹ tích của đời này, về phần vướng mắc nhân quả trong luân hồi, dù nói cho ngươi nghe, trong thời gian ngắn ngươi cũng không thể lý giải. Tóm lại sau phần nhân quả này, tia liên hệ giữa ngươi và ta trong cõi tăm tối kia, đã có thể hoàn toàn cắt đứt."

Nghe lời nói này, lòng Hàn Lập hơi động, hỏi: "Tiền bối nói là, trong quá trình luân hồi, từng có người có ân với tiền bối, sau đó thần hồn vị tiền bối này luân hồi, biến thành vãn bối hiện tại. Đây thật ra là ân kiếp trước, báo ứng kiếp này sao?"

Lão giả nghe vậy, thần sắc cổ quái nhìn Hàn Lập, hình như hơi bất ngờ.

Thế nhưng rốt cuộc có phải như vậy hay không, lão giả cũng không đưa ra đáp án, mà đổi chủ đề nói: "Thả Phệ Kim Tiên kia ra đi, ta có lời muốn nói với nó."

Lão giả vừa dứt lời, Hàn Lập liền phát hiện liên hệ giữa mình và Kim Đồng, vậy mà lại xuất hiện trở lại.

Sau một thoáng do dự, hắn vẫn làm theo lão giả phân phó.

Dù sao nếu đối phương nói sẽ không làm tổn thương mình, thì quá nửa cũng sẽ không làm tổn thương Kim Đồng, chi bằng tạm thời xem đối phương muốn làm gì.

Một vệt kim quang sáng lên, một thiếu nữ tóc vàng dáng người yểu điệu lập tức xuất hiện bên cạnh Hàn Lập.

"Đại thúc, đã xảy ra chuyện gì... A, ông lão, sao lại là lão?" Nàng vừa mới xuất hiện, liền thấy lão giả đứng đối diện, ánh mắt tỏ vẻ bất ngờ, kêu lên.

Lão giả kia hình như cũng có chút ngoài ý muốn, mỉm cười nói: "Chỉ chớp

mắt không thấy, sao đã lớn nhanh như vậy?"

Kim Đồng nhìn Hàn Lập, vừa cười vừa nói: "Đại thúc, đây chính là người ta nói với thúc, lão ấy đối với ta cũng không tệ lắm."

Hàn Lập sợ Kim Đồng không giữ mồm giữ miệng, gây rắc rối gì, vội vàng nhắc nhở: "Kim Đồng, không được vô lễ, tiền bối là lão tổ Cửu Nguyên quan."

Đối với việc này lão giả cũng không để ý, mở miệng nói: "Kim Đồng, ta và ngươi có chút hợp ý, định đặc biệt thu nhận ngươi làm môn hạ, làm một quan môn đệ tử, ngươi có bằng lòng ở lại Cửu Nguyên quan không?"

Nghe lời này, thần sắc Hàn Lập lại biến đổi lần nữa, hắn có một chút suy đoán đối với thân phận lão giả, rõ ràng lão giả nói muốn đặc biệt thu nhận Kim Đồng làm quan môn đệ tử, rốt cuộc ý nghĩa thế nào đây?

Khi hắn vừa định truyền âm nhắc nhở Kim Đồng, liền nghe thấy nàng hoàn toàn bất mãn:

"Không được! Bản tiên nữ thật vất vả mới trốn thoát khỏi chỗ Quỷ Cốc rách nát kia, cũng không dự định ở lại cái chỗ rách nát ấy."

Thần sắc lão giả không đổi, hỏi lần nữa: "Lần này không giống trước, không phải biến thành tù nhân, mà là muốn ngươi làm quan môn đệ tử của ta, bối phận giống như Thuần Quân, ý của ngươi thế nào?"

Hàn Lập nghe những lời ấy, trong lòng càng thêm vững tin phỏng đoán lúc trước, ánh mắt do dự nhìn Kim Đồng.

Kim Đồng không chút do dự, cự tuyệt thẳng: "Vậy cũng không ở, mặc dù bản tiên nữ nhìn lão cũng thuận mắt, cũng nói chuyện với lão rất là hợp ý, đáng tiếc ta đã có chủ nhân, không có ý định lăn lộn theo người khác."

"Nếu đã vậy, cũng không bắt buộc. Nhẫn vàng này tặng cho ngươi, xem như quà chia tay." Lão giả nói xong, xoay cổ tay, lấy ra một cái nhẫn vàng nhỏ bằng quả nhãn, ném cho Kim Đồng.

Kim Đồng thoải mái đón lấy, nhếch miệng cười nói: "Đa tạ, lão thật là một người tốt, vậy ta cũng không khách khí."

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng không biết nói gì, dám nói như thế với người đường đường là lão tổ Cửu Nguyên quan, có lẽ toàn bộ Chân Tiên giới ngoại trừ Kim Đồng, không còn ai khác, nếu vị sơn chủ Bách Tạo sơn dưới suối vàng biết, sợ rằng tức giận mà thổ huyết.

Lão giả cười ha ha, lại nhìn thoáng qua Hàn Lập, tiện tay vung lên: "Được rồi, các ngươi có thể đi."

Một vòng trong kim loại bắn ra, rơi xuống mặt đất, tỏa ra ngân quang chói mắt.

Hào quang qua đi, những gợn sóng không gian từ đó truyền ra, vòng tròn xuất hiện một quang môn màu bạc.

Bên ngoài quang môn màu bạc rõ ràng là một vùng hải vực xanh thẳm.

"Đi thôi." Hàn Lập gọi Kim Đồng một tiếng, liền đi tới quang môn màu bạc.

Khi sắp đến cửa ra vào, trong lòng Hàn Lập tựa như bị điện giật, bỗng nhiên run lên, hắn chợt nhớ tới một chuyện cũ từ rất xưa, nhịn không được quay đầu lại hỏi: "Vãn bối cả gan hỏi một câu, húy danh tiền bối là gì?"

Nghe câu này, lão giả do dự hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Tên của ta ư? Đã rất nhiều năm không có người gọi... Gọi là Lý Nguyên Cứu."

Hàn Lập nghe vậy, như bị sét đánh, cơ thể lập tức cứng ngay tại chỗ.

Nhưng chỉ chớp mắt sau, lão giả đã vung tay áo lên, hóa thành một cơn gió, đưa hắn và Kim Đồng cùng nhau qua quang môn.

Chờ đến khi Hàn Lập kịp phản ứng, cả người đã ở vùng hải vực xanh thẳm kia, sau lưng nghe thấy âm thanh cảnh cáo của lão giả truyền tới:

"Nhanh chóng rời đi, ngày sau không được quay lại địa giới Cửu Nguyên quan nửa bước, tự thu xếp cho tốt."

Lời vừa dứt, quang môn màu bạc kia liền co lại, biến mất giữa hư không.

"Đại thúc, làm sao bây giờ, chúng ta đi hướng nào?" Kim Đồng nhìn quanh bốn phía hỏi.

Đợi mãi nhưng không thấy Hàn Lập trả lời, nàng quay đầu nhìn Hàn Lập, lại phát hiện Hàn Lập vẫn mang bộ dáng kinh động mất hồn, dường như hoàn toàn không nghe nàng nói.

Trên thực tế, giờ phút này trong đầu Hàn Lập chỉ có ba chữ "Lý Nguyên Cứu".

Hắn vẫn nhớ, năm đó khi thần hồn phát sinh ngoài ý muốn xuyên không, đã từng nhập vào trong cơ thể một lão đạo tên là "Lăng Vân Tử", mà đệ tử lão đạo kia, tên gọi đúng là Lý Nguyên Cứu.

Hàn Lập còn nhớ rõ, lúc đó chính mình còn truyền thụ cho gã hai bộ công pháp « Phạm Thánh Chân Ma Công », và « Thác Thiên Ma Công », chắc hẳn ân tình nhân quả Lý Nguyên Cứu nói tới, chính là cái này?

Nhưng hắn suy nghĩ lại cảm thấy rất khó có khả năng vậy, với tu vi Lý Nguyên Cứu lúc truyền công, về cơ bản không thể phát hiện chuyện thần hồn xuyên không, bây giờ làm thế nào có thể nhận ra mình?

Lúc này, Hàn Lập bỗng nhớ lại, trong giọng nói Lý Nguyên Cứu hình như còn nhắc đến hai chữ..."Luân Hồi".

------oOo------

Chương 1259: Đồ dỏm

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Liên quan tới Luân Hồi chi đạo, nếu có thể sánh cùng Thời Gian, Không Gian, được xưng là tam đại Chí Tôn pháp tắc, chính là một giới bản nguyên nhất, cũng là thần bí nhất.

Có thể nói, ba ngàn đại đạo trên đời cùng thiên địa vạn vật, đều tồn tại dựa vào tam đại Chí Tôn pháp tắc, có ngàn vạn lần quan hệ với nhau.

Luân hồi, từ xưa chính là chuyện mịt mờ khó hiểu, ở trong càng liên quan đến luân hồi chuyển thế cùng linh hồn chuyển sinh.

Bất quá người tu tiên theo đuổi chính là đại đạo trường sinh, tự nhiên kỳ vọng có thể thoát ly luân hồi. Nhưng đông đảo chúng sinh không thể chân chính tu tiên trường sinh, tự nhiên khó tránh khỏi sau khi chết rơi vào luân hồi.

Về phần sau khi vào luân hồi, rốt cuộc trải qua chuyện gì, tựa hồ không ai biết rõ chân chính.

Đối với chuyện này, trong lòng Hàn Lập suy đoán, có lẽ là năm đó hắn gieo xuống hai bộ công pháp trong thức hải Lý Nguyên Cứu, lưu lại khí tức thần hồn của mình hoặc là cái gì khác, bây giờ bị Lý Nguyên Cứu phát giác ra, hiểu lầm hắn là thần hồn vị Lăng Vân Tử kia chuyển thế.

Bây giờ Lý Nguyên Cứu là tôn sư Đạo Tổ cao quý, ngay cả Thiên Đình cũng phải nhún nhường ba phần, nhưng trong lòng khó tránh khỏi mang theo vài phần tình cảm đối với vị ân sư thụ nghiệp năm đó, cho nên hôm nay mới có câu chuyện nhân quả này.

Chính mình hôm nay gặp đại nạn không chết, cái này cũng xem như từ nơi

sâu xa đã có định số.

"Này này, đại thúc, người làm gì ngẩn ra vậy, tiếp theo chúng ta đi nơi nào?" Kim Đồng kéo cánh tay Hàn Lập một cái, lung lay hỏi.

Hàn Lập bị nàng nhiễu loạn, lúc này mới tỉnh lại, ngưng thần đánh giá bốn phía, lại chỉ thấy biển rộng mênh mông.

Ngay sau đó, hắn lấy ra miếng ngọc giản địa đồ ghi lại Cửu Nguyên quan mà Lam Nhan đưa cho hắn, dán lên mi tâm cẩn thận tra xét.

"Xem ra, chúng ta đã không còn ở địa giới Cửu Nguyên quan, bất quá để an toàn, chúng ta vẫn nên mau rời khỏi Đại Kim Nguyên Tiên Vực thì tốt hơn." Sau một lát, Hàn Lập mới lên tiếng.

Nói xong, hắn liền tìm một phương hướng, mang theo Kim Đồng nhanh chóng bay đi.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy tháng.

Trong một mảnh không gian cổ quái tối tăm mờ mịt, một nữ tử mỹ mạo mặc váy dài màu xanh, thân hình đang treo trên bầu trời, bay dọc theo một dòng sông đỏ sậm, hướng về đầu nguồn.

Nàng này không phải ai khác, chính là Giao Tam từ trong Cửu Nguyên quan đại loạn chạy ra.

Đây là lần thứ nhất nàng lấy nhục thân tiến vào vùng không gian cổ quái này, trên thân thời thời khắc khắc bị một loại thiên địa đại đạo cổ quái áp chế, chỉ dám toàn lực vận chuyển Luân Hồi Pháp Tắc chi lực, bay trên không dọc theo dòng sông đỏ sậm.

Mà gần con sông chảy xuôi này còn có năm dòng sông khác, mỗi một dòng sông có cảnh tượng và màu sắc khác nhau, thuỷ tính khí thế cũng mỗi dòng mỗi vẻ. Giao Tam cũng không dám nhìn nhiều, lại càng không dám làm

những chuyện vượt khuôn phép.

Một mực bay đi mấy trăm dặm, ngay cả bản thân Giao Tam cũng không biết đã bay bao lâu rồi, rốt cuộc nàng từ xa thấy được cầu đá vòm thủy tinh đứng lặng tại đầu nguồn sáu dòng sông kia.

Khác với lần trước truyền tống thần hồn tiến vào nơi đây chính là, trên bãi sông dưới cây cầu đá vòm kia, nữ tử áo đen lại không có ở đó, chỉ còn lại vị Luân Hồi điện chủ đầu đội mũ rộng vành to lớn kia, người khoác áo tơi nặng nề, đang xếp bằng ở trên cầu đá vòm kia.

Hôm nay gã vẫn như cũ bảo trì tư thế nhìn thấy lần trước, lưng còng, trong tay còn nắm cây gậy trúc màu xanh sinh ra lấm tấm điểm trắng, đầu gậy lơ lửng một sơi tinh ti dài màu đỏ sậm, rơi vào trong mặt nước, nhàn nhã thả câu.

"Tham kiến điện chủ."

Giao Tam đi đến cầu đá vòm, đáp xuống, khom người thi lễ với bóng lưng kia.

"Lần thứ nhất dùng nhục thân tới đây, có thể kiên trì đến bây giờ mà mặt không đổi sắc, tu vi tâm cảnh của ngươi hẳn là lại tiến thêm một bước. Chỉ là trên trán có chút ấn ký ảm đạm, hẳn là bị thụ thương, vì sao không đợi khỏi bệnh hẵng đến?" Luân Hồi điện chủ vẫn như cũ duy trì tư thế thả câu, căn bản không quay đầu lại, mở miệng nói.

"Hồi bẩm điện chủ, chỉ là một chút vết thương nhỏ, không có gì đáng ngại." Giao Tam nghe vậy, mở miệng nói ra.

"Tích đất thành núi, phong vũ hưng yên là thành thế chi đồ, ngàn dặm con đê, bại tại tổ kiến là bại thế chi đạo, thủ đoạn Cửu Nguyên quan chớ có khinh thị, điểm ám thương ấy cũng không đơn giản như vậy." Luân Hồi điện chủ vẫn không quay đầu, nói ra.

Vừa dứt lời, tay gã nhấc cần câu lên, sợi dây dài đỏ sậm buông xuống dòng sông lập tức bắn lên, phát ra "Đùng" một tiếng vang nhỏ.

Điểm cuối sợi dây, thình lình treo một con tinh ngư màu đỏ sậm, thân thể uốn éo giữa không trung, giống như lý ngư đả đĩnh vẫy đuôi, bay thẳng tới mi tâm Giao Tam.

Thân hình Giao Tam hơi lảo đảo, dường như muốn tránh né, nhưng rất nhanh lại ổn định, mặc cho con tinh ngư kia loé lên quang mang, bay vào trên trán của nàng chui một phát vào, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, một vầng sáng màu đỏ từ chỗ mi tâm nàng sáng lên, nhộn nhạo.

Cả gương mặt xinh đẹp Giao Tam lập tức trở nên một mảnh đỏ bừng, bên trong còn mơ hồ nhìn thấy, từng tia từng sợi tinh ti màu đỏ lóe lên ánh sáng, du tẩu không ngừng dưới làn da.

Sau mười mấy hơi thở, tầng hồng quang kia dần dần biến mất, dị tượng trên mặt nàng rốt cuộc biến mất không thấy gì nữa.

"Đa tạ điện chủ." Vừa mới khôi phục bình thường, Giao Tam lập tức khom người hạ bái, mặt mũi tràn đầy sợ hãi lẫn vui mừng nói.

Cùng lúc đó, đoàn ấn ký ảm đạm nơi hai đầu lông mày nàng đã hoàn toàn biến mất, tất cả thương thế trên người nàng bị quét sạch sành sanh, ngay cả mười mấy tiên khiếu trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi vừa rồi đều đã xuyên suốt.

"Nói một chút, sự tình làm thế nào?" Lúc này, Luân Hồi điện chủ mới hỏi.

"Đồ vật đã lấy được." Giao Tam lời ít mà ý nhiều trả lời.

Nàng biết điện chủ quan tâm chỉ có điểm này, về phần trong hành động có hao tổn bao nhiêu, gã sẽ không để ý.

Nói xong, cổ tay Giao Tam chuyển một cái, trong lòng bàn tay toả ra một trận ánh sáng lung linh, bình nhỏ năm màu kia lập tức hiển hiện ra, trên thân bình truyền ra trận trận ba động linh lực mãnh liệt.

Luân Hồi điện chủ cảm nhận được sau lưng truyền đến ba động, lúc này cổ tay chuyển một cái, thu hồi cần câu, đứng lên.

Làm cho người ngạc nhiên chính là, thân hình gã vốn hơi còng xuống, vậy mà sau khi đứng lên, lộ ra thân hình cao lớn vĩ ngạn, chẳng qua khi gã xoay người ra sau, chiếc mũ rộng vành rộng lớn kia vẫn như cũ che khuôn mặt của gã, khiến cho người không thể thấy rõ.

Chỉ thấy tay gã hời hợt vẫy một cái, bảo bình năm màu kia liền từ trên tay Giao Tam thoát ly, bay vào trong tay gã.

Giao Tam đứng trang nghiêm một bên, chờ chỉ thị của Luân Hồi điện chủ.

"Ha ha..." Luân Hồi điện chủ cẩn thận tra xét một lát, lập tức cao giọng phá lên cười.

"Điện chủ, ngài cớ gì bật cười vậy?" Giao Tam có chút không rõ cho lắm, hỏi.

"Không hổ là tổ sư khai sơn Cửu Nguyên quan, các ngươi rốt cuộc đã bị Lý Nguyên Cứu lừa rồi." Luân Hồi điện chủ tiện tay ném ngũ sắc bảo bình về phía Giao Tam, chậm rãi nói.

"Điện chủ nói là, chúng ta lấy được đồ..."Giao Tam tiếp nhận bảo bình, thần sắc khó coi, nghi ngờ hỏi.

"Chẳng qua là kiện đồ dỏm thay thế mà thôi." Luân Hồi điện chủ nói như thế.

"Điện chủ, thuộc hạ đáng chết..." Giao Tam nghe vậy, thần sắc đột biến, vội quỳ xuống xin lỗi.

"Đứng lên đi, chuyện này cũng không thể trách các ngươi. Dù sao trước khi đi, ta cũng không nói cho các ngươi biết muốn tìm cái gì. Ngũ sắc bảo bình này mô phỏng từ Chưởng Thiên Bình, bất luận là dùng tài liệu hay là thủ pháp luyện chế đều thuộc hạng nhất lưu, đã có thể so với nhị phẩm Tiên

khí, các ngươi bị mê hoặc cũng có thể thông cảm được." Luân Hồi điện chủ nói.

"Xin điện chủ lại cho chúng ta một cơ hội, lần này thuộc hạ nhất định mang đồ vật chân chính trở về." Giao Tam không đứng dậy, vẫn quỳ ôm quyền nói.

"Lần này làm ầm ĩ động tĩnh lớn như vậy, tiếp theo đừng nói Cửu Nguyên quan, coi như toàn bộ Kim Nguyên Tiên Vực cũng sẽ triệt để bảo vệ cẩn mật, các ngươi không còn cơ hội xâm nhập nữa. Huống hồ, lần này nếu Lý Nguyên Cứu tự mình lộ diện, các ngươi còn có thể hoàn hảo trở về, bản thân hắn đã tỏ rõ thái độ, chúng ta cũng không thể làm như không thấy." Luân Hồi điện chủ quay lưng lại, trầm ngâm nói.

"Điện chủ nói là, lần này chúng ta có thể thuận lợi trốn đi, là Lý Nguyên Cứu cố ý thả? Lấy quan hệ giữa Cửu Nguyên quan và Thiên Đình... Vì sao hắn làm như thế?" Giao Tam có chút kinh ngạc, hỏi.

"Ta đoán có hai nguyên nhân. Thứ nhất là hi vọng chúng ta biết, Cửu Nguyên quan hắn không nguyện đối đầu sống chết với chúng ta. Thứ hai là, hắn hy vọng có thể mượn cơ hội lần này, chứng minh bản thân hắn trong sạch." Luân Hồi điện chủ nói.

"Thiên Đình lần này chịu làm theo lời đề nghị của Hoắc Uyên, để gã và Phượng Thiên tiên sứ cùng tiến về Cửu Nguyên quan, vốn là muốn mượn cơ hội điều tra một chút, rốt cuộc Lý Nguyên Cứu tạo ra vật gì. Kết quả, Phượng Thiên tiên sứ bị chúng ta giết chết, đồ vật cũng bị chúng ta cướp đi trước mặt bao người, lần này Thiên Đình ngược lại hoàn toàn chính xác sẽ không hoài nghi bọn hắn." Giao Tam nghe vậy, lập tức nghĩ thông suốt bí ẩn trong đó.

"Lý Nguyên Cứu ngược lại rất biết che dấu, năm đó Chưởng Thiên Bình là bảo vật mà bao nhiêu thế lực đỉnh giai đỏ mắt, kết quả bị bọn hắn đạt được lại để mất, một mực tìm kiếm nhiều năm. Bây giờ bọn hắn mô phỏng ra một kiện ngũ sắc bảo bình như thế, nhìn cũng thực sự hợp tình hợp lý. Đáng tiếc vị Thiên Đình kia, cũng không phải dễ bị gạt như vậy." Luân Hồi điện chủ cười cười nói.

"Thuộc hạ cả gan, xin hỏi điện chủ, Cửu Nguyên quan kia rốt cuộc tạo ra thứ gì, lại để Thiên Đình phải cẩn thận như vậy?" Giao Tam do dự mãi, mở miệng hỏi.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, chỉ cười lắc đầu, không nói gì.

Giao Tam thấy vậy, cũng không nói tiếp, chỉ lẳng lặng đứng đợi.

"Sau này, chúng ta đoạt được vật gì, nửa điểm tin tức cũng không được để lộ ra, hết thảy hoạt động ở Kim Nguyên Tiên Vực đều dừng lại, Tiên Vực lân cận thì gây ra động tĩnh lớn một chút." Nửa ngày sau, Luân Hồi điện chủ mới mở miệng nói ra.

Giao Tam nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Mặc kệ Cửu Nguyên quan tạo ra thứ gì, chỉ cần không có tin tức xác thực truyền đi, Thiên Đình bên kia cũng chỉ có thể trống rỗng suy đoán, bọn hắn càng ngờ vực vô căn cứ, hiềm khích với Cửu Nguyên quan lại càng lớn." Luân Hồi điện chủ tiếp tục nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Giao Tam bừng tỉnh đại ngộ, cao giọng đáp.

"Ngươi nhớ kỹ, hạt giống của sự nghi ngờ chỉ cần gieo, sẽ mọc rễ nảy mầm, càng dài càng tốt, đối với chúng ta lại là chuyện tốt. Thời gian còn lại không nhiều lắm, chúng ta còn có chuyện cần làm." Ánh mắt Luân Hồi điện chủ trông về sáu đầu dòng sông phía xa, chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1260: Đề Hồ Sơn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Tán Tu*
***Biên**: Độc Hành*

Sở Dư Tiên Vực tiếp giáp với Kim Nguyên Tiên Vực, là một Tiên Vực nhỏ bé, diện tích không bằng một nửa Bắc Hàn Tiên Vực, nhưng bởi vì vị trí đặc thù, nhờ ảnh hưởng của Đại Kim Nguyên Tiên Vực, nên cũng lộ ra chút phồn vinh cường thịnh.

Dù vậy, diện tích Tiên Vực vẫn quyết định số lượng sản vật nhiều hay ít, tuy Sở Dư Tiên Vực thường xuyên buôn bán với các Tiên Vực khác, nhưng cũng không thể xuất hiện những tông môn tu tiên lớn, chỉ có một sơn môn và một sơn cung có thực lực cường đại nhất.

Sơn cung này chính là Sở Dư Tiên Cung, còn về sơn môn thì có Đề Hồ Sơn, là thế lực tu tiên lớn nhất trên toàn bộ Sở Dư Tiên Vực.

Nói đến Đề Hồ Sơn, đó cũng là một tông môn khá lớn, so với Chúc Long Đạo lúc cường thịnh thì chỉ mạnh hơn chứ không kém, ngoại trừ lão tổ và chưởng môn có tu vi Thái Ất, còn lại phần lớn đều là tu sĩ Kim Tiên.

Môn phái này không giỏi về các môn Tiên thuật, cũng không có sở trường về luyện đan luyện khí, chỉ hứng thú với việc chưng cất các loại Tiên tửu.

Đa số những loại Tiên tửu do họ luyện chế, coa tác dụng rất lớn với việc uẩn dưỡng thần hồn và bồi dưỡng khí lực, một vài loại Tiên tửu đặc thù còn có hiệu quả giúp tu sĩ ứng phó với Thiên Nhân ngũ suy, cho nên được rất nhiều tu sĩ Tiên Giới săn tìm.

Bất quá nếu chỉ như vậy, những tiên tửu này nhiều nhất cũng chỉ có thể khiến cho những tu sĩ từ Thái Ất cảnh trở xuống cảm thấy hứng thú, nhưng trên thực tế có rất nhiều vị Thái Ất, thậm chí cả tu sĩ Đại La cảnh cũng cực

kì yêu thích tiên tửu của Đề Hồ Sơn.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì trình độ ủ rượu của Đề Hồ Sơn đã đạt tới đỉnh cao.

Vị trí tông môn của Đề Hồ Sơn cũng cực kì đặc sắc, trong đó có một ngọn núi chính tên là Ngọc Hồ Phong, bề ngoài nhìn giống như một tòa Thanh Ngọc Bảo Bình, tương truyền phía dưới đáy ngọn núi này có một hầm rượu, cất giữ các loại tiên tửu ngon nhất từ trước tới nay.

Hầm rượu này là một động quật tự nhiên trong lòng đất, khi vừa sử dụng đã được tông môn coi là cấm địa, chỉ có chưởng môn, tổ sư và vài vị hạch tâm trưởng lão mới được đi vào, còn lại không ai được phép tới đó.

Nhưng sâu trong hầm rượu, chẳng biết lúc nào đã bị người lặng yên không một tiếng động mở ra một tòa động phủ, bốn phía còn bày ra tầng tầng lớp lớp pháp trận dày đặc, che đậy toàn bộ dị tượng ở nơi này.

Hiện tại, trong một căn phòng ở vách bên của động phủ, có một thanh niên đang ngồi khoanh chân trên giường đá, trên mặt đeo mặt nạ màu đen, hai tay bắt pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm.

Nhưng mà hắn lẩm bẩm không phải là công pháp khẩu quyết gì, mà giọng điệu thuần tuý chỉ là một chút nghi ngờ và phàn nàn.

Sau một lát, dường như hắn có chút thất vọng, thở dài một tiếng, dừng pháp quyết lại, cũng gỡ mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt bình thường, chính là Hàn Lập.

Lúc này, Tiểu Bạch đang chăm chú chờ ở một bên, vội vàng lên tiếng hỏi:

“Chủ nhân, thế nào rồi? Có liên lạc được không?”

“Vẫn chưa, cũng không biết Giao Tam đã xảy ra chuyện gì, trong mấy tháng nay ta đã thử liên hệ với nàng nhưng thủy chung không có phản hồi.” Hàn Lập lắc đầu nói ra.

“Chẳng lẽ không chạy thoát được, bị Cửu Nguyên Quan bắt giữ?” Tiểu Bạch gãi gãi đầu, hỏi.

Hàn Lập chỉ lắc đầu, không nói gì, lúc ấy hắn tận mắt thấy đám người Giao Tam trốn đi. Lý Nguyên Cứu cũng không hề ngăn lại, vì vậy nhất định sẽ không bị bắt giữ.

Mà ý đồ của hắn khi liên lạc với Giao Tam, tự nhiên là muốn thăm dò tin tức của Nam Cung Uyển, nhưng trước mắt không biết tại sao, lại không thể liên lạc được với Giao Tam.

“Đúng rồi, Kim Đồng đâu, lại chạy đi nơi nào rồi?” Hàn Lập nhìn xung quanh, lông mày bỗng nhiên nhăn lại, hỏi.

“Lão đại không chịu ngồi yên, chắc lại đi trộm rượu uống rồi, nhưng mà phải công nhận, rượu ở đây khiến người ta thèm nhỏ dãi.” Tiểu Bạch nhìn thoáng qua bên ngoài phòng, vừa nói, miệng vừa chảy nước miếng.

Hàn Lập nghe vậy, bóp trán, cảm thấy đau đầu, lại có chút bất đắc dĩ.

Đề Hồ Sơn bản lãnh khác không nói, nhưng riêng chuyện cất rượu thì ngay cả Hô Ngôn đạo nhân cũng không sánh kịp, bọn họ không chỉ lấy các loại Tiên Linh Quả làm nguyên liệu, ủ ra các loại rượu ngon, mà còn luyện chế ra một loại tiên tửu tên là “Vũ Mị Nương” chuyên dành cho các nữ tu sĩ.

Mùi vị rượu “Vũ Mị Nương” này cũng không đậm đặc như các loại rượu khác, nhưng màu sắc trong trẻo, vào miệng lại ngọt ngào, khi uống làm cho người ta hơi chóng mặt, tiến vào một trạng thái nửa say nửa ngủ, cho nên đặc biệt được các nữ tu sĩ yêu thích.

Sau khi Kim Đồng tới đây, không bao lâu liền phát hiện loại rượu này, uống thử một lần rồi nghiện luôn.

Trong khi hai người đang nói chuyện, một bóng người lảo đảo từ bên ngoài đi vào, trong tay nàng còn mang theo một hũ rượu màu đen to hơn đầu người, hương rượu quyện với hương trái cây tỏa ra mùi thơm nức.

”Đại thúc, ta đã về…” Mặt Kim Đồng đỏ ửng, ôm vò rượu đặt mông ngồi cạnh hắn.

“Không phải ta đã nói, không được đi trộm rượu uống sao?” Sắc mặt Hàn Lập nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trách mắng.

“Bổn tiên nữ không ăn trộm, những hũ Vũ Mị Nương này hiện tại là của ta, không tin ngươi xem, vò rượu này đã khắc tên của ta rồi…” Kim Đồng vừa cãi, vừa đem vò rượu tới trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập liếc mắt thấy phía trên viết hai chữ cẩu thả xiêu vẹo.

“Việc này còn không phải là quấy rối sao? Nếu bị người của Đề Hồ Sơn phát hiện, hành tung của chúng ta sẽ bị bại lộ.” Sắc mặt Hàn Lập nghiêm túc, tức giận nói.

Bị Hàn Lập răn dạy như vậy, Kim Đồng lập tức giật mình, mùi rượu trên người lập tức biến mất.

“Bại lộ thì bại lô, cả ngày phải trốn ở đây, chán muốn chết.” Nàng chu miệng, hơi tức giận nói.

Hàn Lập thấy thế, thần sắc dãn ra một chút, thở dài, nói:

“Ta biết rõ ngươi không muốn đợi ở chỗ này, nhưng lúc trước ngươi cũng thấy, người của Luân Hồi Điện sau khi gây náo loại Đại Kim Nguyên Tiên Vực, ở đó hiện tại rất bình yên, nhưng những tiên vực nhỏ xung quanh thì ngược lại, tất cả đều bùng nổ. Chúng ta vừa tới Sở Dư Tiên Vực, tiên sứ giám sát của Thiên Đình lập tức theo sau. Bây giờ nếu chúng ta không trốn ở đây, một khi đi ra ngoài bị phát hiện, có chắp cánh cũng khó chạy thoát.”

“Hừ, muốn bổn tiên nữ nhẫn nại đợi ở đây, cũng đừng quản lí việc ta uống rượu.” Kim Đồng hừ lạnh một tiếng, hờn dỗi nói.

Hàn Lập thấy thế, thở dài, vừa định nói chuyện, thần sắc bỗng nhiên mãnh liệt biến đổi.

Tiếp theo trong nháy mắt, một cột sáng màu trắng phá tan mái vòm phía trên động phủ, sau đó xuyên thẳng xuống.

“Ầm ầm ầm”

Toàn bộ Ngọc Hồ Phong rung mạnh không ngừng, chân núi phía đông sụp đổ xuống tạo thành một hố to ngàn trượng, cột sáng từ trên trời vừa vặn lấp đầy cái hố khổng lồ này.

Xung quanh cột sáng màu trắng, năm bóng người đang lơ lửng trong không trung, trong đó có một người, da tím xanh, vẻ mặt nghiêm túc, lông mày rậm, làm cho người vừa nhìn đã sinh ra tâm lí kính sợ. Dáng người y cao lớn, mặc một bộ lân giáp màu vàng, thoạt nhìn như Viễn Cổ Chiến Thần, uy phong lẫm liệt.

Về phần tu vi, sâu không lường được, rõ ràng là một vị tu sĩ Đại La Hậu Kỳ.

Ngoài ra còn có hai người, một nam một nữ đứng cạnh y, trong đó nam tử thoạt nhìn như trên tám mươi tuổi, khuôn mặt nhăn nheo, nhưng đôi mắt lóe lên vòng sáng màu vàng. Còn nữ tử kia trẻ hơn rất nhiều, có điều dung mạo bình thường, thêm với vẻ mặt ngưng trọng, thoạt nhìn lại càng thấy xấu xí.

Trang phục hai người đang mặc đều là phục sức của tiên sứ giám sát Thiên Đình, đứng cạnh người đàn ông mặc lân giáp, thần tình lộ ra vẻ cung kính, đủ thấy người đàn ông kia có uy quyền rất lớn.

Sau lưng ba người, còn có một lão giả mũi đỏ gầy còm và một nam tử trung niên mặc áo bào màu vàng, khí tức kém ba người rất nhiều.

Trong đó, vẻ mặt lão giả ngượng ngùng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía cái hố to, trong lòng đau như cắt, mà nam tử trung niên kia vẻ mặt thản nhiên, không thèm nhìn một cái.

Bọn họ một người là lão tổ của Đề Hồ Sơn, một người là cung chủ của Sở Dư Tiên Cung, trong khu vực của mình vốn có thể một tay che trời, nhưng trước mặt ba người này, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Mà sau lưng những người này vài trăm trượng, có vài ngàn người đang đứng, trong đó đa số là tu sĩ bản địa của Sở Dư Tiên Vực và đệ tử của Đề Hồ Sơn.

Trên đầu của những người này, còn có mười mấy tên mặc phục sức tiên sứ tuần tra của Thiên Đình, tự mình bấm niệm pháp quyết, thúc giục một mặt kính tròn màu bạc ở giữa.

Phía trên mặt kính, bắn ra luồng sáng trắng chói mắt, thẳng về phía chân núi Ngọc Hồ Phong.

"Nhạc Thanh đại nhân, theo thuộc hạ thấy, kẻ đang trốn ở Đề Hồ Sơn, khẳng định là chuột nhắt, không phải là Lục Xuyên Phong hoặc Thiên Tinh Tôn Giả, đại nhân không cần phải vất vả chạy tới." Nữ tiên sứ giám sát kia mở miệng nói với người đàn ông mặc lân giáp.

Ánh mắt người đàn ông mặc lân giáp ngưng lại, sát ý lóe lên, cả giận nói:

"Tên Lục Xuyên Phong này vậy mà che giấu thật kĩ, giết hại Phượng Thiên tiên sứ, làm tổn hại tới thể diện của Thiên Đình, còn hại bổn tọa phải xuất quan sớm, đảm đương vị trí cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung chó ăn đá gà ăn sỏi này. Mặc kệ nơi này có phải là nơi trốn chạy của bọn hắn hay không, chỉ cần là dư nghiệt của Luân Hồi Điện, đều phải tiêu diệt hết."

Người mặc lân giáp chính là Nhạc Thanh, là thần quan cai quản một bộ của Thiên Đình, chức vị và quyền lực kinh người. Lần này việc náo loạn ở Đại Kim Nguyên Tiên Vực quá lớn, y mới bị Thiên Đình phái từ Trung Thổ Tiên Vực tới cai quản Kim Nguyên Tiên Cung.

Đương nhiên, sở dĩ phái y đi, một mặt muốn nhanh chóng ổn định bạo loạn ở những tiên vực xung quanh, mặt khác cũng âm thầm theo dõi và ngăn cản Cửu Nguyên Quan.

Khi bọn họ đang nói chuyện, mặt kính tròn màu bạc bỗng hiện ra một vòng tròn phù văn, cột sáng ở dưới bắt đầu co lại, sau đó bay vụt từ mặt đất trở về kính tròn.

Rất nhanh, ba bóng người bị ánh sáng trắng trói buộc, lôi từ dưới đất lên.

Bên trong hào quang, Hàn Lập cũng không dùng mặt nạ biến ảo, dù sao có Kim Đồng và Tiểu Bạch bên cạnh, thân phận của hắn cũng không thể nào che giấu được.

Đám người Thiên Đình thấy rõ dung mạo của Hàn Lập, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lập tức vui mừng.

“Hàn Lập, lại là hắn?”

Một gã giám sát tiên sứ khác, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, nếp nhăn trên trán dãn ra không ít.

“Phá Phong, Vô Hối, người này chính là Hàn Lập?” Nhạc Thanh nghe vậy, lông mày nhíu lại, dò hỏi.

“Bẩm đại nhân, đúng là người này. Lúc trước Xích Mộng nhiều lần truyền tin, cố ý nhấn mạnh muốn phái nhiều binh lính tiêu diệt người này.” Nữ giám sát tiên sứ tên Phá Phong, giành trả lời trước.

------oOo------

Chương 1261: Lửa sém lông mày

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Tán Tu*
***Biên**: Độc Hành*

“Xem ra trực giác của bổn tọa không sai, nơi đây quả thật đáng giá để ta tự mình đến chuyến này.” Nhạc Thanh đánh giá Hàn Lập từ đầu tới chân, sau đó lại đảo mắt qua nhìn Kim Đồng và Tiểu Bạch, càng nhìn lại càng vui mừng.

Người khác có thể nhận ra thân phận của Kim Đồng, nhưng không thể nào biết được sự thật về thân thế của Tiểu Bạch. Rất nhanh sau đó Nhạc Thanh đã phát hiện ra được điểm bất thường.

Có lẽ, Tiểu Bạch mới chính là cá lớn trong mắt gã.

Kính tròn màu bạc xuất ra ánh sáng trắng, bên trong ẩn chứa mãnh liệt lực lượng Không Gian Pháp Tắc. Ba người Hàn Lập ở trong đó, đều cảm giác cả người như bị núi đè, trong lúc nhất thời không thể động đậy chút nào.

"Cảnh giới tu vi người kia cực cao, ngoài dự đoán của ta, chúng ta không thể nào địch lại y, trong chốc lát ta sẽ nghĩ biện pháp đánh vỡ cấm chế, Kim Đồng ngươi liền mang theo Tiểu Bạch, tách ra trốn. Tên Đại La Hậu Kỳ kia nhất định sẽ đuổi theo ta, các ngươi nếu có cơ hội chạy, lập tức đến Man Hoang Giới Vực, chờ ta ở Bát Hoang Sơn.” Hàn Lập nhìn xung quanh, truyền âm cho Kim Đồng và Tiểu Bạch.

“Đại thúc, ta muốn ở cùng ngươi, cùng lắm chúng ta liều mạng với đám người này.” Kim Đồng vội vàng đáp lại.

“Lão đại, ta cũng muốn đi cùng các ngươi.” Tiểu Bạch cũng nhanh nhẩu nói.

“Lúc trước Bạch Trạch tiền bối đồng ý để ngươi đi theo ta với một điều kiện, đó là ta phải đảm bảo an toàn cho ngươi. Nếu ngươi gặp bất trắc gì, chẳng phải ta sẽ thành kẻ thất tín sao?” Hàn Lập trầm giọng, truyền âm nói.

“Thế nhưng…”

Tiểu Bạch còn muốn nói nữa, liền bị Hàn Lập cắt ngang: “Các ngươi yên tâm, chỉ cần các ngươi trốn đi, ta tự có biện pháp thoát thân.”

Dứt lời, hai mắt Hàn Lập khép lại, “Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết” trong cơ thể lập tức yên lặng vận chuyển.

Nhưng mà, khi hắn vừa điều động linh lực, liền nghe vị cung chủ Kim Nguyên Tiên Cung mới, Nhạc Thanh cười nhạo nói:

“Ha ha, thật sự là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ.”

Tiếp theo trong nháy mắt, hào quang trên mặt kính tròn màu bạc rung lên, tiếng sét “ầm, ầm” nổ ra.

Chỉ thấy vòng tròn phù văn trên kính đột nhiên biến đổi, ở giữa hiện ra phù văn lôi điện, ngay sau đó liền có mấy đạo lôi điện màu tím to như cánh tay bắn ra, bổ về phía đám người Hàn Lập.

“Ầm ầm”

Xung quanh lôi điện màu tím, vô số tia điện nhỏ bắn loạn xạ, hầu như lấp đầy phạm vi cột sáng, ba người Hàn Lập căn bản tránh không được.

Đúng lúc này, Kim Đồng bỗng nhiên bay lên, hai tay chấn động, sau lưng lập tức sáng lên hai mảnh tinh quang mỏng như cánh ve, đó chính là đôi cánh do pháp tắc của Kim Đồng biến thành, đỡ trên đầu ba người.

Đa số lôi điện bị đôi cánh mỏng như tờ giấy ngăn cản, phát ra ánh sáng vàng tím chói mắt, lôi điện còn sót lại đã không tạo thành bất cứ uy hiếp gì nữa.

Nhưng không ai chú ý tới, Hàn Lập trong nháy mắt đã biến mất khỏi chỗ.

Đợi đến lúc Nhạc Thanh phát hiện đầu tiên, Hàn Lập đã xuất hiện phía dưới kính tròn, tay đang nắm một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, điện quang lượn lờ trên thân kiếm, chém về phía mặt kính.

Hầu như đồng thời, phù văn trên mặt kính màu bạc lại biến đổi lần nữa, như đóa hoa màu lam nở rộ, từ trong đó truyền ra từng luồng pháp tắc Thủy thuộc tính nồng đậm.

Mũi kiếm của Hàn Lập chém vào mặt kính, tựa như đập vào một đại dương mênh mông, tuy rằng tạo ra sóng to gió lớn, nhưng cuối cùng vẫn bị cản lại.

Bất quá, một kiếm này của hắn đã dùng toàn bộ mười phần công lực, bên trong mặt kính sóng nước ngập trời, thân kính cũng rung mạnh không ngừng, phía trên truyền ra sóng xung kích cường đại bắn về phía mười tên tiên sứ tuần tra.

Tu vi mười người bọn họ đa số là Thái Ất sơ kì, dưới lực trùng kích lớn như vậy, có chút lung lay, đứng không vững.

Bất quá, lấy sức mười người chống lại một người, ngoài ra còn có bảo kính trợ giúp, rốt cuộc vẫn chiếm không ít ưu thế, cuối cùng ngăn cản được một kích như lôi đình này của Hàn Lập.

Chỉ là không chờ bọn họ buông lỏng, một luồng điện quang chói mắt màu vàng trên mũi kiếm của Hàn Lập nổ tung ra, từng quang cầu lôi điện màu vàng uy lực còn cường đại hơn lôi điện màu tím vừa rồi, không ngừng oanh kích trên mặt kính tròn màu bạc.

Từng luồng lôi điện màu vàng như lốc cuốn từ thân kính bắn ra, hóa thành những cây roi lôi điện, quét ngang bốn phương tám hướng.

Mười tên tiên sứ tuần tra không kịp né tránh, nhao nhao bị lôi điện đánh trúng, kêu gào thảm thiết ngã bay ra ngoài.

Bảo kính màu bạc không có ai điều khiển, lập tức run lên, hào quang ảm

đạm, rơi xuống dưới.

Hàn Lập cũng bất chấp, không quan tâm bảo vật này, trong lòng hô to một tiếng: “Ngay lúc này, đi mau.”

Vừa dứt lời, hắn liền phóng lên trời, nhằm chỗ vòm trời cao nhất bay đi, Kim Đồng và Tiểu Bạch cũng đồng thời lóe lên độn quang bay về một hướng khác.

Nhưng mà độn quang trên người bọn họ vừa mới sáng lên, trên bầu trời liền xuất hiện một bóng người, nâng chân giẫm mạnh xuống dưới.

“Chạy đi đâu?” Kèm theo tiếng quát lớn rung trời, Nhạc Thanh đã xuất hiện trên vòm trời phía trước, đôi giày dưới chân trùng trùng điệp điệp dẫm nát hư không.

“Ầm ầm”

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, toàn bộ hư không kịch liệt rung động.

Hàn Lập cảm thấy một lực ép cực lớn từ trên trời giáng xuống, ép hắn không thể không rơi xuống phía dưới, khiến hắn phải quay trở lại Ngọc Hồ Phong.

Cả ngọn núi Ngọc Hồ Phong cũng bị rung lắc, giống như đang động đất.

Tu sĩ bản địa và đệ tử Đề Hồ Sơn ở bốn phía xung quanh cũng bị lực trùng kích ảnh hưởng, nhao nhao ngã từ trên không xuống.

Lão tổ Đề Hồ Sơn sớm đã biết trước, nên đã cùng cung chủ Sở Dư Tiên Cung bay ra ngoài ngàn trượng, tuy có thể miễn cưỡng đứng vững, nhưng khi nhìn quanh bốn phía Ngọc Hồ Phong, bụi mù bay lên, khóe mắt run rẩy, hiển nhiên lão đang đau xót trong lòng.

Tòa đại điện trên đỉnh Ngọc Hồ Phong đã hoàn toàn bị phá hủy, Hàn Lập đứng trên đống phế tích bụi mù, ngửa đầu nhìn lên trời, chứng kiến Kim

Đồng và Tiểu Bạch cũng đã bị hai gã giám sát tiên sứ ngăn cản, cả ba đúng là không ai có thể trốn thoát dù chỉ một người.

Lúc này, Nhạc Thanh từ trên trời hạ xuống cách Hàn Lập không xa.

Gã cũng không thi triển thần thông gì, chỉ có thân thể hạ xuống, đã khiến toàn bộ Ngọc Hồ Phong run lên lần nữa.

Một màn này lọt vào trong mắt Hàn Lập, khiến lòng hắn thắt lại.

"Khí lực Huyền tu của ngươi cũng không tệ." Nhạc Thanh đánh giá cả người Hàn Lập, mở miệng nói.

"Tiền bối quá khen." Hàn Lập không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

"Không biết ngươi có thể tiếp tục chống cự bao lâu nữa?" Nhạc Thanh cười lạnh một tiếng, tiếp tục dẫm chân.

Cả ngọn núi Ngọc Hồ Phong ầm ầm chấn động, bụi bay mù mịt khắp nơi, khuếch tán ra bốn phía tạo thành một vùng Linh Vực mênh mông màu vàng, bao phủ gần nửa Đề Hồ Sơn vào trong.

Hàn Lập ở trong đó, lập tức cảm thấy hư không bốn phía bị một tầng pháp tắc thổ thuộc tính nồng đậm bao trùm, bụi mù bốn phía rơi vào trên người hắn trong nháy mắt cũng trở nên nặng nề vô cùng, làm hai chân hắn lún xuống, trực tiếp phá tan gạch đá, cắm sâu vào trong lòng đất.

"Ài, thượng tiên đánh nhau, tai họa đời ta…. Mà thôi, chúng ta đi!"

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, lão tổ Đề Hồ Sơn cảm thán một tiếng, trong lòng lão biết rõ cơ nghiệp của tổ tông lần này không giữ lại được, vội vàng dẫn theo đệ tử rút khỏi tông môn. Người của Sở Dư Tiên Cung cũng bám sát phía sau, rút khỏi khu vực Đề Hồ Sơn.

Chốc lát sau, toàn bộ phạm vi Đề Hồ Sơn, cũng chỉ còn lại ba người Hàn Lập và đám người Kim Nguyên Tiên Cung.

Chỉ là bây giờ, mười tên tiên sứ tuần tra cũng đã lui ra ngoài nghìn dặm, không tham dự chiến đấu nữa, hoàn toàn giao lại chiến trường cho Nhạc Thanh và hai vị tiên sứ giám sát.

Ánh mắt Hàn Lập hơi chếch đi, liếc nhìn chiến trường bên kia, phát hiện Kim Đồng đang chém giết cùng lão giả tên Vô Hối. Hai người đánh nhau trở về chỗ cũ, trong lúc nhất thời không phân thắng bại, còn Tiểu Bạch đánh với nàng kia, bộ dáng giống như đang cố hết sức.

Tu vi của Tiểu Bạch hiện tại đã tăng lên một khoảng lớn, nhưng dù sao vẫn là thông qua kế thừa huyết mạch, kinh nghiệm thực chiến quá ít, mười phần lực lượng cũng chỉ xuất ra được sáu phần, chịu nhiều thiệt thòi lớn.

“Tiểu tử, đấu pháp cùng bổn tọa, còn dám phân tâm lo lắng cho người khác sao?” Lúc này, một tiếng cười mỉa mai vang lên.

Trong lòng Hàn Lập biết không ổn, cả người sáng lên một vầng sáng màu vàng, hóa thành thời gian Linh Vực, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Ngọc Hồ Phong.

Nhưng không đợi thời gian Linh Vực của hắn có tác dụng, một bóng người nhanh như chớp vọt thẳng tới phía sau, chưởng mạnh vào bả vai của hắn.

Hàn Lập cảm giác như có ngọn núi khổng lồ nện vào người, trong miệng rên lên một tiếng, xương cốt toàn thân như đậu hũ mềm nhũn, nhưng hai đầu gối vẫn kiên trì đứng thẳng, không quỳ ngã xuống.

Chỉ là cả người lại lún sâu thêm, gần như hơn nửa người đã nằm trong lòng đất.

Cùng lúc đó, mặt đất bỗng nhiên sáng lên màu vàng, cát bụi bay bốn phía, từ trong truyền ra lực hút kinh người, muốn kéo hắn lún xuống sâu hơn.

Trong lòng Hàn Lập xiết chặt, miệng quát một tiếng, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, huyền khiếu trên người liên tục phát sáng, chiếu rọi xuyên qua cả mặt đất.

Hai tay của hắn chấn động, lực lượng thân thể bùng phát, ầm ầm chấn động.

Ánh sáng bao phủ mặt đất ầm ầm vỡ vụn, cả người Hàn Lập thoát ra khỏi đất, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay xoay lại, chém về phía sau lưng Nhạc Thanh, vô số điện mang màu vàng lóe ra tạo thành cái lưới điện bao phủ xuống.

Nhạc Thanh thấy thế, khinh miệt cười cười, cong một ngón tay, hời hợt búng ra.

Một luồng khí màu vàng phóng lên trời, va chạm với lưới điện, trực tiếp xé rách nó.

Rồi sau đó, y khẽ vẫy tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một thanh Cự Kiếm màu xanh, trên thân kiếm khắc những hàng phù văn màu vàng rõ nét, bên trong truyền ra kiếm khí hùng hậu như núi cao biển rộng.

Chỉ thấy cổ tay y xoay lại, sau đó y vung cánh tay lên, Cự Kiếm xẹt qua tạo thành một luồng hồ quang trong không trung, gào thét chém lên đầu Hàn Lập.

Không biết tại sao, lúc thanh Cự Kiếm của Nhạc Thanh chém xuống, không gian bốn phía bỗng nhiên có những cỗ áp lực vô hình, như dời núi lấp biển khiến người khác hít thở không thông, gắt gao giam cầm Hàn Lập tại chỗ.

Hàn Lập cảm giác không gian xung quanh xiết chặt, cả người nặng tựa nghìn cân, căn bản không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Trong nháy mắt, hắn đổi tư thế, từ một tay cầm kiếm sang hai tay cầm kiếm, sau đó đưa kiếm qua đầu, đồng thời vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công và Chân Linh Huyết Mạch đến cực hạn, thân hình lập tức bành trướng, nhưng chưa kịp chuyển thành hình dáng Ma Thần Ba Đầu Sáu Tay, thanh Cự Kiếm đã như Thái Sơn áp đỉnh chém xuống.

------oOo------

Chương 1262: Liều mạng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Tán Tu*
***Biên**: Độc Hành*

"Ầm" một tiếng nổ mạnh!

Một luồng kiếm quang màu vàng nở rộ trên thân Cự Kiếm, hóa thành hai cỗ kiếm khí chớp nhoáng đánh thẳng về phía trước.

Giữa trời cao vang lên tiếng xé gió ầm ầm, những đám mây bị kiếm khí chém thành hai nửa, rẽ ra hai bên, để lại khe hở cả ngàn dặm trong không trung, thoạt nhìn bầu trời như bị chém làm đôi.

Cùng lúc đó, một cỗ kiếm khí khác chém thẳng xuống Ngọc Hồ Phong, bổ đôi ngọn núi thành hai nửa, ở giữa còn để lại khe hở sâu không thấy đáy.

Hàn Lập rơi vào chỗ sâu nhất của khe hở, ngã nhào vào hầm rượu bên trong hang động.

Tiên tửu được Đề Hồ Sơn cất giữ bao nhiêu vạn năm bỗng nhiên bị phá vỡ, mùi rượu nồng nặc tỏa ra, bốc lên từ trong lòng đất, khiến cho toàn bộ Ngọc Hồ Phông giống như một bình rượu bể.

Hàn Lập nằm trên một vò rượu vỡ, cả người bị rượu thấm ướt, hai tay chống trên mặt đất.

Hắn gồng mình ngồi dậy, trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ, với thực lực hiện tại, thực sự không thể nào chống lại Nhạc Thanh, cho dù là chạy trốn, chỉ sợ cũng là mơ tưởng mà thôi.

Vừa rồi hắn thử thông qua tâm thần liên lạc với Bình Linh, nhưng kết quả vẫn giống lúc trước, không nhận được hồi âm.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến cảm giác áp bách mãnh liệt, một vầng sáng vàng gần như che đầy toàn bộ vòm trời.

Hàn Lập ở dưới vực sâu, ngửa đầu nhìn lên trời, chỉ có thể thấy vòng xoáy màu vàng đang xoay tròn trên trời cao, ở giữa mơ hồ có điện quang lập lòe, thỉnh thoảng vang lên tiếng nổ.

Sau đó, tay hắn vung lên, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao bay ra, xoay quanh người hắn.

"Ầm ầm…"

Một tiếng nổ vang trên cao, phảng phất như toàn bộ bầu trời bị đánh rách tả tơi.

Vòng xoáy màu vàng trên không trung bỗng nhiên nứt ra khe hở, sau đó một cột sáng màu vàng từ trong bắn ra, oanh kích Hàn Lập ở phía dưới.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, hai tay kết kiếm quyết, quanh người vang lên tiếng nổ "tách tách", ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm như cận vệ vờn quanh người hắn.

"Ngưng"

Nương theo tiếng quát của Hàn Lập, tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tỏa ra hào quang mãnh liệt, vô số tia điện màu vàng nổ ra ngưng kết thành một con Giao Long, bay thẳng về phía không trung.

Hàn Lập ở bên trong Giao Long, kiếm khí bao quanh người, đụng thẳng vào cột sáng màu vàng.

"Ầm ầm…"

Từng chuỗi tiếng nổ rung trời liên tiếp vang lên, cột sáng màu vàng bị Giao Long xông tới đánh cho tán loạn, hào quang không ngừng phai nhạt.

Cả người Hàn Lập cũng bay lên cao, lao ra khỏi rãnh sâu dưới ngọn Ngọc Hồ Phong, đứng trên bầu trời.

Hắn ngửa đầu nhìn lại, chỉ thấy phía trên vòng xoáy màu vàng, Nhạc Thanh đang chống Cự Kiếm, nhìn như Thần Linh. Y cúi đầu xuống nhìn Hàn Lập, trong mắt toát ra vẻ hững hờ.

Bên kia, Kim Đồng đã hiện ra bản thể bọ cánh cứng khổng lồ, bị Vô Hối dùng nghìn sợi tơ trên phất trần bao vây, xem ra trong chốc lát khó thoát thân được.

Ngược lại, Tiểu Bạch không biết có phải đã dần thích ứng lực lượng huyết mạch hay không, càng đánh càng mạnh, há miệng nuốt hết phong nhận do một thanh tiên khí chém ra.

Sau khi Tiểu Bạch xoay người một cái, lại phun phong nhận đã nuốt về phía người ra đòn.

Hai người bọn họ tạm thời đều an toan, duy chỉ có tình huống của Hàn Lập là nguy hiểm nhất.

Nhạc Thanh chính là tu sĩ Đại La Hậu Kì, đã trải qua hai lần trảm thi, với cảnh giới hiện tại của Hàn Lập, so với y vẫn chênh lệch quá xa.

Ánh mắt Hàn Lập do dự một lát, trong lòng thầm than một tiếng, bây giờ dù có triệu hoán được Bình Linh tiến hành xuyên qua không gian và thời gian, hắn cũng không thể nào cứ như vậy bỏ mặc Kim Đồng và Tiểu Bạch được.

Nếu như không thể trốn, tránh cũng không được, chi bằng liều mạng.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng tụ, tiện tay búng một cái, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể tuôn ra mãnh liệt.

Linh Vực trong hư không cũng đồng dạng sinh ra biến hóa.

Trên Ngọc Hồ Phong vốn đã bị nghiền nát, bỗng nhiên xuất hiện một ngọn núi xanh ngắt, phía trên cây cối sinh trưởng rậm rạp, ngoài ra còn có một

dòng sông dài uốn lượn ngàn dặm, tựa như đai lưng bằng ngọc.

Nhạc Thanh đứng trên trời, thấy tình cảnh này, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Tuổi tác của ngươi không lớn, tu luyện tới Đại La Sơ Kì đã cực kì hiếm thấy, vậy mà Linh Vực của ngươi còn đạt đến Thiên Nhân Cảnh?” Nhạc Thanh nhíu mày lại, nhịn không được hỏi.

Y kinh ngạc cũng là chuyện bình thường, dù sao tu hành và luyện chế Linh Vực đều tốn thời gian công sức rất lớn, lại không dễ dàng gặt hái được thành công, có thể làm được cả hai việc cùng lúc mà không bị trễ nãi như Hàn Lập, khắp Chân Tiên giới cực kì hiếm thấy, đã ít lại càng thêm ít.

Đúng lúc này, sau lưng Nhạc Thanh, một vầng trăng sáng màu bạc lơ lửng hiện ra trong không trung, chính là Chân Ngôn Bảo Luân dung hợp cùng Quân Thiên Nhật Quỹ.

Vầng trăng phát ra ánh sáng bạc, trong nháy mắt bao phủ cả người Nhạc Thanh vào trong.

Chỉ thoáng chốc, hư không bốn phía giống như bị đông kết, với tu vi của Nhạc Thanh vậy mà cũng cảm thấy hít thở không thông, phảng phất như không khí bị ngừng lại.

“Chủ quan…” Ý nghĩ trong đầu y lóe lên, liền phát hiện suy nghĩ của mình cũng bị chậm lại.

Y vội vàng bảo vệ thần thức cẩn thận, âm thầm vận chuyển pháp quyết, một luồng sáng màu vàng đất sáng lên trước ngực, lân giáp quanh người càng rực rỡ hơn, từ trong tản ra mãnh liệt lực lượng pháp tắc, va chạm với ánh sáng màu bạc xung quanh.

Trong lúc nhất thời, tuy không thể thoát thân, nhưng suy nghĩ cũng không bị cản trở.

Nhân cơ hội này, hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, mũi chân đạp

xuống đất, ngàn vạn kiếm khí liền ngưng kết dưới chân Hàn Lập, tạo thành một dòng thác đâm thẳng lên trời, nâng cả người hắn lên trên đứng đối diện với Nhạc Thanh.

Sau khi lên trên cao, hai tay Hàn Lập lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết. Trong hư không lập tức phát ra âm thanh "ông…ông….ông", ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức bay ra, bày trận xung quanh người hắn.

"Ầm ầm"

Nương theo âm thanh "ông…ông…ông…" vang lên, tất cả mũi kiếm chỉ thẳng lên trời, ba mươi sáu cột lôi điện màu vàng trên thân kiếm tuôn trào ra, nối thẳng lên trời cao.

Những cột lôi điện xuyên qua tầng mây dưới chân Hàn Lập, lập tức mây mù sôi trào lên, bên trong lôi điện màu vàng lập lòe, như rồng bay phượng múa.

Thiên địa xung quanh người Hàn Lập đột nhiên biến đổi, mây mù lao về phía hắn, tạo thành mảng lôi vân màu vàng cực lớn, ngang hàng với Nhạc Thanh, chiếm hơn nửa khoảng trời mênh mông.

Sau đó, mây mù tản ra tạo thành hai cây cột màu vàng, ở giữa hai cây cột ngưng tụ ra hai cánh cửa lớn màu vàng nửa ẩn nửa hiện trong tầng mây.

Hàn Lập ở ngoài cửa lớn, toàn thân đắm chìm trong lôi quang màu vàng, hai tay vẫn giữ nguyên trạng thái bấm kiếm quyết, thoạt nhìn giống như một Kim Giáp Thần Nhân canh giữ Thiên Môn.

"Ra"

Hàn Lập bỗng quát lớn, hai tay hợp lại trước người, nâng cao qua đỉnh đầu.

Kèm theo tiếng quát là âm thanh "ầm ầm" nổ mạnh, Thiên Môn đang đóng chặt bỗng nhiên run lên, bên trong tách ra một khe hở, lộ ra một mảnh Lôi Hải bao la bát ngát, như thủy triều nhấp nhô.

Không giống như dòng thác lôi điện chảy ra từ Thiên Môn lúc trước, lúc này chỉ có từng quả cầu lôi điện to chừng nắm đấm, ngưng tụ từ mặt biển.

Từng quả cầu lôi điện bay ra khỏi Thiên Môn qua kẽ hở, không đánh thẳng về phía Nhạc Thanh mà bay vào lòng bàn tay đang chắp trước ngực của Hàn Lập, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Rất nhanh, liền có bảy tám khối cầu bay vào lòng bàn tay hắn, một luồng khí tức lôi điện khủng bố bắt đầu từ bên trong lan tràn ra.

Mà càng ngày càng có nhiều lôi cầu bay vào trong tay Hàn Lập, lòng bàn tay hắn cũng bắt đầu có kim sắc quang mang xuyên qua, chỉ là lông mày hắn càng ngày càng nhíu chặt, trên mặt cũng lộ ra thần sắc thống khổ hơn.

“Thông Thiên Kiếm Trận này…ngược lại có chút cổ quái.” Nhạc Thanh tất nhiên nhận ra kiếm trận của Hàn Lập, nhưng nhìn cảnh tượng này, mắt y vẫn hiện lên một tia nghi hoặc.

Sau một khắc, trong lòng hắn dâng lên một cảm giác bất an, miệng gầm lên, lân giáp quanh người hiện ra từng dòng triện văn màu vàng, bức lui ánh sáng màu bạc.

Ngay sau đó, hai tay y nắm chặt chuôi kiếm trong tay, nhấc lên hơi chậm chạp.

Dưới sự ảnh hưởng của Thời Gian Pháp Tắc, Nhạc Thanh vẫn bước từng bước về phía trước, hai tay cầm kiếm khom người xuống nghênh đón kiếm của Hàn Lập.

Thanh Cự Kiếm vừa được y kéo về bên người, phù văn trên thân kiếm lập tức sáng lên, phía trên liên tiếp hiện ra bảy ngọn núi, mây mù bao phủ xung quanh, thoạt nhìn như thực chất.

Cùng lúc đó, khí tức trên người y cũng vô cùng trầm ổn, mây vàng bao phủ quanh người y cũng bắt đầu co rút lại, ngưng tụ thành ảo ảnh một ngọn núi bao quanh người.

Ngàn quân một kích, dĩ nhiên phải vận sức chờ phát động.

Kim quang lập loè trong mắt Hàn Lập, thần sắc hững hờ.

Rốt cuộc, hai tay chắp trước ngực hắn đột nhiên nắm lại, lôi điện màu vàng áp súc trong lòng bàn tay cuối cùng cũng có thể xuất ra, hóa thành một thanh kim lôi kiếm kéo dài ra.

“Trảm!”

Hàn Lập thét lên một tiếng dài, hai tay vung mạnh, chém xuống phía dưới.

Sau khi lôi kiếm màu vàng chém xuống, trên thân kiếm lôi quang tăng vọt, trong nháy mắt hóa thành kiếm ảnh dài cả ngàn trượng, trực tiếp xé rách hư không, rơi xuống đầu Nhạc Thanh.

Trong nháy mắt khi Hàn Lập ra tay, Nhạc Thanh cầm Cự Kiếm trong tay vung lên.

“Ầm ầm ầm …”

Trong hư không, tiếng nổ mạnh vang lên, một ảo ảnh ngọn núi như thực chất bỗng hiện ra, ngăn cản kiếm ảnh màu vàng.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, hư ảnh ngọn núi thứ nhất không chút trở ngại nào, trực tiếp nứt vỡ.

Sau đó ngọn núi thứ hai cũng giống như ngọn núi đầu tiên, nổ tung tóe.

Tiếp đến ngọn thứ ba, thứ tư cũng liên tiếp sụp đổ, hóa thành bột mịn.

Ngọn núi thứ năm nứt ra một khe hở, giống như Ngọc Hồ Phong, bị tách thành hai nửa, mà tới ảo ảnh ngọn núi thứ sáu thì chỉ có đỉnh núi bị xẻ ra, kiếm ảnh màu vàng bị kẹt lại trong đó.

Ảo ảnh ngọn núi thứ bảy còn lại phồng lên, va chạm với kim quang do

kiếm ảnh màu vàng tạo ra, một tiếng nổ đùng vang lên, kiếm ảnh màu vàng trực tiếp bị nổ bể.

------oOo------

Chương 1263: Gần như tan vỡ

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: NguyenDzung*
***Biên**: Độc Hành*

Bên ngoài thiên môn, Hàn Lập kêu thảm, cả người bay ngược lên, đập mạnh vào thiên môn rồi rơi xuống đầy suy nhược.

Hai tay cầm kiếm của hắn không còn tí máu thịt nào, biến thành một cánh tay xương trắng hếu, nhìn rất khủng khiếp.

Đổi lại, hai tay Nhạc Thanh cũng trầm xuống, thu hồi cự kiếm.

Trên thân kiếm, trong bảy phù văn ngọn núi thì năm cái đã trở nên mờ nhạt không còn rõ, chỉ còn lại hai cái nguyên vẹn không tổn hại gì.

Nhạc Thanh nhíu chặt lông mày, ánh mắt nhìn Hàn Lập đã không còn vẻ coi thường như trước đó, ngược lại trong lòng có chút tán thưởng: "Thông Thiên Kiếm Trận trong tay ngươi lại có thể phát huy uy lực như thế, cũng khiến bản tọa phải thay đổi cách nhìn."

Hàn Lập thổ huyết ứ đọng, chật vật đứng lên đáp: "Kiếm trận này vốn tuyệt đỉnh thế gian, ngay cả một phần mười uy lực vãn bối cũng chưa phát huy ra, nếu không các hạ sẽ chẳng còn đứng ở đây mà nói những lời tán dương này."

Cùng lúc, hai tay vốn biến thành xương trắng của hắn bốc lên từng luồng sương khói màu trắng, máu thịt bắt đầu trùng sinh.

Nhạc Thanh nghe vậy cũng không vội vã ra tay tiếp, chỉ là sắc mặt y hơi cổ quái nhìn Hàn Lập, như thể không ngờ Hàn Lập đã đến bước này, còn nói ra những lời như thế.

Hàn Lập phất tay thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã tiêu hao quá mức, có vẻ tùy ý nói: "Không phải vãn bối nói ngoa, nếu hồi nãy tiền bối thoát khỏi khống chế chậm một chút, để vãn bối ngưng tụ nhiều lực lượng hơn, một đòn vừa rồi chưa chắc tiền bối đã chống đỡ được."

Trên bầu trời, lôi vân màu vàng và tòa thiên môn màu vàng khí thế to lớn kia cũng tan thành mây khói.

Nhạc Thanh cười nhạo một tiếng: "Ha ha, bản tọa khen ngươi một câu thôi, mà ngươi đã bắt đầu khoe khoang rồi. Một kiếm vừa rồi cũng đã là thủ đoạn cuối cùng của ngươi, lúc này còn không thúc thủ chịu trói, còn chờ đến khi nào?"

Hàn Lập nhìn hai tay đã khôi phục như thường, khuôn mặt cười nhạt đáp:

"Vậy cũng chưa chắc, vãn bối còn một kiếm nữa, không biết tiền bối có dám tiếp hay không?"

Nhạc Thanh nghe vậy liền nhíu mày lại, y đang định nói, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về bốn phía.

Linh vực Hàn Lập chưa tán đi, vầng trăng tròn màu bạc kia vẫn lơ lửng giữa không trung phía sau hắn, rung động của lực lượng Thời gian Pháp tắc vẫn có thể cảm thấy rõ ràng trong hư không xung quanh.

Ánh mắt Nhạc Thanh ngưng lại, lạnh giọng nói: "Không ngờ linh vực Thiên Nhân cảnh tạm bợ này của ngươi lại có uy năng khó đối phó như vậy, chỉ đáng tiếc, chút tăng giảm mức độ ấy chẳng đáng kể chút nào đối với bản tọa, kể cả tu vi bản tọa lùi lại một trăm vạn năm, ngươi vẫn không phải đối thủ của ta."

"Cuối cùng vẫn bị tiền bối nhận ra, vốn còn định kéo dài một chút thời gian, xem ra không được rồi." Hàn Lập thở dài.

Lúc trước, Nhạc Thanh quả thực không nổi sát tâm với Hàn Lập, vẫn muốn bắt giữ hắn hơn: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, vẫn không tự trói cầu xin tha thứ thì bản tọa ra tay coi như không để tâm tính mạng của ngươi nữa."

"Muốn vãn bối thúc thủ chịu trói, vậy tiền bối đỡ thêm một kiếm của vãn bối." Hàn Lập khẽ nhếch khóe miệng, cười nói.

Đang nói chuyện, bên dưới phế tích Ngọc Hồ phong vốn đã đổ nát khôn tả bỗng sáng lên hào quang màu vàng, ba mươi sáu cột sáng lôi điện màu vàng phóng lên tận trời, đám lôi vân ngưng tụ thành hình một lần nữa, tòa thiên môn hùng vĩ cũng xuất hiện.

Thấy vậy, ánh mắt Nhạc Thanh lóe lên sự kinh ngạc.

Ngay từ đầu khi Hàn Lập bị y dùng một kiếm chém xuống chân núi Ngọc Sơn, hắn đã lưu lại ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lúc sau bay ra lại sử dụng ba mươi sáu thanh phi kiêm khác để bố trí Thông Thiên Kiếm Trận.

Hắn dự định khi tòa kiếm trận thứ nhất kiệt lực, lập tức sử dụng tòa kiếm trận thứ hai, ra tay bất ngờ đánh trọng thương Nhạc Thanh, nhưng không ngờ thực lực Nhạc Thanh thực sự cường đại quá mức, cường lực phản kích vừa rồi đã khiến hắn bỏ lỡ cơ hội sau.

Đợi sau khi hai tay khôi phục như thường, Hàn Lập liền âm thầm bấm quyết, điều động tòa kiếm trận thứ hai.

Hàn Lập đứng bên ngoài thiên môn màu vàng, hai tay lại chắp trước ngực, giơ cao qua đỉnh đầu.

Thiên môn phía sau vang lên tiếng sấm rền, bắt đầu chậm rãi mở ra. Vùng lôi hải màu vàng kia xuất hiện từng quả lôi cầu màu vàng bay ra, ngưng tụ vào trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Thấy Hàn Lập làm lại chiêu cũ, Nhạc Thanh sầm mặt lại, ánh mắt tỏ vẻ tức giận.

Mặc dù lúc trước nói đơn giản nhẹ nhàng, nhưng đối với Thông Thiên Kiếm Trận của Hàn Lập, y vẫn phải để ý. Dù sao, nhìn vào uy thế của một kiếm trước đó, chỉ cần cơ thể Hàn Lập chịu được, tiếp tục hấp thu lôi điện

chi lực trong lôi hải, quả thật có thể tạo ra uy hiếp đến y.

Trước mắt, đương nhiên Nhạc Thanh sẽ không cho Hàn Lập cơ hội này.

"Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt."

Nhạc Thanh hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt cự kiếm, chân đạp hư không, thân hình nhảy lên, bay thẳng về phía Hàn Lập.

Mắt Hàn Lập sáng lên, tâm trí theo đó khẽ động.

Hư không lập tức vang lên những tiếng "Ù ù". Trên chín tầng trời, từng quả cầu lửa màu vàng gào thét hạ xuống, như lưu tinh hỏa vũ, đổ ập xuống Nhạc Thanh.

"Đoàng" một thanh âm vang lên.

Nhạc Thanh chém ra một kiếm đương đầu với một quả cầu lửa. Ngay sau đó, quả thứ ba, quả thứ tư lại rơi xuống.

Uy lực cầu lửa có hạn, dường như không thể tiếp nhận lực của một kiếm, nhưng số lượng của nó lại rất nhiều, mỗi quả đều mang theo liệt hỏa đăng diễm của Tuế Nguyệt Thần Đăng cùng với lực lượng thời gian pháp tắc của Đoạn Thời Lưu Hỏa.

Sau một hơi chém rơi mấy chục quả cầu lửa, Nhạc Thanh đột nhiên phát hiện tốc độ vung kiếm của mình trở nên càng ngày càng chậm, giống như lại bị Chân Ngôn Bảo Luân trói buộc.

Y nào biết, đốm lửa do Đoạn Thời Lưu Hỏa vỡ ra khi rơi xuống người mình, liền đem lực lượng Thời Gian Pháp Tắc li ti thêm vào, tích lũy đến mức độ nhất định, sẽ khiến hành động ngày càng chậm lại.

Hai tay Hàn Lập xuất hiện kim quang loá mắt xuyên suốt, hai mắt cũng bắt đầu có tia điện quấn quanh, cả người bắn ra từng tia từng dòng hồ quang điện.

Nhưng, trong lòng hắn hiểu rằng, chỉ dựa vào chút lực lượng ấy, còn thiếu rất nhiều mới đủ.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thiên môn màu vàng sau lưng mở thêm một phần. Lôi hải màu vàng bên trong càng dữ dội, lôi cầu bay ra nhiều gấp bội, tiếp tục ngưng tụ vào lòng bàn tay hắn.

"A..."

Miệng hắn thét lên một tiếng thống khổ, hai bên mí mắt kéo đến tận mang tai, máu thịt cũng bắt đầu toác ra, lộ ra những kẽ nứt nhìn vào giật cả mình, bên trong còn có điện quang màu vàng thẩm thấu ra.

Nghe thấy âm thanh kia, Kim Đồng và Tiểu Bạch đồng thời nhìn sang, trong lòng đều giật mình.

Kim Đồng cuống cuồng hô to:: "Đại thúc, không được tiếp tục nữa, cơ thể sao chịu nổi..."

Tiểu Bạch còn chẳng kịp nói ra khỏi miệng, đã bị Phá Phong dồn ép.

Bên kia, Vô Hối bị Kim Đồng áp chế hoàn toàn, có thể thở một hơi, gã thấy vậy liền nhe răng cười, lại lao tới Kim Đồng chém giết.

Hàn Lập cắn chặt hàm răng, trong lòng hét lên như điên: "Còn chưa đủ, nhiều hơn nữa..."

Cách ngoài ngàn trượng, tốc độ Nhạc Thanh dù chậm lại không ít, nhưng y vẫn đang từng bước áp sát. Y cũng chú ý tới lôi điện chi lực ngưng tụ trên người Hàn Lập, chúng đã đạt một mức độ đáng sợ.

Nhạc Thanh đột nhiên ngừng xông tới, trong lòng động sát niệm, y cao giọng quát: "Tiểu tử, dừng ở đây thôi."

Vừa nói xong, y nhấc tay lên, giơ về phía không trung.

Trong hư không, một ngọn núi mờ mịt khổng lồ chợt hiện. Nhạc Thanh

nắm một tay vào không trung, ngọn núi bay thẳng lên cao, va chạm với Đoạn Thời Lưu Hỏa ngập trời, đón đỡ tất cả cầu lửa màu vàng.

Cùng lúc, trường kiếm trong tay y chuyển động, phù văn trên thân kiếm sáng lên, chém ngang về phía Hàn Lập.

Trên trời cao, một áng mây khói vàng bỗng trôi ra, trong hư không xuất hiện những gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trùng trùng điệp điệp như sóng lớn vỗ bờ, dập dềnh đánh tới Hàn Lập.

Những gợn sóng do kiếm quang gây nên khiến hư không tan biến từng đoạn, bầu trời hiện ra các kẽ nứt không gian rất lớn, không thể lấp lại.

Thấy gợn sóng sắp tới gần người, Hàn Lập đang tích tụ lôi điện chi lực tuy không thể đạt đến mức độ mong muốn, nhưng cũng đành cười khổ coi như xong. Hai tay hắn chuyển động, tạo thành tư thế cầm kiếm chém xuống.

Nhưng đúng lúc này, một tấm kim phù bay nhanh từ đằng xa tới, nó lượn nghiêng xuống, đánh vào gợn sóng kiếm khí kia, nổ vỡ ầm vang.

Một luồng kim quang chói mắt tỏa ra, khí tức man hoang cường đại khủng khiếp bộc phát, trực tiếp đánh nát gợn sóng kiếm khí của Nhạc Thanh, đè ép sóng khí trong hư không, liên tục bức lui Nhạc Thanh lại.

Chúng khuếch tán sóng khí ra bốn phía xung quanh, san bằng quá nửa Đề Hồ sơn, tất cả cây rừng đều sụp đổ, hoàn toàn biến thành phế tích hoang vắng.

Nhạc Thanh bị luồng sóng khí cường đại này đẩy ra sau mấy ngàn trượng, trong lòng kinh hãi vô cùng, ánh mắt lập tức nhìn về phía Tiểu Bạch: "Quả nhiên ngươi thuộc Man Hoang Chân Linh!"

Tiểu Bạch không để ý đến lời của y, nhưng trong lòng thì hơi thất vọng.

Khi đưa cho nó tấm kim phù này, Bạch Trạch đã nói bên trong phong ấn một kích chứa ba phần sức mạnh, vậy mà lại không thể khiến Nhạc Thanh bị thương.

Tuy nhiên, Phá Phong, người cùng nó giao chiến, bị màn vừa rồi dọa đến thất thần, nếu tấm kim phù kia dùng để đối phó với ả, e rằng giờ này hài cốt của ả cùng không còn.

Hàn Lập dù không trực tiếp nhận một chiêu này, nhưng vị trí nổ thực sự quá gần, khiến hắn cũng chịu sự trùng kích rất mạnh.

Toàn thân hắn không ngừng run rẩy, không chỉ mặt mũi mà ngay cả cánh tay cũng hiện ra những vết rách, có thể nhìn rõ từng tia điện không ngừng bắn ra.

Nhưng, hai tay của hắn vẫn duy trì tư thế nguyên bản, chưa hoàn thành Thông Thiên Kiếm Trận.

Cặp mắt hắn mơ hồ, thần thức hỗn loạn.

Một âm thanh thâm trầm vang lên trong thức hải hắn: "Không chịu nổi à? Đến đây, phóng thích ta ra, dựa vào năng lực của ta, việc giết gã kia không phải là chuyện không thể, ha ha..."

Hàn Lập biết Ác Thi đang nói chuyện, nhưng không trả lời.

Giờ phút này, thân thể hắn gần như chết lặng, kim lôi tuôn ra từ trong thiên môn dường như trải rộng toàn thân, đã đến tình trạng mất khả năng khống chế, ngay cả hắn muốn thu hồi kiếm trận cũng không làm được.

Nếu tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa, nhục thể của hắn tất nhiên sẽ bị kim lôi làm cho nổ tung.

Nhạc Thanh hiển nhiên cũng phát hiện Hàn Lập đã cận kề tan vỡ, y cười lạnh một tiếng, không lập tức tấn công, mà lựa chọn sống chết mặc bây, chờ Hàn Lập tự bạo thể mà chết.

------oOo------

Chương 1264: Trở về Bát Hoang

Nguồn: EbookTruyen.VN

"Khặc khặc… Đừng có giãy chết nữa! Thay vì kéo ta chôn cùng, chi bằng hãy buông tay để ta đánh cược một lần. Tối thiểu… hai tên tiểu tùy tùng kia của ngươi còn có cơ may sống sót." Ác thi lại khuyên nhủ.

Tâm thần Hàn Lập vẫn đang chập chờn, do dự… Thời gian còn lại quả thực không nhiều lắm.

Nhưng chứng kiến thân thể mình đã chạm đến cực hạn, Hàn Lập đành nghiến răng nghiến lợi đưa ra quyết định. Tâm niệm vừa động, những xiềng xích do Cách Nguyên Pháp Liên tạo thành đang trói chặt Ác thi kia liền phát ra một hồi tiếng vang trầm đục, rồi rục rịch buông lỏng.

"Khặc khặc… vậy mới phải chứ…" Ác thi càn rỡ cuồng tiếu.

Nhưng nó còn chưa kịp đắc ý, chỉ cười được nửa miệng liền trợn mắt líu lưỡi. Bởi lẽ Hàn Lập không hoàn toàn giải khai phong ấn, mà chỉ là thu hồi một nửa số lượng Cách Nguyên Pháp Liên.

"Mượn lực lượng cũng không nhất thiết phải mượn toàn bộ." Hàn Lập cười lạnh.

"Ngươi…" Ác thi lập tức nổi trận lôi đình.

Một bộ phận Cách Nguyên Pháp Liên được tháo gỡ khiến những chỗ tiên khiếu chưa hoàn toàn thông suốt trên người Hàn Lập cũng theo đó mà được giải khai. Thậm chí, một nửa số tiên khiếu đó tự hành quán thông. Một luồng lực lượng bổ sung lập tức tuôn trào trong thể nội Hàn Lập, giúp hắn một lần nữa giành lại quyền khống chế thân thể.

Chỉ thấy hai tay Hàn Lập đồng thời lật một cái. Kim lôi lại ngưng tụ trong lòng bàn tay một lần nữa, tản mát từng đợt từng đợt chấn động khủng bố.

Chứng kiến một màn bất thình lình trước mắt, Nhạc Thanh âm thầm cả kinh. Căn bản, y nghĩ mãi cũng không hiểu: rốt cuộc vì sao Hàn Lập có thể làm được như hiện tại. Y lập tức giơ tay kết thành pháp quyết, Linh Vực vốn đang khuếch trương bên ngoài bị thu về trong cơ thể trong nháy mắt. Thân thể Nhạc Thanh bộc phát một loại khí thế hùng hậu vô cùng.

Một tay y giơ cao Cự Kiếm, tay kia vung vẩy pháp quyết một vòng quanh thân kiếm. Lập tức có một luồng lực lượng Pháp tắc thuộc tính Thổ hết sức nồng đậm chảy vào thân Cự Kiếm. Bảy đạo Sơn nhạc phù văn một lần nữa hiện ra trên thân kiếm.

Nhạc Thanh gầm lên một tiếng, lấy thế phát sau mà đến trước. Cự Kiếm trong tay y bổ xuống đầu Hàn Lập nhanh như chớp.

Một luồng kiếm quang cự đại như xẻ đôi cả bầu trời thình lình xuất hiện giữa hư không. Chính giữa kiếm quang là bảy tòa sơn phong hùng vĩ. Trên mỗi một tòa sơn phong đều được khắc họa những dòng phù chú thật lớn. Phía trên bảy tòa sơn phong có hoàng vân bao phủ, mang theo một khí thế hùng hồn, trấn áp thiên địa.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập chợt biến đổi thế tay. Thanh kiếm trong tay hắn bỗng nhiên bị bẻ cong, biến thành một cánh cung vàng rực ngưng tụ đầy kim lôi. Ngoài ra, lôi điện trên cánh cung còn hóa thành một mũi tên màu vàng gần như thực chất, trực chỉ Nhạc Thanh.

Chỉ nghe tiếng mũi tên phá không lao đi vùn vụt.

Trong khoảnh khắc, mũi tên vàng rực ngưng tụ từ thiên lôi liền xuyên thủng tòa sơn phong thứ nhất.

Ngay sau đó là tòa thứ hai, thứ ba… Mũi tên màu vàng như lao vào chỗ không người, một hơi xuyên qua cả bảy ngọn núi hùng vĩ, trực tiếp hiện ra trước mặt Nhạc Thanh.

Nhưng dù sao người nọ cũng là một tu sĩ Đại La cảnh Hậu kỳ, lâm nguy bất loạn, ứng phó với dị biến vô cùng mau lẹ.

Trước tiên y nâng thanh Cự Kiếm to bản ngang người hòng đón đỡ công kích. Tiếp đó, thân hình y lập tức né qua một bên để tránh bị thương ở những bộ vị hiểm yếu.

"Ầm ầm ầm… "

Nhưng thế tới của mũi tên nhanh đến bất khả tư nghị. Thời điểm mũi tên va chạm với thanh Cự Kiếm, loạt những tiếng nổ đùng trên bảy tòa sơn phong phía sau mới liên tiếp truyền đến, hoàn toàn lấn át thanh âm mũi tên xuyên qua Cự Kiếm, cắm vào ngực trái Nhạc Thanh.

Thân thể Nhạc Thanh bị trùng kích bởi một lực lượng cực lớn. Y bị đánh bay đi đến mấy ngàn trượng. Cả người như một mảnh thiên thạch lao vùn vụt xuống mặt đất.

"Ầm…"

Bụi mù bốc lên tứ phía. Mặt đất trong vòng ngàn dặm sụt xuống gần trăm trượng. Ở trung tâm của vụ sụt lún, nơi trực tiếp hứng chịu thân thể Nhạc Thanh đã biến thành một cái hố sâu đến cả ngàn trượng.

Trên không trung, tình cảnh của Hàn Lập cũng chẳng khá hơn là bao. Toàn thân hắn cháy đen. Thất khiếu chảy máu. Sắc đen trong mắt hắn càng ngày càng trở nên u tối. Thân thể hắn loạng choạng một cái rồi từ trên không rơi xuống.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhờ vào một chút lực lượng cuối cùng bay vụt tới, đỡ lấy thân thể hắn, rồi nhẹ nhàng hạ xuống mặt đất.

Vô Hối và Phá Phong thấy vậy thì lập tức đại biến. Hiển nhiên bọn chúng không không thể ngờ rằng: ngay cả tu sĩ Đại La cảnh Hậu Kỳ như Nhạc Thanh lại bị một kẻ kém y trọn vẹn hai tiểu cảnh giới là Hàn Lập đánh bay.

Nội tâm kinh hãi, tất nhiên sẽ khiến đấu chí đại giảm.

Kim Đồng và Tiểu Bạch liền thừa cơ bức lui hai tên Vô Hối và Phá Phong, rồi vội vã lao về phía Hàn Lập.

Hai tên kia cũng không tiếp tục dây dưa, lập tức bay về phía Nhạc Thanh hạ lạc.

"Đại thúc…" Kim Đồng nâng Hàn Lập dậy, nhăn nhó gọi tên hắn.

Toàn thân Hàn Lập giờ đã vô lực. Thức hải cũng đang cuồn cuộn như kinh đào hải lãng. Hắn miễn cưỡng lấy ra một viên đan dược. Nhưng dù hắn cố gắng thế nào cũng không thể đưa viên thuốc lên môi.

Tiểu Bạch thấy thế vội cầm lấy viên đan dược, giúp Hàn Lập nuốt xuống.

"Đi! Đi mau! Tranh thủ rời khỏi nơi này…" Sau khi phục dụng đan dược, Hàn Lập liền gắng ngượng nói.

Kim Đồng không nhiều lời, lập tức để Hàn Lập tựa vào vai mình rồi dìu hắn dậy, muốn rời khỏi nơi đây.

"Chạy đi đâu?" Đúng lúc này liền có một tiếng thét phẫn nộ từ xa vọng lại.

Hàn Lập khó khăn hé mắt nhìn về phía trước. Chỉ thấy trong đám bụi mù đằng kia có một thân ảnh cao lớn đang chậm rãi bay tới.

Trên tay người nọ cầm theo thanh Cự Kiếm to bản, nhưng thân kiếm đã nhiều thêm một lỗ hổng chừng quả đấm. Vừa nhìn liền biết linh tính của vật này đã bị tổn hao rất nhiều.

Về phần lân giáp trên thân người nọ thì càng thêm rách nát tả tơi. Lồng ngực trần trụi của Nhạc Thanh giờ đây xuất hiện một vết thương thật lớn, giống như vết tích của một chiếc đinh ốc xoáy sâu và da thịt. Huyết dịch kim sắc trào ra thành dòng từ giữa vết thương. Còn da thịt xung quanh miệng vết thương đã cháy đen một mảnh, kết thành vô số vết sẹo xấu xí giống như những con giun đang bò lổm ngổm.

"Tu sĩ Đại La Hậu kỳ quả thực đáng sợ!" Hàn Lập chăm chú nhìn Nhạc

Thanh đang từng bước áp sát bọn hắn, tự đáy lòng thở dài cảm thán.

"Chỉ là một gã tu sĩ Đại La Sơ kỳ, vậy mà có thể khiến bổn tọa trọng thương đến mức này. Ngươi là kẻ thứ nhất, cũng chính là kẻ duy nhất. Hôm nay nếu không đánh cho ngươi thịt nát xương tan, thì quả thực khó mà tiêu được mối hận trong lòng bổn tọa." Nhạc Thanh nghiến răng gằn từng chữ một.

Sắc mặt Kim Đồng lập tức trở nên ngưng trọng, liền buông Hàn Lập ra, tự mình đứng dậy che chắn cho hắn và Tiểu Bạch.

"Lão đại…" Tiểu Bạch nhìn theo bóng lưng thiếu nữ của Kim Đồng, thì thào trong miệng.

"Tu sĩ Đại La Hậu kỳ thì giỏi lắm sao?"

Nhưng ngay tại thời khắc sinh tử này, chợt có một thanh âm lạnh như băng vang vọng giữa không trung, chẳng hề có lấy một chút dấu hiệu báo trước. Tựa như một trận phạm âm từ cửu thiên truyền xuống, quanh quẩn trong khu vực Đề Hồ Sơn.

"Là ai?" Cước bộ của Nhạc Thanh khựng lại. Y ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lộ rõ vẻ cảnh giác.

Bầu trời nguyên bản đang trong xanh, thình lình tối sầm lại, dường như biến thành đêm đen trong nháy mắt.

Nội tâm Hàn Lập đại hỉ, gắng sức ngửa đầu nhìn lên. Chỉ thấy một thân hình khổng lồ giữa vòm trời cao vời vợi đang cấp tốc hạ xuống. Càng hạ thấp, thân hình này càng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một vị đại hán khoác chiếc áo choàng rộng thùng thình.

Ngũ quan vị đại hán này sắc sảo rõ ràng, quai hàm tua tủa râu đen, cặp mắt hơi hơi lõm sâu vào bên trong. Cả người phát ra một loại khí thế tang thương cổ phác. Đây đúng là một trong bát đại Chân Linh Vương, Du Thiên Côn Bằng - Nhạc Miện.

"Nhạc thúc thúc, sao người lại tới đây?" Tiểu Bạch kinh hỉ hô lớn.

Kim Đồng khẽ liếc Nhạc Miện, âm thầm đánh giá cao thấp một phen. Nội tâm nàng bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác kính sợ rất khó xuất hiện.

"Hừ, nếu ta không đến, tiểu gia hỏa nhà ngươi sẽ bị tên tiểu tử Hàn Lập kia vùi chết ở chỗ này." Nhạc Miện liếc xéo Hàn Lập một cái, tỏ vẻ tức giận.

Kim Đồng nghe vậy, tất cả tâm tư kính sợ với đại hán trước đó liền biến mất vô ảnh vô tung. Nàng hung hăng trừng mắt nhìn Nhạc Miện.

"Không nên trách chủ… Hàn đạo hữu. Là tự ta muốn đến đây..." Tiểu Bạch vội vàng giải thích.

"Việc này lát để nữa hãy nói." Nhạc Miện khoát tay một cái, rồi quay sang nhìn ba người Nhạc Thanh.

"Không thể tưởng được ngay cả Du Thiên Côn Bằng đã lâu không thấy bóng dáng, vậy mà cũng đã hiện thế. Xem ra thân phận tiểu gia hỏa kia quả thực không tầm thường…" Vẻ kinh ngạc trong mắt Nhạc Thanh dần dần rút đi. Y chậm rãi nói.

"Thừa dịp ta chưa động thủ, lập tức cút đi." Nhạc Miện đáp gọn lỏn.

Nhạc Thanh vốn đang chịu trọng thương, đối mặt với Man Hoang Chân Linh cấp bậc Đạo Tổ, tất nhiên sẽ không tự tìm đường chết. Y chỉ lấp lửng một câu: "Tiền bối đừng quên giáo huấn năm xưa của Man Hoang… " rồi lập tức dẫn hai người Vô Hối bay đi mất.

"Đa tạ Nhạc tiền bối!" Hàn Lập đã khôi phục được một chút, lập tức đứng dậy, ôm quyền cảm tạ Nhạc Miện.

"Điều tức thêm một chút đi. Có ta hộ pháp, không có ai dám tới quấy rầy ngươi." Nhạc Miện khẽ gật đầu, nhàn nhạt nói.

Ngược lại, đối với Hàn Lập, lão cũng không thực sự trách tội. Trước đó chỉ vì quá lo lắng cho an nguy của Tiểu Bạch nên mới nặng lời đôi chút.

Hàn Lập không nhiều lời, ngoan ngoãn ngồi xuống đả tọa, tiếp tục nhắm mắt điều tức.

Qua trận chiến vừa rồi, không bàn đến những tổn thất lớn khác, ngay cả xiềng xích trói buộc Ác thi cũng phải giải khai một nửa, khiến cho thời gian chuẩn bị Trảm Thi của hắn càng gấp gáp hơn.

"Thời gian ước định trước đây đã cận kề, ta đây chỉ chạy đến đón ngươi sớm một chút. Nào ngờ còn chưa đến nơi đã phát giác tiểu tử ngươi vận dụng đạo kim phù mà Bạch Trạch đưa cho, nên mới phải cấp tốc đuổi theo." Nhạc Miện khẽ lườmTiểu Bạch một cái.

"Nhạc thúc thúc, là người lo lắng ta không chịu trở về đúng hạn nên mới đến a?" Tiểu Bạch cười cười.

Nhạc Miện nghe xong cũng chẳng gật đầu, nhưng cũng không phủ nhận.

"Người yên tâm đi! Lần này bôn ba, ta đã thấy rõ thực lực bản thân so với người khác chênh lệch bao nhiêu. Sau khi trở về, ta sẽ nhất định hảo hảo bế quan. Nếu không kế thừa hoàn toàn lực lượng truyền thừa của phụ thân, ta sẽ không ra ngoài nữa." Tiểu Bạch tiếp tục nói.

"Vậy còn nghe được! Coi như có chút tiến bộ." Nhạc Miện nghe những lời ấy mới cảm thấy thật sự vui mừng, liên tục gật gù tán thưởng.

Kim Đồng nãy giờ vẫn đứng lặng lẽ ở một bân, khóe miệng bất tri bất giác cũng trở nên vui vẻ vài phần.

Ước chừng một canh giờ về sau, Hàn Lập rốt cuộc cũng hoàn thành việc điều, ung dung tỉnh lại.

Nhạc Miện cáo biệt vài câu với hắn, đang muốn mang Tiểu Bạch ly khai.

"Nhạc Miện tiền bối! Xin chờ một chút." Hàn Lập đột nhiên cất tiếng.

"Chuyện gì?" Nhạc Miện dừng một chút, hơi ngoái lại nhìn Hàn Lập.

"Tiền bối nếu như muốn về Bát Hoang Sơn, liệu có thể mang tại hạ theo một đoạn đường?" Hàn Lập ôm quyền khẩn khoản.

"A… quả là kỳ lạ hiếm thấy. Ngươi cũng muốn đi Bát Hoang Sơn?" Nhạc Miện cảm thấy có chút kỳ quái.

"Đúng vậy! Không biết có thể quấy rầy tiền bối một hai?" Hàn Lập vẫn ôm quyền nói.

Sự tình Cửu Nguyên Quan đã triệt để chấm dứt. Trải qua việc này, càngkhiến ham muốn tăng cường thực lực của hắn thêm bức thiết.

Từ giờ trở đi, phỏng chừng ở các đại Tiên Vực đều có lệnh truy nã hắn, ẩn núp ở chỗ nào cũng đều không an toàn. Ngược lại, Bát Hoang Sơn là nơi hoàn toàn thoát ly khống chế của Thiên Đình, là một nơi rất thích hợp cho hắn tu luyện.

"Đương nhiên có thể." Nhạc Miện khẽ gật đầu, mỉm cười vung tay lên.

Một luồng thanh phong cuồn cuộn lăng không hiện ra. Cả người Hàn Lập lập tức thân bất do kỷ mà bay lên không, xung quanh thiên toàn địa chuyển một hồi, căn bản không thể nào tự khống chế.

Nội tâm Hàn Lập cả kinh, đang muốn vận chuyển Thời Gian pháp tắc để ổn định thân hình, thì chân hắn đã hạ xuống. Đồng thời có một luồng man lực nhu hòa ập tới.

Hàn Lập lảo đảo một cái, ngồi phịch xuống một địa phương vô cùng ấm áp.

Hắn nhìn ngó xung quanh một hồi, sắc mặt không khỏi đại biến.

Hiện giờ, mấy người bọn hắn đang ngồi trên lưng một đầu cự cầm lông xanh. Thân thể cự cầm lông xanh này lớn đến mức khó tin. Không gian phía dưới sải cánh của nó dường như là một mảnh lục địa xanh mướt nhìn không rõ điểm đầu, điểm cuối.

Nhạc Miện lúc này đang trực tiếp sử dụng bản thể Du Thiên Côn Bằng.

So với đầu cự cầm lông xanh này, bản thân Hàn Lập dường như chỉ là một hạt hạt cát vô tri.

Tiểu Bạch hiện cũng đang ngồi bên cạnh hắn. Sắc mặt nó có chút phức tạp. Ngoại trừ vẻ khiếp sợ, còn có một sự hưng phấn khó nén được và một chút gì đó mê hoặc.

------oOo------

Chương 1265: Thiên Ngoại Thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cự cầm lông xanh do Nhạc Miện biến thành dang rộng hai cánh, đưa ba người Hàn Lập, Kim Đồng và Tiểu Bạch xông thẳng lên không. Trong chớp mắt, bọn họ đã vượt qua vạn trượng vân hải, nhưng không dừng lại ở đó mà vẫn cứ tiếp tục bay lên.

Thiên địa linh khí xung quanh nhanh chóng trở nên mỏng manh. Bầu trời cũng dần dần quang đãng.

"Ngồi cho vững!" Nhạc Miện vừa truyền âm nhắc nhở, vừa duỗi cặp móng vuốt ra.

Vô số pháp quyết màu xanh ồ ạt tuôn trào, hóa thành từng cơn lốc khí lưu màu xanh bao quanh hai bộ vuốt.

Tốc độ của cự cầm lông xanh đột ngột bạo tăng gấp trăm lần. Hết thảy xung quanh trở nên mờ mịt trong nháy mắt.

Toàn thân Hàn Lập chấn động kịch liệt. Cả người gần như bị ném văng đi. Hắn vội vàng vận chuyển công pháp, gắng sức bám trụ trên lưng cự cầm lông xanh

Quang cảnh xung quanh biến hóa nhanh đến chóng mặt. Sau một hồi "ầm… ầm…", dường như cự cầm lông xanh vừa đột phá một loại giới hạn nào đó, đưa tất cả tiến vào một mảnh không gian đặc biệt.

Tứ phía chỉ thấy độc một màu xanh lam vô cùng tinh khiết. Ngay cả một chút mây mù cũng không có. Tất cả khiến lòng người nảy sinh một loại cảm giác cô đơn, tịch mịch vô cùng xa xưa.

Nơi đây ngay cả một tia thiên địa linh khí cũng không có, cũng không tồn tại bất kỳ loại năng lượng nào, chỉ có một mảnh hư vô vô tận.

Trước khung cảnh này, Hàn Lập cũng bất giác cảm thấy choáng ngợp, nội tâm bỗng dưng cảm khái vô cùng.

Khi hắn phi độn trước đây, chưa từng bay cao như vậy. Hóa ra sau khi xuyên qua vạn trượng vân hải sẽ có cảnh tượng bực này xuất hiện.

"Đây là đâu?... dường như trước đây ta từng đặt chân đến..." Kim Đồng nhìn xung quanh với ánh mắt mờ mịt, miệng thì thào lẩm bẩm.

"Đây là Thanh Minh Vực." Tiểu Bạch đột nhiên truyền âm.

"Thanh Minh Vực?" Hàn Lập khẽ giật mình.

"Ta đã gặp qua trong ký ức của phụ thân. Không gian phía trên Chân tiên giới chia thành Tam đại vực. Đây chính là Thanh Minh Vực, nơi có khoảng cách gần với mặt đất nhất. Xuyên qua Thanh Minh Vực chính là Thiên Phong Vực. Tiếp tục băng qua Thiên Phong Vực sẽ tiến nhập Thiên Ngoại Vực trong truyền thuyết. Đó cũng chính là Thiên Ngoại Hư Không mà người đời vẫn xưng tụng." Tiểu Bạch tiếp tục nói.

"Thanh Minh Vực, Thiên Phong Vực, Thiên Ngoại Vực..." Hàn Lập lẩm bẩm một mình.

"Tam đại vực có vị trí vô cùng cao, hơn nữa, lại đầy rẫy nguy hiểm. Như Thanh Minh Vực này chẳng hạn, bên trong không có chút thiên địa linh khí nào. Nếu bị mắc kẹt ở chỗ này, sẽ tạo thành nguy hại không nhỏ với thân thể tu sĩ. Nếu là tu sĩ bình thường sẽ không có ai tình nguyện tới đây. Vì vậy những ghi chép trong điển tịch về nó vô cùng sơ sài." Tiểu Bạch giải thích.

Hàn Lập chỉ yên lặng gật gù.

Đúng ra, với thực lực của hắn hiện giờ, tiến vào Thanh Minh Vực cũng chẳng quá khó khăn. Có điều, những năm gần đây, hắn liên tục bận rộn tăng tiến tu vi. Và cũng bởi vì bị Thiên Đình truy nã, phải chạy đông chạy tây, trốn trốn tránh tránh, nên hắn không thể hảo hảo thăm dò không gian Thiên Ngoại một phen.

Kim Đồng vẫn chỉ ngồi một chỗ và nhíu mày. Dường như việc thích ứng với hoàn cảnh Thanh Minh Vực có chút khó khăn.

"Ngươi không sao chứ, Kim Đồng?" Hàn Lập thấy thế liền hỏi han.

"Không sao! Phệ Kim Tiên chúng ta vốn thôn phệ vạn vật để sinh tồn. Nơi đây chẳng có nổi một tia thiên địa linh khí, khiến ta cảm thấy không thoải mái đôi chút." Kim Đồng lắc lắc khuôn mặt dễ thương.

"Đã vậy thì ngươi hãy tiến vào Hoa Chi Động Thiên rồi nghỉ ngơi chút đi." Hàn Lập đáp.

Gặp Kim Đồng gật đầu nhu thuận. Sau đó, Hàn Lập liền phất tay thu nàng vào Hoa Chi Động Thiên.

Cự cầm lông xanh vẫn mải miết vỗ cánh, tiếp tục vượt qua muôn trùng không gian.

Diện tích Thanh Minh Vực quả thực lớn kinh người. Với tốc độ hiện giờ của cự cầm lông xanh cũng phải mất trọn vẹn gần nửa canh giờ mới bay đến điểm cuối.

Hư không trước mặt bắt đầu xuất hiện những đợt chấn động nhộn nhạo. Từng trận phong bạo âm u nối tiếp nhau xông đến càn quét, phát ra tiếng gào rít ô ô cực kỳ chói tai.

"Chẳng lẽ đây chính là Thiên Phong Vực?" Đồng tử Hàn Lập hơi co lại.

"Quá nửa là như vậy. Bên trong Thiên Phong Vực ngập tràn Cửu thiên cương phong, cực kỳ nguy hiểm. Nhưng so với Thiên Ngoại Hư Không thì lại chẳng thấm vào đâu." Tiểu Bạch liếm môi.

Nó còn chưa kịp dứt lời, thì cự cầm lông xanh đã lao thẳng vào giữa Cửu thiên cương phong, không chút do dự.

Chỉ thấy xung quanh là vô số hắc phong cuồn cuộn bạo ngược, đang không

ngừng gầm rú vô cùng đinh tai nhức óc. Ngay cả Hàn Lập cũng cảm thấy màng nhĩ đau đớn, nhức nhối, tựa như bị chọc thủng đến nơi. Hắn vội vàng vận chuyển Pháp tắc Thời gian bảo vệ hai tai.

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh cũng tỏa ra một tầng bạch quang bảo hộ thân thể.

Hắc phong phong bạo như sóng dữ bắt đầu khởi động, như một con quái vật đang giương nanh múa vuốt ập lên mình cự cầm lông xanh. Nhưng quanh thân cự cầm hiện giờ đã nổi lên một tầng thanh quang, ngăn cản toàn bộ Cửu thiên cương phong đang không ngừng lao đến một cách dễ dàng. Tốc độ cự cầm không hề suy giảm chút nào, tiếp tục hướng về phía trước phi độn.

Ban đầu, Hàn Lập vẫn hơi lo lắng một chút. Nhưng sau khi chứng kiến cự cầm lông xanh vẫn phi độn vô cùng ổn định, lúc này hắn mới yên lòng, bắt đầu quan sát đánh giá Cửu thiên cương phong đang gào thét xung quanh.

Loại hắc phong phong bạo xám xịt này hoàn toàn bất đồng với những loại phong lực hắn từng tiếp xúc trước kia. Chúng tràn đầy lực lượng vô cùng cuồng bạo, tựa hồ có thể xé nát vạn vật trên thế gian.

Thỉnh thoảng, hắn còn nhìn thấy một vài đường hắc tuyến mảnh khảnh giữa cơn phong bạo điên cuồng. Hư không nơi hắc phong quét qua bị giày vò, xé rách, để lại những khe hở thật dài.

May mắn, khi đám hắc tuyến kia đụng phải thanh quang trên người cự cầm lông xanh thì đều bị cản lại rất dễ dàng.

Mục quang Tiểu Bạch đột nhiên sáng ngời, khoát tay một cái.

Một đạo bạch quang phóng ra từ trên người nó. Đó là một chiếc túi vải màu trắng, chính là Bản Mệnh Tiên Khí được phụ thân truyền lại năm nào.

Chiếc túi xoay tròn trên không, rồi đột nhiên phình to gấp mười lần. Quanh miệng túi phát ra bạch quang mờ mịt giống hơi nước, tản mát một luồng hấp lực khổng lồ.

Lập tức, Cửu thiên cương phong trong phạm vi ngàn dặm ồ ạt xông đến, rồi chui vào miệng chiếc túi vải màu trắng tựa như cá voi hút nước.

Những đường hắc tuyến mảnh mai kia cũng bị Cửu thiên cương phong cuốn theo, chui cả vào chiếc túi vải.

Chiếc túi khổng lồ thôn phệ một lượng lớn Cửu thiên cương phong nhưng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, mà tiếp tục bay qua hướng khác. Vật này tựa như một đầu Thôn thiên cự thú, đi đến đâu là thôn phệ Cửu thiên cương phong đến đó, không lãng phí chút nào.

"Ngươi thu Cửu thiên cương phong để làm gì?" Hàn Lập tò mò hỏi.

"Thứ ta muốn không phải Cửu thiên cương phong bình thường, mà chính là những sợi hắc tuyến mảnh mai kia. Đó chính là Hắc ác phong, là vật mà Cửu thiên cương phong phải ngưng tụ ngàn vạn năm mới hình thành được. Sau khi nhìn thấy Hắc ác phong này ta mới nhớ ra, trong ký ức phụ thân lưu lại có một môn bí thuật vận dụng Hắc ác phong để luyện chế một loại Phá phong châu, uy lực cực lớn. Ngay cả tu sĩ Đại la cũng không chịu đựng nổi. Khó khăn lắm mới đến được Thiên Phong Vực, ta phải thừa cơ thu lấy một ít, sau này thử luyện chế xem sao." Tiểu Bạch vừa cười vừa nói, sau đó lại bấm niệm pháp quyết thúc giục chiếc túi vải khổng lồ thôn phệ Hắc ác phong.

Hàn Lập khẽ gật đầu, nhìn về chiếc túi vải màu trắng, trong mắt lóe lên dị sắc.

Thời điểm Tiểu Bạch vừa mới tế ra vật ấy, hắn liền vô thức phóng ra một tia thần thức để dò xét. Rốt cuộc lại bị chiếc túi này cắn nuốt, hơn nữa lại bị tiêu diệt hoàn toàn chỉ trong nháy mắt.

Tuy nhìn chiếc túi này có vẻ thô kệch, xấu xí, nhưng dường như ẩn chứa một loại thần thông đặc biệt nào đó. Hiện giờ, Tiểu Bạch mới chỉ thúc giục tùy ý mà thôi. Nếu như chính thức triển khai công năng của bảo vật này, không biết sẽ còn phát ra uy lực đến mức nào.

Cự cầm lông xanh không ngừng vỗ cánh lao đi vùn vụt, rất nhanh đã tới

điểm tận cùng của Thiên Phong vực.

Cự cầm gương cặp móng vuốt về phía trước, lăng không đánh ra một trảo. Không gian trước mặt lập tức bị xé rách, tạo thành một khe nứt cự đại. Thân thể cự cầm nhoáng lên một cái, chui tọt vào trong.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hoa mắt một trận. Sau một khắc, hắn đã phát hiện mình đang ở trong một mảnh không gian vô cùng huyền bí.

Xung quanh là vô số những mảnh thiên thạch lớn nhỏ đang phiêu phù trôi nổi. Có mảnh chỉ lớn như một gian phòng, có mảnh lại lớn đến mức mắt thường không nhìn thấy hết ranh giới. Mỗi một mảnh thiên thạch lại vận động theo một quy luật bất đồng, thậm chí không ít lần va chạm lẫn nhau, phát ra một loạt chấn động vô cùng khủng khiếp.

Những mảnh thiên thạch hùng vĩ kia, có cái chỉ lờ mờ phát sáng, có cái lại tản mát hào quang vô cùng rạng rỡ, mang lại một chút ánh sáng cho mảnh không gian tối tăm này.

Một luồng phong bạo chứa đầy băng tinh lam sắc đột nhiên từ xa ập tới, kéo dài đến cả mười vạn dặm, thoạt trông chẳng khác gì một đầu Thanh phong cự long, mang theo khí tức hàn băng khiến người người khiếp sợ.

Phong bạo cực hàn quét đến đâu, những mảnh thiên thạch nhỏ một chút thì trực tiếp đông cứng vỡ nát, rồi bị luồng gió cuồng bạo cuốn theo, còn bề mặt những mảnh thiên thạch lớn hơn thì ngưng kết tạo thành một tầng băng tinh lam sắc dày đặc.

Phong bạo lam sắc vừa mới đi qua, thì một mảnh tử vân (mây tím) vô cùng vô tận đã thình lình xuất hiện. Bên trong tử vân có vô số lôi điện tử sắc chớp động liên tục. Đám mây tăm tối này bao trùm đến đâu, liền phóng ra lôi điện đánh nát những thiên thạch bị đóng băng đến đó…

Mảnh tử vân còn chưa hoàn toàn rút đi, hư không nơi đây đã tiếp tục nhộn nhạo rồi đột nhiên hiện ra một vòng xoáy hắc ám cực lớn đang cấp tốc chuyển động.

Tất cả những gì còn sót lại sau hai đợt càn quét trước đó đều bị vòng xoáy này thôn phệ.

Nhưng vòng xoáy hắc ám này cũng không duy trì quá lâu, lúc xuất hiện nhanh bao nhiêu thì lúc biến mất cũng nhanh bấy nhiêu.

"Thiên Ngoại Hư Không!" Hàn Lập đứng bật hẳn dậy, kinh ngạc thốt lên.

Phiến không gian huyền bí này mang cho hắn cảm giác vô biên vô hạn. Cửu U Ma Đồng của hắn dù thấy rõ vạn vật, nhưng ở nơi đây lại không nhìn được bao xa. Lực lượng thần thức cũng giống như vậy, không thể phát tán nhẹ nhàng như dưới mặt đất.

Hàn Lập còn mơ hồ cảm thấy bên trong mảnh không gian này còn chứa đựng một loại lực lượng còn cường đại hơn ngàn vạn lần lực lượng vận chuyển của nhật nguyệt đang chậm rãi xoay vần.

"Thiên Ngoại Hư Không nguy hiểm trùng trùng, nhưng đồng thời cũng ẩn chứa vô số trân bảo. Với tu vi của các ngươi đã miễn cưỡng đủ tư cách tới nơi này. Sau này, nếu có thể thì hãy đến đây rèn luyện nhiều một chút, sẽ có lợi rất lớn cho việc thăng tiến tu vi." Cự cầm lông xanh truyền âm nhắc nhở.

Vừa nói chuyện, cự cầm vừa vỗ cánh lao vút về phía trước.

Lần này, cự cầm lông xanh không lập tức phi độn lên cao, mà chỉ một mạch bay ngang.

"Đúng vậy! Chỗ này có không ít trân bảo." Bạch quang trên thân Tiểu Bạch đại phóng, trực tiếp hóa thành hình dạng Tỳ Hưu. Nó hăng hái ngẩng cao đầu, tham lam hít hà một trận, giọng điệu vô cùng hưng phấn.

Tỳ Hưu Tiểu Bạch lại tế ra chiếc túi vải màu trắng, rồi há mồm phun một cái. Một luồng bạch quang lập tức chui vào trong túi vải.

Chiếc túi vải màu trắng túi căng lên phần phật, lập tức bao phủ phạm vi mấy trăm dặm.

Bản thân chiếc túi lại trở nên mơ hồ, phân tách thành vô số sợi vải màu trắng. Hình dạng bảo vật này hiện giờ chẳng khác nào một tấm lưới đánh cá.

Tấm lưới đánh cá phát ra lực lượng thôn phệ khổng lồ, đám thiên thạch phụ cận lập tức bị hút lấy. Bạch quang trên tấm lưới chớp động một hồi. Những thiên thạch bị cắn nuốt kia lập tức phân liệt giải khai, để lộ từng khối từng khối khoáng thạch kỳ trân lung linh đủ màu sắc.

Chỉ qua một lát, trong tấm lưới đã tồn trữ đến mấy trăm khối tài liệu trân quý.

Hàn Lập thấy vậy, vẻ hiếu kỳ với bảo vật này càng tăng.

"Hàn tiểu hữu, mặc dù tu vi của ngươi không tính là thấp, nhưng lại không hiểu biết nhiều lắm về cảnh giới Đạo Tổ. Năng lực của Đạo Tổ nhất định vượt xa tưởng tượng của ngươi. Nếu như chúng ta phi hành dưới mặt đất, rất có thể sẽ bị những Đạo Tổ khác cảm giác được. Ở không gian Thiên Ngoại này vẫn an toàn hơn." Cự cầm lông xanh lại lên tiếng.

"Thì ra là thế." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

Cự cầm lông xanh tăng tốc vỗ cánh, lao vùn vụt về phía trước, nhanh chóng bỏ lại đằng sau hết thảy.

Phương hướng phi hành vẫn không hề thay đổi, vẫn một mạch bay thẳng về phía trước. Quanh thân cự cầm lại có hào quang màu xanh nhộn nhạo dâng trào.

Những rung động màu xanh thoạt trông bình thường, nhưng lại ẩn chứa lực lượng cực kỳ kinh người. Bất luận thiên thạch phía trước lớn nhỏ bao nhiêu, chỉ cần đụng phải hào quang trên người cự cầm thì sẽ lập tức biến mất không chút tăm hơi. Ngay cả một chút trì hoãn đối với tốc độ của cự cầm cũng không có.

Đương nhiên, kể cả những phong bạo cực hàn, lôi vân hay vòng xoáy hắc ám kia cũng chẳng thấm tháp vào đâu. Tất cả sẽ lập tức tan rã khi vừa chạm

đến với thân thể cự cầm, không hề để lại một chút dấu vết.

Thần thông của cự cầm lông xanh một lần nữa khiến Hàn Lập chấn động.

Hắn không chỉ một lần được kiến thức thần thông của Chân Linh Vương. Đây chính là tồn tại tương đương với Đạo Tổ đại năng, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng có thể khuấy động một Tiên Vực đến long trời lở đất. Hôm nay được cảm thụ trực tiếp với khoảng cách gần như vậy, càng khiến hắn ý thức sâu sắc được mức độ chênh lệch giống như rãnh trời này.

------oOo------

Chương 1266: Thiên Ma loạn thần

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hàn Lập khẽ thở dài, tập trung đả tọa, thu liễm tâm thần, yên lặng vận công.

Thiên Ngoại Hư Không mặc dù trùng trùng nguy hiểm, nhưng bù lại, các loại thiên địa nguyên khí lại phi thường nồng đậm, rất phù hợp để tu luyện.

Mà Tiểu Bạch vẫn đang tiếp tục thúc giục chiếc túi vải màu trắng, tận lực vơ vét tất cả khoáng thạch, vật liệu trong khu vực phụ cận.

Cự cầm lông xanh vẫn mải miết đưa Hàn Lập và Tiểu Bạch bay về phía trước. Trong nháy mắt, đã hơn nửa canh giờ qua đi.

Đúng lúc này, mảnh thiên địa trước mặt bọn hắn đột nhiên tối sầm, dường như màn đêm vừa thình lình phủ xuống.

Mặc dù đang nhắm mắt tu luyện, nhưng Hàn Lập vẫn cảm ứng được. Hắn mở to hai mắt, chăm chú quan sát quang cảnh trước mặt, nhíu chặt lông mày.

Phía trước bỗng nhiên trở nên tối tăm không phải do Thiên Ngoại Hư Không có ngày đêm biến hóa. Mà bởi vì trước mặt cự cầm hiện giờ đã xuất hiện một mảnh hắc vân cực kỳ khủng bố, như thủy triều cuồn cuộn ập tới.

Mảnh hắc vân này vặn vẹo không ngừng. Mơ hồ có thể chứng kiến đủ loại Ảnh Tử chớp động, vô cùng quỷ dị.

"Đây là vật gì?" Tiểu Bạch bị dị tượng trước mặt thu hút, lập tức đình chỉ thu thập khoáng thạch, miệng lắp bắp kinh ngạc.

"Đây là Thiên Ma Vân, chính là vật do Vực Ngoại Thiên Ma ngưng tụ mà thành. Tuy có hình dạng nhưng lại không thực sự là vật chất, cũng không thể bị tiêu diệt. Đây được xem như hiểm họa lớn nhất tại Thiên Ngoại Hư

Không. Hai ngươi phải đề phòng một chút, nhất là Hàn tiểu hữu." Cự cầm truyền âm nhắc nhở.

Hàn Lập hơi rùng mình, nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì cự cầm lông xanh đã đâm đầu vào giữa mảnh hắc vân khổng lồ.

Hắn lập tức cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, giống như trầm mình giữa làn nước băng giá. Xung quanh chẳng còn lại gì ngoài một màu đen kịt, ngay cả cự cầm lông xanh và Tiểu Bạch đang ngồi bên cạnh hắn cũng trở nên mông lung lạ thường.

Hàn Lập không dám nghĩ nhiều, lập tức khởi phát Pháp tắc Thời gian bảo hộ toàn thân.

Nhưng không gian tối tăm xung quanh đột nhiên tuôn ra một loại ba động vô hình kì dị, nhanh chóng nuốt chửng thân hình hắn.

Không chờ Hàn Lập kịp phản ứng, cảnh sắc xung quanh đột ngột biến đổi. Lúc này, hắn bỗng thấy mình đang trơ trọi đứng giữa một không gian vô cùng tối tăm mờ mịt. Cự cầm lông xanh và cả Tiểu Bạch đều đã biến mất không chút dấu vết.

"Không gian Tâm Ma?" Hàn Lập nhăn nhó, lẩm bẩm nói. Cũng may hắn đã kịp thời thúc giục Luyện Thần Thuật, khiến cho thức hải cảm giác được một hồi thanh lãnh.

Phía trước chợt có một hình bóng lóe lên, một vị Hắc y thiếu nữ đang thất tha thất thểu chạy tới, đúng là Nam Cung Uyển.

Chỉ thấy mồ hôi lấm tấm trên gương mặt nàng, tóc mai dính bết cả vào trán. Nàng đang gắng gượng bỏ chạy với vẻ mặt vô cùng kinh hoảng. Dường như có thứ gì rất đáng sợ đang đuổi theo phía sau.

"Phu quân, mau cứu ta. Trí nhớ của ta đã khôi phục rồi. Phía sau là người của Luân Hồi Điện đang truy đuổi, bọn họ muốn bắt ta dâng cho Thiên Đình. Mau cứu ta a!" Tiếng cầu cứu của Nam Cung Uyển vô cùng thê lương, cộng với gương mặt như một đóa hoa bị nước mưa vùi dập hiện giờ,

quả thực khiến cho ai nhìn thấy cũng phải thổn thức.

"Chẳng có ai đuổi theo phía sau ngươi cả." Hàn Lập nhìn Nam Cung Uyển với ánh mắt ráo hoảnh.

"Phu quân, ta sợ lắm!" Nam Cung Uyển trong chớp mắt đã tiến rất gần Hàn Lập, bộ dáng như chim nhỏ sợ cành cong, chỉ chực nhào vào lòng hắn.

Ánh mắt Hàn Lập loé lên một tia cổ quái.

Khi Nam Cung Uyển gần như đã nằm gọn trong lòng hắn, hàn mang trong mắt hắn chợt lóe lên, khoát tay một cái.

Một luồng kim lôi vừa thô vừa to thình lình từ cánh tay Hàn Lập vọt ra, lóe lên một cái rồi tức thì xuyên qua lồng ngực Nam Cung Uyển, để lại một lỗ hổng đầy máu.

"Phu quân, ngươi…" Khóe miệng Nam Cung Uyển đầm đìa máu tươi. Nàng ngước mắt lên nhìn Hàn Lập, không tin nổi những gì vừa xảy ra với mình.

"Huyễn thuật rất bá đạo. Đáng tiếc lại vô dụng với ta…" Thần sắc Hàn Lập vẫn lãnh đạm, năm ngón tay đột nhiên búng ra.

Luồng kim lôi thô to kia liền phân chia thành năm phần, từ bốn phương tám hướng nhất tề giáng xuống thân mình Nam Cung Uyển, lập tức khiến cho cơ thể mềm mại của nàng tứ phân ngũ liệt.

Nam Cung Uyển chỉ kịp kêu thảm một tiếng, hóa thành một đám khói đen rồi tiêu thất.

Không gian tối tăm xung quanh Hàn Lập tùy thời biến mất. Hắn lại thấy mình đang yên vị lưng cự cầm lông xanh như ban đầu.

Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức nhăn nhó mặt mày.

Mặc dù vừa tiêu diệt thành công Tâm Ma, nhưng Ác thi vốn đang bị Hàn

Lập trấn áp trong thể nội bỗng nhiên rục rịch. Đồng thời, tự đáy lòng của hắn dâng lên một loại ác niệm Thị Huyết Sát Lục vô cùng mãnh liệt.

Hàn Lập vội vàng thúc giục lực lượng thần thức và Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, trấn áp Ác niệm trong lòng.

"Vậy mà Thiên Ma lại có thể ảnh hưởng đến ác thi. Hóa ra đây chính là nguyên nhân mà Nhạc Miện nhắc nhở ta cẩn thận a." Hàn Lập thầm nghĩ.

Nhưng không chờ hắn kịp trấn áp lũ Ác niệm trong lòng, lại có một luồng ba động vô hình khác từ nơi nào ập đến.

Cảnh sắc trong mắt Hàn Lập lại biến đổi. Hắn hiện đang lơ lửng giữa một không gian màu tím.

Còn có một bóng hình thanh tú, yểu điệu, với một thân tử sam động lòng người đang đứng ở chỗ này, quay lưng về phía hắn.

Dù chưa thấy rõ tướng mạo, nhưng Hàn Lập chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra người quen. Đây không phải ai khác mà chính là Tử Linh.

Hắn chau mày, chẳng nói chẳng rằng lao vụt về phía trước, đồng thời vung hai tay lên.

Một luồng kim lôi vừa thô vừa to lập tức phóng ra từ lòng thủ chưởng của Hàn Lập, với khí thế bạt sơn bổ xuống đỉnh đầu Tử Linh.

Nhưng thân hình Tử Linh chợt nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ. Sau một khắc, nàng đã lăng không xuất hiện cách đó hơn mười trượng, khiến một kích này của Hàn Lập đánh vào không khí.

"Hàn huynh, vì sao ngươi muốn giết ta?" Tử Linh xoay người lại. Gương mặt thanh tú giờ đây chỉ có một vẻ kinh nộ. Nàng lớn tiếng chất vấn.

Hàn Lập không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhíu mày, liên tiếp vung vẩy hai cánh tay.

Kim lôi ồ ạt phóng ra, điện mang xùy xùy toán loạn giữa không trung một hồi, rồi lập tức ngưng tụ thành một mảnh lôi võng vàng rực, bao phủ trọn vẹn phạm vi hơn mười dặm quanh đây.

Điện mang trên lôi võng chớp động không ngừng, cấp tốc chụp lên người Tử Linh, để lại trong không gian từng đạo tàn ảnh mờ mịt. Tốc độ công kích cực kỳ mau lẹ. Ngay cả tu sĩ Đại La cảnh cũng chưa chắc đã kịp phản ứng.

Nhưng thân hình Tử Linh lại nhòa đi một nữa, dường như muốn thuấn di khỏi phạm vi của lôi võng.

Có điều, lần này Tử Linh không thể hoàn toàn né được công kích của Hàn Lập. Cánh tay phải của nàng chỉ khẽ chạm phải lôi võng một chút liền nổ tung, máu thịt lẫn lộn thê thảm vô cùng.

"Xem ra ngươi quả thực muốn giết ta. Bao năm qua ta toàn tâm toàn ý tu luyện vô cùng khắc khổ, chỉ vì một ngày phi Thăng Tiên giới, cùng ngươi song túc song tê, đồng tu Đại Đạo. Chẳng ngờ tất thảy giờ đều là công dã tràng, lại còn bị ái nhân truy sát!" Tử Linh nước mắt lưng tròng, thần sắc cực kỳ bi phẫn thê lương.

Mặc dù Hàn Lập biết rõ Tử Linh trước mặt hắn chính là Thiên Ma biến ảo. Nhưng những lời này vẫn khiến hắn rung động tận đáy lòng. Có điều, tâm trí của hắn không vì vậy mà bị ảnh hưởng, kim quang trên người tiếp tục đại thịnh.

Chân Ngôn Bảo Luân lăng không hiện ra phía sau lưng Hàn Lập, lập tức lan tỏa vô số gợn sóng màu vàng, bao vây Tử Linh.

Thân thể Tử Linh lập tức trì trệ.

Ngũ chỉ Hàn Lập đột nhiên co lại. Lôi võng lập tức thu nhỏ, biến thành một lôi cầu vàng rực, như một cái lồng giam Tử Linh lại bên trong.

"Oanh" một tiếng, lôi cầu nổ tung. Tử Linh cũng theo đó biến mất.

Không gian màu tím cũng biến mất theo, Hàn Lập lại trở về trên lưng cự cầm lông xanh.

Hiện giờ, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt. Tròng mắt đỏ vằn tia máu. Ác niệm trong lòng một lần nữa gia tăng.

Nhưng Hàn Lập còn chưa kịp thở dốc xong, đã có một luồng ba động Thiên Ma truyền đến.

Ba động lần này cường đại hơn hai lần trước rất nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập lại hoa lên. Rồi hắn chứng kiến bản thân mình xuất hiện trong một không gian xa lạ, chính là một thế giới lập lòe kim quang.

Nơi nơi tràn ngập lực lượng Pháp tắc thuộc tính Kim vô cùng mãnh liệt và quen thuộc, căn bản không cảm thấy chút giả dối nào.

Một bóng người cao lớn khoác hoàng bào lơ lửng trên không, rõ ràng là Cửu Nguyên Đạo Tổ - Lý Nguyên Cứu. Lão giả phát ra uy áp như sâu như biển, thập phần đáng sợ, ép cho xương cốt Hàn Lập vặn vẹo rắc rắc. Hắn gần như không thể động đậy.

"Hàn Lập, ngươi vụng trộm tiến vào cấm địa Cửu Nguyên Quan ta, đả thương nhị vị đại Thánh sứ: Quỷ Linh Tử và Diệu Pháp Tiên Tôn, lại còn trợ giúp đám người Luân Hồi Điện cướp đoạt trọng bảo. Dựa vào nhân quả trước kia, lão phu mới tha cho ngươi một mạng. Nhưng đa phần người của Cửu Nguyên Quan đều cực lực phản đối. Vậy ngươi hãy chết ở chỗ này đi." Lý Nguyên Cứu với khuôn mặt già nua hốc hác, lạnh lùng bấm niệm pháp quyết.

Vô số kim quang đồng loạt nở rộ khắp không trung. Một cây Thần đao kim sắc chừng ngàn trượng thình lình xuất hiện, hung hăng trảm xuống đầu Hàn Lập.

"Xoẹt" một tiếng, lưỡi đao vàng rực đi đến đâu là xé rách không gian đến đó, để lại một vết nứt không gian rất dài.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại. Hắn toàn lực vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết và Luyện Thần Thuật. Kim quang trên người hắn đột nhiên sáng ngời.

Chỉ nghe thanh âm vỡ vụn ầm ầm vang lên. Hàn Lập đã kịp giải phóng thân mình khỏi sự trói buộc của áp lực.

Gương mặt hắn vẫn lạnh lùng, không hề để tâm đến lưỡi đao sắc bén đang cấp tốc bổ xuống đầu mình. Hắn lặng lẽ xuất ra một quyền.

Tiếng va chạm ầm ầm vang vọng khắp nơi. Thanh bảo đao kim sắc run rẩy, lắc lư kịch liệt khi bị đánh bay ngược trở về. Sau đó, bảo đao ầm ầm nổ tung tán loạn, hóa thành một cơn mưa lấp lánh ánh vàng vô cùng đẹp mắt.

Da thịt chỗ nắm đấm của Hàn Lập cũng bị tróc một mảng, thậm chí lộ cả xương cốt trắng hếu, bê bết máu tươi. Nhưng hắn chẳng buồn để ý.

Lý Nguyên Cứu thấy vậy chỉ cười lạnh, tiếp tục vung hai tay lên, phát ra kim quang chói mắt. Vô số quang điểm bừng lên trong hư không như pháo hoa.

Đỉnh đầu Hàn Lập giờ đây chi chít cơ man những vệt sáng. Từng đạo kiếm ảnh kim sắc, một thanh nối tiếp một thanh thi nhau hiện ra, không biết bao nhiêu mà kể.

Vèo.. vèo… vèo…

Quần kiếm ào ào phóng xuống như mưa, tạo thành một mảnh "Kiếm vũ" dội lên đầu Hàn Lập.

Ba động Pháp tắc thuộc tính Kim vô cùng mạnh mẽ ùn ùn kéo đến, dường như muốn biến thân thể Hàn Lập thành tổ ong vò vẽ. Hư không phụ cận bị xuyên thủng hàng ngàn, hàng vạn lỗ. Kim quang bay múa rợp trời. Khung cảnh hiên giờ chẳng khác nào một trận đại phá diệt.

Hàn Lập không màng đến tình huống chung quanh. Hắn lao lên phía trước như một tia chớp, đánh về phía Cửu Nguyên Đạo Tổ, mặc cho thân thể bị

kiếm quang xuyên thủng, để lại cả trăm lỗ máu.

Rốt cuộc, Hàn lập cũng đã áp sát trước mặt Lý Nguyên Cứu.

Lý Nguyên Cứu vẫn ung dung cười lạnh, một tay vỗ lên đầu Hàn Lập.

Toàn bộ phiến không gian màu vàng dường như bị một kích này của Lý Nguyên Cứu dẫn động, lập tức tập trung đè ép thân hình Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này, toàn thân hắn bỗng nhiên nở bừng kim quang cực kỳ chói mắt. Lực lượng Pháp tắc Thời gian vô cùng cường đại lập tức tràn ngập khắp không gian, đánh lui hết thảy áp lực xung quanh Hàn Lập.

Tốc độ của hắn đột ngột bạo tăng mấy chục lần. Cả người lập tức hóa thành một mũi tên vàng chói lọi mà mắt thường không thể nhìn thẳng, lóe lên một cái, xuyên qua thân hình già nua của Lý Nguyên Cứu.

"Oanh" một tiếng, thân hình Lý Nguyên Cứu nổ tung. Phiến không gian kim sắc cũng theo đó biến mất ngay lập tức.

Hàn Lập hoa mắt một trận, lần thứ ba thấy mình trở về trên lưng cự cầm lông xanh.

Toàn bộ thương thế vừa rồi trên người hắn đã biến mất, có điều cặp mắt đã có quá nửa biến thành màu huyết hồng. Cả người không ngừng run lên bần bật.

"Không tốt…" Hàn Lập dốc toàn lực áp chế Ác niệm trong lòng, nhưng không thành công. Ý niệm giết chóc càng ngày càng mạnh.

Nhưng vào thời khắc này, trước mặt hắn chợt có ánh sáng lóe lên. Cự cầm lông xanh đã kịp thời ra khỏi phạm vi của Thiên Ma Vân.

Không còn bị ảnh hưởng bởi Thiên Ma chi lực, Ác niệm trong lòng Hàn lập tức đình chỉ gia tăng. Hiện giờ, hắn đã miễn cưỡng khống chế được.

Hàn Lập thở dốc một hơi, âm thầm xuýt xoa may mắn.

May mà cự cầm ra khỏi Ma Vân đúng lúc. Nếu như tiếp tục lưu lại bên trong, chỉ e hiện giờ hắn đã bị Ác niệm khống chế, cuồng tính đại phát.

Tiểu Bạch ngồi bên cạnh trước đó cũng run rẩy thống khổ, nhưng giờ cũng từ từ mở to hai mắt, thần sắc đã dễ nhìn hơn nhiều.

------oOo------

Chương 1267: Không chốn dung thân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Ác tại tâm lẽ nào không trảm
Vòm trời rộng chẳng chốn dung thân

"Các ngươi vẫn ổn chứ?" Cự cầm lông xanh tỏ ra quan tâm.

"Không sao. Bên trong Thiên Ma Vân quả nhiên rất đáng sợ. Thiên Ma biến ảo tầng tầng lớp lớp, càng về sau càng trở nên lợi hại, thiếu chút nữa ta đã không ngăn cản nổi. May thay, Người kịp thời bay ra. Nếu không, chỉ e ta sẽ triệt để sa lầy. Hậu quả thật khó mà tưởng tượng." Tiểu Bạch nghĩ lại vẫn cảm thấy rùng mình sợ hãi.

"Đương nhiên. Bằng không, lý nào Thiên Ma Vân lại được xưng tụng là tồn tại đáng sợ nhất Thiên Ngoại Hư Không? Thực ra, phiến Ma Vân vừa rồi vẫn còn khá nhỏ. Nếu như gặp phải Thiên Ma Vân chân chính, ta cũng không thể nào nhất thời nửa khắc thoát ra." Cự cầm đáp.

"Không ngờ Thiên Ngoại Hư Không lại nguy hiểm như thế… Ta nghĩ về sau vẫn nên thành thành thật thật ở phía dưới hoạt động là hơn. Mặc dù chậm chạp đôi chút, nhưng ít nhất cũng an toàn! Đúng rồi, còn ngươi thế nào, Chủ nhân?" Tiểu Bạch than thở một chút rồi quay sang hỏi thăm Hàn Lập.

Hàn Lập hiện vẫn một mực nhắm mắt đả tọa. Lông mày hắn vẫn nhíu chặt, không hề mở miệng nói chuyện. Thân thể mơ hồ bị một luồng khí tức hung sát quấn lấy.

Dường như là nghe thấy Tiểu Bạch hỏi thăm, Hàn Lập đột nhiên mở trừng

cặp mắt. Nhãn cầu có huyết quang chớp động nhè nhẹ.

"Ánh mắt của ngươi… Chẳng lẽ đã bị Thiên Ma khống chế? Thiên Ma giỏi lắm, lập tức cút ra khỏi cơ thể chủ nhân ta!" Tiểu Bạch bị dọa đến mức nhảy dựng lên, quát to.

"Không sao… ta vẫn chưa bị Thiên Ma khống chế, chỉ bị nó quấy nhiễu một chút mà thôi." Hàn Lập chậm rãi nói.

Tiểu Bạch quan sát Hàn Lập vô cùng chăm chú. Ánh mắt lộ rõ vẻ chần chờ, lo lắng.

"Hảo tiểu tử! Ta còn tưởng với tình cảnh hiện giờ, khẳng định ngươi không thể nào thoát khỏi ảnh hưởng của Thiên Ma Vân. Quả thực không ngờ rằng ngươi lại có thể tự mình chèo chống. Nhưng với bộ dạng hiện tại, hẳn là Ác niệm trong lòng đang bộc phát, không thể nào áp chế phải không?" Cự cầm lông xanh khẽ cười, thản nhiên nói.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc! Quả thực không gì qua mắt được Người!" Hàn Lập cười khổ.

Ác niệm trong thể nội hắn mặc dù không tiếp tục gia tăng, nhưng cũng không yếu bớt. Hơn nữa, lần này lũ Ác niệm bộc phát hoàn toàn khác trước. Mặc kệ hắn thúc giục Pháp tắc Thời Gian như thế nào, còn có cả Cách Nguyên Pháp Liên, cũng không thể nào hảo hảo áp chế.

"Tam Thi có liên hệ mật thiết với căn cơ Tín niệm và Nguyên thần, vô cùng huyền bí. Ta không rõ ngươi đã dùng thủ đoạn gì, hoặc đã trải qua cơ duyên tạo hóa bực nào, rõ ràng tu vi còn chưa đủ đã cưỡng ép triệu hoán Ác thi. Hiện giờ, Ác thi đã thực sự lớn mạnh. Tuy ngươi cũng có một chút thủ đoạn trấn áp, nhưng dưới ảnh hưởng Thiên Ma Vân, việc Ác niệm bộc phát là không thể tránh khỏi. Ngươi phải mau chóng tìm biện pháp Trảm thi. Bằng không, sớm muộn gì ngươi cũng bị Ác thi kia đoạt xá, chiếm lấy thân thể." Cự cầm lông xanh lại nhàn nhạt giảng giải một hồi.

Hàn Lập nghe xong, sắc mặt âm trầm bất định, chìm vào suy tư.

Những lời Nhạc Miện vừa nói, hắn cũng từng suy nghĩ qua hết thảy, làm sao lại không muốn hoàn toàn chém rụng Ác thi? Nhưng hiện giờ, một là tu vi chưa tới, hai là chưa hiểu được bao nhiêu tâm đắc Trảm thi. Quả thực hắn không có nắm chắc việc này.

Cự cầm lông xanh không nói thêm gì nữa, lẳng lặng phi hành.

Gần nửa ngày qua đi, cự cầm đột nhiên giảm độ cao, một lần nữa bay xuyên qua Thiên Phong Vực và Thanh Minh Vực, trở về mặt đất.

Quang cảnh phía dưới là một mảnh sơn mạch um tùm xanh tốt. Bọn hắn đã trở về Man Hoang Giới Vực.

Bay thêm một chút nữa, trước mặt bọn Hàn Lập liền sừng sững hiện ra một tòa sơn phong vô cùng hoành tráng, đúng là Bát Hoang Sơn.

Hàn Lập âm thầm khiếp sợ trước tốc độ của Nhạc Miện. Trước đây, hắn phải mất vài thập niên phi hành mới từ Bát Hoang Sơn đến được Đại Kim Nguyên Tiên Vực. Vậy mà Nhạc Miện không mất đến một ngày đã đưa bọn hắn trở lại nơi đây.

Mục quang Hàn Lập chợt lóe. Thân hình hắn khẽ động, lập tức phóng từ trên lưng cự cầm xuống dưới, lơ lửng đứng giữa hư không, ôm quyền thi lễ với Nhạc Miện:

"Đa tạ Nhạc tiền bối đã đưa tại hạ trở về Man Hoang. Có điều thân phận của tại hạ tương đối đặc thù, e rằng lưu lại Bát Hoang Sơn sẽ khiến nhân sinh chán ghét. Vậy tại hạ xin dừng lại ở đây."

Hàn Lập vừa nhảy khỏi lưng, cự cầm cũng đình chỉ phi hành. Toàn thân cự cầm đại phóng thanh quang vô cùng chói mắt, khôi phục hình người trong khoảnh khắc.

Nhạc Miện khẽ liếc Hàn Lập, rồi nhàn nhạt nói:

"Tùy ngươi!"

"Ha ha… Hàn tiểu hữu đã đến Bát Hoang Sơn, lẽ nào lại không vào trong ngồi một chút? Nếu không chẳng phải Man Hoang chúng ta đã quá mức thất lễ hay sao?" Đột nhiên có một thanh âm hùng hậu vang lên. Một thân ảnh màu trắng thình lình xuất hiện, đúng là Bạch Trạch đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Bạch Trạch tiền bối!" Hàn Lập khom mình hành lễ, không dám chậm trễ.

Tiểu Bạch cũng lập tức ôm quyền.

"Hàn tiểu hữu quả nhiên bất phàm. Vừa xuất thủ đã có thể khiến cho Cửu Nguyên Quan long trời lở đất. Lý Nguyên Cứu là nhân vật bực nào mà cũng phải chịu thiệt thòi lớn như vậy. Thống khoái! Thực sự thống khoái!" Bạch Trạch lại cười vang, dường như vô cùng đắc ý.

"Đương nhiên rồi! Ta và Chủ nhân liên thủ, đánh cho Cửu Nguyên Quan thất thất bát bát. Ngay cả Tứ đại thánh sứ của Cửu Nguyên Quan, cũng có hai kẻ bị đánh cho té cứt té đái, ôm đầu mà chạy." Tiểu Bạch nhanh nhảu chớp thời cơ, hoa chân múa tay rối rít.

"Những việc vừa rồi đều do Luân Hồi Điện một tay gây nên. Tại hạ chỉ may mắn gặp thời, vô tình tham dự mà thôi." Hàn Lập không màng đến Tiểu Bạch khoác lác, chỉ hời hợt đáp.

"Bị cuốn vào vòng xoáy lớn như vậy của Cửu Nguyên Quan mà vẫn có thể toàn thân trở ra, quả không dễ dàng. Lại nói, lúc trước khi tiểu hữu rời đi, tu vi mới chỉ là Thái Ất cảnh Đỉnh phong, nhưng hiện giờ đã đạt đến Đại La cảnh Sơ kỳ. Hơn nữa, bộ dáng chỉ còn cách Trung kỳ một chút. Lấy nhục thai phàm thể của của Nhân tộc mà có thể tu luyện với tốc độ bực này, ngay cả ta và ngươi năm đó, cũng không nhanh như thế." Bạch Trạch ý cười vẫn chưa tận, vừa khen ngợi Hàn Lập, vừa liếc nhìn Nhạc Miện đầy thâm ý.

"Tiền bối khen trật rồi." Hàn Lập bất động thanh sắc, từ chối cho ý kiến.

"Hàn tiểu hữu hà tất phải khiêm nhường. Cơ duyên cũng là một loại thực lực. Hành trình Cửu Nguyên Quan lần này, cảm tạ Hàn tiểu hữu đã chiếu cố Tiểu Bạch, đảm bảo bình an cho nó." Bạch Trạch lắc đầu cười cười, rồi

quay sang đánh giá Tiểu Bạch một phen.

Hàn Lập lại tiếp lời:

"Tiểu Bạch là bằng hữu của tại hạ, ta tất nhiên sẽ bảo vệ nó thật chu toàn. Hơn nữa, thần thông của Tiểu Bạch cũng đủ cường đại, tự bảo vệ mình không thành vấn đề. Tại hạ cũng chưa phải thực sự xuất thủ. Về phần có thể phản hồi Man Hoang Giới Vực bình an, tất cả đều may mắn nhờ vào Nhạc Miện tiền bối." Hàn Lập cười cười.

"Mấy lời cảm tạ không cần nói nữa. Có điều, nếu như Hàn tiểu hữu đã đến Bát Hoang Sơn, vậy nên vào trong ngồi một chút." Bạch Trạch lắc đầu, tiếp tục khuyên nhủ Hàn Lập.

"Đa tạ thịnh tình của tiền bối. Nhưng hiện tại thân thể của tại hạ bất ổn, phải tìm địa phương tu luyện ngay lập tức. Kính xin Bạch Trạch tiền bối thứ lỗi!" Hàn Lập ôm quyền cáo lỗi.

Bạch Trạch cao thấp đánh giá Hàn Lập một phen, ánh mắt có chút kinh ngạc:

"Nếu như Hàn tiểu hữu quả thực đang có chuyện phải làm, bổn tọa cũng không mạnh mẽ lưu ngươi lại. Cách đây ba mươi vạn dặm theo hướng đông là Thúy Vân sơn mạch. Nơi đó sở hữu thiên địa linh khí nồng đậm, lại không có bộ tộc Man Hoang nào chiếm cứ. Ngươi có thể đến đó bế quan."

"Đa tạ Bạch Trạch tiền bối chỉ điểm." Hàn Lập lập tức vui vẻ bái tạ.

"Chủ nhân, ta cùng đi với ngươi. Vương thượng Bạch Trạch! Nếu nhưThúy Vân sơn mạch cách đây không xa, vậy ta cũng qua bên đó tu luyện được không?" Tiểu Bạch lại cuống lên, cầu xin Bạch Trạch.

"Không được! Việc tu luyện của ngươi ta đã an bài xong xuôi. Ngươi phải lưu lại Bát Hoang Sơn." Bạch Trạch lập tức nghiêm mặt.

"Được rồi…" Tiểu Bạch không dám nhiều lời nữa.

"Nhị vị tiền bối, Tiểu Bạch! Tại hạ trước tiên xin cáo từ." Hàn Lập không dám chậm trễ liền ôm quyền từ biệt, sau đó hóa thành một đạo kinh hồng bay vọt về phía Đông.

Ba người Bạch Trạch chờ Hàn Lập đi khuất rồi mới trở lại Bát Hoang Sơn.

Hàn Lập phi hành một mạch theo hướng đông, không lâu sau đã dừng lại phía trên Thúy Vân sơn mạch.

Núi non, đất đá nơi đây cùng mang một màu xanh biếc, thoạt nhìn có chút kỳ lạ. Nhưng thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm, so với lời Bạch Trạch nói không hề sai. Đúng là địa phương bế quan tuyệt hảo, vô cùng thích hợp với tình huống hiện tại của Hàn Lập.

Hàn Lập đè nén hưng phấn, tìm cho mình một ngọn núi, rồi lập tức khai mở động phủ. Hắn cũng không quên bố trí cấm chế pháp trận xung quanh.

Làm xong hết thảy, hắn liền mở ra quang môn, rồi nhanh chóng tiến vào bên trong Hoa Chi Động Thiên.

Đề Hồn và Kim Đồng đã sớm chờ ở lối vào. Hàn Lập vừa hiện thân, nhị nữ đã vội vàng tiến lại hỏi thăm.

"Đề Hồn, tình huống của ta khi ở trong Thiên Ma Vân, chắc hẳn ngươi đã rõ ràng. Hiện tại, ngươi hãy giúp một tay, thử tìm biện pháp áp chế Ác niệm." Hàn Lập đi thẳng vào vấn đề, sau đó khoanh chân ngồi xuống đả tọa, hai mắt nhắm nghiền.

Đề Hồn khẽ gật đầu rồi đặt tay lên đỉnh đầu Hàn Lập. Hào quang đỏ thẫm bừng lên khắp người nàng, rồi phủ xuống từ đỉnh đầu hắn, bao bọc toàn thân Hàn Lập trong hào quang.

Hàn Lập đau đớn rên một tiếng. Tiên khiếu trên thân nhao nhao bừng sáng, lập lòe bất định. Lại có sát khí màu đen cuồn cuộn phóng ra, lượn lờ quanh thân, chẳng khác gì một vật sống.

Lũ sát khí này chỉ cần chạm đến màn hào quang đỏ thẫm bao quanh Hàn

Lập liền phát ra thanh âm "xì xì" rồi bị triệt tiêu.

Dù vậy, sát khí trong cơ thể Hàn Lập càng ngày càng tuôn ra nhiều, xu thế chỉ tăng không giảm.

Kim Đồng hiển nhiên đã ý thức được dị trạng trên thân Hàn Lập, nên cũng thức thời giữ im lặng. Nàng chỉ là lẳng lặng thủ hộ ở một bên, lom lom quan sát nhất cử nhát động của Hàn Lập, tính toán hộ pháp cho hai người.

Nhưng trọn vẹn ba ngày ba đêm về sau, lượng sát khí quanh quẩn trên thân Hàn Lập vẫn không mảy may yếu bớt.

Kim Đồng lo lắng ra mặt. Ánh mắt của nàng không ngừng đảo qua đảo lại trên người Hàn Lập và Đề Hồn. Đã mấy lần Kim Đồng định lên tiếng nói gì đó, nhưng rốt cuộc đều kìm lại được.

Trong lòng nàng biết rõ tình trạng của Hàn Lập hiện giờ hết sức nguy cấp, không thể sai sót mảy may. Kim Đồng chỉ thầm bực bội vì thần thông của mình mặc dù không nhỏ, nhưng lại chẳng giúp ích được gì cho Hàn Lập.

"Đại thúc, ngươi ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a!" Kim Đồng âm thầm cầu khấn.

"Đề Hồn, dừng lại đi." Hàn Lập đột nhiên mở to hai mắt.

"Chủ nhân, dường như Ác niệm trong lòng ngươi so với trước đây có chút bất đồng." Đề Hồn nghe vậy liền thu tay, chần chừ một chút rồi mới lên tiếng.

"Ngươi đã nhìn ra..." Hàn Lập cười khổ một tiếng, còn chưa kịp nói tỉ mỉ cho Đề Hồn, liền đưa tay ra dấu cho Kim Đồng đừng mở miệng.

Xem ra, Ác niệm quấn thân, hiện giờ đã không thể tiêu trừ được nữa rồi. Biện pháp duy nhất chính là đập nồi dìm thuyền, mau chóng Trảm thi, tiến giai Đại La trung kỳ.

Nhưng Trảm thi dễ dàng vậy sao?

Hàn Lập không có sư tôn chỉ điểm. Lần trước gặp mặt Di La Lão tổ, bởi vì thời gian có hạn, nên cũng chưa đề cập đến sự tình Trảm thi. Xem ra, lần này hắn chỉ có thể tự mình tìm kiếm.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, nhưng thu hồi tâm tư rất nhanh, sau đó phân phó Đề Hồn và Kim Đồng:

"Kế tiếp, ta sẽ mở ra không gian chênh lệch Thời gian để bế quan, gấp rút đả thông những tiên khiếu còn lại, tiến giai Đại La trung kỳ. Các ngươi không nên lo lắng quá mức, hảo hảo tu luyện. Bây giờ, ngoại trừ Man Hoang chi địa, Chân tiên giới tuy rộng lớn, nhưng chúng ta lại không có chốn dung thân. Nếu như các ngươi có thể đề thăng thực lực thêm một phần, về sau mới có thể hảo hảo giúp ta một tay."

Dứt lời, hắn liền phóng xuất Linh Vực, bao phủ phạm vi vài chục trượng xung quanh.

Hàn Lập thúc giục Chân Ngôn Bảo Luân, phối hợp cùng Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận, thi triển không gian chênh lệch Thời gian. Ngay lập tức, thời gian lưu tốc trong phạm vi Linh Vực của hắn tăng lên gấp vạn lần.

Mặc dù Đề Hồn và Kim Đồng rất lo lắng cho tình hình của Hàn hiện tại, nhưng chần chờ một chút, cũng lần lượt ngoan ngoãn ngồi xuống hai bên trái phải Hàn Lập, bắt đầu tu luyện.

------oOo------

Chương 1268: Bình cảnh trảm thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lúc này, Hàn Lập không tu luyện ngay, mà mang tài liệu trân bảo lấy từ trong động phủ của Quỷ Linh Tử ra bán trước, đưa từng cái vào trong Luân Hồi Điện.

Trên người hắn bây giờ không có nhiều tiên nguyên thạch, cần tranh thủ thời gian tích trữ một ít dự phòng.

Cũng may hắn lấy được đống tài liệu này trong động phủ Quỷ Linh Tử, tạm thời không lo tiêu phí Tiên Nguyên thạch.

Sau khi làm xong những việc vặt này, Hàn Lập nhắm mắt ngồi xuống, thi triển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », bắt đầu tu luyện, trùng kích tiên khiếu còn lại.

"Ồ!"

Ngay khi bắt đầu trùng huyệt, trong lòng Hàn Lập đột nhiên hơi động, mở mắt ra.

Trùng kích tiên khiếu thuận lợi lạ thường, không chút trở ngại nào, cảm thụ đả thông tiên khiếu so với trước kia lại hoàn toàn khác biệt.

Dựa theo tiến độ này, không đến mấy năm, đã có thể đả thông một tiên khiếu, ở trong không gian chênh lệch này thậm chí coi như không cần tính.

Sau một hồi kinh ngạc, Hàn Lập âm thầm suy đoán: "Chẳng lẽ những tiên khiếu còn lại ở trạng thái nửa mở nửa khép liên quan tới việc ta kích phát Ác Thi hay sao?"

Thế nhưng, hắn nhanh chóng không nghĩ về những chuyện này nữa, chú tâm trùng kích tiên khiếu.

Nháy mắt đã qua hơn mười năm, kim quang trên bả vai Hàn Lập lóe lên, một tiên khiếu đã được quán thông.

Trong lòng của hắn đầu tiên là vui mừng, nhưng sau một khắc lông mày chợt nhíu lại.

Tiên khiếu đả thông, thực lực hắn tăng lên trong chớp mắt, lực lượng phong ấn Ác Thi trong đầu hắn cũng tăng lên một chút.

Cách Nguyên Pháp Liên phong ấn trên người Ác Thi tựa hồ cũng bị đẩy ra hơn, sát khí vờn quanh người nó cũng theo đó tăng lên.

"Ha ha, không cần vùng vẫy, lực lượng của ngươi càng tăng, ta càng trở nên mạnh hơn. Sớm muộn đến ngày, ta hoàn toàn thoát khỏi phong ấn này, đến lúc đó thân thể của ngươi chính là của ta!" Âm thanh Ác Thi nhe răng cười quanh quẩn trong não hải Hàn Lập.

Hàn Lập chẳng để ý lời Ác Thi lải nhải, sau một lát trầm ngâm, hắn lại nhắm mắt, tiếp tục trùng kích tiên khiếu.

Thời gian trôi qua từng khoảnh khắc, nháy mắt đã qua ba vạn năm.

Toàn thân Hàn Lập lượn lờ ánh kim quang, từng điểm sáng nhỏ lấp lánh màu vàng óng, tổng cộng tám trăm ba mươi chín điểm.

Khí tức trên người hắn gần như khổng lồ gấp đôi, so với mấy Đại La trung kỳ như Diệu Pháp Tiên Tôn hay Quỷ Linh Tử cũng không kém bao nhiêu.

Chỉ là, sát khí hung ác quanh người Hàn Lập cũng nồng đậm hơn nhiều, mi tâm của hắn còn có hắc khí lượn lờ, ẩn ẩn ngưng tụ thành một phù văn kỳ

lạ.

Đám phù văn này nhìn rất giống một khuôn mặt dữ tợn hung ác, trên đó hắc mang chớp sáng, như thể lúc nào cũng có thể chui khỏi mi tâm Hàn Lập ra ngoài.

Kim quang trên người lóe lên rồi thu lại, hắn mở to mắt ra.

Bên trong mắt hắn bây giờ chớp sáng huyết quang, cơ hồ chiếm nửa đồng tử, con ngươi màu đỏ sậm lộ vẻ điên cuồng, nhưng bình thường ánh mắt lại rất yên tĩnh, nhìn qua cực kỳ mâu thuẫn.

Hàn Lập nhìn những điểm sáng vàng óng chớp nháy trên người, khuôn mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Lần đả thông tiên khiếu này thuận lợi vượt sức tưởng tượng của hắn, chỉ hơn vạn năm, đả thông toàn bộ tiên khiếu tiến giai Đại La trung kỳ, chỉ còn lại một tiên khiếu cuối cùng không động.

Hắn vẫn chưa chuẩn bị tốt cho việc trảm thi.

Thế nhưng cũng không thể kéo dài nữa, giờ phút này hắn sinh ra ác niệm, trong đầu luôn vang vọng tiếng cười điên cuồng của Ác Thi.

Nếu không phải thần hồn hắn cường đại, tâm trí kiên định, có lẽ đã sớm không chịu nổi.

Kim Đồng và Đề Hồn ở bên cảm ứng được Hàn Lập tỉnh lại đều đình chỉ tu luyện.

Ba vạn năm bế quan đối với tu vi hai người bây giờ cũng không quá dài, hơn nữa hai người luôn để tâm tới an nguy Hàn Lập, tu hành dĩ nhiên khó tránh khỏi phân tâm, cho nên tu vi họ dù đều tăng lên nhưng lại không rõ rệt.

Kim Đồng thấy đồng tử nửa đỏ của Hàn Lập, lại thêm quanh người tràn ngập sát khí liền quan tâm nói: "Đại thúc, thúc không sao chứ? Mấy năm

này, tiên khiếu tăng nhiều, hình như... Hình như..."

"Vẫn có thể chống chọi được, không cần lo lắng." Hàn Lập đáp.

Đề Hồn nhìn điểm sáng trên người Hàn Lập hỏi: "Chủ nhân, người đã đả thông tiên khiếu còn lại, phải chăng tiếp theo muốn bắt đầu trảm thi?"

"Coi như thế đi, thế nhưng trước đó còn cần chuẩn bị một chút."

Hàn Lập trầm ngâm nói, giống như đang suy nghĩ điều gì.

Đề Hồn với Kim Đồng liếc nhau, không hề mở miệng quấy rầy.

Im lặng một lát, Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thi pháp, thu hồi Linh Vực, nhìn hai người Kim Đồng nói:

"Kim Đồng, Đề Hồn, tiếp theo ta muốn bắt đầu chuẩn bị một chút để trảm thi, hai người các ngươi đợi ở bên ngoài, hộ pháp cho ta."

Cả hai gật gật đầu, đứng dậy bay ra bên ngoài.

Sai khi hai người rời đi, Hàn Lập lại tĩnh tọa một lát, hắn lật tay lấy ra mặt nạ Luân Hồi điện màu đen đeo vào, mở ra giao diện giao dịch.

Hắn khẽ bấm quyết, trên đó hiện lên một nhiệm vụ treo thưởng, nội dung tìm mua phương pháp hoặc tâm đắc trảm Ác thi Đại La cảnh sơ kỳ.

Đây là nhiệm vụ hắn ban bố trong Luân Hồi điện trong lúc bế quan tu luyện.

Nhiệm vụ này nhận thù lao rất cao, tiên nguyên thạch, các loại trân bảo, còn có thời gian đạo đan, các loại thần thông bí thuật, thậm chí « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh » cũng ở trong số đó.

Mặc dù Hàn Lập đưa ra thù lao cực kỳ quý báu, đáng tiếc đến nay vẫn không ai hỏi tới.

Thấy cảnh này, hắn thở dài, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Trảm thi chính là yếu tố quyết định tiến giai của tu sĩ Đại La cảnh. Trước đó, tu sĩ tiến giai Kim Tiên, Thái Ất, thậm chí tiến giai Đại La, đều có dấu vết để lần theo, đơn giản là tiên linh lực, thần hồn chi lực, biến hóa của pháp tắc chi lực.

Chỉ cần có dấu vết để lần theo là có thể tìm tới phương pháp phụ trợ tương ứng.

Nhưng trảm thi thì khác, nó liên quan tới chấp niệm bản thân, hư vô mờ mịt, nhìn không thấy, sờ không được. Hơn nữa tu sĩ Đại La cảnh vốn đã rất thưa thớt, muốn tổng kết một bộ phương pháp hoặc tâm đắc hữu hiệu là cực kỳ khó khăn.

Thế nhưng, Tiên giới đã tồn tại qua vô số năm tháng, các đại tông môn thế lực nhiều đời tìm kiếm, vẫn tìm được một vài phương pháp, được gọi là "Trảm Thi Thuật".

Trảm Thi Thuật này rất trân quý, thực sự là thứ đồ trọng yếu của một tông môn, không ai lấy ra trao đổi cũng là chuyện dễ hiểu.

Hàn Lập tuyên bố nhiệm vụ này cũng chỉ ôm suy nghĩ vạn nhất, hiện tại xem ra muốn tìm kiếm phương pháp trảm thi từ trong Luân Hồi điện chung quy là không thực tế.

Chuyện tới nước này hắn chỉ có thể nghĩ tới một phương pháp.

Hàn Lập lật tay lấy ra một vật, chính là Chưởng Thiên Bình.

Không có cách nào, hắn chỉ có thể liều mạng hao tổn sợi tơ Thời Gian Pháp Tắc, lại thử xuyên không trở về quá khứ, xem có thể thỉnh giáo Di La lão tổ hay không.

Hàn Lập thi triển « Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết », thúc giục Chưởng Thiên Bình, đồng thời kêu gọi bình linh.

Nhưng bất kể hắn gọi thế nào, từ đầu chí cuối bình linh không hề đáp lại.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Lập nhăn mày.

Sau lần ở Cửu Nguyên quan lúc trước, bình linh mất đi liên hệ với hắn, bây giờ đã qua lâu như vậy mà vẫn không phản ứng gì.

Hắn không cam lòng, tiếp tục kêu gọi bình linh, đáng tiếc thủy chung không được đáp lại.

Tâm Hàn Lập từ từ trầm xuống, không có bình linh hỗ trợ, muốn xuyên không chính xác về Chân Ngôn môn là điều không thể.

Nếu không có Trảm Thi Thuật tương trợ, chỉ dựa vào sức lực bản thân, cưỡng ép trảm thi, khả năng thành công sẽ giảm mạnh.

Đúng thời khắc này, một chùm sáng trắng từ cửa không gian Hoa Chi bay vào. Đó là một cái truyền âm phù.

Hàn Lập hơi giật mình, lập tức nắm tay vào hư không, bắt lấy truyền âm phù, bóp chặt.

Truyền âm phù hóa thành một chùm sáng màu trắng, tiếng Đề Hồn từ trong bạch quang truyền ra: "Chủ nhân, một người tên Liễu Nhạc Nhi đến đây bái phỏng, nói là chỗ quen biết cũ, người có biết ai như vậy không?"

"Nhạc Nhi... Để nàng vào động phủ." Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, lập tức cất giọng nói.

"Vâng." Đề Hồn đáp ứng một tiếng, ánh sáng trắng phiêu tán biến mất.

Hàn Lập đứng lên, yên lặng suy nghĩ rồi vươn người bay khỏi không gian Hoa Chi, đi ra ngoài đại sảnh động phủ.

Trong đại sảnh, ngoại trừ Kim Đồng và Đề Hồn, còn có một thiếu nữ áo xanh, chính là Liễu Nhạc Nhi.

Khí tức trên người Liễu Nhạc Nhi cuồn cuộn, tu vi so với lần gặp trước tinh tiến hơn rất nhiều, dường như gần đạt tới Đại La trung kỳ giống hắn.

Liễu Nhạc Nhi nhìn thấy bộ dáng lúc này của Hàn Lập hơi sửng sốt, sau đó bay nhào tới: "Nhạc Nhi vẫn trông mong ca ca trở về, có thể gặp lại huynh bình an vô sự thật là quá tốt!"

Hàn Lập còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy một thân thể mềm mại nhào vào trong ngực.

Sau một khắc, hắn lập tức cảm thấy hai ánh mắt nóng hừng hực nhìn sang, không khỏi đưa thay sờ sờ mũi.

Kim Đồng và Đề Hồn liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ rời đại sảnh không chút tiếng động, để không gian này lại cho Hàn Lập với Liễu Nhạc Nhi.

"Nhạc Nhi, sao muội lại tới?" Hàn Lập nhẹ nhàng vuốt đầu Liễu Nhạc Nhi hỏi.

Liễu Nhạc Nhi cười nói: "Lúc ở Bát Hoang sơn tu luyện, Bạch Trạch vương thượng đã nói cho muội biết ngươi ở chỗ này, muội lập tức chạy tới."

Hàn Lập ấm áp trong lòng, ác niệm quay cuồng trong đầu dường như cũng bị xua tán đi chút ít.

Liễu Nhạc Nhi chờ đợi nhìn Hàn Lập nói: "Ca ca, lần này huynh tới Man Hoang, cũng đừng đi nữa. Nơi này tài nguyên tu luyện phong phú, cũng không có người của Thiên Đình, sẽ không có ai gây bất lợi cho huynh."

"Nhạc Nhi ngoan, ý tốt của muội ta xin ghi nhận, thế nhưng ta ở bên ngoài còn rất nhiều chuyện cần xử lý, lần này đến Man Hoang cũng không thể ở lâu, chẳng mấy chốc sẽ lại rời đi."

Vẻ mặt Liễu Nhạc Nhi thoáng buồn, nhưng rất nhanh khôi phục lại, cười nói: "Tốt a... Muội biết ca ca là người làm đại sự, tiểu muội sẽ không ép huynh ở lại, nhưng sau này muội muốn huynh thường xuyên trở lại thăm muội."

"Được, nếu rảnh, tất nhiên ta sẽ đến Man Hoang vài chuyến."

Nhìn thấy Liễu Nhạc Nhi, trong lòng hắn cũng khá cao hứng, hỏi thăm qua tình hình gần đây. Được biết, nàng cùng với các tộc tinh anh lại tập trung đến Bát Hoang sơn một lần nữa, ở trong một không gian thần bí do Bạch Trạch liên thủ với Nhạc Miện bố trí tu luyện.

"Ca ca, con mắt của huynh sao thế? Lại còn trên người huynh sao có ác niệm mãnh liệt quấn quanh như vậy?" Liễu Nhạc Nhi nhìn Hàn Lập, lo lắng hỏi.

Hàn Lập hời hợt đáp, hắn cũng không muốn để Liễu Nhạc Nhi lo lắng: "Trước mắt ta định chém ra Ác thi, thử tiến giai Đại La cảnh trung kỳ, kết quả xảy ra chút đường rẽ, bị ác niệm quấn thân. Muội không cần lo lắng, đợi hoàn toàn chém bỏ Ác Thi thì sẽ không sao."

"Chém Ác Thi? Tu vi của huynh tinh tiến thật nhanh, thế nhưng muội nghe Bạch Trạch vương thượng nói, tu vi tăng lên quá nhanh, thể ngộ đối với mỗi cảnh giới sẽ không đủ, bất lợi cho tu luyện về sau. Nhất là tiến giai Đại La cảnh sau này, càng phải cẩn thận thể ngộ mỗi tiên khiếu tăng lên, nếu không sẽ không thuận lợi trảm thi tiến giai."

"Quả thực như vậy." Hàn Lập gật đầu, rất tán thành.

Liễu Nhạc Nhi hơi chần chờ hỏi: "Muội nhớ ca ca vẫn luôn tu luyện một thân một mình, cũng không có sư môn truyền thừa, lần này trảm thi, huynh có "Trảm Thi Thuật" thích hợp tương trợ bản thân chưa?"

------oOo------

Chương 1269: Sáng đi chiều đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Không có, những năm này ta cũng tìm kiếm nhiều nơi, nhưng đến nay vẫn không tìm được Trảm Thi Thuật thích hợp cho bản thân." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Như vậy sao được, không có Trảm Thi Thuật tương trợ, khả năng trảm thi thành công cực kỳ thấp." Sắc mặt Liễu Nhạc Nhi khẩn trương nói.

"Khả năng thấp, nhưng cũng phải tận lực thử một lần, nếu không thì ngay cả một tia thành công cũng không có." Hàn Lập cười cười, nói ra.

"Mới đây, khi ta sắp tu luyện tới Đại La sơ kỳ đỉnh phong, Liễu Thanh tộc trưởng ban cho ta một môn Trảm Thi Thuật, để cho ta từ từ lĩnh hội, ca ca ngươi cũng xem qua thuật này một chút đi, nói không chừng cũng thích hợp với ngươi." Liễu Nhạc Nhi nhìn bốn phía một chút, lật tay lấy ra một viên ngọc giản, vội vàng kín đáo đưa cho Hàn Lập, đồng thời truyền âm nói.

"Nhạc Nhi, Trảm Thi Thuật trân quý bực nào, há có thể tùy ý cho người khác. Nếu Thiên Hồ tộc biết ngươi truyền thuật này ra ngoài, không biết sẽ trừng phạt thế nào, người vẫn nên thu hồi ngọc giản đi." Hàn Lập vô thức cầm lấy ngọc giản, nhưng lập tức lại buông tay ra, trả lại ngọc giản.

"Ca ca ngươi cũng không phải người ngoài! Thuật này cũng không có hạ ấn ký hay cấm chế gì. Chỉ cần chúng ta không nói, Thiên Hồ tộc cũng sẽ không biết. Mà lỡ như bọn họ biết, hiện tại ta mang trên người Chân Linh huyết mạnh Cửu Vĩ Tiên Hồ, chính là hi vọng quật khởi của Thiên Hồ tộc,

bọn họ sẽ không làm gì ta đâu." Liễu Nhạc Nhi cười nói.

"Vậy... Thôi được rồi, ta cũng không khách khí nữa." Hàn Lập nghe Liễu Nhạc Nhi nói vậy, trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu nói.

Hắn nắm ngọc giản trong tay, mắt lóe lên vẻ kích động.

"Ca ca, ta không thể rời Bát Hoang sơn quá lâu, lần này cũng là vì có Bạch Trạch vương thượng đặc cách cho, mới có thể tới đây. Bây giờ phải lập tức quay trở về, sau này ngươi tới Man Hoang, nhất định phải tới thăm ta." Liễu Nhạc Nhi nhìn ra ngoài một cái, miễn cưỡng nói.

Hàn Lập im lặng gật đầu.

Liễu Nhạc Nhi lại nhìn Hàn Lập một chút, lúc này thân hình mới khẽ động, hóa thành một đạo quang mang xám trắng, bay về phía xa, rất nhanh biến mất ở chân trời.

Hàn Lập đưa mắt nhìn theo Liễu Nhạc Nhi rời đi, cũng không trở về khôg gian Hoa Chi, đứng ngay bên ngoài dò xét nội dung bên trong ngọc giản.

Mở đầu ngọc giản viết năm chữ lớn: Phân Thân Trảm Thi Thuật!

Hắn nhìn đến đây, trong lòng không khỏi khẽ động. Đối với nội dung phía dưới ngọc giản cũng có chút phỏng đoán, bất quá hắn không phân tâm quá lâu, tiếp tục nghiên cứu tiếp.

Nội dung trong ngọc giản cũng không nhiều, Hàn Lập rất nhanh đã xem hết, gương mặt hiên lên vẻ hưng phấn.

Phân Thân Trảm Thi Thuật này cực kỳ huyền diệu, đại loại là, đầu tiên luyện chế ra một bộ phân thân có tâm thần tương liên, sau đó dựa vào liên hệ tâm thần giữa phân thân và bản thể, dùng một loại bí thuật Di Hoa Tiếp Mộc chuyển dời Ác Thi từ trong cơ thể mình qua phân thân, cuối cùng chém nó ra.

Tam Thi sở dĩ khó chém ra, là vì có sự đồng tâm đồng thể giữa Tam Thi và

bản thể, chặt chẽ không thể tách rời.

Tinh túy của Phân Thân Trảm Thi Thuật này chính là cách dời Tam Thi từ thể nội qua phân thân rồi phong ấn lại. Như vậy, liên hệ giữa Tam Thi và bản thể sẽ bị yếu đi rất nhiều, khi đó trảm thi sẽ dễ dàng hơn.

Chẳng qua là muốn thi triển Trảm Thi Thuật này, cần thỏa mãn hai yêu cầu lớn.

Thứ nhất là lực lượng thần hồn phải đủ cường đại, nếu không sẽ không cách nào chịu đựng được gánh nặng lúc chuyển di Ác Thi.

Thứ hai chính là bộ phân thân kia và bản thể đầy đủ khế hợp, hơn nữa bộ phân thân kia luyện chế ra thời gian càng dài, thì khả năng thành công càng lớn.

Thần thức Hàn Lập thoát ra từ trong ngọc giản, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Phân Thân Trảm Thi Thuật này cực kỳ thích hợp với hắn, thần hồn của hắn bởi vì tu luyện Luyện Thần Thuật nên đã viễn siêu so với cùng giai, tuyệt đối thỏa mãn yêu cầu triển khai pháp thuật này, hơn nữa phân thân như vậy, hắn cũng có một bộ, chính là bộ Địa Chích hóa thân ở Hắc Phong hải vực.

Đã nhiều năm như vậy, hắn gần như đã quên đi bộ Địa Chích hóa thân kia, không ngờ hiện tại vẫn có thể phát huy được tác dụng.

Bây giờ ác niệm từng khắc ăn mòn thần hồn của hắn, thời gian cấp bách, Hàn Lập cũng không chậm trễ nữa, lập tức gọi Kim Đồng và Đề Hồn ra, sau đó thu khí cụ đang bày trận xung quang động phủ lại, dự định xuất phát tiến về Bắc Hàn Tiên Vực.

Bất quá lúc gần xuất phát, tâm niệm hắn khẽ động, lại bay về hướng Bát Hoang sơn.

Không bao lâu, Hàn Lập ngừng độn quang ở nơi cách Bát Hoang sơn khoảng ngàn dặm, xa xa thi lễ một cái.

"Ha ha, Hàn tiểu hữu, lúc này đã muốn rời đi rồi sao?" Hư không phía trước Hàn Lập, bóng trắng lóe lên, thân ảnh Bạch Trạch hiện ra, mỉm cười nói.

"Đúng vậy. Trước mắt vãn bối có chuyện quan trọng phải lập tức đi làm, đa tạ Bạch Trạch tiền bối chiếu cố, đặc biệt tới gửi lời cảm ơn." Hàn Lập thi lễ lần nữa với Bạch Trạch, nói như thế.

"Việc nhỏ mà thôi, cần gì cảm ơn. Tiểu hữu nếu muốn đi thì đi đi, ngươi bây giờ ác niệm quấn thân, quả thực cần tranh thủ thời gian." Bạch Trạch nhìn Hàn Lập một cái, từ tốn nói.

"Tiền bối tuệ nhãn, đúng là như thế. Chỉ là lần này đi, tương lai chưa rõ, tại hạ cũng không nắm chắc vạn phần, nếu không may thất bại, kính xin Bạch Trạch tiền bối chiếu cố Tiểu Bạch và Liễu Nhạc Nhi của Thiên Hồ tộc nhiều hơn." Hàn Lập nói.

"Cái này đương nhiên, không biết Hàn tiểu hữu dự định đi nơi nào?" Bạch Trạch gật gật đầu, lại hỏi.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng không khỏi suy đoán lời của Bạch Trạch là ý gì.

"Hàn tiểu hữu chớ hiểu lầm, ta cũng không có ý tìm hiểu hành tung của ngươi, Nhạc Miện có một môn "Du Thiên thần thông", nếu như địa phương ngươi đi không xa, có thể nhờ y tiễn ngươi một đoạn đường." Bạch Trạch cười nói.

"Thì ra là thế, là do tại hạ hiểu lầm Bạch Trạch tiền bối, kính xin tiền bối thứ lỗi. Vãn bối muốn đi một chuyến tới Bắc Hàn Tiên Vực." Hàn Lập giật mình, chắp tay nói.

"Bắc Hàn Tiên Vực? Cách đây cũng không quá xa. Nhạc Miện, "Du Thiên thần thông" của ngươi có thể đưa Hàn tiểu hữu đi không?" Bạch Trạch nghe vậy, đuôi lông mày khẽ động, quay đầu nói với hư không phía bên cạnh.

"Khoảng cách chừng đó, dĩ nhiên có thể." Chỗ hư không kia khẽ động, thân

ảnh Nhạc Miện hiện ra.

"Vậy phiền ngươi xuất thủ một lần, Hàn tiểu hữu bây giờ bị Thiên Đình truy nã, hành tẩu không tiện." Bạch Trạch nói.

"Đa tạ Bạch Trạch tiền bối, Nhạc Miện tiền bối." Hàn Lập mặc dù không biết Bạch Trạch nói tới "Du Thiên thần thông" là cái gì, bất quá vẫn cảm kích hai người tương trợ.

"Tạ ơn tới tạ ơn lui, thật phiền phức. Hàn tiểu tử, ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi." Mắt Nhạc Miện lóe lên một tia không kiên nhẫn, vung tay lên.

Một đoàn thanh quang từ trong tay áo y cấp tốc xoay tròn, nhanh chóng phồng lớn gấp mười lần, hóa thành một con cự cầm màu xanh mờ ảo lớn cỡ mười trượng, bắn về phía Hàn Lập, trong nháy mắt đến trước người hắn.

Cự cầm màu xanh há to miệng, bỗng chốc nuốt Hàn Lập vào.

Sau đó nó mở hai cánh ra, xoẹt một tiếng phá vỡ không gian, chui vào, biến mất vô tung.

Liên tiếp biến hóa nhanh như thiểm điện, Hàn Lập hoàn toàn không kịp phản ứng gì.

Chờ hắn phục hồi tinh thần, người đã ở trong thể nội cự cầm màu xanh, đồng thời ở trong hư không loạn lưu, lao vùn vụt đi cực kỳ nhanh chóng.

Trên thân cự cầm màu xanh hiện ra linh văn phức tạp, hình thành một đoàn đồ án giống như vân khí, từng miếng từng miếng phù văn màu xanh chớp động dọc theo thân thể, phảng phất như nước chảy, vây quanh cự cầm nhanh chóng chuyển động, tản mát ra một cỗ ba động pháp tắc vô cùng cường đại, nhưng lại phi thường thuận hoạt.

Hư không loạn lưu xung quanh đụng phải thân thể cự cầm, lập tức bị rẽ sang hai bên, không cách nào ngăn cản nó tiến tới.

Lúc này thân thể Hàn Lập đang nằm ở trong bụng cự cầm màu xanh. Một

cỗ cự lực rất lớn bao quanh, khiến cho hắn không thể động đậy.

Hắn cũng không muốn thoát ra, chỉ là hiếu kỳ nhìn xung quanh đánh giá vài lần.

Tốc độ phi độn của cự cầm màu xanh này nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, không biết nhanh hơn hắn gấp bao nhiêu lần, mọi thứ xung quanh cứ cấp tốc lui về sau vùn vụt...

Khoảng chừng hơn mười canh giờ sau.

Hai cánh cự cầm màu xanh chấn động, trong nháy mắt bay ra khỏi hư không loạn lưu, phá vỡ hư không phía trước, xuất hiện ở trên bầu trời, phía dưới là một mảnh rừng già rậm rạp.

Sau đó "Ầm" một tiếng vang nhỏ, cự cầm màu xanh vỡ vụn, hóa thành vô số lưu quang màu xanh phiêu tán.

Trói buộc quanh người Hàn Lập biến mất, kim quang bên ngoài thân lóe lên, đứng vững ở giữa không trung.

Hắn khuếch tán thần thức ra, dò xét hoàn cảnh xung quanh, rất nhanh mặt lộ vẻ vui mừng, hóa thành một đạo kim quang bay về nơi xa.

Sau một lát, Hàn Lập dừng lại ở phụ cận khu vực thành trì đang tọa lạc ở trên đồi.

Diện tích của thành trì phía dưới không lớn, trên cửa thành viết ba chữ lớn màu vàng "Minh Khâu thành".

Thành trì này mặc dù hắn chưa từng đi qua, nhưng năm đó rời khỏi Hắc Phong hải vực, trên đường tiến về Chúc Long đạo đã nghe nói qua, chính là một tòa thành trì trên Hoang Lan đại lục.

"Vậy mà thật sự chỉ thoáng cái đã đưa ta đến nơi này, thần thông này quả nhiên không hề tầm thường." Hàn Lập thì thào nói, đối với thần thông của Đạo Tổ kính sợ không thôi.

Bát Hoang Sơn cách Bắc Hàn Tiên Vực không biết bao nhiêu vạn dặm, nếu để cho một mình hắn đi, chỉ sợ trăm năm cũng chưa chắc đến được. Nhạc Miện phất tay một cái, cũng chỉ chừng một ngày, đã đưa hắn tới.

Hàn Lập thu liễm tâm thần, lần nữa quay về phía Bát Hoang sơn xa xa thi lễ một cái, sau đó quay người bay thẳng về Hắc Phong hải vực.

...

Bắc Hàn Tiên Vực, Hắc Phong Hải.

Trên một mảnh hải vực xanh thẳm, gió nhẹ hiu hiu, thổi lên từng cơn sóng lăn tăn.

Giữa bầu trời xanh và biển lam có thể thấy được từng đạo từng đạo lưu quang, nguyên một đám người tu tiên mặc hoa phục thải y, giống như đom đóm bay lượn ở trên không trung, bay vút tới một hòn đảo xanh biếc nằm ở giữa biển

Diện tích bản thổ của đảo này không quá lớn, bốn phía hòn đảo lại xây dựng từng tòa phù đảo (đảo lơ lửng) tạo thành trận pháp, tương liên với hòn đảo chính, tạo thành một chuỗi Thất Tinh Đảo Liên, cảnh tượng không hề tầm thường.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy được chỗ cao nhất chính giữa hòn đảo, bất ngờ có một pho tượng hình người to lớn vô cùng, đang đứng nghiêm, hai tay dang rộng ra bên ngoài, tạo thành tư thế giống như coi muôn dân trăm họ như cả thế giới.

Lúc này, vừa mới sáng sớm, trên một quảng trường đá trắng khổng lồ nằm giữa hòn đảo, tụ tập hơn mười vạn cư dân trên đảo nhôn nhao, có vẻ vừa mới tiến hành xong nghi thức tham bái cầu khẩn, giờ phút này đang lục tục rời khỏi nơi đây.

Lúc mọi người nghe được thanh âm gào thét trên đỉnh đầu, không ít người ngẩng đầu nhìn vài lần, nhưng cũng không tiếp tục để ý, nhiều người thậm

chí chẳng thèm bận tâm xem xét, tựa hồ sớm đã quá quen với cảnh tượng như vậy.

Trong đó một lão giả tóc trắng, làn da ngăm đen, ống quần và ống tay áo đều xắn lên cao, cầm tay một tiểu oa nhi có làn da cũng không được trắng, nhưng dáng dấp khoẻ mạnh kháu khỉnh, khuôn mặt tràn đầy vẻ tự hào thỏa mãn.

"Tiểu Hổ Tử, nhìn thấy không, nhờ có Tổ Thần đại nhân của chúng ta phù hộ, bây giờ vùng biển này, mấy chục hòn đảo lân cận, đều đã đến xin phục tùng dưới trướng Ô Mông đảo chúng ta. Hôm nay chính là ngày mà tộc trưởng của bọn họ, mỗi năm đều phải tự mình đến triều hội một lần, chúng ta phải tự hào lên." Lão giả cười ha hả nói.

------oOo------

Chương 1270: Trở lại nơi này

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Gia gia, cứ thời điểm này hàng năm, người lại ba hoa với ta một phen, nghe nhiều đến nỗi lỗ tai ta sắp mọc thành cái kén rồi." Hổ Tử nghe xong, có chút không kiên nhẫn phàn nàn.

"Ha ha, tiểu tử thúi ngươi còn không kiên nhẫn được à, ngươi có biết không, năm đó..."

"Biết biết, năm đó Ô Mông đảo chúng ta thiếu chút bị kẻ địch bên ngoài tiêu diệt, trong lúc nguy cấp, nhờ có Tổ Thần kịp thời hiển linh, tự mình xuất thủ diệt địch..." Không đợi lão giả kể lại chuyện cũ năm đó, đến tận lần thứ chín mươi tám, Hổ Tử vội vàng cắt đứt lời lão, gật gù đắc ý nói.

"Biết thì tốt, đáng tiếc đã qua nhiều năm, không được thấy Tổ Thần hiển linh thêm lần nào..." Lão giả thở dài một tiếng, nói.

"Gia gia, người xem, mau nhìn..." Tiểu tôn tử thấy thần sắc gia gia tiếc hận, đang muốn an ủi vài câu, bỗng nhiên hét lớn.

Ngay sau đó, trong đám người cũng vang lên một trận hô hoán ồn ào, cơ hồ tất cả mọi người dừng bước, nhìn tới chính giữa hòn đảo nơi có pho tượng Tổ Thần cao lớn vô cùng kia.

Lão giả nghe tiếng, cũng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy pho tượng khổng lồ đắm chìm dưới nắng mai kia, lúc này quang mang thủy lam sáng lên lóng lánh khiến người ta hoa mắt, nhìn giống như một viên bảo thạch

màu lam vậy.

Từng tầng lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính nồng đậm từ đó chấn động nhộn nhạo ra, hóa thành một mảnh quang mang xanh thẫm lan tràn ra toàn bộ hòn đảo, khiến cho tất cả mọi người chìm đắm trong đó, cảm thấy hết sức thư thái.

"Là... Là Tổ Thần đại nhân..."

"Tổ Thần đại nhân hiển linh..."

"Tổ Thần đại nhân phù hộ!"

Trên quảng trường lập tức sôi trào lên, tất cả mọi người bắt đầu quỳ lạy trên mặt đất, từng người lại bắt đầu làm lễ cầu nguyện.

Đúng lúc này, ở trên pho tượng kia, bỗng nhiên có một bóng người nổi lên, lơ lửng trên không rồi phi độn thẳng ra bên ngoài, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lần này, tất cả cư dân trên Ô Mông cũng bắt đầu luống cuống, nhao nhao đứng dậy, đám người kinh hô không thôi.

Lúc này, các tộc trưởng của các đảo khác vừa mới từ ngoài đảo bay tới, bay ngang qua bóng người kia, đám người đều lơ lửng ở giữa không trung, ngơ ngác nhìn nhau, có chút bối rối.

Chờ đến khi mọi người thấy ở trên đảo, có một gã nam tử nho nhã, thân mang áo xanh, thân thể hơi mập đang bay vụt tới, mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nghênh đón.

"Lạc Phong tộc trưởng, vừa rồi có phải vị Tổ Thần đại nhân kia mới rời khỏi đảo không?" Một gã tộc trưởng dị tộc, mang áo bào tro hỏi.

Nam tử nho nhã chính là tộc trưởng Ô Mông đảo - Lạc Phong, sắc mặt lúc này cũng có chút ngưng trọng, chỉ gật đầu nhẹ, nhìn theo hướng Tổ Thần rời đi, không nói gì.

"Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ lại có kẻ thù bên ngoài đột kích?" Một phụ nhân áo bào tím, thần sắc khẩn trương hỏi.

"Chư vị, trước hết mời đến nghị sự điện chờ đợi, đợi ta thu xếp mọi chuyện rồi sẽ hội họp cùng với các vị." Lạc Phong thoáng ổn định tâm thần, nói với mọi người.

Trên thực tế, gã cũng không rõ, vị Tổ Thần đại nhân này một mực bế quan không ra, sao hôm nay lại đột nhiên rời khỏi đảo?

Mười mấy tên tộc trưởng ngoại đảo kia thấy thế, cũng không tiện hỏi nhiều, nhao nhao đáp xuống dưới đảo.

Lạc Phong do dự một chút, sau đó bay trở lại quảng trường.

"Tộc trưởng đại nhân..."

"Tộc trưởng, Tổ Thần đại nhân ngài..."

Đám người thấy thế, vội vàng đi tới, lao nhao hỏi thăm.

"Các ngươi không cần kinh hoảng, Tổ Thần đại nhân hôm nay bỗng nhiên cảm ứng thiên địa, mới hiển hiện ra. Các ngươi có thể tận mắt nhìn thấy, vốn là một hồi cơ duyên và phúc phận, trước mắt tự mình thành tâm cầu phúc, nhất định được Tổ Thần che chở." Ánh mắt Lạc Phong đảo qua đám người, chậm rãi nói ra.

Cư dân Ô Mông đảo nghe vậy, từng người nhất thời đại hỉ, lần nữa thành kính cầu nguyện.

"Tổ Thần đại nhân, người rốt cuộc muốn làm cái gì..." Lạc Phong thấy thế, đáy lòng âm thầm thở dài, quay người tiến đến điện nghị sự.

Trong lúc này, toàn bộ tộc trưởng của mấy đảo phụ cận ngồi ở kia, cũng không bị những chuyện xảy ra trước mắt lừa gạt dễ dàng như đám cư dân trên đảo.

...

Cách bên ngoài đảo mấy ngàn dặm, một bóng người xanh lam đang bay lượn trên mặt biển, hạ xuống rặng đá ngầm màu đen có phạm vi không quá trăm trượng. Người này có thân hình cao lớn, dung mạo phổ thông, bộ dáng so với Hàn Lập cơ hồ giống nhau như đúc, quả đúng là bộ Địa Chích hóa thân kia của hắn.

Mà ở trên rặng đá ngầm kia, một bóng lưng nam tử cao lớn, thân mang áo bào xanh đang đứng đấy cùng với một thiếu nữ xinh đẹp mặc trên người một chiếc váy dài màu vàng nhạt.

"Ngươi rốt cuộc đã trở về..." Địa Chích hóa thân đi tới đằng sau hắn, mở miệng nói.

Nam tử cao lớn nghe vậy, quay người lại nhìn về phía hóa thân, trên mặt lộ ra một vòng ý cười.

Hắn còn chưa kịp nói chuyện, thì đã bị thiếu nữ ở bên cạnh dành nói trước: "Đại thúc, đây chính là Địa Chích hóa thân mà ngươi nhắc tới sao? Quả nhiên giống y chang dung mạo của ngươi, vừa đen thui, vừa không đẹp trai chút nào..."

Trong lúc nói, nàng còn đi vòng qua xung quanh hóa thân một lần, đánh giá trên dưới một phen.

Nam tử cao lớn này và thiếu nữ xinh đẹp, chính là Hàn Lập và Kim Đồng.

"Không sai biệt lắm, tu vi Kim Tiên hậu kỳ, so dự liệu của ta còn tốt hơn một chút." Hàn Lập lúc này mới lên tiếng nói.

"Sau khi mất liên hệ với ngươi, thì không còn Thời Gian Tinh Hạt để tăng tốc cô đọng Trọng Thủy, bất quá lại không cần cung cấp Trọng Thủy cho ngươi, thêm nữa, lại có lực lượng tín ngưỡng cuồn cuộn không dứt gia trì, cho nên tốc độ tu luyện không tính là chậm, bây giờ đã có thể cô đọng được Trọng Thủy tầng ba." Địa Chích hóa thân nói.

Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc một lát, cổ tay lắc một cái, sau lưng lập tức truyền tới một hồi vang vọng.

Một vòng bảo luân màu đen cao cỡ nửa người hiện ra, phía trên ngưng kết ra từng đoàn từng đoàn đạo văn Thủy chi, từ trong đó truyền ra từng đợt khí tức Thủy Chi Pháp Tắc.

"Bây giờ Trọng Thủy Chân Luân này ta cùng không dùng tới, nó tương hợp với thuộc tính pháp tắc của ngươi, vậy để ngươi dùng đi." Nói xong, Hàn Lập tiện tay vẫy một cái, bảo luân màu đen xoay tít một vòng, cấp tốc thu nhỏ lại cho đến khi chỉ bằng lòng bàn tay rồi bay về phía Địa Chích hóa thân.

Người kia nhận lấy, chỉ gật đầu nhẹ, vốn là một thể, cũng không cần nói lời cảm tạ.

"Lạc Phong coi như có chút năng lực, những năm này quản lý Ô Mông đảo không tệ, ngươi chưa hẳn đã để trong lòng, nhưng trở về xem một chút cũng không sao." Ánh mắt Địa Chích hóa thân bình tĩnh, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, sau một chút do dự, nói: "Cũng tốt."

Sau đó, nhóm ba người bọn hắn lập tức bay trở về Ô Mông đảo.

Lúc tới gần đảo, Hàn Lập không đi thẳng theo Địa Chích hóa thân lên trên đảo, mà nói với Kim Đồng một tiếng, để nàng đi vào Động Thiên Hoa Chi, còn bản thân thì vận chuyển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, đột nhiên thu liễm khí tức, tiềm nhập ở trên đảo.

Đến lúc đi vào quảng trường trên đảo, mới phát hiện cư dân trong đảo trước đó chưa từng rời đi, nguyên một đám vẫn còn cầu nguyện.

Địa Chích hóa thân đành phải bay trở về pho tượng, lần nữa hiển lộ ra một chút thần tích, mới khiến cho những tín đồ thành tín này, vững tin rằng Tổ Thần không bỏ rơi bọn họ, mới dần dần tản đi.

Lúc này trong điện nghị sự, Lạc Phong ngồi ngay ngắn ở chủ vị, thuận tay bưng lấy chén trà, chầm chậm hớp nhẹ một miếng, diễn xuất ra điệu bộ vui vẻ, còn hai dãy chỗ ngồi ở hai bên phía dưới, không ít tộc trưởng đang thấp giọng nghị luận về sự tình Tổ Thần Ô Mông đảo vừa mới rời đảo.

"Lạc tộc trưởng, những năm qua chúng ta đều đến đây triều hội, vị Tổ Thần đại nhân kia cho đến bây giờ cũng không lộ diện, thế mà năm nay, vị đại nhân kia vậy mà rời khỏi đảo?" Một tên tộc trưởng dị tộc cẩn thận hỏi.

Kỳ thật không chỉ Ô Mông đảo, cho dù là các Tổ thần của các đảo khác, đều rất ít khi rời khỏi địa bàn của mình, dù sao thì sống giữa đám tín đồ của mình, có thể tùy thời tiếp nhận lực lượng tín ngưỡng của bọn họ, không khác gì một tiểu thiên địa mà chỉ có một mình một cõi.

Huống hồ, bây giờ vùng biển này cơ hồ bị Ô Mông đảo thống trị, hiếm khi có phân tranh, cần gì tới vị Tổ Thần đại nhân kia đích thân xuất thủ?

Cho nên, hắn đột nhiên rời đi, khiến cho đám người này không kiềm được suy nghĩ lung tung.

"Chư vị an tâm một chút chớ vội, Tổ Thần đại nhân bất quá chỉ ra ngoài dò xét một chút, đã trở về đảo." Lạc Phong buông chén trà xuống, đưa tay lăng không ấn xuống mấy lần, nói ra.

Ngay vừa rồi, gã đã nhận được truyền âm của Địa Chích hóa thân, giờ phút này tâm thần phấn chấn hẳn lên.

Những người còn lại nghe được lời này, vẫn còn còn lo nghĩ, nhưng rất nhanh đã cảm nhận được một cỗ lực lượng bàng bạc, bao trọn tòa điện nghị sự lại, lúc này mới thật sự tin tưởng.

Thế là, cả tòa đại điện rất nhanh lần nữa khôi phục không khí nhẹ nhõm bình hòa của ngày xưa.

Sau khi nghị sự hoàn tất, các tộc tộc trưởng cũng thăm viếng qua pho tượng Tổ Thần, lúc này mới lần lượt trở về hòn đảo của mình.

Lạc Phong thì bước đi vội vàng, chạy thẳng tới cấm địa "Tổ Thần điện" ở trên đảo.

Tổ Thần điện được xây dựng ở chính giữa hòn đảo, ngay phía dưới tòa pho tượng Tổ Thần to lớn kia, cũng là chỗ thường ngày mà Địa Chích hóa thân bế quan.

Đến khi Lạc Phong bước tới trước đại điện, lúc này cửa điện đã rộng mở, gã lập tức thông báo một tiếng rồi đi vào.

Vừa mới vào trong điện, đập vào mắt gã là Địa Chích hóa thân, đang nhắm mắt khoanh chân ngồi trên một tấm bồ đoàn.

"Bái kiến Tổ Thần đại nhân." Lạc Phong khom người thi lễ.

"Triều hội như thế nào rồi?" Địa Chích hóa thân chậm rãi mở hai mắt ra, gật đầu nhẹ, hỏi.

"Đám gia hoả này, ngoại trừ mấy đảo đầu tiên thần phục chúng ta, còn lại vẫn như trước, hy vọng trong lòng vẫn chưa dập tắt. Sau khi Tổ Thần đại nhân đột nhiên rời đảo, bọn chúng tranh thủ cơ hội đưa ra đủ loại thăm dò nghe ngóng." Lạc Phong nói.

"Không sao, bây giờ chỉ bằng vào tu vi Chân Tiên cảnh của ngươi, cũng đủ để chấn nhiếp bọn chúng." Địa Chích hóa thân nói.

"Toàn bộ Ô Mông đảo đều được Tổ Thần đại nhân che chở, mới có được phong quang hôm nay, cái này mới là điểm căn bản, vãn bối từ đầu đến cuối ghi tạc trong lòng." Lạc Phong nghe vậy, vội ôm quyền nói.

"Vừa rồi ta đi một vòng trên đảo, ngươi ngược lại là quản lý kinh doanh nơi đây cũng không tệ." Đúng lúc này, một tiếng nói bỗng nhiên vang lên bên cạnh Lạc Phong, thân ảnh Hàn Lập thình lình hiện ra.

Lạc Phong sợ hãi cả kinh, vội dò xét phía bên cạnh, khi nhìn rõ dáng vẻ Hàn Lập, thần sắc lại lần nữa biến đổi, có chút không dám tin nói: "Đúng, đúng... Là Liễu đại nhân sao?"

Hàn Lập hơi sững sờ, lúc này mới nhớ tới lúc trước mình dùng tên giả là "Liễu Thạch", lập tức nói ra:

"Không sai."

"Cung nghênh Liễu Thạch đại nhân..." Lạc Phong nghe vậy, vội lần nữa hạ bái nói.

"Không cần đa lễ, lần này trở về, kì thực là có chuyện muốn nhờ vả các ngươi." Hàn Lập vung tay lên, một cỗ tiềm lực đỡ Lạc Phong dậy, nói ra.

Địa Chích hóa thân và Lạc Phong nghe vậy, đều hơi ngạc nhiên.

"Đại nhân mời nói, cho dù xông pha khói lửa, Ô Mông đảo cũng không chối từ." Lạc Phong nói gấp.

"Ta muốn bế quan ở Hắc Phong Hải một đoạn thời gian, cần ngươi giúp ta tìm kiếm một nơi đảo hoang ít người lui tới." Hàn Lập nói.

------oOo------

Chương 1271: Thuyết phục chính mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Có, Vô Sương đảo... Hắc Tiều thủy vực bên kia có một tòa đảo hoang tên là "Vô Sương", bởi vì xung quanh đá ngầm dày đặc, sóng biển ngập trời, thêm nữa ở trên đảo trụi lủi, không có thảm thực vật sinh linh, cho nên trong vòng vạn dặm không có người ở." Lạc Phong nghe vậy, sau một phen suy tính, nói ra.

"Ta cần ngươi kiến tạo giúp ta một tòa pháp trận trên Vô Sương Đảo." Hàn Lập nói thẳng.

"Sẽ theo ý ngài." Lạc Phong ôm quyền nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, lập tức lấy ra một tấm bản vẽ đã sớm vẽ tường tận, và một nhẫn trữ vật màu đen đưa tới, lại nói: "Trận đồ pháp trận ở chỗ này, cần vật liệu gì ta đã đưa cho ngươi, ngươi phải đi làm nhanh một chút, trong vòng bảy ngày nhất định phải xong."

"Ta đi làm ngay." Lạc Phong đưa tay nhận lấy, thoáng xem một chút, thần sắc hơi đổi, lập tức nói.

"Không vội, nơi này còn có một số công pháp tu luyện và linh dược tiên thảo, là dành cho Ô Mông đảo, ngươi cũng thu vào đi." Nói xong, Hàn Lập lại đưa một nhẫn trữ vật màu trắng tới.

"Đa tạ Liễu đại nhân..." Lạc Phong nhận lấy, cũng không xem xét, quỳ mọp xuống đất nói.

Đợi y rời đi, ánh mắt Hàn Lập rơi vào trên thân Địa Chích hóa thân. Hoá thân giống như cảm giác được ngẩng đầu lên, đối mặt với Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn bộ hóa thân trước mắt có tướng mạo cơ hồ không khác mình chút nào, trong lòng không khỏi sinh ra mấy phần cảm khái.

Hóa thân này lúc trước do một sợi thần hồn của mình, tăng thêm Đản Hồn Hoa ngưng luyện, bản thân đã có được chút tâm trí tương đối độc lập. Mình và gã tách ra liên hệ nhiều năm như vậy, tu vi của gã đã dần trưởng thành, đồng thời tâm trí càng thêm hoàn mỹ.

Nói theo một ý nghĩa nào đó, đối phương là chính mình, cũng không phải chính mình.

Nếu như lúc trước mình lịch luyện các nơi trong Tiên giới, thật ngoài ý muốn bị vẫn lạc, chỉ cần có hóa thân này, chính mình xem như không bị thần hồn câu diệt.

Bởi vì chính mình mượn sợi thần hồn kia, có thể tùy thời thu hồi quyền khống chế tuyệt đối hoá thân này, cho dù xuất hiện chuyện ngoài ý muốn gì, chính mình bây giờ bất luận là tu vi hay là lực lượng thần thức đều hơn xa hóa thân, tự nhiên cũng không cần phải lo lắng bị phản phệ.

Đương nhiên đó là vạn bất đắc dĩ, lúc đó bộ phân thân này sẽ triệt để mất đi bản thân. Về sau sẽ không thể giống như bây giờ thay mình trấn thủ nơi này.

"Ta có một chuyện muốn nhờ." Nửa ngày sau, Hàn Lập mở miệng nói.

"Ngươi ta vốn là một thể, cần gì hai chữ muốn nhờ, có chuyện cứ nói thẳng là được." Thần sắc Địa Chích hóa thân không thay đổi nói.

Hàn Lập do dự một chút, đưa tay khẽ vuốt qua khuôn mặt của mình.

Theo một trận thanh quang chảy qua, cấm chế che lấp trên mặt hắn bị triệt hồi, lộ ra diện mục thật sự.

Chỉ thấy ngay chỗ mi tâm hắn quấn quanh hắc vụ, ở giữa ngưng tụ ra một phù văn kỳ lạ, mà trong hai mắt hắn lóe ra đạo đạo huyết quang, trong con ngươi thẩm thấu ra một cỗ hung sát chi ý vô cùng mãnh liệt.

Địa Chích hóa thân nhìn chằm chằm phù văn trên mi tâm Hàn Lập, đột nhiên giật mình, cảm giác phù văn kia tựa như là một gương mặt dữ tợn hung ác, phía trên ô quang mãnh liệt, tựa hồ tùy thời sẽ phá vỡ huyết nhục chui ra ngoài.

"Đây là cái gì..."

Địa Chích hóa thân tuy là từ thần hồn Hàn Lập tách ra, có quan hệ dây mơ rễ má với Hàn Lập, nhưng dù sao đã lâu không liên hệ, căn bản không rõ chính mình đang thấy cái gì.

Ngay sau đó, gã nhíu mày lại, kinh hãi nói: "Tu vi cảnh giới của ngươi?"

Lúc trước Hàn Lập đã ẩn giấu tu vi thật sự, giờ phút này mới chính thức hoàn toàn không giữ lại mà hiện lộ ra.

"Tu vi ta bây giờ đã là Đại La sơ kỳ đỉnh phong, bị Ác Thi quấy nhiễu, gặp phải cửa ải lớn trảm thi." Hàn Lập thấy thế, cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

"Đại La, tu sĩ Đại La cảnh..." Cho dù là Địa Chích hóa thân, giờ phút này cũng thực sự cảm thấy khó tin.

Bình thường đi trên con đường Địa Tiên, có tín ngưỡng chi lực của tín đồ gia trì, trên con đường tu hành xem như đi đường tắt, chỉ cần tín đồ đủ nhiều, tốc độ tu hành càng tiến nhanh một bước.

Đoạn thời gian qua, bởi vì Hắc Phong hải vực phong bế, hoàn cảnh tương đối đặc thù, thêm nữa Hàn Lập đánh xuống cơ sở, tốc độ phát triển thế lực và tín đồ Ô Mông đảo có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Nhờ vào đó, tốc độ tu hành Địa Chích hoá thân đã không chậm, nhưng so

với Hàn Lập, thực sự không chút ý nghĩa nào.

"Nói như vậy, liên quan đến chuyện trảm thi, ta có thể giúp ngươi?" Địa Chích hóa thân ngây người một chút, sau đó hỏi.

"Không sai. Trảm thi khó khăn ở chỗ tranh chấp cùng thi hồn, chém ra bên ngoài cơ thể. Tam Thi đều là chấp niệm bản thân, lực lượng tăng trưởng cơ hồ nương theo quá trình trưởng thành của tu sĩ, chỉ dựa vào lực lượng thần hồn bản thân, muốn vung đao tự đoạn, độ khó to lớn có thể đoán được. Ta may mắn đạt được một môn bí thuật trảm thi, có thể chuyển chuyển Ác Thi vào trong cơ thể ngươi, tỷ lệ thành công cũng sẽ tăng lên rất nhiều." Hàn Lập gật đầu nhẹ, chậm rãi nói ra.

"Phong hiểm thế nào?" Địa Chích hóa thân hỏi thẳng.

"Quá trình trảm thi vốn phong hiểm, hơi không cẩn thận, thần hồn nguyên bản của ta có thể bị Ác Thi cắn nuốt, từ đây tính tình thay đổi lớn, đi theo con đường Ác Thi. Mặt khác, cho dù trảm thi thành công, phong nhập nó vào trong cơ thể của ngươi, nó cũng có tỷ lệ rất lớn chiếm bộ thân thể Địa Tiên của ngươi." Hàn Lập nói ra.

"Nói vậy, chính là dùng ta làm vật chứa tiếp dẫn này?" Lông mày Địa Chích hóa thân cau lại, hỏi.

"Đúng là như thế." Hàn Lập gật đầu nhẹ nói.

"Nếu là ngươi, sẽ đáp ứng sao?" Địa Chích hóa thân lộ ra vẻ cổ quái, hỏi.

"Kỳ thật ngươi cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt. Vùng biển Ô Mông đảo này, chúng tín đồ nhiều như vậy, thời gian dài như vậy đến nay, theo ta thấy nguyên nhân lớn nhất ngươi không thể bước vào cảnh giới Thái Ất, chính là khả năng tiếp nhận tín ngưỡng lực có hạn, không đủ để giúp ngươi đột phá hạn chế cảnh giới, đúng không?" Hàn Lập hỏi lại.

"Không sai." Địa Chích hóa thân nghe vậy, trầm mặc một lát, gật đầu nói.

"Ta có biện pháp giúp ngươi thoát ly trói buộc thân thể Địa Tiên, từ đây

không còn dựa vào tín ngưỡng chi lực nữa." Hàn Lập nói.

"Năm đó luyện chế ra bộ thân thể này, ta nghĩ không ai rõ ràng hơn ngươi. Mà liên hệ giữa thân thể Địa Tiên này và Ô Mông đảo, ta nghĩ cũng không ai rõ hơn ngươi, bây giờ sao nói chặt đứt là có thể chặt đứt?" Địa Chích hóa thân lắc đầu, hiển nhiên cũng không quá tin tưởng Hàn Lập.

"Cái này ta tự nhiên biết rõ, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, liên hệ giữa thân thể Địa Tiên của ngươi và Ô Mông đảo lại càng thêm chặt chẽ. Bất quá ngươi không biết, trên thân Ác Thi mang theo năng lượng cường đại đến cỡ nào, một khi nó tiến vào trong cơ thể ngươi, để thích ứng với thân thể ngươi, tất nhiên sẽ tiến hành cải tạo thân thể Địa Tiên của ngươi. Lấy sự gắng sức của Đại La chi lực, chặt đứt ràng buộc tín ngưỡng chi lực, cũng không phải là việc khó gì." Hàn Lập nói tiếp.

Địa Chích hóa thân nghe vậy, lâm vào trầm tư, sau nửa ngày mới hỏi: "Việc này thật có thể thực hiện?"

"Cho dù không dám chắc chín phần, nhưng cũng có bảy tám phần." Hàn Lập gật đầu nói.

"Chặt đứt ràng buộc tín ngưỡng chi lực, chúng nhân Ô Mông đảo sẽ thế nào?" Địa Chích hóa thân hỏi.

"Không nói đến Lạc Phong bây giờ đã là tu sĩ cấp bậc Chân Tiên, ngươi nếu nguyện ý che chở bọn hắn, lưu lại nơi đây trăm năm, dựa vào ta lưu lại cho bọn hắn tiên thực linh thảo và pháp bảo đồ vật, đủ để cho bọn hắn không sợ bất kỳ thế lực nào ở Hắc Phong đảo. Huống hồ, đoạn tuyệt cong đường Tổ Thần, đối với bọn hắn chưa hẳn không phải chuyện tốt." Hàn Lập nói.

Địa Chích hóa thân sau khi nghe xong, thật lâu mới gật đầu nhẹ, xem như chấp nhận thuyết pháp của Hàn Lập.

"Việc này nói đến thì đơn giản, nhưng trên thực tế cũng không dễ dàng. Đầu tiên là thân thể ngươi, chưa hẳn có thể tiếp nhận năng lượng khổng lồ do Ác Thi nhập thể mang tới, thứ đến là thần hồn của ngươi nếu không được bảo hộ, tất nhiên sẽ bị Ác Thi thôn phệ, triệt để biến thành mồi ăn của

hắn." Hàn Lập tiếp tục nói.

"Ngươi đã có biện pháp ứng đối?" Địa Chích hóa thân hỏi.

"Không sai, trước đó để Lạc Phong kiến tạo đại trận, chính là rèn luyện thân thể Địa Tiên cho ngươi. Còn thần hồn của ngươi, trước khi tiến hành nghi thức, ta sẽ lấy bí pháp phong tồn lại, đến lúc đó ngươi sẽ triệt để rơi vào trạng thái ngủ say, Ác Thi không thể nhận ra sự tồn tại của ngươi, đương nhiên sẽ không ra tay với ngươi." Hàn Lập nói.

"Rơi vào trạng thái ngủ say..." Địa Chích hóa thân chần chờ hỏi.

"Không cần lo lắng, trước lúc này ta sẽ giam cầm nhục thể của ngươi tại Thiên Sương đảo này, sau khi Ác Thi chiếm cứ thân thể Địa Tiên của ngươi, chỉ có hoàn thành cải tạo khống chế thân thể, mới có thể thoát khỏi giam cầm. Đến lúc đó ta cũng đã thành công vững chắc cảnh giới Đại La trung kỳ, bắt giữ hắn cũng bất quá là giơ tay nhấc chân mà thôi. Sau đó, chỉ cần lấy bí pháp tách hắn ra, một lần nữa phong ấn là được." Hàn Lập khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

"Nói như vậy, còn có một điểm mấu chốt, đó chính là ngươi cần triệt để khống chế thân thể hắn trước khi thoát khốn, vững chắc cảnh giới Đại La trung kỳ?" Địa Chích hóa thân cau mày nói.

"So với phong hiểm trùng điệp trước mắt, điểm này với ta thật sự không tính là gì." Hàn Lập tự tin nói.

"Nếu thế, việc này có thể." Địa Chích hóa thân lại tự định giá một lát, nói ra.

Hàn Lập sau khi nghe xong, sắc mặt buông lỏng, trong lòng cũng không khỏi thở dài một hơi.

Muốn thuyết phục chính mình, thật không phải chuyện dễ, dù sao phải hoàn toàn phối hợp với hoá thân, mới có thể đạt tới hiệu quả bí thuật trảm thi tốt nhất.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua bảy ngày.

Hắc Phong hải vực, trên một mảnh thuỷ vực, mặt nước hiện ra hào quang màu đen, khắp nơi có thể nhìn thấy từng mảnh Hắc Lân San Hô chồng chất thành đá ngầm, triệt để nằm dưới mặt biển, có cái cao thấp lồi ra trên mặt biển.

Mặt biển nơi khác mặc dù cũng có sóng gió, nhưng đại thể tình thế bình ổn. Nhưng vừa đến nơi đây, nước biển khuấy động trên đá ngầm, khắp nơi nhấc lên sóng lớn trăm trượng, thanh thế ngập trời.

Trung tâm vùng Hắc Tiều thủy vực này, đứng lặng một hòn đảo màu xám trắng cổ quái.

Tới gần hòn đảo có thể thấy được đá ngầm màu đen, tiến vào trung tâm đảo liền biến thành màu xám trắng, từ xa nhìn lại giống như một tầng sương lạnh.

Giờ phút này, trên bầu trời có ba bốn bóng người bay đến, rơi xuống trên đảo.

Trong đó, một tên nam tử mặc thanh bào và một tên nam tử áo lam, ngoại trừ phục sức khác nhau, ngoại hình lại giống nhau y hệt, chính là Hàn Lập và Địa Chích hóa thân của hắn

Về phần hai người khác, theo thứ tự là Lạc Phong và Kim Đồng.

Mấy người đi vào chính giữa hòn đảo, phát hiện đỉnh núi hòn đảo đã được dọn sạch triệt để, hình thành một khu vực trống trải. Trên đó đã xây dựng một tòa tế đàn lục giác màu lam cao mấy chục trượng.

------oOo------

Chương 1272: Chuẩn bị thoả đáng

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

"Liễu đại nhân, pháp trận tế đàn này được tu kiến hoàn toàn theo yêu cầu của ngài, còn lại linh tài không dùng hết, tất cả đều ở chỗ này." Trong khi nói chuyện, Lạc Phong đưa tới một chiếc nhẫn trữ vật màu đen.

Vừa rồi lúc Hàn Lập bay tới, đã tra xét tế đàn, tu kiến rất hợp quy tắc, không có vấn đề gì. Lúc này thấy Lạc Phong đưa tới, hắn phất phất tay nói: "Ngươi cứ giữ đi."

"Đa tạ Liễu đại nhân." Trong lòng Lạc Phong vui mừng, vội bái tạ nói.

"Phương pháp vận chuyển pháp trận, ta đã truyền thụ cho ngươi, sau đó ta sẽ để Kim Đồng ở đây hộ trận cho ngươi, ngươi cứ yên tâm tu luyện. Chỉ là thời gian không nhiều, chỉ có bảy bảy bốn mươi chín ngày thôi." Hàn Lập nói.

"Nếu như pháp trận này thật lợi hại như lời ngươi nói, vậy bốn mươi chín ngày đã đủ." Địa Chích hóa thân nói.

Lạc Phong đứng ở một bên, nhìn hai người nói, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc.

Hàn Lập nhìn thấy, nhưng không nói gì, mà phi thân rơi vào trên tế đàn.

Hắn đi một vòng quanh tế đàn, cổ tay chuyển một cái, lấy ra từng viên đá tròn ẩn chứa lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc nồng đậm, khảm từng viên vào trên lỗ pháp trận.

"Tốt, ngươi có thể vào trận bắt đầu rồi." Làm xong, hắn trở lại trên mặt đất, nói.

Địa Chích hóa thân gật đầu nhẹ, lập tức thân hình nhảy lên, rơi vào giữa tế đàn, khoanh chân ngồi xuống.

Không bao lâu, theo một trận thanh âm ngâm tụng, toàn bộ tế đàn đung đưa kịch liệt, trên đó sáng lên từng đạo quang trụ trùng thiên, phóng nhập vào trong thiên vân, lập tức tạo thành một vòng xoáy như cái phễu to lớn vô cùng.

Bốn phía trên không hải vực, thiên vân trào lên như sóng lớn, từng luồng từng luồng linh khí Thủy thuộc tính bàng bạc từ bốn phương tám hướng tụ lại, tụ tập vào phía trong vòng xoáy, tiếp theo rủ xuống trên tế đàn.

Địa Chích hóa thân tắm rửa trong đó, quanh thân lập tức sáng lên lam quang, hóa thành hình dáng tinh thể trong suốt, thu nạp những thiên địa linh khí kia tới.

"Ngươi lưu lại nơi này, hộ pháp cho hắn bốn mươi chín ngày." Hàn Lập vỗ vỗ bả vai Kim Đồng, nói.

"Biết rồi, đại thúc." Kim Đồng không yên lòng gật đầu nhẹ, nói.

Trong lòng Hàn Lập biết, trừ ăn những thiên tài địa bảo kia, trong lòng nàng không quan tâm bất cứ chuyện gì khác, nhờ nàng thực sự không quá thực tế.

May mà nơi đây vắng vẻ, cách xa thế lực Thiên Đình, ngược lại coi như an toàn, nếu thật có người lỗ mãng, chỉ cần Kim Đồng hơi tản mát ra chút khí tức, cũng đủ để làm đối phương biết khó mà lui.

"Lạc Phong, ngươi cùng ta trở về Ô Mông đảo." Hàn Lập nhìn Lạc Phong, nói.

Lạc Phong gật đầu nhẹ, đi theo Hàn Lập ngự phong rời đi.

"Ta biết ngươi thấy những chuyện này, trong lòng đầy nghi hoặc, đúng không?" Bay vào giữa không trung, Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, chờ

Lạc Phong đuổi tới trước người, mở miệng hỏi.

Lạc Phong không biết trả lời thế nào, đành phải gật đầu nhẹ.

"Lúc đầu cũng không có ý định giấu diếm ngươi, chuyện là thế này..." Hàn Lập lập tức nói rõ chuyện cải biến Địa Chích hóa thân cho Lạc Phong nghe, chỉ là liên quan tới chuyện trảm thi, tự nhiên bị hắn giấu không nói.

Hai người chậm rãi bay trở về phía Ô Mông đảo, thần sắc Lạc Phong lúc đầu hoảng sợ, nhưng nghe đến Hàn Lập đã an bài tốt hậu sự, thần sắc mới dần khôi phục như thường.

"Liễu đại nhân, Ô Mông đảo chúng ta có thể tồn tại, hưng thịnh như ngày hôm nay, không thể thiếu sự giúp đỡ che chở của ngài. Việc này lúc đầu ngài không nói cho ta, bây giờ nếu an bài chu đáo chặt chẽ như vậy, ta tuyệt không dám nghĩ nhiều, hết thảy tuân theo đại nhân an bài." Cuối cùng, Lạc Phong ôm quyền thi lễ thật sâu với Hàn Lập, nói.

"Như vậy rất tốt." Hàn Lập thấy thế, hài lòng gật đầu nhẹ.

Trong một thời gian sau đó, Hàn Lập liền lưu lại Ô Mông đảo, âm thầm giúp đỡ Lạc Phong an bài công việc sau này.

Một hòn đảo trước kia dùng tín ngưỡng và huyết mạch gắn bó, muốn thay đổi cũng không dễ dàng.

Cho nên, Hàn Lập bắt đầu từ cơ bản nhất, từ trong đảo chọn ra một nhóm đứa bé có căn cốt thiên tư thượng giai, lấy Tổ Thần phụng dưỡng làm tên, tập trung đến Tổ Thần điện, truyền thụ cho bọn chúng pháp môn tu hành cơ sở.

Chỉ cần cải biến hạt giống gieo xuống, có Lạc Phong âm thầm tiến hành dẫn đạo và bồi dưỡng, Ô Mông đảo dần dần diễn biến thành một nơi tu tiên giống với tông môn thế gia, sẽ chỉ là vấn đề thời gian.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, Hàn Lập rời Ô Mông đảo, đi tới Thiên Sương đảo.

Vừa về tới trên đảo, Kim Đồng lập tức tiến lên đón.

"Đại thúc, ngươi đã trở về, hóa thân kia bốn ngày trước đã xuất quan, một mực tĩnh toạ nơi đó, cũng không nói lời nào, ta nhìn sắp biến thành hòn đá rồi." Nàng mở miệng phàn nàn.

"Những ngày gần đây, nơi này động tĩnh không nhỏ, có người đến đây nhìn trộm không?" Hàn Lập hỏi.

"Các ngươi rời đi, đến ngày thứ hai liền lục tục ngo ngoe tới mấy đợt, đều là thứ quỷ quỷ túy túy, cũng không dám tới quá gần. Ta dựa theo ngươi dặn dò, đã đuổi bọn hắn đi." Kim Đồng trả lời.

"Ngươi làm sao đuổi?" Hàn Lập có chút hoài nghi hỏi.

"Cứ dựa theo ngươi nói, nói cho bọn hắn là Tổ Thần Ô Mông đảo đang bế quan ở đây, người không phận sự không được phép tới gần." Kim Đồng tránh ánh mắt Hàn Lập nói.

"Không động thủ đánh người chứ?" Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hỏi.

"Không có... Đánh một tên, tên kia ta bảo xéo đi, còn tặc tâm bất tử, vụng trộm trở về dò xét. Bị ta đánh một cái vào đầu rơi xuống đáy biển, nửa ngày không thấy xuất hiện lại." Kim Đồng ngượng ngùng cười một tiếng, nói.

"Không đả thương tính mệnh hắn chứ?" Hàn Lập hỏi.

"Không có, không có... Ta không dùng lực. Bất quá, từ khi đánh hắn xong, cũng không thấy hắn trở lại." Kim Đồng vội vàng lắc đầu nói.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, không nói gì nữa, thân hình nhảy lên, đi tới trên tế đàn trong đảo.

Bốn phía tế đàn khảm nạm các loại Tiên Nguyên thạch Thuỷ thuộc tính, giờ phút này đều đã biến thành màu xám trắng, tiên linh lực ẩn chứa trong đó tự nhiên cũng đều đã tụ tập vào thể nội Địa Chích hóa thân.

Giờ phút này, Địa Chích hóa thân đang khoanh chân ngồi tại chỗ, toàn thân gã vẫn như cũ duy trì màu tinh lam gần như trong suốt, hình thái tạng phủ thể nội đều đủ, cũng có thể nhìn thấy từng tia từng sợi tín ngưỡng chi lực biến thành tiên linh lực lưu chuyển trong đó, nhưng thủy chung không cách nào cho người ta loại khí tức tươi sống đặc hữu của sinh linh còn sống.

Trong đầu hoá thân, có thể nhìn thấy một hư quang bóng người màu thủy lam, nhìn tựa như Nguyên Anh tu sĩ bình thường, nhưng không linh động rõ ràng như Nguyên Anh, nhìn tựa như một đoàn sương mù.

"Thần hồn quy liễm, thân thể tinh thuần, đã đạt đến tình huống mong muốn." Hàn Lập gật đầu nhẹ nói.

Lúc này, hư quang bóng người kia bỗng nhiên tản ra quang mang, như sương khói tản mạn ra khắp nơi, phủ kín toàn thân.

Cảm giác thông thấu trên thân gã không còn tồn tại nữa, thân hình lập tức khôi phục bình thường.

"Ta đã chuẩn bị xong, tiếp theo nên làm thế nào?" Địa Chích hóa thân bỗng nhiên mở hai mắt ra, nói.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì, chỉ tiện tay vung lên, một đạo quang môn màu bạc lập tức hiện lên bên người gã.

Ngay sau đó, trong quang môn loé lên quang mang, một thiếu nữ mặc quần áo màu đen đi ra, chính là Đề Hồn.

Trải qua thời gian dài tu dưỡng, thương thế của nàng đã triệt để phục hồi như cũ, tu vi cũng khôi phục trạng thái đỉnh phong.

"Đây là Đề Hồn, tiếp theo do nàng thi triển thần hồn bí thuật, phong tồn thần niệm hồn phách ngươi, có thể ngươi phải ngủ say một đoạn thời gian." Hàn Lập nói.

Địa Chích hóa thân đánh giá trên dưới Đề Hồn một chút, há hốc mồm,

nhưng không lên tiếng, chỉ gật đầu nhẹ.

Sau đó, gã liền nhắm hai mắt lại, lặng chờ Đề Hồn thi pháp.

Hàn Lập thấy thế, gật đầu nhẹ với Đề Hồn.

Đề Hồn lập tức đi ra phía trước, đi tới trước mặt Địa Chích hóa thân.

Chỉ thấy nàng giơ tay lên, ngón giữa và ngón trỏ khép lại, điểm một cái về phía mi tâm Địa Chích hóa thân, trên đầu ngón tay lập tức sáng lên một chút quang mang đỏ sậm như hạt đậu, từ đó nhộn nhạo lên từng vòng từng vòng ba động hình khuyên.

Từng luồng ba động thần hồn cường đại lập tức từ đó truyền ra.

Hàn Lập nhìn một lát rồi quay người đi xuống tế đàn.

Cổ tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay loé lên quang mang, lập tức nổi lên từng đám trận kỳ và trận bàn, đi bố trí khắp nơi trên hòn đảo.

Ước chừng hai canh giờ sau, Hàn Lập cơ hồ đều đi qua mỗi một tấc đất trên hòn đảo, bố trí hơn một ngàn tám trăm trận kỳ và trận bàn mà mình đã chuẩn bị từ sớm.

Lúc hắn trở lại trên tế đàn, Đề Hồn bên kia cũng đã xong việc. Địa Chích hóa thân lại khôi phục thành bộ thân thể như tinh thạch màu lam lúc trước, chỉ là đoàn hư quang bóng người hình dáng sương mù trong đầu đã biến mất không thấy.

Hàn Lập toả thần thức ra, cẩn thận tra xét Địa Chích hóa thân, lông mày không khỏi hơi nhíu lại, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Bằng vào lực lượng thần thức của ta, cùng liên hệ thần hồn với hóa thân, vậy mà không phát hiện được chỗ thần hồn của hắn, chẳng lẽ bị ngươi đã rút ra bên ngoài cơ thể?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Chủ nhân không phải đã nói, thần hồn Tổ Thần không thể rời thân thể Địa

Tiên trong thời gian dài à? Ta làm sao lại làm được vậy chứ?" Đề Hồn cười cười, nói.

"Nếu vậy, bí thuật phong hồn của ngươi coi như lợi hại, thậm chí ngay cả ta cũng nhìn không ra manh mối." Hàn Lập tán thán.

Đề Hồn nghe vậy, che miệng cười một tiếng, đưa tay điểm một cái vào bàn tay Địa Chích hóa thân.

Nơi lòng bàn tay gã lập tức sáng lên quang mang, từ đó hiện lên một bóng người mơ hồ lớn chừng trái nhãn, lóe lên lại lập tức biến mất không thấy.

"Như vậy, cho dù Ác Thi chiếm cứ thân thể Địa Tiên, cũng vô pháp phát giác thần hồn hoá thân." Hàn Lập nói ra.

Nói xong, cổ tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay hiện ra một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bắt đầu khắc họa phù trận trên mặt đất.

Phù trận này rất phức tạp, hơn xa tất cả pháp trận Hàn Lập đã thấy qua, chỉ là trận đồ đã chồng lên ba tầng.

Trong đó tầng trong cùng nhất, là một trận văn kiểu dáng Âm Dương Song Ngư, tầng tiếp theo là một vòng phù văn hình vuông, tầng ngoài cùng là một vòng phù văn hình khuyên.

Trong mỗi một tầng phù văn, đều có từng phù tự lớn chừng ngón cái, bổ sung vào trong đó, chằng chịt nhiều vô số kể.

Sau khi khắc hoạ phù văn xong, cổ tay Hàn Lập vặn chuyển, lấy ra mười mấy viên Tiên Nguyên thạch và bảy tám bảo vật ẩn chứa khí tức linh lực khác nhau, chia ra đặt trên mỗi một chỗ trận nhãn và trận xu.

Khi tất cả đã bố trí xong, trời chiều đã dán tại chỗ rất xa trên mặt biển, nhuộm cả phiến đại dương mênh mông thành màu vỏ quýt.

"Tốt... Kim Đồng lại đi chơi đùa trong gió lốc ở biển xa rồi, ngươi gọi nàng trở về, các ngươi một nam một bắc trấn thủ hai đầu hòn đảo này, áp trận

giúp ta." Hàn Lập thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nói với Đề Hồn.

"Được." Đề Hồn gật đầu nhẹ, quay người muốn đi.

"Một khi trận pháp tế đàn mở ra, các ngươi cũng mở ra kết giới ta đã bố trí trên đảo, sau đó mặc kệ trên tế đàn xuất hiện tình huống gì, các ngươi cũng không được nhúng tay, một mực giữ vững kết giới hộ đảo, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, cũng không cho bất luận kẻ nào ra ngoài, nhớ kỹ chưa?" Sắc mặt Hàn Lập nghiêm lại, dặn dò.

"Nhớ kỹ." Đề Hồn gật đầu nhẹ, nói.

Nói xong, thân hình nàng nhảy lên một cái, đưa mắt nhìn Hàn Lập phía dưới, thoáng qua biến mất trên không Thiên Sương đảo.

------oOo------

Chương 1273: Trảm Thi

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Hàn Lập chậm rãi thu hồi ánh mắt, phất tay chuyển thân thể Địa Tiên đang ngồi xếp bằng qua Âm Ngư Đồ của pháp trận, chỉ là vị trí thoáng lệch ra dương nhãn.

Bản thân hắn cũng giống thân thể Địa Tiên, nhưng ngồi ở Dương Ngư Đồ bên này, đồng dạng cũng lệch ra âm nhãn.

Sau khi tĩnh toạ, hắn bắt đầu điều chỉnh tâm cảnh, điều tiết khí tức, cả người tựa như thi triển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, tất cả khí tức trở nên tĩnh lặng, cơ hồ giống như thân thể Địa Tiên kia.

Sau một lát, Kim Đồng và Đề Hồn trở về, tự mình đi hai đầu nam bắc hòn đảo trấn giữ.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, tay bấm pháp quyết, trong miệng vang lên trận trận thanh âm ngâm tụng.

Ngay sau đó, phù trận hình khuyên tầng ngoài cùng trên tế đàn sáng lên một mảnh kim quang đầu tiên, ở trong hình như có phạn âm tấu vang, không ngừng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, ngưng thực thành một màn sáng hình bán cầu, bảo vệ toàn bộ tế đàn.

Trên màn sáng còn thấy từng đoàn từng đoàn chân ngôn Phật gia hiển hiện trên đó, toả ra từng đạo kim quang chói mắt.

Sau đó, tầng phù văn hình vuông ở giữa cũng sáng lên, bảy tám loại bảo vật đặt trên đó cũng sáng lên quang mang, từ đó dâng lên từng cột quang trụ thông thiên. Thuộc tính mỗi cột khác nhau, có cột quấn quanh lửa nóng hừng hực, có cột ngưng kết băng khí cực hàn, có cột quấn quanh lôi điện

nồng đậm, lóe ra điện hoa tím xanh "Lốp bốp"...

"Vèo vèo..."

Theo từng tiếng tiếng xé gió vang lên, trên những quang trụ này bắn ra từng cây kết băng, hoặc đằng diễm, hoặc hư quang xiềng xích quấn quanh lôi điện, chia ra đâm vào quanh thân thân thể Địa Tiên như các đại huyệt Thiên Trung, Bách Hội, Đan Điền...

Những nơi này đều là quan ải trọng yếu Ác Thi cải tạo thân thể Địa Tiên, Hàn Lập đề phòng vạn nhất, trước hết khống chế những vị trí này.

Chờ đến tầng hai pháp trận bắn những sợi xiềng xích xuyên qua thân thể Địa Tiên giống như bắn bia, lúc này phù trận Âm Dương Song Ngư ở giữa trận mới sáng lên một tầng quang mang đen trắng xen kẽ nhau.

Khác với dị tượng hai tầng trước, trên tầng phù trận thứ ba, cũng chỉ sáng lên một tầng quang mang hơi mỏng.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía ngoài tế đàn, rất nhanh liền nhìn thấy, trên toàn bộ hòn đảo cũng sáng lên từng cột quang trụ trùng thiên. Ở trên đó ngưng kết ra một toà bảo tháp màu vàng toả ra kim quang chói mắt, trấn áp lại toàn bộ Thiên Sương đảo.

Thấy Kim Đồng và Đề Hồn đã mở ra "Bảo Tháp Trấn Yêu pháp trận", Hàn Lập thở ra một hơi, hai mắt chậm rãi khép lại, thần niệm đắm chìm trong thức hải.

Trong thức hải của hắn, giờ phút này đã là một nửa mây đen dày đặc, một nửa biển máu ngập trời.

Sau lần trước giải khai một nửa Cách Nguyên Pháp Liên giam cầm, lực lượng Ác Thi đã tăng trưởng cực nhanh, mặc dù Hàn Lập đã lần nữa trấn áp thêm vài lần, nhưng hiệu quả cũng không cao.

Bình thường thì sau khi Ác Thi thành thai, nhất định phải nhanh chóng chém trừ. Nhưng Hàn Lập lại không chém, mặc kệ đồng thể tồn tại như vậy

trong thời gian dài, đó vốn là điều tối kỵ trong trảm thi.

Bây giờ tốc độ phát triển Ác Thi cực nhanh, nó đã ăn mòn thức hải Hàn Lập thập phần nghiêm trọng, cơ hồ ngang với vị trí Hàn Lập.

Nếu lại kéo dài thêm chút thời gian, chỉ sợ không cần Hàn Lập trảm thi, Ác Thi sẽ tự mình thoát khỏi Cách Nguyên Pháp Liên giam cầm, đến gây chiến với Hàn Lập.

Thần hồn Hàn Lập trong thức hải nhanh chân chạy về phía trước, sau lưng sóng lớn mãnh liệt, đỉnh đầu mây đen cuồn cuộn, khí thế bàng bạc cuốn đến va chạm với một nửa huyết hải bên kia.

Ác Thi vẫn bị Cách Nguyên Pháp Liên giam cầm giữa không trung, đứng xuôi tay, trong lúc bất chợt, gã ngẩng đầu, thần sắc cổ quái nhìn về phía Hàn Lập, nhếch miệng cười nói:

"Hắc hắc, chờ lâu như vậy, ngươi cũng đã tới..."

"Thế nào, ngươi thật giống như một mực đang chờ ta?" Hàn Lập cười cười, hỏi.

"Ngươi biết rõ không thể vây khốn ta vĩnh viễn, cho nên khi nào phóng thích, bất quá là vấn đề thời gian mà thôi." Ác Thi vặn vẹo cổ một chút, từ tốn nói.

"Không sai, ngươi đã tách ta ra, cho dù ta vây khốn ngươi như vậy, cũng ngăn không được ngươi ngày càng cường đại, phản phệ ta. Cho nên hôm nay ta muốn chém trừ ngươi." Hàn Lập nói.

"Nói không biết ngượng, rốt cuộc là ai chém trừ ai, còn chưa biết đâu." Ác Thi không sợ hãi chút nào, cười lạnh nói.

"Bây giờ ngươi, hoàn toàn chính xác có vốn liếng tranh cao thấp một hồi với ta, bất quá ác tính tranh chấp, bộ thân thể này cuối cùng sẽ bị thủng trăm ngàn lỗ, chúng ta ai cũng không được chỗ tốt." Hàn Lập gật đầu nhẹ, nói như thế.

"Ta bất quá là một sợi ác niệm của ngươi, cho dù tranh đoạt đạo duyên bị hao tổn nhục thân, cũng vẫn có lời, mà ngươi tính sao cũng bị hao tổn. Cho nên loại chuyện này, hay là ngươi tự lo lắng cho tốt đi." Ác Thi hoàn toàn không khoan nhượng, lạnh lùng nói.

"Ngươi ngược lại nghĩ thông thấu, nhưng nếu một khi ta thất bại, liều mạng thần hồn câu diệt cũng muốn cho nổ bộ thân thể này, ngươi lúc đó sẽ như thế nào?" Hàn Lập bất động thanh sắc, nói thêm.

Nghe lời ấy, rốt cuộc khuôn mặt Ác Thi cứng đờ, nhưng lập tức cười lên, nói:

"Ta không tin ngươi sẽ làm đến tình cảnh như thế. Ngươi diễn hóa ra ta, ta chính là ngươi, cho dù ngươi bị ta khống chế, bằng vào ta làm chủ, cũng tốt hơn ngươi thân hồn câu diệt! Huống hồ, ngươi làm việc không đủ quả quyết tàn nhẫn, ta so với ngươi càng làm tốt hơn!"

"Uổng phí ngươi là ác niệm ta biến thành, lại không hiểu rõ ta. Nếu như không tin, chúng ta đại khái có thể thử một lần?" Một tay Hàn Lập đưa về sau, một tay đưa ra trước người, làm tư thế "Xin mời".

Ác Thi thấy thế, trầm mặc lại.

Mặc dù ngoài miệng gã nói như vậy, nhưng kỳ thực trong lòng biết rõ, chuyện ngọc đá cùng tan bực này, Hàn Lập hoàn toàn có thể làm được.

"Nếu ngươi đã tin, chúng ta không ngại thương thảo một biện pháp vẹn toàn đôi bên?" Hàn Lập đi về phía trước một bước, mở miệng lần nữa, vừa cười vừa nói.

"Biện pháp gì?" Ác Thi hỏi.

"Ta đã sớm chuẩn bị một bộ hoá thân phẩm chất cực cao cho ngươi, chỉ cần ngươi chịu bình yên tiến vào bên trong, sau khi luyện hóa, có thể giành lấy một cuộc sống mới?" Hàn Lập đi một vòng quanh Ác Thi, nói.

"Ha ha... Ngữ điệu lừa gạt như vậy, dù là con nít ba tuổi cũng không tin tưởng. Ta và ngươi đại đạo tương xung, ngươi để ta tự do, đây không phải là chảy độc bách thế, hậu hoạn vô cùng à?" Ác Thi nghe vậy, bỗng nhiên cất tiếng cười to nói.

"Trước mắt ta cần trảm thi, chuyện sau này cứ để sau hãy nói. Biện pháp ta đã nói, tin hay không tùy ngươi." Hàn Lập đi trở về vị trí cũ, ngừng lại, mở miệng nói.

"Ngươi thật không gạt ta?" Ác Thi chần chờ hỏi.

"Có lừa ngươi hay không, chính ngươi xem xét sẽ biết." Hàn Lập cười cười nói.

Nói xong, hắn lập tức buông một phần cấm chế ra, Ác Thi liền phát hiện ra bộ thân thể Địa Tiên kia tồn tại.

"Khí tức vậy mà hợp với ta như vậy, xem ra ngươi thật hữu tâm chuẩn bị. Đã như vậy, ta tạm thời tin ngươi một lần." Ác Thi tra xét một chút, vậy mà thật sự đáp ứng.

"Được." Hàn Lập cười sang sảng một tiếng, tâm niệm lập tức khẽ động.

"Leng keng..."

Nương theo một trận thanh âm xiềng xích run run vang lên, Cách Nguyên Pháp Liên còn thừa đâm vào thể nội Ác Thi, lập tức loé lên u quang, nhao nhao lui ra, hóa thành một mảnh sương mù màu đen, tiêu tán mất.

Ác Thi chậm rãi đứng dậy, thoáng giãn gân cốt, toàn thân trên dưới lại như đậu vỡ, dị hưởng không ngừng.

"Hắc hắc, hảo ý của ngươi, ngược lại thật sự làm ta cảm động, đáng tiếc tiên khu kia cho dù tốt, cũng không phù hợp bằng thân thể lúc đầu này. Nếu muốn phân ra ngoài, không bằng ngươi đi ra đi?" Đầu gã lệch ra, liếc mắt nhìn về phía Hàn Lập, cười gằn nói.

"Ai, hảo tâm xem như ngươi lòng lang dạ thú. Đã sớm biết ngươi sẽ như thế, nếu thương lượng không được, vậy đành phải dùng sức thôi." Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, nói.

Nói xong, cổ tay hắn vặn một cái, trong lòng bàn tay chớp động điện quang màu vàng, trực tiếp ngưng ra một thanh trường kiếm điện quang, vậy mà giống Thanh Trúc Phong Vân Kiếm như đúc.

"Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, ta cam tâm tình nguyện để cho ngươi chém, thế nào?" Khoé miệng Ác Thi nhếch một cái, cười nói.

Trong khi nói chuyện, lòng bàn tay gã cũng hiện ra một thanh trường kiếm, bộ dáng giống như Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chỉ là quấn quanh trên đó không phải là điện quang màu vàng, mà là tia điện đỏ sậm màu máu.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, xông tới trước một bước, trường kiếm trong tay quét ngang về hướng Ác Thi.

Ác Thi cũng không cam chịu rớt lại phía sau, mũi kiếm trong tay chếch lên, đúng là không đón đỡ, mà đâm thẳng về phía Hàn Lập.

"Ầm"

Nương theo một tiếng sét đánh đùng đoàng, trường kiếm trong tay Ác Thi bỗng dưng lóe lên huyết quang, một đạo điện quang tráng kiện bắn ra, trong nháy mắt kéo dài gấp trăm lần, như một cây huyết mâu đâm thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ở giữa không trung, vừa rồi vung ra một kiếm, nhưng cũng là một hư chiêu, cả người mượn lực nhảy lên không trung, đi tới trên đỉnh đầu Ác Thi.

Chỉ thấy trường kiếm trong tay hắn quấy một cái, trên thân kiếm lập tức bắn ra từng đạo điện mang màu vàng, giống như một vòng xoáy lôi điện bao phủ xuống, vây Ác Thi vào chính giữa.

Ác Thi thấy tình thế không ổn, đang muốn hành động, bốn phía dưới chân

bỗng nhiên sáng lên phù văn, từng sợi xiềng xích lôi điện trống rỗng từ trong thức hải kéo dài ra, tương hợp với lôi điện trên dưới, tạo thành một lồng giam màu vàng, giam cầm gã vào giữa.

Thân hình Hàn Lập nhảy lên, bay xuống một bên, mặt mũi tràn đầy hài hước nhìn về phía Ác Thi.

"Lôi trận trên mặt đất này bố trí khi nào?" Mặt mũi Ác Thi tràn đầy u ám, đè nén lửa giận, hỏi.

"Tự nhiên là lúc nói chuyện với ngươi vừa rồi. Nếu không, ta vì sao uổng phí miệng lưỡi với ngươi nhiều như vậy chứ?" Hàn Lập hỏi ngược lại.

Ác Thi nghe vậy, trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời cười to nói: "Đây mới là ngươi, đây mới là ta, ha ha..."

Hàn Lập thấy thần thái gã điên cuồng, lông mày cau lại, trong lòng có chút cảm giác không ổn.

Đúng lúc này, theo tiếng cười Ác Thi không ngừng khuếch tán ra, toàn bộ không gian thức hải theo đó bắt đầu chấn động kịch liệt, nửa mảnh không gian huyết sắc kia giống như sôi trào lên.

Nước hồ thức hải bốc lên kịch liệt, mặt hồ toát ra từng bọt khí màu máu to lớn, ở trong có trận trận vụ khí bay lên, nhập vào không trung, trào lên huyết vân không thôi.

Thủy triều màu máu dưới chân Ác Thi mãnh liệt cuốn lên, che khuất gã và toàn bộ lồng giam lôi điện vào, mà lúc sóng máu rơi xuống, vậy mà gã đã thoát khốn ra.

Hàn Lập thấy thế, hai mắt ngưng tụ, hai tay lập tức bấm pháp quyết.

"Ầm ầm "

Nương theo một tiếng lôi minh chấn thiên vang lên, nửa mảnh không gian thức hải sau lưng Hàn Lập, từng đạo lôi điện màu vàng xen lẫn quấn quanh,

chằng chịt từ trên cao xuyên xuống, trên mặt biển phía dưới cũng nhấc lên từng luồng từng luồng cuồng phong sóng lớn.

------oOo------

Chương 1274: Thoát ly khống chế

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Độc Hành*

Toàn bộ không gian thức hải trong lúc nhất thời tiếng oanh minh nổi lên bốn phía, trong khoảnh khắc tràn ngập cuồng phong nộ lôi, đồng thời càng ngày càng có xu thế nghiêm trọng.

Ác Thi và Hàn Lập bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không nói gì thêm, chỉ vọt mạnh tới đối phương.

Theo thân hình hai người vọt tới trước, không gian thức hải một phân thành hai, cũng triệt để lâm vào trạng thái cuồng bạo, tuôn tới đấu đá nhau.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hàn Lập và Ác Thi không có bất kỳ động tác dư thừa nào, mỗi bên tung ra một quyền, nhìn như thản nhiên va chạm vào nhau.

Theo sát phía sau, hai mảnh thức hải cũng đồng thời chạm nhau, lập tức giao hòa cùng nhau.

Trên không trung, huyết vân cuồn cuộn, lôi điện giao hòa, mặt biển phía dưới thủy triều ngập trời, xâm nhiễm vào nhau, không bên nào nhường bên nào, muốn thôn phệ bên kia cho thống khoái.

Hàn Lập cảm thấy thần hồn rung mạnh, tựa như bị xé rách. Hắn không cân nhắc quá nhiều, điên cuồng thôi động Luyện Thần Thuật vận chuyển, dốc hết tất cả lực lượng thần thức, đánh với Ác Thi.

"Vẫn chưa rõ sao? Trong thức hải ta đã chiếm ưu thế, ngươi càng nổi giận, lực lượng của ta càng cường đại. Ha ha, hãy để lửa giận của ngươi thiêu đốt mãnh liệt hơn một chút đi!" Ác Thi không những vững như bàn thạch,

không nhúc nhích tí nào, còn mở miệng châm chọc.

Nói xong, gã ngang nhiên phát lực, song chưởng ra sức đẩy về phía trước, một cỗ lực lượng cường đại theo đó cuốn tới.

Nửa mảnh không gian áp bách không ngừng đấu đá nhau, Hàn Lập dốc hết toàn lực vẫn bị đẩy lùi về phía sau.

Đối chiến nhau, huyết sắc thức hải đại biểu cho Ác Thi cũng chiếm thế chủ động, áp bách tới nửa mảnh không gian bên này.

Mà theo nó chiếm cứ không gian càng ngày càng nhiều, màu đỏ như máu trong đó lại lặng yên biến mất, nhìn tựa hồ từng bước khôi phục bình thường.

Hàn Lập thấy vậy, không chút nào vui mừng, ngược lại càng thêm kinh hãi.

Cảnh tượng trước mắt này, mang ý nghĩa Ác Thi đang dần dần thay thế hắn, trở thành chính thức mảnh không gian thức hải này. Một khi nửa không gian thức hải bên hắn bị triệt để áp bách tới, thần thức bản thể của hắn sẽ phản chủ làm khách, bị thức hải bài xích.

Đến lúc đó kết cục tốt nhất, chính là thoát khỏi thức hải, như chó nhà có tang bị khu trục ra ngoài.

Nếu không, sẽ bị triệt để thôn phệ, đồng hóa.

"Ha ha, ngươi thua... Ta sẽ triệt để thay thế ngươi, yên tâm đi, ta sẽ để cho tên của ngươi, vang vọng toàn bộ Tiên giới!" Ác Thi thấy Hàn Lập liên tục bại lui, trong lòng vui sướng đến cực điểm.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Cao hứng quá sớm, cũng không phải là thói quen tốt."

Tiếp theo một cái chớp mắt, một Âm Dương Song Ngư Đồ to lớn vô cùng, bỗng nhiên hiện lên dưới thân Hàn Lập và Ác Thi, như một mặt kính tròn to lớn, che phủ hai người. Hai người bọn họ phân biệt đứng ở trên mắt cá mỗi

bên.

"Không... Tại sao như vậy..." Ác Thi cúi đầu nhìn thoáng qua dưới thân, bỗng nhiên sắc mặt cứng đờ, trong miệng phát ra một tiếng hét lớn.

Ngay sau đó, trên Âm Dương Song Ngư bỗng nhiên sáng lên quang mang hai màu trắng đen, bỗng nhiên xoay tròn một cái, toàn bộ không gian thức hải trong nháy mắt bị nghịch chuyển qua.

"Chém."

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, trong miệng quát lớn một tiếng, song quyền đột nhiên đập xuống.

Ở trong không gian thức hải chỉ một thoáng sóng lớn quay cuồng, trong nháy mắt ép tới, không gian vốn phân liệt, rốt cuộc tại thời khắc này, một lần nữa quy nhất.

Cùng lúc đó, trên tế đàn Thiên Sương đảo, thất khiếu Hàn Lập đã sớm chảy máu, hai mắt bỗng nhiên mở ra, một đoàn ô quang từ trong đôi mắt hắn bỗng nhiên tách rời ra.

Phía sau kéo dài theo một cỗ tiên linh lực ngưng thực cường đại, như một tầng áo ngoài bọc lại đoàn ô quang kia.

Trong nháy mắt ly thể, đoàn ô quang tựa hồ vẫn không chịu bỏ qua, vậy mà lần nữa quay đầu, bay đến chỗ mi tâm Hàn Lập.

Nhưng mà, nó vừa mới bay tới, trong âm nhãn dương ngư bên người Hàn Lập, đột nhiên sáng lên một đạo huyễn quang, hút vào.

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỗ dương nhãn âm ngư bên kia, đoàn ô quang lại lần nữa bay ra, đánh thẳng vào mi tâm bộ thân thể Địa Tiên kia, chui một phát vào, không thấy tung tích.

"Không..."

Toàn bộ tế đàn yên tĩnh sau mười mấy hơi thở, đột nhiên vang lên một tiếng gào thét oán hận.

Chỉ thấy hai mắt bộ Địa Chích hóa thân kia lại mở ra, trong mắt tràn đầy vẻ hung ác phẫn nộ, xếp bằng ở nguyên địa, hai tay ôm đầu, thần sắc giãy giụa.

Giữa không trung, từng đợt phạn âm không ngừng vang lên. Ác Thi nghe thấy tâm phiền ý loạn, nhưng khi gã giãy dụa đứng dậy, lại phát hiện chính mình căn bản không khống chế được bộ thân thể này, trong lòng càng nổi giận.

Hàn Lập ngồi đối diện gã, giờ phút này trên mặt còn mang theo từng vết máu, toàn thân khí tức chập chùng không ngừng, nhìn bộ dáng có chút thê thảm. Nhưng mà trên thân hắn, tám trăm bốn mươi tiên khiếu cũng đã được quán thông, tu vi thình lình đã đạt đến cảnh giới Đại La trung kỳ.

Chỉ là, Ác Thi ly thể mang theo một phần tiên linh lực, hắn muốn ổn định khí tức, triệt để ngồi vững tại cảnh giới Đại La trung kỳ, vẫn cần toàn lực điều tức một đoạn thời gian.

"Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, bộ thân thể này ngươi phải tổn hao một phen công phu, mới có thể sử dụng được, tự giải quyết cho tốt đi." Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, nói xong câu đó, liền tự mình một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Ác Thi nghe lời ấy, lại xem xét từng sợi xiềng xích đâm xuyên trên người mình, rất nhanh liền minh bạch ý đồ Hàn Lập, hắn đây là muốn dùng thân thể này làm lồng giam, vây khốn chính mình.

Trong lòng của gã mặc dù phẫn nộ tới cực điểm, giờ phút này cũng phải lập tức đè xuống, ý đồ luyện hóa bộ thân thể này.

Nhưng mà, theo lực lượng Ác Thi lưu chuyển trong thân thể Địa Tiên, nguyên bản tiên khu không mảy may có sinh mệnh khí tức, vậy mà nhanh chóng phát sinh biến hóa, thân thể như lam tinh kia, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ, bắt đầu chuyển hoá thành nhục thân.

Trong thể nội, từng đạo linh lực không ngừng lưu chuyển trên dưới, vậy mà như đào bới đường rãnh, nước chảy thành sông, trong thân thể Địa Tiên mở ra từng đầu kinh lạc, nối liền hết thảy tạng phủ trong đó.

Lồng ngực thân thể Địa Tiên chậm rãi nhấp nhô, vậy mà thật toả ra sinh cơ.

Hàn Lập đang tĩnh toạ điều tức, tự nhiên đã sớm phân ra một sợi thần thức, thời khắc chú ý biến hoá trên người thân thể Địa Tiên.

Hắn thấy tình hình này, trong lòng căng thẳng, không thể không lần nữa tỉnh lại.

Trình độ phù hợp giữa Ác Thi và tiên khu này thực sự vượt qua sự tưởng tượng của hắn, giờ phút này tốc độ cải tạo cũng làm hắn không khỏi lòng sinh lo lắng.

Ngay lúc hắn muốn tạm dừng tu luyện, vận chuyển pháp trận, trấn áp Ác Thi, dị biến phát sinh.

Ác Thi ngồi đối diện hắn, vậy mà xuất thủ trước.

Chỉ thấy quanh thân gã đột nhiên sáng lên quang mang lam vũ lất phất, sát khí trùng thiên lúc đầu vậy mà biến mất không còn tăm tích, toàn thân nhộn nhạo lên, rõ ràng là từng vòng từng vòng lực lượng pháp tắc Thuỷ thuộc tính nồng đậm.

Khí tức trên thân gã cũng theo đó liên tục tăng lên.

"Không tốt." Hàn Lập nói thầm một tiếng, ngửa đầu nhìn thoáng qua màn sáng màu vàng che kín trên đỉnh đầu.

Trên màn sáng màu vàng có chân ngôn Phật gia và phạn âm trấn áp, vốn nhằm vào sát khí trùng thiên của Ác Thi, không ngờ tên này và thân thể Địa Tiên sau khi dung hợp, vậy mà thu liễm sát khí sạch sẽ.

"Ầm"

Nương theo một tiếng vang thật lớn, trên thân thể Địa Tiên do Ác Thi chiếm cứ đại phóng tinh quang màu lam, một tầng sóng nước màu lam giống như thực chất đột nhiên xông ra, đúng là trực tiếp tách xiềng xích bốn phía ra.

Ngay sau đó, thân ảnh gã đứng trên một đầu thuỷ long do sóng nước màu lam biến thành, phóng lên tận trời, đánh thẳng lên màn sáng màu vàng kia.

"Ông..."

Một thanh âm ngột ngạt vang lên, màn sáng màu vàng cũng không tán loạn, ngược lại Thủy Long kia sụp đổ, rơi xuống một mảnh bọt nước.

"Chạy đi đâu?"

Hàn Lập hét lớn một tiếng, năm ngón tay uốn lượn, như trảo chụp đến mắt cá chân Ác Thi.

Lúc sắp bắt được, mắt cá chân Ác Thi đột nhiên loé lên lam quang, trực tiếp hóa thành thủy dịch tản mạn ra khắp nơi.

Một trảo Hàn Lập bắt hụt, liền muốn bắt lại, đỉnh đầu liền "Ầm" một tiếng nổ đùng.

Tầng màn sáng màu vàng kia trực tiếp vỡ ra, thân hình Ác Thi lóe lên nhảy ra, bay khỏi tế đàn, cũng không quay đầu lại mà bay thẳng lên không trung.

Đúng lúc này, trên không trung, hào quang màu vàng bỗng nhiên sáng lên, cực kỳ chói mắt.

Trong kim quang bao phủ, một tòa kim tháp bảy tầng toàn thân sáng chói kim quang đột nhiên hiển hiện hư không, nhanh chóng rơi xuống, chụp thẳng Ác Thi vào trong.

Thân ảnh Hàn Lập cũng ngay sau đó từ trên tế đàn bay xuống, nhanh chóng truy đuổi tới trên bầu trời.

Nhưng mà, còn không đợi hắn đuổi tới phụ cận, trên bầu trời lại truyền tới một tiếng "Ầm ầm" rung trời.

Chỉ thấy đỉnh bảo tháp màu vàng kia bạo liệt ra một mảnh kim quang, phá vỡ một lỗ hổng khổng lồ, một mảnh hắc quang nồng đậm từ đó phun ra ngoài, bên trong mơ hồ lộ ra một vòng bảo luân màu đen không trọn vẹn.

Hàn Lập tập trung nhìn vào, gân xanh thái dương lập tức nổi lên, tên Ác Thi kia vì thoát khốn, vậy mà tự bạo Trọng Thủy Chân Luân.

"Lần này là ta chủ quan, bộ thân thể này ta nhận, ngày sau lại đến quấy rầy." Một tiếng hét to mang theo oán độc từ trên không trung truyền đến.

Theo sát phía sau, một tia ô quang từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt tiến vào trong biển rộng, kích thích một cơn sóng cự lãng ngập trời.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, vội vàng đuổi theo.

So với phong hiểm cảnh giới chưa vững chắc mang đến, để Ác Thi không bị khống chế đào thoát sự kiểm soát của mình, tương lai sẽ mang đến cho mình phiền phức không thể nào đoán trước.

Chính mình không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải thừa dịp đối phương còn suy yếu, triệt để bắt lại.

Lúc trước hết thảy nói rất dài dòng, kì thực từ khi Ác Thi bạo khởi tránh thoát Cách Nguyên Pháp Liên, đến khi bị Hàn Lập mượn trận thế trấn áp, lại đến khi Ác Thi khống chế thân thể Địa Tiên thoát khốn ra, trước sau cũng bất quá thời gian một nén hương mà thôi.

Kim Đồng và Đề Hồn trấn giữ hai đầu hòn đảo còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thấy tình hình này cũng vội vàng đuổi theo.

Trong nháy mắt, Hàn Lập đã đuổi theo ra ngoài ngàn dặm, tứ phương mờ mịt đã không thấy bóng dáng Ác Thi, đành phải treo giữa không trung, vận chuyển Luyện Thần Thuật xem xét dấu vết tung tích.

"Đại thúc, xảy ra chuyện gì? Trảm thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?" Kim Đồng đuổi tới, vội hỏi.

"Thân thể Địa Tiên nhận vô số tín ngưỡng chi lực ăn mòn, ở trong không thiếu các loại chấp niệm báo thù hung ác, trình độ phù hợp với Ác Thi cực cao, tốc độ nó khống chế tiên khu vượt xa dự đoán, ta đã để cho nó chạy thoát. Giờ phút này nó tiến vào trong biển, khí tức cảnh giới của ta lại bất ổn, Luyện Thần Thuật cũng vô pháp phát huy toàn lực, mất tung tích của nó rồi." Sắc mặt Hàn Lập tái xanh, thở dài, chậm rãi nói ra.

Lúc này, Đề Hồn đã đuổi sát tới, một tay điểm lên mi tâm của mình, một ngón tay chỉ về phía trước, hô to với hai người.

"Bên hướng kia, tốc độ thật nhanh, chúng ta có nên..."

"Đuổi theo!"

Hàn Lập nghe vậy, vội nhìn theo hướng Đề Hồn chỉ, mau chóng đuổi theo.

------oOo------

Chương 1275: Quỷ môn

Nguồn: EbookTruyen.VN

***Dịch giả**: Tiểu Tán Tu*
***Biên**: Độc Hành*

Dưới sự chỉ dẫn của Đề Hồn, Hàn Lập đuổi theo hướng ác thi bỏ chạy bằng tốc độ nhanh nhất.

Với tu vi Đại La trung kì của Hàn Lập hiện tại, trong chớp mắt đã đuổi theo được hơn trăm vạn dặm.

Tuy rằng hắn có thể thông qua thần thức tập trung cảm ứng được vị trí của ác thi, nhưng không biết ác thi dùng thủ đoạn gì, mỗi lần Hàn Lập rút ngắn khoảng cách còn khoảng vạn dặm, độn tốc của ác thi lập tức tăng lên nhanh chóng, sau đó lại kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Cả hai một đuổi một chạy, bất tri bất giác đã tới biên giới Hắc Phong Hải Vực.

Lọt vào trong tầm mắt của Hàn Lập là toàn khói đen lượn lờ, cuồng phong gào thét, từng luồng Âm Phong màu đen nối liền trời đất, làm cho người chùn bước.

“Không xong! Lạc Phách Kinh Phong!”

Hàn Lập lẩm bẩm trong miệng, trên người bỗng sáng lên kim quang, viên luân màu vàng xuất hiện ở sau lưng, cấp tốc xoay tròn, cả người bắt đầu mờ đi.

Bất quá vào thời khắc này, trên người ác thi cũng sáng lên kim quang, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, đi trước một bước so với Hàn Lập, đâm vào trong Âm Phong màu đen, biến mất không thấy gì nữa.

“Hặc hặc, muốn bắt ta, đợi thêm trăm vạn năm nữa đi…” Trong không trung chỉ còn tiếng ác thi vang vọng quanh quẩn.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, thần thức trong nháy mắt khuếch tán ra, tràn vào trong Âm Phong màu đen.

Nhưng trong tích tắc này, ác thì không biết đã thi triển thần thông gì, vậy mà biến mất vô tung vô ảnh, thần thức cũng tra xét không được.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, tuy nhiên vẫn chưa vội truy đuổi vào trong.

Lưu lại ác thi chính là để lại hậu hoạn, nhưng bản thân vừa mới tiến cấp, cảnh giới bất ổn, tùy tiện xông vào, không phải là cử chỉ sáng suốt.

Cân nhắc thiệt hơn trước mắt, nếu lần này không thể bắt giữ ác thi, cũng chỉ có thể để lần sau tìm cách xử lí.

“Chủ nhân, hãy thả ta ra ngoài.” Vào thời khắc này, trong đầu vang lên tiếng của Đề Hồn.

Hàn Lập nghe vậy, khẽ vung tay lên.

Không gian bên cạnh hắn rung nhẹ, bóng người Đề Hồn hiện ra, ánh mắt lấp lánh nhìn về Lạc Phách Kinh Phong phía trước.

“Đề Hồn, ngươi phát hiện gì sao?” Hàn Lập dò hỏi.

“Ta cảm giác được một cỗ khí tức rất quen thuộc bên trong Âm Phong, hơn nữa…” Đề Hồn vừa nói vừa bấm niệm pháp quyết, một chiếc đỉnh nhỏ đỏ sậm xuất hiện trước người nàng, đúng là Diêm La Chi Đỉnh.

Hiện tại, mặt ngoài Diêm La Chi Đỉnh nổi lên từng trận hào quang, hướng về chỗ sâu trong Lạc Phách Kinh Phong rục rịch, tựa hồ muốn bay vào đó.

“Ngươi hãy mau gọi tên Tôn Trọng Sơn ra đi!” Hàn Lập dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói.

Đề Hồn khẽ giật mình, sau đó lập tức gật đầu, giơ tay lên khẽ vẫy, bóng Tôn Trọng Sơn bỗng hiện ra ở gần đó.

Gã nhìn xung quanh vài lần, ánh mắt dừng lại trước Âm Phong màu đen, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Như thế nào, Tôn đạo hữu đã tới nơi này?” Hàn Lập nhìn thấy sắc mặt của Tôn Trọng Sơn, lông mày khẽ động hỏi.

Tôn Trọng Sơn chậm rãi gật đầu, tiếp tục nhìn về phía Lạc Phách Kinh Phong, ánh mắt chớp động, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Chủ nhân chẳng lẽ đã từng tới nơi này?” Đề Hồn thăm hỏi.

“Cách đây rất lâu ta đã từng xâm nhập vào phiến khu vực này, nhưng do nhiều nguyên nhân nên cũng không đi vào quá sâu. Những thứ Âm Phong này gọi là Lạc Phách Kinh Phong, bên trong hầu như vô biên vô hạn, vả lại ở sâu bên trong khí âm hàn vô cùng nồng đậm, có một vài sinh vật tương tự như Âm Thú … Có lời đồn về Hắc Phong Hải Vực rằng, Lạc Phách Kinh Phong ở nơi này được thổi ra từ U Minh Quỷ Vực.” Hàn Lập sờ lên mũi, dùng giọng điệu chân thật nói ra.

“U Minh Quỷ Vực… Có lẽ lời đồn này là thật.” Ánh mắt Đề Hồn híp lại, có chút hưng phấn nói.

“Ngươi tựa hồ rất hứng thú với Lạc Phách Kinh Phong?” Hàn Lập hỏi.

“Ta muốn thử vào nhìn xem, liệu có được không?” Đề Hồn nhìn về phía Hàn Lập, trên mặt lộ ra vẻ đáng thương.

“Nơi đây nếu có quan hệ với Diêm La Chi Đỉnh, ta cũng muốn tiến vào dò xét. Bất quá trước đó, ta cũng cần bế quan một thời gian, ngươi hộ pháp giúp ta.” Hàn Lập nói như thế.

“Được!” Đề Hồn nghe vậy, không nói hai lời thu Tôn Trọng Sơn vào Diêm La Chi Đỉnh.

Vì vậy thời gian kế tiếp, Hàn Lập dẫn theo Đề Hồn tìm một hòn đảo tương đối kín đáo, mở ra động phủ tạm thời, tiến vào không gian Hoa Chi, bắt đầu bế quan củng cố cảnh giới.

Quá trình này kéo dài gần hai mươi năm, nhưng bởi vì có thời gian chênh lệch không gian gia tốc, khi đi ra bên ngoài bất quá mới chỉ trôi qua nửa ngày mà thôi.

Bên trong Lạc Phách Kinh Phong dày đặc, Hàn Lập đứng kề vai sát cánh cùng Đề Hồn trên bầu trời, mà Tôn Trọng Sơn cũng được Đề Hồn thả ra ngoài lần nữa.

Tôn Trọng Sơn nhìn qua Hàn Lập lúc này, không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Gã không thể nào tưởng tượng được, một ngày trước khí tức Hàn Lập có chút bất ổn, thậm chí nguyên khí còn đại thương, vậy mà bây giờ khí tức đã khôi phục hoàn toàn, tinh thần phấn chấn.

Chẳng lẽ hắn đã dùng đan được nghịch thiên nào đó, ngay cả tu sĩ Đại La cảnh cũng có hiệu quả?

Bất quá tuy ý nghĩ trong lòng gã chuyển động không ngừng, nhưng thức thời không hỏi nhiều, trung thực chờ Hàn Lập và Đề Hồn phân phó.

“Đi thôi, hi vọng có thể đuổi kịp tên kia.” Hàn Lập nói nhàn nhạt một tiếng, sau đó phất tay phát ra một mảng kim quang bọc ba người lại.

“Vèo” một tiếng, ba người hóa thành một đạo kim quang bay vào sâu bên trong Lạc Phách Kinh Phong.

Bên trong Lạc Phách Kinh Phong vẫn như cũ, Âm Khí tràn ngập, cuồng phong gào thét.

Bất quá tu vi hiện tại của Hàn Lập so với lần trước tiến vào đây, đã cường đại hơn không biết bao nhiêu lần, trên đường đi rất nhẹ nhõm, chốc lát sau đã tới sâu bên trong Lạc Phách Kinh Phong.

Chỉ là Hàn Lập hơi có chút thất vọng, từ khi bước vào, ác thi giống như bị mảng Âm Phong này cắn nuốt, nửa điểm tung tích cũng không có, ngay cả Đề Hồn cũng không cảm ứng được gì cả.

Trừ việc đó, có chút vượt qua dự đoán của Hàn Lập, chính là Âm Thú sinh sống trong Lạc Phách Kinh Phong không biết vì sao vẫn chưa xuất hiện.

Đến chỗ này, Diêm La Chi Đỉnh trong tay Hàn Lập bỗng nhiên ông ông run rẩy, chỉ dẫn về phía dưới.

Ba người Hàn Lập không chần chờ, bay theo hướng Diêm La Chi Đỉnh chỉ dẫn.

Lần trước Hàn Lập chỉ muốn vượt qua Lạc Phách Kinh Phong, cũng không có ý định dò xét phía dưới. Bây giờ khi đi xuống, hắn mới phát hiện nước biển vậy mà biến mất vô tung, chỉ có những cỗ Âm Phong cuồn cuộn.

Bay xuống phía dưới được một đoạn, âm hàn chi khí xung quanh càng phát ra dày đặc, thấu tận xương tủy, kim quang do Hàn Lập phát ra cũng không cách nào ngăn cản.

Sắc mặt Tôn Trọng Sơn có chút tái nhợt, bờ môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn nói gì.

Vào thời khắc này, Âm Phong phía sau hắn hơi chấn động, một thanh Tam Cổ Xoa lượn lờ khói đen thò ra từ giữa Âm Phong, hung hăng đâm về phía Tôn Trọng Sơn.

“Leng keng” một tiếng kim loại va chạm vang lên.

Tam Cổ Xoa màu đen đụng đến kim quang bao phủ ba người, lập tức không chút khách khí bị bắn ngược về.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng khẽ động.

Thứ này, lần trước hắn đi ngang qua Lạc Phách Kinh Phong đã từng đụng

phải.

Khi đó thực lực của hắn yếu ớt, chỉ đánh lui nó, cũng không đánh chết, không ngờ bây giờ lại gặp lại.

Chỉ là lần này thực lực quái vật lợi hại hơn lần trước nhiều, tối thiểu cũng tương đương Kim Tiên cảnh.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, động tác trên tay không chậm chút nào, vung tay lên.

Một tia lôi quang màu vàng bắn ra từ đầu ngón tay hắn, đánh lên trên Tam Cổ Xoa màu đen.

“Ầm” một tiếng!

Tam Cổ Xoa màu đen nổ ra, Lạc Phách Kinh Phong xung quanh tầm hơn mười trượng cũng bị lôi quang xé rách rơi lả tả, một con quái vật hình người hiện ra.

Hình dáng của nó tương tự như người bình thường, chỉ là toàn thân trải dài lân giáp màu đen, sau lưng có một cái đuôi, thoạt nhìn giống như tiểu quỷ.

Mặt tiểu quỷ màu đen tràn đầy vẻ kinh hãi, hét lên một tiếng, quay người muốn chạy trốn.

Tay Hàn Lập nhấc lên,muốn đánh chết tiểu quỷ màu đen này, nhưng bị một luồng hào quang màu đen giành trước quấn lấy, chính là Đề Hồn ở bên cạnh ra tay.

“Vèo” một tiếng, hào quang màu đen cuốn ngược quay về, tiểu quỷ màu đen bị hào quang quấn lại, không có lực phản kháng, bị Đề Hồn nuốt xuống.

Ánh mắt của nàng híp lại, hắc quang trên người chớp động không ngừng, trên mặt lộ ra vẻ say mê, sau một hồi mới khôi phục lại bình thường.

“Thật sự là mỹ vị tuyệt vời, đã rất lâu rồi không được hưởng thụ hương vị âm hồn lực như vậy.” Đề Hồn chậc chậc, nói ra.

“Bất quá chỉ là một con tiểu quỷ mà thôi, chẳng lẽ nó có gì khác biệt?” Hàn Lập hỏi thăm.

“Trong cơ thể tiểu quỷ màu đen này ẩn chứa âm hồn lực không nhiều, nhưng phẩm chất lại cực cao, hơn nữa rất hợp với âm hồn lực trong cơ thể ta, có lợi ích rất lớn với ta.” Trên mặt Đề Hồn lộ ra một tia hưng phấn nói.

“Ồ, thật đúng như vậy?” Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói.

“Hàn tiền bối, Đề Hồn tiền bối, âm hàn chi khí nơi này quá nặng, tại hạ có chút chống đỡ không nổi…” Vào thời khắc này, Tôn Trọng Sơn chen vào nói ra.

Sắc mặt gã lúc này đã bầm đen, thân thể không nhịn được run rẩy.

Hàn Lập nhìn gã một cái, sau đó lại nhìn về phía Đề Hồn.

“Hừ, thực là vô dụng.” Đề Hồn nhướng mày, phất tay thu hồi gã vào trong Diêm La Chi Đỉnh.

“Đi thôi, tiếp tục xuống phía dưới nhìn xem.” Trong mắt Hàn Lập hiện lên vẻ hiếu kì nói.

Vì vậy hai người tiếp tục đi xuống, đảo mắt đã qua gần nửa ngày.

Nơi đây dường như sâu không thấy đáy, bay lâu như vậy mà vẫn chưa thấy đích đến.

Âm Hàn chi khí ở chỗ này đã nồng đậm đến trình độ cực kì đáng sợ, Hàn Lập cũng cảm thấy có chút không khỏe.

Ngược lại Đề Hồn đối với âm hàn chi khí xung quanh chẳng những không kháng cự, bộ dạng rất thoải mái.

Hai người lại tiếp tục bay xuống sâu hơn, Âm Phong phía trước rốt cuộc bắt đầu ít đi, tựa hồ đã đến tận cùng.

Hàn Lập và Đề Hồn vui vẻ, tăng tốc phi độn về phía dưới.

Vào thời khắc này, hư không đột nhiên nổi lên sóng gió, một vòng xoáy huyết hồng bỗng nhiên xuất hiện, chắn ngang phía trước.

Từ trong vòng xoáy màu máu truyền ra lực cắn nuốt vô cùng cường đại, hai người không kịp đề phòng, đã bị vòng xoáy thôn phệ.

Hàn Lập và Đề Hồn thấy hoa mắt, sau một khắc xuất hiện trong không gian màu máu.

Trong không gian có một hồ nước lớn, màu đỏ như máu, nhẹ nhàng gợn sóng.

Nước trong hồ thoạt nhìn rất giống máu tươi, nhưng không có chút mùi tanh nào, tản ra hàn khí nhè nhẹ.

Phía sau hồ nước có một tòa thành trì vô cùng đồ sộ, trên cửa thành viết hai chữ to, “Quỷ Môn”.

Hàn Lập và Đề Hồn thấy cảnh này, liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương lộ ra một tia khiếp sợ.

------oOo------

Chương 1276: Tẩy dương vào thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Quỷ Môn... Khắp nơi này đều lộ ra một cỗ hàn ý làm người ta sợ hãi, hẳn là đã đến Minh giới rồi?" Hàn Lập thả ra thần thức đảo qua thành trì huyết hồng, sờ lên mũi, thì thào nói ra.

Diện tích cả toà đại thành không nhỏ, nhưng kỳ quái là, không có một tơ một hào sinh khí, đừng nói là một người sống, dù là một động vật sống như gà vịt chó mèo cũng không thấy một con nào.

Tựa hồ sau "Quỷ Môn" này, thật giống như một tòa quỷ thành.

Đề Hồn không nói gì, hai mắt lướt qua thành trì, nhìn chằm chằm vào không trung sau thành trì.

Hàn Lập thấy vậy, theo ánh mắt Đề Hồn nhìn lại, trong lòng hơi động một chút.

Nhưng không trung phía sau toà thành trì màu máu này là một mảnh u ám, nhìn kỹ lại là một đoàn mây đen lơ lửng, trong huyết sắc không gian này rất dễ nhìn thấy.

Mây đen tựa như vật sống chậm rãi chuyển động, bên trong tựa hồ có cái gì, chỉ là trong mây ẩn chứa một cỗ lực lượng vô hình, khiến cho thần thức không thể nào xuyên thấu.

Hàn Lập suy nghĩ một lát, vận chuyển Cửu U Ma Đồng, nhìn vào phía

trong đám mây.

Vào thời khắc này, mây đen chấn động mạnh một cái, một cỗ uy áp ngập trời đột nhiên từ trong mây lộ ra, hư không phụ cận lắc lư ù ù, chấn cho ánh mắt hắn bắn trở về.

Hàn Lập cảm thấy hai mắt đau đớn một hồi, khóe mắt chảy ra hai hàng huyết lệ, thân thể cũng theo đó lung lay một cái, nhưng lập tức ổn định lại.

"Chủ nhân!" Đề Hồn nhìn thấy cảnh này, kinh hô lên.

"Ta không sao. Mây đen này quá mức cổ quái, tuyệt đối không được tùy tiện thi pháp dò xét." Hàn Lập nhắm mắt nói, sau đó chậm rãi thổ nạp.

Sau một lát, hắn mở to mắt, hai mắt đã khôi phục như thường.

"Nơi này cũng không phải là đất lành, chúng ta hay là không nên xuống dưới, không bằng mau chóng rời đi." Đề Hồn nhìn mây đen một chút, lại nhìn phía thành trì màu máu, nói ra.

"Huyết sắc không gian này phi thường vững chắc, không phải muốn đi là có thể đi, mà đã tới, không ngại đi xuống xem một chút." Hàn Lập nói, sau đó dẫn đầu bay về phía thành trì màu máu.

Đề Hồn thấy Hàn Lập vẫn trấn định tự nhiên, lại nhìn đám mây đen kia một cái, không nói một lời theo sát phía sau.

Hai người phi thân rơi vào trước cửa thành, đại môn cũng không đóng lại, mà mở rộng ra. Từ ngoài cửa nhìn vào trong thành, lọt vào trong tầm mắt là một con đường rộng lớn có thể để hơn mười con ngựa sánh vai cùng đi, hai bên đường phố là từng toà kiến trúc cao lớn, những kiến trúc kia cũng đều mở rộng cửa sảnh.

Chỉ là tình huống trong thành giống như trước đó, thần thức đảo qua quả thật không thấy một người, cho người ta một loại cảm giác tĩnh mịch dị dạng.

Đôi mi thanh tú Đề Hồn hơi nhíu lại, vô thức nhích lại gần Hàn Lập.

"Đi thôi, ta cũng muốn biết rốt cuộc đây là địa phương nào." Hàn Lập nói, cất bước đi vào trong thành.

Vừa mới vượt qua "Quỷ Môn" kia, thân thể Hàn Lập không khỏi khẽ run lên, khiến cho hắn cũng thấy kinh ngạc, nhưng trừ điều đó ra, cũng không phát hiện điều gì không ổn.

Hắn nhìn Đề Hồn vừa mới tiến lên một cái, tựa hồ Đề Hồn không có chút dị dạng nào.

Lấy tốc độ hai người, rất nhanh tản bộ một vòng trong thành. Tất cả công trình trong thành đều có đủ, không khác gì đại thành Chân Tiên giới, trong nhà bàn ghế nồi bát đều có, thậm chí một số nhà trên bàn còn có cơm nước, nhưng lại không có một bóng người.

"Sao lại vậy... Hẳn là người nơi này vừa mới bị bắt đi rồi?" Hàn Lập thì thào nói.

Hai người giờ phút này đứng trong phòng một nhà cư dân, trên bàn còn đặt một ít nước trà.

Đề Hồn giờ phút này cũng dần dần tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn tứ phương, mặt lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ đang cân nhắc điều gì.

Bất chợt, nàng tiến lên mấy bước, bưng một chén trà trên bàn lên, bên trong nước trà cũng hiện ra màu đỏ nhàn nhạt.

"A!" Trên mặt Đề Hồn đột nhiên lộ vẻ kinh nghi, a một tiếng.

"Sao vậy? Ngươi phát hiện gì sao?" Hàn Lập hỏi.

"Ta đã biết! Chủ nhân, mau theo ta." Đề Hồn bừng tỉnh đại ngộ kêu lên một tiếng, sau đó không nói lời nào lôi kéo Hàn Lập, chạy như bay về hướng ngoại thành, rất mau tới phụ cận một hồ nước màu đỏ ngòm kia.

"Ngươi phát hiện cái gì hả? Vì sao đến bên hồ này?" Hàn Lập hỏi.

"Chủ nhân, đừng hỏi nhiều như vậy, trước nhảy vào trong hồ này đã." Đề Hồn nói, thả người nhảy vào trong hồ, ngâm thân thể vào trong đó, chỉ lộ ra cái đầu.

Nàng hơi nhíu mi lại, nhưng rất nhanh liền giãn ra.

Hàn Lập không nhảy theo xuống, thi triển thần thức dò xét huyết hồ.

Trong hồ nước tràn ngập một cỗ khí âm hàn nhàn nhạt, trừ điều đó ra cũng không có gì dị dạng.

"Quả là thế, chủ nhân, mau xuống đây!" Mặt Đề Hồn lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, phất tay thúc giục Hàn Lập xuống.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cũng phi thân rơi vào trong hồ.

Lông mày hắn đột nhiên nhíu chặt, ngũ quan cũng hơi vặn vẹo.

Thân thể hắn vừa ngâm trong hồ nước, toàn thân các nơi lập tức đau nhức kịch liệt không chịu nổi, giống như đao cắt, giống như lửa thiêu, khiến hắn không ngừng run rẩy. Hai mắt lại giống như bịt kín một tầng mê vụ, hết thảy cảnh vật cũng biến thành mơ hồ không rõ.

Nếu bình thường đao cắt hỏa thiêu, Hàn Lập sẽ không để ý, nhưng giờ phút này đau đớn trên thân thể phảng phất ảnh hưởng trực tiếp đến thần hồn, lấy tâm trí kiên nghị của hắn, cũng không cách nào chịu đựng.

Phảng phất có một cỗ lực lượng vô hình bao phủ toàn thân mình lại, từ trong thân thể và thần hồn của mình, bóc ra vật gì đó.

"Chủ nhân, hồ nước này gọi là Tam Sinh Thủy, có thể tẩy thoát dương khí trên thân, gắng chịu đựng một chút, rất nhanh sẽ ổn thôi." Đề Hồn một bên vội vàng nói.

Hàn Lập nghe vậy, cắn răng nhắm mắt chịu đựng.

Trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, đau đớn trên người hắn mới bắt đầu giảm đi, rất nhanh biến mất hoàn toàn. Lúc này cảm giác bản thân không có dị dạng gì, ngược lại ngâm mình ở trong ao nước này, có một loại cảm giác thoải mái không nói ra lời.

Hàn Lập thở ra một hơi, mở to mắt, phát hiện ánh mắt đã khôi phục, đang muốn từ trong hồ đứng lên.

"Chủ nhân, chờ một chút, ngươi hãy nhìn thành trì trước đã." Đề Hồn một bên đột nhiên như thiểm điện đưa tay đè lại Hàn Lập, không để cho hắn ra ngoài, thấp giọng nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn lại thành trì màu máu phía trước, con mắt không khỏi mở lớn lên.

Thành trì màu máu trước đó vốn trống trải, giờ phút này đứng hai hàng vệ binh mặc áo giáp huyết hồng.

Những vệ binh kia mặc dù thoạt nhìn là hình người, nhưng đầu sinh độc giác, miệng dài tai to, đầu lưỡi rất dài, thỉnh thoảng lè ra ngoài, giống như chó thở, tướng mạo đáng sợ, nhưng cũng có chút buồn cười.

Xuyên thấu qua cửa thành, chỉ thấy trong thành vốn không có một ai, cũng biến thành náo nhiệt không gì sánh được, người đến người đi, quên cả trời đất.

Không chỉ như vậy, trên không huyết hồ thỉnh thoảng xuất hiện từng bóng người, cũng là từng người mặc áo giáp màu đỏ ngòm, cầm trong tay xiềng xích, bắt trói từng bóng người đang giãy dụa, ném vào trong huyết hồ.

Những người kia tiến vào huyết hồ, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, trên thân càng bốc lên trận trận khói xanh, tựa hồ bị nước hồ ăn mòn vậy.

Bất quá sau một lát, khói xanh trên thân những người kia tiêu tán, thân thể biến thành trạng thái hơi mờ, bị những người mặc huyết giáp kia tiếp tục bắt trói đưa đến trước cửa thành, xếp thành một hàng, sau khi được kiểm tra

mới đi vào trong thành trì màu máu.

Những người mặc huyết giáp kia cũng không thấy Hàn Lập và Đề Hồn trong hồ, giống như không nhìn thấy bọn hắn.

Hàn Lập kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

"Những người mặc huyết giáp này là Câu Hồn sứ giả Minh giới, tiến vào các nơi Chân Tiên giới câu đi hồn phách người chết, đưa vào trong Tam Sinh Hồ này tẩy đi một thân dương khí, sau đó đưa đến Minh giới." Đề Hồn nói ra.

"Nhìn cũng rất giống như vậy... Bất quá Đề Hồn ngươi sao biết những thứ này?" Hàn Lập gật gật đầu, sau đó tò mò hỏi.

"Mới vừa tiến vào trong Tam Sinh Hồ, lúc ta tẩy đi dương khí trên thân, chẳng biết tại sao, trong đầu đột nhiên toát ra những ký ức này." Đề Hồn im lặng nửa ngày, sau đó nói.

"Trong trí nhớ của ngươi, tại sao có những thứ này?" Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình.

"Ta cũng không rõ, có thể bởi vì ta chính là Hình Thú, trời sinh có liên quan gì đó với U Minh chi địa." Đề Hồn lắc đầu, mờ mịt nói ra.

"Rất có khả năng." Hàn Lập gật gật đầu.

Mặc dù còn có rất nhiều điều không hiểu, hắn cũng dự định truy đến cùng, những cảnh tượng quỷ dị trước mắt này, đã không thể tưởng tượng nổi rồi.

"Trước kia ta luôn cho là chuyện U Minh hư vô mờ mịt, không ngờ lại tồn tại thật... Bất quá những Câu Hồn sứ giả này vì sao không nhìn thấy chúng ta?" Hàn Lập khẽ thở dài, hỏi.

"Những Câu Hồn sứ giả này và tu sĩ chúng ta chính là quan hệ Âm Dương lưỡng cực, đều không nhìn thấy đối phương, chỉ có người chết đi, hoặc là thông qua Tam Sinh Thủy tẩy đi dương khí toàn thân, mới có thể nhìn thấy

những Câu Hồn sứ giả kia. Để phòng vạn nhất, vừa rồi ta thi triển một bí thuật đặc biệt, che đậy khí tức hai ta, cho nên những Câu Hồn sứ giả kia vẫn như cũ không nhìn thấy chúng ta. Bất quá thuật này ta vừa mới nghĩ ra, hiệu quả thế nào, một điểm ta cũng không nắm chắc." Đề Hồn giải thích.

"Thì ra là thế." Hàn Lập yên lặng gật đầu, hơi trầm ngâm, sau đó từ trong hồ bay vụt lên, bay về phía cửa thành trì.

"Chủ nhân, ta nói không nắm chắc." Đề Hồn nhìn thấy cử động Hàn Lập, trong lòng khẩn trương, vội vàng đi theo.

Cũng may bí thuật của Đề Hồn có hiệu quả tốt hơn so với nàng dự liệu, cũng không bị người phát hiện.

Cửa thành chỉ có mấy Câu Hồn sứ giả trông coi, cũng không cảm ứng được Tiên khí tồn tại, tự nhiên càng không phát hiện được hai người Hàn Lập, hai người nhẹ nhàng tiến nhập trong thành.

"Chủ nhân, ta đã nói không nắm chắc, ngươi còn đột nhiên bay ra ngoài, như vậy quá mạo hiểm." Đề Hồn nhịn không được phàn nàn.

"Ta tin tưởng bí thuật ngươi dùng được, mà nếu bí thuật ngươi vô dụng, chúng ta tiếp tục trốn ở trong hồ cũng không có ý nghĩa." Hàn Lập cười nhạt nói.

"Không biết tiếp theo chủ nhân có tính toán gì không?" Đề Hồn gật gật đầu, hỏi.

"Đi theo những người này, xem bọn hắn xử lý những hồn phách này thế nào?" Hàn Lập chỉ một ngón tay về hướng những Câu Hồn sứ giả trong thành kia.

Những Câu Hồn sứ giả kia lúc này đang áp giải từng hồn phách đi về hướng trong thành, trước sau xếp thành một loạt, phi thường bắt mắt. Trên đường phố nguyên bản âm u đầy tử khí, lúc này cũng người người nhốn nháo, không ít người ngừng chân nhìn ra xa, chỉ trỏ về phía đoàn người Câu Hồn sứ giả.

Hai người cứ vậy trà trộn chung quanh đám người, xa xa đi theo Câu Hồn sứ giả, rất mau tới cửa vào của một toà kiến trúc cao lớn.

Những Câu Hồn sứ giả kia áp giải từng hồn phách nối đuôi nhau đi vào kiến trúc cao lớn kia, giống như đuổi dê vào chuồng.

Hàn Lập và Đề Hồn liếc nhìn nhau, xác nhận bên ngoài kiến trúc cũng không có gì dị thường, sau đó đi vào theo.

------oOo------

Chương 1277: Bị phát hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đi vào bên trong kiến trúc cao lớn, trước mắt bọn hắn là một hành lang rất dài và quanh co, kéo dài xuống tận dưới sâu. Nó đi qua một không gian hình tròn dưới mặt đất, rồi bị phân chia và ngăn cách thành nhiều khu vực riêng biệt.

Trong không gian này có một ao nước màu máu, bên trong những khu vực bị ngăn cách kia là những cái lồng giam đang giam giữ các loại hồn phách.

Những Câu hồn sứ giả đem hồn phách câu được nhốt vào trong lồng, ngoài ra còn một số tên Câu hồn sứ giả khác đang đứng im trong ao nước màu máu, không biết đang làm gì.

“Xem ra nơi này là chỗ giam giữ hồn phách, nếu không có gì đặc biệt chúng ta nên đi tới chỗ khác xem sao, phải mau chóng tìm ra cách rời khỏi nơi này.” Đề Hồn nói.

“Diêm La Chi Đỉnh thế nào, có còn chỉ dẫn phương hướng không?” Hàn Lập gật nhẹ đầu rồi hỏi.

“Trong đỉnh truyền đến lực dẫn dắt là chỉ về phía sau đám mây đen kia.” Đề Hồn chần chờ một chút rồi nói.

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt chớp động nhưng không kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chúng ta chia nhau ra dò xét một chút, xem thử có tìm được cách rời khỏi nơi đây không, ngoài thành cũng không cần phải tìm. Lúc trước ta đã dùng thần thức xem qua, cũng không thấy chỗ nào để ra vào.”

“Bí thuật này có thể duy trì một ngày một đêm, trong thời gian này thì không cần lo vấn đề gì hết.”

Đề Hồn nói xong rồi cùng Hàn Lập trở về đường cũ, sau đó rời khỏi toà kiến trúc này rồi chọn hai phương hướng khác biệt rời đi.

Hơn nửa ngày sau, hai người ở trong kiến trúc lồng giam gặp lại, sắc mặt đều có chút khó coi.

Bọn họ đều không tìm được phương pháp để rời khỏi nơi này.

“Nếu vậy, chúng ta cưỡng ép đột phá thử đi, xem có thể đánh vỡ không gian màu máu này không.” Đề Hồn đề nghị.

Hàn Lập đang định nói gì thì thần sắc chợt động, bèn mang theo Đề Hồn trở lại nơi lồng giam phía dưới kiến trúc, ánh mắt hắn lần lượt đảo qua những lồng giam hồn phách kia.

“Sao vậy Chủ nhân?” Đề Hồn thấy vậy liền hỏi Hàn Lập.

“Ta đột nhiên nghĩ đến một phương pháp có thể giúp chúng ta rời khỏi nơi này.” Hàn Lập cười nói.

“Biện pháp gì” Đề Hồn nghe vậy ánh mắt sáng lên.

“Nơi này nhìn kỹ không giống Minh Giới, những hồn phách này không thể giam vĩnh viễn ở đây, nên sẽ được đưa đến Minh Giới. Chúng ta chỉ cần tìm được phương pháp vận chuyển hồn phách của bọn chúng, thì có thể rời khỏi nơi đây.”Hàn Lập nói.

“Có lý, vậy mà ta không hề nghĩ tới” Đề Hồn giật mình hiểu ra.

“Chỉ là không biết, khi nào bọn chúng mới có hành động kế tiếp.” Ánh mắt

Hàn Lập hơi chớp động rồi nói.

“Vậy thì đơn giản? Ta tìm người hỏi một chút là được.” Đề Hồn kéo Hàn Lập lại, rồi nhanh chóng đi tới chỗ vắng vẻ gần lồng giam

Một tên Câu hồn sứ giả vừa cầm trong tay hồn phách đưa vào lồng giam, sau đó quay người đi ra ngoài. Khi qua một chỗ rẽ bỗng có một cánh tay vươn ra nhanh như điện, bắt được tên Câu hồn sứ giả đó rồi lôi vào trong bóng tối.

Phía sau có một tên Câu hồn sứ giả khác đi tới, chợt thấy hoa mắt, gã cảm giác giống như có đồng bạn đột nhiên lóe lên bay vào góc tường biến mất.

Tên Câu hồn sứ giả này khi đi ngang qua góc tường, bèn thò đầu vào nhìn một lượt bên trong.

Sâu trong góc là một ngõ cụt, trên mặt đất có một tiểu đỉnh đỏ sậm, dính đầy bụi đất, không biết là ai đã đặt ở chỗ này.

Ngoài trừ tiểu đỉnh này, thì không có vật gì khác.

Câu hồn sứ giả này lẩm bẩm một câu, rồi tiếp tục đi về phía trước, không quan tâm đến chuyện này nữa.

Phía trong Diêm La Chi Đỉnh, Câu hồn sứ giả bị từng sợi xiềng xích màu đen cuốn lấy nên không thể cử động.

“Chi...chi chít chít, chít chít chi chít...” Câu hồn sứ giả tuy không thể nhúc nhích, nhưng mặt tỏ ra giận dữ, trong miệng liên tiếp phát ra âm thanh kì lạ.

Thanh âm này giống như tiếng Quỷ khóc giữa đêm khuya, lại như tiếng độc trùng bò sát, làm cho người nghe trong lòng cũng run lên, cảm giác cực kì khó chịu.

“Ngươi có hiểu nó nói gì không?” Hàn Lập nhìn Đề Hồn.

Đề Hồn cười khổ lắc đầu.

“Ngươi thì sao?” Hàn Lập nhìn Tôn Trọng Sơn bên cạnh hỏi.

“Ta tuy biết một chút văn tự Minh Giới, nhưng vẫn không đủ để nghe hiểu lời nó nói” Tôn Trọng Sơn lắc đầu nói.

Rồi gã dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hàn Lập và Đề Hồn.

Hai vị tiểu tổ tông này thật biết cách giày vò đấy, chưa được bao lâu đã bắt được một người ở Minh Giới rồi.

“Không có biện pháp, ta trực tiếp sưu hồn là được, tuy không hiểu chúng nó nói gì, nhưng ít ra cũng có thể nhìn thấy được một số hình ảnh trong trí nhớ.” Đề Hồn nói, rồi đặt tay lên đầu tên Câu hồn sứ giả, từng đạo ánh sáng màu đen từ lòng bàn tay bay ra bao phủ lấy gã.

Mặt Câu hồn sứ giả hiện ra vẻ thống khổ, phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân thể đen sẫm bị ánh sáng bao phủ xuống, nhanh chóng khô quắt đi.

Một lát sau, Đề Hồn buông tay ra.

“Thế nào, có phát hiện được gì không?” Hàn Lập hỏi.

“Đúng như ngươi dự đoán, cách một đoạn thời gian Minh Giới sẽ phái Quỷ Tướng đến, đưa hồn phách trong thành về. Theo như tính toán còn mấy ngày nữa sẽ tới.” Đề Hồn mừng rỡ nói.

“Vậy là tốt rồi, nhưng Quỷ Tướng của Minh Giới làm cách nào đến được đây?” Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra rồi hỏi.

“Bên trong mảnh mây đen kia, lúc đó sẽ mở ra một thông đạo không gian, chở toàn bộ hồn phách trong thành đi trong một lần.” Đề Hồn nói.

Hàn Lập nghe vậy ánh mắt sáng ngời.

Thật là muốn cái gì thì cái đó đến a.

“À, chúng ta bắt một tên Câu hồn sứ giả, có thể bị phát hiện không?” Hàn Lập nghĩ tới điều gì, chợt hỏi.

“Điều này không cần lo lắng, số lượng Câu hồn sứ giả rất nhiều, lại là thành viên vòng ngoài xa xôi của Minh Giới, nên không thường xuyên kiểm kê nhân số.”Đề Hồn nói.

Hàn Lập nghe vậy thì yên lòng.

Trong mấy ngày kế tiếp, Hàn Lập và Đề Hồn cũng không đi đâu, đều ở trong Diêm La Chi Đỉnh cùng Tôn Trọng Sơn học tập văn tự Minh Giới.

Sau khi sưu hồn Câu hồn sứ giả, Đề Hồn đã có nhận thức sơ lược về văn tự Minh Giới, hai bên kết hợp lại, nên Hàn Lập cũng rất nhanh hiểu được đại khái ngôn ngữ Minh Giới.

Bảy ngày sau, mảnh mây đen đằng sau kiến trúc huyết sắc bỗng nổi lên sóng gió kịch liệt, từ đó lan ra lực chấn động vô cùng cường đại, làm toàn bộ không gian màu máu này run rẩy theo.

Vô số phù văn màu đen từ trong mây đen bay ra, sau đó nhanh chóng tạo thành một vòng xoáy màu đen. Trung tâm vòng xoáy là một thông đạo màu đen, có vẻ vô cùng u ám, giống như con đường nối thẳng đến chỗ chí âm trong thiên hạ.

Một bóng người màu đen từ trong thông đạo bay ra, toàn thân đều mặc màu đen, trong tay cầm đại bổng đen thui. Nhưng khuôn mặt dễ nhìn hơn so với những tên Câu hồn sứ giả kia, so với người bình thường cũng không khác nhiều lắm.

Bên trong thành trì màu máu, Câu hồn sứ giả đã sớm tụ tập lại, và áp giải hồn phách tới trước đám mây đen.

“Lên đường” Qủy Tướng giơ đại bổng màu đen trong tay lên, rồi dùng ngôn ngữ Minh Giới hô lớn.

Những tên Câu hồn sứ giả nghe vậy, lập tức ném những hồn phách đang áp giải về phía trước.

Trong thông đạo màu đen lập tức phát ra một cỗ lực hút, những hồn phách kia liền bị hút chui vào trong thông đạo.

Số lượng hồn phách cất giữ trong thành không nhiều lắm, nên rất nhanh đã bị thông đạo màu đen hút hết. Qủy Tướng màu đen thấy vậy bèn lách mình bay vào trong đó.

Thông đạo màu đen chớp động hai cái, rồi nhanh chóng khép lại.

Nhưng trước lúc thông đạo khép lại, hai bóng người mơ hồ nhanh như điện bay đến, lóe lên một cái rồi biến mất vào bên trong.

Hàn Lập và Đề Hồn cảm thấy toàn thân như đang bị man lực xé rách, chung quanh trời đất quay cuồng, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, cố gắng không phát ra âm thanh gì.

Một lúc lâu sau, man lực chung quanh mới biến mất.

Hai người thấy hoa mắt, rồi xuất hiện trong một không gian màu đen, trước mặt họ là một vực sâu vô cùng lớn.

Vực sâu rộng hơn mấy ngàn trượng, hai bên kéo rất dài không biết tới tận đâu, ở trung tâm vực là một cái hố màu đen rất sâu và âm u, không biết dẫn đến nơi nào.

Trong vực sâu không ngừng toả ra cuồn cuộn hắc khí, những hắc khí này không những cực kì âm hàn, còn có một loại Quỷ khí khác thường.

So với Quỷ khí bình thường thì rất khác, Quỷ khí nơi đây cực kì tinh khiết, hơn nữa còn trầm trọng, sền sệt giống như chất lỏng.

“Nơi này là Minh Giới? Nhìn cũng không giống lắm.” Đề Hồn chứng kiến hoàn cảnh trước mắt, thì thào nói. Rồi nàng như nhớ ra điều gì, vội phất tay thả ra Diêm La Chi Đỉnh.

Tiểu đỉnh màu đỏ sậm đang chớp động ánh sáng, chỉ về phía đáy vực sâu.

Ánh mắt Đề Hồn sáng ngời, đang muốn tiến lên thì bị Hàn Lập giữ lại.

“Chờ một chút.” Hàn Lập nhàn nhạt nói.

“Chủ nhân, làm sao vậy?” Đề Hồn kỳ quái hỏi.

Hàn Lập không trả lời nàng, mà nhìn về vực sâu phía trước, khuôn mặt mang theo nụ cười lạnh, nói: “Các hạ cho rằng như vậy là có thể qua mắt được ta hả? Xuất hiện đi.”

Đề Hồn nghe vậy giật mình, nhìn theo nơi ánh mắt Hàn Lập đang nhìn, nhưng nàng vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường.

“A, vậy mà có thể cảm giác được sự tồn tại của ta, thần thức rất mạnh à.” Một thanh âm khó nghe giống như hai miếng sắt đang cạ vào nhau, từ phía trước truyền đến. Người này vậy mà nói ngôn ngữ của Chân tiên giới.

Hư không ở phía trước hiện ra một đoàn hắc khí, nó nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt hóa thành một đoàn mây đen to lớn đến mấy ngàn trượng.

Vô số âm thanh hiiihiii..ii.it.. kinh khủng của Lệ Quỷ từ trong mây truyền đến, giống như vô số mũi tên nhọn đang đâm vào trên thần hồn của Hàn Lập và Đề Hồn.

Đề Hồn khẽ rên một cái. Lông mày Hàn Lập cũng nhíu lại, hai người vội vàng vận chuyển thần thức bảo vệ thần hồn, lúc này mới không bị âm thanh của Lệ Qủy phía trước ảnh hưởng nữa.

Bên cạnh mây đen, Âm Phong đang không ngừng gào thét, hắc khí thì tràn ngập như để che đi tình hình phía trên.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, tay phải vung lên, một mảnh lôi quang màu vàng chói mắt cuồn cuộn xuất hiện. Kiếm khí vô cùng cường đại dễ dàng xé rách khí thế trong hư không, trong nháy mắt đã quét sạch âm phong.

Mọi thứ trên mây đen hiện ra rõ ràng trước mắt hai người.

Phía trên Quỷ vật đứng đông nghịt, khoảng chừng hai ba ngàn tên.

Những thứ Quỷ vật này cùng lũ Đề Hồn đã thôn phệ lúc trước giống nhau như đúc, khí tức cực kì tương tự, trong tay đều đang cầm cái chĩa ba màu đen. Chúng đứng thành từng hàng ngũ chỉnh tề, rất kỉ luật và nghiêm minh giống như đội quân chính thống.

Hàn Lập không để ý đến những tên Quỷ vật này, mà nhìn vào một bóng người đang đứng ở phía trước, trong mắt hắn hiện lên vẻ cảnh giác.

Người trung niên nam tử này, thân hình thon dài, nhìn sơ qua cũng không thấy khác với người bình thường. Nhưng khi hai mắt gã chớp động lại hiện lên màu đỏ của máu làm người ta sợ hãi, lúc này gã đang nhe răng nhìn Hàn Lập mỉm cười.

Gã mặc trên người một bộ trường bào hư ảo màu đen nhìn rất giống thực thể, theo gió thổi lên, các loại quỷ ảnh đáng sợ không ngừng thò ra thân thể từ đó. Sau lưng gã mang theo một cây chiến thương màu đen dài hơn một trượng, phía trên chớp động một tầng hung mang đen tối, tản ra khí tức hung lệ, làm cho Hàn Lập cũng cảm giác được nguy hiểm.

“Các hạ là người phương nào, vì sao mai phục ở đây, định đánh lén chúng ta sao?” Hàn Lập nhìn hai mắt người này, rồi chậm rãi nói.

------oOo------

Chương 1278: Tình huống bất thường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Cõi U Minh không người chào đón

Gặp cường địch vừa đánh đã lui

"Những lời này ta phải hỏi ngươi mới đúng! Nơi đây là U Minh địa giới, các ngươi đừng tưởng dùng Tam Sinh thủy tẩy đi dương khí trên người là ta không nhận ra thân phận tu sĩ Chân Tiên Giới của các ngươi! Các ngươi đến từ đâu thì lập tức trở về chỗ đó. U Minh Giới không chào đón các ngươi." Nam tử trung niên vận hắc bào lạnh lùng ra lệnh.

"Ra vậy. Hai người chúng ta cũng chỉ tình cờ có mặt ở đây mà thôi. Chẳng lẽ các hạ chính là Quỷ sứ trấn thủ Minh giới?" Nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhưng không mảy may biến sắc. Hắn nhoẻn miệng cười.

"Xem ra các ngươi quả thực không định rời đi. Vậy thì hãy vĩnh viễn nằm lại. Bày trận…Thập Phương Xuyên Tâm!" Thanh âm của nam tử trung niên hắc bào lập tức trở nên cực kỳ băng hàn. Gã phất tay rút ngọn Chiến thương trên lưng ra, rồi dứt khoát chĩa về phía trước.

Vừa dứt lời, phương trận quỷ binh sau lưng gã lập tức chia làm hai tổ, tạo thành phương trận hình dáng như hai mũi khoan. Tụ tập cùng nhau ở một chỗ khiến cho khí tức của đám quỷ binh trong phương trận trở nên đồng nhất, tuy hai mà một, lập tức hợp thành chỉnh thể.

Hai phương trận hình mũi khoan liền hóa thành hai mũi tên vừa thô vừa to

phóng tới chỗ Hàn Lập và Đề Hồn với tốc độ nhanh đến bất khả tư nghị. Chỉ trong chớp mắt, chúng đã ập đến trước mặt hai người, mang theo một luồng quỷ khí khổng lồ, hư không phía trước cơ hồ bị xé rách tả tơi.

Đề Hồn không kịp đề phòng, thân hình lảo đảo đứng không vững, bỗng chốc bị thổi bay ra ngoài.

Còn Hàn Lập vẫn cứ sừng sững bất động. Tuy có chút thất kinh trước trận pháp lợi hại của đám quỷ vật, nhưng khí thế toàn thân hắn ngay lập tức điên cuồng đề thăng. Lòng bàn tay bộc phát hai luồng kim quang cực kỳ chói mắt, rồi một thanh lôi kiếm vàng rực thình lình hiện ra.

Sau một hồi gào rít xùy xùy, mấy trăm luồng kiếm khí kim sắc áo ào tuôn ra, hội tụ trước mặt Hàn Lập, tạo thành một vòng xoáy màu vàng, vừa vặn ngăn cản hai mũi khoan vừa thô vừa to do quỷ vật tạo thành.

"Ầm ầm"…

Chấn động cường đại hóa thành vô số khí lưu phong bạo vô cùng mạnh mẽ, càn quét khắp bốn phương tám hướng.

Hai mũi tên đen kịt lập tức bị chặn đứng, rồi bị chấn bay ngược lại phía sau. Mặc dù sau đó, hắc quang có lúc ẩn lúc hiện, luồng quỷ khí cũng bị xáo trộn cuồn cuộn, nhưng không hề tan vỡ.

Mà Hàn Lập cũng bị dư chấn bức lui hai bước mới có thể đứng vững.

Đúng lúc này, hư không phía sau hắn khẽ động, một luồng thương ảnh âm u lăng không xuất hiện, lấy thế như độc xà thổ tín đâm vào hậu tâm Hàn Lập.

Kim lôi lóe lên, một thanh lôi kiếm khác cũng theo đó mà xuất hiện ở sau lưng hắn, dường như đã sớm tiềm phục ở chỗ này, ngăn chặn thương ảnh len lén tập kích.

Lại "oanh" một tiếng!

Hai vầng hào quang nhất kim nhất ám với uy thế vô song thình lình bộc

phát giữa không gian tăm tối trong lòng đất.

Luồng thương ảnh âm u bị chấn văng đi. Thân hình gã nam tử trung niên hắc bào tùy thời xuất hiện với gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Hàn Lập bị đánh văng một lần nữa, thân hình cấp tốc bay ngược về phía sau. Nhưng hắn đã kịp thời phất tay áo, một đoàn kim quang bay vọt ra, hóa thành một thân hình thiếu nữ vàng rực, đúng là Kim Đồng.

"Ngươi và Đề Hồn cùng nhau thu thập chiến trường bên kia!" Hàn Lập truyền âm ra lệnh cho Kim Đồng.

Chưa dứt lời, hắn đã tự mình chặn đứng thế lui, sau đó phóng về phía trước công kích gã nam tử trung niên hắc bào.

Hai thanh lôi kiếm vàng rực cũng theo đó mà bay vọt tới, trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt địch nhân. Đồng thời, kích thước của hai thanh kim kiếm cuồng trướng gấp trăm lần, đan chéo nhau tựa như một chiếc kéo, từ hai bên trái phải kẹp lấy thân hình gã trung niên áo đen.

Cây chiến thương trong tay gã đại phóng hắc mang, rồi bất chợt xoay tròn, sau đó phóng về phía đối diện với khí thế cực kỳ hùng hổ, vừa vặn đúng vào thời điểm hai thanh cự kiếm vàng rực giao nhau.

"Oanh" tiếng kim khí va chạm cực kỳ chói tai!

Thế công của hai thanh cự kiếm vàng rực lập tức khựng lại giữa không trung. Gã trung niên hắc bào cũng mượn lực phản chấn mà thối lui.

Thấy vậy, Hàn Lập lập tức xuất thủ, miệng lầm rầm niệm pháp quyết.

Hai thanh cự kiếm bất chợt đại phóng kim quang, phóng ra hai luồng lôi điện vàng rực vừa thô vừa to. Bởi vì khoảng cách quá gần, nên gã nam tử hắc bào hoàn toàn không phản ứng kịp, tiếp tục bị kim lôi đánh trúng.

Một vầng kim quang vô cùng chói mắt vô thình lình hiện ra giữa hư không, bao phủ hoàn toàn phạm vi hơn mười dặm.

Âm phong và hàn khí bên trong quang cầu hoàn toàn bị hủy diệt, không mảy may còn lại chút gì. Từng đạo từng đạo hồ quang vàng rực không ngừng du tẩu, kịch liệt chớp động.

Nhưng vào thời khắc này, một quang cầu hắc ám lăng không hiện thế. Tầng tầng lớp lớp điện hồ kim sắc đang du tẩu tại khu vực phụ cận bị hắc quang thu hút, rồi lập tức thôn phệ tựa như cá voi hút nước.

Tiếp đó, thân hình gã nam tử hắc bào lại âm u xuất hiện. Y phục toàn thân vẫn gọn gàng ngăn nắp, cả người không mất lấy một sợi tóc. Ống tay áo bên phải của gã hiện đang có hắc quang chớp động liên tục, phát ra một luồng hấp lực kỳ quái, chính là ngọn nguồn của quang cầu hắc ám kia.

Trong chớp mắt, toàn bộ kim lôi đã chui cả vào ống tay áo gã trung niên hắc bào.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Đô Thiên Thần Lôi không chỉ có lực phá hoại cực mạnh. Đặc tính Thuần Dương Chí Cương của nó có khả năng khắc chế trời sinh đối với hết thảy lực lượng âm quỷ. Vậy mà giờ đây, Đô Thiên Thần Lôi lại bị người khác dễ dàng thu lấy.

Tuy đủ loại ý niệm đang xoay vần trong đầu, nhưng không vì vậy mà Hàn Lập đình chỉ công kích. Pháp quyết trên tay hắn lại biến đổi. Hai cự kiếm vàng rực run rẩy một hồi, sau đó hóa thành mấy trăm vệt kiếm ảnh rợp trời, như mây như sương ập xuống đầu gã trung niên hắc bào.

Ngọn chiến thương trong tay gã trung niên hắc bào rung lên bần bật. Mũi thương run run huyễn hóa ra vô số tinh điểm âm u, lập tức lao vào tranh phong cùng cơn mưa kiếm ảnh vàng rực, không chút yếu thế.

Tiếng kim khí giao phong đan vào nhau chát chúa, vang vọng khắp hư không.

Đồng thời, Đề Hồn và Kim Đồng cũng đang quần đấu với hai đội quỷ binh.

Kim Đồng đã hiện ra bản thể Phệ Kim Tiên, tập trung công kích một đội quỷ binh.

Tuy nhiên, chiến ý của nàng dường như không cao. Nàng chỉ đang ỷ vào thân thể kim cang bất hoại của mình để tham chiến, không muốn ly khai, cũng không dốc toàn lực công kích.

Mặt khác, thân ảnh Đề Hồn đang không ngừng nhoang nhoáng chớp động, bộ dáng tựa như vô cùng hưng phấn. Nàng lại tung ra một trảo chộp vào hư không.

Một trận thanh âm trầm đục vang lên, giữa không trung thình lình hiện ra một cự trảo đen kịt chẳng khác nào một tòa tiểu sơn tản mát hắc khí ngập trời, chộp xuống đầu đạo quỷ binh hình mũi khoan còn lại, đúng là U Minh Quỷ Trảo.

Một luồng áp lực kinh thiên ầm ầm hạ xuống. Hư không trong phạm vi hơn mười dặm xung quanh Quỷ Trảo lập tức đóng băng. Không khí nơi đây dường như đã biến thành cương thiết, thế công của đội quỷ binh lập tức bị đình chỉ.

Một khắc sau đó, hắc mang đại thịnh trên đầu đội quỷ binh, lập tức giải phóng bọn chúng khỏi áp lực kinh người kia.

"Biến trận!" Một tên Quỷ vật Thái Ất cảnh đứng ở giữa đội hình quỷ binh đột nhiên gầm lên

Trong tay gã Quỷ vật này là một cây đại kỳ đen tuyền. Đại kỳ vung lên phần phật, tản mát từng đạo từng đạo hắc phong, dung nhập vào hắc mang do đội quỷ binh tạo thành.

Hình thái mũi khoan của đội quỷ binh lập tức kéo dài, hóa thành một đầu Ma long hắc sắc, cuốn lấy U Minh Quỷ Trảo màu đen đang hạ xuống, duy trì trạng thái giằng co giữa không trung, khiến Quỷ Trảo nhất thời không thể hạ xuống.

Đề Hồn thấy vậy nhưng cũng chẳng coi vào đâu. Khuôn miệng xinh xắn chợt hé nụ cười, rồi đột ngột phùng má, mãnh liệt thổi ra một hơi.

Một chùm hắc lôi theo đó bay vọt ra, cấp tốc cuốn lấy phần đuôi Ma long.

Bởi vì chiến đấu kéo dài, hắc quang hộ thể đang bao trùm đội hình quỷ binh đã bị bào mòn không ít. Giờ lại bị chùm hắc lôi cuốn lấy, Hắc long điên cuồng giãy dụa mấy lượt, rốt cuộc cũng phải tan vỡ.

Hắc lôi cấp tốc càn quét khắp đội hình quỷ binh, cuốn theo không ít quỷ vật.

Tên Quỷ vật Thái Ất cảnh đùng đùng nổi giận gầm lên mấy tiếng. Đại trong tay gã điên cuồng vũ động, đội hình quỷ binh lập tức khôi phục trạng thái Ma long. Vô số kiếm khí như lưu tinh phóng ra, điên cuồng công kích chùm hắc quang của Đề Hồn.

Nhưng lũ kiếm khí kia còn chưa kịp đến nơi, chùm hắc quang đã mang theo đám quỷ vật, rồi cấp tốc thối lui, bị Đề Hồn há miệng nuốt chửng.

Mục quang Đề Hồn ánh lên vẻ say mê. Hào quang quanh thân nàng liên tục chớp động, mơ hồ đậm đặc thêm một chút.

"Đây là…" Gã nam tử trung niên vận hắc bào đang cùng Hàn Lập giao thủ ở phía xa vừa chứng kiến cảnh Đề Hồn thôn phệ Quỷ vật thì lập tức biến sắc, thốt lên.

Thừa dịp gã kia phân tâm, Hàn Lập hóa thành một luồng kim ảnh xông vào giữa tầng tầng lớp lớp thương ảnh, cấp tốc áp sát kẻ địch.

Song thủ liên tục biến hóa đủ loại pháp quyết. Kim quang lóe lên sau lưng Hàn Lập, Chân Ngôn Bảo Luân thình lình hiện ra, nhanh chóng xoay tròn.

Bảo Luân tỏa ra vô số gợn sóng màu vàng, bao trùm thân hình gã nam tử hắc bào.

Nhưng Hàn Lập vừa động thì đã bị gã phát hiện, thân hình cấp tốc thối lui.

Vậy mà tốc độ của gã còn mau lẹ hơn nhiều so với Hàn Lập.

Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng được kéo dãn. Ngay cả lực lượng của Chân Ngôn Bảo Luân cũng không thể níu chân gã.

Thân pháp của gã trung niên vận hắc bào vô cùng quỷ dị. Chỉ trong khoảnh khắc, gã đã xuất hiện bên bờ vực sâu phía trước, miệng phát ra một tiếng thét dài bén nhọn.

Hai đội quỷ binh đang giao thủ cùng Đề Hồn và Kim Đồng nhận lệnh lập tức rút quân, cấp tốc chạy về phía gã nam tử hắc bào vừa biến mất.

"Chủ nhân, mau giúp ta thu thập một ít Quỷ vật." Đề Hồn có chút khẩn trương, lập tức truy đuổi, đồng thời lớn tiếng hô hoán.

Hai đội quỷ vật đang ào ào tháo chạy trước mặt Hàn Lập. Hắn chẳng nói chẳng rằng, giơ tay bấm niệm pháp quyết. Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng hắn bừng lên hào quang gấp bội, vô số gợn sóng màu vàng bao phủ gần trăm đầu quỷ vật vào trong.

Chân Ngôn Bảo Luân hiện giờ đã gần như thực thể, uy năng hơn trước rất nhiều. Những quỷ vật bị gợn sóng màu vàng phủ lên hoàn toàn trở nên bất động, đứng yên tại chỗ.

Lũ quỷ vật xung quanh chẳng hề để ý đến đồng bọn đang bị giam cầm, chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy, trong chớp mắt đã tụ tập bên cạnh gã trung niên nam tử vận hắc bào.

Ở phía xa, Gã lạnh lùng nhìn Hàn Lập và Đề Hồn một cái thật sâu, sau đó thân hình liền biến mất trong vực sâu, không để lại chút dấu vết.

Đội hình quỷ vật lập tức theo sát, nhao nhao bay vào trong vực sâu.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao lũ quỷ vật bỗng nhiên rút lui?" Kim Đồng đã khôi phục nhân hình, đáp xuống bên cạnh Hàn Lập, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Không biết!" Hàn Lập chỉ nhíu mày.

Cùng đối phương giao thủ ngắn ngủi vài chiêu, hắn phát hiện thực lực của gã trung niên hắc bào kia tuyệt không thấp hơn mình. Nếu như đối phương phụ trách trấn thủ nơi này, vậy thì phải không dễ dàng rút lui mới đúng.

Chẳng lẽ còn có nguyên nhân nào khác?

"Chủ nhân, mau thu hồi Bảo Luân." Đề Hồn vừa đáp xuống, cũng chẳng thèm để ý đến gã địch nhân thần bí kai, đã rối rít la lên, nước miếng giàn dụa.

Hàn Lập lắc đầu cười khổ, liền bấm niệm pháp quyết thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân.

Gần trăm quỷ vật vừa khôi phục hành động đã hò nhau bỏ chạy tứ tán, nhưng đều đã chậm. Một luồng Linh vực âm u thình lình hạ xuống, bao phủ toàn bộ quỷ vào trong. Thân thể bọn chúng như rơi vào vũng bùng, cử động vô cùng khó khăn.

Đề Hồn há miệng khẽ hút một cái, Linh vực màu đen cấp tốc thu nhỏ lại. Cả đám quỷ vật cũng bị Linh vực màu đen chậm rãi thôn phệ.

Linh vực của Đề Hồn rốt cuộc hóa thành một quang cầu hắc ám lớn chừng quả đấm, chui tọt vào trong miệng nàng.

Hắc quang quanh thân Đề Hồn theo đó mà chập chùng không ngừng, tỏa ra vô số gợn sóng màu đen khuếch tán khắp bốn phương tám hướng. Một lúc lâu sau, tất cả mới bình thường trở lại.

Khí tức của Đề Hồn lúc này đã được tăng cường không ít, mơ hồ chạm tới đỉnh phong của Đại La cảnh Sơ kỳ.

"Được rồi! Mặc dù không rõ vì sao kẻ kia đột nhiên rút lui, nhưng gã tự mình ly khai cũng tốt. Đi! Chúng ta cũng xuống dưới dò xét một chút. Xem xem rót cuộc dưới vực sâu này có vật gì." Hàn Lập khoát tay một cái, dẫn đầu tiến vào vực sâu.

Đề Hồn và Kim Đồng cũng vội bám theo.

Kết quả, ba người vừa tiến vào vực sâu liền cảm thấy thân mình như đứng dưới một thác nước cực kỳ hùng vĩ. Cả ba bị một luồng cự lực bao bọc, cấp tốc chìm sâu vào bóng tối.

Lực lượng này dường như vô biên vô hạn. Ngay cả tồn tại Đại La có thực lực mạnh mẽ như ba người Hàn Lập, dưới luồng cự lực này cũng không thể kháng cự mảy may. Cả ba người đều không thể tự chủ, mặc cho thân hình rơi xuống vực sâu vạn trượng

------oOo------

Chương 1279: Dò xét U Minh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập cảm thấy thân thể không bị khống chế không ngừng rơi xuống dưới, tâm niệm chuyển động, toàn lực vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc, điều động tất cả lực lượng thể nội để ổn định thân hình.

Nhưng lực lượng chung quanh thực sự quá lớn, hắn cảm thấy chính mình giống như mảnh lá khô trong sóng lớn giang hà, thân bất do kỷ bị kéo xuống bóng tối sâu không lường được.

Nguồn lực lượng này lúc đầu kéo thẳng tắp xuống dưới, nhưng rất nhanh bắt đầu vặn vẹo, kéo trái kéo phải thân thể Hàn Lập, khiến cho hắn cảm thấy trời đất quay cuồng.

Về sau, hắn từ bỏ giãy dụa, chỉ che lại mấy chỗ yếu hại trên thân, đồng thời thả thần thức ra không ngừng dò xét tình huống chung quanh, đồng thời khóa chặt Kim Đồng và Đề Hồn.

May mắn chính là, hắn còn có thể cảm ứng được vị trí Kim Đồng và Đề Hồn, chỉ là có chút lơ lửng không cố định, tựa hồ lúc xa lúc gần.

Lần giày vò này cũng không biết trải qua bao lâu, thân thể Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, giống như bị ném xuống đất.

Lập tức "Bịch bịch" hai tiếng trầm đục, hai bộ thân thể nện ầm ầm trên thân Hàn Lập, chính là Kim Đồng và Đề Hồn.

Đề Hồn còn tốt, Kim Đồng thì thân thể cứng rắn giống như cục sắt, đập cho Hàn Lập trợn trắng mắt lên. 😂

"Chủ nhân, người không sao chứ?" Đề Hồn vội vàng đứng lên.

"Đại thúc, ta không cố ý!" Kim Đồng im ắng đứng lên, trong mắt cũng hiện lên một tia áy náy.

"Không sao, may mắn xương cốt ta rắn chắc. Đúng rồi, các ngươi nhìn xem, đây là nơi nào?" Hàn Lập khoát khoát tay, đứng dậy nhìn xung quanh.

Giờ phút này ba người đứng trong một mảnh hoang mạc, bầu trời đen kịt một màu, ánh sáng phi thường ảm đạm, ngoại trừ mười, hai mươi dặm chung quanh có thể miễn cưỡng nhìn thấy, xa hơn chút nữa thì tối tăm mờ mịt, hoàn toàn nhìn không thấy.

Âm phong chung quanh gào thét phẫn nộ, âm thanh quỷ lệ chói tai tùy thời có thể nghe, hàn phong thấu xương, khí âm hàn ở khắp mọi nơi, so với Lạc Phách Kinh Phong nồng đậm gấp mấy lần.

Hàn Lập và Kim Đồng nhíu mày, tự mình vận khởi lực lượng pháp tắc bảo vệ toàn thân, lúc này mới chống lại khí âm hàn chung quanh ăn mòn.

Mà Đề Hồn chẳng những không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy thư sướng với âm hàn quỷ khí nồng đậm không gì sánh được của nơi này.

"Nhìn tình hình này, nơi đây hẳn là U Minh giới, làm chúng ta gặp nhiều trắc trở như vậy, cuối cùng cùng đã đến." Đề Hồn vuốt vuốt bụng, chắc chắn nói.

"Nơi này quả nhiên chính là U Minh giới." Hàn Lập như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Mặc dù hắn không cho rằng Đề Hồn đã từng đi qua U Minh giới, nhưng chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy Đề Hồn phán đoán sẽ không sai.

"Bất kể thế nào, động tĩnh chúng ta vừa mới rơi xuống chỉ sợ đã làm một ít tồn tại nơi đây chú ý, ai biết nơi này có nguy hiểm gì, hay là trước đi qua chỗ khác đã." Kim Đồng nhắc nhở.

Hàn Lập và Đề Hồn tự nhiên không dị nghị gì.

Tình huống bốn phương tám hướng chung quanh đều giống nhau, ba người bàn bạc một chút, liền chọn đại một cái hướng, nhanh chóng phi độn rời đi.

Ba người Hàn Lập vừa rời đi chưa đến nửa nén hương, hơn mười bóng đen liền từ nơi xa bay vụt tới, chìn kỹ chính là quỷ vật nửa người nửa thú, ngoại hình cũng không giống Câu Hồn sứ giả, hay nam tử trung niên mặc hắc bào và quỷ binh dưới trướng gã.

Những quỷ vật nửa người nửa thú này vây quanh chỗ ba người vừa rơi xuống, hung hăng ngửi ngửi, trên mặt lộ vẻ hưng phấn.

Sau đó hơn phân nửa mười mấy đầu quỷ vật này đằng không bay lên, đuổi theo hướng ba người Hàn Lập, chỉ có một đầu quỷ vật lưu lại, ngửa đầu phát ra tiếng gào rít bén nhọn.

Sau một lát, nơi xa chân trời hiện ra một mảng lớn mây đen liền trời tiếp đất, nhanh chóng bay tới.

Trong mây rõ ràng là từng đầu quỷ vật bay vụt đến, lúc nha lúc nhúc, không biết nhiều bao nhiêu, đều đuổi theo hướng ba người Hàn Lập.

...

Ba người Hàn Lập im ắng phi hành tới phía trước, hoàn cảnh nơi đây lạ lẫm, con đường phía trước an nguy chưa biết, nên ba người bay cũng không nhanh.

Hàn Lập vừa phi độn, vừa tản ra thần thức cảm ứng tình huống chung quanh, đồng thời vận chuyển Cửu U Ma Đồng, trong mắt bắn ra hai đạo tử quang, nhìn tới phía trước.

Khí âm hàn trong hư không quá mức dày đặc, ảnh hưởng lớn đến thần thức khuếch tán ra, chỉ có thể miễn cưỡng khuếch tán ra chừng trăm dặm, xa hơn thì không thể tiếp tục được nữa.

Ngược lại Cửu U Ma Đồng của hắn nhìn được xa hơn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn ra khoảng năm trăm dặm.

Lông mày Hàn Lập không khỏi nhăn lại, khoảng cách năm trăm dặm nhìn như không gần, nhưng với tu vi bọn hắn căn bản không tính là gì, chớp mắt là có thể bay tới.

"Chủ nhân, hơn một ngàn dặm phía trước có một con sông lớn, nhìn rất quỷ dị." Đề Hồn một bên đột nhiên mở miệng nói.

"Ở ngoài ngàn dặm? Đề Hồn, ngươi có thể dò xét ra bao xa?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, hỏi.

"Âm hàn quỷ khí nơi đây quá nặng, ảnh hưởng rất lớn đối với thần thức của ta, ta toàn lực dò xét, chỉ có thể dò xét ra khoảng hai ngàn dặm." Đề Hồn âm thầm tính toán một chút, nói.

"Kim Đồng, ngươi thì sao?" Hàn Lập nhìn về phía Kim Đồng.

"Ta cũng đã thử dò xét, chỉ có thể nhìn ra bảy tám chục dặm... Đại thúc ngươi thế nào? Nếu ta nhớ không lầm, ngươi lại là lần đầu tiên quan tâm đến phạm vi thần thức của ta." Kim Đồng cản thấy kỳ quái hỏi.

"Không có gì, ta cũng chỉ có thể nhìn ra năm trăm dặm, so với Đề Hồn ngươi thì kém xa, vụ điều tra này liền giao cho ngươi." Hàn Lập nói với Đề Hồn.

"Có lẽ có quan hệ với thể chất của ta. Chẳng biết tại sao, ta luôn cảm giác nơi này cho ta một loại cảm giác quen thuộc... Không vấn đề, cứ giao cho ta." Đề Hồn vỗ ngực nói.

Khoảng cách ngàn dặm chớp mắt đã qua, ba người rất nhanh tới gần sông lớn màu đen mà Đề Hồn nói lúc trước.

Diện tích hắc hà phi thường lớn, ánh mắt Hàn Lập cũng không nhìn thấy điểm cuối, trong sông sóng cả mãnh liệt, cuốn lên từng đoá từng đoá bọt

nước màu đen, chảy xuôi về hạ lưu.

Nhưng cổ quái là, nước sông khí thế hùng hồn to lớn, nhưng không phát ra chút thanh âm nào, lộ ra vẻ vô cùng quỷ dị.

Từng tia từng sợi sương mù màu đen từ trong dòng sông bốc hơi lên, không ngừng phiêu đãng giữa không trung.

Mà giữa không trung cách dòng sông mấy trăm trượng, lơ lửng một tầng mây đen thật dày, chính là sương mù trong sông ngưng tụ thành. Trong mây mơ hồ có thể thấy từng đạo điện quang màu đen chớp động, cho người ta một loại cảm giác bất ổn.

Ba người Hàn Lập ngừng tại bờ sông, không tùy tiện đi tới phía trước.

"Đề Hồn, ngươi có phát hiện bờ bên kia dòng sông này không?" Hàn Lập nhìn Đề Hồn hỏi.

Đề Hồn nghe vậy, trong hai con ngươi hiện ra một tầng hắc quang, nhìn tới phía trước, rất nhanh lắc đầu, nói:

"Không, ta cũng không nhìn thấy bờ bên kia."

"Hắc hà này mênh mông như vậy lại tuôn trào không ngừng, nhưng làm sao lại không có nửa điểm thanh âm? Ta đi thử một chút!" Kim Đồng nói, vung tay lên.

Một đạo kim quang dài trăm trượng bắn ra, trảm vào trong dòng sông, vô thanh vô tức chui vào trong sóng cả, nhưng lại không tóe lên một chút bọt nước nào.

Ba người thấy cảnh này, lông mày đều nhíu một cái.

Kim Đồng phát ra đạo kim quang kia nhìn như bình thường, bên trong lại ẩn chứa uy năng không nhỏ, dù là một ngọn núi cũng có thể chém đứt nhẹ nhàng, nhưng trảm vào con sông này vậy mà không có một chút phản ứng.

"Trong con sông này ẩn giấu quỷ khí phi thường khổng lồ, mà lại có hiệu quả ăn mòn rất mạnh, tốt nhất đừng để bị nhiễm vào." Đề Hồn nhìn hắc hà, chậm rãi nói ra.

"Đại thúc, làm sao bây giờ? Chúng ta nghĩ cách vượt qua hắc hà, hay là đi dọc theo bờ sông?" Kim Đồng nhìn về phía Hàn Lập hỏi.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đoàn kim quang từ trong tay áo hắn bay ra, lại là một hạt kim đậu, nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hóa thành một Đạo binh màu vàng lớn gần trượng.

"Đi!" Hàn Lập lần nữa bấm tay điểm một cái, một đạo lôi quang màu vàng bắn ra, dung nhập vào thể nội Đạo binh.

Quanh người Đạo binh màu vàng lập tức hiện ra từng đạo lôi văn màu vàng, khí tức tản ra tăng cường gấp bội, bay về phía hắc hà phía trước.

Nhưng Đạo binh không bay được bao xa, trong mây đen giữa không trung ầm ầm vang lên một tiếng, một tia chớp màu đen to cỡ miệng chén đánh xuống, vô cùng nhanh chóng đánh lên người Đạo binh màu vàng.

Toàn thân Đạo binh màu vàng lập tức biến thành màu đen kịt, tất cả ba động linh lực đều biến mất không còn tăm tích, phảng phất một hòn đá màu đen rớt xuống, rơi vào trong dòng sông màu đen.

Dòng sông trong nháy mắt sôi trào, vô số thanh âm quỷ khiếu chói tai phô thiên cái địa truyền đến.

Chỉ thấy trong dòng sông màu đen bỗng nhiên toát ra vô số trùng xà quái vật đáng sợ dữ tợn, lập tức bao phủ Đạo binh. Nương theo âm thanh làm cho da đầu người tê dại, thân thể Đạo binh trong nháy mắt sụp đổ, bị xé rách thành vô số khối, sau đó bị những xà trùng quái vật kia thôn phệ hầu như không còn.

Ba người Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều biến đổi.

Những xà trùng quái vật kia hung ác không gì sánh được lập tức nhìn ba người Hàn Lập trên bờ, tựa hồ hận không thể thôn phệ hết thảy ba người. Bất quá cuối cùng bọn chúng cũng không nhào tới, mà chui vào dưới nước, rất nhanh biến mất tung tích.

Hắc hà rất nhanh lại lần nữa khôi phục bình tĩnh, im ắng chảy xuôi, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Xem ra muốn vượt qua sông này cũng không dễ." Kim Đồng có chút u sầu nói.

"Tia chớp màu đen trong mây tựa hồ có tác dụng ăn mòn tiên linh lực, cho dù ngươi ta bị đánh trúng, chỉ sợ cũng không dễ chịu. Hay là trước đi dọc theo sông lớn tiến lên một đoạn thời gian, nhìn xem tình huống rồi hẵng tính. Đúng rồi, Đề Hồn, Diêm La Chi Đỉnh kia trước đó có công hiệu chỉ dẫn, lại tế ra xem." Hàn Lập gật đầu nói, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói.

"Đúng rồi, xém chút quên mất chuyện này." Ánh mắt Đề Hồn sáng lên, phất tay tế ra Diêm La Chi Đỉnh.

Diêm La Chi Đỉnh nhẹ nhàng trôi nổi trước người Đề Hồn, toả ra quang mang sáng gấp mấy lần ngày thường, tựa hồ đang cộng hưởng với quỷ khí âm trầm nơi đây, nhưng lại không chỉ dẫn phương hướng.

"Xem ra đỉnh này chỉ cảm ứng được khí tức nơi đây, dẫn chúng ta tới, cũng không có ý nghĩa nhiều." Đề Hồn thở dài nói.

"Bất quá nhìn Diêm La Chi Đỉnh phản ứng, hơn phân nửa là được sinh ra tại đây, có thể có liên quan càng sâu hơn... Tóm lại, chúng ta hẳn là không có tìm nhầm nơi." Hàn Lập lại không nhụt chí, ngược lại mỉm cười nói.

Diêm La Chi Đỉnh nếu thuộc về nơi đây, vậy Diêm La Chi Phủ cũng rất có khả năng ở chỗ này.

"Chủ nhân nói cũng đúng, nếu thế, vậy chúng ta hảo hảo thăm dò nơi này

một chút." Đề Hồn gật đầu nói.

Ba người thương nghị một lát, quyết định đi về hướng thượng du hắc hà.

Vào thời khắc này, sắc mặt Đề Hồn đột nhiên biến đổi.

"Không tốt, có rất nhiều quỷ vật đang bay tới nơi này!"

Thanh âm Đề Hồn vừa dứt, nơi xa chân trời vang lên một trận thanh âm như sấm rền, vô số quỷ vật giống như sóng dữ chen chúc đến, khí thế hung mãnh, thật sự nghe rợn cả người.

Vô số âm thanh rống to, gào rít truyền đến, tràn ngập cả phiến thiên địa.

"Nghênh chiến."

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, toàn thân bỗng nhiên đại thịnh kim quang, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trống rỗng xuất hiện quanh người hắn, trên mỗi chuôi phi kiếm đều quấn quanh lôi điện màu vàng thô to.

------oOo------

Chương 1280: Tượng đá trên cầu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hàn Lập vung tay áo một cái, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác bắn ra, lơ lửng không trung trước ba người, đặt song song như một đường thẳng.

Theo Hàn Lập bấm niệm pháp quyết điểm một cái, những phi kiếm này đồng thời quay tít một vòng, mảng lớn lôi quang màu vàng lao xuống nở rộ ra, biến thành một mảnh kiếm mạc lôi điện to lớn gần ngàn trượng, ngăn sau lưng ba người.

Cùng lúc đó, trên thân Kim Đồng loé lên kim quang, trong nháy mắt hóa thành hình dạng Phệ Kim Tiên. Đề Hồn thì hai tay nhấc lên, lòng bàn tay đại thịnh hắc mang, đồng thời tế ra U Minh Quỷ Trảo và Tán Hồn Quỷ Địch.

Ba người vừa mới làm xong hết thảy, chằng chịt quỷ vật giống như thủy triều lao tới.

Những quỷ vật này có bộ dáng khác nhau, hình thù kỳ quái, thậm chí có loại căn bản không thấy hình thể, tản ra khí tức cao thấp không đều. Xông lên phía trước nhất là quỷ vật đê giai Chân Tiên cảnh trở xuống chiếm tuyệt đại đa số, nhưng trong đó không thiếu cấp Kim Tiên, thậm chí Thái Ất.

Bởi vì số lượng nhiều đến kinh người, hội tụ vào một chỗ, khí thế cũng cực kỳ kinh người.

Quỷ vật đầy trời hung hăng đụng vào kiếm mạc lôi điện, phát ra các loại công kích, đánh vào trên kiếm mạc.

Lập tức, trên kiếm mạc cuồng thiểm lôi quang, toàn bộ kiếm mạc rung động không thôi.

Hàn Lập không đổi sắc, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Trên kiếm mạc nổi lên từng điểm sáng màu vàng óng, sau đó vô số kiếm khí lôi điện phun ra, trảm lên những quỷ vật kia.

Trong lúc nhất thời, thanh âm tư tư đại tác, tiếng quỷ khóc kêu rên liên tiếp!

Đô Thiên Thần Lôi có lực phá hoại cực mạnh, lại có công hiệu khắc chế quỷ vật, lập tức mảng lớn quỷ vật đê giai xông lên đầu tiên bị kiếm khí xoắn nát, biến thành trận trận khói xanh biến mất.

Quỷ vật tiếp theo do một ít quỷ vật cao giai dẫn đầu, không dừng lại chút nào, tiếp tục xông tới.

Những quỷ vật kia tựa hồ rất kiêng kị với hắc hà, không dám tới gần, chỉ đánh từ chính diện và hai bên trái phải. Vậy nên ba người Hàn Lập cũng không phải hai mặt thụ địch.

Chỉ là ánh mắt nhìn ra sau lưng, lại là một mảnh âm u đen tối nhìn như vô cùng vô tận.

Tình huống nơi đây không rõ, nếu tùy tiện lui lại, liệu có chạm đến cấm chế khác, thậm chí trêu chọc tồn tại nào khác, cũng còn chưa biết chừng.

Hàn Lập nhíu mày, không nói một lời tiếp tục thôi động kiếm mạc phòng ngự.

Mặc dù Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tạo thành lôi điện kiếm mạc lợi hại vô địch, nhưng quỷ vật thực sự quá nhiều, từng đợt từng đợt vọt tới, kiếm mạc rất nhanh bị suy giảm.

Đề Hồn và Kim Đồng khẩn trương, mấy lần muốn tiến lên hỗ trợ, lại bị Hàn Lập truyền âm ngăn cản, để các nàng bảo tồn thực lực.

Vào thời khắc này, một tiếng rít vang lên, tiếng quỷ khiếu phô thiên cái địa chung quanh cũng bị ép xuống.

Thế công của quỷ vật điên cuồng công kích dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng ngưng kết với nhau, hình thành bốn năm chiến trận hình kiếm to lớn.

Ô ô ô!

Những chiến trận này nhanh chóng xoay tròn, phảng phất từng cái mũi khoan, sau đó đột nhiên phóng tới kiếm mạc màu vàng.

Lập tức kim quang và hắc mang bộc phát ra hào quang chói mắt, giống như pháo hoa nở rộ ra.

Kiếm mạc màu vàng "Răng rắc" một tiếng, theo âm thanh đó vỡ vụn, ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nổi lên, xoay một vòng bắn ngược trở về, lôi quang phía trên hơi ảm đạm, tựa hồ linh tính bị tổn thương không nhẹ.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, vung tay lên, thu hồi ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia vào thể nội ôn dưỡng, sau đó xòe năm ngón tay, nắm lại hư không.

Ba mươi sáu chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm khác thủ hộ bên cạnh hắn lập tức nổ bắn ra, hóa thành ba mươi sáu đạo kim quang chói mắt, chính diện chém về phía quỷ vật đang bay nhào đến.

Xoẹt xoẹt, tiếng duệ khiếu bạo liệt vang lên, gần trăm con quỷ vật bị chém chết, hóa thành khói xanh biến mất, nhưng lại có càng nhiều quỷ vật bay nhào tới.

Kim Đồng và Đề Hồn thấy cảnh này, không thể tiếp tục chờ đợi nữa, lập tức xuất thủ.

Đề Hồn tế ra U Minh Quỷ Trảo, phía trên "Phốc" một tiếng, dấy lên ngọn lửa màu đen cháy hừng hực, trong hỏa diễm ẩn ẩn truyền ra thanh âm lệ quỷ nhe răng cười, chụp vào quỷ vật bên trái.

Quỷ vật bay nhào đến bị U Minh Quỷ Trảo trảo một cái, lập tức bạo liệt ra, trong hỏa diễm biến thành tro tàn.

Nàng cũng thổi lên Nhiếp Hồn Quỷ Địch, từng luồng từng luồng sóng âm màu đen từ trên quỷ địch bắn ra, hóa thành vô số âm đao âm kiếm, trảm vào đám quỷ vật, lập tức chém chết không ít quỷ vật.

Đề Hồn dùng quỷ trảo, quỷ địch đánh giết địch, đồng thời trong miệng cũng phun ra hào quang màu đen, không ngừng quấn lấy quỷ vật chung quanh thôn phệ

So sánh với Hàn Lập và Đề Hồn, công kích của Kim Đồng thì tính hiệu quả cũng không quá lớn.

Hai chân trước nó vung lên, mấy chục đạo tinh quang lạnh lẽo nổ bắn ra, chém về phía quỷ vật bên phải, lập tức cắt chém vỡ nát mảng lớn quỷ vật.

Nhưng ngoại trừ số ít quỷ vật có thân là thực thể bị chém giết, các loại quỷ vật u linh, âm hồn phảng phất vô sự, mặc dù bị cắt nát thân thể, nhưng lập tức ngưng tụ thành hình, tiếp tục bay nhào tới.

Kim Đồng thấy cảnh này, ánh mắt trầm xuống, thân hình khổng lồ đột nhiên chia ra, một nửa hóa thành một mảnh kim vân.

Một nửa người khác loé lên kim quang, hóa thành một con Phệ Kim Tiên nhỏ hơn.

Trong kim vân rõ ràng là vô số Phệ Kim Trùng lớn chừng hạt gạo, phô thiên cái địa phóng tới những u hồn quỷ vật kia, chăm chú đính trên thân những u hồn quỷ vật đó. Mặc kệ chúng thi pháp thế nào, cũng không vùng thoát được.

Vô số Phệ Kim Trùng nhanh chóng thôn phệ. Những u hồn quỷ vật kia trong nháy mắt bị thôn phệ hầu như không còn, chỉ là tốc độ có vẻ hơi chậm chút. Những quỷ vật theo sau mãnh liệt cuốn đến, không ngừng ép đến những Phệ Kim Trùng phía trước.

Hàn Lập thấy cảnh này, năm ngón tay liên động.

Lập tức mấy trăm đạo kiếm khí lôi điện bắn ra, trảm lên quỷ vật phía bên phải, càn quét những u hồn quỷ vật kia gần nửa, để Kim Đồng nhẹ nhàng thở ra.

Ba người mặc dù chặn lại quỷ vật đầy trời trùng kích, áp lực cũng không nhỏ. Mà bốn phương tám hướng liên tục không ngừng có quỷ vật tụ đến, tựa hồ vô cùng vô tận.

"Đáng chết, những quỷ vật này sao lại nhiều như vậy? Chủ nhân, làm sao bây giờ?" Đề Hồn hỏi.

"Thay vì lưu lại nơi này làm bia ngắm, không bằng mạo hiểm, rút lui dọc theo hắc hà đi." Hàn Lập hơi trầm ngâm, nói.

Thế là ba người vừa đánh vừa lui, tiến dọc theo hướng thượng du hắc hà.

"Các ngươi xem, phía trước có cây cầu!" Một lát sau, Đề Hồn đột nhiên kinh hỉ kêu lên.

Hàn Lập quay đầu nhìn lại, phía trước xác thực xuất hiện một cây cầu hình vòm cũ kỹ, vắt ngang trên hắc hà.

Cầu hình vòm có màu đỏ sậm, kéo dài về hướng hắc hà đối diện, chui vào bóng tối phía trước, không biết dài bao nhiêu.

Trên cầu mấp mô, không biết bao nhiêu chỗ hư hại, tràn ngập tuế nguyệt tang thương. Bất quá nhìn toàn thể cũng coi như hoàn chỉnh.

"Grào!"

Vào thời khắc này, những quỷ vật kia đột nhiên như phát điên, điên cuồng đánh tới bọn hắn, thế công mãnh liệt gấp bội, áo lực dồn lên ba người đại tăng.

Hàn Lập vung tay lên, một vệt kim quang từ trong tay bắn ra, rơi vào trên cầu đá, hóa thành một Đạo binh màu vàng.

Đạo binh chạy dọc theo cầu đá, tiến về phía trước.

Mây đen giữa không trung cũng không phóng xuống lôi điện màu đen, những rắn rết đáng sợ trong sông cũng không ập ra công kích.

"Rút lui lên trên cầu đi." Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, nhãn tình sáng lên, lập tức quát.

Trong lúc nói chuyện, lôi quang màu vàng loá mắt không gì sánh được từ trên cánh tay hắn nở rộ, sau đó hắn phất tay áo vung lên.

Ầm ầm!

Mấy trăm đạo lôi quang thô to quét ngang ra chung quanh, lập tức dọn dẹp sạch sẽ quỷ vật mấy chục trượng chung quanh.

Ba người thừa cơ xông lên cầu đá, Đề Hồn hơi biến sắc, hai chân đột nhiên trở nên rã rời, suýt nữa ngã sấp xuống.

"Không sao chứ?" Hàn Lập dùng một tay đỡ lấy nàng, kéo nàng chạy vội về phía trước.

Những quỷ vật kia tụ tập tại đầu cầu đá, nhìn về phía ba người Hàn Lập tức giận gào thét, cũng không dám bước lên cầu đá một bước nào.

"Trên cây cầu kia tựa hồ có lực lượng áp chế quỷ vật, cũng có chút ảnh hưởng với ta, bất quá không lớn." Đề Hồn hít sâu một hơi, rời khỏi cánh tay Hàn Lập, đứng vững thân thể lên.

Hàn Lập gật gật đầu, dặn dò nàng cẩn thận, tiếp tục chạy nhanh tới phía trước.

Cầu đá hình vòm này, càng đi về trước, khoảng cách với mây đen giữa không trung càng gần, ba người có chút lo sợ bất an. Bất quá mây đen cũng

không phản ứng gì, tựa hồ bị cầu đá che khí tức ba người lại.

"Ồ!" Đề Hồn lần nữa khẽ ồ lên một tiếng.

"Thế nào?" Hàn Lập và Kim Đồng lập tức đề phòng.

"Phía trước trên cầu đá có vật gì đó, tựa như là một pho tượng." Mặt Đề Hồn lộ vẻ cổ quái.

"Pho tượng?" Hàn Lập ngạc nhiên nói.

Ba người tiếp tục đi tới phía trước, rất mau tới trước pho tượng mà Đề Hồn nói.

Pho tượng này hình người, cao chừng ba bốn trượng, toàn thân xám trắng, nhìn tựa hồ là vật liệu đá đặc thù nào đó, không tản mát ra khí tức mảy may.

Cầu đá vốn cũng không rộng, pho tượng đứng ở giữa, ngăn trở hơn phân nửa đường đi.

"Ở nơi này sao lại xuất hiện thứ này chứ?" Đề Hồn dò xét pho tượng phía trước, nói.

Lông mày Hàn Lập cũng hơi nhíu lên, vận chuyển Cửu U Ma Đồng quan sát tỉ mỉ pho tượng xám trắng này.

"Khụ khụ... Lại còn có tu sĩ Chân Tiên giới dám đến đến U Minh giới này, khó có được, khó có được à." Vào thời khắc này, một thanh âm trầm muộn vang lên, rõ ràng là từ trong pho tượng truyền ra, đúng là ngôn ngữ Chân Tiên giới.

Ba người giật mình, vội vàng lùi về phía sau mấy bước.

"Các hạ là ai?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Tên của ta có nói ra, đoán chừng các ngươi cũng không biết. Bất quá ta cũng giống các ngươi, đều đến từ Chân Tiên giới, có thể ở chỗ này gặp

được người đồng hương, thật sự là quá tốt." Trong lời nói pho tượng mang theo vẻ mừng rỡ không cách nào che giấu.

"Ngươi thật sự là người Chân Tiên giới?" Hàn Lập nghe lời này, trong lòng thất kinh, trên mặt lại bất động thanh sắc.

"Ta ở Mậu Thổ Tiên Vực, người Thổ Hoàng tông, vô tình đi vào U Minh giới này. Lại nói, ba vị là ai? Đến U Minh giới này làm gì?" Pho tượng hỏi.

Đầu Kim Đồng bên cạnh đột nhiên khẽ nâng lên, trong mắt hiện lên một tia tinh mang doạ người, nhưng lập tức lại ẩn giấu đi.

Thần sắc biến hoá của Kim Đồng mặc dù chỉ một cái chớp mắt, vẫn bị Hàn Lập nhìn thấy.

"Ba người chúng ta đều là tán tu, cũng không cố định chỗ ở, về phần vì sao tới đây, cũng không khác ngươi, bị một vết nứt không gian thôn phệ, ngẫu nhiên đi tới U Minh giới này." Hàn Lập không nhanh không chậm nói ra.

"Thì ra là vậy, vận khí các ngươi thật đúng là không tốt, lại rơi vào trên Mãnh Quỷ hoang nguyên này, may mà các ngươi có thể trùng sát đi ra." Pho tượng chậc chậc nói.

"Xem ra ngươi tựa hồ biết U Minh giới này không ít?" Hàn Lập hỏi.

"Không tính là hiểu rõ, ta đã lăn lộn một đoạn thời gian ở U Minh giới này rồi." Pho tượng cười hắc hắc nói.

"Các hạ tại sao lại ở trên cây cầu này? Sao lại biến thành tượng đá?" Hàn Lập im lặng một chút, tiếp tục hỏi.

"Ngươi cho rằng ta nguyện ý? Ta đây là trúng bí thuật địch nhân, bị phong ấn ở nơi này." Pho tượng thở dài, nói ra.

Hàn Lập cũng không kinh ngạc, hắn vừa rồi dùng Cửu U Ma Đồng đã nhìn ra, trong tượng đá này có linh lực lưu động, đúng là một loại phong ấn nào đó, phi thường cao minh.

Chỉ là trong phong ấn có cái gì, lấy nhãn lực của hắn cũng nhìn không thấy.

------oOo------

Chương 1281: Chuyện ma quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Khục khục… Ta nói ba vị đạo hữu, bởi vì có câu xa quê hương gặp cố nhân, hãy nể tình chúng ta đều là tu sĩ Chân Tiên giới, lại trả lời các ngươi nhiều vấn đề như vậy, có thể trước cứu tại hạ ra ngoài hay không, sau đó chúng ta lại nói chuyện khác?” Pho tượng hi vọng nói.

“Cứu ngươi cũng không phải là không thể, nhưng chúng ta là người mới đến, muốn nghe ngóng một chút tin tức tình báo liên quan đến U Minh giới, nhờ ngươi hỗ trợ.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

“Chuyện này đương nhiên không vấn đề, bất quá ta cũng chưa đi qua nhiều nơi ở U Minh giới, chỉ tương đối quen thuộc với Hắc Hà Vực này thôi.” Pho tượng vội vàng nói.

“Hắc Hà Vực….là một địa vực của U Minh giới sao? Vậy U Minh giới có tất cả bao nhiêu địa vực?” Hàn Lập thăm hỏi.

“Không sai, U Minh giới vô cùng lớn. Về phần có bao nhiêu địa vực, chỉ sợ người bản địa cũng không biết rõ. Những nơi ta biết chỉ có ba địa vực Hắc Hà Vực, Minh Vực, Diêm La Vực mà thôi.” Pho tượng nói.

Hàn Lập nghe thấy “Diêm La Vực”, trong lòng nhảy dựng lên, nhưng mặt không đổi sắc tiếp tục nói:

“Trước ngươi hãy nói tình huống của Hắc Hà Vực đi.”

“Diện tích Hắc Hà Vực khá rộng, nghe nói không dưới trăm vạn dặm, do có Hắc Hà chảy qua nên mới có tên như vậy. Bên trong Hắc Hà Vực có Mãnh Quỷ Hoang Nguyên, Bất Tử Sâm Lâm, Huyết Ngục Hạp Cốc, mười bảy mười tám chỗ, có rất nhiều quỷ vật cư trú, chủng tộc phức tạp, bất quá linh trí không cao…” Pho tượng nói thao thao bất tuyệt.

Hàn Lập nghe pho tượng nói, đã có đại khái ấn tượng với U Minh giới.

Nơi này và Chân Tiên giới, Ma Vực, Hôi Giới không khác nhau nhiều, cũng có tộc quần đa dạng, phân bố khắp nơi.

“Hắc Hà Vực, Minh Vực, Diêm La Vực, ba đại địa vực này có những nhân vật lợi hại nào? Thực lực ra sao?” Hàn Lập hơi trầm ngâm, hỏi thăm lần nữa.

“Chuyện này ta không rõ lắm, chỉ nghe người ta nói U Minh giới có ba người đứng đầu, lần lượt là Huyết Lệ, Minh Vương, Quỷ Vu, cai quản các phương. Hắc Hà Vực nơi đây thuộc quyền quản lý của Huyết Lệ. Về phần hai đại vực khác thuộc quyền quản lý của ai, ta cũng không rõ lắm. Chủ yếu là do quỷ vật ở U Minh giới có linh trí rất ít, cực khó thăm dò được tình báo… Về phần thực lực của ba người kia, nghe nói đều cực kì cường đại, nhưng rốt cuộc đạt tới trình trạng nào, ta cũng không rõ.” Pho tượng nói ra.

“Về Diêm La Vực, ngươi có biết gì không?” Hàn Lập gật gật đầu, chuyển chủ đề hỏi.

“Diêm La Vực ta chưa từng đi, chỉ nghe nói quỷ tộc ở đó có thực lực rất mạnh, hơn nữa quản lí rất nghiêm khắc, không giống Hắc Hà Vực, tương đối hỗn loạn.” Pho tượng trầm ngâm nửa ngày, sau đó nói ra.

“Ở Diêm La Vực, ngươi có từng nghe nói qua một nơi gọi là Diêm La Chi Phủ không?” Hàn Lập tiếp tục hỏi.

“Diêm La Chi Phủ? Ta mơ hồ trước kia đã từng sưu hồn một con Quỷ vật, trong trí nhớ của nó đã từng thấy địa phương đó, ở gần biên giới Diêm La Vực, dường như rất thần bí.” Pho tượng khẽ giật mình, trầm mặc một lát, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại.

“Ngươi có còn nhớ chỗ đó ở nơi nào không?” Hàn Lập nghe vậy vui vẻ, lập tức truy vấn.

“Ta bị phong ấn ở chỗ này không biết bao nhiêu năm, thời gian quá lâu, rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ, nhưng có thể thử một lần.” Pho tượng nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cũng không tin hoàn toàn, khóe mắt liếc qua một bên, truyền âm hỏi Đề Hồn:

“Đề Hồn, ngươi có cảm giác được lời của người này là thật hay giả không?”

“Người này bị phong ấn, ta không cảm giác được thần hồn của y, bất quá từ giọng điệu của y, hẳn là không nói dối. Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng người này cực kì am hiểu che giấu.” Đề Hồn truyền âm trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cân nhắc, đang muốn hỏi tiếp.

“Ngươi nói ngươi là người của Thổ Hoàng Tông ở Mậu Thổ Tiên Vực, vậy ngươi là đệ tử của mạch nào?” Kim Đồng ở bên bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Hàn Lập và Đề Hồn đều kinh ngạc.

“Vị đạo hữu này chắc cũng biết sơ lược Thổ Hoàng Tông, ta là nhất mạch đệ tử Khổ Trúc Phong ở Thổ Hoàng Tông, bái Phong chủ Khổ Trúc Phong Nhạc Tĩnh làm sư phụ.” Pho tượng sững sờ, sau đó cười nói.

Kim Đồng nghe vậy không hỏi thêm gì nữa, yên lặng mở hai mắt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập mặc dù hiếu kì vì sao Kim Đồng lại hiểu rõ Mậu Thổ Tiên Vực như vậy, nhưng cũng không hỏi nhiều, ngược lại nói ra:

“Được, ta sẽ thả ngươi ra, ngươi dẫn chúng ta đi Diêm La Chi Phủ.”

“Không vấn đề, thành giao!” Pho tượng lập tức cam đoan nói.

Hàn Lập mỉm cười, nói với Đề Hồn bên cạnh: “Đề Hồn, ngươi giúp ta một tay, phá vỡ phong ấn này.”

Đề Hồn gật gật đầu.

“Phong ấn này thực sự không đơn giản, những năm này ta có nghiên cứu một chút, suy nghĩ ra được vài biện pháp, cũng coi như nắm giữ được một ít bí quyết, nếu ngươi cần thì ta sẽ nói cho ngươi?” Pho tượng nói.

“Không cần, phong ấn này tuy cường đại, nhưng trải qua thời gian dài đã yếu hơn trước rất nhiều, ta đã nhìn ra được sơ hở trong đó.” Hàn Lập lắc đầu nói.

Sau đó hắn truyền âm cho Đề Hồn biết chỗ sơ hở, hai người bắt đầu động thủ thi pháp.

Không bao lâu sau, Đề Hồn ở bên trái, Hàn Lập ở bên phải, đồng thời thi pháp, đánh ra một chùm tia sáng về phía pho tượng.

Tiên Linh Lực của Hàn Lập đánh vào phù triện phong ấn bên phải pho tượng, Đề Hồn thì dùng lực lượng pháp tắc của mình bao trùm toàn bộ pho tượng.

Phù lục phong ấn kia dưới sự trùng kích của Tiên Linh Lực, nhảy lên một mầm Lục Hỏa âm u, sau khi thiêu đốt vù vù một lát, hóa thành hai đạo hỏa tuyến, vòng quanh pho tượng một vòng, rồi hợp lại với nhau.

Mà pháp tắc của Đề Hồn không ngừng đưa vào trong cơ thể pho tượng, trên thân nó bắt đầu nổi lên hào quang đỏ tươi, lớp đá bao ngoài pho tượng bắt đầu bong tróc ra từng mảng, cuối cùng triệt để lộ ra thân hình bên trong.

Chỉ thấy bên trong pho tượng bị phong ấn là một nam tử khôi ngô cao chừng ba trượng, cởi trần, cơ bắp trên người phồng lên, làn da đỏ như máu, bên trên có nhiều vòng tròn phù văn cổ quái, thoạt nhìn cảm giác tràn đầy lực lượng nguyên thủy.

Mà càng quỷ dị hơn chính là, trên cổ y chỉ có một vết thương còn đỏ máu dễ làm người khác chú ý, không có đầu, hai vú trên ngực mọc ra hai con mắt màu vàng.

“Đây là thứ quỷ quái gì vậy…” Kim Đồng thấy thế, hít một hơi khí lạnh, thì thào nói ra.

Lông mày Đề Hồn cũng nhíu chặt.

“Gia hỏa này…Hơn phân nửa không phải là người của Tiên Giới.” Ngay lúc Kim Đồng và Đề Hồn kinh ngạc, tiếng Hàn Lập vang lên bên tai hai người.

“Ha ha ha… Ha ha ha…”

Một tiếng cười cổ quái phát ra từ trên người nam tử không đầu. Ba người Hàn Lập vô thức kéo giãn ra một chút khoảng cách, nhìn về phía nam tử không đầu, chỉ thấy bụng y nhấp nhô một chút, liền có âm thanh nặng nề vang lên.

“Rốt cuộc đã thoát khốn, cuối cùng cũng đi ra rồi, hặc hặc… Không ngờ các ngươi cũng có vài phần bản lĩnh, có thể phá vỡ cấm chế này.” Tiếng nam tử không đầu càng ngày càng lớn, trong giọng nói ẩn chứa vài phần điên cuồng và cừu hận, càng ngày càng đậm.

Ngữ điệu của y lúc này so với trước, quả thực như hai người khác nhau.

“Đạo hữu nếu đã thoát khốn, kính xin tuân thủ lời hứa, dẫn đường cho chúng ta.” Hàn Lập đặt một tay sau lưng, trong lòng bàn tay đã sáng lên hào quang, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công đả thương người này.

“U Minh Chi Địa từ xưa tới nay, chỉ có người bịa đặt lung tung, nào có người giữ lời hứa chứ? Bọn ngươi hãy huyết tế cho Chiến Phủ của ta đi.” Phần bụng của nam tử không đầu chuyển động liên tục, y điên cuồng nói.

Sau khi nói hết câu, trong tay y lập tức hiện lên huyết quang. Y cầm một thanh Cự Phủ cao ba trượng tiến lên.

“Đùng”

Nam tử không đầu cầm Cự Phủ gõ mạnh xuống, một cỗ khí tức cường đại lập tức từ trên người y lan ra.

“Đại La đỉnh phong lại bị phong ấn ở chỗ này, rốt cuộc ngươi là ai?” Hàn Lập đảo tay, trong tay xuất hiện một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, trách mắng.

“Ta tên…Huyết Lệ!”

Nam tử không đầu chợt quát một tiếng, bước lên một bước, trên người y sáng lên từng vầng sáng màu đỏ, tiếp theo hóa thành ảo ảnh mơ hồ, không ai thấy rõ động tác của y. Ngay sau đó, y xuất hiện sau lưng Đề Hồn, bổ xuống.

“Cẩn thận…” Hàn Lập quát lớn, Thời Gian pháp tắc trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, thân hình trong nháy mắt đuổi theo.

Đề Hồn cũng đã kịp phản ứng, cả người vọt tới trước, tránh thoát khỏi Cự Phủ.

“Xoẹt..” Quần áo sau lưng Đề Hồn đột nhiên bị xé rách, máu tươi văng ra.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã lách mình tới sau lưng Huyết Lệ, trường kiếm trong tay bỗng nhiên đâm về phía trước.

Nhưng lúc này, một màn quỷ dị lại xuất hiện!

Huyết Lệ cũng không quay người lại, khuỷu tay phát ra tiếng “rắc rắc”, cánh tay lại vặn ngược ra sau, nắm huyết phủ đỡ lấy mũi kiếm.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, trên tay bấm pháp quyết, trên thân kiếm bộc phát ra quang mang màu vàng.

Vô số tia điện màu vàng “ầm ầm” rung động, hóa thành những luồng Đô

Thiên Thần Lôi bổ ra, bao phủ Huyết Lệ vào bên trong.

Hai mắt trước ngực Huyết Lệ bị kim lôi quét trúng, lập tức nhắm lại, y phát ra tiếng rên.

Đề Hồn cũng lập tức bay đến bên cạnh Kim Đồng.

Kim Đồng nhìn lại, chỉ thấy da thịt sau lưng Đề Hồn mở ra, một vết thương kéo dài toàn bộ lưng nàng, miệng vết thương rất sâu, dường như thấy cả xương bên trong.

Nàng lập tức giận dữ, kim quang trên người lóe lên, liền phóng tới Huyết Lệ.

"Hừ…"

Lúc này, Huyết Lệ hừ một tiếng, Cự Phủ trong tay sáng lên phù quang mãnh liệt, huyết sắc vòng xoáy hiện ra trong đó.

Kim lôi phóng ra từ kiếm của Hàn Lập bị vòng xoáy hấp nạp, nhao nhao tiến vào trong Cự Phủ.

Cự Phủ lập tức được kim quang bao phủ, ở giữa không trung quay một vòng, sau đó bổ xuống đầu Hàn Lập.

Huyết quang bên trên Cự Phủ nổi lên, quấn cùng lôi điện màu vàng, như thác nước trút xuống đầu hắn.

Hàn Lập thấy thế, ngừng phóng Đô Thiên Thần Lôi, cả người lóe lên, tránh đi.

Cự Phủ của Huyết Lệ sau khi không còn Đô Thiên Thần Lôi nữa, huyết sắc vầng sáng lại sáng lên, kéo theo một chuỗi tàn ảnh, đuổi theo Hàn Lập.

Nhưng nửa đường đụng phải luồng kim quang, do Kim Đồng hóa thành đang lao đến.

Thân hình Huyết Lệ khẽ xoay lại, bổ một búa về phía Kim Đồng.

Nhưng vào lúc này, toàn thân Kim Đồng toả ra kim quang mãnh liệt, trong nháy mắt biến hóa ra bản thể Phệ Kim Tiên, không tránh né mà trực tiếp đụng vào huyết sắc Cự Phủ.

“Boong…” một tiếng sắc nhọn vang lên!

Huyết sắc Cự Phủ bị hai chân Kim Đồng bắt chéo, gắt gao giữ lại.

Mắt Huyết Lệ lóe lên dị sắc, đột nhiên ép Cự Phủ chúi xuống phía dưới.

Thân thể Kim Đồng bị rơi theo, nhưng vẫn gắt gao giữ chặt Cự Phủ của Huyết Lệ, không chịu buông ra.

------oOo------

Chương 1282: Chuyển Luân Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ngay lúc Kim Đồng và Huyết Lệ giằng co không thôi, kim lôi trên trời cao đại phóng, chẳng biết lúc nào đã ngưng tụ ra một mảnh lôi vân màu vàng to lớn, phía trên tiếng oanh minh đại tác, một thiên môn hùng vĩ hiện ra.

"Tránh ra!" Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Kim Đồng lúc này mới buông lỏng chân trước ra, trên thân loé lên kim quang, một lần nữa hóa thành thiếu nữ, lóe lên một cái rồi biến mất.

Ngay sau đó, trên bầu trời có một đạo kim quang cự kiếm chẻ màn trời ra, cuốn theo cuồn cuộn lôi đình, chém thẳng vào đầu Huyết Lệ.

Huyết Lệ thấy thế, tự biết không ổn, trên thân loé lên huyết quang, muốn lướt ngang tránh thoát. Chợt trên đỉnh đầu gã bao phủ xuống một mảnh hào quang.

Trong nháy mắt gã bị hào quang quét trúng, hai mắt trước ngực bỗng nhiên mơ hồ một trận, thần hồn tựa hồ bị chấn động kịch liệt.

"Ầm ầm "

Trong từng tiếng lôi minh chấn thiên, trên kim lôi cự kiếm bắn ra tia điện màu vàng, cơ hồ bao phủ tất cả hư không trong phạm vi ngàn dặm.

Trong hai mắt Huyết Lệ loé lên kim quang, lần nữa khôi phục thần thức,

nhưng lúc này muốn thoát đi đã trễ.

Gã trợn mắt nhìn Đề Hồn vừa mới thi pháp, lập tức nhấc cự phủ lên, bổ chéo lên một cái.

Huyết quang trên thân gã tăng vọt, cả thân thể trong nháy mắt phồng lớn gấp trăm lần. Cự phủ trong tay cũng theo đó tăng vọt, mặt ngoài vòng xoáy màu máu càng sáng lên quang mang, xé rách nửa mảnh hư không, đánh tới kim lôi cự kiếm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Không trung bộc phát ra một tiếng oanh minh kịch liệt, một đoàn tia sáng chói mắt từ đó nổ bể ra, hóa thành hai đạo hình cung to lớn vô cùng trùng kích ra, đầu tiên là chia ra trên dưới, tiếp theo khuếch tán ra bốn phía.

"Rầm rầm rầm..."

Liên tiếp thanh âm nổ đùng không ngừng vang lên, lúc khí lãng khổng lồ càn quét qua, hết thảy vật chất trong hư không tựa hồ bị nguồn lực lượng này chôn vùi. Những đại quân quỷ vật truy đuổi tới kia, lập tức có hơn phân nửa tan thành mây khói, biến thành bụi bay.

Chỉ có mấy con có tu vi hơi cao may mắn còn sống sót. Đại quân quỷ vật phía sau còn lại gào thét cuốn tới, nhưng một con quỷ binh thủ lĩnh cầm đầu quát lên một tiếng. Tất cả nhao nhao ngừng lại, không dám tới gần.

Kim Đồng bị cỗ khí lãng này quét ngang qua, cũng cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, ra sức che chở Đề Hồn bị thụ thương, không ngừng lui về phía sau

Qua một hồi lâu, khói bụi khuếch tán ra mới dần dần lắng xuống.

Lôi vân và thiên môn trên bầu trời đã sớm biến mất không thấy gì nữa, thân ảnh Hàn Lập treo ở không trung, nhìn xuống phía dưới.

Cây cầu đá kia không biết được tạo từ chất liệt gì, dưới lực lượng trùng kích

bực này, vậy mà vẫn bảo trì trạng thái nguyên bản, không tổn thương chút nào, mà Huyết Lệ vẫn như cũ đứng ở trên cầu đá, tay chống huyết sắc cự phủ.

Bất quá, trên cổ không đầu của gã kéo dài cho đến giữa ngực, thình lình xuất hiện một vết thương nhìn thấy mà giật mình, đúng là trực tiếp phân lồng ngực gã thành hai nửa.

Hàn Lập thậm chí có thể nhìn xuyên qua vết thương, thấy tạng phủ trong lồng ngực gã nhúc nhích, chỉ là thân hình gã lại đứng lặng tại chỗ, không nhúc nhích, dù cho lấy thần thức dò xét, cũng không phát hiện được nửa điểm khí tức.

"Chết rồi?" Hàn Lập khẽ chau mày, từ đầu đến cuối cảm thấy có chút cổ quái.

Hắn không mạo hiểm đi tới dò xét, mà thân hình lướt nhanh tới bên cạnh hai người Kim Đồng.

"Đại thúc, đánh thắng không?" Kim Đồng vội hỏi.

"Có nặng lắm không?" Hàn Lập lắc đầu từ chối cho ý kiến, nhìn Đề Hồn hỏi thăm.

"Thương thế không quá nặng, chỉ là miệng vết thương tựa hồ có một cỗ lực lượng pháp tắc cổ quái chiếm giữ, khiến cho huyết nhục nơi đó không khép lại được." Đề Hồn lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nói.

Hàn Lập nhướng mày, kiểm tra phía sau nàng một hồi, lập tức nâng một tay lên, đè lên vết thương phía sau cổ nàng.

Theo Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong thể nội vận chuyển, trong lòng bàn tay Hàn Lập bỗng nhiên nhú ra một đoạn mầm non xanh tươi.

Ngay sau đó, chồi non kéo dài ra một sợi rễ, chui vào trong vết thương Đề Hồn.

Đề Hồn kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức cắn chặt hàm răng lại.

Lúc này, trong huyết nhục phân liệt trên lưng nàng bỗng nhiên sáng lên quang mang, nổi lên một gốc cây nhỏ màu vàng lớn chừng bàn tay, bộ dáng thình lình chính là Đông Ất Thần Mộc.

Chỉ thấy bóng cây chập chờn, sợi rễ dưới cây giống như từng cây kim may, khâu lại da thịt Đề Hồn chỉnh tề, từng chút từng chút một khớp lại với nhau.

Dưới tác dụng của Thời Gian Pháp Tắc chi lực, vết thương rất nhanh khép lại, những sợi rễ khâu kia lại đi ra, rất nhanh hóa thành một mảnh kim quang, tiêu tán ra.

"Tên kia nắm giữ tựa hồ là một loại Luân Hồi Pháp Tắc chi lực nào đó, rất là cổ quái, có thể làm huyết nhục miệng vết thương của ngươi không ngừng lặp lại thụ thương, cho nên không thể nào tự lành. Ta đã lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực, cưỡng ép phá vỡ loại tuần hoàn này." Hàn Lập trầm ngâm nói.

"Thì ra là thế, may mắn chủ nhân có biện pháp ứng đối." Đề Hồn gật đầu nói.

"Khắp nơi này đều có vẻ cổ quái, chúng ta bị Huyết Lệ không đầu này dây dưa hồi lâu, những quỷ vật kia lúc nào cũng có thể đuổi tới, hay là rời khỏi nơi này trước rồi hẵng nói." Ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống, nói ra.

Kim Đồng và Đề Hồn tự nhiên không ý kiến, nhất là Kim Đồng hiển nhiên đã muốn rời đi từ sớm.

Ngay lúc ba người đang nói chuyện, trên thân Huyết Lệ bỗng nhiên nhộn nhạo lên một trận ba động pháp tắc, trước ngực gã hiện ra một vòng xoáy màu máu, xoay tròn theo chiều nghịch kim đồng hồ, dần dần mở rộng ra, cho đến khi bao phủ toàn bộ thân hình gã.

"Đây là cái gì?" Một màn này làm cho Đề Hồn và Kim Đồng giật cả mình.

"Đừng quản gia hỏa này nữa, chúng ta mau rời đi." Hàn Lập xa xa nhìn một cái, trong mắt lóe lên một vòng dị sắc, lập tức nói ra.

Ba người lúc này cũng không quay đầu lại bay về một hướng khác của cây cầu đá.

Chờ đến khi thân ảnh của bọn hắn biến mất không thấy gì nữa, trong vòng xoáy màu máu kia bỗng nhiên chuyển động theo chiều kim đồng hồ, một bóng người cao lớn từ đó cất bước đi ra, thân mình trần trụi, lại không có đầu lâu.

Chính là Huyết Lệ.

So với vừa rồi, thương thế trên người gã đã hoàn toàn phục hồi như cũ, ngay cả khí tức cũng khôi phục trạng thái trước đó.

"Hừ, vậy mà chạy trốn, nếu không nhất định phải để các ngươi nếm thử sự lợi hại của ta... Nếu không do vết thương cũ năm xưa, thi triển một cái Tiểu Chuyển Luân Hồi chi thuật, nào cần thời gian dài như vậy?" Phần bụng Huyết Lệ chuyển động, hừ lạnh một tiếng nói.

Nói xong, một tay gã bỗng nhiên che ngực của mình, thân thể cũng theo đó lảo đảo đi mấy bước.

Lúc này, đầu cầu đá bên này bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào. Bầy quỷ vật âm sát ngừng chân không tiến trước đây, giờ lại ô ô muốn tiến tới gần.

Chỉ là, bọn chúng vừa bước lên đầu cầu, quỷ binh thủ lĩnh cầm đầu bỗng nhiên dừng lại, một tay giơ lên cao, ra lệnh tất cả ngừng lại.

Thủ lĩnh quỷ binh nhìn về phía tên nam tử không đầu toàn thân huyết hồng trên cầu đá kia, nửa ngày không dám tiến lên, tựa hồ không dám tin, thử thăm dò kêu lên:

"Huyết Lệ đại nhân..."

Nam tử không đầu nghe tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn lại. Khi nhìn rõ bộ dáng tên kia, phần bụng gã lần nữa chuyển động, hỏi.

"Âm La, là ngươi?"

Thủ lĩnh quỷ binh nghe vậy, lập tức chạy đến, quỳ xuống trước người Huyết Lệ, lấy đầu chạm đất, cung kính nói:

"Thuộc hạ Âm La, tham kiến Huyết Lệ đại nhân."

Mảng lớn quỷ vật đứng bên ngoài đầu cầu kia, cũng đều nhao nhao quỳ trên mặt đất, từng tên toàn thân run rẩy, không dám đứng dậy.

Huyết Lệ nhìn chằm chằm Âm La hồi lâu, tựa hồ lâm vào hồi ức trước kia.

"Đứng lên đi..." Sau nửa ngày, Huyết Lệ thở dài một tiếng, phần bụng chuyển động nói ra.

"Chúc mừng Huyết Lệ đại nhân, rốt cuộc đã thoát khốn ra." Âm La không đứng dậy liền, chỉ thẳng nửa người trên lên, mặt mũi tràn đầy vui mừng nói.

"Là nhờ mấy người Tiên giới kia xuất thủ, ta mới thoát khốn. Bất quá xem ra, các ngươi tựa hồ đang đuổi giết bọn hắn?" Huyết Lệ hỏi.

"Không sai, những người này không biết làm sao xâm nhập nơi này, ta chặn đường không thành, cho nên truy sát đến tận đây." Âm La nói ra.

"Vừa rồi sau khi thoát khốn, lúc đầu muốn giết bọn hắn, nhưng bọn hắn cũng có chút bản lĩnh, ta lại bị phong ấn lâu ngày, bên trong có ám thương, nên để cho bọn hắn chạy thoát." Huyết Lệ nói.

"Đại nhân, thương thế của người..." Âm La còn chưa nói hết, liền bị Huyết Lệ khoát tay, ngăn lại.

"Ngươi nói trước đi, năm đó sau khi ta bị tên kia phong ấn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Huyết Lệ hỏi.

"Năm đó, sau khi đại nhân mất tích, chúng ta như rắn mất đầu, lâm vào nội đấu. Về sau, cũng không biết có được tin tức từ đâu, nói đại nhân ngài bị

cầm tù tại Quỷ Vu Nghiệt Kính thành. Âm Khâu, Phiền Ly và ta liền dẫn người thẳng hướng Nghiệt Kính thành, kết quả thất bại thảm hại. Phiền Ly chiến tử, đại bộ phận quỷ chúng bộ hạ đầu phục Minh Vương, một số nhỏ thì trực tiếp hàng Quỷ Vu." Âm La đáp.

"Vậy Âm Khâu đâu?" Huyết Lệ hỏi.

"Âm Khâu và ta luôn luôn không hợp, chúng ta sau đó mỗi người đi một ngả, ta còn trấn giữ một phần thành trì ban đầu của chúng ta, hắn thì dần dần không có tung tích, nghe nói... Nghe nói là bị vị Chuyển Luân Vương kia thu phục." Âm La nói ra.

"Chuyển Luân Vương?" Huyết Lệ nghi ngờ hỏi.

"Chính là người thần bí năm đó liên hợp với Minh Vương và Quỷ Vu, phong ấn đại nhân." Âm La nói.

"Ngươi biết hắn?" Huyết Lệ kinh ngạc hỏi.

"Vị thần bí nhân kia sau khi phong ấn ngài, liền chiếm cứ đại đa số địa vực chúng ta, tự lập làm Chuyển Luân Vương. Minh Vương thấy hắn không tuân thủ minh ước giữa bọn họ trước đó, liền suất bộ tiến đánh, kết quả binh bại bị diệt. Tâm phúc gã dẫn tàn quân chạy trốn tới nơi này chúng ta, liền nói ra chân tướng cho chúng ta biết là ngài bị phong ấn. Chỉ là chúng ta một mực không cách nào phá mở phong ấn của hắn, mới khiến cho đại nhân ngài ngủ say nhiều năm như vậy." Âm La giải thích.

"Minh Vương thế mà đã chết?" Huyết Lệ tựa hồ có chút tiếc nuối, thấp giọng nói.

"Không chỉ Minh Vương, ngay cả Quỷ Vu cũng đã chết, đồng dạng cũng do vị Chuyển Luân Vương kia hại. Bây giờ tam đại vực Hắc Hà, Địa Minh, Diêm La, cơ hồ đều đã bị hắn nắm giữ trong tay." Âm La tiếp tục nói.

"Cái gì..." Hai mắt Huyết Lệ ngưng tụ, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Năm đó ba người bọn họ chia ra trấn thủ tam đại vực, lấy Huyết Lệ chiến

lực cao nhất, Minh Vương quản lý tốt nhất, mà Quỷ Vu thì xảo trá nhất, ngoài các thủ đoạn âm tàn tầng tầng lớp lớp, thủ đoạn bảo mệnh càng là nhất lưu, không ngờ vậy mà gã cũng chết trên tay Chuyển Luân Vương.

"Hiện tại mới biết, tất cả chúng ta đều bị tên Chuyển Luân Vương kia đùa giỡn. Chỉ trách chúng ta tham luyến bí thuật tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc kia, tranh đấu với nhau không ngớt, mới để cho Chuyển Luân Vương có cơ hội ly gián, đáng đời, thật là đáng đời, ha ha..." Phần bụng Huyết Lệ bỗng nhiên chuyển động không ngừng, cao giọng phá lên cười.

------oOo------

Chương 1283: Lại tới một tên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Bây giờ Đại nhân đã trở về, chỉ cần tập hợp lại đám bộ hạ đang lưu lạc ngoài kia, nghỉ ngơi và lấy lại sức mười mấy vạn năm, thì chắc chắn chúng ta sẽ có cơ hội báo thù Chuyển Luân Vương kia.” Âm La ôm quyền nói.

“Mười mấy vạn năm quá lâu, ta chỉ muốn một chuyến sớm chiều. Huống hồ... trước mắt cũng không phải là không có cơ hội.” Huyết Lệ lạnh lùng nói.

“Ý Đại nhân là?” Âm La nghi ngời nói.

“Lúc trước các ngươi đuổi giết đám người kia, trong bọn chúng ngươi không cảm giác có người quen sao” Huyết Lệ hỏi.

Âm La nghe xong lời ấy, lông mày bắt đầu nhíu chặt lại, mặt lộ vẻ do dự.

“Thiếu nữ Hắc y kia, thần thông và thủ đoạn của nàng, có chút... có chút tương tự Minh Vương!”một lát sau, gã giật mình hiểu ra rồi nói.

“Đúng vậy ta có chín thành nắm chắc, nàng chính là Minh Vương chuyển thế. Nếu muốn đánh bại Chuyển Luân Vương, đoạt lại U Minh giới, phải làm nàng thức tỉnh trí nhớ, để cùng hợp tác.”Huyết Lệ nói.

“Nếu vậy, chúng ta có nên ngừng đuổi giết bọn họ?” Âm La hỏi.

“Không cần đuổi giết, nhưng không được để mất dấu vết của chúng.” Huyết

Lệ chậm rãi nói.

“Tuân mệnh. Thuộc hạ sẽ phái người theo dõi ngay lập tức.” Âm La đứng dậy chắp tay nói.

“Chuyện này giao cho ngươi, vết thương năm xưa vẫn chưa lành nên ta muốn bế quan dưỡng thương một chút.” Nói xong, cả người Huyết Lệ đột ngột bay lên bầu trời, lóe lên một cái rồi biến mất.

Phía trước dãy núi to lớn và âm u, là một dòng sông đỏ thẫm chảy xuôi, nhưng nước trong con sông thì lại đục ngầu.

Nước sông từ khe núi chảy ra, chảy dài vạn dặm đến đây, thế nước gần như yên tĩnh. Tại đây bồi ra một vùng bãi sông rộng rãi màu trắng.

Lúc này, có ba bóng người từ trên không đáp xuống bãi sông, chính là ba người Hàn Lập.

“Đại thúc, đám người kia hình như không đuổi theo chúng ta.” Kim Đồng quay đầu lại nhìn, rồi nói.

Hàn Lập cũng quay lại nhìn thoáng qua, rồi nhìn về phía Đề Hồn bằng ánh mắt hỏi thăm.

“Hiện giờ ta cũng không phát hiện được truy binh, có lẽ đã bị chúng ta bỏ xa rồi.

Hàn Lập nghe vậy gật đầu nhẹ, thở ra một hơi dài, mắt nhìn về bốn phía.

Nhìn xong, lông mày hắn bắt đầu nhíu chặt lại.

Ngoài bãi sông màu trắng dưới chân, khắp nơi đều là bạch cốt dày đặc, có của nhân tộc và cả Yêu thú, số lượng rất nhiều, chồng chất lên nhau. Bạch cốt có kích thước lớn thì như mui xe, nhỏ thì như côn trùng.

Hàn Lập cúi người, đẩy nhẹ tầng xương khô ra, rồi nắm lên một chút cát trắng ở dưới mặt đất. Sau đó xoa nhẹ, liền có bột phấn màu trắng rất nhỏ từ

đầu ngón tay chảy xuống, tất cả đều hóa thành xương phấn.

“Nhiều bạch cốt như vậy không biết là từ nơi nào đến?” Đề Hồn nghi ngờ hỏi.

Chắc là từ thượng du của dòng sông chảy xuống, tích lũy năm này qua tháng nọ, cũng không biết đã bao nhiêu lâu rồi, bạch cốt nơi đây đã hoàn toàn mục nát, toàn bộ đều là xương phấn. Hàn Lập nói.

Trong lúc nói chuyện, bỗng có cơn lốc từ thượng du dòng sông thổi tới. Những nơi nó đi qua, xương phấn giống như cát bụi đều bị cuốn lên, chính giữa cơn lốc lóe lên nhiều đốm lửa sáng âm u màu lục nhỏ như hạt đậu.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, chợt nghe “Vù” một tiếng.

Chợt trên dòng sông đỏ thẳm ở phía xa, nổi lên một đoàn lục hỏa, đang chầm chậm từ thượng du trôi tới đây.

Trong lòng ba người nghi hoặc, liền đuổi theo đến bờ sông thì thấy chính giữa lục hỏa đang vặn vẹo, rồi từ từ hiện ra một gương mặt mơ hồ, đang nhìn bọn họ cười một cách quỷ dị.

“Vật này là cái quỷ gì vậy?” Kim Đồng thấy vậy nghi ngờ hỏi.

Đề Hồn thì nhíu mũi, trong nháy mắt định thả ra hào quang hút nó vào trong bụng.

“Đừng vội, vật kia hình như muốn nói gì đó.” Hàn Lập giơ tay ngăn cản hai người.

Hắn vừa dứt lời, bọn họ liền chú ý lắng nghe âm thanh, trong đoàn lục hỏa vậy mà thật sự có âm thanh truyền ra:

“Đi... sông.... cốc”

Thanh âm này già yếu vô lực, giống như tiếng của người sắp chết trăn trối, chỉ nói một lần rồi im bặt.

Ngay sau đó, đoàn lục hỏa bừng lên rồi trôi theo dòng xoáy, chìm vào trong nước từ từ biến mất.

Hàn Lập nhíu mày, quay đầu nhìn về dãy núi âm u phía trên của thượng du dòng sông.

Chỉ thấy bầu trời chỗ đó mây đen giăng đầy, gần như sắp đè xuống đỉnh núi, làm cho dãy núi màu đen phía dưới càng thêm âm u xơ xác và tiêu điều. Dường như lúc nào cũng bao phủ một tầng tối tăm phiền muộn chết chóc.

“Đại thúc, muốn đi sao?” Kim Đồng hỏi.

“Vừa rồi đoàn quỷ hỏa kia, hơn phân nửa là một đám tàn hồn được phân ra còn sót lại, nhưng không biết tại sao nó lại theo chúng ta nói những lời này?" Hàn Lập nghi ngờ nói.

“Có phải là cạm bẫy hay không?” Đề Hồn hỏi.

“Ta cảm thấy không giống, chúng ta mới vào U Minh, dù là những Quỷ binh đằng sau lưng kia, cũng là bỗng nhiên gặp được. Không có khả năng có người hay Quỷ vật sắp xếp cạm bẫy từ trước chờ sẵn chúng ta.” Hàn Lập lắc đầu nói.

“Mặc kệ nó, đi qua xem là sẽ biết ngay.” Kim Đồng nhíu mày, nói lớn.

“Dù sao chúng ta cũng không biết phải đi chỗ nào, đi đâu cũng vậy, không ngại đi qua bên kia xem thử rốt cuộc là gì, không chừng còn có thể tìm được tin tức về Diêm La Chi Phủ.” Đề Hồn cũng đồng ý nói.

“Được rồi, vậy thì đi xem thử, trên đường nhớ phải cẩn thận.” Hàn Lập nói.

Sau khi bàn bạc, ba người vội vã bay về phía lòng chảo của thượng du dòng sông.

Không lâu sau, bọn họ liền tới cửa vào của lòng chảo sông.

Ở giữa lối vào là một hạp khẩu chật hẹp, hai bên là hai sạn đạo được thiên nhiên hình thành, nằm ở trên vách đá dựng đứng.

*hạp khẩu: eo sông (chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa)

*sạn đạo: đường núi

Ba người Hàn Lập bắt đầu đi lên theo con đường bên trái, đi tới bên trái trên vách đá của sạn đạo.

Đứng ở rìa sạn đạo, bên tai liền nghe "Ầm ầm ầm" tiếng nước rung trời.

Dòng sông màu đỏ kia từ trong sơn cốc mãnh liệt chảy ra, đến nơi hạp khẩu thu hẹp lại, nên càng trở nên hung mãnh. Như hàng ngàn đầu Giao Long màu đỏ đang tranh chấp, gào rú không ngừng.

Ba người Hàn Lập nhìn ra ngoài một lúc, liền đi dọc theo vách đá sạn đạo vào phía bên trong.

Sau khi đi vào, ba người mới phát hiện lòng chảo sông này vốn hình một cái hồ lô. Chỗ miệng thu vào thì chật hẹp, càng về sau địa hình lại càng rộng, chính giữa mặt sông cũng rộng hơn, thế nước cũng chậm dần lại.

Khi đi tới trung tâm lòng chảo sông, mấy người Hàn Lập dừng bước lại.

Đường sông thủy vực nơi này rộng đến mấy trăm trượng, chính giữa có một chỗ lòng sông đất bồi diện tích không lớn.

Trên đất bồi là một mảnh trắng như tuyết, từ xa nhìn lại có thể thấy được có một ít bột phấn màu vàng xen lẫn trong đó, phản xạ lốm đa lốm đốm màu vàng rực rỡ.

Tại giữa đất bồi, một cây khô màu đen cao ba bốn trượng đang đứng trơ trọi. Toàn thân nó giống như đã bị lửa đốt qua, hoàn toàn khô cứng, thậm chí có thể thấy được từng than đá kết tinh.

Quỷ dị nhất chính là, trên cây khô màu đen chỗ cao nhất của chạng cây dài ra, đang treo một cỗ thi hài cháy đen. Nhìn có vẻ là thi thể Nhân tộc, lồng ngực đang bị nhánh cây xỏ xuyên qua, nhưng trong ngực vẫn ôm cái hộp vuông vức màu đen to khoảng một xích.

"Trên thi hài kia còn sót lại chấn động thần hồn, rất là yếu ớt, dường như chính là tên gia hỏa trước kia đã thông qua dòng sông liên hệ với chúng ta. Đề Hồn nhìn mảnh đất bồi ở xa, mở miệng nói.

Hàn Lập thả ra thần thức, tra xét phạm vi trăm dặm chung quanh một chút, cũng không phát hiện điều gì khác thường, mới mở miệng nói.

"Đi qua xem."

Dứt lời, hắn bay đi trước, rồi đáp xuống trên bãi đất bồi.

Đề Hồn và Kim Đồng cũng theo sau đáp xuống.

Hai chân Hàn Lập rơi xuống đất, phát ra âm thanh "sàn sạt", đất bồi dưới chân đúng là hơi xốp.

Đề Hồn nhịn không được, bèn cúi người cầm lên cát đá trên mặt đất đưa tới mũi nhẹ nhàng hít, rồi cẩn thận xem kĩ lại, trên mặt hiện vẻ nghi ngờ.

"Những xương phấn này có vấn đề gì không?" Hàn Lập hỏi.

"Xương phấn không vấn đề gì, có vấn đề chính là ở bên trong lại trộn lẫn Kim Sa." Đề Hồn đứng lên nói.

"Kim Sa?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Đó là Tán Hồn Sa, có thể xua tán linh hồn, là thứ vật liệu mà Quỷ tu tu luyện thần hồn chi thuật yêu thích nhất để chế tạo Pháp bảo." Lúc này, một thanh âm lạnh lùng, bỗng từ bộ thi hài trên cây vang lên.

Ba người Hàn Lập nghe tiếng, cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy trên bộ thi hài cháy đen, bỗng nhiên toát ra một đám khói trắng, che trọn cả bộ thi cốt vào trong.

Một lát sau, một lão đạo hơn tám mươi tuổi, thân hình gầy gò, dung mạo hiền hòa, mặc đạo bào màu vàng, xuất hiện ở giữa không trung.

Xung quanh, từng đám sương mù hợp lại, ngưng tụ thành tường vân, sau lưng thì có ánh sáng ngũ sắc chiếu rọi. Chỉ thiếu một con tiên hạc và một cái bàn nhỏ dâng hương, là ra dáng vẻ điệu bộ của vị đắc đạo thượng tiên rồi.

Nhưng mà, tư thế của lão đạo thật sự có chút cổ quái. Bởi vì nhánh cây đâm ra của cây cổ thụ, vẫn như cũ đâm rách vũ y được huyễn hóa kia, lại đột ngột hiện ra trước mặt ba người Hàn Lập.

“Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn...”

Lão đạo biểu hiện ra dáng vẻ của một thế ngoại cao nhân thần bí vui vẻ, rồi chắp tay chậm rãi ngâm tụng.

Ba người Hàn Lập liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không nói, ánh mắt như đang thấy kẻ đần, nhìn về phía lão đạo.

“Khục khục... ta chính là Thái Thượng Trưởng Lão Thiên Kiền Tử của Thái Nhất Môn, thuộc Kiền Nguyên Tiên Vực trên Chân Tiên giới. Trăm vạn năm trước bị kẻ gian hãm hại lưu lạc đến tận đây, hôm nay gặp các vị tiểu hữu hẳn là duyên phận. Chư vị nếu có thể giúp ta thoát khốn, chắc chắn bần đạo sẽ báo đáp.” Lão đạo thấy bọn hắn không nói lời nào, có chút lúng túng bèn ho hai tiếng, sau đó nói ra.

Trong lúc nói chuyện, lão còn nhìn trộm đánh giá Đề Hồn một cái, dường như rất để ý đến phản ứng của nàng.

“Đại thúc, những lời này nghe sao có chút quen tai à?” Lông mày Kim Đồng nhăn lại ra vẻ kinh ngạc hỏi.

“Lúc trước gã Huyết Lệ cũng nói như vậy, giờ lại tới tên này.” Đề Hồn đáp.

“Có phải U Minh giới các ngươi nói chuyện ma quỷ gạt người đều là từ một khuôn như nhau, một điểm khác biệt cũng không có?” Vẻ mặt Kim Đồng xem thường nhìn lão đạo châm chọc.

Lão đạo nghe lời ấy, thần sắc biến đổi, bất chấp dáng vẻ cao thâm liền hỏi.

“Các ngươi đã gặp Huyết Lệ rồi hả?”

“Đúng vậy, còn bị chuyện ma quỷ của gã lừa gạt, xem ra ngươi và gã rất quen thuộc à?” Hàn Lập vui vẻ nghiền ngẫm, rồi liếc lão đạo nói.

“Không quen, không quen, chúng ta là kẻ thù truyền kiếp.” Lão đạo vội vàng rụt cổ, rồi lắc đầu nói.

“A? Ngươi không phải là nhân sĩ Chân Tiên giới sao, tại sao lại là kẻ thù truyền kiếp với người Minh phủ? Ta ngược lại muốn biết, các ngươi cách xa nhau Lưỡng Giới, sao lại trở thành kẻ thù truyền kiếp?” Hàn Lập cười lạnh hỏi.

Lão đạo biết đã lỡ lời, thần tình có chút uể oải, tỏ ra thất vọng.

“Đã biết rõ những tên Chân Tiên giới các ngươi, từng tên lại càng tinh ranh hơn nhiều, không lừa gạt được à...” Trong khi nói chuyện, lão thở dài một tiếng, toàn thân lại toả ra một mảnh sương mù trắng.

------oOo------

Chương 1284: Tam Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch+ Đề tự: Chưởng Thiên

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tam vực trầm luân U Minh loạn

Thân tàn tâm vĩnh viễn bất cam

Sau khi lớp sương mù dày đặc hoàn toàn tiêu tán, thì dáng vẻ tiên phong đạo cốt của lão đạo sĩ nọ cũng chẳng còn. Trên gốc cây khô chỉ trơ lại một cái xác khô quắt bọc trong lớp da màu xanh đen, với hình hài tựa như một đầu Ác quỷ viên hầu vô cùng dữ tợn.

Cái đầu của khối thi hài này tương đối lớn, trán phẳng và có cốt giác gồ lên, hai hốc mắt lõm sâu, sống mũi lại ngắn, xương hàm nhô cao, kết hợp với bộ lông nham nhở khiến cho khối thi thể này chẳng khác gì một con khỉ chết khô. Nửa thân trên của nó trần trụi với làn da chi chít không biết bao nhiêu là sẹo.

Có điều thần sắc Ác quỷ này hiện giờ vô cùng uể oải. Đầu nó ngoẹo hẳn sang một bên cực kỳ ủ rũ, bộ dáng cực kỳ ai oán.

"Rốt cuộc ngươi là ai? Có quan hệ gì với gã Huyết Lệ kia?" Hàn Lập trầm giọng chất vấn.

"Ài… thực không dám giấu giếm, ta chính là Quỷ Vu Vương, một trong Tam đại Phủ Quân. Ta cùng với Huyết Lệ Vương và Minh Vương từng mỗi người trấn thủ một phương, trấn áp vạn quỷ. Năm xưa, bọn ta bị kẻ khác mê hoặc, âm thầm tính kế ly gián. Kết cục, Huyết Lệ Vương bị phong ấn trên cầu Nại Hà. Sau đó, ta và Minh Vương lại nổi lên hiềm khích, bị kẻ kia châm ngòi khiến cho trai cò tương tranh, ngư ông đắc lợi, nên mới lâm vào

tình cảnh như hiện giờ." Ác quỷ thở dài ảo não, chậm rãi kể lể một ít cố sự.

Vừa dứt lời, ánh mắt của nó đã tập trung cả vào Đề Hồn, tiếp tục dò xét nàng.

"Quỷ Vu Vương?" Đồng tử Hàn Lập chợt co rụt lại. Hắn lẩm bẩm đánh giá trên dưới đối phương một phen.

"Đạo hữu không cần khách khí, cứ gọi ta là Quỷ Vu. Hôm nay đã không binh không tướng, không quyền không thế, còn Vương giả nỗi gì?" Quỷ Vu gượng cười.

"Ta không có hứng thú với ân oán của các ngươi. Hiện tại, ta chỉ muốn làm rõ hai việc. Thứ nhất, vì sao ngươi dẫn chúng ta tới đây? Thứ hai, ngươi có biết Diêm La Chi Phủ ở đâu không?" Hàn Lập lạnh lùng chất vấn.

"Ta dẫn các ngươi tới đây bởi vì ta biết rõ các ngươi có thể giúp ta thoát khốn." Thần sắc Quỷ Vu có chút kích động.

"Cứu ngươi thoát khốn? Dựa vào cái gì? Vừa rồi bởi vì bọn ta quá mức tin người, nên đã cởi bỏ phong ấn cho Huyết Lệ, rồi bị y đuổi giết đến tận đây đấy!" Hàn Lập nhíu mày, tỏ vẻ bất mãn.

"Cái tên Huyết Lệ kia ngay cả đầu còn không có, thì làm gì có não! Làm sao có thể đánh đồng ta với hắn chứ? Sở dĩ ta tin tưởng các ngươi có thể giúp ta thoát khốn, một là bởi vì quan hệ với Minh Vương, hai là ta hiện giờ cũng chỉ là một đám tàn hồn, không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì. Các ngươi không nhát gan đến mức sợ hãi cả một chút tàn hồn đấy chứ?" Quỷ Vu rối rít kêu ầm lên.

"Này, ngươi luôn miệng nói bởi vì quan hệ với Minh Vương là có ý gì?" Kim Đồng tò mò hỏi.

"Trong ba người chúng ta năm xưa, kẻ phải nhận kết cục thê thảm nhất chính là Minh Vương… Huyết Lệ thì bị phong ấn. Ta tuy gần như đã bị tiêu diệt, nhưng tốt xấu gì cũng bảo tồn được trí nhớ. Chỉ có Minh Vương đã bỏ mình trong Luân Hồi..." Quỷ Vu ngước cặp mắt âm u nhìn phía Đề Hồn hồi

lâu.

Ánh mắt Đề Hồn chợt hiện lên một chút mê mang. Nàng thất thần nhìn Kim Đồng, rồi là nhìn sang Hàn Lập.

"Ngươi nói nàng là Minh Vương chuyển thế?" Hàn Lập chẳng tin tưởng chút nào.

"Nếu không phải là Minh Vương chuyển thế thì sao lại tu Thần hồn chi đạo, tại sao khí tức thần hồn lại đặc biệt tương đồng? Trọng yếu hơn là, tại sao khi nàng vừa bước đến khu đất bồi giữa lòng sông này, thì Tán Hồn Sa dưới chân lại bị nàng hấp dẫn? Có lẽ các ngươi không biết Tán Hồn Sa vốn là di vật của Minh Vương." Quỷ Vu hỏi dồn.

"Ta là Minh Vương?" Đề Hồn không dám tin.

"Nếu còn chưa tin, ngươi hãy thử vận dụng hồn lực triệu hoán Kim Sa, rồi xem phản ứng của chúng là biết." Quỷ Vu gợi ý.

Đề Hồn bán tín bán nghi, từ từ nhắm hai mắt lại. Hai tay nàng duỗi thẳng, đặt trước người. Ba động hồn lực từ trên người nàng lập tức lan tỏa khắp xung quanh.

Chỉ một lát sau, cả bãi đất bồi giữa lòng sông đột nhiên chấn động kịch liệt. Đám Kim Sa lẫn trong phấn cốt, lần lượt từng hạt một, bị một loại lực lượng vô hình thôi động, dẫn dắt. Chúng ngưng tụ ở trên không tạo thành một dải lụa vàng óng ả dài chừng mười trượng, không ngừng phiêu đãng, tung bay phần phật trên không tựa như có gió thổi vậy.

Lúc này, Đề Hồn mới chậm rãi mở mắt. Nàng chăm chú quan sát dải lụa vàng óng do Kim Sa tạo thành với thần sắc vô cùng ngạc nhiên. Tâm niệm nàng hơi động một chút, dải lụa kia liền từ trên không hạ xuống, rồi vờn quanh chiếc eo thon, bộ dáng cực kỳ gần gũi.

"Đã nhìn rõ chưa hả? Ta không lừa các ngươi mà…" Quỷ Vu không giấu được vẻ vui mừng, lại reo lên.

"Đề Hồn, dùng Kim Sa bao vây gốc cây khô kia lại." Hàn Lập nãy giờ vẫn bất động thanh sắc, chợt lạnh lùng ra lệnh.

Từ trước đến nay, Đề Hồn chưa từng dị nghị mệnh lệnh của Hàn Lập. Hắn vừa dứt lời, nàng lập tức xuất thủ.

"Ái chà chà, các ngươi định làm gì? Định cứ thế trở mặt hay sao?" Quỷ Vu rú lên thê lương, bộ dáng kêu trời đập đất.

"Đừng giả bộ nữa! Ngươi muốn Đề Hồn thu lấy Kim Sa là để giúp ngươi giải trừ cấm chế đấy thôi. Nếu như ta đoán không lầm thì nơi đây có tổng cộng ba tầng phong ấn đối với ngươi. Kim Sa là một, Khô Thụ là hai, và chiếc hộp vuông kia là ba. Hồn phách của ngươi hẳn là bị phong ấn bên trong chiếc hộp kia?" Hàn Lập nhếch mép cười lạnh.

Gương mặt Quỷ Vu chợt cứng đờ. Rồi, y lập tức trở nên bình tĩnh, không còn làm bộ càn quấy như trước nữa.

"Tiểu tử, ánh mắt ngươi thực sự độc đấy. Không sai, ở đây đúng là có ba tầng phong ấn, và thần hồn của ta cũng nằm trong Tỏa Hồn Hạp kia. Nhưng ta cũng không lừa ngươi. Trải qua vô số tuế nguyệt tàn phá, hồn phách của ta dĩ nhiên đã không còn đầy đủ nữa rồi. Lưu lại đây cùng lắm chỉ là một đám tàn hồn không cam tâm chịu bại, ngày đêm khao khát báo thù mà thôi. Không hề có chút địch ý nào với các ngươi."

"Ngươi làm thế nào để nhận ra nàng là Minh Vương?" Hàn Lập lại hỏi.

"Có lẽ vì hôm nay ta chỉ còn lại một đám tàn hồn, cho nên cảm nhận lại càng thêm sâu sắc … Tóm lại, lời ta nói đều là thật. Vị cô nương tên gọi Đề Hồn đây, đích xác là Minh Vương chuyển thế. Nhớ năm đó, nàng bị kẻ kia khích bác rồi hợp sức với gã hủy diệt thân thể ta, sau đó phong ấn ở nơi này. Rốt cuộc, bản thân nàng cũng chẳng có kết cục tốt. Quả thực đáng cười." Thanh âm của Quỷ Vu chứa đầy sự mỉa mai và cay đắng.

Đối với những sự tình mà Quỷ Vu nói, Đề Hồn căn bản không nhớ được nửa điểm, tất nhiên sẽ không phản ứng gì.

"Ta muốn các ngươi thả ta ra không phải chỉ vì báo thù. Quả thực ta không đành lòng trơ mắt nhìn U Minh trầm luân, Tam vực đại loạn..." Quỷ Vu ngập ngừng thở dài.

"Ngươi có ý gì?" Đề Hồn hỏi.

"Tuy trí nhớ của ngươi đã hoàn toàn biến mất. Nhưng liệu ngươi có còn nhớ được Lục Đạo Luân Hồi Bàn?" Quỷ Vu hỏi.

"Lục Đạo Luân Hồi Bàn?" Đề Hồn bất giác lẩm bẩm theo, nhưng vẫn không nhớ nổi đó là vật gì.

Quỷ Vu thấy vậy thì khẽ lắc đầu, đành bất đắc dĩ nói:

"Lục Đạo Luân Hồi Bàn chính là trọng bảo hàng đầu của U Minh giới vực, là Đại Thần Khí có năng lực kiểm soát Lục Đạo Luân Hồi Mệnh Số. Kẻ năm xưa châm ngòi ly gián ba người chúng ta cũng chỉ vì chiếm đoạt vật này."

Đề Hồn nghe vậy chợt nhíu mày, có thêm vài phần hứng thú đối với câu chuyện của Quỷ Vu.

"Năm đó, sau khi ba người chúng ta lần lượt bị kẻ kia loại bỏ, gã liền tự xưng Chuyển Luân Vương, một tay chưởng quản Tam vực. Nhưng kẻ đó không hề để tâm đến thế lực vạn quỷ dưới trướng mình. Gã còn tự tiện thúc giục Lục Đạo Luân Hồi Bàn, can thiệp việc hồn phách chuyển thế. Gã cũng dùng bảo vật này để hấp thụ lực lượng Luân Hồi phục vụ cho bản thân tu luyện. Hành động đó đã vi phạm Thiên Địa Mệnh Số, quả thực là hành vi đối nghịch Thiên Đạo. Từ đó về sau, đừng nói là toàn bộ U Minh giới, mà kể cả các giới diện khác cũng phải hứng chịu hậu quả, dẫn đến đại loạn." Quỷ Vu tiếp tục dốc bầu tâm sự.

"Ngươi bị phong ấn ở đây đã không biết bao nhiêu vạn năm, mà có thể nắm rõ sự tình của U Minh giới đến vậy sao?" Hàn Lập nghe xong cũng phải giật mình, bán tín bán nghi.

"Có lẽ đạo hữu cũng đã đoán được? Tầng tầng bạch cốt trên khu đất bồi

này, và cả đám thi cốt đang chìm dưới lòng sông nữa, tất cả đều là chất dinh dưỡng cung cấp cho ta bao năm qua. Nếu không, dưới cấm chế cường đại bực này, ta còn có thể bảo lưu một đám tàn hồn đến tận hôm nay sao?" Quỷ Vu cười khổ.

"Nói vậy thì số lượng của đám gia hỏa đáng thương đã bị ngươi lừa gạt, rồi trúng phải độc thủ quả thực không ít đấy." Hàn Lập cười rộ lên.

"Ta thiên tân vạn khổ chèo chống đến tận hôm nay, sớm đã như đèn cạn dầu rồi. May mà ngươi dẫn theo Minh Vương đến. Rốt cuộc, ta cũng được cứu, U Minh cũng được cứu rồi…" Quỷ Vu vẫn chăm chú nhìn Đề Hồn, rồi lại tha thiết nói.

"Ngươi cứ thao thao bất tuyệt cái gì mà kiếp trước kiếp này, rồi lại Luân Hồi Mệnh Số. Nhưng ta chẳng có chút ấn tượng nào cả, cũng không quá hứng thú." Đề Hồn nghe xong chỉ khẽ nhún vai.

Hiện giờ, đối với nàng, thân phận Minh Vương này căn bản chỉ là chuyện hoang đường. Việc nàng khai mở linh trí tại Linh Giới, rồi cùng Hàn Lập vượt qua biết bao sóng gió mới là sự thực.

"Phàm là người đã trải qua Luân Hồi tẩy luyện sẽ không còn trí nhớ kiếp trước nữa. Cho nên đối với những chuyện ta vừa nói ngươi sẽ chẳng có chút động dung. Nhưng nếu như có thể tìm lại trí nhớ của kiếp trước thì sao? Ta không tin lúc đó ngươi vẫn tiếp tục bỏ mặc hết thảy?" Quỷ Vu tiếp lời.

"Có thể tìm lại trí nhớ của kiếp trước sao?" Hàn Lập bỗng lên tiếng.

"Chỉ cần chúng ta đến được Hồ Hoàng Tuyền, tìm thấy Lục Đạo Luân Hồi Bàn là có thể thông qua bảo vật này phản chiếu trí nhớ của kiếp trước. Sau khi ngươi thức tỉnh trí nhớ của kiếp trước lại có thể thông qua bí thuật Luân Hồi thu lấy kinh nghiệm tu luyện của kiếp trước, ắt sẽ giúp lực lượng pháp tắc tinh tiến bội phần. Đến lúc đó, ta sẽ tự mình khuyên nhủ Huyết Lệ. Rồi ba người chúng ta lại chung tay chung sức, kết thành đồng minh như xưa, chắc chắn có thể đánh bại Chuyển Luân Vương, một lần nữa giành lại U Minh Tam Vực." Thanh âm Quỷ Vu ngày càng cuồng nhiệt. Ánh mắt gã le lói tinh quang, thần thái mười phần.

Lúc này, trong mắt Đề Hồn đã hiện lên một tia chần chờ, dường như đã động tâm rồi.

"Minh Vương tái thế, Huyết Lệ phá tan phong ấn. Lẽ nào ngươi không cảm thấy chuyện ta gặp lại ngươi quá mức trùng hợp hay sao? Đây chính là Luân Hồi Thiên Định, để chúng ta một lần nữa tái ngộ trong cõi U Minh tăm tối này… "Quỷ Vu không tiếc lời khuyên nhủ Đề Hồn.

Nàng tỏ vẻ do dự, quay sang nhìn Hàn Lập…

"Mặc dù bọn ta chẳng hứng thú chuyện nội đấu U Minh giới. Nhưng Lục Đạo Luân Hồi Bàn nọ dường như rất hứa hẹn. Chúng ta cùng ngươi đi xem xét một vòng cũng chẳng sao. Nhưng trước mắt cần phải tìm được Diêm La Chi Phủ đã..." Hàn Lập gật gù.

"Đạo hữu muốn đi Diêm La Chi Phủ sao? Việc này không khó." Quỷ Vu mừng rỡ.

"Ngươi biết Diêm La Chi Phủ?" Hàn Lập vẫn không hoàn toàn tin tưởng.

"Không rõ cước bộ của các ngươi nhanh chậm ra sao? Nếu như đủ nhanh, thì nơi đó cách đây không quá nửa tháng lộ trình. Còn chậm nhất thì… khoảng một tháng sẽ đến được." Quỷ Vu trầm ngâm suy tính một lúc.

Nghe xong, nội tâm Hàn Lập liền vui vẻ, nhưng sắc mặt vẫn bảo trì nguyên dạng, tỏ ra mình vẫn còn chút đắn đo.

"Đạo hữu chỉ cần đáp ứng về sau sẽ mang ta đến Hồ Hoàng Tuyền, nơi có Lục Đạo Luân Hồi Bàn rồi giúp ta khôi phục thực lực, ta sẽ chỉ đường giúp các ngươi đến Diêm La Chi Phủ." Quỷ Vu dường như đoán được tâm ý của Hàn Lập, bèn nói ra điều kiện của mình.

Hàn Lập nghe xong, rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng.

"Nếu như đã đồng ý kết minh, vậy trước tiên xin đạo hữu giúp ta cởi bỏ phong ấn." Quỷ Vu vui vẻ nói.

"Với năng lực của Đề Hồn thì giải quyết đám Tán Hồn Sa này chỉ là việc nhấc tay mà thôi. Nhưng hai đạo phong ấn phía sau lại hết sức cổ quái. Không biết Quỷ Vu đạo hữu có biết phương pháp giải trừ?" Hàn Lập nhếch mép cười.

------oOo------

Chương 1285: Đồng hành cùng quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: NguyenDzung

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Quỷ Vu nói: "Cây khô này luyện chế bằng Dương Sí Mộc, nhìn bên ngoài đen như từng bị lửa đốt, thật ra là bên trong sinh ra Thần Diễm, tự mình thiêu đốt bản thân. Nếu đạo hữu có đồ vật tương khắc chí âm, có thể tạm thời áp chế nó, ta sẽ thoát thân ngay."

Hàn Lập lại hỏi: "Ồ, còn Tỏa Hồn Hạp nên phá như thế nào?"

Quỷ Vu cười khổ đáp: "Vật này vốn phòng ngừa hồn phách ta chạy tứ tán, dùng để thu thập luyện hóa tàn hồn của ta, sau khi ta bỏ ra một cái giá rất đắt mới cải tạo nó chút ít, biến nó thành pháp khí giấu hồn. Bây giờ nó tương liên với thần hồn của ta, tùy tiện mở ra, chỉ sợ sợi tàn hồn này chịu đựng không nổi vài lần trêu chọc của âm phong, sẽ tan thành mây khói."

Hàn Lập vừa cười vừa nói: "Vậy cũng dễ thôi, Đề Hồn, ngươi thu hồi Tán Hồn Sa trước."

Đề Hồn nghe vậy, tiện tay vẫy một cái, mảng cát vàng bao bọc gốc cây khô kia lập tức bay ngược lại, quay về xoay quanh trong lòng bàn tay nàng rồi thu nó vào trong cơ thể.

Hàn Lập nhìn xong cười nói: "Vốn nói sẽ bồi thường ngươi, mãi vẫn không thực hiện, hôm nay lại vừa vặn có cơ hội."

Quỷ Vu không hiểu, không biết lời Hàn Lập là nói cho ai nghe.

Kết quả lão thấy ánh bạc lóe lên trên đầu vai Hàn Lập, một ngân diễm tiểu nhân từ đó nhảy ra ngoài, mặt mũi đầy vẻ vui sướng xoa xoa đôi bàn tay, nhảy xuống cây khô màu đen, ôm lấy nó như bạch tuộc.

"Đây là..."

Quỷ Vu cảm nhận được khí tức trên thân Tinh Viêm Hỏa Điểu, lập tức cảm thấy bất an.

Hàn Lập cười đáp: "Không cần kinh hoảng, đây là Tinh Viêm Chi Hỏa, thứ vật chí dương, Dương Sí Mộc kia vừa đúng đại bổ cho nó."

"Đạo hữu có thể nói tiểu đồng kia cẩn thận vạn phần, chớ có tổn thương hài cốt của ta..." Quỷ Vu nói xong câu này, khói trắng trên người thu lại, rút vào trong Tỏa Hồn Hạp, không một tiếng động.

Hàn Lập thấy thế, khẽ cười, dặn dò Tinh Viêm Hỏa Điểu rồi để nó tùy ý hóa thành một ngọn lửa màu bạc cháy rừng rực, nuốt Dương Sí Mộc vào.

Quá trình hấp thu không quá nhanh, tốn hơn nửa canh giờ, mấy người Hàn Lập cũng tranh thủ tu dưỡng một lượt.

Cuối cùng, lửa bạc của Tinh Viêm Hỏa Điểu thu lại, một lần nữa hóa thành bộ dáng ngân diễm tiểu nhân, nó giống như uống say, loạng choạng nhảy lên vai Hàn Lập, cũng không hề chào hỏi đã nằm vật xuống dung nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Trên đất bồi màu trắng, cây khô đã biến mất, chỉ còn lại một bộ thi hài màu đen và một cái hộp vuông màu đen ở trên mặt đất.

Hàn Lập liếc mắt về phía Đề Hồn, nàng thu hồi Tán Hồn Sa trước rồi lại lao thẳng tới, bao lấy bộ thi hài kia cùng với Tỏa Hồn Hạp.

Hàn Lập vừa cười vừa nói: "Quỷ Vu đạo hữu, để phòng vạn nhất, đắc tội."

"Kết minh với đồng minh cẩn thận như đạo hữu, thật là chuyện may mắn." . Tiếng Quỷ Vu truyền ra trong Tỏa Hồn Hạp, ngữ khí bình thản, không có ý

oán hận nào.

"Vậy phiền đạo hữu chỉ đường." Hàn Lập tiện tay thu hồi thi hài và Tỏa Hồn Hạp, từ tốn nói.

"Tốt thôi, tốt thôi." Quỷ Vu đáp.

...

Sau bảy ngày.

Không trung mây đen dày đặc, ép màn trời xuống rất thấp, không khí tràn ngập mùi vị làm cho người ta khó chịu.

Nhóm ba người Hàn Lập hành tẩu tại một vùng núi non chập chùng, cheo leo giữa những dãy núi màu đen, khắp hai bên đường đều thấy các bộ hài cốt nằm tán loạn, gió thổi qua liền bốc lên một đám lân hỏa xanh lè.

Đi tới một mảnh vách núi cao vút, mấy người đều dựa vách núi mà đi, một bên khác là vực sâu vạn trượng không thấy đáy, sương mù bên trong cuồn cuộn, tràn ngập mùi hôi thối.

Kim Đồng truyền âm phàn nàn: "Đại thúc thực sự tin chuyện quái quỷ của tên kia sao? Chính Đề Hồn nói không phát hiện thấy rung động hồn lực gì, chúng ta còn tốn sức đi qua đường núi này làm gì, trực tiếp bay qua vách núi kia không được sao?"

Hàn Lập truyền âm trả lời: "U Minh chi địa không thể dùng lẽ thường để tính toán, Đề Hồn không thể phát hiện, chưa hẳn không tồn tại. Huống hồ đối với chuyện này, Quỷ Vu không cần thiết lừa gạt chúng ta."

"Không sai, mấy ngày nay, Quỷ Vu chỉ đường vẫn không có vấn đề, cho chúng ta tránh khỏi tất cả U Minh quỷ thành, bớt đi rất nhiều phiền toái không cần thiết." Đề Hồn nói thêm.

Nói xong, nàng liếc qua con đường phía trước, chỉ thấy đường mòn dưới chân bọn họ uốn lượn kéo dài đến hơn nghìn trượng, rồi hoàn toàn bị sương

mù dày đặc che lấp, không thể nhìn rõ cái gì.

Hàn Lập mở miệng hỏi: "Quỷ Vu đạo hữu, ngươi nói xem, Quỷ Mãng sống trên Tang Hồn nhai này, rõ ràng có thực lực cấp bậc Đại La, hoàn toàn có thể hùng bá một phương, vì sao còn chiếm cứ ở chỗ này, không chịu rời đi?"

Tiếng Quỷ Vu từ trong một túi vải mà Hàn Lập treo ở đai lưng truyền ra: "Cái này ta cũng không rõ, thân thế Quỷ Mãng kia cũng hết sức kỳ lạ, nghe nói khi nó còn sống đã có tư chất hóa rồng, nhưng vì trợ giúp con nhỏ ngăn cản thiên phạt, còn sống sờ sờ lại để cho bảy đạo thiên kiếp liên tiếp đánh chết. Sau khi chết oán niệm vẫn còn, không ngừng tu luyện ở U Minh giới, cuối cùng cảnh giới còn cường đại hơn so với khi còn sống, một mực nấn ná tại Tang Hồn nhai này, cứ có gì từ trên cao bay lượn qua, đều sẽ liều chết truy sát. Còn đi trên đường núi qua, chỉ cần không chủ động khiêu khích, sẽ không bị công kích."

Hàn Lập suy nghĩ một lát, nói tiếp: "Trên không Tang Hồn nhai này, mây đen che cả ngày, một khi có người tiến vào trong, khuấy tầng mây quay cuồng, tư thế hơi giống với lúc thiên lôi hàng phạt, có lẽ bởi vậy Quỷ Mãng mới tấn công."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, không trung trong tầng mây bỗng có một đạo độn quang sáng lên, tựa như có người bay qua đó.

Thời khắc biển mây quay cuồng, tuy không vang lên tiếng sấm, nhưng tình huống thực sự giống mấy phần dáng vẻ thiên lôi giáng thế.

"Không ổn, không nên tới gần vách núi, áp sát vào ngọn núi, đi mau..." Tiếng Quỷ Vu lại vang lên lần nữa.

Ba người Hàn Lập nghe vậy, thần sắc cũng hơi đổi, vội vàng tăng tốc, áp sát một bên núi, nhanh chóng tiến lên phía trước.

"Ầm ầm ầm..."

Đúng lúc này, từng đợt âm thanh nặng nề như sấm sét truyền tới từ đáy vực

sâu, ba người Hàn Lập chợt cảm thấy cả ngọn núi dưới chân đều chấn động dữ dội theo.

Ngay sau đó, sương mù dày đặc quanh năm không tan trong vực sâu cạnh vách núi bỗng trở nên cuồn cuộn, một hình bóng khổng lồ bay vọt lên, lao thẳng tới bầu trời đầy mây đen.

Hàn Lập liền nhìn thấy một bức "Tường cao" màu đen từ dưới vực sâu đột ngột lao lên mặt đất, đụng vào biển mây, khuấy động khí tức vùng thiên địa này đại loạn. Trên tường cao kia mơ hồ có thể nhìn thấy từng mảnh từng mảnh lân phiến hình thoi to khoảng hơn mười trượng, ma sát dữ dội vào vách núi tóe lửa.

Chờ đến lúc nó hoàn toàn chui vào trong biển mây, Hàn Lập mới nhìn rõ toàn thể nó, rõ ràng là một con rắn vảy đen khổng lồ dài chừng mười mấy vạn trượng, một cái sừng mọc trên đầu, hai con mắt như tháp đèn, chiếu ra hai luồng sáng màu xanh lục.

"Tu vi gia hỏa này lại tăng lên, đã có thể so với Đại La cảnh hậu kỳ rồi." Quỷ Vu tán thán.

Kim Đồng hơi khó tin nói: "Cái gì, một quỷ vật lại có thể tu luyện đến trình độ này sao?"

"Man Hoang giới vực còn có Chân Linh nghịch thiên, U Minh chi địa sao lại không thể tồn tại một vài thứ ngoài sức tưởng tượng? Tuổi tác gia hỏa này chỉ sợ còn nhiều hơn ta. Đi thôi, thừa dịp nó còn không ra tay với chúng ta, mau chóng rời đi." Quỷ Vu gấp giọng thúc giục.

Ba người Hàn Lập vốn cũng không dừng lại, giờ phút này càng tăng tốc chạy đi.

Vất vả vượt qua vách núi, đi tới một sơn phong khác, Hàn Lập quay đầu lại nhìn không trung trong biển mây, một đầu lâu màu đen lớn như núi, nằm hiên ngang cao vút trong mây đen, đôi mắt màu xanh lục nhìn chăm chú bọn hắn.

Chỉ là không biết tại sao, Quỷ Mãng này cuối cùng cũng không công kích bọn hắn, bỏ mặc bọn hắn rời khỏi Tang Hồn nhai.

Hàn Lập vẫn còn chút không yên lòng, hỏi: "Quỷ Vu đạo hữu, ngươi thành thật nói cho ta biết, Quỷ Mãng này quan hệ với ngươi thế nào, vì sao nó không ra tay với chúng ta?"

"Cái này... Ta thật không rõ. Nó mặc dù ở trên địa giới Diêm La vực này của ta, ta vẫn một mực kính nhi viễn chi với nó, chưa từng quen biết." Quỷ Vu đáp.

"Thôi, sau này nếu còn tồn tại bực này, cứ đi đường vòng là được." Hàn Lập nói.

"À, lúc trước ta cũng nói đi đường vòng, đây không phải vì tránh thành trì mới đi sao." Quỷ Vu thở dài một tiếng.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn một tháng.

Vùng đất Tây bộ biên thùy Diêm La vực, không còn thấy hình ảnh những dãy núi nữa, thay vào đó là một vùng đầm lầy chiếm diện tích chừng ngàn vạn dặm Quỷ Vực, liếc nhìn khắp nơi đều là đầm lầy cạn nước, khói độc tràn lan, tản ra khí tức hôi thối mục nát ứ đọng.

Rìa phía đông của đầm lầy là một bờ sông kéo dài khấp khểnh như răng chó, ở trong bỗng nhiên có một bán đảo, diện tích không quá vạn trượng, lại kéo dài sâu vào đầm lầy mấy ngàn trượng.

Giờ phút này, ở nơi cuối cùng bán đảo kia, một thanh niên nam tử thân hình cao lớn đang đứng, ngửa đầu nhìn không trung.

Nam tử đó chính là Hàn Lập.

Ở trên không trung đầm lầy chỉ hơn ngàn trượng, một đám mây ngũ sắc rực rỡ đang lơ lửng, phóng tầm mắt nhìn tới trông rất đẹp mắt.

"Đại thúc nhìn cái gì đấy? Có phải vẫn đang nghĩ về quỷ nương mặc áo cưới kia không?" Lúc này, Kim Đồng đứng ở phía sau hắn cách đó không xa, lại nháy mắt trêu chọc.

"Kim Đồng..." Hàn Lập nhíu mày lại, trách mắng.

Kim Đồng hoàn toàn không sợ, hai tay để sau lưng, ra vẻ ông cụ non nói: "Làm sao vậy, đại thúc, không phải ta nói thúc, bộ dáng thúc cũng không phải tuấn tú, người ta tân nương mặc áo cưới kia, tuy nói là ma quỷ, nhưng bộ dáng không kém tiên tử cung nga chút nào, khó lắm mới được người ta coi thúc như người đọc sách nhã nhặn, vừa gặp đã cảm mến. Thúc lại hay rồi, không nhận tình thì thôi, còn một kiếm chém người ta, thật quá vô tình. Đề Hồn, ngươi cũng cảm thấy như vậy đúng không?"

Đề Hồn đứng ở bên, cũng không đáp lời, chỉ che miệng cười khẽ.

Trên thực tế, nữ quỷ mặc áo cưới kia tuy là ma quỷ, lại cực kỳ khó chơi, một mình dùng mê huyễn chi thuật đến xuất thần nhập hóa, với Linh Mục thần thông của Hàn Lập, lại thêm thần hồn cảm ứng của Đề Hồn, vẫn bị nó vây ròng rã ba ngày.

Mãi về sau cùng, Hàn Lập dựa vào Quỷ Vu chỉ điểm, tìm ra kiệu hoa nữ quỷ dùng bày trận, mới bức ra chân thân, một kiếm chém chết. Tất cả quá trình, đại khái cũng chỉ có Kim Đồng cảm thấy thú vị.

Một tháng này, những sự tình như vậy không phải lần đầu tiên, khiến Hàn Lập cũng có chút cảm khái, U Minh chi địa thực sự quá nhiều cổ quái.

------oOo------

Chương 1286: Đại trận quỷ dị

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Quỷ Vu đạo hữu, mảnh Quỷ Vực đại trạch trước mắt này nhìn như yên tĩnh, bất quá hẳn cũng không phải vùng đất lành gì hả?" Hàn Lập không để ý đến Kim Đồng, nói.

"Hắc hắc, U Minh địa giới này làm gì có nơi nào là đất lành, quang cảnh trước mắt xem cũng không tệ. Trong Quỷ Vực đại trạch này chướng khí nồng đậm, kéo dài không tiêu tan, quanh năm uẩn chưng phía dưới, tạo thành ngũ thải độc vân trên không. Bất quá, lấy thân thể Đại La các ngươi, chỉ cần phi hành không quá cao, tiến thẳng vào trong đám mây độc này cũng không ngại." Quỷ Vu cười hắc hắc một tiếng, đáp.

"Vậy cũng không sao, chỉ là rốt cuộc Diêm La Chi Phủ ở nơi nào?" Hàn Lập hỏi.

"Không bao xa, sắp đến rồi." Quỷ Vu nói.

"Câu này ngươi đã nói không dưới năm sáu lần rồi, rốt cuộc Diêm La Chi Phủ có ở trong mảnh đầm lầy này hay không?" Đề Hồn nhìn Quỷ Vu một chút, nhíu mày hỏi.

"Ta luôn cảm thấy nơi này hoang vu vô cùng, thấy cũng không giống có phòng ốc kiến trúc gì, ngươi không lừa gạt chúng ta đó chứ?" Kim Đồng cũng đầy ngờ vực, hỏi.

"Ta nào dám lừa các ngươi! Diêm La Chi Phủ kỳ thật ở giữa một tòa đảo hoang trong đầm lầy này, bất quá nơi đó bị một toà đại trận pháp tắc cổ quái vây quanh, cho tới bây giờ không ai tiến vào được... Còn cổ quái thế nào,

chờ gặp được ngươi sẽ hiểu." Quỷ Vu nói gấp.

"Nếu vậy, xin mời Quỷ Vu đạo hữu chỉ đường, chúng ta đi xem một chút." Hàn Lập nói.

"Từ bán đảo này đi một đường hướng tây chừng ba mươi vạn dặm, có thể thấy được một rừng cây, cây cối nơi đó tương đối đặc biệt... Chúng ta trước đi tới đó đã..." Quỷ Vu nói.

Gã nói xong, ba người Hàn Lập liền phi thân bay lên không, bay thấp trên không cách đầm lầy thuỷ vực hơn trăm trượng.

Một lát sau, phía cuối tầm mắt mọi người xuất hiện một gốc cây khô màu đen cao tới mấy trăm trượng.

Thân cây này thập phần tráng kiện, chỉ là toàn thân đen kịt khô quắt, giống như bị đốt thành than đen, không chút sinh khí, nhánh cây tứ tán không có lá, giống như từng quỷ trảo dữ tợn, vươn ra bốn phương tám hướng.

Dây leo của nó như liễu rủ từ trên nhánh cây buông xuống, hàng ngàn hàng vạn sợi, phía trên treo dày đặc vô số thi hài mục nát, hình thái khác nhau, nhìn thấy khiến da đầu phải run lên.

Mà phía sau cây khô này, trong vận vụ chướng khí, vẫn mơ hồ nhìn thấy, cứ cách một khoảng lại có một gốc cây khô tương tự, chằng chịt, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt.

Ngay lúc mấy người Hàn Lập muốn tiếp cận, Quỷ Vu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở:

"Những cây kia là Huyền Thi Quỷ Đằng, có chút khó chơi, không nên quá phận tới gần. Chúng ta chỉ cần lấy mảnh khu vực này làm mốc, đi về hướng bắc chừng một trăm bảy mươi vạn dặm, tìm một khối phù thạch tương tự quỷ mị đầm lầy phù thạch, từ nơi đó lại đi hướng tây tám mươi vạn dặm, là có thể đến hòn đảo chứa Diêm La Chi Phủ."

Ba người Hàn Lập nghe vậy, lập tức dừng lại, sau đó bay về hướng bắc.

...

Ba người Hàn Lập cứ như vậy theo Quỷ Vu dẫn đường, một phen gián tiếp, lại đi ước chừng ba ngày, rốt cuộc chạy tới toà đảo hoang trong đầm lầy.

Cách hòn đảo hơn nghìn dặm, bốn phía tựa hồ bị một tầng kết giới bao phủ, tất cả chướng khí sương độc đều bị ngăn cách ở bên ngoài, khiến cho khu vực đảo hoang trời sáng khí trong, nhìn giống như một vùng đất hoàn toàn khác biệt nơi này.

Bất quá, Hàn Lập rất nhanh đã nhận ra dị dạng, trong tầng kết giới kia ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực rất cường đại.

Ba người bay tới, lơ lửng bên ngoài kết giới, nhìn vào bên trong đảo hoang, liền thấy thời gian trong kết giới tựa như bị ngưng lại.

Ở trên đảo cây cối xanh ngắt, tựa hồ đang bị gió thổi nhẹ, vừa lắc lư liền bị ngừng lại trong nháy mắt, ngay cả chim bay lượn từ ngọn cây ra cũng đang duy trì trạng thái hai cánh mở rộng, treo ở giữa trời.

"Nơi này hẳn là Diêm La Chi Phủ?" Ánh mắt Đề Hồn quét qua bốn phía, nói ra.

"Không sai, chính là chỗ này." Quỷ Vu nói.

"A, trong này đã xảy ra chuyện gì?" Kim Đồng ngạc nhiên hỏi.

"Tầng kết giới này tràn đầy Thời Gian Pháp Tắc chi lực, phong cấm thời gian bên trong lại. Tất cả mọi thứ đều duy trì trạng thái lúc phong ấn, năm tháng dài đằng đẵng đến nay, chưa có người tiến vào bên trong, chớ nói chi là đạp vào hòn đảo." Quỷ Vu nói.

Hàn Lập thoáng xem xét một chút, hơi nghi hoặc rồi nói:

"Trong phong cấm kết giới nơi này ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực nồng đậm, nhưng cũng không phải là sát trận uy lực tuyệt luân, không thể

phá vỡ pháp trận phòng ngự, vì sao chưa từng bị ai phá vỡ?"

"Việc này sao... Hàn đạo hữu đại khái có thể tự thử một chút, sẽ biết ngay." Quỷ Vu có chút chần chờ nói.

"Hừ! Giả thần giả quỷ, đại thúc ngươi chờ đó, đợi ta đi trước thử một chút." Kim Đồng bĩu môi một cái, nói ra.

Nói xong, quanh thân nàng loé lên kim quang, không đợi Hàn Lập ngăn cản, đã đi đầu xông tới kết giới.

"Chậm đã..."

Hàn Lập chỉ kịp hô lên hai chữ này, liền kinh ngạc nhìn thấy, Kim Đồng dùng man lực xông vào trong kết giới, bị một vệt kim quang bao vây lấy, trong nháy mắt lui trở về kết giới bên ngoài.

"Hừ! Giả thần giả quỷ, đại thúc ngươi chờ, đợi ta đi trước thử một chút." Kim Đồng bĩu môi một cái, toàn thân lại đại phóng kim quang xông tới.

Nhưng sau chớp mắt, nàng lại lần nữa quay trở về chỗ cũ, trong miệng nói "Hừ! Giả thần giả quỷ, đại thúc ngươi chờ, đợi ta đi trước thử một chút." Kim quang hộ thân đụng tới kết giới, thần sắc trên mặt nàng lại giống lúc trước như đúc, tựa hồ chính mình lặp lại động tác, hồn nhiên không biết.

Lại một lần trong nháy mắt truyền về đằng sau, Kim Đồng đang muốn vọt tới kết giới, liền bị một bàn tay Hàn Lập che kín kim quang kéo lại.

"Đại thúc, ngươi làm gì? Để ta thử trước một lần." Kim Đồng tránh khỏi tay Hàn Lập, nói ra.

"Ngươi cũng đã thử nhiều lần rồi, vô ích thôi." Hàn Lập nói.

"Đại thúc, ngươi hoa mắt à? Ta rõ ràng còn chưa thử lần nào... Đề Hồn, ngươi nói đại thúc hắn có phải hồ đồ rồi hay không?" Mặt mũi Kim Đồng tràn đầy nghi hoặc, nói.

"Chủ nhân hắn không nói sai, ngươi thật sự đã thử rất nhiều lần rồi." Đề Hồn nói như thế.

"Không phải đâu? Ta làm sao không biết?" Kim Đồng nghe vậy, mặt mũi mê mang.

Hàn Lập trầm ngâm không nói, thế mới biết lúc trước tại sao Quỷ Vu lại nói nơi này rất cổ quái.

"Kết giới này có hiệu quả phong ấn thời gian, phàm có người xâm nhập vào trong đó, sẽ bị Thời Gian Pháp Tắc ảnh hưởng, làm cho vĩnh viễn bảo trì trạng thái trước khi tiến vào kết giới. Nếu không có người bên ngoài ngăn cản, chỉ sợ sẽ vĩnh viễn tiếp tục như thế." Suy nghĩ một lát, Hàn Lập mới giải thích.

"Ta hình như nghe không hiểu." Kim Đồng gãi gãi đầu, nghi ngờ nói.

Đề Hồn cũng một mặt mê hoặc.

"Nói đúng ra, ngươi dù thử lại một trăm vạn lần cũng vô dụng, sẽ chỉ lần lượt bị truyền tống ra bên ngoài kết giới, mà chính mình còn không phát hiện được." Hàn Lập bổ sung thêm.

"Ha ha, Hàn đạo hữu không hổ tu hành Thời Gian Pháp Tắc chi lực, ánh mắt thập phần tinh chuẩn, mới nhìn mấy lần đã nhìn thấu công hiệu kết giới này... Chỉ bất quá dạng lặp lại này, sẽ không tiếp tục kéo dài vô hạn, khi đạt tới số lần hạn chế nhất định, nhục thân kẻ xông vào sẽ bị Thời Gian Pháp Tắc phân giải, một thân tiên linh lực sẽ chảy vào đại trận, trả lại cho nó." Thanh âm Quỷ Vu vang lên.

Vừa nghe nói, Đề Hồn và Kim Đồng giật mình, Hàn Lập lại không lộ ra vẻ dị dạng nào, chỉ là ánh mắt không ngừng đảo qua mặt ngoài đại trận, tựa hồ đang lo lắng điều gì.

"Lão già, không nói sớm, ngươi muốn hại chết ta à!" Kim Đồng kêu lên.

"Ngươi chỉ thử bảy tám lần, không có gì đáng ngại. Muốn đạt tới loại trình

độ ta nói kia, tối thiểu phải vạn lần trở lên, chỉ là đối với người trong cuộc thì trừ phi có người ngoài can thiệp, nếu không căn bản không cảm giác được. Nói cách khác ngay lúc ngươi bắt đầu xuất thủ, vận mệnh của ngươi đã được an bài." Quỷ Vu nói.

"Quỷ Vu đạo hữu, ngươi biết phá trừ cấm chế này thế nào không?" Hàn Lập hỏi.

"Hắc hắc, đạo hữu nói đùa à? Ta nếu biết cái này, Diêm La Chi Phủ này không phải đã sớm là vật trong túi ta à?" Quỷ Vu cười khan vài tiếng, nói.

Hàn Lập nghe vậy, liền biết gã không giả bộ.

"Bất quá cởi chuông phải do người buộc chuông, nếu kết giới này là Thời Gian Pháp Tắc đúc thành, như vậy muốn phá giải, đương nhiên vẫn phải do người sử dụng Thời Gian Pháp Tắc làm." Quỷ Vu nhắc nhở.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng giống như có sở ngộ, lập tức hai tay bấm pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng.

Chỉ thấy trên thân hắn lập tức nhộn nhạo lên một trận ba động Thời Gian Pháp Tắc, sau lưng kim quang đại tác, năm đồ vật cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc đồng thời nổi lên, vờn quanh người hắn.

Hàn Lập yên lặng vận chuyển công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, tiện tay vung lên. Năm kiện cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc quanh thân lập tức đại phóng kim quang, từng cái bay lượn ra, chia ra chiếm cứ phương vị Ngũ Hành, rơi vào trên màn sáng kết giới.

Chỉ thấy trên màn sáng kết giới, nhộn nhạo lên năm gợn sóng Thời Gian Pháp Tắc, từ chung quanh và phía trên phân biệt khuếch trương ra. Những nơi đi qua mặt ngoài kết giới đều nổi lên gợn sóng rất nhỏ, nhìn tựa như mặt nước biển hồ.

Hàn Lập nâng lên một ngón tay, nhẹ nhàng đâm một cái vào kết giới, một tiếng "Rắc" nhỏ vang lên.

Màn sáng kia lập tức như bọt nước vỡ vụn ra.

Chỉ một thoáng, linh khí trọc khí và chướng khí sương độc giữa thiên địa, nhao nhao từ bốn phương tám hướng mãnh liệt cuốn tới, tràn vào toà đảo hoang kia.

Ở trên đảo cũng giống như nổi lên một trận cuồng phong, tất cả cây cối trải qua không biết bao nhiêu năm tháng bất động, lần nữa lắc lư. Đáng thương nhất là chim chóc đình trệ trên đó, đột nhiên bị chướng khí cuốn tới bao phủ, trong nháy mắt ngã xuống.

"Lại nhanh như vậy..." Quỷ Vu có chút khó tin nói.

Hàn Lập cũng không giải thích, chỉ nói một câu "Đi thôi", liền dẫn đầu bay lên đảo hoang. Hai người Kim Đồng và Đề Hồn cũng theo sát phía sau.

Trên đảo hoang, rất là hoang vu, đâu đâu cũng cổ thụ um tùm, ngay cả núi đá trần trụi cũng hiếm thấy, càng không có đình đài lầu các, hay phủ đệ Tiên Nhân gì cả.

Bất quá, sau khi lên đảo, Hàn Lập mơ hồ cảm ứng, cảm thấy ở giữa đảo hoang có một trận ba động Thời Gian Pháp Tắc như có như không không ngừng truyền đến, hấp dẫn hắn tiến tới bên kia.

Ở trên đảo cây rừng rậm rạp, cỏ dại lùm cây sinh sống, ở trong đó ngay cả một đường mòn sơn dã cũng không có, ba người Hàn Lập cũng chỉ có thể vạch bụi cỏ ra một con đường, không ngừng tiến lên.

Theo một đường tiến lên, địa thế hòn đảo càng ngày càng cao, cây rừng cũng không rậm rạp như lúc đầu, chờ bọn hắn đi đến đỉnh núi, bốn phía cũng chỉ còn lại cây cối và cỏ tranh có chút thấp bé.

Hàn Lập liếc mắt liền thấy, ở trong một lùm cỏ dại dựng thẳng nửa khối bia đá không trọn vẹn.

------oOo------

Chương 1287: Trèo lên đỉnh núi, ta là đỉnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Đứng trên đỉnh ta cao hơn núi

Mà tay chẳng chạm được tới Trời

Hàn Lập bước lên phía trước, đưa tay gạt đám cỏ tranh ra để nhìn cho rõ. Chỉ thấy bề mặt tấm bia đá bị một lớp rêu xanh thẫm phủ kín, cơ hồ che khuất đại bộ phận văn tự khắc trên đó, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhận ra hai chữ "Chi Phủ".

Thoạt nhìn, dấu vết đứt gãy trên tấm bia đá không được tự nhiên cho lắm. Ở chính giữa còn có một lỗ hổng cỡ nắm đấm.

"Đại thúc mau nhìn qua bên kia!" Kim Đồng chợt reo lên.

Hàn Lập nghe tiếng bèn ngoái lại nhìn, liền phát bên trong bụi cỏ gần đó lấp ló nửa còn lại của tấm bia đá. Sau khi phủi sạch bụi đất và rêu mốc, trên bề mặt tấm bia rành rành hiện ra hai chữ "Diêm La".

"Xem ra nơi đây đúng là Diêm La Chi Phủ rồi. Nếu như không thấy động phủ đâu, thì hẳn là được giấu trong Bí cảnh hoặc tồn tại chướng nhãn pháp trận." Đề Hồn rời mắt khỏi tấm bia đá, quan sát xung quanh một lượt rồi mới lên tiếng.

"Chính là chỗ này." Hàn Lập nhẹ gật đầu, tỏ vẻ đồng tình.

"Ở đây sao?" Kim Đồng bán tín bán nghi hỏi.

Hàn Lập chỉ cười khẽ mà không đáp, rồi tung ra một trảo tóm vào hư không. Một luồng lưu quang vàng rực trào ra từ lòng bàn tay hắn, bao bọc lấy nửa tấm bia đá trên mặt đất, cách không nhấc lên, rồi ghép với một nửa còn lại.

Không ngoài dự đoán, hai mảnh vỡ hoàn toàn trùng khớp. Vết nứt ở giữa tấm bia không mảy may có chút khe hở.

"Ô, sao lại thiếu mất một khối?" Kim Đồng thốt lên.

Tuy hai nửa tấm bia đã được ghép lại thành một, nhưng rõ ràng vẫn còn lại một lỗ hổng chừng nắm đấm ở chính giữa, nên chưa thể nói là hoàn chỉnh.

"Xem ra vẫn còn thiếu một chiếc chìa khóa." Thanh âm của Quỷ Vu vang lên từ bên hông Hàn Lập.

"Quỷ Vu đạo hữu có biết chìa khoá là vật như thế nào không?" Hàn Lập hỏi.

"Diêm La Chi Phủ đã tồn tại từ rất lâu. Ta còn không biết rốt cuộc là do người phương nào xây dựng, làm sao có thể nhận biết chìa khoá là thứ gì đây? Ngược lại, Hàn đạo hữu ngươi đã chủ động tìm đến nơi này, vậy mà cũng u mê giống ta sao?" Quỷ Vu phân trần.

Hàn Lập nghe vậy chợt ngẩn ra. Chẳng phải trong lần xuyên toa trước đó, Di La lão tổ đã từng nhắc nhở hắn rằng, nếu có có cơ hội hãy đi Diêm La Chi Phủ một chuyến hay sao? Nhưng lão lại chẳng đề cập đến vị trí cụ thể hay chìa khoá cấm chế gì cả. Giờ hắn nên làm thế nào mới phải đây?

Hàn Lập tiến lên phía trước, ngồi xuống tự mình dò xét tấm bia đá thật cẩn thận một phen. Nhưng hắn không phát hiện được bất cứ vết tích của ba động pháp tắc, hay không gian pháp trận nào hết.

Ngẫm nghĩ một lát, Hàn Lập đưa ngón tay vuốt ve mặt trong lỗ hổng trên tấm bia đá một chút. Hắn chợt phát hiện hình dạng này, kích thước này có chút quen mắt, liền tập trung thăm dò kỹ càng hơn. Ánh mắt Hàn Lập bỗng sáng ngời, đồng thời nở một nụ cười rạng rỡ hiếm thấy.

Hắn thu ngón tay lại, vỗ vỗ lên phiến đá đầy rêu xanh. Bàn tay vừa lật, kim quang đã lóe lên, rồi trong lòng bàn tay chợt nhiều thêm một chiếc nghiên mực màu vàng. Phần đầu chiếc nghiên có khắc họa một chú trâu vàng đang lim dim nằm ngủ, đường nét tinh tế trôi chảy, bộ dáng an tĩnh hiền hòa.

Vật này chính là chiếc nghiên mực màu vàng mà trước đây Vũ Dương đã tặng cho hắn khi còn ở Cửu Nguyên Thành.

Chiếc nghiên mực vừa xuất hiện, liền đại phóng hào quang, tản mát trận trận ba động Pháp tắc thuộc tính Thổ vô cùng nồng đậm.

Vô cùng trùng hợp, bề mặt tấm tàn bi cũng hiện ra một tầng phù văn dày đặc. Lỗ hổng chính giữa tấm bia phát tán kim quang rực rỡ, phát ra trận trận hấp lực hô ứng với chiếc nghiên mực.

Hàn Lập không hề do dự vung tay lên. Chiếc nghiên mực màu vàng lăng không bay đi, mau chóng hạ xuống lỗ hổng trên tấm bia đá. Rốt cuộc, hai vật thể này cũng hòa làm một, không chút tỳ vết.

Ngay lập tức, đám phù văn trên bề mặt tấm bia đá rực sáng mãnh liệt hơn bao giờ hết, thình lình mở ra một vòng xoáy màu vàng.

"Hắc hắc, mở ra rồi…" Kim Đồng kinh hỉ hét lên.

"Đây rốt cuộc là số mệnh thần bí, hay là an bài của Lão tổ đây?" Nội tâm Hàn Lập chợt chùng xuống, dường như có chút nghi hoặc.

"Đại thúc sao vậy?... Quang môn đã mở ra rồi sao còn không đi?" Kim Đồng cảm thấy thần sắc của Hàn Lập có chút cổ quái, vội hỏi.

Hàn Lập lắc đầu, tạm thời gạt bỏ mọi tạp niệm ngổn ngang, chuẩn bị tiến vào vòng xoáy. Nhưng hắn dường như chợt nhớ ra việc gì nên lập tức dừng bước, quay sang dặn dò hai người Kim Đồng:

"Cấm chế trên hoang đảo này đã bị triệt tiêu. Địch nhân sẽ có thể tùy thời đuổi đến. Chúng ta không nên cùng nhau tiến vào. Tạm thời các ngươi hãy

thủ hộ ở chỗ này cho ta."

"Ngươi yên tâm đi đi. Bên ngoài đã có hai người bọn ta trấn thủ." Đề Hồn nhẹ gật đầu.

Kim Đồng mặc dù rất nóng lòng muốn xem bên trong Diêm La Chi Phủ rốt cuộc có vật gì. Nhưng vì Hàn Lập đã lên tiếng phân phó như vậy, nên nàng đành gắng gượng đáp ứng.

"Tạm thời giao cho ngươi chiếu cố Quỷ Vu đạo hữu." Hàn Lập tháo Tỏa Hồn Hạp bên hông xuống rồi đưa cho Đề Hồn, thâm ý nói.

"Chủ nhân yên tâm! Ta nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố y." Đề Hồn lập tức minh bạch ý tứ của hắn, chỉ khẽ mỉm cười.

Lúc này, tàn hồn Quỷ Vu bên trong chiếc hộp đen một mực im lặng, nửa chữ cũng không nói.

Bàn giao xong xuôi, Hàn Lập mới xoay người sải bước tiến về phía vòng xoáy quang môn.

Thân thể hắn lập tức bị một hấp lực cường đại cuốn lấy, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển một hồi, rồi chớp mắt một cái đã lại đứng vững. Sau đó, Hàn Lập phát giác bản thân hiện đang có mặt trên một bình nguyên bát ngát, hoa cỏ tươi xanh rợp trời.

Diện tích nơi này quả thực không nhỏ, nhìn không rõ điểm cuối. Phía chân trời xa xa có thể mơ hồ thấy được bóng dáng của một tòa sơn mạch cực kỳ hùng vĩ.

Trên bình nguyên rộng lớn, ở vị trí cách Hàn Lập chừng mấy trăm trượng, có một gốc cây táo cao chừng hơn mười trượng lặng lẽ mọc ở đó. Dưới tán cây có một căn nhà ba gian lợp từ cỏ tranh.

Gian nhà cỏ tuy nhỏ bé, nhưng được xây dựng rất có quy tắc. Ngay cả lớp mái hiên bằng cỏ tranh cũng được bện cực kỳ tỉ mỉ, chắc chắn.

"Ngươi nhìn gì vậy? Còn không mau qua đây? Vi sư đợi ngươi đã rất lâu rồi…" Lúc này, từ gian nhà tranh bỗng nhiên vang lên một thanh âm hòa ái quen thuộc.

Ngay sau đó, chỉ thấy một lão hòa thượng với thân hình mập mạp, vận tăng bào màu đỏ, tay lần lần tràng hạt đẩy cửa bước ra ngoài.

Dái tai của lão tăng mập mạp này rất dài, rủ xuống cả bờ vai. Dường như lão đang rất cao hứng nên cười lớn hết cỡ, làm cho cặp mắt híp lại như đường chỉ, lại thêm cái bụng căng tròn như chiếc trống cái, khiến người khác vừa nhìn thấy lão liền nảy sinh thiện niệm.

"Sư tôn?" Nội tâm Hàn Lập mừng rỡ không thôi, nhưng hắn chợt nhíu mày.

Rất nhanh, Hàn lập đã phát hiện vị lão tăng tai to trước mặt mình, rốt cuộc chỉ là một đám tàn hồn của Di La lão tổ năm xưa mà thôi.

"Trông ngươi kìa… hẳn là đang thất vọng a? Ha ha…" Di La lão tổ làm bộ lơ đễnh, lớn tiếng trêu đùa hắn.

"Thoạt nhìn, ta còn tưởng sư tôn vẫn tại thế, nên vẫn chưa phát giác nội tâm có chút… có chút tiếc nuối…" Hàn Lập buồn bã, âm u thở dài.

"Đối với Vi sư, việc ngươi có thể xuất hiện ở đây đã không uổng công ta đằng đẵng chờ đợi rồi. Vi sư không còn gì để hối tiếc nữa." Di La lão tổ lại cười lớn, không cho là đúng.

"Đệ tử có thể được nghe Sư tôn dạy bảo một lần nữa, cũng không uổng công." Hàn Lập cũng bật cười theo.

"Bí cảnh này do Vi sư dốc hết sức lực còn lại mới xây dựng nên. Lực lượng phong cấm bên trong bao năm qua chưa từng tiêu hao. Nhưng nay Bí cảnh đã mở ra, chút hơi tàn này của ta cũng sẽ tan biến rất nhanh thôi. Vậy nên chúng ta phải khẩn trương một chút. Trước hết, hãy để Vi sư kiểm tra thành quả tu hành của ngươi đã." Di La lão tổ từ tốn nói.

Hàn Lập khẽ gật đầu, lập tức dùng toàn lực thúc giục Đại Ngũ Hành Huyễn

Thế Quyết trong thể nội.

Đồng thời, lão tăng mập mạp đứng bên cạnh hắn tiện tay vỗ một cái, tùy thời triển khai Linh vực Thời gian. Nhưng Linh vực của lão chỉ bao phủ được phạm vi hơn mười dặm xung quanh gian nhà tranh.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu mày, có chút ngạc nhiên.

"Đừng phân tâm! Mảnh không gian này cũng chỉ có thế mà thôi. Núi non, hoa cỏ ở bên ngoài đều là huyễn tượng." Di La lão tổ lại mỉm cười.

Hàn Lập âm thầm kinh ngạc. Từ lúc tiến vào Bí cảnh đến giờ, với nhãn lực của hắn vậy mà không thể phân biệt được thực hư.

Nhưng hắn cũng chẳng bận tâm đến việc này nữa, chỉ chuyên tâm vận chuyển công pháp Thời gian.

Trong thoáng chốc, trăng tròn lên cao, núi chồng lên núi, sông dài uốn lượn, cây lớn sinh sôi… Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết đã hiện ra cực kỳ hoàn chỉnh.

Di La lão tổ chăm chú quan sát cảnh tượng trước mắt, tấm tắc gật gù tán thán:

"Không tệ! Không tệ! Năm loại vật phẩm ngũ hành tượng trưng cho năm loại Pháp tắc Thời gian đều đã ngưng thực. Ngươi có thể diễn hóa ra khí tượng bực này, đúng là không đơn giản. Một khi ngũ hành viên mãn, uy năng của Ngũ Hành Huyễn Thế sẽ lập tức đề thăng đến một cảnh giới mới."

"Trước kia, đệ tử cũng từng nghĩ qua chuyện này. Có điều, gần đây biến cố phát sinh liên tục. Đệ tử lại bị Ác Thi quấy phá, giằng co một hồi, cho nên mới một mực dây dưa đến tận bây giờ." Hàn Lập gãi đầu gãi tai, ngượng ngùng nói.

"Đã trảm đệ nhất thi rồi sao?" Di La lão tổ khẽ nhíu mày.

"Sư tôn sao vậy? Có gì không ổn sao?" Hàn Lập ngẩn ra.

Di La lão tổ suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Cũng không hẳn là không ổn. Nhưng nếu đã tu luyện Pháp tắc Thời gian đến trình độ như hiện giờ, hẳn là ngươi đã bị Cổ Hoặc Kim để mắt tới a?"

Tất nhiên Hàn Lập đã biết Cổ Hoặc Kim là tục danh của Thời gian Đạo Tổ. Nhưng hiện giờ được nghe Di La lão tổ trực tiếp nhắc đến Đại nhân vật hàng đầu của Thiên Đình, không khỏi khiến hắn thót tim.

"Đệ tử đã sớm bài danh trên Tru Tiên Bảng của Thiên Đình. Về phần có bị vị Thời gian Đạo Tổ kia chú ý hay không, ta cũng không quá minh bạch." Hàn Lập cười khổ.

"Đại Đạo chi tranh quả thực quá mức hung hiểm. Năm xưa, vi sư kỳ thực cũng chẳng có ý niệm tranh giành ngôi vị Đạo Tổ với Cổ Hoặc Kim, cùng lắm chỉ là trầm mê trong sự huyền diệu của Pháp tắc Thời gian mà thôi. Vậy mà rốt cuộc vẫn bị y trấn áp. Còn ngươi một đường tu tập Pháp tắc Thời gian, thiên phú còn trên cả vi sư. Muốn không bị người khác chú ý là chuyện không thể nào..." Di La lão tổ cảm thán nói.

"Sư tôn không muốn tranh giành ngôi vị Đạo Tổ là vì sao?" Hàn Lập một đầu mù mờ.

"Ha ha, ngươi có biết danh xưng Đạo Tổ từ đâu mà có không?" Di La lão tổ cười hỏi.

"Một khi đạt tới đỉnh của Đại Đạo, liền có thể xưng là là Tổ. Cũng chính là Đạo Tổ." Hàn Lập không hề do dự đáp.

"Nói đúng lắm! Vậy ngươi có biết cái gọi là trèo lên đỉnh của Đại Đạo, thực ra là trèo lên đỉnh của thứ gì không?" Di La lão tổ lại hỏi.

"Điều này…" Hàn Lập trầm ngâm đánh giá một phen liền phát hiện vấn đề này quả thực không dễ trả lời.

"Trèo lên đỉnh núi, ta chính là đỉnh, cũng là cảnh giới Đạo Tổ. Nhưng chung quy vẫn còn một vòm trời cao hơn đỉnh núi đó. Vòm trời đó không

phải thứ gì xa lạ, mà chính là Đạo người tu hành đau khổ truy cầu. Đó cũng chính là căn nguyên của tất cả các loại Pháp tắc trên đời. Chúng ta vốn sinh tồn phía dưới Đạo, nên thi triển bất cứ loại Pháp tắc, Pháp thuật nào cũng phải dựa vào sự hỗ trợ của Đạo, và đồng thời, cũng bị Đạo ước thúc. Thời điểm trở thành Đạo Tổ cũng là lúc ngươi trở nên cân bằng với Đại Đạo. Vậy khi ngươi và Đại Đạo không còn khác biệt nữa, thì sẽ có chuyện gì phát sinh?" Di La lão tổ ân cần giảng giải.

"Chẳng lẽ… sau khi trở thành Đạo Tổ, ta sẽ Đại Đạo bị dung hợp, rồi trở thành một phần của Đại Đạo hay sao?" Vừa nghĩ đến đây, hai bên thái dương Hàn Lập đã lấm tấm mồ hôi lạnh. Hắn run giọng hỏi.

"Theo những gì ta biết, sau khi trở thành Đạo Tổ, ngươi sẽ không bị Đại Đạo thôn phệ ngay lập tức. Chỉ khi Đạo Tổ vận dụng lực lượng Pháp tắc mới dẫn dắt lực lượng của Đại Đạo. Tuy có thể phát huy uy năng vô tận, nhưng cũng sẽ gia tăng tốc độ bị Đại Đạo đồng hóa." Nói đến đây, Di La lão tổ có chút trầm ngâm.

"Thì ra là thế! Thiết nghĩ, đây chính là nguyên nhân vì sao hiếm khi Đạo Tổ xuất thủ tại Tiên giới a?" Hàn Lập bừng tỉnh đại ngộ.

"Đúng thế! Nhưng một khi xuất hiện hiểm họa có thể uy hiếp địa vị Đạo Tổ của bản thân, bọn họ nhất định sẽ không nương tay. Đồng thời, Đạo Tổ ít nhiều cũng có một vài thủ đoạn giúp trì hoãn thời gian bản thân và thiên địa Đại Đạo hoàn toàn tương dung. Cổ Hoặc Kim chính là một tồn tại như vậy."Di La lão tổ nhìn Hàn Lập đầy thâm ý.

Hàn Lập nghe xong liền minh bạch nỗi trăn trở của Di La lão tổ dành cho hắn.

------oOo------

Chương 1288: Ân tình sau cuối

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Dốc sức tàn tiễn ngươi một đoạn

Mong ngày sau Đại Đạo tề Thiên

"Sư tôn không nên lo lắng quá mức. Mấy năm gần đây, động thái của Luân Huồi Điện quả thực không ít. Cùng với việc Hôi Giới bắt đầu xâm lấn, khiến cho cục diện toàn bộ Tiên Vực hiện giờ vô cùng hỗn loạn. Có lẽ, nhất thời Thiên Đình sẽ không chú ý đến ta đâu." Hàn Lập lên tiếng trấn an.

"Tạm gác lại chuyện Luân Hồi Điện. Dù sao lực lượng của Hôi Giới cũng chẳng đáng cho Cổ Hoặc Kim để mắt tới. E rằng ngươi vẫn chưa biết nội tình Thiên Đình thâm hậu bao nhiêu. Một khi Cổ Hoặc Kim để mắt tới sự uy hiếp của ngươi, thì chỉ với cảnh giới hiện giờ, e rằng ngươi khó mà tự bảo vệ mình. Ngươi phải mau chóng phá cảnh. Nếu như có thể trở thành một tu sĩ Đại La Hậu Kỳ, ngươi mới có năng lực quần nhau với Thiên Đình một chút." Thần sắc Di La lão tổ trở nên trịnh trọng.

Nghe vậy, gương mặt Hàn Lập chợt lộ vẻ chần chờ.

"Sư tôn, ta vừa mới trảm Đệ Nhất Thi cách đây không bao lâu, cũng chỉ vừa kịp củng cố, ổn định cảnh giới Đại La Trung kỳ. E rằng còn cách thời điểm trảm Đệ Nhị Thi không ít thời gian. Dù sao thân thể vẫn còn rất nhiều tiên khiếu chưa được quán thông..."

"Ngươi so với tu sĩ bình thường hoàn toàn bất đồng, chính là Pháp Thể Song Tu. Vả lại, huyền khiếu trên người ngươi gần như đã thông suốt toàn bộ rồi. Hiện giờ chỉ cần có đầy đủ tài liệu chứa lực lượng Pháp tắc Thời gian cùng với đại lượng Tiên Nguyên Thạch làm phụ trợ, sau đó lại triển khai Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận. Việc đả thông tiên khiếu ắt chẳng

khó khăn. Điều ngươi chính thức lo lắng hẳn phải là chuyện khác, đúng không?" Di La lão tổ tựa tiếu phi tiếu.

"Lão tổ tuệ nhãn như đuốc. Quả thực không dám giấu giếm, lần Trảm Thi trước đó không phải là kết quả khắc khổ tu hành, mà do đệ tử bị kẻ địch cưỡng ép sử dụng một tấm Trảm Thi Phù, bất đắc dĩ nên đành bí quá hoá liều, chém rụng Ác Thi. Bây giờ nếu đệ tử lại tiếp tục Trảm Thi, chỉ e quá mức khiên cưỡng, dục tốc bất đạt. Vạn nhất căn cơ cảnh giới không vững vàng, chẳng phải là được không đủ bù mất hay sao?" Hàn Lập nhíu mày, một hơi trình bày hết tâm tư.

"Ha ha, ngươi lo xa quá rồi. Trảm Thi cũng phải đợi khi nhân duyên tế hội mới được. Thực tế, không thể khẳng định hễ quán thông toàn bộ tiên khiếu là có thể thuận lý thành chương mà Trảm Thi. Nếu không thì người Tiên Giới đã chẳng tiêu phí tài nguyên chế tạo Trảm Thi Phù. Đương nhiên, bởi vì quá trình Trảm Thi phát sinh quá nhiều biến cố ngoài ý muốn, cho nên tu vi thực lực càng cao, chuẩn bị càng đầy đủ, tất nhiên khả năng thành công sẽ càng lớn. Vi sư cho rằng ngươi nên khẩn trương bồi dưỡng căn cơ cho thật tốt, đợi khi thời cơ chín muồi liền dứt khoát Trảm Thi. Một khi đã bước vào cảnh giới Đại La Hậu Kỳ, chỉ cần không phải Đạo Tổ tự mình xuất thủ, thì những tu sĩ bình thường có tu vi thấp hơn Đạo Tổ sẽ chẳng uy hiếp được ngươi nữa rồi." Di La lão tổ ha ha cười lớn.

"Thì ra là vậy. Đệ tử thụ giáo." Hàn Lập gật gù xưng phải.

"Trước tiên hãy giúp ngươi hoàn thiện Ngũ Hành Huyễn Thế cái đã, để Linh Vực của ngươi chân chính đạt đến Thiên Nhân Cảnh, có thể tương hỗ lẫn nhau cùng với Đại trận. Như vậy, tốc độ tu hành của ngươi còn có thể tăng lên nữa." Di La lão tổ tiếp lời.

"Việc này… Đệ tử liên tiếp bị ngoại sự quấn thân, nên vẫn chưa tìm được Tiên khí, Pháp bảo để hoàn thiện Ngũ Hành Huyễn Thế. Chỉ e chuyện này hơi quá sức một chút..." Hàn Lập nhăn nhó cười khổ.

"Ngươi đã quên năm đó vì cái gì mà Vi sư muốn ngươi tìm kiếm Diêm La Chi Phủ rồi sao?" Di La lão tổ thâm ý nói.

Hàn Lập nghe xong liền tự vỗ vào ót mình một cái, bừng tỉnh đại ngộ.

Trước đây, Di La lão tổ đã từng cho hắn ba kiện vật phẩm chứa đựng Thời Gian pháp tắc và một cuốn Ngọc Thư màu vàng. Có điều, sau khi thân thể hắn xuyên toa trở về thực tại thì tất cả đều biến mất.

Nhưng Lão tổ đã từng nói qua, nếu không thể mang những vật kia xuyên toa, vậy thì sau này cứ tới Diêm La Chi Phủ mà lấy.

Trong khi Hàn Lập đang mải cân nhắc, thì Di La lão tổ chợt khoát tay một cái. Một mảnh kim quang xán lạn chợt bừng lên trước mặt hai người. Tiếp đó, một đoạn Cổ Mộc xanh biếc, một thanh Trường Qua (giáo dài) màu thúy lam có chút tàn phá, một khối Thổ Nhưỡng màu vàng, cùng với cuốn Ngọc Thư màu vàng lần lượt nối đuôi nhau hiện ra.

Ngoài ra, còn có hai chiếc trữ vật giới chỉ và một một ngọc giản màu vàng cũng đang lơ lửng trên cao.

"Bên trong trữ vật giới chỉ có một chút Tiên Nguyên Thạch và vài loại tài liệu chứa đựng Pháp tắc Thời gian với phẩm giai cao thấp không đều. Nhưng chừng đó cũng đủ để giúp ngươi tu luyện. Mặt khác, đây là ngọc giản lưu lại công pháp Bất diệt Kim Vân mà trước đây ngươi từng đánh cắp ở Tàng Kinh Các, chỉ là không mang đi được. Ta đều truyền lại cho ngươi." Di La lão tổ ôn hòa nói.

Hàn Lập chợt thấy trong lòng lâng lâng xúc động, lập tức hành đại lễ với Di La lão tổ.

Di La lão tổ thấy vậy chỉ cười ha hả, nghiễm nhiên tiếp nhận phần lễ này.

"Được rồi! Thời gian không còn nhiều nữa. Trước hết, ngươi hãy triệt để luyện thành Ngũ Hành Huyễn Thế đi, để Vi sư có thể bảo hộ ngươi tu hành lần cuối…" Di La lão tổ chậm rãi nói.

"Đa tạ sư tôn!" Hàn Lập lại hành lễ, cung kính tận tâm, sau đó thu lấy toàn bộ tặng vật của Di La.

Tra xét một chút, hắn liền phát hiện, đoạn Cổ Mộc xanh biếc và ngọn Trường Qua bị tàn phá, cùng với khối Thổ Nhưỡng màu vàng đều là Tiên Khí chứa đựng pháp tắc Thời Gian với phẩm giai không thấp, lần lượt mang thuộc tính Mộc, Thủy và Thổ trong Ngũ Hành. Những tặng vật này đúng là Di La lão tổ đã vì trợ giúp hắn luyện thành Ngũ Hành Huyễn Thế mà chuẩn bị thật chu toàn.

Có điều, Đông Ất Thần Mộc đã sớm hợp nhất với Lưỡng Sinh Thụ, trước mắt hắn chưa cần dùng tới đoạn Cổ Mộc này. Ngược lại, ngọn Trường Qua và khối Thổ Nhưỡng lại vừa vặn dung hợp được với Quang Âm Tịnh Bình và Huyễn Thần Sa Lậu.

Hàn Lập tạm thời thu hết vào trữ vật giới chỉ, rồi khoanh chân đả tọa bên gốc cây táo. Tay hắn vung vẩy pháp quyết, hai lòng bàn tay hợp lại trước ngực. Ngũ Hành Huyễn Thế xung quanh lập tức bộc phát dị tượng.

Chỉ thấy cánh rừng xanh mướt do Đông Ất Thần Mộc biến thành không ngừng co rút lại. Tầng tầng lớp lớp cây xanh hợp lại thành một gốc Lưỡng Sinh Thụ duy nhất. Vầng trăng tròn do Bảo Luân biến thành cũng hạ xuống sau lưng Hàn Lập, rồi trở lại nguyên hình Chân Ngôn Bảo Luân.

Vô số Lưu Hỏa trong hư không cấp tốc hội tụ, rồi hóa thành một bó đuốc vàng rực, bay lơ lửng trước mặt Hàn Lập.

Chỉ có Thời Gian Trường Hà đang uốn lượn chảy xuôi, cùng với tòa Sơn Phong chập chùng trên đại địa vẫn bảo trì bộ dáng huyễn hóa. Sông và Núi cùng nhau phiêu phù trước mặt Hàn Lập.

Tay hắn khe khẽ vẫy. Thanh Trường Qua và khối Thổ Nhưỡng lập tức bay vọt về phía dòng Trường Hà và tòa Sơn Phong, phân biệt rơi xuống.

Ngọn Trường Qua lao thẳng xuống giữa dòng làm tung lên một mảng bọt nước trắng xóa. Còn khối Thổ Nhưỡng đâm sầm vào ngọn núi, khiến cho đại địa rung chuyển ầm ầm.

Lực lượng Pháp tắc Thời Gian trong cơ thể Hàn Lập mãnh liệt tuôn trào. Hai tay hắn điện cuồng vũ động, không ngừng đánh ra đạo đạo pháp quyết

về phía dòng Trường Hà và tòa Sơn Phong.

Trong thoáng chốc, sóng lớn cuồn cuộn khắp mặt sông, bụi mù điên cuồng khuấy động bao trùm mặt đất. Một luồng kim quang nồng đậm lan tỏa khắp xung quanh.

Ánh mắt Di La lão tổ chợt hiện lên vẻ vui mừng. Lão chậm rãi bước vào gian nhà tranh, rồi khoanh chân ngồi xuống, lưng dựa vào tường.

Hai lòng bàn tay lão hợp lại trước ngực, rồi bỗng nhiên một cao một thấp tách ra, tiếp đó lại vẽ thành hai nửa vòng tròn trong hư không, luân chuyển trái phải một vòng rồi hợp hại trước ngực. Lòng bàn tay Di La phát tán kim quang mãnh liệt, hóa thành một quầng sáng vàng rực rỡ, chiếu rọi mọi ngóc ngách không gian Bí cảnh.

Đắm chìm trong kim quang khiến thân thể Hàn Lập dễ chịu, khoan khoái không nói nên lời. Tâm cảnh của hắn vốn còn chút dao động, liền ổn định trong nháy mắt.

Ngọn trường qua ngâm trong Thời Gian Trường Hà dần dần hóa thành vô số tinh điểm, tự hành phân liệt giải khai. Dung nhập tinh điểm khiến cho sắc vàng của Trường Hà dần chuyển thành màu lam. Mặt nước cũng bắt đầu phát quang lấp lánh.

Trên bờ, khối thổ nhưỡng màu vàng cũng đã lạc địa sinh căn, tương dung nhất thể với tòa Sơn Phong.

Khối sơn mạch rung động nhè nhẹ, từ đây chính thức sở hữu địa mạch và chân núi, triệt để ngưng thực.

Ngay sau đó, Chân Ngôn Bảo Luân và Đoạn Thì Lưu Hỏa đồng thời lăng không phóng vọt lên, hóa thành Trăng tròn và Sao sáng. Lưỡng Sinh Thụ không nhanh không chậm đáp xuống tòa Sơn Phong, rồi bắt đầu cắm rễ sinh sôi, nhất mạch tương liên. Cả tòa Sơn Phong hùng vĩ bị đại thụ phủ xanh trong nháy mắt.

Ba động pháp tắc Thời Gian cực kỳ cường đại cuồn cuộn tuôn trào khắp

bốn phương tám hướng. Ngũ Hành Huyễn Thế của Hàn Lập rốt cuộc cũng đã triệt để luyện thành, và dung hợp làm một với Linh vực Thời gian của hắn, chính thức đạt tới cảnh giới cao nhất - Thiên Nhân Hợp Nhất.

Nhưng Hàn Lập vừa mới mừng rỡ đôi chút, đang muốn thu hồi thần thông, thì thức hải của hắn bỗng nhiên vang lên thanh âm của Di La lão tổ:

"Trên con đường tu hành Pháp tắc Thời gian, tuy tạo nghệ của ngươi còn chưa thâm hậu bằng vi sư, nhưng lại có thiên phú và cảm ngộ rất tốt. Vi sư luôn mong mỏi chứng kiến thời khắc ngươi có thể hoàn thành bước cuối cùng kia…Tiếc rằng, thời gian của ta đã không còn nữa…"

"Sư tôn…" Hàn Lập kinh hoảng thốt lên.

"Với tư cách quan môn đệ tử, thời gian Vi sư dạy dỗ ngươi thật sự quá mức ngắn ngủi. Những việc có thể làm được bây giờ cũng không nhiều lắm. Vi sư lại vì ngươi mà hộ đạo một lần cuối cùng này. Ngươi nhất định phải hảo hảo tiếp lấy phần tâm ý này của Vi sư, chớ nên lãng phí…" Thanh âm nhu hòa của Di La lão tổ nhanh chóng nhạt dần, rồi tắt ngấm.

Hàn Lập hoảng hốt ngoái lại nhìn Di La. Chỉ thấy bộ dáng vị lão tăng vẫn cứ tươi cười hòa ái như cũ. Nhưng khuôn mặt lão đang mờ đi trông thấy. Thân thể Di La tựa như một bông hoa bồ công anh, phát tán vô số tinh quang lấp lánh ánh vàng, chậm rãi dung nhập vào Linh vực xung quanh.

"Sư tôn…" Hàn Lập điên cuồng thét lớn.

Trong nháy mắt, toàn bộ Bí Cảnh hứng chịu một cơn địa chấn kinh hoàng. Một tòa pháp trận khổng lồ, với kết cấu tinh vi đến cực điểm chậm rãi phá đất bay lên, không cần Hàn Lập thúc giục mà tự hành vận chuyển.

Hàn Lập cưỡng chế nỗi xúc động trong lòng, nhìn ngang ngó dọc, đánh giá khắp nơi một phen. Hắn kinh ngạc vì phát hiện tòa pháp trận vừa xuất hiện kia chính là một tòa Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận.

Rõ ràng, Di La lão tổ muốn hắn bế quan tại đây, mượn lực trận pháp cấp tốc đề thăng tu vi.

Quang Âm Thiên Tuyền Đại Trận lập tức dung hợp với Linh vực Thiên Nhân Cảnh của Hàn Lập. Xu thế của pháp trận đột nhiên biến đổi, thình lình bày ra một không gian với mức độ chênh lệch thời gian lớn chưa từng có.

Tâm niệm Hàn Lập chợt động, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, điên cuồng vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Hắn gầm lên một tiếng kinh thiên, liền có một vòng xoáy kim quang từ trên trời hạ xuống, nhanh chóng nuốt chửng thân hình hắn. Lực lượng Pháp tắc Thời gian cực kỳ tinh thuần từ bốn phương tám hướng cuồn cuộn ập đến, không ngừng quán thâu, xuyên thấu cơ thể Hàn Lập.

"A…"

Hàn Lập ngửa mặt lên trời gào rú. Tai, mắt, mũi, miệng, thất khiếu đồng thời phóng xuất kim quang. Dường như mọi lỗ chân lông trên cơ thể hắn đều bị lực lượng pháp tắc Thời gian không ngừng thẩm thấu, xuyên qua.

"Oanh, oanh, oanh…"

Cơ thể hắn nổ vang liên hồi. Mặc dù Hàn Lập chỉ mới phá cảnh chưa lâu, nhưng hiện giờ Tiên khiếu toàn thân đang không ngừng khai mở, quán thông.

Một, hai, rồi lại ba…

Nhưng hiện giờ, căn bản Hàn Lập có muốn cười cũng không cười nổi. Phương pháp quán thể thô bạo dạng này ngay cả tu sĩ Đại La Hậu Kỳ cũng khó lòng thừa nhận.

Sở dĩ hắn còn bảo trì được một phần lý trí, ngoại trừ bởi vì huyền khiếu toàn thân đã gần như thông suốt toàn bộ, thân thể tiếp cận đỉnh phong, còn bởi vì cỗ lực lượng hùng hậu này vốn chứa đựng một phần lực lượng của Di La lão tổ.

Vốn dĩ loại lực lượng này vô cùng thân cận với Hàn Lập, nên mới không như mãnh thú, hồng thủy điên cuồng chạy loạn trong cơ thể hắn.

Mặc dù vậy, người ngoài vẫn khó có thể tưởng tượng được mức độ thống khổ mà Hàn Lập đang phải thừa nhận.

------oOo------

Chương 1289: Rời phủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Dưới kim quang sáng rực trùng tẩy, quần áo trên người Hàn Lập trong nháy mắt biến thành tro bụi, mái tóc màu đen tản ra khí thế trùng thiên, từng sợi dựng thẳng như kim châm. Càng giật mình hơn chính là, trên thân thể tráng kiện giống như vàng đúc thành kia, khắp nơi đều nổi lên từng đạo ấn tích phù văn đỏ như máu.

Bất ngờ, tiểu bình xanh sẫm đeo trước ngực, cũng nương theo nguồn lực lượng này, phiêu đãng bay lên, lơ lửng ở trước mặt hắn.

Đúng lúc này, đường vân hình phiến lá trên thân tiểu bình đột nhiên sáng lên, từ đó tản mát ra một trận huỳnh quang xanh biếc, bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

"Hảo tiểu tử, coi như cơ duyên đến với ngươi, ta lại che chở cho ngươi một phen. Ngươi tạm thời buông lỏng tâm thần, toàn lực hấp thu lực lượng Thời Gian Pháp Tắc này, chuyện còn lại... giao cho ta là được." Lúc này, thanh âm bình linh bỗng nhiên vang lên.

Hàn Lập vốn định mắng cho một câu "Ngươi rốt cuộc cũng chịu lên tiếng", nhưng cuối cùng cũng không mở miệng trách mắng.

Hắn theo lời bình linh, không tận lực chống lại cũng như kiềm chế lực lượng Thời Gian Pháp Tắc nhập thể nữa, mà mở rộng tất cả các khiếu, hứng lấy cỗ lực lượng hùng hậu này.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, tựa như phát ra từ bên trong thân thể Hàn Lập.

Thần niệm của hắn theo đó trầm xuống, rơi vào sâu trong thức hải, kết quả phát hiện ra, hắn không thể nhận biết biến hoá của thân thể mình, thay vào đó, cảm nhận thức hải càng thêm kỹ càng tỉ mỉ.

Theo tâm niệm của hắn khẽ động, hư không trong thức hải lập tức sáng rực lên một vùng kim quang, từng văn tự màu vàng hiển hiện trên đó, giống như một cuốn họa quyển màu vàng, trải ra trước mắt hắn.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, phát hiện chính là quyển sách ngọc màu vàng mà Di La lão tổ giao lại cho hắn, nội dung bên trong ghi chép bao hàm các loại lĩnh ngộ của Di La lão tổ đối với Thời Gian Pháp Tắc, cùng rất nhiều bí thuật thời gian của Chân Ngôn môn.

Trong đó có cả mấy môn thần thông như "Pháp Ngôn Thiên Địa", "Chân Ngôn Đại Thủ Ấn".

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, bèn tiến hành tra cứu tỉ mỉ văn tự trên họa quyển này. Bất tri bất giác đã chìm đắm vào trong đó, quên đi ngoại vật, cũng quên đi thời gian.

...

Trên đảo hoang, hạ qua đông đến, thời gian như thoi đưa, thoắt cái đã qua mười năm.

Hoang đảo vốn bừng bừng sinh cơ, ấy mà do chướng khí ở đầm lầy xâm nhiễm vào, đã biến thành một mảnh hoang đảo hoang vu.

Đề Hồn một mình ngồi nhắm mắt ở trung tâm hoang đảo, bên cạnh toà bia vỡ kia. Kim Đồng thì không thấy bóng dáng, mà cái hộp vuông màu đen chứa tàn hồn Quỷ Vu thì đặt ở trên một khối nham thạch bên cạnh nàng.

Một hồi thanh âm rất nhỏ vang lên, hộp vuông màu đen kia bỗng nhiên run rẩy một hồi, bên ngoài sáng lên một trận u quang, tàn hồn Quỷ Vu lập tức

từ đó nhè nhẹ phiêu đãng ra, lơ lửng giữa trời, đôi mắt đầy lo âu nhìn về phía Đề Hồn.

"Cửa vào tấm bia đá này đã phong bế gần mười năm, chủ nhân của ngươi chỉ sợ đã bị vây chết trong đó, ngươi cần gì phải chấp nhất thủ hộ chỗ này? Nghe lời ta, mang ta đi tìm Lục Đạo Luân Hồi Bàn, giúp ngươi khôi phục ký ức và thần thông, ngươi sẽ biết mình rốt cuộc sẽ phải làm gì đấy?" Quỷ Vu tận tình khuyên bảo.

Hiển nhiên Đề Hồn không phải lần đầu nghe được lời thuyết phục này, chỉ là thần sắc trên mặt không biến hóa chút nào, cũng không muốn phản ứng với gã.

Lúc này, một đạo xé gió gào thét bỗng nhiên vang lên, một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, hung hăng đáp xuống ở bên cạnh tàn hồn Quỷ Vu, mang theo kình phong thổi tới khiến tàn hồn Quỷ Vu lung lay.

Thân ảnh Kim Đồng từ trong bụi mù dần dần hiển lộ, trong tay còn nắm chặt một con tiểu thú toàn thân màu xanh sẫm.

Ánh mắt bất thiện của nàng liếc qua tàn hồn Quỷ Vu, hỏi: "Gã có phải lại đang khuyên ngươi rời đi cùng gã?"

"Vẫn là lí do tào lao kia, không có gì mới." Đề Hồn lúc này mới mở hai mắt ra, vừa cười vừa nói.

"Thần hồn liên hệ giữa các ngươi và hắn đều bị gián đoạn, cớ sao còn tin tưởng hắn chắc chắn sẽ trở về?" Quỷ Vu có chút không cam tâm, lớn tiếng chất vấn.

"Bởi vì hắn là đại thúc." Kim Đồng nhìn như không có lý lẽ, hết sức tự nhiên đáp.

"Chủ nhân hắn nhất định sẽ trở về." Đề Hồn cũng chỉ nói một câu đơn giản, rồi lại nhắm hai mắt lại.

Kim Đồng trừng mắt liếc gã một cái, chạy sang tảng đá bên cạnh ngồi

xuống, đùa với tiểu thú xanh sẫm trong tay.

Quỷ Vu ai thán một tiếng, hóa thành một làn khói mù, rút vào hộp vuông.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh Diêm La Chi Phủ.

Hàn Lập vẫn còn khoanh chân ngồi nguyên tại chỗ, kim quang khắp người đã tán đi, nhưng rất nhiều điểm sáng màu vàng vẫn sáng khắp người, tất cả đều là tiên khiếu mà hắn đã quán thông.

Đếm kỹ một chút, những tiên khiếu này khoảng chừng một nghìn ba trăm mười chín cái, rõ ràng đã đạt đến trạng thái Đại La trung kỳ đỉnh phong.

"Trước đó không mời mà tới, lần này lại là mong mà không được, chuyện trảm thi này, thật đúng là làm cho người ta suy nghĩ không thấu." Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, bất đắc dĩ thở dài một cái.

Ở xung quanh hắn, Quang Âm Thiên Tuyền đại trận đã sớm triệt hồi, chỉ còn có Linh Vực Thiên Nhân cảnh mở ra thôi.

Trên thực tế, cách đây hai năm, hắn cũng đã quán thông những tiên khiếu này, sở dĩ không xuất quan, chính là muốn nhân cơ hội này, nhất cổ tác khí (liền một mạch) chém đi thi thứ hai.

Kết quả, lần trước là bị "Trảm Thi Phù" buộc phải chém đi Ác Thi, lần này hắn muốn chủ động dẫn phát Thiện Thi, nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, đúng là không có chút cơ hội trảm thi nào xuất hiện.

"Mà thôi mà thôi, ở trong Quang Âm đại trận này tu luyện mấy chục vạn năm, ngoại giới chí ít hẳn cũng đã qua mười năm, Kim Đồng các nàng có lẽ cũng chờ sốt ruột rồi." Trong khi nói chuyện, Hàn Lập đứng dậy.

Sau khi Ngũ Hành Huyễn Thế của hắn hóa thực toàn bộ, lực lượng chênh lệch Quang Âm Thiên Tuyền đại trận lại tăng thêm mấy lần. Bây giờ thời gian một năm ngoại giới tương đương với ba vạn năm ở trong trận.

Hàn Lập tiện tay vẫy một cái, Ngũ Hành Huyễn Thế biến thành núi sông,

trăng sao lập tức kim quang đại tác, một lần nữa hóa thành năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc, trên đó kim quang xán lạn, bất ngờ quấn lấy từng đạo Thời Gian Tinh Ti, số lượng khoảng chừng một nghìn tám trăm sợi.

Cũng không biết vì sao, sau khi đạt một nghìn tám trăm sợi, pháp tắc tinh ti cũng không thể nào gia tăng nữa.

Lần này bế quan, hắn thu hoạch cực lớn, không chỉ có thành công mở thêm tiên khiếu, đạt tới cảnh giới Đại La trung kỳ đỉnh phong, mà ngay cả số lượng Thời Gian Tinh Ti cũng tăng lên gấp đôi, lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc càng sâu hơn một tầng, hơn nữa lại nắm giữ thêm mấy thần thông cường đại của Chân Ngôn môn.

Mặc dù không như mong mỏi của Di La lão tổ, thành công tiến giai Đại La hậu kỳ, nhưng thật sự đã mạnh hơn rất nhiều.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, tiện tay vung lên, trước người hiển hiện một vệt xoáy kim quang, hắn lập tức cất bước đi vào.

Trên đảo hoang, tòa bia đá yên lặng thật lâu kia, trong lúc này sáng lên quang mang, thân ảnh Hàn Lập từ trong hiện ra.

Đề Hồn mở hai mắt ra đầu tiên.

"Đại thúc, ngươi cuối cùng cũng đi ra." Kim Đồng thì ném thẳng tiểu thú xanh thẫm trong tay xuống, mặt mũi tràn đầy kinh hỉ nói.

Trên hộp vuông màu đen kia, một trận u quang sáng lên, thân ảnh Quỷ Vu lần nữa nổi lên.

"Chúc mừng Hàn đạo hữu, tu vi tiến nhanh." Trong mắt Quỷ Vu lóe lên một tia kinh ngạc rồi biến mất, lập tức khôi phục thần sắc thong dong, chúc mừng.

"Là ai nói, đại thúc của ta đã vẫn lạc trong đó?" Kim Đồng nhếch miệng nói.

"Hàn đạo hữu vận may tề thiên, làm sao vẫn lạc được chứ? Ắt hẳn là cô nương nghe lầm." Sắc mặt Quỷ Vu không đổi, tự lo nói ra.

"Để chư vị đợi lâu." Hàn Lập không để ý, mở miệng nói.

"Hàn đạo hữu, ta đã đúng hẹn mang ngươi tới Diêm La Chi Phủ này. Vậy kế tiếp, lại đến phiên ngươi dẫn ta đến Lục Đạo Luân Hồi Bàn rồi." Quỷ Vu nói.

"Ta nếu đã đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ làm." Hàn Lập từ tốn nói.

Quỷ Vu bị ánh mắt Hàn Lập nhìn chằm chằm, trong lòng đột nhiên lộp bộp một cái, nét vui cười trên mặt hơi cứng lại.

"Hàn đạo hữu rốt cuộc ở bên trong có kỳ ngộ gì, mà trong thời gian ngắn ngủi, thực lực đại tiến, thật sự là đáng mừng." Gã rất nhanh lại lộ ra vẻ tươi cười, nói.

Đề Hồn và Kim Đồng nghe lời này, mặt lộ vẻ kinh ngạc, dò xét Hàn Lập kỹ càng, nhưng không nhìn ra cái gì.

"Quỷ Vu đạo hữu quá khen, chúng ta hay là trước tiên đi tới đầm lầy Hoàng Tuyền kia đi. Đầm lầy kia ở địa phương nào, mời các hạ chỉ đường đi." Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, mỉm cười nói.

"Chỗ kia chính là vị trí giao thoa của tam vực Hắc Hà, Địa Minh, Diêm La, từ nơi này xuất phát tiến về nơi đó, cần thông qua lãnh địa các tộc Diêm La vực, hơn nữa bản thân Chuyển Luân Vương quanh năm ở phụ cận Lục Đạo Luân Hồi Bàn tu luyện, người dưới trướng tên kia đóng giữ ở phụ cận đầm lầy Hoàng Tuyền, không phải muốn đi qua là có thể đi qua." Quỷ Vu nói.

"Vậy chúng ta làm sao vượt qua? Chuyển Luân Vương bây giờ nhất thống tam vực, chiến lực dưới trướng tất nhiên rất mạnh, chỉ bằng ba người chúng ta làm sao chống lại đại quân? Thêm nữa thực lực Chuyển Luân Vương kia rốt cuộc đã đạt đến loại cảnh giới nào?" Hàn Lập nhướng mày, trầm giọng hỏi.

"Thực lực Chuyển Luân Vương cực mạnh, năm đó cũng đã đạt đến Đại La hậu kỳ, bây giờ chỉ sợ tu vi đã là đỉnh phong, bất quá khẳng định gã vẫn chưa tu thành Đạo Tổ, nếu không ta sẽ không thể cảm ứng được." Quỷ Vu nói.

Hàn Lập nghe lời này, đuôi lông mày chau lên.

"Tên Chuyển Luân Vương chính là Đại La đỉnh phong, ngươi để cho chúng ta mang ngươi tới, chẳng phải là để cho chúng ta đi chịu chết!" Đề Hồn trầm giọng nói ra.

"Kỳ thật các ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ cần đến chỗ đầm lầy Hoàng Tuyền đó, ta tự có biện pháp để chúng ta lẻn vào." Ngữ khí Quỷ Vu dừng một chút, trấn an nói.

"Biện pháp gì?" Kim Đồng hỏi.

"Bây giờ nói quá sớm, tạm thời cho ta giữ bí mật này, chờ đến chỗ đầm lầy Hoàng Tuyền đó, ta lập tức sẽ nói rõ chi tiết cho ba vị." Quỷ Vu tiếp tục cười nói.

Kim Đồng và Đề Hồn nhìn thấy dáng vẻ Quỷ Vu cười đùa hí hửng, sắc mặt đều trầm xuống.

"Quỷ Vu, hiện tại không phải thời gian nói đùa, nói rõ biện pháp của ngươi ra, nếu không hai nàng mà tức giận, hậu quả ngươi hẳn là rõ ràng." Hàn Lập trầm giọng nói.

"Cái này... Được rồi, kỳ thật vị trí Lục Đạo Luân Hồi Bàn, chính là một vùng đất liên quan đến luân hồi chuyển thế. Thường cách một đoạn thời gian, nơi đó sẽ bộc phát ra một cỗ chính phản gió lốc, gọi là Lục Đạo Lệ Phong, cho dù là tồn tại cấp bậc Đạo Tổ cũng không dám tuỳ tiện chạm vào, đến lúc đó bất luận là Chuyển Luân Vương, hay là người dưới trướng gã đều sẽ phải rời khỏi đầm lầy Hoàng Tuyền, chúng ta có thể nhân cơ hội này lẻn vào." Quỷ Vu nói ra.

"Nếu đúng như hết thảy lời ngươi nói, quả thực có thể đi vào. Bất quá chính

phản gió lốc kia lợi hại như vậy, chúng ta làm sao có thể tới gần?" Mặt Hàn Lập lộ vẻ do dự, lại hỏi.

"Trước kia ta cũng không phải phí công quản hạt Diêm La vực vô số năm, đã nghiên cứu nhiều năm về chính phản gió lốc này, biết trong đó có một số lỗ thủng có thể chui vào, mặc dù thời gian có hạn, bất quá đủ để cho chúng ta đi tới đi lui một lượt." Quỷ Vu cười đắc ý.

------oOo------

Chương 1290: U Minh gặp ma

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nếu ngươi đã cân nhắc các phương diện đầy đủ, vậy ta tạm thời đi cùng ngươi qua xem một chút, căn cứ tình huống thực tế rồi bàn tiếp." Hàn Lập gật gật đầu, nói như thế.

"Đa tạ Hàn đạo hữu, Lục Đạo Luân Hồi Bàn vô cùng thần kỳ, khẳng định có trợ giúp không nhỏ với các ngươi." Quỷ Vu đại hỉ nói.

"Chủ nhân, chờ một chút, còn có chuyện cần hỏi cho rõ." Bất chợt, Đề Hồn xen vào.

Hàn Lập gật đầu nhẹ với nàng, ra hiệu nàng cứ nói.

"Đề Hồn đạo hữu có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Quỷ Vu cũng cười nói.

"Như lời ngươi nói, cứ cách một đoạn thời gian là bao lâu? Nói trước, chúng ta không thể đợi quá lâu tại U Minh giới này, rất nhanh sẽ phải rời đi." Đề Hồn nói.

"Về việc này các ngươi cứ yên tâm, Chính phản gió lốc xuất hiện rất thường xuyên, mỗi ngàn năm sẽ xuất hiện một lần, dựa theo tính toán của ta, lần gió lốc bộc phát tiếp theo sẽ không xa, trong vòng trăm năm sẽ xuất hiện." Quỷ Vu thu hồi vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói.

"Nếu chính phản gió lốc này lợi hại như vậy, vậy Lục Đạo Luân Hồi Bàn ở trong đó không có việc gì sao?" Đề Hồn tiếp tục hỏi.

"Lục Đạo Luân Hồi Bàn là chí bảo tự sinh ra ở U Minh giới, chính là hoá

thân thiên địa đại đạo, bản thân cứng rắn không gì sánh được. Mà Lục Đạo Luân Hồi Bàn cùng chính là thứ đồng căn nguyên với chính phản gió lốc. Chính phản gió lốc đương nhiên sẽ không ảnh hưởng Lục Đạo Luân Hồi Bàn." Quỷ Vu giải thích.

"Từ nơi này xuất phát đi Hoàng Tuyền đại trạch, dọc đường sẽ qua rất nhiều phạm vi thế lực Quỷ tộc. Thực lực những Quỷ tộc kia thế nào?" Kim Đồng cũng mở miệng hỏi.

"Trên đường tự nhiên khó tránh khỏi đi qua một ít nơi cư ngụ của Quỷ tộc, bất quá lấy thực lực Hàn đạo hữu hôm nay, lại thêm hai vị tương trợ, khẳng định không vấn đề gì. Mà ta lại quen thuộc đường đi, sẽ giúp ba vị tránh được các phiền toái." Quỷ Vu nói.

Thời gian tiếp theo, Đề Hồn và Kim Đồng lại hỏi thêm mấy vấn đề. Quỷ Vu đều kiên nhẫn giải đáp, đồng thời đều nhất nhất liệt kê biện pháp giải quyết. Hai người rất nhanh cũng không biết hỏi gì hơn.

"Quỷ Vu đạo hữu suy tính ngược lại là có chút cẩn thận." Hàn Lập nói.

"Hàn đạo hữu quá khen, nếu không có ba vị tương trợ, tại hạ dù suy tính nhiều, cũng vô dụng." Quỷ Vu cười nói.

Hàn Lập từ chối cho ý kiến mỉm cười, không nói gì nữa.

Ba người lập tức lên đường, trước đi bộ rời khỏi Tang Hồn nhai, sau đó dựa theo Quỷ Vu chỉ thị, bay về hướng tây bắc.

"Chủ nhân, ngươi thật tin tưởng lời nói Quỷ Vu kia? Vạn nhất hắn giống Huyết Lệ trước kia, lừa gạt chúng ta thì làm sao?" Đề Hồn truyền âm hỏi Hàn Lập.

"Ngươi có cảm ứng được lời nói của hắn là thật hay giả không?" Hàn Lập truyền âm hỏi ngược lại.

"Không được, người này mặc dù chỉ là tàn hồn, nhưng tu vi cảnh giới thần hồn rất cao, giống như Huyết Lệ lúc trước. Ta và Kim Đồng không ngừng

hỏi hắn nói, nhưng vẫn như cũ không dò xét được gì." Đề Hồn có chút uể oải truyền âm nói.

"Không sao, ngươi cũng đã nói, Quỷ Vu kia hiện tại chỉ là một cái tàn hồn, dù hắn có cử động làm loạn gì, ta sẽ lập tức xử lý ngay. Mà Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia lại thần kỳ như thế, đối với chúng ta có ý nghĩa rất lớn, đáng giá mạo hiểm một lần." Hàn Lập trấn an, trong ngôn ngữ lộ ra một cỗ kiên định tự tin vô cùng.

Đề Hồn nghe Hàn Lập nói lời này, có chút ngơ ngác, lập tức gật gật đầu, không nói thêm nữa.

Một đoàn người lại bay thêm nửa tháng, càng tới gần chỗ sâu Diêm La vực, càng ngày càng nhiều tộc đàn quỷ vật bắt đầu xuất hiện tấp nập.

Những tộc này phân bố theo các loại bộ lạc, hoặc là ở trong thành, hoàn toàn khác với tình huống hỗn loạn ở Hắc Hà vực.

Cũng may có Quỷ Vu cực kỳ thấu hiểu Diêm La vực dẫn đường, đám người một đường đi tới, cũng là hữu kinh vô hiểm, khoảng cách Hoàng Tuyền đại trạch càng ngày càng gần.

Ba người xuyên thẳng qua mây đen giữa không trung, mượn nhờ vân khí ẩn nấp hành tung.

Hàn Lập vừa phi độn về phía trước, trong tay lấy một bản điển tịch thật dày, nhanh chóng lật xem.

Đây là lúc hắn đi ngang qua một tòa thành trì, tiến vào trong đó lấy được.

So sánh với nội dung trên điển tịch này, lời nói Quỷ Vu cho đến lúc này cơ bản đều là thật.

"Chủ nhân, phía trước có động tĩnh, tựa hồ có người đang tranh đấu." Đề Hồn bên cạnh đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, lập tức dừng lại, thu điển tịch trong tay vào.

Đề Hồn và Kim Đồng cũng dừng lại, phân ra trái phải ở hai bên người hắn.

"Chiến đấu song phương có chỗ đặc thù?" Hàn Lập nhìn về phía Đề Hồn.

"A, vậy mà lại có người bên ngoài đi vào U Minh giới, hơn nữa còn là người của Ma Vực, thật sự là có ý tứ." Quỷ Vu từ trong hộp vuông màu đen hiện hình ra, chậc chậc nói.

Hàn Lập nghe lời này, nhìn Quỷ Vu một cái, sau đó nhìn về phía Đề Hồn.

"Không sai, chiến đấu một phe là người của Ma tộc." Đề Hồn kinh ngạc nhìn Quỷ Vu một chút, gật đầu nói.

"Tình trạng của ngươi bây giờ, cũng có thể cảm ứng đến chỗ rất xa sao?" Hàn Lập hỏi Quỷ Vu.

"Tại U Minh, chỉ cần có thể thuần thục điều khiển thần niệm ba động, loại cảm giác khoảng cách này là chuyện đương nhiên. Ngươi là Nhân tộc, điều khiển thành niệm vốn không quen. Bất quá Đề Hồn tiểu cô nương, ngươi là Minh Vương chuyển thế, ngay cả bản lĩnh giữ nhà Quỷ tộc U Minh chúng ta cũng quên đi? Vậy mà đến khoảng cách này mới cảm giác được chiến đấu trước mặt." Quỷ Vu nhìn về phía Đề Hồn, kỳ quái nói ra.

"Ta đã nói rồi, ta không nhớ rõ cái gì là Minh Vương cả." Thần sắc Đề Hồn biến ảo, hừ lạnh nói.

Quỷ Vu thấy vậy, cười nhạt một tiếng, dời ánh mắt đi.

"Ngươi bây giờ có thể cảm giác được khoảng cách bao xa?" Hàn Lập không để ý đến thứ khác, lần nữa hỏi Quỷ Vu.

"Ta bây giờ chỉ còn một sợi tàn hồn, chỉ có thể cảm giác khoảng mười hai mười ba vạn dặm." Quỷ Vu cũng không chần chờ, lập tức nói.

Hàn Lập nghe lời này, chấn động trong lòng, phạm vi Quỷ Vu cảm giác lại hơn Đề Hồn năm sáu mươi lần.

"Chúng ta bây giờ là châu chấu trên một sợi dây thừng, Quỷ Vu đạo hữu cảm giác phạm vi xa như vậy, sự tình dò xét sau này, vậy phải nhờ Quỷ Vu đạo hữu rồi." Hàn Lập nói.

"Ha ha, tự nhiên có thể." Quỷ Vu cười ha ha nói.

"Đi thôi, chúng ta tới gần một chút, xem phía trước rốt cuộc là ai." Hàn Lập phất tay nói.

Một đoàn người tiếp tục đi tới, rất mau tới gần một sơn cốc, đứng một chỗ bí mật ngoài cốc.

Đề Hồn tụng niệm chú ngữ, thi triển Ẩn Thân Thuật vừa mới nhớ lại, thi pháp biến mất hành tung ba người.

Đáng tiếc thuật này không thể nào thi triển thời gian dài, bằng không bọn hắn một đường chạy đi đã có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức.

"Đây là Minh Vương Diệt Tích Chú! Ngươi quả nhiên là Minh Vương chuyển thế. Ngoại trừ ngươi, không có bất kỳ người nào có thể lĩnh ngộ loại thần thông này!" Quỷ Vu thấy cảnh này, ngạc nhiên nói.

"Minh Vương Diệt Tích Chú? Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta là Đề Hồn, không phải Minh Vương gì đó." Đề Hồn hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục để ý lão nữa.

Hàn Lập nghe Quỷ Vu nói lời này, trong lòng không ngừng suy nghĩ, rất nhanh lại vứt bỏ, nhìn vào phía trong sơn cốc.

Sơn cốc có diện tích khá lớn, chừng hai ba mươi dặm. Giờ phút này bên trong có vô số bóng đen chớp động, hình thành một vòng vây to lớn, gào thét không thôi.

Những quỷ vật này đều là thân người đầu dê, cao tới bốn năm trượng, toàn thân mọc ra lông đen tinh mịn, quanh người còn bao một cỗ sương mù màu đen.

Những quỷ vật đầu dê này nắm trong tay một thanh loan đao màu đen to lớn, phía trên tản mát ra hắc khí giống như khói khí. Lúc vung chém, từng đạo hắc vụ đao quang gào thét tuôn ra, trảm vào phía trong vòng vây.

Quỷ vật đầu dê hiển nhiên cũng biết sử dụng chiến trận, phối hợp với nhau cực kỳ xảo diệu, những hắc vụ đao quang kia càng hình thành một đao trận to lớn, sát lục chi khí cường đại vô địch từ trong đao trận tản ra, giống như một cái nắp nồi, phủ lên toàn bộ sơn cốc.

"Đây là Thương Dương Quỷ tộc, tại U Minh tam vực chỉ có thể coi là trung đẳng." Quỷ Vu nói.

Hàn Lập dời ánh mắt, nhìn về phía trung tâm đại trận.

Xuyên qua từng đạo đao quang, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong là hai bóng người áo đen, một cao một thấp, toàn thân phủ đầy hắc y, không lộ ra mặt.

Áo bào đen kia cũng không phải phục sức bình thường, bám vào một tầng cấm chế kỳ lạ, thần thức không thể nào xuyên thấu, không nhìn thấy được dung mạo hai người.

Quanh hai người bay múa cờ xí màu đen, phía trên thêu một ít đồ án đám mây màu tím, quay tròn quanh bọn họ, hình thành một vòng bảo hộ hình bán cầu màu tím, ngăn cản đao trận giảo sát chung quanh.

Bốn mặt hắc kỳ kia có phẩm giai không thấp, hình thành vòng bảo hộ màu tím dị thường cứng cỏi. Dưới đao trận giảo sát không ngừng run rẩy, nhưng cũng không vỡ vụn.

"Đúng là hai kẻ Ma tộc, tu vi lại không thấp. Kỳ quái, hai tên Ma tộc này tới nơi đây làm gì?" Hàn Lập tự hỏi.

Khí tức trên thân hai người áo đen này chính là ma khí tinh khiết không gì sánh được. Ma tộc cao lớn có khí tức hùng hậu, đã đạt đến Đại La cảnh.

Ma tộc thấp hơn mặc dù bao phủ toàn thân hắc y, nhưng cũng có thể nhìn ra mấy phần linh lung, hiển nhiên là một nữ tu, tu vi hơi yếu một chút, nhưng cũng đạt đến Thái Ất cảnh đỉnh phong.

Thực lực hai tên Ma tộc này mặc dù không yếu, nhưng số lượng quỷ vật đầu dê chung quanh quá nhiều, thực lực mỗi tên cũng không yếu. Hai người một mực bị áp chế ở trong đao trận, không cách nào rời đi.

"Chủ nhân, nếu tiếp tục giằng co, hai người này sợ là nhịn không được, có nên cứu bọn hắn không?" Đề Hồn hỏi.

Hàn Lập nghe lời này, nhìn về phía Quỷ Vu.

"Quỷ Vu đạo hữu, phụ cận nơi đây có Quỷ tộc lợi hại gì không, công kích những Thương Dương quỷ vật này có gây ra phiền phức nào không?"

"Thương Dương Quỷ tộc tại Diêm La vực không tính là Quỷ tộc đỉnh cấp. Bất quá bọn hắn chính là tộc đàn phụ thuộc Mã Vương tộc, một trong tứ đại quỷ tộc Diêm La vực. Ngươi nếu muốn cứu người cũng được, nhưng phải tốc chiến tốc thắng, cứu được người lập tức rời đi, hẳn là sẽ không rước họa vào thân." Quỷ Vu nói.

"Nếu thế, Đề Hồn, Kim Đồng, các ngươi xuất thủ phá đao trận, cứu hai người này ra." Hàn Lập nghe vậy sắc mặt dừng một chút, ngẩng cằm lên nói ra.

Đề Hồn và Kim Đồng đáp ứng một tiếng, thả người bắn ra.

Tay phải Đề hồn nắm vào trong hư không một cái, trên không của sơn cốc trống rỗng xuất hiện một cự trảo màu đen, lớn chừng ngọn núi, đột nhiên chụp xuống đao trận trong sơn cốc.

Trên thân Kim Đồng loé lên kim quang, trong nháy mắt hóa thành một con Phệ Kim Tiên to bằng gian phòng, hai chân trước vung lên.

Theo một trận âm thanh duệ khiếu "Xuy xuy" kinh thiên, mảng lớn tinh quang giống như kiếm khí bắn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tòa

kiếm sơn, phối hợp với cự trảo của Đề Hồn, đánh vào trên đao trận.

Bởi vì Đề Hồn ẩn thân chi thuật, những quỷ vật đầu dê kia cũng không phát giác hai người tồn tại. Đợi đến lúc hắc trảo, kiếm sơn rơi xuống, bọn chúng mới phản ứng kịp, nhưng giờ phút này đã muộn.

Cự trảo màu đen và kiếm sơn màu vàng trảm lên trên đao trận, phát ra "Àm ầm" hai tiếng nổ vang rung trời!

Đao trận lập tức vỡ vụn hơn phân nửa, bất quá cũng không sụp đổ.

Từng vòng từng vòng sóng ánh sáng hai màu hắc kim khuếch tán ra. Sơn phong bên cạnh sơn cốc bị đụng một cái, liền tuỳ tiện sụp đổ.

Xen lẫn kình phong mãnh liệt phóng lên tận trời, cuồn cuộn quét về bốn phương tám hướng, tác động đến phương viên mấy trăm dặm, cạo cho mặt đất mất đi một tầng.

------oOo------

Chương 1291: Tái tụ họp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lúc này, hai người Ma tộc vốn đang bị vây khốn ở trong đao trận, nhìn thấy tình huống bên ngoài, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết có người tới viện thủ, lập tức mừng rỡ, bắt đầu phản công.

Trong tay tên Ma tộc cao lớn kia bỗng dưng lóe lên ánh bạc, xuất ra một chiếc ngân bạch tỳ bà, mười ngón gảy dây đàn.

Theo một chuỗi âm thanh "Tinh tang" vang lên, hư không xung quanh y xuất hiện hơn mười vết nứt không gian khá dài, giống như mười mấy con hắc mãng, cấp tốc lao tới chỗ tổn hại của đạo trận, rồi chém xuống.

"Ầm" một tiếng như xé vải vang lên, đao trận lần nữa bị xé nứt ra nhiều chỗ, chỉ còn lại một lớp mỏng manh.

"Đây là!" Con mắt Hàn Lập bỗng nhiên trợn to.

Nữ tử mặc hắc bào kia lúc này cũng lập tức xuất thủ, hai tay vung lên.

Hai viên cầu màu tím từ trong tay áo nàng bắn ra, nhanh chóng biến lớn. Trong nháy mắt hóa thành hai bộ khôi lỗi màu tím, phía trên quấn quanh từng đạo lôi điện màu tím.

Hai bộ khôi lỗi này tỏa ra khí tức không hề kém so với nữ tử mặc hắc bào, hơn nữa trong lôi điện màu tím còn ẩn chứa Lôi Điện Pháp Tắc cực kỳ mãnh liệt, không biết là loại lực lượng lôi điện nào.

Hai tay nữ tử mặc hắc bào khẽ mở, từ đầu ngón tay bắn ra mười đạo hắc tuyến cực kỳ nhỏ, chia ra chui vào thể nội hai bộ khôi lỗi, trong hắc tuyến lộ ra một cỗ lực lượng pháp tắc kỳ lạ.

Lôi quang màu tím bên ngoài hai bộ khôi lỗi đại phóng, khí tức đột nhiên tăng vọt gấp bội, hóa thành hai lôi cầu màu tím cực lớn, sau đó ầm ầm bạo liệt ra.

Hai đoàn chói chang màu tím xuất hiện, hung hăng trùng kích đao trận, hư không xung quanh đều rạn nứt lớn ra.

Đao trận lần nữa không thể chèo chống, bị xé ra một cái lỗ lớn.

"Đi!"

Tên ma tộc cao lớn liền kéo theo người bên cạnh, hóa thành một đạo ngân quang trùng thiên, trong nháy mắt từ trong đao trận lao ra ngoài thông qua cái lỗ, phi lên không trung.

Vẻ mặt Hàn Lập vui vẻ, phi lên nghênh tiếp.

"Đạo hữu là?" Hai tên Ma tộc bay thoát ra được, trong lòng buông lỏng, nhưng nhìn thấy Hàn Lập tới gần, lại lộ vẻ cảnh giác.

Vì phòng ngừa bị Quỷ tộc U Minh chi địa nhận ra thân phận tu sĩ Nhân tộc của mình, Hàn Lập dùng mặt nạ Luân Hồi điện huyễn hóa thành một người mặc trường bào, thoạt nhìn thần thần bí bí, tám chín phần giống quỷ, khó trách đối phương cảnh giác.

Kim Đồng và Đề Hồn lúc này đang bay trở lại, những quỷ vật đầu dê kia đang rống giận đuổi đánh tới, dáng vẻ không đánh chết không thôi.

"Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, trước theo ta ly khai." Hàn Lập vung tay lên.

Năm đạo lôi quang màu vàng như Cự Long từ trong tay hắn bắn ra. Những

nơi đi qua, hư không rung động kịch liệt, tựa hồ như sắp bị lôi quang xé rách.

Hàn Lập thoáng hơi kinh ngạc, lần này thực lực của hắn đại tiến, thôi động Đô Thiên Thần Lôi, uy năng cũng bất ngờ tăng đến trình độ này, thật sự là vượt quá dự liệu của hắn.

Năm đạo lôi quang vừa thô vừa to rơi xuống xung quanh đoàn người, giao thoa lẫn nhau, đang sắp hình thành Lôi Quang Pháp Trận.

Nhưng ngay thời khắc này, năm ngón tay nữ tử mặc hắc bào kia mở ra, từ đầu ngón tay bắn ra năm đạo hắc tuyến, nhập vào trong Lôi Quang Pháp Trận.

Lôi Quang Pháp Trận vốn đang sắp thành hình, đột nhiên dừng lại, tựa hồ như bị khống chế.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

"Các hạ muốn dẫn bọn ta đi nơi nào?" Nữ tử mặc hắc bào nhìn về phía Hàn Lập, quát hỏi.

Tên Ma tộc cao lớn ở bên cạnh cũng không ra tay ngăn cản hành động của đồng bạn.

Lôi trận này thoạt nhìn có hiệu quả truyền tống, mấy người trước mắt mặc dù trợ giúp bọn họ thoát khốn, nhưng bọn họ cũng không thể tùy ý để đối phương cứ như vậy mang đi.

Về phần quỷ vật ở phía sau đang bay nhào tới, tên Ma tộc cao lớn cũng không để ở trong lòng, trước đó bọn họ nhất thời vô ý mới bị khốn trụ, bây giờ đã thoát khốn, muốn đi khi nào chẳng được.

Hàn Lập kinh ngạc trong một cái chớp mắt, nhưng sau một khắc thần sắc lập tức khôi phục bình tĩnh, năm ngón tay khẽ động, đột ngột bắn ra lôi quang màu vàng thô to gấp bội.

Hắc tuyến bắn ra từ tay nữ tử mặc hắc bào vang lên tiếng lách cách rồi vỡ vụn, năm đạo lôi quang nhanh chóng đan xen, trong nháy mắt đã hình thành Lôi Quang Pháp Trận.

Những quỷ vật đầu dê kia nhào tới gần đám người, từng đạo đao quang hắc vụ chém xuống như mưa, như muốn xé rách vạn vật.

Lôi quang màu vàng bỗng nhiên nở rộ chói mắt, rọi sáng không gian xung quanh hơn trăm dặm, thân ảnh đám người trong pháp trận lập lòe một cái, trong nháy mắt biến mất vô tung, làm cho vô số đao quang chém vào hư không.

Những quỷ vật đầu dê kia nhao nhao lộ vẻ giận dữ, gầm thét liên tục, như muốn phát tiết tiếp tục vung đao chém về chỗ lôi trận màu vàng.

"Được rồi, tất cả câm miệng!" Nương theo thanh âm uy nghiêm, một thân ảnh cao lớn bay ra từ trong đám quỷ vật đầu dê.

Đây là một tên Thương Dương Quỷ tộc cao lớn dị thường, so với Thương Dương quỷ vật bình thường cao hơn gấp bội, đỉnh đầu mọc hai cái sừng dê như hai cây loan đao, trên cằm có một chùm râu khá dài, nhìn qua có chút uy nghiêm, xem ra là tên thủ lĩnh.

Đám quỷ vật đang nhao nhao gầm thét chợt ngậm miệng, nhìn về phía người kia.

"Tộc trưởng, hai kẻ ngoại lai kia đã chạy mất, chúng ta có nên truy kích không?" Một tên Thương Dương Quỷ tộc cao lớn khác vượt qua đám người đi ra, không cam lòng hỏi.

"Ngươi đuổi được sao? Mà thực lực những kẻ ngoại lai này rất mạnh, chúng ta dựa vào chiến trận mới vây khốn được bọn chúng, phái ít người đuổi theo làm gì, chịu chết sao?" Thương Dương tộc trưởng cười lạnh một tiếng, nói.

Thương Dương Quỷ tộc kia bị quở trách, mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ, khúm núm đáp lại một tiếng, không dám nói gì nữa.

"Tất cả trở về, đồng thời truyền tin tức ngoại tộc xâm lấn cho Mã Vương tộc." Thương Dương tộc trưởng im lặng một lát, mở miệng nói.

Thương Dương Quỷ tộc đang đứng phía sau gã đáp ứng một tiếng. Sau đó đám quỷ vật từ trong sơn cốc hóa thành từng đạo bóng đen, bay thẳng về phía xa xa.

...

Cách đó mấy trăm vạn dặm, hư không phía trên một khu rừng rậm màu đen, thình lình xuất hiện một đoàn lôi quang màu vàng, cấp tốc biến lớn, hóa thành một toà lôi điện pháp trận.

Giữa lôi trận lấp loé quang ảnh, thân ảnh đám người Hàn Lập chợt xuất hiện.

Nhưng mà lôi trận màu vàng cũng không phiêu tán đi, mà một lần nữa sáng chói, tiếp tục truyền tống đi.

Cứ như vậy liên tục truyền tống mấy lần, đám người mới dừng lại trong một mảnh sa mạc đỏ sậm, Lôi Quang Pháp Trận lúc này mới tán đi.

"Các ngươi là ai?" Hai tên Ma tộc lập tức lui về phía sau, miệng trầm giọng quát.

"Là ta." Hàn Lập nhìn về phía hai người, bấm niệm pháp quyết thôi động mặt nạ Luân Hồi điện, lộ ra dung mạo ban đầu.

"Hàn đạo hữu, là ngươi!"

Ma tộc cao to đại hỉ, kéo mũ trùm trên đầu xuống, hiển lộ ra khuôn mặt, không ai khác, rõ ràng chính là Thạch Xuyên Không.

Kích cỡ y so với trước đó cao lớn hơn rất nhiều, thân thể cũng biến thành tráng kiện, nhục thể tản mát ra lực áp bách cường đại, hiển nhiên ở phương diện tu luyện nhục thân đã có tạo nghệ không cạn.

"Thạch đạo hữu, không nghĩ tới ngươi và ta từ biệt ở Ma giới, lại tái tụ họp ở U Minh chi địa này."

Hàn Lập khẽ gật đầu với Thạch Xuyên Không, sau đó nhìn về phía nữ tử mặc hắc bào kia, trong mắt thật hiếm thấy hiện lên một tia nhu tình khó nhận ra, nhẹ giọng nói:

"Tử Linh, không ngờ ngươi và ta có thể gặp lại."

"Hàn huynh, ngươi sao lại tới đây?" Nữ tử mặc hắc bào sững sờ nhìn Hàn Lập, cũng chậm rãi kéo nón xuống, lộ ra dung nhan tuyệt sắc kinh thế hãi tục.

Không phải Tử Linh, còn có thể là ai?

Chẳng qua thời khắc này, có lẽ nàng vừa mới trải qua một phen kịch chiến, sắc mặt hơi tái nhợt, ngực có chút phập phồng, ở U Minh vốn u ám lại làm nổi bật lên, càng lộ ra vẻ kiều diễm động lòng người.

Một màn này, rơi vào trong mắt Hàn Lập, khiến trong lòng hắn không khỏi rung động, rất nhiều chuyện cũ xen lẫn tình cảm phức tạp tuôn ra trong đầu, nhưng cuối cùng bị hắn cưỡng ép kiềm chế lại.

Kim Đồng và Đề Hồn cũng đều biến ảo bề ngoài, thấy Hàn Lập không tiếp tục ẩn giấu, cũng đều bấm niệm pháp quyết khôi phục dung mạo lúc đầu.

Tử Linh nhìn thấy Kim Đồng và Đề Hồn, lông mày cau lại một cái, tựa hồ muốn hỏi cái gì, nhưng cũng không nói ra.

"Các nàng là Kim Đồng và Đề Hồn, trước kia là Linh thú, bây giờ đều huyễn hóa thành hình người." Hàn Lập nhìn thấy thần sắc Tử Linh biến hóa, giới thiệu.

Tử Linh nghe lời này, vướng mắc trong lòng lập tức biến mất, mỉm cười với hai người, trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ.

Sự tình Kim Đồng và Đề Hồn, Hàn Lập trước kia cũng đã nói qua với nàng.

Hơn nữa lúc trước ở Nhân giới, song phương đã sớm gặp qua, còn cùng nhau trải qua không ít chuyện, chỉ là khi đó Kim Đồng và Đề Hồn còn chưa khai mở linh trí.

Không thể tưởng được nhiều năm trôi qua như vậy, Hấp Hồn Cự Viên và Phệ Kim Linh Trùng năm đó vậy mà đã phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Kim Đồng chỉ gật đầu nhẹ với Tử Linh, không nói gì. Đề Hồn ngược lại ngữ khí thân thiết nói ra:

"Tử Linh đạo hữu, ta đã nghe chủ nhân nói qua, chúng ta ở Ma Vực tương ngộ, chỉ là lúc ấy ta bị trọng thương hôn mê ở trong không gian Hoa Chi, không thể đi ra gặp ngươi, xin ngươi chớ trách."

"Không sao, ta còn chưa cám ơn các ngươi vừa mới xuất thủ, giúp ta và Thạch đạo hữu thoát khốn." Tử Linh thi lễ với hai người một cái, nói lời cảm tạ.

"Tử Linh đạo hữu ngươi cũng không phải người ngoài, không cần khách khí như thế." Đề Hồn cười nói.

Khuôn mặt Tử Linh đỏ lên, nhưng trong lòng ngọt ngào một hồi, hảo cảm đối với Đề Hồn càng tăng lên nhiều hơn.

"Chậc chậc, bên cạnh Hàn đạo hữu ngươi, giai nhân vây quanh, thật đúng là làm người khác ghen tị à." Thạch Xuyên Không vỗ vỗ bả vai Hàn Lập, truyền âm chọc ghẹo.

"Chớ nói nhảm, Kim Đồng và Đề Hồn chỉ là đồng bạn của ta. Đúng rồi, các ngươi còn chưa nói, tại sao lại ở chỗ này?" Hàn Lập vỗ vào tay Thạch Xuyên Không, chuyển đề tài, hỏi.

Thạch Xuyên Không nghe thấy lời này, mặt lộ vẻ chần chờ, nhất thời không nói gì.

"Nếu là việc cơ mật, coi như Hàn mỗ chưa hỏi qua." Hàn Lập đưa tay ngăn lại.

Kỳ thật, sau khi nhìn thấy hai người Thạch Xuyên Không và Tử Linh, trong lòng của hắn bất giác nhớ tới Giải Đạo Nhân, cùng với Ma Vực bây giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng dưới tình cảnh này, tựa hồ cũng không phải lúc hỏi nhiều.

"Đa tạ Hàn đạo hữu thông cảm." Thạch Xuyên Không nhẹ nhàng thở ra, nói.

Tử Linh nhìn Thạch Xuyên Không một chút, muốn nói lại thôi, miệng hơi há một chút, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Thạch Xuyên Không nhìn ba người Hàn Lập, định hỏi một chút về mục đích bọn hắn tới đây, nhưng mình không thể nói thẳng, nên cũng không dám mở miệng.

Y muốn thoát khỏi sự trầm mặc lúng túng, nhìn xung quanh, hỏi:

"Nơi này là nơi nào?"

"Nhìn địa hình nơi này, hẳn là một địa phương có tên là Ngục Hỏa sa mạc. Khí hậu nơi đây tương đối nóng bức, đại đa số quỷ vật cũng không muốn tới gần, cũng không có tộc đàn cường đại nào sinh tồn ở đây, tương đối an toàn. Hai vị vừa mới trải qua một trận kịch chiến, có muốn nghỉ ngơi một chút?" Hàn Lập hỏi.

"Ta có hơi mệt mỏi, vẫn nên nghỉ ngơi một lát." Không chờ Thạch Xuyên Không mở miệng, Tử Linh đã nói. Nàng trước đó vốn khổ cực chèo chống, lúc này gặp được đám người Hàn Lập, trong lòng buông lỏng xuống, nhất thời có cảm giác chống đỡ không nổi.

"Vậy nghỉ ngơi hồi phục một chút đi." Thạch Xuyên Không gật đầu nhẹ, vung tay áo lên.

Mấy trăm đạo ô quang từ trong tay áo y bay ra, rơi xuống mặt đất xung quanh, đúng là một vài khí cụ bày trận, mở ra một màn sáng màu đen, bao phủ phạm vi mấy trăm trượng xung quanh.

Tử Linh, Thạch Xuyên Không khoanh chân ngồi xuống, lấy ra Ma Nguyên thạch khôi phục ma khí trong cơ thể.

Kim Đồng cũng ngồi xuống điều tức ngay tại chỗ.

Hàn Lập và Đề Hồn cũng không ngồi xuống, mỗi người mỗi bên hộ pháp cho mấy người Tử Linh.

------oOo------

Chương 1292: Thân phận không ngờ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

“Hàn huynh”

Ngay lúc Hàn Lập đang đứng yên chờ đợi, bỗng bên tai xuất hiện âm thanh làm người khác không dễ phát hiện được, là của Tử Linh.

Trong lòng hắn khẽ động, thân hình hơi chếch đi một chút.

“Đừng nhúc nhích... nếu không Thạch Xuyên Không lại nghi ngờ." Âm thanh của Tử Linh lại vang lên, có chút gấp gáp.

“Ngươi có chuyện muốn nói với ta?” Hàn Lập không nhìn về phía Tử Linh, giả bộ nhìn khắp nơi như đang cảnh giới, rồi truyền âm lại.

“Là về mục đích của chúng ta đi tới U Minh giới lần này, Thạch Xuyên Không chắc chắn sẽ không để ta nói cho ngươi biết, vì vậy ta chỉ có thể lén nói với ngươi.” Tử Linh nói.

“A, có mục đích gì?” Hàn Lập cũng rất tò mò với nguyên nhân hai người tới đây.

“Chúng ta tới U Minh giới, vì nơi đây có một bảo vật là Lục Đạo Luân Hồi bàn, vật ấy chính là chí bảo của Quỷ. Nó có tác dụng giúp người ta nhớ lại trí nhớ của kiếp trước, do đó đạt được kinh nghiệm tu luyện trước kia. Nếu

dung hợp với bản thân, có thể khiến tu vi tiến nhanh." Tử Linh nói.

Hàn Lập nghe xong, mắt thoáng hiện một tia kinh ngạc khiến người khác khó phát hiện, nhưng không nói gì.

“Ta biết việc này nghe có vẻ khó tin nhưng chuyện đó là thật. Trước kia ở Ma Vực đã có người lợi dụng phương pháp này làm thực lực tăng mạnh, Giải tiền bối cũng nói có một vật như vậy, nên mới nghĩ cách để cho ta và Thạch Xuyên Không tiến vào U Minh giới thử vận may. Việc này là bí mật của hoàng thất Dạ Dương vương triều, vì vậy Thạch Xuyên Không mới không nói cho ngươi biết. Hàn huynh ngươi hãy yên lặng theo sau ta và Thạch Xuyên Không, Lục Đạo Luân Hồi bàn đối với ngươi chắc cũng hữu dụng đấy.” Tử Linh thấy nét kinh ngạc trong mắt Hàn Lập, tưởng rằng hắn không tin vội truyền âm nói.

“Tử Linh ngươi đã hiểu lầm, ta không phải không tin lời ngươi, chuyện về Lục Đạo Luân Hồi Bàn ta đã sớm nghe nói, chúng ta cũng đang đi tìm nó.” Hàn Lập truyền âm đáp lời.

Lúc này đến lượt Tử Linh kinh ngạc, rồi nàng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

“Ngươi đã biết việc này thì quá tốt, tại Ma Vực ta đã nghe không ít sự tình về ngươi, hiện tại Thiên Đình cũng đã công khai truy nã. Cơ hội lần này khó có được, ngươi... ngươi nhất định phải nắm lấy.” Tử Linh dặn dò.

Trong lòng Hàn Lập ấm áp, sau nửa ngày chần chờ, dù trong lòng có ngàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ trả lời một câu: “Ta đã biết, trước mắt ngươi hãy an tâm khôi phục.”

“Ừ” Tử Linh đáp lại một tiếng rồi không nói gì nữa.

Trong lòng Hàn Lập khẽ thở dài, để ý niệm trong đầu qua một bên, sau đó chuyên tâm hộ pháp cho bọn họ.

Chưa tới nửa giờ, Tử Linh, Thạch Xuyên Không, Kim Đồng lần lượt mở mắt ra rồi đứng dậy.

“Đã để cho Hàn đạo hữu và mọi người chờ lâu.” Thạch Xuyên Không áy náy cười nói.

“Không sao, nếu tất cả mọi người đã nghỉ ngơi đủ, chúng ta cũng nên đi thôi. Ba người chúng ta muốn đi Hoàng Tuyền đại trạch, các ngươi thì sao?” Hàn Lập mỉm cười hỏi.

“Hoàng Tuyền đại trạch...” Thạch Xuyên Không khẽ giật mình.

“Chúng ta nghe nói chỗ đó có một bảo vật tên là Lục Đạo Luân Hồi bàn, có thể làm cho người ta thức tỉnh trí nhớ kiếp trước. Đối với việc tu luyện cũng giúp ích rất nhiều, rất là thần kì. Vì vậy muốn đi xem thử.” Hàn Lập hời hợt nói.

“...Thì ra các ngươi đã sớm biết chuyện về Lục Đạo Luân Hồi bàn, sớm biết như thế thì ta cần gì phải giấu giấu diếm diếm. Ta và Tử Linh cũng muốn đi nơi này, đã vậy chúng ta cùng đi chung.” Thạch Xuyên Không do dự một chút rồi cười khổ nói ra.

Đề Hồn và Kim Đồng nghe vậy mặt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không nói gì chỉ đứng sau lưng Hàn Lập.

“Thật là trùng hợp, đã như vậy chúng ta hãy cùng đi, nhiều người có thể chiếu cố lẫn nhau tốt hơn.” Hàn Lập gật đầu nói.

Sau đó mọi người bay lên, rồi đi theo hướng Hoàng Tuyền đại trạch.

...

Lúc này bên trong không gian hỗn độn, đang lơ lửng một toà thành trì to lớn. Trong thành, các tòa lầu các san sát, đường đi rộng lớn sạch sẽ, không có bụi, so với các đại thành như Cửu Nguyên thành hay Lưu Kim thành thì không kém chút nào.

Từng đạo độn quang lao đi vùn vụt, trong thành người đi như thoi đưa trên đường, không khí đặc biệt phồn thịnh.

Bất ngờ, những người này lại có hình dạng khác nhau, Nhân tộc, Ma tộc, Thú tộc, thậm chí quỷ tộc, hôi tiên đều có. Nhưng giữa bọn họ không hề có xung đột, ngược lại rất hòa bình.

Nếu cảnh tượng này để cho những người Chân tiên giới thấy được, sẽ làm kinh ngạc không biết bao nhiêu người.

Trung tâm thành trì, có một kiến trúc pháo đài cao lớn màu đỏ sẫm, so với kiến trúc xung quanh cao hơn rất hiều, khí thế đặc biệt hùng tráng.

Trong đó kiến trúc cao lớn cổ kính nhiều không đếm xuể, làm người khác không dám xem thường.

Xung quanh pháo đài đỏ sậm có tường cao vây quanh, tu sĩ bên ngoài cũng không thể tới gần, hiển nhiên nơi này là một chỗ trọng yếu.

Một đạo độn quang màu đỏ sẫm từ đằng xa bay vụt tới, thẳng vào trong pháo đài rồi hạ xuống tòa đại điện, hiện ra bóng dáng của một người con gái mặc váy đỏ, chính là Giao Tam.

Cửa điện của đại điện rộng mở, trước cửa có hai tên hộ vệ mặc áo màu vàng đứng ở hai bên, nhìn thấy Giao Tam lập tức chào hỏi.

“Tham kiến Thiếu chưởng sứ”

Giao Tam không để ý tới hai người mà đi thẳng vào trong đại điện.

Trong điện ánh sáng hơi lờ mờ, hai bên vách tường của đại điện treo hai hàng chậu than. Bên trong ngọn lửa đang cháy có màu vỏ quýt, ngọn lửa nhấp nháy, làm ánh sáng trong điện cũng chập chùng theo.

Trong đại điện không có vật gì khác, ở chỗ sâu nhất chỉ có một đài cao, nhưng giờ này trên đó cũng không có người ngồi.

Sàn nhà trong đại điện đặt một khối ngọc thạch màu xanh cao lớn bằng người, bên cạnh có một nam tử mặc áo màu xanh đang đứng.

Lúc này thân hình y đang khom xuống, tay cầm thanh tiểu đao gọt gọt trên ngọc thạch, là đang điêu khắc.

Điêu khắc đã xong một nửa, từ hình dáng bức tượng có thể thấy được, nam tử mặc áo xanh đang điêu khắc một người con gái.

“Tham kiến điện chủ” Giao Tam nhìn thấy nam tử áo xanh lập tức khom mình hành lễ.

“Đứng lên đi, sự tình an bài thế nào?” Luân Hồi điện chủ không quay đầu lại, tiếp tục điêu khắc rồi tùy ý hỏi.

Trong Kim Nguyên Tiên Vực, Cửu Nguyên quan và Thiên Đình truy tìm rất gấp, thuộc hạ đã rút những người bị bại lộ thân phận đi. Những người lưu lại đều đã ẩn nấp sâu nhất. Cửu Nguyên quan và Thiên Đình có điều tra thế nào cũng không thể tìm ra được.” Giao Tam nói.

“Tuy như vậy, nhưng phải chuẩn bị chu đáo, hãy mang Tố Hồn Đan phân phát cho tất cả những người kia. Một khi bại lộ chết trận, lập tức thu hồn phách của bọn họ vào U Minh giới, sắp xếp để chuyển thế trùng sinh.” Luân Hồi Điện chủ nói một cách bình thản.

“Vâng.” Giao Tam đáp.

“Hàn Lập kia bây giờ ở nơi nào, có điều tra ra được?” Luân Hồi điện chủ tiếp tục hỏi.

“Thuộc hạ đã cho người tìm kiếm khắp nơi. Sau khi Hàn Lập rời Cửu Nguyên quan, lần cuối cùng xuất hiện là ở Đề Hồ sơn Sở Dư Tiên Vực. Hắn sau khi đánh lui truy binh Thiên Đình liền biến mất tăm, dùng mọi cách dò xét cũng không tìm được.” Giao Tam cau mày nói.

“À, có thể là hắn tìm chỗ để khổ tu.” Thanh âm Luân Hồi điện chủ vang lên.

“Chuyện này rất có khả năng, thuộc hạ sẽ tăng cường tìm kiếm, để sớm

ngày tìm được tung tích của hắn.” Giao Tam nói.

“Không cần, sự tình của Hàn Lập trước hết hãy gác sang một bên. Nếu hắn đã thấy được Như Sương, sẽ không vĩnh viễn lẩn trốn, chẳng bao lâu sẽ xuất hiện.” Luân Hồi điện chủ nói.

“Điện chủ, Như Sương cô nương và Hàn Lập có quan hệ như thế nào? Hàn Lập hình như rất quan tâm đến nàng?” Giao Tam do dự một chút, hiếu kì hỏi.

“Như Sương là đạo lữ của Hàn Lập tại hạ giới.” Luân Hồi điện chủ dừng điêu khắc, rồi nói từ tốn.

“Thì ra là vậy.” Giao Tam nghe xong thì chợt hiểu.

“Đoạn thời gian này ngươi đã vất vả, trước mắt nghỉ ngơi thật tốt đi.” Luân Hồi điện chủ xoay người lại nói.

Mặt của y vẫn giấu trong vùng tăm tối như mọi khi, không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ hình dáng ngũ quan, hiện giờ thần sắc có chút ôn hòa.

“Điện chủ, lúc trước người đã nói, sau khi hoàn thành nhiệm vụ tại Cửu Nguyên quan, sẽ nói cho ta biết về thân thế của mình. Bây giờ sự tình Cửu Nguyên quan đã kết thúc, không biết người có thể nói cho ta biết hay không? Rốt cuộc cha mẹ ta là ai?” Giao Tam cũng không có theo lời lui ra, ngược lại do dự một chút, rồi mở miệng hỏi. Trong mắt đẹp của nàng tràn đầy vẻ kiên định, nhìn Luân Hồi điện chủ chằm chằm không nháy mắt.

Luân Hồi điện chủ nhìn Giao Tam, thật lâu không nói.

Giao Tam bị Luân Hồi điện chủ nhìn chằm chằm như vậy, ánh mắt bắt đầu dao động, nhưng vẫn cố kiên trì.

“Xem ra ngươi thật sự rất muốn biết. Được rồi, bây giờ ta sẽ nói cho ngươi biết, mẹ của ngươi là ai.” Luân Hồi điện chủ thở dài nói.

Giao Tam nghe vậy, nín thở chờ đợi.

“Ta mang Như Sương đến Luân Hồi điện, không chỉ vì Hàn Lập, cũng là vì ngươi. Ngươi hiểu ý ta không?” Luân Hồi điện chủ nhìn Giao Tam rồi thở dài nói.

“Ý người là, Như Sương là.... ta. Vẻ mặt Giao Tam khiếp sợ, lui về phía sau hai bước.

“... Không sai, Như Sương chính là mẹ của ngươi.” Luân Hồi điện chủ trầm mặc nửa ngày, chậm rãi nói.

...

Không biết qua bao lâu, Giao Tam rời khỏi đại điện. Luân Hồi điện chủ lại tiếp tục điêu khắc.

Đá vụn rơi xuống, tượng đá rất nhanh hoàn thành. Đó là một nữ tử mặc cung trang, chỉ là khuôn mặt lại một mảnh bằng phẳng, do không điêu khác ngũ quan.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Luân Hồi điện chủ, cũng không có ý định làm tiếp nữa.

Luân Hồi điện chủ chạm trổ xuất thần nhập hóa, cung trang nữ tử tuy không hoàn thành nhưng lại sinh động như thật, toát ra vẻ ôn nhu và bá đạo, hòa chung một chỗ sinh ra một khí chất kì lạ.

Y đưa tay khẽ vuốt hai gò má trơn bóng của cung trang nữ tử, ngây người si dại.

....

U Minh giới.

Đoàn người Hàn Lập nhanh chóng bay về phía trước, vì hành tung đã bị bại lộ nên cũng không cần tiếp tục che giấu nữa.

Thực lực Tử Linh và Thạch Xuyên Không cũng không yếu, nên không làm chậm tốc độ di chuyển.

Phương hướng đi tới của đoàn người cũng không phải một đường thẳng, mà Hàn Lập dựa theo Quỷ Vu chỉ dẫn không ngừng thay đổi phương hướng. Cố gắng tránh các nơi có quỷ tộc cư ngụ, để khỏi dẫn đến tranh đấu không cần thiết.

Mấy ngày sau, đoàn người đi vào một mảnh rừng rậm màu đen.

Trong khu rừng rậm này cây cối cao lớn dị thường, đại thụ cao mấy trăm trượng, hơn ngàn trượng, có thể thấy khắp nơi. Cành lá vô cùng rậm rạp, hầu như che phủ gần hết bầu trời.

Xuyên thấu qua cành lá tươi tốt, có thể thấy trong rừng rậm là một mảnh đen kịt, cơ hồ cái gì cũng không thấy, lộ ra vẻ cực kì tĩnh mịch.

Trong rừng rậm quỷ khí cũng nồng đậm khác thường, gió thổi qua phát ra âm thanh "ô ô" nức nở nghẹn ngào, giống như có bách quỷ đang khóc làm cho người ta tê tái cả da đầu.

*bách: một trăm, nhiều, mọi,đông đảo, tất cả.

"Nơi này là Bách Quỷ sâm lâm, một trong những hiểm địa nổi danh U Minh giới, chúng ta đi vòng qua nơi này hay đi xuyên qua đây?" Thạch Xuyên Không nhìn Hàn Lập hỏi.

"Xuyên qua Bách Quỷ sâm lâm này, Hoàng tuyền đại trạch sẽ không xa. Xung quanh Hoàng Tuyền đại trạch đều bị tứ đại Qủy tộc Diêm La vây quanh, thực lực của chúng không giống những tộc đàn kia, bị phát hiện sẽ rất phiền toái, đi qua Bách Qủy sâm lâm này sẽ đỡ hơn một chút." Hàn Lập nói.

Hắn nói những điều này, một nửa là do đã đọc được trên điển tịch, phần khác là do Quỷ Vu nói lại.

Từ khi gặp được Thạch Xuyên Không và Tử Linh, Quỷ Vu không nói chuyện nữa. Chỉ dùng thần niệm trao đổi với Hàn Lập, tựa hồ không muốn hai người đó biết lão tồn tại.

------oOo------

Chương 1293: Hoang hồn và chuyển thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tuy nói vậy, nhưng theo ta được biết, bên trong Bách Quỷ Sâm Lâm này hung hiểm dị thường, chúng ta cũng không quen thuộc nơi này, tùy tiện đi ngang qua, phải chăng quá mạo hiểm?" Thạch Xuyên Không nhíu mày nói.

"Thạch đạo hữu ngươi nắm giữ bao nhiêu tin tức liên quan tới Bách Quỷ Sâm Lâm?" Hàn Lập hỏi.

"Ta biết cũng không nhiều, bất quá nghe nói trong Bách Quỷ sâm lâm có rất nhiều hoang hồn, cực kỳ khó chơi." Thạch Xuyên Không nói.

"Không biết hoang hồn là thứ gì?" Hàn Lập hỏi.

Đề Hồn, Kim Đồng, thêm cả Tử Linh cũng nhìn về phía Thạch Xuyên Không, hiển nhiên đều là lần đầu tiên nghe được khái niệm này.

"Hồn phách chuyển thế có số lần hạn chế nhất định, nhưng cũng không phải tuyệt đối, có một số hồn phách thiên phú dị bẩm, hoặc bởi vì một ít duyên cớ đặc thù, cho dù vượt quá số lần, vẫn không tiêu tán ở thế gian, trải qua năm tháng dài đằng đẵng, sau đó từng bước biến đổi thành hoang hồn. Hoang hồn mặc dù cũng là hồn phách, lại không có chút lý trí nào, chỉ biết lao vào giết chóc, tương đối khó đối phó. Bởi vì hoàn cảnh vùng Bách Quỷ sâm lâm này đặc thù, trở thành nơi có điều kiện thuận lợi để hoang hồn du đãng tụ tập, cực kỳ nguy hiểm." Thạch Xuyên Không trầm giọng giải thích.

"Hoang hồn dù có lợi hại hơn nữa, thì vẫn là hồn phách, ta cũng cảm thấy không khó đối phó. Dù sao so với việc đối mặt với một số tộc đàn khổng lồ ở U Minh thì vẫn tốt hơn nhiều." Đề Hồn nói ra.

"Ta cũng cho là như vậy, có Đề Hồn ở đây, loại quỷ hồn này, căn bản không cần để mắt tới." Kim Đồng cũng mở miệng nói.

"Nếu ba vị đều cảm thấy đi Bách Quỷ sâm lâm tốt hơn, vậy thì chọn đường này đi." Thạch Xuyên Không không nói gì thêm nữa, nhẹ gật đầu.

"Nếu thế, chúng ta lập tức lên đường." Hàn Lập đề nghị.

Mấy người quyết định xong, lập tức bay vào Bách Quỷ sâm lâm.

Trong rừng rậm âm âm u u, mây mù lượn lờ, chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi mấy trượng, bên ngoài không thấy gì. Cũng may thần thức có thể mở rộng tự do, nên mấy người bọn hắn cũng không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Tu vi của bọn hắn cực mạnh, nên đi xuyên qua khu rừng lạ lẫm này, giống như những mị ảnh như ẩn như hiện.

Hàn Lập bay dẫn đầu, hai con ngươi hiện lên từng trận quang mang tím đen, cẩn thận chú ý hết thảy động tĩnh xung quanh.

Đột nhiên một đạo hắc quang từ bên trong rừng rậm bắn tới ngay bên cạnh Hàn Lập. Đó là một con tiểu xà hai đầu đen nhánh, thân hình khá nhỏ, như thiểm điện cắn về phía bắp chân hắn, tốc độ nhanh kinh người.

Bất quá bên cạnh Hàn Lập lóe lên kim quang, một sợi kim tuyến lóe lên một cái rồi biến mất, toàn thân Song Đầu Xà kia bị chém thành hai nửa, huyết dịch đen sì bắn tung tóe, rơi xuống mặt đất gần đó, mặt đất lập tức xuy xuy rung động, khói xanh bốc lên.

Hai nửa tàn thể của hắc xà giãy giụa mấy lần, rất nhanh đã bất động.

Mà giờ khắc này đám người Hàn Lập, đã sớm biến mất ở phía trước.

"Xem ra trong Bách Quỷ sâm lâm này không chỉ có hoang hồn, còn có rất nhiều hung lệ quỷ thú, vả lại trong cơ thể ẩn chứa kịch độc, chỉ sợ chúng ta trúng phải, cũng không dễ chịu, mọi người phải cẩn thận một chút." Thạch Xuyên Không theo sát ngay bên cạnh Hàn Lập, nhìn về sau một cái, nói ra.

Thần sắc những người khác cũng ngưng trọng, nhẹ gật đầu.

Vừa mới tiến vào rừng rậm, gặp phải nguy hiểm đầu tiên mà đã đạt đến trình độ này, càng vào sâu bên trong không biết còn có bao nhiêu nguy hiểm khác đang rình rập.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt đã qua mười mấy ngày.

Đám người dần dần xâm nhập Bách Quỷ sâm lâm, gặp phải quỷ thú càng ngày càng nhiều, trong đó thậm chí không hiếm kết đàn kết lũ, tu vi cũng đạt tới Thái Ất cảnh.

Mấy người tránh được thì tránh, nếu không tránh khỏi, đều hợp lực lấy thủ đoạn lôi đình diệt sát, tránh gây nên phiền phức quá lớn.

Hơn nửa tháng sau, vào ngày nọ.

Phụ cận dòng sông màu đen, từng tiếng vang, tiếng gào thét, âm thanh chói tai xen lẫn cùng một chỗ, vang vọng trong phạm vi ngàn dặm.

Bất quá rất nhanh, những tiếng vang kia đều lắng lại, xung quanh khôi phục sự yên tĩnh.

Trong phạm vi trăm dặm xung quanh dòng sông, một mảnh hỗn độn, mặt đất nứt ra mấy đường rãnh khổng lồ, lan ra hơn mười dặm, còn có rất nhiều hố sâu cực lớn, bốc lên từng đạo khói xanh.

Bọn người Hàn Lập đứng ở bên cạnh dòng sông. Một mảng lớn quỷ thú hình sói màu đen nằm ngổn ngang xung quanh bọn họ, chừng gần vạn con.

Những quỷ thú hình sói này dài khoảng bảy tám trượng, thân thể tráng kiện,

lông cứng màu đen phủ đầy người, hơn nữa trong miệng còn mọc đầy răng nanh rất dài, thoạt nhìn dữ tợn dị thường.

Bất quá thân thể những con quỷ thú hình sói này hoặc là bị chém thành hai nửa, hoặc là bị xuyên thủng qua các vị trí như đầu, ngực, đều đã chết, huyết dịch màu đen chảy khắp nơi.

Huyết dịch của những Quỷ thú hình sói này cũng có tính ăn mòn rất mạnh, mặt đất phụ cận đã trở thành một mảnh cháy đen, giống như bị ngọn lửa đốt qua vậy.

Trong đám người, thần sắc Hàn Lập, Đề Hồn, Thạch Xuyên Không như thường, nhưng sắc mặt Tử Linh, Kim Đồng lại trắng bệch.

Thực lực của những con quỷ thú hình sói này không yếu, nhất là lại có thể thi triển một loại thần hồn công kích lợi hại. Hơn nữa số lượng kinh người, thần hồn Tử Linh và Kim Đồng không mạnh, nên bị dính một ít thương tổn.

"Các ngươi không sao chứ?" Hàn Lập nhìn về phía hai người.

"Không việc gì." Kim Đồng miễn cưỡng cười một tiếng.

Tử Linh hít sâu một hơi, cũng lắc đầu.

"Thần hồn công kích của những quỷ thú này cũng không tính là gì, căn cứ điển tịch ghi chép, thần hồn công kích của những hoang hồn kia mới chính thức lợi hại. Chúng ta bây giờ hẳn là vẫn còn ở bên ngoài Bách Quỷ sâm lâm, cho nên chưa gặp phải hoang hồn. Nếu tiếp tục thâm nhập sâu, có thể sẽ gặp phải, đến lúc đó các ngươi nếu như chống đỡ không nổi, cũng đừng có gắng gượng." Thạch Xuyên Không nói.

Hai người Tử Linh cũng không cậy mạnh, gật đầu đáp ứng.

Mấy người không lưu lại đây lâu, lập tức tiếp tục xuất phát.

"Tử Linh, trước đó chưa kịp hỏi, những năm này ngươi ở Ma Vực sống như thế nào?" Hàn Lập tới gần Tử Linh, hỏi.

"Cũng tốt, có Giải tiền bối và Thạch đạo hữu chiếu ứng, mấy năm nay ta cũng không phải chịu khổ, mỗi ngày đều khổ tu mà thôi." Tử Linh trả lời.

"Nói đến tu luyện, ta rời khỏi Ma Vực vẫn chưa tới ngàn năm, tu vi của ngươi vậy mà có thể tăng lên tới mức này, quả thực làm cho người ta giật mình." Hàn Lập nói như thế.

"Cái này đều dựa vào Giải tiền bối, ngài ấy bố trí ra một không gian đặc thù, ở bên trong tu luyện tiến triển cực nhanh... Hơn nữa đồ vật mà ngươi lưu lại cho ta năm đó, giúp ích rất lớn cho việc tu luyện của ta." Tử Linh nói.

"Giải đạo hữu..." Hàn Lập thì thào một tiếng.

Có Giải Đạo Nhân, tồn tại cấp bậc Đạo Tổ Ma Tộc, giúp Tử Linh tăng một chút tu vi, hiển nhiên không phải việc gì khó.

"Giải đạo hữu bây giờ vẫn tốt chứ? Hắn ta vẫn ở Tích Lân Không Cảnh à?" Một hồi lâu, Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Giải tiền bối..." Tử Linh đang muốn trả lời, Hàn Lập đột nhiên đưa tay ngăn trở Tử Linh nói chuyện.

Sắc mặt hắn ngưng tụ, nhìn về phía trước, thân hình phi độn cũng ngừng lại.

Mấy người Thạch Xuyên Không, Đề Hồn cũng ngừng lại, thần tình cực kỳ nghiêm túc.

Tử Linh cũng vội vàng nhìn về phía trước, gương mặt xinh đẹp biến đổi.

Chỉ thấy chỗ rừng rậm phía trước hiện ra một cỗ sương mù trắng toát, đang nhanh chóng phiêu đãng lao về phía đoàn người. Những nơi đi qua, xuất hiện một tầng băng sương ngưng kết ở trên mặt đất và cây cối.

Một cỗ khí tức hung lệ không gì sánh được từ sâu trong làn sương trắng tản

ra, cho dù mọi người ở đây cơ bản đều là tồn tại cấp Đại La, cũng không khỏi kinh hãi khi nhìn thấy nó.

"Là hoang hồn... Hơn nữa hoang hồn này không thể coi thường, tối thiểu cũng là cấp bậc ngàn vạn năm, mọi người cẩn thận!" Thạch Xuyên Không trầm giọng nói.

Y còn chưa dứt lời, sương mù trắng phía trước đột nhiên kịch liệt quay cuồng, vô số âm phong màu trắng từ đó tuôn trào ra, thoáng cái đã hóa thành cỗ phong bạo màu trắng cực lớn.

Rừng rậm phụ cận trong nháy mắt bị phong bạo màu trắng thôn phệ, vỡ nát ra, biến thành bột phấn, mặt đất cũng bị cạo mất một lớp rất sâu.

Phong bạo màu trắng cuốn tới đoàn người như bài sơn đảo hải, còn có từng trận tiếng quỷ khóc sói tru từ bên trong truyền ra, chói tai cực kỳ.

Thạch Xuyên Không nghe thấy thanh âm này, thần hồn trong đầu bắt đầu dao động, khó có thể đè xuống, ma khí vận chuyển trong cơ thể cũng bắt đầu không thể kiểm soát, linh quang hộ thể bên ngoài thân nhanh chóng ảm đạm.

Sắc mặt y khẽ biến, vội vàng thối lui ra sau, đồng thời toàn lực áp chế thần hồn dị động.

Bọn người Đề Hồn, Kim Đồng nghe được tiếng quỷ khóc, thần hồn cũng lập tức ba động không thôi, vội vàng bay ra sau.

Nhưng trong âm phong gào thét ở phía trước, bất chợt xuất hiện kim quang đại thịnh. Hàn Lập vậy mà không hề lui lại theo đám người, mà trên thân bao phủ một tầng sáng màu vàng óng, ngưng mắt nhìn phong bạo màu trắng ở phía trước đang gào thét lao tới, hai con ngươi chớp động từng trận quang mang tím đen.

"Chủ nhân!" Đề Hồn nhìn thấy cảnh này, nhất thời khẩn trương, lập tức dừng thân hình lại, đang muốn xoay người nhào tới.

"Chờ một chút, đại thúc không phải người vọng động, hắn làm như vậy nhất định có đạo lý của mình. Hơn nữa chỉ có một con mà thôi, đại thúc nhất định có thể đối phó." Kim Đồng ở bên cạnh kéo Đề Hồn lại.

Tử Linh nhìn thấy hành động của Hàn Lập, cũng ngừng lại, mặt lộ vẻ lo âu.

Phong bạo màu trắng trong chớp mắt đã phi tới trước người Hàn Lập, từ trên đầu chụp xuống, giống như một cái miệng khổng lồ, một hơi nuốt trọn Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập lù lù bất động, kim quang không ảm đạm mà mạnh mẽ lên, hình thành một tầng hào quang vàng mờ mờ ở trước người, ngăn phía trước phong bạo màu trắng.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Phong bạo màu trắng nhao nhao đại phóng, tới trước cách hào quang màu vàng mấy trượng bỗng ngừng lại một lát, bị những hào quang màu vàng này cứng rắn định nguyên tại chỗ, không cách nào tiến tới mảy may.

"Gào!" Một tiếng gào thét kinh thiên từ sâu trong phong bạo màu trắng truyền ra.

Một cỗ bạo ngược sát ý lao qua, sát ý vô hình này quá lớn, lại khiến cho đám người Thạch Xuyên Không đứng ở đằng xa nhịn không được biến sắc, rùng mình một cái.

"Ngu xuẩn! Ngươi vất vả lắm mới giấu được chân thân đi, vậy mà tự mình lên tiếng bại lộ thân thế." Hàn Lập tựa hồ như không cảm giác được gì, hừ lạnh một tiếng.

Tay phải hắn nở rộ kim quang loá mắt, điểm một cái vào hư không.

Một đạo cầu vồng màu vàng từ tay hắn bắn ra, như điện chui vào trong phong bạo màu trắng.

Phong bạo màu trắng cuồn cuộn đột nhiên dừng lại, sau đó "Ầm" một tiếng,

đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành sương mù phân tán đầy trời rồi phiêu tán biến mất.

Một con quỷ vật màu trắng cực lớn hiển hiện ra, con quỷ này cao tới trăm trượng, thân hình vừa gầy vừa dài, giống như một cây gậy trúc.

Trên thân quỷ vật cao gầy khoác lên một kiện trường bào màu trắng rất dài, kéo dài lê thê ở sau lưng. Trên hai tay mọc ra móng tay dài ngoằng, đầu lưỡi dài trong miệng thè ra, vung vẩy không ngừng ở trước người, rất giống với quỷ thắt cổ truyền trong dân gian.

Quỷ khí vô cùng lớn từ trên thân quỷ vật màu trắng tản ra, hơn xa đám người Thạch Xuyên Không, Đề Hồn, so với Huyết Lệ ngày đó cũng không kém bao nhiêu.

Lúc này ngực của quỷ vật màu trắng bị cầu vồng màu vàng xuyên thủng, tạo thành một cái lỗ lớn.

Quỷ vật cúi đầu nhìn lỗ lớn trước ngực một chút, trên mặt lộ ra thần sắc khó tin.

Đám người Thạch Xuyên Không ở xa xa nhìn thấy cảnh này, mặt cũng lộ vẻ khó tin.

Cánh tay Hàn Lập nhấc lên, cầu vồng màu vàng từ dưới vụt lên, vẽ ra một đường.

"Xoẹt" một tiếng, thân thể quỷ vật màu trắng lập tức bị chẻ thành hai nửa, sau đó toàn bộ thân thể bạo liệt ra, hóa thành một mảng lớn khói đặc màu trắng, tung bay ra bốn phương tám hướng.

Trong khói dày đặc, mơ hồ có thể thấy từng quang đoàn màu trắng giống như u hồn, mỗi quang đoàn đều tản mát ra quỷ khí chấn động kinh người, giống như vật sống bay tán loạn ra xung quanh.

------oOo------

Chương 1294: Hình thú chi nộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Vào lúc này, một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống, thoáng chốc bao lại những khói đặc màu trắng phiêu tán kia, đồng thời phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ.

Khói đặc đang phiêu tán lập tức hội tụ cuồn cuộn về phía hắc quang, những chùm sáng màu trắng mặc dù ra sức giãy dụa, muốn né tránh, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm gì được, từng chùm một lần lượt bị hắc quang hút vào.

Mấy hơi thở sau, tất cả khói đặc, chùm sáng đều bị nuốt vào.

Hắc quang nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi lóe lên hiện ra thân ảnh Đề Hồn.

Khí tức trên người nàng thình lình tăng lên không ít, chỉ có chút bất ổn quay cuồng không thôi.

“Không sao chứ?” Hàn Lập nhìn Đề Hồn hỏi.

“Không sao, hoang hồn này ẩn chưa quỷ lực quá lớn, lại tràn ngập bạo ngược chi khí, muốn luyện hóa cần tốn chút thời gian.” Đề Hồn nói xong, lập tức khoanh chân ngồi xuống.

Mấy người Thạch Xuyên Không cũng bay tới.

“Hàn đạo hữu, một thời gian không gặp, không ngờ tu vi của ngươi đã đạt tới cảnh giới này, bỏ những lão bằng hữu chúng ta ra xa đằng sau như vậy.” Trong mắt Thạch Xuyên Không lóe lên một tia phức tạp, giống như hâm

mộ, lại như không cam lòng, nhưng càng nhiều hơn là sự khâm phục.

Những năm này y khổ tu tại Ma vực, có Đạo Tổ là Giải Đạo Nhân hỗ trợ, cộng thêm không ít tài nguyên, nhưng khó khăn lắm mới đạt tới cảnh giới Đại La.

“Hàn mỗ có chút cơ duyên mà thôi, lấy tư chất Thạch đạo hữu rất nhanh sẽ vượt qua ta.” Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Thạch Xuyên Không bĩu môi, quay đầu không thèm nhìn Hàn Lập nữa.

Tử Linh và Kim Đồng đều nhìn Hàn Lập sững sờ, không nói ra lời.

“Các ngươi làm gì vậy, không biết ta sao?” Hàn Lập lắc đầu cười nói.

“Đại thúc như vậy, thật sự ta chưa từng thấy qua.” Kim Đồng cười nói.

“Được rồi, đừng đùa nữa, Đề Hồn đang vận công luyện hóa quỷ lực của hoang hồn kia. Cần chút thời gian, chúng ta đợi nàng một lát đi.

Kim Đồng và Tử Linh gật đầu đồng ý, rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Có Hàn đạo hữu ngươi ở đây, còn sợ cái gì chứ?” Thạch Xuyên Không cười ha ha một tiếng rồi cũng ngồi xuống.

Hàn Lập đi đến một bên đứng yên, lẳng lặng chờ Đề Hồn.

“Mặc dù lúc trước, ta đánh giá thực lực của ngươi hết sức cao, nhưng hiện tại xem ra, vẫn còn coi thường ngươi. Hàn đạo hữu, bây giờ rốt cuộc thực lực của ngươi đã đến trình độ nào?” Âm thanh Quỷ Vu vang lên trong tai Hàn Lập.

“Không thể trả lời, đạo hữu nghĩ thế nào thì thế đó đi.” Hàn Lập trả lời nhẹ nhàng.

Quỷ Vu cười khan mấy tiếng, rồi im lặng không nói nữa.

Trong nháy mắt đã trôi qua hai ngày, trong hai ngày này có không ít Quỷ thú tập kích nhưng hoang hồn lại không có.

Hắc quang trên người Đề Hồn quay quanh, khí tức vốn hỗn loạn nhanh chóng trở nên yên ổn.

Ngày hôm sau, Đề Hồn đang tĩnh toạ đột nhiên mở mắt ra, đứng lên há miệng thét dài, thanh âm giống như phượng gáy, lại vừa giống hổ gầm. Nó trong trẻo cao vút, chấn động bầu trời phụ cận tạo thành tiếng vọng ầm ầm không ngừng.

Bọn người Thạch Xuyên Không cùng nhau tỉnh thức, rồi nhìn về phía Đề Hồn.

Chỉ thấy hắc quang quanh người nàng đang quay quanh, khí tức lại tăng một ít so với lúc trước.

Càng thêm kì lạ là, trên da Đề Hồn hiện ra từng đường vân màu đen, nhìn một lúc lại thấy rất giống Linh văn của Chân Linh huyết mạch.

Mà sau lưng nàng lại hiện ra một bóng đen mơ hồ, không ai biết là thứ gì.

Hàn Lập thấy vậy trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Bóng đen mơ hồ kia, cho hắn cảm giác rất thần bí.

“Xem ra, huyết mạch Hình Thú trong cơ thể nàng đã bắt đầu thức tỉnh.” Thanh âm Quỷ Vu lại vang lên trong đầu Hàn Lập lần nữa.

“Huyết mạch Hình Thú? Theo như ngươi nói, Hình Thú là một tộc đàn?” Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, truyền âm hỏi.

Việc Đề Hồn là Hình Thú hắn đã biết từ sớm, nhưng Hình Thú là thế nào, rốt cuộc hắn cũng không điều tra rõ được.

“Đương nhiên, Hình Thú tại U Minh giới là một tộc đàn thần bí, sống ở chỗ sâu trong U Minh giới, rất ít xuất hiện. Lúc trước Minh Vương, ta và Huyết

Lệ, thống trị tam vực đúng là dị số. Bản mệnh thần thông của Hình Thú cực kì cường đại, danh tiếng vang vọng tại các đại giới vực. Hàn đạo hữu, mặc dù ngươi thần thông quảng đại, nhưng nếu Đề Hồn thức tỉnh hoàn toàn huyết mạch Hình Thú, ngươi chưa chắc có thể đỡ nổi bản mệnh thần thông của nàng." Quỷ Vu cười hắc hắc nói.

"Thật sao? Vậy ta sẽ rửa mắt chờ xem." Hàn Lập nói.

Rất nhanh sau đó Đề Hồn ngừng hét, đứng lên, mặt lộ vẻ áy náy: "Đã để Thạch Đạo Hữu và Tử Linh đạo hữu đợi ta ba ngày, thật có lỗi."

Ba ngày này Đề Hồn mặc dù tu luyện, nhưng cảm giác đối với bên ngoài cũng không đoạn tuyệt.

"Đề Hồn đạo hữu khách khí, chúng ta nếu đi chung đường đương nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau. Lần này thực lực Đề Hồn đạo hữu tăng mạnh, thật đáng chúc mừng." Thạc Xuyên Không cười nói nhưng trong lòng lại cảm giác hơi khó chịu.

Thực lực của Hàn Lập bây giờ hơn xa y, hiện giờ xem ra, thực lực của Đề Hồn cũng vậy.

Còn Kim Đồng chưa từng ra tay, rất thần bí, nhưng tuyệt đối không phải là nhân vật đơn giản, làm y càng không dám coi thường.

"Đã dừng lại không ít thời gian, đi thôi." Hàn Lập nói.

Những người khác tất nhiên không có ý kiến, đoàn người lại tiếp tục tiến lên.

Có Hàn Lập với thực lực đáng sợ làm chỗ dựa, mọi người đều tăng nhanh tốc độ tiến lên.

Trong nháy mắt lại qua mấy ngày, đoàn người đã tới trung tâm Bách Quỷ sâm lâm.

Trên đường đi bọn họ mặc dù gặp được một ít Quỷ Thú, cũng đều tiện tay

chém giết. Sau đó còn gặp một hoang hồn khác, thực lực so với con lúc trước hơi yếu, bị Hàn Lập lần nữa tiện tay giết chết, để Đề Hồn thôn phệ.

Trung tâm Bách Qủy sâm lâm có âm khí càng thêm nồng đậm, bắt đầu xuất hiện linh thảo U Minh giới đặc thù.

Mục đích của bọn người Hàn Lập cũng không ở đây, nên không hao tốn sức lực đi tìm bảo, chỉ tập trung tinh thần tìm đường đi.

Trong rừng rậm một chỗ gần dãy núi, tiếng nổ mạnh ù ù và tiếng gầm rú sắc nhọn kinh thiên vang lên lần nữa.

Hai thân ảnh một đen một trắng đang đánh nhau kịch liệt, là Đề Hồn và một hoang hồn Quỷ vật khác.

Hoang hồn này và hai con lúc trước không khác nhau nhiều lắm, cũng là một thân trắng bệch, nhưng tu vi lại mạnh hơn so với hai con kia.

Thân hình cả hai càng lúc càng nhanh, dần dần hình bóng giao thoa khó phân biệt, hắc bạch quang mang kịch liệt đan vào một chỗ, tạo thành một vòng xoáy bạo liệt.

Cả vùng trời lắc lư một trận kinh thiên động địa, vô số sợi màu bạc nhỏ và dài quỷ dị hiện ra ở hư không chung quanh, phát xạ ra bốn phương tám hướng.

Rừng rậm kề bên bị san phẳng thành bình địa, tầng mây trên bầu trời cũng bị xé nát thành từng mảnh nhỏ.

Hiện giờ Hàn Lập đang đứng trên một ngọn cây ở bên ngoài chiến trường, yên lặng nhìn phía trước, cũng không có ý định xuất thủ.

Thạch Xuyên Không, Kim Đồng và mấy người khác cũng ở xung quanh quan chiến, đây là yêu cầu của Đề Hồn.

“Không ngờ một mình Đề Hồn đạo hữu cũng có thể đối phó với một con hoang hồn.” Thạch Xuyên Không thở dài.

“Thần thông Đề Hồn chuyên khắc chế quỷ vật, mới có thể đối phó hoang hồn này... thắng bại đã rõ.” Hàn Lập nói từ tốn.

Hắn còn chưa nói xong, vòng xoáy trắng đen phía trước bỗng bạo liệt, hắc quang đột nhiên lớn mạnh ngăn chặn mọi hành động của bạch quang.

Trong hắc quang, một bóng dáng màu đen hiện ra, là hư ảnh sau lưng lúc trước của Đề Hồn. Hiện giờ bóng dáng màu đen so với trước rõ ràng hơn rất nhiều, mơ hồ có thể nhìn ra đó là một hắc viên to lớn, đột nhiên há miệng khẽ hấp.

Một cỗ ba động không hiểu bao phủ lại bạch quang hoang hồn. Hoang hồn lộ vẻ hoảng sợ muốn bỏ chạy, nhưng đã trễ.

Nó vừa bay ra không bao xa, thì đầu đột nhiên vỡ ra, một đoàn u quang màu trắng từ đó bay ra, bị hư ảnh cự viên màu đen một ngụm nuốt vào.

Thân thể hoang hồn “Ầm” một tiếng rồi vỡ ra, hóa thành một mảnh quỷ vụ nồng đậm bay đi khắp nơi.

“Đây chính là bản mệnh thần thông của Hình Thú, hình như có tác dụng công kích trực tiếp lên thần hồn.” Hàn Lập từ xa nhìn thấy cảnh này, thầm nghĩ.

“Phệ Hồn... không hổ danh xưng là công kích thần hồn chi thuật mạnh nhất.” Âm thanh Qủy Vu lần nữa vang lên, tràn ngập ý khen ngợi.

Thần hồn Hàn Lập cường đại, có thể cảm nhận được công kích “Phệ Hồn” của Đề Hồn, làm cho tâm thần hắn rung động, lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

Thời gian pháp tắc của hắn đã đại thành, mặc kệ là công kích quỷ dị gì hắn đều có thể nắm chắc ngăn cản được, nhưng thần hồn công kích thì ngoại lệ.

Thần hồn công kích hoàn toàn khác biệt với công kích bên ngoài, lực lượng pháp tắc rất khó can thiệp.

Bây giờ mặc dù mình bởi vì tu luyện luyện thần thuật, nên thần thức và thần hồn kiên cố hơn xa người khác. Nhưng đối mặt Phệ Hồn công kích hoàn toàn áp đảo này, muốn chống đỡ cũng không phải dễ.

Đang cân nhắc, hư ảnh cự viên màu đen kia lóe lên rồi biến mất, dường như không cách nào giữ được lâu.

Nhưng hắc quang do Đề Hồn huyễn hóa ra lại quay tròn chuyển động, hoá thành một vòng xoáy màu đen to lớn phát ra hấp lực khổng lồ.

Quỷ khí chung quanh bạo liệt cuồn cuộn chui vào trong đó, mấy hơi thở sau đều bị nuốt hết.

Vòng xoáy màu đen nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi biến mất không còn tăm tích. Thân ảnh Đề Hồn hiện ra, khí tức lại tăng lên không ít.

Từng điểm sáng màu đen trên người nàng hiện ra, chằng chịt khoảng tám trăm ba mươi chín điểm, thình lình đạt đến Đại La sơ kỳ đỉnh phong.

Đường vân màu đen bên ngoài thân nàng hiện ra lần nữa, so với lúc trước rõ ràng hơn nhiều.

Đề Hồn nhìn thân thể mình, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bọn người Hàn Lập bay tới, đáp xuống bên cạnh Đề Hồn.

“Đề Hồn ngươi thật lợi hại, thần thông của hư ảnh cự viên màu đen kia là gì, đúng là nhất kích tất sát.” Kim Đồng khen không dứt lời.

“Cần thời gian luyện hóa không?” Hàn Lập cảm nhận được khí tức trên thân Đề Hồn, vui mừng nói.

“Không cần, chẳng biết tại sao lần này hút vào hoang hồn, lực phản phệ cũng không mạnh, ta có thể áp chế lại, không cần lãng phí thời gian của mọi người, hãy mau chóng lên đường.” Đề Hồn thu lại hắc quang quanh người, tiên khiếu và vằn đen quanh người lập tức biến mất, rồi lắc đầu nói ra.

“Bởi vì do huyết mạch Hình Thú đấy... cũng tốt.” Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Đoàn người lại tiếp tục đi tới.

Nhưng vừa mới xuất phát không bao lâu, Quỷ Vu bỗng “ ồ” lên một tiếng, trong âm thanh tràn ngập vui mừng.

“Thế nào?” Hàn Lập truyền âm hỏi.

“Tạo hóa, thật sự là tạo hóa! Hàn đạo hữu ngươi hãy đi tới bên trái phía trước!” Quỷ Vu thúc giục.

Hàn Lập nhíu mày nhưng vẫn theo lời Quỷ Vu nói, bay về phía bên đó.

Bọn người Thạch Xuyên Không mặc dù không hiểu vì sao Hàn Lập thay đổi phương hướng, nhưng cũng không nói gì, lập tức đi theo.

Mấy hơi thở sau, Hàn Lập nghe theo Quỷ Vu chỉ dẫn, đi vào một sơn phong màu đen bóng.

Nơi này có một đầm nước, đầm nước có màu xanh biếc, tỏa ra âm khí nồng đậm.

Cạnh đầm nước là mảnh đất toàn đá vụn, trên đó mọc một lùm lục trúc xanh biếc dị thường, đang đón gió nhẹ nhàng lay động.

“Lúc trước ngươi kinh ngạc, là vì lùm trúc này?” Hàn Lập đáp xuống bên cạnh đầm nước, nhìn lùm trúc kia hỏi.

Trong những lục trúc này tràn đầy âm khí, nhưng cũng chỉ có vậy, chẳng có gì đặc biệt.

------oOo------

Chương 1295: Nại Hà Trúc làm thuyền

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lùm trúc gì chứ, một chút kiến thức cũng không có! Được rồi, trước ta phong ấn lực lượng những thanh trúc này, sau đó ngươi cẩn thận đào những lục trúc này lên, sau này sẽ có tác dụng lớn." Quỷ Vu cười nhạo một tiếng, nói.

Vừa dứt lời, thân ảnh của lão nổi lên, há miệng phun ra một cỗ sương mù màu xám, bao phủ lại một lùm thanh trúc kia.

Sương mù chạm đến thanh trúc, lập tức chui vào trong đó. Trên thanh trúc lập tức hiện ra từng đường vân màu xám, phảng phất bị phong ấn lại.

Hàn Lập thấy cảnh này, mắt sáng lên, sau đó vung hai tay lên.

Hai đạo kim quang hình trăng lưỡi liềm từ lòng bàn tay hắn bắn ra, nhanh chóng đào xuống mặt đất, đào cả lùm thanh trúc này và cả thổ nhưỡng chung quanh lên, thu vào không gian Hoa Chi.

"Để mấy vị chê cười, thanh trúc này có tác dụng lớn với ta, cho nên đi đường vòng một chút, mong chư vị chớ trách." Hàn Lập quay người nói với đám người Thạch Xuyên Không.

"Không sao, bất quá Hàn đạo hữu, vị này là?" Thạch Xuyên Không khoát tay áo, nhìn về phía Quỷ Vu.

"Vị này là Quỷ Vu đạo hữu, là một tàn hồn ta cứu được trên đường." Thân

phận Quỷ Vu đặc thù, mặc dù Hàn Lập và Thạch Xuyên Không có quan hệ rất tốt, hắn cũng không nhiều lời.

"Nguyên lai là Quỷ Vu đạo hữu, hạnh ngộ." Thạch Xuyên Không chắp tay thi lễ một cái.

Quỷ Vu quét nhìn Thạch Xuyên Không một cái, gật gật đầu, quay người bay trở về chiếc hộp màu đen.

Thu lấy những thanh trúc này chỉ là một việc nhỏ trên đường, bọn hắn rất nhanh tiếp tục xuất phát.

Có Hàn Lập hộ pháp, còn có Đề Hồn chuyên khắc chế quỷ vật, đoạn đường tiếp theo mọi người đi khá trôi chảy.

Lại trải qua hơn một tháng lao đi vùn vụt, đoàn người Hàn Lập một đường phi độn, thật vất vả mới ra khỏi Bách Quỷ sâm lâm, rốt cuộc đi tới một mảnh hoang nguyên màu xám rộng lớn vô cùng.

"Còn cách Hoàng Tuyền đại trạch xa không?" Ánh mắt Hàn Lập trông về phía xa, mở miệng hỏi.

"Đến rồi, ngươi nhìn chỗ nơi xa kia, hẳn là có thể thấy một mảnh địa vực màu đỏ, là nơi đó đấy." Quỷ Vu nghe vậy, vội trả lời.

Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, cuối tầm mắt hắn, quả nhiên có thể nhìn thấy một tầng màu đỏ khí tức mờ mịt, như hơi nước bay lên, che cả một khu vực lớn vào.

Thấy tình hình này, hắn nói một tiếng, dẫn đầu bay đến.

Mấy người Tử Linh cũng vội vàng bay theo sau.

Trong hư không tràn ngập một mùi đặc biệt khó nói nên lời, khiến cho người có cảm giác ngạt thở hô hấp không thông. Càng tới gần bên kia, loại cảm giác này càng mãnh liệt.

Đi tới gần, trước mắt bọn người Hàn Lập xuất hiện một hồ nước to lớn vô cùng.

Mặt hồ rộng lớn cơ hồ so sánh với đại dương mênh mông, nhìn qua căn bản không thấy bờ. Tới gần bờ hồ thấy mặt nước trên hồ trơn nhẵn như gương, phía trên ngay cả một gợn sóng cũng không thấy.

Nhìn ra xa, có thể thấy bầu trời phía trên mặt hồ là một mảnh huyết vân nặng nề đọng xuống, giáp giới với vân khí hỗn loạn phía dưới, tạo thành một mảnh khu vực hỗn độn to lớn.

Mà phía bắc hồ lớn màu đỏ sậm, màn trời phía trên giống như bị cái gì xé mở một lỗ lớn, một đầu thác nước màu máu từ đó chảy xuống, như một dải lụa màu đỏ rủ xuống không trung.

Dòng thác nước khá hung mãnh, sóng máu ngập trời, nhưng đổ xuống trên mặt hồ, thanh thế lại tiêu tán toàn bộ, phảng phất lông vũ rơi xuống nước, lặng yên im ắng, rất là cổ quái.

Ven bờ hồ cứ cách một đoạn, lại xây dựng một toà thạch bảo cao hơn trăm trượng, toàn thân màu đỏ sậm, phía trên cắm từng cây cờ xí to lớn. Trên mặt cờ vẽ đồ đằng cổ quái, có cái tương tự đầu trâu, có cái giống mặt ngựa, cũng không hoàn toàn giống nhau.

"Nơi đó... Chính là nơi tứ đại Quỷ tộc trú đóng." Thanh âm Quỷ Vu vang lên.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, thần thức trong nháy mắt phóng thích ra, dò xét phía trong những thạch bảo đỏ sậm kia.

Tra xét xong, hắn nhíu mày nhìn về phía Đề Hồn. Đề Hồn cũng lắc đầu với hắn.

"Trống không." Hàn Lập lúc này mới nói với những người khác.

"Xem đi, hiện tại các ngươi cũng nên tin tưởng ta." Quỷ Vu nói.

"Nếu tứ đại Quỷ tộc đã không có trú binh ở đây, cũng ít đi rất nhiều phiền phức cho chúng ta. Nói đi, Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia hiện ở nơi nào?" Hàn Lập hỏi.

Chỗ đai lưng hắn loé lên u quang, tàn hồn Quỷ Vu như sương khói phiêu tán ra, đưa tay chỉ hướng trong hồ lớn, nói:

"Ngay tại trung tâm đầm lầy này."

Ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía mảnh huyết vân hỗn độn trong hồ lớn, sắc mặt hơi trầm xuống, hỏi:

"Trước đó không phải ngươi nói, Lục Đạo Luân Hồi Bàn ngay tại ven hồ, sao hiện tại lại chạy đến giữa hồ rồi?"

"Cái này... Cái này, cái này không phải là sợ đạo hữu biết ở giữa Hoàng Tuyền, sẽ không dám đi à." Thần sắc Quỷ Vu biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi, ngượng ngùng nói.

Trên thực tế, Hàn Lập căn bản không biết Hoàng Tuyền đại trạch là nơi như thế nào, lại càng không biết trong đó có gì hung hiểm, cho dù Quỷ Vu nói thẳng Lục Đạo Luân Hồi Bàn ngay ở đó, Hàn Lập cũng sẽ không bị dọa lui.

"Nghe ngươi nói vậy, Hoàng Tuyền đại trạch này cũng là một chỗ hung hiểm sao?" Hàn Lập hỏi.

"Hàn đạo hữu hỏi như vậy, hẳn là còn chưa biết Hoàng Tuyền đại trạch này, vì sao trong danh tự có hai chữ "Hoàng Tuyền"? Vậy ta giải thích cho chư vị một phen." Thần sắc Quỷ Vu thoáng dừng một chút, nói.

Hàn Lập và mấy người Tử Linh liếc nhìn nhau, tất cả đều vây quanh, cẩn thận nghe Quỷ Vu nói.

"Vùng hồ lớn đỏ sậm này sở dĩ gọi là "Hoàng Tuyền đại trạch", chính là vì dưới đáy hồ này, khắp nơi đều phân bố Phệ Hồn U Tuyền, có thể thu nạp tam hồn thất phách con người. Một khi tam hồn thất phách bị thu nạp vào trong đó, thần hồn sẽ rơi thẳng vào luân hồi, nhục thân sẽ lưu tại đáy hồ, từ

từ bị ăn mòn biến mất, hòa làm một thể với hồ."Quỷ Vu giải thích.

"Có sao đâu, chỉ cần bay cao một chút, không bị nó hút xuống là được." Kim Đồng nói.

"Đạo hữu nói lời ấy không sai, chỉ cần không tiếp xúc hồ nước này, sẽ không bị Phệ Hồn U Tuyền hấp dẫn. Chư vị có nhìn thấy mảnh hỗn độn huyết vân trong hồ không?" Quỷ Vu hỏi.

"Mảnh huyết vân kia có gì cổ quái?" Thạch Xuyên Không hỏi thăm.

"Huyết vân không có gì cổ quái, cổ quái là gió thổi ra từ trong huyết vân." Quỷ Vu nói tiếp.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cũng không phát hiện gió trên hồ có gì kỳ lạ, ngược lại là trong huyết vân kia có mùi tanh quá thịnh, xem ra cũng không phải là nơi đất lành gì.

"Gió trong huyết vân vẫn chỉ là gió có thể nhìn thấy, về phần gió không nhìn thấy, nó mới hung hiểm..." Quỷ Vu nói.

"Lão quỷ, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu, tranh thủ thời gian nói cho rõ ràng." Kim Đồng không kiên nhẫn trách.

"Ta không phải là đang chuẩn bị nói sao... Chính Phản Toàn Phong này, gió thổi không lớn, nếu không chú ý, rất khó phát hiện dấu vết. Nhưng trên thực tế, chúng cơ hồ trải rộng cả tòa đầm lầy. Ngươi nếu một khi bị cuốn vào trong đó, không cần một lát, một thân huyết nhục sẽ bị tước đoạt sạch sẽ. Cho dù ngươi là Thái Ất Đại La, hay là Man Hoang dị chủng, khác biệt bất quá là thời gian dài hay ngắn mà thôi." Quỷ Vu nói.

"Càng thêm hỏng bét chính là, một khi bị Chính Phản Toàn Phong cuốn tới, khó tránh khỏi việc rơi xuống nước, đến lúc đó thần hồn cũng sẽ bị thôn phệ, một lần nữa rơi vào luân hồi." Hàn Lập nhướng mày, bổ sung.

"Việc này cũng không khó, chỉ cần lấy pháp bảo tiên thuyền độ hồ, cẩn thận tránh những gió lốc kia, vẫn có thể đến được trong hồ." Lông mày Đề Hồn

cau lại, nói.

"Không thể như vậy. Nước của đầm lầy này tựa như Cửu Thiên Nhược Thủy, lông ngỗng không nổi, lá rụng không phiêu, pháp bảo Tiên khí lợi hại hơn nữa, cũng không thể nào gánh chịu, sẽ bị chìm vào trong hồ." Quỷ Vu nói.

Kim Đồng nghe vậy, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay loé lên quang mang, hiện ra một nhúm lông tóc tuyết trắng.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, phát hiện lông tóc kia rõ ràng là lông tơ Tiểu Bạch, không biết bị Kim Đồng nhổ lấy khi nào.

Chỉ thấy nàng đưa túm lông tóc màu trắng kia trước người, nhẹ nhàng thổi. Lông tóc liền bay nhanh ra, rơi vào trên mặt hồ.

Quả nhiên, lông tóc kia giống như Quỷ Vu nói, một tả một hữu trôi tới trôi lui, dần dần chìm vào đáy nước.

"Thật đúng là ngay cả lông cũng không nổi được?" Kim Đồng thấy thế, có chút thất vọng nói.

Lông mày Hàn Lập cau lại, chợt nhớ tới một chuyện, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay lóe lên thanh quang, hiện ra một vật.

"Trước ngươi để cho chúng ta chặt lấy thanh trúc này, hẳn là để dùng qua sông à?" Hàn Lập hỏi.

"Không sai, Hàn đạo hữu quả nhiên nhạy bén hơn người! Trên Hoàng Tuyền đại trạch này, vật duy nhất có thể trôi nổi, chỉ sợ cũng chỉ có Nại Hà Trúc này. Cho nên chư vị muốn qua, cũng chỉ có thể dùng trúc này chế thành tàu thuyền, độ thủy mà qua." Quỷ Vu gật đầu nhẹ, nói ra.

Hàn Lập lập tức đưa tay ném đi, tiết thanh trúc dài khoảng ba thước kia, liền bay vào không trung, rơi thẳng vào trong nước.

Thanh trúc vào nước, không có tóe lên nửa điểm bọt nước, cũng không phát

ra mảy may thanh âm, chỉ là nửa thân thể sau khi vào nước, liền bắn lên trên, thân trúc khuynh đảo xuống, lẳng lặng trôi lơ lững trên mặt nước.

"Đã có Nại Hà Trúc làm thuyền, còn Chính Phản Toàn Phong này nên đối phó thế nào?" Hàn Lập nhìn về phía Quỷ Vu, hỏi.

"Chính Phản Toàn Phong này nhìn như hỗn loạn một mảnh, phân bố khắp nơi trên mặt hồ, tựa như kín không kẽ hở. Nhưng năm đó ta từng tốn hao mấy chục vạn năm quan sát không ngừng, mới phát hiện bên trong kỳ thật có giấu một dòng nước bí ẩn, chỉ cần đi dọc theo dòng nước kia, là có thể tránh khỏi gió lốc này." Quỷ Vu cười "Hắc hắc" một tiếng, nói ra.

Hàn Lập nghe vậy, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một ngọc giản, ném đến Quỷ Vu.

"Dùng thần niệm ngươi khắc vào trong ngọc giản này đường đi phân bố của Chính Phản Toàn Phong trên mảnh đầm lầy thuỷ vực này, tiêu ký đường đi rõ ràng của dòng nước bí ẩn kia." Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, nói.

Quỷ Vu tiếp vào tay, thần sắc hơi có chút xấu hổ.

Lão cười ngượng ngùng hai tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, nắm chặt miếng ngọc giản kia, lấy thần niệm khắc họa lên.

Đám người còn lại thì nhao nhao lấy Nại Hà Trúc ra, chặt thành bó chồng chất trước người.

"Trên hồ gió lốc dày đặc, dòng nước kia đoán chừng cũng không rộng, thanh trúc nơi này mặc dù không ít, nhưng không nên chế tác thuyền lớn, cứ làm ra hai chiếc thuyền trúc có thể chứa một hai người là đủ. Đến lúc đó chỉ cần một người đi thuyền với ta, những người còn lại vào trong Động Thiên Chi Bảo của ta là được. Hai chiếc thuyền trúc, một người độ thủy, một người dự bị, đề phòng vạn nhất." Hàn Lập nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn như thế, ta không thể không bội phục." Thạch Xuyên Không từ đáy lòng tán thán.

Kim Đồng và Đề Hồn liếc nhìn nhau cười, tựa hồ cũng cảm thấy giống được vinh quang theo. Chỉ có Tử Linh nhìn chằm chằm Hàn Lập một chút, khóe miệng mơ hồ lộ ra một vòng ý cười.

Hàn Lập nhếch miệng mỉm cười, không nói thêm gì, tự tay chế tác thuyền trúc.

Chỉ chốc lát sau, hai chiếc thuyền trúc nhỏ dài khoảng ba trượng, rộng sáu thước đã chế tác xong, lớn vừa phải, có chút tinh xảo.

Cùng lúc đó, Quỷ Vu cũng đã vẽ xong bản đồ phân bố gió lốc trong hồ, trả ngọc giản lại cho Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1296: Quỷ điện trong đảo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Diện tích đầm lầy quá mức rộng lớn, thủy đồ ta vẽ chỉ từ chỗ này của chúng ta, đi dọc theo dòng nước bí ẩn kia, phương viên mấy trăm dặm ven đường mà thôi." Sắc mặt Quỷ Vu trắng bệch, thanh âm có chút phù phiếm.

Nhìn tựa hồ là do hồn lực tiêu hao quá độ gây nên.

Đề Hồn thấy thế, hai tay bấm pháp quyết, đánh ra một đạo quang mang đỏ sậm lên phía trên hộp vuông. Hồng quang khuếch tán ra, bao phủ hư ảnh Quỷ Vu vào.

Thân hình Quỷ Vu tắm rửa trong quang mang, lúc này mới thoáng chuyển biến tốt hơn, nhìn Đề Hồn cảm ơn:

"Đa tạ."

Hàn Lập tra xét ngọc giản một hồi, cũng không lập tức thu hồi, mà ngẩng đầu lên, trong đôi mắt loé lên u tử quang mang, dò xét phía trong Hoàng Tuyền đại trạch.

Dưới Cửu U Ma Đồng gia trì, tung tích những Chính Phản Toàn Phong vốn khó tìm kia, tất cả đều hiển lộ trước mắt Hàn Lập.

Càng gần bờ hồ bên này, Chính Phản Toàn Phong càng nhỏ bé khó phân biệt. Mà càng đến gần giữa hồ, Chính Phản Toàn Phong càng mạnh mẽ rõ ràng. Đến huyết vân bên kia, liền dứt khoát cuốn hơi nước lên trên hồ, hoà cùng thiên thượng địa khí, hỗn độn một mảnh.

Giống như Quỷ Vu nói, những Chính Phản Toàn Phong này phân bố thập phần hỗn loạn. Trong lúc nhất thời căn bản tìm không ra bất luận quy luật gì, đồng dạng cũng tìm không thấy dòng nước mà Quỷ Vu nói tới kia.

"Quỷ Vu đạo hữu, Chính Phản Toàn Phong này phân bố tựa hồ có chút khác biệt với thuỷ vực đồ ngươi vẽ ra á?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Gió này phân bố hỗn loạn, lúc nào cũng biến hoá. Chỗ ta vẽ, chính là lúc dòng nước xuất hiện trên thủy vực đồ. Cho nên chúng ta không nên lập tức theo thuỷ đồ tìm đường, mà chờ đợi thuỷ vực biến hóa giống với thủy vực đồ, khi đó dòng nước kia tự nhiên sẽ xuất hiện." Quỷ Vu giải thích.

"Chờ... Cần chờ bao lâu?" Hàn Lập trầm ngâm hỏi.

"Gió lốc trên đầm lầy biến đổi thất thường, không có thời gian dài quan sát liên tục, không thể nào nắm chuẩn xác được. Bất quá xem tình huống huyết vân giữa hồ bên kia, hẳn là sẽ không quá lâu nữa, ngắn thì một tháng, lâu thì một năm, tất nhiên sẽ xuất hiện." Quỷ Vu nói tiếp.

Hàn Lập nhìn về phía huyết vân trong Hoàng Tuyền đại trạch, trầm ngâm thật lâu, nói ra:

"Vậy thì chờ thêm một thời gian."

Đoàn người Hàn Lập ở tạm trong một toà thạch bảo cạnh đầm lầy, chờ đợi chính là hơn nửa năm.

Một ngày này, trên Hoàng Tuyền đại trạch tiếng gió đại thịnh, gió lốc to lớn vốn chỉ chiếm giữa trung tâm hồ, vậy mà giờ phút này trải ra cơ hồ toàn bộ đầm lầy, cách bờ hồ bất quá mấy chục dặm.

"Thời cơ đã đến, ngay lúc này, ha ha..." Quỷ Vu cao giọng cười nói.

"Ngay bây giờ? Ngươi không nói đùa chứ? Tình huống trước mắt so với trước đó càng hỏng bét." Thạch Xuyên Không kinh ngạc nói.

Đám người còn lại, thần sắc cũng khẩn trương, có chút không yên lòng.

"Đạo hữu có chỗ không biết, sinh môn này giấu ở trong tử môn, ban đầu Chính Phản Toàn Phong nhỏ mà dày đặc. Hiện tại thì rất nhiều gió lốc nhỏ sát nhập vào nhau, trở lên lớn nhưng thưa thớt, ở giữa chúng mới xuất hiện thông đạo bí ẩn kia." Quỷ Vu giải thích.

Trong đôi mắt Hàn Lập lấp loé u tử quang mang, cẩn thận kiểm tra một hồi cảnh tượng trong hồ, phát hiện tình huống Chính Phản Toàn Phong phân bố trong đầm lầy, trên cơ bản giống với thuỷ vực đồ của Quỷ Vu trước đó.

"Hoàn toàn chính xác có thể nhìn thấy dòng nước cửa vào mà Quỷ Vu đạo hữu nói trước đó, hẳn là không sai." Hàn Lập nói.

"Các vị đạo hữu, việc này không nên chậm trễ, nên tranh thủ thời gian lên đường đi! Hoàng Tuyền đại trạch có biến số quá nhiều, loại tình huống trước mắt nhiều nhất chỉ có thể duy trì mấy canh giờ, chúng ta trì hoãn sẽ không còn cơ hội." Quỷ Vu nói.

"Ta và Đề Hồn, mang theo Quỷ Vu đạo hữu giá thuyền độ thủy, những người khác đợi trong Động Thiên Chi Bảo của ta, chờ sau đó, chúng ta sẽ cùng hành động." Hàn Lập quyết định.

Đám người tự nhiên không dị nghị chuyện này, gật đầu đồng ý.

Hàn Lập vung tay lên, trước người liền loé lên quang mang màu bạc, quang môn màu bạc kia lập tức nổi lên.

Kim Đồng vốn quen thuộc nhất với Động Thiên Hoa Chi, giống như về nhà, sải bước tiến vào.

Thạch Xuyên Không dò xét một chút, rồi cũng đi vào.

Tử Linh đi tới cửa, quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, dặn dò: "Cẩn thận chút..."

Hàn Lập mỉm cười, gật đầu nhẹ.

Tiễn bọn họ tiến vào Động Thiên Hoa Chi, Hàn Lập lập tức đóng lại quang môn màu bạc, nói với Đề Hồn: "Chúng ta lên đường thôi..."

"Một hồi ta sẽ cẩn thận lái thuyền, ngươi lấy thần hồn bí thuật dò xét bốn phía, cũng canh chừng Quỷ Vu, một khi hắn có dị động, lập tức giết chết. Bất quá cũng không cần lo lắng, ta tự có biện pháp mang ngươi rời đi." Trong khi nói chuyện, Hàn Lập cũng truyền âm cho Đề Hồn.

Sau khi tiến giai Đại La trung kỳ đỉnh phong, bây giờ lực lượng của Hàn Lập đã mạnh mẽ hơn không ít.

"Ừm, ta sẽ cẩn thận." Đề Hồn trả lời.

Nói xong, hai người nhảy lên, bay xuống ven hồ Hoàng Tuyền đại trạch.

Hàn Lập vung tay lên, một đạo thanh quang hiện lên, một chiếc thuyền nhỏ chế bằng thanh trúc tinh xảo lập tức nổi lên, rơi xuống mặt hồ.

Vẫn như cũ nhẹ như hồng vũ, thân thuyền sau khi vào nước, chỉ thoáng chìm xuống nước một tấc, liền vững vàng lơ lửng ở mặt nước, ngay cả tạo ra gợn sóng cũng nhỏ bé đến cực điểm.

Hàn Lập vọt lên truóc, mũi chân điểm một cái, rơi vào trên thuyền trúc. Đề Hồn cũng theo sát phía sau, đứng ở sau lưng Hàn Lập.

"Quỷ Vu đạo hữu, giờ chúng ta lên đường. Trên đường nếu có biến hóa gì, cần phải kịp thời nhắc nhở ta." Hàn Lập xoay người đặt hộp vuông màu đen ở đầu thuyền, nói ra.

Chỉ thấy một đạo khói xanh từ trong hộp vuông bay ra, ngưng tụ thành bộ dáng Quỷ Vu. Lão cười nói: "Hàn đạo hữu, ngươi cứ yên tâm đi, chúng ta hiện tại là chân chính đồng tâm hiệp lực, tính mệnh tương quan, ta nào dám không tận tâm tận lực?"

Hàn Lập gật đầu nhẹ, lúc này phất ống tay áo một cái, một đạo kình phong đảo qua, thuyền thanh trúc lập tức như mũi tên bắn ra ngoài.

Tốc độ thuyền trúc cực nhanh, lướt trên mặt hồ căn bản không giống như thuyền vạch nước đi, ngược lại giống như trượt trên mặt băng, xông thẳng đến Chính Phản Toàn Phong.

Hàn Lập thấy thế, vội vàng phất tay lấy ra một cây cán dài thanh trúc, chèo mạnh trên mặt hồ, cưỡng ép cải biến quỹ tích thuyền trúc tiến lên, trượt qua một đạo Chính Phản Toàn Phong.

"Ai, cẩn thận, cẩn thận..." Quỷ Vu kinh hãi không thôi, không ngừng nhắc nhở.

Hàn Lập ổn ổn thân thuyền, bắt đầu giảm dần tốc độ, xuyên qua một thông đạo giữa hai cơn gió lốc, chính thức tiến nhập lối vào dòng nước bí ẩn kia.

Ban đầu lúc tiến vào, mặt hồ cơ hồ không ba động bao nhiêu, thuyền đi coi như bình ổn. Thế nhưng càng đi vào bên trong, dọc đường thanh thế Chính Phản Toàn Phong lại càng lớn, Nại Hà Trúc chế thành thuyền nhỏ mặc dù không đến mức lật đổ, nhưng khống chế lại trở nên thập phần khó khăn.

Hàn Lập đành phải hết sức chăm chú khống chế thuyền nhỏ, phần lớn thời gian đều cần Quỷ Vu chỉ rõ phương hướng.

"Đi bên trái, vòng qua gió lốc lớn kia, phía sau có thể nhìn thấy tường vân." Quỷ Vu lớn tiếng la lên.

Hàn Lập lập tức chống đỡ cây gậy trúc vỗ mặt nước, đẩy đầu thuyền về phía bên trái, vòng qua một đoàn Chính Phản Toàn Phong to lớn.

Sau khi đi vào một bên khác, ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, liền thấy ngay phía trước xuất hiện bức tường vân màu đỏ vô cùng lo tớn lấp kín, chặn toàn bộ lộ tuyến tiến lên.

Hắn vội vàng chống gậy trúc vào đáy nước, ngăn trở thuyền trúc vọt tới trước.

"Đây là có chuyện gì?" Hàn Lập hỏi.

Quỷ Vu thấy thế, mắt đầy vẻ kinh ngạc, bộ dạng khó tin.

Hàn Lập thấy vậy, lông mày hơi nhăn lại.

"Không có khả năng, nơi này rõ ràng có một khe hở mà..." Thần sắc Quỷ Vu ảo não, chần chờ nói.

Đề Hồn đứng ở phía sau, nhìn thân ảnh Quỷ Vu, thần sắc bất thiện.

Hàn Lập cũng nhìn lão chằm chằm chốc lát, thấy thần sắc lão không giống giả vờ, trong mắt lão không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc, thật chẳng lẽ mình tính toán sai, hay là có biến hóa gì?

Lúc này, ánh mắt của hắn bỗng nhiên chuyển động, trong đôi mắt sáng lên u tử quang mang, dùng Linh Mục thần thông nhìn về phía bức tường cao huyết vân phía trước, nhịn không được nhẹ "A" một tiếng.

"Làm sao vậy, Hàn đạo hữu, có phát hiện gì chăng?" Quỷ Vu vội vàng hỏi.

"Dòng nước vẫn còn, chỉ là bị vân khí tiêu tán đi che lại." Hàn Lập nói.

Quỷ Vu nghe vậy, vội nhìn lại phía vân tường, quả nhiên phát hiện nơi đó mặc dù cũng có huyết vân ngưng tụ, nhưng còn xa mới bằng những địa phương khác ngưng tụ dày đặc.

"Đi."

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, cán dài trong tay quét qua, thuyền trúc liền xông tới huyết vân tường cao kia.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Cả bọn Hàn Lập đụng vào tường vân, ánh mắt trong nháy mắt trở nên một mảnh huyết hồng, cái gì cũng không thể thấy rõ, miệng mũi hô hấp càng trở nên thập phần gian nan.

Bất quá sau một lát, Hàn Lập cảm thấy hô hấp đột nhiên thông thoáng, phía

trước bỗng nhiên sáng sủa, lại xuyên qua tường cao.

"Đã ra..." Quỷ Vu thấy thế, mừng rỡ không thôi.

Thần sắc Hàn Lập như thường, do xét hai bên, chỉ thấy hai bên huyết sắc tường vân cao ngất, gào thét quay cuồng không thôi. Từng đoàn từng đoàn Chính Phản Toàn Phong song song tương liên, lôi kéo vân khí trên trời gây nên.

Bọn hắn đi thuyền trong đó, tựa như đi xuyên qua vách núi cao ngất trong hẻm núi, lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng.

"Hàn đạo hữu, tạm thời có thể buông lỏng chút ít, đi vào long đạo này, coi như an ổn, chí ít có hơn phân nửa lộ trình là an toàn." Quỷ Vu thở dài một hơi, nói ra.

"Đi long đạo?" Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

"Ta thuận miệng thôi, là may mắn, hắc hắc..." Quỷ Vu cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, không nói nữa, cẩn thận chèo thuyền tiến lên.

...

Cùng lúc đó, trung tâm Hoàng Tuyền đại trạch, có một vòng Chính Phản Toàn Phong hình thành vòng vây hình khuyên, ngưng tụ một bức tường cao huyết vân nặng nề không gì sánh được, ở trong đó ngăn ra một khu vực rộng lớn.

Trong khu vực này lại là trời cao biển rộng, không còn gió lốc quấy phá. Chỗ trung tâm lẻ loi trơ trọi lơ lửng một toà đảo tròn giống như xa luân.

Bất quá là một tòa đảo hoang đầm lầy, trên đó lại có sáu lưng núi, phân biệt từ các phương hướng khác nhau tụ hợp vào trung tâm hòn đảo. Từ trên cao quan sát xuống, tựa như từng cánh nan hoa trên xa luân.

Tự nhiên mà thành, khí thế nổi bật.

Nhìn qua, trên cả hòn đảo nhỏ này, mặc dù không có thảm thực vật sinh trưởng, nhưng cũng không lộ vẻ hoang vu. Bởi vì các nơi trên đảo, đều có đường núi thềm đá cùng một ít đình đài rải rác tạo hình đơn giản.

Chính giữa hòn đảo còn đứng lặng một toà cự thạch xám trắng khí thế hùng vĩ, đúc thành thạch điện.

Bốn phía thạch điện, đều có một tòa quảng trường bằng phẳng, chỉ là hình dạng lớn nhỏ khác nhau, nhưng đều có khói mù lượn lờ.

Trên những quảng trường trong vân chướng vụ khí này, đều có một đội tu sĩ quỷ binh đang đi tuần phòng thủ.

------oOo------

Chương 1297: Luân Hồi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trước cửa chính cung điện, sóng khói mênh mông, ngoài những tên Quỷ Binh đang đứng chen chúc nhau, còn có hai con Quỷ Tướng cao to, tay cầm binh khí, sừng sững đứng đó.

Một trong hai tên tuy hình dáng là người, nhưng đầu lại là đầu trâu, trông vô cùng dữ tợn, cả người gã mặc áo giáp sắt màu đen dày cộm, trong tay cầm cây côn khắc chằng chịt Quỷ Văn, một nửa đỏ thẫm, một nửa xanh lam, giống như nước và lửa cùng tồn tại trên đó.

Tên còn lại cũng đồng dạng thân hình là người, nhưng trên cổ lại mọc ra đầu ngựa, mặc một bộ giáp đỏ như máu, một tay mang chuỗi xích đỏ như sắt nung, một tay cầm quỷ trảo trắng hếu, phía trên còn dính vết máu màu đen.

Hai gã này đứng canh cửa, không nhúc nhích, phảng phất như hai pho tượng điêu khắc, làm cho cả tòa đại điện càng âm trầm đáng sợ, tựa như Âm Tào Địa Phủ Diêm La trong truyền thuyết.

Nhưng lạ thay, phía trên cửa đại điện, không treo bất kì tấm biển nào, hai cánh cửa cũng khép chặt.

Hiện tại, sâu trong lòng đất phía dưới cung điện, đang tồn tại một không gian cực lớn. Bên trong, ánh lửa lập loè khắp nơi, chiếu sáng mọi góc hẻo lánh.

Ở giữa không gian, có một bệ đá hình lục giác rộng hơn ngàn trượng, cao hơn mặt đất khoảng ba thước, toàn thân bóng loáng như gương, trong bệ đá lõm xuống tạo thành một cái hồ, chứa đầy huyết dịch.

Mà ngay trên hồ máu, lóe lên một đoàn huyết quang đỏ sậm. Trên đó có từng sợi tơ máu quấn quanh, ở giữa treo một cái Lục Giác Luân Bàn cực lớn.

Trên Luân Bàn khắc đầy phù văn, truyền ra từng cỗ dao động kì dị, ngoài ra còn tản mát một cỗ khí tức cổ quái giống như tồn tại cùng trời đất, khiến người ta khi đứng trước mặt nó sẽ cảm thấy bản thân vô cùng nhỏ bé.

Giờ phút này, ở bên cạnh hồ máu, đối diện với lục giác Luân Bàn, một nam tử mặc áo đen, thân hình cao lớn đang đứng đó, đầu đội mũ rộng vành, mang khăn màu đen, che đậy toàn bộ khuôn mặt vào trong.

Nhưng mà, càng cổ quái hơn là khí tức trên người nam tử mũ rộng vành này ẩn giấu, nhìn như người bình thường, nhưng lại giống núi cao hùng vĩ, khí thế ép xuống Luân Bàn hình lục giác kia.

Tấm khăn che màu đen trên mặt nam tử rủ xuống ngực, gã giống như đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Vào thời khắc này, từ xa bỗng truyền đến tiếng bước chân, một cô gái mặc váy đen, làn da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp, tay đang dắt nữ tử mặc quần áo màu lam, đi về phía bệ đá.

Cô gái mặc váy đen không ai khác chính là Giao Tam.

Dung mạo của nàng đã thuộc vào hàng tuyệt mỹ, nhưng nữ tử áo lam kia còn hơn nàng ba phần, chính là người được Luân Hồi Điện gọi là “Như Sương”.

Nếu có Hàn Lập ở đây, chắc chắn hắn sẽ không chấp nhận sự thật này, bởi vì nữ tử tên “Như Sương” bất luận là dung mạo hay cử chỉ thần thái, đều giống Nam Cung Uyển như đúc. Trên thực tế, nàng xác thực chính là Nam Cung Uyển.

Giao Tam kéo tay nàng, chỉ cảm thấy trên làn da trắng nõn, hơi có chút lạnh buốt, cùng bàn tay đang ấm dần lên của mình hình thành sự đối lập rõ nét.

So với sự đối lập nhiệt độ trong lòng bàn tay, nỗi lòng của Giao Tam giờ phút này còn mâu thuẫn hơn. Lông mày của nàng khẽ nhăn lại, biểu cảm trên mặt có vẻ ngưng trọng, thỉnh thoảng nhìn trộm Như Sương một cái.

Từ lúc biết được Như Sương là mẹ của mình, Giao Tam đã không thể nào đối đãi với nàng như trước nữa. Chỉ là do thần hồn của Như Sương không đầy đủ, đối với hành động lén quan sát của Giao Tam cũng hồn nhiên không phát hiện ra, khuôn mặt vẫn bình tĩnh đi theo Giao Tam đến giữa thạch đài.

“Điện chủ.”

Khi đến bên cạnh hồ máu, Giao Tam buông tay Như Sương ra, thi lễ với nam tử mũ rộng vành.

Như Sương cũng thi lễ giống Giao Tam.

“Vào đi.” Luân Hồi Điện Chủ quay người lại, ánh mắt rơi vào trên thân hai người, nói.

Giao Tam nghe vậy, dắt tay Như Sương, đi đến cạnh hồ.

Như Sương thoáng chần chờ một chút, nhìn về phía Giao Tam.

Giao Tam cười ôn hòa với nàng, ý bảo nàng đi vào trong hồ.

Như Sương khẽ vén váy, đi dọc theo cầu thang từng bước vào trong hồ máu.

Hồ máu cũng không quá sâu, khi nàng đi đến giữa hồ, máu cũng chỉ ngang ngực nàng mà thôi.

Nhưng khi nàng vừa mới đứng lại, muốn quay người nhìn về phía Giao Tam bên này, bỗng nhiên hai mắt tối sầm lại, lâm vào hôn mê, cả người ngã

ra sau, bất tỉnh.

Giao Tam thấy Như Sương sau khi hôn mê, trôi lơ lửng trên mặt hồ, cũng không quá kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết chuyện này, chỉ là trong ánh mắt vẫn còn có chút nghi kị.

"Điện chủ, người bảo ta mang…mẹ ta tới nơi này, là vì cái gì? Tại sao mẹ ta không có chút kí ức nào về ta, không biết ta và nàng có quan hệ mẹ con?" Giao Tam khẽ chau mày, nhịn không được hỏi.

"Mẹ của ngươi không nhớ ra ngươi là bởi vì nàng đã luân hồi qua một kiếp, trí nhớ đã mất hết, không nhớ ra được ngươi." Luân Hồi Điện Chủ nói.

"Đã luân hồi qua một kiếp là sao?" Giao Tam hỏi.

"Ý của ta…Chính là ở kiếp trước nàng mới đích thực là mẹ của ngươi, tên "Cam Như Sương". Mà ở kiếp này, nàng mang họ Nam Cung, tên chỉ có một chữ Uyển. Muốn mẹ ngươi nhớ ra ngươi, cần giúp nàng khôi phục trí nhớ ở kiếp trước." Luân Hồi Điện Chủ trầm ngâm một lát, sau đó chậm rãi nói.

Khi Giao Tam nghe được ba chữ "Nam Cung Uyển", cảm thấy có chút quen tai, nhưng cũng không để ý, chỉ sững sờ, hỏi: "Cam Như Sương…Ta là Cam Cửu Chân, vậy họ của ta lấy theo họ mẹ sao?"

Trong đầu nàng, xuất hiện vô số vấn đề, mẹ nàng kiếp trước vì sao mà chết? Cha mình là ai? Mẹ nàng đã luân hồi qua một kiếp, có còn là mẹ của nàng không?

Bất quá cuối cùng, nàng cũng chỉ hỏi một câu: "Vì sao ta cũng không nhớ ra mẹ mình?"

"Kiếp trước, lúc mẹ ngươi qua đời, chính là ngày sinh ra ngươi. Ngươi chỉ gặp nàng một chút, sao có thể nhớ được nàng?" Luân Hồi Điện Chủ nói.

"Mẹ ta vì ta mà chết sao?" Toàn thân Giao Tam lạnh buốt, hỏi.

“Không phải.” Luân Hồi Điện Chủ chém đinh chặt sắt nói.

“Có thể mẹ ta….”

“Cửu Chân, vấn đề của ngươi quá nhiều, tất cả đợi sau khi nàng khôi phục trí nhớ rồi hẵng nói.” Luân Hồi Điện Chủ lạnh lùng cắt ngang lời của nàng.

Giao Tam nghe vậy, trầm mặc, đứng ở một bên, nhìn chăm chú vào bóng người ở giữa hồ.

Hai tay trước người Luân Hồi Điện Chủ hợp lại, trong miệng ngâm tụng, bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Chỉ thấy áo bào trên người gã dù không có gió nhưng vẫn tự phồng lên, từng đợt pháp tắc đỏ sậm từ trong lan ra, hai tay gã chỉ về phía Luân Bàn lục giác trên không trung, một quang trụ màu đỏ như thực chất đánh vào Luân Bàn.

Ngay sau đó, một tiếng thét dài vang lên, Luân Bàn lục giác lập tức xoay tròn, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Vầng sáng màu đỏ bốn phía xung quanh cũng bị Luân Bàn xoáy vào, kéo theo máu trong hồ cũng gợn sóng. Ở giữa Luân Bàn, bắn ra tia sáng màu hồng thẳng tắp, dội xuống người Nam Cung Uyên, bao bọc nàng vào trong.

Nam Cung Uyển bị tia sáng bao phủ, lông mày hơi nhăn lại, hai con ngươi dưới mí mắt chuyển động liên tục, giống như đang lạc vào trong giấc mơ nào đó.

Bất quá chỉ rất nhanh, dị động trên người nàng đã dừng lại, cả người bắt đầu chậm rãi chìm xuống, cuối cùng chui xuống dưới đáy hồ.

…

Giữa đầm lầy Hoàng Tuyền, huyết vân che khuất bầu trời, hạp cốc ban đầu đã xa dần, nhóm Hàn Lập cưỡi thuyền trúc giờ phút này đang đi xuyên qua sơn cốc, phía trên đỉnh đầu đan cả vào huyết vân.

“Đợi ra khỏi khu vực này, khoảng cách tới hồ không còn xa nữa.” Quỷ Vu mở miệng nói.

Hàn Lập gật gật đầu, không trả lời.

Dọc đường tới nơi này, coi như thuận lợi, lúc trước hai lần thiếu chút nữa bị gió lốc thổi bay, cuối cùng cũng biến nguy thành an, có thể thấy được Quỷ Vu nói mình biết đường thủy bí ẩn này không phải là giả.

Ước chừng sau nửa canh giờ, thuyền trúc xuyên qua phía dưới một cơn gió lốc, thủy vực bỗng nhiên hiện ra trước mắt, phạm vi rộng khoảng nghìn dặm, chẳng những không thấy huyết vân, ngay cả gió lốc cũng không có.

“Kì quái, nơi đây tại sao ngay cả một cơn gió lốc cũng không có?” Quỷ Vu thấy thế, ngạc nhiên nói.

“Không có gió lốc chẳng phải là chuyện tốt sao?” Đề Hồn nghi ngờ hỏi.

“Chưa hẳn đã tốt. Nơi này không có gió lốc, đã sai lệch so với dự tính ban đầu của chúng ta. Điều này cho thấy, chưa chắc con đường thủy lúc trước không phải không có gió lốc. Lỡ đâu đường bị chặn lại, chúng ta sẽ bị vây lại trong đầm lầy này.” Hàn Lập lắc đầu, nói.

Đúng lúc này, thần sắc hắn bỗng nhiên hơi đổi, hắn xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía bức tường huyết vân.

Ngay sau đó, phía sau bức tường huyết vân xuất hiện một âm ảnh cực lớn.

“Đó là…” Sắc mặt Quỷ Vu biến đổi, thì thào nói.

Thần niệm của Đề Hồn khẽ động, trong mắt hiện lên một tia cổ quái.

Lúc huyết vân vừa bốc lên, một con Ngạc Quy khổng lồ màu đen, lớn chừng ngàn trượng, bay lên từ dưới mặt hồ.

Hàn Lập nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy dưới thân nó sinh ra bốn cái vây cá cực

lớn. Mỗi lần chuyển động, sẽ thổi ra một cơn gió lốc màu đen, tạo thành khí lưu ở khoảng không giữa nó và đầm lầy, nâng cả người nó lơ lửng bay đi.

“Đây là dị thú gì vậy? Ngay cả gió lốc cũng không ảnh hưởng tới nó?” Đề Hồn hỏi.

“Không thể nào, loài U Phù Minh Quy này đã sớm tuyệt tích hơn mười vạn năm, làm sao có thể xuất hiện ở đây được?” Quỷ Vu mặt đầy kinh ngạc, khó tin nói.

“Phía trên có người.” Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nói.

Quỷ Vu và Đề Hồn nghe vậy, nhìn lại về phía đó, chỉ thấy mờ mờ trên lưng Cự Quy, có bảy tám bóng người đang đứng.

Trong đó, người cầm đầu thân hình cao lớn lạ thường, mặc chiếc áo choàng màu xám, nhưng bên trong là một bộ bạch ngọc khô lâu óng ánh, tinh khiết như ngọc, quanh người có khí lưu màu trắng lúc ẩn lúc hiện vờn quanh, tản mát ra một cỗ khí tức cực kì cường đại.

Đứng sau lưng bạch cốt khô lâu, là một nam tử không đầu, toàn thân đỏ như máu, cao ba trượng, hai vú trước ngực thay cho hai mắt, đôi tay cầm thanh huyết sắc cự phủ*, chính là Huyết Lệ.

*Huyết sắc cự phủ: chiếc rìu màu máu

Sau lưng Huyết Lệ còn vài người đang đứng song song với nhau, trong đó có cả tên Âm La, thống lĩnh đám quỷ binh đuổi giết Hàn Lập.

Hàn Lập thấy đám người này, bọn chúng cũng đồng dạng nhìn về phía Hàn Lập.

Trong mắt Huyết Lệ lóe lên vẻ tàn khốc, tung người lên, bay vào giữa không trung, vung mạnh cự phủ trong tay, bổ xuống đầu Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1298: Cốt Hoàng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Huyết Lệ, ngươi vậy mà…" Quỷ Vu vừa hô lớn nửa câu, đã không kịp ngăn cản hành động của Huyết Lệ.

Chỉ thấy phù văn trên Cự Phủ sáng lên, sau đó ánh sáng đỏ hiện ra, tiếng xé gió mãnh liệt!

Một ảo ảnh huyết sắc cự phủ lớn chừng ngàn trượng từ trên trời giáng xuống, mang theo khí thế che lấp cả bầu trời, trực tiếp chém nứt không gian tạo thành những khe hở rộng khoảng trăm trượng, cuồn cuộn hạ xuống đầu Hàn Lập.

Những nơi ảo ảnh đi qua, không gian bốn phía đỏ rực, khiến người ta cảm giác như đang ở trong thế giới đầy máu tanh, căn bản không thể tránh né.

Hàn Lập cũng không quá để ý công kích của Huyết Lệ, chỉ vung tay áo lên, trong tay áo tuôn ra mảng lớn kim quang, biến thành ảo ảnh chưởng ấn kim quang lập lòe, trực tiếp nghênh đón ảo ảnh cự phủ.

Trên thực tế, ngay khi đám người trên lưng Cự Quy xuất hiện, ánh mắt của hắn đã tập trung vào gã bạch cốt khô lâu, bởi vì hắn có thể nhìn thấu khí tức của tất cả bọn họ, ngoại trừ người này.

Chưởng ấn màu vàng vốn chỉ to khoảng một trượng, nhưng khi chạm đến ảo ảnh cự phủ, lập tức tăng vọt đến gần nghìn trượng, mặc dù vậy, so với ảo ảnh cự phủ vẫn nhỏ bé vô cùng.

“Ầm” một tiếng vang lên thật lớn.

Ảo ảnh huyết sắc cự phủ ầm ầm vỡ vụn, uy năng chưởng ấn màu vàng không giảm chút nào, tiếp tục bay lên trời cao, mặc dù lóe lên biến mất ở chân trời, nhưng kim quang vẫn rất chói mắt.

Huyết Lệ rơi trở về trên người Cự Quy, nghiêng người nhìn về phía kim quang do chưởng ấn màu vàng lưu lại xuyên suốt trên trời cao, ánh mắt đột nhiên co rụt lại, phần bụng chuyển động liên tục, lầm bầm nói:

“Làm sao có thể như vậy được?”

Cổ của bạch cốt khô lâu vặn vẹo một chút, phát ra tiếng cười “khanh khách”, tựa như cũng liếc qua cảnh tượng trên bầu trời, sau đó quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, trong hai hốc mắt ánh sáng âm u chớp động, giống như quỷ hỏa đang cháy.

“Huyết Lệ, tên hỗn đản nhà ngươi, quả thật không có óc! Chưa phân biệt tốt xấu đã động thủ, ngươi không thấy ta và Minh Vương cũng đứng trên thuyền hay sao?” Quỷ Vu cuối cùng cũng có cơ hội, lớn tiếng hô lên.

“Ồ, Quỷ Vu, ngươi vẫn chưa chết à?” Huyết Lệ có chút kinh ngạc, giọng nói dị thường vang dội.

Quỷ Vu lúc này cũng không để ý tới gã, ánh sáng xanh trên người tăng vọt, nhẹ nhàng phiêu đãng, thân thể do tàn hồn biến thành cũng lớn lên gấp mấy lần, hai tay ôm quyền, thi lễ với bạch cốt khô lâu trên lưng Cự Quy.

“Vãn bối Quỷ Vu, bái kiến Cốt Hoàng tiền bối.” Biểu hiện của y vô cùng cung kính, cúi gập người xuống tạo thành góc vuông.

Bạch cốt khô lâu được gọi là Cốt Hoàng kia, chỉ khẽ gật đầu, rồi mở miệng hỏi: “Ngươi là người của U Minh giới, tại sao lại đi chung với bọn tu sĩ Chân Tiên giới?”

Giọng nói của y khàn khàn hư ảo, phảng phất như có tầng tầng trọng âm

chồng lên nhau, khiến người nghe không biết từ đâu truyền tới.

“Có thể kinh động tới Cốt Hoàng tiền bối, chỉ sợ cũng chỉ có tên Chuyển Luân Vương tai họa ngầm kia. Vừa đúng lúc vị Hàn đạo hữu này cũng có chung chí hướng với chúng ta, nếu không ngại, xin phép tiền bối cho bọn ta gia nhập, cùng nhau đi thảo phạt Chuyển Luân Vương?” Quỷ Vu nói gấp.

Hàn Lập nghe lời ấy, khẽ cau mày, hắn chưa từng nói là muốn cùng bọn họ đi thảo phạt Chuyển Luân Vương, sở dĩ đáp ứng Quỷ Vu tới đây, chỉ vì Lục Đạo Luân Hồi Bàn mà thôi.

Bất quá không biết vị “Cốt Hoàng” này là ai, nên hắn cũng không tự tiện hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao dựa vào tình huống trước mắt, địa vị của người này ở U Minh giới có lẽ còn cao hơn đám người Quỷ Vu, Huyết Lệ.

“A… Nếu là nhằm vào Chuyển Luân Vương, những xung đột lúc trước tạm thời bỏ qua. Chỉ là không biết ý của Cốt Hoàng tiền bối như thế nào?” Huyết Lệ nghe vậy, thoáng do dự một lát, chủ động nói với bạch cốt khô lâu.

“Nhiều hơn hay thiếu hơn một người cũng không sao.” Bạch cốt khô lâu tựa hồ cũng không thèm để ý chuyện này, thậm chí ngay cả liếc mắt nhìn Hàn Lập cũng không thèm nhìn.

Hiển nhiên trong mắt y, đám người Hàn Lập căn bản không đáng giá nhắc tới.

“Quỷ Vu đạo hữu, chuyện này không giống như lúc trước chúng ta đã thảo luận với nhau?” Hàn Lập hững hờ nói ra.

“Hàn đạo hữu, Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị Chuyển Luân Vương chiếm giữ, nếu muốn sử dụng vật này, nhất định phải tranh đoạt, đây là chuyện không thể tránh. Ta bảo đảm, sau khi đánh bại Chuyển Luân Vương, nhất định đạo hữu có thể thuận lợi sử dụng Luân Hồi Bàn.” Quỷ Vu mở miệng khuyên bảo.

Hàn Lập nghe vậy, trầm ngâm một lát, vẫn dự định từ chối.

Hiện tại hắn mang theo nhóm người Kim Đồng, Tử Linh, tuyệt đối không muốn cuốn vào những tranh chấp của U Minh giới, nhất là dưới tình huống không hiểu rõ đối tượng hợp tác với mình.

"Hàn đạo hữu, có thể ngươi không biết, vị Cốt Hoàng tiền bối này, chính là một trong những đại năng của U Minh giới, Đạo Tổ cảnh giới hàng thật giá thật, tuyệt không phải là người mà ta và Huyết Lệ có thể so sánh. Tính tình của y cực kì cổ quái, tiên cũng giết, ma cũng giết, người cũng giết, quỷ cũng không tha, hành động hoàn toàn dựa vào cảm hứng, ngươi chớ có chống đối y… Ta đưa ra đề nghị đồng hành, cũng là suy nghĩ cho đạo hữu, về phần khi tới nơi, có Cốt Hoàng tiền bối ra tay, chúng ta cũng không cần xuất thủ?" Không đợi Hàn Lập lên tiếng, Quỷ Vu lại truyền âm khuyên nhủ.

"Chủ nhân, chúng ta nếu ở nơi này xảy ra tranh chấp cùng bọn họ, chỉ sợ lại thêm phiền phức. Không bằng cùng đi, đến lúc bọn chúng đánh nhau, chúng ta tranh thủ đạt được mục đích của mình." Đề Hồn cũng truyền âm nói ra.

Hàn Lập trầm mặc một lát, cuối cùng nhẹ gật đầu.

"Được, ta đồng ý." Quỷ Vu thấy thế, lập tức vui mừng.

Sau đó bọn họ thu hồi thuyền trúc, bay lên trên lưng Cự Quy, đồng hành cùng với bọn người Huyết Lệ.

Không bao lâu sau, đoàn người đã đi tới gần đảo hoang ở giữa Hoàng Tuyền đại trạch, xung quanh đảo hoang bị một bức tường Huyết Vân cao chặn lại.

"Cốt Hoàng đại nhân, xin cho phép thuộc hạ phá vỡ bức tường cao chướng mắt này." Một tên đại hán mặt đen sau lưng Cốt Hoàng tiến lên một bước, nói ra.

Hàn Lập nhìn người này, ánh mắt lóe lên.

Tùy tùng sau lưng Cốt Hoàng ngoại trừ Huyết Lệ, còn lại sáu người đều là Đại La cảnh, trong đó gã đại hán mặt đen này có tu vi cao nhất, đã đạt tới Đại La trung kì, giống với Hàn Lập, đều là trung kì đỉnh phong.

Đại hán mặt đen thấy Cốt Hoàng không phản đối, hai tay bắt chéo trước người, bấm niệm tạo thành pháp ấn huyền diệu nào đó.

"Ầm" một tiếng trầm đục, sau lưng đại hán xuất hiện một ảo ảnh hai đầu bốn tay đen xì như mực.

Ảo ảnh tinh quang màu đen lưu chuyển trên người, ảo ảnh bắt đầu hóa thành thực chất, biến thành quỷ vật khổng lồ dữ tợn mặc giáp đen.

Áo giáp đen lập loè tinh quang, phía ngoài khắc những đường hoa văn phức tạp, thoạt nhìn vô cùng bất phàm, bao trùm hoàn toàn quỷ vật vào trong, hai cái đầu phía trên cũng bị bao phủ.

Sau đó, một luồng khí tức hung lệ khổng lồ từ trên người quỷ vật tản ra, so với bản thân đại hán mặt đen còn mạnh hơn nhiều.

Quỷ vật giáp đen ngửa mặt lên trời gào thét, hắc quang trên người phóng đại, tạo thành phong bạo màu đen mãnh liệt, tách gió lốc trước mặt ra một khoảng.

Tu vi của Tử Linh hơi yếu, bị cỗ gió lốc này đánh bay ra ngoài.

Một cánh tay duỗi ra ôm chặt lấy nàng, không ai khác chính là Hàn Lập.

"Đa tạ Hàn huynh." Tử Linh thở phào nhẹ nhõm, cám ơn Hàn Lập.

Hàn Lập khoát tay áo, nhìn quỷ vật áo giáp đen, sau đó lại liếc nhìn bức tường huyết vân, khẽ lắc đầu.

Trong lúc quỷ vật ngửa mặt lên trời gào thét, bốn cánh tay vừa thô vừa to của nó cũng khẽ đảo, trên nắm tay xuất hiện từng vòng xoáy màu đen, phát ra tiếng nổ đùng đùng chói tai, đánh vào bức tường Huyết Vân.

“Ầm ầm” một tiếng trầm đục!

Bức tường huyết vân chỉ run nhẹ, phía trên nổi lên những rung động như gợn sóng nước, không có dấu hiệu tan vỡ nào cả.

Đại hán mặt đen thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vào thời khắc này, trên bức tường huyết vân lóe lên huyết quang, hơn mười tia chớp huyết sắc vừa thô vừa to bắn ra, đánh lên trên người quỷ vật giáp đen.

Thân thể quỷ vật giáp đen dễ dàng bị xuyên thủng mười lỗ hổng lớn, áo giáo màu đen cũng vỡ vụn, quỷ vật hét thảm một tiếng, thân thể khổng lồ hóa thành khói đen phiêu tán biến mất.

Mà đại hán mặt đen bị chấn động mạnh, liên tiếp đạp lui vài chục bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình, quỳ gục xuống, trong miệng điên cuồng phun máu tươi.

“Phế vật!” Cốt Hoàng chứng kiến cảnh này, hừ lạnh một tiếng.

Đại hán mặt đen sợ tới mức thân thể run lên, vội vàng quỳ xuống tạ tội, trong nội tâm buồn bực, hối hận về hành động của mình, đúng là không nên háu đá, giành xuất thủ trước, ăn trộm không thành còn mất nắm gạo.

“Thông qua Lục Đạo Luân Hồi Bàn khống chế gió lốc hình thành phòng ngự, tự nhiên có thể ngăn cản các ngươi. Bất quá trước mặt thực lực tuyệt đối, tất cả đều là phí công vô nghĩa.” Cốt Hoàng dò xét bức tường huyết vân cao trước mặt, trong miệng hừ lạnh, bàn tay khẽ chộp vào trong hư không.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn!

Toàn bộ không gian giống như sụp đổ, kịch liệt run chuyển, trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện Bạch Cốt Cự Chưởng khổng lồ, chộp vào bức tường huyết vân cao trước mặt.

Tiếp theo "xoẹt" một tiếng, bức tường ở trước mặt Cốt Hoàng tự nhiên yếu ớt lạ thường, giống như tờ giấy bị xé toang thành một lỗ thủng to.

"Cốt Hoàng tiền bối thần thông vô lượng!" Huyết Lệ nịnh hót nói.

"Có Cốt Hoàng tiền bối xuất thủ, xem ra gã Chuyển Luân Vương kia chạy trời không khỏi nắng rồi!" Quỷ Vu cũng cười hặc hặc nói.

Y biết rõ Chuyển Luân Vương rất lợi hại, ban đầu còn có chút lo lắng, nhưng vừa rồi tận mắt chứng kiến một kích long trời lở đất của Cốt Hoàng, chút lo lắng ban đầu cũng hoàn toàn tiêu tan.

Hàn Lập nhìn về phía Cốt Hoàng, trong mắt cũng hiện lên một tia kiêng kị.

Trước kia mặc dù hắn đã tận mắt thấy Đạo Tổ ra tay mấy lần, nhưng khi đó tu vi còn yếu, không cách nào chân chính lĩnh hội lợi hại của Đạo Tổ. Hôm nay bất luận là tu vi hay pháp tắc của hắn đều đã có thành tựu không nhỏ, lúc này mới có thể chính thức cảm nhận được sự khủng bố của Đạo Tổ.

Khi Cốt Hoàng giơ tay nhấc chân, mơ hồ hòa hợp cùng thiên địa Đại Đạo, giống như hóa thân của thiên địa, uy lực kinh khủng, thực sự không phải tồn tại Đại La có thể chống lại.

Cốt Hoàng nghe Huyết Lệ và Quỷ Vu ca ngợi, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, vung tay về phía trước.

Đám người đứng trên lưng Cự Quy lập tức bay qua lỗ thủng, tiến vào bên trong.

"Người nào đến xâm phạm?"

Hộ vệ trên đảo ở thời điểm đại hán mặt đen phát ra công kích đã phát hiện dị thường, lúc này thấy đám người Cốt Hoàng, lập tức đánh tới.

Đồng thời tiếng chuông cảnh báo vang vọng khắp hòn đảo, những hộ vệ nơi khác cũng rất nhanh chóng tụ tập về đây.

“Chỉ là vài tên lính quèn, giao cho chúng ta.” Huyết Lệ gào to một tiếng, bắn ra. Cự Phủ trong tay gã hóa thành tấm lụa huyết sắc quét ngang.

“Phần phật”, lúc này có vài chục tên quỷ binh bị chặt đứt ngang người.

Bảy người sau lưng Cốt Hoàng cũng lập tức bắn ra, đánh về phía những tên quỷ binh kia.

Mà nhóm Hàn Lập cũng không đứng ngoài cuộc chiến, từng người tế ra Tiên Khí, nhao nhao xuất thủ.

Quỷ binh trên đảo thực lực phi thường cường đại, mặc dù không có Đại La cảnh, nhưng Thái Ất chỗ nào cũng có, vả lại số lượng rất nhiều. Đám người Hàn Lập mặc dù chiếm thượng phong, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể giết hết, bị cản tại chỗ không thể tiến lên.

“Tất cả lui ra!” Trong mắt Cốt Hoàng hiện lên vẻ không kiên nhẫn, phất tay bảo mọi người lui ra phía sau, bạch cốt quang mang trên người y lóe lên.

Một làn sóng ánh sáng màu xương trắng lan ra từ trên người y, lập tức quét ngang toàn bộ hòn đảo.

Quỷ binh hộ vệ trên đảo vừa chạm vào sóng bạch quang, da thịt trên người lập tức nứt ra, máu tươi văng tung tóe, khung xương trong người tự động nhảy ra, sau đó “Ầm” một tiếng, nổ tung mà chết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ hòn đảo liên tiếp phát ra tiếng nổ, máu thịt trên người đám quỷ binh còn sót lại vung vãi khắp nơi, tạo ra cảnh tượng cực kì máu tanh.

Toàn bộ hộ vệ trên đảo gần như chết sạch, chỉ có một ít quỷ binh gần thạch điện xám trắng may mắn tránh thoát.

Giờ phút này, thạch điện hiện ra màn hào quang hình bán cầu đỏ sậm, bao phủ toàn bộ thạch điện vào trong, ngăn cản làn sóng bạch quang lại.

“Cốt Hoàng tiền bối thần thông quảng đại, thật khiến đám tại hạ được mở

rộng tầm mắt”. Huyết Lệ lại tiếp tục khen ngợi.

Những người khác cũng khiếp sợ tận đáy lòng.

Phía trước cổng vào thạch điện, hai gã quỷ tướng đầu trâu, mặt ngựa vốn đang đứng lặng yên. Thấy cảnh này, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ cuối cùng cũng khẽ động, triệu tập quỷ binh còn sót lại bảo vệ cổng vào, rồi phái người chạy vào trong điện thông báo.

------oOo------

Chương 1299: Thiên cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Tu bổ Thiên cơ tất cải mệnh

Minh bạch Thiên ý ắt thành công

Giữa Trung Thổ Tiên Vực có một mảnh đại lục cổ quái, gọi là Đại lục Kỳ Thiên.

Tu sĩ bản địa ở đây không hề hứng thú với tu luyện tiên thuật, cũng chẳng chú tâm luyện đan, luyện khí, mà ai nấy đều một lòng hoan hỉ tu luyện thuật Phù Long Vọng Khí.

Phù Long Vọng Khí, ý nghĩa cũng giống như tên gọi, đó là thông qua thuật Vọng Khí mà dò xét mệnh lý, khí số của người khác. Từ đó phỏng đoán vận trình Đại Đạo, thậm chí cực hạn tu luyện của của người đó trong tương lai.

Tại nhân gian thế tục cũng có người sử dụng thuật này tìm kiếm Thiên mệnh chi tử - người có long khí phụ thân, rồi phò tá Thiên tử đoạt lấy thiên hạ, cuối cùng xưng Vương lập Quốc tại thế tục, nhờ đó thu được lợi ích cực lớn.

Còn Tiên gia trên núi lại thông qua thuật này để tìm kiếm mầm mống tu Đạo chưa phát triển. Thông thường, kẻ tinh thông thuật này thậm chí có thể tranh thủ lúc đứa nhỏ chưa tiếp xúc với Tu tiên giới để dò xét tương lai, tiền đồ của đứa bé đó trên Đại Đạo. Do vậy, bọn họ có thể trợ giúp Tiên gia tông môn vơ vét Thiên tài tu đạo, khiến cho căn cơ của những tông môn này càng thêm. Nhờ đó mà thù lao của bọn họ cũng cực kỳ phong phú.

Thuật Vọng Khí cực kỳ hưng thịnh ở Đại lục Kỳ Thiên. Bởi lẽ, loại bí thuật này có liên hệ mật thiết với Tông môn lớn nhất đại lục.

Tông môn này tự xưng là "Bổ Thiên Tông". Chỉ là nhất tông nhất phái vậy mà có thể chiếm cứ một nửa Đại lục Kỳ Thiên. Truyền thừa của môn phái này đã duy trì không biết bao nhiêu tuế nguyệt. Môn nhân đệ tử nhiều không đếm xuể. Khắp đại lục vẫn thường ca ngợi: "Bổ Thiên có trước, rồi đến Quẻ. Vạn tượng(*) đều nằm gọn trong tông".

(*) tượng trong hiện tượng, khí tượng hay quẻ tượng.

Có thể nói, thuật xem bói giải quẻ khắp thế gian đều bắt nguồn từ một Bổ Thiên Tông này.

Ngoại trừ tinh thông thuật chiêm bốc và Phù Long Vọng Khí, Bổ Thiên Tông còn có một loại bí thuật khác được các thế lực ở khắp Chân Tiên giới truyền tụng. Đó là việc bọn họ có thể luyện chế các loại Không Bàn giúp dự đoán Thiên Cơ tạo hóa từ Tiên Thiên Thần Thạch. Nổi danh nhất chính là "Hỗn Độn Vạn Linh Bảng" phân bố rộng khắp Tiên Linh lưỡng giới.

Vật ấy có thể nắm được một chút biến hóa của Thiên Cơ, từ đó có thể báo trước việc Huyền Thiên Linh Bảo ra đời.

Năm xưa tại Linh giới, khi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm còn chưa xuất thế, trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng đã có tín hiệu dự báo, thậm chí còn chỉ rõ bảo vật này sẽ hiện thế tại khu vực nào, cũng xem như tinh chuẩn.

Tuy nổi danh là vậy, nhưng mỗi khi hạ sơn lịch lãm rèn luyện, tu sĩ Bổ Thiên Tông thường không dùng thân phận bổn tông để hành tẩu. Bọn họ sẽ giấu diếm thân phận thực của mình, hoặc sẽ dùng thân phận khác để che mắt thiên hạ, thuận lợi trà trộn vào tất cả đại Tiên vực.

Bổ Thiên Tông nằm ở phía đông Kỳ Thiên Đại Lục. Bọn họ chiếm cứ ba tòa sơn mạch cực lớn là Ngọa Long, Chu Thiên và Bách Tể. Trong đó, bọn họ lại lấy Ngọa Long sơn mạch làm gốc, tông môn trọng địa đều tập trung tại đây.

Lúc xưa, Bổ Thiên Tông được sáng lập trên ngọn núi chính Long Khởi Phong thuộc Ngọa Long sơn mạch. Ngày nay, địa phương này đã trở thành

cấm địa tuyệt đối. Ngoại trừ đương kim Tông chủ cùng mấy vị Thái Thượng trưởng lão, bất luận kẻ nào cũng không được bước vào nửa bước.

Nằm kề bên Long Khởi Phong là Vấn Thiên Phong, cũng là nơi đệ tử hạch tâm tu hành. Khắp đỉnh núi đều là Vọng Thiên tế đàn, tùy thời đều có thể chứng kiến đệ tử Bổ Thiên Tông mặc trường bào màu đen đang ở trong tế đàn Vấn Thiên tu đạo.

Lúc này, trong một tòa tế đàn nằm trên đỉnh núi cao ngất có vài gã đệ tử Bổ Thiên Tông đang cung kính cúi đầu, chắp tay đứng sau lưng một lão giả thân hình cao lớn, nét mặt nghiêm nghị, dường như đang thỉnh giáo vấn đề gì đó.

"Trưởng lão Phù Phong! Sắp tới, đệ tử phái ta sẽ tỏa đi tất cả Đại Tiên vực để lịch lãm rèn luyện. Không biết Ngài có căn dặn gì chăng?" Một gã đệ tử Yêu tộc đầu dê thân người ôm quyền hỏi.

"Sau khi hạ sơn, các ngươi hơn phân nửa sẽ tới nhậm chức ở Phi Tiên đài khắp các Đại Tiên vực. Tất cả cần nhớ kỹ một việc… không được khinh thị bất kỳ tu sĩ phi thăng từ hạ giới nào. Những người này, bất luận luận tâm tính hay tư chất, đều hơn xa tu sĩ bản địa." Lão giả được mọi người xưng là trưởng lão Phù Phong từ tốn dặn dò.

"Cẩn tuân lời dạy của trưởng lão! Vọng Khí thôi diễn vốn là trụ cột của phái ta. Chúng đệ tử tuyệt đối sẽ không dám khinh thị một ai." Mọi người nhao nhao đồng thanh dạ ran.

"Về phần những tu sĩ tới từ giới diện thất lạc trong truyền thuyết… không thể cuồng vọng thôi diễn. Có thể giao hảo thì giao hảo, còn không thì phải lập tức tuyệt giao, chặt đứt hết thảy nhân quả. Không được tiếp tục dây dưa." Trưởng lão Phù Phong chợt lộ vẻ do dự, lại nghiêm giọng dặn dò thêm.

Tuy chúng đệ tử bên dưới không minh bạch nguyên do vì sao, nhưng không kẻ nào dám nghịch ý.

Sau khi tất cả đã rời đi, vị trưởng lão Phù Phong nọ vẫn đứng nguyên một

chỗ. Lão giả tựa mình vào lan can tế đàn, dõi mắt trông về phía xa. Dường như đang hồi tưởng một chút cố sự.

"Cũng không biết… rốt cuộc kẻ này hiện đã đi đến bước nào rồi?" Trầm mặc một lúc lâu, lão giả mới thở dài.

Nhớ lại năm xưa, khi còn ẩn núp trong Thạch Cơ Điện, lão từng dùng tên giả "Cao Thăng", đã tiếp dẫn một vị tu sĩ phi thăng đến từ giới diện đã thất lạc tại Phi Tiên đài của Bắc Hàn Tiên Vực.

Lúc đó, vì lòng hiếu kỳ, lão giả đã vận dụng thuật Vọng Khí dò xét số mệnh sau này của người nọ. Nhưng sau khi vận dụng bí thuật dò xét tương lai, mệnh số của hắn, mặc dù chỉ xem trộm chút Thiên Cơ lẻ tẻ, đã khiến cho dung mạo thanh niên anh tuấn của gã trực tiếp biến thành bộ dạng già nua như hiện giờ. Cho dù gã đã thử qua đủ loại bí thuật Hồi Xuân, nhưng đều vô pháp nghịch chuyển.

Cho nên, sau khi tràng cảnh vây giết người kia phát sinh, "Cao Thăng" liền giả chết thoát thân, chặt đứt hết thảy quan hệ, dứt khoát trở lại Bổ Thiên tông làm trưởng lão Phù Phong.

Từ đó về sau, "Cao Thăng" chưa từng ly khai Trung Thổ Tiên Vực, lại càng không dám hé răng tiết lộ sự tình năm xưa cho bất cứ ai.

Còn người mà "Cao Thăng" tiếp dẫn năm nào, không phải ai khác, mà chính là Hàn Lập.

Kết quả năm đó "Cao Thăng" thôi diễn được thủy chung vẫn như một khối đá đè nặng trong lòng, khiến gã không thể buông bỏ. Thậm chí, cho dù rất nhiều năm đã qua đi, "Cao Thăng" vẫn chưa thể minh bạch, rốt cuộc lời tiên tri "Hỗn Độn vạn tượng, Thiên Cơ bất tồn" ấy có ý nghĩa gì.

Nhưng đúng lúc này, thần sắc "Cao Thăng" vốn tĩnh như nước giếng bỗng nhiên đại biến. Gã giật mình ngẩng đầu nhìn về phía Long Khởi Phong.

Chỉ thấy đỉnh núi cao ngất, quanh năm mây mù dày đặc kia bỗng nhiên phong vân vần vũ. Một luồng khí lưu lốc xoáy như một mũi khoan từ trên

không trung lao thẳng xuống, trong nháy mắt đã ngự trên đỉnh Long Khởi Phong.

Cũng không biết tại sao, cấm chế đại trận bao phủ cả tòa sơn mạch lại chẳng mảy may phản ứng.

Phù Phong lại quan sát tòa đại điện bên dưới Long Khởi Phong thêm một lát, nhưng cũng không thấy Thái Thượng trưởng lão có bất kỳ phản ứng gì. Gương mặt già nua của y tỏ vẻ cổ quái, rồi lập tức cũng quay đầu bỏ đi, không tiếp tục quan sát nữa..

…

Đỉnh Long Khởi Phong vốn được mây trắng bao bọc quanh năm, triệt để che chắn toàn bộ cảnh quan bên trong.

Chính giữa lớp mây mù nồng đậm có thể mơ hồ trông thấy một vườn đào cổ thụ cành lá tươi tốt, xum xuê, mọc sừng sững giữa đỉnh núi. Sắc xanh râm mát của tán cây kết hợp với màu trắng sữa của biển mây khiến khung cảnh nơi đây chẳng khác nào chốn Bồng lai.

Nằm giữa vườn đào là một tòa tế đàn bát giác được chế tác từ Hắc Thạch, phương viên chỉ chừng ba trượng. Mỗi cạnh tế đàn đều có khắc họa một loại quẻ tượng trong "Càn Khôn bát quái".

Trung tâm tế đàn có một vòng xoáy hắc ám lơ lửng giữa không trung. Bên trong là sương mù dày đặc cuồn cuộn xoay vần, dường như tỏa ra một loại hấp lực vô cùng vô tận.

Ở giữa vòng xoáy là một gương mặt già nua méo mó, vô cùng quỷ dị. Toàn bộ thân mình của lão giả này đã bị vòng xoáy thâm u kia thôn phệ. Chỉ còn lại cái đầu và một cánh tay liền với cổ vẫn còn nhô ra khỏi vòng xoáy.

Tóc tai trên đầu lão giả này hầu như đã rụng sạch. Chỉ còn lại vài sợi tóc hoa râm lơ thơ đang bay loạn trước gió. Một bên mắt mờ đục, không còn phân biệt được lòng đen hay lòng trắng, hiển nhiên đã mù. Gương mặt vô số tàn nhang lốm đốm, khiến cho diện mục lão giả này vốn đã xấu xí lại

càng thêm xấu xí hơn.

Tuy lão giả còn lại một bên mắt chưa bị mù, nhưng giờ phút này cũng đang lờ đờ nửa khép nửa mở. Tinh - khí - thần toàn thân dường như đã triệt để hư thoát. Nếu nói rằng giờ phút này lão chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn, đợi chờ tử vong cũng không có gì quá đáng.

Đúng lúc này, dòng xoáy khí lưu đã xuyên qua hết thảy tầng tầng lớp lớp mây mù, đáp xuống cạnh một gốc đào cổ thủ bên ngoài tế đàn không chút tiếng động.

Khí lưu tản đi, quang hoa nội liễm, một thân ảnh từ từ hiển lộ…

Thân hình người tới thon dài mảnh khảnh Gương mặt như ngọc thạch. Cặp mắt xếch dài và hẹp, ánh nhìn sâu thăm thẳm. Chiếc mũi không quá cao. Bờ môi hơi mỏng. Chòm râu đen mọc dài dưới môi. Toàn thân người này tản phát một loại khí độ bình thản xuất trần.

Có điều, dường như y đang mang bệnh trên người không tiện nói ra. Hiện giờ, nam tử này đang ngồi ngay ngắn trên một chiếc xe lăn bằng bạch ngọc. Trên người mặc một bộ trường bào trắng muốt, rộng thùng thình. Tà áo trải rộng, phủ xuống phía trước chiếc xe lăn. Ngoài ra, quanh hông y còn quấn một băng gấm vàng, và đeo một khối ngọc bội Cửu Long cùng với một dải tua bằng chỉ vàng.

Y vừa hiện thân, lão giả xấu xí kia vốn đang u u mê mê chợt bừng tỉnh. Con mắt còn lại của lão đột nhiên trợn trừng, để lộ đồng tử rực rỡ kim quang. Ánh vàng bên trong nồng đậm đến cực điểm, tựa như dung nham cuồn cuộn, thậm chí thi thoảng còn lóe lên những tia lửa.

"Ngươi đã đến rồi…" Lão giả khàn khàn cất tiếng, âm cuối bị lão kéo thật dài.

"Ta đến rồi." Nam tử ngồi xe lăn bình thản đáp.

"Rốt cuộc ngươi cũng đến… Ai, Thiên mệnh đã định. Ngươi nói đi." Lão giả cười khổ.

"Trần Đoàn, ta muốn ngươi xem giúp một quẻ." Nam tử vịn cả hai tay vào chiếc xe lăn mà hỏi.

Lúc này, nếu như có tu sĩ cao giai của Chân Tiên giới với chút ít lịch duyệt có mặt tại đây, e rằng sẽ lập tức chấn kinh.

Ai có thể tưởng tượng được lão giả có bộ dáng thê thảm, gần đất xa trời này lại chính là lão tổ Trần Đoàn - vị Tổ Sư đã khai sơn, sáng lập nên Bổ Thiên tông, người có thể "Tu bổ Thiên Cơ" trong truyền thuyết?

Ai có thể tưởng tượng được lão giả xấu xí sắp bị Thiên Đạo nuốt chửng này lại tu luyện Dự tri Pháp tắc, chính là Dự Ngôn Đạo Tổ tiếng tăm lừng lẫy khắp Thiên Đình?

"Ta đáp ứng ngươi ba mươi sáu quẻ Thiên, bảy mươi hai quẻ Địa. Trong hàng tỉ năm qua, ngươi đã hỏi một trăm linh sáu quẻ, chỉ còn thừa lại hai quẻ Thiên cuối cùng… Hiện giờ, ta chỉ có thể đáp một lần thôi." Trần Đoàn lão tổ khàn khàn lên tiếng.

"Ta muốn hỏi về Luân Hồi điện chủ thêm lần nữa… Chưa diệt được kẻ này, đại sự ắt sẽ bị quấy nhiễu." Nam tử ngồi xe lăn nhàn nhạt đáp..

"Luân Hồi điện chủ vốn tu luyện Luân hồi Pháp tắc, sớm đã có thể ẩn thân trong Luân hồi Đại Đạo, không bị Dự ngôn Pháp tắc của ta nhìn trộm. Bảy mươi hai quẻ trước đó ngươi đều hỏi về hắn nhưng chẳng có thu hoạch gì. Ngươi vẫn muốn hỏi nữa?" Trần Đoàn hơi ngạc nhiên.

"Hỏi!" Nam tử ngồi xe lăn vẫn lạnh nhạt như trước, phun ra đúng một chữ cộc lốc, dường như không muốn nói thêm nửa lời.

Trần Đoàn lão tổ cũng chẳng đa sự nữa. Bàn tay còn sót lại của lão liền bấm niệm pháp quyết. Miệng lão phát ra trận trận thanh âm ngâm tụng. Đồng tử trong con mắt độc nhất chợt bừng sáng kim quang, hóa thành một chùm sáng vàng rực phóng ra, trực tiếp dung nhập vào hư không trước mặt.

Hư không nơi đó lập tức vặn vẹo, hóa thành một vòng xoáy âm u huyền bí,

hấp thu toàn bộ kim quang. Giữa Trần Đoàn lão tổ và vòng xoáy huyền bí đó dường như có một cây cầu liên kết với nhau.

Ước chừng nửa nén hương sau đó, chùm kim quang bỗng nhiên bị lão thu hồi. Vòng xoáy trước mặt lão cũng lập tức biến mất theo.

Đồng thời, vòng xoáy thâm u sau lưng lão tổ Trần Đoàn đột nhiên phóng ra một đám ti tuyến đen tuyền, quấn chặt lấy cánh tay còn sót lại của lão, chậm rãi kéo vào trong...

"Thế nào?" Nam tử ngồi xe lăn không hề biến sắc, lập tức hỏi han.

"Luân Hồi điện chủ vẫn vô tung như cũ. Nhưng có một người trước nay chưa từng xuất hiện, nhưng lại có quan hệ mật thiết với hắn vừa lộ diện." Lão tổ Trần Đoàn dường như đã sớm dự liệu được chuyện cánh tay bị cắn nuốt, khàn khàn đáp.

Dứt lời, một đoàn tinh quang bay vọt ra từ mi tâm lão, vừa vặn rơi vào bàn tay nam tử ngồi xe lăn liền tan đi như bọt nước.

Ánh mắt nam tử ngồi xe lăn có chút ngưng trọng. Dưới chân y bắt đầu có khí lưu cuộn lên, dường như sẽ lập tức ly khai.

"Thiên Đạo cắn trả càng ngày càng lợi hại. Chỉ còn đúng một quẻ Thiên là ta sẽ bị Thiên Đạo pháp tắc nuốt chửng hoàn toàn. Kế hoạch của ngươi… bao giờ mới có thể thành công?" Lão tổ Trần Đoàn, người vừa bị vòng xoáy nuốt chửng cánh tay cuối cùng, cất tiếng hỏi với theo.

"Nhanh."

Nam tử ngồi xe lăn chỉ nói đúng một chữ, rồi lập tức thân ngự lưu vân, phi thăng nhập không, biến mất vô ảnh vô tung.

"Cổ Hoặc Kim, ta đã vì ngươi vọng trắc Thiên Cơ. Ngươi chớ nên để ta rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục a…" Trần Đoàn ghé mắt nhìn lên bầu trời, trông theo đám mây đang nhạt dần, âm u thở dài.

Dứt lời, mí mắt lão lại sụp xuống, toàn bộ đỉnh núi lần một nữa bị bạch vân đậm đặc che khuất...

------oOo------

Chương 1300: Luân Hồi tranh đấu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Tiểu Tán Tu

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Hoàng Tuyền đại trạch, sâu bên trong thạch điện xám trắng.

Luân Hồi Điện Chủ bấm niệm pháp quyết thúc giục lục giác luân bàn nhanh chóng xoay tròn, một luồng sáng màu hồng từ trong luân bàn bắn vào thân thể Nam Cung Uyển, sau đó luồng sáng này khuếch tán hóa thành màn sáng màu đỏ bao phủ Nam Cung Uyển vào trong.

Thân thể Nam Cung Uyển đã bay ra khỏi ao, lơ lửng trong không trung, trên người nàng tỏa ra bạch quang nhàn nhạt như mộng ảo, hòa lẫn với màn sáng màu đỏ, sau đó vô số hình ảnh bắt đầu sinh ra, tựa như kí ức nào đó.

Nếu Hàn Lập ở đây, chắc chắn có thể nhận ra những hình ảnh này là cuộc sống mà Nam Cung Uyển đã từng trải qua trước kia, thỉnh thoảng còn xuất hiện bóng dáng Hàn Lập.

Ánh mắt Luân Hồi Điện Chủ khẽ quét qua những hình ảnh này, sau đó đưa tay bấm niệm pháp quyết một chút, lại có thêm luồng hào quang đỏ sậm từ trong tay y bắn ra, chui vào lục giác luân bàn.

Phù văn phía trên lục giác luân bàn sáng lên toàn bộ, tỏa ra ánh sáng mãnh liệt. Cùng lúc đó, phía cạnh ngoài của luân bàn loé lên hắc quang, xuất hiện sáu hắc động màu đen.

Trong hắc động đen kịt, sâu không thấy đáy, tựa như câu thông cùng nơi thần bí nào đó.

Một tay khác của Luân Hồi Điện Chủ vung lên, hào quang đỏ sậm từ trên tay y bắn ra, hóa thành ảo ảnh bàn tay đỏ sậm, thò vào một trong những hắc động đen kịt kia.

Sau một lát, bàn tay đỏ sậm thu về, bên trong còn nắm một đám mây tản ra thải quang, bên trong chớp động vô số hình ảnh kí ức.

Luân Hồi Điện Chủ cũng không hề bận tâm đến những hình ảnh đó, đôi mắt lộ ra vẻ vui mừng, lật tay vỗ nhẹ, điều khiển đám mây kia dung nhập vào trong người Nam Cung Uyển.

Thân thể Nam Cung Uyển chấn động, quanh người lại xuất hiện hào quang mộng ảo màu cam.

Hai luồng hào quang mộng ảo vây quanh thân thể của nàng bắt đầu xoay tròn, Luân Hồi Điện Chủ bấm niệm pháp quyết điều khiển lục giác luân bàn, trợ giúp hào quang màu cam, muốn áp chế hào quang màu trắng.

Thế nhưng hào quang màu trắng dị thường cứng cỏi, dù bị áp chế, nhưng vẫn yên lặng, một mực chiếm giữ khu vực của mình.

Hai mắt Nam Cung Uyển nhắm nghiền, lông mày nhíu chặt lại, tựa hồ tiếp nhận thống khổ nào đó.

Giao Tam đứng ở một bên, mặt lộ vẻ khẩn trương.

Luân Hồi Điện Chủ nhíu mày, tay đang bấm niệm pháp quyết dừng lại một chút.

“Điện chủ…tại sao lại như vậy?” Giao Tam nhạy cảm phát hiện ra biến hóa tâm tình của Luân Hồi Điện Chủ, hỏi.

“Mẫu thân của ngươi ở kiếp này có thể chất kết hợp với Luân Hồi Pháp Tắc khá vững chắc, trí nhớ kiếp này vô cùng kiên cố, vượt quá dự liệu của ta, rất

khó trấn áp. Nếu cưỡng ép thi pháp… Ta sợ tạo thành tổn hại thân thể nàng.” Luân Hồi Điện Chủ nói.

“Nếu không dùng biện pháp mạnh cưỡng ép, vậy còn biện pháp nào không?” Giao Tam lo lắng hỏi.

Luân Hồi Điện Chủ đang muốn mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên lông mày nhăn lại, nhìn ra phía bên ngoài.

Vào thời khắc này, tiếng chém giết, còn có tiếng nổ mạnh ù ù từ bên ngoài truyền đến.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ có người xông vào Hoàng Tuyền đảo?” Giao Tam kinh sợ nói.

“Người tới chính là lão già Cốt Hoàng kia, năm đó lão giả vờ quy thuận, kì thực vẫn một mực chưa từ bỏ ý định với Lục Đạo Luân Hồi Bàn… Có lẽ lão biết ta đang thi pháp cứu người nên mới dám xâm phạm? Ồ, hắn cũng tới, ngược lại là trùng hợp vô cùng.” Tiếng Luân Hồi Điện Chủ rất bình tĩnh, sau đó lại khẽ ồ lên một tiếng.

“Hắn? Hắn là ai?” Giao Tam hỏi.

Luân Hồi Điện Chủ khoát tay áo, không trả lời câu hỏi của Giao Tam.

“Điện chủ, bởi vì Chính Phản Toàn Phong, nên đã rút lực lượng chủ yếu trên đảo. Bây giờ trên Hoàng Tuyền đảo cũng không còn lại bao nhiêu người.” Giao Tam nhíu mày nói.

“Không sao, việc này ta đã có sắp xếp, vừa vặn nhân cơ hội này, tiện thể quét sạch đám người chống đối, đáng tiếc lần này bọn chúng tới ít hơn so với dự liệu… Ngươi dùng Luân Hồi Lệnh, thúc giục Luân Hồi đại trận bên ngoài, trước tiên ngăn cản Cốt Hoàng, ta sẽ có đủ thời gian hoàn thành việc thi pháp.” Luân Hồi Điện Chủ vung tay lên, một luồng hào quang đỏ sậm chói mắt bắn ra, rơi vào trước người Giao Tam.

Bên trong hào quang là một lệnh bài có sáu cạnh, có chút tương tự với lục

giác luân bàn, phía ngoài lập loè vô số đồ án ngôi sao, tỏa ra vạn đạo hào quang đỏ sậm.

“Vâng.” Giao Tam tiếp nhận lệnh bài, lập tức bay ra bên ngoài.

“Đã nhiều năm không ra tay, người trên Tiên Giới có lẽ chỉ biết Cổ Hoặc Kim, không ai còn nhớ đến ta nữa.” Luân Hồi Điện Chủ đưa mắt nhìn Giao Tam rời đi, lẩm bẩm trong miệng.

…

Trên đảo, đám người Hàn Lập và Cốt Hoàng rơi vào bên cạnh thạch điện được bao phủ bởi màn hào quang đỏ sậm, sắc mặt cả đám khẽ động.

Màn hào quang này ẩn chứa một cỗ lực lượng pháp tắc vô cùng cường đại, đúng là Luân Hồi pháp tắc.

Nhưng không biết vì sao, cỗ lực lượng pháp tắc này mang cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc.

“Luân Hồi đại trận? Hôm nay có lẽ tên kia không thể phân thân. Đại trận nếu không có ai chủ trì, cũng chẳng đáng nhắc tới.” Cốt Hoàng nhìn màn hào quang đỏ sậm bao quanh thạch điện, cười lạnh một tiếng, giơ tay lên lần nữa.

Toàn bộ không gian đều bị bạch cốt màu trắng bao phủ, vô cùng vô tận uy áp từ trong bạch cốt tản ra.

Tiếng nổ long trời lở đất vang lên, bầu trời như bị xé rách thành hai mảnh. Một bạch cốt cự trảo từ trên trời bổ xuống, chụp vào màn hào quang trên thạch điện.

Cùng là bạch cốt cự trảo, nhưng lần này uy lực của nó mạnh hơn gấp mười lần so với trước kia.

Bạch cốt cự trảo chụp vào màn hào quang, nhưng toàn bộ hòn đảo đều bị uy lực của cự trảo bao phủ, lập tức bị chia năm xẻ bảy, chìm vào trong Hoàng

Tuyền đại trạch. Chỉ có cung điện xám trắng được bảo vệ bởi cấm chế, vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

Mà màn hào quang màu đỏ sậm giờ phút này kịch liệt rung rung, mặc dù gắng gượng ngăn cản bạch cốt cự trảo nhưng cũng trở nên mỏng hơn, sắp bị xé rách.

Vào thời khắc này, một tiếng kêu khẽ từ trong đại điện truyền ra, sau đó hào quang đỏ sậm chói mắt bắn ra, chui vào trong màn hào quang.

Màn hào quang giống như được ăn thuốc bổ, lập tức khôi phục độ dày ban đầu, hơn nữa còn dày thêm.

Cùng lúc đó, xung quanh Hoàng Tuyền đại trạch sáng ngời, một tầng hào quang đỏ sậm lộ ra, chiếu rọi Hoàng Tuyền đại trạch thành màu đỏ tươi.

Không chỉ như vậy, hào quang đỏ sậm còn bay thẳng tới chân trời, va chạm cùng bạch cốt màu trắng trên không trung.

Hai cỗ man lực ầm ầm đụng vào nhau, gió lốc trong Hoàng Tuyền đại trạch điên cuồng bị đẩy ra, hư không xung quanh vỡ vụn từng tấc. Vô số mảnh vỡ không gian bắn ra, thiên địa bị tàn phá vô cùng nghiêm trọng.

Một cỗ lực cắn nuốt từ không gian vỡ vụn truyền ra xung quanh, muốn cắn nuốt tất cả mọi thứ.

Đám người Hàn Lập thấy cảnh này, cả năm người tụ tập lại, Tiên Khí hộ thể sáp nhập với nhau, chống lại mảnh vỡ và vết nứt không gian tập kích.

Đám người Huyết Lệ cũng giống vậy, tất cả đều tụ tập lại xung quanh Cốt Hoàng.

Quỷ Vu hơi chần chờ, hóa thành một bóng đen từ bên cạnh người Hàn Lập bay sang đám người Cốt Hoàng.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cũng không ngăn cản Quỷ Vu rời đi.

Phía dưới Hoàng Tuyền đại trạh dường như bị Luân Hồi cấm chế bao phủ, cũng lơ lửng trên cao, không bị vết nứt không gian cắn nuốt.

Vào thời khắc này, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn từ trong đại điện bay ra, lơ lửng trên không trung.

Nội tâm Hàn Lập khẽ động, bóng người kia hắn phi thường quen thuộc, đúng là Giao Tam.

Giao Tam giờ phút này cũng phát hiện ra đám người Hàn Lập, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc, tựa như ý thức được gì đó.

Bất quá tình huống hiện tại khẩn cấp, nàng rất nhanh đã dời ánh mắt đi, trong miệng lẩm bẩm, hai tay bấm niệm pháp quyết không ngừng.

Hào quang đỏ sậm chói mắt tỏa ra từ trên người nàng, hình thành một ảo ảnh lục giác luân bàn đỏ sậm.

Hào quang đỏ sậm trải rộng khắp trong Hoàng Tuyền đại trạch bắt đầu biến hóa theo nhịp thi pháp của Giao Tam, biến Hoàng Tuyền đại trạch thành lục giác luân bàn khổng lồ, nhanh chóng chuyển động.

Ở trung tâm luân bàn, rõ ràng là thạch điện màu trắng xám.

Màn hào quang đỏ sậm xung quanh thạch điện giờ phút này cũng phát sinh biến hóa, phía trên hiện ra pháp trận to khoảng trăm trượng, vô số phù văn đỏ sậm nhỏ xíu bay lên.

“Ầm ầm” một tiếng trầm đục, một quang trụ to chừng mười trượng từ trong pháp trận hiện ra, đâm thẳng lên bầu trời.

Hàng vạn phù văn màu đỏ lập loè trên quang trụ, tỏa ra khí tức cực kì sắc bén và âm trầm, tựa hồ có thể chọc thủng trời xanh.

Tất cả diễn biến nói thì phức tạp, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

“Ầm” lại một âm thanh nổ mạnh vang lên, bạch cốt cự trảo bị chấn bay ra.

Cốt Hoàng cũng không tự chủ được bị ép đạp lui lại vài bước.

Đám người Huyết Lệ đứng cạnh Cốt hoàng cũng bị quang trụ tấn công, giống như lá rụng trong gió xoáy, toàn bộ bị đánh bay.

Ầm ầm âm!!

Bốn tên thủ hộ Đại La sơ kì bị quang trụ ảnh hưởng, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp vang lên, thân thể trực tiếp nổ tung, biến thành thịt nát xương tan.

Huyết Lệ, đại hán mặt đen, u linh áo đen có tu vi cao hơn, kịp thời lui về phía sau, tránh thoát một kiếp.

Mà Quỷ Vu chỉ là tàn hồn, theo lý là yếu nhất, nhưng không biết gã thi triển thần thông gì, vậy mà cũng kịp thời tránh đi, thoát được kiếp nạn.

Về phần đám người Hàn Lập, nguyên bản đứng ở chỗ khá xa, ngay khi quang trụ vừa xuất hiện, hắn đã ra hiệu cho mọi người tránh đi, nên cũng không bị tổn hại chút nào.

“Chủ nhân, nàng không phải là Giao Tam ư? Tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, đây là địa bàn của Chuyển Luân Vương mà?” Đề Hồn truyền âm trao đổi cùng Hàn Lập và Kim Đồng.

“Chẳng lẽ… Chuyển Luân Vương có liên quan tới Luân Hồi Điện?” Kim Đồng cũng suy đoán.

“Cũng có thể, tóm lại trước tiên đừng hành động gì cả, miễn cho đám người Cốt Hoàng biết chúng ta có quan hệ với Giao Tam, yên lặng theo dõi kỳ biến là được.” Hàn Lập truyền âm trả lời.

Đề Hồn và Kim Đồng khẽ gật đầu đồng ý.

Hàn Lập lập tức truyền âm cho Thạch xuyên Không và Tử Linh nói rõ mọi chuyện, để hai người không được tùy tiện hành động. Bọn họ tất nhiên

không dị nghị gì, chỉ là lúc này sắc mặt Thạch Xuyên Không có chút khó coi.

Lúc Hàn Lập thả gã và Tử Linh ra ngoài, gã mới biết được hiện tại có không ít người muốn ngấp nghé Lục Đạo Luân Hồi bàn, còn bị ép gia nhập đội ngũ của vị Đạo Tổ U Minh giới Cốt Hoàng này.

Kể từ đó, cơ hội mượn dùng bảo vật này giảm xuống rất nhiều, ngoài ra còn bị cuốn vào một cuộc phân tranh không rõ ràng.

Ngược lại, phản ứng của Tử Linh đối với việc này có chút bình tĩnh, tựa hồ trong mắt nàng, những sự tình như này sớm đã quá quen thuộc, nàng rất nhanh tin tưởng vào quyết định của Hàn Lập.

“Nếu như sắp tới gặp phải phiền toái gì, hãy vào không gian Hoa Chi.” Hàn Lập hiển nhiên cũng nhìn ra sự lo lắng của Thạch Xuyên Không, nhưng cũng không muốn nói thêm gì nhiều. Sau khi sắp xếp xong, lập tức im lặng, dời ánh mắt nhìn về thạch điện bên dưới.

Vừa rồi Giao Tam thi triển ra lực lượng Luân Hồi kinh thiên động địa, ngay cả vị Cốt Hoàng Đạo Tổ này cũng bị đánh lui. Luân Hồi cấm chế xung quanh thạch điện tuyệt đối không tầm thường, chỉ sợ là do chính tay vị Luân Hồi Điện Chủ trong truyền thuyết bố trí.

Kết hợp với lời nói của Quỷ Vu, chỉ sợ vị Chuyển Luân Vương chiếm giữ nơi đây, thân phận thật sự chính là Luân Hồi Điện Chủ.

Mà Giao Tam giờ phút này lại cả gan dám một thân một mình trực diện chiến đấu với Cốt Hoàng, thần tình cũng không có vẻ gì sợ hãi, chẳng lẽ vị Luân Hồi Điện Chủ kia thực sự ở trong điện?

------oOo------

Chương 1301: Lâm nguy xuất thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Giao Tam mặc dù mượn nhờ cấm chế chi lực chung quanh, tạm thời bức lui Cốt Hoàng, trên mặt cũng hiện lên một tia thống khổ.

Hiển nhiên lấy công lực của nàng, cưỡng ép thôi động cấm chế nơi đây vẫn quá mức miễn cưỡng.

Cốt Hoàng bị một tiểu bối Đại La cảnh thi pháp đẩy lui hai bước, trong lòng giận dữ, lại không thèm để ý chút nào đến bốn tên thủ hạ vẫn lạc, một quyền đảo ra.

Bạch cốt cự trảo kia bỗng nắm thành quả đấm, phảng phất một cây cự bổng vắt ngang giữa thiên địa, theo động tác của Cốt Hoàng đồng dạng đảo ra một cái, tốc độ nhanh vượt qua suy nghĩ con người. Cánh tay Cốt Hoàng vừa động, cốt quyền to lớn liền đánh vào trên lồng sáng đỏ sậm.

Giao Tam cũng lập tức bấm niệm pháp quyết thôi động Luân Hồi cấm chế chung quanh đối kháng. Nhưng tốc độ phản ứng của nàng chậm hơn Cốt Hoàng rất nhiều, chỉ thúc giục một phần Luân Hồi cấm chế chi lực.

Hai cỗ cự lực ngập trời va chạm ầm vang!

Cốt Hoàng và Giao Tam trước đó giao thủ hai lần, nhưng đều là một bên thi triển thần thông, bên kia chịu đựng phản kích, lần này đồng thời phát lực đối cứng, vẫn là lần đầu tiên.

Hai đạo quang hoàn một trắng một đỏ uy thế không gì sánh được, chạm vào nhau ầm vang, sau đó mãnh liệt nổ tung!

Hư không loạn lưu phụ cận, mảnh vỡ không gian, còn có những vật khác trong nháy mắt bạo tẩu, phong bạo to lớn phô thiên cái địa quét ra chung quanh.

Cơn gió lốc này khác với phong bạo bình thường, bên trong tràn ngập từng đạo bạch cốt quang mang và quang mang đỏ sậm, mỗi một đạo quang mang đều phảng phất một thanh tiểu đao vô cùng sắc bén, lần nữa cắt chém vỡ nát hư không đang muốn lấp đầy.

Trong lòng Hàn Lập giật mình, kim quang như thực chất từ trên người hắn bộc phát ra, trong nháy mắt bao phủ năm người Thạch Xuyên Không, bay vụt ra phía xa, cũng không bị phong bạo to lớn tác động đến.

Mấy người Huyết Lệ cũng giống vậy, vội vàng lần nữa chạy trốn, bất quá tốc độ bọn họ chậm hơn một chút so với Hàn Lập.

Huyết Lệ thì không nói, mặc dù phản ứng chậm một cái chớp mắt, nhưng trên người gã trong nháy mắt thiêu đốt lên huyết quang, "Vèo" một tiếng, thiêu đốt hóa thành cầu vồng màu máu, trong nháy mắt trốn ra xa.

Nhưng ba người đại hán mặt đen, u linh mặc hắc bào, còn có Quỷ Vu thì không may mắn thoát khỏi, bị phong bạo ngập trời cuốn vào trong đó.

Đại hán mặt đen trước đó bị cấm chế chung quanh hòn đảo gây thương tích, cũng chưa phục hồi, giờ phút này bị phong bạo quét trúng, sắc mặt lập tức đại biến.

Gã cuồng hống một tiếng, bên ngoài thân loé lên hắc quang, hóa thành một bộ khô lâu đen kịt lớn mấy chục trượng, gồm hai đầu bốn tay.

Chỉ là trên thân khô lâu có nhiều chỗ gãy xương, đoán chừng là trước đó thụ thương gây nên.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, trên xương cốt bộc phát ra một ngọn lửa màu

đen, vậy mà ngăn trở phong bạo chung quanh xâm nhập, bay ra phía bên ngoài.

U linh mặc hắc bào kia cũng phát ra một tiếng rít, thân thể đột nhiên trở nên vừa gầy vừa dài, phảng phất một đầu hắc xà hơi mờ, cũng bay ra phía bên ngoài, tốc độ so với khô lâu đen kịt kia còn nhanh hơn.

Phong bạo chung quanh lan đến gần hắc xà, lập tức hơn phân nửa trượt qua sát thân thể của nó, còn có một số thì trực tiếp xuyên thấu hắc xà.

Bất quá hắc xà cũng không bị thương tổn, thân thể của nó nhanh chóng thu nhỏ lại, khí tức tản ra cũng suy giảm.

Lúc nó sắp bay ra phong bạo, vào thời khắc này, một đạo u quang màu xám từ trong gió lốc bên cạnh bắn ra, chính là tàn hồn Quỷ Vu, lóe lên chui vào thể nội hắc xà u linh.

Hắc xà u linh đầu tiên hiện ra một khuôn mặt người, lộ ra vẻ sợ hãi, há miệng muốn kêu, nhưng không phát ra được chút thanh âm nào.

Một tầng ánh sáng màu xám hiện ra trên thân hắc xà, đồng thời nhanh chóng khuếch tán ra, trong nháy mắt lan tràn ra toàn thân hắc xà. Hắc xà liền biến thành màu xám.

Khuôn mặt hắc xà liền vặn vẹo biến hóa, đổi thành một khuôn mặt khác, chính là Quỷ Vu.

Ánh sáng xám trên người hắc xà lần nữa lóe lên, sau đó nội liễm, một lần nữa biến thành hình dáng hắc xà, khuôn mặt đầu rắn cũng khôi phục như cũ.

Liên tiếp biến hóa trong nháy mắt đã hoàn thành, hắc xà tiếp tục bay nhanh ra bên ngoài, vèo một tiếng bay ra khỏi phong bạo.

Hắc xà lại tiếp tục bay về phía trước một khoảng, đến khu vực an toàn mới dừng lại, bên ngoài thân loé lên hắc quang, một lần nữa biến thành u linh hắc bào.

Huyết Lệ cũng ở chỗ này.

Đại hán mặt đen biến thành khô lâu cũng bay ra, rơi vào phụ cận u linh hắc bào, cũng một lần nữa biến thành đại hán mặt đen.

"Quỷ Vu đâu?" Huyết Lệ hỏi.

"Không nhìn thấy, có lẽ đã chết trong gió lốc rồi." Mặt đại hán mặt đen không đổi nói.

Huyết Lệ nhìn lại chỗ thạch điện xám trắng, nơi đó phong bạo tàn phá bừa bãi, hết thảy đều xoắn thành hư vô, không có bất kỳ vật gì còn có thể sống.

Rất nhanh gã dời ánh mắt đi, không quan tâm nữa.

Đoàn người Hàn Lập giờ phút này cũng đến nơi xa tương đối an toàn, quay người nhìn lại thạch điện nơi đó.

Mặc dù có phong bạo cách trở, bất quá bọn hắn vẫn có thể nhìn thấy tình huống thạch điện bên kia.

Lồng sáng đỏ sậm chung quanh thạch điện rung động kịch liệt, lại mỏng manh hơn phân nửa, nhưng vẫn như cũ không bị vỡ nứt, ngoan cường ngăn cản bạch cốt cự quyền.

Trong lồng sáng đỏ sậm, sắc mặt Giao Tam trắng bệch, khóe miệng chảy ra một đạo máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Nhưng nàng vẫn như cũ ngoan cường bấm niệm pháp quyết thi pháp, kiệt lực ổn định lồng sáng đỏ sậm, còn có cấm chế chung quanh Hoàng Tuyền đại trạch.

Cốt Hoàng cười lạnh một tiếng, đưa tay điểm một cái.

Bạch cốt cự quyền kia đột nhiên toả ra quang mang trùng thiên, sau đó một ngón tay đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành một đoàn sóng ánh sáng màu trắng

xương.

Đoàn ánh sáng xương trắng đó thẩm thấu vào trong lồng sáng đỏ sậm.

Lồng sáng đỏ sậm vậy mà không thể chống đỡ được sóng ánh sáng trắng xương kia, bị nó thẩm thấu vào, bất quá sóng ánh sáng trắng xương cũng ảm đạm hơn phân nửa.

Giao Tam biến sắc, lập tức bay ngược ra đằng sau, đồng thời hai tay huy động liên tục. Từng đạo quang mang đỏ sậm từ trong lồng sáng bắn ra, ngăn ở trước người.

Chỉ là tốc độ sóng ánh sáng trắng xương quá nhanh, trong nháy mắt đã đuổi kịp, đột phá những quang mang đỏ sậm kia cách trở, mặc dù lại suy giảm thêm chút, vẫn như cũ quét qua thân Giao Tam.

Thể nội Giao Tam lập tức vang lên thanh âm xương cốt nổ đùng như rang đậu, trong miệng nàng phun ra máu tươi, khí tức trên thân nhanh chóng suy giảm.

Xương cốt trong cơ thể nàng đều rạn nứt, nội phủ cũng bị tổn hại cực kỳ nghiêm trọng.

Nếu không phải Giao Tam tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc, chặn lại bộ phận lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong sóng ánh sáng trắng xương, giờ phút này có lẽ thân thể nàng đã bạo liệt mà chết.

Nàng hít sâu một hơi, cũng không ngã xuống, miễn cưỡng ổn định thân hình.

Vào thời khắc này, "Ầm" một tiếng, lại một cây xương tay cốt quyền bạo liệt ra.

Một mảnh sóng ánh sáng trắng xương lần nữa thẩm thấu tiến vào lồng ánh sáng, chụp xuống Giao Tam.

Giao Tam giờ phút này vốn đứng thẳng đã miễn cưỡng, không còn dư lực

chạy trốn nữa. Trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy. Chẳng biết tại sao, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập một cái, ánh mắt phức tạp.

Hàn Lập nơi xa nhìn thấy cảnh này, nhíu mày.

Vào thời khắc này, hai bóng người từ phía dưới bay vụt đến, ngăn trước người Giao Tam, chính là hai tên quỷ tướng đầu trâu mặt ngựa phía dưới mặt đất.

"Thiếu chưởng sứ, chúng ta tới ngăn trở Cốt Hoàng công kích, người mau tiến nhanh vào cảnh báo điện chủ đại nhân!" Quỷ Tướng đầu trâu gầm nhẹ một tiếng, huy động Tấn Thiết Côn trong tay, đánh một kích về phía trước.

Từng đạo côn ảnh nổi lên, hình thành một tòa côn sơn.

Trên mỗi một đạo côn ảnh đều toả ra mảng lớn lưỡng sắc quang mang xích hồng và u lam, quay tròn ngưng tụ với nhau, hóa thành từng đoá từng đoá kỳ hoa hai màu đỏ lam, nghênh đón sóng ánh sáng trắng xương kia.

Quỷ Tướng mặt ngựa cũng huy động xiềng xích màu đỏ và quỷ trảo lột da trong tay. Hư không phía trước vang lên ầm ầm, vô số xiềng xích màu đỏ xuất hiện, đan vào hình thành một vách tường xiềng xích.

Phía trước vách tường xiềng xích loé lên bạch quang, một bạch cốt quỷ trảo như ngọn núi trống rỗng xuất hiện, phía trên bao quanh cốt diễm màu trắng, chụp vào sóng ánh sáng trắng xương.

Hai tên Quỷ Tướng đầu trâu mặt ngựa đều có tu vi đạt đến Đại La cảnh, lần này liên thủ công kích, uy lực quả thực không kém.

Sóng ánh sáng trắng xương vô thanh vô tức chụp xuống, đụng vào hai người đầu tiên. Côn ảnh đầy trời, hay là bạch cốt quỷ trảo đều giống như giấy vỡ vụn thành từng mảnh. Vách tường xiềng xích màu đỏ cũng bị sóng ánh sáng trắng xương tuỳ tiện đột phá, không thể ngăn cản mảy may.

Hai tên Quỷ Tướng đã đoán trước công kích của bọn họ không có hiệu quả

quá lớn, nhưng dễ dàng bị phá giải như thế, trên mặt cả hai lộ ra vẻ kinh hãi.

Bất quá bọn họ cũng không lui lại, ngược lại phóng đến phía sóng ánh sáng trắng xương, đồng thời trên thân lập loè hắc quang, khí tức kịch liệt tăng lên, bỗng nhiên bạo liệt ra. Vậy mà lựa chọn tự bạo để ngăn cản sóng ánh sáng trắng xương.

Nhưng tốc độ sóng ánh sáng trắng xương đột nhiên tăng tốc, trước khi cả hai tự bạo, lướt qua thân thể bọn họ.

Thân thể cả hai đang bạo liệt lập tức dừng lại, thể nội truyền ra thanh âm giòn vang liên tục, sau đó trực tiếp biến thành một bãi thịt nát.

Sóng ánh sáng trắng xương tiếp tục mãnh liệt cuốn tới, trong nháy mắt đã đến trước người Giao Tam, chụp xuống một cái.

Hai tên Quỷ Tướng cũng không tranh thủ được bao nhiêu thời gian, giờ phút này thể nội Giao Tam vẫn như cũ rối tinh rối mù, không chuyển biến tốt đẹp bao nhiêu, vô lực thi triển Luân Hồi Pháp Tắc ngăn cản.

Nàng cười khổ một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Vào thời khắc này, "Ông" một tiếng, một cỗ kim quang giống như sóng dữ trong nháy mắt cuốn tới, bao phủ thạch điện xám trắng vào trong.

Những sóng ánh sáng trắng xương kia ngừng một lát, tốc độ lập tức chậm lại mấy chục lần.

Tại chỗ rất xa, toàn thân Hàn Lập phủ đầy kim quang, kim lãng quanh người cuồn cuộn, hình thành một Linh Vực màu vàng to lớn.

Bọn Đề Hồn, Kim Đồng chẳng biết lúc nào đã không thấy bóng dáng.

Giao Tam cảm nhận được biến hoá chung quanh, mở to mắt ra, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, miễn cưỡng tránh sang bên cạnh, hiểm hiểm tránh thoát sóng ánh sáng trắng xương tập kích.

"Tiểu bối Nhân tộc, sớm biết ngươi có dị tâm, nếu không phải xem thể chất thần hồn ngươi đặc thù, có thể trợ ta chống cự Thiên Đạo. Nếu không đã sớm diệt sát ngươi tại chỗ rồi!" Cốt Hoàng thấy cảnh này, lạnh giọng nói, vung ngược tay lên.

Hư không trên đỉnh đầu Hàn Lập lần nữa nổ ầm vang, cuồn cuộn ép xuống, lại một bạch cốt cự trảo trống rỗng xuất hiện, chụp một trảo xuống.

Hết thảy phía dưới cự trảo, các loại không khí, không gian, nguyên khí trong nháy mắt biến thành như kim cương, cứng rắn không gì sánh được, giam cầm tất cả vào trong đó.

Bất quá trước khi cự trảo xuất hiện, một vệt kim quang đại đạo đã nổi lên dưới chân Hàn Lập, thân ảnh của hắn lập tức trở nên mơ hồ không rõ, trước uy thế cự trảo bao phủ, đã biến mất không thấy gì nữa.

Hư không trước lồng sáng đỏ sậm khẽ động, một đầu kim quang đại đạo từ đó toát ra, muốn đột nhập vào trong lồng ánh sáng đỏ sậm, nhưng bị cản lại.

Trên kim quang đại đạo hoa lên một bóng người, thân ảnh Hàn Lập trống rỗng xuất hiện.

Kim quang đại đạo này chính là thần thông na di của Chân Ngôn môn "Thập Phương Đại Đạo", lúc hắn ở tại Diêm La Chi Phủ đã tiếp nhận Di La lão tổ truyền thừa, tu thành thuật này.

"Giao Tam, mau để ta vào!" Hàn Lập vội vàng truyền âm nói với Giao Tam.

Giờ phút này, thần thông hắn mặc dù đại thành, nhưng cũng cảm thấy mình không thể một thân một mình đối mặt Cốt Hoàng.

Giao Tam tựa hồ bị tình huống trước mắt làm cho kinh sợ, nhưng lập tức kịp phản ứng, bấm niệm pháp quyết điểm về hướng màn sáng đỏ sậm.

"Làm hỏng chuyện tốt của ta, còn muốn trốn đi? Trở lại cho ta!" Cốt Hoàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, cánh tay khẽ động.

Cốt quyền đánh vào trên lồng sáng kia đột nhiên biến thành trảo, chụp xuống Hàn Lập trong gang tấc.

Cốt trảo chưa đến, một cỗ pháp tắc cổ quái cường đại vô địch liền ầm vang cuốn tới, xuyên thấu thẳng qua pháp tắc hộ thể của Hàn Lập, thẩm thấu vào trong cơ thể hắn.

Hàn Lập cảm thấy hư không bốn phía xiết chặt, xương cốt toàn thân lập tức vang lên kèn kẹt, không bị khống chế run rẩy lên, tựa hồ muốn nứt thể ra.

------oOo------

Chương 1302: Liên thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, miệng phát ra một tiếng hét dài, kim quang quanh người đại phóng, linh vực trong nháy mắt nồng đậm gấp mấy lần.

Năm kiện hóa vật Chân Ngôn Bảo Luân, Đoạn Thời Lưu Hoả, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc... đều hiển hiện, cấp tốc chuyển động, vây quanh thân thể hắn, mỗi vật đều tỏa ra kim quang chói mắt.

Chân Ngôn Bảo Luân quay vòng vòng không ngớt, tỏa ra kim quang vạn trượng, giống như trăng sáng nhô cao, chiếu rọi khắp bốn phía...

Kim diễm Đoạn Thời Lưu Hoả cuồn cuộn, vô số ánh lửa bắn ra bốn phía, dày đặc giống như lưu tinh (sao băng) từ trên không rơi xuống...

Một con sông thời gian rất dài uốn lượn chảy ra từ trong Quang Âm Tịnh Bình, mang theo khí thế cuồn cuộn lao đi...

Một tiếng "Phốc" từ Huyễn Thần Sa Lậu, hóa thành một bãi cát lớn màu vàng, nâng thân thể Hàn Lập lên...

Đông Ất Thần Mộc như gặp mùa xuân mà sinh sôi, từ một hóa hai, nhanh chóng diễn hóa thành một mảnh rừng rậm rạp, trải rộng ra khắp nơi...

Linh vực ngưng tụ thành thực chất, hư không xung quanh thạch điện đại biến, trong nháy mắt biến thành một thế giới chân thực.

Chỉ trong một thoáng, năm cỗ lực lượng thời gian pháp tắc cường đại do Ngũ Hành luân phiên diễn hóa ra, giao thoa lẫn nhau, trong nháy mắt đã khu trừ đi pháp tắc cổ quái đang tản ra từ bạch cốt cự trảo, hầu như không còn.

Sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, toàn lực thúc giục Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, uy năng linh vực tăng mạnh, nhưng lại không mở rộng phạm vi ra.

Bởi vì phạm vi linh vực càng lớn, uy lực sẽ bị phân tán, đối mặt với tồn tại cấp Đạo Tổ, hắn đương nhiên sẽ không phạm phải sai lầm bực này.

Hồn hoả trong hai mắt Cốt Hoàng cuồng thiểm, bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một đạo hào quang bạch cốt bắn ra, dung nhập vào trong bạch cốt cự trảo.

Trên bạch cốt cự trảo lập tức đại phóng quang hoa, hai cái xương tay bị vỡ nát trong nháy mắt khôi phục như lúc ban đầu, giống như năm thanh khảm đao khổng lồ, hung hăng chém lên trên linh vực bao quanh Hàn Lập.

"Xoẹt" một tiếng, linh vực của Hàn Lập lập tức bị chém thành năm cái rãnh lớn, cơ hồ bị chém thành sáu phần.

Nhưng trong linh vực, năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc vẫn cấp tốc lưu chuyển, không bị nghiền nát, vẫn ngoan cường cố thủ ở đó.

Mà ngay lúc này, Giao Tam rốt cuộc cũng thi pháp xong, bấm niệm pháp quyết điểm một cái, đầu ngón tay nàng bắn ra một đạo hào quang đỏ sậm, chui vào màn sáng đỏ sậm gần Hàn Lập.

Màn sáng hơi rung động, mở ra một thông đạo chỉ đủ cho một người chui qua.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng hơi động, Chân Ngôn Bảo Luân nghịch

chuyển, thân hình của hắn hóa thành một loạt tàn ảnh, trong nháy mắt bay thẳng vào trong màn sáng đỏ sậm, tốc độ phản ứng nhanh đến khó tin.

Mà Thời Gian linh vực của hắn đột nhiên thu nhỏ lại còn cỡ mấy chục trượng. Thời Gian Pháp Tắc cực kỳ nồng đậm lưu chuyển, một mực bao lối vào màn sáng lại, phòng ngừa những người khác thừa cơ tiến vào.

Giao Tam lập tức bấm niệm pháp quyết, đóng lối vào trên màn sáng.

Nhưng một đạo hào quang bạch cốt như điện lao đến, xoẹt một tiếng như xé vải, tùy tiện cắt đứt lực lượng thời gian bên trong linh vực Hàn Lập, trong nháy mắt xuất hiện ở ngay trước thông đạo, thâm nhập vào bên trong, đó là một cây cốt mâu màu trắng dài chừng vài trượng.

Trên cốt mâu lưu động vặn vẹo vô số phù văn, tản mát ra khí tức tử vong nồng đậm không gì sánh được, đồng thời cấp tốc chuyển động, lực lượng xuyên thủng đến doạ người.

Xa xa cánh tay Cốt Hoàng giơ lên.

Đồng thời thân hình lão khẽ động, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, bay vụt tới nơi này.

Trong lòng Hàn Lập run sợ, nếu để cho Cốt Hoàng tiến vào bên trong màn sáng, hết thảy đều đi tong!

Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ tinh ti Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể bắn ra, dung nhập vào trong linh vực.

Vết rách trên linh vực màu vàng trong nháy mắt khôi phục, hào quang của mấy đồ vật Chân Ngôn Bảo Luân tỏa sáng, sáng gấp mười lần, năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc vận chuyển ù ù, hết thảy mọi thứ bên trong linh vực trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Cốt mâu lập tức đình trệ ở ngay đó, hào quang ở bên trên rõ ràng nhanh chóng yếu bớt, khí tức sắc bén cũng theo đó yếu đi.

"Đây là thần thông gì?"

Cùng lúc đó, Hàn Lập vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, một nghìn bảy trăm chín mươi chín huyền khiếu trên người đều nở rộ hào quang chói mắt.

Sống chết trước mắt, mười hai loại Chân Linh huyết mạch trong cơ thể hắn đồng thời được vận khởi, liều lĩnh điên cuồng vận chuyển, sau đó đánh tới cốt mâu một quyền.

"Ầm" một tiếng, hư ảnh mười hai loại Chân Linh bay lơ lửng ở xung quanh Hàn Lập, lấp lóe một chút rồi lập tức dung nhập vào cơ thể hắn.

Trên người Hàn Lập đột nhiên hiện ra mảng hào quang đen nhánh khổng lồ, sau đó chuyển động quay tròn, hóa thành một vòng xoáy màu đen cực lớn. Một cỗ hấp lực khủng bố từ đó cuồng quyển ra.

Hư không xung quanh hắn lắc lư kịch liệt, từng đạo từng đạo thông đạo không gian nối đuôi nhau nổi lên, tựa hồ câu thông ngàn vạn giới diện vậy.

Từng cỗ từng cỗ nguyên khí tinh thuần từ trong những thông đạo không gian này tuôn trào ra, trong đó bao gồm rất nhiều loại nguyên khí, nhiều nhất chính là ma khí, còn có một cỗ nguyên khí từ bên trong cung điện xám trắng truyền ra, dị thường hùng hậu.

Tất cả nguyên khí giống như trăm sông đổ về biển, hội tụ về phía Hàn Lập, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Bên trong cơ thể Hàn Lập truyền ra âm thanh như vỡ tan, chỗ mi tâm hiện ra một đoàn tinh quang sáng ngời, trung tâm tinh quang là một quang điểm huyền khiếu sáng ngời.

Lúc hắn còn ở bí cảnh Bát Hoang sơn, đã đả thông được một nghìn bảy trăm chín mươi chín huyền khiếu trên một nghìn tám trăm huyền khiếu của bộ Thiên Sát Trấn Ngục Công, chỉ còn một huyền khiếu cuối cùng. Ranh giới này kiên cố ngoài ý muốn, không thể đột phá.

Giờ phút này tính mệnh Hàn Lập bị đe dọa, liều lĩnh vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công cùng mười hai Chân Linh huyết mạch, một huyền khiếu cuối cùng rốt cuộc bỗng nhiên quán thông.

Toàn bộ thân thể hắn hiện ra hào quang tím đen chói mắt, từng khối lân phiến màu tím đen mọc dài ra, thân thể trong nháy mắt lại càng phồng lớn hơn gấp trăm lần, hóa thành một Cự Ma màu tím đen cao trăm trượng.

Hào quang tím đen xung quanh đầu của Cự Ma chớp chớp liên tục, bất ngờ lại mọc ra thêm mười một cái đầu, mỗi cái đầu đều có thần sắc khác nhau, phẫn nộ, vui vẻ, lạnh nhạt, thương tâm, đủ loại, tựa hồ tập hợp tất cả cảm xúc trên thế gian.

Phía sau Cự Ma "Phốc" "Phốc" vài tiếng trầm đục, từng cánh tay nối tiếp nhau mọc ra, đúng hai mươi tư cánh tay.

Những cánh tay này đều đủ thế, có thể là năm ngón tay hé ra, hoặc là vung tay trảo nhiếp, mọi chuyện, câu hồn nhiếp phách.

"Ầm" một tiếng, một trận quang mang tím đen từ trên người Cự Ma tím đen bộc phát, khuếch tán mãnh liệt ra xung quanh. Màn sáng đỏ sẫm phụ cận cũng rung động theo.

Hết thảy nói thì phức tạp, kỳ thật chỉ trong nháy mắt đã kết thúc.

Hàn Lập kinh ngạc về biến hóa trên cơ thể mình, trong lòng quá đỗi mừng rỡ, nhưng nắm đấm hắn nhanh hơn ý niệm trong lòng, một quyền đánh lên trên cốt mâu.

Một cỗ cự lực ngập trời giáng xuống, chỉ nghe nổ vang một tiếng ầm rung trời. Cốt mâu phát ra tiếng vỡ nát, hóa thành vô số hào quang bạch cốt, tung tóe ra khắp nơi.

Bất quá đám hào quang vỡ vụn cũng bị cỗ cự lực ngập trời này cuốn lấy, đánh ra khỏi thông đạo trên màn sáng đỏ sậm.

Mà màn hào quang đỏ sậm che đậy thông đạo chớp động, khép lại từng

chút.

Bên ngoài màn sáng, bóng người hoa lên một cái, thân ảnh Cốt Hoàng hiện ra, chậm một bước, miệng truyền ra tiếng gầm thét.

Giao Tam nhìn thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt đột nhiên trắng nhợt, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, thân thể lần nữa lung lay.

Nàng vừa mới thi pháp, làm động tới thương thế.

Hàn Lập thấy vậy, phất tay phát ra một cỗ kim quang, bao phủ thân thể Giao Tam lại, ổn định lại thân hình của nàng, đồng thời trong kim quang lộ ra một cỗ nguyên khí tinh thuần to lớn, truyền ào ào vào trong người Giao Tam.

Nguồn nguyên khí này có vẻ dị thường hữu hiệu đối với thương tích trên nhục thân, thương thế trong cơ thể Giao Tam lập tức khôi phục hơn phân nửa.

Trên mặt nàng vui mừng, hai tay vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Trên màn sáng đỏ sậm bỗng nhiên sáng lên, lập tức tăng dày lên không ít, đồng thời trên màn sáng lần nữa hiện ra một cái pháp trận đỏ sậm.

Vô số phù văn rất nhỏ màu đỏ sậm từ pháp trận trào ra ngoài, sau đó thanh âm rầm rầm vang lên, từng dây xiềng xích vừa thô vừa to từ trong pháp trận bắn ra, cuốn về phía Cốt Hoàng.

Cốt Hoàng vung tay lên trời cao.

Một đạo hào quang hình nguyệt nha* màu cốt xương nổi lên, vô số cốt bạch phù văn màu lay động trong hào quang, khí tức so với cốt mâu lúc trước còn lớn hơn nhiều, thiên địa nguyên khí xung quanh lập tức theo đó sôi trào, sau đó chém lên trên mấy cây xiềng xích đỏ sậm kia.

*hình nguyệt nha: hình trăng lưỡi liềm, trăng non.

Chỉ nghe vang lên một tiếng "rắc" nhỏ, xiềng xích đỏ sậm giống như đậu hũ, dễ dàng bị chém đứt.

Hào quang nguyệt nha lập tức lóe lên rồi biến mất, sau một khắc xuất hiện ở trước màn sáng đỏ sậm, lăng không chém xuống.

Ầm ầm!

Màn sáng đỏ sậm lập tức rung động mãnh liệt, hào quang phía trên điên cuồng run rẩy, nhanh chóng phiêu tán.

Sắc mặt Giao Tam trắng nhợt, tận lực bấm niệm pháp quyết thôi động cấm chế xung quanh, ổn định màn sáng.

Nhưng uy năng của hào quang hình nguyệt nha kia thực sự quá lớn, trên người Giao Tam lại có thương tích, không thể nào giống như ban đầu, có thể hoàn toàn thôi động Luân Hồi đại trận. Màn sáng đỏ sậm rung động càng ngày càng mạnh, lần nữa nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Hàn Lập nhíu mày, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một cỗ kim quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, tản mát ra từng trận lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cường đại, dung nhập vào trong cơ thể Giao Tam.

Trong cơ thể Giao Tam, Luân Hồi Pháp Tắc lập tức cùng cỗ Thời Gian Pháp Tắc này của Hàn Lập sinh ra cộng hưởng, hào quang đỏ sậm quanh người nàng đột nhiên sáng lên.

Luân Hồi đại trận ở đó cũng như cùng một nhịp thở với Giao Tam, lập tức cũng sáng lên. Màn sáng đang rung động cũng ổn định hơn rất nhiều, hoàn toàn chặn lại hào quang hình nguyệt nha, giằng co ở đó.

Vào thời khắc này, mấy dây xiềng xích bị chém đứt kia đột nhiên như thiểm điện cuốn một cái, cực kỳ linh hoạt quấn quanh người Cốt Hoàng, trong chớp mắt bọc lão lại như một cái bánh tét.

"Bạo!"

Bên trong màn sáng đỏ sậm, hai tay Giao Tam bấm niệm pháp quyết, trong mắt hiện lên một tia kiên định, khẽ kêu một tiếng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, xiềng xích cuốn quanh lão nổ tung, hóa thành một đoàn kiêu dương** đỏ sậm.

**kiêu dương: như mặt trời chói chang gay gắt.

Sóng khí sôi trào mãnh liệt điên cuồng tứ tán ra, tạo thành một cỗ gió lốc vô cùng cuồng mãnh, quét sạch mọi thứ.

"Cốt Hoàng đại nhân!" Đại hán mặt đen xa xa kinh hãi, lên tiếng kinh hô.

Quỷ Vu trước đó đã chiếm cứ được thân thể u linh màu đen, cũng đang ở bên cạnh, thân hình cũng hơi chấn động, nhưng không lên tiếng.

Mà Giao Tam giờ phút này bấm niệm pháp quyết, một lần nữa điểm một cái. Ở nơi hào quang hình nguyệt nha đang trảm kích, màn sáng ở đấy hiện ra vô số đường vân, trong nháy mắt tạo thành một cái vòng xoáy đỏ sậm khổng lồ.

Một cỗ lực lượng thôn phệ cường đại không gì sánh được từ đó lộ ra, hào quang hình nguyệt nha vốn đang toàn lực trảm kích lồng ánh sáng, lập tức "Vù" một tiếng chui vào trong đó, không thấy bóng dáng.

Làm xong những chuyện này, sắc mặt Giao Tam lúc này mới buông lỏng, quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, hơi chần chờ, sau đó hỏi:

"Đa tạ Hàn... Đạo hữu tương trợ... Bất quá ngươi tại sao lại xuất hiện ở đây? Lúc nãy còn đứng cùng một chỗ với những tặc tử kia, là có mưu đồ nào đó ở chỗ này?"

"Ta và những người này cũng không phải chung một đường." Hàn Lập nói như vậy.

Trong lúc nói chuyện, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, hào quang tím đen hiện lên trên thân, thân hình nhanh chóng thu nhỏ, biến thành hình người. Thời Gian linh vực xung quanh cũng thu vào.

Thi triển Thiên Sát Trấn Ngục Công và Linh vực tiêu hao nguyên khí quá nhiều, bây giờ nếu đã tiến nhập vào trong màn sáng, có màn sáng bảo hộ, cũng không cần phải tiếp tục tiêu hao tiên linh lực nữa.

"Vậy là tốt rồi." Sắc mặt Giao Tam buông lỏng.

Nhưng ngay sau đó, nàng lập tức phát hiện ánh mắt Hàn Lập nhìn đoàn kiêu dương màu đỏ sậm cách đó không xa không hề chớp mắt, lông mày nhíu chặt.

"Chẳng lẽ?" Trong lòng Giao Tam lập tức xiết chặt.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

------oOo------

Chương 1303: Điện chủ xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Ngay lúc Hàn Lập và Giao Tam nhìn chăm chú phía dưới, vầng mặt trời màu đỏ sậm trở nên quay cuồn, rồi đột nhiên rung động kịch liệt.

Tiếp đó, nó giống như vật sống, không ngừng phồng lên co lại, rồi đứng im, đồng thời tiết tấu càng lúc càng nhanh!

Hàn Lập dò xét mọi thứ xung quanh, bỗng nhiên con ngươi co rụt lại.

Cùng lúc đó, mặt ngoài vầng mặt trời đột nhiên bộc phát ra rất nhiều bạch quang, rồi nhanh chóng vỡ thành hai mảnh, biến thành từng đốm sáng nhỏ bay khắp nơi.

Thân ảnh Cốt Hoàng hiện ra, nhìn qua thì lông tóc, toàn thân không tổn hại gì, ngay cả cái áo đang mặc cũng không hư hao gì.

Hồn hỏa trong mắt gã điên cuồng chớp động, nhưng không tiếp tục động thủ nữa.

Mấy lần giao thủ không có kết quả, hiển nhiên gã đã thu hồi lòng khinh thường với hai tên nhân tộc trước mặt, mà trước kia bản thân không hề để trong mắt.

Hai người mặc dù tu vi chỉ là Đại La, thực lực chênh lệch cực lớn. Nhưng

nhờ vào sự lợi hại của Luân Hồi đại trận, không ngờ có thể chống lại gã.

Lúc này Huyết Lệ, đại hán mặt đen, còn có u linh hắc bào từ đằng xa bay tới, đáp xuống bên cạnh Cốt Hoàng.

“Cốt Hoàng đại nhân, ngài không sao chứ?” Đại Hán mặt đen lo lắng hỏi.

Cốt Hoàng không nói gì, vung tay lên, cốt trảo trong lòng bàn tay bỗng nhiên bộc phát ra một đoàn ánh sáng chói mắt.

“Ầm ầm”

Cả vùng trời lập tức ào ào cuồn cuộn lần nữa, vô số quang mang bạch cốt từ trên trời giáng xuống, xen lẫn phía dưới. Hóa thành một cơn sóng gió khổng lồ, che lấp cả bầu trời, rồi lao về phía thạch điện màu xám trắng.

“Ầm ầm!

Thạch điện xám trắng và lồng sáng đỏ sẫm chung quanh, bị cỗ ánh sáng sóng lớn này quét trúng lập tức rung động lần nữa. Giống như chiếc thuyền lá lênh đênh trong bão tố, cảm giác lung lay sắp đổ.

Hàn Lập và Giao Tam biến sắc, không hẹn mà cùng đưa tay, thi triển pháp tắc cộng hưởng, để ổn định lại Luân Hồi đại trận.

Sau khi phóng xuất cỗ sóng lớn cốt bạch với khí thế dọa người kia, Cốt Hoàng cũng không thừa cơ truy kích. Mà quay đầu nhìn u linh mặc hắc bào, thanh âm lạnh lùng “Quỷ Vu đừng đóng kịch nữa, ngươi đoạt xá thân thể hắc bào, đừng cho rằng ta không biết.

“Haha quả nhiên không gạt được Cốt Hoàng tiền bối.” U linh mặc hắc bào cười ha ha, thân thể khẽ động, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một nam tử mặc áo màu xám, đúng là Quỷ Vu.

Huyết lệ và đại hán mặt đen thấy vậy, đều giật mình.

“Vừa rồi trong cơn gió lốc, tàn hồn của tại hạ sắp sửa bị hủy diệt. Vì cầu

một đường sống, đành phải đoạt xá thân thể của Hắc Bào đạo hữu, cầu xin Cốt Hoàng tiền bối chớ trách.” Quỷ Vu quay về phía Cốt Hoàng thi lễ, nói.

“Ngươi cũng biết, ta không tiện vận dụng toàn lực. Hãy thay ta đi giết tên tu sĩ Nhân tộc kia, ta sẽ tha thứ cho việc ngươi đã đoạt xá. Ngươi bên cạnh hắn đã lâu, đừng nói là không thu thập được khí tức của người này.” Cốt Hoàng nói một cách lạnh lùng.

“Đương nhiên không vấn đề, hắn nếu chọn nương tựa Chuyển Luân Vương, chính là địch nhân của U Minh giới chúng ta. Cốt Hoàng đại nhân có ơn tái sinh, ta tất nhiên phải ra sức vì người.” Quỷ Vu cười nói, rồi há miệng phun ra.

Một đoàn ánh sáng xám bay ra, là một tượng người giống y như thật, có màu xám đen lớn chỉ vài tấc.

Có điều tượng người không có mặt mũi, nên nhìn rất quỷ dị.

Quỷ Vu thò tay lấy ra phù lục màu xám, phía trên có khắc phù văn hình tròn, giống như đang phong ấn pháp thuật. Trung tâm hình tròn chớp động lên đoàn kim quang, phát ra khí tức của Hàn Lập.

Quỷ Vu mang phù lục dán lên khuôn mặt trống không của tượng người. Phù lục “Xoẹt” một tiếng vỡ vụn, vô số phù văn màu xám xuất hiện, bao lấy đoàn kim quang rồi chui vào bên trong tượng người.

Toàn thân tượng người bỗng nhiên run run, như muốn sống lại. Bộ mặt của nó chớp động quang mang, hiện ra một khuôn mặt mơ hồ, lại chính là Hàn Lập.

Trong lồng ánh sáng đỏ sậm, Hàn Lập bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về chỗ sâu của bạch cốt quang mang, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Là do ngươi tự chui đầu vào lưới, vậy đừng trách ta độc ác.”

Quỷ Vu lẩm bẩm một tiếng, khóe miệng hiện ra nụ cười tàn nhẫn, tay bên kia nâng lên, lòng bàn tay hiện ra hắc quang, là bảy cây kim màu đen. Nó

phát ra ô quang sáng lóng lánh, làm người ta cảm thấy rờn rợn tóc gáy.

Ngay sau đó, gã cong ngón tay búng ra, bảy cây kim đen bay đi, lần lượt cắm vào bảy nơi cuả tượng người, là vị trí ngực, thiên trung, mi tâm..., rồi xuyên qua thân.

Thân thể tượng người lập tức bắn ra bảy vòi máu, vẩy ra xung quanh, trong miệng cũng chảy ra một dòng máu tươi.

Trong lồng ánh sáng, thân thể Hàn Lập "Phốc phốc" một tiếng, trên thân cũng vỡ ra bảy lỗ máu, từng vòi máu chảy ra từ đó.

Không chỉ như vậy, đầu óc của hắn cũng đau nhức kịch liệt, bảy cây kim đen dường như cũng đâm vào thần hồn.

Hàn Lập "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người nhanh chóng suy giảm.

"Hàn đạo hữu, ngươi làm sao vậy?" Giao Tam đứng bên cạnh thấy Hàn Lập như vậy, sắc mặt biến đổi, lớn tiếng kinh hô.

Hàn Lập không nói gì, hai mắt nhắm lại, mặt lộ vẻ đau đớn.

Ngay lúc này, bảy đạo lực lượng âm tàn không gì sánh được, đang mạnh mẽ đâm tới não hải hắn, dường như muốn trực tiếp phá huỷ thần hồn của hắn.

Hắn chỉ thấy trong đầu một trận đau nhức kịch liệt, dường như sau một khắc liền muốn nổ tung. Trong thức hải càng là một mảnh long trời lở đất, đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Cũng may thần hồn của hắn vô cùng cường đại, nên không đến mức bị sụp đổ. Kim quang trên thân hắn mãnh kiệt tuôn trào, trong nháy mắt nao phủ thân thể của hắn vào trong.

Một cỗ thời gian pháp tắc chi lực cuồn cuộn bao phủ thân thể của hắn lại, bảy chỗ vết thương trên người lập tức ngừng đổ máu. Trong đầu, bảy hư ảnh kim đen cũng lập tức nhạt đi rất nhiều, não hải đang đau nhức kịch liệt

cũng giảm bớt.

Hàn Lập nhẹ nhàng thở ra, mở hai mắt, rồi nhẹ nhàng đưa tay lên.

Ánh sáng màu bạc hiện lên, bọn người Đề Hồn xuất hiện.

“Các ngươi... lại giúp Giao Tam đạo hữu bảo vệ cấm chế.”

Hàn Lập nhanh chóng nói một tiếng, rồi mặc kệ mọi thứ, lập tức khoanh chân ngồi xuống. Sau đó hắn nhanh chóng vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết và Luyện Thần Thuật, luyện hóa lực lượng của bảy cỗ âm tàn trong đầu.

Không có thời gian pháp tắc của Hàn Lập giúp đỡ, uy lực của Luân Hồi đại trận giảm nhiều. Lồng ánh sáng đỏ sậm phát ra quang huy đột ngột suy giảm. Từng luồng bạch cốt quang mang trùng kích vào, đại trận lần nữa rung động ù ù.

Giao Tam thấy vậy, hai tay vội vàng bấm niệm pháp quyết, cố gắng ổn định lồng sáng.

Nhưng từng luồng cự lực bên ngoài liên tiếp truyền tới, ập vào trên người Giao Tam, khiến cho sắc mặt nàng nhanh chóng trở nên khó coi.

Bọn Đề Hồn không biết phải làm gì, đành ra tay ngăn cản những lực lượng đang thâm nhập, chia sẻ bớt áp lực với Giao Tam.

Bên ngoài lồng sáng, Quỷ Vu cau mày nhìn tượng người trước mặt.

Máu tươi trên tượng người đã ngừng chảy, khuôn mặt Hàn Lập ảm đạm rất nhiều nhưng cũng không biến mất.

“A, vậy mà không chết? thật sự là hiếm lạ.” Quỷ Vu nói thì thào.

Huyết Lệ bên cạnh cười lạnh một tiếng, giọng điệu lộ ra vẻ giễu cợt.

“Vậy là đủ rồi, tất cả các ngươi hãy đồng loạt ra tay, phá hủy Luân Hồi đại

trận này trong một lần!” Cốt Hoàng hét lớn một tiếng, giọng nói có chút gấp gáp, dường như đang lo lắng, rồi phất tay một kích.

Hư không phía sau gã hiện ra một tòa núi bạch cốt vô cùng lớn, do hằng hà sa số hài cốt tạo thành, phát ra từng đợt ba động pháp tắc mạnh mẽ.

Sau đó, một cốt trảo trắng hếu to lớn từ núi bạch cốt phá xương xông ra, rồi chộp lên lồng sáng đỏ sậm.

Huyết Lệ cũng thét dài một tiếng, vô tận huyết quang từ trong cơ thể y tuôn ra, hình thành một mảnh mây máu che khuất cả bầu trời.

Y vung cự phủ trong tay, trong nháy mắt mây máu đầy trời theo động tác của y hội tụ tại một chỗ, hình thành một thanh huyết sắc cự phủ dài vạn trượng vắt ngang chân trời. Điện mang nóng bỏng trên lưỡi búa kêu tê tê, hỗn loạn, cực kì đáng sợ.

Cự phủ trong tay Huyết Lệ chém ra. Huyết sắc cự phủ trên không cũng ù ù chém xuống lồng sáng.

Hầu như cùng lúc, đại hán mặt đen lại thi triển thần thông trước đó lần nữa, gọi ra Quỷ Vương hai đầu bốn tay kia.

Bốn nắm đấm của Qủy Vương đại thịnh hắc quang, sau đó trở nên mơ hồ.

Vô số quyền ảnh xuất hiện, giống như sóng dữ đánh lên Luân Hồi đại trận.

Quỷ Vu không tinh thông công kích bằng thực thể, nhưng cũng phun ra một đạo hắc mang, đánh về phía lồng sáng đỏ sẫm.

Công kích của bốn người đồng thời rơi vào trên lồng sáng đỏ sẫm. Một tiếng ầm vang kinh thiên động địa.

Thân thể mềm mại của Giao Tam điên cuồng run rẩy, thất khiếu đều tuôn ra máu tươi.

Nhưng ánh mắt của nàng lại hết sức sáng ngời, toàn lực đều khiển Luân Hồi

đại trận, một tia rút lui cũng không có.

Lồng sáng đỏ sẫm chớp động kịch liệt, nhanh chóng trở nên mong manh, trong nháy mắt chỉ còn một tầng thật mỏng, lập tức muốn vỡ vụn.

Cung điện phía dưới cũng hiện ra từng vết nứt, giống như muốn sụp đổ.

Bỗng lúc này, một cỗ lực lượng mênh mông không gì sánh được từ phía trong cung điện truyền ra, rót vào trong Luân Hồi đại trận gần như đã sụp đổ kia.

Luân hồi đại trận toả ra quang mang đỏ sậm ngút trời, phát ra từng trận gào thét gầm rú, giống như đang reo hò mừng rỡ.

Trong nháy mắt, lồng sáng đỏ sậm không những khôi phục lại như lúc ban đầu, mà càng trở nên hùng hậu hơn. Đồng thời vô số đạo quang mang đỏ sậm từ đó bắn ra, trong tiếng nổ "ù ù", công kích của đám người Cốt Hoàng điều bị phản chấn trở về.

Thân thể Cốt Hoàng chấn động mạnh, đạp đạp lập tức lùi lại hai bước mới đứng vững, quang mang trên người chớp hiện mấy lần, trong lòng lộ vẻ hoảng sợ.

Bọn người Huyết Lệ càng không chịu nổi, lập tức bị đánh bay ra xa.

Giao Tam thấy vậy, gánh nặng trong lòng rốt cuộc được buông lỏng, vết thương trong người giờ cùng bộc phát. Nàng không nhịn được nữa, thân thể mềm nhũn, rơi xuống phía dưới.

Một đoàn hào quang đỏ sẫm bỗng xuất hiện, nâng thân thể Giao Tam lên. Bên cạnh hiện ra một bóng người, chính là Luân Hồi điện chủ.

"Điện chủ, bên kia ngài... đã xong?" Ánh mắt Giao Tam sáng lên, hỏi một cách khó khăn.

"Cửu Chân ngươi đã vất vả, cứ nghỉ ngơi thật tốt, chuyện kế tiếp hãy để ta lo." Luân Hồi điện chủ nói một cách nhẹ nhàng, rồi vung tay lên.

Giao Tam cảm thấy một dòng nước ấm to lớn tràn vào thân thể, chạy quanh một vòng rồi mới biến mất.

Thương thế trong cơ thể nàng đã không còn, tiên linh lực tiêu hao cũng khôi phục gần một nửa, nàng vui mừng đứng lên.

Đám người Đề Hồn cũng không ai bị thương, thấy uy thế của Luân Hồi điện chủ như vậy, sắc mặt đều biến đổi. Rồi bọn họ bay đến bên cạnh Hàn Lập, bày ra trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Kim quang trên thân Hàn Lập lóe lên rồi thu lại, sau đó đứng lên, nhìn Luân Hồi điện chủ đến ngẩn người.

Người trước mắt dung mạo mơ hồ không rõ, tuy không nhìn thấy được dung mạo, nhưng chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy trên thân người này có một loại cảm giác rất quen thuộc.

Luân Hồi điện chủ nhìn qua Hàn Lập một chút, rồi nhanh chóng dời ánh mắt đi, nhìn về phía Cốt Hoàng, sau đó mở miệng chầm chậm nói.

“Cốt Hoàng, đã lâu không gặp.”

“Ta vẫn luôn muốn gặp ngươi, chỉ tiếc là không có cơ hội.” Cốt Hoàng nói một cách lạnh lùng.

“Cơ hội lần này, ngươi chọn cũng không tệ lắm.” Luân Hồi điện chủ nói.

“Không tệ là thế nào, đơn giản có thể nói là vạn năm khó gặp! Hừ, tu vi của ngươi vốn không bằng ta, bây giờ chỉ sợ khí huyết lại thiếu hụt, chẳng lẽ còn là đối thủ của ta.” Hồn hỏa trong mắt Cốt Hoàng rung động, nói ra.

“Không ngờ ngươi làm việc cũng thật chu đáo, thậm chí không tiếc dùng tu vi Đạo Tổ để vận dụng lực lượng pháp tắc. Xem ra Lục Đạo Luân Hồi Bàn có sức dụ hoặc không nhỏ với ngươi.” Thân hình Luân Hồi điện chủ bay ra khỏi lồng sáng đỏ sẫm, rồi nói một cách từ tốn.

P/:s: Cám ơn các vị độc giả đã ủng hộ nhóm dịch!

------oOo------

Chương 1304: Không đường về

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Ngươi độc chiếm Lục Đạo Luân Hồi Bàn này đã quá lâu, hiện tại cũng là thời điểm nên thay chủ nhân rồi! Nếu ta đã tới, cũng đã chuẩn bị xong hết thảy!" Cốt Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói.

Trong khi nói, hai đầu xương cánh tay lão duỗi thẳng ra hai bên, tiếp theo chia ra xoay tròn xuống dưới, năm ngón tay kết động một loại pháp quyết cổ quái nào đó.

Chỉ thấy hồn hoả trong hai mắt lão bỗng nhiên sáng rực, tựa như hai đoàn lửa cháy thiêu đốt hừng hực, tkhí tức tản ra cũng theo đó liên tục tăng lên. Toàn thân bạch cốt càng thêm tuyết trắng trong suốt. Nhưng không biết tại sao, mặt ngoài lại hiện ra từng vết rạn.

Hư không sau người lão chớp động bạch quang, một Bạch Cốt Linh Vực to lớn vô cùng nổi lên, trong khoảnh khắc khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt biến mất tại chân trời xa.

Cơ hồ trong nháy mắt tiếp theo, phương viên mấy trăm vạn dặm chung quanh đã bị tầng Linh Vực này bao phủ, nhưng nó vẫn như cũ đang không ngừng khuếch tán ra.

Linh Vực này to lớn, thình lình trực tiếp bao phủ cả tam vực Hắc Hà, Địa Minh, Diêm La vào trong, đồng thời vô cùng nhanh chóng mở rộng ra, thình lình có xu thế bao phủ toàn bộ U Minh giới vào trong.

Bầu trời giờ phút này bị xé toạc ra, từng đạo quang mang hình khớp xương nổi lên, tản mát ra lực lượng pháp tắc vô cùng nặng nề, tựa hồ là Thiên Đạo pháp tắc hàng lâm.

Mà những nơi Bạch Cốt Linh Vực đi qua, tất cả quỷ vật, tu vi cảnh giới hơi cao còn có thể thi triển các loại thủ đoạn chống cự một hai, kẻ tu vi khá thấp, thì trực tiếp cốt nhục tách rời. Từng bộ bạch cốt bắn ra, dung nhập vào trong Linh Vực.

Không chỉ như vậy, Bạch Cốt Linh Vực còn thẩm thấu vào hư không, bao phủ xuống giới hiện hạ giới.

Ở những giới diện kia, trong chớp nhoáng này, tựa như thiên tai hàng lâm!

Cơ hồ trong một cái búng tay, liền có vài ức sinh linh bạo liệt ra, trong nháy mắt chết hết. Vô số bạch cốt bắn ra, hình thành từng dòng sông bạch cốt, dung nhập vào vòng xoáy giữa không trung.

Vô số bạch cốt từ bốn phương tám hướng tụ đến, nhao nhao dung nhập vào trong Bạch Cốt Linh Vực do Cốt Hoàng thi triển, ngưng tụ trước người thành một tòa bạch cốt sơn phong vô cùng to lớn, toả ra vô cùng vô tận quang mang trắng xương, đè ép xuống phía dưới.

Hiển nhiên, cho đến giờ phút này, Cốt Hoàng mới chính thức thể hiện uy lực của Đạo Tổ.

Trong Luân Hồi đại trận, hai mắt Tử Linh tối sầm lại, lật một cái, trực tiếp té xỉu. Nhưng được một tay Hàn Lập đón đỡ.

Mà sắc mặt Thạch Xuyên Không, Đề Hồn trong nháy mắt trở nên tái nhợt một mảnh, "Bịch" một tiếng, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Tình huống Kim Đồng tốt hơn một chút, nhưng trên mặt trong nháy mắt xuất hiện một tầng mồ hôi lạnh, thân thể lung lay không ngừng, chân đứng không vững.

Thần hồn não hải Hàn Lập cũng chấn động không thôi, trước mắt đầu váng

mắt hoa một trận. Hắn vội vàng vận khởi Thời Gian Pháp Tắc và Luyện Thần Thuật, lúc này mới ổn định tâm thần.

Trong mắt của hắn hiện lên một tia kinh hãi, tồn tại Đạo Tổ xuất thủ toàn lực, lại đáng sợ như thế!

Nhưng Luân Hồi điện chủ giờ phút này chỉ mỉm cười, giơ cao tay về phía trước một cái.

Hư không trước người gã khẽ động, một hư ảnh luân bàn lục giác nổi lên che khuất bầu trời.

Chỗ lục giác trên luân bàn kia, nổi lên một trận ánh sáng lung linh, từ đó nhanh chóng hiện ra chằng chịt thân ảnh, hình dạng khác nhau, lại chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, khiến cho người nhìn thấy, cảm giác một trận khí tức mênh mông đập vào mặt không cách nào nói rõ.

Luân bàn này được Luân Hồi điện chủ khống chế, tựa hồ hết thảy trong đó, đều thuận theo tâm mà động, thuận theo ý mà chuyển.

Thật giống như, gã đã nắm giữ ngàn vạn giới diện, tất cả sinh tử luân hồi.

Tất cả Nhân tộc, Ma tộc, Quỷ tộc đều chạy không thoát gã khống chế, chạy không thoát cảnh luân hồi.

Lục giác luân bàn xoay chầm chậm một chút, chỉ là hơi chuyển động một cái.

Bạch cốt đại sơn liền ngừng ở nơi đó, sau đó "Ầm" một tiếng, trực tiếp vỡ vụn giải thể, phảng phất nghiền nát một quả trứng gà, biến thành mảnh vụn bạch cốt đầy trời.

Thân ảnh Cốt Hoàng nổi lên, từ ngực bụng trở xuống, bao gồm cả một cánh tay, hơn phân nửa thân thể thình lình đã vỡ vụn, trong miệng phát ra tiếng kêu la hoảng sợ, quay người định chạy trốn, nhưng lại không thể động đậy chút nào.

"Ngươi cũng từng nghe nói qua, những Đạo Tổ đã từng khiêu chiến với ta đều tiến vào luân hồi hoặc thần phục ta. Chỉ là bây giờ, hai con đường này, ngươi cũng không còn cơ hội lựa chọn." Luân Hồi điện chủ lắc đầu thở dài, vung tay áo lên.

Trên lục giác luân bàn phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ, Cốt Hoàng vèo một tiếng, chui vào trong luân hồi.

Bạch cốt đầy trời cũng giống như vậy, đều bị lục giác luân bàn hấp thu, biến mất không thấy gì nữa.

Sau đó lục giác luân bàn hơi lóe lên, dung nhập hư không biến mất không thấy gì nữa.

Hư không vốn sôi trào rất nhanh lắng lại, không gian cũng theo đó phục hồi như cũ, hết thảy khôi phục bình tĩnh.

"Ba ngàn đại đạo, từ đó lại quy về một đạo, cũng không biết đến khi nào mới có thể tái hiện?" Luân Hồi điện chủ nhìn hư không yên tĩnh, thì thào nói.

Thấy Cốt Hoàng chỉ thoáng đã thân tử đạo tiêu, trong lòng bọn người Huyết Lệ kinh hãi đến tột đỉnh.

Bọn chúng cũng không ngờ, năm đó Chuyển Luân Vương ly gián ba người bọn họ, vậy mà không chỉ công vu tâm kế, tu vi thủ đoạn lại càng kinh người không gì sánh được, là tồn tại đáng sợ đến như vậy.

"Năm đó phân thân của ta lưu các ngươi một đường sống, các ngươi bây giờ đã được giải thoát, cũng nên hảo hảo sống tạm lấy. Vì sao không biết trân quý, nhất định phải tới đây đưa tính mệnh?" Luân Hồi điện chủ nhìn về phía đám người Huyết Lệ, lắc đầu nói.

"Chuyển Luân Vương tha mạng..." Bọn người Huyết Lệ đã sớm sợ vỡ mật, quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu không thôi.

"Thế nhân thường thường không biết sinh chi gian khổ, những quỷ vật

Minh giới các ngươi vì sao lại si ngoan, nhất định phải đại nạn lâm đầu mới biết ăn năn hối cải. Đáng tiếc thường thì hối hận đã chậm, bởi vì có câu, tự gây nghiệt thì không thể sống..." Ngữ khí Luân Hồi điện chủ hờ hững, chậm rãi nói, ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về hướng Hàn Lập.

Nói xong, tay áo gã vung lên, ở giữa ống tay áo có một cỗ khí lãng màu máu cuồn cuộn qua, như bụi mù lan tràn ra.

Bọn người Huyết Lệ bị dìm ngập trong đó, một thân huyết nhục đều hóa thành tro tàn, chỉ còn lại từng bộ bạch cốt quỳ rạp trên mặt đất, vẫn như cũ duy trì tư thế trước đó.

Bất quá sau một hơi, những bạch cốt kia cũng đều hóa thành tinh phấn màu trắng, vẫy ra đầy đất.

Hàn Lập đứng ở một bên, cảm thấy tâm thần đại chấn. Luân Hồi điện chủ cường đại, thậm chí vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lúc này, Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên quay đầu, nhìn về hướng Hàn Lập, mở miệng nói: "Giờ cũng đã đến thời điểm gặp ngươi, ngươi nếu đã tự mình tới, ngược lại bớt đi việc ta phải sai người đi tìm. Theo ta nhập điện đi."

Hàn Lập nghe lời ấy, ánh mắt chớp lên, trong mắt lóe lên một tia thần sắc cổ quái.

Bất quá hắn cũng không do dự, ôm ngang Tử Linh, mang theo bọn người Đề Hồn định đi đến hướng cung điện kia.

"Ngươi và Giao Tam theo ta tiến điện, đám người còn lại, chờ ở bên ngoài." Luân Hồi điện chủ nói xong, quay người đi vào phía trong điện.

Hàn Lập khẽ giật mình, giao Tử Linh cho Đề Hồn, sau đó gật đầu với bọn Thạch Xuyên Không, ra hiệu chính mình không việc gì, rồi quay người sải bước đi vào.

Giao Tam đi sau lưng Hàn Lập, giương mắt nhìn thoáng qua phía sau lưng

hắn, trong mắt lóe lên một vòng thần sắc phức tạp, cũng đi vào theo.

Cửa điện nặng nề chậm rãi đóng lại, ánh sáng trong đại điện liền tối xuống.

Hàn Lập dò xét bốn phía một chút, phát hiện cả tòa đại điện thập phần trống trải. Vị trí phía sau trong điện, đứng lặng một tòa bia đá màu đen to lớn, phía trên dùng bút mực màu son viết hai chữ cổ triện lớn "Luân Hồi".

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, trong lòng hơi động.

Xem ra thế lực ẩn nấp sâu nhất trong bóng tối Chân Tiên giới, lại có can đảm đối kháng với Thiên Đình đến nay, sở dĩ có thể tồn tại đến giờ, là vì nó được ẩn giấu tại U Minh này.

Mà vị Luân Hồi điện chủ hết sức thần bí này, mặc dù nhìn tu vi giống như chưa đạt tới Đạo Tổ, nhưng thực lực chân chính đã siêu việt hơn Đạo Tổ cảnh bình thường.

Hết thảy những chuyện này, làm cho mình càng thêm tò mò đối với vị điện chủ trước mắt này.

Chẳng biết tại sao, chính mình luôn cảm thấy người trước mắt cho mình một cảm giác quen thuộc, trực giác lại nói với chính mình, đối phương tuyệt đối không có ý gia hại mình.

Đúng lúc này, quang mang trên thân Luân Hồi điện chủ khẽ động, một tầng Linh Vực màu đỏ sậm từ trên thân gã khuếch tán ra, bao trọn cả toà đại điện vào.

Hàn Lập thân ở trong đó, mặc dù không cảm thấy có gì khó chịu, nhưng rõ ràng phát giác được, tất cả liên hệ giữa mình và ngoại giới, trong nháy mắt đã bị cắt đứt, bao gồm cả liên hệ giữa hắn cùng đám người Đề Hồn.

"Hàn Lập, trước đó ngươi cũng đã tham dự rất nhiều việc Luân Hồi điện, quan hệ với Giao Tam cũng không tầm thường, lần này lại ra tay trợ giúp nàng, ta nên nhận phần ân tình này của ngươi." Luân Hồi điện chủ mở miệng nói.

"Giao Tam cũng trợ giúp vãn bối không ít, việc này cũng không cần thiết nhắc lại." Hàn Lập lập tức nói.

"Luyện Thần Thuật của ngươi đã tu luyện đến tầng thứ năm đại thành, rất không dễ dàng. Bất quá, lúc trước Giao Tam truyền cho ngươi vài quyển Luyện Thần Thuật, có từng nhắc qua lợi và hại của công pháp này?" Luân Hồi điện chủ hỏi.

"Lợi và hại của công pháp này, vãn bối ngược lại biết một chút, chính mình cũng thu hoạch rất nhiều từ đó. Chỉ là thuật này một khi tu luyện thì không thể bỏ dở, nếu không thần hồn sẽ bị rối loạn." Hàn Lập mở miệng đáp.

"Không sai, từ kết quả thực tế thì đúng là như thế. Bất quá công pháp này vì sao như vậy, chắc ngươi cũng không biết. Nay ta sẽ thẳng thắn nói cho ngươi biết." Luân Hồi điện chủ nói tiếp.

Hàn Lập gật đầu nhẹ, không nói gì, chờ Luân Hồi điện chủ giải đáp.

"Luyện Thần Thuật này là ta lấy bí pháp luân hồi làm cơ sở, khai sáng ra một loại bí thuật tăng cường mạnh mẽ lực lượng thần hồn. Chỗ để tăng phúc lực lượng thần hồn, kỳ thật tổng thể không phải lấy từ ngoại giới, mà là từ chỗ tự thân người tu hành, chính là tiêu hao lực lượng thần niệm luân hồi kiếp sau. Một khi bắt đầu thì không thể dừng lại, cho nên cấp tu luyện càng cao, tiêu hao hồn lực càng nhiều, uy lực tự nhiên cũng càng lớn." Luân Hồi điện chủ giải thích.

"Cái này chẳng phải là cử chỉ ăn mòn lở núi, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng à?" Trong lòng Hàn Lập giật mình, nói.

"Tu hành tiêu hao hồn lực không đạt đến cảnh giới viên mãn, tự nhiên sau mấy đời luân hồi thì chư niệm thần hồn sẽ bị phản phệ, đến mức nổi điên phát cuồng... Nhưng nếu có thể tu đến viên mãn, đem lực lượng thần hồn mất mát lại lần nữa quy về thống nhất, mới có thể đạt được một loại cân bằng mới, sẽ không bị nỗi khổ phản phệ." Luân Hồi điện chủ gật đầu nhẹ, nói tiếp.

"Nói cách khác, nếu như tu luyện đến viên mãn, công pháp này chẳng những vô hại, ngược lại có chút nghịch thiên?" Hàn Lập thốt lên.

"Theo lý, có thể cho rằng như vậy. Nhưng bởi vì lực lượng thần thức luân hồi kiếp sau tiêu hao quá nhiều, một khi trùng nhập luân hồi, đời đời kiếp kiếp về sau, lực lượng thần thức sẽ không còn, lại không có tư chất tu đạo, rất có khả năng trời sinh ra chính là hạng người ngu dại." Luân Hồi điện chủ nói thêm.

"Nói vậy, đã bước lên thì coi như không có đường lùi." Hàn Lập nghe vậy, lâm vào trầm tư, sau nửa ngày, cười khổ nói.

------oOo------

Chương 1305: Một ta khác?

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Với tình cảnh của ngươi bây giờ, tu thành viên mãn cũng không thành vấn đề, hai quyển công pháp còn lại này, ngươi nhận lấy đi. Ngày đại thành, thần hồn viên mãn, khi đó không cần phải lo lắng chuyện nổi điên hóa rồ. Chỉ là sau khi tu luyện xong bảy tầng, con đường tu tiên của ngươi trong kiếp sau, sau khi luân hồi coi như đoạn tuyệt, nên tiếp tục tu luyện hay không, ngươi tự cân nhắc." Luân Hồi điện chủ liếc mắt nhìn hắn, nói.

Vừa dứt lời, gã tiện tay vung lên, một đạo lưu quang hiện lên, bay về phía Hàn Lập.

Lúc Hàn Lập cúi đầu xem xét, trong tay đã xuất hiện một ngọc giản màu trắng, bên trong ghi lại đúng là hai tầng sau của công pháp Luyện Thần Thuật.

"Kỳ thật ở trước mặt ta chỉ có một con đường, đó chính là tiếp tục tu luyện cho tới viên mãn. Về phần kiếp sau, nếu là một kẻ phàm nhân, cả đời tầm thường, có lẽ còn có cơ hội luân hồi. Còn như tu sĩ chúng ta, đã bước vào con đường tu hành, nếu có một ngày thân vẫn đạo tiêu, chưa hẳn sẽ có cái gọi là kiếp sau." Hàn Lập chắp tay, khẽ thở dài một tiếng nói.

"Ngươi ngược lại là suy nghĩ thấu đáo, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán. Thế gian này, người có thể nhìn thấu điểm này, mới có thể thành tựu vô ngã, đạt đến Đạo Tổ cảnh."

Luân Hồi điện chủ nói vui một câu, rồi ngừng lại không nói nữa, chỉ đứng chắp tay nhìn Hàn Lập, tựa hồ có chút do dự.

Hàn Lập chờ giây lát, thấy Luân Hồi điện chủ một mực trầm mặc không nói gì, đành mở miệng nói: "Trong lòng vãn bối có chút nghi hoặc, phiền muộn đã lâu, không biết tiền bối có thể giải đáp một chút hay không?"

"Ngươi cứ nói." Luân Hồi điện chủ mở miệng nói.

"Ngày đó, lúc ở trong Cửu Nguyên Quan, vãn bối từng gặp qua một nữ tử thi triển Luân Hồi pháp tắc đi cùng với Giao Tam đạo hữu, nàng luận về dung mạo hay thần thái đều giống y một vị cố nhân của vãn bối. Xin hỏi vị đạo hữu kia hiện ở nơi nào? Có thể cho vãn bối gặp mặt một lần không?" Hàn Lập liếc qua Giao Tam, nói.

Giao Tam thấy thế, ánh mắt hơi lóe lên, không tự chủ lui về sau một bước.

"Người ngươi muốn hỏi, có phải nữ tử đạo lữ của ngươi dưới hạ giới, Nam Cung Uyển?" Luân Hồi điện chủ thản nhiên hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, tâm thần đột nhiên chấn động, bất quá trên mặt vẫn bảo trì trấn định. Hắn quả thực không ngờ, Luân Hồi điện chủ có thể nói thẳng ra như vậy.

Giao Tam lại hít sâu một hơi, sau đó chuyển ánh mắt qua, nhìn Hàn Lập.

"Không sai, vãn bối đang hỏi vấn đề này." Thời điểm Hàn Lập nói câu này, đáy lòng đã xác nhận, không thể nghi ngờ gì nữa, nữ tử kia nhất định là Nam Cung Uyển, nếu không đối phương sẽ không đặt câu hỏi như vậy.

"Người ngươi yêu cầu, đang ở ngay đây, có điều nàng không phải là Nam Cung Uyển. Chính xác thì nàng cũng không phải là Nam Cung Uyển của ngươi." Luân Hồi điện chủ nói thẳng ra.

Hàn Lập nghe vậy, lông mày không khỏi cau lại. Lúc này, ánh mắt nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, mơ hồ đã có vài phần địch ý.

Mặc dù ngay từ đầu, đối phương tựa hồ không có ác ý gì với mình, lại còn bỏ công cho mình hai tầng sau của Luyện Thần Thuật và giải thích rất nhiều nguyên do. Nhưng nếu là sự tình liên quan tới Nam Cung Uyển, đương nhiên sẽ không giống lúc trước.

Cả đời mình, từ khi bắt đầu bước vào tu hành, chí cầu trường sinh, đã buông bỏ rất nhiều, cũng đã thẹn rất nhiều. Nhưng chung quy, đối với một vài chuyện vẫn còn một tia ranh giới cuối cùng, tuyệt đối không được chạm tới.

Nếu mà ngay cả tia ranh giới cuối cùng này cũng mất đi, vậy thì mình sẽ không còn là chính mình nữa. Cho dù có tu vi cao hơn, hay là tồn tại ngang với trời đất đi chăng nữa, thì cũng để làm gì?

Nam Cung Uyển, vừa vặn đúng là nghịch lân của hắn, cũng là một trong những ranh giới cuối cùng, là một phần nhu hòa sâu trong con người hắn.

"Nếu vị đạo hữu kia đang ở chỗ này, không ngại để cho nàng đi ra gặp mặt một lần, có phải đạo lữ của tại hạ hay không, vãn bối sẽ tự phân rõ." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, chậm rãi nói.

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên phía sau tấm bia đá khắc hai chữ "Luân Hồi" kia, xuất hiện một bóng người, chậm rãi đi ra.

Hàn Lập dời mắt nhìn sang, chỉ thấy người kia mang trên người một bộ cung trang màu lam, nước da trắng nõn nà, dung mạo tựa Tiên nữ, cằm hơi nhọn, mũi thanh tú, đôi mắt sáng trong veo say đắm lòng người. Hết thảy mọi thứ đều quen thuộc với Hàn Lập, vì vậy hắn càng động tâm, càng có thêm một loại cảm giác ấm áp không nói nên lời. Nếu không phải Nam Cung Uyển thì có thể là ai?

Chỉ là chẳng biết tại sao, khí tức trên người Nam Cung Uyển lúc này tăng vọt, mặc dù tựa hồ còn có chút không ổn định, nhưng rõ ràng đã đạt đến cấp bậc Đại La. Mà càng khiến Hàn Lập cảm thấy cổ quái, đó là thần sắc Nam Cung Uyển lúc nhìn thấy hắn.

Có mê man, có nghi hoặc, có áy náy, có tiếc nuối... Duy chỉ có thần sắc vui sướng sinh tử trùng phùng lại không có!

"Ngươi đã làm gì nàng?" Hàn Lập đột nhiên quay đầu, lạnh lùng hỏi Luân Hồi điện chủ.

"Hàn... Hàn đạo hữu, ngươi không nên gấp gáp tức giận, điện chủ, điện chủ ngài... Ngài chỉ giúp mẫu thân khôi phục trí nhớ kiếp trước." Giao Tam thấy thế, nhịn không được tiến lên một bước, nói.

"Mẫu thân? Mẫu thân cái gì?" Hàn Lập khẽ giật mình, nghi hoặc hỏi.

Trong khi nói chuyện, hắn đang muốn tiến lên đón lấy, kéo Nam Cung Uyển về bên cạnh mình.

Luân Hồi điện chủ thấy thế, cũng không có động tác nào ngăn cản, bước chân Giao Tam nhẹ bước một chút, nhưng cuối cùng vẫn đứng nguyên ở đấy.

Ngay khi Hàn Lập sắp cầm lấy bàn tay trắng nõn mềm mại như cây cỏ của Nam Cung Uyển kéo đi, thì Nam Cung Uyển lại vô thức lui về sau một bước, đồng thời đôi mi thanh tú nhăn lại, trừng mắt nhìn Hàn Lập.

Tay Hàn Lập đang giơ lên, đứng hình ngay tại chỗ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin nhìn về phía Nam Cung Uyển, thì thào kêu lên:

"Uyển Nhi..."

Nghe được một tiếng gọi này, đôi mắt Nam Cung Uyển khẽ loé lên, giống như đột nhiên nhớ ra cái gì đó, si ngốc ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập. Trong đôi mắt đẹp dịu dàng lóe ra hào quang trơn bóng, tựa hồ có ngàn loại nhu hòa, vạn loại rối rắm, phức tạp, đều gửi gắm trong đó.

"Mẫu thân..." Đúng lúc này, Giao Tam bỗng nhiên mở miệng khẽ gọi một tiếng.

Bước chân Nam Cung Uyển đang mờ mịt từng bước đi về phía Hàn Lập,

bỗng dừng lại, quay đầu nhìn về Giao Tam.

Giao Tam khẽ đưa tay vỗ lên mặt, một trận ô quang trên mặt tản đi, bỏ chiếc mặt nạ màu đen xuống. Hai đạo linh phù từ phía sau tai bay ra, lần đầu tiên hiển lộ ra khuôn mặt chân thật mà không có bất kỳ thứ gì che lấp.

Nam Cung Uyển thấy thế, đi đến trước người Giao Tam, sau khi xem xét kỹ một hồi, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

"Ngươi là Cửu Chân!" Nàng kinh hỉ nhìn khuôn mặt Giao Tam, nỉ non hỏi.

Từ sâu bên trong, nàng có thể cảm nhận được sự ràng buộc giữa huyết mạch tương liên này.

Giao Tam gật đầu lia lịa, nước mắt từ trên đôi má chậm rãi chảy xuống, khóc không ra tiếng.

Đáy lòng Hàn Lập giống như một tảng đá lớn đập trúng, đột nhiên trầm xuống, khó khăn quay đầu lại, nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, hỏi từng chữ từng câu:

"Rốt cuộc ngươi đã làm gì nàng?"

"Không có gì, ta chỉ trả lại cho nàng ký ức và tu vi đã mất mà thôi." Luân Hồi điện chủ từ tốn nói.

Giao Tam chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như thế của Hàn Lập, có chút không đành lòng, mở miệng nói: "Điện chủ dùng Lục Đạo Luân Hồi Bàn giúp nàng khôi phục ký ức ở kiếp trước, nàng là mẫu thân của ta, Cam Như Sương."

"Cam Như Sương... Thì có liên quan gì tới ta? Ta chỉ biết nàng là đạo lữ của ta, thê tử kết tóc của ta, Nam Cung Uyển của ta!" Hàn Lập phẫn nộ quát.

Cùng lúc đó, kim quang xung quanh người hắn phát ra mãnh liệt, Thời Gian Linh Vực bỗng nhiên mở ra, một cỗ sóng khí màu vàng từ người hắn tuôn trào ra, bức lui Nam Cung Uyển và Giao Tam về sau một bước.

Nhưng Luân Hồi điện chủ lại bất vi sở động, chỉ tiện tay vung lên, một đạo quang mang luân hồi quét qua, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc Hàn Lập phóng ra bên ngoài lập tức nhao nhao cuốn ngược về, trở lại trên người Hàn Lập, đồng thời tiêu tán vô tung.

Nam Cung Uyển nghe được tiếng quát lớn này, cả người đột nhiên chấn động, tựa hồ ký ức của hai kiếp người đồng thời ùa về trong đầu, vẻ mặt lập tức vặn vẹo, hai tay ôm đầu, thống khổ tê liệt ngã xuống mặt đất.

Hàn Lập thấy thế, trong lòng căng thẳng, ngay lập tức muốn lao tới, nhưng Luân Hồi điện chủ lại nhanh hơn một bước, đi tới sau lưng Nam Cung Uyển, một tay đỡ phía sau lưng nàng, một tay nhẹ nhàng phất qua đỉnh đầu nàng.

Cùng với đạo hào quang hiện lên, vẻ mặt thống khổ của Nam Cung Uyển dần dần thu lại, chậm rãi lâm vào ngủ say.

"Ký ức kiếp này và kiếp trước đồng thời tuôn ra, mà nàng vừa mới khôi phục thực lực trước kia, có chút không chịu nổi." Luân Hồi điện chủ giao nàng cho Giao Tam chăm sóc, đứng dậy nói.

"Ở kiếp trước, chính là quá khứ trước kia, ngươi dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì, mà muốn tìm lại ký ức thay nàng?" Hai tay Hàn Lập nắm chặt, đầu ngón tay đã trở nên trắng xanh, dĩ nhiên đã rất giận dữ.

"Bởi vì nàng cũng là thê tử kết tóc của ta, đạo lữ duy nhất của ta." Ngữ khí Luân Hồi điện chủ bình tĩnh, lạnh lùng nói ra.

Hàn Lập và Giao Tam nghe vậy, đều lộ vẻ chấn kinh.

"Cửu Chân, trước kia ngươi không phải đã hỏi ta, phụ thân của ngươi là ai, hắn đang ở chỗ nào sao?" Luân Hồi điện chủ quay đầu, mắt chan chứa yêu thương nhìn về phía Giao Tam, chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, hắn đưa tay tháo chiếc mũ rộng vành màu đen đội trên đầu quanh năm xuống, thu hồi vẻ ẩn giấu, lộ ra diện mục thật sự.

Trong khoảnh khắc, Luân Hồi điện chủ thu hồi hết thảy uy áp.

Khi nhìn rõ diện mục Luân Hồi điện chủ, trong nháy mắt, đồng tử Hàn Lập và Giao Tam đồng thời mở to, hai người đều như bị sét đánh.

Phía dưới mũ rộng vành của Luân Hồi điện chủ, là một khuôn mặt bình thường không thể bình thường hơn, hốc mắt hơi sâu, hai mắt đen như mực, cũng không già nua như Giao Tam đoán. Trái lại, là một khuôn mặt thanh niên, mũi cao thẳng.

Chỉ là gương mặt kia, lại bất ngờ giống Hàn Lập y như đúc!

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Trong nháy mắt Linh Vực của Hàn Lập mở ra, mở miệng chất vấn.

Hắn từ khi tu hành đến nay, trải qua thiên kì bách quái, sự tình khiến cho người ta đăm chiêu trộm nghĩ, nhiều không kể xiết. Nhưng chưa bao giờ như hôm nay, chứng kiến hết thảy mọi chuyện, lại khiến cho chính mình chấn kinh đến tột đỉnh.

Đạo lữ kết tóc của mình đột nhiên trở thành đạo lữ của người khác, kết quả người này lại trông giống hệt mình, không khác nhau chút nào.

Đây không phải dịch dung hay là bí thuật thay đổi diện mạo gì khác, mà đích xác là y chang mình không khác gì. Chẳng trách trước đây mình vẫn cảm thấy đối phương tạo cho mình một loại cảm giác hết sức quen thuộc.

Nếu không phải khí tức pháp tắc trên người nọ hoàn toàn khác biệt mình, thậm chí Hàn Lập đã coi người đứng đối diện, chính là một cỗ phân thân của mình.

"Ta là ta, ngươi là ngươi, ta là Hàn Lập, ngươi cũng là Hàn Lập." Luân Hồi điện chủ thở dài một tiếng, chầm chậm nói ra.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giao Tam cảm thấy khí lực toàn thân đều bị rút sạch, vẻ mặt mê man, ôm Nam Cung Uyển trong ngực, thì thào hỏi.

"Ta cũng là Hàn Lập, chẳng qua là một Hàn Lập nghịch chuyển thời gian, trở về quá khứ, từ bỏ Thời Gian, lại tu Luân Hồi." Luân Hồi điện chủ chậm rãi nói ra.

Vẻ mặt Giao Tam tràn đầy khiếp sợ, sau khi nghe xong, trong mắt càng thêm vẻ mê man.

"Ngươi là Hàn Lập, vậy... Ta là ai?" Hàn Lập nhịn không được bước về phía trước một bước, chỉ vào Luân Hồi điện chủ, chậm rãi hỏi.

Tâm tư của hắn rối như tơ vò, trong lúc nhất thời, căn bản không thể tĩnh tâm suy nghĩ được, rốt cuộc cảnh tượng trước mắt là chuyện như thế nào? Đúng là trong cõi U Minh có một loại liên hệ cổ quái, khiến cho hắn khi nhìn thấy diện mạo thật của Luân Hồi điện chủ, lập tức tin tưởng người này chắc chắn không phải phân thân, không phải hóa thân, không phải trảm thi, mà chính là mình.

Mặc dù lực lượng pháp tắc trên thân hai người hoàn toàn khác biệt, nhưng loại liên hệ cổ quái không cách nào nói rõ này, chắc chắn sẽ không sai.

------oOo------

Chương 1306: Nhất thì nhị sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Ngươi là ngươi, ta là ta. Ta và ngươi giống nhau, sinh ra ở vùng thôn dã Nhân giới xa xôi kia. Giống như ngươi, hàng ngày lớn lên và nhìn thấy đỉnh căn nhà do cỏ tranh và bùn nhão tạo thành kia, cùng có phụ mẫu huynh đệ, có thân thế phàm tục... Cuối cùng cũng giống nhau từ nơi đó rời đi, trải qua thiên tân vạn khổ, cầu được một tia tiên duyên, cuối cùng phi thăng đi vào Chân Tiên giới này." Luân Hồi điện chủ không đổi sắc, chậm rãi nói.

Lúc này Hàn Lập đã bình tĩnh lại một chút, trong đầu của hắn nghĩ đến một khả năng, lập tức mở miệng hỏi: "Thế gian này không có khả năng có hai Hàn Lập, trừ phi ngươi là sản phẩm thời gian xuyên không của ta?"

Theo Hàn Lập, trừ phi một ngày nào đó ở tương lai, mình thông qua thời gian xuyên không, về tới hiện tại. Trong thời không này, mới có thể xuất hiện hai bản thân mình. Thế nhưng vì sao chính mình trước mắt này, trên thân lại tu luyện công pháp luân hồi?

"Không đúng, cho dù là thời gian xuyên không về quá khứ, cũng không thể ở lại lâu dài. Tinh ti pháp tắc có thể vặn vẹo thời không cũng sẽ tiêu hao hết, nhục thân sẽ trở lại thời không lúc đầu. Ngươi không thể nào là ta." Hàn Lập rất nhanh lại lắc đầu liên tục.

"Không sai, ngươi ta nhất thì nhị sinh, ta không phải sản phẩm thời gian xuyên không của ngươi. Mà ngươi với ta, lại như là sản phẩm thời gian xuyên không của ta." Luân Hồi điện chủ không đổi sắc, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn trầm tĩnh như nước, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe lời ấy, đầu tiên lông mày chau lại, vẻ nghi hoặc trong mắt lấp lóe không ngừng, ngay sau đó liền phẫn nộ.

Bước lên tiên đồ, bây giờ hắn đã đi qua một đoạn thời gian tuế nguyệt dài dằng dặc không gì sánh được, năm đó đủ loại chuyện xảy ra ở quá khứ tại Nhân giới và Linh giới, hắn vẫn còn nhớ rõ.

Khúc Hồn, Mặc đại phu, Lệ Phi Vũ, Ngân Nguyệt, Nguyên Dao, Đại Diễn Thần Quân, Bảo Hoa... Những người đã gặp kia, những sự tình kinh lịch kia, đều là quá khứ khắc vào trong lòng hắn, đều là từng chuyện từng chuyện hắn tự mình ứng đối.

Nếu nói hắn là sản phẩm thời gian do Luân Hồi điện chủ xuyên không, vậy những ký ức này há chỉ là ký ức?

"Không có khả năng, tuyệt không có khả năng... Ngươi tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc, đâu thể nào xuyên qua thời không được? Theo ta thấy, tất cả những gì ngươi nói đều là hoang ngôn, không... Trước mắt đây đều là huyễn thuật!" Hàn Lập lắc đầu, nói.

Nói xong, trong đôi mắt của hắn sáng lên u tử quang mang, Cửu U Ma Đồng thôi động đến cực hạn, dò xét bốn phía. Đáng tiếc cảnh vật chung quanh vẫn như cũ, căn bản không có nửa điểm biến hóa.

"Bình linh tiền bối, bình linh tiền bối... Mang ta rời khỏi nơi này, xuyên qua thời không, đi nơi nào cũng được, rời khỏi nơi này trước đã..." Trong lòng Hàn Lập hò hét không ngừng, tâm thần hoang mang tới cực điểm.

"Hàn Lập..." Lúc này, thanh âm Bình Linh vang lên trong từng tiếng hét không ngừng của Hàn Lập.

Hàn Lập hơi sững sờ, tâm tư hoang mang bỗng dưng bình ổn lại.

"Hắn không lừa ngươi, không chỉ là ngươi, ngay cả ta, cũng xem như là sản phẩm của lần xuyên qua thời không kia của hắn. Sau khi hắn xuyên không về quá khứ, mấy ngàn vạn năm sau, tại thôn nhỏ bên cạnh ngọn núi lại ra

đời một tên Hàn Lập, chính là ngươi bây giờ." Bình linh nói một câu kia, lập tức như một thanh lợi kiếm đâm trúng Hàn Lập, khiến cho tâm khẩu hắn đột nhiên xiết chặt.

"Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Hàn Lập mờ mịt chưa từng có, thì thào nói.

"Năm đó ta từ Nhân giới cất bước đi lên, trưởng thành tại Linh giới, bằng vào tư chất tứ linh căn, cuối cùng dựa vào khổ tu không ngừng, bước lên tiên đồ... Rốt cuộc con đường tu luyện Thời Gian Pháp Tắc leo lên đến đỉnh phong, lại uy hiếp đến địa vị Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim... Cuối cùng phải quyết chiến, nhưng lại thua, chiến bại. Thời khắc sắp bị diệt sát, ta tán tất cả Thời Gian Pháp Tắc chi lực có được cả đời, dùng hết tất cả Thời Gian đạo văn và tinh ti, tụ tập cỗ lực lượng thời gian tuyên cổ khó gặp này vào trong Chưởng Thiên Bình. Sau đó tiểu bình lần thứ nhất sinh ra công hiệu nghịch chuyển thời không chân chính, mang theo ta quay lại thời gian, xuyên qua vô tận tuế nguyệt, về tới quá khứ xa xưa, còn xa xưa hơn cả lúc trước." Trong ánh mắt Luân Hồi Đạo Chủ trầm tĩnh, rốt cuộc nổi lên một tia quang mang u ám, chậm rãi nói.

"Lúc trước Thời Gian Pháp Tắc chi lực của hắn rót vào trong trong Chưởng Thiên Bình, phát sinh một loạt biến hóa, linh trí của ta liền ra đời. Bất quá lúc ấy còn thập phần yếu ớt, sau lại trải qua năm tháng dài đằng đẵng, rốt cuộc mới biến thành bình linh." Lúc này, bình linh cũng bổ sung.

Hàn Lập nghe lời ấy, rốt cuộc triệt để bình tĩnh lại, hắn trầm tư một hồi lâu, mới nói:

"Nếu vậy... Ta chính là ta, ngươi là ngươi. Ngươi ta tự mình đã trải qua con đường tu hành khác nhau."

"Ngươi có thể cho là vậy. Bởi vì ta từ xưa đến nay chưa hề xuyên qua thời không, còn người thì đã trải qua rất nhiều lần. Có lẽ nguyên nhân do ta, hắn đã phát sinh biến hóa cực lớn, tựa như ngươi vốn phải gặp Cam Như Sương, lại biến thành Nam Cung Uyển. Quan hệ giữa ngươi và Ma tộc, Hôi giới, thậm chí Man Hoang giới vực, đều sâu hơn so với ta năm đó. Có thể nói, từ khi bắt đầu tiến vào Tiên giới, con đường kinh lịch của ngươi ta đã

khác nhau, càng ngày càng lớn, cơ hồ có thể nói là hai đời làm người." Luân Hồi điện chủ nói.

"Rồi ngươi tại sao lại biến thành Luân Hồi điện chủ bây giờ?" Hàn Lập nhíu chặt lông mày, hỏi.

"Ta xuyên không đến thời đại cách ngươi sinh ra cực xa, một thân Thời Gian Pháp Tắc chi lực đều vứt bỏ, cơ hồ biến thành phế nhân. Mà làm ta tuyệt vọng chính là, khi đó Cổ Hoặc Kim đã chiếm cứ vị trí Thời Gian Đạo Tổ. Ta nếu tiếp tục tu luyện Thời Gian Pháp Tắc chi lực, kết quả vẫn như cũ sẽ thua trong tay hắn. Thế là ta lại tu tập Luân Hồi Pháp Tắc, mới có ta bây giờ." Luân Hồi điện chủ đáp.

"Vậy ta và mẫu thân đã xảy ra chuyện gì?" Tâm thần Giao Tam chấn động không thua gì Hàn Lập, giờ phút này sắc mặt nàng trắng bệch, mở miệng hỏi.

Luân Hồi điện chủ quay lại nhìn nàng và Nam Cung Uyển một chút, ánh mắt nhu hoà hơn một phần.

"Năm đó mẫu thân ngươi sinh hạ ngươi không bao lâu, Cổ Hoặc Kim đã giết tới. Mẫu thân ngươi tranh thủ cho chúng ta thời gian bỏ chạy, hi sinh chính mình, đã phong ấn một phần lực lượng luân hồi của nàng vào trong cơ thể ngươi. Mà ta, vì bảo hộ ngươi, lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực, phong ấn ngươi vào trong một kiện Tiên khí ngọc quyết, vừa đánh với Cổ Hoặc Kim vừa lui. Nhưng cuối cùng lui cũng không thể lui, đành bất đắc dĩ phát động Chưởng Thiên Bình, mong lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực cả đời nổ nát vụn nó, tính đồng quy vu tận với Cổ Hoặc Kim..." Luân Hồi điện chủ nói.

"Năm đó là người mang theo ta bên cạnh?" Giao Tam khó tin nói.

"Lúc ấy ta đã tuyệt vọng, vốn cho rằng hai cha con ta sẽ cùng nhau chôn vùi. Không ngờ tiểu bình lại sinh ra bình linh, còn thúc đẩy dị năng xuyên qua thời không bực này trước nay chưa từng có, dẫn đến chúng ta chân chính xuyên thẳng về quá khứ, ngược lại tránh thoát Thời Gian Đạo Tổ truy sát." Luân Hồi điện chủ kể tiếp.

"Giao Tam và ngươi cùng nhau xuyên không?" Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, kinh ngạc nói.

"Không sai." Luân Hồi điện chủ gật đầu nhẹ.

"Những lời này tuy nói thiên mã hành không, nhưng cũng trăm ngàn chỗ hở, căn bản không đáng tin tưởng." Hàn Lập nghe lời ấy, hít sâu một hơi, trách mắng.

Vẻ mặt Giao Tam cũng không thể tin được, nhìn về phía Luân Hồi điện chủ.

"Nếu Giao Tam và ngươi xuyên thẳng đến quá khứ xa xưa, lấy tư chất nàng, sao giờ chỉ có cảnh giới như vậy? Bảo vật Chưởng Thiên Bình làm sao lại thoát ly khỏi ngươi, rơi xuống một phương? Thời Gian Đạo Tổ là người đứng đầu thời gian, ngươi có thể xuyên qua thời không, hắn vì sao không thể?" Hàn Lập hỏi một hơi.

"Trước khi trả lời ngươi một vấn đề cuối cùng, ta hỏi ngươi một vấn đề. Ngươi có biết Chưởng Thiên Bình này rốt cuộc là vật gì không?" Luân Hồi điện chủ hỏi.

Hàn Lập vốn định trả lời là bảo vật Thời Gian Pháp Tắc, nhưng không nói ra miệng, hắn biết vật này tuyệt không đơn giản như vậy.

"Trên thực tế, cho đến nay ta cũng không rõ Chưởng Thiên Bình rốt cuộc là một kiện bảo vật như thế nào, ẩn chứa trong đó không chỉ có lực lượng Thời Gian Pháp Tắc đơn giản như vậy. Nếu không mặc dù có Thời Gian Pháp Tắc chi lực cả đời ta làm cơ sở, nó cũng sẽ không dựng dục ra bình linh, càng không có khả năng sinh ra năng lực nghịch thiên xuyên qua thời không như vậy." Luân Hồi điện chủ nói.

"Ngươi muốn nói, Thời Gian Đạo Tổ mặc dù khống chế Thời Gian Pháp Tắc chi lực, nhưng lại không thể nào dựa vào lực lượng này vượt qua thời không?" Hàn Lập hỏi.

"Xuyên qua thời không vốn cũng không chỉ là thời gian, ở trong còn có lực

lượng không gian, thậm chí là lực lượng luân hồi tham gia. Cho nên ngoại trừ Chưởng Thiên Bình, sợ là không còn những lực lượng khác có thể xuyên qua thời không. Nói cách khác, chỉ cần Chưởng Thiên Bình nơi tay, bây giờ trên đời này, người là người duy nhất có khả năng tiến hành xuyên qua thời không." Luân Hồi điện chủ nói.

Hàn Lập nghe lời ấy, không cần hỏi thăm bình linh, đã tin tưởng bảy phần.

"Về chuyện Cửu Chân và tiểu bình, lại liên lụy đến một vị Đạo Tổ khác, Trần Đoàn." Luân Hồi điện chủ nói.

Hàn Lập trước đây chưa từng nghe qua cái tên này, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Thiên Đình lấy Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim cầm đầu, liên hợp sáu vị Đạo Tổ khác, hợp thành "Thiên Đạo Thất Quân", liên hợp chấp chưởng Chân Tiên giới. Trong đó ngươi biết, hẳn là cũng chỉ có Cửu Nguyên quan Lý Nguyên Cứu. Mà Trần Đoàn này chính là người thần bí nhất trong bảy người, Dự Ngôn Đạo Tổ." Luân Hồi điện chủ nói tiếp.

"Dự Ngôn Pháp Tắc?" Lông mày Hàn Lập nhíu chặt, hỏi.

Dự Ngôn Pháp Tắc Hàn Lập đã nghe thấy, biết nó thần bí khó lường, lại rất khó tu luyện, nhưng xưa nay không ngờ lại có tồn tại Đạo Tổ như thế.

"Năm đó thời điểm xuyên không, ta đã hết lực, vô lực khống chế tiểu bình. Chưởng Thiên Bình liền di thất trong dòng sông thời gian. Không có lực lượng pháp tắc che chở, đối kháng trong thời gian không gian loạn lưu làm ta hao hết tất cả tiên linh lực, ta và Cửu Chân cũng bị thất lạc... Ta về tới nơi cách mình sinh ra mấy trăm vạn năm, mà Cửu Chân lại rơi xuống tiết điểm không xê xích bao nhiêu so với thời điểm ngươi sinh ra... Ta chỉ có thể tìm được một chỗ Nhân giới xa xôi sống yên ổn. Thời khắc này ta đã mất hết pháp bảo, công lực tiêu hết, trở thành một kẻ phàm nhân, dựa vào kinh nghiệm quá khứ tu hành, tìm kiếm một tiểu môn phái nương nhờ, trùng tu Tiên Đạo... Cuối cùng vượt qua vô tận năm tháng dài dằng dặc, rốt cuộc tìm được nơi Cửu Chân hạ lạc, cứu được nàng trở lại. Lúc đó, ta đã trùng tu Luân Hồi Pháp Tắc, đạt đến Đại La đỉnh phong, cũng thành lập nên Luân

Hồi điện, thế là giải khai phong ấn cho nàng, để nàng lấy thân phận Giao Tam xuất hiện tại từng Tiên Vực." Luân Hồi điện chủ nói tiếp.

"Người đã cứu ta, vì sao không nhận ta?" Giao Tam nghe lời ấy, nhịn không được hỏi.

"Chính là vì có Dự Ngôn Đạo Tổ tồn tại, một khi ta và ngươi nhận nhau, từ nơi sâu xa sẽ thành lập liên hệ mệnh số, đến lúc đó Trần Đoàn có thể thông qua Dự Ngôn Pháp Tắc cảm giác được ta, sẽ liên luỵ đến ngươi. Thiên Đình tìm không được tung tích của ta, há sẽ buông tha cho ngươi?" Luân Hồi điện chủ nhìn về phía Giao Tam, trong mắt lóe lên một chút áy náy, nói.

------oOo------

Chương 1307: Lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Phải chăng luân hồi là định mệnh

Giữa u minh ai biết tìm được ai

***

Giao Tam rưng rưng ngước nhìn Luân Hồi Điện chủ. Thâm tâm nàng hiện đã minh bạch người kia quả thực đúng là phụ thân của mình. Nhất thời trong lòng nàng ngổn ngang như trăm mối tơ vò.

Rốt cuộc, tất cả khúc mắc trong lòng Giao Tam bấy lâu đã được giải khai. Bây giờ, Giao Tam đã minh bạch tại sao mình lại được Điện chủ ưu ái lưu tâm dạy dỗ, tại sao Luân Hồi Điện lại không tiếc tài nguyên trợ giúp mình tu luyện, tại sao bản thân lại có thể một mực thuận lợi tu hành, hữu kinh vô hiểm, từng bước từng bước đi đến tận hôm nay?

Hóa ra ngay từ đầu, nàng không phải là cô nhi không cha không mẹ. Hóa ra, ngay khi vừa lọt lòng, phụ thân đã mang nàng xuyên không trở về quá khứ. Và trong suốt thời gian qua, phụ thân vẫn luôn âm thầm bảo hộ nàng trưởng thành.

Vừa nghĩ đến đây, cặp mắt Giao Tam đã đỏ hoe. Hai hàng lệ nóng lập tức trào ra từ khóe mắt.

Hàn Lập đứng gần đó cũng không khỏi động dung.

Con gái ruột rõ ràng ở ngay bên cạnh, vậy mà phụ tử lại không thể nhận

nhau. Có lẽ chỉ mười năm, tám năm thì không đáng kể. Nhưng dai dẳng cả ngàn năm, vạn năm thì đúng là một sự thống khổ khó có thể diễn đạt thành lời.

"Đối với ngươi và Như Sương cũng vậy, ta đều không dám tiếp xúc quá nhiều. Bởi lẽ, ta lo sợ sẽ bị Cổ Hoặc Kim và Trần Đoàn lần ra dấu vết, ngược lại sẽ hại chết các ngươi..." Luân Hồi Điện Chủ thở dài u ám, liếc sang Hàn Lập.

"Vậy thì hiện tại ngươi vì cái gì mà tung hê hết thảy? Lại còn cường ngạnh nhồi nhét ký ức của Như Sương vào thức hải Uyển Nhi?" Hàn Lập hiện đã gần như tin tưởng lời Luân Hồi Điện Chủ nói, nhưng hắn vẫn nhịn không được liền hỏi vặn lại.

"Bây giờ không còn như xưa nữa… Ta không cần thiết phải che che giấu giấu nữa rồi. Tin rằng, thông qua lần xuất thủ này, ngươi cũng đại khái nắm được thực lực của ta. Thời điểm thanh tẩy hết hoạ ngầm trong Luân Hồi Điện cũng chính là lúc ta tính sổ với Cổ Hoặc Kim. Với tính cách không có lợi không làm của ngươi, chắc hẳn là phải chứng kiến tận mắt thủ đoạn của Luân Hồi Điện bọn ta rồi mới quyết định đúng không?" Vừa nhắc đến kẻ thù, ánh mắt Luân Hồi Điện Chủ bỗng lấp lóe lãnh mang tàn khốc.

"Ha ha! Hay cho một câu chung tay giết địch. Cảm ơn ngươi đã thành tâm có lời mời… nhưng chuyện này vốn không nên liên lụy tới Uyển Nhi!" Hàn Lập nghe xong chỉ cười lạnh, phẫn nộ trừng mắt nhìn Luân Hồi Điện Chủ, không hề e sợ chút nào.

Luân Hồi Điện Chủ nghe vậy cũng không nhịn được liền nhíu mày, cả giận quát:

"Nàng vốn là vợ chưa cưới của ta, là mẫu thân của Cửu Chân. Ta muốn để nàng chứng kiến tận mắt thời khắc ta giết chết Cổ Hoặc Kim, hủy diệt Thiên Đình. Ta muốn nàng biết, năm đó nàng không hề hy sinh uổng phí. Ta không hề phụ lòng nàng!"

"Nàng là Nam Cung Uyển, không phải Cam Như Sương. Là Nam Cung Uyển duy nhất!" Hàn Lập không chịu yếu thế, cũng lập tức gầm lên rành rọt

từng chữ một. Nhất thời, hai bên nộ khí xung thiên, bốn mắt trừng trừng nhìn nhau.

"Ngươi lấy tư cách gì để tranh chấp với ra? Biết bao năm tháng ròng rã qua đi, trong lòng ta vẫn chỉ có một mình Cam Như Sương, chưa bao giờ và sẽ không bao giờ thay đổi! Còn ngươi thì sao? Ngươi đã có Tử Linh bầu bạn. Đối với ngươi, Nam Cung Uyển còn tính là cái gì duy nhất?" Luân Hồi Điện Chủ lạnh lùng trách mắng.

Vừa dứt lời, Hàn Lập bỗng nhiên khựng lại. Gương mặt hắn chợt co rúm, chứa chan cay đắng, nhưng không thể phản bác được gì.

Thấy vậy, hỏa khí trên mặt Luân Hồi Điện Chủ mới thoáng giảm bớt. Hắn tiếp lời:

"Hiện giờ, nàng chỉ có thêm ký ức của Như Sương mà thôi. Thần trí của Nam Cung Uyển vẫn nguyên vẹn. Đợi sau khi nàng tận mắt thấy ta đánh bại Cổ Hoặc Kim, ta có thể thu hồi ký ức của Như Sương."

"Nỗi thống khổ vì thừa nhận ký ức của hai kiếp làm sao có thể xóa đi dễ dàng như vậy? Lựa chọn trở thành Cam Như Sương, hay lựa chọn trở lại làm Nam Cung Uyển không nên do ngươi quyết định, cũng không nên để ta quyết định, mà chỉ có thể do chính nàng." Hàn Lập thở dài.

"Cứ như vậy đi. Thuật chiêm bốc của Bổ Thiên Tông tuyệt đối không phải chuyện đùa. Ta và ngươi nhất thời nhị sinh, quấy nhiễu thiên cơ. Dù ngươi tạm thời có thể giấu diếm, tìm được đường sống. Nhưng một khi tiến giai Đại La Đỉnh Phong, ngươi có muốn giấu cũng không thể được. Nếu Cổ Hoặc Kim đã để mắt tới ngươi, y nhất định sẽ không nương tay đâu. Rốt cuộc, muốn cầu an tạm thời, hay muốn cùng ta nghịch chuyển Càn Khôn, ngươi hãy tự mình quyết định." Luân Hồi Điện Chủ khẽ gật đầu.

"Với thực lực hiện giờ của ta, quả thực khó có thể tham dự tranh đấu giữa ngươi và Thời gian Đạo Tổ. Chưa biết chừng, ta còn chưa kịp tiến giai Đại La Đỉnh Phong thì đã vẫn lạc." Hàn Lập im lặng hồi lâu rồi mới đáp.

Giao Tam nghe vậy cũng định mở miệng khuyên bảo Hàn Lập mấy câu,

nhưng đã bị Luân Hồi Điện Chủ khoát tay chặn lại.

"Mặc dù ta và ngươi tao ngộ bất đồng, nhưng đều phải nếm trải đủ loại gian khổ chẳng khác gì nhau. Thậm chí, tâm tính hai ta cũng đại khái tương đồng. Ngày tiểu muội lên kiệu hoa năm xưa, ta cũng có mặt trong thôn, chỉ là không hiện thân trước mặt mọi người. Lúc ấy, ta đã nghĩ rằng mình phải đoạn tuyệt nhân quả với tục giới, quên đi hết thảy vãng sự. Từ đó về sau, ta chỉ một lòng cầu đạo, chuyên tâm tu hành." Luân Hồi Điện Chủ chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe xong cũng bồi hồi xúc động theo. Năm xưa, hắn cũng từng về thăm lại thôn nhỏ ngày nào, cũng đã tận mắt chứng kiến khoảnh khắc tiểu muội bước lên kiệu hoa. Tại thời điểm đó, hắn và "Hàn Lập" trước mắt đều có suy nghĩ giống nhau, cùng quyết tâm đạp lên Tu Tiên lộ.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, thần sắc Luân Hồi Điện Chủ bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Rõ ràng, hai người bọn hắn vốn dĩ là một. Bởi vì vận dụng Thời Gian pháp tắc xuyên toa trở lại quá khứ, nên hiện giờ mới trở thành hai cá thể khác nhau. Nhưng chung quy trong định mệnh tối tăm vẫn có một thế lực vô hình dẫn dắt bọn hắn, để rồi cả hai cùng phi thăng Chân Tiên giới, rồi tu hành Thời Gian Pháp tắc.

Nhất thời, “hắn” và Hàn Lập không thể minh bạch mối quan hệ giữa hai người bọn hắn rốt cuộc nên là thế nào.

"Ta biết ngươi nhất thời khó mà tiếp nhận sự hiện hữu của ta. Nhưng dù sao ta đã từng trải qua kiếp này của ngươi, cũng biết rõ ngươi sẽ phải đối mặt với những gì trong tương lai. Tuy nhiên, bởi vì sự hiện hữu của ta, tương lai của ngươi có thể sẽ phát sinh rất nhiều biến số. Kết cục của Di La như thế nào hẳn ngươi rất rõ ràng. Lúc trước, ta từng khuyên lão gia nhập Luân Hồi Điện, nhưng lão lại khư khư cố chấp cho rằng cứ một mình một góc, không tranh với đời là có thể bình an… Nói cách khác, ngươi giúp ta cũng chính là giúp đỡ bản thân ngươi." Luân Hồi Điện Chủ lại nói.

"Có một số việc… ta cần tự mình nghĩ thông." Nội tâm Hàn Lập hiện giờ

vô cùng hỗn loạn. Hắn trầm mặc một lúc lâu mới nói được nên lời.

"Đã vậy, ta đây sẽ không nhiều lời nữa. Đợi Như Sương tỉnh lại xem nàng lựa chọn như thế nào. Dẫu nàng nguyện ý theo ngươi, ta cũng sẽ không cưỡng cầu. Nhưng với chút thực lực của ngươi hiện giờ liệu có thể bảo hộ được nàng?" Luân Hồi Điện Chủ khoát tay.

"Không cần đợi nữa! Dẫu sao thì ngươi cũng đã làm liên lụy tới Uyển Nhi rồi. Với tình thế hiện giờ, dù ta có giữ được nàng bên mình, nhưng cũng khó lòng bảo hộ cho nàng. Để nàng… lưu lại bên cạnh ngươi có lẽ sẽ an toàn hơn." Hàn Lập lắc đầu.

"Cũng tốt." Luân Hồi Điện Chủ chần chờ một lát rồi đáp.

Hàn Lập liếc nhìn Nam Cung Uyển đang nằm trong ngực Giao Tam một cái thật sâu. Bắt gặp vẻ mặt nhăn nhó, cùng ánh mắt trốn tránh, miễn cưỡng của nàng, hắn lập tức chuyển hướng, lắc mình đi ra ngoài đại điện.

"Các ngươi rồng rắn kéo nhau tới đây chẳng phải vì muốn sử dụng Lục Đạo Luân Hồi Bàn hay sao? Vì sao chưa dùng đã bỏ đi?" Luân Hồi Điện Chủ lên tiếng.

Hàn Lập nghe vậy liền dừng bước, cũng không đáp mà chỉ lẳng lặng xoay người nhìn lại.

"Cửu Chân! Ngươi mang mẫu thân ly khai trước." Luân Hồi Điện Chủ liếc sang Giao Tam.

"Vâng, phụ thân." Thần sắc Giao Tam cũng đang hết sức phức tạp, bối rối. Hết nhìn Luân Hồi Điện chủ, nàng lại quay sang liếc Hàn Lập, nhưng thủy chung vẫn đỡ lấy Nam Cung Uyển. Mẫu tử dìu nhau đi vào Nội điện.

Trong khoảnh khắc, trong mắt Luân Hồi Điện Chủ ánh lên một tia vui mừng hiếm thấy, nhưng cũng biến mất rất nhanh. Hắn vung tay lên, thu hồi Linh Vực đỏ thẫm.

"Dẫn mọi người vào đi." Luân Hồi Điện Chủ lạnh nhạt nói.

Hàn Lập vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng truyền âm kêu gọi mấy người Đề Hồn, Tử Linh.

Đến khi bọn Tử Linh xuất hiện bên trong đại điện, thì "Hàn Lập" siêu thoát Thời gian và Luân hồi, đã một lần nữa giấu mình sau chiếc mũ rộng vành, thu liễm khí tức toàn thân, trở thành Luân Hồi Điện Chủ - nhân vật phong vân mười phần thần bí, không ai có thể nhận ra.

"Đi thôi." Luân Hồi Điện Chủ hờ hững buông một câu, rồi xoay người dẫn đầu tiến vào Hậu điện.

Hàn Lập chỉ khẽ gật đầu, ra hiệu cho bọn Tử Linh bám theo. Bản thân hắn cũng chẳng rõ chuyện gì sẽ phát sinh sau đó.

Bắt gặp thần sắc ngưng trọng của Hàn Lập, Tử Linh cũng cảm thấy lo lắng theo. Ngay cả Đề Hồn đang đi cách vài bước phía sau hắn dường như cũng phát giác được có chuyện không ổn, nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi han.

Kim Đồng khẽ kêu lên "Đại thúc!", nhưng Hàn Lập chỉ một mực trầm tư. Mắt nàng ánh lên một tia nghi hoặc, nhưng cũng đành im lặng đi theo mọi người.

Thạch Xuyên Không chăm chú nhìn bóng lưng Luân Hồi Điện Chủ, cảm giác có điểm quen mắt, dường như đã gặp qua đâu đó, nhưng nhất thời không tài nào nhớ ra nổi.

Mọi người một mạch băng qua Chính điện và Hậu điện, rồi xuyên qua một thông đạo, tiến nhập một mảnh không gian rộng rãi dưới mặt đất.

Thạch đài trung tâm chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn cực lớn đang lơ lửng phía trên một ao nước đỏ như máu.

"Lục Đạo Luân Hồi Bàn là bí bảo chứa đựng Luân hồi Pháp tắc. Việc sử dụng nó không chỉ tiêu hao Luân hồi Pháp tắc, mà còn tương quan với mệnh số của người sử dụng. Và không phải ai sử dụng vật này cũng có thể

thu được lợi ích. Nếu như vô thức đắm chìm trong đó, rồi không cởi bỏ được khúc mắc của tiền kiếp, thậm chí có thể sẽ bị lực lượng Luân Hồi làm liên lụy. Cảnh giới không những không tăng, mà ngược lại còn thụt lùi. Có dùng hay không, các ngươi tự mình cân nhắc." Luân Hồi Điện Chủ đề tỉnh mọi người.

Bọn Tử Linh nghe xong ai nấy đều nhíu mày ngưng trọng, nhất thời không thể quyết định. Chỉ riêng một mình Kim Đồng dường như đang đại hỷ.

"Chuyện của tiền kiếp đều là sự đã rồi. Ta không muốn tiếp tục ưu phiền vì nó nữa. Lục Đạo Luân Hồi Bàn này ta không cần dùng đến." Đề Hồn bỗng nhiên cất tiếng, rồi đứng qua một bên.

Bọn Kim Đồng thấy vậy đều tỏ vẻ ngoài ý muốn.

Luân Hồi Điện Chủ vẫn một mực lặng im quan sát Đề Hồn. Bởi vì tấm lụa đen che khuất gương mặt, cho nên không ai thấy được ánh mắt hắn vừa lóe lên một tia tán thưởng.

"Làm phiền Điện chủ." Tử Linh do dự một hồi nhưng lập tức khôi phục như thường, ôm quyền bước lên trước tiên.

Luân Hồi Điện Chủ không có nửa điểm dị nghị. Hắn giơ tay chỉ về phía hồ nước phía dưới Luân Hồi Bàn, hờ hững nói: "Vào đi..."

Tử Linh bước đến bên cạnh hồ nước, hít sâu một hơi, khẽ nâng chân váy, chậm rãi đi xuống…

Nước trong hồ vậy mà không lạnh như tưởng tượng, rất nhanh đã dâng ngang ngực nàng.

Tử Linh chỉ cảm thấy trước mắt mông lung một hồi. Thần thức dần dần trở nên mơ hồ, rồi hồ đồ chìm vào giấc ngủ tự lúc nào. Thân thể nàng ngã ngửa về phía sau, nổi bồng bềnh trên mặt hồ như chiếc lá sen.

Hai tay Luân Hồi Điện Chủ hợp lại trước người, miệng lầm rầm một tràng chú ngữ thần bí. Pháp quyết nơi tay hắn trực chỉ Lục Đạo Luân Hồi Bàn

phía xa. Một luồng huyết quang tràn trề lực lượng Luân Hồi lập tức tuôn trào.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn hấp thu lực lượng của Điện chủ liền ông ông xoay tròn, phóng xuất một cột sáng đỏ thẫm bao phủ Tử Linh bên dưới.

Ngay sau đó, thân thể Tử Linh tùy thời từ từ chìm xuống…

…

Ước chừng một nén hương qua đi, mặt hồ bỗng nhiên sủi bọt ùng ục. Tử Linh vốn đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại, lập tức rẽ nước bay vọt lên bờ, đáp xuống cách Lục Đạo Luân Hồi Bàn một khoảng.

Toàn thân nàng sũng nước, đứng ngây ra tại chỗ. Đôi mắt vẫn đẹp nhưng thần thái không còn, dường như đang nhìn về cõi xa xăm nào đó. Đồng tử cũng hơi hơi co lại. Bộ dáng nàng tựa như đang ngó xuống mặt đất, nhưng rõ ràng tinh thần lại không có ở đây.

Thân hình Hàn Lập chợt lóe rồi hiện ra phía sau Tử Linh. Hắn khẽ nâng thủ chưởng, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai nàng.

"Tử Linh." Hàn Lập nhẹ nhàng gọi tên...

Thân thể mềm mại của Tử Linh chợt run rẩy. Nàng chậm rãi ngước mắt nhìn Hàn Lập, giống như là lần đầu tiên đối diện với hắn. Tử Linh cứ thế nhìn chằm chằm vào hai mắt Hàn Lập, rồi lại quan sát khuôn mặt của hắn thật kỹ càng thêm một lúc nữa, rồi mới dần dần khôi phục lại thần thái.

"Hàn Lập…"

Nàng thốt lên một tiếng, bỗng nhiên dang hai tay ôm chầm lấy hắn. Dung nhan kiều diễm của nàng vùi sâu vào khuôn ngực mạnh mẽ trước mặt.

Hàn Lập cúi đầu nhìn xuống nữ tử đang nằm gọn trong lồng ngực mình. Tuy lúc này nội tâm của hắn đang vô cùng phức tạp, nhưng hắn vẫn vòng tay ôm xiết lấy nàng, vừa ôm vừa vỗ về nơi đầu vai, tận lực xoa dịu, an ủi…

Lúc này, toàn thân Tử Linh đang sũng nước, khiến y phục bó chặt lấy da thịt. Hơn nữa, nàng lại đang cùng Hàn Lập ở chung một chỗ, biểu hiện vô cùng thân mật. Vành tai Tử Linh hơi nóng lên, gò má cũng đã phiếm hồng. Nhưng nàng rất nhanh đã phát giác được sự bất thường, liền dứt khoát giãy ra khỏi vòng tay Hàn Lập.

Ngay sau đó, hào quang liền bừng lên che khuất thân hình kiều diễm. Toàn bộ hơi nước trên quần áo cũng theo đó mà bốc hơi sạch sẽ.

------oOo------

Chương 1308: Luân Hồi nhất niệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Thật có lỗi, có chút thất thố..." Tử Linh hơi ngượng ngùng nói.

"Không sao, có thấy dị dạng gì không?" Ánh mắt Hàn Lập hơi trầm xuống, hỏi.

Tử Linh không nói gì, chỉ im lặng lắc đầu, thần sắc có chút ảm đạm.

Lúc này Hàn Lập mới phát hiện, khí tức trên thân nàng vậy mà đại giảm, tu vi lúc đầu từ Thái Ất đỉnh phong, rơi xuống Thái Ất trung kỳ.

"Tu vi của ngươi..." Hàn Lập nhịn không được hỏi.

"Không sao." Tử Linh cũng không quá kinh ngạc, chỉ lắc đầu nói.

"Tu vi cảnh giới của nàng, vốn là bị người dùng Tiên Nhân quán đỉnh chi thuật, cưỡng ép tăng lên, cảnh giới căn cơ không vững chắc, trước mắt lại đang trong một lần luân hồi, rớt cảnh không tính là hiếm lạ." Luân Hồi điện chủ mở miệng nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn Tử Linh với ánh mắt hỏi thăm.

"Sở dĩ tu vi của ta và Thạch Xuyên Không tiến cảnh nhanh như vậy, là do Giải Đạo Nhân lấy bí thuật quán đỉnh, tước đoạt lực lượng công pháp tu hành tương tự của những người khác với chúng ta, cưỡng ép rót vào thể nội chúng ta... Cho nên tình huống trước mắt, cũng không tính là chuyện xấu."

Tử Linh không trả lời trực tiếp, mà truyền âm nói.

Hàn Lập nghe vậy, lúc này mới thoáng yên tâm lại, nhưng trong lòng vẫn nghi hoặc. Rốt cuộc Tử Linh dưới tác dụng của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, thấy được trí nhớ kiếp trước thế nào, mà làm cho nàng xúc động lớn như thế, đến mức rớt cả cảnh giới?

"Kế tiếp là ai?" Luân Hồi điện chủ hỏi.

"Công lực Tử Linh đạo hữu không tiến ngược lại thụt lùi, ta xem... Vẫn là không cần Luân Hồi bí thuật này." Lông mày Thạch Xuyên Không nhíu lại, do dự một chút, mở miệng nói.

Hàn Lập biết cảnh giới Thạch Xuyên Không tăng lên cũng giống với Tử Linh, cũng là cách thức dục tốc bất đạt, liền truyền âm nhắc nhở:

"Thạch huynh, ta biết cảnh giới của ngươi tăng lên cũng giống với Tử Linh, tu vi có chút bất ổn, ảnh hưởng đại đạo ngày sau. Ngươi không ngại nhân cơ hội này cũng cố lại cảnh giới cho vững chắc."

"Trước mắt sắp đến giai đoạn náo động, ta nếu rớt xuống cảnh giới, không biết bao lâu nữa mới trở lại Đại La? Huống hồ lúc trước Giải Đạo Nhân đã từng nói, chỉ cần cần cù tu hành, cảnh giới dần dần vững chắc xuống, cũng là cường giả Đại La chân thật.." Thạch Xuyên Không truyền âm trả lời.

Hàn Lập nghe lời ấy, cũng không thuyết phục nữa.

"Vậy chỉ còn ta." Kim Đồng mở miệng nói.

"Ngươi cũng là người thực sự cần dùng Lục Đạo Luân Hồi Bàn này." Luân Hồi điện chủ nhìn thoáng qua Kim Đồng, nói.

Kim Đồng cũng không nói nhiều, hào hứng nhanh chân đi tới ao nước kia, ngâm mình vào trong đó.

Luân Hồi điện chủ bắt đầu thi pháp, dìm nàng vào trong thủy dịch.

Kim Đồng cảm thấy ý thức chậm rãi chìm xuống, ngay sau đó liền tiến nhập vào trong một mảnh hư vô hắc ám, không có bất kỳ cảm giác gì.

Đúng lúc này, nàng giống như bị sặc nước, bỗng nhiên từ trong nước vọt lên, lại phát hiện chính mình rơi vào trong một vùng biển rộng lớn sóng nước mãnh liệt.

Lúc nàng lấy lại tinh thần, bên tai liền truyền đến trận trận thanh âm nổ đùng thật to.

Hư không bốn phía tựa hồ bị đánh rách tả tơi, mặc dù không có ba động chân chính trùng kích tới, nhưng vẫn làm tâm thần nàng chấn động không thôi, trong lúc nhất thời có chút thất thần.

"Cừ Lân, thiên la địa võng đã sớm bố trí, ngươi đã không còn chỗ trốn, nếu không đầu hàng quy thuận, nhất định sẽ tan thành mây khói." Một tiếng hét to lạnh nhạt từ trên chín tầng trời truyền đến, thanh âm như sấm nổ, rung động ầm ầm.

Lỗ tai Kim Đồng bị chấn động đến nóng lên, vội ngửa đầu nhìn lên. Chỉ thấy cách đó mấy trăm dặm đứng vững một nam tử mình trần toàn thân xanh biếc thông thấu như phỉ thúy, thân cao chừng mấy chục vạn trượng.

Gã tóc ngắn mình trần, mặt như kim cương, hai mắt trợn trừng, cả người đầy cơ bắp, sau lưng lóe lên một vòng ánh sáng màu vàng như bảo quang, hừng hực sáng tỏ như hỏa diễm, trong đó tản ra khí tức Thổ thuộc tính pháp tắc cường đại trước nay chưa từng thấy.

Nhìn từ xa, liền cho nàng cảm giác uy áp nặng nề giống như sơn nhạc đè lên, phảng phất người kia chính là Viễn Cổ Thần Chỉ đỉnh thiên lập địa, không thể phá vỡ, sắc bén không thể đỡ.

"Đây cũng là... Đạo Tổ sao?"

Kim Đồng lạnh cả người, lần đầu tiên trong đời cảm giác được cái gì gọi là chân chính áp lực. Chỉ là chẳng biết tại sao, trong nội tâm nàng chẳng những không dâng lên mảy may sợ hãi, ngược lại trong nội tâm có một

ngọn lửa vô hình dâng lên.

"Ha ha, Hiên Viên Kiệt, bản tổ chính là không muốn khuất phục dâm uy Thiên Đình ngươi, ngươi làm khó dễ được ta sao? Nếu không có một đám đạo chích ồn ào bên cạnh, chỉ dựa vào một mình ngươi, không đủ cho bản tổ gặm ăn mấy lần?" Đúng lúc này, một tiếng hét cực kỳ càn quấy, từ một chỗ hải vực phía dưới vang lên.

Kim Đồng có cảm giác, vội nhìn sang bên kia, liền thấy dưới mặt nước dâng lên một bọt nước to lớn vô cùng, từ dưới mặt biển chậm rãi bay lên, lập tức nhấc lên kinh đào hải lãng cao mấy vạn trượng.

Cuồn cuộn sóng lớn đánh tới, thân hình Kim Đồng bị sóng lớn cuốn lên, vội phi thân lên, nhảy vào không trung vạn trượng.

Ánh mắt nàng rơi xuống, liền thấy được một màn làm nàng kinh hãi.

Chỉ thấy phía dưới nàng vốn tưởng rằng là một vùng biển, lại phiêu phù trong hư không mênh mông một khối đại lục thất lạc, chỗ rìa bốn phía đại lục có vết tích đứt gãy cao thấp không đều, hiển nhiên là bị ngoại lực cưỡng ép cắt đứt.

Vân khí đầy màn trời trên đỉnh đầu cũng chỉ còn lại một lớp mỏng manh, còn bên ngoài là một màu đen kịt của không gian ngoại vực mênh mông. Trên không khối đại lục thất lạc này, còn có mấy ngàn tên tu sĩ Thiên Đình có tu vi cao thâm, phân tán toàn bộ màn trời.

Trên tầng mây, trên thân mấy trăm tên tu sĩ kia, tất cả đều kích động trận trận lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính hùng hậu, quanh thân bọn chúng bao phủ một tầng hào quang màu xanh, ngưng tụ ra một tòa thành trì phỉ thuý vô cùng to lớn, trấn áp trên bầu trời.

Phía ngoài bốn cửa thành, chia ra thòng xuống mấy trăm sợi xiềng xích phỉ thuý tráng kiện không gì sánh được, một mực kéo dài đến dưới đại lục đã đứt gãy, nhìn tựa như từng sợi dây leo, treo khối đại lục bị tàn phá kia.

Pháp trận trấn áp cường đại như thế, hiển nhiên là một trận vây giết bố trí

nghiêm mật.

Đúng lúc này, trận trận thanh âm "Ầm ầm" không ngừng từ phía dưới đại lục truyền đến, trong bọt nước thật lớn nâng lên trong hải vực kia bắt đầu nổi lên bùn nhão vẫn đục, trở nên hỗn độn không chịu nổi.

Mà rìa khối đại lục không trọn vẹn kia, bắt đầu sinh ra từng vết nứt to lớn vô cùng, sụp đổ dần từng chút một.

"Ầm" một tiếng vang động trời.

Bọt nước thật lớn nâng lên trong hải vực kia, rốt cuộc bị phá bại. Khối đại lục kia cũng hoàn toàn tan vỡ.

Một con giáp trùng màu vàng thân hình chừng mười mấy vạn trượng, từ đó bay ra, sáu giáp sí màu vàng vỗ mạnh không thôi, từng đạo gió lốc màu vàng từ đó quét ra, thanh thế rung trời.

"Khí tức này, hẳn là..." Kim Đồng liền nhận ra, giáp trùng màu vàng này bản xuất đồng nguyên với mình, đồng dạng là một con Phệ Kim Trùng, bất quá tu vi cảnh giới hơn xa mình, tựa hồ là một vị Phệ Kim Tiên Đạo Tổ.

Chỉ là kim giáp trên thân Phệ Kim Tiên này đã phá toái không chịu nổi, tinh sí cũng chỉ thừa tàn chi đoạn hài, các nơi đều quấn quanh một đạo xiềng xích phỉ thúy to lớn, đang liên kết cùng phỉ thúy đại thành phía trên.

Giáp trùng màu vàng vừa mới xuất hiện, xiềng xích phỉ thuý thành trì trên bầu trời lập tức bị kéo căng, toàn bộ thành trì chậm rãi hạ xuống, trấn áp giáp trùng màu vàng phía dưới.

Phỉ thúy cự nhân tên là Hiên Viên Kiệt kia, cũng bước tới một bước, nâng lên một quyền. Từng đạo quang mang màu xanh lá liền từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, ngưng tụ thành một vòng xoáy lục mang to lớn vô cùng, đập thẳng đến đầu lâu giáp trùng màu vàng.

"Hắc hắc, tới đi."

Giáp trùng màu vàng rít lên một tiếng, không sợ chút nào nghênh đón, cắn một cái về phía cự quyền kia.

"Rắc rắc" một tiếng giòn vang, tất cả lục quang trực tiếp vỡ nát, nửa cánh tay cự nhân lập tức nổ bể ra, ở trong khuấy động lên vạn trượng gió lốc, cuồng quyển làm xiềng xích phỉ thuý trên người giáp trùng vang lên không ngừng.

Ngay lúc đó, toà thành trì phỉ thúy kia rơi vào trên thân giáp trùng màu vàng, sáng lên lục quang trùng thiên.

Trên thân giáp trùng màu vàng nổ tung kim quang, từng khối mảnh vỡ Kim Thân từ trên thân nó không ngừng tróc từng mảng rớt xuống, nhìn tựa như từng mảng tường cũ kỹ trên bức tường rơi xuống, suy bại thê thảm.

"Ha ha... Hiên Viên Kiệt, muốn Kim Thân bản tổ, tuyệt đối không có khả năng. Đợi lúc bản tổ quay về Thiên Đình, chính là thời điểm "Thiên Đình Thất Khuyển" các ngươi bị hủy diệt, hảo hảo chờ xem." Giáp trùng màu vàng cuồng tiếu không thôi.

Tiếp theo trong một cái chớp mắt, một đạo kim quang chói mắt từ trên thân nó sáng lên, một cỗ bạo liệt to lớn vô cùng từ đó bỗng nhiên trùng kích nở rộ ra, quét về bốn phương tám hướng. Toà thành trì phỉ thúy kia bị kim quang chấn động, mặt ngoài hiện ra đạo đạo vết nứt, thân thể mấy trăm tên tu sĩ Thiên Đình ở trong đó cũng bạo liệt ra, biến thành toái thi.

"Mơ tưởng chạy trốn..."

Hiên Viên Kiệt quát lớn một tiếng, tay cụt đã mọc lại, hai tay đột nhiên mở ra, trong hư không giống như nổi lên một tấm lưới lớn lớn, bao phiến kim quang kia vào.

Nhưng mà trong kim quang, hiện ra thân ảnh một nữ tử dáng người cao gầy, hai tay đưa ra thế khai thiên, chia ra hai bên trái phải, trực tiếp phá vỡ tấm lưới lớn và toà thành trì phỉ thuý của Hiên Viên Kiệt kia.

Ngay cả tầng trời không trọn vẹn kia, cũng bị lực lượng này chia làm hai

nửa, ở trong lộ ra một vết nứt hư không to lớn vô cùng.

Trong vô số tia sáng màu vàng thật nhỏ, cuốn theo từng đoàn từng đoàn ấu trùng Phệ Kim Trùng, như một dòng sông màu vàng óng tràn vào trong kẽ nứt hư không kia, bị không gian phong bạo cuốn sạch lấy, tản mát trong Tiên Vực mênh mông.

Ai cũng không biết những ấu trùng như hạt giống bồ công anh này, sẽ bay đến phương nào.

Kim Đồng đứng xem, thấy một màn này, cảm thấy huyết dịch khắp người đều sôi trào lên, chính mình luân hồi ở kiếp trước, lại bị người ép buộc, phải tự hủy Kim Thân phân tán thiên địa.

Cuối cùng một tia kim quang cũng biến mất không thấy gì nữa, nữ tử do thân ảnh kim quang kia ngưng tụ, dần dần trở nên hư ảo.

Hiên Viên Kiệt tựa hồ thập phần nổi giận, một quyền đánh ra, một cỗ bàng bạc chi lực không cách nào nói rõ gào thét quét qua, đánh cho hư ảnh nữ tử đã mơ hồ không rõ kia triệt để vỡ nát.

Chỉ thấy chút ít hào quang màu vàng này giống như đốm lửa tro tàn, theo hư không phiêu tán, rải xuống trên thân Kim Đồng, cuối cùng triệt để dập tắt, hoàn toàn biến mất không thấy.

Hai mắt Kim Đồng nổi lên màu đỏ như máu, trong lòng dâng lên một cảm xúc phức tạp khó hiểu, trên thân vậy mà cũng phủ lên một tầng kim quang loá mắt, thân hình lướt thẳng đến, xông về phía Hiên Viên Kiệt.

Nhưng mà, lúc một đầu đụng vào hư không phía trước, toàn bộ hư không đột nhiên bắt đầu vặn vẹo, giống như trống rỗng nổi lên một màn nước, đụng vào trong đó liền ngã ra.

Ngay sau đó, nàng cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân ảnh dần dần từ dưới mặt nước trôi nổi ra.

Lúc nàng mở mắt ra, thì khối Lục Đạo Luân Hồi Bàn treo trên đỉnh đầu, đã ngừng chuyển động.

------oOo------

Chương 1309: Mỗi người một nơi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Kim Đồng không nói một lời từ trong ao chậm rãi đứng lên, sắc mặt có chút ngưng trọng, rồi đứng ngẩn ngơ tại chỗ một lúc lâu. Sau đó mới nhấc chân lên, từ từ đi ra, trên thân lưu chuyển một vòng kim quang, vô số điểm màu vàng nhỏ lóe lên rồi biến mất, nước dính trên quần áo nàng trong nháy mắt bốc hơi sạch sẽ.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ liếc qua, trong lòng cảm thấy chấn động.

Lúc này khí tức của Kim Đồng, mặc dù cảnh giới có chút dấu hiệu bất ổn, nhưng rõ ràng đã là Đại La cảnh trung kỳ.

Càng làm cho hắn không thể tin được, là cỗ khí thế phát ra từ thân Kim Đồng, vậy mà hoàn toàn khác biệt lúc trước, trong đó còn chứa đầy sát niệm.

“Xem ra, ngươi đã thấy được ân oán với Hiên Viên Kiệt ở kiếp trước.” Luân Hồi điện chủ nhìn chăm chú Kim Đồng, rồi mở miệng nói.

Kim Đồng nghe vậy, đột nhiên quay đầu nhìn y, ánh mắt như đao, lạnh lẽo không gì sánh được.

“Ngươi biết... quá khứ của ta?” Âm thanh của Kim Đồng vang lên, vậy mà trầm thấp rất nhiều, thiếu đi vài phần âm sắc lúc đầu của thiếu nữ.

“Kim Đồng, ngươi bây giờ cảm thấy thế nào?” Hàn Lập hỏi.

“Gọi ta là Cừ Lân.” Kim Đồng nhìn Hàn Lập, lạnh lùng nói.

Sau đó, ánh mắt của nàng trở nên nhu hòa hơn, rồi thở dài nói ra: “... Đây mới là tên thật của ta. Ta thấy được một chút hình ảnh... có lẽ đó chính là kiếp trước của ta.”

Hàn Lập khẽ gật đầu, không nói gì.

“Cừ Lân Đạo Tổ, vốn là người đứng đầu của bộ tộc côn trùng, thống lĩnh tất cả các loại côn trùng thuộc Chân Tiên Giới. Sau đó vì xung đột với Thiên Đình, bị Thổ Chi Đạo Tổ Hiên Viên Kiệt dẫn quân trấn áp, tiêu hủy thần hồn. Cuối cùng nàng đành vận dụng một tia thần niệm hóa thân thành ức vạn, bám vào trên vô số Phệ Kim Trùng sau khi chân thân sụp đổ, lập tức phân tán ra khắp toàn bộ Chân Tiên Giới, thậm chí các giới diện phía dưới cũng có.” Luân Hồi điện chủ kể một cách chậm rãi.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng rất kinh ngạc, quả thật không nghĩ tới Kim Đồng lại có quá khứ như thế.

Bọn người Tử Linh cũng lần lượt biến sắc.

“Hiên Viên Kiệt... có vẻ như cũng là ‘một trong Thiên Đạo Thất Quân?’” Thạch Xuyên Không hỏi.

“Không sai, đây là người ủng hộ và trung thành với Cổ Hoặc Kim nhất. Năm đó sau khi đánh tan ngươi, lại sai bộ hạ dưới trướng điên cuồng tàn sát bộ tộc côn trùng, đuổi tận giết tuyệt chín đại Trùng Vương dưới trướng của ngươi, chỉ có một số ít trùng tộc chạy thoát được xuống hạ giới... Nhưng sau này, bộ phận trùng tộc sinh sôi nảy nở nhiều đời, dần dần quên mất quá khứ, cuối cùng biến thành đàn châu chấu bay đi khắp nơi, người người kêu đánh.” Luân Hồi điện chủ nói.

“Hiên Viên Kiệt, món nợ này ta đã nhớ ra rồi, nhất định sẽ phải đòi lại.” Kim Đồng xiết chặt hai nắm tay, lạnh lùng nói.

“Kim Đồng... không, Cừ Lân.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên gọi.

“Được rồi, các ngươi cứ gọi ta là Kim Đồng đi, dù đã khôi phục ký ức, ta vẫn không quen tên gọi “Cừ Lân”này. Hay là chờ sau khi ta chém giết “Hiên Viên Kiệt”, rồi mới thu hồi tên thật của ta.” Kim Đồng thở dài nói.

“Ta có một chuyện không hiểu, Kim Đồng rõ ràng đã tiến giai Đại La trung kỳ, vì sao lại không thấy trảm thi?” Lúc này Thạch Xuyên Không bỗng mở miệng hỏi.

Nghe vậy mọi người mới kịp phản ứng, nhìn về phía Luân Hồi điện chủ một cách hiếu kì.

“Nàng với tu sĩ bình thường có sự khác biệt, thứ nhất bản thân là thiên địa linh trùng, do thiên địa nuôi dưỡng, trong người có chứa vô thượng đạo vận. Thứ hai từ lúc nàng mới sinh ra đã có Thôn Phệ Pháp Tắc, chỉ cần thông qua thôn phệ đồng tộc là có thể gia tăng tu vi. Hơn nữa nàng là từ Đạo tổ phân hóa ra, nên cũng không cần tiến hành trảm thi. Chỉ cần hợp Phệ Kim Trùng bị phân tách thành một, sẽ một lần nữa khôi phục thực lực Đạo Tổ.” Luân Hồi điện chủ giải thích.

“Vậy tiếp theo ngươi dự định làm gì:” Hàn Lập hỏi.

“Tất nhiên là tìm phân thân về, rồi trả thù tên kia.” Kim Đồng nói một cách dứt khoát, không chần chờ chút nào.

“Nên như vậy.” Hàn Lập gật đầu nói.

Hắn biết Kim Đồng trước mặt mình, đã khác xa tiểu Kim Đồng ngày xưa rồi.

“Sau này ta không tiện đi theo bên người ngươi nữa, ân tình ngày xưa, sau này có cơ hội, ta sẽ báo đáp.” Ánh mắt Kim Đồng lóe lên vẻ do dự, chần chờ một chút rồi nói.

“Ta cũng có con đường muốn đi, có thể bầu bạn với nhau suốt đoạn đường

vừa qua đã là điều may mắn. Nhưng sau này ngươi chỉ có một mình, phải tự bảo trọng.” Hàn Lập hiểu lần này tách ra với Kim Đồng, đã khác với ngày xưa, trong lòng không khỏi thổn thức nói.

Kim Đồng gật đầu nhẹ, không nói gì nữa, im lặng rồi quay người đi về phía tầng trên của đại điện.

Hần Lập nhìn nàng rời đi, nhưng rốt cuộc cũng không nói lời nào để giữ nàng lại.

Nhìn thân ảnh Kim Đồng dần dần biến mất ở trong bóng tối của địa cung, hắn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

“Đại thúc, chờ ta khôi phục thực lực báo thù xong, sẽ trở lại tìm ngươi.” Lúc này ở nơi rất xa trong bóng tối, bỗng nhiên âm thanh Kim Đồng truyền đến.

Hàn Lập nghe vậy, miệng nhếch miệng mỉm cười.

“Đại La trung kỳ Phệ Kim Tiên, là một chiến lực rất lớn, không giữ lại sao?” Luân Hồi điện chủ mở miệng hỏi.

“Tại sao phải giữ, nàng làm xong mọi việc, tự nhiên sẽ về.” Hàn Lập hỏi ngược lại.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, cũng không nói gì, quay người đi vào phía trong, vừa đi vừa nói.

“Mọi việc đã xong, các ngươi cũng nên rời đi.”

Trong lời nói của y, lộ ra sự buồn bã mất mát vô cớ.

Mấy người Hàn Lập ra khỏi cung điện dưới mặt đất, trở lại bên trên đại điện. Bọn họ phát hiện huyết vân và gió lốc hỗn loạn phía trên Hoàng Tuyền đại trạch ở bên ngoài hòn đảo, đều đã biến mất không thấy.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Hàn Lập nhìn thoáng qua đại điện sau lưng rồi nói.

Tử Linh và Thạch Xuyên Không đều gật đầu, chuẩn bị cùng Hàn Lập rời đi, nhưng Đề Hồn lại đứng im một chỗ.

“Chủ nhân, ta muốn ở lại Minh Giới một thời gian.” Đề Hồn nhìn Hàn Lập rồi nói.

“Có chuyện gì sao?” Hàn Lập nghi ngờ hỏi.

“Khoảng thời gian này, đi theo chủ nhân, gặp quá nhiều cường giả uy thế, ta càng ngày càng thấy thực lực của mình quá mức nhỏ yếu. Tiếp tục ở tại bên người chủ nhân, chỉ sợ không giúp đỡ được gì, ngược lại còn vướng víu. U Minh Giới tương hỗ với đại đạo của ta, ta muốn ở tại đây tu luyện, mong ngày sau thực lực tăng trưởng rồi sẽ trở lại bên cạnh người.” Đề Hồn trịnh trọng nói.

“Từ khi gặp lại ở Tiên Giới, rõ ràng là ngươi đã giúp ta rất nhiều, làm gì có chuyện vướng víu mà áy náy? Nhưng có lẽ ngươi lưu lại U Minh Giới sẽ tốt hơn, ta đồng ý nhưng hi vọng ngày chúng ta gặp lại không nên quá xa.” Hàn Lập nghe xong bèn cười nói.

“Đa tạ chủ nhân thành toàn.” Đề Hồn khom người thi lễ, nói ra lời từ đáy lòng.

Hàn Lập đi đến trước người Đề Hồn, nâng lên một chưởng, nhẹ nhàng đặt trên trán của nàng rồi truyền âm.

“Ta lưu lại một sợi thần niệm trên người ngươi, nếu gặp nguy hiểm gì cứ kích phát thần niệm là được, bất kể ta đang ở nơi nào, nhất định sẽ đến bên cạnh ngươi nhanh nhất.”

“Chủ nhân, ta vốn không muốn được ngươi che chở, muốn tự mình độc lập làm việc, sao có thể...” Đề Hồn truyền âm trả lời, còn chưa nói hết lời đã bị Hàn Lập cắt ngang.

“Thời khắc sinh tử, chớ có cậy mạnh, lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt.” Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Trong lòng Đề Hồn khẽ động, gật đầu mạnh một cái.

Hàn Lập và Đề Hồn chia tay trên đảo, rồi mang theo hai người Tử Linh và Thạch Xuyên Không, sau đó mỗi người mỗi hướng rời đi

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy tháng sau.

Một ngày sáng sớm ở Hắc Phong hải vực, trên mặt biển cũng không có gió và sóng, chỉ có một tầng như khói sương trắng. Nó bao phủ vạn dặm hải vực, khiến tất cả mọi thứ điều trở nên mông lung không rõ.

Vùng biển này ở bên kia, cách xa nhau chỉ khoảng nghìn trượng, lại là một cảnh tượng khác.

Nơi đó mây đen dày đặc, từng đạo âm phong to lớn, đen kịt, đang bao trùm khắp trời đất. Đoàn nhỏ thì chỉ to bằng gian phòng, đoàn lớn thì rộng vạn trượng, nhìn lại giống như từng cột lốc xoáy khổng lồ.

Trong đó có âm phong cuồn cuộn, tiếng sóng biển vang trời, sâu bên trong là từng trận quỷ khóc sói tru không ngừng truyền ra.

Nhưng vào lúc này, một chiếc linh chu được bao phủ trong tầng quang mang Linh Vực màu vàng, bỗng nhiên tách ra mây đen vẩn đục, từ trong từng đạo lốc xoáy màu đen khổng lồ, chậm rãi bay ra.

Trên linh chu, đang đứng ba đạo nhân ảnh, đứng ở phía trước khống chế linh chu là một thanh niên tóc trắng tướng mạo anh tuấn. Sau lưng còn có một tên thanh niên áo xanh cao lớn và một nữ tử áo tím dung mạo tuyệt mỹ.

Một chuyến này, ba người Hàn Lập, Tử Linh, Thạch Xuyên Không từ U Minh Giới đang trở về Tiên Vực.

Nhìn trên biển khói sóng mênh mông, cả ba người ai cũng có tâm tư riêng, nên đều im lặng.

Đúng lúc này, lông mày Hàn Lập bỗng nhiên lay động, Tử Linh bên cạnh

thấy vậy liền hỏi.

“Hàn huynh, có chuyện gì vậy?”

“Chúng ta bị bao vây, nhân số đối phương cũng không ít, cầm đầu là một tên tu sĩ Đại La cảnh hậu kỳ.” Sắc mặt Hàn Lập không đổi, truyền âm báo cho hai người.

Tử Linh và Thạch Xuyên không đều là người trải qua sóng gió, nên cũng không biểu lộ sự khác thường.

“Vậy giờ, chúng ta nên làm thế nào?” Thạch Xuyên Không truyền âm hỏi.

“Trước mắt không vội, cứ đi về phía trước, chờ đến lúc nghe ta nói, Thạch huynh và Tử Linh liền lập tức bay ra, thử phá giải cấm chế phía trước xem. Nếu được thì cứ rời đi, còn không được... thì cố gắng cách xa ta một chút." Hàn Lập truyền âm nói.

“Được.” Thạch Xuyên Không quả quyết đáp.

“Ngươi, ngươi cẩn thận một chút.” Tử Linh dặn dò một cách cẩn thận

Thạch Xuyên Không nhìn phía trước không chớp mắt, linh chu độn quang mãnh liệt, lóe lên một cái liền bay ra mấy ngàn dặm, đâm đầu thẳng vào trong sương mù mênh mông.

“Đi” ngay lúc này, bỗng nhiên Hàn Lập quát lớn một tiếng.

Thạch Xuyên Không và Tử Linh liền rời khỏi linh chu, thân hình lao vút thẳng lên không trung.

Sau một cái chớp mắt, mặt biển đám sóng nhỏ dập dờn phía dưới bỗng nhấc lên từng cơn cuồng phong sóng lớn. Một bóng ma đen kịt lớn chừng mười vạn trượng, lao ra từ phía dưới mặt biển, như một tòa núi cao từ trong biển đột nhiên nổi lên, khí thế che trời.

Bóng ma ẩn núp rất lâu, giờ phút này xông lên, bèn lập tức mở ra cái miệng

to như chậu máu. Nó trực tiếp chia mặt biển ra làm hai nửa, tạo thành ở giữa một khe rãnh vực sâu vô cùng to lớn.

Linh chu không người điều khiển của Hàn Lập, lại vừa lúc ngay phía trên khe rãnh, lập tức rơi thẳng tắp xuống bên trong khe rãnh.

“Ồ, là đầu cá lớn...” Hàn Lập lơ lửng trên mặt biển, nhìn bóng ma phía dưới, tán thán nói.

Vật vừa vọt ra khỏi mặt nước kia, rõ ràng là một đầu Hắc Lân Ô Kình vô cùng to lớn. Trong miệng nó tràn đầy răng nanh, xen lẫn răng nhỏ sắc bén, bên trong thì lộ ra một vòng xoáy màu đen vô cùng to lớn, hiện ra từng trận mùi tanh hôi.

Trên đầu Ô Kình còn mọc một cái gai nhọn màu đen, có hình xoắn ốc, phản xạ ánh kim loại.

Một tên thanh niên nam tử thân mang lớp vảy màu trắng, dáng người mảnh mai, đang nắm lấy gai nhọn kia. Tay kia của gã cầm thanh trường thương màu xanh nước biển, khóe miệng mỉm cười, đang nhìn Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1310: Tâm tình không tốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Ngay lúc nam tử mảnh mai nhìn Hàn Lập, ánh mắt Hàn Lập cũng quét qua, thu hết bộ dạng đối phương vào trong mắt.

Nam tử có màu da rất trắng, một mái tóc dài màu vàng hơi quăn buộc cao lên, lông mày thưa thớt hơi vàng, con mắt dài nhỏ, trong hốc mắt lại hiện ra màu đỏ thẫm, nhìn tựa hồ tinh thần không được tốt.

Nhưng mà, khí tức trên thân phát ra lại hết sức đáng sợ, rõ ràng là một vị Đại Tiên Đại La cảnh hậu kỳ.

"Đạo hữu nói "Một con cá thật lớn", là nói linh sủng ta, hay là nói ta?" Hai mắt thanh niên nam tử gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập, ngoài cười nhưng trong không cười hỏi.

Dung mạo của gã nhìn như âm nhu, tiếng nói lại hùng hậu mạnh mẽ.

"Đạo hữu nghĩ cái nào, chính là cái đó." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên không, tùy ý nói ra.

Tử Linh và Thạch Xuyên Không quả nhiên bị cản lại, chỉ là cản lại bọn họ cũng không phải kết giới cấm chế gì, mà là một tầng màn sáng Linh Vực cùng mấy trăm tên tu sĩ Thiên Đình.

Xem qua phục sức trên người bọn họ, trên cơ bản đều là giám sát tiên sứ và tuần tra tiên sứ.

"Bất luận là cái nào, tóm lại có ta ở đây, sẽ không có cá lọt lưới." Hai mắt nam tử mảnh mai như mỉm cười, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Trận chiến này của đạo hữu không nhỏ, có thể thông báo tính danh hay không?" Hàn Lập hỏi.

"Tại hạ Thủy Trường Thiên, tạm lĩnh giám sát đốc sứ, phụng mệnh đuổi bắt Hàn đạo hữu. Không biết đạo hữu dự định tự trói quy hàng, hay để ta động thủ bắt giữ? Thực không dám giấu giếm, phàm là người bị thủy lao của ta cầm tù, đến nay vẫn luôn hối hận." Nam tử tóc vàng vừa cười vừa nói.

"Thủy Trường Thiên, danh tự cũng không tệ, thích hợp thuỷ táng." Hàn Lập cười một tiếng dài, cao giọng nói.

Nói xong, bàn tay hắn vung lên, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liên tiếp bắn ra, ở giữa không trung mạnh mẽ xoay tròn, lập tức như mưa rơi thẳng xuống hải vực phía dưới.

Trên thân kiếm, tiếng lôi điện oanh minh đại tác, hàng trăm hàng ngàn đạo lôi quang màu vàng liên kết với nhau, tụ tập thành một tòa kiếm trận khổng lồ, bên trong tựa như bốc lên lôi hải.

"Ầm ầm."

Nương theo một tiếng lôi minh chấn thiên, vô số đạo quang trụ lôi điện to như vại nước từ trên trời giáng xuống.

Con Ô Kình to lớn kia phát ra một tiếng trầm thấp nghẹn ngào, thân thể không nhịn được chìm xuống dưới nước một chút, tựa hồ có chút e ngại lôi trụ đầy trời này.

"Không cần sợ, bất quá là một chút Đô Thiên Thần Lôi thôi." Thủy Trường Thiên thấy thế, trên mặt vẫn cười, trấn an nó.

Nói xong, trường thương thủy lam trong tay gã giơ cao lên, một tay vẽ hư không, vỗ về hướng biển cả phía dưới.

Chỉ nghe một tiếng oanh minh ngột ngạt từ đáy biển truyền đến.

Trong phạm vi trăm vạn dặm, nước biển chỉ một thoáng phảng phất sôi trào, tất cả đều cuốn tới khu vực này.

Mà bốn phía Thủy Trường Thiên, vô số đạo vòi rồng sóng nước to lớn vô cùng phóng lên tận trời, va chạm cùng lôi trụ đầy trời phía trên.

"Ầm ầm..."

Liên miên âm thanh sấm sét vang lên không dứt, kim quang sóng nước đồng thời nổ tung. Ngay thời khắc này, ranh giới giữa biển và trời bắt đầu trở nên mơ hồ không gì sánh được, phảng phất toàn bộ thiên địa đều bị nước biển và kim lôi cuồng bạo tràn ngập, hỗn độn không chịu nổi.

Thủy Trường Thiên đứng bên trong một mảnh hỗn loạn ngửa mặt nhìn lên trời, liền thấy một đạo kim quang hình tròn chói mắt, sáng tại trung tâm khu vực lôi quang sóng nước tàn phá bừa bãi kia. Còn gia hỏa mà Thiên Đình hạ lệnh sống chết mặc kệ, nhưng nhất định phải mang về Thiên Đình kia, thì hai tay vẫn đang ôm trước ngực, đứng trong kim quang, lạnh lùng nhìn xuống chính mình.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng Thủy Trường Thiên giật mình.

Trong đôi mắt Hàn Lập lóe lên u quang màu tím, xuyên thấu qua sóng nước đầy trời, nhìn thấy Tử Linh và Thạch Xuyên Không vừa đánh vừa lui với những tu sĩ Thiên Đình kia, đã theo lời hắn bay ra bên ngoài mấy vạn dặm. Hắn liền chậm rãi thu hồi ánh mắt.

"Gần đây tâm tình ta quả thật không được tốt, xem như ngươi xui xẻo." Mặt Hàn Lập như sương lạnh, lạnh lùng nói.

Nói xong, tay hắn vung lên, một tầng Linh Vực màu vàng trong nháy mắt khuếch tán ra, bao phủ phương viên vạn dặm hải vực vào. Trên biển rộng vốn mênh mông, lập tức trăng sáng treo cao, sao dày đặc trên trời.

Mặt biển phía dưới dâng trào kim quang, một dãy núi to lớn kéo dài vạn dặm từ đáy biển chậm rãi dâng lên, như loan nguyệt bao quanh nửa không gian Linh Vực, trên đó cây rừng rậm rạp xanh um tươi tốt, ở trong lại có một dòng sông uốn lượn chảy vào biển.

Chỉ là thuỷ chất của nước trong dòng sông hoàn toàn khác với nước biển, phiêu phù trên nước biển, phân biệt rõ ràng.

"Linh Vực Thiên Nhân cảnh..."

Thủy Trường Thiên nhìn thấy cảnh tượng biến hoá xung quanh, phát giác được cỗ áp chế Thời gian pháp tắc chi lực bàng bạc trên người, lông mày không khỏi nhíu lại. Lúc này gã mới biết chính mình lúc trước chuẩn bị vẫn chưa đầy đủ.

Bất quá chuyện này cũng không thể trách gã, dựa theo tin tức trước đó truyền về Thiên Đình, kẻ này bất quá là tu sĩ Đại La sơ kỳ mà thôi. Nhưng bây giờ chạm mặt, đối phương rõ ràng là tu sĩ Đại La trung kỳ, thậm chí cách Đại La hậu kỳ cơ hồ chỉ là một bước mà thôi.

"Hàn Lập, ngươi ngược lại làm ta có chút ngạc nhiên, thế mà đã tu luyện Thời Gian Pháp Tắc tới trình độ này, mới bị Thiên Đình triệt để coi trọng. Bất quá đáng tiếc, đầu đại đạo Thời Gian Pháp Tắc này, từ khi ngươi đạp vào ngày đầu tiên, đã là một đầu con đường cụt rồi." Toàn thân Thủy Trường Thiên tuôn ra ánh sáng màu lam nồng đậm, đẩy tia sáng màu vàng bốn phía mắt thường khó phân biệt được ra.

Trường thương thủy lam trong tay gã chuyển động, động tác trôi chảy, không thấy trì trệ do Thời Gian Pháp Tắc chi lực áp chế mang tới chút nào.

"Vô Định Phong Ba..." Thủy Trường Thiên quát nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy gã lắc tay một cái, mũi trường thương trong tay điểm nhẹ một cái vào mặt biển. Một vòng sáng màu lam từ mặt nước dập dờn một trận, hóa thành một vòng sóng ánh sáng, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Sóng nước vốn ngập trời trên mặt biển, giống như bị một bàn tay vô hình

đột nhiên đảo qua, một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Không khí trên mặt biển bỗng trở nên có chút cổ quái, không khí lưu động bốn phía tựa hồ trong nháy mắt yên tĩnh lại, linh khí trong thiên địa cũng theo đó ngưng đọng.

Hàn Lập tiện tay ra một chiêu, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhao nhao bay ngược về, trong lòng bàn tay hợp lại làm một, trên thân kiếm còn kích động tia điện màu vàng, tựa hồ một trận chiến vừa rồi cũng chưa tận hứng.

"Tốt cho một cái Vô Định Phong Ba, rõ ràng là lực lượng Thủy thuộc tính pháp tắc, thế mà có thể thi triển ra uy năng Không Gian Pháp Tắc." Khóe miệng hắn khẽ động, vừa cười vừa nói.

"Bất quá là chiếm địa lợi mà thôi, mảnh Hắc Phong hải vực này mặc dù lớn không bằng một phần mười Bột Liêu hải vực ở Trung Thổ Tiên Vực, nhưng có thể lấy lực lượng pháp tắc hải dương sử dụng, đối phó các hạ cũng coi như dư xài." Thủy Trường Thiên cười nói.

Nói xong, trường thương trong tay gã chỉ về hướng Hàn Lập xa xa một cái. Hải vực vừa rồi vốn yên tĩnh, lập tức hóa thành hai phương thiên địa, bên chỗ Hàn Lập vẫn như cũ bình tĩnh như trước. Mà mặt biển sau lưng Thủy Trường Thiên lại trực tiếp bạo khởi sóng lớn vạn trượng, hóa thành một cơn thuỷ triều to lớn vô cùng, lao thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế, không sợ chút nào, sải bước ra sau, tay đưa ra một chiêu.

Dãy núi vạn trượng sau người hắn lập tức tăng vọt kim quang, trực tiếp từ mặt đất trên biển đột ngột mọc lên, bay lượn qua đỉnh đầu hắn, lao thẳng tới thủy triều biển động kia.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, sóng lớn thuỷ triều đụng vào dãy núi phía trên xanh ngắt, lập tức tóe lên vô số sóng lớn.

Chỉ là những sóng lớn toé lên này lại chưa rơi xuống, mà bị từng tia từng sợi Thời Gian Pháp Tắc chi lực trộn lẫn vào, ngưng kết giữa không trung,

hóa thành một bức tường sóng nước cao kỳ lạ.

Thân ảnh Hàn Lập bay thẳng lên, một cước giẫm trên đỉnh dãy núi, từ phía trên dãy núi bay qua giữa trời, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay chém xuống một kích phía trước.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trên chín tầng trời gió nổi mây phun, một đạo điện quang màu vàng to lớn, dưới trường kiếm dẫn dắt, hóa thành một đạo Kim lôi kiếm ảnh to lớn dài trăm dặm, một kiếm tách sóng nước ngưng kết ra, rơi vào trên mặt biển.

Từng đợt tiếng oanh minh cuồng vang, mặt biển rộng lớn lập tức bị một chém tách ra. Hai đạo thao thiên cự lãng đẩy qua hai bên, ở giữa trực tiếp lộ ra đáy biển lục địa, phía trên một mảnh cháy đen, ở trong cũng bị phá vỡ một khe rãnh thật sâu.

Trên hải vực cách nơi đây mấy vạn dặm, đồng dạng bị liên lụy, sóng lớn quay cuồng, thanh thế ngập trời.

Thạch Xuyên Không và Tử Linh đang bị những Thiên Đình giám sát tiên sứ kia bày trận vây khốn, sóng lớn bên kia đánh tới, lập tức làm trận cước ở đó đại loạn, để cho hai người mượn cơ hội này chém rụng mấy tên tuần tra tiên sứ, ngược lại từ đó thoát thân ra.

Tử Linh mượn cơ hội đó nhìn về hướng Hàn Lập bên này một cái, nhưng ở đó hơi nước bốc hơi mù mịt, đã trở nên một mảnh mơ hồ, lấy thị lực nàng, vậy mà căn bản không thấy rõ.

"Tu vi Hàn đạo hữu bây giờ không giống bình thường, ngươi không cần lo lắng, ngược lại chúng ta bên này tương đối khó giải quyết, phải cẩn thận ứng đối." Thạch Xuyên Không thấy thế, vội nhắc nhở.

Tử Linh cũng biết Thạch Xuyên Không nói không sai, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ có chút lo lắng, dù sao sau khi khi rời Minh giới, tình trạng của hắn vẫn có gì đó không đúng.

Bất quá lo lắng thì lo lắng, Tử Linh giờ phút này cũng không dám phân tâm, lập tức toàn lực nghênh đánh địch nhân. Nếu không các nàng bên này một khi bị thua, Hàn Lập đến cứu, chính là kéo chân hắn.

Một kiếm Hàn Lập vừa rồi có uy lực không tầm thường, đã có thể so với trước đó vận dụng Thông Thiên Kiếm Trận, mượn dùng thiên lôi phát huy uy lực. Nhưng mà sau khi chém xong, lại không thấy bóng dáng Thủy Trường Thiên đâu.

Hắn lấy Luyện Thần Thuật dò xét phía dưới, cảm thấy bốn bề trên hải vực, khắp nơi đều là khí tức Thủy Trường Thiên, nhưng lại không cách nào bắt được chuẩn xác tung tích của gã.

Đúng lúc này, trên mặt biển nổi lên sóng gió, dưới thân Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra một dòng xoáy nước to lớn vô cùng, ở trong truyền đến trận trận thôn phệ chi lực cường đại.

Thân hình Hàn Lập nhảy lên, bay lên không trung. Thân hình vừa lên, liền thấy một vòng xoáy nước to lớn phía dưới bỗng nhiên xông cao lên không, vậy mà như một miệng lớn thôn thiên, trực tiếp nuốt sống hắn vào.

Thân hãm trong vòng xoáy do dòng nước bốn phía tuôn đến, Hàn Lập bị đè ép ở giữa.

Phía trên tay chân của hắn đều bị một dòng xoáy màu lam quấn quanh, gắt gao thu nạp vào trong đó, lực lượng cường đại vô cùng. Hàn Lập thoáng giãy dụa, vậy mà không cách nào thoát ra được. Bốn dòng xoáy màu lam còn nắm kéo tứ chi của hắn, kéo ra các hướng khác nhau, ý định ngũ xa phanh thây.

Cùng lúc đó, tai mắt mũi miệng, các chỗ thất khiếu Hàn Lập, có từng dòng nước nhỏ bé, ngưng tụ thành từng cột nước xoắn ốc, điên cuồng chui xuyên vào trong đó.

Con mắt và miệng còn có thể khép kín, nhưng lỗ mũi và lỗ tai không có tay bảo hộ, cũng chỉ có thể mở rộng ra, mặc cho những cột nước xảo trá kia mãnh liệt rót vào.

Hàn Lập cảm thấy trong nhĩ thất xoang mũi đau đớn một hồi, dòng nước mang theo lực lượng pháp tắc kia đã xuyên thẳng vào trong cơ thể hắn.

------oOo------

Chương 1311: Hải chi lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Quan khiếu tạng phủ trong cơ thể ngươi, đã bị nước biển chiếm cứ rồi, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi, nếu không bây giờ ta sẽ bóp nát trái tim ngươi, sau đó lần lượt chọc thủng gan tỳ phổi thận của ngươi. Ta cam đoan loại cảm giác này ngươi mà thử qua một lần, sẽ không muốn thử lại lần hai." Lúc này, thân ảnh Thủy Trường Thiên một lần nữa ngưng tụ ở trên biển, nâng trường thương lên chỉ trước mi tâm Hàn Lập, nói.

"Ngươi làm được rồi hẵng nói, không ngại cứ thử xem." Hàn Lập mở hai mắt ra, nhìn về phía Thủy Trường Thiên, ánh mắt không e ngại chút nào.

Thủy Trường Thiên nghe vậy, lông mày cau lại, nâng tay lên, nắm một cái vào hư không.

Qua hai hơi thở, trên người Hàn Lập vẫn không dị động chút nào.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Thủy Trường Thiên kinh ngạc nói.

"Không biết ở vùng biển này, ngươi có thể điều động được bao nhiêu nước biển?" Hai tay Hàn Lập run lên, vòng xoáy màu lam đang hút hắn ở bên trong bỗng dưng rung lên, nới lỏng ra.

"Là trường hà kia..." Thần sắc Thủy Trường Thiên biến đổi, giật mình tỉnh ngộ.

Trường hà thời gian của Hàn Lập chảy không ngừng, sớm đã có từng tia từng tia lực lượng Thời Gian Pháp Tắc thẩm thấu vào trong nước biển.

Mà vùng nước biển bị lực lượng Thời Gian Pháp Tắc này xâm nhiễm, dĩ nhiên là không hề bị Thủy Trường Thiên khống chế.

Thủy Trường Thiên chợt quát một tiếng, lam quang toàn thân mãnh liệt, toàn bộ đều ngưng tụ vào trường thương trong tay gã, đâm thẳng xuống mi tâm Hàn Lập. Mũi thương lập tức bộc phát ra lam quang chói mắt, rồi bắn ra một quang cầu màu xanh ngưng thực vô cùng, tới trước đầu Hàn Lập rồi nổ bể ra.

Hàn Lập đã sớm phòng bị, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể đã sớm vận chuyển, một nghìn tám trăm huyền khiếu trên người đồng thời sáng lên, trong nháy mắt toàn thân hiện lên từng mảnh từng mảnh lân giáp sáu cạnh.

Theo một tiếng "Ầm" nổ lớn vang vọng, nước biển trong phạm vi vạn dặm lập tức bốc hơi sạch sẽ, một đạo xung kích cực lớn khuếch trương ra ngoài vạn dặm, hóa thành một vòng sóng thần, tuôn trào điên cuồng ra bốn phía.

Sóng thần cuồng quyển dựng cao lên chừng vạn trượng, tựa như một ngọn núi khổng lồ. Những nơi đi qua khiến cho hư không chấn động, ngay cả mây trôi trên trời cũng bị chấn động tản ra.

Thạch Xuyên Không ngửa đầu nhìn lên trời, lúc nãy mảnh khu vực này vừa mới được linh vực bao phủ, chẳng biết lúc nào đã triệt hồi, vội vàng kéo Tử Linh lại, thi triển một bí pháp không gian, trong nháy mắt chạy xa mấy vạn dặm.

Mấy tên tiên sứ giám sát của Thiên Đình kia thì không được may mắn như vậy, rối rít tránh không kịp, bị sóng thần cuồng bạo vỗ trúng, nhao nhao ngã xuống biển, trong đó mấy tên tiên sứ tuần tra có tu vi hơi yếu, càng trực tiếp bị kích hôn mê bất tỉnh.

Trong ngày này, toàn bộ Hắc Phong Hải đều không yên ổn, cho dù là Ô Mông đảo ở vùng biển cách cực xa nơi đây, vậy mà vẫn bị ảnh hưởng bởi

biển động vạn năm khó gặp này. Nếu không có đại trận bảo hộ đảo kịp thời mở ra, tổn thất khó mà biết được.

Lại nói trung tâm vụ nổ vùng hải vực kia, nước biển bốc hơi sạch sẽ, lộ ra đáy biển khô cạn, bốn phía vẫn bị một tầng chướng khí cường đại cản trở, thời gian trôi qua rất lâu rồi mà vẫn không thấy nước biển chảy ngược trở về.

Hàn Lập đứng dưới đáy biển, trên một sườn núi đã bị nghiền nát, lân giáp trên người dần dần thu lại, trên trán một mảnh huyết nhục mơ hồ, nhìn như thụ thương không nhẹ, nhưng trên thực tế thì không đáng ngại.

Hắn chỉ giơ tay phất một cái, một đạo hư ảnh Lưỡng Sinh thụ lướt qua mi tâm, vết rách đầy máu thịt dần dần khép lại, hồi phục như cũ.

Cách đấy không xa, chừng mấy ngàn dặm, Linh Vực Hàn Lập biến thành dãy núi vẫn đứng lặng ở nơi đó. Trên đó, Đông Ất Thần Mộc điên cuồng sinh trưởng, hóa thành một cây dây leo cực kỳ thô chắc, kéo dài trăm trượng, trói mắt cá chân Thủy Trường Thiên lại.

Toàn thân Thủy Trường Thiên nổi gân xanh, tựa như đang ra sức giãy dụa, động tác có vẻ thập phần chậm chạp.

Nguyên lai là một vầng trăng tròn màu vàng đã sớm hạ xuống, lơ lửng sau lưng gã, phóng thích ra vô số tia sáng màu vàng dày đặc.

Thân hình Hàn Lập lóe lên, đi tới gần, không nhiều lời, nâng kiếm lên rồi chém thẳng xuống đầu Thủy Trường Thiên.

"Không! Ngươi không thể giết ta..." Trong mắt Thủy Trường Thiên lóe lên một vòng sợ hãi, miệng hô lớn.

Hàn Lập không để ý tới chút nào, lôi bạo màu vàng trên mũi kiếm tăng vọt, một kiếm hạ xuống, tựa như cắt đậu hũ, chém xuyên qua cơ thể Thủy Trường Thiên.

Nhưng mà, khi thân kiếm chui vào, trong nháy mắt, thân thể của Thủy

Trường Thiên lại đột nhiên trở nên trong suốt, đúng là đã hoá thành lỏng, bao Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại.

Hàn Lập thấy thế, hừ lạnh một tiếng.

Một tay hắn bấm kiếm quyết, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức rung động mãnh liệt một hồi, từng cỗ kiếm khí cường đại phóng lên trời, cuốn theo vạn đạo kim lôi từ trong cơ thể Thủy Trường Thiên xuyên ra.

"Ầm ầm..."

Trong một mảnh kiếm khí kim lôi, thân thể hoá lỏng của gã trong nháy mắt nổ bể ra, biến thành bột mịn.

"Không hổ là Đại La hậu kỳ, đánh bại không khó, chém giết cũng không dễ." Hàn Lập thu kiếm lại, đứng nhìn về phía xa, lông mày không khỏi hơi nhíu, chậm rãi nói ra.

Chỉ thấy ngoài vạn dặm, hơi nước lấm tấm rải rác ở trong hư không, bắt đầu ngưng tụ lại một chỗ, dần dần hóa thành hình người, sau đó một đạo ánh sáng màu lam lóe lên, một lần nữa hiển lộ ra thân hình Thủy Trường Thiên.

"Hàn Lập, ngươi thành công chọc giận ta rồi đấy, hôm nay không cần bắt sống, ta nhất định phải nghiền xương ngươi thành tro." Sắc mặt Thủy Trường Thiên dữ tợn, cả giận nói.

"Thủy đạo hữu, ngươi không phát hiện trên người mình có gì không đúng sao?" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, nhàn nhạt hỏi.

Thủy Trường Thiên nghe vậy, hơi sững sờ, lập tức dò xét trên người một chút, kết quả phát hiện ngoại trừ tu vi bị hao tổn không ít, cũng không có dị thường gì khác, lập tức mắng: "Bớt làm ra vẻ huyền bí đi, ta..."

Chưa dứt lời, gã chợt tỉnh ngộ, trong mắt lóe lên vẻ khó tin.

"Làm sao có thể, tu vi của ta như thế nào lại sụt giảm nhiều như vậy, cho dù bị ngươi đánh tan một lần, cũng không thể nào tổn thất to lớn như thế?"

Thủy Trường Thiên có chút kinh hoảng nói.

Hàn Lập thấy mặt mũi gã tràn đầy nghi hoặc, chỉ cười lạnh đáp lại, cũng không dự định giải thích.

Thân ở trong Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết lâu như thế, tu vi làm sao lại không sụt giảm?

"Mặc kệ ngươi động tay động chân gì, chỉ cần ta còn ở trên biển này, ta có thể tiên thiên bất bại." Thủy Trường Thiên chau mày, tỉnh táo lại, nói ra.

Trong lúc nói, thân hình gã phi lên cao, hai tay trước người hợp lại, bấm một cái pháp quyết thập phần cổ quái.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, nhìn thấy quanh người gã, bắt đầu sáng lên một vòng u quang màu lam, phía sau tựa hồ có từng luồng từng luồng không khí hội tụ thành lốc xoáy, từ trong đó truyền ra từng trận thanh âm tê minh giống như Hải thú.

Lúc này, ở trên mặt biển, từ tít đằng xa, Hàn Lập thấy được một cơn thủy triều cực tốc tiến về chỗ hắn, con Ô Kình (cá voi màu đen) to lớn kia đang bơi ở trên đó, giống như hoa tiêu* vậy, dẫn theo thủy triều lao tới mãnh liệt.

*người hướng dẫn tàu bè

"Rầm rầm "

Nương theo tiếng bọt biển to lớn vang lên, dưới thân Thủy Trường Thiên đột nhiên hiện ra một vòng xoáy nước lớn vô cùng, như rồng hút nước dưới biển lên trời, hội tụ vào trong cơ thể Thủy Trường Thiên.

Chỉ thấy sóng nước cuồn cuộn kia tiến vào trong cơ thể gã, khiến cho toàn thân gã hóa thành màu xanh thẳm, ngoài thân cũng lập tức mặc lên thủy giáp màu lam, trên mặt bắt đầu hiện ra từng đạo thủy văn, khí tức trên người nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh bù đắp lại tu vi trước đó bị Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết tước đoạt lùi lại.

Trong phạm vi mười mấy vạn dặm quanh vùng biển, nước biển bị gã thu nạp không còn, đúng là trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, chỉ còn lại bãi bùn khô cạn ở dưới đáy, bên trong lộ ra một vài thi thể khô quắt của thủy thú trong biển, ngay cả thi thể con Ô Kình kia cũng ở trong đó.

Cách thu nạp lực lượng hải dương này, rõ ràng gánh vác cực lớn, thân thể của Thủy Trường Thiên cũng bắt đầu tăng vọt, trong chốc lát cao lên vạn trượng, trên thân thể gã cũng hiện ra từng vết nứt màu lam.

Hàn Lập nhìn thấy khí tức của gã bây giờ đã có thể so với Đại La đỉnh phong, vậy mà còn tiếp tục, vẫn muốn thu nạp mấy chục vạn dặm, thậm chí trăm vạn dặm hải vực chi thủy ngoài kia, sắc mặt hắn có chút phát lạnh.

"Đại nhật lâm không, hoàng sa vạn lý."

Chỉ nghe một tiếng quát khẽ đột nhiên vang lên, phảng phất như ngữ điệu của thần. Từng tầng từng tầng gợn sóng màu vàng từ trên người Hàn Lập truyền ra, dập dờn ở hư không trong phạm vi mấy chục vạn dặm.

Một viên hỏa cầu khổng lồ chừng vạn trượng từ trên cao rơi xuống, đâm thẳng xuống mặt biển, ở trên đó tản mát ra khí tức hỏa diễm cực kỳ khốc liệt, khiến cho nhiệt độ toàn bộ vùng hải vực trong nháy mắt tăng lên cao gấp mấy ngàn lần.

Viên hỏa cầu rừng rực kia còn chưa kịp chạm, nước biển phía dưới đã bị bốc hơi sạch sẽ, mà đáy biển dưới chân hai người Hàn Lập cũng vô tình bị biến thành cảnh đại sa mạc rộng vạn dặm.

Ngay cả Thủy Trường Thiên đang thu nạp lực lượng hải dương, trong nháy mắt lực lượng này cũng bị đoạn tuyệt, cả người giống như bị gác trên đống lửa thiêu đốt vậy, một thân lực lượng pháp tắc Thủy thuộc tính nhanh chóng tiêu hao.

"Đây là huyễn thuật..." Thủy Trường Thiên khó tin nói.

"Huyễn thuật? Ha ha, ngươi cho là huyễn thuật thì cứ thử xem..." Hàn Lập nháy nháy mắt, khẽ cười nói.

"Không đúng, huyễn thuật cho dù mạnh hơn, cũng không thể khiến cho lực lượng pháp tắc của ta chịu ảnh hưởng, không phải ngươi tu luyện Thời Gian Pháp Tắc sao? Tại sao lại biết thuật pháp cổ quái như vậy?" Thủy Trường Thiên có chút kinh hoảng nói.

"Pháp Ngôn Thiên Địa, ngôn xuất pháp tùy (mở miệng thành phép), há ngươi có thể lĩnh ngộ? Chịu chết đi." Hàn Lập quát lớn.

Vầng mặt trời rừng rực kia lập tức rơi xuống, ép xuống phía Thủy Trường Thiên.

"Được rồi, đối phó ngươi, với cảnh giới này cũng đã đủ rồi." Thủy Trường Thiên thở dài một hơi, hai tay trước người kéo một cái.

Chỉ thấy một đạo hào quang màu lam hiện lên, một cây cung cực lớn màu thủy lam nổi lên. Trên đó có một mũi tên khổng lồ, hình dáng của nó rõ ràng là trường thương màu lam, mà Thủy Trường Thiên cầm trong tay trước đó.

Thủy Trường Thiên kéo động dây cung, trên mũi tên lập tức ngưng tụ từng đạo lực lượng pháp tắc nồng đậm, một vòng xoáy lam quang lập tức hiện lên ở đầu mũi tên.

Chỉ nghe một tiếng "Vèo" xé gió, hư không phía trước mũi tên, quả thật đã bị vỡ ra từng lỗ hổng màu đen.

"Ầm" một tiếng nổ lớn!

Vầng mặt trời hỏa diễm kia bị rách ra một vết, trực tiếp nổ thành vô số hỏa cầu, sụp đổ xuống. Mà uy lực của mũi tên kia lại không suy giảm chút nào, lao thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn thấy mũi tên bắn tới, đúng là không thể nào tránh né, Thiên Sát Trấn Ngục Công trong cơ thể vận chuyển, một nghìn tám trăm huyền khiếu quanh người đồng thời tỏa sáng, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay chẻ dọc một cái, chém xuống.

Chỉ thấy kim quang trên thân kiếm phát ra mãnh liệt, tia sáng lôi điện tuôn trào ra, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu vàng vô cùng lớn, va chạm ầm ầm với mũi tên lam quang kia.

Một tiếng nổ vang rung trời, mũi tên khổng lồ kia sụp đổ ngay tại chỗ, kiếm ảnh màu vàng của Hàn Lập cũng tiêu tán, trong hư không vỡ ra một vết rách không gian cực lớn, bên trong một mảnh đen kịt, qua rất lâu vẫn không thấy lấp lại.

Lúc này, một bóng người bỗng nhiên từ kẽ nứt không gian phía dưới bay xuyên lên, chính là Hàn Lập.

Thân hình hắn như rồng bay thẳng lên trời, trường kiếm trong tay lao tới, đâm thẳng vào vị trí trái tim trên thân thể khổng lồ của Thủy Trường Thiên.

------oOo------

Chương 1312: Bế quan thiên ngoại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Thủy Trường Thiên tựa hồ đã sớm phát giác Hàn Lập hiện thân, một tay nhấc lên, vỗ xuống một chưởng về phía hắn.

Nhưng mà, tốc độ một chưởng này của gã mặc dù không chậm, ở trong còn chứa lực đạo khủng bố như biển động, lại chỉ đánh vào không trung.

Thân ảnh Hàn Lập như quỷ mị biến mất, lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau gã.

Một đầu Ma Thần ba đầu sáu tay thân cao chừng vạn trượng đột nhiên hiển hiện, trong sáu cánh tay to lớn ẩn chứa lực đạo khủng bố, như máy xay gió chuyển động không ngừng.

Chỉ một thoáng như đánh trống, vô số đạo quyền ảnh dày đặc rơi xuống, điên cuồng nện lên người Thủy Trường Thiên.

"Rầm rầm rầm..."

Từng đợt lôi minh nổ vang làm cho người đinh tai nhức óc truyền đến, từng đạo quyền cương rung trời nổ tung. Thủy Trường Thiên dưới quyền ảnh như mưa này, ngay cả thoát thân cũng làm không được, một thân thủy giáp màu lam lập tức băng liệt, thân thể cao lớn như sơn nhạc khuynh đảo, bay lên vô số cát bụi.

Một mảnh túc sát giữa thiên địa, ngoại trừ thanh âm quyền ảnh rơi xuống,

không còn nghe thanh âm gì khác.

Toàn thân Thủy Trường Thiên bốc lên hơi nước kịch liệt, toả ra trận trận sương mù màu trắng, bao phủ phương viên mấy chục vạn dặm vào trong.

Bọn người Tử Linh đã sớm đánh trốn ra cực xa bên ngoài, nghe động tĩnh khủng bố bên này, hai phe không tự chủ dừng tay lại, nhao nhao nhìn sang bên này.

Hồi lâu sau, thanh âm nổi trống kia rốt cuộc dần dần thưa thớt xuống.

Trong mênh mông sương mù màu trắng, thân ảnh Hàn Lập đã khôi phục như thường, bên chân hắn còn nằm một thi thể toàn thân nát nhừ, chỉ mơ hồ có thể thấy được hình người.

Thân thể Đại La Thủy Trường Thiên, trước mặt nhục thân chi lực đã thông suốt huyền khiếu của Hàn Lập, đã không thể chịu nổi như thế.

Một trận loạn quyền trôi qua, buồn bực trong lòng Hàn Lập đã đè ép trong thời gian khá lâu, rốt cuộc đã tiêu tán không ít.

Hắn xoay người nhặt vòng tay trữ vật trong đám tàn thi dưới thân, ánh mắt thoáng nhìn bốn phía tản mát ra sương mù, bỗng nhiên cười nói:

"Không ngờ, ngươi còn có trò xiếc ảo ảnh này."

Vừa nói xong, hư không chung quanh vặn vẹo một trận, phụ cận bắt đầu hiện ra từng đường phố hẹp dài, hai bên khách điếm cao lầu chồng lên tầng tầng, câu lan đình ngói hiện ra khắp nơi, từng bóng người xuất hiện trong đó.

Bất quá trong giây lát, Hàn Lập liền xuất hiện trong một tòa châu thành thế tục.

Trên đường phố chung quanh, người đến người đi, ngựa xe như nước, các âm thanh hàng rong ồn ào không ngừng bên tai. Thậm chí cách mười mấy bước bên ngoài một cửa hàng bánh bao, ngay cửa ra vào, trong vỉ hấp bốc

lên nồng đậm hơi nước màu trắng, mùi thịt truyền ra chui vào trong mũi Hàn Lập.

"Trốn thật kỹ trong thành thị, nửa cái tàn hồn của ngươi ngược lại là thật biết trốn tránh." Hàn Lập cười nói.

Nói xong, hắn bỗng nhiên há miệng hút vào, rồi đột nhiên thổi về phía trước.

Chỉ thấy một cỗ gió lốc cuồng quyển thổi qua, tất cả phòng ốc nhà ngói, tất cả đường phố gạch đá, đều như bọt nước mộng huyễn đồng dạng phá diệt, hóa thành một làn khói mù tản ra khắp nơi.

Hàn Lập liếc mắt liền thấy, tàn hồn Thủy Trường Thiên đã trốn chạy ra xa mấy vạn dặm.

Hắn vung tay lên, một đạo kiếm quang màu vàng được Thời Gian Pháp Tắc chi lực bao phủ, lập tức bắn tới, biến mất cuối tầm mắt.

Theo một tiếng kêu thảm vang lên, Thủy Trường Thiên hoàn toàn bị diệt.

Những giám sát tiên sứ và tuần tra tiên sứ đi theo gã thấy thế, nào còn dám lưu lại, nhao nhao bỏ chạy tứ tán.

Thạch Xuyên Không và Tử Linh cũng không ngăn cản, lập tức bay về phía Hàn Lập bên này.

Lúc này, thần thông Pháp Ngôn Thiên Địa cũng đã đến cực hạn, vạn dặm cát vàng dần dần rút đi, cảnh tượng đáy biển một lần nữa hiển hiện ra.

Nước biển một mực bị dư âm chiến đấu bên này ngăn cản, rốt cuộc bắt đầu một lần nữa chảy trở về, lại lấp đầy đáy biển mới xuất hiện từng rãnh sâu hẻm núi kia.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, cũng bay tới, tụ họp với hai người Tử Linh.

"Qua trận chiến ngày hôm nay, ta mới biết ngươi đã cường đại như thế..."

Thấy Hàn Lập không bị thụ thương, Tử Linh mới yên lòng, từ đáy lòng thở dài.

Hàn Lập nghe vậy, im lặng một lát, rồi nói: "Vẫn còn chưa đủ."

"Không ngờ vừa trở lại Chân Tiên giới, đã bị Thiên Đình phục kích, xem ra những ngày tiếp theo, chỉ sợ cũng sẽ không yên tĩnh." Thạch Xuyên Không có chút lo lắng nói.

"Đối với chuyện này, chúng ta không phải đã dự liệu rồi sao? Tiếp theo ngươi có dự định gì không?" Hàn Lập cười cười, chuyển chủ đề, hỏi.

"Sự tình đã kết thúc, tiếp theo... Ta dự định trở về Ma Vực." Thạch Xuyên Không thở dài nói.

"Gần đây Chân Tiên giới rung chuyển không thôi, lấy thân phận của ngươi, vẫn nên trở về Ma Vực thì an toàn hơn." Hàn Lập gật đầu nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi tại Chân Tiên giới bị Thiên Đình theo đuổi không bỏ như vậy, không bằng cũng đến Ma Vực tạm lánh một thời gian. Ngươi không biết, Giải thúc thúc bây giờ đã rời Tích Lân Không Cảnh, tiến quân Ma Vực, đã chiếm gần nửa khu vực rồi. Ngươi đến đó, tuyệt không cần lo lắng bị người truy sát." Thạch Xuyên Không nói tiếp.

"Không cần, truy binh Thiên Đình ta còn không để vào mắt. Trước mắt ta không muốn lại bị cuốn vào phân tranh khác, chỉ cần tìm một chỗ lẳng lặng tu luyện là được." Hàn Lập hơi có thâm ý nhìn Thạch Xuyên Không một chút, nói ra.

Trong lòng Thạch Xuyên Không có chút ngượng ngùng, y mời Hàn Lập về Ma Vực, xác thực có mục đích lôi kéo Hàn Lập giúp đỡ.

"Nếu Hàn đạo hữu đã có kế hoạch của mình, vậy ta cũng không ép buộc. Tử Linh cô nương, tiếp theo ngươi có tính toán gì không, là về Ma Vực, hay là..." Thạch Xuyên Không quay đầu nhìn về phía Tử Linh.

Tử Linh không trả lời, nhìn về phía Hàn Lập, tựa hồ muốn hỏi ý kiến của

hắn.

"Tử Linh, ta vừa rồi cũng đã nói, trước mắt Chân Tiên giới rung chuyển không thôi, thực lực của ngươi không mạnh, hay là cùng Thạch đạo hữu trở về Ma Vực đi." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói.

"Vậy còn ngươi?" Tử Linh nhìn chằm chằm Hàn Lập hỏi.

"Uyển Nhi bây giờ đang ở Luân Hồi điện, ta tự nhiên muốn đưa nàng trở về." Trong mắt Hàn Lập hiện lên duệ mang nói.

"Ngươi lại muốn đi Luân Hồi điện?" Tử Linh nghe vậy, đôi mi thanh tú nhíu lại.

"Hàn đạo hữu, thế lực Luân Hồi điện cường đại như thế, lấy lực lượng Thiên Đình cũng vô pháp tiêu diệt nó, mà thần thông Luân Hồi điện chủ chúng ta cũng đã thấy tận mắt. Thực lực Hàn đạo hữu mặc dù cường đại, nhưng vẫn còn kém xa Luân Hồi điện chủ, chớ có xúc động." Thần sắc Thạch Xuyên Không cũng cả kinh, vội vàng khuyên nhủ.

"Ta sẽ không hành sự lỗ mãng, đó chỉ là hành động tương lai thôi. Trước cần tăng cao tu vi, tối thiểu tiến giai đến Đại La hậu kỳ, sau đó mới tính tiếp." Hàn Lập nói.

Tam đại Chí Tôn pháp tắc không thể coi thường, vượt cấp khiêu chiến chính là chuyện bình thường.

Luân Hồi điện chủ cũng chỉ là Đại La hậu kỳ, cũng không đạt tới Đạo Tổ cảnh, lại có thể miểu sát vị Đạo Tổ Cốt Hoàng.

Hàn Lập tu luyện Thời Gian Pháp Tắc càng sâu, càng cảm thấy Thời Gian Pháp Tắc đáng sợ. Hắn có cảm giác, một khi chính mình tiến giai đến Đại La hậu kỳ, thực lực sẽ lần nữa thăng hoa.

"Ta đi cùng ngươi." Tử Linh đột nhiên mở miệng.

"Tử Linh, bên cạnh ta cũng không an toàn, ngươi hay là..." Hàn Lập khẽ

nhíu mày, khuyên nhủ.

"Năm đó bất luận ở Phàm Nhân giới, hay là Linh giới, ta đều không thể hầu ở bên cạnh ngươi, trong nội tâm ta một mực cảm thấy đáng tiếc. Bây giờ thật vất vả mới có cơ hội này, vậy để ta giúp ngươi đi!" Tử Linh cắt ngang lời Hàn Lập, đôi mắt như nước phản chiếu thân ảnh Hàn Lập.

Hàn Lập bị Tử Linh nhìn chằm chằm như vậy, im lặng một lát, gật đầu nhẹ.

Từ lúc quen biết đến nay, hắn từ đầu đến cuối không thể làm bạn cùng Tử Linh, trong lòng cũng cảm thấy phi thường thua thiệt.

Tử Linh nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười xán lạn, trong lúc nhất thời hư không chung quanh tựa hồ cũng biến thành ôn nhu.

"Nếu Tử Linh đạo hữu quyết định lưu lại, vậy Thạch mỗ trở về Ma Vực một mình. Giải thúc thúc bên kia, ta sẽ nói rõ với người, hai vị đi đường cẩn thận." Thạch Xuyên Không nhìn Tử Linh một chút, lại nhìn Hàn Lập, trong ánh mắt hiện lên một tia thất lạc, ôm quyền nói.

"Bảo trọng." Hàn Lập ôm quyền đáp lễ.

Thạch Xuyên Không lại nhìn hai người Hàn Lập một chút, dừng lại trên người Tử Linh thêm một cái chớp mắt, thân hình hóa thành một đạo ngân quang, trong nháy mắt phá không biến mất.

Ánh mắt Thạch Xuyên Không mặc dù biến hoá rất nhỏ, nhưng đến tu vi Hàn Lập, Tử Linh, loại cảnh giới này, làm sao lại không nhìn thấy.

"Thạch đạo hữu tại Ma Vực mặc dù giúp ta rất nhiều, bất quá ta và hắn cũng không có nửa điểm quan hệ." Tử Linh nhẹ nhàng nói.

"Cái này đương nhiên, ta sao lại không tin nàng." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

Tử Linh nghe vậy, thần sắc buông lỏng.

Tình huống chung quanh khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại sóng biển dập dờn.

"Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta cũng đi thôi." Hàn Lập nhìn chung quanh một cái, nói.

Lời còn chưa dứt, hắn phất tay phát ra một cỗ kim quang quấn lấy Tử Linh, bay vụt thẳng lên không trung.

"Hàn huynh, chúng ta đi nơi nào?" Tử Linh kinh ngạc hỏi.

"Đi thiên ngoại."

Hàn Lập mỉm cười, quanh người toả ra kim quang nồng đậm, lần nữa tăng nhanh tốc độ, rất nhanh liền xuyên qua Thanh Minh vực, đến Thiên Phong vực.

Vô cùng vô tận thiên phong đánh tới, kinh thiên động địa.

Tu vi Tử Linh không mạnh, nhìn thấy cảnh này, trên gương mặt xinh đẹp không khỏi lộ ra một tia sợ hãi.

Hàn Lập lại không để ý tới những thiên phong kia, vừa nói rõ với Tử Linh sự tình tam đại vực, vừa tiếp tục đi tới.

Quanh người hắn lấp loé kim quang, từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng dập dờn ra chung quanh. Thiên phong cuốn tới tiến vào phạm vi gợn sóng màu vàng, lập tức liền đứng im, ngưng kết tại nơi đó.

Hàn Lập dễ dàng xuyên qua vô tận thiên phong, chẳng những không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, tốc độ đi tới cũng không giảm xuống mảy may.

Tử Linh nhìn thấy tình huống này, trong lòng mới buông lỏng, trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập nhiều hơn một tia quang mang ái mộ.

Cũng không lâu lắm, hai người đã xuyên qua Thiên Phong vực, đi vào thiên ngoại hư không.

Không gian màu đen, vô số thiên thạch, các loại nguyên khí phong bạo hỗn loạn, làm cho Tử Linh thật lâu không nói, trợn mắt há hốc mồm.

"Không ngờ tình huống thiên ngoại hư không lại như vậy, thật khiến người ta mở mang tầm mắt. Nhưng chúng ta tới nơi này làm gì?" Sau một hồi lâu, Tử Linh mới khôi phục, thần sắc vẫn mang theo vẻ ngạc nhiên.

"Tự nhiên là ở chỗ này bế quan tu luyện. Thế lực Thiên Đình và Luân Hồi điện cực kỳ khổng lồ, lại có cấp bậc Đạo Tổ dò xét, ở gần mặt đất, mặc kệ chúng ta trốn đến nơi nào, đều sẽ bị phát hiện nguy hiểm. Thiên ngoại hư không ở bên ngoài không trung, vô cùng vô tận, chỉ có đến nơi này, mới không lo lắng bị người tìm tới." Hàn Lập nói.

"Thì ra là thế, chỉ là nhìn nơi này nguy cơ tứ phía, mà lại phi thường dễ biến động... Thật có thể an tâm bế quan sao?" Tử Linh giật mình, sau đó có chút lo lắng hỏi.

"Không vấn đề, cứ giao cho ta." Hàn Lập cười cười, mang theo Tử Linh tiếp tục bay tới phía trước, đồng thời thần thức khổng lồ tỏa ra, cảm ứng tình huống chung quanh.

------oOo------

Chương 1313: Thiện đã mất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập mang theo Tử Linh đi trong thiên ngoại hư không suốt mấy ngày, rồi mới dừng lại tại một chỗ ở trong đám mây thiên thạch.

Vùng mây thiên thạch này không giống nơi khác, tất cả thiên thạch ở trong đó hoàn toàn đứng im, chung quanh cũng hoàn toàn không có vết tích của cơn bão năng lượng.

Trung tâm của mây thiên thạch, bất ngờ lơ lửng một viên cầu màu đen to lớn, đường kính chừng mấy vạn dặm, tỏa ra các loại dao động khác nhau của nguyên khí, thậm chí có cả chấn động pháp tắc.

“Chính là chỗ này, thật không ngờ lại tìm được dễ dàng như vậy.” Hàn Lập thở phào một hơi, nói.

“Viên cầu khổng lồ màu đen này là cái gì? Sao nơi đây lại an tĩnh như vậy?” Tử Linh kinh ngạc hỏi.

“Trên đường đi, nàng có thấy vòng xoáy màu đen có thể thôn phệ hết tất cả không?” Hàn Lập hỏi.

“Có thấy, vậy viên cầu màu đen này và vòng xoáy màu đen có quan hệ?” Đôi mắt đẹp của Tử Linh mở lớn lên.

“Vòng xoáy màu đen kia là lực lượng không gian, bởi vì chịu các loại ảnh hưởng, nên dần dần sinh ra biến dị, có người gọi nó là “Hư Vô Chi Động”. Hư Vô Chi Động có thể thôn phệ vạn vật, bất kể là thiên thạch hay các loại nguyên khí khác đều có thể nuốt được. Nhưng nó cũng có mức cực hạn, khi thôn phệ các loại vật chất đạt tới cực hạn, thì sẽ biến mất, rồi hóa thành viên cầu màu đen này.

Những chuyện này là do lần trước, sau khi đi qua thiên ngoại hư không hắn tìm hiểu được.

“Thì ra là như vậy.” Tử Linh giật mình.

“Mỗi viên cầu màu đen này đều là báu vật vô giá, bên trong ẩn chứa rất nhiều năng lượng, là khoáng mạch cực phẩm tự nhiên. Đáng tiếc những viên cầu này có thể tích rất lớn, không thể thu vào pháp khí không gian, phía dưới lại có Thiên Phong vực ngăn cách, nên không thể nào vận chuyển xuống dưới.” Hàn Lập lắc đầu đầy tiếc nuối.

Tử Linh nhìn viên cầu màu đen trước mặt rồi vuốt cằm, hiển nhiên cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nếu có thể đem viên cầu màu đen trước mắt đến hạ giới, chỉ bằng việc ẩn chứa tài nguyên vô cùng phong phú, đã đủ để thành lập một tông môn mới rồi.

“Chủ đề đi hơi xa, khu vực hình cầu màu đen này bởi vì thôn phệ một lượng lớn nguyên khí, nên một đoạn thời gian rất lâu sau sẽ trở nên rất yên tĩnh. Mà trong viên cầu màu đen ẩn chứa nồng đậm thiên địa nguyên khí, cho nên nơi này là chỗ tu luyện lý tưởng nhất, chúng ta bế quan ngay ở đây đi.” Hàn Lập bật cười một tiếng, rồi nói.

Tử Linh đương nhiên không phản đối. Thế là Hàn Lập đào ra một cái hang trong viên cầu, rồi nhanh chóng cải tạo thành động phủ.

Hắn bố trí cấm chế khắp nơi trong động phủ, sau đó mở ra không gian Hoa Chi, rồi cùng Tử Linh đi vào bên trong.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết mở ra Linh Vực, đồng thời thúc giục Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, tốc độ thời gian trôi qua trong không gian Hoa Chi lập tức phát sinh biến hóa, nhanh gấp ba vạn lần so với bên ngoài.

"Đây chính là không gian chênh lệch thời gian của ngươi, thật sự thần kỳ." Tử Linh mặc dù đã sớm biết về không gian chênh lệch thời gian, từ Hàn Lập và bọn người Đề Hồn, nhưng như trước vẫn rất kinh ngạc.

Hàn Lập mỉm cười cũng không giải thích điều gì, dặn dò Tử Linh một số việc rồi lập tức đi vào lầu các bế quan.

Mà Tử Linh vì trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị rớt xuống cảnh giới, nên cũng bắt đầu bế quan tu luyện, mong sớm khôi phục lại như cũ.

Trong lầu các, Hàn Lập ngồi xếp bằng, lấy ra ngọc giản màu trắng mà Luân Hồi điện chủ đã tặng, bên trong là hai tầng pháp quyết cuối cùng của Luyện Thần Thuật.

Hắn ngồi im lặng một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn đưa thần thức vào ngọc giản, bắt đầu tìm hiểu nội dung bên trong.

Hiện tại Hàn Lập cần lực lượng, cho nên dù hi sinh tất cả con đường tu tiên ở kiếp sau, hắn cũng không hề hối tiếc.

Có kinh nghiệm tu luyện năm tầng trước của Luyện Thần Thuật, nên hắn rất nhanh hiểu rõ hai tầng cuối, sau đó chậm rãi vận chuyển lực lượng thần thức, để bắt đầu tu luyện.

Hiện giờ tới cảnh giới như của Hàn Lập, nhất tâm đa dụng là chuyện đơn giản.

Hắn vừa tu luyện Luyện Thần Thuật, vừa lấy ra các loại vật liệu, rồi há miệng phun ra ngọn lửa màu vàng bao trùm tất cả tài liệu này, bắt đầu luyện hóa.

Nửa tháng sau, Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ngọn lửa màu vàng lập tức biến mất. Hai bộ khôi lỗi màu ám kim xuất hiện, từng tia thời gian pháp tắc

chi lực từ đó lộ ra.

Hắn mỉm cười, sau đó lật tay lấy ra hai cái bình nhỏ màu trắng, đặt ở bên cạnh, một cỗ giống như lực lượng thần hồn dao động bỗng từ trong hai chiếc bình nhỏ tản ra.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm hiện ra một tầng tinh quang, sau đó nhanh chóng chớp động.

“Hây!”

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết thật lâu, đột nhiên mở to hai mắt, rồi khẽ quát một tiếng.

Hai luồng tinh quang khiếp người từ trong mắt hắn bắn ra, tựa như hai tia chớp lạnh lẽo trong đêm tối.

Chỗ mi tâm của hắn đại thịnh tinh quang, hai luồng ánh sáng xanh từ chỗ mi tâm bay ra, hóa thành hai người tí hon màu xanh lục, rõ ràng là phân thân thần hồn của hắn.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết dẫn dắt, hai người tí hon màu xanh lục bay theo, tự mình chui vào trong từng bộ khôi lỗi màu vàng.

Ngay lập tức hai tay hắn như bánh xe đang chuyển động, từng đạo pháp quyết màu vàng như mưa to bay ra, cuồn cuộn dung nhập vào trong hai bộ khôi lỗi màu vàng.

Hai bộ khôi lỗi màu vàng từ từ mở mắt, ánh mắt vốn trống rỗng mơ hồ, lại nhiều hơn một phần thần thái.

Hàn Lập thấy vậy khẽ gật đầu, tiếp tục bấm niệm pháp quyết dẫn dắt lần nữa.

Trong hai cái bình nhỏ màu trắng bên cạnh, bay ra hai đạo linh dịch màu vàng nhạt, dung nhập vào mi tâm của khôi lỗi, thần thái trong mắt của hai bộ khôi lỗi màu vàng lập tức sáng hơn một chút.

Hàn Lập lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết thi pháp, vô số pháp quyết bắn ra rồi lại tiếp tục chui vào trong khôi lỗi màu vàng.

Trên thân khôi lỗi màu vàng dần dần nổi lên từng tia kim quang, rồi bao phủ thân thể nó lại.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trong nháy mắt đã hơn một năm.

Hai tay Hàn Lập buông ra, dừng việc thi pháp lại.

Kim quang trên người khôi lỗi nhanh chóng biến mất, lộ ra thân hình của nó.

Hai mắt của hai bộ khôi lỗi màu vàng thanh tịnh nhưng linh động, nhìn không khác biệt so với người thường.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Thời gian qua hắn thi pháp, chính là một loại thuật luyện chế hoá thân Địa Tiên của Chân Ngôn Môn. Địa Tiên chi đạo mặc dù là tiểu thuật, nhưng nó cũng có chỗ đặc biệt. Chân Ngôn Môn là siêu cấp đại tông môn chuyên nghiên cứu Thời Gian Pháp Tắc, hiển nhiên cũng từng nghiêng cứu qua Địa Tiên chi đạo.

Hai bộ khôi lỗi này là hắn luyện chế hoá thân Địa Tiên, bên trong ẩn chứa chính là Thời Gian Pháp Tắc, nói về độ tinh xảo, thì hơn xa bộ hoá thân Địa Tiên Thủy thuộc tính ở Hắc Phong hải vực khi trước.

Hàn Lập luyên chế hoá thân Địa Tiên, cũng không phải muốn tu Địa Tiên chi đạo. Hai bộ hoá thân Địa Tiên này hắn cũng không có ý định đưa đến nơi có người sinh sống,để thu thập tín niệm lực, mà là chuẩn bị dùng cho việc trảm thi.

Phân Thân Trảm Thi Thuật của bộ tộc Thiên Hồ dị thường tinh diệu, hắn đã sử dụng qua một lần rồi nên càng thêm tâm đắc, lần trảm thi này, dự định sẽ tiếp tục sử dụng nó.

Hoá thân Địa Tiên dùng cho việc trảm thi, còn cần phải rèn luyện một thời gian dài, phù hợp cùng bản thể đầy đủ mới được. Nhưng hắn có không gian chênh lệch thời gian này, thì thời gian muốn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Sau khi cân nhắc, Hàn Lập đưa tay phát ra một cỗ kim quang, đưa hai bộ hoá thân Địa Tiên xuống lầu dưới để tự nó tu luyện, rồi nhắm mắt lại tĩnh tọa.

Luyện chế liên tiếp hai bộ hoá thân Địa Tiên, còn phải chịu tổn thương do thần hồn phân liệt, nên dù thần hồn của hắn vô cùng cường đại, cũng cảm thấy có chút chút mệt mỏi.

Lần tĩnh tọa này của Hàn Lập là nửa năm. Sau đó hắn mở hai mắt ra, vốn có chút mệt mỏi thì nay thần thái sáng láng, thần hồn bị hao tổn cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Hắn thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng.

Đến bây giờ, công việc chuẩn bị cho trảm thi đã xong, tiếp theo là bắt đầu chính thức trảm thi.

Kim quang trên thân Hàn Lập bùng lên, bao phủ thân thể vào bên trong.

Linh Vực của hắn cũng sáng lên mấy lần, kim quang giống như chất lỏng đang chảy chầm chậm.

Từng luồng thiên địa linh khí mênh mông cách không truyền đến, dung nhập vào trong linh vực, tức thì thiên địa linh khí trong không gian Hoa Chi đậm đặc gấp mấy lần.

Tử Linh ở bên ngoài cảm ứng được tình huống, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Nàng quay đầu nhìn lầu các một cách chăm chú, rồi nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tiếp tục nhắm mắt tu luyện.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong nháy mắt đã hơn hai mươi vạn năm.

Hắc quang trên thân Tử Linh chớp động, mỗi đạo hắc quang giống như một cây tơ tằm màu đen, xen lẫn với nhau, bao phủ thân thể nàng lại, hình thành một loại giống như kén tằm.

Khí tức trên người nàng cuồn cuộn, thình lình đã đạt đến Thái Ất đỉnh phong.

Trước đó tu vi của Tử Linh mặc dù giảm lớn, nhưng căn cơ cảnh giới vẫn còn tồn tại, hơn nữa trong không gian Hoa Chi thiên địa linh khí quá mức đậm đặc. Lại trải qua hai mươi vạn năm khổ tu, rốt cuộc nàng trở lại cảnh giới lúc trước.

Hiện giờ tu vi và căn cơ của nàng đã rất vững chắc, nên sẽ không bị rơi xuống lần nữa.

Tử Linh mở to hai mắt, hai tay bấm niệm pháp quyết, hắc quang xung quanh thu vào trong cơ thể.

Mặt nàng lộ vẻ do dự, rồi đưa tay lấy ra một cái bình ngọc màu tím, trên đó có dán một tấm phù lục màu đen.

Xung quanh bình, từng trận ba động nguyên khí tinh thuần vẫn như cũ truyền ra, chính là của Huyền Chân chi tinh.

Trong lòng Tử Linh do dự, tự hỏi bây giờ có nên thử đột phá Đại La cảnh.

Đúng lúc này, Linh Vực màu vàng đột nhiên chớp động kịch liệt, sau đó biến mất, không gian chênh lệch thời gian cũng biến mất theo.

Cửa chính của lầu các bỗng nhiên mở rộng, thân ảnh của Hàn Lập từ bên trong đi ra, hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt có vẻ u ám.

Tử Linh nhìn thấy bộ dạng này của Hàn Lập, đôi mắt đẹp lóe lên, cất bình ngọc trong tay đi, đứng dậy nghênh đón.

“Tu vi của nàng tiến nhanh, thật không uổng công ta mở ra không gian chênh lệch thời gian.” Hàn Lập cảm ứng được khí tức to lớn trên thân Tử Linh, phiền muộn trên mặt tiêu tán rất nhiều, cười nói.

“Tu luyện không thuận lợi?” Tử Linh lắc đầu, ôn nhu hỏi.

“Không ngờ muốn chém Thiện Thi lại khó khăn như vậy.” Hàn Lập cười khổ nói.

“Ta có nghe Giải tiền bối nói qua về việc trảm thi, đáng tiếc tu vi của ta không đủ, ngài cũng không nói tỉ mỉ. Nhưng ta nghe Đề Hồn nói rằng khi ngươi chém Ác Thi, hình như không quá khó khăn, thế thì sao chém Thiện Thi lại gian nan như vậy?” Tử Linh tò mò hỏi.

“Trảm Thi nhìn từ tổng thể có thể chia làm hai bộ phận, bước đầu tiên là cảm ứng Tam Thi tồn tại bên trong người, bước thứ hai là hiểu được chấp niệm của Tam Thi, rồi mới có thể chém nó ra. Ta chém Ác Thi sở dĩ không quá khó khăn, là vì lúc ở Cửu Nguyên quan, Quỷ Linh Tử đã dùng Trảm Thi Tiên Phù dẫn xuất Ác Thi của ta ra. Miễn cho ta đi bước đầu tiên. Thứ hai trước kia ta giết chóc cũng không ít, lĩnh ngộ Ác Thi rất sâu, nên mọi việc tương đối dễ dàng, nhưng chém Thiện Thi thì lại rất khác.” Hàn Lập thở dài nói.

“A, có gì khác biệt?” Tử Linh khẽ giật mình.

“Từ khi ta bước chân vào con đường tu tiên, có thể nói giết chóc không ngừng. Tuy không phải bạc tình máu lạnh, nhưng tâm tính đã sớm trở nên kiên cường không gì sánh được. Đối với chữ “Thiện” này lại lĩnh ngộ thiếu khuyết. Ta khổ tu hai mươi vạn năm nhưng ngay cả cảm ứng Thiện Thi trong người cũng không được, càng đừng nói đến việc trảm thi.” Hàn Lập thở dài một tiếng.

------oOo------

Chương 1314: Du lịch thiên hạ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Chúng ta là người tu luyện, không phải đều như vậy sao?" Tử Linh nhíu mày nói.

"Cho nên cực ít người có thể tiến giai Đại La hậu kỳ, ngoài lý do tu luyện gian nan, không thể nào chém ra Thiện Thi cũng là một nguyên nhân trọng yếu." Hai tay Hàn Lập mở ra nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Tử Linh cũng ý thức được vấn đề nghiêm trọng, gương mặt xinh đẹp ngưng đọng lại.

"Trước mắt bất luận là tu vi cảnh giới, hay là pháp tắc tu luyện của ta đều đạt đến Đại La trung kỳ đỉnh phong, tiếp tục bế quan cũng không có ý nghĩa. Hay là đi ra ngoài du lịch một thời gian, không chừng có thể đột phá." Hàn Lập trầm ngâm một chút, đề nghị.

"Ta từng nghe Giải tiền bối nói qua, Tiên Nhân cao giai có đôi khi gặp bình cảnh, không phải ở chỗ tu vi pháp tắc bản thân, mà ở chỗ tâm cảnh, cảm ngộ bản nguyên chân lý thế giới này... Lại nói, ta còn chưa từng đi qua Chân Tiên giới, cho dù tại Ma Vực cũng một mực vì các sự tình mà bôn ba... Hàn huynh cần phải mang theo ta đi tham quan những nơi này đấy." Trong mắt Tử Linh hiện lên vẻ vui mừng, mặt giãn ra cười nói.

"Địa vực Chân Tiên giới rộng lớn, hơn xa Ma Vực, có rất nhiều nơi kỳ lạ, tất nhiên sẽ không để cho nàng thất vọng. Lại nói, những năm qua chỉ lo tu luyện, ta cũng chưa từng hảo hảo dạo chơi Chân Tiên giới này, nhân cơ hội

này đi xem một chút." Hàn Lập bị cảm xúc Tử Linh ảnh hưởng, sầu não trong lòng theo đó tiêu tán.

Hắn phất tay ôm chặt Tử Linh, bay ra ngoài không gian Hoa Chi.

...

Bắc Trú Tiên Vực là một Tiên vực cỡ nhỏ ở Chân Tiên giới, thiên địa nguyên khí cũng không nồng đậm, chỉ vì bầu trời Tiên Vực này thường xuyên xuất hiện hiện tượng cực quang lộng lẫy không gì sánh được mà nổi danh.

Đương nhiên chuyện này là nói đến Tiên nhân Thái Ất cảnh trở lên. Còn người tu vi dưới Kim Tiên cảnh, khả năng cả đời cũng chưa chắc rời khỏi nơi Tiên vực mà mình sinh ra. Người tu vi thấp hơn thì ngay cả chỗ đại lục mình sống cũng chưa hẳn đã rời đi, đừng nói đến tùy tâm sở dục ngao du tại các đại Tiên Vực.

Kỳ thật tuyệt đại đa số tu sĩ cấp cao, ngoại trừ số rất ít, hiếm có người từ bỏ bế quan khổ tu mà ngao du tứ phương du lịch. Cho dù thành Tiên Nhân cao giai, cũng sẽ không từ bỏ bất cứ cơ hội nào tiếp tục tăng trưởng tu vi chính mình.

Vùng cực bắc Bắc Trú Tiên Vực, trên một mảnh đại lục quanh năm băng phong, có một tòa Thiên Bộc sơn mạch, đỉnh núi tuyết đọng từng đống, cao vút trong mây.

Sau khi băng tuyết hòa tan, nước tụ hợp lại thành thác nước. Cả toà sơn mạch với thế núi kỳ lạ, tạo thành mấy ngàn thác nước to to nhỏ nhỏ, tráng lệ không gì sánh được.

Mỗi khi cực quang xuất hiện, thác nước chiết xạ ra cực quang trên trời, toàn bộ dãy núi sẽ bao phủ trong mỹ cảnh cực kỳ mộng ảo, khiến người say mê.

Lúc này, tại đỉnh núi, hai người một nam một nữ đứng song song, chính là Hàn Lập và Tử Linh đã biến ảo dung mạo, thưởng thức mỹ cảnh tựa như ảo mộng chung quanh.

...

Thiên Sào hồ ở Ngọc Hồ Tiên Vực, hồ này chứa nhiều thượng phẩm linh ngọc. Trong hồ quanh năm cuồn cuộn sương mù, mà sương mù lại biến hoá theo thời tiết khác nhau, khi thì màu trắng, khi thì tím, khi thì màu hồng phấn.

Biến ảo sương mù bực này, lại thêm thượng phẩm linh ngọc, khiến cho thanh danh Thiên Sào hồ lan xa.

Một chiếc thuyền con nhẹ nhàng lướt qua mặt hồ, Hàn Lập và Tử Linh chèo thuyền du ngoạn trên hồ, thần sắc không màng danh lợi, bình tâm đánh cờ.

...

Hỏa Điểu sơn mạch ở Thiên Hoả Tiên vực, bởi vì nhiều chỗ ngọn núi có hình dạng như chim bay nên có tên gọi đó.

Dưới mặt đất nơi đây là nham tương quay cuồng, thường xuyên có Địa Hỏa từ những đỉnh chóp đỉnh núi như chim bay này phun trào ra, phảng phất vô số con chim bay khổng lồ phun ra thiên viêm.

Trên một ngọn núi lửa đã tắt, Hàn Lập và Tử Linh đứng kề vai sát cánh, thưởng thức kỳ cảnh vạn hỏa phun trào.

...

Lục Nê chiểu trạch thần bí của Lưu Lan Tiên Vực, Hồng Nhật hải dương của Thương Hải Tiên Vực, Phong Bạo sơn mạch của Huyền Phong Tiên Vực...

Những Tiên Vực kỳ lạ của Chân Tiên giới này, Hàn Lập và Tử Linh đều nhất nhất tìm đến tham quan.

Lấy tu vi Hàn Lập bây giờ, độn tốc cực nhanh, vượt qua một chỗ Tiên Vực cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Ngắn ngủi hơn hai trăm năm, hai người đã đi qua hai ba mươi Tiên Vực, gặp qua vô số cảnh đẹp kỳ lạ, dị vực phong tình.

Bất quá Chân Tiên giới thực sự quá lớn, những nơi bọn hắn đi qua, so với toàn bộ Chân Tiên giới, bất quá chỉ là một góc viên đan dược mà thôi.

Bởi vì kiêng kị thế lực Thiên Đình và Luân Hồi điện, hai người đều đi đến Tiên Vực cỡ trung - tiểu, mà lại không ngừng biến ảo dung mạo. Một đường đi tới rất là trôi chảy, cũng không bị người nhận ra.

Tây bộ Phi Dực Tiên Vực, nơi đây có một dãy núi liên miên, phía trên dãy núi mọc đầy một loại cây trúc màu máu. Từ trên cao nhìn xuống, phong cảnh toàn bộ dãy núi cực kỳ tráng lệ.

Mỗi lần gió nổi lên, Huyết Trúc Lâm theo gió lay động, thanh âm ào ào phảng phất sóng cả quay cuồng, cho nên có lời ca tụng Trúc Hải, khá nổi tiếng.

Gần Huyết Trúc sơn mạch có một thành nhỏ là Ngọc Sơn thành. Cao nhất trong thành là một tòa tửu lâu ba tầng, Hàn Lập và Tử Linh đang ngồi gần cửa sổ.

Bọn hắn đang uống một loại rượu ngon màu đỏ tươi, tản mát ra trận trận thanh hương lá trúc kỳ dị, chính là dùng rễ Huyết Trúc sản xuất thành rượu ngon.

"Huyết Trúc Hải quả nhiên danh bất hư truyền, còn có Huyết Trúc Tửu này, mặc dù là phàm tửu, nhưng hương vị cũng rất tốt, thật sự là không uổng công chuyến này." Tử Linh bưng chén rượu lên nếm thử một miếng rượu ngon, trên mặt lộ vẻ say mê.

Hàn Lập uống một hơi cạn sạch chén rượu, khẽ gật đầu.

Hắn có thể xưng là đại gia trong việc giám thưởng rượu ngon, Huyết Trúc Tửu này mặc dù là đồ vật phàm tục, mùi rượu lại cho người ta một loại tang thương, rất khó có được.

Hàn Lập đặt chén rượu xuống, nhìn xuống phía dưới.

Trong thành người đi đường như thoi đưa, rộn rộn ràng ràng.

Trong không gian Hoa Chi hai mươi vạn năm, trong lúc hắn cảm ngộ Thiện Thi, hắn cũng đã tu luyện hai tầng Luyện Thần Thuật cuối cùng, tiến cảnh nhanh chóng.

Bây giờ hắn đã tu thành tầng thứ sáu Luyện Thần Thuật, thần thức lần nữa tiến nhanh.

Giờ phút này, Hàn Lập không triển khai thần niệm dò xét, nhưng toàn bộ Ngọc Sơn thành đều đã thu hết vào trong mắt.

Ngọc Sơn thành là thành trì phàm tục, trong thành tụ tập các loại nhân vật tam giáo cửu lưu, quan viên, thư sinh, thương nhân, võ giả, nông phu, lại có rất nhiều tên ăn mày.

Nhiều loại thanh âm, tràn ngập vô số cảm xúc phức tạp, có vui, có giận, có buồn, có chán, còn có chấp nhất, tham lam, cừu hận các loại, đập vào mặt.

Hàn Lập đột nhiên khẽ thở dài một tiếng, châm một chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

"Thế nào?" Tử Linh nhìn lại.

"Không có gì, chỉ là có chút cảm khái hồng trần muôn màu, bất luận là người phàm tục, hay là tu sĩ chúng ta cũng không khỏi bị cuốn vào trong đó, không ai có thể siêu thoát." Hàn Lập từ tốn nói.

"Tiên Nhân chúng ta mặc dù thọ nguyên rất lâu, gần như không chết, cũng vô pháp thoát khỏi ân oán tình cừu, gút mắc thế sự." Tử Linh cũng đặt chén rượu xuống, thở dài.

Hàn Lập nhìn về phía nơi xa, im lặng không nói.

"Hàn huynh, ngươi cảm ứng Thiện Thi vẫn không tiến cảnh?" Tử Linh hỏi.

Hàn Lập im lặng lắc đầu, hai đầu lông mày hiện ra một tầng u sầu.

"Ngươi đã bồi ta hơn hai trăm năm, đi qua rất nhiều nơi, ta rất thỏa mãn. Nếu không từ ngày mai, ngươi hãy chuyên tâm bế quan đi, có lẽ trong những năm này cảm ngộ, có thể có thu hoạch." Tử Linh im lặng một lát, nhẹ nhàng nói.

"Sự tình trảm thi khác với việc tu luyện, cũng không phải cứ luyện tập nhiều là có thể tìm ra. Nếu không Chân Tiên giới này tại sao có nhiều người dừng bước tại đây như vậy. Ta có loại dự cảm, mấu chốt tiến giai Đại La hậu kỳ là trong trần thế này, chúng ta hay là đi chung quanh một chút, tìm thêm cơ duyên." Hàn Lập lắc đầu, nói như thế.

Tử Linh nghe vậy trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, gật đầu nhẹ.

Hàn Lập cầm bầu rượu lên rót đầy chén cho hai người, đối ẩm một chén.

"... Lăng Vân lão thần tiên kia tế lên một thanh phi kiếm, bạch quang kia dài đến vạn trượng, ánh sáng nhật nguyệt đều phải ảm đạm. Nghiệt Long kia lập tức bị dọa đến hồn bất phụ thể, quay người định chạy trốn, nhưng chạy trốn đến nơi nào chứ? Chỉ thấy kiếm quang kia lóe lên, một chân trước Nghiệt Long bị chém đứt, long huyết đỏ tươi như trút nước xuống, trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ đầm nước." Một thanh âm truyền đến, là một lão giả trên tửu lâu đang kể chuyện. Lão kể chính là một cố sự Kiếm Tiên trừ hại cho dân.

Phi Dực Tiên Vực cực kỳ coi trọng ranh giới tiên phàm. Người tu tiên cấm xuất hiện trong phàm tục, cho nên đối với dân chúng tầm thường thì Tiên Nhân mờ mịt mà thần bí, là đề tài nói chuyện thu hút nhất.

Lão này kể chuyện hấp dẫn, cố sự cũng đặc sắc, vây quanh không ít khách uống rượu.

Nghe chuyện, khách uống rượu phụ cận đều ồ một tiếng, mắt không chớp nhìn chằm chằm lão thuyết thư nhân, chờ đợi đoạn sau.

Lão thuyết thư nhân không lập tức mở miệng, bình chân như vại ho khan một tiếng, nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Cùng lúc đó, một thiếu nữ áo xanh mười lăm mười sáu tuổi bên cạnh lão chậm rãi đi ra, giơ một cái rổ, khuôn mặt tươi cười uyển chuyển thi lễ một cái về phía đám người.

Đây là mở miệng đòi tiền, người kể chuyện kể quả thật không tệ, lại thêm thiếu nữ này có khuôn mặt thanh tú động lòng người, không ít tửu khách tự nhiên nhao nhao khẳng khái mở hầu bao, ném tiền vào rổ. Thuyết thư tiên sinh cười ôm quyền chào hỏi những khách nhân.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, mỉm cười.

Hắn từ nhỏ sống ở trong sơn thôn, thuyết thư bực này cũng không có cơ hội được nghe, tối đa cũng chỉ nghe người trong thôn ra bên ngoài, kể một chút về thế giới bên ngoài.

Khi đó chính mình, không khác những khách uống rượu này, tràn đầy thu hút đối với thế giới không biết bên ngoài và những sự tình màu sắc sặc sỡ được người trong phàm tục lưu truyền là thần thoại kia.

Thiếu nữ áo xanh cúi đầu nhặt tiền. Nàng này vốn da thịt trắng nõn, lúc này lộ ra một đoạn cổ trắng nõn nà, càng tăng thêm dung mạo xinh đẹp. Có mấy khách nhân vô lại lớn tiếng trêu chọc, khen dáng dấp cô nương rất đẹp mắt...

Da mặt thiếu nữ áo xanh cực mỏng, lập tức trên mặt ửng hồng, nhưng cũng không đình chỉ nhặt tiền, chỉ là không ngừng dùng rổ che hai gò má. Bộ dáng thẹn thùng nửa kín nửa hở này, càng làm mấy tên vô lại kia thèm nhỏ dãi không thôi.

Thiếu nữ tựa hồ cảm giác được ánh mắt mấy người bất thiện, vội vàng nhặt tiền xong liền lui xuống.

Trong mấy tên vô lại kia, một thanh niên phục sức xa hoa, dung mạo hèn

mọn, ngay lúc thiếu nữ đi qua, đột nhiên cười quái dị một tiếng, đưa tay một phát bắt được cổ tay thiếu nữ.

Thiếu nữ mặc áo xanh kia lập tức "A" một tiếng, hét ầm lên.

Trong miệng thanh niên mặc hoa phục kia nồng nặc mùi rượu, tựa hồ đã uống đến thần trí không rõ, đưa tay sờ cằm thiếu nữ, trêu ghẹo: "Tiểu nương tử dáng dấp cực kỳ mỹ lệ, ngươi là người phương nào, đừng đi thuyết thư nữa, ca ca dẫn ngươi đi ăn đồ tốt..."

Mặt mũi thiếu nữ áo xanh tràn đầy vẻ kinh hoảng, lớn tiếng cầu cứu.

Thuyết thư lão giả kia hoảng hồn, chạy tới cứu thiếu nữ, lại bị thanh niên mặc hoa phục kia đẩy ra.

Thanh niên tựa hồ có võ công, lực tay không nhẹ. Thân thể lão giả văng ra đánh vỡ một mảnh lan can, phun ra một ngụm máu tươi, cả người uể oải ngã xuống.

"Gia gia!" Thiếu nữ áo xanh kêu khóc, ra sức giãy dụa, lại không tránh thoát được chút nào.

Những tửu khách trên lầu nhìn thấy nhiễu loạn, một ít người nhát gan nhao nhao rời đi.

Hàn Lập nhíu mày, trong mắt lóe lên một tia không vui, nhưng vẫn ngồi tại chỗ cũ, cũng không động đậy.

Loại sự tình đùa giỡn con nhà lành này, trong phàm tục có thể nói nhìn lắm thành quen, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều xảy ra, cũng không tính là việc đại sự gì. Ngược lại đám người nghe kể chuyện trước đó, trong lòng bất giác có chút xúc động.

------oOo------

Chương 1315: Một luồng thiện niệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Làm Ác vốn dễ, hành Thiện khó

Tiên hay Phàm có khác gì nhau

***

"Chư vị quan khách, tiểu điếm làm ăn nghiêm chỉnh. Xin kính mời chư vị an tọa, tiếp tục thưởng thức biểu diễn. Chớ nên gây gổ, quấy rầy người khác." Tiểu nhị lập tức chạy tới, ôn tồn khuyên giải.

"Chúng ông đến tửu lâu của ngươi ăn chơi, cũng đã trả hết tiền rượu thịt. Ông đây liền muốn làm gì thì làm. Ngươi mau cút sang một bên cho lão tử." Một tên vô lại khác nhảy ra, túm áo tiểu nhị, trợn mắt quát tháo ầm ĩ.

"Khách quan nói đúng lắm. Nhưng chư vị huyên náo thế này sẽ dọa những vị khách khác chạy hết mất thôi. Chút sinh ý của tửu lâu chúng ta làm sao có thể tiếp tục duy trì đây? Mấy vị thoạt nhìn rất lạ mặt, hẳn không phải là người trong thành. Ông chủ của tửu lâu chúng ta chính Kim đại quan nhân của bổn thành. Khách quan cần phải suy nghĩ thật kỹ. Đắc tội ông chủ chúng ta không phải là chuyện tốt." Tiểu nhị cũng chẳng úy kỵ nữa, liền không nhanh không chậm nói ra chỗ dựa của mình.

Đám vô lại xung quanh lập tức đồ dồn ánh mắt về phía gã thanh niên vận hoa phục.

"Kim đại quan nhân? Là cái thằng Kim Phú Quý đó hả? Nó cùng lắm chỉ là một đứa quản sự nho nhỏ của Kim Long bang ta mà thôi. Vậy mà cũng dám xưng là quan nhân trước mặt bổn thiếu gia?" Gã thanh niên vận hoa phục cười lạnh, vẫn nắm chặt cổ tay cô bé áo xanh, tựa như đang túm lấy một chú thỏ trắng bé nhỏ.

"Các ngươi là người của Kim Long bang?" Tiểu nhị hoảng hốt kêu lên.

"Mắt chó của ngươi mù rồi hả? Vị này chính là con trai duy nhất của bang chủ Kim Long bang." Tên vô lại vận sức ném tiểu nhị qua một bên, khiến kẻ tội nghiệp này ngã lăn mấy vòng.

Tiểu nhị vừa biết được bối phận của gã thanh niên áo hoa liền á khẩu. Hai tay ôm đầu nằm rạp trên mặt đất, thân mình run lên cầm cập.

Hoa phục thanh niên vừa đắc ý ghé mắt nhìn cô bé áo xanh, vừa nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Tên này không thiếu gì nữ nhân. Nhưng người ngây thơ, nhu mì như vị tiểu mỹ nhân trước mắt quả thực vô cùng khó gặp.

"Hừm! Đuổi hết những người khác đi!" Gã thanh niên áo hoa hắng giọng.

Gã vừa dứt lời thì mọi người bên trong tửu lâu ai nấy đều biến sắc. Chẳng cần người đuổi mà bọn họ liền người lăn kẻ bò, nháo nhào bỏ chạy. Trong nháy mắt, toàn bộ khách nhân và tiểu nhị đã mất hút, chỉ còn hai người Hàn Lập và Tử Linh vẫn điềm nhiên ngồi lại.

"Các ngươi đừng tự chuốc lấy phiền toái! Mau cút đi!" Một tên vô lại nhảy xổ đến trước mặt hai người, lớn tiếng nạt nộ.

Trước đó, Tử Linh đã huyễn hóa thành một nữ tử dung mạo bình thường, nên đám vô lại kia cũng chẳng mảy may chú ý.

Ánh mắt Hàn Lập vẫn lạnh lùng như cũ. Chứng kiến đám người kia chăm chú lắng nghe lão giả kể chuyện vừa vặn khiến hắn hồi tưởng lại một chút ký ức xa xưa. Trong lòng dường như đã có chút minh ngộ, nhưng giờ đã bị

mấy tên vô lại này cắt ngang.

"Mất hứng!" Hắn hừ nhẹ một tiếng, cong ngón tay búng vào hộp đũa trên bàn.

Hộp đũa hơi lắc lư một chút liền đứng yên như cũ.

Cổ tay cả đám vô lại đột nhiên tung tóe máu tươi. Tên nào cũng bị một chiếc đũa bắn xuyên qua.

"A! A! A!" Bọn chúng lúc này mới kịp phản ứng, đồng loạt ôm cổ tay hét thảm.

Gã thanh niên vận hoa phục cũng chịu chung số phận, bị một chiếc đũa đâm xuyên qua cổ tay, lập tức buông tha cô bé áo xanh.

Cô bé tròn mắt nhìn quanh, rồi vội vàng chạy đến bên cạnh người kể chuyện, cuống cuồng đỡ lão giả dậy.

"Đi thôi!" Hàn Lập bình thản đứng lên, móc ra chút bạc vụn đặt lên bàn, rồi thong thả bước xuống.

Tử Linh chỉ khẽ mỉm cười đi theo.

Ông cháu lão giả lo sợ sẽ bị gã thanh niên áo hoa trả thù, nên cũng tranh thủ chạy trốn.

Nhưng hiện giờ, bè lũ vô lại đang lăn lộn vì đau, không tên nào rảnh ngăn cản hai ông cháu.

"Ân công! Xin hãy dừng bước!" Hàn Lập và Tử Linh vừa bước khỏi tửu lâu, thì đã nghe thấy thanh âm của lão giả nọ gọi với lên từ phía sau.

Sắc mặt Hàn Lập chợt động. Hắn liền dừng bước.

"Đa tạ Ân công xuất thủ tương trợ! Nếu như hôm nay Tiểu Thúy rơi vào tay những người kia, e rằng chỉ có đường chết mà thôi." Lão giả kể chuyện vội

quỳ xuống bái tạ Hàn Lập.

"Bịch" một tiếng. Cô bé áo xanh cũng quỳ cũng xuống theo, rồi dập đầu cảm tạ hắn.

Hàn Lập đang muốn nâng hai ông cháu họ đứng lên, thì đột nhiên biến sắc. Nhất thời, ánh mắt hắn lóe lên dị mang.

"Hàn huynh?" Tử Linh thì thào.

"Tiện tay mà thôi. Nhị vị không cần khách khí như thế." Rất nhanh, Hàn Lập đã khôi phục như thường. Hắn phất tay áo một cái, một luồng lực lượng vô hình lập tức nâng hai ông cháu dậy.

Hai ông cháu bốn mắt nhìn nhau, rồi cùng quay sang nhìn Hàn Lập. Thần sắc vô cùng kính sợ.

"Những kẻ kia thoạt nhìn rất có thế lực. Các ngươi phải nhanh chân chạy đi thật xa. Ta có thể cứu các ngươi một lần, nhưng không thể cứu lần thứ hai." Hàn Lập ôn tồn khuyên nhủ.

"Bọn họ là người của Kim Long bang. Thế lực của bang này trải rộng toàn bộ Thiết Châu. Nếu như họ quả thực muốn trả thù, thì hai ông cháu ta có thể trốn đi đâu được..." Gương mặt lão giả lộ vẻ sầu thảm. Lão cười khổ một tiếng.

"Khẩu âm của các ngươi nghe không giống như người ở Ngọc Sơn thành, hẳn là từ nơi khác đến. Quê quán lại ở phương nào?" Hàn Lập hỏi.

"Ta và gia gia vốn là người Khánh Châu. Bởi vì quê hương mất mùa, nên chúng ta mới lưu lạc đến tận đây…" Cô bé áo xanh buồn rầu than thở.

"Khánh Châu? Có phải là nơi có hai dòng sông lớn chạy song song hay không?" Hàn Lập hơi nhướng mày, lại hỏi.

"Vâng." Cô bé áo xanh khẽ giật mình, nhưng cũng gật đầu thừa nhận.

"Các ngươi đến từ nơi nào của Khánh Châu? Hãy nói kỹ càng cho ta nghe một chút, cũng mô tả cảnh quan xung quanh nhà thật cẩn thận lại một lần." Hàn Lập híp mắt hỏi.

Hai ông cháu nghe vậy liền quay sang liếc nhau. Bọn họ chần chờ một lúc, nhưng rồi cũng kể lại tỉ mỉ tình huống tại quê nhà và nơi ở cho Hàn Lập nghe.

"Thì ra là thế! Gian nhà tranh có cây đại cây liễu mọc trước cửa chính là nhà của các ngươi a?" Hàn Lập nhoẻn miệng cười.

Hai ông cháu lại ngẩn ngơ nhìn nhau. Bọn họ vừa mới nói qua một lượt, cũng chưa từng đề cập đến cây liễu trước nhà. Làm thế nào mà vị ân nhân trước mặt lại biết được?

"Đi thôi! Ta đưa các ngươi hồi hương." Hàn Lập phất tay áo lên, một luồng kim quang bao trùm thân thể hai ông cháu lão giả kể chuyện, rồi lập tức bừng sáng.

Hai ông cháu chỉ thấy trước mặt mình là một mảnh kim quang mênh mông, bất tận. Thân thể bọn họ trở nên nhẹ nhàng vô cùng, giống như mây trắng bồng bềnh giữa không trung.

Sau một khắc, hai ông cháu lão giả kể chuyện đã lần nữa phát hiện mình đang đặt chân trên mặt đất. Kim quang xung quanh cũng biến mất hoàn toàn, tầm nhìn đã lại khôi phục như cũ.

Có điều, quang cảnh xung quanh hiện giờ so với lúc trước quả thực giống như một trời một vực. Hai ông cháu không còn ở Ngọc Sơn thành nữa, mà hiện giờ đang có mặt tại một thôn nhỏ.

Bóng dáng Hàn Lập và Tử Linh cũng không thấy đâu nữa.

Phía trước cách bọn họ không xa là một căn nhà tranh ba gian. Trước cửa nhà có một cây đại liễu xanh tốt phủ bóng, cành liễu đong đưa dập dờn trong gió.

"Đây chính là nhà chúng ta…" Cô bé áo xanh và lão giả kể chuyện đồng thời chấn kinh, còn ra sức dụi mắt nhéo má, không dám tin tưởng những đang hiển hiện trước mặt mình.

"Quê hương các ngươi không còn bị thiên tai hoành hành nữa. Ở đây có chút tiền, về sau hai người hãy hảo hảo ở lại quê nhà sinh sống." Thanh âm của Hàn Lập từ trên cao truyền xuống. Sau đó lại có một thỏi bạc lớn từ trên trời rơi xuống, nằm gọn trong lòng bàn tay lão giả.

"Đa tạ Tiên Nhân tương trợ! Ngày sau, hai ông cháu ta xin lập bài vị trường sinh cho Ngài, ngày đêm tế bái!" Lão giả cảm động rưng rưng, hướng lên không hành đại lễ.

Cô bé áo xanh cũng cuống cuồng quỳ lạy, không ngừng dập đầu.

Lúc này, Hàn Lập và Tử Linh đang ẩn mình trong đám mây trên cao.

"Hàn huynh, không ngờ ngươi lại có lòng hiệp nghĩa như vậy. Không chỉ giải vây cho hai ông cháu họ, mà còn đưa về tận nhà." Tử Linh khẽ mỉm cười.

Hàn Lập không đáp mà chỉ lẳng lặng nhắm mắt dường như đang cảm ứng cái gì. Gương mặt hắn lộ rõ vẻ vui mừng.

"Hàn huynh! Có chuyện gì đáng mừng sao?" Tử Linh tò mò hỏi.

"Tử Linh, ta đã tìm thấy cơ duyên trảm Thiện Thi." Hàn Lập chợt mở bừng đôi mắt, hưng phấn nói.

"Thật sao? Là cơ duyên gì vậy?" Tử Linh nghe xong, nhất thời vừa mừng vừa sợ.

Hàn Lập tươi cười, chỉ tay về phía hai ông cháu bên dưới.

"Ý ngươi là giúp đỡ người khác có lợi cho việc cảm ứng Thiện Thi?" đôi mắt đẹp của Tử Linh chợt lóe sáng.

Hàn Lập chậm rãi gật đầu.

Lúc trước, khi hắn giúp đỡ hai ông cháu nọ thoát khỏi đám Kim Long bang, vào thời điểm hai ông cháu nói lời cảm tạ hắn, Hàn Lập đã cảm ứng được một luồng lực lượng như có như không quanh quẩn trên người, khiến cho bình cảnh Thiện Thi tại thể nội buông lỏng một chút.

Về sau, Hàn Lập lại đưa hai ông cháu họ về lại quê hương, vốn chỉ muốn nghiệm chứng cảm giác của bản thân mà thôi. Quả nhiên, khi hai người này cảm tạ hắn lần thứ hai, lại có một luồng lực lượng vô hình kéo đến.

Có điều, cường độ của luồng lực thứ hai này kém hơn lần đầu rất nhiều.

"Cũng đúng, giúp đỡ người khác chính là Hành Thiện. Ta nhớ Hàn huynh từng nói bản thân chưa thể lĩnh hội được chân ý sâu xa của Thiện, nên không cảm ứng được Thiện Thi. Cứu nhân độ thế có thể giúp ngươi lĩnh ngộ sâu sắc về Thiện, rất có lợi cho việc trảm thi sau này." Tử Linh vốn cực kì thông tuệ, trong nháy mắt đã lý giải được điểm mấu chốt.

"Đúng vậy. Nếu đã tìm thấy biện pháp, vậy thì chúng ta cứ thế mà làm thôi." Hàn Lập mỉm cười, sau đó mạnh mẽ khuếch tán lực lượng thần thức khổng lồ, càn quét khắp bốn phương tám hướng.

Hiện giờ, Luyện Thần Thuật của hắn đã đạt tới tầng thứ sáu. Lực lượng thần thức đã lớn mạnh hơn trước rất nhiều. Phạm vi dò xét cũng bạo tăng, thình lình bao phủ non nửa Phi Dực Tiên Vực.

Việc Luyện Thần Thuật đạt tới tầng thứ sáu không chỉ giúp Hàn Lập tăng trưởng phạm vi khuếch tán thần thức, mà còn khiến cho độ mẫn cảm của hắn đạt tới một cảnh giới mới. Bất luận tu sĩ hay phàm nhân, một khi đã nằm trong phạm vi cảm ứng thần thức của Hàn Lập, thì mọi cử động dù là nhỏ nhất đều không qua mặt được hắn. Hiện giờ, Hàn Lập đang cảm ứng được rất nhiều người đang bị kẻ khác khi dễ, giống như hai ông cháu kia.

Hắn lầm rầm bấm niệm pháp quyết. Xung quanh lập tức xuất hiện đạo đạo kim lôi bao phủ thân hình hai người.

Lôi quang bừng lên chói mắt. Thân hình Hàn Lập và Tử Linh cũng theo đó biến mất vô ảnh vô tung.

...

Tại một sơn đạo thuộc Phi Lô Châu, một đám cướp bịt mặt đang chặn đánh một đội tiêu sư. Song phương hiện giờ đang giao thủ vô cùng kịch liệt, đao quang kiếm ảnh rợp trời.

Toán cướp hoàn toàn áp đảo về nhân số, lại tiềm phục tại nơi hiểm yếu của sơn đạo rồi đột nhiên đánh úp, khiến cho đám tiêu sư và hộ vệ hứng chịu thương vong rất lớn. Hiện giờ, đội ngũ của bọn họ hầu như chẳng còn lại mấy người. Nhưng vẫn có một lão giả bộ dáng khôi ngô, dường như là thủ lĩnh, đang cùng với hai gã tiêu sư cuối cùng ngoan cường chiến đấu với lũ địch nhân đông đúc.

"A! A!" Hai tiếng kêu thảm đồng thời vang lên. Hai gã tiêu sư rốt cuộc cũng bị loạn đao phân thây, toàn thân đẫm máu.

Ánh mắt lão giả khôi ngô lóe lên một tia bi thống, nhưng không hề có ý dừng tay. Quỷ Đầu Đại Đao trong tay lão càng thêm điên cuồng vũ động, trận trận đao ảnh rậm rạp bức lui những tên cướp xung quanh.

"Hạng Tông, người của Phi Hổ tiêu cục đã chết hết. Ngươi còn không mau dập đầu cầu xin tha thứ. Biết đâu đại gia ta cao hứng, có lẽ sẽ tha cho ngươi một mạng." Bên ngoài vòng chiến, một tên cướp cao lớn bặm trợn, tay cầm song đao lớn tiếng cười ha ha.

"Liễu Tam Đạo! Ngươi muốn giết cứ giết. Hạng Tông ta đội trời đạp đất, há lại cúi đầu trước hạng thổ phỉ như ngươi!" Giờ phút này, cánh tay trái của lão giả khôi ngô cũng đã bị thương. Tuy nửa người lão đã nhuộm đầy máu tươi, nhưng vẫn uy phong lẫm lẫm như cũ, chẳng hề mảy may e sợ, nhụt chí.

"Tốt! Không hổ là Tổng tiêu đầu của Phi Hổ tiêu cục. Quả nhiên khí phách hơn người. Có điều, làm người mà chỉ có khí phách thôi thì chưa đủ, còn phải thức thời mới được. Nếu như Tổng tiêu đầu đã nóng lòng tìm chết, vậy

thì đại gia ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Tên cướp cao lớn cười lạnh một tiếng, vung tay ra hiệu.

Lập tức, mấy tên cướp bên cạnh gã liền bước lên, đồng loạt gỡ cây nỏ lớn dài ba xích trên lưng xuống. Trên thân nỏ đã được lên sẵn hơn mười mũi tên. Bọn chúng nhắm thẳng về phía lão giả khôi ngô.

"Vù vù" một trận thanh âm xé gió nổi lên.

Hơn trăm mũi tên đồng loạt bay vọt đi, như một trận mưa ào ào chụp xuống đầu lão giả khôi ngô.

------oOo------

Chương 1316: Làm việc thiện bố thí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Lão giả khôi ngô bị mấy tên đạo tặc chung quanh sử dụng binh khí dài cuốn lấy, không rảnh đi ngăn cản những mũi tên bắn tới kia, mắt thấy sẽ táng thân dưới mưa tên.

Vào thời khắc này, một đạo điện quang màu vàng hình quạt từ trên trời giáng xuống, quét vào trên những mũi tên kia.

Thanh âm "Ầm ầm" nổi lên, những mũi tên do tinh cương chế tạo kia đụng một cái đến đạo thiểm điện màu vàng, lập tức nổ tung, hóa thành đạo đạo khói xanh.

Đạo điện quang màu vàng kia lập tức phân liệt ra, hóa thành trên trăm đạo thiểm điện nhỏ bé, đánh chuẩn xác vào trên thân những đạo phỉ kia, không trật cái nào.

Một tiếng sét đùng đoàng vang lên!

Những đạo phỉ kia đều bị đánh bay ra ngoài, sau khi rớt xuống toàn thân run rẩy kịch liệt, kêu rên liên hồi, nhưng không có ai chết cả.

Lão giả khôi ngô cũng không bị thiểm điện bổ trúng, ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, cảm thấy không thể tin vào hai mắt mình.

Thiểm điện màu vàng rất nhanh phiêu tán, những đạo phỉ ngã xuống đất, giãy giụa một hồi rồi lồm cồm bò dậy, sợ hãi nhìn lại chung quanh.

"Lăn! Nếu để cho ta nhìn thấy các ngươi cướp bóc lần nữa, nhất định giết chết không tha!" Một thanh âm vô cùng uy nghiêm từ trên trời truyền ra.

Vừa mới bò dậy, một đám đạo phỉ mặt mũi tràn đầy sợ hãi, lần nữa bị kinh hãi ngồi trên mặt đất, sau đó đều tè ra quần bỏ chạy.

Lão giả khôi ngô phẫn hận nhìn những đạo phỉ kia thoát đi, cũng không truy kích.

Niên kỷ của lão đã lớn, bản thân lại bị trọng thương, hữu tâm vô lực.

Giữa không trung hoa lên một bóng người, hai thân ảnh một nam một nữ xuất hiện, chính là Hàn Lập và Tử Linh.

"Tiên Nhân..." Lão giả khôi ngô nhìn hai người đứng trên hư không, mặt lộ vẻ kích động.

"Ta xem ngươi khí độ chính đại, không đáng vẫn lạc ở đây, ngươi ta gặp nhau xem như hữu duyên, cho nên xuất thủ cứu ngươi một lần." Hàn Lập nhìn lão giả khôi ngô một chút, bấm tay điểm một cái.

Một đạo thanh quang bắn ra, chui vào thể nội lão giả.

Lão giả khôi ngô cảm thấy thể nội được rót vào một dòng nước ấm to lớn, thân thể mệt nhọc bị quét sạch sành sanh, vết thương trên người nhanh chóng khép lại lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, trong lòng lão vừa mừng vừa sợ.

"Đa tạ hai vị Tiên Nhân cứu giúp, Hạng Tông vô cùng cảm kích!" Thần sắc lão giả khôi ngô khôi phục, khom người thi lễ một cái với hai người Hàn Lập.

Theo lão giả khôi ngô nói lời cảm tạ, một cỗ lực lượng vô hình giáng lâm lên trên thân Hàn Lập.

Hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, quanh hai người loé lên lôi quang, lúc lão giả khôi ngô đứng thẳng lên, hai người đã biến mất không thấy gì nữa.

...

Phi Dực Tiên Vực, trên một hồ nước khổng lồ, một chiếc thuyền lớn đang đi trên đó.

Bất quá giờ phút này sóng cả mặt hồ quay cuồng, từng đầu xúc tu đen nhánh từ chỗ sâu trong hồ quấn chặt thuyền lớn, muốn bóp nát cả chiếc thuyền.

Cũng may thuyền lớn kia dùng tài liệu dị thường kiên cố, mặc dù rung động lách cách, cũng không có dấu hiệu vỡ ra.

Trong khoang thuyền lớn, giờ phút này có vài chục người, thoạt nhìn là một đám du khách, chen thành một đoàn run lẩy bẩy.

Nước hồ cuồn cuộn kịch liệt, một cự thú màu đen xông ra, nhìn tựa hồ là một loại cự quái bạch tuộc nào đó, mở ra miệng lớn tanh hôi cắn tới thuyền lớn.

Mọi người trên thuyền thấy cảnh này, lập tức kêu khóc một mảnh.

"Ầm ầm" một tiếng sét đùng đoàng vang lên giữa không trung, một đạo thiểm điện màu vàng bổ xuống, đánh vào trên thân bạch tuộc cự quái.

Da thịt ngay cổ và vùng phụ cận của bạch tuộc cự quái bong ra, trên thân lượn lờ từng đạo hồ quang điện, trong miệng phát ra tiếng hét sợ hãi, xúc tu cuốn lấy thuyền lớn lập tức buông ra.

"Vèo" một tiếng, thân hình cự quái khổng lồ chui vào trong hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Đám người trên thuyền từ cõi chết trở về, vui đến phát khóc.

Giữa không trung hoa lên bóng người, thân ảnh Hàn Lập và Tử Linh xuất hiện. Trong tay Hàn Lập còn lượn lờ một đạo hồ quang điện màu vàng.

"Tiên Nhân, là Tiên Nhân đã cứu chúng ta, mau ra đây bái tạ..." Trên thuyền có người nhìn thấy Hàn Lập và Tử Linh, lên tiếng kinh hô, vọt ra ngoài thuyền bái lễ với Hàn Lập và Tử Linh.

Những người khác nghe tiếng, cũng vội vàng chạy ra, hành lễ với hai người Hàn Lập.

Khoé miệng Hàn Lập cười một tiếng, bên ngoài thân chớp động lôi quang màu vàng, lần nữa biến mất.

...

Bắc Lộ châu, Đại Thanh sơn mạch mưa to liên tục cả tháng, dẫn phát núi lở. Một tiểu sơn thôn bên dưới sắp bị đất đá dòng lũ bao phủ.

Một đạo lam quang đột nhiên từ trên trời giáng xuống, toàn bộ sơn phong sụp đổ lập tức bị băng phong, đất đá trôi nổi cũng bị đông kết, thôn nhỏ dưới núi vẫn bình yên vô sự.

Thôn dân thoát khỏi một kiếp, sau khi mừng rỡ, không nhịn được hai mặt nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Giữa không trung hoa lên bóng người, thân ảnh Hàn Lập và Tử Linh hiển hiện.

"Tiên Nhân, là Tiên Nhân hiển linh! Tiên Nhân đã cứu chúng ta..."

...

Hàn Lập làm việc thiện cứu người khắp nơi tại Phi Dực Tiên Vực, trong nháy mắt đã qua hai ba mươi năm.

Hắn đã cứu người không biết bao nhiêu người, thanh danh dần dần lưu

truyền ra các nơi ở Phi Dực Tiên Vực, thậm chí có vài chỗ phàm nhân đã lập ra miếu thờ cúng Hàn Lập.

Đồng thời do đông đảo người may mắn gặp qua chân dung Hàn Lập, truyền miệng miêu tả, dung mạo bộ dáng hắn cũng dần dần rõ ràng, cũng được rèn đúc thành các loại pho tượng cung phụng tại miếu thờ điện đường, ngày bình thường hương hỏa không dứt.

Một ít tu tiên phái ở Phi Dực Tiên Vực cũng dần dần nghe được tiếng gió, phái người điều tra sự tình các nơi liên tục xuất hiện Tiên Nhân cứu người.

Hàn Lập không muốn dây dưa với thế lực tu tiên tại Phi Dực Tiên Vực, mang theo Tử Linh lặng yên rời đi, tiến về Tiên Vực phụ cận.

Trên không Man Hoang giới vực bên ngoài Phi Dực Tiên Vực, một chiếc phi thuyền lao đi vùn vụt. Hàn Lập nhắm mắt tĩnh tọa, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Sau một hồi lâu, hắn mở to mắt.

"Hàn huynh, cảm ứng Thiện Thi tiến triển thế nào rồi?" Tử Linh ngồi ở một bên, nhìn thấy Hàn Lập tỉnh lại, mở miệng hỏi.

"Có chút, cuối cùng có thể miễn cưỡng cảm ứng được Thiện Thi tồn tại." Hàn Lập từ tốn nói, trong giọng nói tựa hồ cũng không bao nhiêu ý mừng.

"Có vấn đề gì không?" Tử Linh bén nhạy phát giác được cảm xúc Hàn Lập, ôn nhu hỏi.

"Quả thật có chút vấn đề, mấy năm nay ta làm việc thiện khắp nơi, nhưng lấy được lực gia trì lại càng ngày càng ít, nhất là một năm gần đây, cơ hồ không có chút nào đáp lại." Hàn Lập cau mày.

"Tại sao như vậy?" Gương mặt xinh đẹp Tử Linh biến đổi.

"Không rõ. Bất quá Thiện Thi trong cơ thể ta mới vừa vặn có thể miễn cưỡng cảm ứng được, khoảng cách tình trạng trảm thi còn rất xa, bất luận

thế nào cũng phải tìm biện pháp giải quyết, nếu không sẽ đình trệ như vậy." Hàn Lập trầm giọng nói.

Tử Linh chậm rãi gật đầu, im lặng không nói.

"Ta đang suy nghĩ, có phải vì gần đây cứu được người khá ít, công đức không đủ, mới làm cảm ứng Thiện Thi đình trệ." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Có khả năng này, nhưng cũng có thể là nguyên nhân khác. Đúng rồi, Hàn huynh, ngươi trợ giúp người khác, lấy được phản hồi nhiều nhất là lần nào?" Đôi mắt đẹp Tử Linh chớp động hỏi.

"Lấy được phản hồi nhiều nhất? Hẳn là lần đầu tiên cứu hai ông cháu thuyết thư kia, sau này tương trợ người khác, cũng không cao như lần đầu kia, thậm chí cơ hồ không có." Hàn Lập khẽ giật mình, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta nhớ sau này Hàn huynh tương trợ người khác, có vài lần cứu số người đều nhiều hơn hai người kia, xem ra hẳn không phải vấn đề nhân số." Tử Linh lắc đầu.

"Có lý, vậy lần thứ nhất giúp người có khác gì nhiều lần sau?" Hàn Lập chậm rãi gật đầu, lâm vào trầm tư.

Tử Linh cũng trầm mặc không nói, thông minh như nàng, đối với lý lẽ huyền ảo tối nghĩa này, nhất thời cũng không có kiến giải gì.

"Được rồi, nếu nghĩ không ra, vậy cũng không cần hao tâm tốn sức cố nghĩ, có được thu hoạch hôm nay đã không nhỏ, sau này cứ như lúc trước, lại nhìn cơ duyên đi." Hàn Lập suy nghĩ thật lâu, vẫn như cũ không hiểu được, không hao tâm tốn sức suy nghĩ nữa.

Tử Linh cũng gật đầu, không phí công khổ tư nữa.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một cỗ kim quang chui vào trong phi thuyền dưới thân.

Linh văn trên phi thuyền đột nhiên sáng gấp mười lần, tốc độ cũng tăng vọt. Hư không phụ cận tựa hồ cũng bị vạch phá.

Như vậy liên tục phi độn mười mấy ngày, hai người rốt cuộc đến một Tiên Vực mới.

Tiên Vực này có linh khí dị thường thiếu thốn, so với Bắc Hàn Tiên Vực cũng kém xa, cơ hồ tương đương tại Linh giới.

"Thật là Tiên Vực cằn cỗi..." Thần thức Hàn Lập khuếch tán ra, lông mày rất nhanh nhăn lại.

Tiên Vực này có diện tích rất nhỏ, không bằng một nửa Phi Dực Tiên Vực, thần thức của hắn đã bao trùm hết.

Khắp nơi Tiên Vực đều có vết tích đào móc khoáng mạch, vết thương đầy mặt đất, phảng phất một khối khăn lau bị tàn phá, linh mạch dưới lòng đất bị phá hư hầu như không còn, khó trách linh khí thiếu thốn như vậy.

Số lượng nhân khẩu nơi đây rất ít, bất luận tu sĩ hay là phàm nhân, đa số đều tập trung ở mấy khu vực đặc biệt. Mặt đất linh mạch những nơi đó không bị phá hư quá nhiều, thiên địa linh khí còn sót lại chút ít, miễn cưỡng có thể cung cấp cho tu sĩ tu luyện.

"Tiên Vực này tên gọi là gì?" Hàn Lập hỏi.

"Tiên Vực nơi đây tên là Hạc Cương Tiên Vực, hồi lâu trước kia là Tiên Vực có thiên địa nguyên khí dồi dào, ẩn chứa rất nhiều khoáng mạch. Chỉ là về sau, Thiên Đình phái người tới đây khai thác quá độ, pha hư hết linh mạch Tiên Vực này, mới dẫn đến tình trạng hiện tại." Tử Linh lấy ra một khối ngọc giản, thần thức dò vào trong đó, trong miệng nói ra.

"Thiên Đình..." Hàn Lập nhíu mày, lẩm bẩm một tiếng.

"Hàn huynh, ngươi muốn ở tại Tiên Vực này tiếp tục làm việc thiện giúp người sao? Tiên Vực này người ở thưa thớt, chỉ sợ hiệu suất không cao." Tử Linh nhìn về phía Hàn Lập, hỏi.

"Xem trước một chút rồi hẵng nói, tại Chân Tiên giới vậy mà tồn tại Tiên Vực hoang vu như vậy, cũng rất hiếm thấy." Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, từ tốn nói.

Tử Linh yên lặng gật đầu, không nói gì thêm.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, thân thể hai người được từng đạo lôi quang màu vàng bao lại, hình thành một pháp trận lôi điện.

Lôi quang màu vàng sáng lên, thân ảnh hai người biến mất vô tung.

Một chỗ tây bắc gần thung lũng khổng lồ ở Hạc Cương Tiên Vực, rộng chừng mấy ngàn dặm.

Trong thung lũng tọa lạc một tòa đại thành, cơ hồ chiếm hết toàn bộ thung lũng, trong thành tu sĩ và phàm nhân ở hỗn tạp.

Tòa thành trì này chiếm diện tích mặc dù không nhỏ, khí tượng trong thành lại hưng thịnh không bao nhiêu, rất nhiều nơi đã hoang phế, trong không khí còn phiêu đãng nhàn nhạt mùi rỉ sắt. Trên đường trung tâm thành trì cũng có ít bóng người, người trong cửa hàng to to nhỏ nhỏ cũng ít đến đáng thương, đại đa số mọi người đều ở nhà của mình, bất luận tu sĩ hay là phàm nhân đều như vậy.

Khắp cả tòa thành trì tràn ngập dáng vẻ già nua nặng nề, phảng phất một người dần dần già đi, chờ tử vong đến.

Giữa không trung ngoài thành loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập và Tử Linh nổi lên.

Trong bầu trời, sương mù màu xám mông lung, cũng không có ai phát hiện lôi quang giữa không trung kia.

Hàn Lập nhìn thành trì phía dưới, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười.

"Đi thôi, xuống xem một chút." Hàn Lập nói một tiếng, phi thân xuống.

Tử Linh theo sát phía sau, hai người vô thanh vô tức đáp trên một con đường.

Giờ phút này sắc trời sắp tối, toàn bộ các nơi thành thị đã rơi vào bóng tối, chỉ có lẻ tẻ ánh lửa chứng tỏ nơi đó còn có người ở.

Cửa hàng hai bên đường phố ngẫu nhiên còn có mấy nhà lóe lên ánh đèn, chiếu sáng một mảnh nhỏ khu vực chung quanh.

P/s: Cám ơn các vị đạo hữu đã donate ủng hộ nhóm dịch!

Hàn Lập đi dạo trên đường chẳng có mục đích, con mắt khép hờ, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Trong lòng Tử Linh kỳ quái, nhưng cũng không hỏi gì, yên lặng đi theo bên cạnh Hàn Lập.

------oOo------

Chương 1317: Ẩn thế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch: Phong Thanh

Biên + Đề tự: Chưởng Thiên

Nhấp ngụm trà sinh tân khử nhiệt

Nói mấy câu giải tỏa muộn phiền

***

"Hàn huynh, chúng ta đến đây làm gì?" Qua một lúc lâu, thấy Hàn Lập vẫn chậm rãi bước đi như cũ, Tử Linh không nhịn được bèn hỏi.

Bởi lẽ, bộ dạng của hắn lúc này chẳng giống như muốn hành Thiện cứu người.

"Linh khí tại Chân tiên giới vốn rất nồng đậm. Về cơ bản thì các đại Tiên Vực, bất luận lớn nhỏ ra sao, đều phồn vinh giống nhau. Địa phương hoang vu, suy bại bực này quả thực rất hiếm thấy. Ta đang muốn cảm thụ một chút bầu không khí đặc thù nơi đây." Hàn Lập chậm rãi đáp.

"Cảm thụ không khí ở chỗ hoang tàn này thì có gì tốt chứ?" Tử Linh nhìn quanh một lượt liền nhăn mặt, cau có nói.

Hàn Lập tỏ vẻ chần chừ, cũng không tiếp lời mà chỉ khẽ lắc đầu.

Thực ra, việc hắn tới đây có quan hệ với Luyện Thần Thuật mà vị "Luân Hồi Điện Chủ" kia đưa cho. Nói trắng ra, chuyện này chủ yếu là vì tu luyện tầng thứ bảy.

Tu luyện Luyện Thần Thuật tầng thứ bảy hoàn toàn không giống sáu tầng trước. Mức độ phức tạp của nó không chỉ hơn xa trước kia, dẫu có cả thiên tư và nghị lực cũng chưa chắc thành công, mà còn cần phải trải nghiệm nhân sinh muôn màu, phải hiểu rõ tâm thái của ngàn vạn loại người trên thế gian. Người thành công, kẻ thất bại, người phú quý, kẻ bần hàn… Lại lợi dụng những trải nghiệm này để tẩy luyện tâm cảnh, khiến cho thần hồn đạt tới tình trạng kiêm dung hết thảy, mới có thể thuận lợi tu luyện tầng thứ bảy của Luyện Thần Thuật.

Mấy năm qua, hắn và Tử Linh cùng nhau rong ruổi khắp bốn phương. Một mặt vì hắn muốn phụng bồi nàng. Mặt khác là hắn muốn tận mắt chứng kiến, tiếp xúc với đủ loại người trên thế gian, đồng thời thể nghiệm các loại tâm cảnh phức tạp của bọn họ.

Sau khi Luyện Thần Thuật đạt tới tầng thứ sáu, Hàn Lập cũng có năng lực giống như Đề Hồn. Đó là thông qua chấn động của thần hồn để cảm ứng tâm tư, suy nghĩ của đối phương.

Trong khu thành trì hoang phế này, ai nấy đều mang trên mình khí độ của tuổi xế chiều. So với người ở những địa phương hưng thịnh khác, phong thái của bọn họ quả thực khác biệt một trời một vực. Bởi vì loại biểu hiện này tương đối hiếm thấy, nên hắn mới tới đây hảo hảo cảm thụ một phen.

Đương nhiên, Hàn Lập vẫn một mực giấu kín Tử Linh những việc này.

Tử Linh chớp chớp đôi mắt đẹp, không tiếp tục truy vấn nữa, mà chỉ lẳng lặng theo sau hắn.

Sau khi dạo chơi quanh tòa Hoang Thành này một đêm, đến khi rời đi Hàn Lập mới mở to mắt, khôi phục thần thái bình thường.

"Xong rồi à?" Tử Linh vội hỏi.

"Ta thực có lỗi, đã để nàng chờ đợi một đêm." Hàn Lập gãi gãi đầu.

"Không sao. Nhưng tiếp theo huynh tính toán sẽ làm gì? Tiếp tục hành

Thiện sao? " Tử Linh lắc đầu, cũng không để trong lòng.

Hàn Lập chỉ cười trừ mà từ chối cho ý kiến, đồng thời khuếch tán thần thức.

Hắn khẽ nhướng mày, cấp tốc bấm niệm pháp quyết thúc giục Lôi Trận.

Trong nháy mắt, thân hình hai người đã biến mất tại chỗ. Sau đó một khắc, bọn họ đã lơ lửng hiện ra ở phía trên một khu tiểu viện trong nội thành.

Trong tiểu viện bên dưới, bảy tám gã nam tử thân thể cường tráng đang hè nhau vây công một lão giả, dường như muốn cướp đoạt thứ gì.

"Dừng tay!" Từ trên cao, Hàn Lập lạnh lùng quát, rồi búng tay một cái.

Một tia kim lôi bay vọt ra từ ngón tay hắn, giáng xuống mặt đất.

"Ầm" một tiếng nổ lớn. Mặt đất lập tức bị đánh nát, để lại một cái hố to. Dư kình của vụ nổ chấn bay đám cướp bặm trợn.

Bởi vì chuẩn bị trảm Thiện Thi, cho nên Hàn Lập không dám ra tay sát sinh, tránh làm dao động chút Thiện Niệm mà hắn mất bao tâm huyết mới dành dụm được. Thậm chí, trong suốt mấy năm gần đây, ngay cả một con dã thú hắn cũng chưa từng giết.

Chứng kiến Hàn Lập và Tử Linh lơ lửng giữa hư không, đám thổ phỉ bên dưới sớm đã sợ mất mật, tên nào tên nấy mặt cắt không còn chút máu. Chẳng biết kẻ nào khởi xướng rú lên mà cả đám lập tức kéo nhau chạy trối chết. Lão giả kia thấy vậy, ban đầu chỉ biết ngây ra. Nhưng ngay sau đó, lão vội vã, lập cập hướng lên trời khấu đầu cảm tạ.

Hàn Lập nhíu mày. Tuy hắn vừa xuất thủ cứu giúp lão giả kia, nhưng lực lượng Thiện Niệm vô hình mà hắn truy cầu chẳng hề mảy may xuất hiện.

Hàn Lập khẽ gật đầu với lão giả, rồi thi triển lôi độn ly khai, lập tức truyền tống đến một địa phương có tranh chấp khác.

Chớp mắt một cái, cả hai đã ngây ngốc lưu lại tòa Hoang Thành này được

hơn nửa tháng. Tại đây, Hàn Lập cũng đã xuất thủ cứu người hơn trăm lần. Nhưng lực lượng Thiện Niệm vẫn thủy chung bặt vô âm tín.

Tại một quán trà tương đối sạch sẽ trong Hoang Thành, hai người Hàn Lập và Tử Linh ngồi đối diện nhau ở một góc.

Trong tay Hàn Lập là một chén linh trà lượn lờ sương trắng. Hương trà thơm man mác lan tỏa khắp gian phòng. Có điều, tâm trạng Hàn Lập hiện giờ đang vô cùng buồn bực, nên hắn chẳng thèm nhấm nháp.

Tử Linh không dùng trà, chỉ chăm chú dán mắt vào một cuốn sách dày cộm.

Đó là một cuốn thư tịch trình bày quan niệm về Thiện - Ác mà Hàn Lập thu được từ giao dịch với Luân Hồi Điện. Sau khi trông thấy nó, Tử Linh liền muốn tìm ra một chút biện pháp từ cuốn sách, để có thể trợ giúp Hàn Lập giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Hiện giờ đã qua chính ngọ được một lát, trong quán trà cũng chẳng có khách nhân nào khác ngoài hai người Hàn Lập và Tử Linh. Bầu không khí nơi đây quả thực vô cùng thanh tịnh.

"Nhị vị khách quan! Trà này không vừa miệng nhị vị sao? Có cần đổi sang loại khác hay không?" Một gã nam tử trung niên tướng mạo gầy gò mỉm cười, tiến lại hỏi.

Người này tuy là chưởng quầy của trà lâu, nhưng thực ra lại là một gã tu sĩ Đại Thừa. Chẳng biết vì lý do gì mà gã ẩn cư tại đây, kiếm sống qua ngày bằng trà lâu.

Nếu chỉ xét trong khu vực này, thì tu vi của gã quả thực không thấp. Dù sao chỉ cần tiến thêm một bước nữa là gã sẽ đạt được thành tựu Chân Tiên. Đương nhiên, đứng trước nhãn quang của Hàn Lập, gã nam tử này chẳng thể giấu giếm được thân phận.

"Không cần! Hương vị trà này cũng ổn. Chỉ là hai người chúng ta đang có chút phiền muộn trong lòng, cho nên vô tâm thưởng thức. Ngược lại, đã làm lãng phí tay nghề của chưởng quầy rồi." Hàn Lập lắc đầu cười ảm đạm.

Dứt lời, hắn liền nâng chén trà lên, nếm thử một ngụm, rồi khẽ gật đầu với chưởng quầy.

Về phần Tử Linh thì chẳng buồn để ý tới gã, chỉ chăm chú lật sách.

"Ha ha! Hóa ra nhị vị đang có tâm sự. Nếu vậy thì quả thực không thích hợp dùng loại trà Hương Khinh Phù này. Ở đây, ta vừa vặn có một loại Thanh Tâm Trà. Nếu nhị vị không ngại xin hãy thử xem."

Không đợi Hàn Lập đáp lời, Chưởng quầy vừa nói vừa lật đật xoay người đi vào trong tĩnh thất.

Một lát sau, gã liền bưng ra một chiếc khay, bên trên có hai chén linh trà xanh biếc, rồi đặt xuống trước mặt hai người Hàn Lập. Linh trà xanh biếc không mùi không vị, thoạt nhìn tựa như hai chén nước trong.

Ánh mắt Hàn Lập chợt sáng lên. Hắn cảm thấy hơi hứng thú, bèn nâng chén trà lên nhấp thử một ngụm. Một cảm giác thanh mát, sảng khoái lập tức tràn ngập khoang miệng, sau đó, lại theo nước trà tràn lan khắp tâm phế, chậm rãi khuếch tán khắp cơ thể.

Dường như tâm tình phiền muộn bấy lâu của hắn cũng trôi theo ngụm trà, bất ngờ tiêu tán không ít.

"Chưởng quầy thật sự có tay nghề pha trà." Hàn Lập tán thưởng.

"Đạo hữu quá khen. Xem tướng mạo và khí chất của nhị vị thì hẳn cũng là tu sĩ, không phải người bản địa?" Chưởng quầy dường như là người quảng giao, sảng khoái cười hỏi.

"Ánh mắt Chưởng quầy thật tinh tường! Chúng ta đúng là tu sĩ từ bên ngoài tới. Tại hạ Hàn Lập, còn vị này tên gọi Tử Linh." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, không hề có ý che giấu.

"Nguyên lai là Hàn đạo hữu và Tử Linh đạo hữu. Tại hạ Ly Hải." Chưởng quầy lập tức ôm quyền.

Tử Linh ở một bên đang chăm chú xem sách, bèn ngẩng lên nhìn chưởng quầy, khẽ gật đầu với gã một cái, rồi rất nhanh lại tiếp tục trầm ngâm nghiên cứu.

"Ly chưởng quầy. Hiện giờ trong tiệm không có người, không ngại ngồi xuống tâm sự chứ." Hàn Lập đưa tay mời.

Ly Hải cũng không khách khí, liền ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Ly chưởng quầy, ngươi làm sao nhìn ra được hai người chúng ta là tu sĩ ngoại lai?" Hàn Lập mỉm cười hỏi.

"Nhị vị đạo hữu sinh cơ bừng bừng, tựa như mặt trời đang lên ở đằng đông, có chí tiến thủ mạnh mẽ, quả thực khác biệt rất nhiều với người sinh trưởng tại những thành trấn nhỏ phía nam đại lục. Có lẽ nhị vị đến từ địa phương xa xôi nào đó. Điều này chỉ cần là người sống ở đây một chút thì đều có thể nhìn ra, không có gì đáng nói." Ly Hải cười ha ha, không ngớt tán dương bọn Hàn Lập.

"Ly chưởng quầy quả thực tuệ nhãn như đuốc. Hàn mỗ bội phục. Có điều, trên khắp đại lục, nơi nào cũng hoang phế tiêu điều thế này sao?" Hàn Lập dò hỏi.

"Nói ra quả thực rất dài dòng. Toàn bộ Linh Mạch trên phiến đại lục này đều đã bị đào bới sạch sẽ từ mấy vạn năm trước rồi, căn cơ đã đoạn tuyệt. Chính vì thế mà tình hình nơi đây ngày càng sa sút. Người có thể đi đều đã đi cả rồi. Những người còn ở lại hoặc là lực bất tòng tâm, hoặc là quyến luyến quê hương. Còn những kẻ không có chí tiến thủ thì chẳng đáng nhắc đến." Ly Hải thở dài u ám.

"Chắc hẳn không riêng gì mảnh đại lục này phải không?" Hàn Lập lại hỏi.

"Không sai. Xem ra Hàn đạo hữu quả nhiên đã đi qua không ít nơi." Chưởng quầy gật đầu.

"Ly chưởng quầy có lẽ cũng không phải là người bản địa. Có khi còn không

phải người của Tiên Vực này?" Hàn Lập chậm rãi gật đầu, rồi đột nhiên đặt chén trà xuống, mỉm cười thâm ý nhìn Chưởng quầy.

"A, đạo hữu làm sao phát hiện được?" Chưởng quầy khẽ biến sắc.

"Mặc dù Hàn mỗ không am hiểu trà đạo, nhưng cũng đã nghe danh Hạc Cương Tiên Vực, Lục Thủy Tiên Vực. Sở trường của bọn họ chính là bào chế linh trà. Đa phần danh trà trên thế gian đều xuất phát từ hai địa phương đó. Nghe nói, để nâng cao kỹ nghệ chế tác linh trà, mấy vị Tông sư Trà đạo tại Lục Thủy Tiên Vực đã sáng chế không ít công pháp đặc thù, chuyên môn phụ trợ chế tạo linh trà. Trong đó, được truyền lưu phổ biến nhất chính là công pháp Lục Thủy Tham Hợp Quyết. Ly chưởng quầy mang một thân công pháp thuộc tính Thủy, rất tương đồng với Lục Thủy Tham Hợp Quyết trong truyền thuyết. Hơn nữa, tuy tổng thể quán trà của ngươi được bài trí theo phong cách bản địa, nhưng vẫn có một vài tiểu tiết mang đặc thù của Lục Thủy Tiên Vực. Vì thế Hàn mỗ mới mạo muội ngắt lời, không biết có đúng không?" Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Các hạ hảo nhãn lực! Không tệ, tại hạ quả thực đến từ Lục Thủy Tiên Vực xa xôi vạn dặm." Ly Hải tán thán nói. Ánh mắt gã nhìn Hàn Lập càng thêm sùng kính.

Ban đầu, tuy gã Chưởng quầy này không nhìn ra được tu vi, cảnh giới cụ thể của hai người Hàn Lập, mà chỉ cảm thấy có lẽ đối phương đang vận dụng bí thuật nào đó che giấu khí tức. Nhưng hiện giờ xem ra, người có thể tự do lai vãng các Tiên Vực, lại có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra công pháp tu vi của mình, ắt tu vi tối thiểu cũng là Chân Tiên, thậm chí Kim Tiên cảnh trở lên. Tất cả những điều này không khỏi khiến gã thật tâm kính nể.

Đồng thời gã cũng đã nhìn ra Hàn Lập không muốn để lộ thân phận, nên cũng thức thời không dám hỏi nhiều.

"Kỹ nghệ chế tạo linh trà của Chưởng quầy không tệ. Nhưng vì sao lại vứt bỏ tài nguyên dồi dào ở Lục Thủy Tiên Vực để đến một nơi khỉ ho cò gáy như Tiên Vực này?" Hàn Lập tò mò hỏi.

"Đạo hữu coi trọng ta rồi! Kỹ nghệ chế tạo linh trà của ta còn phải học hỏi

nhiều lắm. Tu vi cũng ì ạch tại chỗ từ lâu, không cách nào đột phá bình cảnh. Năm xưa tại Lục Thủy Tiên Vực, ta cũng chỉ là sỏi cát mà thôi. Ly mỗ không phải là chưa từng nỗ lực, nhưng đáng tiếc lại thất bại trong gang tấc… Ai, tại hạ không muốn nhắc lại chuyện cũ nữa. Bây giờ, ta chỉ cầu an ổn sống qua ngày, không phải quanh quẩn, mê mang vì tiền đồ nữa. Như vậy là đủ hài lòng rồi." Ly Hải cười khổ giãi bày.

Hàn Lập vừa quan sát chưởng quầy, vừa cảm thụ chấn động thần hồn của đối phương, rồi khẽ gật đầu.

"Không nói về tại hạ nữa. Nhị vị tới đây ắt vì có chuyện muốn làm. Tuy rằng tu vi của tại hạ không cao, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở đây nhiều năm. Đối với tình huống khắp nơi cũng quen thuộc một hai, có lẽ sẽ giúp ích cho nhị vị." Ly Hải phi thường nhiệt tình đối đãi Hàn Lập,

"Đa tạ Ly chưởng quầy nhiệt tình hỗ trợ. Nhưng việc mà Hàn mỗ phải làm tương đối đặc thù, người ngoài không thể nhúng tay vào." Hàn Lập lắc đầu.

"Đã vậy… thì tại hạ liền cầu chúc cho Hàn đạo hữu hết thảy thuận lợi. Nếu như cần tại hạ hỗ trợ, xin cứ nói ra." Ly Hải vỗ ngực cam đoan.

"Đa tạ!" Hàn Lập cảm nhận được những lời này của Ly Hải xuất phát từ chân tâm, cũng không chậm trễ, liền ôm quyền cảm tạ.

"Ly đại thúc có ở đây không?" Đúng lúc này, từ ngoài cửa quán tra có thanh âm vọng vào. Đó là một cậu thiếu niên thoạt nhìn hơi cục mịch.

Thiếu niên này là phàm nhân. Y phục trên người đã cũ nát. Cậu bé rụt rè đứng thập thò bên ngoài quán trà, không dám bước vào trong.

"Hàn đạo hữu, Tử Linh đạo hữu, xin cứ thoải mái ngồi lại đây. Tại hạ xin cáo từ trước." Ly Hải ngó nghiêng bên ngoài một chút, liền cáo từ Hàn Lập rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Hàn Lập mân mê chén Thanh Tâm Trà trong tay, nhấp thêm một ngụm, rồi làm bộ tùy ý nhìn ra phía cửa.

------oOo------

Chương 1318: Trong nháy mắt trăm năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Tiểu Triệu, có chuyện gì vậy?" Ly Hải dẫn thiếu niên kia đến bên cạnh quán trà, hỏi.

"Ly chưởng quỹ, hàn độc trong kinh mạch gia mẫu mấy ngày nay lại phát tác, ta muốn mua một bịch Xích Dương Trà." Thiếu niên cúi đầu nói.

"Tốt, ngươi chờ một chút, ta đi lấy cho ngươi." Ly Hải gật gật đầu, quay người đi vào trong tiệm.

Thiếu niên nhìn bóng lưng Ly Hải, muốn nói lại thôi, cuối cùng cúi đầu xuống thật thấp.

Rất nhanh, Ly Hải đã đi ra, cầm trong tay một hộp ngọc màu đỏ.

"Dựa theo trước đó ta chỉ dẫn, chia ra ba lần uống, là có thể làm giảm được hàn độc." Ly Hải cầm hộp ngọc đưa cho thiếu niên.

"Đa tạ Ly đại thúc, chỉ là, những năm qua vì chữa bệnh cho gia mẫu, ngân lượng nhà ta đã tiêu hao hết, còn lại đều ở nơi này, còn thiếu rất nhiều..." Thiếu niên nói, lấy từ trong một cái túi nhỏ chắp vá ra mấy khối bạc vụn lớn chừng hạt đậu.

"Tình cảnh nhà các ngươi ta đã biết, hộp trà này ngươi cứ lấy về trước cho

mẫu thân ngươi phục dụng, sau này nếu cần, cứ việc tới lấy." Ly Hải mỉm cười, cũng không nhận bạc trong tay thiếu niên.

"Ly đại thúc..." Hốc mắt thiếu niên ửng đỏ, cắn chặt môi, có thể thấy nước mắt gã đang lăn xuống từng giọt lớn.

"Tốt, nam nhi không nên rơi lệ, mau trở về, mẫu thân ngươi đang chờ ngươi đấy." Ly Hải vỗ vỗ bả vai thiếu niên, quay người trở về quán trà.

Thiếu niên kia dùng sức lau sạch nước mắt, bỗng nhiên "Bịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, khấu đầu hai cái về hướng quán trà, lúc này mới quay người rời đi.

Trong quán trà, Hàn Lập lộ vẻ ngạc nhiên.

Nơi hắn và Tử Linh ngồi, cách thiếu niên kia chỉ một vách tường, tất nhiên vách tường này ngăn không được Hàn Lập.

Hàn Lập bây giờ đã có chút thành tựu trên việc chém Thiện Thi, đối với cảm ứng thiện niệm linh mẫn, cho nên rõ ràng cảm ứng được, lúc thiếu niên kia dập đầu về hướng Ly Hải, trên thân Ly Hải xuất hiện một cỗ thiện niệm chi lực vô hình, quấn quanh ở trên thân gã.

Cỗ thiện niệm chi lực kia khá nhiều, hơn xa trước kia Hàn Lập làm việc thiện đạt được.

"Sao lại như vậy? Cùng làm việc thiện, vì sao Ly Hải đoạt được thiện niệm nhiều như thế, rốt cuộc ta và hắn có khác biệt gì?" Ý niệm trong đầu Hàn Lập chuyển động, suy nghĩ nguyên do trong đó.

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn chén nước trong tay, hô hấp dồn dập, mơ hồ cảm giác mình sắp tìm ra nguyên nhân, cách một tầng giấy dán cửa sổ mỏng manh, thêm chút sức nữa, đâm một cái sẽ phá.

"Ồ!" Vào thời khắc này, Tử Linh đang lật sách đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

"Thế nào?" Hàn Lập nhìn qua.

"Hàn huynh, ngươi nhìn chỗ này, bản này là Lê Viên Trai Ký, lấy từ một vị đại gia Nho Đạo. Trong này có một câu, cách làm việc thiện như ngươi, ngược lại có chút liên quan." Tử Linh cầm sách trong tay đưa tới, chỉ vào phía trên một đoạn văn tự.

Hàn Lập nhìn lại, chỉ thấy phía trên viết: "Làm việc thiện hẳn là chuyện tốt, nhưng nếu có lòng hám danh, lại như chiêu báng dẫn họa vậy. Cẩn thận, giới chi."

Trong đầu hắn xẹt qua một đạo thiểm điện, tầng giấy cửa sổ trong đầu kia ầm vang vỡ vụn, bừng tỉnh đại ngộ.

"Ta đã biết, ta đã biết! Lúc làm việc tốt, nếu trong lòng ham công danh lợi lộc, chỉ là giả nhân giả nghĩa, làm càng nhiều, càng chệch hướng bản tâm. Chỉ có tâm niệm không khác, không cầu hồi báo, mới thật sự là đại thiện." Hàn Lập thở phào một cái, nói như thế.

Ly Hải mặc dù thân là tu sĩ Đại Thừa kỳ, nhưng quy ẩn tại thành nhỏ Tiên vực có sinh khí hoang vu này, sớm đã xem thấu sự tình tu hành. Bây giờ trợ giúp thiếu niên kia, chỉ là tâm tư thuần túy, cũng không muốn được hồi báo, việc thiện này có thể nói là xuất từ bản tâm nước chảy thành sông, mới có thể được rất nhiều thiện niệm chi lực gia trì.

Chính mình lần thứ nhất cứu trợ đôi ông cháu thuyết thư kia, kỳ thật cũng là chợt có lòng thiện niệm, cùng thuộc loại này.

"Thì ra là thế, Hàn huynh trước ngươi làm việc thiện tuy nhiều, lại là vì cố tình trảm thi mà làm, trong lòng có chấp niệm và lòng mưu lợi, mới không đạt được bao nhiêu công đức." Tử Linh cũng là người thông tuệ, Hàn Lập vừa đề cập một chút, nàng lập tức hiểu ra.

"Bây giờ nếu biết nguyên nhân, sẽ dễ hơn nhiều." Mặt Hàn Lập lộ vẻ tươi cười, nhiều ngày lo lắng đã quét sạch sành sanh.

Bảy năm sau.

Một nơi yên tĩnh tại Tương Ấp, một cửa hàng đã đổi chủ, là một đôi vợ chồng thanh niên, đổi cửa hàng tạp hoá lúc đầu thành y dược quán, buôn bán dược liệu, đồng thời trị bệnh cứu người.

Niên kỷ đôi vợ chồng này mặc dù không cao, y thuật lại cực kỳ cao minh, không chỉ phàm nhân bình thường ốm đau vừa trị đã khỏi, rất nhiều nan y tạp chứng cũng có thể xuất thủ điều trị, hiệu quả trị liệu cực tốt.

Mà đôi vợ chồng này thu phí xem bệnh cực thấp, rất nhanh danh tiếng vang xa, truyền khắp phế thành.

Trong lúc nhất thời, y dược quán vắng vẻ đông như chợ.

Đôi vợ chồng này tự nhiên là Hàn Lập và Tử Linh, lấy tu vi cảnh giới hai người bây giờ, trị liệu ốm đau cho những phàm nhân này, còn có một số nghi nan tạp chứng khốn nhiễu phàm tục, tự nhiên mảy may không khó khăn.

Trước đó, Hàn Lập bỏ ra ròng rã bảy năm, xem bản thân mình như một phàm nhân ở tòa thành nhỏ này, ở đây sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi, kiệt lực quên đi ý nghĩ cá nhân, thậm chí là thân phận tu sĩ của mình.

Sau đó, hắn thông qua những năm gần đây làm việc, từng giờ từng phút để dành được bạc, mua lại cửa hàng, mở lên y quán, phát ra từ lòng chân thành, trị bệnh cứu người không cầu hồi báo.

Chỉ là loại tâm vô tư này, không phải nói đạt tới là có thể đạt tới.

Hắn trị bệnh cứu người như vậy, cũng không khỏi xen lẫn ý nghĩ cá nhân, cũng không có thiện niệm chi lực giáng lâm.

Trong một trăm lần cứu người, nhiều nhất một hai lần có thể duy trì tâm linh vô tư.

Bất quá Hàn Lập cũng không lo lắng, tiếp tục vừa trị bệnh cứu người, vừa phỏng đoán thiện chi chân ý.

Y quán này rất nhanh đã mở mười năm, từ một y quán mới trở thành một y quán cũ, đôi vợ chồng thanh niên kia cũng dần trở thành trung niên.

Thời gian cực nhanh, thoáng một cái đã qua ba mươi năm, đôi vợ chồng thanh niên năm đó, dần dần đi vào xế chiều.

Từ từ, tâm linh Hàn Lập trở nên thuần túy, số lần vô tư cứu người càng ngày càng nhiều, lấy được thiện niệm chi lực cũng càng nhiều, cảm ứng Thiện Thi đột nhiên tăng mạnh.

Trong nháy mắt, hơn trăm năm trôi qua.

Y dược quán này trở thành cửa hàng bách niên, trở thành nơi nổi danh lâu năm trong phạm vi ngàn dặm, trong đó chưởng quỹ cũng đã đổi "Mấy đời".

Bên trong y dược quán, Hàn Lập ngồi xếp bằng, đê mi thùy mục, thần sắc yên tĩnh, trên khuôn mặt chớp động một tầng oánh nhuận quang mang, giống như bảo tướng Phật Đà.

Tử Linh đứng ở một bên, yên lặng nhìn xem Hàn Lập.

Giữa thần sắc nàng cũng ẩn chứa huỳnh quang, khí chất càng thêm thanh nhã.

Những năm gần đây nàng đi theo bên cạnh Hàn Lập, cũng làm không ít việc thiện, được không ít thiện niệm gia trì. Tu vi mặc dù không tiến triển gì lớn, nhưng phương diện thần hồn lại tiến bộ không nhỏ.

Sau một hồi lâu, Hàn Lập mở to mắt, trong nội thất thoáng như xẹt qua hai tia chớp.

"Hàn huynh, hết thảy đều chuẩn bị thỏa đáng chứ?" Tử Linh nhẹ giọng hỏi.

"Cảm ứng Thiện Thi đã hoàn thành, bây giờ ta cũng đã phỏng đoán thấu triệt Thiện chi chân ý, dùng Phân Thân Trảm Thi Thuật, tám thành nắm chắc có thể chém rụng Thiện Thi." Hàn Lập nói.

"Vậy là tốt rồi." Tử Linh nhẹ nhàng thở ra.

Hàn Lập nhìn y quán đã ở trăm năm, mặc dù bây giờ tâm cảnh tu vi hắn cực cao, vẫn không chịu được có một tia quyến luyến.

"Đi thôi." Hắn lắc đầu, cùng Tử Linh lặng yên đi ra y quán.

Giờ phút này sắc trời còn chưa sáng tỏ, bên ngoài vẫn chưa có người đến coi bệnh.

"Hàn đạo hữu, Tử Linh đạo hữu, hai vị muốn rời đi sao?" Một thanh âm truyền đến, lại là chưởng quỹ quán trà Ly Hải kia.

"Ly đạo hữu, những năm gần đây đã chiếu cố." Hàn Lập chắp tay nghiêm mặt nói.

Cái thi lễ này của hắn phát ra từ thực tâm. Năm đó nếu không có Ly Hải, hắn cũng không có khả năng phát hiện vấn đề lúc làm việc thiện.

"Hàn đạo hữu quá khách khí, những năm gần đây, tại hạ nào đã giúp gì, ngược lại được Hàn đạo hữu chỉ điểm rất nhiều, Ly mỗ xin cám ơn." Ly Hải vội vàng đáp lễ lại.

Hơn trăm năm qua, sau khi Hàn Lập làm việc thiện, thường xuyên đến quán trà Ly Hải uống trà chuyện phiếm.

Ly Hải mặc dù đã quyết tâm ẩn thế ở Hạc Cương Tiên Vực, nhưng nhờ có Hàn Lập chỉ điểm, đối với chuyện tu luyện cũng lại cháy lên lên một tia tưởng niệm. Có đôi khi Hàn Lập nhìn như tùy ý nói mấy câu, đã có thể khiến cho gã thu hoạch không ít.

"Tại hạ lần thứ nhất nhìn thấy hai vị, liền biết các người không phải là thường nhân, Ly mỗ xa xa không kịp. Sự tình hai vị làm, cũng vượt qua phạm vi tại hạ hiểu biết. Bất luận thế nào, cầu chúc hai vị hết thảy thuận lợi." Ly Hải nhìn Hàn Lập và Tử Linh, thần sắc nổi lên một tia phức tạp.

"Ly đạo hữu ngươi cũng thế, ngày sau hữu duyên, Hàn mỗ sẽ lại đến quán trà Ly đạo hữu uống trà." Hàn Lập cười ha ha một tiếng nói.

"Luôn luôn hoan nghênh!" Ly Hải mừng rỡ trong lòng, gật đầu mạnh.

Lúc gã ngẩng đầu lên, thân ảnh Hàn Lập và Tử Linh đã biến mất không thấy gì nữa.

Ly Hải nhìn đường đi trống rỗng, không khỏi thẫn thờ một trận, đứng ngẩn ngơ ở đó thật lâu, lúc sau mới trở về quán trà.

Gã nhìn xem phòng trà yên tĩnh, sự thẫn thờ trong lòng dần dần tán đi.

Thế giới Hàn Lập và Tử Linh có thể đặc sắc vạn phần so với hoang thành này, khiến cho người muốn tới. Nhưng an tĩnh sinh hoạt ở hoang thành này, chưa chắc không phải một loại hạnh phúc khác.

Trên mặt Ly Hải lộ ra một tia thỏa mãn, đi vào phía sau nội thất, bắt đầu chuẩn bị linh trà hôm nay.

...

Hạc Cương Tiên Vực, tại một chỗ dãy núi vô danh, hư không loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập và Tử Linh nổi lên.

"Chính là chỗ này." Hàn Lập nhìn về phía một tòa sơn phong cao lớn phía trước, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đạo kiếm khí màu vàng từ đầu ngón tay hắn bắn ra, như đâm vào đậu hũ chui vào trong vách núi.

Kiếm khí phảng phất vật sống du tẩu trong vách núi, mấy hơi thở sau đã đào ra một tòa động phủ.

"Hạc Cương Tiên Vực nơi này có thiên địa linh khí mỏng manh như vậy, đối với việc ngươi trảm thi chỉ sợ bất lợi." Đôi mi thanh tú Tử Linh nhẹ chau lại, nói.

"Không sao, tu vi đến cảnh giới của ta, sớm đã có thể hấp thu thiên địa linh khí từ rất nhiều không gian, nơi đây nguyên khí mỏng manh cũng không ảnh hưởng. Càng quan trọng hơn là, ở chỗ này ta lĩnh ngộ thiện chi chân ý, thần hồn rất phù hợp với chỗ Tiên vực này. Ở đây trảm thi, tỷ lệ thành công càng lớn hơn." Hàn Lập nói.

"Nguyên lai còn có đạo lý bực này." Tử Linh giật mình.

Hàn Lập lập tức mang theo Tử Linh bay vào trong động phủ, bố trí chung quanh động phủ tầng tầng cấm chế, sau đó quay người đi vào chỗ mật thất sâu nhất.

"Hàn huynh." Tử Linh đột nhiên gọi Hàn Lập lại, giữa thần sắc tràn đầy vẻ lo âu.

Mỗi lần trảm thi, đối với bản thể, đều là một đại khảo nghiệm. Trảm thi thành công thì không nói, một khi thất bại, đối với bản thể sẽ tạo thành tổn thương cực lớn.

"Không cần lo lắng, phí nhiều trắc trở như vậy, lần này, ta mười phần chắc chín." Hàn Lập cầm tay Tử Linh, tự tin cười một tiếng nói.

Tử Linh thấy Hàn Lập tự tin như vậy, gật đầu mạnh.

Hàn Lập buông tay Tử Linh ra, đi vào mật thất.

"Ầm ầm" một tiếng, đại môn mật thất khép lại, một tầng kim quang xuất hiện ở phía trên, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

------oOo------

Chương 1319: Ngồi xuống luận đạo Thiện - Ác

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Sáng nghe Đạo, tối ngậm cười chết

Thiện tại Tâm, Ác cũng trong lòng

***

Bên trong mật thất…

Hàn Lập mang thần sắc cực kỳ ngưng trọng, đang tự tay khắc họa từng đường từng nét hoa văn, trận đồ lên mặt đất, tái hiện pháp trận trảm Ác Thi mà hắn từng sử dụng trước đây.

Sau khi khắc họa xong toàn bộ hoa văn, Hàn Lập lại lấy ra một đống trận kỳ, trận bàn, bắt đầu tỉ mỉ bố trí.

Pháp trận trảm thi vốn dĩ cực kỳ phức tạp. Tuy đã có chút kinh nghiệm, nhưng Hàn lập vẫn phải bỏ ra trọn vẹn một ngày để sắp xếp hoàn mĩ hết thảy. Hiện giờ, trên mặt đất thình lình hiện ra một pháp trận với bố cục tương tự Âm Dương Song Ngư Đồ.

Bên trong pháp trận, vô số phù văn lớn chừng ngón cái không ngừng nhảy múa, tản phát trận trận tinh quang, biến không gian mật thất thành một mảnh tinh hải rực rỡ, xán lạn, cực kỳ đẹp mắt.

Hàn Lập quét mắt đánh giá khắp nơi một lượt, rồi khẽ gật đầu hài lòng. Sau

đó, hắn phất tay xuất ra một bộ Địa Tiên Khôi Lỗi, đặt tại vị trí Âm Ngư của pháp trận Âm Dương, còn bản thân thì đả tọa tại Dương Ngư.

Hàn Lập hít sâu một hơi, thu liễm tâm thần, sau đó liền bấm niệm pháp quyết toàn lực thúc giục pháp trận.

Một màn sáng hình bán cầu liền ngưng thực hiện ra, đồng thời bao phủ lấy thân hình hắn và bộ Địa Tiên Khôi Lỗi. Trên bề mặt quang cầu, cổ thụ, hỏa diễm, hàn khí, lôi điện… đủ loại hình tượng thi nhau ngưng tụ thành vô số xiềng xích rồi lao bắn ra, cắm sâu vào các bộ vị khác nhau trên thân thể Địa Tiên Khôi Lỗi.

Sau khi hoàn tất hết thảy, Hàn Lập mới yên tâm nhắm mắt tĩnh tọa, tiến vào không gian thức hải.

Tình huống hiện tại hoàn toàn không giống với lần trảm Ác Thi trước đó. Bên trong thức hải của hắn yên tĩnh lạ thường. Ở phía trước là một gã Hàn Lập vận trường bào trắng muốt đang ngồi khoanh chân, hai mắt nhắm nghiền, dường như đang tập trung suy tư điều gì.

"Tới rồi à?" Hàn Lập áo trắng chợt mở to mắt, khẽ liếc nhìn hắn bằng thần sắc điềm nhiên, bình thản, không mảy may hiển lộ chút địch ý.

"Ngươi ở đây chờ ta sao?" Hàn Lập hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn không quên âm thầm áp súc lực lượng, bất động thanh sắc hỏi.

"Ngươi không cần đề phòng như vậy. Ta không phải Ác Thi, vẫn chưa có ý tứ động thủ với ngươi mà. Mời ngồi!" Hàn Lập áo trắng mỉm cười, giơ tay ngỏ ý mời.

Hư không đối diện hắn chợt động, rồi thình lình hiện ra một chiếc bồ đoàn và một bộ bàn trà. Trên mặt bàn đã có sẵn ấm trà cùng với hai chiếc chén.

Hàn Lập bất chợt hít vào một hơi, híp mắt quan sát. Những vật này đều do lực lượng thần thức ngưng tụ nên, thoạt nhìn chẳng khác đồ thật là bao.

Kỹ năng điều khiển thần thức bực này hắn vẫn chưa lĩnh ngộ được. Vậy mà

gã Thiện Thi trước mặt chỉ khẽ phất tay là thành.

"Ngươi có ý gì?" Tuy vậy, Hàn Lập vẫn thản nhiên ngồi xuống phía đối diện.

"Ta và ngươi như hai cây sinh từ một gốc. Việc Tam Thi tranh đoạt thân thể với Bản thể chính là thiên tính. Có điều, để quyết định xem ai có quyền chiếm cứ thân thể chưa hẳn đã cần đến tranh đấu." Hàn Lập áo trắng tự mình rót đầy hai chén trà, rồi đưa một chén đến trước mặt Hàn Lập. Còn hắn tự mình nâng chén trà còn lại lên môi và khẽ nhấp một ngụm.

"Chúng ta thân là tu sĩ, nếu không thông qua tranh đấu để luận kết quả, vậy thì lấy gì để quyết định đây?" Hàn Lập khẽ liếc chén trà đang lơ lửng trước mặt, lạnh lùng hỏi.

"Rất đơn giản, luận Đạo là được." Hàn Lập áo trắng bật cười.

"Luận Đạo?" Hàn Lập nhíu mày.

"Đúng vậy, ta muốn luận bàn Đạo Thiện - Ác với đạo hữu. Nếu như câu trả lời của đạo hữu có thể thoả mãn được ta, vậy thì tại hạ nguyện ý buông tha việc tranh đoạt khối thân thể này." Hàn Lập áo trắng từ tốn nói.

"A…" Nghe xong, Hàn Lập hơi nhướng mày.

"Đương nhiên, nếu như đáp án của đạo hữu không thể thoả mãn được ta, vậy thì chớ trách tại hạ xuất thủ cưỡng đoạt." Hàn Lập áo trắng thâm ý bồi thêm một câu.

"Vậy thì ngươi cứ thử xem." Lệ mang trong mắt Hàn Lập đại thịnh. Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn.

Nhất thời, một luồng lực lượng thần thức vô cùng cường đại lập tức bộc phát, khiến cho không gian phụ cận chấn động ầm ầm. Dường như thiên địa nơi đây đang đồng thời phẫn nộ.

"Bịch" một tiếng. Chén trà trong tay Hàn Lập áo trắng liền vỡ vụn, hóa

thành một đám khói tan đi nhanh chóng.

"Không hổ là ý thức của bản thể, cũng có chút năng lực." Hàn Lập áo trắng khẽ nhíu mày nhưng lập tức giãn ra ngay, tựa tiếu phi tiếu nhìn Hàn Lập.

Đang nói chuyện, lòng bàn tay hắn chợt lóe hào quang, tạo nên một chén trà mới tinh.

"Ngươi đã muốn luận Đạo, ta tất nhiên sẽ phụng bồi. Có gì muốn hỏi ngươi cứ việc nói đi. Hàn Lập mặt không biểu tình, nói. Đồng thời, khí thế kinh người quanh thân hắn nhanh chóng rút đi như thủy triều.

"Được! Xin hỏi các hạ, vì cớ gì mà người lại phân ra Thiện, Ác?" Hàn Lập áo trắng hỏi.

"Người vốn bất phân Thiện, Ác. Thứ được gọi là Thiện, Ác chẳng qua là lòng người." Hàn Lập bình thản đáp.

Trước đây, nếu như bắt hắn luận đàm Thiện - Ác, e rằng ngay cả nguyên cớ căn bản nhất hắn cũng không nói được. Nhưng Hàn Lập đã trải qua trăm năm nhập thế, chìm đắm trong nhân sinh tại tương ấp tiểu thành nọ. Đồng thời, trong lúc nhàn hạ, hắn cũng đã đọc qua không ít kinh thư điển tịch. Hai yếu tố này kết hợp lại đã khiến cho nhận thức, cảm ngộ của Hàn Lập đối với Thiện Ác của thế nhân tiến một bước dài.

"Tục ngữ có câu: Thiện hữu Thiện báo, Ác hữu Ác báo. Nhưng thực tế lại không như vậy. Trên đời có rất nhiều người làm việc thiện, thế nhưng gia cảnh lại nghèo rớt mồng tơi. Lại có kẻ làm nhiều việc ác, nhưng cả đời tiêu dao khoái hoạt. Đây là vì sao?" Hàn Lập áo trắng lại hỏi.

"Đạo hữu hỏi việc này khác nào kẻ bị tán cây che mắt, không thể nhìn thấy Thái Sơn. Thế nào là Thiện, thế nào là Ác không phải chỉ xem xét hời hợt bề ngoài là có thể phán đoán được. Chỉ cần đem lại lợi ích cho người khác, chỉ cần tốt cho hậu thế, thì dẫu có chửi mắng, có đánh người cũng vẫn là Thiện. Trái lại, nếu như chỉ vì đạt được mục đích cá nhân, thì dù có tỏ ra kính trọng, hòa ái bao nhiêu, cũng sẽ biến thành nịnh hót sáo rỗng, biến thành Ác. Một người tích đức hành thiện, dù nhất thời nghèo khó, nhưng

hậu thế lại có thể phát đạt. Còn kẻ chỉ vì đầu cơ trục lợi, thì sinh thời dẫu có phú quý đến đâu, cũng chưa chắc đã có kết cục tốt." Hàn Lập trả lời một mạch, tựa như nước chảy mây trôi.

Hàn Lập áo trắng nghe xong sờ sờ cằm một lúc, lại lập tức truy vấn:

"Vậy thế nào là Thiện, thế nào là Ác?"

"Việc lợi mình, lợi người là Thiện. Việc hại mình, lợi người là Đại Thiện. Việc hại mình, hại người là Ác. Việc lợi mình, hại người là Đại Ác." Hàn Lập bình thản đáp.

"Cứ làm việc có lợi cho người khác thì có thể xưng là Thiện sao?" Hàn Lập áo trắng nhàn nhạt hỏi.

"Không thể! Cho dù có ý vì Thiện và không tiếp nhận hồi báo, nhưng một khi đã mang theo mục đích đi làm việc Thiện thì vĩnh viễn là giả nhân giả nghĩa. Giữ tâm trinh bạch mà hành Thiện, không cầu hồi báo mới là Chân Thiện." Hàn Lập lắc đầu.

"Một ông lão trượt chân ngã xuống nước. Một tiểu thương trẻ tuổi dọc đường đi qua liền cứu ông lão lên. Sau đó, ông lão lấy ra một thỏi bạc để tạ lễ, tiểu thương kia vui vẻ nhận lấy. Vậy hành động cứu người đó có phải vì Thiện hay không?" Hàn Lập áo trắng tỏ vẻ hài lòng, nhưng vẫn tiếp tục hỏi.

"Thiện!" Hàn Lập khẳng định chắc như đinh đóng cột.

"Theo như ngươi vừa nói, không cầu hồi báo mới là Chân Thiện. Vậy thì tiểu thương kia nhận bạc, chẳng lẽ không phải tiếp nhận hồi báo hay sao? Làm sao có thể xưng là Thiện?" Hàn Lập áo trắng truy vấn.

"Bất luận lúc trước tiểu thương kia cứu người có nghĩ tới hồi báo hay không, chỉ cần việc này truyền đi, về sau nhất định sẽ khích lệ cái tâm hành Thiện của người đời. Chỉ cần việc đó có lợi cho chúng sinh, thì đều có thể xưng là Thiện." Hàn Lập khẳng định.

"Thế gian có câu: Người tốt dễ bị lừa gạt. Đạo hữu có kiến giải thế nào?"

Hàn Lập áo trắng lại hỏi.

"Thế gian quả thực không thiếu những chuyện như vậy, nhưng cũng chỉ là số ít, và cũng không phải là loại hành vi phổ biến. Chúng ta nên lấy chí lớn để bao dung hết thảy những bất công này, như vậy mới có thể đứng ở thế bất bại. Nếu như chúng ta lại vì thế mà sinh lòng oán hận, ắt sẽ trở nên tầm thường." Hàn Lập nghiêm nghị đáp.

"Không thể tưởng được kiến giải của đạo hữu về Chân Thiện lại sâu xa như vậy. Bội phục! Tại hạ còn một câu sau cùng, xin đạo hữu giải đáp cho." Hàn Lập áo trắng im lặng hồi lâu, rồi thở dài một hơi.

"Mời nói!" Hàn Lập mỉm cười.

"Thế nhân trong lúc luận đạo, nói lý thường huênh hoang, khoác lác, nhưng đến khi hành động thì đa phần lại nói như rồng leo, làm như mèo mửa. Tuy đạo hữu quả thực am hiểu Chân Thiện, nhưng cụ thể thì chúng ta nên tu Thiện như thế nào?" Ánh mắt Thiện Thi sáng ngời, chăm chú nhìn Hàn Lập.

"Vạn pháp trên đời, không lấy không bỏ; Hết thảy sự tình, không nhiễm không chấp; Trong mọi hoàn cảnh, bất động bất biến; Mọi nơi mọi lúc, luôn tạo thuận lợi; Thuận theo chúng sinh, làm điều hoan hỷ. Ấy chính là phương pháp tu Thiện." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi chậm rãi mở miệng, rành rọt nói ra từng chữ một.

"Vạn pháp trên đời, không lấy không bỏ; Hết thảy sự tình, không nhiễm không chấp; Trong mọi hoàn cảnh, bất động bất biến; Mọi nơi mọi lúc, luôn tạo thuận lợi..." Hàn Lập áo trắng bất giác thì thào lẩm bẩm theo.

"Ha ha! Hay lắm! Bốn câu nói này của đạo hữu đúng là tuyệt diệu. Tại hạ bội phục!" Bỗng Hàn Lập áo trắng vỗ tay cười lớn, tâm tình sảng khoái vô cùng.

Theo tiếng cười vang xa, Thiện Thi hóa thành một luồng bạch quang bay đi, dường như muốn thoát ly thức hải.

Có điều, không gian thức hải tỏa ra một loại hấp lực vô hình, không để cho bạch quang cứ thế rời đi.

Hàn Lập thấy vậy liền mừng thầm trong lòng. Ánh mắt hắn ngưng trọng, hai tay đồng thời nâng quá đầu, rồi mãnh liệt bổ xuống, đồng thời quát lớn:

"Trảm!"

Một luồng kiếm ảnh sắc bén vô song thình lình xuất hiện trong thức hải Hàn Lập, dường như chia đôi bầu trời.

"Xoẹt" một tiếng. Mối liên hệ giữa thức hải của Hàn lập và bạch quang do Thiện Thi biến thành lập tức bị chặt đứt. "Vèo" một tiếng, bạch quang nhanh chóng bay vọt đi.

Bên trong mật thất, Hàn Lập liền mở bừng cặp mắt. Một luồng bạch quang từ trong cơ thể hắn bay ra.

Thân thể Hàn Lập run rẩy kịch liệt. Phân nửa Tiên Linh Lực và Thời gian Tinh ti cũng bị chia lìa theo sự ly khai của luồng bạch quang.

Bạch quang lóe lên một cái liền chui vào thân thể Địa Tiên Khôi Lỗi ở nửa kia của pháp trận.

Gương mặt Hàn Lập đỏ bừng, thất khiếu chảy máu, đau đớn rên “hừ hừ”.

Tuy rằng gần một nửa Tiên Linh Lực và lực lượng Pháp tắc đã bị Thiện Thi lấy đi, nhưng Tiên khiếu thứ một ngàn ba trăm hai mươi trên thân hắn bỗng nhiên được quán thông. Tu vi của Hàn Lập rốt cuộc cũng đạt đến cảnh giới Đại La Hậu Kỳ.

"Ô...ô...n...g" một tiếng!

Một loại lực lượng vô hình đột nhiên hàng lâm, bao trùm thân thể Hàn Lập.

Hư không xung quanh hắn vặn vẹo liên tục, dường như cách ly Hàn Lập với ngoại giới. Thân thể hắn tự động bay lên lơ lửng giữa không trung.

Hư không trên đỉnh đầu Hàn Lập đột nhiên nứt toác, lộ ra một mảnh hải dương vàng rực, vô cùng vô tận.

Mảnh hải dương này tỏa ra một luồng lực lượng Pháp tắc khủng bố, bao bọc thân thể hắn.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến. Hắn cảm thấy một tia ý chí của Thiên Đạo, ẩn chứa một loại quy tắc sâm nghiêm nào đó tỏa ra từ mảnh hải dương vàng rực kia.

Mặc dù thực lực của Hàn Lập hiện giờ đã mười phần tiếp cận Tiên Nhân đỉnh phong, nhưng đứng trước loại lực lượng khủng bố này, hắn thủy chung vẫn cảm giác bản thân chẳng khác nào con sâu cái kiến, không thể mảy may kháng cự.

Ngay cả những tồn tại cấp bậc Đạo Tổ như Cốt Hoàng hay Luân Hồi Điện Chủ, tuy rằng khí tức của bọn họ cực kỳ khổng lồ, nhưng so với mảnh hải dương vàng rực này vẫn kém quá nhiều.

"Mảnh hải dương này… lẽ nào chính là Pháp tắc Thời gian của Thiên Đạo…" Nội tâm Hàn Lập đại chấn, lẩm bẩm một mình.

Đúng lúc này, mảnh hải dương vàng rực đột nhiên cuồn cuộn kịch liệt một hồi. Sau đó một khắc, một luồng kim quang từ bên trong phóng vọt ra, tự động quán chú, tiến nhập cơ thể hắn.

Kim quang này ẩn chứa lực lượng Pháp tắc Thời gian pháp tắc vô cùng cường đại, trực tiếp dung nhập với lực lượng Pháp tắc trong cơ thể Hàn Lập.

Toàn thân hắn đại phóng kim quang. Bao nhiêu hao tổn vì trảm thi lúc trước nhanh chóng khôi phục. Chỉ sau vài hơi thở, khí tức của Hàn Lập đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Thời gian Tinh ti cũng cấp tốc ngưng tụ theo. Đảo mắt một cái, số lượng tinh ti đã khôi phục đầy đủ một ngàn tám trăm sợi.

Mà hư không phụ cận vẫn cứ tiếp tục cuồn cuộn không thôi. Từng đợt từng đợt thiên địa nguyên khí khổng lồ không ngừng tuôn trào, nhao nhao thẩm thấu vào cơ thể Hàn Lập.

Phần Tiên Linh Lực bị hao hụt lúc trước lập tức được bù đắp, trong nháy mắt đã khôi phục như cũ.

Tại một gian phòng bên trong Động Thiên, Tử Linh vốn đang khoanh chân đả tọa bỗng nhiên mở mắt, dường như phát giác được chuyện gì. Đôi mắt đẹp của nàng tràn đầy kinh nghi nhìn về phía mật thất nơi Hàn Lập đang bế quan.

------oOo------

Chương 1320: Quy túc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Thiên Đình, Thiên Thời phong.

Nơi đây được bao quanh bởi tường vân màu vàng, từng đoàn nối tiếp từng đoàn, tầng tầng lớp lớp, biến ảo khó lường.

Trên kim vân đứng vững một toà bia đá cao vạn trượng, tản mát ra đạo đạo hào quang màu vàng, lưu chuyển không ngừng.

Trên tấm bia đá khắc từng văn tự màu vàng, nhìn tựa hồ là danh tự của người nào đó, có lớn có nhỏ.

Những danh tự màu vàng này dựa theo lớn nhỏ, sắp từ trên xuống dưới.

Phía trên cao là mấy danh tự lớn nhất, trong đó có một cái tên thình lình chính là Hàn Lập, xếp ở vị trí thứ ba.

Vào thời khắc này, tên Hàn Lập trên tấm bia đá đột nhiên đại thịnh kim quang, đồng thời cấp tốc biến lớn, bỗng nhiên nhảy lên phía trước, chen lên hai danh tự phía trên, chiếm cứ vị trí thứ nhất.

Hư không nơi nào đó phía trước cự bia bất chợt chấn động một hồi, một nam tử áo trắng ngồi trên xe lăn trống rỗng xuất hiện.

Đứng bên cạnh nam tử ngồi xe lăn là một thân ảnh, là một thiếu niên nhanh nhẹn, mặc trường bào màu vàng, làn da cũng có màu hoàng kim, nhìn tôn

quý không gì sánh được.

Toả ra mạnh nhất trên thân người này chính là hai mắt, trong khi nhìn quanh chớp động lên kim quang như mộng ảo, làm cho không ai có thể nhìn gần, tựa hồ một loại thiên địa pháp tắc siêu việt nào đó.

"Làm sao có thể! Hàn Lập vậy mà đã đạt đến Đại La hậu kỳ!" Thiếu niên mặc kim bào nhìn thấy biến hoá trên tấm bia đá, trên mặt lộ ra thần sắc khó tin, la lớn lên.

"Xem ra Hàn Lập này sớm hơn ngươi một bước rồi." Nam tử ngồi xe lăn nhìn tấm bia đá, khẽ cười nói.

"Thuộc hạ vô năng, xin Chí Tôn giáng tội!" Sắc mặt thiếu niên mặc kim bào đại biến, lập tức phủ phục quỳ rạp xuống đất.

"Hàn Lập kế thừa y bát Di La, tu vi nhanh hơn ngươi một bước cũng coi như bình thường. Chỉ là ta cũng bỏ ra tâm tư bồi dưỡng ngươi, chớ khiến ta thất vọng." Nam tử ngồi xe lăn từ tốn nói, sau đó thân ảnh lóe lên biến mất.

Thiếu niên mặc kim bào nằm rạp trên mặt đất thật lâu, chờ khí tức nam tử ngồi xe lăn đã biến mất hoàn toàn, mới dám đứng lên.

"Hàn Lập, Hàn Lập..." Gã nhìn tên Hàn Lập trên tấm bia đá, thần sắc dữ tợn, lập tức thân ảnh cũng nhoáng một cái rồi biến mất.

...

Trong mật thất của một dãy núi vô danh, bên trong hải dương màu vàng óng, kim quang phủ xuống vẫn không ngừng lại, Thời Gian Pháp Tắc chi lực cuồn cuộn tiếp tục rót vào thể nội Hàn Lập.

Thiên địa nguyên khí của hư không chung quanh cũng không ngừng thẩm thấu đến, tụ đến ù ù.

Trên thân Hàn Lập, một ngàn tám trăm huyền khiếu và một ngàn ba trăm hai mươi tiên khiếu chớp động không thôi, thân thể của hắn phảng phất một

cái động không đáy, bất luận Thời Gian Pháp Tắc và thiên địa nguyên khí đến bao nhiêu, đều được dung nạp vào.

Trong cơ thể hắn, tiên linh lực nhanh chóng tăng lên, Thời Gian Pháp Tắc chi lực cũng tiếp tục bạo tăng. Tuy nhiên số lượng Thời Gian Pháp Tắc tinh ti cũng không gia tăng, mà mỗi một sợi pháp tắc tinh ti đều toả ra trận trận ánh vàng, thình lình dần dần trở nên thô to.

Ầm ầm!

Một cỗ khí tức càng ngày càng khổng lồ từ trên thân Hàn Lập tản ra, cấm chế gia trì chung quanh mật thất rung động ù ù, tựa hồ không chịu nổi cỗ uy áp này.

Trên vách tường mật thất hiện ra từng vết nứt, càng lúc càng lớn, muốn triệt để sụp đổ.

Vào thời khắc này, một đạo hào quang màu vàng từ trên thân Hàn Lập bắn ra, đảo qua vách tường phụ cận.

Vết rạn trên vách tường thình lình từ lớn biến thành nhỏ, mấy hơi thở đã hoàn toàn biến mất.

Khí tức trên thân Hàn Lập phấn chấn bừng bừng, rất nhanh lại đánh cho vách tường rách tả tơi. Nhưng kim quang lại đến, phục hồi vách tường như cũ.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, một ngày một đêm đã trôi qua rất nhanh.

Toàn thân Hàn Lập lượn lờ kim quang, làm cho người khó mà nhìn thẳng.

Nhục thể của hắn giờ phút này hiện ra cảm giác hơi mờ, có thể thấy rõ một ngàn tám trăm đạo Thời Gian Pháp Tắc tinh ti.

Những pháp tắc tinh ti này giờ phút này thình lình thô to hơn gấp mười lần, giống như xiềng xích quấn quanh các nơi thân thể hắn, nhìn không thể phá vỡ.

Hàn Lập tản ra khí tức sâu như biển, so với Cốt Hoàng kia mảy may cũng không thua kém, chỉ là so với Luân Hồi điện chủ sâu không lường được kia, cảm giác vẫn kém hơn một chút.

Vào thời khắc này, hải dương màu vàng óng trên đỉnh đầu hắn đột nhiên nổi lên sóng gió, rất nhanh lóe lên biến mất, đạo kim quang kia rơi xuống cũng biến mất theo.

Hư không vỡ vụn cũng nhanh chóng được lấp đầy, hết thảy trong mật thất cấp tốc khôi phục bình tĩnh.

Kim quang bên ngoài thân Hàn Lập nhanh chóng phiêu tán, chậm rãi từ giữa không trung hạ xuống.

Giờ phút này, trên thân hắn không có chút cảm giác cường đại, tiên linh lực và khí tức Thời Gian Pháp Tắc đều không thấy, cả người phảng phất một người thế tục chưa bao giờ tu luyện qua.

Trong mật thất, pháp trận giờ phút này đã sớm sụp đổ, không còn gì nữa.

Thiện Thi phụ thể Địa Tiên khôi lỗi đã được tự do từ lâu, bất quá gã cũng không dị động, một mực lẳng lặng đứng tại một nơi hẻo lánh trong mật thất.

Thiện Thi dò xét trên dưới Hàn Lập, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia sợ hãi.

Ngay một ngày một đêm trước, gã còn có địa vị ngang với Hàn Lập, tiêu sái tự nhiên tán phiếm luận đạo.

Thời khắc này, Hàn Lập lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, chợt nhìn phảng phất một phàm nhân, thần thức dò xét qua, cả người hắn phảng phất một mảnh biển cả sâu không lường được. Bất luận gã cảm ứng thế nào, cũng nhìn không thấu Hàn Lập sâu cạn, ngược lại bản thân có loại cảm giác bị hút vào, vội vàng thu hồi thần thức.

"Chúc mừng đạo hữu tiến giai Đại La hậu kỳ, Thời Gian Pháp Tắc đại

thành." Thiện Thi chắp tay nói.

"Còn phải đa tạ đạo hữu thành toàn." Hàn Lập mở to mắt, cười nhạt nói.

"Lấy thần thông đạo hữu, cho dù tại hạ lưu luyến không đi, cuối cùng cũng sẽ bị chém ra, sao lại nói thành toàn chứ?" Thiện Thi lắc đầu, lạnh nhạt nói.

"Bộ Địa Chích hóa thân này là ta tỉ mỉ luyện chế ra, hẳn là coi như phù hợp với đạo hữu." Hàn Lập nhìn về phía Thiện Thi phụ thể Địa Tiên khôi lỗi.

"Rất phù hợp, đa tạ đạo hữu tìm một thân thể tốt như thế." Thiện Thi nhìn thân thể của mình, mừng rỡ cười nói.

"Hàn đạo hữu, tại hạ chủ động rời đi, mặc dù không tính là công lao lớn gì, đối với đạo hữu, tốt xấu gì cũng coi như bớt đi một chút phiền toái. Ta có một điều thỉnh cầu, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn." Thiện Thi nhìn Hàn Lập, chắp tay nói.

"Ngươi cứ nói." Hàn Lập cũng không kinh ngạc, nói.

Trước đó Thiện Thi chủ động rời đi, hắn đã đoán được giờ phút này.

"Hàn đạo hữu lần này tiến giai Đại La hậu kỳ, tiếp theo chỉ sợ sẽ đi Luân Hồi điện trước. Bây giờ thực lực đạo hữu cường đại, tự nhiên không sợ, chỉ là tại hạ không muốn tham dự đến tranh đấu của các ngươi." Thiện Thi nói.

"Ngươi muốn rời đi?" Ánh mắt Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Đạo hữu ngươi yên tâm, ta sẽ không đầu nhập Luân Hồi điện hoặc là Thiên Đình, đối địch với ngươi. Từ trong cử động làm việc thiện khắp nơi của đạo hữu trước đó, ta muốn tiếp tục con đường này, đi khắp các nơi Chân Tiên giới, tạo phúc thiên hạ lê dân, truy cầu cảnh giới chí thiện." Thiện Thi nói ra, ánh mắt thanh tịnh không gì sánh được.

"Đạo hữu đã có tâm nguyện này, Hàn mỗ tự nhiên thành toàn." Hàn Lập im lặng một lát, gật đầu nói.

"Vậy tại hạ liền cáo từ, đạo hữu bảo trọng." Thiện Thi nghe vậy vui mừng, chắp tay với Hàn Lập.

Lời còn chưa dứt, trên người gã loé lên kim quang, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ không còn tăm tích.

Hàn Lập đứng lẳng lặng nơi đó, cũng không để ý Thiện Thi rời đi.

Thiện Thi đi cũng tốt, giữ ở bên người hắn lúc nào cũng phải đề phòng.

Hắn rất nhanh lần nữa nhắm mắt lại, cảm ứng cảnh giới tu vi biến hoá trên thân, trên mặt từ từ lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hàn Lập trước đó đoán được tiến giai đến Đại La hậu kỳ, thực lực sẽ phát sinh biến hóa cực lớn, giờ phút này thật tiến cấp tới Đại La hậu kỳ, hắn mới phát hiện chính mình lúc trước cân nhắc vẫn quá đơn giản.

Bây giờ hắn đặt chân đến một cảnh giới hoàn toàn mới, hết thảy chung quanh tựa hồ không giống với lúc trước.

Hàn Lập đưa tay sờ hư không bên cạnh, không vận khởi bất luận tiên linh lực gì, lực lượng pháp tắc, hay là nhục thân chi lực gì cả.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, hư không giống như mặt nước rung động, sau đó bạo liệt ra, một lỗ thủng không gian đường kính lớn hơn trượng xuất hiện trong mật thất.

Từng mảnh vỡ không gian từ trong lỗ thủng bắn ra, đánh về phía vách tường bên cạnh.

Tâm niệm hắn khẽ động, những mảnh vỡ không gian bắn ra kia lập tức bị đình trệ ngay tại chỗ, tựa hồ bị một cỗ lực lượng vô hình cầm cố lại.

Hàn Lập nhìn về phía bàn tay của mình, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Giờ phút này hắn cảm giác giống như mình bị một loại sức mạnh huyền diệu nào đó phụ thể, có loại cảm giác khống chế thế giới xung quanh, phảng

phất chính mình biến thành tồn tại không gì không làm được, có thể tuỳ tiện khống chế một phương thiên địa.

Hàn Lập chậm rãi vận khởi bàn tay khống chi lực này, nhìn lại chung quanh, toàn bộ Hạc Cương Tiên Vực thình lình đều nằm dưới mí mắt hắn, bất kỳ địa phương nào cũng không thoát khỏi ánh mắt của hắn, so với trước đó rõ ràng hơn gấp mười lần.

Thiện Thi giờ phút này xuất hiện trong một tòa hoang thành, quan sát tình huống trong thành.

Vị trí của gã trong toà hoang thành kia, chính là chỗ Ly Hải chiêu đãi khách nhân lúc trước.

Không chỉ có Hạc Cương Tiên Vực, Tiên Vực phụ cận, còn có một ít vị diện hạ giới cũng có thể tuỳ tiện nhìn thấy, như xem vân tay.

"Đây chẳng lẽ là Thiên Đạo chi lực..." Mặt Hàn Lập lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, tự lẩm bẩm.

Hắn đã thấy trong điển tịch, tu luyện một loại pháp tắc tới tuyệt đỉnh, có thể câu thông cùng thiên địa đại đạo, đạt được đại đạo chi lực gia trì, giơ tay nhấc chân là có thể thi triển ra uy năng hủy thiên diệt địa.

Chỉ là loại cảnh giới này, chỉ có Đạo Tổ mới có thể đạt tới, bây giờ hắn bất quá mới là Đại La hậu kỳ, làm sao lại câu thông được cùng Thiên Đạo?

Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, đưa tay vô hư không một cái.

Trong thiên ngoại hư không trên đỉnh đầu hắn ba động kịch liệt, một bàn tay màu vàng óng to lớn vô cùng nổi lên, bao phủ cả ức vạn dặm thiên ngoại hư không, đột nhiên vỗ xuống.

Ầm ầm!

Một cỗ ba động lực lượng vô cùng kinh khủng từ trên bàn tay lớn màu vàng óng tuôn ra. Dưới cự chưởng, những thiên thạch, các loại cơn bão năng

lượng kia đều bạo liệt giải thể, biến thành hư vô.

Hư không của thiên ngoại không gian cũng ầm vang vỡ vụn, hiện ra một lỗ đen đáng sợ lớn ức vạn dặm, phát ra cỗ thôn phệ chi lực đáng sợ, hút lấy hết thảy chung quanh.

Nhưng ngay lúc này, bàn tay lớn màu vàng óng nhẹ nhàng chà một cái, lỗ đen đáng sợ trong nháy mắt được lấp đầy, biến mất không còn tăm tích.

Bàn tay lớn màu vàng óng cũng biến mất theo, thiên ngoại hư không ba động một trận kịch liệt, chậm rãi khôi phục nguyên dạng.

Trong mật thất, Hàn Lập thu hồi thủ chưởng, mặt lộ vẻ vui mừng.

Trải qua thử luyện, hắn đã xác nhận mình quả thật có thể câu thông Thiên Đạo chi lực. Về phần tại sao như vậy, có thể là vì hắn tu luyện chính là tam đại Chí Tôn pháp tắc, không giống với pháp tắc bình thường.

Lấy thực lực lúc này của hắn, cho dù đối mặt tồn tại Đạo Tổ, cũng không sợ chút nào.

Trong lòng Hàn Lập đột nhiên giật mình, khó trách Luân Hồi điện chủ, còn có Ma Chủ, hai đại cự đầu này rõ ràng chỉ là Đại La cảnh, lại đáng sợ như thế, hơn xa Đạo Tổ bình thường, Thiên Đình cũng phi thường kiêng kị.

Bất quá chỉ cần hắn tiếp tục tinh tiến tu vi, đạt tới Đại La đỉnh phong, chưa hẳn sẽ yếu hơn Luân Hồi điện chủ, hay là Ma Chủ.

Hàn Lập nhìn phía trước, trong lòng tràn đầy hào hùng.

Giờ phút này, rốt cuộc đã chân chính đứng ở đỉnh phong Tiên Nhân.

"Uyển Nhi, chờ ta, chẳng mấy chốc ta sẽ cứu nàng ra!" Hàn Lập âm thầm nói.

Hắn khẽ thở một hơi, đè xuống vui sướng trong lòng, một lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Giờ phút này mặc dù hắn tiến giai Đại La hậu kỳ, nhưng cảnh giới còn có chút bất ổn, cần cũng cố một phen.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, mở ra Linh Vực, đồng thời thôi động Quang Âm Thiên Tuyền đại trận. Tốc độ thời gian trong Linh Vực trôi qua lập tức tăng nhanh mười vạn lần.

Thời Gian Pháp Tắc của hắn lần nữa tiến nhanh, thần thông gia tốc thời gian càng tiến thêm một bước.

Không chỉ như vậy, giờ phút này Hàn Lập điều khiển thiên địa linh khí cũng đề cao không biết bao nhiêu lần, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn rót vào trong Quang Âm Thiên Tuyền đại trận, duy trì vận chuyển.

Tốc độ Quang Âm Thiên Tuyền đại trận tiêu hao Tiên Nguyên thạch lập tức đại giảm.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống, vạn đạo kim quang nổi lên, bao phủ thân thể hắn.

------oOo------

Chương 1321: Biến đổi liên tục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Cún con xa nhà

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Trung Thổ tiên vực, Nam hải.

Một toà tiên vực nằm trên đất liền gọi là Nam Chiêm đại lục, nơi cực nam này là một dãy núi kéo dài mấy chục vạn dặm ở ven biển. Ở trung tâm nằm rải rác chín mươi tám toà địa mạch núi lửa, tất cả vẫn còn đang hoạt động.

Nhưng núi lửa này hầu như cách mỗi trăm năm, sẽ có một đến hai chỗ phun trào một lần. Mỗi lần như vậy sẽ hấp dẫn vô số người đặt chân đến Nam Chiêm đại lục. Trong đó cũng có rất nhiều tán tu, người của tiểu tiên gia, tông môn đến vây xem.

Những người này tất nhiên cũng không phải quá rảnh rỗi đi chiêm ngưỡng cảnh tượng tuyệt vời này, mà là muốn tìm vận may. Khi núi lửa phun trào, ở trong nham tương có thể xuất hiện một loại linh tài gọi là "Hỏa Luyện Thạch".

Suốt những năm qua Thiên Đình đều mở một con mắt, nhắm một con mắt đối với việc này, mặc kệ cho bọn họ dựa vào vận khí mà thu hoạch được tiên duyên. Nhưng năm nay tình huống lại có chút khác biệt

Theo dự đoán, sắp tới sẽ có mười bảy toà núi lửa đồng thời bộc phát. Ngay khi đấu hiệu của việc phun trào xuất hiện, liền bị Tiên sứ trong Trấn Thiên Lâu của Nam Chiêm đại lục xuất thủ, dẫn hoả mạch ra ngoài biển. Cuối

cùng làm chuyện này đến đây là chấm dứt.

Ở trên đại lục, các tán tu, tu sĩ cũng không một lời oán than. Bởi vì thịnh hội lớn nhất Chân Tiên giới – "Bồ Đề Yến" sắp được tổ chức.

Ở nơi cực tây của chín mươi tám ngọn núi lửa này, có một nơi cực kỳ quan trọng của Thiên Đình, một toà Ứng Thiên môn đứng lẳng lặng ở trung tâm dãy núi.

Toà Ứng Thiên môn này chính là cánh cửa phía nam để tiên vực khác đi vào Trung Thổ Tiên Vực, thường được gọi là "Nam Thiên môn". Nơi đây gọi là "cửa", thực ra là một trận pháp truyền tống to lớn. Ở giữa trung tâm xây dựng mấy vạn toà pháp trận truyền tống lớn nhỏ, kết nối với ba mươi lăm vực khác trong ba mươi sáu đại vực, đồng thời có thể truyền tống một lúc mấy chục vạn người.

Khi Thiên môn mở cửa, đã xây dựng nên một đầu thông đạo không gian câu thông ba mươi lăm đại tiên vực, giúp cho lưỡng giới qua lại không còn gặp trở ngại nữa.

Thực tế, Trấn Thiên lâu cũng giống Ứng Thiên môn, cũng có ba toà.

Trung Thổ Tiên Vực là hạch tâm của Chân Tiên giới, trong vực tổng cộng có cửu Châu tứ Hải, trong đó mỗi Châu là một khối lãnh thổ đại lục vô biên, lại bị bốn đại dương mênh mông ngăn cách, mới phân ra bố cục như hiện tại.

Trong đó, ngoại trừ Thiên Cung đại lục ở trung tâm cửu Châu tứ Hải chính là căn cơ của Thiên Đình, còn có Đông Thắng đại lục, Tây Hạ đại lục, Nam Chiêm đại lục và Bắc Câu đại lục, phân bố ở Đông Nam Tây Bắc giữa tứ Hải.

Trên bốn toà đại lục, đều độc lập có một toà Trấn Thiên lâu và một toà Ứng Thiên môn

Trong đó mỗi toà Ứng Thiên môn là chỗ câu thông với Thiên môn của tiên vực khác, đều có thần tướng trấn thủ và tuần tra. Trấn thủ tại hạch tâm mỗi

một toà Trấn Thiên lâu của tiên vực, trên lầu các đều có Đạo Tổ trấn thủ.

Vì Bồ Đề Yến sắp tới, các đại tiên vực Chân Tiên giới đã bắt đầu liên tục có đại lượng tu sĩ tập kết về phía Trung Thổ tiên vực. Trong đó ngoại trừ đạt được Bồ Đề lệnh có thể tham dự thịnh yến lần này, thì càng có nhiều người tới đây chỉ để ngắm nhìn phong cảnh của tiên vực đứng đầu Tiên giới, đồng thời cũng hy vọng có cơ hội hưởng thụ được phúc lợi do thịnh hội mang đến.

Tuy Bồ Đề yến được tổ chức ở Thiên Cung đại lục, nhưng trên những toà đại lục khác cũng có các loại thịnh hội vừa và nhỏ đang diễn ra.

Đến lúc đó tản mạn khắp nơi tại toàn bộ Chân Tiên giới, các loại kỳ trân dị bảo sẽ được tụ tập đến đây, các loại giám bảo và đấu giá đại hội cũng nổi lên khắp nơi.

Thử hỏi có kẻ tu hành nào lại không muốn nhân cơ hội này tham quan thỏa thích, cũng không muốn thu lợi đây?

Nhưng bởi vì nghênh đón lần vạn cổ thịnh hội này, Thiên Đình gánh chịu áp lực không nhỏ. Dù sao đến khi thịnh hội chính thức bắt đầu diễn ra, tu sĩ gấp mười, thậm chí gấp mười mấy lần sẽ tràn vào Trung Thổ tiên vực, cho dù phòng thủ nghiêm ngặt thế nào đi chăng nữa, cũng khó đảm bảo không có cá lọt lưới.

....

Phệ Phản tiên vực

Trên một cánh đồng tuyết rộng mênh mông mười mấy vạn dặm, khắp nơi loé lên từng đoàn từng đoàn hỏa diễm đỏ tươi tựa như đóa sen đỏ đang nở rộ trên mặt đất.

Lộng lẫy sắc đỏ tươi, bao trùm cả bình nguyên gió tuyết, thiêu đốt ra từng vết tích cháy đen.

Một vùng Linh Vực đỏ tươi to lớn vô cùng bao phủ cánh đồng tuyết hoang

vu này. Những bông tuyết rì rào rơi xuống không gian linh vực này, trong nháy mắt liền bị cuồn cuộn sóng nhiệt bốc hơi, cơ bản không thể chạm xuống mặt đất trơ trọi đầy cát đá.

Trung tâm cánh đồng tuyết trắng, trong một hố sâu vạn trượng, có một thân ảnh mặc thanh đồng giáp trụ đang nằm vất vưởng, là cơ thể một tu sĩ yêu tộc nhưng đầu lâu cũng chỉ còn lại một nửa. Đồng thời trên thân chảy ra máu tươi kim sắc, có thể nhận ra y khi còn sống tu vi cũng không hề yếu.

Dù còn lại nửa khuôn mặt, vẫn có thể nhìn ra đây là một đầu chó săn, có điều quá mức tanh tưởi mùi máu tươi.

Thực tế người này trong Phản Phệ tiên vực, chính là Vạn Yêu Quật, lão tổ của tông môn Yêu Tu lớn nhất, cảnh giới cũng đã đạt tới Đại La Hậu Kỳ.

Vốn y chuẩn bị mang theo mấy vị đệ tử thân truyền đi về Trung Thổ tiên vực tham gia Bồ Đề yến. Kết quả trên đường tiến về trận pháp truyền tống, thì bị người ám sát.

Mỗi y miễn cưỡng lưu lại toàn thây, tất cả đệ tử còn lại đã hôi phi yên diệt, ngay cả một hạt bụi cũng không lưu lại.

“Ầm” một âm thanh nặng nề vang lên

Một thân ảnh nam tử cao lớn trần trụi, từ ngoài hố to nhảy mạnh xuống, đi tới bên cạnh tàn thi.

Một đầu tóc đỏ quăn dài, rối tung rũ xuống, gương mặt góc cạnh bình tĩnh như nước, nhìn không ra nửa điểm tâm tình chập chờn. Trên làn da trần trụi ấy vẫn như ẩn như hiện từng đạo hỏa vân chấm đỏ, một sáng một tối lóe lên, tỏa ra khí tức thiêu đốt, khiến hư không xung quanh cũng có chút vặn vẹo

Gã cúi người xuống nhặt lên một cái Bồ Đề lệnh từ trên thi thể của yêu tu, lau chùi vết máu còn đọng trên đó, trong miệng phát ra tiếng cười ngạo nghễ, tiện tay ném ra ngoài hố

Ở bên ngoài hố to, một nữ tử váy đen tay cầm chiếc ô, đưa tay bắt lấy, thoáng dò xét một chút, liền cất đi

Nữ tử dáng người yểu điệu thướt tha, làn da trắng nõn nà. Gương mặt càng thêm bội phần hoàn mỹ, nhìn ở bất cứ góc cạnh nào đều thấy đây là một tuyệt thế mỹ nhân, nhưng trên trán mái tóc dài rũ xuống, che đi nửa gò má. Trên gò má có thể nhìn thấy rõ vết tích của vảy cá.

“Viêm Trác, người cũng đã giết, vật cũng đã lấy, đi thôi. Theo điện chủ phân phó, con cẩu tặc này có thể giết hay không cũng không ảnh hưởng. Ngược lại kẻ Đồng Thu chân nhân kia, chúng ta nhất định phải giải quyết sạch sẽ.” Tiếng nói êm ái từ trong miệng nữ tử phát ra.

“Ta biết.” Nam tử tóc đỏ đáp lại, rồi gã tháo xuống một cái nhẫn trữ vật từ trên cánh tay của thi thể kia. Sau đó gã tung người nhảy lên, bay ra khỏi hố sâu.

“Đôi khi tính cách của ngươi quá ương ngạnh, hết lần này tới lần khác phải chạy đến đây”. Nữ tử nhìn nam tử tóc đỏ một chút, khẽ thở dài, than thở.

“Giết y, cũng xem như cảnh cáo một chút đối với Đồng Thu. Khả năng hắn sẽ không lập tức tiến về Trung Thổ tiên vực. Bất quá cũng tốt, tránh cho chúng ta mất công tìm kiếm dọc đường, giết thẳng tới sơn môn quả thật rất là sảng khoái. Huyền Ngư, đệ tử trong sơn môn có thể bỏ qua, nhưng Tổ Sư đường nhất định phải san bằng.” Viên Trác nói

“Ta chỉ cần lấy thủ cấp của Đồng Thu, những kẻ còn lại tùy ngươi. Điện chủ đã nói, Luân Hồi Bát Tử chúng ta lần thứ nhất hành động toàn bộ, động tĩnh càng lớn càng tốt”. Nữ tử được gọi là “Huyền Ngư” thuận miệng nói.

“Biết rồi” Vẻ mặt Viêm Trác không đổi sắc đáp lại

“Đi thôi.” Huyền Ngư nói.

Vừa dứt lời, hai người sóng vai nhảy lên, bay vào không trung, biến mất không thấy gì nữa.

Linh Vực đang bao phủ cánh đồng hoang vu này cũng lập tức thối lui. Những bông tuyết từ trên trời rơi xuống, xóa nhòa đi mọi vết tích.

Những tu sĩ và tông môn nửa đường bị ám sát, liên tục xảy ra ở khắp các tiên vực của Chân Tiên giới. Trong đó, có thành công cũng có thất bại, bất quá người bị giết chết càng nhiều hơn.

Cũng không rõ vì sao, đáng lẽ một cường giả đỉnh cấp của một đại tiên vực nếu như trong một đêm đột tử nơi hoang dã, ngày bình thường đã có thể gây chấn động toàn bộ tiên vực. Nhưng hiện tại cũng như ném đá xuống biển vậy, cơ bản kích không nổi bao nhiêu bọt nước.

Đại đa số tiên vực vẫn tràn đầy không khí náo nhiệt của "Bồ Đề Yến" sắp tới, chỉ là dưới sự náo nhiệt này, sớm đã cuồn cuộn sóng ngầm, biến đổi liên tục.

…

Cùng lúc đó

Tại một mảnh tuyệt địa, có một tòa đại hạp cốc hình hồ lô toát ra chướng khí, bên trong thi hài khắp nơi, quỷ hỏa đầy trời

Một con đường từ miệng cốc kéo dài vào bên trong, có thể nhìn thấy khắp nơi nằm la liệt các loại hài cốt của người lẫn động vật. Trong đó có di hài của cả dã thú sơn lâm bình thường, yêu thú cường đại, cũng không ít tu sĩ tiên giới, thậm chí có xương khô còn tản mát ra trận trận hung lệ chi khí.

Vào sâu trong thung lũng, chướng khí càng đậm, loáng thoáng truyền đến từng đợt tiếng gõ "Bang bang bang".

Nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp sương mù, chỉ thấy bên trong là một khối quái thạch to lớn lởm chởm. Trên khối đá ấy, có một thiếu nữ xinh đẹp đang ngồi xếp bằng, thân mặc váy màu vàng nhạt, trong miệng đang ngậm một cọng cỏ xanh.

Thiếu nữ này không phải ai khác, chính là Kim Đồng đã rời khỏi Hàn Lập,

một mình tới tận đây.

Giờ phút này, tay nàng cầm lấy một cây xương ống của yêu thú không tên, đập đập vào tảng đá phía dưới.

“Ui! Ta tìm ngươi lâu vậy! Ngươi một mực trốn không ra cũng không phải biện pháp. Ngoại trừ ta, toàn bộ Chân Tiên giới, ngươi đã là Phệ Kim Tiên cuối cùng đạt đến cấp bậc Đại La. Chỉ cần ta thôn phệ ngươi, việc khôi phục cấp bậc Đạo Tổ của chúng ta đã ở trong tầm tay, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù? Muốn cả đời trốn ở đây? Bao nhiêu năm ăn mấy thứ rác rưởi này, còn chưa đủ sao?” Kim Đồng nói.

Cự thạch không nhúc nhích chút nào, trong sơn cốc ngoài âm thanh “Bang bang” kia, cũng không có tiếng đáp lại.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Được! Ta thành toàn cho ngươi.” Kim Đồng phun ngọn cỏ xanh trong miệng sang một bên, ánh mắt lấp lóe.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình nàng bỗng bay lên, cây xương ống như gậy đánh chó kia bị nàng xem như cây phi lao ném mạnh xuống, kèm theo một cỗ phong lôi, lao thẳng xuống cự thạch.

Một tiếng “Ầm” thật lớn vang lên, khối đá lởm chởm kia lập tức nổ tung thành bột mịn. Sau đó một vệt kim quang từ trong xuyên suốt ra, rồi một thân hình giáp trùng màu hoàng kim to lớn giương cánh bay thẳng lên không trung.

“Trốn đi đâu?”

Kim Đồng quát to một tiếng, thân hình nhảy lên, kim quang đại thịnh hiện rõ nguyên hình, chém giết cùng với con Phệ Kim tiên khí tức không kém nàng chút nào kia.

Chỉ thấy hư không chấn động kịch liệt, pháp tắc hào quang kim sắc và khe nứt không gian màu đen đan xen vào nhau. Phạm vi mấy chục vạn dặm đều bị biến thành chiến trường, trong lúc nhất thời cũng khó phân ra sinh tử

------oOo------

Chương 1322: Áp chế và lựa chọn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Hạc Cương Tiên Vực.

Một toà động phủ ẩn giấu trong dãy núi vô danh, đã phủ bụi mấy trăm năm.

Trong phòng chính động phủ, Tử Linh với bộ quần áo màu tím, đang khoanh chân ngồi trên giường đá điều tức.

Trước đó nàng đã vững chắc tại Thái Ất đỉnh phong, cũng đã kéo dài rất nhiều năm, từ đầu đến cuối kẹt tại bình cảnh này, không cách nào tiến thêm một bước.

Đúng lúc này, nàng đang nhắm mắt tĩnh tọa bỗng nhiên trong lòng khẽ động, mí mắt mở ra, đã tỉnh lại.

Ánh mắt nàng nhìn về phía một mật thất khác, trong mắt lóe lên vẻ mừng rỡ khó che giấu.

Ngay sau đó, một trận thanh âm "Ù ù" như nham thạch ma sát vang lên, đại môn mật thấy trước mặt mở ra, một đạo thân ảnh cao lớn hơi cúi đầu, từ trong cửa đi ra, cười ôn hoà với nàng một tiếng.

Tử Linh từ trên giường đá đứng lên, đánh giá trên dưới Hàn Lập một chút, trong lòng không khỏi hơi chấn động, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

"Lúc này mới ngắn ngủi mấy trăm năm, mà khí tức trên người ngươi..." Nửa ngày sau, nàng mới nhịn không được thốt ra.

"Vừa mới xuất quan, khí tức ba động còn chưa ổn định, mấy ngày nữa là có thể bình ổn rồi." Hàn Lập cười cười, nói.

"Ta nói là cảnh giới của ngươi." Đáy mắt Tử Linh ẩn ẩn có chút lo âu, nói.

"Là Đại La đỉnh phong không sai, ngươi không cần phải lo lắng, ta không phải chỉ vì cái trước mắt, dùng biện pháp dục tốc bất đạt. Chỉ là công pháp ta tu luyện có chút đặc thù, cảnh giới này là chân thật tu luyện ra được, không phải nhà xây trên cát." Hàn Lập đi lên trước, cầm tay nàng, vỗ nhè nhẹ, nói.

"Vậy là tốt rồi." Tử Linh gật đầu nhẹ.

Nói xong, thần sắc nàng lại trở nên ảm đạm. Tu vi Hàn Lập tinh tiến đến trình độ này, rất có thể hắn sẽ một lần nữa trở về U Minh giới.

Hàn Lập thấy thần sắc nàng khác thường, đang muốn mở miệng hỏi thăm, bỗng nhíu mày lại, sắc mặt hơi đổi.

"Thế nào?" Tử Linh thấy thế, hỏi vội.

Hàn Lập khẽ lắc đầu, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một tấm mặt nạ Luân Hồi điện màu đen.

Hắn không nói một lời đeo mặt nạ lên, đưa tay điểm một cái lên mi tâm mặt nạ.

Trên cả tấm mặt nạ lập tức sáng lên từng đạo phù văn, chỗ mi tâm càng sáng lên một ít u quang, toả ra phía trước một mảnh quang ảnh, bên trong ô quang ngưng tụ ra một thân ảnh nam tử dáng người thon dài.

Thân gã mang trường bào màu đen, đầu đội mũ rộng vành thuỳ sa, một thân khí tức cực kỳ nội liễm, chính là Luân Hồi điện chủ.

Hàn Lập vừa nhìn thấy Luân Hồi điện chủ, liền biết đã xảy ra biến cố gì, lập tức hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

"Như Sương nàng... Bị Thiên Đình bắt đi rồi." Luân Hồi điện chủ hơi chần chờ, đáp.

"Ngươi nói cái gì? Uyển Nhi nàng thế nào?" Hàn Lập nghe vậy, khuôn mặt dưới mặt nạ lập tức biến đổi, hỏi.

Tử Linh nghe vậy, thần sắc cũng không khỏi biến đổi.

Lúc trước sự tình bên trong Luân Hồi điện, Hàn Lập cũng không giấu diếm, mà là tìm thời điểm thích hợp nói với nàng. Cho nên nàng đã biết thân phận Luân Hồi điện chủ, cũng biết rõ, Cam Như Sương chính là Nam Cung Uyển.

"Năm đó sau khi ngươi rời U Minh giới không bao lâu, Như Sương liền tỉnh lại. Mặc dù nàng có hai đoạn ký ức, nhưng cuối cùng vẫn không lựa chọn trở thành thê tử của ta, mà kiên trì muốn về làm Nam Cung Uyển." Luân Hồi điện chủ nói.

Hàn Lập nghe lời ấy, ánh mắt hơi lóe lên, đáy lòng không khỏi dâng lên một dòng nước nóng, cả giận nói:

"Tại sao nàng lại bị Thiên Đình bắt đi, ngươi không phải tự phụ có thể đối kháng Thiên Đình à, sao lại để nàng xảy ra chuyện?"

"Năm đó sau khi lựa chọn ngươi, lúc đầu nàng dự định lập tức đi tìm ngươi. Nhưng vì lo lắng trở thành gánh nặng cho ngươi, nên mới không rời đi, ta cũng không yên lòng, một mực không để nàng rời đi. Thế nhưng về sau Luân Hồi điện hoàn toàn mất đi tung tích của ngươi, ngay cả mặt nạ cũng không liên lạc được. Trước đó không lâu, nàng lo lắng an nguy của ngươi, trong lúc ta bế quan, một mình rời Minh giới đi tìm ngươi, kết quả bị Thiên Đình thừa lúc vắng mà vào, bắt đi." Luân Hồi điện chủ nói.

"Ngươi đã tìm hiểu được nàng ở nơi nào chưa?" Sau khi Hàn Lập nghe xong, hai mắt ngưng tụ, thở dài một hơi, hỏi.

"Không có, việc này Thiên Đình làm rất bí ẩn, rất khó tìm. Bất quá, sau khi nàng bị bắt không bao lâu, Cổ Hoặc Kim liền truyền tin tức tới, yêu cầu ta tự mình tiến về Trung Thổ Tiên Vực. Chỉ cần ta đáp ứng đi, bọn hắn cam đoan sẽ không động nàng một sợi lông, chờ ta đến cảnh nội Trung Thổ Tiên Vực, bọn hắn sẽ lập tức phóng thích nàng." Luân Hồi điện chủ nói.

Hàn Lập nghe vậy, trầm mặc lại.

Hắn biết Thiên Đình cực kỳ căm ghét Luân Hồi điện chủ, hai bên đã sớm tranh đấu vô tận tuế nguyệt, một khi gã rơi vào tay Thiên Đình, hậu quả tự nhiên không cần nói cũng biết.

"Ta đã đáp ứng Cổ Hoặc Kim, sẽ không tiếp tục ẩn núp, sẽ đúng hẹn tiến về Trung Thổ Tiên Vực." Luân Hồi điện chủ nói.

"Lúc nào xuất phát?" Hàn Lập hỏi.

"Vẫn cần chuẩn bị một chút, nếu không không những không cứu được người, còn làm cho tất cả cố gắng trong quá khứ đổ sông đổ biển." Luân Hồi điện chủ nói.

"Ta đi cùng ngươi." Hàn Lập không chút do dự, lập tức nói.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, chần chờ một lát rồi nói: "Cũng tốt, đến lúc đó ngươi mang Như Sương rời đi, ta cũng yên tâm hơn."

"Ta muốn dẫn đi, là Nam Cung Uyển. Trước lúc này, ta cũng có chuyện muốn làm, sau khi làm xong, ta sẽ đi Minh giới tìm ngươi tụ hợp." Hàn Lập nói.

"Tốt, ta chờ ngươi." Luân Hồi điện chủ trả lời.

"Lời của Thiên Đình cũng không thể tin hết, có thể tìm ra chỗ cụ thể của Uyển Nhi mới tốt, ngươi cố gắng chút." Hàn Lập nói.

"Có tin tức, ta sẽ thông báo cho ngươi." Luân Hồi điện chủ nói.

Hai người thương nghị xong, quang mang trên mặt nạ Hàn Lập tối sầm lại, đạo quang ảnh chiếu ra kia lập tức biến mất không thấy gì nữa.

Ánh mắt Tử Linh phức tạp, nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập há hốc mồm, muốn giải thích, liền nghe Tử Linh nói: "Ngươi đi làm đi, cứu nàng trở về."

"Chúng ta trở về." Hàn Lập nói.

"Trở về chỗ nào?" Tử Linh nghi ngờ hỏi.

"Bắc Hàn Tiên Vực." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nói ra.

...

Một bên khác, bên trong một ngôi đại điện tại U Minh giới.

Luân Hồi điện chủ vừa mới kết thúc đưa tin với Hàn Lập, chậm rãi đi xuống đài cao trong điện.

Lúc này, ngoài điện có một bóng người vội vàng đi đến, y mặc trên người một bộ áo bào đen rộng thùng thình, cánh tay, cái cổ và trên mặt đều quấn băng vải thật dày, phía trên còn vẽ từng đạo phù văn màu vàng, nhìn thập phần cổ quái.

"Điện chủ, vừa mới bói được, tung tích Hoàng Lộc Tôn Giả Khâu Thiên Tiên Vực, ít ngày nữa hắn sẽ đến Đôn Dương đại lục." Tiếng nói người áo đen khàn khàn, bẩm báo.

"Khâu Thiên Tiên Vực bất quá là một Tiên Vực cỡ trung, không có truyền tống đại trận liên thông trực tiếp đến Trung Thổ Tiên Vực. Hắn đi Đôn Dương đại lục, hơn phân nửa là muốn mượn dùng truyền tống đại trận nơi đây tiến về Huyền Thiên Tiên Vực. Nơi đó có một tòa truyền tống đại trận

có thể thẳng tới Trung Thổ Tiên Vực. Đưa tin cho Phong Hối và Vô Tướng, chặn giết người này tại Đôn Dương tiên vực, người đi theo đều tru diệt." Luân Hồi điện chủ ra lệnh.

"Tuân mệnh." Người áo đen liền ôm quyền, quay người định rời đi.

"Nguyên Thuần Phong, ngươi đi theo bên cạnh ta bao lâu rồi?" Luân Hồi điện chủ đột nhiên hỏi.

Người áo đen nghe vậy, dừng bước quay người lại, tự định giá một lát, đáp: "Thời gian quá lâu, đã không nhớ rõ, đại khái là cỡ mấy trăm vạn năm..."

"Ngươi vận dụng Thiên Toán, bói giúp ta một chút, nếu ta sớm đi Thiên Đình, thì phần thắng còn được bao nhiêu?" Ngữ khí Luân Hồi điện chủ bình tĩnh như nước, hỏi.

"Điện chủ thật muốn coi à? Bằng vào tình huống ta bây giờ, một lần tính toán vẫn không đến mức bị trời tru diệt, nhưng sau đó sẽ không khác gì phế nhân. Huống hồ một khi việc quan hệ đến Thời Gian Đạo Tổ, thiên cơ cỡ này... Cũng chưa chắc có thể lộ ra." Ngữ khí Nguyên Thuần Phong cũng bình tĩnh, chậm rãi nói.

"Nếu như vậy, không cần nữa. Ta còn muốn dựa vào ngươi dự đoán các lộ đường tu sĩ Đại La tiến về Bồ Đề yến, nếu không nửa đường chặn giết bọn hắn, cũng sẽ thành mò kim đáy biển." Luân Hồi điện chủ nói.

Nguyên Thuần Phong không nói gì nữa, chỉ ôm quyền thi lễ.

"Bổ Thiên tông các ngươi đều đầu nhập vào Luân Hồi điện ta và Thiên Đình, cũng xem như mưu lợi." Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên cười một tiếng, nói.

"Điện chủ đại nhân nói đùa, chúng ta đây cũng là hành động bất đắc dĩ, người và Thời Gian Đạo Tổ đều là nhân vật đỉnh cấp đứng đầu toàn bộ Chân Tiên giới. Các người giao phong với nhau, đã sớm vượt ra khỏi đại đạo chi tranh, ngay cả Thiên Đạo đều bị các người quấy nhiễu, đảo loạn thiên cơ. Bổ Thiên tông chúng ta cũng vô pháp dự đoán ra kết quả chuẩn

xác, nên chỉ có thể như vậy." Nguyên Thuần Phong nói.

"Trần Đoàn lão tổ lựa chọn theo Cổ Hoặc Kim bên kia, ngươi là khai sơn đệ tử của hắn thì theo chúng ta bên này. Như vậy các ngươi vẫn cảm thấy Thiên Đình có phần thắng lớn hơn một chút. Bất quá, các ngươi như vậy cũng tốt, thắng chưa hẳn đại thắng, thua thì cũng không trở thành tàn quân, tối thiểu dù bên nào chiến thắng, các ngươi đều có thể bảo toàn truyền thừa tông môn không ngừng." Luân Hồi điện chủ nói.

"Một khi Thiên Đình đắc thắng, ta cũng sẽ bị huỷ diệt theo Luân Hồi điện, vẫn hi vọng điện chủ đại nhân chớ để ta thua." Trong khe hở băng vải lộ ra con mắt Nguyên Thuần Phong, hiện lên một chút ánh sáng, chậm rãi nói.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ, ra hiệu Nguyên Thuần Phong có thể rời đi.

Y chậm rãi đi ra đại điện, trong đại điện lại vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Luân Hồi điện chủ, thân ảnh gã dần dần biến mất trong bóng tối.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn hai năm.

Bắc Hàn Tiên Vực, bên ngoài một toà thành trì chỗ biên giới Cổ Vân đại lục, một đạo độn quang từ trên trời giáng xuống.

Bên trong quang mang, một nam tử cao lớn mặc áo xanh và một nữ tử mĩ mạo mặc váy tím đồng thời hiện ra thân hình, chính là Hàn Lập và Tử Linh từ Hạc Cương Tiên Vực gấp trở về.

Hai người đáp bên cạnh một toà thạch đình đổ nát ở ngoài thành, trên thân đều che đậy một tầng hào quang màu vàng kim nhạt, ngăn cách sương mù xám tràn ngập hư không chung quanh ra.

Ánh mắt Hàn Lập trông về phía xa, nhìn thoáng qua một tầng màn sáng kết giới bao quanh thành trì bên kia, trong mắt lóe lên một vòng hồi ức, mở miệng nói:

"Năm đó lúc mới ra Hắc Phong hải vực, một đường chạy tới Chúc Long đạo, còn từng lưu lại một thời gian ngắn trong tòa thành này, so với cảnh cũ, nơi này biến hóa rất nhiều."

"Bây giờ Hôi giới xâm lấn quy mô, không chỉ ở Bắc Hàn Tiên Vực, ngay cả mấy Tiên Vực gần đó, cũng đều bị bọn hắn chiếm cứ, thế sự biến thiên, tự nhiên là sẽ khác biệt lớn." Tử Linh nói.

"Đa phần các khu vực Bắc Hàn Tiên Vực đều đã bị Hôi giới cải tạo, tu sĩ Tiên giới không thể không co đầu rụt cổ về thành kéo dài hơi tàn. Ta đoán không bao lâu nữa, những địa phương này sẽ bị triệt để công hãm." Hàn Lập thở dài một tiếng, nói.

"Chuyện này cũng không có cách, Thiên Đình không những không điều động viện binh, còn mạnh mẽ ép việc này xuống. Người Tiên giới biết chuyện này không nhiều, tin tức lưu truyền không ra, đương nhiên sẽ không gây nên quá nhiều chú ý. Bất quá cũng may Hôi giới coi như thức thời, tạm thời ngừng khuếch trương bộ pháp. Nếu không Thiên Đình dù muốn áp chế cũng chưa chắc đè ép được." Tử Linh nói.

"Chỉ sợ đây vốn là Thiên Đình và Hôi giới phối hợp ăn ý, một bên không quá phận khuếch trương, một bên cũng không lập tức đàn áp." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói.

"Đây là vì sao?" Tử Linh hỏi.

------oOo------

Chương 1323: Chân thân cự nhãn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Hôi giới trước tiên là muốn ổn định căn cơ, sau đó mới dần dần phát triển rộng ra. Còn Thiên Đình... Một mặt, hiển nhiên là bảo đảm Bồ Đề yến được tổ chức thuận lợi, nên mới duy trì vẻ ngoài ổn định, hết thảy đều lấy Bồ Đề yến đại cục làm trọng. Mặt khác, cũng tại vì nguyên nhân chính là Luân Hồi điện, dù sao thì trước mắt, mối nguy hại lớn nhất của Thiên Đình vẫn là Luân Hồi điện." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Chỉ là khổ cho chúng sinh ở mấy Tiên Vực bị chiếm này..." Tử Linh thở dài.

"Đi thôi, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa." Hàn Lập nói.

Dứt lời, hai người lập tức hóa thành một đạo lưu quang, phi độn đi, nhanh chóng rời khỏi Cổ Vân đại lục, bay về phía Hoang Lan đại lục.

Dọc theo hải vực hai người tiến vào, càng bay vào bên trong, màu nước biển càng ngày càng đậm. Ban đầu nước biển có màu xanh lam, dần dần biến thành màu tím nhạt âm u.

Còn phía trên bầu trời, từng đám mây đen ngưng tụ, tập hợp thành một mảnh âm u che kín bầu trời.

Phóng tầm mắt nhìn khắp bầu trời, căn bản không nhìn thấy đâu là bờ, tầng

tầng chồng lên nhau khiến cho tầng mây dày vô cùng, gần như sắp chạm mặt biển, khoảng cách giữa chúng chỉ khoảng sáu bảy mươi trượng mà thôi.

Lúc này, cuồng phong trên biển gào thét, sóng lớn cuồn cuộn. Mấy cơn sóng khổng lồ va vào nhau phát ra từng trận âm vang, không ngừng cuốn về phía mây đen đang che kín trên bầu trời, tạo thành cảnh tượng biển trời va chạm lạ thường.

"Ầm ầm "

Kèm theo từng tiếng ầm ầm vang vọng, bên trong tầng mây nặng trĩu, thỉnh thoảng lóe lên một tia sáng, từng quang trụ lôi điện vô cùng thô chắc, như xé nát mây đen dày đặc, nện xuống mặt biển, từng mảnh từng mảnh hải vực âm u được chiếu sáng như tuyết.

Mặc dù chưa tiến vào phạm vi lôi hải, nhưng Hàn Lập đã có thể cảm nhận được uy thế hoành hành của lôi điện kia.

Ngay cả sương mù Hôi giới thả ra, cũng không dám tiếp cận vùng biển này.

"Ngươi về Động Thiên Hoa Chi chờ ta, động tĩnh nơi này lát nữa sẽ rất lớn." Hàn Lập trông về phía lôi hải xa xa, nói với Tử Linh.

"Được." Tử Linh gật đầu nhẹ, nói.

Sau khi Tử Linh tiến vào trong Động Thiên, Hàn Lập không tiếp tục cưỡi gió bay đi nữa, mà vung tay lên, gọi ra bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thân hình hắn nhảy lên hư không, hai chân hạ xuống một thanh phi kiếm, ngự kiếm bay đi.

Còn lại bảy mươi mốt Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì đều vây quanh người hắn, vừa đi vừa bay vòng vòng không ngừng, giống như tạo thành kiếm trận phòng ngự kiên cố, bảo vệ hắn ở trung tâm.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nhìn sâu vào trong lôi hải. Thân hình phóng

lên, lập tức dẫn tất cả phi kiếm bay thẳng tới trung tâm lôi hải.

"Ầm ầm "

Vừa mới tiến vào phạm vi lôi vân, một đạo lôi điện màu tím cực lớn tức thì từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng xuống chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập căn bản không thèm liếc mắt, lập tức một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm chủ động nghênh tiếp, cũng không thi triển bất kỳ kiếm chiêu gì, chỉ thay Hàn Lập ngăn cản đạo sét đánh này.

Lôi điện bổ trúng phi kiếm, nhất thời phát ra thanh âm kim loại rung động, tựa như phi kiếm đang phát ra thanh âm đau nhức vậy, phía ngoài từng tia điện màu tím bắn tung tóe lên, lan tràn ra thành mảng như mạng nhện.

Sau một kích này, tốc độ tiến đến của Hàn Lập không hề tăng lên, mà chậm lại. Bởi vì hầu như cứ tiến tới chừng trăm trượng, thì sẽ có một đạo tử lôi nhắm đánh tới.

Mà từng chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn cũng thay nhau bay lên, cản từng đạo lôi điện kia lại.

Ngay từ đầu, trên phi kiếm cũng không có dị trạng gì, chỉ là theo lôi điện không ngừng oanh kích, trên bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắt đầu hiện ra từng đường vân lôi điện tinh tế.

"Quả nhiên là thế..." Ánh mắt Hàn Lập quét qua, cười lẩm bẩm.

Theo từng bước từng bước xâm nhập, lôi điện ở trong biển mây càng ngày càng trở nên dày đặc, uy lực lôi điện cũng theo đó dần dần trở nên cường đại, bốn màu lôi điện tím xanh vàng bạc trộn lẫn một chỗ, không ngừng nhắm đánh xuống phía Hàn Lập.

Tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lúc này không tiếp tục thay phiên tiếp nhận lôi điện nữa, mà cùng nhau phối hợp bao bọc Hàn Lập ở trung tâm, không ngừng nghênh đón lôi điện oanh kích.

Cứ như vậy bay thẳng một đường vào sâu phía trong, qua hơn nửa tháng, Hàn Lập không ngừng vượt qua từng vòng xoáy lôi điện và Vụ Triều (sương mù) Lôi Bạo, mấy lần còn bị Long Quyển (vòi rồng) Lôi Bạo vô cùng cường đại cuốn vào trong đó, cuối cùng vẫn bình an trở ra.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm dưới sự rèn luyện của lôi hải, càng ngày càng trở nên cường đại.

"Ầm" một tiếng nổ đùng!

Mấy trăm đạo lôi điện màu vàng đồng thời từ trên không trung oanh kích xuống, giống như một thác nước kim lôi, thanh thế to lớn từ trên không hạ thẳng xuống dưới, tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay lượn ra, nối đuôi tương liên lại với nhau, tựa như dựng lên một cây cầu hình vòm, vắt ngang ở trên đầu Hàn Lập.

Thác nước kim lôi hạ xuống, nhao nhao nện lên trên phi kiếm, phát ra từng hồi thanh âm điện lưu kích động, "ầm ầm" vang động trời, vô số tia điện màu vàng tán xạ ra, như Hỏa Thụ Ngân Hoa huyễn lệ chói mắt.

Trên thân tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm

đều xuất hiện từng đường vân lôi điện tựa như bị rạn nứt ra. Ở trong ẩn chứa lực lượng Lôi Điện Pháp Tắc càng ngày càng trở nên tinh túy hùng hậu, tự nhiên hình thành chỉnh thể, thoạt nhìn không giống như là Hậu Thiên chi bảo được luyện chế, mà phảng phất như Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, Tiên Thiên chi vật Lôi Chi Pháp Tắc.

Hàn Lập đứng ở phía dưới "Cầu Kiếm", xuyên thấu qua màn lôi điện đang tóe lên từng tia điện, ánh mắt trầm tĩnh nhìn về phía trước.

Hư không tại đó, đột ngột xuất hiện một cái lỗ màu đen to lớn.

Trong cái lỗ này có một cái bóng mơ hồ, vì bị ảnh hưởng bởi lôi điện khuấy động quấy nhiễu, nên không cách nào nhìn thấy rõ.

Nhưng trong lòng Hàn Lập cũng đã rõ đó là cái gì.

Chỉ thấy hắn vung tay lên, ống tay áo bào cuốn qua, hư không phía trước lập tức ngưng trệ một hồi, tất cả tia điện kim lôi và lôi điện ba động, lập tức tựa như tro bụi, bị hắn quét qua một bên dễ dàng.

Trong cái lỗ màu đen, một con mắt khổng lồ cuối cùng cũng hiển hiện ra.

Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, trong đầu tái hiện ra cảnh năm đó, khi lần đầu nhìn thấy "Lôi điện chi nhãn" này.

Trong trí nhớ, con mắt kia chỉ lớn chừng mấy trăm trượng, toàn thân nó lộ ra màu da cam, tại vị trí con ngươi có một đường vân thẳng dài, ánh mắt lóe ra quang mang băng lãnh.

Năm đó bản thân mình chỉ nhìn thoáng qua, vậy mà đã bị một cỗ khí tức khủng bố cách không đánh thẳng tới, thần hồn bị tổn thương không nhỏ.

Với lực lượng thần niệm của hắn lúc đó, về cơ bản là không có cách nào nhìn rõ được toàn bộ diện mạo con mắt này, còn từng đoán nó chính là cự thú nguy hiểm nào đó, bộ dáng có vẻ là đang chiếm cứ nơi đây.

Bây giờ, một lần nữa hắn lại xuất hiện trước con mắt khủng bố này. Thực lực lúc này của hắn đã không còn yếu như năm đó, nhưng khi nhìn thấy con mắt này, trong nháy mắt, tâm thần hắn vẫn không nhịn được kích động một hồi.

Lúc đầu hắn từng suy đoán phía sau cự nhãn, có lẽ còn có cả thân thể. Thế nhưng không, trong lỗ thủng màu đen này cũng chỉ có một con mắt trơ trọi lẻ loi.

Hắn nhìn chăm chú con mắt, sau đó con mắt màu da cam này cũng chậm rãi chuyển động một chút, "nhìn" qua phía Hàn Lập bên này.

"Ầm" một tiếng sét vang vọng, ngay trong thức hải Hàn Lập đột nhiên nổ vang.

Trên chính giữa bầu trời thức hải của hắn, lập tức bị xé rách ra một lỗ hổng

cực lớn, khiến cho đầu hắn đau như búa bổ, suýt nữa không thể nào tự kiềm chế được. Loại trùng kích này so với năm đó, nói mạnh hơn vạn lần còn chưa đủ.

Nhưng mà, sau một cái chớp mắt, một đạo u quang trong thức hải Hàn Lập tràn ra, trong nháy mắt đã lấp đầy vết nứt kia, ngay cả sóng lớn khuấy động khó ổn định trong thức hải, cũng được quét qua, lập tức lắng xuống.

Bây giờ, hắn đã tu thành toàn bộ bảy quyển công pháp Luyện Thần Thuật, lực lượng thần thức cường đại, sớm đã không thể so sánh nổi.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể vận chuyển, một vầng trăng tròn bay cao lên không trung, lóe ra kim quang sáng rực, từ đó hiện ra nguyên hình Chân Ngôn Bảo Luân.

Chỉ thấy dọc chính giữa bảo luân, một con mắt màu vàng to lớn nổi lên, mí mắt nhắm chặt.

"Hôm nay, Hàn mỗ muốn nhìn xem, ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Hàn Lập nhìn chằm chằm con mắt màu da cam kia, mở miệng nói.

Dứt lời, tâm niệm hắn khẽ động, lập tức thôi động Chân Thực Chi Nhãn kia.

Cùng với chi chít Thời Gian đạo văn trên Chân Ngôn Bảo Luân sáng lên, Chân Thực Chi Nhãn khẽ run lên, mí mắt màu vàng hé ra, từ đó lộ ra một viên nhãn cầu màu vàng.

Đợi mí mắt mở ra hoàn toàn, Chân Thực Chi Nhãn ở trong vòng phù văn kỳ dị kia, lập tức nhanh chóng xoay tròn. Một đạo quang mang màu vàng nhạt, từ trong con mắt bắn ra.

Tâm thần Hàn Lập khẽ động, không còn dùng hai mắt nhìn mọi thứ nữa, mà là thấu qua con mắt màu vàng kia, nhìn về phía cự nhãn màu da cam kia.

Chỉ thấy trên cự nhãn, toát ra từng tia từng sợi tơ mỏng màu vàng, câu liên qua lại lẫn nhau, hình dáng nó nguyên bản vô cùng to lớn, dần dần tái hiện

lại trước mắt Hàn Lập từng chút một.

Hàn Lập vừa nhìn, lông mày không khỏi nhảy lên, trong lòng có chút khiếp sợ.

Chỉ thấy thân hình một lần nữa được ngưng tụ ra kia, thân thể giống như trâu, đầu lại mọc sừng rồng, hình thể to lớn không nói, trên phần bụng tròn trùng trục còn hiện ra từng đạo phù văn phong cách cổ xưa, dưới thân chỉ mọc ra duy nhất một cái chân tráng kiện, liếc mắt qua một cái thì lại thấy hơi giống một thanh cự chùy màu đen, mà người nó còn có một cái đuôi dài như roi buông thõng phía sau.

"Đây không phải "Lôi Quỳ" à?" Hàn Lập nhịn không được tự lẩm bẩm.

Hàn Lập cũng không lạ gì Lôi Quỳ, quá khứ còn từng lấy chân văn của con thú này, khắc họa chúng lên Đạo binh của mình, hắn chẳng thể nghĩ tới cự nhãn trong Lôi Bạo hải dương này, lại là di vật của Lôi Quỳ.

Bất quá nhìn kỹ lại một chút, Hàn Lập lập tức phát hiện không đúng, phù văn trên người con Lôi Quỳ trước mắt này, đều khác biệt so với mấy lần mà ở trong quá khứ hắn đã từng thấy qua. Đó là một loại đường vân đích xác mang theo lôi điện chân chính, tuyệt không phải Lôi Quỳ bình thường có khả năng có được.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt ra, tụ hợp vào trong Chân Thực Chi Nhãn.

Ánh mắt phảng phất như vàng lỏng đổ bê tông, lập tức bắt đầu chuyển động, kim quang trong đó tuôn ra càng ngày càng nồng đậm.

Chỉ một thoáng, toàn bộ dòng chảy thời gian Lôi Bạo hải dương đều bị cắt đứt, toàn bộ hư không phảng phất như ngưng lại, duy chỉ có thân ảnh con Lôi Quỳ kia, không hiểu sao lại bắt đầu chuyển động.

Chỉ thấy trong lúc quang ảnh lưu chuyển, trên chín tầng trời hiện ra từng trụ lôi điện lớn, phía trên giống như thiên môn mở ra, từ đó các loại lôi điện chảy ra như thiên ti vạn lũ, tất cả đều nhắm đánh vào thân thể con Lôi Quỳ

kia.

Thân thể con Lôi Quỳ kia nhìn qua cảm giác như không thể nào phá vỡ, vậy mà tan biến từng tấc một, hóa thành từng đạo lưu quang chói lọi, bay thẳng vào thiên môn trên bầu trời.

Nhưng mà, Lôi Quỳ kia tựa hồ không cam lòng, phát ra từng trận âm thanh gào thét. Toàn thân ngưng tụ ra tia điện cuồng bạo, cắt đôi thân thể thành hai nửa, trong khi một nửa bị thiên môn thôn phệ, nửa lưu quang còn lại điên cuồng bay về phía mắt trái của mình.

Cho đến khi toàn bộ thân hình đều hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa, duy chỉ lưu lại cự nhãn màu da cam này, lơ lửng cô độc giữa biển trời.

------oOo------

Chương 1324: Lôi Hải luyện kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Lúc Hàn Lập cảm thụ được hình ảnh Lôi Quỳ kia tiêu tán, dị tượng biến hoá giữa thiên địa và trong thiên môn kia truyền ra vô tận uy áp, trong lòng chấn kinh tột đỉnh.

Không biết qua bao lâu, hắn mới lấy lại tinh thần, tự lầm bầm:

"Con mắt này... Lại là di vật Đạo Tổ!"

Chờ đến lúc triệt hồi Chân Thực Chi Nhãn, thu hồi Chân Ngôn Bảo Luân vào thể nội, tâm tình Hàn Lập vẫn như cũ khó mà bình phục.

Đến nay thế gian chưa từng nghe qua có Đạo Tổ Lôi Điện tồn tại, mà con Lôi Quỳ cự thú này, chỉ sợ chính là một vị Lôi Chi Đạo Tổ trước đó. Chỉ là nó trời sinh Lôi Thể, có thể tùy ý tung hoành ở trong Cửu Thiên Thần Lôi, bản thân lại phù hợp với lôi điện ở giữa thiên địa này. Nhưng kết cục cuối cùng, vẫn bị Thiên Đạo nuốt vào, thành một phần thiên địa này.

Viên lôi điện chi nhãn này, chính là trước khi nó bị Thiên Đạo thôn phệ, cưỡng ép lưu lại một tia di hồn cuối cùng ở Chân Tiên giới này.

Hàn Lập lần nữa toàn lực vận chuyển Luyện Thần Thuật, tra xét rõ ràng, phát hiện trong lôi điện chi nhãn này ẩn chứa lực lượng bàng bạc, so với hắn dự đoán còn kinh khủng hơn. Chỉ là nó đã biến thành năng lượng lôi điện thuần túy, ở trong không còn nửa điểm ý chí thần niệm Lôi Quỳ.

Sau khi suy nghĩ một phen, Hàn Lập cũng đã bình tĩnh hơn.

Nếu trong con mắt lớn này lưu lại thần niệm, chỉ sợ nó đã sớm tu luyện lại từ đầu, đông sơn tái khởi, há để ngày qua ngày lưu tại vùng biển này. Với lại sau khi bị Thiên Đạo thôn phệ, làm sao còn lưu lại thần niệm?

Hắn nhìn cự nhãn màu da cam trước mắt một lát, bỗng nhiên búng tay một cái.

Một màn sáng màu vàng lập tức từ bốn phía khuếch trương ra cực nhanh, bao phủ trọn phiến Lôi Bạo hải dương này vào.

Cùng lúc đó, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển lên, các loại cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc Chân Ngôn Bảo Luân nhao nhao nổi lên, hóa thành dãy núi vạn dặm, trường giang đại hà và trăng tròn ngôi sao, vây quanh bốn phía Lôi Bạo hải dương.

Năm dạng Linh Vực Thiên Nhân cảnh ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại này vừa mới xuất hiện, lập tức kích động Lôi Bạo hải dương điên cuồng chống lại. Con mắt màu da cam kia "Nhìn chăm chú" hướng Hàn Lập, Cửu Thiên Vân trên biển lập tức oanh minh đại tác.

Toàn bộ Lôi Bạo hải dương trở nên điên cuồng trước đó chưa từng có, tất cả cột trụ lôi điện trong nháy mắt này, không phải thỉnh thoảng rủ xuống như trước, mà phảng phất thác nước tuôn ra không ngừng, đánh về phía sơn nhạc đại hà của Hàn Lập.

Hàn Lập làm như không thấy chuyện này, tâm niệm vừa động, thời gian bốn phía hư không tựa như đọng lại, tất cả lôi điện rủ xuống lóe ra điện quang đình trệ ngay trong hư không, không mảy may ba động, cũng không mảy may vang lên.

Trong vùng tiểu thiên địa này, chỉ có Hàn Lập có thể tự do hành tẩu.

Bàn tay hắn nhẹ nhàng vung lên, bước đi trong hư không, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kia lơ lửng chậm rãi đi theo phía sau hắn.

Hàn Lập đi một vòng quanh Lôi Quỳ chi nhãn kia, mỗi lần đi mấy bước, hơi dừng lại một chút, tiện tay vung lên, liền có một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bay ra, lơ lửng một chỗ hư không bên ngoài cự nhãn.

Sau khi đi được ba trăm sáu mươi bước, tất cả bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã tìm được vị trí của nó, bố trí xung quanh cự nhãn.

Hàn Lập cẩn thận tra xét một chút tất cả vị trí Phong Vân Kiếm, xác nhận không sai, sau đó bàn tay khẽ đảo, trong lòng bàn tay liền nhiều ra một khối ngọc bàn bát giác toàn thân thuần trắng, ngưng như ngọc phấn.

Vật này không phải thứ gì khác, chính là trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận.

Những năm qua bế quan tu hành, Hàn Lập cũng không buông lỏng nghiên cứu trận đồ này. Theo tu vi hắn không ngừng tăng trưởng, rốt cuộc cũng giải khai bí ẩn kiếm trận trong ngọc bàn này.

Nguyên lai hắn tưởng vật này là tổ sư sáng lập Thông Thiên Kiếm Phái luyện chế ra, nhưng về sau mới phát hiện vật này huyền diệu, căn bản không phải người có thể làm ra. Nó chắc là Kiếm Chi Pháp Tắc hiển hóa, hình thành Huyền Thiên chi vật mới đúng.

Kiếm trận này vốn không thuộc bất luận Ngũ Hành Phong Lôi thuộc tính nào, chỉ vì phi kiếm bày trận có thuộc tính khác biệt, liền có thể bộc phát ra uy lực cường đại thuộc tính khác nhau. Vốn lấy Kiếm Chi Pháp Tắc ẩn chứa trong đó, cho nên dung nạp bất luận thuộc tính nào vào, đều có thể phát huy uy năng.

Giờ phút này, tất cả vị trí bố trí kiếm trận Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chính là một loại "Đại Luyện" chi trận trong Thông Thiên Kiếm Trận có uy lực tuyệt luân. Mà Hàn Lập hôm nay, muốn nhờ ngọc bàn Thông Thiên Kiếm Trận, luyên hoá viên "Lôi Quỳ" chi nhãn này.

Bố trí xong, hai tay Hàn Lập bấm pháp quyết, trong miệng lập tức vang lên một trận thanh âm ngâm tụng.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng vang nhỏ!

Khối ngọc bàn bát giác kia khẽ run lên, phù văn trên đó nhanh chóng du động như mây trôi, chỉ một thoáng phỉ thúy quang mang đại thịnh, trên đó dập dờn một mảnh quang mang lộng lẫy, hóa thành một đạo quang bàn bát giác to lớn, treo phía trên Lôi Quỳ chi nhãn.

Hàn Lập thấy thế, thân hình nhảy lên cao, rơi vào chính giữa quang bàn bát giác, khoanh chân ngồi xuống.

Hai mắt hắn ngưng tụ, hai tay trước người bấm pháp quyết, trên quang bàn bát giác dưới thân lập tức đại phóng quang mang, vô số hư ảnh kiếm ảo từ đó bắn ra, như một trận mưa xuân, phóng xuống cự nhãn phía dưới.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng lập tức phát ra trận trận tiếng rung, trên tất cả thân kiếm đều sáng lên kim quang loá mắt, liên kết với nhau, ở trong hư không ngưng tụ thành hư ảnh một tòa Bát Quái Đan Lô to lớn, bao phủ Lôi Quỳ cự nhãn vào trong đó.

Bát giác quang bàn do kiếm trận ngọc bàn biến thành kia, giống như nắp lò, phủ lên tất cả khí tượng trong lò đan.

"Ầm ầm..."

Nương theo từng tiếng oanh minh cuồng bạo, trên Lôi Quỳ chi nhãn một mực bình tĩnh bất động sáng lên một vệt kim quang, trong biển mây phía ngoài vốn bốc lên lôi điện bỗng nhiên ngừng lại.

Tiếp theo trong một cái chớp mắt, từng đầu hư ảnh Lôi Quỳ từ trong ánh mắt ngưng tụ ra, toàn thân cuốn theo kim lôi thuần tuý nhất trong thiên địa này, cuồng xông về phía hư ảnh đan lô, quanh thân lượn lờ khói tím, muôn hình vạn trạng.

"Ầm ầm ầm..."

Mỗi một đầu Lôi Quỳ sau khi đụng vào, liền phát ra một tiếng nổ rung trời, toàn bộ Lôi Bạo hải dương cũng chấn động kịch liệt theo.

Hàn Lập ngồi cố định trên bát giác quang bàn, thân hình cũng rung mạnh theo không thôi, ở trong càng có từng dòng điện tê dại xuyên suốt ra, đánh vào trên người hắn.

Nhưng giờ phút này, hắn lại không thể phân thần, nhất định phải nghiêm ngặt khống chế tất cả phi kiếm và trận đồ. Nếu không một khi bị Lôi Quỳ trùng kích ra, toàn bộ Bát Quái Đan Lô nổ tung không nói, toàn bộ Lôi Bạo hải dương và hai khối đại lục gần đó, cũng chắc chắn bị lôi bạo từ xưa đến nay chưa hề có quét sạch, từ đó Bắc Hàn Tiên Vực bị xoá sổ trên bản đồ.

"Kiếm thủ làm công, đại luyện huyền không..." Trong miệng Hàn Lập quát nhẹ một tiếng.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm và trận đồ đồng thời phát uy, vô số kiếm khí kiếm ảnh tràn vào trong lò đan, như lô hỏa luyện hóa viên Lôi Quỳ chi nhãn kia.

...

Cùng lúc đó, biên giới Hoang Lan đại lục.

Hàng ngàn hàng vạn sinh vật Hôi giới, như đàn châu chấu chen lấn tại biên giới lục địa, cách biển nhìn về phía vùng Lôi Bạo hải dương bên này.

Đứng đầu những sinh vật Hôi giới này là mấy trăm tên tu sĩ Hôi giới, trong đó cầm đầu là một tên nam tử thân hình cao lớn mặc hắc bào, trên thân gã mặc một bộ áo giáp rỉ đồng màu xanh lá, toàn thân da trắng phát xanh, thần sắc ngưng trọng.

"Mặc Thực đại nhân, muốn đi dò xét một chút không?" Đứng sau gã, một lão giả cũng mặc áo bào đen, thân hình nhỏ gầy, tiếng nói khàn khàn hỏi thăm.

"Không cần, ở nơi đó mặc kệ là cái gì, đều không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, chỉ cần không đến trêu chọc chúng ta, cũng đừng có phức tạp, cứ nghiêm mật giám thị là được." Gã nam tử cao lớn được gọi là Mặc Thực

lắc đầu, nói.

"Vâng." Lão giả nhỏ gầy lập tức đáp.

"Ước thúc tốt bọn gia hỏa này, không nên chủ động trêu chọc, trên Hoang Lan đại lục còn có thành trì chưa công hãm, phải tăng tốc độ lên." Mặc Thực phân phó.

Lần này, lão giả nhỏ gầy và mấy tên tu sĩ Hôi giới kia, nhao nhao lên tiếng đáp ứng: "Tuân mệnh."

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy tháng.

Lôi Bạo hải dương phát sinh biến hóa long trời lở đất, nguyên bản vùng Lôi Bạo hải vực căn bản không nhìn thấy bờ kia, đã sớm không thấy bóng dáng. Bây giờ chỉ còn lại một khu vực lôi vân rộng không đến trăm dặm.

Mà trong khu vực lôi vân kia, một bóng người đi tới đi lui quanh một Bát Quái Đan Lô cao hơn một trượng, cau mày, nhìn có chút phiền muộn, tự nhiên chính là Hàn Lập.

"Rõ ràng đã luyện hóa xong, vì sao vẫn không cách nào phá vỡ?" Một tay Hàn Lập chống quai hàm, âm thầm trầm ngâm.

Trong đan lô kia, có thể nhìn thấy một con mắt màu da cam lớn chừng trái nhãn, phía trên bao phủ một tầng tia điện màu vàng, không ngừng phát ra trận trận thanh âm "xì xì".

Xung quanh con mắt, còn vây quanh bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã rút nhỏ gấp đôi, lơ lửng hư không, rung động lúc lên lúc xuống, giữa chúng có tia điện kết nối nhau, nhìn qua tựa như một khối.

Dựa theo Hàn Lập dự tính trước kia, dưới trận đồ Thông Thiên Kiếm Trận phụ trợ, bằng vào Đại Luyện kiếm trận, có thể luyện hoá tất cả uy năng Lôi Quỳ chi nhãn này vào trong bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân

Kiếm, nhất cử tăng phẩm chất nó lên tới Tiên khí tứ phẩm.

Nhưng chẳng biết tại sao, rõ ràng luyện hóa đã thuận lợi hoàn thành, Lôi Quỳ chi nhãn này từ đầu đến cuối vẫn không cách nào phân liệt, tự nhiên cũng không cách nào tiến vào trong bảy mươi hai thanh kiếm.

"Rốt cuộc là vấn đề ở đâu? Làm sao mới có thể phá..." Hàn Lập tự lẩm bẩm.

Lúc này, hắn bỗng nhiên loé lên linh quang, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng, lập tức cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay liền loé lên một trận hào quang.

Chỉ thấy chỗ quang mang trong tay hắn đã nhiều ra một chiếc Huyền Thiên Hồ Lô màu xanh biếc.

Huyền Thiên Hồ Lô này năm đó hấp thu Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm còn sót lại lực lượng pháp tắc, thai nghén trong đó chính là Hủy Diệt Pháp Tắc, dùng hỗ trợ phá vỡ Lôi Quỳ chi nhãn này, há không sai?

Vừa nghĩ đến đây, Hàn Lập vẫn còn chút do dự. Lôi Quỳ chi nhãn này mặc dù đã bị luyện hóa, nhưng chung quy nó là di vật Đạo Tổ, trong đó tích chứa lôi điện chi lực không phải bình thường. Huyền Thiên Hồ Lô này cuối cùng phẩm giai không đủ, chưa hẳn có thể tiếp nhận uy lực của nó.

"Trừ điều này ra, cũng không có biện pháp tốt hơn, vậy cùng đưa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vào đi, trợ giúp trấn áp Lôi Quỳ chi nhãn này." Hàn Lập nghĩ đến một biện pháp cũng không khả thi cho lắm, thì thào nói.

Nói xong, hắn không do dự nữa, trên tay bấm niệm pháp quyết chỉ một cái. Tòa Bát Quái Đan Lô kia liền tan thành mây khói, Lôi Quỳ chi nhãn và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền xuất hiện trong hư không.

Chỉ một thoáng, lôi vân còn sót lại bao phủ phương viên trăm dặm lập tức tuôn ra không ngừng, bên trong dâng trào điện quang, tiếng sấm rung trời.

Hàn Lập thấy thế, vội nhấc Huyền Thiên Hồ Lô lên, trong miệng ngâm tụng

vài câu, đưa tay vỗ xuống đáy hồ lô.

Trên Huyền Thiên Hồ Lô loé lên quang mang, miệng hồ lô lập tức dâng trào ra một đoàn sương mù màu xanh lá, ngưng tụ thành một vòng xoáy sương mù, kịch liệt xoay tròn.

Theo một trận tiếng gió gào thét vang lên, một cỗ lực xé rách cường đại từ trong vòng xoáy truyền ra.

Một tay Hàn Lập cầm hồ lô, tay kia phối hợp vẫy một cái, dẫn dắt viên Lôi Quỳ chi nhãn kia và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bay vào vòng xoáy màu xanh lục, thu nạp vào trong Huyền Thiên Hồ Lô.

Con mắt và phi kiếm vừa mới tiến vào Huyền Thiên Hồ Lô, thanh thế dị hưởng đất trời bốn phía trong lôi vân, lập tức nhỏ xuống.

------oOo------

Chương 1325: Huyền Thiên Kiếm Linh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập nhìn Lôi Qùy chi nhãn và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lần lượt tiến vào trong Huyền Thiên hồ lô, phất tay phong bế miệng hồ lô lại. Sau đó tay kia nâng hồ lô lên, lắc nhẹ một cái.

"Ầm ầm"

Một trận âm thanh hỗn tạp và tiếng sét trầm thấp từ trong hồ lô vang lên.

Phù văn trên hồ lô lập tức sáng lên, từng tia điện màu vàng xuất hiện chạy loạn ngoài thân hồ lô. Hàn Lập nắm chặt hồ lô, sau đó một đoàn khói xanh từ lòng bàn tay thoát ra bao phủ lên, trong phút chốc nó lại khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng ngay lập tức, một tiếng "Két" thanh thúy từ trên hồ lô truyền ra, từng vết rách nho nhỏ dần hiện ra.

Sau đó, âm thanh "Ken két" lớn dần, vết rách giống như mạng nhện xuất hiện ở khắp thân hồ lô, trong nháy mắt giăng đầy thân hồ lô.

Hàn Lập thấy vậy không nói hai lời, ném hồ lô lên giữa không trung.

Sau đó hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, chỉ về phía bên ngoài hồ lô, giống như đang gom lại một đống lửa, trái phải cách không bóp chặt hồ lô. Từng sợi thời gian pháp tắc trong lòng bàn tay, đang ngưng tụ thành từng đám sợi tơ màu vàng rất nhỏ, sau đó bện quanh mặt ngoài của hồ lô lại.

Mảng lớn tia điện màu vàng và thời gian pháp tắc tinh ti do Hàn Lập phát ra đan xen vào nhau, nhưng phút chốc liền bị thời gian pháp tắc chi lực che đi. Mặt ngoài hồ lô hiện ra mảng kim quang sáng chói, như đang cho hồ lô mặc vào một lớp áo kim quang quanh thân.

Đã có thời gian pháp tắc chi lực giam cầm và bảo vệ, mặt ngoài rạn nứt như mảnh sứ vỡ của Huyền Thiên hồ lô yên tĩnh lại, không tiếp tục nứt ra nữa, phù văn bên ngoài hồ lô ngược lại càng ngày càng sáng.

Hai mắt Hàn Lập ngưng tụ, tia sáng từ trong đôi mắt tím sáng lên, thăm dò vào bên trong hồ lô.

Chỉ thấy bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều biến thành những tiểu kiếm màu vàng kim, tất cả đều ép sát vào bốn vách tường của hồ lô, vẫn đang duy trì bộ dáng kiếm trận như cũ. Còn viên Lôi Quỳ chi nhãn, thì đang lơ lửng ở giữa hồ lô, bị một đoàn ánh sáng màu xanh sẫm bao lại.

Ánh sáng màu xanh sẫm vốn là địa đầu xà ở đây, gặp Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tự nhiên là người quen gặp nhau, còn thấy Lôi Quỳ chi nhãn lại như đụng phải giang long, nên giữa hai bên là tranh đấu kịch liệt, không nhượng bộ chút nào.

Xét về uy lực, hiển nhiên Lôi Quỳ chi nhãn hơn một bậc. Nó không ngừng bắn ra tia điện khắp nơi, sớm muốn đánh tan bốn vách tường hồ lô. Nếu không có Hàn Lập lấy thời gian pháp tắc chi lực trợ giúp, đã sớm không thể nào chống đỡ.

Mà ánh sáng màu xanh sẫm lại có kiếm trận giúp đỡ, thành ra chênh lệch của cả hai được thu nhỏ rất nhiều, khó phân cao thấp.

Trong hồ lô một lúc thì ánh sáng màu xanh sẫm bùng lên, một lúc lại có tia điện màu vàng tuôn ra, cứ lặp đi lặp lại liên tục như vậy, dường như đang

lâm vào thế bí.

“Ầm..”

Kéo dài suốt mấy canh giờ, Huyền Thiên hồ lô rốt cuộc không chịu nổi, sau một tiếng oanh minh kịch liệt thì vỡ ra.

Bỗng một đạo ánh sáng màu xanh sẫm từ trong hồ lô nổ tung bay ra, hóa thành một đạo không rõ hình dáng. Kiếm quang xanh sẫm từ đó nở rộ ra, vùng Lôi Bạo hải vực này, trên bầu trời và mặt biển, mười mấy vạn dặm hư không lập tức bị chia thành hai bên trái phải.

Một đạo vết rách hư không tĩnh mịch kéo dài từ nam đến bắc bỗng hiện ra, từng đợt không gian ba động làm cho lòng người rung động cũng từ đó truyền ra.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn chăm chú về phía vết nứt không gian, thì thấy viên Lôi Qùy chi nhãn kia đã nổ tung, hóa thành một mảnh ánh sáng màu vàng chói mắt. Bên trong quang ảnh chớp động, như có từng đầu dị thú Lôi Quỳ đang bay lượn xung quanh.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang lơ lửng ở bốn phía, lập tức sáng lên, nhao nhao xông về đoàn kim quang lóa mắt kia.

Phi kiếm tiến vào trong kim quang, làm cho ánh sáng trong đó tăng lên mấy lần, lấy thị lực của Hàn Lập cũng không thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Nhưng trong mơ hồ, tâm thần hắn bỗng nhiên khẽ động, từ trong đoàn ánh sáng kia có thể cảm nhận được từng đợt ba động khác thường.

Một lát sau, trong kim quang bỗng truyền đến một trận kiếm minh bén nhọn, lập tức từng đạo kiếm quang từ đó bắn ra, từng đạo nối tiếp nhau bay về bốn phía hư không.

Hàn Lập đang nhìn chăm chú, bỗng thấy một đạo kiếm quang trong đó bay vào kẽ nứt không gian đang chậm rãi khép kín.

Lông mày hắn lập tức nhảy lên, cũng không tiếp tục xem các kiếm quang

khác, trên bàn tay bao phủ một tầng kim quang, chui vào bên trong kẽ nứt không gian một chút, sau đó kéo mạnh ra một cái.

“Xoẹt” một tiếng vang nhỏ.

Ống tay áo của tay phải Hàn Lập lập tức hóa thành tro bụi, còn cánh tay lại hoàn toàn không bị gì.

Nhưng khi hắn nhìn thấy vật trong tay mình kéo ra, không phải là một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mà là một đứa bé phỉ thuý linh lung, lông mày lập tức nhíu lại, mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Đây là..”

Không đợi hắn kinh ngạc xong, từng đạo quang mang ở bốn phía bay vụt trở lại, vậy mà đều hóa thành đứa bé phỉ thúy cỡ một thước, rơi vào trên người hắn.

Trong đó có mấy đứa ngồi trên bờ vai của hắn, có mấy đứa thì bò lên trên búi tóc, nhiều hơn nữa thì treo trên cánh tay của hắn để chơi xích đu. Hơn nữa có một đứa lại đứng trên chóp mũi của hắn, trừng to đôi mắt nhỏ, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Những đứa bé này, toàn thân óng ánh xanh biếc, trên đầu chỉ có một chỏm tóc và hai con mắt màu vàng. Cổ tay và mắt cá chân của chúng còn đeo một vòng kim cô, mơ hồ có thể nhìn thấy lôi văn màu vàng sắc xảo ở bên trên.

Hàn Lập đếm qua, không nhiều không ít vừa đúng bảy mươi hai đứa.

“Đây chẳng lẽ là... do Huyền Thiên hồ lô luyện hóa Lôi Qùy chi nhãn và Thanh Trúc Phong Vân Kiếm tạo thành, về sau lại sinh ra Kiếm Linh đồng tử?” Hàn Lập không quá chắc chắn, âm thầm phỏng đoán.

Những đứa bé phỉ thúy dường như cảm giác được suy nghĩ trong lòng của Hàn Lập, trong nháy mắt từng đứa bay lượn lên không, quanh thân lục quang lưu chuyển lập tức hóa thành bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Khác biệt lớn nhất của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm so với lúc trước chính là, trên những phi kiếm này tất cả đều khắc rõ từng đường kim lôi đạo văn. Trên mỗi thanh kiếm tản ra khí tức thình lình đều là tam phẩm Tiên Khí, so với Hàn Lập dự đoán lúc trước còn cao hơn một bậc.

Tam phẩm Tiên Khí và tứ phẩm Tiên Khí tuy nói chỉ kém nhau nhất phẩm, nhưng uy lực khác nhau giống như là hào rộng, không thể tính bằng lẽ thường, hơn nữa còn là bảy mươi hai thanh.

Lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại, tâm niệm vừa động.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, căn bản không cần hắn dụng tâm điều khiển, đã trực tiếp tự mình bay đi, ở trên không trung bày ra từng tòa kiếm trận uy lực tuyệt luân.

“Ầm ầm..”

Theo âm thanh tiếng sấm liên tục vang lên, một toà thiên môn vạn trượng khí thế hùng hồn xuất hiện trên chín tầng trời.

Trong phút chốc, kim vân mang theo muôn hình vạn trạng từ bốn phía cuồn cuộn nổi lên, bên trong cửa lớn đóng thật chặt, từng trận khí tức lôi điện bị đè nén không hết đang tiết ra bên ngoài. Khiến cho Hàn Lập có chút kinh hãi, là những đồng tử này ngự kiếm bày trận, uy lực vậy mà còn lớn hơn so với lúc trước.

Trong lòng của hắn hiện lên một ý niệm, vạn trượng kim môn lập tức “Ù ù” rung động. Bên trong là một mảnh đại dương màu vàng óng, mơ hồ có thể thấy được hàng ngàn hàng vạn các loại Giao Long Lôi Điện đang chen chúc, chỉ chờ ra lệnh là lập tức sẽ xông ra thiên môn.

Vùng hư không kia bị uy áp của Thiên Môn đè ép, càng chấn động không thôi, bốn phía cũng bắt đầu hiện ra từng kẽ nứt không gian.

Khóe miệng Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, tâm thần hơi động một chút, thiên môn màu vàng trên bầu trời liền chậm rãi đóng lại, vân khí màu vàng xung

quanh cũng dần biến mất.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm kia lóe lên quang mang, một lần nữa hóa thành bộ dáng phỉ thúy đồng tử, bay về phía hắn.

Tay áo bên trái Hàn Lập cuốn qua, tất cả đồng tử bay vào trong đó, biến mất không thấy.

Sau đó Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi mở ra Động Thiên Hoa Chi.

Trong cánh cổng màu bạc, Tử Linh đang đứng tại cửa sổ của trúc lâu, như cảm ứng được, quay người lại hỏi: "Như thế nào?"

"Đã làm xong, ta..." Hàn Lập chần chờ nói.

"Ngươi hãy đi làm chuyện mình nên làm, nếu có thể ta càng hi vọng chính mình sẽ đi cùng với ngươi." Tư Linh ôn hòa cười một tiếng nói.

"Thiên Đình quá mức nguy hiểm, lần này ta không thể dẫn ngươi theo." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Ta biết, ta sẽ chờ ngươi bình an trở về." Tử Linh tựa hồ đã sớm có chủ ý, nhẹ nhàng nói.

"Bất kể thế nào, trước ta mang ngươi về Minh Giới. Sau đó ngươi muốn ở lại nơi đó hay đi Ma Giới đều được, tóm lại ta nhất định sẽ trở về tìm ngươi." Hàn Lập gật đầu nhẹ nói.

"Được" Tử Linh nói.

Sau khi hai người ra khỏi động thiên, Hàn Lập nắm bàn tay trắng nõn mềm mại của Tử Linh, tay kia thì bấm niệm pháp quyết thi triển Lôi Trận chi thuật.

"Ầm ầm" một tiếng.

Trong vùng lôi vân đã thu nhỏ không đến trăm dặm kia, vạn đạo kim lôi từ

trên trời rơi xuống, phía dưới lóe lên biến mất không còn tung tích.

...

Một tháng qua đi.

Trong U Minh Giới, thềm đá trong cung điện trên hòn đảo ở giữa hồ của Hoàng Tuyền đại trạch, có một nữ tử áo đen đi từ bên trên xuống, tuy bước chân thong thả nhưng mặt mũi lại tràn đầy vẻ lo lắng.

Đứng bên ngoài cửa đại điện, hai tên Quỷ Tướng trấn thủ đại điện, nhìn nhau một cái đều im lặng lắc đầu.

Trên thềm đá là vị "Giao Tam" đại nhân, đã mười mấy ngày ở chỗ này đi qua đi lại, dường như đang chờ đợi người nào, nhưng rốt cuộc không thấy người nào đến.

Hai người bọn họ sau hai lần khuyên, đều không có tác dụng cũng đành coi như thôi.

Đúng lúc này, hư không bên ngoài đảo, trong gió lốc hỗn loạn tàn phá bừa bãi, chợt thấy một đạo độn quang màu vàng phá không bay đến, không chút nào bị gió lốc ảnh hưởng, lát sau liền rơi vào trên đảo.

Giao Tam cảm ứng được cỗ khí tức kia, đầu tiên là kinh ngạc nhưng lập tức mặt hiện vẻ vui mừng. Vừa muốn bay qua nghênh đón, lại cảm thấy hoa mắt, trước người bỗng xuất hiện hai người, đúng là Hàn Lập và Tử Linh.

"Điện chủ đâu?" Hàn Lập buông tay Tử Linh ra, hỏi.

"Đi vào rồi nói." Mặt Giao Tam lộ vẻ khó xử nói.

Lông mày Hàn Lập cau lại, lại tiếp tục dắt tay Tử Linh cùng đi vào trong đại điện.

Cửa điện sau lưng chậm rãi đóng lại, Giao Tam không tiếp tục dây dưa bèn bói ra:"Phụ thân đại nhân, ngài đã đi Trung Thổ Tiên Vực rồi."

“Cái gì? Y đi trước?” Lông mày Hàn Lập nhíu lại hỏi.

“Bởi vì sự tình của mẫu thân, phụ thân luôn tự trách mình, nhưng cũng bởi vì một ít chuyện khác. Luân Hồi điện đã sớm phát động tấn công, hiện tại toàn bộ Chân Tiên giới sẽ càng ngày càng loạn.” Giao Tam nói.

“Phụ thân đã nói, Thiên Đình mặc dù hứa hẹn, chỉ cần ngài tiến về Trung Thổ Tiên Vực lập tức sẽ thả mẫu thân ta ra, nhưng sự việc chắc không đơn giản như vậy. Lúc trước ngài thông qua rất nhiều phương pháp, để tìm nơi mẫu thân bị giam giữ, nhưng kết quả đều không thu hoạch được gì, bất quá lại ngoài ý muốn biết được kẻ bắt giữ mẫu thân là ai.” Giao Tam nói.

“Là ai?” Hàn Lập lập tức hỏi.

“Phùng Thanh Thủy, cái tên này chắc hẳn ngươi cũng không lạ lẫm.” Giao Tam nói.

“Là gã...” Hàn Lập nghe vậy trầm ngâm đáp.

Năm đó lúc ở Hôi giới, Hàn Lập từng gặp người này, biết gã chính là một tên Đạo Tổ thủy thuộc tính pháp tắc.

“Ta muốn biết tất cả tin tức của gã, bối cảnh tông môn, nơi tiên phủ, tung tích hiện giờ và ghi chép giao chiến với người khác trong quá khứ.” Hàn Lập trầm giọng nói.

“Ngươi muốn đi tìm gã.” Lông mày Giao Tam nhíu lại hỏi.

“Y nói cho ta biết về Phùng Thanh Thủy, không phải là muốn ta đi tìm à.” Hàn Lập nhàn nhạt mở miệng nói.

------oOo------

Chương 1326: Sắp chia tay

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Phụ thân chưa hề nói, chỉ là Phùng Thanh Thủy dù sao cũng là tồn tại cấp Đạo Tổ, tu vi của ngươi..." Giao Tam chần chờ nói.

Hàn Lập nghe vậy, không tận lực áp chế khí tức trên người nữa, một cỗ uy áp to lớn không gì sánh được trong nháy mắt phóng thích ra, quanh thân lưu chuyển kim quang, tựa như đúc bằng vàng.

Mặc dù hắn tận lực khống chế cỗ uy áp này vẻn vẹn chỉ trăm trượng quanh thân, nhưng ở trong vùng thế giới này, thiên địa nguyên khí lưu chuyển giống như một ý niệm trong hồ.

Hắn phảng phất chính là Chúa Tể, mặc dù đứng yên bất động, nhưng lại làm kẻ khác ngay cả liếc mắt một cái, tâm thần cũng rung động mạnh.

Tu vi Đại La hậu kỳ đỉnh phong, tại thời khắc này triển lộ không bỏ sót.

Giao Tam cảm thấy một cỗ uy áp vô hình đập vào mặt, không tự chủ lui về sau hai bước, trong lòng rung động không thôi, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại.

"Thật không ngờ, mới qua nhiều năm như vậy, ngươi đã cải biến lớn đến thế. Khó trách... Khó trách phụ thân ngài..." Giao Tam hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, nhưng cuối cùng hình như có gì muốn nói lại thôi, không tiếp tục nói hết.

"Hắn trực diện Thiên Đình, có thể hấp dẫn đi đại bộ phận lực chú ý. Ta đi tìm Phùng Thanh Thủy, ngược lại là một cơ hội đột phá. Chỉ mong giờ phút này lão không ở tại Thiên Đình thì mới tốt." Hàn Lập một lần nữa áp chế khí tức trên thân, nói.

"Trước mắt thật sự hắn không ở tại Trung Thổ Tiên Vực, mà ở một tòa Tiên Vực cỡ lớn Long Uyên Tiên Vực, bế quan đã vài ngày trong Vụ Long tông do hắn sáng lập." Giao Tam nói.

"Thật vừa vặn, ngươi chuẩn bị giúp ta những vật ta muốn, ngày mai ta sẽ xuất phát." Hàn Lập nói.

"Được. Khi nào xuất phát, ta và ngươi cùng đi." Giao Tam nói.

"Ngươi không thể đi." Hàn Lập nói.

"Vì sao ta không thể đi, mẫu thân nàng..." Giao Tam còn chưa nói xong, đã bị Hàn Lập cắt ngang.

"Nàng nếu lựa chọn làm Nam Cung Uyển, sẽ không xem là mẫu thân của ngươi. Huống hồ nàng nhất định không muốn ngươi đi." Hàn Lập nhìn Giao Tam, khuyên nhủ.

"Ta mặc kệ ngươi thấy thế nào, nói thế nào. Trong lòng ta, nàng chính là mẫu thân của ta, ta phải đi." Giao Tam nói.

"Lấy tu vi ngươi bây giờ, đi theo cũng không giúp được một tay. Huống hồ, ta còn muốn ngươi giúp ta, đưa Tử Linh đi Ma giới." Hàn Lập không chút uyển chuyển, nói thẳng.

Giao Tam nghe lời ấy, quả nhiên thần sắc ảm đạm.

"Được rồi, bằng vào tu vi của ta, đi cũng chỉ liên lụy ngươi. Thế nhưng Tử Linh nàng... Vì sao muốn đi Ma giới?" Mặt Giao Tam lộ vẻ nghi hoặc, nghi ngờ hỏi.

"Thế nào?" Hàn Lập phát giác dị dạng, hỏi vội.

"Chẳng lẽ các ngươi còn không biết chuyện Ma giới? Tử Linh nếu như muốn đi tìm bọn Thạch Xuyên Không, vậy thì không cần đi nữa." Lông mày Giao Tam nhíu lên, chậm rãi nói.

Tử Linh nghe vậy, thần sắc hơi đổi, lập tức có loại dự cảm không tốt.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, hỏi.

"Ma giới bộc phát nội chiến đã không chỉ ngàn năm, gần trăm năm nay đánh càng thêm thảm liệt. Bảy năm trước trong trận chiến kết thúc kia, toàn bộ Dạ Dương thành bị hủy, tòa Tích Lân Không Cảnh cũng bị triệt để xóa đi, Thạch Xuyên Không cùng theo Thạch Không Giải nhất mạch thảm bại." Giao Tam thở dài một tiếng, buồn rầu nói.

"Thạch Không Giải và Thạch Xuyên Không thế nào, có tin tức bọn hắn không?" Hàn Lập hỏi.

"Ma giới hiện tại đã phong toả rồi, rất khó có tin tức truyền ra ngoài, tin tức ta lấy được cuối cùng, nói là Thạch Không Giải không địch lại Ma Chủ, đã thân tử đạo tiêu. Thạch Xuyên Không thì không nói đã chết, bất quá tung tích cũng không rõ, không thấy tung tích." Giao Tam nói.

Giải Đạo Nhân chiến tử, Thạch Xuyên Không mất tích...

Hàn Lập cảm thấy thức hải trầm xuống, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Trận đại chiến kia đã qua bảy năm, lại không có tin tức truyền ra sao?" Tử Linh hỏi.

"Là Ma Chủ tự mình hạ lệnh, triệt để bế tỏa Ma giới, cũng không nói khi nào mở lại. Hiện tại bất cứ tin tức gì cũng không thể vào hay ra được." Giao Tam lắc đầu, nói.

"Việc này tạm dừng không nói, chờ ta từ Thiên Đình trở về, sẽ đi Ma giới một chuyến." Hàn Lập thở dài ra một hơi, sắc mặt nghiêm lại một chút, mở

miệng nói.

Giao Tam không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu nhẹ.

"Đã như vậy, ngươi trước hết lưu tại Minh giới, chờ chúng ta trở về." Hàn Lập nói với Tử Linh.

Tử Linh sầu lo, gật đầu.

"Đúng rồi, Đề Hồn đâu, có tin tức của nàng không?" Hàn Lập hỏi.

"Nàng... Nàng đi Lạc Hồn thâm uyên." Giao Tam đáp.

"Lạc Hồn thâm uyên... Đó là địa phương nào?" Hàn Lập hỏi.

"Là một chỗ chân chính tuyệt địa trong U Minh giới này, là chỗ ngay cả phụ thân cũng chưa hẳn bước chân vào. Nàng nói nơi đó có đại đạo chân chính nàng muốn tìm. Ta từng khuyên can nàng, nhưng không thể ngăn lại." Giao Tam nói.

"Đi bao lâu rồi?" Hàn Lập hỏi.

"Đã đi từ hơn trăm năm trước rồi, đến nay chưa trở lại." Giao Tam nói.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, chỗ mi tâm sáng lên một đạo bạch quang, thăm thẳm lấp lóe chỉ chốc lát, lại lần nữa mở ra.

"Thế nào?" Tử Linh hỏi.

"Liên hệ thần niệm cũng đã tách ra..." Hàn Lập thì thào nói.

"Tục truyền Lạc Hồn thâm uyên vốn là một chỗ u hồn du đãng, đừng nói cách xa nhau như vậy, dù là thân ở trong thâm uyên (vực sâu), cũng đừng hòng cảm ứng lẫn nhau." Giao Tam nói.

"Đây là Đề Hồn tự lựa chọn con đường mình, ngươi phải tin tưởng nàng." Tử Linh kéo cánh tay hắn một cái, khuyên nhủ.

Hàn Lập nghe vậy, im lặng một lúc lâu sau, gật đầu nhẹ.

Đề Hồn cũng giống như Kim Đồng, đều có con đường của mình muốn đi, tựa như chính hắn cũng có đường phải đi là trực diện với Thiên Đình.

"Sáng sớm ngày mai, ta sẽ tiến về Long Uyên Tiên Vực, đến lúc đó, ngươi chuẩn bị tin tức liên quan tới Phùng Thanh Thủy cho ta." Hàn Lập nhìn về phía Giao Tam, nói.

...

Ban đêm.

Trên đại điện đảo giữa hồ, Hàn Lập và Tử Linh nằm ở trên nóc nhà nghiêng, nằm sát nhau, nhìn lên tinh không đã không biết bao nhiêu năm chưa từng nhìn lên.

Chỉ tiếc là, tối nay màn trời đen kịt, trên bầu trời ít có tinh quang, ngay cả vầng tàn nguyệt kia cũng bị mây đen che phủ, hết thảy đều phủ lên một tầng ánh sáng mông lung.

Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chú nữ tử dựa sát bên cạnh mình, chỉ thấy trong quang ảnh u ám này, gương mặt tuyệt mỹ của Tử Linh vẫn như cũ oánh khiết như ngọc, phản xạ quang mang nhàn nhạt.

Khuôn mặt nàng dưới ánh trăng chiếu rọi, có chút mơ hồ, nhưng lại có mỹ cảm khác.

"Tử Linh, ta..." Hàn Lập nhịn không được khẽ gọi một tiếng, đưa tay xoa gương mặt của nàng.

Đối với Tử Linh, trong lòng Hàn Lập luôn cảm thấy áy náy.

Bọn hắn năm đó gặp nhau quen biết, cùng chung chí hướng, càng giống tri kỷ vừa gặp, chính là kim phong ngọc lộ, vượt qua vô số chuyện nhân gian.

Chỉ là, bởi vì đủ loại duyên cớ, giữa bọn hắn, từ đầu đến cuối tựa như người lạ.

"Không cần phải nói gì, ta có thể hưởng thụ thời khắc yên tĩnh này, đã đủ hài lòng." Tử Linh không xoay người lại, ánh mắt như cũ trông về thiên khung xa xôi, nhẹ nhàng nói.

Hàn Lập nghe vậy, lập tức nhếch miệng lộ một vòng ý cười.

Sau một lát, Tử Linh đưa tay kéo một cánh tay Hàn Lập, gác qua sau đầu của mình.

"Lần này đi, nhất định phải vạn phần cẩn thận, mang Uyển Nhi tỷ tỷ hoàn bích không tổn hao gì về. Ta sẽ không đi đâu, ở chỗ này một mực chờ các ngươi trở về." Tử Linh hơi ngửa đầu ra sau, nhìn về phía Hàn Lập, nói.

Hàn Lập cúi đầu nhìn thoáng qua, chôn đầu mình trong lồng ngực Tử Linh, đột nhiên cảm giác có chút không đúng. Trong ấn tượng của hắn, Tử Linh cho tới bây giờ đều là nữ tử hiên ngang lưu loát, ít có hành động như hôm nay.

"Ngươi có biết, ta ở trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn, nhìn thấy ở kiếp trước là gì không?" Tử Linh hỏi.

"Là gì?" Hàn Lập lập tức hỏi.

Đối với vấn đề này, lúc trước hắn đã muốn hỏi qua, chẳng qua lúc đó trạng thái Tử Linh không ổn, hắn mới không hỏi.

"Kỳ thật cũng không có sóng to gió lớn gian nguy gì. Ngược lại, ở kiếp trước, ta bất quá là một nữ tử phàm tục Nhân giới không có linh căn, một kiếp làm người bất quá ngắn ngủi trăm năm thọ nguyên. Trong một đời kia, ta một mực chờ đợi một người, từ tuổi dậy thì đợi đến sáu mươi cổ lão, chờ cả một đời, người kia cũng không xuất hiện lại." Tử Linh chậm rãi nói.

Nói xong, một đôi mắt sáng của nàng nhìn chăm chú hai mắt Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập hơi rung động, mơ hồ nghe được một tiếng kêu gọi, tựa hồ là bóng người xinh xắn trong mộng nhiều năm trước kia, nhưng đã nhớ không rõ diện mạo.

Trong thoáng chốc, cánh tay hắn vòng qua cổ Tử Linh, thuận thế khẽ vuốt mái tóc dài mềm mại của nàng, nhẹ nhàng khoác lên bờ vai của nàng.

Thân thể Tử Linh khẽ run lên, nhưng tiếp theo lại nới lỏng, rúc vào trong ngực Hàn Lập, nỉ non nói:

"Cho nên... Một kiếp này ta đã rất thỏa mãn, có thể gặp lại đã không dễ, kết xuống một đoạn duyên này, sao còn không biết đủ chứ? Còn có gì tiếc nuối?"

Hàn Lập nhìn lại nàng, chỉ thấy trong một đôi mắt sáng hiện ra thủy quang, lóe lên điểm điểm quang mang, giống như hai mảnh tinh không xán lạn tinh quang, đẹp đến say lòng người.

Lúc này, gió đêm bỗng nhiên dần dần nổi lên, thổi đám mây kia tới, che khuất một vòng ánh trăng cuối cùng.

Toàn bộ Hoàng Tuyền đại trạch lâm vào hắc ám, khắp nơi mơ mơ hồ hồ thăm thẳm lân hỏa, chậm rãi từ các nơi mặt hồ dâng lên, chiếu rọi khắp phía thành một mảnh u lục.

Yên lặng một lát, trong bầu trời bỗng nhiên bắt đầu mưa tí tách.

Mưa của Minh giới, tự nhiên khác với Tiên giới.

Trong hạt mưa có nhiều khí tức u ám, cho nên nước mưa càng hơi trầm xuống, rơi vào trên người mặc dù không đến mức gây phương hại, nhưng cuối cùng cũng không phải chuyện tốt.

Hàn Lập không muốn sự yên tĩnh hiếm có này bị quấy rầy, vung tay lên, định thổi đám mây đen kia đi.

Tử Linh đưa tay kéo cánh tay hắn lại, dùng âm thanh nhỏ như muỗi kêu

nói: "Ôm ta trở về."

"Không đợi thêm một lúc..."

Hàn Lập còn chưa dứt lời, cúi đầu nhìn thấy gương mặt Tử Linh đã đỏ bừng lên, trong nháy mắt minh bạch ý tứ nàng.

Hắn ngừng câu chuyện, một tay ôm lấy lưng nàng, tay kia nhẹ nhàng xuyên qua đầu gối của nàng, bế nàng đi vào hướng trong điện.

Đêm dần vào sâu, trên đảo giữa hồ, mây mưa gặp nhau, thanh thế dần dần lớn lên.

...

Mưa đêm, một mực rơi cả đêm, khi thì tí tách tí tách, khi thì cuồng phong tàn phá bừa bãi.

Gió và mưa xen lẫn triền miên, trong bầu trời đêm yên tĩnh vung vãi đại địa, khiến cho Minh giới đêm nay, có chút không giống bình thường.

Lúc sáng sớm, vân thu vũ hiết.

Hàn Lập mở mắt ra, nhìn qua bên cạnh dáng người nữ tử uyển chuyển còn đang ngủ say, cùng khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành kia, ánh mắt thật lâu không dời đi.

Không biết qua bao lâu, hắn há hốc mồm, muốn nói gì, nhưng lời đến khóe miệng, lại không biết nói cái gì cho phải, rốt cuộc biến thành thở dài một tiếng.

Hắn đứng dậy, thay một thân áo xanh mới tinh, đứng bên giường ngẩn ngơ nửa ngày, rốt cuộc quay người đi đến phía cửa.

Trên giường, lông mi thật dài Tử Linh khẽ run lên, một giọt nước mắt óng ánh theo gương mặt chậm rãi lăn xuống, lưu lại một đạo nước mắt tinh tế.

Hàn Lập đi tới trước cửa, bỗng nhiên dừng lại, lần nữa nhìn về phía giường một cái, thấy Tử Linh còn đang ngủ say, cất bước đi ra, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Ánh nến trong phòng theo đó hơi lay động, sau đó lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Khi hắn đi vào cửa đại điện, Cam Cửu Chân đã đợi tại đó.

"Đã chuẩn bị xong?" Hàn Lập đi ra phía trước, hỏi.

"Tử Linh đâu, hôm nay không tiễn ngươi sao?" Cam Cửu Chân nhìn sau lưng Hàn Lập một cái, mở miệng hỏi.

"Đêm qua có gì cũng đã nói, sáng nay không cần phải nói nhiều nữa." Hàn Lập lắc đầu, nói.

Trên mặt Cam Cửu Chân lộ ra vẻ nghi ngờ, nhưng cũng chỉ coi Tử Linh không nỡ chia ly, không tiếp tục hỏi nữa.

Cổ tay nàng chuyển động, lấy ra một lệnh bài lớn chừng bàn tay và một ngọc giản màu đen, đưa cho Hàn Lập.

"Bồ Đề lệnh?" Hàn Lập tiếp nhận vào trong tay xem xét, nghi ngờ hỏi.

"Long Uyên Tiên Vực vốn là một trong ba mươi sáu đại Tiên Vực, có thể thông hướng Trung Thổ Tiên Vực. Lúc này, ngươi mang theo Bồ Đề lệnh, nói là tiến về Trung Thổ Tiên Vực tham gia Bồ Đề yến, so với bất luận thông quan văn điệp gì đều có tác dụng tốt hơn, có thể giảm đi không ít phiền phức." Cam Cửu Chân nói.

"Ngươi suy tính rất chu toàn." Hàn Lập gật đầu nhẹ, cổ tay chuyển một cái, thu vào.

"Đều là phụ thân trước khi đi đã phân phó. Trong miếng ngọc giản kia ghi chép cách tiến về Long Uyên Tiên Vực, cũng ghi chép một ít lin tức liên quan đến Phùng Thanh Thủy, hy vọng có thể giúp được cho ngươi." Cam

Cửu Chân nói.

"Có những thứ này, đã đủ." Hàn Lập thoáng xem xét một chút, nói.

"Nhất định phải cứu mẫu thân trở về." Cam Cửu Chân mím môi, trịnh trọng dặn dò.

"Biết rồi." Hàn Lập gật đầu nhẹ.

Nói xong, hai tay của hắn bấm pháp quyết, chỉ nói một câu "Đi", trên chín tầng trời lập tức có đạo đạo kim lôi trùng điệp rơi xuống.

Sau một trận "Ầm" rung động, thân ảnh Hàn Lập đã biến mất ngay tại chỗ.

Không gian trước người Cam Cửu Chân vẫn còn khuấy động, ánh mắt của nàng trông về phía xa, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

------oOo------

Chương 1327: Phó ước

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

“Hắn đi rồi?”

Đang lúc Cam Cửu Chân nhìn về phía xa chân trời, bên cạnh bỗng xuất hiện cỗ chấn động, một bóng người trống rỗng hiện ra, là Luân Hồi điện chủ.

Chỉ là thân hình gã có chút mông lung trong suốt, giống như là cỗ hình chiếu phân thân.

Cam Cửu Chân yên lặng gật đầu, dường như cũng không cảm thấy bất ngờ với sự xuất hiện của Luân Hồi Điện Chủ.

“Ngươi cảm thấy hắn hiện giờ thế nào?” Luân Hồi điện chủ hỏi.

“Hắn hiện tại cho ta cảm giác rất đáng sợ, khác biệt hoàn toàn so với lúc trước, nói như vực không đáy cũng không đủ để hình dung. Loại cảm giác này, ta chỉ cảm nhận được ở trên người của ngài, thực lực của hắn làm sao lại biến hóa to lớn đến vậy?” Cam Cửu Chân lấy lại bình tĩnh nói.

“Nếu như ta đoán không sai, hắn đã chém xong Thiện Thi, nên giờ thực lực cũng kém không nhiều so với ta.” Luân Hồi điện chủ mỉm cười nói.

“Thật chứ? Nói như vậy, chỉ một thời gian ngắn, hắn đã từ Đại La trung kì

đột phá đến hậu kỳ sao?" Sắc mặt Cam Cửu Chân bỗng nhiên biến đổi.

"Hắn làm sao làm được, ta không quan tâm. Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một điều, Chí Tôn pháp tắc sở dĩ được xưng Chí Tôn, là vì nó càng tiếp cận gần hơn với bản nguyên của Thiên Đạo, nhất là sau khi chém xong "Ác Ngã" và Thiện Ngã". Chí Tôn pháp tắc đã bắt đầu tương dung với Thiên Đạo, nên thực lực so với lúc trước không thể tưởng tượng nổi. Luân Hồi pháp tắc hay Thời Gian pháp tắc cũng vậy, đều giống như nhau." Luân Hồi điện chủ chậm rãi nói.

"Trước đây chỉ nghe người ta nói Chí Tôn pháp tắc rất đặc biệt, nhưng giờ xem như mới có chút nhận biết. Xem ra ta cũng phải tranh thủ mới được." Cam Cửu Chân hít một hơi thật sâu, rồi nắm chặt nắm tay.

"Muốn có thu hoạch thì phải bỏ ra công sức, người tu luyện Chí Tôn pháp tắc thì con đường tu hành càng thêm gian khổ, nhất là khi tiến vào Đại La cảnh, càng thêm khó khăn muôn phần. Chân tiên giới này tuy rộng lớn, kẻ muốn lĩnh ngộ Chí Tôn pháp tắc càng nhiều không kể xiết, nhưng được mấy người đây? Bởi vậy bản thân ngươi nhất định không được nóng vội, ngươi có con đường riêng của chính mình." Luân Hồi điện chủ biết rõ trong lòng Cam Cửu Chân nghĩ gì, nên nói thẳng.

"Vâng" Cam Cửu Chân ngượng ngùng đáp.

"Ngươi nếu có tâm, từ hôm nay có thể đi vào phàm tục du lịch một phen." Luân Hồi điện chủ nói.

"Đi phàm tục du lịch?" Cam Cửu Chân khẽ giật mình.

"Thiện chi đã không còn, thì sao chém được? Tu sĩ trong lúc tu hành, phần lớn đã đánh mất phần thiện niệm vốn có, thậm chí so với phàm phu tục tử còn không bằng. Hiểu rõ như thế nào là thiện, thì mới bắn tên trúng đích được." Luân Hồi điện chủ nói một cách thâm ý.

Cam Cửu Chân nghe vậy, dường như có sở ngộ, nhưng nhất thời cũng không thể hiểu rõ hoàn toàn ý tứ trong đó, nên cứ đứng ngây người.

“Làm việc thiện mà không tính toán, có thể khiến thần hồn của người ta trong lúc chuyển thế đạt được chúc phúc nào đó. Cho dù ta có thể điều khiển Lục Đạo Luân Hồi, nhưng muốn cải biến vận mệnh của những người lương thiện kia, cũng không dễ dàng.” Luân Hồi điện chủ giống như là đang nói cho chính mình nghe.

“Vâng, ta đã biết. Phụ thân, người... thật muốn đi phó ước?” Cam Cửu Chân như chợt hiểu khẽ gật đầu, tiếp đó lại ngẩng đầu hỏi.

“Cuộc chiến giữa chúng ta và Thiên Đình chắc chắn phải diễn ra, mẫu thân ngươi đã bị Thiên Đình bắt đi. Cửu Chân, ngươi không thể lại xảy ra chuyện.” Luân Hồi điện chủ nhìn Cam Cửu Chân, bỗng chốc giọng nói nhu hoà đi mấy phần.

“Ta muốn đi với người cứu mẫu thân.” Cam Cửu Chân nói.

“Không được, ngươi hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này, không được rời đi nửa bước!” Vẻ mặt Luân Hồi điện chủ nghiêm nghị, nói.

Cam Cửu Chân lần đầu tiên thấy vẻ mặt Luân Hồi điện chủ như vậy, trong lòng không khỏi chấn động, nhưng ánh mắt nhìn Luân Hồi điện chủ vẫn mang theo một tia kiên quyết.

“Chỉ khi ngươi bình an vô sự, ta mới có thể toàn tâm toàn ý đối phó Thiên Đình. Chuyện của mẹ ngươi, cứ giao cho ta và Hàn Lập là được.” Luân Hồi điện chủ khẽ thở dài, vỗ nhẹ vai Cam Cửu Chân, sau đó thân hình khẽ động biến mất không thấy gì nữa.

Cam Cửu Chân nhìn hư không phía trước, há hốc mồm, đứng ngơ ngẩn tại chỗ một lúc, rồi quay người bay vào chỗ sâu của cung điện.

...

Long Uyên Tiên Vực, Thiên Hải đại lục, Vụ Long thành.

Long Uyên Tiên Vực có nguồn nước dồi dào không gì sánh được, toàn bộ Tiên Vực trên tám thành đều là biển cả mênh mông. Chỉ có hai thành Tiên

Vực là lục địa, hòn đảo chi chít phân bố khắp mọi nơi.

Thiên Hải đại lục là khối đại lục lớn nhất Long Uyên Tiên Vực, mà Vụ Long thành lại là thành trì lớn nhất của Thiên Hải đại lục.

Vụ Long thành xây dựng gần bờ biển, vị trí địa lý phi thường thuận lợi, vừa vặn ở vào điểm giao nhau của các đại lục. Trong thành càng là một mảnh phồn hoa, toàn bộ Long Uyên Tiên Vực ai cũng biết đến nơi này.

Nhưng mọi người đều biết nổi tiếng nhất không phải là Vụ Long thành, mà là Vụ Long tông.

Vụ Long tông là tông môn cực kỳ lâu đời ở Long Uyên Tiên Vực, được sáng lập không biết đã bao nhiêu vạn năm, nhưng vẫn một mực độc chiếm vị trí đệ nhất của Long Uyên Tiên Vực.

Về sau, trong tông xuất hiện thiên tài ngàn năm có một là Phùng Thanh Thủy, càng lên như diều gặp gió. Cuối cùng y đột phá cảnh giới Đạo Tổ, thanh danh Vụ Long tông càng vang dội khắp cả Chân Tiên giới.

Bây giờ Vụ Long tông như là mặt trời giữa trưa, thực lực trong tông hùng hậu, từ trên xuống dưới là cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

Một chỗ quảng trường ở trung tâm Vụ Long thành, diện tích khoảng trăm dặm, có từng đội hộ vệ mặc áo lam đang đi tuần sát.

Những người này đều là ngoại môn đệ tử của Vụ Long tông, chuyên môn phụ trách việc giữ gìn ổn định Vụ Long thành.

Không riêng Vụ Long thành, toàn bộ Thiên Hải đại lục đều do Vụ Long tông quản lí, Long Uyên Tiên Vực tiên cung cũng rất khó nhúng tay vào.

Giữa quảng trường có một cổng chào màu lam to lớn, cao vút trong mây, giống như ngọn núi cao lớn màu lam ở đó.

Trên cổng chào điêu khắc vô số đạo văn, rậm rạp chằng chịt như mạng nhện, bao phủ toàn bộ cổng chào, từng trận đạo văn lan tràn, phóng xạ

xuống các nơi trên quảng trường.

Trên quảng trường có chằng chịt từng tòa trận pháp truyền tống, có lớn có nhỏ chừng hơn ngàn cái, mỗi một trận pháp truyền tống đều cộng hưởng cùng trận văn của cổng chào, giờ phút này đều đang chiếu sáng lấp lánh.

Những truyền tống trận này liên thông các đại tiên vực của Chân Tiên giới, nên mỗi ngày có vô số người ra vào.

Ánh sáng trong một toà truyền tống trận lóe lên, sáu bóng người xuất hiện trong pháp trận rồi đi ra.

Trong đó năm người đang cười nói với nhau, xem ra quan hệ có chút thân mật, chỉ có một nam tử mặc áo bào xanh là hơi xa cách với nhóm người.

“Oa! Nơi này chính là Vụ Long thành, thật sự rất tráng lệ, thiên địa linh khí cũng nồng đậm như vậy, so với Thiên Hằng Tiên Vực của chúng ta thì tốt hơn nhiều lắm.” thiếu nữ áo lam đứng trong đám người hít sâu một hơi, nói.

“Đó là đương nhiên, Long Uyên Tiên Vực là một trong ba mươi sáu đại vực, tất nhiên phải tốt hơn so với Thiên Hằng Tiên Vực. Thật không uổng công năm huynh muội chúng ta, dốc hết tài sản để mua truyền tống phù đến đây.” Một lão giả áo đen nói.

Tu vi của người này đã đạt đến Kim Tiên cảnh, là người có tu vi cao nhất trong năm người, đám người này là do gã cầm đầu.

Bốn người con lại nghe vậy, mặt đều lộ vẻ vui mừng.

“Đương nhiên cũng phải đa tạ Hàn đạo hữu, nếu không chúng ta cũng thể gom đủ chi phí truyền tống.” Lão giả áo đen nhìn nam tử mặc áo bào màu xanh, cười nói.

“Hắc đạo hữu quá khách khí, đôi bên cũng có lợi mà thôi. Truyền tống trận kia mỗi lần có thể truyền tống sáu người, năm vị chịu tiếp nhận Hàn mỗ đồng hành, tại hạ cũng tiết kiệm được không ít Tiên Nguyên thạch.” Nam tử mặc áo bào xanh cười nói.

“Hàn đạo hữu khách khí” lão giả áo đen gật đầu với nam tử mặc áo bào xanh.

“Hiện giờ, Tiên Nguyên thạch trên người chúng ta còn lại không nhiều, thời gian gian khổ còn ở phía trước, sau này phải thật cố gắng, tranh thủ sớm ngày tìm nơi đặt chân ở chỗ này.” Gã nói với bốn người còn lại.

“Vâng” Bốn người đồng thanh đáp.

“Hàn đạo hữu, ngươi cũng là tán tu, không bằng ở lại chỗ này với chúng ta, cùng nhau hành động, nhiều người cũng dễ chiếu cố lẫn nhau.” Lão giả áo đen quay người lại nói với nam tử mặc áo bào xanh.

“Hàn mỗ có chuyện quan trọng khác, không thể cùng các vị đồng hành, chúc mấy vị tu luyện thuận lợi.” Nam tử mặc áo bào xanh mỉm cười, sau đó chắp tay nói.

Mặt của lão giả áo đen lộ ra vẻ thất vọng, nhưng cũng không nói gì thêm, chắp tay với nam tử mặc áo bào xanh, rồi cùng bốn người bay vào bên trong thành.

Nam tử mặc áo bào xanh không lập tức rời đi, mà đứng đó nhìn chung quanh một lượt.

“Tên ngoại lai kia, quảng trường truyền tống không phải là sân nhỏ của nhà ngươi, mà tùy tiện đứng loạn tại đấy, nhanh rời đi!” Tên hộ vệ cao gầy ở gần đó thấy nam tử mặc áo bào xanh đứng yên, tưởng rằng hắn bị tình cảnh trong thành chấn nhiếp, nên âm thầm đắc ý, sau đó lạnh lùng quát.

Nam tử mặc áo bào xanh dường như không nghe thấy, cứ đứng im bất động.

Mặt hộ vệ cao gầy trầm xuống, một tên tiểu tán tu của tiểu tiên vực mà cũng dám không nhìn y, là môn hạ của Vụ Long tông, đang muốn đi qua đuổi đi và trừng trị tên kia một phen.

Nhưng khi hộ vệ cao gầy tới gần đối phương mười trượng, vốn đang nổi

giận đùng đùng, nhưng bước chân bỗng dừng lại, trên mặt lộ nét cổ quái.

Nam tử mặc áo bào xanh rõ ràng đứng ở nơi đó không làm gì cả, nhưng khi tới gần đối phương, thần hồn gã bỗng nhiên run rẩy, càng tới gần thần hồn rung động càng dữ dội.

Nam tử mặc áo bào xanh này chính là Hàn Lập, hắn từ U Minh giới trở về Hắc Phong hải vực, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Long Uyên Tiên Vực này.

Thần thức hắn giờ phút này đang khếch tán ra, dò xét tình huống nơi đây.

Diện tích Long Uyên Tiên Vực quá lớn, hơn xa Hạc Cương Tiên Vực. Với thần thức hiện giờ của Hàn Lập cũng không thể bao phủ hoàn toàn, chỉ có thể dò xét gần phân nửa tiên vực.

Nhưng hắn đang ở Thiên Hải đại lục, nên thần thức có thể bao phủ toàn bộ nơi đây, mọi việc của Vụ Long tông cũng rõ ràng trong tầm mắt.

Nhưng ngay sau đó hắn khẽ cau mày.

Không chỉ Nam Cung Uyển, ngay cả khí tức của Phùng Thanh Thủy cũng không thể cảm ứng được.

Nam Cung Uyển không cần phải nói, là hắn quen thuộc nhất, còn Phùng Thanh Thủy mặc dù là Đạo Tổ tôn sư cao quý, nhưng sao có thể giấu diếm được chính mình dò xét. Phải biết rằng, hiện tại hắn đang tiêu hao lực lượng thần hồn đời đời kiếp sau để đạt được luyện thần thuật tầng thứ bảy?

“Chắc là tình báo của Cửu Chân không chính xác?” Trong lòng Hàn Lập suy đoán, trầm ngâm một chút rồi quay người nhìn tên hộ vệ cách đó không xa, trong đôi mắt nổi lên đạo quang mang mông lung.

Ánh mắt của hộ vệ cao gầy lập tức trở nên mê ly, sau đó vô số ký ức quanh cảnh nổi lên trên đồng tử của gã, thình lình là tất cả quá khứ từ nhỏ đến lớn, vô cùng nhanh chóng lấp lóe.

Thời gian du ngoạn khắp Chân Tiên giới lúc trước, khiến kiến thức hắn vô cùng phong phú, nhìn thấy đủ điều, Hàn Lập hiện giờ khống chế Luyện Thần Thuật càng thêm trôi chảy. Nên dò xét kí ức của một tu sĩ Thái Ất cảnh tự nhiên dễ như trở bàn tay, cắn bản không cần sưu hồn một cách bá đạo nữa

Hàn Lập rất nhanh dò xét xong kí ức của người này, mặc dù không nhiều nhưng cuối cùng cũng tìm hiểu được một chút tin tức về Vụ Long tông. Thân ảnh hắn nhoáng một cái, biến mất ngay tại chỗ.

Nơi xa, quang mang mê ly trong mắt hộ vệ cao gầy lập tức biến mất, giật mình một cái tỉnh lại,

“A, chuyện gì vừa xảy ra?” Hộ vệ cao gầy nhăn mày lại, cảm giác như trong đầu mình thiếu thứ gì đó.

Gã đưa tay gãi gãi đầu, nhìn lại xung quanh nhưng rất nhanh liền lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm vài câu, sau đó tiếp tục đi tuần tra quảng trường.

P/s: Do để tích ngọc theo chính sách x4, nên từ đây đến ngày 29 AL chỉ post 1 chương/ngày. Từ 29 trở đi sẽ bạo bi nhé các đạo hữu.

------oOo------

Chương 1328: Một kích thành công

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Trong Vụ Long tông, tại một vị trí u tĩnh bên ngoài một tòa đại điện, hư không khẽ động, thân ảnh Hàn Lập nổi lên.

Ngoài cửa đại điện, hai vệ sĩ mặc chiến giáp màu lam đứng hai bên tả hữu, khí tức trên thân cường đại, đã đạt đến Thái Ất cảnh hậu kỳ.

Hai người nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập trống rỗng xuất hiện, mặt biến sắc, đang muốn hô to lên.

Hàn Lập quét nhìn hai người một cái, trong mắt ẩn ẩn có chút ánh sáng hiện lên.

Thân hình hai vệ sĩ Thái Ất cảnh hậu kỳ lập tức cứng ngắc bất động, phảng phất biến thành hai pho tượng.

Hàn Lập không tiếp tục để ý hai người, nhìn về phía cung điện đóng chặt phía trước.

Đại môn cung điện đóng chặt, phía trên chớp động một tầng lam quang mông lung, hiển nhiên có bày cấm chế cực kỳ lợi hại.

Hai mắt Hàn Lập đánh giá trên dưới đại môn cung điện, sau đó quay người nhìn về phía nơi xa, vung tay áo lên.

Bảy mươi hai đạo lôi quang màu vàng thật nhỏ từ trong tay áo hắn bắn ra,

trong nháy mắt chui vào hư không không thấy bóng dáng.

Trong hư không mấy trăm dặm xung quanh Thiên Hải đại lục bỗng loé lên lôi quang, bảy mươi hai chuôi lôi kiếm màu vàng nổi lên, hình thành một vòng vây to lớn hình tròn, bao phủ toàn bộ Thiên Hải đại lục vào trong.

Từng đạo hồ quang điện màu vàng từ trên lôi kiếm nở rộ ra, đồng thời xen lẫn vào nhau, trong nháy mắt hình thành một chiếc lồng lôi võng màu vàng, bao phủ toàn bộ đại lục vào trong đó.

Bất quá lôi võng chỉ xuất hiện một cái chớp mắt, liền dung nhập vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Màn trời trên không đại lục xuất hiện từng đoàn từng đoàn mây đen, càng lâu càng dày, bộ dạng bão tố sắp đến.

Tu sĩ các nơi trên đại lục rất nhanh chú ý tới biến hoá trên bầu trời, nhưng cũng không để trong lòng, Long Uyên Tiên Vực thủy khí nồng đậm, mưa to gió lớn là chuyện rất bình thường.

Làm xong những thứ này, thân hình Hàn Lập liền động, hóa thành một đạo kim quang bắn tới trên cửa chính.

Cấm chế trên cửa lập tức đại phóng, vô số lam quang hiển hiện giống như sóng cả, ý đồ ngăn cản kim quang xâm nhập.

Nhưng kim quang kia không dừng lại chút nào, trong nháy mắt xuyên thủng lam quang, chui vào trong đại môn.

Phía trong cung điện, một lão giả khuôn mặt gầy gò, thân hình tiều tụy đang ngồi xếp bằng trên một chiếc bồ đoàn.

Đỉnh đầu lão giả quanh quẩn lam quang, ngưng tụ thành một đoá hoa màu xanh lam lớn gần trượng, chuyển động quay tròn, phát ra trận trận thanh âm phạn âm thanh minh.

Từng mảnh từng mảnh cánh hoa màu lam từ trên đóa hoa bay ra ngoài,

chớp động du tẩu khắp nơi trong điện, càng tản mát ra một mùi thơm kỳ lạ.

Lão giả bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn lại ngoài điện, đang muốn đứng dậy.

Kim quang lóe lên, một bóng người đã xuất hiện ở trong điện, chính là Hàn Lập.

Lão giả phản ứng thần tốc, thân thể nhảy lên một cái, quanh người đại thịnh màu lam, khí tức bành trướng ra không gì sánh được, thình lình đạt đến Đại La đỉnh phong.

Một tiếng gào rõ to hùng hồn từ thể nội lão truyền ra, lam quang lóe lên, một đầu long ảnh màu lam lớn ngàn trượng xuất hiện quanh người lão giả

Long ảnh vừa xuất hiện, thân thể lão giả vốn già nua giống như cỏ khô héo gặp được thuốc tiên, cơ bắp khô quắt rắc rắc bành trướng ra, tóc hoa râm trong nháy mắt trở nên đen bóng, làn da cũng trắng muốt như ngọc, trong nháy mắt cả người nhìn trẻ hơn năm mươi tuổi. Khí tức tán phát ra lập tức biến đổi, trở nên cuồng dã không gì sánh được, phảng phất một đầu Chiến Long hô khiếu thiên địa.

Tay áo lão giả vung lên, một quyền đánh về phía Hàn Lập.

Một cỗ quyền kình hùng hồn không gì sánh được đánh về phía Hàn Lập, long ảnh màu lam quanh người lão cũng theo quyền kình bắn ra, nhào về phía hắn.

Hư không trong điện "Răng rắc" một tiếng, đều rạn nứt, hiện ra vô số vết rạn, nhưng không triệt để bạo liệt ra, như một trang giấy phủ kín vết rạn, hết lần này tới lần khác lại không vỡ vụn, miễn cưỡng dính liền cùng một chỗ.

Ngay lúc lão giả đánh ra một quyền, cấm chế khắp Vụ Long tông đều vận chuyển, hào quang tỏa sáng, toàn bộ tông môn bị lam quang trùng thiên vây quanh, phảng phất một mảnh quang hải màu lam chói lọi.

Chỉ một thoáng, phương viên mấy trăm vạn dặm, thiên địa nguyên khí cuồn cuộn tụ đến, dung nhập vào trong quang hải màu lam. Sau đó tất cả cấm chế

chi lực trong nháy mắt hội tụ đến đại điện nơi đây.

Bốn vách tường đại điện toả ra thủy quang màu lam mãnh liệt, huyền ảo thâm thúy, càng có trận trận diệu âm truyền ra, phảng phất âm nhạc kỳ diệu đến từ Thái Cổ.

Rầm rầm!

Vô số thủy quang màu lam từ trong vách tường bắn ra, như ba đào thủy triều mãnh liệt, phô thiên cái địa cuốn tới Hàn Lập, uy thế so với một quyền khi nãy của lão giả còn lớn hơn nhiều.

Hết thảy trong đại điện đột nhiên trở nên nặng nề vô cùng, phảng phất trong nháy mắt đã na di đến ức vạn trượng dưới đáy biển, làm cho không người nào có thể động đậy mảy may.

Hết thảy nói thì phức tạp, kỳ thật phát sinh trong chớp mắt mà thôi.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống bên ngoài, nhíu mày, lập tức lại giãn ra, tùy ý đưa tay đánh một kích vào hư không

Trong hư không loé lên kim quang, một nắm đấm to lớn ngưng tụ thành hình, đảo một cái ra.

Không có bất kỳ dị tượng kinh người nào, hư không cũng không ba động mảy may.

Nhưng mà quyền kình bay vụt đến, long ảnh, lam quang đều dừng lại ở nơi đó, sau đó dễ như trở bàn tay sụp đổ vỡ vụn.

Sắc mặt lão giả kinh hãi, quay người tính bỏ chạy ra phía ngoài.

Nhưng quyền ảnh màu vàng kia lại càng nhanh, trong nháy mắt loé lên xuất hiện trên đỉnh đầu lão giả, hóa quyền thành chưởng, vỗ xuống.

Lão giả cuồng hống một tiếng, toàn thân đại phóng lam quang, hai tay nâng lên đỡ phía trên.

"Ầm ầm" một tiếng to lớn trầm đục, toàn bộ cung điện kịch liệt lắc lư!

Một nửa thân thể lão giả bị nện chui vào mặt đất, thân thể lại biến trở về bộ dáng tiều tụy trước đó, trong miệng cuồng phun máu tươi, nhìn chỉ còn nửa cái mạng.

Một ngón tay trống rỗng xuất hiện trước người lão giả, giống như hời hợt điểm vào trên trán của lão.

Mấy đạo xiềng xích óng ánh từ đầu ngón tay hắn bắn ra, chui vào mi tâm lão.

Toàn thân lão giả lập tức cứng ngắc, hai mắt cũng biến thành trống rỗng vô thần.

Thân ảnh Hàn Lập xuất hiện trước người lão giả, một tay kéo lão từ dưới đất lên, sau đó thân ảnh nhoáng một cái biến mất không thấy gì nữa.

Sóng nước màu lam trong điện chầm chậm tán đi, hư không vỡ vụn cũng chậm rãi lấp đầy.

Vào thời khắc này, ba đạo độn quang mãnh liệt rơi ở ngoài điện, hiện ra ba bóng người.

Một nam tử trung niên cao lớn, một thiếu phụ mặc lam bào, còn có một người chỉ cao ba thước, là một đồng tử nhỏ bé.

Khí tức trên thân ba người to lớn, đều là tồn tại Đại La. Trung niên nam tử cao lớn và thiếu phụ mặc lam bào là Đại La trung kỳ, đồng tử kia càng cao hơn một bước, đạt đến Đại La hậu kỳ.

Hai vệ sĩ lam giáp ngoài điện kia vẫn hôn mê ngã trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Thấy cảnh này, sắc mặt ba người đều trở nên nghiêm trọng không gì sánh được.

"Chưởng môn, đã xảy ra chuyện gì?" Ba người liếc nhau, sau đó trung niên nam tử cao lớn hô vào hướng trong điện.

Trong đại điện không ai trả lời.

"Bên trong chỉ sợ đã xảy ra chuyện, vào xem." Thiếu phụ mặc lam bào trầm giọng nói.

Hai người kia cũng không ý kiến, bấm niệm pháp quyết phá giải cấm chế trên đại điện.

Tiên khí mở ra cấm chế đại điện mặc dù trong tay chưởng môn, bất quá không có vật kia, cũng không có nghĩa là không cách nào mở ra.

Ba người hợp lực, rất nhanh liền phá vỡ cấm chế trên đại môn, tiến vào trong điện.

Trong đại điện, mặt đất bừa bộn, thân ảnh chưởng môn biến mất vô tung, trên mặt đất còn có một vũng máu.

Trung niên nam tử cao lớn dùng ngón tay dính một ít máu tươi, thần thức dò xét một chút, đoán được chủ nhân vết máu.

"Không ổn. Nhìn tình hình này, chưởng môn có khả năng bị người trọng thương bắt đi." Nam tử trung niên khẽ thở một hơi, lạnh giọng nói.

Mấy người khác mặc dù đã sớm dự cảm, nghe lời này, sắc mặt đều trầm xuống.

"Thực lực chưởng môn đã đạt đến Đại La đỉnh phong, người nào... Có thể trong thời gian ngắn như vậy kích thương bắt đi? Chẳng lẽ là..." Thiếu phụ mặc lam bào nghĩ tới điều gì, sắc mặt có chút khó coi nói.

"Không sai. Nếu như là tồn tại Đại La, đúng là không người nào có thể làm được, nhưng nếu là Đạo Tổ xuất thủ thì chưa hẳn." Đồng tử đột nhiên mở miệng, thanh âm thanh thúy, lại lộ ra một cỗ cảm giác dị thường già nua.

"Hẳn là sẽ không chứ, tồn tại Đạo Tổ có địa vị đáng tôn sùng cỡ nào, sao lại tự hạ thân phận tới đối phó tu sĩ Đại La chúng ta." Trung niên nam tử cao lớn cười lớn một tiếng rồi nói, nhưng thanh âm không tự chủ giảm thấp xuống mấy phần, tựa hồ sợ bị người nghe được.

"Tình thế Chân Tiên giới bây giờ đã loạn, rất nhiều chuyện tốt nhất đừng dựa theo ý nghĩ trước kia mà suy đoán, nếu không sẽ thiệt thòi lớn." Đồng tử tiếp tục nói.

"Cơ trưởng lão, vậy theo ý kiến của ngươi, hiện tại chúng ta nên làm thế nào cho phải?" Trung niên nam tử cao lớn nhìn về phía đồng tử, hỏi.

Thiếu phụ mặc lam bào cũng nhìn lại.

"Sự tình chưởng môn mất tích tám chín phần mười liên quan đến Đạo Tổ, đã không phải là thứ chúng ta có thể xử lý, thông tri cho lão tổ đi." Đồng tử đề nghị.

Trung niên nam tử cao lớn và thiếu phụ mặc lam bào nghe vậy nhìn nhau một chút, gật gật đầu.

...

Trong hư không loạn lưu, một đoàn kim quang gần mẫu trôi nổi tại đây, hình như cái trứng khổng lồ, không nhìn thấy tình huống bên trong.

Trong kim quang là một không gian hoàn toàn thực chất hóa, diện tích lại không như bên ngoài nhìn thấy gần mẫu, mà chừng hơn mười dặm, sông núi cỏ cây đều có.

Chưởng môn Vụ Long tông bị đặt trên mặt đất. Bàn tay Hàn Lập đặt trên đầu của lão, lòng bàn tay chớp động u quang, thi triển Sưu Hồn thuật.

U quang chớp động, càng ngày càng sáng, phát ra trận trận thanh âm giống như quỷ khiếu.

Lông mày Hàn Lập hơi nhíu lên. Thần hồn chưởng môn Vụ Long tông có chút cổ quái, tựa hồ tu luyện một loại bí thuật, tất cả ký ức hình ảnh trong thần hồn ngưng tụ thành một điểm, hình thành một phong ấn kỳ lạ.

Mà phong ấn này và thần hồn chưởng môn Vụ Long tông lại kết nối chặt chẽ với nhau, phi thường không ổn định, hơi chút cưỡng ép dò xét, thần hồn người này sẽ lập tức tự bạo.

Hàn Lập lộ vẻ do dự, rất nhanh thu hồi thủ chưởng, đưa tay vỗ mấy cái lên người chưởng môn Vụ Long tông, phong ấn tu vi đối phương, sau đó điểm một cái lên mi tâm lão.

Mấy đạo xiềng xích óng ánh từ mi tâm

Chưởng môn Vụ Long tông bay ra, chui vào thể nội Hàn Lập.

Chưởng môn Vụ Long tông từ mê man tỉnh lại, hai mắt nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"Tiền bối là vị Đạo Tổ nào? Chẳng biết tại sao lại tự hạ thân phận, bắt tại hạ tới đây?"

"Dương Sơn chưởng môn không cần đề phòng như vậy, Hàn mỗ đem các hạ đến, cũng không phải là muốn tính mạng của ngươi, chỉ là muốn nghe ngóng từ ngươi một ít chuyện, chờ ta làm xong, sẽ thả ngươi rời đi." Hàn Lập nhìn thần sắc chưởng môn Vụ Long tông, khẽ cười một tiếng rồi nói.

Dương Sơn chưởng môn nghe lời này, mắt lộ vẻ kinh ngạc, suy tính thật lâu, đột nhiên nhắm mắt lại.

"Các hạ đây là cự tuyệt hợp tác với ta sao?" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, hỏi.

"Không sai, ta mặc dù không biết tiền bối là người phương nào, bất quá đừng mơ tưởng dựa vào ta hỏi bất luận cái gì liên quan đến lão tổ, muốn chém giết muốn róc thịt cứ làm." Dương Sơn chưởng môn lạnh giọng quát.

"Thật đúng là trung tâm với chủ, người như ngươi ta vẫn rất thưởng thức, chỉ là sự tình ta muốn biết cũng rất trọng yếu, nhất định phải biết. Nếu đã không còn cách nào, xin mời các hạ nếm chút khổ sở." Hàn Lập từ tốn nói, cũng không vì Dương Sơn chưởng môn cự tuyệt hợp tác mà tức giận.

"Muốn cưỡng ép sưu hồn thì tới đi, trong hồn phách của ta lão tổ đã tự tay thiết hạ Cửu Long phong ấn, dù các hạ là Đạo Tổ, nhiều nhất là để cho ta hồn phi phách tán, mơ tưởng dò xét trí nhớ của ta." Dương Sơn chưởng môn cười lạnh nói.

"Nguyên lai phong ấn kia là Phùng Thanh Thủy tự tay bày ra, chậc chậc, xác thực rất xảo diệu, có thể phòng ngừa đại đa số Đạo Tổ tiến hành sưu hồn ngươi. Nhưng đáng tiếc không đủ, ngươi lại gặp ta." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

------oOo------

Chương 1329: Tìm đến tận cửa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Đại La đỉnh, nhất kích tất sát

Bắt vợ ta, Đạo Tổ coi chừng

***

Nghe Hàn Lập nói vậy, hai hàng lông mày Dương Sơn chưởng môn khẽ động, ngay sau đó khôi phục như thường. Khóe miệng lộ ra một tia trào phúng, hiển nhiên cho là Hàn Lập hư phóng cuồng ngôn.

"Phong ấn Cửu Long trên người các hạ, ký ức và thần hồn tương liên với nhau rất chặt chẽ, hơn nữa trong phong ấn có chín cỗ lực lượng khác nhau. Chỉ cần có chút ngoại lực thâm nhập, lập tức sẽ xung đột nổ tung. Chậc chậc, thật khiến người ta không thể nào đụng tay." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Hai mắt Dương Sơn chưởng môn nhắm nghiền, nghe đến đây, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

"Chỉ có điều phong ấn Cửu Long này cùng cộng hưởng với lực lượng thần hồn của các hạ, nếu như lực lượng thần hồn các hạ yếu đi, lực lượng phong ấn này cũng sẽ yếu theo. Ví dụ như thần hồn các hạ biến thành cấp Kim Tiên, giải quyết phong ấn Cửu Long cũng dễ như trở bàn tay, cho dù bạo liệt, cũng có thể tuỳ tiện ngăn chặn." Hàn Lập ngừng một chút, sau đó lại nói.

Dương Sơn chưởng môn bỗng nhiên mở mắt ra, tựa hồ nghĩ tới điều gì,

trong mắt lóe lên một tia bất an.

Hàn Lập không nói gì nữa, một tay nhấc lên, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Năm đạo kim quang từ trong tay hắn bắn ra, một đạo mãnh liệt như hỏa, một đạo ôn thuận như thủy, một đạo thuần phác như thổ, một đạo tràn trề như mộc, đạo còn lại thì sắc bén như kim.

Mỗi một đạo kim quang, đều tản mát ra một cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc hoàn toàn khác biệt.

Năm đạo kim quang rơi xuống quanh người Dương Sơn chưởng môn, quay tít một vòng, sau đó nối đuôi nhau quấn quanh người gã, tạo thành một màn sáng màu vàng, bao phủ gã vào bên trong.

Quang ảnh hoa văn các loại như ngọn lửa, dòng nước, đất cát, cây cối, kim luân lần lượt thay nhau lóe lên ở trên màn sáng. Năm cỗ lực lượng Thời Gian Pháp Tắc dung hợp hoàn mỹ, cấp tốc vận chuyển.

Kim quang linh vực xung quanh cũng chớp động, chậm rãi vận hành.

Thời gian trôi qua, xung quanh Dương Sơn chưởng môn bỗng nhiên phát sinh cực biến. Gã phát ra tiếng kêu thống khổ, khí tức nhanh chóng giảm xuống.

Đại La hậu kỳ...

Đại La trung kỳ...

Đại La sơ kỳ...

Thái Ất hậu kỳ...

Thái Ất trung kỳ...

Trong nháy mắt, tu vi Dương Sơn chưởng môn lập tức từ cảnh giới Đại La

đỉnh phong, hạ xuống cấp độ Kim Tiên.

Đây cũng không phải là tu vi giảm xuống bình thường, mà là tất cả lực lượng pháp tắc, số lượng tiên khiếu, lực lượng thần hồn đều hạ xuống cấp độ Kim Tiên.

Muốn quay về tu vi trước đó, nhất định phải khổ tu lại một lần nữa.

Màn sáng màu vàng quanh người Dương Sơn chưởng môn chập chờn mấy lần, lóe lên biến mất.

"Ngươi... Ngươi đã làm gì ta?" Lão giả cảm nhận được biến hóa trên thân thể, kinh hãi gần chết, hô lớn.

Lập tức, trong mắt gã hiện lên một tia kiên quyết, lực lượng thần hồn trong đầu chấn động kịch liệt, đang muốn tự bạo thần hồn.

Nhưng với tu vi bây giờ của gã, tốc độ thi pháp thực sự quá chậm, trong nháy mắt đại thủ của Hàn Lập đã đặt lên đầu Dương Sơn chưởng môn, hồn lực vô cùng cường đại ùa tới, tuỳ tiện áp chế hết thảy cử động của Dương Sơn chưởng môn.

Sắc mặt Hàn Lập như thường, dựa vào tu vi của hắn bây giờ, thi triển thần thông Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết không còn khó khăn như trước, mà đã lô hỏa thuần thanh.

Lực lượng thần hồn của Dương Sơn chưởng môn cũng hạ xuống cấp độ Kim Tiên, nên phong ấn Cửu Long trong đó căn bản không ngăn được hắn sưu hồn.

Từng cỗ từng cỗ u quang thẩm thấu vào trong đầu Dương Sơn chưởng môn, rất nhanh phá vỡ phong ấn Cửu Long, dò xét trí nhớ đối phương.

"Vụ Long bí cảnh, thì ra ở chỗ này... Sớm biết như thế, ngươi sao lại phải khổ?" Hai hàng lông mày Hàn Lập nhướng lên, khóe miệng lộ ra một vòng cười lạnh, thu tay về.

Mà hai mắt Dương Sơn chưởng môn đã nhắm, dĩ nhiên đã hôn mê.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ kim quang, cuốn qua thân thể Dương Sơn chưởng môn.

Dương Sơn chưởng môn lập tức biến mất không còn tăm tích, thân hình Hàn Lập cũng nhoáng một cái rồi biến mất.

...

Một sơn cốc sâu trong Vụ Long tông, ba đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, hạ xuống cốc. Đó là ba người trung niên nam tử cao lớn, thiếu phụ mặc lam bào và đồng tử họ Cơ.

Cuối sơn cốc có một cửa đá phổ thông, ba người đi tới trước cửa, quỳ lạy trên mặt đất.

Đồng tử họ Cơ lấy ra một dây hương, sau khi đốt, một đám khói mù màu lam từ từ bay ra, chậm rãi thẩm thấu vào trong cửa đá.

Phía sau cánh cửa đá là một thế giới khác, khắp nơi là một vùng biển mênh mông, sâu không thấy đáy. Một vầng mặt trời màu lam lơ lửng ở trên bầu trời, tản mát ra hào quang màu lam, chiếu xạ xuống mặt nước.

Xuy xuy xuy!

Mặt nước lập tức bốc lên vô số sương mù màu lam, tựa hồ như bị bốc hơi vậy. Khắp nơi trên mặt biển đều là hơi nước cuồn cuộn.

Dưới mặt biển thỉnh thoảng cũng gợn lên từng đợt sóng lớn, lộ ra cái đuôi lớn, hoặc cũng có thể là cái móng vuốt lớn.

Một thạch động nằm sâu dưới đáy biển, không gian nơi này phi thường lớn, vô số quái thạch lởm chởm nối liền nhau hình thành một mảnh rừng đá.

Trong rừng đá, vô số hài cốt khổng lồ, lớn thì chừng vạn trượng, nhỏ nhất thì cũng cỡ mấy trăm trượng, chi chít dày đặc, đếm không xuể, đang nằm

lẳng lặng ở đó.

Những hài cốt này mặc dù đã vẫn lạc, nhưng vẫn tản mát ra một loại khí tức vô cùng cuồng ngạo, như đang nhìn xuống ngàn vạn sinh linh nhỏ bé.

Đây toàn là xương cốt rồng. Nơi đây, dường như là quần long chi mộ.

Trong thạch động, trên một tảng đá lớn màu lam, một lão giả già trên tám mươi tuổi, râu tóc bạc phơ đang khoanh chân ngồi, đúng là Phùng Thanh Thủy.

Mắt lão nhìn về phía trước, ánh mắt lấp lóe, tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, thân hình Phùng Thanh Thủy bỗng nhiên khẽ động, bàn tay bỗng nắm vào hư không phía trước một cái.

Lập tức một mảnh sương mù màu lam nổi lên ở ngay phía trước, nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một vòng xoáy màu lam.

"Bái kiến lão tổ." Ba thanh âm từ bên trong truyền ra, chính là ba người đồng tử họ Cơ.

"Có chuyện gì lại khiến cho ba người các ngươi cùng nhau đến đây cầu kiến?" Phùng Thanh Thủy mở miệng, nhàn nhạt nói.

"Lão tổ, chúng ta vốn không nên quấy rầy ngài thanh tu, chỉ là chưởng môn đột nhiên biến mất trong môn, tựa hồ đã bị ai đó bắt đi. Theo vết tích hiện trường để lại, rất có thể là Đạo Tổ xuất thủ. Chúng ta bất lực, đành phải đến đây xin lão tổ giúp đỡ." Đồng tử họ Cơ nói ra.

"A, lại có việc này, các ngươi nói rõ những gì các ngươi thấy cho ta nghe." Phùng Thanh Thủy nghe thấy vậy, hai hàng lông mày khẽ động.

Đồng tử họ Cơ đáp ứng một tiếng, sau đó cẩn thận kể lại một lượt tình huống thấy trước đó, từng giờ từng phút cũng không bỏ sót.

"Dương Sơn khởi động Tứ Khí Kinh Đào Trận cũng không thể tránh thoát kiếp này, bị đối phương vô thanh vô tức bắt đi, hơn phân nửa chính là Đạo Tổ xuất thủ." Phùng Thanh Thủy chậm rãi nói ra.

Ánh mắt của lão nặng trĩu. Dương Sơn bị bắt đi ngược lại là không hề gì, vấn đề là lão vậy mà không phát giác được việc này.

Tuy nói mình thân ở trong Vụ Long bí cảnh, hơn nữa lúc nãy tâm tư cũng không chăm chú cân nhắc sự tình gì khác. Nếu bên ngoài có Đạo Tổ xuất thủ, đáng ra lão phải cảm ứng được mới phải.

"Việc này các ngươi không cần phải xen vào nữa, ta tự sẽ tra ra..." Phùng Thanh Thủy im lặng một chút, phân phó nói ra.

"Không cần tra xét, Dương Sơn chưởng môn của các ngươi đang nằm trong tay ta!" Một thanh âm hùng vĩ đột nhiên vang vọng, cắt lời Phùng Thanh Thủy.

Chưa dứt lời, Vụ Long bí cảnh đột nhiên rung động kịch liệt.

Một đạo kim quang vừa thô vừa to từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng mặt biển lẫn thạch động, rơi xuống không xa trước người Phùng Thanh Thủy, chấn vỡ nát vòng xoáy sương mù màu lam kia.

Khi ba người đồng tử họ Cơ nghe được dị động, đang muốn mở miệng hỏi, cũng theo đó mà im bặt.

Phùng Thanh Thủy hơi biến sắc, bay ngược về phía sau, đồng thời từng cỗ từng cỗ sương mù màu trắng tuôn ra từ trong người lão, quấn ở xung quanh.

Thân hình lão lập tức mơ hồ không rõ, giống như huyễn ảnh sương mù vậy.

Kim quang từ trên trời giáng xuống nhanh chóng tản đi, hiển lộ ra thân ảnh một nam tử mặc thanh bào.

Phùng Thanh Thủy nhìn nam tử mang thanh bào đột nhiên xuất hiện, moi ruột gan tìm kiếm trong trí nhớ về tư liệu đám Đạo Tổ kia, cũng không có

người nào như vậy.

Tu vi đến loại cảnh giới này như lão, mấy chuyện nhỏ nhặt như huyễn hóa dung mạo, tự nhiên liếc qua là có thể khám phá. Nhưng người trước mắt này lại sử dụng dung mạo vốn có.

Chỉ là người này nhìn hơi quen mắt, tựa hồ trước kia đã gặp qua ở nơi nào?

Hàn Lập không để ý đến Phùng Thanh Thủy, thần thức sớm đã khuếch tán ra.

Diện tích Vụ Long bí cảnh cũng không lớn, thần thức của hắn có thể bao phủ toàn bộ.

Nơi đây, dưới đáy biển sâu vô tận, từng con từng con Cự Long bơi lượn, bất ngờ đều là Long Tộc vô cùng thuần túy, không ít Long tộc có tu vi bất phàm, có đến hơn mười vị Đại La cảnh.

Mà ở trong thạch động dưới đáy biển, càng có vô số xương cốt rồng.

Vụ Long bí cảnh này, quả thực có thể nói là sào huyệt của Long tộc.

Đám Long tộc này tuy rằng kinh người, bất quá thứ Hàn Lập muốn tìm không phải là những thứ này. Thần thức hắn tìm kiếm trong bí cảnh đến từng tấc một, rất nhanh sắc mặt trầm xuống.

"Là ngươi!" Vào thời khắc này, một tiếng kinh hô từ phía trước truyền đến.

Sắc mặt Phùng Thanh Thủy bừng tỉnh, mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Cuối cùng lão cũng nhớ ra đã gặp qua Hàn Lập ở nơi nào, đó là nhiều năm trước kia, khi lão phụng mệnh tiến về Cửu U vực ở Hôi giới, lôi kéo Âm Thừa Toàn, có mấy tên tiểu tử kỳ quái xâm nhập Cửu U thành, một người trong số đó chính là Hàn Lập.

Chỉ là khi đó tu vi người này yếu ớt, nhớ mang máng là vẫn chưa tới Thái Ất cảnh. Thế mà bây giờ mới qua bấy nhiêu năm, tu vi người này vậy mà

đạt đến cảnh giới như vậy, ngay cả Phùng Thanh Thủy cũng nhìn không thấu.

"Hẳn là người này năm đó cố ý giấu diếm thực lực? Năm đó người này cùng với một Ma tộc khác biến mất rất là quỷ dị, vốn cho là đại năng Ma tộc cứu giúp, bây giờ xem ra, có lẽ là người này âm thầm gây nên." Phùng Thanh Thủy âm thầm suy đoán.

"Đúng là ngươi bắt Uyển Nhi?" Hàn Lập giương mắt nhìn về phía Phùng Thanh Thủy, ánh mắt u lãnh.

Trước khi tới nơi này, hắn đã thông qua Luân Hồi điện tìm được hình ảnh Phùng Thanh Thủy, biết lão chính là Đạo Tổ mà năm đó ở Hôi giới từng gặp mặt qua, cho nên cũng không kinh ngạc.

"Lão phu cũng không rõ, người các hạ nói tới là ai. Nhìn tu vi của ngươi còn ở cảnh giới Đại La đỉnh phong, khí tức lại đạt đến Đạo Tổ cảnh, tại sao lại bắt chưởng môn phái ta?" Phùng Thanh Thủy giật mình, khôi phục bình tĩnh, lông mày trắng giương lên hỏi.

"Phùng đạo hữu chính là Đạo Tổ, mình đã làm gì mà còn không biết, hà tất biết rõ còn hỏi." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, bấm niệm pháp quyết điểm ra, một đoàn kim quang hiển hiện trước người, bên trong hiện ra thân ảnh Nam Cung Uyển.

Ánh mắt Phùng Thanh Thủy lóe lên một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng không lên tiếng.

"Các hạ thừa nhận là tốt rồi, giao nàng ra đây, ta sẽ thả chưởng môn của các ngươi rồi lập tức xoay người rời đi. Bằng không, đừng trách ta không khách khí." Hàn Lập trùng điệp hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha, thật sự là không biết qua bao nhiêu năm, chưa có người nào dám nói chuyện như vậy trước mặt lão phu. Nữ tử kia đúng là do ta bắt, bất quá là phụng mệnh Thiên Đình, hiện tại đã giao cho Thiên Đình rồi." Phùng Thanh Thủy nhàn nhạt nói.

Hàn Lập sớm đã phỏng đoán chuyện này, nghe vậy, sắc mặt vẫn hơi trắng lên.

"Tại sao Thiên Đình lại muốn bắt nàng?" Hàn Lập hít sâu một hơi, cưỡng chế lãnh quang trong mắt, trầm giọng hỏi.

"Ta đây cũng không biết, ta cũng chỉ là nghe lệnh làm việc. Về phần nguyên nhân, phía trên cũng không nói rõ." Thần tình Phùng Thanh Thủy có chút cổ quái, tựa hồ đang dò xét Hàn Lập, đáp lời.

------oOo------

Chương 1330: Đại đạo chi tranh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Luận quyền một kích phân cao thấp

Luận Đạo một chữ định càn khôn

***

"Đã vậy thì ngươi cũng nên trả giá thật đắt, vì tất cả những gì ngươi đã gây ra." Lãnh mang trong mắt Hàn Lập đại thịnh. Y phục trên người hắn căng phồng phấp phới, không gió tự bay.

"Ầm" một tiếng.

Thân thể Hàn Lập nở rộ kim quang ngút trời. Phần đỉnh động quật bị phá tung một cách đơn giản. Lực lượng Pháp tắc Thời Gian nương theo kim quang bùng phát mà ồ ạt tuôn trào.

"Pháp tắc Thời gian!" Phùng Thanh Thủy kinh hãi thốt lên, gấp rút bắn ngược về phía sau nhanh như điện xẹt. Đồng thời, hai ống tay áo lão lập tức phóng ra.

Hư không trước mặt Phùng Thanh Thủy ù ù một hồi. Vô số quang ti màu lam rậm rạp, chằng chịt thi nhau xuất hiện. Điện hồ màu thúy lam chớp động liên hồi, tản phát khí thế kinh người. Thoạt nhìn, chẳng khác nào một mảnh hải dương màu lam đang phô thiên cái địa cuốn về phía Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập thấy vậy chỉ cười khẩy. Kim quang quanh thân hắn chấn động kịch liệt. Trong nháy mắt, thân hình Hàn Lập hóa thành một đạo cầu

vồng vàng rực, lập tức biến mất vô ảnh vô tung, chỉ để lại vài đạo tàn ảnh. Tốc độ quả thực nhanh đến bất khả tư nghị.

Hư không sau lưng Phùng Thanh Thủy run rẩy một chút. Cầu vồng kim sắc thình lình hiện ra, sau đó lóe lên một cái, lại hóa thành thân thể Hàn Lập.

Đống quang ti màu lam kia vừa chạm phải kim quang liền đứt gãy. Đỉnh đầu Phùng Thanh Thủy chợt nứt toác. Vết nứt kéo dài đến tận chân. Thân thể lão lập tức phân thành hai nửa.

"Phốc" một tiếng vang cực nhỏ. Hai mảnh thân thể Phùng Thanh Thủy đổ sập xuống, nhưng không có lấy một chút máu tươi.

Ngay sau đó, hai nửa cái xác đồng loạt nổ "ầm" một tiếng, bạo liệt phân giải. Chúng hóa thành hai mảnh thủy vụ màu lam cấp tốc bay vọt ra xa, sau đó mới dung hợp thành một.

Lam quang lóe lên. Thân hình Phùng Thanh Thủy một lần nữa xuất hiện. Tuy nhiên, sắc mặt lão đã có chút trắng bệch.

Nhưng lão chỉ cần điều tức vài hơi thở đã khôi phục như cũ.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Loại lực lượng Pháp tắc Thời gian này… Ngươi là dư nghiệt Chân Ngôn môn!" Phùng Thanh Thủy nghiêm nghị quát lớn.

"Rất thông minh! Nhưng xưa nay, những người quá mức thông mình thường không sống được lâu." Hàn Lập giễu cợt. Hắn vừa nói vừa vận công, chẳng hề có ý dây dưa. Kim quang trên người Hàn Lập một lần nữa đại thịnh. Linh vực cũng được triển khai trong nháy mắt, lập tức chụp xuống đầu Phùng Thanh Thủy.

Bên trong linh vực, Chân Ngôn Bảo Luân hiện đang lơ lửng trên cao liền hóa thành mặt trăng tròn vành vạnh cấp tốc xoay vần, tản phát vô số ba động Thời gian màu vàng tràn ngập không gian nơi đây.

Thân hình Phùng Thanh Thủy lập tức cứng đờ, giống như bị đóng băng tại chỗ.

Ánh mắt Hàn Lập vô cùng lạnh lẽo. Một quyền hùng hồn đột ngột phóng xuất.

Năm luồng lực lượng Pháp tắc Thời gian ồ ạt tuôn trào, sau đó ngưng tụ ở một chỗ. Nhưng cỗ lực lượng này lại không hóa thành năm loại vật phẩm Ngũ Hành Huyễn Thế như trước, mà hóa thành một nắm đấm rực rỡ kim quang, như lưu tinh giáng lên thân mình Phùng Thanh Thủy.

Năm loại lực lượng Pháp tắc Thời gian tuy xung đột lẫn nhau vô cùng kịch liệt, nhưng không hề có dấu hiệu phân tán. Một quyền này của Hàn Lập mang theo lực lượng cực kỳ cuồng bạo, tựa hồ vô kiên bất phá.

Đây là một loại thần thông mới do Hàn Lập sáng tạo nên, sau khi lĩnh ngộ được sự thâm ảo của Pháp tắc Thời gian. Được hắn xưng là "Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt".

"Ầm" một tiếng nổ cực lớn. Thân thể Phùng Thanh Thủy lập tức bị đánh nát bấy, hóa thành huyết vũ đầy trời.

Không chỉ có thế. Phạm vi với đường kính mấy trăm vạn dặm, lấy Phùng Thanh Thủy làm trung tâm, triệt để hóa thành một vầng kiêu dương ngùn ngụt. Từng đợt, từng đợt lực lượng Pháp tắc Thời Gian, như tầng tầng lớp lớp sóng dữ, cuồn cuộn tàn phá, hủy diệt hết thảy bên trong.

Mọi loại vật chất, thậm chí cả không gian, thời gian đều biến thành hư vô.

Đương nhiên, đám huyết nhục của Phùng Thanh Thủy cũng không ngoại lệ. Chút máu thịt của lão bị vầng kiêu dương vàng rực thôn phệ trong khoảnh khắc, không còn sót lại chút gì.

Quyền kình tứ tán bạo liệt khắp nơi. Phiến hải vực bên dưới hứng chịu một cơn địa chấn khủng khiếp. Không gian Vụ Long bí cảnh thình lình xuất hiện vô số khe nứt không gian khổng lồ, rồi ầm ầm tan vỡ.

Hư không phía trên Vụ Long Tông chớp động kịch liệt một hồi, sau đó cũng mãnh liệt sụp đổ theo. Vô cùng vô tận nước biển bị đánh văng lên, hóa

thành hồng thủy vạn trượng bao trùm toàn bộ Vụ Long Tông, thậm chí, gần một nửa Thiên Hải Đại Lục.

Tuy nhiên, mặt trời màu lam do Phùng Thanh Thủy tạo nên vẫn còn tồn tại bên trong Bí Cảnh, và vẫn tản phát trận trận lam quang như cũ.

Dưới làn nước sâu, quần thể Long Tộc hiện giờ đang sợ hãi cực độ. Không một ai dám lỗ mãng ra ngoài. Tất cả một mực ẩn núp dưới hải dương.

Tuy Long Tộc thường ngày vốn cao ngạo, xem thường hết thảy các tộc quần khác. Nhưng hiện giờ phải đối mặt với tồn tại khủng bố cấp bậc Đạo Tổ, bọn họ cũng chỉ có thể thành thật kính sợ mà thôi.

Hồng thủy vạn trượng đã gần như đổ ập xuống, sẽ nhấn chìm toàn bộ Đại Lục trong nháy mắt.

Chứng kiến cảnh tượng này, mấy ngàn vạn đệ tử Vụ Long Tông đã sớm tâm thần đại loạn.

Giờ phút này, ba người Cơ Tính Đồng Tử cũng đang ngửa mặt nhìn trời, kinh hãi thất sắc.

Ba tên này vội vàng bay vọt lên không, cấp tốc bấm niệm pháp quyết. Trên thân đồng loạt nở rộ lam quang ngút trời. Cả ba dốc hết sức bảo vệ cơ nghiệp Vụ Long Tông phía dưới, hòng chống chọi với sóng thần vô tận trên cao.

Đối mặt với thiên tai, thảm họa bực này, toàn bộ cư dân tại Vụ Long Thành, thậm chí là cả Thiên Hải Đại Lục, cũng chỉ có nước khoanh tay chờ chết.

Hàn Lập cũng đang lơ lửng phía trên Vụ Long Tông. Thấy vậy, hắn chỉ khẽ nhíu mày, rồi đưa tay chỉ một cái, cao giọng nói:

"Thiên địa luân chuyển. Âm Dương Ngũ Hành. Vạn thủy… định!"

Thanh âm của Hàn Lập càng ngày càng lớn. Khí thế của chữ sau so với chữ trước càng thêm hùng hồn, tựa như một trận phạn âm vô thượng không

ngừng vang vọng, quanh quẩn trên bầu trời Long Uyên Tiên Vực.

Giờ phút này, thanh âm của hắn cực kỳ băng lãnh, không hề có chút tình cảm nào, chẳng khác nào thanh âm của Thiên Đạo.

Trong nháy mắt, toàn bộ Long Uyên Tiên Vực bị lam quang vô tận bao phủ. Tất cả nước biển, mây mưa, kể cả Nguyên khí Thủy thuộc tính nơi đây cũng bị đông cứng.

Hồng thủy vạn trượng đang chực sụp xuống khu vực Vụ Long bí cảnh đang tan vỡ bên dưới lập tức đình trệ tại chỗ. Một giọt nước cũng không thể nhúc nhích mảy may. Lượng nước biển vô tận này hóa thành một bức tường nước khổng lồ, sừng sững bất động.

"Đi!" Hàn Lập vung hai tay lên.

Bức tường nước trên không liền "ông" lên một tiếng rồi lướt sang ngang, hướng về phía hải vực bên ngoài.

Ba người Cơ Tính đồng tử đang cuống cuồng thi pháp giữa không trung thì vừa vặn hứng trọn luồng nước khổng lồ. Cả ba đồng loạt thổ huyết trọng thương, bị nước biển cuốn trôi.

Trong khoảnh khắc, cột nước khổng lồ này đã bay ra khỏi Thiên Hải Đại Lục, tiến sát mặt biển.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hạ tay xuống. Lam quang vốn tràn ngập toàn bộ Tiên Vực lập tức tản đi. Thiên địa nơi đây một lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Ầm…

Luồng nước khổng lồ từ trên không lao thẳng xuống mặt biển, phát ra tiếng nổ mạnh rung trời. Kinh đào hải lãng cuồn cuộn dâng lên, tỏa đi khắp bốn phương tám hướng.

Quần thể Long Tộc đang ẩn núp dưới nước lập tức tan đàn xẻ nghé, mạnh

ai nấy chạy. Tình cảnh hiện giờ của bọn họ chẳng khác nào một đám chó nhà có tang. Chỉ qua vài hơi thở tất cả đã bỏ chạy sạch sẽ, không còn lấy một mống.

Thân hình Hàn Lập thình lình hiện ra trên mặt biển. Nhưng gương mặt hắn lúc này chẳng hề vui mừng chút nào, ngược lại còn lộ rõ vẻ do dự.

Tuy Pháp tắc Thời Gian sở hữu uy năng thông thiên, đồng thời, hắn cũng tin tưởng mười phần vào một kích vừa rồi, nhưng việc Phùng Thanh Thủy chết đi một cách dễ dàng như vậy quả thực là điều khó tin.

Dù sao thì đối phương cũng là một vị Đạo Tổ Thủy chi Pháp tắc đã tại vị nhiều năm, là nhân vật thuộc tầng lớp sở hữu thực lực tối cường tại Chân tiên giới.

Nhưng rõ ràng, thứ hắn vừa đánh nát chính là chân thân huyết nhục của Phùng Thanh Thủy, quả thực không phải là huyễn thuật hay phân thân.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe. Thần thức khổng lồ trong nháy mắt đã khuếch tán khắp nơi, thẩm thấu mọi ngóc ngách hư không.

Vào thời khắc này, một chỗ hư không bên ngoài Thiên Hải Đại Lục bỗng nhiên ầm ầm nổ mạnh. Kim lôi vàng rực, chằng chịt đan xen vào nhau như tấm lưới thình lình hiện ra.

Hàn Lập lập tức xoay người nhìn về hướng đó. Lôi quang trên người liền bừng lên chói mắt. Thân hình hắn cũng theo đó biến mất trong khoảnh khắc.

Một luồng kiếm ảnh mang theo lôi điện cuồn cuộn lạnh lùng trảm xuống vị trí tấm lôi võng bên ngoài đại lục. Vô số lôi cầu vàng rực như nước lũ theo đường kiếm bắn ra, điên cuồng oanh tạc hư không bên dưới.

Dường như Pháp tắc Lôi điện ẩn chứa trong đám lôi cầu này còn mang theo lực lượng của Đại Đạo. Bởi vì, chúng đâu chỉ mạnh hơn uy năng của công kích lôi cầu của Thông Thiên Kiếm Trận trước đây gấp trăm lần.

Tiếng nổ thấu trời vang lên. Hư không trong phạm vi mấy mươi vạn dặm triệt để vỡ vụn tan tành, hoàn toàn biến thành hư vô.

Một thân ảnh lảo đảo bay ra từ giữa khu vực đổ nát, đúng là Phùng Thanh Thủy.

Có điều, sắc mặt lão hiện đã trắng bệch, khí tức đại giảm, khó khăn lắm mới đứng vững được. Không biết là do công kích lôi cầu gây nên, hay còn có nguyên nhân khác.

Lúc này, hư không phía trên kiếm ảnh chợt có bóng người hoa lên. Thân hình Hàn Lập tùy thời hiện ra.

"Quả thực là thần thông phân thân. Thảo nào có thể giấu giếm, qua mặt được cả ta. Nhưng quanh đây đã sớm được ta giăng kín thiên la địa võng. Hôm nay ngươi đừng mơ chạy thoát!" Hàn Lập lạnh lùng nói. Kim quang trên thân lập tức đại thịnh.

Thân thể hắn liền nổ vang đùng đùng mấy tiếng. Một tầng Linh vực cực lớn màu vàng, đã hoàn toàn trở thành thực chất, thình lình xuất hiện.

Uy năng của tầng Linh vực này hoàn toàn khác xa Linh vực ban đầu. Mức độ chênh lệch quả thực giống như một trời một vực vậy. Uy áp hiện giờ mạnh mẽ hơn trước quá nhiều, khiến cho hư không xung quanh vặn vẹo biến hình.

Hàn Lập chắp hai tay bấm niệm pháp quyết. Linh Vực trên không ù ù khởi động. Một loạt đại môn hùng vĩ như được đúc từ vàng ròng, có thể liên thông các đại Tiên Vực với rất nhiều giới diện hạ vị thình lình hiện ra.

Bên trong đại môn lớn nhất là một mảnh không gian vô biên. Có thể nhìn thấy vô số kim quang chảy xuôi thành dòng bên trong cánh cửa. Đây chính là pháp tắc Thời Gian Thiên đạo từng xuất hiện khi Hàn Lập tiến giai Đại La Hậu Kỳ.

Hắn phất tay một cái, những đại môn liên thông với các giới diện khác đồng loạt sáng ngời. Từng luồng lực lượng Pháp tắc Thời Gian hùng hậu cách

không truyền tới, liên tục dung nhập bên trong thời gian Linh Vực của Hàn Lập.

Lực lượng thời gian ở những Tiên Vực khác và cả các giới diện hạ vị lập tức trở nên hỗn loạn. Thiên địa nguyên khí kịch liệt chấn động. Cuồng phong gào thét. Thiên Lôi cuồng nộ. Khung cảnh hiện giờ chẳng khác nào tận thế đang ập đến.

Thời Gian pháp tắc tại Long Uyên Tiên Vực hội tụ lại nơi đây càng thêm nhanh chóng. Toàn bộ dung nhập vào Linh Vực màu vàng. Cả một mảnh Tiên Vực phong cuộn vân vần, thiên địa biến sắc.

Đại môn liên thông với Thiên Đạo chợt phát quang mãnh liệt. Một luồng kim quang vừa thô vừa to từ bên trong phóng ra, trực tiếp tưới lên Linh vực Thời gian của Hàn Lập.

Tiếp đó, tầng linh vực màu vàng đột nhiên bành trướng gấp mấy lần. Kim quang vô tận bừng bừng nở rộ, làm lu mờ cả vầng thái dương trên cao. Uy năng của Linh vực đã tăng trưởng đến mức không tưởng, gây nên một cỗ áp lực khổng lồ, nhanh chóng thôn phệ Phùng Thanh Thủy.

Phùng Thanh Thủy chứng kiến cảnh này liền kinh hãi thất sắc. Lão hét lớn một tiếng, lam quang nở rộ toàn thân. Một tầng Linh Vực màu lam đã ngưng thực lập tức xuất hiện.

Bên trong linh vực là sương mù nồng đậm, không ngừng chiết xạ, phóng xuất hào quang bảy màu cực kỳ diễm lệ, khiến người khác vừa nhìn liền đầu váng mắt hoa, thần trí mơ hồ.

Đại môn liên tiếp xuất hiện bên trong không gian Linh vực màu lam, ý đồ liên thông với các đại Tiên Vực và giới diện hạ vị để điều động lực lượng.

Nhưng đúng lúc này, lôi quang đại thịnh khắp hư không phụ cận. Sau đó, một tấm lôi võng khổng lồ thình lình bao trùm toàn bộ Thiên Hải Đại Lục.

Từng đạo lôi điện vừa thô vừa to như một đàn cá chép không ngừng bơi lội trên bề mặt tấm lôi võng, cô lập hoàn toàn không gian nơi đây với ngoại

giới.

Cánh cửa không gian bên trong Linh vực của Phùng Thanh Thủy mở ra một mảnh Hỗn Độn. Bên trong cũng có đạo đạo lôi quang màu vàng.

Chứng kiến cảnh này, sắc mặt lão không khỏi biến đổi.

Linh vực màu vàng của Hàn Lập đã ầm ầm ép tới trước mặt lão, mang theo một cỗ man lực ngập trời.

Toàn thân Phùng Thanh Thủy căng cứng, cơ bắp hoàn toàn bị xiết chặt, hầu như không thể nào nhúc nhích. Lão phẫn nộ hét lớn một tiếng, rồi tung ra một quyền.

Linh vực màu lam do lão phóng thích ù ù vận chuyển theo, vội vàng điều động một ít Thủy chi Nguyên Khí từ hải vực phía dưới, miễn cưỡng thắp sáng lam quang, trực tiếp nghênh đón Linh vực màu vàng.

Sau một khắc, kim - lam lưỡng sắc quang mang như hai mảnh thiên địa độc lập ầm ầm va chạm với nhau.

"Ầm ầm" Thanh âm giao phong khủng khiếp vang dội khắp cửu thiên đại địa!

Trong mấy lần giao thủ từ trước đến nay giữa Hàn Lập và Phùng Thanh Thủy, thì lần này có thanh thế lớn nhất.

Đây chính là pháp tắc so kè cùng pháp tắc, lấy quy tắc đối kháng với quy tắc, cũng chính là Đại Đạo chi tranh!

Nhưng Thủy chi Pháp tắc làm sao có thể chống lại Thời gian Pháp tắc vốn được công nhận là một trong Tam Đại pháp tắc Chí Tôn của Chân tiên giới, là loại lực lượng tiếp cận với Thiên Địa Đại Đạo Bản Nguyên nhất?

Nhất thời, toàn bộ Long Uyên Tiên Vực run rẩy kịch liệt. Dường như cả bầu trời cũng muốn sụp xuống, đáy biển cũng muốn nứt ra theo.

Mấy đạo vết nứt không gian vô cùng cự đại như những con rết khổng lồ bò ngang bò dọc khắp mặt đất Long Uyên Tiên Vực. Hai đầu con rết cấp tốc vươn dài. Tiên Vực to lớn lập tức bị chúng xé rách thành bảy tám mảnh.

Nước biển xung quanh Long Uyên Tiên Vực chảy ngược về phía những vết nứt không gian kia. Tại biên giới tiếp giáp, những mảnh vỡ Tiên Vực hơi nhỏ một chút thình lình bị những vết nứt không gian đó thôn phệ toàn bộ, cấp tốc rơi xuống.

May mắn thay, đại bộ phận Long Uyên Tiên Vực là hải dương vô tận. Cho nên, ngay cả khi Tiên Vực này đã bị đánh tan, nhưng cũng không gây ra quá nhiều thương vong.

Giằng co không bao lâu, Linh vực màu vàng vẫn như một chiếc cối xay khổng lồ không ngừng nghiền ép, trầm trọng hạ xuống. Bề mặt Linh Vực màu lam hiện giờ đã xuất hiện những vết rạn cực lớn, qua một lúc liền trực tiếp chia năm xẻ bảy, triệt để vỡ nát như một quả trứng gà.

------oOo------

Chương 1331: Thiếu nữ sừng rồng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Thân thể Phùng Thanh Thủy run lên bần bật, cả người cũng theo Linh Vực thả ra bị nghiền nát nên lập tức uể oải, khí tức chợt hạ xuống.

Lão hiển nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ, cố gắng chống đỡ, Linh Vực màu lam vỡ vụn còn lại bộc phát ánh sáng chói mắt chống lại Linh Vực màu vàng. Nhưng không bao lâu lão liền phát hiện, khi hai Linh Vực màu kim lam va chạm xen lẫn vào nhau, màu lam càng ngày càng ít, mà màu vàng càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc, mấy phần màu lam cuối cùng bị màu vàng thôn phệ hết, trong miệng Phùng Thanh Thủy "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu tươi, cả người giống như một viên cự thạch rơi xuống hải vực phía dưới.

Sắc mặt Hàn Lập cũng tái nhợt, dù sao lấy tu vi Đại La đỉnh phong, duy trì thời gian Linh Vực dài như vậy, đã là gánh nặng không nhỏ.

Nhưng lúc này, hắn nhất định phải thắng, không được lười biếng một tơ một hào nào.

Nhìn Phùng Thanh Thủy rơi nhanh xuống dưới, Hàn Lập hung hăng đánh xuống một quyền.

Năm đạo kim quang sáng tỏ từ trong Linh Vực màu vàng của hắn bắn xuống, xen lẫn nhau, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cự quyền màu vàng, chính là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền.

Mặt ngoài cự quyền màu vàng loé lên kim quang, trong nháy mắt đã đuổi kịp Phùng Thanh Thủy, đập xuống một cái.

Phùng Thanh Thủy thấy thế, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, tay gian nan bấm niệm pháp quyết.

Pháp quyết và tinh huyết hòa làm một thể, dung nhập vào trong hư không.

Một đạo lam quang loá mắt bắn nhanh ra như điện, thình lình chính là đoàn kiêu dương màu lam trong bí cảnh kia, giờ phút này lóe lên hóa thành một thanh chiến kích màu lam to trăm trượng.

Chiến kích toả ra vạn đạo lam quang, càng tản mát ra một cỗ lực lượng pháp tắc cường đại không gì sánh được, so với pháp tắc bản thân Phùng Thanh Thủy càng mạnh hơn gấp bội, vượt xa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập.

"Nhị phẩm Tiên khí!" Con ngươi Hàn Lập co rụt lại, liền nhìn ra đòn sát thủ của đối phương.

Theo ngón tay Phùng Thanh Thủy điểm một cái, mặt ngoài chiến kích màu lam sáng lên lam quang, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam kinh thiên, trong nháy mắt ngăn trước người, mặt ngoài lưu chuyển thủy quang màu lam, chém về phía cự quyền màu vàng đang đánh tới.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cự quyền màu vàng vỡ vụn ra, hóa thành vô số kim quang phiêu tán.

Mặt ngoài chiến kích màu lam cuồng thiểm lam quang, thế như chẻ tre xuyên qua kim quang phiêu tán, vạch ra một đạo vết tích màu lam trong Linh Vực màu vàng, bằng tốc độ kinh người hung hăng đâm tới Hàn Lập.

"Đại La nho nhỏ, dám tranh phong cùng Đạo Tổ!" Khoé môi Phùng Thanh Thủy nhếch lên máu tươi, trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng.

Hàn Lập nhìn chiến kích màu lam đang phóng tới mình, sắc mặt lại bình tĩnh như thường. Một màn này rơi vào trong mắt Phùng Thanh Thủy, khiến cho lão không khỏi hồi hộp một chút.

Ngay lúc chiến kích màu lam cách Hàn Lập không đến trăm trượng, hai mắt Hàn Lập bỗng nhiên đại thịnh kim quang, toàn bộ Linh Vực màu vàng cũng theo đó chấn động, tiếp theo thanh chiến kích màu lam vốn khí thế như rồng kia đột nhiên ngừng lại thẳng tắp.

Ngay sau đó, Phùng Thanh Thủy trợn mắt há hốc mồm nhìn, mặt ngoài chiến kích màu lam bị kim quang bao trùm, đột nhiên vỡ ra, biến thành vô số mảnh vỡ.

"Đáng chết!" Lúc này, trong lòng Phùng Thanh Thủy đã tràn đầy hoảng sợ.

Tay phải lão lật một cái, nhiều ra một khối lệnh bài màu xanh lam, bóp chặt lấy.

Đồng thời, lão vận dụng lực lượng cuối cùng, trên thân nổi lên mảng lớn sương mù lam quang.

Thân thể Phùng Thanh Thủy hơi rung nhẹ, trong chớp mắt biến thành mấy trăm phân thân giống nhau, toả ra bốn phương tám hướng bỏ trốn, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Ầm ầm!

Lồng sáng lôi võng chung quanh Thiên Hải đại lục đột nhiên sáng lên, vô số đạo lôi điện màu vàng từ bốn phương tám hướng phóng tới, bao phủ những phân thân kia vào trong, tốc độ so với những phân thân kia càng nhanh hơn.

Hồ quang điện màu vàng tán loạn, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng.

Những phân thân kia nhao nhao bạo liệt mẫn diệt. Trong khoảnh khắc, giữa

thiên địa chỉ còn lại một bản thể Phùng Thanh Thủy.

Mà chung quanh thân thể lão cũng quấn quanh từng đạo hồ quang điện màu vàng, hình thành một kén tằm lôi điện, khiến cho toàn thân Phùng Thanh Thủy run rẩy, nhất thời không thể động đậy.

"Năm đó Chí Tôn lại không tru diệt toàn bộ Chân Ngôn môn các ngươi, lưu lại dư nghiệt nhà ngươi!" Phùng Thanh Thủy khàn giọng quát mắng.

"Hôm nay bản dư nghiệt liền để ngươi đi báo tin cho Cổ Hoặc Kim, không thả đạo lữ Nam Cung Uyển ta ra, ta tất giết tới Thiên Đình!"

Hàn Lập nói xong, đấm ra một quyền.

Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền biến thành quyền ảnh màu vàng lại lần nữa hiển hiện, so với bất kỳ lần nào trước đó đều lớn hơn, mang theo uy thế hủy diệt hết thảy, cuốn đến Phùng Thanh Thủy.

Vào thời khắc này, toàn bộ Long Uyên Tiên Vực đột nhiên kịch liệt đung đưa, một cỗ lực lượng đáng sợ rung chuyển trời đất thẩm thấu đến, đánh vào trên lôi võng màu vàng.

Nguồn lực lượng này so với Phùng Thanh Thủy lớn hơn gấp mười lần, lôi võng màu vàng lập tức không chịu nổi gánh nặng phát ra âm thanh vù vù, vặn vẹo biến hình.

"Xoẹt" một tiếng, lôi võng bị xé nứt ra một vết rách.

Cơ hồ đồng thời, hải vực dưới thân Phùng Thanh Thủy "Soạt" một tiếng, một vòng xoáy sóng dữ trống rỗng xuất hiện.

"Vèo" một tiếng, Phùng Thanh Thủy và cả kén tằm lôi điện chung quanh bị vòng xoáy nuốt xuống, làm quyền ảnh màu vàng đánh hụt, rơi vào trong biển.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một vòng kiêu dương màu vàng to mấy trăm vạn dặm nổi lên, làm hết thảy các thứ trong mấy trăm vạn dặm biến thành hư vô.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, không để ý đến vòng kiêu dương màu vàng nữa, quay người nhìn về phía bên ngoài lôi võng.

Cỗ cự lực đáng sợ kia giờ phút này đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ đã ẩn nặc, khí tức Phùng Thanh Thủy cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hắn hừ lạnh một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Lôi võng màu vàng lập tức sụp đổ, biến thành bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, vọt ra những hướng chung quanh khác nhau.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bây giờ đã là Tiên khí tam phẩm, tốc độ nhanh kinh người, trong nháy mắt đã bay vụt đến các nơi Tiên Vực, lơ lửng giữa không trung ở các nơi.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết như bánh xe, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đồng thời toả ra trận trận quang mang lôi điện màu vàng, hiện ra hình dạng gợn sóng khuếch tán ra, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Sau một khắc, nét mặt Hàn Lập hiện lên vẻ vui mừng, bên ngoài thân loé lên lôi quang, cả người trong nháy mắt biến mất.

Biên giới một vùng biển Long Uyên Tiên Vực, một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trôi nổi tại đây.

Phía trên phi kiếm loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập nổi lên, ở giữa không có bất kỳ khoảng cách thời gian nào.

Đây là năng lực mới sau khi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hoá linh, vị trí phi kiếm mặc kệ bao xa, Hàn Lập cũng có thể thông qua phi kiếm cảm ứng được, giây lát liền đến.

Thần thức của hắn trong nháy mắt khuếch tán ra, lập tức đưa tay vỗ hư không một cái.

Hư không quanh người hắn lóe lên, Thời Gian lĩnh vực nổi lên, phảng phất một đầu cự thú màu vàng nhào xuống dưới hải vực phía dưới.

Nước biển hải vực phía dưới trong nháy mắt bốc hơi, lộ ra dưới đáy biển một đoàn quang mang u lam bao khỏa Phùng Thanh Thủy, bị Thời Gian Linh Vực phát ra bao lại.

U lam quang mang quay tròn quanh tại chỗ, không tiến lên được.

Nhưng ngay lúc này, phụ cận hải vực đại phóng lam quang, một cỗ ba động cự lực kình thiên kia lại xuất hiện, một Linh Vực màu lam thuần túy không gì sánh được từ phụ cận trong hải vực bay ra, tới trước bao lại Phùng Thanh Thủy.

Trong Linh Vực màu lam tràn ngập các loại sóng nước, mây mù, băng sơn, hàn lưu, tất cả đồ vật biến hoá từ nước đều có trong Linh Vực, phảng phất nơi này là vạn thủy chi nguyên, bao gồm thuỷ chi biến hoá chu thiên vạn giới.

Thời Gian Linh Vực cơ hồ đồng thời rơi xuống, hai Linh Vực ầm vang chạm vào nhau.

Theo dự liệu sẽ nổ vang rung trời, nhưng lại không xuất hiện, Thời Gian Linh Vực Hàn Lập phảng phất đâm vào trên một bức tường mềm dẻo không gì sánh được.

Linh Vực màu lam lõm xuống thật sâu, căng cứng không ngừng.

Hàn Lập cảm giác được, Thời Gian Linh Vực ẩn chứa uy năng ngập trời, tựa hồ tiến vào trong một biển rộng sâu không lường được, bị hoàn toàn hóa giải mất.

Bất quá, Linh Vực màu lam hiển nhiên cũng không chịu nổi, vô số thủy quang chấn động kịch liệt, tựa hồ đã đến cực hạn.

"Người nào lén lén lút lút trong bóng tối xuất thủ, mau đi ra cho ta!" Hàn Lập hét lớn một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Thời Gian Linh Vực đại phóng kim quang, những cánh cửa màu vàng kia xuất hiện lần nữa, đang muốn kết nối ngoại giới chung quanh, thôi động uy năng Linh Vực đến cực hạn, nhất cử phá Linh Vực màu lam trước mắt.

Linh Vực màu lam này mặc dù uy năng lớn hơn Linh Vực Phùng Thanh Thủy, nhưng Hàn Lập tin tưởng sẽ phá được.

"Hàn đạo hữu, xin an tâm chớ vội, chúng ta cũng không có ý đối đầu với đạo hữu. Nam Cung Uyển đạo hữu ở chỗ này, hiện tại hoàn trả các hạ!" Vào thời khắc này, một thanh âm từ trong Linh Vực màu lam truyền ra.

Lời còn chưa dứt, một đạo lam quang từ trong Linh Vực bắn ra, trong lam quang bao lấy một vị cung trang nữ tử, chính là Nam Cung Uyển, đặt ở chỗ giao nhau của hai Linh Vực.

"Uyển Nhi!"

Thân thể Hàn Lập chấn động, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, vội vàng đình chỉ tăng lên uy năng Thời Gian Linh Vực, để tránh ngộ thương Nam Cung Uyển.

Đồng thời hắn phất tay phát ra một cỗ kim quang, bọc lại Nam Cung Uyển thu nhập vào trong Thời Gian Linh Vực.

Hàn Lập lấy Linh Vực chi lực dò xét Nam Cung Uyển, đích thị là nàng, không phải do biến hoá ra, trong lòng hơi thả lỏng.

Chỉ là hai mắt Nam Cung Uyển giờ phút này nhắm nghiền, tựa hồ bị phong ấn thần hồn, đang lâm vào hôn mê.

Ngón tay Hàn Lập điểm mi tâm nàng một cái, một cỗ lực lượng thần hồn thăm dò vào não hải Nam Cung Uyển.

Phong ấn trong não hải Nam Cung Uyển chỉ là phong ấn chi thuật bình thường, cũng không có gì đặc biệt, có thể tuỳ tiện phá giải.

Chỉ là giờ phút này cường địch ở phía trước, không nên vọng động.

Hắn phất tay thu Nam Cung Uyển vào không gian Hoa Chi, sau đó thu liễm Thời Gian Linh Vực, thu nhỏ phạm vi đến trăm dặm, nhưng không thu Thời Gian Linh Vực lại.

Linh Vực màu lam đối diện cũng thu liễm lực lượng, lùi lại một khoảng cách. Hàn Lập cũng không ép tới phía trước.

"Ha ha, các hạ chính là Hàn Lập Hàn đạo hữu à, đạo hữu kế tục y bát Chân Ngôn môn, Thời Gian Pháp Tắc đã đại thành, thật đáng mừng, thật sự rất đáng mừng nha!" Trong Linh Vực màu lam hoa lên một bóng người, bay ra một thiếu nữ lung linh áo lam tóc lam.

Đợt này chúc mừng Tết Nguyên Đán, nhóm dịch sẽ bạo bi đến gần bản convert.

Thiếu nữ có hai con mắt đen tròn lúng liếng, mũi ngọc tinh xảo, miệng nhỏ, trên đầu ghim rất nhiều bím tóc nhỏ, một bộ dạng hoạt bát.

Trên thân nàng mặc quần áo màu lam đơn giản thanh lương, lộ ra cánh tay và bắp chân bạch ngọc. Hai chân không mặc vớ, trên cổ tay và cổ chân tuyết trắng đều mang vòng tròn màu lam đẹp đẽ, trên vòng tròn treo mấy cái linh đang tinh xảo, rung động đinh đương.

Bất quá kỳ lạ nhất là, trên trán nàng này mọc ra hai cái sừng rồng phấn nộn, trên thân như ẩn như hiện vờn quanh một cỗ khí tức Chân Linh huyết mạch.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

Chân dung của hắn đã sớm xuất hiện trên danh sách truy nã của Thiên Đình, chỉ là lúc trước tu vi yếu ớt, không làm cho người để ý, cho nên Phùng Thanh Thủy mới không nhận ra.

Bây giờ vị thiếu nữ sừng rồng không biết từ nơi nào xuất hiện này, mới mở miệng đã gọi ra tục danh của mình, tựa hồ nàng rất có lai lịch.

------oOo------

Chương 1332: Đại kiếp nạn tiên giới

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: herovinh

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Cơn bão lớn xé toang trời đất

Đại kiếp nạn vùi dập tiên nhân

***

"Các hạ là người phương nào?"

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào thiếu nữ trước mặt, lướt qua Long giác trên đầu nàng một chút liền dời đi rất nhanh. Hắn thấp giọng hỏi, lãnh ý giảm bớt rất nhiều.

Vừa nói chuyện, Hàn Lập vừa bấm niệm pháp quyết tung chiêu.

Lôi quang xung quanh hắn chớp động liên tục. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang phân bố khắp Long Uyên tiên vực lập tức quay trở về, nối đuôi nhau bay vào trong tay áo.

"Tiểu nữ là Trần Như Yên, hổ thẹn đứng ở vị trí Thủy Chi Bản Nguyên Đạo Tổ. Hàn đạo hữu không cần khách khí, cứ gọi ta Như Yên là được." Thiếu nữ áo lam cười hì hì.

Mặc dù Hàn Lập đã sớm đoán được vài phần thân phận của đối phương. Nhưng sau khi nghe xong, hắn vẫn không nhịn được mà âm thầm hít vào một hơi, đồng tử hơi co lại.

Hàn Lập không lên tiếng, vẫn chăm chăm quan sát đối phương.

"Tuy tiểu nữ giam cầm đạo lữ của Hàn đạo hữu, nhưng chỉ là phụng mệnh làm việc. Hơn nữa, vừa rồi ta cũng đã trả người lại cho đạo hữu. Đạo hữu không nên nhìn tiểu nữ căm thù như vậy a." Cái miệng nhỏ nhắn của Trần Như Yên hơi vểnh lên, làm bộ ủy khuất.

"Các hạ cũng là người dưới trướng Thiên Đình?" Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe.

"Tiểu nữ cũng không tính là chính thức gia nhập Thiên Đình, chỉ đôi khi giúp Thiên Đình làm chút việc mà thôi. Đây cũng là sự tình bất đắc dĩ a… Ngươi cũng biết đấy, thực lực của Cổ Hoặc Kim quá sức mạnh mẽ. Tiểu nữ không dám quá phận đắc tội y." Trần Như Yên cười khổ, bộ dáng ngươi muốn hỏi ta nhất định sẽ trả lời, không hề có chút địch ý.

"Theo như lời Phùng Thanh Thủy thì chẳng phải Uyển Nhi đã bị dâng cho Thiên Đình rồi hay sao? Tại sao nàng vẫn còn ở chỗ ngươi?" Hàn Lập trầm giọng hỏi.

Trần Như Yên nghe vậy chỉ che miệng khẽ cười mà không nói gì.

Hàn Lập nhíu mày.

Vào thời khắc này, có một bóng người bay ra từ giữa tầng Linh Vực màu lam, đúng là Phùng Thanh Thủy.

Thương tích trên người lão đã biến mất. Khí tức cũng đã khôi phục không ít.

"Như Yên đại nhân, tại hạ vô năng, đã gây thêm phiền toái cho ngài." Phùng Thanh Thủy ôm quyền tạ lỗi với Trần Như Yên, xấu hổ ra mặt.

Trông thấy Phùng Thanh Thủy, ánh mắt Hàn Lập không khỏi lạnh lẽo thêm vài phần.

Chẳng qua, hắn cũng không kinh ngạc nhiên lắm trước thái độ hiện giờ của Phùng Thanh Thủy.

Trần Như Yên chính là Thủy Chi Bản Nguyên Đạo Tổ. Phùng Thanh Thủy chẳng qua chỉ là Đạo Tổ nắm giữ một bộ phận Thủy thuộc tính mà thôi. Giữa hai người tất nhiên sẽ phân ra chính, phụ. Phùng Thanh Thủy tương đương với cấp dưới của Trần Như Yên vậy.

Loại quan hệ phụ thuộc này giữa các Đạo Tổ đại năng cũng chẳng phải hiếm lạ gì. Hầu như dưới trướng mỗi vị Bản Nguyên Đạo Tổ đều có một đống Đạo Tổ hạ vị đi theo phục tùng.

"Hàn đạo hữu bây giờ thực lực cao tuyệt, ngay cả ta cũng không thể nào chiến thắng. Ngươi bại trong tay hắn là lẽ đương nhiên, không cần xấu hổ như vậy." Trần Như Yên khẽ phất tay tỏ vẻ không để trong lòng, thái độ hoàn toàn khác so với lúc nói chuyện với Hàn Lập.

Phùng Thanh Thủy liếc nhìn Hàn Lập với thần tình phức tạp, im lặng gật đầu với hắn mấy cái.

"Hàn đạo hữu! Đúng là Phùng Thanh Thủy đã hạ thủ bắt giữ đạo lữ của ngươi, nhưng hắn cũng vì phụng mệnh Thiên Đình. Mong đạo hữu niệm tình ta đã trao trả Nam Cung đạo hữu, về sau không nên làm khó y nữa. Tuy ta và Phùng Thanh Thủy ngẫu nhiên giúp đỡ Thiên Đình làm chút chuyện, nhưng không phải người chung chí hướng với Cổ Hoặc Kim. Chúng ta không nguyện ý đối địch với Luân Hồi Điện." Trần Như Yên khẽ động, nâng vạt áo thi lễ với Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong, âm thầm giật mình.

"Thì ra là thế! Cổ Hoặc Kim hạ lệnh cho hai người này bắt giữ Uyển Nhi. Nhưng hiện giờ Luân Hồi Điện ồ ạt tiến công các đại Tiên Vực, toàn diện khai chiến với Thiên Đình. Bởi vì bọn họ nhìn không thấu cục diện tương lai, nên vẫn chưa giao nộp Uyển Nhi lên cho Thiên Đình, mà âm thầm giữ lại trong tay, tiếp tục nghe ngóng phong thanh rồi mới hành động. Lúc trước, sở dĩ Phùng Thanh Thủy nói dối rằng đã giao Uyển Nhi cho Thiên Đình, e rằng là cố ý chọc giận ta, hảo hảo đánh giá thực lực của ta một

phen. Mà sau khi đã mục kích thực lực của ta rồi, bọn họ càng không muốn đắc tội với Luân Hồi Điện, vì vậy mới thả Uyển Nhi trở về."

Đủ loại ý niệm chuyển động trong đầu Hàn Lập. Trong nháy mắt, hắn đã phân tích rõ ràng cục diện trước mắt và động cơ đối phương.

"Nếu như Trần đạo hữu đã nói vậy, Hàn mỗ liền tha cho ngươi lần này. Nếu còn dám ra tay với người bên cạnh ta một lần nữa, nhất định ngươi sẽ không còn may mắn như ngày hôm nay đâu." Hàn Lập lãnh đạm liếc nhìn Phùng Thanh Thủy, lạnh lùng cảnh cáo.

Dứt lời, hắn lập tức bấm niệm pháp quyết thu hồi Linh vực Thời gian. Sau đó, quanh thân Hàn Lập hiện ra tầng tầng lôi quang vàng rực.

Sau một tiếng sét đánh inh tai, thân hình hắn lập tức biến mất.

Trần Như Yên lẳng lặng quan sát chỗ Hàn Lập vừa mới đứng, khóe miệng hơi nhếch lên.

"Không thể tưởng tượng được Luân Hồi Điện có thể lôi kéo một cao thủ như vậy. Hơn nữa, cái tên Luân Hồi Điện chủ kia lại thần bí khó lường, vẫn chưa bao giờ chính thức hiện thân. Kết quả đại chiến với Thiên Đình lại càng thêm khó đoán rồi." Trần Như Yên đưa tay che miệng, cười khẽ.

"Như Yên đại nhân, Người đã giao Nam Cung Uyển cho Hàn Lập rồi. Vậy nếu Chí Tôn hỏi đến việc này, chúng ta phải đáp như thế nào?" Phùng Thanh Thủy lo lắng hỏi.

"Không sao. Ngươi cứ nói rằng đang muốn giao người cho Thiên Đình thì người của Luân Hồi Điện đột nhiên đánh đến tận cửa, cứu Nam Cung Uyển kia đi mất. Thiên Đình hiện đang bận rộn khai chiến với Luân Hồi Điện, sẽ không làm khó chúng ta." Trần Như Yên lắc đầu.

"Vâng. Đúng rồi, Như Yên đại nhân, về tên Hàn Lập kia…" Sắc mặt Phùng Thanh Thủy thoáng giãn ra. Lão chợt ấp úng như có gì muốn nhưng lại thôi.

"Có gì cứ việc nói thẳng ra." Trần Như Yên ra lệnh.

"Chừng hai ngàn năm về trước, ta từng chạm mặt người này tại Hôi Giới. Đồng hành với hắn còn có mấy người. Trong đó có một gã, căn cứ theo tin tức ta mới vừa nhận được, chính là một tên Hoàng tử Ma Vực. Ta hoài nghi hắn có quan hệ với Ma Vực." Phùng Thanh Thủy đáp.

"A! Đã xảy ra chuyện gì? Ngươi nói kỹ càng một chút." Trần Như Yên chợt động.

Phùng Thanh Thủy không dám lãnh đạm, lập tức cẩn thận thuật lại chuyện xảy ra tại Hôi Giới năm xưa một lượt.

"Tuyệt đối không có khả năng chỉ trong hai ngàn năm đã có thể tu luyện từ Kim Tiên đỉnh phong đến Đại La đỉnh phong. Đương nhiên là năm xưa hắn đã ẩn tàng thực lực… Về chuyện hắn và tên Hoàng tử Ma Vực phá vỡ hư không phản hồi Ma Vực ở phút chót, tuy chưa chắc đã do hắn âm thầm ra tay, nhưng khẳng định là có liên quan rất lớn. Cũng bắt đầu từ đó, sự tình ngày càng trở nên phức tạp. Chẳng lẽ Luân Hồi Điện đã sớm cấu kết với Ma Vực? Chẳng lẽ cả việc Liễu Kỳ lão tổ đào thoát từ Hôi Giới cũng là thủ bút của Luân Hồi Điện…" Trần Như Yên nhíu mày, đồng tử lấp lóe tinh quang.

"Chẳng phải quan hệ giữa Ma Vực và Luân Hồi Điện đã sớm thành sự thật rồi sao? Thủ đoạn cách không giao dịch của mặt nạ Luân Hồi Điện nhất định là do sự tương trợ của lực lượng Pháp tắc Không gian tinh diệu. Phóng mắt nhìn khắp Chân tiên giới cũng chỉ có người của Ma Vực mới có thể tu Pháp tắc Không gian tới trình độ như thế." Phùng Thanh Thủy nói.

"Về việc này còn có ẩn tình khác. Ngươi không biết được đâu." Trần Như Yên hơi lắc đầu. Mắt nàng lóe lên một tia khác thường.

Phùng Thanh Thủy nghe vậy khẽ giật mình. Tuy nhất thời hiếu kỳ, nhưng chứng kiến thần tình của Trần Như Yên, lão đành thức thời không tiếp tục hồ đồ nữa.

"Năm đó ở Hôi Giới, nếu như Liễu Kỳ lão tổ kia cũng được Luân Hồi Điện cứu đi, vậy thì có khả năng Man Hoang Giới Vực hiện đã kết minh với

Luân Hồi Điện. Luân Hồi Điện này quả thực lợi hại, không đâu không có mặt a!" Phùng Thanh Thủy lộ vẻ hoảng sợ, lại đề cập sang chuyện khác.

"Ngươi nghĩ gì vậy? Nếu như Luân Hồi Điện không sử hữu năng lực này, thì làm sao có thể tranh tối tranh sáng đối chọi với Thiên Đình nhiều năm qua mà vẫn thủy chung sừng sững không ngã." Trần Như Yên nhàn nhạt đáp.

Phùng Thanh Thủy âm thầm tặc lưỡi, không biết nên nói gì nữa.

"Gió lớn sẽ mang mưa về. Xem ra lần này, Chân tiên giới quả thực sẽ xuất hiện Đại kiếp nạn kinh thiên động địa. Chẳng biết chúng ta có thể an ổn vượt qua hay không?" Trần Như Yên thở dài.

"Như Yên đại nhân, Người đừng nên nghĩ nhiều. Chúng ta chính là Đạo Tổ, chỉ cần không dính dáng đến xung đột giữa Thiên Đình và Luân Hồi Điện có lẽ sẽ không sao." Phùng Thanh Thủy lơ đễnh nói.

"Không có việc gì? Nếu như Đại kiếp nạn ập đến, thì dù là ai cũng sẽ có thể bị cuốn vào trong. Hôm nay cũng vậy. Nếu ta không đến kịp lúc, e rằng ngươi đã đi đời nhà ma." Trần Như Yên liếc xéo lão một cái.

Phùng Thanh Thủy nhất thời chỉ biết ngẩn ra, rồi ảo não cúi đầu.

"Được rồi. Hiện giờ có cân nhắc những thứ này cũng vô dụng. Cứ đi một bước liền tính một bước đi." Trần Như Yên lắc đầu, thân hình lóe lên một cái liền biến mất vô ảnh vô tung.

Phùng Thanh Thủy đứng trầm ngâm tại chỗ một lát rồi cũng hóa thành một đạo độn quang màu lam bay về phía Vụ Long Tông.

Những mảnh vỡ bên trong không gian Long Uyên Tiên Vực đã khôi phục như ban đầu. Thiên địa nguyên khí trước đó vốn hỗn loạn cũng đã an ổn lắng xuống. Bầu trời dần dần trở nên quang đãng, sáng sủa.

Cùng lúc đó, tại biên giới của một tòa hoang đảo, lôi quang màu vàng ầm ầm xuất hiện, kéo theo đó là thân hình Hàn Lập cấp tốc hạ xuống hòn đảo.

Hắn triển khai thần thức dò xét chung quanh một chút, không phát hiện điều gì bất thường, liền bấm niệm pháp quyết mở ra vài tầng cấm chế bao phủ trọn vẹn cả tòa hoang đảo.

Từ xa nhìn lại, hoang đảo này dường như đang chậm rãi tan biến vào hư không.

Làm xong hết thảy, Hàn Lập lật tay lấy ra hai khỏa đan dược màu lam lấp lánh rồi lập tức nuốt xuống. Sau đó, hắn lại lấy ra hai khối thượng phẩm Tiên Nguyên thạch, tận lực hấp thu Tiên Linh Lực trong đó để khôi phục.

Liên tiếp đại chiến cùng hai vị Đạo Tổ khiến nguyên khí của hắn tiêu hao rất nhiều.

Hai khỏa đan dược màu lam kia do Hàn Lập tìm được tứ pháp khí trữ vật của Thủy Trường Thiên, là đan dược chuyên dùng cho tu sĩ Đại La Hậu Kỳ, hiệu quả rất tốt. Hơn nữa, trong đó lại có thêm hai khối thượng phẩm Tiên Nguyên Thạch.

Sau một lúc, nguyên khí trong cơ thể hắn đã khôi phục gần nửa.

Nhưng Hàn Lập không tiếp tục tu luyện nữa, mà vội vàng thu công đứng dậy. Hắn mở ra quang môn của Hoa Chi Động Thiên, nhanh chóng tiến vào.

Một tầng bạch quang chớp động quanh người Nam Cung Uyển, thân hình nàng lẳng lặng trôi nổi giữa không gian, vẫn an tĩnh ngủ say

Cách đó không xa còn có một người đang nằm lăn ra đất, chính là vị Dương Sơn Chưởng môn nọ. Sau khi sưu hồn người này, hắn tiện tay liền ném gã vào Hoa Chi Động Thiên.

Hàn Lập phất tay phát ra một cỗ kim quang cuốn quanh thân thể gã, cẩn thận tẩy xóa toàn bộ vết tích của pháp tắc Thời Gian.

Sau đó hắn lại búng ra một đạo kim lôi quấn lấy Dương Sơn Chưởng môn, tiễn gã ra khỏi Hoa Chi Động Thiên.

Về phần pháp khí trữ vật của người này, Hàn Lập không chút khách khí lưu lại hết thảy.

Kim lôi lóe lên, thân hình Dương Sơn Chưởng môn lập tức biến mất, không biết bị truyền tống tới nơi nào.

Ban đầu, hắn định lợi dụng Dương Sơn Chưởng môn để đổi lấy một ít tin tức của Nam Cung Uyển.

Nhưng hiện tại, hắn đã tìm Nam Cung Uyển rồi, nên vị Dương Sơn Chưởng môn kia trở nên vô dụng, có giữ ở bên cạnh cũng chẳng có ý nghĩa gì. Hàn Lập vốn không phải kẻ hiếu sát, rốt cuộc vẫn tha cho người kia một mạng.

Xong xuôi hết thảy, Hàn Lập mang theo Nam Cung Uyển tiến vào một gian lầu các.

Hắn đã chuẩn bị một chiếc gường nạm ngà voi cực kỳ tinh xảo, nhẹ nhàng đặt Nam Cung Uyển xuống.

Hàn Lập lại ngồi bên cạnh nàng, lẳng lặng xem xét vẻ mặt của Nam Cung Uyển trong lúc ngủ. Bất giác, hắn nở một nụ cười ảm đạm.

Từ lúc phi thăng đến Chân tiên giới đến nay, đã không biết bao lần Hàn Lập hoài niệm về người đang nằm trước mặt mình. Tuy lúc trước hai người từng chạm mặt nhau, thế nhưng đó lại là thời điểm Nam Cung Uyển chưa khôi phục trí nhớ. Nếu như lời Giao Tam nói không sai, vậy thì hôm nay hai người bọn hắn mới có thể chân chính hội ngộ.

Hàn Lập không quan sát thêm quá lâu. Hắn thở nhẹ ra một hơi, ổn định tâm tình, rồi điểm khẽ lên mi tâm Nam Cung Uyển một cái.

Mi tâm Nam Cung Uyển lập tức hiện ra từng đạo từng đạo hoa văn màu lam, tạo thành một pháp trận phong ấn, tuy nhiên không quá phức tạp.

Ánh mắt Hàn Lập hơi ngưng trọng, tinh quang đầu ngón tay sáng ngời, biến thành một mũi nhọn, nhẹ nhàng đâm xuyên qua pháp trận phong ấn màu

lam kia.

Phong ấn lập tức tan vỡ, lóe lên hai cái liền biến mất.

Hai hàng mi dài của Nam Cung Uyển run lên mấy cái. Nàng chậm rãi mở mắt…

------oOo------

Chương 1333: Trùng phùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Uyển Nhi!"

Hàn Lập kêu nhẹ một tiếng, thân thể cũng hơi cúi xuống mấy phần, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Trong mắt Nam Cung Uyển còn hơi mông lung, tựa hồ chưa triệt để khôi phục lại.

Hàn Lập thấy vậy, đưa tay lần nữa bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một cỗ tinh quang bắn ra, chui vào mi tâm Nam Cung Uyển.

Trong đầu Nam Cung Uyển dâng lên một cảm giác mát lạnh, thần trí trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Nàng ngồi dậy một chút, nhìn Hàn Lập trước mặt, trên mặt lại không có biểu tình gì.

"Uyển Nhi, ngươi thế nào, là ta." Hàn Lập đưa tay về phía Nam Cung Uyển, nhưng trong lòng thì trầm xuống, hẳn là Giao Tam đã lừa hắn, Nam Cung Uyển vẫn chưa khôi phục ký ức kiếp này.

"Bộp" một tiếng vang nhỏ, Nam Cung Uyển đưa tay ngắn hắn lại.

"Ngươi là ai?" Thân hình Nam Cung Uyển khẽ động, từ trên giường bay lên, rơi vào một bên, mặt mũi tràn đầy vẻ đề phòng.

"Ta là Hàn Lập, phu quân của ngươi." Hàn Lập nói.

"Ngươi làm sao có thể chứng minh thân phận của mình?" Ánh mắt Nam Cung Uyển lóe lên một cái, sau đó lại khôi phục vẻ băng lãnh.

Hàn Lập nghe lời này, ngược lại trong lòng thả lỏng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Ký ức Nam Cung Uyển xem ra đã thật khôi phục rồi.

"Uyển Nhi, ngươi còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không? Đó là ở trong Huyết Sắc thí luyện, ngay lúc đó, ngươi tu luyện Tố Nữ Luân Hồi Công, xen lẫn trong những đệ tử Luyện Khí kỳ chúng ta, đi khắp bí cảnh Huyết Sắc thí luyện ngắt lấy linh dược, cách làm này... Có lẽ không được quang vinh cho lắm." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

Nam Cung Uyển nghe đến đó, sắc mặt vẫn không biến hóa, trong mắt lóe lên một tia hồi ức, chỉ là một thoáng trôi qua.

"Về sau, chúng ta hãm trong khốn cảnh, may mà đồng tâm hiệp lực, trừ được con Mặc Giao kia, cũng bởi vậy kết duyên... Sau đó chúng ta gặp mặt lần thứ hai, là cùng chiến tuyến đại chiến với Ma Đạo, do có người ngoài, ngươi giả vờ không biết ta..." Hàn Lập dừng một chút, sau đó tiếp tục kể rõ đủ chuyện hai người đã từng trải qua.

Mặc dù qua không biết bao nhiêu năm, nhưng những ký ức này lại không chút phai màu, phảng phất như mới phát sinh hôm qua.

"... Ta về sau vượt qua thiên kiếp, chia tay với ngươi, phi thăng tới Chân Tiên giới. Phen này biệt ly, lại lâu như thế, ta còn tưởng rằng, đời này khó mà gặp lại." Hàn Lập một đường kể rõ đến lúc hai người chia tay tại Linh giới.

Nam Cung Uyển đứng ở một bên lẳng lặng nghe, ánh mắt biến ảo, nhưng thủy chung duy trì tỉnh táo.

"Uyển Nhi, đây chính là ký ức chúng ta cùng kinh lịch, ngoại trừ hai người chúng ta, ta tin tưởng, thế gian này không có người thứ hai biết." Hàn Lập nói, ánh mắt nhìn thẳng Nam Cung Uyển, trong mắt mang theo một phần chờ mong.

"Ta trước đó hẳn là một mực ở trong tay ngươi, tu vi ta yếu ớt, nhìn không thấu được tu vi ngươi đạt tới cảnh giới gì, nhưng khẳng định cao hơn ta, loại chuyện nhỏ nhặt sưu hồn này, tự nhiên có thể tuỳ tiện làm được. Ngươi biết những thứ này cũng không thể chứng minh cái gì." Nam Cung Uyển lại lắc đầu nói.

"Uyển Nhi, nàng lại cẩn thận như vậy. Xác thực, chỉ cần ta sưu hồn nàng, là có thể biết những thứ này, vậy nàng muốn ta chứng minh thân phận của mình thế nào?" Hàn Lập nghe vậy sửng sốt một lát, sau đó bật cười một tiếng, nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự.

Hàn Lập mỉm cười nhìn Nam Cung Uyển, sắc mặt đột nhiên khẽ biến một chút, đánh giá trên dưới hai mắt nàng.

Khí tức Nam Cung Uyển giờ phút này tản ra vậy mà chỉ tới Chân Tiên cảnh, vừa rồi chỉ lo vui vẻ hai người gặp nhau, vậy mà không chú ý tới việc này.

Xem ra sau khi ký ức nàng khôi phục, tu vi vốn thông qua Lục Đạo Luân Hồi Bàn mà đến, thuộc về Cam Như Sương, cũng theo đó mất đi.

"Uyển Nhi, kiếp trước của nàng là tu sĩ Đại La cảnh, bây giờ tu vi hạ xuống Chân Tiên, chính là do Lục Đạo Luân Hồi Bàn. Ta đã dò xét qua, sẽ không ảnh hưởng nàng tu luyện sau này." Hàn Lập nhíu mày nói.

"Lục Đạo Luân Hồi Bàn... Là kiện dị bảo mà Luân Hồi điện chủ điều khiển ở U Minh giới phải không? Người kia có một đứa con gái, ngươi cũng đã biết?" Đôi mắt đẹp Nam Cung Uyển chớp động một cái, hỏi.

"Nàng là Giao Tam thuộc Luân Hồi điện, tên là Cam Cửu Chân, là nữ nhi

kiếp trước của nàng. Nàng còn có gì muốn hỏi, cứ hỏi đi." Hàn Lập gật gật đầu, bình tĩnh nói.

"Nữ nhi kiếp trước của ta? Rốt cuộc là chuyện thế nào?... Còn có chuyện ngươi phải nói cho ta biết, điện chủ kia vì sao hình dáng... Hình dáng giống ngươi như thế?" Nam Cung Uyển khẽ giật mình, sau một lúc lâu, cũng không khách khí tiếp tục truy vấn.

Trong lòng Hàn Lập khẽ thở dài, kể lại chuyện Luân Hồi điện chủ và mình là quan hệ nhất thì nhị sinh, cùng ý đồ của gã thông qua Luân Hồi Bàn, khôi phục trí nhớ kiếp trước của Nam Cung Uyển.

Nam Cung Uyển mới đầu nghe được, đôi mi thanh tú nhíu chặt, suy tư một hồi, sau đó mới khôi phục bình tĩnh.

Sau đó, nàng lại hỏi mấy vấn đề liên quan tới U Minh giới, Hàn Lập trả lời chuẩn xác từng câu hỏi.

"Hiện tại nàng cũng nên tin tưởng ta." Hàn Lập nhìn Nam Cung Uyển, nói.

"Chưa hẳn, nếu như ngươi và bọn hắn thông đồng một mạch, lừa gạt ta, cũng không phải việc gì khó." Nam Cung Uyển vẫn như cũ ngoan cố lắc đầu nói.

Trong lòng Hàn Lập bất đắc dĩ, lập tức trong đầu lóe lên, nghĩ đến một biện pháp.

Hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, quanh người loé lên lôi quang, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đều nổi lên, lôi quang trên thân kiếm đều biến mất, lộ ra bản thể phi kiếm.

"Uyển Nhi nàng xem, những Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này là bản mệnh pháp bảo của ta, năm đó nàng cũng đã thấy. Những năm này ta mặc dù nhiều lần tế luyện vật này, nhưng khí tức thiên nhiên Kim Lôi Trúc vẫn còn tồn tại." Hàn Lập nói.

Nam Cung Uyển sững sờ nhìn bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân

Kiếm lượn lờ kim quang, bờ môi mấp máy nhẹ hai lần.

Nàng lại nhìn về phía Hàn Lập, rốt cuộc ánh mắt hiện lên một tia biến hóa.

"Đúng rồi, còn có bảo vật này, những năm qua ta cũng từng tế luyện không dưới một lần. Bất quá vết tích năm đó, vẫn có thể nhìn ra được." Hàn Lập nói, đưa tay tế ra Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Khi ánh mắt Nam Cung Uyển rơi vào trên Ngũ Cực Sơn, thân thể mềm mại hơi chấn động một chút, ánh mắt lần nữa nhìn về phía Hàn Lập, từ trên xuống dưới bắt đầu đánh giá.

"Pháp bảo khác, những năm này ta đều vứt bỏ, bất quá có công pháp và thần thông tu luyện ở Linh giới, còn có thể thi triển, tỉ như Xuân Lê kiếm trận, Thanh Bàn kiếm trận, còn có biến thân Niết Bàn Thánh Thể... Ta còn nhớ rõ nàng ghét nhất là dùng tư thế nào..." Trong đầu Hàn Lập vừa nghĩ ra, các loại phương thức có thể chứng minh thân phận của mình, đều nói ra hết.

Hắn còn chưa dứt lời, một làn gió thơm cuốn tới, Nam Cung Uyển nhào vào trong ngực của hắn, hai cánh tay ôm thật chặt hắn, tựa hồ đã dùng hết tất cả khí lực, trong miệng thấp giọng nỉ non nói:

"Đủ rồi, ta tin tưởng, ngươi chính là Hàn Lập!"

Từ khi khôi phục ký ức tại U Minh giới, thực lực Nam Cung Uyển đại giảm, lại hoàn toàn không hiểu rõ tình huống Chân Tiên giới. Thực lực đám người chung quanh đều mạnh hơn nàng gấp trăm ngàn lần, làm nàng một mực có cảm giác như giẫm trên băng mỏng.

Hôm nay rốt cuộc tìm được Hàn Lập, nghe trên thân hắn có mùi vị quen thuộc kia, Nam Cung Uyển chợt cảm thấy trong lòng an tâm không gì sánh được, tay gắt gao nắm lấy cánh tay Hàn Lập.

Hàn Lập cũng ôm lấy thân thể mềm mại yếu đuối không xương của Nam Cung Uyển, trong lòng tràn đầy yêu thương.

Từ lúc Nam Cung Uyển xuất hiện tại Chân Tiên giới, lại bị Luân Hồi điện

chủ thức tỉnh trí nhớ kiếp trước, trong lòng của hắn rất tức giận, nhưng lại vô lực, mặc dù trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng chỉ có thể yên lặng rời đi.

Có đôi khi, biệt ly, là vì tương lai gặp lại.

Sau đó biết được Nam Cung bị Thiên Đình bắt đi, trong lòng của hắn càng lo lắng như bị hỏa thiêu.

Để đạt được đủ lực lượng để cứu về Nam Cung Uyển, hắn một mực áp chế hết thảy mọi chuyện, cuối cùng khiến cho tu vi lần nữa đại đột phá.

Đến hôm nay, Nam Cung Uyển về tới bên cạnh hắn, tảng đá lớn treo trong lòng hắn rốt cuộc đã rơi xuống đất.

Đuôi lông mày Hàn Lập đột nhiên nhướng một cái, lần này tâm cảnh kịch liệt biến hóa, tâm thần khuấy động, lực lượng thần thức trong đầu cũng quay cuồng phun trào theo. Luyện Thần Thuật điên cuồng vận chuyển một trận, khiến cho trong đầu một trận long trời lở đất.

Hắn vội vàng nhắm hai mắt lại, giữ vững thức hải, ý đồ ổn định tâm thần.

Tiếp theo, hắn đột nhiên phát hiện, ngay vừa rồi, Nguyên Anh mình tựa hồ phát sinh một tia biến hóa kỳ diệu, loại biến hóa này mặc dù nhìn như không lớn, thậm chí không cẩn thận cảm thụ, căn bản không phát hiện được.

Nhưng vì chút biến hóa này, lại khiến cho thần thức vốn có chút trì trệ không thể tiến lên tầng thứ bảy, lại có loại cảm giác dung hội quán thông, nước chảy thành sông, lực lượng thần thức cũng theo đó phóng đại.

Luyện Thần Thuật của hắn, từ tầng thứ nhất đến tầng thứ hai, lại đến tầng thứ ba, cho đến tầng thứ bảy... Mỗi một tầng tu luyện, theo thần hồn càng lớn mạnh, lực lượng thần thức cũng càng ngày càng mạnh, nhưng luồng sức mạnh mạnh mẽ này trong thức hải lại tựa hồ như không phải là một thể, có chút làm theo ý mình, không cách nào triệt để dung hợp, thậm chí có thể nói, có chút hỗn loạn.

Mặc dù lúc hắn muốn vận dụng, có thể thông qua pháp quyết Luyện Thần Thuật thống nhất nguồn lực lượng này, nhưng một khi đình chỉ thi pháp, nguồn lực lượng này sẽ lập tức trở lại trạng thái hỗn loạn vốn có.

Nhưng ngay lúc vừa rồi, nguồn lực lượng này thật giống như tìm được một điểm tựa cộng đồng.

Phảng phất như là linh hồn vốn tứ tán không trọn vẹn, tại thời khắc này, đột nhiên tìm được gốc rễ. Lại như Nguyên Anh và Nguyên Thần sau khi xuất khiếu ngao du thiên địa nhiều năm, rốt cuộc trở về lại thân thể.
Hắn cảm thấy Nguyên Anh và bản thân có loại cảm giác vui sướng không nói ra lời, phảng phất lần nữa hợp lại làm một, đạt được trọn vẹn.

Càng làm Hàn Lập vừa mừng vừa sợ chính là, tầng thứ bảy Luyện Thần Thuật mặc dù chưa đạt tới cảnh giới viên mãn, nhưng cũng chênh lệch không xa.

Nam Cung Uyển đã nhận ra cảm xúc biến hoá của Hàn Lập, nhẹ nhàng rời ngực của hắn.

"Phu quân, thế nào?"

"Không việc gì, vừa rồi nhìn thấy nàng khôi phục lại, trong nội tâm của ta rất vui vẻ." Hàn Lập nhẹ nhàng nói ra, lần nữa ôm lấy thân thể mềm mại Nam Cung Uyển.

Nam Cung Uyển dường như không thấy, nắm thật chặt hai tay Hàn Lập.

Hai người đều không nói nữa, nhưng lại hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Hai người ôm nhau đứng ở nơi đó, sau một hồi lâu mới buông ra, nhìn nhau cười một tiếng, phảng phất như về lại năm xưa.

"Phu quân, vừa rồi ta tự nhiên còn hoài nghi ngươi, còn để cho ngươi dùng đủ loại phương pháp chứng minh bản thân..." Trên mặt Nam Cung Uyển lộ vẻ áy náy.

"Không sao, nàng xử sự luôn cẩn thận, lẽ ra nên như vậy." Hàn Lập cười nói, phất tay thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm và Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, kéo Nam Cung Uyển ngồi lại giường bên cạnh mình.

"Ngươi phi thăng tới Chân Tiên giới, những năm qua đã trải qua chuyện gì? Ta nghe từ Cam Cửu Chân và Luân Hồi điện chủ, còn có những nơi khác nói một ít chuyện về ngươi, mặc dù rất rải rác, cũng có thể nhìn ra ngươi đã có thể quát tháo tại Tiên giới rồi." Nam Cung Uyển nhìn Hàn Lập, hỏi.

"Ta nào có làm đại sự gì chứ, những năm qua một mực bị các loại người đuổi giết, bất đắc dĩ chạy trốn tứ phía, đi qua vài nơi, đã trải qua một ít chuyện thôi." Hàn Lập lắc đầu, nói.

"Ngươi cẩn thận nửa đời, bây giờ ở cùng ta, còn cần điệu thấp như vậy sao? Ta lại hỏi ngươi, trong Chân Tiên giới này, thực lực của ngươi có thể xếp tới vị trí nào?" Nam Cung Uyển có chút trách mắng nói.

"Nếu nói Chân Tiên giới hiện tại, người có thực lực mạnh nhất, chính là Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim, về phần người thứ hai, trong mắt của ta, cũng không phải là Đạo Tổ, mà là Luân Hồi điện chủ... Còn ta, miễn cưỡng có thể đứng vào trong nhóm mười." Hàn Lập suy nghĩ một chút, vừa cười vừa nói.

"Quả nhiên, ngươi đúng là Hàn Lập quát tháo ở Linh giới kia! Mau nói cho ta nghe, kể lại tất cả kinh lịch từ đầu chí cuối ở Chân Tiên giới cho ta biết, không được phép giấu diếm (dg: đúng là lệnh bà nói chuyện có khác 😄). Ngoài ra, ta còn có một phần lễ vật cho ngươi." Đầu tiên đôi mắt Nam Cung Uyển sáng lên, tiếp theo lấy ra nửa khối ngọc bội màu xanh lá, mỉm cười nhìn qua Hàn Lập.

Ngọc bội óng ánh như nước, mặt ngoài hiện ra một thân ảnh thướt tha.

Hàn Lập tiếp nhận ngọc bội, nao nao.

Thân ảnh này, thình lình chính là Tử Linh, mà thân ảnh trong ngọc bội Tử Linh năm đó, lại chính là Nam Cung Uyển.

"Nếu đều đã đến Tiên giới, có một số việc cũng đã có thể tiến hành, việc này ngươi không cần phải để ý đến. Tốt, có thể nói được rồi." Nam Cung Uyển ra lệnh.

"Nếu nàng muốn nghe, vậy ta nói một chút... Năm đó ta phi thăng tới Chân Tiên giới, lưu lạc đến Bắc Hàn Tiên Vực nơi đó..." Cười khổ một tiếng, hắn chầm chậm kể lại đủ loại kinh lịch mà mình đã trải qua tại Chân Tiên giới.

Những chỗ không tốt, hoặc là quá kinh tâm động phách, và liên quan tới Tử Linh, hắn chỉ đơn giản một câu kể qua.

Về phần Chưởng Thiên Bình, dị bảo làm bạn cơ hồ toàn bộ kiếp tu tiên của hắn, cũng là thứ lớn nhất hắn dựa vào để phi thăng, Hàn Lập lúc này lại không giấu diếm chút nào, đều nói cho Nam Cung Uyển biết.

Nam Cung Uyển nghe đủ loại kinh lịch ly kỳ Hàn Lập trải qua, nghe được đôi mắt đẹp chớp liên tục, thỉnh thoảng che mặt thở nhẹ, cầm thật chặt nắm tay.

Đối với những người ý đồ gia hại Hàn Lập, tựa như chính nàng gặp phải, đôi mi thanh tú nhíu chặt, nghe Hàn Lập cuối cùng vượt qua, sau đó mở mày mở mặt, buông lỏng thở ra một hơi.

Tình hình này, phảng phất trong phàm tục, tiểu tức phụ lắng nghe trượng phu khải hoàn trở về tự thuật những chiến tích anh dũng trên chiến trường.

Trong mắt nàng, chỉ có thành tựu của người trong lòng mà kiêu ngạo, vì người trong lòng kinh lịch mà lo lắng, cũng vì xa cách từ lâu trùng phùng, mà vui sướng.

Hàn Lập mặc dù từ khi bước vào con đường tu tiên, cơ hồ chém đi tất cả tục tâm phàm trần, nhưng đối với vị bạn lữ này, trong lòng từ đầu đến cuối vẫn luôn bảo lưu sự chân thành như vậy.

Cũng chỉ có ở trước mặt vị bạn lữ này, hắn mới chân chính tìm về điểm ban sơ của mình.

------oOo------

Chương 1334: Chuyện cũ rành rành

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"... Ta biết nàng bị Phùng Thanh Thủy bắt đi, liền chạy đến Long Uyên Tiên Vực, chiến một trận cùng hai vị Đạo tổ Phùng Thanh Thủy, Trần Như Yên. Cũng may thượng thiên bảo hộ, rốt cuộc đón nàng bình an trở về." Hàn Lập kể một mạch đến hiện tại.

"Ta từng tưởng tượng vô số lần tình huống ngươi gặp phải sau khi phi thăng, bây giờ xem ra, còn không đủ vạn nhất ngươi đã trải qua. Dưới những tình huống này, người bình thường đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Cũng chỉ có ngươi, mới có thể từ trong nhiều lần cửu tử nhất sinh biến nguy thành an." Trong mắt Nam Cung Uyển chứa thân ảnh Hàn Lập, thở nhẹ ra một hơi, có chút bội phục nói.

"Người trong nhà chớ có khen ta, chỉ là các loại cơ duyên xảo hợp, lại thêm mấy phần vận khí, ta mới có thể bình an đi đến hiện tại." Hàn Lập lắc đầu cười nói.

"Còn có rất nhiều đại hồng nhan tri kỷ thần thông quảng đại tương trợ à? Ta nghe Cam Cửu Chân nói, Đề Hồn và Kim Đồng bây giờ đều hóa linh trưởng thành, biến thành hai đại mỹ nhân, còn có vị hồng nhan tri kỷ Tử Linh kia nữa." Nam Cung Uyển giống cười mà không phải cười nói.

"Uyển Nhi chớ nói giỡn, Đề Hồn thì nàng cũng biết, là đồng bạn ta từ Nhân giới một mực vào sinh ra tử với ta. Lại nói Kim Đồng, ta vốn cho là Phệ

Kim Tiên kia tu luyện hoá hình, kỳ thật ngay cả ta cũng không ngờ tới, thân thế của nàng lại ly kỳ như vậy... Còn Tử Linh, kiếp trước của nàng từng có một đoạn gút mắc với ta..." Hàn Lập cười khổ một tiếng, giải thích với Nam Cung Uyển.

Lúc nói đến Tử Linh, sắc mặt hắn có mấy phần xấu hổ, đang muốn nói gì, đã bị hai ngón tay trắng nõn nà của Nam Cung Uyển che miệng hắn lại.

"Phu quân, chuyện cho tới bây giờ, ta chẳng lẽ lại vì những chuyện này mà ăn dấm khô? Đây đều là nhân duyên tế hội, từ nơi sâu xa, tự có thiên định, như năm đó ta và ngươi." Nam Cung Uyển lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

"Uyển Nhi, nói ta nghe, những năm này nàng ở hạ giới đã trải qua những chuyện gì?" Hàn Lập yên lặng gật đầu nhẹ, chuyển chủ đề hỏi.

"Mấy năm nay ta ở hạ giới trải qua tương đối đơn giản, kém xa đặc sắc như phu quân. Từ khi phu quân phi thăng, ta một mực ở trong Thanh Vân cung đóng cửa khổ tu, bằng vào tài nguyên phu quân lưu lại, còn có một ít kỳ ngộ sau đó, cuối cùng thuận lợi tiến giai đến Đại Thừa kỳ. Về sau khổ tu mấy ngàn năm, đạt tới Đại Thừa đỉnh phong, sau khi chuẩn bị một phen, ta thử độ thiên kiếp, nghĩ đến sẽ gặp phu quân ở Chân Tiên giới." Nam Cung Uyển chậm rãi vuốt một lọn tóc bên cổ, bình thản nói

"Lúc nàng độ thiên kiếp tình hình như thế nào?" Đuôi lông mày Hàn Lập hơi động một chút, hỏi.

"Ta vốn cho rằng dựa vào những chuẩn bị kia, đủ để vượt qua thiên kiếp. Đáng tiếc vẫn xem thường uy lực phi thăng thiên kiếp... Sau khi chống đỡ mấy kiếp nạn, cuối cùng hao hết khí lực, bị thiên kiếp sau cùng bổ trúng, lâm vào bóng tối vô tận... Thời khắc cuối cùng, ta nhìn lên trời gào thét, hi vọng phu quân có thể nghe được lời ta nói sau cùng." Nam Cung Uyển cười khổ nói.

Hàn Lập nghe đến đó, mặc dù biết sau đó Nam Cung Uyển gặp cảnh ngộ khác, trong lòng vẫn run lên, không khỏi vươn tay khẽ vuốt gương mặt Nam Cung Uyển.

"Ta vốn cho rằng mình chết chắc, không ngờ sau đó tỉnh lại trong một thế giới lờ mờ, pháp lực thể nội đã chuyển hóa thành tiên linh lực, mà người bên cạnh mình, từng người đều cường đại hơn so với Chân Tiên Mã Lương năm đó." Nam Cung Uyển đưa tay khẽ vuốt bàn tay to lớn đang áp trên gương mặt mình, nói.

"Thế giới lờ mờ? Chẳng lẽ là U Minh giới?" Mắt Hàn Lập sáng lên.

"Đúng vậy, chính là Luân Hồi điện chủ đã cứu ta, bất quá hắn rất nhanh đã phong ấn trí nhớ của ta. Sau đó ý thức của ta liền mất đi, cho đến trước đó không lâu mới vừa vặn tỉnh lại." Nam Cung Uyển vuốt tay hắn, tiếp tục nói.

"Những năm này ta không ở bên cạnh nàng, để cho nàng một mình đối diện với mấy chuyện này, vất vả cho nàng rồi. Chỉ là về sau vì sao nàng muốn rời Luân Hồi điện?" Hàn Lập nắm chặt tay Nam Cung Uyển, hỏi.

"Luân Hồi điện chủ kia mặc dù tôn trọng khách khí với ta, còn để những thủ hạ kia không được phép ngăn cản ta làm bất cứ chuyện gì, cũng không hạn chế ta đi bất kỳ nơi nào. Bất quá trực giác nói cho ta biết phải cách xa hắn một chút. Mà ta lại phi thường muốn gặp phu quân, thế là lén trốn đi. Bây giờ nghĩ lại, ta vẫn là gây cho phu quân ngươi thêm phiền phức." Nam Cung Uyển hơi cúi đầu, tự trách.

"Làm gì phiền phức chứ? Kỳ thật để nàng lưu lại Luân Hồi điện, ta cũng không yên lòng, chẳng qua tình huống lúc đó phải tạm thời như vậy. Nếu nàng không chạy ra, chỉ sợ bây giờ chúng ta còn chưa gặp lại nhau." Hàn Lập cười nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, nhoẻn miệng cười, hai cánh tay cầm bàn tay Hàn Lập.

"Lại nói, tình huống Nhân tộc Linh giới bây giờ như thế nào? Còn có đám người Thanh Nguyên cung, đều khoẻ cả chứ?" Hàn Lập hỏi.

"Có phu quân năm đó lưu lại căn cơ, tình thế Nhân tộc vẫn luôn tốt đẹp. Đám người Thanh Nguyên cung tu luyện rất là trôi chảy, lúc ta độ kiếp, Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đã tu luyện đến Hợp Thể đỉnh phong, cách Đại

Thừa kỳ chỉ một bước. Tư chất Bạch Quả Nhi càng tốt hơn một chút, đã thuận lợi tiến giai Đại Thừa. Băng Phượng đạo hữu và Ngân Nguyệt muội muội đã sớm tiến giai Đại Thừa trước cả ta, chỉ là cũng không nắm chắc độ phi thăng chi kiếp, nên còn đang tích lũy thực lực." Trong đôi mắt đẹp Nam Cung Uyển hiện lên vẻ khác lạ, nhẹ nhàng nói.

Hàn Lập nghe Nam Cung Uyển kể rõ từng người, trong đầu hiện lên từng li từng tí những chuyện xảy ra với những người đó lúc trước, trong lòng mừng rỡ đồng thời cũng không ngừng thổn thức.

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, chỉ là thiên địa cách xa nhau, đời này chưa hẳn còn có thể gặp lại.

Con đường tu hành, vốn là cô độc ít bằng hữu, may mà còn có người trước mắt có thể tâm sự với nhau, thế là đủ.

"Đúng rồi, Nguyên Dao bây giờ thế nào?" Hàn Lập chần chờ một chút, hỏi.

"Nguyên Dao muội muội, nàng..." Ánh mắt Nam Cung Uyển hơi tối lại, muốn nói lại thôi.

"Nàng thế nào?" Trong lòng Hàn Lập hồi hộp một chút, vẫn nhịn không được hỏi.

"Nguyên Dao muội muội cũng thuận lợi tiến giai Đại Thừa, nàng kế thừa y bát Thanh Nguyên Tử tiền bối, về sau lại đạt kỳ ngộ, thực lực tiến cảnh cực nhanh, độ phi thăng chi kiếp trước cả ta. Đáng tiếc thiên uy khó dò, Nguyên Dao muội muội cuối cùng vẫn không thể độ kiếp thành công..." Nam Cung Uyển nhìn xuống dưới, ảm đạm nói.

Thân thể Hàn Lập đứng thẳng bất động ở nơi đó, trong đầu hiện ra âm dung tiếu mạo Nguyên Dao, ánh mắt có chút mơ hồ.

Cho dù bây giờ hắn đã trảm nhị thi, tâm tính vô cùng kiên định, nghe tin dữ cố nhân, vẫn như cũ cảm thấy trong lòng một trận bi thống khó nói lên lời.

"Phu quân, sống chết có số, ngươi cũng đừng quá mức thương tâm. Trước

khi Nguyên Dao muội muội độ kiếp đã từng kề đầu gối nói chuyện lâu một đêm với ta, nàng từng nói cả đời này đã sống đủ đặc sắc, bất luận có thể độ kiếp thành công hay không, đều không chút nào oán hận." Nam Cung Uyển nói thêm.

"Uyển Nhi, ngươi yên tâm, ta không sao. Chuyện sinh tử, những năm này ta đã thấy quá nhiều, chỉ là nghe tin dữ cố nhân, vẫn như cũ không khỏi bi thống." Hàn Lập miễn cưỡng cười cười, nói như thế.

"Nghe Luân Hồi điện chủ kia nói, Lục Đạo Luân Hồi Bàn có thể Chúa Tể ngàn vạn sinh linh luân hồi chuyển thế. Ngày sau nếu có cơ hội, chúng ta có thể dùng bảo vật này đi tìm người chuyển thế của Nguyên Dao muội muội." Nam Cung Uyển chần chờ một chút, nói.

"Nguyên Dao chết bởi thiên kiếp, vẫn tại Thiên Đạo, hồn phách còn bảo tồn hay không còn chưa biết được. Mà mặc dù tìm tới người nàng chuyển thế, cũng đã là người khác, chúng ta chẳng lẽ muốn giống Luân Hồi điện chủ, cưỡng ép tỉnh lại hồi ức kiếp trước? Làm như vậy, chẳng phải tương đương gạt bỏ một kiếp này của Nguyên Dao." Hàn Lập lắc đầu nói.

Nam Cung Uyển tự mình trải nghiệm loại kinh nghiệm này, cảm xúc càng sâu, không nói tiếp nữa.

"Ngày sau nếu có cơ duyên, có thể trở về Linh giới, nàng dẫn ta đi phần mộ muội ấy tế bái một phen đi." Hàn Lập nhẹ nhàng ôm bờ vai Nam Cung Uyển, thở dài.

Bây giờ tiến giai Đại La đỉnh phong, hắn càng cảm nhận được chênh lệch giữa giới diện, lấy uy năng của hắn bây giờ, tùy tiện tiến vào Linh giới sẽ dẫn tới thiên địa nguyên khí kịch liệt rung chuyển, chỉ sợ sẽ làm giới diện sụp đổ.

Trong Chân Tiên giới, cũng chỉ có các loại Tiên Nhân đê giai Chân Tiên, mới có thể tiến nhập hạ giới.

Nam Cung Uyển gật gật đầu.

"Nói đến cơ duyên, không ngờ phu quân năm đó ở Nhân giới, vậy mà đạt được Chưởng Thiên Bình bảo vật thần kỳ bực này. Khó trách ngươi năm đó ở Nhân giới và Linh giới tu luyện nhanh như vậy. Chỉ là phu quân ngươi giấu diếm thật kỹ, ngay cả ta cũng không cho biết." Đôi mắt đẹp nàng lập tức chuyển động, hờn dỗi trừng Hàn Lập một cái, chuyển chủ đề.

"Việc này quan hệ quá lớn, nếu vô ý tiết lộ ra ngoài, sẽ dẫn tới vô số sát cơ. Nên năm đó ta không nói rõ với nàng, xin Uyển Nhi chớ trách." Hàn Lập mỉm cười.

"Chuyện cho tới bây giờ, ta sao lại vì chút chuyện nhỏ này trách ngươi chứ. Mà ngươi cũng làm đúng, vật này tồn tại quá mức kinh thế hãi tục, nhiều một người biết lại nhiều thêm một phần phong hiểm. Bây giờ Thiên Đình biết trong tay ngươi có bảo vật này, nói không chừng sẽ lại phái người đến đoạt, ngươi không lo lắng sao?" Nam Cung Uyển có chút lo lắng hỏi.

"Không sao, Thiên Đình hiện tại đang khai chiến cùng Luân Hồi điện, ốc còn không mang nổi mình ốc. Mà thực lực ta bây giờ đã rất mạnh, giống như ta nói trước đây, toàn bộ Chân Tiên giới, ngoại trừ ba người kia, người còn lại ta tự nghĩ đều có thể ứng phó một hai, bảo trụ Chưởng Thiên Bình không thành vấn đề." Hàn Lập tự tin nói.

"Phu quân nói như vậy, Uyển Nhi tự nhiên là tin tưởng ngươi, chỉ là bây giờ tu vi ta yếu ớt, chỉ sợ không giúp được ngươi cái gì. Lại nói, ba ngàn đại đạo thật sự không thiếu cái lạ, lại còn có chuyện vượt qua thời không nữa." Nam Cung Uyển than dài một tiếng.

"Nếu nàng có hứng thú, ta có thể mang nàng thử một chút." Hàn Lập cầm Chưởng Thiên Bình trong tay, mỉm cười nói.

"Không cần, mỗi lần thôi động Chưởng Thiên Bình, nhất định phải hao hết tất cả Thời Gian đạo văn chi lực trong cơ thể phu quân, cái này quá nguy hiểm." Nam Cung Uyển lập tức lắc đầu.

Hàn Lập cười cười, bây giờ tu vi hắn tiến giai Đại La đỉnh phong, càng có thể câu thông Thiên Đạo chi lực, thôi động Chưởng Thiên Bình tiến hành xuyên qua thời không, bỏ ra đại giới đã không còn lớn như trước nữa.

Nam Cung Uyển cân nhắc cho hắn như vậy, trong lòng của hắn cao hứng, đồng thời cũng ấm áp.

"Vậy thì tốt, việc đó sau này hãy nói." Hàn Lập nói.

"Phu quân, tiếp theo ngươi có tính toán gì không?" Nam Cung Uyển hỏi.

"Ta trước đó lòng tràn đầy ảo não muốn cứu nàng trở về, chuyện tình phía sau còn chưa cân nhắc qua. Nhưng ta giao chiến cùng Phùng Thanh Thủy, còn có Trần Như Yên tại Long Uyên Tiên Vực này, gây ra động tĩnh không nhỏ, chỉ sợ đã khiến một ít người hữu tâm chú ý, hay là rời khỏi nơi này trước đã." Hàn Lập suy nghĩ một chút, nói.

Nam Cung Uyển đương nhiên sẽ không phản đối chuyện này.

------oOo------

Chương 1335: Sinh tử cùng nhau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đi cùng ta nguy hiểm chập chùng

Nàng không ngại sinh tử cùng nhau

***

Một mảnh hư không không rõ.

Luân Hồi Điện chủ thân mang áo bào đen, đầu đội mũ rộng vành, đang đứng trên một vách núi cheo leo giữa trời. Phía trước người có một chiếc Hư Không Quang Kính, kích cỡ không khác mấy so với chiếc gương đồng thông thường. Bên trong đang có quang mang chớp động, hình như có bóng người di động.

Nếu nhìn kỹ lại, sẽ phát hiện hình ảnh bóng người trong gương, chính là Hàn Lập và Nam Cung Uyển. Luân Hồi điện chủ đang một mực chú ý cảnh tượng này.

Mà cách đó không xa, còn có bảy tám bóng người đang đứng phía sau lưng gã. Trong đó người cầm đầu, thân cũng mặc áo bào đen, chỉ là đầu mặt cổ và cả cánh tay, tất cả đều được quấn cực kỳ chặt chẽ bằng vải băng, chính là tu sĩ Bổ Thiên tông - Nguyên Thuần Phong.

Lúc này, Nguyên Thuần Phong tiến lên mấy bước, đi tới gần sau lưng Luân Hồi điện chủ.

"Điện chủ, lúc trước Nam Cung Uyển rời khỏi Minh giới, ta đã xem quẻ đoán trước rằng, nàng sẽ bị Thiên Đình bắt đi. Vì sao không can thiệp, lại để cho Thiên Đình tùy ý bắt đi, chịu uy hiếp từ bọn chúng?" Nguyên Thuần Phong có chút không hiểu, hỏi.

"Tính tình Nam Cung Uyển và Như Sương không khác gì nhau, bây giờ lại có rất nhiều ký ức của Như Sương, tính cách càng trở nên cố chấp. Nàng đã quyết chuyện gì thì sẽ không thay đổi, trừ phi ta cưỡng ép giam giữ nàng, nếu không, không cách nào giữ được." Luân Hồi điện chủ nhìn y một cái, tùy ý nói ra.

"Nếu như vậy, đợi lúc nàng bị truy bắt, chúng ta lại ra tay cũng được." Nguyên Thuần Phong còn nói thêm.

"Làm như thế, một mặt là vì để cho Hàn Lập thấy rõ cách Thiên Đình hành sự, không từ thủ đoạn nào. Hôm nay Nam Cung Uyển là do ta mà bị liên lụy, sau này rất có thể lại vì hắn mà bị liên lụy, tránh cũng tránh không được." Luân Hồi điện chủ từ tốn nói.

"Đại đạo của hắn tương xung với Đạo Tổ Thời Gian pháp tắc, tương lai Thiên Đình nhất định sẽ không tha. Lấy cách hành sự của Cổ Hoặc Kim, đích thật là sẽ liên luỵ cửu tộc, sẽ không bỏ qua bất kỳ ai bên cạnh hắn." Nguyên Thuần Phong suy nghĩ một phen, nói.

"Ngoài lý do đó ra, ta cũng là vì làm tê liệt Thiên Đình. Bọn chúng bỏ ra đâu chỉ trăm vạn năm để tìm ta, nhưng vẫn không cách nào bức ta hiện thân. Bây giờ việc này lộ ra, ta cuối cùng là "Loạn chút tấc vuông", gã lại cho rằng ta bỏ qua mọi an bài, đối kháng chính diện với bọn chúng." Ánh mắt Luân Hồi điện chủ chớp lên, mỉm cười một tiếng.

"Bất quá biện pháp này chung quy có chút mạo hiểm, một khi Nam Cung Uyển thật sự bị đưa tới Thiên Đình, mọi chuyện sẽ không dễ dàng như vậy." Nguyên Thuần Phong trầm mặc một lát, nói.

"Cái tên Phùng Thanh Thủy kia có chút ngu xuẩn, nhưng vị kia phía trên hắn lại không phải người ngốc, Bổ Thiên Tông các ngươi còn biết áp chú

hai đầu, y làm sao lại dám đắc tội với Luân Hồi điện ta? Cho nên, y tất nhiên sẽ để Phùng Thanh Thủy tạm giữ người lại." Luân Hồi điện chủ lạnh nhạt nói.

"Dù vậy, Nam Cung Uyển trong cuộc truy bắt này, nếu xảy ra bất trắc, chẳng phải..." Nguyên Thuần Phong nói ra.

"Chuyện truy bắt này, ngươi không phải đã bói ra kết quả rồi sao? Nếu xảy ra bất trắc, trách nhiệm không phải hỏi ngươi à?" Luân Hồi điện chủ hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Nguyên Thuần Phong.

Nguyên Thuần Phong nghe thấy vậy, lập tức toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy sau lưng phát lạnh.

Ngưng lại một lát sau, Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên cười nói: "Có ta một mực chiếu cố, há lại để chuyện ngoài ý muốn xuất hiện?"

"Đó là đương nhiên." Nguyên Thuần Phong gật đầu nhẹ, nói.

Luân Hồi điện chủ thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía hai người Hàn Lập trong gương.

"Điện chủ, phương pháp này thật sự có thể kích động Hàn Lập, khiến cho hắn quyết định cùng chúng ta đối kháng với Thiên Đình?" Ánh mắt Nguyên Thuần Phong chớp lên, rồi cũng đưa mắt nhìn bóng người Hàn Lập, mở miệng hỏi.

"Ở thế gian này, sẽ không người nào hiểu rõ hắn hơn ta. Rồng có nghịch lân, chạm vào hẳn phải chết, Nam Cung Uyển chính là nghịch lân của Hàn Lập, bây giờ tu vi hắn đã tăng vọt, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy thôi đâu, ồ..."

Luân Hồi điện chủ còn chưa dứt lời, bỗng nhiên khẽ "Ồ" một tiếng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hàn Lập trong Hư Không Quang Kính kia, bỗng nhiên xoay chuyển ánh mắt. Ánh mắt đúng là nhìn thẳng về phía quang kính trước người Luân Hồi điện chủ, tiếp theo trong nháy mắt dị quang nổi

lên, Hư Không Quang Kính lập tức vỡ ra.

Ngoại trừ Luân Hồi điện chủ ra, còn lại mấy người Nguyên Thuần Phong ở đấy, đều bị một màn xảy ra bất ngờ này làm cho hoảng sợ.

"Điện chủ, đây là..." Nguyên Thuần Phong dò hỏi.

"Không có gì, hắn phát hiện ta dò xét... A, ngay cả Luân Hồi ấn ký ta lưu trên người Nam Cung Uyển cũng bị thanh trừ hết rồi." Luân Hồi điện chủ khẽ cười một tiếng, tùy ý nói.

"Nói như vậy, hắn chẳng phải đã đoán được, việc này là điện chủ dung túng, sẽ không bởi vậy mà căm ghét chứ?" Nguyên Thuần Phong hỏi.

"Có lẽ vậy, bất quá kết quả không có gì khác biệt." Luân Hồi điện chủ cười cười, tựa hồ không hề lo lắng chuyện này.

...

Một nơi nào đó ở Long Uyên Tiên Vực, trong một mảnh núi rừng to lớn cổ xưa.

Dưới bóng cây Ngô Đồng cao chừng trăm trượng, Hàn Lập và Nam Cung Uyển đang đứng đối mặt nhau.

"Làm sao vậy?" Vẻ mặt Nam Cung Uyển khác thường, mở miệng hỏi.

Hai người bọn họ ban đầu dự định đi thẳng tới Thanh Uyên đại lục, thông qua truyền tống đại trận ở đó, tiến thẳng về Trung Thổ Tiên Vực, chẳng biết tại sao, khi ngang qua đây, Hàn Lập bỗng nhiên đưa nàng hạ xuống mảnh rừng núi này.

Hàn Lập không trả lời nàng ngay, mà xoay chuyển ánh mắt, quan sát tỉ mỉ bốn phía một lát, cuối cùng tập trung ánh mắt vào một khối núi đá tạo hình đặc biệt màu xám trắng, ở sau lưng cách đó không xa.

Chỉ thấy một con bươm bướm cánh màu xám trắng, đang đậu ở trên khối

núi đá kia, bốn cánh hơi phe phẩy, một mực không chịu bay đi.

"Hừ, đầu tiên là cỏ khô, sau là hải ngư, rồi Linh Tước, bây giờ lại là bươm bướm, theo một đường như vậy, ngươi không thấy phiền chán sao?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, "Hừ" lạnh một tiếng.

Tiếp theo trong nháy mắt, một đạo tinh quang từ trong mắt hắn bắn ra, con bươm bướm xám trắng kia lập tức vỡ ra, hóa thành một đám tro tàn phiêu tán.

Nam Cung Uyển thấy thế, kinh ngạc một hồi, đang định hỏi, lông mày cũng theo đó nhíu lại.

"Trên thân con bươm bướm kia, tại sao lại có ba động Luân Hồi Pháp Tắc?" Nam Cung Uyển nghi ngờ hỏi.

"Là thủ đoạn của Luân Hồi điện chủ." Hàn Lập nói.

Dứt lời, ánh mắt của hắn ngưng tụ, cẩn thận tra xét trên người Nam Cung Uyển chốc lát, rồi nâng một tay lên, sờ phía sau cổ nàng.

Nam Cung Uyển cũng không ngăn cản, ngoan ngoãn nghiêng đầu lại gần sát hắn.

Bàn tay Hàn Lập đặt ở phía sau gáy, trong lòng bàn tay nóng lên một hồi, một mảnh kim quang sáng lên.

Nam Cung Uyển cảm thấy hơi hơi nóng, nhưng chỉ sau một lát không còn cảm thấy gì nữa.

"Gã lưu lại ấn ký trên người ta?" Sau khi Hàn Lập thu tay về, lông mày Nam Cung Uyển cau lại hỏi.

"Giống với con bươm bướm vừa rồi, có lẽ đều là thủ đoạn của Luân Hồi điện chủ lưu lại để bảo hộ nàng. Một khi Phùng Thanh Thủy có hành động thương tổn nàng, gã hẳn là có thể thông qua những thủ đoạn này, chớp mắt là tới. Bất quá, hiện tại có ta ở bên cạnh nàng, mấy thứ này cũng không cần

nữa." Hàn Lập cười cười, nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, trong lòng không khỏi ấm áp, trên mặt tỏa ra nụ cười dịu dàng, nói: "Những chuyện này đã qua rồi, cũng không cần để ý nữa, quan trọng là chúng ta có thể ở cùng nhau."

"Đáng tiếc luôn có một số người, không muốn để cho chúng ta an ổn." Hàn Lập thở dài.

"Chúng ta rời khỏi nơi này, về Linh giới, về Nhân giới, dù là dị giới, chỉ cần rời khỏi chỗ thị phi này là tốt rồi." Nam Cung Uyển cầm chặt tay của Hàn Lập, chậm rãi nói.

"Vô dụng thôi. Nhiều năm như vậy cho đến nay, ta luôn cho là mình thuận theo tâm ý mà sống, luôn cảm thấy bất kể gian khổ như thế nào, bao giờ cũng dựa theo quy tắc của bản thân mà làm việc. Nhưng càng về sau càng phát hiện ra, ảnh hưởng Thiên Đạo mệnh số thật đúng ở khắp mọi nơi." Hàn Lập đưa tay vén mấy sợi tóc rủ xuống bên tai Nam Cung Uyển, cười khổ nói.

"Thiên Đạo vận hành không dấu vết, thật sự là có mệnh số sao? Nếu thật sự có mệnh số, ta cũng muốn cảm ơn nó, đưa ngươi tới bên cạnh ta." Nam Cung Uyển lắc đầu, nói.

"Việc này... Ngược lại là nên tạ ơn." Hàn Lập nghe vậy trì trệ, cũng mỉm cười nói.

Nam Cung Uyển thấy vậy, mặt mày rạng rỡ, cũng tươi cười theo.

"Bây giờ cảnh giới của ta đã là Đại La đỉnh phong, ta càng ngày càng cảm nhận được tình cảnh đại đạo tương xung giữa ta và Thời Gian Đạo Tổ. Ta đã mơ hồ có thể nhìn thấy dòng sông thời gian chảy xuôi, Thời Gian Đạo Tổ tựa như vị thần chưởng quản dòng sông này. Mà ta, lại giống như kẻ trộm đào mương mở đường, ý đồ thay đổi dòng chảy của con sông kia." Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Ngươi nếu có thể có cảm ứng, vậy gã..." Nam Cung Uyển âm thầm có chút

kinh hãi, nói.

"Thời Gian Đạo Tổ chắc chắn cũng đã có cảm ứng, thế gian đại đạo nhìn như không chỉ ngàn vạn nhánh, có khả năng càng về sau, sau khi vạn pháp quy nhất, cuối cùng là phải bước lên một cây cầu độc mộc. Vận khí tốt, cầu không có ai. Vận khí không tốt, chính là ngõ hẹp gặp nhau, ta muốn tránh cũng không thể tránh." Ánh mắt Hàn Lập ngưng lại, nói.

Nam Cung Uyển cảm nhận được lực đạo Hàn Lập nắm lên tay mình, vô ý tăng thêm mấy phần, lập tức hiểu tâm ý Hàn Lập đã định, cũng không tiếp tục thuyết phục nữa.

"Nếu ngươi đã quyết định muốn đối đầu ngênh chiến, ta mặc dù không giúp gì được cho ngươi, nhưng cũng muốn cùng tiến cùng lui, đi theo bên cạnh ngươi." Nam Cung Uyển lạnh nhạt nói, trong ánh mắt lại có chút kiên định.

"Không được. Đi tới Thiên Đình, như là xâm nhập vào hang hùm sói, có thể nói là từng bước sát cơ, nguy hiểm trùng điệp. Ta không thể để cho nàng mạo hiểm như vậy được." Hàn Lập vội vàng lắc đầu từ chối.

"Ngươi nghe ta nói... Ở trong trí nhớ của Cam Như Sương, ta đã từng theo gã cùng chống lại Cổ Hoặc Kim, mặc dù thất bại, nhưng ở trong trí nhớ ta cũng không hối hận. Bây giờ lần này, ta cũng muốn bồi tiếp ngươi. Thua, ta cùng ngươi đi đến cuối đoạn đường này; thắng, ta cũng muốn tận mắt chứng kiến khoảnh khắc ấy." Đôi tay Nam Cung Uyển nắm chặt hai tay Hàn Lập, thần sắc trịnh trọng nhìn về phía hắn.

Hàn Lập khẽ vuốt cằm, nhìn thấy ánh mắt kiên định của Nam Cung Uyển, trong lòng thở dài, cự tuyệt như thế nào cũng đành nuốt lại.

"Sau khi trải qua chuyện này, dường như để nàng ở nơi nào, ta cũng cảm thấy khó mà yên tâm." Hàn Lập nói.

"Có lẽ chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất. Ta đi theo bên cạnh ngươi, ngươi mới thật sự yên tâm, mới có thể chân chính phóng tay chiến một trận." Nam Cung Uyển cười một tiếng, nói.

"Nàng nhất định phải nghe theo lời ta, sau khi tiến vào Trung Thổ Tiên Vực, nếu như không cần thiết, nàng phải đợi ở trong không gian Hoa Chi, không được đi ra." Khuôn mặt Hàn Lập có chút nghiêm túc, trịnh trọng nói.

"Được, ta đáp ứng ngươi." Nam Cung Uyển gật đầu nhẹ, nói.

Thần sắc Hàn Lập hơi buông lỏng, tay đỡ bả vai Nam Cung Uyển, tường tận xem xét tỉ mỉ khuôn mặt xinh đẹp của nàng, bỗng nhiên lại có ảo giác như đã trải qua mấy đời rồi.

"Ngươi đang nhìn cái gì?" Đôi tai của Nam Cung Uyển hơi nóng lên, ánh mắt bối rối thoáng dời đi, thấp giọng nói.

------oOo------

Chương 1336: Khuynh sào

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Lần đầu gặp nàng, làm cho ta kinh động như gặp Thiên Nhân." Hàn Lập cười nói.

"Lần đầu gặp nhau, ta không nhớ rõ ngươi có kính sợ Thiên Nhân hay không, Mặc Giao kia, ngươi..." Nam Cung Uyển nói đến đây, ý thức được không đúng, vội vàng dừng lại.

Lần này, ngay cả trên gương mặt nàng cũng xuất hiện hai đóa hồng vân.

Một tay Hàn Lập ôm nàng vào lòng, trong mắt hiện lên vẻ hồi ức, chậm rãi nói:

"Nhắc đến, lại phải cảm tạ con Mặc Giao kia, nếu không phải lần đó làm vỡ túi dâm nang xem như giao đan kia, giữa nàng và ta..."

"Chớ nói nữa..." Dù đã sớm kết thành đạo lữ, Nam Cung Uyển vẫn như cũ cảm thấy ngượng ngùng không thôi, nâng lên một ngón tay trước bờ môi Hàn Lập, ngăn hắn nói tiếp.

Trong rừng ánh nắng xuyên suốt xuống, chiếu vào trên thân hai người, có chút ấm áp. Sâu trong rừng cây thỉnh thoảng vang lên tiếng chim tước thanh minh, chiêm chiếp rung động, gió núi lướt qua, như tay phẩy nhẹ.

Hàn Lập cũng không tiếp tục nói chuyện nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hưởng thụ phần yên tĩnh khó có được này.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua nửa tháng.

Tuyệt Phàm giới là một hạ giới cấp thấp thuộc Nam Lâm Tiên Vực, có Nhân số đông đảo, diện tích nhỏ nhất, thiên địa linh khí yếu nhất.

Trong giới này, đa phần sinh sống đều là phàm phu tục tử, mặc dù có những người trời sinh đã có linh căn, có tư chất tu hành, nhưng lại như phượng mao lân giác.

Chính vì thiên địa linh khí không đủ, tiên dược linh thảo tự nhiên cũng bần cùng theo, tài nguyên tu luyện càng ít đến thương cảm, thường thường tu sĩ Kết Đan kỳ cũng đã là thiên tài tu hành vạn năm khó gặp. Về phần tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thì càng tương đương với lão Thiên, là cường giả tuyệt đối đứng trên đỉnh giới diện này.

Cho nên ở giới diện này từ xưa đến nay, vẫn lấy thế giới thế tục làm chủ, càng nhiều hơn chính là giang hồ vũ phu và miếu đường quyền mưu.

Về phần những thế lực tu tiên cao thấp kia, nhiều thời điểm tựa như thần, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết truyền miệng, và trong các loại tiểu thuyết.

Cho nên trong giới này, rất ít người có thể nhìn thấy những tu sĩ kia giao đấu chém giết, dù sao đạp vào tiên đồ đã thập phần không dễ, ngay cả thọ nguyên cực hạn cũng không thể đột phá, chớ nói chi là đặt cược mệnh trên việc kết thù chém giết.

Một ngày này, tông môn tu tiên đệ nhất ở Bắc Nguyên quốc, Ẩn Sơn môn lại bị một tử địch Nam Cương quốc giết đến tận cửa.

Tử địch Nam Cương quốc kia bất quá là một tu sĩ Kết Đan trung kỳ, thực lực kém xa đương kim tông chủ Ẩn Sơn tông. Vị tu sĩ này mấy chục năm trước cũng đã là tu sĩ Kết Đan hậu kỳ.

Theo lý thuyết, tên kia hẳn không có lá gan giết đến tận cửa.

Nhưng mà, sự thật người này không những giết thẳng tới Ẩn Sơn tông, lại dựa vào một tay cốt địch ngự trùng chi thuật, khống chế số lượng lớn độc vật, giết sạch sành sanh đồ tử đồ tôn trong môn này vốn cũng không đến trăm người.

Nếu chỉ là độc vật bình thường thì căn bản không sao, nhưng khó chơi chính là trong những độc vật này còn ẩn giấu không ít linh trùng cực kỳ hiếm thấy, trong đó bao gồm hai mươi tám con Phệ Kim Trùng chưa trưởng thành hoàn toàn.

Sau một phen chém giết, toàn bộ Ẩn Sơn tông cũng chỉ còn lại có chưởng môn, và mấy vị trưởng lão bị trọng thương, bị người kia dùng linh trùng độc vật, dồn đến trước Tổ Sư đường tông môn.

Trong đó chưởng môn Ẩn Sơn tông là một nam tử tóc bạc có thân hình thấp bé, diện mạo như hài đồng, phía đầu vai phải máu thịt be bét, ngay cả cánh tay và ống tay áo đều đã bị hai mươi tám con Phệ Kim Trùng kia gặm ăn sạch sẽ.

"Bất quá là do năm đó sai sót, dẫn đến ngươi phá cảnh thất bại, làm sao đến mức phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?" Sắc mặt chưởng môn trắng bệch, trợn mắt nhìn về phía nam tử đầu rối dùng cốt địch khống chế côn trùng kia.

Gã kia liền ngừng thổi, những độc vật linh trùng kia cũng tạm thời ngừng lại, không tiếp tục đuổi giết nữa.

"Linh khí vùng thiên địa này có hạn, căn bản không đủ chèo chống quá nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ xuất hiện, ngươi ngăn ta lần này, cả đời ta chỉ sợ... Sợ khó có thể phá cảnh. Ngươi nói thù này, có nên báo hay không?" Nam tử đầu rối lạnh lùng nói.

"Dù vậy, ngươi cũng đã triệt để hủy tông môn của ta, nên thu tay lại đi..." Chưởng môn khuyên nhủ.

"Còn kém một bước, chỉ cần ngươi chết, Ẩn Sơn tông này mới xem như

chân chính bị hủy." Nam tử đầu rối bất vi sở động, tiếp tục nói.

Nói xong, cốt địch trong tay gã lần nữa thổi lên, mảng lớn quỷ vật vây quanh đỉnh núi lại bắt đầu chuyển động, bay về phía bọn người chưởng môn Ẩn Sơn tông kia.

Đúng lúc này, giữa thiên địa tựa hồ có một âm thanh chấn động như có như không truyền đến, tất cả mọi người trong khoảnh khắc đó đều cảm ứng được, nhưng người nào cũng không để ý tới. Bởi vì chỉ trong một cái chớp mắt dị động kia đã qua đi, hết thảy đều khôi phục như thường.

Ngay sau đó, bầy trùng do nam tử đầu rối khống chế, đột nhiên rối loạn một trận, đội ngũ vốn chỉnh tề bỗng nhiên rối loạn tùng phèo. Những độc vật phổ thông kia ngược lại cũng không có dị dạng gì, chỉ là các linh trùng trong đó đều nhao nhao thoát ly khống chế.

Thấy vậy, nam tử đầu rối kinh hãi, vội toàn lực điều động linh lực, ý đồ khống chế lại những linh trùng kia.

Không ngờ sau khi gã dùng toàn lực thôi động lần này, những linh trùng kia vốn định bay đi, đột nhiên quay lại, dưới hai mươi tám con Phệ Kim Trùng dẫn đầu, lao thẳng đến gã.

Một trận âm thanh gào thét thê thảm qua đi, huyết nhục nam tử đầu rối hoàn toàn không còn, chỉ còn lại một bộ khung xương đẫm máu còn đứng giữa nguyên địa.

Mắt thấy một màn khủng bố này, đám người Ẩn Sơn tông kinh hãi không thôi, lại phát hiện những linh trùng sau khi giết tên kia, liền bay lên không trung nghênh ngang rời đi, căn bản không có ý định tập kích bọn họ. Mà những độc vật kia cũng đều nhao nhao rời đi tứ tán.

Sống sót sau tai nạn, mấy người hai mặt nhìn nhau, lại không biết đây là có chuyện gì.

Mà trên đỉnh một toà sơn phong hùng vĩ trong Tuyệt Phàm giới, ngay chỗ cao như đụng vào tầng trời kia, giờ phút này đã nứt ra một kẽ nứt không

gian dài chừng mười trượng, từng bầy linh trùng hình dạng khác nhau đang từ bốn phương tám hướng tụ tập đến, bay vào phía trong đó.

Chỉ là ở trong này, cơ hồ tất cả linh trùng

đang bay vào vết nứt, trong nháy mắt liền bị lực lượng không gian xé thành mảnh nhỏ. Chỉ có mấy chục con Phệ Kim Trùng vẫn bình yên vô sự bay vào trong.

...

Cao Xương Tiên Vực, Minh Linh tông.

Một dãy núi thấp bé biến mất trong vạn dặm độc chướng, toàn bộ lòng núi cơ hồ đều bị đục rỗng, bên trong phân bố từng thông đạo giống như mê cung và hàng trăm hàng ngàn cung điện.

Vô số dị tộc đầu kiến, thân thể nhân loại, trên thân mặc áo giáp màu đen, đang bận rộn qua lại trong mê cung thông đạo.

Mà giờ khắc này, chỗ sâu nhất trong một tòa cung điện to lớn trong lòng núi dưới mặt đất, lại nằm một kiến chúa màu trắng hình thể to lớn, thân nó to mọng tuyết trắng, nhìn tựa như con tằm, nửa người trên lại không khác Nhân tộc, thậm chí còn mọc ra một khuôn mặt nữ tử tuyệt mỹ.

Đúng lúc này, một trận thiên địa rung động như có như không lướt qua trong một cái chớp mắt, kiến chúa màu trắng kia khép hờ hai mắt đột nhiên mở ra, trong mắt là thần sắc kinh hỉ khó tin.

"Chẳng lẽ... Không có khả năng, không, nhất định là... Nhất định là..."

Nàng nói năng hơi lộn xộn, trên thân loé lên huỳnh quang, trong nháy mắt hoàn toàn hóa thành hình người, biến thành một nữ tử trẻ tuổi thân mang quần lụa mỏng màu trắng, khí tức trên thân không ngờ là Đại La hậu kỳ.

"Người đâu..."

Chỉ nghe nàng hét to một tiếng, ngoài điện rất nhanh có bảy tám bóng người vọt vào, ôm quyền quỳ xuống đất.

"Rốt cuộc ngày chúng ta đợi hôm nay đã đến, đại quân tập kết, dốc toàn bộ lực lượng..." Kiến chúa cao giọng quát.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Tám người kia nghe lời ấy, đầu tiên là giật mình, sau đó cuồng hỉ một trận, nhao nhao đáp.

Một ngày này, các nơi ở Cao Xương Tiên Vực bạo phát trùng triều, từ trước tới nay cơ hồ là lần lớn nhất.

Nhưng chẳng biết tại sao, những linh trùng này tựa như hẹn nhau cùng bạo động, nhưng lại không tập kích thành trì, mà là tập kết lại thành một đám mây che khuất bầu trời trên Trúc Nguyên phong, là đỉnh núi cao nhất Tiên Vực.

Có người nhiều chuyện tiến đến điều tra, phát hiện trên không Trúc Nguyên phong, chẳng biết lúc nào, thình lình xuất hiện một kẽ nứt không gian rộng chừng vạn trượng.

...

Bắc Hàn Tiên Vực.

Cực bắc Minh Hàn đại lục, một mảnh băng nguyên Tuyết Vực, quanh năm bạo tuyết tàn phá bừa bãi, đại địa bị Vạn Niên Huyền Băng che phủ, không chỉ ít người lui tới, ngay cả những sinh linh khác cũng khó tìm thấy.

Một toà băng sơn vạn trượng đứng cô độc trên đó, toàn thân tinh lam, trong bạo tuyết che giấu có thể nhìn thấy một bóng dáng to lớn mơ hồ.

Không có dấu hiệu nào báo trước, bỗng một tiếng "Két" nhẹ vang lên, át cả thanh âm cuồng phong kêu khóc trong bạo tuyết.

Từng khối băng sơn to lớn từ trên núi vỡ ra rơi xuống, phát ra trận trận tiếng oanh minh, làm lộ ra một kén tằm lớn cao mấy ngàn trượng.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, kén tằm lớn kia bỗng nhiên vỡ ra một vết rách, mảng lớn u lam quang mang từ đó sáng lên, băng hàn chi khí trùng thiên từ đó xuyên suốt ra, cơ hồ làm đông lại trăm dặm xung quanh.

Trong hào quang màu lam, một nam tử tóc trắng trên trán mọc hai xúc tu thật dài, từ đó bay lượn ra.

Gương mặt gã gầy gò, đường cong cứng rắn, dung mạo có chút anh tuấn, một đôi mắt lóng lánh u lam tinh quang, ánh mắt lạnh thấu xương tràn ngập cảm giác mị hoặc dị dạng.

Thân hình của gã khá cao lơn, mặc trên người một kiện giáp da màu lam, phía sau còn có bốn đạo quang dực màu lam, hơi chớp động, khí tức trên thân gã thình lình chính là Đại La đỉnh phong.

"Vương, người rốt cuộc đã trở về rồi sao..." Ánh mắt u lam của gã nhìn về phía bạo tuyết che phủ thiên khung, thì thào nói.

Tiếp theo một cái chớp mắt, bốn cánh của gã vỗ một cái, bốn bề dâng lên một trận tuyết bạo cường đại, thân ảnh gã cũng đã biến mất không thấy.

...

Trung Thổ Tiên Vực, Thiên Cung đại lục, nơi nào đó của Thiên Đình.

Trong một tòa cung điện khổng lồ toàn thân xanh biếc như thanh ngọc, một nam tử cao lớn tóc ngắn mình trần, mặt như Kim Cương, hai mắt trợn trừng, cả người đầy cơ bắp, làm trường bào màu xanh sẫm phồng lên. Gã đi qua đi lại ngay trước một tấm phỉ thúy vương tọa, gân xanh trên trán lồi ra, thần sắc có chút nghiêm trọng.

Đứng trước người gã là mấy tên thần quan Thiên Đình, rõ ràng đều là cường giả cấp bậc Đại La, trước mặt người này từng tên khoanh tay trước người, trên mặt đều là thần sắc kính cẩn, lại thêm mấy phần lo sợ.

Bởi vì, nam tử như Kim Cương này, tên là Hiên Viên Kiệt, chính là một vị

Đạo tổ Ngũ Hành Bản Nguyên, là một thành viên trong "Thiên Đạo Thất Quân", đứng trên đỉnh phong quyền lực Thiên Đình.

"Ngươi nói là thật? Ngoài Hồ Lương Tiên Quân, ngay cả Đồng Thu cũng bị ám sát?" Hiên Viên Kiệt nắm chặt thành vương tọa, lạnh lùng hỏi.

"Hồi bẩm Thiên Quân lão tổ, toàn bộ Luân Hồi Bát Tử đều đã điều động, lấy hai người thành tổ, săn giết cường giả các Đại Tiên Vực đến đây tham dự Bồ Đề yến, thực sự khó lòng phòng bị. Hai vị kia đều đã bị ám sát, vẫn lạc rồi." Một người trong đó, "Bịch" một tiếng quỳ xuống, vội giải thích.

Mấy người còn lại cũng lập tức khom người xuống, không dám nói nữa.

Hồ Lương Tiên Quân thì không tính là gì, nhưng vị Đồng Thu chân nhân kia lại là con một vị cố nhân của Hiên Viên Kiệt, mặc dù lui tới không nhiều, nhưng phần tình hương hỏa này vẫn luôn duy trì.

------oOo------

Chương 1337: Trùng triều hộ chủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Có tra ra, là hai người nào trong Luân Hồi Bát Tử làm không?" Khoé mắt Hiên Viên Kiệt co rúm lại hai lần, hỏi.

"Là Viêm Trác và Huyền Ngư, bọn hắn cũng không che giấu thân phận, thậm chí phá huỷ sạch sẽ Tổ sư đường của tông môn Đồng Thu chân nhân, chắc là không sợ Thiên Đình truy tìm trả thù." Người kia tiếp tục đáp.

"Điều tra rõ tung tích của bọn hắn, hai người kia phải chết, thần hồn ta muốn lấy ra chế tượng." Hiên Viên Kiệt buông tay ra, chắp tay sau lưng, mở miệng dặn dò.

Đám người phía dưới đang muốn đáp ứng, bỗng thấy thần sắc Hiên Viên Kiệt biến đổi, trong lòng của cả bọn cũng nhộn nhạo theo, hơi lên cổ họng liền dừng lại.

"Tốt, tốt, tốt... Không ngờ qua nhiều năm như vậy, vậy mà ngươi lại lần nữa đi đến một bước này. Lần này ngược lại ta muốn xem ngươi còn có cơ hội chạy trốn nữa hay không?" Chỉ thấy Hiên Viên Kiệt nói liên tục ba chữ "Tốt", bỗng cao giọng cười ha hả.

Những người kia không rõ cho lắm, cũng không dám mở miệng, chỉ có thể ngậm miệng đứng ở đó.

"Lục Thanh Sơn, Triệu Nghiêu, truy tra chuyện Viêm Trác Huyền Ngư, giao cho hai người các ngươi tự xử lý. Những người còn lại đi theo ta..."

Hiên Viên Kiệt đột nhiên hét lớn một tiếng, nói.

"Tuân mệnh." Mấy người lập tức đáp.

...

Long Uyên Tiên Vực, Thanh Uyên đại lục.

Một mảnh thiên khung thanh tịnh vạn dặm không mây, phía dưới là một mảnh thuỷ vực u lam rộng lớn bát ngát, chiếu rọi lẫn nhau.

Giữa biển trời, hai vệt độn quang cùng bay qua, trong hư không lưu lại một vết màu vàng thật dài, dập dờn một trận ba động không gian mãnh liệt.

Trong độn quang là hai thanh niên nam nữ, trong đó nam thân hình cao lớn, mắt nhỏ mày rậm, mũi không quá cao, mặt mũi tràn đầy râu quai nón. Còn nữ tử kia trong bộ cung trang màu lam, dịu dàng động lòng người.

"Uyển Nhi, lát nữa đến Thanh Uyên đại lục, nàng trước vào trong Động Thiên Hoa Chi, một mình ta tiến vào Thông Thiên Tháp, tiến về Trung Thổ Tiên Vực nhé." Nam tử râu quai nón nói với nữ tử bên cạnh.

Nữ tử này không phải ai khác, chính là Nam Cung Uyển, mà hán tử râu quai nón kia dĩ nhiên chính là Hàn Lập.

"Ta biết, chỉ là ta có chút lo lắng, ngươi đường hoàng dùng truyền tống đại trận Thiên Đình đi Trung Thổ Tiên Vực, sẽ không bị phát hiện gây rối loạn đó chứ?" Lông mày Nam Cung Uyển như vẽ cau lại, hỏi.

"Không sao, ta có Bồ Đề lệnh trong tay, bên này sẽ xem ta là khách quý Thiên Đình, không dám dò xét nhiều. Huống hồ, bất luận thế nào bọn hắn cũng sẽ không ngờ, ta dám đi như thế." Hàn Lập lắc đầu, nói.

"Ngươi nói như vậy, ta yên tâm rồi." Nam Cung Uyển gật đầu nói.

Hai người trong khi nói chuyện, đã thấy xa xa mấy ngàn dặm phía trước là đường ranh biển màu đen của Thanh Uyên đại lục.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một trận ba động dị dạng từ phía trước truyền tới.

Tâm niệm Hàn Lập vừa động, ngừng lại, đưa tay kéo Nam Cung Uyển ra sau lưng, ngưng thần nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trên không biên giới đường ven biển, một mảnh ô quang đen nghịt chớp động, ở trong có trận trận tiếng côn trùng kêu vang tạp nham không ngừng vang lên.

Hàn Lập nhíu mày lại, trong lòng lập tức dâng lên một loại cảm giác cổ quái.

Bất quá sau một lát, phiến ô quang kia đã bay tới gần mấy trăm dặm, hình dáng càng hiện ra rõ ràng, làm kẻ khác liếc qua, sau lưng đổ cả mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy trong phương viên mấy trăm dặm kia, vậy mà chằng chịt tất cả các loại linh trùng. Ở trong đó, con hình thể lớn chừng mấy trăm trượng, cực giống bọ hung sừng chữ Y, con hình thể nhỏ thì bất quá hai ba tấc, nhìn tựa như nhuyễn trùng.

Nếu chỉ là tộc đàn trùng triều duy nhất nào đó, ngược lại cũng không cổ quái kỳ lạ. Thế nhưng lại chằng chịt chừng hơn mấy trăm vạn con linh trùng, hỗn tạp cùng một chỗ, phô thiên cái địa đi như vậy, tất có vấn đề.

"Không đúng..." Hàn Lập nhìn trùng triều càng ngày càng gần, cau mày nói.

"Là trùng triều, Linh giới cũng có, chỉ là quy mô không lớn như vậy... Ngươi cảm thấy không đúng chỗ nào?" Nam Cung Uyển hỏi.

"Trùng triều bộc phát, bình thường đều tập kết cùng linh trùng tộc đàn, tiến hành phá hư thôn phệ với quy mô lớn. Nhưng trong đám trùng triều này, chủng loại thập phần hỗn tạp, trong đó còn không thiếu một ít gia hoả vốn là thiên địch của nhau. Tỷ như Tinh Văn Tê Trùng và Vô Diễm Minh Trùng kia, vốn là tử địch đụng nhau sẽ liều mạng tranh đấu, không thôn phệ đối phương sẽ không bỏ qua. Nhưng tại nơi này lại cùng sánh vai đi, cũng

không tranh đấu, điều này không giống bình thường." Hàn Lập trầm ngâm nói.

Hắn vừa dứt lời, thần sắc bỗng nhiên hơi đổi, chỉ thấy trong bầy trùng, bỗng nhiên tách ra hai bên, chính giữa lao ra một con giáp trùng màu vàng thân hình lớn chừng trăm trượng, toàn thân tản ra trận trận ba động khí tức cường đại.

Trùng này không phải vật gì khác, rõ ràng là một con Phệ Kim Tiên tu vi đã tiếp cận Thái Ất đỉnh phong.

"Uyển Nhi, nàng ở chỗ này đừng động, chờ ta một chút." Lông mày Hàn Lập nhíu lên, nói với Nam Cung Uyển.

Không đợi Nam Cung Uyển đáp ứng, thân hình Hàn Lập đã lóe lên, biến mất khỏi chỗ cũ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân hình của hắn xuất hiện phía trước đại quân trùng triều, mắt thấy sẽ bị vô tận linh trùng mênh mông bao phủ vào.

Nhưng mà, quanh thân hắn bỗng nhiên loé lên kim quang, một tầng linh vực màu vàng trong nháy mắt khuếch trương ra, bao phủ phương viên mười mấy vạn dặm vào trong, một vòng bảo luân màu vàng bay thẳng lên không, toả xuống vạn đạo kim quang.

Linh trùng như sóng biển kia, trong nháy mắt bị Thời Gian Linh Vực bao phủ, tất cả đều ngưng kết trong hư không, trên thân vẫn có linh quang bao phủ, còn duy trì động tác vỗ cánh bay múa, tất cả tựa như chết cứng, không nhúc nhích tí nào.

Ngay cả thuỷ vực phía dưới trong nháy mắt cũng đứng im, gợn sóng cũng ngưng kết ngay tại chỗ.

Thân hình Hàn Lập đi vào trùng triều, chớp động trong linh trùng dày đặc mấy cái, đã đi tới trước người con Phệ Kim Tiên kia.

Một tay hắn chỉ vào mi tâm chính mình, một đạo tinh quang lập tức bắn ra,

bắn vào đầu con Phệ Kim Tiên kia, lập tức chui vào, biến mất không thấy.

Hàn Lập nhắm mắt dò xét một lát, bỗng nhiên lông mày nhướng lên, mở hai mắt ra, nói: "Đại sự như thế, lại không nói với ta, thật sự là hồ nháo..."

Nói xong, thân hình hắn lóe lên, về tới bên cạnh Nam Cung Uyển.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nam Cung Uyển ân cần hỏi han.

"Nhìn tình hình này, Kim Đồng sợ là sắp phá cảnh tiến giai, tất cả những linh trùng này đều là đi hộ giá cần vương." Hàn Lập nhíu mày nói.

"Tiến giai... Nàng sắp tiến giai Đại La hậu kỳ sao?" Nam Cung Uyển kinh ngạc hỏi.

Hàn Lập lắc đầu, nói: "Không phải Đại La hậu kỳ, nàng là muốn một lần nữa hợp đạo, tiến giai Đạo Tổ."

"Cái gì..." Thần sắc Nam Cung Uyển khẽ biến, khó tin nói.

"Thôn Phệ Pháp Tắc của Kim Đồng là dị năng thiên phú, tu hành khác với người thường, huống hồ nàng vốn là chân thân Đạo Tổ phân hoá ra, hiện tại đã trải qua cả đời thôn phệ, một lần nữa tụ hợp thôi. Cho nên không cần phải chém Tam Thi, tốc độ cũng không tính theo lẽ thường." Hàn Lập nhìn về phía phiến trùng triều ngưng kết bất động kia, giải thích.

"Đây không phải chuyện tốt à, nhìn bộ dáng ngươi có vẻ rất lo lắng?" Nam Cung Uyển hỏi.

"Nàng xem, thanh thế trùng triều này thật lớn, chỉ sợ không chỉ Long Uyên Tiên Vực này, mà cảnh tượng những Tiên Vực khác cũng giống như vậy. Làm ra động tĩnh lớn như thế, khó đảm bảo người của Thiên Đình sẽ không chú ý tới." Hàn Lập như có điều suy nghĩ nói ra.

"Nếu vậy, đích thật phong hiểm không nhỏ, ngươi định làm thế nào?" Nam Cung Uyển nghe vậy, cũng hiểu ra.

"Ta phải đi giúp nàng ấy, bảo hộ nàng ấy một đoạn đường." Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, nói.

"Nên đi, chỉ sợ bây giờ ngươi cũng không biết nàng đang ở phương nào?" Nam Cung Uyển gật gật đầu, lại hỏi.

"Cái này đơn giản, chỉ cần đi theo trùng triều này là được." Ánh mắt Hàn Lập lần nữa nhìn về phía trùng triều chằng chịt phía xa, nói.

"Vẫn là ngươi nhạy bén. Lại nói, trùng triều hộ chủ với thanh thế lớn như vậy, chắc hẳn thời điểm nàng tiến giai càng thêm tráng lệ." Sau khi Nam Cung Uyển nghe xong, che miệng cười khẽ, có chút mong đợi nói.

"Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi." Hàn Lập nói xong, kéo tay Nam Cung Uyển, thân hình lóe lên, rơi vào trên lưng con Phệ Kim Tiên kia.

Sau đó, hắn phất tay triệt hồi Thời Gian Linh Vực, dòng thời gian bốn phía hư không lập tức khôi phục, đại quân trùng triều gào thét qua, bay về phía một chỗ hải vực khác.

...

Không gian vực ngoại nơi nào đó.

Trong một mảnh hư không tĩnh mịch thuần túy không gì sánh được, khắp nơi đều có trận trận không gian phong bạo quét qua, ngẫu nhiên va chạm lẫn nhau, tản mát ra trận trận quang mang lộng lẫy giống như cực quang.

Biên giới một mảnh không gian phong bạo to lớn, lơ lửng một đám mây đen rất lớn, thoáng như vật sống lúc co lúc giãn, bên trong khói mây cuồn cuộn, sáng lên từng chùm sáng giống như hải đăng, xuyên suốt ra bốn phương tám hướng.

Vùng mây đen to lớn này chính là do Vực Ngoại Thiên Ma ngưng tụ ra, giờ phút này lại dính sát với không gian phong bạo, không chịu dẫn động nửa phần về phía trước.

Trong vô tận hư không cách đó mấy chục vạn dặm, thình lình lơ lửng một con giáp trùng màu vàng lớn chừng mấy vạn trượng, toàn thân tản ra hào quang màu vàng giống như hoả diễm, hừng hực dũng động, bên trong truyền ra trận trận khí tức vô cùng cường đại.

Phàm là thiên thạch thuộc vực ngoại thoáng tới gần một chút, dù vẫn cách xa mấy vạn dặm, đều sẽ bị cỗ khí tức này tác động đến, trong nháy mắt tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, hư không bên ngoài quanh thân giáp trùng màu vàng, khắp nơi có thể nhìn thấy từng vết rách hư không lớn hoặc nhỏ, như từng cảnh cửa sổ mở thông phòng.

Trong đó, cái nhỏ cũng vài chục trượng, lớn thì đến mấy vạn trượng, bên trong là hình ảnh vô số nơi ở Tiên Vực.

Trong những kẽ nứt không gian kia, hơn phân nửa đang có vô số linh trùng từ đó xuyên qua, bay đến phía vùng vực ngoại không gian này.

Chỉ là hư không vực ngoại không giống nơi khác, ở trong áp lực không gian cường đại không tầm thường, đại đa số linh trùng lúc xuyên qua kẽ nứt này, trong nháy mắt nhao nhao bạo thể mà chết, biến thành tro tàn.

Mặc dù thế, vẫn có vô số linh trùng dày đặc, hung hãn không sợ chết, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau xông lên.

Trong những linh trùng này, không thiếu những con có thiên phú dị bẩm, có thể ngăn cản được áp lực không gian diệt sát, vọt tới bên cạnh giáp trùng màu vàng to lớn kia, được kim quang của nó che chở, có thể lưu giữ lại.

Mà có thật nhiều Phệ Kim Trùng xen lẫn trong trong đó, lúc bay vào trong phiến kim quang kia, bị quang mang làm tan rã, toàn bộ lực lượng đều bị nuốt chửng vào thể nội giáp trùng màu vàng to lớn kia.

Theo càng ngày càng nhiều linh trùng tiến vào vực ngoại không gian, kim quang ngoài thân giáp trùng màu vàng kia, lưu giữ lại bầy trùng cũng càng lúc càng lớn, giờ phút này nghiễm nhiên đã như một chiếc đai lưng, vờn

quanh thân nó.

Happy new year 2020 everybody!

------oOo------

Chương 1338: Trùng tổ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Trong rất nhiều kẽ nứt không gian, có một kẽ nứt, khắp nơi trong đó đều là cánh đồng tuyết mênh mông.

Trong bầu trời đầy gió tuyết đó, một nam tử tóc trắng đang đứng, trên trán có hai sợi xúc tu rất dài, cả người như muốn dung nhập vào trong mảnh tuyết trắng nơi đây.

Hiện giờ y đang ngẩng đầu nhìn về phía bên này, gương mặt không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Đột nhiên, nam tử nhếch miệng cười một tiếng rồi thân hình bay lên không trung, hai tay trước người tách ra, một luồng ánh sáng mờ từ đó sáng lên, xuyên thẳng vào chính giữa kẽ nứt không gian.

Ngay sau đó, luồng ánh sáng mờ chợt tăng vọt, lại cứng rắn làm cho kẽ nứt không gian vốn chỉ lớn mấy trượng vỡ ra thêm trăm trượng. Thân hình nam tử tóc trắng lóe lên, xuyên qua đó, tiến vào vùng không gian bên kia.

Trong nháy mắt khi bước vào không gian này, quang mang ngoài thân nam tử sáng lên trắng lóa như tuyết, lập tức chấn vỡ không gian phong bạo đang cuốn tới. Sau đó thân hình y lóe lên, tới trước người bọ cánh cứng màu vàng, sau đó chắp tay, quỳ lạy phía trước nó.

“Thuộc hạ Sương Bạch, cung ngênh bệ hạ trở về.” Thần sắc nam tử tóc trắng kích động, âm thanh lại rất cung kính.

Y vừa dứt lời, ở trong đạo hư không khác, một nữ tử trẻ tuổi mặc quần lụa mỏng màu trắng, đem theo mấy trăm nam tử mặc áo giáp hình con kiến màu đen, từ trong kẽ nứt bước ra.

Bên ngoài kẽ nứt, còn vô số lính kiến mặc hắc giáp, đồng loạt đứng trang nghiêm chỉnh tề giống như quân đội.

“Sương Bạch, ta cứ tưởng tới sớm nhất phải là Thanh Phong, không ngờ lại là ngươi, con hàng bại hoại này.” Nữ tử trẻ tuổi nhìn nam tử tóc trắng, mở miệng cười nói.

“Nghĩ Tưu...” Sương Bạch nghe vậy quay đầu nhìn nàng, gọi tên một cách lạnh nhạt.

“Vẫn là một thân một mình, vẫn dáng vẻ lạnh như băng này, vẫn.. A, không ngờ cảnh giới của ngươi đã cao hơn không ít?” Nữ tử trẻ tuổi tên Nghĩ Tưu có chút kinh ngạc nói.

Trong trí nhớ của nàng, năm đó theo Trùng Vương đại chiến với Thiên Đình, tám đại chiến tướng dưới trướng, hầu hết đã chết trận. Chỉ còn ba người sống sót, ngoại trừ Thanh Phong, người thương thế nặng nhất là Sương Bạch.

“Năm đó không thể giúp Vương ngăn địch, may mắn sống tạm bợ qua ngày, nào dám không toàn lực tu hành? Đáng tiếc trước sau vẫn không thể đạt đến cảnh giới của Vương.” Sương Bạch nói.

“Ngươi làm được vậy, đã rất khá rồi.” Lúc này một âm thanh nhỏ như muỗi, bỗng nhiên từ trên đầu vai của Sương Bạch vang lên.

Nghĩ Tưu và Sương Bạch đồng thời giật mình, rồi im lặng.

Chỉ thấy trên đầu vai của Sương Bạch vang lên một trận vù vù, là một con muỗi không lớn hơn bao nhiêu so với đầu ngón tay, đang vỗ cánh bay lên.

Nó bay ra khỏi vai Sương Bạch, trên thân bỗng lóe lên ánh sáng xanh, lập tức hóa thành một tên nam tử cao lớn mặc nhuyễn giáp màu xanh, sau đó đáp xuống trước mặt hai người.

Nam tử này là một trung niên khoảng bốn mươi tuổi, đầu tóc đen hơi xoăn dài chạm vai, sau ót thì rối tung tán loạn, thần sắc có chút mệt mỏi. Mặt y toàn râu quai nón xồm xoàm, bộ dạng giống như tửu quỷ đang chán nản, xem ra còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Nhưng đôi mắt y lại tràn ngập thần quang, đặc biệt bên ngoài con ngươi có một vòng đường vân màu vàng, trong đó lại có ánh sáng kỳ dị làm người ta kinh sợ, khiến người từng gặp qua sẽ khó mà quên.

Lính kiến mặc hắc giáp sau lưng Nghĩ Tưu thấy thế, rối rít lấy binh khí ra, muốn xông tới trước.

“Lui ra.” Nghĩ Tưu giơ tay lên ngăn cản đám lính kiến.

“Thanh Phong, xem ra Ẩn Nặc Pháp Tắc của ngươi lại có tiến bộ, hai người chúng ta vậy mà cũng không thể phát hiện. Ngươi đến đây từ lúc nào?” Lông mày Sương Bạch nhướng lên, hỏi.

“Cảm ứng được Vương, ta lập tức đến đây.” Thanh Phong vuốt gương mặt mình, nói.

“Có từng nghe Vương căn dặn chưa?” Nghĩ Tưu vội hỏi.

“Chưa có, sau khi đến đây, Vương chưa hề nói với ta lời nào.” Thanh Phong nhìn thoáng qua bọ cánh cứng màu vàng, lắc đầu nói.

Gã vừa nói xong, kim quang trước người bọ cánh cứng màu vàng tăng vọt. Một đạo hư ảnh nữ tử từ từ bay ra, lơ lửng giữa không trung, đôi mắt nồng đậm kim quang, không chút tình cảm nhìn về đám người phía trước.

Gương mặt nữ tử khá trẻ tuổi, thậm chí dáng dấp còn mang theo mấy phần thiếu nữ, đúng là Kim Đồng.

“Thuộc hạ tham kiến Trùng Tổ.” Ba người Thanh Phong thấy vậy đều vui mừng, nhao nhao quỳ lạy.

“Hôm nay bản tọa muốn thử trở lại vị trí Đạo Tổ, hi vọng các ngươi hộ pháp cho bản tọa, ngăn cản mọi kẻ địch xâm nhập.” Ánh mắt Kim Đồng chậm rãi liếc qua ba người, rồi mở miệng nói.

“Nguyện chết không lùi bước.” Trong mắt ba người lóe lên vẻ vui mừng, vội vàng đáp lời.

Hư ảnh nữ tử gật đầu nhẹ, không nói lời nào nữa, thân hình chậm rãi lui về, dung nhập vào trong người bọ cánh cứng màu vàng.

Một lát sau, ánh sáng quanh thân bọ cánh cứng màu vàng càng trở nên chói mắt, từ đó truyền ra từng đợt ba động rất đặc thù, không ngừng lan ra bốn phía.

Bốn phía nơi có những kẽ nứt không gian, cũng chậm rãi chấn động theo, mang từng đợt ba động kia truyền ra ngoài.

Những linh trùng từ các Tiên Vực khác đang chạy tới càng trở nên điên cuồng hơn, dồn dập xông qua kẽ nứt, nhằm về phía vực ngoại không gian này. Các Phệ Kim Trùng phân tán khắp nơi cũng từ đó bay ra, không ngừng lao tới bên trong hào quang màu vàng.

Trong những Phệ Kim Trùng này, có ấu trùng chưa thành thục, cũng có con đã tu luyện đến cảnh giới Thái Ất, nhưng Phệ Kim Tiên cấp bậc Đại La thì không có, toàn bộ đều hòa làm một thể với Kim Đồng.

“Tên Hiên Viên Kiệt kia chắc chắn sẽ không bỏ qua, chúng ta phải chuẩn bị thật cẩn thận.” Thanh Phong suy nghĩ một chút nói.

“Lần này cho dù ta thịt nát xương tan, cũng không để cho gã uy hiếp được Vương.” Mặt Sương Bạch lãnh khốc, lạnh lùng nói.

“Ta đi ngự trùng bày trận, các ngươi hãy chú ý các kẽ nứt, đề phòng địch

nhân tranh thủ cơ hội lẻn vào đây.” Nghĩ Tưu nhìn xung quanh, sau đó chậm rãi nói.

“Ta trước đi đuổi những Thiên Ma đang rình mò ngoài kia, giờ nơi này giao lại cho các ngươi.” Ánh mắt Thanh Phong xoay chuyển, nhìn về phía Thiên Ma Vân to lớn ở đằng xa, nói.

Sau khi nói xong, thần sắc mệt mỏi trên mặt y hoàn toàn mất đi, trong đôi mắt loé lên kim quang, cả người và khí tức trong nháy mắt liền biến mất.

Nghĩ Tưu và Sương Bạch giật mình một cái, đã không thấy bóng dáng Thanh Phong đâu nữa.

“Y... lại mạnh hơn trước.” Lông mày Nghĩ Tưu nhíu lại nói.

Lúc trước trong ba người, bị thương nhẹ nhất là nàng, bây giờ cảnh giới thấp nhất cũng là nàng.

Sương Bạch nhìn thấy sự áy náy lạc lõng trong mắt nàng, bèn mở lời an ủi: “Ngươi am hiểu ngự trùng bày trận, không nên quá để ý chuyện khác, làm tốt việc của mình là được.”

Nghĩ Tưu nghe vậy, gật đầu rồi bay lên ngay phía trước bọ cánh cứng màu vàng, tất cả lính kiến mặc hắc giáp ở phía sau cũng vội vàng đi theo.

Nàng phân phó tất cả lính kiến, một lúc sau các lính kiến bắt đầu bay ra các nơi, hòa vào đại quân trùng triều đang quay quanh bốn phía bọ cánh cứng màu vàng.

Lát sau, trùng triều vốn đang hỗn loạn lộn xộn, bắt đầu tập hợp theo thứ tự, như là đại quân có kỷ luật nghiêm minh, như cánh tay đắc lực để cho Nghĩ Tưu điều khiển, an bài xung quanh Kim Đồng.

Theo càng nhiều linh trùng gia nhập, một toà đại trận bằng linh trùng vô cùng lớn dần dần lộ ra.

Ánh mắt Sương Bạch ngưng lại, nhìn tình hình phía trước, hít một hơi thật

sâu. Lam quang quanh thân lóe lên, phát ra một cỗ sương mù màu trắng vô cùng lạnh lẽo tản ra khắp nơi, tràn ngập bốn phía.

Thần niệm của y cũng theo sương mù phân tán ra, cẩn thận dò xét tình hình các kẽ nứt xung quanh.

....

Theo thời gian, đội ngũ đại quân trùng triều ngày càng trở nên khổng lồ, có loại bản mệnh thần thông không tầm thường, có loại cảnh giới tu vi khá cao. Nhưng chúng đều chịu đựng áp bách của vực ngoại không gian chi lực, đi vào ngoài thân Kim Đồng, để bảo vệ Vương của bọn chúng.

Dưới sự thống lĩnh của Nghĩ Tưu, những đại quân trùng triều này đứng tầng tầng lớp lớp trong vực ngoại không gian, tạo thành một tòa pháp trận Cự Hạt khổng lồ. Nó có hai cái kìm bọ cạp, một cái toàn thân trắng như tuyết, phía trên tản ra hàn khí lạnh lẽo. Một cái khác thì toàn thân màu xanh sẫm, cháy lên ngọn lửa màu xanh lam.

Sau người nó là cái đuôi bọ cạp to lớn đang giương lên, ở đó mọc lên một đạo gai độc như móc câu bị uốn cong, lóe lên ánh sáng sắc bén.

Giờ phút này Kim Đồng đã bị kim quang bao phủ hoàn toàn, không còn nhìn thấy thân ảnh của bọ cánh cứng màu vàng. Chỉ còn thấy một quang cầu to lớn màu vàng, giống như bảo vật quý giá đang được bọ cạp khổng lồ bảo hộ trên lưng, từng đợt lực hấp dẫn mãnh liệt xuất hiện ở bốn phía, không ngừng khuếch tán ra khắp nơi.

Đúng lúc này, âm thanh cực lớn như tiếng chuông vang, bỗng nhiên từ quang cầu trên lưng bọ cạp truyền đến. Một mảnh ánh sáng mờ từ quang cầu phát ra, một hư ảnh thân thể của nữ tử đang nhanh chóng ngưng tụ, lơ lửng phía trên kim cầu, tự nhiên là Kim Đồng.

Chỉ nghe một trận ngâm khẽ trong miệng, hai tay nàng bỗng nhiên dang ra, tựa như đang chuẩn bị tư thế thoải mái để tiếp nhận. Phía trước ngực nàng, vòng xoáy màu vàng đột nhiên hiện ra, giống như cái phiễu nối liền quang cầu ở dưới.

Ngay sau đó, kẽ nứt không gian ở bốn phía kịch liệt chấn động, vô số Phệ Kim Trùng từ trong kẽ nứt tuôn ra bay vào, như từng đạo thác nước màu vàng rơi xuống chính giữa vòng xoáy màu vàng kia.

Vực ngoại không gian vốn tĩnh mịch, bị kim quang lóa mắt này chiếu rọi, phảng phất như xuất hiện thêm vầng mặt trời, phương viên mấy trăm vạn dặm đều bị tia sáng màu vàng này tràn ngập.

Nghĩ Tưu đứng trên đầu bọ cạp, thấy cảnh này thần sắc kích động không giấu được, mắt cũng ẩm ướt. Ở cách đó không xa, sương mù màu trắng cũng ngưng tụ lại, thân ảnh Sương Bạch hiện ra.

“Chờ vô tận tuế nguyệt, rốt cuộc đã đến ngày này.” Ánh mắt Sương Bạch ngưng tụ nhìn về phía Kim Đồng nói.

Nghĩ Tưu nhìn y, lại liếc mắt về phương xa, hỏi: “Thanh Phong đâu? Sao còn chưa trở lại?”

“Vực ngoại Thiên Ma cũng không dễ đối phó, nhưng chắc cũng sắp trở về rồi.” Sương Bạch mở miệng trả lời.

Nghĩ Tưu nghe vậy, còn muốn nói gì, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Ánh mắt nàng xoay chuyển, định nhìn về phía kẽ nứt không gian lớn nhất trong hư không phía trước, thì phát hiện thân ảnh Sương Bạch bên cạnh đã biến mất, đã xông về bên kia trước một bước.

Không đợi Sương Bạch đến gần, trong đạo kẽ nứt không gian kia có bóng đen lóe lên, một tòa núi cao trăm trượng từ đó bay ra, lập tức xuất hiện trong vực ngoại không gian.

“Nguy rồi”

Nghĩ Tưu nói thầm một tiếng, sau đó thân hình lao lên cao, nhưng không lỗ mãng đi tới ngọn núi kia, mà là vận dụng tâm niệm, chỉ huy bọ cạp giơ lên hai cái kìm to lớn, sẵn sàng bày trận nghênh đón kẻ địch.

------oOo------

Chương 1339: Thiên trùng đại chiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Thiên Quân lão dẫn quân xuất thủ.

Muốn trùng vương lần nữa tiêu vong

***

Trên trời cao.

Vẻ mặt Sương Bạch nghiêm túc, hai tay kết ấn, bỗng nhiên giơ tay chưởng xuống phía ngọn núi.

Trong hư không lập tức ngưng tụ lại thành một mảnh sương lạnh, hóa thành một chưởng ấn màu trắng to lớn, lao thẳng tới ngọn núi kia.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm" vang thật lớn, ngọn núi trăm trượng kia lập tức nổ tung. Ở giữa đó, màn hàn quang lưu chuyển, phân rã thành vô số tinh phấn màu trắng giống như bông tuyết tiêu tán ra.

Nhưng mà, sau khi tinh phấn màu trắng tản ra hết, trong hư không tiếng nổ vang lại trở nên càng lúc càng lớn. Ở bên trong không gian kẽ nứt khổng lồ kia, đột nhiên xuất hiện hai đại thủ óng ánh lục sắc giống như phỉ thúy thò ra, nắm lấy hai bên trái phải mép kẽ nứt, sau đó ra sức xé ra.

"Ầm ầm..."

Một hồi tiếng sấm khủng bố không ngừng vang lên, đạo kẽ nứt không gian kia vậy mà giống như một màn vải đen kịt, bị hai cự thủ như phỉ thúy bỗng dưng xuất hiện này làm cho vỡ ra, biến thành một thông đạo không gian khổng lồ lớn chừng mười mấy vạn dặm.

Ngay sau đó, một cái đầu lâu khổng lồ phủ đầy tóc ngắn, khuôn mặt tựa Kim Cương, từ đó thò ra, nhìn ngó nghiêng hai phía một chút, cười vang nói: "Quả nhiên ở chỗ này, ha ha..."

Trong khi nói, thân thể vô cùng to lớn của gã bỗng nhiên loé lên quang mang, trong nháy mắt dần dần co rút lại.

Mà ngay sau đó, lập tức có một mảng sườn núi cực kỳ lớn từ trong kẽ nứt không gian, chậm rãi bay ra.

"Hiên Viên Kiệt!"

Sương Bạch nhìn một màn trước mắt này, lông mày không khỏi cau lại, thần sắc cũng trở nên khó coi, trơ mắt nhìn mảng vách núi kia từng chút từng chút một từ trong không gian thông đạo bay ra, dần dần hiện ra toàn cảnh.

Đó rõ ràng là một khối lục địa dài mảnh, phương viên cực kỳ rộng lớn, ước chừng mấy vạn dặm. Phía trên đứng lúc nhúc mấy chục vạn tu sĩ Thiên Đình, tên nào cũng mặc giáp chấp binh, bộ dáng đằng đằng sát khí.

Trên vách núi lục địa kia, có một người dẫn đầu, mình trần đứng cao nhất ở đấy, chính là Hiên Viên Kiệt.

"Ha ha, Nghĩ Tưu, Sương Bạch... Ta nhớ còn có một tên gọi là Thanh Phong, sao lại không thấy? Lén lén lút lút ẩn nấp nhiều năm như vậy, rốt cuộc nhịn không được đi ra rồi?" Hiên Viên Kiệt cười ha ha, cao giọng quát to.

"Hiên Viên Kiệt, ngươi đừng càn rỡ, đợi Vương ta trở lại vị trí Đạo Tổ, cũng chính là thời điểm ngươi bị diệt." Nghĩ Tưu chau mày, cao giọng quát.

"Buồn cười! Năm đó nàng thân là Đạo Tổ, cũng không làm gì được ta, bây giờ còn không phải Đạo Tổ, há có thể làm khó dễ được lão phu? Hôm nay, ta sẽ hốt gọn một mẻ lũ dư nghiệt các ngươi, coi như sớm dâng lên một phần hạ lễ ở Bồ Đề yến." Trong lúc Hiên Viên Kiệt nói chuyện, hai mắt cùng lúc nheo lại, đánh giá quang cầu mà Kim Đồng biến thành.

Sương Bạch thấy thế, không nhiều lời nữa, thân hình nhảy lên, tựa như một đạo lưu tinh, lao thẳng xuống phía vách núi kia.

"Vù vù vù..."

Chỉ thấy bên ngoài quanh người y, sáng lên một hồi lam sắc quang mang, thanh âm cuồng phong cuồn cuộn lập tức phát tác, vô số tơ tằm li ti mắt thường khó phân biệt xen lẫn trong phong tuyết, đâm thẳng lên trên vách núi.

Chỉ một thoáng, một trận bạo tuyết từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ lên vách núi kia, vô số tơ tằm lẫn trong đó lao thẳng đến Hiên Viên Kiệt.

Căn bản không cần Hiên Viên Kiệt phân phó, ngay phía sau người gã, một tên nam tử tráng kiện thân mang ngân giáp, cầm song thương trong tay, lập tức từ trong đám người bước lên phía trước, chủ động nghênh tiếp.

Trong đôi mắt nam tử lóe lên ánh bạc, một tầng Ngân Quang Linh Vực trong nháy mắt trải ra, chính giữa huyễn hóa ra ngân sắc quang kính, bề mặt rất lớn, tựa như một tấm khiên chắn ở phía trước.

Toàn bộ bạo tuyết trùng kích lên trên quang kính màu bạc, lập tức có một mảnh ngân quang loá mắt nổi lên bồng bềnh, phản xạ toàn bộ bạo tuyết quay ngược trở lại, ùn ùn tuôn ngược về phía Sương Bạch.

Nghĩ Tưu nhìn thấy thân ảnh Sương Bạch bị bạo tuyết bao phủ, trong mắt hiện lên vẻ lo âu.

Song thương chiến tướng kia tên là Ấn Vô Song, chính là tu sĩ Đại La đỉnh phong dưới trướng Hiên Viên Kiệt, tu luyện Ngân Chi Pháp Tắc dưới lực

lượng Kim thuộc tính, cảnh giới và chiến lực đều không tầm thường.

Nhưng ngay lúc này, Ngân Sắc Quang Kính trước mặt kia bỗng dưng hiện ra một vòng sương lạnh, ngay sau đó một tiếng "Két" vang giòn phát ra từ trong đó, vỡ nát ra.

Tinh phấn ở bên trong gương bạc nổ tung tóe ra, từng tia từng sợi tinh tuyến tơ tằm xuyên ra, ở trong hư không ngưng tụ thành một cây giáo trắng như tuyết, đâm thẳng về phía cổ họng Ấn Vô Song.

Trong mắt gã lóe lên vẻ kinh ngạc, một cây song thương trong tay giơ ngang đón đỡ, một cây đâm thẳng ra.

Phía sau tinh mâu trắng như tuyết kia nhìn như không có vật gì, thế nhưng sau khi Ấn Vô Song đâm ra một thương, trong nháy mắt phát ra một âm thanh lạ rất nhỏ, một bóng người hiện ra, lại chính là Sương Bạch.

Khóe miệng của y chảy ra một vết máu màu lam nhạt, trước ngực cũng đã bị ngân thương đâm xuyên qua.

"Ngươi chỉ có chút năng lực ấy, cũng dám..." Ấn Vô Song thấy thế hơi ngạc nhiên, không khỏi giễu cợt nói.

Nhưng gã còn chưa kịp nói xong, lập tức thấy chỗ ngân thương của mình xuyên qua, thân thể Sương Bạch lại hóa thành từng sợi tơ tằm, căn bản không nhận nửa điểm tổn thương.

Thần sắc gã biến đổi, quang mang ngân thương trong tay lóe lên, ở trong tuôn ra một tầng lỏng màu bạc phát ra ánh kim loại, bắn tung tóe về phía thân thể Sương Bạch.

Mấy chỗ nó bám phải, lập tức ngân dịch ngưng kết, khóa thân thể ngay tại chỗ.

"Phá "

Sương Bạch lại không hề sợ thứ này chút nào, hai tay bỗng kết pháp quyết,

trong miệng quát khẽ một tiếng.

Sau một cái chớp mắt, dưới ngân giáp Ấn Vô Song bỗng nhiên có thiên ti vạn lũ tinh ti trắng như tuyết xuyên ra, trong nháy mắt đã xé rách thân thể gã, hóa thành vô số mảnh vỡ.

Thân thể Sương Bạch phục hồi tự do, lướt hạ xuống, sương tuyết bên ngoài quanh người tăng vọt, trong Linh Vực lập tức hiện ra một ngọn núi tuyết vạn trượng, rơi thẳng xuống vách núi kia.

Thời khắc núi tuyết rơi xuống, tuyết đọng trên đó lập tức sụp đổ, tựa như thiên quân vạn mã đồng thời xuất trận vậy, bao phủ về phía Hiên Viên Kiệt.

Sương Bạch từ đầu đến cuối đều rất rõ ràng, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Hiên Viên Kiệt, y làm vậy, cũng chỉ là tranh thủ càng nhiều thời gian cho Kim Đồng càng tốt, có thể ngăn cản Hiên Viên Kiệt được phần nào hay phần nấy.

Bên kia, Ấn Vô Song vừa mới bị xé nứt ra, đang hóa thành một vũng thủy dịch lỏng, một lần nữa ngưng tụ lại một chỗ.

"Phế vật."

Một lão giả mặc thanh bào khác sau lưng Hiên Viên Kiệt thấy thế, nhịn không được mắng một tiếng.

Lão bước ra, tay áo mở ra, tiếng gió "Phần phật" phát tác, ống tay áo mở rộng gấp mấy trăm lần, từ đó truyền ra từng trận lực lượng xé rách vô cùng cường đại. Tòa núi tuyết vạn trượng nhìn như nguy nga kia, tuyết bạo sụp đổ xuống quả thật nhao nhao bị hấp thu mạnh mẽ.

Chỉ qua mười mấy hơi thở, cả ngọn núi triệt để bị hút vào trong tay áo càn khôn, biến mất không thấy.

Chỉ nghe một tiếng "Ầm" lạ lẫm truyền đến!

Trên lưng con bọ cạp khổng lồ kia, kim quang trên quang cầu màu vàng

bỗng nhiên chấn động, mặt ngoài bắt đầu hiện ra từng hoa văn hình vòng xoáy vô cùng huyền diệu, một loại khí tức khủng bố thôn phệ thiên địa bắt đầu từ đó phát ra.

Nghĩ Tưu thấy thế, lập tức đại hỉ.

Trên đại lục lơ lửng giữa trời vượt giới mà đến kia, tất cả tu sĩ Thiên Đình cảm nhận được khí tức khủng bố này, đều giật mình, người người lộ ra thần sắc hoảng sợ.

"Thực lực của ngươi thế mà cũng đã tới bước này, toàn bộ thành viên nghe lệnh, toàn lực xuất kích." Ánh mắt Hiên Viên Kiệt ngưng tụ, quát lớn.

Gã vừa dứt lời, không đợi đám người Thiên Đình động thủ, trung tâm vùng đại lục kia, bỗng nhiên sáng lên một đạo bạch quang.

Thân ảnh Sương Bạch chẳng biết lúc nào, đã lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở nơi đó, hai tay y đột nhiên vỗ xuống mặt đất, cả người hóa thành thiên ti vạn lũ tinh tuyến, dung nhập thẳng vào trong lòng đất.

Chỉ một thoáng, một tầng băng sương lập tức lan tràn ra, cơ hồ đóng băng cả khối đại lục lại.

"Đắc thủ..." Nghĩ Tưu thấy thế vui mừng, nắm tay nói ra.

Nhưng mà, sự vui sướng này còn không duy trì nổi một hơi, ngay sau đó biến cố đã phát sinh.

Chỉ thấy vầng sáng màu vàng đất trên toàn bộ đại lục nổi lên, một trận lực lượng pháp tắc thổ thuộc tính cường đại chấn động, lập tức nhộn nhạo từ trong đó tuôn ra. Từng đợt thanh âm "Rầm rầm rầm" chấn động, theo đó từng khối từng khối đất đá trên toàn bộ đại lục liên tiếp tuôn ra như sóng biển.

Tại mộ khối đại địa bằng phẳng ở vị trí trung tâm đại lục, bỗng nhiên một bàn tay to lớn được ngưng tụ từ đất đá đột ngột từ mặt đất mọc lên, đang nắm một nam tử tóc trắng mặc giáp da màu lam, vọt lên không trung.

"Sương Bạch..." Nghĩ Tưu thấy thế, vội vàng la lớn.

Nam tử tóc trắng kia hiển nhiên chính là Sương Bạch, y bị cự thủ đất đá gắt gao bóp chặt không thôi, bên ngoài thân còn bị từng dây xiềng xích màu vàng sẫm quấn quanh người, ở trong ẩn chứa lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính nồng đậm, nhìn như chỉ to bằng cánh tay, thế nhưng lại nặng như một ngọn núi, gắt gao cầm cố y lại, về cơ bản không cách nào động đậy.

Cùng lúc đó, lực lượng pháp tắc của y cũng bị lực lượng kỳ dị này áp chế, cơ bản không thể nào điều động, băng sương phong tỏa trên đại lục, lập tức tự động biến mất.

"Thiên Quân lão tổ, chỉ còn lại một tên Nghĩ Tưu không đáng nhắc đến. Chuyện kế tiếp, cứ giao cho chúng ta đi." Đứng ngang hàng cùng với Ấn Vô Song và lão giả mặc thanh bào, một ả phụ nhân thân mang váy dài màu tím, liếc qua Nghĩ Tưu, nói ra.

"Tốc chiến, tốc thắng." Mặt Hiên Viên Kiệt không biểu tình, thản nhiên nói.

"Tuân mệnh." Ba người đồng thời lên tiếng, dẫn theo đại quân tu sĩ Thiên Đình, giống như thuỷ triều cuốn tới.

Nghĩ Tưu nhìn thoáng qua đoàn Thiên Ma Vân xa xa kia, trong lòng lo lắng không thôi. Hiên Viên Kiệt vừa ra tay đã khống chế được Sương Bạch, mà Thanh Phong lại lâm vào trong Thiên Ma Vân chậm trễ chưa về, chỉ bằng nàng thôi động đại trận Thiên Hạt Diệt Khước này, cũng ngăn cản không nổi.

"Liều mạng! Có thể cản lâu thêm được chút nào, hay chút nấy."

Nghĩ Tưu thở dài một hơi, miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng vang bén nhọn.

Tinh thần bầy trùng nhao nhao ngưng tụ thành đại trận Thiên Hạt phấn chấn, đồng thời phát ra từng trận từng trận vang vọng trùng thiên, lộ ra một cỗ chiến ý, không tiếc thân mình liều chết một trận cùng với tu sĩ Thiên

Đình.

Mà đám trùng triều còn đang dừng lại ở ngoài vết nứt không gian kia, trong mắt hồng quang càng thêm chớp động, không để ý vực ngoại không gian áp bức, nhao nhao tranh nhau chen lấn vọt vào.

Số lượng đại quân kinh người hai bên đối chiến nhau, trong nháy mắt đã che nửa mảnh hư không lại, vực ngoại không gian lập tức dấy lên một mảnh chiến hỏa.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi đều là hào quang lấp lóe, tiếng onah minh rung mạnh, chấn động vạn dặm.

Số lượng linh trùng mặc dù chiếm ưu thế, nhưng chênh lệch đẳng cấp với tu sĩ Thiên Đình thực sự quá nhiều, căn bản ngăn cản không nổi.

Hai thanh ngân thương Ấn Vô Song chỉ thẳng ra, lập tức có hai đạo ngân quang to lớn xuyên thủng qua, trong nháy mắt diệt sát mấy vạn linh trùng. Lão giả mặc thanh bào phất ống tay áo một cái, tiếng rít mãnh liệt, lại thu nạp thẳng mười mấy vạn linh trùng vào trong đó.

Mà ả phụ nhân thân mang váy dài màu tím kia, tức thì hai tay run lên, lập tức tuôn ra một mảnh biển lửa màu tím, trong nháy mắt đã thiêu mấy chục vạn linh trùng thành tro tàn.

Ba người bọn họ để lại triền đấu sau lưng cho tu sĩ Thiên Đình, dẫn đầu vọt tới đại trận cự hạt trước mặt, đánh giết về phía Kim Đồng.

------oOo------

Chương 1340: Ta là Hàn Lập

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

Nghĩ Tưu đã đợi từ lâu cử động của ba người phu nhân váy tím.

Thân hình nàng nhoáng lên, đã rơi vào trên đầu bò cạp Thiên Hạt Diệt Khước đại trận, dưới thân nàng sáng lên một trận quang mang, một đôi đùi ngọc thon dài lại hóa thành thân thể kiến chúa, dung hợp với cự hạt. Mà tất cả linh trùng ở trong Thiên Hạt đại trận, trên thân đều toả ra điểm điểm quang mang, một cỗ khí tức cường đại siêu việt Đại La đỉnh phong lập tức từ đó truyền ra.

Bọn chúng rõ ràng là đang thiêu đốt sinh mệnh của mình, cung cấp năng lượng kéo dài duy trì toà đại trận này.

Trong đôi mắt Nghĩ Tưu sáng lên ánh sáng trắng, bên trong đã không còn nhìn thấy thần thái vốn thuộc về nàng, hai tay nàng vung lên, cặp kềm bò cạp hai bên trái phải đồng thời vung ra. Trên chân gọng kìm, lưỡng sắc quang mang một trắng một xanh đồng thời tăng vọt.

Chỉ một thoáng, trong hư không, một cỗ khí băng hàn cường đại không gì sánh được lan tràn ra, trong nháy mắt đánh thẳng tới lão giả thanh bào, đóng băng lão lại. Mà bên kia là một mảnh lục diễm dâng trào đầy trời, đụng vào tử diễm cuồn cuộn của phụ nhân váy tím, tóe lên vô số hoả tinh hừng hực.

Lục diễm sáng rực kia dường như có tính kết dính, chạm vào tử diễm, rất nhanh liền dung hợp vào nhau, nuốt chửng tử diễm, bức thẳng tới phụ nhân

váy tím.

Tường băng biển lửa này vừa ra, tựa như hai cánh cửa đóng lại, bảo hộ Kim Đồng vào trong.

Ấn Vô Song bay ở bên trên, nhìn thấy đuôi gai kim câu nhổng lên thật cao kia, cũng không dám mạnh mẽ xông qua.

Hiển nhiên, uy lực Thiên Hạt Diệt Khước đại trận này, vượt xa ba người bọn họ dự đoán lúc trước.

Hiên Viên Kiệt thấy cảnh này, lông mày không khỏi nhăn lại.

Gã vốn không muốn tự mình động thủ, dù sao một khi vận dụng lực lượng pháp tắc, sẽ bị Thiên Đạo ăn mòn. Nhưng nếu kéo dài thời gian quá lâu, vạn nhất để cho Cừ Lân trở lại vị trí Đạo Tổ, thật là được không bù mất.

"Phế vật, tránh ra."

Gã chợt quát một tiếng, bỗng nhiên phóng ra một bước về phía trước, làm một tư thế khom lưng, trên một nắm đấm ngưng tụ quang mang màu vàng đất, hóa thành một vòng xoáy màu vàng to lớn, muốn đánh tới phía trước.

Nhưng vào lúc này, hư không sau người gã, bỗng nhiên chớp động một trận quang ảnh, một nam tử trung niên thân mang nhuyễn giáp màu xanh trống rỗng nổi lên, hai tay nắm một thanh gai nhọn xoắn ốc màu xanh sẫm, đâm thẳng tới sau tai Viên Viên Kiệt.

Nam tử tự nhiên chính là Thanh Phong, y cũng sớm đã thanh trừ Thiên Ma bên kia, sở dĩ không xua tan Thiên Ma Vân, là vì để ẩn nấp hành tung tốt hơn, để trong một khắc mấu chốt này, phát động tập kích.

Gai nhọn xoắn ốc trong tay y là bản mệnh pháp bảo, chính là một kiện tam phẩm Tiên khí khó có được, một khi kích này trúng mục tiêu, mặc dù không có khả năng giết chết Đạo Tổ, nhưng cũng đủ làm đối phương bị thương.

Nhưng ngay lúc này, Hiên Viên Kiệt đột nhiên nhếch miệng cười một tiếng,

vòng xoáy màu vàng đất trên tay đột nhiên tiêu tán, ngược lại sau tai sáng lên một mảnh quang trạch loá mắt như kim loại.

Thanh Phong phát hiện mắc lừa, lập tức cảm thấy khủng hoảng, thân hình đang giữa không trung gượng lại, bay ngược trở về, không công kích Hiên Viên Kiệt nữa, ngược lại rơi vào trên cự thủ đang nắm chặt Sương Bạch kia.

Gai nhọn trong tay y vạch tả hữu một cái, hai đạo quang mang sắc bén lập tức hiện lên, trực tiếp chặt đứt xiềng xích pháp tắc trói trên người Sương Bạch ra. Sau đó một thanh níu vạt áo của gã, kéo một cái, lôi gã từ trong cự thủ ra.

Hiên Viên Kiệt nhìn y cứu Sương Bạch ra, nhưng lại không ngăn cản, mà có chút tán thưởng nói: "Ẩn Nặc Pháp Tắc của ngươi quả thật không tệ, từ đầu ngay cả bản tổ cũng không phát hiện được, đáng tiếc ngươi không nên đặt chân tại đại địa này."

Thanh Phong nghe lời ấy, nhìn thoáng qua mặt đất dưới chân, lập tức tỉnh ngộ ra.

Lấy tạo nghệ Ẩn Nặc Pháp Tắc của y, ở trong hư không che giấu thần thức Đạo Tổ như Hiên Viên Kiệt dò xét mặc dù không dễ dàng, nhưng cũng không phải không làm được. Chỉ khi nào y rơi vào trên mặt đất, Hiên Viên Kiệt là Thổ Chi Đạo Tổ, lập tức sẽ phát hiện.

Y đành phải lùi lại cầu việc khác, từ bỏ ám sát Hiên Viên Kiệt, ngược lại cứu Sương Bạch ra.

"Lúc này bản tổ không rảnh quan tâm các ngươi, chờ lần này triệt để diệt sát chủ tử của các ngươi, có thể sẽ thả các ngươi một con đường sống, lưu lại bên cạnh phụng dưỡng bản tổ." Hiên Viên Kiệt nói xong, tiện tay vung lên.

Cả toà đại lục treo trên bầu trời lập tức rung mạnh không thôi, đại địa vốn kiên cố không gì sánh được lập tức điên cuồng cuồn cuộn, mảng lớn thổ lãng màu vàng phô thiên cái địa cuốn tới che phủ thân thể hai người Thanh Phong.

Lúc thổ lãng còn cách mấy trăm trượng, hai người Thanh Phong liền cảm thấy quanh thân trì trệ một trận, tốc độ bay lượn trong nháy mắt chậm lại, rất nhanh đã bị thổ lãng cuốn tới che phủ mất.

Hiên Viên Kiệt không quan tâm tình huống sau lưng nữa, ngưng thần nhìn về phía Thiên Hạt pháp trận kia. Một quyền trước đó chưa từng phát ra, lại kéo đến đai lưng, một cỗ lực lượng càng cường đại hơn so với lúc trước bắt đầu ngưng tụ.

Chỉ thấy nửa người trên trần trụi của gã, bắt đầu sáng lên từng tầng từng tầng vầng sáng màu vàng đất. Từng sợi lực lượng Thổ thuộc tính pháp tắc cường đại, tự nhiên mà thành ngưng tụ khắp bốn phía, làm toàn bộ hư không cũng rung động theo.

"Ầm."

Hiên Viên Kiệt hét to một tiếng, cự quyền thu về bên hông bỗng nhiên oanh kích tới.

Một vòng xoáy màu vàng đất ngưng tụ lực lượng pháp tắc cường đại, trong nháy mắt phóng đại gấp trăm lần, hóa thành một đạo phong bạo vạn trượng, điên cuồng xoay tròn cuốn đến Kim Đồng bên kia.

Tất cả tu sĩ Thiên Đình thấy thế, nhao nhao tránh sang hai bên, đại quân bầy trùng lại không lùi mà tiến tới, chủ động nghênh đón vòng xoáy phong bạo màu vàng kia.

Chỉ một thoáng, trăm vạn trùng triều đại quân, khi tiến vào trong phạm vi phong bạo, trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Sương Bạch và Thanh Phong không thể thoát khỏi thổ lãng trói chặt, xa xa nhìn thấy màn này, thần sắc đại biến.

Nghĩ Tưu chính diện đón một kích này, trong đó ẩn chứa khí tức khủng bố, cảm thụ trực quan nhất, thời khắc này trong lòng nàng lạnh buốt một mảnh, chỉ có thể đánh cược tính mệnh, đón tiếp một kích này.

Chỉ nghe trong miệng nàng hét dài một tiếng, ánh sáng màu trắng trong đôi mắt càng ngày càng thịnh, một thân lực lượng pháp tắc cũng theo đó đốt cháy lên, trùng tộc trong Thiên Hạt đại trận bất kể sinh tử, toàn lực đốt cháy sinh mệnh của mình đưa tới.

Toàn bộ Thiên Hạt đại trận, tại thời khắc này rốt cuộc phóng xuất ra toàn bộ uy năng. Toàn bộ pháp trận có màu xanh đen chuyển thành màu tuyết trắng thông thấu, thân ảnh linh trùng bên trong đã không còn tồn tại, chỉ còn lại một chút quang mang sáng óng ánh.

Lưỡng sắc quang mang trên hai cái gọng kìm của nó, cũng theo đó sáng đến cực hạn, băng sương lục diễm lan tràn ra mười mấy vạn trượng, hóa thành hai mảnh hải dương băng hỏa, đồng thời va chạm với vòng xoáy màu vàng đất kia.

"Ầm ầm..."

Một trận thanh âm nổ đùng kịch liệt không ngừng từ chỗ va chạm cuồn cuộn lan ra, lực lượng pháp tắc khác biệt va chạm vào nhau, nhất thời làm vùng hư không kia phát sinh vặn vẹo, ở giữa đổ sụp ra một dòng xoáy không gian đen như mực.

Tất cả băng sương và lục diễm, đều nhao nhao bị lỗ đen thu nạp, tràn vào trong đó biến mất không thấy.

Vực ngoại không gian vốn cũng không có nhiều tia sáng, tại một sát na này, cơ hồ tất cả quang mang đều bị lỗ đen kia thu nạp, khắp nơi đều lâm vào một màu đen kịt.

Một mực kéo dài mười mấy hơi thở, lỗ đen kia mới dần dần biến mất, tia sáng bốn phía mới dần dần khôi phục bình thường.

Thiên Hạt Diệt Khước đại trận đã biến mất không thấy, tất cả trăm vạn linh trùng bày trận đều biến thành tro bụi, chỉ để lại một nửa thân thể Nghĩ Tưu, vẫn còn lơ lửng trước người giáp trùng màu vàng.

"Ngăn, ngăn trở..." Khóe miệng nàng chảy xuống vết máu, thần sắc thê thảm, trong mắt có từng tia từng tia quang mang.

Nhưng mà, còn không đợi Nghĩ Tưu cao hứng xong, hư không phía trước bỗng nhiên kịch liệt chấn động, lại một quyền ảnh màu vàng đất lớn vạn trượng phá không cuốn tới, mắt thấy sẽ đập trúng nàng.

Nàng yên lặng lơ lửng trong hư không, không thể tránh thoát, các nàng đã dùng hết tính mệnh cũng chỉ có thể ngăn trở một kích Bản Nguyên Đạo Tổ, nếu không cách nào bảo vệ Trùng Tổ đắc đạo, vậy cùng vẫn lạc một chỗ đi.

Loại thực lực sai biệt khác nhau một trời một vực này, thực sự làm cho người tuyệt vọng...

Nghĩ Tưu chậm rãi nhắm hai mắt lại, đã chạy trốn một lần, lần này nàng không muốn lại chạy trốn nữa.

Lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính bàng bạc như biển, đã cuồn cuộn đánh tới, đè ép mảnh không gian này bắt đầu sụp đổ tầng tầng.

"Không..." Thanh Phong và Sương Bạch thấy cảnh này, đều không cam lòng gầm thét lên.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Chỉ thấy trong khe nứt không gian trên đỉnh đầu Nghĩ Tưu, một Phệ Kim Tiên Thái Ất đột nhiên đi ra, trên lưng thình lình còn cưỡi một nam tử cao lớn mang trường bào màu xanh.

Hắn vừa mới hiện thân, liền giẫm một cước lên lưng con Phệ Kim Tiên kia, thân hình linh xảo nhảy lên, phiêu nhiên rơi vào trước người Nghĩ Tưu, đưa tay vung lên phía trước.

Chỉ thấy một vệt kim quang bắn nhanh ra, hóa thành một bảo luân màu vàng to lớn lơ lửng giữa trời, Thời Gian đạo văn bao quanh trên đó sáng lên, phóng xuất ra trận trận tia sáng màu vàng nồng đậm không gì sánh được, tập hợp thành một đạo quang trụ khổng lồ, vọt tới quyền ảnh màu

vàng đất kia.

Cả hai va chạm vào nhau, nhưng lại không có tiếng oanh minh dị hưởng, quyền ảnh kia liền tựa như nện lên trên một nhùi bông, rõ ràng không gây nửa điểm tổn thương, tốc độ đi tới cũng dần chậm lại.

"Ầm ầm..."

Nương theo một trận thanh âm điện quang lưu chuyển vang lên, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ bốn phía quang trụ màu vàng bay xoáy tới, như bảy mươi hai đầu Kim Long, đâm thẳng vào trên quyền ảnh khổng lồ kia.

"Ầm ầm" một tiếng cự minh rung trời!

Vạn đạo lôi quang màu vàng đột nhiên nổ bể ra, quyền ảnh màu vàng đất trong nháy mắt bị nguồn lực lượng lôi điện cuồng bạo không gì sánh được này nổ bể, hóa thành vô số mảnh vỡ, tiêu tán.

"Hắn là..."

Nghĩ Tưu cảm nhận được ba động biến hoá phía trước, chậm rãi mở mắt ra, lại chỉ thấy bóng lưng một tên nam tử Nhân tộc.

Lúc nàng còn đang nghi hoặc, liền nghe trên vùng đại lục kia, thanh âm Hiên Viên Kiệt bỗng nhiên truyền đến:

"Ngươi là người nào?"

"Ta là Hàn Lập!" Tu sĩ Nhân tộc kia đứng chắp tay, cao giọng đáp.

Tên nam tử Nhân tộc cao lớn kia, tự nhiên chính là Hàn Lập, một đường cưỡi Phệ Kim Tiên Thái Ất đuổi đến đây.

Âm thanh trôi qua, bảo luân màu vàng kia trong nháy mắt đảo ngược quay về, treo sau lưng Hàn Lập. Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng hóa thành lưu quang treo phía sau hắn, khiến cho bóng lưng của

hắn nhìn trở nên anh tư bừng bừng khí phái, phong lưu thoải mái nói không hết lời.

"Hàn Lập? Không ngờ là ngươi! Hảo tiểu tử, dũng khí cũng không phải ít, dám chính mình xuất hiện trước mặt bản tổ!" Hiên Viên Kiệt đánh giá Hàn Lập một chút, lạnh lùng nói ra.

Hiển nhiên, gã đã biết Hàn Lập tồn tại.

"Ngươi chính là Hiên Viên Kiệt à? Lúc trước, chính là ngươi làm hại Kim Đồng rớt khỏi vị trí Đạo Tổ, không thể không tự hủy thân thể Đạo Tổ, phân tán trong Tiên Vực mênh mông?" Sắc mặt Hàn Lập không đổi, không sợ chút nào, cao giọng hỏi ngược lại.

------oOo------

Chương 1341: Phá đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

***

"Kim Đồng... Ngươi nói là Cừ Lân à? Nàng là gì của ngươi?" Hiên Viên Kiệt có chút ngạc nhiên hỏi.

"Nàng là linh sủng của ta." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Cuồng đồ lớn mật, sao dám gọi Trùng Tổ là linh sủng của ngươi?" Nghĩ Tưu nghe lời ấy, lập tức giận tím mặt, lên tiếng trách cứ.

"Ngươi vẫn nên tranh thủ thời gian khôi phục thương thế, ta nhiều nhất chỉ ngăn cản một mình Hiên Viên Kiệt, những người khác nếu đều xông lên như ong vỡ tổ, ta cũng không có biện pháp chặn lại." Hàn Lập chỉ hơi nghiêng nửa thân hình, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghĩ Tưu nhìn thấy Hàn Lập có khuôn mặt phổ thông, trong lòng thoáng có chút thất vọng, dù sao vừa rồi tấm lưng Hàn Lập kia, dưới sự phụ trợ của khung cảnh kia, thật sự là quá mức kinh diễm.

Hàn Lập nói xong, lại quay thân lại, lần nữa lưu lại cho Nghĩ Tưu một bóng lưng.

Nghĩ Tưu nhìn bóng lưng Hàn Lập, cảm nhận được khí tức trên thân hắn càng ngày càng thịnh, trong lòng kinh hãi không thôi: "Hắn rốt cuộc là ai, vì sao trên thân lại có ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại như vậy..."

"Được rồi, bản tổ cũng dư lời hỏi một chút, ngươi đã tự mình đưa tới cửa,

vậy ngay cả ngươi cũng phải bị diệt trừ, cũng coi là chuyến này thêm một kẻ không nhỏ." Hiên Viên Kiệt cười lạnh một tiếng, chậm rãi nói.

Hàn Lập không trả lời, tay vung lên, khí tức trên thân lại lần nữa tăng vọt, một màn sáng màu vàng trong nháy mắt khuếch trương ra, hóa thành một đạo Thời Gian Linh Vực to lớn, bao phủ mấy chục vạn dặm chung quanh

Tu sĩ Thiên Đình vốn đã lui khỏi vị trí hai bên, lập tức cảm thấy như hãm vào vũng lầy, nửa bước khó đi.

Trong đám bọn họ, ngoại trừ ba người Ấn Vô Song, cũng chỉ còn lại cực ít người còn có thể bảo trì hành động tự do, chỉ là tốc độ tự nhiên xa xa không bằng lúc trước.

"Thế mà bỏ mặc ngươi tu luyện Thời Gian Pháp Tắc chi lực tới tình trạng như thế, rốt cuộc Cổ Hoặc Kim đang giở trò quỷ gì?" Hiên Viên Kiệt cảm nhận được trong Linh Vực Hàn Lập ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ, thần sắc trên mặt như thường, nhưng trong lòng kinh ngạc không thôi.

Nhưng điều này, càng làm gã thêm quyết tâm muốn bóp chết Hàn Lập ở đây.

Chỉ thấy tay gã vung lên, toàn bộ đại lục treo trên bầu trời tựa như chiến hạm, nhanh chóng bay về hướng Hàn Lập bên này.

Hàn Lập thấy vậy, một tay bấm kiếm quyết, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức hóa thành đạo đạo kiếm quang, cuốn theo cuồn cuộn lôi điện, chủ động bắn về phía Hiên Viên Kiệt.

Hiên Viên Kiệt chắp tay trước ngực thi pháp, trước người liền sáng lên hai mảnh tia sáng màu vàng. Lúc tất cả phi kiếm đâm trúng hoàng quang, trong nháy mắt ngay cả lôi điện chi uy cũng không kịp phóng thích, giống như lướt qua mặt băng, bị tuỳ tiện trượt qua.

"Chỉ có chút năng lực ấy, còn..." Hiên Viên Kiệt còn chưa nói hết, liền thấy thân ảnh Hàn Lập với một loại tốc độ mau lẹ không tầm thường vọt thẳng tới gã.

Trong lòng gã vui mừng, lấy Thời Gian Pháp Tắc chi lực cưỡng ép phá bản nguyên pháp tắc Thổ thuộc tính, không khác lấy trứng chọi đá. Phàm Hàn Lập dám dùng biện pháp vụng về lấy lực tấn công gã, gã nắm chắc có thể một kích phá hủy.

Nhưng mà, Hàn Lập hiển nhiên không phải kẻ ngốc.

Lúc cả hai sắp đụng vào nhau, trên thân Hàn Lập bỗng nhiên sáng lên một đạo quang mang lôi điện, thân ảnh hắn cũng như điện chớp, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Ngay tiếp theo trong một cái chớp mắt, một chuôi trong đám Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vừa mới bị Hiên Viên Kiệt làm trượt đi, trên thân kiếm loé lên điện quang, Hàn Lập trống rỗng xuất hiện, đứng ở trên phi kiếm.

"Thật nhanh!" Hiên Viên Kiệt đột nhiên quay đầu lại, rốt cuộc trong mắt hiện lên một vòng ngưng trọng.

Vừa rồi trong nháy mắt Hàn Lập di động, tựa hồ không phải thuật pháp Thời Gian Pháp Tắc gây nên, giống như có quan hệ cùng những phi kiếm ẩn chứa Lôi Điện Pháp Tắc kia.

Hàn Lập đi ra đại lục sau lưng Hiên Viên Kiệt, hai tay vạch một cái, một đạo kim quang ngưng tụ Thời Gian Pháp Tắc chi lực lập tức chém ngang ra, hóa thành một mảnh thủy triều màu vàng, quét sạch nửa đại lục treo trên bầu trời kia.

Trên đại lục tàn phá bừa bãi, bị tầng Thời Gian Pháp Tắc chi lực như thuỷ triều màu vàng bao trùm, lập tức khói bụi tản mạn, cơ hồ ngưng lại. Hai người Sương Bạch và Thanh Phong bị vây ở trong dựa thế thoát thân, bay lên trên bầu trời.

"Bên này giao cho ta, đi bảo vệ Cừ Lân..." Hàn Lập đưa lưng về phía hai người, mở miệng nói.

Thanh Phong và Sương Bạch liếc mắt nhìn nhau, mặc dù đối với lời nói

trước đây của Hàn Lập vẫn canh cánh trong lòng, nhưng bây giờ dưới tình thế bắt buộc, đành phải ôm quyền về phía Hàn Lập, thân hình bay vút đi, thẳng đến Kim Đồng bên kia.

Ba người Ấn Vô Song thấy thế, cũng vội vàng tấn công về hướng Kim Đồng, đánh cùng ba người Nghĩ Tưu thành một đoàn.

Về phần những tu sĩ Thiên Đình kia, tám chín phần mười đều không cách nào chống lại uy lực Linh Vực Hàn Lập, căn bản không tránh thoát, vẫn bị giam cầm nguyên tại chỗ.

"Bất quá chỉ là Đại La, thật coi chính mình là Đạo Tổ sao?" Hiên Viên Kiệt thét dài một tiếng, tay vung lên.

Vùng đại lục đứng yên dưới chân Hàn Lập, chỉ một thoáng toàn bộ sáng lên một vầng sáng màu vàng, một cỗ lực hút cường đại không gì sánh được từ đó truyền đến, như vũng lầy hoàng tuyền, gắt gao hút lấy hai chân hắn ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, chỉ thấy Hiên Viên Kiệt bỗng nhiên đưa tay ra nắm mạnh giữa không trung, tiếp theo vung xuống phía dưới.

"Ầm ầm..."

Một trận thanh âm nổ thật to, càng thâm thuý vang hơn cả vực ngoại không gian.

Hàn Lập ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy hàng trăm hàng ngàn khối Thiên Ngoại Vẫn Thạch lớn nhỏ không đều hình dạng khác nhau, dưới một cỗ lực lượng cường đại lôi kéo xuống dưới, giáng phủ lên đầu mình.

Lực ma sát to lớn, khiến cho trên tất cả thiên thạch đều bốc cháy lên hỏa diễm xích hồng, dưới màn trời đen kịt càng làm nổi bật, tựa như hỏa vũ lưu tinh chói mắt.

Chỉ là lưu tinh này bị lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính của Hiên Viên Kiệt gia trì, uy lực tự nhiên tăng cường gấp trăm lần không thôi.

Hàn Lập nhướng mày, Thiên Sát Trấn Ngục công trong thể nội vận chuyển, quanh thân sáng lên một ngàn tám trăm huyền khiếu, bước tới một bước, ngạnh sinh với hoàng quang ở mặt đất toả ra.

Hiên Viên Kiệt thấy thế, nhướng mày, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết, chắp tay trước ngực.

"Rầm rầm rầm..."

Nương theo một trận oanh minh cực tốc, hai bên đại địa trên vùng đại lục treo trên bầu trời cấp tốc phun trào, địa thế vốn bằng phẳng trong nháy mắt nâng lên hai tòa sơn phong, đập vào phía trung tâm.

Hàn Lập vừa tránh thoát một chân, liền bị hai tòa sơn phong gào thét trùng điệp giáp công vào trung tâm.

"Ầm ầm" một tiếng vang rung trời!

Toàn bộ đại lục treo trên bầu trời chấn động kịch liệt, hai ngọn núi lớn va chạm kia gần như đồng thời sụp đổ, đổ sụp tại một chỗ.

"Không ổn..." Nghĩ Tưu nhìn khói bụi nổi lên bốn phía chiến trường bên kia, trong lòng thở dài nói.

Mặc dù nàng không rõ quan hệ thực sự giữa Hàn Lập và Kim Đồng, nhưng cũng biết đối phương là đến giúp đỡ Trùng Tổ nhà mình, thấy hắn bị Hiên Viên Kiệt trấn áp, tự nhiên cũng lo lắng không thôi.

Còn không đợi nàng lo lắng xong, trên không của vùng đại lục kia liền vỡ ra từng kẽ nứt không gian kinh khủng, những Thiên Ngoại Vẫn Thạch rơi đập thẳng xuống ầm vang, tiếng nổ đùng đoàng không ngừng truyền đến.

"Rầm rầm rầm..."

Toàn bộ đại lục treo trên bầu trời cơ hồ bị Vẫn Thạch Hỏa Vũ bao phủ, oanh minh dữ dội kia một mực kéo dài mười mấy hơi thở.

Chờ đến lúc tiếng vang ngừng lại, tất cả sơn hình địa thế trên đại lục đều bị lực lượng cường đại này nện như điên phía dưới, san thành bình địa.

Nhìn qua, khắp nơi đều thủng trăm ngàn lỗ, một mảnh hỗn độn, phảng phất toàn bộ thổ địa đại lục đều bị bốc lên một lần, khắp nơi đại địa còn lưu lại hoả tinh tro tàn và khói bụi.

Hiên Viên Kiệt liếc qua bên này, có chút hài lòng với kiệt tác của mình, thân hình gã chuyển động, định tiến đến hướng Kim Đồng bên kia.

Nhưng ngay lúc này, lông mày của gã bỗng nhiên nhíu một cái, quay người lại.

Chỉ thấy trên đại lục đã rách nát không chịu nổi, mặt đất kịch liệt chấn động, một thân ảnh to lớn bỗng nhiên từ dưới mặt đất khô cằn chậm rãi đứng lên, ba cái đầu lâu Chân Linh chuyển động qua trái phải một chút, sáu cánh tay cũng chấn động, chấn cho bụi đất trên người rớt xuống dưới, tiếp theo xa xa nhìn về phía Hiên Viên Kiệt.

"Công pháp rèn thể Ma tộc..." Hai mắt Hiên Viên Kiệt nhắm lại, nói.

"Tảng đá kia cũng không quá cứng, hay là thử một chút quả đấm của ta đi." Ba cái đầu Hàn Lập đồng thời mở miệng, cao giọng nói.

Vừa dứt lời, Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong thể nội vận chuyển lên, khom bước về phía trước, bày ra một quyền nhìn như tùy ý, tất cả sáu cánh tay đều co vào đai lưng, tụ lực chờ đánh tới.

Cùng lúc đó, năm loại thuộc tính Thời Gian Pháp Tắc chi lực bắt đầu nhanh chóng ngưng kết, quanh thân bắt đầu chiếu ra năm đạo hào quang màu sắc rực rỡ, cũng từng giờ từng phút dung hợp với nhau.

"Kẻ này lại tu luyện Thời Gian Pháp Tắc chi lực đến tình trạng như thế?" Hiên Viên Kiệt thấy cảnh này, rốt cuộc thần sắc trên mặt xảy ra biến hóa.

Gã cũng cảm nhận được một chiêu này của Hàn Lập không tầm thường,

trong lòng không còn dám nửa phần chủ quan, lập tức hai tay hợp lại trước người, hai mắt cũng chậm rãi nhắm lại.

Theo hai mắt nhắm lại, bên ngoài quanh thân gã lập tức có từng tia từng sợi tia sáng màu vàng đất lan tràn ra, một mực kéo dài trong hư không, biến mất không thấy.

Mà cộng hưởng với mặt đất, trên thân gã bắt đầu tản mát ra một loại khí tức thập phần cổ quái.

Hàn Lập ngay lúc ngưng thần phát động công kích, cũng bị cỗ khí tức kỳ lạ này hấp dẫn, nhịn không được nhìn về phía Hiên Viên Kiệt.

Thời khắc này, Hiên Viên Kiệt mặc dù mắt trần có thể thấy được thân thể lơ lửng ở bên kia, lại làm cho Hàn Lập sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, giống như gã căn bản không ở bên đó.

Hắn là thân thể Đạo Tổ, cũng là đại đạo hiển hóa.

"Đây là quang cảnh sau khi hợp đạo sao?" Trong lòng Hàn Lập hơi xúc động, thầm nghĩ.

Bất quá, giờ phút này không phải lúc cảm khái, hai mắt hắn bỗng nhiên ngưng tụ, năm loại Thời Gian Pháp Tắc chi lực trên thân đã ngưng kết xong, bên ngoài thân cũng bắt đầu hiện ra từng đường vân màu đen.

Ở trên lưng, quang ảnh các loại cụ tượng Thời gian pháp tắc như Chân Ngôn Bảo Luân nổi lên từng cái, phân bố như vòng tròn, toả ra kim mang loá mắt.

"Phá cho ta!"

Hàn Lập quát lớn một tiếng, linh văn trên sáu cánh tay đại phóng quang mang, sáu đầu nắm đấm to lớn đồng thời vung đánh ra, huyễn hóa ra vô số đạo quyền ảnh hai màu kim hắc, ầm vang đánh tới phía trước.

Chỉ thấy những quyền ảnh khổng lồ kia, ở trong hư không chớp liên tục, cơ

hồ trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Hiên Viên Kiệt.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hai mắt Hiên Viên Kiệt đang nhắm chặt, bỗng nhiên mở ra, trong đôi mắt không thấy con ngươi màu đen, chỉ còn lại một mảnh vầng sáng màu vàng đất, nhìn có chút trống rỗng, lại ẩn chứa lực lượng vô tận.

"Đại đạo chi uy, há man lực ngươi có thể phá?" Hiên Viên Kiệt quát khẽ một tiếng.

Chỉ thấy gã nâng lên một bàn tay, chậm rãi đẩy tới phía trước, toàn bộ hư không vực ngoại cũng kịch liệt chấn động theo

Trong lòng bàn tay gã nổi lên một cơn lốc xoáy, vô số quang mang màu vàng đất dâng trào, trực tiếp hóa thực ngưng tụ thành một bức tường hoàng kim cao to lớn, "Ầm ầm" đẩy tới phía trước.

------oOo------

Chương 1342: Mặt không đổi sắc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập thi triển Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền, hung hăng đập vào trên bức tường màu vàng óng được tạo ra từ lòng bàn tay của Hiên Viên Kiệt, trong nháy mắt nổ mạnh một tiếng.

“Ầm.” một tiếng vang thật lớn!

Tất cả quyền ảnh ở trước đều nổ tung, hóa thành từng luồng ba động vô cùng cường đại, quét qua bốn phương tám hướng.

Bức tường màu vàng óng kia cũng chấn động theo, tạo ra vô số kẽ nứt, nhưng không bị vỡ nát ra, ngược lại trên đó còn truyền ra lực phản chấn cường đại về phía Hàn Lập.

Hàn Lập vừa mới thi triển Đại Ngũ Hành Diệt Tiệt Quyền, nên không thể nào tránh kịp, bị nguồn sức mạnh này va chạm, lập tức bay ngược ra sau.

Sau bức tường, Hiên Viên Kiệt cũng không tốt hơn bao nhiêu, cả người chìm vào trong ba động Thời Gian Pháp Tắc chi lực do thần quyền tạo ra. Thân thể gã như bất động, một lúc sau cũng không thể động đậy.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ở xung quanh, chẳng biết

từ lúc nào đã biến thành bảy mươi hai phỉ thúy đồng tử xinh xắn, tự mình bay lượn hoàn toàn không cần người điều khiển.

Chỉ thấy tất cả Kiếm Linh đồng tử bay đến vị trí của kiếm trận, kim quang quanh thân dồn dập nổi lên, một lần nữa hóa thành từng chuôi phi kiếm to lớn, dài trăm trượng lơ lửng ở trên không.

“Ầm ầm..”

Theo sau âm thanh trầm thấp, trong vực ngoại không gian đen kịt, một toà thiên môn vạn trượng khí thế hùng hồn hiện lên.

Bốn phía thiên môn, vô số kim vân đang ngưng tụ, cuồn cuộn không dứt, đủ các loại hình dạng khác nhau.

Lúc này, thiên môn mặc dù vẫn đóng chặt, nhưng bên trong tiếng sấm giao nhau không ngừng truyền ra, từng trận khí tức lôi điện nồng đậm đè nén không được cũng đang thẩm thấu ra bên ngoài.

“Sao lại như vậy... rõ ràng hắn tu luyện là Thời Gian Pháp Tắc chi lực, không thể nào chỉ dựa vào một bộ kiếm trận, mà phát ra Lôi Điện Pháp Tắc chi uy cường đại như thế được.” Ấn Vô Song và Sương Bạch giao đấu ở xa, thấy cảnh này cũng đều chấn động vô cùng.

Gã làm sao biết, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của Hàn Lập, cũng giống như bản thân của hắn, đã trải qua muôn ngàn thử thách. Trong mỗi một chuôi, đều thu nạp lực lượng pháp tắc khổng lồ của Lôi Quỳ chi nhãn, có thể so với tam phẩm Tiên Khí.

Tu sĩ Đại La cảnh bình thường cầu một thanh tam phẩm Tiên Khí cũng không được, huống chi là bảy mươi hai thanh, lại tương đương với bảy mươi hai tên tu sĩ Đại La cảnh cùng ra tay, uy lực cường đại là hiển nhiên.

Hàn Lập và kiếm trận tuy cách xa nhau nhưng tâm niệm lại tương thông.

Ý niệm trong lòng hắn vừa động, lập tức vạn trượng kim môn kia phát ra tiếng vang “Ù ù”, rồi chậm rãi mở ra.

Bên trong thiên môn là một mảnh đại dương màu vàng óng mênh mông, có vô số thác nước lôi điện từ trên cao đổ xuống, ngàn vạn đầu Lôi Điện Giao Long đang quay cuồng, từng con miệng ngậm long châu cùng xông về phía cửa thiên môn.

"Ầm ầm..."

Từng đợt âm thanh đinh tai nhức óc của lôi điện giao thoa không ngừng vang lên, vùng hư không bị uy áp của thiên môn đè ép trở nên chấn động không ngừng, các kẽ nứt không gian nhỏ xíu đang dần dần xuất hiện.

"Nếm thử chiêu này nữa, xem sao?" Hàn Lập đột nhiên từ mặt đất đứng lên, hai tay đồng thời giựt mạnh.

Giam cầm chi lực trong thiên môn lập tức biến mất, vô số Lôi Điện Giao Long không bị quản thúc, từ lôi hải điên cuồng lao ra, xông về phía Hiên Viên Kiệt một cách mãnh liệt.

Nháy mắt, toàn bộ vực ngoại không gian, đều bao phủ trong một mảnh lôi điện triều cường làm lòng người rung động không thôi.

"Bảo vệ Trùng tổ." Thanh Phong hét to một tiếng.

Nghĩ Tưu và Sương Bạch đều bay ngược về, không dây dưa với ba người Ấn Vô Song nữa, sau đó đứng chắn trước người Kim Đồng.

Lúc này, vòng xoáy màu vàng ngoài thân Kim Đồng đã biến mất không thấy, trong kẽ nứt không gian ở bốn phía cũng không còn Phệ Kim Trùng bay ra. Hiển nhiên tất cả Phệ Kim Trùng rải rác khắp nơi trong Tiên Vực, đều đã dung nhập vào trong cơ thể nàng.

Chẳng biết tại sao, khí tức trên thân nàng mặc dù không ngừng bành trướng, nhưng rốt cuộc không cách nào đột phá cửa ải cuối cùng kia, nên không thể khôi phục chân thân của Đạo Tổ Thôn Phệ Pháp Tắc.

Ba người Ấn Vô Song thấy vậy, cũng không dám tiếp tục dây dưa, vội vàng

rời xa lôi điện triều cường, bay về phía sau tránh đi.

Những tu sĩ Thiên Đình còn sức lực thì rối rít chạy tán loạn, còn những kẻ vô lực kia thì nhanh chóng bị lôi điện triều cường cuốn vào.

“Xì xì xì...”

Từng dòng điện bắt đầu xuất hiện, âm thanh liên tục vang vọng, toàn bộ hư không đã biến thành hải dương lôi điện.

Hàng vạn đầu Lôi Điện Giao Long qua lại trong hư không, không ngừng xông về phía Hiên Viên Kiệt.

Những Lôi Điện Giao Long này miệng ngậm lôi châu, ẩn chứa trong đó là chân ý lôi điện tinh thuần nhất trong thiên địa, cũng đang từ từ tới gần Hiên Viên Kiệt.

“Hôm nay nếu không diệt trừ ngươi tại đây, ngày sau nhất định là mối họa không thua gì Luân Hồi điện chủ.” Hung quang trong mắt Hiên Viên kiệt chớp động, hét lớn một tiếng.

Hai tay gã hợp lại ở phía trước, sau đó kết một pháp quyết phong cách thập phần cổ xưa, trong miệng cũng vang lên từng trận âm thanh tụng niệm.

Bất chợt trong toàn bộ vực ngoại hư không, không biết từ đâu bay tới âm thanh ngâm xướng như phạn âm tuyên cổ, cùng âm thanh của Hiên Viên Kiệt cộng hưởng với nhau, như tiếng chuông to lớn đang quanh quẩn.

Phạm vi trăm vạn dặm, không gian nơi đây đột nhiên ngừng lại trong chớp mắt, một âm thanh vang dội bạo phát, vang vọng toàn bộ vực ngoại không gian.

Hàn Lập biến sắc, kim quang bao phủ quanh thân, bay lên giữa trời.

Đại lục phía dưới sau tiếng oanh minh triệt để nổ tung, tất cả núi đá công trình bằng gỗ đều hóa thành tro bụi. Chỉ có lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính ẩn chứa trong đó cùng ngưng tụ lại, thành một dòng quang hà màu

vàng đất.

Hiên Viên Kiệt đánh ra một quyền, toàn bộ quang hà bị gã dẫn dắt, lao về phía lôi điện triều cường kia.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn.

Vực ngoại không gian vốn đen kịt, tỏa ra ánh sáng chói lọi, vô số Lôi Điện Giao Long ngậm long châu lao vào quang hà, bùng phát ra từng vòng xoáy lôi điện vô cùng to lớn, điên cuồng cuốn về bốn phương tám hướng.

Trên trời cao, tím xanh vàng bạc, các loại màu sắc vòng xoáy lôi điện, cùng dòng sông ẩn chứa Thổ thuộc tính pháp tắc tinh thuần kia quấy đến long trời lở đất. Từng đạo lôi điện to lớn mười mấy vạn trượng, dài ngoằng va chạm khắp nơi, làm cho hư không bốn phía sụp đổ từng khúc.

Tu sĩ Thiên Đình còn sót lại, bất chấp tất cả, nhao nhao chạy thục mạng vào phía trong các kẽ nứt không gian liên thông các tiên vực khác.

Một kích này, dư uy bạo phát thực sự quá mức cường đại, hư không bốn phía chỗ Kim Đồng cũng đang không ngừng tan vỡ. Ba người Nghĩ Tưu liên thủ chống đỡ tạo ra một màn sáng hình tròn, mới miễn cưỡng ngăn cản lực lượng này, nhưng lập tức lại muốn vỡ ra.

Một tay Hàn Lập bấm kiếm quyết, vận dụng kiếm trận Lôi Độn chi thuật, trên thân sáng lên một đạo kiếm quang màu vàng, thân ảnh trong nháy mắt biến mất tại chỗ, ngay sau đó liền xuất hiện trên một Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Chỉ thấy hai tay hắn vung về phía trên không, trên thân nổi lên ba động Thời Gian Pháp Tắc, Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Huyền Thần Sa Lậu, Đông Ất Thần Mộc, Đoạn Thời Lưu Hoả, năm kiện đồ vật pháp tắc hiện ra, vào sẵn vị trí của mình.

Bầu trời phía trên Vực ngoại không gian, chỉ một thoáng có thêm một vầng trăng tròn màu vàng và dây xích đầy trời, phía dưới sông núi, mặt đất hiện ra, rừng núi bụi cây sinh sôi phảng phất như đang đi tới một thế giới khác.

Sau khi Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết bao phủ mấy trăm vạn dặm, ba người Nghĩ Tưu cảm giác được áp lực quanh thân đã buông lỏng, nhưng không ai dám thu lực lại, vẫn chống đỡ màn sáng che chở Kim Đồng.

“Hàn Lập, ngươi thành công chọc giận bản tọa, hôm nay để cho ngươi thấy, Đạo Tổ giận dữ thật sự là thế nào?” Âm thanh Hiên Viên Kiệt từ đối diện truyền đến, cuồn cuộn như sấm, kéo dài không dứt.

"Tại hạ rửa mắt chờ đợi." Hàn Lập bật cười lớn, chậm rãi nói ra.

Nghĩ Tưu từ xa nhìn lại, thấy được nụ cười trên mặt Hàn Lập, sự sùng kính trong lòng đối với hắn tại thời điểm này tăng lên cực hạn.

Trong suy nghĩ của nàng, có can đảm lấy tu vi Đại La cảnh đối diện trực tiếp Đạo Tổ là không thể được. Phải biết rằng, mỗi tiểu cảnh giới của Đại La cảnh chênh lệch như rãnh trời. Tu sĩ Đại La cảnh nếu so với Đạo Tổ, không khác gì lấy đom đóm so với trăng sao trong đêm.

Mà đối phương lại là Hiên Viên Kiệt, năm đó dù là Đạo Tổ Trùng Tổ cũng chịu thua, phải hóa thân thành ngàn vạn mới tránh thoát được một kiếp.

Lại qua nhiều năm như vậy, thực lực của Hiên Viên Kiệt tăng lên càng không thể nào tưởng tượng được.

“Nguyên lai thế gian này, vậy mà thật sự có người núi Thái Sơn sụp đổ trước mắt nhưng mặt cũng không đổi sắc, thậm chí còn có thể cười như vậy...” Mặc dù trong lòng Nghĩ Tưu nghĩ Hàn Lập sẽ cửu tử nhất sinh, nhưng vẫn cảm khái không thôi.

Nhưng trên thực tế, lúc này lòng bàn tay Hàn Lập đã ướt đẫm mồ hôi.

Hắn sỡ dĩ thản nhiên như vậy, bất quá là để chọc giận Hiên Viên Kiệt, bởi vì chỉ có thể ép gã tới một bước kia, hắn mới có cơ hội để chiến thắng.

Bất quá, trong lòng Hàn Lập càng thêm hi vọng, Kim Đồng lập tức có thể tiến giai lên Đạo Tổ.

Sau một lúc lâu, Lôi điện triều cường và con sông lớn màu vàng giao phong với nhau cũng đến hồi kết thúc, trong vực ngoại không gian xuất hiện hai vòng xoáy lỗ đen, nhưng thật lâu sau cũng không biến mất.

Hiên Viên Kiệt ở trong hư không nhanh chóng tiến lên, mỗi một lần đặt chân, dưới chân liền xuất hiện vầng ánh sáng màu vàng, trong hư không cũng theo đó vang lên âm thanh nổ vang đinh tai nhức óc.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ nhìn về phía gã, thần sắc lập tức biến đổi.

Hắn phát hiện, vào lúc này trong mắt của Hiên Viên Kiệt không có chút sắc thái tình cảm nào, chỉ có trống rỗng tĩnh mịch, mơ hồ có thể nhìn thấy hai đạo phù văn kỳ dị, cổ xưa.

Mà quanh thân gã, có từng tầng ba động mắt thường khó có thể thấy được, theo mỗi bước chân đạp xuống, lặng lẽ lan tràn khắp hư không, dù lấy thị lực của Hàn Lập cũng không thể nào thấy được.

Hàn Lập hiêu rõ, ẩn chứa trong ba động kia là Thổ chi chân ý đến từ thiên địa xa xưa."

Giờ phút này, thân thể gã như đang hợp lại với đất, ý thì hợp với Thiên Đạo.

Chỉ thấy Hiên Viên Kiệt bỗng nhiên dừng bước, hé miệng, nhả ra hai chữ vang vọng như chuông đồng.

“Địa Diệt.”

Lời vừa nói ra, khí tức trong toàn bộ vực ngoại không gian lập tức biến đổi, một cỗ lực hấp dẫn cực kỳ cường đại không gì sánh được từ bốn phương tám hướng điên cuồng tụ tập lại, tràn vào thân Hiên Viên Kiệt.

Hai tay Hiên Viên Kiệt mở ra, toàn thân như khoác lên tầng ánh sáng màu vàng kim, khí tức trên người không còn nửa điểm thường nhân, mà giống như một pho tượng thần từ thuở hoang sơ trong thiên địa.

“Cuối cùng thời cơ đã đến..” Hàn Lập không tỏ ra sợ sệt, ngược lại còn vui mừng, thì thầm một tiếng.

------oOo------

Chương 1343: Hoá Đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Độc Giao

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Thương thay cho Bản Nguyên Pháp Tắc

Trước Thiên Đạo vẫn hóa thành không

***

Vừa dứt lời, Hàn Lập dùng một tay kết kiếm quyết, vung lên chỉ về phía sau lưng.

Bảy mươi hai Kiếm Linh đồng tử lập tức bay vút đi, bao bọc ba người Kim Đồng, Nghĩ Tưu vào chính giữa.

"Ầm ầm"

Ngay sau đó, nương theo điện quang lập loè chói mắt, một tòa lôi trận cự đại cũng được phát động trong nháy mắt. Thân hình bọn họ bị lôi quang cuồn cuộn nuốt chửng, lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Không phải lo lắng hậu hoạn nữa, Hàn Lập liền khoanh chân ngồi xuống đả tọa giữa hư không.

Hai tay hắn kết thành pháp quyết, toàn lực vận chuyển công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong thể nội.

Nhất thời, trăng tròn màu vàng chậm rãi lên cao, tỏa ánh sáng mênh mông, bao phủ khắp bốn phương tám hướng.

Đoạn Thời Lưu Hỏa biến thành lực lượng tinh thần, tản phát quang mang rạng rỡ chẳng khác gì một vòm trời đầy sao.

Quang Âm Tịnh Bình cũng đã hóa thành Quang Âm Chi Hà. Thế nước mãnh liệt, quay cuồng chảy xuôi, xoay tròn quanh thân Hàn Lập.

Huyễn Thần Sa ngưng tụ thành một tòa sơn mạch nguy nga, chập trùng chấn động, kéo dài cả vạn dặm. Trên đó Đông Ất Thần Mộc đã biến thành cây rừng xanh tươi, cũng tùy thời điên cuồng chập chờn theo.

Hết thảy tạo thành Huyễn Thế Cảnh hoàn chỉnh bao gồm trăng sao, núi non, sông nước, cây rừng muôn hình vạn trạng, không ngừng lưu chuyển, chấn động hoàn vũ!

Thời gian bên trong không gian Linh vực của Hàn Lập biến ảo tựa như sông lớn đổ ra biển. Trong nháy mắt, gia tốc thời gian đột nhiên tăng vọt gấp trăm lần.

Lực lượng Pháp tắc Thổ thuộc tính từ bốn phía trong hư không bắt đầu lưu chuyển với tốc độ gấp trăm lần trước đây, điên cuồng xâm chiếm thể nội Hiên Viên Kiệt.

"Ầm ầm"

Từng trận thanh âm nặng nề không ngừng truyền đến từ trong hư không. Tâm thần Hàn Lập khẽ động, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy không gian phía dưới rung chuyển không ngừng. Bảy tám mảnh đại lục không rõ thuộc Tiên Vực nào đang ầm ầm phân tách, lần lượt xuyên qua Thanh Minh Vực, Thiên Phong Vực, Thiên Ngoại Vực, đổ dồn về không gian vực ngoại này.

Thời điểm các mảnh đại lục kia tiến vào Thanh Minh vực còn có thể trông thấy vô số độn quang thi nhau bay vút đi, trốn chạy khỏi bề mặt đại lục. Nhưng sau khi tiến vào bên trong Thiên Phong Vực thì chẳng còn thấy được mấy người phía trên những mảnh đại lục đó.

Khi đã chính thức tiến vào Thiên Ngoại vực, những mảnh đại lục khổng lồ kia liền bắt đầu phân giải, khiến cho núi sông vỡ nát, mặt đất sụp đổ. Số phận của chúng hiện giờ cũng giống như mảnh đại lục lơ lửng giữa trời trước đó, dần dần tiêu tán trong thiên địa. Cuối cùng, chỉ còn lại đạo đạo lực lượng pháp tắc Thổ thuộc tính vô cùng cường đại, hội tụ trên thân Hiên Viên Kiệt.

Lực lượng Pháp tắc ngưng tụ trên thân ngày một nhiều khiến cho khí tức của Hiên Viên Kiệt ngày càng trở nên tinh thuần. Y cách Người ngày càng xa, cách Đạo ngày một gần.

Tuy vậy nhưng thần sắc Hiên Viên Kiệt vẫn thủy chung không thay đổi. Chỉ có một đôi tròng mắt đang bắt đầu run rẩy, dường như đang kháng cự lại sự xâm lấn của cỗ lực lượng ngoại lai này. Có điều mỗi một tấc lực lượng Thổ Chi Bản Nguyên đều vô cùng thân cận với Đại Đạo, sao có thể để cho y tùy ý cự tuyệt?

"Vẫn còn chưa đủ a. Liền cấp thêm cho ngươi chút ít, thế nào hả?" Ánh mắt Hàn Lập chợt bừng lên vẻ điên cuồng.

Vừa dứt lời, lực lượng Pháp tắc Thời gian trong thể nội hắn lập tức tuôn trào, không hề mảy may tiếc rẻ. Từng đạo đạo văn Thời gian trên Ngũ Hành Huyễn Thế thi nhau phát sáng mãnh liệt. Từng sợi từng sợi tơ Pháp tắc Thời gian lần lượt tiêu tán, hóa thành lực lượng Pháp tắc cực kỳ tinh thuần dung nhập hư không.

Bên trong Linh vực, gia tốc thời gian vốn chỉ gấp trăm lần liền bạo tăng, trong nháy mắt đã đạt tới ngàn vạn lần.

Phần lực lượng Thổ Chi Bản Nguyên đã tràn vào trong phạm vi Linh Vực Hàn Lập cũng bị Hiên Viên Kiệt hấp thu sạch sẽ sau vài lượt hô hấp.

Tại thời khắc này, ngay cả vô số thiên thạch trong không gian ngoại vực cũng nhao nhao nứt vỡ, đồng dạng cống hiến lực lượng Bản Nguyên thuộc tính Thổ, điên cuồng dung nhập vào thể nội Hiên Viên Kiệt.

Rốt cuộc một màn quen thuộc cũng xuất hiện…

Một vòng xoáy cự đại gần như vô biên vô hạn thình lình hiện ra sau lưng Hiên Viên Kiệt. Vòng xoáy này đại biểu cho lực lượng Bản Nguyên Thổ Chi Đại Đạo trong thiên địa, như suối nguồn tràn trề chảy ra, cuốn lấy thân hình Hiên Viên Kiệt.

"Không…" Cặp mắt Hiên Viên Kiệt chợt lóe lên chút thần quang, rốt cuộc cũng khôi phục được một tia lý trí.

Nhưng đã quá trễ rồi! Quá trình ăn mòn của Thiên Đạo đối với y đã chính thức bắt đầu.

"Hàn Lập! Ngươi mau dừng lại! Mau dừng lại!" Hiên Viên Kiệt kinh hoàng thét lớn.

Tình hình của Hàn Lập bên kia cũng chẳng khấm khá hơn là bao. Lực lượng Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể hắn quả thực đang tiêu hao quá nhanh. Đảo mắt vài cái đã mất đi quá nửa. Thể nội hắn đang cảm giác được từng trận từng trận dao động cực kỳ mãnh liệt, khốn cùng.

Có điều, trước thanh âm thỉnh cầu của Hiên Viên Kiệt, hắn vẫn làm như không nghe thấy, vẫn một bộ mắt điếc tai ngơ, mặt không biểu tình, căn bản bất vi sở động, tiếp tục dốc toàn lực thúc giục Ngũ Hành Huyễn Thế.

Hàn Lập đương nhiên cũng minh bạch, với tình huống hiện tại của hắn, căn bản không đủ để khiến cho Hiên Viên Kiệt bị Thiên Đạo đồng hóa hoàn toàn.

Chỉ có tiếp tục gia tốc thời gian, đánh liều tiêu hao toàn bộ lực lượng Pháp Tắc Thời Gian, một tia cũng không giữ lại, có lẽ mới có chút khả năng triệt để hoàn thành sự ăn mòn của Thiên Đạo.

"Hàn Lập! Ngươi và Thời Gian Đạo Tổ Đại Đạo tương trùng, nhất định sẽ có ngày hai ngươi phân chia sinh tử. Hãy mau dừng tay, ta có thể giúp ngươi, ta có thể giúp ngươi… " Rốt cuộc Hiên Viên Kiệt cũng đã cảm nhận được mùi vị của sự tuyệt vọng.

"Kiếp trước Kim Đồng bị chính tay ngươi sát hại. Vậy mà ngươi vẫn cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi sao?" Từng câu từng chữ thốt lên từ miệng Hàn Lập, không mảy may mang theo chút cảm tình nào.

"Không! Ta có thể phát thệ trước Đạo. Tuyệt đối không vi phạm… " Hiên Viên Kiệt cuống cuồng gào loạn.

Hàn Lập nghe vậy liền thoáng do dự.

Có một vị Ngũ Hành Bản Nguyên Đạo Tổ làm trợ thủ tương đương với một cỗ lực lượng rất lớn, có lợi cho việc đối kháng với Thiên Đình sau này. Nhưng hắn lập tức gạt phắt ý nghĩ này đi.

Bởi vì, Hàn Lập vốn không nắm chắc có thể khống chế được một vị Bản Nguyên Đạo Tổ chỉ bằng một lời thề.

Tâm ý đã định. Hàn Lập không thèm nhiều lời nữa, tiếp tục điên cuồng thiêu đốt lực lượng Pháp tắc của bản thân, gia tăng tốc độ thôn phệ Hiên Viên Kiệt của Thiên Đạo.

Thời gian lúc này như nước mưa nhỏ giọt, tí tách trôi qua. Ban đầu Hiên Viên Kiệt còn đau khổ cầu xin, nhưng gặp phải Hàn Lập một lòng muốn y thân tử đạo tiêu, nên y bắt đầu chuyển sang nguyền rủa. Hiện giờ, y lại phát hiện được Hàn Lập không thể chống đỡ được bao lâu, liền giở giọng đe doạ.

"Ngươi chống không nổi đâu, Hàn Lập. Tuy ta đã bị Thiên Đạo đồng hóa gần một nửa, nhưng rốt cuộc vẫn chưa triệt để tiêu vong. Qua một lát nữa, ta sẽ nghiền xương ngươi thành tro, lấy Nguyên Anh làm bấc đèn, hủy diệt Thần Hồn vĩnh viễn. Ta muốn ngươi sống không bằng chết. Ha ha…"

Thanh âm cuồng tiếu của Hiên Viên Kiệt quanh quẩn vang vọng khắp không gian vực ngoại.

Nhưng hai bên tai Hàn Lập giờ chỉ là một trận ù ù không rõ.

Hắn quả thực đã chạm đến cực hạn, quang cảnh trước mắt đã mơ mơ hồ hồ.

Cơ hồ toàn bộ lực lượng trong thể nội hắn đã bị vắt kiệt. Ngũ Hành Huyễn Thế cũng lung lay như sắp đổ, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

"Có muốn mượn chút lực lượng của ta hay không?" Lúc này, một thanh âm kỳ ảo bỗng nhiên vang lên trong thức hải đã gần như khô kiệt của Hàn Lập.

"Bình Linh tiền… Không đúng, ngươi là ai?" Hàn Lập cả kinh vội hỏi.

"Ta… chính là ngươi… Ngươi…. chính là ta…" Thanh âm kia đáp.

"Bản Ngã, ngươi là Bản Ngã của ta?" Hàn Lập bừng tỉnh đại ngộ.

Từ khi tiến giai Đại La đỉnh phong đến giờ, hắn vẫn một mực đau khổ tìm kiếm Bản Thi nhưng không được. Vậy mà trong lúc nước sôi lửa bỏng, toàn thân lâm vào trạng thái cực hạn này lại có thể cảm giác được.

"Trừ bỏ Thiện, Ác và thất tình lục dục, rốt cuộc chỉ còn lại ta và ngươi là thân cận nhất. Ta là Bản Ngã của ngươi. Ngươi là Bản thân của ta." Bản Thi trả lời, thanh âm vang vọng trong thức hải Hàn Lập.

"Ngươi muốn tách ra ngay lúc này sao? Chỉ sợ vừa phân chia xong, ta và ngươi sẽ chết ngay tại trận." Hàn Lập âm u thở dài.

"Ta đã nói chúng ta rất giống nhau. Vì vậy phương pháp mà ngươi muốn cũng chính là ý tưởng của ta." Bản Thi đáp.

Chỉ trong nháy mắt, Hàn Lập bỗng cảm thấy toàn thân ấm áp. Lực lượng Pháp tắc vốn đã khô kiệt lại tuôn trào một lần nữa. Vậy mà Bản Thi thực sự lực tiếp sức cho hắn.

Tuy Hàn Lập chỉ trì hoãn trong tích tắc nhưng cũng đã cho Hiên Viên Kiệt cơ hội thở dốc. Dù đã khôi phục một nửa lực lượng Pháp Tắc Thời Gian, nhưng rốt cuộc hắn cũng không thể tiếp tục được nữa.

Phù văn Bản Nguyên trong đôi mắt Hiên Viên Kiệt bỗng nhiên tối sầm lại. Y đã cưỡng ép chặt đứt liên hệ với Thiên Địa Đại Đạo.

Lúc này, một nửa thân hình y đã bị vòng xoáy Thiên Đạo nuốt chửng, ở chỗ tiếp giáp của phần thân thể còn lại cũng đã có dấu hiệu hóa đá. Tổn thất của lần giao phong nàykhông thể nói là không lớn.

"Hàn Lập…" Hiên Viên Kiệt nộ khí xung thiên, quát lớn.

Không chờ Hàn Lập trả lời. Sau lưng Hiên Viên Kiệt bỗng nhiên xuất hiện một đạo kim quang, lấy góc độ vô cùng quỷ dị mà tới.

Giữa kim quang thình lình hiện ra một đầu Phệ Kim Trùng khổng lồ, chính là chân thân của Kim Đồng. Miệng nó há to như chậu máu, bên trong là một vòng xoáy màu vàng cực lớn đang không ngừng truyền ra trận trận ba động pháp tắc vô cùng cường đại.

Hiên Viên Kiệt cả kinh. Vầng sáng màu vàng đất trên thân trong nháy mắt đại thịnh. Thân hình y muốn thuấn di bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập đã sớm đoán được chuyện này, nên đã đi một bước đến bên cạnh y. Tay hắn nâng lên một chưởng hướng vỗ xuống đầu Hiên Viên Kiệt.

Trong lòng bàn tay hắn phóng ra từng sợi Thời Gian Pháp Tắc tinh ti nhè nhẹ, lập tức chặn đứng hành động của Hiên Viên Kiệt.

Hiên Viên Kiệt căn bản không sợ một chưởng này Hàn Lập. Nhưng hiện giờ lưỡng đầu thọ địch, mới trì hoãn trong tích tắc thì cái miệng lớn của Kim Đồng đã bổ xuống, trực tiếp nuốt chửng Hiên Viên Kiệt vào trong bụng.

"Không! Ta không cam tâm…" Thanh âm của y dường như muốn trốn chạy vào hư không vô tận, nhưng rốt cuộc càng ngày càng nhạt dần. Kim Đồng khép miệng lại thì thanh âm của y cũng tắt ngấm.

"Ầm ầm…"

Một trận sấm rền trầm đục truyền ra từ bụng Kim Đồng. Dường như Hiên Viên Kiệt vẫn đang giãy giụa không ngừng.

Chỉ thấy kim quang trên thân Kim Đồng lưu chuyển một vòng. Thân hình khổng lồ lập tức thu nhỏ lại, cuối cùng khôi phục bộ dáng nữ tử.

Hàn Lập chăm chú quan sát, liền phát hiện bộ dáng của Kim Đồng đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Khí tức thiếu nữ lúc trước đã hoàn toàn biến mất, bất luận phong thái hay khí chất hiện giờ đều vô cùng thành thục.

Gương mặt nàng này giờ bình tĩnh vô cùng. Trong mắt tựa hồ có hai vòng xoáy hun hút đang ung dung xoay tròn. Toàn thân Kim Đồng bắt đầu tản mát ra một loại khí tức siêu nhiên.

"Khí tức của ngươi…" Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

"Chưa ổn định. Ta cần điều tức một chút để củng cố cảnh giới." Kim Đồng liếc hắn một cái, chậm rãi nói.

"Ta vốn tưởng rằng thời điểm tiến giai Đạo Tổ sẽ dẫn phát dị tượng kéo dài mấy ngày. Không ngờ lại có thể an ổn như vậy." Hàn Lập nhìn xung quanh một lượt, tỏ vẻ ngoài ý muốn.

"Lúc này ta vốn dĩ nên thôn phệ một mảnh Vực Ngoại Hư Không mới phải. Nhưng đã nuốt được một gã Bản Nguyên Đạo Tổ như Hiên Viên Kiệt, thì cỗ lực lượng này cũng đủ để ta hảo hảo tiêu hóa một trận." Kim Đồng tỏ vẻ hài lòng.

Hàn Lập nghe vậy mới thở phào một hơi nhẹ nhõm.

"Lần này vẫn là nhờ có ngươi." Kim Đồng chăm chú nhìn Hàn Lập.

"Tiến giai Đạo Tổ là đại sự bực nào chứ? Vậy mà không nói với ta một tiếng, ngươi cũng quá tùy hứng rồi." Sau khi đã bình tâm, Hàn Lập liền nhíu mày, nhăn mặt trách mắng.

Mấy người Nghĩ Tưu từ xa chạy lại, vừa vặn nghe thấy Hàn Lập nói liền giật mình đánh thót. Trong trí nhớ của bọn họ, trước giờ chưa từng có ai dám nói chuyện với Trùng Tổ như vậy.

Nhưng bằng vào thái độ dốc sức liều mạng bảo hộ Kim Đồng của Hàn Lập trước đó, ba người cũng đoán được quan hệ giữa hắn và Kim Đồng tuyệt đối không đơn giản, liền không dám tiến lên quấy rầy. Cả ba lẳng lặng khoanh chân đả tọa giữa hư không, tự mình điều tức.

Kim Đồng nghe xong hơi trợn mắt há mồm, nhưng cũng không nói thêm gì.

Đúng lúc này, thần sắc nàng bỗng nhiên biến đổi, áp một tay lên bụng, lòng bàn tay bừng sáng kim quang.

"Thế nào?" Hàn Lập hỏi vội.

"Dù gì cũng là Đạo Tổ, đang đối kháng với Pháp tắc Thôn Phệ trong cơ thể ta." Kim Đồng nói.

"Có không có gì đáng ngại chứ? Nếu cần thì ta lại giúp ngươi một chút?" Hàn Lập nhíu mày hỏi.

"Nếu như ở bên ngoài thì thắng bại khó lường. Nhưng giờ y đã nằm trong Càn Khôn trong bụng ta, nên chuyện thân tử đạo tiêu chỉ là sự tình sớm muộn. Có điều lực lượng Thổ Chi Bản Nguyên quả thực có chút khó giải quyết." Kim Đồng không hề giấu giếm.

Hàn Lập liếc một vòng bốn phía rồi nói:

"Đã gây ra động tĩnh lớn như vậy thì nơi này không nên ở lâu nữa. Trước tiên ngươi hãy ngăn chặn nó lại, sau đó theo ta tìm địa phương khác bế quan, ta sẽ vì ngươi mà hộ đạo."

Kim Đồng nghe xong thì hơi đắn đo một chút nhưng rốt cuộc vẫn gật đầu, chuyên tâm áp chế sự phản kháng của Hiên Viên Kiệt.

"Các ngươi hãy rời đi trước. Ta sẽ mang theo Kim Đồng tìm địa phương an toàn để bế quan." Hàn Lập bước đến trước mặt bọn Nghĩ Tưu.

Bọn Nghĩ Tưu nghe vậy nhưng không có lập tức bỏ đi, mà đồng loạt nhìn về Kim Đồng, tự đáy lòng thốt lên lời hỏi thăm.

Sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, ba người họ mới lục tục ôm quyền thi lễ với Hàn Lập, rồi mang theo ánh mắt quyến luyến, phức tạp mà rời đi.

Sau khi thu hồi toàn bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, Hàn Lập cũng khoanh chân ngồi xuống, nuốt vào mấy viên đan được, nhắm mắt điều tức.

------oOo------

Chương 1344: Tới như ảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Nơi nào đó ở Thiên Đình, có một tòa cung điện màu vàng đang trôi nổi giữa không trung.

Xung quanh cung điện có vô số khí lưu vờn quanh, làm mọi thứ chung quanh vỡ nát, khiến cho khoảng không nơi đây trở nên bừa bộn, giống như lúc thiên địa chưa hình thành còn mang bộ dáng hỗn độn.

Cung điện màu vàng mặc dù màu sắc rực rỡ, nhưng cũng không có cảm giác xa hoa, ngược lại còn mang theo phong cách dị thường cổ xưa, cảm giác giống như tòa đạo quán.

Cửa lớn cung điện đóng chặt, bên trong mơ hồ có vô số âm thanh trầm muộn truyền ra, toàn bộ cung điện thỉnh thoảng lại rung động, khiến cho hư không phụ cận càng thêm rung chuyển kịch liệt.

Vào lúc này, trong cung điện màu vàng âm thanh đột nhiên im bặt, trên cửa chính im ắng mở ra một khe hở, một bóng ngươi từ bên trong nhìn có vẻ chậm nhưng rất nhanh đã bay ra, chính là Cổ Hoặc Kim.

Xuyên qua khe hở của cánh cửa, có thể thấy trong điện là không gian màu vàng rộng bao la, không nhìn thấy điểm cuối, lại không có mặt đất tương tự như Cửu Thiên ngoại vực.

Trên không của không gian màu vàng, lơ lửng từng hình cầu to bằng gian phòng, chớp động các loại quang mang, như ngàn vạn ngôi sao nhấp nháy.

Cửa lớn nhanh chóng đóng lại, ngăn cách hoàn toàn bên trong.

Cổ Hoặc Kim vung tay lên, một quyển trục màu huyền hoàng từ trong tay áo bay ra, hai đầu đều được phù điêu Kim Long xinh xắn chiếm giữ, nhìn rất tinh xảo, hẳn là bảo vật không tầm thường.

Tay Cổ Hoặc Kim điểm một cái, hai đầu Kim Long trên quyển trục đột nhiên sống lại, cắn lấy hai bên quyển trục mở ra từ từ.

Trên quyển trục là từng hàng tên người, màu sắc khác nhau, phát ra các loại vầng sáng. Có cái vô cùng sáng ngời, lại có cái tương đối ảm đạm.

Lúc này một tên người ở khá cao, đã hoàn toàn biến thành màu tối, đó là Hiên Viên Kiệt.

“Lại có người, có thể giết chết Hiên Viên Kiệt.”

Cổ Hoặc Kim tự mình lẩm bẩm, sau đó hai đồng tử đột nhiên biến thành màu vàng óng, bắn ra kim quang dài hơn thước lên tên Hiên Viên Kiệt trên quyển trục.

Vô số đạo Huyền Hoàng chi khí như vải tơ từ trên quyển trục buông xuống, chui vào trong hư không. Tên người màu đen kia lập tức biến lớn vô hạn, dường như mở ra một không gian thông đạo, nhanh chóng kéo dài tới trước.

Trong nháy măt, một mảnh khu vực bao la hiện lên, có vô số thiên thạch đang lơ lửng trong đó, còn có các loại nguyên tố hỗn loạn, chính là vực ngoại không gian lúc trước.

Hàn Lập và Kim Đồng đang khoanh chân ngồi ở đó.

“Trùng Tổ? Đã trở về sao, cũng tốt, đỡ phải mất công tìm từng tên. A, người này là...” Cổ Hoặc Kim nhìn qua Kim Đồng nhàn nhạt nói một câu, sau đó nhìn Hàn Lập kế bên, khẽ ồ một tiếng.

Trong vực ngoại không gian, thần sắc Hàn Lập đột nhiên khẽ động, rồi đứng dậy nhìn mọi phía xung quanh.

Sau một khắc, hắn lập tức quát khẽ, hai tay vung lên nhanh như chớp.

Mười đạo kiếm ảnh màu vàng như thiểm điện từ tay trái bắn ra, bay về bốn phương tám hướng.

Tốc độ những lôi điện kiếm ảnh này rất nhanh, bất kỳ từ ngữ nào cũng không thể hình dung. Phảng phất đạo lôi điện này có thể vượt qua giới hạn không gian và thời gian, nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Tay phải Hàn Lập với tới bên cạnh, một vệt kim quang từ lòng bàn tay bắn ra, quấn lấy Kim Đồng đang ngồi xếp bằng.

Nhưng ngay lúc này, trong không gian phụ cận, tốc độ thời gian trôi qua bỗng nhiên đại loạn, trong tiếng ầm vang, một bàn tay màu vàng óng lớn khoảng trăm dặm xuất hiện ở trên không, vỗ xuống hai người Hàn Lập.

Một cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực từ trên cự chưởng bộc phát, làm mọi thứ trong phụ cận đứng im, thời gian tựa như bị đông cứng.

Nhưng lôi điện truyền tống của Hàn Lập thực sự quá nhanh, đã sớm một bước rời đi, trước khi lực lượng thời gian của bàn tay màu vàng óng tác động tới.

Một tiếng sét đánh vang lên, thân ảnh hai người lập tức biến mất.

Bàn tay màu vàng óng vỗ xuống, nơi Hàn Lập và Kim Đồng vừa mới đứng, thời gian và không gian cùng các loại khác trong nháy mắt sụp đổ.

Sóng màu vàng xuất hiện ngập trời, lan tỏa ra bốn phương tám hướng, nhưng điều kì quái là lại không có bất kì âm thanh nào phát ra.

Chung quanh phương viên mấy trăm vạn dặm, trong nháy mắt tất cả đều biến thành bột mịn, cũng im ắng như vậy.

Trong ranh giới Man Hoang phụ cận Long Uyên Tiên Vực, trên không của mảnh sa mạc hiện ra một đạo lôi quang, một thanh lôi kiếm màu vàng phá không xuất hiện.

Hư không phía dưới lôi kiếm ba động, thân hình Hàn Lập và Kim Đồng đột nhiên hiện ra.

“Vừa nãy là thần thông Thời Gian Cự Chưởng đã giết sư tôn Di La năm xưa, xem ra Thời Gian Đạo Tổ đã chú ý đến ta...” Mắt Hàn Lập hơi híp lại, khẽ than thở.

Mặc dù hắn đã sớm biết ngày này sẽ đến, nhưng khi thật sự xảy ra, trong lòng của hắn vẫn có chút khẩn trương như trước.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, trong sự khẩn trương này lại kèm theo một chút hưng phấn và chờ mong.

“Vừa mới đó là?” giờ phút này Kim Đồng cũng từ trong tu luyện tỉnh lại, mặt lộ vẻ kinh hãi.

“Là Cổ Hoặc Kim, xem ra chúng ta giết chết Hiên Viên Kiệt đã làm người này chú ý rồi.” Hàn Lập bình tĩnh nói.

Kim Đồng nghe xong, sắc mặt khẽ biến.

Trước cung điện màu vàng trên Thiên Đình, ánh mắt Cổ Hoặc Kim lộ vẻ kinh ngạc.

“Thật nhanh... Lại không chậm hơn bao nhiêu so với thuấn gian di động của Thạch Không Ngư.” Cổ Hoặc Kim khen một tiếng, nhưng không dừng tay, kim quang trong mắt nhanh chóng chớp động.

Trên Huyền Hoàng quyển trục, cảnh sắc cũng nhanh chóng thay đổi, thân ảnh Hàn Lập và Kim Đồng lại xuất hiện lần nữa.

Bàn tay Cổ Hoặc Kim kết một cái thủ ấn, vỗ về hư không phía trước.

Không trung trên sa mạc, Hàn Lập nhìn xung quanh, sau đó bấm niệm pháp quyết, xung quanh hai người lần nữa hiện ra đạo lôi quang màu vàng.

Vừa mới thi triển lôi độn, hắn đã cố gắng xóa đi khí tức lưu lại, lại truyền tống khoảng cách rất xa, gần như vượt ngang một cái Tiên Vực. Xem như Đạo Tổ Thời Gian Pháp Tắc, thần thức cũng không thể nào dò xét xa đến vậy được.

Bất quá vì lí do an toàn, hắn vẫn muốn tiếp tục truyền tống một lần nữa.

Ngay lúc này, hư không trên đỉnh đầu ba động, một tiếng nổ mạnh vang lên, bàn tay lớn màu vàng óng lại xuất hiện.

Cự chưởng không khác biệt trước đó, năm ngón tay gập lại, kết một cái thủ ấn sau đó vỗ xuống.

Kim quang chói mắt, tốc độ rơi xuống của cự chưởng so với trước thình lình nhanh thêm mấy phần.

“Sao lại thế!” trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ kinh ngạc, pháp quyết trong tay điểm một cái.

Bên ngoài hai người lấp loé lôi quang, cùng với lôi kiếm trên đầu lần nữa thuấn di biên mất, khó khăn tránh thoát khỏi cự chưởng kia.

Trong Thiên Hà Tiên Vực lân cận với Long Uyên Tiên Vực, trên không một dãy núi lơ lửng một thanh kiếm, đang chuyển động phát ra từng trận kiếm minh.

Phía dưới lôi kiếm xảy ra ba động, thân ảnh Hàn Lập và Kim Đồng xuất hiện.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, không chút trì hoãn lần nữa thúc dục Lôi Kiếm Truyền Tống Thuật.

Trong truyền tống, hắn đồng thời phất tay áo lên.

Hơn hai mươi chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm từ tay áo của hắn bắn ra, chui vào hư không phụ cận.

Biên giới Thiên Hà Tiên Vực, trong hư không lấp loé lôi quang, thân ảnh hai người Hàn Lập hiện ra.

Hàn Lập vẫn như cũ không dừng lại chút nào, lại thôi động lôi kiếm truyền tống, thân ảnh biến mất lần nữa.

Truyền tống như vậy vài chục lần, hai người đã vượt qua mấy cái Tiên Vực, đi vào một Tiên Vực tràn đầy mùi đất hôi thối và chướng khí, lúc này Hàn Lập mới dừng lại.

"Truyền tống xa như vậy, chắc không có việc gì nữa." Hàn Lập nghĩ thầm trong lòng.

Nhưng như muốn chế giễu hắn, kim quang trên bầu trời lóe lên, bàn tay lớn màu vàng óng kia lại rơi xuống lần nữa, tốc độ so với hai lần trước nhanh hơn nhiều, đồng thời phát ra tiếng rít gào.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, lập tức muốn thi triển lôi kiếm truyền tống lần nữa.

"Ông" một tiếng, vô số kim quang từ trong hư không xung quanh thẩm thấu ra, làm hư không bốn phía đều biến thành màu vàng, cực kỳ vững chắc.

Hắn và những lôi kiếm khác lập tức bị ngăn cản cảm ứng.

Nét mặt Hàn Lập biến sắc, nhưng cũng không bối rối, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, huyễn hóa ra vô số chỉ ảnh.

Kim quang như thủy triều từ trong thể nội của hắn tuôn ra, xen lẫn trong đó là vô số phù văn màu vàng, trong nháy mắt hình thành một linh vực màu vàng diện tích khoảng mười dặm.

Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đông Ất

Thần Mộc, Đoạn Thời Lưu Hoả, năm kiện đồ vật pháp tắc cũng xuất hiện trong kim quang, vây quanh thân thể của hắn rồi nhanh chóng chuyển động.

Bên trong linh vực, mọi thứ trở nên ngưng thực, hình thành một mảnh trời có sông và núi.

Hắn toàn lực vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc, khó khăn lắm mới kịp hoàn thành trước khi bàn tay lớn màu vàng óng rơi xuống.

Khi bàn tay lớn màu vàng óng hạ xuống dưới, có vô số gợn sóng màu vàng tản ra, tất cả mọi thứ xung quanh đều đứng im.

Chỉ có Linh Vực của Hàn Lập không bị ảnh hưởng, năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc nhanh chóng chuyển động, Linh Vực màu vàng càng thêm thâm thúy, giống như là một thế giới khác.

“Ầm ầm” một tiếng vang kinh thiên động địa.

Bàn tay lớn màu vàng óng nhanh chóng đập lên trên Linh Vực màu vàng, Linh Vực dao động kịch liệt, thiên thạch trên không trung cũng bị đánh xuống, nện vào mặt đất.

Đại lục phía dưới trong tiếng nổ vang ầm ầm, xuát hiện từng vết rạn nứt to lớn, mảng lớn nham tương từ lòng đất dâng trào, toàn bộ đại lục sụp đổ.

Mà mảnh trời sông núi trong Linh Vực xuất hiện từng khe hở to lớn, lại ngoan cường không bị sụp đổ.

Hàn Lập cũng theo Linh Vực bị đánh rơi xuống, thân hình lảo đảo, phun ra một ngum máu tươi.

“Chịu một kích Thiên Hoàng Đại Thủ Ấn của ta, Linh Vực vậy mà không bị sụp đổ.” Ở trong Thiên Đình, trên mặt Cổ Hoặc Kim lần nữa hiện lên một tia kinh ngạc.

Tay y lập tức bấm niệm pháp quyết, rạch trên không một cái.

Nơi bàn tay lớn màu vàng óng, trong lòng bàn tay hiện ra một cái chuông khắc hoa văn cổ xưa. Nó đột nhiên sáng lên, cự chưởng cũng phồng lớn lên gấp đôi, nắm chặt Linh Vực của Hàn Lập lại, dùng sức bóp ép, dường như muốn trực tiếp bóp nát ra.

Linh Vực màu vàng lập tức rung động, kim quang chớp loạn, vết rách bên trong bắt đầu mở rộng ra.

Mặc dù Hàn Lập thổ huyết, nhưng cũng không có gì đáng ngại, khi thấy cảnh này vội vàng toàn lực thôi động Linh Vực.

Chỉ nghe "Ầm ầm " một tiếng, trong Linh Vực lại đột nhiên xuất hiện một thiên môn to lớn màu vàng.

Lúc trước đại chiến với Phùng Thanh Thủy và Trần Như Yên, hắn mặc dù đã cẩn thận nhưng vẫn tạo ra không ít sát nghiệt.

Lần này Hàn Lập không đành lòng tạo thành thương vong không cần thiết, cho nên không mở ra các đại giới diện liên thông thiên môn, đành mượn tạm lực lượng thời gian trong đó.

Thiện niệm tốt đẹp xuất hiện, từ nơi sâu xa bỗng có một cỗ lực lượng vô hình truyền lại, khẩu quyết "Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết" hiện ra trong lòng hắn, lại hiểu rõ hơn trước kia rất nhiều.

Trong lòng Hàn Lập hiện lên một tia thông suốt, bấm pháp quyết một cái.

Đồng thời trên thiên môn hiện ra năm đạo kim quang, phân biệt ra thành ngũ hành là Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, chính là năm loại Thời Gian Pháp Tắc chi lực của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Một tiếng vang trầm thấp, thiên môn bỗng nhiên mở rộng.

Vô số kim quang chi lực ẩn chứa đại đạo như nước lũ được xả cống, từ trong thiên môn lao ra dung nhập vào trong Linh Vực.

Lần này thiên môn buông xuống đại đạo pháp tắc chi lực so với trước càng

nhiều.

Vết rách trong Linh Vực lập tức dừng lại, không tiếp tục mở rộng nữa.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, hai tay vung vẩy, năm đạo kim quang từ trong linh vực bắn ra, quay tít một vòng, sau đó hình thành một mảnh tường vân màu vàng che khuất bầu trời. Đúng là Bất Hủ Kim Vân, nhằm về hướng bàn tay màu vàng óng.

Một tiếng kêu khẽ từ bên cạnh truyền tới, Kim Đồng đã hoá thân thành bản thể Phệ Kim Tiên, sau đó há miệng phun ra.

Ngàn vạn đạo tinh quang màu vàng bắn ra, hội tụ thành đạo quang trụ khổng lồ, trảm lên bàn tay màu vàng óng to lớn kia.

Hàn Lập và Kim Đồng liên thủ, lập tức chặn lại được bàn tay lớn màu vàng óng.

Trong Linh Vực, kim quang không còn rung chuyển, khôi phục bình thường. Đồng thời kim quang trong thiên môn không ngừng dung nhập, vết rách trong Linh Vực nhanh chóng lấp đầy

------oOo------

Chương 1345: Quyết định thật nhanh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập vừa thôi động Linh Vực, trong đầu vừa nghĩ gấp kế thoát thân.

Muốn phá vỡ Thời Gian Pháp Tắc giam cầm chung quanh, cũng không phải là không làm được, mấu chốt là phải biết rõ Cổ Hoặc Kim làm sao tìm ra vị trí của mình. Nếu không, cho dù có thể nhiều lần thoát đi, cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì Cổ Hoặc Kim truy sát, sẽ vô cùng vô tận.

Tâm niệm Hàn Lập thay đổi thật nhanh, tự nhận chính mình cũng không trực tiếp bị truy tung, hắn vốn luôn luôn cẩn thận, hẳn là sẽ không bị Cổ Hoặc Kim bắt lấy dấu vết.

Nếu vậy, vấn đề hẳn không phải là xuất hiện từ trên người mình.

Hàn Lập nhìn về phía Kim Đồng bên cạnh, não hải đột nhiên lóe lên.

"Ta hiểu rồi, Kim Đồng, mau bức lực lượng pháp tắc Hiên Viên Kiệt trong cơ thể ngươi ra!" Hàn Lập hô lớn với Kim Đồng.

Kim Đồng nghe vậy khẽ giật mình, muốn thu tay lại vận công, nhưng nhìn bàn tay lớn màu vàng óng to lớn trên bầu trời, trên mặt lại lộ ra một tia chần chờ.

"Nơi này không cần ngươi xuất thủ, một mình ta chèo chống là đủ." Hàn Lập quát.

Kim Đồng nghe vậy gật đầu nhẹ, đình chỉ chống đỡ.

Bên ngoài thân nàng loé lên quang mang, khôi phục nhân hình, khoanh chân ngồi xuống, toàn lực vận chuyển Thôn Phệ Pháp Tắc, bức lực lượng pháp tắc Hiên Viên Kiệt trong thể nội ra.

Không còn Kim Đồng viện thủ, áp lực lên Hàn Lập lập tức gia tăng, hô hấp cũng theo đó gấp hơn.

Hắn khẽ quát một tiếng, mấy chục đạo lôi điện kiếm ảnh từ thể nội bắn ra, rơi vào các nơi Linh Vực.

Trong tiếng sấm ầm ầm, những lôi điện kiếm ảnh kia trong nháy mắt biến lớn, hóa thành mấy chục cây trụ lớn lôi điện, chống đỡ bàn tay to lớn màu vàng óng trên bầu trời kia.

Hết thảy nói đến phức tạp, kỳ thật xảy ra trong chớp mắt đã xong.

Ở trong Thiên Đình, Cổ Hoặc Kim thấy cảnh này, lông mày không khỏi nhíu một cái, đang muốn làm gì đó, đột nhiên cung điện sau lưng đung đưa.

Sắc mặt Cổ Hoặc Kim co lại, không để ý tới Hàn Lập phía dưới nữa, hai tay huy động liên tục.

Từng đạo kim quang xuất hiện chung quanh cung điện, nhanh chóng giao thoa dung hợp, trong nháy mắt hình thành một đồ án Thái Cực màu vàng, bao phủ cung điện lại.

Rung động trong cung điện lập tức bắt đầu yếu bớt, chìm xuống.

Trong Linh Vực phía dưới, Hàn Lập phát hiện một tia sơ hở này, sắc mặt cũng theo đó buông lỏng, quay đầu nhìn lại Kim Đồng bên cạnh, lông mày lại nhíu một cái.

Kim Đồng mặc dù thành tựu Đạo Tổ, luận lực lượng pháp tắc, thời gian ở tại vị trí Đạo Tổ của Hiên Viên Kiệt so với nàng càng hơn một bậc, tốc độ bức ra có phần chậm chạp.

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, lập tức từng đạo kim quang từ trong Linh Vực bắn ra, rơi vào mặt đất phụ cận Kim Đồng, hóa thành rất nhiều đường vân màu vàng, hình thành một trận pháp màu vàng, tương tự Quang Âm Thiên Tuyền đại trận.

Hắn vung tay áo lên, trận pháp màu vàng lập tức vận chuyển, Linh Vực chung quanh cũng sinh ra cộng hưởng, tốc độ thời gian trôi qua trong pháp trận liền tăng nhanh gần vạn lần.

Ở trong Thiên Đình, một tay Cổ Hoặc Kim bấm niệm pháp quyết thi pháp liên tục, ngăn chặn cung điện bạo động, một tay khác bấm điểm phía dưới một cái, vạch ra một vòng tròn.

Chỉ nghe giữa thiên địa vang lên một tiếng sét đùng đoàng, một cự hoàn màu vàng trống rỗng xuất hiện gần Linh Vực Hàn Lập, sau đó co rụt lại, bao lấy chặt chẽ Linh Vực màu vàng.

Bên hông Hàn Lập loé lên kim quang, thình lình cũng xuất hiện một cái vòng tròn màu vàng, ghìm xuống thật chặt.

Một cỗ cự lực đáng sợ thẩm thấu tới, hai vai Hàn Lập trầm xuống, thân thể phảng phất bị cự sơn đè lên, trở nên nặng nề vô cùng, tứ chi cơ hồ không thể nào động đậy.

Hắn giương mắt nhìn lên bầu trời, trong mắt hiện lên một tia ánh lửa.

Cổ Hoặc Kim liên tiếp áp bức hắn, hẳn cho là hắn không dám phản kích?

Hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, trên thân "Ông" một tiếng, hiện ra từng đường vân màu đen, đồng thời vô cùng nhanh chóng lan tràn ra, trong chớp mắt trải rộng khắp toàn thân.

Hắc quang trùng thiên từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, thân thể Hàn Lập cấp tốc bành trướng, trong chớp mắt thân hình biến thành Thiên Sát Ma Thần cao vạn trượng, mọc ra mười hai cái đầu lâu, ba mươi sáu cánh tay.

Một cỗ cự lực to lớn bộc phát ra, trùng kích lên vòng vàng.

Nhưng vòng vàng kia không biết là thần thông gì, vẫn lù lù bất động. Từng luồng từng luồng lực lượng giam cầm cường đại từ đó bộc phát ra, không yếu bớt chút nào, ý đồ ngăn cản lực lượng Thiên Sát Ma Thần.

Ma Thần phát ra một tiếng gầm, linh văn màu đen trên thân đột nhiên vù vù, trở nên chói mắt không gì sánh được, mắt thường không thể nào nhìn thẳng.

Một cỗ cự lực ngập trời xen lẫn Thời gian pháp tắc chi lực cường đại vô địch tuôn trào ra, hung hăng trùng kích lên vòng tròn màu vàng.

Vòng tròn màu vàng lập tức run rẩy, bị đẩy ra một khoảng cách ngắn.

Ba mươi sáu cánh tay như thiểm điện chụp tới, bắt lấy vòng vàng kia, sau đó dụng lực kéo một cái.

Một cỗ cự lực cuồng bạo không gì sánh được bộc phát ra, vòng tròn màu vàng cuồng thiểm mấy lần, phịch một tiếng bạo liệt ra, hóa thành vô số kim quang phiêu tán.

Vòng tròn màu vàng bên ngoài Linh Vực cũng cuồng thiểm mấy lần, vỡ vụn biến mất.

Thiên Sát Ma Thần khôi phục tự do, lập tức nhảy lên một cái, nhào về phía bàn tay lớn màu vàng óng phía trên.

Trên ba mươi sáu cánh tay của hắn hiện lên kim quang, phía trên hiện ra từng đường vân màu vàng, tản mát ra kim quang mãnh liệt, lại không xung đột với hắc quang chung quanh người.

Trong Linh Vực, các cụ tượng Chân Ngôn Bảo Luân đột nhiên sáng lên,

bay vụt đến như điện, phù một tiếng dung nhập sau lưng của Ma Thần, hóa thành năm đồ án màu vàng óng, làm thành một vòng.

Linh văn màu vàng trên ba mươi sáu cánh tay Ma Thần lần nữa sáng rõ, đánh mạnh một kích về phía bàn tay lớn màu vàng óng kia.

Thanh âm quyền khiếu chói tai nổ vang!

Ba mươi sáu đoàn quyền ảnh màu vàng từ trong hư không bắn ra, dùng tốc độ khó tin đánh trúng bàn tay lớn màu vàng óng kia.

Mỗi một đoàn trên ba mươi sáu đoàn quyền ảnh thình lình đều ẩn chứa năm cỗ Thời gian pháp tắc chi lực của Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, vậy mà đều là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền.

Ầm ầm!

Ba mươi sáu đoàn kiêu dương màu vàng hiển hiện dưới cự chưởng, sau đó nổ tung ra.

Bàn tay lớn màu vàng óng lập tức bị những kiêu dương kia nuốt hết, vô số kim quang quét ra, toàn bộ màn trời sụp đổ tựa như giấy.

Dư ba chấn động khuếch tán ra, rất nhanh quét ngang toàn bộ Hủ Thổ Tiên Vực. Hủ Thổ Tiên Vực lập tức long trời lở đất, mấy khối đại lục trực tiếp sụp đổ, chìm vào trong đất, vô số nham tương và nước bùn xông thẳng tới chân trời, che khuất hết thảy.

Không gian phụ cận cũng vỡ vụn thành từng mảnh, lực giam cầm hư không cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thấy vậy, hai tay bấm niệm pháp quyết, đang muốn thôi động lôi kiếm truyền tống.

Nhưng giữa không trung kim quang bạo liệt đột nhiên vỡ ra, một bàn tay màu vàng óng che khuất bầu trời từ trên trời giáng xuống, như thiểm điện vỗ xuống, chính là bàn tay lớn màu vàng óng kia, chỉ là quang mang mặt

ngoài đã ảm đạm đi rất nhiều.

Hàn Lập hơi biến sắc, một kích vừa rồi đã là toàn lực của hắn, vậy mà bàn tay lớn màu vàng óng này giống như vô sự.

Trong lòng của hắn mặc dù chấn kinh, động tác trên tay cũng không trì trệ mảy may, giờ phút này thôi động lôi kiếm truyền tống đã không còn kịp nữa, hắn đang muốn thi pháp ứng đối.

Vào thời khắc này, Kim Đồng bỗng nhiên mở mắt ra, há miệng phun ra một đoàn hào quang màu vàng đất, bên trong là một cỗ Thổ chi pháp tắc chi lực tinh thuần khó tưởng tượng nổi.

Hào quang màu vàng đất vừa rời miệng Kim Đồng, lập tức xông thẳng tới chân trời, đồng thời nhanh chóng phiêu tán, dung nhập vào trong hư không.

Bàn tay lớn màu vàng óng đang chụp xuống Hàn Lập đột nhiên dừng lại, chần chờ một chút, chếch đi phương hướng chụp vào hào quang màu vàng đất kia.

Hàn Lập hơi ngẩn ra, nhưng lập tức kịp phản ứng, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Quanh thân hắn và Kim Đồng loé lên lôi quang, hư không tiêu thất.

Trên không một sơn lâm sum xuê xanh biếc loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập và Kim Đồng xuất hiện.

Thần thức Hàn Lập khuếch tán ra, loại cảm giác áp bách như bóng với hình kia không còn xuất hiện nữa.

Bất quá để cho an toàn, hắn không dừng lại ở đây, lại liên tục truyền tống mấy lần, mới ngừng lại.

"Xem ra, lần này hẳn là đã vứt bỏ Cổ Hoặc Kim truy kích rồi." Kim Đồng thở nhẹ ra một hơi.

Sắc mặt Hàn Lập bình tĩnh, trong lòng cũng theo đó buông lỏng.

Lúc trước hắn mặc dù bị Thời Gian Đạo Tổ kích động ra hỏa khí, trải qua giao thủ ngắn ngủi, hắn cũng đã nhìn ra sai biệt thực lực cực lớn giữa mình và Cổ Hoặc Kim. Lần này có thể thuận lợi đào thoát khiến cho trong lòng cảm thấy may mắn không thôi.

"Chủ nhân, ta vừa mới tiến giai Đạo Tổ, cảnh giới vẫn chưa ổn định, tiếp theo định tìm một nơi để bế quan tu luyện, chờ cảnh giới triệt để vững chắc, lại tìm Cổ Hoặc Kim tính toán món nợ này. Người thì sao?" Kim Đồng nhìn Hàn Lập hỏi.

"Kim Đồng, ngươi đã tiến giai Đạo Tổ, hai chữ chủ nhân cũng đừng nhắc lại nữa, ngươi ta dùng đạo hữu nói chuyện là được rồi." Hàn Lập khoát tay nói.

Kim Đồng nghe vậy, vẫn như cũ có chút chần chờ.

"Tu vi ngươi ta đến cảnh giới này rồi, chỉ là xưng hô, làm gì chấp nhất. Huống hồ, ta nào đối đãi coi ngươi như là linh sủng?" Hàn Lập cười nhạt nói.

"Nếu đã nói như thế, vậy tiểu nữ liền thất lễ. Lại không biết, tiếp theo Hàn đạo hữu có tính toán gì không?" Kim Đồng cũng cười cười, hỏi.

"Ta cũng định tìm một nơi bế quan." Hàn Lập trầm mặc một chút rồi nói.

Bản Ngã Thi giờ phút này đã xuất hiện, mặc dù tạm thời không tạo thành nguy hại gì, nhưng lại là một tai hoạ ngầm.

Mà Thời Gian Đạo Tổ đã để mắt tới hắn, nhất định phải lập tức đề cao thực lực.

"Vậy thì tốt quá, Hàn đạo hữu ngươi có không gian gia tốc, ta vừa vặn lại dính một chút ánh sáng rồi." Kim Đồng lộ vẻ vui mừng nói.

"Cũng tốt." Hàn Lập gật đầu nói.

"Bây giờ ta đã tiến giai Đạo Tổ, ký ức trước kia đã khôi phục hơn phân nửa. Tu vi của ngươi đã đạt tới Đại La đỉnh phong, nếu như ta không nhìn lầm, lần bế quan này ngươi hẳn là muốn chém ra Bản Ngã Thi, đẩy tu vi lên nửa bước Đạo Tổ cảnh?" Kim Đồng nhìn Hàn Lập, chần chờ một chút rồi mở miệng hỏi.

"Không sai, ta đang có ý này. Sao vậy, có gì không thỏa đáng sao?" Hàn Lập gật đầu hỏi.

"Chuyện này mặc dù giúp thực lực ngươi có thể tiến thêm một bước, nhưng cũng sẽ làm cho ngươi triệt để trở thành cái gai trong mắt Cổ Hoặc Kim." Kim Đồng ngưng trọng nói.

"Ta tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, đã sớm là cái gai trong mắt Cổ Hoặc Kim rồi. Cái gai trong thịt, cho dù ta cứ thế từ bỏ hết thảy tu luyện, hắn chẳng lẽ sẽ buông tha ta?" Hàn Lập khoát tay áo, lơ đễnh nói.

"Lấy phong cách hành sự Cổ Hoặc Kim trước sau như một, xác thực như vậy." Kim Đồng nghĩ nghĩ, sau đó cười khổ nói.

"Ta gánh vác truyền thừa sư tôn, muốn chấn hưng Chân Ngôn môn, sớm muộn cũng phải sinh tử một trận với Cổ Hoặc Kim. Mà Luân Hồi điện bây giờ đang thu hút hơn phân nữa sự chú ý của Thiên Đình và Cổ Hoặc Kim, là cơ hội tốt cho ta súc tích lực lượng, đột phá cảnh giới." Hàn Lập mỉm cười nói.

Kim Đồng thấy Hàn Lập đã quyết định chú ý, như đã tính trước, cũng không nói gì nữa.

Hàn Lập nhì lại chung quanh, rất nhanh đôi lông mày nhíu lại.

Giờ phút này, diện tích vị trí Tiên Vực hắn đang đứng không nhỏ, thần thức của hắn cũng không thể bao trùm hết, địa hình mặc dù lấy sa mạc làm chủ, thiên địa nguyên khí lại khá nồng đậm, nhất là nguyên khí Thổ thuộc tính rất là dồi dào.

Tiên Vực này, trong các nơi sa mạc xây dựng từng toà thành trì giống như pháo đài, đặc biệt đặc sắc, ngược lại làm mở rộng tầm mắt.

"Xem ra đã đến Hoàng Sa Tiên Vực." Hàn Lập thì thào nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Hoàng Sa Tiên Vực là một trong năm trăm trung vực ở Chân Tiên giới, ức vạn dặm cát vàng liên miên bất tuyệt, phong cảnh đặc biệt. Mà Tiên Vực này lại sản xuất rất nhiều vật liệu Thổ thuộc tính, dùng thứ này nổi tiếng khắp cả Chân Tiên giới.

Bất quá Hàn Lập kinh ngạc cũng không phải chính là Hoàng Sa Tiên Vực, mà là vị trí Hoàng Sa Tiên Vực lại gần Hắc Thổ Tiên Vực, cách Bắc Hàn Tiên Vực cũng không xa.

Lúc trước một phen chạy trốn, vậy mà bất tri bất giác đã chạy đến nơi này.

P/s: Hết 3 ngày tết rồi. Chúc mọi người một năm mới gặt hái nhiều thành công. Có tiền lì xì rồi, donate cho nhóm dịch nào mọi người 😄

------oOo------

Chương 1346: Thế nào là bản ngã

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Ngươi làm sao vậy, hẳn là Tiên Vực này có vấn đề?" Kim Đồng nhìn về phía Hàn Lập, không hiểu hỏi.

"Không có gì. Nếu muốn bế quan, kỳ thật ở bất luận Tiên Vực nào cũng không được an toàn, vẫn là nên đi Thiên Ngoại vực." Hàn Lập lắc đầu, không giải thích thêm gì với Kim Đồng.

Hắn phất tay phát ra một cỗ kim quang bao phủ hai người vọt lên bầu trời, rất nhanh đã xuyên qua Thiên Phong vực và Thanh Minh vực, đi vào vực ngoại không gian.

Hàn Lập cũng không dừng lại, bay thật lâu vào chỗ sâu trong vực ngoại không gian, lúc này mới dừng lại.

Thần thức hắn khuếch tán ra, rất nhanh tìm được một chỗ an toàn, đào bới động phủ trên một thiên thạch khổng lồ, sau đó bố trí cấm chế.

Hết thảy Hàn Lập đã sớm như xe nhẹ đường quen, rất nhanh đã hoàn thành, sau đó mở ra không gian Hoa Chi, cùng Kim Đồng tiến vào bên trong.

"Phu quân, vừa rồi bên ngoài khí tức ba động rất mãnh liệt, ngươi không sao chứ?" Nam Cung Uyển thấy Hàn Lập hiện thân, ân cần hỏi han.

Nàng lại nhìn thấy Kim Đồng phía sau, đôi mắt đẹp chớp lên, trên mặt rất nhanh lộ ra nụ cười ấm áp.

"Ngươi chính là Kim Đồng à? Năm đó ngươi chưa hoá hình, chúng ta đã gặp ở hạ giới, không ngờ bây giờ đã biến thành một người xinh đẹp như thế."

Trong khi nói chuyện, Nam Cung Uyển tiến lên cầm tay Kim Đồng.

"Chủ mẫu..." Kim Đồng tựa hồ không kịp thích ứng với sự thân thiết của Nam Cung Uyển, biểu lộ hơi cứng ngắc.

"Không nên gọi chủ mẫu, phu quân mặc dù là chủ nhân của ngươi, nhưng ngươi và ta không có quan hệ gì. Mà bây giờ tu vi ta kém quá xa ngươi, sao lại xưng hô thế này, cứ gọi thẳng tên ta là được." Nam Cung Uyển cười nói.

"Nam Cung đạo hữu." Kim Đồng cũng đã xưng hô đạo hữu với Hàn Lập, nghe vậy cũng không khách sáo, lúc này đổi giọng, chỉnh đốn trang phục hành lễ.

Nam Cung Uyển mỉm cười đáp lễ lại.

"Phu quân, vừa rồi bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi Nam Cung Uyển và Kim Đồng bắt chuyện, nàng nhìn về phía Hàn Lập, hỏi lại vấn đề lúc trước.

"Chỉ là có chút mâu thuẫn với người, tranh đấu hai trận, Uyển Nhi nàng không cần lo lắng." Hàn Lập khoát tay áo, tùy ý nói ra.

Kim Đồng nghe lời này, trong lòng liếc mắt.

Xác thực chỉ là tranh đấu hai trận, bất quá đối tượng tranh đấu, một là vị Bản Nguyên Đạo Tổ, một vị là Cổ Hoặc Kim, đệ nhất cường giả đương thời.

Hai đại nhân vật này trong miệng Hàn Lập, dường như trở nên không quan trọng gì.

Phải biết, trước đây không lâu, hai người còn dốc hết toàn lực tránh né Cổ

Hoặc Kim cách không truy sát, xém chút đã vẫn lạc.

Đương nhiên, trong nội tâm nàng rõ ràng, Hàn Lập là vì không muốn Nam Cung Uyển lo lắng.

"Vậy là tốt rồi." Trong mắt Nam Cung Uyển lóe lên vẻ khác lạ, tựa hồ nhìn ra cái gì, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn.

"Uyển Nhi, lúc này chúng ta tìm một chỗ bế quan, sau đó phải tu luyện một đoạn thời gian..." Hàn Lập kể lại kế hoạch tiếp theo cho Nam Cung Uyển nghe.

"Vừa đúng, ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút không gian thần bí kia của ngươi." Ánh mắt Nam Cung Uyển sáng lên, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập thấy vậy, lúc này bấm niệm pháp quyết mở ra Linh Vực, bao phủ không gian Hoa Chi, sau đó thôi động Quang Âm Thiên Tuyền đại trận và Chân Ngôn Bảo Luân.

Trong không gian Hoa Chi, tốc độ thời gian trôi qua lập tức biến hóa, tăng nhanh mười mấy vạn lần.

So với lúc trước, Thời Gian Pháp Tắc chi lực của hắn lại tinh tiến không ít, thời gian gia tốc cũng lần nữa biến nhanh lên.

"Thật sự là thần kỳ! Thời Gian Pháp Tắc quả nhiên không hổ là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, hôm nay xem như đã thấy được!" Nam Cung Uyển nhìn bốn phía, mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

"Đây cũng không phải là trình độ Thời Gian Pháp Tắc bình thường có khả năng đạt tới... Nói tóm lại, vi phu tinh nghiên đạo Thời Gian Pháp Tắc, tại toàn bộ Chân Tiên giới, vị trí thứ nhất mặc dù không dám nhận, nhưng thứ hai vẫn có thể chiếm một vị trí, thậm chí vị trí đệ nhất của gã kia, cũng chưa chắc có khả năng làm được thế này." Hàn Lập cười hắc hắc, đã lâu không trêu đùa cùng Nam Cung Uyển.

Kim Đồng thấy Hàn Lập luôn luôn đứng đắn, lại mở lời trêu đùa, trên mặt

không khỏi lộ ra mấy phần ngạc nhiên.

"Không nghiêm túc, không sợ bị người chê cười à?" Nam Cung Uyển trợn nhìn Hàn Lập một cái.

"Hàn đạo hữu, Nam Cung đạo hữu, các ngươi từ từ trò chuyện, ta đi trước tìm một chỗ bế quan đã." Kim Đồng vội vàng cáo từ, bay vào chỗ sâu trong không gian Hoa Chi.

Hàn Lập cười ha ha một tiếng, phất tay mang theo Nam Cung Uyển bay vào trong lầu các.

"Phu quân, việc bế quan tiếp theo rất quan trọng?" Nam Cung Uyển hỏi.

"Ta nhất định phải toàn lực ứng phó." Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm túc, gật đầu.

"Ngươi cứ an tâm tu luyện, không cần phải để ý đến ta." Nam Cung Uyển khéo hiểu lòng người nói.

Hàn Lập gật gật đầu, lật tay lấy ra một pháp khí trữ vật đưa tới.

"Uyển Nhi, lần này ta bế quan, thời gian không biết sẽ bao lâu, trong này có ít đan dược, Tiên Nguyên thạch và các loại tài nguyên tu luyện, nàng tranh thủ tu luyện một đoạn thời gian."

Nam Cung Uyển cũng không khách khí, nhận lấy pháp khí trữ vật, trong lòng nàng biết rõ chỉ có như vậy, mới có thể làm cho hắn chính thức an tâm.

Sau khi dặn dò Hàn Lập đừng quá mức vì cái trước mắt mà ảnh hưởng về sau, nàng rất nhanh rời khỏi lầu các.

Hàn Lập đưa mắt nhìn Nam Cung Uyển rời đi, đứng dậy bố trí pháp trận Phân Thân Trảm Thi Thuật trong lầu các, bộ Địa Chích hóa thân cuối cùng kia cũng bị hắn lấy ra, đặt trong pháp trận.

Ngay sau đó, hắn lại cẩn thận từng li từng tí bày ra tầng tầng cấm chế phụ cận lầu các, phòng ngừa lúc mình trùng kích, lực lượng bắn ra, gây nên

chấn động không cần thiết.

Làm xong những thứ này, hắn mới ngồi xếp bằng, nhắm hai mắt, bình tâm tĩnh khí.

...

Trước cung điện vô danh Thiên Đình.

Cổ Hoặc Kim ngồi trên xe lăn, trong tay nâng một viên châu màu vàng đất.

Mặt ngoài hạt châu lưu chuyển nhàn nhạt tia sáng màu vàng không ngừng, xem qua là vật phi phàm, tản mát ra Thổ Chi Pháp Tắc vô cùng mãnh liệt.

Nhìn viên châu này, khóe miệng của gã khẽ nở nụ cười như ý.

Bất quá thần sắc vui mừng của gã rất nhanh ngưng lại, nhắm mắt lại, tựa hồ đang cảm ứng cái gì.

Sau một lát, Cổ Hoặc Kim mở to mắt, mày nhăn lại.

"Trong khoảng thời gian ngắn, vậy mà chạy không còn bóng dáng. Có lẽ vừa rồi cũng không nên quá lo lắng, dù sao đều đến một bước cuối cùng, cũng không cần quá mức để ý..." Cổ Hoặc Kim thì thào nói.

...

Trong không gian Hoa Chi.

Trải qua ròng rã ba ngày ba đêm ngồi điều tức, lúc này Hàn Lập, bất luận là nhục thân hay là tâm thần, đều đã ở vào trạng thái tốt nhất.

Hắn đứng dậy lần nữa kiểm tra một lần tất cả những bố trí, sau đó nhắm hai mắt lại, vận chuyển tâm thần, tiến nhập không gian thần thức.

"Ha ha, rốt cuộc ngươi đã rảnh đến tìm ta." Một Hàn Lập khác ngồi ở chỗ này, bình tĩnh nhìn qua, mỉm cười nói.

Người này mặc áo xanh giống như Hàn Lập, thần sắc bình thản, không hung dữ như Ác Thi, cũng không hiền lành như Thiện Thi, khí tức trên thân giống hắn như đúc.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại cực nhỏ không dễ nhận ra, trực giác lần này cảm thấy độ khó trảm thi phải hơn xa so với hai lần trước đó.

Hắn đi đến trước Hàn Lập áo xanh, khoanh chân ngồi xuống.

"Ngươi ở chỗ này, là muốn chém ta ra?" Hàn Lập áo xanh cười nhạt một tiếng hỏi, tựa hồ chuyện này không quan hệ gì đến mình.

Trong lúc nói, tay gã chỉ một cái, giữa hai người xuất hiện một cái bàn đá, phía trên đặt hai chén trà xanh.

"Không sai." Hàn Lập bưng chén trà xanh uống một ngụm, thần sắc không đổi xác nhận.

"A, vậy ngươi hiểu thế nào về Bản Ngã Thi? Mà làm thế nào mới có thể chém ra ta?" Hàn Lập áo xanh cũng không sinh khí, hỏi ngược lại.

Hàn Lập trầm mặc xuống.

Xác thực, đối với việc chém ra Bản Ngã Thi, hắn biết rất ít, cũng không biết nhiều về Bản Ngã Thi như Ác Thi hay là Thiện Thi.

Trước đây, hắn mặc dù từng thông qua mặt nạ Luân Hồi thu được một ít tư liệu liên quan tới Bản Ngã Thi, đáng tiếc hiệu quả quá mức nhỏ bé, phần lớn chỉ là một ít tóm lược tương đối không rõ ràng. Chân chính liên quan đến trảm thi, ít càng thêm ít.

Dù sao chém Bản Ngã Thi, chính là một bước trảm Tam Thi cuối cùng của tu sĩ Đại La cảnh, bình thường người có tâm đắc hay phương pháp đối với quá trình này hơn phân nửa cũng là Đạo Tổ cảnh, tối thiểu nhất cũng là Đại La cảnh đỉnh phong.

Nhân vật như vậy cho dù ghi chép lại tâm đắc năm đó trảm thi, truyền cho hậu nhân, hơn phân nửa cũng bị đem gác xó, không phải tình huống đặc biệt hoặc giá quá cao thì sẽ không lưu truyền tại thế gian.

"Bản ngã tức là bản thân, muốn chém ta ra, cũng phải chém giết chính ngươi." Hàn Lập áo xanh tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, từ tốn nói.

"Ngươi vậy mà nói những thứ này với ta, ngược lại có chút vượt quá dự liệu của ta." Hàn Lập nghe lời này, mắt sáng lên nói.

"Loại chuyện này, ngươi chỉ cần đến một bước kia, tự nhiên sẽ minh bạch, không cần thiết giấu diếm. Mà coi như ngươi biết những thứ này, muốn chém ra ta, cũng sẽ muôn vàn khó khăn." Hàn Lập áo xanh cười cười.

"Các hạ ngược lại rất tự tin." Hàn Lập nghe lời này, con mắt không khỏi nhíu lại.

"Như vậy ta hỏi ngươi, vì chém ra ta, ngươi nguyện ý giết chết đồng bạn của mình sao? Tỉ như Kim Đồng ngoài kia?" Hàn Lập áo xanh hỏi.

"Chém ra Bản Ngã Thi, vì sao phải giết chết bằng hữu?" Hàn Lập nghe lời này, lông mày không khỏi nhíu một cái.

"Nếu giết thê tử mình thì sao?" Hàn Lập áo xanh không để ý tới Hàn Lập chất vấn, hỏi ngược lại.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không nói gì.

"Hoặc là giết chết cha mẹ của mình?" Hàn Lập áo xanh tiếp tục hỏi.

"Ta lại cảm thấy, giết chết ngươi sẽ tốt hơn." Hàn Lập bỗng nhiên vung tay lên, một quyền đánh tới phía Hàn Lập áo xanh.

Một nắm đấm màu vàng to như núi trống rỗng xuất hiện ở trước mặt Hàn Lập áo xanh, hung hăng đánh xuống.

Hàn Lập áo xanh lắc đầu thở dài, tay áo lắc một cái, một bàn tay trắng nõn nhô ra, đầu ngón tay đại phóng kim quang.

"Bành" một tiếng vang trầm, bàn tay vậy mà bắt được nắm đấm màu vàng, khiến cho nó không cách nào tiến lên mảy may.

Hàn Lập thấy vậy, cánh tay kia cũng không chậm trễ chút nào toàn lực đánh ra.

Đồng thời trên người hắn đại phóng kim quang, Thời Gian Linh Vực theo đó hiển hiện, phô thiên cái địa chụp xuống Hàn Lập áo xanh.

Trên thân Hàn Lập áo xanh lóe lên kim quang, quanh người cũng hiện ra một vùng Thời Gian Linh Vực.

Một quyền khác của Hàn Lập đập lên Linh Vực của Hàn Lập áo xanh, như đá chìm đáy biển, không nhấc lên mảy may gợn sóng.

Hai Linh vực chạm vào nhau, lực lượng cũng ngang nhau, kìm chế lẫn nhau tại nơi đó.

"Ngươi ta bất luận tu vi, hay là thần thông đều giống nhau như đúc, làm gì uổng phí sức lực. Muốn chém ta, hay là trước hảo hảo tìm hiểu một chút bản ngã đi." Hàn Lập áo xanh cười nhạt nói.

Hàn Lập phảng phất không nghe thấy Hàn Lập áo xanh nói, lấy tay chỉ một cái.

Mấy chục đạo lôi điện kiếm quang bắn ra, biến hoá một chút, liền cuốn lên nghìn đạo kim quang, vạn trượng lôi điện, chém tới Hàn Lập áo xanh.

Hàn Lập áo xanh nhíu mày lại, bấm niệm pháp quyết vung lên, bên cạnh cũng hiện ra trăm ngàn đạo lôi điện kiếm ảnh màu vàng, nghênh đón.

Hai người đại chiến trong không gian thần thức, đúng như lời Hàn Lập áo xanh nói, thực lực hai người tương đương, bất phân cao thấp.

Trong nháy mắt, hơn mười ngày đã trôi qua.

Hai người tiêu hao quá lớn, thở hồng hộc, không chịu nổi tái chiến, lúc này mới ngừng lại.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái từ trong không gian thần thức đi ra.

Ý thức quay trở về bản thể, thần hồn cũng mệt mỏi không chịu được.

Tranh đấu cùng Bản Ngã Thi trong không gian thần thức, hơn phân nửa đều là lực lượng thần hồn đối chiến, gánh nặng thần hồn cực lớn.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định, cuối cùng thở dài, lần nữa nhắm hai mắt lại.

------oOo------

Chương 1347: Ma luyện vạn năm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Sau mười mấy ngày.

Hàn Lập lại lần nữa xuất hiện trong không gian thần thức.

“Hàn đạo hữu hôm nay lại tới, có muốn đánh một trận?” Lúc này hai mắt Hàn Lập áo xanh đã sáng ngời, hiển nhiên đã khôi phục xong, đứng dậy cười nói.

“Đương nhiên, nhưng trước đó, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.” Hàn Lập chậm rãi nói.

“Ngươi muốn hỏi cái gì, cứ mở miệng là được.” Hai tay Hàn Lập áo xanh chắp sau lưng nói.

“Lần trước ngươi nói, ta muốn chém Bản ngã, chỉ cần chém giết bằng hữu, thê tử, phụ mẫu, là có ý gì?” hai mắt Hàn Lập như đao, nhìn chằm chằm đối phương.

“Chuyện này sao... cần chính ngươi lĩnh ngộ.” Hàn Lập áo xanh lắc đầu, dĩ nhiên y biết đáp án nhưng không định nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập im lặng một lát, bỗng nhiên lao tới nhanh như chớp, không nói lời nào đánh ra một quyền.

“Ầm ầm”

Một quyền ảnh màu vàng to lớn như núi cao bỗng nhiên xuất hiện, mang theo uy thế hủy diệt hết thảy đánh xuống.

Hàn Lập áo xanh không đổi sắc, trên thân nổi lên mảng lớn kim quang, hai tay huy động, mảng lớn chưởng ảnh xuất hiện, dường như có vô số đợt sóng ngênh tiếp.

Quyền ảnh màu vàng đánh lên trên tầng tầng lớp lớp chưởng ảnh, liên tiếp phá mấy trăm đạo chưởng ảnh, uy thế giảm nhỏ, bị Hàn Lập áo xanh một chưởng đánh nát.

Vào lúc này, hư không phía sau y loé lên lôi quang, thân ảnh Hàn Lập đột nhiên xuất hiện, hai tay đánh ra.

“Vèo vèo.”

Hai đạo Đại Ngũ Hành Diệt tuyệt quyền đánh xuống, tốc độ thi pháp so với trước đó nhanh hơn một tia, trong nháy mắt lập tức đến trên đỉnh đầu của Hàn Lập áo xanh.

Nhưng lúc này, thân thể Hàn Lập áo xanh chuyển động xoay tròn, vô số kim quang từ trên thân bắn ra, hình thành một màn sáng giống như cột lốc xoáy xung quanh thân thể y.

Hai đạo Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền đánh vào trên màn sáng, như đập vào bức tường mềm, lập tức bị đẩy lui ra ngoài.

Màn sáng màu vàng kịch liệt rung động hai lần, rồi dần dần biến mất.

“Haha, ta hiểu rồi, ngươi muốn thông qua tranh đấu với ta, để tôi luyện năng lực điều khiển pháp tắc của mình à?” Tu vi của ngươi tăng lên quá nhanh, điều khiển lực lượng pháp tắc khổng lồ trong người còn nhiều thiếu sót. Nếu muốn đánh một trận với Cổ Hoặc Kim, nhất định phải bù đắp phương diện này, đánh nhau với ta đúng là biện pháp tốt.” Cả người Hàn

Lập áo xanh bay về phía sau, cười ha ha nói.

Mắt Hàn Lập sáng lên, nhưng không trả lời.

Hàn Lập áo xanh đã nói đúng mục đích của hắn.

Nhưng hắn còn có một mục đích khác, chính là thông qua tiếp xúc với Hàn Lập áo xanh, để tìm hiểu thêm về cách chém bản thi.

Chỉ cần khoảng cách tiếp xúc giữa hai người gần nhau, mặc kệ đối phương kín miệng bao nhiêu, hắn đều có thể t ra chút tin tức.

Ý niệm trong lòng Hàn Lập chuyển động, lại tiếp tục nhào tới, quyền chưởng đều dùng, các loại công kích điên cuồng rơi xuống.

Hai tay Hàn Lập áo xanh vung vẩy, kim quang trên thân biến ảo muôn dạng, hoá giải công kích của Hàn Lập.

“Chỉ là ngươi cũng nên cẩn thận, một khi để ta nắm lấy cơ hội, diệt sát ngươi ở chỗ này, bộ thân thể này sẽ là của ta. Lúc đó, cái tên “Hàn Lập” này cũng sẽ không thay đổi gì, dù sao ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.” Hàn Lập áo xanh mỉm cười nói, ánh mắt tĩnh lặng như biển cả, làm cho người ta cảm giác sợ hãi.

“Ngươi có thể thử xem” Hàn Lập trong khi nói chuyện, lại xông tới.

Hai người lại một lần nữa kịch chiến mấy ngày, cho đến khi cả hai kiệt sức mới dừng tay.

Mấy ngày sau đó, sau khi khôi phục như cũ, Hàn Lập lại tiến vào không gian thần thức lần nữa, đại chiến với Bản Thi.

Cứ như vậy không ngừng, nháy mắt đã qua vạn năm tuế nguyệt.

Trong không gian thần thức của Hàn Lập, hai bóng người mơ hồ màu vàng quấn lấy nhau, tạo ra từng đạo tàn ảnh nhanh như tia chớp, mắt thường căn bản không thể nào thấy được.

Các loại quyền ảnh, chưởng ảnh, kiếm khí, hắc quang đầy trời va chạm, âm thanh giao chiến như mưa nặng hạt, tốc độ giao thủ nhanh chóng, vượt quá sức tưởng tượng.

Bất ngờ, một tiếng vang thật lớn nổ tung, kéo dài điếc tai.

Hai đạo nhân ảnh phân biệt lui lại, là Hàn Lập và Hàn Lập áo xanh.

Trên thân Hàn Lập chớp lên kim quang nhanh chóng, một quyền xuất ra nhìn như chậm nhưng thật ra rất nhanh.

Từng đạo quyền ảnh màu vàng từ trên người hắn bắn ra các nơi, không chỉ có nắm đấm, mà toàn thân đều đang phát ra quyền.

Mỗi đạo quyền ảnh thình lình đều là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền, mà những quyền ảnh này lại có lớn có nhỏ, có dài như dây thừng. Nó đan xen vào nhau, biến thành một tấm lưới vô cùng to lớn, phô thiên cái địa bao xuống.

Cự lực ngập trời, còn có lực lượng pháp tắc tràn ngập không gian thần thức, muốn tránh cũng không được.

Hàn Lập áo xanh đứng yên tại chỗ, cũng không trốn tránh, tay áo vung về phía quyền ảnh đầy trời, miệng phun ra hai chữ: “Yên Diệt!”

Tiếng gầm hùng vĩ lập tức tràn ngập toàn bộ không gian thần thức, mọi thứ phụ cận đều biến thành màu u ám.

Một cỗ lực lượng tuyệt thế bỗng nhiên xuất hiện, va chạm với quyền ảnh đầy trời.

“Ầm ầm” một tiếng vang thật lớn.

Quyền ảnh đầy trời trong nháy mắt đều vỡ vụn, không gian thần thức cũng khôi phục màu sắc trước đó.

Thân thể Hàn Lập và Hàn Lập áo xanh rung mạnh, đều lui về phía sau, vẫn bất phân thắng bại.

Thần sắc Hàn Lập ảm đạm, dường như đã mất hết hứng thú, không tiếp tục động thủ nữa.

“Sao lại không đánh tiếp?” Hàn Lập áo xanh cũng không chủ động tiến tới.

“Tiếp tục đánh nữa, hi vọng chiến thắng ngươi cũng không lớn, hôm nay cáo từ.” Hàn Lập khoát tay, thân hình thoắt cái biến mất.

Giao thủ hơn vạn năm, giữa hai người đã xảy ra một tia biến hóa vi diệu.

Thật ra hai người từ thực lực đến tu vi đều như nhau, ngay cả tính cách cũng đồng nhất, trải qua giao thủ nhiều năm lại có cảm giác vừa là bạn cũng vừa là địch.

Hàn Lập áo xanh nhìn Hàn Lập rời đi, cũng quay người bay về phía chỗ sâu trong không gian thần thức.

Hàn Lập từ trong ý thức trở lại thân thể, thần sắc có chút mệt mỏi, lập tức ngồi xuống điều tức một lát.

Hàn Lập sau khi khôi phục cũng không có ý định tiếp tục tiến vào không gian thần thức. Những năm này hắn giao phong cùng Bản Ngã, giúp cho khả năng điều khiển Thời Gian pháp tắc đã đạt đến cực hạn, giờ tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa.

Với lại trong thời gian này, hắn đã hiểu ra một vài điều từ trên thân Bản Ngã, càng thêm rõ ràng Bản Ngã Thi hơn.

Sau khi cân nhắc, Hàn lập vung tay lên, trong tay nhiều ra một quyển sách.

Toàn thân cuốn sách đen kịt, dường như được chế tạo bằng da thú, rất cũ kĩ khiến cho người ta có cảm giác đã trải qua vô số tuế nguyệt.

Đây là do hắn trong một lần cơ duyên xảo hợp, thông qua Luân Hồi Điện

đổi được. Nghe nói là bút kí do hậu nhân một vị Đạo Tổ viết, trong đó ghi chép một số kì văn dị sự của vị này.

Điều hắn quan tâm nhất, dĩ nhiên là đoạn kể về quá trình trảm Bản Thi của vị Đạo Tổ kia.

Mặc dù nó chỉ mỏng hai ba trang, trước sau chỉ khoảng trăm chữ. Lại khiến hắn tự đánh giá phỏng đoán thật lâu, đồng thời suy nghĩ một số việc trước kia chưa bao giờ nghĩ đến.

Như vị Đạo Tổ kia trước khi trảm thi từng hao phí thời gian hơn ngàn năm, đi tìm cái gọi là Bản Ngã chân chính. Y thậm chí không tiếc hao phí thời gian trở về di chỉ tông môn khi xưa, nơi bắt đầu bước vào con đường tu tiên, tĩnh tọa tại đó hơn trăm ngày.

Theo Hàn Lập, có lẽ là vị này muốn nhờ vào đó để tìm lại ý niệm truy cầu tiên đạo ban đầu, từ đó trợ giúp cho việc tìm ra và trảm Bản Thi. Cũng như người ta đi vào phàm tục, hòa mình vào phố xá sầm uất để tìm ý cảnh.

Trong vạn năm, hắn và Kim Đồng cũng từng nói chuyện với nhau một chút. Nhưng Kim Đồng không cần trải qua trảm thi để thành đạo nên không giúp được gì nhiều.

Hàn Lập rất nhanh xem âu quyển sách màu đen một lần, "Bộp" một tiếng đóng lại, sau đó đứng lên. Hắn như đã quyết định gì đó, lập tức bước ra phía ngoài lầu các.

Nam Cung Uyển ở bên ngoài, cũng xây dựng lầu các cho mình, đang khoanh chân ngồi tu luyện.

Qua vạn năm tự mình khổ tu, được Hàn Lập cung cấp tài nguyên phong phú, hơn nữa trong không gian Hoa Chi, Thiên Địa Nguyên Khí nồng đậm cực điểm. Nên ti vi Nam Cung Uyển đã đạt đến Chân Tiên cảnh đỉnh phong, khoảng cách Kim Tiên chỉ kém một chút.

Hàn Lập gật đầu, tâm niệm vừa động phát ra một đạo truyền âm.

Nam Cung Uyển lập tức đình chỉ tu luyện, đi ra bên ngoài.

"Phu quân, ngươi đã kết thúc tu luyện rồi à, có tiến triển gì không?"

"Không có, những năm này ta thu hoạch rất ít, đang dự định ra ngoài một chuyến, nàng có muốn đi cùng ta hay không?" Hàn Lập nắm tay Nam Cung Uyển hỏi.

"Được, ta từ khi phi thăng Chân Tiên Giới còn chưa từng đi du lịch ở đâu." Nam Cung Uyển vui vẻ nói.

"Sau khi ta rời khỏi không gian Hoa Chi, không gian gia tốc nơi đây sẽ biến mất. Kim đạo hữu có muốn cùng chúng ta ra ngoài?" Hàn Lập nhìn về nơi Kim Đồng bế quan hỏi.

"Phu phụ các ngươi đi du lịch, tiểu nữ không muốn làm kỳ đà cản mũi." Âm thanh Kim Đồng từ nơi xa truyền tới.

Hàn Lập cũng không cưỡng cầu, bấm niệm pháp quyết thu hồi linh vực, đem theo Nam Cung Uyển ra ngoài Thiên Ngoại không gian.

Nam Cung Uyển chưa từng thấy qua quan cảnh nơi đây, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hàn Lập phất tay phát ra mảnh kim quang, nâng thân thể Nam Cung Uyển lên, vừa kể chuyện về Thiên Ngoại hư không vừa bay về phía trước.

Khoảng nửa tháng sau, Hàn Lập hạ xuống mặt đất phía dưới.

Nơi này là một vùng hải vực màu đen, sóng to gió lớn nhưng Thiên Địa Nguyên Khí lại mỏng manh.

Ở sâu trong biển có một hòn đảo không lớn, nhưng dân cư không ít, có chút phồn hoa. Các nơi trên đảo, linh quang bắn ra bốn phía, lại bày ra cấm chế cao minh, bao phủ toàn bộ hòn đảo, giống như là đang phong bế.

"Phong cảnh nơi đây ngược lại có chút độc đáo, không biết là địa phương

nào." Nam Cung Uyển tò mò hỏi.

"Nơi này là Hắc Phong hải vực, hòn đảo kia gọi là Ô Mông đảo. Năm đó, lần thứ hai ta phi thăng đến Chân Tiên giới chính là nơi này." Hàn Lập nhìn mặt biển và hòn đảo phía dưới, lộ vẻ hồi ức.

Sự tình Hắc Phong Đảo, Hàn Lập trước đó đã kể với Nam Cung Uyển. Nghe lời này, nàng quan sát tỉ mỉ, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua, như đang cố gắng đối chiếu mọi thứ trước mắt cùng những gì mình nghe được.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, rơi vào trên phụ cận mặt biển Ô Mông đảo, đạp sóng mà đi, nhìn khắp nơi như đang tìm kiếm cái gì.

Nam Cung Uyển thấy hành động của Hàn Lập nhưng cũng không hỏi gì.

Hàn Lập tìm kiếm chung quanh một lát, sau đó bay trở lại không trung.

"Đi thôi."

Hàn Lập không nói gì thêm, phất tay áo mang theo Nam Cung Uyển, rồi bay về hướng khác.

Hắn bay không nhanh, giống như vừa phi hành, vừa nghĩ đến việc gì đó, thỉnh thoảng lại giảng thuật cho Nam Cung Uyển những gì mình đã trải qua suốt đoạn đường này.

Mấy ngày sau, hai người đến một hòn đảo cỡ lớn, là Hắc Phong đảo.

Nam Cung Uyển không đợi Hàn Lập giải thích, đã từ tiêu chí trên Hắc Phong thành biết được đây là nơi nào.

"Hắc Phong Thành, là tòa thành mà năm đó phu quân chờ đợi để liên thông đi ngoại giới?" Hai mắt xinh đẹp của Nam Cung Uyển chớp chớp, nhìn về phía Hàn Lập cười hỏi.

------oOo------

Chương 1348: Cố hương gặp cố tri

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Cùng đạo lữ du ngoạn cố hương

Gặp cố tri luận đạo đối ẩm

***

"Đúng vậy. Nhiều năm chưa về, nơi này ngược lại là không thay đổi bao nhiêu." Hàn Lập nhìn Hắc Phong thành trước mắt, hơi xúc động nói.

Sau khi Luân Hồi điện xâm lấn Bắc Hàn Tiên Vực, hằng ngày ở tòa thành trì này, tựa hồ cũng không ảnh hưởng gì quá lớn.

Kỳ thật ngẫm lại, Luân Hồi điện ẩn núp nhiều năm ở Chân Tiên giới như vậy, dần dần phát triển thành một thế lực cực lớn trong bóng tối, đến mức có thể phân cao thấp với Thiên Đình, cùng với các mối quan hệ rộng khắp như cành lá đan xen khó gỡ. Nhưng thực tế đối với tu sĩ cấp thấp, thậm chí phàm nhân, kỳ thật cũng sẽ không cảm nhận được gì.

Một khi ngay cả những người này đã cảm thấy, vậy chứng tỏ, cỗ thế lực này chuẩn bị trồi lên mặt nước.

Đang cân nhắc, hắn dẫn theo Nam Cung Uyển từ cửa thành tiến vào trong thành, dọc đường nhìn đường phố xung quanh, ánh mắt chớp động không thôi.

"Phu quân, ngươi đang nhìn gì?" Nam Cung Uyển tò mò hỏi.

"Bây giờ ta gặp phải bình cảnh trảm thi, một lần nữa phải cảm ngộ. Ta dự định đến những địa phương đã đi qua sau khi phi thăng Chân Tiên giới, lần

nữa đặt chân đến từng nơi, nhớ lại quá khứ, dùng cách này để rèn luyện tâm cảnh." Hàn Lập nói như thế.

Cảnh giới Nam Cung Uyển bây giờ không đủ, nghe lời Hàn Lập nói như lọt vào trong sương mù, không hiểu rõ lắm. Bất quá Hàn Lập đã nói vậy, nàng đương nhiên sẽ không nghi ngờ gì, gật đầu không nói gì nữa.

Hàn Lập dẫn theo Nam Cung Uyển lưu lại hai ngày ở Hắc Phong thành, kể lại một số việc gắn liền với tình cảnh mà mình đã trải qua. Nam Cung Uyển tự nhiên cũng nghe một cách say sưa.

Sau khi hai người rời khỏi Hắc Phong thành, đi ngang qua Lạc Phách Kinh Phong, đi tới phía ngoài Hoang Lan đại lục, tiếp tục tìm đến những nơi đã qua trước kia.

Hơn nửa năm sau, dọc đường hai người đi ngang qua Chúc Long đạo ở Cổ Vân đại lục.

Kể từ khi Hàn Lập tới Chân Tiên giới, nơi này cũng coi là tông môn chính thức đầu tiên bái nhập. Ở chỗ này tu luyện một thời gian, cũng coi như là cố hương thứ hai của hắn tại Tiên giới.

Khiến cho hắn kinh ngạc chính là, năm đó Chúc Long Đạo uy chấn Bắc Hàn Tiên Vực, bây giờ trong môn người ở thưa thớt, đệ tử tàn lụi, khắp nơi còn mơ hồ vết tích chiến đấu, không còn náo nhiệt như năm đó.

Hàn Lập thi triển thần thức dò xét một chút, rất nhanh đã biết được nguyên nhân.

Bắc Hàn Tiên Vực vốn là Tiên Vực nhỏ, nhưng Chúc Long đạo vốn là một trong ba đại thế lực tu tiên bên trong vực, nội tình coi như thâm hậu, nhưng đầu tiên là bởi vì chuyện Bách Lý Viêm bị Thiên Đình vây công, lại thêm năm đó một nhóm người Chúc Long Đạo tiến vào bên trong Minh Hàn Tiên Cung, gần như toàn diệt, thực lực bị trọng thương, từ đó bắt đầu suy sụp.

Đương nhiên, Thương Lưu cung và Phục Lăng tông ở trong vụ này cũng bị ảnh hưởng không ít thì nhiều.

Sau đó lại thêm Hôi giới xâm lấn Bắc Hàn Tiên Vực, bởi vì ba tông ứng đối không nổi, lần nữa bị trọng thương, lúc này mới rơi vào kết cục bây giờ.

Hàn Lập thở dài trong lòng, thi triển Ẩn Thân thuật, mang theo Nam Cung Uyển tiến vào bên trong, đi tới Xích Hà Phong đã từng ở.

Nơi này so với năm đó hắn rời đi không thay đổi gì lớn, hơn nữa sau khi hắn rời đi, nơi này tựa hồ một mực hoang phế, không có người đến ở lại.

Hàn Lập ngồi tại đỉnh núi Xích Hà phong, nhớ lại tình huống năm đó ở Chúc Long đạo tu luyện, một lòng quyết tâm truy cầu Thời Gian Pháp Tắc, lo lắng tìm kiếm Giải Đạo Nhân, thêm cả lúc nào cũng lo âu, sợ hãi truy binh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Hắn để những tâm tình này tồn tại trong lòng, hồi ức lặp đi lặp lại, khi đó ký ức càng ngày càng rõ ràng.

Bản thân mình trong quá khứ tựa như một chiếc gương, chiếu rọi ra bản thân chân thật nhất.

Hàn Lập không ngừng nhớ lại mọi thứ năm đó, càng hiểu rõ bản tâm mình, dần dần lĩnh ngộ được như thế nào là bản ngã.

Nam Cung Uyển cũng không quấy rầy Hàn Lập, lẳng lặng ngồi ở một bên tương bồi.

Lần ngồi xuống này trôi qua nửa tháng. Vào một ngày, mặt trời dần dần chui xuống núi, tia ánh chiều tà cuối cùng cũng chìm vào chân trời, lúc này Hàn Lập mới đứng lên, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Nam Cung Uyển nhìn Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Lúc này thần tình khí chất Hàn Lập tựa hồ có một chút biến hóa, nhưng cụ thể là gì, nàng lại không nói ra được.

"Xem ra phu quân nói tới luyện tâm là đích xác, Đại La cảnh giới tu luyện

thật đúng là huyền diệu." Nam Cung Uyển thầm nghĩ trong lòng.

"Đi thôi." Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu, phất tay phát ra một cỗ kim quang quấn lấy hai người, phá không bay đi.

...

Nguyên Hoang Thành biên giới Bắc Hàn Tiên Vực, giống như một con cự thú phủ phục ở vùng đất biên thùy, ngăn trở mọi thứ phía ngoài.

Ngoài thành là một mảnh sa mạc bao la, phóng tầm mắt nhìn ra, trong tầm mắt đều là một mảnh màu vàng mênh mông bát ngát, cồn cát liên miên, một mực lan tràn đến cuối chân trời.

Hàn Lập và Nam Cung Uyển ngồi trên hư không, nhìn xuống thành trì phía dưới, thêm cả hoang mạc xa xa.

...

Bên trong Man Hoang giới vực ở giữa Bắc Hàn Tiên Vực và Hắc Sơn Tiên Vực, hai đạo độn quang chậm rãi bay qua, tốc độ lúc chậm lúc nhanh, nhưng tổng thể thì không giống như vội vã chạy đi, tựa hồ đang thưởng thức phong cảnh phía dưới.

...

Phù Vân sơn mạch - Hắc Sơn Tiên Vực, Dã Hạc cốc.

Hắc Sơn Tiên Vực gần sát Bắc Hàn Tiên Vực, chịu ảnh hưởng rất lớn bởi Hôi giới tiến công.

Trong Dã Hạc cốc bây giờ là một mảnh hoang vu, không người ở lại, Mạc Vô Tuyết và Ngu Tử Kỳ lúc trước lựa chọn lưu lại cũng không thấy bóng dáng.

Hàn Lập và Nam Cung Uyển ngồi cạnh bệ đá bên trong cốc mà mọi người trước kia thường xuyên tụ tập, đối ẩm rượu ngon.

...

Hắc Thổ Tiên Vực, Huyễn Yên chiểu trạch.

Hàn Lập và Nam Cung Uyển hành tẩu ở đây, từng trận sương mù màu trắng phiêu đãng ở trong đầm lầy, chỉ là hơi nước bình thường chưa kịp chạm tới hai người đã lập tức tự động rẽ sang hai bên.

"Nơi này chính là lối vào di tích Chân Ngôn Môn, hình như không xuất hiện loại sương mù khiến người ta trúng huyễn thuật?" Nam Cung Uyển nói ra.

"Loại sương mù kia chỉ ở khoảng thời gian đặc biệt mới có thể xuất hiện." Hàn Lập nói.

Dung mạo của hắn trước và sau không khác nhau chút nào, nhưng khí chất tản ra đã phát sinh biến hóa rất lớn. Vào lúc này, thần sắc lộ ra một cảm giác sắc bén, tựa hồ có thể chặt đứt hết thảy.

Một cỗ áp lực không thể tả, mơ hồ từ trên người Hàn Lập phát ra, vật sống bên trong phương viên mấy trăm dặm đang ẩn núp dưới đầm lầy, tốc tốc phát run.

"Phu quân, ngươi nói chúng ta bây giờ còn có thể tiến vào di tích Chân Ngôn Môn hay không, ta vẫn còn hiếu kỳ về nơi này đấy." Nam Cung Uyển nói.

"Di tích Chân Ngôn môn đã bị vết nứt không gian thôn phệ, chỉ sợ đã bị hủy diệt toàn bộ, khó mà thấy lại được." Hàn Lập lắc đầu.

"Phu quân, kế tiếp chúng ta đi đâu? Tiếp tục đi đến Hôi giới sao? Nhưng hôm nay di tích Chân Ngôn môn đã biến mất, làm thế nào mới có thể tiến vào Hôi giới." Nam Cung Uyển hỏi.

"Hôi giới thì không đi được." Hàn Lập lắc đầu.

Năm đó có thể tiến vào Hôi giới, là do may mắn có không gian thông đạo mở ra từ nơi này kết nối tới Hôi giới bên kia. Bây giờ thông đạo sớm đã bị hủy hoại, Hôi giới khác hẳn so với Ma Vực, ở một giới diện khác cực kỳ xa xôi, cho dù với tu vi hắn bây giờ, muốn tiến vào cũng không dễ dàng.

Không chỉ là Hôi giới, mà Ma Vực cũng không đi được.

Giải Đạo Nhân bại vong, Ma Vực bây giờ đều đã rơi vào tay Ma Chủ. Hắn lúc này mà đi qua, nếu một khi bị Ma Chủ phát hiện, chỉ sợ sẽ có đại phiền toái.

Hàn Lập lộ vẻ do dự, trải qua hồi ức và tẩy luyện những ngày qua, hắn càng ngày càng khắc sâu nhận thức về bản thân, đã nắm chắc không nhỏ có thể chém rụng Bản Ngã Thi.

Hắn cân nhắc phải chăng nên thử trảm thi một chút.

Vào thời khắc này, một đạo độn quang xuất hiện ở chân trời phía xa, bay vụt về phía nơi này.

Hàn Lập nhìn một cái về nơi đó, cũng không có gì kỳ quái.

Nơi Huyễn Yên chiểu trạch này linh khí nồng đậm, tạo ra không ít linh tài, sương mù trí huyễn lúc này cũng không xuất hiện, sẽ có không ít tu sĩ tiến vào trong đó tầm bảo, trên đường tới đây đã gặp không ít.

Hàn Lập không muốn gặp ngoại nhân, để tránh phá hủy tâm cảnh thể ngộ bản thân, đang muốn dẫn Nam Cung Uyển rời đi.

Vào thời khắc này ánh mắt của hắn lóe lên, mặt lộ vẻ kinh ngạc, phất tay phát ra một cỗ kim quang, mang theo Nam Cung Uyển nghênh đón đạo độn quang kia.

Tu sĩ trong đạo độn quang kia nhìn thấy độn quang Hàn Lập với khí thế mạnh mẽ tới gần, giật nảy mình, ngừng lại, hiện ra thân ảnh một lão giả mặc bạch bào.

Kim quang lóe lên, thân ảnh hai người Hàn Lập xuất hiện.

"Lệ tiểu tử, là ngươi!" Trên mặt lão giả tóc trắng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lên tiếng kinh hô chỉ vào Hàn Lập.

"Hô Ngôn đạo hữu, đã lâu không gặp, năm đó từ biệt ở Hắc Phong hải vực, không ngờ có thể gặp lại ngươi ở đây." Hàn Lập cười nói.

Lão giả mặc bạch bào này không phải ai khác, chính là Hô Ngôn đạo nhân.

"Ta cũng không nghĩ tới lại gặp ngươi ở chỗ này, tu vi của ngươi tiến rất nhiều à, ta cũng nhìn không thấu, bây giờ đã đến cảnh giới gì rồi?" Hô Ngôn đạo nhân dò xét Hàn Lập, chậc chậc nói ra.

"Những năm này đã trải qua không ít chuyện, tu vi có tăng lên một ít. Ngược lại Hô Ngôn đạo hữu ngươi, tu vi tựa hồ có chút sụt giảm, tu luyện xảy ra chuyện gì thế?" Hàn Lập hỏi.

Lúc này tu vi Hô Ngôn đạo nhân đã hạ thấp xuống Chân Tiên cảnh, mà lại chỉ là Chân Tiên trung kỳ.

"Ha ha! Quyền lợi phú quý, chẳng qua chỉ là phù vân. Tu vi thần thông, cũng chỉ là bụi đất, chuyện nhỏ mà thôi." Hô Ngôn đạo nhân cười ha hả một tiếng, tựa hồ không thèm để ý chuyện tu vi của mình giảm xuống.

"Hô Ngôn đạo hữu không ngờ có thể thông thấu như vậy, tại hạ mặc cảm, bội phục." Trong lòng Hàn Lập khẽ động, cười nói.

Lời Hô Ngôn đạo nhân lần này, ngược lại là tương tự mấy phần với lĩnh ngộ của bản thân hắn những ngày qua lĩnh hội được, mà ý cảnh so với lĩnh ngộ của chính mình, còn có vẻ cao hơn một phần.

"Thông thấu cái gì, ta đây uống rượu quá nhiều, đầu óc bị ngâm hư mất, cũng không để ý cái gì nữa." Hô Ngôn đạo nhân cười mắng một tiếng.

Nam Cung Uyển nhìn thấy hai người đàm tiếu, mặc dù mang ý cười trên mặt, nhưng trong lòng sớm đã kinh ngạc vạn phần.

Hàn Lập trong trí nhớ nàng, từ trước tới giờ kết giao người phương nào đều có chút cứng nhắc, cực kỳ ít người có thể cười cười nói nói như vậy.

Hơn nữa có thể nhìn ra, giao tình cả hai có vẻ cực kỳ tốt.

"Ai da, ngươi nhìn xem, lo nói chuyện với ngươi, cũng quên hỏi ngươi, vị tiên tử này là?" Hô Ngôn đạo nhân nhìn về phía Nam Cung Uyển, lại nhìn Hàn Lập một cái, có chút thâm ý hỏi.

"Đây là Uyển Nhi, đạo lữ của ta. Uyển Nhi, vị này là Hô Ngôn đạo hữu, năm đó đã từng giúp ta rất nhiều." Hàn Lập giới thiệu lẫn nhau.

"Nguyên lai là Hô Ngôn đạo hữu, tiểu nữ Nam Cung Uyển, phu quân trước kia đã được ngươi chiếu cố." Nam Cung Uyển vén áo thi lễ.

"Nam Cung tiên tử, hạnh ngộ hạnh ngộ." Hô Ngôn đạo nhân chớp chớp mắt nhìn Hàn Lập, tức thì trên mặt nghiêm trang đáp lễ Nam Cung Uyển.

"Hô Ngôn đạo hữu, đã lâu như vậy không gặp, muốn tìm một chỗ uống rượu hay không?" Hàn Lập cười hỏi.

"Còn phải tìm địa phương nào chứ! Hai vị nếu không chê, không bằng đến nơi ở tại hạ nấn ná một hai đi." Hô Ngôn đạo nhân cười híp mắt nói.

"Cũng tốt! Vậy đến phủ đạo hữu, uống một chén rượu. Hi vọng những năm này, kỹ nghệ chưng cất rượu của ngươi không bị suy giảm." Hàn Lập tự nhiên vui vẻ đáp ứng chuyện này. Hô Ngôn đạo nhân là một trong số ít bằng hữu mà hắn có thể thổ lộ tâm tình, đã lâu không gặp, cũng có phần muốn trò chuyện nhiều một chút.

"Ha ha, những năm này tu vi ta không dám nói, nhưng nhưỡng tửu chi đạo (đạo chưng cất rượu) mỗi ngày ta đều đang gọt giũa! Đi nhanh đi!"

Hô Ngôn đạo nhân thấy Hàn Lập đáp ứng, lại vui vẻ đến mức muốn khoa tay múa chân, thế là mang theo hai người bay ra ngoài Huyễn Yên chiểu trạch, rất nhanh bay ra khỏi đầm lầy, một vùng núi xuất hiện ở phía trước.

------oOo------

Chương 1349: Vẫn là Hô Ngôn kia

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Xuất hiện trước mắt bọn người Hàn Lập là một dãy núi thiên địa trùng trùng điệp điệp, có không ít cự phong cao vút trong mây, chỉ là thiên địa nguyên khí phụ cận cũng không nồng đậm, yêu thú hung vật cũng không nhiều, có vẻ sinh cơ thưa thớt.

Chỗ như vậy, không có đồ vật gì để lấy được, tự nhiên tu sĩ cũng sẽ không đặt chân đến

Hô Ngôn đạo nhân vừa tiến vào vùng dãy núi này, cả người lập tức trở nên thoải mái không ít, khi thì tự cao giọng ngâm một bài thơ, khi thì giới thiệu với bọn Hàn Lập một ít kỳ cảnh trong dãy núi mà lão cảm thấy thú vị.

Hàn Lập lúc đầu cũng không để ý, nhưng thấy Nam Cung Uyển nghe say sưa ngon lành, thỉnh thoảng chỉ ra một ít phát hiện của mình, làm cho Hô Ngôn đạo nhân hô to ngạc nhiên.

Thế là Hàn Lập cũng ổn định lại tâm thần, tinh tế cảm ngộ ý cảnh Hô Ngôn đạo nhân lúc này, cũng cảm thấy một phen đặc biệt tư vị, thỉnh thoảng cũng đưa ra một ít quan điểm của mình. Bởi vì góc độ khác biệt, cũng dẫn tới Hô Ngôn và Nam Cung Uyển thảo luận một phen.

Ba người một đường nói cười, dưới sự dẫn đầu của Hô Ngôn đạo nhân, đi quanh quẩn trong núi hơn nửa ngày, cuối cùng đáp xuống trước một chỗ sơn phong ẩn kín.

Kỳ thật cách thật xa, Hàn Lập đã cảm nhận được ngọn núi này không giống bình thường.

Cũng không phải ngọn núi này khác biệt với những ngọn núi xung quanh, mà là ngọn núi này có bày ra một ít cấm chế cao minh, chỉ sợ tu sĩ có tu vi dưới Thái Ất cảnh chưa hẳn có thể phát hiện được, cùng đừng đề cập đến chuyện xâm nhập.

Hô Ngôn đạo nhân lật tay lấy ra một khối lệnh bài màu trắng, nhẹ nhàng nhoáng một cái, một đạo bạch quang bắn ra chui vào trong hư không trước khe núi.

Hư không ba động một chút, hiện ra một vết nứt màu trắng, bên trong là một mảnh sương mù, thấy không rõ là địa phương nào.

"Hai vị, xin mời."

Hô Ngôn đạo nhân nói, dẫn hai người bước vào trong vết nứt màu trắng.

Hàn Lập cảm thấy cảnh sắc trước mắt đại biến, xuất hiện ở phía trước là một tiểu sơn cốc u tĩnh độc đáo.

Trong cốc xây dựng vài toà trúc lâu tinh xảo hai ba tầng, một bên trúc lâu là một mảng lớn rừng trúc và một dòng suối nhỏ thanh tịnh chảy vào một hồ nước, nhìn phi thường thanh u, còn có không ít Tiên Cầm Linh thú nghỉ ngơi bên bờ suối trong rừng.

Một bên khác, là mấy khối vườm ươm và một ít kỳ hoa dị thảo, đang có hai thân ảnh bận rộn ở trong đó.

"Ồ!"

Theo một tiếng kêu nhẹ, hai người đang bận rộn trong vườn liền đứng dậy đi tới hướng bọn người Hàn Lập.

Một người trong đó chính là Vân Nghê, một người khác, lại là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều tuyệt sắc.

Thiếu nữ này Hàn Lập cũng không xa lạ gì, chính là Bạch Tố Viện.

Nhiều năm không gặp, tu vi Vân Nghê và Bạch Tố Viện đều tinh tiến không ít, Vân Nghê đã đạt đến Kim Tiên cảnh hậu kỳ, mà Bạch Tố Viện cũng đã đạt tới cảnh giới Kim Tiên, mà quanh người khí cơ ba động huyền diệu, hiển nhiên tu luyện công pháp rất là bất phàm.

"Ta tưởng là ai, nguyên lai là Lệ đạo hữu, những năm này làm cho Hô Ngôn trông mong, chỉ cần vừa uống rượu là sẽ nhắc tới ngươi." Vân Nghê tươi cười, tiến lên chào đón.

"Vân đạo hữu, hạnh ngộ, đã lâu không gặp." Hàn Lập đáp lễ lại.

"Lệ tiền bối, đại ân năm đó mang ta tiến vào Chúc Long đạo một mực không thể phụng bồi, xin nhận ta một lễ." Đôi mắt Bạch Tố Viện chớp động, tiến lên hành lễ.

"Tố Viện tiểu thư không cần khách khí." Hàn Lập mỉm cười, tay nhấc lên.

Thân thể Bạch Tố Viện bị một cỗ tiềm lực vô hình nâng lên, không tự chủ đứng lên.

Nàng khẽ giật mình, lập tức hai mắt thật nhanh liếc nhìn Hàn Lập, lại nhìn về phía Nam Cung Uyển mỉm cười, đôi mắt sáng chớp động, tựa hồ đang suy đoán vì sao nữ tử trước mắt có vận khí tốt đi theo Lệ Phi Vũ như vậy.

Chỗ sâu trong ánh mắt Vân Nghê hiện lên một tia chấn kinh, có thể biến nặng thành nhẹ nâng lên một tu sĩ Kim Tiên, cho dù là tu sĩ Thái Ất cảnh, cũng căn bản không thể làm được.

Hàn Lập lại giới thiệu Nam Cung Uyển với hai người Vân Nghê một chút, song phương hàn huyên một phen, sau đó đi vào trong một tòa trúc lâu tầng hai.

Trong lâu khá rộng rãi, bố trí mặc dù đơn giản nhưng không mất đi vẻ lịch sự tao nhã. Xuyên qua cửa sổ, có thể thu hết vào mắt cảnh sắc cả tòa sơn

cốc này, đầy mắt bích thúy, có phần làm cho người cảnh đẹp ý vui.

Mấy người sau khi ngồi xuống, lúc này Hàn Lập mới hỏi Hô Ngôn đạo nhân tại sao bọn họ lại ở chỗ này.

"Việc này nói rất dài dòng. Một nhà chúng ta vốn ẩn cư tại một chỗ yên tĩnh Bắc Hàn Tiên Vực, kết quả bị rất nhiều Hôi Tiên đột nhiên giết vào Bắc Hàn Tiên Vực, quấy đến tu tiên giới đại loạn. Chúng ta ở đó cũng bị tác động đến, đành phải mau chóng thoát đi. Phụng Nghĩa đạo hữu bởi vì một ít duyên cớ bất hạnh vẫn lạc, sau đó chúng ta đã trải qua một phen khó khăn trắc trở, cuối cùng đi tới Hắc Thổ Tiên Vực." Hô Ngôn đạo hữu thở dài, tựa hồ cũng không muốn nói thêm chuyện này.

Vân Nghê và Bạch Tố Viện nghe đến đây, thần sắc đều ảm đạm.

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng thở dài.

Lần này Chân Tiên giới rung chuyển, không ít Tiên Vực bị liên lụy, khiến cho con đường tu hành vấn đạo vốn long đong càng thêm gập ghềnh, hạng người thực lực nhỏ yếu bởi vì thiếu sức tự vệ, nói chết liền chết đi, vạn năm tu vi khả năng một buổi trở về với bụi đất.

Thế lực Thiên Đình, trên danh nghĩa là quan phương Chân Tiên giới, bây giờ vẫn như cũ chuẩn bị cho Bồ Đề thịnh yến, các đại Tiên Vực cũng tích cực chuẩn bị việc này, tựa hồ cũng không chú ý đến những Tiên Vực nhỏ phát sinh sự tình râu ria kia.

Có lẽ trong mắt đại năng Đại La cảnh, thậm chí một ít Đạo Tổ, toàn bộ tu sĩ Chân Tiên giới cấp thấp tựa như con sâu cái kiến, sinh tử tồn vong của họ, căn bản không quan trọng.

"Sau khi chúng ta tới Hắc Thổ Tiên Vực, nghe nói Huyễn Yên chiểu trạch này từng là chỗ di tích Chân Ngôn môn, vài ngàn năm trước bị Thiên Đình huỷ đi, từ đó ít ai lui tới, liền dứt khoát định cư ở phụ cận đây. Ngươi cũng thấy đấy, hoàn cảnh nơi này cũng không tệ?" Hô Ngôn đạo nhân tiếp tục nói.

"Khúc kính thông u, sơn quang đầm ảnh, vẫn có thể xem là một chỗ thế ngoại đào nguyên." Hàn Lập gật đầu nhẹ, quay đầu nhìn Nam Cung Uyển một chút. Nàng cũng nhìn lại hắn, trong đôi mắt sáng cũng hiện ra một tia mong đợi, nhưng chỉ lóe lên liền biến mất.

Trong lòng Hàn Lập thầm thở dài một tiếng, lặng yên duỗi ra một bàn tay, vỗ nhẹ lên bàn tay Nam Cung Uyển.

Trong lòng hắn biết Nam Cung Uyển có thể trải qua long đong, từ Linh giới phi thăng đến Chân Tiên giới, mặc dù trong lòng còn cầu đạo trường sinh, nhưng phần lớn nguyên nhân trong đó là vì muốn gặp lại mình.

Nam Cung Uyển mặc dù không nói rõ, nhưng hắn làm người từng trải, trong lòng biết đáy lòng Nam Cung Uyển ẩn chứa một tia u buồn giấu kín kia.

Có ai lại nghĩ tới, trải qua khổ tu Nhân giới và Linh giới, vốn cho rằng công đức viên mãn phi thăng thành tựu Chân Tiên, lại chỉ là bắt đầu một đầu con đường tu tiên khác.

Mà con đường này, càng gian nan hơn, cũng càng dài dằng dặc.

Thậm chí, nhìn không thấy điểm cuối...

Chỉ là tính cách nàng xưa nay kiên nghị, có thể nhận biết đại cục, biết tình cảnh Hàn Lập bây giờ, đã không còn đường rút lui, càng không có khả năng có thể làm bạn lâu dài bên cạnh mình.

Đoạn thời gian này du lịch khắp nơi, Hàn Lập có thể cảm nhận được phần tình nghĩa kia của Nam Cung Uyển đối với mình, càng trân quý thời gian hai người ở chung.

Mỗi khi nghĩ tới đây, trong lòng đều dâng lên một cỗ ấm áp khó hiểu.

Nam Cung Uyển tựa hồ cũng cảm nhận được tâm ý trong ánh mắt Hàn Lập, đi đến khẽ vuốt cằm Hàn Lập, trong ánh mắt cũng nhiều thêm một tia kiên định nào đó.

Hai người đối mặt một phen này, trước sau bất quá một cái hô hấp công phu, lại thắng qua thiên ngôn vạn ngữ, đều không thể so sánh được.

Hô Ngôn đạo nhân lập tức hỏi Hàn Lập kinh lịch những năm qua, ba người bọn họ sau khi đi vào Hắc Thổ Tiên Vực, một mực tị thế ở ẩn, cực ít tiến vào trong các đại thành trì, cho nên không nhìn thấy tin tức Thiên Đình truy kích Hàn Lập.

Hàn Lập thấy ba người không biết chuyện của mình, cũng không muốn làm ba người liên luỵ vào, nên chỉ nói mình một mực tu luyện tại Hắc Sơn Tiên Vực, những chuyện khác một mực không nói, lần này đến Huyễn Yên chiểu trạch, cũng là vì tìm tòi di tích Chân Ngôn môn.

"Hô Ngôn đạo hữu, ngươi vừa mới nói, Thiên Đình vài ngàn năm trước từng phá huỷ di tích Chân Ngôn môn nơi đây, rốt cuộc là chuyện thế nào?" Hàn Lập hỏi.

"Lệ tiền bối, đây là sau khi chúng ta tới ở đây, ta tìm hiểu từ tông môn thế lực phụ cận, nghe nói lúc ấy nhóm nhân mã, ngoại trừ người Thiên Đình, tựa hồ còn có thế lực khác, lật tìm di tích Chân Ngôn môn trong trong ngoài ngoài mấy lần, hẳn là đang tìm kiếm thứ gì đó. Cuối cùng cũng không biết có tìm ra không, tóm lại làm hỏng cả linh mạch nơi này." Bạch Tố Viện trước đây một mực lẳng lặng lắng nghe, lúc này đột nhiên mở miệng nói.

"Cũng thực là giống hành vi của Thiên Đình... Những chuyện này nói chi vô nghĩa, không nói cũng được. Hô Ngôn đạo hữu, tu vi của ngươi vì sao suy giảm nhiều như vậy?" Hàn Lập nói sang chuyện khác, hỏi thăm về sự tình tu vi Hô Ngôn đạo nhân.

Sắc mặt Vân Nghê khẽ động, nhưng không lên tiếng.

Bạch Tố Viện một bên nghe lời này, lại cúi đầu.

"Kỳ thật cũng không có gì. Năm đó ta vừa mới đến Hắc Thổ Tiên Vực, vừa đúng lúc gặp một cừu gia, tu vi của người này cân sức ngang tài với ta. Sau một phen giao đấu, ta đánh bị thương hắn, nhưng cũng bị đối phương

thương tới chỗ yếu hại, nên mới dẫn đến tu vi giảm lớn." Hô Ngôn đạo nhân cười nói, trong lời nói không xem trọng chuyện tu vi mình bị hạ xuống.

"Thì ra là thế." Hàn Lập chỉ khẽ gật đầu, trong lòng biết Hô Ngôn đạo nhân nói dăm ba câu nhìn như bình thường này, tất nhiên ẩn chứa một ít bí ẩn không muốn để người biết đến. Nhưng đối phương nếu không muốn nhiều lời, hắn tự nhiên cũng không hỏi thêm nữa.

"Không nói chuyện này nữa, trở lại chuyện chính. Lệ tiểu tử, những năm này ta ngắt lấy một ít linh tài ở Hắc Thổ Tiên Vực, lại chế ra mấy loại rượu ngon, cùng uống một chút đi." Hô Ngôn đạo nhân đứng dậy cười nói.

"Hô Ngôn, bây giờ vật đổi sao dời, cảnh còn người mất, ngươi làm sao còn dùng cách xưng hô với Lệ đạo hữu như trước?" Vân Nghê cảm nhận được tu vi Hàn Lập cao thâm mạt trắc, thấy Hô Ngôn đạo nhân còn xưng hô hắn là tiểu tử, trong mắt lóe lên một tia bất an, vội vàng chen vào nói.

"Xưng hô mà thôi, Lệ tiểu tử nếu ngay cả điểm ấy cũng nhìn không ra, cũng sẽ không trong thời gian ngắn như vậy, liền có thể có thành tựu như ngày hôm nay." Hô Ngôn đạo nhân lại cười nói.

"Ha ha, Hô Ngôn đạo hữu nói rất đúng! Hôm nay ở đây đều là bằng hữu quen biết cũ, chúng ta chỉ nói phong nguyệt, đối tửu đương ca, không cần để ý tu vi bối phận gì." Hàn Lập cũng cười to nói.

Vân Nghê nghe lời này, tuy có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền thoải mái, hai đầu lông mày cũng giãn ra.

Ánh mắt Bạch Tố Viện đảo qua Hô Ngôn đạo nhân và Hàn Lập mấy lần, trên nét mặt cũng không thấy khôi phục mấy phần nhẹ nhõm, chỉ là trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập, kính ý càng đậm.

Hô Ngôn đạo nhân lúc này bảo Vân Nghê và Bạch Tố Viện bồi tiếp Nam Cung Uyển đi tham quan các nơi trong cốc, còn mình thì lôi kéo Hàn Lập đi tới một tòa lầu thấp hẻo lánh trong sơn cốc.

Toà lầu thấp này thoạt nhìn là chỗ tầm thường nhất trong vài toà trúc lâu, nhưng tiến vào bên trong, lại rực rỡ muôn màu không đủ để hình dung.

Bốn chỗ trong lầu trưng bày các loại hồ lô rượu, vò rượu, bình rượu, còn có rất nhiều chén rượu chất liệu khác nhau, so với năm đó lại phong phú hơn rất nhiều.

Hô Ngôn đạo nhân đến nơi này, cả người lại như biến thành người khác, lôi kéo Hàn Lập dạo qua một vòng, trong miệng thao thao bất tuyệt giới thiệu những năm gần đây, lão đã sưu tập tửu phương nào, lại từ nơi nào mân mê tới một ít đồ uống rượu.

Đối với những thứ này, lão có thể nói thuộc như lòng bàn tay, thậm chí so với tu vi chính mình tăng lên rất nhiều, còn muốn hưng phấn hơn.

Hàn Lập cho đến giờ phút này, mới phát giác được, Hô Ngôn đạo nhân năm đó "Trượng kiếm hồng trần quấy phong vân, rót rượu say nằm cười nhân gian" đã trở về.

------oOo------

Chương 1350: Phù vân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Ha ha, xem ra Hô Ngôn đạo hữu những năm qua thu hoạch không nhỏ à, ngày ngày có thể làm bạn cùng những tiên nhưỡng quỳnh lộ này, nên gọi là tửu trung tiên à." Hàn Lập cười nói.

"Rượu ngon góp nhặt không ít, đáng tiếc không có tri âm để chia sẻ. Hôm nay tiểu tử ngươi tới, vừa vặn thoải mái nâng ly." Hô Ngôn đạo nhân cười ha ha nói.

"Tự nhiên phụng bồi." Hàn Lập đương nhiên không phản đối.

Hai người ngồi tương bồi, Hô Ngôn đạo nhân lấy ra những rượu ngon cất giữ những năm qua, vừa trò chuyện những năm này, vừa thoải mái nâng ly.

Rất nhanh, hai người đều có chút lâng lâng.

Hàn Lập kể lại vài ngày trước, nhìn thấy tình cảnh tại Chúc Long Đạo.

Hô Ngôn đạo nhân ở tại Chúc Long đạo lâu hơn nhiều so với Hàn Lập, tình cảm cũng càng thêm thâm hậu, nghe vậy ngạc nhiên, sau đó không khỏi thổn thức.

"Chờ đại kiếp lần này qua, Hô Ngôn đạo hữu nếu có tâm, có thể trở về Bắc Hàn Tiên Vực chấn hưng Chúc Long đạo. Về phương diện tài nguyên không cần phải lo lắng, ta có thể trợ ngươi một chút sức lực." Hàn Lập nhìn thấy thần sắc Hô Ngôn đạo nhân như vậy, mở miệng nói.

Chân Ngôn Hóa Luân Kinh của hắn lấy được từ Chúc Long đạo, cuối cùng vẫn có mấy phần tình hương hỏa ở đó.

Lấy tu vi và tài lực hắn hiện tại, chấn hưng loại tiểu môn phái như Chúc Long Đạo này bất quá là tiện tay mà thôi. Vài ngày trước tại Chúc Long đạo, hắn chuyên tâm tu luyện, không thể bận tâm làm việc này.

"Hắc hắc, khẩu khí tiểu tử ngươi thật là lớn, xem ra thật sự là có bản lãnh. Bất quá vạn vật suy héo có thứ tự, tự có định số, tông môn hưng suy cũng giống như vậy, không áp đặt can thiệp, ngày sau hữu duyên rồi hẵng nói." Hô Ngôn đạo nhân kinh ngạc nhìn Hàn Lập một chút, sau đó cười nhạt nói, nâng chén uống rượu.

"Tính cách Hô Ngôn đạo hữu vẫn như cũ, nhưng bây giờ làm việc, ngược lại là khác lúc trước rất lớn." Đuôi lông mày Hàn Lập nhướng lên, như có điều suy nghĩ nói.

"Trải qua rất nhiều chuyện, nhất là lần này thực lực đại giảm, lão đạo ta nhìn thấu rất nhiều chuyện, ân tình cũng tốt, thù hận cũng được, đều là phù vân. Suy nghĩ nhiều vô ích, không bằng đối tửu đương ca, nhân sinh thoải mái bao nhiêu?" Hô Ngôn đạo nhân cười hắc hắc nói.

"Ân cừu đều là phù vân... Đều là phù vân..." Hàn Lập thì thào nói theo mấy câu.

"Hiện ta, đã không phải là ta của quá khứ nữa, tương lai thế nào, ta cũng không rõ, cũng không muốn biết rõ, ta sớm đã không chấp nhất tương lai của ta nữa. Bởi vì cái gọi là, hôm nay có rượu, hôm nay say!" Hô Ngôn đạo nhân gật gù đắc ý nói, tự rót tự uống một chén.

"Không sai, không chỉ là ân oán tình cừu, hữu nghị thân tình, thống khổ khoái hoạt, đều chẳng qua là chấp niệm của lòng người đối với quá khứ hiện tại tương lai mà thôi, kỳ thật không cần để ý, càng không cần so đo." Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia minh ngộ, tự lẩm bẩm.

Hô Ngôn đạo nhân cầm lên ly rượu cạn, ánh mắt cổ quái nhìn Hàn Lập, có

chút không rõ cho lắm.

"Đạo lý như vậy, nhục thân lúc sinh ra đời là phụ tinh mẫu huyết, từng bước bắt đầu tu hành, hút thiên địa nguyên khí, nhục thân chi cốt sớm đã thay đổi đếm không hết, thậm chí ngay bây giờ, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến hóa." Hàn Lập nói, ánh mắt từ từ sáng lên.

"Nếu nhục thân và ý thức đều không cần chấp nhất, ta không phải ta, ngươi cũng không phải ngươi, hắn cũng không phải hắn, đều là hư ảo, đều là phù vân. Nhưng hư ảo cũng không phải là không tồn tại, giống như hiện tại sở dĩ ta ở đây uống rượu với ngươi, đều có nguyên do, đều là theo đạo..." Hàn Lập tiếp tục nói.

Hô Ngôn đạo nhân lắc lắc đầu, không để ý đến Hàn Lập, tự rót uống liền ba chén lớn.

"Đa tạ Hô Ngôn đạo hữu." Hàn Lập bỗng nhiên đứng lên, thi lễ với Hô Ngôn đạo nhân một cái.

"Uy, Lệ tiểu tử, ngươi làm gì vậy?" Hô Ngôn đạo nhân nhìn thấy cảnh này, cũng vội vàng đứng lên.

"Hô Ngôn đạo hữu ngươi vừa mới nói, giải khai một cái khúc mắc ta tu luyện." Hàn Lập cũng không giải thích gì nhiều.

Hô Ngôn đạo nhân nghe Hàn Lập nói, cũng không nói thêm gì, chỉ cười ha ha.

Sau đó hai người không tiếp tục đàm luận mảy may chuyện tu luyện nữa, thỏa thích uống rượu ngon, hồi ức chuyện cũ, tâm tình mờ mịt tiên đồ.

Những rượu ngon kia đều là tiên tửu ẩn chứa linh lực, có không ít loại ẩn chứa tiên linh lực vô biên, lấy tu vi cảnh giới Hô Ngôn đạo nhân bây giờ tự nhiên rất nhanh say ngã.

Hàn Lập phất tay đưa Hô Ngôn đạo nhân đến trên giường, thần thức đảo qua thể nội lão, nhíu mày, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Sắc trời đã toàn bộ màu đen, một vòng minh nguyệt trắng noãn, giống một cái khay bạc khảm ở giữa không trung, chiếu xuống mảng lớn ngân huy.

Trong sơn cốc là một mảnh tĩnh mịch, trong lầu các một bên đã đen kịt một mảnh, Nam Cung Uyển, Vân Nghê tựa hồ cũng đã an giấc rồi.

Hàn Lập hồi lâu không nhìn thấy bóng đêm an tĩnh như vậy, không khỏi dạo bước trong cốc, hưởng thụ an bình khó có được.

"Lệ tiền bối." Một thanh âm từ phía trước truyền đến, sau đó một bóng người áo trắng từ trong rừng trúc bên cạnh đi ra, chính là Bạch Tố Viện.

Nàng giờ phút này đổi một thân quần dài trắng, càng lộ vẻ lung linh.

"Tố Viện cô nương, đã trễ như vậy, vì sao còn chưa nghỉ ngơi?" Hàn Lập hỏi.

"Lệ tiền bối tu vi cao thâm, cũng đã nhìn ra tình huống thân thể Hô Ngôn tiền bối bây giờ?" Bạch Tố Viện im lặng một hồi, hỏi.

"Bản mệnh nguyên khí thể nội Hô Ngôn đạo hữu hao tổn vô cùng nghiêm trọng, nhìn không giống là do thụ thương. Loại tình huống này, ta thi triển quán đỉnh chi thuật một chút, liền thấy là do truyền bản mệnh nguyên khí cho người khác." Giọng Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Lệ tiền bối nói không sai, tu vi Hô Ngôn tiền bối giảm nhiều, cũng không phải như lời người nói là vì thụ thương, mà hết thảy đều là vì ta." Bạch Tố Viện thấp giọng nói.

Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ mảy may kinh ngạc, lẳng lặng đứng ở nơi đó, chờ đợi đoạn sau.

"Hô Ngôn tiền bối năm đó xác thực tranh đấu cùng người thụ thương, nhưng không bị thương tới căn bản, vốn tu dưỡng một đoạn thời gian là có thể khôi phục. Đáng hận khi đó sư tôn ta bị người giết hại, ta một lòng muốn báo thù, không chuẩn bị vạn toàn liền trùng kích bình cảnh Kim Tiên

cảnh, dẫn đến kinh mạch đại loạn, suýt nữa mất mạng. Hô Ngôn tiền bối vì cứu ta, không để ý thương thế bản thân, thi triển quán đỉnh chi thuật, lấy bản mệnh nguyên khí nhiều ăm tu hành của người, giúp ta ngăn chặn thương thế, sau đó còn giúp ta phá cảnh, chính người lại hao tổn nguyên khí, tu vi rơi xuống." Bạch Tố Viện buồn bã nói.

"Nguyên lai là như vậy." Hàn Lập thở dài.

Bạch Tố Viện bước lên phía trước, quỳ xuống lạy trước mặt Hàn Lập.

"Hô Ngôn tiền bối bị như vậy, không phải cao thủ Thái Ất cảnh thì không thể trị liệu, tu vi Lệ tiền bối cao thâm, cũng đã tiến cấp tới Thái Ất cảnh, khẩn cầu Lệ tiền bối viện thủ, tiểu nữ nguyện ý làm nô tỳ, báo đáp đại ân tiền bối." Trong mắt Bạch Tố Viện hắc bạch phân minh chứa đầy lệ quang uyển chuyển, lã chã chực khóc, để cho người nhịn không được thương tiếc.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, phất tay áo lên.

Thân thể Bạch Tố Viện bị một cỗ lực lượng nâng đứng lên.

"Ta và Hô Ngôn đạo hữu chính là bằng hữu cũ, mà hắn lại vừa mới giúp ta một đại ân, không cần ngươi nói, ta cũng sẽ chữa hắn cho tốt." Hàn Lập từ tốn nói.

Nói xong, hắn lấy ra một bình ngọc màu trắng, đưa cho Bạch Tố Viện.

Bạch Tố Viện vừa mừng vừa sợ, rụt rè tiếp nhận bình thuốc, một cỗ hương khí thấm vào ruột gan cách vách bình truyền ra.

Tinh thần nàng đại chấn, tiên linh lực thể nội cũng có chút quay cuồng, trong lòng vui mừng.

"Trong bình là mười khỏa Tiên Chi Tăng Nguyên Đan, có khả năng đền bù bản mệnh nguyên khí, ngươi để Hô Ngôn đạo hữu mỗi mười ngày phục dụng một viên, không đến hai tháng là có thể khôi phục nguyên khí. Còn tu vi của hắn, chỉ cần siêng năng tu luyện, cũng có thể rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu." Hàn Lập nói.

"Đa tạ Lệ tiền bối." Bạch Tố Viện đại hỉ, lần nữa bái tạ.

"Ngươi đi đi, ánh trăng nơi đây ta khá ưa thích, nên muốn ngắm một lát." Hàn Lập nhàn nhạt phất phất tay, sau đó tiếp tục cất bước đi thẳng tới phía trước.

Bạch Tố Viện chần chờ một chút, khom lưng thi lễ với bóng lưng Hàn Lập một cái, lui xuống.

Hàn Lập dạo bước trong cốc, rất nhanh tới một tiểu đình sâu trong rừng trúc.

Một nữ tử áo trắng đứng ở đây, chính là Nam Cung Uyển.

Bất quá giờ phút này quanh người nàng bị một tầng sóng nước vô hình bao phủ, khiến cho thân hình như ẩn như hiện.

"Phu quân, người ta muốn làm nô tỳ báo đáp ngươi, vì sao lại lãnh đạm với người ta như vậy?" Nam Cung Uyển tựa tiếu phi tiếu nói.

"Bình Tiên Chi Tăng Nguyên Đan kia đã đủ để chữa tốt cho thương thế của Hô Ngôn đạo nhân, cũng coi như trả nhân tình của hắn. Đi thôi, nhân quả nơi đây đã xong, đã không phải là nơi chúng ta ở lâu nữa." Hàn Lập cười lắc đầu, kéo tay Nam Cung Uyển lại.

Lôi quang lóe lên, thân ảnh hai người biến mất trong sơn cốc.

Sau một khắc, hai người đã xuất hiện ở giữa không trung.

"Giờ chúng ta đi nơi nào?" Sắc mặt Nam Cung Uyển tựa hồ buông lỏng, hỏi.

"Thiên Ngoại vực." Trong mắt Hàn Lập loé lên tinh quang, mang theo Nam Cung Uyển bay lên trời.

Rất nhanh, bọn hắn đi tới Thiên Ngoại vực, tìm một chỗ an toàn mở ra một

động phủ giản dị.

Hắn lập tức mang theo Nam Cung Uyển tiến vào không gian Hoa Chi.

"Phu quân muốn tiếp tục tu luyện như trước?" Nam Cung Uyển nhìn Hàn Lập hỏi.

Hàn Lập gật đầu nhẹ.

"Phu quân tu luyện, Uyển Nhi giúp không được gì, bất quá ta tin tưởng phu quân nhất định có thể thành công." Nam Cung Uyển hơi chỉnh đốn trang phục, nói ra.

"Tín nhiệm của nàng, đối với vi phu mới là giúp đỡ lớn nhất." Hàn Lập ôm lấy Nam Cung Uyển, hôn nhẹ lên trán nàng một cái, sau đó quay người tiến nhập vào trong lầu các bế quan trước đó.

Hết thảy cấm chế trên mặt đất lầu các vẫn còn, vẫn vận chuyển bình thường.

Hàn Lập ở trong cấm chế khoanh chân ngồi xuống, bình tâm tĩnh khí.

Một ngày một đêm trôi qua, tâm cảnh của hắn triệt để bình tĩnh, lần nữa tiến nhập không gian thần thức.

Hàn Lập áo xanh vẫn ngồi ở đây như trước, giương mắt nhìn lại.

Hai mắt gã đánh giá trên dưới Hàn Lập, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

"Ha ha, tiến bộ tâm cảnh rất lớn, xem ra lần này ngươi tiến vào, là muốn bắt đầu trảm thi rồi." Hàn Lập áo xanh nói.

"Không sai." Hàn Lập cũng không nói nhảm, thân hình nhào tới như điện, mảng lớn kim quang từ trên người hắn bắn ra, trong nháy mắt hình thành một vùng Linh Vực chụp xuống.

Nằm ngoài dự liệu của hắn, Hàn Lập áo xanh nhìn thấy vậy vẫn không trốn

tránh, mặc cho Linh Vực Hàn Lập chụp xuống.

Ánh mắt Hàn Lập hơi ba động, thi pháp nhưng không mảy may dừng lại, mi tâm loé lên tinh quang.

Hư không quanh người Hàn Lập áo xanh khẽ động, vô số xiềng xích óng ánh từ đó bắn ra, một mực trói gã lại.

Hàn Lập áo xanh lại không lo lắng tình cảnh của mình chút nào, khóe miệng thậm chí còn treo dáng tươi cười.

Hết thảy toàn bộ chung quanh Hàn Lập biến mất, thần thức không gian cũng vậy, Hàn Lập áo xanh cũng vậy, đều biến mất không thấy gì nữa, chỉ có vô tận hắc ám thâm thuý.

"Huyễn thuật?" Hàn Lập nhìn bốn phía, lập tức vận chuyển Luyện Thần Thuật, chỗ mi tâm lần nữa đại thịnh tinh quang.

Từng luồng từng luồng ba động thần niệm vô cùng cường đại bay ra chung quanh, biến thành từng chuôi thần niệm cự kiếm, chém ra không gian chung quanh.

Nhưng không gian màu đen hơi ba động, những thần niệm cự kiếm kia liền bị thôn phệ, không nhấc lên một chút gợn sóng nào.

Con mắt Hàn Lập không khỏi nhíu lại, trong lòng thất kinh.

Những năm qua không ngừng đại chiến với Bản Ngã Thi, Luyện Thần Thuật của hắn lại tiến lên một bước, đã tiếp cận tầng thứ bảy đại viên mãn. Lực lượng thần niệm cường hoành không gì sánh được, cho dù là Đạo Tổ tu luyện Huyễn Thuật Pháp Tắc xuất thủ bố trí không gian huyễn thuật, hắn cũng có thể rung chuyển được.

Vào thời khắc này, cảnh sắc chung quanh hắn biến đổi, hư không màu đen biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện trên không một huyết trì.

Huyết dịch sền sệt tràn đầy huyết trì, tản mát ra mùi máu tươi làm cho

người buồn nôn.

"Grào!" Năm đầu quỷ vật mặt xanh nanh vàng từ trong huyết trì nhảy ra, đánh tới phía Hàn Lập.

Những quỷ vật này cực kỳ dữ tợn, toàn thân mọc đầy bọt túi huyết sắc, không ngừng phun ra từng luồng từng luồng huyết thuỷ tanh hôi, con mắt như rắn tràn ngập lãnh quang huyết hồng, hai sườn mọc ra bảy, tám cánh tay, mỗi cánh tay đều mọc ra như lợi trảo, mỗi một cái đều xấu xí hung ác, để cho người không giận mà run.

Năm con quỷ vật này tựa hồ tập hợp tất cả hung lệ và xấu xí của thế gian, thần sắc càng hung ác không gì sánh được, giống như muốn ăn người uống máu vậy.

------oOo------

Chương 1351: Trảm niệm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Đời người đi kèm là chấp niệm

Trảm trừ đi có dễ dàng chi

***

Hàn Lập nhìn thấy năm con quỷ vật trước mắt, trên mặt cũng không đổi sắc. Lôi quang bên ngoài thân hiện lên, năm chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bắn ra nhanh như điện, ở giữa không trung hóa thành năm đạo kim quang chói mắt, chém về phía thân thể năm con quỷ vật dữ tợn.

Thế nhưng thân thể năm con quỷ vật lại đột nhiên biến thành hư ảnh, Thanh Trúc Phong Vân Kiếm biến thành kim quang đã xuyên thẳng qua cơ thể chúng, thế mà không tạo thành điểm thương tổn nào.

Năm con quỷ vật nhanh như gió, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt đã đến trước người Hàn Lập, lại chia nhau ở các vị trí trên thân thể Hàn Lập, mở cái miệng rộng khẽ cắn xuống.

Trên thân Hàn Lập kim quang chớp động, đang muốn triển khai Linh Vực, sắc mặt chợt khẽ động, trên mặt lộ ra vẻ cười nhàn nhạt, kim quang đã sáng lên đột nhiên dập tắt.

Năm con quỷ vật cắn lên trên người hắn, máu tươi lập tức bắn tung toé, đau đớn từ tận tâm can thấm tới thần hồn của hắn.

Nhưng hắn chỉ lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ, thần sắc trên mặt như

thường, tựa hồ như không thấy thống khổ chút nào, thậm chí hai mắt còn khép lại.

Năm con quỷ vật tràn đầy vẻ hưng phấn, miệng lớn cắn xé thân thể tứ chi của hắn, giật xuống từng khối huyết nhục, miệng lớn vô cùng hưng phấn ngấu nghiến nuốt vào.

Trong nháy mắt, thân thể của Hàn Lập hầu như đã biến thành một bộ xương trắng hếu, thế nhưng thần thái trong mắt không hề yếu đi chút nào.

Năm con quỷ vật đồng thời thò tay nắm lấy xương trắng trên người hắn, đang muốn dùng sức xé rách.

"Mãnh quỷ làm cho sợ hãi, chẳng qua là hư vọng, ta đã không phải ta, sầu gì, lo gì?"

Hàn Lập mở to mắt, mắt nhìn về phía trước, bình tĩnh nói ra, ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt từ trên người hắn tản ra.

Ánh sáng lấp lánh chiếu xạ lên thân thể năm con quỷ vật. Thân thể quỷ vật lập tức xoẹt một tiếng, biến thành tro tàn, ao máu phía dưới cũng biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập lần nữa trở về bên trong không gian màu đen, thân thể đã khôi phục nguyên dạng. Mọi thứ vừa mới xảy ra, tựa hồ chỉ là một trận mộng ảo, sau mộng ảo, hết thảy trở lại như thường.

Hắn chưa kịp thở một hơi, xung quanh lại biến đổi.

Trước mắt hắn xuất hiện một thế giới màu phấn hồng, vô số cô gái tuyệt sắc xuất hiện ở nơi đây. Có thiếu nữ chỉ mới mười mấy tuổi, mỗi người đều tràn ngập thanh xuân sức sống, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, da trắng nõn nà, rực rỡ hấp dẫn không thôi. Cũng có cả thiếu phụ đầy đặn xinh đẹp, ánh mắt câu hồn, nồng nhiệt như lửa, chỉ giơ tay nhấc chân thôi cũng phát ra phong tình vạn chủng.

Những nử tử này chỉ mặc trên người một tấm lụa mỏng, chỗ tuyệt diệu như

ẩn như hiện, đều đang vây quanh Hàn Lập nào là hát hay, nào là múa giỏi, không thì cũng tạo ra các loại động tác khiêu khích, trong miệng ư ử phát ra thanh âm rên rỉ thở gấp. Dù là nam nhi tâm trí kiên cường bực nào, cũng đều muốn chìm đắm trong sự ôn nhu nơi này.

Nhưng sắc mặt Hàn Lập lại rất bình tĩnh, đối với mấy nử tử xung quanh này, nhìn như không thấy.

Vào thời khắc này, một làn gió thơm xộc tới, một thiếu nữ từ phía sau lưng ôm lấy Hàn Lập, hai đồi mềm mại cao ngất dán lên trên lưng hắn, hơi thở nhẹ nhàng như lan như xạ thổi tới vành tai của hắn, bất ngờ đúng là Bạch Tố viện.

"Hàn tiền bối, tiểu nữ đã sớm ái mộ ngươi, ngươi cũng yêu thích ta, chỉ là ngại với bối phận bậc tiền bối của mình, mới không dám ra tay với ta, đúng hay không?" Bạch Tố viện cười cười nói nói, thanh âm dịu dàng thanh thúy, khiến cho người ta nghe thấy xương cũng phải xốp, gân cũng phải mềm.

Ngay sau đó, lại có một thiếu nữ trẻ tuổi khác nhích lại gần, nhưng lại là Dư Mộng Hàn, đôi mắt quyến rũ như tơ, bên miệng mang theo vẻ cười xinh đẹp.

"Hàn tiền bối, ta vất vả tu luyện, phi thăng Chân tiên giới cũng chỉ vì một mục đích, chính là tìm được ngươi..."

Chợt lại có làn gió thơm ập tới, lại có hai nữ tử xúm lại, đó là Nguyên Dao và Nghiên Lệ.

"Hàn huynh, trong lòng Nghiên Lệ tỷ tỷ kỳ thật sớm đã có ngươi, ngươi cũng không thể phụ lòng nàng được..." Nguyên Dao hì hì cười nói, bộ ngực sữa cao ngất kề sát cánh tay Hàn Lập.

Mà khuôn mặt Nghiên Lệ đỏ bừng, cũng nhiệt tình ôm lấy.

Dung mạo nữ tử xung quanh đều biến đổi. Biến thành những nữ tu mà Hàn Lập ngày xưa đã từng kết giao, thái độ cử chỉ hết sức dụ hoặc.

"Mỹ nhân hay mỹ nữ, đều là phù vân, ta đã không phải ta, vương gì, vấn gì?"

Sắc mặt Hàn Lập như cũ không thay đổi, trong miệng nhàn nhạt nói ra, trong mắt hiện lên ánh sáng lấp lánh tựa như nhìn thấu hết thảy.

Bất ngờ nử tử xung quanh đều biến thành vô số khô lâu, sau đó một tiếng "Ầm" vỡ vụn, thế giới phấn hồng cũng theo đó biến mất, quay trở về không gian đen kịt.

Nhưng sau một khắc, cảnh sắc xung quanh lần nữa biến hóa. Hàn Lập xuất hiện ở trong một cung điện uy nghiêm, ngồi ngay ngắn ở phía trên chủ tọa, đám người chia hai hàng trái phải đứng đấy. Mấy người Luân Hồi Điện chủ, Lý Nguyên Cứu, Nhạc Miện, Bạch Trạch toàn bộ đều ở trong đó, thêm cả bạn bè kết giao với hắn tại Linh Giới, Nhân giới, đều ở chỗ này.

"Bái kiến chí tôn, chúc mừng chí tôn đại đạo đắc thành, vinh đăng bảo tọa, từ đây hoàn vũ thương khung*, Tiên Ma Yêu Quỷ, đều nhận chí tôn làm chủ!". Những người này đều quỳ rạp xuống đất, mặt lộ vẻ kính phục.

*Ý là thiên hạ dưới gầm trời này.

Thần tình Hàn Lập hờ hững.

"Dẫn tới!" Một tên hộ vệ dũng mãnh cao lớn hô to một tiếng vang vọng ra ngoài điện.

Từng bóng người đeo gông cùm xiềng xích trên người tập tễnh từ bên ngoài đi tới, đúng là cừu địch trước kia của Hàn Lập. Đó là toàn bộ đám người Kỳ Ma Tử, Thạch Phá Không, Âm Thừa Toàn...

Dẫn đầu bất ngờ lại là Cổ Hoặc Kim. Lúc này tóc tai gã bù xù, khí tức cực kỳ yếu ớt.

Những người này sớm đã mất đi phong quang trước đây, tựa hồ mấy thứ gông cùm xiềng xích màu vàng này mang theo lực lượng giam cầm nào đó, khiến cho một thân pháp lực và tu vi mấy người này không còn sót lại gì,

đều đã biến thành mấy tên phàm nhân bình thường.

Phía sau bọn họ đột nhiên xuất hiện một Kim cang đại hán cầm trong tay dao cầu (dùng để trảm) sáng như tuyết, gác ở trên cổ người đầu tiên, Cổ Hoặc Kim.

"Tru Tiên trảm, trảm!"

Chỉ thấy ánh đao chớp liên tục vài cái, đám người Cổ Hoặc Kim lần lượt đều bị chém đầu, máu tươi đầm đìa, thủ cấp lăn lông lốc ở trên mặt đất.

Hàn Lập vẫn như cũ, đối với tất cả mọi chuyện trước mắt nhìn như không thấy.

"Chí tôn, trên mặt của ngài tại sao còn không vui vẻ? Chẳng lẽ trong lòng ngài còn muốn giết thêm cừu địch? Khẩn cầu ngài nhất định phải nói ra, chúng ta dù phải phải lật tung thế gian vạn giới, cũng sẽ bắt tên kia về mặc cho ngài xử trí." Tên hộ vệ dũng mãnh nửa quỳ hành lễ với Hàn Lập.

"Quyền lực bá nghiệp, chỉ là một hồi ảo mộng, ta đã không phải ta, trầm gì, mê gì?" Hàn Lập nhàn nhạt nói ra.

"Ầm" một tiếng, xung quanh hết thảy lần nữa biến mất, trở về không gian hắc ám.

Thần sắc trên mặt Hàn Lập vẫn như trước, không có chút biến hoá nào. Trong lúc này, tâm cảnh vô tình lại nảy sinh một ít biến hóa.

Tuy rằng vượt qua liên tiếp ba tầng huyễn cảnh, trảm trừ ra ba loại ý nghĩ xằng bậy, tâm thần có chút mệt mỏi, thế nhưng việc này lại cho hắn một loại cảm giác nhẹ nhõm chưa từng có.

Nhưng vào lúc này, cảnh sắc xung quanh lần nữa biến đổi, thấy mình đặt trong ở một núi thây biển máu, vô số thi thể chồng chất trên mặt đất.

Những cái xác chết này, trên người đều mặc phục sức của Luân Hồi Điện, còn có cả Man Hoang Giới vực, trong đó rất nhiều người hắn đã gặp qua,

đều phơi thây ở nơi này.

Luân Hồi Điện chủ, Cam Cửu Chân, thêm cả Man Hoang Giới vực như Nhạc Miện, Bạch Trạch, còn có cả tộc trưởng các tộc, kẻ trọng yếu trong tộc, đều lẳng lặng nằm ở chỗ này, trên khuôn mặt kiên cường tràn đầy vẻ hoảng sợ và không cam lòng.

Trong không khí mùi máu tanh và mùi thối rữa tràn ngập khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn, hết thảy đều vô cùng chân thật, làm cho người thấy không cách nào phân biệt.

"Hàn Lập!" Thanh âm quát lạnh từ phía trước truyền đến. Chỉ thấy phía trước xuất hiện một bóng người, chính là Cổ Hoặc Kim.

"Nhìn thấy không? Cái này chính là kết cục của kẻ dám đối nghịch với ta!" Cổ Hoặc Kim cười lạnh liên tục.

Gã lập tức giơ tay vung lên, mấy bóng người xuất hiện ở phía trước, đều đang bị trói gô cổ, chéo cánh tay ra sau lưng. Đó là Nam Cung Uyển, Tử Linh, Kim Đồng, Đề Hồn, Liễu Nhạc Nhi, Thạch Xuyên Không, còn lại hai người cuối cùng, bất ngờ đúng là phụ mẫu của hắn ở thế giới phàm tục.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, sắc mặt giật giật, nhưng lập tức rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh.

"Ta đã điều tra rõ ràng, mấy tên này đều rất quan trọng với ngươi, lập tức thần phục ta, lập thệ tiếp nhận vi tôn ta, nếu không từng người một trong bọn chúng sẽ chết thê thảm ở trước mặt ngươi!" Cổ Hoặc Kim cười gằn nói.

Hàn Lập thờ ơ, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

"Được, ngoại trừ ta ra, không hổ là kẻ tu luyện Thời Gian Pháp Tắc tới đỉnh phong, vậy ngươi trơ mắt mà nhìn." Cổ Hoặc Kim cười lạnh một tiếng, bấm tay điểm một cái.

Một đạo kim quang bắn ra, hóa thành một đạo quang nhận màu vàng xuyên thủng qua lồng ngực Thạch Xuyên Không. Thạch Xuyên Không lập tức bị

chém thành hai đoạn, ngã xuống trong vũng máu.

Thần tình Hàn Lập bỗng run rẩy, tiếp sau đó lập tức biến mất.

"Hặc hặc, được!" Cổ Hoặc Kim cười lớn một tiếng, bấm tay lần nữa điểm một cái.

Hai đạo kim quang bắn ra, xuyên qua thân thể Kim Đồng, Đề Hồn, hai người cũng phơi thây tại chỗ.

Trên hai gò má Hàn Lập nổi lên một tầng huyết sắc, bất quá lập tức lại biến mất, trở về bình thường.

"Không thể tưởng được bằng hữu trong mắt ngươi cũng không đáng giá chút nào như vậy, còn mấy người thân tình kia thì như thế nào? Tiểu cô nương tên Liễu Nhạc Nhi này, nghe nói ngươi coi nàng như muội muội của mình, chẳng lẽ cũng giương mắt nhìn nàng chết ở chỗ này." Cổ Hoặc Kim có bấm tay điểm một cái.

Một đạo kim quang bắn ra, xuyên thủng thân thể của Liễu Nhạc Nhi.

Hàn Lập "Ọc" một tiếng, phun ra một ngụm máu nhỏ, thân thể lắc lư một chút, bất quá cuối cùng vẫn ổn định lại thân hình.

"Kế tiếp sẽ là hai vị đạo lữ của ngươi, còn có cha mẹ của ngươi, trước hết giết ai được đây? Không bằng như vậy, lần này bổn tôn cho ngươi quyền lựa chọn, ngươi nói giết người nào, ta sẽ giết người đó, lưu lại người ngươi quý trọng nhất đến cuối cùng mới giết, như thế nào?" Cổ Hoặc Kim vừa cười vừa nói.

Hàn Lập đứng ở nơi đó, sắc mặt huyết hồng, hô hấp nặng nhọc, cũng không ung dung như lúc trước, nhưng vẫn nghiến chặt hàm răng như trước, không nói gì.

"Thật là làm cho người ta thất vọng, bản thân ngươi đã không chọn, vậy ta tới chọn cũng được. Từng bước từng bước giết quá phiền toái, vẫn hay là khỏi cần phân biệt trước sau, một mạch giết chết toàn bộ cho đỡ phiền

phức." Cổ Hoặc Kim nhìn về phía bốn người, kim quang trên tay sáng lên, đang muốn bắn ra.

"Dừng tay!" Hàn Lập đột nhiên lên tiếng.

Cổ Hoặc Kim ngừng tay, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn.

"Rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt rồi sao? Rất tốt, nhanh quỳ lạy thần phục ta, có thể ta sẽ tha mạng cho bốn người bọn chúng." Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Hàn Lập, cười ha ha.

Hàn Lập chậm rãi tiến lên, trên mặt huyết sắc cuồn cuộn, tựa hồ như bốc cháy, trên trán lấm tấm chảy ra từng giọt mồ hôi, rốt cục vẫn phải đi đến trước người Cổ Hoặc Kim.

"Quỳ xuống cho ta!" Cổ Hoặc Kim nghiêm nghị quát.

Hàn Lập chậm rãi khuất thân, quỳ trên mặt đất.

"Hặc hặc..." Cổ Hoặc Kim cười lớn thành tiếng, vô cùng đắc ý, đại thủ một trảo, năm đạo hắc quang thình lình xuất hiện ở đỉnh đầu Hàn Lập, đang muốn chui vào trong cơ thể hắn.

"Leng keng" một tiếng, hắc quang chạm đến thân thể của Hàn Lập, như đụng phải bức tường cứng rắn, mặc cho nó vặn vẹo như thế nào, cũng không cách nào mảy may xâm nhập được.

Hàn Lập lúc này ngẩng đầu lên, huyết sắc trên mặt như thủy triều rút đi, trở nên thuần trắng như ngọc, bảo quang trong mắt nở rộ, sáng như trăng rằm.

"Ngươi..." Sắc mặt Cổ Hoặc Kim đại biến, không đợi gã kịp làm gì, một đạo tinh quang xuất hiện ở trước người gã, chém xuống một cái.

"Xoẹt" một tiếng, thân thể của Cổ Hoặc Kim bị xé nứt qua, phiêu tán biến mất.

"Phụ thân, mẫu thân, Uyển Nhi, Tử Linh, để cho các ngươi bị tặc tử lợi

dụng, thật sự có lỗi." Hàn Lập đứng dậy nhìn về phía bốn người Hàn phụ Hàn mẫu, Nam Cung Uyển, Tử Linh, nói một tiếng, sau đó phất tay áo vung lên.

Toàn bộ không gian huyết sắc ầm ầm vỡ nát, thân ảnh bốn người cũng theo đó biến mất.

Hàn Lập lần nữa quay trở về không gian màu đen, thân hình lảo đảo một chút, trên mặt lộ ra vẻ mỏi mệt.

Tu hành nửa đời, hắn mặc dù lạnh lùng như thế, nhưng kì thực rất xem trọng tình nghĩa, có vài người thậm chí là nghịch lân và ranh giới cuối cùng trong lòng hắn, việc trảm trừ đi, so với mấy chấp niệm khác khó khăn hơn rất nhiều.

"Thân hữu tình nghĩa, duyên tụ duyên tan, ta không phải ta, ngươi không phải ngươi, hắn không phải hắn, tình chi sở chí, đương nhiên, không hối hận, không tiếc."

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, cảnh sắc xung quanh lần nữa biến đổi, xuất hiện ở trong một mảnh đầm lầy hôi tanh.

Mà thân thể hắn dần dần biến thành một cỗ thi thể hư thối, toàn thân thối rữa, giòi bọ ruồi muỗi bò đầy ở phía trên, bạch cốt lộ ra tận bên ngoài, hơn nữa còn tản mát ra mùi tanh tưởi gay lên tận mũi.

------oOo------

Chương 1352: Cách hết thảy chư tướng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập đối mặt cảnh tượng trước mắt, lông mày hơi nhăn lại, sau đó nhắm hai mắt, tĩnh toạ tâm thần.

Sau một lát, hắn bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong miệng thì thào một tiếng:

"Thân thể tóc da, giả hợp chi thân, nhân duyên thấu hợp, hết thảy vô tướng."

"Xoẹt" một tiếng, hết thảy chung quanh lần nữa vỡ vụn, quay về không gian màu đen.

Không đợi hắn nghỉ ngơi, cảnh sắc chung quanh lại biến đổi, chấp niệm huyễn tướng lại một lần nữa xuất hiện.

Các loại chấp niệm ùn ùn kéo đến, thiên kì bách quái, mỗi một loại đều trực chỉ nội tâm Hàn Lập.

Hắn dựa vào đại hằng tâm, đại nghị lực, trảm phá nhất trọng này đến nhất trọng chấp niệm khác, trải qua không biết bao nhiêu khảo nghiệm huyễn tướng, mặc dù tâm trí càng ngày càng kiên định, bất quá tâm thần hắn cũng không phải Kim Cương Bất Hoại, đã mệt mỏi tới cực điểm, từng đợt trước mắt biến thành màu đen.

Hắn huy động tâm kiếm, lần nữa chém ra một đợt huyễn tướng, trở lại không gian hắc ám, nhưng vẫn không thoát ra ngoài được.

Lúc này tâm thần Hàn Lập hoảng hốt, đã không chịu nổi tái chiến.

"Người đi khắp thế gian, chấp niệm vô tận, niệm tùy tâm sinh, tâm không tĩnh, niệm không rõ. Lấy trạng thái ngươi bây giờ, không cách nào đột phá cửa ải này." Một thanh âm đột nhiên vang lên, chính là Hàn Lập áo xanh.

"Tính toán vô tận..." Thân thể Hàn Lập hơi chao đảo một cái, trong mắt lóe lên một tia mờ mịt.

"Từ bỏ đi, làm gì cực khổ như vậy? Có khi buông xuống mới là lựa chọn sáng suốt, giống như Hô Ngôn đạo nhân kia, từ bỏ con đường tu luyện, ẩn thế, bây giờ sống tiêu dao cỡ nào, buông bỏ đi, buông bỏ đi..." Thanh âm Hàn Lập áo xanh trở nên nhu hòa, vang lên trong lỗ tai hắn, dụ hoặc lòng người.

Hai mắt Hàn Lập càng lộ ra vẻ mê man, ý thức đã hoảng hốt dần dần thư giãn lại, phảng phất một người cực kỳ buồn ngủ gặp phải giường chiếu mềm mại, muốn ngủ thật say.

Vào thời khắc này, trong lòng của hắn bỗng nhiên hiện lên một đạo điện quang, ý chí còn sót lại bỗng nhiên bừng tỉnh, đè xuống cảm giác mệt mỏi.

"Hảo thủ đoạn, vậy mà xuất thủ ngay lúc tâm thần ta mệt mỏi nhất, nếu tâm trí ta không đủ kiên định, đã thất bại trong gang tấc, chém!" Hai mắt Hàn Lập trong nháy mắt trở nên sáng tỏ không gì sánh được, lăng không vung tay lên.

"Xoẹt" một tiếng, một cỗ vô hình chi kiếm xẹt qua, thanh âm Hàn Lập áo xanh im bặt dừng lại.

Mà không gian màu đen chung quanh xoẹt một tiếng, ầm vang sụp đổ.

Hàn Lập thấy hoa mắt, xuất hiện lại trong không gian Hoa Chi.

"Rốt cuộc..." Hắn thở dài ra một hơi.

Vào thời khắc này, "Ầm" một tiếng!

Một cỗ lực lượng khổng lồ mà nhu hòa dung nhập vào trong thần hồn Hàn Lập, quét sạch thần hồn mệt mỏi của hắn.

Không chỉ thần hồn, Hàn Lập giờ phút này cảm thấy toàn thân mình thoải mái không gì sánh được, giống như trải qua thiên tân vạn khổ, rốt cuộc đắc đạo thành chính quả.

Loại cảm giác thành tựu, đại hoan hỉ này, chỉ có thể hiểu, nhưng không lời nào có thể diễn tả được.

Mà nguồn lực lượng kia liên tục không ngừng truyền đến, lực lượng Hàn Lập càng ngày càng cường đại, cơ hồ vĩnh viễn tăng lên.

Thân thể của hắn trở nên nhẹ nhàng, bay lên bầu trời, rất nhanh đã tới một nơi cực cao.

Giờ khắc này, phảng phất toàn bộ Chân Tiên giới đều dưới chân hắn, Ma Vực, Hôi giới, U Minh giới, đều giống nhau, ở dưới chân của hắn.

Hàn Lập cảm thấy giờ phút này tựa hồ mình đã siêu thoát hết thảy, trở thành tồn tại không gì không làm được, thân thể của hắn tiếp tục phiêu đãng lên trên, tựa hồ muốn phi thăng lên trời, tiến vào một thế giới khác.

"Không ổn!" Vào thời khắc này, hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, đè xuống cảm giác phi thăng trong lòng.

Cảnh sắc trước mắt Hàn Lập biến đổi, xuất hiện lại trong không gian Hoa Chi.

Lần này không gian Hoa Chi mới là chân thực.

"Thì ra là thế, nhất trọng cuối cùng là khảo nghiệm chấp niệm đối với lực lượng! Thật là lợi hại, suýt nữa đã đắm chìm trong đó. Cái này cũng khó

trách, tu sĩ chúng ta cả đời theo đuổi chính là lực lượng cường đại, cho dù là Thánh Nhân, cũng không thể miễn trừ!" Hàn Lập thầm nghĩ mà sợ.

Bất quá tâm thần hắn giờ phút này đã hoàn mỹ không một tì vết, không còn một tia khoảng cách. Hắn vung tay lên.

"Ra đi!"

Một đoàn thanh quang từ trong cơ thể hắn bay ra, dung nhập vào bộ Địa Chích hoá thân đã sớm đặt cách đó không xa.

Hư không phía trên không gian Hoa Chi đột nhiên đều biến thành màu vàng, tòa Thiên Đạo đại môn kia xuất hiện lần nữa.

Ầm ầm!

Vô số kim quang từ trong thiên môn tuôn ra, bên trong bao gồm từng đạo Thời Gian Pháp Tắc huyền ảo, lần nữa rót vào thể nội Hàn Lập.

Thiên địa trong phương viên mấy chục dặm dưới chỗ Hàn Lập bế quan, nguyên khí sôi trào không thôi, sau đó đều tụ đến, theo Thiên Đạo đại môn rơi xuống kim quang, cùng nhau rót vào thể nội Hàn Lập.

Một chỗ tiên khiếu cuối cùng trên thân Hàn Lập bỗng nhiên quán thông, một ngàn tám trăm huyền khiếu đều sáng lên.

Toàn thân hắn toả ra kim quang loá mắt không gì sánh được, hình thành một vầng sáng màu vàng óng sáng tỏ không gì sánh được, bao phủ thân thể hắn vào trong đó.

Từng luồng từng luồng ba động khí tức khổng lồ trong kim quang của hắn truyền ra, càng ngày càng cường đại.

Không chỉ ba động khí tức, còn có từng luồng từng luồng ba động thần niệm cường hoành không gì sánh được từ trong kim quang truyền ra, bộc phát ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập giờ phút này đột phá cảnh giới, rốt cuộc Luyện Thần Thuật tầng thứ bảy cũng nước chảy thành sông đạt tới cảnh giới viên mãn.

...

Trong không gian Hoa Chi, Kim Đồng bỗng nhiên bừng tỉnh, thân hình thoắt một cái biến mất.

Sau một khắc, thân ảnh của nàng xuất hiện ở chỗ sâu nhất trong không gian Hoa Chi, trong tay còn đang nắm một người, chính là Nam Cung Uyển.

Một cột sáng màu trắng từ trong lầu các bắn ra, phóng lên tận trời.

Bên trong cột sáng tản ra từng luồng từng luồng ba động thần niệm vô cùng cường đại, giống như sóng dữ đang đánh tới.

Chỗ mi tâm Kim Đồng đại thịnh kim quang, hình thành một màn sáng màu vàng óng ánh, bao phủ hai người lại.

Từng luồng từng luồng thần niệm cường đại vô địch càn quét đến, màn sáng màu vàng lập tức ba động kịch liệt.

"Phu quân đã thành công đột phá?" Nam Cung Uyển nhìn thấy hết thảy, mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn Kim Đồng dò hỏi.

"Không sai, xem ra không chỉ tu vi đột phá, Luyện Thần Thuật của hắn cũng đã viên mãn, chỉ là không ngờ vẻn vẹn dư ba lại mạnh mẽ như vậy!" Kim Đồng có chút hoảng sợ nói ra, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, kiệt lực duy trì màn sáng trước người.

Bên ngoài nơi bế quan, bầu trời hiện ra một đoàn kim quang loá mặt quay cuồng kịch liệt, bao phủ hết thảy vào trong đó.

Kim quang mặc dù loá mắt, lại không cách nào ngăn cản một cột sáng màu trắng từ trong bay ra. Nó chui vào trong hư không, không biết liên thông đến địa phương nào.

Trong phân bộ Luân Hồi điện tại U Minh giới, hư không phía trước Lục Đạo Luân Hồi Bàn khẽ động, một cột sáng màu trắng trống rỗng xuất hiện, rót vào trong Luân Hồi Bàn.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn rung động kịch liệt, từng luồng từng luồng u quang từ đó bay ra, bên trong tựa hồ là vô số hình ảnh, chui vào trong cột sáng màu trắng kia.

"Chuyện gì xảy ra?" Một bóng người xuất hiện trước Lục Đạo Luân Hồi Bàn, chính là Cam Cửu Chân. Nàng nhìn một màn trước mắt, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Cột sáng màu trắng xuất hiện không quá lâu, rất nhanh liền lóe lên biến mất, ẩn vào hư không, mà Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng khôi phục bình tĩnh.

"Tình huống này tương tự với lúc trước điện chủ nói qua khi Luyện Thần Thuật tầng thứ bảy viên mãn, là ai? Chẳng lẽ là Hàn Lập?" Ánh mắt Cam Cửu Chân sáng lên, lập tức quay người rời đi, dự định đưa tin báo cho Luân Hồi điện chủ biết.

...

Trong không gian Hoa Chi, Kim Đồng gian nan duy trì màn sáng màu vàng trước người.

Lực lượng thần hồn của nàng vốn tương đối nhỏ yếu, nhưng ba động thần niệm trong lầu các Hàn Lập bế quan truyền ra càng ngày càng cường đại, nàng sắp không chịu nổi nữa.

Vào thời khắc này, cột sáng màu trắng trong lầu các xông lên trời đột nhiên chớp động mấy lần, biến mất không còn tăm tích.

Kim Đồng nhẹ nhàng thở ra, bấm niệm pháp quyết tản đi màn sáng trước người.

Cột sáng màu trắng biến mất, nhưng thiên môn màu vàng trên bầu trời vẫn

còn, vô số kim quang cuồn cuộn xuống.

Kim Đồng cảm thụ được đại đạo pháp tắc chi lực trong kim quang, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Lúc nàng tiến giai Đạo Tổ, cũng đã nhận được Thiên Đạo chi lực gia trì, nhưng so với Hàn Lập lúc này, lại xa xa không bằng.

Lần này sau khi đột phá, thực lực Hàn Lập không biết sẽ đạt tới trình độ gì.

Thời gian trôi qua từng giờ, sau một hồi lâu, kim quang phía trên không gian Hoa Chi mới biến mất.

Trong lầu các, kim quang trên thân Hàn Lập cũng dần dần tán đi, hiện ra bản thể.

Hắn từ từ mở mắt, thần sắc hai mắt lạnh lùng, không có một tia tình cảm, phảng phất hoá thân Thiên Đạo.

Ầm ầm!

Một cỗ uy thế có thể nghiền ép hết thảy từ trên người hắn bộc phát ra, hết thảy phụ cận trong nháy mắt mẫn diệt, biến thành hư vô.

Địa Chích hóa thân lộ vẻ hoảng sợ, trên thân đại thịnh kim quang, hình thành một quang cầu màu vàng, bao phủ thân thể của mình lại.

Gã vừa mới làm xong, cỗ uy áp kia đã ầm vang cuốn tới.

Quang cầu màu vàng do Địa Chích hoá thân biến thành lập tức ba động kịch liệt, trong nháy mắt vỡ vụn mẫn diệt gần nửa.

Hết thảy trong lầu các ầm vang vỡ nát, sau đó toàn bộ lầu các tiêu thất hư không không thấy.

Uy áp khổng lồ cũng không ngừng lại, tiếp tục khuếch tán ra chung quanh. Những nơi đi qua, hết thảy đều biến thành hư vô, toàn bộ không gian Hoa

Chi hiện ra từng vết nứt, mắt thấy sắp sụp đổ.

"Hàn đạo hữu!" Kim Đồng biến sắc, lên tiếng kinh hô, đồng thời toàn thân đại thịnh kim quang, dung nhập vào trong không gian Hoa Chi, ổn định không gian nơi đây.

Thân thể Hàn Lập chấn động, hai mắt khôi phục linh động, không còn trống rỗng nữa.

Hắn nhìn thấy tình huống trong không gian Hoa Chi, tâm niệm vừa động, uy áp tản ra lập tức dừng lại, sau đó chầm chậm tán đi.

Kim Đồng nhẹ nhàng thở ra, cũng bấm niệm pháp quyết tán đi kim quang.

Địa Chích hóa thân biến thành quang cầu màu vàng lóe lên biến mất, hiện ra bản thể.

"Không ngờ ngươi nhanh như vậy đã có thể vứt bỏ các loại chấp niệm trong lòng, chém ra bản ngã, ta... Thua." Địa Chích hóa thân nhìn Hàn Lập, thở dài nói.

"Chính như ngươi nói, niệm tùy tâm sinh, tâm không tĩnh, niệm không rõ. Ta không phải ta, vô ngã tướng, vô ngã tâm, cho nên chấp niệm không phải niệm ta, niệm cũng không tồn, thì cách hết thảy chư tướng." Hàn Lập nhìn Địa Chích hóa thân, ánh mắt hơi chớp động, giọng bình tĩnh nói.

Khác với Thiện Thi và Ác Thi, Bản Ngã Thi trước mắt, mặc dù thành công chém gã ra, lại như cũ nhìn không thấu.

"Ngươi định xử trí ta thế nào? Ta dù sao cũng do ngươi sinh ra, ngươi không thể nào diệt sát ta triệt để." Địa Chích hóa thân hỏi.

"Ngươi xa xa không thể so sánh với Ác Thi và Thiện Thi, lưu ngươi ở bên người, biến số quá lớn, rất xin lỗi, ta sẽ không mạo hiểm." Hàn Lập từ tốn nói.

"So với ngươi bây giờ, ta tính toán là cái gì chứ?" Địa Chích hóa thân lắc

đầu bật cười nói.

Hàn Lập lại không để ý tới gã, vung tay lên.

Chưởng Thiên Bình xuất hiện trong tay của hắn, bấm niệm pháp quyết thôi động, trong bình lập tức phồng lớn, quay tròn không thôi.

Một cỗ quang mang màu xanh sẫm từ trong bình bắn ra, chui vào hư không phía trước.

"Xoẹt" một tiếng, hư không vỡ ra hai bên, hiện ra một mặt tinh bích.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết điểm ra, trên tinh bích ba động cùng một chỗ, một vòng xoáy nổi lên, bên trong chớp động các loại quang mang, không biết thông đến nơi nào.

"Thông đạo thời không? Ngươi muốn lưu đày ta tới thời không loạn lưu? Chính hợp ý ta." Ánh mắt Địa Chích hóa thân sáng lên.

"Sự tình tiếp theo ta muốn làm, không cho phép mảy may sai lầm, ngươi an tâm đi thôi." Hàn Lập phất tay phát ra kim quang, bao trùm Địa Chích hóa thân, đưa gã vào trong vòng xoáy tinh bích.

Địa Chích hóa thân cũng không giãy dụa, lóe lên chui vào trong vòng xoáy, biến mất không còn tăm tích.

Hàn Lập phất tay áo lên, tinh bích lóe lên biến mất, Chưởng Thiên Bình cũng khôi phục nguyên dạng, rơi vào trong tay của hắn. Hắn giương mắt nhìn lại trước mặt.

Nam Cung Uyển và Kim Đồng bay tới, rơi vào trước người Hàn Lập.

"Thật có lỗi, để cho các ngươi phải lo lắng." Mặt Hàn Lập giãn ra cười nói.

"Không sao, chỉ cần ngươi thuận lợi là tốt." Nam Cung Uyển lắc đầu nói.

"Hàn đạo hữu, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Kim Đồng hỏi.

Hàn Lập không nói gì, ánh mắt nhìn lên hư không trên đỉnh đầu.

------oOo------

Chương 1353: Nửa quẻ dòm thiên cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Bảo Hoa Thánh tổ

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Tay nâng Thiên Đạo cao ba thước

Mắt nhòm nửa quẻ tìm sinh cơ

***

Bổ Thiên Tông, Kỳ Thiên Đại Lục.

Một mảnh mây mù nồng đậm bao trùm toàn bộ đỉnh Long Khởi Phong, che khuất hết thảy cảnh vật bên trong.

Trong toà tế đàn hắc thạch nằm giữa đỉnh núi là một vòng xoáy âm u cuồn cuộn không ngớt, toả ra lực hút vô cùng vô tận.

Chính giữa vòng xoáy có một khuôn mặt già nua vặn vẹo. Một cái đầu trơ trọi cứ thế lơ lửng giữa không trung. Khoảnh trán và đỉnh đầu hầu như đã láng bóng, chỉ còn lại một đám tóc hoa râm mọc quanh thóp đang không ngừng bay loạn. Tuy vậy nhưng đầu lâu không hề mảy may nhúc nhích, giống như một bức tượng điêu khắc vậy.

Trải qua không biết bao lâu, hai bên mí mắt đang khép hờ của gương mặt già nua kia bỗng nhiên khẽ run rẩy, rồi từ từ nâng lên, để lộ cặp đồng tử một đen, một trắng. Trong đó, bên màu trắng thì trắng dã như màu bong bóng cá, hiển nhiên đã mù.

Chỉ thấy hàng lông mi nhướng lên đầy khó nhọc. Con mắt chưa hỏng của đầu lâu gắng gượng nhìn lên.

Trên đó có một cành đào rất dài, tươi tốt rậm rạp đang vươn ra. Bỗng nhiên cành cây đung đưa một trận. Trên bầu trời thình lình hiện ra một luồng lưu vân xoắn ốc, giống như một mũi khoan bổ nhào từ trên không xuống, rồi đáp ngay cạnh một gốc đào đối diện tế đàn.

Lưu vân mau chóng tản đi, để lộ thân hình của một trung niên nam tử mặt đẹp như ngọc, mắt nhỏ râu dài. Y mặc bộ trường bào màu trắng rộng thùng thình, còn thân thể vẫn yên vị trên chiếc xe lăn bằng bạch ngọc như cũ.

"Cổ đạo hữu! Chẳng phải hôm trước đã xem một quẻ rồi ư? Vì sao còn tới?" Đầu lâu cất giọng già nua. Thanh âm khàn khan, vô cùng khó nghe.

Nam tử ngồi xe lăn không phải ai khác, chính là Thời Gian Đạo Tổ - Cổ Hoặc Kim.

"Trần Đoàn! Bồ Đề Yến sắp diễn ra rồi, nhưng lòng ta tự nhiên có chút bất an, cần phải hỏi thêm một quẻ." Cổ Hoặc Kim cẩn thận túm lấy dải tua vàng vẫn thường treo bên hông rồi đặt lên đùi. Y chậm rãi nói.

"Ta chỉ còn cách thời điểm tương dung với Thiên Đạo có một quẻ này thôi. Nếu như xem cho ngươi, nhất định ta sẽ bị Thiên Đạo thôn phệ. Vậy thì chuyện ngươi đã đáp ứng với ta sẽ không còn chút ý nghĩa nào nữa." Trần Đoàn thều thào đáp, ngữ điệu không nhanh không chậm.

"Việc này không chỉ can hệ mỗi ta và ngươi. Một khi thành công liền có thể đẩy lui Thiên Đạo lên cao ba thước. Từ đó, những kẻ đứng trên đỉnh núi như chúng ta sẽ không phải chịu áp bức nữa. Ngươi chẳng lẽ không sợ thiếu đi một quẻ này thì đại sự sắp thành lại bại sao?" Cổ Hoặc Kim vẫn một bộ mặt không đổi sắc, bình tĩnh truy vấn.

Nghe xong, gương mặt vốn đã già nua méo mó của Trần Đoàn lại có rúm them mấy phần. Vẻ do dự hiện rõ trong ánh mắt lão.

"Quẻ này liên lụy quá nhiều tu sĩ Đạo Tổ, khuấy đảo, tác động rất sâu đến

khí vận Thiên Đạo. Đương nhiên cử động vấn Thiên này cũng đã siêu thoát trình độ của một quẻ Thiên. Ta không thể độc chiếm tất cả, chỉ có thể xem được nửa quẻ mà thôi. Có thể thu được kết quả dạng gì còn phải xem ý trời..." Ngẫm nghĩ một lát, Trần Đoàn mới lên tiếng.

"Có thể." Cổ Hoặc Kim không nghĩ quá lâu, liện gật đầu đáp ứng.

Lúc này, Trần Đoàn lão tổ chẳng buồn nhiều lời nữa. Miệng lão bắt đầu vang lên trận trận thanh âm ngâm tụng.

Bởi vì lão không còn tay để bấm niệm pháp quyết nữa, nên thời gian tiêu phí lâu hơn trước đây gấp bội. Một luồng tinh mang chậm rãi chui ra từ con mắt còn sót lại của lão và phóng thẳng về phía trước, thình lình dung nhập vào hư không.

…

Qua một lúc lâu, luồng tinh quang nọ bỗng nhiên tiêu thất. Hư không chậm rãi khôi phục bình thường.

Vòng xoáy u ám sau lưng Trần Đoàn lão tổ lập tức cuồn cuộn khởi động. Lại có thêm một đám ti tuyến hắc ám vươn ra từ giữa vòng xoáy. Chúng như một đám trùng leo kiến bò bám riết lấy gương mặt xấu xí của lão, châm rãi lôi kéo nửa gương mặt với con mắt màu đen vào bên trong.

Chỉ trong chốc lát, ô quang đảo điên xung quanh nửa khuôn mặt của Trần Đoàn lão tổ. Sau đó, nửa khuôn mặt bị lôi vào trong của lão tan rã như tro bụi, trở thành một phần của vòng xoáy mờ mịt kia. Hiện giờ, vị Dự Ngôn Đạo Tổ uy danh hiển hách một đời chỉ còn lại nửa khuôn mặt với con mắt mù loà, cùng với một nửa cái đầu trọc lốc như khô lâu.

"Thế nào?" Chứng kiến một màn này, Cổ Hoặc Kim chỉ hơi hơi nhíu mày một cái rồi lập tức truy vấn.

"Nửa quẻ này nói ‘thế cục vô ngại’. Có điều tại nơi ‘nguồn nước phân chia’ sẽ phát sinh biến cố… cũng chính là một cái dị số." Nửa khuôn mặt còn lại của Trần Đoàn gắng sức mấp máy môi. Thanh âm của lão lúc này phiêu hốt

bất định.

"Dị số?" Cổ Hoặc Kim đăm chiêu nhíu mày.

Trần Đoàn lão tổ không nói thêm gì, nhưng hư không phía sau đầu lão bỗng nhiên run rẩy. Một làn gió nhẹ từ phía sau tai lão thổi qua, hướng về một cây đào cổ thụ đã không biết bao nhiêu năm tuổi, rồi cuốn đi một đám gồm mấy trăm cánh hoa.

Chỉ thấy vô số cánh hoa đào rơi lả tả xuống mặt đất, mơ hồ tạo thành một thân hình cao lớn. Thân ảnh bằng cánh hoa này liên tục rung rinh như có sóng nước nhộn nhạo. Thậm chí có còn truyền ra một chút ba động Thời Gian Pháp Tắc vô cùng yếu ớt.

Chiếc xe lăn đưa Cổ Hoặc Kim chậm rãi tiến lên, dừng lại phía trước hư ảnh cánh hoa.

"Hàn Lập!" Y đánh giá cẩn thận một lượt, sau đó lại dựa vào thành ghế và phun ra hai chữ cộc lốc.

"Lần này, Luân Hồi Điện Chủ cũng khó bề thoát được số trời. Biến số của Bồ Đề Yến sắp tới chỉ vẻn vẹn nằm trong một người này thôi." Thanh âm khan khàn của Trần Đoàn lão tổ lại cất lên, như có như không, chậm rãi quanh quẩn khắp không gian.

"Ha ha, nếu như đã bị ngươi bói ra được, thì biến số này cũng chẳng đáng kể gì. Ta sẽ tự tay xử lý, cũng coi như phân định rõ một hồi Đại Đạo chi tranh." Hai bàn tay Cổ Hoặc Kim bất giác xiết chặt lấy hai bên tay vịn của chiếc xe lăn. Y nhếch mép cười lạnh, lộ vẻ giễu cợt.

Trong mắt y, mặc dù Hàn Lập cũng đã tu luyện Thời Gian Pháp Tắc đến đỉnh cao, chỉ còn cách chính mình vẻn vẹn một bước ngắn. Nhưng luận mức độ tham ngộ, tìm tòi về "Đạo", Hàn Lập còn xa mới có thể đánh đồng cùng y. Tranh đấu giữa bọn họ căn bản không được xem là Đại Đạo chi tranh.

"Vậy thì quá tốt! Có thể an tâm rồi…" Trần Đoàn lão tổ âm u cất tiếng.

Cổ Hoặc Kim phất tay đánh tan thân hình ngưng tụ từ cánh đào trước mặt. Tiếp đó, lưu vân bắt đầu cuộn lên quanh thân y.

Đúng lúc này, thần sắc của Cổ Hoặc Kim bỗng nhiên hơi đổi. Gương mặt vốn thản nhiên của y hốt nhiên xuất hiện nét cười.

"Thiên Đình có khách quý đến chơi. Xem ra ta phải trở về tự mình đón khách rồi. Chuyện tru diệt biến số lần này có lẽ phải giao cho người khác." Cổ Hoặc Kim lẩm bẩm.

"Ngươi phải dàn xếp thật thỏa đáng chuyện biến số lần này..." Trần Đoàn lão tổ khuyên nhủ.

"Một toà Thập Phương Vạn Tiên Trận đã đủ chưa?"

Cổ Hoặc Kim bỏ lại một thứ nghi vấn không phải là nghi vấn. Ngay lập tức, thân hình y được lưu vân cuồn cuộn nâng đỡ, phi thăng nhập không, biến mất vô ảnh vô tung chỉ trong chớp mắt.

Trần Đoàn lão tổ âm u thở dài, theo thói quen nhắm lại con mắt mù loà…

Rừng đào cổ thủ xung quanh tế đàn hắc thạch nhẹ nhàng lay động. Nhất thời, vô số cánh hoa nhao nhao rơi rụng, giống như một trận mưa hoa liên mien, trùng điệp.

…

Đông Thắng Đại Lục, Trung Thổ Tiên Vực.

Phía trên một phiến hải vực bao la bát ngát có một quần đảo màu màu bích lục với vô số hòn đảo lớn nhỏ bất đồng. Cách đó chỉ vài trăm dặm chính là đường bờ biển phía đông của Đông Thắng Đại Lục.

Đường bờ biển này của Đông Thắng Đại Lục không có đá ngầm lởm chởm giống như ở Bắc Câu Đại Lục. Nơi đây phần lớn là những bãi biển chứa đầy cát trắng tinh khôi, khiến cho đường bờ biển cong cong càng thêm uyển

chuyển. Từ xa nhìn lại, đường bờ biển nơi đây giống như sống lưng mềm mại của nử tử vậy.

Hai toà hải đảo gần đường ven biển nhất là hai hòn đảo sở hữu diện tích lớn nhất. Mỗi nơi phân biệt có một thạch trụ bằng bạch ngọc sừng sững, bề mặt được chạm khắc vô số hoa văn tinh xảo. Thạch trụ này cao chừng mấy vạn trượng, đâm thẳng qua chín tầng mây.

Xuyên qua những đám mây trắng dày đặc trên nền trời xanh sẽ trông thấy một tòa cổng chào hùng vĩ với kết cấu ba tầng mái cong cong như mái đình. Chính giữa cổng chào có treo một tấm bảng sơn son thếp vàng cự đại, bên trên có đề ba chữ "Ứng Thiên Môn" cực lớn bằng Kim Triện Văn.

Nơi đây chính là Đông Thiên Môn, Trung Thổ Tiên Vực.

Giờ phút này, trong ngoài toà Đông Thiên Môn hùng vĩ đồ sộ đang có một đội ngũ gần trăm vạn người tụ tập. Tất cả đều là Thiên Binh khoác trên mình giáp trụ kim ngân.

Phía sau đám Thiên Binh, cứ cách mỗi hơn trăm dặm lại chứng kiến một gã Cự Linh Tiên Tướng với thân hình cao hơn mười vạn trượng, thân trên trần trụi, tay lăm lăm Khai Thiên Cự Phủ, đang trừng mắt đăm đăm nhìn về phía trước.

Lơ lửng phía trên quần đảo cách đó chừng mấy ngàn dặm cũng xuất hiện mấy chục vạn giáp sĩ tay cầm binh khí, sẵn sàng đợi lệnh.

Có điều, so với lực lượng của Thiên Đình thì trang phục của đội ngũ giáp sĩ này không đồng nhất, cục diện có chút lộn xộn.

Ngoài đám giáp sĩ này ra, bờ biển phía dưới còn có một đám Dị Tộc lố nhố muôn hình vạn trạng. Thân hình bọn họ cũng chập chùng bất định theo sóng nước.

Chưa hết, dưới đáy biển sâu cũng tồn tại mấy đạo thân ảnh âm u cự đại đang chậm rãi lượn lờ.

Trên mặt biển phía sau đại quân giáp sĩ, từng chiếc từng chiếc linh chu lớn nhỏ bất đồng, hình dạng khác nhau đang phiêu phù. Vô số phù văn phức tạp ở khắp nơi trên thân thuyền văn nhao nhao phát sáng, không ngừng cướp đoạt thiên địa linh khí khắp bốn phương tám hướng, đồng thời áp súc, ngưng tụ linh lực.

Những linh chu này vây quanh một toà linh chu trung ương cự đại màu ám hồng. Phía trên toà linh chu trung ương này là một cung điện ba tầng nguy nga đồ sộ. Lúc này đang có vô số thân ảnh tu tập tại quảng trường phía trước cung điện.

Thủ lĩnh của bọn họ là một nam tử cao lớn, vận hắc bào toàn thân, đầu đội mũ rộng vành, bộ dáng mười phần thần bí. Đây không phải ai xa lạ, chính là Luân Hồi Điện Chủ.

"Điện chủ…"

Giờ phút này, đám người sau lưng Luân Hồi Điện Chủ đồng loạt ôm quyền tham bái, cung kính tiễn hắn ly khai.

"Mọi sự tiến hành theo kế hoạch." Luân Hồi Điện Chủ hơi ngoái lại một chút, thấp giọng phân phó tất cả.

"Vâng." Cả đám đồng thanh dạ ran.

Sau đó, Luân Hồi Điện Chủ lập tức quay đi. Độn quang trên thân đột khởi, thân hình lướt đi như tên bắn giữa đại quân, nhắm thẳng đến Đông Thiên Môn.

Phát hiện người tới, đại quân Thiên Đình đóng giữ bên ngoài Đông Thiên Môn lập tức chấn động. Ai nấy giơ cao binh khí đề phòng, bộ dáng như lâm đại địch.

Thế nhưng thần hình Luân Hồi Điện Chủ chỉ dừng lại ở phía ngoài Đông Thiên Môn, không có ý tứ xông vào. Hắn cứ thể lẳng lặng giữa không trung một hồi.

Đám Thiên Binh và mấy gã Tiên Tướng thấy thế chỉ biết ngẩn ra, bốn mắt nhìn nhau, không rõ rốt cuộc người vừa tới muốn làm gì.

"Thế nào? Chẳng phái Cổ Hoặc Kim mời ta đến dự tiệc hay sao? Ta đã tới rồi, mà các ngươi định đón khách như vậy đấy hả?" Luân Hồi Điện Chủ cười lạnh.

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại có sức xuyên thấu kì dị. Nó giống như một trận hoàng chung đại lữ gõ vang tại nơi sâu thẳm nhất của thức hải mỗi tên binh tướng Thiên Đình, khiến bọn chúng ai nấy đều tâm tình chập chờn, thần hồn chấn động.

Nhưng Luân Hồi Điện Chủ không có ý dùng phương pháp này để trọng thương đại quân. Hắn chỉ muốn duy trì thanh âm của mình ở mức vừa đủ, bảo đảm ai nấy đều nghe rõ.

Trên một phiến sơn mạch liên miên bất tận giữa trung bộ của Đông Thắng Đại Lục, nơi đây có một toà đạo quán bạch sắc hết sức bình thường nằm thấp thoáng giữa mảnh rừng cây rập rạp, tươi tốt.

Tại tàng thư lâu cao bên trong đạo quán có một gã nam tử trung niên vận đạo bào hai màu hắc bạch. Gã đang cầm một cuốn thư tịch thanh sắc trên tay, chuyên tâm tra cứu. Thỉnh thoảng lông mày gã lại nhăn lại, bộ dáng đang nghiên cứu đến chỗ mấu chốt.

Nam tử có khuôn mặt gầy gò, ánh mắt trong trẻo, sống mũi cao ngất, bờ môi hơi mỏng, dưới hàm có một chòm râu dài. Thoạt nhìn, bộ dáng của gã không quá thanh nhã tuấn dật, nhưng cũng có vài phần phong thái của đạo môn chân nhân.

Một tay gã vừa lật sách, vừa khẽ vuốt vuốt chòm râu dài, lúc cao hứng còn gật gù liên tục.

"Gặp gỡ như vậy, quả thực không ngờ… Thật đáng tiếc, đám phàm nhân thế tục luôn vọng đoán Tiên đồ quá mức thiển cận. Ngã xuống vách núi liền nhặt được tiên thuật cổ tịch. Ngẫu nhiên tiến vào chốn thâm sơn liền vớ được thần binh lợi khí. Đi vào nơi thâm cốc tầm đạo liền gặp được cao nhân

thuyết giảng. Ngủ đêm tại chùa cổ liền bắt gặp diễm quỷ xu nịnh. Thật là… khéo mơ mộng quá." Đạo nhân gầy gò nhẹ giọng lẩm bẩm, than thở mấy câu rồi kết luận đóng hòm.

Dứt lời, gã buông cuốn thư tịch trong tay ra. Các trang sách tự động khép lại, để lộ bìa sách có đề mấy chữ “Phàm Nhân Tu Tiên Truyện”. Hoá ra, đây không phải công pháp hay bí điển gì đó, mà chỉ là thứ văn chương phóng đãng do một gã phàm phu tục tử tên gọi "Vong Ngữ" dựa trên các truyền thuyết tỉnh lẻ mà viết nên…

Đúng lúc này, đạo nhân gầy gò bỗng nhiên nhíu mày, thều thào: "Đã tới.."

(Chư vị đạo hữu, Tân Xuân vui vẻ, Canh Tý đại cát!)

------oOo------

Chương 1354: Một mình dự tiệc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Đạo nhân gầy gò nói xong, một bước ra ngoài, thân hình trong nháy mắt biến mất, tiếp theo một cái chớp mắt đã xuất hiện bên ngoài Đông Thiên Môn.

Đông đảo binh tướng Thiên Đình nhìn thấy người này hiện thân, lập tức tâm thần phấn chấn.

"Cung nghênh Thanh Thu lão tổ..." Đại quân hô vang, tiếng như biển động, rung khắp thương khung.

Ai có thể ngờ tới, tòa đạo quán nhìn không đáng chú ý kia, chính là Trấn Thiên Lâu ở Đông Thắng đại lục, mà đạo nhân gầy gò kia chính là một vị Đạo Tổ trấn thủ nơi đây.

"Ha ha, khách quý giá lâm, không tiếp đón từ xa, thật sự là thất lễ..." Thanh Thu chân nhân không dùng lễ nghi đạo môn chắp tay, mà như người thế tục ôm quyền nói.

"Ác khách mà thôi, không cần lễ nghi quá lớn." Hai tay Luân Hồi điện chủ thu lại, cười nói.

"Lại nói, lúc trước phỏng đoán, nguyên lai tưởng điện chủ sẽ tiến đánh Nam Thiên Môn, ít nhất cũng là Tây Thiên Môn, không ngờ lại từ Đông Thiên Môn của ta." Mặt Thanh Thu chân nhân lộ vẻ xấu hổ, vừa cười vừa nói.

"Thanh Thu đạo hữu không cần nghi hoặc, nếu dự định giết thẳng tới Thiên Đình, dĩ nhiên ta sẽ tiến công từ hai nơi kia mới tốt. Bất quá nếu làm khách nhân tới thăm, cho dù là ác khách, đương nhiên cũng phải có dáng vẻ của khách, vẫn là đi từ nơi này của ngươi mới tốt." Luân Hồi điện chủ nói.

"Ha ha, cũng may lúc trước đã chuẩn bị tốt, xe cộ đã đợi ở nơi đó, xin mời điện chủ theo ta đi dự tiệc nào?" Thanh Thu chân nhân cười nói.

"Làm phiền." Luân Hồi điện chủ nói.

Thanh Thu chân nhân đang muốn đi trước dẫn đường, bỗng nhiên thân hình dừng lại một chút, quay lại hỏi: "Điện chủ không mang theo tùy tùng?"

"Nếu đi dự Hồng Môn Yến, một mình ta là đủ." Luân Hồi điện chủ bật cười lớn, nói ra.

"Điện chủ quả nhiên là một diệu nhân, nếu không phải lập trường ngươi ta khác biệt, ngược lại là muốn xấu mặt mời điện chủ uống một chén rượu, thêm chút giao tình." Thanh Thu chân nhân nghe vậy, cười nói.

"Luân Hồi điện ta rất lớn, đối với Đạo Tổ như Thanh Thu đạo hữu, vẫn luôn cực kỳ hoan nghênh, tất nhiên sẽ luôn chào đón đạo hữu đến đấy uống rượu luận giao." Luân Hồi điện chủ nghe vậy, nghiêm mặt nói ra.

"Nếu trên Bồ Đề yến lần này, quý điện có thể ký kết hiệp ước với Thiên Đình, từ đây không còn phân tranh, ta nhất định phải đi quý điện quấy rầy, đến lúc đó mong rằng điện chủ chớ ghét bỏ." Thanh Thu chân nhân cười nói.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, mỉm cười.

Hai người tới trước tòa Ứng Thiên Môn hùng vĩ kia, Thanh Thu chân nhân bấm pháp quyết, bàn tay huy động, trong môn liền hiện ra một trận lưu quang, cấm chế cường đại đã bố trí lập tức bị lấy xuống.

Thanh Thu chân nhân dẫn Luân Hồi điện chủ đi vào trong môn, sau đó tầng kết giới cấm chế kia lại lặng yên không một tiếng động toả ra.

Giữa hư không trong môn cách đó không xa, một toà xa giá to lớn như lầu các lơ lửng giữa trời, phía trên điêu khắc long miêu phong xuyết khảm bảo châu, cực kỳ xa hoa, phía trước lại có tám thớt Long Mã đầu rồng thân ngựa, khắp cả người bao phủ kim lân.

Thần quang trong hai mắt Long Mã trầm tĩnh, dưới chân bốc lên xích diễm, như từng đoá từng đoá Hỏa Liên nở rộ giữa trời, nhìn thần tuấn phi thường.

"Bát Tuấn Long Liễn, thể loại bực này cũng không thấp." Luân Hồi điện chủ thấy thế, mở miệng khen ngợi.

"Đâu chỉ là không thấp, tại hạ nếu không phải phải đón tiếp điện chủ tiến đến, sẽ không có đãi ngộ như vậy. Hôm nay cũng coi như dính chút ánh sáng của điện chủ." Thanh Thu chân nhân nói như thế.

Hai người leo lên xa giá, mới phát hiện trong lầu các kia có càn khôn khác, không gian lớn hơn nhiều so với bên ngoài.

Thanh Thu chân nhân hét lên một tiếng lớn, bốn vó tám thớt Long Mã liền phi nước đại, chạy về phía Thiên Cung đại lục.

Hỏa diễm dưới chân nó bốc lên mãnh liệt, Hỏa Liên bao quanh không ngừng nở rộ, ở trên không trung xẹt qua hai đạo hoả tuyến thật dài, rất nhanh đã biến mất vô tung.

Trên long liễn, chỉ có hai người ngồi đối diện nhau trong lầu các.

"Thực không dám giấu giếm, ta có chút nghi hoặc, hoả lực quý điện tập trung ở bên ngoài thiên môn, điện chủ ngươi lại một mình dự tiệc, rốt cuộc là muốn chiến, hay là muốn hòa?" Thanh Thu chân nhân nhịn không được hỏi.

"Thanh Thu đạo hữu không ngại đoán thử xem?" Luân Hồi điện chủ cười cười, từ chối cho ý kiến nói.

"Điện chủ đại nhân nếu nói như vậy, hôm nay coi như trò chuyện không nổi

nữa rồi." Thanh Thu chân nhân thở dài một tiếng, nói ra.

"Thanh Thu đạo hữu, lần này hội trường Bồ Đề yến tổ chức ở nơi nào a?" Luân Hồi điện chủ hỏi.

Thanh Thu chân nhân hơi chần chờ một chút, lập tức đáp:

"Chủ hội trường giống thường ngày, thiết lập tại Thiên Cung đại lục, bất quá lần này nhân số quá nhiều, lại thêm vài toà phân hội trường, thiết lập trên mấy đại lục khác. Đông Thắng đại lục ta cũng có một chỗ, sau khi đưa đạo hữu đến Thiên Cung đại lục, ta còn phải trở về, chủ trì yến hội bên kia, không có cách nào, cũng phải theo mệnh."

"Nói như vậy, toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực đều là hội trường Bồ Đề yến..."

...

Mấy ngày sau, Long Uyên Tiên Vực, Thanh Uyên đại lục.

Trên một vùng biển bao la, mây đen dày đặc, đè màn trời xuống một mảng lớn, nhìn cơ hồ muốn áp vào trên mặt biển.

Gió lốc gào thét không ngừng thổi qua mặt biển, kích lên trận trận gợn sóng ngập trời.

Ở giữa biển trời, một đạo độn quang màu vàng cực tốc lướt qua, ở trong hiện ra một chiếc linh chu rộng lớn, phía trên sáng rõ phù quang, kích động trận trận ba động tiên linh lực nồng đậm.

Phía trước linh chu đứng đấy một tên nam tử thân mang trường bào màu xanh, thân hình cao lớn, dung mạo phổ thông, trong ánh mắt thần hoa nội liễm, trên thân tản ra khí tức đặc thù khó nói nên lời.

Đó không phải ai khác, chính là Hàn Lập đã hoàn thành trảm thi lần thứ ba.

Dựa theo người bình thường tu hành, một khi hoàn thành ba lần trảm thi, sẽ bắt đầu tương hợp cùng đạo, từng bước một hoàn thành quá trình hợp đạo,

thành tựu Đạo Tổ vị cuối cùng.

Nhưng mà, Hàn Lập tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, vốn là đi lên một đầu cầu độc mộc, trên cây cầu kia đã đứng đấy một vị Thời Gian Đạo Tổ, coi như là đã chặn đường đi của hắn lại.

Cho nên hiện tại hoàn cảnh Hàn Lập có chút xấu hổ, hắn có thể cảm nhận được dòng sông thời gian đại biểu cho thời gian chảy xuôi kia, liên hệ với mình càng ngày càng chặt chẽ, nhưng thủy chung không cách nào cảm nhận được loại cảm giác phù hợp cùng Thiên Đạo kia.

Phía sau hắn, còn đứng hai nữ tử mỹ mạo như Thiên Tiên, tự nhiên chính là Nam Cung Uyển và Kim Đồng.

"Nếu ta đã được cứu ra, vì sao hắn còn chủ động tiến về Thiên Đình?" Lông mày Nam Cung Uyển cau lại, thần sắc cổ quái hỏi.

Hàn Lập biết nàng hỏi chính là Luân Hồi điện chủ, lập tức đáp:

"Cam Cửu Chân chỉ truyền ra tin tức như thế, cũng không lộ ra gì khác, hơn phân nửa cũng là ý tứ của hắn."

"Ngươi nói là, hắn cố ý không để cho ngươi biết kế hoạch hành động của hắn?" Nam Cung Uyển nghe xong, càng thêm nghi ngờ.

"Ta cũng đoán... Luân Hồi điện và Thiên Đình giao thủ nhiều năm, tai mắt cả hai đã trải rộng hai bên, ta không đi theo Luân Hồi điện mà tự mình hành động, có lẽ sẽ tốt hơn." Hàn Lập hơi chần chờ, nói.

Nam Cung Uyển nghe xong, đại khái hiểu ý Hàn Lập, lập tức gật đầu nhẹ.

"Kim Đồng, kỳ thật ngươi không cần theo ta tiến đến, Hiên Viên Kiệt đã chết, mối thù của ngươi cũng coi như đã báo xong. Chuyến này họa phúc khó nói, không cần thiết phải liên luỵ vào." Ánh mắt Hàn Lập lướt qua Nam Cung Uyển, rơi vào Kim Đồng phía sau, nói.

"Năm đó Hiên Viên Kiệt diệt sát ta, vốn là quyết sách của Thiên Đình, chỉ

giết một mình hắn, thù này không tính là đã báo xong." Mặt Kim Đồng không cảm xúc, lạnh nhạt nói.

Trên thực tế, nàng sở dĩ nguyện ý đi theo Hàn Lập tiến đến, chủ yếu không phải là vì báo thù, mà là vì báo ân.

Chẳng qua hiện nay nàng đã khôi phục Đạo Tổ vị, thực lực không tầm thường, cho nên Hàn Lập cũng không quá lo lắng an nguy của nàng. Ngược lại với hắn đích thực là một cánh tay đắc lực, nên cũng không thuyết phục nữa.

Hàn Lập từ chối cho ý kiến gật đầu, không nói tiếp nữa.

Trong nháy mắt, linh chu đã bay qua mấy chục vạn dặm, rốt cuộc rời khỏi vùng hải vực trầm thấp do mây đen che đậy kia, sắc trời phía trước bỗng nhiên sáng rõ, biển trời đều khôi phục màu xanh thẳm.

Hai mắt Hàn Lập trông về phía xa, nhìn thấy một đôi chim biển từ trên không bay lượn xuống, trên mặt đột nhiên biến đổi.

"Không ổn..." Hắn vô thức kéo Nam Cung Uyển bảo hộ ở sau lưng, kêu lên.

Vừa dứt lời, hải vực phía trước phát sinh dị biến!

Chỉ thấy bầu trời vốn trong xanh đột nhiên biến đổi, trên chín tầng trời có một đạo quang trụ màu bạc to lớn không hề báo trước từ trên trời giáng xuống, đụng vào mặt biển trong nháy mắt, trực tiếp kích thích vạn trượng sóng lớn.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong ngân quang, bốn đạo nhân ảnh bỗng nhiên bắn ra, chia ra bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, bao vây ba người Hàn Lập vào trung tâm.

Trong bốn người này, ở phương đông chính là một nữ tử áo tím dáng người cao gầy, dung mạo cực đẹp, thần tình trên mặt lại hết sức băng lãnh, trong tay nắm một khối kính tròn màu bạc lớn chừng bàn tay, trên mặt kính hình như có một đạo phù văn màu đen lóe lên.

Phương tây là một đại hán râu quai nón thân mang giáp da màu đen, dáng người khôi ngô, tướng mạo hung ác, trong hai con ngươi lóe ra quang trạch vàng nhạt, bên miệng mọc hai răng nanh lồi ra ngoài, nhìn không giống Nhân tộc. Tay gã thình lình cũng nắm một khối quang kính màu bạc, hình dạng và cấu tạo giống như đúc của nữ tử áo tím.

Phương nam và phương bắc, theo thứ tự là một lão ẩu tóc hoa râm lưng còng và một tên nam tử tóc trắng dung mạo như hài đồng.

Lão ẩu có khuôn mặt xấu xí, trên mặt không chỉ có nếp nhăn mọc tràn lan, như đao khắc rìu vẽ, trên trán và dưới hàm cũng đều sinh ra khối lớn đốm đen, chỉ có một đôi mắt coi như trong trẻo.

Mà nam tử tóc trắng kia mặc dù như hài đồng, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ ánh mắt của y, sẽ phát hiện ánh mắt y thâm thúy như giếng, phảng phất nếu nhìn trộm thêm chút nữa sẽ bị thu nạp vào trong đó, tiếp theo sẽ lâm vào vô tận hắc ám.

Bản dịch được dịch duy nhất tại Bạch ngọcc sách.

Trong tay hai người này cũng giống hai người lúc trước, đều nắm lấy một quang kính màu bạc.

Mà càng làm cho người kinh hãi là khí tức ba động trên thân bốn người này, thình lình tất cả đều là cấp bậc Đạo Tổ.

"Nàng vào Động thiên Hoa Chi trước đi." Hàn Lập tiện tay vung lên, mở ra quang môn màu bạc, nói.

"Cẩn thận chút..." Ánh mắt Nam Cung Uyển phức tạp, dặn dò một câu, sau đó cất bước tiến nhập Động Thiên.

Trên mặt Kim Đồng cũng không có vẻ gì sợ hãi, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người kia, nói với Hàn Lập: "Bốn tên Đạo Tổ đồng thời xuất động, đại chiến trận như vậy, ngươi nói là bọn hắn đến vì ngươi, hay là đến vì ta?"

"Bây giờ không phải lúc đùa giỡn, quang kính trên tay bọn họ có gì đó quái lạ, phải nhanh thoát thân mới được." Hàn Lập nhịn không được cười nói.

"Vậy trước tiên phá quang kính của bọn hắn..."

Kim Đồng nói câu cuối còn chưa xong, thân hình của nàng đã biến mất không có dấu hiệu báo trước.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trước người tên đại hán râu quai nón mặc giáp da kia, bỗng có một đoàn kim quang loá mắt loé lên, thân ảnh Kim Đồng từ đó nổi lên.

Nàng không nói hai lời đưa hai tay về phía trước, bỗng có một vòng xoáy màu vàng nổi lên, từ đó truyền ra trận trận thôn phệ chi lực.

------oOo------

Chương 1355: Thập Phương Vạn Tiên Trận

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Đại hán râu quai nón tựa hồ đã sớm để ý Kim Đồng đột nhiên tới gần, đã nhanh lui một bước về phía sau trước, cũng không dây dưa với Kim Đồng, lúc thối lui còn bấm pháp quyết, trong miệng tựa hồ yên lặng ngâm tụng cái gì đó.

Ba người còn lại hành động cơ hồ cùng một lúc, phối hợp lẫn nhau, gần như không sai biệt lắm.

Hàn Lập phát giác không đúng, vội kêu lên một tiếng "Kim Đồng", trên thân loé lên kim quang, Thời Gian Linh Vực liền toả ra.

Nhưng Linh Vực hắn vừa mới mở ra một nửa, phương viên trăm vạn dặm hải vực phía dưới liền sáng lên ngân quang ngời ngời, một toà pháp trận khổng lồ chẳng biết bố trí lúc nào, từ đáy biển xuyên suốt ra quang mang trùng thiên.

Chỉ một thoáng, một cỗ không gian ba động kỳ dị từ đáy biển bỗng nhiên truyền ra, bao phủ đất trời bốn phía vào.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, một phát bắt được Kim Đồng vừa mới bay về, trong nháy mắt lôi quang màu vàng bốn phía ngưng kết thành trận, một tiếng "Phích lịch" vang động, thân ảnh của hai người liền biến mất tại chỗ.

Ngay sau đó, trên hải vực cách đó khoảng ngàn trượng, một tòa lôi trận trống rỗng hiển hiện, thân ảnh hai người Hàn Lập lần nữa hiện ra, đúng là không thể truyền tống rời đi, vẫn ở phía trên quang trận đáy biển kia.

"Không gian bị phong cấm, Lôi Trận chi thuật không cách nào rời đi." Lông mày Hàn Lập cau lại nói.

"Không sao, vậy thì đánh xuyên qua nó." Kim Đồng nhếch miệng cười một tiếng, nói không vấn đề gì.

Nhưng mà, tiếng nói của nàng vừa dứt, trên bốn phía Đông Nam Tây Bắc bỗng nhiên có mỗi một đạo ngân quang chói mắt sáng lên.

Hàn Lập nhìn lại chung quanh, chỉ thấy quang kính màu bạc trong tay bốn người nữ tử váy tím đều toả ra ánh sáng chói lọi, từ đó dâng lên một đạo quang trụ màu bạc chói lọi, thẳng đến đạo quang trụ màu bạc lúc trước từ trên trời rũ xuống kia.

Bốn đạo ngân quang đánh vào quang trụ màu bạc, lập tức như ngàn vạn tấm gương đồng thời chiếu xạ, từ đó chiết xạ ra vô số đạo quang ảnh màu bạc, hóa thành từng mảnh từng mảnh màn sáng bất quy tắc, như mặt kính bị vỡ vụn, trùng điệp điệp gia tương liên với nhau, che phủ mảnh màn trời này.

Tiếp theo một cái chớp mắt, màn sáng màu bạc giống như kính vỡ tương hợp với quang trận phía dưới đáy biển, trên dưới liên kết, một trận ánh sáng màu bạc loé lên làm cho người hoa mắt, phương viên trăm vạn dặm chung quanh lập tức hóa thành một mảnh tuyệt địa.

Không đợi hai người Hàn Lập có động tác gì, cảnh tượng hư không bốn phía cũng bắt đầu phát sinh biến hóa.

Bầu trời vốn trong xanh, trong nháy mắt biến thành đêm tối, hư không bốn phía cũng giống như giấy dán trên bảng đen, bị xé ra từng tầng từng tầng, lộ ra màu đen đặc phía sau.

Đất trời bốn phía lâm vào bóng tối vô tận, ngoại trừ độn quang trên thân hai người Hàn Lập, không còn nửa điểm ánh sáng nào khác.

"Huyễn thuật?" Kim Đồng nghi ngờ nói.

"Cũng không phải là huyễn thuật, mà là không gian bí thuật cực kỳ cao thâm, chúng ta đã không còn ở Long Uyên Tiên Vực..." Trong đôi mắt Hàn Lập lóe lên u tử quang mang, chậm rãi nói.

Cho đến lúc này, hắn mới hiểu được, vì sao trước đó thần thức của mình, không thể phát hiện đại trận kia.

Bởi vì đại trận kia vốn không ở mảnh hải vực này, là do bốn vị Đạo Tổ kia trong nháy mắt vượt giới đến, rồi lấy bí thuật triệu hoán vùng hải vực kia đến, tiếp theo bị bọn họ liên thủ phát động.

"Kỳ quái, trăm vạn dặm chung quanh, tựa hồ cũng chỉ có khí tức hai người chúng ta? Bọn hắn làm ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ vì giam chúng ta ở nơi này? Nơi đây mặc dù thiên địa linh khí bị cấm tiệt, nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với chúng ta." Kim Đồng nhíu mũi một cái, hơi nghi hoặc nói.

"Ngươi mở rộng thần thức ra một chút, sẽ phát hiện. Nơi này là một lồng giam, nếu ta đoán không sai, bọn hắn muốn cầm tù chúng ta ở chỗ này." Hàn Lập lắc đầu, nói.

Kim Đồng nghe nói làm theo, thần sắc trong mắt không khỏi hơi đổi.

Quả nhiên, trong hư không cách đó ngàn vạn dặm, một cỗ lực lượng không gian cực kỳ cổ quái, ngưng tụ thành một bức tường không gian thật lớn, ngăn cách hai người bọn hắn ra.

"Vây mà không công cầm tù chúng ta ở chỗ này, chẳng lẽ để ngăn cản chúng ta đi Thiên Đình?" Kim Đồng trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

"Có lẽ Bồ Đề yến cũng đã tổ chức, hiện tại còn phân ra bốn vị Đạo Tổ đối phó chúng ta, chắc là đúng như vậy rồi. Bất quá ta chỉ là một tu sĩ Đại La cảnh, có thể được Thiên Đình coi trọng như vậy, ngược lại thật sự để cho ta phải ngạc nhiên." Hàn Lập cười nói.

Kim Đồng nghe vậy, cười nhạo một tiếng, nói ra:

"Bây giờ ngươi đã chém Tam Thi, Đạo Tổ Thiên Đình đã bị ngươi đánh bại hai tên, bên trong còn có một tên Hiên Viên Kiệt là một trong Thiên Đạo Thất Quân, ngươi cảm thấy phần coi trọng này quá ngạc nhiên hả? Ta thì không cho như vậy, còn cảm thấy bọn hắn quá qua loa đấy."

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi sờ lên mũi, trong lòng khẽ thở dài một tiếng.

Xác thực như vậy, lấy cảnh giới tu vi và khí tượng hắn bây giờ, dù cho Thời Gian Đạo Tổ tự mình giết tới, cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Nơi này, nếu thật có thể vây khốn hai ta, đó mới là ngoài ý muốn." Kim Đồng xoa xoa tay nói.

"Hay là trước hết nghĩ biện pháp phá vỡ không gian kết giới này đi đã." Ánh mắt Hàn Lập nhìn về hư không phía xa, chậm rãi nói ra.

Kim Đồng gật đầu nhẹ, trên thân loé lên kim quang, bỗng phóng đi thật xa.

Sau mấy tức, trong hư không đen kịt cách đó ngàn vạn dặm, bỗng nhiên nở rộ ra một mảnh quang diễm màu vàng, một giáp trùng màu vàng to lớn vô cùng đột nhiên hiện ra thân hình, không biết va chạm cùng vật gì, phát ra một tiếng nổ rung trời.

Ngay sau đó, chỉ thấy vùng hư không kia tăng vọt ngân quang, một tầng bích chướng to lớn ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc chi lực cường đại nổi lên, phía trên nhộn nhạo cuồn cuộn gợn sóng màu bạc, một mực lan tràn ra bốn phía, tựa như vô biên vô hạn.

Kim Đồng một kích không phá, kim quang trên thân lần nữa tăng vọt, trước người ngưng tụ ra một đạo quang trụ hình xoắn ốc bén nhọn, lần nữa thân hình lóe lên, va chạm với tầng bích chướng nhộn nhạo sóng bạc trong hư không kia.

"Ầm..."

Lại là một tiếng nổ rung trời, thân thể khổng lồ của Kim Đồng lần nữa va chạm bị chấn ngược về, mà toà ngân quang bích chướng kia vẫn như cũ chỉ gợn sóng trận trận, cũng không tổn thương gì.

Ngay lúc Kim Đồng tính thử một lần nữa, Hàn Lập liền ngăn cản nàng.

"Không gian nơi đây có chút cổ quái, bên ngoài không gian bích chướng này, tựa hồ còn có lực lượng bàng bạc, man lực chỉ sợ khó mà công phá, hay là trước tỉnh táo lại, tìm xem có sơ hở gì không đã." Hàn Lập khuyên nhủ.

Kim Đồng nghe vậy, kim quang trên thân thu vào, lần nữa khôi phục hình người.

Hai người thương lượng một lúc, tự mình tách ra, bay dọc theo hai hướng không gian bích chướng khác nhau, cẩn thận xem xét.

...

Không gian bên ngoài kết giới chỗ này, lại là một mảnh vực ngoại không gian u ám.

Bốn vị Đạo Tổ giao thủ với hai người Hàn Lập trước đó, giờ phút này đang lơ lửng bên ngoài kết giới, thần sắc cả đám ngưng trọng, trừng mắt nhìn chằm chằm tình huống trong kết giới.

Nhắc tới cũng cổ quái, kết giới này từ trong nhìn ra ngoài, rõ ràng một mảnh đen kịt, nhưng nhìn từ bên ngoài vào lại thấy rất rõ.

"Tử Sam, ngươi nói bọn hắn có khả năng phá vỡ Thập Phương Vạn Tiên Trận này không" Tên đại hán râu quai nón kia mở miệng hỏi.

"Ngươi cũng nói, đây là Thập Phương Vạn Tiên Trận, dù cho bốn người chúng ta bị vây ở trong đó, cũng chưa chắc có năng lực phá ra được, chí ít... Không đến vạn năm, cũng đừng nghĩ làm được." Nữ tử áo tím dáng cao gầy đáp.

"Đông Ly Hổ, ngươi thì sao... Ngươi cảm thấy bọn hắn có năng lực phá trận?" Tên lão ẩu xấu xí kia nhíu mày hỏi.

"Chu Nhan đạo hữu, bọn hắn một tên là Đạo Tổ Thôn Phệ Pháp Tắc, một tên khác là Đại La đỉnh phong Thời Gian Pháp Tắc, đó là nhân vật mà bảy vị Thiên Quân đều kiêng kỵ, làm sao lại không đánh giá cao bọn hắn chứ?" Đại hán râu quai nón tên là Đông Ly Hổ, thần sắc không đổi, hỏi ngược lại.

"Thập Phương Vạn Tiên Trận là pháp trận cỡ nào? Đó là ngưng tụ mười giới vực chi lực Tiên Vực, lấy mười Tiên Vực làm trận cước, mỗi Tiên Vực đều do mấy chục tu sĩ Đại La, mấy trăm Thái Ất Ngọc Tiên, mấy ngàn Kim Tiên trấn thủ, cùng thôi động kết giới đại trận. Nếu như vậy còn bị bọn hắn công phá, chúng ta còn mặt mũi nào trở về Thiên Đình phục mệnh?" Lão ẩu tên là Chu Nhan hừ lạnh một tiếng, nói.

Nói xong, ánh mắt lão trông về phía xa, nhìn về phía hư không bốn phía xa xôi kia, chỉ thấy trên màn trời nơi đó đen ngòm, phảng phất mở ra mười phiến không gian to lớn như cửa sổ mái nhà.

Xuyên thấu qua phiến "Cửa sổ mái nhà" kia, có thể nhìn thấy bên trong nối liền mười toà Tiên Vực khác, mỗi một tòa Tiên Vực đều có cảnh tượng khác biệt, có sơn nhạc tuyệt đỉnh, có hòn đảo hải vực, có mãng cổ sâm lâm... Cảnh tượng không khỏi khác nhau.

Tại những nơi sơn nhạc và trên đảo này, tất cả đều xây dựng từng tòa pháp trận khổng lồ chiếm diện tích cực lớn, trong pháp trận mỗi toà đều đứng lặng một cây cột đá khổng lồ cao gần vạn trượng, phía trên tuyên khắc đầy các phù văn.

Những tu sĩ Đại La Thái Ất và Kim Tiên trong miệng lão ẩu Chu Nhan kia, đều ngồi vây quanh những cột đá, từng tên tay bấm pháp quyết miệng tụng chú ngữ, toàn lực duy trì pháp trận vận chuyển.

Dưới thân thể của bọn họ, không ngừng có từng vòng từng vòng quang văn màu bạc, từ lòng đất dâng lên, từng tầng từng tầng phi thăng nhập không, không ngừng ngưng kết thu nhỏ, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào trong

trụ đá vạn trượng ở trung tâm.

Mười toà Tiên Vực này, những nơi bên trong "Cửa sổ mái nhà" kia, thiên địa linh khí lưu chuyển như giang hà phi nước đại, tiêu hao tốc độ vô cùng nhanh, đến mức rất nhiều chỗ vốn linh khí không đủ, xuất hiện cảnh tượng rừng rậm khô héo, dòng sông khô kiệt.

Nhiều người cầm trận như vậy, thiên địa linh khí tiêu hao lớn như thế, dạng trận pháp này có thể nói là cử thế vô song.

Dù cho đánh vỡ đầu hai người Hàn Lập cũng không nghĩ ra, chính mình giờ phút này phải đối mặt, lại là tập hợp mười cái Tiên Vực cùng hơn vạn Tiên Nhân chi lực làm một thể vạn cổ tiên trận, mà chung quanh còn có bốn tên cường giả Đạo Tổ tọa trấn.

Lúc này, nam tử tóc trắng mặt như hài đồng bên kia một mực trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, tiếng nói lanh lảnh:

"Chu Nhan đạo hữu nói về Thiên Đình phục mệnh... Nếu ta nhớ không lầm, chúng ta nhận được mệnh lệnh là mượn nhờ đại trận chi lực này vây khốn hắn ở đây, sau đó hợp lực tru sát hắn mới đúng chứ?"

"Minh Uyên đạo hữu ngược lại là nói nghe nhẹ nhàng linh hoạt... Lúc trước chuyện Hiên Viên Kiệt bị diệt, hẳn là ngươi đã nhận được tin tức chứ? Đây chính là vị Ngũ Hành Bản Nguyên Đạo Tổ, công lực há không ở trên chúng ta?" Nếp nhăn trên mặt Chu Nhan nhăn lại, hỏi.

"Về chuyện kia, ta nghe được từ chỗ những tên trốn về. Hàn Lập kia thắng khá kỳ lạ, là có Phệ Kim Tiên kia hỗ trợ, với lại do Hiên Viên Kiệt... có chút khinh thường." Minh Uyên hơi chần chờ, nói.

"Vậy ngươi cũng biết, lúc trước Phùng Thanh Thủy cũng thiếu chút chết ở trên tay hắn, khi đó cũng không có Phệ Kim Tiên giúp đỡ đấy." Trong mắt Chu Nhan lóe lên một vòng ý cười mỉa mai, nói.

------oOo------

Chương 1356: Quần anh hội tụ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Chu Nhan đạo hữu nói không sai, nếu lúc trước ta còn hoài nghi, nhưng bây giờ gặp hai người này, xem ba động khí tức trên thân bọn họ, liền biết tuyệt đối không phải dễ đối phó. Lại nói, chúng ta đều là Đạo Tổ, bản thân đã bị Thiên Đạo ước thúc nghiêm ngặt, một khi thật phải liều sống liều chết, kết quả cũng là được không bù mất." Đông Ly Hổ cũng mở miệng nói ra.

"Việc này chính là do Chí Tôn tự mình ra lệnh, nếu chúng ta làm như thế, sợ là sẽ không làm tròn trách nhiệm..." Minh Uyên chần chờ nói.

"Minh Uyên đạo hữu nếu thực sự không cam tâm, không ngại dẫn đầu bước vào trận chém giết một phen, chúng ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, tự sẽ bên cạnh lược trận, vừa vặn mở mang chút kiến thức về thần thông kinh thiên của đạo hữu, ngươi thấy thế nào?" Chu Nhan cười nói.

Minh Uyên nghe lời ấy, đôi mắt nhíu lại, trong lòng lập tức có mấy phần tức giận.

"Đủ rồi, hai người này bây giờ đã bị chúng ta cầm cố lại, chỉ cần đảm bảo bọn hắn không đi Thiên Đình quấy rối là được, không cần phải phức tạp đi vào chém giết. Chờ Bồ Đề yến kết thúc, Chí Tôn bên kia tự nhiên sẽ có chỗ quyết định." Tử Sam khẽ quát một tiếng, nói.

Trong bốn người, hiển nhiên là lấy nàng cầm đầu, nghe nàng nói xong, đám người cũng không tiếp tục tranh luận nữa.

Minh Uyên dung mạo như hài đồng, đáy lòng âm thầm thở dài một hơi, gã tự nhiên không phải thật sự muốn sinh tử với Hàn Lập, sở dĩ nói những lời kia, bất quá là vì vạn nhất ngày sau bị truy cứu trách nhiệm, gã sẽ có lời để giải vây.

Dù sao, là do những người khác không chịu đánh.

"Không ngờ thịnh yến lần này, chúng ta lại phải canh giữ ở đây, xem ra không nếm được mùi vị của Bồ Đề Đạo Quả kia rồi..." Lão ẩu than nhẹ một tiếng, trong lời nói tràn đầy tiếc nuối.

Trong lòng những người khác cũng than thở một tiếng, lại tăng thêm mấy phần oán hận với hai người Hàn Lập.

...

Trung Thổ Tiên vực.

Trên hải vực bên ngoài Ứng Thiên Môn thuộc Nam Chiêm đại lục, từng chiếc linh chu to lớn lơ lửng giữa trời, phía trên tinh kỳ tung bay, một cây soái kỳ to lớn bay giữa trung tâm, trên đó viết ba chữ to "Luân Hồi điện".

Trên linh chu và hư không hải vực, khắp nơi đều chằng chịt bóng người, trong đó đại đa số đều mang phục sức Luân Hồi điện, trên mặt cũng bao trùm các loại mặt nạ Luân Hồi điện, bộ dạng đã chuẩn bị trận địa sẵn sàng đón địch.

Trong đó, trên boong thuyền một linh chu dẫn đầu, đứng song song bảy tám bóng người, trong đó sáu người trên mặt đều mang mặt nạ màu đen, chỉ có hai người chính giữa dùng diện mục thật gặp người.

Trong hai người này, một thanh niên nam tử tóc ngắn màu bạc, dáng người không quá cao to, bắp thịt cả người lại tinh luyện như sắt thép, trên mặt che khăn đen, che mũi miệng của mình lại, trong một đôi mắt u lục, lóe ra sát ý nồng đậm.

Ở sau lưng gã, còn đeo hai thanh chiến đao màu xanh lá chéo nhau, thân đao hẹp dài không vỏ, toàn thân xanh biếc như thủy tinh, phía trên ẩn ẩn có nhàn nhạt sương mù màu xanh lá không ngừng tràn ra, tựa như vật sống hô hấp vậy.

Bên cạnh gã, còn đứng một thanh niên nam tử da dẻ xanh đen, thân hình cao giống như thiết tháp, chính là Vũ Dương.

"Tham Lang, điện chủ đã tiến vào Thiên Đình?" Lông mày Vũ Dương nhíu chặt, hỏi.

"Đã tiến vào Đông Thiên Môn bên kia, mấy canh giờ nữa... Bồ Đề yến cũng sẽ bắt đầu." Tên thanh niên tóc bạc kia nói rất chậm, thanh âm tựa như từ chỗ sâu yết hầu truyền ra.

"Viêm Trác và Huyền Ngư bên kia thế nào?" Đáy lòng Vũ Dương ẩn ẩn có chút bất an, hỏi.

"Ngươi quá khẩn trương... Buông lỏng một chút, nên khẩn trương phải là bọn hắn..." Tham Lang đưa tay chỉ chỉ phía đối diện, là toà Ứng Thiên Môn hùng vĩ cách xa xa kia.

Vũ Dương thuận theo ngón tay gã nhìn lại, chỉ thấy phía sau toà Ứng Thiên Môn, từng đạo quang trụ các màu to lớn thỉnh thoảng từ mặt đất dâng lên, như quang trận trùng thiên, dập dờn mở ra từng đợt gợn sóng không gian mãnh liệt.

Nơi đó chính là truyền tống trận cỡ lớn liên thông Nam Chiêm đại lục và Tiên Vực khác, giờ phút này vận chuyển rất là bận rộn, đang có đại lượng nhân vật đứng đầu Chân Tiên giới từ từng Tiên Vực tập kết tới, trong đó không thiếu tu sĩ Đạo Tổ và Đại La cảnh.

"Lãnh Thúy Đao sau lưng ta cũng có chút đói khát khó nhịn, chỉ còn chờ nếm máu tươi của bọn hắn..." Giữa cổ họng Tham Lang vang lên tiếng cười "Khặc khặc".

Trên gương mặt bị khăn đen che lấp lại của gã, lộ ra một vết thương nhìn

thấy mà giật mình, một mực kéo dài từ vị trí dưới tai đến khóe miệng của gã.

...

Ngoại trừ Bắc Thiên Môn ở Bắc Câu đại lục, Luân Hồi điện tại Đông Thiên Môn và Tây Thiên môn, cũng tập trung trăm vạn hoả lực, cách không giằng co với Thiên Đình, đã giằng co không ít thời gian.

Bất quá song phương mặc dù khiêu khích lẫn nhau, nhưng cũng không chân chính buông tay chém giết, nhìn có vẻ kiềm chế nhau.

Trong ba tòa Ứng Thiên Môn này, nhất là trong Bắc Thiên Môn là náo nhiệt nhất, tất cả truyền tống đại trận toàn lực vận chuyển, không ngừng tiếp dẫn tu sĩ các Tiên Vực đến tham dự hội nghị.

Trên chín tòa đại lục ở Trung Thổ tiên vực, cơ hồ khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, trong một bầu không khí vui sướng dào dạt.

Một ít tông môn, vốn cắm rễ ở Trung Thổ Tiên Vực, mặc dù chưa chắc có tư cách tham gia Bồ Đề yến, nhưng cũng cảm thấy vinh quang, nhao nhao nhân yến hội này tổ chức thịnh điển tông môn, giao hảo với tông môn Tiên Vực khác, cũng nhân cơ hội này đến đây bái hội, cùng nhau cảm thụ một chút thịnh hội vạn cổ đứng đầu Chân Tiên giới.

Càng có các đại thương hội tiên môn, cũng nhân cơ hội này tổ chức các đại hội giám bảo, tụ tập các loại bảo vật Chân Tiên giới, hấp dẫn vô số tiên sư và tán tu mộ danh mà đến.

Bất quá những cử chỉ đủ loại cuồng hoan này, cuối cùng chỉ nhấc lên dư ba gợn sóng của Bồ Đề yến. Chân chính làm cho người chú mục, vẫn là những hội trường chính thức thiết lập ở chín đại lục Tiên Vực kia, nơi đó mới thật sự là nơi tụ tập những thứ tôn quý hiển hách nhất toàn bộ Chân Tiên giới, nhất là một nhóm người thực lực cao thâm.

Thiên Cung đại lục ở trung tâm một mảnh bồn địa khổng lồ, Thiên Đình có rất nhiều chức năng trọng yếu đều phân bố tại mảnh khu vực này, mà chủ

hội trường Bồ Đề yến lần này, chính là ở trên không trong vạn dặm biển mây thuộc mảnh khu vực này.

Nếu từ phía dưới bồn địa nhìn lên mảnh biển mây này, bất luận ở góc độ nào, đều có thể nhìn thấy trong vân khí có hào quang vạn trượng, tử khí bốc hơi, lúc vận khí tốt còn có thể nhìn thấy được các loại dị tượng trong biển mây xuất hiện như Thiên Mã bay vút lên và tiên nữ nhảy múa.

Trên thực tế, tại mảnh biển mây này còn lơ lửng một khối phù đảo to lớn chiếm diện tích chừng trăm vạn dặm, được mọi người gọi là Dao Trì thắng cảnh, chính là nơi cư ngụ của người đứng đầu Thiên Đạo Thất Quân, Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim.

Bên ngoài Dao Trì thắng cảnh là một mảnh sơn phong bao quanh, ở giữa tràn đầy linh khí, tiên vụ lượn lờ, từng đầu thác nước trăm trượng treo trên vách núi, như ngân hà rủ xuống, kích thích vạn hộc trân châu.

Một đầm sâu dưới thác nước, từng đầu Cửu Sắc Thần Lộc cúi đầu uống nước, ánh mắt bình thản, dương dương tự đắc.

Trong núi rừng cách đó không xa, thỉnh thoảng truyền ra thanh âm hót vang to rõ, mơ hồ có Tiên Viên vung tay trong đó, hiển thị rõ thiên tính tự nhiên.

Trên không sơn lâm, từng bầy Đan Đỉnh Tiên Hạc dẫn Tiên Linh quần điểu bay qua, thanh âm hú gọi như tiên nhạc tấu vang, khiến cho người cảm giác tinh thần thanh thản.

Trên bầu trời cao hơn, lại có vạn đạo lưu quang, như dãy cầu vồng tụ tập lại trung tâm thắng cảnh.

Trong vạn đạo lưu quang kia, có từng phượng xa long liễn lao vụt không thôi, cũng có một đầu Kỳ Lân dị thú nhảy qua, càng nhiều chính là từng bầy Tiên Nhân, thân mang hoa phục vũ y cùng nhau bay lượn trên mây, nhìn phi thường náo nhiệt.

Càng tới gần trung tâm Dao Trì thắng cảnh, vùng thiên địa linh khí này càng thêm nồng đậm, thậm chí mỗi khi thời điểm sớm tối, trên tiên thảo

linh thụ trong núi rừng kết xuất hạt sương, cơ hồ đều là linh khí tinh thuần ngưng kết nên.

Đến mức mỗi ngày sớm muộn, sẽ có đại lượng tiên đồng và tiên nga, chuyên đi thu thập trong thắng cảnh sơn thủy này, để về ủ chế Quỳnh Tương Ngọc Lộ đúng nghĩa.

Dải đất trung tâm Dao Trì thắng cảnh, có một hồ nước tịnh thuỷ rộng trăm dặm, nước hồ trong trẻo, trơn nhẵn như gương, hình dạng nhìn tựa như một chiếc mặt quạt mở ra, nên có tên gọi là "Tịnh Minh Hồ".

Sau Tịnh Minh Hồ này sinh ra một gốc hoè già cổ lão đến không mấy người có thể nói ra chuẩn xác tuổi tác, cao hơn ngàn trượng, đỉnh như hoa cái, che gần phân nửa mặt hồ vào trong.

Dưới cây hòe già tu kiến một toà lầu các hai tầng cao không quá ba trượng, chính là nơi Thời Gian Đạo Tổ tu hành ngày xưa.

Bên ngoài Tịnh Minh Hồ xây dựng một quảng trường khổng lồ bán hình khuyên.

Toàn bộ quảng trường, thoạt nhìn như là một vòng mặt quạt thật lớn, toàn thân dùng linh ngọc màu trắng lát thành, ở trong đào bới ra từng khe rãnh rộng hai thước, dẫn vào nước Tịnh Minh Hồ, chia toàn bộ quảng trường ra từng tầng từng tầng, mảnh khu vực càng lớn càng dài từ trong ra ngoài.

Trên những khu vực dài mảnh nửa hình khuyên này đặt từng tấm bàn trà tử ngọc, chằng chịt chừng mấy vạn cái, phía trên đều đốt U Đàn Hương, bày biện các loại tiên linh rau quả, để chiêu đãi tân khách yến hội.

Mà mỗi cách xa nhau mấy trăm trượng, trung tâm những chỗ ngồi này sẽ có một khu vực rộng rãi, ở đó xây một toà cao hơn bình đài, trên có tiên nga cung trang xinh đẹp đang uyển chuyển nhảy múa theo điệu nhạc.

Chính giữa quãng trường, cơ hồ dựa lưng vào khu vực Tịnh Minh Hồ, là hạch tâm toàn bộ quảng trường, phía trên chỉ bày biện bảy cái bàn trà tử ngọc, giờ phút này tất cả đều trống không, không có một người nào ngồi.

Mà cách hàng bàn trà này không xa, lại có gần trăm cái ghế, bên trong đã ngồi thưa thớt hơn mười người.

Những người này, phần lớn đều là lão giả trên tám mươi tuổi tiên phong đạo cốt, phục sức trên thân phần lớn đều không giống nhau, từng người khí tức thâm trầm, thần hoa nội liễm, thình lình đều là lão tổ tông môn uy danh hiển hách trong toàn bộ Chân Tiên giới.

Trong đó thậm chí không thiếu một ít tồn tại truyền kỳ đã trở thành truyền thuyết, bị thế nhân lãng quên.

Những người này, phần lớn đều nhắm mắt ngồi ngay ngắn, tĩnh dưỡng điều tức, một bộ dạng hai tai không nghe thấy gì bên ngoài. Ngược lại đi theo phía sau bọn họ, một hai nam nữ thoạt nhìn như là đệ tử, từng người nhịn không được trong lòng hiếu kỳ, nhìn khắp chung quanh.

Bất quá dù sao đều là xuất thân môn phái lớn, cử chỉ hành vi tương đối kiềm chế.

Chỉ là ở trong đó cũng có ngoại lệ, tỉ như ngồi chếch bên phải hàng này, coi như gần trung tâm chỗ bàn trà, là một lão ẩu tóc trắng. Giờ phút này lão ngồi nghiêng nghiêng, thân thể trước sau lắc lư như cỏ khô đầu tường, nhìn kỹ thì mí mắt rũ cụp xuống, tựa như đang trong giấc mộng xuân thu.

Ở sau lưng lão ẩu, còn ngồi một nữ tử áo trắng da thịt trắng hơn tuyết, dung mạo tú mỹ. Nàng cũng giống như lão ẩu, thân hình lắc lư, liên tiếp gật đầu như giã tỏi, lại cũng là một bộ dạng buồn ngủ.

Nhưng ngay lúc thân hình nàng lại một lần nữa ngã về phía trước, trên thân bỗng nhiên sáng lên một trận hào quang màu tím, từng đầu tử điện tiểu xà tinh mịn bỗng nhiên từ quanh thân nàng phóng ra, muốn kích xạ ra bốn phương tám hướng.

Lúc này, lão ẩu tóc trắng nhìn còn ngủ sâu hơn so với nàng, bỗng nhiên thân hình vặn chuyển, một tay đặt lên trán nữ tử.

Hào qung trên người nữ tử thu vào, tử điện cũng lập tức biến mất không còn tăm tích, tiếp theo mờ mịt tỉnh lại, lẩm bẩm kêu lên một tiếng:

"Sư phụ..."

"Mộng Hàn nha đầu, vi sư không phải đã nói ngươi biết, bộ Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh kia mặc dù là lôi pháp chính thống, ngươi có thể kiêm tu, thế nhưng lúc ngươi tu luyện Đại Mộng Xuân Thu của vi sư, thì không thể tiếp tục tu luyện lôi pháp, không cẩn thận sẽ làm chính mình bị thương." Lão ẩu tóc trắng nhìn nữ tử, tận tình khuyên nhủ.

Nữ tử áo trắng kia không phải ai khác, chính là Dư Mộng Hàn.

Năm đó từ biệt cùng Hàn Lập ở Cửu Nguyên thành, nàng dưới cơ duyên xảo hợp được vị lão tổ tông Mộng Đàm tông nhìn trúng, thu làm quan môn đệ tử, cũng truyền cho nàng một môn tiên pháp vô thượng trong mộng.

------oOo------

Chương 1357: Khốn cục

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

Bồ Đề Yến đã gần "khai tiệc"

Khốn cục vây, đột phá được chăng?

***

"Đệ tử... Vừa rồi ở trong mộng lại thi triển lôi thuật ư?" Nghe vậy thần sắc Dư Mộng Hàn khẽ biến, kinh ngạc hỏi.

"Ài, nha đầu nhà ngươi, thật là không lúc nào khiến người khác an tâm cho được..." Lão ẩu nghe vậy, thở dài một tiếng, trong mắt lại tràn đầy vẻ cưng chiều.

Lão ẩu mặc dù đã sáng lập ra Mộng Đàm tông đã hơn ngàn vạn năm, nhưng thủy chung không cách nào tìm được một tên đệ tử chân truyền. Lúc trước dưới sự dẫn dắt của mộng cảnh, bất ngờ ngoài ý muốn phát hiện ra Dư Mộng Hàn, bấy giờ mới thu nàng làm môn hạ.

Bản thân lão ẩu đã trải qua kiếp người dài dằng dặc, đạt đến cảnh giới Đại La đỉnh phong, một mực khát khao có thể phá vỡ quan ải cuối cùng kia, để có thể thành tựu Mộng Chi Đạo Tổ. Thế nhưng thủy chung cầu mãi vẫn không được, đến nay đã cảm thấy hi vọng thực sự xa vời.

Nhưng mà kể từ khi Dư Mộng Hàn xuất hiện, lại cho lão ẩu một sự lựa chọn khác, đó là ký thác hết thảy hi vọng lên trên người nàng.

Mà nàng quả thực có tư chất tuyệt hảo cho việc tu luyện đạo này. Chỉ cần chính nàng chịu khó cần cù tu luyện, lại có lão ẩu bên cạnh trợ giúp, tương lai đại đạo nhất định có thể đạt được.

Bất quá, làm cho lão ẩu có chút bất đắc dĩ là, Dư Mộng Hàn tựa hồ có gút mắc rất sâu với quá khứ trước kia, từ đầu đến cuối không chịu buông bỏ bộ « Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh », đã tu luyện vô thượng đạo pháp mà mình truyền xuống, mà vẫn đồng thời lén lút tu luyện công pháp này.

"Thôi, Bồ Đề yến này cũng sắp bắt đầu, ngươi cũng đừng ngủ gật nữa, lát nữa được chia Bồ Đề Đạo Quả, ngươi cần phải quý trọng, đây chính là vật đại đạo cơ duyên đấy." Lão ẩu thực sự không đành lòng khiển trách nặng nề Dư Mộng Hàn, buộc lòng phải nói ra.

"Sư phụ, đạo quả này con cũng có phần sao?" Dư Mộng Hàn kinh hỉ hỏi.

"Ngươi tự nhiên là không có, tất cả những người đi theo đều không có, chỉ có người chính thức được Thiên Đình mời, tức là người cầm Bồ Đề lệnh mới có phần cơ duyên to lớn này. Bất quá vi sư bây giờ ăn đạo quả này ích lợi thực sự có hạn, thôi thì để cho ngươi nếm thử món ngon đi." Lão ẩu cười nói.

"Không được, không được, nếu là đạo quả của sư phụ, đồ nhi không thể ăn được." Dư Mộng Hàn liên tục khoát tay nói.

"Nha đầu ngốc, ngươi không biết Bồ Đề Đạo Quả này trân quý đến mức nào đâu, đừng nói là những tu sĩ Thái Ất Đại La, mấy vị Đạo Tổ bên kia, bọn họ đều quý trọng đạo quả này không thôi. Đương nhiên, đạo quả này cũng có phân chia đẳng cấp, Thiên Đình sẽ dựa theo tu vi từ thấp tới cao, và quan hệ thân sơ với Thiên Đình như thế nào, từ đó mà đối đãi cũng khác nhau." Lão ẩu điểm một cái lên mi tâm Dư Mộng Hàn, cười nói.

"Vậy đạo quả của sư phụ..." Dư Mộng Hàn đang nói dở, lại cảm thấy không thích hợp, cũng không nói tiếp nữa.

"Vi sư tự nhiên là được một đạo quả cấp cao nhất, vậy nên sau khi cầm tới

tay, ngươi quyết không thể gấp gáp phục dụng. Vi sư sẽ lấy thuật pháp phong tồn, đợi sau khi trở về Mộng Đàm tông, từ từ chia ra từng phần cho ngươi ăn vào từng chút một, thể phách ngươi mới không bị thương tổn, và có thể hấp thu tối đa dược lực đạo quả." Mặt mày Lão ẩu giãn ra, có chút tự đắc vừa cười vừa nói.

"Mộng Bà đạo hữu ngược lại là chịu cho sao, Bồ Đề Đạo Quả này chính là do Chí Tôn lão nhân gia người dùng bí pháp ngưng luyện nhiều loại lực lượng pháp tắc, tổn hao năm tháng dài đằng đẵng mới luyện chế ra được, ngươi nói cho đệ tử, liền cho đệ tử à?" Lúc này, một tiếng nói hùng hậu vang lên từ bên cạnh.

Lão ẩu cũng không thèm quay đầu lại, lập tức mở miệng mắng: "Đạo quả của lão thân, muốn cho người nào thì cho người đó, không phiền lão bất tử nhà ngươi để ý tới?"

Dư Mộng Hàn lại nhịn không được quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện là một lão giả áo xám thân hình cao lớn, khuôn mặt không quá mức tiên phong đạo cốt, nhưng khí tức trên người thì không tầm thường.

Chỉ là người kia mang trên người áo bào tro nhìn có hơi cũ nát, so với mấy người mặc cẩm y hoa phục còn lại, có vẻ không hợp nhau.

"Ha ha, Bồ Đề Đạo Quả người chưa đắc đạo ăn vào, có công năng trợ giúp lĩnh hội đại đạo; mà người đại đạo đã đắc thành ăn vào, có công năng trì hoãn Thiên Đạo ăn mòn..." Người kia cũng không giận, vẫn như cũ cười ha hả nói ra.

"Thương Ngô lão cẩu, câm miệng ngay cho lão thân, không cần ngươi xen vào việc của người khác." Mộng Bà bỗng nhiên quay đầu, nổi giận nói.

Lão giả áo xám đạo hiệu Thương Ngô Chân Quân, lập tức rụt cổ một cái, không nói nữa.

"Sư phụ, vị tiền bối này nói đều là sự thật sao?" Tâm thần Dư Mộng Hàn vô cùng chấn động.

Sau khi đi theo Mộng Bà tu đạo, tầm mắt của nàng đã sớm không thể đánh đồng so với năm đó, một vài sự tình bí ẩn ở Chân Tiên giới nàng cũng biết không ít, cho nên nghe được lời Thương Ngô Chân Quân vừa rồi, mới biết được Bồ Đề Đạo Quả này so với dự đoán của nàng còn muốn trân quý gấp vạn lần.

"Ai, tự nhiên là thật, bằng không thì cấp bậc Đạo Tổ giống Thương Ngô lão cẩu này, tại sao lại phải cúi đầu xưng thần với Thiên Đình, không chỉ khuất phục dưới uy áp, mà còn bị dụ dỗ bực này." Lão ẩu không lên tiếng nữa, mà là lấy bí thuật truyền âm cho Dư Mộng Hàn.

Dư Mộng Hàn nghe được những lời này, âm thầm hạ quyết tâm, bất kể thế nào, cũng sẽ không phục dụng Bồ Đề Đạo Quả này.

"Đa tạ tiền bối chỉ điểm." Trong lòng Dư Mộng Hàn biết vị Thương Ngô Chân Quân này cố ý vạch trần việc này, hơn phân nửa chính là hi vọng sư phụ mình phục dụng đạo quả này, lập tức truyền âm cám ơn.

Thương Ngô Chân Quân nghe vậy, hơi sững sờ, cười nói với Mộng Bà: "Mộng Bà, ngươi có phúc khí, thật sự là thu được đồ đệ tốt..."

Dứt lời, đáy mắt lão bỗng nhiên hiện lên một tia mất mát, sau đó im lặng đi đến một chỗ bàn trà bên cạnh lão ẩu cách đó không xa, chậm rãi ngồi xuống, nhắm hai mắt, bộ dáng bình chân như vại.

Dư Mộng Hàn nhìn cảnh tượng náo nhiệt bốn phía này, trong lòng chẳng biết tại sao dâng lên một tia u sầu, trong đầu lại đột nhiên xuất hiện bóng dáng Hàn Lập.

Cũng không biết, bây giờ hắn ở phương nào?

...

Vùng giới vực không rõ kia, trong Thập Phương Vạn Tiên đại trận.

Hàn Lập lơ lửng giữa hư không đen kịt. Ở chính giữa một phiến hư không phía trước người, bảy mươi hai Kiếm Linh đồng tử đang bay lượn vòng

vòng bất định, bố trí ra Thông Thiên Kiếm Trận uy lực tuyệt luân.

Lúc này, chỉ thấy từng đạo điện quang màu vàng chớp động, bảy mươi hai đồng tử nhao nhao, trên thân lấp loé kim quang, dần dần hiện ra chân thân, hóa thành từng chuôi phi kiếm màu vàng có điện quang quấn quanh. Cùng nhau ngưng kết kiếm khí, giao nhau qua lại, hư hóa thành một tòa thiên môn màu vàng.

Khác so với Thiên Môn mà Thông Thiên Kiếm Trận thường ngày biến thành, khí thế Thiên Môn trước mắt quả thực yếu đi quá nhiều, thoạt nhìn như hư ảo vậy, lờ mờ, chỉ có lực lượng Lôi Điện Pháp Tắc ẩn chứa trong đó là thật.

Cho dù đang ở bên ngoài trận pháp kết giới, đám người Tử Sam nhìn thấy vẫn âm thầm líu lưỡi.

"Tên này sao lại không theo lẽ thường như thế, rõ ràng tu hành chính là lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, làm sao trên bản mệnh phi kiếm lại có lực lượng Lôi Điện Pháp Tắc thuần khiết bá đạo như vậy?" Thần sắc lão ẩu xấu xí Chu Nhan cổ quái, hỏi.

Ba người còn lại nhìn nhau một chút, cũng ngạc nhiên một hồi, nhưng không ai xuất ra đáp án.

"Bộ bản mệnh phi kiếm này của hắn thực sự không tầm thường, chỉ sợ cũng là Tiên Thiên Thần Binh đoạt thiên địa tạo hóa gì đó..." Đông Ly Hổ tán thưởng một tiếng, suy đoán.

Trong khi mấy người đang nói chuyện, hư ảnh Thiên Môn thình lình xuất hiện trong Thập Phương Vạn Tiên Trận kia bỗng nhiên mở rộng, bên trong cuồn cuộn một mảnh hải dương màu vàng không thôi, hàng ngàn hàng vạn kim sắc Giao Long từ đó bay lượn ra, bay thẳng tới chỗ biên giới kết giới.

"Ầm ầm..."

Nương theo một trận nổ oanh minh chấn động thiên khung, những con kim sắc Giao Long, ngưng tụ từ lực lượng Lôi thuộc tính pháp tắc tinh thuần của

Lôi Quỳ, tất cả đều xông tới va chạm vào phía trên kết giới, như từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu vàng, nhao nhao nổ tung ra.

Hư không trong toàn bộ kết giới bị một trận khí cơ chấn động. Một cỗ lực lượng cuồng bạo không thôi, cuốn lấy từng tia điện màu vàng, dội tới dội lui ra bốn phía, khuấy động không ngừng.

Trong lúc đó thân hình Hàn Lập như thiểm điện xuyên thẳng qua, tránh thoát lực lượng chấn động không ngừng va chạm vào nhau kia.

Lông mày của hắn nhíu chặt, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Cuối cùng là trận pháp gì, lại có thể hoàn toàn phong tỏa một vùng không gian, không những thần hồn nhục thân của hắn và Kim Đồng không cách nào xuyên qua, ngay cả công kích lực đạo của bọn hắn trùng kích tới tựa hồ cũng không xuyên qua được. Trùng kích cũng chỉ có thể dội tới dội lui ở trong không gian này, cho đến khi tiêu hao hết hoàn toàn, tự động tiêu tán?

Trong một vùng hư không kết giới khác, cách xa hắn trăm vạn dặm. Kim Đồng cũng đang vung cự quyền màu vàng, không ngừng nện như điên xuống một chỗ hư không kết giới, từng trận từng trận thanh âm nổ vang như sấm sét, ầm ầm liên tục.

Tiếng nổ mạnh ở vùng hư không kia cũng vang lên từng đợt giống như làn sóng, quyền kình chấn động không thôi.

Mà cùng lúc đó, trong phạm vi mười khu vực Tiên Vực đang tương liên kết hợp với Thập Phương Vạn Tiên Trận, đúng là có vài chục dãy núi đồng thời chấn động, mấy chục ngọn núi lửa đồng thời phun trào, hơn thế nữa phiến hải vực cực lớn cũng đang dâng trào lên sóng to gió lớn mà từ xưa đến nay chưa hề có.

Kéo một sợi tóc động đến cả người, Thập phương Tiên Vực này đang tập hợp toàn bộ lực lượng, để có thể áp chế hai người Hàn Lập và Kim Đồng.

Ngàn vạn tu sĩ rải rác ở trên pháp trận ở từng Tiên Vực kia, cũng đồng thời bị chấn động ảnh hưởng, trong đó cường giả Đại La ngược lại là có thể

chống đỡ, thế nhưng đám Thái Ất Ngọc Tiên thì có vẻ hơi trầy trật, khí tức toàn thân xao động, thật không dễ chịu chút nào.

Về phần những tu sĩ Kim Tiên kia thì càng thêm thảm, không ít người quả thật chịu không nổi, thất khiếu chảy máu, ngã xuống đất không dậy nổi.

Bất quá, trong trận pháp có người chống đỡ không nổi ngã xuống, lập tức sẽ có người mới bổ sung, cho nên Thập Phương Vạn Tiên đại trận này từ đầu tới cuối duy trì vững chắc, không hề có dấu hiệu phá bại.

Bốn người bên ngoài đại trận, kiểm tra một hồi tình huống tổn thất tu sĩ duy trì pháp trận, sau đó đều âm thầm thở dài một hơi, vẫn còn trong khả năng khống chế.

"Nếu chỉ có trình độ như vậy, vẫn còn có thể khống chế, cho bọn hắn thêm mười ngày nửa tháng, cũng chưa chắc có thể thoát ra." Trên mặt nam tử tóc trắng Minh Uyên mơ hồ có thêm vài phần tiếu ý, nói ra.

"Tâm thần không thể buông lỏng, cẩn thận tra xét, một khi có lỗ thủng, phải lập tức bổ túc." Sắc mặt Tử Sam ngưng lại, vẫn như cũ duy trì vẻ đề phòng, nói.

"Vâng." Đại hán râu quai nón Đông Ly Hổ dẫn đầu đáp, còn lại hai người cũng hưởng ứng theo.

Trong đại trận, Hàn Lập đã thu hồi Kiếm Linh đồng tử, lơ lửng giữa trời, nhíu mày không nói gì.

Lúc này, một vệt kim quang từ rất xa bay vụt đến, đứng trước người hắn, thân ảnh Kim Đồng từ đó hiện ra.

"Đại trận này rất cổ quái, bằng vào lực lượng của ta cũng không cách nào phá nát." Kim Đồng thở dài, khoanh tay trước ngực, có chút bực mình nói.

"Thiên địa nơi đây đã hoàn toàn bị cấm tiệt, Thông Thiên Kiếm Trận của ta không cách nào câu thông thiên địa, chỉ có thể sử dụng một phần uy năng, nên cũng vô pháp phá vỡ kết giới này." Hàn Lập nhìn nàng một cái, nói.

"Hay là... Chúng ta sẽ không công kích kết giới này nữa, mà ngươi cùng ta đối xuất một kích, thử xem uy năng sinh ra, có thể xé rách hư không nơi này hay không? Nếu được, ta và ngươi thông thẳng qua vết nứt hư không, tiến vào không gian vực ngoại là có thể thoát ra được?" Linh quang Kim Đồng bỗng nhiên chợt hiện, nghĩ tới điều gì.

Hàn Lập nghe vậy suy nghĩ một lát, cũng cảm thấy kế này có thể thử một lần.

Thế là, hai người cấp tốc tạo tư thế, bay cách xa nhau khoảng mấy vạn dặm, một người xuất quyền, một người xuất kiếm, dùng khí thế sét đánh một kích va chạm vào nhau.

Ầm ầm...

Trong chốc lát, một cỗ chấn động không gian so với trước đó cường đại hơn rất nhiều truyền đến, trong hư không thanh âm nổ tung vang lên không ngừng, từng trận chấn động va nhau dội đi dội lại trùng kích khắp nơi trong toàn bộ đại trận, thanh thế rất lâu sau vẫn không dứt.

Kim Đồng tránh né dư chấn dội đi dội lại, đi tới bên cạnh Hàn Lập.

Hai người liếc nhau, đều tỏ ra thập phần thất vọng, một kích vừa rồi uy thế kinh người, mặc dù làm cho không gian chấn động không thôi, lại không thể như tính toán trước đó, chém hư không xung quanh tạo ra một vết nứt không gian nhỏ.

------oOo------

Chương 1358: Khách không mời mà đến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Bảo Hoa Thánh Tổ

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Ác khách Luân Hồi đến dự tiệc

Thịnh yến Thiên Đình có trò vui

***

"Có lẽ vì chúng ta vẫn chưa toàn lực hành động, cho nên chưa xuất ra đủ lực lượng?" Kim Đồng không chịu bỏ qua.

"Ngay cả khi chúng ta cùng nhau hợp sức, tung ra một kích toàn lực, mặc dù thật sự có thể phá vỡ không gian, nhưng ta và ngươi đều khó tránh khỏi thụ thương. Đến lúc đó mà bị người đuổi kịp thì rắc rối to." Hàn Lập lắc đầu.

"Có chuyện gì với cái pháp trận chết tiệt này vậy? Thậm chí cả một chút sơ hở cũng không thấy. Đúng là "lão hổ ăn trời, không thể hạ miệng" a." Kim Đồng gãi gãi đầu, hậm hực.

"Hay cho câu "lão hổ ăn trời"..." Vừa nghe xong, ánh mắt Hàn Lập bỗng nhiên sáng ngời. Hắn vỗ tay cái đét.

Kim Đồng thấy vậy tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng sau đó lập tức tỉnh ngộ:

"Ý ngươi muốn ta vận dụng lực lượng Thôn Phệ Pháp Tắc nuốt trọn hư không, bao gồm cả thứ kết giới kia?"

"Không sai! Đại trận kết giới vốn được thành lập tại không gian này. Giữa chúng có mối liên hệ vô cùng chặt chẽ. Một khi ngươi thôn phệ hư không, đại trận đương nhiên cũng bị liên lụy. Lúc ấy, chúng ta muốn phá vỡ nó sẽ chẳng khó khăn." Hàn Lập gật gù giảng giải.

"Một khi ta toàn lực thúc giục Thôn Phệ Pháp Tắc, thì chuyện thôn phệ hư không cũng chẳng thành vấn đề. Có điều, tuyệt đối không thể buông tay giữa chừng. Nếu không ta sẽ hứng chịu Thiên Đạo phản phệ, sự ăn mòn sẽ càng thêm nghiêm trọng." Kim Đồng đáp.

"Yên tâm! Ngươi chỉ cần chú tâm thôn phệ phiến hư không này. Ta bảo đảm sẽ không có ai dám đến quấy rầy." Hàn Lập tùy ý đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, nhếch mép cười lạnh.

Hắn vừa dứt lời, Kim Đồng lập tức từ phía sau lao vọt lên, hướng về một góc của đại trận kết giới.

Trên đường phi hành, kim quang toàn thân nàng đột nhiên bùng nổ, trực tiếp hiện ra chân thân Phệ Kim Trùng. Kim Đồng ngoác miệng to như chậu máu, trong vòm miệng liền xuất hiện một vòng xoáy kim sắc hỗn độn ung dung xoay tròn, bắt đầu cắn xé hư không..

Hư không lúc này giống như một căn hầm bằng đất trống rỗng đang ầm ầm sụp đổ, chui tọt vào miệng Kim Đồng.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười, tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, ở bên ngoài đại trận, đám người Tử Sam ai nấy mặt nặng như đá đeo. Gương mặt lộ rõ vẻ do dự.

"Sai lầm lớn nhất chính là đầu Phệ Kim Tiên vừa mới khôi phục vị trí Đạo Tổ kia…" Minh Uyên thở dài ngao ngán.

"Nói lời thừa liệu có hữu dụng?" Chu Nhan trách mắng.

"Tử Sam đạo hữu! Ngươi nói đi. Đánh hay không đánh?" Đông Ly Hổ trầm

mặc một lát, rồi quay sang hỏi nữ tử váy tím.

Vừa dứt lời, hai người Chu Nhan cũng quay sang nhìn nàng, chờ đợi quyết định.

"Nếu thực sự để cho hắn đào thoát, thì sau này bị Chí Tôn trách phạt, cả đám chúng ta tuyệt đối không có ai gánh vác được." Tử Sam hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Đông Ly Hổ nhẹ gật đầu, hai tay kết thành pháp quyết, khẽ ấn xuống quang mạc trước mặt mình.

Tầng quang mạc kia lập tức run rẩy một trận, bề mặt nhộn nhạo như sóng nước mặt hồ. Sau đó gã Đông Ly Hổ này sải bước, tiến vào trong đại trận trước tiên.

Minh Uyên hơi chần chờ nhìn xuống khoảng không phía dưới, không định tiến vào ngay.

"Dù cả bốn chúng ta liên thủ cũng không nắm chắc tất thắng đối phó với hai người kia. Ta cảnh cáo trước, nếu còn ai bàn lùi, không chịu xuất toàn lực, thì sau này dẫu kẻ đó có may mắn sống sót, cũng đừng nghĩ đến chuyện toàn thân trở ra." Thanh âm Tử Sam đột ngột trở nên lãnh khốc.

Chỉ thấy Chu Yếm hờ hững liếc sang Minh Uyên, ánh mắt đậm vẻ xem thường, rồi nhanh chóng trở thành người thứ hai tiến nhập đại trận.

Cuối cùng, đến lượt Tử Sam và Minh Uyên kẻ trước người sau bước vào trong.

Hàn Lập vốn đang ở cách đó mấy trăm vạn dặm lập tức cảm ứng được dị động. Hắn liền cười lạnh: "Rốt cuộc chịu hiện thân rồi sao? Cứ tới thử xem!"

Nói xong, hai ống tay áo hắn liền căng phồng, lập loè kim quang. Bên trong là lôi điện cuồn cuộn như thủy triều, oanh minh không dứt.

…

Thiên Cung Đại Lục.

Vô số độn quang không ngừng đáp xuống bên ngoài Dao Trì. Hiển nhiên lúc này đang có rất nhiều tiên nhân liên tiếp tiến vào hội trường, rồi được tiên đồng cung nữ Thiên Đình an bài theo vị trí đã định.

Tuy tiên nhạc du dương văng vẳng bốn phía, lại có tiên nữ ca múa phụ hoạ, nhưng bầu không khí nơi đây vẫn có một chút căng thẳng.

Ngoại trừ một số ít tiên nhân đã có giao tình từ trước, hoặc có quan hệ thân cận đang tụ tập cùng nhau, nhẹ giọng nghị sự, thì đại bộ phận chỉ yên lặng đả toạ tại bồ đoàn của mình. Kẻ thì nhắm mắt dưỡng thần, kẻ lại thưởng thức tiên âm mỹ sắc. Chung quy tất cả đều đang đợi chờ chủ nhân bữa tiệc xuất đầu lộ diện.

Phần lớn những người ngồi gần khu vực trung tâm của hội trường đều đến từ các tông môn tu tiên có quan hệ mật thiết với Thiên Đình. Bọn họ thường ngày giao hảo rất tốt với Tiên Cung ở các vực. Những tông môn dạng này đa số đều có môn hạ tu sĩ đảm nhiệm chức vị trong Tiên Cung.

Tuy hai vị Đại La lão tổ đến từ Đồng Pháp Tông và Thương Dong Sơn hiện không ngồi gần nhau, nhưng lại đang vận dụng thần thức trò chuyện say sưa.

" Tùy Cốc đạo hữu, trên đường đến đây có được bình an chăng?" Gã trung niên nam tử vận thanh bào lên tiếng.

"Cũng tốt… Nhưng nghe nói không ít đạo hữu bị tập kích trên đường dự tiệc, đều đã vẫn lạc cả rồi. Trong đó bao gồm cả Hồ Lương đạo hữu mà ta và ngươi đều quen biết… " Cẩm y lão giả tên gọi Tùy Cốc lên tiếng đáp, vẫn đang âm thầm sợ hãi.

"Ngươi có thấy chiến trường bên ngoài Đông, Nam, Tây, ba tòa Thiên Môn đó không? E rằng lần này Luân Hồi Điện muốn ngả bài, thực sự liều chết với Thiên Đình." Thanh bào nam tử tiếp tục nói.

"Luân Hồi Điện Chủ nọ cũng là một đại nhân vật. Nhưng có vẻ như lần này hắn đã khinh suất rồi. Chọn đúng thời điểm này để khai chiến với Thiên Đình, nói văn hoa thì là "đánh một trận lập kỳ công", mà nói thô tục thì chẳng phải là "thắp đèn trong nhà xí" hay sao..." Tùy Cốc mới nói phân nửa thì ý thức được mình đã lỡ miệng nên ngừng lại, lúng túng gượng cười.

"Chắc hẳn Thiên Đình cũng mang đầy một bụng nộ hoả, lần này ắt cũng muốn mượn sức của người dự tiệc, nhất cử diệt gọn Luân Hồi Điện. Ài, đám chúng ta tay cầm đồ của người, miệng cũng ăn đồ của người, lẽ nào còn không phải xuất chút lực?" Thanh bào nam tử không hề cố kị, ngược lại còn tiếp lời.

"Chính là đục nước béo cò. Tu hành không dễ a… Chúng ta hãy tự bảo vệ mình trước đã." Tùy Cốc đáp.

"Lại nói tiếp, Chí Tôn đại chiến với Luân Hồi Điện Chủ chính là thịnh cảnh vạn năm khó gặp. Ngẫm đi ngẫm quả thực rất đáng chờ mong… " Hai hàng lông mày trên mặt thanh bào nam tử chợt giãn ra. Gã cười cười giảo hoạt.

Lời vừa dứt, liền có một trận huyên náo truyền đến từ phía sau hội trường.

Cả hai đồng thời ngoái lại nhìn, lập tức mặt ngây ra như ngỗng ỉa.

Chỉ thấy hai thân ảnh đang một trước một sau sải bước trên thông đạo bằng bạch ngọc ở chính giữa hội trường. Đi trước là một gã đạo nhân gầy gò, vận trường bào hai màu hắc bạch. Phía sau gã là một nam tử cao lớn, một thân trường bào đen kịt, đầu đội mũ rộng vành che kín mặt.

"Ồ, người phương nào mà lại lớn lối đến vậy, để Thanh Thu chân nhân phải thân chinh tiếp đón?"

"Không dám dùng chân diện gặp mặt người khác… Gượm đã! Ăn vận kiểu này, chẳng lẽ…"

"Chẳng lẽ là người kia?"

"Không thể nào! Làm sao hắn dám tới đây, lại còn đi một mình? Quả thực là tìm chết!"

"Hắc hắc, nếu đúng là hắn thì vì cớ gì mà không dám tới chứ? Đúng rồi, nghe nói Chí Tôn Hiên Viên Kiệt đã thân tử đạo tiêu. Mà việc này quá nửa chính là thủ bút của người kia…"

"Chậc chậc… quả thực không thể tưởng tượng được! Xem ra Bồ Đề Yến lần này sẽ náo nhiệt lắm đây!"

"Dám minh tranh ám đấu, phân chia cao thấp với Thiên Đình bao nhiêu năm như vậy... bản lĩnh quả thực viễn siêu người thường a!"

…

Hai thân ảnh vẫn một đường tiến lên, mặc kệ đủ loại biểu tình kinh ngạc, thán phục, sợ hãi của đám người xung quanh. Thanh âm nghị luận trên hội trường ngày một lớn. Cũng không ít người khiếp sợ đến nỗi đứng bật dậy, lại có kẻ trợn trừng phẫn nộ, cũng có người lảo đảo lùi lại mấy bước…

"Luân… Luân Hồi Điện Chủ..." Thần sắc Tùy Cốc nhất thời đại biến. Gã lắp bắp kinh hãi.

Thanh bào nam tử nãy giờ đàm thoại với gã cũng không khỏi biến sắc, nhưng vẫn cố trấn định, tiếp tục quan sát tình hình.

Tuy Luân Hồi Điện Chủ chưa từng lộ mặt gặp ngoại nhân, số lần hắn xuất hiện ở nhân gian cũng đếm trên đầu ngón tay, nhưng tung tích của hắn luôn luôn là một trong những sự tình bí ẩn, hệ trọng nhất toàn bộ Chân Tiên giới. Có điều, những người có mặt tại yến tiệc lần này phần lớn đều không phải hạng bình thường. Bọn họ tất nhiên có thể căn cứ vào dáng dấp, phục trang, còn cả khí tức toàn thân để nhận ra hắn.

Tùy Cốc vừa thốt lên mấy chữ đã khiến cho toàn bộ hội trường chấn kinh. Bất kể là ai, dù có nhận thức Luân Hồi Điện Chủ hay không, đều đồng loạt đổ dồn ánh mắt về phía nam tử hắc bào cao lớn, đầu đội mũ rộng vành. Ngay cả Thanh Thu chân nhân đang đi trước dẫn đường cũng cảm nhận

được áp lực không nhỏ, bất giác toát ra vài giọt mồ hôi lạnh trước trán.

Thế nhưng Luân Hồi Điện Chủ lại chẳng coi chuyện này vào đâu. Hắn căn bản không thèm để ý tới đám đông huyên náo xung quanh. Thậm chí, hắn còn chẳng buồn ghé mắt nhìn lên một chút, chỉ lẳng lặng đi theo Thanh Thu chân nhân, một đường tiến bước.

"Luân Hồi Điện Chủ! Ngươi cũng dám tới?" Đúng lúc này, ở khu vực phía trên của hội trường bỗng nhiên có tiếng quát lớn.

Dư Mộng Hàn nghe xong liền biến sắc, lập tức nhìn sang vị Thương Ngô chân quân ở cách mình không xa lắm. Căn bản nàng không hiểu nổi tại sao một vị trưởng lão tốt tính nhường ấy lại đột nhiên nổi trận lôi đình?

Ngay cả sư phụ nàng, Mộng Bà, cũng đang chăm chú quan sát nam tử đội mũ rộng vành kia với thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Dị biến nảy sinh lập tức mang đến cho Thanh Thu chân nhân một cơn đau đầu.

Thương Ngô chân quân vốn không có hậu nhân. Năm xưa, lão chỉ có đúng một gã đệ tử chân truyền.

Thời điểm kẻ này nhậm chức tại Chúc Thiên Tiên Cung đã từng phụng mệnh lùng bắt Cam Cửu Chân. Thậm chí đã có một lần gã bức được nàng này đến tuyệt cảnh. Nhưng rốt cuộc Cam Cửu Chân đã may mắn thoát được.

Sau đó, Luân Hồi Điện Chủ cũng chẳng buồn tra xét đầu đuôi tình huống của Cam Cửu Chân lúc đó, mà lập tức phái Tham Lang, một trong Luân Hồi Bát Tử, dẫn theo một toán binh mã đánh đến tận cửa Chúc Thiên Tiên Cung. Lần xuất thủ ấy đã tiêu diệt toàn bộ Chúc Thiên Tiên Cung từ trên xuống dưới, gà chó cũng không tha. Trong số đó có cả gã đệ tử chân truyền xấu số của Thương Ngô chân quân.

Từ đó về sau, chuyện này trở thành một vụ huyết án thập phần huyền bí. Thậm chí, không một ai, ngoại trừ Luân Hồi Điện Chủ, biết rõ vì sao Luân

Hồi Điện lại làm ra hành động huyết tinh như vậy mà không hề báo trước?

Cũng kể từ đó, Thương Ngô chân quân liền kết thù sinh tử với Luân Hồi Điện, một lòng muốn dồn Tham Lang và Luân Hồi Điện Chủ vào chỗ chết. Vết sẹo kinh khủng trên mặt Tham Lang chính là vết tích do Thương Ngô chân quân lưu lại.

Luân Hồi Điện Chủ khẽ liếc nhìn nhân vật với khí thế bừng bừng ở phía trước, chính là Thương Ngô chân quân, rồi lơ đễnh hỏi:

"Các hạ là ai?"

Vừa dứt lời, toàn thân Thương Ngô chân quân liền run lên bần bật. Quả thực lão đang phẫn nộ vô cùng. Toàn thân lão nở rộ quang mang màu xích hồng. Một thân uy áp của Đạo Tổ lập tức triển lộ không thể nghi ngờ. Đúng là bộ dáng muốn liều chết một phen với Luân Hồi Điện Chủ.

"Thương Ngô đạo hữu, không thể…"

Mộng Bà ở một bên vừa bảo hộ Dư Mộng Hàn phía sau, vừa lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng đã đến nước này thì Thương Ngô chân quân chẳng còn thiết tha gì nữa. Lão cấp tốc đạp không xông lên phái trước, khiến cho toàn bộ Dao Trì Thắng Cảnh cũng rung rinh, chấn động theo.

"Thương Ngô đạo hữu, Luân Hồi Điện Chủ là khách quý do Chí Tôn mời đến. Ngươi tuyệt đối không thể sinh sự ở đây." Thanh Thu chân nhân đành phải kiên trì đứng một chỗ, chặn bước lão giả kia, đồng thời lên tiếng khuyên nhủ.

Ngặt nỗi Thương Ngô chân quân hiện giờ đã giận tới nỗi hai mắt phún lửa, trán nổi gân xanh. Chỉ nghe lão rít lên qua kẽ răng:

"Tránh… ra…"

Thanh Thu chân nhân vẫn không mảy may đổi ý, lập tức nhướng mày. Thần

sắc liền trầm xuống.

"Thương Ngô đạo hữu, bình tĩnh dừng tay…" Đúng lúc này, một thanh âm uy nghiêm tựa hoàng chung đại lữ từ trên không truyền xuống, quanh quẩn toàn bộ không gian Dao Trì thắng cảnh.

Mọi người nghe tiếng liền trở nên khẩn trương. Ai nấy đều hướng lên không với vẻ mặt trang nghiêm.

Thương Ngô chân quân đứng ngây tại chỗ, nhưng hai nắm tay vốn đang xiết chặt trong tay áo đã từ từ buông lỏng. Sau đó, lão bất giác lùi lại phía sau vài bước.

Không trung phía trên bảy chiếc án kỷ đặt phía sau Tịnh Minh Hồ liền xuất hiện vân hà bay múa. Bên dưới thì kim liên đảo điên. Trận trận hương thơm như lan như thảo không ngừng khuếch tán khắp không gian. Tiếp đó là mấy đạo nhân ảnh thình lình lăng không xuất hiện.

Chính giữa đội hình là một trung niên nam tử mặt đẹp như ngọc, với hai hàng lông mày dài nhỏ, và một chòm râu đen dài mọc dưới cằm. Y ngồi ngay ngắn trên chiếc xe lăn bằng bạch ngọc, chính là Thời Gian Đạo Tổ - Cổ Hoặc Kim.

Y vẫn mặc một bộ trường bào trắng muốt, rộng thùng thình, với vạt áo phủ xuống trước thân che khuất cả chiếc xe lăn. Quanh hông y quấn một dải băng gấm kim sắc. Bên phải có buộc một khối Cửu Long ngọc bội và một dải tua bằng chỉ vàng.

Đứng bên trái y là một hồng y lão phụ tay nắm hạc thủ quải trượng. Một đầu hồng phát tiên diễm. Gương mặt già nua chi chít nếp nhăn, giống như vết đao chém búa tạc. Thoạt nhìn, bộ dáng lão phụ này thập phần tuổi cao sức yếu. Nhưng thần sắc lão phụ lại ẩn chứa một cỗ sát khí lăng lệ cực điểm.

Đó không phải ai khác, chính là gia tổ của Xích Mộng, Hoả chi Bản Nguyên Đạo Tổ - Xích Dung.

------oOo------

Chương 1359: Khai tiệc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

***

Bên phải Cổ Hoặc Kim là một thiếu nữ thanh lệ mặc váy ngắn màu lam, cùng lão phụ mặc áo đỏ ở bên trái tạo ra sự đối lập rõ rệt. Nàng không chỉ mang một bộ quần áo tươi mát, mà gương mặt còn kèm theo nụ cười ngọt ngào, khiến cho người khác vừa gặp đã cảm mến.

Trên đầu nàng mọc lên hai cái sừng rồng trắng nõn, đầu tóc dài đen nhánh biến thành vô số bím tóc nhỏ, hai con mắt đen tròn lúng liếng đầy linh động, trên cánh tay và mắt cá chân đeo các vòng tròn màu lam xinh đẹp. Trên vòng tròn đó còn treo mấy cái chuông lục lạc xinh xắn.

Trang phục và bộ dáng này của nàng, sẽ dễ khiến người ta lầm tưởng đây chỉ là một thiếu nữ ngây thơ vô hại. Nhưng trên thực tế, nàng lại là Bản Nguyên Đạo Tổ Thuỷ thuộc tính, là một vị trong Thiên Đình Thất Quân, chính là Trần Như Yên, người đã tu luyện Thủy thuộc tính pháp tắc đến cực hạn.

Khí thế trên thân của nàng và Xích Dung hoàn toàn trái ngược, mơ hồ có cảm giác đại Đạo đối lập nhau, nhưng không phải loại tranh đấu với nhau do tu luyện trên cùng một con đường đại Đạo, mà là hai đường đại Đạo khác biệt, nhưng lại sinh ra tự nhiên chán ghét lẫn nhau, một khi gặp gỡ thì lập trường liền đối lập.

Thiếu nữ không nhìn Xích Dung, Xích Dung cũng không hề nhìn thiếu nữ,

nhìn nhau là chán ghét, thủy hỏa đối lập.

Kế bên Xích Dung, còn có một lão giả khuôn mặt gầy gò vóc dáng không cao. Hôm nay lão không mặc áo gai vải thô như ngày thường, mà đổi thành một bộ đạo bào tử kim có vẻ ngoài chói mắt, phía trên có từng sợi tơ ngang dọc lóng lánh hào quang sáng ngời, nhìn qua liền biết đây là một kiện pháp bào cấp bậc Tiên khí.

Vai của lão giả vẫn như trước, hơi còng xuống, nhưng hai mắt lại sáng tỏ sắc bén, không ai khác chính là quan chủ Lý Nguyên Cứu của Cửu Nguyên quan.

Còn bên cạnh Trần Như Yên, là một bóng người cao lớn toàn thân được trường bào màu đen che phủ kín kẽ, ngay cả khuôn mặt cũng không ngoại lệ. Gã chỉ lộ ra đôi tròng mắt màu tím, tĩnh mịch, trong con ngươi tựa như ẩn chứa ngàn vạn ngôi sao đang nhấp nháy.

Người này tên là Ẩn Minh, là vị thần bí nhất trong Thiên Đạo Thất Quân, cũng là vị Chí Tôn Đạo Tổ xa lạ nhất với hầu hết mọi người.

Nếu nói Trần Đoàn lão tổ đã thật lâu không đi lại trên thế gian, dần dần bị mọi người quên lãng, nhưng uy danh truyền thuyết vẫn còn. Thì vị Ẩn Minh Đạo Tổ này ngay cả truyền thuyết cũng chưa từng có, thậm chí một đám tu sĩ Thiên Đình cấp cao cũng không biết gì về gã.

Trên thực tế Trần Đoàn lão tổ là bị Thiên Đạo thôn phệ, đã như phế nhân, Hiên Viên Kiệt thì bị Hàn Lập và Kim Đồng hợp sức chém giết, Thiên Đạo Thất Quân ngoài trừ năm người này ra thì không còn người nào khác.

Kỳ thật tham dự Bồ Đề yến, ngoài Cổ Hoặc Kim nhiều lần hiện thân bên ngoài, những Thiên Đạo Thất Quân khác phần lớn đều không tùy tiện xuất hiện, nhất là nam tử mặc áo bào đen kia, giống như ngày hôm nay cùng lúc xuất hiện năm vị đã là rất nhiều.

Đám đông tu sĩ thấy mấy người kia hiện thân ở đây, thì tất cả đều nhao nhao đứng dậy hỏi thăm.

Tu sĩ trực hệ Thiên Đình thì càng nhao nhao mở miệng hô: “Tham kiến Chí Tôn.”

Cổ Hoặc Kim cười gật đầu, mở miệng nói: “Thương Ngô đạo hữu, hôm nay Luân Hồi Điện Chủ là khách, không nên thất lễ.”

Lời nói của y cũng không có bao nhiêu ý vị cảnh cáo, ngược lại giống như đang ôn hòa khuyên nhủ.

Chỉ một câu dường như phân lượng không nặng này qua đi, Thương Ngô Chân Quân lại thật sự thu tay, quay trở lại bàn trà ngồi xuống, có điều thần sắc càng lộ vẻ tang thương mệt mỏi.

Luân Hồi Điện Chủ thấy vậy, nhìn về phía mấy người Cổ Hoặc Kim, ánh mắt bĩnh tĩnh, thần sắc điệu bộ vẫn thản nhiên.

Thanh Thu Chân Nhân thở dài một hơi, tiếp tục dẫn y đi tới trước hàng của Thương Ngô Chân Quân và các vị Đạo Tổ khác đang ngồi, là một chỗ ngồi gần rìa bên phải.

“Điện Chủ, đây là ghế an bài cho ngươi, xin mời ngồi.” Thanh Thu Chân Nhân nói.

Luân Hồi Điện Chủ liếc qua vị trí kia, cười lớn một tiếng rồi bước dài ra, vượt thẳng qua bàn trà, đi tới hàng khác là chỗ ở giữa so với bàn kia và bàn của các vị Thiên Đạo Thất Quân.

Năm ngón tay của y bỗng nhiên hơi cong, nhằm phía trong bảy cái bàn kia bắt lấy một cái, rồi tiện tay kéo về.

Bàn trà và bồ đoàn ở phía sau ở cùng một chỗ, bị một cỗ lực đạo dẫn dắt bay tới, rơi vào trước người Luân Hồ Điện Chủ.

“Nếu người đã không còn, cần gì bày biện vị trí ở nơi đó, không phải rất xui xẻo sao?” Luân Hồi Điện Chủ cao giọng cười to rồi nói.

Nói xong, Luân Hồi Điện Chủ phối hợp ngồi xuống, sẵn tiện cầm lên một

bình rượu trên bàn, đổ vào chén rượu sau đó nhẹ nhàng lắc lư.

Toàn bộ hội trường đều xôn xao khi thấy một màn này.

Thanh Thu Chân Nhân vừa mới thu liễm mồ hôi lạnh, giờ lại nhịn không được để nó nhỏ xuống đất.

Nhưng trong lòng gã có chút bội phục vị Luân Hồi Điện Chủ này, trong hoàn cảnh như vậy còn có thể bộc lộ khí phách như thế, trong thế gian này chỉ sợ cũng không tìm được người nào khác nữa.

Nhưng kính nể thì kính nể, gã có chức trách của mình nên chỉ có thể kiên trì khuyên nhủ. "Điện chủ cái này...về lý là không thích hợp."

Luân Hồi Điện Chủ ngoảnh mặt làm ngơ, cầm chén lên uống một hơi cạn sạch.

"Không sao, ngược lại làm phiền Điện Chủ phí tâm rồi." Cổ Hoặc Kim cười một tiếng nói.

Chí Tôn đã nói vậy, mọi người tất nhiên không ai có ý kiến nữa, Thanh Thu Chân Nhân nói một tiếng cáo từ sau đó rời khỏi hội trường, trở về đại lục Đông Thắng.

Mấy người Cổ Hoặc Kim phân biệt ngồi xuống, chứ không phải ngồi xuống gần bên.

Là người đứng đầu Thiên Đạo Thất Quân, Cổ Hoặc Kim tự nhiên là ngồi ở vị trí chính giữa, bàn trà của y cũng cao hơn mấy phần so với người khác.

Gần bên trái y, là vị Đạo Tổ Ẩn Minh mặc áo bào đen kia, còn bên phải thì lại trống không, Trần Đoàn lão tổ vốn là ngồi ở đây.

Bên trái chỗ ngồi của Ẩn Minh Đạo Tổ, là vị Đạo Tổ Trần Như Yên kia, mà bên trái vị trí của nàng lại trống không, ngay cả bàn trà cũng bị Luân Hồi Điện Chủ dọn đi rồi, đáng lẽ nơi đó là của Hiên Viên Kiệt.

Còn phía bên phải kia, bên cạnh chỗ trống của Trần Đoàn lão tổ là Xích Dung Đạo Tổ đang ngồi, mà bên cạnh thì là quan chủ Cửu Nguyên quan.

Mấy người này sau khi ngồi xuống, thì đám người vừa đứng dậy hỏi thăm lúc nãy mới lần nữa ngồi xuống, toàn bộ hội trường vang lên tiếng tiên nhạc, bây giờ bầu không khí xem như mới buông lỏng được một chút.

Lúc này, một bóng người toàn thân bao phủ tầng tầng mây trắng xuất hiện trước mặt mọi người.

Thời điểm mây trắng tan hết, lộ ra một đạo thân ảnh thon dài. Gã mặc trường bào màu xanh da trời, phía trên thêu từng đoàn mây trắng như tuyết, chính là người chuyên điều hành Thiên Đình, là Bạch Vân Đạo Tổ.

“Hôm nay là Bồ Đề thịnh yến, nên mời tất cả các vị khách và bằng hữu đến đây để cùng tận hưởng Tiên phúc, mong các vị đều vui vẻ” Bạch Vân Đạo Tổ đầu tiên khom người về phía đám người Cổ Hoặc Kim thi lễ, tiếp đó quay qua cười vang với những người khác rồi nói.

Gã vừa dứt lời, trên đỉnh đầu của đám người bỗng dưng hiện ra một mảnh mây mù bảy màu, bên trong có hơn mười vị tiên nữ trẻ tuổi mặc Nghê Thường Vũ Y, dáng người đẹp mắt đang nhanh nhẹn nhảy múa, kết hợp với dây thắt lưng tung bay lúc múa vung vãi ra vô số cánh hoa, tạo nên cảnh đẹp không sao tả xiết.

Mọi người đều say sưa thưởng thức, tạm thời trầm tĩnh lại, nâng ly cạn chén, nhấm nháp rượu và tiên quả trên bàn.

...

Trong chỗ sâu loạn lưu của vô tận hư không, lơ lửng một ngọn núi màu bạc vô cùng lớn, cao không thấy đỉnh, giống như là người khổng lồ màu bạc đang đứng trong hư không của loạn lưu.

Toàn thân ngọn núi màu bạc này do một loại khoáng thạch màu bạc sáng lóng lánh tạo thành, mỗi một khối khoáng thạch màu bạc đều tản ra ba động Không Gian Pháp Tắc. Nếu là người hiểu biết, tất nhiên sẽ dễ dàng nhận ra

loại khoáng thạch màu bạc này, chính là Hư Không Tinh Thạch trong truyền thuyết, ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc chi lực.

Vô số ba động Không Gian Pháp Tắc tản ra từ trên ngọn núi khổng lồ, hội tụ đến cùng một chỗ, hình thành nên cỗ ba động Không Gian Pháp Tắc vô cùng cường đại, giống như có thể rung chuyển toàn bộ hư không loạn lưu.

Phụ cận hỗn loạn không gì sánh được nhưng hư không loạn lưu chỉ khẽ lại gần ngon núi màu bạc, lập tức trở nên yên tĩnh lại, sau đó tự động chảy xuôi qua bên cạnh ngọn núi cao.

Tại dưới đáy ngon núi cao, thình lình có một đầu rùa đen to lớn không gì sánh được. Thân thể nó cao lớn như một khối đại lục, đang cõng ngọn núi màu bạc to lớn ở trên lưng.

Bốn chân của con rùa đang huy động, chở ngọn núi màu bạc, di động chậm rãi trong hư không.

Trên ngọn núi màu bạc phân bố vô số lỗ nhỏ, từ chân núi cho đến đỉnh, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu cái, giống như là một tổ ong.

Nhìn kỹ lại, phía sau những lỗ nhỏ kia là từng cái động quật, bên trong là thông đạo đi thông suốt bốn phía, kéo dài cực xa, dường như móc rỗng ngọn núi lớn ra.

Hai bên mỗi lối đi, cách nhau không xa đều xây dựng thạch thất, trong mỗi lối đi thạch thất lại có không biết bao nhiêu gian, mà trong toàn bộ ngọn núi thạch thất có nhiều vô số kể.

Giữa hai gian thạch thất, có từng đạo ngân văn thô to kết nối, giống như một tấm võng lớn màu bạc tinh xảo phức tạp, nối liền thạch thất trong ngọn núi lại cùng nhau.

Còn có thật nhiều đường vân màu bạc trực tiếp chui vào trong hư không, không biết kéo dài đến nơi nào.

Những đường vân màu bạc này chớp động không thôi, tựa hồ đang truyền

tống thứ gì đó.

Trong mỗi thạch thất đều có vài tòa pháp trận, khác biệt với trận pháp truyền tống bình thường, đây là truyền vật pháp trận.

Những pháp trận này đều rung động ong ong, thỉnh thoảng phun ra các loại vật phẩm.

Vô số người Luân Hồi Điện đang canh giữ bên cạnh từng cái pháp trận, mang những vật phẩm này để vào mặt khác của truyền vật pháp trận để truyền đi, hoặc là giao cho khôi lỗi ở bên cạnh.

Những khôi lỗi này thu lấy đồ vật, lập tức nhanh chóng vận chuyển đi, qua lại khắp các nơi trong ngọn núi màu bạc.

Trong ngọn núi màu bạc lại giống như một quốc gia vô cùng to lớn, cực kì bận rộn nhưng vận chuyển trật tự chỗ nào ra chỗ đó.

Tại đỉnh của ngọn núi màu bạc, có một tòa đại điện.

Không gian trong đại điện rất lớn, khoảng mấy ngàn trượng. Nhưng trong điện lại khá trống trải, không có quá nhiều những vật khác, chính giữa đại điện có bốn cái lò luyện khí hình dạng khổng lồ.

Những lò luyện khí này cao chừng mấy chục trượng, hầu như chống đỡ nóc nhà của đại điện, kiểu dáng giống nhau như đúc, lại phân ra lam, xanh, đỏ, đen bốn loại màu sắc khác nhau.

Dưới đáy của bốn lò luyện khí đều bị một tầng ngọn lửa màu bạc phủ, chung quanh lò luyện khí ngồi mười mấy tên tu sĩ, phần lớn mọi người đều đeo mặt nạ Luân Hồi điện, đúng là người trong Luân Hồi điện.

Còn có một số người mặc trường bào màu tím, là trang phục của Dạ Dương vương triều ở Ma Vực.

Trong tay những người này đều đang không ngừng bấm niệm pháp quyết, từng kiện tài liệu trân quý lần lượt bay vào trong bốn cái lò.

Ngọn lửa phun ra nuốt vào, lò luyện khí chậm rãi chuyển động, bên trong truyền ra từng tiếng sấm rền ù ù.

Mặt ngoài lò luyện khí màu lam lóe lên quang mang, nắp đỉnh đột nhiên chấn động, tự động mở ra, sau đó một đoàn lam quang từ bên trong bắn ra.

Bên cạnh lò này có một nam tử Luân Hồi điện cao lớn, tay gã vung lên hút đoàn lam quang kia vào trong tay. Thì ra nó là một cái mặt nạ đầu thỏ màu lam, là mặt nạ Luân Hồi điện nhưng có vẻ còn thô ráp.

Người này lật xem mặt nạ mấy lần, sau đó chậm rãi gật đầu, xoay người đi đến phía sau đại điện của một tòa thiên điện.

Nơi đây có ba tòa bệ đá, phía trên phân biệt ngồi một vị tu sĩ, trong tay mỗi người nắm lấy một miếng ngọc màu trắng, phía trên là từng hàng văn tự đang chớp động.

Ba người vừa xem văn tự trên miếng ngọc, vừa không ngừng bấm niệm pháp quyết để phác họa, dáng vẻ rất bận rộn.

Bên trái là một trung niên nam tử mặc áo xám, khuôn mặt gầy gò, hốc mắt hãm sâu nhìn có chút âm trầm.

Ở giữa là một lão giả mặc áo bào màu tím, nhìn phục sức cũng là người của Dạ Dương vương triều. Thân hình người này có vẻ hơi còng xuống, đỉnh đầu có tóc lưa thưa, làn da trên mặt đầy nhăn nheo nhưng tinh thần lại hết sức quắc thước.

Bên phải là một nữ tử mặc áo bào màu trắng, da thịt trắng nõn, mắt phượng mày ngài, dung mạo khá xinh đẹp, chỉ là thần sắc rất lạnh nhạt.

Khí tức trên thân của ba người đều vô cùng khổng lồ, đã đạt đến cảnh giới Đại La, nhất là lão giả mặc áo bào tím kia, có tu vi cao nhất trong ba người, đã đạt tới Đại La trung kì đỉnh phong, chỉ cách Đại La hậu kì một chút.

------oOo------

Chương 1360: Nguyện chúng sinh nhập niết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Dịch: Độc Hành

"Cầu xin ba vị đại nhân thi pháp." Nam tử Luân Hồi điện đặt mặt nạ màu xanh lam trên bệ đá trước ba người, khom người thi lễ một cái.

Ba người ngừng xử lý miếng ngọc trong tay, giương mắt nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên mặt nạ màu xanh lam, đồng thời bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đạo ánh sáng xám, một đạo ngân quang, một đạo bạch quang phân biệt từ đầu ngón tay ba người bắn ra, rót vào trong mặt nạ màu xanh lam.

Trong quang mang màu bạc có vô số phù văn màu bạc nhảy lên, không gian chung quanh cũng nhảy lên theo phù văn màu bạc, không ngừng vặn vẹo.

Mà hào quang màu xám mặc dù cũng đang nhấp nháy, nhưng không có mảy may ba động khí tức khuếch tán ra, phảng phất đoàn ánh sáng xám kia chính là vật hư vô.

Ánh sáng màu trắng thì ba động không thôi, biến ảo thành các loại hình thái, màu sắc sặc sỡ, làm cho người hoa mắt.

Thần sắc nam tử cao lớn Luân Hồi điện cực kỳ cung kính, không dám nhìn

ba người thi pháp quá nhiều, mà cúi đầu xuống.

Ba vị đại nhân này ở trong Luân Hồi điện có địa vị cao thượng, mặt nạ Luân Hồi điện chính là do bọn họ luyện chế ra. Mặt nạ có tam đại thần thông cách không giao dịch, ẩn nấp, huyễn hình, cũng là do thần thông của ba người.

Mặt nạ màu xanh lam lơ lửng lên, phiêu phù ở giữa không trung, trên mặt nạ hiện ra ba màu linh văn bạc, xám, trắng, chậm rãi lan tràn ra trên mặt nạ.

Sau một lát, linh văn ba màu trải rộng ra toàn bộ mặt nạ.

Ba người đồng thời ngừng thi pháp, mặt nạ màu xanh lam "Vèo" một tiếng, bắn lên trùng thiên, nhanh chóng lao vùn vụt giữa không trung trong điện, phát ra tiếng rung thanh thúy không gì sánh được, phảng phất một con linh điểu màu lam.

Nam tử Luân Hồi phất tay phát ra một đạo bạch quang, quấn lấy mặt nạ, thu vào trong tay.

Linh văn ba màu trên mặt nạ màu xanh lam nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, chỉ là mặt nạ đã rực rỡ hẳn lên, toả ra một tầng quang mang linh động.

"Đa tạ ba vị đại nhân xuất thủ!" Nam tử Luân Hồi điện cung kính thi lễ với ba người, sau đó thu hồi mặt nạ rồi đi ra ngoài.

Ba người tiếp tục xử lý sự tình trên miếng ngọc, tranh thủ từng giây.

Cũng không lâu lắm, đại môn thiên điện lần nữa bị đẩy ra, lại là một gã Luân Hồi điện đi đến, cầm trong tay một mặt mặt nạ màu xanh, xin mời ba người thi pháp.

Ba người lần nữa thi pháp, khắc lục linh văn lên trên mặt nạ.

Thời gian khắc lục linh văn trên mặt nạ màu xanh dài hơn một chút so với mặt nạ màu xanh lam kia.

Khắc lục xong mặt nạ màu xanh, rất nhanh lại có một cái mặt nạ màu đỏ đưa tới.

Ba người cơ hồ không có nhiều thời gian để ngừng nghỉ, thi pháp liên tiếp từng cái, liên tiếp khắc lục trên trăm cái mặt nạ, mới thoáng nhàn rỗi một chút.

Văn tự trên miếng ngọc cũng không còn tiếp tục nhảy ra, ba người tạm thời dừng tay lại.

Trên mặt nam tử trung niên áo xám và nữ tử mặc bạch bào đều hiện ra vẻ mỏi mệt, chỉ có lão giả mặc tử bào khí định thần nhàn, không có vẻ khác lạ.

"Tu vi Thạch đạo hữu càng phát ra thâm hậu, xem ra không bao lâu, ngài có thể đạt tới Đại La trung kỳ đỉnh phong, ngày sau tiến giai Đại La hậu kỳ cũng chưa biết chừng." Nam tử trung niên áo xám nhìn về phía lão giả mặc tử bào, khá cung kính nói ra.

"Ha ha, Ẩn Nặc Pháp Tắc của Lô đạo hữu cũng càng thêm huyền diệu, những ngày qua chế ra mặt nạ hiệu quả ẩn nấp càng tốt hơn. Còn tiến giai Đại La hậu kỳ, Thạch mỗ sao dám vọng tưởng bực này?" Lão giả mặc tử bào cười nhạt một tiếng, nói.

"Ẩn Nặc Pháp Tắc của tại hạ chỉ là pháp tắc lệch lạc, làm sao dám so sánh với Không gian pháp tắc của Thạch đạo hữu, dù là so với Huyễn Hình Pháp Tắc của Bạch đạo hữu cũng có vẻ không bằng." Nam tử trung niên áo xám lắc đầu nói.

"Hừ! Điện chủ bây giờ đang đấu pháp với Thiên Đình, giao hậu phương Luân Hồi điện cho chúng ta xử lý, sự tình các loại thiên đầu vạn tự, không được để xảy ra chút sai lầm nào, hai vị nếu quả thật muốn xuất lực cho ngài, nên chuyên tâm làm việc, không nên phân tâm nói những lời nhàm chán này." Nữ tử mặc bạch bào hừ lạnh một tiếng, có chút khinh thường lời nói của hai người.

Nam tử trung niên áo xám nghe vậy, xấu hổ cười một tiếng.

Nhưng lông mày lão giả mặc tử bào kia lại nhíu một cái, tựa hồ có chút bất mãn với lời nói của nữ tử mặc bạch bào này.

"Bạch Vũ, Thạch đạo hữu mặc dù làm việc cho Luân Hồi điện ta, nhưng dù sao cũng không phải là người Luân Hồi điện, không được vô lễ." Một bóng người mặc thanh bào từ chỗ sâu trong thiên điện đi ra, lại là một thanh niên tóc trắng.

Dung mạo người này cực kỳ tuấn mỹ, nhưng giữa thần sắc lại tràn ngập mấy phần thê lương, tựa hồ đã trải qua vô tận chuyện thương tâm.

"Hoàng Phủ vực chủ!" Nam tử trung niên áo xám nhìn thấy thanh niên tóc trắng, vội vàng đứng lên, khom mình hành lễ.

"Vâng, thuộc hạ biết sai." Thần sắc nữ tử mặc bạch bào kia cũng biến đổi, đứng dậy hành lễ, lập tức vén áo thi lễ với lão giả mặc tử bào kia, tạ lỗi nói:

"Thạch đạo hữu, tiểu nữ thất ngôn, xin các hạ thứ lỗi."

Lão giả mặc tử bào kia cũng đứng dậy, trước khoát tay áo với nữ tử bạch bào, sau lại hành lễ với thanh niên tóc trắng.

Thanh niên tóc trắng chính là người đã xuất hiện ở Hôi giới, Vực chủ Cẩm Nam vực Luân Hồi điện, Đạo Tổ Hoàng Phủ Ngọc.

"Ba vị không cần đa lễ, những năm gần đây ba vị không ngừng luyện chế mặt nạ Luân Hồi điện, đồng thời còn phải xử lý các sự vụ ở Luân Hồi điện, thật vất vả rồi." Hoàng Phủ Ngọc mỉm cười nói.

"Chúng ta tự nguyện thủ vệ nơi đây, sao lại nói là vất vả chứ. Hoàng Phủ vực chủ, không biết Luân Hồi điện ta khai chiến cùng Thiên Đình, tình hình chiến đấu thế nào rồi?" Nam tử trung niên áo xám cười nói.

"Hiện tại thế cục còn chưa công khai, bất quá chỉ cần chúng ta tề tâm hợp lực, lấy thần thông thông thiên của điện chủ, chiến thắng Thiên Đình cũng không phải là việc khó." Hoàng Phủ Ngọc nói ra.

"Đúng là như thế." Ba người nghe vậy, cùng hô lên.

Hoàng Phủ Ngọc hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía lão giả mặc tử bào.

"Thạch đạo hữu, giao dịch giữa Luân Hồi điện ta cùng Quảng Nguyên Trai, mong rằng các hạ có thể hỗ trợ nhiều hơn. Dù sao bàn về năng lực giao dịch, Quảng Nguyên trai so với Luân Hồi điện ta, vẫn là hơn một chút. Còn phí tổn cần thiết bỏ ra, chờ trận chiến này kết thúc, tự sẽ đền bù." Hoàng Phủ Ngọc nói tiếp.

"Việc nằm trong phận sự, ta tự nhiên hết sức." Lão giả mặc tử bào gật đầu đáp ứng.

"Tốt, có câu này của Thạch đạo hữu, ta an tâm rồi." Trên mặt Hoàng Phủ Ngọc lộ ra vẻ vui mừng.

Gã lại dặn dò thêm mấy câu, sau đó quay người rời khỏi thiên điện.

Sau một lát, thân ảnh Hoàng Phủ Ngọc xuất hiện tại đỉnh núi, giương mắt nhìn giữa không trung, tựa hồ đang nhìn cái gì ở xa.

...

Trên Bồ Đề yến.

Sau một phen ca vũ hoan ca, tinh thần của tất cả mọi người cũng bắt đầu có chút kích động, bởi vì mục đích bọn họ đi chuyến này sắp được thực hiện.

"Qua ba lần rượu, thưởng đẹp bảy phần, chắc hẳn chư vị đã không thể chờ đợi. Lần này Bồ Đề yến tuân theo lịch cũ, vẫn như cũ sẽ có Bồ Đề Đạo Quả phân cho chư vị. Chỉ bất quá lần này, hơi có chút khác biệt..."

Lời Bạch Vân Đạo Tổ còn chưa nói xong, nghe được trong lòng mọi người không khỏi tự nhủ, chẳng lẽ Bồ Đề Đạo Quả năm nay còn cần điều kiện gì trao đổi, mới có thể đạt được?

Các nơi trong hội trường, trong lúc nhất thời vang lên trận trận thanh âm thì thầm.

"Chư vị an tâm chớ vội. Chí Tôn đại nhân đạt đến đạo pháp, tâm lo thiên hạ, phát nguyện để chúng sinh đều nhập niết bàn, độ hết thảy chúng sinh. Bản ý Bồ Đề thịnh yến là làm chúng sinh tự tính tự độ, đây là cảnh giới vô thượng đại đạo của Chí Tôn đại nhân. Vì vậy lần thịnh yến này, quyết định tặng hết đạo quả, phàm là người tham dự hội nghị, bất luận tân khách hay hậu bối đi theo, người người đều có thể được tặng một đạo quả, trợ giúp chư vị sớm nhập niết." Lúc này Bạch Vân Đạo Tổ mới chậm rãi nói ra.

Đám người sau khi nghe xong, đầu tiên là thở dài một hơi, tiếp theo mừng rỡ không thôi, nhao nhao hô to:

"Đa tạ Chí Tôn đại nhân trọng thưởng..."

"Đa tạ Chí Tôn đại nhân!"

Cổ Hoặc Kim ngồi ở chủ vị trên cao, mắt cười nhìn về phía đám người, chỉ khẽ gật đầu ra hiệu.

Luân Hồi điện chủ nhìn xem một màn này, đôi mắt nhắm lại, khóe miệng cười khẽ, lại trầm ngâm không nói.

Sau một lát, trên bầu trời xuất hiện tám con Tiên Cầm to lớn, trong miệng ngậm lấy một hộp Bát Bảo vuông, vỗ cánh bay lượn lên, hóa thành một mũi tên, chia ra bay về các hướng khác nhau.

Chứa trong tám hộp vuông này chính là Bồ Đề Đạo Quả được phân phát cho mọi người trong hội trường.

Chờ những đạo quả này được đưa ra, chủ hội trường bên này cũng bắt đầu lục tục có cung nga tay nâng ngọc bàn, bưng từng mai từng mai Bồ Đề Đạo Quả đến trước mặt mỗi một tu sĩ tham dự, ngay cả Luân Hồi điện chủ cũng không ngoại lệ.

Gã cầm lấy Bồ Đề Đạo Quả trên bàn trà trước người quan sát một chút,

phát hiện là một trái cây đỏ tươi giống như quả mận, khác một trời một vực với gã tưởng tượng nó sẽ như viên đan dược.

Màu đỏ tươi trên trái cây này cũng không phải là lụa đỏ, mà bên trong lộ ra ánh sáng, nhìn tựa như là một cái đèn lồng đỏ bỏ túi, toàn thân tản ra trận trận hương khí làm cho người say mê.

Luân Hồi điện chủ nhìn thoáng qua Bồ Đề Đạo Quả trước người bọn Cổ Hoặc Kim, phát hiện giống như đúc trong tay gã, hẳn là loại có đẳng cấp cao nhất.

Trong hội trường, những tu sĩ Đạo Tổ Đại La ở hàng thứ nhất, coi như có thể tự kiềm chế, chỉ cẩn thận nhìn đạo quả chốc lát, cũng không nóng lòng tra xét.

Nhưng đám người còn lại phía sau, từng tên vui mừng quá đỗi, khó tự kiềm chế.

Bọn họ nhao nhao tay nâng đạo quả này, giống như bưng lấy tâm can của chính mình, cẩn thận từng li từng tí không nói, tất cả thần thái trong đôi mắt cơ hồ đều dán lên phía trên đó.

Bất quá, vị Chí Tôn đại nhân kia còn chưa lên tiếng, tự nhiên không ai dám tự mình ăn đạo quả.

"Chư vị không cần câu thúc, Bồ Đề Đạo Quả đã phát xuống, chính là để các vị cùng hưởng tư vị từng đạo quả." Mặt mũi Cổ Hoặc Kim tràn đầy ý cười ôn hòa, cao giọng nói.

Nói xong, y dẫn đầu nâng lên đạo quả trong tay, đưa vào trong miệng, cắn một cái, lưu quang tứ tán.

Đám người thấy thế, lúc này mới nhao nhao tay nâng đạo quả, trân trọng đưa vào trong miệng mình.

Trong lúc nhất thời toàn bộ hội trường lưu quang dị sắc, hương khí khắp nơi.

Lão ẩu tóc trắng Mộng Bà ngồi ở hàng thứ nhất, tay cầm Bồ Đề Đạo Quả đưa tới bên miệng, sáng lên một trận thải quang giống những người khác, nhưng đạo quả lại không bị nuốt vào trong bụng, mà là bị lão lặng yên không một tiếng động thu vào.

Ở sau lưng lão, động tác Dư Mộng Hàn cũng không khác, cũng thu đạo quả vào, không trực tiếp phục dụng.

Trong lòng của nàng đang nghĩ đến, nếu một ngày còn có thể trùng phùng, Bồ Đề Đạo Quả này sẽ tặng cho hắn xem như lễ vật gặp lại.

Hi vọng, còn có ngày đó...

Luân Hồi Đạo Chủ vân vê Bồ Đề Đạo Quả kia, đặt ở trước mắt cẩn thận đánh giá một lát, bật cười một tiếng, bàn tay bóp một cái. Đạo quả kia liền hóa thành một đạo lưu quang tản ra, bị gã cuốn một cái liền thu vào trong tay áo.

Thời Gian Đạo Tổ liếc thấy một màn này, mặt mày thoáng nhúc nhích một cái, cũng không lộ ra vẻ gì không vui.

Chờ khi đám người đã cho tất cả đạo quả vào bụng, bốn phía Dao Trì vang lên trận trận tiếng chuông, dập dờn vọng ra toàn bộ hội trường, ở trong còn kèm theo một ít phạn âm thiên nhạc.

Trên Tịnh Minh Hồ nổi lên từng gợn sóng, hồ nước sau cây hòe cổ to lớn kia chậm rãi chập chờn, từng mảnh lá hòe theo gió tung bay, phiêu tán trên hội trường, màu xanh biếc dần dần rút đi, hóa thành phiến lá óng ánh.

Rất nhiều tu sĩ trong hội trường, trong nháy mắt này tựa hồ trong lòng nhao nhao có cảm giác, từng người khoanh chân ngồi xuống, chậm rãi nhắm hai mắt lại, bão nguyên thủ nhất, ngồi xuống điều tức.

------oOo------

Chương 1361: Ân oán tình thù

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: Bảo Hoa Thánh Tổ

Dịch + Đề tự: Chưởng Thiên

Ân oán cừu hận không thể dứt

Hoá thù thành bạn không thể dung

***

Nhất thời, trong lúc quang mang do Bồ Đề Đạo Quả tạo thành còn chưa tản đi, thân thể rất nhiều tu sĩ đã liên tiếp sáng bừng lên.

Không khí hội trường nhất thời nhuốm một sắc thái cổ quái khó tả.

"Ha ha, quả thực có thể phá cảnh..." Luân Hồi Điện Chủ híp mắt nhìn về một góc xa xa phía dưới hội trường.

Một thanh niên nam tử theo chân lão tổ của gia tộc mình tới đây, ngoài ý muốn thu hoạch một mai đạo quả. Chỉ thấy quang hoa thanh sắc trên người gã phun mạnh không dứt. Khí tức toàn thân cấp tốc tăng vọt. Cảnh giới tu vi trong phút chốc đã đột phá bình cảnh Kim Tiên Trung Kỳ, bước chân vào Kim Tiên Hậu Kỳ.

Động tĩnh bên này còn chưa kịp lắng, thì xung quanh đã có vài tiếng hô lớn vang lên. Đúng là vừa có bảy tám người trước sau liên tiếp phá cảnh.

Luân Hồi Điện Chủ tùy ý quét mắt nhìn qua một lượt, phát hiện tu vi của mấy người nọ căn bản vẫn chưa vượt quá Thái Ất cảnh. Dù sao tu vi càng cao phá cảnh càng khó.

Nhưng thần sắc của mấy tên tu sĩ Thái Ất lúc này ít nhiều đều không giấu được vẻ kích động. Hiển nhiên là bọn họ đã có thu hoạch không nhỏ. Mặc dù không đến mức phá cảnh, nhưng bọn họ cũng đã loại bỏ được không ít hoạ ngầm trên con đường tu luyện sau này.

Tu sĩ Đại La cảnh tuy được phục dụng đạo quả có đẳng cấp cao hơn, nhưng ngặt nỗi cảnh giới của bọn họ vốn đã rất cao, cho nên bình cảnh trên con đường tu hành cũng là những Đại quan ải. Hiệu quả dạng như dựng sào thấy bóng vốn là chuyện không thể.

Có điều, bọn họ cũng đã thu được không ít chỗ tốt. Nhưng chỉ vì thần sắc ai nấy thường thường thâm trầm như giếng, bất biến bất động, cho nên dù lấy được lợi ích tương đối, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng biểu lộ.

Giằng co, huyên nháo một hồi thật lâu, dị động trên hội trường mới dần dần thu liễm.

"Xem ra yến hội lần này đã có không ít đạo hữu tìm được cơ duyên. Thịnh cảnh bực này quả thực không uổng phí tâm ý của Thiên Đình." Cổ Hoặc Kim phóng mắt nhìn quanh một lượt, đắc ý cười vang nói.

"Tất cả là nhờ Chí Tôn đại nhân không tiếc tiên duyên, ban thưởng Bồ Đề Đạo Quả. Ơn này chúng ta ghi tạc trong lòng. Bái tạ Chí Tôn!" Một thanh niên nam tử vận nguyệt sắc trường bào, bởi vì vừa mới phá cảnh nên khí tức vẫn có chút bất ổn, kích động đứng dậy, khom người hành lễ với Thời Gian Đạo Tổ.

Lập tức, đông đảo tu sĩ Thái Ất cùng với không ít Đại La đã thu hoạch được tiên duyên liền nhao nhao đứng dậy, đồng loạt tạ ơn Thiên Đình.

Chứng kiến một màn này, gương mặt Luân Hồi Điện Chủ chợt hiện nét cười. Hắn trầm ngâm:

"Thủ đoạn của Thiên Đình quả nhiên bất phàm. Chỉ bằng một mai Bồ Đề Đạo Quả liền thu được sự ủng hộ lớn như vậy. Quả thực đáng ghen tị…"

Thanh âm của hắn tuy không lớn, cũng không thực sự vận dụng pháp lực,

nhưng những người ngồi đây lại có tu vi cỡ nào chứ? Vả lại, vốn có không ít người lúc nào cũng phân thần giám sát hắn, cho nên lời này vừa thốt ra thì ánh mắt của mọi người đã lập tức đổ dồn lên hắn.

Ngoại trừ một số ít tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, thì đại bộ phận đều có thái độ bất thiện, hoặc nhíu mày, hoặc phẫn nộ.

"Hừ! Luân Hồi Điện luôn luôn đối nghịch với Thiên Đình, chống đối Thiên Đạo, bại hoại luân thường, quấy đảo khiến cho chướng khí mù mịt cả Chân Tiên Giới. Nay Chí Tôn đại nhân đã khoan hậu, mở cho các hạ một con đường đến đây cùng hưởng thịnh yến, vậy mà vẫn còn khoác lác. Không biết ngượng mồm..." Một vị lão giả đầu bạc căm phẫn đứng lên chửi bới ầm ĩ.

Đám người xung quanh thấy vậy cũng là nhao nhao mở miệng chỉ trích Luân Hồi Điện hành xử khó coi.

Nhất thời, toàn bộ hội trường đột nhiên biến thành một ổ chim khách, líu ríu không ngừng, tương đối hỗn loạn.

Tuy vậy nhưng Cổ Hoặc Kim không hề phật lòng chút nào, vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười như cũ.

Hắn chợt giơ hai tay vẫy vẫy mấy cái, tỏ ý muốn mọi người bình tâm, không nên nóng vội. Nhờ vậy mà bốn phía hội trường mới bình tĩnh lại.

"Chư vị đạo hữu không cần gấp gáp. Thù cũ nợ mới, Thiên Đình và Luân Hồi Điện đã khúc mắc với nhau qua vô tận tuế nguyệt. Khởi nguyên ban đầu là gì, ai đúng ai sai, quả thực rất khó phân định. Nay ta mời Luân Hồi Điện Chủ đến dự Bồ Đề Yến cũng không phải để bút phê miệng trách, mà muốn cũng nhau tìm kiếm con đường bình ổn can qua." Cổ Hoặc Kim ôn hoà nói.

Mọi người nghe vậy liền nhao nhao gật gù tán thưởng. Ai nấy đều thầm ca tụng Thời Gian Đạo Tổ hiểu rõ đại nghĩa, không hổ là nhân vật chưởng quản các Tiên Vực, chính đạo cự phách.

"Tìm kiếm hoà bình, ổn định can qua. Nói hay lắm! E rằng trên thế gian này không còn người thứ hai có thể mặt không đỏ, tim không loạn đường hoàng nói ra những lời này…" Luân Hồi Điện Chủ bỗng bật cười ha hả.

"Điện chủ đang chất vấn thành ý của ta sao? Ta đã bỏ qua hết thảy, để cho điện chủ bình yên tiến nhập hội trường Dao Trì đây, cũng không phái binh trấn áp phản quân Luân Hồi Điện bên ngoài Thiên Môn, chẳng phải đã biểu lộ rõ thành ý hay sao? Chỉ cần Điện chủ nguyện ý chấm dứt phân tranh, đình chỉ binh qua… chúng ta đại khái có thể hóa thù thành bạn, một tiếng cười xoá hết oán cừu. Từ nay về sau, giai thoại này có thể truyền lưu khắp Chân Tiên giới cả ngàn vạn năm." Cổ Hoặc Kim khẽ nhướng mày, chậm rãi thuyết phục.

Y vừa dứt lời thì đông đảo tu sĩ liền nhao nhao biến sắc. Không ít kẻ đùng đùng nổi giận.

"Chí Tôn muốn hóa thù thành bạn với tặc tử kia sao? Muốn xóa bỏ thù oán với Luân Hồi Điện ư? Vậy mối thù của ta phải tính toán thế nào? Còn mối thù của biết bao trung thần chí sĩ đã vì Thiên Đình mà bị Luân Hồi Điện sát hại cũng phải tính như thế nào đây?" Thương Ngô chân quân giận dữ quát lớn, không ngớt buông lời chất vấn.

"Thương Ngô đạo hữu! Việc oan oan tương báo, lấy thù báo thù này còn triền miên tới khi nào? Từng ấy năm rồi, người của Thiên Đình đã chết rất nhiều, không lẽ phía Luân Hồi Điện lại ít? Nếu không xoá bỏ hết nhân quả, thù oán này đi, vậy thì sau này sẽ còn biết bao trung thần chí sĩ vì nó mà phải chịu chết nữa đây? Thù hận chồng chất như vậy đến khi nào mới báo được hết?" Cổ Hoặc Kim chăm chú nhìn lão giả, thành khẩn khuyên giải.

"Ha ha... Hay cho một câu ‘oan oan tương báo triền miên tới lúc nào’. Nếu như Thiên Đình đã không muốn, vậy thì sau khi rời khỏi Dao Trì này, Thương Ngô ta sẽ dựa vào chính mình." Thương Ngô chân quân ngửa mặt lên trời bi phẫn cười to.

"Hoá ra Thiên Đình không phải chỉ toàn một lũ nịnh hót vô dụng, ngược lại vẫn còn vài tên có cốt khí. Ha ha…" Luân Hồi Điện Chủ thấy vậy lại tỏ vẻ tán thưởng.

"Điện chủ, thành ý của Thiên Đình ta đã rành rành. Ngươi thực sự không muốn hòa giải sao?" Cổ Hoặc Kim nhíu mày.

"Hòa giải? Ha ha… Ngược lại, ta đây lại có một đề nghị… Mời Cổ đạo hữu nhìn cho rõ chân dung của ta rồi hãy quyết định hòa hay không hòa. Thế nào hả?" Luân Hồi Điện Chủ cuồng tiếu một trận. Tràng cười còn chưa dứt, hắn đã giơ tay giơ giật phắt chiếc mũ rộng vành bấy lâu vẫn che kín diện mục của mình xuống.

Gương mặt này không hung lệ xấu xí hay tiên phong đạo cốt như người đời vẫn đồn đoán, mà lại là một gương mặt thanh niên tương đối bình thường.

Thời Gian Đạo Tổ lập tức chấn động toàn thân. Ánh mắt y toát lên vẻ không thể nào.

Mấy vị Đạo Tổ ngồi cạnh y cũng nhao nhao biến sắc. Trong đó biến hoá của quan chủ Cửu Nguyên Quan, Lý Nguyên Cứu, lại càng thêm sâu đậm.

"Hàn Lập?" Lý Nguyên Cứu hơi nhổm lên, vươn cả người về phía trước, không nhịn được mà bật lên danh tự này.

Đối với đại bộ phận người ngồi đây thì danh tự này vốn chẳng xa lạ gì.

Ban đầu, nó chỉ xuất hiện trong một vài mẩu tin tức vụn vặt lẻ tẻ, khi thì liên quan một chút đến người của Thiên Đình, khi lại liên quan đến Yêu, Ma lưỡng tộc, khi thì có trong một vài đồn đại rò rỉ từ chỗ Giám sát Tiên sứ.

Đương nhiên, sự tình hấp dẫn sự chú ý chính thức của toàn bộ Thiên Đình là lúc Hàn Lập dùng sức một người giết đến tận cửa Kim Nguyên Tiên Cung, chẳng thèm để tâm đến quyền uy Thiên Đình. Từ đó về sau danh tự này được người ta nhắc đến ngày một nhiều.

Mà trước đó không lâu, cũng chính là gã trọng phạm mới của Thiên Đìn, với danh tự "Hàn Lập", đã đánh bại Đạo Tổ Phùng Thanh Thủy,

Về phần hắn diệt sát một trong Thất Quân - Hiên Viên Kiệt, bởi vì sự kiện đó diễn ra hầu như đồng thời với Bồ Đề Thịnh Yến, nên ngược lại không có mấy người biết đến. Mặc dù vẫn có một chút phong thanh đồn đại, nhưng chẳng ai dám khẳng định.

Bất kể người này có kinh lịch ly kỳ đến đâu, thì việc một tu sĩ Đại La cảnh diệt sát một thành viên của Thất Quân, Hiên Viên Kiệt, vẫn là chuyện không tưởng.

"Làm sao có thể? Luân Hồi Điện Chủ lại chính là Hàn Lập kia?"

"Hắn là Hàn Lập sao? Bộ dáng rất bình thường a…"

"Này… Không đúng! Về mặt thời gian có điểm không khớp…" Một gã Đại La từng nhiều năm giao thủ với Luân Hồi Điện lẩm bẩm nói.

"Chẳng phải Hàn Lập nọ tu luyện Thời Gian Pháp Tắc sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Chẳng lẽ, chuyện Chí Tôn Hiên Viên Kiệt bị người diệt sát lại là sự thật? Và cũng là thủ bút của Luân Hồi Điện?"

…

Nhất thời, toàn bộ hội trường Dao Trì trở nên hỗn loạn vô cùng. Đủ loại suy đoán về Luân Hồi Điện Chủ và "Hàn Lập" đều xuất hiện. Thanh âm nghị luận còn cuồng nhiệt hơn trước đây gấp mấy lần.

Kết hợp với đủ loại tin đồn ly kỳ trong quá khứ, và sức ảnh hưởng vốn có của Luân Hồi Điện, cả đám tu sĩ đỉnh giai có mặt ở hội trường lúc này đã bắt đầu bị danh tự "Hàn Lập" làm cho hoang mang. Trong lúc nói chuyện với nhau, thứ được bọn họ nhắc đến nhiều nhất cũng chính là hai chữ "Hàn Lập".

Lúc này, Dư Mộng Hàn đang ngồi sau lưng Mộng Bà cũng đang chấn kinh tột độ. Vừa thấy rõ khuôn mặt kia, nàng này liền nhịn không được đã muốn đứng bật dậy. Cũng may, sư phụ nàng phát hiện đúng kúc, đã kịp thời áp

chế.

"Nha đầu, không thể vọng động!" Mộng Bà truyền âm.

Mộng Bà không biết rõ vì sao Dư Mộng Hàn lại thất thố như vậy, mà chỉ là mơ hồ phán đoán chuyện này có liên quan đến bộ Ngũ Lôi Chính Pháp Chân Kinh kia.

Nhưng Dư Mộng Hàn cũng lấy lại bình tĩnh rất nhanh. Nàng này cẩn thận đánh giá Luân Hồi Điện Chủ một lượt, rồi lẩm bẩm:

"Không đúng. Không phải hắn…"

Thanh âm của nàng chỉ như tiếng muỗi đập cánh nên căn bản không có ai chú ý.

"Trách không được lúc trước Trần Đoàn lão tổ có gieo bao nhiêu quẻ mà kết quả cũng chỉ như mây mù, thủy chung không thể tra xét. Thì ra nhân quả tuần hoàn đã sớm loạn. Trách không được, trách không được…" Dường như mối nghi hoặc đè nặng trong long Cổ Hoặc Kim bao năm qua đã được phóng thích. Y thở dài, chậm rãi nói.

"Xem ra Cổ đạo hữu đã minh bạch hết thảy nguyên do?" Luân Hồi Điện Chủ nhíu mày truy vấn.

"Trước kia thì không rõ ràng lắm. Nhưng hiện tại, nhờ vào việc tìm hiểu Thiên quái huyền cơ, lại kết hợp với những gì mắt thấy tai nghe, ta ngược lại đã minh bạch ít nhiều. Vậy, ngươi chính là Hàn Lập, mà Hàn Lập… cũng chính là ngươi?" Cổ Hoặc Kim gật gù, buông một câu không đầu không đuôi.

"Năm đó, ngươi vì một câu "Đại đạo độc hành, há dung hy vọng?" mà đuổi tận giết tuyệt ta, hại chết đạo lữ của ta, dồn ta đến bước đường cùng. Tại thời khắc sinh tử, ta đánh liều cược một ván. Vậy mà trời xui đất khiến thế nào ta lại xuyên việt thời không, rồi trở thành Luân Hồi Điện Chủ. Ngươi cảm thấy mối thù này có thể tươi cười mà cho qua hay sao?" Luân Hồi Điện Chủ không trả lời Cổ Hoặc Kim, chỉ hỏi vặn lại.

Thời Gian Pháp Tắc? Xuyên việt thời không? Mọi người nghe vậy càng thêm mơ hồ, càng thêm kinh hãi.

Chỉ có một mình Lý Nguyên Cứu vốn đang đăm đăm nhíu mày, liền rùng mình một cái, giống như đã đoán được một chút manh mối.

Lão đương nhiên minh bạch một người không thể kiêm tu hai loại Chí Tôn Pháp Tắc. Vị Điện chủ tinh tu Luân Hồi Pháp Tắc đây, cùng với Hàn lập tu luyện Thời Gian Pháp Tắc kia vốn là một người, mà cũng không phải một người.

Vậy thì người năm đó truyền công cho lão là ai?

------oOo------

Chương 1362: Thế cục biến đổi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

***

“Nói cho cùng vẫn là do tranh giành đại Đạo... hơn nữa nó đã là gút mắc ở kiếp trước. Ngược lại bây giờ điện chủ lĩnh hội được luân hồi, chắc hẳn đã hiểu rõ hơn về tranh đấu như vậy, là không cách nào tránh khỏi. Mà hiện nay giữa ta và ngươi liên quan cũng không tính nhiều, huống hồ đã không cần tranh giành đại Đạo, vậy tại sao không buông xuống thù hận. Ta có thể giúp đỡ ngươi leo lên vị trí cao nhất của Luân Hồi Pháp Tắc, là một trong Thất Quân, thế nào?” Cổ Hoặc Kim thở dài một tiếng, khuyên.

“Đối với ngươi mà nói, luân hồi chỉ là chuyện xưa, thậm chí trong trí nhớ đều chưa từng có những ký ức này. Nhưng với ta, lại là sự thật đau đớn in sâu trong lòng, dù lột da cạo xương cũng khó mà trừ tận gốc. Huống hồ nhiều năm như vậy, ân oán giưã Thiên Đình và Luân Hồi điện, đã sớm trộn lẫn ân oán tình cừu của vô số người vào bên trong. Nên phần nhân quả này, không thể hoàn toàn chặt đứt.” Luân Hồi điện chủ lắc đầu nói.

“Vậy theo ý của điện chủ, phải làm như thế nào?” Cổ Hoặc Kim tựa hồ sớm biết câu trả lời của Luân Hồi điện chủ, không nhanh không chậm hỏi.

“Giữa ta và ngươi chỉ có một kết cục, là một phương phải triệt để tiêu tán trong thiên địa này, thì mới có thể chân chính ngừng lại.” mắt Luân Hồi điện chủ nhìn thẳng y, nói rõ từng câu từng chữ.

“Trước kia ta và ngươi mặc dù luôn tranh đấu với nhau, nhưng vẫn xem ngươi là tri kỉ. Bởi vì ngươi có rất nhiều thủ đoạn, làm cho ta không ngờ được, cho nên cứ một mực xem ngươi là người đồng đạo nhưng hiện giờ xem ra là ta sai rồi. Tầm mắt của ngươi cuối cùng vẫn là quá thấp.” trên mặt Cổ Hoặc Kim hiện ra thần sắc thất vọng, chậm rãi nói.

Luân Hồi điện chủ chỉ im lặng không nói gì nhìn Cổ Hoặc Kim, giống như đang đợi lời y nói tiếp theo.

“Cái chết của đạo lữ ngươi, ta và ngươi cùng tranh đấu đại Đạo, thậm chí là sự sống chết của vô số tu sĩ Thiên Đình và Luân Hồi điện, đều chỉ là sự hỗn loạn dưới Thiên Đạo này. Ngươi có bao giờ nghĩ đến bên trên Thiên Đạo, còn có thứ gì cao hơn so với Thiên Đạo chưa?” hai tay áo của Cổ Hoặc Kim hất lên, một cỗ khí phách thiên địa còn ai ngoài ta lập tức hiện ra rõ ràng.

Lời y vừa nói ra vô cùng có khí thế, cho dù là ai cũng cảm thấy kính phục không thôi.

“Cùng Thiên Đạo tranh đấu? Các hạ là Thời Gian Pháp Tắc chi chủ cao quý, đứng đầu hàng ngũ Thất Quân, đã đứng trên đỉnh tu đạo của hàng triệu ngàn người trên thế gian, như thế vẫn chưa hài lòng?” Luân Hồi điện chủ không sợ, ngược lại còn cười nói.

“Ngươi không hiểu ta cũng đúng, dù sao ngươi vẫn chưa phải là Đạo Tổ thật sự, không hiểu được cảm giác ngạt thở khi Thiên Đạo đặt ở trên đầu. Loại cảm giác này, thật khiến người ta... như muốn đánh một quyền xuyên qua.” Cổ Hoặc Kim trầm ngâm một lát, bỗng nhiên nắm tay nói ra.

Mọi người tại đây nghe vậy đều khẽ giật mình, hiển nhiên chưa bao giờ nghe Cổ Hoặc Kim nói như thế. Đồng thời họ cũng cảm thấy hôm nay Cổ Hoặc Kim, có chút khác lạ không giống với ngày thường.

“Cường giả không bị trói buột sao?? haha... dã tâm của ngươi rốt cuộc đã lộ ra rồi sao? Đáng tiếc ta không chờ được tới lúc ngươi tranh đấu thắng trời, đương nhiên ngươi cũng không chờ được.” Luân Hồi điện chủ đột nhiên cười lên như điên, nói.

Nó vừa dứt lời, dị biến nổi lên!

Hai bên trái phải của hư không gần Dao Trì đột nhiên chấn động kịch liệt, vô số gợn sóng màu bạc hỗn loạn đột nhiên xuất hiện, khiến cho hư không quấy lên như là nước sôi.

Toàn bộ Dao Trì đã sớm được các vị Đạo Tổ Thiên Đình bày ra cấm chế cường đại bao phủ lại, giờ phút này các loại quang mang ẩn chứa uy năng cường đại nổi lên, cùng gợn sóng màu bạc xung đột kịch liệt.

Không ngờ gợn sóng màu bạc lại có uy năng cực lớn, cấm chế Dao Trì ở nơi này vậy mà rơi vào thế yếu.

Từng luồng cự lực nhanh như chớp tiến vào trong Dao Trì, chỗ biên giới của Dao Trì một ít tân khách trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, tu vi có chút nhỏ yếu thì lập tức trọng thương, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên miên.

Vào lúc này hai bên trái phải của Dao Trì có khí trắng nổi lên, mảng lớn đám mây khí màu trắng đột nhiên xuất hiện, ngăn ở phía trước những gợn sóng màu bạc.

Những gợn sóng màu bạc đang sôi trào kia lập tức bị chặn lại, cự lực ngập trời tràn vào trong đám mây khí trắng, lại giống như trâu đất xuống biển, không có chút tác dụng.

Trên không của Dao Trì một bóng trắng lóe lên, thân ảnh Bạch Vân Đạo Tổ xuất hiện.

Những tu sĩ bị trọng thương kia như tìm được đường sống từ trong chỗ chết, vội vàng bay về phía trung tâm của Dao Trì, tình cảnh nhất thời có chút lộn xộn.

Lý Nguyên Cứu và mấy vị Đạo Tổ ở bên cạnh Tịnh Minh Hồ, thấy cảnh này thần sắc đều hơi động nhìn về phía Cổ Hoặc Kim và Luân Hồi điện chủ.

Cổ Hoặc Kim ngồi ngay ngắn trên đài cao, thần sắc không chút biến hóa, dường như đối với mọi việc trước mắt không cảm thấy hứng thú chút nào.

Luân Hồi điện chủ cũng im lặng không nói gì, giống như mọi việc chung quanh không có quan hệ gì tới gã.

Lý Nguyên Cứu và Xích Dung Đạo Tổ nhìn một màn này thì ánh mắt đều khẽ động, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đôi môi của Trần Như Yên khẽ mím, lộ ra vẻ tươi cười.

Giờ phút này vị Ẩn Minh Đạo Tổ kia lại nhắm mắt lại, giống như lão tăng đang nhập định, một chút phản ứng cũng không có.

Những Đạo Tổ khác nhìn thấy sắc mặt Cổ Hoặc Kim cũng là thần sắc khác nhau. Có người ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc, có lông mày hơi nhíu lại, có quan sát cũng có kẻ lặng lẽ lui lại.

Ánh mắt Bạch Vân Đạo Tổ cũng lóe lên, trên tay động tác không chút chần chờ, bấm tay điểm một cái.

Vô số mây khí trắng từ trong hư không toát ra, phô thiên cái địa bao phủ xuống gợn sóng màu bạc ở hai bên.

Trong hư không phụ cận quang mang của các loại cấm chế cũng lập tức sáng rực9, phối hợp với mây khí màu trắng do Bạch Vân Đạo Tổ triệu hồi, bay về phía những gợn sóng màu bạc kia để hung hăng áp chế.

Nhưng những gợn sóng màu bạc kia lại đột nhiên sáng lên, hai cỗ lực lượng như muốn dời non lấp biển, và bén nhọn không gì sánh được đột nhiên tuôn ra, xé rách.

“Xoẹt” một tiếng.

Mây trắng ở hai bên Dao Trì lại trực tiếp bị xé toạc ra, những cấm chế kia chỉ hơi dừng lại một chút, rồi bị xé rách dễ như trở bàn tay.

Giữa không trung thân thể của Bạch Vân Đạo Tổ chấn động mạnh, như bị điện giật, phải lùi lại vài chục bước mới có thể đứng vững thân hình.

Bạch Vân Đạo Tổ bị mất mặt trước tất cả mọi người, trên mặt hiện lên màu đỏ tím, sau khi thân hình ổn định lại muốn lập tức ra tay lần nữa.

Nhưng hai bên Dao Trì ánh sáng trắng lại lóe lên lần nữa, hư không lập tức vỡ ra, hai cái thông đạo không gian sâu không thấy đáy liền xuất hiện.

Vô số bóng người riêng phần mình bay ra từ trong thông đạo không gian, rơi vào hai bên Dao Trì, không ai biết có bao nhiêu cái, một mảnh đông nghịt, cờ xí tung bay.

Người bên trái Dao Trì đều mặc trường bào tím đen, trên thân tỏa ra cuồn cuộn ma khí, là đại quân Ma Vực.

Kẻ cầm đầu là một trung niên nam tử, mặt chữ điền lông mày nhỏ nhắn, nhìn như là tên nho sinh văn nhã, nhưng thần tình lại rất uy nghiêm, chính là Ma Chủ Thạch Không Ngư.

Lúc này Thạch Không Ngư mặc trên người một bộ chiến giáp màu tím phủ đầy hoa văn, sau lưng là áo choàng màu đỏ bay phất phới, tản mát ra uy nghiêm vô cùng vô tận.

Đứng song song bên cạnh gã còn có bốn người.

Bên trái là một đôi nam nữ, nam một đầu tóc dài giống như là rơm rạ khô héo, thân thể cũng vô cùng gầy còm, như một cỗ thây khô da bọc xương.

Nữ thì dung mạo xinh đẹp, eo nhỏ cặp mông đầy đặn, mọi cử động đều tản mát ra cảm giác, tựa như đóa hoa tà ác đang nở rộ, để cho người ta cảm giác e ngại lại không nhịn được mà động tâm.

Bên phải Thạch Không Ngư cũng đứng hai người, một người trong đó là vị nữ tử mặc váy trắng, thân hình cao lớn so với Ma Chủ còn cao hơn hai cái đầu. Thân thể nàng cực kì mập mạp, con mắt trên mặt đã bị thịt mỡ chen thành một đường, trên cổ cũng bị trùng trùng điệp điệp thịt mỡ lắp đầy, như một tòa núi thịt đứng ở nơi đó.

Một người khác là nam tử mặc áo vàng, xem ra chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi, bên hông giắt một thanh trường kiếm màu đen bình thường, hình dạng cũng rất bình thường, chỉ là hai mắt nó cực kì trống rỗng vô thần không có chút tia sáng.

Nếu như nhất định phải dùng một từ để nói về ánh mắt của người này, thì hai chữ "Tử vong" chính là thỏa đáng nhất.

Trên thân bốn người khí tức đều sâu không lường được, thình lình đều là Đạo Tổ.

Mà tại sau lưng bọn người Ma Chủ, đứng thưa thớt bốn mươi, năm mươi người, khí độ âm trầm đều là tồn tại Đại La Cảnh.

Tam hòang tử Thạch Phá Không, Ngũ công chúa Thạch Cạnh Nghiên đều ở trong đó, tu vi hai người đều đã là Đại La cảnh, có điều chỉ là Đại La sơ kì.

Bên cạnh hai người còn đứng một thanh niên nam tử mặc phục sức hoàng tộc. Người này có khuôn mặt tuấn lãng, đầy cao quý, cực kì sang trọng.

Khí tức trên thân người này cường đại dị thường, so với hai người Thạch Phá Không lợi hại hơn nhiều lắm, vậy mà đạt đến cảnh giới Đại La hậu kì.

Phía sau nữa là Ma tộc đại quân, tu vi chủ yếu từ Kim Tiên trở lên, đây chắc hẳn là toàn bộ tinh nhuệ của Ma Vực.

Người ở bên khác của Dao Trì thì khí tức cuồng dã, là Chân Linh của các tộc Man Hoang giới vực.

Đứng tại trước nhất có ba người, hai người trong đó là Bạch Trạch và Nhạc Miện.

Còn có một nam tử trung niên đầu trọc, trên mặt mang vẻ cười đùa.

Trung niên đầu trọc mặc trên người một kiện áo giáp cổ xưa màu đồng xanh, phía trên không có linh văn cũng không có hình vẽ, giống như một kiên áo giáp bình thường của người phàm. Nhưng bộ áo giáp được mặc trên thân nam tử đầu trọc này, lại cho người ta cảm thấy một loại khí thế bá tuyệt thiên hạ, so với Bach Trạch và Nhạc Miện không kém cỏi chút nào.

Sau lưng ba người cũng đứng ba bốn mươi tên Đại La cảnh, gồm tộc trưởng

của Man Hoang tám tộc, còn có Lợi Kỳ Mã, Tiểu Bạch, Liễu Nhạc Nhi, Hồ Tam cũng đều ở trong đó.

Phía sau Man Hoang đại quân, các tộc Man Hoang đã dốc toàn bộ chủ lực và tinh nhuệ của mình ra.

Nhân mã hai phe lập tức bao vây lại, vô số Yêu Ma hai tộc đem đại quân vây quanh toàn bộ Dao Trì.

.....

Cùng lúc đó

Giới vực không biết, trong Thập Phương Vạn Tiên đại trận.

Hai tay áo Hàn Lập phiêu diêu, mở ra, lập tức có kim quang cuồn cuộn bay ra từ trong ống tay áo, là bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Kim long trong ống tay áo điên cuồng xông về phía trước nơi bốn người vừa mới hiện thân.

Lôi điện màu vàng đi đến đâu, hư không chấn động đến đó, kích thích lôi điện gợn sóng rộng chừng vạn trượng.

Trong bốn người kia, có một người ở phía trước, lao đi rất nhanh trong hư không, lại mạnh mẽ như hổ, ngăn tại phía trước ba người. Rồi hãy tay gã hợp lại với nhau, xông lên phía trước.

Nó chắp tay trước ngực hai tay tựa như một thanh kiếm sắc, trực tiếp làm hai bên trái phải của hư không chia ra. Ở trong kim quang lập tức dâng trào, hiện ra một tòa núi cao kim quang vạn trượng, tuy không giống như ngọn núi thực sự nhưng bên ngoài lại rất giống.

Một toà tựa như núi cao khổng lồ do kim quang ngưng tụ lập tức vắt ngang phía trước, hai đạo kim long đột nhiên nện ở trên ngọn núi, vậy mà không thể trực tiếp xuyên qua. Mà là mang hai bên sườn của ngọn núi đánh ra hai lỗ hổng to lớn kéo dài về hai bên.

Kim long một kích không trúng thì bay về hư không phía xa, trực tiếp phân tán ra, hóa thành bảy mươi hai tên Kiếm Linh đồng tử toàn thân quấn quanh tia điện màu vàng, lơ lửng tại bốn phía hư không.

Bọn chúng từng cái khoanh tay, nhíu mày nhìn xem bốn người, tựa hồ không vội công kích cũng không vội bày trận.

“Bốn vị Đạo Tổ đồng thời đến đây, làm Hàn Mỗ rất là vinh hạnh” hai tay Hàn Lập chắp sau lưng, chân đạp hư không đi tới.

------oOo------

Chương 1363: Giương cung bạt kiếm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

Bồ Đề Yến giương cung bạt kiếm

Bốn Đạo Tổ đối chiến Lập "đen"

***

Bạch Vân Đạo Tổ nhìn thấy đại quân hai tộc Yêu Ma bỗng nhiên xuất hiện, huyết sắc trên mặt trong nháy mắt biến mất, thân hình đang muốn bay nhào tới lập tức dừng lại.

Nhưng vào lúc này, nương theo hai tiếng "Vù" "Vù", hai đạo nhân ảnh lóe lên hiện ra.

Một người trong đó là một nam tử trung niên, toàn thân trắng như tuyết, chừng bốn mươi tuổi. Cả đầu tóc trắng, râu ngắn vài tấc cũng thuần một màu trắng. Toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức băng lãnh, thần sắc rất lạnh nhạt, cả người nhìn qua phảng phất như một khối băng.

Người còn lại lại là một lão giả lùn tịt, thân cao không đến năm thước, mặt như chu sa, cái mũi hèm rượu đỏ bừng như ngọn lửa, có chút ôn hòa cười híp mắt, trông có vẻ thân thiện.

Khí tức phát ra từ hai người bọn họ sâu không lường được, đều là tồn tại

cấp Đạo Tổ, đứng sóng vai cùng Bạch Vân Đạo Tổ, chắn trước đám người Cổ Hoặc Kim.

"Ma tộc! Còn có cả Chân Linh Man Hoang giới vực! Bọn chúng sao lại ở chỗ này?"

Mọi người bên trong Dao Trì mặc dù tu vi nhìn khắp Tiên giới hiện nay đều thuộc nhất lưu, nhưng chưa khi nào gặp qua trận thế như vậy, ý niệm đầu tiên trong đầu hiển nhiên là hô to không ổn, nhao nhao rời tiệc, tụ tập xung quanh đám người Cổ Hoặc Kim.

Thương Ngô Chân Quân phất tay phát ra một cỗ quang mang xích hồng, bao phủ đám người Mộng Bà, Dư Mộng Hàn lại, cũng phi thân hạ xuống bên cạnh mấy vị Đạo Tổ của Thiên Đình.

Bóng xanh lóe lên, một đám người khác xuất hiện ở bên cạnh mấy người Thương Ngô Chân Quân, cầm đầu là vị đại hán khôi ngô tóc xanh râu xanh, tu vi cảnh giới sâu không lường được, cũng là một vị Đạo Tổ.

"Phong đạo hữu." Ánh mắt Thương Ngô Chân Quân sáng lên, chắp tay với đại hán khôi ngô.

"Thương Ngô đạo hữu." Đại hán khôi ngô cũng mỉm cười đáp lễ lại.

Tình hình trên Bồ Đề yến đột biến, giờ phút này giương cung bạt kiếm. Hai vị Đạo Tổ bọn họ từ bên ngoài đến, trước kia mặc dù không có thâm giao, nhưng lúc này vô thức đứng chung một chỗ.

Vào thời khắc này, một lão giả áo đỏ bay tới, hạ xuống bên cạnh Thương Ngô Chân Quân và đại hán khôi ngô.

Lão giả này, đỉnh đầu trụi lủi không còn một sợi tóc, gương mặt vừa khô lại vừa gầy, lộ ra một cỗ âm kiêu, con mắt tinh tường sắc bén, phảng phất như hai thanh đao đâm thẳng vào lòng người, rõ ràng cũng là một vị Đạo Tổ.

"Phong đạo hữu, Thương Ngô đạo hữu, Chân mỗ ở đây hữu lễ, tình huống bây giờ có chút hỗn loạn, lão phu đến chỗ hai vị đạo hữu nghỉ chân một

chút, hai vị không để tâm chứ?" Lão giả áo đỏ cười nói.

"Nguyên lai là Chân đạo hữu, ngài đại giá quang lâm, ta và Phong đạo hữu hoan nghênh còn không kịp, làm sao lại phiền lòng." Thương Ngô Chân Quân và đại hán khôi ngô nhìn thoáng qua nhau, cười nói.

Vị lão giả áo đỏ này họ Chân tên Sĩ Âm, chính là một vị Đạo Tổ tán tu nổi tiếng từ xưa, thời gian dài co cụm ở trong một Tiên Vực cỡ nhỏ, tính tình cổ quái, cũng không khai sáng tông phái, hay truyền thừa đạo pháp gì cả. Thế nhưng thực lực khá mạnh, ở bên trong rất nhiều Tiên Vực lưu lại không ít truyền thuyết.

Có Chân Sĩ Âm gia nhập, thực lực ba người bọn họ đề cao không ít, khả năng bình an vượt qua phong ba trước mắt đã nắm chắc thêm mấy phần.

Lần này trong số những người của các Tiên Vực tới Dao Trì tham gia Bồ Đề yến, phần lớn Đạo Tổ không hẳn sẽ đích thân đến, thường thì chỉ phái vài môn nhân hậu bối tới đây, chân chính tồn tại cấp Đạo Tổ chỉ có ba người Thương Ngô Chân Quân.

Cho nên nhìn thấy ba người này đứng ở cùng một chỗ, lập tức có không ít tu sĩ tụ họp tới đây.

...

Khóe môi Hàn Lập nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, dáng vẻ ung dung không hề khẩn trương, đâu có vẻ gì là thất kinh khi bị đại trận vây khốn.

Một màn này lọt vào trong mắt bốn người Tử Sam Minh Uyên, làm thâm tâm bốn người không khỏi xiết chặt lại. Đối mặt với một người ngay cả Đạo Tổ còn chưa đạt đến, vậy mà không hiểu sao bọn họ lại cảm thấy có chút e ngại.

Lúc trước ở bên ngoài, mặc kệ có mâu thuẫn gì, có không vừa mắt nhau đến cỡ nào, sau khi đã tiến vào đại trận, bọn họ liền bỏ qua tất cả, hợp lực diệt địch là mục tiêu duy nhất.

Tử Sam đứng đầu cũng không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn hai phía, lần lượt nhìn về phía Đông Ly Hổ và Chu Nhan rồi gật đầu nhẹ.

Hai người lập tức hiểu ý, thân hình chia ra hai phía trái phải, tạo thành thế vây kín quanh Hàn Lập. Chỉ có một mình Minh Uyên lưu tại hậu phương, thân hình vừa vặn bị Tử Sam che khuất.

Ánh mắt Hàn Lập hơi lóe lên, trong lòng âm thầm tính toán.

Nhìn lại một kích vừa rồi ngăn trở Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của mình, lực lượng pháp tắc Đông Ly Hổ kia tu luyện tựa hồ là Sơn Chi Pháp Tắc ở dưới Thổ thuộc tính, hơn phân nửa là loại tinh thông sức mạnh và phòng ngự, một kích không dễ dàng công phá được.

Mà nữ tử mặc áo tím và lão ẩu xấu xí kia có thể cùng nhau chính diện xuất kích với hắn, tất nhiên cũng là tinh thông pháp tắc loại cường công. Chỉ có người cuối cùng bị che ở hậu phương kia, nếu không phải am hiểu chính diện chém giết, thì nhất định là còn cất giấu thủ đoạn tất sát gì đó.

Bất kể là loại nào, không còn nghi ngờ gì nữa, người kia nhất định là kẻ đầu tiên phải giết.

Trong thâm tâm Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa quyết định, lúc này hư không phía trước chấn động kịch liệt một trận, một biển lửa màu tím nóng rực không hề có dấu hiệu báo trước đột nhiên tuôn trào ra, đánh thẳng tới phía hắn.

"Tử viêm... lực lượng Hỏa thuộc tính pháp tắc." Tâm niệm Hàn Lập khẽ động, thân hình ngay lập tức thối lui về sau cực nhanh.

Cùng lúc đó, sau người hắn một vầng bảo luân màu vàng cực lớn đột ngột hiển hiện, kim quang tăng vọt "Vù vù" xoay tròn, từng tia từng tia sáng màu vàng từ đó bắn ra, bao phủ bốn phía hư không.

Những ngọn lửa màu tím đang lao đến truy kích kia, vừa mới tiến vào phạm vi ảnh hưởng của Chân Ngôn Bảo Luân, tốc độ lao tới lập tức đại giảm, bị Hàn Lập bỏ xa ra.

Bất quá, địa phương hỏa diễm và tia sáng màu vàng tiếp xúc, từng hồi từng hồi bạo liệt chói tai không ngừng vang lên. Từng tia sáng màu vàng ẩn chứa lực lượng Thời Gian Pháp Tắc nồng đậm kia, vậy mà rất nhanh đã bắt đầu tan rã.

Đúng lúc này, trong ngọn lửa màu tím, một đạo nhân ảnh toàn thân như tắm trong lửa từ đó đột nhiên xuyên qua, trong tay nắm một thanh tử diễm trường kiếm, đâm một kiếm xuống phía tim Hàn Lập.

Hàn Lập đã sớm phòng bị, một quyền thu ở đai lưng đột nhiên nâng lên, nện thẳng một quyền tới phía mũi kiếm của đối phương.

"Ầm"

Một cỗ cự lực giống như bạo tạc trong nháy mắt quét ra, vô số hỏa đoàn màu tím như khổng tước xòe đuôi vậy, nổ bể văng tứ tung.

Không đợi Hàn Lập thu hồi nắm đấm, kim quang phía trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên lóe lên, một tòa sơn phong to lớn vô cùng từ trên trời giáng xuống, áp thẳng xuống đầu Hàn Lập.

Trên toà sơn phong màu vàng kia, một tầng mây vàng dày đặc phiêu đãng, bên trong tản mát ra từng trận khí tức Thổ thuộc tính pháp tắc vô cùng cường đại, lúc hạ xuống tựa hồ áp bách toàn bộ phiến hư không chìm nén xuống phía dưới.

Hàn Lập ngửa mặt nhìn lên trời, chỉ thấy phía dưới ngọn núi kia, rõ ràng tuyên khắc mấy văn tự cổ triện cực lớn "Hùng Chấn Ngũ Nhạc".

Tay còn lại của hắn bỗng nhiên đưa lên, vỗ một chưởng thẳng lên phía trên không.

Một tầng kim sắc quang mang tuôn trào ra, một chưởng ấn cự đại bay vụt lên không trung, đột nhiên đánh tới dưới đáy ngọn núi kia. Dưới chấn động ầm ầm, tòa sơn phong đang thế ép xuống bị trúng một chưởng, đột nhiên trì trệ.

Chỉ thấy trên bốn chữ lớn Hùng Chấn Ngũ Nhạc kia bỗng nhiên lõm vào, hiện ra một chưởng ấn to lớn vô cùng.

Nhưng mà, ngọn núi kia cũng chỉ dừng một chút, ngay sau đó lại rơi xuống trùng điệp, không gì ngăn trở.

Hàn Lập nhíu mày lại, bàn tay giơ lên phía trên, đột nhiên ngăn lại một cái, đúng là bằng vào một người một chưởng, đã vững vàng chống giữ ngọn núi đó.

Chỉ là thân thể của hắn lại nhịn không được khẽ run lên, hai chân mới một lần nữa đứng thẳng lên.

"Lại đến..."

Trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng quát lớn, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên ngoài sơn phong màu vàng.

Trong kim quang, thân hình Đông Ly Hổ nổi lên, quanh thân lại nhộn nhạo lên một tầng kim sắc quang mang chói mắt, cả người trong nháy mắt thoạt nhìn như một vị Kim Giáp Thần Nhân truyền thừa tuyên cổ, uy thế cường đại làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Chỉ thấy một tay gã mở ra nâng ở trước người, một tay còn lại ngón tay như bút, khắc họa ở khoảng không trong lòng bàn tay.

Ngón tay gã huy động, "Bút" tẩu long xà, ba chữ lớn "Thủ Dương Sơn" rất nhanh hiện lên ở lòng bàn tay gã.

Nét bút ba chữ này khác biệt với bình thường, nhìn như viết văn tự, nhưng kì thực lại giống y hệt vẽ bùa, từng nét bút nét vẽ đều liền lại với nhau, như nước chảy mây trôi một mạch mà thành, thoạt nhìn lại có chút ảo giác giống như dãy núi chập trùng.

Bút hạ thành chữ, kim quang trong lòng bàn tay gã lóe lên, hiện ra một tòa sơn phong khổng lồ hơi co lại như hạt đậu, cùng một tòa sơn phong khác

chừng hạt gạo sóng đôi lơ lửng trong lòng bàn tay gã.

Ngay sau đó, chợt nghe một tiếng "Ầm" vang thật lớn!

Một vệt kim quang lần nữa từ trên trời rơi xuống, một tòa sơn phong khổng lồ màu vàng lớn gấp đôi so với tòa sơn phong trước đó lần nữa sinh ra rơi xuống, nện trùng điệp lên trên tòa sơn phong Hàn Lập đang đỡ.

"Ầm ầm ầm..."

Một trận sóng gợn xao động nổi lên, hóa thành một vòng sóng ánh sáng màu vàng tỏa ra bốn phía.

Hàn Lập ở dưới ngọn núi, thân thể bị chấn động, cánh tay đột nhiên khẽ cong lại, đỉnh đầu đã nhanh áp vào một kích trước kia được đánh ra từ trong lòng bàn tay của mình.

Lúc hắn muốn rút cánh tay kia lại, thì thanh Tiên Kiếm tử diễm quấn quanh kia của Tử Sam bỗng nhiên tăng thêm một phần lực đạo, lại đâm tới phía hắn, làm cho hắn phải lần nữa đẩy nắm đấm tới.

Một mình Hàn Lập, dùng một quyền một chưởng, đồng thời nghênh kích hai vị Đạo Tổ.

Cùng lúc đó, ngọn "Ngũ Nhạc Phong" cao lớn nhất kia trên đại lục Hoàng Sơn thuộc Bàn Sơn Tiên Vực, không hề có dấu hiệu báo trước bỗng phát sinh một trận địa chấn từ xưa đến nay chưa từng có, toàn bộ đỉnh núi trong trận địa chấn cực mạnh này làm cho vỡ nát ra.

Đông Ly Hổ là Đạo Tổ Sơn Chi Pháp Tắc, gã có thể liên thông tất cả địa mạch ở bất kỳ địa phương Tiên Vực nào, di dời bất kỳ dãy núi hay ngọn núi nào mà gã muốn.

Chỉ là trước mắt, thân ở trong Thập Phương Vạn Tiên đại trận này, gã cũng chịu ảnh hưởng của trận pháp, chỉ là mức độ khắc nghiệt thì không bằng Hàn Lập mà thôi. Mặc dù không cách nào điều động trực tiếp sơn nhạc chân thực, nhưng có thể điều động sơn nhạc chân ý, uy lực to lớn như nhau.

Nhìn thấy Hàn Lập chỉ dùng một tay vẫn có thể chống đỡ, Đông Ly Hổ lần nữa điều động một thân lực lượng pháp tắc, viết vào trong lòng bàn tay ba chữ "Thần Nguyên phong". Bút hạ thành chữ, nháy mắt đã hóa thành một ngọn núi lớn cỡ hạt đậu đen, lơ lửng ở lòng bàn tay.

Ngay sau đó, lại một tiếng "Ầm" vang lên!

Lại một ngọn núi khổng lồ ngưng tụ kim quang từ trên trời giáng xuống, nện thẳng xuống tòa Thủ Dương Sơn kia.

Man lực nghiền nát tựa vạn quân trút xuống, một tay Hàn Lập đã không cách nào có thể chống đỡ, bả vai hắn nhấc lên, dùng một tay một vai nâng lên ba tòa sơn nhạc chân ý do lực lượng pháp tắc của Đạo Tổ ngưng tụ ra.

Phía dưới sơn nhạc, thân thể Hàn Lập nhìn có chút nhỏ bé, nhưng mà khóe miệng của hắn vậy mà thủy chung vẫn mang theo ý cười.

Đầu của hắn hơi nghiêng nghiêng, ánh mắt cũng nghiêng nghiêng theo nhìn về phía lão phụ xấu xí một mực không xuất thủ kia, chỉ thấy người này lơ lửng trong hư không, hai tay kết pháp ấn cổ quái, hào quang trên thân một sáng một tối thay nhau chớp động.

Chẳng biết tại sao, ngoại trừ một người núp ở hậu phương bên ngoài kia, trong thâm tâm Hàn Lập cảnh giác nhất lại là người này.

------oOo------

Chương 1364: Hết sức căng thẳng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Thấy Hàn Lập bị ba tòa sơn phong ép cơ hồ còng lưng xuống, Chu Nhan bỗng nhếch miệng cười một tiếng, trên thân sáng lên độn quang, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, phóng thẳng đến Kim Đồng.

Mấy người kia tựa hồ vừa mới bắt đầu đã thương lượng xong, mục đích của bọn họ chính là muốn cắt ngang việc Kim Đồng thôn phệ vùng hư không này.

Thấy thân hình giống như quỷ mị đột nhiên hiện ra sau lưng Kim Đồng, thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên lạnh lẽo nói:

"Mơ tưởng!"

Tiếp theo một cái chớp mắt, chỉ thấy một vệt kim quang trống rỗng hiển hiện, một dãy núi màu vàng với thế núi uốn lượn từ trên trời giáng xuống, tựa như trong chớp mắt từ giữa trời đập thẳng xuống. Chu Nhan kia ngay cả mảy may cơ hội tránh né cũng không có, trực tiếp bị trấn áp xuống dưới.

Thân hình bị đè dưới dãy núi, một cỗ ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại ép xuống, lập tức từ bốn phía lao đến, bao phủ toàn bộ thân thể lão phụ vào trong.

Quang mang quanh thân Chu Nhan chớp liên tiếp, tựa hồ muốn tránh thoát Huyễn Thần Sa Lậu này trói buộc. Nhưng lại không có chút tác dụng, cát vàng chung quanh giống như cát chảy hút lão hõm vào từng chút từng chút

một.

Bốn phía tựa hồ còn có từng sợi rễ mảnh mai lan tràn đến, quấn chặt từng tầng từng tầng thân thể lão.

"Không ổn..." Tử Sam nói thầm một tiếng, thân hình lập tức nhanh lùi lại phía sau.

Trên bầu trời đen kịt, bỗng nhiên có ánh lửa lưu chuyển, một mảnh hỏa vũ lưu tinh đâm rách hư không, đập xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, một tiếng hô giống như thú minh bỗng nhiên vang lên.

Hàn Lập một mực bị ép dưới ngọn núi, bỗng nhiên toàn thân tăng vọt quang mang, thân thể trong nháy mắt tăng vọt gấp trăm lần, hóa thành Ma Thần ba đầu sáu tay, một chưởng liền lật ngược ba hòn núi lớn ép trên đỉnh đầu hắn.

Toàn thân hắn bộc phát ra một cỗ khí tức cường đại khó nói nên lời, bức thẳng Đông Ly Hổ ra.

Hàn Lập đứng thẳng giữa trời, xoay chuyển ánh mắt, rốt cuộc thấy được nam tử tóc trắng lúc trước bị Tử Sam ngăn tại hậu phương. Tên kia giờ phút này đang khoanh chân ngồi giữa hư không, dưới thân thình lình lơ lửng một vòng sáng màu trắng.

Trong vòng sáng ấy, giăng đầy đạo đạo phù văn và vô số đường vân ngôi sao, phía trên nhộn nhạo một tầng khí tức pháp tắc cực kỳ cổ quái. Hàn Lập đi lại xưa nay chưa từng cảm thụ qua, tựa hồ không thuộc về Ngũ Hành, cũng không liên quan đến thần hồn.

"Còn tưởng các ngươi có năng lực gì, bất quá cũng chỉ như vậy." Hàn Lập nhìn xuống ba người, từ tốn nói.

Thần sắc Tử Sam không thay đổi, hơi quay đầu về sau, hỏi Minh Uyên: "Kéo dài thời gian cho ngươi lâu như vậy, còn chưa được sao?"

Minh Uyên chậm rãi mở hai mắt ra, trong con mắt chiếu ra ngàn vạn ánh

sao, cười nói:

"Được rồi..."

...

Một phen biến hoá trên Bồ Đề Yến, rốt cuộc làm cho thần sắc đám Thiên Đình Thất Quân Lý Nguyên Cứu trở nên ngưng trọng.

Cổ Hoặc Kim từ đầu đến cuối vẫn như cũ một mặt lạnh nhạt, vẫn ngồi ngay ngắn ở trên xe lăn.

"Thạch Không Ngư, Thiên Đình đã sớm ký kết minh ước với Ma Vực các ngươi, không xâm phạm lẫn nhau. Giờ phút này ngươi dẫn người đi vào Thiên Đình ta, hẳn là muốn khởi động lại chiến hỏa?" Bạch Vân Đạo Tổ vượt qua đám người, nghiêm nghị hỏi.

"Năm đó Thiên Đình các ngươi cướp đoạt tài nguyên Ma Vực ta, phái đại quân xâm nhập Ma Vực, giết bao nhiêu tộc nhân chúng ta. Hôm nay chúng ta muốn báo huyết hải thâm cừu này." Ma Chủ chậm rãi nói.

Đại quân Ma tộc phía sau y giận dữ hét lên một tiếng, trong mắt đều trở nên hoàn toàn đỏ sậm.

Các tộc Man Hoang giới vực và Thiên Đình thù sâu như biển, không cần phải nói nhiều, người các tộc cừu hận nhìn đông đảo tu sĩ trong Dao Trì. Nếu không có bọn người Bạch Trạch đã sớm nghiêm lệnh không được tùy tiện động, Man Hoang các tộc đã sớm nhịn không được, đánh giết tới rồi.

Bạch Vân Đạo Tổ nhìn đại quân đen nghịt chung quanh, trong lòng giật mình.

Thiên Đình trước mắt do gã chấp chưởng, lần này sự vụ Bồ Đề yến, còn thêm bố trí chiến lực Thiên Đình, đều do một tay gã an bài.

Dao Trì ở chỗ sâu trong Thiên Đình, Thiên Đình trải qua vô số năm chưởng quản, nội ngoại đã sớm bố trí không biết bao nhiêu tầng cấm chế, tạo thành

một pháo đài tường đồng vách sắt, chung quanh lại có rất nhiều tồn tại Đạo Tổ, Đại La tọa trấn. Gã tự nhận vạn vô nhất thất, mà Luân Hồi điện điên cuồng tấn công các nơi Trung Thổ Tiên Vực, cho nên gã liền điều hơn phân nửa binh lực Thiên Đình ra ngoài, ngăn cản thế công Luân Hồi điện.

Bây giờ bên trong Thiên Đình cũng không có quá nhiều thủ vệ, Ma tộc và Man Hoang Chân Linh vậy mà có thể chui vào chỗ trống, trống rỗng xuất hiện ở đây.

Sắc mặt Bạch Vân Đạo Tổ khó coi, nhìn lướt qua đám người Chân Tiên giới tụ lại đến đây, ánh mắt chớp động một chút.

Giờ phút này người đến đây tham gia Bồ Đề yến, mặc dù số lượng ít hơn nhiều so với đại quân Ma Vực và Man Hoang Chân Linh, nhưng những người này đều là tồn tại đỉnh tiêm tại các thế lực Chân Tiên giới, thực lực bất phàm.

Trong đó tu sĩ Đại La cảnh chừng hơn một trăm vị, mà tồn tại Đạo Tổ thì có ba người Thương Ngô Chân Quân.

Luận chiến lực cao giai, phe mình vẫn chiếm thượng phong.

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình nóng ruột của Bạch Vân Đạo Tổ hơi buông lỏng, quay người nhìn về phía Cổ Hoặc Kim, chờ đợi chỉ thị của y.

Cổ Hoặc Kim không để ý đến bọn người Ma Chủ và Bạch Trạch, quay đầu nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, đang muốn nói cái gì, đột nhiên tay phải vung gấp lên, nắm vào trong hư không một cái.

Giữa không trung bên phải cách y mấy trăm trượng lóe lên, một bàn tay lớn màu vàng óng trống rỗng xuất hiện, như thiểm điện trảo xuống, đúng là thần thông Thiên Hoàng Đại Thủ Ấn mà y am hiểu nhất.

"Xoẹt" một tiếng, hư không giống như giấy vỡ vụn ra, một bóng người lảo đảo ngã ra, đồng thời rơi xuống phía dưới, thình lình chính là Luân Hồi điện chủ.

Mà thân hình Luân Hồi điện chủ ngồi ngay ngắn sau đài lắc lư hai lần, tiêu tán ra.

Bàn tay lớn màu vàng óng cũng không dừng lại, mặt ngoài loé lên kim quang, lần nữa vỗ mạnh xuống.

Mặt Luân Hồi điện chủ trầm như nước, bên ngoài thân loé lên quang mang đỏ sậm, trong nháy mắt ổn định thân hình, một quyền đánh lên phía trên.

"Ầm ầm" một tiếng vang trầm!

Một mâm tròn lục giác đỏ sậm xuất hiện trên đỉnh đầu gã, xoay tròn cấp tốc, phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ. Thần hồn trong đầu tất cả mọi người trong Dao Trì rung động kịch liệt, tựa hồ sắp bị mâm tròn lục giác kia hút đi.

Nói thì chậm, xảy ra cực nhanh, mâm tròn lục giác vừa mới xuất hiện, bàn tay lớn màu vàng óng kia đã rơi xuống, cả hai trùng điệp va chạm vào nhau.

Một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, hai màu quang hà kim hồng chói mắt hiển hiện, khuếch tán ra chung quanh.

Nhưng ngay lúc này, hư không bên cạnh Luân Hồi điện chủ lóe lên, bốn đạo nhân ảnh trống rỗng xuất hiện, chính là bốn người Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn kia.

Quang mang bốn màu vàng, đỏ, trắng, đen từ trên thân bốn người nở rộ ra, trong nháy mắt hình thành một lồng ánh sáng bốn màu hùng hậu không gì sánh được, bao phủ Luân Hồi điện chủ và cả quang hà hai màu kim hồng bạo liệt ra ở trong đó.

Lồng ánh sáng nhìn không thể phá vỡ, bên trong như có vô số phù văn bốn màu sôi trào nhảy lên, nhưng không xung đột với nhau.

Cái này tựa hồ là một thần thông liên thủ, các nơi trong lồng ánh sáng đều tràn ngập một cỗ giam cầm chi lực cường đại làm người hít thở không thông.

Thân thể Luân Hồi điện chủ xiết chặt, tựa hồ bị cự phong trăm vạn trượng ngăn chặn thân thể, động đậy một chút cũng phi thường gian nan.

Mà hai màu quang hà kim hồng cũng không bạo liệt ra, bị giam cầm ở trong lồng ánh sáng, rất nhanh phiêu tán, dung nhập vào trong phù văn lồng ánh sáng bốn màu.

Liên tiếp biến hóa nhanh như thiểm điện, đám người giờ phút này mới phản ứng kịp, lập tức xôn xao một mảnh.

Bọn người Ma Chủ, còn có Bạch Trạch nhìn thấy cảnh này, trên thân nhao nhao sáng lên các loại quang mang.

Cổ Hoặc Kim xoay chuyển ánh mắt, nhìn Trần Như Yên bên cạnh, còn có Ẩn Minh Đạo Tổ kia, ánh mắt hơi ba động một chút.

Mi mắt Trần Như Yên nhíu lên, thân hình khẽ động tiêu thất hư không, sau một khắc đã xuất hiện trước người bọn Bạch Trạch.

Xuất hiện cùng nàng, còn có nam tử trung niên mặc tuyết y như khối băng kia.

"Ba vị Man Hoang Chân Linh Vương đạo hữu, ta cũng không muốn động thủ cùng các ngươi, xin chớ bức bách." Trần Như Yên nhàn nhạt mở miệng nói.

Trong khi nói chuyện, bên ngoài thân nàng hiện ra một tầng lam quang, chỗ sâu trong lam quang mơ hồ có thể nhìn thấy một cửa đá màu lam phong cách cổ xưa, tản mát ra khí tức thê lương vô cùng vô tận, tựa hồ tồn tại trước khi cả thiên địa mở ra.

Trong cửa là từng đạo sóng cả cuồn cuộn, chợt nhìn không có gì, nhưng nhìn kỹ đằng sau sẽ cảm thấy cửa đá đột nhiên trở nên vô cùng lớn, bao quát toàn bộ thiên địa vào trong đó, vô số sóng cả ngập trời đầu đá tới, triệt để nghiền mình thành bột mịn, hài cốt không còn.

"Đây là Vạn Thủy Chi Môn?" Sắc mặt Bạch Trạch, Nhạc Miện, còn có đại hán trọc đầu kia khẽ biến, đều dừng bước lại.

Cùng lúc đó, trước người Ma Chủ bên kia nhoáng lên một bóng đen, Ẩn Minh Đạo Tổ kia trống rỗng xuất hiện, cứ như vậy một thân một mình ngăn trước mặt đám người Ma Vực.

Ánh mắt Ma Chủ sáng lên, dừng lại thân hình.

Bất quá bàn phụ váy trắng giống như núi thịt bên cạnh y không dừng lại, cười lạnh một tiếng, trong tay hiện lên hắc quang, nhiều ra một thanh Lang Nha bổng màu đen to lớn, so với thân hình còn cao hơn, vung lên.

Lang Nha bổng màu đen đón gió lớn dần, hóa thành một bóng đen khổng lồ, thế phá núi đoạn hải đánh về phía Ẩn Minh Đạo Tổ.

Sắc mặt Ma Chủ khẽ động, cũng không ngăn cản.

Ẩn Minh Đạo Tổ vậy mà không trốn tránh, bổng ảnh màu đen rắn chắc đánh vào trên người gã.

"Bành" một tiếng, thân thể Ẩn Minh Đạo Tổ bạo liệt ra, lại không phải là máu tươi, mà là biến thành khói đen đầy trời.

"Thứ quỷ gì vậy?" Bàn phụ váy trắng khẽ giật mình, sau đó lại hừ một tiếng, hắc bổng trong tay quét ngang qua.

Một cỗ cuồng phong bão táp màu đen cuốn lên, muốn thổi tan khói đen đầy trời này.

Bất quá vào thời khắc này, ánh mắt bàn phụ váy trắng đột nhiên trở nên mờ mịt, sau đó trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết, phảng phất lâm vào trong một loại huyễn thuật nào đó.

Đồng thời, nàng điên cuồng vung vẩy hắc bổng trong tay, vô số bổng ảnh hiển hiện tầng tầng, huyễn hóa thành một cỗ ma phong màu đen, quét ra chung quanh.

Nhìn thấy bàn phụ biến hoá quỷ dị như vậy, ba tên Đạo Tổ Ma tộc kia đang muốn xuất thủ đều dừng bước.

Sắc mặt Ma Chủ đột ngột trầm xuống, vung tay áo lên.

Hư không chung quanh bàn phụ váy trắng ba động cùng một chỗ, vô số gợn sóng hiển hiện, giống như biến thành mặt nước.

Vô số bổng ảnh đánh lên trên gợn sóng không gian, lập tức hãm sâu vào trong đó, ngay cả thanh cự bổng màu đen kia cũng lâm vào trong đó.

Bàn phụ váy trắng ra sức kéo, vậy mà không thể rút ra.

Không những vậy, không gian chung quanh giống như mặt nước nhanh chóng lan tràn ra, che mất một nửa thân hình thiếu phụ váy trắng.

Thân ảnh Ma Chủ trống rỗng xuất hiện trước người bàn phụ váy trắng, bấm tay điểm lên mi tâm bàn phụ.

Vẻ hoảng sợ trên mặt bàn phụ váy trắng nhanh chóng biến mất, ánh mắt cũng khôi phục thanh minh.

"Đa tạ Ma Chủ tương trợ." Nàng cảm kích nói tiếng cám ơn, còn chưa kịp thở dốc.

Tựa hồ trong khoảng thời gian ngắn phát cuồng vừa rồi, tiêu hao tâm lực của nàng cực lớn.

Ma Chủ nhìn thấy tình huống bàn phụ váy trắng, sắc mặt bình thản nhàn nhạt phất phất tay, hư không chung quanh cũng khôi phục bình thường. Bàn phụ váy trắng xoay người nhìn về phía trước.

Thân ảnh Ẩn Minh Đạo Tổ kia xuất hiện lần nữa, như cũ đứng ở tại chỗ, tựa hồ từ đầu tới cuối vẫn chưa động đậy qua.

------oOo------

Chương 1365: Trớ chú (nguyền rủa)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Đây là Thiên Ma pháp tắc cao hơn một tầng Tâm Ma Pháp Tắc! Ngươi là Thiên Ma Đạo Tổ năm đó?" Ma Chủ nhìn chằm chằm Ẩn Minh Đạo Tổ, nói ra từng chữ.

Ẩn Minh Đạo Tổ cũng không nói gì, lẳng lặng đứng ở nơi đó, ngăn trở đường đi.

"Cái gì... Thiên Ma Đạo Tổ!" Bàn phụ váy trắng nghe lời này, biến sắc.

Ba tên Đạo Tổ Ma tộc khác cũng cả kinh, nhưng những người Ma tộc khác thì mặt mũi tràn đầy vẻ mờ mịt.

Người Chân Tiên giới trong Dao Trì nghe lời này của Ma Chủ, cơ bản cũng không rõ cho lắm, chỉ có ba vị Đạo Tổ Thương Ngô Chân Quân, còn có một số ít cá biệt sống vô tận tuế nguyệt thay đổi sắc mặt, kinh ngạc nhìn Ẩn Minh Đạo Tổ.

Mộng Cô chính là một trong số đó.

"Sư phụ, Thiên Ma Đạo Tổ là ai? Mọi người hình như đều rất sợ hắn." Dư Mộng Hàn nhận ra bầu không khí quỷ dị, nhỏ giọng hỏi.

"Thiên Ma Đạo Tổ là một vị Đạo Tổ có niên đại xa xưa, còn thời gian lâu

thế nào, nghe nói còn dài hơn nhiều so với Chí Tôn Cổ Hoặc Kim. Uy lực Thiên Ma Pháp Tắc quỷ dị khó lường... Nghe nói mỗi một lần hắn bế quan, đều sẽ hồn du thiên ngoại, thức niệm hóa thành ức vạn, rót vào từng giới diện, tìm kiếm tu sĩ thích hợp, thông qua cảm nhiễm tâm cảnh người đó, thu hoạch pháp tắc tăng lên... Việc này bị rất nhiều tu sĩ hạ giới gọi là Vực Ngoại Thiên Ma." Mộng Cô nhìn Dư Mộng Hàn một chút, truyền âm nói, tựa hồ sợ bị người nghe được.

"Nguyên lai Vực Ngoại Thiên Ma là do người này sáng tạo ra!" Dư Mộng Hàn giật nảy mình.

Vực Ngoại Thiên Ma là một tâm bệnh của tất cả tu sĩ tu luyện đến Đại Thừa kỳ về sau, mỗi lần tu vi tiến giai, đều nhất định có xác suất thất bại, bởi vì Thiên Ma xâm lấn, cuối cùng người vẫn lạc không biết bao nhiêu mà kể.

"Đương nhiên, đây chỉ là nghe đồn, chưa chắc là thật. Bất quá Thiên Ma Pháp Tắc cực kỳ đáng sợ, có thể tuỳ tiện xâm nhập thể nội tu sĩ, làm cho người cuồng loạn, sau đó thôn phệ thất tình chi lực đối phương, từ đó tăng thêm lực lượng. Người này năm đó là đại ma đầu chính cống, đã từng vì thôn phệ thất tình chi lực, trực tiếp hủy diệt không dưới ngàn không gian hạ giới, ngay cả Chân Tiên giới cũng bị hắn hủy đi mấy Tiên Vực. Lúc đó Thiên Đình chi chủ tức giận, điều động hơn mười Đạo Tổ truy sát người này, sau đó hắn liền mai danh ẩn tích, không xuất hiện nữa, không ngờ hắn lại còn còn sống." Trong mắt Mộng Cô lóe lên một tia sợ hãi.

"Vậy cũng không chắc, nói không chừng năm đó Thiên Ma Đạo Tổ đã chết rồi, người này là người khác tu luyện Thiên Ma Pháp Tắc đạt tới cảnh giới Đạo Tổ." Dư Mộng Hàn cũng không bị lời nói Mộng Cô hù doạ, suy đoán.

"Cũng có khả năng này, bất quá mặc kệ người này có phải Thiên Ma Đạo Tổ năm đó hay không, đều vô cùng nguy hiểm, chúng ta tận lực tránh xa hắn mới tốt." Mộng Cô nói.

...

Trong Thập Phương Vạn Tiên Trận, Hàn Lập nhìn Minh Uyên, lông mày hơi nhíu lên.

Lúc này trên dưới toàn thân Minh Uyên nhộn nhạo lên vầng sáng màu trắng, làn da vốn trắng nõn hoàn mỹ trong nháy mắt khô quắt co vào, trên thân cũng bắt đầu xuất hiện đạo đạo đường vân như vân gỗ.

Cùng lúc đó, áo ngoài trên người gã vậy mà trong khoảnh khắc biến thành một lùm cỏ khô.

Dung mạo gã vốn như hài đồng trong một thoáng đã biến thành một người rơm do gỗ và cỏ khô kết thành.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua người rơm này, trong lòng chẳng biết tại sao, dâng lên một loại cảm giác thập phần cổ quái.

"Đây là pháp tắc gì..." Hàn Lập thầm nghĩ trong lòng.

"Thượng Cổ Thần Nhân trong truyền thuyết thế nhân, có thể miệng ngậm thiên hiến, một câu thành sấm, không biết so với Trớ Chú Pháp Tắc này của ta thì như thế nào?" Minh Uyên đã hóa thành người rơm kia bỗng nhiên mở miệng, thanh âm vậy mà có vẻ hơi phiêu hốt.

Vừa nói xong, trong lòng bàn tay bên trái của gã bỗng nhiên sáng lên một đoàn huyết quang.

Cơ hồ cùng lúc, Hàn Lập liền cảm giác lòng bàn tay của ba cánh tay bên trái, đồng thời truyền đến một cơn đau nhức.

Hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện ba bàn tay này đồng thời bị xuyên thủng, ở trong đang có huyết dịch chảy ra cuồn cuộn.

Hàn Lập vội vận chuyển tiên linh lực chữa trị vết thương, kết quả phát hiện thử qua một lần, vết thương huyết nhục chẳng những không khôi phục, huyết dịch tuôn ra lại càng nhanh hơn.

"Đừng gấp, trò hay lúc này mới vừa mới bắt đầu, hảo hảo hưởng thụ đi." Thanh âm Minh Uyên phiêu hốt kia, vang lên lần nữa.

Lông mày Hàn Lập đột nhiên co lại, trên ba đầu cánh tay bên trái của hắn, lần nữa "Xùy" một tiếng, trống rỗng xuất hiện ba cái lỗ lớn, đồng dạng máu chảy ồ ạt, hoàn toàn không cách nào khống chế.

Từ lúc vết thương thứ nhất xuất hiện, Hàn Lập đã âm thầm vận chuyển Luyện Thần Thuật, thôi động lực lượng thần thức tới cực điểm, ngưng tụ toàn bộ tâm thần dò xét xem bốn phía có ẩn nấp thủ đoạn công kích nào không, kết quả căn bản không thu hoạch được gì.

"Chẳng lẽ chỉ dựa vào nguyền rủa là có thể chú sát người khác?" Trong lòng Hàn Lập cảm thấy nghi ngờ.

"Kế tiếp là chỗ nào tốt nhỉ? Bả vai đi..." Thanh âm Minh Uyên lại vang lên lần nữa.

Hàn Lập nghe tiếng, tâm niệm như điện, một thân tinh thần chi lực cấp tốc thay đổi, huyền khiếu chỗ đầu vai sáng lên một mảnh bạch quang chói lọi, như một tầng pháp bảo áo giáp che bả vai trái phải lại.

"Phốc..."

Nhưng mà, căn bản không dùng được, bả vai bên trái của hắn lần nữa nổ tung một cái lỗ máu.

Sắc mặt Hàn Lập hơi trầm xuống, trên thân loé lên quang mang, lần nữa khôi phục hình người.

"Thủ đoạn này của ngươi hoàn toàn chính xác có chút môn đạo, tại hạ tự nghĩ thể phách cường đại, sẽ không bị như thế, có thể giải thích nghi hoặc một hai?" Ánh mắt Hàn Lập trông về phía người rơm ở xa, hỏi.

"Có thể... Chờ ngươi chết đi, ta một năm một mười sẽ nói cho ngươi. Tiếp theo coi như bụng dưới, so với vừa rồi càng đau hơn chút, Hàn đạo hữu cố gắng chịu đựng, ha ha..." Minh Uyên nói xong, cuồng tiếu một tiếng.

Ngay sau đó, nơi bụng Hàn Lập không có dấu hiệu

truyền đến đau đớn một hồi, một lỗ máu to cỡ cánh tay xuyên qua, máu tươi rỉ ra trong nháy mắt đã ướt quần áo của hắn.

Chỉ là sắc mặt Hàn Lập hơi trắng lên, thân hình lảo đảo lùi lại hai bước.

Hắn thử giơ cánh tay trái chồng chất vết thương lên một chút, kết quả phát hiện toàn bộ cánh tay như đeo đá chì, nặng nề vạn phần.

"Hàn đạo hữu không cần làm bộ như vậy, chút thương thế ấy còn không đến mức làm sắc mặt ngươi trắng bệch, bộ pháp bất ổn. Bất quá không cần nóng vội, thủ đoạn phía sau còn nhiều nữa, ngươi từ từ hưởng thụ." Thanh âm Minh Uyên vang lên, có chút mỉa mai.

"Đạo hữu hiểu lầm, bất quá điểm ấy vẫn chưa lọt vào mắt ta, chỉ hấp dẫn một chút lực chú ý thôi." Ngoài miệng Hàn Lập vừa cười vừa nói, cánh tay phải trong ống tay áo phải lại vạch tả hữu một cái.

"Vèo vèo", hai tiếng xé gió đột nhiên vang lên.

Hai đạo kiếm quang màu vàng, không phát ra tiếng vang dòng điện, lặng yên không một tiếng động nổ bắn về phía đầu lâu và hậu tâm người rơm kia, góc độ thập phần xảo trá, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Chỉ thấy trước sau người rơm, hai đạo nhân ảnh Tử Sam và Đông Ly Hổ đột nhiên lóe lên, chia ra xuất thủ ngăn trở hai thanh phi kiếm.

"Quả là thế, thấy ta trọng thương như vậy, vậy mà không tiếp tục tấn công ta, chính là vì bảo vệ ngươi. Xem ra chú sát chi thuật này của ngươi một khi phát động, bản thể sẽ không cách nào di động. Chỉ là ta có chút hiếu kỳ, ngươi vì sao không thi triển ngoài trận, như thế chẳng phải là vạn vô nhất thất sao?" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Thập Phương Vạn Tiên đại trận có thể ngăn cách thiên địa, thuật này ngoài trận cũng sẽ bị ngăn cách. Nếu không như vậy, đại trận này làm sao có thể vây khốn được ngươi?" Lần này Minh Uyên trực tiếp cho đáp án.

"Thì ra là thế." Hàn Lập gật đầu nhẹ, trong mắt bỗng nhiên tăng vọt sát cơ.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lơ lửng bốn phía ba người Minh Uyên, trong nháy mắt toàn bộ loé lên kiếm quang, đúng là đồng thời bay đến tập kích ba người.

Tử Sam và Đông Ly Hổ một trước một sau, bảo hộ Minh Uyên ở trung tâm, một người toả ra một màn sáng kim hoàng, một người xuất ra một màn sáng tử viêm, hợp thành một màn sáng hình tròn to lớn, bảo hộ ba người ở trung tâm.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không ngừng kiếm minh, hóa thành vô số đạo lôi quang kiếm ảnh giăng khắp nơi, vây chặt toàn bộ màn sáng hình tròn không lọt một giọt nước, một khắc không ngừng phách trảm lên đó, chỉ là từ đầu đến cuối không cách nào phá mở.

"Minh Uyên, ngươi nói nhảm ít lại, tranh thủ thời gian giết hắn." Hai đầu lông mày Đông Ly Hổ hơi tức giận, mở miệng trách mắng.

"Ngươi ngon thì lên đi..." Minh Uyên đã hóa thành người rơm, trong lòng thầm mắng một tiếng, nghiêm túc thi pháp lại.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Hàn Lập liền cảm giác nơi ngực như bị thiêu đốt, truyền đến một trận đau nhức, lại là một cái lỗ máu, vậy mà đâm xuyên tâm mạch của mình.

Một kích này qua, trên trán Hàn Lập dần dần có mồ hôi lạnh chảy xuống, hắn phát hiện nửa người bên trái của mình vậy mà bắt đầu hơi choáng, cũng không phải là loại cảm giác tê cứng do mất máu quá nhiều mang tới, mà là huyết nhục gân cốt đều bị pháp chú phong ấn, đến mức tất cả tiên linh lực và tinh thần chi lực đều không thể vận chuyển.

Phảng phất... Thân thể của hắn đang từng chút từng chút biến thành người rơm.

"Nếu tiếp tục như thế thì không ổn..." Hàn Lập âm thầm trầm ngâm một tiếng, tâm niệm hơi động một chút.

Bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong nháy mắt đình chỉ công kích, một lần nữa biến ảo trở thành đồng tử, bay lượn trên không một trận, trên chín tầng trời liền có một toà thiên môn lôi điện khí tượng uy nghiêm nổi lên.

"Minh Uyên, nhanh lên, hắn tựa hồ đã phát giác được không đúng." Tử Sam vội thúc giục.

"Đừng thúc giục, lại có một châm đinh nhập đan điền, hắn cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói, ngồi chờ chết thôi..."

Trong lòng Minh Uyên chỉ có thể âm thầm kêu khổ, Trớ Chú Pháp Tắc này vốn là một trong pháp tắc phản Thiên Đạo, bình thường thi triển sẽ không dễ dàng, nếu không cẩn thận sẽ dễ bị Thiên Đạo ăn mòn hơn so với các lực lượng pháp tắc khác.

Trong khi gã nói chuyện, trên thân thể hóa thành người rơm, vị trí chếch xuống bụng dưới, một cây châm dài trong suốt mà mắt thường căn bản không thể nào phát giác trực chỉ vị trí đan điền, đâm vào phía trong rơm rạ từng tấc từng tấc một.

Mà cùng lúc đó, Hàn Lập cũng phát giác được vùng đan điền bắt đầu xuất hiện một tia đau đớn không dễ dàng phát giác.

"Ầm ầm..."

Đúng lúc này, Kiếm Linh đồng tử bố trí ra Thông Thiên Kiếm Trận trên chín tầng trời, thiên môn bỗng nhiên rộng mở, một đạo kiếm quang lôi điện to lớn do mấy trăm Kim Long ngưng tụ thành chém xuống một cái, thẳng đến Minh Uyên.

Đông Ly Hổ ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt bỗng nhiên biến đổi, nhìn thấy đạo kiếm quang kia chém thẳng đến chính xác ngay khe tiếp giáp chỗ màn sáng do y và và Tử Sam hình thành.

"Thế này không ngăn nổi rồi..."

Trong miệng y chợt quát một tiếng, đúng là trực tiếp rút lui phòng ngự màn sáng, phi thân nghênh kích lên, một bàn tay bỗng nhiên nắm một cái, trong lòng bàn tay hiển hiện mấy hư ảnh ngọn núi, đập tới phía kiếm quang màu vàng kia.

Uy năng một quyền này, chính là toàn bộ lực lượng vài toà hùng sơn đại nhạc tiếng tăm lừng lẫy điệp gia, khủng bố có thể nghĩ đến.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một quyền kinh thiên kia nện lên kiếm quang màu vàng, kiếm quang màu vàng đúng là không bị cản trở được chút nào, trực tiếp băng tán ra.

Trong mắt Đông Ly Hổ lóe lên một tia ngạc nhiên, hô lớn: "Không ổn..."

Kiếm trận vừa rồi bất quá là phô trương thanh thế, cũng không chân chính muốn đối cứng với y, ngay lúc cả hai sắp va chạm liền tự hành băng tán ra, cho nên một quyền Đông Ly Hổ kia đánh vào không trung.

Tử Sam cũng đã nhận ra không đúng, vội chặn đường những kiếm quang tản mạn ra khắp nơi kia, nhưng đã quá muộn.

Đã có một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ẩn dấu trong kiếm quang, bay tới gần bên người Minh Uyên.

Mà lúc này, châm dài trong suốt kia cũng chỉ kém một tấc là sẽ đâm hoàn toàn vào vị trí đan điền người rơm.

------oOo------

Chương 1366: Nghịch chuyển

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

***

“Ầm ầm...”

Trên chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bỗng lóe lên một trận điện quang chói mắt, Hàn Lập vốn đang ở bên ngoài mấy trăm ngàn dặm, trong nháy mắt lập tức xuất hiện ở nơi đây. Tay hắn nắm chặt thanh trường kiếm, không chút do dự, quét ngang ra.

“Xùy...”

Sau một tiếng vang nhỏ, đầu của người rơm bay lên cao, mảng lớn dòng máu màu vàng sậm bắn ra.

Thân hình Hàn Lập nhanh chóng tránh khỏi, ở giữa không trung bắt được cái đầu kia. Sau đó tay hắn lóe lên điện quang, lập tức hóa thành một lồng giam điện quang màu vàng, bao phủ đầu lâu lại.

Đông Ly Hổ và Tử Sam muốn trở lại ứng cứu, nhưng đã không kịp.

Hàn lập cười lạnh một tiếng, nhìn đầu lâu trong tay. Hiện giờ nó đã khôi phục hình dáng ban đầu, nhưng dính đầy máu đen, nhìn rất thê thảm.

Phía bên kia, thi thể không đầu cũng không còn bộ dáng người rơm, trên cánh tay trái, ngực và bụng thình lình cũng có bốn lỗ máu, vị trí y như đúc trên thân Hàn Lập.

“Minh Uyên đạo hữu đúng không? Trớ Chú Pháp Tắc này của ngươi thi triển thật không dễ, chính là lấy thương đổi thương a. Hèn chi có thể âm

thầm làm ta bị thương, nhưng lại không chịu trực tiếp đứt đoạn tâm mạch, hoặc trực tiếp nổ tan đầu ta.” Hàn Lập cười nói.

Trong lúc nói chuyện, miệng vết thương trên người hắn dần được chữa trị, cuối cùng phục hồi hoàn toàn như cũ.

Cái đầu bị hắn xách trong tay giống như con gà con kia, lúc này cười một chút cũng không nổi.

“Lấy thương đổi thương, sợ là đạo hữu đã quá khinh thường Trớ Chú Pháp Tắc này của ta. Nếu có thể cho ta thêm chút thời gian, thì chính là lấy thương đổi mệnh, nhưng nếu đã thua, tại hạ cũng không thể nói gì hơn.” Nhìn bề ngoài Minh Uyên có vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng lại tràn đầy tức giận.

Chỉ thiếu chút nữa thì... điều do tên Đông Ly Hổ ngu xuẩn kia.

“Pháp Tắc này của ngươi thật sự rất cổ quái, nếu là ngày thường còn có thể tạm thời cho ngươi sống, để nghiên cứu thật tốt một phen. Nhưng hôm nay ta thật sự không có thời gian, chỉ có thể nhanh chóng tiễn đưa ngươi một đoạn đường.” Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói.

Đối với Trớ Chú Pháp Tắc quỷ dị này, thật sự hắn cũng rất hiếu kỳ. Nhưng ở hoàn cảnh hiện giờ, còn giữ tên này dù chỉ một hơi, không chừng sẽ gây ra chuyện bất lợi với mình. Mà hắn thì không muốn như vậy.

“Hàn Lập, ta muốn nguyền rủa ngươi...” Minh Uyên nghe lời ấy lập tức chửi ầm lên.

“Ta không quan tâm...” Hàn Lập từ tốn nói.

....

Ngay lúc bọn người Ma Chủ bị Đạo Tổ Ẩn Minh và Trần Như Yên đồng thời ngăn lại, trong lồng sáng bốn màu, Luân Hồi điện chủ cũng không khoanh tay chịu trói.

Trên người gã quang mang đỏ sậm chớp động kịch liệt, hai nắm tay đưa ra phía ngoài khẽ chống.

Một cỗ Luân Hồi Pháp Tắc chi lực trùng trùng điệp điệp bạo phát, hung hăng đánh vào lồng sáng chung quanh.

Lồng sáng bốn màu lập tức chấn động kịch liệt, thân thể bọn người Lý Nguyên Cứu cũng lắc lư mãnh liệt.

Cổ Hoặc Kim thấy vậy sắc mặt không chút thay đổi, một tay bấm niệm pháp quyết.

Bàn tay lớn màu vàng óng lại vỗ xuống lần nữa, trực tiếp dung nhập vào trong lồng sáng bốn màu.

Đỉnh lồng sáng lóe lên, hiện ra phù văn hình dạng chưởng ấn. Lồng sáng bốn màu tăng thêm một loại màu sắc, uy năng lập tức tăng nhiều, chỉ biến hoá một chút uy lực đã tăng hơn gấp bội

Loại thần thông cùng liên thủ để giam cầm người khác này, tên là Tam Thập Tam Thiên Tỏa Không Trận, là một môn thần thông huyền bí của Thiên Đình được lưu truyền từ thời thượng cổ. Nó cần tồn tại như Đạo Tổ mới thi triển được, có thể dung hợp các loại lực lượng pháp tắc khác biệt với nhau, hình thành không gian giam cầm.

Dung hòa lực lượng pháp tắc càng nhiều, thì uy lực của Tam Thập Tam Thiên Tỏa Không Trận lại càng lớn. Trong truyền thuyết, thần thông này có thể dung hợp ba mươi ba loại pháp tắc khác nhau lại, uy lực tạo ra đủ để khóa cấm toàn bộ Chân Tiên Giới.

Nhưng nếu dung hợp pháp tắc càng nhiều, thì độ khó của nó lại càng lớn. Cổ Hoặc Kim truyền thụ thần thông này cho một số Đạo Tổ trung thành với Thiên Đình, hầu hết các vị Đạo Tổ cũng là dùng bốn người liên thủ, để thi triển Tam Thập Tam Thiên Tỏa Không Trận này.

Trên lồng sáng, phù văn chưởng ấn lấp lóe không yên, từng gợn sóng màu vàng từ phía trên tản ra, dập dờn trong lồng sáng.

Lần này Luân Hôì điện chủ hoàn toàn không thể động đậy, thậm chí quang mang màu đỏ sậm quanh người cũng đứng yên ở đó.

Thần sắc của bốn người Lý Nguyên Cứu cũng không buông lỏng, tiếp tục toàn lực bấm niệm pháp quyết.

Năm loại pháp tắc dung hợp tạo thành Tam Thập Tam Thiên Tỏa Không Trận, đã vượt xa năng lực khống chế của bọn họ.

Tay phải Cổ Hoặc Kim lại nắm vào trong hư không một cái, một vệt kim quang bắn ra, chui vào trong người của Luân Hồi điện chủ trong lồng ánh sáng, nhưng rất nhanh lại bay ra.

Trong kim quang bao lấy một tấm phù lục màu bạc, bắn ra rơi vào trong tay Cổ Hoặc Kim.

Trên phù lục khắc từng đường vân màu bạc, phức tạp dị thường, chính giữa viết chữ “Định” cổ xưa, lực lượng không gian ba động cực kỳ yếu ớt tản ra từ đó.

Xa xa Ma Chủ thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

"Không Gian Định Vị Phù, hèn gì Thạch Không Ngư lại có thể đột phá cấm chế dày đặc của Thiên Đình, trực tiếp mở ra không gian thông đạo ở chỗ này, đưa người tới tham gia Bồ Đề yến, mục đích thực sự của ngươi đến đây ắt hẳn là vì điều này. Đáng tiếc ngươi đã đánh giá quá cao thực lực của mình, đơn thương độc mã đi đến Thiên Đình, vậy cũng đừng nghĩ sẽ toàn thân trở ra." Cổ Hoặc Kim ngẩng đầu nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, từ tốn nói.

Luân Hồi điện chủ bị bốn vị Đạo Tổ liên thủ áp chế, không cách nào mở miệng, tự nhiên không thể nào trả lời Cổ Hoặc Kim tra hỏi.

"Bốn vị đã vất vả, đem hắn đi phong ấn." tay Cổ Hoặc Kim bóp nát phù lục, phất tay với bốn người Lý Nguyên Cứu, nói ra.

Lý Nguyên Cứu đáp ứng một tiếng, bốn người cùng nhau thi pháp, mang theo lồng sáng năm màu lui lại bay về phía sau.

Phụ cận, người của Thiên Đình phát ra tiếng reo hò hưng phấn, Luân Hồi điện chủ là người thế nào, có thể nói là đại địch số một của Thiên Đình. Thiên Đình đuổi bắt y vô số năm tháng, hôm nay rốt cuộc đã bắt được.

Có người này trong tay, Luân Hồi điện đã không còn gì đáng ngại nữa.

Trước mắt Ma Vực và Chân Linh Man Hoang hiển nhiên là liên thủ cùng Luân Hồi điện chủ, mà bây giờ Luân Hồi điện chủ bị bắt, đối với sĩ khí hai tộc đúng là đả kích cực lớn.

Ba người Thương Ngô Chân Quân đứng ở một bên, nhìn thấy cảnh này đều âm thầm lắc đầu.

"Tuy nói là vì mang Không Gian Định Vị Phù đưa đến Dao Trì, nhưng cũng không nên một mình đến đây, Cổ Hoặc Kim nào có phải là người dễ đối phó. Nghe nói Luân Hồi điện chủ kia cực kỳ lợi hại, thì ra chỉ là lời đồn nói quá, đến cùng cũng chỉ có vậy." Thương Ngô Chân Quân thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động.

Bây giờ Luân Hồi điện chủ đã bị bắt, xem ra lần đại chiến này phần thắng của Thiên Đình rất lớn, lúc này có lẽ nên lựa chọn để gia nhập.

Ánh mắt hai người kia cũng chớp động không thôi, tựa hồ đang cân nhắc chuyện này.

Có thể đến Dao Trì tham gia Bồ Đề yến, đều là kẻ đã sống không biết bao nhiêu vạn năm. Trong Dao Trì không ít người đều nghĩ đến chuyện giống như Thương Ngô Chân Quân đang nghĩ, ánh mắt nhìn về phía đám người Thiên Đình càng ngày càng nhiều.

Cổ Hoặc Kim nhạy bén phát giác được biến hóa trong lòng của mọi người bên trong Dao Trì, y mỉm cười, quay đầu nhìn về phía bọn người Ma Chủ, đang muốn mở miệng nói cái gì đó.

Đột nhiên dị biến phát sinh.

"Ầm ầm" hai tiếng thanh thúy đột ngột vang lên, ngay sau đó là hai tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền đến. Nó mãnh liệt như con sóng lớn từ phía sau đập tới, làm thân hình Cổ Hoặc Kim cũng lảo đảo một chút.

Y lập tức ổn định thân hình, xoay người lại, nhưng trong nháy mắt con ngươi bỗng co rút lại.

Chỉ thấy một cự trảo đen nhánh to bằng gian phòng đột nhiên xuất hiện trước người y, năm móng tay thật dài giống như liêm đao chớp động lên quang mang đen nhánh, tựa hồ có thể xuyên thủng hết thảy, hung hăng đâm xuống phía đầu Cổ Hoặc Kim.

Trên cự trảo quấn quanh hắc khí, tỏa ra khí tức tà ác không gì sánh được, tựa hồ là oán niệm ngàn vạn năm được chôn giấu tại chỗ sâu trong vô tận Địa Ngục. Rốt cuộc nó được đi vào Dương gian, muốn giết hết tất cả mọi người trong thiên hạ, kéo hết mọi thứ vào trong lòng đất.

Phía sau cự trảo, Luân Hồi điện chủ đáng lẽ bị giam cầm, nhưng không biết như thế nào đã thoát khốn ra được.

Sau lưng gã, thân thể của Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn kia bị chém thành hai đoạn, ngã xuống trong vũng máu, mặc dù chưa vẫn lạc, nhưng tạm thời mất đi năng lực hành động.

Mà thân ảnh hai người Lý Nguyên Cứu và Xích Dung lại không thấy bóng dáng.

Cổ Hoặc Kim nhăn mày lại, tay áo vung lên.

Bộ trường bào trên người y hiển nhiên cũng là Tiên khí, tay áo lớn lên theo gió, trong nháy mắt hóa thành một tầng màn sáng màu vàng, ngăn trước người lại.

"Xoẹt" thanh âm quái dị truyền đến, màn sáng màu vàng rung động kịch liệt, nhưng cự trảo đen nhánh đâm vào màn sáng được gần nửa, rốt cuộc

vẫn phải ngừng lại.

Vào lúc này, hư không phía sau Cổ Hoặc Kim lóe lên, một vòng tròn lửa màu đỏ giống như mặt trời từ đó bắn ra, đâm vào sau lưng Cổ Hoặc Kim.

Trên vòng tròn lửa cháy lên ngọn lửa đỏ rực, bên trong có thể nhìn thấy vô số phù văn tạo thành trận văn. Một cỗ nhiệt độ cao khủng bố, làm người ta khó có thể tưởng tượng từ mặt trời màu đỏ phóng thích ra, hư không xung quanh dễ dàng bị hòa tan biến mất.

Hàng ngàn đạo hồng quang nở rộ, làm mọi thứ chung đều nhuộm thành màu hồng.

"Ầm" một tiếng, nháy mắt trong và ngoài Dao Trì đều dấy lên lửa lớn hừng hực, nơi đây đã hoàn toàn biến thành một vùng biển lửa.

Đằng sau vòng tròn lửa màu đỏ, thân ảnh Xích Dung hiện ra.

Cùng lúc đó, xung quanh Cổ Hoặc Kim vang lên một tiếng "Xuy xuy", vô số tia sáng màu vàng đột nhiên xuất hiện, mỗi một đạo tia sáng đều ẩn chứa ba động Kim Chi Pháp Tắc cực kỳ dọa người.

Trong nháy mắt biển lửa ở xung quanh bị cắt vỡ nát, hư không tràn ngập nhiệt độ cao cũng giống như vậy, đều bị cắt ra. Trong nháy mắt Dao Trì cực nóng làm người ta khó mà chịu được đã biến mất hơn phân nửa.

Ngàn vạn tia sáng màu vàng mãnh liệt bắn xuống, đâm về phía Cổ Hoặc Kim.

Trong vô số kim quang, thân ảnh Lý Nguyên Cứu cũng xuất hiện.

Sắc mặt Cổ Hoặc Kim trầm xuống, nhưng không chờ y làm ra bất kỳ điều gì, thì vòng tròn lửa màu đỏ, và vô số kim quang đã đồng thời đánh vào trên người, bao phủ cả người vào trong.

"Chí Tôn!" Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn nằm trên đất lớn tiếng kinh hô.

Mấy vị Đạo Tổ vốn đang ngăn trước Ma Vực và Chân Linh Man Hoang đều kinh hãi, mọi chuyện phát sinh quá nhanh, bọn họ căn bản không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào.

"Chuyện gì xảy ra, Lý Nguyên Cứu và Xích Dung sao lại cấu kết với Luân Hồi điện!" Ba người Thương Ngô Chân Quân cũng bị biến cố liên tiếp này làm cho kinh hãi ngẩn người, thật sự không dám tin vào con mắt của mình.

Ánh lửa ngập trời và kim mang che mất thân thể Cổ Hoặc Kim.

Nhưng không như dự liệu, tiếng nổ vang rung trời lại không xuất hiện, chùm sáng màu đỏ, hay tia sáng màu vàng trong nháy mắt đột nhiên đứng yên tại nơi đó. Không khí chung quanh quay cuồng, quang mang chớp động, hay hỏa diễm dữ dội, tất cả đều dừng lại.

Hết thảy mọi thứ đều lộ ra vẻ cực kỳ quỷ dị.

Luân Hồi điện chủ nhìn một màn này, sắc mặt thay đổi, thân hình vội vàng lui lại.

Lý Nguyên Cứu và Xích Dung cũng giống như vậy, phi thân bắn ngược ra sau, tựa hồ đang tránh né cái gì.

Một khắc sau, giữa không trung đột nhiên nổi lên một tầng lam quang, một cỗ ba động Hàn Băng Pháp Tắc thật lớn từ trên trời giáng xuống. Nhiệt độ cực nóng trong ngoài Dao Trì trong nháy mắt lập tức biến mất, thay vào đó là nhiệt độ lạnh giá làm người ta run lên.

Ba người Luân Hồi điện chủ bị cỗ Hàn Băng Pháp Tắc này bao lại, thân hình lập tức trì trệ.

Giữa không trung có bóng người mơ hồ, thân ảnh nam tử mặc áo trắng từng liên thủ với Trần Như Yên ngăn cản Chân Linh Man Hoang bỗng xuất hiện giữa không trung, sau đó tay áo vung lên.

Trên trời chợt loé lam quang, vô số băng chùy màu lam đột nhiên ngưng tụ. Dưới sự chấn động, nó giống như một mũi tên được bắn đi, phát ra tiếng rít

doạ người, đánh về phía ba người.

Mỗi một cây băng chùy đều tản mát ra ba động hàn khí cường đại, trong không gian nổi lên từng tảng băng, trực tiếp bị đông cứng.

Vèo vèo vèo!

Mấy trăm đạo quang mang ẩn chứa ba động pháp tắc cường đại theo sát băng chùy đầy trời, phô thiên cái địa phóng tới, đánh về phía ba người Luân Hồi điện chủ. Chính là gần trăm vị Đại La Thiên Đình phụ cận nắm lấy cơ hội ra tay.

Gần trăm vị Đại La liên thủ, uy thế cực kỳ kinh người!

Luân Hồi điện chủ hừ nhẹ một tiếng, không dây dưa với những người này, thân ảnh nhoáng một cái rồi biến mất trong hư không, sau một khắc đã xuất hiện ở trên không của đại quân Ma Vực.

Lý Nguyên Cứu và Xích Dung thấy Luân Hồi điện chủ rời đi, cũng không tiếp tục ở lại chỗ này, cùng nhau bay về phía Luân Hồi điện chủ.

------oOo------

Chương 1367: Dự mưu kinh thiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Phản đồ! Chạy đâu!" Trong mắt nam tử tuyết y lóe lên một tia hận ý, đang muốn đuổi theo.

Những Đại La Thiên Đình kia thấy cảnh này, cũng tính đuổi theo.

Mà giờ phút này, mặt mũi Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn cũng tràn đầy hận ý, bấm niệm pháp quyết chữa trị thương thế thân thể, cũng dự định đuổi sát theo phía sau.

"Tất cả đứng lại cho ta." Thanh âm Cổ Hoặc Kim từ chỗ sâu trong hỏa đoàn màu đỏ và tia sáng màu vàng truyền ra.

Bọn người nam tử tuyết y nghe vậy, lập tức đứng lại ở nơi đó.

Một mảnh sương mù màu vàng từ chỗ sâu trong hỏa đoàn màu đỏ quét ra, khuếch tán ra chung quanh, vô số phù văn màu vàng giống như nòng nọc nhảy lên trong đó.

Quỷ trảo màu đen, hỏa đoàn màu đỏ, còn có tia sáng màu vàng và sương mù màu vàng đụng một cái, thình lình đều nhanh chóng mục nát, sau đó biến thành bụi bay, chỉ còn một mảnh sương mù màu vàng quay cuồng.

Những người phụ cận như tị xà hạt, tránh xa những sương mù màu vàng kia ra, e sợ bị nhiễm trúng.

Sương mù màu vàng phiêu đãng chợt thu liễm lại, rất nhanh biến mất, thân ảnh Cổ Hoặc Kim nổi lên, quần áo trên người mới tinh như cũ, không bị phá toái nửa phần.

"Chí Tôn, ngài không sao chứ?" Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn miễn cưỡng ghép lại thân thể, bay tới.

"Chỉ chút tài mọn, sao làm thụ thương được ta?" Cổ Hoặc Kim từ tốn nói.

Bạch Vân Đạo Tổ nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ kích động.

Thực lực ba người Luân Hồi điện chủ, Lý Nguyên Cứu, Xích Dung cỡ nào, bất kỳ một người nào trong ba người đều có thể đứng vào hàng ngũ mười người đứng đầu đương thời. Ba người liên thủ một kích, vậy mà quần áo Cổ Hoặc Kim không bị tổn hại mảy may.

Cổ Hoặc Kim bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Hai đạo kim quang từ đầu ngón tay gã bắn ra, chia ra chui vào thể nội Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn.

Thân thể cả hai lập tức bao phủ một tầng kim quang, chỗ đứt mơ hồ vặn vẹo một trận, thình lình khôi phục nguyên dạng.

Không chỉ thân thể khôi phục lại, khí tức hai người Bạch Vân Đạo Tổ cũng khôi phục như lúc ban đầu, vừa rồi tựa hồ không trải qua một trận đại chiến, cũng không bị thương tổn.

"Thần thông thời gian quay lại!" Xa xa Luân Hồi điện chủ nhìn thấy cảnh này, nhíu mày một chút.

"Đa tạ Chí Tôn." Bạch Vân Đạo Tổ và lão giả lùn cử động thân thể một chút, trên mặt vui mừng, hành lễ cám ơn Cổ Hoặc Kim.

Cổ Hoặc Kim khoát tay áo, ánh mắt không nhìn hai người, mà nhìn về phía Lý Nguyên Cứu và Xích Dung.

"Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, Thiên Đình luôn đối xử với các ngươi không tệ, để cho các ngươi đứng hàng Thất Quân, càng nhận lời giúp các ngươi thoát khỏi trói buộc Thiên Đạo, vì sao các ngươi phản bội Chí Tôn, đầu nhập Luân Hồi điện?" Bạch Vân Đạo Tổ cũng nhìn về phía hai người Lý Nguyên Cứu, chất vấn.

Những người khác trong Dao Trì cũng nhìn về phía Lý Nguyên Cứu và Xích Dung, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc.

Mà ba người Thương Ngô Chân Quân nghe lời này, thân thể đều hơi chấn động một chút, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Trước đó Luân Hồi điện chủ và Cổ Hoặc Kim đối thoại, trong đó có nói đến việc vượt qua Thiên Đạo, bọn họ vốn cho là Cổ Hoặc Kim vì phản bác Luân Hồi điện chủ, thuận miệng nói ra mà thôi.

Giờ phút này nghe Bạch Vân Đạo Tổ nói lời này, Cổ Hoặc Kim thật đang làm chuyện này, mà tựa hồ đã có manh mối.

Bọn họ thân là Đạo Tổ, chuyện quan tâm nhất chính là chống lại Thiên Đạo ăn mòn, nếu thật sự có biện pháp có thể siêu việt hơn Thiên Đạo, không bị nó ăn mòn, bọn họ bất luận thế nào cũng muốn biết.

"Xem ra Bạch Vân đạo hữu không phát giác à, vậy ngươi nên chú ý, chớ bị Cổ Hoặc Kim bán đứng kiếm tiền." Lý Nguyên Cứu cười nhạt một tiếng.

"Lớn mật, ngươi dám nói xấu Chí Tôn!" Bạch Vân Đạo Tổ khẽ giật mình, sau đó cả giận nói.

"Có nói xấu hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết." Lý Nguyên Cứu khẽ cười một tiếng, thối lui đến sau lưng Luân Hồi điện chủ.

Xích Dung cũng lui xuống, để Luân Hồi điện chủ đứng ở phía trước nhất.

"Chư vị đạo hữu các đại Tiên Vực Chân Tiên giới, tại hạ lần này tới Bồ Đề yến, cũng không phải để quấy rối, mà là đến nói cho chư vị một chuyện." Luân Hồi điện chủ mở miệng nói, thanh âm truyền xa xa ra ngoài.

Lông mày Cổ Hoặc Kim cau lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

"Việc này Cổ Hoặc Kim mưu đồ đã lâu, lâu đến mức lúc ấy có ít người trong đây còn chưa bước vào con đường tu tiên. Cổ Hoặc Kim tính toán to lớn, phản bội luân thường, chính là cự gian đệ nhất đương thời, tội lỗi đáng chém!" Luân Hồi điện chủ chỉ Cổ Hoặc Kim, trừng mắt quát.

"Làm càn!"

"Tặc tử này, vậy mà dám nói lời ác ngôn như vậy, cự gian đệ nhất đương thời là ngươi mới đúng!"

Người Thiên Đình nghe vậy giận tím mặt.

"Các hạ hôm nay đến đây để tranh miệng lưỡi sao? Ngươi nói ta là cự gian đương thời, có bằng chứng gì không?" Cổ Hoặc Kim không tranh cãi, mỉm cười nói.

"Việc này nói rất dài dòng, nếu muốn nói về đầu nguồn, cần ngược dòng tìm hiểu cực kỳ cổ xưa. Chắn hẳn các vị đạo hữu ở đây đều biết, một môn pháp tắc tu luyện viên mãn, tinh tiến đến Đạo Tổ cảnh, mặc dù có thể điều tạm Thiên Đạo pháp tắc, nắm giữ sức mạnh mạnh mẽ, nhưng cũng đứng trước nguy hiểm bị Thiên Đạo thôn phệ. Việc này chính là tâm bệnh của tất cả Đạo Tổ. Đạo Tổ các đại pháp tắc đều đang khổ cực tìm kiếm phương pháp giải thoát." Luân Hồi điện chủ nhìn chằm chằm Cổ Hoặc Kim, sau đó chậm rãi nói.

"Có người ý đồ tu luyện bí thuật tâm trí kiên định, đối kháng Thiên Đạo; có người thử luyện chế Tiên khí đặc thù, ngăn cản Thiên Đạo ăn mòn; cũng có người bắt chước Địa Tiên, tiếp dẫn tín niệm chi lực nhập thể. Đáng tiếc, những thủ đoạn này có hiệu quả quá mức bé nhỏ. Bất quá đến đời Chí Tôn Thiên Đình thứ mười chín, cũng chính là thời kỳ Chí Tôn đời trước thống trị, tình huống có biến hóa." Luân Hồi điện chủ tiếp tục nói.

Cổ Hoặc Kim nghe đến đó, trong mắt lóe lên một tia quang mang kỳ lạ.

"Chí Tôn Thiên Đình đời thứ mười chín chính là một vị kỳ tài ngút trời, lấy trận pháp nhập đạo, không chỉ tu luyện Thời Gian Pháp Tắc tới Đạo Tổ cảnh, càng sáng chế trận pháp, tương dung thuộc tính pháp tắc khác nhau làm một thể tuyệt thế thần thông, uy chấn các giới." Mặt Luân Hồi điện chủ lộ vẻ khâm phục.

Đám người phụ cận lộ vẻ kinh ngạc, nhưng sợ uy thế Cổ Hoặc Kim, không dám biểu hiện ra ngoài, bí mật truyền âm nghị luận không thôi.

Dung hợp pháp tắc có tính khác nhau có độ khó cực lớn, chỉ có thể là hai tu sĩ không ngừng rèn luyện, vất vả tu luyện mới có thể đạt tới.

Lại có người sáng chế ra thần thông lấy trận pháp dung hợp pháp tắc, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ là một nhân vật lợi hại như vậy, còn có loại tuyệt thế thần thông này, theo lý thuyết hẳn là đã sớm danh truyền thiên hạ mới đúng, làm sao bọn họ chưa từng nghe nói qua.

"Vị Chí Tôn này họ Cổ, tên Đạo Thần, mặc dù thời gian đã cổ xưa, ngoại nhân có lẽ không biết, nhưng Cổ Hoặc Kim, còn có các vị đạo hữu Thiên Đình hẳn là biết cái tên này." Luân Hồi điện chủ nhìn về phía bọn người Bạch Vân Đạo Tổ, cười nhạt nói.

"Cổ Đạo Thần..." Trong lòng mọi người trong Dao Trì lần nữa khẽ động.

Cổ Đạo Thần và Cổ Hoặc Kim đều họ Cổ, giữa cả hai hẳn là có quan hệ gì?

"Chuyện quá khứ nói đến làm gì, các hạ mang người Ma Vực và Man Hoang giới vực tới đây, lại xúi giục Lý Nguyên Cứu và Xích Dung làm phản, chính là muốn khai chiến với Thiên Đình ta. Nếu như vậy thì đánh đi, làm gì lắm mồm nói nhăng nói cuội!" Bạch Vân Đạo Tổ nhìn Cổ Hoặc Kim một chút, đột nhiên mở miệng, lạnh giọng cắt ngang câu chuyện Luân Hồi điện chủ.

Bất quá tuy y nói như vậy, lại tương đương chấp nhận lời nói của Luân Hồi điện chủ, khiến cho thần sắc mọi người tại đây đều khác nhau.

"Nếu chuyện quá khứ là chân thực, nói một chút có gì ngại, hẳn là các ngươi chột dạ?" Luân Hồi điện chủ tựa tiếu phi tiếu nói.

Những người khác trong Dao Trì nghe lời này, truyền âm nghị luận, thỉnh thoảng vụng trộm nhìn lại bọn người Cổ Hoặc Kim, trong lòng âm thầm tính toán, hẳn là Luân Hồi điện chủ nói đều là thật. Cổ Hoặc Kim, còn có Thiên Đình, hẳn là trong bóng tối lập mưu gì đó mà bọn họ không biết.

Một ít người dự định theo phe Thiên Đình bên kia, lặng yên dằn xuống tâm tư.

Lông mày bọn người Bạch Vân Đạo Tổ đều nhíu chặt lại.

Kỳ thật bọn họ biết về Cổ Đạo Thần cũng không nhiều, chỉ biết là Chí Tôn đời trước, còn có lúc truyền thừa vị trí Chí Tôn, giữa Cổ Hoặc Kim và Cổ Đạo Thần đã phát sinh chuyện gì đó.

Cụ thể là chuyện gì, bọn họ cũng không rõ, bất quá giờ phút này Luân Hồi Đạo Tổ nhắc lại, hiển nhiên là chuyện không có lợi đối với bọn họ.

Ánh mắt Cổ Hoặc Kim yên tĩnh, tựa hồ thờ ơ với hết thảy chung quanh, càng không có ý ngăn cản Luân Hồi điện chủ nói.

"Chí Tôn, mặc dù không biết người này muốn nói gì, bất quá thuộc hạ cảm thấy không thể để cho hắn tiếp tục yêu ngôn dụ hoặc mọi người, chúng ta bây giờ liền động thủ đi! Nhân số đối phương tuy nhiều, bất quá lấy thần thông của ngài, ta cảm thấy tối thiểu có bảy phần thắng. Còn những người các đại Tiên Vực kia, dù không giúp chúng ta, bọn hắn cũng không dám đầu nhập vào Luân Hồi điện." Trong lòng lão giả lùn lo lắng, truyền âm nói.

"Không sao, cứ để hắn nói. Các hạ còn biết sự tình gì, cứ việc nói ra đi." Cổ Hoặc Kim nhìn Luân Hồi điện chủ, mở miệng nói, cũng không có truyền âm.

Bọn người Bạch Vân Đạo Tổ, lão giả lùn mặc dù trong lòng khẩn trương, nhưng Cổ Hoặc Kim ở trước mặt mọi người đã nói như thế, bọn họ cũng

không có biện pháp.

"Tốt, không hổ là Chí Tôn Thiên Đình, mặc dù đại gian, khí khái cũng không thiếu." Trong mắt Luân Hồi điện chủ lóe lên một tia kinh ngạc, cười to nói.

"Cổ Đạo Thần sau này càng phát hiện nhiều loại pháp tắc đồng thời sử dụng, có thể ngăn cản Thiên Đạo, thế là dung hợp chín loại pháp tắc, sáng chế thần thông "Đạo Thần Ấn". Thần thông này có thể trì hoãn Thiên Đạo ăn mòn, chư vị Đạo Tổ phục dụng Bồ Đề Đạo Quả, sở dĩ có hiệu quả trì hoãn Thiên Đạo ăn mòn, kỳ thật chính là vì bên trong ẩn chứa Đạo Thần Ấn chi lực kia." Luân Hồi điện chủ lấy ra Bồ Đề Đạo Quả của mình, tiếp tục nói.

Nghe đến đó, lúc này mọi người tại đây mới chợt hiểu.

Nguyên lai Bồ Đề Đạo Quả có thể trì hoãn Thiên Đạo ăn mòn, lại là nguyên nhân này.

Bọn người Thương Ngô Chân Quân ngây người ở một bên, giống như nghe hết thảy Thiên Thư.

Thương Ngô Chân Quân lúc này nhìn về phía thân ảnh Luân Hồi điện chủ, tâm tình phức tạp.

Lão vừa rồi còn âm thầm trào phúng Luân Hồi điện chủ làm việc lỗ mãng, không gì hơn cái này, nhưng chưa từng nghĩ người ta kỳ thật đã sớm bố trí thủ đoạn, nắm giữ tin tức mà chính mình chưa bao giờ nghe.

Nếu so sánh, chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Hôm nay tuy lão có lòng muốn báo thù, giờ phút này cũng không biết vì sao, sinh ra một loại cảm giác chán nản.

"Ngay cả "Đạo Thần Ấn" cũng biết, xem ra ngươi biết rất nhiều, chuẩn bị cũng rất đầy đủ." Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, bình tĩnh nói.

"Đối với Cổ Đạo Thần, Đạo Thần Ấn bất quá là thần thông nho nhỏ, không đáng quan tâm? Tâm huyết cả đời hắn chính là "Tam Thiên Đạo Thần đại trận", Cổ Hoặc Kim đạo hữu không phải không biết chứ, dù sao người trợ hắn hoàn thành đại trận này, ngươi chính là Bản Ngã Thi của hắn." Luân Hồi điện chủ hừ nhẹ một tiếng nói.

"Cái gì!" Luân Hồi điện chủ vừa nói ra lời này, mọi người tại đây lập tức xôn xao, khó tin nhìn về phía Cổ Hoặc Kim.

Mấy người Bạch Vân Đạo Tổ đều giống vậy, ánh mắt đều rơi vào trên người Cổ Hoặc Kim.

------oOo------

Chương 1368: Chất vấn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Cổ Hoặc Kim nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh, không nói gì.

Nhìn thấy Cổ Hoặc Kim không phản bác, mọi người tại đây lại rối loạn tưng bừng.

"Luân Hồi điện chủ, ngươi vừa mới nói Tam Thiên Đạo Thần đại trận là loại trận pháp nào?" Một thanh âm vang lên, lại là lão giả áo đỏ Chân Sĩ Âm bên cạnh Thương Ngô Chân Quân kia.

Những người khác nghe thấy thế, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Chân Sĩ Âm.

Thiên Đình mặc dù không được ưa thích, rất nhiều người bằng mặt không bằng lòng với Thiên Đình, nhưng Cổ Hoặc Kim tọa trấn ở nơi đó, nhiều năm xây dựng ảnh hưởng, ai cũng không dám có chỗ mạo phạm. Vậy mà Chân Sĩ Âm trước mắt dám công nhiên nói chuyện với Luân Hồi điện chủ.

Trong mắt Thương Ngô Chân Quân và Đạo Tổ họ Phong cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Đó là một loại đại trận có thể hủy thiên diệt địa, nhưng cũng có thể khai thiên tích địa." Luân Hồi điện chủ nhìn Chân Sĩ Âm một chút, chậm rãi nói.

"Hủy thiên diệt địa? Khai thiên tích địa? Luân Hồi điện chủ có thể nói rõ

một chút hay không?" Chân Sĩ Âm nhăn lông mày hoa râm lại, hiển nhiên không hiểu rõ cho lắm lời nói của Luân Hồi điện chủ.

"Nếu ta đoán không lầm, Tam Thiên Đạo Thần đại trận là đại trận nghịch thiên có thể đồng thời vận chuyển ba ngàn pháp tắc thế gian. Trận này có thể tái diễn Địa Hỏa Thủy Phong, hủy diệt hết thảy thế giới, làm thế gian này quay về Hỗn Độn. Người thi pháp mượn nhờ đại trận chi lực đột phá Thiên Đạo trói buộc, khống chế Hỗn Độn pháp tắc trong truyền thuyết, là đầu nguồn hết thảy pháp tắc, tiến giai đến tồn tại vượt qua Thiên Đạo, khai thiên tích địa, lại lần nữa diễn hóa vạn vật, có khả năng trở thành Cộng chủ thế giới mới." Luân Hồi điện chủ tiếp tục nói.

Lúc này trong Dao Trì hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, tất cả mọi người lẳng lặng nghe Luân Hồi điện chủ kể rõ, lúc đầu sắc mặt khác nhau, sau chuyển thành mặt mũi tràn đầy vẻ chấn kinh.

Cái này cũng khó trách, Luân Hồi điện chủ nói quá mức khó tin, vượt qua con người tưởng tượng, thực sự làm cho người ta không thể không sợ hãi.

Các Đạo Tổ Thiên Đình như Bạch Vân Đạo Tổ cũng đều kinh ngạc không thôi, nhưng bọn họ chính là Đạo Tổ, tâm trí kiên định hơn xa so với những người khác, rất nhanh đã khôi phục lại.

Thần sắc Cổ Hoặc Kim vẫn như cũ bình tĩnh không gì sánh được, không có một tia gợn sóng.

Sắc mặt Chân Sĩ Âm biến đổi, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại.

Bất quá lập tức thân thể của lão đột nhiên chấn động, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên nhìn về phía Cổ Hoặc Kim hỏi: "Chí Tôn, trong lời nói của ngài vừa rồi cùng Luân Hồi điện chủ đề cập đến chuyện muốn đột phá Thiên Đạo, chẳng lẽ là dùng Tam Thiên Đạo Thần đại trận này?"

"Rẹt" một tiếng, rất nhiều người cùng quay đầu nhìn về phía Cổ Hoặc Kim.

Đại đa số những người này là tu sĩ các đại Tiên Vực, đến đây tham gia Bồ Đề yến.

"Muốn đột phá Thiên Đạo, thế gian chỉ có một phương pháp như thế. Cổ đạo hữu, ta vừa mới nói có đúng không?" Không đợi Cổ Hoặc Kim mở miệng, Luân Hồi điện chủ đã mở miệng nói trước.

"Ngươi nói là thật?" Cổ Hoặc Kim không mở miệng, ánh mắt Chân Sĩ Âm gắt gao nhìn chằm chằm Luân Hồi điện chủ, lại hỏi.

"Muốn thôi động Tam Thiên Đạo Thần đại trận, cần thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất là cần cung cấp nguyên khí cực kỳ to lớn, nên Thiên Đình những năm qua điên cuồng vơ vét linh tài các đại Tiên Vực, mục đích chính là vì chuyện đó." Luân Hồi điện chủ nói tiếp.

"Vậy điều kiện thứ hai là gì?" Chân Sĩ Âm tiếp tục hỏi.

"Tự nhiên là vơ vét ba ngàn đại đạo thế gian, việc này Thiên Đình cũng bí mật làm, Tiên Ngục bắt được tù phạm, cuối cùng sẽ như thế nào, tin tưởng mọi người đều biết... Ngoài ra, Thiên Đình cũng chưa từng đình chỉ thu thập bảo vật ẩn chứa lực lượng pháp tắc đặc thù, mục đích vì sao, cũng không cần ta nhiều lời nữa." Luân Hồi điện chủ tiếp tục nói.

Thần sắc đám người trong Dao Trì liên tục biến đổi, cuối cùng từ từ trở nên bình tĩnh, tựa hồ tin tưởng lời nói Luân Hồi điện chủ, trong ánh mắt nhìn về phía đám người Thiên Đình mang theo một tia phức tạp.

"Nói bậy nói bạ! Cái gì Tam Thiên Đạo Thần đại trận, hủy thiên diệt địa chứ, đơn thuần giả dối không thật! Thiên Đình rút ra lực lượng pháp tắc những tù phạm Tiên Ngục kia, một mặt là trừng phạt bọn hắn, mặt khác là lợi dụng những lực lượng pháp tắc kia, luyện chế một ít Tiên khí thôi. Mà Thiên Đình thu thập vật liệu ẩn chứa lực lượng pháp tắc đặc thù, cũng là vì luyện chế một ít bảo vật đặc thù, để chống lại Luân Hồi điện. Các vị đạo hữu, đây là Luân Hồi điện chủ âm mưu phân hoá chúng ta, không nên để hắn ly gián!" Bạch Vân Đạo Tổ nhìn thấy tình huống không ổn, vội vàng quát.

"Đúng vậy! Luân Hồi điện ngày thường lúc nào cũng trong bóng tối cản trở, quấy loạn các nơi, lần này lại dùng yêu ngôn dụ hoặc dân chúng!" Mấy

người lão giả lùn cũng vội vàng kêu lên đáp lời.

"Bạch Vân đạo hữu, ta cũng đã sớm hoài nghi Thiên Đình các ngươi vì sao muốn rút ra lực lượng pháp tắc trong cơ thể những tù phạm kia, đã từng âm thầm điều tra qua. Theo ta được biết, những pháp tắc rút ra kia, cũng không vận chuyển đến Bách Luyện Phong luyện chế tiên khí cho Thiên Đình, mà là đưa qua địa phương khác." Chân Sĩ Âm mở miệng nói.

Bạch Vân Đạo Tổ bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

"Bạch Vân đạo hữu, việc đã đến nước này, xin thứ cho ta khó mà tin tưởng Thiên Đình, Chân mỗ vô ý tham dự gút mắc thị phi các ngươi, các ngươi cứ tự nhiên." Chân Sĩ Âm chắp tay với đám người Thiên Đình, bay ra phía bên ngoài Dao Trì.

Luân Hồi điện chủ nhìn Ma Chủ một chút, Ma Chủ vung tay lên. Đại quân Ma Vực thối lui hai bên, lộ ra một đầu thông đạo, để Chân Sĩ Âm bình yên bay ra ngoài.

Chân Sĩ Âm cũng không rời đi thật, mà tìm một chỗ an toàn phụ cận dừng lại.

Có Chân Sĩ Âm mở đầu, những người khác tới tham gia Bồ Đề yến hai mặt nhìn nhau, rất nhanh có người bay ra, theo sát Chân Sĩ Âm đi ra bên ngoài.

Thương Ngô Chân Quân và Đạo Tổ họ Phong liếc nhau, cũng bay đi.

Trong nháy mắt, tu sĩ các phái trong Dao Trì rời đi hơn phân nửa.

Những người còn lại rất ít, vậy mà không đến một phần ba.

"Các ngươi..." Bạch Vân Đạo Tổ thấy cảnh này, vừa sợ vừa giận, nhưng nhìn Cổ Hoặc Kim vẫn như cũ một mặt điềm nhiên, nhìn không thấu, nhưng cũng không dám cưỡng ép ngăn cản những người khác rời đi.

Đôi mắt đẹp Trần Như Yên lóe lên, nhưng không rời đi.

Ẩn Minh Đạo Tổ cũng không rời đi, thân hình không nhúc nhích, như cũ ngăn trước đại quân Ma Vực.

Số lượng tu sĩ trong Dao Trì vốn cũng không nhiều, hiện tại người đi hơn phân nửa, so sánh với liên quân Ma Vực và Man Hoang giới vực chung quanh, chênh lệch càng cách xa.

"Ha ha, điện chủ, bội phục. Chỉ vài câu đơn giản, đã phân hoá hơn phân nửa chiến lực đối phương ra ngoài!" Ma Chủ mỉm cười, truyền âm nói với Luân Hồi điện chủ.

"Ma Chủ quá khen, đều là do Cổ Hoặc Kim làm điều ngang ngược, không hiểu đạo lý thì không được ủng hộ, nếu không ta dù nói thế nào cũng không được." Luân Hồi điện chủ truyền âm trả lời.

"Điện chủ vất vả, chuyện kế tiếp cứ giao cho chúng ta đi." Ma Chủ truyền âm nói, sau đó vung tay về phía trước một cái.

Ầm ầm!

Đại quân Ma Vực lập tức tiến lên, phát ra tiếng bước chân chỉnh tề, rung động thiên địa.

Đại quân Man Hoang giới vực cũng đồng dạng tiến về phía trước, thu nhỏ vòng vây.

Nương theo tiếng bước chân to lớn chỉnh tề, vô cùng vô tận áp lực trong đại quân tuôn ra, ép tới đám người Thiên Đình trong Dao Trì.

...

Theo lòng bàn tay Hàn Lập dâng trào lôi quang, "Ầm" thanh âm đại tác, từng sợi khói xanh lập tức từ trong đầu lâu và thất khiếu Minh Uyên xông ra.

Mặc kệ Minh Uyên cuối cùng nguyền rủa, hay là tức giận chửi mắng, hay

dùng tiên tri thuật pháp, Hàn Lập cũng không hứng thú nghe tiếp.

Sau một lát, khí tức trên thân Minh Uyên triệt để trở nên yên lặng, Tử Sam và Đông Ly Hổ nhìn nhau một chút, thần sắc trên mặt càng trở nên ngưng trọng.

Hàn Lập nâng đầu lâu đã bị Đô Thiên Thần Lôi phách địa trong ngoài cháy kia, vẫn có chút không yên lòng, trong lòng bàn tay hiện lên một đạo ngân quang, một Ngân diễm tiểu nhân hiện ra chui vào trong đầu lâu.

"Trả lại ngươi toàn thây đấy..." Hàn Lập tiện tay ném đầu lâu Minh Uyên trở về trên thân bộ tàn thi này.

Chỉ nghe "Vù" một thanh âm vang lên, trên bộ thi thể kia cũng lập tức bốc cháy lên hừng hực ngân diễm.

"Tiếp đó, đến phiên các ngươi." Hàn Lập nhìn về phía Đông Ly Hổ và Tử Sam, chậm rãi nói.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể cường công. Một hồi nếu vẫn không địch lại, ngươi không cần chú ý đến ta, đốt hết thảy toàn bộ trong Thập Phương Vạn Tiên Trận này là được." Đông Ly Hổ thở dài một tiếng, nói.

Tử Sam nghe vậy, trầm mặc một lát, vẫn gật đầu.

Trong đôi mắt Đông Ly Hổ lóe lên tinh quang, hai tay huy động một trận trong hư không, trên thân lập tức nhộn nhạo lên trận trận gợn sóng ba động pháp tắc mãnh liệt, trong hư không phía sau, từng toà hư ảnh đại sơn nguy nga trống rỗng nổi lên.

"Hàn Lập, có dám đón đỡ Băng Sơn Nhất Quyền này của ta không?" Đông Ly Hổ cao giọng quát to.

"Có gì không dám?"

Hàn Lập cười to, tiện tay bỏ qua Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong tay, mặc kệ chúng hóa thành Kiếm Linh đồng tử bay qua một bên.

Sau một khắc, thân hình hắn lướt cực nhanh ra, một tầng Linh Vực màu vàng trong nháy mắt trải rộng ra, bao phủ Đông Ly Hổ đang tiến đến.

Chỉ thấy quanh thân Hàn Lập lấp loé kim quang, vô số gợn sóng màu vàng dập dờn trong toàn bộ Linh Vực, nguyên bản Đông Ly Hổ hăm hở tiến lên không ngừng lập tức cảm thấy như hãm vũng lầy, mỗi bước tiến lên đều bị cản trở cực lớn, thập phần gian nan.

Nhưng trong miệng gã vẫn không ngừng quát lớn, nắm chặt một quyền đánh tới phía Hàn Lập.

Theo cánh tay kia vọt tới trước, từng toà hư ảnh sơn phong sau người gã bắt đầu tiêu tán, hóa thành từng đạo lưu quang bay vào trong cánh tay của gã, lại xông vào nắm đấm của gã, khiến cho nắm đấm trong nháy mắt toả ra kim quang loá mắt.

Mà cùng lúc đó, trong mấy nơi Tiên vực ở toàn bộ Chân Tiên giới, có từng tòa cao phong vạn trượng linh khí khô kiệt, chân núi đoạn tuyệt, không chút dấu hiệu nào sụp đổ.

Uy lực một quyền này, có thể đè ép bách sơn.

Hàn Lập nhìn một màn này, trong mắt không sợ mà còn lấy làm mừng, trong lòng cũng tuôn ra một cỗ hào hứng.

"Tới đi..."

Trong miệng hắn chợt quát một tiếng, các loại cụ tượng sau lưng như Chân Ngôn Bảo Luân nhao nhao dũng mãnh toả ra một đạo quang mang, bay vào trong cơ thể của hắn, khiến cho trên đầu quyền ngưng tụ ra một cỗ Ngũ Hành diệt tuyệt chi lực.

Ánh mắt Hàn Lập lạnh thấu xương, đấm ra một quyền.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại vô cùng ngưng tụ một chỗ, hóa thành một nắm đấm màu vàng to lớn vô cùng, va chạm cùng sơn nhạc cự quyền của Đông Ly Hổ. Hai cỗ đều là sức mạnh vô địch thế gian hiếm thấy mạnh mẽ va chạm vào nhau, trong nháy mắt vỡ ra.

Chỉ một thoáng, một cỗ lực lượng cuồng bạo kinh khủng không gì sánh được trong nháy mắt quét ra bốn phía, ép thẳng làm hư không lui lại tầng tầng, trong nháy mắt xuất hiện từng tia từng sợi kẽ nứt không gian.

Chỉ tiếc những kẽ nứt không gian kia thực sự quá mức nhỏ bé, chỉ xuất hiện một thoáng rồi biến mất không thấy.

Ba động bạo tạc khổng lồ, đồng thời chấn lui Hàn Lập và Đông Ly Hổ mấy vạn dặm. Chân Hàn Lập đạp hư không, phát ra một tiếng nổ đùng, lại lần nữa ép người tiến lên.

"Làm sao có thể?" Trong lòng Đông Ly Hổ căng thẳng, nắm tay còn tại vẫn khẽ run.

Chỉ so đấu lực lượng, vậy mà gã lại bại bởi Hàn Lập.

Bất quá, vào lúc này, một tiếng rít phá không bỗng nhiên vang lên.

Một bóng người từ sau lưng Đông Ly Hổ đột nhiên vọt lên, một tay cầm cung, một tay kéo dây, dựng lấy một mũi tên do tử viêm ngưng tụ ra, buông lỏng tay, mũi tên hóa thành một đạo tử quang, dùng tốc độ khó tin bắn nhanh đến phía Hàn Lập.

Chân Ngôn Bảo Luân sau lưng Hàn Lập cấp tốc xoay tròn, hai tay trước người vòng một cái, từng tầng từng tầng gợn sóng Thời Gian Pháp Tắc ngưng tụ ra, tựa như tấm chắn ngăn trước người hắn.

Nhưng mà mũi tên tử viêm kia phá không vọt tới, khi tiến vào trong ba động Thời Gian Pháp Tắc, đúng là không bị ngăn trở trì trệ chút nào, bắn thẳng đến trái tim Hàn Lập!

------oOo------

Chương 1369: Xuất Thủ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

Đối mặt mũi tên Tử Viêm nhắm vào tim mình, Hàn Lập lập tức đưa hai nấm đấm được bao bọc trong tinh thần chi lực che trước người, định đón đỡ mũi tên.

Nhưng mũi tên lại như vật hư ảo, nhanh chóng xuyên thấu qua cánh tay đụng vào bộ ngực của hắn.

Trong nháy mắt, khi mũi tên bay vào trong lồng ngực, lập tức từ hư biến thành thực. Rồi nó hóa thành một ngọn lửa màu tím, bắt đầu bốc cháy mãnh liệt.

Một cảm giác nóng bỏng không thể nói rõ truyền đến, làm cho Hàn Lập không cách nào chịu được, cả người hắn cũng bị mũi tên mang theo lực đạo va chạm cực mạnh, bay ngược ra sau.

“Chuyện gì xảy ra...” Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc.

Tử Viêm này thực sự quá mức quỷ dị, vậy mà có thể chuyển đổi hư thực, sau khi xâm nhập vào trong cơ thể lại trực tiếp bốc cháy lên. Hắn cảm thấy Tiên linh lực toàn thân giống như bị phong ấn, nằm trên mặt đất vùng vẫy cả buổi cũng không thể nào đứng dậy được.

“Thừa dịp Tử Viêm phong ấn thân thể, lập tức giết hắn.” Tử Sam quát lớn.

Thật ra không cần nàng nhắc nhở, Đông Ly Hổ đã sớm nhảy lên giữa trời,

nhằm phía Hàn Lập đập xuống.

Bên ngoài thân gã lóe lên một vòng hào quang màu vàng nhạt, hư không sau lưng hiện ra hư ảnh giống pháp tướng Bàn Sơn Lực Sĩ, nhưng ẩn chứa trong đó đều là Sơn Chi Pháp Tắc nguyên thủy nhất.

Hai cánh tay của lực sĩ nâng lên trời, trên hai tay mang theo ngọn núi "Thái Sơn" trong truyền thuyết. Nó chính là tổ tiên của vô số ngọn núi trên thế gian, ẩn chứa sức mạnh ngàn vạn ngọn núi, khiến Hàn Lập hiểu thế nào là "Thái Sơn áp đỉnh".

Nếu thực sự trúng một đòn này, thân thể của Hàn Lập cũng sẽ bị phá hủy.

Nhưng ngay lúc này, dị biến lại xảy ra.

Vừa rồi Hàn Lập ngã xuống đất còn không thể đứng lên, đột nhiên trước ngực sáng lên một mảnh lửa bạc, đúng là Tinh Viêm Hỏa Điểu thay hắn ngăn cản mũi tên kia.

Tiểu gia hỏa mặc dù là vạn hỏa chi tinh, nhưng chênh lệch quá xa với Đạo Tổ. Nó ngăn mũi tên Tử Viêm nên bị thương rất nặng, nhưng vẫn cố chịu đựng giúp Hàn Lập diễn xong vở kịch này, rồi mới trở lại trong thân thể Hàn Lập để dưỡng thương.

Hàn Lập nhìn nó nói một tiếng thật có lỗi, đập tay xuống đất bật người đứng dậy.

Thể nội của hắn, tất cả Chân Linh huyết mạch và Thiên Sát Trấn Ngục Công toàn lực vận chuyển, toàn thân hiện ra quang mang tím đen chói mắt, mọc ra từng miếng vảy tím đen. Trong nháy mắt thân thể hắn lớn lên gấp trăm lần, lập tức hóa thành một Cự Ma tím đen cao trăm trượng.

Xung quanh đầu Cự Ma có quang mang tím đen chớp động liên tục, thình lình mọc ra mười hai cái đầu. Vẻ mặt trên mỗi cái đầu không giống nhau, có phẫn nộ, có vui vẻ, lạnh nhạt... đủ loại, riêng biệt.

Ngay lúc Hàn Lập hóa thân Cự Ma, phía sau có tiếng "phốc phốc" trầm đục

không ngừng. Từng cánh tay từ đó toát ra, thình lình mọc ra hai mươi tư cánh tay.

Những cánh tay này có thủ thế, hoặc cả bàn tay xòe ra, hay uốn cong thành trảo, co lại thành chỉ như kết kiếm quyết.

Hai mắt của Cự Ma ngưng tụ, một trận hào quang màu tím đen lập tức từ trên thân nó bộc phát, khuếch tán mãnh liệt ra xung quanh, làm Đông Ly Hổ đang lao xuống cũng dừng lại một chút.

“Rốt cuộc hắn là thứ gì...” trong lòng Tử Sam kinh hãi, theo sát sau lưng Đông Ly Hổ, bay tới.

Hiện giờ Đông Ly Hổ đâm lao đành phải theo lao, cố gắng để thân hình vừa rơi vừa gia tốc, nhằm trấn áp Hàn Lập.

Trong miệng Hàn Lập quát lớn, hai mươi tư cánh tay huy động liên tiếp, nhằm phía trên đập tới. Trong lúc nhất thời quyền ảnh như mưa, thanh thế như sấm, từng trận âm thanh không ngừng nổ vang.

“Rầm rầm rầm...”

Toàn bộ hư không chấn động kịch liệt, từng luồng cuồng bạo không ngừng va đập nổ tung, kích thích không gian ba động càn quét bốn phía. Làm cho Tử Sam định tới gần hỗ trợ nhưng không thành.

Một quyền xuất ra, trăm quyền xuất ra, ngàn quyền xuất ra, vạn quyền xuất ra...

Chỉ trong khoảnh khắc, hai mươi tư cánh tay của Hàn Lập xoay như chong chóng, quyền ảnh trắng xóa như tuyết, quyền cương dũng mãnh như sấm, đánh cho thân thể Đông Ly Hổ lơ lửng trên bầu trời cao, không rơi xuống được.

Sau một lát, một tiếng “Két” thanh thúy truyền tới.

Hư ảnh Bàn Sơn Lực Sĩ sau lưng Đông Ly Hổ và ngọn núi trên tay do chân

ý ngưng tụ thành, đồng thời hiện ra từng đường vết nứt, trực tiếp vỡ nát ra.

Quyền ý Hàn Lập tăng vọt, không những không lùi mà còn tiến tới, lập tức đuổi kịp Đông Ly Hổ sau đó là một trận đánh như "bạo vũ lê hoa".

Chớp mắt giữa thiên địa, dường như chỉ còn lại tiếng đánh liên miên không dứt.

Toàn thân Đông Ly Hổ không ngừng nổ vang, sau trăm vạn quyền thần thức của gã liền tan rã, sau ngàn vạn quyền, toàn thân xương cốt đã sớm đứt thành từng khúc, toàn thân như đám bùn nhão bị ném đi trong hư không.

Đến lúc này, Hàn Lập mới thu hồi nắm đấm, đứng lơ lửng trên hư không.

Mười hai cái đầu của hắn, lúc này biểu cảm khuôn mặt đều khác nhau nhưng ánh mắt lại giống nhau lạ thường, đều lộ ra chiến ý dâng trào và sát ý thuần túy không gì sánh được.

"Thống khoái.." tựa hồ một cỗ oán khí bị đè nén lâu nay, rốt cuộc mới được phóng thích.

Ánh mắt của hắn xoay chuyển, nhìn về phía Tử Sam.

Thân thể của Tử Sam hơi cứng đờ, không kìm được phải lui về phía sau một bước.

Ánh mắt nàng khẽ liếc Đông Ly Hổ. Gã bị đánh đến mất sức chiến đấu, trong lòng bắt đầu muốn rút lui.

Nhưng vào lúc này, trong mắt của nàng bỗng hiện lên vẻ cổ quái, ánh mắt nhìn về phía sau Hàn Lập, nơi tòa Huyễn Thần Sa ngưng tụ thành dãy núi.

Ngay lập tức Hàn Lập cũng phát hiện, sắc mặt hơi đổi, thân thể cao lớn quay lại nhìn về phía bên kia.

Chỉ thấy trên dãy núi, rừng cây Đông Ất Thần Mộc vốn dĩ xanh um tươi tốt, lại có gần một nửa trở nên héo úa khô vàng. Nó giống như bị người ta hấp

thu mất năng lượng vốn có, khiến tất cả đều khô héo.

Thần thức Hàn Lập khẽ quét qua, nhưng không phát hiện bất kỳ khí tức dị thường nào.

“Không đúng...”

Hắn bỗng nhiên hiểu được, vì sao khí tức của lão phụ bị trấn áp dưới dãy núi kia cảm ứng không được?

....

Lúc này trong Dao Trì, bầu không khí ngày càng khẩn trương.

Đối mặt với tình huống hai tộc Yêu Ma bắt đầu không ngừng áp sát, sắc mặt bọn người Đạo Tổ Bạch Vân hơi trắng bệch.

Đám người Thương Ngô Chân Quân rời đi, Lý Nguyên Cứu và Xích Dung làm phản. Bây giờ nếu so từ cấp độ Đạo Tổ, Thiên Đình nằm ở thế yếu khi so với đối phương.

Mà tu sĩ các phái, nhất là lực lượng trung kiên từ Đại La cảnh trở lên cũng rời khỏi gần nửa. Những người còn lại cho dù không rời đi, nhưng ánh mắt lấp loé không yên, hiển nhiên cũng chưa chắc sẽ thật ra mặt thay Thiên Đình.

"Chí Tôn đại nhân, bây giờ tình thế đối với chúng ta rất bất lợi, đối phương đã có chuẩn bị, kẻ đến không hề có ý tốt." Bạch Vân Đạo Tổ truyền âm hỏi.

"Không sao." Cổ Hoặc Kim chỉ từ tốn nói.

Bọn người Bạch Vân Đạo Tổ thấy vậy, trong lòng đã yên tâm hơn.

Dù sao Cổ Hoặc Kim có thể quản lí Thiên Đình, cai quản toàn bộ Chân Tiên giới nhiều năm như vậy, đã nói rõ rất nhiều vấn đề.

Nếu y cũng nói không sao, hiển nhiên đã có kế sách để đối phó.

"Thủ đoạn của Điện chủ thật là tuyệt, Cổ mỗ bội phục cực kỳ. Không cần tốn nhiều công sức, đã làm chiến lực Thiên Đình tan rã hơn phân nửa." Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, khen.

"Bởi vì sống không có lương tâm thì không ai giúp, ngươi cũng nên trả giá thật lớn vì hành động của mình." Luân Hồi điện chủ hừ lạnh một tiếng, phất tay áo lên.

Một đạo quang mang màu đỏ sậm dài vạn trượng, bề ngang mấy chục trượng bắn ra, như muốn dời núi lấp biển bay về phía người của Thiên Đình!

Cổ Hoặc Kim bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một đạo kim quang tinh tế bắn ra, đụng vào quang trụ đỏ sậm hùng vĩ kia.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, quang trụ đỏ sậm hùng vĩ phảng phất băng tuyết gặp lửa, trong nháy mắt biến mất hoàn toàn.

Kim quang tinh tế cũng biến thành ảm đạm, chớp động hai lần rồi biến mất không còn tăm tích.

Thấy Luân Hồi điện chủ động thủ, Ma Chủ và Bạch Trạch cũng lập tức hạ lệnh xuất kích. Đại quân Ma Vực còn có Man Hoang giới vực lập tức giống như hai dòng nước lũ cực lớn, ầm vang tuôn ra, nhào về phía đại quân Thiên Đình.

"Nghênh chiến!" Mặc dù bây giờ thực lực không bằng đối phương, nhưng mấy người Bạch Vân Đạo Tổ cũng lập tức hạ lệnh nghênh chiến!

Song phương lập tức va chạm vào nhau, trong chốc lát trong Dao Trì vốn an tĩnh bỗng có Tiên khí bay múa, vô số các loại quang mang xen lẫn. Còn có từng Linh Vực xuất hiện, sau đó hung hăng đè ép xếp chồng lên nhau.

Âm thanh nổ tung vang vọng trời, mọi thứ trong ngoài Dao Trì như mặt đất, hồ nước trong nháy mắt vỡ nát, biến thành hư vô.

Hư không nơi đây giống như mặt kính bị vỡ vụn, hóa thành vô số mảnh vỡ không gian, không gian loạn lưu mãnh liệt phun ra ngoài. nhưng các loại quang mang dưới sự va chạm kịch liệt, và những mảnh vỡ không gian cùng với không gian loạn lưu kia cũng theo đó vỡ nát.

Chung quanh hóa thành một vùng hư vô tối tăm mờ mịt, mới miễn cưỡng chịu đựng được vô số lực lượng va chạm kịch liệt.

Toàn bộ Thiên Cung đại lục từ trên trời cho tới dưới đất, đều rung động không thôi.

Cũng may Thiên Cung đại lục vô cùng to lớn, Thiên Đình cai quản ở đây vô số năm tháng, làm cho mảnh đại lục này kiên cố không gì sánh được, nên không chút nứt vỡ.

Những tu sĩ rời đi kia thấy cảnh này, vội vàng bay ra xa khỏi phạm vi đại chiến có thể tác động tới, sau đó mới dừng lại.

Lúc này, Đạo Tổ của hai bên cũng tự mình ra tay.

Ma Vực, ngoại trừ Ma Chủ, còn lại bốn tên Đạo Tổ hóa thành bốn đạo lưu quang xông tới.

Ở bên Man Hoang giới vực, ba người Bạch Trạch cũng nhanh chóng bay qua.

Ngược lại Lý Nguyên Cứu và Xích Dung, đều lẳng lặng đứng bên cạnh Luân Hồi điện chủ, nhìn chằm chằm vào Cổ Hoặc Kim, không hề động thủ.

"Ma Vực bên kia, giao cho Như Yên đạo hữu cùng Ẩn Minh Đạo Tổ, có được không?" Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Trần Như Yên và Ẩn Minh Đạo Tổ, nhàn nhạt mở miệng nói ra.

Ngữ khí mặc dù lạnh nhạt, lại mang theo một cỗ nghiêm nghị.

"Tiểu nữ thân là một trong Thiên Đình Thất Quân, xuất lực cho Thiên Đình là đương nhiên. Chỉ là đối phương nhiều người, còn có Ma Chủ kia chưa

xuất động, hai người chúng ta chưa chắc có thể ngăn cản quá lâu, mong rằng Chí Tôn sớm giải quyết xong." Ánh mắt Trần Như Yên sáng lên, môi đỏ khẽ mở nói.

"Được." Cổ Hoặc Kim cười nhạt một tiếng.

Mi mắt Trần Như Yên khẽ nhúc nhích, sau đó hóa thành một đạo lam quang bay về phía bốn vị Đạo Tổ của Ma Vực nghênh đón.

Tay nàng giương lên, một vòng tròn màu lam lộng lẫy không gì sánh được bắn ra, xoay tròn.

"Đùng" một tiếng, vòng tròn màu lam phảng phất như vật sống, vặn vẹo một chút, tạo thành chín chín tám mươi mốt cỗ lam quang hình rồng.

Tám mươi mốt đầu lam quang hình rồng này, đầu đều đủ, lân phiến nghiễm nhiên, đều có tư thái giống như tám mươi mốt đầu Chân Long. Mỗi một đầu đều tản mát ra ba động Thủy Chi Pháp Tắc dọa người, trong miệng không ngừng phát ra tiếng long ngâm vang trời.

Chỉ thấy lam quang lắc lư, tám mươi mốt đầu Lam Long kia giao thoa lẫn nhau, hình thành một đại trận màu xanh lam, chụp vào bốn vị Đạo Tổ Ma Vực.

Hai tay Ẩn Minh Đạo Tổ chấn động, vô số bóng dáng màu đen hiển hiện quanh người y.

Những bóng đen này không có thân thể thật sự, nhưng cũng không phải là hư ảo, lại có thể tùy tâm mà động. Theo tâm ý của người, huyễn hóa thành các loại sự vật mà trong lòng người suy nghĩ, là thứ khó nắm bắt nhất trên thế gian này

Vô số bóng đen bắn ra, đánh tới phía bốn người Ma Vực.

------oOo------

Chương 1370: Mua chuộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Thiên Ma Pháp Tắc quỷ bí khó lường, am hiểu mê hoặc lòng người, cứ giao cho ta và Cận huynh đối phó. Hạ Lan ngươi và Quy Linh đạo hữu đối phó Trần Như Yên kia." Trong Tứ Tổ Ma Vực, nam tử giống như thây khô nói với nữ tử tà mị và bàn phụ váy trắng.

"Trần Như Yên là nữ nhân đẹp nhất Thiên Đình, cũng là nữ tử mạnh nhất, hôm nay phải hảo hảo lĩnh giáo một phen." Nữ tử tà mị nhìn về phía Trần Như Yên, trong mắt lóe lên quang mang tranh phong, cánh tay vung lên.

Mấy trăm đạo quang mang tím đen từ trên người nàng bắn ra, mỗi một đạo quang mang tím đen nhanh chóng biến lớn, hóa thành từng sợi đằng tím đen giống như đại thụ, đoạn phía trước sợi đằng mọc ra đóa hoa màu tím đen to bằng gian phòng, nhìn cực kỳ mỹ lệ.

Trên cánh hoa của những đóa hoa này mọc đầy gai ngược sắc bén, lại giống như vật sống ngọ nguậy, làm cho người ta không rét mà run.

Tay nữ tử tà mị chỉ về phía trước, mấy trăm gốc ma hoa tím đen lập tức bắn ra, giống như ma mãng xuất động bắn về phía Lam Long đại trận của Trần Như Yên.

Song phương va chạm, lập tức bộc phát ra tiếng vang kinh thiên động địa, lam quang tử mang băng xạ bão táp, tối tăm mờ mịt, hư không lắc lư kịch liệt.

Bàn phụ váy trắng nhìn về phía Ẩn Minh Đạo Tổ, trong mắt lóe lên một tia không cam lòng, nhưng cũng hiểu rõ bản thân khó ứng phó được với Thiên Ma Pháp Tắc của đối phương.

Nàng hừ lạnh một tiếng, thân thể mập mạp lăn khỏi chỗ, một đoàn phong bạo màu đen lớn trăm dặm nổi lên, vô số phong trụ màu đen từ trong đó bắn ra, giương nanh múa vuốt vung vẩy về bốn phía.

Nương theo một tiếng gầm rú trầm thấp, một con cự thú màu đen to lớn xuất hiện trong phong bạo màu đen.

Cự thú màu đen có một cái đầu sư tử, trên đó mọc ra chín con mắt đỏ như máu, thân hình lại tương tự thằn lằn, sau lưng mọc ra hai cái cánh thịt to lớn, cánh dài hơn rất nhiều so với thân thể của nó, rìa cánh mọc đầy lợi trảo, vô số khí lưu màu đen quấn quanh trên đó.

Hai cánh cự thú màu đen khẽ động, phong bạo màu đen lập tức tăng vọt gấp bội, đánh tới phía Trần Như Yên, hung hăng đụng vào Lam Long đại trận, liên tiếp vang lên tiếng nổ rung trời.

Bốn người bay cực cao, cơ hồ đến Thiên Ngoại vực, nên không lan đến gần đại quân phía dưới.

Nam tử thây khô và nam tử áo vàng tràn đầy khí tức tử vong kia cũng bắn ra, nhào về phía Ẩn Minh Đạo Tổ.

Trong miệng nam tử thây khô nói lẩm bẩm, thân thể cấp tốc phồng lớn, trong nháy mắt hóa thành vạn trượng, thân thể cũng không còn khô cạn như trước, mà mọc ra không ít huyết nhục khô vàng, còn có mảng lớn vảy xương màu trắng, phảng phất một bộ thân thể cương thi.

Vô số khí lưu màu vàng giống như chất lỏng từ trên thân gã tuôn ra, tanh hôi không gì sánh được, phảng phất nước thi vạn năm, để cho người ta ngửi mà muốn ói.

Hai tay thân thể thây khô vạn trượng lăng không một trảo, mười móng vuốt khô héo nhọn hoắt từ trong bàn tay khô cạn vươn ra, xoẹt một tiếng, xé rách

ma ảnh màu đen đầy trời kia.

Nam tử thây khô cũng không giống như bàn phụ váy trắng bị Thiên Ma khống chế trước đó, thân thể hơi chao đảo một cái, liền thoáng ổn định vô sự, tiếp tục đánh tới Ẩn Minh Đạo Tổ.

Bất quá nam tử áo vàng kia so với gã càng nhanh hơn, rẹt một tiếng, rút thanh trường kiếm trên thân ra. Thân kiếm có màu xám trắng, lăng không đâm một cái.

Hư không trước người Ẩn Minh Đạo Tổ khẽ động, một đạo kiếm mang xám trắng lớn ngàn trượng xuất hiện mà không có dấu hiệu báo trước, đâm tới phía đầu Ẩn Minh Đạo Tổ.

Kiếm khí lăng lệ không gì sánh được từ bốn phương tám hướng đánh tới, giảo sát về phía Ẩn Minh Đạo Tổ, trong kiếm khí càng tản mát ra trận trận khí tức tử vong.

Hết thảy chung quanh trong nháy mắt bị nhuộm thành màu xám trắng, biến thành bụi bay.

Ẩn Minh Đạo Tổ nhướng mày, tựa hồ có chút cố kỵ với tử vong kiếm mang này, thân hình vừa mới động, dưới chân xuất hiện một Lục Mang Tinh Trận.

Thân hình gã lóe lên tiêu thất trong hư không ngay tại chỗ, cùng lúc đó, mỗi sáu góc đỉnh Lục Mang Tinh Trận đồng thời xuất hiện một thân ảnh Ẩn Minh Đạo Tổ.

Sáu bóng người này, bất luận là khí tức hay là hình dạng đều hoàn toàn giống nhau, phân không được cái nào là chân thân.

Ánh mắt trống rỗng của nam tử áo vàng ba động một chút, lập tức khôi phục nguyên dạng, cổ tay rung lên.

Kiếm mang xám trắng run lên, lập tức chia ra làm sáu, phân biệt đâm về phía sáu tên Ẩn Minh Đạo Tổ.

Sáu tên Ẩn Minh Đạo Tổ đồng thời bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Hư không chung quanh lập tức vang vọng thanh âm ức vạn quỷ khóc thần gào, từng thông đạo màu đen trống rỗng xuất hiện, vô số Vực Ngoại Thiên Ma từ đó tuôn ra, che mất hai người nam tử áo vàng.

Mỗi một ma đầu đều tản mát ra khí tức cường đại, không thiếu ma đầu Đại La cảnh, song phương chém giết cùng nhau.

Một bên kia, ba người Bạch Vân Đạo Tổ, lão giả lùn, nam tử tuyết y cũng bắn ra, đón lấy tam Đạo Tổ Man Hoang giới vực.

Các loại quang mang trùng thiên che mất thân ảnh sáu người, không nhìn thấy tình huống cụ thể bên trong, chỉ có thể nghe được trận trận tiếng vang từ đó truyền ra, nhất thời khó phân cao thấp.

Một phương Đạo Tổ Thiên Đình, mặc dù có thể ngăn cản Ma Vực và Man Hoang giới vực công kích, nhưng tu sĩ từ Đạo Tổ trở xuống, thực lực song phương sai biệt rất lớn.

Tu sĩ bên Thiên Đình rất nhanh hiện ra vẻ chống đỡ hết nổi, bất đắc dĩ chỉ có thể tụ lại một chỗ, kết thành từng pháp trận phòng ngự, đau khổ chèo chống.

Cứ như vậy, tu sĩ Thiên Đình mặc dù miễn cưỡng có thể ổn định thế cục, nhưng cũng ở vào thế cực kỳ bị động, ngay cả phản kích cũng không làm được.

Nếu không chuyển cơ, bọn họ chỉ có thể bị mài chết dần dần.

Chỉ một thoáng, vô số công kích như mưa rơi xuống, quần tu Thiên Đình hình thành vòng phòng hộ càng ngày càng ảm đạm, hi vọng trong lòng bọn họ càng ngày càng yếu ớt.

"Xem ra trận chiến này, bên Luân Hồi điện chiếm thượng phong rồi. Chỉ là không biết Luân Hồi điện chủ kia, có thể đấu thắng Cổ Hoặc Kim hay không?" Bọn người Thương Ngô Chân Quân đứng ở đằng xa, quan sát tình

huống chiến cuộc, nhẹ nhàng nói.

"Nếu Cổ Hoặc Kim tuỳ ý rời đi, Chân Tiên giới này, sợ là sẽ đại loạn." Đạo Tổ họ Phong nghe vậy gật đầu nói.

"Nếu như thế, chúng ta không bằng trợ Luân Hồi điện chủ kia một chút sức lực, bắt giữ Cổ Hoặc Kim kia, thứ nhất có thể bảo vệ Chân Tiên giới thái bình, thứ hai cũng có thể mưu lợi cho tương lai. Nghe đồn rằng, Luân Hồi điện chủ kia làm người cũng không tệ lắm, nếu không hai tộc Yêu Ma từ trước đến nay tự phụ, cũng sẽ không hợp tác với gã." Chân Sĩ Âm phất tay mở ra một kết giới cách âm quanh ba người, sau đó thấp giọng nói.

Đại hán họ Phong nghe lời này, ánh mắt lóe lên, cũng không biểu hiện gì. Gã nhìn về phía Thương Ngô Chân Quân.

"Chân đạo hữu, ngươi khi nào thành thuyết khách cho Luân Hồi điện vậy?" Thương Ngô Chân Quân khẽ trầm mặc một chút, đột nhiên cười nói.

"Thuyết khách? Thương Ngô đạo hữu cớ gì nói ra lời ấy?" Chân Sĩ Âm sửng sốt một chút, lắc đầu cười nói.

"Vừa rồi tại Dao Trì, ngươi trong bóng tối tương trợ Luân Hồi điện chủ, thúc đẩy chúng ta rời khỏi Dao Trì, người sáng suốt ai nhìn không ra chứ? Theo ta được biết, ngươi gần đây đạt được một số lượng lớn Tiên Nguyên thạch, ở trong Đại Thiên Âm Tiên Vực mua một đầu linh mạch dài ngàn dặm, chuẩn bị ở nơi đó khai tông lập phái. Nếu như ta đoán không sai, khoản Tiên Nguyên thạch này hẳn là Luân Hồi điện đưa cho ngươi." Thương Ngô Chân Quân chậm rãi nói.

Chân Sĩ Âm nghe lời này, nhướng mày.

Đạo Tổ họ Phong nghe vậy, mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Chân Sĩ Âm một chút.

"Không chỉ Chân đạo hữu ngươi, giờ phút này những tông môn lựa chọn rời khỏi Dao Trì, hơn phân nửa đều bị Luân Hồi điện âm thầm mua chuộc." Thương Ngô Chân Quân tiếp tục nói.

"Lại có việc này?" Đạo Tổ họ Phong không khỏi lần nữa kinh ngạc.

"Hừ, nếu không có tài lực mở đường, chỉ bằng mấy câu Luân Hồi điện chủ hắn, làm sao có thể làm nhiều người như vậy ngoan ngoãn rời đi?" Thương Ngô Chân Quân khẽ hừ một tiếng, nói ra.

"Muốn mua chuộc nhiều người như vậy, tài lực cần thiết khó mà đoán được, đoán chừng Luân Hồi điện đều đổ vào tất cả vốn liếng những năm này góp nhặt được, thật đúng là hảo phách lực." Đạo Tổ họ Phong giơ lên ngón tay cái.

"Nếu hai vị đã biết, Chân mỗ cũng không che giấu. Thương Ngô đạo hữu nói không sai, Luân Hồi điện chủ trước đó xác thực tiếp xúc với ta, hắn cũng khuyên ta lôi kéo một chút hai vị đạo hữu, hứa hẹn hai vị giờ phút này nếu chịu tương trợ, sau đó sẽ cho thù lao ngang bằng với ta." Chân Sĩ Âm nhìn Đạo Tổ họ Phong một chút, mở miệng cười nói.

"Khó được Luân Hồi điện chủ để mắt Phong mỗ như thế, mà Cổ Hoặc Kim kia lại chuẩn bị hủy thiên diệt địa, coi như vì lo cho thiên hạ thương sinh, ta cũng biết nên trợ giúp ai, việc này ta sẽ làm!" Đạo Tổ họ Phong nghe lời này, ánh mắt lấp lóe mấy lần, quả quyết nói ra.

"Phong đạo hữu hiểu rõ đại nghĩa, hiện tại Thiên Đình đã nguy như chồng trứng sắp đổ, chúng ta liên thủ, đại sự tất thành!" Chân Sĩ Âm vui mừng, gật đầu mạnh nói.

Thương Ngô Chân Quân đứng ở một bên, lại im lặng không nói, bộ dạng từ chối cho ý kiến.

"Thương Ngô đạo hữu, ta biết ngươi và Luân Hồi điện chủ có mối thù giết đồ. Bất quá bây giờ không phải thời điểm tính thù riêng, nếu để cho Cổ Hoặc Kim đào thoát, ngày sau thế giới chỉ sợ thật sự sẽ bị hoạ hủy diệt. Còn có một chuyện chắc ngươi không biết, Luân Hồi điện chủ tu luyện Luân Hồi Pháp Tắc, đồng thời trong tay nắm giữ một kiện bảo vật Lục Đạo Luân Hồi Bàn, có thể khống chế Chư Thiên ngoại giới luân hồi chuyển sinh. Hắn hứa hẹn chỉ cần Thương Ngô đạo hữu chịu ra tay tương trợ, sau đó hắn

nguyện ý thôi động Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đưa đệ tử vẫn lạc kia của ngươi lại lần nữa chuyển sinh, đầu nhập làm học trò của ngươi." Chân Sĩ Âm nói với Thương Ngô Chân Quân.

"Chuyện này là thật?" Thương Ngô Chân Quân nghe lời ấy, thân thể chấn động, kích động hỏi.

"Lấy thân phận Luân Hồi điện chủ, sao lại nói dối chuyện như thế này chứ. Chỉ là Luân Hồi điện chủ nói, đệ tử kia của ngươi sau khi chuyển sinh, không có ký ức kiếp trước. Bất quá căn cơ tu luyện vẫn sẽ bảo tồn, cần bỏ chút thời gian bồi dưỡng." Chân Sĩ Âm vừa cười vừa nói.

"Cái này không sao, chỉ cần căn cơ tu luyện còn là tốt rồi." Thần sắc Thương Ngô Chân Quân buông lỏng nói.

"Nếu Luân Hồi điện chủ đã nói đến vậy, tại hạ cũng không phải người không biết chuyện. Tốt, việc này ta đáp ứng." Lão lập tức trầm ngâm một chút, cũng gật đầu nói.

Chân Sĩ Âm thấy Thương Ngô Chân Quân đáp ứng, trong lòng vui mừng.

Ba người lập tức tập hợp một chỗ, thương nghị xuất thủ như thế nào.

...

Ngay lúc Hàn Lập âm thầm kinh ngạc vì sao khí tức lão phụ xấu xí kia đột nhiên biến mất, dị biến phát sinh!

Chỉ thấy trong Đông Ất Thần Mộc Lâm khô héo kia, bỗng nhiên sáng lên một chút hào quang màu xanh, tiếp theo thanh quang bỗng nhiên sáng rõ, từ đó nhanh chóng sinh ra một gốc cây nhỏ.

Cây nhỏ trong thanh quang lượn lờ nhanh lớn lên, tiếp theo vậy mà mơ hồ một cái, sinh ra tứ chi, hóa thành một thân ảnh tiểu kiều, dần dần có thể nhìn thấy rõ ràng.

Quanh thân thân ảnh này lượn lờ hào quang màu xanh, vậy mà tràn ngập

khí tức Mộc thuộc tính pháp tắc vô cùng mãnh liệt.

Hàn Lập nhìn qua, phát hiện trong thanh quang, rõ ràng là một nữ tử trẻ tuổi thân hình lung linh, dung mạo cực đẹp. Nó phi thân bay lên không, hai tay phiêu diêu, toàn thân tản ra khí tức Mộc thuộc tính pháp tắc vô cùng mãnh liệt.

"Nàng là..."

Hàn Lập hơi chần chờ, liền phát hiện khí tức trên thân người này, lại giống như đúc lão phụ xấu xí bị hắn trấn áp lúc trước.

Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

------oOo------

Chương 1371: Từng bước ép sát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Ha ha... Hàn Lập, Khô Vinh Pháp Tắc của lão thân lưu chuyển không ngừng, lần đại chiến liên quan đến tính mệnh đã là mấy trăm vạn năm trước, do vinh chuyển khô cũng đã mấy trăm vạn năm. Hôm nay mượn Lưỡng Sinh Thần Thụ này của ngươi, lại lần nữa từ khô chuyển vinh, chính là đại kiếp trong số mệnh của ngươi, chịu chết đi." Chẳng biết tại sao Chu Nhan đột nhiên chuyển biến thành nữ tử trẻ tuổi, cao giọng cười to nói.

Vừa nói xong, bàn tay nàng vung lên, tóc dài đen nhánh sau lưng tản ra, trong nháy mắt như dây leo rậm rạp tăng vọt lên, trực tiếp hóa thành một đạo thủy triều màu đen phô thiên cái địa, trong nháy mắt che phủ thân ảnh tiểu kiều của nàng vào.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua, chỉ thấy hư không trong phương viên mười mấy vạn dặm cấp tốc bị những sợi tóc màu đen này xâm chiếm.

Bàn tay hắn vẫy một cái, gọi bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đến trước người, một tay bấm kiếm quyết. Tất cả phi kiếm lập tức bay đến trước người hắn, ở trong hư không ngưng tụ thành một tòa kiếm trận hình tròn to lớn.

"Tật"

Chỉ nghe trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lập tức vang lên tiếng thét đại tác, ở trong hư không cực tốc xoay tròn như máy xay gió.

Chỉ một thoáng, dòng điện cuồn cuộn bắn ra, như vô số trường tiên lôi điện xé ngang thiên địa, vô số kiếm khí sắc bén ngưng thành thực chất, không ngừng bay ra tứ phương, xoắn cho tóc đen mãnh liệt đầy trời đến vỡ nát.

Bên kia, Tử Sam thấy cảnh này, cũng không lập tức đi lên hỗ trợ, mà quay người kéo Đông Ly Hổ trọng thương lên, thân hình lóe lên, đưa ra khỏi đại trận.

Hàn Lập thúc giục kiếm trận vọt tới Chu Nhan, một đường đánh đâu thắng đó, căn bản không trở ngại chút nào.

Nhưng mà, sau khi tiến lên mấy ngàn dặm, Hàn Lập đột nhiên phát hiện, tóc đen bị chặt đứt phía sau mình, vậy mà tất cả đều như vật sống lơ lửng ở trên không, từ bốn phía vây hắn ở trung tâm.

"Hàn Lập, thử một chút chiêu này của lão thân." Lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên vang lên.

Những tóc đen bay ra không trung kia bỗng nhiên loé lên quang mang, đúng là tự động nối liền với nhau, cuốn một cái về phía trung tâm, tựa như một vòng xoáy màu đen to lớn, kéo Hàn Lập vào trong đó.

Kiếm trận Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong nháy mắt cũng bị đánh tan, tất cả mũi kiếm đều bị từng sợi sợi tóc màu đen quấn chặt lại, thân kiếm giãy dụa kịch liệt, tiếng rung đại tác.

Mà Hàn Lập ở chính giữa vòng xoáy, tay chân thân eo đều bị từng sợi tóc đen quấn quanh, bốn phía thì bị tóc đen thật dày đè xuống, xương cốt toàn thân rung động "Răng rắc", khó mà tránh thoát.

Cùng lúc đó, một loại ba động pháp tắc khó nói nên lời cũng theo tóc đen kia phun trào ra, không ngừng chảy vào thể nội Hàn Lập.

Hàn Lập cảm giác như có một tầng sóng nước liên tục không ngừng cọ rửa thân thể của hắn.

Bị loại lực lượng như sóng nước này xâm nhập, hắn cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ là mỗi một lần cọ rửa qua đi, Hàn Lập cảm giác được thể nội tựa hồ có vật gì đang dần dần xói mòn.

Hắn cúi đầu nhìn lại phía trên cánh tay mình, thình lình phát hiện da của mình vậy mà trở nên nhăn lại, giống như trong nháy mắt từ tráng niên chuyển thành lão già trên tám mươi tuổi.

"Không phải huyễn thuật, tại sao có thể như vậy?" Hàn Lập dò xét một chút, trong lòng giật mình.

Thuật pháp này làm cho tốc độ thời gian chảy nhanh quay ngược trở lại, trong nháy mắt liền trở nên dần dần già đi, Hàn Lập cũng đã biết, có thể đó là thủ đoạn thông qua Thời Gian Pháp Tắc chi lực gia tốc thọ nguyên đối phương biến mất, Chu Nhan trước mắt này không thể có thần thông này mới đúng.

Huống chi mình đã sớm gần như Đạo Tổ bất diệt, làm sao có thể trong thời gian ngắn ngủi mấy chục giây này, liền già yếu thành bộ dáng như vậy?

Suy nghĩ một phen, Hàn Lập dần dần bình tĩnh lại.

Hắn yên lặng vận chuyển tiên linh lực thể nội, da khô héo co vào trên cánh tay lập tức sáng lên một trận hào quang màu xanh, liền chữa trị như lúc ban đầu.

Nhưng không cần một lát, làn da hắn vừa chuyển tốt kia lại cấp tốc khô héo, chỉ chờ sau khi tiên linh lực bổ sung, mới có thể phục hồi như cũ.

Kể từ đó, cỗ lực lượng như sóng nước kia liền lâm vào giằng co với tiên linh lực của Hàn Lập, ngươi tới ta đi tác dụng lên người hắn, khiến cho làn da trên người hắn như lá cây hai mùa xuân thu, chuyển đổi tới lui giữa nhất khô nhất vinh.

Mà theo biến hóa không ngừng lặp đi lặp lại như thế, Hàn Lập phát giác được, nguồn lực lượng kia dần dần xuyên thấu qua làn da, từng chút từng chút một thẩm thấu vào trong xương cốt của hắn. Nếu cứ tiếp tục kéo dài

như vậy nữa, chỉ sợ bộ thể phách Đại La của hắn cũng sớm muộn bị hủ hỏng.

"Ngươi đã lưu chuyển thời gian giả, vậy ta sẽ cho ngươi nếm thật." Hàn Lập cười lạnh một tiếng, nói.

Nói xong, Linh Vực của hắn bỗng nhiên cực tốc co vào, chỉ bao phủ phương viên vạn dặm, các loại cụ tượng Thời gian pháp tắc như Chân Ngôn Bảo Luân cũng lập tức trở về Linh Vực, hóa thành minh nguyệt ngôi sao cùng núi non sông ngòi, ngưng tạo ra Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết.

Trong Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, tốc độ thời gian trôi qua đột nhiên tăng nhanh nghìn lần. Tốc độ lưu chuyển Khô Vinh Pháp Tắc của Chu Nhan trong nháy mắt tăng tốc nghìn lần theo. Cùng lúc đó, làm da Hàn Lập biến hóa cũng theo đó gia tốc nghìn lần.

Bất quá hắn đã sớm ứng đối chuyện này, rất nhanh liền vận chuyển Thiên Sát Trấn Ngục Công, tất cả huyền khiếu trên thân nhao nhao sáng lên, một tầng phảng phất như ánh sao ngưng tụ thành Chân Cực Chi Mô bao trùm bên ngoài cơ thể.

Do vậy, Khô Vinh Pháp Tắc của Chu Nhan ảnh hưởng, lập tức trở nên thập phần chậm chạp.

Nhân cơ hội này, Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía vùng màn trời to lớn phía xa kia.

Chân thân Kim Đồng trong màn trời đen kịt toả ra hào quang chói sáng, ở bốn phía trong hư không nhộn nhạo trận trận gợn sóng không gian mãnh liệt. Hư không đã sụp đổ xuống hơn phân nửa, mặc dù vẫn chưa sụp đổ hoàn toàn, nhưng hiển nhiên đã không còn ổn định.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, ánh mắt ngưng tụ, nhìn xuống tóc đen dày đặc thấp thoáng trên thân Chu Nhan.

Trên gương mặt Chu Nhan mơ hồ lộ ra vẻ nghiêm trọng, hiển nhiên cũng không dễ dàng.

Qua ước chừng một khắc đồng hồ sau, Hàn Lập đã tránh thoát khỏi trói buộc của Chu Nhan, chỉ là những sợi tóc đen dài trải ra ở bên ngoài kia rõ ràng đã co rút lại rất nhiều, không ít chỗ như bị nhiễm sương lạnh, biến thành màu trắng bạc.

Hàn Lập thấy thế, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười.

Tốc độ Khô Vinh Pháp Tắc của Chu Nhan ảnh hưởng đến hắn hoàn toàn kém so với tốc độ Thiên Đạo ăn mòn nàng, chỉ chờ lúc nàng chống đỡ không nổi, chính là lúc mình phản kích.

Đang cân nhắc, các loại pháp tắc trên cụ tượng như Chân Ngôn Bảo Luân nhao nhao sáng lên từng đoàn từng đoàn đạo văn, thời gian gia tốc càng nhanh gấp trăm lần.

Giờ phút này trong lòng Chu Nhan cũng buồn khổ không thôi, vốn định dựa vào pháp tắc bản thân làm hủ hỏng nhục thân Hàn Lập, không ngờ thể phách hắn không những cường đại ngoài sức tưởng tượng, lại còn làm cho lực lượng pháp tắc của mình tăng tốc tiêu hao thật lớn.

Theo uy năng Thời Gian Pháp Tắc chi lực của Hàn Lập không ngừng đề cao, một đầu tóc dài đen nhánh của Chu Nhan đã có hơn phân nửa biến thành tuyết trắng.

Trong nội tâm nàng cảm thấy không ổn, cũng không dám chần chờ nữa, đầu đầy tóc đen bỗng nhiên co rụt lại, buông lỏng Hàn Lập ra, giống như thuỷ triều rút về.

"Còn muốn chạy?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, một tay kéo lấy tóc Chu Nhan.

Chỉ thấy lòng bàn tay hắn lóe lên ánh bạc, một ngọn lửa màu bạc "Phần phật" một tiếng phun ra ngoài, trong nháy mắt lan tràn ra mấy vạn dặm, thiêu đốt về phía Chu Nhan.

Nhưng ngay lúc này, một bóng người bỗng nhiên hiện lên, rơi vào trên tóc

đen Chu Nhan.

Chỉ thấy hai tay Tử Sam nhấn xuống một cái, tử viêm trong lòng bàn tay phun ra ngoài, trong nháy mắt liền vượt trên ngọn lửa màu bạc, đẩy sóng lửa ngược về phía Hàn Lập bên này.

Sau khi bức Hàn Lập lui, Tử Sam quay đầu nói với Chu Nhan: "Nơi này giao cho ta, ngươi nhanh đi ngăn cản Phệ Kim Trùng kia, chậm thêm chút nữa sẽ không kịp..."

"Các ngươi đã không còn kịp nữa rồi." Hàn Lập cười vang nói.

Hai tay hắn kết kiếm quyết chỉ một cái, bảy mươi hai Kiếm Linh đồng tử lập tức bắn ra, bay nhanh về phía Kim Đồng bên kia.

Phi kiếm phóng đi, tiếng rung đại tác. Đô Thiên Thần Lôi tạm thời thu lại uy năng, ngược lại vạn cỗ kiếm khí chất chứa trong đó bắt đầu tăng vọt, toả ra ngũ thải quang mang.

"Ngăn nó lại." Tử Sam quát lớn một tiếng.

Tóc dài Chu Nhan lập tức phô thiên cái địa đuổi theo, muốn kéo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trở về.

Hàn Lập thấy thế, tay kia vung lên trời, tất cả Đoạn Thời Lưu Hỏa trên bầu trời biến thành ngôi sao đầy trời, bắt đầu như hỏa vũ lưu tinh rơi xuống phía dưới. Những nơi nó đi qua, khuấy động lên trận trận gợn sóng to lớn.

Gợn sóng lướt qua, một tầng Thời Gian Pháp Tắc chi lực bao phủ xuống, bao phủ thân thể Chu Nhan và Tử Sam vào. Bọn họ chỉ cảm thấy tốc độ thời gian trôi qua bốn phía lập tức dừng lại, ngưng kết giống như lâm vào trong Quang Âm Chi Hà.

Ngay sau đó, một đầu Quang Âm Hà Thủy chân chính chảy xuôi tới, như một đầu đai lưng ngọc, từ bốn phía khẽ quấn, bao các nàng vào, gia cố cấm chế Thời Gian nơi đây.

Hàn Lập thấy thế, lại vung tay lên, vầng trăng tròn kia cũng từ trên cao hạ xuống, treo ở đỉnh đầu hai người, phóng thích ra trận trận tia sáng màu vàng.

Có vết xe đổ, lần này hắn không tiếp tục vận dụng dãy núi kia và Đông Ất Thần Mộc trên đó.

Hàn Lập bên này vừa vây khốn hai người xong, mới dừng tay lại liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn từ đằng xa truyền đến.

"Ầm..."

Hắn vội đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vừa mới chém xuống một kiếm, đã thu kiếm thế, một lần nữa hóa thành Kiếm Linh đồng tử, bay trở về phía hắn bên này.

Mà trong hư không chỗ Kim Đồng bên kia, thì như thiên địa sơ khai, lộ ra một lỗ hổng khổng lồ lớn ngàn trượng, bên trong mặc dù cũng là một mảnh đen kịt, nhưng mơ hồ có thể thấy được, nơi đó đang có từng tia từng tia cương phong thẩm thấu vào.

Thập Phương Vạn Tiên đại trận, rốt cuộc bị xé mở một lỗ lớn.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng, thu hồi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, đang muốn đi qua xem xét cẩn thận, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được truyền đến, đồng thời còn không ngừng tăng vọt lên.

Hắn quay nhìn lại, chỉ thấy trong Thời Gian cấm chế do mình dùng cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc tạo dựng ra, đang có một mảnh hào quang màu tím sáng lên, đồng thời hào quang càng ngày càng thịnh, phảng phất giống như mặt trời màu tím.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng lo lắng những vật Chân Ngôn Bảo Luân bị hao tổn, vội đưa tay vẫy một cái, triệt hồi cấm chế.

Cùng lúc đó, thân hình cũng vội vàng bay ngược ra sau.

...

Trên không Dao Trì, bốn người Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ, Lý Nguyên Cứu, Xích Dung chiếm một phương, vây Cổ Hoặc Kim vào giữa.

"Cổ Hoặc Kim, ta trù tính vô số năm, chính vì trận chiến hôm nay, nạp mạng đi!" Luân Hồi điện chủ nhìn Cổ Hoặc Kim, trong mắt hiện lên một tia huyết hồng, nói ra từng chữ từng câu.

"Điện chủ cho là mình thắng chắc sao?" Cổ Hoặc Kim bị bốn người vây quanh, cũng không kinh hoảng mảy may, chỉ nhàn nhạt mở miệng nói.

"Tình thế bây giờ, các hạ hẳn là còn có thủ đoạn có thể lật bàn? Những người ủng hộ đắc lực của ngươi đã phân tán ở các nơi Trung Thổ Tiên Vực, ta đã sớm giam lại tất cả trận pháp truyền tống trong Thiên Đình, ngươi nếu trông cậy vào có người trở về gấp rút tiếp viện, ta khuyên ngươi hay là bỏ ý định này đi." Ma Chủ nhìn lướt qua tu sĩ Thiên Đình đã sắp chống đỡ không nổi, cười lạnh nói.

Những tu sĩ Đạo Tổ, Đại La cảnh trước mắt này, chiến lực chưa phải là cường đại nhất, nhưng là nền tảng của Thiên Đình có thể quản hạt tất cả Tiên Vực. Nếu hôm nay đều bị tiêu diệt, Thiên Đình lập tức bị phế đi hơn phân nửa.

------oOo------

Chương 1372: Thoát khốn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch + Đề tự: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

Đạo Thần Ấn khống chế cục diện

Lão Hàn ta thoát khốn rồi đây!

***

Cổ Hoặc Kim chỉ cười nhạt một tiếng với mấy lời nói của Ma Chủ, hai tay bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết cực nhanh. Chỗ mi tâm hiện ra một đồ án phức tạp, thoạt nhìn rất giống một pháp trận.

Đồ án phù văn do chín loại màu sắc khác nhau tạo thành, toả ra chín loại quang mang với màu sắc khác nhau, trong mỗi một loại quang mang đều tản mát ra một loại lực lượng pháp tắc.

Cửu sắc quang mang đan xen vào nhau, chín loại lực lượng pháp tắc hoàn toàn khác nhau chẳng những không xung đột, mà mơ hồ còn tương dung với nhau.

Bên trong cửu sắc quang mang ẩn chứa một cỗ khí tức vô cùng kỳ lạ, hơi giống với lực lượng Thiên Đạo, nhưng lại có chỗ bất đồng.

"Ầm" một tiếng.

Cửu sắc quang mang chói mắt từ trên người Cổ Hoặc Kim bộc phát, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Mấy động tác liên tiếp của Cổ Hoặc Kim thực sự quá nhanh, đám người Luân Hồi điện chủ muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Cửu sắc quang mang quét qua thân thể bốn người. Bốn người vội vàng thi pháp phòng ngự, nhưng cửu sắc quang mang cứ như vậy cuốn qua một cái, tựa hồ cũng không có ý định công kích bốn người.

"Ngươi đã làm gì?" Sắc mặt Ma Chủ trầm xuống.

Trong khi nói chuyện, ngân quang trên người y đại phóng, lập tức muốn động thủ.

Lông mày Luân Hồi điện chủ cũng nhíu lại một cái, quang mang đỏ sậm bên ngoài thân thể chớp động.

Vào thời khắc này, hai tiếng kinh hô có vẻ thống khổ từ bên cạnh truyền tới, bất ngờ đến từ Lý Nguyên Cứu và Xích Dung.

Lúc này, chỗ mi tâm hai người bỗng dưng hiện ra hai đoàn cửu sắc đồ án, từng sợi cửu sắc quang văn từ trong đồ án tuôn ra, lan tràn cực nhanh ra toàn bộ thân thể hai người.

Trong chớp mắt, trên thân hai người hiện đầy cửu sắc quang văn.

Hai người nhanh chóng đưa tay kết động pháp quyết. Trên thân thể mỗi người hiện ra kim quang và xích mang trùng thiên, theo cửu sắc quang mang chớp động mà bắt đầu phập phồng theo.

Cửu sắc quang mang tựa hồ muốn khống chế pháp tắc trong cơ thể hai người, nhưng Lý Nguyên Cứu và Xích Dung dù sao cũng là Đạo Tổ, tu vi vô cùng thâm hậu, nên cũng không dễ bị khống chế.

Chỉ là hai lực lượng xung đột nhau như vậy, hai người cũng đã mất đi khả năng khống chế lực lượng pháp tắc, thần thông chợt giảm hơn phân nửa.

Vào thời khắc này, kim ảnh phía trước hai người chớp động, hai cự chưởng

màu vàng thình lình xuất hiện, mang theo liên tiếp tàn ảnh, cấp tốc chụp xuống đầu hai người.

Cổ Hoặc Kim đã xuất thủ!

Lý Nguyên Cứu và Xích Dung lúc này hoàn toàn không có sức tránh né, mắt thấy sắp bị đánh trúng. Bất chợt, một tiếng rít chói tai truyền đến, hai đạo quang mang đỏ sậm xuất hiện chặn ngang, chắn trước cự chưởng màu vàng, lại là Luân Hồi điện chủ kịp thời xuất thủ.

Cả hai va chạm vào nhau, hai tiếng "ầm ầm" nổ mạnh, quang mang đỏ sậm lập tức bị đánh nát, bất quá cự chưởng màu vàng cũng bị trì hoãn trong chớp mắt.

Hư không sau lưng Lý Nguyên Cứu và Xích Dung đồng thời rung động. Thân ảnh hai người bị hút vào, vù một tiếng, hư không tiêu thất.

Cự chưởng màu vàng mãnh liệt hạ xuống, nhưng chỉ chụp vào khoảng không.

Hư không bên ngoài mấy trăm dặm khẽ động, thân ảnh Lý Nguyên Cứu và Xích Dung lăng không xuất hiện, Ma Chủ và Luân Hồi điện chủ cũng loé lên hiện ra bên cạnh.

"Hai vị, các ngươi không sao chứ?" Ma Chủ cảnh giác Cổ Hoặc Kim ở xa xa kia, hỏi.

"Ấn ký ở trên trán muốn khống chế lực lượng pháp tắc trong cơ thể chúng ta, cũng không biết đây là vật gì, tiến vào trong cơ thể ta từ lúc nào?" Lý Nguyên Cứu vừa nói, vừa dốc toàn lực đối kháng cửu sắc quang văn.

Xích Dung mặc dù không nói lời nào, nhưng tình cảnh hiển nhiên không kém Lý Nguyên Cứu bao nhiêu.

"Đây là Đạo Thần Ấn!" Luân Hồi điện chủ nhìn kỹ cửu sắc ấn văn trên mi tâm hai người Lý Nguyên Cứu, sắc mặt ngưng tụ nói.

"Cái gì! Đạo Thần Ấn không phải thần thông dùng để đối kháng Thiên Đạo ăn mòn sao?" Sắc mặt Xích Dung cả kinh.

"Không sai, đây chính là Đạo Thần Ấn, bất quá ta cải biến một chút. Điện chủ, không biết ngươi nghe sự tình Đạo Thần Ấn từ nơi nào, bất quá tình huống này, ngươi hẳn là không đoán trước được hả?" Thân ảnh Cổ Hoặc Kim bay tới, từ tốn nói.

Luân Hồi điện chủ lách mình chắn trước hai người Lý Nguyên Cứu, đang muốn nói gì, thân thể đột nhiên hơi động, quay đầu nhìn ra phía xa.

Chỉ thấy từng đạo độn quang từ đằng xa bay vụt đến, chính là mấy tu sĩ vừa mới rời đi lúc nãy.

Lúc này, mi tâm bọn họ rõ ràng đều xuất hiện Đạo Thần Ấn Văn khác thường như hai người Lý Nguyên Cứu. Trên người họ toả ra các loại quang mang, trên mặt lại tràn đầy vẻ hoảng sợ, hiển nhiên họ hoàn toàn không cách nào khống chế hành động của mình.

Quang mang trên thân thể đám người này cực kỳ chói mắt mãnh liệt, giống như đang bị thiêu đốt sinh mệnh vậy, hội tụ thành một dòng nước lũ khổng lồ, thanh thế như nộ lôi chớp giật, hung hăng đánh tới phía sau lưng đại quân Ma Vực không hề phòng bị.

Những tu sĩ này hoàn toàn không để ý sức chịu đựng của thân thể, thi triển thần thông vượt qua giới hạn, phát huy ra chiến lực cao hơn một tầng so với ngày thường.

Hơn nữa, bọn họ giống như bị phát điên vậy, liều mạng phát ra các loại công kích.

Vô số đạo quang mang Tiên khí đánh vào trong đại quân Ma Vực, nhấc lên vô số gió tanh mưa máu, tiếng gào khóc thảm thiết bên tai không dứt.

Đám tu sĩ của mấy đại Tiên Vực này, thực lực vốn đã cao hơn không ít so với đại quân Ma Vực, lúc này lại liều lĩnh công kích. Mà đại quân Ma Vực vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức đại loạn. Vòng vây vốn nguyên vẹn rất

nhanh bị xé rách.

Tu sĩ Thiên Đình bên trong vòng vây nhìn thấy cảnh này, đại hỉ, lập tức triệt hồi pháp trận, gia nhập vào bên trong đám tu sĩ điên cuồng kia.

Hai quân tụ hợp một chỗ, lấy những tu sĩ điên cuồng kia cầm đầu, không dừng lại một chút nào, giết thẳng tới đại quân Man Hoang giới vực ở trước mặt, xông tới mạnh mẽ, tùy ý giết chóc.

Những nơi đi qua, khắp nơi máu chảy thành sông, bạch cốt đầy trời.

...

Hàn Lập khó khăn thu hồi mấy thứ đồ vật Thời Gian Pháp Tắc như Chân Ngôn Bảo Luân... Một mảnh tử viêm đầy trời đột nhiên vỡ ra, trong nháy mắt hóa thành một biển lửa màu tím, che phủ ra bốn phía.

Hàn Lập thấy không tránh né được, nhướng mày, trách mắng: "Không có thời gian dông dài với các ngươi."

Dứt lời, hắn vận chuyển công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết trong cơ thể, trong miệng chợt quát một tiếng "Thiên Phiên Địa Phúc" (Trời long đất lở), theo đó vỗ ra một chưởng.

Chỉ thấy trận pháp không gian này vừa mới có một tia liên hệ với thiên địa ngoại giới, ngay lập tức bị một cỗ lực lượng quỷ dị thay đổi, tất cả hỏa diễm cũng theo đó xoay chuyển, rơi từ trên không xuống.

Ngay sau đó, một thủ ấn màu vàng chừng trăm vạn trượng thình lình hiện ra ở trong hư không, như một chiếc quạt hương bồ của thần, đánh tới phía hai người Chu Nhan.

Cùng lúc đó, lực lượng dồi dào được dẫn vào từ ngoại giới, hóa thành một dòng nước lũ cực lớn mãnh liệt lao vào, theo thủ ấn màu vàng kia, điên cuồng vọt tới.

"Rầm rầm rầm..."

Theo một trận thanh âm nổ tung vang lên trong hư không, toàn bộ không gian đại trận bắt đầu co vào từng tầng từng tầng một, rốt cuộc không chịu nổi gánh nặng, triệt để sụp đổ.

Kim Đồng nhìn thấy phi thân thoát ra, lần nữa khôi phục bộ dáng thiếu nữ, bay trở về bên cạnh Hàn Lập.

"Nguyên lai chúng ta đang ở trong không gian vực ngoại..." Kim Đồng nhanh chóng quét nhìn bốn phía, nói ra.

Hàn Lập nhìn kẽ nứt không gian trong hư không ở khắp nơi xung quanh, tựa như cửa sổ trên mái nhà, trầm ngâm một lát, nói:

"Không trách đại trận này khó phá như vậy, nguyên lai là tập hợp lực lượng mười toà Tiên Vực. Lại nói, mấy tên đạo tổ này nếu không nhập trận quấy rối, nói không chừng có lẽ chúng ta sẽ không thoát khốn sớm như vậy."

Dứt lời, hắn xoay người lại, nhìn thoáng qua chỗ hai người Tử Sam đang ở rất xa.

"Chúng ta làm gì bây giờ?" Sắc mặt Chu Nhan ngưng trọng, hỏi.

"Đại trận đã bị phá, chúng ta ngăn không được hắn..." Tử Sam thở dài, nói.

"Thế nhưng..." Chu Nhan còn muốn nói tiếp, lại bị Tử Sam cắt lời.

"Minh Uyên đã vẫn lạc, Đông Ly Hổ trọng thương, ngươi và ta..." Nói đến đây, Tử Sam chần chờ một chút.

"Chúng ta thế nào?" Chu Nhan vội vàng hỏi.

"Ngươi và ta, đồng dạng thân chịu trọng thương." Tử Sam cắn răng, chém đinh chặt sắt nói.

Chu Nhan nghe xong, lập tức hiểu ý, hai người nhìn một chút về phía Hàn Lập bên kia, thân hình chuyển một cái, bay lượn tới một trong số đạo kẽ nứt

không gian.

Hàn Lập nhìn thấy hai người kia thoát đi, cũng không xuất thủ ngăn cản.

"Mấy kẽ nứt không gian này sắp biến mất, chúng ta phải làm thế nào?" Kim Đồng đột nhiên hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn thoáng qua bốn phía, phát hiện mười thông đạo không gian kia đích thực là đang dần dần lấp đầy, trong đó mấy cái đã hoàn toàn biến mất không thấy.

"Chúng ta cũng đi thôi."

...

Phía đại quân Man Hoang giới vực, lúc này bị thế công điên cuồng của tu sĩ Thiên Đình làm cho kinh sợ, nguyên bản trận thế chỉnh tề bắt đầu loạn cả lên.

Ở chỗ xa nơi tu sĩ các phái dừng lại, chỉ có số ít người còn lưu tại đó, không bị Đạo Thần Ấn khống chế.

Mi tâm ba người Thương Ngô Chân Quân cũng hiện ra Đạo Thần Ấn Văn, bên ngoài thân hiện ra từng đạo cửu sắc linh văn, ý đồ điều khiển lực lượng pháp tắc trong cơ thể bọn họ. Ba người tận lực ngăn cản, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Lực lượng pháp tắc trong cơ thể ba người mặc dù bị khống chế, ngũ quan cũng không mất đi, nhìn thấy xa xa, tình hình chiến đấu đột biến, trong lòng ba người đều khiếp sợ không thôi.

Cổ Hoặc Kim vậy mà ẩn giấu thủ đoạn thế này. Nếu vậy, chiến cuộc vẫn chưa rõ ràng.

Mấy vị Đạo Tổ đang giao thủ kịch liệt, nhìn thấy tình huống phía dưới, thần sắc khác nhau.

Đạo Tổ phía Thiên Đình đại hỉ, bốn tộc Ma Vực cùng đám người Bạch Trạch thì sắc mặt lại trầm xuống.

"Không ngờ Đạo Thần Ấn còn có cách dùng bực này, ngược lại để ta mở rộng tầm mắt. Bất quá chỉ dựa vào thứ này, các hạ muốn lật bàn thì vẫn chưa đủ." Luân Hồi điện chủ nhìn tu sĩ điên cuồng bốn phía đang xung phong liều chết, ánh mắt yên tĩnh nói.

Trong lúc nói chuyện, hai tay gã bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm đại thịnh tinh quang.

Một sợi xiềng xích vô hình từ đó bắn ra, lóe lên nhập vào không gian tối tăm mờ mịt phía trên.

Ma Chủ cũng lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên, một đạo ngân quang thô to bắn ra, nhập vào nơi xiềng xích chui vào.

Chỗ kia tiếng "Xoẹt" vang lên, trong không gian tối tăm mờ mịt đột nhiên có một đạo tia chớp màu xám xẹt qua. Ngay sau đó đạo thứ hai cũng nổi lên, sau đó là đạo thứ ba, đạo thứ tư...

Trong chớp mắt, mấy trăm đạo tia chớp màu xám xuất hiện, hình thành một đại môn do lôi điện màu xám tạo thành.

"Đây là..." Cổ Hoặc Kim nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia quang mang kỳ lạ, sau đó lập tức đảo ra một quyền.

"Ầm" một tiếng, một quyền ảnh màu vàng như ngọn núi nhỏ thình lình xuất hiện, đánh tới phía đại môn lôi điện màu xám.

Trên quyền ảnh màu vàng này có một chữ "Vương" cực lớn, tản mát ra bá khí vô tận, hiển nhiên là một môn thần thông cực kỳ cao thâm.

Quyền ảnh chưa đến, lực lượng khổng lồ đã xuyên thấu qua đại môn lôi điện màu xám, áp lên trên thân đám người Luân Hồi điện chủ.

Không khí xung quanh tựa hồ như trong nháy mắt bị rút khô vậy, bốn người

chợt cảm thấy không thể thở nổi.

"Ngươi chuyên tâm thi pháp, để ta ngăn cản hắn!" Ma Chủ khẽ quát một tiếng, thân hình bắn ra.

Y đưa tay điểm vào hư không một cái, đồng thời miệng phun ra một chữ "Định".

Lập tức lấy Ma Chủ làm trung tâm, trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh hiện ra vô số ngân quang. Nguyên bản không gian vỡ vụn trong nháy mắt khôi phục, hơn nữa còn trở nên vững chắc hơn so với trước đó ngàn vạn lần.

Một cỗ lực lượng không gian vừa huyền diệu vừa cường đại dập dờn ở trong ngân quang, trong phạm vi mấy vạn dặm tất cả mọi thứ cố định bất động, như bị đông cứng lại vậy.

Quyền ảnh màu vàng cũng bất động tại nơi đó, không cách nào tiến lên mảy may.

Bất quá không gian nơi đám người Luân Hồi điện chủ đứng, thêm cả quang môn lôi điện màu xám lại không bị đông cứng, hết thảy như thường.

------oOo------

Chương 1373: Chuẩn bị phía sau

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

Luân Hồi Điện Chủ thấy Ma Chủ sử dụng Không Gian Pháp Tắc để giam cầm hư không, ánh mắt hơi buông lỏng. Mười ngón tay của gã nhanh chóng chuyển động, tiếp tục bấm niệm pháp quyết.

Theo càng ngày càng nhiều lôi điện màu xám đột nhiên xuất hiện, dồn dập tràn vào cánh cổng lôi điện màu xám kia. Nó càng lúc càng trở nên chói mắt, làm cho hết thảy bốn phía phải ảm đạm phai mờ, phảng phất giữa thiên địa chỉ còn lại cánh cổng này.

Giữa cánh cổng, vô số lôi điện tụ tập lại, dưới sự khống chế của một cỗ lực lượng vô hình, thay đổi phương hướng chuyển động tạo thành một cơn lốc xoáy.

Trong vòng xoáy, vô số lưu quang nhảy lên hỗn loạn, nhanh chóng tạo thành một cánh cửa không gian thông đạo màu đen.

Sắc mặt Cổ Hoặc Kim không thay đổi, chỉ giơ lên cánh tay, nhẹ nhàng lắc tay áo một cái.

Hai mắt y bỗng nhiên sáng lên kim quang chói mắt, làn da bên ngoài của hai tay, cổ, đầu và các bộ phận chợt hiện ra từng đường vân cổ quái, tối nghĩa khó hiểu. Nó cùng đường vân trên áo bào liên kết với nhau, giống như những mạch máu nhỏ, mặt ngoài không ngừng chập chờn kim quang, lưu chuyển liên tục.

Nhưng quỷ dị là trên chiếc xe lăn y ngồi, cũng thình lình nổi lên những đường vân cổ quái, liên kết với những đường vân trên người.

Những kim quang này mỗi lần chớp động, lập tức có một vòng kim quang từ bên ngoài thân nổi lên. Lấy Cổ Hoặc Kim ngồi trên xe lăn làm trung tâm, nhanh chóng lan ra bốn phía, dần nhạt đi khi tỏa ra xa.

Chỉ một thoáng, đã có hàng trăm hàng ngàn đạo kim quang khuếch tán ra. Từ xa nhìn lại, giống như có từng hư ảnh Cổ Hoặc Kim bao phủ trong kim quang bay ra.

Trong những kim quang này ẩn chứa một cỗ thời gian pháp tắc chi lực cực kỳ khổng lồ, nhưng lại khác với Thời Gian Pháp Tắc do Cổ Hoặc Kim thi triển trước đó, hết sức cuồng bạo.

Những kim quang này không ngừng cùng ngân quang bốn phía trộn lẫn vào nhau, làm cho gần ngàn dặm không gian hình thành một màu kim ngân, không ngừng luân chuyển lẫn nhau càng tô thêm vẻ đẹp mắt.

Không gian bị ngân quang đông kết, dưới sự ăn mòn vô cùng vô tận của kim quang, trở nên rung động kịch liệt. Sau đó rốt cuộc không chịu nổi, đột nhiên đổ sụp, nhấc lên từng luồng không gian phong bạo.

Phá toái hư không, giống như một toà cung điện lưu ly bị nghiền nát, biến thành vô tận mảnh vỡ màu bạc nhỏ, dưới từng luồng không gian phong bạo quét qua, tản ra khắp mọi nơi.

Ma Chủ cũng không kkinh ngạc khi không gian đông kết bị phá vỡ, đưa tay vỗ vào hư không, một cỗ Không Gian Pháp Tắc chi lực tuôn ra.

Bạo liệt sinh ra từ Không Gian Phong Bạo chi lực lập tức tăng hơn gấp mười lần, cuốn lấy vô số mảnh vỡ ngân quang, xen lẫn từng đạo không gian vỡ vụn, hội tụ thành một cỗ không gian loạn lưu hùng vĩ không gì sánh được. Nó cuốn cả quyền ảnh màu vàng và cả Cổ Hoặc Kim vào trong đó.

Cỗ không gian loạn lưu này được Ma Chủ dùng Không Gian Pháp Tắc tăng phúc, hiển nhiên trong đó tràn ngập lực lượng không gian nên không thể

khinh thường. Quyền ảnh màu vàng bị cuốn vào lập tức bị nhấn chìm, sau đó “Phốc” một tiếng vỡ ra.

Cổ Hoặc Kim không kịp để phòng cũng bị cuốn về phía sau một đoạn.

Nhưng khi kim quang trên người y vừa sáng lên, thân hình lập tức ổn định, toàn thân không bị tổn thương chút nào.

Lúc này Luân Hồi Điện Chủ đã thi pháp xong, hai tay chấn động, miệng hét lớn một tiếng.

“Mở!”

Cánh cổng do vô số lôi điện màu xám tạo thành sáng loá mắt, vòng xoáy đã tràn ngập cánh cửa, nhưng theo chữ "Mở" vang lên, những ánh sáng xám kia lập tức tan thành mây khói, trong quang môn mọi thứ trở nên rõ ràng.

Đó là một thế giới tối tăm mờ mịt, bầu trời màu trắng, mây xám kéo dài vạn dặm, mặt đất và dãy núi màu đen. Mọi thứ trong tầm mắt đều do hai màu đen trắng tạo thành, cho người ta một loại cảm giác vô cùng tiêu điều ngột ngạt.

Mà trên mặt đất và những dãy núi màu đen này, thình lình đứng đầy từng bóng người màu xám, một mực kéo dài đến cuối tầm mắt, là từng tên tu sĩ Hôi giới.

Số lượng rất nhiều, nghiễm nhiên có thể so sánh với đại quân Ma Vực, hoặc Man Hoang giới vực.

Tu vi những tu sĩ Hôi giới này đều bất phàm, hiển nhiên đều là tinh nhuệ, nhất là trong đó còn có một số Trảm Thi Hôi Tiên, đều là Đại La cảnh.

Thiên Đình bên kia, không ít tu sĩ Đại La cũng nhìn qua những Trảm Thi Hôi Tiên, sắc mặt nhanh chóng biến đổi.

Trong mây xám cuồn cuộn tràn ngập nguyên khí Hôi giới, va chạm cùng thiên địa linh khí nơi đây ầm ầm, phát ra vô số âm thanh như sấm rền.

Thiên địa linh khí hoàn toàn trái ngược với nguyên khí Hôi giới, hai bên đụng một cái, thiên địa linh khí phụ cận Dao Trì nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Ngay lúc chém giết kịch liệt, bỗng đại quân tu sĩ Thiên Đình cùng Ma Vực, Man Hoang giới vực đều trì hoãn động tác.

"Hôi Tiên!" Mọi người ở đây đều có kiến thức rộng rãi, lập tức nhận ra lai lịch Hôi Tiên, lớn tiếng kinh hô.

Trong cánh cửa, ánh sáng xám lóe lên. Thân ảnh ba người, toàn thân phát ra ba động kinh người từ trong quang môn xuất hiện.

Đi đầu là một nam tử trung niên, sắc mặt trắng bệch, ngũ quan góc cạnh rõ ràng, chỉ là thần sắc có chút hờ hững, chính là Âm Thừa Toàn.

Mặt khác hai người kia, một người trong đó thân hình cao lớn, toàn thân đen kịt không gì bằng, giống như Hắc Kim Cương, dường như đến từ Hắc Thằng vực.

Một người khác thì toàn thân bị mũ áo màu xám che lại, không thấy rõ dung mạo. Dưới áo choàng duỗi ra hai cánh tay thật dài, phía trên che kín da nhăn màu nâu, giống như thi thể bị ngâm nhiều năm trong nước. Toàn thân gã tỏa ra khí tức u lãnh, cho người ta cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Khí tức hai người này đều không kém Âm Thừa Toàn, hiển nhiên cũng là tồn tại Đạo Tổ.

Ba người vừa mới xuất hiện, một người trong đó đưa tay lên, chỉ về phía tu sĩ Thiên Đình một cái.

Ầm!

Vô số tu sĩ Hôi giới bay nhào ra, hóa thành một cơn sóng dữ màu xám, ngăn lại đám tu sĩ đang điên cuồng giết chóc, chém giết nhau.

Nguyên khí Hôi giới chuyên khắc chế thiên địa linh khí, tu vi của tu sĩ Thiên Đình mặc dù cao hơn những người Hôi giới, nhưng thế công cũng lập tức chậm lại.

Đi đầu đại quân Hôi giới là mười mấy tên Trảm Thi Hôi Tiên, cuốn lấy mười mấy vị tu sĩ Đại La của Thiên Đình.

Trong những Hôi Tiên này có một số là do những Đại La này chém ra, song phương đều hiểu rõ. Những Đại La Thiên Đình kia mặc dù bởi vì Đạo Thần Ấn, thực lực đại tăng, nhưng vẫn bị Hôi Tiên cuốn lấy.

Không có Đại La dẫn đầu, thế công của tu sĩ Thiên Đình lập tức đình trệ.

Đại quân Ma Vực và Man Hoang giới vực lập tức tự mình chỉnh đốn lại nhân mã, rồi tiếp tục đánh về phía tu sĩ của Thiên Đình, bao vây chúng lại.

Ma Chủ và bọn người Xích Dung thấy thế cục lần nữa ổn định, nhẹ nhàng thở ra.

Thần sắc Luân Hồi điện chủ bình tĩnh, không chút thay đổi vì thế cục biến đổi, chỉ nhìn Cổ Hoặc Kim chằm chằm.

Lý Nguyên Cứu một mực nhắm mắt đứng yên ở phía sau đột nhiên mở to mắt, trên thân sáng lên kim quang, làm cho hào quang chín màu bên ngoài thân ảm đạm một chút.

Thừa cơ lão há miệng phun một cái, phun ra một đoàn hào quang năm màu. Là một cái bình tròn nhỏ, tỏa ra ngũ sắc kim, đỏ, lam, lục, vàng, thình lình giống y đúc tiểu bình ngày đó bọn người Giao Tam đoạt từ Cửu Nguyên quan.

Bình nhỏ năm màu vừa rời miệng Lý Nguyên Cứu, lập tức đại thịnh quang mang, miệng bình phun ra một cỗ hào quang năm màu, bao phủ lại thân thể Lý Nguyên Cứu.

Trong hào quang năm màu thình lình ẩn chứa năm loại pháp tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, giữa chúng chẳng những không xung đột, ngược lại giống

như Đạo Thần Ấn. Chúng hòa hợp lẫn nhau, có xu thế dung hợp lại từng chút một.

Bình nhỏ quay tròn chuyển động, "Phần phật" một tiếng, một cỗ hấp lực vô cùng cường đại từ trong bình phát ra.

Hào quang chín màu trên người Lý Nguyên Cứu vậy mà nhanh chóng tan ra, chui vào trong bình nhỏ.

Sắc mặt lão ngưng trọng, kim quang trên thân lần nữa sáng lên, phảng phất vô số cương châm màu vàng, bức bách trên thân hào quang chín màu, lập tức càng nhiều hào quang chín màu ly thể bay ra bị hút vào trong bình.

Cứ như vậy qua mấy hơi thở, "Bành" một tiếng vang nhỏ, văn ấn chín màu trên mi tâm của Lý Nguyên Cứu vỡ nát, hào quang chín màu trên người đều bắn ra, chui vào trong bình nhỏ năm màu.

Cổ Hoặc Kim thấy cảnh này, có chút động dung.

Vào thời khắc này, "Bá" một chút, ba bóng người màu xám chớp động, ba người Âm Thừa Toàn bỗng nhiên xuất hiện tại phụ cận Luân Hồi điện chủ, phối hợp với Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ, lần nữa vây Cổ Hoặc Kim vào giữa.

Ánh mắt Lý Nguyên Cứu khẽ động, lập tức bấm niệm pháp quyết chỉ về phía Xích Dung, điểm một cái.

Tiểu bình năm màu trên đỉnh đầu lão lập tức bắn ra, bay tới trên đầu Xích Dung.

Lúc này Lý Nguyên Cứu đã khôi phục thần thông, điều khiển bình nhỏ uy năng lập tức lớn hơn rất nhiều.

Bình nhỏ năm màu lập tức phồng lớn lên mấy lần, rơi xuống chao đảo một cái, miệng bình toả ra vô số ngũ sắc phù văn, sau đó một cỗ hào quang năm màu lớn hơn so với trước gấp bội từ đó bắn ra, bao lại Xích Dung.

Đạo Thần Ấn trên người Xích Dung lập tức bắt đầu thoát ly, mấy hơi thở sau, Đạo Thần Ấn trên người cũng ầm vang vỡ nát.

Thân ảnh hai người nhoáng một cái, cùng vây quanh Cổ Hoặc Kim.

Bảy Đạo Tổ liên thủ, một người đủ để hủy thiên diệt địa, cùng nhau phát ra uy áp bao vây Cổ Hoặc Kim lại.

"âm đ*o hữu, La đạo hữu, vị này... Hẳn là Nhiếp Hồn đạo hữu ở Hôi giới luôn luôn độc lai độc vãng à? Các hạ vậy mà có thể lôi kéo ba người bọn họ đến đây, Cổ mỗ thật sự bội phục." Ánh mắt Cổ Hoặc Kim đảo qua trên ba người Âm Thừa Toàn, rồi rơi vào trên thân Luân Hồi điện chủ, vỗ tay cười to nói.

"Biết âm mưu các hạ, chỉ cần không phải đồ ngốc, ai cũng hiểu nên làm thế nào. Muốn trách, thì trách ngươi tham niệm quá lớn, vậy mà muốn mưu đồ toàn bộ thế giới." Luân Hồi điện chủ từ tốn nói.

Thanh âm gã không lớn, lại truyền ra cực xa.

Trần Như Yên cùng bốn vị Đạo Tổ Ma Vực chém giết, trong đôi mắt đẹp hiện lên vẻ khác lạ, bỗng năm ngón tay vung lên.

Năm đạo lam quang như gợn nước từ đầu ngón tay nàng bắn ra, nhanh chóng phồng lớn, trong nháy mắt hóa thành năm đạo gợn sóng ngập trời. Nó bao phủ toàn bộ bầu trời, nhào về phía nữ tử tà mị và thiếu phụ váy trắng xấu xí biến thành cự thú.

Quanh người nữ tử tà mị kia có những đóa hoa tím đen ẩn chứa kịch độc, ăn mòn, cực kỳ khó chơi, nhưng phải tới gần mới có thể phát huy được tác dụng. Nó đối mặt sóng lớn lại không có bao nhiêu tác dụng, lần đầu tiếp xúc, lập tức bị cuồn cuộn cơn sóng làm cho uốn lượn lắc lư, giống như cây rong trong nước.

Khuôn mặt nữ tử trầm như nước, tay phải vung lên hư không, trong tay nhiều ra một thanh trường đao phủ kín ma văn tím đen, đón đầu gợn sóng ngập trời bổ ra một đao.

Một đạo đao mang màu tím đen dài đến vạn trượng bắn ra, trảm lên trên sóng dữ ngập trời.

Thiếu phụ váy trắng xấu xí biến thành cự thú đầu sư tử, chín con mắt trên mặt đồng thời mở ra, chín đạo quang trụ đen nhánh phun ra, hội tụ thành một đạo quang trụ màu đen thô to không gì sánh được. Bên trong nó quấn quanh từng đạo thiểm điện đen nhánh, phát ra thanh âm tư tư doạ người, cũng đánh vào trên sóng dữ ngập trời.

Dưới một trận "Ù ù" tiếng nổ, trong cơn sóng ngập trời kia lập tức bị đánh ra hai lỗ hổng to lớn, đao mang và hắc quang nhanh chóng bay về phía Trần Như Yên.

------oOo------

Chương 1374: Trò hay trình diễn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Bị bổ ra lỗ hổng, thao thiên cự lãng ầm vang tán loạn, nhưng sau một khắc, bọt nước văng khắp nơi lại lần nữa tụ lại, biến thành một đợt sóng lớn mới, bất luận là độ lớn hay là khí thế đều lớn hơn trước đó.

Đao mang tím đen và quang trụ màu đen mới đầu thế như chẻ tre, bổ ra từng đợt từng đợt sóng lớn, nhưng mà mỗi lần những sóng lớn này bị đánh phá thành mảnh nhỏ, cũng rất nhanh lại khôi phục như lúc ban đầu, khí thế lại càng trở nên kinh người.

Nữ tử tà mị và cự thú đầu sư tử mặc dù không ngừng bổ ra đao mang, bắn ra quang trụ, nhưng đối mặt sóng lớn kéo dài không dứt, cuối cùng lực vẫn thua, tất cả công kích nhấc lên bị một thao thiên cự lãng che khuất bầu trời bao phủ hoàn toàn.

Một loạt biến hoá này nói đến phức tạp, kỳ thật phát sinh trong chớp mắt.

Thao thiên cự lãng cắn nuốt hết công kích của hai người, không ngừng chút nào, hung hăng đâm vào trên thân nữ tử tà mị và cự thú Sư. Một cỗ cự lực ngập trời không cách nào nói rõ nhấc lên ầm vang, đánh cả hai bay ra ngoài.

Nữ tử tà mị và bàn phụ váy trắng biến thành cự thú thi triển thủ đoạn rất nhanh ổn định thân hình, đang muốn lại lần nữa công lên, nhưng thân hình Trần Như Yên khẽ động, hóa thành một sợi khói xanh thoát ly chiến trường, xuất hiện ở ngoài trăm dặm.

"Hai vị đạo hữu, thắng bại giữa chúng ta cũng không trọng yếu. Không bằng chúng ta tạm thời tiết kiệm chút khí lực, nhìn xem kết quả bên kia, như thế nào?" Trần Như Yên nhìn hai người mỉm cười, nói như thế.

"Mơ tưởng!"

Trong mắt nữ tử tà mị tràn đầy vẻ ghen ghét, cũng không muốn dừng tay, trường đao tím đen trong tay lần nữa giơ cao, muốn lần nữa bổ ra.

"Hạ Lan muội tử, nàng nói cũng không phải không có đạo lý. Không bằng chúng ta tạm thời dừng tay, chờ kết quả Ma Chủ bên kia, lại tính cũng không muộn." Trên thân cự thú mặt sư tử loé lên hào quang, lần nữa biến thành bàn phụ váy trắng, đưa tay ngăn trước người nữ tử tà mị tên là Hạ Lan kia.

Sắc mặt Hạ Lan biến đổi mấy lần, cũng không muốn buông xuống trường đao trong tay.

Bất quá ánh mắt hai nữ tử nhìn chăm chú không dời khỏi Trần Như Yên, phòng ngừa nàng thoát thân rời đi.

Trần Như Yên nhìn ra dụng tâm của hai người, cười nhạt một tiếng, không làm ra cử động đáng nghi nào, lẳng lặng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn về bọn người Ma chủ phía xa.

Cơ hồ ngay lúc tranh đấu của đám Trần Như Yên bên này dừng lại, Ẩn Minh Đạo Tổ cũng đột nhiên nhẹ nhàng lui lại.

"Ta nói hai vị đạo hữu, trò hay bên kia sẽ nhanh chóng diễn ra, đây chính là cảnh vạn năm khó gặp, các ngươi không muốn nhìn xem sao?" Một thanh âm trầm thấp vang lên, đây là lần đầu tiên Ẩn Minh Đạo Tổ mở miệng.

Thây khô vạn trượng và nam tử mặc hoàng bào liếc nhau, mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng không xuất thủ tiếp.

Khác với cuộc chiến của Trần Như Yên và Ẩn Minh Đạo Tổ bên này, tranh đấu giữa sáu người Bạch Trạch, Bạch Vân Đạo Tổ chẳng những không

dừng tay, ngược lại càng ngày càng thêm ác liệt.

Thấy Cổ Hoặc Kim bị bảy người vây quanh, trong lòng đám ba người Bạch Vân Đạo Tổ khẩn trương, liều mạng muốn thoát khỏi ba người Bạch Trạch, đi qua viện thủ, tự nhiên tận hết sức lực thi triển ra tất cả vốn liếng, các loại lực lượng pháp tắc, Linh Vực, Tiên Bảo giao thoa hoành hành.

Ba người Bạch Trạch đang trong thế cục tốt đẹp, há lại để ba người rời đi, tất nhiên cũng toàn lực ngăn cản.

Lúc này ba người cũng đã biến thành bản thể.

Bạch Trạch hóa thành một đầu Thụy Thú màu trắng, đầu có hai sừng, dưới hàm mọc ra chòm râu giống như dê rừng, lúc miệng khép mở, phun ra ngàn vạn đạo phong bạo màu trắng.

Nhạc Miện thì hóa thành Du Thiên Côn Bằng, quanh người quấn quanh vô số lôi điện, những nơi đi qua, đều hóa thành một mảnh lôi quang.

Đại hán đầu trọc kia lại hóa thành một đầu cự thú màu đen to lớn như núi cao, như cá mà không phải cá, thân hình so với Bạch Trạch, Nhạc Miện còn muốn lớn hơn hơn phân nửa.

Cự thú có dung mạo xấu xí, nhất là cái miệng cực lớn, cơ hồ chiếm nửa cái đầu.

Trong miệng lớn tràn đầy răng nanh vô cùng tối tăm, phảng phất kết nối với một thế giới khác, bắn ra hấp lực cường đại.

Hết thảy đồ vật phía trước nó đều sẽ bị một ngụm nuốt mất, có khi nuốt hơi dùng quá sức, lôi kéo thẳng cả mảng lớn hư không vào theo.

Sáu người mặc dù đều là cảnh giới Đạo Tổ, về phương diện uy năng pháp tắc và lực lượng ngang nhau không sai biệt lắm. Nhưng ba người Bạch Trạch chính là Chân Linh, nhục thân căn cơ hùng hậu không gì sánh được, mặc cho ba người Bạch Vân Đạo Tổ điên cuồng tấn công thế nào, đều không thể vượt qua lôi trì nửa bước.

"Các ngươi muốn giết ta?" Cổ Hoặc Kim nhìn bảy người chung quanh, trên mặt không có vẻ gì khẩn trương, chỉ mở miệng hỏi như nói chuyện phiếm.

"Muốn trách, thì trách ngươi quá tham lam." Ánh mắt Ma Chủ nhìn chăm chú Cổ Hoặc Kim, cười lạnh một tiếng nói.

"Tham lam? Cổ mỗ bất quá là muốn nhìn một chút điểm cuối cùng của thế giới này, rốt cuộc là có cái gì... Chư vị có thể tu luyện tới cảnh giới bây giờ, trong lòng hẳn là cũng có một hai chấp niệm?" Cổ Hoặc Kim từ tốn nói, tay để trong ống tay áo, im lặng bóp nát một chiếc nhẫn màu đen mang theo.

"Cổ Hoặc Kim cáo già, đừng để hắn lại thi triển thủ đoạn gì đó kéo dài thời gian, cùng tiến lên." Ánh mắt Luân Hồi điện chủ ngưng tụ, tựa hồ phát hiện cái gì, một chưởng đánh giết tới Cổ Hoặc Kim.

Không trung lập tức xuất hiện bóng dáng một tôn Quỷ Thần, toàn thân có màu đỏ sậm, bên ngoài thân còn mặc một bộ cốt giáp, một cỗ Luân Hồi Pháp Tắc quấn quanh, không ngừng biến ảo, phát ra tiếng vang ù ù, tựa như đang gào thét mãnh liệt.

Vị Quỷ Thần này cũng một chưởng đánh giết tới, trong nháy mắt xé rách cả thời gian không gian, chém về phía đầu Cổ Hoặc Kim.

Bọn người Ma Chủ thấy Luân Hồi điện chủ xuất thủ, lập tức cùng động thủ.

"Không Gian Phá Toái!"

"Kim Đế Liệt Thiên!"

"Hỏa Thần Hàng Thế!"

"U Huyễn Diệt Sát!"

"Bá Đạo Tinh Không!"

"Thôn Hồn Phệ Phách!"

Trên thân bọn người Ma Chủ đạt đến sáu đạo pháp tắc mạnh nhất, tự mình thi triển công kích cường đại nhất, đánh về phía Cổ Hoặc Kim.

Chỉ một thoáng, phương viên hư không vạn dặm đều bị cỗ khí thế này chấn phá, hư không liên tiếp bị phá toái, kim quang tràn ngập thiên địa đủ xé rách hết thảy, hỏa diễm luyện ngục gần như trong suốt, bóng đen vật chất vô hình, tinh quang sáng chói mắt, quấy cho vùng thế giới này tựa như Luyện Ngục.

Tất cả mọi người thân ở trong Dao Trì, thậm chí đại quân hai tộc Yêu Ma thấy tình thế không ổn, sớm đã nhao nhao chạy trốn ra ngoài vạn dặm. Trong đó người có tu vi hơi yếu, trực tiếp chôn vùi trong mảnh thủy triều ngũ quang thập sắc pháp tắc này, thần hình câu diệt.

Tâm thần tất cả mọi người rung động mạnh, chỉ dám đứng xa xa quan sát, không dám quá phận tới gần.

Rốt cuộc cấp bậc Đạo Tổ chung cực triển khai đọ sức, Cổ Hoặc Kim làm Thời Gian Đạo Tổ, thân đứng đầu Thiên Đình Thất Quân, đứng đầu một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc là Thời Gian Pháp Tắc không biết bao nhiêu vạn năm, luận thực lực có thể nói có một không hai đương thời.

Mà bảy người vây quanh Cổ Hoặc Kim, Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đương nhiên không cần phải nói, chính là hai người đương thời ngoại trừ Thời Gian Pháp Tắc tu pháp tắc đạt đến đỉnh phong, cho dù không cường hoành bằng Cổ Hoặc Kim, trên phương diện pháp tắc cũng có thể nói địa vị ngang nhau.

Năm người còn lại thì lai lịch cũng không nhỏ, sở tu pháp tắc cho dù không bằng tam đại Chí Tôn pháp tắc, nhưng cũng là tồn tại không thể khinh thường.

Dù sao, ba ngàn đại đạo thế gian này, bao hàm toàn diện, bao gồm hết thảy quy tắc thế gian, trong đó bất luận tu một loại pháp tắc nào tới cực hạn, đều đã thấy rõ một đạo chân lý nào đó.

Mặc dù nguyên bản năm loại pháp tắc này, còn không cách nào chống lại Thời Gian Pháp Tắc, nhưng bây giờ cùng với Luân Hồi và Không Gian, bảy đạo pháp tắc chảy xuống ròng ròng, tự nhiên có thể tranh cao thấp một hai cùng Thời gian pháp tắc mạnh nhất thế gian.

Tất cả mọi người bắt đầu ngừng thở, muốn nhìn một chút rốt cuộc hươu chết vào tay ai.

Lấy Cổ Hoặc Kim làm trung tâm, ngàn dặm hư không trong nháy mắt điên cuồng đổ sụp, tựa hồ trụ trời bỗng chốc bị đánh nát, thế giới không được chèo chống, sụp đổ xuống.

Rốt cuộc trong mắt Cổ Hoặc Kim hiện lên một tia ngưng trọng, hai tay bấm niệm pháp quyết, đường vân trên dưới thân thể và cả trên xe lăn đại thịnh kim quang, sau đó lập tức co lại, ngưng tụ thành một bộ áo giáp màu vàng óng giống như thực chất.

Áo giáp trước ngực khảm nạm một bức đồ án hình rồng to lớn, từng đường cong trôi chảy lồi ra từ trên đồ án hình rồng dọc theo người ra ngoài, lại hình thành từng mai từng mai lân phiến, lan tràn đến các nơi toàn thân, đồng thời thỉnh thoảng phun ra bốn phía từng ngọn lửa màu vàng, nhìn không thể phá vỡ.

Áo giáp màu vàng óng vừa mới ngưng tụ thành, công kích bảy người ầm vang cuốn tới, bảy cỗ lực lượng pháp tắc không cách nào nói rõ, gia tăng trên thân Cổ Hoặc Kim, va chạm cùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực khuấy động bên ngoài thân.

Trong sát na bảy cỗ lực lượng pháp tắc này và kim quang giao nhau, hơi dừng lại một sát na.

Nhưng chính một sát na chớp mắt này, cả người Cổ Hoặc Kim bỗng nhiên hóa thành một đạo kim quang, bắn nhanh lên phía trên.

Kim quang vọt thẳng phá bảy cỗ lực lượng pháp tắc trói buộc, phá kén mà ra, nhưng áo giáp màu vàng óng và cả kim quang bao phủ quanh thân Cổ Hoặc Kim, cũng trực tiếp bị bảy đạo lực lượng pháp tắc xé rách.

Cổ Hoặc Kim treo trên không trung vạn trượng, kim quang trên mi tâm chớp liên tục mấy lần, mảng lớn kim quang từ bên ngoài thân hiển hiện.

Áo giáp trên thân bị phá toái trong khoảnh khắc chữa trị, cả người chỉ trong chớp mắt đã khôi phục như thường, phảng phất trước đây chưa phát sinh cái gì.

"Cổ Hoặc Kim đã tu thành Thời Quang Hồi Tố, thủ đoạn bình thường căn bản không thể tổn thương đến hắn." Ánh mắt Luân Hồi điện chủ hơi chớp động, nói ra.

"Người hiểu ta, điện chủ." Cổ Hoặc Kim nhìn Luân Hồi điện chủ một chút, cười ha ha nói.

"Thời Quang Hồi Tố mặc dù nghịch thiên, nhưng lấy trạng thái ngươi bây giờ, thì có thể thi triển mấy lần?" Ma Chủ lạnh giọng cười một tiếng.

Vừa nói xong, hai mắt y lóe lên ánh bạc.

Sau một khắc, hư không quanh thân Cổ Hoặc Kim đại thịnh ngân quang, không gian trong nháy mắt lấp đầy, đồng thời triệt để đông kết, thân hình Cổ Hoặc Kim lập tức bị giam cầm ở nơi đó.

"Bốn bề hư không quanh hắn đã bị ta đông kết, nhanh!" Ma Chủ khẽ quát một tiếng.

Mấy người còn lại hiển nhiên không cần y hô quát, sớm đã xuất thủ đoạn, chỉ một thoáng năm sáu đạo Linh Vực Pháp Tắc nổi lên, điệp gia bao phủ lên người Cổ Hoặc Kim, giam cầm thân hình gã càng thêm nghiêm mật.

Duy chỉ có Luân Hồi điện chủ không xuất thủ, khẽ chau mày, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

"Phí công mà thôi."

Cổ Hoặc Kim cười nhạt một tiếng, áo giáp trên thân đột nhiên lóe lên, toả ra

vạn đạo kim quang, phảng phất vô số kiếm ảnh cắt chém lên không gian đông kết chung quanh.

Trong tiếng xé vải "Xoẹt", không gian phụ cận lần nữa bị cắt nát, mấy Linh Vực giam cầm chi lực kia cũng bị cắt nát hết thảy.

Cổ Hoặc Kim lập tức khôi phục tự do, quay người như thiểm điện, nâng lên một tay, như chậm thực nhanh xông về phía bảy người Luân Hồi điện chủ.

Một quyền ảnh màu vàng lớn như núi trống rỗng xuất hiện, phía trên chớp động lên một chữ "Vương" chói mắt, thập phần bá khí, đánh về phía bảy người, chính là thần thông trước đó đã thi triển qua một lần.

Chỉ là lần này quyền ảnh cực kỳ cô đọng, ẩn chứa lực lượng cường đại gấp mười lần so với trước đó, không gian mặt kính do Ma Chủ ngưng kết giống như đều vỡ nát.

"Lại là một chiêu này? Chư vị, Cổ Hoặc Kim cách Thiên Đạo tương dung chỉ sợ chỉ còn một bước, đã không dám vận dụng quá nhiều lực lượng pháp tắc, cùng phá hắn nào!" Ma Chủ lạnh lùng nói.

"Đây chính là cơ hội trời cho, hôm nay chúng ta dù hao tổn cũng phải mài chết vị đệ nhất nhân Thiên Đình này!" Âm Thừa Toàn cười hắc hắc một tiếng nói.

"Cổ Hoặc Kim rốt cuộc đang giở trò quỷ gì... Tựa hồ một mực cố ý kéo dài thời gian?" Luân Hồi điện chủ thấy vậy, lông mày nhăn lại càng chặt.

Đang cân nhắc, bảy người hợp lực một kích, phá vỡ quyền ảnh màu vàng, tiếp tục truy sát về phía Cổ Hoặc Kim.

------oOo------

Chương 1375: Thiên Đạo chung yên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Bảy dòng lũ ẩn chứa vô thượng pháp tắc từ bốn phương tám hướng cuốn đến Cổ Hoặc Kim. Cổ Hoặc Kim ngồi trên xe lăn, trên mặt ngoại trừ nhiều hơn một phần ngưng trọng, cũng không có cảm giác bối rối chút nào.

Ngay lúc bảy dòng lũ pháp tắc sắp bao phủ thân hình y, quanh thân y lại nổi lên mảng lớn kim quang.

Mà trong kim quang này, cả người y lại mơ hồ, lần nữa lách mình tránh thoát công kích của bảy người. Y hiện ra cách đó vạn dặm.

Nhưng y vừa mới ổn định thân hình, bầu trời trên đỉnh đầu liền ảm đạm, một cự chưởng đỏ sậm bao trùm vạn dặm hư không nổi lên, đột nhiên chụp xuống.

Cự chưởng chưa rơi xuống, hư không phía dưới đã bị bao bọc bởi một mảnh màu đỏ sậm.

Dưới lòng bàn tay, một hư ảnh luân bàn lục giác to lớn vô cùng nổi lên, nhanh chóng chuyển động quay tròn, từng luồng từng luồng lực lượng vô hình đè ép xuống phía dưới.

Chỉ một thoáng, lấy Cổ Hoặc Kim làm trung tâm, hư không xung quanh trở nên vặn vẹo một mảnh, tạo thành hàng ngàn hàng vạn vòng xoáy hư không

lớn nhỏ không đều, chằng chịt bao phủ Cổ Hoặc Kim vào trong đó.

Ở giữa mỗi một vòng xoáy xoay tròn đều nổi lên mảng lớn tỏa ra ánh sáng lung linh, trong đó có từng đạo thân ảnh chớp hiện bay nhanh, tản mát ra một cỗ khí tức mênh mông không cách nào nói rõ.

Vậy mà lúc này Cổ Hoặc Kim lại không tránh không né, quanh thân lưu chuyển kim quang, toả ra một không gian kim quang không lớn lắm, khiến cho những vòng xoáy kia không thể tới gần người. Chỉ là vòng xoáy càng ngày càng nhiều, khiến cho không gian kim quang chống lên có vẻ hơi vặn vẹo, ngay cả nó cũng không cách nào thấy rõ.

Phía trên cự chưởng đỏ sậm, thân hình Luân Hồi điện chủ nổi lên.

Lúc này, thân hình gã so với trước thon gầy hơn không ít, một thân áo bào đón gió phần phật, có vẻ hơi rộng.

Trên mặt và tay gã bị từng đường vân màu đỏ sậm dữ tợn bao bọc, hai gò má trên mặt lõm vào, thần sắc ngưng trọng, trong miệng chậm rãi nói ra:

"Chư vị, Cổ Hoặc Kim đã bị ta tạm thời vây khốn, đừng tiếc rẻ pháp tắc các ngươi, thành bại ở lần nhất kích này!"

Lời còn chưa dứt, sáu thân hình với màu sắc khác nhau từ sáu phương hướng mau chóng bay đến phía Cổ Hoặc Kim, sáu cỗ lực lượng pháp tắc hơn xa trước đây, như bài sơn đảo hải ép đến Cổ Hoặc Kim.

Bên ngoài mười vạn dặm, đám người vây quanh nhao nhao dùng thần thức khóa chặt trận chiến kinh thiên này, đã sớm bị từng màn chiến đầu này làm cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Tranh đấu thuộc về chí cường giả thế gian này, sớm đã siêu thoát ra khỏi luân thường, đây là đọ sức về pháp tắc, chính là chân chính đại đạo chi tranh.

Chỉ là giờ phút này, vị Thiên Đình đệ nhất nhân này, Đạo Tổ khống chế Thời Gian Đại Đạo tựa hồ đã lâm vào tuyệt cảnh.

"Cổ Hoặc Kim mạnh hơn, nhưng chỉ có một người, pháp tắc hai người Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đã có thể chống lại hắn, lại thêm mấy vị Đạo Tổ khác, hôm nay chỉ sợ hắn khó thoát tai kiếp."

"Không ngờ, Bồ Đề yến lần này, lại trở thành cái dạng này..."

"Là muốn biến thiên sao?"

...

Cổ Hoặc Kim nhìn như không thấy vòng xoáy đỏ sậm và sáu bóng người xông tới phía mình, chỉ hơi ngẩng đầu, trong miệng tự lẩm bẩm một tiếng:

"Rốt cuộc cũng đến giờ phút này..."

Cùng lúc đó, chỗ sâu trong Thiên Đình, nơi cung điện màu vàng mà Cổ Hoặc Kim bế quan trước đây chợt kịch liệt rung động, đột nhiên bạo liệt ra.

Vô số viên cầu đủ mọi màu sắc bắn ra, chui vào trong hư không.

Bầu trời tối tăm mờ mịt đột nhiên nổi lên từng đạo quang mang, mỗi một đạo đều có màu sắc khác nhau, phảng phất vô số cầu vồng treo trên trời, xen lẫn nhau, chói lọi không gì sánh được.

Những ánh sáng này sắp xếp nhìn như hỗn loạn vô tự, kì thực bên trong có chương pháp, phảng phất một bàn cờ tinh tế khổng lồ xen vào nhau, bao phủ trên bầu trời Thiên Đình.

Những ánh sáng kia kéo dài đến phía nơi xa, thẳng đến cuối tầm mắt, không biết dọc theo bao xa.

Mỗi một đạo quang mang đều tản mát ra lực lượng pháp tắc khác lạ, đan xen vào nhau, phô thiên cái địa chụp xuống.

Trong sáu bóng người xông tới Cổ Hoặc Kim, thân thể ba người Âm Thừa Toàn, đại hán Hắc Kim Cương, còn có nam tử mặc áo choàng đột nhiên

cứng ngắc tại chỗ, một xám hai đen, ba đạo quang mang từ thể nội ba người dâng lên, xông thẳng tới chân trời.

Hết thảy nói đến phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã hoàn thành!

Ầm ầm!

Một cỗ uy áp cao như trời, dày như đất nặng nề từ trên trời giáng xuống, bao phủ hết thảy.

Cái này tựa hồ là thiên địa đại đạo chi uy, bất luận tồn tại gì, cho dù là Đạo Tổ, so sánh với nó cũng không có ý nghĩa.

Hư không phụ cận xiết chặt, thân thể tất cả mọi người ở đây trở nên nặng nề vô cùng, không thể động đậy chút nào.

Điều này còn chưa nói, mà lực lượng pháp tắc thể nội mọi người tại đây đều không bị khống chế nổi lên sóng gió, cộng hưởng cùng đạo đạo cầu vồng trên bầu trời.

Phía trên không trung Cổ Hoặc Kim, lực lượng pháp tắc thể nội Luân Hồi điện chủ cũng giống như vậy, rung động không bị khống chế, toàn thân phảng phất bị vòng sắt xiết chặt, lấy thần thông pháp lực của gã, vậy mà không thể động đậy chút nào.

Cự chưởng đỏ sậm nắm trong tay Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia đột nhiên cùng Lục Đạo Luân Hồi Bàn bạo liệt ra, hóa thành quang mang đỏ sậm đầy trời. Hơn vạn dòng suối Luân Hồi vây quanh Cổ Hoặc Kim cũng theo đó ầm vang tán loạn.

Bọn người Ma Chủ, Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, xa xa còn có các Đạo Tổ Thương Ngô Chân Quân cũng giống như Luân Hồi điện chủ, trong khoảnh khắc toàn thân trở nên không thể động đậy mảy may.

Không chỉ bọn người Luân Hồi điện chủ, một phương Đạo Tổ Thiên Đình như Trần Như Yên, Ẩn Minh Đạo Tổ, Bạch Vân Đạo Tổ cũng giống như vậy, bị giam cầm ở nơi đó.

Tất cả mọi người tại đây đều ra sức phản kháng, nhưng lực cấm chế chung quanh to lớn không gì sánh được. Mặc cho bọn họ cố gắng thế nào, đều phảng phất kiến càng lay cây, không có chút hiệu quả nào.

"Ngày này, rốt cuộc đã đến, ta đã đợi quá lâu..." Cổ Hoặc Kim nhẹ nhàng thở ra, nói.

"Ngươi đã sưu tập tất cả lực lượng pháp tắc, hoàn thành Tam Thiên Đạo Thần đại trận?" Luân Hồi điện chủ trầm giọng hỏi.

"Xem ra điện chủ chỉ hiểu rõ da lông Tam Thiên Đạo Thần đại trận. Muốn thôi động trận này, cũng không nhất định phải tập hợp đủ tất cả pháp tắc, kỳ thật chỉ cần thu thập hơn một nửa pháp tắc, đồng thời đảm bảo tập hợp đủ ba mươi sáu loại pháp tắc hạch tâm đại trận, là có thể thôi động trận này." Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, nói ra.

"Vậy ta dẫn dắt người Ma Vực và Man Hoang giới vực tiến vào Thiên Đình, bao vây hết thảy nơi này, đều là cục diện do ngươi bày ra, mục đích là muốn dẫn tất cả mọi người tới, hốt gọn một mẻ?" Luân Hồi điện chủ nghe lời này, ánh mắt chớp động hỏi.

"Đây đúng là bố cục ta bày ra đã lâu, bất quá mục đích chủ yếu không phải là vì các ngươi, mà là ba người bọn hắn." Cổ Hoặc Kim nói, nhìn về phía ba người Âm Thừa Toàn.

"Bọn hắn? Chẳng lẽ..." Ánh mắt Luân Hồi điện chủ khẽ động, thất thanh nói.

"Cho dù là ba mươi sáu loại pháp tắc, muốn tập hợp đủ cũng rất khó, nhất là mấy loại pháp tắc trong đó được sinh ra tại Hôi giới. Mấy năm nay ta nhiều phen mưu đồ, không ngừng phái người thẩm thấu vào Hôi giới, nhưng cũng chỉ góp nhặt hai loại, còn lại ba loại đều tu thành Đạo Tổ, Cổ mỗ không thể làm gì, đành phải chờ thời cơ các hạ xâm nhập Thiên Đình, thiết hạ mồi nhử, dẫn xuất ba người bọn hắn. Ba người bọn hắn không đến, đại trận của ta căn bản không thể nào hoàn thành." Cổ Hoặc Kim lắc đầu, thở dài nói.

"Tốt, tốt, tốt! Các hạ thật sự là mưu kế thông thiên, hết thảy cử động chúng ta đều bị tính kế, bội phục, bội phục." Sắc mặt Luân Hồi điện chủ biến đổi, cười thảm nói.

"Ngươi là người duy nhất trên thế gian này có tư cách để chính miệng ta giải thích, đáng tiếc là, ngươi không nhìn thấy ta sắp sáng tạo Thiên Đạo chân chính." Cổ Hoặc Kim cười nhạt một tiếng, đưa tay ra một kích.

"Ba" "Ba" "Ba" "Ba" "Ba "

Trước ngực năm người Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ, còn có Âm Thừa Toàn, Hắc Kim Cương đại hán, nam tử mặc áo choàng loé lên kim quang, tự trong người mình toát ra một cánh tay màu vàng óng, xuyên qua thân thể năm người.

Một cỗ sương mù màu vàng từ trên cánh tay dâng lên, bao phủ lại thân thể năm người.

Da thịt đầy ắp trên thân năm người lập tức cấp tốc co rút lại, trong nháy mắt biến thành một bộ hài cốt, "Ầm" một tiếng nổ tung ra.

Thân thể Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ trực tiếp biến thành bụi bay, nhưng ba người Âm Thừa Toàn lại biến thành ba đám quang mang một xám hai đen.

"Điện chủ!"

"Ma Chủ!"

Sắc mặt các vị Đạo Tổ Ma Vực, còn có bọn người Man Hoang giới vực Bạch Trạch đều đại biến, trong mắt nổi lên vẻ tuyệt vọng.

Khuôn mặt Cổ Hoặc Kim vẫn không biểu tình, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Ba người Âm Thừa Toàn biến thành ba đám hào quang pháp tắc bay ngút trời, dung nhập vào trong bàn cờ khổng lồ giữa không trung.

Giữa không trung loé lên quang mang, hiện ra ba đạo quang mang một xám hai đen.

"Ầm" một tiếng!

Đạo đạo quang mang giữa không trung bỗng nhiên sáng lên, vô số phù văn từ đó bắn ra, che lại toàn bộ màn trời.

Bầu trời bắn ra uy áp bỗng nhiên nặng nề gấp bội, lực lượng pháp tắc thể nội đám người bạo động cũng đột nhiên tăng lên mãnh liệt.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, thân thể tu sĩ phía dưới không ngừng run rẩy, từng sợi quang mang từ thể nội đám người tuôn ra, bay lên phía bầu trời.

Những ánh sáng kia không chỉ là lực lượng pháp tắc, mà còn là tiên linh lực thể nội đám người cũng bị pháp trận giữa không trung hút đi, phiêu đãng lên phía bầu trời.

Không riêng gì Ma Vực, Man Hoang giới vực, Hôi giới, tu sĩ Thiên Đình, lực lượng pháp tắc cùng tiên linh lực thể nội cũng đang tuôn ra, bị Tam Thiên Đạo Thần đại trận hút đi. Mấy người Bạch Vân Đạo Tổ cũng không ngoại lệ.

Từng tia từng sợi lực lượng pháp tắc từ thể nội mấy người bay ra, bay lên phía bầu trời.

Trong mọi người tại đây, chỉ có một mình Cổ Hoặc Kim không khác thường gì.

"Chí Tôn! Ngài làm cái gì vậy? Trước đó không phải ngài hứa hẹn sẽ mang ba người bọn ta cùng vượt qua Thiên Đạo sao? Vì sao muốn hấp thụ lực lượng pháp tắc của chúng ta?" Bọn người Bạch Vân Đạo Tổ biến sắc, kinh hoảng nhìn về phía Cổ Hoặc Kim.

"Tam Thiên Đạo Thần đại trận một khi khởi động, chính là thế giới này bắt

đầu chung yên, hết thảy thuộc về thế giới này đều sẽ thành quá khứ, ta cũng không khống chế được hết thảy. Vì Thiên Đạo chân chính, ba vị cũng nên hi sinh một chút đi." Cổ Hoặc Kim từ tốn nói.

Sắc mặt bọn người Bạch Vân Đạo Tổ "Bá" một cái, trở nên tái nhợt không gì sánh được.

Cổ Hoặc Kim không tiếp tục để ý mấy người, thân hình khẽ động, phi độn lên phía trên.

"Ngàn năm ám thất, nhất đăng tức minh, các ngươi cuối cùng vẫn là quá nhỏ bé, siêu thoát không được Thiên Đạo tuần hoàn này. Đã như vậy, hãy để ta đến khai thiên vì thế đạo này một lần nữa, trùng tạo một cường giả mới tinh vô củ, không bị Thiên Đạo lấn ép!" Cổ Hoặc Kim quét qua hư không trước người, ánh mắt tựa như xuyên thấu vạn cổ tuế nguyệt, trong mắt chiếu đầy quang mang sốt ruột.

Vừa nói xong, thân hình y lại lần nữa lao lên cao, như một vòng kiêu dương màu vàng từ từ lên cao, đi tới trên chín tầng trời.

Chỉ thấy tay y chỉ một cái về hướng mi tâm của mình, một phù văn xoắn ốc như là que hàn bị bỏng liền xuất hiện ở trên đó, ở trong lóe ra quang mang màu đỏ tươi giống như tro tàn hỏa diễm.

------oOo------

Chương 1376: Cơ hội cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Theo trong miệng Cổ Hoặc Kim ngâm tụng trận trận thanh âm khó hiểu, từng tầng từng tầng gợn sóng màu vàng từ trên thân dập dờn ra, như trận trận thuỷ triều vỗ bờ, không ngừng khuếch trương ra bốn phía tầng tầng.

Mặc kệ là hư không hay là vật thật, đều không thể ngăn cản gợn sóng màu vàng này truyền ra, một mực từ Dao Trì thắng cảnh truyền ra Thiên Cung đại lục, lại từ Thiên Cung đại lục truyền ra Trung Thổ Tiên Vực.

Bốn tòa Ứng Thiên Môn của Trung Thổ Tiên Vực, giờ phút này tựa như một cái loa to lớn vô cùng, không ngừng phóng đại trận trận ba động kia ra, tiếp tục truyền tống ra toàn bộ Chân Tiên giới.

Trong lúc nhất thời, ba mươi sáu Tiên Vực cỡ lớn, năm trăm Tiên Vực cỡ trung, cùng ba ngàn Tiên Vực cỡ nhỏ, đồng thời tắm rửa trong gợn sóng màu vàng này. Người bình thường và tu sĩ bình thường hoàn toàn không biết huyện này, cho dù là Chân Tiên hay tu sĩ Kim Tiên, cũng bất quá hơi có chút cảm ứng. Chỉ có đạt tới Thái Ất Ngọc Tiên cảnh trở lên, mới có thể phát giác được bốn bề thiên địa phát sinh một tia biến hóa.

Nhưng cho dù phát hiện, thì làm được gì?

Hai tay Cổ Hoặc Kim không ngừng điểm trước người, đầu ngón tay chớp động kim quang, trên pháp trận khổng lồ thoáng như bàn cờ kia, cũng theo đó sáng lên điểm sáng khắp nơi, một cỗ lực lượng pháp tắc khó mà nói rõ từ đó dập dờn ra.

"Khai thiên tích địa, lần này, chư vị có thể cùng nhìn một màn này, coi như không uổng công đời này." Cổ Hoặc Kim cười vang nói.

Vừa dứt lời, trên toàn bộ đại trận sáng lên tia sáng chói mắt, hóa thành từng đạo quang trụ khổng lồ phóng lên tận trời, trực tiếp xoắn nát màn trời biển mây, xông phá tam vực Thanh Minh Thiên Phong, đi thẳng tới vực ngoại hư không.

Cùng lúc đó, trong hội trường trên Đông Thắng đại lục hỗn loạn tưng bừng, Thanh Thu chân nhân cảm ứng được trung tâm đại lục có một trận dị động, vội quay nhìn lại, chỉ thấy chính giữa ngọn núi và đạo quán bên kia, đang có một đạo kim quang khí thế hùng hồn to lớn xông vào không trung.

Chỗ kim quang bắt đầu xuất hiện, đúng là từ tòa thư lâu ba tầng không đáng chú ý kia, đương nhiên cũng là Trấn Thiên Lâu của khối đại lục này.

Thời khắc này, toàn bộ Trấn Thiên Lâu bao phủ trong kim quang, phía dưới nền bất quá phương viên hơn mười trượng, lại thình lình xuất hiện một toà pháp trận cỡ lớn phương viên chừng mấy vạn dặm, bên trong có các loại phù văn lưu động, không ngừng bay vào không trung.

Cùng lúc đó, tại ba toà Trấn Thiên Lâu chỗ Tây Hạ, Nam Chiêm và Bắc Câu đều không hẹn mà cùng hiển lộ ra khí tượng giống vậy, từng nơi có một cây trụ lớn thông thiên phóng vào chỗ sâu thiên khung.

Giao chiến hỗn loạn ở các nơi, tại thời khắc này nhao nhao ngưng lại.

Tất cả mọi người cảm ứng được cỗ lực lượng giao hoà trời đất kia, đều cảm thấy tim đập nhanh hơn khó nói nên lời, cành thêm khủng hoảng.

"Cái đó là..." Thanh Thu chân nhân nhịn không được thì thào tự hỏi.

Lão trấn giữ trong tòa Trấn Thiên Lâu kia không dưới ba ngàn vạn năm, mặc dù tính cách luôn luôn tán đạm, cũng không tìm tòi nghiên cứu hiểu về toà lầu các hùng chấn một châu kia, lại chưa bao giờ phát hiện dưới mặt đất lại còn cất giấu một toà pháp trận lớn như vậy.

Chưa kịp thôi kinh ngạc, Thanh Thu chân nhân chợt phát hiện, lực lượng pháp tắc trong cơ thể mình trong nháy mắt đột nhiên tự phun trào lên, hóa thành từng tia từng sợi tinh tuyến, từ thể nội xuyên suốt ra, bay vụt tới phía cột sáng trùng thiên kia.

Lão kinh hãi nhìn bốn phía, phát hiện không chỉ lão, cơ hồ lực lượng pháp tắc của mọi người chung quanh đều ngưng tụ thành tuyến, bắt đầu từ thể nội tản mạn ra khắp nơi, hóa thành các loại tinh tuyến, bay vụt dung nhập vào trong cột sáng kia.

Theo tia sáng phóng lên tận trời càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, các loại sợi tơ giăng khắp nơi trên màn trời, bện thành một tấm quang võng to lớn màu sắc rực rỡ.

"Không..." Rốt cuộc có người bừng tỉnh, phát ra một tiếng gào thét không cam lòng.

"Trốn, mau trốn đi..." Ngay sau đó, lại có người kinh dị kêu lên.

...

Chỉ một thoáng, mặc kệ là người Thiên Đình, hay là người Luân Hồi điện, tất cả đều buông xuống cừu hận, từng người điên cuồng chạy tán loạn ra ngoài phía Đông Thiên Môn.

Lại có thật nhiều người chạy thẳng đến chỗ đại trận truyền tống trong Đông Thiên Môn, định thông qua trận pháp truyền tống trực tiếp rời khỏi Trung Thổ Tiên Vực.

Nhưng mà, khi bọn họ đến nơi đó, lại phát hiện, ba động trên quang trụ do tòa Trấn Thiên Lâu kia phát tán ra, đã sớm nhiễu loạn vận hành của cơ hồ các loại pháp tắc trên mảnh đại lục này, ngay cả Không Gian Pháp Tắc cũng không ngoại lệ.

Tình thế trước mắt, rõ ràng truyền tống đại trận không có khả năng vận chuyển rồi.

Thấy vậy, tất cả mọi người một mạch tuôn về hướng Đông Thiên Môn. Giờ phút này bọn họ chỉ muốn mau chóng chạy khỏi nơi này, nếu không thời gian càng lâu, lực lượng pháp tắc của bọn họ trôi qua càng nghiêm trọng hơn, cuối cùng chỉ sợ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

"Chí Tôn, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì..." Thanh Thu chân nhân nhìn xa xa về phía Thiên Cung Tiên Vực, thì thào tự hỏi.

Đối với dị động nơi đó, lão có thể cảm giác được một chút.

"Thôi, mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, bần đạo cũng không phụng bồi..." Thanh Thu chân nhân thở dài một tiếng, thân hình lóe lên, liền từ trong Đông Thiên Môn đã sớm bị đám người chắn chật như nêm cối lóe lên mà ra.

Ra thiên môn, lão không lưu luyến chút nào, thậm chí ngay cả quay đầu nhìn một cái cũng không có, trực tiếp hóa thành một đạo độn quang màu trắng, bắn nhanh về phía xa.

Nhưng đúng vào lúc này, dị biến phát sinh.

Chỉ thấy tòa Ứng Thiên Môn to lớn kia, bỗng nhiên chấn động kịch liệt, các loại lớp sơn phủ hai bên cột cửa và cổng chào chính giữa nhao nhao tróc ra từng mảng, lộ ra các loại phù văn khắc phía dưới.

Những phù văn kia sáng lên kim quang chói mắt, từ đó nhộn nhạo lên một cỗ ba động kỳ dị.

Những tu sĩ xông vào trong môn chưa kịp đi ra, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một vòng xoáy khổng lồ trống rỗng sinh ra đột nhiên nuốt hết, trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Ngay sau đó, trong vòng xoáy kia tăng vọt kim quang, đột nhiên phun ra, hóa thành một đạo quang trụ khổng lồ kéo dài trong hư không, như một đầu con đường bị gãy, đột ngột lơ lửng giữa không trung.

Thanh Thu chân nhân vừa mới bay đi không lâu, đột nhiên cảm giác được sau lưng có một cỗ hấp lực cường đại không gì sánh được sinh ra, trong lòng căng thẳng, vội thi triển thần thông, muốn trốn chạy đi.

Nhưng mà, pháp tắc tinh ti tản mạn ra khắp trên thân lão lại bị quang trụ này hấp dẫn, cưỡng ép lão bay ngược trở về, một lần nữa rơi vào trong vòng xoáy của Ứng Thiên Môn.

Đường đường Đạo Tổ còn như vậy, đám người còn lại làm sao có thể may mắn thoát khỏi?

Tình huống như vậy, lần lượt diễn ra tại bốn toà thiên môn ở Đông Nam Tây Bắc, trong lúc nhất thời toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực đều biến thành Tu La tràng đồ sát chúng Tiên, phàm là tu sĩ thân phụ lực lượng pháp tắc đều không thể nào trốn chạy.

...

Thiên Cung đại lục.

Màn trời ở phía trên Dao Trì thắng cảnh giống như bị liệt diễm thiêu đốt qua, tất cả thiên vân đều bị bốc hơi sạch sẽ. Phía trên màn trời lộ ra vực ngoại không gian một màu đen kịt không gì sánh được.

Trong không gian kia, một vòng xoáy Hỗn Độn phương viên trăm dặm, dần dần ngưng tụ mở rộng.

Phía dưới vòng xoáy, ánh mắt Cổ Hoặc Kim chần chờ, thần thái sáng láng, toàn bộ cảnh tượng Trung Thổ Tiên Vực đều ánh vào đáy mắt của y, so với y dự liệu trước đó không sai chút nào.

So sánh mấy chỗ trong hội trường, tình huống bên Dao Trì thắng cảnh càng thêm thảm liệt, khắp nơi trên mặt đất là tu sĩ, đều không ngoại lệ, tất cả lực lượng pháp tắc trên thân ngưng tụ thành tuyến, tụ tập đến phía vòng xoáy không trung bên này, mà tốc độ lại càng nhanh.

Lúc trước chém giết đã tử thương hơn phân nửa, bây giờ bị hút khô lực

lượng pháp tắc, tiên khu hủ hủy lại có một nửa.

Rốt cuộc trong mắt Cổ Hoặc Kim hiện lên vẻ hài lòng.

Chỉ cần có càng ngày càng nhiều lực lượng pháp tắc ngưng tụ đến, tòa đại trận này vận chuyển sẽ càng lúc càng nhanh. Đến lúc đó không chỉ Trung Thổ Tiên Vực, xem như toàn bộ Chân Tiên giới, cũng đều sẽ biến thành hạ tràng bực này.

Muốn có kết quả cải thiên hoán địa, cần phải có lực lượng hủy thiên diệt địa và giác ngộ.

Đúng lúc này, lông mày của y bỗng nhiên vẩy một cái, nhìn một vùng khu vực phía dưới.

Chỉ thấy ở nơi đó, hai tay Lý Nguyên Cứu đang giơ cao, trong lòng bàn tay lóe lên hào quang màu vàng, không ngừng tụ hợp vào trong đỉnh một bình tròn lớn chừng bàn tay nổi lơ lửng phía trên đầu nó.

Trên bình tròn nhỏ kia nhộn nhạo một cỗ lực lượng pháp tắc kỳ lạ, chỗ miệng bình toả ra năm màu hào quang kim, đỏ, lam, lục, vàng, hóa thành một tầng ngũ thải quang mang như nắp dù phương viên trăm trượng, che chở lão ở phía dưới.

Có hào quang năm màu này che chở, lão lại không bị đại trận ảnh hưởng, lực lượng pháp tắc trên thân không bị xói mòn chút nào.

Ở phía sau lão, còn có mười mấy thân ảnh, đồng dạng tránh né dưới hào quang năm màu, không bị đại trận tước đoạt lực lượng pháp tắc, trong đó thình lình có hai người là Mộng Bà và Dư Mộng Hàn.

Lúc trước hai người Mộng Bà mặc dù không bị Đạo Thần Ấn khống chế, vẫn luôn rời xa chiến trường. Lúc đại trận này phát động, mặc kệ người có phục dụng Bồ Đề Đạo Quả hay không, bọn họ thấy đều thoát đi không được, nên chỉ có thể núp ở sau lưng Lý Nguyên Cứu.

Lý Nguyên Cứu đã sớm ốc không mang nổi mình ốc, lúc đầu tất nhiên là

không muốn che chở bọn họ, nhưng bây giờ bất luận là người của mình hay là người của Thiên Đình, đều đã tử thương thảm trọng, dù cho nhiều thêm một người cùng lão chống lại Cổ Hoặc Kim thì càng tốt.

Lão lấy thần thông tiểu bình phỏng chế hấp thu sạch sẽ Thần Đạo Ấn chi lực còn sót lại trên người bọn Xích Dung và Trần Như Yên, ba người xem như tạm thời kết thành đồng minh.

"Lý Nguyên Cứu, ngươi về hàng ngũ Thất Quân trễ nhất, trung thành với ta cũng thấp nhất, nhưng ngươi lại thông minh hơn so với bọn hắn. Đáng tiếc, muốn triệt để thôi động đại trận này, lực lượng của ngươi cũng là một bộ phận trọng yếu tạo thành, ngoan ngoãn cống nạp ra đi..." Cổ Hoặc Kim cất cao giọng nói.

"Cổ Hoặc Kim, ta đã sớm phát hiện ngươi có chỗ dị thường, chỉ là không ngờ ngươi lại làm đến mức này... Muốn lực lượng của ta, cứ việc chính mình tới lấy đi." Lý Nguyên Cứu cắn răng quát.

Cổ Hoặc Kim mỉm cười một tiếng, cũng không đấu khẩu, một tay y bấm pháp quyết, chỉ một cái về phía vòng xoáy.

"Ầm ầm..."

Chỉ nghe trong vòng xoáy Hỗn Độn kia truyền đến một trận thanh âm cổn lôi, một đạo ánh sáng xám bỗng nhiên từ trong đó phun ra ngoài, đánh thẳng vào tầng màn sáng năm màu do tiểu bình của Lý Nguyên Cứu thôi động ra.

Màn sáng năm màu lập tức run lên kịch liệt, hào quang trên đó bắt đầu cấp tốc tiêu tán.

Thần sắc Lý Nguyên Cứu lập tức biến đổi, vội trầm giọng nói: "Không muốn chết, mau tranh thủ thời gian hỗ trợ, cùng ta thôi động tiểu bình này. Đây có lẽ là cơ hội cuối cùng của chúng ta."

Nói xong, lợi dụng tiếng lòng thôi động chi pháp này, cáo tri cho đám người.

Xích Dung và Trần Như Yên tất nhiên không hai lời, nhao nhao xuất thủ tương trợ.

Mộng Bà cũng vội vàng xuất thủ, thôi động tiên linh lực của mình, hóa thành một tầng bạch quang mông lung, đánh vào trong tiểu bình. Dư Mộng Hàn mặc dù lực lượng yếu kém, nhưng cũng không do dự quá nhiều, theo sát sư phụ xuất thủ.

Thương Ngô Chân Quân và hơn mười người được Lý Nguyên Cứu giải trừ Thần Đạo Ấn chi lực, trên thân cũng đều nhao nhao tỏa ra ánh sáng, toàn lực thủ hộ người là cọng rơm cứu mạng này.

Bốn phía còn có rất nhiều tu sĩ có lực lượng pháp tắc chưa bị khô kiệt hay thân tử đạo tiêu, theo lực lượng Đạo Thần Ấn không ngừng yếu bớt, rốt cuộc không quan tâm thân phận chủng tộc gì nữa, đều buông xuống cừu hận của mình, nhao nhao gắng gượng tập trung tới bên này.

Theo càng ngày càng nhiều người gia nhập, ngũ thải quang mang của tiểu bình vốn ảm đạm rốt cuộc lần nữa sáng rõ. Bọn họ vậy mà quả thực nương tựa theo tiểu bình mô phỏng chi lực này, tạm thời chặn lại ánh sáng xám kia thôn phệ.

------oOo------

Chương 1377: Thiên đạo khó lường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

“Chấp mê bất ngộ...” Cổ Hoặc Kim thấy vậy, chỉ cười nhạt một tiếng.

Dứt lời hai tay y giơ lên cao, hai đạo ánh sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay không ngừng tuôn ra, mãnh liệt lao tới giữa không trung.

Vòng xoáy hỗn độn kia lập tức bị kim quang quấy lên, ánh sáng xám bên trong phát ra càng lúc càng nhiều, không ngừng áp bách về phía đám người Lý Nguyên Cứu.

Hào quang năm màu trên bình nhỏ lập tức bị áp chế hoàn toàn, không ngừng thu nhỏ lại, giống như con đom đóm trong đêm tối.

“Nguy rồi, không thể chống nổi...”Mộng Bà kinh hô một tiếng, đám người bị ép phải liên tục lui về phía sau.

Lý Nguyên Cứu không nhịn được thở dài một tiếng, chính mình vất vả chuẩn bị, cuối cùng vẫn không địch lại mưu kế sâu xa của Cổ Hoặc Kim.

Đúng lúc này, dị biến xảy ra.

Trên trời cao, hư không sau lưng Cổ Hoặc Kim bỗng có cỗ ba động gợn sóng không gian, một phù văn màu bạc to lớn hiện ra từ đó. Đồng thời một cánh cửa màu bạc đột nhiên xuất hiện, hai bên cửa cũng mở ra.

Trong nháy mắt Cổ Hoặc Kim lập tức cảm ứng được, nhướng mày, thu hồi

một bàn tay vỗ một cái về phía sau lưng.

Hào quang màu vàng trong lòng bàn tay y tăng vọt, hóa thành chín đầu Giao Long màu vàng, nhanh chóng phóng tới cánh cửa lớn.

Trong cánh cửa màu bạc bỗng nhiên dâng lên một mảnh quang mang đỏ sậm, giống như thuỷ triều tuôn trào ra, trong nháy mắt va chạm cùng chín con Kim Long kia.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Cánh cửa màu bạc kia nổ tung ầm vang, trong hư không chỉ còn một cái hố màu đen to lớn, thật lâu không tan biến.

Cùng lúc đó, trước và sau người Cổ Hoặc Kim dần hiện ra hai bóng người khác nhau, một nắm tay một đưa chưởng, đánh về phía y.

Cổ Hoặc Kim muốn tránh cũng không được, kim quang trên người tăng vọt, bên ngoài thân bỗng nhiên nổi lên một kim quang pháp tướng. Nó bao phủ lại thân hình của y, giúp tiếp nhận đợt công kích từ hai mặt này.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng nổ lớn!

Bóng người kim quang bỗng nhiên nổ bể ra, từ đó nổi lên một vòng vân hoàn màu vàng vô cùng to lớn, khuếch trương ra bốn phía, ép cho hai người đánh lén ra sau trăm vạn dặm.

Vân hoàn màu vàng dần dần tiêu tán, vân khí đầy trời hóa thành chấm nhỏ kim quang biến mất không thấy gì nữa. Thân ảnh Cổ Hoặc Kim từ đó hiện ra, chỗ ngực phập phồng kịch liệt, khóe môi chảy ra một vệt máu, đúng là đã bị thương.

"Lại là các ngươi..." Một tay Cổ Hoặc Kim duy trì tư thế thúc giục đại trận, một tay khác xóa đi vết máu trên khóe miệng, chậm rãi nói.

Bọn người Lý Nguyên Cứu cảm thấy áp lực lập tức buông lỏng, cũng vội vàng nhìn về phía hai người vừa mới xuất hiện kia.

Vừa xem xong, đám người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Chỉ thấy hai người đó không phải ai khác, chính là Ma Chủ và Luân Hồi Điện Chủ trước đó đã bị Cổ Hoặc Kim tiêu diệt.

Trên thân hai người, tự mình bao phủ một tầng quang mang, có thể ngăn cản đại trận ăn mòn, trên thân cũng không có lực lượng pháp tắc tràn ra ngoài.

"Xem ra Cổ đạo hữu không quá ngạc nhiên với việc hai người chúng ta quay về?" Lông mày Luân Hồi điện chủ nhíu lại, hỏi.

"Thế gian có tam đại Chí Tôn pháp tắc, hai người các ngươi mặc dù chưa đứng trên đỉnh điểm của đại đạo. Nhưng hai người các ngươi có thể theo sát sau ta, thì không dễ đối phó đến như vậy, nếu không ta cũng thật thất vọng. Nhưng ta có chỗ không hiểu, hai bộ thế thân của các ngươi thực sự khó tin, vậy mà ta cũng không thể xem thấu." Khoé miệng Cổ Hoặc Kim mang theo ý cười, nói.

"Tại hạ có một đồng tộc đệ ruột, tên gọi Thạch Không Giải, Khôi Lỗi Pháp Tắc xem như đạt đến chí cao. Hắn toàn lực tạo ra khôi lỗi dung hợp thêm lực lượng pháp tắc của hai người chúng ta, có thể che giấu Cổ đạo hữu cũng không tính là hiếm lạ." Ma Chủ mở miệng đáp.

"Thì ra là thế, trước đó vẫn cho là huynh đệ các ngươi không hợp, ngươi đã sớm giết hắn rồi, không ngờ đây chẳng qua là màn kịch do các ngươi dựng ra. Bày ra lâu như vậy, ngược lại thật sự là nhọc lòng." Cổ Hoặc Kim giật mình nói.

...

Ma Vực, Dạ Dương thành vốn khí thế rộng rãi, đã hủy đi hơn phân nửa.

Lúc trước, trận chiến kia lấy Giải Đạo Nhân cầm đầu phản quân giao chiến cùng với Ma Chủ cầm đầu chính quyền. Trên thực tế trận này đánh rất thảm liệt, bất cứ người nào trải qua trận chiến này, cũng sẽ không cho đó là một

trận diễn xuất hay đùa giỡn.

Trên thực tế, lúc bắt đầu chiến tranh hoàn toàn không phải diễn trò, thậm chí giai đoạn trước cuộc chiến cũng không phải biểu diễn. Mà là hai phe quyết đấu sinh tử, đến lúc liều mạng, mới có người ra mặt, mang theo tin tức đủ để cho bọn họ ngưng chiến, dừng lại chiến tranh.

Người này, dĩ nhiên chính là Luân Hồi điện chủ, mà tin tức này, chính là âm mưu của Cổ Hoặc Kim.

Giờ phút này, tại một tòa mật thất sâu trong ma cung, khuôn mặt Giải Đạo Nhân tái nhợt, đang khoanh chân ngồi trên một tấm bồ đoàn, khí tức toàn thân suy yếu rất nhiều.

Càng thêm doạ người chính là, nửa người bên trái của gã từ đầu vai đến vị trí bụng dưới, giờ phút này không ngờ lại biến mất không thấy gì nữa, đã dung nhập vào hư không. Hiển nhiên là do gã sử dụng Khôi Lỗi Pháp Tắc chi lực quá nhiều, kết quả bị Thiên Đạo ăn mòn.

Trước người cách gã không xa, Thạch Xuyên Không khoanh tay đứng ở một bên, mặt mũi tràn đầy lo lắng.

Lúc trước Giải Đạo Nhân rút từ trên thân Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ lực lượng pháp tắc, để chế tạo hai bộ khôi lỗi kia. Lúc đó y cũng đứng ở một bên quan sát, khi đó Giải Đạo Nhân mặc dù cũng bị Thiên Đạo ăn mòn, nhưng còn lâu mới bị nghiêm trọng như hiện giờ.

Trước đó không lâu, Giải Đạo Nhân đang tĩnh tọa điều tức, bản thân lại đột nhiên bị trọng thương. Tình hình Thiên Đạo ăn mòn, đột ngột chuyển tiếp, trở nên càng thêm nghiêm trọng hơn.

Sau một lát, Giải Đạo Nhân bỗng nhiên thở dài một cái, chậm rãi mở hai mắt ra.

Thạch Xuyên Không thấy vậy, bước lên phía trước một bước.

"Ngươi không cần phải lo lắng, trước đó là do khôi lỗi chi thân bị hủy diệt,

ta bị phản phệ mà thôi." Giải Đạo Nhân thấy thần sắc y thập phần ngưng trọng, mở miệng nói.

"Thúc phụ, tình huống bên kia thế nào rồi?" Thạch Xuyên Không lo lắng hỏi.

"Một lời khó nói hết..." Giải Đạo Nhân lắc đầu.

Đúng lúc này, trong hư không bỗng nhiên truyền đến một trận ba động cổ quái, đồng thời từng tia từng sợi lực lượng pháp tắc từ trên thân hai người bọn họ tràn ra ngoài. Nó giống như là sợi tơ, bị dẫn dắt bay vào không trung.

"Đây là..." Thạch Xuyên Không giật mình, vội hỏi.

"Cổ Hoặc Kim mở ra đại trận, tình thế bên kia không ổn..." Thần sắc Giải Đạo Nhân càng trở nên nghiêm trọng hơn.

...

Trong vực ngoại hư không.

Hàn Lập mang theo Kim Đồng, thân hình hai người nhanh như điện bay phía trên Thiên Ngoại Cương Phong.

Bọn hắn vốn là muốn từ những "Cửa sổ" chưa đóng lại kia tiến vào Tiên Vực nào đó, lại thông qua truyền tống trận trong Tiên Vực tiến về Trung Thổ Tiên Vực. Nhưng kết quả lại phát hiện chẳng biết tại sao, những trận pháp truyền tống thông hướng Trung Thổ Tiên Vực, thậm chí là thông hướng phụ cận Trung Thổ Tiên Vực, vậy mà đều không ngoại lệ, tất cả đều không cách nào vận chuyển.

Sau khi thử qua một phen, Hàn Lập quyết định mang theo Kim Đồng, giống lúc trước Nhạc Miện mang theo bọn hắn xuyên thẳng qua vực ngoại, trực tiếp từ vực ngoại không gian chạy tới Trung Thổ Tiên Vực.

Ngay lúc hai người đang toàn lực phi hành, trên thân lại đột nhiên xảy ra dị

trạng, bắt đầu có tinh ti giống như lực lượng pháp tắc thoát ra, biến mất vào giữa hư không.

"Đây là có chuyện gì..." Thân hình Kim Đồng dừng lại, kinh ngạc nói.

Hàn Lập thấy thế, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: "Chỉ sợ Thiên Đình bên kia đã xảy ra biến cố..."

Nói xong, hắn vội vận chuyển tiên linh lực, ý đồ phong tỏa ngăn cản lực lượng pháp tắc của mình không để tiếp tục thoát ra bên ngoài.

"Thế mà lại không được..."

Nhưng sau khi thử một lần, hắn kinh ngạc phát hiện, lực lượng pháp tắc tràn ra ngoài, vậy mà không cách nào ngăn cản.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Nếu một mực trôi qua như thế, chỉ sợ chúng ta đuổi chưa đến Thiên Đình, đã..." Kim Đồng nói còn chưa dứt lời, liền phát hiện, chỗ ngực Hàn Lập có một đạo hào quang màu xanh lục phát sáng lên.

Hàn Lập tự nhiên cũng đã nhận ra bình nhỏ biến hóa, vội vàng lấy nó từ trước ngực ra ngoài.

Chỉ thấy hoa văn hình lá cây trên đó dần sáng lên, từ đó toả ra quang trạch bao phủ lại thân thể Hàn Lập. Những tia sáng màu vàng tràn ra ngoài kia, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Đã ngừng." Hai mắt Kim Đồng tỏa sáng, nói.

Hàn Lập hơi chần chờ, tiện tay đánh ra một đạo quang mang, liên kết với Kim Đồng.

Tầng tia sáng bao phủ toàn thân hắn, lập tức lan tràn ra, bao Kim Đồng lại. Lực lượng pháp tắc trên người nàng cũng không còn tiếp tục tràn ra bên ngoài.

"Xem ra bình nhỏ có thể chống cự biến hóa cổ quái này, chỉ không biết là

tạm thời, hay vĩnh viễn. Chúng ta không nên chậm trễ, nhanh đi đến Thiên Đình thôi." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng nói.

Kim Đồng cũng gật đầu nhẹ, hai người cùng nhau bay đi, trong nháy mắt liền biến mất.

...

Trung Thổ Tiên Vực, Kỳ Thiên đại lục.

Bổ Thiên tông trên Long Khởi phong, vẫn như cũ một mảnh vắng lặng.

Nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay trên đỉnh núi, từng cây đào cổ thụ giống như bị trận mưa to, làm phấn hoa phát tán lá rụng khắp nơi, bộ dáng trở nên một mảnh thê thảm đáng thương.

Không có vân khí bao phủ, cũng mất đi hoa lá che giấu, toàn bộ đỉnh núi Long Khởi phong nhìn trụi lủi, khiến cho tòa hắc thạch tế đàn hình bát giác đứng lặng trên đó, càng lộ ra ảm đạm.

Trên tế đàn lơ lửng vòng xoáy màu đen, sương mù vẫn như cũ quay cuồng. Nhưng gương mặt già nua ở trên đó, lại chỉ còn lại một chút hé mở cuối cùng, thêm nữa đầu tóc rối tung, đôi mắt mù hiện ra màu trắng bạc, nhìn có chút quỷ dị và khủng bố.

"Ba ngàn đại Đạo, tính người tính mình khó tính trời..." Một tiếng nói khàn khàn có chút thê lương từ trong hư không vang lên, quanh quẩn không phiêu tán trên đỉnh núi.

Trần Đoàn đã mù một mắt, đảo qua cánh hoa tàn héo rơi đầy đất, cố gắng nhìn ra đỉnh núi ở phía xa, cuối cùng lại nhìn về phía không trung mênh mông, thần tình trên mặt sầu khổ, do dự.

"Thôi thì, ta kéo dài hơi tàn sống nhiều năm như vậy, cuối cùng còn không dám bói một quẻ này, bây giờ cơ duyên đại đạo cũng chỉ sót lại nửa quẻ, có thể bói ra hay không... Ha ha, trong vận mệnh tối tăm nhìn xem số trời." Trần Đoàn cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

Kết quả Bồ Đề yến thế nào lão cũng không muốn biết, chỉ muốn biết tương lai Cổ Hoặc Kim sẽ như thế nào?

Sau đó, trong miệng lão vang lên thanh âm ngâm tụng, trong đôi mắt mù kia bỗng nhiên có vết máu chảy ra, bao trùm cả tròng mắt. Chớp mắt nó tựa như bắt đầu cháy rừng rực, hóa thành một đạo tinh quang màu máu, phun ra ngoài, đánh vào vùng hư không trước người.

Vùng hư không kia lập tức vặn vẹo, hóa thành một vòng xoáy màu đen, thu đạo tinh quang kia vào, giữa chúng nhấc lên một tòa "Cầu nối" huyết sắc.

Nhưng, vị lão giả đứng ở đỉnh phong Dự Ngôn Pháp Tắc này, rốt cuộc đã đến tình trạng đèn cạn dầu.

Cầu nối kia vừa mới dựng lên, chỉ mười mấy hơi thở sau, liền ầm vang sụp đổ.

Nhưng vòng xoáy màu đen cũng không biến mất, mà bay thẳng đến Trần Đoàn lão tổ, tương dung cùng vòng xoáy màu đen sau lưng, chậm rãi nuốt vào thân thể tàn phế còn sót lại.

"Không nghĩ tới, lại là dạng này..."

Giữa thiên địa, Trần Đoàn lão tổ chỉ để lại một câu nói kia.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Long Khởi phong, tất cả đào cổ thụ không lửa tự cháy, khói đen ngút trời, như rồng trên núi trốn vào trời cao.

...

------oOo------

Chương 1378: Hỗn Độn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Dao Trì thắng cảnh.

Trong hư không, thanh âm nổ đùng không ngừng. Ma Chủ lơ lửng giữa trời, hai tay bóp pháp quyết, một thân Không Gian Pháp Tắc ba động khuấy động không thôi, trong hư không trước người lơ lửng chín chín tám mươi mốt cây dùi nhọn màu đen, phía trên chớp động phù văn, trận trận u quang.

"Đi."

Ma Chủ quát lớn một tiếng, song chưởng đột nhiên đẩy tới phía trước.

Tám mươi mốt cây dùi nhọn màu đen kia lập tức kích xạ ra, trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên chín tầng trời nổ tung một trận tiếng sấm ngột ngạt, tám mươi mốt cây dùi nhọn màu đen hóa thành tám mươi mốt cây trụ kình thiên, bao quanh bên ngoài vòng xoáy Hỗn Độn kia, kết thành một tòa Không Gian đại trận, phong tỏa nó tại trung tâm.

Hư không bốn phía Không Gian đại trận hiện ra một tầng vết nứt không gian, giống như đào từ trong phương thiên địa này ra một khối khu vực, cắt đứt liên hệ giữa nó cùng toàn bộ thiên địa, tạo thành một không gian riêng biệt.

Năm đó thủ đoạn Ma tộc mở ra Ma Vực, cũng cơ bản giống lúc này, chỉ là

lúc trước cũng không phải dựa vào sức một mình Ma Chủ, mà là y dùng lực lượng pháp tắc làm dẫn, tập hợp cơ hồ tất cả lực lượng Ma tộc lúc ấy.

Trước mắt y dùng tám mươi mốt cây Phong Thiên Trụ do mình luyện chế ra làm căn cơ, bố trí ra toà Phong Thiên đại trận này, uy lực mặc dù kém hơn so với lúc mở Ma Vực, nhưng dùng để phong tỏa khu vực rộng chừng trăm vạn dặm này đã đủ.

"Ma Chủ đúng là hảo thủ đoạn, vậy mà mưu toan ngăn cách ta và Đạo Thần đại trận với thiên địa bên ngoài, đáng tiếc cuối cùng vẫn thiếu một chút." Cổ Hoặc Kim rất nhanh hiểu ra ý đồ Ma Chủ, giễu cợt nói.

Nói xong, một tay y mở ra, trong lòng bàn tay hiện ra một phù văn phong cách cổ xưa, chỉ một cái về phía một cây Phong Thiên Trụ xa xa kia.

Đạo phù văn trong lòng bàn tay y lập tức bộc phát ra kim quang xán lạn, hóa thành một đạo quang trụ màu vàng ngưng thực không gì sánh được, bắn về phía Phong Thiên Trụ, thoáng cái đã đến.

"Mơ tưởng." Đúng lúc này một tiếng quát lớn vang lên.

Thân ảnh Luân Hồi điện chủ đột ngột hiện lên ở trước cây Phong Thiên Trụ kia, đưa tay kết một cái pháp ấn, trước người lập tức sáng lên một màn sáng đỏ sậm hình tròn.

Chỉ thấy trên vòng tròn kia có sáu đám quang mang, màu sắc khác nhau, giữa từng phần hiện lên một đạo phù văn.

Đạo quang trụ màu vàng của Thời Gian Đạo Tổ lăng lệ đánh vào chính giữa màn sáng vòng tròn, gây nên một trận chấn động kịch liệt. Tất cả uy năng trên đó trực tiếp bị vòng tròn hấp thu, hóa thành một đoàn dị quang nhu hoà, du tẩu trên sáu chùm sáng một vòng, rồi tiêu tán ra.

"Luân Hồi... Yên Diệt." Một tay Luân Hồi điện chủ bấm niệm pháp quyết, một tay quơ vòng tròn trên màn sáng, phát ra một tiếng quát lớn.

Gã vừa dứt lời, sau lưng liền sáng lên hồng quang trùng thiên, từng tia từng

sợi lực lượng pháp tắc ngưng tụ như thật, xuyên thấu qua thân thể của gã, toàn bộ tràn vào trong màn sáng vòng tròn kia.

Trên màn sáng vòng tròn có sáu chùm sáng, chỗ trung tâm của sáu chùm sáng sáng lên liên tiếp từng phù văn. Toàn bộ màn sáng vòng tròn trong nháy mắt phồng lớn gấp trăm lần, chỗ trung tâm ngưng ra một quang cầu đỏ sậm to lớn, bỗng nhiên đánh về phía Cổ Hoặc Kim.

Bốn phía quang cầu đỏ sậm quấn quanh huyết vụ, ở trong ẩn chứa luân hồi nhân quả chi lực mà Luân Hồi điện chủ góp nhặt mấy trăm vạn năm qua, lúc bay đến gần Cổ Hoặc Kim trăm dặm bỗng nhiên nổ bể ra.

Một mảnh sương mù màu máu như sóng triều tuyết lở, cuốn thẳng về phía Cổ Hoặc Kim.

Cổ Hoặc Kim đã sớm phòng bị, trước người mở ra một tầng thời gian bình chướng, tất cả vật tới gần đều bị đông kết trong tầng thời gian đó, căn bản không thể nào thông qua.

Nhưng mà, khi những sương mù màu máu kia phun lên tầng màn sáng màu vàng kia, vậy mà không chút cách trở, liền xuyên thẳng qua.

Trong mắt Cổ Hoặc Kim lóe lên vẻ ngạc nhiên, vội vàng vung tay áo một cái, ý đồ dùng kình phong xua tan sương mù này. Nhưng khi gã quét qua, huyết vụ kia lại trực tiếp ngưng tụ thành một sợi, như mũi tên bay thẳng xuất vào trong tay áo của y.

Chỉ một thoáng, quanh thân Cổ Hoặc Kim đã bị huyết vụ bao trùm.

Y cảm thấy thân thể trì trệ một trận, cánh tay dùng để thôi động đại trận cũng vô pháp nâng lên, trực tiếp rũ xuống.

"Đây là thủ đoạn gì?" Cổ Hoặc Kim nhìn về phía Luân Hồi điện chủ, nhịn không được hỏi.

"Luân hồi nhân quả vốn là tồn tại siêu việt thời gian, Thời Gian Pháp Tắc chi lực của ngươi không ngăn trở được... Huống hồ những nhân quả này

vốn là do ngươi quản lý Thiên Đình tạo nên nghiệp chướng, ta chẳng qua thu nạp chúng lại một chỗ, tập trung trả lại cho ngươi thôi." Luân Hồi điện chủ cười cười, nói.

"Điểm nhân quả ấy cũng đòi trả lại cho ta... Điện chủ cũng quá ngây thơ rồi?" Cổ Hoặc Kim cười khẩy.

Nói xong, trên người y liền sáng lên kim quang, từng tia từng sợi tia sáng màu vàng như cá bơi tới bơi lui quanh bên ngoài thân y. Cả người y phảng phất tắm rửa trong Quang Âm Chi Hà, rửa sạch từng chút một những nhân quả nghiệp chướng kia.

Luân Hồi điện chủ thấy vậy, trong mắt cũng không lo lắng, khóe miệng ngược lại lộ ra một vòng ý cười.

Cùng lúc đó, hai tay trước người gã nhanh chóng kết ấn, dưới thân Cổ Hoặc Kim bắt đầu có một đạo hư quang phù trận trống rỗng nổi lên.

Bên kia, Ma Chủ cũng tinh thần liên thông, đồng thời thi pháp.

Tám mươi mốt cây Phong Thiên Trụ kia lập tức đại phóng quang mang, trên đó rung động "Thương lang", bay vụt ra tám mươi mốt sợi tinh quang xiềng xích màu đen, một mực trói buộc Cổ Hoặc Kim ngay tại chỗ.

Sau khi xiềng xích trói lại, không gian ngoài thân Cổ Hoặc Kim trong nháy mắt bị khóa chết, những Quang Âm Lưu Thủy vốn không bị không gian cản trở kia, cũng vô pháp tiếp tục vờn quanh, ngưng lại.

"Đến phiên ngươi rồi..." Ma Chủ hét lớn một tiếng.

Hư không sau lưng Cổ Hoặc Kim lập tức loé lên quang ảnh, thân hình vị Thiên Ma Đạo Tổ Ẩn Minh trống rỗng xuất hiện, trong nháy mắt kéo dài mấy chục trượng, một vòng một vòng quấn quanh trên người Cổ Hoặc Kim.

"Chí Tôn, thần hồn của ngươi, ta nhận..." Ẩn Minh như một gương mặt bóng ma, cách xa Cổ Hoặc Kim khoảng ba thước, cười gằn nói.

Lúc trước thấy được âm mưu thủ đoạn Thời Gian Đạo Tổ, gã cơ hồ không chút do dự, đáp ứng đề nghị liên thủ của hai người Luân Hồi điện chủ. Hai người phụ trách cầm cố Cổ Hoặc Kim, còn gã phụ trách thôn phệ thần hồn đối phương.

Chỉ cần thần hồn Cổ Hoặc Kim bị gã thôn phệ thành công, đến lúc đó thực lực của gã sẽ tăng vọt đến loại trình độ nào, chính Ẩn Minh cũng khó có thể tưởng tượng. Ngăn cản mưu đồ Thời Gian Đạo Tổ khẳng định không khó, dù là một hơi diệt trừ Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ, cũng chưa chắc không thể.

Vừa nghĩ tới các nhân vật đứng đầu tam đại Chí Tôn pháp tắc, đều bị hủy diệt trong tay mình, trong lòng Ẩn Minh có chút kích động khó nhịn.

Gã nâng thân thể cao lên, bỗng nhiên xông tới phía mi tâm Cổ Hoặc Kim, một đầu đâm xuống.

Chỉ cần để gã tiến vào thức hải, Cổ Hoặc Kim tuyệt không có phần thắng.

"Đông..."

Một thanh âm như chuông đồng tấu vang đột nhiên từ chỗ mi tâm Cổ Hoặc Kim vang lên, từng đạo gợn sóng màu vàng từ trong thức hải y nhộn nhạo ra, trực tiếp đón đầu Ẩn Minh đang đến.

Ẩn Minh cảm thấy quanh thân một trận nóng bỏng, tinh nguyên khó áp chế bắt đầu cháy rừng rực.

"Không, không có khả năng..." Ẩn Minh lập tức kinh hoảng không thôi, trên thân chớp động quang mang, muốn bay khỏi người Cổ Hoặc Kim.

Nhưng lúc này, một cái đại thủ đã tránh thoát trói buộc, bắt lại cổ họng của gã.

"Trên con đường tìm kiếm đại đạo ta còn muốn đi xa hơn tất cả các ngươi cộng lại, các ngươi không nên đánh giá thấp ta như vậy." Cổ Hoặc Kim chậm rãi nói.

Nói xong, trong lòng bàn tay của y truyền ra một cỗ Thời gian pháp tắc mà lúc trước hoàn toàn không thể so sánh nổi, giống như một cối xay màu vàng xoay tròn kịch liệt, trực tiếp mài thân hình Ẩn Minh vỡ nát, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Cùng lúc đó, trên thân y bị bao trùm bởi tầng sương mù màu máu, cùng lớp bôi sơn niên đại xa xưa kia, từng mảnh từng mảnh tróc ra, chưa kịp rơi xuống đất đã tiêu tán như khói.

Luân Hồi điện chủ thấy thế, bấm niệm pháp quyết, lòng bàn tay tự phá vỡ một vết rách, một giọt tinh huyết tràn vào lòng bàn tay, quanh thân lập tức quang mang đại tác.

Theo đó, hư quang phù trận dưới thân Cổ Hoặc Kim lập tức địa phóng quang mang, phóng lên tận trời.

Ở trong phù quang tựa như mở ra một lỗ hổng thông hướng Âm Minh, bên trong lộ ra một mảnh không gian huyết sắc, truyền đến trận trận tiếng gào rú tê tâm liệt phế.

Ở trong có vô số bóng người màu đỏ ngòm, tầng tầng lũy luỹ leo lên trên cửa hang bên này. Chỉ là mặc kệ bọn chúng ra sức leo lên, từ đầu đến cuối vẫn không cách nào leo ra cửa hang được.

Mà trong lỗ hổng kia lại có một cỗ lực xé rách cường đại không gì sánh được, nắm kéo Cổ Hoặc Kim, như muốn kéo vào trong đó.

"Chút tài mọn..."

Cổ Hoặc Kim thì thào một tiếng, chỉ xuống một cái, trong vòng xoáy Hỗn Độn trên đỉnh đầu liền có một đạo ánh sáng xám xoắn ốc rủ xuống, nhập thẳng vào trong động khẩu.

Huyết sắc không gian trong động lập tức bị một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được đảo loạn, vô số bóng người màu đỏ ngòm căn bản không kịp phản ứng, đã bị quấy thành vỡ nát, theo ánh sáng xám hình xoắn

ốc lên cao, tụ hợp vào trong vòng xoáy Hỗn Độn.

Vừa rồi vòng xoáy Hỗ Độn đã đình chỉ khuếch trương lại lần nữa tăng vọt.

Luân Hồi điện chủ thấy thế, thần sắc trầm xuống, hai tay biến đổi pháp quyết, triệt hồi thuật pháp. Tòa phù quang pháp trận kia lập tức chậm rãi co vào, cửa hang huyết sắc biến mất không thấy nữa.

Ma Chủ thấy thế, cùng Luân Hồi điện chủ liếc nhau một cái, thần sắc trong mắt hai người đều trở nên phức tạp không gì sánh được.

"Rốt cuộc các ngươi đã biết sợ..." Cổ Hoặc Kim khẽ cười một tiếng, nâng bàn tay kim quang ngưng tụ kia, phất qua những tinh quang xiềng xích quấn quanh ở trên người.

Tất cả tinh quang xiềng xích lập tức nhao nhao mục nát đứt gãy, hóa thành bụi bặm, biến mất không thấy gì nữa.

"Trong Đạo Thần đại trận này ẩn chứa lực lượng pháp tắc, chính là Hỗn Độn pháp tắc đã có lúc thiên địa sơ khai, là Sáng Thế Pháp Tắc chân chính, so với tam đại Chí Tôn pháp tắc càng thêm cổ lão. Có thể nói, Thiên Đạo chư pháp cũng là từ trong Hỗn Độn tạo ra. Cho nên các ngươi thấy dùng Không Gian Pháp Tắc chi lực ngăn cách nó, hữu dụng hay không?" Cổ Hoặc Kim cười hỏi.

Ma Chủ nghe vậy, thần sắc lập tức trở nên khó coi không gì sánh được.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong vòng xoáy Hỗn Độn trên không ba người, bỗng nhiên vang lên một tiếng lôi minh chấn thiên, vòng xoáy tựa như sương mù xám kia lập tức tăng vọt ra, trực tiếp nuốt vào tám mươi mốt cây Phong Thiên Trụ kia.

"Giờ đã đến, các ngươi ai cũng không ngăn cản được, cùng một chỗ nghênh đón thịnh thế này đi." Cổ Hoặc Kim cao giọng nói.

"Rầm rầm rầm..."

Trận trận tiếng oanh minh không ngừng vang lên, vòng xoáy Hỗn Độn to lớn kia không ngừng khuếch trương ra, biên giới hư không của nó không ngừng phá toái, bị vòng xoáy ánh sáng xám che khuất vào.

Toàn bộ Thiên Cung đại lục, thiên địa linh khí lưu chuyển trong hư không, trong nháy mắt trở nên hỗn loạn không gì sánh được, tất cả lực lượng pháp tắc tựa hồ cũng bị quấy nhiễu, tất cả quy tắc vận hành thiên địa vô tận tuế nguyệt tại thời khắc này bị đánh phá.

Vùng Dao Trì thắng cảnh đã sớm rách nát không chịu nổi, không còn trôi nổi trên không, mà rơi thẳng tắp xuống Thiên Cung đại lục phía dưới. Chỉ là chưa kịp rơi xuống đất, đã bắt đầu sụp đổ, trên không trung giải thể phân liệt ra.

Bọn người Lý Nguyên Cứu còn sót lại, nhao nhao ổn định thân hình, bay trốn phía trên đại địa.

Chỉ là không chờ bọn họ rơi xuống đất, Thiên Cung đại lục phía dưới cũng bắt đầu phân liệt ra từng kẽ nứt hẽm núi không thấy điểm cuối, cơ hồ tất cả núi lửa đồng thời phun trào cuồng bạo, biên giới lục địa biển động cuốn ngược, khắp nơi đều là cảnh tượng thế giới tận thế.

"Hảo hảo thưởng thức cảnh tượng cựu thế giới cuối cùng này đi..." Trong mắt Cổ Hoặc Kim đầy vẻ cuồng nhiệt, chậm rãi nói.

Ma Chủ thở dài một tiếng, nhíu chặt lông mày, nhìn về phía Luân Hồi điện chủ.

Sắc mặt Luân Hồi Điện Chủ mặc dù cũng khó coi, nhưng trong ánh mắt vẫn đầy vẻ suy tư, tựa hồ cũng không có ý định bỏ cuộc.

------oOo------

Chương 1379: Nửa đường giết ra

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Thiên Ngoại vực.

Thân hình Hàn Lập phi độn đột nhiên dừng lại, nhìn xuống phía dưới, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhẹ.

"Khí tức này là..." Kim Đồng cũng cảm ứng được một cỗ khí tức từ phía dưới truyền đến, thì thào nói.

Hàn Lập đang muốn thi pháp dò xét, não hải đột nhiên đau xót, một hình ảnh xuất hiện, chính là tình cảnh đại chiến giữa Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ và Cổ Hoặc Kim.

Cùng lúc đó, một cỗ cảm xúc xa lạ tràn vào trong đầu của hắn, tràn đầy cừu hận đối với Cổ Hoặc Kim.

Loại tâm tình này chính là đến từ Luân Hồi điện chủ.

Lúc cảm ứng được nỗi lòng của Luân Hồi điện chủ, Hàn Lập cũng cảm thấy tư tưởng của mình, đồng dạng bị Luân Hồi điện chủ cảm giác được.

Giữa hai người, tại thời khắc này, lại có một loại cảm giác tâm linh tương thông.

Hàn Lập nao nao, lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên, một đạo lôi quang màu vàng từ trong tay áo bắn ra, trong nháy mắt chui vào hư không phía

trước không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, hắn kéo Kim Đồng bên cạnh một cái, lôi quang lóe lên, thân ảnh hai người cũng biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, trên không Thiên Cung đại lục.

Giữa Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ và Cổ Hoặc Kim lần nữa bạo phát một trận kịch chiến.

Ba người lúc này đều mở ra Linh Vực của mình, kim, ngân, đỏ sậm, ba Linh Vực to lớn giao thoa kịch liệt.

Chỉ một thoáng, từng không gian thông đạo, thời gian thông đạo, luân hồi thông đạo bị mở ra, quán thông rất nhiều giới diện, vô số cỗ lực lượng từ những giới diện kia bị cưỡng ép điều đến, gia nhập vào trong Linh Vực ba người.

Sau một lần va chạm kịch liệt, ba người tự mình bay ngược ra sau.

Thân hình Ma Chủ ưỡn một cái, lập tức ổn định bắn ngược thân hình lại, hai tay nâng lên, vỗ hư không liên tục, giữa ngón tay chớp động ngân quang.

Trong Không Gian Linh Vực của y lập tức cuồng thiểm ngân quang, mấy chục cự nhân màu bạc lớn như núi nhảy ra, chăm chú bám vào trên Linh Vực màu vàng của Cổ Hoặc Kim.

Những cự nhân này cao lớn cường tráng dị thường, dung mạo thình lình giống Ma Chủ như đúc, toàn thân đều là một loại tinh thể ngân quang nhúc nhích, chính là lực lượng không gian vỡ vụn ngưng tụ thành, bên trong tràn ngập Không Gian Pháp Tắc chi lực cuồng bạo không gì sánh được, đè ép lẫn nhau phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt chói tai.

"Bạo!"

Ma Chủ bấm niệm pháp quyết vung lên, mấy chục cự nhân màu bạc phát ra

một tiếng rít, đột nhiên bạo tạc, hóa thành mấy chục đoá mây nấm màu bạc, vô cùng vô tận không gian phá diệt chi lực bắn ra tung tóe.

"Xoẹt" một tiếng, Linh Vực màu vàng bị tạc vỡ ra, xé rách ra một lỗ hổng to lớn.

Hồng ảnh hiện lên, thân hình Luân Hồi điện chủ như quỷ mị xuất hiện trước lỗ hổng Linh Vực màu vàng. Gã đấm ra một quyền.

Không gian phía sau gã rung động ù ù, Lục Đạo Luân Hồi Bàn to như ngôi sao hiển hiện.

Mặt ngoài Luân Hồi Bàn hiện ra vô số hoa văn phức tạp, mà trên mỗi góc mâm tròn lục giác đều lóe lên vô số hư ảnh chủng tộc, có Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc, Quỷ tộc, Hôi giới, tựa hồ toàn bộ sinh linh thế gian đều tập trung vào nơi này.

Mâm tròn nắm giữ sinh tử luân hồi thế gian vạn sự vạn vật, trong khi chuyển động ù ù, phảng phất bất luận kẻ nào cũng không chạy khỏi kết cục luân hồi.

Luân Hồi Bàn nhanh chóng chuyển động vọt thẳng tiến vào Linh Vực màu vàng của Cổ Hoặc Kim.

Một cỗ uy áp không cách nào nói rõ bộc phát ra, so với lần trước đánh giết Cốt Hoàng, cường đại gấp mấy lần.

Linh Vực màu vàng run rẩy kịch liệt, hiện ra từng cái khe to lớn. Linh Vực phụ cận Luân Hồi Bàn giống như đồ sứ, trực tiếp vỡ vụn thành từng mảnh.

Toàn thân trên dưới Luân Hồi điện chủ đã bị chằng chịt đường vân đỏ sậm bao lấy, hai gò má vốn lõm sâu lại lõm sâu hơn, giống như toàn thân huyết nhục bị rút sạch.

Gã nhắm mắt làm ngơ hết thảy, trong miệng nói lẩm bẩm, một tay kết ấn, vỗ tới phía trước.

Một cỗ quang mang đỏ sậm thô to từ trong song chưởng của gã bắn ra, dung nhập vào trong Luân Hồi Bàn.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn giống như được ăn thuốc đại bổ, lập tức phồng lớn lên gần như gấp đôi, tản ra quang mang đột nhiên mãnh liệt hơn nhiều, toàn bộ Luân Hồi Bàn càng cuồng bạo hơn, đồng dạng kịch liệt rung động.

Linh Vực màu vàng phụ cận lắc lư ù ù, mảng lớn sụp đổ vỡ vụn.

Tốc độ Lục Đạo Luân Hồi Bàn tiến lên cũng đột nhiên tăng nhanh gấp mười lần, mang theo uy áp không thể địch nổi ép tới Cổ Hoặc Kim. Những nơi nó đi qua, Linh Vực màu vàng vỡ vụn thành từng mảnh, trong chớp mắt đã nghiền ép đến trước người Cổ Hoặc Kim.

Thấy uy áp Lục Đạo Luân Hồi Bàn như thế, sắc mặt Cổ Hoặc Kim cũng không khỏi ngưng trọng lên, một tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Một quyển lụa mỏng màu vàng từ trên người y bắn ra, phía trên có vô số điểm sáng màu vàng óng, toả ra vạn đạo kim quang, phảng phất một đầu Tinh Hà màu vàng.

Vô cùng vô tận Thời Gian Pháp Tắc chi lực từ phía trên tản ra, lụa mỏng màu vàng này hiển nhiên là một kiện Tiên khí cực kỳ cường đại, vượt xa nhị phẩm Tiên khí, gần với nhất phẩm Tiên khí vô hạn.

Tinh Hà lụa mỏng phần phật một chút mở rộng ra, hóa thành chín màn sáng màu vàng uy vũ, ngăn trước người y.

Màn sáng màu vàng vừa mới triển khai, Lục Đạo Luân Hồi Bàn đã ầm vang cuốn tới, hung hăng đâm vào phía trên đó.

Liên tiếp thanh âm xé vải "Xẹt xẹt" không ngừng vang lên, không trung như dấy lên hỏa diễm màu vàng chói lợi, từng màn từng màn sáng màu vàng vỡ vụn.

Trong nháy mắt, chín màn sáng đều vỡ vụn, tấm lụa mỏng màu vàng kia xuất hiện lần nữa, cũng đã vỡ vụn thành mười mấy khối.

Bất quá, tốc độ Lục Đạo Luân Hồi Bàn tiến lên cũng chậm lại một cái chớp mắt.

Hai tay Cổ Hoặc Kim bấm niệm pháp quyết, biến ảo ra vô số tàn ảnh, sau đó điểm vào hư không một cái.

Lụa mỏng màu vàng vỡ vụn cháy hừng hực lên, vô số ngôi sao màu vàng từ đó bắn ra, rơi vào trong Linh Vực chung quanh.

Trong Linh Vực, kim quang như được nhen lửa, lập tức bắt đầu chảy xuôi mãnh liệt, mơ hồ một cái, một mảnh Tinh Hà màu vàng vô biên mãnh liệt chảy xuôi nổi lên, cuốn Lục Đạo Luân Hồi Bàn, Luân Hồi điện chủ, còn có Ma Chủ theo sát phía sau Luân Hồi điện chủ vào trong đó.

Vô cùng vô tận lực lượng thời gian từ trong Tinh Hà lao nhanh, phảng phất thời gian vô tình trôi qua, bất kỳ người nào cũng vô pháp tránh né.

Ma Chủ không kịp đề phòng tình huống này, cũng không kịp phát ra một tiếng kinh hô, liền trực tiếp bị Tinh Hà lao nhanh tới nuốt hết.

Mà Lục Đạo Luân Hồi Bàn bị Tinh Hà màu vàng cuốn một cái, lập tức có chút run động.

Con ngươi Luân Hồi điện chủ hơi co rụt lại, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết như bánh xe, trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn sáng lên phù văn, lập tức ổn định lại, hung hăng nghiền ép lên người Cổ Hoặc Kim.

"Phốc phốc" một tiếng, thân thể Cổ Hoặc Kim hóa thành một đoàn kim quang, phiêu tán ra.

Luân Hồi điện chủ khẽ giật mình, pháp quyết trong tay không khỏi buông lỏng. Lục Đạo Luân Hồi Bàn đụng vào khoảng không, xông về trước một khoảng liền ngừng lại.

Vào thời khắc này, Tinh Hà màu vàng mãnh liệt chung quanh đột nhiên lóe lên, đang lao nhanh đột nhiên biến đổi theo, xoay quanh, trong nháy mắt

hóa thành một vòng xoáy màu vàng to lớn.

Lực xé rách xung quanh bỗng nhiên mạnh lên mấy lần, Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng bị làm bất ổn theo. Tinh Hà màu vàng quay tròn, bay về phía chỗ sâu vòng xoáy.

Hai tay Luân Hồi điện chủ xuất hiện, kết thành một cái pháp ấn.

Phù văn trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn toả ra quang huy trùng thiên, cấp tốc chuyển động, phát ra tiếng thét ô ô đáng sợ.

Luân Hồi Pháp Tắc bàng bạc từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bộc phát ra, ngăn cản lực xé rách của vòng xoáy màu vàng, rất nhanh ổn định lại.

Nhưng ngay giờ phút này, vòng xoáy màu vàng phụ cận lần nữa lóe lên, vô số xiềng xích màu vàng từ đó bắn ra, quấn quanh trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn, trong nháy mắt hình thành một cái lồng giam bằng xiềng xích.

Mỗi một sợi xiềng xích đều tản mát ra ba động Thời Gian Pháp Tắc mãnh liệt, những Thời Gian Pháp Tắc này là loại có khuynh hướng giam cầm.

Từng luồng từng luồng ba động Thời Gian Pháp Tắc cường đại từ trong lồng giam xiềng xích màu vàng tản ra. Luân Hồi Bàn nhanh chóng chuyển động lập tức đình trệ, như bị phong ấn vậy.

Luân Hồi điện chủ trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn cũng bị vài sợi xiềng xích cuốn lấy, không thể động đậy.

Trên không vòng xoáy màu vàng hoa lên một bóng người, thân hình Cổ Hoặc Kim xuất hiện, bấm tay điểm một cái.

Một đạo tiễn ảnh màu vàng từ ngón tay y bắn ra, phía trên quấn quanh từng đạo lôi điện màu vàng, nhưng không phải Lôi Điện Pháp Tắc, mà là Thời Gian Pháp Tắc thuần tuý.

Tốc độ tiễn ảnh màu vàng nhanh kinh người, lóe lên trống rỗng xuất hiện trước người Luân Hồi điện chủ, bắn về phía đầu của gã.

Luân Hồi điện chủ nhìn tiễn ảnh màu vàng trước người, nhưng không kinh hoảng, khóe miệng thậm chí lộ ra vẻ tươi cười.

Phía trên hư không Linh Vực màu vàng khẽ động, một thanh lôi kiếm màu vàng phá không chui ra, phía trên quấn quanh từng đạo lôi điện màu vàng, lần này lôi điện màu vàng lại là lôi điện chi lực chính tông.

Phía dưới lôi kiếm, bóng người hoa một cái, một nam tử mặc thanh bào xuất hiện, chính là Hàn Lập.

Hắn cũng không nhìn kỹ tình huống nơi này, một quyền đảo ra.

Một đạo quyền ảnh màu vàng bắn ra, chính là Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền.

Lấy tu vi hắn bây giờ, thi triển một chiêu này càng thêm huyền diệu, giữa không trung xẹt qua quỹ tích hình chữ "Chi", phát sau mà đến trước ngăn ở trước người Luân Hồi điện chủ, đánh vào trên tiễn ảnh màu vàng.

"Ầm" một tiếng bạo liệt!

Tiễn ảnh màu vàng nổ tung, hóa thành kim quang đầy trời.

"A, là ngươi! Ngươi vẫn còn sống? Cũng tốt, vậy để ta tự mình trừ bỏ biến số là ngươi đi!" Cổ Hoặc Kim nhìn thấy Hàn Lập xuất hiện, ánh mắt trầm xuống, cánh tay nhấc lên, đang muốn làm cái gì đó.

Sau lưng Hàn Lập loé lên kim quang, một bảo luân màu vàng cấp tốc chuyển động nổi lên, thân hình hắn lập tức biến thành tàn ảnh biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước người Luân Hồi điện chủ, đưa tay chém xuống một cái.

Một ngọn lửa màu vàng từ trong tay hắn phun ra, chính là hoả diễm trên Đoạn Thời Lưu Hỏa, hơi quay cuồng, sau đó hóa thành một thanh hoả kiếm màu vàng, lóe lên một cái rồi biến mất trảm lên trên xiềng xích màu vàng.

"Xoẹt" một tiếng!

Lồng giam bằng xiềng xích màu vàng theo âm thanh bị chém thành hai nửa. Luân Hồi điện chủ thoát thân ra, thấp giọng nói với Hàn Lập.

"Đa tạ."

Cổ Hoặc Kim thấy cảnh này, con ngươi co rụt lại.

Nơi này là Linh Vực của mình, vậy mà Hàn Lập nhẹ nhõm tới lui như thế, còn phất tay liền phá Tỏa Thiên Lao của mình.

Bất quá y cũng không đuổi theo hai người Hàn Lập, thân hình vừa mới động, lần nữa dung nhập vào Linh Vực chung quanh, biến mất không thấy gì nữa.

Vòng xoáy màu vàng lóe lên biến mất, một lần nữa biến thành Linh Vực màu vàng. Linh Vực trước đó bị Lục Đạo Luân Hồi Bàn hủy đi, giờ phút này đã khôi phục, diện tích cũng đột nhiên lớn hơn gấp trăm lần, vô số kim quang dập dờn ở trong đó, giống như một mảnh hải dương màu vàng óng to lớn không gì sánh được.

Linh Vực Cổ Hoặc Kim cũng không ngưng tụ thành thực chất như của Hàn Lập, mà là biến thành như chất lỏng, nhìn như yếu đuối, nhưng căn bản không thể phá hoại.

Áp lực thật lớn từ chung quanh đánh thẳng tới, phảng phất sóng biển, kéo dài không dứt.

Từng luồng từng luồng Thời Gian Pháp Tắc nương theo những xung lực này, ăn mòn đến phía hai người, vô khổng bất nhập.

Hàn Lập nhướng mày, kim quang trên thân đại phóng, cũng lập tức mở ra Thời Gian Linh Vực của mình.

Một Linh Vực hoàn toàn thực chất nổi lên, bên trong là mảng lớn sơn hà phong quang, lập tức ngăn trở Linh Vực màu vàng chung quanh ăn mòn,

đồng thời khuếch tán ra chung quanh.

Thời gian Linh Vực chung quanh Cổ Hoặc Kim cuồng thiểm kim quang, muốn ngăn cản Linh Vực Hàn Lập, lại bất lực, bị ép lui không ngừng.

Chỉ là diện tích xâm chiếm Linh Vực của Hàn Lập, đối với Linh Vực Cổ Hoặc Kim còn chưa đến một phần trăm, cũng không tính là nhiều.

Luân Hồi Đạo Tổ thấy cảnh này, trong mắt lại hiện lên một tia kinh ngạc, truyền âm với Hàn Lập:

"Ma Chủ bị Tinh Hà màu vàng cuốn đi, trước mắt không biết tung tích... Muốn đối kháng Cổ Hoặc Kim, lực lượng của hắn không thể thiếu, không biết Hàn đạo hữu có thể hỗ trợ cứu hắn ra không?"

Hàn Lập nghe vậy, trên đôi mắt nổi lên đạo đạo kim quang, nhìn lại chung quanh, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại, đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Một vệt kim quang cầu vồng từ trong tay hắn bắn ra, chui vào nơi nào đó của Tinh Hà màu vàng.

"Xoẹt" một tiếng, một bóng người bị cầu vồng màu vàng quấn lấy, bay ra, chính là Ma Chủ.

(Dg: đánh hay vkl) 😄

------oOo------

Chương 1380: Hợp lực

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Thời khắc này, áo quần toàn thân Ma Chủ rách nát, nhìn có chút chật vật. Lúc nhìn thấy Hàn Lập, mặt mũi y tràn đầy vẻ khó tin.

Hàn Lập sau khi cứu ra Ma Chủ, hai con ngươi chớp động hắc quang, thi triển Cửu U Ma Đồng tiếp tục quét ra bốn phía, ý định tìm kiếm bóng dáng Cổ Hoặc Kim.

Chỉ là Cổ Hoặc Kim sau khi trốn vào Linh Vực, giống như tiêu thất hư không, thậm chí ngay cả một tơ một hào khí tức cũng không lưu lại.

"Cổ Hoặc Kim đang tính kéo dài thời gian, thời gian không còn nhiều lắm." Luân Hồi điện chủ nhìn về phía vòng xoáy Hỗn Độn không ngừng lớn lên, cau mày nói.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, giờ phút này khoảng cách hắn và Luân Hồi điện chủ gần nhau, loại cảm giác tâm linh tương thông kia càng thêm mãnh liệt, lời nói suy nghĩ đối phương, hắn đều cảm giác rõ ràng.

Vừa rồi những lời nói kia, đối phương chưa kịp nói ra miệng, hắn đã sớm cảm giác trong lòng.

Chỉ là không biết, suy nghĩ trong lòng mình, đối phương có cảm giác được hay không?

"Nhưng nếu hắn một mực ẩn kín trong Linh Vực trốn tránh không ra, chẳng

lẽ chúng ta có biện pháp buộc hắn ra?" Ma Chủ hỏi.

"Hàn đạo hữu tu chính là Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết của Di La năm đó, bây giờ ba người chúng ta tập hợp tam đại Chí Tôn pháp tắc tại một chỗ, có thể phá vỡ Linh Vực Cổ Hoặc Kim." Luân Hồi điện chủ nói.

"Bây giờ tình hình ngươi cũng không quá tốt, nếu lại một mực vận dụng Luân Hồi chi đạo, cho dù thắng Cổ Hoặc Kim, có lẽ ngươi cũng sẽ bị Thiên Đạo dung hợp." Ma Chủ nói.

"Cho dù hoà vào Thiên Đạo, cũng tốt hơn so với thế giới này bị hủy diệt. Đến bước này, buông tay đánh cược một lần đi!" Luân Hồi điện chủ nói.

Vừa nói xong, quanh người gã chớp động quang mang đỏ sậm, Linh Vực đỏ sậm xuất hiện lần nữa, tiếp xúc cùng Thời Gian Linh Vực do Hàn Lập toả ra.

Ầm ầm!

Linh Vực song phương đồng thời rung động, đồng thời toả sáng hào quang.

Hàn Lập thấy tình hình này, con ngươi hơi co rụt lại.

Một màn trước mắt này hắn cũng không xa lạ, trước đó lúc tiếp xúc cùng Linh Vực Cam Cửu Chân, cũng phát sinh loại tình huống Linh Vực cộng hưởng này.

Mà trình độ Linh Vực hai người cộng hưởng, hơn xa Cam Cửu Chân trước đó.

Đang cân nhắc, Linh Vực song phương tự mình phát ra một cỗ hấp lực, hai Linh Vực nhanh chóng tới gần, cuối cùng triệt để tương dung vào nhau.

Sơn phong trong Linh Vực màu vàng của Hàn Lập phảng phất thổi phồng lên, cấp tốc phồng lớn, nguyên bản sơn phong ngàn trượng trong nháy mắt biến thành vạn trượng. Dòng sông trăm dặm biến thành đại giang ngàn dặm, tản ra ba động Thời Gian Pháp Tắc tăng cường gấp mười lần.

Linh Vực Luân Hồi điện chủ cũng giống như vậy, chỉ là trên mặt gã cũng không lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đây là có chuyện gì?" Hàn Lập không mở miệng, mà thử thông qua tâm linh trực tiếp câu thông với Luân Hồi điện chủ.

"Ngươi ta theo một ý nghĩa nào đó, vẫn là cùng một người, pháp tắc sinh ra cộng hưởng tự nhiên dễ dàng. Mà Luyện Thần Thuật của ngươi đã tu luyện tới cảnh giới viên mãn, thần thông Luyện Thần Thuật tầng thứ bảy chính là có thể tâm linh tương thông cùng người khác, từ đó khiến cho pháp tắc dung hợp trở nên càng thêm đơn giản. Linh Vực ngươi ta dung hợp, cũng không có gì lạ." Luân Hồi điện chủ cũng dùng tâm linh câu thông đáp lại.

Hàn Lập nghe những này, bất giác có chút giật mình.

Luân Hồi điện chủ trước đây sở dĩ truyền cho hắn Luyện Thần Thuật, vậy mà trong đó còn ẩn giấu một tầng thâm ý này.

"Hàn đạo hữu, ta không có ác ý với ngươi, hết thảy cũng là vì đối kháng Cổ Hoặc Kim. Chỉ cần các hạ có thể giúp ta diệt Cổ Hoặc Kim, báo được đại thù, Luân Hồi điện về sau có thể giao lại cho ngươi cai quản." Luân Hồi điện chủ cảm giác được trong lòng Hàn Lập kiêng kị, lập tức lần nữa câu thông nói.

"Có thể sống qua hôm nay hay không còn chưa biết, chuyện sau này để nói sau đi." Hàn Lập lắc đầu.

Hai người giờ phút này tâm linh tương thông, hắn có thể cảm giác được lời nói Luân Hồi điện chủ cũng không giả dối, chỉ là hắn cũng không có hứng thú quá lớn với quyền lực.

Mà hôm nay cho dù không làm Luân Hồi điện chủ, hắn cũng nhất định phải đánh bại Cổ Hoặc Kim, tồn tại giữa hai người chính là đại đạo chi tranh.

Giữa thiên địa, chỉ có thể có một Thời Gian Đạo Tổ!

Ở trong đó, còn liên lụy đến một phần ơn nghĩa Di La lão tổ trước kia.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết điểm một cái, Thời Gian Linh Vực lập tức phồng lớn lần nữa, đồng thời từng đạo kim quang hình kiếm từ trong Linh Vực bắn ra, quét về phía Linh Vực Cổ Hoặc Kim chung quanh.

Trong những kim quang này, hỏa diễm, dòng nước, kim phong, cổ mộc, đất cát, các loại hư ảnh vật Ngũ Hành, mỗi một đạo kim quang đều tản mát ra uy năng ba động cực kỳ cường đại.

Luân Hồi điện chủ cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Hàn Lập, trong lòng an tâm, cũng lập tức thôi động Luân Hồi Linh Vực.

Từng đạo quang mang đỏ sậm thô to không gì sánh được từ trong Linh Vực của gã bắn ra, quấn quanh cùng kim quang hình kiếm trong Linh Vực của Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ đồng thời ngưng tụ, toàn lực thôi động pháp tắc của mình, đồng thời thông qua tâm thần tương thông, tương dung hai cỗ pháp tắc này.

Trong lưỡng sắc quang mang kim hồng, lực lượng pháp tắc mặc dù vẫn còn có chút mâu thuẫn, nhưng cũng bắt đầu chân chính tương dung.

Ầm ầm!

Kim quang hình kiếm như ăn xuân dược, điên cuồng phồng lớn, trong nháy mắt phồng lớn mấy chục lần, nguyên bản thân kiếm mơ hồ cũng biến thành cực kỳ rõ ràng. Mũi kiếm, kiếm ngạc, màng kiếm, chuôi kiếm đều sinh động như thật.

Mỗi một đạo kim quang thình lình biến thành một thanh cự kiếm màu vàng, trên thân kiếm càng hiện ra từng đạo linh văn đỏ sậm hình mâm tròn, thình lình chính là Luân Hồi Pháp Tắc.

Kiếm khí lăng lệ không gì sánh được từ trên cự kiếm màu vàng bộc phát ra, cắt chém Linh Vực màu vàng của Cổ Hoặc Kim chung quanh.

"Xoẹt" một tiếng!

Linh Vực màu vàng tuỳ tiện bị cắt chém ra từng cái khe to lớn, nguyên bản Linh Vực to lớn trong nháy mắt biến thành một khối khăn lau tàn phá không chịu nổi.

Ma Chủ lộ vẻ kinh hãi, nhưng cũng lập tức thôi động triển khai Không Gian Linh Vực của mình. Từng cự nhân màu bạc lần nữa từ trong Linh Vực bay vụt ra, nhào về phía Linh Vực màu vàng chung quanh, rồi bạo liệt ra. Từng luồng từng luồng không gian phá diệt chi lực càn quét tứ tán.

Thủ đoạn của y cũng cực kỳ cao minh, tuy nhỏ yếu hơn nhiều so với pháp tắc Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ dung hợp, nhưng là một trong tam đại Chí Tôn pháp tắc, giữa chúng cũng sinh ra cộng minh nào đó.

Linh Vực màu vàng Cổ Hoặc Kim chấn động kịch liệt, gần như sụp đổ.

Bên trong kim quang quay cuồng, ý đồ chữa trị những vết nứt kia, đáng tiếc không có tác dụng quá lớn.

Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ khẽ quát một tiếng, lại một lần nữa đồng thời thôi động Linh Vực.

Vạn đạo kim quang hình kiếm nổ bắn ra, chém lên Linh Vực màu vàng.

Linh Vực màu vàng rốt cuộc không chịu nổi, phát ra tiếng trầm đục liên tiếp, triệt để vỡ vụn sụp đổ, hóa thành vô số kim quang phiêu tán.

Thân ảnh Cổ Hoặc Kim nổi lên, lại làm cho ba người Hàn Lập kinh hãi.

Chỉ thấy từ phần eo thân thể Cổ Hoặc Kim trở xuống, vậy mà đã dung nhập vào trong vòng xoáy Hỗn Độn, chỉ có nửa người trên vẫn còn ở đó.

Mà trên da dẻ của y hiện ra từng đường vân màu sắc hỗn độn, trên mặt cũng giống như vậy, nhìn rất là khủng bố.

Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ nhìn thấy Cổ Hoặc Kim với bộ dạng này, trong mắt lóe lên một tia chấn kinh.

Hàn Lập sau khi chấn kinh, giữa thần sắc đột nhiên hiện ra một tia cổ quái, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Từ khi hắn tiến giai đến Đại La cảnh, bao giờ cũng cũng cảm giác trên đỉnh đầu truyền đến một cỗ áp lực vô cùng nặng nề, phảng phất một lạch trời không thể vượt qua, ngăn cản phía trước con đường tịnh tiến Thời Gian Pháp Tắc của hắn.

Đó là do vị Thời Gian Đạo Tổ Cổ Hoặc Kim này, cản trở con đường phía trước của tất cả những người tu luyện Thời Gian Pháp Tắc.

Chỉ là giờ phút này, Hàn Lập cảm thấy lạch trời phía trước giống như đột nhiên biến mất.

"Chẳng lẽ..." Trong lòng Hàn Lập nổi lên một suy đoán, trong mắt lóe lên một tia kích động.

"Các ngươi cuối cùng vẫn chậm một bước. Bây giờ ta, đã đại đạo quy nhất, thành tựu Hỗn Độn Pháp Thể, vạn pháp bất xâm, các ngươi làm sao khó dễ được ta? Ha ha... Ha ha..." Cổ Hoặc Kim trái ngược vẻ bình tĩnh lúc trước, vung vẩy hai tay, giữa thần sắc càng hiện ra vẻ điên cuồng, cười ha ha.

Một cỗ khí tức mênh mông từ trên thân Cổ Hoặc Kim bộc phát ra, cỗ khí tức này tràn đầy cảm giác hùng vỹ bao phủ vạn vật, từng luồng từng luồng ba động lực lượng pháp tắc khác biệt ở trong đó.

Cỗ lực lượng pháp tắc lớn nhất trong đó chính là Thời Gian Pháp Tắc, ngoài Thời Gian Pháp Tắc, còn có các loại pháp tắc hỗn tạp trong đó.

"Cổ Hoặc Kim bị điên rồi..." Con mắt Ma Chủ mở lớn, thì thào nói.

"Hỗn Độn chi lực nhập thể, chỉ sợ Cổ Hoặc Kim còn chưa hoàn toàn nắm giữ, cho nên thần trí có chút cuồng loạn. Không thể để cho hắn tiếp tục nữa, một khi hắn triệt để nắm giữ Hỗn Độn Pháp Tắc, chúng ta cho dù hợp lực

ba người, cũng tuyệt không phải đối thủ!" Thanh âm Luân Hồi điện chủ vang lên trong não hải Hàn Lập và Ma Chủ.

Lời còn chưa dứt, gã đã đánh tới Cổ Hoặc Kim.

Trong lòng Hàn Lập và Ma Chủ run lên, cũng theo sát phía sau.

Cổ Hoặc Kim bỗng nhiên nhìn lại, biểu lộ trở nên dữ tợn, hai tay vẫy một cái.

Lập tức phảng phất cự lực dẫn dắt, vòng xoáy Hỗn Độn mãnh liệt lắc một cái, trăm ngàn đạo tiễn ảnh màu nâu từ đó nổ bắn ra, mỗi một đạo tiễn ảnh đều dài trăm trượng, thô như cối xay, phô thiên cái địa đánh tới ba người.

Trong tiễn ảnh cũng ẩn chứa lực lượng pháp tắc khác biệt, nhưng chỉ có bốn cỗ.

Trong đó hai cỗ cấp độ rõ ràng, theo thứ tự là Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc. Hai cỗ lực lượng pháp tắc còn lại thình lình hòa thành một thể, phân biệt không ra, bất quá vẫn có thể cảm ứng được là Phong Chi Pháp Tắc và Lôi Chi Pháp Tắc.

Phong Lôi pháp tắc có khuynh hướng tốc độ, lại thêm hiệu quả Thời Gian Pháp Tắc, Không Gian Pháp Tắc, nên tốc độ tiễn ảnh màu nâu nhanh không thể tưởng tượng nổi. Trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách hai bên, đến trước ba người.

Ba người Hàn Lập đang bay nhào tới, lập tức bị đánh vội vàng không kịp chuẩn bị, mắt thấy sẽ bị tiễn ảnh bắn trúng.

"Định!" Một bóng người xuất hiện trước người Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ, chính là Ma Chủ. Hai tay y bấm niệm pháp quyết, điểm hư không một cái.

Nếu bàn về tốc độ chuyển đổi không gian, trong ba người thì Ma Chủ nắm giữ Không Gian Pháp Tắc là nhanh nhất.

Mấy vạn dặm hư không phía trước trong nháy mắt hiện ra vô số ngân quang, ngưng kết bất động, những tiễn ảnh màu nâu kia cũng bị đông kết ở trong đó.

Nhưng sau một khắc, trên tiễn ảnh loé lên quang mang, bốn cỗ pháp tắc đồng thời bộc phát ra. Không gian ngưng kết lập tức vỡ vụn thành từng mảnh, tiễn ảnh đầy trời lần nữa nổ bắn ra.

Có thời gian khe hở này, Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ đã phản ứng kịp, lập tức cùng nhau thôi động Linh Vực. Từng đạo kiếm ảnh màu vàng lần nữa phun ra, chém tới phía những tiễn ảnh kia.

Lập tức kim quang đầy trời, quang mang đỏ sậm, còn có quang mang màu nâu xen lẫn, càng phát ra vô số tiếng vang kinh thiên động địa!

Không gian phụ cận vốn đã hóa thành hư vô lần nữa nổi lên sóng gió, vòng xoáy Hỗn Độn cũng bị ảnh hưởng, quay cuồng không thôi.

Tiễn ảnh màu nâu thân phụ bốn loại lực lượng pháp tắc, uy lực mặc dù lớn, nhưng hai người Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ liên thủ, hai đại Chí Tôn pháp tắc dung hợp, uy năng càng mạnh.

Kiếm ảnh màu vàng nhanh chóng cắt chém, rất nhanh chém vỡ những tiễn ảnh màu nâu kia, bất quá kiếm ảnh màu vàng cũng vỡ vụn không ít.

Hàn Lập và Luân Hồi điện chủ đồng thời bấm niệm pháp quyết, tiên linh lực và lực lượng pháp tắc thể nội tuôn trào ra, rót vào trong Linh Vực.

"Ầm" một tiếng!

Linh Vực hai người nhanh chóng mở rộng, phủ tới Cổ Hoặc Kim, đồng thời vô số kiếm ảnh màu vàng to lớn từ đó bắn ra, chém về phía Cổ Hoặc Kim.

Cùng lúc đó, hư không chỗ khác bên cạnh Cổ Hoặc Kim khẽ động, thân ảnh Ma Chủ trống rỗng xuất hiện, bấm tay điểm một cái.

Không gian đã hóa thành hư vô lóe lên, từng vết nứt màu bạc xuất hiện lần

nữa, nhìn rất giống vết nứt không gian.

Chỉ là những vết nứt màu bạc này tản mát ra uy năng Không Gian Pháp Tắc, so với vết nứt không gian trước kia lớn hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Không gian nơi đây đã sớm vỡ nát, biến thành hư vô, nhưng nói từ một cấp độ khác, vùng hư vô nơi đây cũng là một loại không gian khác, càng thêm vững chắc.

Uy năng vết nứt không gian nơi đây lớn hơn xa so với trước đó.

Hai tay Ma Chủ dẫn một cái, vô số vết nứt không gian bắn ra, chém về phía Cổ Hoặc Kim.

------oOo------

Chương 1381: Khởi tử hồi sinh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

***

Cổ Hoặc Kim đối mặt với công kích của ba người Hàn Lập, thì càng hiện vẻ điên cuồng. Hai ngón tay y hợp thành chỉ vạch trên cổ tay trái một đường, mảng lớn tinh huyết từ đó phun ra, chui vào trong vòng xoáy Hỗn Độn.

Vòng xoáy Hỗn Độn lập tức nổi lên một tầng huyết quang nhàn nhạt, tốc độ khuếch trương càng thêm nhanh hơn.

Tay phải y bấm niệm pháp quyết.

Vòng xoáy Hỗn Độn chấn động lần nữa, vô số hòn đá bốc cháy từ đó bắn ra, đuôi kéo theo vệt ánh sáng dài, giống như là sao chổi. Nó nhanh chóng va vào trên kiếm ảnh màu vàng và vết nứt không gian màu bạc.

Hòn đá bốc cháy tản ra các loại pháp tắc khác nhau, cùng tiễn ảnh màu nâu khác biệt, gồm có chín loại.

Ầm ầm!

Những hòn đá bốc cháy cùng với kiếm ảnh, vết nứt đụng vào nhau, lập tức vỡ ra, hóa thành từng đoàn hỏa cầu thật lớn. Nó nhanh chóng hóa thành một biển lửa khổng lồ như muốn nấu chín cả bầu trời và mặt đất.

Chín cỗ lực lượng pháp tắc điên cuồng xen lẫn vào nhau, kiếm ảnh màu vàng cùng vết nứt không gian lập tức bị xé rách, thôn phệ.

Không chỉ vậy, một cỗ cự lực ngập trời bỗng cách không oanh kích lên ba

người Hàn Lập.

Thân thể của ba người chấn động, đều bị đánh bay ra ngoài.

Khóe miệng Cổ Hoặc Kim nhếch lên, hai tay tiếp tục vung lên lần nữa.

Vòng xoáy Hỗn Độn chấn động càng thêm kịch liệt, vô số lôi quang to bằng phòng ốc từ đó bắn ra, đánh về phía ba người.

Những lôi quang này hiện ra màu sắc Hỗn Độn, bên trong không tản ra các loại lực lượng pháp tắc, nhưng tràn ngập một loại khí tức Hỗn Độn. Nó phát ra âm thanh lôi đình trầm thấp chấn động, giống như đang dưỡng dục từng cái thế giới cỡ nhỏ.

"Đây là Hỗn Độn Thần Lôi... Mau lui lại!" sắc mặt của Luân Hồi điện chủ đại biến, không tiếp tục liên thủ với Hàn Lập, mà nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn lập tức xuất hiện tại trước người Luân Hồi điện chủ, sáu cỗ quang mang đỏ sậm từ trong sáu cái lỗ thủng màu đen kịt ở giữa tuôn ra, bao phủ thân thể lại. Đồng thời cả người gã bắn ngược về phía sau.

Hàn Lập và Ma Chủ mặc dù không biết những Hỗn Độn Thần Lôi này uy lực ra sao. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt Luân Hồi điện chủ ngưng trọng như vậy, cũng vội vàng lui về phía sau, riêng phần mình thi pháp hộ thể.

Hai tay Ma Chủ bắt quyết, không gian hư vô chung quanh chuyển động, nhanh chóng bao quanh thân thể lại. Nó hình thành một cái kén tròn hơi mờ, mang thân thể bao ở trong đó.

Kén tròn tựa như một cái không gian dị độ, mặc dù lơ lửng ở đó và có thể nhìn thấy, nhưng dường như lại cực kỳ xa, không cách nào chạm được.

Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, Linh Vực quanh người nhanh chóng thu nhỏ, trong nháy mắt chỉ còn cỡ vài chục trượng, vô cùng kiên cố, kim quang bên trong dày đặc đến trình độ thực chất.

Hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, những kim quang kia lóe lên, biến thành một đoàn tường vân màu vàng nồng đậm. Chính là Bất Hủ Kim Vân, mang thân thể bao phủ ở giữa.

Hàn Lập vừa mới làm xong, thì hư không trước người khẽ động, Hỗn Độn Thần Lôi bỗng xuất hiện. Nó dường như trực tiếp vượt qua giới hạn cuả thời gian và không gian, đụng trên Linh Vực của hắn, trực tiếp nổ tung.

Thiên địa trong nháy mắt biến thành một loại màu sắc hỗn độn, một cỗ lực lượng hủy diệt thế giới hiện ra, hết thảy đều bị phá hủy. Hỗn Độn Lôi Quang như che mất mọi thứ, hư vô không gian lần nữa tan vỡ, mảng lớn sụp đổ.

Hàn Lập tự nhận linh vực quanh người kiên cố không gì bằng, lại lập tức tan vỡ, không thể chịu được dù chỉ trong chớp mắt.

Mãnh liệt lôi quang liền trùng kích lên Bất Hủ Kim Vân, kim vân run rẩy kịch liệt, trong tiếng xé vải xoẹt xoẹt, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Chớp mắt, Bất Hủ Kim Vân đã vỡ vụn hơn phân nửa, chỉ còn lại một tầng thật mỏng.

Trong lòng Hàn Lập run sợ, giờ mới biết được uy lực của Hỗn Độn Thần Lôi. Khó trách Luân Hồi điện chủ khiếp sợ như vậy, vừa nhìn thấy những thần lôi này, lập tức không còn chút chiến ý nào, quay người chạy trốn.

Lôi này đơn giản là thần thông không phải con người có thể ngăn cản!

Hắn hét lớn một tiếng, toàn lực vận chuyển Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết, Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể điên cuồng rót vào Bất Hủ Kim Vân quanh người, Bất Hủ Kim Vân lập tức dầy thêm một chút.

Ngay sau đó, năm đạo kim quang từ trên thân hắn bắn ra, xoay chung quanh thân thể, Chân Ngôn Bảo Luân, Quang Âm Tịnh Bình, Huyễn Thần Sa Lậu, Đoạn Thời Hỏa Bả, và Đông Ất Thần Mộc chính là năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc.

Năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc tỏa sáng hào quang, vây quanh thân thể của hắn bay múa, Thời Gian Pháp Tắc vô cùng cường đại tuôn ra từ đó.

Hư không phụ cận lập tức bị bóp méo, hóa thành vòng xoáy màu vàng, giống như một cái thông đạo thời không, Thời Gian Pháp Tắc chi lực cường đại ở trong đó quay cuồng, đem bất luận đồ vật gì xâm nhập nghiền cho vỡ nát, sau đó thôn phệ.

Thân thể của hắn hắc quang chớp động, từng đạo ma văn màu đen nổi lên, còn dài ra từng mảng vảy màu đen, trong nháy mắt hóa thành hình thái Thiên Sát Ma Thần mạnh nhất, chính là mười hai đầu ba mươi sáu cánh tay.

Mãnh liệt lôi quang, còn có Hỗn Độn Thần Lôi ở phía sau không có chút nào dừng lại, như sóng dữ cuốn tới, đánh vào trên vòng xoáy màu vàng.

Vòng xoáy màu vàng lập tức điên cuồng run rẩy, giống như thuyền nhỏ trong cơn bão.

Nhưng vô luận Hàn Lập có thôi động vòng xoáy màu vàng thế nào, cũng căn bản không thể thôn phệ được những Hỗn Độn Lôi Quang kia.

Từng đạo Hỗn Độn Thần Lôi tại vòng xoáy chung quanh nổ tung, cường đại Thời Gian Pháp Tắc dễ dàng bị phá hủy, vòng xoáy màu vàng nhanh chóng thu nhỏ, Chân Ngôn Bảo Luân cùng những vật này cũng bay lên.

Vô số Hỗn Độn Thần Lôi trút xuống, bao vây lấy năm kiện Thời Gian Pháp Tắc đồ vật, mãnh liệt nổ tung!

"Răng rắc" một tiếng, năm kiện Thời Gian Pháp Tắc đồ vật đều vỡ vụn!

Sắc mặt Hàn Lập trắng nhợt, phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt lộ vẻ kinh nộ.

"Sao lại thế!"

Chân Ngôn Bảo Luân và những vật này, là hắn thiên tân vạn khổ mới ngưng luyện ra được. Nó từng trợ giúp hắn xử lý không biết bao nhiêu

cường địch, là năm kiện bảo vật quan trọng nhát, vậy mà bây giờ vỡ nát.

Nếu là lúc khác, hỏng mất cũng chẳng sao, cùng lắm thì tốn hao chút thời gian từ từ cô đọng là được. Nhưng giờ còn phải đối mặt Cổ Hoặc Kim, ngay cả thần thông tâm đắt nhất cũng bị đánh tan, làm sao cùng nó đối kháng?

Vòng xoáy màu vàng ầm vang sụp đổ, Bất Hủ Kim Vân quanh người Hàn Lập quang hoa đại giảm, tại Hỗn Độn Lôi Quang trùng kích vào, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Từng luồng lực lượng hủy diệt cách không thẩm thấu, xâm nhập vào trong cơ thể của hắn.

Thân thể Hàn Lập đại chấn, kinh mạch trong cơ thể càng thêm run rẩy kịch liệt, cho dù lúc này đã biến thành hình thái Thiên Sát Ma Thần, cũng có chút chịu không nổi.

Hắn càng sợ hãi lại càng tỉnh táo hơn, không suy nghĩ nhiều, toàn lực vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc còn sót lại trong thể nội, còn có Thiên Sát Trấn Ngục Công.

Hắc quang từ trong cơ thể hắn toàn bộ bộc phát, từng luồng cự lực kinh thiên từ trong cơ thể hiện ra, lập tức mang những lực lượng hủy diệt chảy vào kia đuổi ra ngoài.

nhưng lúc này, Bất Hủ Kim Vân quanh người Hàn Lập rốt cục không chịu nổi uy lực của Hỗn Độn Thần Lôi nữa, toàn bộ đều sụp đổ, thần lôi ầm vang cuốn tới.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, ba mươi sáu cánh tay liên tiếp huy động, đập về phía bên trên.

Ba mươi sáu đoàn quyền ảnh màu vàng nổ ra, ẩn chứa lực lượng to lớn có thể đánh ra hư không một cái lỗ thủng, nhưng cùng Hỗn Độn Thần Lôi đụng vào nhau, lại tựa như đá chìm đáy biển, ngay cả gợn sóng đều không có.

Mảng lớn Hỗn Độn Lôi Quang trút xuống, đánh trên người Hàn Lập.

Hàn Lập ba mươi sáu cánh tay đều vỡ ra, biến thành huyết vũ đầy trời, lân phiến trên thân bay tán loạn, huyết nhục tan vỡ, lộ ra từng cây xương cốt đen kịt.

Nếu không có những xương cốt này ẩn chứa Thiên Sát Chi Thể lực lượng cường đại nhất, hắn lại dùng Thời Gian Pháp Tắc chi lực sau cùng để bảo vệ những xương cốt này, nên những xương cốt này cũng không bị nổ nát.

Thân thể tàn phá của Hàn Lập bị tạc bay ra ngoài, thân thể cũng một lần nữa biến thành hình người.

Đầy trời Hỗn Độn Lôi Quang nhanh chóng biến mất, Lục Đạo Luân Hồi Bàn như trước đứng lặng ở nơi đó, chỉ là mặt ngoài nổi lên mấy đạo vết rạn, quang mang đỏ sậm cũng mờ đi rất nhiều.

Đằng sau Luân Hồi Bàn, lơ lửng một chùm sáng hình người, lóe lên rồi vỡ ra.

Thân hình Luân Hồi điện chủ từ đó bay ra, sắc mặt của gã tái nhợt dị thường, hiển nhiên mặc dù chặn lại được Hỗn Độn Thần Lôi, nhưng tiêu hao cũng rất lớn.

Gã quay đầu nhìn chung quanh, sắc mặt càng thêm âm trầm.

Kén tròn ẩn thân của Ma Chủ đã biến mất không thấy gì, một bộ tàn phá thi bị cắt thành mấy khúc lơ lửng tại phụ cận, khí tức hoàn toàn không có, chính là Ma Chủ.

Một bên khác, tình huống của Hàn Lập mặc dù so Ma Chủ tốt hơn một chút, nhưng cũng chỉ là tồn tại một hơi.

"Ha ha, Hỗn Độn Thần Lôi tư vị như thế nào? Hiện tại hai tên giúp đỡ ngươi đều đã xong, chỉ còn một mình người, còn muốn báo thù sao?" Cổ Hoặc Kim cười ha ha, cực kỳ đắc ý.

Từng đạo Hỗn Độn quang mang từ trong vòng xoáy rót vào thân thể của y, sắc mặt đều đã phục hồi như cũ, trên thân khí tức cũng trở nên to lớn hơn.

"Hỗn Độn Thần Lôi xác thực lợi hại, bất quá còn chưa tới một khắc cuối cùng, hươu chết vào tay ai, còn chưa thể biết được!" Luân Hồi điện chủ cười lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên bay ngược về phía sau, đồng thời há mồm phun ra một ngụm chùm sáng đỏ sậm.

Trong chùm sáng thình lình ẩn chứa mấy chục cây tia sáng đỏ sậm nhỏ, chính là sợi tơ Luân Hồi Pháp Tắc. nó được dung nhập vào trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn giống như được ăn thuốc bổ, cấp tốc chuyển động ong ong.

Một cỗ hấp lực to lớn từ đó phát ra, thân thể tàn phế của Ma Chủ, còn có thân thể Hàn Lập nhằm phía Lục Đạo Luân Hồi Bàn bay đi.

Trong Luân Hồi Bàn hắc quang lóe lên, sáu cái lỗ thủng màu đen nổi lên, bên trong một cái lỗ thủng bỗng phồng lớn, mang thân thể tàn phế của Ma Chủ nuốt vào.

Luân Hồi điện chủ mười ngón như bay, nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, Luân Hồi Bàn xoay tròn bay múa, tách ra quang mang đỏ sậm chói mắt, càng thẩm thấu vào trong hư không.

Cổ Hoặc Kim thấy cảnh này, nhướng mày.

"Ra!" Luân Hồi điện chủ bấm niệm pháp quyết hai tay dừng lại, đưa tay hư không đánh ra.

Trên Luân Hồi Bàn trong một lỗ thủng khác quang mang lóe lên, một bóng người bay ra, chính là Ma Chủ.

Nó giờ phút này thương thế trên người đều phục hồi như cũ, con mắt cũng đã khôi phục thần thái, vậy mà sống lại.

Hiện giờ Ma Chủ cũng vô cùng ngạc nhiên, có chút luống cuống nhìn xem mọi thứ xung quanh.

"Khởi tử hồi sinh!" Cổ Hoặc Kim con ngươi cũng là co rụt lại.

"Đa tạ điện chủ." Ma Chủ giờ phút này cũng hiểu việc gì vừa xảy ra, quay về phía Luân Hồi điện chủ khom mình hành lễ.

"Thạch đạo hữu không cần khách khí, Luân Hồi Pháp Tắc mặc dù có thể cho ngươi chết đi sống lại, nhưng cũng sẽ tiêu hao ngươi hồn phách một lần cơ hội chuyển sinh, không thể lạm dụng." Luân Hồi điện chủ khoát tay, nhìn về phía thân thể Hàn Lập, định thi pháp cứu chữa.

"Ồ!" mặt gã đột nhiên rung động một cái, dừng tay lại.

Lúc này thân thể Hàn Lập trôi nổi giữa không trung, khí tức đã rất suy yếu.

Trong cơ thể hắn Thời Gian Pháp Tắc còn sót lại, cũng bị đánh bay ra ngoài, phiêu tán trong hư không thể nội hoàn toàn trống rỗng.

Hàn Lập cảm giác thân thể không hề đau đớn, các giác quan cũng dần biến mất.

"Phải chết ở chỗ này sao?"

Hiện giờ Hàn Lập trong lúc mơ màng, đầu liền lóe lên ý nghĩ này, nhưng không có cảm giác sợ hãi chút nào.

Hắn giờ phút này lại có cảm giác hóa thân ức vạn, chính mình phảng phất cùng thế giới này hòa thành một thể.

Hết thảy chung quanh bỗng nhiên trở nên chậm chạp, ba động nguyên khí, các loại quang mang quay cuồng, đều trở nên cực kỳ chậm chạp, hiện ra rõ ràng trước mắt hắn.

Giờ này mắt hắn đã không nhìn thấy, lại dùng một loại phương thức khác cảm giác đến thế giới này...

------oOo------

Chương 1382: Đạo Thiên Đại Kiếp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Chuyện gì xảy ra... Hay là ta sắp về với bụi đất, dung nhập vào thế giới này?"

"Không ngờ, cả đời này từ lúc bắt đầu bước vào con đường tu tiên, cẩn thận chặt chẽ, không dám có một tia lười biếng, kết quả cuối cùng vẫn khó thoát một kiếp này..."

"Nếu vậy, so với những tu sĩ đã sớm bị diệt bởi các loại duyên cớ trên con đường tu tiên, ta bất quá cũng chỉ là tăng thêm chút thời gian hư ảo mà thôi..."

"Uyển Nhi, thật xin lỗi..."

"Nếu có kiếp sau... Không bằng chỉ là một kẻ phàm nhân thế tục, tuy không trường sinh, nhưng lại có thể cầu đến thiên luân, lại không cần ao ước tiên duyên?"

Hàn Lập suy nghĩ lộn xộn, trong đó lại mang theo một tia bất đắc dĩ cùng vẻ bi thương.

Vào thời khắc này, trong hư không chung quanh nổi lên từng đạo kim quang, chính là từng sợi Thời Gian Pháp Tắc chi lực, vô cùng nhanh chóng tụ đến thân thể của hắn, nhưng thế giới chung quanh vẫn như cũ cực kỳ chậm chạp.

Từng sợi kim quang hóa thành năm dòng lũ màu vàng, dung nhập vào thân thể hắn.

Năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực này, Hàn Lập không thể quen thuộc hơn được, đúng là năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc hắn khổ tu Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết nhiều năm qua.

Mất đi, một lần nữa lại được, Thời Gian Pháp Tắc chi lực trong cơ thể hắn lần nữa nhanh chóng trở nên tràn đầy, năng lực ngũ giác cũng khôi phục lại.

Năm cỗ Thời Gian Pháp Tắc chi lực ở trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, như cuồng phong sóng lớn, gột rửa toàn thân.

Khẩu quyết Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết chảy xuôi trong đầu hắn. Hắn nhận biết môn công pháp này, trước nay chưa từng khắc sâu như thế.

Hàn Lập cảm thấy toàn thân nhẹ nhàng, "Ầm" một tiếng, trước mắt một mảnh kim quang, phảng phất đẩy ra cánh cửa nào đó, bước vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Thời Gian Pháp Tắc chi lực liên tục không ngừng vọt tới, thời gian trong cơ thể hắn rất nhanh đạt đến trình độ trước đó, nhưng Thời Gian Pháp Tắc trong hư không tụ đến cũng không đình chỉ, ngược lại càng lúc càng nhiều.

Năm đạo kim quang thô to giống như sóng dữ vọt tới, rót vào toàn thân hắn.

Thiên địa nguyên khí cũng chen chúc đến, rót vào thân thể hắn.

Trên thân thể tàn phá của Hàn Lập toát ra vô số mầm thịt, thương tích nhanh chóng chữa trị, rất nhanh triệt để khôi phục lại.

Trên người hắn bỗng nhiên toả ra kim quang trùng thiên, một cỗ ba động khí tức khổng lồ đáng sợ gấp mấy lần so với trước đó từ trên người hắn bộc phát ra, kim quang như thủy triều khuếch tán ra chung quanh.

Cơ hồ thiên địa linh khí toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực đều ba động, điên cuồng phun trào.

Tốc độ thời gian trôi qua khắp nơi khẽ động, đột nhiên khôi phục như lúc ban đầu.

Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ, còn có Cổ Hoặc Kim nhìn thấy biến hoá trên thân Hàn Lập, thần sắc đều biến đổi.

Cả bọn nhìn thấy một loạt chuyện này trong chớp mắt đã hoàn thành, nguyên bản Hàn Lập trọng thương sắp chết, trong nháy mắt đã thuế biến đến cảnh giới bây giờ.

Trong mắt Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ lóe lên vẻ kích động.

Mặc dù tình hình Hàn Lập biến hóa quỷ dị, nhưng giờ phút này khí tức trên người hắn tán phát ra, bọn họ cũng không lạ lẫm, chính là dấu hiệu tiến giai Đạo Tổ.

Hàn Lập tại thời khắc mấu chốt này tiến giai Đạo Tổ, đối kháng Cổ Hoặc Kim càng thêm nắm chắc.

"Không đúng, Cổ Hoặc Kim rõ ràng vẫn còn, Hàn đạo hữu sao có thể tiến giai vị trí Thời Gian Đạo Tổ?" Ma Chủ sau khi kinh hỉ trôi qua, kinh ngạc hỏi.

"Cổ Hoặc Kim dung hợp Hỗn Độn chi lực, ý đồ đột phá Thiên Đạo, tương đương với từ bỏ vị trí Thời Gian Đạo Tổ. Hàn đạo hữu lúc này mới có thể thuận lợi tấn thăng. Ta nghĩ điểm này, Cổ Hoặc Kim cũng không dự liệu được, đúng là ý trời." Luân Hồi điện chủ xoay chuyển ánh mắt, giật mình nói.

Ma Chủ nghe vậy, ra sức gật đầu.

Cổ Hoặc Kim nhìn Hàn Lập, sắc mặt âm trầm, trong mắt chớp động hung quang, tựa hồ muốn làm cái gì.

"Mơ tưởng!" Bóng người hoa một cái, Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ ngăn giữa Cổ Hoặc Kim và Hàn Lập.

Cổ Hoặc Kim nhướng mày, hắn cùng vòng xoáy Hỗn Độn tương dung, thực lực mặc dù tăng nhiều, nhưng cũng có một vấn đề là không cách nào di động, rất là bất tiện.

Cùng lúc đó, nguyên bản bầu trời sáng tỏ, đột nhiên trở nên u ám, mảng lớn đám mây xám đen trống rỗng xuất hiện, càng ngày càng nhiều, trong nháy mắt hiện đầy toàn bộ màn trời, cũng lộ ra một cỗ áp lực nặng nề vô cùng.

Cỗ áp lực này cao như Hoàng Thiên, nặng như Hậu Thổ, trùng trùng điệp điệp, không thể ngăn cản.

"Đạo Thiên Đại Kiếp!" Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ lo âu, nhưng cũng xen lẫn vui mừng.

Đạo Thiên Đại Kiếp là lúc tiến giai Đạo Tổ, nhất định phải kinh lịch thiên địa đại kiếp, không thể coi thường, sơ sẩy một chút sẽ vẫn lạc trong đó.

Nhưng Đạo Thiên Đại Kiếp giáng lâm, phụ cận Hàn Lập chính là cấm khu, bất kỳ ngoại nhân nào tiến vào, sẽ lọt vào thiên kiếp tập kích, cho dù Cổ Hoặc Kim cũng vô pháp tới gần.

"Đạo Thiên Đại Kiếp tới thật nhanh, bất quá Thời Gian Pháp Tắc chính là Chí Tôn pháp tắc, Đạo Thiên Đại Kiếp chi uy, hơn xa pháp tắc bình thường khác. Bản tôn năm đó cũng chuẩn bị hồi lâu, tăng thêm một tia may mắn mới miễn cưỡng vượt qua, ngươi như vậy bỗng nhiên tiến giai, ta không tin ngươi có thể độ qua." Cổ Hoặc Kim hừ lạnh nói, thần sắc khôi phục bình tĩnh một chút, không còn giống vẻ điên cuồng trước đó nữa.

Giờ phút này bầu trời trên đỉnh đầu triệt để biến thành màu đen kịt, chiếu xuống phía dưới cũng một mảnh đen nhánh, trong yên tĩnh lộ ra một cỗ túc sát chi ý.

"Xuy xuy" tiếng vang đại tác!

Trên bầu trời, mây đen bắt đầu quay cuồng, tạo thành một vòng xoáy cự đại vô cùng, nhắm ngay Hàn Lập phía dưới.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt bình tĩnh.

Trước đó "Chết" qua một lần, trong lúc bất tri bất giác lại nghĩ thông suốt một số sự tình, trong lòng ngược lại thản nhiên hơn nhiều.

Trong vòng xoáy, từng đầu lôi điện đen kịt lao vụt du tẩu, nhìn dị thường đáng sợ, mà chỗ trung tâm vòng xoáy là một lỗ thủng đen kịt, tản mát ra quang mang tĩnh mịch, không biết liên thông đến nơi nào.

Lôi quang đen kịt chớp động, một tiếng nổ ầm vang, một cỗ uy áp đáng sợ khổng lồ không biết gấp bao nhiêu lần so với trước đó từ trong vòng xoáy lộ ra. Hư không phụ cận chấn động kịch liệt, đều vặn vẹo theo.

Thân thê Hàn Lập bị cỗ uy áp này bao lại, khẽ run lên, nhưng lập tức ổn định thân hình.

Chỗ sâu vòng xoáy loé lên ánh sáng xám, vô số mây xám nồng đậm từ đó bay ra, phô thiên cái địa chụp xuống Hàn Lập.

Loại mây xám này, trước kia hắn đã thấy qua, đó là lúc Giải Đạo Nhân tiến giai Đạo Tổ, độ Đạo Thiên Đại Kiếp.

Chỉ là năm đó khi Giải Đạo Nhân độ kiếp, số lượng mây xám còn không bằng một phần mười của hắn lúc này.

Khoé miệng Hàn Lập khẽ động, lộ ra vẻ tươi cười.

Năm đó lúc thấy Giải Đạo Nhân độ kiếp, mây xám vừa mới xuất hiện, hắn chịu không được uy áp nên đã hôn mê. Bây giờ hắn tự mình độ kiếp, uy áp những mây xám này như cũ vẫn rất lớn, lại không coi vào đâu.

Trong mắt của hắn chớp động u quang màu đen, rất nhanh phát hiện chân thân mây xám, rõ ràng là do tia chớp nhỏ màu xám hình thành.

Những thiểm điện kia mặc dù rất nhỏ, ẩn chứa uy năng lại phi thường khủng bố, mà bên trong lại ẩn chứa từng luồng từng luồng lực lượng quỷ dị

dẫn ra tâm ma.

Trong mắt Hàn Lập loé lên tinh quang, khẽ quát một tiếng, một quyền đánh ra hư không về phía mây xám cứng ngắc đầy trời.

Vạn đạo kim quang từ trên nắm tay hắn nở rộ ra, phảng phất một vòng kiêu dương đột nhiên phóng lên.

Từng đạo kim quang đâm vào trong mây xám, tuỳ tiện xé rách mây xám.

Mây xám đầy trời run rẩy kịch liệt, bị xuyên thủng trăm ngàn lỗ, sau đó phảng phất băng tuyết gặp lửa, hoàn toàn sụp đổ tiêu tán.

Chỉ là lôi điện chi lực, sao làm khó được Hàn Lập. Về phần những tâm ma chi lực kia, Hàn Lập gọn gàng liên tiếp chém mất Tam Thi, vượt qua tam trọng tâm kiếp, tâm ma thể nội sớm đã luyện hóa sạch sẽ, vạn tà bất xâm!

Thấy Hàn Lập dễ dàng vượt qua một đạo đại kiếp như thế, Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đều vui mừng.

"Hừ! Đạo đại kiếp thứ nhất chỉ là món ăn khai vị, chân chính gian nan còn phía sau." Cổ Hoặc Kim cười lạnh một tiếng.

Cổ Hoặc Kim vừa dứt lời, kiếp vân trên bầu trời lần nữa quay cuồng kịch liệt, nguyên bản kiếp vân đen kịt đột nhiên biến thành màu đỏ như máu.

Từng đạo thiểm điện thô to đỏ như máu quay cuồng trong kiếp vân, lôi điện xen lẫn nhau, mơ hồ hiện ra một đóa sen huyết hồng, tản mát ra uy năng hủy thiên diệt địa đáng sợ.

"Hồng Liên Thần Lôi!" Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động.

Hồng Liên Thần Lôi là một trong ba mươi sáu thiên lôi, xếp hạng cực cao, trên cả Đô Thiên Thần Lôi, uy lực phi thường khủng bố.

Tác dụng chủ yếu của lôi này cũng không phải phá hủy nhục thể, mà là hủy diệt thần hồn, cho nên lôi này có danh xưng Diệt Hồn Thần Lôi.

Mà bầu trời trong Hồng Liên Thần Lôi, còn ẩn chứa thiên kiếp chi lực, so với Hồng Liên thiên lôi bình thường, uy lực càng lớn hơn rất nhiều.

Không đợi hắn suy nghĩ nhiều, một tiếng nổ ầm vang, bầu trời trong kiếp vân Hồng Liên Thần Lôi rốt cuộc hội tụ xong, từng đạo thần lôi hội tụ cùng một chỗ, hình thành một đóa Hồng Liên to như ngọn núi, hạ xuống phía Hàn Lập.

Nét mặt Hàn Lập không chút e ngại, há miệng phun một cái.

Một chùm sáng màu vàng từ trong tay hắn bay ra, lơ lửng trên đỉnh đầu, quay tít một vòng, chùm sáng phân giải ra, hóa thành một quang thuẫn màu vàng hùng vĩ.

Quang thuẫn cực kỳ óng ánh sáng long lanh, nhìn như kim cương, trên thuẫn có vô số phù văn bay múa, chỗ trung tâm hiện ra một đồ án tháp cao vuông vức, vững chắc không gì sánh được. Toàn bộ quang thuẫn cho người ta một loại cảm giác không thể phá vỡ.

Đây là thần thông phòng ngự của Chân Ngôn Môn, Thái Vũ Pháp Thuẫn, nổi danh cùng Bất Hủ Kim Vân.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, Hồng Liên Thần Lôi bổ lên trên Thái Vũ Pháp Thuẫn.

Pháp thuẫn rung động không thôi, phát ra từng đợt thanh âm kẽo kẹt kẽo kẹt, đồ án phù văn phía trên cũng bắt đầu mơ hồ.

Nhưng Thái Vũ Pháp Thuẫn cũng không có dấu hiệu vỡ vụn, vững vàng lơ lửng trên đỉnh đầu Hàn Lập, ngăn cản Hồng Liên Thần Lôi cuồng thiểm không thôi, không để cho rơi xuống.

Hồng Liên Thần Lôi cũng không đánh tan pháp thuẫn, nhưng phía trên Hồng Liên Thần Lôi đột nhiên run lên, một đóa hư ảnh Hồng Liên hơi mờ lại tách rời ra, chỉ thoáng cái đã xuyên thấu Thái Vũ Pháp Thuẫn, vô cùng nhanh chóng đánh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không kinh ngạc, hai tay bấm niệm pháp quyết, chỗ mi tâm toả ra một ấn ký phức tạp, tinh quang trên ấn ký nở rộ ra như thực chất, hình thành từng gợn sóng óng ánh, bao phủ lại toàn thân.

Ầm!

Hồng Liên mờ ảo đánh vào gợn sóng óng ánh trên người hắn. Gợn sóng mặc dù không ngừng run rẩy, lại một mực ngăn cản được Hồng Liên mờ ảo công kích.

Trọn vẹn qua một khắc đồng hồ sau, rốt cuộc hư ảnh Hồng Liên phịch một tiếng, vỡ vụn biến mất, mà Hàn Lập bên dưới phòng hộ gợn sóng óng ánh lại không hư hao chút nào.

Bọn người Luân Hồi điện chủ xa xa nhìn thấy cảnh này, thần sắc khác nhau.

Nhưng không đợi ba người nói gì, kiếp vân giữa không trung lần nữa phát sinh biến hóa, đột nhiên biến thành màu vàng.

Vô số Lôi Long màu vàng thô to không gì sánh được ở trong mây gào thét quay cuồng, phát ra từng đợt lôi minh kinh thiên động địa, phảng phất muốn chấn sụp thiên địa này.

Trong lôi điện màu vàng tản mát ra Thời Gian Pháp Tắc cực kỳ mãnh liệt, mà lại tràn đầy khí tức cuồng bạo phá hư, có chút tương tự với hình dạng thiểm điện Thời gian pháp tắc Cổ Hoặc Kim lúc trước thi triển ra.

------oOo------

Chương 1383: Kim mạch ngọc cốt

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Quang Âm Chi Lôi!" Khoé mắt Hàn Lập giật một cái, hai tay vội vã bấm niệm pháp quyết huy động.

Kim quang quanh người hắn chớp liên tục, năm vật màu vàng trống rỗng xuất hiện, chính là năm kiện cụ tượng Thời gian pháp tắc Chân Ngôn Bảo Luân, Huyễn Thần Sa Lậu, Quang Âm Tịnh Bình, Đoạn Thời Lưu Hỏa, Đông Ất Thần Mộc.

Năm kiện Thời Gian Pháp Tắc này lần nữa ngưng tụ thành, tính thăng hoa cũng tăng vọt lên.

Năm bảo vật xoay tròn không thôi, lóe ra kim quang như lưu ly thuần túy không gì sánh được, ba động Thời Gian Pháp Tắc cuồn cuộn truyền ra thật lớn.

Ầm ầm!

Không đợi Hàn Lập làm gì, những lôi điện màu vàng kia đã bổ một phát xuống.

Kiếp vân liên tiếp biến hóa giống như thần thông gia tốc, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Cũng may, Hàn Lập lúc này đã một chân bước vào Đạo Tổ cảnh, phản ứng cũng cực kỳ nhanh chóng, hai tay chỉ lên trời một cái.

Thái Vũ Pháp Thuẫn trong chốc lát đại thịnh kim quang, xoay tròn cấp tốc, vô số phù văn màu vàng từ đó phun ra ngoài, phát ra trận trận thanh âm gào thét mãnh liệt.

Tiếng vang kinh thiên động địa nổ tung, vô số lôi điện màu vàng bổ lên trên Thái Vũ Pháp Thuẫn, trên pháp thuẫn lập tức hiện ra vô số vết rạn, đồng thời nhanh chóng lan ra.

"Ầm" một tiếng vang trầm, Thái Vũ Pháp Thuẫn vỡ tan từng khúc, sau đó bạo tạc ra, hóa thành vô số mảnh vỡ màu vàng, như lưu tinh bắn ra chung quanh.

Bất quá Thái Vũ Pháp Thuẫn cũng đã tranh thủ cho Hàn Lập đủ thời gian, những vật Chân Ngôn Bảo Luân vây quanh thân thể của hắn xoay tròn cấp tốc.

Một vòng xoáy màu vàng to lớn vô cùng lại nổi lên, bao phủ Hàn Lập vào trong, phát ra lực hút đáng sợ cơ hồ có thể thôn thiên phệ địa, đón lấy lôi điện màu vàng đang đánh xuống.

Vô số lôi điện màu vàng bổ vào trên vòng xoáy, làm vòng xoáy màu vàng rung động không thôi, nhưng cũng lập tức bị vòng xoáy phát ra lực hút cuốn lấy, lôi kéo cào chỗ sâu trong vòng xoáy.

Hàn Lập đứng tại trung tâm vòng xoáy, thân hình theo vòng xoáy lắc lư trái phải, hai tay lại ổn định không gì sánh được, không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Vòng xoáy màu vàng chuyển động ù ù, không biến yếu chút nào, tạo thành thế giằng co với Quang Âm Chi Lôi giữa không trung.

Chỉ thấy kim quang nhảy lên, lôi quang bắn ra bốn phía, vô số tiếng kinh lôi nổ vang, hư không phụ cận chấn động kịch liệt.

Xa xa Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đứng thẳng không nổi, không ngừng bay về phía xa.

Chấn động kéo dài nửa khắc đồng hồ, lôi điện màu vàng dày như mưa rốt cuộc bắt đầu yếu bớt, rất nhanh hoàn toàn biến mất.

Vòng xoáy màu vàng phía dưới cũng nhanh chóng thu nhỏ, mấy hơi thở sau biến mất không còn tăm tích.

Thân ảnh Hàn Lập nổi lên, trên thân rách tung toé, nhìn có chút chật vật, nhưng tổng thể xem ra cũng không đáng ngại.

Vào thời khắc này, màu sắc kiếp vân giữa không trung lần nữa nhanh chóng biến hóa, kim quang cấp tốc biến mất, trong nháy mắt lại biến thành màu xám đen ban sơ.

Trong vòng xoáy kiếp vân loé lên tử quang, một đạo cầu vồng màu tím từ đó bay vụt xuống, bao phủ lại thân thể Hàn Lập, xoay múa quanh người hắn.

Cầu vồng màu tím lóe lên chui vào trong cơ thể hắn.

Thân thể rách rưới Hàn Lập nhanh chóng khôi phục, trong chớp mắt, tất cả thương thế đều khỏi hẳn.

Trên người hắn bỗng nhiên dâng lên một đạo tinh quang màu vàng thô to, bên trong là từng sợi tinh ti màu vàng, hòa làm một thể với cầu vồng màu tím giữa không trung.

Nương theo một tiếng duệ khiếu, tinh quang màu vàng lập tức đại thịnh, hóa thành một đạo kim quang thô to như du long, xoay quanh đỉnh đầu Hàn Lập, càng tản mát ra Thời Gian Pháp Tắc chi lực đủ lay động trời đất.

Hư không phát ra liên tục tiếng oanh minh, phảng phất giống như sụp đổ chấn động vặn vẹo.

Bọn người Luân Hồi điện chủ, Ma Chủ lúc đầu đã thối lui đến nơi an ổn, giờ phút này lại lần nữa không đứng vững, đành phải tiếp tục thối lui ra xa.

Tinh quang màu vàng không vờn quanh Hàn Lập quá lâu, rất nhanh chui vào thân thể hắn.

Hàn Lập nhíu mày lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Bởi vì theo cỗ tinh quang này nhập thể, Thời Gian Pháp Tắc tinh ti trong cơ thể hắn vậy mà nhanh chóng biến mất, hoà làm một cùng nhục thể. Toàn nhục thân tản mát ra một tầng kim quang tinh mịn, nhìn có cảm giác hơi mờ.

Nguyên Anh trong cơ thể Hàn Lập, còn có thần hồn trong đầu cũng lặng yên tan rã, giống như khối băng hòa tan, dung nhập vào thân thể.

Lực lượng pháp tắc mênh mông trên người hắn rất nhanh thu liễm, chấn đông hư không phụ cận cũng chậm rãi tiêu tán.

Kiếp vân giữa không trung giờ phút này cũng biến mất không còn tăm tích, hết thảy khôi phục bình tĩnh...

Hàn Lập lơ lửng trong hư không, cảm thụ được biến hoá đất trời bốn phía, trong mắt xuất hiện một đầu trường hà màu vàng uốn lượn chảy xuôi, trên đó phân ra một đầu nhánh sông nhỏ, nhìn qua tầng tầng hư không, liên kết cùng mình.

Hắn giơ hai tay lên, nhìn hướng cánh tay của mình, phát hiện da của mình lại như giấy mỏng manh thông thấu, coa thể thấy mạch máu và xương cốt bên trong rõ ràng, huyết dịch màu vàng óng chảy xuôi, óng ánh tuyết trắng như mỹ ngọc.

"Đây chính là kim mạch ngọc cốt trong truyền thuyết, nguyên lai sau khi thành tựu Đạo Tổ, chính là như vậy..." Trong mắt Hàn Lập khó kiềm chế vẻ kích động, tự lẩm bẩm.

Vừa nói xong, lòng hắn bỗng nhiên sinh cảm ứng, hai mắt hơi nhắm lại, thần niệm bắt đầu du tẩu toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực. Bốn bề sơn hà phá toái, sinh linh chết oan, thiên địa nguyên khí hỗn loạn không chịu nổi, đều hiện lên trong thức hải hắn.

Theo tâm viên ý mã của hắn, thần thức đã vượt qua một giới Tiên Vực, dọc theo từ vực ngoại lan tràn đi, vòng xoáy Hỗn Độn kia không ngừng khuếch trương che khuất bầu trời, đã thôn phệ mảng lớn hư không, như một cái nắp nồi to lớn chụp trên không toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực.

Phía trên đại địa, các nơi sơn lâm công trình bằng gỗ sụp đổ, giang hà biển hồ nhanh chóng tan rã, giống như năm đó Hàn Lập lần thứ nhất xuyên qua tấm Thời Gian Tinh Bích nhìn thấy, tất cả đều bị phân giải thành điểm điểm linh quang, bay về phía không trung.

Những vạn vật vốn từ Ngũ Hành hợp thành kia, lúc này dần dần trở về bản nguyên, bị vòng xoáy Hỗn Độn kia thu nạp.

Trong một mảnh hỗn loạn, Hàn Lập thấy được thi hài đầy đất dần dần hòa tan tiêu tán, mà những tu sĩ miễn cưỡng sống tạm kia, cũng đều mờ mịt luống cuống chạy tứ phía.

Thiên địa biến sắc, gần như tận thế, làm gì có chỗ để trốn?

Một chỗ ngay trên đại địa không ngừng sụp đổ, Mộng Bà mang theo đệ tử Dư Mộng Hàn, sớm đã phân tán cùng bọn người Lý Nguyên Cứu, đang không ngừng tránh né mặt đất sụt lún trùng kích.

Lúc trước bị Đạo Thần đại trận kia hấp thụ hơn phân nửa lực lượng, lão ẩu gần như là tồn tại Đạo Tổ, vậy mà giờ phút này cũng chật vật không chịu nổi.

Nhưng cho dù như thế, lão ẩu vẫn không buông tay đệ tử trân quý nhất này.

Quần áo trên người Dư Mộng Hàn bẩn thỉu rách rưới, trên mặt cũng không quá hoảng sợ, nàng nhìn lão ẩu trước tận thế còn che chở chính mình, trong ánh mắt tràn đầy bình tĩnh nhu hòa.

Hai người khó khăn lắm tránh thoát một đạo kẽ nứt không gian cực tốc mở rộng, chân mới đứng vững, dưới thân bỗng hiện ra một vòng xoáy không gian, hút thân thể hai người vào, không ngừng rơi xuống phía dưới

Lúc lăng không rơi xuống, Mộng Bà áy náy nhìn về phía Dư Mộng Hàn, đáy lòng có chút hối hận mang nàng tới đây, nếu lưu lại trong tông môn, cho dù cũng khó tránh khỏi cái chết, nhưng cũng không chứng kiến tận mắt cảnh tượng như Địa Ngục này.

Dư Mộng Hàn cười ôn hòa một tiếng, nhìn sư phụ lắc đầu, rồi quay đầu nhìn lại không trung.

Thân ảnh kia, nàng còn muốn nhìn một chút.

Chỉ là nàng mới xoay người một cái, trong mắt liền lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thấy trong hư không có một vệt kim quang, giống như dải lụa bay vụt tới, cuốn lấy sư đồ hai người nàng, trực tiếp kéo ra khỏi vòng xoáy không gian kia.

"Dư cô nương, các ngươi hãy đến trong Động Thiên Chi Bảo của ta tạm lánh." Đi tới gần, Hàn Lập trực tiếp mở miệng nói.

Nói xong, bàn tay hắn vung lên, một đạo quang môn màu bạc lập tức mở ra trong hư không.

"Hàn..." Dư Mộng Hàn há hốc miệng, đang muốn nói chuyện, liền bị một tiếng nổ đùng cắt ngang.

"Ầm ầm..."

Một tiếng nổ rung khắp thiên địa bỗng nhiên vang lên, vầng mặt trời treo trên bầu trời Trung Thổ Tiên Vực cuối cùng bộc phát ra một vòng hào quang hừng hực, sau đó bạo liệt ra.

Theo quang mang không biết thiêu đốt bao nhiêu năm tháng kia dần dần ảm đạm, toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực lâm vào vĩnh hằng hắc ám.

"Đi vào trước hãy nói." Lông mày Hàn Lập cau lại, ngửa đầu nhìn thoáng qua không trung, nói với hai người.

Dư Mộng Hàn mím môi, bước trước một bước vào.

Mộng Bà mặc dù không nói chuyện, lại một mực đánh giá Hàn Lập. Lão tự nhiên nhận ra thân phận Hàn Lập, cũng nhìn ra cảnh giới của hắn, trong lòng không khỏi tán thưởng một tiếng.

Ánh mắt mình chọn đồ đệ không sai, ánh mắt đồ đệ mình chọn người trong lòng... Càng tốt hơn.

Mặc dù tu vi của lão không đủ, nhưng lại có một loại trực giác nói rằng, người trước mắt này có lẽ chính là Chân Tiên giới bây giờ... Không, bao gồm toàn bộ ức vạn sinh linh Chân Tiên giới bây giờ, là biến số thay đổi càn khôn lớn nhất.

Nếu không có người này, có lẽ bây giờ Cổ Hoặc Kim đã thành công.

Hàn Lập cho dù đã là Đạo Tổ, cũng không có khả năng tùy ý nhìn trộm lòng người, tự nhiên không biết ý niệm trong lòng Mộng Bà và Dư Mộng Hàn.

Trong đôi mắt của hắn rạng rỡ kim quang, xuyên suốt ra quang mang sáng tỏ, giờ phút này khí tức trên thân đã dần dần vững chắc, lập tức xoay chuyển ánh mắt, nhìn lại bầu trời phía trên.

Chỉ thấy Cổ Hoặc Kim một thân một mình treo ở trên mái vòm, phía sau là vòng xoáy Hỗn Độn cuồn cuộn kịch liệt, bao phủ gần nửa người y, nhìn tựa như bị vòng xoáy nuốt sống vậy.

Nhưng mà, trên khuôn mặt y chẳng những không có nửa điểm thần sắc kinh hoảng, ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn dị thường.

Trong một đôi tròng mắt sớm đã không nhìn thấy con ngươi màu đen, chỉ có thể nhìn thấy hai vòng xoáy màu xám xoay tròn không ngừng, tản ra một cỗ lực hút kỳ lạ khó mà hình dung.

Trong hư không bên trái, hai tay Ma Chủ kết ấn, trước người hóa ra một toà bảo tháp to lớn lấp loé ngân quang, va chạm về phía Cổ Hoặc Kim. Mà

Luân Hồi điện chủ bên kia cũng thao túng Lục Đạo Luân Hồi Bàn, phát ra một đạo quang trụ trùng thiên, trực chỉ hướng Cổ Hoặc Kim.

Hai tay Cổ Hoặc Kim đưa ra, hai bên trái phải liền có hai cự thủ Hỗn Độn từ trong vòng xoáy không ngừng đè xuống, vững vàng áp chế hai người bọn họ ở nguyên địa.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, hai tay trước người kết ấn, công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn Thế Quyết sớm đã tự hành vận chuyển, năm kiện cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc nhao nhao nổi lên, vờn quanh ở bên người hắn.

Năm bảo vật lưu động trên dưới, toàn thân lóe ra kim quang loá mắt, ba động Thời Gian Pháp Tắc bàng bạc cuồn cuộn khuấy động mở ra.

Hai tay Hàn Lập hợp lại trước người, tâm niệm vừa động, loại cảm giác thần du vạn dặm, thân hợp thiên địa vừa rồi lại lần nữa nổi lên, mà Quang Âm Chi Hà uốn lượn chảy xuôi kia lập tức hiển hiện.

Cổ Hoặc Kim ở trong vòng xoáy Hỗn Độn bỗng nhiên có cảm ứng, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Hàn Lập bên này.

Trong mắt của y hiện lên một tia kinh ngạc, nhịn không được lẩm bẩm: "Vậy mà hắn đã thành công... Không đúng, trình độ phù hợp của hắn với Thời Gian Pháp Tắc đại đạo, làm sao lại còn cao hơn cả ta?"

------oOo------

Chương 1384: Biến số

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

***

Cổ Hoặc Kim tự nói với chính mình xong, chợt nhớ tới nửa quẻ bói mà Trần Đoàn đã xem cho mình lúc trước, trong lòng dâng lên một tia lo lắng.

"Trước mắt, ngươi quả nhiên là biến số lớn nhất, lần này cho dù phải trả bất cứ giá nào, cũng phải diệt trừ ngươi! Bất luận là ai, cũng không thể ngăn cản đại kế của ta!" Cổ Hoặc Kim quát lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, đã thấy quanh người gã sáng lên từng đạo phù văn hình xoắn ốc. Vòng xoáy Hỗn Độn đang chiếm cứ, không ngừng bành trướng ở sau lưng gã lập tức cuồn cuộn kịch liệt, một quang cầu khổng lồ màu xám từ trong đó tách ra, phóng cực nhanh về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đã sớm phòng bị, mắt hơi nhíu lại, hai tay đang hợp trước người bỗng dưng phân ra, song chưởng đồng thời đánh ra phía trước.

Hắn cảm thấy một luồng gió mát thổi lướt qua bên tai, rồi vô số kim quang từ trong hư không thình lình xuất hiện, tuôn trào về phía quang cầu màu xám khổng lồ kia.

Kim quang hội tụ lại một chỗ, hình dáng một Quang Âm Chi Hà (dòng sông thời gian) dần dần trở nên rõ ràng, dòng nước vốn đang êm ả trong nháy mắt tăng vọt, cuộn trào mãnh liệt tựa như lũ quét vậy, va chạm thẳng vào quang cầu màu xám kia.

Chỉ thấy hai màu quang mang trùng kích vào nhau, lập tức quấy lên một đợt sóng lớn dữ dội.

Quang cầu màu xám không ngừng hấp thụ tia sáng màu vàng ở bốn phía xung quanh, trở nên càng lúc càng lớn, nhưng mà tốc độ tiến tới của nó cũng trở nên ngày càng chậm chạp.

Cho đến khi nó phồng lớn chừng mười mấy vạn trượng, thì gần như nó đã bị đình trệ ngay tại chỗ.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên lại có một tiếng sấm rền vang dội!

Chỉ thấy quang cầu Hỗn Độn khổng lồ kia, đột nhiên sáng lên một đường kim quang chói mắt ở chính giữa. Dưới tiếng ầm ầm vang vọng, quang cầu bị chia tách ra thành hai nửa, sau đó quang mang lóe lên, trực tiếp nổ vỡ ra.

"Ầm ầm..."

Từng tiếng nổ tung liên tục vang lên không ngừng, hư không trong phạm vi trăm vạn dặm phía trước bành trướng rất nhanh, tất cả thiên địa nguyên khí và quang ảnh bụi bặm hóa thẳng thành hư vô.

Sau chớp mắt, tất cả dư âm nổ mạnh này lại bắt đầu co rút lại cực nhanh, cuối cùng chỉ để lại một mảnh hư không sụp đổ trống rỗng, đang không ngừng hấp thụ vật chất trong hư không xung quanh, sau đó bổ khuyết lại.

Cổ Hoặc Kim nhìn một màn trước mắt kia, lông mày hơi nhíu lại.

Chỉ thấy phía trước người gã, cách đó mấy trăm ngàn dặm, trên Quang Âm Chi Hà đột nhiên hiện ra thân ảnh Hàn Lập đang du tẩu trên đó, như ảo như thật, bước tới một bước tựa như vượt qua trăm dặm. Thân hình chớp động một cái, đã đi tới trước người cách gã vạn dặm.

Cổ Hoặc Kim nhìn thấy thanh niên cao lớn kia, quanh người còn có năm đồ vật Thời Gian Pháp Tắc vây quấn, đang muốn mở miệng nói gì đó, thì thấy người kia đã tung một quyền về phía mình.

Một quyền này của Hàn Lập tung ra, năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc quanh người trong nháy mắt bay lượn ra, chui vào trong dòng sông.

Quang Âm Chi Hà cuộn trào mãnh liệt, lập tức hóa thành một quyền ảnh màu vàng cực lớn, xung quanh còn có kim diễm phiêu đãng hừng hực, bay tới nện thẳng về phía Cổ Hoặc Kim.

Không có hư không phi hành, không có không gian cách trở, một đòn Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền bao hàm chân ý Thời Gian Pháp Tắc này, đánh ra trong nháy mắt, đã rơi xuống người Cổ Hoặc Kim.

"Ầm..."

Một tiếng nổ rung trời vang lên, quyền ảnh màu vàng trong nháy mắt nổ tung. Kim quang chói mắt chiếu xạ toàn bộ hư không, từ đó bạo phát ra dư chấn, trực tiếp phá hủy hai cự thủ vươn ra từ trong vòng xoáy Hỗn Độn đang áp chế hai người kia.

Ma Chủ và Luân Hồi điện chủ chợt cảm thấy áp lực buông lỏng, không nói hai lời, lui về phía sau mười mấy vạn dặm.

Trong lòng hai người rung động hơn sau khi đồng thời nhìn về phía Hàn Lập phía bên kia. Chỉ thấy dòng nước Thời Gian Pháp Tắc cuồn cuộn quấn quanh người hắn, khiến cho mảnh hư không nơi đó cũng bắt đầu trở nên có chút mơ hồ.

"Hắn bỏ ra đại giới sử dụng Thời Gian Pháp Tắc như vậy, không sợ bị Thiên Đạo đồng hóa sao?" Lông mày Ma Chủ nhíu lên, dùng thần niệm hỏi.

Luân Hồi điện chủ chỉ im lặng lắc đầu, không nói gì.

Sau một lát, quyền ảnh kim quang kia rốt cuộc cũng tiêu tán đi. Năm kiện đồ vật Thời Gian Pháp Tắc cũng bay ngược về, dung nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Hai mắt hắn nhìn chăm chú Cổ Hoặc Kim bên kia, lông mày không khỏi

nhíu chặt.

Chỉ thấy sau khi quang mang tán đi, thân ảnh Cổ Hoặc Kim một lần nữa hiển lộ ra, trên người gã không những không nhìn thấy một chút vết thương nào, trái lại khí tức không giảm mà còn tăng lên.

"Hỗn Độn chi pháp, có thể thôn phệ vạn vật, ta đã đứng ở thế tiên thiên bất bại, ngươi còn bao nhiêu lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, đưa hết thảy ra đây, ha ha..." Ánh mắt Cổ Hoặc Kim đảo qua Hàn Lập, sảng khoái cười to nói.

Hàn Lập nghe vậy, đang muốn nói gì đó, đột nhiên cảm giác được một trận phỏng rát ở ngực.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bình nhỏ màu xanh sẫm trước ngực lóe ra hào quang màu đỏ, mà trước giờ chưa từng xảy ra.

"Tiểu tử, còn nhìn cái gì vậy, bây giờ ngươi đã bước lên vị trí Đạo Tổ, đã có tư cách thử nghiệm luyện hóa Chưởng Thiên Bình, còn không tranh thủ thời gian thử xem." Cùng lúc đó, một tiếng nói quen thuộc vang lên trong thức hải của hắn.

"Bình linh tiền bối, luyện hóa Chưởng Thiên Bình là ý gì?" Hàn Lập chần chờ hỏi.

"Tiểu tử, sở dĩ Chưởng Thiên Bình có thể lấy tên "Chưởng Thiên", ngươi cho rằng là vì cái gì? Vật này đi kèm với Thiên Đạo thuở sơ khai, chính là kiện Huyền Thiên chi vật đầu tiên khi thiên địa được Hỗn Độn sinh ra, trong đó không chỉ bao gồm Thiên Đạo chư pháp, mà còn có cả lực lượng Hỗn Độn còn sót lại. Bây giờ Cổ Hoặc Kim đã thu nạp Hỗn Độn Pháp Tắc định tiến giai Hỗn Độn Đạo Tổ, ý đồ một lần nữa khai thiên lập địa, ngươi không thử luyện hóa bình này, còn có cách nào thắng?" Ngữ khí Bình Linh Ngữ cấp bách, có chút tức giận nói.

"V sao tiền bối đến tận lúc này mới báo cho ta biết?" Hàn Lập vẫn hỏi.

"Tên tiểu tử nhà ngươi, thí sự thật nhiều! Ta tuy là bình linh, bất quá được

sinh ra lúc trước là do Luân Hồi điện chủ năm đó quán chú tất cả lực lượng Thời Gian Pháp Tắc của bản thân, nói là bình linh tiểu bình, trên thực tế chẳng qua là sống nhờ ở trong bình nhỏ này mà thôi. Trong tuế nguyệt vô tận này, ta cũng đang một mực cố gắng tu luyện, muốn dòm ngó huyền cơ chân chính của Chưởng Thiên Bình này." Bình linh nhanh chóng kể rõ.

"Nếu vậy, lúc trước ta thường xuyên hô hoán tiền bối, đều không có cảm ứng, là do tiền bối đang tu luyện?" Hàn Lập kinh ngạc nói.

"Không sai. Lần này Cổ Hoặc Kim nhiễu loạn Thiên Đạo, mưu toan khiến thế gian này trở về Hỗn Độn, để một lần nữa khai thiên tích địa, lập ra quy tắc Thiên Đạo mới. Tiểu bình đi kèm với thiên địa thuở sơ khai, nên có cảm ứng với chuyện này, mới để cho ta biết toàn bộ... Tốt rồi, bớt nói nhảm, nhanh luyện hóa Chưởng Thiên Bình, ta sẽ giúp ngươi một tay." Bình linh lần nữa thúc giục.

Hàn Lập đang muốn nói chuyện, phía trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên tiếng lôi minh chấn thiên. Một đám mây xám ngưng tụ, lôi trụ Hỗn độn quấn quanh lôi điện tím xanh, bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ xuống phía đầu hắn.

Không cần hắn dùng tâm thần điều khiển, bảy mươi hai Kiếm Linh đồng tử đã phi thân lao ra, nhanh chóng kết xuất một tòa kiếm trận khổng lồ ở trên không trung, từ đó tuôn ra vô số Đô Thiên Thần Lôi, nghênh đón lôi trụ Hỗn Độn.

Một tiếng "Ầm" vang lên thật lớn!

Hai đạo lôi quang đồng thời nổ bể ra, nhấc lên phong bạo. Trong nháy mắt, phương viên mấy trăm vạn dặm đều bị quét sạch, bốn phía hư không phảng phất như tờ giấy, bị xé rách ra từng lỗ hổng cực lớn. Các loại không gian phong bạo hỗn loạn quấy nhiễu, toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực triệt để sụp đổ hơn phân nửa.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kết thành kiếm trận dưới trùng kích cực mạnh đó, cũng trực tiếp tan vỡ, văng tứ tán khắp nơi rồi mới hóa thành hình dáng đồng tử, bay trở về bên người Hàn Lập.

"Nhị vị, Thạch đạo hữu, điện chủ, làm phiền các ngươi hộ pháp giúp ta một chút. Ta có một cách, có lẽ ở dưới tình thế bây giờ, cầu được một đường sinh cơ." Hàn Lập truyền âm nói.

Ma Chủ nghe vậy, hơi do dự, Luân Hồi điện chủ lại lập tức đồng ý.

"Ngươi nếu không có biện pháp ngăn cản Cổ Hoặc Kim, vậy thì tin tưởng hắn đi." Luân Hồi điện chủ truyền âm nhắc nhở Ma Chủ một câu, phi thân đi trước, tiến về phía Hàn Lập bên kia.

Ma Chủ nghe vậy, lông mày cau lại, nhưng cũng không chần chờ nữa, nhanh chóng theo sát.

Hai người một trái một phải bay tới, như hai vị Thần giữ cửa, chắn trước người Hàn Lập.

Hàn Lập thì ngồi xếp bằng trên hư không, tháo Chưởng Thiên bình đeo ở cổ xuống, hai tay hợp lại, giữ nó ở trong lòng bàn tay.

Sau một hơi thở, trong lòng bàn tay đang hợp lại của hắn, đột nhiên thấu xạ ra một vòng quang mang rực rỡ màu đỏ thẫm, ánh sáng kia phảng phất như có thể thẩm thấu vào trong cơ thể hắn vậy. Chiếu sáng toàn bộ gân cốt huyết mạch của hắn, cũng đều chiếu ra hào quang màu đỏ.

Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đều có cảm ứng, xoay người nhìn thoáng qua Hàn Lập, trong lòng đều kinh ngạc một hồi.

Chưởng Thiên Bình đã từng được Luân Hồi điện chủ giữ trong tay một thời gian dài, y đã từng dùng bảo vật này ứng chiến qua vô số trận, chẳng qua là chưa bao giờ cảm nhận được loại khí tức này trên bình nhỏ.

"Hàn Lập, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi trở thành biến số!" Cổ Hoặc Kim giờ phút này cũng phát hiện dị thường, quát lớn một tiếng.

Chưa dứt lời, hai tay gã đã kết ấn trước người, đồng thời đánh xuống phía Hàn Lập.

Tiếp theo trong nháy mắt, toàn bộ vòng xoáy Hỗn Độn chấn động kịch liệt, nương theo thanh âm ù ù vang lên, ở trung tâm một đạo quang mang dị dạng sáng lên, một quang trụ màu trắng chói mắt tưởng chừng như làm cho người ta mù đi, từ trong đó phun ra. Trong nháy mắt hóa thành một đạo huyễn quang cự hải lớn chừng mấy trăm dặm, mãnh liệt lao về phía ba người Hàn Lập.

Những nơi quang mang quét qua, đã không còn tình huống không gian xé rách nữa rồi, mà là hư không trong phạm vi ngàn vạn dặm bik chôn vùi từng tấc từng tấc một, ngoại trừ dư chấn phát ra cùng với quang mang khủng bố này, thì không còn ngoại vật nào có thể tồn tại.

"Mà thôi, đã đến bước này rồi, cũng không cần để ý nữa..."

Luân Hồi điện chủ thì thào một câu, dẫn đầu vung bàn tay lên. Ở bên trong quang quang màu đỏ sậm đại phóng, Lục Đạo Luân Hồi Bàn bay tới trước người cách y trăm trượng, đường vân mặt ngoài đồng thời sáng lên cũng nhanh chóng phóng lớn.

Ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng... Chỉ một thoáng, Lục Đạo Luân Hồi Bàn tựa như một vách tường chống trời, chắn phía trước ba người.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn khổng lồ chấn động mãi, quang mang phía trên lục giác chớp liên tục, xoay tròn cực nhanh ở trong hư không.

Lực lượng nhìn như vô cùng dồi dào kia, đúng là bị Luân Hồi Bàn cứng rắn cản lại, chỉ là những quang mang không bị ngăn trở, lại đang bay vụt về hư không phía xa hơn, toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực sau một kích này, triệt để mai một.

Hàn Lập nhìn như không thấy hết thảy.

Lúc này, hắn đang toàn lực vận chuyển công pháp Đại Ngũ Hành Huyễn

Thế Quyết, một thân lực lượng Thời Gian Pháp Tắc ngưng kết thành ngàn vạn tia sáng, liên kết cùng tiểu bình trong lòng bàn tay mình, tâm thần của hắn đã hoàn toàn chìm đắm vào trong bình.

Đây là lần đầu tiên, hắn chân chính đi vào không gian bên trong tiểu bình.

Trong tiểu bình, tựa hồ có một khu vực vô cùng rộng lớn, Hàn Lập tiến vào bên trong, tựa như hoá làm hạt giới tử, một hạt bụi ti ti, nhỏ bé tới cực điểm.

Hàn Lập ngắm nhìn bốn phía, ngoại trừ mảng hắc ám lớn bên ngoài, thì cũng chỉ thấy từng quang đoàn với màu sắc khác nhau, to như đám mây cũng có, mà nhỏ như đống lửa cũng có. Phía trên mỗi quang đoàn này đều ba động ra khí tức pháp tắc khác nhau.

------oOo------

Chương 1385: Đại đạo quy nhất

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Ba ngàn đại đạo, vậy mà đều ở trong Chưởng Thiên Bình này..."

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, ý niệm hóa thành hạt bụi nhỏ, ngao du trong thế giới bình nhỏ này.

Lúc này, hắn mới phát hiện các loại chùm sáng chung quanh cũng không phải đều đứng im bất động, mà lưu động theo quỹ tích của mình, ung dung xoay tròn. Mà loại trạng thái tự vận hành này, chính là Thiên Đạo luân hồi cương thường.

Sau một phen bay lượn, trong lòng Hàn Lập có chút lo lắng, ba ngàn đại đạo này, mình làm sao có thể luyện hóa?

Đang cân nhắc, Hàn Lập bỗng nhiên sinh cảm ứng, phát giác đang có từng đoàn từng đoàn các loại quang mang chớp động theo một loại quy luật đặc biệt, tựa hồ đang chào hỏi mình.

Hắn một đường tiến lên, phát hiện có ít chùm sáng ra mắt đại đạo của mình, phân biệt là các loại Ngũ Hành pháp tắc Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ và Lôi Điện Pháp Tắc.

Càng đi tới trung tâm không gian bình nhỏ, số lượng chùm sáng pháp tắc lại càng ít. Tương ứng theo đó, lực lượng pháp tắc ẩn chứa trong đó càng thêm nồng đậm. Thẳng đến nơi trung tâm nhất, Hàn Lập thấy được một đám mây Hỗn Độn to lớn.

Ở bốn phía, còn lơ lửng ba đám chùm sáng hình thể lớn nhất, theo thứ tự là vàng, bạc và đỏ sậm.

Trong đám mây Hỗn Độn phát tán ra khí tức pháp tắc, không khác chút nào với vòng xoáy Hỗn Độn phía ngoài, chính là Hỗn Độn Pháp Tắc. Mà chùm sáng ba màu kia theo thứ tự là Thời Gian, Không Gian và Luân Hồi Pháp Tắc.

Trong đó Thời Gian Pháp Tắc thân cận nhất với Hàn Lập, hắn vừa mới tới gần, liền có từng tia từng sợi Thời Gian Pháp Tắc chi lực từ đó tách rời ra, tràn vào trong thần niệm của hắn.

Thầm niệm Hàn Lập biến thành giới tử liền cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, xoay chuyển ánh mắt, lúc nhìn về bốn phía, cảnh tượng trong mắt lại phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy dọc trong Hỗn Độn Pháp Tắc kia có thiên ti vạn lũ sợi tơ mơ hồ, làm tất cả chùm sáng đại đạo liên kết với nhau, hợp thành một tấm lưới to lớn vô cùng.

Hàn Lập và Thời Gian Pháp Tắc tương liên, tựa hồ đã trở thành một phần tử trong mạng lưới này, quang mang quanh thân càng ngày càng sáng.

Giờ khắc này ở ngoại giới, trong vòng xoáy luôn hồi bay ra quang mang càng ngày càng thịnh, ép Lục Đạo Luân Hồi Bàn không ngừng lùi lại.

Mà theo những quang mang xuyên vào trên đó càng tụ càng nhiều, khiến cho toàn bộ Luân Hồi Bàn cũng biến thành càng ngày càng sáng, tựa hồ cũng vô pháp tiếp nhận lực lượng trong Hỗn Độn Pháp Tắc này dựng dục ra.

"Thạch đạo hữu, phải xem ngươi rồi." Hai tay Luân Hồi điện chủ ra sức thúc giục Luân Hồi Bàn, cắn răng nói.

Ma Chủ bên kia đã sớm tay bấm pháp quyết, chuẩn bị kỹ càng.

Đúng lúc này, hai tay Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên biến đổi pháp quyết, trung tâm Lục Đạo Luân Hồi Bàn bỗng nhiên loé lên quang mang, mở ra một đạo trống rỗng. Hỗn Độn quang trụ đầy tràn cả Luân Hồi Bàn kia, trong nháy mắt ngưng tụ tại một chỗ, xuyên suốt xuống dưới.

Cột sáng trải qua Luân Hồi Bàn ngưng tụ, chẳng những quang mang càng thêm ngưng thực, uy lực tựa hồ cũng càng thịnh một bậc.

Ma Chủ thấy thế, phi thân bay thẳng tới cột sáng kia, trước khi chính diện chạm vào nhau, hai tay bỗng dưng mở ra.

Trong hư không trước người y lập tức có từng vòng từng vòng ngân quang phì văn Không Gian mãnh liệt bay ra, hóa thành một cánh cửa không gian vô cùng to lớn, trực tiếp thu nạp Hỗn Độn quang trụ đánh tới kia vào.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong hư không bên cạnh Cổ Hoặc Kim cũng lập tức hiện ra một cánh cửa không gian khác, bên trong tăng vọt quang mang, một cột sáng màu trắng ngưng thực hơn xa trước đó bắn ra, đánh thẳng vào trên người y.

"Ha ha... Ha ha..."

Thân ảnh Cổ Hoặc Kim bị bạch quang loá mắt bao phủ, không cách nào thấy rõ, ở trong lại có trận trận tiếng cuồng tiếu vang lên.

"Không ổn, hắn đang lợi dụng công kích của chúng ta, gia tốc thu nạp Hỗn Độn Pháp Tắc, một khi để Hỗn Độn Pháp Tắc của hắn viên mãn, trở thành Hỗn Độn Đạo Tổ, khi đó sẽ triệt để điều khiển vòng xoáy Hỗn Độn này, đến lúc đó sẽ không cách nào thắng được hắn." Luân Hồi điện chủ nhướng mày, lập tức phát giác không ổn.

Nói xong, gã lập tức điều khiển Lục Đạo Luân Hồi Bàn, lần nữa cưỡng ép chống lại Hỗn Độn quang trụ đấu đá.

Ma Chủ bứt ra rút về, ánh mắt thoáng nhìn Hàn Lập, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Hai tay y lập tức biến đổi pháp quyết, hóa ra một tầng không gian kết giới, ngăn cách Hàn Lập đang khoanh chân treo trên bầu trời ra, để tránh khí tức trên thân hắn phát tiết ra ngoài, bị Cổ Hoặc Kim phát hiện mánh khóe.

...

Cùng lúc đó, trong không gian của bình nhỏ.

Thần niệm Hàn Lập đã hóa thành một đoàn bạch quang to lớn, ở trong tựa hồ vẫn còn thanh âm Hàn Lập, nhẹ giọng nói nhỏ:

"Thiên Đạo bắt đầu, liền sinh căn nguyên vạn pháp, ba ngàn đại đạo, cho tới bây giờ đều không phải cô lập mà tồn. Cô dương bất sinh, cô âm bất trường, thiên địa vạn vật vạn pháp đều hỗ trợ lẫn nhau, đây mới là Thiên Đạo."

Trong một cái chớp mắt, trong toàn bộ không gian của bình nhỏ, các loại quang mang đồng thời dâng lên, ở giữa không trung quay cuồng không ngớt, tất cả chùm sáng pháp tắc bắt đầu tụ tập tới trung tâm.

Đầu tiên là chằng chịt ba ngàn pháp tắc, căn cứ thuộc về Ngũ Hành, tự mình trở về bản nguyên pháp tắc, tiếp theo ngũ đại bản nguyên pháp tắc đoàn tụ về hướng tam đại Chí Tôn pháp tắc, rốt cuộc tất cả pháp tắc hợp lại làm một, dung nhập vào trong đoàn Hỗn Độn Pháp Tắc kia.

Trong toàn bộ không gian bình nhỏ, một tiếng sét trầm đục vang lên, đám mây Hỗn Độn Pháp Tắc kia chuyển thành màu xanh sẫm, bắt đầu vận chuyển kịch liệt.

Cơ hồ cùng một thời gian, Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt ra, từ dưới đất đứng thẳng lên.

Trên thân hắn nhộn nhạo lên một trận gợn sóng rất nhỏ, đánh cho kết giới do Ma Chủ bày ra thành mảnh vỡ.

Trong đôi mắt của hắn chiếu ra ngũ thải hào quang, hai tay giơ cao kình thiên. Chưởng Thiên Bình liền từ trong lòng bàn tay bay lượn lên, treo trên

không trung.

Hàn Lập bóp một cái pháp quyết phong cách cổ xưa, trong miệng nhẹ tụng:

"Đại đạo quy nhất, thu nhiếp vạn vật."

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên bình nhỏ chớp liên tiếp dị quang, các đường vân khắc trên đó nhao nhao sáng lên, chỗ miệng bình lấp loé lục quang, từng đoàn từng đoàn vân khí màu xanh sẫm tuôn trào ra, trên miệng bình nhỏ tạo thành một vòng xoáy màu xanh sẫm rộng mấy chục vạn dặm.

Trong vòng xoáy, khói mây cuồn cuộn, bên trong phảng phất chớp động lôi điện, không ngừng truyền ra tiếng oanh minh.

"Đây là..." Ma Chủ thấy thế, thần sắc khẽ biến.

"Chuyển cơ tới rồi." Trong mắt Luân Hồi điện chủ lóe lên vẻ vui mừng, cười to nói.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Ở trong vòng xoáy màu xanh sẫm kia bỗng nhiên điện quang chớp liên tiếp, từng đạo lôi điện trường tiên to lớn vô cùng từ đó kéo dài ra, đánh về bốn phương tám hướng, dẫn tới hư không bốn phía vỡ vụn thành từng mảnh.

Mảng vòng xoáy Hỗn Độn ở phía xa có diện tích to lớn không biết bao nhiêu lần kia, tựa hồ cảm ứng lẫn nhau, trung tâm chớp liên tiếp quang mang, tốc độ khuếch trương trong nháy mắt tăng tốc gấp mười lần.

Ánh mắt Cổ Hoặc Kim rơi vào trong vòng xoáy màu xanh sẫm, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin được.

Bây giờ y và vòng xoáy Hỗn Độn Pháp Tắc hiển hóa tương liên, cảm giác lực với thiên địa đã sớm hoàn toàn khác với bình thường, giờ phút này tự nhiên có thể phát giác được vòng xoáy màu xanh sẫm kia không tầm thường.

Chỉ thấy hai tay y chắp trước ngực, bỗng nhiên làm ra tư thế hai tay nắm hư không, đột nhiên chém một cái về phía trước.

Trong hư không bỗng có một đạo kình phong cuốn lên, trong vòng xoáy Hỗn Độn kia lập tức có vạn đạo Hỗn Độn quang trụ, ngưng tụ thành từng đạo quang nhận to lớn nối liền trời đất, chém xuống phía vòng xoáy màu xanh sẫm kia.

"Đến hay lắm!" Hàn Lập thấy thế, gầm thét một tiếng.

Hai tay của hắn mạnh mẽ kình thiên, trong lòng bàn tay liền có vô số hào quang màu vàng bắn ra, rơi vào trên bình nhỏ.

Vòng xoáy màu xanh sẫm ngay miệng bình lập tức tăng vọt quang mang, như hóa thành một con Thôn Thiên Cự Thú, chủ động nghênh đón vạn đạo quang nhận kia.

Cả hai va chạm vào nhau, không có tiếng oanh minh rung trời như dự đoán, cũng không có sóng chấn động mãnh liệt nào.

Những quang nhận kia rơi vào trong vòng xoáy, tựa như áp trên đậu hũ, không chút trở ngại chìm xuống dưới.

Chẳng qua khi nó chém xuống một nửa, vòng xoáy màu xanh sẫm bắt đầu cực tốc xoay tròn. Những quang nhận kia bị một cỗ lực đạo to lớn vặn một cái, lập tức như cỏ dây thừng quấn cùng một chỗ, hóa thành một cầu nối thẳng tắp liên thông hai vòng xoáy.

Cây cầy này vừa mới dựng lên, hai vòng xoáy khổng lồ tựa như thiên lôi dẫn ra địa hỏa, ở trong hai bên đều cuồn cuộn tiếng sấm không thôi.

Ở trong vòng xoáy Hỗn Độn có từng đạo Hỗn Độn vân khí, thuận theo cột sáng kia xoay quanh xuống. Lúc đối đầu, trong vòng xoáy màu xanh sẫm có từng sợi nồng vụ màu xanh lá bốc lên, như từng đầu Bích Ngọc Thương Long xoay quanh lên.

Hai cỗ vân khí va chạm vào nhau, tự mình hóa thành mây khói lượn lờ quấn

lấy nhau, trong lúc nhất thời khó phân ra được.

Nhưng mà rất nhanh, trong vòng xoáy Hỗn Độn phía trên bỗng nhiên thanh thế đại phóng, truyền đến trận trận tiếng vang cực lớn giống như sóng thuỷ triều, tốc độ xoay tròn đột nhiên tăng nhanh, quấy cho vùng thiên địa này phá toái hỗn loạn tưng bừng.

Vòng xoáy màu xanh sẫm có diện tích chênh lệch cách xa, lực lượng tựa hồ yếu đi rất nhiều, bị quấy một màn như thế, mây mù màu xanh sẫm không ngừng bốc lên cuồn cuộn, nhao nhao tuôn vào trong vòng xoáy Hỗn Độn.

"Không tốt, vòng xoáy Hỗn Độn đã thôn phệ cơ hồ toàn bộ thiên địa linh khí Trung Thổ Tiên Vực, càng không ngừng dẫn dắt linh lực Tiên Vực khác đến, nó đã trưởng thành lên. Uy năng Chưởng Thiên Bình tựa hồ có chút không đủ..." Luân Hồi điện chủ liếc mắt liền nhìn ra vấn đề, lo lắng nói.

"Còn xin hai vị, giúp ta một chút sức lực." Trên bầu trời, Hàn Lập quát một tiếng lớn.

Chỉ thấy quanh thân hắn đã triệt để chuyển thành màu vàng đậm, một thân Thời Gian Pháp Tắc chi lực tuôn trào ra, kéo theo tất cả lực lượng thời gian bốn phía đất trời, không ngừng quán chú vào trong bình nhỏ.

Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ liếc nhau, hai người đều không do dự, bắt đầu thi triển tất cả thủ đoạn, đưa lực lượng pháp tắc của mình cùng nhau tụ hợp vào trong Chưởng Thiên Bình.

Trong vùng thiên địa mênh mông này, chỉ còn lại có một ít mảnh vỡ Tiên Vực, như là Thất Lạc giới vực tản mạn khắp nơi trong hư không, ba đạo quang trụ khổng lồ một vàng một đỏ một bạc từ trên thân ba người Hàn Lập sáng lên, thành Tam Tài chi thế hội tụ một chỗ.

Chưởng Thiên Bình dưới tam đại Chí Tôn pháp tắc chi lực hội tụ này, kịch liệt chấn động lên, trên đó không ngừng chớp động phù quang. Thân bình bắt đầu cực tốc phồng lớn, cuối cùng hóa thành một bảo bình màu xanh sẫm to cỡ bảo tháp.

Chỗ miệng bình lập loè quang mang, các loại lực lượng pháp tắc biến thành chùm sáng bắn ra, được một cái bóng mơ hồ dẫn dắt, bay về phía trên bầu trời.

"Bình linh tiền bối..." Hàn Lập nhìn thấy bóng người kia, thì thào kêu lên.

Hắn vừa dứt lời, liền thấy dưới bình linh dẫn đạo, tất cả lực lượng pháp tắc hình thành chùm sáng bắt đầu kết thúc công việc tương liên, dung hợp vào nhau, cho đến khi tản mát ra thất thải hào quang, hóa thành một dải lụa màu lộng lẫy.

Trên dải lụa màu kia, một cỗ khí tức kỳ lạ trước đó chưa từng có, nhưng lại có vài phần quen thuộc tràn ngập ra.

------oOo------

Chương 1386: Thắng bại một đường

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

Hàn Lập nhận ra cỗ khí tức tràn ngập quen thuộc nhưng đầy mâu thuẫn này, trong lòng nhanh chóng hiểu rõ.

Đó chính là khí tức của Thiên Đạo, quang minh chính đại nhưng lại lạnh nhạt nghiêm khắc, đối với Vạn Vật sinh linh trên thế gian không có một chút thương cảm.

Chỉ thấy dải lụa bảy màu dưới sự dẫn dắt của bình linh bay vút vào hư không, giống như một đầu thất thải Du long bay lượn trong biển mây, sau đó lao vào bên trong vòng xoáy Hỗn Độn.

Cổ Hoặc Kim nhìn động tác của mấy người Hàn Lập, nhưng cũng không xuất thủ ngăn cản.

Cũng không phải do Cổ Hoặc Kim quá mức tự phụ, mà vì hiện giờ hai đạo vòng xoáy đang ở thời khắc giao phong kịch liệt. Nên y phải toàn lực điều khiển đại trận mới được.

Nhưng điều quan trọng nhất là, y cần phải nhanh chóng hấp thu Hỗn Độn Pháp Tắc tràn ngập trong thiên địa, chỉ cần thành công tiến giai lên Hỗn Độn Đạo Tổ. Đến lúc đó y chính là hóa thân của Hỗn Độn chi lực, thiên địa pháp tắc đều sẽ bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, chân chính trở thành Sáng Thế Chi Thần.

Đến lúc đó, sẽ không có bất kỳ ai và bất kỳ lực lượng nào có thể đánh bại y. Mấy người Hàn Lập sẽ biến thành tế phẩm tốt nhất, khi thế giới kia được sáng lập xong.

"Các ngươi cũng quá coi thường Hỗn Độn chi lực rồi? Chỉ là Chưởng Thiên Bình đã muốn lật bàn, đúng là người si nói mộng." Cổ Hoặc Kim cười lạnh, mở miệng châm chọc nói.

* người si nói mộng (ý nói chuyện viễn vông, không thực tế)

Nói xong, hai tay Cổ Hoặc Kim giơ lên cao, tay áo tung bay. Vòng xoáy Hỗn Độn trên đỉnh đầu lập tức cuồng quyển, từng luồng sương mù màu xanh sẫm đậm đặc bị hấp thu với tốc độ gấp trăm lần trước đó.

Vòng xoáy Hỗn Độn sau một trận vặn vẹo, biến thành một tấm mặt người to lớn mơ hồ.

Luân Hồi điện chủ thấy khuôn mặt này hiện ra, lông mày nhíu chặt lớn tiếng quát: "Cổ Hoặc Kim đang hợp đạo, mặt người kia nếu thành thì mọi việc coi như xong!"

Ma Chủ nghe vậy, không tiếp tục giữ lại sức lực, quanh người tuôn ra ma khí, thân hình nhanh chóng lớn lên, trên đỉnh đầu cũng mọc ra hai chiếc sừng cong cực lớn. Khuôn mặt vốn tuấn lãng đã không còn, trực tiếp hóa thành Ma vật to lớn cao vạn trượng.

Y bước ra một bước, hư không dưới chân kịch liệt chấn động, hiện ra từng vòng gợn sóng màu bạc vô cùng to lớn. Một cỗ xao động này dưới chân lan tỏa ra kéo dài đến bên ngoài mấy chục triệu dặm, mới dần dần biến mất.

Cùng lúc đó, toàn bộ Chân Tiên giới đều cảm ứng được, tất cả không gian cũng kịch liệt chấn động, giống như đang nghênh đón Đạo Tổ chưởng quản pháp tắc này được sinh ra.

Trận chiến này, Ma Chủ tại tiếp bước Hàn Lập, tử thủ Đại La đỉnh phong vô tận năm tháng, rốt cuộc bước ra một bước, thành tựu Đạo Tổ.

Trên thực tế, y giống như Luân Hồi điện chủ, đã sớm đạt tất cả yếu tố để trở thành Đạo Tổ. Nhưng một phương diện là sợ Cổ Hoặc Kim kiêng kị, một phương diện khác là lo lắng Thiên Đạo ăn mòn, mới một mực phong bế bản thân, không bước ra một bước kia.

Đến giờ phút này, y không còn gì để lo lắng.

Thành hay không thành Đạo Tổ, đối với thiên địa pháp tắc đại đạo và Thiên Đạo vận chuyển cảm thụ, cơ hồ hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Trong mắt Ma Chủ lóe lên vẻ điên cuồng, hai tay giơ cao, vỗ một cái.

Hư không ngoài thân Cổ Hoặc Kim vặn vẹo, một cỗ không gian cự lực trong nháy mắt đè ép quanh người y. Ý đồ cắt đứt triệt để liên hệ giữa y và vòng xoáy Hỗn Độn.

Chỉ nghe một tiếng ầm ầm nổ vang truyền đến, thân thể Cổ Hoặc Kim trong nháy mắt bạo liệt, hóa thành một mảnh khói bụi màu xám.

Nhưng ngay lập tức, lại có một đạo ánh sáng xám chớp động ở giữa, làm thân hình y ngưng tụ một lần nữa.

"Ta đã hợp đạo hơn phân nửa, tất cả cố gắng của các ngươi đều chỉ phí công." Cổ Hoặc Kim cười to nói.

Lúc này, Hàn Lập một mực nhắm mắt thôi động Chưởng Thiên Bình, bỗng nhiên mở hai mắt ra, khóe miệng cười một cái, hỏi:

"Phí công? Ta thấy chưa hẳn!"

Vừa dứt lời, trong vòng xoáy Hỗn Độn vô cùng to lớn kia, hào quang bảy màu chói mắt xuất hiện, hóa thành một đầu Thất Thải Du Long khổng lồ dài chừng mấy ngàn vạn trượng, quấy lên trong vòng xoáy.

Trên đầu rồng còn đứng một thân ảnh mơ hồ, khoanh tay, bộ dạng nắm chắc thắng lợi trong tay, chính là bình linh.

Chỉ thấy sau khi Du Long xông thẳng lên trời cao, bỗng thay đổi phương hướng, từ chính giữa vòng xoáy Hỗn Độn lao xuống, thẳng đến vòng xoáy màu xanh sẫm phía dưới.

Du Long vừa vào vòng xoáy màu xanh sẫm, thân hình bắt đầu cực tốc thu nhỏ, thẳng đến miệng Chưởng Thiên Bình.

Dưới sự điều khiển, vòng xoáy Hỗn Độn biến thành một cái phễu vô cùng to lớn, cuồn cuộn Hỗn Độn vân khí nhanh chóng rút xuống, tràn vào vòng xoáy màu xanh sẫm, chảy vào trong Chưởng Thiên Bình.

"Không, không, không có khả năng..." Mặt Cổ Hoặc Kim hiện ra vẻ không thể tin được, hét lớn.

Hai tay của y kết pháp quyết liên tục, nhưng căn bản không cách nào ngăn cản vòng xoáy Hỗn Độn bị bình nhỏ thu nạp, ngược lại bản thân bị vòng xoáy liên luỵ, bị kéo về phía chỗ miệng bình.

Trong cơn nổi giận, một tay y chém ngang xuống, một đạo Hỗn Độn quang mang ngưng tụ thành quang nhận to lớn chém ra, mới tách mình ra khỏi vòng xoáy, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn vòng xoáy Hỗn Độn bị hút vào trong bình nhỏ.

Bình nhỏ sau khi hút vào vòng xoáy Hỗn Độn, trong bình bắt đầu lóe ra các loại hào quang, chiếu rọi toàn bộ mọi ngóc ngách tiểu bình. Xuyên thấu qua thân bình thậm chí có thể nhìn thấy bên trong, chiếm cứ một vòng xoáy màu xám, đang cấp tốc xoay tròn.

Đồng thời Chưởng Thiên Bình cũng không khôi phục nguyên hình, vẫn duy trì bộ dáng to lớn, lay động bốn phía, chấn động không ngừng.

"Bình linh tiền bối, bình nhỏ này..." Hàn Lập thấy thế, lông mày nhíu lại, dùng tiếng lòng dò hỏi.

"Lúc này không có thời gian giải thích với ngươi, ta phải trợ giúp Chưởng Thiên Bình trấn áp Hỗn Độn chi lực này." Thanh âm Bình linh truyền đến,

ngữ khí thập phần nôn nóng.

Hàn Lập không dám hỏi nhiều, lúc trước hắn thử luyện hóa Chưởng Thiên Bình, cuối cùng cũng không thể thành công.

Bất quá điều này cũng chẳng thể trách hắn, lực lượng trong Chưởng Thiên Bình gần tiếp cận Thiên Đạo, không có cảnh giới đủ cao hoặc lực lượng đủ mạnh là có thể luyện hóa.

"Biến số, biến số, đúng là biến số... đúng là lúc trước ta nên giết ngươi!" Thân hình Cổ Hoặc Kim bao phủ trong một mảnh vụ khí Hỗn Độn, cắn răng nghiến lợi hét lớn.

Lúc này y đã không còn điềm đạm tự nhiên như lúc đầu.

Sát ý cả người y lạnh thấu xương cơ hồ biến thành thực chất, ngay cả Hỗn Độn chi lực cũng không thể che giấu được.

"Nếu muốn giết ta, ngươi cứ thử xem." Hàn Lập nghe vậy, hai tay chắp sau lưng, vừa cười vừa nói.

"Không nên khinh thường, tên này bây giờ cách Hỗn Độn Đạo Tổ chỉ một bước nhỏ. Pháp tắc hắn không bị Thiên Đạo ảnh hưởng, có thể toàn lực thi triển, hai người các ngươi lại phải đề phòng Thiên Đạo thôn phệ." Luân Hồi điện chủ truyền âm nhắc nhở.

Tiếng nói của gã vừa dứt, hư không phía trước bỗng sụp đổ xuống dưới.

Cả người Cổ Hoặc Kim tựa như dung nhập trong một mảnh sương mù xám, tràn ngập bốn phía miệng bình, Hỗn Độn như vô số xúc tu, không ngừng khuếch tán ra tứ phía, hết thảy hư không có thể chạm tới, đều bị nó nuốt vào.

"Đây là có chuyện gì?" Ma Chủ kinh ngạc hỏi.

"Không có vòng xoáy Hỗn Độn cung cấp lực lượng pháp tắc, Cổ Hoặc Kim lâm vào trạng thái bùng nổ, lại không ngừng hấp thụ lực lượng từ bốn phía

thiên địa, vùng hư không này chỉ sợ sẽ muốn bị hắn thôn phệ vào." Luân Hồi điện chủ nói ra.

"Thạch đạo hữu, trước phong tỏa mảnh không gian này, tận lực cách trở hắn thu hoạch càng nhiều lực lượng." Hàn Lập cao giọng hô.

Ma Chủ nghe vậy, không do dự, lập tức toàn lực thôi động lực lượng pháp tắc.

Quang mang màu bạc sau lưng y cuồng quyển hóa thành hai cánh chim ngân quang to lớn vô cùng, khuếch trương ra hai bên hư không, bất quá mười mấy hơi thở sau, đã bao phủ phương viên mấy ngàn vạn dặm vào trong.

Chờ đến lúc hai cánh chim một lần nữa khép lại, mảnh khu vực này đã ngăn cách ra hư không.

"Nếu muốn ta triệt để phong bế khu vực này, thì phải toàn thân đầu nhập vào trong đó, chuyện chiến đấu không thể để ý tới." Ma Chủ nói.

"Thạch đạo hữu một mực phong bế không gian đi, chuyện chiến đấu giao cho chúng ta." Hàn Lập nói.

Luân Hồi điện chủ nghe vậy, gật đầu nhẹ.

"Được."

Ma Chủ quát một tiếng, ngân quang trên thân bỗng nhiên sáng lên, cả người bắt đầu trở nên mơ hồ.

Thân ảnh dần dần hư hóa, từng chút từng chút dung nhập vào tầng không gian kết giới ngăn cách thiên địa kia. Bốn phía đông tây nam bắc tầng màn sáng kia, phân biệt hiện ra từng pho tượng hình người, thình lình đều là hình dạng Ma Chủ.

Trên dưới hai đầu kết giới, tự phần mình hiện ra một đạo ngân quang phù trận to lớn vô cùng, ở trong hư không mơ hồ có thể thấy được từng cây

quang vũ màu bạc lơ lửng ở giữa.

Mỗi một cây quang vũ màu bạc này đều ẩn chứa chân ý Không Gian Pháp Tắc, nhìn giống như lông hồng, kỳ thực nặng ngàn cân.

Chỉ thấy tất cả đều trôi nổi trên hư không, như hoa tuyết rơi vào ngoài thân Cổ Hoặc Kim. Sương mù dù là Hỗn Độn Pháp Tắc chi lực hình thành, cũng bị quang vũ màu bạc này áp bách đến băng liệt từng khúc, bại không thành hình.

Thân ảnh Cổ Hoặc Kim một lần nữa hiển hiện ra, bộ dáng y cũng đã thay đổi lớn, sớm đã không còn vẻ tiên phong đạo cốt thế ngoại cao nhân như trước nữa, quần áo trên người trần trụi hơn phân nửa, tóc rối tung, hoàn toàn là một bộ dáng tẩu hỏa nhập ma

Mà y vốn bị Thiên Đạo phản phệ hao tổn hai chân, tựa hồ cũng đã khôi phục. Giờ phút này chân trần đứng thẳng, trong đôi mắt lưu chuyển vòng xoáy Hỗn Độn, một thân sát ý trùng thiên, hai mắt nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Tâm thần Hàn Lập xiết chặt, vẫy tay một cái, bảy mươi hai chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiển hiện trong lòng bàn tay, được hắn nắm chặt.

Luân Hồi điện chủ nhìn hắn một cái, lại nhìn Cổ Hoặc Kim một chút, thở sâu ra một hơi, hai tay bấm pháp quyết, Lục Đạo Luân Hồi Bàn sau lưng ung dung xoay tròn không thôi.

Ngàn năm ân cừu vạn năm oán, tối tăm bồi thường tại hôm nay.

Cái này không biết nên gọi là một đôi, hay là hai đôi địch thủ sinh tử, rốt cuộc đến thời khắc quyết chiến.

"Thắng bại ở đây, tiến lên đi." Tâm niệm Luân Hồi điện chủ vừa động, thân hình dẫn đầu xông tới.

Ánh sáng trên Lục Đạo Luân Hồi Bàn sau lưng chớp liên tiếp, sáng lên sáu quang trụ luân hồi, bên ngoài quanh thân đồng thời tuôn trào ra, thẳng đến

Cổ Hoặc Kim.

Thân hình Cổ Hoặc Kim nhảy lên, Hỗn Độn vụ khí bao phủ trước người, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân ảnh của y xuyên qua trung tâm sáu đạo quang trụ, đi thẳng tới trước người Luân Hồi điện chủ.

"Thật nhanh!" Trong lòng Hàn Lập căng thẳng.

Bị Không Gian Pháp Tắc của Ma Chủ áp chế, Cổ Hoặc Kim lại còn có tốc độ như thế, thật khiến người chấn kinh.

"Chết." Cổ Hoặc Kim quát một tiếng, một chưởng xẹt qua cổ họng Luân Hồi điện chủ.

Trong mắt Luân Hồi điện chủ lóe lên dị sắc, quang mang trên thân sớm đã sáng lên, thân hình bỗng dưng hư hóa, muốn tiêu tán tại chỗ.

Nhưng trong miệng Cổ Hoặc Kim lại vang lên một tiếng hừ lạnh, ánh sáng xám ngoài thân trong nháy mắt bao phủ lại Luân Hồi điện chủ. Luân Hồi điện chủ vốn thân thể đã hư hóa, lại lần nữa khôi phục nguyên trạng, nơi cổ họng lập tức hiện lên một vòng huyết quang.

"Xoẹt" một tiếng dị hưởng!

Hai mắt Hàn Lập run lên, liền thấy toàn bộ cái cổ của Luân Hồi điện chủ bị trực tiếp cắt đứt, một cái đầu cũng theo đó tách ra, rơi xuống hư không phía dưới.

"Dừng tay..." Hàn Lập chợt quát một tiếng.

Cổ Hoặc Kim không cho Hàn Lập một chút cơ hội để xuất thủ tương trợ, lập tức một cước tung ra, đá nát cái đầu của Luân Hồi điện chủ.

Sau khi cái đầu kia nổ bể ra, khí tức của Luân Hồi điện chủ cũng triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

------oOo------

Chương 1387: Đoạt bình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Hàn Lập thấy vậy, muốn rách cả mí mắt, một tay cầm kiếm, tay kết kiếm quyết, căn bản không cần bố trí kiếm trận, liền chém xuống một kiếm về phía Cổ Hoặc Kim.

Chỉ nghe "Ầm ầm" tiếng sấm rền vang bạo hưởng, trên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đại phóng quang mang, bảy mươi hai đạo tử kim lôi điện hỗn hợp vạn cỗ kiếm khí ngưng tụ ra kiếm quang, đột nhiên nổ bắn ra, tựa như một đạo Tử kim cự long vượt ngang thương khung, lấy thế sét đánh lao thẳng tới Cổ Hoặc Kim.

"Ầm ầm..."

Trong hư không xen lẫn một mảnh điện quang, bảy mươi hai đạo Lôi Điện Kiếm Long đan vào nhau, trong nháy mắt xoắn cho hư không mấy vạn dặm thành mảnh vỡ, trực tiếp luyện hóa thành một tòa lôi trì kim dịch.

Giờ khắc này, vạn vật ảm đạm phai mờ, giữa thiên địa phảng phất chỉ còn lại có đạo kim quang chói mắt này, phá vỡ toàn bộ chân trời.

Thân ảnh Cổ Hoặc Kim bị kim quang bao phủ trong đó, vô số Hỗn Độn vụ khí trong nháy mắt bị xé nứt ra, biến thành bột mịn, tiêu tán vô hình.

Nhưng mà, mặc cho tử kim lôi điện ẩn chứa lôi điện chân ý nhắm đánh ở trên người, Cổ Hoặc Kim lại không nhúc nhích chút nào, từ trong phạm vi bao phủ của kim dịch lôi trì chậm rãi đi ra, bước từng bước tiến về phía Hàn

Lập.

Bước tiến của y không nhanh, chỉ mỗi một bước ra, bốn bề liền có Hỗn Độn vụ khí bao phủ. Lúc sương mù tản ra, thân hình cũng đã đến ngoài vạn dặm.

Cho nên, y chỉ đi vài bước mà thôi, thân hình đã xuất hiện ở bên ngoài lôi trì.

Lúc này hai mắt Cổ Hoặc Kim phảng phất khôi phục bình tĩnh, trong đó không còn thấy mảy may vẻ phẫn nộ và sát ý, tựa hồ đã khôi phục bộ dạng thong dong không màng danh lợi ban sơ lúc vừa lộ diện tại Bồ Đề thịnh yến.

Nhưng Hàn Lập cảm nhận được từ trên người đối phương một cỗ khí thế túc sát quyết tuyệt.

Thân là Đạo Tổ tôn sư, Thời gian Đạo Tổ chấp chưởng Thiên Đình không biết bao nhiêu vạn năm, giờ phút này đã thật sự nổi giận.

Hai tay Hàn Lập cầm kiếm, vung vẩy không ngừng.

Từng đạo Tử Kim Kiếm Long dung hợp bảy mươi hai đạo Tử Kim Lôi Xà, quét đến phía Cổ Hoặc Kim, chiếu cho phương viên mấy vạn dặm quanh Cổ Hoặc Kim thành một mảnh lôi hải lớn mênh mông hơn cả lôi trì trước đây.

Nhưng mà Cổ Hoặc Kim dưới Hỗn Độn vụ khí bảo vệ, không bị ảnh hưởng chút nào, trong lôi hải phảng phất đi bộ nhàn nhã, trong khoảnh khắc đã đến trước cách Hàn Lập không đến ngàn dặm.

Ngay lúc Cổ Hoặc Kim nâng tay lên, dự định diệt sát Hàn Lập, tiếp theo đoạt lại Chưởng Thiên Bình, bỗng thần sắc y biến đổi, bước chân cũng theo đó ngừng lại.

Y hơi nghiêng người nhìn về phía sau, chỉ thấy trong hư không vốn nổi lơ lửng tàn thi Luân Hồi điện chủ, vậy mà đã biến mất không thấy, mà toà Lục Đạo Luân Hồi Bàn cách đó không xa lại tự chậm rãi xoay tròn.

Ngay sau đó, chỉ thấy sáu phù văn trên Luân Hồi Bàn đồng thời sáng lên, trung tâm Luân Hồi Bàn có một đạo quang mang đỏ sậm sáng lên. Ngay sau đó, một bóng người nổi lên, thân hình thon gầy cao lớn, nhưng hai mắt sáng quắc, thình lình chính là Luân Hồi điện chủ.

Thân hình vừa mới xuất hiện, sáu cỗ hào quang màu đỏ sậm từ trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn bắn nhanh ra, ở giữa không trung vặn vẹo xen lẫn thành một lồng giam màu đỏ sậm, bao phủ thân hình Cổ Hoặc Kim vào trong đó.

"Ngươi quả nhiên không dễ bị giết như vậy?" Cổ Hoặc Kim cũng không quá ngạc nhiên, một tay giương lên, lồng giam màu đỏ sậm này liền ầm vang tán loạn, trong miệng cười khẽ nói.

Tiếng nói của y vừa dứt, rất gần bên tai bỗng vang lên thanh âm Hàn Lập:

"Ngươi không nên khinh thường như vậy..."

Chỉ thấy thân ảnh hắn trống rỗng xuất hiện bên cạnh Cổ Hoặc Kim, buông Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ra, cả người hóa thành hình tượng Thần Ma ba đầu sáu tay, sau lưng hiện ra năm kiện cụ tượng Thời Gian Pháp Tắc Chân Ngôn Bảo Luân, hào quang tinh khiết lóng lánh như lưu ly, "Vù" một chút tràn vào thân thể của hắn.

Trên sáu cánh tay to lớn Hàn Lập tăng vọt kim quang, sáu chiêu Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền, đồng thời đánh ra.

"Ầm ầm ầm..."

Bên ngoài thân Cổ Hoặc Kim hiện ra từng đoàn từng đoàn vòng xoáy Hỗn Độn tự hành, sáu thần quyền đều không ngoại lệ, tất cả đều đập vào trên vòng xoáy. Lực lượng trên nắm tay tựa như trâu đất xuống biển, không sai chút nào bị vòng xoáy nuốt vào.

Sáu quyền không trúng, như vậy sáu trăm quyền, sáu ngàn quyền, sáu vạn quyền... Sáu ngàn vạn quyền.

Thân hình Hàn Lập như điện, sáu đầu cánh tay hóa thành tàn ảnh mơ hồ không rõ, một khắc không ngừng đánh lên thân Cổ Hoặc Kim, trong hư không quyền cương khuấy động, tiếng như cổn lôi.

Cổ Hoặc Kim ngay từ đầu còn nhẹ nhàng ứng đối, nhưng theo nắm đấm Hàn Lập không ngừng đập xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực lượng quyền trước còn chưa tiêu tán, lực lượng quyền sau đã tầng tầng điệp gia tới.

Lực lượng mỗi một quyền đủ để phá nguyên một khối đại lục thành mảnh nhỏ, thậm chí đánh cho bầu trời thủng một lỗ.

Loại lực lượng kinh khủng này tăng chồng lên, không chỉ số lượng gia tăng, trùng điệp quyền ảnh bao phủ phía dưới, ngoài thân Cổ Hoặc Kim tạo thành một tầng quyền cương kết giới to lớn, gắt gao phong tỏa y ở giữa.

Khi ngàn vạn quyền đánh ra, mỗi một quyền Hàn Lập nện xuống, trên tầng quyền cương kết giới này khuấy động lên một trận gợn sóng khí kình, trực tiếp đánh cho bốn bề hư không vỡ ra tầng tầng kẽ nứt.

Ngay cả Luân Hồi Điện Chủ vừa mới phục sinh cũng bị bức cho liên tục lùi về phía sau, căn bản không thể tiến lên hỗ trợ.

Ma Chủ tự thân đại đạo phong tỏa thiên địa, càng cảm thấy một cỗ lực áp bách cường đại không gì sánh được, trong lòng tất nhiên kinh hãi không thôi.

Ngay lúc quyền thứ một ngàn sáu trăm bảy mươi hai vạn giáng xuống, nguồn lực lượng kiềm chế tới cực điểm kia rốt cuộc bộc phát ra, một tiếng nổ oanh minh rung trời.

"Ầm ầm..."

Chỉ thấy trên thân Cổ Hoặc Kim dâng lên một đoàn kiêu dương hừng hực, kim quang chói mắt từ đó xuyên suốt, nở rộ ra bốn phương tám hướng.

Luân Hồi điện chủ thấy thế, trong lòng căng thẳng. Luân Hồi Bàn sau lưng

chuyển động theo, trong nháy mắt tránh xa ngàn vạn dặm.

Ma Chủ cũng không mảy may do dự, trực tiếp lùi lại không gian kết giới, cũng lách mình xuất hiện bên cạnh Luân Hồi điện chủ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên kiêu dương màu vàng nở rộ ra kia phát tán ra quang mang, tựa như thủy triều tuôn ra, che khuất thân ảnh của hai người vào.

Bọn họ cảm thấy trong nháy mắt hư không bốn phía khi kim quang lan tràn tới, triệt để vỡ vụn ra.

Ngay sau đó, một cỗ lực hấp dẫn cực lớn từ trung tâm bạo tạc đánh tới, bốn bề giữa thiên địa mặc kệ còn sót lại thiên địa linh khí hay là hạt bụi nhỏ trôi nổi giữa hư không, tất cả đều bị cuồng dũng hút tới bên kia.

Hồi lâu sau, vùng hư không triệt để phá toái kia mới một lần nữa ổn định lại.

Luân Hồi điện chủ dựa vào liên hệ đặc thù với Hàn Lập, đã nhận ra vị trí của hắn, nhìn lại bên kia, chỉ thấy Hàn Lập đang bị một đám Kiếm Linh đồng tử vây quanh, trên thân cũng vô hại, chỉ là lồng ngực đang phập phồng kịch liệt.

Những Kiếm Linh đồng tử kia mặc dù không nói ra lời, nhưng bay tới bay lui vây quanh Hàn Lập, tựa hồ đang kiểm tra xem hắn có bị thụ thương hay không, nhìn thập phần lo lắng.

Trên thực tế, vừa rồi Hàn Lập đánh xong hơn một ngàn sáu trăm vạn quyền kia, dù hắn là Đạo Tổ thì thân thể cũng thoát lực, dựa vào thần thông lôi độn của những Kiếm Linh đồng tử này, hắn có thể thuận lợi từ trung tâm vụ nổ thoát ra.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua hư không, thần niệm cũng lập tức trải rộng ra, vẫn không phát hiện tung tích Cổ Hoặc Kim.

Sự cảnh giác trong lòng hắn cũng không buông lỏng mảy may.

Cổ Hoặc Kim nếu dễ dàng bị đánh tan như thế, vậy thì không phải là Cổ Hoặc Kim rồi.

Nhất là bây giờ Cổ Hoặc Kim đã hỗn hợp Hỗn Độn Pháp Tắc, càng là xưa đâu bằng nay.

Hắn nhìn lại phía Chưởng Thiên Bình bên kia, liền thấy bảo bình vốn như cự tháp, giờ phút này đã khôi phục hình dạng lúc đầu, lóe ra lục quang óng ánh, lơ lửng trong hư không.

Vừa rồi bạo tạc kinh khủng kia, vậy mà nó lại không chút tổn thương nào, điều này quả thực khiến Hàn Lập thở dài một hơi.

Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ liếc nhau một cái, vội bay về phía Hàn Lập.

"Ha ha..." Bay đến nửa đường, bọn họ lại nghe trong hư không truyền đến một trận cuồng tiếu.

Thần sắc hai người đồng thời biến đổi, ngừng lại, nhìn qua bên kia.

Chỉ thấy trong hư không trống rỗng xuất hiện một vòng xoáy màu xám, một bóng người từ đó cất bước đi ra, thình lình chính là Cổ Hoặc Kim.

Trên thân y chẳng những không có nửa điểm thương thế, khí tức vậy mà so với trước đó càng cường đại thêm mấy phần.

"Các ngươi quả nhiên làm ta có chút kinh hỉ, nhưng cũng chỉ giới hạn nơi này. Lần này, xem các ngươi còn có mánh khoé gì không..." Trong khi Cổ Hoặc Kim nói chuyện, tiện tay đưa ra, hút Chưởng Thiên Bình cách đó không xa tới trong tay, nhìn ba người Hàn Lập cười xem thường một tiếng, chậm rãi nói.

Nói xong, trong bàn tay y bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, nắm chặt Chưởng Thiên Bình trong tay, định bóp nát nó.

Nhưng mà, bên trong lòng bàn tay y đang sáng lên hào quang màu xám,

một đạo quang mang màu xanh sẫm cũng từ trên thân bình nhỏ nở rộ ra, hóa thành một tầng màn sáng ngưng thực, chống lại bàn tay Cổ Hoặc Kim.

Cổ Hoặc Kim thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lực đạo trên tay cũng tăng theo.

"Dừng tay." Hàn Lập quát lớn một tiếng, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Cơ hồ cùng một thời gian, một đạo kiếm quang sau lưng Cổ Hoặc Kim xuyên suốt ra, đâm vào hậu tâm của y.

Cũng không thấy y quay người, sau lưng liền có một đạo Hỗn Độn quang mang sáng lên, ngăn trở đạo kiếm quang lăng lệ kia.

Mắt thấy kiếm quang sẽ bị Hỗn Độn quang mang nuốt hết biến mất không thấy gì nữa, nhưng trong một cái chớp mắt, bỗng nhiên từ trong hư không trống rỗng hiển hiện bên người y, trực tiếp đâm về phía bàn tay phải đang nắm bình nhỏ.

Nguyên lai Ma Chủ đồng thời vận chuyển Không Gian Pháp Tắc, chuyển hướng đạo kiếm quang kia đến tay Cổ Hoặc Kim.

"Ầm" một tiếng vang trầm nổ tung!

Cổ tay Cổ Hoặc Kim trực tiếp vỡ nát ra, bình nhỏ nắm trong tay phải cũng theo đó rớt xuống.

Lúc này, trong hư không phía dưới nơi bình nhỏ rơi xuống, một đạo ngân quang chợt sáng lên, trống rỗng xuất hiện một dòng xoáy không gian.

Mắt thấy bình nhỏ sẽ rơi vào trong đó, trên cổ tay đứt gãy của Cổ Hoặc Kim lại có từng tia từng sợi Hỗn Độn vụ khí tương liên với bàn tay cụt, kéo tay cụt rụt trở về, dưới một trận ánh sáng xám lập loè, lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Ánh mắt Cổ Hoặc Kim lạnh lùng quét về phía ba người Hàn Lập, tay nắm

lấy Chưởng Thiên Bình, không nóng lòng bóp nát nó nữa, mà chậm rãi đặt nó lên chính giữa lồng ngực của mình.

Chỉ thấy huyết nhục nơi đó chậm rãi lõm vào, bình nhỏ màu xanh sẫm liền khảm vào trong đó, bị thôn phệ vào.

Chưởng Thiên Tiểu Bình có chút rung động, đường vân màu xanh sẫm phía ngoài chớp động mấy lần, như muốn giãy dụa, nhưng ngay sau đó liền có mảng lớn Hỗn Độn vụ khí lượn lờ tới, nhao nhao chui vào trong bình nhỏ.

Đường vân mặt ngoài thân bình trong nháy mắt trở nên ảm đạm vô quang, giống như đom đóm bị tắt ánh sáng.

Ngay sau đó, hào quang màu xám hình đám lửa hừng hực cháy lên trong lồng ngực Cổ Hoặc Kim, bao bọc Chưởng Thiên Bình vào giữa

------oOo------

Chương 1388: Đền tội

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

"Không ổn, hắn đang muốn luyện hóa Chưởng Thiên Bình, mau ngăn cản hắn!" Thần sắc Hàn Lập biến đổi, vội quát với Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ.

"Hỗn Độn Pháp Tắc Cổ Hoặc Kim đã thành, nhục thân gần như bất tử bất diệt, làm thế nào ngăn hắn?" Lông mày Ma Chủ nhíu chặt, hỏi.

"Ta còn có một phương pháp có thể thử một chút, nếu như không thành, vậy cũng không còn cách nào..." Luân Hồi điện chủ trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Nói xong, gã lợi dụng tiếng lòng truyền âm cho hai người Hàn Lập, cẩn thận nói biện pháp của mình cho hai người nghe.

"Có thể thử một lần." Sau khi Ma Chủ nghe xong, gật đầu nói.

"Thế nhưng..." Hàn Lập có chút do dự.

"Được hay không được, mấu chốt vẫn là ở ngươi, chớ do dự. Ta tin tưởng ngươi, sẽ không để ta thất vọng." Luân Hồi điện chủ thấy thế, cười cười nói.

Hàn Lập nghe vậy, nhìn Luân Hồi điện chủ một chút, cũng không nói gì nữa, chỉ gật đầu nhẹ.

Chẳng biết tại sao, trên mặt Luân Hồi Điện Chủ nhiều hơn mấy phần thoải

mái ý cười, thân hình đột nhiên nhảy lên, chủ động nghênh đón Cổ Hoặc Kim.

"Cổ Hoặc Kim, lúc trước ngươi cười ta không biết phong quang Đạo Tổ cảnh, hôm nay ta muốn nhìn xem phía trên phong quang này, có không chịu nổi như lời ngươi nói hay không?" Đến cách xa nhau hơn trăm vạn dặm, Luân Hồi điện chủ liền ngừng lại, nhìn bên kia hô lớn.

"Trước đây ngươi lấy tu vi Đại La cảnh, vận dụng lực lượng pháp tắc thuộc về Đạo Tổ cảnh, đã bị Thiên Đạo dung hợp, bây giờ cho dù có phóng đến một bước này, thì thế nào chứ?" Cổ Hoặc Kim thấy thế, cười lạnh nói.

Gã vừa dứt lời, chỉ thấy Lục Đạo Luân Hồi Bàn lơ lửng sau lưng Luân Hồi điện chủ bỗng nhiên từ từ xoay tròn, trên đó bắt đầu bay ra từng đạo phù văn luân hồi, rơi vào trên người gã.

Theo phù văn rơi vào trên thân gã càng ngày càng nhiều, quang mang đỏ sậm trên người Luân Hồi điện chủ càng ngày càng thịnh. Thân ảnh gầy gò, ở trong hào quang màu đỏ u tối che đậy, tựa như một Tử Thần tới từ Địa Ngục.

Thân hình gã trôi nổi lên, giữa hai mắt quay cuồng hồng quang, trên thân tuôn ra từng tia từng sợi tơ Luân Hồi Pháp Tắc, cộng hưởng cùng Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Lục Đạo Luân Hồi Bàn lập tức từ từ xoay tròn, trên đó sáng lên quang mang Lục Đạo Luân Hồi, tập trung tụ hợp vào thể nội Luân Hồi điện chủ.

Trong miệng Luân Hồi điện chủ phát ra một tiếng quát lớn, cả người bao phủ hào quang màu đỏ, như xích diễm bay lên, chỗ rìa chớp động trận trận diễm phong, từ đó truyền ra ba động Luân Hồi Pháp Tắc mãnh liệt.

Cổ Hoặc Kim thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, hai tay trước người đẩy tới, một vòng xoáy Hỗn Độn trong nháy mắt ngưng tụ thành, ở trong có đạo đạo Hỗn Độn chi lực xé rách, phát ra trận trận tiếng thét, bay cực nhanh về phía Luân Hồi điện chủ.

Mà ngay lúc đó, hai tay Luân Hồi điện chủ bỗng giơ cao, đẩy chưởng về phía Cổ Hoặc Kim.

Ở trong lòng bàn tay gã, một chùm sáng Luân Hồi lao thẳng tới, chống đỡ vòng xoáy Hỗn Độn kia, lực lượng đúng là ngang nhau, bắt đầu giằng co giữa không trung.

"Thạch đạo hữu, động thủ." Hàn Lập hét to một tiếng.

Ma Chủ vừa sải bước ra, trong nháy mắt đã đi tới sau lưng Cổ Hoặc Kim, hai tay tả hữu khép lại, hư không liền phát sinh một trận vặn vẹo, không gian trăm dặm đều bị y dùng đôi đại thủ này áp súc, đè ép tới trung tâm.

"Tạch tạch tạch..."

Một trận thanh âm ma sát rợn người vang lên, không gian bị áp súc chiết xạ ra đạo đạo ánh sáng óng ánh, không gian vốn vô hình lại bị đè ép ra như tinh chất pha lê, trói buộc Cổ Hoặc Kim ngay tại chỗ.

"Cho dù tam đại Chí Tôn pháp tắc các ngươi đồng thời tạo áp lực, cũng giống vậy không làm gì ta được." Cổ Hoặc Kim cười lớn nói.

Bên ngoài quanh thân y bắt đầu có Hỗn Độn quang mang tràn ra, định lần nữa hóa thành vòng xoáy Hỗn Độn, hấp thu công kích ba người Hàn Lập.

"Mơ tưởng." Ma Chủ quát lớn một tiếng.

Các nơi trên thân y nở rộ ngân quang, cả người ba động dập dờn Không Gian Pháp Tắc kịch liệt, một vòng xoáy màu đen kịt lập tức hiện lên sau người y, từng chút từng chút ăn mòn hai cánh Ma tộc sau lưng y.

Nhưng mà, Ma Chủ tựa hồ hoàn toàn không không để ý tới chuyện này, vẫn toàn lực vận chuyển lực lượng pháp tắc bản thân.

Một bên kia, tốc độ xoay tròn của Lục Đạo Luân Hồi Bàn sau lưng Luân Hồi điện chủ càng lúc càng nhanh, hình dạng nó cũng đang không ngừng thu nhỏ. Nhưng ngược lại, khí tức trên thân Luân Hồi điện chủ bắt đầu điên

cuồng tăng vọt.

Chỉ một cái chớp mắt, tầng cửa sổ mỏng manh như giấy cách trở giữa Đại La và Đạo Tổ kia, rốt cuộc bị xuyên phá.

Luân Hồi điện chủ trong nháy mắt rốt cuộc đã chân chính bước đến một bước cuối cùng, trở thành Luân Hồi Đạo Tổ.

Trong đất trời bốn phía, bỗng nhiên hư không tụ mây, linh khí hóa gió, phong vân giao hội phía dưới, cuồn cuộn Luân Hồi Pháp Tắc chi lực từ các nơi tuôn đến, không ngừng tụ hợp vào trong Lục Đạo Luân Hồi Bàn.

Tốc độ xoay tròn Luân Hồi Bàn đã đạt tới một mức độ khó mà tin nổi, toàn bộ biến thành một chùm sáng màu đỏ sậm cuồng thiểm không ngừng.

Cùng thời khắc đó, thân hình Hàn Lập cũng đã nhảy vào không trung.

Trong cơ thể hắn, Thiên Sát Trấn Ngục Công và Chân Linh huyết mạch đồng thời vận chuyển tới cực hạn, thân hình tăng vọt gấp trăm lần, hóa thành một vị Thông Thiên Thần Ma mọc lên mười hai đầu lâu Chân Linh, ba mươi sáu cánh tay.

Trên mỗi một cánh tay đều nắm một chuôi Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, ở trên không trung cấp tốc xoay tròn, dẫn tới thiên địa hỗn loạn, hóa thành một vòi rồng màu vàng to lớn vô cùng.

Mà năm kiện cụ tượng Thời Gian pháp tắc Chân Ngôn Bảo Luân hóa thành minh nguyệt ngôi sao, núi non sông ngòi vờn quanh bên ngoài vòng xoáy, giữa chúng bị đạo đạo lôi điện màu vàng kết nối, tựa như liền thành một khối.

Trong vòi rồng màu vàng, vạn cỗ kiếm khí giăng khắp nơi, một toà Thông Thiên Kiếm Trận do kiếm khí bố trí ra nổi lên, từ đó truyền ra trận trận lôi minh chấn thiên, tản mát ra uy thế khủng bố không đè ép nổi.

Cổ Hoặc Kim nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng không khỏi run lên, lập tức trong thần sắc hiện lên một vẻ điên cuồng, lớn tiếng gầm thét:

"Muốn cá chết lưới rách, ta liền thành toàn cho các ngươi."

Nói xong, hai tay của y ráng chống đỡ không gian trói buộc do Ma Chủ toàn lực áp chế, trước ngực có một đạo Hỗn Độn quang mang xuyên suốt ra, trong nháy mắt liền chế trụ vòng xoáy Hỗn Độn cùng chùm sáng luân hồi đang giằng co không xong kia.

Hỗn Độn quang mang như thủy triều trào lên, thế không thể đỡ, ép cho chùm sáng luân hồi quay về.

Luân Hồi điện chủ chợt quát một tiếng, Lục Đạo Luân Hồi Bàn sau lưng vốn càng lúc càng nhỏ bỗng biến thành chùm sáng triệt để tiêu tán, hóa thành một đoàn năng lượng đỏ sậm thuần tuý, tràn vào trong cơ thể gã, khiến cho thân hình vốn thon gầy và gương mặt lõm xuống lập tức phồng lên.

Giờ phút này, cả người gã nhìn phảng phất lại về bộ dáng trước đây, chỉ là trong lúc giơ tay nhấc chân mang theo uy thế càng kinh người hơn, phảng phất có thể quấy thiên địa luân hồi, khống chế sinh tử.

"Cổ Hoặc Kim, ngươi siêu thoát không được luân hồi, cũng vĩnh viễn không thể nào trở về luân hồi, ha ha..." Luân Hồi điện chủ cười gằn nói.

Tiếng cười của gã quanh quẩn trong thiên địa, thân hình lại phi tốc thon gầy xuống, cho đến khi cả người dần dần tiêu tán, cuối cùng như Lục Đạo Luân Hồi Bàn kia, hóa thành một đoàn lực lượng luân hồi tinh thuần, vọt thẳng phá Hỗn Độn quang mang cách trở, lóe lên trực tiếp đánh vào thể nội Cổ Hoặc Kim.

Hết thảy nói rất dài dòng, kì thực phát sinh trong chớp mắt.

Cổ Hoặc Kim cả kinh, hiển nhiên không ngờ tới một màn trước mắt này, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp.

Trong một cái chớp mắt, thiên địa luân hồi giống như lâm vào đứng im, vạn giới sinh linh trong khoảnh khắc đó, mặc kệ là người vội vàng thoát thân,

hay là người thản nhiên đợi chết, hoặc là người chưa bị Thiên Đạo sụp đổ ảnh hưởng, tất cả đều xuất hiện một tia hoảng hốt.

Cảm giác kia... Tựa như thần hồn của bọn họ trong nháy mắt xuất khiếu ly thể, đều thấy được một vòng hồng quang tà dương như máu.

Sau một cái chớp mắt, luân hồi quay về, tất cả mọi người lại khôi phục như thường, ngoại trừ một người.

Thần hồn Cổ Hoặc Kim, vẫn như cũ bay ở bên ngoài, rời Hỗn Độn Chi Khu của mình.

Giờ khắc này, rốt cuộc y ý thức được, ba người này muốn làm cái gì, trên khuôn mặt thần hồn xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Hai tay y ở trong hư không bối rối kéo một cái, muốn một lần nữa trở về thân thể, nhưng một trận hào quang màu vàng đã cuốn tới trước một bước.

Chỉ thấy Hàn Lập biến thành vòi rồng màu vàng, bên ngoài tất cả minh nguyệt ngôi sao và núi non sông ngòi đều đã dung nhập vào trong vòi rồng, hóa thành một mũi kiếm to lớn quấn quanh ma khí màu đen, lấy một cỗ uy thế không thể nào nói rõ, giữa trời chém xuống.

Trên mũi kiếm, Thời Gian Pháp Tắc chi lực khuấy động dẫn đầu giống như thuỷ triều đánh tới, hào quang màu vàng trong khoảnh khắc tràn ngập toàn bộ hư không. Những nơi đi qua thời gian đông kết, hư không bị đứng im hoàn toàn.

Chỉ có một kiếm vĩnh hằng lấy Thiên Sát Trấn Ngục Công thôi phát, dùng Thông Thiên Kiếm Trận dung nhập Đại Ngũ Hành Diệt Tuyệt Quyền chi lực. Chỗ vung kiếm chém ra kia, hư không không ngừng phá toái, rơi ở trên người Cổ Hoặc Kim.

Giờ khắc này, không có tiếng oanh minh rung trời, không có hư không chấn động, chỉ có quang mang u ám hoàn toàn bao phủ. Hư không một mảnh tịch diệt, im lặng phá toái, mở ra một đạo vết rách to lớn vắt ngang toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực.

Thần tình trên mặt thần hồn Cổ Hoặc Kim ngưng kết, vỡ vụn ra, tiếp theo Hỗn Độn chi lực ngưng tụ thân thể, cũng bắt đầu một tấc một tấc chôn vùi.

Toàn bộ thế giới phảng phất mất màu sắc, cũng mất cả âm thanh.

Hình ảnh như vậy dừng lại sau mấy chục giây, mới có một đoàn quang mang màu xanh sẫm bỗng nhiên từ trung tâm Hỗn Độn Chi Khu bắn ra, treo giữa hư không, một sáng một tối lóe ra quang mang.

"Rầm rầm rầm..."

Theo sát phía sau, bắt đầu có liên tiếp tiếng nổ thật to không ngừng truyền đến, kéo dài không thôi.

Chỗ kiếm quang rơi, Cổ Hoặc Kim đã biến thành bột mịn. Mà ngay chỗ kiếm quang, thân ảnh Hàn Lập một lần nữa hiển hiện ra.

Hắn đã khôi phục thân hình vốn có, chỉ là sắc mặt cả người tái nhợt như tuyết, trong thất khiếu đều có một sợi kim tuyến chậm rãi chảy ra, như con giun uốn lượn, đầu vai bên trái còn bốc lên từng tia từng sợi hơi khói màu đen.

Đợi hơi khói màu đen kia tán đi, có thể thấy dưới vai trái của hắn đã không còn vật gì nữa, cả một đầu cánh tay đã bị Thiên Đạo ăn mòn, biến mất không thấy.

Hắn nâng cánh tay phải còn sót lại, xoa xoa mặt mũi tràn đầy huyết dịch màu vàng, toàn thân run rẩy không ngừng.

Bên cạnh hắn, một đạo quang môn màu bạc sáng lên, thân hình Nam Cung Uyển từ đó lóe lên xuất hiện, thấy cảnh tượng phá toái trong hư không phía trước, nhất là vết rách to lớn ngang qua màn trời kia, trong lòng khiếp sợ không thôi.

"Phu quân..." Nam Cung Uyển sau khi tĩnh hồn lại, vội nâng Hàn Lập lên, khẽ gọi một tiếng.

Trên mặt Hàn Lập không có vẻ gì vui sướng, chỉ chậm rãi lắc đầu, mở miệng nói:

"Cổ Hoặc Kim, đã bị chúng ta giết..."

------oOo------

Chương 1389: Tiễn ngươi đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

***

"Thật sao? Vậy thì tốt quá!"

Nam Cung Uyển đang vui mừng, nhưng ngay sau đó tựa hồ nghĩ tới điều gì, tra xét một vòng trong hư không, hơi chần chờ hỏi:

"Vậy còn gã..."

"Để diệt sát Cổ Hoặc Kim, gã đã toàn lực vận chuyển Luân Hồi Pháp Tắc, bức thần hồn Cổ Hoặc Kim ra, hoàn toàn dung nhập vào Thiên Đạo rồi." Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, nói.

Nam Cung Uyển nghe vậy, ánh mắt khẽ run lên, trong hốc mắt cũng có chút ướt át.

Chỉ thấy nàng điểm vào mi tâm của mình, ngay sau đó kéo ra ngoài một cái, một đạo hư quang bóng người lập tức tách rời ra.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua dễ dàng nhận ra được, đó chính là một điểm tàn hồn Cam Như Sương còn sót lại, hư ảnh được huyễn hóa ra kia thập phần yếu ớt, như ma trơi phiêu diêu bất định, mắt thấy sắp bị tiêu tán.

Lúc này, một kiện vật không trọn vẹn lơ lửng trong hư không, bỗng nhiên chớp động quang mang đỏ sậm, một sợi tàn hồn theo đó bay lượn ra.

Lông mày Hàn Lập cau lại, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức phát hiện đó chính là một góc còn sót lại của Lục Đạo Luân Hồi Bàn, đã thu nạp một sợi tàn hồn của Luân Hồi điện chủ.

Hồn ảnh của gã cũng giống như vậy, hư vô mờ mịt, nhưng sau khi bay ra, ngay lập tức nghênh đón thần hồn Cam Như Sương, đưa tay ôm lấy vai nàng.

Cả hai dựa sát vào nhau, đồng thời quay lại nhìn thoáng qua Nam Cung Uyển và Hàn Lập, trên mặt lộ ra nét tươi cười.

"Thay ta chiếu cố Cửu Chân, từ nay thiên địa không còn hối tiếc..." Trong lúc mơ hồ, trong thức hải Hàn Lập tựa hồ vang lên thanh âm Luân Hồi điện chủ.

Không đợi hắn trả lời, hai thân ảnh kia đã chậm rãi thăng không, ánh sáng ngày càng trở nên ảm đạm, cuối cùng như một làn khói mù tiêu tán giữa thiên địa.

"Ta hiểu rồi." Hàn Lập từ tận đáy lòng lặng lẽ đáp.

"Đối với bọn họ, đây có được xem là kết cục tốt đẹp không?" Nam Cung Uyển dựa vào vai Hàn Lập, thần tình trên mặt có chút đau thương, mở miệng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời cũng không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ khe khẽ lắc đầu.

Đúng lúc này, lông mày hắn bỗng nhiên hơi nhăn lại, quay đầu nhìn về phía Ma Chủ, mở miệng nói:

"Thạch đạo hữu, thật không thể chờ đợi được nữa sao? Chúng ta vừa mới sánh vai sinh tử một trận, chẳng lẽ không biết quý trọng cơ hội sống sót rất vất vả mới có được này?"

Nam Cung Uyển nghe vậy, cũng vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ma

Chủ chẳng biết lúc nào đã lặng lẽ đi tới bên cạnh Chưởng Thiên Bình, nắm nó ở trong tay, lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Hàn đạo hữu nghĩ sai một chuyện, ta với các ngươi liên hợp, cũng không phải phản đối hành động của Cổ Hoặc Kim. Ngược lại, ta quả thật rất đồng ý với cái nhìn của gã, chỉ tiếc gã lại thực hiện bước này sớm hơn ta." Ma Chủ đã khôi phục hình người, lạnh nhạt nói ra.

Hàn Lập nhìn thoáng qua gã, nói với Nam Cung Uyển: "Nàng nên về trước đi, đợi ta thêm một chút."

"Ngươi hãy cẩn thận." Nam Cung Uyển hơi chần chờ, sau đó vẫn quyết định tin tưởng Hàn Lập, gật đầu nói.

"Sẽ không lâu đâu." Hàn Lập nói, phất tay mở quang môn màu bạc ra, một lần nữa đưa Nam Cung Uyển về Hoa Chi Động Thiên.

"Cường giả bước từng bước lên trời, đã trải qua bao nhiêu tai ương kiếp nạn, không phải là để có thể tuỳ ý làm gì thì làm sao? Nhưng hết lần này tới lần khác có Thiên Đạo ức hiếp trên đầu, ép người ta không thở nổi. Cánh tay trái đạo hữu là bị Thiên Đạo thôn phệ, ban đầu vốn không phải như vậy, chẳng lẽ không muốn lật trời, thứ khiến người khác chán ghét này?" Ma Chủ cũng không ngăn cản hành động của Hàn Lập, một tay chỉ thiên, ngạo nghễ nói.

"Ở phàm tục từng thấy qua một câu trong sách cổ "Tòng tâm sở dục bất du củ"*, không biết Thạch đạo hữu đã nghe qua chưa? Phía dưới Thiên Đạo chuẩn tắc, cường giả có thể tự do thoải mái. Nhưng nếu người người hiếu thắng mà không tuân thủ Thiên Đạo, thế gian này há không phải thành một mảnh Hỗn Độn không có trật tự, không có từng điểm tinh hoa phàm tục, không có trăm hoa khoe sắc trên núi, không có vầng trăng sáng trên bầu trời cao, thế gian này còn tư vị gì?" Hàn Lập cười hỏi ngược lại.

*Tòng tâm sở dục bất du củ, ý câu này là: muốn làm gì thì làm nhưng không được vượt qua khuôn phép.

"Không nghĩ tới Hàn đạo hữu kiêu hùng bực này, lại có lòng dạ đàn bà yếu

đuối, thương hại kẻ yếu như vậy?" Ma Chủ cất tiếng cười to nói, tiếng cười quanh quẩn giữa thiên địa, kéo dài không dứt.

"Không đánh không được?" Hàn Lập cười trừ, hỏi.

"Không phải là không đánh không được, mà là Hàn đạo hữu ngươi không thể không chết. Trước mắt ngươi tổn thương quá nặng, lúc này không giết ngươi, sau này ta không an tâm." Trên mặt Ma Chủ mang theo ý cười, tiếng như băng lạnh, từng chữ từng câu nói ra.

Lúc tiếng nói vừa dứt, thân thể gã hơi lui về phía sau một bước, đụng thẳng vào một tầng không gian gợn sóng, trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập sớm đã sở liệu chuyện này, Thời Gian Pháp Tắc trên người ba động phiêu đãng ra, một chưởng vung ra. Hư không trong phạm vi vạn dặm bên ngoài thân, thời gian lưu chuyển trong nháy mắt ngưng trệ.

Hắn xoay chuyển ánh mắt, lập tức thấy trong hư không, khu vực chỗ kia bỗng nứt ra một khe hở nhỏ bé, đưa tay đâm ra một kiếm.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng điện xoẹt vang lên, một đạo điện quang màu vàng trong nháy mắt bắn vào chỗ khe hở kia.

Ngay sau đó, thời gian đông kết lần nữa chảy xuôi, trong chỗ khe hở kia truyền đến một tiếng oanh minh, hư không lập tức nổ bể ra.

"Xem ra thương thế của ngươi thật sự không nhẹ..." Lúc này, một tiếng nói bỗng nhiên vang lên ở sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập đến quay đầu còn không kịp, một đạo ngân quang đã thông thẳng xuống đầu, lực lượng Không Gian Pháp Tắc cường đại tầng tầng bao phủ, trực tiếp giam cầm hắn ngay tại chỗ.

"Theo chân bọn chúng đi!"

Một tiếng quát lớn vang lên, năm ngón tay Ma Chủ như năm móc câu, ma khí phía trên quấn quanh, lóe ra hàn quang màu bạc, vỗ thẳng xuống đầu

Hàn Lập.

Một kiếm của Hàn Lập lúc trước chém giết Cổ Hoặc Kim, cơ hồ đã rút sạch toàn bộ lực lượng thời gian pháp tắc và tiên linh lực của hắn, giờ phút này thật sự không cách nào tránh được.

Ngay tại thời khắc thiên quân nhất pháp này, trước người hắn bỗng nhiên hiện lên một vệt kim quang, một con giáp trùng màu vàng vô cùng to lớn thình lình bắn ra, dùng đầu húc về phía Ma Chủ.

Một tiếng "Ầm" trầm đục truyền đến, cả người Ma Chủ trực tiếp bị chấn lui.

Kim Đồng ngăn lại một kích trí mạng này, sau đó xoay người lại cắn xé hư không một hồi, cứng rắn xé đứt tầng lực lượng Không Gian Pháp Tắc đang bao phủ trên người Hàn Lập.

"Phệ Kim Tiên... Đạo Tổ." Ma Chủ ổn định thân hình, sau đó kinh ngạc kêu lên.

Gã chỉ biết là quanh năm bên người Hàn Lập có một con Phệ Kim Tiên làm bạn, lại không ngờ trùng này đã tiến giai Đạo Tổ. Mà trong đại chiến lúc trước, Phệ Kim Tiên này từ đầu đến cuối đều không lộ diện, Luân Hồi điện chủ cũng không biết vì sao, cũng không báo cho gã biết việc này.

Thương thế Ma Chủ không tính là quá nặng, nhưng trước đây vì diệt sát Cổ Hoặc Kim tiêu hao cũng rất lớn, đối mặt với liên thủ giữa Hàn Lập và Kim Đồng, gã cảm thấy mình không biết có bao nhiêu phần thắng, nhưng bây giờ đã cùng Hàn Lập tạo thành thế như nước với lửa. Nếu hôm nay không thể diệt trừ hắn, chờ sau khi hắn khôi phục thực lực, tình huống sẽ càng thêm hỏng bét.

Gã vô thức nhìn thoáng qua tiểu bình đang nắm chặt trong tay, một trận ngân quang trong lòng bàn tay lấp lóe.

Chỗ miệng bình nhỏ có một đạo ngân quang sáng lên, vô số tia sáng màu bạc từ đó tràn ra, chui vào lòng bàn tay gã.

Hai mắt Ma Chủ lập tức trợn lên, trong mắt lóe lên vẻ kinh hỉ khó che giấu.

Gã cảm thấy từng luồng từng luồng lực lượng Không Gian Pháp Tắc vô cùng cường đại, đang thuận từ bình nhỏ không ngừng tràn vào trong cơ thể gã, để vùng đan điền của gã có chút thâm hụt lần nữa tràn đầy trở lại.

"Ha ha... Trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta..." Ma Chủ nhịn không được thoải mái cười nói.

Hàn Lập thấy thế, lại không ngạc nhiên chút nào, trên thực tế bàn tay hắn lồng ở trong tay áo, đang cấp tốc bóp pháp quyết.

Lúc trước tiến vào trong không gian tiểu bình, hắn mặc dù không thể luyện hoá bình nhỏ, nhưng cũng tạo ra liên hệ cực sâu, cách không thôi động tự nhiên không thành vấn đề.

Trước mắt Ma chủ cũng không phải tự chủ hấp thụ lực lượng Không Gian Pháp Tắc, mà chính Hàn Lập đang thao túng bình nhỏ, cưỡng ép quán thâu tiến vào trong cơ thể gã.

Rất nhanh, Ma Chủ đã không còn cười nữa.

Gã phát hiện, theo lực lượng Không Gian Pháp Tắc càng ngày càng tuôn ra nhiều, bên trong còn hỗn tạp từng tia từng sợi lực lượng Hỗn Độn Pháp Tắc, cũng bắt đầu chui vào trong cơ thể gã.

Chờ lúc gã muốn ngăn cản, cũng đã không kịp.

"Hàn Lập, ngươi..."

Trong miệng gã mới nói ra nửa câu, toàn thân trên dưới đã bắt đầu phồng lên khắp nơi, từng quang đoàn Hỗn Độn liên tiếp phá thể ra, xé rách thân thể gã thành mảnh vụn.

Chỉ thấy trong đám mảnh vụn, có một chiếc xa giá (xe ngựa dành cho vua) cỡ nhỏ cùng tám con tuấn mã được ngưng tụ từ ngân quang, phía trên có

một thần hồn tiểu nhân màu bạc đang ngồi, khống chế xe ngựa phía dưới lóe lên, định trốn chạy.

"Ngươi không chạy thoát... Quen biết nhau một hồi, hay là để ta tiễn ngươi đoạn đường đi." Hàn Lập than nhẹ một tiếng, nói như thế.

Vừa dứt lời, một tầng gợn sóng thời gian ba động nhộn nhạo, hư không lần nữa ngưng trệ, bát tuấn xa giá bị giam cầm ở giữa hư không, không nhúc nhích được tí nào.

Hàn Lập không bị ảnh hưởng chút nào, cất bước đi tới, rất nhanh đã đến trước mặt.

Một tay hắn nhiếp (thu) bát tuấn xa giá và thần hồn Ma Chủ vào trong tay, thần tình trên mặt không biến hóa chút nào, chỉ nhẹ nhàng vân vê, xa giá màu bạc kia và thần hồn Ma chủ lập tức biến thành một tầng quang điểm mờ mịt, tiêu tán vô tung.

Hàn Lập ngắm nhìn xung quanh, nhìn bốn bề hư không hỗn loạn từng mảnh, tâm tình có chút phức tạp.

Một lát sau, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, đưa tay vẫy một cái, thu bình nhỏ một lần nữa vào trong lòng bàn tay. Nhẹ nhàng vuốt ve đường vân quen thuộc trên bình nhỏ, tâm thần dần dần an định lại.

Lúc này, phiến lá màu xanh sẫm rõ nét trên tiểu bình bỗng nhiên sáng lên một trận hào quang màu vàng, từng tia từng sợi lực lượng Thời Gian Pháp Tắc chảy xuôi ra, chậm rãi tụ hợp vào trong cơ thể Hàn Lập, thanh tuyền như nước ngọt làm dịu từng chỗ tiên khiếu trên thân thể hắn.

Cảm giác toàn thân mỏi mệt dần dần biến mất, quang mang trong hai mắt Hàn Lập ngày càng trở nên sáng tỏ.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được, ảnh hưởng từ Hỗn Độn Pháp Tắc đang dần dần biến mất, Thiên Đạo bị nhiễu loạn cũng đang từng bước trở lại quỹ đạo, thiên địa quét sạch, hết thảy nguyên khí đều đang khôi phục từ từ trở lại như lúc ban đầu.

Chẳng qua là khi hắn ngửa đầu nhìn lên, vết rách hư không trên đỉnh đầu do mình bổ ra kia, lại không có dấu hiệu nào khép lại.

Nơi đó tựa hồ Thời Gian đình trệ, Không Gian đông kết, Luân Hồi không vượt, hơn phân nửa vĩnh viễn sẽ là một đạo vắt ngang tại Chân Tiên giới, như một vết sẹo trong lòng tất cả mọi người, trở thành minh chứng cho trận tai hoạ vạn cổ này.

Trung Thổ Tiên Vực đã bị nghiền nát, không có khả năng quay trở lại diện mạo vốn có, phần lớn cương vực đều đã triệt để sụp đổ. Có không ít khu vực khác lúc trước trong giao chiến đã rơi vào hư không, đã biến thành một dạng thất lạc giới vực như là Tiểu Nam Châu giới quần.

Bất quá, nơi này thiên địa linh khí vốn nồng đậm, sau khi Thiên Đạo vận chuyển quay về bình thường, cũng sẽ một lần nữa bổ khuyết trở lại. Nghĩ đến tiếp theo trăm vạn năm sau đó, đá vụn bụi bặm phân tán khắp nơi kia chắc chắn sẽ một lần nữa tụ lại, ngưng tụ thành một đại lục cỡ nhỏ, trở thành một chỗ bí cảnh tuyệt địa, quay trở về hậu thế.

Cũng giống như vậy, mấy giới vực khác bị liên lụy, cũng đang trong quá trình tu dưỡng dần dần khôi phục.

------oOo------

Chương 1390: Hiệu lệnh quần tiên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

Các đại Tiên Vực, bao gồm tất cả giới diện hạ giới, chấn động tuần tự ngừng lại.

"Trường hạo kiếp này cuối cùng đã qua sao?"

Từng giới diện, vô số sinh linh sống sót sau tai nạn, nhìn màn đêm trên đỉnh đầu dần dần bị xé tan, rồi lại nhìn thấy ánh sáng bầu trời, có loại cảm giác phảng phất như cách một thế hệ, trong lòng đều xuất hiện ý nghĩ này.

Từ thiên địa sơ khai, đã qua ức ức vạn năm, đây có lẽ là một trận tai hoạ diệt thế được xem là lớn nhất, nhưng cũng không phải một lần duy nhất.

Chẳng qua dưới dòng chảy tuế nguyệt, hầu hết các sinh linh trong thiên địa đã vội quên. Chỉ cần một giới diện không thực sự bị hủy diệt, sinh linh còn có thể sống sót, thì lịch sử sẽ được kéo dài.

Trong thảm họa, những thứ cũ kĩ sẽ bị phá bỏ, thứ mới hơn sẽ dần được hình thành.

Vậy nên người ta thường nói, không có phá thì không có xây, thường một thời đại mới bắt đầu đều là từ sau thảm họa.

...

Sâu trong Hoàng Tuyền đại trạch của Cửu U Minh Giới.

Cam Cửu Chân nhìn Luân Hồi Chi Hà mênh mông phía trước, dường như cảm ứng được điều gì, nước mắt rơi ướt đẫm khuôn mặt.

Đúng lúc này, theo sau tiếng rít trầm thấp, một đạo quang mang màu đỏ sậm từ trên trời rơi xuống trước người Cam Cửu Chân, nàng theo bản năng lùi về sau mấy bước.

Nhưng khi nàng nhìn rõ đoàn quang mang đỏ sẫm này, trong mắt lại hiện lên một tia tình cảm phức tạp.

Đoàn hào quang màu đỏ sậm cứ thế treo truớc người Cam Cửu Chân, ánh sáng đỏ sậm bỗng nhiên tan đi, trong đó lộ ra một cái mâm tròn, chính là Lục Đạo Luân Hồi Bàn. Phía trên nó còn có ấn ký nhàn nhạt, nhìn qua giống như là khuôn mặt của một nam tử bình thường.

Cam Cửu Chân chậm rãi đi tới, đưa tay khẽ vuốt ấn ký trên luân bàn, thần sắc dần dần trở nên kiên định, trong miệng thì thầm nói:

"Phụ thân, mẫu thân, hai người yên tâm, Cửu Chân sẽ cố gắng khổ tu Luân Hồi Pháp Tắc, thành tựu Đạo Tổ. Đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách... làm hai người sống lại."

...

Hiện giờ trên không trung Trung Thổ Tiên Vực, khắp nơi đã bị tàn phá thành mảnh nhỏ, Hàn Lập lẳng lặng nhìn phía trước, không nói gì.

Kim Đồng bay tới, hóa thành hình người yên lặng đứng bên cạnh Hàn Lập.

Ngay lúc này, vòng xoáy Hỗn Độn ở trong hư không vỡ vụn, hơn trăm đạo thân ảnh từ bên trong chật vật bay ra, cách xa Hàn Lập.

Cầm đầu gồm tám người, theo thứ tự là Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, Trần Như Yên, Bạch Vân Đạo Tổ, Ma Vực bàn phụ váy trắng, nam tử như thây khô, Man Hoang giới vực Bạch Trạch, đại hán trọc đầu, tất cả tám vị Đạo Tổ.

Sau lưng tám người, còn đứng mười mấy tên tu sĩ, chia ra ba bộ phận, theo thứ tự là Thiên Đình, Ma Vực, Man Hoang. Ngoài ba bên, Hôi giới thì một người cũng không có. Thương Ngô Chân Quân và ba vị Đạo Tổ khác cũng không thấy bóng dáng, không cần hỏi cũng biết.

Bọn người Liễu Nhạc Nhi, Lợi Kỳ Mã thì đứng sau lưng Bạch Trạch và đại hán trọc đầu.

Mà sau lưng hai người bàn phụ váy trắng, đứng mười mấy tên Ma vực. Tam hoàng tử Thạch Phá Không, Ngũ công chúa Thạch Cạnh Nghiên, còn có hoàng tử tuấn lãng Đại La hậu kỳ kia đều ở đây.

Đám người đều vết thương chồng chất, có chút chật vật, xem ra đã ăn không ít đau khổ.

Hàn Lập nhìn thoáng qua những người kia, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc.

Trước đó, hắn đã sớm cảm ứng được những người này còn sống.

Lúc đó vừa mới dùng Chưởng Thiên Bình thu lấy vòng xoáy Hỗn Độn, nên một đoàn người cũng bị hút vào trong không gian phong bạo, bây giờ mới ra ngoài được.

Bọn người Lý Nguyên Cứu thấy Hàn Lập và Kim Đồng đứng ở hư không phía trước, cảm nhận được uy áp khổng lồ trên thân Hàn Lập, thì đều lộ vẻ khiếp sợ, nhất thời không người nào dám nói chuyện.

"Hàn đạo hữu, trận chiến giữa các ngươi... Kết quả thế nào?" Một hồi lâu sau, Bạch Trạch và Hàn Lập tương đối quen thuộc mới ho nhẹ một tiếng hỏi.

"Đều kết thúc, Cổ Hoặc Kim đã chết, Tam Thiên Đạo Thần đại trận cũng sụp đổ, trận đại kiếp này đã qua." Hàn Lập nghiêm nghị nói.

Vừa nghe lời này, Bạch Trạch và mọi người của Man Hoang giới vực, còn có đám người Ma Vực đều thở phào nhẹ nhõm, những tu sĩ phía sau nhịn

không được phát ra tiếng hoan hô.

Thần sắc người Thiên Đình có chút phức tạp, có mừng rỡ, cũng có ngẩn ngơ.

Bạch Vân Đạo Tổ thì thở dài, sau đó quay đầu nhìn về hơn mười tu sĩ Thiên Đình còn sót lại, trong lòng nhịn không được một trận bi thương.

Y gia nhập Thiên Đình, nguyên nhân phần lớn là do Cổ Hoặc Kim hứa hẹn đột phá Thiên Đạo trói buộc. Nhưng y khác với bọn người Lý Nguyên Cứu, Trần Như Yên, trung thành tuyệt đối với Thiên Đình, những năm này cũng một mực dụng tâm quản lý.

Trước đây không lâu, Thiên Đình uy phong biết bao, thực lực hùng hậu ra sao, đưa tay lên hô, Chân Tiên giới và vô số Tiên Vực không người nào dám can đảm khinh thị? Bây giờ chỉ mới trong vòng một ngày, càn khôn nghịch chuyển, toàn bộ hạch tâm trung tâm của Thiên Đình, chỉ còn lại có một vài người.

Những người này, cũng là do y và hai vị Đạo Tổ khác của Thiên Đình kiệt lực xuất thủ bảo hộ, mới miễn cưỡng sống sót, hai vị Đạo Tổ kia thì đã bị Tam Thiên Đạo Thần đại trận thôn phệ.

Tam Thiên Đạo Thần đại trận thôn phệ Đạo Tổ nhanh hơn so với tu sĩ khác rất nhiều.

Có lẽ là do Đạo Tổ, gần với thế gian 3000 đại đạo hơn.

"Ma Chủ đại nhân đâu?" Bàn phụ váy trắng mở miệng hỏi.

"Luân Hồi điện chủ ở đâu?" Lý Nguyên Cứu cũng đồng thời đặt câu hỏi.

"Luân Hồi điện chủ và Ma Chủ đều đã về với cát bụi." Hàn Lập nhìn hai người một chút, sau đó lạnh nhạt nói, cũng không nói rõ chân tướng Ma Chủ vẫn lạc.

Vẻ mặt Lý Nguyên Cứu kinh ngạc, sau đó mày nhăn lại, không biết đang

suy nghĩ gì.

Đuôi lông mày Trần Như Yên và Xích Dung Đạo Tổ cũng khẽ động.

Mà thiếu phụ váy trắng và những người Ma Vực nghe nói Ma Chủ vẫn lạc, trên nét mặt kinh ngạc lại chiếm đa số, càng không có bao nhiêu đau thương.

Nhất là Thạch Phá Không, Thạch Cạnh Nghiên, còn có hoàng tử tuấn lãng Đại La hậu kỳ kia, trong mắt đều hiện lên một tia lửa nóng với quyền lực.

"Phụ hoàng vì báo đại thù cho Ma tộc ta và các vị tổ tiên, công lao thiên thu! Dù đầu đảng tội ác đã chết, nhưng Bạch Vân Đạo Tổ và mấy tên còn lại vẫn còn sống. Hàn tiền bối, còn có chư vị đồng đạo Man Hoang giới vực, chúng ta hãy cùng ra tay, diệt trừ tận gốc khối u ác tính Thiên Đình này!" Ánh mắt hoàng tử tuấn lãng kia chớp động, bỗng nhiên vung tay cao giọng quát.

"Không sai, nợ máu phải trả bằng máu, san bằng Thiên Đình!" Những người Ma Vực khác lập tức phản ứng theo, nghiêm nghị đáp lời.

Bạch Trạch và đại hán trọc đầu nghe vậy, có chút động tâm.

Nhưng hai người cũng không động tĩnh,mắt nhìn về phía Hàn Lập.

Lúc này, bọn họ đều hiểu, ai mới là người có tiếng nói quan trọng nhất.

Sắc mặt Bạch Vân Đạo Tổ đại biến, vung ngược tay lên, vô số vân khí màu ngà sữa bỗng hiện ra, bao trùm mười mấy tên tu sĩ của Thiên Đình sau lưng, chạy về phía xa nơi cung điện

"Chạy đâu!" Một đạo ánh sáng mờ nhạt nhanh như điện đuổi theo, là nam tử Ma Vực như thây khô kia.

Gã và thiếu phụ tà mị có quan hệ cực kỳ thân thiết, mặc dù không kết thành đạo lữ, nhưng hai bên qua lại vô số năm tháng. Thiếu phụ tà mị vẫn lạc ở trong Tam Thiên Đạo Thần đại trận, nên nam tử thây khô thống hận người

Thiên Đình không gì sánh được.

Gã đưa tay nắm vào trong hư không một cái, năm ngón tay sáng rực lên màu vàng.

"Xoẹt" một tiếng, hư không trên đỉnh đầu Bạch Vân Đạo Tổ khẽ động, một cự trảo khô cằn che khuất bầu trời hiện ra. Phía trên nó quấn quanh từng luồng màu vàng, tản mát vị hôi thối của thi thể bị hư.

Dưới một trảo của cự trảo khô cằn, hư không phụ cận sụp đổ mảng lớn, một Linh Vực màu vàng đất từ đó khuếch tán ra, nhanh chóng chụp về phía bọn người Bạch Vân Đạo Tổ.

Thần sắc Bạch Vân Đạo Tổ biến đổi, thân hình dừng lại, đang muốn thi pháp ngăn cản.

Nhưng lúc này, một vệt kim quang từ bên cạnh tiến đến chặn ngang, không có bất kỳ khoảng thời gian nào, lập tức ngăn giữa cả hai.

Cự trảo khô cằn chộp vào trên kim quang, lập tức bị phản chấn quay về. Linh Vực màu vàng đất đụng phải phiến kim quang kia, cũng "Ầm" một tiếng, vỡ vụn biến mất.

Một bóng người ở trong kim quang đột nhiên xuất hiện, là Hàn Lập.

Bạch Vân Đạo Tổ nhìn thấy vậy, sắc mặt ngạc nhiên.

"Hàn đạo hữu, làm cái gì vậy?" Sắc mặt nam tử như thây khô cứng đờ, hỏi.

"Chân Tiên giới trải qua lần đại kiếp này, nguyên khí tổn hao nhiều, phải nhanh chóng nghỉ ngơi lấy lại sức. Cổ Hoặc Kim đã chết, tất cả ân oán của quá khứ, cũng nên xóa bỏ. Về sau giữa các đại thế lực, không được trả thù tranh chấp. Các ngươi là tồn tại Đạo Tổ, càng không thể tùy ý động thủ." Hàn Lập trầm giọng quát.

Ngữ khí hắn mặc dù lạnh nhạt như nước, lại lộ ra một cỗ uy nghiêm gần như thiên uy, so với Cổ Hoặc Kim năm đó chỉ có hơn chứ không kém.

Một lời này nói xong, cơ hồ chấn vỡ hư không, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Chân Tiên giới.

Giờ phút này, tất cả Tiên Vực trên Chân Tiên giới, mọi người tu hành đều cảm giác được một cỗ thiên uy không cách nào chống lại từ trên trời đè xuống, không ngờ khiến người ta muốn quỳ xuống lạy.

Thân thể mọi người nơi đây đột nhiên lắc một cái, đều nổi lên thần sắc sợ hãi.

"Cổ Hoặc Kim đã chết, thù hận giữa Man Hoang giới vực chúng ta và Thiên Đình đã xong, chỉ cần Thiên Đình không còn phái người cướp bóc Man Hoang giới vực, chúng ta tuyệt đối sẽ không tự tiện khơi mào tranh chấp." Bạch Trạch và đại hán trọc đầu lập tức nói ra.

Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, Trần Như Yên, còn có bàn phụ váy trắng Ma Vực cũng đều gật đầu đáp ứng.

Nam tử như thây khô nhìn Hàn Lập, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ kèm theo sợ hãi.

"Thế nào, các hạ còn có thắc mắc gì với lời nói của ta?" Hàn Lập chắp một tay sau lưng, cũng không nhìn nam tử thây khô, một cỗ uy áp vô biên vô tận bỗng nhiên bộc phát, bao phủ toàn thân nam tử thây khô kia.

Sắc mặt nam tử thây khô hoàn toàn thay đổi, hư không dưới chân trực tiếp nổ tung, cả người không ngừng run rẩy, trên thân gã tựa hồ không thể thừa nhận nổi cỗ uy áp này, từ từ cong xuống, cuối cùng quỳ gối nơi đó.

"Hàn đạo hữu, Đoan Mộc đạo hữu là do thương tâm về cái chết của Hạ Lan đạo hữu, mới có chỗ mạo phạm, mong rằng Hàn đạo hữu... rộng lượng tha thứ, bỏ qua cho gã lần này. Hết thảy chúng ta đều nghe lệnh của ngươi." Bàn phụ váy trắng thấy cảnh này, vội vàng nói.

Hàn Lập nhìn bàn phụ váy trắng một chút, uy áp trên thân hơi thu lại một chút.

Nam tử thây khô há to miệng thở dốc, không còn sức đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn đầy sợ hãi.

"Xem ra ngươi đã hiểu." Hàn Lập bình tĩnh nói, quay đầu nhìn hoàng tử Ma Vực tuấn lãng kia.

Sắc mặt hoàng tử tuấn lãng "Bá" một chút, trở nên trắng bệch một mảnh, nhịn không được lui về sau mấy bước.

"Nể tình ta và Ma Chủ đã từng có chút giao tình, ngươi lại là lần đầu vi phạm, lần này ta sẽ không truy cứu. Ta mặc dù không hứng thú với giết chóc, nhưng nếu lại có người nào dám nói ra những lời khơi mào tranh chấp, thì kết cục sẽ như thế này!" Hàn Lập nhàn nhạt nói một tiếng, phất tay áo lên.

Ầm ầm!

Không gian chung quanh đám người lóe lên kim quang, mấy chục vòng xoáy màu vàng to lớn nổi lên, ù ù xoay tròn, tựa như từng cái miệng lớn, phát ra lực thôn phệ cực kỳ đáng sợ.

Phương viên mấy chục vạn dặm chung quanh, không gian giống như giấy dễ dàng sụp đổ. Trong không gian, tất cả mọi thứ đều biến thành bột phấn thật nhỏ, bị vòng xoáy màu vàng một ngụm nuốt mất.

Thôn phệ chi lực cũng bao phủ trên thân đám người, bọn họ lập tức cảm giác được bản thân như chiếc thuyền nhỏ gặp sóng dữ trong biển sâu, tùy thời có nguy cơ bị lật úp.

Một số người tu vi hơi thấp phát ra tiếng hét hoảng sợ, hoàng tử tuấn lãng kia thì thân thể run rẩy, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Lý Nguyên Cứu, Trần Như Yên và các vị Đạo Tổ cũng như thế, căn bản không có cách nào khống chế thân hình.

Mà bọn họ lại có thể cảm giác được, những vòng xoáy màu vàng xung

quanh này cũng không chân chính phát lực, bằng không bọn họ đã sớm bị nuốt vào rồi.

Trong vòng xoáy vặn vẹo đều là lực lượng thời gian, để bọn họ không chút nghi ngờ về hậu quả khi bị nuốt vào.

------oOo------

Chương 1391: Bỏ đạo

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Đậu Đỏ

Biên: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm nhân tông

***

Trong thâm tâm mọi người ở đây đều nhao nhao rung động khi Hàn Lập giơ tay nhấc chân tế ra thần thông quảng đại, thời khắc này đột nhiên xảy ra dị biến!

Mấy chục vòng xoáy màu vàng bỗng nhiên hợp lại làm một, hóa thành một vòng xoáy khổng lồ che khuất bầu trời, bỗng nhiên chụp xuống phía đám người.

Sắc mặt đám người Lý Nguyên Cứu đại biến, lập tức muốn thôi động pháp tắc ngăn cản, nhưng một cỗ Thời Gian Pháp Tắc vô cùng khổng lồ trước đó đã bao phủ tất cả mọi người. Thân thể của bọn họ, còn có cả lực lượng pháp tắc trong cơ thể đều không thể động đậy, chỉ có thể ngoan ngoãn nhìn mọi thứ trước mắt.

Nhưng vòng xoáy màu vàng che khuất bầu trời đột nhiên lóe lên, phiêu tán ra giống như bọt biển.

Thời Gian Pháp Tắc giam cầm trên thân mọi người cũng giống vậy, chợt biến mất không thấy.

Bầu trời khôi phục sáng sủa, hư không xung quanh vỡ vụn cũng nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, tất cả mọi thứ, tựa như một giấc mộng.

Chỉ là, mọi người ở đây lại không thể coi mọi chuyện vừa mới phát sinh như là một trận mộng ảo được.

Vòng xoáy màu vàng Thời Gian Pháp Tắc ấy vô cùng cường đại, uy năng đáng sợ nghiền ép hết thảy mọi thứ, đều đã khắc thật sâu trong trí nhớ bọn họ, thậm chí khắc họa sâu tận trong linh hồn.

Đó tựa hồ chính là Thiên Đạo tối bản nguyên!

Hàn Lập tiện tay thi triển thần thông, sớm đã không phải Cổ Hoặc Kim năm đó có thể so sánh.

Bọn họ tin tưởng, chỉ cần một khắc này, trong lòng có chút ngỗ ngược, thì sẽ bị Thiên Đạo này vô tình nghiền nát, ngay cả một tơ một hào cặn bã cũng sẽ không còn lưu lại trên thế gian này.

Ánh mắt đám người Đạo Tổ như Lý Nguyên Cứu nhìn về phía Hàn Lập, mang theo một loại kính sợ từ tận đáy lòng.

"Mỗi người các ngươi mang theo người của mình rời khỏi đây đi." Hàn Lập mở miệng lần nữa, ngữ khí không vui không buồn.

Bàn phụ váy trắng nghe vậy sắc mặt buông lỏng, thi lễ thật sâu với Hàn Lập, lập tức mang theo người Ma Vực đang sợ hãi bay thẳng về nơi xa, rất nhanh biến mất không còn tăm tích.

Nam tử như thây khô cũng không dám nói gì, theo sát đám người Ma Vực rời đi.

"Tuân mệnh." Bạch Trạch và đại hán trọc đầu kia cũng thi lễ với Hàn Lập một cái, mang theo người sót lại của Man Hoang giới vực rời đi.

Liễu Nhạc Nhi nhìn Hàn Lập một chút, chưa từng đi tới nói chuyện với hắn.

Hai người mặc dù cách xa nhau không quá trăm trượng, nhưng dường như tồn tại một khoảng cách rất lớn giữa họ.

"Ca ca, ngươi chờ ta, ta sẽ tiếp tục cố gắng, sẽ có một ngày quang minh chính đại đi đến trước mặt ngươi." Liễu Nhạc Nhi quay người theo hai người Bạch Trạch rời đi, lặng lẽ nói ở trong lòng.

Bạch Vân Đạo Tổ mang theo thủ hạ, đi tới trước mặt Hàn Lập.

"Đa tạ Hàn đạo hữu lúc nãy mở lời tương trợ." Bạch Vân Đạo Tổ khom mình hành lễ, đám người Thiên Đình cũng đều như vậy.

"Đại loạn vừa dứt, bất quá là không muốn tăng thêm giết chóc mà thôi, cũng không phải là tương trợ các ngươi." Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Bất luận thế nào, ân tình Hàn đạo hữu hôm nay, tại hạ sẽ khắc vào trong tâm khảm. Ngày sau bất luận sai khiến gì, chỉ cần phân phó một tiếng, tại hạ nhất định sẽ toàn lực tương trợ, nhằm báo đáp ân tình hôm nay." Bạch Vân Đạo Tổ thành khẩn nói ra, sau đó mang theo đám người còn lại của Thiên Đình nhanh chóng rời đi.

"Các ngươi tại sao còn chưa đi? Chẳng lẽ còn chuyện gì sao?" Hàn Lập nhìn về phía ba người Lý Nguyên Cứu, Xích Dung, Trần Như Yên bên cạnh, hỏi.

"Hàn đạo hữu lần này cứu vãn Chân Tiên giới lúc nước sôi lửa bỏng, có ân có đức với thiên hạ muôn dân trăm họ. Bây giờ Cổ Hoặc Kim đã chết, vị trí Thiên Đình Chí Tôn đang trống chỗ, không biết Hàn đạo hữu có hứng thú đảm nhiệm? Ba người chúng ta sẽ ra sức giúp đỡ ngươi." Ba người Lý Nguyên Cứu liếc mắt nhìn nhau, chần chờ một lát, sau đó mở miệng đề nghị.

Hàn Lập nghe vậy đuôi lông mày khẽ động, biết mình vừa mới xuất thủ cứu Bạch Vân Đạo Tổ, cho ba người một loại ám chỉ sai lầm.

"Ta cũng không truy cầu quyền lực, các ngươi không nên hiểu lầm." Hàn Lập vung tay lên, quả quyết nói ra.

Ba người Lý Nguyên Cứu nghe vậy khẽ giật mình, ngẩn người.

"Lần này đại kiếp, rất nhiều Đạo Tổ của Chân Tiên giới vẫn lạc, các đại Tiên Vực chỉ sợ sắp sửa phân loạn, ba vị đều là Bản Nguyên Đạo Tổ, là sự chú ý của mọi người, mấy người các ngươi mau mau trở về tông môn của mình, ổn định lại cục diện đi." Hàn Lập phất tay áo nói ra.

Ba người Lý Nguyên Cứu nghe vậy, nhìn nhau, đều nhìn ra từ trong mắt đối phương cảm giác như trút được gánh nặng, cùng hô lên đáp ứng một tiếng, quay người phi độn rời đi.

Thân hình Lý Nguyên Cứu vừa mới bay lên trời, bỗng nhiên như có cảm giác, quay người lại, đã thấy Hàn Lập đang ở xa xa chắp tay về phía mình, lão hơi ngẩn ra, tiếp đó cũng chắp tay đáp lễ lại với Hàn Lập, lúc này mới quay người, hóa thành một đạo lưu quang, bay vụt về nơi xa.

Giữa thiên địa, rất nhanh chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

"Hàn đạo hữu, vì sao phải vội vàng đuổi những người kia đi như vậy?" Kim Đồng đi tới, mắt to khẽ chớp hỏi.

Hàn Lập không nói gì, phất tay mang theo Kim Đồng bắn thẳng lên không trung, trong nháy mắt đi tới Thiên Ngoại vực.

Hắn lại tiếp tục bay sâu vào trong Thiên Ngoại vực một lúc rồi mới dừng lại, trên mặt lộ ra một tia thống khổ.

"Ngươi đây xảy ra chuyện gì?" Kim Đồng vội vàng hỏi.

Hư không trên đỉnh đầu Hàn Lập ù ù chấn động, từng đạo kim quang bắn ra, bao phủ thân thể hắn.

Thân thể của hắn ở bên trong kim quang, mơ hồ có khuynh hướng bị hòa tan.

Một hồi lâu, hư không chấn động mới dừng lại, kim quang cũng biến mất theo, thân thể Hàn Lập lúc này mới khôi phục như lúc ban đầu.

"Thiên Đạo đã bắt đầu ăn mòn thân thể ngươi?" Sắc mặt Kim Đồng ngưng

trọng hỏi.

"Chiến một trận với Cổ Hoặc Kim, vận dụng lực lượng pháp tắc quá nhiều, khả năng lần sau chỉ cần hơi chút động thủ với người khác, lập tức sẽ bị Thiên Đạo trực tiếp tương dung." Hàn Lập cười khổ nói ra.

"Làm sao lại nhanh như vậy?" Kim Đồng giật nảy cả mình.

Nàng tiến giai Đạo Tổ đã qua nhiều ngày, cũng đã từng luân phiên tranh đấu cùng người khác, mặc dù cũng bị Thiên Đạo ăn mòn, nhưng trước mắt cũng không tính là quá nghiêm trọng.

"Vậy ngươi có kế sách nào đối phó không?" Kim Đồng lập tức bỏ sự nghi hoặc này qua một bên, hỏi một vấn đề khác càng quan trọng hơn.

Hàn Lập cau mày, im lặng không nói gì.

Hắn vừa mới tiến giai Đạo Tổ, cũng không giống như Cổ Hoặc Kim đã có nghiên cứu cực sâu về Thiên Đạo ăn mòn, sáng tạo ra loại thần thông Đạo Thần Ấn này. Hắn làm gì có biện pháp nào.

Bây giờ đến hài cốt Cổ Hoặc Kim cũng không còn, toàn bộ Trung Thổ Tiên Vực cũng biến thành tro tàn, muốn đi tìm tâm đắc trước kia của Cổ Hoặc Kim dùng để tránh Thiên Đạo tương dung cũng không có khả năng.

"Hàn tiểu tử, nếu như ngươi muốn thoát khỏi Thiên Đạo ăn mòn, ta ngược lại là có biện pháp đấy." Thanh âm bình linh đột nhiên vang lên.

"Bình linh tiền bối, ngươi có biện pháp gì?" Hàn Lập truyền âm hỏi.

"Sau khi tấn thăng Đạo Tổ, sẽ dần dần bị Thiên Đạo ăn mòn, loại hiện tượng này không thể chống lại, mà cũng không cách nào ngăn lại, Cổ Hoặc Kim kia mặc dù sáng chế ra cái gọi là Đạo Thần Ấn, cũng bất quá làm chậm Thiên Đạo ăn mòn lại một chút mà thôi, trị ngọn không trị gốc." Bình linh hừ một tiếng, khinh miệt nói ra.

"Tiền bối hẳn là có biện pháp nhất lao vĩnh dật*?" Con mắt Hàn Lập hơi

sáng lên.

*Nhất lao vĩnh dật: ý là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã; chịu khổ một lần, sau này nhàn hạ.

"Cũng coi như vận khí ngươi tốt, có Chưởng Thiên Bình ở đây. Bình này đản sinh ở trong Hỗn Độn, có thể gánh chịu bất luận lực lượng pháp tắc nào, ngươi nếu thật sự muốn thoát khỏi Thiên Đạo ăn mòn, chỉ cần rót bản nguyên pháp tắc Đạo Tổ trong cơ thể vào trong bình, kể từ đó, tu vi của ngươi lập tức sẽ rơi xuống Đại La cảnh, tự nhiên cũng sẽ thoát khỏi Thiên Đạo ăn mòn. Chỉ là Chưởng Thiên Bình lúc trước đã dung nạp Hỗn Độn Pháp Tắc, bây giờ lại dung nạp Thời Gian Pháp Tắc của ngươi, chỉ sợ cũng sẽ vượt qua cực hạn của bình này." Bình linh nói như thế.

"Vượt qua cực hạn, thì sẽ như thế nào?" Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, vội vàng truyền âm hỏi.

"Vượt qua cực hạn còn như nào nữa? Cứ như vậy tiêu tán chứ sao... Nói cách khác, ngươi dùng cách này, sẽ vĩnh viễn mất đi Chưởng Thiên Bình, có nên sử dụng cách này hay không, ngươi tự suy nghĩ kỹ càng." Thanh âm bình linh cũng không mang theo chút cảm xúc nào.

Hàn Lập nghe thấy lời này, im lặng đứng ở đó, sắc mặt âm tình bất định.

Chính mình bây giờ đã toại nguyện, đánh chết Cổ Hoặc Kim - Thiên Đình đệ nhất nhân, thay vào đó trở thành Thời Gian Đạo Tổ, ở trên con đường truy cầu đại đạo, tựa hồ đã không còn bất kỳ chướng ngại nào.

Chỉ cần hắn nguyện ý, hắn chân chính xứng danh đệ nhất nhân Chân Tiên giới, từ đó các vực Chân Tiên giới, thậm chí vô số hạ giới, đều nằm ở trong lòng bàn tay của hắn.

Chính mình tựa hồ đã tiếp cận vô hạn, đồng thọ với thiên địa.

Đây chẳng phải là chí hướng chính bản thân mình đặt ra lúc bắt đầu bước lên tu tiên giới sao?

Sau tất cả mọi thứ, từng bước kinh tâm trải qua bao nhiêu năm tháng, vô số cơ duyên tạo hóa, lại thêm vô số người hi sinh...

Nhưng ngay sau đó, tràng cảnh Cốt Hoàng, thậm chí là Cổ Hoặc Kim bị Thiên Đạo thôn phệ bởi vì vận dụng lực lượng pháp tắc, từng màn từng cảnh tua nhanh qua ở trong đầu của hắn.

Đây hết thảy, cùng với chí hướng của bản thân lập ra lúc còn thiếu niên không ngừng xen lẫn, lôi kéo chính mình.

Kim Đồng cũng không nghe được Hàn Lập và bình linh truyền âm trao đổi, nhìn thấy sắc mặt của Hàn Lập ngưng trọng, cho là hắn đang suy nghĩ cách đối phó, lẳng lặng đứng ở một bên, cũng không mở miệng quấy rầy.

Sau một hồi lâu, ánh mắt Hàn Lập nâng lên, chậm rãi mở miệng nói:

"Đa tạ bình linh tiền bối chỉ điểm, kính xin tiền bối giúp ta tán đi Đạo Tổ pháp tắc ở trong cơ thể, ta nguyện ý từ bỏ Chưởng Thiên Bình."

"Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể ngươi bất cứ lúc nào cũng có thể xáo động lại lần nữa, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức tiến hành đi." Thanh âm Bình linh có chút vui mừng, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

Lục quang lóe lên, Chưởng Thiên Bình bay đến trước mắt Hàn Lập, đồng thời phồng lớn to lên bằng chậu rửa mặt.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, kiếm mi nhấc lên, đồng thời phất tay áo lên.

Bên cạnh hắn loé lên hiện ra quang môn màu bạc, thân ảnh Nam Cung Uyển từ bên trong bay ra.

"Uyển Nhi, Kim Đồng, ta có một số việc phải xử lý, các ngươi lui ra xa một chút." Hàn Lập bình tĩnh nói.

Kim Đồng khẽ giật mình, nhưng cũng không hỏi nhiều, phi thân mang theo Nam Cung Uyển lui lại.

Nam Cung Uyển mặc dù vừa vặn ở trong không gian Hoa Chi, nhưng vẫn một mực chú ý đến tình huống bên ngoài.

Nàng nhìn Hàn Lập, trong lòng có một loại dự cảm, thời khắc này Hàn Lập sắp làm ra một quyết định kinh thiên hãi tục. Mặc dù trong nội tâm nàng không khỏi có chút lo nghĩ, nhưng có lòng tin đối với Hàn Lập, nên cũng không hỏi thăm gì.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, đặt ở trên Chưởng Thiên Bình, lực lượng Thời Gian Pháp Tắc cực kỳ khổng lồ trong cơ thể tràn ra, rót vào trong bình.

Chưởng Thiên Bình toả ra lục mang hết sức sáng ngời, trong bình hiện ra một quang đoàn màu xanh sẫm, giống như lôi vân cuồn cuộn kịch liệt.

Trong bình phảng phất như đang cất giấu một mảnh biển sâu không đáy, bất luận rót vào bao nhiêu lực lượng Thời Gian Pháp Tắc, cũng đều tuỳ tiện dung nạp, không chút trở ngại nào.

Hàn Lập cảm ứng được tình huống này, nhíu mày lại, lập tức gia tăng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc rót vào. Chưởng Thiên Bình tản ra lục quang cũng theo đó đậm lên.

Vào thời khắc này, đám mây trong bình đột nhiên kịch liệt quay cuồng, sau đó một đạo quang mang màu xanh sẫm vừa thô vừa to từ miệng bình bắn ra, thổi phù một tiếng chui vào hư không phía trước.

Ầm ầm!

Hư không phụ cận lập tức quay cuồng, một thông đạo thời không màu vàng nổi lên, nuốt Hàn Lập và cả Chưởng Thiên Bình vào.

Kim Đồng nhìn thấy cảnh này, hơi biến sắc, lập tức né tránh, trốn ở một bên.

"Nam Cung đạo hữu, Hàn đạo hữu thần thông quảng đại, tất nhiên có thể

vượt qua chuyện này, bình an vô sự, ngươi không cần lo lắng." Kim Đồng nói với Nam Cung Uyển.

"Ta không có lo lắng, phu quân nếu để cho chúng ta chờ ở chỗ này, chúng ta đứng chờ là tốt rồi." Nam Cung Uyển vừa cười vừa nói, thần sắc lúc này mang theo vẻ bình tĩnh.

Kim Đồng nhìn thấy thần sắc Nam Cung Uyển, âm thầm khâm phục.

Hàn Lập thân ở trong thời không thông đạo, xung quanh lực lượng thời không xé rách vô tận, bất quá Chưởng Thiên Bình giờ phút này tản mát ra lục quang dịu nhẹ, tuỳ tiện ngăn cách lực lượng thời không xung quanh ở bên ngoài.

"Đây là chuyện gì?"

Hàn Lập nhiều lần vượt qua thời không, nhưng lần này cảm giác tựa hồ có chút khác biệt.

"Thời Gian Pháp Tắc của ngươi kích thích thần thông vượt qua thời không của Chưởng Thiên Bình, không cần để ý, kế tiếp là mấu chốt nhất đấy, ta thôi động lực lượng Chưởng Thiên Bình, bắt đầu tiếp nhận Bản Nguyên Đạo Tổ pháp tắc của ngươi, ngàn vạn không thể phân tâm!" Thanh âm bình linh truyền đến, cực kỳ ngưng trọng.

"Được." Sâu trong hai mắt Hàn Lập xẹt qua một đạo quang mang, gật gật đầu, toàn lực vận chuyển Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể.

Một đoàn kim quang chói mắt hơn cả mặt trời từ lòng bàn tay của hắn tuôn ra, bên trong là lực lượng Thời gian pháp tắc nồng đậm đến khó tin, dung nhập vào trong bình.

Trên vách Chưởng Thiên Bình lóe lên hiện ra một đạo kim ngấn, vô cùng rõ ràng, phảng phất như vết rạn vậy.

Mà khí tức trên người Hàn Lập lập tức suy yếu đi rất nhiều, bất quá Thiên Đạo thời khắc uy hiếp trên đỉnh đầu hắn tựa hồ cũng buông lỏng một chút.

Ánh mắt của hắn vui mừng, tiếp tục thôi động bản nguyên pháp tắc trong cơ thể rót vào trong bình.

Theo đó từng đoàn từng đoàn kim quang từ bàn tay hắn bay ra, dung nhập vào trong Chưởng Thiên Bình. Kim ngấn trên Chưởng Thiên Bình càng ngày càng nhiều, mà khí tức Hàn Lập cũng nhanh chóng giảm xuống.

------oOo------

Chương 1392: Tự do

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Không biết qua bao lâu, theo một đoàn kim quang cuối cùng từ lòng bàn tay Hàn Lập bắn ra, kim quang ba động kịch liệt trên người hắn đột nhiên tiêu tán.

Khí tức chợt hạ xuống, đồng thời tu vi ngay thời khắc này cũng rơi xuống Đại La đỉnh phong.

"Bình linh tiền bối, đa tạ tương trợ." Hàn Lập thở phào một hơi, buông bàn tay đang ấn ở trên Chưởng Thiên Bình ra.

Bình linh cũng không đáp lại hắn.

Vào thời khắc này, Chưởng Thiên Bình đột nhiên rung động mạnh lên, kim ngấn quang mang phía trên cuồng thiểm, quang mang màu xanh sẫm trong bình cũng điên cuồng loạn động.

Hàn Lập hơi biến sắc, vội vàng nhẹ nhàng lui lại.

Đồng thời một vầng sáng màu vàng óng từ trong cơ thể hắn tuôn ra, ngăn cản lực lượng thời không chung quanh.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, Chưởng Thiên Bình bạo liệt ra, hóa thành vô số chùm sáng màu xanh sẫm.

Những chùm sáng màu xanh sẫm này cũng không phiêu tán, hội tụ lại một

chỗ, rất nhanh ngưng tụ thành một hình người, hóa thành một đồng tử tóc lục tám tuổi, mi thanh mục tú, lại nhìn không ra giới tính.

"Ha ha, đã bao nhiêu năm, rốt cuộc thoát khỏi cái bình đáng chết kia, khôi phục thân thể tự do." Đồng tử tóc lục nhìn thân thể của mình, cười ha ha.

"Các hạ chính là bình linh tiền bối? Chúc mừng người rốt cuộc thoát khỏi trói buộc của Chưởng Thiên Bình." Hàn Lập rất bình tĩnh, tựa hồ sớm đã dự liệu được những thứ này.

"A, ngươi đã sớm biết việc này?" Bình linh ngược lại có chút kinh ngạc với phản ứng của Hàn Lập.

"Tiền bối thân là bình linh Chưởng Thiên Bình, trước đó lại thường xuyên yên lặng tu hành, ta đoán được tiền bối có mưu đồ. Thêm nữa Luyện Thần Thuật của ta viên mãn, cảm ứng tâm linh cực kỳ linh mẫn, tiền bối mặc dù không phải là sinh linh, nhưng lúc nói chuyện với ta, tâm tư của người ta cũng có thể dò xét một hai, cho nên mơ hồ đoán được một chút." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

"Chậc chậc, Luân Hồi điện chủ kia quả nhiên là kỳ tài ngút trời, sáng tạo ra Luyện Thần Thuật lợi hại như thế. Nếu ngươi phát giác được ta có mưu đồ, còn dám hợp tác với ta?" Bình linh cười chậc chậc một tiếng, sau đó lườm Hàn Lập một cái, nói.

"Tiền bối mặc dù có mưu đồ, nhưng ta không cảm giác được ác ý, chuyện hợp tác cùng có lợi, có gì không dám? Mà bây giờ cảnh giới ta mặc dù rơi xuống Đại La cảnh, nhưng lĩnh ngộ Thời Gian Pháp Tắc vẫn không yếu bớt, cũng không phải mặc cho người nhào nặn." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

"Ha ha, tốt! Không hổ là Hàn Lập, bất quá ngươi mặc dù về tới Đại La cảnh đỉnh phong, nhưng vận dụng Thời Gian Pháp Tắc cũng phải thận trọng... Ngoài ra, ngươi có thể yên tâm, ta cũng không có ác ý với ngươi, chỉ có cảm kích. Đa tạ ngươi có thể bỏ qua Đạo Tổ chi lực, ta mới có thể thuận lợi thoát khỏi Chưởng Thiên Bình." Bình linh lần nữa cười to, chắp tay với Hàn Lập.

"Chúng ta hỗ trợ nhau mà thôi, tiền bối không cần khách khí như thế. Không biết tiếp theo tiền bối có tính toán gì không?" Hàn Lập giơ một cánh tay lên, đáp lễ lại rồi hỏi.

"Bị vây trong bình vô số năm tháng, tiếp theo tự nhiên là hảo hảo du lịch Chân Tiên giới một phen. Nếu có cơ hội, ta còn muốn đi ra ngoài Chân Tiên giới nhìn xem một chút." Mặt bình linh lộ vẻ hưng phấn.

"Bên ngoài Chân Tiên giới? Tiền bối nói là U Minh giới và Hôi giới sao?" Hàn Lập hơi khẽ giật mình.

"Hàn đạo hữu, ánh mắt của ngươi quá thiển cận, hẳn là ngươi cảm thấy Chân Tiên giới, Hôi giới, U Minh giới chính là toàn bộ thế giới?" Bình linh cười nói, giữa thần sắc lại ngưng trọng không ít.

"Các đại Tiên Vực Chân Tiên giới là mở ra từ trong Man Hoang giới vực vô biên, cho nên diện tích Man Hoang giới vực hẳn là lớn hơn một chút so với bản đồ Chân Tiên giới. Còn bên ngoài Man Hoang giới vực, ta cũng không biết." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi nói.

"Tầm mắt Hàn đạo hữu ngươi còn chưa đủ, chuẩn xác thì, mặc kệ là Chân Tiên giới, Minh giới, hay là Hôi giới, đều là đản sinh trong không gian Hỗn Độn ban đầu nhất. Chưởng Thiên Bình cũng là đản sinh tại nơi đó. Căn cứ ký ức nguyên thuỷ tồn tại trong Chưởng Thiên Bình, không gian Hỗn Độn vô biên vô hạn, rốt cuộc ra đời bao nhiêu giới diện cùng loại với Chân Tiên giới căn bản không biết được. Bất quá khẳng định không chỉ hai ba cái như thế. Thế nào, Hàn đạo hữu, ngươi có hứng thú đi cùng ta tìm tòi nghiên cứu một chút thế giới này không?" Bình linh nhìn về phía Hàn Lập.

"Tiền bối chí cao, tại hạ khâm phục, chỉ là tại hạ vừa mới kinh lịch trận đại kiếp này, thật sự là tâm thần mỏi mệt, hơn nữa còn có người đang chờ ta trở về, chỉ sợ không cách nào đi cùng tiền bối hành trình lần này." Đôi mắt Hàn Lập hơi sáng lên, nhưng lập tức lại lắc đầu nói.

"Tốt, người có chí riêng, ta cũng không miễn cưỡng." Trong giọng nói bình linh có chút thất vọng.

"Bình linh tiền bối, bây giờ chúng ta thân ở thời không thông đạo, lại không có Chưởng Thiên Bình, làm thế nào trở về?" Hàn Lập không muốn nói nhiều về đề tài này, chuyển chủ đề, hỏi.

"Việc này ngươi yên tâm, ta là bình linh Chưởng Thiên Bình, Chưởng Thiên Bình có thể làm được, ta chưa hẳn không thể làm được, chí ít mang ngươi trở về vẫn không vấn đề. Chỉ là Hàn đạo hữu, nếu như ta đoán không lầm, trong lòng ngươi hẳn là còn có một điều tiếc nuối, nếu không lúc trước lựa chọn từ bỏ Chưởng Thiên Bình, sẽ không chần chờ lâu như vậy." Bình linh nhìn Hàn Lập, hỏi.

Hàn Lập nghe vậy, trong đầu chợt hiện ra thân ảnh kiều mị của Nguyên Dao.

Bình linh chỉ cười híp mắt nhìn Hàn Lập, không nói gì.

"Tiền bối nói không sai, ta xác thực có một chuyện tiếc nuối, không biết tiền bối có thể giúp ta một chút sức lực không?" Hàn Lập khẽ thở dài một tiếng, trịnh trọng khom người thi lễ với bình linh một cái, nói.

"Tình cảm nhân loại các ngươi thật sự là kỳ diệu, tình yêu có gì lưu luyến, tử vong cũng chỉ là luân hồi, ngộ đạo không kịp, sớm muộn mà thôi. Tốt, xem ở phân lượng ngươi trợ giúp ta nhiều chuyện như vậy, ta có thể giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện, chỉ là chuyện của ngươi, ta sẽ không tham dự vào." Bình linh dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Hàn Lập mấy lần, mở miệng nói.

Lời còn chưa dứt, hai tay bình linh giao trước ngực, trên tay lập tức bao phủ một tầng quang mang xanh biếc, cấp tốc sáng lên, đồng thời giao hòa cùng một chỗ.

Quang mang xanh biếc đến nhanh, đi cũng nhanh, quang mang rất nhanh biến mất.

Hai tay bình linh tách ra, lòng bàn tay xuất hiện một bình nhỏ trong suốt lớn chừng ngón cái, rất giống Chưởng Thiên Bình, tản ra khí tức cũng tương tự.

"Đây là một tia pháp lực cuối cùng của Chưởng Thiên Bình, ngươi có thể xem nó như Chưởng Thiên Bình lâm thời, vận dụng vật này, ngươi tự hành trở về quá khứ xử lý đi." Bình linh vung tay lên, vứt bình nhỏ trong suốt cho Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối." Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ vui mừng.

"Lấy tạo nghệ Thời Gian Pháp Tắc trước mắt của người, hẳn là có thể tìm tới chính xác điểm thời gian quá khứ. Chỉ là vật này ẩn chứa lực lượng không nhiều, không thể nào làm cho ngươi ở quá khứ quá lâu, cho nên ngươi hành động phải nhanh một chút." Bình linh nghĩ nghĩ, trịnh trọng dặn dò.

"Ta đã biết, đa tạ tiền bối." Hàn Lập gật gật đầu, lần nữa khom người tạ ơn.

"Tốt, Hàn đạo hữu, ân tình của ngươi ta đã trả xong, chúng ta từ biệt, từ đây núi cao nước xa, sau này không gặp lại." Bình linh phất tay với Hàn Lập, thân hình thoắt một cái bay về phía xa.

Hàn Lập đang muốn giơ tay từ biệt, nhưng lúc này bình linh dường như sẽ không dừng lại nửa khắc, chớp mắt đã biến mất ở cuối tầm mắt.

Tay hắn đưa lên cứng lại ở giữa không trung, sau đó tự giễu sờ lên cái mũi của mình.

Sau đó ánh mắt của hắn chuyển động, nhìn về phía bình nhỏ trong suốt nơi tay, hơi trầm ngâm, rồi bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một vệt kim quang từ đầu ngón tay hắn bắn ra, chui vào thân bình.

Mặt ngoài bình nhỏ trong suốt lập tức nổi lên một tầng lục mang, mơ hồ có từng nét phù văn chớp động phía trên, lực lượng thời gian phụ cận lập tức nổi lên sóng gió, tựa hồ bị lực lượng trong bình nhỏ khống chế.

Hàn Lập nhắm mắt lại, yên lặng cảm ứng bình nhỏ trong suốt, còn có ba động lực lượng thời gian chung quanh, đó là một loại cảm giác vừa quen

thuộc vừa xa lạ.

Sau một lát, hắn mở choàng mắt, một tay lần nữa bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Trên bình nhỏ bỗng nhiên đại thịnh lục mang, bao phủ thân thể Hàn Lập vào trong, đồng thời bay vào chỗ sâu trong thông đạo thời không.

Hàn Lập bị quang mang bình nhỏ bao phủ, không cảm giác thấy thông đạo thời không chung quanh ảnh hưởng đến mình, tốc độ bay về phía trước cực nhanh.

Chỉ là vách bình nhỏ vốn hơi mờ, đang chậm rãi trở nên trong suốt.

Trong lòng Hàn Lập căng thẳng, vội vàng bình tĩnh nỗi lòng, càng dụng tâm điều khiển bình này.

Bay về phía trước nửa khắc đồng hồ, ánh mắt của hắn ngưng tụ.

"Không sai biệt lắm... Hẳn là nơi này." Hàn Lập tự lẩm bẩm, vung tay lên.

Một đạo quang mang màu xanh sẫm từ đầu ngón tay bắn ra, trảm lên trên thời không thông đạo.

"Xoẹt" một tiếng, thời không thông đạo lập tức bị chém ra một đạo bạch ngấn, bạch quang chói mắt không gì sánh được từ phía trên bạo phát ra.

Hắn cảm thấy cả người chợt nhẹ, từ trong thời không thông đạo bay ra ngoài, hai mắt tỏa sáng, xuất hiện trên không một mảnh sa mạc vô biên.

Ầm ầm!

Hư không phụ cận rung động kịch liệt, không chịu nổi uy áp trên thân Hàn Lập, mảng lớn bắt đầu sụp đổ.

Hắn vội vàng thi triển Vạn Khiếu Không Tịch Thuật, toàn lực thu liễm khí tức và lực lượng pháp tắc cuồn cuộn vào thể nội.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ động, giờ phút này tu vi hắn mặc dù lui về Đại La đỉnh phong, nhưng điều khiển Thời Gian Pháp Tắc thể nội càng thêm tự nhiên, khí tức thu liễm càng thêm dễ dàng.

Hư không phụ cận sụp đổ lập tức dừng lại, vẫn như cũ như mặt nước dao động kịch liệt.

Hàn Lập giờ phút này cũng không lo được những thứ này, thần thức khuếch tán ra.

Ngay sau đó, hắn nhướng mày, thầm hô lên: "Hỏng bét, lực lượng không gian điều khiển không đúng lắm, nơi này không phải Linh giới!"

Không có bình linh tương trợ, hắn khống chế bình nhỏ trong suốt này không được hoàn mỹ, truyền tống đến địa phương này, bất quá hẳn không lệch đi quá xa.

Nơi này là giới diện xa lạ, khắp nơi đều là cát vàng, cũng không biết là nơi nào.

Bình nhỏ trong tay Hàn Lập, giờ phút này mặc dù không bị thôi động, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng được, lực lượng nó ẩn chứa vẫn như cũ đang chậm rãi trôi qua.

Trong lòng của hắn bất giác có chút vội vàng, lập tức bấm niệm pháp quyết, trên thân loé lên lôi quang màu vàng, hư không tiêu thất vô tung. Sau một khắc, hắn xuất hiện trong một kiến trúc to lớn hình sa bảo. Bên trong sinh sống không ít tu sĩ dị tộc trên đầu mọc sừng, thân có lân phiến.

Hư không chung quanh Hàn Lập vẫn như cũ đang chấn động, khiến cho sa bảo lắc lư không thôi.

Những tu sĩ dị tộc kia kinh hãi, mấy tên dị tộc có tu vi cao cường, đạt tới Hợp Thể kỳ, lập tức rống giận đánh tới Hàn Lập, nhưng căn bản không đến gần được.

Bây giờ Hàn Lập đang cấp bách, không lo được chuyện kinh thế hãi tục, phất tay nắm một dị tộc có tu vi cao nhất, thi triển Sưu Hồn thuật.

"Thì ra là thế, nơi này là Hoàng Sa giới, cách Linh giới không quá xa, cũng may, không bị lệch quá nhiều." Trong lòng Hàn Lập buông lỏng, phất tay ném tên dị tộc này đi, bên ngoài thân loé lên lôi quang, lần nữa biến mất.

Trong sa bảo, những người dị tộc bất giác hai mặt nhìn nhau, hết thảy phát sinh trong chớp mắt, giống như một giấc mộng vậy.

Mà tên dị tộc bị Hàn Lập bắt lấy vứt bỏ kia, cảm giác trải qua như kề cận cái chết, mặc dù trên thân không có gì khác thường, nhưng lòng vẫn còn sợ hãi, sau đó toàn thân không ngừng run rẩy.

------oOo------

Chương 1393: Không tiếc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Người dịch: Vì anh vô tình

Biên: Độc Hành

***

Nơi nào đó trên Lôi Minh đại lục ở Linh giới.

Trong hư không, giữa lôi quang thân hình Hàn Lập hiện ra.

Trong lòng hắn khẽ động, thần thức vô cùng cường đại lập tức khuếch tán ra, bao trùm toàn bộ Linh giới.

Sau một khắc, tiếng sấm vang lên, thân hình Hàn Lập lại bị lôi quang bao phủ, sau khi lôi quang tan đi thân ảnh đã biến mất không thấy gì nữa.

...

Hòn đảo nhỏ sâu trong Vô Nhai Hải, diện tích không lớn lắm chỉ khoảng hai ba mươi dặm, chung quanh là biển cả mênh mông, gió biển gầm thét bốn phía, tạo nên từng cơn sóng lớn ngập trời không dứt.

Trong hư không phía trên hòn đảo nhỏ, lúc này mảng lớn ngũ sắc kiếp vân tản ra khí tức sát phạt dày đặc. Xung quanh kiếp vân, không ngừng có kiếp vân mới ngưng tụ, hào quang năm màu không ngừng đan xen vào nhau.

Phía dưới trùng trùng điệp điệp kiếp vân, một nữ tử mặc bạch bào tư thái thướt tha nổi bật đang đứng trước gió, chính là Nguyên Dao.

Bộ bạch bào trên người nàng đang theo gió lay động nhảy múa, mười ngón tay trước người không ngừng kết quyết, trên khuôn mặt diễm lệ kinh người

mang theo một tia ngưng trọng.

Trên dưới quanh người nàng, lơ lửng bảy mươi hai chuôi phi kiếm lập lòe thanh quang, mỗi một chuôi phi kiếm đều toả ra vạn đạo kiếm quang. Sau đó tất cả kiếm quang hội tụ ở một chỗ, tạo thành Kiếm Liên màu xanh lớn khoảng vài mẫu, bảo hộ thân hình nàng kín kẽ, đến giọt nước cũng không lọt.

Ngoại trừ Kiếm Liên ở bên ngoài, bên cạnh nàng còn trôi lơ lửng vài kiện bảo vật khác.

Giữa không trung nơi phía xa đảo nhỏ, còn đứng mấy đạo thân ảnh xinh đẹp, chăm chú theo dõi tình huống của Nguyên Dao bên này.

Nếu Hàn Lập ở đây, có thể lập tức nhận ra, những người này hắn không chỉ nhận biết, mà còn hết sức quen thuộc. Đó là đạo lữ Nam Cung Uyển của hắn, cùng Nghiên Lệ, Băng Phượng, và bọn người Ngân Nguyệt.

Tu vi chúng nữ đều đạt đến Đại Thừa cảnh, thân hình dung mạo cơ hồ không có gì thay đổi.

Ngoại trừ bọn người Nam Cung Uyển, phụ cận cũng không còn người nào nữa.

Không lâu sau, ngũ sắc kiếp vân giữa không trung đã đạt đến chừng mấy trăm dặm, trong đó bắt đầu quay cuồng ù ù, ở giữa mỗi một đoàn kiếp vân, đều hiện ra một cái hắc động lớn.

"Nguyên Dao, muội nhất định phải cố chịu đựng!" Nghiên Lệ thì thào nói, hai tay buông lỏng đã sớm nắm lại thật chặt.

Nam Cung Uyển ngẩng đầu nhìn kiếp vân không màu vô cùng trầm trọng kia, trong mắt lóe lên một tia lo lắng, nhưng cũng không nói gì, chỉ có đôi mắt đẹp là chăm chú nhìn về phía Nguyên Dao.

Trên mặt Băng Phượng, Ngân Nguyệt cũng hiện lên vẻ lo lắng, nhưng biết giờ phút này tuyệt đối không thể quấy rầy đến Nguyên Dao, đành phải yên

lặng cầu nguyện trong lòng.

Nguyên Dao nhìn kiếp vân giữa không trung, đôi mi thanh tú nhăn lại, tựa hồ ý thức được điều gì, hai tay kết pháp quyết càng nhanh, khiến cho Kiếm Liên màu xanh ở bốn phía tăng vọt thanh quang. Đồng thời nàng cũng không chậm trễ chút nào, lập tức thúc giục mấy món bảo vật khác.

Trong lúc nhất thời, Kiếm Liên màu xanh vốn đang bao phủ thân hình nàng, lại nhiều thêm màu sắc khác nhau của bảo quang. Nó làm gương mặt nàng vốn đã diễm lệ vô song, lại càng thêm nổi bật với nhiều màu khác nhau, tăng thêm mấy phần phong tình.

Nhưng lúc này, giữa không trung tiếng oanh minh vang lên, vô số mưa lửa trong kiếp vân từ hắc động màu đen bay xuống, che kín cả thiên địa, lao về phía Nguyên Dao.

Nhiệt độ hư không phụ cận tăng lên gấp mấy lần, trở thành một mảnh lửa đỏ. Trên hòn đảo, thảm thực vật trong khoảnh khắc đều bốc cháy, mặt đất cũng biến thành dung nham đỏ ngầu.

Nước biển chung quanh hòn đảo đều bị sấy khô, biến thành sương trắng bốc lên cuồn cuộn. Nơi đó lõm xuống hình thành một cái hố to, nước biển ở chỗ khác nhanh chóng chen tới lấp đầy, nhưng cũng lập tức bị bốc hơi.

Sắc mặt Nguyên Dao vẫn rất trấn định, chỉ có sống mũi toát ra chút mồ hôi.

Khi cánh tay như ngọc của nàng vung lên, Kiếm Liên màu xanh quanh người quay tròn, vô số kiếm khí màu xanh chen chúc tuôn ra, không ngừng chém vỡ mưa lửa đang rơi xuống.

Nhưng mưa lửa rơi xuống cuồn cuộn không dứt, hơn nữa càng ngày càng nhiều.

Cửa ải Phi thăng chi kiếp này kéo dài đã được một nén nhang, Nguyên Dao vẫn đang chống đỡ. Nhưng gương mặt xinh đẹp của nàng lại dần tái nhợt, mồ hôi tuôn ra như mưa, một thân bạch bào đã dính sát trên thân thể.

Kiếm Liên màu xanh quanh người nàng mặc dù vẫn sáng chói hào quang, nhưng nếu quan sát kỹ, có thể phát hiện được trên phi kiếm đã bắt đầu nổi lên một ít vết rạn thật nhỏ, mà vết nứt lại càng ngày càng lớn, đã sắp đạt đến cực hạn.

Tình huống mấy món bảo vật khác cũng đều không khác lắm, đã đến tình trạng nỏ mạnh hết đà.

Ngay lúc này, ngũ sắc kiếp vân đang trút xuống mưa lửa bỗng nhiên dừng lại, hư không nóng rực xung quanh cũng nhanh chóng giảm bớt, sau mấy hơi thở đã biến mất không còn tăm tích.

Giữa thiên địa lần nữa khôi phục yên tĩnh, dường như trước đây mọi thứ chưa bao giờ xảy ra.

Ở phía xa, Nghiên Lệ, bọn người Ngân Nguyệt thấy vậy sắc mặt đều buông lỏng, chỉ có Nam Cung Uyển mặc dù bình tĩnh như trước, nhưng sâu trong ánh mắt, lại nhiều hơn một tia ngưng trọng.

Nguyên Dao thở phào ra một hơi, thật nhanh móc ra một viên đan dược màu lam ăn vào.

Nhưng không đợi nàng vận công luyện hóa đan dược, ngũ sắc kiếp vân trên bầu trời đã nhanh chóng hội tụ lại với nhau, tạo thành một vòng xoáy năm màu vô cùng to lớn. Nó chuyển động ù ù, ở giữa vòng xoáy liền xuất hiện một lỗ đen kịt to lớn, tĩnh mịch.

Ầm ầm!

Từ trong lỗ đen có một đạo lôi quang màu tím hiện lên, từng đoàn hồ quang điện màu tím ngưng tụ ra, hóa thành từng khỏa lôi cầu màu tím to bằng cái thớt. Mặt ngoài của nó là lôi điện màu tím chói mắt ngang dọc lộn xộn, xem ra cực kỳ đáng sợ. Đây chính là lôi kiếp đáng sợ nhất trong Phi Thăng Thiên Kiếp.

Vô số lôi cầu màu tím giống như gió táp mưa rào, bao trùm cả khoảng thiên địa rơi về phía Nguyên Dao, mặc dù không làm cho nhiệt độ trong thiên địa

lần nữa thay đổi, nhưng thanh thế lại kinh người hơn xa so với Hỏa Vũ Thiên Kiếp.

Nguyên Dao khẽ cắn chặt răng, hai tay trước người nhanh chóng kết động pháp quyết, điều động pháp lực còn sót lại trong người rót vào Kiếm Liên quanh người cùng mấy món bảo vật khác.

Kiếm Liên màu xanh sáng ngời quang mang, phạm vi lớn ra gần như gấp bội, vô số kiếm khí màu xanh xen lẫn tạo thành từng đầu Kiếm Long, đón lấy lôi cầu đầy trời.

Mấy món bảo vật kia thì hóa thành hào quang tỏa sáng, cùng Kiếm Liên màu xanh chung một chỗ bay lên.

Âm thanh bạo liệt dày đặc, cuồng bạo vang lên, song phương tiếp xúc như dầu cồn gặp được nước lạnh lập tức nổ tung ra.

Uy năng lôi cầu màu tím hơn hẳn Kiếm Liên màu xanh cùng mấy món bảo vật quá nhiều, lôi quang chỉ hơi dừng lại, liền dễ như trở bàn tay đánh tan Kiếm Liên màu xanh cùng mấy món bảo vật. Nó lạnh lùng rơi về phía Nguyên Dao đã không còn khả năng phòng ngự.

Lúc này, pháp lực trong người Nguyên Dao đã không còn thừa mấy, trên thân mặc dù còn chút thủ đoạn, nhưng không thể so sánh bằng những Linh Bảo kia. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng lộ ra một nụ cười khổ.

"Hàn huynh, xem ra kiếp này chúng ta thật sự vô duyên, tạm biệt..." Trong nội tâm nàng tự lẩm bẩm, trực tiếp từ bỏ chống cự, hai mắt nhắm lại.

"Nguyên Dao, không nên từ bỏ!" Nghiên Lệ nhịn không được lớn tiếng la lên, trong thanh âm mang theo một tia nghẹn ngào.

Nam Cung Uyển nhẹ nhàng thở dài một cái, hai mắt nhắm lại, khóe mắt thấp thoáng một giọt nước mắt.

Băng Phượng và Ngân Nguyệt mặc dù đều khẩn trương trong lòng, muốn tương trợ Nguyên Dao, nhưng căn bản không thể giúp được. Dưới quy mô

thiên kiếp như vậy, bọn họ thậm chí ngay cả tiếp cận cũng không thể làm được.

Vô số lôi cầu màu tím cuồn cuộn rơi xuống, che mất thân thể Nguyên Dao, tiếng oanh minh vang vọng chân trời cũng che đi tiếng kinh hô tan nát tâm can của Nghiên Lệ.

Trong lôi quang cuồn cuộn, hộ thể quang mang bên ngoài thân Nguyên Dao trong nháy mắt bị vỡ nát, lôi điện chi lực đáng sợ xem ra muốn xé rách nàng.

Nhưng vào lúc này, hư không trên đỉnh đầu nàng khẽ động, một mặt cổ kính màu vàng bỗng nhiên hiện ra, mặt kính phát ra từng đạo kim quang, trong khoảnh khắc tạo thành một vòng bảo hộ màu vàng cao cỡ người lớn, sau đó bao phủ thân thể Nguyên Dao vào trong.

Lôi cầu màu tím đầy trời đánh vào trên vòng bảo hộ màu vàng, mặt ngoài vòng bảo hộ lưu chuyển kim quang, nhưng chỉ nhẹ nhàng run rẩy, vững vàng bảo hộ chung quanh Nguyên Dao.

Nguyên Dao chỉ nghe bên tai truyền đến tiếng oanh minh, nhưng lại không có thiên lôi rơi xuống, bèn mở mắt ra, nhìn tình huống chung quanh. Đôi mắt hạnh của nàng không khỏi mở lớn, đơn giản là không thể tin được chính mình lại thấy một màn như thế.

"Sao... Làm sao có thể..." Trong miệng Nguyên Dao lẩm bẩm.

Nàng không tin rằng, trong giới diện này, còn có người có thể rung chuyển được uy lực thiên kiếp.

Một chỗ mặt biển phụ cận, hư không xuất hiện ba động, một thân ảnh mơ hồ nổi lên, chính là Hàn Lập.

"Phù, cuối cùng cũng đuổi kịp..." Con mắt của Hàn Lập nhìn chằm chằm kiếp vân dưới Nguyên Dao, sắc mặt có chút buông lỏng.

Kiếp vân trên trời dường như cảm ứng được có người can thiệp thiên kiếp,

bỗng phồng lớn lên gấp mười lần, giống như đang giận tím mặt.

Ngay sau đó, một cỗ thiên kiếp uy áp khổng lồ hơn xa trước đó bạo phát ra, Nam Cung Uyển và chúng nữ nơi xa đột nhiên bị cỗ uy áp này ép tới, đều cảm thấy choáng váng lâm vào hôn mê, rơi xuống hải vực phía dưới.

Từ xa Hàn Lập thấy cảnh này, vội vàng bấm pháp quyết.

Một mảnh kim quang nhu hòa xuất hiện dưới thân mấy người, nâng các nàng lên, đưa đến chỗ an toàn ở phía xa.

Hắn vừa làm xong hết thảy, ngũ sắc kiếp vân trên bầu trời đã kịch liệt sôi trào, vô số lôi cầu màu tím lớn gấp mấy lần liên tiếp rơi xuống, hung hăng đánh vào trên cổ kính màu vàng, màn sáng do cổ kính hình thành lập tức nổi lên sóng gió.

"Hừ!"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, bấm niệm pháp quyết, mặt ngoài cổ kính lưu chuyển linh quang, màn ánh sáng màu vàng lập tức lần nữa trở nên kiên cố. Dù cho lôi cầu đầy trời rơi xuống càng ngày càng nhiều, cũng không thể rung chuyển dù chỉ một chút.

Nguyên Dao ngơ ngác nhìn thanh thế lôi cầu dọa người, đang không ngừng rơi xuống rất gần mình và không ngừng bạo liệt, sau đó tiêu tán. Nàng cảm thấy mọi thứ như một giấc mộng rất không chân thực.

Trọn vẹn một nén nhang, lôi cầu màu tím rốt cuộc biến mất.

Ngũ sắc kiếp vân phát ra một tiếng vang trầm thấp, sau đó bạo liệt biến mất.

Hư không phía trên kiếp vân hiện lên một vòng tử quang, một đường vết nứt màu trắng thật dài nổi lên.

"Ông" một tiếng, một cột sáng màu trắng từ trong khe hở chiếu xuống, bao phủ lại thân thể Nguyên Dao

"Sao... Sao lại thế... Ta lại vượt qua thiên kiếp..." Nguyên Dao giờ phút này mới kịp phản ứng, tự lẩm bẩm, vẻ mặt mừng như điên.

Nàng lập tức nhớ ra điều gì đó, đôi mắt đẹp nhìn khắp xung quanh, rất nhanh thấy được thân ảnh Hàn Lập.

"Đa tạ Thượng Tiên xuất thủ tương trợ, không biết có thể hiện ra chân dung, để tiểu nữ tử ghi nhớ suốt kiếp mối ân tình này." Thanh âm Nguyên Dao cung kính.

Hàn Lập mỉm cười, cũng không hiện ra chân thân.

Vào lúc này, một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong cột sáng màu trắng rơi xuống, thân thể Nguyên Dao bị quang trụ mang theo bay về phía không trung, sau đó lóe lên biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập thở nhẹ thở ra một hơi, nhìn về phía bình nhỏ trong tay, nhướng mày.

Giờ phút này bình nhỏ gần như trong suốt, không thể nào kiên trì quá lâu.

Sắc mặt hắn đột nhiên động một cái, bấm niệm pháp quyết thôi động bình nhỏ, kim quang lóe lên. Hàn Lập lần nữa quay trở về thời không thông đạo, sau đó hóa thành một đạo huyễn ảnh bay về chỗ sâu trong thời không thông đạo.

Sau một lúc, hắn bấm niệm pháp quyết, trước mắt sáng ngời bạch quang, thân thể đã rời khỏi thời không thông đạo, xuất hiện ở trên không của một vùng biển đục ngầu khác.

------oOo------

Chương 1394: Phi Vũ (Đại kết cục)

Nguồn: EbookTruyen.VN

Converter: giang_04

Dịch: Độc Hành, Đậu Đỏ, Vì anh vô tình, Chưởng Thiên

Biên: Chưởng Thiên

***

Hàn Lập lơ lửng đứng giữa không trung, chắp tay sau lưng, trong mắt hiện lên một chút hồi ức.

Từng đợt gió biển nhè nhẹ mang theo mùi vị mặn mòi đặc trưng phả vào mặt hắn.

Nơi này chính là Vô Biên hải phụ cận Thiên Nam. Đây chính là nơi năm xưa hắn và Tử Linh đã đặt chân đến, sau khi cùng nhau thoát ra từ bụng một con La Hầu.

Tuy linh khí ở đây vô cùng thiếu thốn, nhưng thần hồn Hàn Lập lại cảm thấy đặc biệt thoải mái. Tựa như một kẻ tha hương nhiều năm, đã trải qua biết bao khó khăn khi rèn luyện ở bên ngoài, nay rốt cuộc cũng quay trở về mảnh đất quê nhà bấy lâu nhung nhớ.

Đây là cảm giác bình an tự đáy lòng mà không có nơi nào thay thế được

Hàn Lập hít sâu mấy hơi, không tiếp tục nán lại đây nữa. Thoắt một cái, thân hình hắn liền biến mất ngay tại chỗ, rồi thình lình hiện ra giữa không trung phía trên một dãy sơn mạch.

Dãy sơn mạch này không quá lớn. Trong đó có một khu vực mà địa hình hiểm yếu, bao gồm vài chục ngọn núi cao thấp không đều quây quần với

nhau, có phần đáng chú ý.

Trên dãy sơn phong này được bố trí không ít cửa ải, trạm ngầm. Thỉnh thoảng lại có vài thân ảnh vận trang phục canh gác đi ra đi vào. Rõ ràng khu vực này đã bị một bang phái võ lâm phàm tục chiếm cứ.

Đây chính là Thải Hà sơn! Và bang phái chiếm cứ địa phương này chính là Thất Huyền môn. Nơi đây vốn dĩ có rất nhiều người quen của hắn: Mặc đại phu, Trương Thiết, kể cả bản thân Hàn Lập thời niên thiếu…

Trên một sơn cốc nho nhỏ khá gần nơi ở của đệ tử Thất Huyền môn, một gã thiếu niên vận hắc bào với khuôn mặt lạnh lùng đang không ngừng vung vẩy thanh trường đao trong tay, bộ dáng như đang luyện tập một môn đao pháp nào đó.

Gã thiếu niên này chính là Lệ Phi Vũ.

Chưởng Thiên bình nay đã không còn nữa. Hàn Lập muốn tận dụng cơ hội cuối cùng này để trở về quá khứ, nhìn lại hảo hữu thời thiếu niên của mình một chút.

Trường đao trong tay Lệ Phi Vũ vẫn không ngừng bay múa. Đao phong gào thét, đao ảnh loang loáng khắp bốn phía, hàn quang phát tán khắp nơi. Dường như giữa không trung còn mơ hồ phát ra tiếng sấm trầm thấp, uy thế không tầm thường chút nào.

Y phục họ Lệ giờ đã ướt đẫm. Tuy hổ khẩu cánh tay cầm đao đã sưng tấy, đỏ ửng, nhưng Lệ Phi Vũ vẫn không dừng lại, nghiến răng tiếp tục luyện tập.

Hàn Lập trông thấy vậy nhẹ gật đầu. Năm xưa, họ Lệ phục dụng Trừu Tuỷ Hoàn chỉ là một phần nguyên nhân. Sở dĩ, đao pháp của Lệ Phi Vũ xuất chúng như vậy, chính bởi vì họ Lệ đã khổ công rèn luyện ngày đêm.

Nhưng lúc này, tiểu bình trong tay hắn càng lúc càng trở nên mờ nhạt. Hiển nhiên, lực lượng còn lại đã sắp cạn kiệt.

Hàn Lập đảo mắt một cái, rồi cấp tốc bấm niệm pháp quyết điểm về phía Lệ Phi Vũ.

Một đạo hắc quang bay vọt ra từ đầu ngón tay hắn, lóe lên một cái liền chui vào mi tâm Lệ Phi Vũ rồi lập tức biến mất. Họ Lệ không phát giác được chuyện gì khác thường, vẫn mải miết luyện đao như cũ, mồ hôi chảy ròng ròng.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười, đang muốn trở về hiện thực. Đột nhiên, hắn nhướng mày nhìn sang một phương hướng khác ở bên dưới.

Một thiếu niên da dẻ đen đúa với gương mặt phổ thông đang từ trong Thần Thủ cốc đi thẳng ra ngoài. Ánh mắt thiếu niên đen đúa này vô cùng mờ mịt, tựa hồ đang thần du vật ngoại.

Chẳng phái đó chính là hắn thời niên thiếu hay sao?

Khi nhìn đến khu vực phía trước thiếu niên một chút, nội tâm Hàn Lập chợt có chút khác thường.

Nơi đó, Chưởng Thiên Bình đang lẳng lặng vùi mình, đợi chờ ai đó phát hiện.

Nhưng căn cứ vào quỹ tích bước đi của thiếu niên đen đúa kia để phán đoán thì ắt lần này bản thân hắn không phát hiện ra Chưởng Thiên Bình được, cứ thế mà vượt qua thôi…

Hàn Lập thấy vậy bèn nhấc chân tung một cước vào hư không.

Chưởng Thiên Bình đang nằm ở dưới mặt đất liền rục rịch động đậy, vô thanh vô tức nằm lệch sang bên trái vài tấc.

"Ai ui!" Thiếu niên đen đúa vấp ngã dúi dụi. Hắn xuýt xoa ôm lấy bàn chân của mình, rồi ngồi lăn ra đất kêu lên đau đớn…

Trông thấy một màn như vậy, Hàn Lập bất giác tủm tỉm cười…

Nhưng đúng lúc này, tiểu bình trong tay hắn rốt cuộc cũng triệt để hư hoá. Chút lực lượng còn sót lại đã hao hết.

“Bịch” một tiếng. Tiểu bình vỡ vụn…

Thời không thông đạo lập tức xuất hiện sau lưng Hàn Lập. Một luồng lực lượng Pháp tắc Thời gian hùng hậu ập tới, nuốt chửng thân thể hắn.

Lúc này, tại Thiên Ngoại vực, Nam Cung Uyển và Kim Đồng vẫn đang kiên trì chờ đợi. Ánh mắt hai người mơ hồ toát lên vẻ lo lắng.

Ầm ầm…

Hư không trước mặt hai người đột nhiên cuồn cuộn một hồi, rồi mở ra một thông đạo hun hút.

Một bóng người lập tức bay vọt ra từ bên trong, chính là Hàn Lập.

Trông thấy hắn, Hai người Nam Cung Uyển và Kim Đồng vui mừng ra mặt, lập tức lại gần chào đón.

…

Thời thế dịch chuyển, con tạo xoay vần. Chớp mắt một cái đã qua không biết bao nhiêu vạn năm.

Hắc Thổ tiên vực…

Mấy trăm pháp trận phía trên Phi Thăng đài đang vận chuyển không ngừng, tản mát ra từng vòng từng vòng quang mang. Bên cạnh mỗi một Phi Thăng pháp trận đều có một tu sĩ tiếp dẫn túc trực ngày đêm.

Hắc Thổ tiên vực vốn kết nối với rất nhiều giới vực hạ giới. Thỉnh thoảng lại có một pháp trận sáng lên, báo hiệu có tu sĩ phi thăng vừa truyền tống đến tiên giới. Sau đó, những tu sĩ này sẽ được tu sĩ tiếp dẫn đưa tới một mảnh kiến trúc trùng điệp ở đằng xa.

Một pháp trận trên Phi Thăng đài chợt bừng sáng. Quang mang phóng thẳng lên trời. Ở giữa quầng sáng hiện ra thân hình một gã thanh niên áo đen, ngũ quan lạnh lùng.

Nửa người gã đã cháy đen. Hiển nhiên gã vừa mất sức chín trâu mười hai hổ mới vượt qua Phi Thăng chi kiếp nên vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Có điều, cánh tay loang lổ máu của gã thanh niên vẫn nắm thật chặt một thanh trường đao màu đen. Dường như cả hai vốn là một thể vậy.

Bề mặt thanh hắc đao chi chít vết rạn, nhưng vẫn thấy rõ hai chữ tượng hình cổ xưa "Phi Vũ". Hắc đao này hiển nhiên là một kiện tiên khí. Phẩm chất tựa hồ đạt đến Tiên Thiên tiên khí. Mặc dù bộ dáng của nó đã bị tàn phá nặng nề, nhưng vẫn không ngừng tán phát ra đao ý kinh người.

Tên tu sĩ tiếp dẫn trông coi pháp trận này là một nam tử trung niên tóc trắng, mày kiếm mắt tinh, có nét phong trần. Hai bên tóc mai đã lốm đốm hoa râm. Khóe mắt nam tử này cũng mang đầy nếp nhăn. Mặc dù vẻ ngoài của nam tử vẫn còn tráng niên, nhưng ánh mắt lại chất chứa vẻ tang thương, già nua dị thường.

Tu sĩ tiếp dẫn phát hiện được thanh niên áo đen, liền tỏ vẻ kinh ngạc, lập tức vung tay.

Một luồng bạch quang nhu hoà phóng ra từ tay nam tử tóc trắng, cấp tốc bao phủ thân hình thanh niên áo đen, khiến cho thân thể đầy thương tích nhanh chóng phục hồi. Đồng thời, thanh niên áo đen cũng rục rịch tỉnh lại.

Vừa mở mắt, thanh niên áo đen đã lập tức nhìn ngắm thanh hắc đao trong tay. Vẻ mặt thương tiếc vô cùng.

"Tại hạ Cao Thăng, hoan nghênh đạo hữu phi thăng tới Hắc Thổ tiên vực." Trung niên nam tử tóc trắng đứng ở một bên bèn mỉm cười nói.

"Tại hạ Lệ Phi Vũ, từ Bắc Phong giới phi thăng tới đây." Thanh niên áo đen âm thầm quan sát xung quanh một lượt với vẻ ngạc nhiên, rồi đáp.

"Lệ Phi Vũ..." Cao Thăng ngẩn ra.

"Tên ta có gì không ổn sao?" Lệ Phi Vũ thấy vậy chợt động dung, hỏi ngược lại một câu.

"Không có gì không ổn. Có điều tên họ của đạo hữu quả thực rất giống với một vị đại năng tại Chân Tiên giới, chỉ khác nhau đúng một chữ. Chữ 'Vũ' trong tên họ của vị tiền bối kia chính là 'vũ' trong 'hạ vũ' (mưa), còn của đạo hữu chính là 'vũ' trong 'vũ mao' (lông)." Vẻ mặt Cao Thăng lập tức khôi phục như cũ. Y vừa cười vừa nói.

"Ồ, vậy thì quả thực xảo diệu." Lệ Phi Vũ hơi nhướng mày.

"Không nói chuyện này nữa! Vận khí của Lệ đạo hữu rất tốt. Hắc Thổ tiên vực là một trong những tiên vực phồn hoa nhất Chân Tiên giới. Đệ nhất tông môn Chân Tiên giới - Chân Ngôn Môn cũng tọa lạc ở đây. Cao mỗ chính là Tiếp dẫn Tiên sứ của Chân Ngôn Môn. Bổn môn hoan nghênh nhất chính là những tu sĩ phi thăng từ hạ giới như đạo hữu vậy. Không biết Lệ đạo hữu có hứng thú gia nhập bổn môn chăng?" Cao Thăng dù rất muốn bói một quẻ nhưng đã kịp nhịn xuống. Y tươi cười giơ tay tạo thành thế mời.

"Tại hạ chỉ vừa mới phi thăng Chân Tiên giới nên chuyện gì cũng chưa biết. Việc tùy tiện gia nhập tông môn dường như không quá thích hợp. Không biết Cao tiên sứ có thể lý giải tình huống Chân Tiên giới một chút cho tại hạ được không?" Lệ Phi Vũ hơi sửng sốt, rồi bình tĩnh hỏi.

"Việc này đương nhiên. Chân Tiên giới vốn dĩ vô biên vô tận, chia thành mấy ngàn tiên vực lớn nhỏ không đồng nhất. Hắc Thổ tiên vực là một trong số đó. Diện tích của các tiên vực cũng lớn kinh người. Một gã tiên nhân bình thường có khi cả đời cũng không ra khỏi một tiên vực. Cảnh giới tu vi của tiên nhân lại chia thành "Kim Tiên, Thái Ất, Đại La, Đạo Tổ. Ba ngàn đại đạo, Pháp Tắc chí tôn". Muốn tu thành bất kỳ cảnh giới nào cũng cần tiêu phí mấy triệu năm, nhiều khi là hơn mười triệu năm mới được. Hàn Thiên Tôn của Chân Ngôn Môn ta chính là một vị đại năng Đại La cảnh, kỳ thật cũng chính là Chân Tiên giới đệ nhất nhân. Có điều... Ồ, đúng rồi! Vừa nãy ta nói có một vị đại năng cùng tên họ với Lệ đạo hữu chính là Hàn Thiên Tôn đấy." Vừa nhắc đến 'Hàn Thiên Tôn', gương mặt Cao Thăng

chợt tỏ vẻ phức tạp, tôn kính có, mà ưu tư cũng có.

"Hàn Thiên Tôn? Chẳng phải Cao Tiên sứ vừa mới gọi vị tiền bối kia là Lệ Phi Vũ hay sao?" Lệ Phi Vũ kinh ngạc hỏi.

"Năm xưa, lúc mới phi thăng tiên giới, Hàn Thiên Tôn từng dùng tên giả 'Lệ Phi Vũ' trong một thời gian rất dài. Bởi thế, 'Lệ Phi Vũ' được coi là cái tên thứ hai của người nọ." Cao Thăng nói.

"Không biết danh tự đầy đủ của vị Hàn Thiên Tôn này là gì?" Lệ Phi Vũ nghe vậy chỉ khẽ gật đầu, nội tâm bất giác nảy sinh một chút tò mò về nhân vật Hàn Thiên Tôn kia. Họ Lệ bèn hỏi.

"Tục danh của Hàn Thiên Tôn chính là trên chữ 'Hàn' dưới chữ 'Lập'." Cao Thăng vừa nói vừa ôm quyền hướng lên trời thi lễ.

"Hàn Lập..." Lệ Phi Vũ lẩm bẩm trong miệng, nhất thời tỏ vẻ nghi hoặc.

Chẳng biết tại sao họ Lệ lại cảm thấy danh tự này vô cùng quen thuộc.

"Đừng lên tiếng! Thân phận của Hàn Thiên Tôn tại Chân Tiên giới vốn cực kỳ cao quý. Không thể gọi thẳng tôn danh! Nếu chẳng may bị người khác nghe thấy, e rằng sẽ dấy lên một hồi phong ba." Cao Thăng lập tức trầm giọng nhắc nhở.

"Đa tạ tiên sứ chỉ điểm!" Lệ Phi Vũ nghe vậy cả kinh, vội vã đảo mắt nhìn quanh một lượt nhưng không phát hiện có ai chú ý tới mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chắp tay nói cám ơn.

"Về sau Lệ đạo hữu lưu tâm chuyện này một chút là được." Cao Thăng khoát tay.

"Cao tiên sứ, nếu vị Hàn Thiên Tôn nọ chỉ là một đại năng Đại La cảnh, thì tại sao lại có thể được xưng là Chân Tiên Giới đệ nhất nhân? Chẳng phải Tiên sứ vừa nói Đạo Tổ mới là cảnh giới tối cao hay sao?" Lệ Phi Vũ lại hỏi.

Không biết vì sao họ Lệ lại nảy sinh lòng hiếu kỳ vô cùng với vị Hàn Thiên Tôn này.

"Tự cổ chí kim, Hàn Thiên Tôn là nhân vật truyền kỳ số một tại Chân Tiên giới. "Phàm nhân tu tiên, phong vân tái khởi, xuyên qua thời không, luân hồi nghịch chuyển" chính là nói về ngài. Những sự tích liên quan tới ngài dẫu có nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Chuyện này để sau hãy bàn cũng chưa muộn. Trước tiên, chúng ta hãy qua Phi Thăng cung để đạo hữu báo danh đã." Cao Thăng cười lớn.

"Vậy hết thảy xin nhờ Cao tiên sứ an bài." Lệ Phi Vũ gật đầu tán đồng.

Dứt lời, Cao Thăng liền dẫn theo Lệ Phi Vũ bay về phiến cung điện ở phía xa.

...

Một tiểu sơn cốc tại Hắc Thổ tiên vực. Nơi đây, mặt đất có suối nhỏ uốn quanh, trên trời ánh dương rọi xuống. Cây cối um tùm xanh mát, hoa thơm quả ngọt. Chốc chốc lại văng vẳng tiếng chim ríu rít, thanh tịnh vô cùng.

Sâu trong sơn cốc có vài gian lầu các đơn sơ dựng nên từ tre trúc. Phía ngoài khu lầu các này là một toà đình bát giác. Dưới mái đình đang có mấy bóng người quây quần. Trong đó, thân ảnh vận một bộ thanh bào bình thường, toàn thân không mảy may tiết ra một chút ba động pháp lực, thoạt nhìn không khác phàm nhân là mấy, chính là Hàn Lập.

Nữ tử vận trường bào trắng muốt ngồi sát bên cạnh hắn đúng là Nam Cung Uyển.

Thân thể nàng mơ hồ toát lên một luồng Luân Hồi Pháp Tắc khổng lồ, đã đạt tới Thái Ất cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách Đại La cảnh một bước ngắn.

Một bé gái da dẻ trắng như trứng gà bóc, tóc bện chỏm trên đầu tấp tểnh chạy quanh hai người. Cô bé đang mải miết đuổi theo mấy con giống bằng gỗ, hình dáng tương tự tiểu miêu tiểu cẩu, tinh xảo vô cùng. Mấy thứ đồ chơi bằng gỗ này vậy mà bốn vó tung bay, cuống quýt chạy loạn tựa như

vật sống vậy. Chúng còn thi nhau phát ra những tiếng ‘meo meo’, ‘gâu gâu’, khiến bé gái cười khanh khách không ngừng.

Ở trung tâm là hai người Giải Đạo Nhân và Tử Linh đang ngồi đối diện nhau, ở giữa là chiếc bàn đá với ván cờ vây đang dang dở. Hàn Lập và Nam Cung Uyển yên lặng ngồi một bên quan sát cuộc đấu.

Giải Đạo Nhân hiện đang ngồi trên chiếc xe lăn. Nửa thân dưới của y đã bị hư không nuốt chửng, bộ dáng quỷ dị vô cùng. Thoạt nhìn, tình huống Giải Đạo Nhân lúc này chẳng khác Trần Đoàn lão tổ là bao. Có điều, gương mặt y vẫn một mực thong dong, không có lấy một chút nóng nảy.

Giải Đạo Nhân liên tiếp hạ cờ. Cờ đen trong tay y đã chiếm được một mảng lớn tại trung tâm bàn cờ.

Ngồi đối diện y là Tử Linh. Nàng vận một bộ tử sam bó sát người, để lộ những đường cong vô cùng thướt tha. So với trước đây, tu vi của Tử Linh đã tăng tiến không ít, cũng đã đạt tới cảnh giới Đại La trung kỳ.

Cờ trắng trong tay nàng không hề yếu thế, vẫn phòng thủ bốn góc vững vàng, vây lấy đám cờ đen ở trung tâm.

Bầu không khí nơi đây quả thực hết sức an tường. Dường như, ngay cả ánh dương khi rọi xuống đây cũng trở nên nhu hòa hơn đôi phần.

Chân mày Hàn Lập chợt khẽ động. Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, khẽ cười.

"Có chuyện gì vậy Phu quân?" Tuy nãy giờ, sự chú ý của Nam Cung Uyển đều đặt trên bé gái tinh nghịch, nhưng nàng cũng lập tức nhận ra sự biến hoá của thần sắc Hàn Lập.

"Không có gì! Một vị cố nhân đã chuyển thế, nay vừa phi thăng tới Hắc Thổ tiên vực." Hàn Lập mỉm cười đáp.

"Nếu đã là cố nhân của phu quân chuyển thế, phải chăng ta nên thông báo cho Nguyên Dao muội muội một tiếng, để nàng nghĩ cách chiếu cố một

hai?" Nam Cung Uyển tiếp lời, ngữ khí ôn nhu vô cùng.

"Kiếp trước tên kia là một kẻ mạnh mẽ hơn người. Kiếp này xem ra vẫn vậy. Không cần can thiệp vào con đường của gã. Sau này hữu duyên, tất tự gặp nhau." Hàn Lập khẽ lắc đầu.

Nam Cung Uyển nghe vậy liền gật đầu, dường như có điều suy nghĩ.

Đúng lúc này, bầu trời đang sáng rõ đột nhiên trở nên âm u. Từng trận tuyết trắng xoá, vốn rất hiếm khi xuất hiện ở Hắc Thổ tiên vực, bất ngờ đổ xuống ào ào.

Hàn Lập đứng lặng giữa trời. Trong phút chốc, tuyết đã phủ khắp người hắn.

Hàn Lập ngước mắt nhìn lên. Mục quang của hắn xuyên thấu tầng tầng không gian, thu lấy toàn bộ tình huống của Hắc Thổ tiên vực và một số tiên vực lân cận vào trong tầm mắt.

Tiên Giới vô biên vô tận.

Trên cao, thái dương ngày mọc đêm lặn.

Giữa trời, mây trắng cùng gió bay xa.

Một lát sau, Hàn Lập mới từ từ nhắm mắt lại. Hắn bỗng nhiên thổi ‘phù’ một hơi, khiến cho một đám bông tuyết bay tán loạn, giống như Phi Vũ vậy.

…

Tiên Giới thiên chính thức khép lại!

------oOo------

Chương 1395: Cảm nghĩ của tác giả và dịch giả khi hoàn thành bản PNTT2

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dịch: Độc Hành + Chưởng Thiên + Đậu Đỏ + Vì anh vô tình

Nhóm dịch Phàm Nhân Tông

***

Cảm nghĩ hoàn thành bản Tiên Giới Thiên (bản Tiên Giới Thiên hoàn thành, cũng không đại biểu chuyện xưa phàm nhân tu tiên kết thúc ^^)

Thời gian qua mau, truyện Phàm Nhân Tu Tiên chi Tiên Giới Thiên đến thời điểm kết thúc. Phàm Nhân Tu Tiên bản Nhân Giới Thiên đến nay đã qua mười ba năm. Sau vô số đêm không ngủ, rốt cuộc viết xong toàn bộ cố sự về Hàn Lập. Như trút được gánh nặng!

Thời điểm Phàm Nhân Tu Tiên bản Linh giới hoàn thành, ta nhận được rất nhiều câu hỏi của người mê truyện, khi nào Phàm Nhân Tiên Giới Thiên bắt đầu? Để mọi người chờ mong, Vong Ngữ mừng rỡ lại cảm thấy tâm thần bất định. Chỉ Nhân Giới Thiên cơ hồ đã tiêu hết sạch tâm lực của ta, ta thật sự không dám tiếp tục viết. Sau đó vài năm, mặc dù viết hai bộ « Ma Thiên Ký », « Huyền Giới Chi Môn », trong lòng ta vẫn nhớ mong nhất là Phàm Nhân. Cho Hàn Lập một kết cục một mực là giấc mộng của ta. Lúc rảnh rỗi cũng suy nghĩ một ít tình tiết, nhưng tổng thể không làm cho mình hài lòng.

Kết cục Hàn Lập như thế nào đây, đây là vấn đề ta một mực suy nghĩ. Người đã trung niên, thường suy nghĩ lung tung, ý nghĩa tồn tại ở đâu? Cho ngươi thêm một cơ hội lựa chọn, ngươi có là ngươi bây giờ hay không? Ngươi có thuận buồm xuôi gió hay là gập ghềnh? Một người có thể quyết

định vận mệnh mình? Vận mệnh phải chăng có thể cải biến?

Ta tự hỏi mình, cũng đang hỏi Hàn Lập. Mỗi lần nhìn thấy ảnh chụp ngây ngô của mình thời niên thiếu, đột nhiên có linh cảm. Dù ta không viết Phàm Nhân Tu Tiên Truyện, ta vẫn sẽ đi viết một chuyện xưa khác, cuối cùng vẫn là con đường sáng tác, đi truy tìm lý tưởng của mình, có thể quá trình khác nhau, có thể kết cục khác nhau, nhưng tâm ta không thay đổi. Sau đó ta bắt đầu suy nghĩ cho cố sự Tiên Giới Thiên.

Mấy năm gần đây hoạt động xã hội dần dần nhiều, có khi không thể thoát thân, mà ta lại không quen giao lưu, cảm giác hữu lực vô tâm. Mà cố sự phàm nhân thiên đầu vạn tự, phục bút đông đảo, làm sao chỉnh hợp hết sức để Tiên Giới Thiên có thể diễn ra trong nội tâm ta, đang nổi lên sau nhiều năm đằng đẵng, dần dần có manh mối. Cuối năm 2017, rốt cuộc ta quyết định bắt đầu viết tiếp Phàm Nhân.

Nhoáng một cái đã qua hơn hai năm, Phàm Nhân Tu Tiên Truyện Tiên Giới Thiên rốt cuộc cũng đến thời điểm hoàn thành. Hàn Lập từ phàm nhân trải qua khó khăn trắc trở trở thành Chí Tôn Đạo Tổ, nhưng cuối cùng hắn vẫn từ bỏ Đạo Tổ, lựa chọn con đường của mình, để không bị ước thúc. Lựa chọn có rượu có trà, có ba năm bạn thân, có người yêu làm bạn, có con trai, có con gái.

Bút lực Vong Ngữ có hạn, trong chuyện xưa Hàn Lập có rất nhiều điều tiếc nuối, còn có rất nhiều suy nghĩ không viết ra, bất kể thế nào cũng đã giải quyết xong một đống tâm sự của ta. Thời gian sau sẽ viết một ít cố sự mà trong chính văn không nói đến, lấy hình thức phiên ngoại thiên phát ra, đền bù một chút tiếc nuối của mọi người.

Hàn Lập đã có kết cục, mà Vong Ngữ vẫn còn phải tiếp tục. Tương lai, hi vọng các bạn đọc có thể tiếp tục kết bạn cùng đi với ta.

Tiên Giới Thiên hoàn tất chỉ là một điểm dừng trong thế giới quan Phàm Nhân, toàn bộ đại thế giới Phàm Nhân còn có thể đản sinh ra cố sự truyền kỳ mới. Vong Ngữ cũng không loại trừ, về sau có càng nhiều cảm hứng tích lũy, lại đi viết một "Hàn Lập" khác trong thế giới Phàm Nhân khác, một chuyện tu tiên truyện đặc sắc.

Vong Ngữ lại báo trước, quyển tiểu thuyết tiếp theo vẫn là loại tu tiên, đại khái trong tháng năm năm nay bắt đầu đăng nhiều kỳ ở Qidian, hi vọng đến lúc đó các bạn đọc chú ý nhiều hơn.

Cuối cùng, Vong Ngữ chân thành cảm ơn tất cả thư hữu nhiều năm theo dõi! Nhiều năm làm bạn! Vạn phần cảm tạ mọi người!

***

Cảm nghĩ của những Dịch giả dịch những chương cuối cùng của pntt2:

Hơn mười năm từ lúc bắt đầu đọc pntt, đã có những thứ thay đổi trong từng ấy năm nhưng tình yêu dành cho pntt vẫn vậy, cảm xúc vẫn thế, vẫn mong chờ ngóng trông từng chương để rồi chẳng thể thỏa mãn khi đọc xong. Có thể với nhiều người pntt tu tiên không quá hay nhưng với ta nó là thước đo, là chuẩn mực của những truyện ta đọc sau này.

Ví dụ như nhân vật chính của truyện khác ta đọc, nếu không đươc cao to đen hôi như anh Lập thì ít ra phải có tí chất xám chứ đừng có kiểu não tàn, cho mình là vô địch chả sợ thằng nào. Hoặc quá tự luyến bản thân, đẹp trai tới mức gái nó đòi đè ra... hay đi ngoài đường nhặt cục sh*t mà cũng có thể hóa thành vàng.

Pntt cuối cùng đã đi đến điểm cuối, kết thúc hành trình dang dở của nó và bao độc giả, vẫn có chút tiếc nuối hụt hẫng nhưng biết sao được, buổi tiệc nào rồi cũng đến lúc phải tàn.

Nhân đây xin cảm ơn mọi người trong nhóm dịch thời gian qua đã giúp đỡ mình, và cho mình được thực hiện niềm đam mê. Xin chúc cho mọi người và tông đồ phàm nhân tông sẽ luôn tràn trề sức khỏe và được nhiều niềm vui trong cuộc sống

Dịch giả: Vì anh vô tình.

Cũng khá lâu kể từ khi lọt hố Phàm nhân tu tiên truyện, đã từng một thời ăn ngủ chỉ vài tiếng, ôm điện thoại trong tay cày không ngừng nghỉ từng

chương truyện, theo bước chân Lập đen từng bước đạp tu tiên giới. Từ Thất Huyền Môn đến Hoàng Phong Cốc, huyết sắc thì luyện,... cho đến trận chiến Mã Lương,...từng tính toán, tâm cơ thâm sâu không lường được thể hiện qua từng chi tiết. Những trận PK đỉnh cao nổi da gà, thêm nhiều giao dịch đầy rủi ro, tham gia nhiều phó bản cực kỳ hung hiểm mà đánh đổi lại chỉ có thể là chết không toàn thây! Đôi khi là những phút giây tình cảm của Lập với các mỹ nữ trong truyện, hay những lời tự tình mà các nhân vật nữ không dám thổ lộ... đều khiến cho câu truyện không quá khô khan. Dần dần theo dẫn dắt logic của tác giả, Lập dần dần bước lên đỉnh cao: Thiên Nam đệ nhất kiếm tu (Nhân giới)- Đệ nhất Đại thừa (Linh giới) - Hàn Thiên Tôn (Tiên giới).

Sau khi phần 1 kết thúc, cũng là một chuỗi ngày tiếc nuối một bộ truyện hay lại hết nhanh như vậy T_T. Tại hạ thật sự rất vui khi nghe tin tác giả Vong Ngữ sẽ ra mắt phần 2, và sau đó...tất nhiên rồi! Là chuỗi ngày chờ đợi từng chương truyện ra để có thể thoả cơn nghiện (chích bi đấy), mỗi ngày 2 bi, đọc xong thì sẽ vào bàn luận cùng mọi người, đọc bao nhiêu bình luận chất lượng, cùng nhau dự đoán nội dung tiếp theo,...v.v. Nhưng thời gian thấm thoát thoi đưa, điều gì đến cũng phải đến, tiệc vui nào rồi cũng đến lúc tàn, Phàm nhân tu tiên cũng vậy, cũng phải đến ngày hôm nay - ngày kết thúc phần 2 bộ truyện - Phàm nhân tu tiên Tiên giới thiên. Mặc dù kết phần 2 này, tác giả vẫn để lại cho độc giả nhiều tiếc nuối, thế nhưng âu cũng là cái kết thành công cho bộ truyện này rồi!!!

Tại hạ - Đậu đỏ, mặc dù đến với nhóm Phàm nhân tông trễ, cũng chỉ đi cùng team gần 1 nửa chặng đường. Quãng thời gian này, cảm ơn nhóm dịch đã giúp đỡ (nhất là huynh Độc Hành - trưởng nhóm mà) tạo điều kiện cho Đậu Đỏ được thoả sức đam mê, theo kỹ hơn từng câu từng chữ của từng chương truyện, để có thể thấm được cái hay của nó cũng như rõ ràng hơn trong nội dung câu truyện. Đậu đỏ gửi lời cảm ơn tới mọi người, chúc mọi người vui vẻ và thành công hơn trong cuộc sống. Và biết đâu được, chúng ta lại được song hành trong một bộ siêu phẩm nào khác thì sao!! (☞ﾟワﾟ)☞

- --- Đậu Đỏ - lưu bút ----

Hây a, lời hay ý đẹp các anh em khác nói hết rồi, mà ta cũng dốt văn nữa

nên trong quá trình phát biểu cảm nghĩ có điều chi bối rối, kính mong quý vị độc giả cùng bà con xa gần rộng lượng tha thứ...

Cảm nghĩ của ta thế nào khi Phàm nhân kết thúc ấy hở? Là một Phàm mê, ta thấy hơi hụt hẫng khi đầu truyện ưa thích của mình khép lại. Là người dịch, ta thấy nhẹ nhõm. Một phần cho bản thân, một phần cho trưởng nhóm dịch. Xét khối lượng đóng góp thì công sức một kẻ tập tành dịch dọt nửa mùa như ta bỏ ra chẳng đáng là bao. Ta làm việc cũng tuỳ hứng nữa. Phải chương nào hay ta mới dịch, hoặc phải nịnh thì mới dịch cho cơ. Không như người vất vả nhất nhóm dịch Phàm Nhâm Tu Tiên, chả Độc Hành. Vất vả cụ thể thế nào thì thôi ta khỏi kể, không quý vị lại nghĩ ta đàn bà, kể công. Khẹc khẹc...

Tóm lại, mấy anh em nhóm dịch đều ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng hết. Ta biết có người còn thức đêm thức hôm dịch miễn phí cho kịp tiến độ nữa cơ, vậy nên kính mong bà con quý vị độc giả gần xa giơ cao đánh khẽ, đô-nết cho anh em chúng tôi thiệc nhiều. Ahihi...

Sau cùng, ta kính chúc quý vị độc giả cùng bà con xa gần dồi dào sức khoẻ.

Chúc quý vị mãi giữ được những kỷ niệm đẹp cùng Phàm Nhân Tu Tiên!

Hẹn gặp lại quý vị ở một đầu truyện khác trong một ngày không xa...

Lập đen sống mãi trong lý tưởng và sự nghiệp của anh em Phàm mê!

- --

Ngọc Thụ Lâm Phong Bụ Bẫm Mỹ Miều đích Chưởng Thiên

A.k.a. Đoàn chủ Bạch Ngọc Cà Khịa Lâm Ly Đoàn

Mọi người đã nói hết rồi, ta biết nói gì đây, thôi thì nghĩ gì nói nấy vậy. Sau khi pntt1 kết thúc, ta vẫn luôn theo dõi ngày pntt2 ra đời. Bất ngờ cuối 2017 pntt2 ra, ta theo link trên fb và vào Bạch ngọc sách.

Ngày đó, ta ko đọc được bản convert, nên chỉ đọc bản dịch mà thôi. Lúc ta

vào thì bản dịch cũng đã hơn 100 rồi, đọc một lèo đến hết bản dịch, còn lại vài chương convert chưa ai dịch. Ngồi đợi, nhưng thấy có vẻ hơi chậm, lúc đó lệch đến 4-5 chương so với bản dịch. Với mong muốn theo kịp pntt và thảo luận với mọi người, nên ta nhảy vào dịch thử. Chương đầu ta mày mò ngồi từ 3h chiều đến 8h tối mới xong, mất đến 5h mới xong một chương, nhưng bản dịch chả tới đâu, khiến cho trưởng nhóm dịch lúc đó là lão Cubihu biên toát mồ hôi hột. Lúc đó ta cũng cảm thấy quãi, vì vừa tốn thời gian, vừa mệt, đau lưng lại đau đầu. Nhưng dần dần quen với văn phong lão Vong, ta dịch nhanh hơn, từ 5h xuống 2h, rồi 1h, sau này chỉ 45p một chương. Rồi lão Cubihu bận việc ngoài đời, lão nhắn gửi cho ta là thay lão ấy làm trưởng nhóm dịch. Ta ko đồng ý vì ko muốn chịu trách nhiệm chính. Nhưng lão bỏ ngang, lúc đó ko ai gánh team buộc ta phải gánh. Một mình ta gánh team một đoạn thời gian thì có đệ Tiểu Mjnh vào, sau đó là đệ tử Lạc Đinh Đang, rồi Miêu Như muội, Mạc Mặc Phi Ngữ, Đậu Đỏ, Chưởng Thiên, hoangdz2014, NguyenDzung, Tiểu Tán Tu, Vì anh vô tình..., và một số anh chị em khác.

Cuối cùng bản dịch đã xong, gần 1400 chương, bản thân ta dịch cũng hơn 500 chương, pntt2 kết thúc với nhiều tiếc nuối vì chưa thoả mãn các Phàm mê như ta. Nhưng ta vẫn luôn cám ơn Tác giả Vong Ngữ đã cho ta một bộ truyện hay nhất trong các bộ truyện tu tiên mà ta đã đọc. Cám ơn tất cả anh chị em dịch giả, và các bạn đọc đã ủng hộ đọc và donate cho nhóm dịch. Cám ơn Bạch ngọc sách đã mang bản dịch đến cho ta và các đạo hữu Phàm mê, tạo một sân chơi lành mạnh cho anh em.

Cuối cùng, chúc anh chị em luôn sức khoẻ, vượt qua đại dịch Corona, và chờ mong một siêu phẩm vào tháng 5 này từ lão Vong.

Trân trọng!

Độc Hành lưu ký.

------oOo------